VIP BNS
Bảo Hộ Tộc Trưởng Phe Ta
NGẠO VÔ THƯỜNG

Bảo Hộ Tộc Trưởng Phe Ta

Ngạo Vô Thường

Thể loại: Tiêp Hiệp, Điền Văn, Cẩu Đạo

Nguồn: hikenshi

—★—

DTV-EBOOK.COM

#làmruộng #cẩuđạo #cẩnthận #mưu trí #khônghậucung

Truyện kiểu làm ruộng, xây dựng thế lực. Main làm boss ở sau màn điều khiển, bày mưu nghĩ kế. Các nhân vật phụ đều có phần diễn riêng chứ không hề tập trung vào main nên đỡ nhàm. Main cẩu, cực kỳ cẩu, cực kỳ sợ chết, núp trong bóng tối khuấy gió nổi mưa. Không bàn tay vàng, không hệ thống, main phải tự lập kế hoạch để đấu tranh giành tài nguyên, dùng não chứ không vô não, tiết tấu truyện chậm, bác nào quen đọc sảng văn, vô địch văn chắc chắn sẽ chê :)) Ban đầu yếu nên làm ruộng khá khô khan, về sau như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, phát triển càng nhanh, đọc càng thoải mái.

Văn án:

Xuyên qua thành tộc trưởng trong thế giới huyền huyễn, từ góc độ của gia tộc tận lực miêu tả chân thực thế giới huyền huyễn, trồng linh điền, nuôi linh ngư, phát triển toàn diện các loại sản nghiệp của gia tộc, bồi dưỡng trưởng bối cá ướp muối thành lão tổ đảm đương một phương, khích lệ tiểu bối xông xáo thánh địa học cung để trở nên nổi bật. Không phải thể loại huyền huyễn nhiệt huyết chiến đấu, mà là lấy việc tăng lên các hạng sản nghiệp gia tộc, tài chính, công trình, gia phó, gia tướng, tộc nhân, khách khanh, quan hệ thông gia,… làm chủ.

Mưu cầu lại một lần nữa góc nhìn mới mẻ về thế giới huyền huyễn đã cũ.

Table of Contents

- Chương 1 từ hôm nay trở đi bắt đầu làm tộc trưởng.
- Chương 2: Hệ thống đi đâu?
- chương 3:/chương thứ ba sáo lộ phản chế.
- chương 4:/chương thứ tư Tộc trưởng có chút hung ác.
- chương 5:/chương thứ năm Lung Yên lão tổ! Phương Vương ta nổ!
- chương 6:/chương thứ sáu Vi phạm cấm chế nên hiểu rõ hơn một chút.
- chương 7:/chương thứ bảy Bắt được Xích Lân lươn!
- chương 8:/chương thứ tám Vương thị Huyền Nguyên quyết
- chương 9:/chương thứ chín Ta! Kim Thủ Chỉ!
- Chương 10 : Phong Cốc nông trang
- Chương 11: Hy vọng của cả nhà…
- Chương 12: Dấu hiệu của trùng tai
- Chương 13: Thiên phú! Linh Trùng sư!
- Chương 14: “Quân đoàn sinh vật?”
- Chương 15: Thật là thơm! Cháu gái bảo bối của ta!
- Chương 16: Tiền thị thương hội
- Chương 17: Đặt cược xong rời tay.
- Chương 18: Linh phong tổ ong…
- Chương 19: Vị hôn thê trong truyền thuyết!
- Chương 20: Giáo huấn vãn bối!
- Chương 21: Cánh cửa mở ra thế giới mới cho nhị ca!
- Chương 22: Tử Tinh Linh Phong tổ ong!
- Chương 23: Công Tôn thị “Thiếu tộc trưởng”
- Chương 24: Con theo mẫu thân!
- Chương 25: Sơn Dương Tiểu Linh Chủng!
- Chương 26: Mộng Điệp…
- Chương 27: Gia Phong.gia giáo
- Chương 28: Ánh Tú Lư thị
- Chương 29: Băng tinh lộ ẩm!
- Chương 30: Minh Thăng lão tổ.
- Chương 31: “Ngự Phong Thủ Ký “
- Chương 32: Minh ước bí mật?
- Chương 33: Bước ngoặt vận mệnh…

- Chương 34: Rút giây động rừng.
- Chương 35: Mở tuyến vận chuyển.
- Chương 36: Lực ngưng tụ của gia tộc!
- Chương 37: Mẹ con thổ lộ tâm tình.
- Chương 38: Tứ đệ thi triển tà thuật gì?
- Chương 39: Ta nghe lời ngươi! Tứ thúc thúc!
- Chương 40: Liên quan tới chấp niệm của kim thủ chỉ.
- Chương 41: Bái kiến! Lung Yên lão tổ!
- Chương 42: Lão tổ muốn đi ra ngoài.
- Chương 43: Truyền thuyết! Giao Long bang!
- Chương 44: Phe phái thông gia
- Chương 45: Đông Cảng Trần thị.
- Chương 46: Bách đảo kim sa.
- Chương 47: Lật bàn đi! Lung Yên lão tổ!
- Chương 48: Lung Yên lão tổ thương thế…
- Chương 49: Thở ra cho lão tổ!
- Chương 50: Lung Yên Chi lựa chọn!
- Chương 51: Thiên Nhân thế gia
- Chương 52: 【 Thiên Linh đan 】
- Chương 53: Thiên phú ăn hàng là…
- Chương 54: Vương Thủ Triết rất vui mừng.
- Chương 55: Thương vong và thu hoạch!
- Chương 56: Nếu tuổi tác của hắn ta là Thanh Đế, bùng nổ Nhữ Đào Hoa đầy mặt nở hoa.
- Chương 57: Tăng tốc độ chạy nước rút tới Linh Đài cảnh!
- Chương 58: Gia tướng Vương Mai Mai bình thường không có gì lạ.
- Chương 59: Đại Ma Vương Vương Thủ Triết.
- Chương 60: Đám đệ đệ muội muội đều rất phấn chấn nha!
- Chương 61: Lạc Thu lão tổ “
- Chương 62: Thật sự · nam Vương Thủ Triết - Cương Thiết.
- Chương 63: Lạc Miểu! Đến đây đi, tổn thương lẫn nhau một chút!
- Chương 64: Công pháp truyền thừa của gia tộc!
- Chương 65: Cứu được vị đại tiểu thư gặp rủi ro.
- Chương 66: Nguy Lôi ngầm lơ lửng!
- Chương 67: Kế hoạch trăm năm…
- Chương 68: Quật khởi đi! Trưởng bối Hàm Ngư!

- Chương 69: Nội tình gia tộc do lão tổ truyền xuống!
- Chương 70: Cửu diệp linh sâm!
- Chương 71: Thương thế lão tổ tốt lên rất nhiều!
- Chương 72: Tỷ phu và tiểu cữu tử…
- Chương 73: Thủ Triết! Tuyệt đối đừng làm bừa!
- Chương 74: Đông Hải Vương Minh Đài gia
- Chương 75: "Trọng kim cầu tử" phiên bản thăng cấp, hiểu một chút
- Chương 76: Tu vi đột phá cùng với cậu em vợ đến rồi.
- Chương 77: Cô em vợ cũng tới?
- Chương 78: Đừng quấy rầy bổn tiểu thư vì gia tộc quật khởi mà nỗ lực.
- Chương 79: Quà đáp lễ đến từ vị hôn thê!
- Chương 80: Kỳ lão tổ giá lâm.
- Chương 81: Thạch trên đế lộ đá kê chân.
- Chương 82: Đánh quái! Đánh rơi trang bị?
- Chương 83: Thực lực chân chính của Vương Thủ Triết!
- Chương 84: Lão tổ thật khí phách!
- Chương 85: Huyết mạch lão tổ tông!
- Chương 86: Bái tạ Vương thị ban ân.
- Chương 87: Ai đến cũng không cự tuyệt, thỉnh chỉ giáo!
- Chương 88: Đây, chính là gia tộc!
- Chương 89: Hung bạo hóa! Vương Lạc Tĩnh!
- Chương 90: Danh vọng! Hy vọng cái chết…
- Chương 91: Cường đại! Lung Yên lão tổ!
- Chương 92: Câu được một con cá lớn.
- Chương 93: Làm người xấu cũng làm không tốt, giữ lại làm gì?
- Chương 94: Vương Thủ Triết qua cầu giết lừa,
- Chương 95: Lôi Dương Thu đang bị trấn áp triệt để!
- Chương 96: Thủ Triết ca ca đúng là thần nhân.
- Chương 97: Tiểu di tử duyên làm sao không đi?
- Chương 98: Lạc Tiên: Xin công tử dừng bước.
- Chương 99: Thiên Linh Đan! Đến tay!
- Chương 101: Thăng cấp! Tiêu Hàn lão tổ!
- Chương 102: Cơ duyên! Linh mạch hỏa hệ cùng linh quả!
- Chương 103: Uy phong bát diện! Nữ đế ấu niên!
- Chương 104: Linh thú khổng lồ xuất hiện, lời to!
- Chương 105: Bắt được! Thủ hộ linh thú!
- Chương 106: - Bộ bộ vi doanh! Gia tộc nội tình tăng lên!

- Chương 107: Mang theo Ly Từ đi ăn chực! Lên không phong đỉnh!
- Chương 108: Đã bại lộ! Thì ra ta là phú bát đại!
- Chương 109: Tấn thăng tam giai! Thủy Nguyên Linh Quy
- Chương 110: Thành tựu! Một môn tam linh đài…
- Chương 111: Thức tỉnh! Thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết
- Chương 112: Khiếp sợ! Thiên phú của Thủ Triết không đơn giản!
- Chương 113: Mở ra! Liệp săn thu đông
- Chương 114: Nhận chết! Vương Thủ Triết!
- Chương 115: Khí phách! Nho Hồng lão tổ!
- Chương 116: Trấn áp! Lưu Triệu hai thị
- Chương 117: Trụ Hiên! Lung Yên! Song kiếm tề minh!
- Chương 118: Giết người! Tru tâm! Lưu Triệu sụp đổ!
- Chương 119: Hỏa Nha! Thủy Long! Lão tổ mỗi người ra oai phong một chút.
- Chương 120: Thắng lợi lớn! Thu hoạch lớn!
- Chương 121: Trở về! Săn bắn thu đông kết thúc.
- Chương 122: Thịnh yến! Mãn thụ con mồi mà về!
- Chương 123: Thành tựu! Một tay che trời!
- Chương 124: Đón dâu! Hỏa Đạp Bạch Vân!
- Chương 125: Vui mừng! Hoa lệ! Phượng hoàng cùng hót!
- Chương 126: Tỷ phu! Cậu! Oan oan tương báo khi nào?
- Chương 127: Uy vũ! Tỷ phu khí phách!
- Chương 128: Hoàng Lạc Bảo Địa hưng thịnh tiềm long!
- Chương 129: Cưới được mỹ nhân về!
- Chương 130: Đêm động phòng hoa chúc
- Chương thứ hai: Tranh hùng Trường Ninh
- Chương 1 của thế gia Bát phẩm
- Chương thứ hai là lão bà ẩn giấu đại lão!
- chương 3:/chương thứ ba Khuê nữ của ta có tư thế Đại Đế!
- chương 4:/chương thứ tư Lung Yên thăng cấp Linh Đài cảnh hậu kỳ.
- chương 5:/chương thứ năm “Tham sống sợ chết” Vương Thủ Triết
- chương 6:/chương thứ sáu Áp lực! Thiên Nhân thế gia…

- chương 7:/chương thứ bảy Đại cơ duyên! Di trạch của lão tổ tông Vương thị!
- chương 8:/chương thứ tám Tiểu thiên kiêu! Diệu Vũ dương oai!
- chương 9:/chương thứ chín Hung mãnh! Xích Hộc Hỏa Thiềm!
- Chương 10: Chiến binh! Thượng phẩm linh khí
- Chương 11: Thủ Triết! Huyết mạch nhị trọng thức tỉnh!
- Chương 12: Nương tử nàng… Phát hỏa!
- Chương 13: Lão bà! Bá đạo vô song!
- Chương 14: Linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn của Thủ Triết
- Chương 15: Thắng lợi! Thu hoạch tràn đầy!
- Chương 16: Thành tựu! Thủ Triết bước vào Linh Đài kính!
- Chương 17: Tam trọng huyết mạch cùng nội tình gia tộc tăng lên rất nhiều!
- Chương 18: Lũng Tả Vương thị và Tử Phủ Học Cung…
- Chương 19: Thiên phú vô địch! Thủ Triết tam trọng huyết mạch chân chính cường đại!
- Chương 20: Cường thịnh! Khởi khởi cùng biến hóa của Vương thị!
- Chương 21: Khiếp sợ! Khắp nơi đều là người nối nghiệp dòng chính.
- Chương 22: Bi minh! Ông trời sao lại bất công!
- Chương 23: Thận ngôn! Nhà ai mà không có mấy bà con nghèo thế?
- Chương 24: Nội tình! Ngàn năm thế gia Vương thị
- Chương 25: Đùi! Mục tiêu là Băng Lan thượng nhân!
- Chương 26: Vương Thủ Triết! Đi mòn gót sắt tìm không thấy.
- Chương 27: Kinh ngạc! Có người thanh toán giá!
- Chương 28: Bá khí! Là giọng điệu của thiếu nữ Đế!
- Chương 29: trù tính! Xưng bá Tử Phủ Học Cung!
- Chương 30: Thương Lan Thượng Nhân! Lấy lực khuất phục người!
- Chương 31: Hạ nhân tiếp theo của Trường Xuân thượng nhân đều là nhân tài.
- Chương 32: Cứ xem! Thủ đoạn của Thủ Triết!

- Chương 33: Vui mừng đến mức thiên kiêu! Huyền Diêu nhất mạch ta sắp quật khởi.
- Chương 34: Hoàng Điểu! Cuối cùng cũng phải giương cánh bay cao!
- Chương 35: Song Thù Tề Lâm! Gấp đôi khoái hoạt!
- Chương 36: Sư muội! Mời tùy tiện đánh!
- Chương 37: Ngọc Trạch sư huynh! Song thù luân phiên cày!
- Chương 38: Muội muội kinh ngạc! Tứ ca muốn tới đánh chúng ta!
- Chương 39: Trụ Hiên! Thủ tâm! Song linh bá đạo!
- Chương 40: Thủ Triết dương oai! Gia chủ cường đại!
- Chương 41: Muốn thiên kiêu! Trường Xuân nhất mạch ta cũng phải quật khởi!
- Chương 42: Băng Lan! Trường Xuân đặc biệt đến kiến thức một phen.
- Chương 43: Ta thay đổi môn đình còn kịp không?
- Chương 44: “Hố sư tôn! Ta là chuyên nghiệp!”
- Chương 45: Trường Sinh quả đã đắc thủ! Huyết Đằng Mạn lập công lao!
- Chương 46: Băng Lan thượng nhân rất biết chơi.
- Chương 47: Ly Từ! Phó viện trưởng ta đã dưỡng định cho ngươi rồi.
- Chương 48: Nương tử chớ mưu hại thân phu!
- Chương 49: Tiến hóa! Bình An trấn dần dần cường đại.
- Chương 50: Bộc lộ tài năng! Đám nam đinh trẻ tuổi Vương thị!
- Chương 51: Lên câu! Hắc thủ phía sau màn cắn mồi!
- Chương 52: Thân truyền của Học Cung! Giá lâm Trường Ninh vệ.
- Chương 53: Nhặt sạch! Tương lai Vương thị phát triển đại kế!
- Chương 54: Mở rộng! Đại phát triển của Bình An trấn
- Chương 55: Trầm ổn ưu tú! Thanh niên tuấn kiệt Vương thị!
- Chương 56: Huyết cổ Giá Y! Họa phúc tương y
- Chương 57: Nở mày nở mặt! Đại tẩu áo gấm thăm thân!
- Chương 58: Thủ Triết định kế! Lãng thêm mây gió!
- Chương 59: Ô Phong huyết mạch cùng Phách Khí tỷ tỷ của ta…

- Chương 60: Ẩn sau màn! Ngồi xếp bàn Trường Ninh
- Chương 61: Độc phụ rắn rết! Cơ phu nhân!
- Chương 62: Vô ích lại thêm một lão bà! Thiếu tộc trưởng không dễ làm a!
- Chương 63: Kim Sa Từ thị! Ta cũng muốn quật khởi!
- Chương 64: Trấn Long Bi! Long Hổ Hàng Ma Xích
- Chương 65: Thiếp thân Nhược Lam! Thay phu quân vấn an phu quân!
- Chương 66: Âm Sát Độc Thi! Hồng Môn Yến!
- Chương 67: Nghịch chuyển! Phản sát!
- Chương 68: Kết thúc! Cánh tay Trảm Thiên Nhân!
- Chương 69: Vương Thủ Triết dần dần biến thành nhân vật lớn.
- Chương 70: Bi kịch rồi! Thành thủ đại nhân vui sướng gấp đôi!
- Chương 71: Căn cơ cường thịnh của gia tộc!
- Chương 72: Thu hoạch! Liên minh thông gia vui mừng nhướng mày.
- Chương 73: Tấn thủ tịch! Bát phẩm thế gia mạnh nhất!
- Chương 74: Vương thị khuếch trương! Khẩu vị của Thủ Triết thật lớn!
- Chương 75: Ngoại trừ có tiền và soái, ngươi còn có cái gì?
- Chương 76: Ta chỉ muốn yên lặng luyện đan mà thôi.
- Chương 77: Căn cơ! Chỗ Vương thị quật khởi!
- Chương 78: Thiên mệnh chi tranh! Phong khởi Lạc Ưng hạp
- Chương 79: Hoa Diệp lão tổ! Ta lừa ngươi đấy!
- Chương 80: Tiến hóa! Thị Huyết Đằng Mạn!
- Chương 81: Chiến Thiên Nhân! Vương thị quật khởi!
- Chương 82: Sát chiêu! Triệu hoán một lão bà khác đi ra!
- Chương 83: Hoa Diệp trọng thương! Thế cục Trường Ninh vệ thay đổi.
- Chương 84: Hai lão bà làm sao phá được?
- Chương 85: Bi kịch! Hoàng Phủ thế gia xuống dốc!
- Chương 86: Toàn diện trấn áp Hoàng Phủ thị.
- Chương 87: Danh sách hệ thống! Vương thị đại bàn điểm điểm!
- Chương 88: Tiền mã của bố cục! Trấn áp Hoàng Phủ thị!
- Chương 89: Nước miếng! súng tán đạn!

- Chương 90: Hoàng Phủ bị thua! Ba năm sau! Chuyển cơ!
- Chương 91: Tranh Phong! Thích khách chi đạo!
- Chương 92: Lão bà thăng cấp! Nguyên thủy linh thể!
- Chương 93: Cuối cùng cũng có thu hoạch! Bố cục dây dài!
- Chương 94: Thiên kiêu! Nhà ai mà chẳng có mấy ai!
- Chương 95: Lật bàn đi! Hoàng Phủ thị
- Chương 96: Đánh phó bản nhất định phải bảo thủ!
- Chương 97: Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau.
- Chương 98: Căn cứ Huyết Sào.
- Chương 99: Vương Thủ Triết! Sao có thể là ngươi!
- Chương 100: Chỗ tốt liệu địch từ chỗ rộng rãi.
- Chương 101: Nâng đỡ Lung Yên lão tổ trở thành cường giả!
- Chương 102: Huyết Ma Nữ số ba…
- Chương 103: Cừu hận trăm năm một triều báo.
- Chương 104: Lung Yên! Linh thể Băng Sát!
- Chương 105: Khí Linh kia ta muốn!
- Chương 106: Ly Từ! Sư tôn dẫn ngươi đi kiến thức việc đời.
- Chương 107: “Đan y song tuyệt” Cốc Hàm Ngữ
- Chương 108: Lung Yên! Thăng cấp Thiên Nhân cảnh!
- Chương 109: Vương thị hưng thịnh! Các phương triều bái
- Chương 110: Một khung cảnh mới nổi lên!
- Chương 111: Lung Yên Thiên Nhân Yến
- Chương ba: Lũng Tả Phong Vân Lục
- Chương 1: Thế gia Thất phẩm! Trường Ninh Vương thị
- Chương 2: Lung Yên lão tổ vũ trang hạng nặng
- chương 3:/chương thứ ba Thủ Triết! Soái là nguyên tội.
- chương 4:/chương thứ tư Thủ Triết! Hóa ra là Thủ Triết tới!
- chương 5:/chương thứ năm Lung Yên phát uy! Trấn áp Thiên Nhân trung kỳ!
- chương 6:/chương thứ sáu Bảo vệ ngắn! Băng Lan thượng nhân!
- chương 7:/chương thứ bảy Song Thù! Từng bước quật khởi!
- chương 8:/chương thứ tám Quận vương! Núi Ngộ Điện…
- chương 9:/chương thứ chín Bí quyết! Chiêu ong dẫn bướm!

- Chương 10 Tứ ca! Ta chỉ có thể “Cố hết sức” mà làm.
- Chương 11: Thế gia! Quan hệ nhân mạch rất quan trọng!
- Chương 12: Vương Thủ Nghiệp ta, đột nhiên đã vô địch?
- Chương 13: Ly Dao! Học Cung ta tới rồi!
- Chương 14: Uy phong! Song thù trở về!
- Chương 15: Hồ Nguyên Thủy Thiên! Ly Dao đến rồi!
- Chương 16: Cửu tiểu thư! Người hữu duyên là ai?
- Chương 17: Thiên mệnh chi nữ! Song linh tranh sủng!
- Chương 18: Linh thể! Nguyên Thủy Kiếm Ý
- Chương 19: Đại thiên kiêu Ly Dao! Chiến thiên nhân!
- Chương 20: Là tạo nghiệt nha! trêu chọc phải tiểu quái vật đáng sợ nào?
- Chương 21: Cha và lão tổ tông đã đến.
- Chương 22: Tranh đoạt đại thiên kiêu! Ai có thể thắng?
- Chương 23: Ly Dao bái sư! Thần Thông chân nhân!
- Chương 24: So sánh với Thủ Triết! Minh Nghiên cam bái hạ phong!
- Chương 25: Vận mệnh! Liên kết chúng ta lại với nhau!
- Chương 26: Huyết mạch tăng lên! Báo đáp của hồ ly!
- Chương 27: Thu hoạch rất phong phú tộc nhân trẻ tuổi ưu tú.
- Chương 28: Thu hoạch! Cùng với phong thái của Vương thị tộc.
- Chương 29: Thiên Dã Tử! Truyền thừa luyện khí
- Chương 30: Phong vân khởi! Tiền tài động nhân tâm!
- Chương 31: Hưng vượng! Tộc nhân càng ngày càng nhiều!
- Chương 32: Cuộc sống ở Học Cung của thiếu tộc trưởng
- Chương 33: Linh Triều! Trường Xuân cốc bộc phát!
- Chương 34: Thiếu tộc trưởng! Chớ phụ ái nữ lão phu!
- Chương 35: Ất Mộc tinh hoa! Con đường “Vô địch” của thiếu tộc trưởng!
- Chương 36: Thủ Triết phản kích!
- Chương 37: Sư tôn! Để ta cõng!
- Chương 38: Thủ Đạt thương hội vs Tiền thị thương hội
- Chương 39: Thất vĩ hỏa hồ chi nộ!
- Chương 40: Đại thiên kiêu! Người đi theo!
- Chương 41: Phong vân dần nổi lên! Minh tranh ám đấu!
- Chương 42: Năm tháng yên tĩnh tốt —— Khí Linh
- Chương 43: Học An cứu ta! Thủ Triết cứu ta!

- Chương 44: Vương Lung Yên Ph… Tào Ấu Khanh
- Chương 45: Đây là đại lão sao? Nói dễ nghe như vậy!
- Chương 46: Đồ nhi này! Nuôi dưỡng không dễ dàng!
- Chương 47: Quận Vương gia cũng không có lương thực dư thừa a!
- Chương 48: Nguy cơ! Nộ Giao bang đột kích!
- Chương 49: Thăng cấp! Nho Hồng lão tổ Thiên Nhân cảnh!
- Chương 50: Thủ Triết đến cứu viện! Nếu linh phát uy!
- Chương 51: Vương Thủ Triết! Đây là lão tổ nhà ta!
- Chương 52: Tranh phong! Tranh đấu giữa Vương thị và Giao Long bang!
- Chương 53: "Lão bộc" phát uy · Ly Dao giá đáo!
- Chương 54: Thông Thiên Chi Hà! Ly Dao phong thái!
- Chương 55: Đại thế! Vương thị đi con đường nào?
- Chương 56: Chí Thủ Triết! Thanh xuân nhạt nhòa!
- Chương 57: Mạc Nam Vương thị?
- Chương 58: "Ta là gia gia của ngươi!"
- Chương 59: Bi kịch! Vương Thất Hải!
- Chương 60: Lớn lên đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm sao?
- Chương 61: "Thiên Diễm tiên tử."
- Chương 62: Gia chủ bảo tàng Vương Thủ Triết.
- Chương 63: Quá ưu tú cũng là một loại phiền phức.
- Chương 64: Xoạch một cái! Đại thiên kiêu Ly Dao!
- Chương 65: Phi Phi Phi! Ngươi đánh không lại nàng!
- Chương 66: Cầm lấy! Vô Cực Bảo Đan!
- Chương 67: Thăng cấp! Đại thiên kiêu Thủ Triết!
- Chương 68: Công tử vô tình…
- Chương 69: Chữ ổn đi đầu! Thủ Triết quyết đoán.
- Chương 70: Thủ Triết không phải người dễ chọc.
- Chương 71: Không hợp nhau! Ngươi quá vô sỉ!
- Chương 72: Buông tiên tử kia ra!
- Chương 73: Tiểu quận vương ta! Quá khó khăn!
- Chương 74: Cường đại! Đại thiên kiêu Thủ Triết!
- Chương 75: Thủ Triết giúp Thiên Cương tiên tử giải độc.
- Chương 76: Về nhà! Tất cả đều là gia gia ~
- Chương 77: Bổn sự của phu quân trưởng! Tiểu thiếp tùy tiện nạp!
- Chương 78: Thủ Triết! Phúc của người Tề

- Chương 79: Vì Vương thị quật khởi mà sinh nhiều đứa bé!
- Chương 80: Họa thủy đông dẫn! Vực ngoại khai hoang!
- Chương 81: Con riêng Thất hải! Chịu thiệt thòi!
- Chương 82: Mười năm! Thủ Triết thăng cấp Thiên Nhân cảnh!
- Chương 83: Vương thị càng thêm thịnh vượng.
- Chương 84: Huyết mạch Ly Dao thăng cấp! Thánh tử chi tranh!
- Chương 85: Chị dâu! Thật cảm ơn cô!
- Chương 86: Đánh muội muội tơi bời! Hình bóng Ly Từ
- Chương 87: Đại thế! Khí Linh "sống" lại!
- Chương 88: Tiên chủ! Quần Tiên điện?
- Chương 89: Tẩu tẩu uy vũ! Chị dâu thật khí phách!
- Chương 90: Quận trưởng này, chi bằng trả lại Vương Thủ Triết ngươi đi làm?
- Chương 91: Tư thế đã được sắp xếp xong! Thái Sử An Khang chuẩn bị nằm xuống.
- Chương 92: Đắc tội Thủ Triết! Kết cục đáng lo!
- Chương 93: Thủ Triết diệu kế định Khánh An.
- Chương 94: Bi kịch! Tả Khâu thị căn cơ bị đào móc!
- Chương 95: Tả Khâu chấp nhận! Thủ Triết đại hoạch toàn thắng!
- Chương 96: Ấu Khanh! Cuối cùng cũng đợi được ngươi!
- Chương 97: Tộc trưởng Tông An thiếu gia không dễ dàng!
- Chương 98: Ấu Khanh nổi giận! Đứa bé giá lâm hiện trường!
- Chương 99: Hãn thê hành hung ấu khanh! Thiên Cương vậy mà…
- Chương 100: Vương thị "Thăng cấp" thế gia Lục phẩm
- Chương 101: Thủ Triết lão tổ!
- Chương 102: Vương thị thịnh vượng! Bá chủ một quận!
- Chương 4: Tử Phủ chi lộ
- Chương thứ nhất, thái gia gia của ta là Vương Thủ Triết.
- Chương 2: Công Tử Thế Vô Song
- chương 3:/chương thứ ba Vợ tôi là thiên kiêu!
- chương 4:/chương thứ tư Lão bà đại thiên kiêu của ta…
- chương 5:/chương thứ năm Thủ Triết ta! Cũng là đại thiên kiêu!

- chương 6:/chương thứ sáu Khí Vận Chi Tử! Đích mạch Trọng Tôn của ta
- chương 7:/chương thứ bảy Câu chuyện mà Vương An Nghiệp và tiểu quận chúa không thể không kể.
- chương 8:/chương thứ tám Nữ hài tử thật là đáng sợ!
- chương 9:/chương thứ chín Hôm nay! Sợ là phải thay đổi!
- Chương 10 “Hạnh phúc nhân sinh”! Hai Tiểu Vô đoán!
- Chương 11: Thủ Triết khảo hạch chuẩn đế tử! Phong ba sắp nổi lên!
- Chương 12: Thu Thanh Giao! Ly Dao sẽ nhập thế!
- Chương 13: Ly Dao vào kinh! Gió lớn nổi lên!
- Chương 14: Uy phong bát diện! Ly Dao thí phong đế đô!
- Chương 15: Mạnh mẽ! Căn cơ hưng thịnh của Vương thị!
- Chương 16: Đại thiên kiêu quét ngang đế đô!
- Chương 17: Ta là cô nãi nãi Vương Ly Dao của ngươi đây…
- Chương 18: Khí vận! Thiên hạ vô song
- Chương 19: “Hiếu thuận” Tằng tôn tử của ta…
- Chương 20: Vương An Nghiệp thu sư! Định Quốc công phủ bồi tội!
- Chương 21: Long Xương đại đế hiện thân! Linh Bảo Thiên Thu ra sân!
- Chương 22: Âm chuyển tiểu Vũ! Đại thiên kiêu chi chiến đỉnh phong!
- Chương 23: Đại đế triệu kiến! Ly Dao quét ngang người cùng thế hệ!
- Chương 24: Chấn kinh! Đại Đế ngươi lại là người như vậy sao!
- Chương 25: Thủ Triết nghiêm túc răn dạy Liễu Nhược Lam.
- Chương 26: Cuộc chiến đế tử! Vương thị toàn diện tham gia!
- Chương 27: Vương thị thêm Tử Phủ! Thanh giao hóa rồng!
- Chương 28: Bạn học của ta là một con rồng!
- Chương 29: Vương thị mở rộng địa bàn! Quyền thần hoặc xưng đế chi lộ?
- Chương 30: Ta! Đại thiên kiêu Tông An! Kiếm tiền!
- Chương 31: Vì sao! Nam nhân kia có gì tốt?

- Chương 32: Cái cuốc vung rất hay! Rễ tường tự nhiên sẽ đổ.
- Chương 33: Tuyệt hộ kế! Đóng cửa đánh chó!
- Chương 34: Khiếp sợ! Long Vô Ky rơi vào tay giặc, Đại Đế nổi giận!
- Chương 35: Hừ! Đế vương tâm thuật! Nói thật giống như ai sẽ không chơi!
- Chương 36: Ly Từ đại tiểu thư "quét ngang" Tiên Triều.
- Chương 37: Chỗ chân căn cơ phát triển lớn mạnh của thị trường!
- Chương 38: Khai thác! Cường thịnh! Vương thị sinh sôi nảy nở lớn mạnh căn bản!
- Chương 39: Cường đại! Thủ Triết tầng tầng lớp lớp át chủ bài!
- Chương 40: Vương thị thì ra! Đã rất mạnh rồi!
- Chương 41: Bạo phát! Mở ra doanh tân binh Thần Vũ!
- Chương 42: Khí vận chi tử! 100 loại cách dùng!
- Chương 43: Thu hoạch! Vương thị song thù nhất tề thăng đại thiên kiêu!
- Chương 44: Chấn kinh! Gia chủ ngươi lại là người như vậy!
- Chương 45: Thăng cấp! Nữ nhi huyết mạch lục trọng Thánh thể!
- Chương 46: Bản mệnh tiên thực! Thủ Triết gia chủ muốn quật khởi!
- Chương 47: Vương bài gia tộc! Lung Yên lão tổ thăng cấp đăng đỉnh!
- Chương 48: Quy gia! Chiến lực tổng hợp của Vương thị tăng lên thật lớn!
- Chương 49: Uy vọng vô song! Thủ Triết lão tổ đã là đại nhân vật!
- Chương 50: Ấu côn tiên thú sinh ra! Yến thị cô nương tâm hồn âm thầm hứa hẹn.
- Chương 51: Vương thị chế phách Lũng Tả! Đấu pháp với Đại Đế
- Chương 52: Vương Thủ Triết! Trẫm và ngươi không đội trời chung.
- Chương 53: Ly Tiên Trận mắt tụ linh! Lang con náo hoàng cung!
- Chương 54: Thủ Triết vào kinh! Phong vân tái khởi!

- Chương 55: Gia chủ hội sự chủ mạch! Đại đế ghen tỵ.
- Chương 56: “Phong khí Bất Lương” của Vương thị thổi quét lên kinh thành.
- Chương 57: Vương thị “Ba con sói con” đại náo Quy Long Thành
- Chương 58: Hóa ra ngài là vị hôn phu Ức La à?
- Chương 59: Khiếp sợ! Đại đế lại nhằm vào Vương An Nghiệp?
- Chương 60: Đại đế có khí vận chi tử! Thất bại thảm hại!
- Chương 61: Vương An Nghiệp đi dạo bảo khố! Vui làm cha?
- Chương 62: Đắc kỳ bảo! Đại Đế tức giận đến mức hiểm giá băng băng!
- Chương 63: Gió thu nổi lên! Đại đế nhớ Vương Thủ Triết!
- Chương 64: Gió nổi lên kinh thành! Thủ Triết chết chắc rồi!
- Chương 65: Đại cách cục! Căn cơ thật sự cường thịnh của Vương thị!
- Chương 66: Nhiệt lục bao! Tiên chủ định kế phong vân!
- Chương 67: Thánh tử! Đây không phải là Thánh tử sao?
- Chương 68: Tuyệt thế thiên kiêu trảm Tử Phủ! An quốc công nguy!
- Chương 69: Ta muốn lật trời! Đại lão phía sau màn Vương Thủ Triết!
- Chương 70: Trấn áp nhị phẩm! Kế Định đế tử
- Chương 71: “Trầm Oan đến Tuyết Khang quận vương…”
- Chương 71: Kinh ngạc! Liễu Nhược Lam gặp phải nguy cơ trí mạng!
- Chương 72: Vương thị! Đã cường đại rồi!
- Chương 73: Vương thị! Mọi người đều ẩn giấu đại lão!
- Chương 74: Trước tiên chặt đứt hai tay! Đại triều sẽ đến.
- Chương 75: Đại triều hội! Thủ Triết ngươi hồ đồ quá.
- Chương 76: Thủ Triết lật tung hội nghị đại triều.
- Chương 77: Một tay lộng phong vân! Mạnh đại nhân quy hàng!
- Chương 78: Rút củi dưới đáy nồi! Đem bàn thờ nhấc lên!
- Chương 79: Đại đế cường triệu Thủ Triết! Khang quận vương rơi xuống ngựa.
- Chương 80: Đại đế Thủ Triết! Hiểm giá băng hà!

- Chương 81: Thủ Triết công thành danh là được! Vui vẻ giành được bảo vật!
- Chương 82: Ta chỉ muốn yên lặng làm ruộng.
- Chương 83: Ngưu Đao Tiểu Thí! Trấn áp Tử Phủ đỉnh phong!
- Chương 84: Thăng cấp Thánh thể! Vương Thủ Triết thoát thai hoán cốt!
- Chương 85: Lung Yên Thăng Tử Phủ! Đại đế cải trang vi hành!
- Chương 86: Đại đế giá lâm Vương thị! Ý khó bình…
- Chương 87: Đại đế làm yêu! Tiên sinh dạy làm người!
- Chương 88: "Vô lại " Đại Đế! Quận chúa hổ thẹn!
- Chương 89: Quận chúa bức hôn! Vương An Nghiệp đi con đường nào?
- Chương 90: Thiếu niên khí vận " chiết kích" tình trường! Phong vân tái khởi!
- Chương 91: Thanh Quân bên cạnh! Tru Thủ Triết!
- Chương 92: Thánh nữ luân phiên! Thủ Triết làm mưa làm gió!
- Chương 93: Các vị! Một ván định thắng thắng!
- Chương 94: Chân Tiên lão tổ! Là nhà ta!
- Chương 95: Lão tổ tông! Không ngờ là ngươi!
- Chương 96: Thủ Triết! Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu át chủ bài?
- Chương 97: Bình Nam Cương! Thủ Triết sẽ tấn Tử Phủ!
- Chương 98: Thủ Triết thăng cấp Tử Phủ! An Nghiệp sẽ thành hôn.
- Chương 99: Vương thị huyên náo! Người tới từ Tiên Triều
- Chương 100: Mẹ Vô Ky! Nghênh dâu hoàng thành!
- Chương 101: Vương thị tấn ngũ phẩm! Ly Từ hạ lễ…
- Chương 102: Động phòng!
- Chương Đại Càn thứ năm quật khởi!
- Chương 1: Phế Tài Lưu Khai cục
- Chương thứ hai không phải là từ hôn sao? Ai mà không biết?
- chương 3:/chương thứ ba Bay! Phế tài phải tự cường!
- chương 4:/chương thứ tư Ly Từ phát tài sắp về! Thần thông Vân Dương Tấn!

- chương 5:/chương thứ năm “Hai vị tiên tử xin dừng bước!”
- chương 6:/chương thứ sáu Tuyệt thế! Danh sách thứ nhất
- chương 7:/chương thứ bảy Thiên kiêu tuyệt thế! Vương thị rốt cuộc có mấy người?
- chương 8:/chương thứ tám Vương thị hố trời! Xích Nguyệt ẩn hiện!
- chương 9:/chương thứ chín Thủ Triết được 【Chân pháp】! Ly Từ về nước.
- Chương 10 tiến hóa đại thần thông! Lung Yên nhập Ma Tông
- Chương 11: Quay về thánh địa! Gió lớn nổi lên!
- Chương 12: Đáng sợ! Nội quyển của Vương thị nóng rực hóa!
- Chương 13: Hung tàn của Tộc Học
- Chương 14: Thánh tử chi tranh từng bước cuốn hóa…
- Chương 15: Vương Ly Tiên uy phong lẫm liệt!
- Chương 16: Thánh tử chi tranh liền thi cái này?
- Chương 17: Thủ Triết cũng là đại lão.
- Chương 18: Tứ đại tuyệt thế tề tụ!
- Chương 19: Phiến tư liệu 【Lẫm Đông sắp tới】
- Chương 20: Thánh địa nhanh lây sang họ Vương rồi!
- Chương 21: Lúc này bắt đầu kinh doanh thánh địa?
- Chương 22: Lung Yên lập công! An Nghiệp trở về!
- Chương 23: Đối với Vương An Nghiệp, hắn triển khai hành động.
- Chương 24: Kinh ngạc! Có người trà trộn vào Vương thị!
- Chương 25: Vương thị là Ma Quật!
- Chương 26: Làm công trả nợ! Không lấy làm mất mặt!
- Chương 27: Vương thị tế ra đại sát khí.
- Chương 28: Chuẩn bị nuôi dưỡng! Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc!
- Chương 29: Đây là triển khai thần linh gì vậy?
- Chương 30: Ngươi còn biết ngươi là Đại Đế à?
- Chương 31: Sát thủ của Khí Linh tiểu tỷ tỷ!
- Chương 32: Con đường thiên kiêu của mọi người
- Chương 33: Thu hoạch thật lớn! Nửa bước Tiên kinh!
- Chương 34: Di chuyển sạch sẽ.
- Chương 35: Thủ Triết vui mừng vì có được 【Đạo khí】

- Chương 36: Thu hoạch lớn! Đào hố chuẩn bị chôn người.
- Chương 37: Phế tài thiếu gia Trọng Sinh Ký
- Chương 38: Đại lão Vương Thủ Triết đứng phía sau màn
- Chương 39: Ván này ổn rồi!
- Chương 40: Thánh nữ! Hết thảy đều kết thúc.
- Chương 41: Thánh địa họ Vương rồi.
- Chương 42: Đại Đế vs Thổ đại đế.
- Chương 43: ủng hộ Thủ Triết kiến thiết quốc gia!
- Chương 44: Đại Đế hoàn bại!
- Chương 45: Thủ Triết nạp thiếp nhớ.
- Chương 46: Thủ Triết quyết thắng ở ngoài vạn dặm.
- Chương 47: Thần Thông cảnh đầu tiên của Vương thị
- Chương 48: Tạo ra! Là binh đoàn dân chúng mạnh nhất trong lịch sử!
- Chương 49: Cơm chùa của Đại Đế! Giáp trang của Thủ Triết!
- Chương 50: Vương Thủ Triết là đại phản phái?
- Chương 51: Đại Càn đệ nhất quý công tử
- Chương 52: Tiểu tử này so với bổn công chúa còn có thể giả bộ!
- Chương 53: Tông Côn hạnh phúc cá sinh.
- Chương 54: Vương thị làm váy cưới cho bản ma quân.
- Chương 55: Liên quan tới chuyện Chân Tiên chuyển thế
- Chương 56: Thu hoạch! Cực kỳ to lớn!
- Chương 57: Huyết mạch tộc trưởng thăng cấp!
- Chương 58: Ăn dưa! Thủ Triết dương phu uy!
- Chương 59: Vương thị xây dựng nơi truyền thừa.
- Chương 60: Đồ Vương Nhược Băng ta! Có tư thái Chân Ma!
- Chương 61: Mưu đồ Chân Ma!
- Chương 62: Đan vương Đại Càn! Vương Thủ Nghiệp
- Chương 63: Thủ Nghiệp! Cũng là đại nhân vật!
- Chương 64: Vương thị phát triển các phương diện.
- Chương 65: Phú Quý An Nghiệp đi Tiên Triều.
- Chương 66: Phiền não Tông Côn thiếu gia… Côn Sinh…
- Chương 67: Ta gọi Vương Phú Quý…
- Chương 68: Ngươi ngay cả công chúa lệnh cũng giao cho hắn?
- Chương 69: Phú quý! Đại sát tứ phương!
- Chương 70: Cứ! Thất Thải Tụ Bảo Thụ!

- Chương 71: Tung tích Khí Vận Chi Thụ
- Chương 72: Lớn lên quá đẹp trai! Cũng là một loại phiền não.
- Chương 73: Thiếu chủ nhà ta, đến phiên ngươi đến giáo huấn sao?!
- Chương 74: Ta bị Ma Tôn đánh qua, ta kiêu ngạo!
- Chương 75: Kiếm trận song cơ! Kiếm ý quen thuộc kia…
- Chương 76: Khí vận chi thụ SS khí vận chi tử
- Chương 77: Bi kịch! Thành kén tự trói mình!
- Chương 78: Huyết mạch thăng cấp! Kiếm ý thương sinh của An Nghiệp!
- Chương 79: An Nghiệp nhà chúng ta, cũng có tư cách tranh Tiên Kinh rồi.
- Chương 80: Gia gia ta Vương An Nghiệp không bớt lo kia…
- Chương 81: Phú Quý Lâm Tiên Cung cuốn lên.
- Chương 82: Thăng cấp! Phú quý hiển thần thông!
- Chương 83: Phiên Vân Phúc Vũ Vương phú quý
- Chương 84: Phú quý đào góc tường của tiên triều!
- Chương 85: Chỉ là một tiểu nhân vật Đông Càn.
- Chương 86: Ông cháu Vương thị đều thể hiện phong thái của mình.
- Chương 87: Mời Triêu Dương Vương đến Đông Càn ở.
- Chương 88: Vương thị cuốn Tiên Triều! Gió lớn nổi lên!
- Chương 89: Phú quý hố Ngụy thị! Đại Thiên Hố!
- Chương 90: Phú quý sính uy! Liên hoàn độc kế!
- Chương 91: Doanh tê rần rồi! Toàn bộ ta đều muốn!
- Chương 92: Phú quý phát tài! Tụ Bảo thụ tấn chức!
- Chương 93: Lòng tham! Ta muốn tất cả!
- Chương 94: Vương thị! Nội tình sâu không thấy đáy!
- Chương 95: Vương Thủ Triết! Ngươi chết không có lương tâm!
- Chương 96: Thăng cấp! Ly Tiên cửu giai hóa hình!
- Chương 97: Vương thị bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình trong Dưỡng lão viện.
- Chương 98: Thủ Triết! Chính là trẫm do nàng đả thương.
- Chương 99: Để bắt tiểu lão bà cho Thủ Triết.
- Chương 100: Vương Thủ Triết! Ngươi dứt khoát giết chết ta.
- Chương 101: Bắc Chu! Huyền Đan Bảo Điển!

- Chương 102: Ma Đỉnh Tôn Giả! Thập đại tội phạm truy nã!
- Chương 103: Kiếm lời qua rồi! Thủ Nghiệp đại mãn quán!
- Chương 104: Quy tâm! Nhân tài của Vương thị càng ngày càng nhiều.
- Chương 105: Thu phục Yêu Đế! Thanh Hoàng quy hàng
- Chương 106: Công lược! Cửu Vĩ Yêu Đế và Đế Hưu!
- Chương 107: "Chinh phục"! Vạn Yêu Quốc
- Chương 108: Đầu óc tộc trưởng Vương thị có bệnh à?
- Chương 109: Vương thị tuấn kiệt dương oai dị quốc
- Chương 110: Thủ Nghiệp công tử cứu ta!
- Chương 111: Có biết An Nghiệp và phú quý không?
- Chương 112: Giả heo ăn Hổ tổ sư gia!
- Chương 113: Lão tặc Long Xương!
- Chương 114: Thủ Triết! Ngươi là tên lừa gạt!
- Chương 115: Tên đồ nhi nhà ta có khí vận thông thiên,
- Chương 116: Không nghĩ tới ngươi lại là Vương Phú Quý như vậy!
- Chương 117: Tiên Thiên Đạo Thể đầu tiên của Vương thị
- Chương 118: Phú Quý Mộng Vũ cải trang vi hành.
- Chương 119: Phú quý! Ngươi chết chắc rồi!
- Chương 120: Huyết mạch thăng cấp! Phú quý Mộng Vũ đại cơ duyên!
- Chương 121: Thủ Triết chờ tiểu ma tôn rất lâu rồi!
- Chương 122: Hiệp khách cõng nồi! Bắc Vực Vương!
- Chương 123: Vương Ly Tiên thực lực hố cha!
- Chương 124: Thủ Nghiệp vui vẻ là ngươi không cách nào tưởng tượng.
- Chương 125: Thiên la địa võng! Ngụy thị trúng kế!
- Chương 126: Đây là tiên thực? Hay là ma thực?
- Chương 127: Đại hoạch toàn thắng! Ly Tiên triển phong mang!
- Chương 128: Kiếm lời lớn! Tiên nhi đại hiếu nữ!
- Chương 129: Vương An Nghiệp giá lâm chiến trường.
- Chương 130: Thắng lớn đầu tiên! Vương thị dân binh đoàn dương oai!
- Chương 131: Đội ngũ chiến đấu thi thể ma thi Vương Phú Quý
- Chương 132: Thay lão tổ ta! Thay tiểu ma tôn vấn an…

- Chương 133: Thay đổi càn khôn! Phú quý dương uy di quốc
- Chương 134: Tiên Hoàng tức giận! Cầu phú quý trong nguy hiểm!
- Chương 135: Đốt giết cướp bóc! Con đường phất nhanh!
- Chương 136: Phát tài lớn! Công phá kinh thành!
- Chương 137: Ma Hoàng bệ hạ! Thật xin lỗi, quấy rầy rồi!
- Chương 138: Phương Tiên Hoàng ta đến!
- Chương 139: Tiên Hoàng SS Ma Hoàng
- Chương 140: Ly Tiên! Ngươi là chuẩn bị giết cha sao?
- Chương 141: Thăng cấp! Vương thị thăng tứ phẩm!
- Chương 142: Lão tổ nhà ta có cách cục vô song sao?
- Chương 143: Phú quý kiếm lời! Nửa bước Tiên khí!
- Chương 144: Người có được Thủ Triết sẽ được thiên hạ.
- Chương 145: Phú quý em họ! Hoa Thụy công chúa
- Chương 146: Huyền Tôn Thủ Triết ta, có thể kế thừa đại thống!
- Chương 147: “Chủ nhân! Cầu người tha thứ một lần đi!”
- Chương 148: Tuy Vân công chúa XVVVV, Vương Ninh Ký
- Chương 149: Hoa Thụy! Chân Tiên chuyển thế
- Chương 150: liệu địch rộng! càn quét Đa Bảo Các!
- Chương 151: Thiên đoàn của nam tử Bách Luyện đường.
- Chương 152: Hoa Thụy ta thù dai vô cùng.
- Chương 153: Yêu trả lời không để ý tới! Leo mãi không nổi!
- Chương 154: Tiên Hoàng tức giận! Một lưới bắt hết.
- Chương 155: Chung Cực ban thưởng! Tiên Hoàng lệnh
- Chương 156: Đại náo Tiên Cung…
- Chương 157 : Băng Lan! Muốn khai sáng Thánh Địa
- Chương 158: Vương Thủ Triết! Sao chỗ nào cũng có bóng dáng của ngươi?
- Chương 159: Vương Thủ Triết tham sống sợ chết!
- Chương 160: Ngươi làm Ma Tôn! Ta làm Ma Hoàng!
- Chương 161: Dương oai! Côn Ngô Cự Chu này ta muốn!
- Chương 162: Trùng sinh! Tôn giả trở về!
- Chương 163: Lục Vi phú bà! Hào đập Vương Thủ Triết!
- Chương 164: Thủ Triết vui mừng! Nửa bước Chân Ma thực!

- Chương 165: Lục Tiên Thánh Địa! Tiên Ma song lệnh tề tụ!
- Chương 166: Chân Tiên gia cũng không có lương thực dư thừa a!
- Chương 167: Ma Hoàng lão tổ! Bố cục lớn hơn một chút!
- Chương 168: Cường đại! Nội tình của Trường Ninh Vương thị!
- Chương 169: Thủ Triết! Ra ngoài sớm muộn gì cũng phải trả.
- Chương 170: Chân tường Vương thị không dễ đào.
- Chương 171: Phong vân sắp nổi! Dã tâm của Thủ Triết!
- Chương 172: Nội tình đáng sợ của Trường Ninh
- Chương 173: Đại Càn tập kết lệnh! Lại thu binh doanh!
- Chương 174: Thần Vũ Thiên Khư! Lại lần nữa di động!
- Chương 175: Lấy thân báo đáp! Ân cứu mạng!
- Chương 176: Thủ Triết! Ngươi quá nhẫn tâm rồi!
- Chương 177: Làm sao chịu nổi khảo nghiệm như vậy?
- Chương 178: Long Vương trở về!
- Chương 179: Căn cơ cường đại của Vương thị.
- Chương 180: Ưu thế ở trên người ta! Ra tay đi!
- Chương 181: Đây là khảo nghiệm điểm yếu?
- Chương 182: Ta yêu ngươi! Kỳ Ngôn Học tỷ…
- Chương 183: Tiên Tôn giáng lâm! Bi kịch nhất trong lịch sử!
- Chương 184: Ma Thần đích thân đến! Vương thị lập công lớn!
- Chương 185: PK Ma Thần, Tiên Tôn.
- Chương 186: Tiên Hoàng cũng tới để cạo lông cừu?
- Chương 187: Ma Hoàng vui mừng thu được công chúa! Phú quý nguy!
- Chương 188: Xuất thế! Học viện huấn luyện quan quân Thần Võ!
- Chương 189: Âm Nghiệt Ma Thần Vương Thủ Triết.
- Chương 190: Bản hoàng hiểu rõ! Phú quý giống ai rồi.
- Chương 191: Bay lên! Ngọa Long, Phượng Hoàng đều quy về tay ta!
- Chương 192: An Nghiệp! Sát thủ của Khí Linh tiểu tỷ tỷ!
- Chương 193: Chân Tiên chuyển thế?! Bình thường không có gì lạ.
- Chương 194: Tiểu Thánh Hoàng! Kỳ Vô Song!

- Chương 195: Bảng Lung Yên Đồ! Tiên khí tới tay!
- Chương 196: Xoát xoát! Anh Hùng Bảng!
- Chương 197: Tiểu Thánh Hoàng Vương Thủ Triết.
- Chương 198: Thủ Triết thăng cấp! Kế thừa Thanh Hoàng bảo điển!
- Chương 199: Thiên tử giáp! Ghi chép lịch sử!
- Chương 200: Thủ Triết lại được tiên thực! Thế giới thụ!
- Chương 201: Nguyên Thủy Thánh Đồ! Nhược Lam thức tỉnh.
- Chương 202: Vợ tôi thật sự là đại lão!
- Chương 203: Ly Tiên thăng cấp! Xây dựng thêm Dưỡng lão viện!
- Chương 204: Nâng đỡ Chân Tiên! Làm Nhân tộc tăng thêm gạch ngói chống cho người ta!
- Chương 205: Ma Tôn hiện thân! Đoạt mệnh đại âm mưu!
- Chương 206: Trấn quốc thần khí! Vương thị cự pháo!
- Chương 207: Sấm mùa xuân nổi lên! Vạn vật sinh sôi
- Chương 208: Tông Đằng phát uy! Doanh pháo hôi quen biết cũ!
- Chương 209: Ly Từ đại giá quang lâm! Chúng ma nguy rồi!
- Chương 210: Ta có một kế! Có thể trảm Lăng Hư.
- Chương 211: Ta thật sự muốn yên lặng nghỉ hưu.
- Chương 212: Ta bảo Vương Phú Quý!
- Chương 213: Tiểu công chúa Chiêu Ngọc của Ma Triều!
- Chương 214: Ngươi ngươi ngươi… ngươi chính là Vương Phú Quý?
- Chương 215: Trận đầu! Thắng lợi huy hoàng!
- Chương 216: Ta muốn biết Vương Thủ Triết.
- Chương 217: Cặn bã nam Vương Phú Quý hiện hình nhớ…
- Chương 218: Phú quý! Bụng đen “Tiểu Thủ Triết”
- Chương 219: Đệ nhất quý công tử của Tiên Triều
- Chương 220: Vương thị quật khởi không phải may mắn!
- Chương 221: Bảo vật này! Có thể diệt Chân Tiên!
- Chương 222: “Âm hiểm xảo trá” Vương Phú Quý
- Chương 223: Tiên Hoàng thăng cấp Chân Tiên trung kỳ.
- Chương 224: Tiên Hoàng chạy trối chết.
- Chương 225: Lung Yên hấp thu Minh Sát Chân Ma chủng.

- Chương 226: Thăng cấp! Vương Lung Yên thành thần thông!
- Chương 227: Ma Hoàng giáng lâm! Tiểu tử phú quý ngươi lừa ta!
- Chương 228: Tiên Hoàng đã áp chế Ma Hoàng!
- Chương 229: Hố! Hố to!
- Chương 230: Ma Thần vô sỉ nhất lịch sử!
- Chương 231: Tiểu Ma Tôn, ngươi cũng có ngày hôm nay?
- Chương 232: Phú Quý chỉ nhằm vào Ma Tôn mà thôi!
- Chương 233: Ma Hoàng giả trư ăn thịt hổ.
- Chương 234: Bản hoàng phong sát Vương Ninh Hi một ngàn năm…
- Chương 235: Thăng chức Hoàng thái tử! Cảnh Minh bay lên!
- Chương 236: Tộc nhân Vương thị càng thêm hưng vượng.
- Chương 237: Đến cũng đến rồi! Không bằng Tộc Học trước tiên!
- Chương 238: Ninh Kham gặp lại Tiên Hoàng.
- Chương 239: Vương thị thu hoạch lớn! Thủ Triết được bảo vật!
- Chương 240: Lục Trà mạnh nhất trong lịch sử!
- Chương 241: Nội tình của Vương thị! Đại thần thông Thủ Triết!
- Chương 242: Huyền Thủy Chân Tiên Kinh cùng Côn!
- Chương 243: Ác tặc! Ăn Ly Từ ta một đao!
- Chương 244: Tông Côn thăng cấp! Ly Từ xông dị vực!
- Chương 245: Ly Từ! Tông Côn! Cuộc sống hạnh phúc của từng người!
- Chương 246: Thánh tử điện hạ Vương Thủ Triết.
- Chương 247: Chuyện bí ẩn về thân thế của Liễu Nhược Lam
- Chương 248: Bằng hữu nhiều đường tốt đi!
- Chương 249: Thủ Triết thăng cấp lên Thần Thông cảnh.
- Chương 250: Vực ngoại phát triển mạnh! Vương thị thăng tam phẩm thế gia!
- Chương 251: “Thủ quốc công” Vương Thủ Triết
- Chương 252: Đầu tiên, chúng ta phải tiêu diệt Ma Tôn!

- Chương 253: Thủ Triết tiểu viện! Quyết định lịch sử Nhân tộc sẽ gặp gỡ.
- Chương 254: Thủ Triết hạ cờ! Ma Tôn đột kích!
- Chương 255: Vương thị thủ gia! Thiên la địa võng
- Chương 256: Hỏa lực chuẩn bị quá đầy đủ!
- Chương 257: Vương thị tề tâm thủ gia! Ma Tôn tan tác!
- Chương 258: Thanh niên tài tuấn của Vương thị quét ngang chiến trường.
- Chương 259: Đại hoạch toàn thắng! Nguyên Thủy Thánh Đồ lộ ra uy phong!
- Chương 260: Ma Tôn vẫn lạc! Nhược Lam thân thế bí ẩn!
- Chương 261: Lung Yên thánh nữ! Kế thừa Minh Sát Chân Ma Kinh!
- Chương 262: Nội tình cường đại của Vương thị! Tụ cháy toàn thế giới!
- Chương 263: Bí mật lớn nhất của Thủ Triết lão tổ là…
- Chương 264: Quần tinh lấp lánh! Vương thị dương oai!
- Chương 265: Tiệc của Thủ Triết quốc công! Tám phương tới chúc mừng.
- Chương 266: Tiên Hoàng Ma Hoàng cạnh tranh lôi kéo Thủ Triết.
- Chương 267: Kết cục thiên thứ năm
- Thiên thứ sáu Thần Vũ phục hưng
- Chương 1: Phú Quý của An Nghiệp nhặt rác ở Thần Võ Thiên Khư.
- Chương 2: Luân Hồi Thánh Thụ! Thánh Vực sắp mở ra
- chương 3:/chương thứ ba Ly Từ làm dịu cho hỗn thánh vực.
- chương 4:/chương thứ tư Thủ Triết đắc tiên kinh! Thu hoạch khá phong phú!
- chương 5:/chương thứ năm Thủ Nghiệp Thừa Tiên Kinh! Tin dữ Trường Xuân
- chương 6:/chương thứ sáu Ta vội vàng thành tiên! Kim Thủ Tài mới tới!
- chương 7:/chương thứ bảy Thủ Triết Thừa Tiên Kinh! Huyết mạch Thánh tử!
- chương 8:/chương thứ tám Ta đây đều sắp chết rồi! Mới phi thăng tiến chức!
- chương 9:/chương thứ chín Côn Bằng Mộng Vũ mang thai rồi!

- Chương 10 Tiên Thiên đạo thể! Con trai phú quý được sinh ra.
- Chương 11: Thánh Hoàng chuyển thế! Cháu sáu đời của Thủ Triết!
- Chương 12: Nhằm vào Vương thị? Phản kích của phú quý?
- Chương 13: Nội tình siêu cường của Vương thị! Xưa đâu bằng nay!
- Chương 14: Phú Quý độc kế loạn ma giới! Thủy Nguyệt thánh nữ hiện thân!
- Chương 15: Ly Từ dương oai! Lộ Việt càng đi càng rộng!
- Chương 16: Cổ chiến trường lúc trước của Huyền Linh thánh nữ!
- Chương 17: Vương thị Lâm Tiên Triều! Thực Nguyệt Ma Cung!
- Chương 18: Cháu ta rất có "Hiếu Tâm"
- Chương 19: Nguyên Thủy Thánh Kiếm! Quy vị Nhược Lam
- Chương 20: Đại hoạch toàn thắng! Liên trảm Chân Tiên cảnh
- Chương 21: Thu hoạch lớn! Một đợt lớn mập mạp…
- Chương 22: Phúc duyên thâm hậu, Vương Ly Từ!
- Chương 23: Tiểu thiếu tộc trưởng! Vương Bảo Thánh
- Chương 24: Thánh vực mở ra! Thủ Triết đích thân tới!
- Chương 25: Ly Từ nhà ta cũng quá hung mãnh đi?
- Chương 26: Tiên tổ nhân tộc! Diễn Thánh Chân Thân!
- Chương 27: Thủ Triết gặp được tài hữu đạo.
- Chương 28: Tài hữu đạo làm công hồn thức tỉnh ~
- Chương 29: Thu phục! Vương thị là Chân Tiên đầu tiên làm công!
- Chương 30: Thủ Triết! Khí vận gia gia!
- Chương 31: Sư đồ tương nhận! Thất Hà Thánh Tôn…
- Chương 32: Bá chủ của Bảo Thánh thiếu gia luôn là hàng ngày.
- Chương 33: Thủ Triết! Cần trồng ruộng, cẩu phát dục…
- Chương 34: Đại Ly đắc tiên kinh! Kiếm chỉ Lăng Vân Tiên Cung!
- Chương 35: Lại được Ất Mộc Tiên quyết! Thủ Triết tới Vân Hải động thiên!
- Chương 36: Thủ Triết và Thánh nữ Ngũ Độc.

- Chương 37: Phú Quý! Mau thu thần thông của ngươi đi!
- Chương 38: Ly Từ chống lại đạo cung! Thánh nữ ký hiệp ước!
- Chương 39: Tiên Thiên Thánh Nữ Vương Ly Từ! Gặp Đạo Chủ!
- Chương 40: Chuẩn Đạo Tử! Chuyện cũ mười vạn năm trước!
- Chương 41: An Nghiệp giá lâm Thánh vực! Thánh nữ thủ tú!
- Chương 42: Một khoản lớn! Kẻ địch thần bí!
- Chương 43: Tiên tộc quy hàng! Quân đoàn Thương Long của Hoa Thụy
- Chương 44: Bạo hỏa! 《Huyền Linh thánh nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Chủ》!
- Chương 45: Tiên thiên đạo thể! Ta bình thường mà phổ thông…
- Chương 46: Thiên Khư Bí Sử! Nguyên soái tập đoàn quân trở về vị trí cũ!
- Chương 47: Thị nữ Chân Tiên mới đủ tư cách!
- Chương 48: Đại sát khí của Vương thị giá lâm Thánh vực!
- Chương 49: "Phường lão tổ hoàn khố" Vương Thủ Triết
- Chương 50: Làm lớn một chuyến.
- Chương 51: Vương Thủ Triết chết chắc rồi!
- Chương 52: Thủ Triết "khi dễ" tiểu Tiên vương Thanh Dương.
- Chương 53: Thủ Triết đào hố chôn hoàng tử.
- Chương 54: Thủ Triết huyết mạch thăng cấp! Vân Bằng Thánh Tôn…
- Chương 55: "Thánh Tôn" thị nữ dưỡng thành công lược?
- Chương 56: Thu hoạch được một tòa động phủ tiên nhân.
- Chương 57: Một đêm phất nhanh! Thủ Triết được Hoành Tài!
- Chương 58: Ván cờ tiếp theo thật lớn.
- Chương 59: Tiên linh thực cấp cao! Tiên phủ trồng ruộng!
- Chương 60: Đại La Thánh Tôn dựa vào ta.
- Chương 61: Đợt này rồi!
- Chương 62: Hỗn Độn linh thạch! Ngũ sắc uẩn linh quả thụ!

- Chương 63: Hương Dao Thánh Phi vs Vương Thủ Triết
- Chương 64: Đại Niết Bàn tự! Phật chủ giáng lâm
- Chương 65: Ta tên Vương Thủ Triết, là lão tổ tông của ngươi.
- Chương 66: Nhân Quân Chân Tiên chủng của Vương thị
- Chương 67: Thủ Triết về nhà! Ăn Phật quả Ưu Đàm!
- Chương 68: Nội tình của Vương thị không ngừng tăng lên!
- Chương 69: Vương Thủ Triết trấn áp Cầu Long Ma Chủ.
- Chương 70: Diệt Ma Chủ! Thu Luân Hồi Chi Thụ!
- Chương 71: Đại thu hoạch! Đây chính là di vật của các Thần Võ tiên tổ!
- Chương 72: Thần Đô Lạc Kinh
- Chương 73: Ly Từ đại tiểu thư náo Lạc Kinh.
- Chương 74: Chuẩn Đạo Tử! Doanh Linh Trúc!
- Chương 75: Chuẩn Đạo Tử Ly Từ chuẩn Đạo Tử Linh Trúc
- Chương 76: Vân Tiêu Thiên Hà!
- Chương 77: Mở ra! Cao cấp tướng quan tiến vào học viện tu sửa!
- Chương 78: Vương thị cường thịnh nhân khẩu phá vạn! Quần anh tụ tập!
- Chương 79: Chân Tiên Khôi Lỗi! Vương Khung Nhất
- Chương 80: che giấu BOSS! Vương Bảo Thánh!
- Chương 81: Đạt được thánh khí Hạo Thiên Nhãn! Bảo Thánh phải kiên cường!
- Chương 82: Thu hoạch rất phong phú! Nội tình Thần Vũ Nhân tộc tăng cường rất nhiều!
- Chương 83: Thăng cấp! Thủ Triết Lam Lung Yên cùng Lăng Hư.
- Chương 84: Tiến hóa thánh thực! Vương Ly Tiên
- Chương 85: Vô Cực Thánh Khu! Thập tứ trọng huyết mạch!
- Chương 86: Thánh mạch cấy ghép! Tiên hoàng “Thiên Ca cất cánh”
- Chương 87: Thủ Triết gấp rút tiếp viện! Đại hoạch toàn thắng!
- Chương 88: Thánh Tôn đền tội! Thu hoạch cực kỳ khổng lồ!

- Chương 89: Tính lãi! Tiền trợ cấp! Quy hoạch phát triển phá diệt chi vực!
- Chương 90: Tinh Cổ Thần Khí! Tin tức về tinh nguyên chi tâm!
- Chương 91: Đông Hà Thần Hoàng đí Vương Ly Từ
- Chương 92: Ta có một sư tôn, “Bàn sơn, có thể đảo hải…”
- Chương 93: Diệt Cửu Ngục! Ly Từ Dương uy thần đô Lạc Kinh
- Chương 94: Thánh đồ! Man Vương thánh thể quyết!
- Chương 95: An Nghiệp được Dị Bảo Ma tộc trợ giúp Vương thị khai phát!
- Chương 96: Sự phát triển của sản nghiệp Vương thị và tiền lời tăng vọt.
- Chương 97: Tộc nhân đồng thời tiến bộ! Tu La Ma Chủ giá lâm!
- Chương 98: Quật khởi! Thế giới Thần Võ!
- Chương 99: Danh vọng của gia tộc! Một tay che trời!
- Chương 7: Tiên đồ Vương thị
- Chương thứ nhất: Thanh Hoàng thánh đồ! Một lần nữa trở về tộc!
- Chương 2: Thủ Triết Thừa Thánh Đồ! Tiên Thiên Đạo Tử
- chương 3:/chương thứ ba An Nghiệp Bảo Thánh đi Thánh vực.
- chương 4:/chương thứ tư Khi Bảo Thánh gặp phải Doanh Linh Trúc…
- chương 5:/chương thứ năm Doanh Linh Trúc: Bảo Thánh có thể sống đến bây giờ thật sự không dễ dàng.
- chương 6:/chương thứ sáu Hỗn Nguyên Linh Bảo! Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn
- chương 7:/chương thứ bảy Ngọc An huynh! Để ta chữa độc cho ngươi!
- chương 8:/chương thứ tám Hữu tình nhân cuối cùng thành tỷ đệ?
- chương 9:/chương thứ chín Không thể làm huynh đệ, có thể làm tỷ muội à!
- Chương 10: Vương thị tuấn kiệt! Ngọc Hà trưởng công chúa
- Chương 11: Doanh Linh Trúc cười ra tiếng heo heo.

- Chương 12: Doanh Linh Trúc: gay go, tình địch nhiều lắm.
- Chương 13: Ta giữ ngươi làm tỷ muội! Ngươi lại muốn làm lão tổ tông của ta!
- Chương 14: Trưởng công chúa: Bảo Thánh, chứng nhận hợp lệ cho ta một chút.
- Chương 15: Ta giữ ngươi làm con gái, ngươi lại muốn ta làm pháo hôi!
- Chương 16: Bí bảo thần bí! Ly Từ phát tài!
- Chương 17: Ly Từ ăn ngon! Kế hoạch lớn động trời!
- Chương 18: Một đợt này của bản hoàng lớn rồi!
- Chương 19: Chiến quả huy hoàng! Thương Bình Thần Hoàng đã cất cánh bay lên.
- Chương 20: Trùng Thánh! Vương Lạc yên lặng xông xáo Thánh Vực!
- Chương 21: Thánh nữ Vương thị giương oai Thánh Vực!
- Chương 22: Liễu Nhược Lam đột phá tới Đạo Tử huyết mạch.
- Chương 23: Hợp Đạo Chủ trong mắt ngươi mới tính là đại địch?
- Chương 24: Vương Thủ Triết cậy mạnh định càn khôn.
- Chương 25: Thảm Thánh Tôn trong lịch sử!
- Chương 26: Giết ngược Cổ Thánh tộc! Thủ Triết phiên thiên
- Chương 27: Dao Quang Kiếm Chu! Người đứng đầu Thánh Địa Vương Ly Dao
- Chương 28: Gặp phải Khương Chấn Thương chuyển thế
- Chương 29: Chấn Trạch Kiếm Cung! Phú Quý mưu đồ Đạo Tử
- Chương 30: Thương Bình Thần Hoàng: sung quân đi đào Hỗn Độn Sơn
- Chương 31: Thần Vương chi nộ! Dao Quang thánh kiếm!
- Chương 32: Nội bộ Vương thị siêu cấp nội quyển
- Chương 33: Đó là bà nội ruột của ta đấy! Thêm tiền đó!
- Chương 34: Thái Sơ Đạo Chủ giá lâm biệt viện Quy Nguyên.
- Chương 35: Tiểu tử này dám nắm tay học tỷ?
- Chương 36: Bằng bản lĩnh nhặt được bảo vật! Dựa vào cái gì còn nói?

- Chương 37: Ly Từ! Man Vương Thánh Thể Quyết phát uy!
- Chương 38: Phế tài của Diệt thế đại lão trùng sinh!
- Chương 39: Lúc A Ba Đán gặp Ly Từ, diệt thế…
- Chương 40: Thiên Nguyên di tích! Tinh Cổ ba mươi chín
- Chương 41: An Nghiệp: Nghe nói có người còn may mắn hơn cả người khác.
- Chương 42: Kinh khủng như vậy! An Nghiệp và Bảo Phúc cùng phát uy!
- Chương 43: Vương Bảo Thánh! Ngươi chờ làm cha của bổn đạo chủ đi!
- Chương 44: Thuật nghịch thiên! Thời khắc trí mạng Vương Bảo Thánh “
- Chương 45: Bảo Thánh! Khai sáng ra tiên hà đích mạch Vương thị!
- Chương 46: Bây giờ ta là vợ chồng rồi?
- Chương 47: Đạo chủ giá lâm thế giới Thần Võ
- Chương 48: Hoàng đế làm công?
- Chương 49: Đi trước tiên giải quyết ba cô vợ.
- Chương 50: Con trai trưởng của Bảo Thánh ta đã ra đời!
- Chương 51: Tiên Thiên Thánh Thể! Một hơi sinh ba cái!
- Chương 52: Bộc phát! Đạo Nguyên Đan đại lợi!
- Chương 53: Vương Thủ Triết “lý” vào đạo chủ.
- Chương 54: Ba con sói con đều bảy tuổi rồi! Nhưng vẫn còn vô tích sự!
- Chương 55: Cái Hùng Ban này! Từ nay về sau ta sẽ quyết định!
- Chương 56: Vẫn là gia gia của Thủ Triết lão tổ tốt nhất!
- Chương 57: Từ xưa đến nay Thần Võ thế giới! Trời đất ngăn cách đại trận!
- Chương 58: Bên ngoài Thần Võ thế giới, kế hoạch trận pháp phòng ngự hư không.
- Chương 59: Đại thu hoạch! Thủ Triết mừng được Thánh Hỏa!
- Chương 60: Các loại thu hoạch! Thủ Triết trồng Đạo Nguyên quả!
- Chương 61: Đạo chủ thiếu đi một Côn.
- Chương 62: Con đường Thần Côn của ta!
- Chương 63: Thiên Sương Nữ Vương!
- Chương 64: “Ta đè nó xuống, ngươi từ từ ăn!”

- Chương 65: Chí Tôn!
- Chương 66: Phú quý Bảo Thánh đi Lạc Kinh.
- Chương 67: Bổn hoàng lần này thiệt thòi lớn rồi!
- Chương 68: Tài tuấn Vương thị! Đến Lạc Kinh…
- Chương 69: "Vụt vương" các đột kích
- Chương 70: "Kim Ngọc ở ngoài" Vương Thủ Triết
- Chương 71: "Khí công thật lớn!" Thương Bình Thần Hoàng
- Chương 72: Song kiêu Vương thị! Kinh thành kinh diễm!
- Chương 73: Thiên Hà treo ngược! Vương Thủ Triết, ngươi chờ đó cho bản hoàng!
- Chương 74: Vương thị tuấn kiệt! Một người có thể giả bộ hơn người khác.
- Chương 75: Khôi thủ! Tranh giành phu thê!
- Chương 76: "Tông thân tương nhận! Phú Quý lão thái gia!"
- Chương 77: Mục đích chân chính của Vương Phú Quý
- Chương 78: Vương Phú Quý! Từ nhỏ đã không làm những việc nhỏ.
- Chương 79: Thủ Triết thăng cấp Chân Tiên! Bố cục Nam Diệp!
- Chương 80: Thần Hoàng Đạo Chủ! Đông Hà Ngọa Long cùng Phượng Sồ ta…
- Chương 81: Hợp với Thần Vũ Vương thị rầm rộ…
- Chương 82: Đạo chủ lên thuyền giặc!
- Chương 83: Hy vọng ngươi có thể! Đệ Phách Đạo Thần Hào sư huynh!
- Chương 84: Cực Lạc giáo chủ: "Cực Lạc giáo chủ!"
- Chương 85: Vương Thủ Triết! Phù bần chuyên viên!
- Chương 86: Chinh phục! Thần thực thập thất giai!
- Chương 87: Ngươi chỉ là một cái cây! Cần nhiều tiền như vậy để làm gì?
- Chương 88: Ngươi chỉ là một cái cây! Cần nhiều tiền như vậy để làm gì?
- Chương 89: Lung Yên dương oai dị vực! Vương Tiễn bị bán đi!
- Chương 90: Vợ tôi là Oán Đặc Mạn.
- Chương 91: Tên chó chết Vương Phú Quý nhà ngươi!
- Chương 92: Bổn hoàng từ hôm nay trở đi! Cái mặt dày này cũng không cần nữa.

- Chương 93: Trộm Thánh! Tư Không Lưu Lưu Hương!
- Chương 94: Vương thị lại thêm trợ lực cường đại!
- Chương 95: Bắc Khuyết! Vương Bảo Quang đến bái phỏng.
- Chương 96: Chấn kinh! Đạo chủ thâm tình nhất trong lịch sử!
- Chương 97: Ta, Thương Bình, thu tiền!
- Chương 98: Vương thị! Chính là phạm vi thế gia chi điển.
- Chương 99: Vương thị "một tộc nhân" bình thường không có gì lạ"
- Chương 100: Ngươi giỏi thì ngươi lên đi.
- Chương 101: Chiến thuật tốt nhất là đẩy ngang.
- Chương 102: Câu chuyện về Phú Quý và sợ hãi không thể không kể.
- Chương 103: Vương giả trở về! Một sau nhị phi!
- Chương 104: Phúc tinh! Vương Ly Từ!
- Chương 105: Hai đại thần tài Vương thị
- Chương 106: Doanh Thị mất tích Đạo Chủ trở về! Lạc Hà lão tổ!
- Chương 107: Thần Vũ Thánh Minh! Kinh khủng như vậy!
- Chương 108: Thần võ tuấn kiệt thổi quét Lạc Kinh.
- Chương 109: Má ơi! Ta hoài nghi ta là Tiên Đế chuyển thế?
- Chương 110: Lòng Nữ vương thống khổ rất mệt mỏi!
- Chương 111: Ai tán thành? Ai phản đối?
- Chương 112: Thủ Sát! Cấp Đạo Chủ
- Chương 113: Vương Thủ Triết! Ngươi thật không có mắt nhìn!
- Chương 114: Chí Tôn phủ xuống!
- Chương 115: Bảo quang và Băng Tuyết Tiểu Long Nữ
- Chương 116: Kinh sợ! Tử Vân đạo chủ đúng là người như vậy!
- Chương 117: Lão đạo chủ thế hệ trước còn rất biết chơi đùa.
- Chương 118: Thời đại Nhân Quân Tiên Đế chuyển thế
- Chương 119: Không thể làm sư đồ, vậy kết bái đi!
- Chương 120: Thủy Long huyết mạch cùng với hình chiếu Chí Tôn.
- Chương 121: Lưu Diễm Thánh Nữ Vương Lạc Thu

- Chương 122: 【Đạo thư】! Vương thị thu hoạch lần đầu tiên
- Chương 123: Thuật lừa dối lớn! Thiếu chủ cấm địa Liễu Nhược Lam
- Chương 124: Thu hoạch lớn! Thắng vui rồi!
- Chương 125: Thủ Triết cự phách! Nhất ngôn phán Đạo Chủ sinh tử!
- Chương 126: Hoành tài! Đi theo Thủ Triết có thịt ăn!
- Chương 127: Đại quy hoạch sư! Vương Thủ Triết!
- Chương 128: Tiên Đế! Bản nữ vương cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!
- Chương 129: Ngươi lại làm sư tôn như vậy!
- Chương 130: Nửa bước Chí Tôn!
- Chương 131: Thủy Thiên Thần Hoàng! Không dùng nữa là vô dụng.
- Chương 132: Diệt BOSS! Ma Hoàng thần phục!
- Chương 133: Vương thị thu hoạch! Ly Từ xảy ra chuyện!
- Chương 134: Tiên Đế! Lão bà ngươi khóc rồi…
- Thiên thứ tám…
- Chương 1: Phát triển khủng bố của Vương thị
- Chương 2: Nana! Một đời tiên thiên thánh nữ mới của Vương thị
- chương 3:/chương thứ ba Cấm Khu Sinh Mệnh! Thủ Triết thật cẩu thả!
- chương 4:/chương thứ tư Đạo hỏa! Đạo đan lô! Lão gia gia mới đăng nhập!
- chương 5:/chương thứ năm Trời giáng đất phát tài! Đây chính là cơ duyên!
- chương 6:/chương thứ sáu Thăng cấp nửa bước Thần tử! Vương Thủ Triết
- chương 7:/chương thứ bảy Bộc phát! 《Thiên Ca
- chương 8:/chương thứ tám Sinh Mệnh Thần Thụ! Bạch Hổ Thần Thú
- chương 9:/chương thứ chín Đạt Đạo thư! Tấn thăng Thần tử
- Chương 10: Thu hoạch! Ly Từ ở Ma giới
- Chương 11: Giả heo ăn thịt hổ! Ly Từ đại chiêu!
- Chương 12: Thiếu đế nữ! Thanh Ly
- Chương 13: Sự phát triển và mạnh mẽ của nền tảng Vương thị!

- Chương 14: Lãnh tụ Tinh Cổ! Tinh Ngũ hạ lạc
- Chương 15: Gia tộc Vương thị đông đảo! Tương thân tương ái người một nhà!
- Chương 16: Thực lực và địa vị hiện giờ của Vương thị!
- Chương 17: Phúc tướng Vương thị
- Chương 18: Cướp bóc hang ổ của Chí Tôn!
- Chương 19: Đại thu hoạch! Ly Từ chống đỡ Tiên giới!
- Chương 20: Kế hoạch phục hưng luân hồi Tinh Cổ!
- Chương 21: Cha mẹ của ta sẽ làm chủ!
- thứ/đệ Hai mươi mốt chương
- Chương 22: Vị Tiên Đế này hoàn toàn nằm ngửa ra.
- Chương 23: Cảnh cáo! Luân Hồi đầu thai quản lý cục diện.
- Chương 24: Cướp làm tôn tử của Vương thị!
- Chương 25: Hệ thống nghịch tập! Chân mệnh chi tôn giá lâm.
- Chương 26: Nội quyển bắt đầu từ đầu thai!
- Chương 27: Thiên tài tụ tập! Vương thị thu hoạch lớn!
- Chương 28: Dìu cha! Cha không mạnh con cái lỗi!
- Chương 29: Cha! Hài nhi đây là vì muốn tốt cho người.
- Chương 30: Nam Minh thần điện! Vân Hạc công tử
- Chương 31: Thiếu gia, tiểu thư mỗi người đều là nhân tài!
- Chương 32: Thu hoạch! Thiên kiêu Vương thị càn quét Kiếm Hoàng cung!
- Chương 33: đầy tải trở về! Cứu được một tên Thần tử gặp rủi ro.
- Chương 34: Cô nương! Có thú vị không?
- Chương 35: Thủ Triết cũng có áp lực kinh tế, thiên tài quá nhiều.
- Chương 36: Vương Phú Quý là Vân Hạc công tử.
- Chương 37: Thủ Triết lão tổ muốn gặp Vân Hạc công tử.
- Chương 38: Tiên Thiên Đạo Tử vs Thánh nữ Băng Long.
- Chương 39: Tam Chấn Vân Hạc! Vương thị quá biến thái!
- Chương 40: Thiếu chủ! Chúng ta đều tự nguyện!
- Chương 41: Bi kịch nhất trong lịch sử chuẩn Thần Tử!
- Chương 42: Thủ Triết thăng cấp lên Thánh Tôn!
- Chương 43: Thủ Triết đi Tiên giới tránh đầu sóng ngọn gió.
- Chương 44: Thủ Triết và Tinh Lan Thần Nữ…

- Chương 45: Vô Cực thành! Từ xưa lấy việc đi tới lãnh thổ thần thánh của ta.
- Chương 46: Thủ Triết liên thủ với Tinh Lan Thần Nữ.
- Chương 47: Tam Kiếp Tiên Đế! Nam Minh Đế Tôn…
- Chương 48: Cửu Sắc Tiên Lộc! Nguy cơ kinh tế của Tiên Giới!
- Chương 49: Đệ nhất bại gia thần nữ trong lịch sử!
- Chương 50: Thủ Triết diệu kế trợ giúp thần nữ!
- Chương 51: Kế hoạch bồi dưỡng Nữ Đế thành!
- Chương 52: Quân Hạo thần tử! Phải mời Ly Từ ăn cơm!
- Chương 53: Muội muội ngươi! Bản Thần Tử muốn cũng không nổi!
- Chương 54: Vương An Nghiệp và Tiên Trận Minh
- Chương 55: Ta có thể nói cho ngươi biết ta là Nam Minh Tiên Đế không?
- Chương 56: Khí vận vô song! Vương An Nghiệp!
- Chương 57: Cửu tinh liên châu! An Nghiệp khổ não nhân sinh!
- Chương 58: Kiếm trận song cơ! Siêu tiến hóa đi!
- Chương 59: Thái Thượng Tiên Đế X, Nam Minh Tiên Đế
- Chương 60: Quân Hạo thần tử rơi vào tay giặc! Thái tử Nguyễn Cung ra sân
- Chương 61: Ta chỉ là Phú, cũng không ngốc!
- Chương 62: Bằng hữu Ly Từ này, Thái Tử Mân ta kết giao chắc rồi.
- Chương 63: Hạo Thiên Kiếm Đế! Bản đế đệ nhất thiên hạ!
- Chương 64: Cuộc sống hằng ngày của Vương An Nghiệp
- Chương 65: Chỉ nam tiêu phí của Vương An Nghiệp.
- Chương 66: Thanh Đế nhất mạch ta cuối cùng cũng muốn quật khởi!
- Chương 67: Bán bộ thần khí của An Nghiệp.
- Chương 68: Thần nữ toàn thắng! Tiên giới cũng có Vương thị?
- Chương 69: Bên dưới Hỗn Nguyên, trừ Tinh Lan thần nữ Lung Yên tiên tử ra, ta là vô địch!
- Chương 70: Lục Tí Thánh Ma ta! Hôm nay bắt đầu là người của ngươi rồi!
- Chương 71: Mục tiêu! Trọng Tiêu Ma Đế!
- Chương 72: Vương Thủ Triết đa mưu túc trí,

- Chương 73: Đầu tiên! Trở thành một Ma Đế!
- Chương 74: Thần Khuyết điện! Truyền thuyết của các Cổ Thần!
- Chương 75: An Chát! Nữ thần bẩm sinh!
- Chương 76: Ta nghèo tới mức chỉ còn lại mỗi Hỗn Độn linh thạch thôi!
- Chương 77: "Ta là sợ ta thái gia gia làm xằng làm bậy đối với ngươi ah!"
- Chương 78: Chiến lực khủng bố của Vương Thủ Triết!
- Chương 79: Thủ Triết đắn đo Nam Minh tiên đế.
- Chương 80: Không cố gắng nữa! Sắp mất đi Thủ Triết rồi.
- Chương 81: Đại Ma Vương tứ thúc, rốt cuộc cũng đã giá lâm Tiên giới rồi?
- Chương 82: Thúc cháu hội sư! Lung Yên tấn chức thần nữ!
- Chương 83: Con đường thăng cấp huyết mạch của Thủ Triết,
- Chương 84: Đế sư! Thủ Triết lập uy!
- Chương 85: Thần Cáo bảng đứng đầu dịch chủ! Lung Yên dương oai
- Chương 86: Trọng Tiêu Ma Đế! Đồ Lung Yên tư chất vô song!
- Chương 87: Thu đồ đệ càng lúc càng cuốn tới thời đại Tiên giới.
- Chương 88: An Nghiệp thăng Kim Tiên! Lại cày hạng đầu bảng.
- Chương 89: Thủ Triết câu cá! Thần Thực Thần Chủng sống rồi!
- Chương 90: Tân bản thánh cải tinh hoa online rồi.
- Chương 91: Nam Ma Đế Đế sư tôn rác rưởi của ta…
- Chương 92: Phu nhân thỉnh tự trọng!
- Chương 93: An Nghiệp không có số mệnh khoa học.
- Chương 94: Bản đế tôn mơ hồ cảm thấy Vương Thủ Triết là một trà xanh siêu cấp.
- Chương 95: An Nghiệp Ly từ trở về thế giới Thần Võ.
- Chương 96: Tông An: Ta đi Tiên Giới tận hiếu.
- Chương 97: Tinh Nguyên Chi Tâm! Chí bảo của Tinh Cổ Tộc!

- Chương 98: Đại hoạch toàn thắng! Sức mạnh của Tam Trận Đạo Chủ!
- Chương 99: Chí bảo tới tay! Thần long quy hàng
- Chương 100: Tiên giới trở về! Ly Từ đại tiểu thư đương thời vô địch!
- Chương 101: Thiếu tộc trưởng Tông An! Ta quá khó khăn!
- Chương 102: Thủ Triết! Ngươi chuẩn bị Quân thần tử của gia tộc sao?
- Chương 103: Mục tiêu! Mang Phi Tiên Giới theo!
- Chương 104: Thủ Triết hồi thần võ.
- Chương 105: Thăng cấp Kim Thiềm Thánh Đồ! Huyết mạch vợ chồng lột xác!
- Chương 106: Lại tới vùng cấm Sinh Mệnh! Thần Mạch Thập Nhất Phẩm Thượng Cổ
- Chương 107: Thủ Triết: Ta muốn đánh Thanh Đế tơi bời thế nào?
- Chương 108: Chiếm được di sản Thanh Đế! Vương thị một đêm giàu có!
- Chương 109: Thần Tử Ất các loại! Chúng Thần chi nguyên
- Chương 110: Thần Tử điện hạ! Thế đạo Tiên Giới thay đổi!
- Chương 111: Tam Tiên Đế trở về! Thu hoạch khá phong phú!
- Chương 112: Hay lắm! Đây không phải là Nghê Lam đồ đệ kiếp trước của ta sao?
- Chương 113: Đệ chỉ cần sinh sôi nảy nở hậu đại là được.
- Chương 114: Kế thừa Long huyết ma phi! Kế hoạch lệch quỹ đạo quỹ đạo!
- Chương 115: Thu hoạch! Chí tôn tinh hạch!
- Chương 116: Vương Thủ Triết chưa bao giờ ra bài theo lẽ thường.
- Chương 117: Đệ nhất Cẩu Cẩu ở Tiên giới!
- Chương 118: Vương Thủ Triết! Chí Tôn Minh ta chờ ngươi đã lâu rồi!
- Chương 119: Thủ Triết nước quá sâu! Chí Tôn Minh ngươi không nắm bắt được!
- Chương 120: Chúa Tể huyết sắc! Không thể sống quá nửa chương!

- Chương 121: Nơi mạnh nhất của Vương Thủ Triết ở đâu?
- Chương 122: Nửa bước Thần thực! Thái Âm Minh Hồn Thụ trung trinh!
- Chương 123: Thành quả thắng lợi!
- Chương 124: Long huyết! Ngươi là huynh đệ ruột của ta!
- Chương 125: Thiếu giới chủ! Thủ Triết huyết mạch thăng cấp phá vỡ lịch sử!
- Chương 126: Mọi người đều chuẩn thời đại của Thần tử.
- Chương 127: Bệnh hỏa lực của Thủ Triết không đủ sợ hãi, hỏa lực không đủ.
- Chương 128: Bi kịch của chúa tể Bàn Bàn đang trình diễn.
- Chương 129: Thế giới Thần Võ đang quật khởi.
- Chương 130: "Muội muội Ma Nữ đáng sợ của ta!"
- Chương 131: Liên quan tới Kim Thiềm ôm trăng! Vi phu không hiểu nhiều về Kim Thiềm!
- Chương 132: Nên đến phiên Thương Bình ta! Dám lột da tên Thủ Triết kia rồi!
- Chương 133: Đại nhân vật Thủ Triết! Nhà địa chủ cũng không có lương thực dư thừa!
- Chương 134: Lão tổ gia nhà ta có thủ đoạn văn bản hay không?
- Chương 135: Hệ thống thăng cấp! Gia đình nhỏ ấm áp…
- Chương 136: Nam Minh Tiên Đế: Ta lại bị Thủ Triết lừa rồi!
- Chương 137: Vương Thủ Triết đang yên lặng tích góp át chủ bài.
- Chương 138: Tính chiến lược đầu hàng chúa cứu thế ma tộc.
- Chương 139: Vương thị đi Cổ Thần chiến trường nhặt rác.
- Chương 140: Giới Thần Khuyết! Vương Thủ Triết đi dạo cửa giới.
- Chương 141: Cứu vớt thế giới! Bắt đầu từ việc nuôi dưỡng nhiều đứa bé.
- Chương 142: Cuộc sống của Vương An Nghiệp buồn tẻ nhàm chán.
- Chương 143: Công chúa Tinh Trần! Khách tới từ dị vực
- Chương 144: Thủ Triết thu phục Ma Thần Thực cấp 20.

- Chương 145: Thu hoạch tương đối khá! Tiếp tục góp nhặt át chủ bài!
- Chương 146: Lão nương ta làm phản! Thà rằng đi quỳ Vương Thủ Triết?
- Chương 147: Chúa Tể Bàn Pháp vô năng cuồng nộ!
- Chương 148: Thần Khuyết mở ra! Thiếu gia chủ hắn bận rộn nhiều việc.
- Chương 149: Tình yêu bắt được "Vương Dần Hiên"
- Chương 150: Mình đều bị ăn sạch không thừa nhận nữa rồi!
- Chương 151: Thiếu tộc trưởng ta! Quá khó khăn!
- Chương 152: Tình yêu trong tưởng tượng của ta không phải như vậy.
- Chương 153: Kim Thiềm đạo thư! Có người kế tục
- Chương 154: Kinh ngạc xuất hiện! Đệ nhất tổng bảng Thần Cương bảng!
- Chương 155: Tám ngàn đại thọ của Thủ Triết!
- Chương 156: Vương thị càn quét Nghệ Thần Cung.
- Chương 157: Cánh cửa gõ giới! Tiên giới ta cũng có giới chủ.
- Chương 158: Chúa Tể Bàn Bàn! Ngươi có gan tới đánh ta đi!
- Chương 159: Khổ tu hiệu quả của Kim Thiềm đạo thư ba ngàn năm
- Chương 160: Nguyên Âm? Dần Hiên gia gia ngươi, đã giúp ngươi ăn trước rồi!
- Chương 161: Tiệc lớn mà Vương Thủ Triết chuẩn bị cho Chúa Tể.
- Chương 162: Ưu thế ở chỗ ta! Trấn áp Chúa Tể Bàn.
- Chương 163: 【Thiếu Giới Hoàng】? Vương Thủ Triết
- Chương 164: Cái chết của chúa tể Bàn!
- Chương 165: Kết cục lớn!
- Xong bản cảm xúc này…

Chương 1 từ hôm nay trở đi bắt đầu làm tộc trưởng.

…

Đại Càn Long Xương ba nghìn bốn mươi lăm năm —— mùng chín tháng tư.

Bình An Vương thị, gia chủ Tiên gia Vương Định Nhạc Anh năm đó chết.

Sau khi tang kỳ bảy ngày, Vương Thủ Triết thân là đích tử huyết mạch dòng chính theo tộc quy nước, dưới sự chủ trì của đại nương Vương thị Công Tôn Huệ và các tộc lão, bẩm Minh Lung Yên lão tổ và liệt tổ liệt tông, kế nhiệm làm tộc trưởng thế hệ mới.

Vương thị đánh giá cửu phẩm Huyền Vũ thế gia của Đại Càn quốc, lực ảnh hưởng chỉ giới hạn trong Trường Ninh vệ Bình An trấn, thuộc về thế gia mạt lưu.

Nhưng tổ tiên cũng từng rộng rãi, tìm căn nguyên để tìm hiểu đến chi mạch của Đại Càn Vương thị.

Tổ tiên ngàn năm trước không biết vì sao từ Đại Càn Vương thị tách ra, xa vạn dặm đi tới Lũng Tả quận, mở núi lập ra Lũng Tả Vương gia, đặt nền móng cho gia tộc.

Lúc đó Lũng Tả Vương gia cũng được coi là danh môn đại tộc, danh tiếng vang dội.

Chỉ tiếc là Hoa Vô Bách Nhật Hồng, người không có ngàn ngày tốt.

Sau phong quang, gia thế ngày càng điêu tàn.

Sau đó.

Năm Long Xương thứ ba ngàn, tài tuấn Vương Trụ Hiên của Lũng Tả Vương thị dẫn theo người nhà và lệnh khai thác nam hạ đến Trường Ninh vệ, lập trấn khai hoang kiến trại giao hội giữa Lục Bình sơn mạch và An Giang, Lam Lũ Lam Lộ khai thác công huân nhân loại ở lại, xây dựng Bình An Vương thị cắm rễ sinh sản sinh lợi.

Lúc chiến lực đỉnh phong của Trụ Hiên lão tổ từng đạt tới Linh Đài cảnh hậu kỳ, một tay che trời ở Bình An trấn.

Càng khiến Trụ Hiên lão tổ kiêu ngạo chính là cháu gái ruột Vương Lung Yên thiên tư tung hoành, mười tám tuổi đã Luyện Khí cảnh tầng bảy, sau khi trúng tuyển Tử Phủ Học Cung đại danh đỉnh đỉnh từ ba mươi tuổi đột phá đến Linh Đài cảnh, không đến sáu mươi tuổi đã đột phá đến Linh Đài cảnh trung giai, được Tử Phủ Học Cung trọng dụng bồi dưỡng.

Đồng thời Vương Lung Yên và Liễu Chỉ Phù của Sơn Âm Liễu thị cũng xưng là Trường Ninh song kiều, thanh danh vang xa.

Ngoài ra lão tổ chính thống trọng tôn Vương Khung Nguyên, cũng có thiên phú phi phàm, dưới sự giúp đỡ của lão tổ, bốn mươi tuổi đã đạt tới Linh Đài cảnh, chấp chưởng vị trí tộc trưởng gia tộc.

Đến lúc đó, một môn Tam Linh Đài của Vương thị phong quang vô hạn, thế lực gia tộc thậm chí còn ảnh hưởng đến toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ.

Cho đến khi Long Xương ba ngàn lẻ chín mươi lăm năm, năm đó Trụ Hiên lão tổ một trăm bốn mươi lăm tuổi, hung thú ở sâu trong Lục Bình Sơn đã bình ổn từ lâu đột nhiên bạo động, Bình An trấn đứng đầu trong đó trở thành tai ương.

Vì bảo vệ cơ nghiệp gia tộc trăm năm, Trụ Hiên lão tổ không tiếc tự mình ngăn chặn hung thú ngũ giai Kim Sí Thôn Nhật Hổ, chờ đợi viện quân tới.

Tình hình chiến dịch này cực kỳ thảm thiết, hai lão tổ của gia tộc phụ thuộc cũng mất tích trong chiến đấu với thú triều, sống chết không rõ. Tuy rằng Kim Sí Thôn Nhật Hổ và thú tai, đều bị viện quân của Trường Ninh vệ đến sau đó vây công giết chết, nhưng mà Bình An Vương thị cũng đã bị tổn thương rất lớn.

Chiến dịch này không những Trụ Hiên lão tổ vẫn lạc, hơn nữa tộc trưởng Linh Đài cảnh sơ giai thứ tư được lão tổ ký thác kỳ vọng, Vương Khung Nguyên cùng với người nối nghiệp đời thứ năm Vương Tiêu Khải cũng chết trận.

Linh Đài cảnh hai đời Bình An Vương thị ngã xuống, thực lực đại giảm.

Mà Lưu thị và Triệu thị hai gia tộc phụ thuộc này đã sớm lòng mang ý xấu, ngầm tồn tại thực lực trong thú tai, hai vị lão tổ giả chết thoát thân. Đợi sau khi Vương thị suy bại, liên tục tung hoành ý đồ thôn tính cơ nghiệp của Vương thị.

Thời khắc mấu chốt, tộc nhân đời thứ ba của Vương thị Vương Lung Yên kiên quyết vi phạm Tử Phủ Học Cung, từ bỏ tiền đồ tươi sáng trở về gia tộc, cũng chủ động xuất kích nghênh chiến ba vị cường giả Linh Đài cảnh của phe địch.

Lấy một địch ba lần, Vương Lung Yên ngang nhiên chém giết minh hữu Linh Đài cảnh của địch quân, kinh sợ Linh Đài lão tổ của Lưu thị và Triệu thị.

Chỉ tiếc thương thế của Vương Lung Yên quá nặng, thực lực rơi xuống Linh Đài cảnh sơ giai mà thọ nguyên lại giảm đi.

Nhưng cho dù như vậy, Vương Lung Yên vẫn lấy sức một mình gánh vác trọng trách, miễn cưỡng bảo vệ Bình An Vương thị. Lưu thị và Triệu thị không dám quá mức chọc giận Vương Lung Yên, liền định ra thuật tằm ăn rỗi.

Thời gian thoáng một cái đã qua bốn năm mươi năm, các thế hệ tộc nhân vẫn chưa từng xuất hiện vị Linh Đài cảnh tiếp theo, lần này đến cả trưởng tộc tiên Vương Định Nhạc cũng chết.

Dường như tất cả gánh nặng đều rơi xuống người tộc trưởng thế hệ mới Vương Thủ Triết!

…

Chủ trạch Vương thị, trong một sương phòng cổ kính.

“Thiếu, không, gia chủ ơi, đã qua đời rồi, ngài ăn chút gì trước đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng thân thể sẽ không chịu đựng nổi. Những đồ ăn này là Công Tôn đại cô nương đích thân chuẩn bị cho ngài.” Gã sai vặt Vương Quý cẩn thận từng li từng tí bưng hộp thức ăn bằng gỗ tử đàn, giữa hai đầu lông mày tràn đầy lo lắng.

“Hô” Vương Thủ Triết thở ra một hơi, buông Kỷ Yếu truyền thừa Vương thị, ánh mắt khôi phục chút thanh minh, trong

lòng nảy sinh ý niệm: “Không ngờ tai nạn xe cộ, vậy mà xuyên qua đến một thế giới huyền ảo, còn khó hiểu trở thành một gia tộc trưởng Huyền Vũ thế giới xuống dốc. Chỉ tiếc, xem ra trọng trách rồi.”

Hóa ra từ ba ngày trước, nguyên thân Vương Thủ Triết bởi vì thủ linh khóc tang quá mức thương tâm. Một đầu té xỉu trước quan tài của tiên phụ, chờ hắn yếu ớt tỉnh lại, lại biến thành người xuyên việt.

Ba ngày qua, quá trình dung hợp ký ức khiến Vương Thủ Triết thoạt nhìn có chút đần độn, mọi người chỉ nói là thương tâm quá mức có chút thất hồn, lại không biết nội khôn thực tế, chỉ dựa theo tộc quy và truyền thừa, đẩy hắn lên vị trí tộc trưởng.

Đọc xong 《Vương thị truyền thừa》, Vương Thủ Triết đại để có chút hiểu biết về gia tộc và thế giới này. Thế giới mà hắn đang ở tên là 【Đại Càn quốc】, Đại Càn lấy Huyền Vũ thế gia lập quốc, hoàng thất chính là gia tộc Huyền Vũ lớn nhất, những thế gia Huyền Vũ lớn nhỏ khác lại càng dày đặc như sao trên trời.

Giữa hai bên rắc rối khó gỡ, hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp ảnh hưởng đến chính trị, kinh tế, thậm chí là mạch máu vận nước.

Đừng nhìn Vương thị gia tộc chỉ là thế gia mạt lưu cửu phẩm, nhưng mà ở vùng Trường Ninh Bình An đã thuộc về một trong những rắn mạnh mẽ, trong cơ cấu quan phủ trấn thủ phủ cũng chiếm được quyền nói chuyện không nhỏ.

Thậm chí, từ đời ông cố tổ phụ Vương Thủ Triết, Vương thị gia tộc càng là thế gia mà Bình An trấn nói một không hai, xúc tu quyền thế có thể ảnh hưởng đến xung quanh Trường Ninh vệ.

Chỉ là từ trong 《Vương thị truyền thừa Kỷ Yếu》, hai trận đại chiến kinh tâm động phách chuyển hướng, sau khi cao thủ gia tộc vẫn lạc, chính là một năm không bằng một năm. Cho dù có Lung Yên lão tổ nỗ lực chèo chống, cũng khó có thể ngăn cản Lưu thị và Triệu thị liên thủ xâm chiếm.

Vương Thủ Triết luôn cảm thấy trong trận đại chiến đó, dường như có chút kỳ quặc. Lưu thị và Triệu thị duyên sao có lá gan

ngầm tồn tại thực lực, cuối cùng mưu phản? Mà viện quân tại sao lại đến muộn nhất?

Kỷ yếu trung không nói rõ, rất nhiều chuyện không nói rõ ràng. Có điều Vương Thủ Triết tạm thời để lại trong lòng.

Sau đó, gia chủ Vương Định Nhạc vì có thể tu luyện thành Linh Đài cảnh ngăn cơn sóng dữ, không tiếc xâm nhập hiểm cảnh ngoại vực tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Nhưng mà Vương Định Nhạc sắp thành công lại thất bại, bất hạnh tuổi trẻ đã mất sớm, làm cho Bình An Vương thị suy bại không ngừng thêm sương.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cứ theo phát triển này, sản nghiệp địa bàn của Vương thị gia tộc trong mấy chục năm tới, sẽ bị hai nhà còn lại của Bình An trấn dần dần xâm chiếm thay thế, gia tộc huy hoàng to lớn như vậy cũng sẽ suy bại sụp đổ, huyết mạch gia tộc sẽ bị đọa thành bình dân.

“Nhưng cũng là một thế giới thú vị.” Vương Thủ Triết nheo mắt lại, hắn dần dần dung hợp ký ức không khỏi thầm nghĩ: “Hình như tiền thân Vương Thủ Triết tuy còn trẻ, nhưng cũng không phải một nhân vật đơn giản.”

Ký ức nói cho hắn biết, từ nhỏ Vương Thủ Triết được khen là thiếu niên thiên tài, tư chất thiên phú trong huyết mạch con nối dõi đời thứ bảy của Trụ Hiên lão tổ chỉ kém hơn Lung Yên lão tổ một chút.

Dưới sự bồi dưỡng tập trung tài nguyên của gia tộc, Vương Thủ Triết mười tám tuổi đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng sáu, cách tầng thứ bảy cũng không xa.

Chuyện này đúng là một tin tốt, ít nhất không phải xuyên qua thân thể phế vật.

Gã sai vặt Vương Quý ở bên cạnh nhìn sắc mặt biến hóa không ngừng của Vương Thủ Triết, càng thêm lo lắng: “Gia chủ, ngài nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ đi mời y sư tới.”

“Không sao, ta đã không còn gì đáng ngại.” Vương Thủ Triết ngăn cản hành động của hắn: “Vương Quý, ngươi ra ngoài trước đi, ta có một số việc cần suy nghĩ một chút.”

“Rõ!”

Vương Quý buông hộp thức ăn xuống lĩnh mệnh thối lui, cẩn thận khép cửa lại.

Đợi Vương Quý đi rồi, chỉ còn lại một người, Vương Thủ Triết mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, tinh thần buông lỏng xuống. Mấy ngày nay thủ linh thêm ý thức dung hợp, không ăn cơm đàng hoàng, bụng sớm đã đói đến kêu rột rột, chấn hưng gia tộc cái gì ngàn đầu vạn tự, trước nhét đầy bao tử rồi lại chậm rãi cân nhắc.

Mở nắp hộp gỗ đàn hương tinh xảo ra, một mùi thơm của đồ ăn xông vào mũi. Bên trong hộp chia làm mấy đoạn, có cơm có thịt, còn có một miếng thịt cá hấp.

Cảm giác thèm ăn kích thích, hắn nhanh chóng cầm đũa gắp miếng thịt nhét vào miệng, giống như gia vị, hương vị lại dị thường phong phú, vị thịt ngon lành tỏa ra đầy khoang miệng, nuốt vào bụng, mơ hồ còn có thể cảm giác được một cỗ nhiệt lưu rất nhỏ đang phun trào.

Ừm, ăn ngon như vậy?

Đây là thịt gì? Thịt heo? Không đúng, mùi thịt heo thô ráp không có nhẵn nhụi như vậy. Thịt dê? Cũng không đúng, thịt này không có nửa điểm mùi gay, mùi thịt thuần hậu chất lỏng đầy đặn, hương vị giống như trước khi xuyên qua ngẫu nhiên nhấm nháp qua một lần, đắt đỏ vào miệng thịt bò.

Nhưng mà rất nhanh, hắn dung hợp "ký ức" báo cho hắn biết, đây là thịt Linh Giác Ly Ngưu, là một loại thịt trân quý, ăn trong thời gian dài có thể cường tráng khí lực xúc tiến tu luyện.

Hắn trước kia thân là thiếu tộc trưởng, lại có thiên tư bất phàm, là danh sách thứ nhất cung cấp tài nguyên cho gia tộc, tự nhiên có tư cách hưởng dụng tài nguyên như vậy.

Vương Thủ Triết cảm nhận được một luồng nhiệt lưu trong cơ thể đang dâng trào, tinh lực nhanh chóng khôi phục. Không khỏi âm thầm cảm khái một tiếng, quả nhiên là thịt ngon, dưới sự hấp dẫn của mỹ thực, hai ba đũa đã ăn sạch không còn một miếng thịt bò Tây Tạng nào nữa.

Dưới ý vẫn chưa hết, hắn lại nhìn chằm chằm vào một đoạn thịt cá hấp, dung hợp ký ức nói cho hắn biết đây gọi là Hồng

Vĩ Linh Tiêu. Đó là một loại linh ngư hiếm thấy sản xuất từ trong Tả Cận An Giang, thuộc về cấp độ hung thú nhị giai, hình thể động một tí có thể dài đến mấy trăm cân, lực có thể lật thuyền cực kỳ hung mãnh.

Ngư dân bình thường gặp phải loại hung thú này chỉ sợ né tránh không kịp, chạy trốn hơi chậm sẽ là cục diện thuyền lật người ngã.

Hồng Vĩ Linh Lung này là tộc trưởng tiền tộc Vương Định Nhạc năm ngoái, cùng mấy vị cao thủ trong tộc thi triển thủ đoạn cũng may mắn bắt được. Sau khi phân giải vết ướp muối trân tàng ở trong hầm băng gia tộc, bổ sung linh thực cho huyết mạch trẻ tuổi của gia tộc.

Trù nương đã sớm bới hết gai cá, thịt cá vào miệng ngon trơn nhẵn, cũng mang theo một cảm giác mát mẻ thoải mái chạy trong người, toàn thân sung sướng đến cực điểm.

Cơm cũng không phải là phàm vật, hạt cơm đầy óng ánh, ăn thật cẩn thận cũng có hương vị chi lan nồng đậm, đây chính là linh thực bạch ngọc mễ đại danh đỉnh đỉnh.

Bữa cơm này khiến cho Vương Thủ Triết có tư vị vô cùng, tinh thần suy yếu và uể oải của thân thể nhất thời tiêu tán không còn, thay vào đó là tinh lực dồi dào và thần thái sáng láng.

Nếu như bữa nào cũng ăn như vậy, tu luyện chắc chắn sẽ thần tốc dị thường.

Nhưng điều này hiển nhiên là chuyện không thể nào, hôm nay gia tộc đã không còn rầm rộ như năm đó. Cho dù là danh sách địa vị của hắn cũng không thể xa hoa lãng phí như vậy, càng không cần phải nói đến thành viên của các gia tộc khác.

Hôm nay hắn tấn chức thành gia chủ, tất nhiên là không thể tổn hại các thành viên gia tộc khác, không ngừng xâm chiếm tài nguyên của bọn họ để cung cấp cho mình. Nếu thật như thế, không bao lâu nữa, lòng người gia tộc này sẽ ly tán, gia tốc diệt vong.

Cho dù là vì bữa nào cũng được ăn các món ngon, cũng phải giúp Vương thị gia tộc trưởng thành mạnh mẽ.

“Hệ thống!” Vương Thủ Triết nằm trên giường tiêu hóa thức ăn, nhắm mắt dùng ý niệm bình tĩnh gọi.

Nhưng qua một lúc lâu, không có nửa điểm đáp lại.

Không thể nào? Nội tâm Vương Thủ Triết lộp bộp, xuyên qua không mang theo bàn tay vàng, tiết tấu này có chút hố sao? Sau đó, Vương Thủ Triết lặp đi lặp lại thử lại nhiều lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng bàn tay vàng.

Trái tim của hắn càng lúc càng lạnh lẽo, thế giới huyền huyễn này cao thủ nhiều như mây, hung thú bá đạo hoành hành, không có ngón tay vàng thì chơi thế nào đây?

…

Chương 2: Hệ thống đi đâu?

…

“Xem ra, trước tiên chỉ có thể đi một bước tính một bước.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết hơi có vẻ ngưng trọng, có điều hắn rất nhanh liền bình thường trở lại, cho dù không có bàn tay vàng hắn cũng có chút ưu thế.

Ít nhất sau khi dung hợp ký ức, hắn phát hiện thế giới này tuy rằng có rất nhiều cao thủ rất mạnh, nhưng trình độ phát triển và tư duy tiên tiến của dân sinh, đều không bằng người Địa Cầu, cho dù hắn chỉ là một người làm trong ngành tốt nghiệp đại học bình thường…

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị tổng kết ưu thế.

Bỗng dưng, gã sai vặt Vương Quý ở bên ngoài hoang mang rối loạn xông vào: “Gia chủ, gia chủ, đại sự không hay rồi, Lục lão gia bị đánh, hắn phái người trở về cầu viện.”

Lục lão gia?

Vương Thủ Triết nhíu mày, ký ức vọt tới: “Là Lục thúc Vương Định Hải.”

Vương Định Hải là tộc thúc của Vương Thủ Triết, xếp hạng thứ sáu trong hàng chữ điền của nam đinh. Tư chất của hắn bình thường, nhưng tương đối am hiểu bơi, vì vậy đội thuyền đánh cá phụ trách một trong sản nghiệp gia tộc.

Bây giờ Vương Định Hải bị đánh, hẳn là đội thuyền bắt cá bên kia xuất hiện biến số, vừa lúc có thể mượn cơ hội tận mắt quan sát thế giới này một chút.

“Bình tĩnh, vội vàng hấp tấp thành thể thống gì?” Vương Thủ Triết vừa nghĩ đến đây đã bình tĩnh lại. Sau khi trách cứ một tiếng, bình tĩnh nói: “Chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi xem xem.”

“Vâng, gia chủ.” Vương Quý vội vàng lên tiếng, nhanh như chớp chạy đi chuẩn bị xuất hành.

Vương Thủ Triết dựa theo ký ức ra khỏi cửa phòng, chậm rãi đi về phía cửa chính, một đường quan sát các công trình và kết cấu của kiến trúc chủ trạch, xác minh từng ký ức trong đầu.

Trên đường, vừa lúc nhìn thấy mẹ cả Công Tôn Huệ sắc mặt ngưng trọng suất lĩnh vài tên gia tướng vội vàng đi về phía cửa chính.

Vương Thủ Triết hành lễ với Công Tôn Huệ: "Bái kiến đại nương."

Vương Thủ Triết đã biết từ thuở nhỏ hắn đã mất mẹ, Công Tôn Diễm là chính thê mà phụ vương Định Nhạc cưới về, sinh được một đích nữ tên là Vương Lạc Miểu, năm nay đã tám tuổi.

Bởi vậy tuy Công Tôn Huệ là mẹ cả của Vương Thủ Triết nhưng không phải mẹ đẻ. Nhưng bản tính nàng thuần hậu, từ trước đến nay coi Vương Thủ Triết như con ruột, mọi mặt đều được chăm sóc rất tốt.

Chuyện này không giống mấy bộ tiểu thuyết huyền huyễn thông thường.

Công Tôn Huệ vừa thấy Vương Thủ Triết, liền tiến lên giữ chặt tay hắn, trên mặt tràn đầy vẻ quan tâm: "Mương nhi, sao con lại ra ngoài rồi? Con đã dùng cơm chưa? Cơ thể có tốt hơn không?"

Các gia tướng còn lại cũng vội vàng chắp tay hành lễ với Vương Thủ Triết.

"Đại nương, con đã không sao, linh thiện mà người sai người chuẩn bị cũng đã ăn hết rồi, lát nữa lại tỉ mỉ nói với người." Vương Thủ Triết bình tĩnh tránh khỏi tay bà, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Đại nương dẫn gia tướng đi, chẳng lẽ là muốn đi trợ giúp Lục thúc? Con đi cùng đại nương."

Công Tôn Ưởng sầm mặt, hơi do dự sau đó nói: "Tranh nhi, con đã kế thừa vị trí tộc trưởng, sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt những thứ này, thân thể đã không có việc gì, vậy thì cùng đi xem một chút đi."

"Vâng, thưa đại nương."

Hai người đồng loạt ra cửa chính chủ trạch, trên bảng hiệu cửa chính rồng bay phượng múa viết mấy chữ to Bình An Vương thị, khí thế có thể nói bất phàm.

Nhưng phối hợp với cột trụ hành lang màu sơn pha tạp, cùng với đèn lồng màu trắng viết chữ "Điện" phiêu đãng trong gió, lại thể hiện ra cảm giác đìu hiu dưới ánh mặt trời của Vương gia Giang Hà.

"Gia chủ, Công Tôn đại cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong." Gã sai vặt Vương Quý chạy tới, "Kiếm và cung tên đã đặt ở trên xe ngựa."

Sau khi thương lượng một chút, Vương Thủ Triết và Công Tôn Diễm ngồi chung một chiếc xe ngựa, bốn vị gia tướng còn lại đều cưỡi hai bên hộ vệ ngựa phiêu miểu, đi thẳng đến bến đò Định Bồ An Giang.

Trên đường đi, Công Tôn Diễm thuật lại từng cái hậu quả tiền căn hậu quả.

Vương Thủ Triết có được tư duy của kiếp trước kiếp này rất nhanh đã làm rõ tình hình thực tế. An Giang là một con sông rộng hơn mấy trăm trượng, sản lượng nước trong sông phong phú và đặc sắc, thông qua đội xe đánh bắt có thể sản sinh lợi nhuận kinh tế lâu dài.

Nhưng nơi có lợi ích thường thường sẽ có mâu thuẫn xung đột, ba đại thế gia Bình An trấn tự nhiên ai cũng không muốn từ bỏ khối thịt béo này, trải qua đủ loại tranh đấu cùng thỏa hiệp, hôm nay ba đại thế gia bình an đều tự xác định địa bàn của mình không vượt giới hạn.

An Giang này từ bến Định Bồ lên phía bên phải ba mươi dặm đến bãi loạn thạch, chính là thuỷ vực địa bàn của Bình An Vương thị.

Chỉ là những năm gần đây, hai thế gia nhân tài xuất hiện lớp lớp không ngừng quật khởi, khẩu vị lớn dần, mà dưới tình huống tổng thể địa bàn có hạn, tự nhiên dễ dàng đưa đũa vào trong nhà người khác.

Kế hoạch tằm ăn rỗi đã sớm không ngừng diễn ra, địa bàn và sản nghiệp của gia tộc mỗi năm một lần không ngừng thu nhỏ lại. Địa bàn càng nhỏ, tài nguyên sẽ càng khan hiếm, tộc nhân khuyết thiếu tài nguyên cũng càng khó trưởng thành, từ đó rơi vào tuần hoàn ác tính.

Tình huống càng thêm ác liệt là, Định Hải Thần Châm Lung Yên lão tổ của Vương thị gia tộc, thân thể dường như một năm không bằng một năm, mấy năm gần đây đều bế quan, ngay cả trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không có lộ mặt, ngoại giới tất nhiên đối với nàng còn có thể đánh một trận hay không mà suy đoán không thôi.

Tình huống không thể lạc quan, Vương Thủ Triết nhăn mày.

Lại nói chủ trạch Vương thị được xây dựa vào núi ven sông, cách bến đò Định Bồ chỉ hơn mười dặm, nền đường cứng rắn quanh năm có bảo vệ. Lại có gia tướng tiền tiêu mở đường, một đường thông suốt, xe ngựa không tới nửa canh giờ đã tới.

Bến đò này mới xây dựng ở Bình An trấn, cũng đã là một trong những trạm gác tiền tiêu của Trường Ninh vệ. Lại trải qua hơn trăm năm phát triển của Bình An trấn, bến đò Định Bồ đã thành yếu đạo giao thông nam bắc.

Bình An tam thế gia ở đây đều có các cơ sở công trình như bến tàu, đò ngang, cửa hàng.

Bến đò có một ít phương tiện phòng ngự đơn giản, tường thành có chút đơn sơ chỉ cao năm sáu mét, chỉ có thể ngăn cản hung thú tấn công quy mô nhỏ.

Sau khi đoàn người Vương Thủ Triết đi vào bến tàu, đi thẳng đến bến tàu nước sâu. Dưới cầu đá kê kết cấu gỗ dài đứng sừng sững từng cây từng cây cột gỗ to lớn hai tay vây kín, một đường đẩy cầu sạn đến chỗ sâu ba bốn trượng, khu vực nước sâu lại có hai con đường vắt ngang về phía cầu khách, tạo thành từng cái cầu nước.

Bến tàu đậu từng chiếc thuyền lớn nhỏ không đồng nhất, có độ thuyền, thương thuyền, cũng có thuyền đánh cá.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy cuối cầu có hai nhóm nhân mã giằng co lẫn nhau. Song phương đều cầm gậy gộc đao xoa trong tay, cảm xúc đều thập phần kịch liệt.

“Vương lão lục, lá gan của ngươi đủ béo đấy. Còn dám dẫn người tới chặn tiểu gia Vĩnh Châu nhà ngươi, ngươi là chê tiểu gia đánh ngươi không đủ nặng sao?” Một giọng nói đùa cợt của thanh niên vang lên.

“Con chó con Lưu gia nhà ngươi.” Giọng nói của một hán tử khác kích động phẫn nộ rống lên: “Ngươi không phải là âm thầm đánh lén sao? Chúng ta chỉ dựa vào bản lĩnh của mình, lại xuống nước mà làm một trận thật sự, Vương gia Lục gia ngươi dạy dỗ thằng nhãi con nhà ngươi cách làm người như thế nào.”

“Vương lão Lục, ngươi đừng trách tiểu gia xem thường ngươi, ngươi đã làm chó sống cả đời rồi, nửa điểm đầu óc cũng không có.” Thanh niên cười nhạt nói, “Phục kích dưới nước vốn là một trong những chiến thuật chiến đấu, chẳng lẽ trước khi đánh nhau còn phải thanh minh trước, không cho sử dụng chiến thuật sao? Ha ha, thật sự là càng sống càng thụt lùi. Không bằng sớm cút khỏi Bình An trấn, miễn cho lãng phí lương thực.”

Đám người thanh niên ồn ào cười to lên, theo thanh niên ồn ào lăn ra Bình An trấn, lăn ra Bình An trấn.

Nhân đinh ở cửa ra Định Bồ Độ hỗn loạn, tụ tập không ít lữ khách hành thương vãng lai, lúc này cũng đã xúm lại xem náo nhiệt, đủ loại nghị luận không ngừng.

Trận xung đột hôm nay, tất nhiên sẽ đi theo cước lực cùng miệng lưỡi của bọn họ, truyền miệng đến nơi khác. Với tư cách Bình An Vương gia lần xung đột này chịu thiệt một phương, cũng sẽ trở thành trò cười nhất thời, trở thành đề tài trà dư tửu hậu, có tổn hại Vương thị uy vũ.

“Nhãi con Lưu gia.” Hán tử kia mặt đỏ lên, nổi giận đến cực hạn, “Ngươi khinh người quá đáng, Lục gia ngươi liều mạng với ngươi!”

“Chó già Vương gia, có gan thì đến!”

Hai bên đánh nhau một trận, giống như dây đàn đứt tia liên tục bắn ra.

“Dừng tay!” Công Tôn Huệ thấy tình thế khẩn cấp, vội vàng bước nhanh đến ngăn cản: “Vương Định Hải, Lưu Vĩnh Châu, các ngươi bình tĩnh một chút, có chuyện gì từ từ nói.”

Vương Thủ Triết sợ đại nương chịu thiệt, vung tay lên, bốn vị gia tướng Vương gia đồng loạt xông lên, bảo vệ Công Tôn

Huệ ở trong đó. Mà hắn thì theo sát phía sau, tiếp tục lạnh lùng quan sát tất cả.

Hiện trường quan sát cùng ký ức nói cho hắn biết, người mặc nước gần người kia, bên hông treo một thanh dao găm, nhìn qua có chút cà lơ phất phơ tên là Lưu Vĩnh Châu, thành viên gia tộc chữ lót Vĩnh Lưu thị.

Kẻ này trong truyền thuyết am hiểu thủy chiến, rất giỏi thuật thủy độn, từng cầm dao găm lặn xuống nước bắt giết qua một đầu hung thú nhất giai Xích Lân Thiện nặng hơn hai trăm cân, tuy nhiên hai mươi ba hai mươi bốn tuổi đã thanh danh vang dội, là thiên lý câu của Bình An Lưu thị.

Một nam tử khác dáng người gầy gò, làn da ngăm đen, xem ra là một người trường kỳ kiếm sống trên mặt nước. Chỉ là đầu và cánh tay của hắn đều bị treo màu, quấn lấy chút vải bố có vẻ có chút chật vật.

Đó chính là tộc thúc của Vương Thủ Triết - Vương Định Hải, chuyên phụ trách công việc đánh bắt cá của gia tộc ở trong thủy vực thế lực, đồng thời cực kỳ am hiểu đánh cá, cũng là chủ lực bộ thủ Hồng Vĩ Linh Quân Vương Thủ Triết ăn lúc trước.

“Ồ, thì ra là Công Tôn đại nương tử của Vương gia.” Thanh niên tên Lưu Vĩnh Châu cười híp mắt chắp tay tùy tiện. Sau đó lại khinh thường trào phúng Vương Định Hải, “Vương lão Lục, ngươi và tiểu bối này của ta có chút xung đột, lại còn chuyển ra tộc tẩu chống lưng, Vĩnh Châu kính nể, xấu hổ không bằng.”

“Ngươi…” Khuôn mặt đen thui của Vương Định Hải trướng đến đỏ bừng.

…

chương 3:/chương thứ ba sáo lộ phản chế.

…

“Đủ rồi.” Công Tôn Diễm dịu dàng trách cứ, sau đó lại nói: “Lục thúc, thúc đừng xúc động, mọi việc chúng ta bình tĩnh giải quyết.”

Bản thân Công Tôn Huệ là đích nữ của Sơn Dương Công Tôn thị, lại là chính thê của tiên tộc trưởng Vương thị, lại là đích mẫu của một đời tộc trưởng mới của Vương thị, dùng thân phận này để điều đình việc này là đủ rồi.

Vương Định Hải kích động nói: “Ngũ tẩu tẩu, không phải lão lục ta kích động, mà là tiểu tử Lưu gia quá mức. Bình An trấn này ai cũng biết, An Giang này từ bến Định Bồ ba mươi dặm tới Loạn Thạch Than, là địa bàn thủy vực của Bình An Vương gia ta. Nhưng tiểu tử Lưu Vĩnh Châu kia ba phen mấy bận vượt tuyết tuyến đánh bắt, lần này thế mà công khai vượt biên mười dặm, ta nếu không động thủ trục xuất, An Giang này còn có chỗ đứng vững của Vương gia ta sao?”

“Ai u, Vương lão lục, ngươi cũng đừng ác nhân cáo trạng trước.” Lưu Vĩnh Châu tỏ ra bị oan uổng vô cùng, “Phong trào An Giang này, địa bàn thủy vực Lưu gia ta lại ở thượng du An Giang, khó tránh sẽ có lúc không định được thuyền. Ngược lại ngươi vừa lên, liền cầm thuyền đánh cá đến đụng chúng ta, dưới xung đột chịu chút thiệt lại còn gọi phụ huynh. Thật sự là nực cười, là khi dễ Lưu gia ta không có tộc trưởng trưởng trưởng bối sao?”

Vương Thủ Triết vẫn không nói chuyện âm thầm quan sát và phỏng đoán, hắn đã xác định lần này là Lưu thị chủ động khơi mào tranh chấp, mục đích hơn phân nửa chính là thừa dịp tộc trưởng hắn mới lên ngôi thăm dò một chút, cũng có thể có một chút suy nghĩ cân nhắc năng lực của vị tộc trưởng mới như hắn.

Nếu bản lĩnh tộc trưởng như hắn không đủ lại nhát gan sợ phiền phức. Kế tiếp hơn phân nửa là liên thủ với Triệu thị, một

loạt âm mưu minh mưu sẽ như thủy triều ập tới.

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, bình tĩnh đi lên phía trước.

“Thủ Triết chất nhi, ngươi cũng tới rồi?” Vương Định Hải sắc mặt vui mừng, sau đó lại tức giận nói: “Mau cho Lục thúc phân xử, tiểu tử này âm thầm lừa gạt đánh lén. Lục thúc ngươi không phục, muốn tranh công bằng với hắn một lần nữa.”

“Thì ra là thiếu tộc Vương thị, không, chắc là tộc trưởng giá lâm.” Lưu Vĩnh Châu hơi híp mắt, lộ ra một chút kiêng kỵ và đố kỵ đối với Vương Thủ Triết.

Không hề nghi ngờ, thực lực tổng hợp ở các phương diện của Vương Thủ Triết đều vượt xa Lưu Vĩnh Châu hắn. Hơn nữa Vương Thủ Triết mới mười tám tuổi đã tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng sáu, tiềm lực trưởng thành trong tương lai rất lớn.

Bây giờ nội bộ Lưu thị cũng vô cùng kiêng kị Vương Thủ Triết, nếu cho hắn cơ hội xông lên Linh Đài cảnh, vậy vận mệnh Bình An trấn sẽ phát sinh biến hóa cực lớn.

Một số quần chúng vây xem xung quanh cũng bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, dường như rất có hứng thú với tộc trưởng trẻ của Bình An Vương thị vừa kế nhiệm, lời nói đều mơ hồ chỉ ra, Vương Định Nhạc tiên tộc Vương thị chết quá sớm, nếu như có thể chống đỡ thêm mười năm, chờ sau khi thiếu tộc trưởng Vương Thủ Triết này hoàn toàn trưởng thành, cục diện của Bình An Vương thị sẽ không giống lúc trước nữa.

“Lục thúc, thắng bại là chuyện thường của binh gia.” Vương Thủ Triết hơi nheo mắt lại, hạ giọng thăm dò: “Nhưng Lục thúc có nắm chắc thắng được hắn không? Nếu thua thêm một trận dưới con mắt của mọi người, sẽ làm tổn hại uy vọng của Vương thị ta.”

“Cái này…” Vương Định Hải hơi do dự, thấp giọng nói, “Ta cùng tiểu tử họ Lưu kia từng có mấy lần xung đột, bình thường đều là lực lượng ngang nhau, có ưu thế lẫn nhau. Chẳng biết vì sao hôm nay tà môn, thuỷ độn thuật của tiểu tử kia tựa như tiến bộ một mảng lớn, trong nước trơn trượt giống như cá chạch, bất ngờ không kịp đề phòng Lục thúc bị thua thiệt.

Nhưng chất nhi ngươi yên tâm, Lục thúc ngươi liều mạng cũng phải thắng trận này.”

Thủy Độn Thuật tiến bộ một mảng lớn?

Ha ha, cái này thì thú vị, Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, đại để đã hiểu rõ chiến thuật của đối phương. Chế tạo mâu thuẫn xung đột, kích thích tâm thái không phục của Vương Định Hải, sau đó trước mặt bao người khiến Lưu Vĩnh Châu tú tài xuất hiện đánh bại Vương Định Hải, tổn hại uy vọng của Vương thị.

Nếu có thể kích thích cảm xúc một chút, hai bên ký kết đánh cược gì đó, vậy thì không thể hoàn mỹ hơn. Đến lúc đó, tất nhiên có thể cắn được một miếng thịt lớn từ trên người Vương thị.

Vương Thủ Triết có phán đoán rõ ràng về hiện trường, lập tức nói: “Lục thúc, việc này giao cho ta xử trí.”

“Cái này…” Vương Định Hải do dự một chút, có điều, sau khi nhìn thấy dáng vẻ khí định thần nhàn của Vương Thủ Triết, liền bình tĩnh lại lui ra phía sau hai bước: “Thủ Triết, ngươi phải cẩn thận một chút, Lưu thị am hiểu nhất là đùa bỡn quỷ kế.”

“Lục thúc yên tâm, không chịu thiệt.” Vương Thủ Triết trấn an một câu, nhìn chung quanh hiện trường một tuần, cao giọng nói: “Huyền Vũ thế gia, từ trước đến nay luôn lấy võ lập gia. Cái gọi là địa bàn tổ truyền, nếu là hậu bối vô năng thủ hộ, lui vào một góc cũng là đương nhiên. Lưu Vĩnh Châu, Lưu thị các ngươi đã muốn xâm chiếm khu vực đánh cá của Vương thị ta, tạo ra mâu thuẫn xung đột chẳng qua là tiểu đạo mà thôi. Không bằng sảng khoái một chút, giữa hai người cùng thế hệ chúng ta, không bằng noi theo tổ tông đến một trận chiến đấu sinh tử lôi đài, ai thắng nơi đánh cá của đối phương sẽ thuộc về ai?”

“Cái gì?”

Xung quanh một mảnh tiếng kinh hô, sinh tử lôi đài!? Thiếu niên tộc trưởng Vương thị kia có cần cấp tiến như vậy không?

Vương Thủ Triết nhỏ hơn Lưu Vĩnh Châu năm tuổi, nhưng khởi xướng trận chiến sinh tử lôi đài như vậy, lại khiến sắc mặt Lưu Vĩnh Châu lúc trắng lúc xanh, hắn không dám nhận,

cũng không tiếp được, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Vương gia tộc trưởng ngài nói đùa, ngài là tộc trưởng, sao có thể xuống lôi đài sinh tử chiến?”

Chỉ nhìn từ điểm này, tuy rằng Lưu Vĩnh Châu cũng không tầm thường trong đám bạn cùng lứa tuổi, nhưng so với Vương Thủ Triết vẫn luôn được thiếu tộc trưởng bồi dưỡng mà nói thì kém không chỉ một bậc.

“Ha ha!” Vương Thủ Triết cười lạnh trào phúng: “Không có gan thì là không có gan, hà tất phải nói đường hoàng như vậy. Vương Thủ Triết ta hôm nay đứng ở đây, chỉ cần là đời chữ Vĩnh của Lưu thị ngươi, đến bao nhiêu thì Vương Thủ Triết ta tiếp bấy nhiêu.”

“Tốt! Nói hay lắm, Vương thị tân tộc trưởng đủ hào khí mà.”

“Huyền Vũ gia tộc, lấy võ lập gia tộc, có chút ý tứ, lần này xem Lưu thị tiếp thế nào. Theo ta được biết, chữ lót Vĩnh lớn nhất của Lưu thị hơn ba mươi sáu mười bảy tuổi, nhỏ nhất còn đang bi bô tập nói, nghĩ tới nghĩ lui, thật đúng là nghĩ không ra ai có thể cùng Vương thị tộc trưởng đánh một trận.”

“Huynh đài, thực lực của người trẻ tuổi này thế nào? Thật sự có thể đánh bại toàn bộ chữ lót Vĩnh của Lưu thị?”

“Ngươi là người ngoài sao? Đó là tộc trưởng mới của Bình An Vương thị Vương Thủ Triết của chúng ta, năm mười tám sắp tu luyện đến Luyện Khí cảnh cao giai rồi, hơn nữa truyền thuyết về thiên phú kiếm đạo của hắn cực mạnh, kiếm thuật đã sớm đến mức lô hỏa thuần thanh.” Người bản địa tỏ vẻ tự hào giới thiệu: “Hơn nữa Vương Thủ Triết kia đã thông qua khảo hạch chiêu sinh của Tử Phủ Học Cung, ít ngày nữa sắp nhập học, chỉ tiếc Vương thị xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ đành từ bỏ việc học.”

“Tử Phủ Học Cung, chính là Tử Phủ Học Cung được xưng là một khi vào Tử Phủ tất thành Linh Đài? Lợi hại lợi hại, đáng tiếc đáng tiếc!”

Lời bàn tán xung quanh dồn dập truyền đến tai Vương Thủ Triết, thật ra khiến hắn nhớ lại không lâu trước đó thật đúng là thông qua chiêu sinh sơ tuyển của Tử Phủ Học Cung.

Tử Phủ Học Cung ở Lũng Tả quận mỗi ba năm đều sẽ chiêu thu một lần tân sinh, nhưng yêu cầu của bọn họ cực kỳ nghiêm khắc, mỗi lần trong phạm vi Trường Ninh đều có một đến ba thông qua sơ tuyển, cũng có tư cách tham dự danh ngạch tham gia trắc thí, mà năm nay Vương Thủ Triết liệt kê trong đó.

Nhưng nói cái gì mà sắp nhập học thì khoa trương, cả phạm vi cai quản của Trường Ninh vệ, mười năm tám năm cũng chưa chắc có một đệ tử Tử Phủ. Vương Thủ Triết tự nhận bất phàm, nhưng cũng biết xác suất có thể thông qua khảo hạch không đến ba thành.

Hướng gió và dư luận xung quanh bắt đầu nghiêng về phía Vương thị.

Trận xung đột mâu thuẫn trước đó, vốn dĩ xử lý không làm tổn hại thanh danh của Vương thị. Nhưng trước mắt, lại giúp Vương thị có được uy vọng.

“Đại chất nhi làm tốt lắm.” Vương Định Hải vẻ mặt vui vẻ nói: “Nhìn thằng nhãi con của Lưu gia kia còn dám kiêu ngạo không?”

Công Tôn Huệ cũng có chút kinh hỉ, không ngờ Thủ Triết chỉ nói dăm ba câu đã khiến chuyện xấu tổn hại đến uy vọng gia tộc xoay chuyển thành cục diện bất lợi cho uy vọng của Lưu thị.

Trước đó, đích tử của nàng từ trước đến nay chỉ chuyên chú tu luyện, đối với chuyện còn lại quan tâm cực ít, không nghĩ tới mới làm tộc trưởng, liền biểu hiện ra năng lực.

“Được!”

Bỗng dưng, một âm thanh ủng hộ vang lên: “Lời nói này của gia chủ Vương thị thật sự khiến Lưu mỗ chấn động cả người, bội phục bội phục, gia tộc Huyền Vũ, lấy võ lập gia tộc, nếu không thủ được tổ nghiệp, sao không rút lui ở một góc, được, nói hay lắm!”

Trong lúc nói chuyện một vị nam tử trung niên mặc cẩm bào, khí độ bất phàm, dưới sự vây quanh của vài tên gia tướng dũng mãnh bước ra long hành hổ bộ, vẻ mặt giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

Người này vừa xuất hiện, Công Tôn Ưởng và Vương Định Hải đồng loạt biến sắc: "Không ngờ lại là Lưu Thắng Nghiệp!"

Đặc biệt là Công Tôn Huệ, sắc mặt trực tiếp khó xử mà nhẹ giọng nhắc nhở Vương Thủ Triết: "Triết nhi, Lưu thị gia chủ lúc này xuất hiện tất có kỳ quặc, con phải cẩn thận ứng đối."

Lưu Thắng Nghiệp.

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại, tộc trưởng đương nhiệm của Bình An Lưu thị, nghe nói võ lực cá nhân hắn không phải là mạnh nhất Lưu thị, bốn mươi tuổi còn chưa đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng tám.

Nhưng trong trí nhớ của Vương Thủ Triết, người này từ trước đến nay nổi tiếng với tính toán xảo trá, là Tiểu Diện Hổ nổi danh. Trong trận chiến giữa hắn và Vương Định Nhạc của tiền tộc Vương thị đã nhiều lần chiếm được tiện nghi, hơn nữa còn rất giỏi kinh doanh gia sản, khiến cho thực lực của Lưu thị phát triển không ngừng.

"Thì ra là Lưu gia chủ giá lâm." Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên đáp lại, "Nếu Lưu gia chủ đều tán thành lời của ta, vậy có đồng ý lôi đài sinh tử giữa ta và Lưu Vĩnh Châu không?" Hắn không nói hai lời, trước tiên cho Lưu Thắng Nghiệp một cái bẫy đã rồi nói sau.

"Nào có việc này, Vương gia chủ lời tuy rằng có đạo lý, nhưng ngươi thân là tộc trưởng, há có thể ỷ lớn hiếp nhỏ?" Lưu Thắng Nghiệp đánh rắn theo côn nói, "Đã là võ đài sinh tử, tự nhiên phải có thân phận không sai biệt lắm mới có thể xem đầu."

Ý của hắn đương nhiên là muốn kéo trận chiến này về trên người Lưu Vĩnh Châu và Vương Định Hải.

"Lưu gia chủ nói rất có lý." Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc gật đầu đồng ý: "Vương thị Lưu thị chúng ta, thường ngày ma sát rất nhiều, oán hận chất chứa không ít. Đã muốn lôi đài Sinh Tử, không bằng hai vị tộc trưởng chúng ta tự mình ra trận, cũng coi như là thân phận tương đương."

"Cái gì?"

Khuôn mặt Lưu Thắng Nghiệp co lại, tộc trưởng tự mình lên sinh tử lôi đài? Tiểu tử Vương Thủ Triết này điên rồi sao? Đầu

tiên là cắn Lưu Vĩnh Châu, hiện tại trực tiếp một ngụm cắn lên Lưu Thắng Nghiệp hắn! Đây là ai bắt được ai, ta nói là có ý đó sao?

Chung quanh những hành thương lữ khách vây xem, cùng với những người khác trên bến đò cũng lâm vào trong khiếp sợ lặng ngắt như tờ, lần này vừa lên chính là hai gia tộc trưởng tự mình sinh tử chiến, có muốn xúc động như thế không?

…

chương 4:/chương thứ tư Tộc trưởng có chút hung ác.

…

“Đại chất nhi, vạn lần không được.” Vương Định Hải vội khuyên can, “Lưu thị gia chủ đã bốn mươi tuổi, kinh nghiệm già đến.”

“Triết nhi, con quá kích động rồi.” Công Tôn Diễm cũng có phần bối rối: “Tộc trưởng thân phận tôn quý, là Định Hải Thần Châm của gia tộc…”

Nếu là đánh với Lưu Vĩnh Châu, bọn họ ngược lại là vui vẻ, dù sao thực lực song phương chênh lệch khá lớn. Nhưng trực tiếp khiêu chiến Lưu Thắng Nghiệp, vậy tình huống không rõ quá mức mạo hiểm.

Lưu Thắng Nghiệp ở một bên âm thầm lau mồ hôi lạnh, may mắn còn may, Vương thị này vẫn là hạng người hiểu chuyện, nên khuyên Vương thị tộc trưởng trẻ tuổi này, đây gọi là chuyện gì sao?

Nào có vừa lên, chủ soái hai quân đến quyết chiến sinh tử, đây không phải lộn xộn rồi sao.

Huống chi Lưu Thắng Nghiệp hắn nhiều năm như vậy vẫn sống an nhàn sung sướng, đã lâu không động thủ với người khác, sinh tử quyết chiến cũng không phải chuyện đùa.

“Đại nương, Lục thúc.” Vương Thủ Triết trực tiếp cắt ngang bọn họ: “Tộc trưởng chẳng qua cũng là một thành viên trong gia tộc, phàm là thành viên của gia tộc, ai cũng có quyền lực và nghĩa vụ, vì đầu lâu của gia tộc mà đổ máu, hy sinh vì sự sinh tồn của gia tộc. Huống chi Lung Yên lão…”

Nói đến phần sau, cảm xúc của Vương Thủ Triết có chút kích động và bi phẫn, giống như là muốn bùng nổ trong áp lực, ba chữ cuối cùng càng là muốn nói lại thôi, mạnh mẽ nuốt trở vào.

“Thủ Triết!” Vương Định Hải lập tức luống cuống, vội vàng thấp giọng hỏi: “Lung Yên lão tổ nàng không biết…”

“Yên tâm, nàng không có việc gì.” Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút tái nhợt: “Chỉ là đau lòng lão tổ cả đời vì gia tộc trả giá quá nhiều, những hậu bối như chúng ta đã đến lúc đứng ra chảy chút máu rồi.”

Nhưng mà lời ông ta nói, nhìn thế nào cũng giống như đang che giấu.

Dứt lời, Vương Thủ Triết xoay người nhìn chằm chằm Lưu Thắng Nghiệp: “Lưu gia chủ, hai nhà chúng ta mâu thuẫn nặng nề, không bằng nhân cơ hội tốt này quyết định một lần. Chúng ta ký kết khế ước quyết chiến sinh tử, người thua rút khỏi ngư trường An Giang, hơn nữa gia tộc không được truy cứu.” Trong lời nói có vẻ quyết tuyệt.

“Tốt, Vương tộc trưởng thiếu niên anh hùng quả nhiên nhiệt tình.”

“Nếu hai nhà có mâu thuẫn, không bằng Vương Đối Vương kết thúc.”

Quần chúng vây xem, tự nhiên là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, có cơ hội nhìn thấy hai đại tộc trưởng tự mình lên sân sinh tử chiến, là chuyện thú vị hiếm thấy bực nào, lúc này, đều nhao nhao ồn ào, đem việc này nói sau.

“Mẹ kiếp! Sao tên tiểu tử này lại giống như con sói đói vậy? Nhìn ngôn từ của hắn lập lòe, chẳng lẽ… lời đồn là thật… kể từ đó, tình thế liền thay đổi rồi.” Lưu Thắng Nghiệp giật mình, mày nhíu lại, sau khi suy nghĩ một chút liền có tính toán, nói sang chuyện khác, “Hiền điệt à, nói về ta và phụ thân ngươi, coi như là bạn cũ nhiều năm, gọi ngươi một tiếng hiền chất không quá phận đi? Bình An tam thế gia chúng ta đặt chân ở Bình An trấn nhiều năm, đều là hương thân trong thôn, lẽ ra nên giúp đỡ lẫn nhau chiếu cố lẫn nhau. Xung đột mâu thuẫn nho nhỏ như thế, sao lại đến mức này, làm sao đến mức này chứ.”

“Vậy theo ý của Lưu gia chủ, chuẩn bị bồi thường thuốc men của lục thúc ta?” Vương Thủ Triết nheo mắt, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

Tiền thuốc men bồi thường?

Lưu Thắng Nghiệp mặt tối sầm lại, có điều từ trước đến nay hắn ta đều am hiểu ẩn nhẫn ẩn núp giấu đao trong nụ cười, lúc này cười đến càng thêm hòa ái: "Mẫu thuẫn hương thân trong thôn làng không thể tránh được, nhưng lần này nếu là do Vĩnh Châu sai, chúng ta tự nhiên phải thừa nhận. Đây là ba mươi càn kim, xem như bồi tội với Định Hải huynh đệ."

Dứt lời, Lưu Thắng Nghiệp móc ra ba tấm kim phiếu mười càn kim, cười tủm tỉm nhét vào trong tay Vương Thủ Triết: "Ai cũng nói hiền chất là nhân trung long phượng, tiềm lực không thua Lung Yên lão tổ năm đó, tương lai chắc chắn là trụ cột đỉnh cao của Bình An trấn chúng ta."

Ba mươi càn kim?

Vương Thủ Triết đã dung hợp ký ức biết, đây đã là một khoản tiền lớn, lúc này hắn thấy tốt liền thu, đồng dạng cười nói: "Lưu gia chủ mới là định hải thần châm bình an của ta, Thủ Triết vừa mới đảm nhiệm vị trí tộc trưởng, sau này còn phải dựa vào Lưu gia chủ chiếu cố nhiều hơn."

Nhất định nhất định!

Lưu Thắng Nghiệp cười ha ha hai tiếng, sau đó mang theo gia tướng cùng Lưu Vĩnh Châu rời khỏi khu bến tàu Thâm Thủy.

Quần chúng vây xem thấy không thực sự đánh nhau, ngược lại là một mảnh tiếc hận cùng tiếng thở dài, giống như là bỏ lỡ một vở kịch lớn, hơi có vẻ thất vọng tốp năm tốp ba tản ra.

"Vẫn là chất nhi có thủ đoạn." Vương Định Hải như trút được cơn giận, vui mừng nhướng mày nói: "Mới dăm ba câu đã hòa giải được thế cục, còn làm cho lão hồ ly Lưu Thắng Nghiệp kia cam tâm tình nguyện nhận lỗi."

Còn Công Tôn Ưởng lại không vui mừng chút nào, ngược lại hai đầu lông mày có vẻ lo lắng.

"Lục thúc, đại nương, chúng ta đều đến cả rồi, không bằng ngồi trên thuyền của lục thúc nhìn xem." Vương Thủ Triết cười cười: "Từ nhỏ đến lớn, ta còn chưa từng đi thuyền với lục thúc."

"Được được được, lục thúc sẽ dẫn ngươi đi chơi đùa." Vương Định Hải cao hứng nói: "Lát nữa biểu diễn cho ngươi một chút tuyệt kỹ đánh cá."

Trước khi lên thuyền, Vương Thủ Triết gọi mấy gia tướng đến bên cạnh, nói nhỏ với bọn họ một phen. Gia tướng sẽ có ý, hành lễ sau đó tản ra chấp hành nhiệm vụ khắp nơi.

Lúc này Vương Thủ Triết mới đi cùng Công Tôn Huệ, theo Vương Định Hải đi về phía vũng nước sâu.

Cùng lúc đó.

Ngoài bến đò Định Bồ, Lưu Vĩnh Châu trẻ tuổi khí thịnh sắc mặt rất khó coi nói: "Gia chủ, chúng ta đã nói là phải cắn miếng thịt từ trên người Vương thị, làm sao lấy được miếng cuối cùng, chúng ta nhận lỗi?"

"Vĩnh Châu à, ngươi còn quá trẻ." Lưu Thắng Nghiệp gió nhẹ mây trôi, hai tay chắp sau lưng cười tủm tỉm nói: "Chính vì cái này trước khác nay khác, bây giờ trong thế cục này, chúng ta chẳng những không thể chủ động đi trêu chọc Vương thị, ngược lại nên cẩn thận tránh xung đột với Vương thị."

"Gia chủ…" Lưu Vĩnh Châu có chút tức giận cùng không hiểu.

"Theo ta suy đoán, lão bất tử Vương Lung Yên kia đã không còn sống lâu nữa." Lưu Thắng Nghiệp híp mắt, trí tuệ nắm chặt nói: "Hiện tại Vương thị giống như một con hổ sắp chết, chính là thời điểm nguy hiểm nhất. Nếu chúng ta bức bách quá chặt, nói không chừng sẽ khiến đối phương điên cuồng cắn trả. Lưu thị ta mặc dù không sợ, nhưng cũng không muốn tiện nghi Triệu thị ngư ông đắc lợi."

Vương Lung Yên!

Cái tên này giống như một cây gai độc cắm ở yết hầu Lưu thị, một ngày nàng không chết, Lưu thị liền một ngày không dám triệt để xé rách da mặt với Vương thị.

"Gia chủ là thật sao?" Lưu Vĩnh Châu hưng phấn không thôi.

"Trước kia Vương Lung Yên bế quan không ra, ngay cả gia chủ Vương thị thay đổi đại sự như thế cũng không xuất hiện, ta đã có ba bốn phần suy đoán." Lưu Thắng Nghiệp hắc hắc nở nụ cười lạnh, "Ta thấy tộc trưởng mới Vương Thủ Triết kia thiếu kiên nhẫn như vậy, lại muốn được ăn cả ngã về không liều chết đánh một trận với ta, liền ấn chứng bảy tám phần suy

đoán. Ha ha, ta há có thể như ý hắn. Nhanh thì hai ba năm, chậm thì bốn năm năm, chờ Vương Lung Yên chết…”

“Gia chủ? Còn cần lâu như vậy sao?” Lưu Vĩnh Châu có chút choáng váng.

“Ngươi biết cái gì? Gia tộc hưng suy giao thế há là một sớm một chiều có thể đạt thành? Lưu thị ta nhiều năm chờ đợi như vậy, chỉ vài năm còn chịu không nổi sao?” Lưu Thắng Nghiệp phất ống tay áo, dìu xuống xe ngựa, “Huống chi trước khi Vương Lung Yên chết, Lưu thị chúng ta còn có rất nhiều công việc chuẩn bị phải làm. Vĩnh Châu, ngươi nhớ kỹ, không có ta ra lệnh trước không được xung đột với Vương thị, nếu không gia pháp xử trí!”

“Vâng, gia chủ.” Lưu Vĩnh Châu nghẹn một cỗ tức giận, nhưng lại không thể làm gì, đành phải cung tiễn tộc trưởng Lưu Thắng Nghiệp xe ngựa rời đi.

…

Lại nói Vương Thủ Triết để mấy vị gia tướng ở lại bến tàu chấp hành nhiệm vụ, cùng với đại nương Công Tôn Huệ leo lên thuyền đánh cá cỡ trung “Định Hải”, chiếc thuyền trưởng ngư loại trung kia dài khoảng tám chín trượng, rộng hơn hai trượng, toàn bộ được chế tạo từ kết cấu bằng gỗ.

Từ cột buồm cao cao cùng cánh buồm rơi xuống nhìn, là một con thuyền buồm gió động lực.

Khi Vương Định Hải dặn dò người chèo thuyền giương buồm dưới trướng, cũng tràn đầy phấn khởi muốn giới thiệu một chút về các hạng phương tiện trên thuyền với Vương Thủ Triết, Công Tôn Huệ nghiêm túc nói: “Triết Nhi, Lục thúc, chúng ta đến đuôi thuyền nói chuyện.”

Hai người theo lời mà đến, thuyền lắc lư một hồi, dần dần chạy ra khỏi bến cảng nước sâu.

“Ài! Triết nhi, hôm nay ngươi có hơi quá đáng rồi.” Công Tôn Diễm thở dài nói: ” Lung Yên lão tổ vì gia tộc mà hi sinh cả đời, cay đắng và khổ sở trong đó nhiều vô số kể. Sao ngươi có thể ngậm miệng nói xằng nói bậy ám chỉ lão nhân gia bà ta, cái kia… Hơn nữa còn là ở trước mặt mọi người? Còn nữa, không ngờ vừa rồi ngươi còn phái gia tướng khuếch tán lời

đồn! Biểu hiện của ngươi hôm nay tất nhiên sẽ truyền đến tai tộc lão, mấy trưởng bối kia không thể thiếu được sẽ răn dạy ngươi."

"Cái này…" Vương Định Hải ở bên cạnh cũng có chút hoảng hốt, "Ngũ tẩu, vậy làm sao bây giờ? Các trưởng lão sẽ không buộc tội Thủ Triết chứ?" Lung Yên lão tổ chẳng những là Định Hải Thần Châm của gia tộc, mà còn là tồn tại giống như núi cao, trong lòng Vương Định Hải dĩ nhiên là kính sợ đến cực điểm.

"Lục thúc, bình tĩnh, bình tĩnh." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: "Tộc lão đều là trưởng bối, ta tin tưởng sau khi Hiểu Chi dĩ lý bọn họ sẽ hiểu. Đại nương ta hỏi ngươi, Lung Yên lão tổ còn có thể kiên trì bao lâu?"

"Triết Nhi, ngươi há có thể bất kính với Lung Yên lão tổ như thế, chúng ta không thể vọng nghị…"

"Đại nương, ta thân là tộc trưởng, tất nhiên phải lấy lợi ích toàn tộc phát triển suy xét." Vương Thủ Triết trực tiếp ngắt lời Công Tôn Huệ: "Nếu ngay cả lão tổ ta còn có thể kiên trì bao lâu cũng không thể hỏi, làm sao có thể tính toán sự phát triển tương lai của gia tộc? Nếu như vậy, Vương Thủ Triết ta chỉ sợ không gánh nổi vị trí tộc trưởng này, vẫn là sớm thay người đi."

…

chương 5:/chương thứ năm Lung Yên lão tổ! Phương Vương ta nổ!

…

“Triết nhi, con… Sao con có thể nói như vậy?” Công Tôn Huệ không ngờ Vương Thủ Triết vẫn luôn ngoan ngoãn lại nói chuyện kinh người như vậy.

“Ngũ tẩu tẩu, ta cảm thấy lời của Thủ Triết có lý.” Hôm nay Vương Định Hải có chút phục Vương Thủ Triết, lập tức giúp hắn nói: “Lỗ Yên lão tổ có thể chống đỡ gia tộc bao lâu, mọi người cũng nên chuẩn bị tâm lý.”

Sắc mặt Công Tôn Ưởng biến ảo mấy lần, cuối cùng vẫn nói: “Đây là cơ mật gia tộc, mấy ngày trước khi ta đi bẩm báo với Lung Yên lão tổ, chính miệng nàng nói với ta nếu không động thủ nàng ta còn có thể trấn áp được hai mươi năm, nếu động thủ… Sợ rằng khó mà nói trước được.”

Hai mươi năm? Vương Thủ Triết thầm nghĩ không thôi, ngược lại còn lâu hơn so với trong tưởng tượng của mình, như vậy chưa chắc không có cơ hội lật ngược tình thế.

“Triết nhi, con là hy vọng duy nhất của gia tộc.” Công Tôn Diễm sắc mặt ngưng trọng không thôi: “Tiếp theo Vương thị chúng ta nên tiếp tục ẩn nhẫn khiêm tốn, tập hợp lực lượng toàn tộc giúp con đột phá Linh Đài cảnh trong vòng hai mươi năm, ngàn vạn lần đừng nảy sinh sự cố!”

“Đúng vậy đúng vậy, Lục thúc sẽ nghĩ biện pháp bắt nhiều linh ngư bán lấy tiền kiếm tài nguyên cho ngươi.” Vương Định Hải cũng có chút tán đồng nói: “Chỉ cần ngươi có thể xông lên Linh Đài cảnh, Vương thị chúng ta mới tính thật sự có thể cứu được.”

“Ta xông lên Linh Đài cảnh? Sau đó thì sao?” Vương Thủ Triết cười lạnh xì mũi: “Không nói trước ta có thể xông được hay không, cho dù có cơ hội xông lên, Lưu thị và Triệu thị sẽ trơ mắt nhìn ta xông? Sẽ cho ta thời gian hai mươi năm? Huống chi, cho dù ta may mắn xông lên, cũng chỉ là một Lung Yên lão tổ khác mà thôi!”

Vương Thủ Triết là người xuyên việt, đương nhiên có thể nhảy ra được quán tính tư duy của tộc nhân Vương thị.

Lời của hắn làm cho trong lòng Công Tôn Huệ và Vương Định Hải phát lạnh, trước đó bọn họ vẫn luôn sống dưới sự che chở của Lung Yên lão tổ, cho rằng Lưu thị Triệu thị sẽ không thật sự trở mặt.

Nhưng, nếu Vương Thủ Triết được bọn họ ký thác toàn bộ hy vọng, Vương Thủ Triết thật sự có hy vọng xung kích Linh Đài, sao Lưu thị và Triệu thị có thể khoanh tay đứng nhìn?

"Được rồi, vừa rồi ta cố ý biểu hiện ra ám chỉ không lâu sau mệnh lão tổ. Ta tin tưởng với mưu tính của Lưu Thắng Nghiệp lão hồ ly kia, tuyệt đối sẽ không lựa chọn lúc này đánh tiên phong cắn xé Vương thị ta. Bởi vậy, ta bảo gia tướng tiếp tục âm thầm phóng hỏa, đếm ngược thời gian khoảng năm năm cho Lưu thị và Triệu thị." Vương Thủ Triết hừ một tiếng nói: "Ai dám ở trong năm năm trêu chọc chúng ta, chúng ta liều mạng với ai đó, túm lấy một nhà đánh tới chết, thời khắc mấu chốt chúng ta có thể thả ra… ách, thỉnh lão tổ Lung Yên trấn tràng."

Theo Vương Thủ Triết thấy, Lung Yên lão tổ chính là một tay Vương chiên, tác dụng lớn nhất của Vương Bạo không phải là nổ ra trong nháy mắt đó, mà là lực uy hiếp trước khi nổ tung.

"Hay quá." Vương Định Hải vỗ đùi: "Gia chủ thật giỏi tính kế, bây giờ chúng ta là mãnh thú sắp chết, bọn họ sợ chúng ta trước khi chết liều mạng phản phệ. Như vậy, bọn họ chẳng những không dám ức hiếp chúng ta, còn phải nghĩ cách dỗ dành. Khó trách Lưu Thắng Nghiệp kia lão hồ ly, ngoan ngoãn nhận lỗi với ba mươi càn kim."

"Không chỉ như thế, bởi vì hiện tại có "mung kỳ" rõ ràng của Vương thị chúng ta, một khối thịt béo mê người như vậy đặt ở trước mặt, Lưu thị và Triệu thị lúc trước bởi vì cùng chung mối thù mà kết minh, đồng thời ẩn nhẫn chờ đợi, há sẽ không có ý nghĩ khác?" Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: "Phải biết rằng, tham lam và không thỏa mãn chính là nhân tính cơ bản nhất. Cục diện kế tiếp, tất nhiên sẽ trở nên rất thú vị. Nếu như lại nghĩ biện pháp âm thầm trợ lan một sóng~ ha ha…"

Nghe xong phân tích của Vương Thủ Triết, Công Tôn Huệ và Vương Định Hải đều hít một hơi lạnh, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng mà, bọn họ đồng thời đều sinh ra một tia hy vọng, một tia hi vọng lật bàn của gia tộc!

"Đại nương, Lục thúc, cơ mật lớn việc này là sinh tử tồn vong của Vương thị gia tộc." Vương Thủ Triết trịnh trọng chắp tay nói: "Thứ nhất là hi vọng các vị có thể bảo vệ bí mật, thứ hai là, hi vọng các vị có thể tin tưởng ta vô điều kiện."

Đây mới là mục đích của Vương Thủ Triết, thân thể này của hắn quá trẻ tuổi, cho dù là có thân phận tộc trưởng này cũng khó tránh khỏi sẽ bị người khác xen vào, chỉ có thể trước tiên ném ra một số nhân vật mấu chốt để thuyết phục, giành được đồng minh.

Công Tôn Diễm là mẹ cả của hắn, hắn cũng là chỗ dựa tương lai của Công Tôn Diễm, mà tính cách của Lục thúc Vương Định Hải cũng là trực tiếp hào sảng dễ dàng lôi kéo.

Công Tôn Ưởng và Vương Định Hải đều hít sâu một hơi, trịnh trọng thề.

Trong lúc ba người nói chuyện, thuyền đánh cá cỡ trung đã được người chèo thuyền điều khiển, rời khỏi bến tàu nước sâu, tiến vào trung tâm An Giang dòng nước chảy xiết.

An Giang rộng lớn vượt xa tưởng tượng của Vương Thủ Triết, liếc mắt nhìn Yên Ba mênh mông vô tận, bến đò Định Bồ càng ngày càng nhỏ dần không nhìn rõ được nữa.

Theo việc càng lúc càng tiến vào sâu trong An Giang, sóng gió dần lớn, thuyền cập càng lay động kịch liệt, ngay cả tố chất thân thể Luyện Khí cảnh tầng sáu đỉnh phong của Vương Thủ Triết cũng cảm thấy có chút buồn nôn.

Công Tôn Huệ cũng sống an nhàn sung sướng, sắc mặt cũng trắng bệch, không thoải mái.

"Ha ha, Ngũ tẩu, Thủ Triết, thuyền đánh cá không thể vững vàng hơn độ luân. Khi thuyền lắc lư, các ngươi đừng dùng thân thể đối kháng nghiêng, mà thuận thế làm như ông không ngã." Vương Định Hải kiên nhẫn truyền thụ cho hai người cách ứng đối sóng gió xóc nảy.

Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ đều là Huyền Vũ giả, một thân huyền khí và tố chất thân thể đặt ở đó, không đến một lát đã thích ứng xóc nảy. Đặc biệt là Vương Thủ Triết, học Vương Định Hải hai chân như cọc đóng đinh trên sàn thuyền, thân thể theo sóng gió phập phồng đong đưa, tư thái dần dần thoải mái thích ý.

"Thủ Triết quả nhiên có thiên phú, lục thúc biểu diễn cho ngươi xem bình thường như thế nào." Vương Định Hải bừng bừng hứng thú chuẩn bị thể hiện bản thân, trong gia tộc rất ít người thích đến thuyền đánh cá nhìn hắn bắt cá.

"Ta tin kỹ thuật của Lục thúc chắc chắn bất phàm, nhưng vẫn nên để người đánh cá bình thường thử trước." Vương Thủ Triết đề nghị.

Vương Định Hải sửng sốt, lại chợt cười nói: "Thủ Triết, ngươi đến đây là để kiểm tra trình độ thuyền đánh cá. Được được, lục thúc ngươi là ngư công trên thuyền đánh cá, mỗi người đều là hảo thủ. Vương Cẩu Đản, ngươi tới biểu diễn một lần cho tộc trưởng xem."

"Vâng, Hải gia." Một tiểu tử trẻ tuổi Nhị Thập Lang nhảy từ cột buồm xuống, động tác linh hoạt giống như con khỉ, sau khi cầm lên một tấm lưới đánh cá sửa sang lại một phen, phần eo vặn một cái hất lên, lưới đánh cá từ trên mạn thuyền bay ra ngoài, trên không trung mở ra một cái vòng tròn lớn xinh đẹp.

Xoạt xoạt!

Cầm lưới đánh cá nặng trĩu, giống như một cái bát úp ngược rơi xuống nước, trong vòng mấy hơi thở đã chìm xuống đáy nước.

"Được!"

Các ngư công xung quanh đều khen một tiếng.

Đây là… giăng lưới, hơn nữa kỹ thuật rất mạnh.

Vương Thủ Triết cũng lập tức phán đoán ra, trước khi xuyên qua hắn cũng chỉ là một tộc đi làm bình thường, bình thường ngẫu nhiên cùng bằng hữu câu cá. Bởi vậy ở lúc cày phim hình app của Nhất Âm mỗ Sơn, toán hội đề cử một số video bắt cá, trong đó có không ít video và truyền hình của một số cao thủ tung lưới.

Mặc dù bản thân Vương Thủ Triết không chơi, nhưng cũng có thể phán đoán được tấm lưới này là tốt hay xấu. Không thể không thừa nhận, người trẻ tuổi tên Cẩu Đản này trình độ không tệ.

Sau khi đám Vương Cẩu Đản chìm xuống đáy lưới, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí thu lại dây thừng, sau khi thu lưới vào đáy sông, lại từng chút từng chút nhô lên, cuối cùng, hắn bỗng nhiên kéo một cái, cả lưới đánh cá đều bị hắn trong nháy mắt kéo đến trên thuyền.

Trúng rồi!

Lưới đánh cá bao lấy một con cá lớn có vây hoa trắng, Vương Cẩu Đản cởi cá trong túi lưới ra, sau khi bắt được thì vui mừng hớn hở đi đến tranh công: “Hải ca, là một chiếc Cửu Tinh vược, nặng đến năm cân.”

“Tiểu tử ngươi không tệ a, ném vào hộp nước nóng.” Vương Định Hải vỗ vỗ bả vai hắn khen ngợi một tiếng, quay đầu lại giải thích với Vương Thủ Triết: “Cửu Tinh vược mặc dù không phải linh ngư, nhưng khẩu vị mềm mại dễ chịu thuộc về loại cá thượng đẳng, cái này mặc dù bán cho buôn cá cũng được một con đồng lớn. Nhưng gia tộc chúng ta có cửa hàng cá trong thành Trường Ninh, đều là tự sản tự bán, như vậy có thể kiếm thêm được mấy con cá.”

Vương Thủ Triết gật đầu tán thưởng, tiền của Đại Càn quốc được tính bằng xu, đại đồng, càn kim. Thông thường mà nói một cân gạo chỉ được năm đến mười khúc, một trăm khúc mới có thể đổi được một đồng lớn, bởi vậy giá trị của con cá này không nhỏ.

Vương Cẩu Đản đặt cá vào trong khoang nước sống ở giữa thuyền đánh cá, khoang thuyền này thông với bên ngoài, có thể giữ được hoạt động đánh cá ở mức cao nhất.

Bất quá theo lời Vương Định Hải nói, chỉ cần một ít ngư phệ có giá trị tương đối cao mới có đãi ngộ này. Khoang nước sống cũng bị phân cách thành nhiều khu vực, chuyên cất giữ chủng loại bất đồng bắt được.

Đã có Vương Cẩu Đản hiến kỹ, các thợ đánh cá còn lại cũng đều biểu diễn tuyệt chiêu, từng người thủ pháp đều vô cùng

già, tung lưới vừa lớn vừa tròn, nhưng không nhất định sẽ thu hoạch được.

Đa số lưới kéo lên đều là lưới không, thỉnh thoảng mới có thể có chút kinh hỉ.

Hơn một canh giờ sau, các loại ngư thu dần dần nhiều lên, Cửu Tinh vược đều có ba cái, còn có một đầu báo văn càng thêm đắt đỏ, tuy rằng nhiều hơn hai cân, nhưng Vương Định Hải lại tỏ vẻ con cá này ít nhất phải một đại đồng sáu mươi sừng, ngư thu ngon đều lưu lại cho tộc trưởng hưởng dụng.

Ngoài mặt Vương Thủ Triết cười khanh khách, nhưng trong lòng vẫn đang tính toán không thôi. Xưởng săn bắn ba mươi dặm này là phạm vi săn bắn của Bình An Vương thị, gia tộc cũng rất coi trọng tộc sản này, nên là một trong những thu nhập tài chính quan trọng của gia tộc.

Theo thời gian trôi qua, Vương Thủ Triết dần dần có chút không kiên nhẫn, nói thẳng: “Lục thúc, chúng ta biểu diễn cũng gần xong rồi, kỹ thuật tung lưới của các vị thợ đánh cá đều rất mạnh. Chúng ta có thể nhanh chóng tiến vào chính đề, biểu diễn một chút bài tập đánh cá chân chính hay không.”

Vương Định Hải vốn dĩ hồng quang toả sáng lập tức dừng lại, có chút không hiểu ra sao nói: “Thủ Triết, không phải chúng ta đã biểu diễn đánh cá chân chính sao? Chẳng lẽ ngài muốn xem bắt linh ngư? Một ít linh ngư hình thể nhỏ bé đều thông qua vận khí mà bắt lên, một ít linh ngư cỡ lớn vô cùng hung mãnh, cần dùng ngư liệp tiễn mới có thể đối phó.”

Đây là nghề đánh bắt cá ư?

Mặt Vương Thủ Triết hơi đen lại, kiếp trước vì tò mò mà dùng thuyền đánh cá của đồng nghiệp gia thân thích đi trải nghiệm nghề nghiệp đánh bắt, cuối cùng thu lưới lên ước chừng hơn bốn vạn cân, còn bị coi là xin lỗi…

Về phần tung lưới, đó là công cụ đánh cá thuần túy trên Trái Đất, so với câu cá gì đó thì mạnh hơn một chút, người chơi đều là muốn nhàn nhã giải trí. Ai muốn thực sự lấy tung lưới làm nghề nghiệp đánh bắt cá để nuôi sống gia đình, cả nhà đều chết đói.

…

chương 6:/chương thứ sáu Vi phạm cấm chế nên hiểu rõ hơn một chút.

…

“Cái này… Thủ Triết à, đây là có gì bất mãn với đội bộ vớt chúng ta sao?” Vương Định Hải có chút không tự tin hỏi.

Có cái gì bất mãn sao? Cái này bất mãn quá đi, Vương Thủ Triết âm thầm lẩm bẩm một chút, sắc mặt ngưng trọng nói: “Lục thúc, đại đội đánh cá hàng năm của chúng ta sản xuất như thế nào? Chi trả như thế nào, lợi nhuận thế nào?”

Vừa hỏi đến đây, Vương Định Hải lập tức kinh ngạc nhìn hắn, loại vấn đề này hắn làm sao trả lời được?

“Manh nhi, cái này vẫn là ta trả lời đi.” Công Tôn Diễm lúc này tiếp lời, “Tổng sổ sách gia tộc mấy năm gần đây đều là ta quản lý, tổng cộng đại đội ngư liệp có được chín thuyền đánh cá cỡ nhỏ, một thuyền đánh cá cỡ trung. Gần năm năm nay tổng lượng đánh cá bình thường hàng năm khoảng chừng sáu ngàn bảy trăm gánh, lợi nhuận là bốn trăm sáu trăm càn kim. Năm năm bình quân linh ngư hàng năm đánh cá được bốn trăm cân, lợi nhuận là 120 càn kim, bình quân hàng năm tổng thu lời là sáu mươi sáu càn kim.”

Lần này đến phiên Vương Thủ Triết giật mình nhìn Công Tôn Huệ, tuy hắn cũng biết đại nương đang quản lý tổng trướng, nhưng không ngờ nàng lại quen thuộc với số liệu như vậy, há mồm là được.

Bất quá số lượng đánh cá này cũng quá ít, mười con thuyền đánh cá cộng lại, bình quân đến mỗi ngày cũng chỉ là hai mươi gánh, cũng chính là khoảng hai ngàn cân ngư thu!

“Triết nhi ngươi cần gì ánh mắt như thế?” Công Tôn Diễm bình tĩnh nói: “Đại nương ngươi tu luyện Huyền Vũ thiên phú không mạnh, nhưng thân là đích nữ Tôn thị Sơn Dương Công, Cửu Chương Toán Kinh là thuật bắt buộc. Phụ thân ngươi là tộc trưởng, ta tự nhiên nên hiệp trợ hắn quản lý sổ sách.”

Nói đến đây, ánh mắt Công Tôn Diễm không khỏi có chút mất mát, những năm gần đây nàng làm rõ ràng sổ sách, mỗi số liệu

đều thuộc làu làu, nhưng không ngờ lại không được trượng phu Vương Định Nhạc coi trọng.

Nàng vừa nói như vậy, Vương Thủ Triết lại nhớ tới thường thức của Huyền Vũ thế giới này. Huyền Vũ thế gia thông hôn từ trước đến nay là đích mạch đối với đích mạch, trực mạch đối mạch. Đại nương Công Tôn Huệ thân là đích nữ, tương lai tất nhiên sẽ gả cho thiếu tộc trưởng của gia tộc nào đó.

Giống như Vương Thủ Triết hắn tương lai cưới vợ, tất nhiên là muốn cưới đích nữ của gia tộc nào đó.

Đề tài kéo dài, nếu như Công Tôn Huệ đối với sổ sách rõ ràng như thế, Vương Thủ Triết lập tức lấy lại tinh thần: "Trước đó Lục thúc giới thiệu cho ta giá trị những đánh bắt này đều là xa xỉ, vì sao sản lượng hàng năm sáu ngàn bảy trăm gánh tả hữu đánh bắt, tổng giá trị mới 486 càn kim?"

"Lục thúc của ngươi vì lấy lòng ngươi, chỉ ra những thứ có giá trị cao đều là ngư thu được, là hưởng dụng và yêu thích cho quý nhân các tộc, mà giá trị thu hoạch của đại đa số chúng ta cũng không cao như vậy. Ngoài ra, trong tộc sản của chúng ta còn có sinh ý hàng cá, bọn họ sẽ tiến hành các loại phân loại màu băng tươi, ướp, hun khói và các công nhân buôn bán, phần lợi nhuận này cần phải tính đến bên trong kho cá, đây là một chuyện khác." Công Tôn Huệ giải thích rõ ràng rành mạch: "Tiêu hao nội bộ của gia tộc Vương thị, cũng sẽ thông qua phương thức mua bằng càn kim mà chảy vào trong sổ sách."

"Xin đại nương cứ tiếp tục." Vương Thủ Triết cung kính nói: "Ví dụ như chi và nhuận suất."

Công Tôn Diễm lần đầu tiên được người coi trọng sổ sách như thế, tinh thần phấn chấn nói: "Phương diện chi tiêu, tính toán với bốn mươi tư thợ đánh cá hiện nay, chi tiêu hàng năm và nguyệt lệ chi ra là 151 càn kim. Mười chiếc thuyền đánh cá hàng năm bảo dưỡng, bao gồm các loại công cụ tu sửa bảo vệ chi phí là 922 càn kim. Ngoài ra hàng năm thu thuế bình quân là 7 càn kim, hàng năm đồng tiền trợ cấp bình quân là 60 càn kim. Sau khi khấu trừ toàn bộ chi tiêu, lợi nhuận bình quân hàng năm là 221 càn kim, đây là một khoản tiền cung phụng

gia tộc mà Lục thúc ngươi nên có, đó là một phần sổ sách khác.”

Nghe đến đây, Vương Định Hải lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Thuần thu nhập sao lại ít như vậy? Ta còn tưởng rằng ít nhất hàng năm có thể mang đến cho gia tộc bốn năm trăm càn kim thuần thu.”

“Nếu Lục thúc có nghi ngờ với sổ sách, có thể tới đối chiếu sổ sách bất cứ lúc nào.” Công Tôn Huệ bình tĩnh nói.

“Không không không, Ngũ tẩu ta không phải có ý này.” Vương Định Hải vội vàng xua tay nói: “Ta là một lão già thô lỗ, chỉ biết bắt cá. Thủ Triết, những khoản tiền khô khan này có gì hay ho đâu, Lục thúc đích thân bày ra cho ngươi tuyệt sống nhé.”

“Lục thúc đừng vội.” Vương Thủ Triết sau khi an ủi một câu, lại nhíu mày nói với Công Tôn Huệ: “Hai nghi vấn, thứ nhất, căn cứ thu thuế là gì? Thứ hai, tiền trợ cấp là sao?”

“Thủ Triết, An Giang gió to sóng lớn, mạch nước ngầm rất nhiều. Thỉnh thoảng còn có một số hung thú thủy sinh khó đối phó xuất hiện.” Vương Định Hải vội vàng biện giải: “Cho dù Lục thúc có cẩn thận, cũng khó tránh khỏi sẽ có vài thợ đánh cá chôn thây An Giang, nếu không có tiền lương tháng và tiền trợ cấp cao, sẽ không có người chịu gia nhập đội ngũ đánh cá.”

“Lời thuế kim là dựa theo tính toán kích cỡ thuyền đánh cá, thuyền đánh cá loại nhỏ hàng năm cần giao nộp 6 càn kim, thuyền đánh cá cỡ trung hàng năm cần giao nộp 18 càn kim.” Công Tôn Huệ cũng giải thích.

Định ngạch nộp thuế a.

Có điều Vương Thủ Triết cũng hiểu, trong thế giới hệ thống kinh tế này vô cùng lạc hậu, định mức nộp thuế là cách tốt nhất.

Sau khi hiểu rõ tất cả tin tức, Vương Thủ Triết chắp tay nói với Vương Định Hải: “Lục thúc, không ngờ nghề đánh cá An Giang nguy hiểm như vậy, mấy năm nay khổ cực Lục thúc vì gia tộc mà cống hiến như thế.”

Vương Định Hải thở phào trong lòng, cười khan một tiếng nói: “Thủ Triết đừng trách đại đội bắt cá kiếm tiền quá ít là được.

Nói thật, lúc Ngũ ca làm tộc trưởng, ta cũng đưa ra ý tưởng mở rộng đội bắt cá, ta quản mười thuyền cũng là quản, quản hơn hai mươi thuyền cũng không thành vấn đề. Ngư công ta cũng sẽ nghĩ cách chiêu mộ, như vậy cũng có thể kiếm thêm chút càn kim cho gia tộc. Dù sao mặt sông ba mươi dặm của An Giang này, dung nạp hai mươi mấy chiếc thuyền bắt cá hoàn toàn không thành vấn đề. Đúng rồi, đội tàu của Lưu thị có hai mươi mấy con ~~"

"Hơn mười chiếc thuyền?" Vương Thủ Triết cảm thấy hứng thú nói: "Có thể nói nghe một chút không?" Nếu gia tộc muốn lớn mạnh, càn kim là tài nguyên quan trọng nhất.

"Để ta nói đi." Công Tôn Diễm biết Vương Định Hải không giỏi sổ sách, bèn nói: "Suy nghĩ của Lục thúc, ta cũng biết, ông ta muốn tăng thêm hai chiếc thuyền bắt cá cỡ trung, mười chiếc thuyền bắt cá cỡ nhỏ. Trong đó mỗi chiếc thuyền bắt cá cỡ trung chế tạo 120 càn kim, mỗi chiếc thuyền bắt cá cỡ nhỏ, giá chế tạo 45 càn kim, tổng cộng cần phải nộp 690 càn kim, chỉ cần chiêu mộ được ngư công tương ứng, ba năm sau là có thể hồi vốn."

"Gổ đầu trong sổ sách ba năm, chuyện này có thể làm." Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý: "Cho dù sau này không làm, bán những thuyền đánh cá kia cũng không lỗ."

Sắc mặt Vương Định Hải lập tức vui vẻ, rất có dáng vẻ gặp được tri kỷ, vỗ đùi nói: "Ngũ tẩu, ta đã nói việc này có thể làm. Ta chính là không rõ, ta cũng nguyện ý vì gia tộc làm nhiều cống hiến, vì sao Ngũ ca không đồng ý."

Sắc mặt Công Tôn Ưởng lập tức trở nên lúng túng: "Lục thúc có điều không biết, mấy năm nay mọi mặt của Vương thị đều thiếu tiền." Nàng thầm thở dài, thật ra mở rộng đội thuyền nàng cũng đồng ý, chính là Vương Định Nhạc không chịu. Hơn nữa kế hoạch nàng chuẩn bị về nhà mẹ đẻ vay tiền cũng bị Vương Định Nhạc kiên quyết chống lại.

"Thủ Triết, vậy là ngươi đồng ý mở rộng đội thuyền?" Vương Định Hải thăm dò.

"Triết nhi, nếu con cần mở rộng đội thuyền." Công Tôn Huệ do dự một chút, sau đó nói: "Đại nương có thể trở về Sơn Dương một chuyến, kiếm chút càn kim." Về nhà mẹ đẻ vay

tiền là chuyện mất mặt, nhưng vì sự phát triển của gia tộc cũng bất chấp nhiều như vậy.

“Không, ta cũng không đồng ý.” Vương Thủ Triết suy tư rồi nói.

Gì?

Sắc mặt Vương Định Hải có chút đen lại.

Ngay cả Công Tôn Huệ cũng khó hiểu nhìn Vương Thủ Triết, vừa rồi còn không phải nói có thể làm sao? Chẳng lẽ, hắn cũng giống như phụ thân hắn, đều là sĩ diện không chịu để nàng xoay tiền?

“Trước khác nay khác.” Vương Thủ Triết nhíu mày suy tư nói: “Gia tộc muốn phát triển không thể tách rời càn kim, nếu muốn càng nhiều càn kim nhất định phải mở rộng hiệu quả gia tộc.”

“Điều này không đúng sao, không mở rộng đội thuyền làm sao tăng thêm hiệu quả?” Vương Định Hải háo hức nhìn Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết lại cười cười thần bí: “Lục thúc, thúc là người thạo nghề đánh cá, cháu có mấy cách để liên lạc với thúc. Thúc có từng nghĩ tới một phương thức đánh cá, gọi là kéo lưới không? Đây là phương thức hợp tác đánh cá của hai chiếc thuyền.”

Sau đó, Vương Thủ Triết kéo Vương Định Hải ngồi xổm xuống, vẽ lên bản phác thảo trên boong tàu.

Lưới kéo là phương thức đánh cá vô cùng thông thường trên trái đất của Vương Thủ Triết, đây là phương thức đánh bắt chuyên nghiệp, hiệu suất kém xa công cụ giải trí tung lưới.

Nếu không phải sinh thái tự nhiên của An Giang này cực kỳ tốt, lấy phương thức đánh bắt cực kỳ không chuyên nghiệp như Vương Định Hải bảo đảm đến nỗi ngay cả quần cũng không còn.

Đương nhiên, kéo lưới chính là bởi vì quá lợi hại, thương tổn đối với hoàn cảnh tự nhiên sinh thái rất lớn, Vương Thủ Triết đối với cái này rất có chống chế. Nhưng hiện tại cục diện mà

gia tộc gặp phải là, nếu như không phát triển nữa thì sẽ bị tiêu diệt.

Cùng lắm thì chờ sau khi gia tộc phát triển lớn mạnh, bỏ qua phương thức tự nhiên bắt giữ này.

“Thủ Triết, ý tưởng này của ngươi rất kỳ diệu.” Vương Định Hải cũng là nhân sĩ chuyên nghiệp, rất nhanh đã hiểu rõ nguyên lý, chỉ là hắn cau mày nói: “Chỉ là lưới khổng lồ như thế, không nói đến độ khó khi chế tạo cực lớn, thuyền đánh cá của chúng ta kéo không nổi đúng không?”

Không kéo được!

Được rồi, Vương Thủ Triết thoáng cái đã hiểu vấn đề nằm ở chỗ nào, thuyền cánh buồm không thể so với thuyền máy nung dầu củi, nào có sức lực lớn như vậy kéo mạng nhện khổng lồ.

“Vậy trước tiên làm một cái túi nhỏ một chút, để có thể kéo động là chính.” Vương Thủ Triết nói: “Trước tiên làm một cái lưới dài rộng ba bốn trượng, dài sáu bảy trượng, giống như một cái túi lớn, bên trong phải tăng thêm râu để đề phòng cá vớt chạy trốn…”

“Cái này thì có thể thử.” Ánh mắt Vương Định Hải sáng lên: “Ta trở về sẽ tìm hai mươi thợ dệt mạng cùng chế tác, dự tính hai tháng là có thể hoàn thành.”

Hai mươi người, hai tháng…

Vương Thủ Triết khá bất đắc dĩ với chuyện này, sức sản xuất của thế giới Huyền Vũ này quả nhiên rất thấp. Nhưng cũng chính vì vậy, tài nguyên tự nhiên của thế giới này mới bảo vệ tốt như vậy.

Nào giống như thế giới mà Vương Thủ Triết đang ở, vùng biển xung quanh đều sắp bị cày lưới san bằng, thế cho nên quốc gia không thể không ra khỏi đài các loại chính sách cấm bộ, uy lực kéo lưới cũng không phải là nói giỡn.

“Lục thúc đừng nóng vội, nhìn loại công cụ đánh cá này đi, tuy rằng không bằng lôi võng… Nhưng thắng ở thao tác đơn giản, nếu như làm tốt thì người bình thường cũng có thể thao tác được.”

Sau đó, Vương Thủ Triết lại vẽ cho Vương Định Hải một loại công cụ bắt cá khác, tên là đàn tranh. Loại phương thức bắt cá này có chút tương tự như tung lưới, nhưng giăng lưới từ trên xuống dưới bao lại bắt được, chuyển đàn tranh là từ dưới lên trên bắt được cá.

Bàn Tranh chỉnh thể phức tạp hơn vung lưới rất nhiều, nhưng một khi làm tốt đòn bẩy cố định, so với vung lưới thì đơn giản hơn nhiều. Ưu thế của nó ở chỗ, một khi chuẩn bị tốt, bất cứ một sức lao động bình thường nào, cho dù là người vị thành niên cũng có thể thao tác.

Ngoài ra, tranh còn có một loại tiến hóa càng cường đại hơn, đó chính là cương lưới cản sông, nếu như có thể làm ra loại đồ chơi này, lực sát thương so với lưới kéo loại nhỏ chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

“Thủ Triết, ngươi ngươi ngươi, ngươi đây là từ đâu tới kỳ tư diệu tưởng?” Vương Định Hải kích động có chút run rẩy: “Nếu như đều có thể thực hiện, sẽ phát tài.”

“Nhàn rỗi không có việc gì, đã gặp được trong một quyển sách cổ nào đó.” Vương Thủ Triết lại nói: “Lục thúc, lồng đất và mê hồn tới tìm hiểu một chút…”

Hai loại công cụ bắt cá tự nhiên lại có lực sát thương rất mạnh, đều đã mạnh đến mức bị quốc gia liệt vào danh sách cấm cá, chỗ cường đại có thể thấy được, hơn nữa hai loại này đều là ngư cụ bị định hình bị động.

Sau khi lắp đặt bỏ vào, chỉ cần kiểm tra đúng giờ một chút là được, tương tự như máy móc trong game… cái gì cũng không quản, thu hoạch đúng giờ là được.

Vương Định Hải sắp phát điên, ông ta thân là một “ng chài dân chuyên nghiệp Huyền Vũ”, Vương Thủ Triết dường như đã mở ra cho ông ta một thế giới mới.

…

chương 7:/chương thứ bảy Bắt được Xích Lân lươn!

…

“Lục thúc, những thứ này đều là cơ mật quật khởi của gia tộc, tất cả đều lấy giữ bí mật làm chủ.” Vương Thủ Triết tạm thời từ bỏ dự định phổ cập Lộ Á với hắn, trịnh trọng nói.

“Ta hiểu rõ. Làm hết thảy cái này ta đều sẽ đặc biệt cẩn thận, đến lúc đó còn xin gia tộc phân phối hai gia tướng cho ta.” Vương Định Hải kích động đến toàn thân run rẩy, “Ngoài ra, liên quan tới cái kia bàn tranh, ta có một chút ý nghĩ. Dùng tung lưới có thể nhanh chóng cải tạo một cái di chuyển đàn tranh đi ra, chúng ta trước thử xem hiệu quả. Nếu như có thể…”

Ánh mắt của hắn đã tỏa sáng, đã khẩn cấp muốn đi thí nghiệm.

Bến Định Bồ tới bãi loạn thạch đều là địa bàn của Vương thị, người bình thường sẽ không dám đến gần bờ sông. Dù sao bờ sông cũng chưa được khai phá, chỉ đơn giản tiêu diệt qua, có đủ loại nguy hiểm lơ đãng.

Hơn nữa khúc Hà Đoạn Cửu Khúc này uốn lượn, nơi ẩn nấp hẻo lánh không biết bao nhiêu, sau khi được Vương Thủ Triết dẫn dắt, Vương Định Hải quen thuộc nghề bắt cá đã bắn ra rất nhiều phương án và cách nghĩ.

Đợi sau khi Vương Thủ Triết đồng ý, Vương Định Hải đưa thuyền đến một bến tàu nhỏ bí mật ở khúc sông, mỗi một bến tàu nhỏ ở đây đều là cứ điểm bí mật, có thể có nhiều tác dụng, thỏ khôn còn có ba hang, huống hồ là đội thuyền bắt cá của Vương thị.

Bên cạnh bến tàu còn xây phòng nhỏ bằng gỗ ẩn nấp, là nơi nghỉ ngơi trong tình huống sóng gió. Vương Định Hải bố trí Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ ở nơi đơn sơ này, sau khi để lại trứng chó kia phụng dưỡng hai người, hắn liền vội vàng vàng rời đi.

“Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lục thúc hấp tấp như vậy.” Công Tôn Huệ cảm khái nói: “Xem ra mạch suy nghĩ đánh bắt

cá do Triết nhi cung cấp sẽ có hiệu quả không tệ.”

“Đều là cổ tịch xem ra, chưa trải qua thực chiến làm không được chuẩn, hy vọng hữu dụng với gia tộc.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, sau đó nói với Vương Cẩu Đản: “Trứng chó, có biết nướng cá không?”

“Có.” Vương Cẩu Đản lanh lợi gật đầu, “Nhà, gia chủ, tiểu nhân đi nướng cá.” Dứt lời, liền nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Đến khi chỉ còn lại Công Tôn Huệ và Vương Thủ Triết, Công Tôn Huệ cẩn thận quan sát Vương Thủ Triết, khiến nội tâm hắn có chút sợ hãi, sau đó mới cảm khái nói: “Minh nhi, con thay đổi, trở nên vô cùng tự tin, thoải mái tự tin. Trước kia con gánh nặng chỉ biết liều mạng tu luyện, những chuyện còn lại đều mặc kệ. Nếu không phải đại nương nhìn con lớn lên, thật sự hoài nghi con bị đánh tráo.”

“Đại nương nói đùa, trước kia có phụ thân chống đỡ, ta tự nhiên có thể không hỏi bất cứ chuyện gì.” Vương Thủ Triết vẻ mặt bình tĩnh, thở dài một hơi nói: “Nhưng bây giờ phụ thân qua đời, thế cục gia tộc đã ác liệt đến trình độ như vậy, nếu ta không thể tỉnh lại Vương thị thì nên đi đâu? Đại nương, trước không nói việc này, con một đường xe ngựa mệt nhọc, trước nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa chờ đợi kinh hỉ của Lục thúc.”

Vương Thủ Triết khống chế cục diện, chủ động kết thúc đề tài, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa canh giờ sau, trứng chó Vương nấu lại mấy con cá nướng vàng óng ánh, ngửi thấy mùi Đô Hương, Vương Thủ Triết móc ra hai đồng lớn ném qua: “Thưởng cho ngươi, chờ bên ngoài đi.”

“Tạ gia chủ, Tạ gia chủ.” Trứng chó Vương hỉ hả chạy ra ngoài.

Cá nướng chia làm ăn với Công Tôn Huệ, tuy tay nghề của Cẩu Đản bình thường, có chút muối thô, nhưng hơn ở chất lượng mới mẻ của nguyên liệu nấu ăn, Vương Thủ Triết ăn ngon lành tán thưởng không ngớt.

Công Tôn Huệ cũng là lần đầu ăn được thức ăn thô kệch như thế, mấy miếng ăn vào đôi mắt đẹp chớp động liên tục, hình

như rất hợp khẩu vị.

Mấy con cá nướng ăn xong, bên ngoài truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Vương Định Hải: “Thủ Triết, Ngũ tẩu, các ngươi mau ra đây xem.”

Hai người Vương Thủ Triết nghe tiếng đi ra, đến bên cạnh bến tàu nhỏ, đã thấy Vương Định Hải dựa theo tưởng tượng mà dựng xong một cái đàn tranh đơn giản. Hay lắm, cây đàn tranh nhìn thấy, lông mày Vương Thủ Triết giật giật, bốn cây cột đều là gỗ tròn to bằng cánh tay, cán chính còn to hơn đùi.

Chỉ thứ này quá mức cồng kềnh, sợ là có hai ba trăm cân đi, người Địa Cầu chắc chắn không đùa giỡn nổi.

Chỉ thấy Vương Định Hải đứng ở bến tàu bằng gỗ, chỉ là eo ngựa hợp nhất, hơi phát lực kéo dây thừng, vó cồng kềnh liền bị hắn dễ dàng cạy ra mặt nước.

Ha ha, quên tên kia là một Huyền Vũ giả Luyện Khí cảnh tầng năm, khí lực toàn thân lớn hơn gấp mười lần so với người địa cầu bình thường.

“Ầm ầm!”

Bàn tranh trong lưới bắt được một con cá lớn, cá lớn bỗng nhiên nổ nước, lại bị tấm lưới chặn đường đi, không đợi nó phản ứng lần thứ hai, đã bị kéo ra khỏi mặt nước, nằm ở trung tâm tấm lưới mặc người chém giết. Ngoài ra, còn có mấy con cá nhỏ một đến hai ba cân lặng yên không một tiếng động nằm ở bên cạnh nó.

“Được!”

Những ngư công xung quanh đều hưng phấn trầm trồ khen ngợi, dùng tay nghề đơn giản chộp lấy cán câu cá. Tuy rằng đó là một con xích lý không đáng tiền, nhưng nặng sáu bảy cân nó cũng có thể bán được mấy chục cái sừng, đồng thời cũng chứng minh hiệu quả của đàn tranh.

Sau đó, lại được Vương Thủ Triết đích thân chỉ điểm, Vương Định Hải cải tiến tranh đối với đàn tranh thêm một bước, lắp đặt các vật phẩm phụ trọng.

Nguyên lý vô cùng đơn giản, chính là ván cà kheo trên địa cầu. Tuy nhiên ván cà kheo này là hình tam giác, trên đỉnh

dùng dây thừng kết nối lại, tại một đầu khác ván cà kheo, chỉ cần tạo ra áp lực nhẹ nhàng, là có thể đưa chiếc vó và tấm lưới khác lên mặt nước bằng hình thức cà kheo.

Vừa làm một cái, lại là hai canh giờ trôi qua, trời đều tối đen mới toàn bộ giày vò xong, nhưng mà nhiệt tình của mọi người lại là mười phần tăng vọt. Chỉ cần thời gian non nửa nén hương, là có thể phóng lưới một lần, hơn nữa còn không tốn sức.

Đương nhiên, lưới trống là không thể tránh khỏi lưới rỗng. Nhưng điểm trời này đã tối đen, không ít loài cá bắt đầu thừa dịp bóng đêm lặng lẽ cập bờ, dọc theo bờ tìm kiếm thức ăn, thức ăn bên bờ so với trung tâm sông lớn còn nhiều hơn.

"Ầm ầm!" "Ầm ầm!"

Sau mấy lần lưới rỗng, luôn sẽ có một lần bùng nổ, một con cá lớn gì đó. Ngẫu nhiên còn có một lưới hai con, ba con cá gì đó. Điều này làm cho đám ngư công và Vương Định Hải hưng phấn không thôi.

"Thủ Triết, phát tài rồi." Vương Định Hải giơ cây đuốc mừng như điên hồi báo: "Vừa rồi một canh giờ nổi lên ba mươi mạng, chạy năm con, trúng chín con lớn, đánh bắt vô tính. Chỉ một canh giờ đã có hơn trăm cân cá, tổng giá trị mười đồng."

Thu hoạch đáng sợ như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng có chút choáng váng, rốt cuộc là thế giới Huyền Vũ, tài nguyên so với địa cầu tốt hơn nhiều. Nhưng sau đó Vương Định Hải cũng biểu thị, hiện tại đang là mùa cá lớn, mà buổi tối lại là thời gian săn cá tốt nhất, có thu hoạch này cũng coi như hợp lý.

"Thứ này so với tung lưới còn cường đại hơn." Vương Định Hải hưng phấn nói, "Suy bóc lưới cũng thu hoạch được không ít, nhưng một ngư công có thể lực dồi dào, một ngày có thể tung cả trăm cái lưới là không có thể lực. Nhưng loại công cụ kiểu mới này không cần hao phí quá nhiều thể lực, cũng không cần kỹ thuật, có thể an bài hai ngư công luân phiên làm việc trong mười hai canh giờ, hơn nữa còn tương đối an toàn, dù sao so với bờ sông thì nguy hiểm ít hơn nhiều."

“Không sai, nhưng ngươi còn xem nhẹ một chút ưu thế, đó chính là có thể phục chế tính chất.” Vương Thủ Triết cũng là tâm tình cực tốt nói: “Lục thúc, ngày mai ngươi từ trong gia tộc tìm một số người giỏi tay nghề, tạo hình cho loại đồ vật đơn sơ này thật tốt, sau đó liền từng bước đẩy ra, thừa dịp năm nay có thể kiếm thêm một khoản nữa.”

“Quan trọng nhất là giữ bí mật.” Công Tôn Huệ ở một bên bổ sung, “Lục thúc, nhân thủ không thể mù quáng mở rộng, cố gắng tìm chút trợ giúp đáng tin từ tộc nhân chi phụ.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu bổ sung.

Bỗng dưng!

“Ầm ầm” một tiếng nổ lớn vang lên.

Vương Cẩu Đản ở bên kia gào thét lên: “Hải gia, mau, mau tới đây.”

Ba người đồng loạt nhìn lại, chỉ thấy trong la bàn kéo một con cự vật hình thể to lớn hình rắn, lực bộc phát của nó cực kỳ hung mãnh, mặc dù bị hai thợ đánh cá trưởng thành ngăn chặn khung xe di tranh cứng rắn nâng ra khỏi mặt nước, đã ly thủy nó vẫn như cũ ở trong túi lưới điên cuồng giãy dụa, chấn động mà toàn bộ khung đều đung đưa.

“Là Xích Lân Thiện!” Vương Định Hải vui mừng như điên, nhưng trong nháy mắt sắc mặt hắn lại biến đổi: “Không tốt, nó muốn phá võng.”

Chỉ thấy răng của Xích Lân Thiện cắn mạnh vào lỗ lưới, thân hình điên cuồng vặn vẹo, lập tức xé ra một lỗ lớn trên lưới đánh cá, nó thuận theo lỗ hổng giãy dụa muốn chen ra ngoài.

Vương Định Hải không nói hai lời, trực tiếp vọt mạnh vào trong nước, tốc độ cực nhanh bơi về phía lưới đánh cá. Ngay khi Xích Lân lươn sắp thoát khốn, hắn vươn bàn tay to ra bóp cổ nó, tay phải kéo ra gai nước bên hông, hung hăng đâm vào đầu của nó, quấy loạn trái phải.

Nhưng dù vậy, Xích Lân Thiện vẫn quấn lấy hắn, dốc sức liều mạng khuấy động, hiển nhiên là sinh mệnh lực cực kỳ dồi dào, lại là một nén hương sau, vật kia mới hấp hối chết đi.

Vương Định Hải kéo nó lên bờ, trải ở trên bến tàu giản dị, vật kia thân thể dài hơn hai trượng, địa phương ban đầu còn thô hơn đùi, toàn thân mọc đầy vảy màu đỏ.

“Hung thú nhất giai Thủy sinh Xích Lân Thiện, Lục thúc, đây hẳn là Xích Lân lươn trưởng thành đi, phải đến một trăm cân không?” Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ cũng tò mò vây xem.

“Ha ha ha, không chỉ, con này ít nhất cũng phải nặng hơn một trăm năm mươi cân, ít nhất cũng trị giá ba mươi năm mươi càn kim.” Vương Định Hải ngồi bệt xuống đất thở dốc, hai mắt lộ ra tinh quang kích động, “Hung vật này nếu để nó rơi xuống nước, Lục thúc của ngươi thật không nhất định có thể làm được nó. Nhưng Xích Lân Thiện này cả người đều là bảo bối, gia chủ, hôm nay toàn bộ nhờ hồng phúc của ngươi, ha ha ha, ngày mai lấy được bến Định Bồ khoe khoang một chút.”

…

chương 8:/chương thứ tám Vương thị Huyền Nguyên quyết

…

Ở trong loại thủy vực quen thuộc này, Xích Lân lươn một là số lượng ít ỏi rất khó gặp được, thứ hai là mặc dù gặp may mắn, lưới đánh cá bình thường cũng sẽ bị xé rách, có thể bắt được đều là vận khí thêm thực lực.

Đương nhiên, nếu như chạy đến phạm vi hung thủy trong hoang trạch, Xích Lân lươn sẽ không còn ngạc nhiên nữa. Chỉ là chưa khai hoang hung hiểm chi địa, trời mới biết sẽ cất giấu bao nhiêu hung vật, dù có thực lực đạt tới Linh Đài cảnh xông loạn xông loạn cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Theo sự thu hoạch của Xích Lân Thiện Vương Định Hải, không khí lập tức đạt tới đỉnh phong, các ngư công nhanh chóng bổ sung lưới xong, tiếp tục hăng hái bừng bừng mà giằng co.

Mà Vương Định Hải thì tự mình dẫn Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ, lái thuyền trở về bến Định Bồ, sau khi tụ hợp với mấy vị gia tướng ở lại, một đường trở về chủ trạch.

Sắc trời đã tối, sau khi rửa mặt liền lên giường nghỉ ngơi.

Đêm đó, Vương Thủ Triết đã lục lọi tiến vào trạng thái tu luyện Huyền Vũ, bởi vì ký ức dung hợp, chỉ là sau khi làm quen một phen, hắn liền tiến vào quỹ đạo tu luyện.

Công pháp mà Vương Thủ Triết tu luyện là Luyện Khí thiên tên là 《Vương thị Huyền Nguyên quyết》, nghe nói là công pháp lão tổ tông truyền thừa sớm nhất.

Công pháp này tu luyện ra Huyền Nguyên khí kình công chính bình thản, không có ưu điểm xuất sắc, nhưng cũng không có khuyết điểm trí mạng, nhưng mà càng là tu luyện tới hậu kỳ, huyền lực càng hùng hậu có thể phát hiện chỗ tinh diệu của nó.

Luyện Khí cảnh!

Là quá trình Huyền Vũ giả tu luyện huyền khí, cũng là lấy huyền khí rèn luyện bản thân không ngừng cường đại. Huyền khí tinh thuần theo huyệt khiếu gân lạc du tẩu ôn dưỡng, kích thích từng huyệt khiếu, những huyệt khiếu kia lấy vận luật kỳ diệu sinh ra dao động năng lượng vô hình, dao động khuếch tán ra toàn thân, kéo khí huyết quanh thân chấn động.

Theo Huyền khí lưu chuyển trong cơ thể càng nhiều huyệt khiếu, loại khí huyết pháp động này càng mãnh liệt, cho đến khi mười hai huyệt khiếu bị Huyền khí nhất xâu thành một chuỗi bế hoàn, Huyền khí tiêu hao cũng đạt đến cực hạn, khí huyết rung động đạt đến đỉnh phong.

Bỗng dưng!

Một cảm giác mát lạnh từ xương sống đuôi trong nháy mắt lan tràn đến toàn thân, Vương Thủ Triết chợt cảm thấy da đầu tê dại, linh hồn giống như muốn bay ra, trên đỉnh đầu càng là khí mờ mịt bốc lên.

Toàn bộ quá trình duy trì chừng mười giây, khí huyết thể nội kịch liệt rung động như thủy triều rút đi, hóa thành một cỗ năng lượng vô hình hội tụ tới bụng dưới.

Một ngụm trọc khí từ trong miệng phun ra, trong khí hải trống rỗng, một cỗ huyền khí tân sinh như nước hồ hiện lên, rất nhanh lấp đầy khí hải.

Giờ này khắc này, Vương Thủ Triết đã có thể mơ hồ cảm giác được huyền khí trong khí hải đã lớn hơn một chút so với ban đầu, tinh lực mệt mỏi hôm nay dường như cũng khôi phục rất nhiều, dường như mạnh hơn một chút.

Này liền hoàn thành một chu thiên Huyền Nguyên quyết tu luyện, Huyền Vũ giả tu luyện là một quá trình vô cùng lâu dài mà tích lũy, bất luận cường giả nào đều là như thế từng chút từng chút tích lũy mà thành.

Bất quá, trong quá trình này khí huyết tiêu hao thật lớn, Huyền Vũ giả phải dùng phương thức bổ sung thực vật, nuốt đan dược để gia tăng khí huyết. Nếu không tu luyện như thế, không những vô ích đối với thân thể, còn làm cho khí huyết thiếu hụt dẫn đến thân thể suy sụp.

Huyền Vũ giả càng là tu luyện đến cao thâm, nhu cầu thực vật cùng dinh dưỡng sẽ càng thịnh vượng, đây cũng là lý do vì sao Huyền Vũ giả đều thành lập một đám thế gia, dùng thế gia tình thế cướp lấy tài phú cùng tài nguyên dồi dào đến cung cấp cho bản thân.

Cũng may gần đây Vương Thủ Triết có dinh dưỡng phong phú, khí huyết dồi dào mà không luyện hóa.

Căn cứ vào tình trạng của bản thân, lúc này bắt đầu đi đến chu thiên thứ hai…

Đợi đến hừng đông, Vương Thủ Triết ở khoảng hai canh giờ hoàn thành tu luyện bốn chu thiên, đến lúc này hắn cảm giác tinh thần vô cùng dồi dào, trong cơ thể cũng giống như có tinh lực vô cùng vô tận, rõ ràng có thể cảm giác được tu vi cảnh giới có một chút tiến bộ.

Chỉ bất quá khí huyết nguyên bản trong cơ thể đã tiêu hao rất nhiều, hắn có thể cảm giác được thân thể truyền đến một trận cảm giác đói khát, loại cảm giác đói khát này không giống với cảm giác đói bụng bình thường, nhưng lại thập phần kỳ diệu mà rõ ràng.

Đồng thời, hắn cũng cảm giác được huyệt khiếu và kinh mạch có chút "Khấc trướng" không thoải mái, kinh nghiệm nói cho hắn biết loại tình huống trước mắt này, cho dù khí huyết thịnh vượng đến đâu cũng không thể tiếp tục tu luyện, cần phải làm cho khiếu huyệt cùng kinh lạc không chịu nổi gánh nặng tự nhiên khôi phục một phen.

Nhưng mà tiến bộ cũng là khả quan, kết hợp với trí nhớ và kinh nghiệm của tiền thân để phán đoán tình huống hiện tại. Vương Thủ Triết cảm thấy nếu mỗi ngày đều có tiến bộ như vậy, không tới ba tháng sẽ có cơ hội đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy.

Chỉ tiếc muốn đạt tới trạng thái lý tưởng như thế, dưới tình huống bình thường cơ hồ rất khó, sau khi tiêu hao lượng lớn khí huyết, chỉ dựa vào thực vật phổ thông để bổ sung tích lũy phi thường chậm chạp, nhất định phải có đại lượng linh mễ cùng linh thực đến bổ sung.

Nhưng Vương Thủ Triết mặc dù là danh sách tài nguyên tu luyện đầu tiên của gia tộc, trước mắt mỗi tháng cũng chỉ có thể được phân phối đến Bạch Ngọc Linh mễ năm cân, thịt linh ngư năm cân, cùng với thịt Linh Giác Ly Ngưu năm cân!

Nhiều nguyên liệu cao cấp giàu năng lượng như vậy, nhiều nhất là cho hắn ăn năm bữa, trung bình đến sáu bảy ngày mới có thể bổ sung một lần. Ngoài ra, là danh sách bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc, hắn còn có định mức mỗi tháng một viên "Tiểu Bồi Nguyên Đan".

Tiểu Bồi Nguyên Đan là tài nguyên tu luyện cao cấp hơn Linh Thực, nhưng giá cả đạt tới mười càn kim một viên, có thể nói cực kỳ đắt đỏ. Một ít tộc nhân dựa vào danh sách bồi dưỡng cũng chính là đến lúc đột phá cấp độ tu luyện, mới có thể phụ trợ đột phá với Thân lĩnh của gia tộc.

Nếu như bữa nào cũng ăn linh thực, mỗi ngày đều có Tiểu Bồi Nguyên Đan, Vương Thủ Triết đoán chừng tốc độ tu luyện của mình có thể cất cánh…

"Gia chủ, đồ ăn sáng của ngài đã đến." Gã sai vặt Vương Quý gõ cửa ở bên ngoài.

"Vào đi."

Vương Thủ Triết đứng dậy từ trên giường, đồng thời, sau khi Vương Quý đi vào, đặt đồ ăn sáng sang một bên, trước tiên rửa sạch nước sạch cho gia chủ rửa răng một phen rồi mới dọn hộp thức ăn ra.

"Ơ? Một bát cháo bạch ngọc linh mễ lớn, món cá ướp muối hấp linh khí?" Vương Thủ Triết có chút kỳ quái nhìn bữa sáng rực rỡ muôn màu, ngoại trừ hai loại linh thực trân quý còn có một ít bánh ngọt điểm tâm, cho cháo và rau ngọt.

Hắn biết bữa sáng này cũng không phải là trang bị thông thường, bữa nào cũng ăn linh thực cố nhiên có thể nhanh chóng bổ sung khí huyết, gia tăng tiến độ tu luyện lớn nhất. Nhưng trên thực tế, trong này có một nguyên lý tiêu giảm hiệu dụng.

Nhất là ăn bữa sáng, tất nhiên sẽ tạo thành lượng lớn chất dinh dưỡng lãng phí, tỉ lệ giảm thấp chi phí và hiệu quả.

Vương thị gia tộc quá nghèo, căn bản không cung cấp nổi phương thức tu luyện xa xỉ như vậy. Hơn nữa gia tộc có quy củ của gia tộc, cho dù là tộc trưởng cũng không thể tùy tiện hút máu của tộc nhân khác.

“Gia chủ, đây là Hạ Hà cô nương bên cạnh Công Tôn đại cô nương đưa tới.” Vương Quý thành thật trả lời, “Nói là bữa sáng do đại cô nương tự tay nấu. Nàng còn thay đại cô nương gửi đến một câu, nói là hiện tại gia chủ đang vào thời khắc mấu chốt để đột phá Luyện Khí cảnh hậu kỳ, chớ có già mồm.”

Quả nhiên!

Lời nói của Vương Quý đã xác minh suy đoán của Vương Thủ Triết, đây là đại nương Công Tôn Huệ từ trong khẩu phần lương thực của mình tiết kiệm cho hắn. Đặc biệt là đừng làm càn những lời này, cũng ngăn chặn sự thoái thác của Vương Thủ Triết.

Thôi thôi, không nên phụ tấm lòng của đại nương.

Hơn nữa hắn tin tưởng gia tộc tương lai sẽ càng ngày càng tốt, ít nhất ngày hôm qua hắn đã cố gắng một phen, tương lai lợi nhuận của đại đội ngư liệp bên Vương Định Hải sẽ bạo tăng gấp đôi, điều này sẽ giảm bớt cục diện khẩn trương tài nguyên gia tộc trên phạm vi lớn.

Ăn hết một bữa linh thực, khí huyết có vẻ thiếu hụt lập tức bổ sung một chút, sau khi tiêu hóa và chuyển hóa những thức ăn kia, khí huyết sẽ càng thêm tràn đầy.

Sau khi ăn uống no đủ, Vương Thủ Triết suy nghĩ chuẩn bị đi thị sát các sản nghiệp gia tộc khác. Bất luận hắn có nguyện ý hay không, đều đã hoàn toàn buộc chặt với Bình An Vương thị.

Mà thân là tộc trưởng chưởng đà nhân, tự nhiên đối với mỗi một phân đoạn gia tộc đều rõ như lòng bàn tay. Như thế mới có thể thông bàn cân nhắc, nghĩ biện pháp sống gia tộc suy bại này.

…

chương 9:/chương thứ chín Ta! Kim Thủ Chỉ!

…

Đối với những người xuyên việt khác mà nói, đều có hệ thống bàn tay vàng. Chỉ cần mặc niệm hệ thống một chút, là có thể sử dụng các bảng số liệu vừa xem là hiểu ngay.

Nhưng không có hệ thống bàn tay vàng phụ trợ, hiện tại Vương Thủ Triết đã không còn sợ nữa, có trải nghiệm của Lục thúc Vương Định Hải, hắn dần dần phát hiện sự khác biệt cực lớn về phương diện tư duy và "Dân bản xứ" của mình với thế giới này.

Ví dụ như phương diện kiến thức văn hóa, trước khi hắn xuyên qua chẳng qua chỉ là một sinh viên tốt nghiệp hai học viên bình thường, đã lên lớp mấy năm bình thường. Đặt ở trên Trái Đất, chỉ là một thành viên không đáng chú ý trong biển người mênh mông.

Bỏ qua nhà trẻ không nói. Tiểu học sáu năm, sơ học trung học sáu năm, đại học bốn năm! Thời gian học tập hệ thống tính học tập liền đạt tới mười sáu năm, từ văn học âm nhạc, ngôn ngữ triết học, thiên văn địa lý, lịch sử chính trị, lại có số lý hóa máy tính vân vân.

Đại bộ phận tri thức, có lẽ đều đã lắng đọng vào trong trí nhớ tầng dưới chót của đại não, nhưng chính là những kiến thức lớn mà nhất thời nghĩ không ra này, tạo thành tầm mắt, suy nghĩ logic độc đáo, so với dân bản xứ càng thêm ưu tú.

Ngoài ra, các loại video mạng, video ngắn, thông tin trước khi hắn xuyên việt đã sinh sôi nảy nở đến cực hạn, điện thoại vừa xoát trời đã tối rồi, lại xoát một cái trời liền sáng.

Mỗi ngày đều sẽ có một chút điểm kỳ quái không một tiếng động tăng lên.

"Có lẽ những thứ này, chính là bàn tay vàng của ta." Vương Thủ Triết lẩm bẩm một câu, trong mắt tỏa sáng: "Về phần bảng hệ thống, giải quyết cũng không khó, nhiều nhất là tự

mình thành lập một tấm bảng đất cần bảo trì thường xuyên là được.”

Chế độ bảng điều khiển chỉ cần tham khảo một số bảng điều khiển online loại tam lưu dùng để xây dựng là được.

Bất quá trước khi thành lập bảng điều khiển, còn phải tự mình xâm nhập tìm hiểu một chút kết cấu của toàn bộ gia tộc, cùng với chi tiết cụ thể. Tuy nói hắn dung hợp trí nhớ của tiền thân, nhưng mà tiền thân chỉ mới mười tám tuổi.

Đại lượng thời gian chính là học tập và tu luyện, đối với sự vụ của gia tộc hiểu rõ cực ít.

Chỉ là biết, trụ cột sản nghiệp quan trọng nhất của gia tộc là ba nông trang, theo thứ tự là “Phong Cốc nông trang”, “Hưng Thịnh nông trang”, cùng với “Hân Mậu tằm trang”, trình độ quan trọng của ba nông trang này đối với gia tộc vượt xa sản nghiệp của đại đội bắt cá.

Thu hoạch của mỗi một nông trang đối với gia tộc đều cực kỳ quan trọng, bởi vậy tam đại nông trang, trước mắt đều do ba vị tộc lão bối tự Tiêu có kinh nghiệm phong phú của gia tộc quản lý.

Hôm nay, Vương Thủ Triết quyết định đi đến Phong Cốc nông trang tương đối gần, đó là Vương Tiêu Chí trưởng lão của hàng chữ Tiêu đang trấn thủ quản lý.

“Vương Quý, chuẩn bị xe ngựa.” Vương Thủ Triết hạ quyết tâm, liền phân phó một câu.

Vương Quý vâng một tiếng, vội vàng lui xuống chuẩn bị rời đi.

Vương Thủ Triết không nhanh không chậm đi về phía cửa chính, đồng thời đầu óc không ngừng nghỉ, suy nghĩ một số chuyện liên quan đến Phong Cốc nông trang. Lúc vừa đi tới Trung Đình, lại nghe thấy một tiếng nữ tử xinh đẹp chào hỏi: “Xin chào Tứ ca ca.”

Vương Thủ Triết ghé mắt nhìn lại, đã thấy hai cô gái một lớn một nhỏ đang đứng ở cách đó không xa. Cô gái chính trực tuổi thanh xuân, mặc một bộ trang phục màu lam nhạt, dáng dấp rất đẹp.

Đứa nhỏ kia mới mười một mười hai tuổi, chải bím tóc sừng dê, cũng ăn mặc rất xinh đẹp. Chỉ là bởi vì nhát gan mà trốn ở phía sau đại nữ hài, nhưng lại không kìm được tò mò nhìn trộm Vương Thủ Triết.

Tương đối kỳ lạ chính là, hai nàng đều mang trên lưng một cái rương lớn hình dạng cổ quái, nhìn qua có chút nặng trịch. Trong tay mỗi người cũng cầm theo một thanh kiếm, dáng vẻ như muốn đi ra ngoài.

"Hóa ra là Lạc Đồng muội và Lạc Tĩnh ngũ muội." Vương Thủ Triết liếc mắt một cái đã nhận ra các nàng, cười chào hỏi: "Xem các muội ăn mặc rất đẹp, là chuẩn bị ra ngoài sao?"

Người lớn tên là Vương Lạc Đồng, hiện tại mười bảy tuổi. Người nhỏ tên là Vương Lạc Tĩnh, chỉ có mười hai tuổi. Bọn họ đều là con nối dõi đời thứ bảy giống như Vương Thủ Triết, thuộc về Trụ Hiên lão tổ truyền thừa lại.

Nữ quyến của Huyền Vũ gia tộc và Hoa Hạ cổ đại không giống nhau, tuy rằng vận mệnh cuối cùng vẫn là thông gia, nhưng trước khi Vân Anh chưa gả có được quyền tự chủ không nhỏ. Các nàng cũng giống như nam tử, tiếp nhận giáo dục chất lượng tốt, tu luyện, thậm chí có thể tham dự vào kinh doanh gia tộc.

"Tứ ca ca." Vương Lạc Đồng lại khiêm tốn thi lễ, trong ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất, "Gần đây nông trang đã thu hoạch gần xong, gia gia tương đối không rảnh trở về, tôi dẫn Lạc Tĩnh đi thăm ông ấy."

Trong ấn tượng của Vương Lạc Đồng, từ trước đến nay Tứ ca Vương Thủ Triết tương đối nghiêm túc, huynh muội chạm mặt nhau, nhiều nhất là chào hỏi nhau một tiếng rồi vội vã rời đi, nào có giống như bây giờ như tắm gió xuân tán dương các nàng.

Vương Thủ Triết nhớ ra, Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh đều là cháu gái của lão tứ gia gia Vương Tiêu Chí của tộc lão, phụ thân của các nàng là Định Bang lão tứ Vương định tự bối, nhưng Tứ thúc Vương Định Bang đã qua đời vào năm năm trước.

Đời chữ của nam đinh Vương thị được sắp xếp theo thứ tự, Vũ Thần Khung Tiêu, định thủ tông thất, không phân biệt hệ thống trực thuộc dòng chính. Phụ thân của Vương Thủ Triết là Vương Định Nhạc, là lão Ngũ đời chữ Định thứ sáu của gia tộc, mà Vương Thủ Triết là lão tứ trong hàng chữ lót Nam Đinh đời thứ bảy. Có điều Vương Định Nhạc và Vương Thủ Triết đều là huyết mạch dòng chính của gia tộc, những thứ khác chỉ là huyết mạch trực hệ.

Mà thứ tự của nữ tử Vương thị là dựa theo, châu lung linh trân, Lưu Lạc Ly liễn xếp hạng, tựa như trụ cột trong nhà Vương Lung Yên lão tổ Vương Lung Yên trước mắt, chính là vị lão tổ tông đời thứ ba còn sống duy nhất trong nhà.

Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh là lão tứ và lão Ngũ trong hàng chữ lót nữ đời thứ bảy. Con gái của đại nương Công Tôn Diễm là Vương Lạc Anh, còn xếp thứ tự là lão Thất. Nhưng tương tự, Vương Lạc Anh thuộc về đích nữ, thân phận địa vị trong gia tộc có chút khác biệt.

Gia tộc phát triển càng về sau, khoảng cách tuổi tác giữa các chữ lót sẽ càng lớn.

Giống như Vương Thủ Triết đời thứ bảy thủ tự hoặc đời chữ Lạc, nam đinh Vương Thủ Tín lớn tuổi nhất đã bốn mươi ba tuổi, tuổi còn lớn hơn Vương Định Nhạc. Mà Vương Lạc Anh đời thứ bảy nhỏ tuổi nhất, trước mắt mới năm tuổi.

Ngoài ra, đời tông tự bối thứ tám và đời chữ Ly cũng có không ít, trong đó Vương Tông Vệ lớn tuổi nhất đã hai mươi tuổi, nhưng hắn nhìn thấy Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Anh và các tiểu nữ oa khác, cũng phải gọi một tiếng cô cô.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút rồi nói: “Các ngươi chuẩn bị đi qua sao? Ta cũng vừa lúc muốn đi Phong Cốc nông trang xem một chút, như vậy, các ngươi và ta một chiếc xe ngựa đi.”

Hắn biết, hiện tại cuộc sống của gia tộc càng ngày càng khó khăn, là không có khả năng đặc biệt trang bị cho hai tiểu cô nương này xe ngựa xuất hành, càng không có khả năng phân phối gia tướng.

Nơi này đến Phong Cốc nông trang khoảng hai mươi dặm, ít nhất các nàng phải đi một canh giờ. Nhưng vùng này đều là địa bàn của Vương thị, cũng là vùng đất khai thác lâu năm, cũng không đến mức sẽ có nguy hiểm gì.

Hơn nữa thân là nữ quyến của Vương thị, cũng không phải là loại nữ tử yếu đuối tay trói gà không chặt.

"Cám ơn Tứ ca ca." Vương Lạc Đồng có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng cảm ơn. Vương Lạc Tĩnh cũng có vẻ vui mừng, giòn giã nói: "Tứ ca ca thật tốt."

"Đừng cao hứng quá sớm, trên đường đi Tứ ca phải kiểm tra tu vi học nghiệp của các ngươi." Vương Thủ Triết cười ha hả.

"A" Hai tỷ muội Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh nhất thời có chút kinh hoảng, nhất là Vương Lạc Tĩnh, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đều có chút sụp đổ, bộ dáng ủy khuất ủy khuất, cảm thấy còn không bằng đi qua.

Không bao lâu sau.

Dưới sự bảo vệ của bốn gia tướng cưỡi Hoàng Phiêu Mã, xe ngựa của Vương Thủ Triết chậm rãi rời khỏi chủ trạch. Vương Lạc Tĩnh tuổi còn nhỏ, lại hết sức kính nể Vương Thủ Triết, trên xe ngựa có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt nhỏ thỉnh thoảng liếc về phía đồ ăn vặt trên bàn nhỏ.

Vương Thủ Triết bởi vì phải đi cùng hai vị muội muội, vừa mới bảo Vương Quý đi lấy chút mứt hoa quả, cứ như vậy bày ở trên bàn nhỏ giữa xe ngựa.

"Lạc Đồng, ta thấy khí tức của ngươi giống như ổn định ở Luyện Khí cảnh tầng hai đỉnh phong, đã bao lâu rồi, chuẩn bị đột phá rồi chứ?" Vương Thủ Triết đưa trái dưa ngọt tới, thuận miệng hỏi. Huyền Vũ giả đều học chút pháp môn xem khí, nhất là dưới tình huống cảnh giới chênh lệch khá lớn, bình thường có thể dễ dàng phân biệt ra tu vi đại khái của đối phương.

Vương Lạc Đồng thân là nữ tử, có thể tu luyện đến cấp độ này ở tầm mười bảy tuổi, có thể thấy được tư chất không kém, đồng thời cũng rất cố gắng.

"Cảm ơn Tứ ca ca." Vương Lạc Đồng nhận lấy dưa ngọt, có chút câu nệ trả lời, "Đã hơn hai tháng rồi, đang làm chút công

phu mài nước, gia gia nói đại khái chỉ cần ba tháng là có thể đột phá.”

Nghe vậy, lông mày Vương Thủ Triết lập tức nhíu lại: “Thời cơ trì hoãn quá, vì sao không dùng ‘Tiểu Bồi Nguyên Đan’ phụ trợ đột phá? Dựa theo tộc quy, ngươi có quyền thân lĩnh một viên.”

“Cái này…” Vương Lạc Đồng cúi đầu, có chút căng thẳng nói: “Ông nội nói, hiện tại tài nguyên trong gia tộc quá căng thẳng, phải đợi một thời gian nữa mới có thể có Tiểu Bồi Nguyên Đan.”

“Mới không phải đâu.” Vương Lạc Tĩnh chu cái miệng nhỏ nhắn lên: “Gia gia nói, ca ca bây giờ đã là tầng ba đỉnh phong, so với tỷ tỷ còn cần Tiểu Bồi Nguyên Đan hơn.”

“Lạc Tĩnh, không được nói bậy.” Vương Lạc Đồng có chút lo lắng nói.

“Lạc Tĩnh, ngươi nói đi.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng: “Có phải Vương Thủ Nặc ức hiếp các ngươi không? Nếu thật sự như thế, Tứ ca ca đi giáo huấn hắn.”

Hắn biết, Vương Thủ Nặc là ca ca ruột thịt của các nàng, hiện tại dáng vẻ không sai biệt lắm là hai mươi tuổi.

…

Chương 10 : Phong Cốc nông trang

…

“Cũng không phải, chỉ là gia gia nói không tới hai năm nữa tỷ tỷ sẽ lập gia đình.” Vương Lạc Tĩnh chu miệng nhỏ nói: “Còn không bằng giúp ca ca tăng thêm chút tu vi.”

“Tứ ca ca, là muội tự nguyện đưa cho ca ca. Huynh, huynh ngàn vạn lần đừng trách móc huynh ấy.” Vương Nhược Đồng khẩn trương giải thích bất an.

Căn cứ tộc quy, người xâm chiếm tài nguyên của người khác trong tộc sẽ bị phạt nặng. Nhưng mà tự nguyện đưa ra sẽ không nằm trong phạm vi trách phạt.

“Ài!”

Trong lòng Vương Thủ Triết nặng nề thở dài, xem ra là Tứ lão thái gia có chút trọng nam khinh nữ rồi, nhưng đây cơ bản là hiện tượng phổ biến của gia tộc Vương thị hiện nay, nói đến đều là một chữ nghèo.

Vương Thủ Nặc không thể so với Vương Thủ Triết hắn, tức là thiếu tộc trưởng dòng chính, tư chất lại tốt được coi là bồi dưỡng ở danh sách thứ nhất, tài nguyên bình thường được phân phối đương nhiên là kém xa tít tắp.

Nhưng Huyền Vũ giả tu luyện, tự nhiên là càng trẻ tuổi có thể đi càng cao càng tốt, nếu không đến lúc tuổi tác thân thể suy yếu, độ khó tinh tiến tu vi càng lúc càng lớn. Tứ lão thái gia đoán chừng cũng không có biện pháp, mới khuyên bảo Vương Nhược Đồng trợ giúp Vương Thủ Nặc.

“Không sao, nói ra đều là lỗi của ta.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Là một mình ta chiếm dụng quá nhiều tài nguyên, vô hình trung để cho ca ca đệ đệ, tỷ tỷ muội các nàng bớt đi rất nhiều hạn ngạch.”

“Tứ ca ca là đích mạch, thiên tư lại cao, lại là trụ cột của gia tộc, theo lý nên phân chia nhiều tài nguyên.” Ngược lại trong ánh mắt Vương Lạc Đồng lộ ra chút sùng bái và chờ mong, “Nghe gia gia nói, thiên tư của Tứ ca ca so với Lung Yên lão tổ cũng chỉ kém một chút, tương lai có hy vọng rất lớn đột phá

đến Linh Đài cảnh. Chỉ cần Tứ ca ca trở thành Linh Đài lão tổ, cuộc sống của Vương thị chúng ta sẽ tốt hơn."

"Đúng vậy đúng vậy, ta còn nghe nói Tứ ca ca ngươi đã thi đậu Tử Phủ Học Cung." Vương Lạc Tĩnh cũng trừng mắt hưng phấn nói: "Nếu không phải lần này Ngũ thúc xảy ra chuyện, Tứ ca ca nhất định phải đứng ra làm tộc trưởng, bây giờ Tứ ca ca ngươi đã muốn đi Tử Phủ Học Cung rồi chứ? Ta nghe nói, trong Tử Phủ Học Cung khắp nơi đều có tỷ tỷ xinh đẹp, nếu Tứ ca ca đi, nhất định có thể cưới một người về."

Tử Phủ Học Cung!

Điều này đối với người trẻ tuổi toàn bộ khu Trường Ninh mà nói đều là thánh địa trong mơ ước, một giấc mộng xa vời không thể chạm tới.

"Đừng nói bậy, tiểu nha đầu lông vàng này trong đầu ngươi chứa những gì vậy?" Vương Thủ Triết mỉm cười trừng mắt nhìn nàng ta, đút mấy miếng mứt hoa quả cho nàng ta, "Ta còn chưa thông qua khảo hạch cuối cùng, không giữ được đã bị đánh rớt."

Trong lúc cười đùa, Vương Thủ Triết lại cảm nhận được áp lực nặng nề, đó là áp lực của hy vọng toàn tộc đều ở trên người hắn.

"Tóm lại, Tứ ca ca là mạnh nhất." Vương Lạc Tĩnh hiển nhiên có loại sùng bái mù quáng với hắn.

"Gia tộc cường thịnh, cũng không phải chỉ dựa vào một người là được." Vương Thủ Triết cười khanh khách nhìn Vương Lạc Tĩnh: "Ngươi cũng là một thành viên trong gia tộc, đều phải nỗ lực. Ta thấy thiên phú của ngươi ngược lại cũng được, tuổi còn nhỏ đã Luyện Khí cảnh tầng một cao giai. Cố gắng một chút, nói không chừng tương lai được Tử Phủ Học Cung trúng tuyển, ưu tú giống như Lung Yên lão tổ."

"Ừ ừ, Tĩnh Nhi nhất định sẽ cố gắng." Trong ánh mắt Vương Lạc Tĩnh tràn đầy vẻ chờ mong: "Ít nhất không thể lại để Lạc Thu muội muội vượt qua nữa."

Lạc Thu?

"Là Vương Lạc Thu nhà Tam bá đúng không?" Vương Thủ Triết có chút tò mò nói: "Chẳng lẽ nàng đã một tầng đỉnh

phong sắp đột phá rồi?”

“Là đã đột phá rồi.” Cái miệng nhỏ nhắn của Vương Lạc Tĩnh cũng cong lên, có chút không vui nói: “Trước đó còn tới khoe khoang với ta.”

“Thiên phú này cũng rất tốt.” Vương Thủ Triết có chút giật mình nói, “Nhớ rõ nàng ta mới mười một tuổi chứ?” Thiên tư này hình như có chút không thua kém Vương Thủ Triết hắn bao nhiêu.

Xem ra, thế hệ trẻ của Vương thị cũng không kém gì Lưu thị Triệu thị, chỉ là bởi vì vấn đề tài nguyên dẫn đến sự trưởng thành của mọi người đều không cao. Hắn nhăn mày lại, không ngừng suy tư.

Mượn Lưu thị Lưu Vĩnh Châu mà nói, lúc hai mươi ba hai mươi bốn tuổi bộ dáng cao giai tầng thứ năm, ở trong thế hệ tuổi trẻ xem như tương đối ưu tú. Nếu cho Vương Lạc Đồng tài nguyên tu luyện tương đối dư thừa, vậy thành tựu tương lai của nàng không nhất định kém hơn so với Lưu Vĩnh Châu.

Chỉ tiếc, một là nàng là nữ tử. Hai là gia tộc quá nghèo.

Sau đó, Vương Thủ Triết cố ý vô tình kiểm tra một chút bài tập văn hóa của các nàng, lại phát hiện phương diện này các nàng đều học được bình thường, đặc biệt là học Toán kinh càng rối tinh rối mù.

Khiến cho mặt Vương Thủ Triết cũng hơi đen, trực tiếp khiển trách: “Các ngươi cũng quá mất mặt, trong đầu xinh đẹp trống rỗng. Huyền Vũ thế gia tuy lấy võ lập gia, nhưng nền tảng văn hóa và kiến thức cũng là căn cơ truyền thừa của một gia tộc.”

“Tứ ca ca, chúng ta không dám nữa, không dám.”

“Lần này sau khi trở về, đều chăm chỉ học tập cho ta, ba tháng sau ta lại kiểm tra một lần nữa.”

“Ồ!”

Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh đều cúi đầu xuống.

…

Từ chủ trạch Vương thị đến Phong Cốc nông trang, chỉ có hai mươi dặm, đường đều có thể để hai chiếc xe ngựa đan xen làm

nền vững chắc, hai bên đường đất đều trồng lúa mạch, đi đường vô cùng thông thuận.

Lúc mới bắt đầu, hai bên thảm thực vật sum xuê, sinh cơ dồi dào. Từng mảng lúa mì theo gió phiêu đãng, như sóng biển. Mùa này chính là lúc lúa mì thấm vào, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời dồi dào, hiển nhiên là dấu hiệu tốt.

Khi Vương Thủ Triết nói chuyện với hai muội muội, không đến một canh giờ đã tới Phong Cốc nông trang.

Phàm là nông trang, hơn phân nửa đều là chỗ đất đai tương đối phì nhiêu. Một mảnh đất này cách An Giang chủ bảy tám dặm, có một nhánh sông nho nhỏ rộng mười trượng uốn lượn mà xuống, xuyên qua Phong Cốc nông trường.

Tiên nhân lại cắt đứt nhánh sông, mở ra mấy cái rãnh rộng ba trượng, để cho mảnh thuỷ vực này từ trên cao nhìn xuống, có chút giống như chữ “Phong” cỡ lớn, bởi vậy tổ tiên đặt tên nó là Phong Cốc nông trang.

Dựa vào nguồn nước hình chữ Phong, kiến tạo từng dãy phòng ốc chằng chịt, những phòng ốc kia mặc dù đơn sơ, nhưng mỗi cái đều có tiểu viện trước sau, trong viện có thể gieo trồng chút rau dưa, nuôi một ít gà, hậu viện đều có chút thang đá đơn giản hướng rãnh sông, có thể để giặt quần áo làm thức ăn.

Trong dòng sông lớn nhỏ, còn có vịt con thành đàn đang vui đùa săn mồi, ca ca oa oa kêu thập phần náo nhiệt.

Trước nhà chính là ruộng tốt khai khẩn nuôi dưỡng tốt, từng mảnh ruộng lúa mạch lay động trong gió, dị thường bao la mà mỹ lệ.

Một mảnh điền viên phong quang thật đẹp.

Vương Thủ Triết sống lâu trong thành thị, trong nháy mắt đã bị hình ảnh thoải mái thanh thản này thu hút, vốn dĩ vừa mới xuyên qua, lý giải đối với thế giới huyền ảo dừng lại ở chém giết.

Lại chưa từng nghĩ tới, còn có phong cảnh điền viên xinh đẹp như thế.

Lúc trước đã có gia tướng đến thông báo, nhưng dù là như thế, Vương Thủ Triết và hai muội muội đã đợi hai khắc đồng hồ

trước bờ sông, từ sâu trong nông điền rộng lớn của Vương Tiêu Tài đi ra.

Hắn đã hơn bảy mươi tuổi, làn da phơi nắng đến ngăm đen, nhưng tinh thần vẫn quắc thước như cũ, sau khi tháo mũ rơm xuống liền tiến lên đón Vương Thủ Triết, cười nói: "Thủ Triết hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?"

"Tứ gia gia." Vương Thủ Triết khách khí chắp tay hành lễ.

"Gia gia." Hai cô gái Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh nhu thuận hành lễ với Vương Tiêu Chí.

"Hai nha đầu các ngươi đến làm gì, không ở nhà chăm chỉ đọc sách tu luyện sao?" Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí, khẽ nhíu mày trách cứ: "Trên ruộng này có nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến nhất, có gì thú vị."

Hai nữ oa bị răn dạy đến mặt trắng bệch, cúi đầu yếu ớt không dám nói lời nào.

"Tứ gia gia." Vương Thủ Triết nói giúp: "Tứ muội ngũ muội nhớ ngài, ta liền tự tiện dẫn các nàng tới thăm ngài, cái này không trách các nàng."

"Thủ Triết à, ngươi đừng quá nuông chiều tính tình các nàng. Tránh để sau này gả cho người, ở nhà chồng động một chút là cảm thấy ủy khuất." Thái độ của Vương Tiêu Chí đối với Vương Thủ Triết lại hòa ái hơn rất nhiều, "Hôm nay ngươi tới thật đúng là trùng hợp, ngày hôm qua có một đám lợn đến ruộng lúa mì ăn buổi tối, con to kia đã bị chúng ta vây săn bắn chết, từ sáng đã nấu nồi hầm đang cháy rồi, đi, Tứ gia gia mời ngươi ăn thịt uống rượu."

"Ta đã nói rồi mà, sáng nay tâm huyết dâng trào muốn đến nông trang xem thử, thì ra là phúc chí tâm linh, từ rất xa đã ngửi thấy chỗ Tứ gia gia có đồ ăn ngon." Vương Thủ Triết cười hì hì nói: "Xem ra ta thật sự rất có phúc."

"Ngươi chính là trụ cột nhà chúng ta, đương nhiên là có phúc khí." Vương Tiêu Chí cười dẫn Vương Thủ Triết đi vào nông trang chủ viện, hai nha đầu nhắm mắt theo đuôi.

Chủ viện nông trang là kết cấu hỗn hợp gạch ngói ngói gỗ, tạo hình tương đối đơn sơ và giản dị, chủ yếu là cho tộc nhân, gia tướng, gia phó lưu giữ ở lại, góc tường trong sân hướng về

một ít nông cụ, còn nuôi chút gà giải trí, trái lại là phong phạm nông gia.

Vương Tiêu Chí ở trong viện gọi Vương Thủ Triết, đó là một cái bàn tròn bằng đá, xung quanh đặt năm sáu cái ghế tròn bằng đá, mấy nông phụ bày ra một ít trái cây và trà xong, bắt đầu bận rộn với việc nhà bếp.

Trong lúc này, hai nha đầu cũng bị Vương Tiêu Chí tiến vào phòng bếp hỗ trợ, dùng đạo lý của hắn mà nói, nữ hài tử phải tiếp xúc với phòng bếp nhiều hơn, tương lai ở nhà chồng mới không đến mức chịu thiệt.

Vương Thủ Triết biết đây là truyền thống của thế giới Huyền Vũ, tuy nói Huyền Vũ thế gia đều có trù nương chuyên môn nấu nướng, nhưng tự tay nấu một ít thức ăn đại biểu cho tâm ý.

Giống như đại nương Công Tôn Huệ, nàng cũng thường tự mình xuống bếp nấu món ngon cho Vương Định Nhạc và Vương Thủ Triết, điều này đại biểu là một loại quan hệ thân thiết với nhau.

…

Chương 11: Hy vọng của cả nhà…

…

Hôm nay Vương Thủ Triết mang theo mục đích đến đây, lại vẫn không vội không vội, thuận miệng tán gẫu chút kỳ văn dị sự với Vương Tiêu Chí, nói đến đêm qua ở cùng Lục thúc Vương Định Hải, đúng lúc bắt được một con Xích Lân thiện một trăm năm mươi cân, Vương Tiêu Chí cũng hưng phấn vỗ đùi: "Thằng nhóc Định Hải đó hai năm cũng chưa chắc có thể lấy được một con, lần này nhất định là dính phúc quang của ngươi."

Mặc dù Xích Lân Thiện không tốt bằng Xích Vĩ Linh Quân, nhưng cũng coi như là vật đại bổ, đứng hàng ngũ Linh thực.

Linh thực là đồ tốt nhanh chóng bổ sung khí huyết Huyền Vũ giả, là nhu yếu phẩm sinh tồn của từng Huyền Vũ giả, cho dù tu vi hơn bảy mươi tuổi giống như Vương Tiêu Chí đã trì trệ không tiến, thậm chí lão nhân dần dần rút lui, cũng thỉnh thoảng bổ sung một ít linh thực.

Nếu không thì khí huyết sẽ không đủ, thân thể suy bại và tu vi sẽ trừ khử tăng tốc.

Mà thế hệ trẻ lại càng cần linh thực để bổ sung khí huyết, có thể giúp thế hệ trẻ trưởng thành nhanh hơn.

Hai người cười cười nói nói, không tới nửa canh giờ, đầu bếp phụ và hai muội muội đã bày ra một ít mỹ thực nông gia, gà vịt cá ngỗng tươi mới, cùng với thịt lợn kho tàu to bằng chậu đá.

"Thủ Triết, ngươi khó được đến một lần, Tứ gia gia không có gì khác để chiêu đãi ngươi." Sau khi Vương Tiêu Chí chạy vào phòng ngủ, lập tức lấy ra một bầu rượu phong cách cổ xưa, cười tủm tỉm nói: "Nếm thử rượu ngon trân quý đã lâu của ta, một vò này có thể uống bao nhiêu uống bấy nhiêu, uống không hết ngươi mang về."

Trong khi đang nói chuyện.

Một thanh niên da ngăm đen, toàn thân bùn nhão đi đến, thanh âm cởi mở nói: "Gia gia, người đây là thiên vị nha. Bạch ngọc

linh tửu này, bình thường con xin một ngụm cũng không chịu. Hôm nay Tứ đệ tới, người lấy cả bình ra."

"Thằng nhóc này, ngươi coi như mấy cân mấy lượng, có thể so sánh với Thủ Triết không?" Vương Tiêu Chí vừa thấy thanh niên này, liền cười mắng: "Thiệt thòi cho ngươi đúng là có thể nhặt cơm về, mau đi tắm rửa đi, tính cho ngươi một ly."

"Tam ca." Vương Thủ Triết cười khanh khách chắp tay. Hắn biết, đây là Vương Thủ Nặc, xếp hàng lão tam đời chữ Thủ của Vương thị thứ bảy.

"Tứ đệ." Vương Thủ Nặc vội vàng trịnh trọng đáp lễ, sau đó cười nói: "Trước tiên ta đi tắm rửa, lát nữa tới gọi Tứ đệ." Nói xong liền nhanh chóng cáo lui.

Đợi trên bàn đều bày xong bát đũa chén rượu các loại, Vương Thủ Nặc đã nhanh chóng tắm rửa qua, đặt mông ngồi ở phía dưới Vương Thủ Triết, ngửi mùi thức ăn, thèm thuồng nhìn chằm chằm vò rượu Bạch Ngọc Linh Mễ kia cười nói: "Hôm nay chiếm sạch Tứ đệ rồi, huynh đệ ta và ngươi đã lâu không cùng nhau dùng bữa rồi, lát nữa ta kính ngươi thêm mấy chén."

"Tam ca vì gia tộc cũng đủ vất vả, lát nữa chắc là ta kính ngươi mấy chén." Vương Thủ Triết cười nói.

"Đồng Nhi, còn không mau rót rượu cho Tứ ca ca." Vương Tiêu Chí tâm tình vô cùng tốt, khuôn mặt ngăm đen toả sáng, thuận miệng phân phó.

"Vâng, gia gia." Vương Lạc Đồng cầm bầu rượu lên, lần lượt rót cho Vương Thủ Triết, Vương Tiêu Chí và Vương Thủ Nặc.

Sắc rượu này thuần trắng, tản ra một mùi rượu thanh thuần, ngửi một chút cũng cảm thấy phấn chấn.

Ngay lúc hai cô gái Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh chuẩn bị trở về bàn nhỏ phòng bếp ăn, Vương Thủ Triết lại dẫn đầu mở miệng nói: "Tứ gia gia, ta không phải người ngoài, Tứ muội ngũ muội cùng ngồi xuống ăn đi."

Vương Tiêu Chí sửng sốt, nhưng cũng không có bác bỏ mặt mũi của Vương Thủ Triết, liền cười nói: "Nếu Tứ ca ca của các ngươi đã mở miệng, vậy thì cùng nhau dùng bữa đi."

“Đa tạ gia gia, đa tạ Tứ ca ca.” Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh đều ngoan ngoãn ngồi ở vị trí dưới cùng.

Sau đó, tự nhiên lại là một phen ăn uống linh đình.

Hai nữ hài, ngược lại nhu thuận yên lặng ăn, thỉnh thoảng châm rượu một chút.

“Rượu ngon.” Nửa chén xuống bụng, Vương Thủ Triết đã cảm thấy bụng dưới bắt đầu bốc cháy, khí huyết trong cơ thể bắt đầu dâng trào, tinh lực dần dần tràn đầy.

Rượu Bạch ngọc linh mễ này, dùng không ít dược liệu trân quý ủ thành, hiệu quả bổ khí ích huyết xa xa tốt hơn linh thực đơn thuần.

Chỉ có điều giá của nó cũng vô cùng “Cảm động”, một bình rượu Bạch Ngọc Linh mễ nặng mấy cân động một chút cần mấy viên càn kim, cho dù là Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể hưởng dụng một lần.

Hơn nữa loại linh tửu này chỉ có thể làm linh thực phụ trợ, thỉnh thoảng uống một chút. Nếu không một khi nghiện, cả ngày say khướt cũng không phải là chuyện tốt.

Lúc này, tiểu nha đầu Vương Lạc Tĩnh đang yên lặng ăn cơm, ánh mắt nhỏ thỉnh thoảng liếc bầu rượu một cái, mím môi dường như có chút thèm ăn.

“Lạc Đồng có thể uống nửa chén, tuổi Lạc Tĩnh quá nhỏ, chỉ có thể cạn chén.” Vương Thủ Triết cầm bầu rượu, châm một ít cho hai muội muội.

“Cám ơn Tứ ca ca.” Hai cô gái vui mừng nói cám ơn, hiển nhiên các nàng cũng thèm nhỏ dãi linh tửu đã lâu.

Lúc này, da mặt Vương Tiêu Chí run lên, phảng phất cảm thấy có chút đau lòng, thấp giọng xấu hổ nói: “Thủ Triết, linh tửu này cho hai nữ oa oa uống, không lãng phí sao?”

Mí mắt Vương Thủ Triết cũng run lên, tư tưởng trọng nam khinh nữ của Tứ lão thái gia thật đúng là không chút che giấu.

“Tứ gia gia, con cái nhà ta đều giống nhau.” Vương Thủ Triết cười nói.

“Không giống nhau, nữ hài tử sớm muộn gì cũng phải lập gia đình.” Vương Tiêu Chí vẫn đau lòng lải nhải, “Thủ Triết, ngươi đang trực trùng kích cửa ải Luyện Khí cảnh tầng bảy, ngươi mới nên uống nhiều một chút, Thủ Nặc ngươi cũng ít uống hai ngụm, để lại cho Thủ Triết nhiều một chút.”

Vương Thủ Nặc vội vàng lúng túng đặt chén rượu xuống, cười ngây ngô.

Trong mắt trưởng lão chủng tộc Vương Tiêu Chí, Vương Thủ Triết là tộc trưởng đích mạch, càng là cột trụ hi vọng và tương lai của gia tộc, cho dù cao hơn nhiều so với cháu trai ruột Vương Thủ Nặc, càng đừng nhắc đến hai đứa cháu gái “Đền tiền” rồi.

Cũng may cháu gái của ông ta đã quen với việc ăn một bữa cũng coi như là vui vẻ hòa thuận. Có điều dưới sự “chủ đạo” của Vương Tiêu Chí, chung quy linh tửu vẫn còn hơn phân nửa bình, chuẩn bị mang theo hơn phân nửa thịt lợn còn nguyên vẹn đưa đến viện của Vương Thủ Triết, sau này sẽ do một mình ông ta độc hưởng.

Đối với loại “thiên vị” trắng trợn này của Vương Tiêu Chí, Vương Thủ Triết cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời để hắn đi.

Sau khi cơm nước no nê, Vương Thủ Triết mới đề nghị: “Tứ gia gia, lần này ta đến Phong Cốc nông trang, chủ yếu là muốn học tập một chút nông học với Tứ gia gia.”

“Trường nông nghiệp?” Vương Tiêu Chí chau mày: “Thủ Triết, con là tộc trưởng, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là cố gắng tu luyện, sớm ngày tấn thăng Linh Đài cảnh. Ngàn vạn lần đừng phân tâm vì những việc vặt như nông học, Tứ gia gia và Tam ca con sẽ xử lý tốt.”

Mục đích Vương Thủ Triết đến đây, đương nhiên là muốn hiểu thêm một chút Phong Cốc nông trang. Nếu như có thể, hắn cũng muốn dùng tư duy hiện đại đi khai thác một chút, xem thử có biện pháp nào có thể khai thác hiệu năng sản nghiệp hay không.

Nhưng sau lần đầu giao tiếp với Vương Tiêu Chí, lại phát hiện lão nhân Vương Tiêu Chí này trung thành tuyệt đối với gia

tộc, không thể không nói, nhưng chung quy bởi vì tuổi lớn mà dẫn đến tư duy cố hóa.

Hắn cũng không như Lục thúc Vương Định Hải nói gì nghe nấy, nếu như mình thuận miệng nói ra mấy cái thiết tưởng, sợ là sẽ chọc giận hắn. Lúc này, chuyển hướng nói: "Tứ gia gia ngài hiểu lầm rồi, ta chỉ là gia chủ, ít nhiều cũng biết một chút về sản nghiệp trong tộc. Không bằng như vậy, làm phiền Tam ca theo ta dạo chơi khắp nơi, lãnh hội một chút phong cảnh điền viên."

"Ngươi nha, thôi mà thôi, để cho Thủ Nặc cùng ngươi nửa ngày đi. Những ngày gần đây lúa mạch đã đến thời kỳ Quán Tương, trên ruộng có rất nhiều việc lặt vặt, Tứ gia gia sẽ không bồi ngươi nữa." Nói xong, Vương Tiêu Chí liền cầm nông cụ vội vã rời đi.

Ha ha!

Tuy rằng hắn đã là tộc trưởng, nhưng những tộc lão trong nhà vẫn coi hắn như tiểu hài tử, phần lớn là kỳ vọng hắn có thể phát huy thiên phú tu luyện tới Linh Đài cảnh.

Cảm tình này giống như là đối đãi với tộc trưởng như hắn là cát tường vậy?

Thật ra, nếu có thể sống cuộc sống an nhàn thoải mái, Vương Thủ Triết còn ước gì làm vật cát tường và sâu gạo. Chỉ tiếc tộc nhân Vương thị năng lực không đủ, thế lực gia tộc ngắn ngủi mấy chục năm nay dần dần điêu linh. Cứ theo đà này, không bao lâu sau Bình An Vương thị sẽ bị người ta ăn sạch, hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhất định phải thừa dịp Vương thị còn có một số căn cơ, nhất định phải nhanh chóng để Vương thị quật khởi, cho dù là có được năng lực tự vệ cơ bản nhất.

"Tứ đệ, ta đưa đệ đi dạo khắp nơi, đệ có gì không hiểu tùy thời hỏi ta." Vương Thủ Nặc đứng dậy chắp tay, hắn vô cùng khách khí với Vương Thủ Triết, thậm chí có chút kính sợ.

Thứ nhất Vương Thủ Triết là tộc trưởng đích mạch, thứ hai thực lực cá nhân cũng mạnh hơn hắn rất nhiều lần.

"Làm phiền Tam ca." Vương Thủ Triết khách khí hoàn lễ.

“Chúng ta cũng đi.” Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh cũng tung tăng đuổi theo. Phía sau còn có gã sai vặt Vương Quý, giúp Vương Thủ Triết cầm kiếm và cung tên, phía sau nữa là bốn gia tướng võ trang hạng nặng đi theo.

Các huynh đệ tỷ muội đi dạo trong nông trang. Lúc này đã là đầu hè, trời hơi nóng. Gió nóng xen lẫn hơi ẩm thổi vào mặt, hơi có vẻ không khí sền sệt.

“Phong Cốc nông trang của chúng ta, là sản nghiệp mà Trụ Hiên lão tổ tự mình mở ra vào trăm năm trước.” Vương Thủ Nặc có chút kiêu ngạo nói: “Năm đó lão tổ tổ tổ tổ chức khai thác đường sông chi nhánh, nạo vét lấp đầy đất, củng cố đê sông, còn ở trên dòng chảy của Phong Cốc xây dựng miệng cống thủy lợi, hình thành hình thức ban đầu của Phong Cốc nông trang. Sau đó, tộc nhân không ngừng khai khẩn nuôi dưỡng đất hoang, biến mảnh đất hoang nửa khô nửa ẩm này thành ruộng tốt phì nhiêu. Một đời tộc nhân dốc lòng kinh doanh, hiện giờ đã có ba ngàn năm trăm sáu mươi bảy mẫu ruộng tốt thượng đẳng, tá điền hai trăm hộ!”

…

Chương 12: Dấu hiệu của trùng tai

…

Chỉ là Phong Cốc nông trang đã có nhiều ruộng tốt như vậy, còn có hai trăm hộ tá điền?

Vương Thủ Triết nhìn bờ ruộng Thiên Mạch tung hoành, lại có đường rãnh lớn nhỏ không đều xen lẫn ở trong đó, trong lòng cũng có chút cảm khái, đây chính là cơ nghiệp gia tộc trăm năm truyền thừa.

"Phong Cốc nông trang của chúng ta dùng chính là mùa đông mạch hạ cốc làm tác, hiện tại chính là mùa lúa mạch mùa đông sắp chín, mùa gieo mạ mùa hạ trồng lúa." Vương Thủ Nặc trên mặt lộ vẻ mừng rỡ nói: "Năm nay mùa xuân nước mưa dư thừa lại không tràn lan, ánh mặt trời dồi dào lại không bỏng rát, đối với sự phát triển của lúa mì mùa đông vô cùng có lợi, xem ra sẽ là mùa bội thu."

Lần này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút vui mừng, tài sản lương thực và nhận lỗi có khác biệt rất lớn, càng nhiều lương thực thu hoạch cũng có nghĩa là gia tộc có nhiều tài chính phát triển hơn.

"Không đúng không đúng." Vương Lạc Tĩnh giống như là con giun dế lại bĩu môi nói: "Tam ca ca nói sai rồi, mùa đông năm nay không thể xin lỗi được."

Gì?

Khuôn mặt tươi cười của Vương Thủ Nặc thoáng cái có chút cứng ngắc, lớn tiếng nói: "Lạc Tĩnh, tiểu nha đầu này của ngươi không thể nói bậy. Ngay cả gia gia và một số tá điền kinh nghiệm cũ đều nói, năm nay tám chín phần mười là thu hoạch bội thu. Ngươi còn nhỏ tuổi, lại biết cái gì? Ngươi nguyền rủa thu nhận như vậy nếu bị gia gia nghe được, sợ là lại phải trách cứ ngươi rồi."

Bị hắn dọa như vậy, Vương Lạc Tĩnh lập tức trốn đến sau lưng Vương Thủ Triết.

"Tam ca, Ngũ muội còn nhỏ, Đồng Ngôn Vô Kỵ, huynh tính toán gì với nàng?" Vương Thủ Triết cười sờ sờ đầu nàng trấn

an hai lần.

“Tứ đệ, đệ có điều không biết.” Vương Thủ Nặc bất đắc dĩ cười khổ: “Đệ không biết đó thôi, ngũ muội chúng ta tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất tinh quái. Suốt ngày thích chơi các loại côn trùng, lúc hai ba tuổi, ngồi xổm trong sân nhìn kiến cũng có thể nhìn mấy ngày. Những lúc trước, còn năn nỉ ta đi giúp nàng bắt trùng vương gì gì đó, không đi thì khóc lóc lăn lộn, hại ta khắp núi đồi tìm bốn năm ngày mới bắt được hai con ~ bị muỗi cắn đầy người là bao.”

“Là Thảo Linh Trùng Vương, trên sách cổ Trùng Kinh có ghi chép.” Vương Lạc Tĩnh lại thò nửa cái đầu ra từ phía sau Vương Thủ Triết, nghiêm túc uốn nắn Vương Thủ Nặc: “Ca ca, huynh quá mất mặt rồi, trong đầu anh tuấn trống rỗng. Huyền Vũ thế gia tuy lấy võ lập nghiệp, nhưng văn hóa và tri thức nội tình cũng là căn cơ truyền thừa của một gia tộc.”

Đặc biệt là nửa câu sau, đó là học theo lời Vương Thủ Triết trách cứ các nàng, sỉ nhục Vương Thủ Nặc.

Không phải sao, mặt của Vương Thủ Nặc đã đen rồi, chỉ có thể ấm ức nói: “Phải vâng vâng, ta không biết. Lần sau ngươi còn cầu xin ta nữa, ta cũng không đi bắt côn trùng giúp ngươi nữa.”

“Ta Ương Tứ ca ca giúp đỡ, Tứ ca ca lợi hại hơn ngươi gấp một vạn lần.” Vương Lạc Tĩnh lôi kéo vạt áo của Vương Thủ Triết, giống như tìm được một chỗ dựa vững chắc, vô cùng tự tin.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười, xem ra thật sự có chút tinh quái, chỉ là câu nệ trước mặt hắn mà thôi, xem Vương Thủ Nặc tức muốn ngất xỉu.

“Được rồi được rồi, Lạc Tĩnh ngươi nói xem, năm nay mưa thuận gió hòa thế nào sẽ xin lỗi?” Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi: “Ngươi đừng sợ, cho dù nói sai cũng không sao.”

Có Vương Thủ Triết làm chỗ dựa, dũng khí của Vương Lạc Tĩnh tăng lên không ít: “Mùa đông năm ngoái quá ấm, chỉ có một trận tuyết rơi nhỏ.”

Vương Thủ Nặc lập tức liếc mắt khinh bỉ: “Tuy nói là tuyết rơi điềm phong niên, nhưng cũng chỉ là một cách nói mà thôi.

Tuyết không rơi năm nay liền nhất định xin lỗi?”

“Không giống nhau.” Vương Lạc Tĩnh vô cùng chân thành nói: “Mùa đông năm ngoái ấm áp, mùa xuân nước mưa năm nay quả thật không tệ. Nhưng gần đây đã hơn mười ngày không có mưa, thời tiết khô nóng.”

“Lạc Tĩnh.” Vương Thủ Nặc lơ đễnh nói: “Chúng ta đã mở cổng xả nước ở Phong Cốc, lúa mì mùa đông sẽ không thiếu nước. Hơn nữa ánh mặt trời tốt, có trợ giúp lúa mì trưởng thành đầy đủ.”

“Nhưng cũng có ích cho sự trưởng thành của mật trùng.” Vương Lạc Tĩnh liếc mắt.

Mật trùng?

Vương Thủ Nặc rùng mình một cái, có chút do dự nói: “Mật trùng là không thể tránh khỏi, hàng năm đều có mật trùng xuất hiện, tạo thành một ít giảm sản cũng là bình thường… Huống chi, năm ngoái đông tuổi, chúng ta cũng đã thả Diệt Trùng Tán trong đồng ruộng.”

Bất quá lúc nói lời này, lực lượng của hắn có chút không đủ, mật trùng là thiên địch của lúa mì mùa đông. Bộc phát quy mô nhỏ còn tốt, nhiều nhất chính là lương thực giảm sản lượng, nếu như bộc phát quy mô lớn thì đó chính là một hồi tai hoạ.

Trong ghi chép của Vương thị, một lần nghiêm trọng nhất là tai họa mật trùng bảy mươi ba năm trước, tình hình tai họa trải rộng khắp Lũng Tả quận. Mùa đông năm nay giảm 80%, giá lương thực trong thời gian ngắn tăng cao, một số thế gia còn có thể dựa vào lương thực dự trữ duy trì. Nhưng rất nhiều dân tự do tài sản bạc nhược đã thảm, bán con bán con nhiều hơn.

Càng đáng sợ hơn chính là trận trùng tai kia kéo dài đến năm thứ ba, ngay cả một ít thế gia cũng gánh không nổi. Nếu không có Tử Phủ Học Cung ra tay, điều vào Lũng Tả quận một lượng lớn lương thực, cũng luyện chế ra lượng lớn phương cổ diệt trùng tán. Chỉ sợ toàn bộ Lũng Tả quận sẽ chết đói ngàn dặm, hoang tàn vắng vẻ.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết nhíu mày: “Lạc Tĩnh, ngươi có cách nào chứng minh lời ngươi nói không?”

Phong Cốc nông trang và Hưng Thịnh nông trang là căn cứ sản xuất lương thực lớn của Vương thị, nếu thật sự là trùng trùng bộc phát, đối với Vương thị bây giờ mà nói đó chính là họa vô đơn chí.

“Ca ca, huynh kiểm tra thêm mấy cây mạch dính thử xem.” Biểu cảm của Vương Lạc Tĩnh cũng có chút ngưng trọng.

Vương Thủ Nặc bị nói như vậy, trong lòng có chút thấp thỏm, đi về phía đồng ruộng, tùy tiện lấy một cây lúa mạch, chỉ thấy trên cây lúa mạch vừa mới bắt đầu tưới nước, có một chút điểm nhỏ màu xanh lá.

Liên tiếp lật ra mấy cây lúa mạch, có một ít có chút ít, nhưng không hề nghi ngờ đó đều là mật trùng.

Vương Thủ Triết là Luyện Khí cảnh tầng sáu cao đoạn, tố chất thân thể và thị lực vượt xa người bình thường có thể so sánh, liếc nhìn một cái, phát hiện những điểm nhỏ màu xanh lục kia đều là côn trùng béo tròn, hắn hơi kinh ngạc, đây hình như là nha trùng nhỉ?

Đối với kiến thức về phương diện này, Vương Thủ Triết tích lũy rất ít, chỉ có thể miễn cưỡng đoán ra đây là một loại trùng độc nào đó. Hắn không có hứng thú với nông nghiệp, những app toán lợi hại kia, đương nhiên cũng sẽ không đùn đẩy nội dung này.

“Năm nay mật trùng đúng là nhiều hơn năm trước.” Vương Thủ Nặc nghi ngờ không thôi, “Nhưng chưa chắc sẽ xảy ra trùng tai đâu nhỉ? Dùng cỏ cây nước tro trộn lẫn hạt diệt trùng tán là có thể trị được. Nhiều nhất là so với năm ngoái sản lượng kém hơn một chút.”

“Ca ca!” Vương Lạc Tĩnh giậm chân nói: “Ta đã nói khí hậu có vấn đề rất lớn, trong thổ nhưỡng để lại quá nhiều trứng trùng tuổi, ngắn thì ngày mai sáng, chậm thì ba bốn ngày, lượng lớn mật trùng sẽ chui từ dưới đất lên, đến bảy tám ngày sau vô cùng có khả năng bộc phát đợt thứ hai.”

“Mấy người các ngươi tới đây.” Vương Thủ Triết nói với mấy tá điền đang làm việc cách đó không xa: “Rút ra một chút lúa mạch này, đất đai đều mở ra.”

“Cái này… Thủ Nặc thiếu gia…” Mấy tá điền kia rụt đầu lại, nghi ngờ nhìn Vương Thủ Nặc, không dám, cũng có chút không nỡ động thủ. Những hạt lúa mạch này qua mười ngày nữa là có thể thu hoạch được, đó đều là lương thực trắng bóng.

“Nghe tộc trưởng.” Vương Thủ Nặc cũng không dám đắc tội Vương Thủ Triết, tự mình đi lên rút lúa mạch ra.

Mấy tá điền cũng vác cuốc, bắt đầu xới đất.

Chẳng bao lâu sau, một mẩu lúa mì nhỏ cũng được rút ra, mặt đất được xới lên một lần.

“Cái này…” Vương Thủ Nặc cẩn thận kiểm tra gốc lúa mạch bị rút ra, sắc mặt dần dần ngưng trọng đến khiếp sợ không thôi: “Sao lại như vậy, sao lại như vậy?”

Trên những sợi rễ kia, có rất nhiều điểm nhỏ màu trắng, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Hơn nữa đa số trên rễ mạch đều có, chỉ là số lượng nhiều hay ít mà thôi.

Còn có những chỗ đất bị lật ra kia, nếu như cẩn thận lật xem, sẽ phát hiện số lượng điểm nhỏ màu trắng rất nhiều.

Trong lòng Vương Thủ Nặc “Lộp bộp” một cái, dự cảm bất thường bỗng nhiên nổi lên: “Nhanh, nhanh đi gọi gia gia tới.”

“Nhanh, thông báo cho gia gia, đồng thời thông báo cho tất cả tá điền, nhanh chóng ngâm tro cây dự trữ trong đó.” Vương Thủ Nặc theo gia gia học nông học hai năm, ít nhiều cũng có chút kiến thức cơ bản.

Đám tá điền bắt đầu bận rộn.

Không bao lâu sau, Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí đã đến đây hội hợp, sắc mặt của hắn khó chịu đến cực hạn: “Tại sao lại như thế, trong đất sao lại có nhiều trứng mật trùng như vậy? Thu hoạch mùa thu năm ngoái, rõ ràng đã giống như mọi ngày, sau khi cày sâu thiên địa sẽ phát Diệt Trùng Tán, chẳng lẽ Diệt Trùng Tán có vấn đề?”

“Gia gia, năm ngoái là mùa đông ấm áp…” Vương Lạc Tĩnh ở một bên cẩn thận nhắc nhở.

“Tiểu nha đầu lừa đảo, gia gia làm nông cả đời, có thể không bằng ngươi hiểu không?” Vương Tiêu Chí phảng phất bị giẫm trúng cái đuôi, tức giận trách cứ, “Mười năm trước cũng là

mùa đông ấm áp, khí hậu giống năm nay như đúc, kết quả Lũng Tả trù phú, lương thực đầy kho! Theo ta thấy, vấn đề là ở lúc diệt trùng tán, Tiền thị thương hội chết tiệt, tất nhiên là bán diệt trùng tán giả, thiệt thòi ta còn nhân lúc giá thấp tích trữ một nhóm lớn diệt trùng tán!"

Theo lời bọn họ ngươi một câu ta một câu, Vương Thủ Triết cũng là nhớ tới một ít tri thức rải rác, không khỏi nhíu mày nói: "Thương hội Tiền thị trải rộng khắp các nơi ở Lũng Tả, từ trước đến nay chú trọng thương dự, như bán diệt trùng tán giả mà dẫn đến Lũng Tả phát sinh tai họa trùng, chỉ sợ không chịu nổi hậu quả như thế. Có thể có loại khả năng này hay không, vù vù, không, mật trùng ở trong lần lượt đối kháng với Diệt Trùng Tán, một ít mật trùng có tính chịu đựng mạnh mẽ còn sống, từng bước từng bước hình thành dược tính có diện tích lớn?"

Mặc dù đời trước Vương Thủ Triết không tiếp xúc với nông nghiệp, nhưng cũng biết bất luận là vi khuẩn virus hay là sinh vật, đều sẽ không ngừng tiến hành đột biến gen, loại diễn hóa này gần như không có quy luật, nhưng phần lớn đều sẽ bị tự nhiên đào thải.

Mà một ít mật trùng tiến hóa theo hướng có tính chịu dược tính, vẫn sống sót trong cuộc đối kháng với Diệt Trùng Tán, hơn nữa dần dần sinh sôi nảy nở cũng là hợp lý.

Nhưng Vương Tiêu Chí căn bản không thể hiểu được cái gì gọi là diễn hóa sinh vật, chỉ là nhíu mày nói: "Thủ Triết, ngươi đừng ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ, trước đó Diệt Trùng dùng còn tốt, sao năm nay không có tác dụng?"

"Gia gia, ta ngược lại cảm thấy Tứ ca ca nói có lý." Vương Lạc Tĩnh nói: "Gia gia ngài quên rồi, mấy năm nay luôn nghe ngài oán giận, hình như Diệt Trùng tán càng ngày càng vô dụng, sao mỗi năm đều có mật trùng?"

Sắc mặt Vương Tiêu Chí cứng đờ, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Những năm gần đây, nhất là từ sau lần phong sản mười năm trước bắt đầu, liền có mật trùng dần dần tăng nhiều xu thế, nhưng bởi vì tổng thể vẫn còn trong phạm vi có thể thừa nhận, bởi vậy cũng chỉ là cảm thấy phiền não mà thôi.

Vương Thủ Triết gần như đã có thể xác định, đây là con rệp kháng dược tính mạnh đã sinh sôi khuếch tán ra. Mà mùa đông mùa trước ấm áp cũng khiến phần lớn trứng trùng sống sót, hơn nữa khí hậu năm nay thích hợp cho trùng sinh trưởng, mới xảy ra cảnh tượng trước mắt này.

Đợt này phiền toái lớn rồi, dù là Vương Thủ Triết cũng không nhịn được da đầu tê dại, hắn cũng không có bản lĩnh điều phối ra "thôn dược" mới…

Chính là nhà dột còn gặp mưa rào! Dưới trận tai nạn này, cuộc sống của Vương thị sẽ càng thêm khó khăn đi?

"Tứ ca ca." Vương Lạc Tĩnh kéo Vương Thủ Triết sang một bên, nàng thấp giọng nói: "Ta có biện pháp giải quyết mật trùng, nhưng ta sợ gia gia, không dám nói!"

Cái gì?

Vương Thủ Triết sửng sốt, khó có thể tin nhìn nàng.

…

Chương 13: Thiên phú! Linh Trùng sư!

…

“Tứ ca ca, ngươi đây là không tin ta?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Lạc Tĩnh đều có chút suy sụp.

“Tứ ca ca, ta đề nghị ngài nghe nha đầu kia một chút.” Vương Lạc Đồng lớn tuổi hơn một chút cũng bu lại, “Mặc dù Lạc Tĩnh tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ đã rất thích chơi côn trùng, hiểu rất sâu về côn trùng, hơn nữa còn đặc biệt tuyển côn trùng.”

“Thú vị.” Vương Thủ Triết lập tức lấy lại tinh thần, ánh mắt sáng quắc nói: “Ngươi trước tiên nói với Tứ ca ca một chút, ngươi giải quyết mật trùng như thế nào, đừng vội nói chậm, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

“Mấy năm gần đây luôn nghe gia gia oán trách mật trùng nhiều, lương thực không nhiều bằng những năm qua.” Vương Lạc yếu ớt nói: “Cho nên ta nghĩ, nếu ta có thể thay gia gia giải quyết mật trùng, gia gia nhất định sẽ rất cao hứng. Ta có thể cầu xin gia gia, đừng gả tỷ tỷ ra ngoài, ta không cần tỷ tỷ rời đi.”

Sắc mặt Vương Lạc Đồng có chút tái nhợt, cúi đầu không dám nói. Loại chuyện này không tới phiên nàng làm chủ.

“Nếu ngươi thật sự có thể giải quyết được tai họa mật trùng, Tứ ca ca đáp ứng sẽ bảo vệ các ngươi.” Vương Thủ Triết chắc chắn hứa hẹn: “Chỉ cần không muốn gả, ta sẽ không gả.”

“Cảm ơn Tứ ca ca.” Vương Lạc Tĩnh vui vẻ nói, “Thật ra ta đã sớm thấy qua trên 《Trùng kinh》, cổ nhân từng dùng Thảo Linh trùng để thống trị Mật Trùng, tuy nhiên những năm gần đây Thảo Linh Trùng càng ngày càng ít. Năm ngoái ta nuôi một ít Mật Trùng cùng Thảo Linh Trùng, quả nhiên hữu hiệu, bởi vậy năm nay ta ủy thác ca ca đi vào núi bắt hai con Thảo Linh Trùng Vương. Ta tốn chút công phu, thuần hóa chúng nó…”

“Đợi một chút…” Vương Thủ Triết biến sắc nói: ”” Trùng kinh là vật gì, còn có ngươi có thể thuần hóa Thảo Linh Trùng

Vương?”

“Trùng Kinh chính là trùng kinh, ta tìm được sách cổ từ Tàng Thư Các của gia tộc.” Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt vô tội nói, “Trên trùng kinh có nói làm thế nào để thuần hóa trùng, cũng không phải rất khó, Tứ ca ca muốn học ta có thể dạy ngươi.”

Không phải rất khó!?

Mặt Vương Thủ Triết có chút đen lại, hắn đã dung hợp qua trí nhớ của tiền thân, vẫn tương đối hiểu rõ thế giới Huyền Vũ. Thế giới Huyền Vũ này có một nhóm người, là thích thông qua khống chế linh trùng để sản xuất hoặc là chiến đấu, bình thường được gọi là Linh Trùng sư.

Bất quá Linh Trùng sư tương đối thiên môn, hơn nữa ngưỡng cửa đối với thiên phú yêu cầu tương đối cao, thậm chí so với ngưỡng cửa của luyện đan sư còn cao hơn. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, người bình thường thông minh một chút là có thể miễn cưỡng học tập thuật luyện đan, nhiều nhất chính là tiêu hao rất lớn, thành tựu có hạn mà thôi.

Nhưng loại nghề nghiệp Linh Trùng sư này, nếu như ngươi không có thiên phú hiếm thấy có thể câu thông cùng Linh trùng, ngay cả cửa cũng không sờ được.

Bởi vậy, Linh Trùng sư thập phần thiên môn, con cháu thế gia bình thường chưa từng nghe nói qua. Theo Vương Thủ Triết biết, cũng chính là Trường Ninh Từ gia và Sơn Âm Liễu gia âm thầm bồi dưỡng hai Linh Trùng sư.

Nếu như Vương Lạc Tĩnh có được thiên phú Linh Trùng sư…

Trong lúc nhất thời, trái tim của Vương Thủ Triết cũng thình thịch thình thịch nhảy lên.

“Tứ ca ca, Tứ ca ca ngươi làm sao vậy?” Vương Lạc Tĩnh ở trước mắt hắn phất phất tay, bĩu môi tức giận nói: “Có phải Tứ ca ca cũng không tin?”

“Tin, thư.” Vương Thủ Triết gật mạnh đầu: “Lạc Tĩnh nhà ta là thông minh nhất, Tứ ca ca cực kỳ cảm thấy hứng thú. Chúng ta đi xa một chút, ngươi biểu thị cho Tứ ca ca xem một chút.”

“Ừ ừ, hai Thảo Linh Trùng Vương kia đều ở trên xe ngựa của Tứ ca ca.” Sau khi Vương Lạc Tĩnh được tán đồng, có vẻ rất vui vẻ: “Ta cùng tỷ tỷ đi lấy.”

Vương Thủ Triết nhất thời nhớ tới, sáng nay khi gặp hai tỷ muội này, phát hiện trên lưng mỗi người đều mang một cái rương lớn kỳ quái, lúc ấy còn tưởng rằng lúc các nàng là vật phẩm tùy thân, tư vật của các nữ hài tử không tiện tùy ý hỏi đến, bởi vậy chỉ là bảo các nàng đặt ở trên xe ngựa.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là các nàng đã có ý định đến nông trang thử một chút.

“Để gia tướng đi đi.” Vương Thủ Triết vẫy vẫy tay.

Gia tướng hầu hạ ở xa xa lập tức chạy nhanh tới, cung kính nói: “Tộc trưởng, có gì phân phó?”

“Vương Vũ, Vương Dũng. Đến xe ngựa, lấy hai cái rương của Lạc Tĩnh tiểu thư ra.”

“Vâng, gia chủ.”

Hai vị gia tướng chạy như bay, tốc độ cực nhanh. Không tới nửa khắc đồng hồ, bọn họ mỗi người mang theo một cái rương chạy vội mà về.

“Vương Quý, Vương Vũ, mấy người các ngươi đi chỗ Tứ lão thái gia, xem có hỗ trợ gì không.” Vương Thủ Triết chi bọn họ ra, dù sao hắn thấy Vương Tiêu Chí bên kia hình như cũng đang nghĩ biện pháp dùng các loại chất lỏng cỏ cây để trị liệu nha trùng, hẳn là thiếu nhân thủ.

Gia tướng đều là Huyền Vũ giả, hiệu suất tốt hơn tá điền bình thường rất nhiều.

Quan trọng nhất là mọi chuyện còn chưa xác định, hắn cũng không muốn mọi người đều biết.

Sau khi Vương Quý và bốn vị gia tướng còn lại đều rời đi, Vương Thủ Triết tự mình xách hai cái rương lớn, mang theo Vương Lạc Đồng và Vương Lạc Tĩnh, một đường chạy đến vùng ruộng lúa mạch hẻo lánh.

Ba ngàn mấy trăm mẫu đất, giống như là biển rộng mênh mông. Bên này trống trải không người, vừa vặn có thể biểu diễn.

Vương Thủ Triết mở tua rua ra, quả nhiên trong ruộng lúa mạch bên này cũng có một ít sâu bọ màu xanh lục, con sâu nhỏ bé kia khiến hắn có chút sởn tóc gáy.

Lạc Tĩnh, để Tứ ca ca nhìn thủ đoạn của muội.

"Ừm! Lần này mật trùng bùng nổ mộ binh, còn sớm hơn dự tính của ta." Vẻ mặt Vương Lạc Tĩnh cũng có chút ngưng trọng và thấp thỏm, nàng cẩn thận từng li từng tí mở ra một cái rương trong đó.

Vương Thủ Triết tò mò nhìn vào trong rương, nhất thời chứng sợ hãi dày đặc phát tác, lông tóc toàn thân dựng thẳng, bởi vì trong cái rương đó tràn đầy lá cây, mà những lá cây đó mọc ra từng sợi từng sợi, phía trên treo lít nha lít nhít điểm tròn.

"Tứ ca ca, tỷ tỷ, các ngươi giúp một chút." Vương Lạc Tĩnh lấy ra từng mảnh "Diệp cây": "Mỗi phạm vi một trượng, đặt một chiếc lá cây."

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật một cái, tiểu nha đầu này quả thật to gan, ngay cả tộc trưởng cũng dám tùy ý sai khiến. Nhưng tay chân của hắn lại rất thành thật, nghe theo sự phân phó của Vương Lạc Tĩnh. Cảnh giới tu vi của hắn rất cao, nắm một mảnh "Lá cây", tiện tay ném đi, "Lá cây" liền vững vàng rơi vào vị trí.

Dựa theo "phân phó" của Vương Lạc Tĩnh, ước chừng mỗi mẫu ruộng lúa mạch cần bỏ ra mấy chục phiến lá cây, mà hai cái rương lớn của nàng chỉ mở ra một cái rương, cũng bất quá chỉ mấy trăm phiến "Lá cây", khó khăn lắm ném ra mười mẫu đất mà thôi, đối mặt với mấy ngàn mẫu ruộng lúa mạch, chẳng qua là chín trâu mất một sợi lông.

Sau khi đặt xong một khắc, Vương Thủ Triết và Vương Lạc Đồng đứng gần Vương Lạc Tĩnh, nghe nàng dặn dò kiên nhẫn chờ đợi.

"Tứ ca ca, những trứng Thảo Linh Trùng này là ba ngày." Vương Lạc Tĩnh giải thích nói: "Ở trong hộp tối sẽ nở chậm một chút, vừa nhìn thấy ánh mặt trời, chúng rất nhanh sẽ nở ra."

Được rồi! Ngươi là đại lão về phương diện kỹ thuật này, nói cái gì thì là cái đó.

Đối với khu mù kiến thức của mình, Vương Thủ Triết từ trước đến nay rất thành thật, cũng không đi quá giới hạn. Thời gian từng chút trôi qua, không đến nửa canh giờ, mấy phiến lá cây vừa mới bắt đầu thả ra đã xảy ra biến hóa, từng con sâu nhỏ tướng mạo cổ quái gian nan phá xác mà ra.

Những chiếc lá cây kia ở ngay trước mắt, có thể quan sát rõ ràng những con côn trùng nhỏ này. Chúng nó đại khái chỉ không tới 2mm, hình dạng giống như một con bọ cánh cứng dài, nhưng trước đầu lại có hai cái kìm lớn rất xấu xí.

Sau khi chúng nó sinh ra vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy lặng yên treo trên sợi tơ.

Lại qua nửa ngày, bọn chúng rốt cục bắt đầu chuyển động, trượt trên phiến lá, chậm rãi khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bọn chúng dường như trời sinh có thể cảm ứng được nơi nào có thức ăn, tự do tự tại bò lên trên thân lúa mạch.

Bỗng dưng!

Trong đó một con gặp một con nha trùng, nó hung mãnh nhào tới, dùng một đôi kìm kẹp nha trùng, miệng đâm vào trong cơ thể nha trùng bắt đầu hấp thu, mới ngắn ngủn nửa khắc đồng hồ, con nha trùng đáng thương kia đã bị hút thành xác rỗng, gió thổi một cái liền bay ra ngoài.

Sau đó, con Thảo Linh Ấu Trùng tiếp tục leo lên phía trước, tìm kiếm con mồi kế tiếp.

“Lợi hại!” Vương Thủ Triết kinh ngạc cảm thán: “Con sâu nhỏ này thật hung mãnh.”

“Tứ ca ca, trước đó khi ta nuôi Thảo Linh Ấu Trùng đã tính toán qua, chỉ cần mười ngày nó sẽ hóa kén, trong thời gian này có thể ăn gần một ngàn con mật trùng. Lúc nó mới sinh ra còn tương đối nhỏ, hai ngày trước mỗi ngày chỉ có thể ăn mười mấy con.” Vương Lạc Tĩnh luôn chơi thứ này, đến lúc đó không còn thấy kinh ngạc nữa.

“Nếu quả thật là như vậy, ruộng lúa mạch trong phạm vi hơn mười mẫu này vừa mới bắt đầu dung nham, tuy rằng sẽ giảm sản lượng một chút, nhưng lại được cứu rồi.” Vương Thủ Triết vừa tán thưởng vừa lo lắng nói: “Chỉ là chỉ điền trang Phong Cốc của chúng ta đã có mấy ngàn mẫu lúa mạch rồi.”

“Tứ ca ca đừng nóng vội, ta vừa rồi chính là thử xem.” Vương Lạc Tĩnh lại mở ra một cái rương khác, bên trong không còn lít nha lít nhít Thảo Linh ấu trùng, mà là từng con từng con giáp trùng cỡ nhỏ màu sắc diễm lệ.

“Đây không phải là…” Vương Thủ Triết thấy những con bọ cánh cứng kia quen mắt, không khỏi giật mình nói: “Thất Tinh Biều Trùng sao?”

“Tứ ca ca cũng nhận ra không? Có điều trên trùng kinh nói là Cửu ban trùng, không phải Thất Tinh ban.” Vương Lạc Tĩnh lấy ra một con giáp trùng khổng lồ to bằng nắm tay, trên người có chín đốm, vui vẻ vuốt ve: “Sau này gọi ngươi là Cửu Tinh Trùng Vương đi.”

…

Chương 14: “Quân đoàn sinh vật?”

…

Cửu Tinh Trùng Vương!

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật mấy lần, ngũ muội này bình thường không lộ liễu, nhưng bí mật lại có chút… khiến người ta tê cả da đầu.

“Ong ong!”

Giáp xác Cửu Tinh Trùng Vương lớn chừng quả đấm mở ra, màng cánh nhanh chóng phe phẩy đáp lại nàng.

Cùng lúc đó, Vương Lạc Tĩnh từ bên hông lấy ra một cây sáo trúc nhỏ, đưa đến bên môi thổi lên, đó là một loại nhịp điệu đặc biệt, âm thanh bén nhọn mà cao vút, nghe trong tai có chút chói tai.

Nhưng Cửu Tinh Trùng Vương đối với thanh âm kia lại hết sức quen thuộc, cánh chấn động, phát ra tiếng ong ong liên tục không ngừng. Cửu Tinh Trùng cỡ nhỏ còn lại trong rương kia nhao nhao giương cánh bay ra, quay chung quanh bên người Trùng Vương Cửu Tinh, giống như một đám mây biến ảo khó lường.

Theo sự chỉ huy của Vương Lạc Tĩnh, Trùng Vương Cửu Tinh dẫn đầu giết về phía ruộng lúa mạch, sau đó hàng ngàn hàng vạn bầy trùng hình thành như một trận cuồng phong đuổi theo. Mặc dù đều là côn trùng, nhưng loại côn trùng ở thế giới Huyền Vũ này hiển nhiên càng hung hãn hơn một chút.

Chúng nó rơi vào từng gốc lúa mạch còn có chút khô quắt, bắt được một con nha trùng liền bắt đầu nhanh chóng ăn, sức chiến đấu của chúng vượt xa Thảo Linh Ấu Trùng, ngắn ngủi nửa khắc đồng hồ, mỗi con Cửu Tinh Trùng ít nhất xử lý năm sáu con nha trùng.

Quân đoàn sinh vật như vậy vừa ra, quả nhiên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

“Lạc Tĩnh, làm tốt lắm, làm tốt lắm.” Vương Thủ Triết vui vẻ tán thưởng: “Có bản lĩnh như ngươi, lương thực của Vương thị

chúng ta được cứu rồi.”

“Tứ ca ca, còn chưa đủ.” Vương Lạc Tĩnh lắc đầu nói, “Từ mạch tử quán tương kỳ đến thành thục, bất quá mới mười mấy ngày thời gian. Thời gian càng kéo dài, càng dễ dàng giảm sản lượng.”

Gia gia của nàng là Vương Tiêu Chí cả đời chuyên nghiệp nông nghiệp, từ nhỏ mưa dầm thấm tai nàng có chút quen thuộc đối với đạo này. Lúc này không nói hai lời, lại từ trong hòm Thảo Linh Trùng, móc ra hai con sâu to bằng cánh tay, cả người khô héo.

“Tứ ca ca, hai quả trứng do Thảo Linh Trùng Vương sản xuất quá nhiều, chỉ sợ đã sống không nhiều hơn một tháng.” Vương Lạc Tĩnh có chút đau lòng mà áy náy nói: “Hy vọng thời gian cuối cùng, chúng nó lại cố gắng một lần cuối cùng cho gia tộc.”

Nói xong nàng lại tấu vang sáo trúc xanh, lần này thanh âm cùng lúc chỉ huy Cửu Tinh Trùng Vương hoàn toàn không đồng dạng, thanh âm thập phần trầm thấp. Hai con Thảo Linh Trùng Vương màu sắc tiều tụy xám bại bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vỗ cánh bay về phía xa.

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, trong mấy hơi thở đã biến mất vô tung vô ảnh. Lúc bọn chúng phi hành, khẩu khí còn đang không ngừng rung động, phát ra âm thanh trầm thấp.

“Tứ ca ca, Thảo Linh Trùng Vương có năng lực triệu tập đồng bọn.” Vương Lạc Tĩnh nói: “Hy vọng bọn chúng có thể triệu tập thêm nhiều đồng bọn trở về, hiện tại Thảo Linh Trùng dã ngoại càng ngày càng ít, chỉ còn một ít trong núi.”

Đối với việc này, Vương Thủ Triết cũng bắt đầu suy tư, tỉ lệ lớn này là nồi diệt trùng tán do Tử Phủ Học Cung sản xuất ra, lượng lớn nha trùng giảm bớt, cũng dẫn đến tộc quần Thảo Linh Trùng giảm bớt.

Bây giờ nha trùng có tính kháng dược xuất hiện dấu hiệu bộc phát, bầy thảo linh trùng lại không ăn khớp, chỉ sợ lần này sẽ xảy ra chuyện lớn.

Một canh giờ sau, một con Thảo Linh Trùng Vương trong đó đã trở về, mang về thiên quân vạn mã, chúng nó bay múa

trong ruộng lúa mạch, điên cuồng săn bắt nha trùng, càng đáng sợ hơn chính là, chúng nó ăn vào, bắt đầu đẻ trứng trên lá lúa mạch.

Đợi đến khi trời sắp tối, lại có một con Thảo Linh Trùng Vương trở về, nó mang về càng nhiều đồng tộc hơn, đại quân lít nha lít nhít Thảo Linh Trùng kia đều khiến Vương Thủ Triết hoài nghi trong mấy ngàn mẫu lúa mạch có đủ cho chúng ăn hay không.

Hơn nữa chúng sản sinh ra số lượng lớn trứng trùng, chỉ cần mấy ngày công phu là có thể phá xác mà ra, ấu trùng nho nhỏ cũng không thể khinh thường.

Cảnh tượng đồ sộ như vậy dần dần khiến tá điền chú ý, tiếp đó bẩm báo ý chí của Vương Tiêu Chí. Chờ sau đó Vương Tiêu Chí chạy tới, hiểu rõ đó là cháu gái Vương Lạc Tĩnh của hắn làm ra chuyện tốt, thật sự là khiến hắn khiếp sợ đến ngay cả lời cũng không nói ra được.

Chỉ một thoáng, lão lệ tung hoành, nỉ non không dứt: "Lần này Vương thị chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi."

"Tứ gia gia, hai nông nghiệp nông nghiệp khác của chúng ta cũng không ít." Vương Thủ Triết nói: "Công việc cụ thể thì sao, con sẽ không tham dự nữa, Tứ gia gia ngài tự mình thương lượng với Lạc Tĩnh đi." Tuy rằng trại tằm lấy dâu tằm làm chủ, nhưng cũng trồng không ít lúa mạch.

"Cái này…" Vương Tiêu Chí vừa nghe muốn thương lượng với cháu gái, còn là một cháu gái nhỏ nhất, lập tức sắc mặt có chút suy sụp.

"Tứ gia gia, nếu ngài cảm thấy Lạc Tĩnh dư thừa, ta có thể đưa nàng ta về, tránh cho nàng ta vướng chân vướng tay ở đây." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

"Không nhiều lắm, không có gì đáng ngại." Vương Tiêu Chí vội vàng lắc đầu, khuôn mặt già nua vặn vẹo một hồi, dường như lộ ra nụ cười lấy lòng với Vương Lạc Tĩnh: "Lạc Tĩnh à, chúng ta vẫn phải nghĩ biện pháp cứu hai nông trang khác. Ngươi có việc gì phải làm, cứ để gia gia đi làm."

Vương Thủ Triết cười, tuy rằng lão già Vương Tiêu Chí này ngoan cố mà trọng nam khinh nữ, nhưng độ trung thành và

lòng trung thành của gia tộc lại tuyệt đối không có vấn đề gì, chỉ cần quan niệm có thể xoay chuyển, vẫn là trụ cột của gia tộc.

Thấy Vương Tiêu Chí thay đổi thái độ, Vương Thủ Triết lại kéo hắn sang một bên, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tứ gia gia, xem ra nạn trùng lần này tuyệt đối không phải Vương thị chúng ta. Không dám nói Lũng Tả, nhưng ở gần Trường Ninh vệ, tổng thể chỉ sợ ít nhất phải giảm đi bốn năm phần."

"Đó không phải là chuyện tốt sao?" Vương Tiêu Chí sau khi sửng sốt, chợt "cười ngây" nói: "Những nhà khác giảm sản lượng chỉ có gia sản của chúng ta…"

"Trên thế gian này, chuyện tốt và chuyện xấu thường không có tuyệt đối." Vương Thủ Triết lạnh lùng nói: "Đôi khi nhìn qua chuyện rất tốt, thường sẽ biến thành chuyện xấu."

Vương Tiêu Chí rùng mình, lập tức phản ứng lại: "Thủ Triết, ý của ngươi là các gia tộc khác sẽ đỏ mắt với chúng ta?"

"Nếu chỉ đỏ mắt thì cũng thôi." Biểu cảm của Vương Thủ Triết vô cùng nghiêm trọng: "Bởi vì cái gọi là không lo thiếu ít mà lo thiếu, tất cả mọi người cùng nhau gặp tai họa, đương nhiên không thể chê. Nếu gia tộc Vương thị chúng ta giàu có, đừng nói những gia tộc đối địch kia, ngay cả gia tộc có quan hệ tốt, e rằng cũng sẽ sinh lòng hiềm khích. Một chiêu không cẩn thận, Bình An Vương thị chúng ta có khả năng trở thành mục tiêu công kích."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Bây giờ Vương thị ta đã bấp bênh, nếu lại…" Vương Tiêu Chí lập tức nóng nảy, hắn chung quy chỉ là tộc lão trường kỳ làm nông, đối với chuyện này hiểu biết quá ít.

"Tứ gia gia đừng nóng vội, có đôi khi chuyện xấu thường sẽ biến thành chuyện tốt." Vương Thủ Triết tự tin cười nói: "Phải xem làm thế nào để vận hành việc này, dẫn đến một mặt có lợi cho chúng ta. Chúng ta tính toán một chút, đầu tiên là ba tộc Trường Ninh Từ thị, Sơn Dương Công Tôn thị, Sơn Âm Liễu thị, bọn họ và Bình An Vương thị chúng ta lâu dài thông hôn, quan hệ thân thiết tự nhiên, tự nhiên phải nghĩ biện pháp giúp đỡ bọn họ."

Thật ra trong ba tộc này, Vương Thủ Triết có ấn tượng tốt nhất đối với Sơn Dương Công Tôn thị, đây không đơn giản chỉ là nguyên nhân trước mắt mẹ cả của hắn đến từ Công Tôn thị, mà là tộc phong của Công Tôn thị tương đối cởi mở, cho dù là đối với Bình An Vương thị hiện giờ tương đối nghèo túng cũng không hề ghét bỏ.

Đương nhiên điều này cũng có chút quan hệ với quan hệ thông gia lúc trước của dòng chính Công Tôn thị, hiện giờ tổ mẫu của Công Tôn Mặc chính là Vương Linh Điệp đến từ dòng chính đời thứ tư của Vương thị.

Mà bản thân Trường Ninh Từ thị là một gia tộc Huyền Vũ vô cùng cường thịnh, cũng không kém bao nhiêu so với thời kỳ mạnh mẽ nhất của Bình An Vương thị, khi đó đích mạch song phương đều thông hôn lẫn nhau, quan hệ thân cận với nhau.

Chỉ tiếc sau đó…

Vương Tiêu Chí vẻ mặt phức tạp mà thương tiếc gật đầu nói: "Không sai, ba nhà này có quan hệ thông gia huyết mạch rất sâu với Vương thị chúng ta. Chỉ là Trân Mai muội muội thật đáng tiếc…"

Vương Thủ Triết biết hắn đang nói gì. Lúc ấy sau khi Vương thị kịch biến, vì củng cố quan hệ với Trường Ninh Từ thị. Dưới sự vận hành của Lung Yên lão tổ, Vương thị đích nữ Vương thị Trân Mai cô nãi nãi đời thứ năm gả cho trưởng tử của Từ thị.

Mà Vương Trân Mai cũng không phụ sứ mệnh, mấy năm sau mang thai đích huyết, quan hệ hai nhà cũng đạt đến trạng thái thân cận nhất. Chỉ tiếc, cô nãi nãi Vương Trân Mai không hiểu sao khó sinh mà chết, tạo thành kết cục bi thảm một thi hai mạng.

Lúc đó Vương thị cực kỳ bi ai, các huynh đệ đời chữ Tiêu đều đến Trường Ninh Từ gia náo loạn một trận, ngay cả Lung Yên lão tổ cũng bị kinh động đích thân đến nghiệm thi, không phát hiện bất kỳ khả nghi và kỳ quặc gì mới thôi.

Từ sau đó, quan hệ thân mật giữa Vương thị và Từ thị xảy ra vết rách, thông hôn lẫn nhau chỉ dừng lại ở mạch trực, không liên quan đến đích mạch nữa.

Đồng dạng, quan hệ của Sơn Âm Liễu thị và Vương thị cũng có chút rắc rối phức tạp, một lời khó nói hết.

Chỉ là phức tạp thì phức tạp, nhưng quan hệ huyết mạch lẫn nhau lại không cách nào xóa nhòa, thời khắc mấu chốt còn phải giúp đỡ lẫn nhau một phen.

…

Chương 15: Thật là thơm! Cháu gái bảo bối của ta!

…

“Ngoài ra, Ánh Tú Lư thị, Kim Sa Từ thị và Đông Cảng Trần thị cũng cần tích cực giúp đỡ.” Vương Thủ Triết lại nghiêm mặt nói: “Bốn mươi năm nay, Vương thị chúng ta thông hôn với bọn họ, đã thành lập quan hệ thâm hậu với nhau.”

Ba gia tộc này, cũng không phải gia tộc cường đại gì. Nhưng chính vì như thế, mới có thể tiến hành hôn nhân đích mạch với Bình An Vương thị đã xuống dốc. Trong đó quan hệ thân cận nhất với Ánh Tú Lư thị, mẹ đẻ của Vương Thủ Triết chính là đến từ dòng chính Lư thị.

Đồng thời hiện tại tộc trưởng chính thê Vương Lưu Linh của Ánh Tú Lư thị, cũng là đích trưởng nữ đời thứ sáu của Vương thị, còn là thân cô cô của Vương Thủ Triết, quan hệ tương đối phức tạp và thân cận.

“Không sai, hiện tại ba nhà này có quan hệ rất thân thiết với Vương thị ta, cho nên, ý nghĩ của Thủ Triết ngươi là?” Vương Tiêu Chí gật đầu đồng ý nói. Hai nữ nhi của hắn, một gả cho Sơn Dương Công Tôn thị, một gả cho Đông Cảng Trần thị. Mà nhi tử Vương Định Bang của hắn lúc tráng niên đã qua đời, còn cưới trực hệ của Kim Sa Từ thị.

“Tứ gia gia cần nhanh chóng sắp xếp ra nguyên nhân và nguy hại khi trùng tai bùng nổ lần này, ta phái gia tướng suốt đêm thông báo cho sáu gia tộc này.” Vương Thủ Triết nhanh chóng nói: “Trong đó Sơn Âm Liễu thị và Trường Ninh Từ thị, trong tộc đã bồi dưỡng ra Linh Trùng sư, chỉ cần đưa ra phương thức phương pháp, tin tưởng bọn họ tự giải quyết nguy cơ lần này không khó. Ngoài ra Kim Sa Từ thị và chủ nghiệp của Đông Cảng Trần thị hẳn không ở trên nông nghiệp, chúng ta đều phải thông báo nghĩa vụ sau đó giảm bớt tổn thất cho bọn họ là được.”

Dừng một chút, Vương Thủ Triết lại nói: “Tương đối phiền toái chính là Ánh Tú Lư thị và Sơn Dương Công Tôn thị, thứ

nhất, chúng ta trước tiên phải thông báo nghĩa vụ, ngoài ra chúng ta cần tích cực gấp rút tiếp viện bọn họ, dốc hết tâm ý. Như vậy cho dù bọn họ tổn thất rất lớn trong tai ương trùng, cũng chỉ có cảm kích đối với chúng ta mà không phải hiềm khích."

Một phen tính toán cùng ngôn luận này, nói đến Vương Tiêu Chí là sững sờ sửng sốt. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, một hồi trùng tai đột nhiên bạo phát sẽ ảnh hưởng đến cục diện phức tạp như thế.

Càng quan trọng hơn là, trong thời gian ngắn như vậy Vương Thủ Triết đã có thể sắp xếp việc này chu đáo tỉ mỉ, chiếu cố đến các mặt.

"Thủ Triết à, là tứ gia gia coi thường ngươi, cũng coi thường Lạc Tĩnh." Vương Tiêu Chí cười khổ thở dài: "Thế hệ trẻ các ngươi quả thật tương đối ưu tú, già rồi, tự bối của Tiêu chúng ta thật sự già rồi."

"Tứ gia gia quá khiêm tốn rồi, nếu không phải thế hệ này các ngươi bảo vệ cơ nghiệp tổ tông, nào có chỗ đứng cho những hậu bối như chúng ta?" Vương Thủ Triết khiêm tốn một câu, lại cười lạnh nói: "Ngoại trừ sáu nhà kia ra, đặc biệt là Lưu thị và Triệu thị…"

Vẻ mặt Vương Tiêu Chí lập tức nghiêm túc: "Thủ Triết, ngươi yên tâm, mười ngày gần đây, ba đại nông trang Vương thị chúng ta chắc chắn phong tỏa tin tức toàn diện."

Nào ngờ, Vương Thủ Triết híp mắt nở nụ cười: "Nạn trùng bùng phát là không thể che giấu được, nhà ai cũng có cao thủ nông nghiệp. Không quá ba ngày, toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ chắc chắn sẽ sôi trào. Đúng rồi, chẳng phải Tứ gia gia ngươi đã tích trữ một nhóm Diệt Trùng Tán với giá thấp sao?"

Nhắc tới việc này, thần sắc Vương Tiêu Chí liền tràn ngập ảo não: "Đúng vậy, năm ngoái mùa đông Diệt Trùng Tán là giá thấp nhất, hơn nữa lượng lớn ưu đãi. Ta vốn nghĩ, trong nhà tam đại nông trang đều không thể thiếu Diệt Trùng Tán, liền cùng mấy vị trưởng lão thương lượng sau đó tích trữ một lượng lớn, đủ cho chúng ta dùng ba năm. Cái này không, còn thừa lại hơn ba trăm càn kim. Lỗ lớn rồi, trải qua tai nạn trùng này, những Diệt Trùng Tán kia há có thể hữu dụng?"

Gia tộc hiện tại đã túng quẫn như thế, thoáng cái lỗ mất hơn ba trăm càn kim, đủ để cho Vương Tiêu Chí áy náy đi vào trong phần mộ.

“Diệt Trùng Tán hẳn vẫn chưa hoàn toàn mất đi tác dụng đúng không?” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, đồng thời đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

“Cái này thì không có, chỉ là đối phó với mật trùng trưởng thành còn khó hơn trứng côn trùng.” Sắc mặt Vương Tiêu Chí cực kỳ ngưng trọng, “Vừa rồi ta thử rồi, phải một lượng gấp đôi hỗn hợp nước tro cỏ cây, mới có thể nhanh chóng diệt trừ mật trùng, hơn nữa còn không bao gồm hậu thừa mật trùng tiếp tục ấp nở.”

Sau đó, Vương Thủ Triết lại ném từng vấn đề liên quan ra như súng máy.

Lúc trước Vương Tiêu Chí bị khuất phục, lúc này ngược lại cũng không dám khinh thường Vương Thủ Triết, nhẫn nại giải đáp từng cái một. Bây giờ hắn đã bảy mươi lăm tuổi, mười lăm tuổi theo phụ thân bắt đầu tiếp xúc làm nông, cho tới nay đã sáu mươi năm, kinh nghiệm quả thật vô cùng phong phú.

“Nói như vậy, niên cảnh bình thường mỗi mẫu lúa mạch mùa đông giá trị khoảng 15 đại đồng.” Đầu óc Vương Thủ Triết nhanh chóng sửa sang số liệu: “Chiếm đi thuế kim, tá điền tiền thuê, nông cụ hạt giống trâu và Diệt Trùng Tán… sau khi bán cố định, trong đó hàng bán Diệt Trùng Tán khoảng chừng 1 đồng, tổng thể mỗi mẫu tám đồng còn lại lợi nhuận. Nạn trùng lần này nếu khống chế không ổn, dựa theo giảm thuế năm thành mà tính toán, nông trang sẽ tiến vào giai đoạn giảm thiếu, giảm bớt càng nhiều thiệt hại càng lớn…”

“Nếu không quản cái gì, chỉ sợ phải giảm sản lượng bảy phần.” Vương Tiêu Chí chấn động thân thể, có chút hiểu rõ ý của Vương Thủ Triết, ước chừng phán đoán một chút: “Như khi nạn trùng bùng nổ, Diệt Trùng Tán tăng lớn thêm hai đồng, có thể khống chế tình hình thiên tai giảm đi hai phần so với năm trước.”

“Hiện nay Đại Càn quốc thực hành là cơ chế dự trữ của quan lương thống nhất, bất kỳ thế gia và thương hội nào dám can đảm lợi dụng năm thiên tai, lăng giá lương thực là tội lớn.”

Vương Thủ Triết tiếp tục sắp xếp các loại điều kiện: “Bởi vậy, trên cơ sở giảm sản lượng bảy phần, mỗi một phần giảm sản lượng là tổn thất ít một xu, giảm đi năm phần thành tựu là bảy mươi xu. Như vậy vấn đề đã đến, nếu như không có Linh Trùng sư trị lý mật trùng, vậy hai đại đồng diệt trùng tán đầu vào có đáng không?”

“Đáng giá!” Vừa nghe Vương Thủ Triết phân tích, Vương Tiêu Chí lập tức nhanh chóng gật đầu: “Cho dù là bốn đồng lớn ta cũng ném.” Đồng thời, ánh mắt hắn sáng lên, hưng phấn không thôi: “Nghe ý của Thủ Triết ngươi là, ba trăm càn kim diệt trùng tán nhà chúng ta trữ không những không bị thiệt, còn có thể giá trị sáu trăm càn kim? Hảo hảo, may mà mấy tên kia cười nhạo ta trữ diệt trùng tán.”

“Là ít nhất giá trị sáu trăm càn kim. Nhà chúng ta có Ngũ muội Lạc Tĩnh Linh Trùng sư sơ cấp chuyên trị mật trùng, những Diệt Trùng tán kia đã không cần cũng được. Nhưng so với toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, Linh Trùng sư chẳng qua như muối bỏ biển, phần lớn gia tộc còn phải dựa vào Diệt Trùng tan tác.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: “Chúc mừng Tứ gia gia, vì gia tộc kiếm được một khoản lớn.”

“Ha ha ha, quá tốt rồi.” Vương Tiêu Chí cười đến sắc mặt hồng nhuận lên: “Lạc Tĩnh nhà ta thật sự là bảo bối, không hổ là cháu gái của Vương Tiêu Chí ta.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, Tứ lão thái gia này thật sự là người già da mặt dày, lúc trước còn trọng nam khinh nữ đến trình độ nào, luôn miệng nói cháu gái đều bồi thường tiền. Kết quả chớp mắt, Lạc Tĩnh thành bảo.

Bất quá nói tiếp, Linh Trùng sư tương lai Lạc Tĩnh này thật đúng là cái bảo. Cho dù sau này Diệt Trùng tán đổi mới thay phiên tiếp tục hữu hiệu, hàng năm nàng cũng có thể vì gia tộc tiết kiệm một hai trăm càn kim ” Nông dược phí đắt đỏ”, hơn nữa số tiền này đều là lợi nhuận thuần túy.

“Có điều, tất cả những điều này đều dính phúc khí của Thủ Triết ngươi.” Vương Tiêu Chí cười đến không ngậm miệng được: “Tứ gia coi như hiểu câu nói kia của ngươi, có đôi khi chuyện xấu thường biến thành chuyện tốt. Thủ Triết, ngươi là

người có phúc, sau khi ngươi làm tộc trưởng Vương thị chúng ta nhất định sẽ càng tốt.”

Tuy nói mê tín thì không được, nhưng Vương Tiêu Chí mê tín với hắn, Vương Thủ Triết vẫn rất tán thưởng.

Hơn nữa lấy tư duy vượt trước của hắn, nếu trong lần trùng tai này không nắm chắc chút cơ hội buôn bán, vậy thì làm người xuyên việt. Giá lương thực do quan phủ Đại Càn cường lực khống chế không cho phép lăng xê, nhưng quan phủ Đại Càn cũng không có cấm chế lăng xê Diệt Trùng Tán đúng không?

Một kế hoạch đã dần dần thành hình trong đầu hắn.

…

Chương 16: Tiền thị thương hội

…

Đêm đó.

Xe ngựa của Vương Thủ Triết trở về chủ trạch một chuyến, viết mấy phong thư giao cho các gia tướng phái đưa.

Trước tiên nhắc nhở gia tộc có quan hệ khá gần, để tránh sau khi bọn họ gặp nạn sẽ sinh lòng hiềm khích với Vương thị chưa gặp nạn. Cho dù vạn nhất bọn họ đã có dấu hiệu khai quật trùng tai, cũng không cản trở sự lấy lòng của Vương thị.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết chỉ dẫn theo hai gia tướng cưỡi ngựa suốt đêm ra khỏi cửa. Sau khi tới bến đò Định Bồ, dùng thuyền đánh cá gia tộc bí mật vượt qua An Giang, một đường bôn tập đến thành Trường Ninh vệ, sắc trời mới sáng lên.

Thành Trường Ninh dưới ánh mặt trời, hùng tráng mà rạng rỡ tỏa sáng.

Tường thành cao hơn mười trượng, toàn thân do gạch đá đen đục thật dày xây, trên lỗ châu mai canh phòng một ít sĩ tốt giáp trụ cung nỏ đầy đủ, cách mỗi mấy chục trượng, còn bố trí phòng ngự một cái sàng nỏ to lớn.

Trường Ninh vệ nói cấp bậc chỉ là huyện thành, so với những thành trì nổi tiếng trên Địa Cầu còn uy vũ khí phách hơn.

Không có biện pháp, thế giới này không phải là Hoa Hạ cổ đại. Trong ngoại vực hiểm cảnh, sinh tồn rất nhiều yêu thú hung vật cường đại. Một khi xảy ra thú triều, tường cao thành kiên cố là bình chướng duy nhất của nhân loại.

Bình An trấn cũng có tường thành, nhưng mà so với Vệ thành thì kém không biết bao nhiêu.

Nhóm ba người Vương Thủ Triết từ từ dừng lại trước cửa thành, xoay người xuống ngựa, gia nhập vào đội ngũ vào thành sớm. Nhưng lúc này vào thành sớm hơn phân nửa đều là nông hộ, tiểu thương, thủ công nghiệp giả và bình dân.

Bọn họ vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết và gia tướng mặc quần áo lộng lẫy, liền theo bản năng tránh ra tỏ vẻ kính sợ.

Ở Đại Càn quốc, Huyền Vũ thế gia chính là tầng lớp đặc quyền, cho dù tiểu thế gia lại nghèo túng cũng không phải bình dân có thể so sánh.

Cổng Đông Thành.

Hai binh sĩ giáp trụ đầy đủ tiến lên nghênh đón, kiểm tra lệnh bài gia tộc của Vương Thủ Triết, sau đó cung kính mời hắn vào thành.

Sau khi vào thành hắn cũng không trì hoãn nữa, dắt ngựa trực tiếp đi về phía 【thương hội Tiền thị】, Tiền thị thương hội trải rộng Lũng Tả quận, thực lực hùng hồn hơn nữa uy tín chất lượng tốt. Diệt Trùng Tán do Tử Phủ Học Cung luyện chế, chính là do Tiền thị thương hội chủ đạo quản lý.

Chỉ một hạng này, Tiền thị thương hội đã kiếm được đầy bồn đầy bát, huống chi chuyện làm ăn của bọn họ không chỉ dừng lại ở Diệt Trùng Tán.

Lấy lệnh bài gia tộc Vương thị ra, gia tướng ở lại ngoài cửa chờ, Vương Thủ Triết được người gác cửa dẫn vào thiên sảnh trong thương hội chờ đợi, thị nữ dâng trà trái cây lên rồi lui về phía sau.

Vương Thủ Triết bình tĩnh uống trà, đánh giá xung quanh một phen. Mặc dù chỉ là một thiên sảnh chi nhánh của thương hội, vẫn trang trí hết sức xa hoa, bình phong gia cư được chế tạo từ các loại gỗ trân quý, đồ cổ trưng bày tùy ý, linh kiện đều có giá trị xa xỉ.

Với nhận thức "yếu ớt" của Vương Thủ Triết, cũng nhận ra được giá trị của vật phẩm trang trí trong thiên sảnh này. Ít nhất có mấy trăm ngàn càn kim, thể hiện tài lực hùng hậu của Tiền thị thương hội, thật không hổ là một trong những hào tộc xưng bá Lũng Tả.

Vương Thủ Triết thân là người xuyên việt đương nhiên hiểu chiêu trò chiến thuật tâm lý của Tiền thị thương hội.

Đợi khoảng một khắc đồng hồ.

Một nam tử trung niên dáng người trắng mập, mặt viết và khí sinh tài đi vào: "Bình An Vương thị gia chủ đích thân đến, Tiền mỗ không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Vương Thủ Triết híp mắt lại, đối phương bất động thanh sắc nói một câu khách sáo, tin tức bày ra có chút lớn.

Hắn đảm nhiệm tộc trưởng chỉ là chuyện hai ba ngày, hơn nữa hiện giờ Bình An Vương thị suy thoái, cho dù tộc trưởng biến động loại chuyện này cũng không thu hút được quá nhiều chú ý. Lại không ngờ, Tiền thị thương hội chẳng những chú ý đến. Trong vòng một khắc đồng hồ, đã xác định thân phận của hắn.

Thật không hổ là một trong những đầu sỏ thương nghiệp xưng bá Lũng Tả, năng lực tin tức này vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa đối phương họ Tiền, khí chất bất phàm, hơn phân nửa là huyết mạch tộc nhân của Tiền thị.

"Đâu có đâu có, Vương mỗ mạo muội đến đây, có thể để Tiền chủ sự đích thân chiêu đã là may mắn ba đời." Vương Thủ Triết đương nhiên cũng là khách sáo khiêm tốn đáp lại. Người họ Tiền này, đương nhiên không thể nào là chưởng quỹ.

Thể tích của Tiền thị thương hội rất lớn, cho dù là chưởng quỹ của Trường Ninh phân hành cũng là đại nhân vật, không có khả năng tới tiếp đãi tộc trưởng Luyện Khí cảnh gia tộc lụi bại này.

Hai người hàn huyên vài câu rồi từng người ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, cũng không bắt đầu bàn chính sự, Tiền chủ sự kia cùng Vương Thủ Triết từ Trụ Hiên lão tổ nói tới Lung Yên lão tổ, bàn lại đến thành tựu của hắn Vương Thủ Triết thông qua Tử Phủ Học Cung sơ thí, chậm rãi mà nói trong lời nói hiển hiện ra sự xuất sắc của hắn.

Mà chuyến này Vương Thủ Triết mưu đồ rất lớn, đương nhiên cũng không thể rụt rè, cùng hắn tán gẫu chuyện phiếm núi lớn, trong lúc lơ đãng triển lộ một chút năng lực logic và năng lực tư duy mạnh hơn dân bản xứ một chút.

"Đáng tiếc, đáng tiếc, với học thức của Thủ Triết lão đệ ngươi, nếu như đi tham gia vòng bán kết của Tử Phủ Học Cung, trở thành đệ tử Học Cung gần như là chuyện ván đã đóng thuyền." Tiền chủ sự trong lúc lơ đãng lại càng coi trọng Vương Thủ Triết thêm vài phần, nửa ôm nửa cảm khái nói: "Tử Phủ Học Cung không đơn giản là chú trọng thiên phú tu vi, bọn họ cũng coi trọng nhãn giới và cách cục của đệ tử Học Cung. Ta cho

rằng Vương thị ở trong tay ngươi sớm muộn gì cũng trở về đỉnh phong, thậm chí còn tiến thêm một bước."

"Tiền lão ca đừng chế nhạo tiểu đệ nữa." Vương Thủ Triết lắc đầu cười khổ nói: "Bình An Vương thị chúng ta chỉ cầu bình an an sinh tồn, không còn yêu cầu gì khác."

Dưới sự khách khí khách khí của nhau, hai người đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

"Quá khiêm tốn. Lại nói Thủ Triết lão đệ, ngươi suốt đêm chạy đến Tiền thị thương hội của ta, chẳng lẽ là có chuyện làm ăn lớn phải làm?" Sau khi hàn huyên một lúc lâu, cuối cùng Tiền chủ sự có chút không kiềm chế được, chuyển chủ đề vào quỹ đạo.

Nghe vậy, Vương Thủ Triết nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, trong ánh mắt tràn đầy bình tĩnh: "Nói ra thì việc này còn cần Tiền lão ca hỗ trợ, ta cần năm ngàn túi Diệt Trùng Tán."

Lời vừa nói ra, Tiền chủ sự bỗng run tay một cái, không dám tin nhìn Vương Thủ Triết, một lúc lâu sau cưỡng chế bất mãn nói: "Thủ Triết lão đệ chẳng lẽ là đến tiêu khiển ta?"

"Sao Tiền lão ca lại nói ra lời này?" Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên: "Nặc Đại Tiền thị thương hội, không phải là ngay cả năm ngàn túi Diệt Trùng Tán cũng không có chứ?"

"Lão đệ à, ngươi có biết năm ngàn túi Diệt Trùng Tán nhiều cỡ nào không? Diệt Trùng Tán một túi khoảng trăm cân, sau khi pha loãng cũng đủ cho trăm mẫu ruộng tốt sử dụng, mà năm ngàn túi Diệt Trùng Tán đã là số lượng năm mươi vạn mẫu ruộng." Tiền chủ sự cau mày nói: "Trường Ninh vệ cùng với các trấn dưới trướng cộng lại, cũng chẳng qua là lương điền khoảng một trăm năm mươi vạn mẫu."

"Ta biết." Sắc mặt Vương Thủ Triết không hề dao động, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Biểu cảm của Tiền chủ sự dần dần trở nên đặc sắc: "Lão đệ không phải nói đùa chứ?"

"Đương nhiên không phải nói đùa." Vương Thủ Triết nói: "Tuy Bình An Vương thị ta chỉ là thế gia cửu phẩm mạt lưu, cũng không đến mức không biết nặng nhẹ như vậy."

“Được được được, lão đệ thật đúng là một kinh hỉ lớn cho ngu huynh, vụ mua bán này ta nhận.” Vẻ mặt Tiền chủ sự vui vẻ nói: “Có điều, trong chi nhánh của Tiền thị thương hội Trường Ninh chỉ có hai ngàn túi tồn kho, ba ngàn túi còn lại cần phải chuyển sang chi nhánh khác, ít nhất cần mười ngày.”

“Vì sao tồn kho ít như vậy?” Vương Thủ Triết hơi nhíu mày.

“Chuyện này đã không ít đâu, những năm qua đều là kho chứa cơ bản sạch sẽ.” Tiền chủ sự nghiêm mặt nói, “Bởi vì liên quan đến trồng trọt và sản xuất nguyên vật liệu, sản lượng diệt trùng tán mỗi năm đều là kế hoạch tốt. Nguyên liệu trên tuế nguyên thu hoạch sản xuất nhiều hơn một thành, vốn định giá thấp bán cho các gia tộc, lại không nghĩ chỉ có số ít gia tộc mới chịu bỏ tiền trữ hàng. Chuyến đi đông năm này Trường Ninh vệ chúng ta còn thừa lại hai ngàn túi tích lũy.”

“Lão ca, vì sao những gia tộc đó không chịu thừa dịp giá thấp trữ hàng?” Vương Thủ Triết thờ ơ thuận miệng hỏi.

“Cái này… Được rồi, nói đến việc này cũng không phải bí mật gì, rất nhiều gia tộc đều biết, nói cho lão đệ nghe cũng không trái với tộc quy.” Tiền chủ sự do dự một chút sau đó bất đắc dĩ nói: “Dược liệu mà Diệt Trùng Tán sử dụng, đều là gieo trồng trong rất nhiều dược điền của thế gia. Bởi vì lợi ích không tồi, càng ngày càng nhiều thế gia đầu tư vào dược điền, sản lượng mấy năm gần đây là càng ngày càng cao, mà chúng ta cũng đang ép giá thu mua nguyên vật liệu. Mùa đông năm nay, nhóm diệt trùng tán, sản lượng chỉ sợ… Ngươi cũng biết, tin tức gia tộc càng lớn càng linh thông.”

Ha ha! Vương Thủ Triết hiểu rồi, đây là sản lượng quá thừa, thị trường bão hòa. Tuy hắn không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp gì trong kinh tế học, nhưng về tầm mắt và ý thức vẫn vượt qua dân bản xứ của thế giới huyền huyễn này.

“Đã như vậy.” Vương Thủ Triết tính toán một lát rồi nói: “Hai ngàn túi hàng hiện trong kho thương hành, và ba ngàn túi hàng kỳ kia ta đều muốn.”

“Cái này, Thủ Triết lão đệ, hàng dự định là thế nào?” Tiền chủ sự hoàn toàn không hiểu từ này, trên khuôn mặt mập mạp tràn đầy vẻ nghi hoặc.

...

Chương 17: Đặt cược xong rời tay.

…

“Hàng hiện tại chính là hàng có thể giao ngay tại chỗ, hàng đầu kỳ chính là cần thời gian chỉ định mới có thể giao nhận, Tiền lão ca ngươi không phải nói cần chuyển hàng, mười ngày sau mới có thể giao tiếp sao?” Vương Thủ Triết thuận miệng phổ cập một chút tri thức cho hắn.

“Có lý, Thủ Triết lão đệ nói như vậy ta đã hiểu khác biệt rồi.” Tinh thần Tiền chủ sự phấn chấn hẳn lên, đảo mắt lẩm bẩm, thấp giọng nói: “Thủ Triết lão đệ à, năm ngàn túi Diệt Trùng Tán này của ngươi khẳng định không phải là tự chuẩn bị. Chẳng lẽ là tìm được cơ hội làm ăn mới?”

“Ha ha, Tiền lão ca đều nói là cơ hội buôn bán mới.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm bưng trà uống: “Ta giúp quý thương hành thanh lý tồn kho, mà ta cũng từ đó thu hoạch được một khoản lợi nhuận ít ỏi, hợp lại cùng có lợi. Tiền lão ca, cho cái giá thật.”

“Ha ha ha, hợp thì song thắng, lời của Thủ Triết lão đệ đúng là có ý tứ, ta đây cũng chỉ hỏi qua. Nếu như thế, năm ngàn túi Diệt Trùng Tán này giảm chín mươi phần trăm cho lão đệ, tổng cộng bốn ngàn năm trăm càn kim.”

“Bốn nghìn!”

“Bốn ngàn hai, lão đệ thấp nhất.”

“Bốn ngàn hai thì bốn ngàn hai, nhưng ta muốn vận dụng danh dự của gia tộc Bình An Vương thị trả tiền hàng trước mắt.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Một tháng sau, ta sẽ giao bốn ngàn hai trăm càn kim một phần không ít.”

Tiền chủ sự hơi sửng sốt, nhưng ngay lập tức cười nói: “Việc này có thể được, nhưng chúng ta phải lập khế ước, đến lúc đó nếu không trả được tiền hàng, thương hội chúng ta có quyền vận dụng bất kỳ thủ đoạn nào để đòi tiền hàng.”

Gia tộc Vương thị có nghèo túng đến mấy, đó cũng là một Huyền Vũ thế gia, vẫn có chút của cải, chỉ riêng một 【 Phong

Cốc nông trang】 bán ra ít nhất trên vạn càn kim. Chỉ cần hai bên có khế ước, thế lực khổng lồ của Tiền thị thương hội có rất nhiều biện pháp đòi lại khoản nợ này.

“Tiền lão ca không nói đến khế ước, ta cũng phải lập khế ước.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Ta đã liên hệ với thuyền buôn, ba ngày sau ta sẽ phái người đến nhà kho quý vận chuyển hai ngàn túi Diệt Trùng Tán, mười ngày sau là nhóm thứ hai. Nếu như Quý Hành vi phạm hợp đồng không chịu giao hàng hoặc là không giao ra được, cần trả tiền bồi thường gấp ba hàng của bên ta.”

“Lão đệ xin yên tâm, danh dự là nền tảng cơ nghiệp mấy trăm năm của Tiền thị thương hội chúng ta.” Sắc mặt Tiền chủ sự vô cùng trịnh trọng nói: “Bất kể như thế nào, chúng ta cũng sẽ đúng hạn giao hàng theo đúng hạn.”

“Ta tín nhiệm uy tín của quý hành, nhưng vụ mua bán này liên quan đến Bình An Vương thị nho nhỏ.” Sắc mặt Vương Thủ Triết cũng nghiêm túc nói: “Lập khế ước giấy trắng mực đen, ta cũng yên tâm.”

“Đã như vậy, vậy thì viết đi.” Tiền chủ sự không cho rằng bên mình có bất kỳ lý do gì sẽ vi ước, hơn nữa chỉ là giao dịch mấy ngàn càn kim mà thôi, đối với toàn bộ Tiền thị mà nói cũng là như vậy.

Hai người mất chẵn một canh giờ, dưới thái độ xoi mói xoi mói của Vương Thủ Triết, các điều khoản đối với các điều khoản khế ước đều đã được chứng thực rõ ràng.

Khi hai bên đều tự ký tên, lấy được khế ước, Tiền chủ sự đã đầu đầy mồ hôi. Hắn lau lau mồ hôi cười khổ: “Tiền mỗ từ làm ăn hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy điều khoản khế ước cùng từ ngữ kín đáo tường tận như thế. Nhưng lại nói trở về, điều khoản khế ước tường tận như thế, ngược lại tránh khỏi phân tranh vô vị ngày sau, khiến Tiền mỗ mở rộng tầm mắt, học tập.”

Ha ha!

Vương Thủ Triết chỉ cười, cái này tính là gì? Một số hợp đồng thương nghiệp phức tạp trên địa cầu, vượt xa gấp trăm lần loại

khế ước thô ráp này, người ngoài nghề giống như là xem thiên thư vậy.

Cuối cùng cũng lấy được khế ước, tảng đá lớn trong lòng Vương Thủ Triết rơi xuống.

Tuy nói với hiểu biết của hắn đối với Tiền thị thương hội, mặc dù khế ước không có tường tận như vậy, bọn họ cũng sẽ không vi phạm uy tín của mình. Mấy trăm năm tích góp uy tín, là thứ đáng giá nhất của một thương hội.

Về phần vì chút tiền này mà phái cao thủ tới diệt môn, vậy càng thêm không có khả năng.

Lung Yên lão tổ nhà mình tuy rằng không còn sống lâu nữa, nhưng chung quy vẫn là một Linh Đài lão tổ uy tín lâu năm đi ra từ Tử Phủ Học Cung, trong tay che giấu át chủ bài gì cũng không ai biết. Một khi bất chấp tính mạng bộc phát một đợt, rất có khả năng sẽ mang đi một vị Linh Đài cảnh.

Dưới sự cân nhắc cân nhắc nguyên nhân, mới đúc thành quyết định mạo hiểm của Vương Thủ Triết. Hết cách, gia tộc Vương thị quá nghèo, nghèo đến mức "Tiểu Bồi Nguyên Đan" cũng phải tính kế, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ rơi vào vòng tuần hoàn ác tính.

Người duy nhất có lỗi, chỉ sợ chính là vị Tiền chủ sự này.

Người của hắn đến trung niên mới là chủ sự nho nhỏ phân hành ở một địa khu hẻo lánh, hiển nhiên xuất thân không cao ở trong gia tộc Tiền thị thâm diệp mậu. Một đợt thao tác lỗ vốn này, chưởng quỹ chi nhánh rất có khả năng để cho hắn gánh vác trách nhiệm.

"Tiền lão ca, lần hợp tác này vui vẻ." Vương Thủ Triết đứng dậy cáo lui, sau đó thấp giọng nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai không lâu ta sẽ tiễn lão ca một đại công."

Tiền chủ sự sửng sốt, lập tức cười ha hả nói: "Đa tạ cát ngôn của lão đệ, ta đến tiễn Thủ Triết lão đệ." Nói cười cười nói nói, Tiền chủ sự trực tiếp đưa Vương Thủ Triết ra cửa lớn.

Sau khi rời khỏi Tiền thị thương hội, tâm trạng của Vương Thủ Triết lập tức trở nên sung sướng không thôi, ba ngày, chỉ cần ba ngày sau hắn có thể giảm bớt nguy cơ tài chính của Vương thị trên phạm vi lớn.

“Gia chủ.”

Hai vị gia tướng vẫn canh giữ ở ngoài cửa, dắt ngựa tới đây cung kính chào hỏi.

“Vương Trung, Vương Dũng.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ta đã lâu không ra ngoài, theo ta đi dạo vệ thành.”

“Vâng, gia chủ.” Hai vị gia tướng cung kính đáp, dắt ngựa cùng Vương Thủ Triết tùy ý đi dạo trong vệ thành.

Lúc Trụ Hiên lão tổ còn sống, thời kỳ Vương thị đỉnh phong có gia tướng bốn mươi bảy vị, trong đó người có tu vi cao nhất đạt tới Luyện Khí cảnh tầng chín.

Mà Vương thị bây giờ, chỉ có chín người có gia tướng, tu vi cao nhất cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng năm.

Gia tướng không giống với gia phó, bọn họ đã không còn là nô tịch, mà là lệ thuộc, nhưng bọn họ lại không giống với loại người ngoại lai dùng khế ước mời như khách khanh.

Tuyệt đại bộ phận gia tướng đều là thân tín trong gia tộc bồi dưỡng ra, bọn họ ở trong gia tộc có địa vị và đãi ngộ tương đối cao, lại cũng không tùy ý qua lại tự do, sinh làm gia tướng chết cũng là gia tướng.

Vận mệnh của bọn họ cùng sinh lão bệnh tử, đều cùng chủ gia buộc chặt cùng một chỗ, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn. Cũng chính là bởi vậy, một ít gia tộc thường xuyên dùng bàng hệ hoặc thứ xuất cùng gia tướng vô cùng ưu tú kết hợp. Thứ nhất là buộc chặt càng chặt chẽ, thứ hai là có thể cải thiện huyết mạch gia tộc.

Bây giờ chín vị gia tướng của Vương thị, tổ tông của bọn họ đều là gia tướng do Trụ Hiên lão tổ đích thân bồi dưỡng ra, đời đời truyền thừa lại, độ trung thành đều cực cao.

“Vương Trung, nhớ tiểu nhi tử của ngươi đã bảy tám tuổi rồi chứ?” Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi: “Khí chất Huyền Vũ nhập phẩm chưa?”

Vương Trung vội vàng đuổi theo hai bước trả lời: “Đa tạ gia chủ quan tâm khuyển tử, tiểu tử kia tham gia khảo thí tư chất mùa xuân năm nay, kết quả là hạ phẩm Bính đẳng, hiện tại hắn

đã nhập tộc học vỡ lòng, cũng bắt đầu giai đoạn ôn dưỡng kinh lạc rồi."

Trong lúc nói chuyện, khóe miệng của hắn hơi nhếch lên lộ ra ý cười, hiển nhiên hết sức hài lòng với tư chất của nhi tử.

Đầu tư chất Huyền Vũ phân nhập phẩm và bất nhập phẩm, có thể nhập phẩm cực kỳ trọng yếu hay không, đại biểu cho tiềm lực bồi dưỡng phải chăng. Mà trong tư chất hạ phẩm, lại phân Giáp Ất Bính Đinh tứ đẳng. Có thể được đánh giá là hạ phẩm Bính đẳng đã xem như tầng thứ hai, đáng giá gia tộc bỏ ra nhiều công sức tài bồi.

"Quả nhiên là hổ phụ không khuyển tử." Vương Thủ Triết khen một tiếng: "Dạy dỗ cho tốt, tương lai có thể mạnh hơn ngươi."

"Đa tạ gia chủ cát ngôn." Vương Trung cười đến khóe mắt đầy nếp nhăn, năm nay hắn ba mươi sáu tuổi, đã sinh hai đứa con trai một lớn một nhỏ, tư chất Huyền Vũ đều đã nhập phẩm. Con trai lớn đã mười lăm tuổi, qua một năm nữa coi như là trưởng thành, có thể trở thành gia tướng, dốc sức cho gia tộc. Đứa con nhỏ càng có thiên phú đạt tới cấp bậc Bính đẳng, bước vào danh sách bồi dưỡng trọng điểm.

Trái lại một gia tướng khác bên cạnh thần sắc Vương Dũng lại có chút ngượng ngùng, hắn và Vương Trung tuổi tác không chênh lệch lắm, cưới nữ tử chi thứ của Vương thị, sinh ra một trai một gái.

Tư chất của nhi tử Huyền Vũ kiểm tra đo lường không nhập phẩm, chỉ có thể học văn, trước mắt đã mười bảy tuổi làm việc tại Tàm trang. Nữ nhi mới sáu tuổi, chưa kiểm tra đo lường tư chất Huyền Vũ. Nhưng cho dù kiểm tra được tư chất Huyền Vũ, cuối cùng cũng chỉ là nữ hài.

"Vương Dũng, ngươi phải nắm chắc cơ hội mấy năm cuối cùng, cố gắng nhiều hơn với tẩu tử, tranh thủ sinh thêm một tên nữa." Vương Trung cười trêu chọc, "Nói không chừng vận chuyển, sinh ra một tiểu tử hạ phẩm Ất."

"Đi đi đi!" Vương Dũng không kiên nhẫn mà phất tay, vừa nhắc đến đề tài này hắn liền có chút rầu rĩ không vui.

Ba người đi dạo ở Trường Ninh vệ thành, mà Vương Thủ Triết đối với ký ức trong thành Trường Ninh cũng dần dần rõ ràng, nhân khẩu thường trú trong toàn thành ước chừng mười lăm mười sáu vạn. Cư trú nhiều Huyền Vũ thế gia lâu năm, trong đó quan hệ tương đối thân cận với Bình An Vương thị chính là Trường Ninh Từ thị.

Nhưng chung quy chỉ là tương đối thân cận mà thôi, chênh lệch thể lượng giữa hai bên càng lúc càng lớn, đã không phải là gia tộc ở cùng cấp độ, bởi vậy Vương Thủ Triết không có dự định đi thăm hỏi gia chủ Từ thị.

Trường Ninh Từ thị ngoại trừ kinh doanh nông trang truyền thống ra, sản nghiệp đặc thù của nó chủ yếu tập trung ở phường vải tơ lụa.

Toàn bộ khu Trường Ninh vệ trồng trọt sản xuất chai bông, đều là cung cấp cho mấy công xưởng của Trường Ninh Từ thị, bọn họ sản xuất vải vóc lụa, tiêu thụ toàn bộ châu quận, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Đồng thời một trong những sản nghiệp trụ cột của Bình An Vương thị —— 【Hân Mậu tằm trang】 sản xuất kén sống chính là cung ứng cho Trường Ninh Từ thị.

…

Chương 18: Linh phong tổ ong…

…

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Trong Trường Ninh vệ thành, náo nhiệt nhất là hai khu vực chợ phía đông chợ tây. Đông Tập chủ yếu là các loại cửa hàng ven đường, bán rất nhiều là đặc sản đất đai của các hương trấn bên dưới Vệ Thành, rau dưa, thịt gia súc, củi gạo dầu muối, vật dụng sinh hoạt vân vân, sạp cá của Bình An Vương thị nằm trong chợ đông.

Đám người Vương Thủ Triết dắt ngựa đặt mình trong đó, giống như vào một thị trường nông nghiệp khổng lồ, các sản phẩm nông nghiệp và sản phẩm thủ công đều có đủ mọi thứ, ngoại trừ phú thương hoặc cửa hàng lớn của thế gia ra, còn có rất nhiều người bán hàng rong chiếm cứ các ngóc ngách của thị trấn, buôn bán một số thứ kỳ kỳ quái quái, đây là quầy hàng mà quan phủ Trường Ninh đặc biệt vạch cho tán tu, tránh cho bọn họ bày quầy bán hàng khắp nơi không dễ quản lý.

Trên người tán tu cơ bản không có thứ tốt, nhưng bọn họ bình thường lưu lạc ngũ hồ tứ hải, đồ vật buôn bán rất tạp, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một ít vật mới lạ.

“Hung thú cấp hai đỉnh cấp lưng đen gan hùm mật gấu, vẻn vẹn một bộ này, giá bán mười lăm càn kim, xin miễn trả giá.” Một tán tu mặt sẹo thân khoác giáp da thú đang bày quầy bán, quầy hàng là dùng một tấm da gấu dày đặc làm thành, phía trên dùng nhánh cây treo mật gấu âm hàn, dựng thẳng một tấm biển, bộ dáng người lạ chớ tới gần.

“Da gấu này đen lưng trắng bụng trắng, chất lượng hùng hậu, đúng là da gấu đen lưng đen.” Gia tướng Vương Trung ở một bên thấp giọng nói: “Bên trong gan gấu này có màu sắc lòng người, màu sắc vàng kim không kém, mười lăm càn kim thì không đắt, chuyển tay bán cho Đan phường ít nhất cũng kiếm được bốn năm càn kim.”

Vương Thủ Triết từ nhỏ muốn học tập sách vẽ hung thú, có thể phân biệt được phần lớn nguyên liệu trên người hung thú và

hung thú bình thường, chỉ cười nói: “Chỗ tốt này chúng ta vẫn là chớ tham.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

“Chẳng lẽ gia chủ cho rằng đó là kẻ lừa gạt? Ta thấy con gấu kia màu sắc can đảm, phẩm chất đều vô cùng tốt, không sai được.” Vương Trung có chút không cam lòng, nhưng vẫn nghe lời đuổi theo, chỉ là ánh mắt có chút lưu luyến: “Nếu gia chủ chướng mắt chút tiền… Không bằng…”

“Ngu xuẩn, chắc chắn gia chủ nhìn ra điểm kỳ quặc.” Vương Dũng hung hăng trừng mắt nhìn gã.

“Ha ha! Bên trong biên giới của da gấu khô ráo biến thành màu đen, hiển nhiên là đã nhiều năm rồi, mặc dù gan gấu kia đã âm khô, nhưng màu sắc vẫn còn rất mới mẻ, bóc ra nhiều nhất là ba tháng.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu Vương Trung muốn mua, ta có thể cho ngươi mượn tiền, lợi nhuận không cần chia sẻ với ta.”

Trong lòng hắn cũng không khỏi âm thầm buồn cười, so sánh với địa cầu, thế giới Huyền Vũ chúng ta bày sạp lừa đảo đều có vẻ thô ráp như vậy, đều không bịa chuyện ly kỳ gì đó, quá không chuyên nghiệp.

“Không cần không cần, may mắn hôm nay là đi theo gia chủ ra ngoài.” Vương Trung toát mồ hôi lạnh, sau đó tức giận nói: “Quả nhiên tán tu không đáng tin, lừa gạt quá nhiều.”

“Huyền Vũ thế gia chúng ta có gia có nghiệp, có căn cơ, chỉ cần thủ vững phần cơ nghiệp này sẽ có tài nguyên tu luyện liên tục không ngừng.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Tán tu đều là những kẻ lang bạt khắp nơi không có căn cơ, tất cả tài nguyên đều phải tự lực cánh sinh, cuộc sống tự nhiên khó khăn, cũng rất dễ dàng đi lừa bịp lừa gạt, trộm lạc đường. Hơn nữa một khi bọn họ phạm sai lầm, phần lớn có thể phủi mông bỏ đi, dịch dung đổi thân phận cũng không thành vấn đề. Nếu là tán tu tùy tiện tiện liền có thể lấy được tài nguyên. Tổ tiên của chúng ta cần gì phải kiến công lập nghiệp khai thác tộc sản, không tiếc hy sinh tính mạng vì gia tộc thủ hộ cơ nghiệp?”

Gia chủ nói rất có lý.

Hai vị gia tướng Vương Trung Vương Dũng dần dần kính nể Vương Thủ Triết, bọn họ đã cảm giác được sự khác biệt giữa tân gia chủ và gia chủ tiên gia, dăm ba câu đã phân biệt rõ ràng tình cảnh của tán tu và thế gia.

Đến tận đây, bọn họ nhìn về phía những quầy hàng bên đường có trang phục khác nhau, tán tu bày biện đủ loại đồ vật lộn xộn càng cảnh giác lên, chỉ cần nhìn thấy tán tu liền cảm thấy là lừa đảo.

“Tổ ong này bán thế nào?”

Nhưng vào lúc này, Vương Thủ Triết đột nhiên ngồi xổm xuống trước một gian hàng, chủ quán là một người đàn ông trung niên bốn năm mươi tuổi, hình tượng có chút lôi thôi, nhìn thoáng qua chỉ là Luyện Khí cảnh tầng ba đỉnh phong.

Bất quá đây cũng là trạng thái bình thường của đa số tán tu, thiên tư khá kém, thiếu khuyết công pháp tu luyện hệ thống, trưởng bối dốc lòng chỉ đạo, tài nguyên tu luyện cực không ổn định vân vân, đều tạo thành đại bộ phận tán tu rất khó lăn lộn.

Chủ quán vừa thấy Vương Thủ Triết ăn mặc lộng lẫy, phía sau còn có hai gia tướng dũng mãnh võ trang hạng nặng, rõ ràng không phải người bình thường.

Nhất thời nuốt về giá cả của kẻ làm thịt, lộ ra nụ cười lấy lòng: “Vị thiếu gia này, đây là Hổ Đầu Linh Phong tổ ong, là ta ở trong núi liều mạng mang về. Ngài xem, trong tổ ong này còn có không ít linh mật cùng kén ong, ta muốn đổi hai viên 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】.”

Vừa nói đến Tiểu Bồi Nguyên Đan, cổ họng hắn ực ực một cái.

“Ngươi đây là đang tranh đoạt sao?” Vương Dũng biến sắc, tay đặt trên chuôi đao, khí thế hùng hổ: “Tổ ong này của ngươi chỉ lớn chừng cái đầu, có thể lọc lấy hai lượng linh mật chống trời, một ít con ong cũng không đủ để xào một mâm thức ăn, căng bụng chẳng qua chỉ bán được mấy càn kim.”

“Ai da, vị đại gia này chớ nên tức giận.” Chủ quán sắc mặt có chút sợ hãi nói, “Tổ ong của ta là mới ngắt lấy, bên trong có rất nhiều kén ong còn sống, nếu là quý gia tộc có Linh Trùng sư, nói không chừng có thể nuôi trồng ra bầy ong đầu hổ.”

Rất nhiều tán tu xông đông dẹp tây, thực lực không ra sao nhưng kiến thức vẫn phải có.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, toàn bộ khu Trường Ninh vệ đều chưa từng nghe nói nhà nào có Linh Trùng sư. Chính là thấy vật này hiếm có, lấy ra xào ăn cho tươi.” Vương Thủ Triết lấy ra mười càn kim: “Đủ cho ngươi mua một viên Tiểu Bồi Nguyên đan, có muốn hay không, thêm một góc nữa ta sẽ đi.”

Chủ quán do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng bất đắc dĩ đau lòng thành giao: “Vị thiếu gia này, nếu thật sự có giá trị hai mươi càn kim ở châu quận, chỉ tiếc là đưa đến châu quận, những con ong này đều phải chết.”

Nếu không phải kén ong sống không được vài ngày, chủ quán thật đúng là nguyện ý phong trần mệt mỏi chạy đi châu quận bán, dù sao có mười càn kim giá chênh lệch. Một khi kén ong chết bảy tám phần, giá trị của tổ Hổ Đầu Linh Phong này liền giảm xuống.

Sau khi thành giao, Vương Thủ Triết bảo Vương Dũng đóng gói vác lên mang đi, cũng lười dông dài với chủ quán kia.

Vật này chưa nói tới là nhặt của hời, nhưng cũng không lỗ. Đưa cho Ngũ muội Vương Lạc Tĩnh chơi đùa, không chừng sẽ có kỳ tích phát sinh, nếu thật sự dưỡng thành Hổ Đầu Linh Phong thì chính là gia tăng một phần sản nghiệp đặc thù cho gia tộc.

Ở dã ngoại, Hổ Đầu Linh Phong hầu như không nhìn thấy, chỉ có những nơi ít người lui tới mới có thể ngẫu nhiên đụng phải, nếu thật cố sức đi tìm nửa năm một năm cũng chưa chắc có thể gặp được.

Từ đó về sau, dọc đường đi dạo hết những quầy hàng tán tu kia, chung quy cũng không gặp được đồ vật nào cảm thấy hứng thú. Đi tới đi lui, bất giác đi tới khu vực tập trung đông, một trong những sản nghiệp của nhà mình là chỗ Trường Ninh Đông Tập Ngư.

Cơ hội cá của Bình An Vương thị.

Sáu chữ lớn ngang qua ba gian cửa hàng, so với những gian hàng lung tung lộn xộn kia, cảm giác sạch sẽ cùng cao cấp rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Nhìn cánh cá Vương thị này, trí nhớ của Vương Thủ Triết xuất hiện, trong lòng cũng gợn sóng không thôi.

Ba gian cửa hàng mặt sau cộng thêm biệt viện phía sau, đã là phần tài sản cuối cùng của Vương thị ở trong Trường Ninh vệ thành.

Từ hai trận đại chiến năm mươi năm trước, uy vọng của Bình An Vương thị xuống dốc không phanh. Để mau chóng nâng đỡ cường giả Linh Đài cảnh mới đến chống đỡ gia tộc, Vương thị nhẫn tâm bán đi rất nhiều tài sản cố định của Trường Ninh vệ thành.

Chỉ tiếc.

Nhị bá Vương Định Thiên được ký thác kỳ vọng mới hai mươi tuổi đã mất sớm, ngay cả huyết mạch cũng không lưu lại.

Lục gia gia Vương Tiêu Hàn lúc bốn mươi mấy tuổi đạt tới Luyện Khí cảnh tầng chín, cũng thử trùng kích Linh Đài cảnh, kết quả hao phí lượng lớn tài nguyên sau đó trùng kích thất bại, hiện giờ Vương Tiêu Hàn đã sáu mươi lăm tuổi vẫn dừng lại ở Luyện Khí cảnh tầng chín.

Mà phụ thân Vương Định Nhạc của Vương Thủ Triết lại càng bi ai, lúc tài nguyên không đủ để chống đỡ trùng kích Linh Đài cảnh, vậy mà mạo hiểm tiến vào ngoại vực tìm kiếm cơ duyên, kết quả ngay cả mạng cũng góp vào.

Thật ra nếu tiếp tục bán tài sản của gia tộc, tỷ như đem tam đại nông trường đều bán đi, chắc chắn có thể gom được tài nguyên Vương Định Nhạc trùng kích Linh Đài cảnh. Nhưng như vậy là không thành công thì thành nhân. Một khi thất bại, Bình An Vương thị sẽ một đêm nghèo rớt mồng tơi.

Vương Thủ Triết mơ hồ có cảm giác, nếu chờ khi hắn đến Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong, có lẽ toàn thể gia tộc sẽ làm ra hành động bán sạch tất cả tài sản, để hắn đánh cược đợt cuối cùng.

Chẳng qua, nếu thật sự muốn đi đến bước đó, cũng chỉ có thể chứng minh người xuyên việt như Vương Thủ Triết đã thất bại.

“Tứ đệ, sao đệ lại tới đây?”

Ngay khi trong lòng Vương Thủ Triết có chút cảm khái, giọng nói kinh hỉ truyền đến.

…

Chương 19: Vị hôn thê trong truyền thuyết!

…

Đó là một nam tử trưởng thành dáng người cường tráng, mặc áo gai vải thô đang làm việc. Chỉ thấy hắn "Xoảng xoảng" một cái, vứt một rương cá ướp muối khiêng trên vai xuống, vui vẻ tiến lên đón.

Vương Thủ Triết lấy lại bình tĩnh, nhận ra đó là lão nhị Vương Thủ Nghĩa của Thủ Tự bối. Lúc này chắp tay, lộ ra nụ cười nói: "Nhị ca, sao huynh mặc thành như vậy, lại còn muốn đích thân làm việc?"

Vương Thủ Nghĩa bất đắc dĩ cười ngây ngô một tiếng: "Không biết Lục thúc phát điên cái gì, vậy mà lại phái người đưa hết cá ướp muối dự trữ trong kho Định Bồ tới, lệnh cho ta nắm chặt việc bán. Dựa vào tiểu nhị nhất thời cũng bận không được, vậy thì không, đang bốc dỡ hàng."

Nói xong, còn chỉ mấy chiếc xe ngựa chở hàng xếp hàng phía sau, sắp chặn đường rồi.

Ách… ha ha.

Đương nhiên Vương Thủ Triết biết nguyên do, đó là bởi vì đề nghị và suy nghĩ của hắn, năm nay số lượng đánh bắt của đại đội bắt cá tuyệt đối sẽ tăng cao. Nếu như cá ướp muối tồn kho không tranh thủ thời gian xử lý sạch sẽ, khi phần lớn đánh cá tiếp theo được đưa ra thị trường, số cá ướp muối còn lại sẽ đập vào tay.

"Vương Trung, Vương Dũng, các ngươi giúp đỡ dỡ hàng." Vương Thủ Triết phất phất tay.

"Vâng, gia chủ." Hai vị gia tướng lập tức dỡ bao quần áo xuống, đi hỗ trợ. Bọn họ một người Luyện Khí cảnh tầng bốn, một người năm tầng, lực khí thể đều vượt xa người bình thường nhiều gấp nhiều lần.

Hơn nữa Vương Thủ Nghĩa cũng là Luyện Khí cảnh tầng năm, ba vị Huyền Vũ giả cùng nhau động thủ dỡ hàng, tốc độ từ từ

đi lên.

Đương nhiên Vương Thủ Triết đã là Luyện Khí cảnh tầng sáu cao đoạn, nếu hắn muốn lên thì tốc độ sẽ càng nhanh. Chỉ là hắn đường đường là tộc trưởng đi chuyển cá ướp muối, truyền đi không thể tổn hại uy vọng gia tộc?

Không tới hai khắc đồng hồ, hàng cá trên mấy chiếc xe ngựa đều chuyển vào nhà kho, ven đường cũng khôi phục thông suốt.

Sau đó, Vương Thủ Nghĩa rửa ráy sạch sẽ vốn định ở hậu viện chiêu đãi Vương Thủ Triết. Lại bị cự tuyệt, tìm chỗ uống trà nói chuyện phiếm trong sạp cá.

"Tứ đệ, chúng ta cá sống chủ yếu tiêu thụ cá ướp muối và cá xông khói hàng khô, cá tươi và cá sống." Vương Thủ Nghĩa tự mình châm trà nói: "Cá ướp muối phần lớn là do thương nhân bán hàng rong mua hàng loạt, tiêu thụ hướng tây bắc."

"Cá tươi thứ nhất là bán cho các người bán hàng rong trong thành Trường Ninh vệ, rạng sáng mỗi ngày bọn họ sẽ đến sạp cá chúng ta nhận hàng. Thứ hai, chính là cung ứng cá tươi, cá sống cho mấy tửu lâu trong thành. Phần này do chúng ta phụ trách đưa hàng, nhưng giá sẽ cao hơn một chút."

"Hơn nữa chính là một ít thế gia, phú thương các loại, mỗi ngày cũng sẽ có không ít cá tươi và cá sống nhu cầu. Bởi vậy mỗi ngày rạng sáng đến buổi sáng, cũng là thời điểm chúng ta bận rộn nhất."

dăm ba câu, Vương Thủ Triết đã hiểu hình thức hoạt động của Vương thị, chủ yếu là bán ra giá cả lớn nhất cho đại đội bắt cá, tổng thể có thể mang đến cho gia tộc, hàng năm ước chừng cũng chỉ có hơn hai trăm càn kim.

Cũng chính là bởi vì thu nhập không cao, mới do tộc nhân đời thứ bảy Vương Thủ Nghĩa của gia tộc phụ trách ở chỗ này.

Tư chất của Vương Thủ Nghĩa không tốt lắm, chỉ là hạ phẩm Đinh đẳng. Bởi vậy tài nguyên gia tộc từ nhỏ đến lớn hưởng dụng, không có cách nào so sánh với bọn Vương Định Nhạc, Vương Thủ Triết, thế cho nên ba mươi ba tuổi mới là Luyện Khí cảnh tầng năm sơ đoạn.

Cũng may Vương Thủ Nghĩa tính cách trầm ổn, chịu khổ chịu khổ, cũng không oán hận gì việc phân phối tài nguyên cho gia tộc, ngược lại càng thêm cẩn trọng khơi mào sản nghiệp gia tộc, cống hiến cho gia tộc.

"Nhị ca, những năm gần đây vất vả ngươi rồi." Vương Thủ Triết trịnh trọng chắp tay.

"Tứ đệ ngươi nói cái gì vậy?" Vương Thủ Nghĩa vội vàng đứng dậy đáp lễ, "Vương Thủ Nghĩa ta thân là tộc nhân huyết mạch trực hệ gia tộc, kinh doanh gia tộc tộc sản xuất là bổn phận của ta, nói gì đến vất vả? Chỉ cần Tứ đệ ngươi một ngày kia có thể xông lên Linh Đài cảnh, tộc nhân Vương thị chúng ta nhất định sẽ có ngày lành."

Linh Đài cảnh! Linh Đài cảnh!

Trong lòng Vương Thủ Triết thở dài một hơi, hiện tại trong lòng tất cả tộc nhân đều gửi gắm hy vọng vào Vương Thủ Triết hắn. Cũng chính là hy vọng này, khiến bọn họ chịu khổ nhọc mà trả giá.

"Nhị ca yên tâm, Vương thị gia tộc chúng ta nhất định càng đi càng tốt." Vương Thủ Triết tự tin cười nói: "Đúng rồi, ta nghe nói Tông Thịnh chất nhi tư chất không tệ, có dáng vẻ Hạ Phẩm Bính đẳng?"

Vừa nhắc tới Tông Thịnh, trên gương mặt thật thà của Vương Thủ Nghĩa lộ ra vui sướng, gãi đầu nói: "Tiểu tử kia còn được, mạnh hơn cha hắn, xem ra huyết mạch của ta cũng không tệ lắm."

"Ha ha, nhị ca, đó là Nhị tẩu có huyết mạch tốt." Vương Thủ Triết cười trêu chọc: "Ta biết rồi, năm đó khi Nhị tẩu ở Kim Sa Từ thị ở khuê phòng, đó là mỹ nữ nổi danh, có rất nhiều gia tộc đều đi cầu hôn. Nhưng không ngờ cuối cùng ngươi lại có thể giết ra được vòng vây, giành được trái tim của Nhị tẩu."

"Tứ đệ, ngươi còn nhớ chuyện này không, khi đó ngươi vẫn còn là con nít à? Ha ha, nhị tẩu của ngươi không thích những công tử ca lòe loẹt kia, chỉ nhìn trúng bổn phận trung thực của nhị ca ngươi thôi." Vương Thủ Nghĩa nhớ lại chuyện này, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo: "Có thể cưới được nhị tẩu của ngươi, là thắng lợi lớn nhất trong cuộc đời này của Vương Thủ Nghĩa

ta. Đúng rồi, năm nay tứ đệ ngươi mười tám rồi chứ? Chuẩn bị khi nào cưới thiên kim Liễu gia về nhà?”

Thiên kim Liễu gia?

Vương Thủ Triết trì trệ, nếu không phải Vương Thủ Nghĩa nhắc tới việc này, hắn đã quên mình đã có hôn ước với đích trưởng nữ của Liễu thị.

Theo lý thuyết, Vương thị hiện tại suy bại rất khó có thể đáp được dòng chính Liễu thị, quan hệ của hai bên vẻn vẹn chỉ duy trì giai đoạn trực mạch ngẫu nhiên thông hôn. Cách đích mạch thông hôn của Vương thị Liễu thị một lần trước đã là chuyện của một trăm mấy chục năm trước.

Lúc đó đích nữ của Liễu thị gả cho thứ tử của Trụ Hiên lão tổ Vương Vũ Hữu, mà thứ nữ Vương Châu Vi của Trụ Hiên lão tổ lại gả vào đích mạch Liễu thị.

Đáng nhắc tới chính là, châu vi tổ cô nãi nãi ở Liễu thị sinh hạ hai con một nữ, hiện tại hai vị lão tổ Linh Đài cảnh còn sống của Liễu thị, một vị là nhi tử của bà cô tổ Châu Vi, một vị là tôn tử của lão nhân gia.

Cũng chính vì vậy, Sơn Âm Liễu thị vẫn luôn niệm một phần tình hương hỏa đối với Vương thị.

Nhưng Liễu thị lợi hại nhất lại không phải hai vị lão tổ Linh Đài cảnh kia, mà là nữ nhi Liễu Chỉ Phù của bà tổ cô Châu Vi.

Nhớ đến lúc trước Liễu thị Liễu Chỉ Phù và Vương Lung Yên của Vương thị, tức là quan hệ biểu tỷ muội, lại đều là thiên chi kiều nữ hiếm thấy, song song được Tử Phủ Học Cung trúng tuyển, lúc ấy khiến cả khu vực Trường Ninh vệ chấn kinh.

Các nàng được gọi là Trường Ninh song kiều, danh tiếng mạnh mẽ vượt qua Linh Đài lão tổ của gia tộc bình thường. Hơn nữa các nàng ở trong Tử Phủ Học Cung đều phát triển không tệ, tương lai tiền đồ rộng lớn.

Chỉ tiếc.

Sau khi Vương thị gặp đại nạn, Lung Yên lão tổ không thể không từ bỏ thân phận đệ tử tinh anh của Học Cung trở về gia tộc, cuối cùng rơi vào kết cục bản thân bị trọng thương thọ

nguyên giảm mạnh, cho đến bây giờ vẫn chưa rời khỏi Trường Ninh.

Mà Liễu Chỉ Phù thì vẫn luôn ở trong Tử Phủ Học Cung phát triển, gần đây không rõ lắm. Nhưng nhìn thấy Sơn âm Liễu thị càng ngày càng cường thịnh là có thể suy đoán, Liễu Chỉ Phù ở trong Tử Phủ Học Cung hẳn là phát triển rất thuận lợi.

Bởi vậy, hôn ước này của Vương Thủ Triết và đích nữ Liễu thị, là hôn sự mà Lung Yên lão tổ đích thân tới cửa đề ra, cũng là bảo đảm cuối cùng lão nhân gia bà chuẩn bị lưu lại cho gia tộc.

Có lẽ là Lung Yên lão tổ trả giá một số cái giá không muốn người biết, có lẽ Liễu thị vẫn nhớ tình cũ lúc trước, tóm lại hôn ước này đã định như vậy.

"Tứ đệ, Tứ đệ, đệ đệ đang suy nghĩ gì đấy?" Vương Thủ Nghĩa cười ha hả nói: "Không phải là đang suy nghĩ nương tử chưa qua cửa của đệ - Liễu Nhược Lam, Liễu đại tiểu thư đấy chứ?"

"Ha ha! Nhị ca, chúng ta nên suy nghĩ nhiều làm sao để gia tộc lớn mạnh đi." Vương Thủ Triết chuyển chủ đề nói: "Nếu đại đội bắt cá của Lục thúc, sản lượng hàng năm đạt tới gấp đôi năm trước, sạp cá này của ngươi có chịu nổi không?"

"Cái gì, gấp đôi?" Vương Thủ Nghĩa sắc mặt vui mừng, thấp giọng hô: "Tứ đệ, gia tộc nguyện ý mở rộng thuyền đánh cá? Đây chính là chuyện tốt có lợi cho gia tộc, nếu thật như thế, ta đảm bảo không cản trở."

"Vậy gấp đôi thì sao?" Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

"Hít." Vương Thủ Nghĩa hít một hơi lạnh: "Tứ đệ, ngươi đừng có trêu nhị ca ngươi."

Vương Thủ Triết vừa định giải thích mấy câu, đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng cười âm u: "Lão nhị Vương gia, Vương Thủ Nghĩa có ở đây không? Ta là nhị chưởng quỹ sòng bạc Phát Tài, Đinh Hữu Đức, cháu ngươi nợ chúng ta tiền sòng bạc, chuẩn bị khi nào trả đây?"

Sòng bạc Phát Tài? Sòng bạc? Cháu trai?

Ngay khi sắc mặt Vương Thủ Nghĩa đại biến, nụ cười trên mặt Vương Thủ Triết cũng ngưng đọng lại, ánh mắt trở nên có chút sắc bén.

…

Chương 20: Giáo huấn vãn bối!

…

Bất kỳ Huyền Vũ thế gia nào, đều sẽ có con em tộc nhân cẩn trọng cống hiến vì gia tộc, tự nhiên cũng có khả năng ra một ít tộc nhân bại hoại. May mắn Bình An Vương thị tộc quy định nghiêm khắc, lại có áp lực tổ tiên vinh quang cùng gia tộc gian nan sinh tồn, đại bộ phận tộc nhân đều tuân thủ bổn phận của mình.

Ngược lại là đời thứ tám tông tự bối, lại là xuất hiện một tên hỗn trướng không cầu thượng tiến.

"Tứ đệ, hiện tại đệ là tộc trưởng, không tiện dính dáng vào." Vương Thủ Nghĩa lạnh mặt nói: "Đệ đợi một chút, ta đi một lát sẽ trở lại."

Dứt lời, hắn tức giận đùng đùng đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Vương Thủ Nghĩa đã kéo một thanh niên Nhị Thập Lang đương bước vào. Thanh niên kia bị đánh cho mặt mũi bầm dập, nức nở không thôi: "Nhị thúc, cháu sai rồi, cháu thật sự biết sai rồi. Cầu xin người tha cho cháu lần này đi, tuyệt đối đừng nói cho cha cháu biết!"

"Ngươi tiểu súc sinh này." Vương Thủ Nghĩa giận dữ, một cước đạp thanh niên kia lăn vài vòng, "Đều sa đọa đến tình trạng này rồi, còn không chịu nghĩ lại, có mặt mũi cầu xin tha thứ, muốn ta bao che?"

Ôi! Ôi!

Thanh niên sau khi kêu lên hai tiếng, vừa định lại khóc cầu xin vài câu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một thanh niên khí độ phi phàm đang ngồi ngay ngắn, mặt không thay đổi nhìn hắn chằm chằm.

Lập tức thân hình thanh niên run lên, như bị sét đánh, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi giống như tận thế: "Tứ, Tứ thúc! Ngươi ngươi ngươi…" Thân hình hắn lung lay, gần như muốn ngất đi. Loại thời điểm này, dù là đụng tới phụ thân hắn, cũng không muốn đụng tới Tứ thúc a.

Phụ thân hắn nhiều lắm là đánh hắn một trận, đóng cửa mấy tháng sau đi ra lại là một hảo hán.

Nhưng vị này…

“Thua bao nhiêu?” Vương Thủ Triết lạnh lùng nói.

“Tiểu súc sinh này, lúc này mới đến ta hơn một tháng, đã nợ sòng bạc tròn hai mươi càn kim, cộng thêm tiền riêng mẫu thân hắn cho hắn, cùng với một viên Tiểu Bồi nguyên đan tự mình bán đi, thua trọn vẹn bốn mươi càn kim!” Vương Thủ Nghĩa lửa giận đang thiêu đốt, gia tộc là tộc sản cá, tiểu nhị số hai mươi ba bận rộn ngoài một năm, mới có thể kiếm được hơn hai trăm càn kim vất vả.

Tiểu tử này thì hay rồi, vậy mà đánh bạc thua bốn mươi càn kim, tiền này cũng có thể mua bốn viên “Tiểu Bồi Nguyên Đan”.

“Tứ thúc, cháu sai rồi, cháu thật sự sai rồi.” Thanh niên xụi lơ trên mặt đất, liên tục dập đầu với Vương Thủ Triết, “Cầu xin Tứ thúc cho cháu một cơ hội nữa.”

“Cơ hội, đã cho ngươi quá nhiều cơ hội.” Vương Thủ Nghĩa tức giận nói, “Gia tộc vốn cho ngươi ở Hân Mậu tằm trang, theo đại ca làm việc, chăm chỉ học bản lĩnh. Ngươi thì tốt rồi, cả ngày lẫn cùng một chỗ với hồ bằng cẩu hữu, còn dám đùa giỡn phụ nữ nhà lành! Sau đó, gia gia ngươi cùng mẫu thân ngươi cầu tình, cho ngươi vào đội thuyền Lục thúc làm việc. Ngươi lại ngại vất vả, vụng trộm chạy đến chỗ ta. Ta sai rồi, ta thật sự không nên thu lưu ngươi! Thế giới hoa cỏ Trường Ninh vệ này làm cho ngươi mê muội.”

Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói: “Tông vệ, ngươi là lão đại đời chữ tông. Vốn nên làm gương cho các đệ đệ muội muội trong nhà, lại không muốn chịu không nổi như thế. Vốn ngươi là con trai của đại ca, nên do đại ca đích thân dạy dỗ ngươi. Nhưng Vương Thủ Triết ta thân là đích mạch, là tộc trưởng, cũng có quyền lực quản giáo và nghĩa vụ không nên thân.”

“Tứ, Tứ thúc!” Vương Tông Vệ bị dọa thành bãi bùn nhão: “Nể tình cha ta, ta, nể mặt ông nội ta…”

“Như vậy đi, nếu ngươi thích đánh cược, tứ thúc liền đánh cược với ngươi một phen.” Vương Thủ Triết mặt không biểu tình nói, lấy ra một càn kim, bóp trong lòng bàn tay: “Đánh cược xem càn kim ở trong tay ta? Cược đúng, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra. Cược thua ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi một tay, nể mặt thái gia gia ngươi, về sau ngươi an tâm ở trong tộc làm sâu gạo.”

“Cái gì?” Vương Tông Vệ sợ tới mức nước mắt đều ngừng lại: “Tứ, Tứ thúc, cháu không cược, cháu không cược.”

“Tứ…” Sắc mặt Vương Thủ Nghĩa thay đổi, lúc vừa định cầu tình lại bị Vương Thủ Triết vung tay ngăn cản, chỉ thấy hắn lạnh lùng nói: “Hôm nay cho dù Nhị lão thái gia Vương Tiêu Huy ở đây, ông nội ngươi là Vương Định Xuyên, Vương Thủ Tín của phụ thân ngươi ở đây cũng vô dụng.”

Vương Thủ Nghĩa run lên, theo bản năng ngậm miệng lại, không dám cầu xin nữa.

Tuy rằng tất cả mọi người đều là tộc nhân Vương thị, đều là huynh đệ giữ chữ lót. Nhưng người Vương Thủ Triết là dòng chính của gia tộc Vương thị, bây giờ vẫn là thân phận tộc trưởng Vương thị, từ nhỏ đã được Lung Yên lão tổ sủng ái, mọi người sao có thể giống nhau?

Đối với gia tộc Vương thị mà nói, cho dù là mười Vương Tông Vệ khốn nạn trói cùng một chỗ cũng không quan trọng bằng một ngón tay của Vương Thủ Triết.

Sau khi kinh sợ Vương Thủ Nghĩa, Vương Thủ Triết tiếp tục nhìn thẳng Vương Tông vệ, lạnh lùng vô cùng nói: “Ngươi không cược, Tứ thúc coi như ngươi nhận thua, đưa tay ra đây.”

“Không không không, ta cá, ta cá.” Vương Tông Vệ kích động nói: “Ta cược càn kim ở trong tay phải của tứ thúc.”

“Ha ha!” Lãnh mang trong mắt Vương Thủ Triết lóe lên, chậm rãi mở lòng bàn tay phải trống rỗng ra: “Tông vệ à, ngươi thua rồi.”

“Không, không cần đâu! Tứ thúc, cho cháu một cơ hội nữa, một lần!” Vương Tông Vệ điên cuồng tru lên: “Ở tay trái, Càn Kim ở trong tay trái Tứ thúc.”

“Ngươi xác định?”

“Ta xác định, ta khẳng định!”

Vương Thủ Triết chậm rãi mở lòng bàn tay trái ra, vẫn rỗng tuếch như trước, ánh mắt hắn sắc bén nhìn chằm chằm vào Vương Tông Vệ: “Tông vệ, làm người phải giữ chữ tín, có muốn đánh cược cũng phải chịu thua. Vương Trung, Vương Dũng!”

“Vâng, gia chủ.”

Hai vị gia tướng ứng thanh mà ra, nhấc Vương Tông Vệ đã tê liệt thành bùn nhão lên, mặt hắn như tro tàn run lẩy bẩy, chỉ biết nói, tứ thúc tha cho ta, tha cho ta.

“Keng!”

Vương Thủ Triết rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn mang lấp lóe.

Vương Thủ Nghĩa đã không đành lòng nhìn nữa, quay đầu đi.

“Bá!”

Vương Thủ Triết chém ra một kiếm, kiếm quang chợt lóe lên, trong nháy mắt tiếp theo lợi kiếm đã trở vào bao.

“A!” Vương Tông Vệ hét lên thảm thiết: “Tay của ta, tay của ta, không còn, không còn…” Mùi nước tiểu tràn ngập ra.

Hai gia tướng Vương Trung Vương Dũng ghét bỏ hắn, trên mặt đầy vẻ khinh bỉ, thiếu gia Tông Vệ này và gia chủ đều là hậu duệ huyết mạch của Trụ Hiên lão tổ, sao lại chênh lệch lớn như vậy? May mà Vương Tông Vệ này đã hai mươi, còn lớn hơn gia chủ hai tuổi.

“Ba!” Vương Thủ Nghĩa xông lên, một bàn tay đập gãy tiếng gào thét của hắn, tức giận mà ghét bỏ nói: “Được rồi, đừng gào nữa, đồ chó xấu hổ, còn không mau nói lời cảm tạ với Tứ thúc của ngươi.”

“Tay, ta… vẫn còn, vẫn còn…” Vương Tông Vệ nước mắt nước mũi đầm đìa, kinh hỉ điên cuồng kêu lên, sau đó liên tục bái tạ Vương Thủ Triết: “Tạ tứ thúc, Tạ tứ thúc. Ta nhất định, nhất định làm người thật tốt, một lần nữa làm người.”

“Nhớ kỹ, ngươi nợ ta một tay, ta giữ lại quyền lợi có thể thu hồi bất cứ lúc nào. Ngoài ra, tất cả tài nguyên tu luyện và bổng lộc của ngươi đều tạm thời tước đoạt, chuyển giao cho Vương

Lạc Đồng.” Vương Thủ Triết không muốn nhìn thấy hắn nữa, xoay người rời đi, hai vị gia tướng cũng vội vàng đuổi theo.

“Tạ tứ thúc, tạ tứ thúc.” Vương Tông Vệ không dám phản bác, liên tục dập đầu.

Vương Thủ Nghĩa hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tông Vệ, vội vàng đuổi theo Vương Thủ Triết, thở dài nói: “Tứ đệ, ta biết được đệ muốn dạy cho tiểu súc sinh Tông Vệ kia một bài học, nhưng mà…”

“Nhưng cái gì?” Vương Thủ Triết cười lạnh nói: “Chẳng lẽ nhị gia gia hoặc là đại ca sẽ đến lấy thắng thay hắn sao?”

“Ta cũng không phải lo lắng gia gia và đại ca bọn họ.” Vương Thủ Nghĩa vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Ngươi cũng biết, đại tẩu Từ thị xuất phát từ huyết mạch trực hệ của Trường Ninh Từ gia, từ nhỏ Kiều Sinh đã quen nuôi dưỡng tính cách so sánh, cái kia… tài nguyên ngươi tước đoạt Tông vệ là trừng phạt đúng tội của hắn, nàng ấy không tìm ra đâu. Nhưng ngươi chuyển tài nguyên cho Lạc Đồng muội muội dùng, sợ là đại tẩu sẽ mượn cơ hội gây rối.”

“Mặc kệ đại tẩu xuất thân từ Từ thị hay là Liễu thị, hiện tại đều là người của Vương thị chúng ta.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Ta tin đại tẩu xuất thân đại thế gia, tất nhiên là người hiểu rõ đạo lý, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được lương tâm khổ tâm của ta.”

Vương Thủ Nghĩa há miệng muốn nói lại thôi, ông ta hiểu tuy rằng đại tẩu Từ thị đanh đá, nhưng chưa chắc thật sự dám đối đầu với Thủ Triết, trong lòng đã yên tâm hơn phân nửa.

…

Chương 21: Cánh cửa mở ra thế giới mới cho nhị ca!

…

Khúc nhạc đệm nhỏ như vậy, Vương Thủ Triết cũng không quá để trong lòng, mà chuyển đề tài sang đề tài chính: "Đúng rồi, nhị ca, cá sống trong sạp cá của ngươi có giá trị cao nhất đúng không?"

"Đúng vậy, ngoại trừ linh ngư ra, chính là một ít cá sống thượng đẳng có giá trị cao nhất. Loại vược diễn, Khâu, Khâu, Khâu Loại, Khâu Loại, Trệ, Trệ đều nổi tiếng rõ ràng, rất được các thế gia phú thương ưa thích, yêu cầu duy nhất chính là sống." Vương Thủ Nghĩa nhíu mày nói: "Đội thuyền đánh cá Lục thúc có khoang nước, sau khi từ khoang nước nóng lên bờ, cần dùng xe chuyên dụng đưa đến Trường Ninh vệ thành trong đêm, mà chúng ta cũng cần đưa đến người mua trong thời gian ngắn nhất. Cho dù dùng thời gian rất ngắn, cũng sẽ xuất hiện rất nhiều sai lầm, trong mười phần sẽ có sáu bảy phần chết đi, sau khi chết đi giá trị chỉ có thể bán bằng cá tươi."

Vương Thủ Triết hơi cân nhắc sau đó nói: "Nói như vậy, chi phí trong quá trình vận chuyển, cùng với tỉ lệ chết của cá sống là hai mấu chốt. Giải quyết hai vấn đề này, cho dù số lượng đánh bắt không tăng, một năm cũng có thể kiếm thêm không ít."

Sở dĩ hắn bôn ba thị sát trong các sản nghiệp của gia tộc, đó là vì muốn xem thử mỗi một chi tiết sản xuất của sản nghiệp gia tộc, nếu như có thể sử dụng tư duy hiện đại của người Địa Cầu của hắn làm ra một chút ưu hóa, thì có thể nâng cao sản lượng của gia tộc.

"Nếu Tứ đệ có thể có biện pháp giải quyết sống ngư tử vong, đoán chừng mỗi năm sẽ thêm ra bảy tám mươi càn kim." Trên mặt Vương Thủ Nghĩa không ngăn được đau lòng, "Người đã chết đó đều là lãi ròng."

"Hiện tại khó mà nói, ta phải xem phương án nhị ca vốn có."

“Tứ đệ đi theo ta.” Vương Thủ Nghĩa dẫn Vương Thủ Triết đến hậu viện của biệt viện, nơi đó có hai chiếc xe ngựa đang đậu. Khác với xe ngựa bình thường, bọn họ không có kiệu người đi theo, mà mỗi bên bố trí một thùng gỗ tròn lớn, hắn nói: “Trong đó có một chiếc xe ngựa chứa nước sống và cá, một chiếc xe ngựa khác chỉ có thể chứa nước sống. Mỗi cách một canh giờ, cần phải thay đổi một phần nước trong thùng đựng cá. Nhưng dù vậy, cá sống nhiều hơn, vẫn sẽ tạo thành tử vong, ta đã suy nghĩ có nên tăng thêm một chiếc xe ngựa để đựng nước sống hay không, chỉ là như vậy thì chi phí tiêu hao sẽ tăng lên không ít.”

Vừa nhìn thấy thủ đoạn vận chuyển cá sống của Vương Thủ Nghĩa, mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, cá sống có giá trị Lục thúc mỗi ngày có thể bắt được vốn là số lượng không nhiều, nhiều nhất bất quá một ngày hai ngàn cân mà thôi.

Lúc vận chuyển lại phải vận dụng thủ đoạn kinh người như thế? Những thùng cá này cũng đơn sơ sơ sơ xuất hiện, tăng dưỡng gì, loại lọc gì cũng không có, chỉ có hai chữ, đổi nước!

Vì thay nước, lại còn vận dụng một chiếc xe ngựa chứa nước. Như vậy còn chưa đủ, Vương Thủ Nghĩa lại chuẩn bị tăng thêm một chiếc xe ngựa?

Nhưng Vương Thủ Triết cũng biết, điều này thật sự không thể trách Vương Thủ Nghĩa. Bởi vì đây là một thế giới Huyền Vũ, tất cả mọi người đều nghĩ làm thế nào để tăng cảnh giới tu vi, làm sao tăng võ lực lên một người.

Đương nhiên cũng không phải tất cả tinh anh nhân loại, đều không đi nghiên cứu một ít khoa học tự nhiên. Chỉ là những người đó cho dù nghiên cứu ra được một phần thành quả, cũng sẽ xem như trân quý, các loại tri thức đều được bảo đảm nghiêm ngặt, khó mà khuếch tán ra ngoài.

Cái này không trách bọn họ, cho dù là tri thức mà Vương Thủ Triết nghiên cứu ra, cũng sẽ chỉ cung cấp bí mật cho gia tộc sử dụng, để cho hắn khuếch tán ra ngoài, ưu đãi cho gia tộc khác là đừng nghĩ tới.

Kiếp trước khi đi làm Vương Thủ Triết thuộc loại cá ướp muối không lý tưởng, ngày nghỉ thường sẽ cùng bằng hữu đi câu cá, câu được nhiều cá hơn, cũng từng mua máy bơm khí, ý đồ

nuôi sống cá từ từ ăn, nhưng kết quả phát hiện chỉ là cá tăng dưỡng đã chết rất nhanh, sau khi tìm tòi tư liệu và học tập hắn đã hiểu được một ít nguyên lý đơn giản.

Nếu muốn nuôi sống cá từ từ ăn, thì phải để thùng nước của mình thỏa mãn ba điều kiện.

Thứ nhất chính là lượng dưỡng khí trong nước, cá sống cần dưỡng khí, mà oxi trong nước là có hạn, một cái thùng nước thả càng nhiều dưỡng khí tiêu hao càng lớn, điều này có thể thông qua dưỡng khí để đạt được mục đích.

Thứ hai chính là chất lượng nước sạch sẽ, chất thải và cặn thức ăn của cá sẽ sản sinh amoniac và ni chua, hô hấp sẽ sản sinh nitrogen, đây đều là nhân tố tử vong của cá, có thể thông qua các thủ đoạn như thay nước để giải quyết.

Hơn nữa nhiệt độ, nhiệt độ càng cao, cá càng hoạt động, oxi cần tiêu hao sẽ gia tăng, sinh ra các loại chất độc như amoniac cũng sẽ tăng lên. Bởi vậy, duy trì nhiệt độ nước tương đối thấp cũng phi thường hữu hiệu.

Kết hợp với ba điểm này xong, hai người tiến vào thư phòng của Vương Thủ Nghĩa, sau khi Vương Thủ Triết hơi suy tư một chút, dùng trang giấy vẽ ra một bản phác thảo đơn giản, tầng đỉnh thùng gỗ đựng cá tiến hành lọc, nước sau khi lọc rơi vào trong thùng gỗ, đây là nguyên lý tích nước tăng dưỡng đơn giản nhất.

Đồng thời dùng hết khả năng để nói đơn giản, phổ cập một chút nguyên lý dưỡng khí và chất độc cho Vương Thủ Nghĩa.

Vương Thủ Nghĩa ở cá đã làm hơn mười năm, rất nhanh đã hiểu rõ nguyên lý của Vương Thủ Triết, hắn bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nghe Tứ đệ nói như vậy, ta thật ra đột nhiên hiểu được rất nhiều. Trước kia trưởng bối trong nhà chỉ truyền xuống nói là muốn đổi sống nước, nguyên nhân là cá cần hoạt khí trong nước, sống không đủ nước sẽ thành nước chết, cá cũng đã chết. Ý tứ đệ là dùng cách nước mưa nhỏ có thể gia tăng hoạt khí trong nước, ta cũng không nghĩ tới.”

“Đây là trong sách cổ xem ra, cụ thể có hiệu quả hay không khó mà nói, còn phải để nhị ca làm thêm mấy lần thí nghiệm so sánh.” Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, hoạt khí thì sống

đi, chung quy vẫn dễ hiểu hơn so với cái từ phổ biến dưỡng khẩu kia.

“Cá ăn hoạt khí phun ra tử khí, phân ở trong nước nhiều hơn sinh ra độc khí, thông qua lớp vải bông, toái mộc thán, cát sỏi tầng lớp lớp lọc đi độc khí trong phân và nước tiểu, trong nước vô độc, cá tự nhiên sẽ không chết. Ta làm sao không nghĩ tới chứ?”

Vương Thủ Nghĩa càng nói càng hưng phấn: “Còn có điều kiện nóng lạnh mà Tứ đệ nói cũng rất có lý, Thiên Việt Lãnh vận chuyển cá sống tử vong càng ít, mùa hè sống cá sống chết nhiều. Nguyên lai là Thiên Nhiệt Ngư tương đối sinh động, vậy chúng cần càng nhiều hoạt khí… Khó trách ban ngày vận chuyển không bằng buổi trưa! Nếu trong nước thêm chút ít hầm hầm chứa băng…”

Lý luận mà Vương Thủ Triết truyền thụ giống như mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Vương Thủ Nghĩa, trước kia rất nhiều chuyện nghĩ mãi không ra, lập tức nghĩ thông suốt.

“Nhị ca hiểu là được, có thể để thợ làm mấy trang bị loại nhỏ trước thử xem.” Vương Thủ Triết nhìn sắc trời một chút, “Thời gian không còn sớm, ta còn có chuyện khác cần xử lý, xin cáo từ trước.”

Vương Thủ Triết thân là tộc trưởng, cũng không phải tới làm phát minh sáng tạo. Huống chi biết dễ làm khó, để hắn tự tay đi nghiên cứu những thứ kia chưa chắc có thể làm rất tốt.

Chỉ cần Vương Thủ Nghĩa hiểu được nguyên lý, hắn đủ sức gánh vác công việc tiếp theo.

“Tứ đệ đừng vội đi.” Vương Thủ Nghĩa lôi kéo hắn không thả, “Hiếm khi đệ đến làm cá một lần, nhị ca còn chưa hảo hảo chiêu đãi. Giữa trưa dùng bữa ở 【Bách Vị Hiên】, cá sống của tửu lầu kia đều là do chúng ta cung ứng, mùi vị các loại thức ăn đều là nhất tuyệt. Nhị ca còn có vài chỗ không hiểu được, hiệu ứng ứng thoát nước mà đệ nói đến Hồng Hấp sao? Nguyên lý dùng Ống trúc gia tăng hoạt khí cho thùng nước là gì, làm sao sử dụng bẹp nguyên lý để nước đi lên chỗ cao…”

Được rồi!

Vương Thủ Triết nghe trong miệng hắn "Một trăm ngàn vì sao", mặc dù có chút nhức đầu, nhưng cũng biết là chuyện tốt. Vương Thủ Nghĩa kinh doanh tổ cá nhiều năm, nếu thật sự có thể chìm đắm trong đạo này, tương lai việc làm ăn của tổ cá sẽ càng ngày càng tốt, đây coi như là cống hiến rất lớn cho gia tộc.

Trong Trường Ninh vệ này cũng không phải chỉ có một nhà Vương thị là Ngư đương, mà là có hơn mười gia tộc thế gia kinh doanh làm ăn cá. Nhất là Lưu thị và Triệu thị, đều làm được quy mô lớn hơn Vương thị.

Cá nhà mình làm được càng tốt, đồng thời sáng tạo ra càng nhiều tài phú, trên thực tế cũng đè ép không gian sinh tồn của đối thủ.

Bởi vậy Vương Thủ Triết tốn thêm chút thời gian, lại học theo Vương Thủ Nghĩa thật tốt "giáo dục vỡ lòng". Hiệu ứng của Hồng Hấp và máy bơm thủ công đều cần có đường ống, trên thế giới này vận dụng đường ống khá thô ráp, chỉ có mấy loại như ống trúc, ống gốm cùng với ống đồng, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Máy bơm thủ công tạm thời không làm được cũng không sao, dùng nguyên lý cầu vồng đơn giản hút ra nước tầng dưới chót, bảo tiểu nhị đổ nước vào tầng lọc là được. Như thế lượng vận chuyển của một chiếc xe ngựa sẽ gia tăng thật lớn, tỷ lệ cá sống cũng được đề cao trên diện rộng.

Vương Thủ Nghĩa nghe vậy như si như say, ngay cả buổi trưa khi Bách Vị Hiên dùng bữa gì đó cũng kéo Vương Thủ Triết hỏi thăm không ngừng.

"Nhị ca, Bách Vị Hiên này thật sự là mấy tửu lâu tốt nhất ở Trường Ninh vệ?" Vương Thủ Triết ăn thức ăn của Bách Vị Hiên, chợt cảm thấy hương vị bình thường, chỉ thắng ở chất lượng nấu ăn mà thôi.

Đương nhiên, trình độ gia phả vẫn vượt qua đầu bếp của Vương thị gia tộc, chính là ở phương diện hương vị vẫn có chênh lệch khá lớn với Địa Cầu.

"Tứ đệ, bữa cơm này ăn 32 đại đồng 73 góc…" Vương Thủ Nghĩa mặt tối sầm, kêu oan không ngớt, "Đây đều là tiền riêng

mà ngu huynh vất vả tích góp được, thức ăn ngon lành như thế, đệ vậy mà còn không vừa lòng?”

Vương Thủ Triết sờ sờ cằm, cảm giác chênh lệch đoán rằng là nồi của natri glutamic, vị tinh và gà tràn ngập ở mỗi góc trong thực vật giới ở kiếp trước, đã sớm khiến giá trị linh hồn trong trí nhớ của hắn được đề thăng rất cao.

Nếu như có thể làm ra vị tinh, có phải cũng có thể biến thành một sản nghiệp không?

…

Chương 22: Tử Tinh Linh Phong tổ ong!

…

Nhưng mà ý niệm này cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, bởi vì Vương Thủ Triết chỉ biết là natri glutamic từ trong hải sản, nhưng hàm lượng natri gluta trong hải sản rất thấp, khó có thể tiến hành hoạt động công nghiệp hóa.

Công nghệ hiện đại đều là chiết xuất từ các loại vật phẩm như đậu nành, sau khi lên men cùng với vi sinh vật sẽ chiết xuất ra natri glutamic.

Nhưng công nghệ tinh luyện và nguyên lý tinh luyện của Vương Thủ Triết đối với natri glutamilim cơ hồ một chữ cũng không biết, khiến hắn có thể nghiên cứu thành công ở năm tháng khỉ không biết là gì. Bởi vậy, suy nghĩ phát tài này cũng chỉ có thể tạm thời bỏ xuống, bắt tay vào công việc cải tiến sản nghiệp của gia tộc ưu hóa trước tiên sẽ ổn thỏa hơn một chút.

“Nhị ca, nguyên lý ngươi đã hiểu, hy vọng ngươi tranh thủ thời gian thí nghiệm và cải tiến, tuyệt đối đừng cô phụ đại đội bắt cá của Lục thúc vất vả bắt sống cá. Đương nhiên, cũng phải đảm bảo cơ mật của Vương thị chúng ta, tin tưởng điểm này làm sao ngươi hiểu rõ hơn ta.”

Sau khi Vương Thủ Triết dặn dò vài câu, liền suất lĩnh gia tướng cáo từ.

Mà sau khi Vương Thủ Nghĩa có được “truyền thừa”, cũng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn. Ngay cả đưa cũng lười đưa tiễn Vương Thủ Triết, liền không kịp chờ đợi đi thử. Một khi thành công, sản nghiệp truyền thống của hồ sơ cá này có thể phát huy ra ưu thế.

Cửa thành phía đông của Trường Ninh vệ.

Sau khi ra khỏi thành, chính là một quan đạo rộng rãi thẳng tắp.

Vương Thủ Triết mang theo hai gia tướng, trực tiếp giục ngựa lao nhanh, vừa đi vừa dừng không tới nửa canh giờ đã tới bến Trường Ninh của An Giang.

Bến đò Trường Ninh là bến quan, thực tế khống chế ở trong tay quan phủ Trường Ninh vệ, xúc tu ba thế gia trấn Bình An duỗi đến nơi này cũng im bặt mà dừng, thuộc về ranh giới rõ ràng.

Một gia tướng của Vương thị đã sớm chờ ở đây, vừa thấy đám người Vương Thủ Triết liền tiến lên đón: "Vương Vũ Tham gặp gia chủ."

"Miễn lễ, đại nương và ngũ muội tới rồi sao?" Ngay trong đêm Vương Thủ Triết rời khỏi gia tộc, đã để lại một bức thư cho Công Tôn Huệ, để nàng dựa vào kế hoạch trong thư mà hành động.

"Khởi bẩm gia chủ." Vương Vũ cung kính nói, "Xe ngựa của Diêm đại cô nương và Ngũ tiểu thư đã chờ ở phía trước."

Dưới sự chỉ dẫn của Vương Vũ, Vương Thủ Triết nhanh chóng hội hợp với đám người Công Tôn Huệ. Sau khi lên xe ngựa, Công Tôn Huệ rót cho Vương Thủ Triết một chén trà, hai đầu lông mày có chút lo lắng: "Triết Nhi, chuyện ngươi viết trong thư, có nghiêm trọng như vậy không?"

"Chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng." Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà định thần, nhíu mày nói: "Sản nghiệp của hãng buôn Tiền thị trải rộng khắp Lũng Tả, nhưng bọn họ lại không có cảm giác gì đối với việc này. Có thể thấy được ít nhất trong phạm vi Lũng Tả quận, thế lực lớn còn chưa phát ra báo động trước đối với tai họa này."

"Sao có thể như thế?" Công Tôn Huệ sắc mặt trắng bệch thất thanh nói: "Toàn bộ hào môn thế gia ở Lũng Tả quận như vậy, lại không hề phát hiện? Cứ như vậy, chẳng lẽ có rất nhiều bình dân muốn gặp họa?"

"Đại nương quá lo lắng rồi, trời sắp sụp xuống, làm sao cũng sẽ có người cao đi lên. Việc mà Vương thị nho nhỏ chúng ta có thể làm chính là xuôi theo dòng, làm thế nào để sống sót và lớn mạnh mới là chính đạo." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Có điều đại nương nói rất có lý, Lũng Tả quận rộng lớn như vậy, không thể là người đầu tiên chúng ta cảm thấy là trùng tai. Có lẽ phần lớn mọi người sẽ sơ sẩy, nhưng chắc chắn sẽ có một số gia tộc phát hiện ra kỳ quặc, âm thầm chuẩn bị trước.

Hoặc là đã có người cảnh cáo, nhưng tin tức còn chưa truyền đến Trường Ninh chúng ta.”

Nhân tính đều là chung đấy.

Sau khi Vương Thủ Triết phát hiện việc này, lập tức nghiêm ngặt giữ bí mật mà chuẩn bị nhân cơ hội vớt một khoản, những gia tộc may mắn hoặc dựa vào bản lĩnh phát hiện chuyện này hơn phân nửa cũng nghĩ như vậy.

Huống chi, Vương Thủ Triết phát hiện việc này đã rất muộn, chỉ kịp thuận thế cục một phen. Cho dù có tuyên bố ra ngoài cũng chỉ là bùng nổ loạn cục sớm hơn một chút mà thôi, căn bản vô bổ với đại cục.

“Triết nhi, ngươi nói đúng, tiểu môn tiểu hộ của chúng ta bây giờ có thể chiếu cố tốt bản thân đã là không tệ rồi.” Công Tôn Huệ cũng thoải mái nói: “Quan phủ Đại Càn và Tử Phủ Học Cung, còn có những gia tộc quyền thế, vào thời khắc mấu chốt nhất chắc chắn sẽ ra tay cứu tế. Triết nhi, trước mắt ngươi có thể nghĩ đến cứu trợ Công Tôn gia, đại nương thay Sơn Dương Công Tôn thị cảm tạ ngươi trước.”

“Đại nương nói gì vậy, Công Tôn thị và Vương thị chúng ta đời đời thông hôn, đã sớm hòa hợp huyết mạch, nên giúp đỡ lẫn nhau.” Vương Thủ Triết cười nói: “Vừa hay, ta cũng rất lâu không đi thăm ngoại tổ phụ, thỉnh an lão nhân gia ngài ấy.”

Theo Vương Thủ Triết biết, Công Tôn thị và Vương thị thông hôn thật đúng là rất sâu. Mượn đại tộc trưởng đương đại của Công Tôn thị Công Tôn Mặc mà nói, tổ mẫu của hắn chính là đến từ đích nữ đời thứ tư của Vương thị —— Vương Linh Điệp, đại nương Công Tôn Huệ còn phải gọi nàng một tiếng Tằng tổ mẫu đấy.

Mà lúc dòng chính Vương thị ở đời thứ tư cũng cưới đích nữ Công Tôn thị, đó là tổ mẫu của Vương Thủ Triết.

Bởi vậy có thể thấy được, quan hệ giữa Công Tôn thị và Vương thị có thân cận như thế nào.

Vừa nói đến ba chữ ngoại tổ phụ, Công Tôn Huệ hơi sững sờ, sau đó lập tức có chút mừng rỡ, cảm khái nói: “Minh nhi ngươi thật sự trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi.”

Công Tôn Ưởng tuy không phải mẹ đẻ của Vương Thủ Triết, lại là mẹ cả của hắn, phụ thân Công Tôn Mặc của nàng tất nhiên chính là ngoại tổ phụ của Vương Thủ Triết. Chẳng qua tiền thân của Vương Thủ Triết từ nhỏ đã tương đối quái gở, từ nhỏ đến lớn đi bái phỏng Công Tôn Mặc đều tương đối lạnh lùng, không thân thiết với nhau lắm.

Mà đối với Công Tôn Diễm mà nói, sau khi tục huyền gả cho Vương Định Nhạc chỉ sinh hạ một vị đích nữ cũng không sinh hạ đích tử, bởi vậy toàn bộ tâm thần cũng đều đặt ở trên người con trai trưởng Vương Thủ Triết.

Luật pháp Đại Càn quốc cùng với quy tắc tất cả Huyền Vũ thế gia cùng tuân thủ chính là như thế. Giữa mẹ cả và con trai trưởng mặc kệ có phải thân sinh hay không, đó đều là quan hệ mẫu tử nghiêm chỉnh.

Ngay lúc Công Tôn Huệ nói chuyện phiếm, ngũ muội Vương Lạc Tĩnh vẫn ngoan ngoãn ngồi, cho dù nghe rất nhàm chán, cũng chỉ chớp mắt không dám nói nhiều.

“Lạc Tĩnh, Tứ ca ca mang cho muội một món quà, muội xem có thích hay không?” Vương Thủ Triết lấy ra một cái bọc đưa lên.

Vương Lạc Tĩnh mở ra xem, lại thấy là một tổ ong, nàng lập tức kinh ngạc mừng rỡ che miệng lại, ô ô nói: “Cái này, tổ ong này toàn thân như quả cầu, miệng hiện ra sáu sừng, màu sắc hơi có vẻ tinh ngọc hóa, chẳng lẽ là tổ ong Tử Tinh Phong trong truyền thuyết? Tạ ơn Tứ ca ca, quá tốt rồi.”

Chờ một chút, Tử Tinh Linh Phong là cái quỷ gì?

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: “Lạc Tĩnh, ngươi học nghệ không tinh, đây rõ ràng là tổ ong Hổ Đầu Linh Phong.”

Vương Lạc Tĩnh hơi sững sờ, cắn ngón tay ngọc nói: “Ta biết rồi, Tứ ca ca ngươi lại kiểm tra ta. Trên trùng kinh ghi lại, Hổ Đầu Linh Phong và Tử Tinh Linh Phong khi ở Nhất giai thể lớn lên tương đối giống nhau, khác biệt rất nhỏ chính là hình thể của Tử Tinh Linh Phong càng thêm thon dài một chút. Nhưng tổ ong của chúng nó khác biệt khá lớn, Hổ Đầu Linh Phong tổ ong bình thường tương đối bằng phẳng, tổ ong hơi thô ráp. Mà tổ Tử Tinh Linh Phong bình thường thì tròn trịa,

tổ chim hóa thành tinh ngọc. Đây là một tổ Tử Tinh Linh Phong còn ở cấp độ Nhất giai, chỉ là hơi có tinh ngọc hóa. Nếu như chúng nó tấn thăng đến Nhị giai thể, tổ ong sẽ lớn hơn cái này không chỉ gấp mười lần, thông cảm dần hiện ra hình dạng Tử Tinh Ngọc."

Trong lúc nói chuyện, Vương Lạc Tĩnh lại cẩn thận từng li từng tí mà ngã vào mấy cái kén, lập tức trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đau lòng: "Người ngắt tổ ong thật sự là ngu ngốc, rất nhiều con nhộng hóa ấu trùng đều chết hết, ô ô, đây thật sự là Tử Tinh Linh Phong, còn sống chỉ hơn mười con nhộng phong, thật đáng tiếc!"

"Thật sự là Tử Tinh Linh Phong?" Sắc mặt Vương Thủ Triết cũng trở nên có chút cổ quái, "Ta đây có tính là nhặt nhạnh hay không?" Trước đây hắn thân là thiếu tộc trưởng, đương nhiên phải học được rất nhiều tri thức, tổng thể Hổ Đầu Linh Phong trong Linh Phong tương đối phổ biến, coi như hắn nghe quen tai.

Nhưng Tử Tinh Linh Phong lại không biết nhiều lắm, chỉ biết đây là một loại linh phong quý hiếm có thể phát triển đến nhị giai.

Công Tôn Huệ ở bên cạnh nghe vậy cũng không ngừng ghé mắt nhìn, che miệng nói: "Triết nhi, đây không phải là do con mua về của Hổ Đầu Linh Phong tổ đó chứ? Đã tốn bao nhiêu càn kim?"

"Ta chỉ là tùy tiện dạo chơi chợ, phát hiện tổ ong này, vừa nghĩ tới Ngũ muội muội có tiềm chất Linh Trùng sư, liền mua về cho nàng chơi đùa…" Vương Thủ Triết bật cười nói, "Khậm rãi một hồi thì mười càn kim, xem ra là tán tu kia cũng đánh mắt với ta rồi, ha ha."

"Đâu chỉ là liếc mắt, các ngươi đúng là mù rồi." Công Tôn Diễm cũng cười trêu chọc, "Tử Tinh Linh Phong trong nhị giai linh phong, một khi chính thức thành thục sản xuất Tử Tinh Linh mật, có công hiệu cố bản bồi nguyên dưỡng dung nhan, là nguyên vật liệu chủ yếu trong nhiều loại nhị giai linh đan. Nếu có thể sản xuất ra 【Tử Tinh Phong Vương Mật】 thì nó chính là tiêu chuẩn linh tài tam giai, là một trong những linh tài chủ yếu của linh đan tam giai Khải Linh đan."

“Hít!” Vương Thủ Triết hít một hơi lạnh: “Khải Linh đan, đó không phải là linh đan có thể cải thiện tư chất Huyền Vũ trong truyền thuyết sao?”

…

Chương 23: Công Tôn thị “Thiếu tộc trưởng”

…

Nghe nói Khai Linh đan có thể cải thiện tư chất, nghe nói là đan dược được một vị Đan Đạo Đại Tông Sư chuyên môn nghiên cứu phát minh để cải thiện tư chất tu luyện của nhân loại.

Vị Đan Đạo Đại Tông Sư kia hao phí tâm huyết nghiên cứu ra Khải Linh Đan, nhưng kết quả vẫn tương đối thất vọng, bởi vì Khải Linh Đan chỉ nhằm vào Huyền Vũ hạ phẩm giả có chút tăng lên.

Hơn nữa cũng chỉ có thể cải thiện một chút tư chất Huyền Vũ, cũng không phải hết sức rõ ràng.

Nhưng cho dù như vậy, Khải Linh đan đối với cửu phẩm mạt lưu thế gia như Bình An Vương thị mà nói, đã là “Đan dược Thần cấp” phi thường cao giai.

Nhất là đối với cấp độ hạ giáp Huyền Vũ tư chất hạ phẩm như Vương Thủ Triết mà nói, vậy càng là tính thực dụng cực mạnh. Đều nói hắn là thiên tài thiếu niên, so với Lung Yên lão tổ năm đó cũng chỉ kém nửa bậc, chịu tải tương lai của gia tộc.

Nhưng bản thân Vương Thủ Triết vô cùng rõ ràng, tư chất của hắn đặt trong phạm vi Trường Ninh vệ, đã xem như không tệ, tương lai có hi vọng trùng kích Linh Đài cảnh. Nhưng nếu phóng mắt nhìn toàn bộ Lũng Tả quận, căn bản không đáng nhắc tới, điều kiện tổng hợp chỉ là vừa vặn thỏa mãn nhu cầu chiêu sinh của Tử Phủ Học Cung, người ta có thu hay không còn phải xem khảo thí tiếp sau.

Cũng may Vương Thủ Triết cho dù là trong nhóm Giáp đẳng hạ phẩm, cũng coi như là tồn tại xuất sắc, cách tư chất trung phẩm chỉ kém một chút mà thôi. Nếu như có cơ hội dùng 【Khải Linh đan】 mà nói, không chừng có thể tiến thêm một bước, chen thân vào hàng ngũ tư chất trung phẩm, vậy thì hoàn toàn khác.

Lung Yên lão tổ Vương Lung Yên chính là tư chất trung phẩm nghiêm chỉnh.

Trong miệng mấy chục vạn người của Trường Ninh vệ, xác suất xuất hiện tư chất trung phẩm là rất thấp. Một khi xuất hiện, ngay cả Tử Phủ Học Cung cũng sẽ tích cực tranh thủ, vừa vào Học Cung sẽ trọng điểm bồi dưỡng.

Chỉ có điều Khải Linh đan thuộc về tam giai linh đan, hơn nữa sản lượng vô cùng thưa thớt. Cho dù khi Trụ Hiên lão tổ còn tại thế, cũng chưa chắc có thể lấy được Khải Linh đan.

Mắt thấy ánh mắt Vương Thủ Triết âm tình bất định, Vương Lạc Tĩnh ở một bên nhu thuận nói: "Tứ ca ca, muội nhất định sẽ cố gắng thật tốt, tranh thủ lấy được Khải Linh đan cho huynh."

"Lạc Tĩnh à, ngươi không nên nuông chiều Tứ ca ca của ngươi." Công Tôn Huệ cười sờ sờ đầu nàng: "Con Tử Tinh Linh Phong này có thể sống thì cứ kiếm sống, nếu không sống được cũng không có quá nhiều quan hệ. Bồi dưỡng một ít kén trùng Tử Tinh Linh Phong ra bầy ong, cũng không phải là chuyện dễ dàng, thất bại coi như tích góp kinh nghiệm, tuyệt đối đừng tạo cho mình áp lực quá lớn."

"Đại nương nói đúng." Vương Thủ Triết cũng vội vàng nói: "Lạc Tĩnh à, tổ ong này vốn là ta mua cho con chơi đùa, phế bỏ cũng không sao, kinh nghiệm Linh Trùng sư tích góp vốn không phải chuyện một sớm một chiều."

Vương Lạc Tĩnh mới mười hai tuổi, đặt ở địa cầu còn là học sinh tiểu học năm sáu, sau này Vương Thủ Triết không muốn tạo cho nàng áp lực quá lớn.

"Ngũ thẩm thẩm, Tứ ca ca, ta biết rồi." Vương Lạc Tĩnh ngoan ngoãn lên tiếng, sau đó cầm tổ ong Tử Tinh Linh Phong kia, ở một bên chậm rãi suy nghĩ, ánh mắt của nàng cực kỳ chuyên chú mà si mê, giống như lấy được món đồ chơi yêu thích nhất.

Lúc này Vương Thủ Triết mới nhớ tới, ngũ muội muội này của mình hình như không giống người bình thường lắm, trời sinh vô cùng si mê côn trùng. Ngay cả ca ca ruột Vương Thủ Nặc của nàng cũng từng nói, Lạc Tĩnh năm hai ba tuổi ngồi xổm trong sân xem kiến cũng có thể xem mấy ngày mấy đêm.

Thôi thôi, đành để nàng tự mày mò đi.

Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ cũng đều rất thức thời ngậm miệng, cố gắng không đi quấy rầy nàng.

Xe ngựa một đường đi theo quan đạo, cũng không xóc nảy, nhất là sau khi tiến vào Sơn Dương trấn, càng là một mảnh đường bằng phẳng.

Sơn Dương Công Tôn thị ở trên một địa bàn này, kinh doanh đã vượt qua hai trăm năm, đã sớm thâm căn cố đế. Bởi vì bọn họ có được một ít sản nghiệp đặc thù, yêu cầu tương đối cao đối với đường xá, bởi vậy hàng năm tiêu phí vào trên đường rất nhiều tiền.

Xe ngựa đi trên mặt đường bằng phẳng cứng rắn, vén màn xe ngựa lên có thể nhìn thấy, xa xa có dãy núi lưng cao nhô lên rõ ràng có thể thấy được.

Đó là mạch còn sót lại của Lục Bình Sơn, sau khi đi vòng qua bên ngoài Bình An trấn, đâm xuyên qua An Giang, tạo thành một đoạn mạch máu núi lớn cuối cùng.

Chỉ là đoạn dư mạch này như lưng Cự Long ù ù dựng lên, so với địa thế khác của Lục Bình sơn dư mạch ngược lại càng thêm hiểm trở dốc đứng, bởi vậy được gọi là Long Tích sơn.

Phía Tây Bắc Long Tích Sơn, được gọi là Sơn Âm, mà phía Đông Nam của nó được gọi là Sơn Dương.

Sơn Dương là lấy Công Tôn thị xưng hùng, mà Sơn Âm thì Liễu thị độc bá một phương.

Sở dĩ đám người Vương Thủ Triết thông qua bến đò Trường Ninh, từ quan đạo Giang Bắc tiến vào phạm vi Sơn Dương. Đó là đặc biệt cố ý tránh đi vùng nước kia của khe núi, bởi vì đó là địa bàn thủy vực của một đại thế gia Triệu thị khác ở Bình An trấn.

Sau khi đến địa bàn Sơn Dương không đến nửa canh giờ, liền nghe thấy một hồi tiếng vó ngựa vang lên, mấy tên kỵ sĩ thuận theo đại đạo nhanh chóng tiến lên đón.

Trong đó có một kỵ sĩ, chính là một trong những gia tướng của Vương thị - Vương An. Vương An là sứ giả được phái đi trước đến Sơn Dương Công Tôn thị thông báo hành trình.

Phía trước xe ngựa của Vương Thủ Triết, hai vị gia tướng Vương Võ và Vương Dũng giục ngựa đi về phía trước, cách kỵ sĩ đối phương với xe ngựa một khoảng cách nhất định.

Đây là trách nhiệm hộ vệ của gia tướng, cho dù một nhóm kỵ sĩ của đối phương có người một nhà.

"Vương Dũng, nhanh chóng bẩm báo gia chủ." Đám kỵ sĩ Vương An ngừng lại, từng người từng người xuống ngựa, hắn lớn tiếng nói: "Công Tôn thị thiếu tộc trưởng đích thân đến đón gia chủ và Công Tôn đại cô nương."

Giọng nói rất lớn, trong xe ngựa của Vương Thủ Triết cũng nghe thấy.

"Là ca ca." Công Tôn Huệ vẫn luôn rất đoan trang hiền thục, bỗng dưng lộ ra vẻ vui mừng như tiểu cô nương. Có điều nàng vừa nghĩ đến trên xe ngựa còn có hai tiểu bối Vương Thủ Triết và Vương Lạc Tĩnh, liền vội vàng bày ra phong phạm trưởng bối, nghiêm mặt nói: "Manh nhi, Lạc Tĩnh. Dựa theo lễ tiết, chúng ta xuống xe gặp mặt đại cữu đi."

Vương Thủ Triết vẫn cực kỳ hiếm khi nhìn thấy tư thái của con gái nhỏ như đại nương, không khỏi mỉm cười trong lòng, lúc này hắn mới ý thức được tuy bình thường đại nương đoan trang nghiêm túc, nhưng khi nàng tái giá gả cho Vương Định Nhạc mới mười chín tuổi, lúc hai mươi hai tuổi sinh được Lạc Y muội muội cho đến nay mới tám năm, bởi vậy nàng mới ba mươi tuổi.

Nếu đặt ở thành phố lớn trên trái đất phía bắc rộng lớn, nữ nhân ba mươi tuổi chưa kết hôn nhiều lắm, hơn nữa bình thường đều tự xưng là nữ hài.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Hai người theo Công Tôn Diễm xuống xe, mà lúc này thiếu tộc trưởng Công Tôn thị cũng suất lĩnh hai gia tướng ra đón.

Công Tôn Ưởng, trưởng tử trước mặt Công Tôn thị. Mặt hắn trắng không râu, tướng mạo có chút oai hùng, một thân trang phục càng thêm tuấn lãng cao ngất, nhưng Vương Thủ Triết lại biết vị thiếu tộc trưởng "Đại thúc" này đã ba mươi tám tuổi, tu vi càng đạt đến Luyện Khí cảnh tầng tám đỉnh phong.

“Tiểu muội.” Công Tôn Huệ bước nhanh tiến lên, cười ha hả nói: “Ngươi thật vất vả mới về nhà mẹ đẻ một chuyến, cũng không sớm thông báo cho đại ca, đại ca đi Sơn Dương đón ngươi.”

Công Tôn Ưởng là người nhỏ nhất trong số các huynh đệ tỷ muội, nên ở nhà là người được sủng ái nhất, Công Tôn Huệ cũng vô cùng yêu thương tiểu muội Công Tôn Huệ này.

“Ca ca.” Công Tôn Huệ thu liễm thi lễ, dáng vẻ đoan trang nói: “Tiểu muội trở về thăm cha và ca ca là bổn phận nên làm phiền ca ca đích thân tới đón? Triết nhi, còn không mau gặp qua đại cữu.”

Nàng thầm nháy mắt với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết hiểu ý, lập tức chắp tay hành lễ nói: “Thủ Triết gặp qua đại cữu.”

Công Tôn Huệ trừng mắt, sau khi nhìn Vương Thủ Triết một lúc lâu, mới nghẹn ra một câu: “Thủ Triết đã trưởng thành không ít, quả nhiên là tài năng oai hùng, hơn cả cha ngươi.”

Mặc dù hắn là đại ca của Công Tôn Ưởng, nhưng ấn tượng của hắn ta đối với phụ thân của Vương Thủ Triết cũng không tốt, thậm chí còn hơi căm thù.

Nguyên nhân gây ra đương nhiên là hắn yêu thương tiểu muội, vậy mà đi tái giá cho một lão nam nhân so với hắn tuổi còn lớn hơn, để cho hắn phi thường khó chịu.

Sau đó, lại bởi vì tính cách bất hòa từng có vài lần hiềm khích với Vương Định Nhạc, dứt khoát không tới cửa Vương thị.

Lần này Vương Định Nhạc chết, hắn thân là thê huynh cũng không có tới cửa, mà là phái trưởng lão gia tộc cùng mấy vị tộc nhân trực hệ đi hỗ trợ.

Nghe được lời này, mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại. Mặc dù hắn là người xuyên việt, nhưng trí nhớ của tiền thân đã hòa làm một thể với hắn, hắn cũng là Vương Thủ Triết.

Lời nói của Công Tôn Ưởng không đúng như thế, há có thể để cho hắn không chút phản ứng nào?

“Ca ca, ngươi đừng có nói năng bậy bạ.” Công Tôn Diễm tức giận, tức giận nói: “Xin lỗi! Nếu không, ta lập tức trở về

Vương thị.”

“Ách! Được rồi, là ca ca sai rồi.”

Công Tôn Huệ vội vàng cười gượng xin lỗi, sau đó chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Đại cữu cũng xin lỗi ngươi, hi vọng ngươi đừng trách móc. Ta và phụ thân ngươi chẳng qua là không hợp với tính cách, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, bất luận là thiên phú hay thành tựu của phụ thân ngươi đều vượt xa ta.”

Lời này của hắn không có gì sai, Vương Định Nhạc khi bốn mươi tuổi đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong, có tư cách nhìn trộm Linh Đài cảnh.

Mà Công Tôn Ưởng muốn đạt tới loại cấp bậc đó, còn có chậm rãi chịu đựng nữa.

Cho dù Công Tôn Huệ đã ba mươi tám tuổi, nhưng thiếu tộc trưởng rốt cuộc chỉ là thiếu tộc trưởng, vui giận đều chảy ra ngoài.

Nhưng tính cách này ngược lại thẳng thắn, không phải người khó đối phó. Đây là đánh giá ngầm của Vương Thủ Triết đối với Công Tôn Huệ…

Chương 24: Con theo mẫu thân!

…

Chẳng qua loại đánh giá này, Vương Thủ Triết cũng sẽ không tùy ý biểu lộ mặt ngoài. Hắn lăn lộn trong địa cầu, nhân tình tuy không tính là luyện thành nhưng cũng coi như vượt qua kiểm tra.

"Đại cữu nói quá lời." Vương Thủ Triết không kiêu ngạo không kiêu ngạo nói: "Người ở chung với người khác thì phải xem duyên phận, đại nương đối đãi với ta thân như mình, ân tái tạo. Luôn nói đại cữu nói hai câu chê cười, dù là đánh ta mắng ta, Thủ Triết cũng sẽ không oán hận chút nào."

Lời này nói ra cũng là giấu kim trong bông, ý của Công Tôn Ưởng là, ta kính trọng ngươi là bởi vì đại nương đối tốt với ta. Nếu không chỉ dựa vào bản thân Công Tôn Ưởng ngươi, e rằng còn không sinh nổi ta kính trọng.

"Vâng vâng vâng. Tiểu muội này của ta, từ nhỏ đã thông minh hiền lành, tâm địa thiện lương." Công Tôn Huệ gật đầu không thôi, thuận miệng tán dương Công Tôn Huệ.

Vương Thủ Triết lập tức không còn gì để nói, khó trách lão tộc trưởng Công Tôn đã một đống tuổi rồi mà vẫn không thoái vị, hóa ra vị thiếu tộc trưởng này thật đúng là "ăn đá" không đủ. Khó trách, hắn sẽ cùng mình "Vong phụ" Vương Định Nhạc, nhìn nhau không vừa mắt.

Công Tôn Ưởng ở một bên nghe thấy liền đỡ trán, hai má nóng lên xấu hổ. Đại ca nhà mình các phương diện đều rất tốt, chỉ là khuyết thiếu rèn luyện tình thương không đủ. Thì ra nàng không đủ thiện lương, nên xa lánh con trai trưởng không phải con ruột rồi? Vậy nàng thành người độc ác gì chứ…

Nàng vội vàng bồi thêm một câu: "Tranh nhi là con trai trưởng của ta, ta chiếu cố nuôi dưỡng hắn là bổn phận nên có. Đúng rồi ca ca, sức khỏe phụ thân có khỏe không?"

Cùng lúc đó, Công Tôn Huệ cảm khái không thôi, trước kia còn không cảm thấy gì, nhưng theo biểu hiện sau khi Triết nhi bước lên vị trí tộc trưởng.

Lại nhìn đại ca nhà mình, luôn cảm thấy chênh lệch có chút lớn. Trong lúc mơ hồ, nàng bắt đầu lo lắng thay cho Công Tôn thị. Ca ca nhà mình, thật sự là ăn không uống không hết ba mươi tám năm.

"Sức khỏe phụ thân cũng không tệ." Công Tôn Tu cũng biết nói lỡ, gượng cười hai tiếng sau đó nghiêm mặt nói, "Chính là gần đây tâm tình không tốt, cơm nước không tốt, một mực tâm tâm niệm niệm tiểu muội. Cái này không, vừa nghe được ngươi về nhà mẹ đẻ nhìn, liền lập tức thúc giục ta tới đón ngươi."

"Đại nương, bên ngoài gió lớn, trước tiên về xe ngựa nắm chặt xe ngựa chạy đi cho thỏa đáng." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Chắc hẳn ngoại tổ phụ đã chờ sốt ruột, ta cùng với đại cữu cưỡi ngựa đi."

Lúc trước Vương Thủ Triết cưỡi tuấn mã màu đen, vẫn do gia tướng dắt đi, bây giờ lại phát huy tác dụng.

"Ừm, Triết nhi và đại cữu hảo hảo nói chuyện." Công Tôn Huệ thầm nháy mắt, dứt lời liền dắt Vương Lạc Tĩnh trở về xe ngựa.

Đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu rõ ý của Công Tôn Diễm, bây giờ Vương thị suy yếu, cơ bản đều dựa vào sự uy hiếp chống đỡ của một mình Lung Yên lão tổ. Nếu có thể mượn việc này gia tăng quan hệ với Công Tôn thị, sẽ vô cùng có lợi đối với Vương thị.

Bởi vậy Vương Thủ Triết cưỡi tuấn mã màu đen đi phía trước đội ngũ với Công Tôn Huệ, nói chuyện phiếm câu được câu không. Thái độ của hắn đối với Công Tôn Huệ cũng là căn cứ vào sự khách khí trên mặt Công Tôn Huệ, sẽ không lấy lòng Công Tôn thị không nguyên tắc không giới hạn.

Bất kỳ thế giới nào, thông gia cũng tốt, minh hữu cũng được, đều là xây dựng trên cơ sở lợi ích cộng đồng cùng thực lực ngang nhau. Cường giả càng sẽ không bởi vì ngươi khúm núm, nịnh nọt lấy lòng mà đối với ngươi hơn phân nửa tôn trọng.

Ngược lại Công Tôn Diễm nhìn Vương Thủ Triết, phát hiện "Cháu ngoại trai lớn tiện nghi" này bất luận là nói năng hay

khí độ đều vượt xa bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa tu vi còn trẻ sắp đạt tới Luyện Khí cảnh cao giai, tiềm lực tương lai không thể hạn lượng.

Trẻ tuổi tuấn kiệt như thế, lật khắp toàn bộ Sơn Dương Công Tôn thị, vậy mà tìm không ra người có thể so sánh.

Đặc biệt là con trai Công Tôn Diễm của mình, Công Tôn Diễm nhỏ hơn Vương Thủ Triết một tuổi, bình thường nhìn xem tiểu tử kia ngược lại cũng cảm thấy không tệ. Nhưng nếu so sánh một chút, Công Tôn Diễm lập tức có chút tức ngực, sau khi tức giận không khỏi vô thức thân cận với Vương Thủ Triết thêm vài phần: "Thủ Triết à, ngươi khó được đến Sơn Dương một lần. Lần này chỉ ở thêm vài ngày, ta bảo biểu đệ Tiểu Diễm ngươi cùng ngươi lên núi săn bắn."

"Đa tạ ý tốt của đại cữu." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Chỉ là trong tộc bận rộn công việc, Thủ Triết Thao làm tộc trưởng, sau khi bái kiến ngoại tổ phụ liền phải rời đi trước."

Công Tôn Ưởng nghe vậy thì trong lòng càng trì trệ, càng thêm buồn bực. Đúng rồi, cháu ngoại trai này mới mười tám tuổi đã lên làm tộc trưởng. Hắn đã ba mươi tám rồi, vẫn chỉ là thiếu tộc trưởng. Hơn nữa đến bây giờ, lão tộc trưởng cũng không có ý muốn thoái vị.

Một đường trở về, trong lòng Công Tôn Huệ buồn bực, cũng không nói được mấy câu.

Chủ trạch của Sơn Dương Công Tôn thị xây dựa vào Long Tích sơn, địa thế dốc đứng dễ thủ khó công, ngoài chủ trạch lại có tường vây tháp tên cứng rắn cao ngất, lộ ra khí thế vô cùng nghiêm ngặt.

Lần này Vương Thủ Triết dùng thân phận Công Tôn Mính Tử đi theo tới, thực sự không phải là lấy thân phận tộc trưởng đến hai nhà giao thiệp, bởi vậy, chỉ là sau khi lễ nghi đơn giản giao hòa, liền được mời vào chính sảnh tiền đường.

Trong chính sảnh tiền đường, đương đại tộc trưởng Công Tôn Mặc của Công Tôn thị và chính thê Công Tôn Trần thị ngồi ngay ngắn chủ vị, bọn họ đều ăn mặc chỉnh tề, biểu hiện ra sự coi trọng đối với đám người Công Tôn Huệ và Vương Thủ Triết.

“Bất hiếu nữ bái kiến phụ thân, mẫu thân.” Công Tôn Diễm tiến lên bái kiến, nước mắt lăn dài trên má.

“Kính Nhi.” Công Tôn Trần thị tiến lên đỡ nữ nhi dậy, kích động nhìn xuống dưới, “Đứa nhỏ này, đã ba năm không trở về nhà mẹ đẻ, ở Vương gia có khỏe không?”

“Mẫu thân, Vương gia đối xử với nữ nhi vô cùng tốt, chỉ là, chỉ là Định Nhạc hắn…” Vừa nói đến việc này, Công Tôn Huệ lại rơi lệ không thôi, có chút thương tâm.

“Ai ~ tiểu tử thúi Định Nhạc kia thật không nên đi mạo hiểm lung tung a, không thể bảo vệ ngươi sống một cách tốt sao?” Trần thị trên mặt vừa ảo não vừa thương tâm: “Thật sự là khổ cho hài tử nhà chúng ta.”

“Được rồi, lão già nhà ngươi đừng có chế giễu bậy bạ.” Công Tôn Mặc vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói: “Ta là Huyền Vũ giả, vốn nên dũng cảm tinh tiến. Định Nhạc thân là tộc trưởng, tất nhiên có lý do không đi không được, hắn chẳng qua là xui xẻo mà thôi.”

“Ta không hiểu? Còn không phải đều trách lão già hẹm hẹm này của ngươi.” Công Tôn Trần thị hơi kích động thầm oán: “Nói cái gì mà tiểu tử Vương Định Nhạc kia thiên phú tài tình đều xuất chúng, tương lai tất thành linh đài, lại nhận nữ nhi bảo bối tái giá cho hắn! Ngươi…”

Nói đến chỗ này, hình như bà ta mới nhớ tới Vương Thủ Triết còn đang ở hiện trường, lập tức ngừng nói, lộ ra một nụ cười hòa ái hiền lành với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, ngoại tổ mẫu chỉ là đau lòng định Nhạc đã qua đời, cảm xúc có chút kích động. A nha, đứa nhỏ này, ba năm không thấy vậy mà lớn lên anh tuấn tuấn khí như thế, mau tới nhìn ngoại tổ mẫu một cái.”

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười, bây giờ hắn hiểu câu nói cũ nhi tử theo mẫu thân, tật Công Tôn Huệ nói không giữ mồm quá nửa là theo Trần thị lão thái thái rồi.

Hắn cũng sẽ không so đo với lão thái, lập tức đi lên phía trước chắp tay nói: “Thủ Triết bái kiến ngoại tổ mẫu.”

“Không tệ không tệ, đứa nhỏ này lớn lên thật tuấn tú.” Công Tôn Trần thị lôi kéo Vương Thủ Triết, càng nhìn càng vui

mừng, không khỏi thân thiết nói: “Thủ Triết à, ngươi có đính hôn chưa? Khuê nữ Sơn Dương Công Tôn thị chúng ta ai cũng tuấn tú, có muốn…”

Công Tôn Huệ tối sầm mặt lại, vội vàng tiến lên ngăn cản: “Mẫu thân, Thủ Triết là con trai trưởng của con, không thể thông hôn với đích nữ Công Tôn thị.”

Huyền Vũ thế gia thông hôn lẫn nhau, thông thường cần phải ngược dòng tìm ra đời thứ tư không phải cùng một người, tình huống đặc thù thỉnh thoảng có thể phá lệ.

Công Tôn Huệ là mẹ cả của Vương Thủ Triết, dù không có quan hệ máu mủ nhưng cũng phải tính toán dựa theo truyền thống và quy củ, nhất là dưới tình huống thông hôn đương đại.

“Đích nữ không được, trong trực mạch kia có mấy cô nương…”

Công Tôn Trần thị còn chưa nói xong, Công Tôn Mặc lại không nhịn được rít gào: “Lão thái bà bà ngươi hồ đồ, Thủ Triết là con trai trưởng Vương thị, lại đường đường là tộc trưởng, sao có thể cưới nữ tử trực mạch!”

“Lão già kia ngươi mới hồ đồ, nếu Công Tôn thị không tìm được người thích hợp, vậy thì cưới Trần thị cô nương đi.” Công Tôn Trần thị nói: “Cô nương Đông Cảng Trần thị chúng ta cũng nổi tiếng là tú ngoại tuệ.”

“Mẫu thân, Đông Cảng Trần thị cũng không có cô nương thích hợp với Thủ Triết.” Công Tôn Huệ bất đắc dĩ giải thích, “Thật ra mấy năm trước Lạc Y đã gả cho thiếu tộc trưởng Trần thị, vốn dĩ năm nay sẽ gả đi, nhưng mà Định Nhạc vừa mới qua đời, cần phải giữ đạo hiếu một năm sau mới có thể đại hôn.”

“Nha, là cháu trai của ta Trần Phương Kiệt sao?” Công Tôn Trần thị lập tức mặt mày hớn hở nở nụ cười: “Ta đã gặp đứa bé Phương Kiệt kia, tính cách ổn định, rất có tài hoa, ánh mắt Vương thị vẫn tốt. Chỉ là đáng tiếc cho Thủ Triết… Ta lại suy nghĩ…” bối phận của nàng ta ở Trần thị ngược lại rất lớn.

“Mẫu thân, người đừng suy nghĩ lung tung.” Công Tôn Huệ vội vàng ngăn cản Uyên Ương Phổ của nàng: “Hôn nhân của Thủ Triết đã định, chính là đích nữ của Sơn Âm Liễu thị.”

Sơn âm Liễu thị?

Sắc mặt Trần thị lập tức thay đổi.

…

Chương 25: Sơn Dương Tiểu Linh Chủng!

…

“Sơn âm Liễu thị có cái gì tốt?” Trần thị nói thầm không dứt, “Một đám đều mắt cao hơn đầu, âm mưu quỷ kế không ngừng. Theo ta nói…”

Sơn âm Liễu thị và Sơn Dương Công Tôn thị, chỉ cách nhau một tòa Long Tích sơn, mà tài nguyên trong Long Tích sơn phong phú lại có khoáng sản, hai nhà bình thường va chạm vẫn là khá nhiều, quan hệ tự nhiên không thể nói là hòa hợp.

“Đủ rồi! Lão thái giám này, Vương thị và Liễu thị thông gia, ngươi há có thể nghị luận lung tung?” Công Tôn Mặc rốt cuộc ngồi không yên, vội vàng đứng dậy quát: “Công Tôn Huệ, đỡ mẫu thân ngươi trở về nghỉ ngơi, ta và Thủ Triết còn có chút lời muốn nói.”

Công Tôn Diễm vội vàng đỡ lấy lão thái thái vẫn còn đang nói liên miên, mà Công Tôn Diễm cũng nói: “Tranh nhi, con cùng ngoại tổ phụ hảo hảo trò chuyện một chút, ta trước đi nói chuyện với mẫu thân một lát.”

Mục đích hôm nay của Công Tôn Diễm đã đạt được, lấy thân phận của nàng tham gia cuộc nói chuyện giữa Công Tôn Mặc và Vương Thủ Triết ngược lại không thích hợp, sau đó nàng nắm tay nhỏ của Vương Lạc Tĩnh cùng nhau rời đi.

Sau khi đám người đi rồi, Vương Thủ Triết mới chắp tay hành lễ với Công Tôn Mặc nói: “Thủ Triết bái kiến ngoại tổ phụ.”

“Triết Nhi không cần đa lễ, đến đây, nếm thử linh trà do ngoại tổ phụ ngươi tự tay trồng.” Công Tôn Mặc đã sớm có chuẩn bị đối với sự xuất hiện của Vương Thủ Triết, lập tức sai người dâng linh trà linh quả lên.

Linh trà linh quả ở Huyền Vũ thế gia đều là xa xỉ phẩm, phải dựa vào linh điền mới có thể trồng trọt, mà linh điền lại là tài nguyên mang tính chiến lược quan trọng của mỗi gia tộc. Công Tôn Mặc cũng chỉ là linh trà linh quả vài mẫu, chuyên dùng để chiêu đãi quý khách.

Về phần Bình An Vương thị, trước mắt chỉ còn lại linh điền trồng Bạch Ngọc Linh mễ, cũng không đủ tộc nhân tiêu hao, đương nhiên sẽ không lấy linh trà linh quả để trồng trọt có hiệu quả lợi ích, tương đối kém.

"Đa tạ ngoại tổ phụ." Có Linh trà và linh quả hưởng dụng, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không khách sáo, lúc này sau khi ngồi xuống bắt đầu hưởng dụng.

Trong chén trà được điêu khắc bằng linh ngọc, sắc trà hồng nhuận, mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi, nghe thấy liền khiến người ta vui vẻ thoải mái. Nhấp một ngụm, có chút cay đắng tràn ngập khoang răng, nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, một cảm giác mát mẻ thẳng vào đầu, khiến cho Vương Thủ Triết chợt cảm thấy tinh thần sảng khoái, một chút suy nghĩ tối tăm u ám đã biến mất.

"Trà ngon." Vương Thủ Triết không nhịn được khen một tiếng: "Linh trà này thuần hậu hương thơm, dư vị kéo dài. Hơn nữa có thể trợ giúp tĩnh khí ngưng thần, tẩy đi tạp niệm trong lòng."

"Ha ha, không ngờ Triết nhi cũng là người hiểu trà." Công Tôn Mặc cảm thấy an ủi, chợt cảm thấy minh châu không đánh lén, đắc ý giới thiệu: "Chén trà này tên Sơn Dương Tiểu Linh Chủng, là một loại trà trong lúc trẻ tuổi ta vô tình phát hiện ở sâu trong Long Tích sơn, trải qua mấy chục năm dốc lòng tài bồi, hiện giờ mỗi năm có thể ổn định sản xuất hơn một cân, ngay cả hai vị lão tổ tông trong nhà cũng có chút yêu thích. Như vậy đi, hàng năm ta đều đặn ngươi một lượng."

Nói đến một hai lúc, khóe miệng Công Tôn Mặc không phát giác được giật giật, hiển nhiên có chút đau lòng. Cũng khó trách, loại Linh trà này không thể so với Bạch Ngọc Linh mễ, càng không phải giống với loại trà trên Địa Cầu, có thể trồng lít nha lít nhít.

Thường thường trong một mẫu linh điền, chỉ có thể bồi dưỡng vài cây linh trà, hơn nữa ngày thường tinh canh tỉ mỉ và giữ gìn nhất định không thể thiếu. Các công nghệ như ngắt, vân vê, lên men cũng cực kỳ chú ý.

Bởi vậy, cho dù là chi phí một lượng linh trà phi thường cao.

“Đa tạ ngoại tổ phụ, Triết nhi từ chối thì bất kính rồi.” Vương Thủ Triết biết Công Tôn Mặc có ý nâng đỡ hắn, đương nhiên sẽ không từ chối.

Bây giờ trong Vương thị cũng chỉ có Vương Thủ Triết hắn đáng giá để Công Tôn Mặc đầu tư, giống như lúc trước Công Tôn Mặc gả nữ nhi cho Vương Định Nhạc tái giá vậy. Nếu có một ngày, Vương Thủ Triết có thể thăng cấp đến Linh Đài cảnh, tất nhiên sẽ niệm tình hương hỏa này.

Quan trọng hơn là, phu thê Công Tôn Mặc đều vô cùng yêu thương Công Tôn Huệ. Mà Vương Thủ Triết lại là con trai trưởng của Công Tôn Huệ, có thể nói nàng ta là chỗ dựa trong tương lai của Vương thị, bởi vậy nể mặt nữ nhi, Công Tôn Mặc cũng sẽ nghĩ biện pháp chen ra chút tài nguyên, đi nâng đỡ ngoại tôn Vương Thủ Triết tiện nghi.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều được xây dựng dựa trên tiềm lực không tệ của bản thân Vương Thủ Triết, cộng thêm quan hệ với Công Tôn Huệ và Từ Tử Hiếu.

Nếu Vương Thủ Triết là một con sói mắt trắng không biết trời cao đất rộng, Công Tôn Mặc đương nhiên không thèm để ý. Nếu như Vương thị hoàn toàn suy bại, cùng lắm thì đón nữ nhi và ngoại tôn nữ về Công Tôn thị.

Hai người sau khi hàn huyên một phen, lúc này mới tiến vào chính đề.

Công Tôn Mặc sau khi uống hết một chén trà, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc: “Tranh nhi, sáng nay sau khi nhận được thư ngươi phái người đưa tới, ta vốn còn có một chút nghi ngờ. Sau đó hôn lên nông trang đi thăm dò thực hư, cùng với sau khi trao đổi với nông tang lão trong tộc mới xác định. Như ngươi nói lần này, đích xác có khả năng phát sinh mật trùng tai, so với Khứ Tọa giảm sản lượng sáu thành trở lên. Triết nhi, ở chỗ lão phu thay mặt Công Tôn thị…”

“Ngoại tổ phụ, những lời khách sáo như thế đừng nói nữa.” Vương Thủ Triết ngắt lời: “Cho dù ta không phát ra cảnh báo trước, với tốc độ bùng nổ hai ngày nay của mật trùng, các gia tộc ngắn thì hôm nay, chậm thì ngày mai, tất nhiên sẽ có cảnh giác.”

Dấu hiệu của nha trùng ngay từ đầu cũng không rõ ràng, hàng năm hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bị nha trùng ảnh hưởng mà giảm sản lượng. Bởi vậy ngay từ đầu xuất hiện chút nha trùng, nông hộ đều đã tập mãi thành thói quen. Nhưng một khi bộc phát, trứng nha trùng chôn dưới đất sẽ ở trong thời gian cực ngắn bò ra, đánh cho người trở tay không kịp.

"Lời ấy sai rồi." Công Tôn Mặc lắc đầu nói, "Bản thân Sơn Dương Công Tôn thị ta tổng cộng có một vạn sáu ngàn mẫu ruộng tốt, mùa mùa đông mạch thu hoạch được lấy mỗi mẫu mười lăm đại đồng, chính là hai mươi bốn vạn đồng, đổi thành càn kim là hai ngàn bốn càn kim. Bây giờ chính là giai đoạn đầu bùng phát mật trùng, dù giảm bớt hai thành, vậy cũng vẫn hồi tổn thất bốn năm trăm càn kim. Huống chi, ta còn nghe an bài của ngươi, sớm phái tộc nhân cùng gia tướng vào núi bắt Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng rồi."

Thảo Linh Trùng, Cửu Tinh Trùng, cho dù là Trùng Vương chung quy vẫn chỉ là phàm vật, ngay cả nhất giai linh trùng còn chưa tới, bình thường cơ bản không ai chú ý tới. Sơn Dương trong núi sâu, ít nhất cũng có thể vơ vét được một ít.

Trong khi hai người đang nói chuyện, có gia tướng đến bẩm báo, nhóm đầu tiên đi bắt Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng đã về.

"Nếu đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, mời ngoại tổ phụ phái tâm phúc gia tướng đồng hành cùng chúng ta." Vương Thủ Triết đứng dậy nói: "Cứu tai như cứu hỏa, không thể trì hoãn chút nào."

Rất nhanh, thị nữ liền đi gọi Công Tôn Huệ và Vương Lạc Tĩnh trở về, cưỡi ngựa cùng nhau đi tới một nông trang lớn nhất của Công Tôn thị, đó là một nông trang khổng lồ, ước chừng có bảy ngàn mẫu ruộng tốt.

Có thể thấy được nội tình hiện giờ của Sơn Dương Công Tôn thị vượt xa Bình An Vương thị.

Toàn bộ các tá điền trong nông trang đều đã điên cuồng vận tác, bọn họ dùng nước tro cỏ cây truyền thống, lại trộn lẫn vào gấp đôi liều Diệt Trùng Tán diệt trùng. Thao tác như thế, hiệu quả ngược lại cũng không tệ lắm, nếu như bọn họ có đủ Diệt

Trùng Tán, tựa hồ cũng có thể ngăn chặn được trùng tai bộc phát lần này.

Chỉ tiếc Công Tôn thị chỉ trữ chút ít Diệt Trùng tán, muối bỏ biển khó có thể khống chế đại cục.

"Tứ ca ca!" Vương Lạc Tĩnh tốn hơn một canh giờ, thuần hóa ba con Thảo Linh Trùng Vương, một con Cửu Tinh Trùng Vương, tinh thần có vẻ vô cùng mỏi mệt: "Bởi vì thời gian quá gấp gáp, những Trùng Vương này chỉ có thể đơn giản thuần phục một chút, miễn cưỡng có thể chỉ huy bọn chúng hành động, để gia tướng đem bọn họ thả ra Dã Sinh Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng."

"Lạc Tĩnh, thật là vất vả cho ngươi rồi." Vương Thủ Triết có chút đau lòng xoa đầu nàng, từ trong ngực móc ra linh quả vừa thuận tay cầm, "Ngươi trước đề thần, cứu tế chung quy không thể trì hoãn được."

"Tứ ca ca ngươi yên tâm." Vương Lạc Tĩnh nhu thuận gật đầu, sau khi ăn linh quả thể lực khôi phục không ít: "Chỉ cần có thể khống chế Trùng Vương, những Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng kia đều sẽ không chạy loạn. Nhưng mà muốn để bọn chúng đi tự mình triệu tập tiểu trùng, sau đó lại bay trở về là không được."

Sau đó, Vương Lạc Tĩnh dùng hồ lô vẽ gáo, miễn cưỡng chỉ huy Trùng Vương và côn trùng tiến vào trong ruộng lúa mạch mấy ngàn mẫu kia. Sau một phen giằng co, sắc trời đã tối.

Lúc này, Công Tôn Mặc đích thân tới hiện trường, còn mang theo đầu bếp nương và không ít linh thực, hiện trường nấu nướng ăn tối, ở trong nông trang này thu thập ra một gian phòng, tộc trưởng cùng thiếu tộc trưởng, cùng với một gã tộc nhân tên Công Tôn Chung cùng với thê tử Vương Lưu Ngọc tiếp khách.

Vương Lưu Ngọc là tộc nhân Vương thị, lúc này nàng có lẽ đã bốn mươi tuổi, nhưng bởi vì được chăm sóc tốt mà lộ ra bộ dáng chỉ chừng ba mươi tuổi, nhìn qua thì cuộc sống ăn mặc của nàng cũng không tệ.

"Thủ Triết gặp qua Tam cô cô, Tam cô phụ." Vương Thủ Triết đầu tiên là chắp tay hành lễ.

“Cái này, cái này, Thủ Triết đa lễ.” Công Tôn Chung trông khá thô kệch, nghe nói là chủ trì công việc trong mỏ của Công Tôn gia tộc, địa vị trong tộc nhân trực mạch không thấp, chỉ là khá chất phác, chất phác, không thiện giao.

Vương Lưu Ngọc cũng liên tục đáp lễ, có vẻ vô cùng kính trọng Vương Thủ Triết. Tuy bối phận của nàng ta lớn hơn Vương Thủ Triết, nhưng Vương Thủ Triết là đích mạch, tộc trưởng Vương thị.

Ngược lại Vương Lạc Tĩnh lập tức nhào vào trong ngực Vương Lưu Ngọc, ngọt ngào mà gọi: “Cô cô.”

So với quan hệ máu mủ, Vương Lưu Ngọc chính là thứ nữ của Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí. Cũng là cô cô ruột của Vương Lạc Tĩnh đứng đắn, quan hệ tự nhiên thân mật.

…

Chương 26: Mộng Điệp…

…

Vương Lưu Ngọc cũng ôm Vương Lạc Tĩnh hỏi ngắn hạn, hiển nhiên nàng cũng rất đau lòng cháu gái ngoan ngoãn mất cha năm nhỏ này, còn đặc biệt đưa cho nàng một tấm kim phiếu mười càn kim.

“Cô cô, Tĩnh Nhi không thể nhận, con nghe nói Chước biểu ca hiện đang trùng kích Luyện Khí cảnh tầng ba, người giữ lại cho hắn đi.” Vương Lạc Tĩnh liên tục xua tay, dù thế nào cũng không chịu nhận.

Thông thường tài nguyên tu luyện của tộc nhân trẻ tuổi chủ yếu đến từ gia tộc cung cấp. Ngoài ra, một số thân thuộc có quan hệ huyết thống càng gần, tỷ như phụ mẫu sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp thế hệ trẻ một chút.

Nhưng phụ thân Vương Định Bang của Vương Lạc Tĩnh đã chết từ năm năm trước, bởi vậy Lạc Tĩnh ở phương diện này sẽ tương đối chịu thiệt.

“Tĩnh nhi, cô cô cho con cầm thì con sẽ cầm.” Vương Lưu Ngọc hơi tức giận nói: “Cha con không có ở đây, ta làm cô cô ruột còn có thể giúp con một chút không?”

“Lạc Tĩnh ngươi nhận đi.” Vương Thủ Triết ở một bên cười nói: “Ngươi đừng cô phụ tấm lòng của Tam cô cô.”

Hắn đương nhiên hiểu rõ, đây là sau khi Vương Lạc Tĩnh và Vương Thủ Triết đều biểu hiện ra giá trị cực lớn. “Công Tôn Mặc Đặc do ngoại tổ phụ ‘Tiết nghi tổ phụ’ kéo Tam cô cô phụ tới ngồi cùng, đó là có lòng lại tăng cường độ thân mật của hai bên lần nữa, lại đánh tấm bài thân tình.

Hơn nữa Vương Lạc Tĩnh là Linh Trùng sư tương lai, lúc này không lôi kéo thì khi nào thì lôi kéo? Mà Vương Thủ Triết đương nhiên cũng vui vẻ nhìn thấy quan hệ hai bên trở nên thân mật hơn, dù sao thực lực tổng hợp của Công Tôn thị mạnh hơn Bình An Vương thị rất nhiều.

“Vâng, Tứ ca ca, cảm ơn Tam cô cô.” Vương Lạc Tĩnh nhu thuận nhận lấy.

Sau đó hai nhà vui vẻ hòa thuận ngồi ăn cơm.

Nhưng nhân vật chính được nâng đỡ lần này không phải Vương Thủ Triết mà là Vương Lạc Tĩnh.

“Lạc Tĩnh à.” Công Tôn Mặc vẻ mặt hòa ái tự mình múc cho nàng một bát cơm bạch ngọc linh mễ, kẹp một miếng thịt Linh Giác Ly Ngưu lớn, một miếng thịt linh ngư lớn. “Hôm nay ngươi cực khổ rồi, ăn nhiều một chút, ngàn vạn đừng khách khí.”

Vương Lạc Tĩnh có chút luống cuống tay chân, yếu ớt nhìn về phía Vương Thủ Triết. Tài nguyên của bất kỳ gia tộc nào đều là thống nhất phân phối, Vương Lạc Tĩnh thân là nữ hài tử trực mạch trong gia tộc, danh sách bồi dưỡng trong gia tộc cũng không cao, linh thực mỗi tháng có thể phân phối được vô cùng có hạn, nào có cách ăn xa xỉ như thế?

Nàng mím môi, muốn ăn, nhưng lại không dám.

“Ăn đi, đừng phụ lòng của ngoại tổ phụ.” Vương Thủ Triết đau lòng sờ đầu nàng: “Về sau ca ca sẽ cố gắng hơn một chút, tranh thủ để người trong nhà sống tốt hơn.”

“Ừm, cảm ơn Tứ ca ca, đa tạ Công Tôn gia gia.” Vương Lạc Tĩnh ngoan ngoãn cầm lấy chiếc đũa, bóc từng miếng cơm Bạch Ngọc Linh, vẻ mặt rất thỏa mãn.

Thấy nàng ăn ngon lành như vậy, Vương Thủ Triết rất vui mừng, cảm nhận được áp lực của tộc mình.

“Triết Nhi à, lần này cũng may mà có con.” Công Tôn Mặc rót linh tửu nói với Vương Thủ Triết: “Người của chúng ta đã đánh giá qua, lần này vì sự trợ giúp của các con, chúng ta nhiều nhất là giảm sản lượng hai phần so với đi tuổi, vãn hồi tổn thất hơn một ngàn càn kim.”

Hơn ngàn càn kim, bất kể đối với Công Tôn thị hay Vương thị mà nói, đều là một khoản tiền lớn. Càng khiến Công Tôn Mặc để ý chính là, Vương Thủ Triết phóng ra tín hiệu thân thiện đối với Công Tôn thị.

Cũng chính vì vậy, Công Tôn gia tộc cũng lấy ra thành ý lớn nhất để chiêu đãi nhóm người Vương Thủ Triết, linh tửu linh thực đều đủ. Một bữa chiêu đãi này, ít nhất phải hao phí mười mấy càn kim.

“Ngoại tổ phụ quá khách khí với ta.” Vương Thủ Triết uống một ngụm linh tửu, khiêm tốn nói: “Nói đến đây cũng là do vận khí nhà ta không tệ, vừa vặn gặp phải xá muội lĩnh ngộ một ít ngự trùng thuật.”

Thiếu tộc trưởng Công Tôn Cảo ở một bên tiếp khách trong ánh mắt thần thái sáng láng: “Nói ra vẫn là Thủ Triết ngươi có phúc khí, vừa mới lên làm tộc trưởng, liền từ trong gia tộc khai quật ra linh trùng sư. Chỉ là không biết Lạc Tĩnh có nhà chồng hay không? Có muốn suy nghĩ đến Tiểu Diễm nhà chúng ta hay không?”

“Hả?”

Vương Lạc Tĩnh đang bới thịt ăn, vừa nghe nói như vậy ánh mắt trợn tròn xoe, phảng phất như bị dọa.

“Đại cữu, Lạc Tĩnh mới mười hai tuổi.” Trong ngữ điệu của Vương Thủ Triết cũng hơi lộ ra một chút bất mãn: “Huống chi biểu đệ là đích mạch của Công Tôn thị, Lạc Tĩnh nhà chúng ta chỉ là trực mạch, sợ là không xứng đôi.”

“Không quan trọng, không quan trọng.” Công Tôn Huệ giống như không nghe ra lời nói của Vương Thủ Triết, còn mạnh miệng nói: “Một nữ hài tử tốt như Lạc Tĩnh, nhà chúng ta sẽ không ghét bỏ huyết mạch của nàng ta.”

Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, ngươi không chê, nhưng nhà chúng ta ghét bỏ sao?

Cũng may lúc này Công Tôn Huệ đi ra ngăn cản thế công hỏa lực: “Ca ca, ngươi đừng suy nghĩ quá đẹp. Lạc Tĩnh nhà chúng ta chính là Linh Trùng sư, tiềm lực tương lai vô cùng. Mượn thủ đoạn khống chế Cửu Tinh Trùng Vương của cô ta mà nói, tương lai chính là bánh thơm của toàn bộ Trường Ninh vệ. Diệt trùng của Tử Phủ Học Cung tan ra nhiều sơ suất như vậy, nhà ai cũng không muốn dùng nữa?”

Dừng một chút, Công Tôn Huệ lại tiếp tục nói: “Lấy một vạn sáu ngàn mẫu ruộng tốt của Công Tôn gia mà nói, một mùa dùng thuốc một lần, một năm hai lần, hàng năm tiêu hao ở tiêu hao Diệt Trùng Tán liền đạt tới hơn ba trăm càn kim. Nếu là Vương thị chúng ta liền thu Công Tôn thị hai trăm càn kim,

Linh Trùng sư tự mình tới cửa khu trùng, cuộc làm ăn này có làm hay không?”

Lời nói của Công Tôn Ưởng dường như thức tỉnh tất cả mọi người.

Ngay cả Công Tôn Mặc cũng hít một hơi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh cực kỳ trịnh trọng, giống như là đang nhìn một mỏ vàng vậy.

Năng lực kiếm tiền của Linh Trùng sư, thật sự quá mạnh mẽ.

Về vụ làm ăn này, trên thực tế Vương Thủ Triết cũng đã cân nhắc qua. Nhưng chỉ dựa vào một Linh Trùng sư của Lạc Tĩnh, trong thời gian ngắn nhất định kiêm cố số lượng có hạn, căng hết cỡ có thể bảo vệ năm sáu vạn mẫu là không được rồi.

Nhưng cho dù như vậy, chỉ dựa vào việc giúp các gia tộc khu trùng. Một năm tối thiểu có thể kiếm được bảy tám trăm càn kim, đó vẫn là giá ưu đãi hữu nghị.

Càng đừng nói, Linh Trùng sư am hiểu nhất là bồi dưỡng linh trùng, bên trong linh trùng có không ít linh trùng hình kinh tế, tỷ như Linh Tằm Linh Phong các loại.

Cho nên đại nương Công Tôn Huệ nói ra lời trong lòng của Vương Thủ Triết, Công Tôn Huệ nghĩ quá đẹp rồi, nhà ai có một đứa bé vàng như vậy, đều sẽ không nỡ lấy đi gả cho người khác.

“Thủ Triết, ngươi thật đúng là phúc khí tốt.” Công Tôn Huệ nhìn Vương Thủ Triết, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ và ghen ghét, thật sự là hận không thể trong gia tộc cũng có một Linh Trùng sư như vậy.

Chỉ tiếc, Linh Trùng sư không phải là người tốt như vậy.

Thứ nhất là, người có được thiên phú Linh Trùng sư số lượng quá mức thưa thớt, phải có thiên phú câu thông với trùng loại mới được, đó là thiên phú tương đối lệch lạc.

Thứ hai là bản thân các đại gia tộc đều không có truyền thừa Linh Trùng sư, rất khó sàng chọn ra thiên phú Linh Trùng sư từ trong tộc nhân.

Căn cứ tình báo Công Tôn gia nắm giữ, toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ chỉ có ba Linh Trùng sư, theo thứ tự là Sơn

Âm Liễu thị, Trường Ninh Từ thị, cùng với Thành Vệ phủ có một vị Linh Trùng sư cung phụng.

Tình báo càng tường tận hơn một chút so với Vương Thủ Triết, dù sao Sơn Dương Công Tôn thị ở trong gia tộc Linh Đài càng thêm cường thịnh.

Bởi vì Công Tôn thị và Vương thị đều có tâm tư giao hảo với nhau, bữa cơm tối này ăn rất vui vẻ hòa thuận.

Hôm sau.

Vương Lạc Tĩnh khôi phục tinh thần, tiếp tục thuần hóa Thảo Linh Trùng Vương và Cửu Tinh Trùng Vương mới bắt được. Vương Lạc Tĩnh từng có kinh nghiệm nhiều lần dường như tiến bộ không nhỏ, gần kề hao phí nửa canh giờ đã thuần phục được vài đầu Trùng Vương.

Đến buổi chiều, nàng đã ném Trùng Vương vào trong hai nông trang khác, kế tiếp chỉ cần tộc nhân gia tướng của Công Tôn thị tiếp tục đi bắt Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng hoang dại, bổ sung vào ruộng lúa ở nông trang.

Có Trùng Vương ước thúc và dẫn đầu, những Thảo Linh Trùng và Cửu Tinh Trùng kia đều sẽ không rời đi.

“Tứ ca ca, mức độ thuần hóa của những Trùng Vương kia đều quá nhỏ.” Sau khi Vương Lạc Tĩnh làm xong tất cả, trạng thái có chút mỏi mệt nói: “E rằng không đến mấy ngày nữa, dã tính của chúng sẽ khôi phục, bởi vậy mấy ngày nữa còn phải làm lại một lần nữa. Tứ ca ca, chúng ta đi Ánh Tú Lư thị trước đi.”

“Lạc Tĩnh à, ta thấy ngươi hơi mệt.” Vương Thủ Triết ân cần nói: “Không bằng nghỉ ngơi một đêm lại đi.”

“Tứ ca ca, muội không sao đâu.” Vương Lạc Tĩnh lắc đầu nói: “Dấu hiệu bùng nổ của trùng tai càng ngày càng rõ ràng, ngày mai đi, Lư thị sẽ tổn thất rất lớn. Tứ ca ca, muội biết quan hệ giữa Ánh Tú Lư thị và ngài…”

Đúng vậy, quan hệ.

Trên thực tế, thuần túy từ quan hệ máu mủ mà nói, quan hệ của Ánh Tú Lư thị và Vương Thủ Triết vô cùng thân thiết. Bởi vì mẫu thân hắn mất sớm, chính là thiên kim tiểu thư của Ánh

Tú Lư thị, đồng thời cũng là muội muội của đương đại tộc trưởng Lô Chính Hùng.

Ngoài ra, chính thê của Lư Chính Hùng đến từ đích mạch đời thứ sáu của Vương thị, cũng chính là cô cô ruột của Vương Thủ Triết Vương Lưu Linh.

Loại phong tục cưới gả lẫn nhau này, ở giữa Huyền Vũ thế gia là thường diễn dịch đấy. Đích mạch hai bên gả cho nhau, sẽ khiến cho độ thân mật của hai gia tộc đạt tới đỉnh điểm.

Điều bất ngờ duy nhất là mẹ đẻ của Vương Thủ Triết Lư Mộng Tuyết đã chết khi hắn sáu tuổi, bỏ lại một trai một gái. Trong trí nhớ của Vương Thủ Triết, trí nhớ của mẹ đẻ vẫn luôn là ngoan cường nhất, cho tới nay nhớ tới mẹ đẻ vẫn vô cùng đau lòng.

Cũng may kế mẫu Công Tôn Diễm từ nhỏ đã đối đãi hắn vô cùng tốt, coi như mình sinh ra, ngược lại cũng dần dần để cho hắn tiếp nhận kế mẫu, cũng giảm bớt rất nhiều nội tâm tổn thương.

Dưới tình huống ký ức và tình cảm dung hợp càng ngày càng sâu, Vương Thủ Triết cũng dần dần cảm giác được mình càng ngày càng dung nhập vào thế giới này, dường như mình chính là một phần tử từ nhỏ lớn lên ở thế giới này, ký ức trái đất ngược lại dần dần giống như mộng cảnh.

…

Chương 27: Gia Phong gia giáo

…

“Vậy thì vất vả Lạc Tĩnh rồi.” Vương Thủ Triết cũng không muốn trì hoãn nhiều, để Lô thị chịu tổn thất bằng Bạch Mông.

Hơn nữa hai người cậu Lư thị kia, đối đãi hắn và tỷ tỷ Vương Lạc Y đều rất tốt. Cho dù phải một hai năm mới có thể gặp mặt một lần, bình thường Lư thị cũng sẽ phái gia tướng đưa chút lễ vật cho Vương Thủ Triết Vương Lạc Y, thậm chí con gái của đại nương Công Tôn Diễm là Vương Lạc Miểu.

“Không vất vả, hai ngày nay ăn nhiều đồ ngon lắm.” Vương Lạc Tĩnh cười nói: “Toàn thân đều có sức lực dùng không hết.” Nói xong, còn đặc biệt làm động tác khí lực rất lớn của ta.

“Được rồi, đừng có xuất hiện trước mặt ta, chúng ta tranh thủ khởi hành.” Vương Thủ Triết ấm áp trong lòng, cười nói: “Lát nữa ngươi uống một ngụm linh tửu, ngủ một giấc thật ngon trên xe ngựa.”

“Tứ ca ca, người ta sẽ lớn lên mà.” Vương Lạc Tĩnh chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút bất mãn: “Không cho phép Tứ ca ca coi thường Tĩnh Nhi.”

“Không dám coi thường, không dám coi thường.” Vương Thủ Triết nâng chiếc xe ngựa nhỏ trong tay nàng: “Lạc Tĩnh nhà ta là Đại Linh Trùng sư tương lai, nói không chừng Tứ ca ca còn phải nhờ muội bảo vệ, nào dám coi thường.”

“Cứ quyết định như vậy đi, về sau ai dám khi dễ Tứ ca ca, Lạc Tĩnh liền phái côn trùng cắn hắn.”

“Được được được, ngươi nói gì cũng được, bây giờ đi ngủ cho ta.”

…

Xe ngựa, chậm rãi chạy trên con đường bằng phẳng.

Vương Thủ Triết cưỡi tuấn mã màu đen, hộ vệ hai bên xe ngựa với mấy vị gia tướng khác. Đi Ánh Tú Lư thị chủ yếu có

hai con đường, một là xuyên qua mặt trời Long Tích Sơn, hoặc là vòng qua Âm Diện Long Tích Sơn.

Hiện tại tự nhiên không thể chạy tới Sơn âm Liễu thị bên kia, tự nhiên phải đi con đường Sơn Dương này.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu vì sao Vương Thủ Triết ưu tiên giúp đỡ Sơn Dương Công Tôn thị ổn định nguy cơ.

Vốn là Công Tôn Diễm muốn đưa tới, lại bị Vương Thủ Triết cự tuyệt. Thứ nhất là thật sự có chút chịu không nổi mối thương nhân thấp kém của Công Tôn Diễm, thứ hai, hiện giờ Công Tôn thị đang vội vàng cứu tế, người vốn đã ít.

Ngoài ra, đại nương Công Tôn Huệ cũng chủ động tạm thời giữ lại Sơn Dương, nói là vừa vặn bồi phụ mẫu một chút. Trên thực tế bà biết rõ thân phận của mình, đi Lư thị không quá thỏa đáng.

Đội ngựa đi tới đi lui, liền tiến vào một mảnh rừng cây rậm rạp, con đường dần dần xóc nảy lên.

Vương Thủ Triết hơi nhíu mày: “Vương Trung, đường này không dễ đi lắm, còn xa mới có thể đến Ánh Tú?”

“Gia chủ, mảnh rừng cây này là ranh giới giữa núi và ánh mặt trời, rộng khoảng bảy tám dặm.” Gia tướng Vương Trung quen thuộc nói: “Xuyên qua rừng cây chính là hồ Ánh Tú đại danh đỉnh đỉnh. Ngài đã nhiều năm không đi chiếu tú, hơn nữa lúc trước đi đều là đường lớn bên kia núi âm, bên này hẳn là không quá quen thuộc.”

“Chư vị, trong rừng cây bình thường tương đối nguy hiểm, tất cả mọi người xốc lại tinh thần.”

Theo hắn rống một tiếng, các vị gia tướng đều phấn chấn tinh thần một chút, càng thêm cảnh giác.

“Vương Trung, khu rừng này có gì không bình thường sao?” Vương Thủ Triết cũng cảnh giác rất nhiều: “Chẳng lẽ có tin đồn về hung thú nào đó?”

Một phương thế giới này cũng không phải là thế giới trò chơi gì, một khi xuất hiện hung thú lợi hại có khả năng tạo thành đội ngũ thương vong.

“Gia chủ, chỗ giao giới này, Sơn Dương và Huyền Vũ thế gia ở Ánh Tú sẽ thay nhau ra tay tuần tra, một ít dã thú hơi lợi hại một chút đều sẽ bị tiêu diệt không còn, càng đừng đề cập đến hung thú.” Vương Trung lắc đầu nói: “Chỉ là chúng ta làm hộ vệ gia tướng ngày thường sẽ huấn luyện một ít, dưới một ít địa hình có tầm nhìn không tốt, phải càng thêm cẩn thận một chút, phòng ngừa vạn nhất chức trách.”

Đội ngũ lại đi vài dặm không chút gợn sóng, khi đi ngang qua một dòng suối nhỏ tràn qua mặt đường.

Bỗng dưng!

Vương Trung biến sắc, giơ tay kêu dừng.

Xa phu Vương thành thật vội vàng dừng xe ngựa lại, các gia tướng còn lại cũng rút vũ khí ra, cảnh giác mười phần.

Vương Trung xoay người xuống ngựa, đi đến bên một dòng suối nhỏ bên cạnh, nhặt lên một mảnh vải nhỏ, sắc mặt bỗng dưng ngưng trọng, nói với Vương Thủ Triết sau đó đi đến: “Gia chủ, miếng vải vụn này là do lưỡi dao sắc bén cắt, còn dính một ít vết máu. Trên tảng đá bên dòng suối này cũng có một chút máu chưa lau khô.”

Thật đúng là có một số tình huống đã xảy ra.

Chạy trong dã ngoại, sợ nhất chính là xuất hiện đủ loại chuyện ngoài ý muốn, vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Vương Trung, nói cho ta biết phán đoán của ngươi.”

“Theo như vải vóc, đây là vải bông được nhuộm thành màu xám, giá cả khá cao. Tá điền bình thường, bình dân, thợ săn vân vân đều là luyến tiếc mua sắm vải vóc đắt tiền như vậy, cho dù cắn răng mua, cũng đều là mặc vào lúc lễ mừng năm mới.” Vương Trung thân là gia tướng, từ nhỏ cũng được các trưởng bối gia tướng huấn luyện, đối với phương diện này tương đối quen thuộc, “Bởi vậy, người này rất có khả năng là Huyền Vũ giả có thân phận tương đối bình dân cao. Nhưng thân phận của hắn cũng sẽ không quá cao, giống như gia chủ ngài, bình thường đều sử dụng vải vóc gấm vóc đắt tiền hơn.”

“Đó chính là gia tướng, tộc nhân bình thường của Huyền Vũ thế gia.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Hoặc là nói là một số thương lái vân du.”

“Thông thường thương lái vân du đều sẽ tổ đội kết bạn mà đi.” Vương Trung lắc đầu nói, “Gia chủ ngài xem những dấu chân này, hắn đều là cùng một người, hơn nữa lại đi vào sâu trong rừng rậm, ồ, giống như là đang trốn đuổi bắt. Bởi vậy người này có khả năng lớn là tán tu đào phạm, hoặc là phản đồ của gia tộc nào đó. Hắn hẳn là sau khi nghe được thanh âm của chúng ta, ngay cả tung tích cũng không kịp che giấu, liền vội vàng chui vào chỗ sâu trong rừng cây.”

“Có thể bắt được không?” Vương Thủ Triết nghiêm nghị nói: “Chúng ta từ sơn dương đi tới, cũng không nghe nói có đào phạm hoặc phản đồ, như vậy người này rất có khả năng là từ bên Ánh Tú tới. Bất kể là tình huống như thế nào, chúng ta bắt người trước rồi nói sau.”

“Gia chủ yên tâm.” Trong mắt Vương Trung lóe lên lãnh mang: “Người này đã bị thương, hơn nữa hành tung vội vàng khó có thể che giấu, ta mang hai huynh đệ đi bắt hắn trở về.”

“Vương Dũng, Vương Vũ, các ngươi đi theo đi.” Vương Thủ Triết phân phó nói: “Tất cả lấy an toàn làm chủ, nếu gặp khó khăn, lập tức cầu viện.”

“Vâng, gia chủ.”

Ba vị gia tướng lĩnh mệnh hành động, ba người bọn họ hơi kéo ra một chút khoảng cách, xếp theo hình tam giác theo tung tích lùng bắt đi qua. Không tới một nén nhang, sâu trong rừng rậm mơ hồ truyền đến một tiếng kêu thê thảm.

Rất nhanh, ba gia tướng của Vương thị đã khiêng một nam tử bị trói gô về bên cạnh xe ngựa.

“Gia chủ, may mắn không làm nhục mệnh.” Vương Trung ném tù binh xuống đất, chắp tay nói: “Tên tặc tử này ước chừng là Luyện Khí cảnh tầng bốn, nhìn cách ăn mặc của hắn sơ bộ phán đoán hẳn là tán tu.”

“A a, ngô ngô ~” Ánh mắt nam tử kia hoảng sợ, miệng bị bịt lại, toàn thân buộc chặt, chỉ có thể cố gắng vặn vẹo để Vương Thủ Triết chú ý.

“Nghe hắn nói cái gì đi.” Vương Thủ Triết phân phó.

“Vâng, gia chủ.” Vương Trung lấy mảnh vải rách trong miệng hắn.

“Vị thiếu gia này, không, đại nhân.” Nam tử trung niên tướng mạo hơi có chút hèn mọn bỉ ổi kia lập tức khổ sở cầu xin: “Tiểu nhân chỉ đi ngang qua quý bảo địa, không phạm tội, cầu xin ngài bỏ qua cho ta đi. Trên người ta còn có một ít càn kim cùng một quyển Huyền Vũ công pháp, coi như là tiền của tiểu nhân mua mạng.”

“Ngươi có phạm tội hay không, mình nói không được.” Vương Thủ Triết ra dấu với Vương Trung.

Vương Trung rất nhanh vơ vét trên người hắn một phen, trên người người này tổng cộng có 5 càn kim 17 đại đồng 56 góc, trong bao đồ tùy thân cũng không có đồ vật gì đáng giá, còn có một quyển Huyền Vũ công pháp cũ nát.

《 Tiểu Chu, Thiên Khí Huyết Vận Pháp 》 .

Vương Thủ Triết lật xem một chút nhíu mày, đây là một quyển công pháp tu luyện bình thường. Trong truyền thừa của gia tộc Vương thị có cất giữ, là để cho gia đinh dùng cho giai đoạn đầu tu luyện cơ sở, hơn nữa trong quyển công pháp này rõ ràng có mấy chỗ sơ hở.

Có điều, tổng thể cũng coi như phù hợp với một tán tu nghèo túng. Tán tu chú trọng nhất là tăng tu vi lên, phàm là kiếm được chút tiền sẽ mua tài nguyên tu luyện.

“Bị thương như thế nào?” Vương Thủ Triết nhìn vết thương rất sâu trên vai hắn ta.

“Tiểu nhân gặp giặc cướp.” Tán tu kia vẻ mặt thành thật nói, “Hoảng loạn chạy trốn tới rừng cây, vừa muốn thanh lý miệng vết thương một chút, liền đụng phải đại nhân.”

“Nói dối, phụ cận đây là chỗ giao giới giữa Sơn Dương Công Tôn thị và thế lực Ánh Tú Lư thị, tên cướp nào có gan phạm án ở đây?” Vương Trung nổi giận nói: “Thành thật khai báo, nếu không một đao chém đầu ngươi.”

“Oan uổng a đại nhân, oan uổng.” Tán tu kêu thảm thiết, “Những tên cướp kia đều giả làm người bán hàng rong, bình thường đều là chuyên môn khi dễ tán tu qua đường, nào dám xuống tay với những Huyền Vũ thế gia như đại nhân chứ.”

“Nghe có đạo lý.” Vương Thủ Triết bất vi sở động nói: “Đưa hắn đến xem phim, mời Lư thị điều tra tình hình một chút. Nếu ngươi nói là thật, không phải tội phạm. Những thứ đó đều trả lại ngươi, và thả ngươi ra.”

Huyền Vũ thế gia ít nhiều đều có chuẩn tắc làm việc của mình, đừng nói trên người hắn chỉ có mấy càn kim. Cho dù là mấy chục mấy trăm càn kim thậm chí nhiều hơn, Vương Thủ Triết cũng không thể vì lợi ích trước mắt tùy ý đi cướp bóc hắn, thậm chí là giết người diệt khẩu các loại.

Đây là vấn đề của Phong gia giáo, một khi làm như vậy sẽ chôn xuống tai họa ngầm cực lớn cho gia tộc, những gia tướng cùng tộc nhân tham dự việc này sẽ nghĩ như thế nào? Có phải sẽ hình thành tư duy đạo tặc máu tanh tàn nhẫn hay không? Tam quan có thể bị bóp méo hay không?

Vậy lần tiếp theo đụng phải tình huống tương tự, giết người diệt khẩu cướp đoạt tiền tài chính là chuyện thuận lý thành chương?

Gia tộc hoặc thế lực có thể làm xằng làm bậy lợi ích như vậy, có thể hung hăng ngang ngược nhất thời, tuyệt đối kiêu ngạo không đến nổi một đời.

Bất kỳ thế gia Huyền Vũ có thể truyền thừa trăm năm, thậm chí mấy trăm năm ngàn năm, tất nhiên sẽ có gia phong gia giáo tốt đẹp, có danh tiếng danh tiếng hàm lượng vàng tương đối lớn, tộc nhân cũng tất nhiên sẽ có chuẩn tắc hành vi nghiêm khắc và lý niệm tác phong.

Nhưng Vương Thủ Triết vừa nói ra lời này, tán tu kia lập tức mặt xám như tro tàn, kêu thảm lên: “Đại nhân, ta sai rồi, tuyệt đối đừng đưa ta đi Ánh Tú. Cầu xin ngươi, ta còn giấu một số thứ, chỉ cần ngươi thả ta ra, đều là của ngươi.”

…

Chương 28: Ánh Tú Lư thị

…

Phản ứng của tán tu này đúng là có chút ngoài dự liệu của Vương Thủ Triết, lúc này sắc mặt hắn âm trầm: "Xem ra, chuyện ngươi phạm tội Ánh Tú cũng không nhỏ đâu."

"Đại nhân, là ta không tốt, là ta tham lam." Tán tu kia khóc rống nước mắt sám hối nói: "Mấy người chúng ta đều là những người buôn bán đi cùng nhau, lúc đi ngang qua Ánh Tú, thấy một nhà phú thương trong nhà đang cưới vợ. Vốn mấy người chúng ta sau khi đòi chén rượu nhạt liền muốn đi, không ngờ phát hiện nhà kia đồ cưới thật là phong phú, chỉ là càn kim đã có trên trăm, còn có hai gốc trăm gốc nhân sâm giá trị xa xỉ. Chúng ta nhất thời động tà niệm, buổi tối lẻn vào nhà phú thương trộm cắp…"

Sau khi viết xong, sắc mặt của Vương Thủ Triết càng ngày càng đen, đám tán tu này cũng quá to gan. Sau khi trộm cắp bị phát hiện, lại còn dám giết người diệt khẩu cướp đoạt tài phú.

Cũng may mấy tán tu kia bởi vì tham lam mà xảy ra nội chiến, cuối cùng tán tu này cười đến cuối cùng. Chỉ là vận may của hắn không tốt, xử lý vết thương trong rừng rậm thưa thớt người, lại bị nhóm người Vương Thủ Triết bắt gặp.

"Đại nhân, chỉ cần ngài lập thệ buông tha ta một mạng chó." Tán tu khổ sở cầu xin tha thứ, "Ta nguyện ý cung phụng tất cả địa điểm giấu tang vật cho ngài."

Dường như tán tu này hiểu rất rõ phong cách hành sự của Huyền Vũ thế gia, nếu Vương Thủ Triết thề trước mặt mấy gia tướng dưới trướng hắn, tất nhiên sẽ không lật lọng.

Nếu không, đường đường một gia chủ, ngay cả lời thề phát ra cũng có thể tùy ý vứt bỏ, những gia tướng này trong lòng sẽ có cảm tưởng gì? Sau này gia chủ nói, còn có thể tin hay không?

Mấy gia tướng Vương Trung cũng đưa mắt nhìn Vương Thủ Triết, trong ánh mắt cũng có chút chờ mong. Món tang vật kia giá trị không nhỏ, nếu có thể lấy được tay có thể giảm bớt cục diện thiếu tiền của Vương thị.

Vương Thủ Triết chỉ suy nghĩ một chút, đã xoay người lên ngựa: "Dẫn hắn lên, giao cho Ánh Tú Lư thị xử trí."

"Vâng, gia chủ." Vương Trung chỉ hơi sửng sốt, liền trung thành thực hiện sứ mệnh, nhét miệng tán tu vào, mặc cho hắn kêu gào giãy dụa thế nào cũng ném lên lưng ngựa.

"Đi!"

Xa phu vương thành thật vung roi, hai con ngựa kéo chậm rãi đi trên con đường lầy lội gập ghềnh.

Sau khi đi được một lúc, Vương Trung mới giục ngựa đến sau lưng Vương Thủ Triết, thấp giọng hỏi: "Gia chủ, lẽ nào chúng ta thật sự phải từ bỏ đám tang vật kia? Nếu ngài sợ bẩn tay, để thuộc hạ đi xử lý, chỉ cần cho ta chút thời gian, bảo đảm hắn sẽ nhả ra địa điểm ẩn nấp."

"Thời gian của chúng ta rất quý giá, không rảnh chơi trò chơi tàng bảo với một tán tu." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Còn Vương Trung, thân là Huyền Vũ thế gia, tầm mắt phải nhìn xa một chút. Trên đời không có tường nào không lọt gió, nếu vì vậy mà làm Lư thị ác, tổn thất chúng ta chịu đựng sẽ gấp mười lần khoản tiền này, gấp trăm lần! Quan trọng nhất là, nếu chúng ta không biết lương tâm tham ô tang vật, thả tặc hung, thì làm sao xứng đáng với Trụy Hiên lão tổ thành lập gia tộc từ biên cương? Làm sao xứng đáng với Lung Yên lão tổ dùng sức một mình thủ hộ gia tộc mấy chục năm?"

Đây chính là vấn đề tín ngưỡng của gia tộc, tín ngưỡng lớn nhất của đại bộ phận gia tộc chính là lão tổ tông của gia tộc.

Vương Trung thân thể chấn động, xấu hổ không thôi nói: "Thuộc hạ hiểu rồi, là thuộc hạ bị lợi ích che đậy tâm."

"Nhân tính đều là tham lam, nhưng làm sao khắc chế lòng tham vô cùng quan trọng." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Giống như đám tán tu kia, không khống chế được tham lam mà liên thủ gây án, sau đó lại không khống chế được tham dục mà nội chiến lẫn nhau. Thiếu tự kiềm chế như vậy, may mắn thoát được lần này, chẳng lẽ có thể thoát được lần thứ hai, lần thứ ba sao?"

"Gia chủ, nếu những tán tu kia đắc thủ chạy thoát một lần, sau này không phạm án chẳng phải là sẽ không có việc gì sao?"

Vương Dũng cưỡi ngựa tiến tới nói.

“Loại người này có lẽ sẽ có, nhưng chắc chắn là rất ít.” Vương Thủ Triết cười nói: “Thử nghĩ ngay cả cám dỗ đầu tiên cũng không thể chống lại, huống chi đã nếm được cám dỗ ngọt ngào lần thứ hai? Loại ham muốn đó sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt bọn họ. Ta cũng không phải là không muốn những khoản tiền tang vật kia, chính là đơn thuần không dám lấy, bởi vì ta sợ bản thân không khống chế nổi lòng tham của mình, dần dần đưa gia tộc về phía luân tang.”

Mấy gia tướng đều rơi vào trong trầm tư, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính đối với Vương Thủ Triết.

Vương Trung cảm khái nói: “Gia chủ, thuộc hạ có loại dự cảm, Bình An Vương thị chúng ta tất nhiên sẽ quật khởi trong tay gia chủ.”

“Ha ha, tuy lời tâng bốc này của ngươi thô ráp, nhưng bản tộc trưởng rất hưởng thụ.”

“Gia chủ, ta không phải đang vỗ mông ngựa, là thật tâm cho rằng như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, gia chủ, chúng ta cũng cho là như vậy.” Mấy gia tướng còn lại nhao nhao phụ họa tán đồng.

Cùng lúc đó.

Bên trong xe ngựa, Vương Lạc Tĩnh đã sớm tỉnh lại, tận mắt thấy nghe được tất cả, ánh mắt tỏa sáng đồng thời cũng như có điều suy nghĩ. Ở cùng Tứ ca ca, luôn cảm thấy an tâm, an tâm.

Không vì cái gì khác, cho dù chỉ là vì Tứ ca ca, Lạc Tĩnh à Lạc Tĩnh, ngươi nhất định phải cố gắng, chia sẻ gánh nặng trên vai Tứ ca ca.

…

Không quá nửa canh giờ.

Đoàn người Vương Thủ Triết từ trong rừng cây đi ra, đi tới đại đạo rộng lớn.

Đầu tiên đập vào mi mắt, đó là hồ Ánh Tú bao la bát ngát mà mênh mông, hình chiếu cao ngất của Long Tích sơn rơi vào trong nước, nhuộm nước hồ thành màu xanh lá cây. Từng trận

gió hồ xen lẫn hơi nước đập vào mặt mà tới, trong mùa hè này từng trận mát mẻ.

Trên mặt hồ rộng lớn, thỉnh thoảng sẽ có một con cá lớn nhảy lên, nổ ra một mảng lớn bọt nước, trong bụi cỏ lau rậm rạp, trườn nhảy các loại thủy cầm.

Không hề nghi ngờ, hồ Ánh Tú chẳng những phong cảnh diễm lệ, tự nhiên tài nguyên cũng có chút phong phú. So sánh với dòng chảy mênh mông không thôi của An Giang, hồ Ánh Tú càng xinh đẹp mà xinh đẹp.

Lúc này, xa xa một đội ngũ kỵ sĩ thúc ngựa lao nhanh tới, ghìm ngựa dừng lại trước mặt đoàn người Vương Thủ Triết.

"Xoạt!"

Người cầm đầu là một vị nam tử mặc trang phục hơn ba mươi tuổi, hắn lưng đeo bảo đao cung mạnh eo, khí thế bất phàm. Vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết, đầu tiên là sửng sốt, sau đó vui vẻ cười to nói: "Manh nhi, mới chỉ mấy ngày không gặp, ngươi lại oai hùng không ít. Xem ra sau khi lên làm tộc trưởng, khí chất đều khác nhau."

"Cữu cữu, sao lại làm phiền ngài đích thân tới đón." Vương Thủ Triết vội vàng chắp tay nói.

Vị nam tử này chính là đệ đệ ruột thịt của mẹ đẻ Vương Thủ Triết Lư Mộng Tuyết - Lô Chính Kiệt, trụ cột trong thế hệ thanh niên trai tráng của Lư thị. Mới hơn ba mươi, thực lực đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng tám, là một tồn tại có hi vọng đột phá đến Linh Đài cảnh.

Lúc trước còn đặc biệt đến Bình An trấn, tham gia tang sự của Vương Định Nhạc, đương nhiên phải chia cách với Vương Thủ Triết không lâu.

"Nào phải vì đặc biệt đến đón ngươi." Sắc mặt tươi cười dạt dào của Lư Chính Kiệt cứng lại: "Ngày trước có một đám thương nhân bán dạo giả trang đạo tặc, diệt bảy nhân khẩu của một nhà phú thương, chúng ta men theo manh mối phát hiện bọn chúng trốn về hướng Sơn Dương, đang điều tra việc này. Chuyện ngươi đến xem Tú, ta đã nghe gia tướng bẩm báo, ngươi tự đi gặp đại cữu của ngươi đi, bây giờ ta không rảnh đi cùng ngươi về đâu."

“Thật trùng hợp.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ta mới từ Sơn Dương tới, trên đường vừa vặn bắt được một tên tội phạm, sau bước đầu thẩm vấn hắn là nói cùng một nhóm tội phạm với tiểu cữu.”

“Cái gì?” Lư Chính Kiệt hơi giật mình.

Sau đó, Vương Thủ Triết giao tội phạm kia cho Lư Chính Kiệt, cũng kể lại một lượt chân tướng sự việc: “Phạm nhân thì ta giao cho tiểu cữu, có điều hắn đã giấu tang vật, việc này ta không tiện nhúng tay, cậu cứ tự phái người thẩm vấn đi.”

“Như vậy thì bớt việc. Lô Nghĩa, chuyện kế tiếp giao cho ngươi xử trí, tận lực thu thập tài vật, cấp cho người may mắn còn sống sót của phú thương kia một cái công đạo.” Lư Chính Kiệt kinh hỉ phân phó một câu.

Huyền Vũ thế gia ở địa phương có loại đặc quyền, nhưng cũng gánh vác trách nhiệm thủ hộ bình dân dưới hạt.

“Vâng, Nhị đương gia.” Một nam tử sắc mặt có chút âm lệ hung hãn ra khỏi hàng, tàn nhẫn nhe răng cười một tiếng, “Tên tặc tử này thật to gan, dám phạm tội trên địa bàn Lư thị chúng ta. Rơi vào trong tay ta, ta bảo đảm hắn muốn sống không được muốn chết không xong.”

Lời tàn nhẫn như vậy khiến Vương Thủ Triết nhìn hắn ta nhiều hơn một chút.

Lư Nghĩa rất có tâm đắc trên phương diện tra tấn. “Lư Chính Kiệt vừa cười vừa nói, “Ngươi có thể phái một gia tướng có chút tư chất đi học tập một chút.”

Đối với điều này, Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến.

Nếu chỉ đơn thuần là tra tấn, mặt “kiến thức” của Vương Thủ Triết vẫn rất phong phú, phương hướng này hỗn tạp, mặt tri thức lắng đọng khá nhiều, dù sao thì phim hình trinh hiện đại, phim gián điệp… nhiều lắm, hơn nữa thủ đoạn còn rất khoa học hóa.

Cũng không xoắn xuýt nhiều về việc này nữa, nhiệm vụ bắt đào phạm đã hoàn thành, Lư Chính Kiệt tự mình dẫn Vương Thủ Triết cùng nhau trở về chủ trạch Ánh Tú Lư thị.

So với chủ trạch của Sơn Dương Công Tôn thị xây dựng ở giữa sườn núi, rất có xu thế vững như vàng. Chủ trạch Ánh Tú Lư thị được xây dựng ở giữa đảo Ánh Tú Hồ, ba mặt nước bao quanh một người giữ ải.

Nếu chỉ dựa vào quan hệ huyết thống mà nói, Vương Thủ Triết và Lư thị liên hệ rất sâu, ở chỗ này hắn tự nhiên sẽ được chiêu đãi cao quy cách.

Còn chưa vào cửa, đã có một thiếu nữ mặc váy đỏ vọt ra, đâm đầu vào trong ngực Vương Thủ Triết: "Thủ Triết biểu ca, mỉm cười rất nhớ huynh."

Lư Tiếu Tiếu!

Tộc trưởng đương thời Lư Chính Hùng đến được con gái, được sủng ái nhất.

Nhưng Vương Thủ Triết còn chưa kịp nói chuyện, Vương Lạc Tĩnh trốn sau lưng hắn đột nhiên kéo tay hắn: "Tứ ca ca, Tĩnh Nhi có chút không thoải mái."

Không thoải mái?

Vương Thủ Triết sửng sốt, vội vàng lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng quan tâm nói: "Lạc Tĩnh có chỗ nào không thoải mái, chẳng lẽ là lúc ngủ trong xe ngựa…"

Lời mới nói được một nửa, lại phát hiện ánh mắt hai thiếu nữ đối diện nhau, địch ý lẫn nhau không chút nào che giấu, tia lửa văng khắp nơi.

…

Chương 29: Băng tinh lộ ẩm!

…

“Ngươi là ai?” Lư Tiếu ôm cánh tay Vương Thủ Triết, trừng mắt nói với Vương Lạc Tĩnh: “Còn không mau buông tay Thủ Triết biểu ca ta ra, nữ hài tử cũng không ngượng ngùng.”

Khu vực Trường Ninh vệ, phần lớn nữ tử thế gia, đặt tên đều không xếp hạng, tương đối tùy tâm sở dục. Bình An Vương thị bởi vì có nguồn gốc lâu dài, Trụ Hiên lão tổ tự mình định ra chữ lót nữ tử, quy củ như thế tự nhiên cũng kéo dài.

“Muội là muội muội của Tứ ca ca, Tứ ca ca cưng chiều muội nhất.” Vương Lạc Tĩnh không hề nhượng bộ mà kéo sang một bên khác, trào phúng nói: “Muội thấy huynh không ngại, vừa thấy mặt đã nhào vào trong lòng Tứ ca ca.”

“Ngươi gạt người, Thủ Triết biểu ca là sủng ta nhất.” Lư Tiếu tức giận nói: “Mỗi lần gặp mặt, Thủ Triết biểu ca đều sẽ mang quà cho ta.”

“Tứ ca ca đối với ta mới là tốt nhất, hôm trước còn tặng cho ta một tổ ong Tử Tinh Linh Phong chơi cho ta, giá trị hơn hai trăm càn kim đấy.” Vương Lạc Tĩnh ngẩng đầu lên, một bộ khoe khoang.

“Thủ Triết biểu ca, ta cũng muốn Tử Tinh Linh Phong tổ ong.” Lư Tiếu có cảm giác thoáng cái bị so sánh, bắt đầu giữ chặt Vương Thủ Triết làm nũng. Bình thường nàng được nuông chiều từ bé, đoán chừng căn bản không hiểu cái gì là Tử Tinh Linh Phong.

“Ách…” Vương Thủ Triết lập tức có chút không nói nên lời, sao vừa mới gặp mặt, hai tiểu nha đầu đã bị hắn bóp chết rồi? Nhất là Lạc Tĩnh, nói về tuổi tác trên thực tế còn nhỏ hơn Lư Tiếu một tuổi, bình thường rất ngoan ngoãn, lúc này lại bắt đầu tranh thủ sủng ái.

“Thủ Triết, ngươi thực sự muốn mua một Tử Tinh Linh Tổ cho hài tử chơi sao?” Tiểu cữu Lô Chính Kiệt ở bên cạnh cũng giật mình không thôi: “Quá lãng phí rồi, ta xem ngươi làm sao qua được cửa ải của biểu muội ngươi.”

Hơn hai trăm càn kim, bất luận là đối với Vương thị hay Lư thị, đều đã là một khoản tiền khổng lồ. Tựa như đại đội đánh cá của Lục thúc Vương Định Hải, mười chiếc thuyền một năm gió dầm mưa, vất vả khổ cực mới có thể lợi nhuận ước chừng hai trăm càn kim.

Thân là Phong Cốc nông trang một trong sản nghiệp trụ cột của Vương thị, hai trăm hộ tá điền, mấy ngàn mẫu nông điền, quy mô vận tác như thế một năm chỉ được sáu bảy trăm càn kim, đây vẫn là lợi ích trong sổ sách.

Lần này đến Lư thị, lễ vật cũng chuẩn bị một chút, nhưng quả thật đều là chút đồ chơi nhỏ.

"Cậu, việc này có ẩn tình khác." Vương Thủ Triết cười khổ: "Hay là cậu khuyên biểu muội đi? Bây giờ bán em đi, em cũng không mua được tổ ong Tử Tinh Linh Phong."

"Ta cũng không có bản lĩnh khuyên nàng." Lư Chính Kiệt vội vàng lắc đầu nói: "Nha đầu này ngày thường được sủng ái nhất, ngay cả lão tổ cũng sủng nàng, đại ca cũng không có biện pháp bắt nàng. Thủ Triết, ngươi vẫn là tự cầu nhiều phúc đi."

Lão tổ cũng chiều nàng?

Vương Thủ Triết có chút choáng váng, lão tổ Lô thị Lư Minh Thăng, đó là dòng chính của dòng họ chữ Minh của Lư thị, bây giờ đã hơn trăm tuổi rồi chứ? Trên vai vế huyết mạch, là ngoại tổ phụ của Vương Thủ Triết.

Lão tổ của các Huyền Vũ thế gia, phần lớn đều không thích lộ diện. Bình thường mỗi người đều bế quan tiềm tu, trong lòng tràn đầy suy nghĩ muốn tiến thêm một bước, chỉ có một vài sự kiện lớn mới có thể xuất hiện.

Vương Thủ Triết sống mười tám năm, nhớ mang máng số lần gặp Minh Thăng lão tổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, số lần bị chủ động triệu kiến chỉ có một lần, đó chính là lúc hắn bảy tuổi đã đo ra tư chất không tệ, được Minh Thăng lão tổ triệu kiến, tán dương vài câu ban thưởng chút tài nguyên.

Phải biết rằng, tư chất của Vương Thủ Triết đã gần tới trung phẩm, nhưng chỉ có đãi ngộ như vậy. Lư Tiếu cười tiểu nha đầu này, có tài đức gì mà có thể khiến tổ tiên sủng ái nàng…

Bất quá việc đã đến nước này, hắn không thể lấy ra lễ vật trị giá hai trăm càn kim, cho dù lấy ra cũng không nỡ tặng, chỉ đành cười qua loa một câu với Lư Tiếu: "Cười cười a, tổ ong kia là biểu ca nhặt được…"

"Oa! Thủ Triết biểu ca không thích ta, ô ô, biểu ca khi dễ người." Vừa nghe mình không có, Lư Tiếu cười lập tức cảm thấy mình bị so sánh rồi, khóc lóc chạy về phòng.

Mà Vương Lạc Tĩnh lại nắm lấy cánh tay Vương Thủ Triết, một bộ dáng đắc ý chiến thắng "người xấu", chọc cho Vương Thủ Triết trợn trắng mắt, thật đúng là tiểu nha đầu lừa đảo, ngay cả loại dấm chua này cũng ăn.

Có điều loại chuyện này chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ, Vương Thủ Triết cũng không thèm để ý.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của tiểu cữu Lư Chính Kiệt, Vương Thủ Triết, Vương Lạc Tĩnh cùng nhau đến chính sảnh chủ trạch Lư thị.

Mà cùng lúc đó, tộc trưởng Lô thị gia tộc Lư Chính Hùng, cùng với chính thê Vương thị, đã mặc vào đang chờ đợi.

Lư Chính Hùng đã năm mươi mấy tuổi, có khuôn mặt chữ điền, có ba sợi râu mép, lộ ra có chút khí độ bất phàm.

Mà chính thê Lư Vương thị, chính là đại cô ruột thịt của Vương Thủ Triết - Vương Lưu Linh, tuổi thực tế của nàng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng được chăm sóc và ăn mặc không tệ, ngồi ngay ngắn trên đó chính là một mỹ phụ trung niên.

"Thủ Triết mang theo ngũ muội Vương Lạc Tĩnh trong nhà, gặp qua đại cữu, cô cô." Vương Thủ Triết tiến lên, hành lễ theo vãn bối gặp trưởng bối. Lúc trước hắn đã sai gia tướng đến thông báo, hành trình lần này là bái kiến trưởng bối, mà không phải dùng thân phận tộc trưởng gia tộc đến gặp mặt.

"Thủ Triết mau mau miễn lễ." Lư Chính Hùng tiến lên đỡ Vương Thủ Triết, quan sát hắn từ trên xuống dưới: "Nhiều lúc không gặp, Thủ Triết ngươi đã trưởng thành đến mức này."

"Triết Nhi, Triết Nhi." Vương Lưu Linh cũng tiến lên kéo tay Vương Thủ Triết, vô cùng thân mật: "Ngươi vừa mới lên làm tộc trưởng đã bôn ba như vậy, thật sự là khổ cho ngươi rồi."

Lúc trước đại cô Vương Lưu Linh đã đích thân đi Vương thị bôn ba, đệ đệ ruột chết nên khóc đã khóc, người qua đời đã qua đời, bây giờ bà càng quan tâm đến đứa cháu ruột Vương Thủ Triết này hơn.

"Đại cữu, cô cô, việc này đâu có gì khổ cực." Vương Thủ Triết nói: "Vương thị chúng ta huyết mạch tương liên, Thủ Vọng tương trợ là bổn phận nên có."

Bởi vì mẹ đẻ chính là con gái ruột của Lư thị, tình cảm của Vương Thủ Triết đối với Lư thị rất thâm hậu. Dòng chính của hai bên đời trước cũng khiến cho huyết mạch hai nhà cực kỳ thân cận.

Sau đó hàn huyên một lúc, cô cô Vương Lưu Linh kéo Vương Lạc Tĩnh sang một bên nói chuyện.

Còn Lư Chính Hùng thì ngồi đối diện trò chuyện với Vương Thủ Triết, nhưng hắn lấy ra chiêu đãi không phải linh trà thông thường, mà là đặc sản Băng Tinh Lộ Ẩm của Ánh Tú Lư thị.

Lư thị chiếm cứ địa lợi hồ Ánh Tú, không những có chút xây dựng trên nước nuôi dưỡng, còn khoanh vòng ra một khối "Linh Thủy", chuyên môn trồng một loại linh thực dưới nước —— Tinh Lộ Thảo, Tinh Lộ Thảo sẽ kết ra một loại linh quả to bằng ngón cái, nó giống như bồ đào, nhưng mà trong suốt như cánh ve, bên trong dịch thể lấy ra băng trấn một phen, chính là rượu ngon vô cùng.

Uống một ngụm, cảm giác lạnh lẽo trong suốt theo yết hầu tiến vào dạ dày, lập tức ý mát lạnh khuếch tán toàn thân, cả người run lên, chợt cảm thấy toàn thân thư sướng như được tẩy tủy phạt mao.

Lại nói tiếp, Vương Thủ Triết vẫn là lần thứ ba uống được Băng Tinh Lộ uống, bởi vì đây là một loại Linh Ẩm có sản lượng thưa thớt, chỉ là một ly này uống được mấy càn kim, ngay cả dòng chính của Lư thị cũng rất ít có thể uống được.

Ánh Tú Lư thị cũng không phải là gia tộc rất cường đại, trong nhà cũng chỉ có một vị lão tổ tọa trấn. Nhưng Băng Tinh Lộ Ẩm của bọn họ là một đặc sản lớn, trước mắt đại bộ phận sản xuất đều là chuyên cung cấp cho Tử Phủ Học Cung, một phần nhỏ bị một ít gia tộc dòng chính cường đại chia sẻ.

Một năm thu nhập được bao nhiêu, Vương Thủ Triết không biết, nhưng không quá thấp hơn Bát Cửu Càn Kim.

Ngoại trừ một chén này của Vương Thủ Triết, bên phía Vương Lạc Tĩnh cũng được chia một chén. Nàng vẫn là lần đầu tiên uống được một chén ngon như vậy, ánh mắt đều trợn tròn.

Sau khi uống xong, lại là một bữa chiêu đãi linh thực, hai huynh muội Vương Thủ Triết ăn đến mức khí huyết toàn thân tràn đầy không thôi.

Sau đó, tự nhiên tiến vào chính đề. Từ Vương Lạc Tĩnh phối hợp tộc nhân Lô thị, tiến hành diệt trùng hành động. Hình thức cũng đơn giản, chiếu theo phương thức xử trí của Sơn Dương Công Tôn thị bên kia là được. Hơn nữa ruộng đất của Ánh Tú Lư thị không tính là quá nhiều, chỉ có sáu bảy ngàn mẫu, xử trí không quá khó.

Vốn Vương Thủ Triết cũng muốn đi hỗ trợ, chỉ là trước khi đi, lại nhận được Minh Thăng lão tổ đưa tin, triệu Vương Thủ Triết hắn đi gặp mặt.

Khiến Vương Thủ Triết kinh nghi bất định trong lòng, không phải Lư Tiếu chạy tới chỗ Minh Thăng lão tổ cáo trạng, khiến Minh Thăng lão tổ có ý kiến với hắn rồi chứ?

Nhưng cái ý niệm hoang đường này cũng chỉ chợt lóe rồi biến mất, Minh Thăng lão tổ chính là Định Hải Thần Châm của Ánh Tú Lư thị, làm sao có thể tham dự vào mâu thuẫn nhỏ giữa các tiểu nhi nữ.

…

Chương 30: Minh Thăng lão tổ.

…

Rất nhanh, Vương Thủ Triết được thị nữ chỉ dẫn đến hậu viện chủ trạch Lư thị, Minh Thăng lão tổ tu luyện ẩn cư.

Nơi này gần sát ven hồ Ánh Tú, lầu các cao ngất bao la có thể thu hết non nửa cảnh hồ vào mắt, gió hồ, tiếng sóng, cá nhảy, chim hót, đều để kiến trúc nơi đây dung nhập vào trong tự nhiên.

Đứng trước lầu các tên là 【Ánh Tú Thăng Minh Nguyệt】, Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Bình An Vương thị Vương Thủ Triết, cầu kiến Minh Thăng lão tổ."

"Vào đi."

Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết theo lời mà vào, giẫm lên bậc thang gỗ dày đi lên tầng cao nhất của lầu các. Ngoài cửa sổ lầu các, một ông lão mặc áo xám đang đưa lưng về phía Vương Thủ Triết, ông ta ngồi trên ghế bành, đang dùng dây câu thật dài câu cá trong hồ Ánh Tú.

Tư thái của ông ta rất tùy ý, nhưng với ánh mắt của Vương Thủ Triết lại không thể nhìn thấu ông ta, đó giống như là một dãy núi cao không thể với tới, lại giống như một hồ nước sâu không thấy đáy.

Mà ở bên cạnh hắn, lại là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi mặc y phục đỏ, đó chính là biểu muội của Vương Thủ Triết Lư mỉm cười. Nàng đang dùng dáng vẻ tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, hiển nhiên còn đang tức giận.

"Tằng gia gia, người nói Thủ Triết biểu ca có bao nhiêu khí nhân." Lư Tiểu bĩu môi nói: "Dựa vào cái gì mà muội muội họ Vương kia lại có tổ ong Tử Tinh Linh Phong, nhưng lại không cười."

"Ặc…" Vương Thủ Triết sờ sờ mũi dở khóc dở cười, cười cười nha đầu kia, thật đúng là chạy tới chỗ lão tổ cáo trạng.

“Vậy ngươi nói xem ta nên giáo huấn biểu ca ngươi thế nào? Lần trước ngươi còn nói, ngươi thích Thủ Triết biểu ca nhất.” Ông lão kia nói đầy ẩn ý: “Bây giờ không thích nữa?”

“Thích chứ, nhưng mẫu thân nói hiện tại tình huống Vương gia không tốt, khắp nơi đều thiếu tiền.” Lư Tiếu cười nghiêng đầu nghiêm trang nói: “Ta nghĩ biểu ca nhất định rất thiếu tiền, không bằng Tằng gia gia ngươi cho biểu ca 500 càn kim, để hắn mua Tử Tinh Linh Phong tặng cho ta được không? Cười cười như vậy sẽ không giận Thủ Triết biểu ca.”

“Vì sao phải năm trăm càn kim?” Lão giả kinh ngạc hỏi: “Tằng gia gia nhớ rõ Tử Tinh Linh Phong tổ ong bình thường cũng chỉ có hai ba trăm càn kim. Chẳng lẽ hiện tại giá hàng đã tăng đến mức này?”

“Thủ Triết biểu ca đi mua tổ ong cũng rất vất vả.”

Phốc!

Lời này khiến Vương Thủ Triết suýt nữa phun máu, biểu muội Lư gia này thật đúng là rất cường đại. Vì muốn cái tổ ong, còn chuẩn bị để Minh Thăng lão tổ bỏ tiền ra. Lời này là không nghe nổi nữa, lập tức ho khan hai tiếng nói: “Thủ Triết bái kiến Minh Thăng lão tổ.”

Không ngờ Minh Thăng lão tổ hoàn toàn không để ý tới Vương Thủ Triết mà tiếp tục cười nói với Lư Tiếu: “Vậy Thủ Triết biểu ca ngươi đã mua cho ngươi tổ ong Tử Tinh, ngươi có thể nghe lời của Tằng gia gia thật tốt không?”

“Có thể!” Lư Tiếu cười kiên định gật gật đầu.

Minh Thăng lão tổ khẽ gật đầu, xoay người lại mỉm cười với Vương Thủ Triết, tiện tay ném một cái, mấy tấm kim phiếu bay về phía hắn.

Vương Thủ Triết vội vàng tiếp được, tập trung nhìn vào, lại là năm tấm kim phiếu một trăm càn kim, lập tức là mặt đầy kinh ngạc, chuyện này xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ…

“Thủ Triết, ngươi có nghe thấy không?” Trên gương mặt thoạt nhìn như là hơn năm mươi tuổi của Minh Thăng lão tổ lộ ra một nụ cười trêu chọc: “Sau này ta sẽ cười nhạo biểu muội ngươi mua một tổ ong Tử Tinh Linh, số còn lại coi như là ngươi phải mất công.”

“Cái này, lão tổ.” Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, vội nói: “Tuyệt đối không được, Tiểu biểu muội thật thích tổ ong Tử Tinh Linh, ta nghĩ cách đi mua một cái là được.”

“Được rồi, hiện tại Vương thị các ngươi là quang cảnh gì, chính ngươi không rõ sao?” Minh Thăng lão tổ không kiên nhẫn khoát tay nói: “Những càn kim này cầm trước, chuẩn bị thêm chút tài nguyên tu luyện, Tử Tinh Linh Sồm chờ ngươi thuận tiện rồi nói sau.”

Trong lòng Vương Thủ Triết có chút ấm áp, chắp tay nói: “Đa tạ lão tổ trợ giúp.” Xem dáng vẻ là Minh Thăng lão tổ cố ý nâng đỡ đứa cháu ngoại ông ta này, đương nhiên cũng không làm ra vẻ, thu tiền rồi nói sau.

“Cám ơn ngươi cười cười biểu muội đi.” Minh Thăng lão tổ cười nói, “Nếu không phải chịu không nổi nàng dây dưa, lão phu cũng luyến tiếc càn kim này.” Đối với Lư thị mà nói, cả thảy năm trăm càn kim cũng không phải số lượng nhỏ, sau khi diệt trừ các loại chi tiêu khổng lồ, một năm cũng chưa chắc có thể tích góp được con số này.

“Đa tạ cười cười biểu muội.” Vương Thủ Triết cũng chắp tay nói.

“Hừ.” Lư Tiếu quay đầu lại, hừ khẽ một tiếng, phảng phất không chịu để ý tới gã.

“Cười cười, ngươi cần phải không chịu thua kém, đừng để tiểu cô nương Linh Trùng sư kia vượt qua.” Minh Thăng lão tổ ở bên “khêu khích” nói: “Nếu ngươi có thể học tập trận pháp sư thành công, trở thành trận pháp sư nhất giai, bảo đảm Thủ Triết biểu ca ngươi lau mắt mà nhìn ngươi.”

“Trận pháp sư?”

Vương Thủ Triết giật mình nói: “Lão tổ, chẳng lẽ Tiểu biểu muội có thiên phú học trận pháp?”

“Thế nào, chỉ cho phép Vương thị ngươi ra một Linh Trùng sư, lại không cho phép Lư thị chúng ta ra trận pháp sư?” Minh Thăng lão tổ như cười như không nói.

Vương Thủ Triết đổ mồ hôi lạnh trên trán: “Lão tổ không phải có ý này, chỉ là có chút kinh ngạc, chúc mừng lão tổ, chúc mừng cười cười biểu muội.”

Trong lòng lại là cảm khái, thiên phú đạo này thật đúng là rất khó nói chuẩn, hắn nhớ mang máng Lư Tiếu Tiếu Cửu Chương Toán kinh đều học đến nát bét, lại còn có thể có thiên phú trận pháp…

"Tằng gia gia, từ nay về sau con nhất định sẽ cố gắng, không tiếp tục lười biếng nữa." Lư Tiếu cười ngoan ngoãn nói: "Đợi sau khi con trở thành trận pháp sư nhất giai, tức chết tiểu nha đầu Linh Trùng sư gì đó, cũng tuyệt đối không để cho Thủ Triết biểu ca coi thường."

"Có chí khí, đây mới giống cháu gái cũ của Lư Minh Thăng ta, đến đây, chúng ta trước tiên làm tốt nền tảng, sau này từng gia gia dẫn ngươi đi bái sư." Minh Thăng lão tổ vui vẻ với Lư Tiếu Tiếu, lại tùy ý phất phất tay với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, ngươi nên bận rộn cái gì chứ."

Hóa ra là bị biến thành công cụ hình người?

Vương Thủ Triết thầm im lặng, có điều làm công cụ một chút thì có năm trăm càn kim, bao nhiêu lần hắn đều nguyện ý. Hơn nữa Lư Tiếu Tiếu có thiên phú trận pháp, đây chính là một chuyện tốt, đó là biểu muội song đích huyết của hắn, quan hệ huyết thống giữa hai bên vô cùng thân cận.

Nhưng khó có được một lần Minh Thăng lão tổ, Vương Thủ Triết cũng không muốn dễ dàng lãng phí cơ hội như vậy, lập tức chắp tay hỏi: "Lão tổ, Thủ Triết có mấy chỗ tối nghĩa trong việc tu luyện, hy vọng ngài có thể chỉ điểm một chút."

"Tiểu tử thối, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước." Minh Thăng lão tổ thổi râu trừng mắt nói: " Lung Yên lão tổ nhà ngươi kiến thức rộng rãi, ngươi còn cần ta chỉ đạo sao?"

"Tính cả nghe ắt Minh mà." Vương Thủ Triết cười ngây ngô nói: "Có cơ hội xác minh thêm một chút, rất có lợi đối với con đường Linh Đài của tiểu tử. Ta thấy nơi này của lão tổ hoàn cảnh không tệ, tu luyện tất nhiên tiến triển cực nhanh…"

Hắn bày ra một bức Minh Thăng lão tổ nếu là không chịu chỉ điểm, sẽ không rời đi tư thế vô lại. Thân là tiểu bối, đối với cố ngoại tổ phụ đùa nghịch một chút hoàn toàn không có vấn đề.

“Được được được, ngươi có vấn đề gì thì mau hỏi, hỏi xong thì mau đi đi, đừng quấy rầy lão phu thanh tu.” Minh Thăng lão tổ bất đắc dĩ nói.

Vương Thủ Triết vội vàng ném từng vấn đề đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

Minh Thăng lão tổ trên thực tế cũng chỉ là ghét bỏ bên ngoài mà thôi, đối với vấn đề tu luyện mà Vương Thủ Triết đưa ra tự nhiên không thể qua loa, đều là nhất nhất cân nhắc rồi trả lời. Không ngờ, hỏi, hỏi một hồi, vấn đề của Vương Thủ Triết liền dần dần trở nên xảo quyệt, ngay cả Minh Thăng lão tổ cũng cần cẩn thận cân nhắc mới có thể trả lời.

Trước khi Vương Thủ Triết bị xuyên việt, đó là một cái hũ nút, chỉ biết tự tu luyện, có đôi khi nghẹn rất nhiều vấn đề cũng không dám đi lĩnh giáo Lung Yên lão tổ. Nhưng bây giờ Vương Thủ Triết lại hoàn toàn khác biệt, dưới tư duy hiện đại của người Địa Cầu ảnh hưởng, từ các góc độ khác nhau tích góp không ít vấn đề tu luyện.

Đây chính là một trong những điểm khác nhau giữa con cháu thế gia và tán tu, có trưởng bối gia tộc có thể giải thích chỉ điểm nghi hoặc.

“Tiểu tử thúi, không sai biệt lắm a, lão tổ ta cũng là muốn tu luyện.” Liên tiếp hai canh giờ sau, Minh Thăng lão tổ cũng cảm thấy ăn không tiêu. Tiểu tử này ở đâu ra nhiều vấn đề cổ quái như vậy, nếu lại bị hắn hỏi như vậy, sợ là sẽ không trả lời được.

Thứ không biết, hắn cũng không thể bịa chuyện một phen, nếu xảy ra vấn đề chẳng phải sẽ hại hậu bối sao?

Thực sự không chống nổi!

Lư Tiếu Tiếu ngay từ đầu còn ở bên cạnh giả vờ giả vịt nghe, nhưng càng nghe về sau càng là không hiểu cùng nhàm chán, nghe xong liền nằm sấp ở một bên ngủ rồi.

“Đa tạ lão tổ giải thích nghi hoặc, Thủ Triết đúng là hiểu ra.” Vương Thủ Triết thấy tốt thì nhận, đứng dậy chắp tay nói: “Tiểu tử Chúc lão tổ sớm ngày đại thành huyền công, vinh thăng thiên nhân.”

Lời này nói ra khiến cho Minh Thăng lão tổ vẫn rất vui vẻ, tuy nói hắn còn đang tập tễnh đi tới trên con đường tiến lên Linh Đài trung kỳ, nhưng mà phàm là người tu thành Linh Đài cảnh, lại có người nào không muốn tiến thêm một bước?

Phải biết rằng dưới Linh Đài cảnh đều là phàm nhân, thọ nguyên nhiều nhất không quá trăm năm. Sau khi tu thành Linh Đài cảnh, có thể kéo dài tuổi thọ gấp đôi, thọ nguyên đạt tới hai trăm tuổi. Đây cũng là lý do vì sao Linh Đài cảnh được xưng là lão tổ, bởi vì bọn họ sống sót, sẽ phát hiện những tiểu bối con cháu của mình đều chết trước mình.

…

Chương 31: “Ngự Phong Thủ Ký “

…

Nhất là một ít Linh Đài lão tổ hiểu được dưỡng sinh, có thể sống đến gần hai trăm tuổi. Dưới loại tình huống này thường thường có thể nhìn thấy đời thứ tám của mình, thậm chí là hậu duệ huyết mạch đời thứ chín sinh ra.

Nếu có thể tiến thêm một bước thành tựu Thiên Nhân cảnh, thọ nguyên cực hạn có thể đạt tới bốn trăm tuổi. Toàn bộ gia tộc cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, thậm chí có thể dùng gà chó lên trời để hình dung.

Bởi vậy Minh Thăng lão tổ vui vẻ, lại móc ra một quyển sách da thú phong cách cổ xưa ném cho Vương Thủ Triết: “Đây là “Ngự Phong Thủ Ký”, coi như ta tặng quà cho Vương thị các ngươi một vị Linh Trùng sư, là bút ký của một vị tán tu Linh Đài cảnh am hiểu khống chế linh phong, trong đó ghi lại một số kỹ xảo và yếu điểm của các loại linh phong nuôi dưỡng. Nhưng đây chỉ là bản sao chép, trong đó khó tránh khỏi có chỗ sơ hở, chỉ để tham khảo xác minh.”

Vương Thủ Triết ngây người, lập tức mừng rỡ nói: “Đa tạ lão tổ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Hiện giờ Lạc Tĩnh có thiên phú Linh Trùng sư, thế nhưng chỉ dựa vào một quyển Trùng Kinh trong gia tộc hiển nhiên không đủ.

Bản “Ngự Phong Thủ Ký” này, không hề nghi ngờ là chuyên chú cho một khối linh ong, có chỗ tốt cực lớn đối với Lạc Tĩnh có được tổ ong Tử Tinh Linh Phong.

“Đã nhận được chỗ tốt thì mau cút đi, đừng ở chỗ này làm chướng mắt lão phu.” Minh Thăng lão tổ không kiên nhẫn đuổi người.

“Tiểu tử cáo từ, cáo từ.” Vương Thủ Triết chuyến này đã có rất nhiều chỗ tốt, vội vàng nhét “Ngự Phong Thủ Ký” vào trong ngực, cung kính rời khỏi lầu các 【Ánh Tú Thăng Minh Nguyệt】 này.

Minh Thăng lão tổ từ xa nhìn bóng lưng Vương Thủ Triết rời đi, tức là có chút vui mừng, lại có chút mất mát. Vui mừng là, hậu duệ có được huyết mạch của hắn này tương đối không tầm thường, tiềm lực tương lai rất lớn. Mất mát lại là, trong hai đại nam tử trẻ tuổi Lư thị, lại không ai có thể so sánh với Thủ Triết.

Cũng may còn có cười cười.

Minh Thăng lão tổ trìu mến vuốt mái Lư Tiếu Đầu đã ngủ: "Đứa nhỏ này lại có thể thức tỉnh Ly Hỏa Thân của tổ tiên Lư thị ta, tuy hơi mỏng, nhưng đã bất phàm, chính là Thiên Hữu ta Ánh Tú Lư thị."

Mỗi một truyền thừa của Huyền Vũ thế gia, đều không hề đơn giản như vậy. Mà mỗi một tổ tiên mở ra cương thổ, thành lập thế gia, đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm.

…

Cầm rất nhiều chỗ tốt, sau khi bái biệt Minh Thăng lão tổ, Vương Thủ Triết bảo thị nữ dẫn hắn đến phòng khách - Nhã Khách Cư. Đây là nơi Lư thị chuyên chiêu đãi khách quý ở lại, cả một tòa đình viện dựa vào hồ đều là chỗ ở của hắn, bên ngoài còn có mấy sương phòng bảo vệ xung quanh, là chuẩn bị cho gia tướng tùy tùng của khách quý.

Gia tướng Vương thị tới, cùng với Vương Lạc Tĩnh đều đi hỗ trợ xử lý tình hình tai họa. Mà Vương Thủ Triết cũng hiếm khi thanh tĩnh, dứt khoát dặn dò thị nữ Lư thị chuẩn bị nước tắm, thoải mái tắm rửa một cái, rửa sạch mỏi mệt mấy ngày liền.

Sau đó sai người không được quấy rầy, tiến vào chế độ tu luyện. Bất kể là Sơn Dương Công Tôn thị hay là Ánh Tú Lư thị, đều là lấy linh thực tốt nhất ra chiêu đãi đoàn người Vương Thủ Triết, một đường ăn uống cũng chưa kịp tiêu hóa khí huyết.

Huống chi hôm nay vừa hướng Minh Thăng lão tổ lãnh giáo không ít vấn đề về tu luyện, thật đúng là làm cho hắn hiểu ra, bừng tỉnh đại ngộ. Sau khi nhập định, hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện.

Một lần luyện này, trọn vẹn đến sáng sớm ngày thứ hai. Kinh mạch cùng khiếu huyệt trong cơ thể hắn đều tiến nhập trạng

thái mỏi mệt, khí huyết tràn đầy bị tiêu hao rất nhiều, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy thần thái sáng láng, hiển nhiên là rất tinh tiến, khoảng cách Luyện Khí cảnh tầng thứ bảy lại kiên định bước ra một bước nhỏ.

Điều này khiến Vương Thủ Triết vui mừng không thôi, sau khi kết hợp với một số tư duy của địa cầu hiện đại, cùng với sự chỉ điểm giải thích nghi hoặc của Minh Thăng lão tổ, hắn càng thêm rõ ràng hơn không ít đối với con đường tu luyện của Luyện Khí cảnh.

Sau khi ra khỏi phòng, Vương Trung đã sớm chờ ở bên ngoài, chắp tay nói: "Gia chủ, tiểu cữu lão gia tới thăm hỏi, nghe nói ngài đang bế quan tu luyện cũng không dám quấy rầy, đang ở phòng khách chờ ngài."

Vương Thủ Triết để Vương Trung dẫn đường đi về phòng khách, thuận miệng hỏi: "Hôm qua tình hình cứu tế thế nào?"

"Hết thảy đều rất thuận lợi, lúc trước Lư thị sau khi nhận được tin chúng ta đến, trước tiên làm không ít chuẩn bị." Vương Trung sợ hãi thán phục nói: "Lạc Tĩnh tiểu thư thật sự là phi thường lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn đã khống chế được mấy con trùng vương Cửu Tinh, ngăn chặn dấu hiệu bùng nổ của trùng tai."

Lúc Vương Trung nói đến tên của Lạc Tĩnh, rõ ràng là mang theo ngữ khí tôn kính phát ra từ nội tâm. Có thể thấy biểu hiện của Lạc Tĩnh, khiến các gia tướng trong gia tộc đều thập phần tán phục.

Xem ra Lạc Tĩnh ở trên đạo Linh Trùng sư thật sự là rất có thiên phú, trong khoảng thời gian ngắn đều đang tiến bộ.

Đang cân nhắc, Vương Thủ Triết tiến vào phòng khách nhã khách, chắp tay nói với Lư Chính Kiệt: "Thủ Triết đến trễ, mong tiểu cữu thứ lỗi."

Không sao không sao. "Lư Chính Kiệt cười dạt dào: "Thủ Triết à, lần này Lư thị chúng ta may mắn có ngươi trợ giúp, lúc trùng tai vừa mới mở ra đã bị ngăn chặn lại."

Sản lượng lương thực giảm mạnh mà nói, không chỉ là tổn thất về kinh tế, càng nhiều sẽ dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền.

Đại Càn lấy Huyền Vũ thế gia lập quốc, Huyền Vũ thế gia ở địa phương có đủ loại đặc quyền, nhưng cũng phải gánh vác trách nhiệm thủ thổ an dân. Đãi ngộ quyền lực cùng nghĩa vụ trách nhiệm, rõ ràng đều vượt qua thân hào địa cầu cổ đại.

"Tiểu cữu quá khách khí, Vương thị Lư thị huyết mạch tương liên, trông coi giúp đỡ đó là đương nhiên." Vương Thủ Triết khiêm tốn cười nói.

Sau khi hàn huyên một chút, Lư Chính Kiệt còn nói thêm: "Vụ án tên phú thương kia cũng có kết quả, tán tu kia cũng không tính là thứ gì quá cứng nhắc, tin tức tra tấn chỉ trong vòng hai canh giờ liền khai hết toàn bộ, tang vật ẩn nấp cũng tìm được toàn bộ, ít ngày nữa sẽ xử tử ngay trước mặt mọi người, răn đe."

"Tán tu du đãng khắp nơi, chung quy vẫn là tai họa ngầm." Vương Thủ Triết nhíu mày không thôi: "Nếu không thể quản khống đối với tán tu nhập cảnh, thì vụ án tương tự sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra."

"Việc này rất khó, đại bộ phận tán tu đều là lấy thân phận thương nhân vân du qua lại, luật pháp Đại Càn cũng không có quy định tán tu không được lưu lạc khắp nơi." Sau khi Lư Chính Kiệt nhíu mày, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, vụ án này nhanh chóng bị phá, tất cả đều là công huân của Thủ Triết ngươi. Trấn thủ phủ quyết định, cho ngươi tiền thưởng năm mươi càn kim, tuy không tính là rất nhiều, nhưng cũng đã là mức độ lớn nhất tranh thủ được rồi."

"Đa tạ cậu em vợ hòa giải trong đó." Vương Thủ Triết cũng khá hài lòng với kết quả này. Năm mươi càn kim không phải là số lượng nhỏ, một số tán tu vì chút càn kim này cũng đủ để liều mạng rồi.

Sau khi nhận được tiền thưởng, Vương Thủ Triết cũng đưa ra lời cáo từ trước.

Để lại hai gia tướng phối hợp với Vương Lạc Tĩnh, cũng ủy thác tiểu cữu bảo vệ nàng diệt tai. Hiện giờ trùng tai của Lô thị và Công Tôn thị chỉ là bước đầu ngăn chặn lại, độ thuần hóa của những trùng vương hoang dại kia cũng quá thấp, cần cường hóa nhiều lần. Trong hơn mười ngày kế tiếp, nàng còn

cần ở lại Lư thị, Công Tôn thị, cùng với Vương thị bôn ba qua lại.

Việc của bản thân Vương Thủ Triết cũng rất nhiều, không thể tham gia toàn bộ quá trình, chỉ có thể giao nhiệm vụ an toàn cho Lư thị và Công Tôn thị.

Sau một phen cáo biệt, hắn giao "Ngự Phong Thủ Ký" cho Vương Lạc Tĩnh.

Vương Thủ Triết cưỡi tuấn mã màu đen, suất lĩnh hai gia tướng, một đường trở lại Trường Ninh vệ. Không có xe ngựa liên lụy, mặc nhẹ ngựa đi xuống, chỉ vẻn vẹn ba bốn canh giờ, đoàn người đã tới Trường Ninh vệ.

Vừa mới vào ở biệt viện phía sau sạp cá của Bình An Vương thị, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, sáng mai đến Tiền thị thương hội gặp mặt một chút, nhưng không ngờ Tiền chủ sự của Tiền thị thương hội lại đi trước một bước trực tiếp giết tới biệt viện Vương thị.

Hiển nhiên, hắn ta đã sớm phái tai mắt ở cổng thành.

Hai người vừa thấy mặt trong phòng khách, trái cây trà và trái cây chiêu đãi còn chưa kịp dâng lên, chủ sự béo ục ịch được gọi là khổ không ngừng: "Vương lão đệ à, lần này ngươi hại thảm lão ca rồi."

"Tiền lão ca nói gì vậy?" Vương Thủ Triết tự mình rót trà đưa tiền cho chủ sự, thản nhiên nói: "Ta có lòng tốt giúp Tiền thị thương hội các ngươi thanh lý diệt trùng tán tồn kho, chẳng lẽ còn có lỗi sao?"

Tiền chủ sự không ngại bỏng miệng, ừng ực uống một hơi cạn sạch trà, có chút tức giận nói: "Vương lão đệ, sự tình đã đến nước này, chúng ta sẽ không nói chuyện mờ ám. Ngươi đây là rõ ràng lợi dụng Tiền thị thương hội chúng ta tay không bắt sói trắng, kiếm được một khoản lớn, cao, thủ đoạn cao minh."

"Lão ca quá khen, lợi dụng tin tức kiếm tiền, vốn là đạo của thương nhân." Vương Thủ Triết cười nói: "Nếu đổi lại là Tiền lão ca, chỉ sợ còn hung dữ hơn cả ta."

"Tin tức kém, tin tức kém." Tiền chủ sự lầm bầm hai câu, sau đó bất đắc dĩ thở dài nói, "Lão đệ, ta thừa nhận ngươi nói có đạo lý. Nhưng mà ngươi một chút tài năng này cũng không có,

lại muốn kiếm một khoản lớn từ đó, quả thực đem ca ca ta lừa đến thảm. Nếu ta không có cách nào giải quyết được việc này, chỉ sợ kết cục sẽ không quá tốt. Lão đệ a, hạ thủ lưu tình."

"Tiền lão ca đừng vội, không phải lúc trước ta đã nói muốn tặng ngươi lập công lớn sao?" Vương Thủ Triết ung dung nói: "Công lớn này không những có thể khiến ngươi lập công chuộc tội, mà rất có khả năng sẽ giúp ngươi tiến thêm một bước."

"Cái gì?" Tiền chủ sự không dám tin nhìn hắn.

…

Chương 32: Minh ước bí mật?

…

Ông ta trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một lúc lâu rồi mới nói: “Lão đệ chẳng lẽ đang dỗ dành ta? Hay là lại một cái bẫy khác cho ta chui vào? Ta đã như vậy rồi… còn có cơ hội gì để lập công chuộc tội nữa?”

“Nguyên nhân của trùng tai cùng với nguyên lý vì sao Diệt Trùng Tán dần mất đi hiệu lực, hơn nữa phương hướng nghiên cứu Diệt Trùng Tán mới…” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Nếu những thứ này đều không đủ để Tiền lão ca trở mình, vậy chính là tại hạ nhìn lầm năng lực của Tiền lão ca.”

“Chuyện này là thật?” Tiền chủ sự đột nhiên đứng dậy, một cỗ khí thế cường đại có chừng Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong bộc phát ra, trong đôi mắt bộc phát tinh quang nói: “Nếu thật sự có công lớn này, Thủ Triết lão đệ ngươi chính là huynh đệ Tiền Học An Chân của ta.”

Khí tức thật cường đại!

Cho dù là Vương Thủ Triết cũng hơi giật mình, Tiền chủ sự này không hiện sơn không lộ thủy, tu vi lại cao như vậy. Thật không hổ là Lũng Tả hào môn Tiền thị, cho dù là một chủ sự nho nhỏ trong chi nhánh cũng có tu vi như vậy.

Nhìn một chút mà thấy toàn cảnh, Lũng Tả hào môn Tiền thị cường đại cỡ nào.

“Tiền chủ sự muốn dùng đại công như vậy để giành lấy cơ hội trùng kích Linh Đài cảnh sao?” Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại, hắn biết đối phương phóng khí thế không phải đang phóng lỏng. Mà là đang nói cho Vương Thủ Triết biết giá trị và tiềm lực của Tiền Học An hắn.

“Lão đệ hiểu ta.” Tiền Học An sau khi “Thối sáng” bày ra, lập tức lại khôi phục lại dáng vẻ vô hại của Di Lặc Phật, “Nói rõ với lão đệ đi, ta ở Tiền thị là con thứ xuất từ huyết mạch trực hệ nào đó, có thể thấy địa vị và đãi ngộ trong gia tộc, ta có thể từng bước một đi đến hôm nay lòng rất chua xót. Nếu như không có công lớn đặc thù, muốn giành được sự giúp đỡ của

gia tộc trùng kích Linh Đài cảnh, cơ hội quá mức xa vời. Nếu lão đệ giúp ta một tay, bất kể kết quả như thế nào, Tiền Học An ta đều vô cùng cảm kích.”

“Tiền lão ca có biết, vì sao chính ta không cống hiến công này cho Tử Phủ Học Cung không?” Vương Thủ Triết cười cười, giống như đang kiểm tra trí tuệ của Tiền Học An.

“Chuyện Diệt Trùng Tán Tư rất lớn, Bình An Vương thị các ngươi quá nhỏ yếu.” Tiền Học An cũng cười tủm tỉm nói: “Mặc dù ngươi cống hiến sở nghiên cứu cho Học Cung, lấy tâm tính cao cao tại thượng của những người học cung này, chưa chắc Vương thị ngươi có lòng cảm kích. Mà Lũng Tả Tiền thị chúng ta lại khác, sau khi có phần tư liệu này, sẽ có tư cách đàm phán với Học Cung, cho dù tương lai chia lợi nhuận của Diệt Trùng Tán hơn một phần, đó cũng là con số phi thường lớn! Bởi vậy, lão đệ lựa chọn giao công lớn này cho ta, cái này gọi là… Câu nói trước đó mà lão đệ đã nói…”

“Dợi ích lớn nhất.” Vương Thủ Triết uống trà, tiếp lời nói.

“Không sai, chính là từ này.” Tiền Học An trịnh trọng nói: “Nhưng chuyện này có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Tiền mỗ ta muốn biết ơn của Thủ Triết lão đệ. Về việc này chúng ta có thể ký kết minh ước bí mật, nếu Tiền mỗ có vi phạm minh ước. Cho dù lão đệ công bố minh ước, làm cho Tiền mỗ thân bại danh liệt. Ngươi cũng biết, từ trước đến nay Tiền thị chúng ta luôn giữ chữ tín, một khi danh dự cá nhân bị hủy là kết cục gì.”

Tiền chủ sự này quả nhiên là một người bạn trẻ.

Trong lòng Vương Thủ Triết bình tĩnh lại, đầu năm nay chỉ sợ ngươi ném mị nhãn cho người mù xem, tận tâm nâng đỡ lại phát hiện là một con sói mắt trắng.

Lúc trước bằng vào sự tiếp xúc của Tiền Học An, hắn ta đã phát hiện đây là một người làm việc chu đáo đến nội tâm nhẫn nhụi, nếu không với huyết mạch trực hệ của hắn ta, sao có thể đi tới một bước này?

“Tiền lão ca, nếu ký mật ước, chúng ta sẽ là người trên cùng một thuyền.” Cuối cùng Vương Thủ Triết hỏi một câu: “Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

Tiền Học An trầm ngâm một lúc nói: "Nếu đổi lại là đồng minh khác, Tiền mỗ tất nhiên còn phải cân nhắc một phen." Dừng một chút, hắn trịnh trọng nhìn về phía Vương Thủ Triết, nghiêm túc nói: "Nhưng mà kết giao mật ước với Thủ Triết lão đệ, chính là chuyện tốt mà Tiền mỗ cầu còn không được. Lão đệ ngươi tinh tế mà to gan, lật tay thành mây che tay thành mưa, thủ đoạn khiến ta kính nể vạn phần. Ta tin tưởng cùng lão đệ đứng chung một thuyền, là may mắn suốt đời của Tiền mỗ."

Mặc dù lời nói có hơi khoa trương, nhưng Vương Thủ Triết cũng có thể cảm nhận được tâm ý chân thật của hắn, lập tức hạ quyết tâm bắt đầu phác thảo minh ước bí mật.

Tuân theo tư tưởng đặt kẻ ác lên trước, điều khoản minh ước tỉ mỉ mà Vương Thủ Triết nghĩ ra không có lỗ hổng rõ ràng, đã viết rõ ràng trách nhiệm và nghĩa vụ của hai bên trong minh ước.

Đợi đến khi Tiền Học An đọc xong minh ước, lại sững sờ tại chỗ, không phải bởi vì điều khoản quá phức tạp hoặc hà khắc, mà là quá mức đơn giản và bình đẳng. Theo hắn nghĩ, hiện giờ tiền đồ của mình là kết thúc thảm đạm hoặc là một bước lên trời, tất cả đều nằm trong tay Vương Thủ Triết hắn.

Cho dù đem điều kiện định ra hà khắc một chút cũng là bình thường, ít nhất chính hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý kiến thiết.

"Thủ Triết lão đệ, minh ước này…" Tiền Học An khẽ cau mày nói: "Có cần thêm điều khoản hạn chế của Tiền mỗ vào không?"

"Tiền lão ca, ta là tìm minh hữu không phải thu tiểu đệ." Vương Thủ Triết bình thản uống trà nói: "Nếu là minh hữu, đương nhiên phải tuân theo công bằng công chính, tôn trọng lẫn nhau, nguyên tắc tương trợ canh gác. Nếu có một ngày lão ca cảm thấy minh ước lẫn nhau đã không còn ý nghĩa, có thể tham chiếu điều cuối cùng, bồi thường cho đồng minh một vạn Càn Kim hậu minh sẽ bị phá hỏng."

Tiền Học An hít một hơi thật sâu, sau khi ký kết và ấn tay trên hai tờ khế ước, hắn cúi người hành lễ nói: "Thủ Triết rộng rãi trong lòng, là cuộc đời này Tiền mỗ ít thấy. Tiền mỗ lập thệ,

chỉ cần Thủ Triết ngươi không phụ ta, ta sẽ không phụ ngươi, nếu không bảo Tiền ngày nào đó đánh sét đánh chết ngươi."

"Lão ca quá lời, từ nay về sau ngươi chính là huynh đệ của ta, có vinh cùng vinh nhục cùng nhục." Vương Thủ Triết cảm thấy hài lòng với kết quả này, sau khi thu hồi khế ước, đưa tư liệu văn thư đã chuẩn bị sẵn lúc trước cho Tiền Học An: "Tiếp theo phải làm sao, tin rằng lão ca hiểu rõ hơn ta."

Tiền Học An chuyên chú xem tư liệu văn thư kia, càng xem sắc mặt càng phấn khích: "Khó có thể tin, khó có thể tin, nhưng lại hợp tình hợp lý. Thủ Triết lão đệ, phần tư liệu này của ngươi cực kỳ trân quý, có thể phòng ngừa vấn đề Diệt Trùng Tán mới trong tương lai lại mất đi hiệu lực."

Phần tài liệu này là do Vương Thủ Triết viết, cố gắng dùng ngôn ngữ thông dụng đơn giản biểu đạt tính kháng dược của mật trùng là như thế nào, nếu như muốn giết chết mật trùng có tính kháng dược hiện có thì phải tiến hành điều chỉnh đối với phương thuốc cổ Diệt Trùng tán.

Về phần điều chỉnh như thế nào, thí nghiệm như thế nào. Vương Thủ Triết thì không đưa ra đề nghị, để Học Cung tự tìm tòi đi.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết cũng chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu phát minh ra Diệt Trùng Tán mới, lợi ích của mảnh này quá lớn. Đây tương đương với việc trên tất cả ruộng tốt của toàn bộ Lũng Tả quận, đều rút thuế diệt trùng một lần, trong đó lợi ích con số thiên văn đủ nghiền chết Vương thị.

"Tốt tốt tốt, có phần công lớn này." Trong mắt Tiền Học An sáng ngời: "Nếu Tiền mỗ có hoạt động không tốt, thì chính là sống uổng ba mươi tám năm rồi."

Hắn trịnh trọng cất kỹ khế ước, cười tủm tỉm nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết lão đệ, không thể không thừa nhận. Nếu như không có phần công lớn này, ta thật sự sẽ hận chết ngươi, chiêu này của ngươi thật sự quá tuyệt. Nhưng bây giờ, ha ha, ta chỉ có thể nói lão đệ ngươi làm tốt lắm."

"Thuận thế mà làm thôi." Vương Thủ Triết cười cười: "Chuyến này chưởng quầy của các ngươi đã chuẩn bị bao nhiêu tiền chuộc khế ước?"

“Vốn dĩ, điểm mấu chốt trong lòng chưởng quỹ là giá gấp đôi khế ước. Đương nhiên tốt nhất là cho ngươi biết khó mà lui, lấy ngàn càn kim.” Tiền Học An nheo mắt lại, “Bất quá lần này trùng tai thế tới rất hung mãnh, các thế gia dự đoán nếu không có biện pháp hữu hiệu, giảm sản lượng xuống sáu đến bảy phần, tương đương với tổn thất khoảng mười đồng lớn. Nếu có thể dùng liều lượng gấp đôi diệt trùng tán cứu tế kịp thời, nhiều nhất là tổn thất một hai đồng lớn.”

“Theo ý tứ của lão ca, điểm mấu chốt tâm lý của những thế gia đầu tư vào mỗi mẫu đất diệt trùng tán là sáu đại đồng?” Vương Thủ Triết cũng sớm có tính toán đối với chuyện này, cười ha hả nói: “Nếu Tiền thị thương hội kia dùng giá gấp đôi thu hồi khế ước về, không những không thua thiệt còn có thể kiếm được?”

“Sai.” Tiền Học An híp mắt cười nói: “Điểm mấu chốt trong lòng của những thế gia kia ít nhất cũng là mười hai đại đồng, thậm chí còn nhiều hơn. Vẫn phải cầu Tiền thị chúng ta bán cho bọn họ, bởi vì tồn lượng diệt trùng tán còn xa xa không đủ để cứu tất cả các thế gia.”

“So với thiệt thòi nhiều hơn, còn không bằng không đầu, tùy ý để lương thực giảm sản lượng là được.” Vương Thủ Triết nhíu mày, hơi có chút không hiểu.

“Chắc lão đệ cũng biết, luật pháp Đại Càn cấm lợi dụng năm thiên tai hoành hành giá lương thực, nhìn bề ngoài thì đây là kế sách an dân ưu tú.” Tiền Học An cười lạnh lắc đầu nói: “Nhưng trên thực tế trong năm thiên tai, ngược lại là hại người không cạn. Thương nhân không có lợi không dậy sớm, nếu giá lương thực không tăng, có bao nhiêu thương nhân nguyện ý vận chuyển lương thực từ xa đến Lũng Tả?”

“Bởi vậy, Lũng Tả chỉnh thể thiếu lương thực đã thành kết cục đã định. Thế gia đa số còn có lương thực cũ tích trữ có thể ứng phó với tình hình thiên tai, nhưng tất nhiên sẽ có một bộ phận bình dân mặc dù có tiền cũng khó mua được lương thực. Lấy toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ chúng ta mà nói, tổng dân số đạt tới hơn năm mươi vạn, nhưng tổng số lượng ruộng tốt chẳng qua là một trăm năm mươi vạn mẫu.”

…

Chương 33: Bước ngoặt vận mệnh…

…

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, hắn nghĩ tới những bình dân đói bụng kia, dưới tình huống càn kim cũng không thể mua được lương thực, vì sống sót sẽ làm gì? Bán con bán con? Bán nhà bán sản lượng?

“Điều này có nghĩa là lần này thế gia nắm giữ lương thực trong tay càng nhiều, lại càng có thể khống chế thế cục. Bọn họ có thể thông qua những thủ đoạn khác, bù đắp tổn thất, đồng thời khiến cho gia tộc trở nên càng thêm lớn mạnh.” Tiền Học An quả nhiên là một thương nhân ưu tú, rải rác vài câu, liền nói rành mạch tình hình tai nạn lần này.

“Quan phủ Đại Càn và Tử Phủ Học Cung sẽ điều chuyển lương thực từ các châu quận khác đến đây đúng không?” Vương Thủ Triết cuối cùng là người địa cầu xuyên qua, hay là không đành lòng nhìn thấy bình dân gặp nạn.

“Đúng vậy. Nhưng lương thực cần phải đến các quận chuẩn bị, vận chuyển và bán với giá ngang.” Tiền Học An nghiêm mặt nói: “Thật ra từ hôm nay trở đi, Tử Phủ Học Cung và quan phủ đã bắt đầu khởi động cứu tế, nhưng muốn trong thời gian ngắn cứu giúp toàn bộ Lũng Tả quận, gần như không có khả năng. Đặc biệt là Trường Ninh vệ chúng ta xa xôi…”

Hắn nhìn thấy Vương Thủ Triết nhíu mày, liền khuyên: “Lão đệ, lão ca biết ngươi thiện tâm, kỳ thật lão ca cũng không đành lòng nhìn thấy một màn này. Nhưng chúng ta tay nhỏ chân nhỏ, ở trước mắt có thể chiếu cố tốt chính mình đã không tệ rồi.”

“Tiền lão ca nói đúng, là ta có chút già mồm rồi.” Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng biết đạo lý này, bình thản nói: “Vậy dựa theo ý tứ của lão ca, ta nên để thương hội bồi thường cho ta giá khế ước gấp ba?”

“Lão đệ, ngươi phải hiểu. Cho dù trả tiền gấp ba, đó cũng là Tiền thị thương hội vi phạm lời hứa. Nếu không cần thiết, thương hội tuyệt đối không muốn lãng phí danh dự trái với

hiệp ước.” Tiền Học An nháy mắt nói: “Ta cho ngươi một con số, một mực khẳng định một vạn càn kim cùng với lương thực trị giá ba ngàn càn kim mới bằng lòng hủy bỏ khế ước.”

“Cái gì?”

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, Tiền Học An còn tàn nhẫn hơn hắn. Dựa theo tính toán ban đầu của hắn, đối phương có thể thu hồi khế ước theo giá gấp đôi đã là vừa lòng thỏa ý rồi.

Cái giá này đã vượt qua khoản bồi thường gấp ba, trong đó còn có ba ngàn càn kim lương thực có giá trị hơn.

“Dù sao ngươi đã đắc tội chưởng quầy đương nhiệm của Tiền thị thương hội, vậy còn không bằng dứt khoát đạp dây đắc tội một chút.” Tiền Học An ha ha cười nói: “Vả lại, cho dù giá cả này của Tiền thị cũng sẽ không thiệt thòi, còn có thể kiếm được một khoản.”

Tiền Học An này nói rất có đạo lý, nhưng như vậy sẽ hại chết gia tộc của mình thật sự tốt sao?

Dường như nhìn thấu tâm tư của Vương Thủ Triết, Tiền Học An lại nghiêm túc giải thích: “Thứ nhất, Tiền thị quá lớn, chỉ là một hai vạn càn kim bồi thường là chín trâu mất một sợi lông. Thứ hai, ta chính là con vợ kế, nếu không có ngươi giúp ta đời này cũng khó leo lên, coi như là hồi báo một chút ân tình cho ngươi. Thứ ba, ta rất hy vọng Thủ Triết lão đệ ngươi có thể trở nên mạnh hơn, ngươi càng mạnh thì càng có lợi cho minh ước.”

“Được, vậy thì làm.” Lợi ích to lớn như thế, cũng không cho phép Vương Thủ Triết từ chối. Gia tộc Vương thị hiện tại quá nghèo, nếu có một khoản tài chính khổng lồ như vậy rót vào, sẽ là một cơ hội quật khởi.

“Nếu đã như vậy, Tiền mỗ đến vận tác việc này cho lão đệ đi.” Tiền Học An dường như đã có kế hoạch trong lòng, “Khi ta và chưởng quỹ bẩm báo, giá cả sẽ tăng thêm ba thành, sau đó cho một chút an ủi trong lòng hắn. Ngoài ra, Thủ Triết lão đệ còn phải thề không thể tuyên dương ra bên ngoài, Thương hội Tiền thị không thể để mất mặt người này.”

Đương nhiên không tuyên dương rồi, im lặng phát tài mới là lựa chọn tốt nhất.

Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay nói: “Như vậy thì làm phiền lão ca rồi. Còn cần thêm một điều kiện, Diệt Trùng Tán không được bán cho Bình An Triệu thị và Bình An Lưu thị hai thế gia.” Đối với Vương Thủ Triết mà nói, bản thân lớn mạnh đương nhiên là chuyện tốt, nhưng đồng thời có thể làm suy yếu kẻ địch thì không thể tốt hơn.

“Điều kiện này dù không đề cập tới, ta cũng sẽ suy xét đi vào.” Tiền Học An cười híp mắt trả lời, “Huống chi, dưới tai họa này Diệt Trùng Tán tăng nhiều cháo ít. Bình An Triệu thị và Bình An Lưu thị chỉ là thế gia mạt lưu, vốn dĩ rất khó tranh thủ được đến mức diệt trùng tán. Lão đệ à, chúc mừng chúc mừng!”

Trong mắt Bình An Vương thị, Lưu thị và Triệu thị đều vô cùng khó chơi và cường đại. Nhưng trong mắt Tiền thị thương hội, đó chẳng qua chỉ là hai tiểu gia tộc bình thường mà thôi.

“Cùng vui cùng vui.”

Hai người đều nở nụ cười, thương nghị đã định.

Ngay lập tức, Tiền Học An ném mạnh cái ly xuống đất, rít gào rời sân: “Vương Thủ Triết, ngươi quá đáng rồi, thật sự coi Tiền thị thương hội chúng ta là ăn chay sao? Ngươi chờ đó cho ta…”

Sau đó, hắn tức giận dẫn theo hai hộ vệ câm như hến ngoài cửa sải bước rời đi.

Vương Thủ Triết cũng khá hài lòng với phản ứng và thủ đoạn của Tiền Học An, xem ra đồng minh này không lựa chọn sai lầm.

Đúng vào lúc này, nhị ca Vương Thủ Nghĩa lo lắng đi vào: “Thủ Triết, hai ngày nay Tiền chủ sự kia đã tìm ngươi mấy lần. Chẳng lẽ, đã xảy ra chuyện gì?”

Vương thị bây giờ đã không thể chịu nổi sóng gió quá lớn.

“Nhị ca yên tâm đi, đối với gia tộc mà nói là chuyện tốt.” Vương Thủ Triết cười trả lời, sau đó nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, hai ngày nay thiết bị cá sống nghiên cứu thế nào rồi?”

Vừa nhắc tới vấn đề này, Vương Thủ Nghĩa nhất thời tinh thần tỉnh táo: "Còn đừng nói, ý nghĩ của Thủ Triết thật sự là độc đáo mà kỳ diệu, chỉ là phun trào tăng thêm hoạt khí, bẹp đổi thủy tăng khí các loại thủ đoạn, đủ để cải biến thủy sản dự trữ cùng sản nghiệp vận chuyển, ta bước đầu thử nghiệm hiệu quả rất tốt, kế tiếp chính là cải tạo thùng nước xe ngựa, hồ nuôi dưỡng trong cửa hàng."

"Nhị ca kia nhất định phải nắm chặt tiến độ, cùng với xây dựng thêm chút ao nuôi dưỡng trong hậu viện này." Vương Thủ Triết cười nói: "Bằng không Lục thúc nhất định sẽ tới đánh ngươi."

"Đúng vậy, hai ngày nay đám cá bên Lục thúc càng ngày càng nhiều…" Vương Thủ Nghĩa chắp tay nói: "Tứ đệ, ta xin lỗi không tiếp được." Dứt lời, Vương Thủ Nghĩa hùng dũng chạy ra ngoài.

Ha ha, tính chủ động của Vương Thủ Nghĩa càng ngày càng mạnh, đây chính là chuyện tốt. Cũng khó trách, thế lực gia tộc thay đổi tốt sẽ kích phát sĩ khí tộc nhân.

Đối với hai tộc sản của đại đội bắt cá và Ngư Trì, Vương Thủ Triết vô cùng coi trọng. Vốn hai nơi này cộng lại, lợi nhuận hằng năm cũng chỉ có bốn năm trăm càn kim. Nhưng sau khi trải qua một phen đề nghị và điều chỉnh, lợi nhuận thuần túy hơn ngàn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thậm chí hắn có lòng tin đến năm sau, đại đội bắt cá và sạp cá sẽ vượt qua lợi nhuận cộng lại của ba đại nông trang.

Nắm lấy cơ hội lăng biến Diệt Trùng Tán kiếm bộn tiền, đương nhiên là chuyện đáng vui. Nhưng phát triển sản nghiệp của gia tộc mới là căn cơ cường đại chân chính của một gia tộc.

Ngoài ra, lương thực dự trữ trị giá ba ngàn càn kim mà Tiền Học An đề cập cũng khiến Vương Thủ Triết cảm thấy hơi đau đầu. Nắm giữ lương thực trong năm thiên tai, đó chính là nắm giữ được tiên cơ.

Nhưng mà ba ngàn càn kim tồn lương là khái niệm gì? Dựa theo giá lương thực trước mắt tính toán, ước chừng có khoảng năm sáu vạn gánh, đủ cho hai vạn nhân khẩu ăn một năm!

Phải biết, tổng nhân khẩu của cả Bình An trấn còn chưa tới ba vạn.

Số lượng lương thực khổng lồ như vậy, chỉ riêng vận chuyển và tích trữ đã là một vấn đề lớn. Trong các nông trang lớn của Bình An Vương thị, đương nhiên cũng có xây kho lương thực. Nhưng kho lúa đó tích trữ một số lương thực cũ đã qua tuổi, cộng thêm không gian dự trữ sản xuất ra lần này cũng đã bảy tám phần rồi, đủ để nhét thêm một hai vạn gánh nữa.

Nhưng mà biện pháp đều là do con người nghĩ ra.

Trụ Hiên lão tổ lúc mới thành lập chủ trạch, đã cân nhắc đến tương lai phát triển của gia tộc, chỉ riêng viện tử cho tộc nhân quan trọng đã có 50 bộ, các loại phòng ốc còn lại cộng lại không dưới mấy trăm gian.

Trong đó đại bộ phận đều là trống rỗng, thoáng thu thập hàng vạn gánh lương thực là dễ như trở bàn tay. Trong những năm thiên tai, nơi an toàn nhất chính là nhà chính của thế gia.

Chủ trạch của mỗi một thế gia đều xây dựng ở chỗ địa thế dễ thủ khó công, hơn nữa lực lượng phòng thủ cường đại nhất, lương thực đặt ở bên kia để cho người an tâm.

Ngoài ra, lúc trước cũng từng đề cập đến chủ trạch Vương thị được xây dựng dựa vào núi.

Sơn Y đương nhiên là chi mạch của Lục Bình sơn, thủy bàng là một hồ nước nhỏ gọi là Châu Vi hồ, hồ nước này là Trụ Hiên lão tổ tự mình đặt tên, dùng chính là khuê danh của đích nữ Châu Vi mà Trụ Hiên lão tổ yêu thương nhất.

Hồ Châu Vi không lớn lắm, diện tích không quá vạn mẫu thuỷ vực, nhưng nàng lại là tấm chắn thiên nhiên của chủ trạch Vương thị và hậu hoa viên.

Quan trọng nhất là, nàng còn có một hà đạo vốn tự nhiên sau này được nhân công sửa chữa, hà đạo đi về phía trước vài dặm có phân nhánh, có thể đi thông hai đại nông trang khác ở ngoài tầm trang.

Trong đó, con sông chính của Phong Cốc nông trang và hồ Châu Vi uốn lượn liên thông với nhau, khoảng cách quanh co khúc khuỷu ước chừng hơn hai mươi dặm.

Mà thượng du sông Phong Cốc nông trang, chính là cửa cống Trụ Hiên lão tổ năm đó tu sửa, tên là Phong Cốc Hạp. Cửa này thuộc về công trình thủy lợi, chủ yếu dùng để điều tiết mực nước sông trong nội hà đạo cao thấp, nhưng bởi vì sử dụng chính là hình thức đơn áp tráp bàn, bởi vậy tàu thuyền không có cách nào thông hành.

Nhưng điều này cũng không có quan hệ quá lớn, trong ngoài Phong Cốc Hạp vì bảo trì thông suốt đều cần nạo vét bảo vệ định kỳ, bởi vậy mực nước đều rất sâu…

Vương Thủ Triết nhanh chóng suy nghĩ, sau khi viết hai phong thư, gọi Vương Trung Vương vào.

“Gia chủ.” Tinh thần sĩ khí của hai vị gia tướng rất tốt, hiển nhiên bọn họ rất coi trọng sự phát triển của gia tộc trong tương lai.

Vương Thủ Triết giao thư cho hai gia tướng Vương Trung Dũng truyền lại, dặn dò: “Sau khi các ngươi đưa thư, tạm thời không cần trở về, ở lại hỗ trợ.”

Sau khi gia tướng lĩnh mệnh rời đi, Vương Thủ Triết một mình một người chậm rãi uống trà, dưới đôi mắt phun trào lộ ra nội tâm không bình tĩnh, nếu như tất cả đều thuận lợi mà nói, tai họa trùng này ngược lại là bước ngoặt vận mệnh suy bại của Vương thị.

…

Chương 34: Rút giây động rừng.

…

Thời gian không chút sợ hãi trôi qua hai ngày.

Hai ngày này, Vương Thủ Triết tu thân dưỡng tính trong biệt viện Trường Ninh, uống linh trà, tu luyện, cuộc sống tương đối thích ý.

Nhưng hai ngày bên ngoài, phong vân đột biến, theo tiểu mạch quán tương tăng lên, đợt trùng tai đầu tiên bộc phát với xu thế sét đánh không kịp bưng tai, lan tràn khắp toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, các thế gia đều hoảng loạn.

Bởi vì giảm sản lượng đã không thể tránh khỏi, ngoại trừ chủ lương do quan phủ Đại Càn nghiêm khắc quản khống ra, giá đất sản phẩm nông phụ còn lại bắt đầu tăng lên, ngay cả Vương thị buôn bán cá ướp muối cá hun khói cũng đột nhiên tốt hơn rất nhiều, giá cả cũng tăng lên trên diện rộng. Dưới tình huống khuyết thiếu chủ lương, cá ướp muối hun khói có thể bảo tồn lâu dài, cũng có thể duy trì kéo dài sinh mệnh.

Các hãng buôn gạo đã ngừng tiêu thụ lương thực bên ngoài. Mà hãng gạo của quan doanh Đại Càn thì bắt đầu tiến hành tiêu thụ số lượng hạn chế, trước hàng gạo quan doanh đã xếp thành đội ngũ thật dài, thành vệ quân đã tham gia duy trì trật tự.

Vương Thủ Triết uống trà, nghe tin tức các lộ tập hợp lại, trong lòng gợn sóng không thôi. Nếu không phải gia tộc có bảo bối như Vương Lạc Tĩnh, chắc hẳn cũng đã bắt đầu sứt đầu mẻ trán rồi nhỉ?

Làm sao có thể giống như bây giờ, nhàn hạ thoải mái mà đối đãi gió nổi mây phun.

“Tứ đệ, Tiền thị thương hội phái người truyền tin tới.” Vương Thủ Nghĩa tự mình đến hậu viện đưa tin, đồng thời hắn cau mày không thôi, “Ngoài ra, Lục thúc phái người đưa cá ướp muối và kho cá hun khói tới, hai ngày nay vậy mà đã bán đi một nửa. Ta thấy mấy sạp cá của các gia tộc khác đều đã bắt

đầu hạn chế việc thu mua hoặc tăng giá trên diện rộng rồi, sạp cá của chúng ta có phải cũng muốn tăng giá hay không?”

Cá ướp muối cũng phải bán sao?

Sau khi Vương Thủ Triết cầm lấy bức thư thì chau mày, xem ra tin tức sản lượng lương thực giảm trên diện rộng đã dẫn phát cảm xúc khủng hoảng. Cảnh tượng này hắn không xa lạ gì, ở trên địa cầu hắn đã thấy qua rất nhiều lần khi dân chúng bình thường đối mặt với tai nạn hoặc lời đồn, là đợt mua sắm tập thể khủng hoảng.

Hơn nữa cá ướp muối bị cá hun khói bán cũng quá nhanh đi? Mấy lần này hàng tồn lục tục vận chuyển tới, phải có khoảng tám chín trăm gánh. Trước khi tăng giá, cá ướp muối hun khói căn cứ phẩm chất bất đồng, giá từ hai mươi đến ba mươi góc một cân, một gánh giá bình thường từ hai mươi đại đồng đến ba mươi đại đồng.

Bây giờ giá đã lên tới ba mươi đến bốn mươi đại đồng một gánh, ngược lại còn bán càng nhanh.

“Cá sống và cá tươi đâu?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Cá sống không tăng, nhưng cá tươi đa số tăng hai phần.” Vương Thủ Nghĩa bẩm báo: “Rất nhiều người mua cá tươi trở về tự mình ướp hoặc hun nướng, hoặc là giảm bớt chủ thực hao tổn nhiều cá ăn, bởi vậy muối và củi lửa cũng tăng giá.”

Quả nhiên, rút giây động rừng.

Cương trùng kháng dược bộc phát trong nháy mắt đã ảnh hưởng đến các mặt, các vật tư cơ sở như muối, củi lửa, than đều tăng giá, thứ gì cũng sẽ tăng theo.

“Nhị ca, ngươi đi theo chợ tăng giá là được.” Vương Thủ Triết nói: “Còn về hạn chế mà nói, cá ướp muối hun khói mỗi ngày dựa theo bên ngoài hô hai mươi gánh giới hạn, kỳ thực nội bộ dựa theo năm mươi gánh đi bán.”

“Năm mươi gánh? Đó chính là năm ngàn cân…” Vương Thủ Nghĩa giật mình nói, “Lục thúc bên kia có theo kịp không? Cho dù Lục thúc có thể, bên nhà kho Định Bồ cũng không kịp hun đúc và ướp muối.”

Bây giờ là mùa trưng bày cá, đại đội đánh cá bên Vương Định Hải dựa theo hoạt động hàng năm, mười con thuyền vất vả vớt mấy ngàn cân là ổn, bình quân một chiếc thuyền đánh cá cũng chỉ là mấy trăm cân cá bình thường mà thôi.

Trong đó đại bộ phận sẽ ướp hoặc hun khói ở nhà kho Định Bồ, dưới quang cảnh bình thường, phơi cá và huân ngư công xưởng bên kia cực hạn một tháng cũng là tám trăm gánh.

Nhưng mà Vương Định Hải bên kia đã toàn diện phục chế cố định vó, mà loại đồ vật này ngay cả người bình thường đều có thể thao tác. Sản lượng mỗi ngày đều sẽ không ngừng tăng lên, ở loại cá trích vượng quý này, toàn bộ đại đội đánh cá cộng lại làm trên vạn cân cũng không kỳ lạ.

“Gia tăng cá lớn lấy được tay công nhân và sân bãi, có thể lợi dụng chỗ trống của Phong Cốc nông trang hưng thịnh nông trang. Còn nữa, gia nô gia bộc, tộc nhân rảnh rỗi trong nhà đều lên cho ta, phải bảo đảm sản lượng cá ướp muối cá ướp muối này vượt qua hai ngàn gánh.” Vương Thủ Triết phân phó: “Công việc này, nhị ca ngươi chủ trì toàn diện là được.”

“Chỉ cần Lục thúc có thể theo kịp, ta không sợ.” Thoáng chốc, ý chí chiến đấu của Vương Thủ Nghĩa cũng bốc cháy lên, một tháng hai ngàn gánh cá xông cá ướp muối a. Ít nhất phải có ba bốn ngàn gánh cá tươi mới có thể chế tạo, sau khi giết mổ cá và hun khói sẽ giảm bớt sức nặng trên diện rộng.

Nếu Lục thúc thật sự có thể cung ứng sản lượng, đây là thời cơ tốt để kiếm tiền, Vương Thủ Nghĩa sao có thể cản trở được?

Những năm trước, cá trích có thu hoạch là rẻ nhất, bởi vậy một lượng lớn cá trắm cá bình thường đều có thể chế tạo thành cá xông khói cá mặn, sau đó giữ lại từ từ bán ra. Năm trước, sản lượng cá huân cá mặn cả năm cộng lại cũng chỉ là hai ngàn mấy trăm gánh. Mà lượng tiêu thụ của cá tươi và cá sống, số lượng tiêu thụ một năm cũng chỉ khoảng hai ngàn gánh.

Thu nhập kinh doanh tổng thể rất khó vượt qua một ngàn càn kim, trong đó còn khoảng một nửa đến trên sổ sách đại đội bắt cá.

Nhưng bây giờ đã khác.

Nếu tháng này thật sự có thể sản xuất hơn hai ngàn gánh, bán một ngàn năm trăm gánh cá hun khói thì sau khi tăng giá bốn mươi đại đồng một gánh sẽ có sáu trăm càn kim.

Cái này còn chưa bao gồm bán cá tươi và cá sống… Một tháng này vô cùng có khả năng đạt tới kinh doanh một năm bình thường.

Bởi vậy, Vương Thủ Nghĩa mới cảm giác được máu tươi đều đang thiêu đốt! Lúc này không liều, khi nào liều mạng?

"Được, vậy thì hết thảy làm phiền nhị ca bôn ba hai bên rồi." Vương Thủ Triết viết một phần mệnh lệnh của tộc trưởng, ký tên, đóng ấn giám của tộc trưởng, giao cho hắn nói: "Dựa vào điều động người nhà, ngươi có thể điều động người hầu trong nhà, lấy càn kim từ trong phòng thu chi gia tộc."

"Tạm thời không cần càn kim." Vương Thủ Nghĩa cầm thư tín mệnh lệnh, kích động nói: "Lần này cá ướp muối tồn kho bán quá nhanh, trên sổ sách của ta còn có non hai trăm càn kim, đủ vận hành rồi."

"Nhị ca, bận thì bận, nhưng tuyệt đối đừng phạm sai lầm, có sơ sót gì trong sổ sách." Vương Thủ Triết thờ ơ cảnh cáo một câu.

Thân thể Vương Thủ Nghĩa chấn động, ánh mắt nghiêm túc vội vàng nói: "Tứ đệ yên tâm, ta thân là một phần tử của gia tộc, tuyệt đối sẽ không làm trái tộc quy. Mỗi tháng ta đều bàn giao sổ sách với phòng thu chi mà Ngũ thẩm chủ trì, không dám để lộ."

"Nhị ca vất vả rồi." Vương Thủ Triết trịnh trọng hành lễ với hắn: "Cơ hội tốt như thế ngàn năm khó gặp, Vương thị ta có thể thoát khỏi vận mệnh suy bại hay không, cần phải dốc hết toàn lực trên dưới toàn tộc."

Vương Thủ Triết hắn vẫn rất hài lòng, nhị ca này của hắn tuy rằng thiên phú tu luyện thường thường không có gì lạ, nhưng mà vô cùng tận tâm tận lực trong sự nghiệp gia tộc. So với cái người to tuổi như Lục thúc Vương Định Hải kia, hắn càng thận trọng và ổn trọng hơn rất nhiều.

"Tứ đệ nói quá lời, những thứ này đều là bổn phận của ta." Vương Thủ Nghĩa vội vàng chắp tay hoàn lễ, lại nói: "Nếu

như thế, ngu huynh xin được cáo lui trước, đi xử lý các chuyện khác.”

Sau khi hắn đi, Vương Thủ Triết lấy lại bình tĩnh, lúc này mới mở thư của Tiền Học An ra, hẹn hắn đến 【Tụ Tài Trang】 ở ngoài thành Trường Ninh vệ gặp mặt. Thông qua nội dung lưu lại trên thư, cho thấy Tiền Học An đã hoàn thành ước định.

Tuy nhiên, mặc dù hắn tin tưởng Tiền Học An, nhưng lần này hắn cũng không dám mạo hiểm, mọi thứ đều lấy ổn thỏa làm chủ.

Lúc này, hắn ăn mặc một chút, trực tiếp ra khỏi thành. Không đi Tụ Tài Trang trước, mà cưỡi tuấn mã màu đen đi về phía Sơn Dương. Đi được một lát, liền ở ngoài thành vài dặm gặp được Vương Trung.

“Vương Trung, sự tình đã làm đến đâu rồi?” Vương Thủ Triết dò hỏi.

“Khởi bẩm gia chủ, may mắn không làm nhục mệnh, Công Tôn thiếu tộc trưởng đã theo hẹn mà đến, chờ đợi ở trong trang viên.” Vương Trung có chút kích động nói, hắn đã ở bên ngoài trang viên bảy tám canh giờ rồi.

Thế lực của Vương thị phần lớn ở bờ nam An Giang, ở bờ bắc muốn tìm ra nhiều xe ngựa vận chuyển, thì chỉ có thể dựa vào Sơn Dương Công Tôn thị. Bây giờ quan hệ giữa hắn và Công Tôn thị đang ở tuần trăng mật kỳ, chút yêu cầu này của hắn không đến mức sẽ bị bác bỏ.

Đi vào tiểu trang viên nghỉ ngơi của Sơn Dương Công Tôn thị ở ngoài thành Trường Ninh, gặp Công Tôn Huệ, chắp tay nói: “Thủ Triết bái kiến đại cữu, mệt đại cữu đợi lâu rồi.”

“Chờ không bao lâu, chính là Thủ Triết yêu cầu thần thần bí bí lần này của ngươi điều động hai mươi chiếc xe ngựa, hay là xe ngựa vận chuyển khoáng thạch, rốt cuộc là muốn làm gì?” Công Tôn Ưởng là người nóng tính, vừa thấy mặt đã hiếu kỳ không thôi.

“Không phải là chuyện đặc biệt gì.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Chỉ là vận chuyển năm sáu vạn gánh lương thực cũ mà thôi.” Nếu bảo hắn tham dự vào, đương nhiên không giấu được số lượng.

“…”

Trong nháy mắt này, tròng mắt Công Tôn Ưởng sắp lòi ra ngoài, “Tôn tử to lớn”, ngươi chẳng lẽ không biết hiện tại lương thực một gánh khó cầu? Ngươi còn một hơi năm sáu vạn gánh…

Mà thôi?

Hắn có loại xúc động muốn nói tục, so với vị cháu trai đại ngoại tộc trưởng này, hắn cảm giác “thiếu tộc trưởng” ba mươi tám tuổi này của mình, tuổi tác đã cao lắm rồi.

…

Chương 35: Mở tuyến vận chuyển.

…

“Thủ Triết, rốt cuộc ngươi lấy được năm sáu vạn gánh lương thực từ đâu?” Công Tôn Huệ hít sâu một hơi, gần như không dám tin nói.

Sơn Dương Công Tôn thị cũng coi như cường đại, có một hai vạn mẫu ruộng tốt. Nhưng dù vậy, sản lượng lương thực một quý cũng không đạt tới năm sáu vạn gánh! Huống chi sản xuất ruộng tốt của thế gia, phải chia cho tá điền một đợt, cùng với hàng năm nộp thuế theo mẫu, ngoài ra còn có tiêu hao lương thực dự lưu, diệt trùng tán.

Bởi vậy có thể thấy được, năm sáu vạn gánh lương thực này là con số thiên văn cỡ nào. Cho dù là bình thường, lập tức muốn kiếm nhiều lương thực như vậy cũng là rất khó, huống chi hiện tại cục diện thế đạo này.

“Thông qua quan hệ bằng hữu, mua từ cửa hàng Tiền thị.” Vương Thủ Triết nói: “Đại cữu, việc này không nên chậm trễ, hiện tại xuất phát đi 【Tụ Tài Trang】 trước, xe ngựa đi theo sau.”

Xe ngựa của Công Tôn thị bởi vì phải vận chuyển khoáng sản, kiệu sương chở hàng đều là đặc biệt gia cố qua. Ngựa kéo xe cũng là dùng thể trạng tráng kiện, sức chịu đựng mười phần của bắc địa hạng nặng kéo ngựa, mỗi một cỗ xe ngựa đều dùng bốn đến năm thớt, động một tí là kéo hơn mấy ngàn vạn cân.

Thông qua quan hệ bạn bè mua được à?

Mí mắt Công Tôn Diễm giật giật, loại bằng hữu này từ đâu tới, đánh cho ta một trận được không? Hắn ôm ước ao đố kị và hơi không tin, dẫn đầu đi theo Vương Thủ Triết tới 【Tụ Tài Trang】.

Tụ Tài trang là một trong những sản nghiệp của Tiền thị, chuyên môn dùng để tích trữ các loại hàng hóa của các đại tông. Rất nhiều hàng hóa của các đại tông động một tí là mấy

vạn, mười mấy vạn gánh vân vân, vận chuyển đến Trường Ninh vệ thành không cần thiết.

Về phần sợ bị tấn công và cướp bóc, đó chính là nói đùa.

Trước tiên không nói trong Tụ Tài trang này có lực lượng vũ trang không tầm thường, chỉ nói là bảng hiệu Tiền thị của Lũng Tả hào môn đặt ở đó, cũng không có ai dám động vào chút tà niệm nào.

Thông qua môn tử của Tụ Tài Trang cầu kiến, không bao lâu sau Tiền chủ sự Tiền Học An đen mặt đi ra, một bộ dáng không cho Vương Thủ Triết sắc mặt tốt.

Sau đó, ông ta thay mặt Tiền thị làm một cuộc giao tiếp, hai bên lại định ra một khế ước mới, Tiền thị từ trong tay Vương Thủ Triết "mua lại khế ước Diệt Trùng Tán".

Cái giá này vô cùng hợp lý, một vạn càn kim hiện tiền, sáu vạn gánh kho tồn trữ lương thực năm xưa. Mà năm ngàn túi diệt trùng tan về mua, Tiền thị ít nhất có thể bán được một vạn năm ngàn đến hai vạn càn kim, tự nhiên sẽ không lỗ vốn.

Về chuyện "mất mặt xấu hổ" như thế, chưởng quỹ của chi nhánh Tiền thị Trường Ninh ngay cả mặt cũng không muốn ra, tất cả đều ủy thác cho Tiền Học An xử lý. Chưởng quỹ chưa từng lộ diện hiển nhiên đã sớm nghĩ kỹ, đổ tất cả trách nhiệm sai lầm lên người Tiền Học An chủ sự.

Bởi vậy khi Tiền Học An hỗ trợ Vương Thủ Triết làm thủ tục, sắc mặt đã "âm trầm" đến mức nhỏ ra nước, từ đầu tới cuối không muốn nói một câu nào với Vương Thủ Triết.

Sau khi làm thỏa đáng mọi chuyện, ném cho Vương Thủ Triết một chồng kim phiếu lớn và một tờ Lộ Lộ Dẫn sáu vạn gánh lương thực, liền tức giận phất tay áo rời đi.

Kỹ năng diễn xuất lấy giả thật như thế, Vương Thủ Triết nhìn thấy cũng sửng sốt một chút. Trong lòng cảm khái, một khi Tiền Học An thăng cấp lên Linh Đài cảnh thành công, tương lai hắn chắc chắn là nhân kiệt một phương.

Làm xong thủ tục, Vương Thủ Triết tìm Công Tôn Huệ đang chờ ở bên ngoài: "Đại cữu, thủ tục sáu vạn gánh lương thực đã hoàn thành, chờ người của ngài tới, chúng ta bắt đầu vận chuyển lương thực đi."

Thân thể Công Tôn Thương rung mạnh, trợn mắt há hốc mồm, thật sự, vậy mà thật sự "mua được" sáu vạn gánh lương thực, đứa cháu trai lớn này thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Rất nhanh, đoàn xe hai mươi xe ngựa của Công Tôn Huệ chậm rãi lái tới, đồng thời mang theo tám mươi tên quáng nô thể trạng cường tráng.

Trong kho lương thực chồng chất như núi, lương thực trần nhà đều dùng túi gạo cất lên, một túi gạo vừa vặn một trăm cân hợp một gánh. Nhưng những quáng nô kia lại nhẹ nhàng nâng lên ba bốn túi bắt đầu chất xe.

"Đại cữu, một xe có thể chứa bao nhiêu?" Vương Thủ Triết sống hai đời, cũng chưa từng nhìn thấy nhiều lương thực như vậy. Mặc dù trong lòng đã có dự đoán, nhưng thể tích và số lượng vẫn vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

"Giả bộ, cho dù trang bị, đóng một trăm gánh lên, xe ngựa của chúng ta đều được gia cố đặc biệt, kéo ngựa kiểu trọng hình Bắc Địa cũng không phải chuyện ăn chay." Công Tôn Huệ cũng đã bắt đầu đỏ cả mắt, hắn đã sống cả đời, đương nhiên cũng chưa từng thấy nhiều lương thực chất đống như vậy.

Với sự cường đại của Sơn Dương Công Tôn thị, hàng năm tích trữ hai vạn gánh lương thực đã đủ, đủ cho mấy ngàn lao động cường tráng ăn một năm. Tá điền của Sơn Dương Công Tôn thị cùng với thợ mỏ quặng nô, cộng thêm người trong nhà vân vân cộng lại, nhiều nhất vẫn là mấy ngàn nhân khẩu.

Trên trăm gánh? Đó chính là hơn vạn cân lương thực…

Vương Thủ Triết hơi sửng sốt, có chút ngoài dự liệu, đây quả nhiên là thế giới huyền huyễn, chẳng những người bình thường sức lực lớn hơn rất nhiều, ngay cả loại lực lượng kéo ngựa hạng nặng Bắc Địa cũng lợi hại như thế. Huống chi đây còn không phải là chiến mã cấp Linh Thú, nếu không sẽ càng lợi hại hơn.

Những quáng nô kia hiển nhiên cũng đã quen làm việc nặng, mỗi khi bốn người phân phối một chiếc xe ngựa, không qua lại sáu bảy chuyến đã xếp xong xe. Từng chiếc xe ngựa đặc thù kéo quặng, chất đầy lương thực.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ có hai ngàn gánh.

Dựa theo hình thức này, không được kéo ba mươi chuyến? Được rồi, chậm rãi kéo đi, dù sao cũng không hi vọng trong thời gian ngắn đem nhóm lương thực này vận chuyển xong.

Cũng may vào lúc này, Tiền Học An lại xuất hiện, hắn ta vẫn lạnh mặt nói: "Thương hội Tiền thị chúng ta chú trọng nhất danh dự, sẽ không khiến khách hàng khó xử. Các ngươi có thể thuê xe ngựa chở hàng hạng nặng của chúng ta, ngay cả một ngày hai mươi đại đồng trong đó, đã bao hàm khẩu phần lương thực của phu xe và bạn ngựa hạng nặng ở bên trong, tháo dỡ cần do các ngươi tự mình phụ trách."

Vô cùng rõ ràng, Tiền Học An mạo hiểm chạy tới trợ giúp.

Nhưng mà Đại Cữu Công Tôn Huệ ở một bên lại thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, tuy rằng đối phương đưa ra giá cả hợp tình hợp lý, nhưng cũng làm suy yếu hắn khổ lao đúng không?

Vốn Công Tôn Huệ còn muốn mượn lần hỗ trợ này, da mặt dày để cháu trai cho hắn một ít lương thực.

"Như vậy làm phiền Tiền chủ sự rồi." Vương Thủ Triết vui vẻ nói: "Vậy thì thuê thêm ba mươi chiếc xe ngựa đi."

Số lượng xe ngựa mà Tiền thị thương hội có được vượt xa Công Tôn thị, hơn nữa sinh ý của bọn họ trải rộng khắp Lũng Tả, đương nhiên lượng tải hàng cho xe ngựa cực cao, so với xe ngựa Công Tôn thị không kém chút nào.

Sau khi năm mươi chiếc xe ngựa được chất đầy toàn bộ, một đường chạy ra khỏi Tụ Tài trang.

Tụ Tài trang cách bến đò Trường Ninh không quá mười dặm, dưới tình huống bình thường xe ngựa không cần một canh giờ là có thể đến. Nhưng mà bến đò Trường Ninh nhiều người phức tạp, Vương Thủ Triết tạm thời không muốn gióng trống khua chiêng, tránh gây rắc rối.

Sau khi xe ngựa đi qua ba ngã, là đi đường đến Sơn Dương, sau khi đi được hai ba dặm thì rẽ về hướng An Giang, đến một cái cửa rừng rậm. Từ nơi này, xe ngựa đã không thể tiến vào được nữa. Nhưng trong rừng rậm cũng chỉ đi hơn trăm bước, đó là một vách đá dốc thẳng cao năm sáu trượng, dưới vách đá thiên nhiên có một cái vịnh nước rộng hai ba mươi trượng.

Lúc này, Lục thúc Vương Định Hải đã sớm nhận được thông báo của gia tướng, suất lĩnh đội tàu chờ ở đây, đồng thời dựng xong sạn đạo tạm thời nghiêng nghiêng. Những thuyền đánh cá kia có thuyền đánh cá, cũng có độ thuyền, tóm lại đều mang những chiếc thuyền trong nhà có thể sử dụng đến.

Tuy vận chuyển vất vả nhưng lại cực kỳ bí mật.

Từ xe ngựa đến rừng rậm lại đến vách đá cùng thuyền, đoạn đường này cần khoảng hai trăm năm mươi bước, Vương Thủ Triết bảo quáng nô và gia tướng đều đứng vững vị trí, ba bước một người, dùng phương thức tiếp sức truyền lại vận chuyển lương thực.

Mọi người thích ứng một chút, liền phát hiện loại lợi ích của tuyến vận chuyển nhân lực đơn giản này, ổn định có thứ tự, hiệu suất dần dần đề cao. Tốc độ lắp thuyền, cuối cùng có thể đạt tới một hai cái hô hấp liền có một gánh, hơn nữa phi thường tiết kiệm thời gian và thể lực chạy qua chạy lại.

Chỉ hơn một canh giờ, không ngờ đã lắp xong toàn bộ lương thực của năm mươi chiếc xe ngựa. Sau đó, đội xe lại trở về Tụ Tài trang sắp xếp một lô. Mà Vương Thủ Triết thì đi theo đội tàu, vượt qua An Giang đến 【Phong Cốc Hạp Khẩu】.

Phong Cốc nông trang có rất nhiều người, ước chừng có hai trăm hộ tá điền, rút ra một trăm năm mươi người khỏe mạnh sức lao động dễ dàng. Sử dụng phương pháp tương tự, đưa lương thực qua phương thức khuân vác qua Phong Cốc Hạp Khẩu, tạm thời để ở trong Phong Cốc nông trang.

Ở sông Nội Hà không đủ thuyền, chỉ vẹn vẹn có năm sáu chiếc, ở trên đường cuối cùng này chậm rãi vận chuyển.

Tuyến vận chuyển gian nan mở thành công, khiến Vương Thủ Triết trầm tĩnh lại, đồng thời cũng vô cùng bất mãn với tuyến vận chuyển của mình.

Đầu tiên chính là quá ỷ lại vào bến đò công cộng, thiếu tư nhân mở bến tàu loại nhỏ ẩn nấp.

Thứ hai chính là An Giang không tiện đi vào sông, bởi vì mực nước hai bên cao thấp không nhất trí, miệng cống không thể tùy ý mở ra trong thời gian dài, nếu không sẽ tạo thành lũ lụt,

về điểm này phải nghĩ cách xây dựng ra chốt tàu có thể cung cấp tàu thuyền thông hành.

Hơn nữa, chính là gia tộc ở vận tải thuyền, xe ngựa vận chuyển trên khối này đều có khuyết điểm rõ ràng. Có lẽ lấy quy mô hiện có của Vương thị, loại khuyết điểm này không quá rõ ràng, nhưng theo gia tộc không ngừng phát triển lớn mạnh, loại khuyết điểm này sẽ nghiêm trọng cản trở gia tộc phát triển.

Xem ra thành lập con đường vận chuyển hoàn thiện thuộc về mình, cũng là việc cấp bách.

…

Chương 36: Lực ngưng tụ của gia tộc!

…

Nhưng đây đều là công trình lớn mang tính hệ thống, tuyệt đối không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, cho dù gấp cũng không được. Vương Thủ Triết dứt khoát leo lên chiếc thuyền hơi lớn một chút của Nội Hà, giẫm lên túi gạo cao cao, dọc đường theo đường thủy của Phong Cốc nông trang về chủ trạch Vương thị.

Thuyền Nội Hà cũng rất nhỏ, chiếc thuyền lớn nhất này chỉ dài khoảng sáu trượng, chỉ chở bốn năm trăm gánh lương thực đã đạt đến cực hạn, chịu tải kém xa thuyền sông. Hơn nữa nó cũng không phải động lực buồm gió, chỉ dựa vào người chèo thuyền để chèo thuyền mà đi.

Cũng may nước trong sông vẫn chảy bình ổn, mái chèo chống sào đi cùng nhau, cuối cùng vẫn còn có thể miễn cưỡng đi được, chỉ có sông quanh co uốn lượn hai mươi dặm, đi mất chừng hơn một canh giờ. Cộng với tốc độ của trái đất, chỉ tương đương với hơn hai cây số một giờ một giờ.

Đội tàu xuyên qua cửa sông, tiến vào hồ Châu Vi.

Trên hồ Châu Vi không tính là rộng lớn, đã có thể nhìn thấy quần thể kiến trúc chủ trạch Vương thị dưới vách núi chót vót. Nhưng Vương Thủ Triết không sốt ruột trở về, mà tiếp tục ở trên thuyền quan sát địa hình hồ Châu Vi.

“Nàng” hơi có hình bầu dục, dài chừng sáu bảy dặm, rộng hơn bốn năm dặm, diện tích tổng thuỷ vực đã vượt qua vạn mẫu. Mặt hồ sạch sẽ mỹ lệ, chung quanh đều là bãi nước cùng bụi cỏ lau, lộ ra phong quang lộ ra vẻ đẹp nguyên thủy.

Có lẽ “Đám dân bản xứ” sẽ cảm thấy hoang vắng, nhưng Vương Thủ Triết thường thấy thành phố lớn và khắp nơi đều là dấu vết của con người mà nói, loại phong cảnh nguyên thủy này khiến hắn đặc biệt thoải mái, ngay cả tâm cảnh cũng tốt hơn rất nhiều.

Nếu một vùng thủy vực lớn như vậy dùng để nuôi dưỡng linh ngư cũng là vô cùng tốt, Vương Thủ Triết âm thầm suy nghĩ.

Tuy nhiên hồ Châu Vi cũng có một khuyết điểm lớn, đó chính là nước hồ của nàng quá nông, sâu chưa đến một trượng, hơn nữa dưới đáy tích góp quá nhiều nước bùn. Đừng nói nuôi Linh Ngư, cho dù là loại cá lớn nuôi dưỡng bình thường cũng ngại mực nước quá thấp.

Hơn nữa trong thế giới huyền huyễn này, nuôi dưỡng quy mô của loài cá không phải chủ lưu. Nhiều nhất chỉ bắt được một ít cá nhỏ sau đó ném vào hồ nước, mặc cho nó tự do sinh trưởng.

Sở dĩ như thế, thứ nhất là cá dã ngoại nhiều hơn, cho dù kỹ thuật bắt cá đơn sơ nhưng chỉ cần đi ra ngoài bắt cá sẽ có thu hoạch không tệ. Thứ hai, đồng thời còn là bởi vì kỹ thuật đánh bắt hạn chế, bỏ vốn và nhân lực vào giữa hồ lớn rộng lớn tiến hành nuôi dưỡng, nhưng đánh bắt cũng vô cùng khó khăn, còn không bằng tiến hành bắt dã bộ trong An Giang sản xuất giàu có.

Mượn Lục thúc Vương Định Hải mà nói, làm hai mươi thợ dệt hai tháng mới có thể miễn cưỡng dệt ra một cái lưới kéo nhỏ… Nếu độ khó của việc vây lưới diện tích lớn trong hồ có thể nghĩ.

Độ khó lớn nhất của việc nuôi cá là quản lý chất lượng nước, quản lý mật độ, quản lý bệnh tật và các kỹ thuật khác. Nếu không cẩn thận, nuôi cá sẽ chết trên diện tích lớn, mất cả chì lẫn chài.

Nhưng thế giới này lớn như vậy, Huyền Vũ thế gia nhiều vô số kể, tự nhiên đã có gia tộc có hiệu quả trong ngành nuôi cá. Tựa như Ánh Tú Lư thị, đã nắm giữ một chút kỹ thuật nuôi dưỡng loài cá, cũng phát triển ra sản nghiệp.

Chỉ là từ trước đến nay Huyền Vũ thế gia luôn quý trọng kỹ thuật sản xuất, công phu giữ bí mật rất tốt. Trong một số sản nghiệp trung tâm, ngay cả nữ tử gia tộc cũng không được tham dự, chỉ sợ sau khi gả đi, bọn họ sẽ truyền kỹ thuật ra ngoài.

Cho dù là quan hệ giữa Vương Thủ Triết và Lư thị, muốn lấy kỹ thuật nuôi cá của bọn họ cũng là chuyện không thể nào.

Phong tỏa phong tỏa của kỹ thuật phong bế của các gia tộc, đồng dạng cũng tạo thành rớt lại phía sau kỹ thuật sản xuất tổng thể của toàn bộ thế giới Huyền Vũ. Sách lược kỹ thuật

độc quyền trên Địa Cầu tuy rằng bị bệnh rất nhiều, nhưng quả thật đã gây ra phong bạo kỹ thuật, trong khoảng thời gian ngắn các loại phát minh khoa học kỹ thuật trăm hoa đua nở.

Tuy nói như vậy, nhưng Vương Thủ Triết lại cảm thấy thế giới Huyền Vũ không cần trăm hoa đua nở thì tốt hơn, ưu thế lớn nhất bây giờ của hắn chính là "Kiến thức rộng rãi", có được ánh mắt "tiên tính" vượt qua thế giới này.

Rất nhiều kỹ thuật hắn mơ mơ hồ hồ chỉ biết đại khái, nhưng lại biết có một thứ như vậy, cùng với phương hướng đại khái. Ví dụ như vị tinh cốc natri glutai đại danh đỉnh đỉnh, loại sản phẩm tuyệt diệu thay đổi hệ thống vị giác nhân loại này.

Ngươi bảo Vương Thủ Triết đi làm, tám năm mười năm hắn cũng làm không được.

Nhưng nếu tìm một đám người thông minh lanh lợi chuyên môn học tập phương diện này, làm nghiên cứu tương tự, bởi vì phương hướng rõ ràng, vận khí tốt thì hai ba mươi năm là có thể làm ra.

Cho dù vận khí không tốt, chỉ cần kỹ thuật liên quan không ngừng tích lũy, một trăm năm liền có thể làm ra?

Còn có thiết bị dệt vải, ví dụ như người xuyên việt có thanh danh nổi tiếng - 【 Máy dệt vải Trân Ni 】, cho dù đánh chết Vương Thủ Triết cũng không vẽ ra được bản vẽ, nhưng hắn cũng biết có một thứ như vậy, cũng biết một chút phương hướng mơ hồ, tìm một đám thợ chậm rãi làm, sớm muộn cũng có một ngày có thể giày vò ra được.

Nếu như lấy thứ này ra, lực sát thương tuyệt đối mạnh hơn 【 Linh Trùng sư 】 Vương Lạc Tĩnh này.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng mà thôi, trước khi gia tộc không có được thực lực, những thứ này một khi đẩy ra là tự tìm đường chết. Không nói những thứ khác, Trường Ninh Từ thị lấy nghề dệt nghiệp làm nghề chính, sẽ trở mặt với Vương thị trong vài phút, bởi vì 【 Máy dệt Trân Ni tuyệt đối xúc động đến căn cơ sinh tồn của Từ thị.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Đội tàu mà Vương Thủ Triết đang ở, ở trong hồ Châu Vi dần dần tăng nhanh tốc độ, không đến nửa canh giờ, đã tới bến tàu hậu viện chủ trạch Vương thị.

Bến tàu này cùng con đường thủy tuy rằng không thường dùng, nhưng mấy nông trang đi lương thực thu hoạch vật tư của gia tộc, đa số đều là thông qua con đường thủy này. Đi đường thủy mặc dù tương đối chậm, nhưng vận tải tương đối lớn, hơn nữa còn có thể nuôi ít một ít xe ngựa, nuôi ngựa so với nuôi người quý hơn nhiều.

Trên bến tàu hậu viện chủ trạch Vương thị bình thường ít dấu chân người, lúc này đầu người nhốn nháo, dẫn đầu là hai nữ tử. Trong đó một người chính là đại cô nương của Vương Thủ Triết, Công Tôn Huệ, ở sau lưng nàng cách đó không xa là một nữ tử trẻ tuổi Vương Lạc Đồng đang đứng.

Sau đó là bốn gia tướng, trong đó có ba nữ gia tướng. Đáng nhắc tới là, hiện giờ trong chín gia tướng của Vương thị có ba gia tướng là nữ.

Khi thuyền sắp cập bến, còn cách Vương Thủ Triết bảy tám trượng, Vương Thủ Triết giậm chân một cái, thân thể bay lên không trung, giống như một con chim lớn lướt ngang về phía bến tàu, chỉ trong vòng hai hơi thở, hắn đã vững vàng hạ xuống bến tàu.

Đây chính là năng lực bay vọt trước mặt của Vương Thủ Triết, hoàn toàn nghiền ép bất kỳ quán quân nhảy cao xa nào trên Trái Đất, nhưng cũng không phải là một số tồn tại trong Cao Võ Huyền Ảo động một chút bay lượn trên bầu trời, một quyền phá đất nứt.

“Đại nương, sao người lại trở về? Không ở nhà mẹ đẻ ở bên ngoại tổ phụ sao?” Vương Thủ Triết chắp tay nói với Công Tôn Huệ.

“Lúc trước ngươi viết thư để cho ca ca Công Tôn Diễm ta thay ngươi làm việc, ta đã hỏi qua Vương Trung đại khái, biết rõ chủ trạch cũng cần có người hỗ trợ ngươi.” Công Tôn Diễm nói: “Tuy không biết công việc cụ thể, lại nghĩ vẫn là mau chóng trở về gia tộc hỗ trợ. Lúc trước trong thư tín ngươi nói muốn dọn ra khố phòng hậu viện, trước mắt vẫn chỉ là nhường ra một bộ phận.”

“Vậy thì vất vả cho đại nương rồi, tạm thời một bộ phận đã đủ dùng rồi.” Vương Thủ Triết chắp tay không thôi, trong lòng cũng có chút ấm áp và cảm động, đại nương Công Tôn Huệ đúng là toàn tâm toàn ý đứng trên lập trường của Vương thị suy xét vấn đề, cũng tận tâm tận lực giúp đỡ Vương Thủ Triết hắn chấp chưởng gia tộc.

“Tứ ca ca.” Vương Lạc Đồng hành lễ với Vương Thủ Triết, trong ánh mắt nàng cũng có chút dao động, trước đó Tứ ca ca đã giao cho nàng một số nhiệm vụ trong thư.

Điều này đại biểu cái gì? Đó là Tứ ca ca coi trọng nàng. Nàng cũng muốn giống như muội muội Vương Lạc Tĩnh, vì gia tộc làm Tứ ca ca tận một phần tâm lực.

“Lạc Đồng vất vả cho ngươi rồi, ồ, ngươi đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng ba rồi?” Vương Thủ Triết híp mắt lại, dưới Quan Khí thuật, khí tức của Vương Lạc Đồng mạnh hơn trước rất nhiều, hơn nữa có chút không cách nào khống chế được hiện tượng khí tức tràn ra ngoài, “Chúc mừng chúc mừng.”

“Vẫn phải đa tạ Tứ ca ca.” Vương Lạc Đồng đỏ mặt vui vẻ nói, “Nếu không nhờ tộc khố đưa cho muội một viên 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】, muội cũng không thể đột phá nhanh như vậy.”

“Đó cũng là ngươi nỗ lực, đã được mài giũa một hồi ở Luyện Khí cảnh tầng hai đỉnh phong.” Vương Thủ Triết tán thưởng nói: “Sau này không ngừng cố gắng, làm gương cho đệ đệ muội muội và các hậu bối trong nhà.”

Lúc trước đã biết rõ tình huống của nàng, đương nhiên sẽ không ngồi nhìn nàng từ từ mài giũa Luyện Khí cảnh tầng hai đỉnh phong, bởi vậy trước khi đi đã điều một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan cho Vương Lạc Đồng từ trong tộc khố.

Nàng cũng là rất chịu thua, lập tức đột phá. Ít nhất so với thằng nhóc Vương Tông Vệ kia thì mạnh hơn rất nhiều, đã hai mươi tuổi vẫn còn lề mề ở Luyện Khí cảnh tầng hai.

“Ừ ừ, Tứ ca ca, Lạc Đồng nhất định sẽ cố gắng.” Vương Lạc Đồng tươi cười rạng rỡ gật đầu liên tục, đối với nàng mà nói, có thể nhận được Tứ ca ca là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Trong lúc mọi người nói chuyện, thuyền vận chuyển lương thực đã lục tục ngừng cập bến tàu.

Đại nương Công Tôn Huệ chỉ huy gia đinh và nô bộc vận chuyển lương thực đến phòng trống. Ngay cả Vương Lạc Đồng cũng tham dự vào, cùng đảm đương chủ lực vận chuyển lương thực với mấy nữ giới tướng.

Nàng đã là Luyện Khí cảnh tầng ba, bất luận là thể lực hay là gia đinh gia nô đều xa xa không phải gia đinh nô bình thường có thể so sánh, một khiêng chính là bốn năm túi gạo, còn bước đi như bay. Đại nương Công Tôn Huệ vốn định ngăn cản, lại bị Vương Thủ Triết ra hiệu ngăn lại, nếu Lạc Đồng muốn dùng phương thức này làm cống hiến cho gia tộc thì phải để nàng đi.

Hơn nữa ngay cả Tứ tiểu thư Lạc đời chữ lót của gia tộc cũng tham dự vận chuyển lương thực, còn làm cho mồ hôi đầm đìa. Gia tướng gia đinh càng ra sức, không dám bại hoại chút nào, một bộ sĩ khí dâng cao.

Lực ngưng tụ của gia tộc vốn được thành lập trong một giọt này.

…

Chương 37: Mẹ con thổ lộ tâm tình.

…

Đương nhiên Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ thì không thể tham dự lung tung, nếu không gia đinh tướng gia mang đến không phải sĩ khí tăng, mà là thấp thỏm lo âu.

Toàn bộ con đường vận chuyển cũng đã sơ bộ thành lập, Vương Thủ Triết liền không tham dự vào trong đó nữa. Vận chuyển lương thực số lượng khổng lồ như thế, cũng không phải là một chốc một lát có thể làm được.

Đây cũng không phải là thế giới trò chơi gì, điểm đánh dấu chuột là có thể hoàn thành nhiệm vụ vận chuyển lương thực.

Ngoài ra hắn là tộc trưởng, tự nhiên nên bắt lớn thả nhỏ, phóng mắt nhìn toàn cục. Nếu như mọi chuyện đều tự thân làm, toàn bộ hành trình đều tham dự từ đầu tới đuôi mà nói, muốn những tộc nhân cùng gia tướng kia dùng làm gì?

Ngay cả đại nương Công Tôn Huệ cũng bị hắn gọi đi. Một đoạn cuối cùng của toàn bộ tuyến vận chuyển hoàn toàn giao cho Vương Lạc Đồng chủ trì là được, nữ hài tử trong gia tộc cũng phải có trách nhiệm.

Đi cùng Công Tôn Diễm, vừa đi vừa tán gẫu, xuyên qua hậu hoa viên to như vậy tiến vào hậu viện của Vương thị chủ trạch, tiếp đó chậm rãi ung dung đi tới trong viện của thiếu tộc trưởng lớn lên từ nhỏ của hắn.

Gã sai vặt Vương Quý đang dẫn theo hai gia đinh ở trong viện tử chỉnh đốn, vừa thấy Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ lập tức tiến lên hành lễ: “Bái kiến gia chủ, đại cô nương.”

Vương Quý thuộc về người hầu của Vương Thủ Triết, tài sản của ông ta trong sạch, vốn là xuất thân từ con cháu chi thứ của Vương thị. Quan trọng nhất là tư chất của ông ta đã bước vào thiếu niên thiên phú hạ phẩm Bính đẳng trong đám con cháu chi thứ.

Đừng coi thường hắn ta chỉ là gã sai vặt thiếp thân, nhưng từ nhỏ đã hầu hạ thiếu tộc trưởng, tương lai chắc chắn là tâm phúc của Vương Thủ Triết. Một khi hắn ta thành gia lập

nghiệp, lại sinh ra con nối dõi tư chất xuất nhập phẩm thì sẽ có cơ hội được xếp vào danh sách trực mạch của gia tộc, ngay cả tên cũng sẽ được đưa vào gia phả.

“Vương Quý, đây là tiểu linh chủng Sơn Dương, pha một bình cho đại nương.” Vương Thủ Triết đưa linh trà mang theo bên người cho gã sai vặt Vương Quý.

“Linh trà?” Vương Quý đi theo Vương Thủ Triết mười năm, cũng chưa từng thấy qua linh trà hai lần, lúc này có chút sững sờ.

“Triết nhi tuyệt đối không thể được, đây là ngoại tổ phụ ngươi cho ngươi uống một mình.” Công Tôn Huệ lập tức cự tuyệt nói: “Mấy năm nay là thời khắc mấu chốt nhất để ngươi trưởng thành, phải nhanh chóng vọt tới Luyện Khí cảnh tầng tám, thậm chí là tầng chín, lúc này mới phù hợp với thực lực tộc trưởng của ngươi!”

“Đại nương đừng từ chối, không phải là bà đang hiếu kỳ đám lương thực cũ này từ đâu tới sao? Cùng nhau uống chút linh trà, ta sẽ từ từ nói cho bà biết.” Vương Thủ Triết kiên định mời, lên tiếng trách cứ với Vương Quý: “Bà còn thất thần làm gì? Mau đi pha trà.”

“Vâng vâng vâng.” Vương Quý toàn thân giật mình, vội vàng thối lui.

Con trai trưởng kiên định như thế, Công Tôn Huệ cũng không tiện chối từ. Ngay trên chiếc bàn vuông trong sân nhỏ của hắn, hai người ngồi đối diện nhau, không lâu sau, gã sai vặt Vương Quý dâng lên một bình linh trà, cùng với một ít mứt quả mứt hoa quả, lập tức khom người thối lui.

“Triết Nhi, viện này của con đã không phù hợp với thân phận tộc trưởng của con rồi.” Công Tôn Huệ nhìn quanh trái phải nói: “Chờ sau khi đại nương giữ đạo hiếu đầu tiên, liền dọn ra khỏi chủ viện, dọn ra khỏi viện cho con, đến lúc đó cũng thuận tiện cho con cưới thiên kim Liễu thị trở về.”

“Đại nương, không cần thiết như vậy.” Vương Thủ Triết cười cười không sao cả, giơ tay rót cho hai người mỗi người một chén trà: “Viện này của ta rất tốt, cũng quen ở rồi. Con hãy

mang theo muội muội Lạc Anh ở cho tốt, đừng giày vò lung tung.”

“Cái này sao có thể gọi là giày vò, ngươi bây giờ là người đứng đầu một nhà, theo lý nên ở lại chủ viện.” Công Tôn Huệ nói: “Hơn nữa, ngươi ở nơi này quen, thiên kim Liễu thị chưa chắc ở quen. Đợi nàng vào cửa Vương thị, tài vụ tài vụ của ta cũng đều phải giao cho nàng, đây đều là quy củ của thế gia.”

Vương Thủ Triết lại lắc đầu nói: “Liễu thị gả vào, đó cũng là con dâu của ngài, sao có thể vượt quá giới hạn như vậy? Trước không nhắc tới việc này, đại nương uống ngụm trà trước, ta nói tỉ mỉ về chuyến đi này, kế tiếp còn có rất nhiều chuyện cần thương lượng với ngài.”

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, đại nương Công Tôn Huệ thành thục ổn trọng, cộng thêm thân phận của bà, thế cho nên uy vọng trong gia tộc vô cùng cao. Cho dù là uy vọng của mấy tộc lão cũng không bằng bà.

Nếu chỉ dựa vào tu luyện mỗi ngày liền có thể chấn hưng gia tộc, hắn cũng không ngại làm như thế. Nhưng mà tầm mắt cùng mục tiêu của hắn, đã vượt xa các tộc lão tộc nhân có thể so sánh. Lấy thân phận một tộc trưởng trẻ tuổi của hắn, nếu muốn cải tiến đao to búa lớn trong gia tộc, tất nhiên sẽ gặp lực cản phái thủ cựu.

Mà đại nương Công Tôn Huệ, hẳn là minh hữu cường đại nhất mà kiên định của hắn, nàng chính là đích nữ của Sơn Dương Công Tôn thị!

Công Tôn Huệ theo lời uống một ngụm linh trà, trong ánh mắt cũng tràn ngập tò mò, từ khi con trai trưởng này đương gia tới nay, bỗng nhiên trở nên càng ngày càng thành thục, rất nhiều thủ đoạn ngay cả nàng cũng xem không hiểu.

Tạm dừng một chút, Vương Thủ Triết làm sao lấy được một khoản tiền lớn và tiền căn hậu quả lương thực từ Tiền thị thương hội ra, từ từ nói ra. Đương nhiên, hắn che giấu quan hệ minh hữu bí mật với Tiền Học An.

Công Tôn Ưởng không ngừng há to miệng, con mắt đều từ từ trừng thẳng. Điều này, quả thực quá không thể tưởng tượng nổi, cũng quá to gan rồi. Dựa vào một ít tai họa trùng bộc phát

báo tin tức sớm biết trước, liền quả quyết xuất thủ, đem Tiền thị đều đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Thao tác như vậy, là Công Tôn Huệ nghĩ cũng không ra. Hơn nữa nàng còn nghĩ mà sợ, dù sao Thủ Triết dùng danh dự gia tộc thế chấp bốn ngàn hai trăm càn kim! Nếu như hắn đoán trước thất bại, chỉ sợ sẽ trở thành đệ nhất bại gia tử trong lịch sử gia tộc Bình An Vương thị!

Cho dù việc này đã thành công, nhưng tâm thần Công Tôn Huệ vẫn kích động, khó có thể bình tĩnh. Gan lớn, thật sự là quá to gan!

"Đại nương chớ trách trước đó Triết nhi không thương lượng với người, việc này thời cơ nhanh chóng trôi qua, không cho phép gia tộc từ từ thương lượng." Vương Thủ Triết bình tĩnh uống trà nói: "Khoản tiền này có thể rót vào sổ sách gia tộc, nhưng mà đối với mấy trưởng lão bên trong chỉ là tuyên bố, là tài chính ta mượn được từ Sơn Dương Công Tôn thị và Ánh Tú Lư thị, tránh cho mấy lão thái gia không tiêu hóa được tin tức như thế, dựa vào sinh sự."

"Con hiểu rồi." Công Tôn Diễm uống liền hai chén linh trà, mới xoa dịu nỗi lòng, xua đuổi hỗn độn tạp niệm. Nàng hiện tại cuối cùng hiểu được, con trai trưởng nhà mình vì sao lại để nàng uống linh trà nghe được tin tức. Tin tức này có sức chấn động quá lớn, sợ nàng không chịu nổi.

Ổn định tâm thần, Công Tôn Huệ mới chậm rãi nói: "Triết nhi mời vi nương uống linh trà, chỉ sợ không đơn giản chỉ là thông báo tin tức đơn giản như vậy?"

"Ha ha, đại nương mắt sáng như đuốc, chút tâm tư nhỏ này của Thủ Triết thật sự không giấu được." Vương Thủ Triết cười nói: "Chỉ là nhìn thể chế gia tộc có chút tai hại, nhất là ở trên thứ tự xếp hạng chỉ là xem huyết mạch, tư chất, cùng với giới tính thật không tốt. Trong đó khuyết thiếu cơ chế cạnh tranh, nuôi thả quá mức đối với thế hệ trẻ."

Công Tôn Huệ chau mày, nói: "Ngươi đang nói đến đứa nhỏ Tông vệ kia sao? Chuyện của hắn ta đã nghe nói, hiện tại đã bị Thủ Nghĩa phái người áp tải về, nghe nói Thủ Tín sau khi nghe tin tức giận dữ, tự mình từ trại tằm chạy về, thiếu chút

nữa đánh gãy chân của Vương Tông Vệ, nghe nói bây giờ người vẫn còn ở trong phòng củi."

"Đại nương có ý kiến gì với chuyện này?" Vương Thủ Triết uống linh trà, giống như thờ ơ nói.

Công Tôn Huệ trầm ngâm một chút, châm chước nói: "Đúng là đứa bé kia rất khốn nạn, ngươi thân là tộc trưởng kiêm trưởng bối giáo huấn hắn như thế nào cũng nên, đó là tạm thời tước đoạt tài nguyên tu luyện của hắn làm trừng phạt cũng không thành vấn đề. Nhưng, ngươi cuối cùng phải suy xét mặt mũi nhị lão thái gia và Định Xuyên đại bá, cùng với Thủ Tín đại ca của ngươi, bọn họ dù sao đều vì gia tộc mà vất vả kinh doanh cả đời. Ngươi không thể vĩnh viễn chuyển đãi ngộ mà nó có được cho Lạc Đồng chứ?"

"Đại nương ngài nhìn xem, đây là đạo lý mà Triết nhi vì sao phải tìm ngài uống trà thương nghị." Vương Thủ Triết tự tin cười nói: "Ngay cả ngài cũng nghĩ như vậy, huống chi là những người khác?"

"Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn cướp đoạt tài nguyên của Vương Tông Vệ vĩnh viễn?" Công Tôn Diễm giật mình nói: "Như vậy chẳng phải ngươi sẽ làm thủ tín nhất mạch của đại ca ngươi sao?"

"Vĩnh viễn cướp đoạt tự nhiên chưa nói tới, nhưng muốn lấy lại một phần của hắn, ai nói cũng không tính, bao gồm cả ta." Vương Thủ Triết ung dung nói.

Công Tôn Huệ kinh ngạc: "Ngay cả ngươi nói cũng không tính, vậy ai định đoạt?"

Lúc hắn vừa định đáp lời, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của một nữ tử trung niên: "Tứ thúc, Thủ Triết tứ thúc có ở nhà không?"

Công Tôn Huệ hơi biến sắc: "Là mẫu thân của Tông Vệ Từ thị, nữ nhân này xuất thân Trường Ninh Từ thị, từ trước đến nay tâm cao khí ngạo rất khó đối phó, Thủ Triết, ngươi cần phải cẩn thận ứng đối."

Vương Thủ Triết lại tự tin cười cười: "Đại nương nói đùa rồi, Từ thị là đại tẩu của ta, đó đều là người một nhà, nói gì đến đối phó không đối phó?"

Lúc này, hắn đích thân đẩy cửa ra đón, mỉm cười như tắm gió xuân, chắp tay nói: “Đại tẩu, ngài đích thân tới cửa bái phỏng cũng không báo trước một tiếng, để ta ra ngoài đón ngài.”

Tác phong khéo đưa đẩy biến sắc bậc này, ngay cả Công Tôn Huệ cũng lộ vẻ kinh ngạc. Con trai trưởng nhà mình quả thật lợi hại. Lần này chẳng những cảm thấy ca ca Công Tôn Huệ nhà mình kém xa hắn, ngay cả vong phu Vương Định Nhạc cũng kém xa hắn.

…

Chương 38: Tứ đệ thi triển tà thuật gì?

…

Đứng trước mặt Vương Thủ Triết là một nữ tử trung niên ăn mặc cực kỳ khéo léo, đầu nàng đeo trâm châu tay đeo vòng ngọc, chân đi giày mây cao ráo, một thân váy mây dày đặc hoa lệ, nhìn qua giống như là một quý phụ danh môn trong thành.

Ngoài ra, trước khi đến nàng cũng tỉ mỉ trang điểm qua, trên mặt thoa son phấn, môi đỏ thẫm. Nhìn qua căn bản không giống như người bốn mươi tuổi, ngược lại giống như mỹ phụ thành thục hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, có thể thấy bình thường cũng là bảo dưỡng tỉ mỉ. Hơn nữa đại ca Vương Thủ Tín hẳn là rất sủng nàng, tương đối nuông chiều.

Chỉ là con mắt có chút tơ hồng, hiển nhiên là trước đây không lâu mới khóc qua.

Cực kỳ khó có được chính là, nàng còn kéo theo một cái rổ trúc lớn, phía trên dùng vải đỏ che lại đồ vật.

Từ thị thấy Vương Thủ Triết khách khí như thế, tâm trạng vốn căng thẳng và địch ý trong lòng lập tức tiêu tán vài phần, lập tức nghiêm túc hoàn lễ: "Từ thị bái kiến Tứ thúc thúc."

"Đại tẩu khách khí rồi." Vương Thủ Triết cười vô cùng chân thành: "Đại tẩu đến đây, mời vào thiên sảnh nghỉ tạm, vừa hay đại nương ta cũng có mặt." Nói xong, hắn khách khí dẫn Từ thị vào thiên sảnh.

Từ thị vẻ mặt căng thẳng, nhìn thấy Công Tôn Huệ liền vội vàng cung kính hành lễ: "Từ thị bái kiến Linh đại cô nương." Từ trước đến nay nàng ta tâm cao khí ngạo, thân là nữ tử trực mạch của Trường Ninh Từ thị, gả cho Vương Thủ Tín là có tâm tính gả cho người dưới. Nhưng mà bằng vào sự kiêu ngạo của nàng ta, cũng là không dám sĩ diện trước mặt đích nữ của Sơn Dương Công Tôn thị.

Huống chi Công Tôn thị còn là thê tử của tiên tộc trưởng, đích mẫu đương nhiệm của tộc trưởng, còn là trưởng bối của nàng!

"Ồ, hóa ra là người giữ chữ tín tới, là trận gió nào thổi ngươi tới đây?" Công Tôn Diễm trong lời nói mang theo uy áp, lại

tươi cười nói: “Đến đây nào, mau ngồi xuống nói chuyện, vừa vặn nếm thử Sơn Dương tiểu linh chủng do ngoại tổ phụ Thủ Triết tự mình trồng.”

Nàng bày ra giọng điệu trưởng bối, dùng một câu “nhà Thủ Tín”, trực tiếp nhấn mạnh thân phận Từ thị là vợ của Vương Thủ Tín, hiển nhiên có ý cảnh cáo.

“Không không không, trước mặt Linh đại cô nương, ta nào dám ngồi.” Từ thị lúng túng cười cười, nàng không ngờ Công Tôn đại cô nương cũng ở đây, nếu không có đánh chết nàng cũng không dám đến tìm Vương Thủ Triết vào lúc này.

Hơn nữa mẹ con bọn họ uống trà, vừa nghe chính là linh trà linh chủng, với danh sách địa vị của nàng ở Trường Ninh Từ thị há có thể uống được linh trà? Về phần gả cho Vương Thủ Tín, vậy càng đừng đề cập đến…

“Tứ thúc thúc, thúc là trụ cột trong nhà.” Từ thị nở một nụ cười lấy lòng, đưa cái rổ trong tay ra nói: “Tẩu tẩu chính là nhìn thúc bình thường tu luyện quá vất vả, đưa cho thúc một ít nguyên liệu nấu ăn tươi bổ sung thân thể, ta không quấy rầy mẫu tử các người nói chuyện nữa…”

Dứt lời, nàng đặt rổ xuống rồi chuẩn bị rời đi.

“Đại tẩu chậm đã.” Vương Thủ Triết cười ngăn cản nói: “Hiếm khi đệ đến chỗ ta một chuyến, uống chén trà trước rồi nói sau. Hơn nữa ta và đại ca Thủ Tín đã lâu không gặp, nghe nói huynh ấy có việc trở về chủ trạch, ta liền bảo gã sai vặt đi mời huynh ấy tới, cùng nhau dùng bữa trò chuyện.”

“Chuyện này…” Từ thị có chút được yêu mà sợ, lại có chút sợ hãi nhìn về phía Công Tôn Thương.

“Thủ Triết là gia chủ Vương thị, hắn bảo ngươi ngồi thì ngươi cứ ngồi đi.” Tư thái của Công Tôn Diễm thoáng hòa ái một chút.

Lúc này Từ thị mới nhăn nhó ngồi xuống, tuy rằng nàng ăn mặc lộng lẫy nhưng trước mặt Công Tôn Diễm quần áo khá giản dị, không hề lộ chút quý khí nào.

Vương Thủ Triết gọi Vương Quý vào, dặn dò: “Bảo phòng bếp lớn, đem thịt Tứ lão thái gia đưa tới nấu một miếng lớn, thịt đừng hầm quá nát. Ngoài ra, tìm đầu bếp có tay nghề tốt

đến trong viện chúng ta làm bếp nhỏ, cắt hai cân thịt Linh Giác Ly Ngưu. Ừm, còn có bình linh tửu kia cũng lấy ra, rau dưa tươi mới ngài xem."

"Vâng, gia chủ. Đúng rồi, Lục lão gia sai người đưa vào trong hầm băng gia tộc một con Xích Lân Thiện mới tinh, Linh Lân lươn trân quý nhất cũng xử lý thành Huyết đậu hũ, nói là gia chủ ngài tự mình bắt được, thuộc về nguyên liệu nấu ăn tư khố của ngài, chỉ cho một mình ngài ăn." Vương Quý ở một bên nhắc nhở một câu.

"Ha ha, không để ý tới lời của hắn." Vương Thủ Triết cười nói: "Cắt một đoạn giữa Xích Lân Thiện tốt nhất, ngay cả Huyết đậu hũ cũng lấy ra. Còn lại đều vào trong công khố, dựa theo phân phối, cho mọi người nếm thử món ngon. Ngươi sắp xếp xong xuôi, đi mời Thủ Tín đại ca của ta tới."

"Vâng, gia chủ." Vương Quý lĩnh mệnh lui ra.

"Tứ thúc thúc, cái này, cái này quá phong phú rồi… Cũng quá khiến người tốn kém rồi." Thân thể Từ thị cũng đang run rẩy, yếu ớt nói: "Làm đơn giản một chút, đơn giản một chút."

"Đại tẩu nói gì vậy? Vương Thủ Tín là đại ca của ta, ngài là đại tẩu của ta. Người một nhà chúng ta hiếm khi tụ tập một chỗ dùng bữa, há có thể tùy ý?" Vương Thủ Triết tự mình cầm chén trà, rót cho Từ thị một chén linh trà: "Đại tẩu trước nếm thử sơn dương tiểu linh chủng này, nhân lúc còn nóng uống vào sẽ tốt hơn."

Từ thị run rẩy nhấp một ngụm trà, sự cay đắng và ý vị đặc biệt của linh trà đã ập vào trong lòng nàng. Chỉ một thoáng, nàng có chút muốn khóc.

Năm thứ mười chín Trường Ninh Từ thị làm cô nương, gả cho Bình An Vương thị hai mươi mốt năm nhưng chưa bao giờ được uống một chén linh trà phúc phận. Chén linh trà đầu tiên trong đời này lại là Vương Thủ Triết mời nàng uống.

Nguyên bản nàng tới nơi này, đã làm tốt chuẩn bị cầu xin hắn. Nếu như thật sự không được, liền chuẩn bị đi làm chuyện khóc lóc om sòm, đem chuyện này nháo lớn, kinh động tất cả tộc nhân.

Vì nhi tử, nàng cái gì cũng không quan tâm được, da mặt gì cũng không thèm đếm xỉa đến.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng thân là đích mạch tôn quý của gia tộc, lại là tộc trưởng Vương Thủ Triết, lại tôn kính nàng như thế, khoản đãi đại tẩu nàng như thế.

"Tứ thúc thúc, vậy, chuyện đó…" Thoáng chốc, Từ thị cảm thấy bản thân có chút khó mở miệng. Vương Thủ Triết đối xử với phu phụ thân thiết như thế, có lẽ sự tình sẽ có chuyển biến.

"Đại tẩu, tẩu nói là chuyện của đứa nhỏ Tông vệ kia sao?" Vương Thủ Triết không hề có ý định lảng tránh vấn đề này, mà là vừa cười vừa nói: "Việc này ta đã có tính toán, lát nữa đợi đại ca đến, vừa nói vừa trò chuyện. Đại tẩu, ngài ăn chút quà vặt lót dạ trước đi."

"Vâng." Từ thị vội vàng nuốt lại lời nói, nhìn thái độ của Vương Thủ Triết, dường như không giống như là muốn nắm lấy không buông, chỉ là trong lòng vẫn có chút thấp thỏm bất an.

Không bao lâu sau, đầu bếp nương gia tộc đến, sau khi bái kiến Vương Thủ Triết, nàng đang chuẩn bị nhóm lửa trong phòng bếp nhỏ trong viện, lại bị Vương Thủ Triết ngăn lại: "Không cần bận rộn quá, cắt bớt nguyên liệu nấu ăn tươi một chút, Linh Tây Ngưu và Xích Lân Thiện lát vải mỏng, càng mỏng càng tốt. Mặt khác, dùng than củi thượng đẳng sinh một chậu lửa, chuẩn bị một chậu đồng sạch sẽ và một ít muối."

Mặc dù đầu bếp không hiểu ra sao, nhưng mệnh lệnh gia chủ nàng sao dám vi phạm, tất nhiên là theo lời đi lo liệu.

"Triết Nhi, ngươi làm cái gì vậy?" Công Tôn Ưởng kỳ quái nói: "Đại Nhiệt Thiên này, ngươi sinh ra chậu than gì vậy?"

"Đại nương, lát nữa con sẽ biết." Vương Thủ Triết cười nói: "Đây là một loại phương thức xử lý trong sách cổ ta nhìn thấy, đừng có nở mày nở mặt, vô cùng mỹ vị."

"Ngươi ấy à, càng ngày càng không đoán được ngươi, đừng chà đạp linh thực trân quý là được." Công Tôn Diễm đè nén lòng hiếu kỳ, kéo tay Từ thị hỏi han ân cần ấm áp. Nàng vô cùng kinh ngạc với thủ đoạn xử lý chuyện Vương Tông Vệ

của Vương Thủ Triết, ít nhất hắn không phải dựa vào uy lực của tộc trưởng, dùng thủ đoạn mạnh mẽ áp chế.

Nhưng với sự hiểu biết của nàng đối với Từ thị, hẳn là sẽ không tùy tiện dừng tay. Bởi vậy Công Tôn Huệ càng thêm tò mò, nhi tử sẽ xử lý chuyện tiếp theo như thế nào.

Lại qua một lát, Vương Thủ Tín dưới sự dẫn dắt của Vương Quý vội vàng chạy đến, hắn vừa vào phòng, sắc mặt liền phát lạnh tức giận, khiển trách Từ thị: "Người phụ nữ vô tri này, sao ngươi dám, sao dám đến tìm Thủ Triết…"

Vương Thủ Tín năm nay đã bốn mươi ba tuổi, mặt dài như chữ quốc, có chòm râu, dáng vẻ hơi không giận tự uy.

Không ngờ, Từ thị hoàn toàn không chịu nổi dáng vẻ của hắn, bị tính khí của Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ đè nén xuống lập tức bùng nổ: "Vương Thủ Tín! Ngươi nói vậy là nói nhảm gì vậy. Tông vệ đã như vậy, ta có thể không đến cầu huynh đệ ngươi tha cho hắn một con ngựa sao? Tông vệ là con trai của ta, chẳng lẽ trơ mắt nhìn hắn bị ngươi đánh chết? Hoặc là trơ mắt nhìn tiền đồ của hắn bị tên lỗ… bị Vương Lạc Đồng cướp đi?"

Đổi lại là bình thường, phỏng chừng tên lỗ vốn kia của nàng đã thốt ra. Nhưng ở trước mặt Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ, những lời này nàng tuyệt đối không dám nói ra, dưới tình thế cấp bách nuốt trở vào.

"Ngươi ngươi ngươi… Thủ Triết là tộc trưởng, huống chi tiểu súc sinh kia nên đánh, nên phạt." Vương Thủ Tín đỏ mặt tức giận nói: "Nếu không phải ngươi che chở hắn… Ta đã sớm…"

Nhưng bộ dáng này của hắn hiển nhiên là không trấn áp được Từ thị.

"Đại tẩu, đại ca." Vương Thủ Triết tránh cho bọn họ càng ồn ào càng hung dữ, lập tức phất tay ngăn cản nói: "Đều là người một nhà, ồn ào huyên náo như cái gì? Trước tiên ngồi xuống dùng bữa đã, vừa ăn vừa chậm rãi nói."

"Vâng, thúc thúc." Từ thị lập tức nhu thuận thu hồi khí thế hãn phụ, thành thành thật thật ngồi xuống, ôn nhu nói, "Ta nghe thúc thúc, đều là người một nhà, không ầm ĩ, chúng ta giảng đạo lý."

“Tê!”

Vương Thủ Tín ở bên cạnh hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng kinh nghi bất định, Tứ đệ là thi triển thuật pháp gì sao? Hắn sống đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Từ thị nhu thuận nghe lời như thế, trong nháy mắt ngăn chặn tính tình nóng nảy, còn nói đạo lý?

…

Chương 39: Ta nghe lời ngươi! Tứ thúc thúc!

…

“Đại ca, huynh cũng ngồi xuống đi.” Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay mời.

“Tứ đệ.” Vương Thủ Tín biểu lộ vẻ tang thương trên mặt phức tạp, càng nhiều hơn là có chút xấu hổ, há miệng muốn nói lại thôi ngồi xuống.

“Khó được dùng bữa cùng đại ca đại tẩu.” Vương Thủ Triết khéo léo chào hỏi: “Mọi người nếm thử nồi lẩu nước đi.”

Chậu than thượng phẩm cộng thêm chậu đồng đun sôi nước, trong nước liền rắc chút muối, rượu gia vị khử tanh và gừng, bỏ thịt Linh Giác Ly Ngưu mỏng manh vào, không đến mấy giây liền chín.

“Cái này?”

Tất cả mọi người đều có chút kinh nghi bất định, phương thức nấu nướng đơn sơ như thế, đồ ăn có thể ngon? Chớ nên chà đạp linh thực mới tốt.

Nhưng mà miếng thịt thật mỏng vừa vào miệng, liền cảm nhận được nhẹ nhàng khoan khoái, tươi mới trơn nhẵn, trong bụng càng là một cỗ khí huyết chi lực nóng rực dũng mãnh lan ra toàn thân.

“Nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, phải dùng phương thức nấu nướng đơn giản nhất.” Vương Thủ Triết rót linh tửu cho mọi người, không nhanh không chậm nói: “Như thế mới có thể thưởng thức được hương vị căn nguyên nhất của thức ăn. Đại ca, lúc ngươi mười tám tuổi đã bắt đầu làm việc ở trại tằm, loáng cái đã được hai mươi lăm năm. Vì gia tộc nhiều năm như vậy mà ngươi đã phải làm việc chăm chỉ, chịu bao nhiêu khó khăn mà trả giá, tứ đệ kính ngươi một chén.”

Dựa vào linh tửu ăn linh nhục, cho dù Vương Thủ Tín sống đến bốn mươi ba tuổi, trải nghiệm như thế cũng lác đác không có mấy. Đặc biệt là lời của Vương Thủ Triết, càng khiến lòng

hắn có cảm giác ấm áp dâng lên, vội vàng nâng chén rượu lên nói: “Nên như vậy, đây đều là điều nên làm.”

Sau khi hai người uống một hơi cạn sạch, Vương Thủ Triết lại trịnh trọng kính rượu Từ thị nói: “Đại tẩu, tẩu gả đến Vương thị chúng ta hai mươi mốt năm, thêm hai nam hai nữ cho Bình An Vương thị đời thứ tám của chúng ta, quả thực vất vả công lao cao, là đại công thần của Vương thị chúng ta, Thủ Triết kính ngài một ly.”

Trong lòng Từ thị bỗng dưng chua xót, đúng vậy, vất vả trong đó ai lại biết? Nhưng ngoại trừ Thủ Triết nhắc tới việc này, ai cũng không khen ngợi nàng như thế, lúc này nâng chén rượu lên có chút nghẹn ngào đáp lại: “Đa tạ Tứ thúc thúc thương cảm.”

Linh tửu này, thật sự là rất ngọt, thể cốt đều bay lên.

“Đại nương, con ở độ tuổi tươi đẹp gả cho cha ta, không những phải vất vả lo liệu gia nghiệp, còn coi tỷ đệ ta như con ruột, chăm sóc tất tâm nuôi nấng khắp nơi.” Vương Thủ Triết lại kính rượu thứ ba: “Ân này ân này, giữ trong lòng Triết Vĩnh Minh.”

Công Tôn Huệ hơi khựng lại, chóp mũi mơ hồ có chút chua xót, trừng mắt hạnh giận dữ: “Lạc Y là đích nữ của ta, ngươi là con trai trưởng của ta, chăm sóc nuôi dưỡng các ngươi đều là chuyện nên làm, dựa vào lời vô nghĩa này làm gì?”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy vui mừng uống cạn chén linh tửu này, Thủ Triết có lòng cảm ơn như thế, đủ để chứng minh những năm gần đây vất vả của nàng không hề uổng phí.

Một phen nói, tâm thần mọi người dần dần buông lỏng, qua ba tuần rượu, một bình linh tửu uống đến bảy tám phần. Linh tửu này, say nhất, mọi người đã có vài phần men say.

“Tứ thúc thúc.” Từ thị cũng bắt đầu bạo gan nói, “Ta cũng biết, Tông vệ tiểu súc sinh kia nên đánh nên phạt. Nhưng mà, Tứ thúc có thể nể tình chị dâu cùng đại ca ngươi hay không, liền tha cho hắn lần này. Ngài yên tâm, quay về chị dâu nhất định sẽ dạy dỗ hắn thật tốt.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Vương Thủ Tín cũng dừng chén rượu lại, ánh mắt cũng có chút chờ mong. Tuy rằng hắn hận không thể đánh chết tiểu súc sinh kia, nhưng chung quy vẫn là nhi tử của hắn.

Thiên hạ nào có cha mẹ không mong con hóa rồng?

"Chị dâu, đại ca, chúng ta là người một nhà." Vương Thủ Triết buông chén rượu xuống, nghiêm túc nói: "Tông vệ là cháu trai của ta, cũng là hi vọng tương lai của thế hệ trẻ Bình An Vương thị chúng ta. Vợ chồng các ngươi mong con có thể thành rồng, chẳng lẽ người làm tứ thúc như ta sẽ có lý do gì để mong cháu thành trùng sao?"

"Dạ dạ, tứ thúc nói đúng." Từ thị mặt mày hớn hở nói: "Ngài nói quản giáo thế nào, chúng ta đều nghe ngài."

"Rất đơn giản, từ sau này những người trẻ tuổi dưới ba mươi tuổi trong gia tộc, đều sẽ dùng phẩm đức và thành tích luận anh hùng." Vương Thủ Triết nói ra mục đích cuối cùng: "Ta sẽ dùng phương thức thứ nhất, thứ hai xếp ra năm danh sách, mỗi danh sách có thể hưởng dụng bổng lộc gia tộc và tài nguyên không giống nhau, hơn nữa ta sẽ liệt ra đủ loại tiêu chuẩn, hàng năm tiến hành định thứ tự một lần khảo hạch."

"Cái gì?"

Lần này ngay cả Công Tôn Huệ cũng có chút giật mình.

Trong gia tộc đích xác sẽ định danh sách cho thế hệ trẻ tuổi, nhưng bình thường đều lấy nhân tố huyết mạch, tiềm lực, tuổi tác để định danh sách sau này sẽ không thay đổi.

"Không chỉ như thế, ta còn sẽ đẩy ra chế độ toàn diện công lao cho toàn tộc. Chỉ cần cống hiến cho gia tộc, có thể liên tục không ngừng thu được điểm cống hiến, có điểm cống hiến, có thể hối đoái các loại tài nguyên tu luyện của gia tộc, thậm chí là Linh Trà, Linh Tửu, công pháp, đủ loại bảo khố gia tộc, đều có thể đổi." Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Chỉ cần có bản lĩnh, là có thể thu hoạch được càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn."

Vương Thủ Triết nói toạc ra chính là đến từ trong tiểu thuyết, thiết lập trong trò chơi, tránh cho cục diện mọi người trong gia

tộc ăn cơm lớn. Tuy nói hiện tại có không ít thành viên gia tộc chịu khó, nhưng đây chung quy không phải kế lâu dài.

Bởi vì lúc tất cả mọi người nghèo còn tốt, đều nghẹn một cỗ nhiệt tình làm việc, về sau gia tộc phú lên, lòng người sẽ thay đổi.

"Nhưng, nhưng mà cái này…" Từ thị há to miệng nói, "Cùng, chuyện kia cùng Tông vệ có quan hệ gì?"

"Chị dâu à, chị đây là hồ đồ mà." Vương Thủ Triết nói: "Thiên phú của Tông vệ kém sao, không tính là tốt lắm, nhưng cũng không tệ đúng không? Nhưng vì sao hắn đều hai mươi tuổi, vẫn chỉ là Luyện Khí cảnh tầng hai cao giai thôi? Ngay cả một số đệ đệ muội muội cũng không sánh bằng? Đó là bởi vì hắn từ nhỏ đã được các loại cưng chiều, có đến từ Nhị lão thái gia, đại bá, cũng có người đến từ đại tẩu và đại ca. Điều này làm cho hắn thiếu ý thức cạnh tranh, không chịu chịu chịu khổ, dần dần dưỡng thành các loại thói quen bất lương."

"Vậy, vậy Tông vệ còn được cứu không?" Từ thị yếu ớt hỏi, nói thật nàng cũng thập phần thất vọng những gì nhi tử đã làm. Nhưng nếu thất vọng, đó vẫn luôn là nhi tử của mình.

"Có!" Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Đó chính là tước đoạt tất cả tài nguyên của hắn, để hắn dựa vào đôi tay của mình để tranh thủ tài nguyên tu luyện, biết xấu hổ và dũng cảm. Dựa vào bản thân đi chen thân vào danh sách đệ nhất gia tộc, lấy tài nguyên tu luyện bị tước đoạt về. Khi hắn dựa vào từng chút một nỗ lực trưởng thành, tiến bộ, hắn mới có thể thành thục."

"Tứ đệ nói đúng." Vương Thủ Tín vỗ bàn một cái, lúc này đồng ý không thôi nói: "Tiểu súc sinh kia điều kiện quá tốt, không cho hắn chịu chút đau khổ sao lớn lên được?"

"Nhưng nếu Tông Vệ vẫn không nỗ lực…" Từ thị do dự nói: "Vậy chẳng phải hắn sẽ bỏ qua thời cơ tu luyện tốt nhất hay sao?"

"Ha ha, nếu là dưới tình huống này cũng không chịu cố gắng." Vương Thủ Triết cười lạnh nói: "Đại tẩu, người còn có thể trông cậy vào hắn cả đời này sẽ có tiền đồ sao? Không sao, Vương thị chúng ta tuy hơi nghèo, nhưng vẫn có thể nuôi được

một con sâu gạo. Đại tẩu, người cũng không phải chỉ có một đứa con trai này, ta thấy Tông Xương rất tốt, nhớ rõ hắn năm nay mới mười ba tuổi đúng không? Đã là Luyện Khí cảnh tầng hai. Tiềm lực như vậy nếu có thể bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định là rường cột Vương thị chúng ta."

Vừa nhắc đến Vương Tông Xương, Từ thị và Vương Thủ Tín đều lộ ra vẻ vui mừng. Bất kể nói như thế nào, tiểu nhi tử này vẫn là khá hăng hái, mạnh hơn ca ca hắn nhiều.

"Thủ Triết ngươi nói đúng." Vương Thủ Tín phảng phất cũng hạ quyết tâm nói: "Vậy thì cho tiểu súc sinh kia một cơ hội cuối cùng. Nếu như vẫn không được, vậy thì để hắn tự sinh tự diệt, Vương Thủ Tín ta coi như chưa sinh đứa con trai này."

Từ thị có chút lo lắng, lúc định nói gì đó, Vương Thủ Triết lại an ủi: "Đại tẩu, tẩu đừng gấp, sao ta và đại ca lại hại Tông vệ? Nếu như không được, vậy để ta sắp xếp, ta thật sự không tin không xử lý được tiểu tử kia."

Lời này vừa nói ra, Từ thị thu hồi tâm tư lo âu, cảm kích Vương Thủ Triết: "Tứ thúc thúc, vậy tất cả đều nghe theo thúc." Bất tri bất giác, trong ánh mắt của bà ta đối với Vương Thủ Triết có thêm rất nhiều kính sợ và tín nhiệm.

Việc này đã bàn bạc xong, mọi người liền dừng lại chủ đề này. Vương Thủ Triết và Vương Thủ Tín hai huynh đệ ăn uống linh đình lẫn nhau, chỉ nói tình cảm huynh đệ, một bình linh tửu uống sạch sẽ.

Yến Tán, Vương Thủ Tín rất say rượu được Từ thị dìu về.

Mà Công Tôn Huệ tận mắt nhìn thấy tất cả những điều này, thấy Vương Thủ Triết vừa vui mừng vừa cảm khái. Nếu chuyện của Tông vệ xử lý không tốt, rất có khả năng sẽ khiến huynh đệ bọn họ sinh ra ngăn cách.

Nhưng ông ta chẳng những xử lý vô cùng tốt, còn kéo Từ thị và Vương Thủ Tín lên trên cùng một chiếc thuyền. Thử nghĩ, ngay cả Vương Tông Vệ không ra gì nhất trong gia tộc cũng phải đi theo danh sách chi lộ, những người khác còn có lý do gì phản đối?

"Đại nương, về hệ thống giá trị công huân của gia tộc, còn phải vất vả để đại nương xây dựng danh sách quản lý." Vương

Thủ Triết cảm thấy, việc này do Công Tôn Huệ làm là lựa chọn tốt nhất.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận về các loại hệ thống trị giá công huân.

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Tín được Từ thị dìu về nhà, Từ thị cũng có mấy phần men say, hồng quang đầy mặt nói: “Thủ tín, ta thấy Tứ thúc thúc thật sự không phải là một nhân vật đơn giản.”

“Đúng vậy, ngươi cũng không nhìn xem là huynh đệ của ai.” Vương Thủ Tín đắc chí nói: “Nếu nhất định phải gánh vác gia nghiệp, hiện tại Tứ đệ nói không chừng đã là học sinh của Tử Phủ Học Cung.” Hôm nay, đủ loại chuyện của Vương Thủ Triết khiến hắn cảm thấy rất có mặt mũi, khiến hắn có cảm giác ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt Từ thị.

“Nhìn con trâu của ngươi… Lão già này ngươi muốn làm gì?” Từ thị mới nói được nửa câu đã bị Vương Thủ Tín ôm lấy, lúc này lông mày hắn dựng ngược, nóng nảy cọ cọ.

“Không phải Tứ đệ khen ngươi là đại công thần sao?” Vương Thủ Tín khiêng Từ thị lên rồi đi về phòng ngủ, “Phu phụ chúng ta không thể để Tứ đệ thất vọng, còn phải sinh thêm mấy đứa, cống hiến nhiều cho gia tộc.”

“Vương Thủ Tín, tên chó chết này, coi lão nương là… A…”

…

Chương 40: Liên quan tới chấp niệm của kim thủ chỉ.

…

Năm sáu ngày kế tiếp, đều là vượt qua bình tĩnh không gợn sóng.

Bên vận chuyển lương thực, Công Tôn Huệ và Lục Thúc Vương Định Hải đã hoàn thành nhiệm vụ trước. Để hồi báo, Vương Thủ Triết đồng ý với Công Tôn Huệ, một đợt lương thực cũ cuối cùng có thể vận chuyển về Công Tôn thị. Đương nhiên đó là phải lấy tiền, lấy giá ngang bán cho Công Tôn thị.

Kết quả "Miệ nghi đại cữu" kia cũng là "ngoan nhân", ngay cả xe ngựa siêu tải mang quặng nô gánh vác, ước chừng ba ngàn gánh trở về. Ngày kế tiếp liền gấp gáp phái người đưa tới hai trăm càn kim tiền lương thực, một bộ sợ Vương Thủ Triết đổi ý.

Cũng khó trách hắn hung ác, tình hình tai họa của toàn bộ Trường Ninh vệ càng ngày càng mãnh liệt. Có thể có bản lĩnh mời Linh Trùng sư, hoặc là có môn lộ hoa rất nhiều tiền mua lượng lớn Huyền Vũ thế gia diệt trùng tán còn có thể ổn được.

Nhưng đa số thế gia mạt lưu lại không có mệnh tốt như vậy, trong ruộng đất trùng tai tràn lan. Chỉ có thể dựa vào lượng lớn nước tro rơm rạ để giết sâu, nhưng đối mặt với càng ngày càng nhiều mật trùng tác dụng có hạn, sản lượng lớn giảm xuống đã là kết cục tất nhiên.

Mà Vương Thủ Triết cũng nghe được một số tin tức xấu hơn, trận tai nạn này rất có khả năng khuếch tán đến bên ngoài Lũng Tả quận. Như vậy kế tiếp, lương thực cầm trong tay sẽ càng thêm "đáng giá".

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết cũng không nhàn rỗi.

Mỗi ngày tu luyện là ắt không thể thiếu, bởi vì gần đây ăn quá ngon, khí huyết trong cơ thể tràn đầy, tu vi mỗi ngày của hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, đang từng bước một kiên định bước lên Luyện Khí cảnh tầng bảy.

Đương nhiên, con đường tu luyện cũng không dễ dàng, đó là quá trình thân thể dần dần lột xác cường hóa, cần phải tốn công phu từng chút một tiến lên.

Hắn cũng muốn giống như nhân vật chính của thế giới huyền huyễn trong tiểu thuyết, mỗi ngày dập thuốc, tùy tùy tiện từng cái từng cái cảnh giới hướng thượng bạo. Hoặc là cầm kiếm đi giết gà đồ chó, điểm kinh nghiệm liền tăng vọt.

Nhưng trong thế giới này của hắn, đây đều là chuyện viển vông. Cho dù là tu vi cảnh giới của ai cũng đều là công phu dựa vào nước đá mà tu luyện không ngừng.

Ngoại trừ tu luyện ra, Vương Thủ Triết còn đang phá vỡ bảng hệ thống của hắn.

Nếu xuyên qua không mang theo hệ thống thì chỉ có thể dựa vào chính mình tạo ra một vài giao diện hệ thống.

Đầu tiên chính là chi tiêu của gia tộc.

Trước khi chưa làm rõ bảng điều khiển, Vương Thủ Triết có chút mơ hồ với chi tiêu của gia tộc, nhưng sau khi kiểm tra đối chiếu sổ sách với đại nương, quả nhiên là chấn động, hóa ra chi tiêu của một gia tộc khổng lồ như vậy.

Lấy Vương Thủ Triết hiện tại làm tộc trưởng, hưởng dụng cung phụng và tài nguyên để tính toán.

Hàng năm phân phối vật tư phổ thông:

Tinh mễ 300 cân (24 đại đồng), Tinh Diện 150 cân (15 đại đồng), các loại rau quả 200 cân (8 đại đồng), trái cây 400 cân (48 đại đồng), mứt hoa quả 20 cân (20 đại đồng), thịt lợn gồm 250 cân (75 đại đồng), 1缺少 thịt bò giá 100 đồng phổ thông (60 đại đồng), 100 con gà vịt (60 đồng), 30 con ngỗng (45 đại đồng), loại trứng 100 cân (20 đại đồng), lợn 20 cân (20 đồng), dầu lợn 20 cân (8 đại đồng), Dầu dầu đậu nành (12 đại đồng), 10 cân dầu tương thượng đẳng (20 đại đồng), muối tinh thượng đẳng (20 đại đồng), muối tinh thượng đẳng (20 đại đồng), muối Tuyết Hoa (1 cân (10 đại đồng), đường Tuyết Hoa (20 đại đồng), gia vị hương vị (1 cân (10 đồng), hun khói 5 cân (25 đại đồng), 500 cân than tinh mộc (15 đại đồng), sạp củi tiêu phí 30 kg (6 đại đồng), đặt mua quần áo, chăn mền (100 đại đồng), vật tư sinh hoạt còn lại tiêu thụ (20 đại đồng)

Chỉ là một bộ phận vật tư phổ thông của Vương Thủ Triết, tiêu hao hàng năm đã đạt đến 6 càn kim 51 đại đồng. Hắn nhìn danh sách, luôn cảm thấy có hơi ăn giỏi, nhưng nghĩ kỹ lại, hắn thật đúng là ăn rất giỏi.

Hắn đã sắp tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, sức ăn vượt xa người bình thường. Hơn nữa tu luyện không chỉ là ngồi xuống luyện khí, còn cần tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ, thân pháp, kiếm pháp, khống cung cùng với cưỡi ngựa, những thứ đó tiêu hao thể năng rất lớn.

Những thức ăn bình thường này, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thỏa mãn hắn hiện tại mà thôi. Đại nương Công Tôn Huệ, thường xuyên thuyên chuyển một chút bổng lộc của nàng nuôi dưỡng cho Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là phần nhỏ, phần lớn là phân phối tài nguyên loại tu luyện hàng năm của Vương Thủ Triết.

Linh mễ loại 60 cân (12 càn kim), 60 cân linh ngư (20 càn kim), loại linh nhục thực (20 càn kim), Tiểu Bồi Nguyên Đan 12 đồng (120 càn kim).

Đủ loại tài nguyên tu luyện 172 càn kim, hàng năm chỉ cung cấp cho một mình hắn. Hơn nữa theo tu vi cảnh giới của hắn tăng lên, bộ phận này còn phải tiếp tục gia tăng. Nếu không, căn bản không theo kịp tiêu hao của hắn.

Đây cũng là lý do vì sao Vương Thủ Triết tuổi còn trẻ đã sắp đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, tuyệt đối không chỉ bởi vì tư chất tu luyện của hắn xuất chúng ngoài định mức, mà là gia tộc dùng tài nguyên chồng chất lên người hắn.

Thử nghĩ một chút, linh ngư của gia tộc mặc dù là do đại đội bắt cá của mình sản xuất ra, nhưng bình quân hàng năm cũng chỉ khoảng 400 cân, một mình Vương Thủ Triết hắn đã chiếm được 60 cân.

Về phần nguồn gốc của các loại linh nhục thì tương đối nhiều, bình thường đều là săn bắn hoặc là mua sắm, bởi vì Vương thị không có tài lực và năng lực nuôi dưỡng Linh Giác Li Ngưu. Săn bắn mà nói, gia tộc hàng năm thu hoạch một tháng sau, đều sẽ tổ chức một lần săn bắn thu đông, chủ yếu là năng lực bồi dưỡng con cháu gia tộc thuận tiện bổ sung chút thịt.

Nhưng bởi vì không dám xâm nhập vùng đất hoang ngoại vực, từ đó rất ít khi săn được hung thú, ít nhất Vương thị đã năm năm thu đông săn bắn không săn được hung thú. Bởi vậy, nguồn linh nhục chủ yếu của Vương thị đều là mua từ bên ngoài, đây cũng là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết bây giờ là tộc trưởng, mỗi tháng còn có 5 càn kim, một năm lại là 60 càn kim. Khoản tiền riêng này, hắn có thể tùy ý sử dụng. Thân là tộc trưởng, nơi cần dùng tiền riêng cũng rất nhiều.

Bởi vậy, chỉ cần Vương Thủ Triết tiêu hao trực tiếp một năm, thì phải đạt tới hai trăm bốn mươi càn kim. Cái này còn chưa bao gồm chi phí sửa chữa phòng ốc trong gia tộc, chi tiêu của xe ngựa và ngựa, chi tiêu cho gã sai vặt chuyên môn, bởi vì những thứ đó đều được tính vào hạng mục chi tiêu khác trong gia tộc.

Cho nên một ít sổ sách tính toán, chính là một con số trên trời.

Nếu là chờ hắn cưới chính thê, tài nguyên tu luyện khẳng định không thể cho nhiều như vậy, ước chừng có thể có khoảng một phần ba. Nhưng tiêu hao và phụng dưỡng của chính thê tộc trưởng đều là so sánh với tộc trưởng, như thế lại là một trăm mấy chục càn kim chi tiêu.

Ngoài ra, chi tiêu còn lại trong gia tộc cũng hết sức kinh người.

Tất cả tộc nhân huyết mạch, bao gồm Vương Thủ Triết, chi tiêu hàng năm bình quân đạt tới khoảng 1800 càn kim. Mà chi tiêu và đãi ngộ của chín gia tướng và người nhà bọn họ cộng lại, cũng đạt tới gần 350 càn kim.

Còn có bảy vị gia tướng vị thành niên hoặc là ấu niên đang trong quá trình bồi dưỡng, phần tài nguyên này chi phí khoảng 80 càn kim. Ngoài ra, còn có hơn một trăm gia đinh gia nô, trong đó phân chia như là một số cấp bậc, tổng chi năm khoảng 170 càn kim.

Chỉ là những nhân viên trong thế gia chủ trạch này, mỗi năm tổng tiêu hao liền đạt đến 2400 càn kim. Đương nhiên, 2400 càn kim này cũng không phải là toàn bộ là càn kim chi tiêu,

trong đó một bộ phận đều là tài nguyên cung cấp, dùng càn kim làm một cái độ lượng mà thôi.

Ví dụ như 【Linh điền】 trong 【Linh điền】 của gia tộc 】, Bạch Ngọc Linh mễ sản xuất ra từ trong 【Linh điền】, ở đây lúc bút tài nguyên tiến vào gia tộc sẽ thu được lợi nhuận, khi lấy hình thức tài nguyên phân phối cho người nào đó, cuối cùng cũng sẽ dùng giá trị càn kim để thể hiện.

Tương tự, đại đội bắt cá của Lục thúc Vương Định Hải sản xuất một phần cá sống, cá tươi, linh ngư, lúc tiến vào gia tộc, bên kia cũng sẽ ghi sổ tiền lời, mà gia tộc cũng sẽ ký sổ chi tiêu.

Đương nhiên loại sổ sách này chỉ có vật tư lui tới, trên sổ sách sẽ không có càn kim thật sự qua đi. Bởi vậy, bên đại đội bắt cá cái gọi là lợi nhuận, bình thường là nói lợi nhuận của sổ sách, cũng không phải là chỉ vàng thật bạc trắng kiếm về càn kim. Phần lãi này, đã hóa thành vật tư cung cấp cho gia tộc.

Nhưng một Huyền Vũ thế gia lớn như vậy, hiển nhiên là không tránh khỏi chi tiêu vật tư cực lớn. Trên thực tế, bởi vì Bình An Vương thị quá nghèo, chi tiêu tổng thể đã là ít rồi, Lung Yên lão tổ, cùng với các tộc lão của hàng chữ Tiêu đều đã là tiết kiệm ăn, tận lực tiết kiệm chi tiêu rồi.

Cũng may trong sản nghiệp gia tộc còn có tam đại trụ cột sản nghiệp.

Trong đó Phong Cốc nông trang thuần khiết bình thường, là một sản nghiệp có lợi nhuận thấp nhất trong sổ sách hiện nay, còn lại 【Hưng Thịnh nông trang】 bởi vì có 20 mẫu linh điền, bởi vậy giá trị sản lượng càng lớn.

Ngoài ra 【Hân Mậu tằm trang】 thì lấy sản xuất kén làm chủ, trường kỳ ổn định cung cấp hàng cho Trường Ninh Từ thị, tổng thể đều là thu nhập từ càn kim chiếm đa số.

Mà hai sản nghiệp khác của gia tộc 【Đẳng Ngư Lý Bình An Vương thị】 cùng với 【đại đội bắt cá】 đều do tiểu bối xử lý, lợi nhuận năm xưa kém xa không bằng ba sản nghiệp trụ cột.

Tuy nhiên đại đội bắt cá năm nay và Vương thị cần câu, sau khi bị Vương Thủ Triết giày vò một phen, tất nhiên là một tiết tấu cất cánh bay lên, mặc dù có lợi nhuận vượt qua sản nghiệp trụ cột cũng không kỳ lạ.

Hơn nữa năm nay làm nông trang sản xuất lương thực lớn nhất 【 Phong Cốc nông trang 】, cũng sẽ bởi vì tai nạn trùng tiến đến mà nghênh đón thời khắc huy hoàng.

Càng quan trọng hơn là, Vương Thủ Triết dựa vào một chút tình báo trong trùng tai, liền ngang nhiên ra tay làm một đợt lớn. Một đợt lợi nhuận tinh khiết của hơn một vạn càn kim kia đủ để mang đến thay đổi về chất cho Vương thị đang sống túng quẫn.

Vừa nghĩ đến một chồng lớn kim phiếu Đại Càn, cùng với lương thực chất đầy hậu viện, trong lòng Vương Thủ Triết đã có chút hào tình vạn trượng!

Bình An Vương thị, chắc chắn nghênh đón xu thế bay lên!

Thu liễm tâm thần một chút, Vương Thủ Triết đặt lực chú ý lên giao diện hệ thống xây dựng đất.

Đầu tiên là giao diện chính.

【 Tên gia tộc 】: Lũng Tả Trường Ninh Bình An Vương thị

【 Đẳng cấp gia tộc 】: Cửu phẩm

【Danh vọng gia tộc 】: 【Hương vọng (75) thanh danh lớn lao 【 Huyện Vọng (21) hơi có danh tiếng 【 Quận Vọng (00) 】>

【 Sản nghiệp gia tộc 】: 5 điều (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Thành viên gia tộc 】: 【 Trong tộc (35)】 【 Lấy chồng bên ngoài (10)】 (Điểm Kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc thông gia 】6 cái (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc gia tướng 】: 【 Thành niên (9) 【chưa thành niên (7)】(kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Gia phó của gia tộc 】: 【 Thành niên (112) 【 Vị Thành niên (32)】(Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Danh sách thu chi 】: (Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

Làm xong cái này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy kiếp trước mình chơi trò chơi quá nhiều, đọc quá nhiều tiểu thuyết hệ thống. Nếu không làm ra cái "Bảng hệ thống" này, đều cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Tuy nhiên cái hệ thống này vẫn tương đối đơn sơ, chính là từng trang từng trang giấy tạo thành, hơn nữa còn có rất nhiều khuôn mẫu cần từ từ mua.

"Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể." Vương Thủ Triết làm bộ làm tịch điểm một chút trên hạng mục sản nghiệp của gia tộc, sau đó nhảy lên trên mặt trang tường tận của 【 sản nghiệp gia tộc 】.

Trên thực tế, hắn chính là lật ra quyển sách nhỏ sản nghiệp gia tộc kia mà thôi… Vẫn là tự mình mặc trang phục lồi lõm…

…

Chương 41: Bái kiến! Lung Yên lão tổ!

…

【 Sản nghiệp gia tộc 】

【Đại đội bắt cá 】

【Trường Ninh đẳng cá 】

【 Phong Cốc nông trang 】

【 Hưng Thịnh nông trang 】

【 Hân Mậu Tàm trang 】

Tổng cộng năm hạng, mỗi hạng phía sau đều là điểm đánh xem tình hình cụ thể. Rất tự nhiên, Vương Thủ Triết điểm một cái ở phía sau đội bắt cá.

Trang "Nhảy" đến tình hình cụ thể của đại đội bắt cá.

【 Đại đội đánh cá 】

Thuyền bắt cá loại nhỏ: 9 chiếc

Đánh cá cỡ trung: 1 chiếc.

Công bế ngực: 46 tên

Người phụ trách gia tộc: Vương Định Hải

Năm năm trước đều có lợi nhuận: 606 càn kim

Năm năm trước đều chi ra 385 càn kim

Năm trước Thuần Lợi: 221 càn kim

Năm năm trước đều bắt được Linh ngư: 400 cân

…

Phương hướng cải tiến: Phát triển nhiều loại công cụ đánh cá phối hợp với bài tập đánh bắt cá.

…

Mục tiêu năm nay:

Mục tiêu thuần lợi: 1000 càn kim

Mục tiêu Linh Ngư: 1000 cân

Đây là bảng giao diện giản dị của đại đội bắt cá, ghi chép số liệu tài vụ trước khi Vương Thủ Triết tiền nhiệm, đồng thời cũng có phương hướng cải tiến và mục tiêu lợi nhuận năm nay.

Dựa theo Vương Thủ Triết đoán, mục tiêu này rất dễ đạt được. Dù sao hiện tại đang vào mùa vượng quý, hơn nữa năm nay bởi vì tai họa trùng mà dẫn đến không đủ thức ăn, thịt cá là vật thay thế chủ lương, giá cả tất nhiên sẽ tăng lên.

Đối với hai sản nghiệp của đại đội bắt cá và đẳng cá, mục tiêu tổng lợi nhuận của Vương Thủ Triết là 2000 càn kim.

Tuy nhiên, vấn đề duy nhất chính là, sau khi đại đội bắt cá gia tăng sản lượng bắt được, rất có thể sẽ dần dần phá hư cân bằng sinh thái, tuy rằng trong vòng vài năm sẽ không có vấn đề quá lớn.

Nhưng dù sao đây cũng không phải kế lâu dài.

Đối với một Huyền Vũ thế gia mà nói, nguồn thu lợi nhuận lâu dài ổn định, mới thật sự là sản nghiệp trụ cột. Trong ngắn hạn lợi nhuận bạo lực, vẻn vẹn chỉ có thể bổ sung cho sản nghiệp gia tộc.

Tựa như loại sản nghiệp 【Phong Cốc nông trang】 này, chính là cơ nghiệp trăm năm chân chính, thậm chí nó có thể liên tục cung cấp tài nguyên cho một gia tộc Huyền Vũ mấy trăm năm.

Điểm này vô cùng quan trọng.

Huyền Vũ thế giới không thiếu món lãi kếch sù, đi chó ngáp phải ruồi nhặt được bảo bối, hoặc là đụng phải di trạch của một tiền bối nào đó, hoặc là đụng phải hai con hung thú cao giai đồng quy vu tận, vân vân và mây mây mây, những thứ này đều sẽ để cho ngươi một đêm phất nhanh.

Nhưng sau khi phất lên thì sao? Nhiều tài nguyên hơn nữa đều sẽ dùng hết, chỉ có cơ nghiệp mới có thể trường thanh không suy.

Mượn bản thân Vương Thủ Triết mà nói, bây giờ mười tám tuổi, Luyện Khí cảnh tầng sáu cao đoạn, hiện tại hàng năm hao phí tài nguyên gần 200 càn kim. Dựa theo gia tộc tính toán, chỉ

cần khoảng hai mươi năm hắn có thể đạt tới Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong, khi đó hắn mới 308 tuổi, thuộc loại năm đánh nhau.

Cho dù tài nguyên 200 càn kim này không thay đổi, ước chừng 20 năm cũng cần hao phí 4000 càn kim.

Đương nhiên không thay đổi là chuyện không thể nào, chờ khi hắn tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, Luyện Khí cảnh tầng tám, hàng năm hao phí tài nguyên sẽ nhanh chóng tăng trưởng. Cũng với trình độ hiện tại của hắn, tu luyện tới Luyện Khí cảnh tầng chín, ít nhất phải tiêu hao tám nghìn càn kim trở lên.

Những tài nguyên này từ đâu tới? Đều là gia tộc các đại sản nghiệp sản xuất hàng năm, từng chút từng chút đẩy ra. Những tộc sản có thể liên tục không ngừng sản xuất lợi ích kia, mới thật sự là cơ nghiệp gia tộc.

Tương tự cũng chính vì vậy, với tình trạng hiện nay của Vương thị gia tộc, là không có lực lượng bồi dưỡng Vương Thủ Triết thứ hai. Bằng không mà nói, cho dù là tư chất hơi kém một chút, chỉ cần cam lòng đầu tư vào tài nguyên, đồng dạng có thể tạo ra một thanh niên cao thủ.

Trên thực tế, nếu ở trên người Vương Thủ Triết tăng thêm gấp đôi, thậm chí không tính tài nguyên đầu tư chi phí. Hắn căn bản không dùng hai mươi năm mới đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, có lẽ chỉ cần mười lăm năm, thậm chí mười năm hoặc là ngắn hơn.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tán tu rất khó có thành tựu, tán tu đều là vô căn vô cơ, có lẽ vận khí tốt có thể kiếm được một khoản tài nguyên, nếu như vận khí không tốt thậm chí sẽ đói bụng.

Tán tu có thể tu luyện tới Linh Đài cảnh, hoặc là tư chất nghịch thiên cộng thêm vận khí, hoặc là vận khí bạo phát tới cực hạn.

Vì vậy, đừng nhìn tài nguyên hơn một vạn càn kim của Vương Thủ Triết hình như rất nhiều, nhưng cũng chỉ là tổng chi tiêu trong mấy năm túng thiếu của gia tộc hiện tại mà thôi. Nếu không tiến hành quy hoạch, nhiều lắm chính là khiến Vương thị đốt một mồi lửa, lại thiếu sức lực.

Vương Thủ Triết nhìn bảng hệ thống đơn sơ do mình chế tác, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, tiền xài trên lưỡi đao như thế nào là chuyện hắn vẫn luôn suy nghĩ trong mấy ngày gần đây.

Bây giờ gia tộc thiếu nhất cái gì? Đương nhiên là thiếu một cường giả Linh Đài cảnh. Như vậy, liền có thể thay thế vị trí của Lung Yên lão tổ, lâu dài trở thành ô dù bảo vệ của gia tộc. Dù sao Lung Yên lão tổ thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, tình huống càng ngày càng hỏng bét.

Nhưng hơn một vạn càn kim tài nguyên đủ nâng đỡ ra một Linh Đài cảnh sao? Tất nhiên là còn lâu mới được. Nếu như cường giả Linh Đài cảnh giá rẻ như thế, dùng tổng thể tài lực của Bình An Vương thị đã sớm dễ dàng giải quyết vấn đề.

Thậm chí, tất cả lão tổ Linh Đài cảnh của Huyền Vũ thế gia đều sẽ tràn lan. Bởi vậy lựa chọn này đã có thể xóa bỏ, không cần suy nghĩ.

Đem số tiền này, toàn bộ dùng để khai thác tộc sản…

Vương Thủ Triết cũng cẩn thận cân nhắc vấn đề này, nhưng hơn một vạn càn kim có thể khai thác bao nhiêu tộc sản? Phải biết rằng, một số sản nghiệp được xưng là tộc sản trụ cột đều lấy quy mô lớn, khai phá chu kỳ dài, đầu tư sản xuất tương đối thấp mà nổi tiếng.

Tựa như Phong Cốc nông trang của Vương thị, bao nhiêu tâm huyết và tài chính của các tiền bối đầu tư vào bên trong? Nhưng bình thường mỗi năm lợi ích của hắn có bao nhiêu? Niên cảnh tốt hơn, có bảy tám trăm càn kim thuần lợi đã không tệ.

Xem lâu dài, đầu tư vào sản nghiệp trụ cột là chuyện tất nhiên. Nhưng nước xa không giải được lửa gần, bởi vậy trên ý tưởng này Vương Thủ Triết tạm thời vẽ một vòng, đợi xem xét.

Hay là, mua lượng lớn tài nguyên tu luyện cung cấp cho mình, cung ứng cho tộc nhân có tiềm lực?

Điểm này, đương nhiên Vương Thủ Triết đã từng cân nhắc qua.

Nhưng trong này vẫn tồn tại một hiệu ứng càng ngày càng chặt chẽ, ngươi bảo Vương Thủ Triết hắn mỗi ngày gặm 【 Tiểu

Bồi Nguyên Đan】, gặm mấy năm cũng có thể tu luyện đến Linh Đài cảnh sao?

Hiển nhiên không thể… đừng nói Linh Đài cảnh, cho dù là Luyện Khí cảnh tầng chín cũng không nhất định.

Cho dù hắn có thể cùng hung cực ác hao phí tài nguyên, trong mấy năm ngắn ngủi tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng chín, lại có thể như thế nào? Giải quyết được vấn đề căn bản sinh tồn của gia tộc sao?

Ngay cả người trẻ tuổi có tư chất tốt nhất trong gia tộc như hắn cũng không làm được, huống chi là tộc nhân khác?

Năm xưa Lục gia gia Vương Tiêu Hàn từng trùng kích Linh Đài cảnh thất bại, trước mắt mặc dù theo độ tuổi tăng trưởng mà xuống dốc, chỉ dừng lại ở Luyện Khí cảnh tầng chín, chỉ là không còn ở trạng thái đỉnh phong như năm đó. Nếu cho hắn tài nguyên và lòng tin dồi dào, cũng là có cơ hội trở lại Luyện Khí đỉnh phong, lại trùng kích Linh Đài cảnh một lần nữa, đây là biện pháp nhanh nhất mà Vương Thủ Triết có thể nghĩ đến tăng cường cho lão tổ Linh Đài cảnh của gia tộc.

Nhưng khoản tài nguyên này so với tài nguyên trùng kích Linh Đài cảnh vẫn kém xa. Huống chi trạng thái tinh thần và trạng thái thân thể của lục gia gia Vương Tiêu Hàn, nếu muốn điều chỉnh đến trạng thái có thể xung kích Linh Đài cảnh, cũng tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Vương Thủ Triết nghĩ tới nghĩ lui, nếu như số tiền này có thể nghĩ biện pháp trị thương cho Lung Yên lão tổ, kéo dài tính mạng gì đó, ngược lại hắn là chuyện khẩn cấp nhất.

Nhưng vô cùng hiển nhiên, chỉ dựa vào số tiền này nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi cho Lung Yên lão tổ, là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Nếu như tốn hơn một vạn càn kim là có thể chữa khỏi cho nàng, gia tộc đã sớm đập nồi bán sắt làm như vậy.

Bởi vậy cho dù nàng thật sự có thể chữa khỏi, nhưng mà cái giá phải trả để chữa khỏi cho nàng, tất nhiên là vượt xa xa so với nâng đỡ ra một cường giả thậm chí nhiều tên Linh Đài cảnh.

Có lẽ đầu tư một khoản tiền lớn, chính là giảm bớt thương thế của nàng một chút, kéo dài thêm chút tuổi thọ cho nàng.

Trước tiên xếp vào lựa chọn dự bị đi, Vương Thủ Triết cau mày suy tư không thôi.

Thật sự là hâm mộ những người xuyên việt có được hệ thống bàn tay vàng chân chính a, khó khăn gì cũng có thể dựa vào bàn tay vàng để giải quyết, cả ngày chỉ cần hi hi ha ha vui đùa chơi đùa, là có thể người chặn giết người phật cản giết phật, có thể tùy ý tùy hứng tùy ý tiêu xài.

Nào giống như hắn a, thoáng có hai đồng tiền còn phải suy nghĩ tới việc dùng trên lưỡi đao. Từ Luyện Khí cảnh tầng sáu cao đoạn tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng bảy, cứ như vậy một giai đoạn nhỏ trong một cảnh giới, liền phải hao phí mấy tháng thời gian từ từ tu luyện mài giũa, đây còn là bởi vì tài nguyên của hắn tương đối phong phú, tốc độ vượt xa người khác.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy thế giới này rất chân thật, con đường cường giả từ trước đến nay là cần một dấu chân đi lên.

Ngay lúc hắn đang miên man suy nghĩ, đại nương Công Tôn Diễm phái thị nữ Hạ Hà bên cạnh đến, nói là Lung Yên lão tổ triệu kiến hắn đi gặp.

Lung Yên lão tổ triệu kiến?

Trong lúc Vương Thủ Triết ngây người, lập tức nhấc lên tinh khí thần. Mấy năm gần đây lão tổ thường xuyên bế quan, quanh năm không triệu kiến con cháu gia tộc. Ngay cả tang lễ của Vương Định Nhạc cũng không lộ diện, có thể thấy tình trạng thân thể của nàng có chút không tốt lắm.

Ngay cả Vương Thủ Triết được sủng ái nhất trong đời thứ bảy cũng đã hơn một năm chưa từng gặp lão tổ. Ngày thường đều là đại nương Công Tôn Huệ đi chăm sóc lão tổ.

“Làm phiền Hạ Hà cô nương rồi.” Vương Thủ Triết có chút khách khí với Hạ Hà.

Hạ Hà vội vàng thu liễm thi lễ: “Gia chủ khách khí, nếu gia chủ không có chuyện gì quan trọng, liền theo ta đi gặp lão tổ đi.”

Cô là người bên cạnh Công Tôn Ưởng, từ năm chín tuổi tới giờ đã mười chín tuổi. Mặc dù không có tư chất tu luyện nhưng lại thông minh lanh lợi, hiểu biết văn biết chữ, lại tinh thông chín Chương Toán thuật.

Rất nhiều sổ sách của đại nương, đều là nàng giúp đỡ cùng nhau tính toán quy nạp.

Sau đó.

Vương Thủ Triết đi theo Hạ Hà đến thiên viện, tòa thiên viện mà Lung Yên lão tổ ẩn cư kia khá gần hồ Châu Vi. Không bao lâu sau, Vương Thủ Triết đã đến tòa thiên viện tên là Lung Yên Cư kia.

Vì phòng ngừa quấy rầy Lung Yên lão tổ thanh tu, khu vực phụ cận này là cấm địa thuộc về gia tộc, Vô lão tổ triệu hoán không được tự tiện xông vào.

Công Tôn Huệ đã chờ ở cửa Lung Yên Cư, sau khi hai người chạm mặt, nàng dùng giọng nói trong trẻo nói: “Lão tổ, Thủ Triết đã tới.”

“Thủ Triết, vào đi.”

Một thanh âm bình tĩnh không gợn sóng, nhẹ nhàng vang lên ở cửa.

“Vâng, lão tổ.” Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, thoáng bình phục tâm tình, đẩy cửa bước vào Lung Yên Cư.

Đây là một sân nhỏ phong cách cổ xưa, trang trí đơn giản mà không hề xa hoa. Trong sân, trồng một ít hoa cỏ bình thường tùy ý có thể thấy được, theo gió nhẹ đung đưa.

Trong đình nghỉ mát, một nữ tử gầy gò đang đứng dựa vào lan can quan sát cảnh sắc hoa viên, nàng đưa lưng về phía Vương Thủ Triết, mái tóc dài màu trắng tùy ý xõa trên vai.

Vừa nhìn thấy mái tóc dài trắng như tuyết này, lòng Vương Thủ Triết không hiểu sao lại đau xót. Đó là ký ức khắc sâu đến từ tiền thân, lúc còn nhỏ, Vương Thủ Triết đã nhớ rõ tóc Lung Yên lão tổ chỉ bạc một nửa.

Lúc này mới mười năm ngắn ngủi, cũng đã hoàn toàn trắng rồi.

Cổ họng Vương Thủ Triết hơi nghẹn ngào, đi lên phía trước hành lễ nói: “Thủ Triết bái kiến lão tổ.”

…

Chương 42: Lão tổ muốn đi ra ngoài.

…

Lúc đối mặt với Lung Yên lão tổ, cảm giác hoàn toàn khác so với lúc nhìn thấy Minh Thăng lão tổ. Minh Thăng lão tổ tuy bề ngoài có hơi già, nhưng lại cho người ta một loại khí tức Liệt Dương đang độ tuổi tráng niên.

Mà Lung Yên lão tổ chẳng những dáng người gầy gò, còn phảng phất mang theo một tia tinh thần sa sút. Điều này cũng khó trách, Lung Yên lão tổ mấy năm gần đây tình huống ngày càng không tốt, nàng đã giảm bớt đại lượng tiêu hao đối với linh thực, dùng điều kiện này để cung cấp cho vãn bối trẻ tuổi trong nhà.

Thân là tu sĩ Linh Đài cảnh, cơ năng thân thể cường đại vượt xa tu sĩ Luyện Khí cảnh. Nhưng căn cứ vào năng lượng vũ trụ thủ hằng pháp tắc, nguồn năng lượng cũng sẽ không trống rỗng sinh ra, thân thể càng cường đại thì tự nhiên tiêu hao càng lớn.

Thức ăn bình thường đối với Linh Đài cảnh lão tổ mà nói, hiệu suất chuyển hóa khí huyết thực sự quá thấp. Bởi vậy phàm là lão tổ Linh Đài cảnh, bình thường đều cần bổ sung linh thực trường kỳ, để duy trì cơ năng thân thể cường đại, thậm chí dùng để lớn mạnh bản thân.

Nhưng sau khi Lục lão thái gia Vương Tiêu Hàn trùng kích Linh Đài cảnh thất bại, tài nguyên trong nhà càng khẩn trương, Lung Yên lão tổ dần dần giảm bớt tiêu hao đối với linh thực, hiện giờ hàng năm nàng chỉ tiêu hao, linh mễ tám mươi cân, linh ngư linh nhục một trăm cân, cùng với hai viên nhị giai linh dược Cố Nguyên Đan.

Trong đó linh thực cộng lại cũng chính là 36 càn kim, 2 viên Cố Nguyên Đan cũng bất quá 60 càn kim.

Đường đường là Linh Đài cảnh lão tổ, tài nguyên tiêu hao hàng năm không đủ 100 càn kim! Cái này chỉ sợ vẻn vẹn đủ cho nàng duy trì trạng thái tĩnh tu mà thôi…

Trên thực tế, không đơn thuần là nàng làm như vậy.

Những tộc lão trong gia tộc kia, cũng đều là chỉ lĩnh lấy các loại tài nguyên như linh thực duy trì thân thể mà thôi, tu vi bao nhiêu năm đều trì trệ không tiến. Bọn họ đem cơ hội đều nhường cho hậu bối trẻ tuổi, càng có tiềm lực hơn.

"Thủ Triết, ngươi đang khổ sở sao?" Lung Yên lão tổ không quay đầu lại, trong giọng nói lộ ra chút phiêu miểu và nhẹ nhàng, không hề khàn khàn như nữ tử bình thường đã có tuổi.

"Chính là có chút đau lòng lão tổ." Vương Thủ Triết ăn ngay nói thật.

Thật ra Lung Yên lão tổ mới một trăm mười lăm tuổi mà thôi, không lớn hơn Minh Thăng lão tổ của Lư thị mấy tuổi, cách đại nạn Linh Đài cảnh còn rất xa.

Lại nói năm đó Lung Yên lão tổ ba mươi tuổi đã thăng cấp lên Linh Đài cảnh, khi sáu mươi tuổi đã đạt đến Linh Đài cảnh trung kỳ, cơ năng thân thể vẫn luôn duy trì ở trạng thái trẻ trung, xinh đẹp, đỉnh phong nhất.

Khi đó nàng hăng hái như thế nào, mục tiêu cuộc đời trực chỉ Thiên Nhân cảnh tầng cao hơn!

Chỉ tiếc.

Ba ngàn lẻ chín mươi lăm năm sau trận thú tai kia của Xương Long, mạnh mẽ đè Bình An Vương thị từ trên mây xuống mặt đất, đồng thời cũng bẻ gãy đôi cánh của Lung Yên lão tổ.

"Triều lên triều xuống, hoa nở hoa tàn, vốn là chuyện hết sức bình thường nhất trên đời này." Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói, chậm rãi xoay người lại: "Những trải nghiệm gần đây của ngươi, ta đã nghe Huyên nhi nói rồi, làm không tệ."

Dáng người nàng tuy rằng hơi có vẻ gầy gò, nhưng phối hợp với một thân áo lụa bông bình thường, giày vải, lại có loại tiên khí nhẹ nhàng xuất trần, một đôi tinh mâu phảng phất trăm thước hàn đàm, hoàn toàn không cách nào nhìn thấu.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết tiếc nuối là, Lung Yên lão tổ đeo khăn che mặt, không thấy rõ mặt.

Nhưng mà khăn che mặt của lão tổ cũng không phải là hôm nay mới đeo, từ khi Vương Thủ Triết có ký ức là nàng mặc

trang phục này, cũng chưa từng thấy qua dung mạo của Lung Yên lão tổ.

“Tạ ơn lão tổ tán thưởng.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Chỉ cần lão tổ không trách Thủ Triết Mạnh Lãng là được.” Dừng một chút, hắn lại tò mò nói: “Lão tổ tìm Thủ Triết tới, có chỉ thị gì không?”

Trong lòng của hắn thoáng có chút thấp thỏm, chỉ sợ Lung Yên lão tổ không đồng ý cho hắn thi hành danh sách cạnh tranh cơ chế, bởi vì tộc nhân thế hệ trước đều chú ý đến tộc nhân đoàn kết hữu ái. Có thể sẽ hoài nghi nếu như tranh đoạt vị trí danh sách với nhau, sẽ dẫn đến huynh đệ bất hòa tường, tỷ muội trở mặt các loại tệ đoan.

“Thủ Triết ngươi mới là tộc trưởng.” Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: “Ta sẽ không khoa tay múa chân với ngươi.”

“Vậy lần này lão tổ ngài…” Vương Thủ Triết có chút không hiểu ra sao, Lung Yên lão tổ không phải loại người chỉ tìm hắn để tâm sự, thuận miệng khen ngợi vài câu.

“Ta cần ngươi sắp xếp một chút, đồng thời theo ta đi Bách Đảo vệ một chuyến.” Lung Yên lão tổ nói.

Bách Đảo thành?

Vương Thủ Triết sửng sốt, một lúc lâu sau mới nhớ ra đó là một vệ thành gần Đông Hải. Phản ứng chậm cũng bình thường, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng ra khỏi Trường Ninh vệ, đầu óc làm sao có thể nghĩ xa như vậy.

Hơn nữa từ sau trận đại tai đó, Lung Yên lão tổ cũng chưa bao giờ rời khỏi phạm vi Trường Ninh vệ.

Hắn áp chế lòng hiếu kỳ, chắp tay nói: “Thủ Triết lĩnh mệnh, xin lão tổ đợi hai ngày, ta sẽ đi sắp xếp ngay.” Mặc kệ Lung Yên lão tổ có ý đồ gì, Vương Thủ Triết đều không có khả năng từ chối yêu cầu này của nàng.

Sau khi nhận lệnh từ bên Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết trở về viện tử của mình, lấy bản đồ châu quận ra bắt đầu xem xét, cũng tính toán ra phương án hành trình.

Lung Yên lão tổ xuất hành, yếu tố đầu tiên là bí mật.

Bây giờ chính là thời kỳ trùng tai bộc phát nghiêm trọng nhất, Lưu thị và Triệu thị đang sứt đầu mẻ trán, nhưng dù vậy cũng không thể buông lỏng cảnh giác.

Tiếp theo, phải cân nhắc đến tình trạng cơ thể của Lung Yên lão tổ, có thể tận lực không xóc nảy thì không để bà xóc nảy, hơn nữa còn cần có người một đường phụng dưỡng bà ấy. Chọn người hầu hạ bên người bà ấy, cũng nhất định phải cân nhắc một phen.

Không bao lâu sau, hắn đã định ra phương án và tuyến đường của chuyến đi này.

"Vương Quý." Vương Thủ Triết gọi gã sai vặt vào: "Đi mời Tứ thẩm Từ thị của ta, còn có Vương Ly Từ nữa."

Vương Quý sửng sốt: "Tứ thẩm Từ thị? Từ thị nào?"

"Tiểu tử này của ngươi đương nhiên là nhà tứ bá ta, già trẻ lớn bé trong nhà, gia quyến tộc nhân chỉ có mấy chục người không nhớ được sao?" Vương Thủ Triết nhướng mày, thiếu chút nữa đạp một cước.

"Gia chủ chẳng lẽ muốn triệu kiến Nhu đại nương tử." Vương Quý vội vàng cúi đầu khom lưng chạy ra ngoài: "Ta đi ngay đây, sẽ đi ngay."

Nhưng cũng khó trách Vương Quý, thứ nhất là trong nhà Từ thị không chỉ có một người. Thứ hai, tứ thẩm của Vương Thủ Triết Từ Chỉ Nhu từ trước đến nay khiêm tốn, năm năm trước sau khi Tứ Bá Vương định bang qua đời, lại càng không ra khỏi cửa thứ hai.

Nhưng ấn tượng trong trí nhớ của Vương Thủ Triết đối với Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu lại tương đối sâu sắc, nàng xuất thân từ trực mạch Kim Sa Từ thị, khi còn bé, mẫu thân Vương Thủ Triết mất đều là do Từ Chỉ Nhu chiếu cố hắn.

Cho dù sau này đại nương Công Tôn Huệ tái giá gả tới, Từ Chỉ Nhu cũng giúp đỡ chiếu cố một đoạn thời gian, dù sao năm đó Công Tôn Huệ còn là một tiểu nương tử yểu điệu, tất cả đều là Tứ thẩm Từ Huệ nhẹ nhàng dạy tay.

Ở trong trí nhớ của hắn, Từ Chỉ Nhu tính tình ôn nhu cẩn thận, lại phi thường khéo tay. Am hiểu nấu nướng, còn rất hiểu chế tác một ít đồ chơi nhỏ chọc cho hắn vui vẻ.

Lúc trước hắn ngây thơ lại thương tâm, chính là Tứ thẩm chiếu cố hắn vượt qua cuộc sống khổ sở nhất. Chỉ tiếc, sau đó Tứ thẩm mang thai Ngũ muội muội Vương Lạc Tĩnh, nửa năm sau trở về dưỡng thai.

Từ đó về sau, Vương Thủ Triết sống cùng đại nương Công Tôn Huệ, mãi đến năm mười bốn tuổi mới chuyển đến một mình trong viện của thiếu tộc trưởng này.

Lựa chọn Tứ thẩm Từ thị, Vương Thủ Triết chính là coi trọng sự dịu dàng cẩn thận của nàng, bên cạnh lão tổ khi xuất hành cần một nữ tử trưởng thành có kinh nghiệm chăm sóc, nghĩ tới nghĩ lui Tứ thẩm vô cùng thích hợp.

Tạm thời bỏ qua tạp niệm, Vương Thủ Triết tiếp tục hoàn thiện kế hoạch xuất hành.

Không bao lâu sau, Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu và Vương Ly Từ bị gã sai vặt Vương Quý dẫn vào trong đại sảnh của hắn ta.

Lần trước Vương Thủ Triết thấy Tứ thẩm là trong lúc tang lễ của cha, làm nữ quyến trong nhà, bà tất nhiên là bận rộn lo liệu các loại sự vật. Chỉ là khi đó Vương Thủ Triết mơ mơ màng màng, cũng không nói chuyện với bà.

Hiện tại tập trung nhìn vào, đã thấy Từ Chỉ Nhu mặc một bộ váy bông hoa văn tinh xảo, trên người cũng không có đồ trang sức dư thừa, vô cùng đơn giản sạch sẽ, duy nhất không giống với bộ dạng của nữ tử trung niên trong trí nhớ, nàng đã hơi có chút tang thương.

Cũng khó trách, nàng trước sau sinh ba hài tử, tứ bá lại qua đời vào năm năm trước, lo liệu chuyện mấy hài tử kia đã đủ để nàng vất vả rồi.

“Từ thị bái kiến gia chủ.” Từ Chỉ Nhu thu liễm thi lễ.

Vương Ly Từ ở một bên cũng vội vàng hành lễ nói: “Ly Từ bái kiến tứ thúc.”

“Tứ thẩm khách khí rồi, ngài vẫn gọi ta Thủ Triết giống như trước đây đi.” Vương Thủ Triết cũng vội vàng hoàn lễ nói với Từ Chỉ Nhu: “Đến đây, ngài ngồi xuống nói chuyện trước đi.” Sau đó lại cười vẫy tay nói với Vương Ly Từ: “Đại nha đầu, ngài cũng ngồi xuống đi.”

Hai người tạ ơn, từng người ngồi xuống.

Vương Quý vội vàng trước sau bưng trà cùng dưa và trái cây lên, sau đó thối lui.

Vương Thủ Triết nói chuyện với Từ Quân Nhu một lát, lúc này mới đặt sự chú ý lên người Vương Ly Từ, thấy nha đầu kia đang ngậm một khối mứt hoa quả, liền cười nói: "Gần đây đại nha đầu đang bận cái gì vậy?"

Vương Ly Từ vội vàng nuốt nửa miếng mứt hoa quả xuống bụng, đứng dậy sợ hãi đáp lời: "Bẩm tứ thúc, cũng không bận gì, chỉ là mỗi ngày đọc sách tu luyện thôi."

Nha đầu này chính là con gái của đại ca Vương Thủ Tín, năm nay mười sáu tuổi, là lão đại trong nữ oa đời thứ tám huyết mạch gia tộc, bởi vậy thế hệ này của Thủ Triết đều thích gọi nàng là đại nha đầu.

"Ừm, nghe có vẻ rất dụng công. Tốt, rất tốt." Vương Thủ Triết lòng đầy vui mừng, trong đám nữ oa trong nhà tốt xấu gì cũng còn có người biết dùng công đọc sách, lập tức cười nói: "Vậy Tứ thúc đến kiểm tra bài học của ngươi một chút, nếu như hợp cách nhất định sẽ có phần thưởng."

"Cái gì?"

Khuôn mặt xinh đẹp mà có chút phì nhiêu của trẻ con của Vương Ly Từ đều bị dọa đến trắng bệch, bắp chân cũng bắt đầu run rẩy. Tứ thúc là đại ma vương so với phụ thân Vương Thủ Tín của nàng còn đáng sợ hơn gấp mười lần, nhìn xem kết cục thê thảm vô cùng của đại ca Vương Tông Vệ của nàng sẽ biết.

Trong lòng nàng tràn đầy hối hận, hốc mắt đều ướt át. Sớm biết hôm nay sẽ bị Tứ thúc gọi tới kiểm tra bài tập, những ngày qua nàng nên liều mạng tạm thời ôm chân Phật học thêm một chút công lao.

Nhưng ai biết sẽ phát sinh chuyện này?

Trong đầu nàng một mảnh ong ong…

Quả nhiên là vậy.

Họa! Họa! Trời! Hàng!

...

Chương 43: Truyền thuyết! Giao Long bang!

…

Mặt Vương Thủ Triết đã sắp đen lại, đại nha đầu này chột dạ sợ thành đức hạnh này, nhất định là ngày thường không chăm chỉ lắm, lại còn có mặt mũi và lá gan ở trước mặt hắn nói mỗi ngày đọc sách tu luyện?

"Thủ Triết, đừng hù dọa đại nha đầu nữa, ngươi nhìn xem đứa nhỏ này đều bị dọa khóc." Thấy bộ dáng kia của nàng, Từ Chỉ Nhu tính cách ôn nhu ôm nàng vào trong ngực cười nói: "Đại nha đầu chớ sợ đừng sợ, tứ thúc của ngươi đang trêu chọc ngươi đấy. Ngươi ngẫm lại xem, nếu hắn thật sự kiểm tra bài học, sao chỉ gọi một mình ngươi tới?"

Hóa ra là như vậy.

Vương Ly Từ vỗ vỗ ngực, nhất thời thả lỏng xuống. Thật sự là làm ta sợ muốn chết, vội vàng ăn miếng mứt hoa quả trấn an. Lúc này, nàng vân vê một miếng mứt hoa quả ngon lành bắt đầu ăn.

Thấy thế, mặt Vương Thủ Triết càng đen hơn, tốc độ chuyển hóa từ sống sót sau tai nạn của nha đầu này chuyển hóa quá nhanh đi? Đúng là không tim không phổi mà?

Chỉ có nàng như vậy, còn có cái gì để kiểm tra?

Hắn vốn muốn từ trong nhà tìm hai tộc nhân nữ quyến, một đường đi theo phụng dưỡng một chút ăn uống sinh hoạt của Lung Yên lão tổ, một người nên lớn tuổi một chút thành thục ổn trọng điểm, một người hẳn là tuổi trẻ tinh lực thể lực dồi dào hơn một chút.

Đương nhiên Vương Thủ Triết rất hài lòng với Tứ thẩm Từ thị, chỉ là đại nha đầu Vương Ly Từ này…

Đau đầu!

Trong số nữ quyến tộc nhân nhỏ tuổi nhất, cũng chính là tỷ tỷ ruột Vương Lạc Y, Tứ muội muội Vương Lạc Đồng, cùng với cháu gái lớn Vương Ly Từ. Bởi vì hành trình lần này phải đi

ngang qua Đông Cảng, mà tỷ tỷ Vương Lạc Y và thiếu chủ Đông Cảng Trần thị đã có hôn ước, lúc này dẫn nàng đi Đông Cảng xuất đầu lộ diện không tốt.

Mà Lạc Đồng đang bận chuyện vận chuyển sợi lương thực cuối cùng, chờ sau khi nàng hoàn thành nhiệm vụ, Vương Thủ Triết cũng muốn để nàng đi theo phía sau đại nương Công Tôn Huệ xử lý công việc tiếp theo, rèn luyện nhiều hơn một chút.

Bởi vậy không cắt ngang kế hoạch ban đầu của Vương Lạc Đồng.

Nghĩ đi nghĩ lại, người duy nhất nhàn rỗi vô sự mà thích hợp, cũng chỉ có Vương Ly Từ. Nhìn bộ dáng ngây thơ này của nàng, đều có loại muốn đổi nàng, tìm thị nữ thông minh lanh lợi đi.

Bất quá ý nghĩ này cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, nếu nha đầu kia không chịu học tập cho tốt, chi bằng mang theo bên người dạy dỗ một phen, cho nàng thượng cô chú thật tốt.

Hơn nữa hiện tại nữ hài tử trong nhà không học tốt công khóa, đã là một loại không khí phổ biến, Lạc Đồng, Lạc Tĩnh và các nha đầu khác cũng như thế. Chắc hẳn những tiểu cô nương khác, hơn phân nửa cũng không tốt hơn bao nhiêu. Nam hài tử ít nhiều sẽ tốt hơn một chút, dù sao trưởng bối cho nhiều áp lực hơn.

Gia phong bất lương như vậy, trở về nhất định phải chỉnh đốn cho tốt.

Nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết tạm thời trở về đề tài chính: “Tứ thẩm. Lần này ta tìm các người tới là cần các ngươi đi xa một chuyến, hành trình khoảng chừng mười ngày. Các ngươi về chuẩn bị trước đi, giờ Thìn ngày sau chúng ta sẽ xuất phát, không biết Tứ thẩm có vấn đề gì không?”

Mặc dù Từ Chỉ Nhu có chút nghi ngờ, nhưng vẫn đứng dậy gật đầu nói: “Không có vấn đề gì, toàn bộ dựa vào Thủ Triết an bài.”

Trong cái đầu nhỏ của Vương Ly Từ tràn đầy tò mò, còn có vẻ hưng phấn, rời nhà đi xa, Tứ thúc là muốn mang nàng đi

Trường Ninh vệ chơi sao? Ở trong đầu nàng, Trường Ninh vệ đã đủ xa, lớn như vậy cũng chưa từng đi qua hai lần.

Thời gian cứ như vậy vội vã qua hai ngày.

Rạng sáng, khi sắc trời vừa tờ mờ sáng.

Một chiếc thuyền ô bồng dài bốn năm trượng, từ bến tàu hậu viện Vương thị chủ trạch lái vào hồ Châu Vi, sau đó một đường hướng Phong Cốc nông trang mà đi.

Đây là tuyến đường mà Vương Thủ Triết sắp xếp, Lung Yên lão tổ xuất hành, đương nhiên hắn phải bí mật làm việc. Nếu như ngồi xe ngựa chạy tới bến Định Bồ ngồi thuyền, tất nhiên là quá rêu rao.

Còn không bằng tuyến vận chuyển lương thực, xuyên qua cửa Phong Cốc ngồi thuyền lớn, nơi đó dù sao cũng là địa bàn nhà mình.

Lần này đi theo Lung Yên lão tổ không nhiều người xuất hành, chỉ có Vương Thủ Triết dẫn theo hai vị gia tướng Vương Trung Vương Dũng, cùng với Tứ thẩm Từ Nhu và đại nha đầu Vương Ly Từ, ngay cả lão tổ cũng chỉ có sáu người.

Vương Trung Vương Dũng ở bên ngoài phụ trách lái thuyền, bọn họ mặc dù không chuyên nghiệp, nhưng mà dùng thủ đoạn Huyền Vũ giả điều khiển loại thuyền ô bồng cỡ trung này vô cùng đơn giản, chống sào và dao động cùng lên tốc độ rất nhanh.

Bên trong thuyền ô bồng.

Vương Ly Từ trợn tròn mắt, hai tay nắm chặt lấy bao quần áo, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh nửa lần. Tứ thúc vậy mà không nói trước, đây là cùng xuất hành với Lung Yên lão tổ.

Đây chính là lão tổ tông trong nhà a, tồn tại so với Tứ thúc còn đáng sợ hơn.

Tứ thúc cho kinh hỉ quá lớn, thật khó tiêu hóa.

“Lão tổ, lộ trình và an bài chính là như vậy, Tứ thẩm và Ly Từ phụ trách chiếu cố cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của ngài.” Vương Thủ Triết cung kính giới thiệu các loại an bài cho Lung Yên lão tổ lần xuất hành này.

“Thủ Triết làm việc, ta yên tâm.” Lung Yên lão tổ vẫn rất hài lòng với sự an bài của Vương Thủ Triết, sau đó nói với Từ Chỉ Nhu: “Ôn Nhu, chuyến này ngươi cần vất vả rồi.”

Từ Chỉ Nhu khiêm tốn nói: “Hầu hạ lão tổ là bổn phận và vinh hạnh của Nhu.”

Sau đó, Lung Yên lão tổ lại nhìn về phía Vương Ly Từ, ánh mắt hiếm khi lộ ra một chút dịu dàng: “Đứa nhỏ nhà ngươi, thật ra đã hai năm rồi không gọi ngươi gặp mặt. Chớp mắt một cái đã là đại cô nương, gần đây học tập thế nào rồi?”

Đối với tiểu bối trong nhà, Lung Yên lão tổ bình thường đều tương đối hòa ái. Đặc biệt Lung Yên lão tổ là cháu gái đời thứ ba do Trụ Hiên lão tổ truyền xuống, mà Vương Ly Từ đã là huyết mạch đời thứ tám của gia tộc.

“Sợ?” Vương Ly Từ ngây người, lại hỏi bài tập?

May mắn có vết xe đổ của Tứ thúc kiểm tra bài tập, nàng đã có chuẩn bị.

Vương Ly Từ đảo mắt một cái, vội nói: “Gần đây vẫn là dùng công rất giỏi, ta học chút văn chương cho lão tổ nghe…” Nói xong, nàng vội vàng đọc thuộc lòng một thiên văn chương —— “Đăng Thiên Lậu Thiên Quan Thương Khung”, là ngàn năm trước một vị cường giả Thiên Nhân cảnh kiêm văn học đại gia tiền bối sáng tác, văn từ này tả hoa lệ lại bao la hùng vĩ phóng khoáng, rất được hậu thế yêu thích.

Văn học loại vật này, ở trong bất kỳ văn minh nào đều là cực kỳ trọng yếu, có tác dụng hun đúc tình cảm gia tăng nội tình văn hóa. Nếu nhân loại chỉ biết đánh đánh giết giết, không tu thân bất dưỡng tính, cùng cực cả đời chỉ biết truy cầu lực lượng cùng giết chóc, vậy cùng Man Hoang hung thú lại có cái gì khác biệt?

Vương Thủ Triết nghe nàng đọc thuộc lòng lưu loát, còn có chút thanh tình không tốt, trong lòng bất đắc dĩ buồn cười, cái gọi là dụng công gần đây của ngươi, gần đây chính là chỉ hai ngày tạm thời ôm chân Phật? Sợ là có thể lưu loát học thuộc quyển này nhỉ?

Bất quá cũng không vạch trần chi tiết của nàng, dù sao lão tổ nhìn dáng vẻ rất vui mừng, tán dương khích lệ nàng vài câu.

Thuyền ô bồng một đường uốn lượn hướng Phong Cốc nông trang mà đi, sau khi đến nông trang cũng không dừng lại, xuyên qua thẳng đến 【Phong Cốc cống】, mọi người rời khỏi thuyền ô bồng vượt qua miệng cống, bên kia có một chiếc thuyền hình trung đang chờ đợi.

Chiếc thuyền sông này là thuyền buồm cỡ trung, cho dù không chở xe ngựa lên cũng có thể vững vàng, cũng không biết Vương Định Hải mượn từ đâu tới.

"Thủ Triết, dựa theo dặn dò của ngươi." Lục thúc Vương Định Hải đi lên nghênh đón: " Khoang thuyền đã được cải tạo một chút, tạm thời dựng ra một gian nghỉ ngơi. Bí mật thần bí này của ngươi là chuẩn bị… A?"

Vương Định Hải bỗng nhiên chú ý đến Lung Yên lão tổ phía sau Vương Thủ Triết, lập tức tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài, mở trò đùa đúng không? Lão tổ tông thế mà lại xuất hành rồi…

Hắn ta sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, vừa định hành lễ đã bị Vương Thủ Triết ngăn lại: "Lục thúc dừng lại, ngươi cầm lái lái đi Đông Cảng cho tốt."

"Vâng vâng, ta nhất định sẽ lái xe thật tốt." Sắc mặt Vương Định Hải chột dạ, vội vàng mời đám người Vương Thủ Triết tiến vào khoang nghỉ ngơi tạm thời, sau đó không nói một lời ra ngoài mở thuyền nữa.

Lão tổ xuất hành, nhất định là đại sự.

Nhưng mà chuyện lớn, cũng không quan trọng bằng sự an toàn của Lung Yên lão tổ. Bởi vậy, thuyền bạc dưới sự chỉ huy khống chế của hắn, chậm rãi rời khỏi khu vực nước sâu ngoài cổng Phong Cốc, vững vàng đến giữa sông An Giang.

Đến giữa sông sóng gió dần dần tăng lớn, buồm gió được mở ra ngay ngắn trật tự, gió cuốn căng phồng lên dày đặc, tốc độ thuyền dần dần nhanh lên.

Trên Trái Đất, tốc độ của thuyền đều được tính theo tiết.

Nhưng mà Đại Càn quốc ở thế giới này, vẫn như cũ dùng mỗi canh giờ bao nhiêu dặm để tính toán. Hôm nay là gió đông

nam, dòng nước hướng đông lại chảy xiết, tốc độ bất tri bất giác đã đến một canh giờ năm sáu mươi dặm.

Nghe có vẻ rất nhanh, nhưng mà cũng chỉ tương đương với vận tốc mười mấy dặm mà thôi, gấp hai ba lần tốc độ đi bộ của người bình thường.

Lục thúc Vương Định Hải không hổ là cao thủ quanh năm kiếm ăn ở An Giang, lái thuyền vững như nước chảy mây trôi. Đám người Vương Thủ Triết ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, cảm giác khó chịu lắc lư ít đi.

Nhưng Vương Thủ Triết trẻ tuổi khỏe mạnh, ở trong khoang thuyền khó tránh khỏi nhàm chán. Liền cáo tội lão tổ, chạy boong tàu thưởng thức phong cảnh. Lại thấy Vương Định Hải đang cầm lái, lập tức chạy tới xem thử.

"Lục thúc, con thuyền này hình như không tệ. Xem ra giống như một chiếc thuyền buôn, ngài mượn từ đâu?" Vương Thủ Triết đánh giá chiếc thuyền này, những người lái thuyền trên thuyền kia hiển nhiên không phải là đội thuyền đánh cá của Vương gia.

Chưởng lái Vương Định Hải vừa nói: "Ngươi phái người nói cho ta biết ngươi tìm một chiếc thuyền tốt một chút, ta liền mượn bằng hữu ở chi nhánh Trường Ninh của Giao Long thương hội. Lão già kia nợ ta một ân tình, lần trước đội thuyền hắn phụ trách xảy ra sự cố tại địa bàn nhà ta, là Lục thúc mạo hiểm cứu hắn."

Giao Long thương hành?

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng từng nghe về thương hội này. Phương thức làm ăn của bọn họ là men theo cả An Giang, từ Đại Hoang quận phía tây đến Lũng Tả quận, trong đó vượt qua mấy quận, chỉ cần trong thành trì ven sông đều có chi nhánh của bọn họ.

Đây là một thương hội thực lực chỉnh thể cũng không kém hơn so với Tiền thị thương hội, chỉ là bọn họ chỉ là thương nhân đi đường thủy dọc theo sông, không xung đột với thế lực địa phương ở các quận, nước giếng không phạm nước sông.

"Thủ Triết à, ngươi cũng đừng có ý niệm buôn bán trên đường thủy." Vương Định Hải ngưng trọng nhắc nhở: "Giao Long

thương hội không dễ chọc, phải biết trước kia bọn họ gọi là Giao Long bang, là bang hội được mấy gia tộc cường đại âm thầm nâng đỡ. Mấy chục năm gần đây việc làm ăn càng lớn thì mới đổi thành danh hiệu thương hội. Bọn họ và gia tộc bản thổ các nơi đều ký điều khoản không xâm phạm lợi ích của nhau.”

Được rồi! Nguyên lai là thế lực hắc ác tẩy trắng thương hội, cũng khó trách, bọn họ có thực lực chiếm cứ tuyến đường thủy An Giang này.

Có điều Vương Thủ Triết cũng không biết nên buồn cười hay là cảm thấy bi kịch, lúc xem tiểu thuyết huyền huyễn trên địa cầu, cái gì mà Giao Long Bang, Nộ Long Hội đều là thế lực bất nhập lưu, đều là cho nhân vật chính cày kinh nghiệm giai đoạn đầu.

Làm sao lại đến chỗ hắn, lập tức biến thành quái vật khổng lồ không dễ trêu chọc!

…

Chương 44: Phe phái thông gia

…

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, cũng là rất hợp tình hợp lý. Giao Long thương hành nếu như không đủ cường đại, há có thể ôm hết sinh ý dọc đường An Giang?

Như vậy tiền lời hàng năm, tất nhiên là một con số thiên văn.

Mà có thu nhập khổng lồ, vô luận là mời chào hay bồi dưỡng nhân tài, đều là chuyện nước chảy thành sông.

Đây chính là cái gọi là càng cường đại càng có tiền, càng có tiền lại càng cường đại. Đạo lý này, đặt ở bất kỳ một thế giới nào đều là pháp tắc thông dụng.

Tốc độ thuyền thuận sông đi rất nhanh, dưới sự tán gẫu của Vương Thủ Triết và Lục Thúc Vương Định Hải, rất nhanh đã ra khỏi địa bàn thủy vực riêng của Vương thị, Giang Tả là một bãi loạn thạch lớn, Giang Hữu thì là vách đá chót vót.

Đoạn thủy vực tiếp theo này chính là địa bàn của Bình An trấn Triệu thị, dùng tư tưởng của Vương Thủ Triết để lý giải, đó chính là khu kinh tế riêng của các thế lực được phân chia trong trường kỳ đấu lực.

Lại qua hơn mười dặm đường thủy, bờ bên phải chính là địa khu Sơn Dương, sào huyệt của Công Tôn thị. So với địa khu nho nhỏ Bình An trấn liền chen chúc ba thế gia, trong Sơn Dương trấn chỉ vẹn vẹn có hai thế gia, trong đó Sơn Dương Công Tôn thị tổng hợp thực lực mạnh hơn Sơn Dương Tào thị một bậc.

Huyền Vũ thế gia quan hệ thông gia vô cùng chú ý, tức là phải bảo đảm huyết mạch lẫn nhau đều có thể sinh sôi nảy nở, đồng thời cũng có đủ thủ đoạn liên minh cùng ngoại giao. Thông thường mà nói, cùng thuộc một địa khu thế gia không liên hôn lẫn nhau.

Tựa như Vương thị và Lưu thị trấn Bình An còn có Triệu thị, giữa hai bên đều không quan hệ thông gia. Điều này đại biểu là một loại ám dụ ngầm ngầm hiểu nhau không nói ra, một núi

không thể có hai hổ, giữa hai bên sớm hay muộn cũng sẽ thôn tính lẫn nhau.

Đồng dạng thông gia với bên ngoài, cũng không thể lựa chọn hai thế gia trong cùng địa khu liên hôn. Tựa như Vương thị và Sơn Dương Công Tôn thị có quan hệ thông gia, thì tuyệt đối không thể đi thông gia với Sơn Dương, đó chính là kiêng kị to lớn. Mà để hồi báo, Sơn Dương Công Tôn thị tự nhiên sẽ không thông gia với Bình An Triệu thị hoặc Lưu thị.

Bởi vậy toàn bộ Trường Ninh vệ lớn nhỏ có mấy chục thế gia, thoạt nhìn rắc rối phức tạp, nhưng trên thực tế cũng chia làm năm sáu phe phái thông gia.

Vương Thủ Triết thưởng thức phong quang như ẩn như hiện dọc đường, vừa sửa sang lại một số suy nghĩ. Sự phát triển trong tương lai của gia tộc, phe phái quan hệ thông gia là một nhân tố không thể không suy xét đi vào.

Mượn Trường Ninh Từ thị mà nói, hiện giờ Trường Ninh Từ thị một môn ba linh đài, lão tổ cường đại nhất đã đạt đến Linh Đài cảnh hậu kỳ, cũng không kém bao nhiêu so với thời kỳ Vương thị cường thịnh nhất.

Nhưng là quan hệ thông gia, song phương vẫn duy trì quan hệ thông gia trực mạch. Chủ nghiệp của Hân Mậu tằm trang trồng dâu nuôi tằm, cũng là dựa vào Từ thị sinh tồn. Những thứ khác không nói, chỉ nói giá thu mua kén sống cao hơn người khác hai thành, là có thể nhìn ra Trường Ninh Từ thị vẫn nhớ thương Vương thị như cũ.

Nếu có một ngày Vương Thủ Triết hắn thành tựu Linh Đài cảnh, há sẽ không niệm tình hương khói của Công Tôn thị, Lư thị vân vân? Ai cũng có thể sẽ có lúc nghèo túng, nhớ lúc trước Vương thị cường thành như vậy, chẳng phải cũng là một triều lạc phách sao?

“Thủ Triết, mau nhìn, đó là đội thuyền bắt cá của Triệu thị.” Vương Định Hải bỗng nhiên lên tiếng nói.

Ánh mắt Vương Thủ Triết đảo qua mặt sông, phát hiện một đội thuyền đánh cá cách đó vài dặm đang làm việc trên mặt sông, trong đó có hai chiếc là thuyền đánh cá cỡ trung. Hơn mười chiếc thuyền đánh cá có vẻ trùng trùng điệp điệp. Có thể

thấy được quy mô của thuyền đánh cá của bọn họ mạnh hơn Vương thị một bậc.

Điều này cũng khó trách, ba thế gia của khu vực Bình An trấn nho nhỏ, trước mắt chỉ có Vương thị là yếu kém nhất. Thứ nhất là Vương thị vốn vận mệnh nhiều thăng trầm, thứ hai cũng phải "Quy công" cho Triệu thị và Lưu thị liên thủ chèn ép.

Nhưng Triệu thị và Lưu thị ai cũng biết, một khi Vương thị sụp đổ diệt vong, Bình An trấn chính là chiến trường giữa bọn họ. Từ chuyện Triệu thị và Lưu thị không liên hôn lẫn nhau, liền có thể nhìn ra sự ngầm hiểu lẫn nhau giữa bọn họ.

"Ha ha, bọn họ còn dùng kỹ thuật đánh bắt bị tụt lại phía sau đội thuyền." Bên bờ biển Vương Định, khóe miệng lộ ra trào phúng, cảm giác ưu việt trong lòng bỗng nhiên nổi lên.

Cũng khó trách, từ sau khi Vương Thủ Triết truyền thụ kỹ thuật di chuyển cố định, Vương Định Hải đã lén lút đặt ra 30 chiếc vó cố định ở hai bên bờ sông, những điểm ẩn nấp cách đó không xa còn dựng nhà tranh đơn sơ, có thể cung cấp cho hai thợ đánh cá luân phiên làm bài tập và nghỉ ngơi.

Hơn nữa những chiếc tranh cố định lợi dụng nguyên lý cà kheo, đánh cá cực kỳ đơn giản nhẹ nhàng, cho dù là một người vị thành niên bình thường cũng có thể dễ dàng nắm giữ, còn không mất nhiều công sức.

Thuyền đánh cá ban đêm ở trên mặt sông có tính nguy hiểm khá lớn, trừ phi đặc biệt cần, nếu không bình thường đều là trời tờ mờ sáng ra thuyền, trước khi trời tối đều sẽ trở về cảng. Mà vó có thể ở ban đêm tiến hành không ánh lửa đánh bắt tập, bên bờ sông an toàn hơn rất nhiều.

Quy luật hoạt động của loài cá, cũng là chạng vạng tối sau khi vào đêm sẽ dần dần cập bờ, bởi vì bên bờ mới có nhiều thức ăn hơn, mà bóng đêm cũng sẽ mang đến cho chúng cảm giác an toàn.

Hiện tại trong thời gian mưu miêu, chỉ là một cây đàn tranh cố định trong một đêm, dưới tình huống vận khí vô cùng tốt có thể bắt được một hai ngàn cân, cho dù vận khí kém một chút cũng có thể có bốn năm trăm cân.

Ba mươi điểm chăn đàn bắt cá, hai ngày này bình quân mỗi ngày đều phải bắt hai vạn cân! Trọn vẹn hai trăm gánh cá được…

Bởi vậy vì để giữ bí mật, Vương Định Hải đã ngừng hoạt động dọn đàn tranh ban ngày, lưới dỡ xuống, giá đỡ dùng cỏ đắp lên. Đến chạng vạng tối khi trời tối, lại nhanh chóng lắp ráp, thừa dịp bóng đêm đánh bắt một đêm.

Dù sao lượng đánh cá ban ngày so với ban đêm kém hơn rất nhiều, không bằng gia tăng thêm một ít hệ số bảo mật.

Về phần ban ngày, vì che giấu tai mắt người. Nếu không có chuyện gì khác, đội thuyền đánh cá nên đi ra ngoài còn phải đi ra ngoài. Chỉ là thời kỳ cá chết rồi một ngày chỉ có hơn mười gánh cá được, quả thực khiến cho Vương Định Hải dần dần nhìn không vừa mắt, trong lòng suy nghĩ lấy thêm chút tranh.

Khi Vương Định Hải thấp giọng báo cáo với Vương Thủ Triết những chuyện này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng cảm khái muôn vàn, tài nguyên tự nhiên của thế giới này quả nhiên là quá phong phú. Đổi lại trên Địa Cầu, cho dù những nhà nước Âu Mỹ nổi tiếng với tài nguyên tự nhiên phong phú kia cũng kém xa thế giới này.

“Lục thúc, phải chú ý giữ gìn tài nguyên.” Vương Thủ Triết lập tức vui mừng, lại có chút lo lắng nói: “Về sau cá nhỏ trong cùng loại cá, thả ra đi.”

“Vậy thì sao? Những thứ này đều là tiền, mỗi ngày cũng có mười mấy gánh.” Vương Định Hải trừng mắt, “Hơn nữa, nhà chúng ta không vớt, nhà khác cũng sẽ vớt.” Ngừng một lát, hắn có chút không chịu nổi ánh mắt của Vương Thủ Triết, đành ngượng ngùng nói: “Thủ Triết, nếu ngươi thật sự có ý kiến, vị kia bảo người lái thuyền tập trung cá nhỏ lại, hết thảy ném vào Phong Thủy hà, xem như là chúng ta nuôi thả. Cùng lắm thì ta lại thêm mấy chiếc chăn tranh, kiếm thêm chút cá lớn trở về.”

“Cũng được.” Vương Thủ Triết biết tư tưởng của người thế hệ trước trong gia tộc quá nghèo, có thể kiếm thêm một đồng là một đồng tiền. Còn về tư tưởng tiên tiến bảo vệ tài nguyên tự nhiên gì gì đó, trong lúc nhất thời cũng không xoay chuyển được.

Dưới tình huống tốc độ thuyền khá nhanh, rất nhanh đã gặp thoáng qua với những thuyền đánh cá của Triệu thị hai dặm, cũng càng lúc càng xa bọn họ.

Từ cổng Phong Cốc xuất phát đến Đông Cảng, ước chừng có một trăm hai mươi dặm đường thủy, xuôi gió xuôi nước, chỉ hai canh giờ rưỡi nữa là đến.

Nơi đây, mặt sông càng rộng rãi hơn, hình dạng miệng loa kèn cỡ lớn, thế nước chậm lại. Bên trái miệng loa của sông lớn là dãy núi Lục Bình sơn mênh mông vô bờ kéo dài không dứt.

Lục Bình sơn mạch và khu vực phía sau nó là khu vực vô cùng nguy hiểm, thuộc về một trong những hiểm cảnh chưa khai hoang ngoại vực. Càng đi sâu vào bên trong các loại hung thú càng lợi hại, cho dù lão tổ Linh Đài cảnh tùy ý xông loạn cũng có thể vẫn lạc.

Mà phía bên phải đại giang lại là một khu vực bình nguyên rộng lớn. Dựa theo quan sát của Vương Thủ Triết ở trên bản đồ và hiện trường, đoán được đây là một vùng bình nguyên rộng lớn.

Vùng đất rộng lớn này chính là khu vực Đông Hải vệ đại danh đỉnh đỉnh ở Lũng Tả quận.

Mà trấn Đông Cảng chính là khu vực kéo dài xa nhất phía đông của Trường Ninh vệ, nó tiếp giáp với khu vực Đông Hải vệ.

Vị trí địa lý của Đông Cảng vô cùng hậu đãi, có một vùng nước sâu tránh gió tự nhiên. Dần dà, nơi này liền trở thành cảng giàu nhờ vận chuyển hàng hóa phát đạt, thương nghiệp tập trung mậu dịch.

Mà thông gia của Vương thị —— Đông Cảng Trần thị, chính là một trong những thế gia ở đây.

Trần thị là một gia tộc nhiều thế hệ kinh doanh thuyền vận chuyển buôn bán, từ khi thành lập đến nay còn chưa đủ trăm năm, xem như gia tộc khá trẻ tuổi. Hơn nữa khai thác sáng nghiệp lão tổ cũng đã sớm qua đời, nghe giống như nội tình không mạnh, nhưng trên thực tế gia tộc này hiện tại có đủ hai lão tổ Linh Đài cảnh.

Lão tổ lớn tuổi hơn một trăm tuổi, vị lão tổ trẻ tuổi mới hơn bảy mươi tuổi.

Ngoại trừ tộc trưởng đương đại Trần Đức Uy, năm nay mới bốn mươi hai tuổi đã đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong. Hắn đang làm công phu mài giũa cuối cùng, cùng với chuẩn bị tài nguyên, nhanh thì nửa năm một năm, chậm thì trong vòng hai năm sẽ nếm thử trùng kích Linh Đài cảnh.

Một khi thành công Trần Đức Uy tộc trưởng tiến giai thành công, Đông Cảng Trần thị sẽ nhảy lên thành thế cục một môn Tam Linh Đài, căn cơ gia tộc sẽ càng thêm vững chắc.

Cứ cách mỗi ba mươi năm lại xuất hiện một vị Linh Đài cảnh!

Có thể thấy được bất kể là nguồn tài sản của Đông Cảng Trần thị, hay là số mệnh đều không tầm thường.

Vương Thủ Triết nhìn quần thể kiến trúc Đông Cảng bừng bừng sức sống, trong lòng cũng có chút cảm khái không thôi, so sánh với số mệnh trước đó của Bình An Vương thị thì hơi kém.

Cũng may bây giờ có Vương Thủ Triết hắn.

Bỗng dưng!

Một chiếc thuyền từ bến cảng nội loan chạy ra, tương đối đặc biệt chính là, nó bay lên tộc kỳ to lớn, tộc kỳ là một con chim cờ màu vàng bay lượn trên biển rộng.

Trên khán đài còn có một người cờ hiệu đang huy động cờ xí.

“Thủ Triết.” Vương Định Hải vui vẻ nói: “Đó là thuyền của Đông Cảng Trần thị, dùng cờ ngữ đang hỏi chúng ta có phải là khách Vương thị tới hay không. Hắn là đối phương phái người nghênh đón.”

“Ừm.” Vương Thủ Triết gật đầu, lúc trước đã phái gia tướng đi Trần thị thông báo hành trình, Trần thị ra ngoài nghênh đón là lễ nghi hai nhà bình thường kết giao.

Vương Thủ Triết đoán là thiếu tộc trưởng Trần Phương Kiệt, bởi vì tên kia sắp trở thành tỷ phu ruột thịt của Vương Thủ Triết rồi…

…

Chương 45: Đông Cảng Trần thị.

…

Trừ phi Trần Phương Kiệt không ở Đông Cảng, nếu không hắn không đến nghênh đón, chính là hoàn toàn coi rẻ Vương thị.

Lấy song phương quan hệ thông gia thâm hậu như thế, sự tình vô lễ này quả quyết sẽ không xảy ra.

Quả nhiên, sau khi Vương Định Hải dùng cờ đáp lại, thuyền của đối phương nhanh chóng cập tới. Đứng ở mũi thuyền là một thanh niên mặc trang phục, oai hùng tuấn lãng.

Với thị lực của Vương Thủ Triết, từ xa đã nhận ra thanh niên kia, chính là thiếu tộc trưởng của Đông Cảng Trần thị Trần Phương Kiệt. Năm ngoái sau khi hắn và tỷ tỷ ruột của Vương Thủ Triết Vương Lạc Y định ra hôn sự, đến Vương thị bái phỏng.

Mà khi Vương Định Nhạc thương vong, hắn cũng đại biểu Trần thị tới phúng viếng. Nhưng bởi vì hai bên còn chưa chính thức thành thân, căn cứ lễ nghi hắn cũng không thể khoác áo tang thủ linh.

Trần Phương Kiệt hiển nhiên cũng nhìn thấy Vương Thủ Triết, trên mặt hắn lộ ra ý cười, một chân đạp lên mạn thuyền một cái, thân như mũi tên rời dây cung bay vọt tới, sau khi lăn lộn trên không trung vững vàng rơi trên boong tàu.

Cười với Vương Thủ Triết, chắp tay oán giận nói: “Thủ Triết, ngươi muốn tới Đông Cảng, nhưng không thông báo sớm mấy ngày, ta cũng có thể trực tiếp phái thuyền đón ngươi tới.”

“Xin chào Trần huynh.” Vương Thủ Triết chắp tay đáp lễ: “Hành trình quyết định quá vội vàng, xin Trần huynh thứ lỗi.”

Không sai, vị Trần Phương Kiệt này là tỷ phu tương lai. Nhưng một ngày chưa chính thức thành thân, thì không thể xưng hô lung tung.

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết âm thầm đánh giá hắn, so với năm ngoái, Trần Phương Kiệt lớn hơn một tuổi anh khí

càng tăng thêm vài phần. Ngay cả thực lực của Vương Thủ Triết cũng mơ hồ không nhìn rõ được tu vi của hắn.

Vô cùng rõ ràng, Trần Phương Kiệt tuổi còn trẻ đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, còn không phải loại mới vào tầng bảy. Đây đã được coi là thanh niên tài tuấn vô cùng ưu tú, nhìn bề ngoài cũng không thua kém Vương Thủ Triết bao nhiêu.

Có điều, trong lòng Vương Thủ Triết lại vô cùng thản nhiên tự tin, trình độ tổng thể của Trần Phương Kiệt cùng lắm là tương đương với Vương Thủ Triết trước khi bị xuyên việt. Về phần Vương Thủ Triết hiện tại, có đủ lòng tin đến độ tuổi này của Trần Phương Kiệt, tu vi sẽ vượt qua hắn một mảng lớn.

Cùng lúc đó, Trần Phương Kiệt cũng âm thầm quan sát Vương Thủ Triết, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi. Lúc trước khi nhìn thấy Vương Thủ Triết, hắn cảm thấy thiên phú của hắn rất tốt để tu luyện, vô cùng nỗ lực, nhưng khí chất chỉnh thể còn có chút non nớt cần mài giũa.

Lại không nghĩ rằng lúc này mới qua bao lâu, lại phát hiện trong lúc hắn giơ tay nhấc chân bất luận khí chất hay là khí độ đều lột xác. Càng làm hắn ngạc nhiên là khí tức của Vương Thủ Triết mơ hồ tạo thành áp lực cho hắn, đây là cách đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bảy không xa rồi.

Mười tám tuổi Luyện Khí cảnh tầng bảy!

Đặt ở trong toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, đã xem như đứng đầu danh tiếng là rất khó có được. Nhớ ngày đó, hắn cũng mười chín tuổi mới đến Luyện Khí cảnh tầng bảy. Cậu em vợ tương lai này sợ là không đơn giản.

Vừa nghĩ đến đây, ý thân cận của Trần Phương Kiệt càng nồng đậm: “Thủ Triết ngươi nói cái gì vậy, giữa ngươi và ta không cần xa lạ như thế? Lát nữa gặp phụ thân ta, ta dẫn ngươi ở Trần Cảng chơi vui một hồi, tạm thời là giải sầu.”

“Trần huynh, đổi lại là bình thường ta cũng không từ chối nữa.” Vương Thủ Triết cười nói: “Lần này bái kiến bá phụ, ta muốn đến Bách Đảo vệ một chuyến.”

Tuy hắn cũng là thân phận tộc trưởng, nhưng tộc trưởng Trần thị Trần Đức Uy là công công tương lai của tỷ tỷ hắn, thuộc về

trưởng bối, lúc đi ngang qua về tình về lý đều phải đi bái kiến một phen.

“Bách Đảo vệ.” Vẻ mặt Trần Phương Kiệt thoáng có chút ngưng trọng: “Lúc trước trong thư ngươi sai người đưa tới ngược lại có đề cập qua việc này, nhưng mà Thủ Triết à, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, Bách Đảo vệ thuộc thành Hải đảo xa xôi, sức ảnh hưởng của Lũng Tả quận đối với bên kia hơi yếu, trong đó Long Xà hỗn tạp người nào cũng có, cũng không có trật tự giống như Trường Ninh vệ chúng ta.”

“Trần huynh, việc này ta bớt được.” Vương Thủ Triết cũng trịnh trọng đáp lại: “Chỉ là chuyến này cần làm phiền Trần thị an bài tuyến đường.”

Đi dọc theo An Giang về phía trước, ra khỏi cửa kèn chính là hải vực Đông Hải.

Chiếc thuyền mà Lục thúc Vương Định Hải mượn tới không có vấn đề gì lớn. Nhưng nếu muốn đi biển thì kém quá nhiều. Thuyền biển chẳng những lớn mà ổn, còn phải có năng lực chống cự bão tố xuất sắc và người chèo thuyền có kinh nghiệm trên hàng hải.

Tóm lại, biển rộng thần bí khó lường không phải dễ đi như vậy, nhất là biển rộng của loại thế giới huyền huyễn này.

“Cũng không tính là phiền toái.” Trần Phương Kiệt hơi trù trừ nói: “Chắc hẳn ngươi cũng biết, thương thuyền của Trần thị chúng ta mỗi tháng đều sẽ thông hành một lần với Bách Đảo vệ, tuy nhiên hơn phân nửa vận chuyển đều là các loại hàng hóa. Ngoài việc mở ra công phòng, còn lại mười mấy phòng khách dùng riêng, chỉ là điều kiện tổng thể tương đối đơn sơ. Nếu như ngươi muốn đi, ta sẽ chen một ít danh ngạch, hôm nay sau giờ Ngọ có thể xuất phát, buổi sáng ngày mốt có thể đến Bách Đảo vệ, nhưng thuyền của chúng ta có thể dừng ở Bách Đảo vệ năm ngày.”

Một chiếc thuyền biển đó là đầu tư phi thường to lớn, một lần đi thuyền ra biển cũng hao phí vô cùng cao, lộ tuyến đi về, thủy triều cùng thời tiết đều phải trải qua tính toán cùng với tính toán.

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không vô lễ đến mức yêu cầu Trần thị tự mình mở thuyền cho mình một chuyến, lập tức tỏ vẻ hoàn toàn có thể chấp nhận, mời Trần Phương Kiệt sắp xếp ba gian phòng khách.

Nếu đã xác định rõ hành trình, Trần Phương Kiệt đương nhiên sẽ không nhiều chuyện, nhận lời.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của Tiếp Dẫn thuyền, thuyền của Lục thúc Vương Định Hải cập bờ, Lung Yên lão tổ và những người khác tạm thời tiếp tục ở lại trên thuyền. Mà Vương Thủ Triết thì đi theo Trần Phương Kiệt, dựa theo lễ nghi đi bái phỏng tộc trưởng Trần thị đương thời Trần Đức Uy.

Trần Đức Uy đương nhiên là tiếp đãi lễ nghĩa tương ứng với Vương Thủ Triết một phen, cũng tỏ vẻ cảm tạ trước sự bùng nổ mật trùng tai của Vương thị. Với Trần thị mà nói, chủ nghiệp cũng không phải là ở nông nghiệp, gia tộc chỉ có hai nông trang loại nhỏ tổng cộng ba bốn ngàn mẫu, có báo động trước, tổng thể sẽ không tổn thất quá lớn.

Mà Trần Phương Kiệt thì nhanh chóng đi giúp Vương Thủ Triết an bài công việc ra biển, cũng đem mấy tộc nhân Trần thị trong chuyến đi này giới thiệu cho Vương Thủ Triết, nhắc nhở đối phương chăm sóc tốt cho nhóm người Vương Thủ Triết.

Bởi vì Vương Thủ Triết cự tuyệt hắn đưa lên thuyền, bởi vậy trước khi đi hắn đã kín đáo đưa cho Vương Thủ Triết một cuốn sách nhỏ, bên trên ghi lại các loại tình báo và thế lực của Bách Đảo vệ.

Không bao lâu sau, Đông Cảng Thâm Thủy cảng, Vương Thủ Triết khiêm tốn leo lên thuyền biển tên là 【Quân Diệu hào】 kia. Chiếc thuyền này được đặt tên là “Quân Diệu lão tổ” của Trần thị, có thể chấn nhiếp một số chuyện vặt vãnh.

Lên thuyền, liền do một tộc nhân Trần thị tên Trần Phương Hoa khách khí dẫn đến phòng khách.

Trần Phương Hoa là tộc huynh của thiếu tộc trưởng Trần Phương Kiệt, mới hai mươi lăm tuổi đã là Luyện Khí cảnh tầng năm cao đoạn, thuộc về tinh anh trong thế hệ trẻ của Trần thị.

Ba gian phòng khách kia nối liền cùng một chỗ, trong đó một gian còn là thượng phòng chuyên cung cấp khách quý.

Nhanh chóng như vậy có thể dọn ra một thượng phòng, hiển nhiên Trần Phương Kiệt rất coi trọng Vương Thủ Triết, làm việc tận hết sức lực.

"Trần huynh, đa tạ." Vương Thủ Triết chắp tay nói với Trần Phương Hoa dẫn đường: "Tiếp theo trên đường đi, kính xin Trần huynh quan tâm nhiều hơn."

"Nên như vậy." Trần Phương Hoa vội vàng đáp lễ: "Các ngươi là khách quý của thiếu tộc trưởng, là khách quý của Trần thị chúng ta. Các ngươi cứ tự nhiên, nếu có cái gì cần thì tùy thời gọi ta."

Dứt lời, liền cáo từ rời đi. Thuyền biển sắp mở rồi, lúc này là thời gian bận rộn nhất.

Vì không muốn làm cho mọi người đều biết, Vương Thủ Triết vẫn nhờ Trần Phương Kiệt giữ bí mật thân phận hắn, bởi vậy tộc nhân Trần thị trên thuyền chỉ nói đó là khách quý của thiếu tộc trưởng.

Chờ bốn bề vắng lặng.

Vương Thủ Triết chắp tay với Lung Yên lão tổ nói: "Lão tổ, bảo ngài hãy lên thuyền vận chuyển hàng, ủy khuất ngài." Nếu muốn cho một chiếc thuyền đi qua, trước không đề cập đến chuyện hao phí bao nhiêu tiền, mọi chuyện sẽ không đơn giản trực tiếp như vậy.

"Không sao, Thủ Triết an bài rất thỏa đáng." Lung Yên lão tổ không buồn không vui bình tĩnh nói: "Chuyến đi Bách Đảo vệ lặng lẽ không một tiếng động đi nhanh về, ổn thỏa nhất."

"Tứ thẩm, phiền ngài chăm sóc lão tổ tiên nghỉ ngơi." Vương Thủ Triết lại nói với Từ Chỉ Nhu: "Lần này hành trình cần hơn hai mươi canh giờ, đừng để lão tổ mệt mỏi."

"Thủ Triết ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt lão tổ." Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu trịnh trọng nói, sau đó đỡ Lung Yên lão tổ vào thượng phòng.

Thượng phòng chia làm hai gian trong ngoài, có thể cung cấp khách quý cùng với nhân viên đi theo tách ra nghỉ ngơi.

Vương Ly Từ vừa định đi vào thì lại bị Vương Thủ Triết gọi lại: “Đại nha đầu đi theo ta trước, có mấy lời muốn nói với ngươi.”

“Vâng, tứ thúc.”

Trái tim Vương Ly Từ run lên, đây lại là phạm sai lầm sao, lúc này như cha mẹ chết theo vào phòng sát vách.

Vương Thủ Triết nhìn vẻ mặt đó của nàng, tức giận gõ trán nàng một cái: “Ngươi đây là vẻ mặt gì? Ta là Tứ thúc của ngươi, cũng không phải ma đầu ăn thịt người.”

Vương Ly Từ vội vàng thay đổi sắc mặt, nặn ra một nụ cười gượng chột dạ lấy lòng.

…

Chương 46: Bách đảo kim sa.

…

Vẻ mặt cần ăn đòn như vậy, Vương Thủ Triết khóe miệng co giật hai cái, hít sâu mấy hơi mới ổn định tâm tình, phất tay nói: "Được rồi được rồi, ngươi cũng không làm chuyện gì sai, ngồi xuống nói chuyện đi."

Vương Ly Từ lập tức tìm một cái ghế ngồi xuống, cái mông chỉ đặt lên một chút, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn lắng nghe tứ thúc dạy bảo.

"Nhìn ra được, lão tổ rất thích ngươi." Vương Thủ Triết nói: "Thời gian ở trên thuyền, ngươi trò chuyện với lão tổ nhiều một chút, để nàng vui vẻ hơn."

Thì ra là việc này à? Không phải chịu giáo huấn là được.

Vương Ly Từ từ trạng thái căng thẳng buông lỏng xuống, liên tục gật đầu đáp ứng. mông hướng về phía sau ghế xê dịch ngồi nghiêm chỉnh hơn một chút, theo thói quen móc khối mứt hoa quả đè nén sợ hãi, sau đó thản nhiên tự nhiên thoải mái bắt đầu ăn.

Dáng vẻ không tim không phổi như vậy khiến mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Bởi vậy, hắn bất động thanh sắc từ trong ngực móc ra hai quyển sách ném cho nàng: "Đây là " Tả Lịch Đại Thi từ tinh tuyển " cùng với Thúy Cư Sơn ẩn sĩ bút đàm, là Tứ thúc vừa rồi ở Đông Cảng mua, nghe nói rất có văn học hàm chứa."

Dừng một chút rồi lại nói: "Buổi sáng ta nghe ngươi đọc thuộc lòng "Đăng Thiên Nhạc Dạ Quan Thương Khung", thanh tình cũng tươi tốt, rất có quy luật, xem ra ngươi rất am hiểu văn học. Dứt khoát ngươi dùng thời gian nhanh nhất đọc thuộc lòng hai quyển sách này một phen, nhưng mà đưa lưng cho lão tổ nghe giải buồn. Lão tổ thích nhất hài tử đọc sách dụng công, nói vậy lão nhân gia nhất định sẽ rất vui vẻ."

"Hù?"

Vương Ly Từ trợn tròn mắt, mứt hoa quả trong miệng cũng không ăn nữa, trên khuôn mặt mập mạp của một số trẻ con tràn đầy vẻ kinh hãi, tứ, tứ tứ thúc… Ngươi ngươi ngươi, ngươi là ma quỷ sao?

"Ừm, vẻ mặt vui mừng xen lẫn ngạc nhiên như vậy của ngươi, Tứ thúc rất là vui mừng." Vương Thủ Triết vẻ mặt vui vẻ nói: "Có thích hay không?"

Nước mắt Vương Ly Từ theo gò má lăn xuống, nhưng chỉ có thể cố nén tủi thân và uất ức, nặn ra nụ cười "thê hỉ", nức nở nói: "Đa, đa tạ tứ thúc, cháu rất thích…"

"Ly Từ à, nhìn dáng vẻ vui đến phát khóc của cháu, nói rõ dụng tâm lương khổ của Tứ thúc không uổng phí." Vương Thủ Triết xoa đầu nàng áy náy nói: "Nói ra đều là Tứ thúc không tốt, hành trình lần này quá vội vàng, đã kịp mua hai quyển. Sau khi đến Bách Đảo vệ nhất định sẽ mua thêm mấy quyển cho cháu, nói không chừng tương lai nhà chúng ta cũng sẽ có một văn hào."

Vương Ly Từ tâm như chết, chợt cảm thấy sắc thái nhân sinh rời xa mình mà đi, trước mắt tràn đầy u ám.

May mắn, còn có mứt hoa quả.

Tư vị ngọt ngào trong miệng nàng dường như trở thành nơi duy nhất trong tương lai của nàng có một sắc thái diễm lệ, hy vọng.

"Đúng rồi." Vương Thủ Triết lại nhíu mày nói: "Loại ăn vặt như mứt hoa quả này ăn còn được, ăn nhiều răng thương, còn dễ béo lên, ngươi nhìn mặt ngươi cũng tròn rồi. Lấy ra hết đi, Tứ thúc thay ngươi bảo quản."

Ầm!

Lời này giống như thiên lôi đánh vào đầu Vương Ly Từ, nước mắt không khống chế được tuôn trào mãnh liệt, khấu trừ lôi ra một bao mứt hoa quả.

"Không chỉ vậy chứ?"

Sau đó nàng lại móc ra một bao.

"Ha ha ~ "

Sau đó lại bao tiếp.

Trước trước sau sau ước chừng móc ra năm gói, Vương Ly Từ cầm hai quyển sách kia, nước mắt tuôn rơi: “Không còn nữa, thật sự không còn nữa. Tứ thúc, thời gian không còn sớm, ta, ta đi đọc sách…”

Sau đó nàng chạy như một làn khói, tựa như thoát khỏi núi đao biển lửa.

Đợi sau khi nàng chạy đi, Vương Thủ Triết mới cười ha hả, vui mừng pha một ấm trà uống, tiểu nha đầu lừa đảo, tứ thúc còn không trị được ngươi?

Dạy dỗ cháu gái lớn chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Sau khi Vương Thủ Triết hơi nghỉ ngơi định thần, liền lấy quyển sách nhỏ tỷ phu tương lai Trần Phương Kiệt đưa ra, chậm rãi lật xem. Vương thị mặc dù có nghe thấy về Bách Đảo vệ, nhưng tình báo liên quan trong tộc ghi chép tương đối ít, hơn nữa tin tức tương đối cũ kỹ.

Đông Cảng Trần thị và Bách Đảo vệ tiếp xúc tương đối nhiều, về phương diện tình báo đương nhiên là tường tận. Quyển sách nhỏ này, chính là ghi lại một số thế lực, gia tộc, tình thế, cùng với đặc điểm đối tượng không nên tùy tiện trêu chọc.

Quyển sách này càng nhìn càng làm cho Vương Thủ Triết kinh hãi không thôi, thế lực của Bách Đảo vệ quả nhiên phức tạp hơn nhiều so với Trường Ninh vệ, đầu tiên chính là mấy chục thế gia lớn nhỏ kia.

Những thế gia kia, có chút thực lực tương đối yếu mà đơn độc chiếm cứ một đảo. Có chút là thực lực mạnh mẽ, kéo dài qua mấy đảo thậm chí mười mấy đảo.

Trong đó đảo chính gọi là Kim Sa đảo, nghe nói ngàn năm trước đảo này sản xuất nhiều Kim Sa, dẫn phát một ít Huyền Vũ thế gia tranh đoạt máu tanh. Đại Càn quan phủ phái cao thủ cường lực trấn áp, cũng ở nơi này sau khi xây dựng Bách Đảo vệ cục diện mới ổn định lại. Trải qua mấy trăm năm, Kim Sa đã bị khai thác không còn, một ít Huyền Vũ thế gia lưu lại đem Bách Đảo cát cứ, dần dần diễn sinh ra bố cục bây giờ.

Bởi vì hoàn cảnh địa lý của Bách Đảo vệ phức tạp xa xôi, hiện giờ lại không có Kim Sa, lực khống chế của quan phủ Đại Càn

ở chỗ này là dần dần yếu đi. Bởi vậy, không ít tán tu phạm tội bị truy nã, thế gia trục xuất đệ tử, hoặc là một ít hải tặc đạo tặc muốn tẩy trắng, cũng đều sẽ đến Bách Đảo vệ xông một lần.

Cũng may Đông Cảng Trần thị kinh doanh ở trên chủ đảo Kim Sa của Bách Đảo vệ nhiều năm, nhân mạch rộng lớn căn cơ vững chắc, người bình thường có Trần thị chiếu cố cũng không dám tùy ý trêu chọc.

Chỉ cần không gây chuyện thị phi lung tung, vấn đề an toàn không phải rất lớn. Bằng không mà nói, Trần Phương Kiệt quả quyết không dám thả Vương Thủ Triết đi Bách Đảo vệ, nếu xảy ra đại sự, Trần Phương Kiệt há có thể lấy được lợi lộc?

Bất quá Bách Đảo vệ hỗn loạn thì hỗn loạn, nhưng cũng sinh ra một số sản nghiệp đặc sắc mà những địa phương khác không có.

Ví dụ như chợ đen!

Kim Sa chợ đen là sản nghiệp của Thiên Nhân gia tộc chỉ có Bách Đảo vệ, đã có hai trăm năm lịch sử. Trong chợ đen, tất cả thân phận đều có thể ngụy trang và ẩn giấu, chỉ cần ngươi có tiền, ngươi có thể dùng phương thức bí mật nhất mua được thứ ngươi muốn, cũng có thể tùy ý bí mật bán đi đồ vật của ngươi, thậm chí là một số vật vi phạm cấm, hoặc là tang vật!

Chợ đen sẽ không quản ngươi là ai, càng sẽ không quản tiền của ngươi cùng đồ vật ở đâu ra, bọn họ chỉ phụ trách duy trì trật tự tín dự cùng trích phần trăm.

Trật tự và tín dự chính là căn bản một chợ đen có thể sống sót.

Bởi vì người đi chợ đen, thường thường đều sẽ thập phần mẫn cảm đối với thân phận lai lịch, nếu có bất kỳ gió thổi cỏ lay đều sẽ làm cho bọn họ chùn bước. Bởi vậy có thể thấy, chợ đen Kim Sa có thể sừng sững hai trăm năm, hơn nữa quy mô phát triển càng lúc càng lớn, tất nhiên là cực kỳ chú trọng tín dự cùng trật tự.

Vừa thấy tin tức về chợ đen này.

Trong lòng Vương Thủ Triết mơ hồ có vài phần suy đoán, Lung Yên lão tổ hẳn là đến từ chợ đen, mà ý đồ đến chuyến này của nàng, với trí tuệ của Vương Thủ Triết, cũng hơn phân nửa đoán được đại khái.

Lúc này hắn nhíu mày lại, loại chuyện này là thứ mà hắn không muốn nhìn thấy. Đợi lát nữa, cần phải nói chuyện với Lung Yên lão tổ một chút, có một số việc, căn bản không cần làm đến một bước kia.

Nhưng dù sao nàng cũng là lão tổ, một khi quyết định làm chuyện cần làm, chỉ sợ sớm đã ủ hồi lâu, nên làm thế nào mới có thể khuyên được nàng?

Sắc mặt của Vương Thủ Triết càng ngày càng nghiêm trọng, ngón tay gõ gõ bàn nhanh chóng tự hỏi.

Thời gian từng chút trôi qua.

Hơn hai mươi canh giờ thoáng cái đã qua, thuyền biển khổng lồ đã đậu ở cảng nước sâu của Bách Đảo vệ Kim Sa đảo.

Đoàn người Vương Thủ Triết từ trong 【Quân Diệu Hào】 đi ra, ngửi được hương vị gió biển nồng đậm. Lại nói 【Quân Diệu Hào】 thuyền buôn biển này, ở trong biển thật sự rất ổn định, an toàn hoàn chỉnh, vô kinh vô hiểm liền đến Bách Đảo vệ.

Lúc này, Trần Phương Hoa tộc nhân Trần thị đi lên đón, cung kính chắp tay nói: “Vương thiếu gia, căn cứ vào phân phó trước khi đi của thiếu tộc trưởng, do ta sắp xếp chỗ ở và dẫn đường cho đoàn người của ngài.”

Vương Thủ Triết mỉm cười, đoán chừng là tỷ phu tương lai sợ hắn ở trên đảo xông loạn sẽ gặp nguy hiểm, đặc biệt an bài tộc nhân ngay cả chỗ ở và hành trình của hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi.

“Như vậy, làm phiền Trần huynh rồi.” Vương Thủ Triết không quen với Kim Sa đảo này, có người an bài thì không còn gì tốt hơn. Hơn nữa phần tâm ý này của tỷ phu tương lai của Trần Phương Kiệt vẫn phải lãnh.

Trần Phương Hoa biết “Vương thiếu gia” có nữ quyến, đặc biệt sắp xếp một chiếc xe ngựa tới, Lung Yên lão tổ và Tứ thẩm và đại nha đầu đều ngồi trên xe ngựa. Hai vị gia tướng Vương Trung, Vương Dũng của Vương Trung Dũng thì tạm thời được phân cho ba con tuấn mã.

Sau đó, Trần Phương Hoa dẫn theo một vị gia tướng, dẫn đoàn người Vương Thủ Triết đi về phía thành nội Kim Sa đảo.

Vừa đi, Trần Phương Hoa còn nói chuyện phiếm với Vương Thủ Triết về một số phong thổ Kim Sa đảo, ví dụ như Kim Sa đảo này là hòn đảo lớn nhất trong Bách Đảo vệ, nhưng bởi vì nham thạch trong đất và các loại tạp chất còn lại rất nhiều, có thể khai thác ra rất ít ruộng tốt.

"Cho nên, trong một thuyền hàng hóa của chúng ta, có một nửa là lương thực và các loại thịt và thịt cầm, còn có một số dụng cụ sinh hoạt. Những vật phẩm tầm thường này, ở Bách Đảo vệ ngược lại lợi nhuận còn được." Trần Phương Hoa cũng không e dè những tri thức thương nghiệp mọi người đều biết này, hiển nhiên cũng là muốn kéo gần quan hệ với Vương Thủ Triết.

"Luật pháp Đại Càn quy định không được xào lương thực đúng không?" Vương Thủ Triết hơi kỳ quái nói.

"Vương thiếu gia, lực ước thúc của luật pháp Đại Càn ở Bách Đảo vệ cũng không phải rất cao." Trần Phương Hoa cười nói, "Huống chi chúng ta cũng không phải là rang làm lương thực, mà là lấy vật đổi vật. Bách Đảo vệ tuy rằng sản lượng lương thực ít, lại thừa thãi các loại hải trân, lệ tro, vận chuyển đến lục địa mà nói vẫn có thể kiếm chút lợi nhuận."

Vương Thủ Triết cũng biết, ở thời đại này, khối hải vận này tất nhiên là lợi nhuận rất cao, nhưng đồng thời cũng là độ khó và tính nguy hiểm vô cùng cao. Chế tạo một chiếc thuyền buôn không chỉ đắt đỏ, còn cần tri thức chuyên nghiệp rất sâu.

Ngoài ra, công nhân thuyền hàng hải, bồi dưỡng nhân sĩ chuyên nghiệp hàng hải cũng vô cùng khó khăn. Thậm chí hơi không cẩn thận, một chiếc thuyền biển mà thất bại thì sẽ là một hồi lỗ vốn không có.

Bởi vậy gia tộc bình thường muốn vượt giới tiến vào lĩnh vực hải thương, cơ hồ là một chuyện không thể nào. Cũng khó trách trong vòng trăm năm ngắn ngủi, Đông Cảng Trần thị lại càng ngày càng cường thịnh.

…

Chương 47: Lật bàn đi! Lung Yên lão tổ!

…

“Săn tro là vật gì?” Vương Thủ Triết buông suy nghĩ của Hải Thương, lại có chút tò mò hỏi.

“Xế tro là dùng các loại vật dụng như Mẫu Lệ, vỏ sò, thông qua thiêu đốt gia công ra một loại tài liệu kiến trúc.” Trần Phương Hoa tiếp nhận nói, “Dùng để rèn tro cùng cát sông thích hợp điều phối, có thể kết hợp với đá gạch ngói rất tốt, để hòn đá cứng rắn giống như tổng thể, ở trong tường thành thế gia hoặc quan phủ thường xuyên sử dụng đến. Bởi vì sản lượng không nhiều, giá cả ngược lại cũng không tính là rẻ. Vương thiếu gia ngài hẳn là xuất thân quý tộc, đối với việc này tài liệu kiến trúc cơ sở không quen thuộc cũng là bình thường.”

“Thì ra là thế.” Vương Thủ Triết “bừng tỉnh đại ngộ”, mừng rỡ không thôi: “Thật sự là đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, Vương mỗ tăng trưởng không ít kiến thức.”

Nghe ra hình như là một loại biến chủng xi măng? Vương Thủ Triết hơi cân nhắc, trước đó sao lại không nghĩ tới thứ như xi măng này chứ? Nếu làm ra thứ này, cho dù tạm thời không bán ra ngoài, đối với kiến trúc cơ sở của gia tộc cũng cực kỳ có lợi.

Có điều nói ra, Vương Thủ Triết sản xuất xi măng như thế nào cũng chỉ là một chuyện tương đối mơ hồ. Tuy nhiên chỉ cần có phương hướng lớn, cũng cam lòng đầu tư một phần nhân lực và tài chính, làm ra được chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Hơn nữa công trình kiến trúc kết cấu bê tông vô cùng kiên cố, vô luận là kiến tạo phòng ốc hay là phương tiện chế tạo thủy lợi, đối với tăng lên tính an toàn chỉnh thể gia tộc cũng vô cùng có lợi.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết đã đặt hạng mục sản nghiệp xi măng này vào trong kế hoạch nghiên cứu phát minh tương lai.

“Vương thiếu gia, món ngon nhất Bách Đảo vệ vẫn là một ít món hải trân quý.” Trần Phương Hoa giới thiệu: “Cất trữ trân trân hải sản tươi mới và vận chuyển đều phi thường khó khăn,

bởi vậy tuyệt đại bộ phận hải trân vận chuyển đến đất liền đều là đồ dùng ướp. Muốn ăn hải trân, vẫn là thừa dịp tươi sống ngon nhất. Hôm nay ta liền an bài một phen, để cho Vương thiếu gia nếm thử…”

“Đa tạ ý tốt của Trần huynh.” Vương Thủ Triết từ chối nói: “Chỉ là đi đường trên biển vất vả, gia quyến của tại hạ đã có chút mệt mỏi. Không bằng nghỉ mấy ngày, để ta làm đông tạ ơn Trần huynh.”

Hắn và Lung Yên lão tổ không ngại vất vả từ xa chạy tới Bách Đảo vệ, cũng không phải vì ăn hai miếng mỹ thực hải trân. Huống chi, Vương Thủ Triết còn nghẹn một bụng lời muốn nói với Lung Yên lão tổ.

“Vậy cứ theo ý của Vương thiếu gia. Chỉ là thiếu tộc trưởng đã dặn dò phải chiêu đãi quý khách thật tốt, bởi vậy Vương thiếu gia cũng đừng làm khó ta, để Trần thị chúng ta đến Đông đi.” Trần Phương Hoa vừa cười vừa nói.

Sau đó, vừa đi vừa nói chuyện.

Không bao lâu sau đã tiến vào trong thành Kim Sa của Bách Đảo vệ. Tòa thành trì này đứng sừng sững trên hải đảo, nham thạch sử dụng đều là vật liệu cực kỳ thô kệch. Vương Thủ Triết đặc biệt lưu ý một chút, ở giữa nham thạch đều bổ sung một loại đá xám màu xám trắng nào đó, đó chắc là tro mà Trần Phương Hoa nói trước đó.

Ngay cả tường thành chính cũng dùng tro mài, bởi vậy có thể thấy được chất dinh dính để trộn cát vô cùng kiên cố, chỉ là không biết vật này so với các loại bê tông xi-măng, rốt cuộc ai kiên cố hơn?

Vấn đề này còn phải nhờ Vương Thủ Triết nghiên cứu ra “Xi măng”, mới có thể xác minh phán đoán, tạm thời không nói nữa.

Vào thành Kim Sa, mọi người tạm thời vào một “nhà rượu thượng đẳng” ở tạm. Dưới sự điều khiển của “Địa Đầu Xà” Trần Phương Hoa này, quen thuộc liền làm xong một cái viện tử lớn, an bài đoàn người Vương Thủ Triết hiện hành vào ở.

Sân kia có bảy tám gian phòng, hơn nữa hoàn cảnh ưu nhã, đủ cho tất cả mọi người ở.

Đám người Vương Thủ Triết đều vào phòng nghỉ ngơi hồi phục, hắn cũng đi tắm rửa trước. Nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, mới đến phòng bên cạnh thăm hỏi Lung Yên lão tổ.

Đứng ở cửa phòng lão tổ, gõ cửa, hắn thấp giọng gọi: “Lão tổ, Thủ Triết cầu kiến.”

Một lát sau, Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu mở cửa nói: “Thủ Triết, lão tổ mời ngài đi vào.”

“Tứ thẩm, đại nha đầu. Dọc đường hai người cũng mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, cháu và lão tổ có chuyện muốn nói.” Vương Thủ Triết vào cửa nói.

“Vâng, Thủ Triết.” Từ Chỉ Nhu thu liễm một lễ, sau đó lôi kéo Vương Ly Từ còn chưa nghe hiểu rời đi, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Đợi các nàng đi rồi, Vương Thủ Triết vững bước đi đến trước mặt Lung Yên lão tổ, chắp tay hành lễ: “Thủ Triết bái kiến lão tổ, quấy rầy ngài thanh tu.”

Đôi mắt tĩnh lặng không dao động của Lung Yên lão tổ quét qua người Vương Thủ Triết, lạnh nhạt nói: “Thủ Triết ngươi tư thái nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc. Chẳng lẽ là tới khuyên ta đừng bán linh bảo tùy thân sao?”

Vương Thủ Triết không khỏi cười khổ, Lung Yên lão tổ quả thật là lớn tiếng dọa người. Chẳng qua đối với chuyện này, trong lòng hắn đã từng cân nhắc, lúc này nghiêm mặt nói: “Trước đó lật xem tư liệu tình báo của Bách Đảo vệ, phát hiện Kim Sa đảo có một chợ đen nổi tiếng, liền cả gan đoán mục đích chuyến này của lão tổ. Chỉ là Thủ Triết có chút nghi vấn, lão tổ là muốn bán đi 【Lung Yên kiếm】, hoặc là 【Quy bảo thuẫn vảy rùa】.”

Lung Yên lão tổ ánh mắt không hề dao động nói: “Quy Lân Bảo Thuẫn đối với ta đã vô dụng.”

Thân thể Vương Thủ Triết run lên, trong lòng chua xót không thôi, lại là một suy đoán xấu nhất trong rất nhiều suy đoán của hắn. Lão tổ nói Quy Lân Bảo Thuẫn đã vô dụng, vậy đại biểu cho Lung Yên Kiếm còn hữu dụng.

Bảo thuẫn phòng thủ, linh kiếm tiến công, đây không thể nghi ngờ là nàng từ bỏ phòng ngự lựa chọn tiến công.

“Thủ Triết cả gan suy đoán tâm ý của lão tổ, nếu không đúng còn xin lão tổ chỉ thẳng.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Lão tổ muốn bán đi Quy Lân bảo thuẫn, kiếm tài nguyên cho Thủ Triết thăng cấp Linh Đài cảnh. Đợi một ngày nào đó Thủ Triết leo lên Linh Đài cảnh, lão tổ sẽ động thủ, mang Triệu thị hoặc một vị Linh Đài lão tổ của Lưu thị đi, vì gia tộc thắng lấy sinh cơ tương lai!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Vương Thủ Triết cũng có chút run rẩy.

Lung Yên lão tổ hơi trầm mặc, ánh mắt kỳ ảo vẫn không có dao động, một lúc lâu sau bà mới chậm rãi lắc đầu: “Thủ Triết đoán sai rồi.”

Đoán sai rồi?

Trong lòng Vương Thủ Triết thả lỏng, vui mừng nhướng mày, may mà Lung Yên lão tổ có chút lý…

Nhưng không ngờ Lung Yên lão tổ lại bình tĩnh nói: “Nếu ta đợi đến ngày đó, e rằng đã không còn sức lực động thủ lần nữa.”

“Lão tổ…” Vương Thủ Triết biến sắc, vừa định nói chuyện lại bị Lung Yên lão tổ ngăn lại: “Thủ Triết, ta biết ngươi thương ta, nhưng thương thế của ta tự mình biết, không chịu nổi…”

Thống khổ giữa hai đầu lông mày của nàng chợt lóe rồi biến mất, khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, thanh âm linh hoạt kỳ ảo mờ mịt nói: “Vương Lung Yên ta là nhân vật cỡ nào, so với việc kéo dài hơi tàn đến giết không được chậm rãi chết đi, không bằng thừa dịp còn chút khí lực, lại lấp lánh giống như pháo hoa. Ta chắc chắn sẽ cùng mang hai tặc tử Triệu thị và Lưu thị kia đi, Thủ Triết ngươi cứ yên tâm đi.”

Yên tâm?

Ta yên tâm cái hồn!

Trong lòng Vương Thủ Triết run rẩy, thật muốn mắng người. Kế hoạch của Lung Yên lão tổ quá điên cuồng, nhất định phải ngăn cản, hắn hít sâu một hơi nói: “Lão tổ, cho dù ngài thành

công, lực lượng thông thường của Triệu thị và Lưu thị cũng mạnh hơn Vương thị chúng ta!”

“Có Liễu thị.” Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói.

Liễu thị… Đúng, Vương Thủ Triết nhớ ra, thiên kim Liễu thị là vị hôn thê của nàng. Thì ra là thế, thì ra là thế, Lung Yên lão tổ tự mình đi Liễu thị cầu hôn, nghĩ biện pháp thúc đẩy cọc nhân duyên này, cũng đã định ra kế hoạch này. Nếu sau khi hai người thành thân, Liễu thị quả quyết sẽ không ngồi nhìn tàn đảng Lưu thị Triệu thị phản công.

“Nếu đã như vậy.” Vương Thủ Triết trầm giọng nói: “Vào đêm đại hôn của ta, chính là thời cơ tốt nhất để động thủ. Thứ nhất, Triệu thị Lưu thị tuyệt đối không ngờ được đêm đại hôn của ta, lão tổ sẽ đột nhiên động thủ. Thứ hai, đến lúc đó khách khứa của Vương thị ta tập hợp, Lưu thị Triệu thị không dám phản bác.”

Lung Yên lão tổ thân thể gầy gò hơi chấn động, ngay lập tức lại chậm rãi lắc đầu nói: “Kế này đối với ngươi bất tường, thanh danh bất lợi, chớ có nhắc lại.”

Vương Thủ Triết nở nụ cười: “Lão tổ đều có thể hy sinh tính mạng vì gia tộc, Thủ Triết ta chỉ là tiểu bối, không đáng nhắc đến?”

“Ngươi còn trẻ, là hy vọng lớn nhất trong tương lai của gia tộc.” Lung Yên lão tổ nhàn nhạt nói: “Chờ sau khi ta chết trận, Lung Yên kiếm truyền thừa cho ngươi. Ngươi phải đưa di thể của ta đến Tử Phủ Học Cung, giao cho sư phụ ta Băng Lan thượng nhân, nói Vương Lung Yên ta tùy hứng nửa đời, phụ lòng sư ân, hy vọng sau khi chết có thể quay về cửa.”

Nàng tên là Vương Thủ Triết đến Bách Đảo vệ cùng nàng, cho nên không có ý định giấu diếm hắn, dù sao chuyện này còn cần hắn đến phối hợp.

“Ta hiểu rồi.” Vương Thủ Triết trịnh trọng chắp tay.

“Ngươi, không khuyên nữa?” Lung Yên lão tổ cảm thấy kỳ quái, dựa theo suy nghĩ ban đầu của nàng, với cá tính hiếu thuận của Thủ Triết tất nhiên sẽ đau khổ khuyên bảo, nàng đã làm tốt dự định dùng thân phận lão tổ áp chế.

“Nếu không có biến số nào khác, kế hoạch này của lão tổ là kế hoạch duy nhất có thể khiến Vương thị nhanh chóng lật ngược tình thế.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Thương thế của lão tổ hiển nhiên đã đến giai đoạn sắp không khống chế được, với tính cách kiêu ngạo vô song của lão tổ ngài, sao có thể khoan dung cho việc mình nằm trên giường đau khổ mà chết? Chết trận huy hoàng lộng lẫy, tức có thể giải trừ khốn cảnh của gia tộc, còn có thể để thế nhân khắc ghi vào thời khắc tuyệt thế phương hoa của ngài, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.”

“Không sai, Vương Lung Yên ta đời này ghét nhất nhăn nhăn nhó nhó, lề mề.” Trong ánh mắt bình tĩnh như nước của Lung Yên lão tổ, xẹt qua một tia nóng bỏng: “Thủ Triết ngươi có thể hiểu được, đó chính là chuyện Vương Lung Yên ta vui mừng nhất.”

“Lão tổ, điều kiện tiên quyết của ta là, nếu không có biến số khác, kế hoạch này của ngài mới là lựa chọn tốt nhất.” Vương Thủ Triết cười nhẹ nhõm nói: “Ta cũng có một kế hoạch, mục tiêu cuối cùng chính là —— Vương Thủ Triết ta vinh đăng linh đài cảnh trở thành đình trụ gia tộc, mà chuyện chính Lung Yên lão tổ ngài tự mình làm, nếu lão nhân gia ngài đã thẹn với sư tôn, thì tự mình đi xin lỗi sư tôn đi.”

“Cái gì?” Dù là lấy lực khống chế tâm cảnh của Lung Yên lão tổ đối với tâm cảnh, cũng là khiếp sợ không thôi, trong ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

…

Chương 48: Lung Yên lão tổ thương thế…

…

Tuy nhiên, dù sao Lung Yên lão tổ cũng là người sống hơn một trăm năm, trải qua thăng trầm.

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, nàng đã điều chỉnh xong cảm xúc, ánh mắt trở nên bình tĩnh: "Thủ Triết, ta thừa nhận ngươi rất ưu tú, có thể lợi dụng trùng tai hỏa lấy hạt dẻ từ bên trong, từ trong đó kiếm được một khoản lớn. Nhưng chút tiền ấy, muốn chữa khỏi thương thế của ta không thể nghi ngờ là như muối bỏ biển."

Nghe xong lời này, Vương Thủ Triết chẳng những không thất vọng ngược lại còn vui mừng: "Nghe giọng điệu của lão tổ, thương thế của ngài còn được trị?"

"Khó, khó như lên trời." Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: "Cho dù là Vương thị ta táng gia bại sản, cũng vẫn là xa xa không đủ. Bởi vậy, Thủ Triết ngươi chớ suy nghĩ lung tung, số tiền kia của ngươi, giữ lại gia tốc đột phá Luyện Khí cảnh đỉnh phong cho mình là thỏa đáng nhất."

Độ khó tự nhiên là có, nếu không Vương thị gia tộc cũng không có khả năng ngồi nhìn thương thế lão tổ mặc kệ, cái giá phải trả tất nhiên là Vương thị bán ruộng bán đất cũng vô lực gánh nặng.

Sắc mặt Vương Thủ Triết rất trịnh trọng, lấy lùi làm tiến nói: "Vậy lão tổ ngài có thể giới thiệu tỉ mỉ độ khó trong đó hay không, cũng để Thủ Triết hoàn toàn chết tâm."

"Cũng được, nếu không nói rõ ràng với ngươi, sợ là ngươi sẽ không chết tâm." Ánh mắt Lung Yên lão tổ mềm mại hơn rất nhiều, nàng ta nhìn ra được, Thủ Triết đó thật sự là đau lòng cho lão tổ này, nàng ta nói rất êm tai: "Năm đó cùng Triệu thị Lưu thị hợp mưu Linh Đài cảnh kia, cũng không phải hạng người đơn giản. Người nọ thân mang lực lượng âm sát tinh thuần, sợ là có liên quan đến âm Sát tông ở cực tây chi địa, với ta đoán hắn quá nửa là phạm vào việc tránh né truy sát, bởi

vậy mới mai danh ẩn tích giả dạng tán tu trà trộn vào bên trong Lưu thị Triệu thị."

"Âm Sát tông?" Với kiến thức của Vương Thủ Triết, tất nhiên chưa từng nghe nói đến cái tên này.

"Đó là tà tông, thực lực tổng thể không kém gì Tử Phủ Học Cung." Đôi mắt của Lung Yên lão tổ có chút ngưng trọng, "Người ngoài chỉ biết Triệu thị Lưu thị lòng muông dạ thú, nhưng khi ta giao chiến mới phát hiện người này rất có khả năng là người đứng sau màn sai khiến. Bởi vậy lúc kịch chiến, ta không để ý hung hiểm, ỷ vào thực lực tu vi cao hơn cùng hai kiện Linh Bảo, cứng rắn chém giết hắn ngay tại chỗ. Lại không ngờ đệ tử Âm Sát tông đích xác rất giỏi, phản công trước khi chết khiến cho ta phải trả một cái giá cực lớn."

Cho dù trận chiến sinh tử này xảy ra vào năm mươi năm trước, nhưng dù vậy, Lung Yên lão tổ vẫn nói rõ ràng chuyện này trước mắt.

Mà Vương Thủ Triết cũng âm thầm kinh hãi, thế giới huyền huyễn này còn phức tạp và khổng lồ hơn so với tưởng tượng của mình, hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng, Lung Yên lão tổ vạch trần một góc của thế giới này.

"Lúc ấy Thuẫn Ấn Quy Lân Giáp Thuẫn đã bị phá, ta trúng một đòn toàn lực của hắn." Lung Yên lão tổ ánh mắt hơi phát lạnh, "Chưởng này cực kỳ âm độc, không những làm cho ta bị nội thương rất nặng, mà âm sát lực cũng ăn mòn ngũ tạng phế phủ của ta. Vô luận ta trục xuất như thế nào, đều như giòi bám vào xương xua tan không thoát, cũng làm thương thế của ta rất khó khôi phục."

Vương Thủ Triết nghiêm nghị không thôi, lúc trước còn có chút coi thường thế giới huyền huyễn này, nhưng trên thực tế thế giới này hung hiểm như vậy, hơn nữa khi chiến đấu cũng không giống như những tiểu thuyết huyền huyễn kiếp trước xem, nhân vật chính giống như là có bí tịch từ trên xuống dưới trái phải, có mấy chục cái mạng có thể tiêu xài, vì vài câu tranh đấu khí phách đều sẽ "liều chết tranh đấu", cuộc chiến sinh tử càng giống như "bình thường" vậy, càng khoa trương hơn chính là trở thành một loại sinh hoạt hằng ngày.

Quả nhiên là cực kỳ buồn cười.

Bất kỳ trận chiến nào đều có khả năng xảy ra ngoài ý muốn, trận chiến sinh tử năm mươi năm trước, đối với âm Sát Tông thần bí kia mà nói, ngoài ý muốn chính là trả giá bằng tính mạng.

Mà đối với Lung Yên lão tổ mà nói, càng là trả giá nửa đời đau khổ cùng tra tấn.

Đồng thời, cũng để cho Lưu thị cùng Triệu thị hai vị lão tổ từ nay về sau lưu lại bóng ma tâm lý cực lớn đối với Lung Yên lão tổ, cho tới bây giờ cũng không dám quá mức bức bách Bình An Vương thị, chỉ sợ lão tổ dưới cơn giận dữ, bất chấp sinh tử mang đi một vị trong số bọn họ!

Mỗi một trận liên quan đến quyết định chiến đấu đều phải thận trọng, cũng phải suy xét đến có những phát sinh ngoài ý muốn hay không, mình có thể thừa nhận được bất ngờ hay không!

Lung Yên lão tổ năm đó không thể không liều mạng, nếu bà ấy không liều, Vương thị sẽ không còn nữa.

"Lão tổ." Vương Thủ Triết hít sâu một hơi nói: "Vẫn là nói một chút làm sao trị liệu đi." Nghe xong trận chiến lúc trước, Vương Thủ Triết càng kiên định quyết tâm muốn giúp Lung Yên lão tổ, cho dù trả giá lớn vô cùng.

"Thương thế của ta có hai phiền phức thật lớn." Lung Yên lão tổ nói: "Thứ nhất, độc âm sát đã ăn mòn trong cơ thể ta suốt năm mươi năm phát triển, càng ngày càng âm u khó chơi, nếu cứ liên tục giảm ta sẽ dần dần không áp chế được. Thứ hai, đó là ngũ tạng phế phủ của ta bị thương nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì âm sát chi độc dây dưa mà một mực không thể khỏi hẳn, tổn thương dần dần càng ác liệt."

Dừng một chút nàng lại nói: "Nếu muốn hóa giải âm sát độc nghiêm trọng như thế, cần phải dựa vào một loại tam giai đan dược 【Hỏa Dương đan】, đem âm sát độc trấn áp nhổ bỏ."

"Nếu là đan dược tam giai, nếu không phải đan dược tam giai tương đối hiếm có, mặc dù đắt đỏ nhưng cũng có thể nghĩ cách lấy được chứ?" Vương Thủ Triết nhíu mày không thôi, luôn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Bình thường giá cả của đan dược cấp một đều là mười mấy hai mươi càn kim, đan dược cấp hai là từ mấy chục đến hơn một

trăm càn kim, đan dược cấp ba từ mấy trăm đến hơn ngàn càn kim.

“【Hỏa Dương đan】 là một loại đan dược cấp ba thông thường, rất nhiều Luyện Đan Đại Sư đều có thể sản xuất, cũng không tính là khó tìm, ước chừng 300 càn kim là có thể mua được một viên.” Trong mắt Lung Yên lão tổ chợt hiện lên một vệt bất đắc dĩ, “Tiếc là mỗi tháng phải phục dụng một viên, sau đó từ từ trấn áp mài giũa âm sát độc. Hơn nữa thuốc này phải phục dụng lâu dài, trong vòng mười năm có thể triệt để trừ tận gốc âm sát độc đã là vạn hạnh.”

Mỗi tháng một viên? Vậy một năm không cần 3600 càn kim?

Cho dù là Vương Thủ Triết cũng nhịn không được hít một hơi lạnh. Trên thực tế trước khi Vương Thủ Triết xuyên không, lợi nhuận của tất cả các hạng sản nghiệp gia tộc cộng lại đều không đạt được con số này!

Hơn nữa phần tài khoản này lợi nhuận, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn chi tiêu của cả gia tộc mà thôi, ngay cả kết dư cũng không làm được.

Trên thực tế, bất kỳ một món nợ gia tộc nào thu được lợi nhuận cũng không nhỏ, nhưng chi tiêu của gia tộc cũng đều phi thường lớn. Cho dù là Sơn Dương Công Tôn thị tương đối cường thịnh, trong những năm bình thường, sau khi trừ bỏ chi tiêu khổng lồ của gia tộc, số tiền càn kim dư thừa của gia tộc cũng rất khó vượt qua 1000 càn kim.

“Không chỉ như vậy, vì đối kháng âm sát chi lực, ta cần phải bảo trì trạng thái thân thể tốt, mỗi tháng linh mễ linh thực đều phải dồi dào cung ứng, còn cần phục dụng lâu dài 【Bồi Nguyên Đan】 để lớn mạnh bản thân.” Lung Yên lão tổ nói: “Phí tổn này, mỗi năm ít nhất cũng 600 càn kim.”

“Ngoài ra, bắt đầu từ năm thứ hai, còn phải cần thánh dược liệu thương cấp ba 【Tạo Hóa Đan】, trị liệu ngũ tạng phế phủ bị tổn hại, 【Tạo Hóa Đan】 khó hơn 【Hỏa Dương Đan】 nhiều, giá cả cũng đắt đỏ, tính một ngàn càn kim một cái, một năm sẽ là một vạn hai ngàn càn kim.” Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói, “May mắn nhất thì chừng mười năm mười

một thì thương thế của ta có thể tốt hơn nhiều, nếu tính toán sai thì còn phải kéo dài thêm hai ba năm nữa."

Một hơi nói xong những điều này, ánh mắt Lung Yên lão tổ ngược lại có chút thoải mái, bà hiểu được tình cảm của tộc nhân đối với ông, lúc trước tên lót chữ Tiêu làm sao không muốn giúp bà trị liệu?

Quả thực là không trị nổi, nếu cứng rắn trị, tất nhiên là làm suy sụp Vương thị, nhưng còn trị không xong. Đừng nói Vương thị, cho dù là Sơn Dương Công Tôn thị, Sơn Âm Liễu thị gặp phải loại chuyện này, chỉ sợ cũng xa xa không trị nổi.

Có lẽ Trường Ninh Từ thị miễn cưỡng có thể trị được, nhưng toàn bộ quá trình trị liệu, tất nhiên cũng sẽ làm cho Trường Ninh Từ thị nguyên khí đại thương.

Lúc trước nàng cũng thấy được sự tuyệt vọng và bất đắc dĩ trong ánh mắt của các tộc nhân, cùng với thống khổ. Nếu không phải Thủ Triết ép chặt, nàng thật sự không muốn để hắn cũng trải qua chuyện này.

"Nói cách khác, thương thế của lão tổ không cần một lần đầu tư tài nguyên to lớn, có thể đầu nhập từ từ trị liệu." Vương Thủ Triết sáng mắt nhanh chóng tính toán: "Năm đầu tiên tính toán đầy đủ, cũng chính là bốn ngàn một trăm càn kim đầu tư, chỉ là từ năm thứ hai sẽ gia tăng tiêu hao một vạn hai càn kim! Phí tổn trị liệu toàn bộ hành trình, ước chừng ở mười mấy vạn càn kim. Tốt, tốt!"

"Được, được, được!" Ánh mắt Lung Yên lão tổ có chút khó hiểu, tình hình ác liệt đến nước này, gánh nặng đủ để khiến người ta tuyệt vọng và bất đắc dĩ, Thủ Triết lại đang trầm trồ khen ngợi?

"Lão tổ ngài chớ hiểu lầm." Vương Thủ Triết bình tĩnh lại tâm tình nói: "Sở dĩ ta nói tốt, là vì tình huống thực tế đơn giản hơn ta dự đoán một chút."

Bất quá trong lòng hắn cũng có chút cảm khái, mặc kệ ở thế giới nào, đều là bệnh không dậy nổi. Trên Trái Đất, bao nhiêu gia đình có gia cảnh coi như không tệ, bởi vì một trận bệnh nặng của người nhà bị giày vò đến nguyên khí đại thương.

Không thể tưởng được thế giới huyền huyễn đồng dạng cũng như thế!

“Đơn giản?” Thân thể mềm mại của Lung Yên lão tổ nhẹ nhàng run lên, không phải nên tuyệt vọng sao?

…

Chương 49: Thở ra cho lão tổ!

…

Lời nói của Vương Thủ Triết đơn giản, đó cũng chỉ là tương đối đơn giản, so với lập tức xuất ra mười mấy vạn càn kim thì dễ dàng hơn nhiều.

Trên thực tế, cho dù là muốn hắn năm thứ hai kiếm thêm được một hai vạn càn kim cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cần phải có kế hoạch và động não thật tốt. Nhưng lão tổ nhất định phải cứu, hắn cũng không muốn nhìn thấy lão tổ liều mạng bảo vệ gia tộc nửa đời người, kết quả thê thảm chết đi.

Huống chi Lung Yên lão tổ là một lão tổ có sức chiến đấu rất mạnh, nếu đợi bà khôi phục thực lực, hai lão tổ Lưu thị và Triệu thị kia có tài đức gì có tư cách tranh phong với bà?

Nghĩ đến đây.

Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Xin lão tổ yên tâm, việc này giao cho Thủ Triết xử lý.”

Lần này ra khỏi cửa, vốn định mua chút đồ ở Bách Đảo vệ, bởi vậy hắn mang đủ một vạn càn kim phiếu, hầu bao đương nhiên là căng phồng. Về phần tính an toàn không cần lo lắng, có lão tổ đi theo vẫn là rất an toàn.

Nếu như xuất hiện tình cảnh ngay cả lão tổ cũng không trấn giữ được, vậy cũng nhận.

“Thủ Triết…” Lung Yên lão tổ nghi ngờ không thôi, theo bà ta thấy, Vương Thủ Triết có thể kiếm được nhiều tiền là nhờ thời cuộc và vận thế. Cơ hội như vậy, sao có thể lần nào cũng có.

“Lão tổ tạm thời kiềm chế kế hoạch, cứ xem một năm sau ta lại quyết định. Cho ta một cơ hội chứng minh, cũng cho lão tổ một cơ hội lật ngược tình thế.” Vương Thủ Triết rất tự tin, với tầm mắt và tư duy của người xuyên việt, kiếm tiền đương nhiên sẽ không chậm.

Chỉ cần một năm sau, lão tổ nàng có thể sâu sắc lĩnh hội.

Đối mặt với sự tự tin mạnh mẽ của Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu, xem như đồng ý:

“Nhưng Quy Lân Bảo Thuẫn vô dụng với ta, sau khi bán xong sẽ kiếm chút tài nguyên cho ngươi.”

Quyết định này, Vương Thủ Triết cũng không ngăn cản. Đây là linh khí của lão tổ, nàng có quyền xử trí. Huống chi, Vương Thủ Triết cũng không cho rằng, tương lai mình sẽ không mua nổi linh khí, cùng lắm mua cái tốt hơn trả lại cho lão tổ.

Đã thuyết phục được lão tổ, tạm thời xin cáo lui trước.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Vương Thủ Triết mời Trần Phương Hoa tới, mời hắn dẫn mọi người đi dạo trong thành Kim Sa trước. Mọi người cùng nhau giải sầu, mà Vương Thủ Triết cũng vừa vặn có thể khảo sát thị trường chỉnh thể của Bách Đảo vệ, cho dù tăng thêm chút kiến thức cũng tốt.

Trần Phương Hoa đối với thành Kim Sa vô cùng quen thuộc, hơn nữa khẩu tài không tệ, một đường dẫn mọi người đi dạo, thỉnh thoảng giới thiệu phong thổ nhân tình, ngược lại khiến Vương Thủ Triết có chút mở rộng tầm mắt, tâm tình không tệ, còn mua chút tiểu tiện miệng như phơi nắng nấu cá cho Vương Ly Từ ăn.

Nha đầu kia vừa có được ăn liền quên hết phiền não, dáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt với Vương Thủ Triết.

“Vương thiếu gia, từ nơi này đi vào chính là một con phố tán tu.” Trần Phương Hoa giới thiệu nói: “Phần lớn thành thị, đều mở một ít con đường, chuyên bày quầy cho các tán tu, mặc dù có thể kiếm chút phí quầy hàng, cũng có thể phòng ngừa tán tu bày quầy bán lung tung khắp nơi.”

Vương Thủ Triết hiểu rõ, ở nơi như Trường Ninh vệ cũng có, Vương Thủ Triết còn không cẩn thận nhặt được một tổ ong. Có điều nhặt được một ít quầy hàng của tán tu, đó là sự kiện có xác suất nhỏ, xác suất lớn là bị lừa hoặc là dùng giá cao mua được đồ có giá trị nhỏ.

Những cái gọi là thiên tài địa bảo, thần công bí tịch kia đều thổi phồng đến mức thiên hoa loạn trụy, một cái so với một cái ngưu vật. Vương Thủ Triết cũng chỉ là tùy ý nhìn xem, tăng thêm kiến thức. Với kiến thức trước mắt của hắn, gần như là chuyện không thể nào.

Nhưng mà tán tu của Kim Sa đảo này, ngược lại so với Trường Ninh vệ thành thì nhiều hơn không ít, hơn nữa thực lực phổ biến tương đối cao. Một đường đi tới, Vương Thủ Triết đã nhìn thấy ba bốn người nhìn không thấu khí tức, hiển nhiên tu vi cao hơn hắn một đoạn. Chắc là cơ duyên ở gần Kim Sa đảo, nhiều hơn Trường Ninh vệ một chút, có càng nhiều tán tu thực lực cường đại sẽ đến thử vận khí.

Loại thực lực này mạnh hơn hắn ta, trừ phi bộc phát khí tức, nếu không Vương Thủ Triết rất khó nhìn thấu.

Bỗng dưng!

Lung Yên lão tổ vẫn luôn im lặng đột nhiên dừng bước, ánh mắt quét qua một tán tu bày quầy, nhíu mày, thân thể mơ hồ có chút khống chế không được mà run rẩy.

Vương Thủ Triết không rõ vì sao, đi ngang một bước chắn giữa Lung Yên lão tổ và tán tu, ngăn cản lực chú ý của tán tu, cười ha hả nói: “Số trân châu này của ngươi không tệ, mua hết bao nhiêu tiền?”

Đại chủ khách!

Lực chú ý của tán tu kia lập tức bị Vương Thủ Triết hấp dẫn, lúc này giới thiệu nói: “Vị thiếu gia này, những viên trân châu linh tài có chứa linh khí này đều là do Hải Bạng ta tự mình xuống biển mò ra, đều là tài liệu tốt nhất của linh đan cấp hai 【Dưỡng Nhan đan】. Nơi này tổng cộng có mười ba viên lớn nhỏ, cho dù ngài có 30 càn kim là được rồi.”

Hắn thấy Vương Thủ Triết ăn mặc xuất chúng, lại có gia tướng đi theo, tán tu kia cũng không dám chậm trễ.

“10 càn kim.” Vương Thủ Triết bắt đầu giả vờ giả vịt, cò kè mặc cả, chủ quán cắn giá cả không chịu nhả ra, đồng thời hai người bắt đầu dây dưa trên giá cả, trong lòng Vương Thủ Triết kinh nghi bất định, với tâm cảnh của lão tổ, không ngờ cảm xúc lại biến hóa to lớn như thế, có thể thấy được chắc chắn bà ta đã gặp phải chuyện rất lớn.

Chẳng lẽ là phát hiện trên quầy hàng này có cơ hội nhặt được món hời lớn?

Vương Thủ Triết giúp yểm hộ đồng thời đợi, chờ Lung Yên lão tổ chỉ thị hoặc hành động.

Cuối cùng Lung Yên lão tổ cũng không phải người phàm, nhanh chóng bình tĩnh lại, môi dưới khăn che mặt khẽ động, truyền ý tứ của bà cho Vương Thủ Triết.

Tin tức nàng truyền đến, cho dù là tâm cảnh của người xuyên việt như Vương Thủ Triết cũng hơi sững sờ, nhưng hắn khống chế được sự biến hóa của cảm xúc, tiếp tục dây dưa giá cả, đồng thời bắt đầu suy nghĩ nên thao tác như thế nào.

cò kè mặc cả là chuyện vô cùng bình thường, đối với tán tu mà nói, liên quan đến mấy chục càn kim đã là con số không nhỏ rồi.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã định ra kế sách, đứng dậy không vui nói: “Thôi, bản thiếu gia lại đến nơi khác nhìn xem.” Sau đó, mặc cho chủ quán kia giữ lại thế nào, Vương Thủ Triết dẫn mọi người đi ra khỏi phố Tán Tu.

“Trần huynh.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Đại chất nữ và Tứ thẩm của ta có chút mệt mỏi, làm phiền ngươi dẫn các nàng đến tửu lâu ăn chút đồ ăn ngon. Vương Trung Vương Dũng, các ngươi đi bảo vệ Ly Từ tiểu thư và Khám Nhu phu nhân.”

“Vâng.” Hai vị gia tướng đồng thời lĩnh mệnh.

Trần Phương Hoa cũng là nhân tinh, vừa nghe lời ấy liền biết là đã đuổi bọn họ đi, chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì đó không muốn hắn nhìn thấy, lập tức đáp lễ lại: “Vương thiếu gia yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt phu nhân tiểu thư.”

Đôi mắt mềm mại của Từ Quân khẽ nhúc nhích, nhưng cuối cùng không nói gì. Ngược lại là Vương Ly Từ, vừa nghe nói muốn đi ăn đồ ngon, thèm nhỏ dãi, đồng thời hảo cảm đối với Vương Thủ Triết tăng nhiều, hu hu… Ly Từ hiểu lầm Tứ thúc, Tứ thúc quả nhiên vẫn thương ta…

Đợi người đi rồi, chỉ còn lại Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, sau khi hai người dời đến một nơi yên tĩnh, sắc mặt Vương Thủ Triết cực kỳ ngưng trọng, thấp giọng nói: “Lão tổ, ngài có tin chuyện này không?”

“Không sai được.” Giọng nói của Lung Yên lão tổ lạnh như băng lộ ra vẻ cừu hận khó có thể nói bằng lời: “Ta đã bị Sát Độc này tra tấn năm mươi năm cả ngày lẫn đêm, không thể gạt được ta.”

Vương Thủ Triết rùng mình, trong lòng đã xác định. Lúc này thấp giọng nói: “Lão tổ, phe thế lực ở cực tây kia, xúc tua lần lượt mơ hồ xuất hiện ở Trường Ninh vệ chúng ta, chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy. Có lẽ phía sau có phía sau có màn lớn hơn nữa… Nếu chúng ta muốn báo thù, chỉ sợ…”

Bây giờ Vương thị quá yếu, mặc kệ đối phương có mưu đồ gì, một khi cuốn vào trong đó chắc chắn sẽ là cục diện tan xương nát thịt.

Tình cảm của Lung Yên lão tổ đối với gia tộc rất sâu đậm, đương nhiên cũng bình tĩnh lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nồng đậm, thực lực tổng thể quá yếu, ngay cả báo thù cũng không có năng lực.

“Xin lão tổ nhẫn nại một chút, đợi khi thương thế của lão tổ khỏi hẳn, thực lực của Vương thị chúng ta cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều.” Vương Thủ Triết vô cùng trịnh trọng nói: “Mối thù này, chúng ta chậm rãi báo! Có điều, trước mắt trút một ngụm ác khí cho lão tổ vẫn có thể làm được.”

Lung Yên lão tổ vốn đã có chút thất vọng, nhưng vừa nghe lời này hai mắt sáng ngời, thấp giọng nói: “Thủ Triết ngươi định làm như thế nào?”

…

Lúc chạng vạng tối, trời đã sắp tối rồi. Những người bán hàng rong trên một con đường tán tu bắt đầu lục tục thu dọn quầy hàng. Tán tu bán hải trân châu kia cũng chuẩn bị vén sạp hàng lên, đồ vật vài ngày không bán được cũng bình thường.

Lúc này, một người đàn ông thô kệch khoảng ba bốn mươi tuổi, râu ria xuất hiện trước quầy hàng, khí thế bất phàm vung tay vạch một cái: “Những hạt châu này, ta muốn toàn bộ.”

Trong lúc trả tiền, “không cẩn thận” lộ ra một chồng kim phiếu nhỏ, màu sắc kim phiếu đó vàng óng cực kỳ mê người, hiển nhiên mỗi một tờ đều là một trăm càn kim, thoạt nhìn sẽ không thấp hơn hơn một ngàn càn kim.

Tán tu bị chấn nhiếp đồng thời ánh mắt lộ ra vẻ tham lam nồng đậm. Đối với Huyền Vũ thế gia có cơ nghiệp mà nói, hơn một ngàn càn kim là một con số thật lớn, còn đe dọa đến tán tu.

Kịch bản kế tiếp rất tự nhiên. Tán tu kia theo dõi hán tử tục tằng, nhiệt tình mời hắn ăn cơm uống rượu, mấy chén vào bụng, lấy ra "lai lịch" đại khái của hán tử thô kệch, thì ra là "mới phát tài" ở nơi khác, vừa chạy đến Bách Đảo vệ tị nạn.

Sau một phen ăn uống linh đình, hai người thân thiện lẫn nhau giống như là kết bái huynh đệ. Sau khi cơm no rượu say, hán tử thô kệch đưa ra ý kiến ngứa tay, có chỗ nào "chơi chút" không? Tán tu vỗ ngực cam đoan có chỗ tốt, sau khi tính tiền, dẫn hán tử thô kệch xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Cuối cùng, tất nhiên là ở một góc ngõ tối cực kỳ vắng vẻ, "Tán tu" lộ ra răng nanh dữ tợn, hắn Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, vì đối phó một Luyện Khí cảnh tầng bốn nho nhỏ, còn đặc biệt kéo một đồng bọn Luyện Khí cảnh tầng sáu.

Như thế, tự nhiên là vạn vô nhất thất.

Chỉ tiếc bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau.

Ngay khi bọn họ cười tham lam ra tay với "tên đàn ông thô kệch" men say, một đạo kiếm quang mông lung như khói lặng yên không một tiếng động xuất hiện, dùng phương thức đánh lén, trong nháy mắt chém liền hai người.

Hai tên gia hỏa kia, nào ngờ sẽ có cường giả Linh Đài cảnh dùng linh khí đánh lén, ngay cả phản ứng cũng không có, chính là một mạng ô hô. Thấy hán tử thô kệch kia, cũng là một đầu mồ hôi lạnh đầm đìa, hai chân có chút lắc lư.

"Lão tổ, ngài không sao chứ?" Vương Thủ Triết từ xa xa chạy tới, Lung Yên lão tổ vịn khí tức có chút hỗn loạn, ân cần hỏi han. Tu vi của hắn yếu hơn tán tu kia nửa bậc, không dám quá gần phát hiện.

Bất quá hắn cũng âm thầm kinh hãi, Linh Đài lão tổ dùng phương thức đánh lén đánh Luyện Khí cảnh, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Luyện Khí cảnh thật sự phải chết không thể nghi ngờ.

"Không sao, ta rất khỏe." Trong một hai hơi thở, Lung Yên lão tổ đã tạm thời áp chế sát độc phản phệ trong cơ thể, trong ánh

mắt hơi phiếm hồng, hiển nhiên là sinh ra một ngụm ác khí.

“Vương Trung, nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm.” Vương Thủ Triết ra lệnh cho Vương Trung, cùng nhau thu thập chiến lợi phẩm với tốc độ nhanh nhất, sau đó cùng lão tổ, ba người nhanh chóng biến mất trong ngõ tối.

Trong thời gian rất ngắn, trong ngõ tối chỉ còn lại hai cỗ thi thể.

…

Chương 50: Lung Yên Chi lựa chọn!

…

Không bao lâu sau.

Thiên sảnh mà mấy người Vương Thủ Triết vào ở trong tửu lâu viện, đã ở nửa đường nhanh chóng đổi trang phục Vương Trung, đem chiến lợi phẩm và càn kim thu thập làm mồi nhử đều đặt ở trên bàn, thanh âm khẽ run nói: "Gia chủ, may mắn không làm nhục mệnh."

Hiển nhiên lần này đối với gia tướng Vương Trung mà nói có chút mạo hiểm kích thích quá độ.

"Vương Trung, ngươi làm không tệ." Vương Thủ Triết khen một câu, sau đó lại nghiêm mặt nói: "Nhưng việc này ngươi phải nhớ giữ bí mật, chính là đồng bọn của đám Quỷ Vực tặc tử này, lúc trước làm Lung Yên lão tổ bị thương, chúng ta đây là đang báo thù rửa hận."

Hắn rất hài lòng với hiệu quả chấp hành nhiệm vụ của Vương Trung. Theo tới hai gia tướng, thiên phú và thực lực của Vương Dũng đều mạnh hơn một chút, nhưng nhiệm vụ khó như thế này, Vương Trung lại càng thêm thông minh trầm tĩnh.

Vương Trung cũng là từ nhỏ đã nghe truyền thuyết và cống hiến của Lung Yên lão tổ lớn lên, đối với lão tổ sùng bái không thôi, lúc này trong ánh mắt lộ ra vẻ cừu hận: "Đám tặc tử này chết không có gì đáng tiếc, gia chủ ngài yên tâm, chuyện này thuộc hạ chết cũng sẽ chôn ở trong bụng."

Sau đó, Vương Thủ Triết vung tay lên, thưởng cho hắn 20 càn kim. Vương Trung vui mừng đan xen, bái tạ rồi rời đi.

Khi chỉ còn lại hai người Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết đặt một đợt chiến lợi phẩm khác lên bàn, bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ.

Nói ra lần hành động này, đối với Vương Thủ Triết mà nói, hành động chỉnh thể có chút gấp gáp và mạnh mẽ, nhưng có lãng cũng phải làm. Dù sao chuyện này liên quan đến việc Lung Yên lão tổ trút một ngụm ác khí, nàng đã bị âm Sát độc

hành hạ trọn vẹn năm mươi năm, thống khổ trong đó ai có thể tưởng tượng?

Về phần nói bắt tên "tán tu" kia lại, ép hỏi một chút những chuyện đứng sau màn của đối phương, Vương Thủ Triết đương nhiên cũng đã cân nhắc qua việc này. Nhưng mà thứ nhất là thao tác việc này độ khó quá lớn, nguy hiểm quá cao, cực kỳ dễ dàng mang đến tai hoạ ngập đầu cho gia tộc. Thứ hai, cho dù là ép hỏi ra thì như thế nào? Rõ ràng "tán tu" này chỉ là một nhân vật nhỏ, người đứng sau màn hẳn là Linh Đài cảnh.

Chuyện như thế, hơi gây chuyện không tốt chính là cửa nát nhà tan, không thể trêu vào.

Lung Yên lão tổ biểu thị cũng lý giải đối với điều này, có thể trảm trừ một nanh vuốt của đối phương, đã là ác khí tản ra không ít, hài lòng. Với tình cảm của nàng đối với gia tộc rất sâu đậm, chính mình cũng không muốn Vương Thủ Triết mạo hiểm quá độ.

"Đều là một ít càn kim, trân châu, một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, cùng với những thứ vụn vặt, không có thư tín và ấn giám thân phận." Vương Thủ Triết sửa sang lại chiến lợi phẩm, lấy ra những vật có giá trị trong đó, ngoại trừ những thứ vụn vặt ra, đáng chú ý nhất chính là một quyển đồ trang trí phong cách cổ xưa, cùng với một vật giống như hồ lô ngọc.

Quyển sách đóng chỉ kia không có tên, sau khi mở ra lại phát hiện, đó là một quyển pháp môn liên quan tới cách luyện hóa thiên địa âm sát chi lực, dung nhập nó vào thể nội, cũng dần dần chuyển hóa huyền khí thành huyền khí thuộc tính âm Sát.

Ngoài ra, trong quyển sách này còn ghi lại một bí quyết pháp môn đặc biệt, đó là làm thế nào ẩn giấu khí tức âm sát trong cơ thể, khiến người bên ngoài thoạt nhìn giống như Huyền Vũ giả bình thường.

Bởi vậy có thể thấy được, khứu giác của Lung Yên lão tổ đối với âm Sát khí quả nhiên nhạy bén, chỉ sợ vượt xa những lão tổ Linh Đài cảnh bình thường.

Chỉ là sau khi nhìn thấy quyển sách này, trong lòng Vương Thủ Triết ngẩn ra, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý tưởng,

chỉ là suy nghĩ này cuối cùng…

“Thủ Triết, vẻ mặt ngươi âm tình bất định, do dự dự, có phát hiện gì không?” Lung Yên lão tổ hơi điều tức, mở đôi mắt đẹp ra nói.

Tuy nói nàng chỉ giết chết hai tiểu nhân vật Luyện Khí cảnh, nhưng vì phòng ngừa ngoài ý muốn, nàng lập tức đánh lén lại toàn lực ứng phó. Đối với nàng mà nói, vẫn có chút khó chịu.

“Lão tổ, ngài xem một chút quyển sách này.” Vương Thủ Triết cung kính giao quyển sách kia cho lão tổ.

Lung Yên lão tổ bình tĩnh nhìn một chút, sau đó ánh mắt của bà cũng trở nên có chút âm tình bất định, sau một lúc lâu bà khép quyển sách lại, nhắm mắt suy nghĩ, hiển nhiên chuyện này đã xúc động bà rất lớn.

Mà Vương Thủ Triết cũng không quấy rầy nàng, mà khoanh tay đứng một bên, kiên nhẫn chờ đợi.

Lại là một lúc lâu sau, Lung Yên lão tổ chậm rãi mở mắt nhìn Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết, việc này ngươi thấy thế nào?” Dưới biểu hiện lần lượt, bà càng ngày càng coi trọng Vương Thủ Triết, chuyện mấu chốt như vậy, thế mà bà cũng muốn nghe ý kiến của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cân nhắc một chút rồi nói: “Trước khi quyết định, chúng ta làm một chút tình huống. Quyển sách này phán đoán sơ bộ, hẳn là âm Sát tông cho một ít ngoại môn đệ tử tạm thời thu luyện âm Sát khí, chuyển hóa âm Sát huyền khí, quá nửa là dùng để bồi dưỡng ngoại môn công pháp nanh vuốt, cũng không tính là công pháp tu luyện hạch tâm của âm Sát tông.”

Lời này nói ra khiến Lung Yên lão tổ liên tiếp gật đầu tỏ vẻ tán thành, trên thực tế nếu là pháp môn tu luyện hạch tâm của âm Sát Tông, sao có thể dễ dàng tiết lộ như vậy.

Dừng một chút, Vương Thủ Triết lại nói: “Chỉ là pháp môn rèn luyện sơ cấp như thế, rốt cuộc lão tổ có mấy phần nắm chắc?”

Lung Yên lão tổ định thần một chút rồi nói: “Pháp môn rèn luyện âm sát này mặc dù sơ giai, lại dùng để bồi dưỡng tán tu ngoại môn. Nhưng dù sao cũng là truyền thừa ngoại đạo của

âm Sát tông, không phải là trò đùa. Đối với tán tu bình thường mà nói, lý giải đối với âm sát chi lực chưa đủ thâm hậu, chuyển tu cũng không quá nhanh. Nhưng ta… chắc sẽ nhanh thôi!”

Vương Thủ Triết đã hiểu.

Lung Yên lão tổ bị độc âm Sát hành hạ ròng rã năm mươi năm, ngày ngày đêm đều chống lại, hiện giờ độc âm Sát đã trải rộng lục phủ ngũ tạng, thậm chí là toàn thân trên dưới.

Nàng lý giải âm Sát độc, đừng nói những đệ tử ngoại môn của âm Sát Tông kia, ngay cả đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm đều không sánh bằng nàng.

“Lão tổ do dự, đó chính là có tai hại.” Vương Thủ Triết tự hỏi: “Nếu lão tổ chuyển hóa âm sát chi lực, chỉ sợ tu vi cảnh giới khó có thể tăng lên.”

“Đúng là như thế.” Lung Yên lão tổ nói: “Dù sao bí pháp này cũng không phải là pháp môn tu luyện hạch tâm của âm Sát Tông, nó không thể nào chống đỡ được con đường thiên nhân của ta. Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi, có thể khôi phục Linh Đài cảnh trung kỳ thì ta đã thỏa mãn rồi. Chỉ là như vậy sẽ hoàn toàn phản bội sư môn, phụ ơn sư phụ. Hơn nữa lúc ra tay cũng phải ẩn nấp, tránh cho nhầm là gián điệp của Âm Sát tông.”

Những điều này đều là một loại tai hại, nhất là trên thực tế Lung Yên lão tổ đối với Tử Phủ Học Cung có lòng trung thành rất mạnh, nàng mười tám tuổi gia nhập Học Cung, năm sáu mươi tuổi đã là Linh Đài cảnh trung kỳ, sư tôn Thương Lan thượng nhân còn ban cho nàng linh khí 【Quy Lân Bảo Thuẫn】, có thể thấy được Tử Phủ Học Cung bồi dưỡng và kỳ vọng đối với nàng.

Nếu không có chuyện năm mươi năm trước, lấy thiên phú tài tình của Lung Yên lão tổ, nói không chừng bây giờ đã là nhân vật trọng yếu của Tử Phủ Học Cung.

“Nếu đã như thế, vậy không tu phương pháp này nữa.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao chúng ta cũng có phương án giải quyết, chỉ cần thương thế của lão tổ có thể khỏi

hẳn, hậu tích bạc phát xuống, càng cao hơn chưa chắc không có khả năng.”

“Không, ta còn cần tu âm sát lực.” Lung Yên lão tổ sau khi do dự một lát, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói, “Phương án lúc trước, quá mức dài dòng cùng tiêu hao thật lớn. Nếu đem âm sát lực trong cơ thể hóa sử dụng, có thể tiết kiệm lượng lớn tài nguyên.”

Một suy nghĩ khác nàng không nói ra, nàng không muốn Vương Thủ Triết gánh vác áp lực lớn như vậy, cho dù hắn có thể làm được, còn không bằng dùng những tài nguyên đó trong gia tộc.

“Sư tôn à sư tôn, Lung Yên lần nữa tùy hứng rồi. Ân đức của ngài, Lung Yên chỉ có kiếp sau mới báo lại.” Trong đôi mắt Lung Yên lão tổ, xẹt qua một vòng áy náy khắc cốt ghi tâm.

“Ài!”

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng khẽ thở dài, với sự hiểu biết của hắn đối với Lung Yên lão tổ, một khi đã hạ quyết tâm, đoán chừng việc Trụ Hiên lão tổ trùng sinh cũng chưa chắc có thể khuyên được.

Có điều, với tâm tính xuyên qua của Vương Thủ Triết, bất kể là âm Sát Huyền Khí hay là Tử Phủ Huyền Khí, đều là một loại sức mạnh. Lực lượng vốn không có chính tà, chung quy vẫn phải xem tâm tính của người sử dụng.

“Bình ngọc hồ lô này.” Lung Yên lão tổ cầm lấy vật kia, sau khi xem kỹ một chút thì nói: “Vật này hẳn là vật chứa đựng âm Sát khí, bên trong còn chứa đựng một ít lực lượng âm Sát, vừa hay ta có ích. Thủ Triết, ta đi phỏng đoán pháp môn chuyển hóa âm Sát pháp môn và ẩn giấu âm Sát khí, ngươi trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

Dứt lời, nàng lập tức bỏ Vương Thủ Triết xuống, trở về gian phòng của mình.

Vương Thủ Triết hơi sửng sốt, nói đến chuyện Lung Yên lão tổ đến từ nhà thật đúng là nữ trung hào kiệt. Một khi đã quyết định phải làm, không nói hai lời lập tức làm ngay.

Hắn yên lặng thu hồi kim phiếu cùng những chiến lợi phẩm khác, suy nghĩ cũng bay lên, Lung Yên lão tổ làm như vậy tuy

rằng có nhiều tai hại, nhưng mà ưu thế cũng vô cùng rõ ràng.

Thứ nhất là có thể tiết kiệm một lượng lớn tài nguyên, thứ hai, nàng làm như vậy tất nhiên khôi phục nhanh hơn rất nhiều so với phương án ban đầu. Một khi nàng chìm xuống hết, chỉ sợ chính là ngày tận thế của Triệu thị Lưu thị.

Chỉ sợ đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà Lung Yên lão tổ đưa ra lựa chọn này, bà đã không thể chờ đợi được báo thù rửa hận.

…

Chương 51: Thiên Nhân thế gia

…

Một đêm trôi qua.

Hôm sau, trong thành Kim Sa cũng không có bởi vì hai tán tu chết mà ồn ào huyên náo. Có lẽ sẽ có cao tầng quan phủ sẽ truy xét một phen, nhưng cũng sẽ không hao phí tinh lực quá độ, ở Bách Đảo vệ vốn hỗn loạn hơn nơi khác, hai tán tu chết cũng không phải là đại sự gì.

Về phần hắc thủ phía sau màn của đệ tử "Âm Sát ngoại môn" kia, hơn phân nửa sẽ kinh nghi bất định một trận, nhưng mà chỉ sợ cũng không cách nào gióng trống khua chiêng điều tra. Dù sao Bách Đảo vệ này dù sao cũng là phạm vi thế lực của Lũng Tả quận, còn không cho phép người của Âm Sát tông gây sóng gió.

Nhóm người Vương Thủ Triết đương nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc có âm mưu gì với kẻ đứng sau màn cũng không có chút hứng thú nào.

Vương thị nho nhỏ, hiện giờ chỉ lo cho bản thân sống chết tương đối thỏa đáng.

Giao dịch chợ đen, thường thường mấy ngày mới mở một lần.

Hôm nay chính là ngày chợ đen khai trương.

Lúc chạng vạng tối, Vương Thủ Triết nhờ Trần Phương Hoa làm một chiếc xe ngựa, chở hắn và Lung Yên lão tổ cùng đi chợ đen, lần này, những người còn lại đều không đi theo, chỉ có hai người bọn họ.

Chợ đen ở phía đông thành Kim Sa gần bờ biển, người bình thường ngay cả vào cũng không cho vào. Chỉ có Huyền Vũ giả Luyện Khí cảnh tầng bốn trở lên mới có tư cách tiến vào, hơn nữa quá nửa chỉ có thể ở trong đại sảnh.

Hôm nay Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ đã triệt để cải trang, hắn ăn mặc thành một hán tử dáng vẻ thô kệch, mà Lung Yên lão tổ thì khoác áo bào xám, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Hai người xuống xe ngựa, trực tiếp đi tới cửa chợ đen.

Lung Yên lão tổ phóng thích ra một chút khí tức Linh Đài cảnh, liền lập tức được môn tử cung kính mời vào chợ đen, cũng mời vào một gian phòng ở lầu hai, trong lúc đó ngay cả hỏi một câu lai lịch cũng không có. Ngược lại lão tổ tỏ vẻ muốn bán một kiện linh khí, lúc này lại khiến cho đối phương coi trọng, tỏ vẻ mời chấp sự đại nhân đến giám định.

Đây chính là phong cách của chợ đen, có thể tùy ý để khách hàng cải trang, đảm bảo sự riêng tư của khách hàng.

Làm như vậy, ngược lại làm cho danh tiếng của chợ đen Bách Đảo vệ Kim Sa thành càng ngày càng vang dội. Rất nhiều gia tộc vệ thành xung quanh đều có thể nghĩ biện pháp tới tham gia chợ đen giao dịch.

Lập tức, lại có thị nữ tiến đến dâng lên dưa và nước trà, sau đó cung kính rời đi.

Không bao lâu sau, có một giọng nói vang lên bên ngoài phòng bao: "Tại hạ là chấp sự chợ đen, họ Chung."

Lung Yên lão tổ ra hiệu với ánh mắt của Vương Thủ Triết một chút.

Vương Thủ Triết hiểu ý, đi mở cửa, mời vị chấp sự kia vào. Trước đó hắn có xem qua tình báo, chợ đen này chính là một trong hai Thiên Nhân Huyền Vũ thế gia của Bách Đảo vệ —— sản nghiệp liên hợp của Chung thị và Âu Dương thị.

Người này mặc áo đen, trên mặt đeo một cái mặt nạ không chút biểu cảm. Nếu họ Chung thì chính là con cháu Chung thị.

"Chung chấp sự, gia tổ cho mời." Vương Thủ Triết đóng vai hán tử thô kệch chắp tay hành lễ với người đó.

Sau khi Chung chấp sự vào cửa, khách khí chắp tay với Lung Yên lão tổ áo bào tro: "Đa tạ đạo hữu tín nhiệm chợ đen của chúng ta, chợ đen chúng ta cho tới nay đã truyền thừa hai trăm năm, rất coi trọng hai chữ uy tín, đạo hữu không cần phải cố kỵ giao dịch thị trường của chúng ta. Đạo hữu cần bán ra linh khí gì, thỉnh xuất ra một chút."

Lời này thật ra nói đường đường chính chính, đại biểu cũng là căn bản để tồn tại chợ đen. Bất luận làm thị trường nào, đối với danh dự lông vũ của mình đều sẽ vô cùng yêu quý. Danh tiếng hai trăm năm, thành lập cũng không dễ dàng.

Lung Yên lão tổ cũng không nói nhảm với hắn, bàn tay trắng như ngọc khẽ đảo, trong tay bỗng xuất hiện một vật lớn chừng bàn tay. Vật đó giống như mai rùa, phía trên có tầng tầng lớp lớp lớp vảy chi chít, trên lân phiến có khắc một ít minh văn huyền ảo khó hiểu và phức tạp khác thường.

"Vật này, đạo hữu định giá bao nhiêu?" Thanh âm của nàng trầm thấp khàn khàn, cố ý che giấu nguyên âm.

"Vật này?" Chung chấp sự nhìn kỹ một chút, ánh mắt lúc này đại biến, thấp giọng quát lên, "Lại là Quy Lân Bảo Thuẫn, đạo hữu, vật này ngươi lấy từ đâu ra vậy?" Một cỗ khí tức Linh Đài cảnh cường đại, tràn ngập trên người hắn.

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi hồi hộp một chút, chợ đen này là chuyện gì xảy ra? Trong nháy mắt trước, còn ở nơi đó khoe khoang danh dự, trong nháy mắt tiếp theo đã bắt đầu chất vấn vật này. Ngay lập tức, hắn không để ý uy thế của Linh Đài cảnh, chắn trước người Chung chấp sự, lạnh giọng nói: "Chẳng lẽ Chung tiền bối muốn phá hoại quy củ chợ đen?"

Lời của hắn, ngược lại làm cho Chung chấp sự nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ là vẫn có chút ngưng trọng: "Chung mỗ lỗ mãng rồi, Quy Lân Bảo Thuẫn này là di vật của một người trọng yếu trong sư môn ta, nếu như các ngươi nguyện ý nói ra lai lịch, Chung mỗ nguyện ý tăng giá một thành, không, thu mua hai thành."

"Hả?"

Vương Thủ Triết nhíu mày, Quy Lân Bảo Thuẫn thân là linh khí mang tính phòng ngự, giá trị tổng thể bình thường ở trên linh khí thuộc tính công kích, giá cả sợ rằng sẽ đạt tới mấy vạn càn kim! Tăng giá một thành chính là mấy nghìn càn kim.

Không ngờ Chung chấp sự này lại quan tâm tới bảo vật này như vậy? Hơn nữa, nếu hắn nói…

"Không bán, chúng ta đi." Lung Yên lão tổ tiện tay lật một cái, nhanh chóng thu hồi Quy Lân Bảo Thuẫn, thanh âm trầm thấp nói.

"Chờ một chút!"

Chung chấp sự kia lại ngăn ở cửa ra vào, sau đó ánh mắt kinh dị bất định nhìn chằm chằm Lung Yên lão tổ, thấp giọng nói:

“Sư tỷ, Lung Yên Học tỷ là tỷ sao? Tỷ tỷ tỷ tỷ, tỷ tỷ, vậy mà tỷ vẫn còn sống.”

Học tỷ?

Vương Thủ Triết hít một hơi khí lạnh, vị Chung chấp sự này lại là học đệ của Lung Yên lão tổ? Hắn cũng xuất thân từ Tử Phủ Học Cung… Chẳng lẽ giữa bọn họ đã từng… Hắn bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

“Ngươi là ai!” Lung Yên lão tổ dừng động tác, ánh mắt xẹt qua một tia khí sắc bén, “Làm sao ngươi nhận ra ta, vì sao nhận ra Quy Lân Bảo Thuẫn?”

“Ta, ta là Chung Hưng Vượng a.” Chung chấp sự vội vàng chắp tay nói, ” Lung Yên học tỷ còn nhớ ta không?”

Trong khi nói chuyện, hắn chủ động tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt lão giả có vẻ già nua, rất bình thường.

“Chung Hưng Vượng?” Lung Yên lão tổ suy nghĩ một lát, trong ánh mắt hiện lên vẻ mê mang: “Không biết, có lẽ đã quên rồi.”

Chung chấp sự cũng lơ đễnh, chỉ cười ngây ngô một tiếng, chắp tay nói: ” Lung Yên học tỷ không nhớ rõ ta cũng bình thường, lúc ấy Lung Yên học tỷ sáu mươi tuổi đã đạt tới Linh Đài cảnh trung kỳ, là nhân vật phong vân trong học cung. Mà Chung Hưng Vượng ta, chẳng qua chỉ là học giả sau khi gia tộc đi cửa sau mới tiến vào Học Cung, chỉ có thể ngưỡng vọng vào uy phong của học tỷ.”

Trong lúc nói chuyện, trên mặt và trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ ngưỡng mộ, sùng kính, thậm chí có chút sợ hãi.

Nghe đến đây.

Vương Thủ Triết mới hiểu được, những tưởng tượng trước đó của hắn đều sai. Vị Chung chấp sự này và Lung Yên lão tổ vốn không phải là quan hệ đồng học thần tiên ái mộ lẫn nhau, mà là quan hệ giữa một dây treo và nữ thần…

Lão tổ nhà mình ngay cả tên của hắn cũng không nhớ được…

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn đã có chút tang thương. Mà hắn còn gọi Lung Yên lão tổ là học tỷ, còn là đi cửa sau tiến vào

Tử Phủ Học Cung, hẳn là dưới tình huống tuổi tác khá lớn mới tấn thăng Linh Đài cảnh.

Hắn không biết xuất thân gia tộc của Lung Yên lão tổ cũng là bình thường, trong Tử Phủ Học Cung nghiêm cấm tùy ý tuyên truyền gia tộc của mình, hoặc là tùy tiện hỏi thăm tình huống của gia tộc người khác.

Trừ phi quan hệ với nhau cực tốt, bằng không tất cả mọi người đều là một trong những học tử của Côn Bằng, không có quá nhiều gia thế chi phân, đây chính là chỗ bá đạo của Tử Phủ Học Cung.

"Ngươi ngăn cản ta như thế, muốn như thế nào?" Giọng nói của Lung Yên lão tổ lộ ra vẻ lạnh lùng: "Chẳng lẽ là muốn phá vỡ quy củ chợ đen?"

"Không dám không dám." Chung chấp sự vội vàng xua tay nói, "Nếu như quy củ thị trường xấu, sẽ bị lão tổ tông đánh chết. Chính bọn họ đều nói học tỷ đã chết ở ngoại vực, ta thương tâm nhiều năm. Cho nên sau khi ta nhìn thấy Lung Yên học tỷ, nhất thời có chút kích động, mong rằng học tỷ chớ trách."

Nói xong, liên tục chắp tay, thỉnh cầu Lung Yên lão tổ thứ lỗi.

"Vậy thì tránh ra." Lung Yên lão tổ lạnh lùng nói.

"Nhường… nhường không không." Đường đường Linh Đài cảnh Chung chấp sự lại có chút hoảng loạn: "Cầu Lung Yên học tỷ cho ta một cơ hội chuộc tội, không biết vì sao học tỷ lại bán mai rùa bảo thuẫn? Ta nhớ rõ đó là linh khí Băng Lan thượng nhân ban cho ngài!"

"Thiếu tiền." Lung Yên lão tổ lạnh lùng nói.

"Thiếu tiền, không nói sớm." Chung chấp sự thở dài một hơi, sau đó lộ ra một chút vẻ mặt nịnh nọt và lấy lòng, "Hưng vượng thân là con cháu dòng chính Chung thị, ít nhiều vẫn là tích góp chút tư phòng, nhân mạch cũng góp nhặt một ít. Lung Yên học tỷ cần bao nhiêu, ta ngược lại có thể trù tính một chút."

Dòng chính Chung thị?

Chung thị chính là thiên nhân huyết mạch thế gia cao cao tại thượng của Bách Đảo vệ, đường đường là một dòng chính, làm sao có thể lăn lộn đến tình trạng như thế? Lại còn phải dựa vào cửa sau mới có thể tiến vào Học Cung. Hơn nữa bộ dáng kia, hiển nhiên chính là giống như một con chó liếm.

Vẫn là một con chó liếm không phân tốt xấu, hoàn toàn không có bất kỳ kỹ xảo nào, đi lên chính là một trận liếm láp điên cuồng.

Vương Thủ Triết im lặng một hồi, Chung tiền bối ơi Chung tiền bối, theo đuổi nữ thần cũng không phải đuổi theo như vậy. Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói, chó liếm chó, liếm đến cuối cùng chỉ còn lại hai bàn tay sao?

Quả nhiên, khí tức băng lãnh trên người Lung Yên lão tổ dần dần lan tỏa, tâm trạng phẫn nộ tự nhiên sinh ra, cười lạnh nói: "Họ Chung, ngươi định mua Vương Lung Yên của ta sao?"

Chung chấp sự bỗng dưng mềm nhũn chân, bối rối nói: "Lung Yên học tỷ ngài đừng hiểu lầm, ta chính là báo ân, báo ân. Ngài quên rồi sao? Có một lần trong thí luyện nhiệm vụ của Học Cung, ngài từng giúp ta một lần đấy, mặc dù ngài không nhớ rõ…"

Xong rồi!

Trong lòng Vương Thủ Triết lắc đầu, trước mặt nữ thần trong lòng, ngay cả chân cũng không đứng thẳng, sao lưng lại thẳng như vậy?

Bộ dạng này, e rằng ngay cả một chút cơ hội cũng không có. Có điều lão gia hỏa khí độ như vậy, đừng nói Lung Yên lão tổ chướng mắt, ngay cả Vương Thủ Triết cũng chướng mắt.

…

Chương 52: 【 Thiên Linh đan 】

…

Cuộc nói chuyện giữa hai người, Vương Thủ Triết đã nghe không nổi nữa. Lúc này hắn bước ngang một bước chắn trước mặt lão tổ, chắp tay nói với Chung chấp sự: "Chung tiền bối, chúng ta đến để làm ăn, xin tiền bối làm việc theo quy củ."

Dứt lời, Vương Thủ Triết cầm Quy Lân Bảo Thuẫn giao cho Chung chấp sự giám định.

"Vâng, vâng. Làm ăn, nói quy củ." Chung chấp sự rõ ràng có chút không yên lòng, vừa giám định Quy Lân Bảo Thuẫn vừa hỏi thăm Vương Thủ Triết: "Tiểu tử, ngươi là gì của Lung Yên học tỷ vậy?"

"Thưa tiền bối, ta tên Vương Thủ Triết, là tộc trưởng của tiểu gia tộc ở Trường Ninh vệ Bình An trấn, Lung Yên lão tổ là bà cô của vãn bối." Vương Thủ Triết không giấu giếm chuyện này, mà là khách khí nói ra. Lão tổ có thể không khách khí với ông ta, Vương Thủ Triết thân là hậu bối cũng không thể như thế.

Hơn nữa hiện tại Chung chấp sự rõ ràng đã nhận ra Lung Yên lão tổ, trước kia ở trong Học Cung ngại quy củ nên không dám hỏi thăm lung tung, về sau cho rằng Lung Yên lão tổ đã chết, tự nhiên cũng không có khả năng đi khắp nơi tìm hiểu.

Giống như hiện tại, với địa vị và sức ảnh hưởng của Chung thị, muốn nghe ngóng được tất nhiên là không khó. Mặc dù Lung Yên lão tổ đã rất điệu thấp, hiện giờ danh khí và sức ảnh hưởng ở bên ngoài tương đối nhỏ.

Vừa nghe đều họ Vương, vẫn là tổ cô nãi nãi, Chung chấp sự bỗng dưng cười ha hả, nụ cười rất là quỷ dị nhộn nhạo, tựa như đang mộng đẹp gì đó.

"Ngươi cười cái gì?" Trong đôi mắt phía trên khăn che mặt của Lung Yên lão tổ lóe ra ánh sáng lạnh.

Chung chấp sự im bặt mà dừng cười, vội vàng cúi đầu làm bộ làm tịch tiếp tục giám bảo: "Bảo thuẫn vảy rùa của linh khí phòng ngự này, chính là Băng Lan thượng nhân của Tử Phủ

Học Cung tự tay luyện chế, phẩm chất đương nhiên thuộc về thượng thừa. Chỉ là linh khí này dường như đã từng bị hao tổn, không có kịp thời tu bổ, cần giảm ít nhất một thành…”

Lời còn chưa nói hết, hắn chợt cảm thấy phía sau lưng ớn lạnh, thì ra là Lung Yên lão tổ đang nhìn hắn cười lạnh, hắn không khỏi giật mình, vội vàng sửa lời nói: “Một chút vết thương như thế, Chung mỗ tìm một luyện khí đại sư tu bổ là được, không cần giảm không cần giảm. Linh bảo này cuối cùng định giá, là ba vạn một vạn, không, ba vạn hai ngàn càn kim. Quý khách là muốn gửi bán, hay là trực tiếp do chúng ta thu?”

Nghe cách nói của hắn, Vương Thủ Triết cũng tính ra giá cả, Quy Lân Bảo Thuẫn này của Lung Yên lão tổ bởi vì từng có bị hao tổn, chân thật định giá hẳn là khoảng hai vạn bảy tám ngàn càn kim, cầm đi gửi bán mà nói, giá cả rất khó vượt qua ba vạn càn kim.

Hơn nữa làm thị trường chợ đen, cần lấy một nửa phí sân bãi, cũng chính là một ngàn năm trăm càn kim.

Lúc hắn vừa muốn nói chuyện, Lung Yên lão tổ liền lạnh lùng nói: “Lấy ba vạn tiền thu, dựa vào đại sư luyện khí của Chung thị các ngươi sau khi chữa trị, ít nhiều vẫn có thể kiếm được một chút. Coi như là Vương Lung Yên ta nợ ngươi một cái nhân tình.”

“Lung Yên học tỷ, ta có thể…” Chung chấp sự vừa nghe có nữ thần nợ nhân tình, vừa định tỏ thái độ thêm một bậc.

“Không cần!” Lung Yên lão tổ lạnh lùng ngắt lời hắn: “Nếu Vương Lung Yên ta không phải là thật sự bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ không nợ ân tình của bất cứ kẻ nào. Nếu ngươi tự móc tiền túi ra bù đủ tổn hại thì bảo thuẫn vảy rùa này sẽ không bán.”

“Vâng vâng vâng, Lung Yên học tỷ định đoạt.” Chung chấp sự không hề có cốt khí mà liên tục gật đầu, trong lòng thằng thắn là tiếc hận không thôi. Tuy rằng làm như vậy, sẽ để cho tư nhân của hắn trợ cấp, thế nhưng có thể Lung Yên học tỷ nợ càng nhiều nhân tình, đó là nằm mơ cũng muốn.

Song phương hiệp định, Kim Sa chợ đen lấy ba vạn càn kim thu quy lân bảo thuẫn.

Chung chấp sự hiếm khi có cơ hội làm việc cho nữ thần trong lòng, lập tức hấp tấp chạy đi làm thủ tục xử lý. Với thân phận dòng chính của Chung thị, cộng thêm tu vi của chấp sự Linh Đài cảnh, việc này đã là ván đã đóng thuyền rồi.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ bắt đầu thương nghị, khoản tiền này dùng ở đâu.

Vốn dĩ theo ý của Lung Yên lão tổ là muốn mua cho Vương Thủ Triết một viên ngũ giai linh đan 【Thiên Linh đan】, sau đó cẩn thận bảo tồn lại, đan này chính là linh đan hiếm có giành giật, chính là linh đan phụ trợ tốt nhất để Luyện Khí cảnh đỉnh phong trùng kích Linh Đài cảnh, có thể gia tăng xác suất thành công trên phạm vi lớn.

Linh đan này, cũng là một trong những linh đan mà các gia tộc Huyền Vũ tha thiết ước mơ, có nó, có thể tăng thêm cho gia tộc một vị lão tổ Linh Đài cảnh.

Nhưng nó thuộc loại đan dược cấp năm, luyện chế vô cùng không dễ, lại cần rất nhiều thiên tài địa bảo đắt đỏ, mỗi lần xuất hiện đều sẽ bán đấu giá, giá cả bình thường sẽ bán tới ba vạn hai đến ba vạn năm mươi ngàn càn kim, giá cả so với linh khí bình thường còn đắt hơn không ít.

Con số này đối với tuyệt đại đa số gia tộc mà nói, đều là một con số trên trời. Cho dù là một ít gia tộc giống như sản nghiệp làm không tệ, không có tích góp mấy chục năm, cũng rất khó mua được.

Hơn nữa cũng không phải là có Thiên Linh đan, gia tộc nhất định có thể xuất ra một lão tổ Linh Đài cảnh.

Giống như Lục lão thái gia Vương Tiêu Hàn đã từng được ký thác kỳ vọng của Vương thị, từng dùng Thiên Linh đan xung kích Linh Đài cảnh thất bại, khiến Lục lão thái gia cho tới nay vẫn là buồn bực không vui, cảm thấy mình có lỗi với gia tộc.

Cũng khó trách Vương Tiêu Hàn có ý nghĩ này, hắn tu luyện tài nguyên Luyện Khí cảnh đỉnh phong, cùng với viên 【Thiên Linh đan】, đều là gia tộc bán đi rất nhiều tộc sản trong Trường Ninh vệ mới gom góp được, trùng kích thất bại mà nói gia tộc tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng Vương Thủ Triết cự tuyệt đề nghị của Lung Yên lão tổ, trong thời gian ngắn hắn căn bản không cần dùng đến, tích lũy tài chính như vậy quả thực bất lợi. Không bằng mua linh đan tam giai 【Tạo Hóa Đan】, để trị liệu lục phủ ngũ tạng bị tổn hại nghiêm trọng của nàng.

Thương thế của nàng kéo dài quá lâu, mỗi kéo một năm đều dễ dàng tạo thành hậu quả không thể vãn hồi. Hôm nay nàng đã có thể luyện hóa âm sát chi độc, chính là thời cơ tốt nhất trị liệu thương thế.

"Lão tổ." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: "Bỏ qua những chuyện khác cũng không nói, trước mắt nếu thương thế của ngài mau chóng khôi phục thì rất có lợi cho gia tộc. Nếu không có ngài che chở, Vương thị ta phát triển tốt đến mấy cũng là món ăn trong mắt người khác."

Lung Yên lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhận lời, kiến nghị của Thủ Triết mới là phù hợp với hiện trạng nhất. Trước kia muốn mua 【Thiên Linh đan】 là vì sợ sau khi mình chết, Vương thị gia tộc vô lực lấy được Thiên Linh đan, hiện tại sợ rằng không cần chết nữa, tình thế tự nhiên cũng thay đổi.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết dùng giấy và bút mực trong phòng bao, cân nhắc thương lượng với Lung Yên lão tổ một bản danh sách.

300 viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, 100 viên đan dược cấp hai 【Bồi Nguyên Đan】, 20 viên đan dược cấp ba 【Tạo Hóa Đan】, 10 viên linh thạch, một bộ trận kỳ Tiểu Ngũ Hành Trận.

Tổng giá khoảng ba vạn càn kim.

Trong đó Tiểu Bồi Nguyên Đan là chuyên môn sau khi nhập kho, phối hợp với điểm cống hiến của gia tộc sử dụng. Nhất là thế hệ trẻ của gia tộc, chính là thời kỳ tu luyện tốt nhất, nếu như bỏ lỡ cái tuổi này, hậu kỳ càng nhiều tài nguyên khó có thể bù đắp.

Vương Thủ Triết không muốn nhìn thấy những đệ đệ muội muội kia nữa, bởi vì thiếu một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, phải tốn thêm mấy tháng đi mài giũa cảnh giới, cuối cùng tu vi sẽ lạc hậu với người khác.

Mà 【Bồi Nguyên Đan】 lại là chuẩn bị cho Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ và Lục lão thái gia Vương Tiêu Hàn. Nhất là sau khi Vương Tiêu Hàn trùng kích Linh Đài cảnh thất bại, ý chí sa sút, một lòng buồn bực về 【Hưng Thịnh nông trang】 sản nghiệp gia tộc, đây không thể nghi ngờ là một loại lãng phí cực lớn.

Hiện tại còn kịp, dựa vào Bồi Nguyên đan các loại tài nguyên, có thể để cho hắn dần dần trở về Luyện Khí cảnh đỉnh phong, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời trùng kích Linh Đài cảnh. Trong gia tộc chỉ vẹn vẹn có một vị lão tổ Linh Đài cảnh, thường thường chú ý không được đuôi, không thể nghi ngờ là rất thiệt thòi.

Mà bản thân Vương Thủ Triết cũng muốn gia tăng tốc độ tu luyện, thử dùng Tiểu Bồi Nguyên Đan để tu luyện, thời khắc mấu chốt dựa vào 【Bồi Nguyên Đan】 để đột phá cảnh giới.

Dù sao thì dựa theo kế hoạch ban đầu là chuẩn bị cho hắn khi gần bốn mươi tuổi đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong mới chuẩn bị xung kích Linh Đài cảnh.

Quá chậm!

Với tâm thái của người xuyên việt như Vương Thủ Triết, làm sao có thể chịu được tốc độ ốc sên như vậy. Cho dù là xa xỉ một chút, lãng phí một chút tài nguyên, hắn cũng phải nhanh chóng xung kích Linh Đài cảnh.

Về phần bộ tiểu ngũ hành trận kia, tự nhiên là tặng cho Lô cười. Lúc ấy cầm lấy năm trăm càn kim của Minh Thăng lão tổ, mua Tử Tinh linh tổ ong tặng nàng là lãng phí. Nhưng Lư Tiếu Tiếu có được thiên phú trận pháp sư, bộ trận pháp cơ sở này vừa vặn có thể dùng để học tập.

Khi Chung chấp sự trở lại bao sương, nhìn thấy danh sách mà Vương Thủ Triết đưa ra cũng giật nảy mình. Chẳng lẽ Vương thị này là Huyền Vũ thế gia cỡ lớn, tài nguyên cần thiết lại khổng lồ như vậy?

“Chung tiền bối, không biết quý thị có bán bảo vật loại liễm hơi thở không? Giá cả không quá cao, tốt nhất có thể ở trong vòng ngàn vàng.” Vương Thủ Triết hỏi thăm.

Chung chấp sự suy nghĩ một chút nói: “Có một viên ngọc bội liễm tức —— nhưng chỉ có thể che giấu tu vi Luyện Khí cảnh không phải bùng nổ trạng thái, hơn nữa không thể gạt được tu sĩ Linh Đài cảnh. Giá cả cũng không quá đắt, cũng chỉ có một ngàn càn kim.”

“Đã đủ sử dụng.” Vương Thủ Triết hơi vui mừng: “Trong danh sách cộng thêm.”

Thời gian kế tiếp, Vương Thủ Triết chuẩn bị bộc phát tốc độ tu luyện. Hắn không muốn trạng thái tu vi của mình, thời thời khắc khắc bại lộ trong mắt tám người tạp nham.

“Đồ vật quý khách muốn có hơi nhiều.” Chung chấp sự mặt lộ vẻ khó xử nói: “Cần cho ta thời gian một hai ngày để chuẩn bị một chút.”

“Không sao không sao, song phương ký hiệp nghị là được.”

Vương Thủ Triết rất nhanh đã khiến Chung chấp sự hiểu được tâm trạng của Tiền chủ sự lúc trước, hiệp nghị mua hàng này đủ kín đáo, những gì có thể nghĩ đến đều nghĩ đến.

Có Chung chấp sự hỗ trợ làm việc, đám người Vương Thủ Triết không cần chờ ở đây nữa, suốt đêm về tới tửu lâu.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, đả tọa tu luyện, mấy canh giờ sau từ từ mở mắt, rõ ràng lại có tiến bộ lớn.

Đến lúc này, trong lòng Vương Thủ Triết mới bình tĩnh lại.

Hành trình Bách Đảo vệ lần này, thật đúng là gợn sóng nổi lên bốn phía, rất không thái bình. Đầu tiên là phát hiện đệ tử ngoại đạo của Âm Sát tông, ngay sau đó chính là Lung Yên lão tổ đụng phải học đệ lúc trước của Học Cung.

Bất luận chuyện nào làm không tốt, đều là nguy cơ nghiêm trọng.

Cũng may hai chuyện đều là chuyển nguy thành an, cũng không lợi biến thành cục diện có lợi. Nhất là pháp môn chuyển hóa âm sát của âm Sát Tông cho đệ tử ngoại đạo, vật kia người ngoài cầm cũng vô dụng, nhưng đối với lão tổ lại cực kỳ phù hợp.

Có điều chuyện tốt là chuyện tốt, Vương Thủ Triết quyết định sau khi trở về lần này vẫn nên ở lại một thời gian ngắn, âm

thầm phát triển thực lực cho thỏa đáng.

Thế giới huyền huyễn này quá nguy hiểm, tùy ý xông loạn không chừng mất mạng.

…

Chương 53: Thiên phú ăn hàng là…

…

Hai ngày kế tiếp.

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ dự định không đi đâu cả, chỉ ở lại trong sân tửu lâu tu luyện.

Lung Yên lão tổ bị độc âm Sát hành hạ năm mươi năm, sớm đã căm thù đến tận xương tủy đối với trạng thái này. Quyển pháp môn kia vô cùng đơn giản, ngay cả tán tu bình thường cũng có thể xem hiểu, bà ta lĩnh hội một chút, liền bắt đầu thử chuyển hóa.

Vương Thủ Triết thì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dứt khoát bồi tiếp, còn có thể để lão tổ chỉ điểm chỗ khó hiểu trong việc tu luyện. Lung Yên lão tổ sau khi thăng cấp Linh Đài cảnh trong Tử Phủ Học Cung, liền sư phụ từ Băng Lan thượng nhân, tuổi còn trẻ đã tu luyện đến Linh Đài cảnh trung kỳ. Bất luận là thiên tư hay kiến thức, đều không phải Minh Thăng lão tổ của Lư gia có thể sánh được.

Tùy ý chỉ điểm một chút, liền khiến Vương Thủ Triết hiểu ra, suy nghĩ tuôn trào.

Ngược lại đại nha đầu Vương Ly Từ tuổi còn quá trẻ, có chút trạch không được, Vương Thủ Triết dứt khoát sắp xếp gia tướng đi dạo cùng nàng ta, trả lại mười càn kim cho nàng ta, để thưởng cho nàng ta cẩn thận dụng công và phụng dưỡng lão tổ gần đây nhất.

Giữa trưa.

Vương Ly Từ khóc lóc chạy vào trong phòng của Vương Thủ Triết, khuôn mặt tròn tròn mũm mĩm đều là ủy khuất: “Tứ thúc Tứ thúc, ta bị tán tu đáng ghét lừa. Ô ô ô, Thập Càn Kim mua khối đá nát này, bên trong căn bản không phải đồ ăn ngon gì.”

Nói xong, nàng lấy ra một tảng đá lớn chừng quả đấm, đã bị nàng nghĩ biện pháp cắt ra, bên trong lộ ra một mảnh trắng bóng.

Vương Thủ Triết giật thót tim, mười càn kim không phải số lượng nhỏ. Nhưng đã cho nàng thì đó là tiền của nàng. Chỉ là lãng phí như vậy, trong lòng Vương Thủ Triết cũng hơi mệt mỏi.

Chẳng lẽ, đại ca Thủ Tín am hiểu sinh một ít phá gia chi tử bại gia nữ sao? Một cái dễ đánh bạc, một cái ngon!

Trong tảng đá có thể có món gì ngon? Chỉ số thông minh này thật khiến người ta lo lắng.

"Ồ, không đúng." Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, cầm lấy khối đá bị nàng cắt thành hai con nhạn.

Tảng đá kia ngoài xanh tươi, bộ dáng rất đẹp mắt. Vô cùng hiển nhiên, đây chính là đổ thạch thường thấy nhất ở quầy hàng tán tu! Một ít gia tộc phi thường cường đại, tỷ như Thiên Nhân gia tộc, hoặc là thế lực lớn, có khả năng sẽ nắm giữ một ít quặng linh thạch.

Bên trong mỏ linh thạch sẽ xuất hiện rất nhiều vật liệu, trong những vật liệu bên cạnh này thỉnh thoảng cũng có thể xuất ra linh thạch. Nhưng là vì truy cầu lợi ích lớn hơn nữa, những vật liệu đầu thừa đuôi thẹo này đều là bị coi như đổ thạch buôn bán.

Ngay từ đầu đều là một ít tán tu liều một phen tham dự trong đó, về sau thứ này liền trở thành một loại chuỗi sản nghiệp. Tán tu vận chuyển đổ thạch đến các nơi bày quầy hàng, để cho người ta thử thời vận.

Ai cũng biết, thập cá cửu bại.

Nhưng không ngăn được có người vận thế nghịch thiên, ví dụ như bỏ ra mười càn kim, đánh bạc ra một khối linh thạch giá trị mấy trăm đến một ngàn càn kim, từ đó phất lên trong vòng một đêm.

Đủ loại truyền thuyết đều khiến đổ thạch nghiệp thịnh vượng phát triển, những gia tộc có được linh quáng, cũng mừng rỡ vì lợi ích lớn nhất.

Nhưng loại đổ thạch này, bình thường Vương Thủ Triết không thèm liếc mắt một cái, hắn lại không có Hoàng Kim Đồng nhìn thấu mắt gì đó. Xác suất đánh cược sụp đổ vượt xa đánh bạc.

Còn không bằng thành thành thật thật làm ruộng, từng bước từng bước kiếm tiền.

Nhưng khối đổ thạch này của đại nha đầu… Một mảnh trắng bóng trong đó, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có thể cảm nhận được linh khí trong đó dồi dào, nắm trong tay, liền có từng tia ý lạnh chui thẳng vào trong cơ thể.

Đương nhiên hắn biết đây là linh thạch, chỉ là có chút không chắc hàm lượng linh thạch có bao nhiêu, dù sao từ nhỏ đến lớn Vương Thủ Triết cũng chỉ gặp qua một hai lần linh thạch.

Bởi vậy.

Vương Thủ Triết kéo Vương Ly Từ còn đang khóc sướt mướt, đi tìm Lung Yên lão tổ nắm giữ lòng bàn tay.

Cho dù là Lung Yên lão tổ có kiến thức rộng rãi, cầm cục đá nhìn hơi kinh ngạc một chút, sau khi phán đoán nói: “Quả nhiên là linh thạch, ước chừng có thể cắt mài ra ba đến bốn khối linh thạch.”

Ba đến bốn khối?

Vẻ mặt Vương Thủ Triết cứng đờ, lần này trong danh sách mua sắm, hắn hung hăng tăng thêm mười viên linh thạch ở bên trong, giá trị ước chừng hơn một ngàn càn kim. Vốn dĩ hắn chuẩn bị dùng một đến hai khối thử tu luyện một phen, xem hiệu quả.

Linh thạch còn lại, hơn phân nửa đều sẽ dùng đến Hưng Thịnh nông trang, kết hợp với Tụ Linh Trận, xem xem có thể mở thêm một ít linh điền hay không. Theo hắn biết, trong Hưng Thịnh nông trang có một vũng linh tuyền, ước chừng đủ chèo chống sáu mươi mẫu linh điền.

Chỉ là hiện tại trong 【 Hưng Thịnh nông trang 】 chỉ vẹn vẹn có hai mươi mẫu linh điền, đây là bởi vì sau khi gia tộc gặp đại nạn, vẫn luôn căng thẳng kinh tế. Vốn là muốn đợi sau khi Lục gia gia Vương Tiêu Hàn xông lên Linh Đài cảnh, ổn định cục diện gia tộc, lại chậm rãi khai thác linh điền còn lại.

Kết quả Vương Tiêu Hàn trùng kích linh đài thất bại, cũng làm cho kế hoạch khai thác linh điền mắc cạn.

Nhưng lúc này, Vương Thủ Triết phải khai thác linh điền, nếu không sẽ hạn chế tiến độ tu luyện và phát triển của các con cháu trong gia tộc, không thể luôn đi ra ngoài mua linh mễ được?

Mười khối linh thạch đều do Vương Thủ Triết cắn răng mua.

Lại không ngờ nha đầu Vương Ly Từ này lại dùng mười càn kim cược ra ba bốn khối!

"Nha đầu, con có biết đổ thạch không đúng không?" Giọng nói của Vương Thủ Triết có chút nghiêm khắc. Đánh cuộc thắng mặc dù là được lợi nhất thời, nhưng là cơn gió này không thể kéo dài. Nếu không sau khi đại nha đầu nếm được ngon ngọt, trầm mê vào đổ thạch, nhiều tiền hơn nữa cũng sẽ bại sạch.

"Hù?"

Vương Ly Từ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy, ô ô nói: "Tứ thúc, cái gì gọi là đá đánh bạc a? Con chỉ cảm thấy bên trong tảng đá kia có đồ ăn ngon, hình như là đồ ăn ngon, tán tu đáng ghét kia cũng nói bên trong khẳng định có hàng tốt. Ai ngờ, hắn lừa gạt con, ô ô ô, tiền của cháu mất, thì ra có thể mua rất nhiều rất nhiều cá khô, khô bát trảo cá, mực…"

Từ sau khi tới Bách Đảo vệ, Vương Ly Từ lập tức mê muội các loại mỹ vị như cá khô, cảm thấy so với mứt hoa quả còn ngon hơn. Linh thạch gì gì đó, nàng chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

"Tham ăn! Trong tảng đá có thể có món gì ngon? Trong đầu ngươi suốt ngày đều suy nghĩ cái gì?" Vương Thủ Triết che trán, vừa buồn cười vừa bực bội.

"Được rồi được rồi, đừng khóc nữa." Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu vội vàng đi ra hoà giải, ôm Vương Ly Từ an ủi, khuyên bảo Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, đại nha đầu còn nhỏ. Bình thường cũng chưa từng đi xa, không hiểu những thứ này."

"Ôi ô ô ~ Tứ nãi nãi, tán tu đáng ghét kia, cũng không biết động tay động chân gì, làm cho người ta thật sự cảm thấy bên trong có đồ ăn ngon, nhưng mà tất cả đi ra, tất cả đều là rác rưởi không thể ăn." Vương Ly Từ đau lòng đến vỡ nát, thật là tức giận.

Rác rưởi?

Vương Thủ Triết vịn trán, có chút lung lay sắp đổ. Nếu như linh thạch đều là rác rưởi, vậy trên thế giới còn có bảo vật không? Nhưng có lẽ Vương Ly Từ thật sự không biết cái gì gọi là linh thạch, nàng từ nhỏ đến lớn đều lớn lên trong gia tộc. Vương thị quá nghèo, linh thạch quá ít.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết ngược lại đã tin tưởng đại nha đầu không hề bịa đặt lừa mình.

Nàng không có chỉ số thông minh kia!

"Thủ Triết, nếu đại nha đầu thật sự có thể cảm nhận được đồ ăn ngon bên trong." Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu ánh mắt chờ mong nói: "Đây chẳng phải là đại biểu cho…"

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng nghĩ tới điều này, nhưng chung quy hắn vẫn có chút không thể hiểu được, bèn nhìn về phía Lung Yên lão tổ.

Lung Yên lão tổ cau mày lại, cũng là nghi ngờ không thôi nói: "Theo ta được biết, cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh muốn nhìn thấu đổ thạch, cũng phải thi triển bí pháp mới được, hao phí và động tĩnh tuyệt đối không nhỏ. Bất quá trước kia ta từng nghe nói có một số kỳ nhân có đồng thuật đặc thù, cũng có thể xem thấu đổ thạch. Chỉ là loại người này quá ít ỏi, hơn nữa con mắt thi triển đồng thuật rõ ràng sẽ phát sinh biến hóa dễ dàng lộ tẩy. Loại người như Ly Từ… Ta chưa từng nghe nói qua."

Dừng một chút, lão tổ lại nói: "Thủ Triết, thế giới rộng lớn vượt xa ngươi tưởng tượng. Những gì ta nhìn thấy, chẳng qua là giọt nước trong biển cả mà thôi. Có lẽ nha đầu Ly Từ này rất có thiên phú ở phương diện linh giác."

Thiên phú linh giác gì? Vương Thủ Triết có chút không tin. Cho dù nha đầu này có chút thiên phú, đoán chừng cũng là thiên phú ăn hàng.

Thử một lần là biết.

Vương Thủ Triết lấy ra ba mươi càn kim, giao cho Vương Ly Từ nói: "Đi mua thêm ba viên đá về, nhớ kỹ, bên trong nhất định phải cảm thấy loại đá như ăn ngon."

Sau đó Vương Ly Từ cũng không khóc nữa, dùng ánh mắt ngây thơ, quan tâm nhìn Vương Thủ Triết giống như thiểu năng trí tuệ, Tứ thúc không phải là bị tức đến choáng váng sao? Bị lừa gạt một lần còn chưa đủ giáo huấn sao?

"Ha ha."

Hai má Vương Thủ Triết co giật, cười lạnh: "Đại nha đầu à. Quên nói với con rồi, Tứ thúc vừa mua hai quyển…"

Lời còn chưa nói hết.

Vương Ly Từ túm chặt ba mươi càn kim phiếu, chạy như gió.

Tốc độ và phản ứng kia cực nhanh, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút kinh ngạc, hắn không dám tin chắc đại nha đầu này có thiên phú linh giác gì đó hay không, nhưng có thể khẳng định nàng nhất định có thiên phú tốc độ.

Bất quá vì sợ nàng chịu thiệt, vội vàng lại để cho Vương Trung Vương Dũng đuổi theo.

"Thủ Triết, ngươi thật đúng là…" Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu ở bên cạnh cười một tiếng.

…

Chương 54: Vương Thủ Triết rất vui mừng.

…

Thật ra Vương Thủ Triết cũng ôm tâm tính thao tác thử một chút.

Trầm mê đổ thạch đương nhiên không đúng, nhưng nếu như Vương Ly Từ thật sự có được thiên phú quỷ dị gì đó, đó chính là lợi dụng thiên phú để kiểm chứng, đây chưa chắc không phải là một con đường tài sản ngoài ý muốn bổ sung tài nguyên gia tộc.

Ngược lại cực giống những tiểu thuyết như hoàng kim đồng tử mà kiếp trước hắn từng xem.

Vương thị quá nghèo, nghèo đến mức Lung Yên lão tổ bán đi Linh Khí Quy Lân Bảo Thuẫn tùy thân, mới kiếm được một khoản tài nguyên. Nhất là Tam giai Linh Đan 【Tạo Hóa Đan】, thật sự quá đắt, ước chừng một ngàn càn kim.

Xem ra, luyện đan sư mới là nghề kiếm tiền tốt nhất trên thế giới này.

Bất quá Luyện Đan Sư nếu như muốn có thành tựu, vậy thì yêu cầu đối với thiên phú phi thường cao. Hơn nữa bồi dưỡng một Luyện Đan Sư, đầu tư tiền kỳ tuyệt đối là giá trên trời, không cẩn thận táng gia bại sản cũng có khả năng.

Nhưng nếu một gia tộc muốn phát triển rất lớn, bồi dưỡng Luyện Đan Sư là không thể tránh khỏi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ lại tiến vào chế độ tu luyện.

Đến chạng vạng tối, đợi lúc Vương Thủ Triết nhập định đứng dậy, Vương Ly Từ và gia tướng đã trở về, lần này không mang về ba viên đổ thạch mà mang về một viên đá to bằng quả bóng đá.

“Tứ thúc, Tứ thúc, những hòn đá nhỏ khác đều không có món ngon, viên lớn này có món ngon.” Vương Ly Từ tranh công đưa tới một tảng đá lớn.

Lời này nói thật lộn xộn.

“Gia chủ.” Vương Trung ở một bên giải thích nói, “Chúng ta cùng Ly Từ tiểu thư đi dạo nửa ngày, Ly Từ tiểu thư liền chọn một khối này, sau khi cò kè mặc cả tốn 45 càn kim, ta cùng với Vương Dũng gom góp 15 càn kim.”

“Mọi người vất vả rồi.” Vương Thủ Triết trả lại càn kim phụ cấp trong nhà, cũng để Vương Trung cắt ra.

Lần này, Vương Trung làm một cái giũa, theo lớp da chậm rãi áp chế, tránh cho lãng phí nửa điểm linh thạch.

Vương Thủ Triết ở một bên nhìn, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng lên, viên đá vụn không đáng chú ý này, tiêu tốn hết 45 càn kim. Nếu đánh cược sụp, sẽ trôi theo dòng nước.

Rất nhanh, Vương Trung đã mở ra lớp da dày hai ba ly, bên trong lộ ra chất liệu như thủy tinh ngọc màu trắng, hắn lập tức vui mừng quá đỗi: “Chúc mừng gia chủ, chúc mừng gia chủ, tăng lên, phóng đại.”

Vậy mà lại là thật…

Dù là với tâm cảnh của Vương Thủ Triết cũng không nhịn được cảm thấy hưng phấn, cảm thấy cả người nhẹ bẫng. Không thể không thừa nhận, đánh bạc loại vật này, kích thích rất lớn đối với con người, khó trách sau khi dễ nghiện rất khó bỏ.

Xem ra lần này sau khi trở về, nhất định phải gia tăng pháp lực của mọi người lần nữa, thế hệ trẻ của gia tộc tuyệt đối không thể dính vào tật xấu đánh bạc.

Bất quá loại thiên phú này của đại nha đầu rất đáng sợ a, nàng đã hoàn toàn siêu thoát từ “cược” này, thuần túy là dựa vào thiên phú không hiểu của kẻ ăn hàng, chắc chắn trong hòn đá này có linh thạch.

Cái này và đánh bạc hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, căn bản chính là đi nhặt tiền.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể không nói một câu… thật thơm.

Nửa khắc đồng hồ sau.

Vương Trung đánh tan tất cả vỏ bọc đá, trong tay nhiều hơn một khối linh thạch lớn, nếu là cắt thỏa đáng mà nói, đoán chừng phải có khoảng mười khối linh thạch tiêu chuẩn.

Tất cả mọi người đều sững sờ, Lung Yên lão tổ cũng rất giật mình.

Vương Ly Từ thông qua lời giải thích của gia tướng, cũng hiểu rõ tuy rằng linh thạch không thể ăn, nhưng lại là thứ tốt, hơn nữa có thể đổi lấy rất nhiều đồ ăn ngon. Nàng lập tức vui vẻ không thôi, trông mong nhìn Vương Thủ Triết, dường như đang chờ mong Tứ thúc ban thưởng gì đó.

Trong nháy mắt này, Vương Thủ Triết cũng say, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ cũng trở nên kỳ quái.

Đối với đại chất nữ không tim không phổi kiêm ăn hàng có thể làm được bước này, hắn cũng phi thường kỳ quái, chẳng lẽ là vì buộc nàng đọc sách, kích thích đến tiềm năng kỳ lạ nào đó của nàng thức tỉnh?

Không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này.

Vì suy nghĩ cho sự phát triển của gia tộc, ánh mắt Vương Thủ Triết nhìn về phía Vương Ly Từ càng thêm hòa ái.

Ánh mắt quen thuộc, nụ cười quen thuộc.

Vương Ly Từ chợt cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, cảm thấy ngày tận thế đang tiến đến, sống như vậy, nhân sinh còn có ý nghĩa gì nữa?

Nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Được rồi được rồi, đùa ngươi thôi.” Vương Thủ Triết cười véo bẹo gò má trẻ con của nàng: “Lần này ngươi lập công vì gia tộc, nói đi, muốn ăn gì? Tứ thúc mời khách.”

Thật sự!?

Vương Ly Từ lập tức sống lại, chớp đôi mắt tỏa sáng, thèm nhỏ dãi: “Tứ thúc Tứ thúc. Ta muốn ăn tôm hùm hấp chín, cái

loại nặng mười cân. Còn có bào ngư, bát biển lớn, ta muốn một hơi ăn năm cái. Còn có cánh cá…”

“Thì ra là vậy, chúng ta nói chuyện đọc sách trước đi.” Vương Thủ Triết cười thân thiết hơn.

“Không cần đâu Tứ thúc, tôm hùm lớn không có tôm hùm nhỏ cũng được, năm cân không, hai cân là được. Bào ngư thì to bằng nắm tay…”

Đương nhiên, cuối cùng Vương Thủ Triết vẫn dẫn nàng ta đi ăn một bữa tiệc lớn, toàn bộ đều dựa theo tiêu chuẩn mà nàng ta kỳ vọng.

Trong một phương thế giới này, rất nhiều động thực vật lớn hơn một chút, không phải vật chủng linh tính giá cả cũng không đắt, Bách Đảo vệ những thứ khác đều thiếu, hải trân cũng không thiếu, còn trong phạm trù ăn được.

Đương nhiên Vương Ly Từ ăn đến vừa lòng thỏa ý, sau khi xuống xe ngựa, một đường vịn tường trở về phòng, trong lòng tràn đầy sự cảm kích đối với Vương Thủ Triết.

Ha ha! Đúng là đơn thuần đến đáng sợ.

Chuyện sau đó cũng có chút thuận lợi, Chung chấp sự theo hẹn đưa tới tài nguyên trên danh sách, tổng giá trị là 31300 càn kim, bởi vì số lượng mua một lần khá lớn, Chung chấp sự đặc biệt dùng quyền hạn hủy đi số lẻ 300 càn kim, Vương Thủ Triết tổng cộng chi ra 31000 càn kim.

Trong khoản tài nguyên này, Đầu To lớn nhất phải đếm 20 viên Tạo Hóa Đan, hao phí ước chừng 240 càn kim. Bởi vậy có thể thấy, hao phí của tu sĩ Linh Đài cảnh gia tộc vượt xa so với Luyện Khí cảnh, gia tộc nghèo một chút, tu sĩ Linh Đài cảnh ngay cả bị thương cũng chịu không nổi.

Tuy nhiên, đối với một Huyền Vũ thế gia mà nói, nếu không có tu sĩ Linh Đài cảnh tọa trấn thì chính là món ăn trong mắt người khác.

Để tỏ lòng cảm ơn Chung Hưng Vượng Chung chấp sự, Vương Thủ Triết đặc biệt mời khách một lần. Chỉ là Lung Yên lão tổ không đi, ít nhiều cũng khiến Chung chấp sự có chút thất vọng, có điều ông ta đã quen với sự lạnh lùng cao ngạo

của học tỷ nữ thần, rất nhanh đã hào hứng bừng bừng trò chuyện với Vương Thủ Triết.

Cuối cùng thì Vương Thủ Triết cũng không phụ danh hiệu người xuyên không, tầm mắt khoáng đạt và ý thức khác hẳn nhau, thường cũng khiến Chung chấp sự vỗ án tán dương, sau khi uống vài chén rượu vào bụng, liền bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Vương Thủ Triết.

Điều này khiến Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, Chung chấp sự này đúng là không có phong phạm và khí độ của lão tổ Linh Đài cảnh. Đừng nói so với Trụ Hiên lão tổ, Lung Yên lão tổ. Ngay cả khí độ của Minh Thăng lão tổ cũng kém không biết bao nhiêu.

Nhưng ngẫm lại cũng bình thường, Chung Hưng Vượng này xuất thân Thiên Nhân thế gia, số lượng tu sĩ Linh Đài cảnh trong nhà chắc chắn sẽ không ít, lại không cần gã gánh vác trọng trách gia tộc hưng suy tồn vong.

Hơn nữa bản thân hắn cũng không phải người thiên tư ngang dọc, tự tin cường thế gì, nếu không cũng không cần đi cửa sau mới có thể tiến vào Tử Phủ Học Cung.

Nhân vật như vậy, há có thể để cho Lung Yên lão tổ kiêu ngạo tự tin có chút tùy hứng nhìn trúng?

Nhưng mặc dù chướng mắt, có một tầng thân phận học đệ tỷ đệ với Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết vẫn phải nghĩ biện pháp giao hảo với Chung chấp sự. Thiên Nhân thế gia quá khổng lồ, thực lực tổng hợp hoàn toàn không phải tiểu gia tộc như Vương thị có thể so sánh, có một nhân mạch như vậy, về sau làm việc cũng thuận tiện.

Mấy ngày sau đó, không có chút rung động nào.

Đại nha đầu lại lần nữa vơ vét tất cả đổ thạch trên thị trường tán tu, cũng là lấy về hai cái, mở ra sáu khối linh thạch, liền cũng tìm không thấy đổ thạch khiến nàng cảm thấy hứng thú.

Bởi vậy có thể thấy được, thị trường đổ thạch chân chính là hố người cỡ nào. Muốn dựa vào cái này phát đại tài, cơ hồ chính là nằm mơ.

Đoàn người Vương Thủ Triết vô cùng điệu thấp ngồi thuyền biển 【Quân Diệu】, trở về Đông Cảng. Lúc này Lục thúc Vương Định Hải đã theo hẹn lái thuyền ở đây chờ đợi.

Bởi vì Trần Phương Kiệt ra ngoài làm việc, sau khi Vương Thủ Triết đơn giản bái tạ tộc trưởng Trần thị Trần Đức Uy, liền cáo từ rời đi.

Một số hành lý tùy thân, đều vận chuyển đến thuyền của Vương Định Hải, đều là một ít đặc sản loại hải trân thổ loại từ Bách Đảo vệ mua, trong đó còn có một số 【Lệ xám】 Vương Thủ Triết ký thác kỳ vọng cao, không thể không nói giá cả của xi-măng thật sự rất cao, một gánh giá cả so với lương thực rẻ hơn không bao nhiêu.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết thật sự yêu thương cháu gái lớn, cũng không quên mua một ít danh điển cổ tịch đặc hữu của Bách Đảo vệ, hắn đã có thể đoán được biểu tình vui mừng nhảy nhót đáng yêu của Vương Ly Từ.

Thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này chính là giải quyết thương thế của Lung Yên lão tổ. Mấy ngày nay Lung Yên lão tổ đã hoàn toàn nắm giữ pháp môn luyện hóa sát khí, bắt đầu dần dần luyện hóa từng sợi sát khí trong cơ thể.

Thậm chí Vương Thủ Triết còn có thể nhìn thấy một tia khí tức nóng rực và không thể chờ đợi từ trong ánh mắt già nua của Lung Yên lão tổ. Hắn thầm nghĩ, lão tổ nhất định sẽ cho hai vị lão đối thủ lão tổ của Triệu thị Lưu thị một cái kinh hỉ cực lớn.

Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng trở nên khác biệt.

Từ Đông Cảng trở về Bình An trấn, phải nắm chuẩn hướng thủy triều. Trên bầu trời thế giới này cũng treo một vệ tinh lớn, có thủy triều lên xuống. Khi thủy triều dần dâng lên, thế nước của An Giang sẽ vững vàng hơn rất nhiều.

Lúc này, cần cánh buồm và sức người chèo thuyền.

Khi các công nhân chèo thuyền vang lên từng tiếng kèn hiệu, Vương Thủ Triết cũng là quy tâm như tiễn.

Chẳng qua hiện tại trở về đã xảy ra một chút gợn sóng ngoài ý muốn.

Vương Thủ Triết ở trong khoang thuyền tĩnh tu, thuyền mới đi hơn nửa canh giờ, bỗng dưng, thân thuyền "bang" một cái, dường như đụng phải thứ gì đó, toàn bộ thuyền đều có chút lắc lư.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài truyền đến một tiếng Lục thúc Vương Định Hải mừng giận đan xen quát to: "Thủ Triết mau ra đây trợ giúp, có hung thú, là hung thú thủy sinh nhị giai!"

Hung thú Thủy sinh nhị giai!?

Vương Thủ Triết ngây người, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đây chính là linh thực đưa tới cửa. Trong nhà già trẻ lớn bé, mấy chục tộc nhân đều gào khóc đòi ăn.

…

Chương 55: Thương vong và thu hoạch!

…

Vương Thủ Triết lập tức cầm lấy cường cung và kiếm, nhanh chóng xông ra ngoài.

Đến trên boong tàu.

Vương Định Hải tay cầm đoản mâu có chứa gai và dây thừng, chỉ huy các thuyền công dùng gậy trúc nhanh chóng đập mặt nước. Hai vị gia tướng Vương Trung Dũng cũng giương cung, chuẩn bị bắn bất cứ lúc nào.

"Thủ Triết ngươi tới thật đúng lúc." Vẻ mặt Vương Định Hải ngưng trọng, đồng thời không ngăn được sắc mặt vui mừng nói: "Là một cây tiễn kỳ Đông Hải lạc đàn, hẳn là bị thủy triều cuốn vào trong nước ngọt, không phải khó đối phó. Ngươi chú ý lúc nó lộ ra mặt nước, dùng tên bắn chỗ yếu hại của nó."

Tổng thể mà nói, trình độ khó đối phó của hung thú thủy sinh cũng không kém hơn so với hung thú lục sinh. Khi chúng ở dưới nước, thường thường đều lực lớn hung mãnh, đụng ngã thuyền nát chỉ là chuyện thường xuyên xảy ra.

Vương Định Hải là "lão ngư dân" mười mấy năm, đối phó hung thú thủy sinh tất nhiên có một bộ của hắn. Tiếng gậy trúc đập mặt nước, có thể quấy nhiễu phán đoán của hung thú thủy sinh, khiến hắn không dám dễ dàng tấn công thuyền, đồng thời cũng khơi dậy sự tức giận của đối phương.

Ngoại trừ một số ít loài cá ra, đại bộ phận loài cá, cho dù là hung thú, trí tuệ tổng thể cũng kém hơn một bậc so với hung thú của Lục Sinh.

Vương Định Hải vừa dứt lời, cách mạn thuyền bên trái ngoài bốn năm trượng, đột ngột nổ lên một bọt nước cỡ lớn. Một con quái vật thủy sinh dài gần hai trượng, bỗng nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, hung hãn vọt tới trên thuyền.

Với thị lực động thái của Vương Thủ Triết, cũng chỉ có thể nhìn ra hung thú thủy sinh kia có gai nhọn như kiếm sắc, cùng với vây lưng giống như cờ tam giác, dáng dấp hơi giống cờ cá trên trái đất.

Nhưng vô luận là hình thể hay là trình độ hung hãn, đều vượt xa kỳ ngư.

“Keng! Keng! Keng! Keng!”

Ba tiếng kinh huyền gần như đồng thời vang lên, mũi tên nhọn trước sau bắn trúng mãnh thú. Khác nhau chính là mũi tên Vương Trung Vương Dũng bắn ra đã cắm vào thân thể nó ba bốn tấc. Mà mũi tên của Vương Thủ Triết lại trực tiếp đâm vào hơn một thước.

Chênh lệch không phải từ cung tên khác nhau, mà là chất lượng huyền khí Vương Thủ Triết dùng để bám vào mũi tên cao hơn một bậc.

“Súc sinh, thật can đảm.”

Vương Định Hải là lão ngư dân hung mãnh nhất, toàn thân phồng lên, huyền khí bộc phát đến cực hạn, dùng để bắt giết cá loại lớn, đoản mâu đánh cá đột nhiên ném ra, “Phốc” một tiếng, đóng đinh vào bụng hung thú hơn hai thước.

Nhưng mà lúc này hung thú đâm trúng một người chèo thuyền, thế đi không giảm hướng vào trong nước rơi xuống, đồng thời cái đuôi vung lên, lại có hai người chèo thuyền bị quét xuống nước.

“Ầm ầm!”

Nương theo tiếng bọt nước thật lớn, hung thú mang theo người chèo thuyền rơi vào trong nước.

Nhưng mà trên người nó mang theo đoản mâu đánh cá của Vương Định Hải, đuôi đoản mâu buộc dây thừng thô đặc chế.

Không đợi nó bơi được mười trượng, dây thừng đã được kéo căng đến cực hạn, “răng rắc”. Chiếc thương thuyền cỡ trung này đều bị nó kéo sang một bên, đầu thuyền bị kéo mạnh mẽ.

Đây là kinh nghiệm kinh nghiệm của con người đối phó với hung thú thủy sinh cỡ lớn trên thuyền, Đông Hải Tiễn Kỳ này hiển nhiên đã đưa ra quyết định sai lầm. Quyết định sai lầm này đương nhiên cũng dẫn đến việc nó đánh mất tính mạng.

Ngư liệp đoản mâu cùng gai ngược lôi kéo, khiến nó thống khổ bốc lên, muốn liều mạng giãy dụa nhưng lại không thoát

thân được, càng giãy dụa thương thế càng nặng, dây thừng đặc chế càng quấn quanh người nó càng nhiều.

Tiếp đón nó là đòn tấn công từ xa của đám người Vương Thủ Triết cường cung.

Cho dù như vậy, đám người Vương Thủ Triết đều bắn hết một lọ tên, cờ tên Đông Hải kia mới dần dần ngừng giãy dụa, lật bụng. Đám thuyền công cùng lên, chậm rãi kéo nó về.

Lúc này, người chèo thuyền bị đâm chết trước nó, thi thể đã sớm bị ném đi, bị thủy triều cuốn đi chẳng biết đi đâu. Người chèo thuyền rơi xuống nước, cũng chỉ có một người được cứu lên, người còn lại sợ là bị sóng ngầm dưới nước cuốn đi, tìm không được trở về.

Tuy rằng giết chết một con hung thú thủy sinh nhị giai, nhưng lại lấp vào hai mạng người, điều này làm cho trên mặt Vương Thủ Triết đều phủ một tầng lo lắng.

Sĩ khí của người lái thuyền cũng rất thấp, dù sao chết đều là đồng bọn sớm chiều ở chung.

“Thủ Triết, tác chiến với hung thú thủy sinh nhị giai, hôm nay đã xem như rất thuận lợi, đây là một trận đại thắng.” Vương Định Hải tới vỗ vỗ bả vai Vương Thủ Triết, an ủi một câu rồi nói: “Cho dù là tộc nhân và gia tướng huyết mạch có chết trong chiến đấu cũng chưa chắc không thể.”

Vương Thủ Triết hiểu, mặc dù cấp bậc của hung thú nhị giai ngang với Luyện Khí cảnh cao giai cùng thuộc một cấp, nhưng tổng thể hung thú mạnh hơn cùng cảnh giới không ít.

Hơn nữa thế giới này chung quy khác với địa cầu, nhân loại từ trước đến nay đều là tranh đoạt địa bàn sinh tồn với hung thú. Bởi vì nhân loại sinh tồn trên lục địa, bởi vậy ở trong nơi cư trú của nhân loại, hung thú lục sinh đã sớm bị tiêu diệt không còn, tương đối an toàn.

Nhưng mà loại tiêu diệt sạch sẽ và khai hoang này, sẽ chết bao nhiêu người là chuyện mà không ai có thể dự đoán được.

Nhưng trong nước lại có tình huống khác biệt.

Nhân loại cũng không ở trong nước, loại đại giang như An Giang này, nó có đầu nguồn hoang dã và rất nhiều nhánh sông,

có một số nhánh sông đều đi thông một số đại trạch hung thủy chưa khai hoang, ở nơi đó mới là thiên đường của hung thú thủy sinh.

Chính là bởi vì loại thủy hệ thông suốt bốn phương này, hung thú thủy sinh mới có thể nối liền không dứt xuất hiện ở phạm vi địa phương nhân loại. Nếu không hành vi bắt giết hàng năm của nhân loại, đã sớm đem hung thú thủy sinh trong chỗ sống tiêu diệt không còn.

Đông Hải Tiễn Kỳ này, rõ ràng chính là hung thú trong biển, dưới tình huống vận khí không tốt, bị thủy triều vọt vào trong nước sông nhạt. Hơn nữa nó cũng không có kinh nghiệm đối phó nhân loại. Biển rộng vô cùng, trong đó ẩn chứa bao nhiêu giống hung mãnh đáng sợ, nhân loại cho tới nay đều đoán không ra.

Bởi vậy thuyền buôn biển bình thường chẳng những muốn tạo được lớn, còn phải phi thường kiên cố, hơn nữa phải chuyên chở một ít khí giới công thành. Mà tường thành trên Kim Sa Đảo, tự nhiên cũng không chỉ là phòng ngừa nhân loại tự mình xông loạn…

Hung thú trong biển rộng, cũng không phải là loại ăn chay.

Định thần xong, Vương Thủ Triết nói: “Lục thúc, nên trợ cấp trợ cấp, nên ban thưởng đi.”

“Đó là đương nhiên, cứ dựa theo tiêu chuẩn truyền thống cao, tiền trợ cấp 30 càn kim cho mỗi người chèo thuyền chết đi, đó chính là 60 càn kim, những thứ này ta sẽ tự mình xử lý.” Vương Định Hải đã quen với việc này, cảm xúc cũng không có dao động quá lớn, “Hai mươi người chèo thuyền còn lại, mỗi người phong phí và thưởng 2 càn kim, đó chính là 40 càn kim, chúng ta cần chi 100 càn kim.”

100 càn kim, chi ra không tính là nhỏ, tiền trợ cấp trợ cấp của người chèo thuyền bình thường cũng tương đối cao.

Nhưng tiền của Vương Thủ Triết lại móc rất sảng khoái, trực tiếp cho Vương Định Hải 100 càn kim để hắn lo liệu.

Những người chèo thuyền còn sống kia vừa nghe xong 2 càn kim mỗi người, lập tức không còn cảm xúc gì, sĩ khí tăng vọt không ít. Người chèo thuyền bởi vì công tác mạo hiểm, toàn

thể lợi nhuận cũng không kém, nhưng lợi nhuận tinh khiết của 2 càn kim xem như là một khoản lớn rồi.

Bọn họ tâm tình vui mừng sục sôi, giúp đỡ Vương Trung Vương Dũng, đem thi thể hung thú từng chút một kéo lên boong thuyền.

"Chúng ta phải nhanh chóng lái thuyền, Vương Trung Vương Dũng, các ngươi kéo con mồi vào trong khoang thuyền. Cũng nhanh chóng dọn dẹp boong tàu, nơi đây không nên ở lâu." Vương Định Hải lập tức ban bố một mệnh lệnh, giải thích với Vương Thủ Triết: "Một vùng nước này không phải là thuỷ vực đi săn của nhà chúng ta, mà là thuộc về địa bàn của Đông Cảng Tả thị, sớm rời khỏi nơi này để tránh sinh thêm rắc rối."

Không hề nghi ngờ, Vương Định Hải là một nam nhân trường kỳ kiếm ăn trên nước, quyết định của hắn vô cùng sáng suốt.

Sau khi con thuyền lái đi hơn một khắc đồng hồ, từ xa xa đã đụng phải đội thuyền bắt cá của Tả thị, lúc này triều dâng lên, đúng lúc là thời cơ đánh bắt tốt nhất khu vực này.

Bọn họ nhìn thấy một thương thuyền cỡ trung đi ngang qua, hơn nữa còn vội vàng cướp đoạt thời gian vàng bắt cá, cũng không có ý định tiến lên hỏi. Bên trong An Giang, thương thuyền khách thuyền tới tới lui cũng không hiếm thấy.

Kế tiếp, một đường vô kinh vô hiểm vượt qua địa bàn của Tả thị thuỷ vực.

"Chúc mừng gia chủ." Vương Trung Dũng cũng tạm thời xử lý Đông Hải tiễn kỳ một phen, mừng rỡ bẩm báo: "Con tiễn kỳ kia dự tính nặng hơn một ngàn cân, bỏ đi phần không thể ăn được, ít nhất cũng hơn bảy trăm cân, lời to."

Thịt cá của hung thú nhị giai đắt hơn mấy thành so với hung thú nhất giai, hiệu quả bổ sung khí huyết sẽ tốt hơn một chút. Chỉ riêng bộ phận thịt cá tinh khiết này, đã đáng giá mấy trăm càn kim.

Da của tiễn kỳ cũng rất có giá trị lợi dụng, sau khi thủ pháp đặc thù được đặc chế, có thể chế tạo một số vũng nước cao cấp, có thể gia tăng thuật thủy độn và phòng ngự của Huyền võ giả.

Tất cả bộ phận có thể ăn, cho dù là ruột cá gan cá các loại, đều sẽ bị ăn hết.

Còn lại các loại cốt thứ không thể ăn được thì có thể phơi khô sau đó nghiền thành cốt phấn Linh ngư, bón phân cho Linh điền.

Tóm lại, một con linh ngư quý giá khó có được như thế, sẽ không có bất kỳ địa phương nào lãng phí.

Còn có cá linh ngư, cũng là vật vô cùng quý giá, sau khi xử lý âm khô đặc thù chính là Linh ngư hoa giao đại danh đỉnh đỉnh.

Đây là bộ phận quý giá nhất trên người Linh ngư, để cho nữ tử sau khi sinh ăn có tác dụng phòng ngừa sau sinh sản xuất huyết, ôn nhuận bổ sung khí huyết thể năng.

Đương nhiên, cũng chỉ có nữ tử có huyết mạch Huyền Vũ thế gia sản xuất, mới có thể có đồ ăn trân quý như vậy, nữ tử của gia đình bình thường là vô duyên.

“Nhớ kỹ sau khi xử lý keo cá, lúc đặt vào kho tộc, sổ sách chuẩn bị ghi chú một chút, chờ khi tỷ của ta xuất giá làm một trong những của hồi môn.” Vương Thủ Triết tâm niệm vừa động, dặn dò nói.

“Đó là đương nhiên.” Vương Trung cười đồng ý, “Linh Ngư hoa giao của tiên gia chủ săn giết kia cũng còn, khẳng định đều là vật làm của hồi môn của Lạc Y tiểu thư.”

Vương Lạc Y là đích nữ của Vương thị, lúc xuất giá đương nhiên sẽ có Linh Ngư Hoa Giao tốt nhất làm của hồi môn.

Đồng thời, trong tình huống bình thường, Vương Thủ Triết không cần suy nghĩ cho thiên kim Liễu thị.

Bởi vì khi đích nữ Liễu thị gả cho Vương Thủ Triết hắn, tự nhiên cũng không thể thiếu chuyện hồi môn Linh Ngư Giao có phẩm chất cao, đó là một phần tâm ý của người nhà mẹ đẻ đối với nữ nhi xuất giá, hy vọng sau khi sinh nàng sẽ khôi phục khỏe mạnh.

Phong tục cùng truyền thống của Huyền Vũ thế gia đã xâm nhập đến mỗi một nơi trong cuộc sống.

…

Chương 56: Nếu tuổi tác của hắn ta là Thanh Đế, bùng nổ Nhữ Đào Hoa đầy mặt nở hoa.

…

“Vương Trung, Vương Dũng, hai người các ngươi cũng làm không tệ.” Vương Thủ Triết cũng khá hài lòng với hai vị gia tướng này, sức chiến đấu không yếu, năng lực làm việc cũng mạnh.

Lúc này, một người thưởng cho bọn họ 10 càn kim.

Hai gia tướng lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng quỳ xuống tạ ơn: “Đa tạ gia chủ ban thưởng.”

Trong khoảng thời gian này, đi theo gia chủ làm việc, thật sự là kiếm bộn, trong lòng tràn đầy nhiệt tình.

Bọn họ đều là danh sách thứ nhất trong gia tướng, hàng năm được hưởng phụng dưỡng đều không thấp, chi phí ăn uống đều có thể đạt tới tiêu chuẩn chừng 2 càn kim một năm, hơn nữa hàng năm còn có tài nguyên tu luyện giá trị 20 càn kim, cùng với bổng lộc thêm vào 12 càn kim.

So với bình dân bình thường, thu nhập của bọn họ có thể nói là vô cùng cao.

Bởi vậy Vương Thủ Triết ban thưởng chính là 10 càn kim, tất nhiên là một khoản tiền lớn. Nhất là Vương Trung, mấy ngày hôm trước làm mồi câu ra đệ tử ngoại đạo của âm Sát tông, hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc, còn được thưởng thêm 20 càn kim, quả nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát.

“Làm cho tốt, cũng tu luyện cho tốt.” Vương Thủ Triết khích lệ một câu rồi trở về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Đối với bọn họ ra tay hào phóng, cũng là cố ý nâng đỡ bọn họ. Gia tướng phụng dưỡng tuy rằng không thấp, nhưng tài nguyên hưởng dụng chung quy so ra kém huyết mạch tộc nhân. Hai người bọn họ đều là ba mươi mấy tuổi, có thể tu luyện tới Luyện Khí cảnh tầng bốn tầng năm cũng rất không dễ dàng.

Sau đó, một đường không nói chuyện.

Đi đến cửa cống Phong Cốc, lại thông qua thuyền nhỏ từ sông nhỏ đi về phía chủ trạch. Đoạn đường này đi tới đi lui hết sức thuận lợi, ngay cả đầu và đuôi cũng chỉ khoảng mười ngày.

Trong thuyền ô bồng.

Vương Thủ Triết nhìn thấy sự thay đổi to lớn trong Phong Cốc nông trang, mấy ngàn mẫu lúa mạch đã thu hoạch xong, trên sân phơi lúa mạch chất đầy lúa mạch sau khi tróc hạt, giống như là từng sườn núi nhỏ.

Thu hoạch lớn rồi.

Các tá điền bận rộn, trên mặt chất đầy nụ cười thỏa mãn. Năm bội thu này sẽ để cho cuộc sống của bọn họ tốt hơn rất nhiều.

Trên thế giới này, phần lớn nông trang đều được chọn dùng để phân chia thành hình thức bảo tồn của tá điền. Sản lượng lương thực càng lớn, lợi nhuận mà bọn họ có thể chia được cũng càng nhiều, ngoại trừ nhà mình ăn ra, lương thực dư thừa có thể đổi thành Đại Đồng dự trữ.

Chờ tích đủ tiền, có thể đưa hài tử đi Bình An trấn học một môn tay nghề, chờ hài tử học nghệ có thành tựu, có thể tự lực cánh sinh, thành gia lập nghiệp.

Nếu như kiếm được nhiều tiền hơn một chút, có thể mua được mười mẫu hai mươi mẫu ruộng tốt. Xây dựng thêm một phòng ở bên cạnh đồng ruộng, đó chính là tự canh nông.

Chẳng qua nếu muốn từ gia đình tá điền chuyển đến gia đình nông dân, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản. Thường thường cần một đời người, thậm chí là hai đời cố gắng và vất vả tích góp.

Trên thế giới này có không ít nông hộ tá điền, dần dần biến thành nông dân tự canh. Đồng thời cũng không thiếu gia đình tự canh nông, trở thành nông hộ tá điền của các nông trang. Chuyện này giống như thủy triều lên xuống, trăng tròn trăng khuyết, đều là hiện tượng bình thường.

Đồng dạng đạo lý, trên thế giới này cũng không thiếu Huyền Vũ thế gia suy sụp, cuối cùng ầm ầm sụp đổ. Đồng dạng cũng

sẽ không thiếu Huyền Vũ thế gia phát triển không ngừng, càng thêm cường thịnh.

Bình An Vương thị trong mắt những tá điền này chính là trời.

Nhưng Vương Thủ Triết lại có chút hiểu ra trong chớp mắt này, Vương thị và các gia đình tá điền kia, hoặc là về bản chất gia đình tự canh nông cũng không khác nhau quá lớn. Tất cả mọi người đều muốn thông qua cố gắng và tích góp nội tình, để gia đình hoặc gia tộc trở nên tốt hơn.

Thuyền ô bồng xuyên qua Phong Cốc nông trang, một đường uốn lượn hà đạo hướng chủ trạch mà đi, trên đường cũng đi qua mấy thôn trang. Những thôn trang kia ít thì ba bốn mươi hộ, nhiều thì hai ba trăm hộ, phần lớn là thôn trang tự canh nông tích góp, cũng có một ít nông trang loại nhỏ.

Lúc trước Trụ Hiên lão tổ cầm lệnh khai thác xuôi nam khai hoang, ngoài gia đình nhỏ của mình, còn có hơn trăm người chi thứ Vương thị đi theo, chỉ là đám bàng hệ này và Vương thị chủ huyết mạch tách ra quá lâu, huyết mạch lão tổ tông truyền xuống đã cực kỳ mỏng manh, rất khó xuất hiện người tu luyện nhập phẩm.

Nhưng nhóm bàng hệ Vương thị này thì đi theo Trụ Hiên lão tổ cắm rễ ở Bình An trấn, từng thế hệ khai chi tán diệp. Hiện giờ chỉ một đời Vương thị chi thứ ở Bình An trấn, tổng số lượng đã vượt qua ngàn người.

Bởi vì nhân khẩu cơ số khá lớn, thậm chí trong thế hệ gần đây còn xuất hiện hai hạt giống có tư chất tu luyện. Một người chính là gã sai vặt của Vương Thủ Triết, Vương Quý, còn có một người chính là thị nữ vương Tiểu Ngọc đi theo bên cạnh Vương Lạc Y.

Trong thế giới Huyền Vũ này, huyết mạch truyền thừa là chuyện quan trọng nhất. Trực mạch sẽ không thông hôn với chi thứ, bởi vì sẽ khiến huyết mạch Huyền Vũ trong đời sau của bọn họ hạ thấp, sẽ sinh ra con nối dõi không có tư chất Huyền Vũ.

Nếu là như thế, vậy thì sẽ xuất hiện bi kịch.

Bởi vì con nối dõi này căn bản không có khả năng cưới được thê tử có huyết mạch ưu tú, không có gia tộc nào sẽ để cho

mình có được tư chất Huyền Vũ, gả cho một phế vật Huyền Vũ tư chất bất nhập phẩm.

Hoặc là nói, cũng không có một nam tử trực mạch của gia tộc nào sẽ đi cưới nữ tử không có tư chất huyết mạch.

Cuối cùng đứa con nối dõi kia hơn phân nửa chỉ có thể thông hôn với bàng hệ, một lần thông hôn này lại là một cái bắt đầu bi kịch, xác suất không nhỏ lại là hậu duệ không có huyết mạch. Kể từ đó, hậu đại của đứa con này ngay cả gia phả cũng không vào được, chỉ có thể quy về bàng hệ.

Cũng chính vì vậy, thế giới Huyền Vũ xem huyết mạch cực kỳ trọng yếu, đích mạch quy về đích mạch, trực mạch quy về trực mạch, bàng hệ quy về bàng hệ, tuyệt đối không thể thông hôn lung tung.

Thậm chí đối với Huyền Vũ thế gia mà nói, bàng hệ chỉ là bàng hệ, ngay cả tộc nhân chân chính cũng không tính. Dưới tình huống bình thường, bàng hệ bình thường ngay cả cửa lớn của chủ gia cũng không vào được.

Tuy nhiên, những chi thứ như Vương thị, dưới sự chăm sóc của Vương thị đều trôi qua tương đối thoải mái và giàu có. Một số vị trí cần tín nhiệm trong sản nghiệp gia tộc, cũng đều sẽ giữ lại cho nhân tài ưu tú trong bàng hệ.

Ngoài ra, một số quản sự, vị trí đại quản sự trong chủ trạch của Vương thị, hơn phân nửa cũng là do nhân tài ưu tú của bàng hệ Vương thị đến đảm đương.

Đủ loại chế độ, không phải là một nhà Vương thị như thế, mà là thế giới chính là như thế.

Vương Thủ Triết vô lực cũng không có ý thay đổi những thứ này, ngươi cũng không thể để cho đích mạch như hắn đi cưới nữ tử trực mạch hoặc là bàng hệ của gia tộc khác chứ? Trước không nói vấn đề thể diện của gia tộc, đây cũng là có lỗi với con cháu đời sau của mình.

Thiên kim Liễu thị là đích mạch, hắn cũng là đích mạch, mọi người huyết mạch đều không kém.

Huyết mạch đời sau được sinh ra như thế tất nhiên cũng được, thậm chí có khả năng vận khí tốt bạo rạp một đợt, sinh ra một

đứa con nối dòng tư chất trung phẩm, đó chính là chuyện may mắn của hai nhà Vương thị và Liễu thị.

Thôn trang nông điền trong phạm vi thế lực của Vương thị, ít nhiều cũng được Vương Lạc Tĩnh Linh Trùng quan tâm. Tuy vẫn gặp tai họa như cũ, nhưng giảm sản lượng không tính là quá nghiêm trọng, ít nhất sống qua mùa năm nay không có vấn đề quá lớn, ngược lại khiến Vương Thủ Triết có chút vui mừng.

Trong lúc Vương Thủ Triết đang miên man suy nghĩ, thuyền ô bồng tiến vào hồ Châu Vi, sau đó tiến vào hậu viện chủ trạch Vương thị. Lúc này, trên bến tàu hậu viện đã không có thuyền vận chuyển, hiển nhiên Vương Lạc Đồng đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Trước tiễn lão tổ trở về 【Lung Yên Cư】, sau đó Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu và Vương Ly Từ cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, Vương Ly Từ đi đường cũng bắt đầu nhẹ nhàng bay lên, cảm giác kia hình như là cảm giác vui sướng sắp thoát khỏi ma trảo, sống sót sau tai nạn.

Ha ha!

Vương Thủ Triết âm thầm cười lạnh một tiếng. Đầu tiên là chắp tay nói với Từ Chỉ Nhu: “Tứ thẩm, đoạn đường này vất vả cho thẩm rồi.” Nàng chăm sóc rất tốt Lung Yên lão tổ trên đường, vô cùng cẩn thận ôn nhu.

“Thủ Triết quá khen rồi, đây đều là bổn phận của ta.” Từ Chỉ Nhu vội thu mình hoàn lễ.

Sau đó, Vương Thủ Triết đưa năm tấm kim phiếu mười càn kim làm phí vất vả, nhưng Từ Chỉ Nhu vừa thấy số lượng kinh người như thế, vội vàng liên tục xua tay nói: “Thủ Triết, đây đều là việc nên làm của ta, không cần không cần.”

“Tứ thẩm cứ cầm đi, số tiền này đi từ tộc khố, không phải do cháu trả.” Vương Thủ Triết trực tiếp nhét vào tay nàng, cười nói: “Tam ca giữ lời, Tứ muội muội Lạc Đồng, còn có Ngũ muội muội Lạc Tĩnh, các nàng đều đang ở thời kỳ mấu chốt tu luyện. Còn nữa, mấy năm nay cháu cũng quá vất vả, chú ý bổ sung khí huyết của mình một chút, điều trị thân thể của mình thật tốt.”

Ánh mắt Từ Chỉ Nhu hơi chua xót, có chút nghẹn ngào, lúc vừa định nói cái gì, lại bị Vương Thủ Triết ngăn cản, dặn dò nàng trở về nghỉ ngơi.

Đợi Từ Chỉ Nhu rời đi, Vương Ly Từ bắt đầu trông mong nhìn Vương Thủ Triết, nàng không quan tâm đến tiền hay không, nàng để ý chính là Vương Thủ Triết mang về một đống lớn đặc sản Hải Trân Thổ, trong đó có thật nhiều đồ ăn vặt.

Tứ thúc ơi Tứ thúc, Ly Từ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Tứ thúc món ăn ngon hơn nửa xe kia, dù sao cũng phải chia cho cháu một nửa, không không, ba phần đi? Vừa nghĩ đến đây, nước miếng của cô bé cũng sắp chảy xuống rồi.

"Đại nha đầu, biểu hiện lần này của ngươi cũng không tệ." Vương Thủ Triết vui mừng nhéo nhéo khuôn mặt tròn của nàng, từ trong ngực móc ra mấy quyển sách, "Tứ thúc thấy ngươi bình thường thích nhất đọc sách, đây là lễ vật Tứ thúc tỉ mỉ chuẩn bị cho ngươi, làm phần thưởng của ngươi là thích hợp nhất. Ngươi cũng không thể lười biếng, Tứ thúc có thể kiểm tra ngươi bất cứ lúc nào."

"Cái gì cái gì?"

Vương Ly Từ chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, trời xanh trên cao, ngươi đối đãi Vương Ly Từ ta bất công cỡ nào? Khiến Vương Ly Từ ta gặp phải một ma quỷ tứ thúc như vậy.

Thật tức giận.

Tứ thúc ơi là Tứ thúc.

Ngươi chưa từng nghe nói một câu sao, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ngươi chớ lấn thiếu nữ nghèo!!

Nếu tuổi tác của hắn ta là Thanh Đế, ngươi sẽ nổ hết mặt mày nở hoa!

…

Chương 57: Tăng tốc độ chạy nước rút tới Linh Đài cảnh!

…

Trong lòng tự sướng như vậy, nhưng biểu lộ lại là một bộ dáng vui đến phát khóc nói: “Tứ thúc, thúc đối với ta thật tốt.”

“Ly Từ nhà chúng ta vẫn rất ngoan, ngươi chỉ cần cố gắng chăm chỉ, Tứ thúc còn có phần thưởng khác.” Vương Thủ Triết cười xoa đầu nàng nói: “Tỉ như những cá khô ngon ngọt kia.”

Hừ! Cho dù Vương Ly Từ ta là một thiếu nữ, nhưng thiếu nữ cũng có tôn nghiêm, đừng tưởng rằng một ít cá khô nhỏ là có thể mua chuộc…

Nhưng lời nói đến bên miệng, lại biến thành hai mắt tỏa sáng, trong miệng nói: “Tứ thúc Tứ thúc, có thể ban thưởng bao nhiêu?”

“Chuyện này mang về Hải Trân Linh miệng nhỏ, do ngươi xử lý.” Vương Thủ Triết hào phóng nói.

“Hu hu hu ~ Tứ thúc, thúc đối với ta thật tốt.” Vương Ly Từ kích động đến nước mắt cũng rơi xuống, nước mắt lưng tròng nhìn Vương Thủ Triết, cảm thấy mình ngàn vạn lần không nên nói thầm chửi bới Tứ thúc trong lòng, càng không nên đánh cho hắn mặt nở hoa, Tứ thúc tốt như vậy tìm đâu ra chứ?

“Ừm, Tứ thúc tin tưởng cháu có thể xử lý tốt, nhất định phải phân chia công bằng cho mọi người.” Vương Thủ Triết bổ sung thêm: “Những thứ vặt vãnh này, người trong nhà chúng ta dưới hai mươi tuổi đều có một phần, người mà Cửu Chương Toán thuật và ghi chép của cháu học qua chứ? Nhớ kỹ ai lĩnh, đều phải ký tên trên sổ sách.”

Bình! Chia! Chia! Chia! Phối!

Còn phải nàng đem linh thực trân quý, tự tay dâng lên từng nhà, đây là tàn nhẫn cỡ nào, tàn khốc!

Tứ thúc, ngươi khinh người quá đáng, ta và ngươi liều…

Chỉ tiếc, sau khi Vương Thủ Triết phân phó xong, đã biến mất trước mặt nàng.

Thiếu nữ lưu lại cầm mấy quyển sách, ở trong gió lộn xộn không thôi.

…

Vương Thủ Triết về tới viện của mình, cũng không xử lý chuyện gì mà nghỉ ngơi một chút. Lần này đi Bách Đảo vệ bôn ba, thân thể và tinh thần đều có chút mệt mỏi.

Cũng may nguy hiểm đều đã qua, chỉ cần thân thể Lung Yên lão tổ có thể tốt lên, Bình An Vương thị mới có chỗ đứng chân chính.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau, Vương Thủ Triết và đại nương Công Tôn Huệ gặp mặt một lần, báo cáo nên báo nợ, nên nhập kho thì vào kho. Tóm lại, gia tộc to như vậy, sổ sách cũng không thể hỗn loạn, nếu không sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề bất lương.

Đủ loại chuyện kinh ngạc và thu hoạch như vậy, Công Tôn Diễm đang làm sổ sách cũng bị kinh hãi. Vì sao mỗi lần Thủ Triết ra ngoài đều mang đến ngạc nhiên ngoài dự liệu.

“Đại nương, ta hoàn toàn xứng đáng với danh sách thứ nhất.” Vương Thủ Triết cười nói: “Về phương diện tài nguyên, ta chuẩn bị cho mình xa xỉ một chút. Mỗi tháng cung ứng linh thực, phải nhiều hơn gấp hai so với ban đầu, Tiểu Bồi Nguyên Đan từ mỗi tháng 1 viên, tăng lên mỗi tháng 3 viên, mỗi tháng ta còn cần 1 viên Bồi Nguyên Đan, cùng với tạm thời dùng một khối linh thạch.”

Cứ như vậy, Vương Thủ Triết đã chiếm dụng tài nguyên đến mức cực kỳ xa xỉ khoa trương. Chỉ mỗi tháng Linh mễ đã là mười lăm cân, Linh ngư Linh nhục mỗi thứ mười lăm cân.

Cộng thêm tiêu hao đan dược, không tính linh thạch, một năm phải đạt tới tài nguyên tu luyện tám chín trăm càn kim.

Dưới tình huống bình thường, sau khi hắn tấn thăng đến Luyện Khí cảnh tầng bảy, một năm dự toán tài nguyên tu luyện mới nhiều nhất hai trăm càn kim, hiện tại tương đương trực tiếp chính là bốn lần triều! Tài nguyên gấp bốn năm lần, cũng sẽ

không để cho tốc độ tu luyện của Vương Thủ Triết đạt tới bốn năm lần.

Trong này có một nguyên lý hiệu ứng biên giới giảm xuống, nhiều nhất có thể nhanh gấp đôi so với ban đầu, cộng thêm linh thạch phụ trợ, nhiều nhất là nhanh hơn một bậc, khẳng định không đạt được gấp ba lần bình thường.

Huyền Vũ gia tộc bình thường, cho dù bồi dưỡng con trai trưởng danh sách thứ nhất, cho dù là hướng về Linh Đài cảnh, cũng tuyệt đối không có khả năng xa xỉ như thế.

Yêu cầu như thế, ngay cả Công Tôn Huệ cũng trừng to mắt có chút giật mình: "Theo lý thuyết, lấy công huân của Thủ Triết ngươi, Thân lĩnh nhiều tài nguyên tu luyện như vậy cũng không có gì không ổn. Chỉ là ta sợ những tộc lão tiết kiệm quen kia sẽ có chút ý kiến. Nhưng cũng không quan trọng, có Lung Yên lão tổ ở sau lưng ủng hộ ngươi, ai cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve."

Gia tộc là gia tộc của tất cả mọi người, không phải là sở hữu của một mình tộc trưởng Vương Thủ Triết hắn, trưởng lão gia tộc còn lại tự nhiên có thể phát biểu ý kiến.

Nhưng Vương Thủ Triết lại không quan tâm, dựa vào năng lực của hắn, gia tộc này sẽ dần dần tiến vào giai đoạn lột xác. Hơn nữa, nếu như bắt đầu chấp hành chế độ cống hiến, bàn về cống hiến, chắc chắn là Lung Yên lão tổ đứng đầu, hắn đứng thứ hai.

Thậm chí, hắn tin rằng cống hiến tương lai của mình còn vượt qua Lung Yên lão tổ.

Chiếm dụng nhiều tài nguyên như vậy cũng không phải là hắn tâm đen, mà là thật sự không muốn đến trung niên mới có cơ hội trùng kích Linh Đài. Quan trọng nhất là thế giới huyền huyễn này quá nguy hiểm, bằng tu vi hiện tại của hắn mà chạy loạn khắp nơi, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

Bởi vậy, vẫn là ở trong gia tộc an toàn hơn một chút, tăng nhanh tiến độ tu luyện tới Linh Đài cảnh mới có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Sau khi thỏa thuận xong chuyện này, Vương Thủ Triết lại nói: "Đại nương, chuyện tai họa trùng thế nào rồi?"

Hắn rời khỏi Trường Ninh vệ mười ngày, phương diện tình báo đã lạc hậu. Bên phía Bách Đảo vệ tình huống không giống nhau, đất đai được xây dựng rất ít, có lẽ do hoàn cảnh địa lý ngăn cách nên bên kia không hề gặp tai họa.

Tuy nhiên, sau này lương thực khan hiếm là tất nhiên, cho dù Bách Đảo vệ cũng sẽ bị thiếu lương thực xung kích.

"Tình hình rất tệ." Công Tôn Huệ nghiêm túc nói: "Ngoại trừ một phần gia tộc có hạn, những gia tộc khác ít nhiều đều có lương thực giảm bớt. Nhưng nghiêm trọng nhất vẫn là nông dân tự canh trong phạm vi thế lực của các gia tộc trấn các thành. Năng lực chống cự của bọn họ đối với tình hình tai nạn quá kém, đa số đều giảm đi khoảng bảy phần mười."

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Nếu giảm sản lượng bảy phần tuy tổn thất thảm trọng, nhưng lương thực dự trữ cộng thêm lương thực mới, từ nông dân kiên trì đến mùa lúa tiếp theo thành thục không khó nhỉ? Cũng không đến mức kém hơn tá điền chứ?"

"Thủ Triết, ngươi có điều không biết." Công Tôn Diễm giải thích: "Đầu tiên ta nói với ngươi về tá điền, gia đình tá điền đều từ một đến sáu bảy người. Chúng ta tính ba hộ tá điền bình thường, hai phu thê có sức lao động, bọn họ chắc có thể trồng hai mươi mẫu đất, năm bình thường lúa mạch gạo tổng giá trị khoảng sáu trăm đại đồng. Trong đó diệt trùng cần bốn mươi đại đồng, canh ngưu, nông cụ, lương thực tiêu thụ khoảng hai mươi đại đồng, thế gia đều có ruộng tốt dùng bốn mẫu ruộng, cho dù trấn vệ quận quốc mỗi nước một trăm thuế, hai mươi mẫu ruộng tốt cần tám mươi đại đồng tiền thuế. Như thế khoảng bốn mươi đồng còn lại, cần chia ba mươi bảy phần với chủ gia, tức là hộ tá điền này có thể phân đến lợi ích một trăm ba mươi tám đại đồng."

"Gia đình tá điền của một hộ ba hộ, một năm chính là một cân kim nhiều hơn một chút, như vậy chi tiêu trừ đi ngày cũng không còn lại cái gì." Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, trong lòng hơi giật mình. Trước đó cũng coi như là qua ruộng thu nhập, nhưng không cẩn thận đi tính tiền lời của tá điền.

"T tá điền sở dĩ kháng nguy hiểm mạnh hơn một chút, là bởi vì dù sao phía trên còn chống đỡ Huyền Vũ thế gia." Công Tôn

Thương nói, "Để ổn định bài tập tá điền, chủ gia đều sẽ bảo đảm cho tá điền, cho dù không thu một hạt, cũng sẽ có 60 đại đồng tiền lời, như thế có thể làm cho bọn họ an tâm canh tác."

Đương nhiên, những lợi nhuận này chỉ chính là không phải càn kim thuần túy. Mà là giá trị của vật tư phân phối và càn kim, tổng hợp ra.

"Ngoài ra, tá điền bình thường cũng sẽ nuôi một ít gà vịt ngỗng, trước phòng sau nhà trồng một ít rau dưa các loại, những thứ này đều sẽ cung ứng cho thế gia chúng ta, tiền lời trong một năm cũng có thể có hai ba mươi đại đồng." Công Tôn Huệ kiên nhẫn giải thích nói: "Lúc nông nhàn, chúng ta cũng sẽ tổ chức tá điền tiến hành khai hoang, nạo vét đường sông, xây dựng ốc xá, gia cố đê sông… công việc, những thứ này cũng sẽ có khoảng hai mươi đồng. Bởi vậy một hộ ba hộ tá điền gia đình bình thường, một năm cũng có thể có một trăm tám chín mươi đồng lớn, cho dù là năm thiên tai cũng có thể qua trăm đồng."

Vương Thủ Triết nghe được âm thầm gật đầu, nói như thế, cuộc sống tá điền coi như ổn định, dù sao có gia chủ bảo bọc, cho dù năm thiên tai buộc chặt dây lưng quần cũng có thể qua. Nếu gặp phải năm mới, sống tiết kiệm một chút, ít nhiều còn có thể tích góp được một khoản đồng lớn.

"Nhưng tự cày nông thì khác." Công Tôn Huệ nói: "Giống như gia đình tá điền vừa rồi, có hai mươi mẫu đất tự canh nông, nếu mùa này giảm sản lượng bảy phần, một mùa này chỉ có thu hoạch 90 đại đồng, mùa này thuê trâu cày và hạt giống phải đi 10 đại đồng, diệt trùng phân phát 20 đại đồng, tiền thuế là 5 thuế, thế gia trấn vệ quận quốc mỗi nước 1 thuế, hiện tại chính là lúc thu thuế hạ, 20 mẫu đất cần nộp 50 đại đồng. Bọn họ còn có thể dư lại bao nhiêu?"

Trước đó cũng đã nói, Huyền Vũ thế gia địa phương có trách nhiệm an dân thủ thổ, xuất hiện trộm cướp hung thú, sự kiện ác tính đều phải thế gia đi thanh trừ xử lý, đồng thời cũng phải hiệp trợ trấn thủ phủ địa phương thu thuế. Bởi vậy, thuế ruộng trong phạm vi thế lực, thế gia cũng phải rút 1 thuế.

Có điều hiện tại phạm vi thế lực của Vương thị rất nhỏ, ngoại trừ nông trang có tổng cộng khoảng 600 hộ tá điền, phạm vi

thế lực chỉ còn lại hơn một ngàn hộ, tổng số ruộng tốt của bình dân dưới quyền còn xa không tới hai vạn mẫu, hàng năm rút được thuế kim đến một trăm mấy chục càn kim, trong đó còn có không ít tiêu hao, chỉ có thể nói là có còn hơn không.

"Nói như thế, những nông dân tự canh kia ở mùa này cơ bản tương đương với không thu một hạt?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày nói: "Tình huống như vậy, còn muốn thu thuế?"

"Thuế là căn bản của quốc gia, Trấn, Vệ, Quận, Quốc, đều là dựa vào thuế để chống đỡ. Mà thuế ruộng là loại thuế lớn nhất, thiếu đi một khối cơ cấu cấp bậc này khó có thể duy trì." Công Tôn Huệ giải thích nói: "Thu hoạch mùa hè lần này, thuế đất nước của Lũng Tả quận có lẽ có khả năng sẽ được miễn. Nhưng cuối cùng, vẫn sẽ có một bộ phận gia đình tự canh nông bản thân không kinh doanh tốt xuất hiện rất khó khăn, mà loại thời điểm này, thường thường sẽ có một ít Huyền Vũ thế gia bắt đầu kế sách thâu tóm đất đai."

"Tỉ như Triệu thị và Lưu thị, lần này bọn họ chịu tai họa và tổn thất rất lợi hại, ánh mắt đều giống như đỏ. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, bọn họ muốn thừa dịp loạn thôn tính chút đất đai." Công Tôn Huệ cười lạnh nói: "Sài Lang chính là sài lang, cho dù khoác da thế gia, chung quy vẫn là khó thoát khỏi bản tính tham lam không đáy."

…

Chương 58: Gia tướng Vương Mai Mai bình thường không có gì lạ.

…

Tai họa trùng này, muốn nói bị tổn thương nghiêm trọng nhất, tự nhiên là những Huyền Vũ thế gia mạt lưu không có cách nào kháng cự tai họa.

Tỷ như Triệu thị cùng Lưu thị.

Tính sơ một chút liền có thể hiểu được, vẫn là lấy điển hình lúc trước để tính toán, hai mươi mẫu đất giảm sản lượng bảy phần, liền chỉ có chín mươi đại đồng tiền, tá điền phải phân đi ba mươi đại đồng tiền bảo lãnh, sau đó còn có thuế bốn mươi đại đồng, 10 đại đồng trồng trọt nông cụ tiêu thụ hạt giống, 20 đại đồng diệt trùng tán. Chỉ với những thứ này, khiến Triệu thị Lưu thị một mùa này không những không lấy một hạt, mỗi hai mươi mẫu còn phải dán ra 10 đại đồng.

Với Lưu thị mà nói, mấy nông trang bọn họ cộng lại ước chừng có một vạn mẫu ruộng tốt, bởi vậy bọn họ không những không kiếm được một góc, còn phải dán ra 50 càn kim.

Khoản càn kim này, còn chưa bao gồm chi tiêu như nông tang chủ sự, cộng lại tổng cũng vượt qua một trăm càn kim.

Nghe qua giống như bỏ ra một trăm càn kim không phải là rất nhiều, nhưng trên thực tế, đợt này của bọn họ sẽ lỗ đến hộc máu. Bởi vì những năm tháng bình thường, một vạn mẫu lương điền này có thể mang đến cho bọn họ lợi nhuận ròng ròng tám trăm càn kim, lần này qua lại, chính là thua lỗ hơn một ngàn càn kim thuần lợi.

Dưới tình huống bình thường, chi tiêu một năm như thế gia như Lưu thị cũng là vô cùng khổng lồ, một năm có thể tích góp thêm năm sáu trăm càn kim đã tính vào bản lĩnh của bọn họ. Chỉ riêng một ngàn càn kim này hao tổn, cũng đã tiến vào trong hai năm tích góp của bọn họ rồi.

“Còn có một tin tức chí mạng, e rằng Thủ Triết ngươi không biết.” Công Tôn Huệ lại nói: “Quan phủ Trường Ninh vệ đã ra

lệnh cho các thế gia, lần này thuế hè không được dùng càn kim đền thuế, phải nộp lương thực."

Tin tức như vậy, Vương Thủ Triết cũng hít một hơi khí lạnh, đây là ép chết Huyền Vũ thế gia tầng dưới chót rồi. Thời gian qua năm, nạp lương hoặc nạp tiền đều có thể, giao đủ số giá trị là được rồi.

Nhưng năm nay bản thân các thế gia đã thiếu lương thực, nếu thật sự nạp lương thực, sẽ tạo thành họa vô đơn chí đối với Huyền Vũ thế gia tầng dưới chót. Nhưng điều này không bao gồm Vương thị, cùng với một số đồng minh thông gia của Vương thị, bởi vì lần này mọi người giữ được sản lượng, nạp lương thực vẫn có thể nạp được.

Thực sự đả kích đến, chính là loại thế gia như Bình An Lưu thị Triệu thị. Bọn họ vốn không nhiều lương thực, lại nộp lương thực nộp thuế, sẽ vét sạch của cải của bọn họ. Ép buộc bọn họ làm sao bây giờ, đương nhiên chỉ có thể đem áp lực chuyển thành bình dân tầng dưới chót, thậm chí là tá điền.

"Mệnh lệnh của quan phủ, ngược lại cũng hiểu được." Vương Thủ Triết ngưng trọng nói: "Với địa khu Trường Ninh vệ mà nói tất nhiên là thiếu lương thực tổng thể, nếu quan phủ không cần mệnh lệnh này triệu tập lương thực từ thế gia, chỉ riêng vệ thành đã rất có khả năng bùng nổ cục diện hỗn loạn."

"Lần này Thủ Triết có lòng muốn xem kịch hay của Triệu thị Lưu thị không?" Công Tôn Huệ hỏi: "Thuận gom đất đai tất nhiên loạn tượng nổi lên, Triệu thị Lưu thị lấy hạt dẻ trong lửa chưa chắc không có nguy hiểm."

"Không!"

Ánh mắt Vương Thủ Triết lạnh lùng không thôi, "Bình An nhất địa, là nơi Trụ Hiên lão tổ chém hung thú khai hoang, cũng hao phí cơ nghiệp trăm năm xây dựng, ta há có thể trơ mắt nhìn hai con sài lang chà đạp? Muốn thừa dịp loạn lạc thâu tóm đất đai, hỏi qua Vương Thủ Triết ta chưa có! Lần này, ta muốn ra tay đánh lén Triệu thị Lưu thị, để bọn họ xem thật kỹ thủ đoạn của Vương Thủ Triết ta."

"Thủ Triết quả nhiên rất khí phách, ta không nhìn lầm con." Ánh mắt Công Tôn Thương lấp lóe: "Lần này bất kể quyết

định của con ra sao, vì mẹ đều ủng hộ con. Thời khắc mấu chốt lần này, vi nương nhất định sẽ nghĩ cách mời Kỳ lão tổ đến Vương thị chúng ta làm khách."

"Kỳ Lão Tổ?"

Sắc mặt Vương Thủ Triết vui vẻ: "Đại nương vậy mà có thể mời được Mãng lão tổ?"

Giữa các thế gia, nhân vật cấp lão tổ từ trước đến nay sẽ không tùy ý nhúng tay vào tranh đấu giữa các thế gia khác, nếu không cực kỳ dễ dàng dẫn đến tranh đấu của phe phái thông gia quy mô lớn hơn.

Công Tôn Ưởng cười nói: "Chẳng lẽ ngươi quên, đích trưởng nữ Vương thị đời thứ tư Linh Điệp, bà cô nãi nãi, chính là gả đến khi Công Tôn thị làm chủ mẫu, Kỳ lão tổ chính là đích tử thân sinh của lão nhân gia bà, có một nửa huyết thống đến từ Vương thị chúng ta, tự nhiên là thân cận với Vương thị chúng ta. Hơn nữa ngươi chớ quên, Mãng lão tổ chính là thân gia gia của ta, trước đó vài lúc về nhà mẹ đẻ, ta cũng bái kiến lão nhân gia hắn. Hắn cũng thập phần tiếc hận trận chiến năm đó của Lung Yên lão tổ, chỉ hận lúc ấy hắn mới Luyện Khí cảnh tầng chín, vả lại nghe được tin tức cũng đã muộn."

Dừng một chút, Công Tôn Huệ lại nói: "Xiêm lão tổ cũng nghe ngoại tổ phụ con kể chuyện của con, ông ấy khen con không dứt miệng, cũng muốn tìm cơ hội gặp con. Tin tưởng lần này chỉ bảo ông ấy tới làm khách, tính tình ông ấy chắc sẽ không cự tuyệt."

"Tốt tốt tốt, như vậy càng ổn." Vương Thủ Triết vui mừng quá đỗi, vốn còn nghĩ thân thể Lung Yên lão tổ còn chưa tốt, không biết có thể chấn nhiếp được đối phương không.

Nếu Lâu Lão Tổ đồng ý đến trấn giữ mấy ngày, Lưu thị và hai vị lão tổ Triệu thị kia há dám lộn xộn?

Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ nói thêm một lát rồi cáo từ rời đi.

Đồng thời đánh úp Triệu thị và Lưu thị là một chuyện rất lớn, cần phải tính toán mưu đồ thật tốt, nếu không một khi không cẩn thận đừng để bị nhạn mổ mù mắt.

Tình báo!

Từ trước đến nay là căn bản của hai quân giao chiến.

Vương Thủ Triết gọi Vương Trung tới, thực lực của Vương Trung không mạnh, chỉ có Luyện Khí cảnh tầng bốn cao giai. Nhưng gần đây dần dần phát hiện, tính cách người này tương đối trầm ổn làm việc thỏa đáng, đầu óc cũng rất linh hoạt.

"Bái kiến gia chủ." Sau khi vào cửa, Vương Trung hành lễ nói.

"Miễn lễ." Vương Thủ Triết nói: "Còn chưa chờ ngươi và người nhà đoàn tụ được đã bắt ngươi đi làm việc, vất vả rồi."

"Làm việc cho gia chủ, không vất vả không vất vả." Vương Trung tinh thần vô cùng cao, vừa nghe đến làm việc con mắt đều tỏa sáng.

Đây không chỉ là vấn đề gia chủ ra tay hào phóng, mà là cảm thấy mỗi khi gia chủ ra tay, đều là lật tay thành mây trở tay thành mưa, trong tay gia chủ Vương thị có dấu hiệu thịnh vượng. Gia tướng và gia chủ, đó là quan hệ có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục.

Vương Thủ Triết cười cười, kể lại chuyện cần hắn làm.

Vương Trung trịnh trọng suy nghĩ một lát nói: "Gia chủ, công tác tình báo không phải thuộc hạ sở trường. Thuộc hạ tiến cử cho gia chủ một vị gia tướng —— Vương Mai, nàng mới hai mươi ba tuổi, tu vi lại đạt tới Luyện Khí cảnh tầng ba. Nhưng tâm tư của nàng tinh tế tỉ mỉ quan sát tỉ mỉ, hơn nữa vô cùng giỏi về hóa trang lẻn vào, thu thập manh mối."

Vương Thủ Triết không tỏ ý kiến, phái người đưa Vương Mai tới, muốn đích thân khảo hạch một phen.

Chỉ chốc lát sau, gia tướng Vương Mai đã đến, nàng kinh sợ hành lễ: "Bái kiến gia chủ."

Vương Thủ Triết đánh giá một phen, tướng mạo của nàng này bình thường không chút nào thu hút, giống như vừa quay đầu lại, sẽ quên dáng vẻ nàng ta trưởng thành ra sao. Nhưng dáng người của nàng ta không tệ, lồi lõm linh lung, chân thon dài rắn chắc, hiển nhiên sức bật không tệ.

Lúc này cảm thấy hứng thú nói: "Miễn lễ, Vương Trung nói ngươi am hiểu hóa trang lẻn vào, tâm tư khéo léo, ngươi có thể nói một chút về tình huống không?"

“Bẩm gia chủ.” Vương Mai trầm ổn nói: “Thuộc hạ thật sự am hiểu hóa trang lẻn vào.”

“Ồ, ngươi rất tự tin.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ngươi có thể thể thể hiện một chút để ta xem không?”

Vương Mai tỏ vẻ có thể, nhưng nàng cần phải đi làm một ít công tác chuẩn bị.

Vương Thủ Triết lại có hứng thú, để nàng chuẩn bị đầy đủ một chút. Sau khi nàng thối lui, Vương Thủ Triết lại bình tĩnh lại, bắt đầu mưu đồ kế hoạch lần này.

Kế hoạch lần này cũng không phải là chuyện bí hiểm gì, chỉ là một cuộc đánh úp thương nghiệp nho nhỏ mà thôi. Chuyện này diễn ra trong thời khắc trên Trái Đất.

Nhưng Vương Thủ Triết lại tính toán vô cùng cẩn thận, cơ hội trời ban lần này không thể bỏ lỡ.

Từng bước kế hoạch dần dần thành hình…

“Bái kiến gia chủ.” Một giọng nam tử hồn hậu vang lên.

“Miễn…” Vương Thủ Triết giật mình quay đầu lại, đã thấy một vị gia tướng nam tử xa lạ đang chắp tay mà đứng, dáng người hắn không cao nhưng khí vũ hiên ngang, mặt sạch da trắng có chút anh tuấn, có chút khí tức nho tướng.

“Ngươi là?” Vương Thủ Triết không nhớ rõ Vương thị còn có một gia tướng như vậy, lập tức nhíu mày.

“Gia chủ, thuộc hạ Vương Mai.” Gia tướng nam tử đổi giọng nữ, lập tức khiến Vương Thủ Triết cảm thấy họa phong đại biến, da gà nổi lên, ngạc nhiên không thôi nói: “Bản lĩnh này của ngươi đúng là đặc biệt, thú vị.”

Nghe được gia chủ tán dương, trong lòng Vương Mai vui mừng nói: “Xin gia chủ đợi một chút, thuộc hạ lại đi biến thêm một người nữa.”

Một canh giờ trôi qua.

Khi Vương Mai xuất hiện lần nữa, Vương Thủ Triết bị dọa ngây người, Vương Trung và Vương Quý cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Lúc này xuất hiện ở trước mặt bọn họ, là một vị nữ tử trẻ tuổi thướt tha, thân khoác sa mỏng, chân đạp giày hoa sen, trong tay cầm một cây hoa tán cổ sắc, mỗi một bước đi đều chập chờn sinh thái, ám hương kéo tới.

Ngạc nhiên nhất chính là, mặt nàng biến đẹp, môi đỏ má hồng, tóc dài búi lên, hiển nhiên chính là một đại mỹ nữ.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, giọng nói êm dịu như suối: "Mai bái kiến gia chủ."

"Ừng ục." Gã sai vặt Vương Quý ở bên cạnh, trực tiếp nuốt nước miếng một cái, ánh mắt đều nhìn thẳng.

Vương Thủ Triết lại kiến thức rộng rãi, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Đồng thời trong lòng ngạc nhiên không thôi, thuật hóa trang của cô gái này đã đến mức lô hỏa thuần thanh. So với những thuật hóa trang yêu nghiệt mà kiếp trước nhìn thấy trong app nào đó thì không hề thua kém chút nào.

Vương Mai này có thể so với những thuật trang điểm yêu nghiệt kia, khiến cho tinh thần Vương Thủ Triết chấn động mạnh, Bình An trấn này nói toạc ra chính là nông thôn trong nông thôn, những con cháu gia tộc Lưu thị Triệu thị kia, ai từng thấy cảnh tượng như thế?

Chỉ sợ Vương Mai làm chút kế nhỏ, tình báo sẽ nối gót mà tới.

…

Chương 59: Đại Ma Vương Vương Thủ Triết.

…

Nàng này có giá trị bồi dưỡng cực lớn.

Hơn nữa tuổi của nàng không lớn hơn hai mươi ba, cũng đã là Luyện Khí cảnh tầng ba. Tu vi như thế so với đệ tử huyết mạch trong gia tộc tuy có không bằng, nhưng cũng không kém là rất xa. Bởi vậy đồng thời thiên phú của nàng cũng vô cùng cố gắng.

Vương Trung ở bên cạnh, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, cười khổ không thôi nói: "Vương Mai, trước kia cũng từng thấy ngươi sử dụng thuật trang điểm, nhưng nào có được quang cảnh như hôm nay, lợi hại."

"Trung thúc, đây chẳng qua là Mai Mai từ nhỏ tướng mạo bình thường, liền dần dần thích trang điểm, đóng cửa lại đến tự vui chơi một mình mà thôi." Vương Mai giọng nói thanh thúy uyển chuyển, đôi mắt thanh tú sinh động liếc mắt nhìn Vương Trung, "Tiểu thuật như vậy, không lên được mặt bàn."

Vương Trung Nhất nhất thời tim đập như trống, hô hấp dồn dập, xoay người sang chỗ khác: "Vương Mai, ngươi chớ có nói như vậy nữa, ta đã có vợ con rồi."

Hắn là một lão nam nhân ba bốn mươi tuổi, nếu không phải đối với Vương Mai vô cùng quen thuộc, giờ khắc này sợ là sẽ trúng chiêu.

Vương Thủ Triết thấy vậy cũng âm thầm buồn cười, nếu như ngươi không có vợ con thì chuẩn bị đi theo?

"Được rồi, vậy nhiệm vụ này giao cho Vương Mai." Vương Thủ Triết ho khan, trịnh trọng nói: "Vương Trung, xưa nay tính tình ngươi trầm ổn, do ngươi chủ trì đại cục tình báo lần này. Nhân thủ trong gia tộc ngươi có thể xin điều động, ngươi ở giữa hợp tác, phải ghi nhớ an toàn của Vương Mai, không được mạo hiểm quá mức để hoàn thành nhiệm vụ."

“Vương Trung lĩnh mệnh.” Vương Trung nghiêm giọng chắp tay, tư thái vô cùng nghiêm túc.

“Vương Mai.” Vương Thủ Triết lại nói: “Thuật hóa trang của ngươi nhìn như tiểu thuật, nhưng nếu dùng tốt rồi, tương lai tất thành đại khí. Nhưng tạo hình son phấn quá nặng, dáng vẻ cũng dễ dàng thiên vị mềm mại quá mức. Đối phó với thế hệ trẻ tuổi không có kiến thức kia còn được, nếu là những lão hồ ly kia của đối phương, sợ rằng lực có không ít.”

Sau đó, Vương Thủ Triết nghe được một số lý luận ở kiếp trước nên sửa sang lại, thuận miệng nói cho Vương Mai nghe. Giống một đứa trẻ nổi tiếng nào đó, làm sao thông qua hành vi cử chỉ không đếm xỉa tới, khiến đối phương cảm thấy ngươi sâu không lường được.

Cái gì mà đã muốn cự tuyệt thì còn nghênh đón, cái gì mà Nhược Nhược, cái gì mà Nhược Nhược Ly!!

Ở kiếp trước của Vương Thủ Triết, những thứ này quá nhiều, thậm chí có danh viện chuyên môn dưỡng thành lớp huấn luyện, đáng ghét hơn còn có các loại bồi dưỡng và thực tiễn.

Hắn mưa dầm thấm đất, hiểu được tri thức lý luận phong phú hơn Vương Mai rất nhiều.

Vương Mai nghe được ánh mắt càng ngày càng tỏa sáng, gia chủ đây là mở ra cho nàng một cánh cửa thế giới mới, nguyên lai có thiên địa rộng lớn như vậy chờ nàng đi thi triển.

Vương Trung và Vương Quý, càng nghe càng thấy đáng sợ, toàn thân run rẩy.

Nếu Vương Mai thật sự có thể làm được gia chủ như vậy, trên thế giới này còn có đường sống của nam nhân sao? Những mục tiêu bị nàng theo dõi, há không phải là bị đùa bỡn trong lòng bàn tay sao?

“Còn phải ghi nhớ một điều, cuối cùng không thể để cho nhân vật mục tiêu đắc thủ.” Vương Thủ Triết nói: “Thứ nhất, ngươi là gia tướng Vương thị ta, không muốn ngươi hy sinh đến mức như vậy. Thứ hai, đối với nam nhân mà nói không được mới là đẹp nhất, mới có không gian tưởng tượng vô tận, tương lai chưa chắc không thể lợi dụng lần thứ hai.”

“Vương Mai cẩn tuân gia giáo giáo dạy bảo.” Vương Mai phục tùng, gia chủ không hổ là gia chủ. Không ngờ lại am hiểu sâu sắc nhân tính như vậy, mưu tính sâu xa như thế. Hơn nữa gia chủ che chở cho nàng, khiến người ta ấm áp.

Sau khi nhận nhiệm vụ, Vương Trung Vương Mai cáo lui.

“Vương Quý, đi tìm Vương Dũng Vương Vũ Vương đến đây.” Vương Thủ Triết lại dặn dò.

Nào ngờ, Vương Quý từ trước đến nay không trả lời, mà là si ngốc ngơ ngác đứng ở nơi đó, giống như trong đầu đều là bộ dáng của Vương Mai. Khiến Vương Thủ Triết một cước đạp ngã hắn ta: “Ngươi có chút tiền đồ được không?”

“Gia chủ, ta sai rồi.” Vương Quý tỉnh táo lại, vội vàng xin tha, lập tức lại lộ ra một chút chờ mong, “Gia chủ, ngài nói ta cùng Mai Mai, có kịch hay không? Theo lý nói thân phận chúng ta cũng coi như tương đương…”

“Ha ha.” Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi tỉnh táo một chút cho ta, Vương Mai kia ta nhìn ra được, nàng không phải loại nữ tử cam tâm ở nhà giúp chồng dạy con. Dã tâm của nàng lớn hơn tưởng tượng của ngươi, ngươi không khống chế được nàng. Nếu như ngươi thật sự muốn lập gia đình, sau này ta sẽ tìm hiểu xem ngươi có ngoại hệ nào xuất hiện huyết mạch tiên tổ, nhanh chóng cút đi làm việc cho ta.”

“Vâng, gia chủ.” Vương Quý vội vàng vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài.

Thừa dịp khoảng trống này, Vương Thủ Triết nấu cho mình một bình linh trà, chậm rãi uống tĩnh khí ngưng thần. Trong gia tướng, lại còn có một nữ tử yêu nghiệt như Vương Mai.

Có điều, nếu Vương Thủ Triết hắn không thượng vị, vẫn là người có tính cách tương đối bảo thủ như Vương Định Nhạc đảm đương vị trí gia chủ, e rằng tài năng yêu nghiệt như Vương Mai vĩnh viễn không có ngày nổi bật, thậm chí tài hoa của nàng cũng không nhất định sẽ được thể hiện ra.

Nhưng đã bị Vương Thủ Triết phát hiện lương tài mỹ ngọc như vậy, tất nhiên không có khả năng lãng phí vô ích. Đối phó với những đệ tử trẻ tuổi của Lưu thị và Triệu thị kia, chẳng

qua là Vương Mai Ngưu Đao Tiểu Thử, luyện tập một chút mà thôi.

Đợi qua chuyện này, phải quay xung quanh hạch tâm Vương Mai này. Chế tạo ra một cơ cấu bí mật thuộc về Vương Thủ Triết hắn, một cơ cấu tình báo hoàn thiện.

Có điều việc này còn nói hơi sớm, cần phải xem biểu hiện lần này của nàng.

Tạm thời bỏ qua.

Sau đó, Vương Dũng cùng mấy vị gia tướng đến đây báo danh, sau khi dặn dò một phen thì đồng loạt lĩnh mệnh, đi làm những việc mà bọn họ nên làm.

Mà Vương Thủ Triết cũng nhất thời rảnh rỗi.

Hắn thân là người đứng đầu gia tộc, đương nhiên không có khả năng, cũng không cần đi làm việc tự mình làm. Mọi chuyện đều phải khom người thân, chỉ có thể xóa bỏ năng lực làm việc của bọn họ, cũng sẽ khiến thời gian tinh lực của hắn không đủ dùng.

Đúng vào lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Gia chủ có ở đây không? Ta là thị nữ vương Tiểu Ngọc trong phòng Lạc Y tiểu thư.”

“Vào đi.” Vương Thủ Triết nói.

Trước cửa phòng, một thị nữ mười tám mười chín tuổi đi vào, bộ dáng của nàng có chút tuấn tú, mạnh hơn Vương Mai rất nhiều. Nhưng so sánh với sức hấp dẫn của Vương Mai sau khi thi triển tà thuật, thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Không thể không thừa nhận thuật hóa trang của một trong tam đại tà thuật thật sự rất đáng sợ.

Vương Tiểu Ngọc không dám ngẩng đầu nhìn Vương Thủ Triết, thu lễ nói: “Tiểu Ngọc bái kiến gia chủ, Lạc Y tiểu thư nói đã mấy ngày rồi không nhìn thấy gia chủ. Đặc biệt sai Tiểu Ngọc tới hỏi gia chủ một chút, có thời gian cùng dùng bữa hay không.”

Vương Lạc Y.

Đó là tỷ tỷ ruột thịt ruột thịt cùng một mẹ với Vương Thủ Triết, trong trí nhớ của hắn ta, hai tỷ đệ bởi vì mất mẹ nhỏ, cảm tình gắn bó với nhau vô cùng sâu đậm.

Lúc này, một cảm giác nhớ nhung dâng lên trong lòng, gật đầu nói: "Ngươi trở về bẩm báo tỷ tỷ, ta chuẩn bị một chút sau đó sẽ đi qua."

Vương Tiểu Ngọc lĩnh mệnh cáo lui.

Mà Vương Thủ Triết được gã sai vặt Vương Quý hầu hạ, cũng rửa mặt, sửa sang lại y quan, soi gương đồng cỡ lớn. Ừm, dáng vẻ dường như rất oai hùng bất phàm, tinh thần phấn chấn mà không mất nội liễm, tướng mạo rất không tệ.

Nếu ở trên Trái Đất cũng có khí chất như vậy, Vương Thủ Triết đoán chừng mình chỉ dựa vào gương mặt là có thể ăn cơm.

Vương Thủ Triết cầm một chút linh trà, Bách Đảo vệ mang về hải trân quý, còn có mấy hạt trân châu vàng có chút linh khí. Chuẩn bị lễ vật cho Vương Quý mang theo, lúc này mới khoan thai đi bộ.

Lúc trước Trụ Hiên lão tổ suy nghĩ lâu dài, quy hoạch kiến tạo chủ trạch rất lớn. Khuê viện mà tỷ tỷ Vương Lạc Y ở tương đối u tĩnh, dạo bước phải gần một khắc đồng hồ.

Trong chủ trạch này, các loại thảm thực vật có lẽ nhiều, khắp nơi đều là lục khí dày đặc. Nhất là lúc trước gieo một ít cổ thụ, hôm nay hơn một trăm năm trôi qua, đều trưởng thành đại thụ che trời, tán cây liên miên che phủ, đi dưới ánh nắng chẳng những không phơi nắng, ngược lại cảm thấy cực kỳ mát mẻ.

Thể hiện đầy đủ đạo lý tiền nhân trồng cây hậu nhân hóng mát.

Chủ trạch càng dựa vào dãy núi, càng u tĩnh, nơi này phần lớn là cho khuê nữ tiểu bối trong nhà ở, ngoại trừ tuổi quá nhỏ và cha mẹ ở cùng một chỗ, còn lại đều sẽ độc lập ở lại.

Ngoại trừ sân nhỏ còn có một cái ao nhỏ, hòn non bộ, vườn hoa…, hành lang đình nghỉ mát, phong cảnh có chút tao nhã.

Vương Thủ Triết đang thong thả bước đi, hưởng thụ thời gian thanh tĩnh hiếm có này.

Bỗng dưng.

Phía trước truyền đến một trận ồn ào.

“Vương Thủ Liêm, nếu ngươi thua ta muốn ngươi đẹp mặt.” Một giọng nói có chút bá đạo vang lên.

“Ngũ ca ca cố gắng ủng hộ muội, thua bởi Lục ca ca thì quá mất mặt.” Một giọng nói quen thuộc khác, được rồi, là giọng của Vương Lạc Tĩnh.

Cùng lúc đó.

Truyền đến âm thanh ba ba ba ba, từng tiếng quyền cước giao kích, khí kình va chạm.

Lão Ngũ lão Lục đang luận bàn?

Vương Thủ Nghiệp có tổng cộng bảy người từ Vương Thủ Tín đời chữ lót Bình An Vương thị, từ Vương Thủ Tín lớn tuổi nhất đến nhỏ nhất. Vương Thủ Triết chẳng qua chỉ xếp thứ tư mà thôi, đằng sau còn có ba đệ đệ.

Hiện tại hai vị luận bàn là Ngũ đệ Vương Thủ Dũng, Lục đệ Vương Thủ Liêm.

Thế gia chính là như thế, thế gia niên đại càng lâu thì bối phận chênh lệch sẽ càng lớn.

Vương Thủ Triết cười cười, hắn không đi tham gia náo nhiệt, tránh cho mấy người bọn họ câu nệ.

Lúc vừa định lặng lẽ tránh người, lại đột nhiên nghe được giọng của đại nha đầu Vương Ly Từ: “Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, các ngươi đều chưa ăn cơm sao? Ai cũng mềm nhũn mềm nhũn, giống nam nhân gì?”

“Đại nha đầu, ngươi đừng quấy rối ở bên cạnh.” Vương Thủ Dũng kêu lên, “Ngươi đi lên đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, đại nha đầu ngươi gọi chúng ta là thúc!” Vương Thủ Liêm vừa nói vừa hát đệm: “Bối phận của chúng ta lớn hơn ngươi.”

“Ai, bối phận lớn thì có ích gì chứ. Bản tiểu thư bỏ không cho các ngươi ăn, không có chút sức lực nào.” Vương Ly Từ thở dài một hơi: “Ai, chỉ các ngươi như vậy, làm sao đánh thắng được đại ma vương Tứ thúc kia?”

Tứ thúc…

Đại Ma Vương?

Vương Thủ Triết kinh ngạc sờ sờ mũi, từ bao giờ hắn ta lại có thêm tên hiệu này?

…

Chương 60: Đám đệ đệ muội muội đều rất phấn chấn nha!

…

“Đại nha đầu, hay là thôi đi.” Giọng nói của Vương Thủ Dũng vang lên, rõ ràng có chút chột dạ: “Tứ ca rất lợi hại, cho dù là đại ca cũng chưa chắc đánh thắng được hắn.”

“Thôi đi? Vương Thủ Dũng, lúc ngươi ăn cá khô của bổn tiểu thư, tại sao không nói bỏ đi?” Vương Ly Từ tỏ vẻ ông cụ non nói: “Ngươi ăn đồ của ta, chính là người của ta. Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ nói minh ước của chúng ta cho Tứ thúc.”

“Vương Ly Từ, ngươi quá đáng. Lúc ngươi làm cá cho cá nhỏ, cũng không nói là muốn thu thập Tứ ca đâu.” Một nam đinh khác Vương Thủ Liêm, giọng nói cũng mang theo nức nở: “Tứ ca là người thiếu chút nữa đã vào Tử Phủ Học Cung, ai đánh thắng được.”

“Ngu ngốc, cũng không phải để các ngươi đơn đấu.” Vương Ly Từ khinh thường nói: “Chúng ta dùng kế vây khốn đại ma vương, đồng loạt khoác bao tải cho hắn, đảm bảo đánh cho ai cũng không biết.”

Vương Thủ Triết vừa buồn cười vừa tức giận, dường như đám thỏ con này đang mưu đồ bí mật muốn đánh hắn.

Nhất là đại nha đầu Vương Ly Từ, ở trước mặt hắn ngoan ngoãn giống như một con thỏ nhỏ. Kết quả vừa quay đầu, liền xoắn xuýt một đám trẻ con đến giết mình.

Họa phong này chuyển động nhanh như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp. Danh hào đại nha đầu này, thật đúng là không có gọi vô ích.

“Vương Lạc Tĩnh, dáng vẻ lén lén lút lút của ngươi, không phải là chuẩn bị bán đứng chúng ta đấy chứ?” Một tiểu cô nương thanh âm bá đạo khác vang lên: “Đại nha đầu đã nói, Tứ ca ca chuẩn bị một đống sách cho chúng ta đọc, đọc không hết còn có thể đen mặt hung dữ, ngươi thích đọc sách ta cũng không thích.”

Vương Thủ Triết đã nghe ra, đây là Vương Lạc Thu của nhà Tam bá, năm nay mới mười một tuổi. Lúc trước nghe Lạc Tĩnh nhắc đến cô bé này đã là Luyện Khí cảnh tầng hai, tư chất vô cùng bất phàm. Vương Thủ Triết vốn định dành thời gian khích lệ nàng một phen, nhưng vẫn không có cơ hội.

"Vương Lạc Thu, ta cũng không muốn đọc sách, tuy nhiên ta không cho rằng các ngươi như vậy có thể đối phó được Tứ ca ca." Vương Lạc Tĩnh nói, "Tứ ca ca lợi hại hơn ngươi nhiều lắm."

"Lạc Tĩnh, không phải ngươi có nuôi côn trùng sao?" Vương Lạc Thu còn nói thêm: "Ngươi có thể thả côn trùng giam hắn chứ."

"Không được không được." Vương Lạc Tĩnh vội vàng lắc đầu.

Sắc mặt của Vương Thủ Triết bắt đầu hơi đen lại, đây là một đám đệ đệ muội muội gì đó, vì không đọc sách, lại muốn mưu hại huynh trưởng.

Cũng may, Vương Lạc Tĩnh vẫn có chút lý trí, rất kính yêu Tứ ca ca, trong lòng Vương Thủ Triết ít nhiều có chút vui mừng.

"Nếu như muốn đối phó với Tứ ca ca, phải ấp trứng Tử Tinh Linh Phong ra nhóm thứ hai mới được." Vương Lạc Tĩnh ở bên kia tính toán nói: "Hơn nữa tấn công chính diện không có phần thắng, Lạc Thu, muội có thể giả bộ bị trượt chân trước mặt Tứ ca ca, sau đó ta nhân cơ hội thả Tử Tinh Linh Phong ra, muội còn nhỏ như vậy, Tứ ca ca nhất định sẽ che chở muội trước… Sau đó Ngũ ca ca Lục ca thừa dịp hỗn loạn mang theo bao tải xông lên…"

Mồ hôi lạnh!

Từ thái dương của Vương Thủ Triết trượt xuống.

Đây là tâm tư quỷ quái gì, cũng quá giảo hoạt hung tàn đi? Ta chính là ca ca của các ngươi… Nhất là Vương Lạc Tĩnh! Tử Tinh Linh Trùng của ngươi còn là ta mua cho ngươi đấy?

Đợi một chút, nàng nuôi sống Tử Tinh Linh Phong? Thật sự là tiểu yêu nghiệt.

Có điều đám đệ đệ muội muội cháu gái này không thành thật, ở trước mặt hắn, một đám đều là bảo bảo ngoan ngoãn nghe

lời. Vừa quay đầu, thật đúng là coi thường các nàng.

Nhưng nếu như nói đúng, không thể coi thường Vương Lạc Tĩnh. Nha đầu kia từ nhỏ tinh quái quái, làm sao có thể thật sự là một ngoan ngoãn vô hại.

"Lạc Tĩnh, vẫn là quỷ chủ ý của ngươi nhiều hơn." Đại nha đầu Vương Ly Từ khen ngợi, "Sau này ta sẽ thưởng cho ngươi một bao cá bát trảo khô, kể cho ngươi nghe về biển lớn bao la hùng vĩ, thành Kim Sa đảo nguy nga hùng tráng, còn có câu chuyện bổn tiểu thư làm sao tung hoành không gì cản nổi ở thành Kim Sa đảo."

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, hay cho Vương Ly Từ nhà ngươi, bảo ngươi đi chia đều miệng lẻ. Ngươi thì hay rồi, vậy mà lợi dụng khoản tài nguyên miệng lẻ này hợp tung liên hoành, đối phó với ta.

Còn tung hoành ngang dọc, nha đầu chết tiệt nhà ngươi có năng lực gì chứ? Chỉ số thông minh này của ngươi đoán chừng sẽ bị Vương Lạc Tĩnh ấn xuống đất ma sát.

"Bất quá có mấy lời nói ở phía trước." Vương Lạc Tĩnh nói, "Chúng ta bảo Tứ ca ca ấn xuống dấu tay không ép chúng ta đọc sách là được rồi, còn có ngàn vạn lần không được đánh mặt Tứ ca ca. Tứ ca ca lớn lên tuấn tú như vậy, mặt bị đánh sưng lên thì rất khó coi."

Thực sự nghe không nổi nữa.

Vương Thủ Triết cười tủm tỉm đi ra ngoài: "Lạc Tĩnh à, không ngờ ngươi thật sự rất yêu quý Tứ ca ca của ngươi, trong lòng ta ấm áp quá."

"Hù?"

Một đám con nít nhỏ rách nát đang âm mưu làm sao đối phó đại ma vương, nhất thời toàn bộ đều sợ ngây người tại chỗ, cái này đây, đây là đang đùa ta sao? Mọi người mưu đồ bí mật rất kịch liệt, lại bị đại ma vương nghe hết, lại bị bắt hiện hình.

Xong rồi xong rồi.

Trong đó hắn sợ đến mức lợi hại nhất, muốn kiểm kê Vương Lạc Tĩnh và Vương Ly Từ.

Các nàng một người là chủ mưu, một người là người lập kế hoạch, đều không phải thứ tốt gì.

“Xin chào Tứ thúc, tứ thúc gặp lại.” Chân Vương Ly Từ mềm nhũn, rụt cổ lại, chuẩn bị vắt chân chạy trốn.

Vương Lạc Tĩnh thì khuôn mặt nhỏ trắng bệch, lén lút núp sau lưng Vương Thủ Dũng. Trong ba cô gái, chỉ có Vương Lạc Thu mới mười một tuổi kia là trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, giật mình khi Vương Thủ Triết xuất hiện, dường như có chút không phục.

Về phần hai đệ đệ Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm, tựa như dũng khí không đủ nhất, cúi đầu run lẩy bẩy. Trong gia giáo của Vương thị, đối với nam hài tử sẽ tương đối nghiêm khắc, Vương Thủ Triết tức là huynh trưởng của bọn họ, còn là đích mạch nhất tộc trưởng, nếu dám bất kính, bị giáo huấn cũng đáng đời.

“Đứng lại.”

Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói một câu: “Vương Ly Từ, Vương Lạc Tĩnh. Các ngươi cần phải hiểu rõ, hòa thượng có chạy trốn cũng chạy không được miếu đâu.”

Hai vị cô nương một lớn một nhỏ nhìn nhau một cái, như cha mẹ chết ngoan ngoãn trở lại trước mặt Vương Thủ Triết, nhu thuận giống như chim cút nhỏ.

“Tứ ca ca, người ta không dám nữa.”

“Tứ thúc ~ ô ô, người ta chính là cùng ngươi đùa giỡn nha.”

Vương Thủ Triết không để ý đến các nàng, mà chuyển ánh mắt đến trên người Vương Thủ Dũng Vương Thủ Liêm, cười như không cười nói: “Thủ Dũng, Thủ Liêm. Hai người các muội có ý kiến rất lớn với Tứ ca.”

Hai đệ đệ đều bị dọa sợ, vội vàng liên tục xua tay: “Không có không có, bình thường chúng ta đều sùng bái Tứ ca nhất.” Bọn họ nói thật, trong thế hệ chữ Thủ, Vương Thủ Triết giống như một ngôi sao chói mắt, bình thường đáy lòng cũng rất kính sợ.

“Vậy vì sao lần này lại bẫy Tứ ca bao? Có phải có người sai sử rồi không?” Lúc Vương Thủ Triết nói lời này, trong lòng cũng có chút say, bao tải, nhờ có đám người này nghĩ ra được.

“Không, không ai sai sử.” Hai người bọn họ liên tục lắc đầu, mặc dù cực sợ, nhưng vẫn nói, “Đều là ý nghĩ của chúng ta. Tứ ca nếu muốn trừng phạt, chúng ta đều nhận.”

Cái này còn giống như lời nói, ít nhất có chút nam nhi Vương gia đảm đương trách nhiệm, lúc hắn vừa định nói chuyện, Vương Lạc Thu ở một bên vẫn trừng mắt nhìn hắn lại chống nạnh nói: “Tứ ca ca ngươi khi dễ người khác.”

Tiểu bất điểm nữ hài tử, khí thế cũng là mười phần.

“Lạc Thu à.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nói xem, Tứ ca ca khi dễ người như thế nào?”

“Ta không muốn đọc những sách kia, đọc sách thì thật phiền phức.” Vương Lạc Thu làm ra vẻ đau đầu nói: “Tứ ca ca có thể đừng để cho ta đọc sách được không?”

“Không muốn đọc sách cũng được.” Vương Thủ Triết gật đầu nói.

“Thật sao?” Vương Lạc Thu vui mừng nói: “Tứ ca ca quá tốt rồi.”

“Trước đừng cao hứng quá sớm, không muốn đọc sách có một điều kiện.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nhìn bốn đệ đệ muội muội hiện trường, cộng thêm một đại chất nữ: “Nếu ta đơn thuần lấy thân phận huynh trưởng hoặc tộc trưởng, ép các ngươi phải học bài cho tốt, chỉ sợ cả đám các ngươi đều là khẩu phục tâm không phục. Không bằng chúng ta ước định, hàng năm các ngươi đều có thể liên thủ khiêu chiến ta một lần, ngoài sáng trong tối đều được. Nếu các ngươi thắng, ta sẽ đi theo các ngươi. Muốn thua, bài tập năm nay không được kéo xuống.”

“Được, một lời đã định.” Ánh mắt Vương Lạc Thu sáng lên: “Người đại diện cho ta đáp ứng.”

Sau đó, ánh mắt của những người còn lại sâu kín mà nhìn nàng, ai muốn ngươi đại biểu đồng ý chứ? Nếu Tứ ca không có phòng bị, hảo hảo tính toán mưu kế một phen, vậy vẫn có chút hi vọng. Nhưng hắn hiện tại rõ ràng có phòng bị, này làm sao khiêu chiến a?

“Các ngươi có tiền đồ một chút, đừng ủ rũ như vậy.” Vương Lạc Thu nói: “Thua chẳng phải là làm bài tập cho tốt, tu luyện

cho tốt sao? Thắng được năm tiếp theo là được.”

Khí phách như vậy khiến Vương Thủ Triết có chút liếc mắt.

Tiểu nha đầu này lại có khí thế dũng mãnh, khó trách tuổi còn trẻ đã là Luyện Khí cảnh tầng hai.

Giữ vững xu thế, lấy tài nguyên tài lực hiện tại của gia tộc, có thể làm cho nàng mặc dù không bằng Lung Yên lão tổ, cũng là một nữ trung hào kiệt.

Cảnh ngộ lần này khiến Vương Thủ Triết hơi bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy đám muội muội này vẫn rất có sức sống.

Ngược lại là hai đệ đệ, ý chí tâm cảnh đều không đủ mạnh, hơn nữa còn có chút khô khan, phải rèn luyện một phen mới được.

Nếu một gia tộc muốn phát triển, cũng không thể chỉ dựa vào một mình Vương Thủ Triết hắn. Càng nhiều nhân tài ưu tú, liên tục không ngừng xuất hiện nhân tài mới có thể khiến gia tộc thật sự cường thịnh lên.

“Ha ha, dạy các ngươi nghe lời trước đã.” Vương Thủ Triết cười nói: “Về sau muốn mưu đồ bí mật gì, nhất định phải tìm một nơi an toàn yên tĩnh.”

“Tứ ca ca, muội sai rồi.” Vương Lạc Tĩnh nước mắt lưng tròng, ủy khuất tiến lại gần: “Huynh đối tốt với muội như vậy, người ta lại vì không thích đọc sách… Hu hu…”

“Được rồi được rồi, ta không trách ngươi.” Vương Thủ Triết cũng rất đau lòng Lạc Tĩnh, tứ bá chết sớm, bỏ lại cô nhi quả mẫu, mặc dù có gia tộc chăm sóc nuôi nấng, nhưng luôn khuyết thiếu tình thương của cha.

“Tứ ca ca kia có thể tha thứ cho ta không?” Vương Lạc Tĩnh trông mong, trong ánh mắt nhỏ tràn đầy mong đợi.

“Cái này có sao? Ta vốn không trách ngươi.” Vương Thủ Triết xoa xoa đầu nàng, an ủi: “Thật ra ngươi có sức sống như vậy, có tư tưởng độc đáo của mình, có một số phản nghịch, Tứ ca ngược lại cảm thấy rất bình thường, ngươi không phải thật tâm muốn mưu hại Tứ ca.”

Như vậy cũng được? Vương Ly Từ bị khiếp sợ, nàng vội vàng hấp tấp bu lại, trên khuôn mặt mập mạp của anh nhi nói ra lời

xin lỗi trái lương tâm: “Tứ thúc Tứ thúc, cháu cũng có chút phản nghịch, chắc chắn thúc cũng chưa từng trách cháu nhỉ?”

“Cút!”

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt một cái, dọa Vương Ly Từ từ từ lùi lại vài bước, ôm trái tim bị dọa đến nhảy cẫng lên, tràn đầy ảo não, dựa vào cái gì mà Vương Lạc Tĩnh làm nũng là được…

“Tứ ca ca, đa tạ ngươi.” Vương Lạc Tĩnh nửa nhắm mắt lại, nhào vào trong ngực Vương Thủ Triết: “Tóm lại, Lạc Tĩnh thề, nhất định, nhất định sẽ thủ hộ Tứ ca ca cả đời.”

“Ha ha! Lạc Tĩnh ơi Lạc Tĩnh, lời của ngươi khiến Tứ ca ca rất cảm động, cũng tin tưởng lời ngươi nói.” Vương Thủ Triết nở nụ cười: “Chỉ là cọ cọ thì cọ, có thể đừng ném côn trùng kỳ kỳ quái quái vào trong ngực ta hay không. Mỹ nhân nho nhỏ như ngươi đối với ta cũng không có tác dụng.”

Nói xong, hắn cong ngón tay búng ra, một con rết đầu đỏ dài hơn một thước còn chưa lập công đã bị hắn đánh bay ra ngoài, vặn vẹo vài cái trên mặt đất rồi mất mạng.

…

Chương 61: Lạc Thu lão tổ “

…

Đám đệ đệ muội muội toàn trường đều sợ ngây người.

Đặc biệt là Vương Ly Từ, chớp chớp đôi mắt, sợ hãi thán phục không thôi, còn có thể có thao tác như vậy?

Trước một cái chớp mắt còn tốt, tiếp theo một cái chớp mắt liền bắt đầu động thủ?

Có điều Vương Thủ Triết cũng rất khâm phục suy nghĩ của Lạc Tĩnh, người bình thường rất khó nghĩ đến, sau khi âm mưu vừa bị vạch trần, lựa chọn động thủ vào lúc này. Càng là thời điểm người ngoài không nghĩ tới, lại càng có cơ hội thành công.

Đáng tiếc, nàng cuối cùng đã coi thường Vương Thủ Triết.

“Lạc Tĩnh à, Tứ ca ca dạy ngươi học cái khôn.” Vương Thủ Triết cười híp mắt nói: “Lần sau khi đánh lén, phải chú ý khống chế hô hấp vững vàng, không cần căng thẳng. Biểu diễn vừa rồi của ngươi không có vấn đề gì, chỉ là hô hấp căng thẳng, tim đập quá nhanh, thủ pháp mất con rết cũng hơi thô ráp. Có điều nhìn từ góc độ ý thức và suy nghĩ đơn thuần của chiến thuật, vẫn không tệ, đáng để khen ngợi.”

Thế giới huyền huyễn này vô cùng nguy hiểm, thường thường một trận chiến sẽ phân ra sinh tử, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến vận mệnh hưng suy của một gia tộc. Vương Thủ Triết không hi vọng phát sinh chiến đấu, nếu một khi chiến đấu không cách nào tránh khỏi, hắn hy vọng bên sống sót kia là người một nhà.

“Tiểu Hồng!” Nước mắt Vương Lạc Tĩnh lập tức trào ra: “Hu hu, Tứ ca ca ngươi quá xấu rồi, Tiểu Hồng là ta khó khăn lắm mới bắt được.”

Ách…

Hình như ra tay hơi nặng, Lạc Tĩnh thuần dưỡng một con rết độc cũng không dễ dàng.

Khi Vương Thủ Triết vừa định trấn an nàng hai câu.

Cánh tay phải đột nhiên đau nhức, tê dại theo cánh tay đánh thẳng toàn thân. Hắn lập tức trong lòng "lộp bộp" một tiếng trúng kế! Tiện tay chấn động, một con nhện vằn vện lớn chừng ngón cái bay ra ngoài.

"Lạc Tĩnh! Ngươi…" Vương Thủ Triết hít một hơi lạnh, hắn tuyệt đối không ngờ, con rết Hồng Đầu kia trước kia chẳng qua là dùng để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

"Tứ ca ca, Tĩnh Nhi cũng dạy huynh học cái khôn." Vương Lạc Tĩnh nhảy về phía sau, sau khi cách Vương Thủ Triết khoảng hai trượng mới cười hì hì nói: "Thứ nhất, không nên coi thường bất kỳ Linh Trùng sư nào, chiến thuật của bọn họ sẽ vô cùng quỷ dị và ngoài dự liệu. Loại độc trùng này cũng không phải là càng lớn càng độc, nghe nói còn có một ít độc trùng đều không nhìn thấy."

"Thứ hai, không nên coi thường bất kỳ tiểu cô nương nào, bề ngoài vô hại ngây thơ, chỉ là vỏ bảo vệ tốt nhất mà thôi. Sau này Tứ ca ca ra ngoài hành tẩu, nhất định phải cẩn thận mọi người, nhất là tiểu cô nương trông có vẻ ngoan ngoãn."

Lời này khiến mặt già của Vương Thủ Triết đỏ lên, hít sâu một hơi nói: "Tứ ca ca ngươi học tập rồi, sau này nhất định chú ý. Ồ, ngươi đây là nhện gì? Độc tính còn rất lớn… Trước tiên đưa thuốc giải độc cho Tứ ca đi."

Trong lòng cảm khái, lúc trước nghe Lạc Đồng và Thủ Nặc đều nói không nên coi thường nha đầu Lạc Tĩnh này, nha đầu này rất tinh linh quái lạ. Trước kia còn có chút lơ đễnh, hiện tại thật sự đã nếm được lợi hại.

Chậc chậc, nha đầu này sau khi lớn lên tuyệt đối không phải là loại lương thiện. Không, hiện tại cũng không phải là loại lương thiện gì.

"Giải độc? Đó là thứ gì?" Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt ngây thơ vô tội nói.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết khựng lại, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Vương Lạc Tĩnh, ngươi đang đùa ta à? Độc trùng không có thuốc giải độc, ngươi lại mang theo bên người như vậy?

Không sợ bị cắn?

Quan trọng nhất là, lại còn dám thả ra cắn ca ca của muội…

“Lạc Thu, Ngũ ca ca, Lục ca ca, các đại nha đầu các ngươi còn thất thần làm gì, mau ra tay đi! Đừng cho Tứ ca ca dùng thời gian huyền khí bức ra độc.” Vương Lạc Tĩnh kêu lên lanh lảnh: “Không thì ngoan ngoãn ở Tộc Học một năm đi.”

Nàng đương nhiên rõ ràng, loại độc tố cấp bậc này, căn bản không có khả năng hoàn toàn không làm gì được Tứ ca ca.

“Đại Ma Vương tứ ca, ăn một quyền của ta.” Lục muội muội Vương Lạc Thu phản ứng lại, nàng ta mới mười một tuổi, giờ phút này ánh mắt lại sáng rực, bước ngang một bước, Vương Thủ Triết quyền pháp trụ cột của Vương thị đánh tới, tư thế mười phần có hình có dạng, còn tốt hơn rất nhiều nam đinh.

Thân pháp và quyền pháp công cơ bản như vậy, Vương Thủ Triết nhìn mà không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Ngũ muội muội Vương Lạc Tĩnh không đơn giản, cuối cùng ngay cả hắn cũng trúng chiêu.

Mà Lục muội muội Vương Lạc Thu này vậy mà cũng không đơn giản, công pháp chiến đấu lại thành thạo như thế. Hoàn toàn khác biệt với những nữ hài tử khác, tu luyện chỉ chú trọng tăng lên tu vi cảnh giới, đối với thân pháp, chiến kỹ, kiếm thuật, thậm chí là cung mã đều không coi trọng.

Đúng là coi thường Vương Lạc Thu.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm cũng vọt tới Vương Thủ Triết: “Tứ ca, tha thứ cho chúng ta, chúng ta đều bị ép.”

Ngay cả Vương Ly Từ cũng gào thét đánh về phía Vương Thủ Triết: “Đả đảo đại ma vương.” Chỉ tiếc, tu vi của nàng không kém, chính là thân pháp và quyền pháp quá hư nhược, hiển nhiên chưa từng tập luyện qua.

“Được được được, dũng khí của các ngươi đúng là nằm ngoài dự liệu của ta.” Vương Thủ Triết ngược lại nở nụ cười: “Chỉ tiếc, các ngươi cuối cùng đã coi thường ta. Để các ngươi mở mang kiến thức một chút, thế nào mới thật sự là đại ma vương.”

“Oanh!”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết tiện tay lật một cái, một luồng huyền khí bùng nổ, Vương Thủ Dũng đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng hai, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nếu bàn về kiến thức cơ bản, đừng nói thế hệ trẻ tuổi, ngay cả thế hệ trước cũng không có mấy người có thể so với Vương Thủ Triết hắn.

Hắn thân là đích tử thiên phú bất phàm, đầu tư lượng lớn tài nguyên, phương hướng bồi dưỡng chính là nhân vật cấp lão tổ tương lai, làm sao có thể vẻn vẹn chỉ là cái giá đỡ cảnh giới cao?

Ở trong đám đệ đệ muội muội vây đánh, hắn thân tùy tâm động, giống như là tơ liễu trong gió, làm cho người ta nhìn không thấu, phiêu dật tự nhiên.

"Thân pháp Huyền Vũ trung phẩm nhà chúng ta —— Liễu Nhứ thân pháp." Vương Lạc Tĩnh ở một bên quan sát cuộc chiến giật mình không thôi, Tứ ca ca giấu quá sâu, ngay cả thân pháp Liễu Nhứ đều tu luyện đến loại trình độ này.

Càng làm cho nàng giật mình hơn chính là năng lực chống cự độc tố của Vương Thủ Triết, con nhện nhỏ sặc sỡ kia của nàng mặc dù không phải cấp bậc linh trùng gì, nhưng mà cắn một cái, ngay cả lợn hai ba trăm cân cũng sẽ ngã vật ra đất.

Tứ ca ca dường như không bị ảnh hưởng, Tứ ca ca thật là đáng sợ, quả nhiên là cấp bậc Đại Ma Vương, khiến người vô lực.

Thua rồi!

Đám đệ đệ muội muội này, cộng thêm một đại chất nữ, toàn bộ chiến bại. Bọn họ ngã trái ngã phải, nằm ngổn ngang trên mặt đất rên rỉ. Nữ hài tử còn tốt hơn, không có bị vả mặt.

Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm bởi vì là nam đinh gia tộc mười bốn mười lăm tuổi, Vương Thủ Triết đương nhiên là chiếu cố thêm vào bọn họ, bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

"Ha ha! Chúng ta đã từng có ước định, vậy thì nguyện đánh cược chịu thua." Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm nói: "Cả một năm nay, tập trung làm bài cho ta. Ta tin con nối dõi của Vương thị chúng ta đều có hứa hẹn đảm đương."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến thành mặt mướp đắng, được rồi, những ngày tiếp theo khó khăn.

“Hừ.” Vương Lạc Thu nhỏ tuổi nhất, cốt khí lại mười phần: “Đọc sách thì đọc sách, nhưng năm nay ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sang năm lại đến.”

“Dũng khí đáng khen, hoan nghênh các ngươi sang năm tiếp tục. Lạc Thu à, ta thấy ngươi tinh thần nhất, trở về đốc thúc mọi người cho tốt.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng cười cười, chắp hai tay tiêu sái rời đi.

Chờ sau khi hắn ta đi rồi.

Mấy đệ đệ muội muội, cộng thêm một đại chất nữ, lúc này mới từ trên mặt đất bò dậy, mỗi người hai mặt nhìn nhau, Đại Ma Vương Vương Vương Vương Thủ Triết kia cũng khó đối phó đi?

“Các ngươi đều phấn chấn lên.” Vương Lạc Thu nói: “Tứ ca ca có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một người, chúng ta có khoảng năm người. Chúng ta mỗi người một cấp, sang năm sẽ khác.”

Mỗi người thăng một cấp, ngươi nói ngược lại là nhẹ nhàng. Tất cả mọi người đều ném cho Vương Lạc Thu một cái lườm, ngươi cho rằng tất cả mọi người giống như ngươi là tiểu yêu nghiệt à, mới mười một tuổi đã Luyện Khí cảnh tầng hai.

“Tóm lại ta mặc kệ, các ngươi ai muốn cản trở ta liền đánh các ngươi.” Vương Lạc Thu bá khí mười phần nói, “Ta bố trí cho mọi người một chút mục tiêu, Vương Lạc Tĩnh, sang năm ngươi ít nhất phải lên đến tầng hai cao đoạn, đồng thời tranh thủ trở thành Linh Trùng sư cấp một chân chính, nắm giữ hai loại linh trùng bao gồm cả Tử Tinh Linh Phong ở bên trong. Đến lúc đó sức chiến đấu của ngươi, cho dù đụng phải tầng bốn cũng chiếm ưu thế.”

Vương Lạc Tĩnh ánh mắt sáng lên, đây ngược lại là lời nói thật, nếu quả thật đến loại tình trạng này, ngay cả ca ca Vương Thủ Nặc hai mươi tuổi kia của hắn cũng đánh động, nghe nói mấy ngày hôm trước cuối cùng hắn đã đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bốn, quay đầu tìm hắn luyện tay một chút.

“Vương Thủ Dũng, hiện tại ngươi đã là Luyện Khí cảnh tầng hai, mười lăm tuổi mới đạt tới cảnh giới này, có mất mặt hay không? Còn có công lao cơ bản cũng không đủ vững chắc.” Vương Lạc Thu chỉ điểm giang sơn và bình luận: “Yêu cầu của ta không cao, sang năm ngươi sẽ là Luyện Khí cảnh tầng ba trung đoạn, cũng có thể củng cố được công lao cơ bản. Bằng không đến lúc đó đừng trách ta gặp ngươi một lần, đánh một trận.”

Cái này còn yêu cầu không cao a? Vương Thủ Dũng sắp khóc rồi, hắn thân là một ca ca, bị Lục muội muội chế nhạo mất mặt như vậy. Bất quá Lạc Thu thật sự rất lợi hại, hiện tại đánh với nàng cũng không chiếm ưu thế. Nếu như không cố gắng nữa, sợ là mỗi ngày sẽ bị Lục muội muội đánh.

“Vương Thủ Liêm, ngươi rụt đầu cái gì? Khí độ nam nhi Vương thị ta đi đâu rồi?” Vương Lạc Thu xách Vương Thủ Liêm cao hơn nàng ta lên: “Ngươi là anh ruột của ta… Tất cả mọi người đều là cha mẹ sinh ra, ngươi đã mười bốn tuổi rồi, sao mới Luyện Khí cảnh tầng hai? Ài, đều do ta là muội muội, bình thường đốc thúc ngươi không đủ.”

Vương Thủ Liêm sắp khóc, mười bốn tuổi Luyện Khí cảnh tầng hai tuy rằng không nhanh, nhưng cũng không chậm được không? Muội muội à, muội không thấy đại chất tử Vương Tông Vệ kia đã hai mươi tuổi rồi, mới tầng hai cao đoạn.

Có một muội muội yêu nghiệt như vậy, áp lực của Vương Thủ Liêm thật lớn.

“Ta mặc kệ, vào lúc này sang năm, nếu ngươi không đến được Luyện Khí cảnh tầng ba, xem ta thu thập ngươi như thế nào.” Vương Lạc Thu cưỡng ép giao nhiệm vụ cho hắn, “Còn nữa, nhớ rõ mỗi ngày đều tới tìm ta tu luyện thân pháp chiến pháp.”

Luyện Khí cảnh tầng ba… Áp lực này có chút quá lớn! Bất quá hắn không đáp ứng cũng không được, bị muội muội đánh tới đâu cũng không cáo trạng được.

“Còn ta thì sao, ta thì sao?” Vương Ly Từ nói: “Có phải sang năm ta cũng phải xông lên tầng giữa không?”

“Ngươi?” Vương Lạc Thu nhìn nàng từ trên xuống dưới, thật lâu sau mới bất đắc dĩ lắc đầu: “Ăn quá nhiều, quyền cước vô

lực, cho dù đến Luyện Khí cảnh tầng ba cũng phế. Được rồi, sang năm ngươi ở bên cạnh cố gắng lên, làm hậu cần đi."

Thật tức giận.

Vương Ly Từ chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, rõ ràng ta mới là đại tỷ đầu.

Hừ, Vương Lạc Thu, bản tiểu thư nhớ kỹ ngươi! Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Chờ bản tiểu thư trở về tìm lão tổ mở tiểu táo, nhất định phải đoạt lại địa vị đại tỷ.

Cuối cùng, Vương Lạc Thu chắp hai tay sau lưng, học theo dáng vẻ đi đường của Vương Thủ Triết nói: "Còn Vương Lạc Thu ta, thân là một thiếu nữ thiên tài trăm năm khó gặp một lần, gánh vác áp lực quật khởi của gia tộc cũng rất nặng. Như vậy đi, đặt một mục tiêu nhỏ trước, sang năm tu luyện đến ba tầng cao đoạn."

Gì?

Vương Lạc Thu ngươi điên rồi à, đây còn là mục tiêu nhỏ sao? Đây là muốn lên trời sao? Mười hai tuổi ba tầng cao đoạn, ngươi đây là muốn cùng Đại Ma Vương tứ ca phân thù sao?

"Ha ha, ta nghe được tin tức ngầm, con đường danh sách gia tộc sắp mở ra." Vương Lạc Thu chắp tay nhỏ, khuôn mặt non nớt ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Ta, Vương Lạc Thu, thiên tài thiếu nữ cô độc, gánh vác hi vọng và vận mệnh quật khởi của gia tộc, tương lai nhất định trở thành nữ thần như Lung Yên lão tổ. Đến lúc đó cho dù là Đại Ma Vương Vương Thủ Triết cũng phải ngoan ngoãn tôn xưng ta một tiếng, Lạc Thu lão tổ. Oa ha ha ha ha."

…

Chương 62: Thật sự · nam Vương Thủ Triết - Cương Thiết.

…

Ách…

Thật ra Vương Thủ Triết cũng không đi xa, lén nhìn từ xa. Hắn vẫn rất để tâm đến đám đệ đệ muội muội trong gia tộc này.

Lúc đầu vẫn là nghe được liên tiếp gật đầu, có Vương Lạc Thu ở đây, đám đệ đệ muội muội này nguyên một đám đều cảm nhận được áp lực cực lớn. Loại áp lực này, chuyển hóa thành động lực mà nói cũng là chuyện tốt.

Nhưng vừa nghe thấy nha đầu xấu xí kia nói ẩu nói tả, ngay cả Vương Thủ Triết hắn cũng phải trấn áp.

Ha ha ~ Vương Lạc Thu ơi Vương Lạc Thu, trở về tứ ca nhất định sẽ giúp ngươi thượng thượng áp lực, để ngươi cảm nhận được cái gì gọi là quan tâm đến từ huynh trưởng.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Vương Thủ Triết vẫn có chút áp lực, phải tu luyện cho tốt, sang năm đừng thua các nàng mới mất mặt.

Đối với số lượng lớn tài nguyên của tân sinh gia tộc đầu tư vào, cộng thêm 【Niêm Ngư Tinh】 Vương Lạc Thu quấy rối, tốc độ trưởng thành của đám hài tử nhỏ rách nát này không chậm được.

Nhưng cuối cùng Vương Thủ Triết vẫn rất vui mừng, nếu một gia tộc muốn cường thịnh, chỉ dựa vào một mình hắn há chẳng phải mệt chết? Con cháu gia tộc ưu tú kéo dài không dứt mới là căn cơ thật sự của một gia tộc.

Thế hệ trẻ của Vương thị gia tộc chính là thời kỳ trưởng thành tốt nhất.

Chỉ là trước kia gia tộc quá nghèo, cung cấp cho hắn một cái đích hệ Trùng Khí cảnh tầng chín, đã là khẩu trừ vô cùng miễn cưỡng. Quá trình chạy nước rút dài đến khoảng ba mươi năm,

trong đó tổng hao phí vật tư tu luyện phải gần một vạn càn kim, hơn nữa tu luyện đến chỗ càng cao, càng phải ăn tài nguyên.

Những đệ đệ muội muội còn lại, thậm chí là hài tử đời thứ tám, cho dù tư chất có ưu tú đến đâu cũng không cách nào bồi dưỡng giống như hắn, gia tộc đã không thể cung cấp nổi Vương Thủ Triết thứ hai.

Bởi vậy, thế hệ trẻ tuổi trước 12 tuổi, tài nguyên còn có thể nhiều hơn một chút, sau đó tài nguyên sẽ càng ngày càng ít. Nam đinh so với nữ hài nhiều hơn một chút, nhưng mà nhiều cũng có hạn.

Hiện tại những hài tử này đều là dựa vào các trưởng bối tiết kiệm tài nguyên đang miễn cưỡng tu luyện. Lấy Tam ca Vương Thủ Nặc mà nói, hai mươi tuổi vất vả lắm mới tu luyện tới Luyện Khí tầng ba đỉnh phong, còn phải dựa vào Tiểu Bồi Nguyên Đan chèn ép muội muội để xung kích.

Nhị ca Vương Thủ Nghĩa, cũng đã ba mươi ba tuổi, mới Luyện Khí cảnh tầng năm. Vì sao? Trong đó tất nhiên có nguyên nhân tư chất bình thường, nhưng tài nguyên không đủ là tội lớn nhất.

Vương Thủ Triết nhớ rõ Chung chấp sự đang thịnh vượng, tất nhiên tư chất của hắn kém xa Vương Thủ Triết, thậm chí đưa đến Vương thị cũng hơn phân nửa là tiêu chuẩn trung hạ tầng. Nhưng bây giờ người ta đã đường đường là tu sĩ Linh Đài cảnh!

Đây là vì sao?

Bởi vì người ta là dòng chính của Thiên Nhân gia tộc, chỉ cần không phải phế vật không có huyết mạch, dùng tài nguyên chồng chất cũng có thể chất lên đến Linh Đài cảnh của ngươi.

Nói cách khác, nếu Vương Thủ Triết có tài nguyên vô cùng khổng lồ vô tận. Những đệ đệ muội muội này, mỗi người đều có thể để bọn họ xông lên Linh Đài cảnh.

Nếu tài nguyên mà bọn họ hưởng dụng giống Vương Thủ Triết lúc trước, đến tuổi của hắn, không dám nói có thể tiếp cận Luyện Khí cảnh tầng bảy, nhưng ít nhất tầng năm hoặc là miễn cưỡng tầng sáu vẫn sẽ có.

Cuộc đời của Vương Thủ Triết vốn được sắp xếp rất rõ ràng, khoảng chừng ba mươi tám tuổi đến bốn mươi tuổi xung kích Linh Đài cảnh. Đệ đệ muội muội tư chất kém, năm mươi tuổi, sáu mươi tuổi rồi chứ?

Đương nhiên, bởi vì tư chất kém hơn tổng thể tu luyện chậm, thời kỳ chạy nước rút càng dài, chung quy tài nguyên tiêu hao cũng sẽ tăng lên gấp bội. Bởi vậy tuyệt đại bộ phận gia tộc, luôn ưu tiên lựa chọn con nối dõi tư chất tốt tiến hành Linh Đài chi lộ bồi dưỡng.

Lời ong tiếng ve tạm thời dừng lại.

Sau khi Vương Thủ Triết âm thầm gán cho Vương Lạc Thu cái nhãn "chăm sóc đặc biệt", hắn đi ra ngoài mấy chục trượng, rẽ mấy vòng, đến bên một hồ nước, lúc này mới gọi Vương Quý tới.

Cởi áo ngoài, xé một góc nội y trên cánh tay, phía trên cánh tay rõ ràng sưng lên một mảng lớn.

Ban Lan Tri Thù nhỏ bé kia, độc tính thật đúng là không kém. Đoán chừng Huyền Vũ giả chỉ có Luyện Khí cảnh tầng hai, tầng ba, trúng một cái này sợ rằng sẽ nhất thời không dậy nổi.

"Gia chủ!"

Vương Quý sợ hết hồn: "Ta đi mời y sư tới."

"Không cần, chút độc tố này đã bị khống chế từ lâu rồi." Vương Thủ Triết bình tĩnh như thường, cắt ra một chút vết thương, vận khí huyền khí ép toàn bộ độc tố khống chế ra.

May mắn vừa rồi chiến đấu giải quyết nhanh, nếu lâm vào giằng co chiến đấu, không chừng sẽ không khống chế được độc tố.

Đây chỉ là độc tố của độc trùng bình thường, không phải loại hung trùng gì. Nếu không, cho dù là Vương Thủ Triết cũng không nhất định có thể khống chế được.

Việc này cũng làm cho hắn thầm chịu giáo huấn, tuyệt đối không thể xem thường bất luận kẻ nào. Hơn nữa sau này đối với độc tố cũng phải bỏ công phu, trên thế giới này có rất nhiều loại độc trùng quỷ dị.

Vương Quý giúp hắn rửa sạch vết máu rồi mặc lại y phục.

Lúc này mới đến cửa viện mà Vương Lạc Y ở.

Vương Tiểu Ngọc đã sớm chờ ở đây, nghênh đón Vương Thủ Triết đi vào.

Lúc này, Vương Lạc Y cũng đi ra khỏi chính sảnh, vừa nhìn thấy đệ đệ, lập tức tươi cười đầy mặt: "Thủ Triết, ngươi có đến không, Lạc Anh muội muội đều chờ đến đói bụng rồi."

Vương Lạc Y năm nay hai mươi tuổi, tỷ đệ cùng cha cùng mẹ với Vương Thủ Triết, dáng dấp đương nhiên là một nữ thần xinh đẹp. Hơn nữa khí chất của nàng điềm tĩnh tự nhiên, cử chỉ có độ, đều có quý khí của trưởng nữ đích mạch.

Chỉ là trên phương diện tu luyện không quá nghiêm túc, dưới tình huống tài nguyên không kém, chỉ là bộ dáng Luyện Khí cảnh tầng bốn đỉnh phong.

Bất quá cũng khó trách nàng, nữ hài tử thế gia tu luyện đa số là như vậy, trừ phi là nữ hài muốn đi Linh Đài chi lộ, nếu không cho dù là đích nữ trên cơ bản cũng thành tựu không cao.

Tựa như lúc đại nương Công Tôn Huệ mười chín tuổi gả cho phụ thân Vương Định Nhạc, cũng chính là Luyện Khí cảnh tầng bốn trung đoạn, hiện giờ ba mươi tuổi cũng mới Luyện Khí cảnh tầng sáu, hơn nữa sức chiến đấu đừng đề cập!

Bất kể là Công Tôn thị hay là Vương thị đều vô lực đi cung dưỡng Công Tôn Huệ xung kích Linh Đài cảnh gì đó. Cũng dựa theo tình huống bình thường, Vương thị và Đông Cảng Trần thị cũng không có tài nguyên đó để cung cấp cho Vương Lạc Y xung linh đài.

Trừ phi tư chất của Vương Lạc Y vô cùng ưu tú, gia tộc mới có thể bất kể trả giá lớn mà bồi dưỡng, nhưng như vậy chính là đi theo con đường Linh Đài giống như Lung Yên lão tổ.

"Thủ Triết gặp qua tỷ tỷ. Vừa rồi trên đường gặp phải mấy người Thủ Dũng, Lạc Tĩnh, Lạc Thu, cùng bọn họ nói chuyện phiếm một lát." Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ, cười nói: "Mệt tỷ tỷ đợi lâu rồi, đi, đi gặp Lạc Miểu muội muội."

Cùng lúc đó, Vương Quý đem lễ vật giao cho Vương Tiểu Ngọc, sau đó cùng nàng đi thiên sảnh ăn cơm chờ đợi.

“Ngươi ấy à, đến chỗ tỷ tỷ này còn mang quà gì nữa.” Vương Lạc Y nhẹ giọng chế giễu một câu: “Còn không bằng tiết kiệm chút tiền, ngươi tu luyện cũng thiếu tài nguyên. Cho, đây là ta tích góp năm mươi càn kim, ngươi cầm lấy dùng trước đi.” Cô ấy không tiếp xúc quá nhiều với các tài vụ trong nhà, không rõ hiện tại Vương thị đã rót rất nhiều tài chính và tài nguyên vào.

“Tỷ tỷ, tỷ giữ lại tiền này cho mình dùng.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Còn nữa, tỷ tỷ cũng phải cố gắng tu luyện một chút. Với thế quật khởi của Trần thị, xác suất thành tựu Linh Đài cảnh tương lai của Trần Phương Kiệt không thấp.”

Vừa nghe đến Trần Phương Kiệt, Vương Lạc Y hơi đỏ mặt, tôi nhẹ nói: “Ngươi nói gì với hắn vậy?” Dừng một chút, nàng cũng bất đắc dĩ nói: “Ta lại cố gắng tu luyện, cũng không đi được con đường Linh Đài.”

“Vậy thì chưa chắc, tương lai còn dài, tỷ tỷ trước tiên phải nắm chắc thời cơ.” Vương Thủ Triết nói: “Có lẽ một ngày nào đó, hình thức sẽ thay đổi.”

“Được, ta nghe lời ngươi.” Vương Lạc Y nghe hắn nói rất nghiêm túc, liền đồng ý, lập tức kéo cánh tay Vương Thủ Triết lên nói: “Đi, dùng bữa đi, đừng để đại nương và muội muội đợi lâu.”

“Ừm.” Vương Thủ Triết không nói nhiều nữa, theo nàng đi vào nội sảnh, hắn biết tính cách của Vương Lạc Y dịu dàng như ngọc, nhưng thật ra trong lòng rất kiên cường.

Nàng nếu nhận ngươi, nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm được.

Đi vào nội sảnh, một tiểu nữ oa tám chín tuổi chải bím tóc, ăn mặc đáng yêu, sôi nổi chạy tới: “Ca ca, ca ca. Sao ca ca mới tới, bụng đói sắp đói rồi.” Nói xong, còn ủy khuất xoa cái bụng nhỏ.

“Nha, tiểu công chúa Côn Bằng nhà ta bụng cũng xẹp lép rồi, vậy thì hỏng việc rồi.” Vương Thủ Triết cười một tay ôm lấy nàng, “Ca ca biến ảo ảo thuật cho muội, xem như bồi tội, muội nhìn cho kỹ, đừng chớp mắt.”

Trong lúc nói chuyện, tay phải Vương Thủ Triết tung bay, đột nhiên có thêm một túi Hải Trân Ngư khô, mùi vị của món quà

vặt này không tệ, mấy cô gái trong nhà thoạt nhìn đều rất thích, chắc hẳn Lạc Miểu cũng sẽ lún sâu vào trong đó.

“Oa, cá bé khô.” Vương Lạc Miểu lập tức cảm thấy thất vọng: “Cái này ta có một đống lớn rồi.”

Vương Lạc Y ở bên cạnh cũng che miệng cười khẽ: “Thủ Triết, bộ dáng này của ngươi không linh, Tiểu Ngư Can Ly Từ này đã sớm đưa tới không ít, ta cũng có đây.”

Ách ha ha!

Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, hơi xấu hổ, Vương Ly Từ không phải “Tham ô” tài nguyên khô cá nhỏ, đi hợp tung liên hoành sao? Cũng đúng, nàng cũng không dám đắc tội với Lạc Miểu và Lạc Y, dù sao đây chính là thân tỷ muội muội ruột của đại ma vương tứ thúc.

Được rồi, đại nha đầu kia vẫn còn… rất có triết học sinh tồn.

Ừm, trong khoảng thời gian này giáo huấn của nàng không uổng phí, trở về phải liên tục nghiêm khắc.

“Ngươi nha, dỗ muội muội cũng phải dùng điểm tâm, Lạc Miểu đã tám tuổi rồi.” Vương Lạc Y nhìn hắn xấu hổ, cũng cảm thấy thú vị, không ngừng cười khẽ.

“Đúng vậy đúng vậy, Miểu Miểu đã tám tuổi rồi, cũng không phải là bé gái ngây thơ bốn năm tuổi.” Vương Lạc Miểu chớp đôi mắt lóe sáng nói, chế giễu nói, “Ca, huynh có thể có chút tâm tý hay không.”

“Được, vậy ca ca biểu diễn cho ngươi một bộ quyền pháp đi.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: “Nha đầu này, thật đúng là càng ngày càng khó hầu hạ.”

“Chát”

Bàn tay nhỏ bé của Vương Lạc Anh vỗ lên trán, lộ ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, ghét bỏ nhìn Vương Thủ Triết nói: “Ca, có nữ hài tử nào lại thích xem biểu diễn quyền pháp chứ? Huynh như vậy sẽ không dỗ dành nữ hài, sau này sau khi Nhược Lam tẩu tẩu vào cửa, cuộc sống cũng không dễ chịu lắm. May mắn lão tổ tông sớm đã định ra hôn sự cho huynh, ài ~”

Nói xong, nàng còn rung đùi đắc ý thở dài một hơi, một bộ dáng tức giận bất tranh.

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật, khẩu khí của tiểu phá nha đầu này đã nói, nếu gia tộc không bao giờ tổ chức hôn nhân, Vương Thủ Triết hắn sẽ không lấy được vợ nữa?

…

Chương 63: Lạc Miểu! Đến đây đi, tổn thương lẫn nhau một chút!

…

Vương Lạc Y và Công Tôn Huệ ở một bên đều đang xem náo nhiệt, còn cười rất vui vẻ, hiếm khi nhìn thấy Vương Thủ Triết bị sững sờ đến không thể làm gì, rất thú vị.

“Được rồi được rồi, hôm nay không tính toán với ngươi nữa, mau ăn cơm đi.” Vương Lạc Miểu khoát tay than thở, ngồi lên bàn ăn: “Lát nữa có thời gian, từ từ nhắc nhở ngươi một phen. Này dỗ dành nữ hài tử a, đây là một môn học vấn thâm ảo, Vương Thủ Triết ngươi trở về từ từ trải nghiệm.”

“Đại nương, nàng học ở đâu vậy?” Vương Thủ Triết uể oải ngồi lên bàn.

Công Tôn Huệ trừng mắt nhìn hắn, cười nói: “Ai bảo ngươi dỗ muội muội cũng không cần lòng, nên.”

“Hấp thu giáo huấn, rút kinh nghiệm, sau này thăng cấp kỹ năng dỗ muội muội một chút.” Vương Thủ Triết lau mồ hôi lạnh. Thật đúng là không thể coi thường những tiểu cô nương kia, thật đúng là cả đám đều tinh ranh. Lư Tiếu Tiếu, Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, Vương Ly Từ, thậm chí ngay cả Vương Lạc Anh nhỏ như vậy cũng rất lợi hại.

Các đệ đệ hắn cũng sẽ không quá ngu ngốc, chỉ là ở trước mặt huynh trưởng đích mạch như hắn, khẳng định là câu nệ không dám nói chuyện. Đoán chừng càng là không dám chạy thoát, nếu không bị giáo huấn thì mặt mũi càng lớn hơn.

Sự nghiêm khắc của Vương thị đối với nam đinh cũng không giống nữ hài tử.

“Ăn cơm trước, miễn cho cái bụng đói.” Vương Lạc Y cười nói, gọi Vương Tiểu Ngọc bắt đầu mang thức ăn lên, nàng còn không biết từ nơi nào đổ một ít linh tửu tới, không phải loại rượu Bạch Ngọc Linh mễ, mà là một loại rượu ngon linh quả màu xanh.

Linh quả so với Bạch Ngọc Linh Mễ càng thêm hiếm có, có công hiệu tưới nhuần thân thể, dưỡng nhan dung, càng được nữ quyến Huyền Vũ thế gia yêu thích.

Thức ăn thì không phức tạp, phần lớn là một ít rau dưa tươi của nông gia, ăn vào có chút thoải mái dễ chịu. Vì chiếu cố Vương Thủ Triết có yêu cầu khá cao đối với khí huyết bổ sung, còn đặc biệt nấu một nồi thịt kho tàu và một ít thịt khác.

"Ồ? Đây không phải thịt Linh Giác Ly Ngưu." Vương Thủ Triết vừa nhìn chậu thịt kia đã hơi kinh ngạc.

Khu vực Trường Ninh vệ cũng có hai Thiên Nhân thế gia cường đại, trong đó Trường Ninh Hoàng Phủ gia có một bãi chăn nuôi vô cùng lớn, bọn họ nuôi dưỡng ngưu mã trư dê bình thường, cũng nuôi dưỡng Linh Giác Li Ngưu đại danh đỉnh đỉnh.

Chỗ ăn thịt chủ yếu của các gia tộc phần lớn là mua từ Hoàng Phủ gia. Nhất là Linh Giác Ly Ngưu, gần như là chủ lưu nơi phát ra linh nhục của các đại gia tộc.

Dựa vào bãi chăn nuôi này, Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị đã kiếm được đầy bồn đầy bát, càng đừng nói Hoàng Phủ thị không chỉ là một sản nghiệp trong bãi chăn nuôi. Bởi vậy, bất kỳ một Thiên Nhân thế gia nào cũng tuyệt đối không đơn giản, thực lực tổng hợp mạnh đến mức làm người ta tức lộn ruột.

"Đây là thịt của một con hung thú nhị giai đỉnh cấp hoang dại —— Thiết Bối Man Trư." Vương Lạc Y nói, "Bên trong ẩn chứa khí huyết dồi dào, vượt xa Linh Giác Ly Ngưu nuôi dưỡng, gần đây ngươi có chút vất vả, vừa vặn bồi bổ khí huyết cho ngươi."

Khá lắm, nhị giai đỉnh cấp hung thú, tương đương với Luyện Khí cảnh đỉnh phong của nhân loại. Nhưng mà dưới tình huống bình thường, nhân loại Luyện Khí cảnh đỉnh phong rất khó đơn đấu đánh thắng hung thú hoang dã cùng cấp bậc.

Hoặc là nói gần như không có khả năng đấu một chọi một với nó, đánh thua tính mạng cũng không còn, đánh thắng phỏng chừng mình cũng bị tàn phế một nửa.

Hung thú Lục Sinh thường am hiểu chém giết ở dã ngoại, cực kỳ đáng sợ. Con Thiết Bối Man Trư kia dùng lời nói trên Địa

Cầu mà nói, giống như một chiếc xe tăng đâm thẳng vào nhau, da dày thịt béo rất khó đối phó.

Nhân loại muốn săn giết hung thú như vậy, ngoại trừ vũ lực cần thiết, còn phải suy nghĩ sách lược và cạm bẫy. Đội tàu Vương thị ở trên sông đánh giết linh ngư, cũng cần dùng sách lược và kỹ xảo.

"Tỷ tỷ, đây lại là rượu ngon linh quả, lại là thịt hung thú nhị giai đỉnh cấp." Vương Thủ Triết hơi kỳ quái nói: "Tất cả đều lấy được từ đâu? Chẳng lẽ tỷ tỷ phát tài rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Lạc Y hơi đỏ lên, thấp giọng nói: "Đều là Trần Phương Kiệt sai gia tướng đưa tới, để chúng ta nếm thử. Nói là đội tàu của bọn họ ở nơi hoang dã gần bờ sông bên kia, phát hiện một con Thiết Bối Man Trư lạc đàn. Trần thị quân Diệu lão tổ dẫn chúng quyết đoán xuất kích, săn giết con Thiết Bối Man Trư kia."

Là một con man trư lưng sắt lạc đàn?

Vương Thủ Triết hâm mộ, đây là thứ tốt để tăng cường khí huyết, con Thiết Bối Man Trư này đáng giá hơn nhiều so với Đông Hải Tiễn Ngư mà hắn bắt giết. Mặc dù con cá dữ đó cũng là cấp hai, nhưng còn lâu mới đạt tới đỉnh cấp nhị giai.

Tuy nhiên, nếu ở gần đó thật sự xuất hiện một con hung thú nhị giai đỉnh cấp, đối với Vương thị mà nói tuyệt đối là một hồi tai nạn. Trong tình huống lão tổ nhà mình không thể tùy ý ra tay, muốn săn giết nó, sợ là sẽ có thương vong không nhỏ.

Hâm mộ người ta có lão tổ có thể dẫn đội đánh dã ngoại.

Cũng may Lung Yên lão tổ nhà mình hiện tại đang chuyển hóa khí âm sát, cũng tích cực trị liệu. Một khi thương thế của nàng khỏi hẳn, sức chiến đấu tổng hợp sợ rằng không phải Quân Diệu lão tổ có thể so sánh.

"Keng keng, keng keng."

Hai tiếng gõ chén lanh lảnh vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Vương Thủ Triết.

"Vương Thủ Triết, anh ruột của ta." Vương Lạc Anh ở bên kia gõ bát nói: "Ngươi nghe một chút, nghe xem Trần Phương Kiệt người ta làm như thế nào chưa? Còn chưa thành thân mà

đã muốn tặng cái này để lấy lòng cô nương tương lai. Ta nói với ngươi, tình cảm này, phải nhân lúc còn chưa qua cửa mà bồi dưỡng trước. Ngươi đừng lạnh nhạt với Nhược Lam tẩu tẩu của chúng ta."

Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, véo má nàng một cái: "Tiểu cô nương nhà ngươi biết cái gì, Liễu thị mạnh hơn nhà chúng ta nhiều, muốn cái gì mà không có a? Còn nữa, lúc ăn cơm không được gõ bát." Trần Phương Kiệt tặng lễ cho tỷ tỷ, kết quả tiểu nha đầu một mồi lửa, đốt đến trên đầu hắn.

"Khặc khặc, anh của ngươi nói đúng, không được gõ bát. Nhưng Thủ Triết, ngươi nói cũng có lý." Công Tôn Huệ cân nhắc nói: "Ngươi và thiên kim Liễu thị, tuy còn chưa thành thân đã lén liên lạc, ít nhiều có chút không hợp lễ. Có điều Nhược Lam sớm muộn gì cũng là vợ của Vương thị chúng ta, quan tâm biểu hiện một chút cũng tốt. Triết nhi, không phải ngươi vừa săn được một con linh ngư cấp hai sao? Chọn chút bộ vị tốt nhất, sai nữ gia đưa đi."

"Vâng, đại nương." Mặc dù Vương Thủ Triết cảm thấy không cần thiết, nhưng vẫn nghe lời mà làm.

"Tốt nhất là tự tay viết một bức thư ở bên trong." Đôi mắt Vương Lạc Anh tỏa sáng, ở một bên ra chủ ý nói: "Cũng biểu đạt tâm ý với Nhược Lam tẩu tẩu."

"Không được nói hươu nói vượn. Còn người ta chưa qua cửa, chị dâu đừng gọi bậy." Vương Thủ Triết thưởng cho nàng một câu chuyện vặt vãnh: "Ngươi gần đây đang đọc những câu chuyện nhảm nhí? Ta nói với ngươi mà, tuổi của ngươi phải ngoan ngoãn ôn dưỡng thân thể cho ta, rèn luyện cơ sở, chăm chỉ học tập chính sự, học thuật tính toán cơ bản."

Vương Thủ Triết cũng biết, tiểu cô nương trong nhà thích nhất xem một số tạp thư truyền kỷ, đều là những thứ tình yêu yêu. Mà nam hài tử thì hơn phân nửa thích xem những câu chuyện anh hùng mạo hiểm đánh đánh giết giết.

Những thứ này đều là những quyển sách nhỏ, các huynh đệ tỷ muội của các đại gia tộc đều sẽ âm thầm lưu truyền. Mặc dù Vương Lạc Anh mới tám tuổi, nhưng những đứa trẻ có huyết mạch của Huyền Vũ thế gia đều sớm, một số đứa trẻ thông minh tám tuổi nắm giữ không ít văn tự.

“Oa!” Vương Lạc Miểu lập tức khóc lên: “Mẫu thân, ca ca ức hiếp con.”

“Ca ca ngươi dạy không sai.” Công Tôn Huệ cũng nghiêm túc hẳn lên, “Tuổi của ngươi, là không nên nhìn những thứ hoang đường không được, sau khi trở về đều giao ra cho mẫu thân. Còn nữa, loại gia phong này phải chỉnh đốn cho tốt.”

“Mẫu thân, con sai rồi.” Vương Lạc Anh vừa cầu xin tha thứ vừa lén lút liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đại nương, hiện tại những tiểu cô nương này đều rất thông minh, không thể coi thường các nàng. Ngươi lại là nữ hài thông minh nhạy bén, tất nhiên giấu kín.” Vương Thủ Triết lập tức nghiêm túc gián ngôn: “Cái gì đệm xuống, trên xà nhà, dưới bàn sách, phàm là góc bí ẩn đều phải lục soát một lần, đúng rồi, chiếu cố phòng thị nữ sinh hoạt hàng ngày của nàng cũng không thể buông tha!”

“Triết Nhi nói có lý.” Công Tôn Ưởng nghiêm túc tán đồng.

“Oa!”

Vương Lạc Miểu bị đâm vào nhược điểm, nước mắt lập tức sụp đổ: “Ca ca ca xấu xa, đều khi dễ người. Khó trách đại nha đầu nói ngươi là đại hoại đản, đại ma vương đáng sợ.”

Ngạch Ha ha!

Đại nha đầu đối với danh tiếng của hắn tuyên truyền, thật đúng là tận hết sức lực. Theo Tiểu Ngư khuếch tán, đem ác danh của hắn truyền tới mỗi một góc hẻo lánh.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết uống linh quả rượu ngon, ăn linh nhục, bất động thanh sắc nói: “Nếu đại nương muốn chỉnh đốn gió này, phải chú ý chèn ép ngọn nguồn, cắt đứt con đường truyền bá. Đồng thời còn phải chuẩn bị thêm một số tác phẩm nổi tiếng thiên cổ truyền tụng, để bọn nhỏ trong nhà hảo hảo hun đúc tác phẩm bất hủ của cổ nhân. Ta coi trọng Cổ Danh Trấn Đông Các Ký cũng không tệ, từ tảo hoa lệ trác tuyệt, lại có xu thế khí thôn sơn hà. Lạc Anh muội muội dùng nó đọc thuộc lòng, tích lũy văn hóa là tốt nhất.”

“Hửm?” Vương Lạc Miểu cũng không khóc, tròng mắt trừng đến đại tặc, quỷ gì? Quyển sách rách kia nghe cũng chưa từng

nghe qua… Vương Thủ Triết, ngươi đây là đang trả thù, trả thù!

“Cái này?” Công Tôn Huệ nhất thời đắn đo: “Tên này hay hay nhỉ, nhưng gió thổi quá mức nồng đậm, văn tự tối nghĩa huyền ảo, ngay cả vi nương đọc cũng phải cố hết sức, e là muội muội Lạc Miểu nhà ngươi không khống chế được?”

“Ô ô, vẫn là mẫu thân tốt, biết đau lòng ta.” Vương Lạc Anh vui vẻ nở nụ cười, cái gì mà phá Thiên Các Ký, cổ phong nồng liệt văn tự đen tối, bản tiểu thư đối với một chút hứng thú cũng không có.

Gần đây, tiểu chép sách bá đạo sư huynh, sư muội xinh đẹp bao nhiêu, chuyện xưa phập phồng, uyển chuyển thê mỹ.

“Không sao. Muội muội Lạc Anh từ nhỏ thông minh, há là con gái nhà bình thường?” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, “Sủng nịch” nhìn muội muội: “Lúc đầu sao chép đọc thuộc, có lẽ sẽ có chút cố hết sức. Nhưng bởi vì cái gọi là chày sắt mài thành châm, một lần không được thì hai lần, nếu không được thì trăm lần, sao chép liền thông thấu.”

“Dọa đồ hả?”

Còn phải chép một trăm lần, sao chép cái gì mà chép liền thông thấu?

Vương Lạc Miểu rùng mình một cái, nhìn mẫu thân dịu dàng xinh đẹp. Trái tim hoảng loạn lại ổn định lại, ừm ừm, ta ngoan như vậy, mẫu thân thương ta như vậy, tất nhiên sẽ không…

“Triết Nhi nói rất có lý, muội muội Lạc Anh của ngươi sớm thông minh hơn người, nhưng làm bài tập lại thiếu kiên nhẫn, thường thường nếm là ngừng.” Công Tôn Huệ biểu tình nghiêm túc đến cực điểm: “Phải mài giũa thật tốt, để cho nàng ta hiểu đạo lý thiết xử thành kim châm, nước nhỏ đá mòn.”

“Oa!” Vương Lạc Anh khóc, khóc thương tâm như thế, bi thương.

Vương Lạc Y ở bên cạnh nhìn Vương Lạc Miểu, lại nhìn vẻ mặt ” chiều chuộng muội muội Lạc Miểu” của Vương Thủ Triết, trong lòng không nhịn được giật thót.

Khó trách, đại nha đầu vừa nhắc tới hai chữ Tứ thúc, đều nhịn không được sắc mặt trắng bệch run rẩy toàn thân, đứng cũng đứng không vững.

Giờ này khắc này, nàng rất may mắn mình là tỷ tỷ của Vương Thủ Triết chứ không phải muội muội hoặc chất nữ, nếu không chẳng phải cũng bị bao phủ trong bóng tối và sợ hãi sao?

…

Chương 64: Công pháp truyền thừa của gia tộc!

…

Đại nương Công Tôn Huệ xuất thân là đích nữ thế gia, đương nhiên sẽ không có nguyên tắc quen với Vương Lạc Miểu.

Ném nàng vào một bên khiến nàng tức giận.

Sau đó cùng hai tỷ đệ Vương Lạc Y, Vương Thủ Triết vui vẻ dùng bữa, trò chuyện vui vẻ với nhau rất hài lòng.

“Đại nương, đây là bụng của man trư lưng sắt, vừa vặn đun sôi đến mức lửa, mỡ mềm không ngấy, mềm nhu không khô, vào miệng liền tan, người nếm thử đi.” Vương Thủ Triết dùng đũa công gắp một miếng thịt tốt đưa cho Công Tôn Huệ, còn vẽ âm thanh sinh động giới thiệu tư vị.

“Ọt ọt.” Vương Lạc Miểu ở một bên trút giận phì phò nuốt nước miếng.

“Tỷ tỷ, nội tích của vụ bạo này là ngài tự tay nấu nướng?” Vương Thủ Triết vừa ăn vừa khen: “Hỏa hầu này nắm giữ quả nhiên là lô hỏa thuần thanh, miệng thơm ngon, phảng phất như đang thưởng thức mỹ vị thần tiên.”

“Ngươi ăn của ngươi đi, lấy đâu ra nhiều lời như vậy?” Vương Lạc Y tức giận lườm hắn một cái, sau đó rất đồng tình liếc nhìn Vương Lạc Miểu, nước miếng của tiểu cô nương kia cũng sắp chảy xuống rồi.

“Ca ca, ngươi cũng muốn ăn.” Vương Lạc Miểu cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, gào thét lao về phía bàn ăn.

Đáng tiếc, cái đầu nhỏ của nàng bị một đầu ngón tay của Vương Thủ Triết ấn vào, cười híp mắt nói: “Kêu ca ca tốt, bằng không không được ăn.”

“Anh trai ngoan.” Cuối cùng Vương Lạc Miểu cũng không chống lại được sự dụ dỗ của món ngon, hoàn toàn đầu hàng.

Lúc này Vương Thủ Triết mới cười ha hả, ôm lấy nàng đặt lên ghế, gắp thịt gắp đồ ăn cho nàng. Tiểu cô nương đói quá, ăn

như hổ đói, bữa cơm này ngon đến không nói đến có bao nhiêu hương vị.

Sau khi cơm nước no nê, người một nhà uống trà nói chuyện một lát.

Đến buổi chiều, lúc Vương Thủ Triết trở về, gã sai vặt Vương Quý khiêng một đống lớn đồ đạc, đều là những thứ như thịt, quần áo, giày tất.

Vương Lạc Y bình thường khá nhàn nhã, gần đây lại không bước ra khỏi cửa lớn, rảnh rỗi thì may cho hắn không ít quần áo. Vương Thủ Triết mỉm cười, lại yêu cầu Vương Lạc Y tu luyện thật tốt.

Thậm chí, hắn còn bảo Công Tôn Huệ tu luyện thật tốt, không nên trì hoãn tu vi.

Đêm đó.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng trong phòng, tiến vào chế độ tu luyện.

Mỗi ngày tu luyện 《Huyền Nguyên quyết》, là bài tập ắt không thể thiếu, Linh Đài chi lộ từ trước đến nay là từng bước một đi ra, không được phép có nửa điểm lười biếng.

Chỉ là, tu luyện hôm nay khác với ngày thường.

Thường ngày đều dựa vào Huyền Nguyên quyết vận chuyển Chu Thiên, luyện hóa khí huyết trong cơ thể, cường tráng khí lực và huyền khí, nhiều nhất một tháng dùng một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan để phụ trợ tu luyện. Nhưng lần này, trong tay Vương Thủ Triết nắm một viên linh thạch.

Linh thạch trong lòng bàn tay hơi lạnh buốt, hắn có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa năng lượng thần bí mà huyền diệu.

Hắn vận chuyển huyền khí, tiếp xúc va chạm với linh thạch.

Bỗng dưng.

Năng lượng trong linh thạch đã được kích hoạt, tản mát ra ánh sáng yếu ớt. Vương Thủ Triết vội vàng không ngừng hút vào lòng bàn tay, hút năng lượng trong đó vào trong cơ thể.

“Tê! Cấp trên!”

Cỗ năng lượng kia đối với thân thể kích thích rất mạnh, để toàn thân hắn đều run rẩy mấy hơi công phu. Không thể lãng phí, hắn cố nén cảm giác kỳ diệu, mang theo cỗ năng lượng kia bắt đầu vận chuyển chu thiên.

Mỗi một chu thiên hạ xuống, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, tựa như tẩy tủy phạt mao một lần, huyền khí trong khí hải lại tăng cường tinh thuần thêm một phần.

Hơn hai canh giờ sau, bốn chu thiên.

Kinh mạch và huyệt đạo trong cơ thể Vương Thủ Triết căng ra đau đớn không thôi, hắn chậm rãi thu hồi công pháp không dám tiếp tục tu luyện. Huyệt khiếu kinh mạch trong cơ thể xuất hiện loại đau nhức này, chính là đã đạt đến cực hạn.

Nếu tiếp tục mạnh mẽ tu luyện, chẳng những vô ích ngược lại có hại đối với thân thể. Phải nghỉ ngơi một phen, sau khi cơ năng thân thể dần dần khôi phục, mới có thể tiến hành tu luyện tiếp.

Bởi vậy, loại chuyện nội tu này, cũng chỉ có thể dựa theo tiết tấu mỗi ngày một lần. Dùng lý giải của người xuyên việt của Vương Thủ Triết chính là thân thể cần lạnh lại khôi phục, cần bổ sung thịt để tăng cường khí huyết, không thể khai thác quá độ.

Nhưng kết quả tu luyện lần này lại khiến Vương Thủ Triết rất hài lòng, phần lớn khí huyết trong cơ thể đều bị tiêu hao, huyền khí mới sinh trong khí hải trở nên càng thêm hùng hậu và tinh thuần.

Phải biết rằng gần đây thức ăn của hắn quá tốt, khí huyết trong cơ thể vẫn luôn tràn đầy tràn đầy. Dù cho mỗi ngày mưa gió không ngừng tu luyện, vẫn không thể hoàn toàn tiêu hao khí huyết.

Nhưng hôm nay tu luyện lại khiến hắn có cảm giác thiếu hụt khí huyết.

Đây là tác dụng phụ trợ tu luyện của năng lượng linh thạch, Vương Thủ Triết nhìn thoáng qua, đã có một tia linh thạch ảm đạm, trong lòng cảm khái không thôi, năng lượng linh thạch trợ giúp hắn vô cùng lớn, cho dù có thể bù đắp một phần khí

huyết, cũng có thể kết nối huyền khí tăng cường kích thích huyệt khiếu trong cơ thể, đạt tới mục đích cường hóa bản thân.

Cứ theo đà này, không bao lâu nữa là có thể đạt tới Luyện Khí cảnh tầng sáu đỉnh phong, có thể thử trùng kích tầng bảy.

Chỉ tiếc, tuy rằng tiến bộ rất lớn, nhưng phương thức tu luyện này vô cùng xa xỉ.

Một viên linh thạch giá trị hơn trăm càn kim, nó đủ cho hắn dùng bao lâu? Trước mắt tạm thời tính toán không ra, nhưng tin tưởng sử dụng linh thạch trường kỳ tu luyện, tất nhiên là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Bất quá…

Vương Thủ Triết nhớ tới đại chất nữ Vương Ly Từ, gần đây dưới sự "động viên" siêng năng của hắn, chẳng những bắt đầu có lòng cầu tiến mà còn thức tỉnh được thiên phú ăn uống kỳ lạ.

Vừa nghĩ đến đây, hắn không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Tắm rửa ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng, Vương Thủ Triết liền rời giường tu luyện thân pháp, chiến kỹ, kiếm thuật, khống huyền các loại tài nghệ. Lúc trước hắn thân là thiếu tộc trưởng, cách viện tử không xa có một sân luyện võ loại nhỏ, ở chỗ này, hắn đã trải qua cả thời kỳ còn nhỏ.

Hắn tuổi còn trẻ có thể có thành tựu này, không chỉ là dựa vào tư chất huyết mạch, hoặc là thân phận thiếu tộc trưởng. Thân pháp trụ cột, chiến kỹ, kiếm thuật, khống dây đều luyện đến lô hỏa thuần thanh. Thậm chí, bí mật bất truyền của Vương thị, thân pháp trung phẩm Liễu Nhứ thân pháp, cùng với kiếm thuật trung phẩm Vương thị Huyền Nguyên Kiếm, đều đã đạt tới tình trạng hơi có chút thành tựu.

Đây là roi thúc giục đến từ Nghiêm phụ vương Định Nhạc, cùng với sự cố gắng của bản thân hắn.

Những công pháp, thân pháp, chiến kỹ, vân vân này của gia tộc. Đều là lúc Trụ Hiên lão tổ cầm lệnh khai thác xuôi nam, trải qua sự đồng ý của Lũng Tả Vương thị, mang ra truyền thừa gia tộc.

Công pháp chiến kỹ, truyền thừa, đối với một gia tộc mà nói, đồng dạng vô cùng phi thường trọng yếu nội tình tư bản. Nói Vương thị chủ tu công pháp 《Huyền Nguyên quyết》, liền có 《Luyện Khí thiên》 cùng 《Linh Đài thiên》, cái này đã đầy đủ để thành viên của gia tộc đi đến cuối con đường Linh Đài, bước vào con đường Thiên Nhân.

Nhưng loại công pháp truyền thừa này từ trước đến nay cực kỳ nghiêm khắc, đầu tiên chính là thành viên gia tộc không được truyền bá ra bên ngoài, thứ hai, một khi phát hiện người học trộm truyền thừa, tất nhiên là một đại sự.

Nữ quyến gả ra ngoài, cũng không được phép truyền công pháp cho phu gia, nhà chồng có chút trí thông minh cũng tuyệt đối không làm yêu cầu này, thậm chí nhất định sẽ ngăn cản chuyện tương tự xảy ra.

Nếu không, nhẹ thì sẽ có án mạng của nhân viên liên quan đến án mạng. Nặng thì quan hệ thông gia sẽ hoàn toàn tan vỡ, song phương trở thành tử địch.

Mà một nhà học trộm công pháp chiến kỹ của người ta, cũng sẽ đánh mất uy tín, rất có thể lại có chỗ đặt chân. Loại gia tộc không hiểu quy củ này, ai dám cùng ngươi thông gia? Gia tộc nào, đều không muốn bí mật bất truyền của nhà mình, bởi vì liên hôn mà biến thành nhà người khác.

Trụ Hiên lão tổ xuất thân từ Lũng Tả Vương thị, mà tổ tiên trước ngàn năm của Lũng Tả Vương thị lại là chi mạch được phân ra từ Đại Càn Vương thị. Vì vậy, Huyền Nguyên quyết của Vương thị mặc dù chỉ là công pháp trung phẩm, nhưng phóng mắt ra địa khu Trường Ninh vệ đã được xem là công pháp không tệ.

Nhiều nhất là một phần ba gia tộc, công pháp truyền thừa hạch tâm đạt tới trung phẩm.

Lại nói Lung Yên lão tổ, trước kia nàng tu luyện chính là 《Vương thị Huyền Nguyên quyết》, chờ sau khi nàng đến Tử Phủ Học Cung cuối cùng tấn thăng thành Linh đài, liền được Băng Lan thượng nhân thu làm đệ tử, bắt đầu chuyển tu công pháp thượng phẩm 《Huyền Băng quyết》. Bởi vì Vương thị

Huyền Nguyên quyết tu luyện Huyền khí bình hòa trung chính, chuyển tu công pháp khác độ khó khá nhỏ.

Nhưng đồng dạng, loại người tùy hứng cường thế như Lung Yên lão tổ, cũng là tuyệt đối không dám đem 《Huyền Băng Quyết》 truyền thụ cho gia tộc. Làm như vậy, không chỉ vô ích đối với gia tộc, ngược lại sẽ đem gia tộc lâm vào tử địa.

Với thủ đoạn của Tử Phủ Học Cung, chỉ cần một phút là có thể tiêu diệt được Bình An Vương thị, còn chưa có ai dám nói thêm nửa câu.

Về công pháp truyền thừa tạm thời đè xuống không nói.

Gần đây Vương Thủ Triết bận rộn với tộc vụ, ngồi xuống tu luyện cũng không kéo xuống, chỉ là thân pháp chiến kỹ các loại, quả thật rơi xuống rất nhiều. Chỉ riêng cảnh giới tu luyện không tu thân pháp chiến kỹ các loại, tối đa cũng chỉ là cái thùng rỗng.

Đừng nói là trụ cột của gia tộc muốn đi Linh Đài chi lộ như Vương Thủ Triết, ngay cả bất kỳ một nam đinh huyết mạch nào trong gia tộc cũng phải chăm học khổ luyện thân pháp chiến kỹ.

Trước kia yêu cầu đối với nữ hài tử gia tộc sẽ ít hơn một chút, cũng là bởi vậy hàng bại hoại giống như Vương Ly Từ. Có tu vi Luyện Khí cảnh tầng hai cao đoạn, lại là một cái giá rỗng, chỉ có thể khi dễ bình dân.

Tuy nhiên, Vương Lạc Thu đã tạo cho hắn áp lực và động lực rất lớn. Khí tức trung nhị của nha đầu kia vẫn rất đáng sợ, mỗi ngày tất nhiên là tốn rất nhiều công phu để tu luyện.

Tương lai này, vạn nhất thật sự không cẩn thận bị nàng nghịch phong lật đổ, mặt mũi Vương Thủ Triết hắn ở đâu? Xem nàng làm thế nào để chế nhạo ca ca ruột Vương Thủ Liêm của mình, sẽ biết kết quả không tốt lắm.

Liều mạng đi!

Vương Thủ Triết đổ mồ hôi như mưa bắt đầu tu luyện.

Gã sai vặt Vương Quý bên cạnh cũng cùng tu luyện. Không biết như thế nào, động lực tu luyện của hắn cũng mạnh hơn so với ban đầu, liều mạng mười phần.

…

Cùng lúc đó.

Trên sân luyện võ lớn nhất chủ trạch, một đám thiếu nam thiếu nữ, cũng đang vung vẩy thanh xuân cùng mồ hôi.

Vương Lạc Thu giọng nói non nớt mà có chút bá khí vang lên: “Vương Lạc Tĩnh, ngươi nũng nịu trộm lười cái gì đó? Linh Trùng sư rất giỏi sao? Nếu ngươi không tu tốt chiến kỹ thân pháp, đợi bản tiểu thư Vô Song Bá Thể cận thân, lập tức trấn áp ngươi.”

“Vương Thủ Dũng Vương Thủ Liêm, danh sách gia tộc sắp mở ra, tương lai con đường đế lộ mơ hồ hiển hiện, nếu các ngươi không liều, làm sao có thể tranh đoạt thiên cơ với các thiên kiêu!”

“Ta, Vương Lạc Thu, chắc chắn sẽ quét ngang cùng thời, đẫm máu thiên kiêu, lực áp đương thời.”

Em gái a!

Vương Thủ Liêm nước mắt ứa ra, trong lòng đầy hối hận, thật sự không nên viết bản chép tay cho Vương Lạc Thu những câu chuyện xưa truyền lưu giữa những nam hài tử kia.

Đã trung nhị thành cái dáng dấp gì rồi? Mở miệng một cái “Trấn áp thiên kiêu”, nói tất nhiên xưng “Hoành đẩy đương thời”.

Nhà chúng ta chính là một cửu phẩm mạt lưu thế gia ở nông thôn.

Mục tiêu của đời người có cần thiết lập lớn như vậy không?

…

Chương 65: Cứu được vị đại tiểu thư gặp rủi ro.

…

Mấy ngày sau.

Chỉ nói là khu vực Trường Ninh vệ đã xuất hiện không ít cục diện hỗn loạn.

Vương Thủ Triết cứ cách một hai ngày, đều nhận được thư từ Vương Thủ Nghĩa gửi tới, kể lại cho hắn chuyện đã xảy ra trong Trường Ninh vệ. Thành vệ phủ đã cùng với hai Thiên Nhân thế gia, cùng với mấy đỉnh cấp Linh Đài thế gia bao gồm Trường Ninh Từ thị ở bên trong, cùng với các thế lực của Tiền thị thương hội đã đạt thành hiệp nghị, bắt đầu mở kho cứu trợ trong thành.

Nhưng nhân khẩu bên trong Vệ Thành rất nhiều, là một thành lớn hơn mười vạn nhân khẩu, lương thực mỗi ngày hao phí đều là con số trên trời.

Có mấy thương nhân gan to bằng trời, vậy mà lại liên thủ tích trữ đồ đạc, bán lương thực gấp năm sáu lần giá cả, âm thầm bán cho dân chúng trong thành. Kết quả bị thành vệ phủ bắt lại, không những bị chém đầu thị chúng, nghĩ biện pháp tích trữ lương thực cũng bị thành vệ phủ tịch thu sung công.

Càng có lời đồn nhỏ, bởi vì tình hình tai họa lần này đã lan ra ngoài Lũng Tả quận. Bởi vậy trong thời gian ngắn, lương thực ngoài quận rất khó điều đến áp chế lương thực hoang, thế cho nên trong quận thành lớn như vậy, cũng sản sinh lương thực hoang.

Tương truyền châu thành Lũng Tả châu là một tòa thành lớn nhân khẩu vượt qua trăm vạn. Thành này xuất hiện lương hoang, tất nhiên là chuyện lớn bằng trời. Cũng bởi vậy có thể thấy được, toàn thể thế cục Lũng Tả quận đã thối nát đến mức độ nào.

Bây giờ lời đồn lan truyền khắp nơi, có người nói Tử Phủ Học Cung ở bên ngoài không kiếm được lương thực. Cũng có

người nói, quận thành hạ lệnh thu lương thực dưới trướng thành vệ, để đảm bảo cung ứng lương thực cho quận thành.

Lời đồn lớn nhất, lại còn nói đến thọ nguyên của 【Xương Long Đế】 sắp hết, Đế Quốc Đại Càn sắp xong rồi, trùng tai lần này chính là dấu hiệu. Khiến Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, quả nhiên là thời cuộc loạn lạc, trâu bò quỷ xà thần gì đó đều chạy ra.

Nhưng mà kẻ dám can đảm nói Xương Long Đế sắp treo, đã nhanh chóng bị Thành Vệ phủ lôi ra, treo ở trên cửa thành lăng trì xử tử.

Trong thư của Vương Thủ Nghĩa cũng chỉ dám biểu đạt mờ ám một phen, Vương Thủ Triết vẫn nghe được gia tướng đưa thư lén lút nói ra.

Tóm lại một chữ.

Loạn!

Mà Bình An Vương thị ở trong loạn cục này, cũng chỉ có thể thành thành thật thật. Nên thu thuế thì thu thuế, nên nộp lương thực nạp lương, một gánh đều không ít trấn thủ phủ. Trên thực tế, cho dù Vương thị muốn nạp ít một gánh lương thực, cũng đều không làm được.

Cho dù tam bá Vương Định Tộc đảm nhiệm phó trấn thủ sứ trong phủ, tại thời điểm mấu chốt này, cũng tuyệt đối không dám có bất kỳ tâm tư thiên vị nào. Chỉ vì trong thành vệ phủ, đã sớm phái người xuống đốc thúc tiến trình nạp lương thực, giờ phút này ai dám làm việc thiên tư?

Thuế hạ lần này, Vương thị thu lương không ít.

Từng gánh từng gánh lương thực chất lên xe ngựa, vận chuyển đến bến Định Bồ, do sứ giả Thành Vệ phủ giám sát, người của Trấn Thủ phủ lần lượt cân, cuối cùng chất lên thuyền lương thực.

Ba đại nông trang cộng lại, trong danh sách tổng cộng có 7650 mẫu ruộng tốt, mỗi mẫu ruộng lấy 4 thuế thu, đơn quý tổng cộng cần nạp thuế 3060 gánh lúa mạch. Cũng may lần này tổng thu hoạch không tệ, trừ đi vấn đề mật trùng tràn lan, năm nay trên thực tế là một mùa nước mưa dồi dào, trung hậu kỳ

ánh mặt trời không tệ, thập phần có lợi cho Tiểu Mạch Quán Tương thành thục.

Bởi vậy, lúa mì của ba đại nông trang cộng lại thu hoạch tổng sản lượng, thực tế đạt đến hơn hai vạn sáu ngàn gánh, trung bình một mẫu sản lượng ước chừng ba gánh rưỡi, miễn cưỡng xem như thu hoạch phong phú.

Ngoại trừ thuế mùa hè, số 【Diệt Trùng Tán thuế】 đầu tư lúc trước, hạt giống trâu cày tiêu thụ, tá điền chia ra bên ngoài, ngoài ra còn thừa lại một vạn bốn năm ngàn gánh tiền lời tinh khiết. Đương nhiên, trên thực tế lương thực càng nhiều hơn con số này không ít.

Bởi vì trước đó các chi tiêu của Diệt Trùng Tán đều được trả bằng càn kim, sau đó cũng sẽ không đi mua Diệt Trùng Tán nữa. Đây chỉ là thu nhập một quý mà thôi.

Thuận tiện nói một câu, lúc trước Tứ lão thái gia bị lừa gạt tích trữ một nhóm Diệt Trùng Tán. Trước đó thừa dịp giá cao, bán đi với giá gấp ba, hung hăng kiếm một khoản.

Điều này làm cho Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí đắc ý không thôi, gặp người liền khoe khoang, hắn dựa vào ánh mắt trác tuyệt, kiếm được một khoản "tiền lớn" cho gia tộc, lập được công lớn.

Ngoại trừ thuế vụ mùa hè của nông trang nhà mình, các sản nghiệp khác trong nông trang đều nộp thuế vào năm trước. Hơn nữa cũng không phải là sản xuất lương thực, bởi vậy không cần dùng lương thực để nộp.

Ngoài ra, chính là trong phạm vi thế lực của Vương thị thay mặt thu thuế.

Bởi vì thế lực của Vương thị rất nhỏ, bình dân trong khu vực hạt địa chỉ có một vạn sáu ngàn mẫu, đây đều là ngũ thuế chế chấp hành, nhưng Vương thị cố niệm đến nông dân trong hạt địa, mặc dù tổn thất ít hơn bên ngoài, nhưng cũng bị tổn hại rất lớn.

Vì vậy quyết định chỉ thu bốn thuế lương, thuộc về thuế của thế gia, dùng đồng lớn để khấu trừ là được. Lần này, Vương thị vất vả lắm mới thu được 6400 gánh lương thực, toàn bộ xe

chở đến bến Định Bồ, sau đó chuyển từ từng chiếc thuyền lớn đi.

Dưới sự bảo vệ của gia tướng, Vương Thủ Triết bận rộn đứng ở bến Định Bồ khí thế ngất trời, cũng không khỏi cảm khái vạn phần. Đầu năm nay, Huyền Vũ thế gia và dân tự do vất vả làm ruộng, lợi nhuận trong đó thật sự kém xa so với việc rút thuế.

Những lương thực này, phỏng chừng sẽ giống như lời đồn, một bộ phận vận chuyển đến Vệ Thành, một bộ phận phỏng chừng sẽ đi châu quận cao tầng " cứu tế". Phải biết rằng, người bên đó điều kiện sinh hoạt tốt hơn người ở Bình An trấn rất nhiều.

Lại nói tiếp, cũng coi như là một loại châm chọc.

Huống chi, vận chuyển lương thực một thuyền như thế, sẽ làm cho tuyết Bình An trấn vốn đã thiếu lương thực lại thêm sương. Nhất là rất nhiều tích góp, đều đầu tư vào mua đồng ruộng, hoặc là hao phí số tiền lớn đưa con nối dõi đi đọc sách, hoặc là vừa mới trải qua kết hôn cưới gả hao phí gia đình tự canh nông cực lớn, lần này nguy cơ sẽ cực kỳ khổ sở.

Về mặt lý luận điều kiện gia đình nông dân không tệ, nhưng tiêu chuẩn tiêu phí của bọn họ cũng cao hơn tá điền rất nhiều, chi phí cho dầu muối tương dấm chua, ăn, mặc, ở, kết hôn, cưới vợ cũng sẽ cao hơn.

Hơn nữa, phần lớn đều là nông dân tự canh tác, chỉ cần hơi có chút tích góp đều sẽ nghĩ cách mở rộng ruộng đồng, chế tạo nhà cửa, bồi dưỡng con nối dõi đọc sách, học nghệ các loại. Rất tiêu hao tiền tài, đa số đều không có quá nhiều tiền tiết kiệm.

Quang cảnh bình thường cũng không có vấn đề, há có thể đoán được lần này tai trùng tới hung mãnh đột nhiên như thế.

Chẳng qua, cũng liền như vậy.

Ngoại trừ một số ít nông dân tự canh ra, đại bộ phận nông dân tự canh nghĩ biện pháp chịu đựng, chịu đựng đến mùa lương thực sản xuất tiếp theo, coi như chịu đựng ra mặt. Nhưng trong đó, không chịu nổi có người làm yêu.

Mỗi khi gặp thiên tai nhân họa, chắc chắn sẽ có một ít quyền quý lòng tham không đáy. Mượn cơ hội này đại đoạt lẫn nhau, thôn tính máu mỡ của nhân dân làm lớn mạnh bản thân.

Vương Thủ Triết từ xa nhìn thoáng qua, đoàn xe liên tục không ngừng đến nộp thuế của Lưu thị và Triệu thị, ánh mắt đều hơi híp lại. Lúc trước chỉ là lấy tác phong của hai gia tộc sài lang Lưu thị Triệu thị, cùng với một ít tin tức truyền ra, để đánh giá hành động của bọn họ.

Nhưng sau khi triển khai công tác tình báo, một số tình báo xác thực dần dần truyền đến trước mặt Vương Thủ Triết. Hắn gần như đã có thể xác định, đối phương đích xác sẽ có động thái lớn.

…

Bình An Lưu thị.

Bên trong chính sảnh chủ trạch Lưu thị, Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp, đang nghe mấy đợt tộc nhân bẩm báo sự kiện, trong đó cũng bao gồm Lưu Vĩnh Châu thế hệ trẻ tương đối ưu tú.

Lông mày của hắn nhíu lại: “Trường Ninh Tôn thị làm sao vậy, rõ ràng đồng ý cho chúng ta mượn một vạn năm ngàn gánh lúa mạch, sau khi thu hoạch mùa thu hoạch chúng ta còn trả ba vạn gánh gạo, hiện tại vì sao không thực hiện rồi? Vừa đến vừa đi này, kiếm lời gấp đôi cũng không thỏa mãn sao?”

“Trường Ninh Tôn thị nói, bọn họ đều là tranh mua Diệt Trùng Tán, mới miễn cưỡng bảo vệ một chút sản lượng.” Một vị tộc nhân hơn năm mươi tuổi trả lời: “Bọn họ nói Tôn thị tổn thất quá lớn.”

“Vậy cần bao nhiêu?” Lưu Thắng Nghiệp sắc mặt có chút lo lắng, lần này Lưu thị tổn thất quá lớn, nếu không thể tìm lại, quá tổn hao nguyên khí.

Tộc nhân kia sắc mặt cũng rất khó coi: “Tôn thị nói không cần chúng ta trả lương gấp bội, còn nói xào lương thực là phạm pháp. Vẫn là lấy vật đổi vật tốt, muốn trao đổi một ngàn năm trăm mẫu ruộng tốt với chúng ta.”

Một ngàn năm trăm mẫu ruộng tốt?

Sắc mặt Lưu Thắng Nghiệp lúc trắng lúc xanh, thở dài ngất đi: "Bọn họ điên rồi sao, một vạn năm ngàn gánh lương thực đổi một ngàn năm trăm mẫu đất?" Lưu thị gia tộc bọn họ, từ lão tổ tông bắt đầu tích góp cho tới hôm nay, bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ là một vạn mẫu ruộng tốt.

Vừa mở miệng chính là một phần bảy điền sản, hung tàn cỡ nào, đây là món lãi kếch sù gấp mấy lần.

"Gia chủ, nếu không, quên đi?" Tộc nhân kia bất đắc dĩ nói: "Dựa theo kế hoạch ban đầu của chúng ta, cũng có thể kiêm đủ lương điền khoảng hai ngàn mẫu, bị Tôn thị làm như thế, chúng ta chẳng phải lưng đeo tiếng xấu làm áo cưới cho người ta?"

"Không thể bỏ qua, lần này Lưu thị ta tổn thất quá lớn." Lưu Thắng Nghiệp hung tướng tất lộ nói: "Vậy lần này nếu không làm thì phải làm cho xong, vậy thì đi đến con số ba nghìn mẫu này để thôn tính. Cho dù đến lúc đó thế chấp vay mượn, hoặc là đổi với người khác, chúng ta cũng là lời to."

Đại ca Lưu Thắng Hào gã đang trong thời khắc mấu chốt trùng kích Linh Đài, còn có một chút chỗ hổng trên tài nguyên. Một khi xông lên Linh Đài cảnh, chính là một môn song linh đài, ngay cả Tôn thị kia cũng có thể vật cổ tay.

Lưu Thắng Nghiệp này, từ trước đến nay giỏi luồn cúi kinh tế, lại tính toán chi li, cũng không chịu thua thiệt. Hơn nữa gia tộc này năm mươi năm khổ tâm kinh doanh tích góp tài phú, ở gia tộc cường đại, không phải là muốn bồi dưỡng ra Linh Đài lão tổ thứ hai sao?

"Gia chủ, động tác lớn như thế, sợ là sẽ dẫn tới dân oán đi?" Tộc nhân có chút lo lắng nói, "Huống chi, lần này Vương thị bởi vì xuất hiện Linh Trùng sư, kết quả cũng không gặp tai họa, lần này trong tay tất nhiên còn lại không ít lương thực dư thừa. Sẽ nhân cơ hội…"

"Bọn họ không dám!" Lưu Thắng Nghiệp tự tin nói: "Lưu thị chúng ta và Triệu thị liên thủ làm việc, Vương thị gầy yếu làm sao dám động nửa cái móng vuốt? Huống chi ta đã nghe nói, Vương thị đã vận chuyển nhiều lương thực về Đông Cảng, hồi báo cao sẽ đổi lấy một khoản tài nguyên tu luyện. Nhưng cử

chỉ sáng suốt, lương thực dư lưu trong tay đến mùa tiếp theo, tất nhiên sẽ không ra tay như thế."

"Gia chủ sao có thể chắc chắn như vậy?" Tộc nhân kỳ quái nói, "Dựa theo tình hình này, cũng không phải diệt trùng tán mỗi nhà đều dùng gấp bội liều lượng."

"Bản gia chủ đã nhận được tin tức, Tử Phủ Học Cung đã bắt đầu cải tiến đời sau Diệt Trùng Tán. Hơn nữa còn bày tỏ áy náy, lần diệt trùng tán tiếp theo chỉ mất một phần mười mà thôi."

Tin tức này cũng coi như tương đối bí mật, nhưng mà trong phòng nghị sự này, đều là hạch tâm của Lưu thị, tự nhiên không sợ bị tiết lộ.

"Nếu như thế, vậy cơ hội lần này không thể bỏ qua." Các tộc nhân nhao nhao tỏ vẻ, "Chỉ là Tôn thị hơi đen một chút."

Vẫn không nói chuyện, Lưu Vĩnh Châu đang nghẹn, lúc này đột nhiên chắp tay nói: "Gia chủ, các vị thúc bá, Vĩnh Châu ngược lại có một biện pháp, có thể không cần hợp tác với Tôn thị. Trước đó vài ngày, thuyền đánh cá của ta ở bờ sông, cứu một vị thiên kim đại tiểu thư gặp rủi ro…"

Vừa nhắc tới thiên kim đại tiểu thư này, trong ánh mắt Lưu Vĩnh Châu, không thể ngăn chặn xẹt qua nóng rực, si mê, thậm chí là cuồng nhiệt…

…

Chương 66: Nguy Lôi ngầm lơ lửng!

…

Ở trong mắt Lưu Vĩnh Châu, tiểu thư Chung thị là đại tiểu thư hoàn mỹ nhất mà hắn từng gặp. Nàng dịu dàng động lòng người, nhưng trong một lời một cái nhăn mày, đều mang theo khí tức như có như không Không Linh Tiên.

Mặc dù nàng chưa bao giờ thổ lộ mình đến từ Huyền Vũ thế gia nào, nhưng nhất định là đến từ gia tộc thập phần cao quý, nhìn khí chất liền nhìn ra.

Vị đích nữ tiểu thư Lưu thị của bọn họ, bình thường nhìn qua ngược lại cũng bất phàm, đã có hai thế gia tới cầu hôn. Nhưng nàng so với Chung Lạc Tiên tiểu thư, giống như là thổ muội tử trong nhà tá điền cho gà ăn vịt.

Lạc Tiên.

Thật đẹp, tên nhiều tiên vận, nàng thật sự giống như tiên nữ trong Thiên Thượng Tiên Cung không cẩn thận ngã xuống nhân gian.

Nàng ngay cả ăn linh ngư, đều trong lúc lơ đãng chỉ ăn những bộ phận mềm mại non mịn như bụng nạc, má cá, thường thường chỉ là lướt qua là ngừng, ăn một tư vị mới mẻ mà thôi.

Như cái gì Bạch Ngọc Linh Mễ hắn bình thường coi là trân bảo, hiện tại căn bản không dám lấy ra. Trong đôi mắt người ta nhàn nhạt mà ghét bỏ cùng khinh thường, hắn cho đến nay ký ức hãy hãy còn mới mẻ.

Chuyện duy nhất khiến hắn ta vô cùng tức giận và tiếc nuối là, tại sao hôm đó hắn ta lại cùng với tiểu tử Triệu Đỉnh Thiên chết tiệt uống rượu trên thuyền với Triệu thị? Sai không phải như vậy, hắn ta chính là người duy nhất cứu được tiểu thư Chung thị gặp rủi ro này.

Triệu Đỉnh Thiên đáng chết kia, Lạc Tiên căn bản cũng không thích ngươi, hết lần này tới lần khác còn dám mỗi ngày đến dây dưa lấy lòng.

Chỉ là hắn và Lạc Tiên, chỉ sợ cũng không mấy ngày dễ gặp. Gia tướng trong nhà Chung Lạc Tiên đã tìm tới, chuẩn bị mang nàng trở về.

Tuy nhiên, cũng đúng lúc để cho hắn nhận được một tin tức, gia tộc của Chung tiểu thư dường như cũng thiếu lương thực, đang mua sắm lương thực ở một đại gia tộc Đông Hải vệ nào đó, dường như quan hệ giữa hai bên còn rất thân mật, điều kiện phụ gia của đối phương cũng không cao.

"Vĩnh Châu, ngươi nói xem tình hình." Lưu Thắng Nghiệp nhíu mày, cắt ngang suy nghĩ của hắn ta.

Lưu Vĩnh Châu bình tĩnh tâm tình, đem tình huống đại khái nói ra.

"Có phải là kẻ lừa đảo không?" Có tộc nhân lớn tuổi đưa ra nghi hoặc: "Trên thế giới này nào có nhiều tiểu thư gặp rủi ro như vậy."

"Tam thúc!" Lưu Vĩnh Châu có chút tức giận nói: "Ngươi đừng vu oan cho tiểu thư nhà người ta, việc này ta chỉ là trùng hợp nghe được mà thôi, Chung tiểu thư người ta căn bản không chủ động đề cập qua việc này. Ta chỉ muốn Tôn thị xấu bụng, không bằng ta đi cầu Chung thị tiểu thư một chút, xem có thể thuận tiện cũng mang theo hỗ trợ mua sắm một nhóm hay không."

Chung thị? Phụ cận Trường Ninh vệ này, nào có thế gia họ Chung gì? Chẳng lẽ là nơi khác tới…

"Vĩnh Châu, cho dù người ta chịu bán, chúng ta cũng không có nhiều càn kim như vậy để mua." Lưu Thắng Nghiệp có chút khó xử: "Không biết có thể ký sổ hay không, đợi đến mùa thu, chúng ta sẽ trả lại gấp đôi."

"Gia chủ, vì sao một hai ngàn càn kim, nhà chúng ta cũng không lấy ra được? Việc này ta làm không được." Lần này đến phiên Lưu Vĩnh Châu khó xử, hắn có chút xấu hổ không thôi. Hắn vì nịnh nọt Lạc Tiên, bình thường đóng vai thế gia đệ tử có giá trị xa xỉ, lại mở miệng cho nợ, nhất là đi khất nợ Nữ Thần trong lòng, làm sao mở miệng được.

"Cái này…" Lưu Thắng Nghiệp hơi trầm ngâm, không chịu mở miệng.

Lưu Vĩnh Châu suy nghĩ một chút, không khỏi kinh hỉ nói: "Chẳng lẽ đại bá ngài…"

Đại bá Lưu Thắng Hào của ông ta, cho tới nay, Lưu thị gia tộc đều đang dốc sức bồi dưỡng hạng nhất Linh Đài chi lộ, vì thế gia tộc trả giá tài lực vật lực rất lớn.

Cũng may điều kiện tổng hợp của Lưu thị mạnh hơn Vương thị, lúc bồi dưỡng danh sách Linh Đài cảnh, cũng không chèn ép tài nguyên của tộc nhân khác. Bởi vậy, Lưu Vĩnh Châu hắn mới có thể biểu hiện bất phàm như thế, trong thế hệ trẻ tuổi xem như ưu tú.

Nếu như đại bá tấn thăng đến Linh Đài cảnh, gia tộc ắt sẽ mở rộng địa bàn, vậy hắn là tiểu bối ưu tú của Vĩnh Tự bối, há không phải… Cũng có cơ hội?

Hắn vừa mừng vừa sợ.

Sắc mặt Lưu Thắng Nghiệp nghiêm túc nói: "Ngươi đã đoán ra đại khái, dù sao ngươi cũng là hạch tâm của chữ Vĩnh, ta cũng không gạt ngươi, chỉ là ngươi phải tuân thủ bí mật. Không sai, đại bá của ngươi đã chuẩn bị cuối cùng, mấu chốt nhất là 【Thiên Linh Đan】 đã mua được, chỉ là để đảm bảo không có sơ hở, còn thiếu hai loại linh đan phụ trợ. Nếu ngươi lập công lớn… ngươi tự nhiên hiểu."

"Được được được." Lưu Vĩnh Châu lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên: "Mặc dù việc này có chút khó xử, ta cũng nguyện ý đi thử một chút."

Bởi vì gia tộc muốn ra một lão tổ, tài nguyên hơi căng thẳng một chút, việc này cũng là vô cùng bình thường, sẽ không mất mặt quá nhiều.

Hơn nữa một khi gia tộc nhiều thêm một vị Linh Đài lão tổ, sẽ đại thịnh, tài nguyên gia tộc càng nhiều, nghe khẩu khí của gia chủ, đối tượng bồi dưỡng kế tiếp có thể là Lưu Vĩnh Châu hắn.

Một gia tộc nếu hưng thịnh, có khả năng sẽ như lợi nhuận, không ngừng gia tăng tốc độ phát triển. Mà nếu một gia tộc tiếp tục suy bại, tự nhiên cũng sẽ càng thêm xui xẻo, khắp nơi cản tay không thuận.

Ở trong mắt Lưu Vĩnh Châu, Lưu thị chính là gia tộc càng ngày càng có xu thế tốt kia. Mà Vương thị chính là loại gia tộc này, càng ngày càng hãm sâu vào vũng bùn không thể tự kềm chế được.

Hắn tràn đầy tự tin, lần này sau khi lập được đại công, thành tựu tương lai của hắn không thể đoán trước.

…

Hai ngày sau.

Chủ trạch Vương thị, trong thiên sảnh của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết nghe xong một số tin tức, lúc này không nhịn được cười khẽ hai tiếng, buông mật tín trong tay xuống. Ngay sau đó, hắn chắp tay nói với người tới: "Trần huynh, việc này vất vả ngươi rồi."

"Vương tộc trưởng." Người nọ vội vàng đáp lễ, vẻ mặt có chút áy náy nói: "Lần trước đi Bách Đảo vệ, tại hạ không biết thân phận của ngài, xin thứ lỗi."

Người này chính là Trần Phương Hoa, tộc nhân tinh anh Trần thị phụ trách chiêu đãi và dẫn đường lần trước. Hắn rời bến chạy thuyền, lịch duyệt phong phú, xử thế khéo léo mà tinh tế, là một nhân tài vô cùng ưu tú.

Lúc này vì đánh úp Lưu thị Triệu thị, ngoại trừ gia tướng Vương Mai, các gia tướng còn lại tự nhiên không thể sử dụng.

Cũng may trong kế hoạch, vốn cần mượn lực lượng của Trần thị bên kia, hắn nghĩ tới nghĩ lui, viết thư cho Trần Phương Kiệt, bảo hắn trợ giúp mình làm việc, sau khi chuyện thành công, đương nhiên cũng không thiếu chia sẻ lợi ích.

Với cá tính của Trần Phương Kiệt, đương nhiên sẽ không từ chối hợp tác với Vương Thủ Triết.

Cho dù cuối cùng sự tình bại lộ cũng không sao cả, với thế lực của Đông Cảng Trần thị, cộng thêm vị trí địa lý tương đối xa, hắn hoàn toàn không sợ đắc tội với Triệu thị Lưu thị gì cả.

Trần Phương Hoa này vừa đến, liền do Vương Trung an bài vào trong kế hoạch. Hắn cùng với một tộc nhân Trần thị khác không lộ diện, giả trang thành gia tướng của Chung Lạc Tiên, đến đây tìm kiếm đại tiểu thư gặp rủi ro.

Kế hoạch áp dụng rất thành công, vốn dĩ Lưu thị Lưu Vĩnh Châu và Triệu thị Triệu Đỉnh Thiên là "bạn tốt chí giao" đã từng người mắc câu. Kế hoạch đánh lén cũng tiến vào giai đoạn thứ hai.

"Trần huynh đừng khách khí." Vương Thủ Triết cười nói: "Trong hành trình lần trước của Bách Đảo vệ, tất cả đều dựa vào Trần huynh đi theo làm tùy tùng. Ngược lại ta nên nói tiếng xin lỗi, che giấu thân phận với ngươi, không nhắc tới việc này. Chỉ nói trong kế hoạch lần này, Trần huynh phải chú ý an toàn, nếu có gì không đúng, tình nguyện dừng lại kế hoạch, cũng đừng xuất hiện bất cứ vấn đề an toàn nào."

"Kế này rất hay, phần kế hoạch chúng ta tham dự cũng vô cùng đơn giản, không sai được." Vẻ mặt Trần Phương Hoa đầy khâm phục nói: "Ngược lại Vương tộc trưởng vô cùng lợi hại, cũng không biết từ đâu tìm được đồng minh tiên nữ như vậy. May mắn ta đã thành thân, biết nàng là người của ngươi, như thế cũng thiếu chút nữa rơi vào tay giặc."

Tiên nữ? Ha ha ~

Vương Thủ Triết cười thầm, nếu Trần Phương Hoa ngươi nhìn thấy chân diện mục của nàng, đó mới gọi là chấn động.

Ơ?

Không đúng, Vương Thủ Triết cố gắng suy nghĩ Vương Mai dài thế nào, không ngờ trong chốc lát không nhớ nổi. Khóe miệng không khỏi giật giật, quả nhiên là gia tướng Vương Mai bình thường không có gì lạ, khuôn mặt chân thật, quá không có cảm giác tồn tại, so với người qua đường giáp người qua đường.

Chờ Trần Phương Hoa đi rồi.

Vương Thủ Triết mới mở ra lần nữa, mật thư Vương Mai viết cho hắn, niêm phong sơn nướng trên đó đã bị hắn mở ra, chỉ là tin tức vừa rồi nhìn thấy quá mức kinh người, thế cho nên tạm thời buông xuống.

Hôm nay lại nhìn kỹ một lần nữa, lông mày của hắn nhíu chặt lại, thầm nghĩ tình huống không ổn a.

Danh sách Linh Đài chi lộ của Lưu thị Lưu Thắng Hào vốn không phải là bí mật gì. Chỉ là người này từ trước đến nay

khiêm tốn, nhiều khi đều không để ý đến sự tồn tại của hắn. Ngoài ra, không lâu trước đó hắn mới biểu lộ ra, vừa mới tu luyện tới cảnh giới Luyện Khí cảnh tầng chín.

Chớp mắt một cái, vậy mà đã lặng lẽ sờ sờ đến chín tầng đỉnh phong, hơn nữa đã âm thầm chuẩn bị cuối cùng, cũng đã lấy được một viên 【Thiên Linh đan】.

Vốn dĩ Vương thị dự đoán Lưu Thắng Hào, ít nhất là năm năm sau, đối phương mới bắt đầu đi bước cuối cùng.

Lưu thị này độc lập đi ra cho tới nay cũng chỉ năm mươi năm, thực lực càng thêm cường thịnh. Vừa thỏa mãn sự phát triển của gia tộc, lại còn có thể nhanh chóng tích lũy được một viên Thiên Linh đan, quả nhiên không thể khinh thường.

Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp thiên phú thực lực bình thường, nhưng mà bản lĩnh kiếm tiền thật sự không nhỏ.

Tình báo của Vương Mai hẳn là không sai, đó là lời nói thật sau khi uống rượu của Lưu Vĩnh Châu.

Đây là bệnh chung của không ít nam nhân, ở trước mặt nữ thần mình thích mà có chút tự ti mặc cảm, vì tăng lên giá trị của mình trong mắt nữ thần, luôn nghĩ biện pháp tự nâng giá trị bản thân.

Lưu thị bất cứ lúc nào cũng có thể có thêm một lão tổ Linh Đài cảnh, như vậy Triệu thị thì sao?

Từ trước đến nay, Triệu thị càng khiêm tốn hơn so với Lưu thị, nói không chừng lúc này, danh sách Linh Đài chi lộ của bọn họ, cũng đã tiến vào thời khắc cuối cùng.

Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị, gõ bàn suy nghĩ không thôi, một lúc lâu sau, mới viết ra một mệnh lệnh mật tín, sau khi nướng xong bằng lửa, phái người bí mật giao cho Vương Mai.

Việc này không thể khinh thường, một khi ứng phó không đúng, rất có thể sẽ nghênh đón sự hủy diệt của Vương thị. Nhưng nếu hoạt động tốt, ngược lại sẽ có đả kích trí mạng đối với kẻ địch.

…

Chương 67: Kế hoạch trăm năm…

…

Vương Thủ Triết là tộc trưởng, đa số thời gian chỉ cần ở giữa trù tính, đương nhiên không cần tham dự vào mỗi một bước trong kế hoạch.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, đều là trạch ở trong chủ trạch, mỗi ngày tu luyện, hoặc là "Bắt nạt một chút" đệ đệ muội muội nào đó.

Dưới tình huống tài nguyên dồi dào, tiến độ tu luyện của hắn rất nhanh, đã đạt đến trạng thái tầng sáu đỉnh phong. Chỉ cần rèn luyện mấy ngày, liền có thể thử đột phá Luyện Khí cảnh tầng bảy.

Bất quá hôm nay, hắn cần phải động một chút.

Sau khi để cho Vương Quý an bài một phen, trước tiên gọi một đứa bé trong gia tộc tới.

Không bao lâu sau.

Một nữ tử dịu dàng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt xinh đẹp dẫn một nam hài khoảng mười tuổi đến sảnh bên cạnh Vương Thủ Triết.

"Trần thị gặp qua gia chủ." Nữ tử kia liễm hành lễ. Mà nam hài dường như có chút sợ hãi, trốn ở phía sau mẫu thân.

"Lục thẩm không cần đa lễ, cứ gọi ta Thủ Triết là được." Vương Thủ Triết đáp lễ, mời nàng ngồi xuống nói: "Mau mau mời ngồi."

Trần thị này chính là thê tử của Lục thúc Vương Định Hải, xuất thân từ trực mạch của Đông Cảng Trần thị.

Vương thị và Trần thị ở trong trực mạch đời thứ sáu, thông hôn vô cùng thường xuyên. Có hai người có chữ lót đính, cưới nữ tử Trần thị Đông Cảng. Cũng có hai cô cô của chữ lót lưu, gả đến Đông Cảng Trần thị.

Hôm nay hai nhà lại bắt đầu đích mạch thông hôn, có thể nói quan hệ hai bên vô cùng thân mật.

Gã sai vặt Vương Quý pha trà mứt hoa quả xong liền lui sang một bên.

Mà Vương Thủ Triết lại hàn huyên với Trần thị, sau khi hỏi han ân cần một phen, mới đưa mắt nhìn cậu bé kia, cười nói: "Thủ Nghiệp, gần đây công khóa thế nào?"

Cậu bé trai này chính là nam đinh nhỏ nhất đời chữ Thủ thứ bảy, tên là Vương Thủ Nghiệp, năm nay mới mười tuổi, đứng hàng lão Thất.

Vì sao nói là trước mắt, đương nhiên là các trưởng bối đời thứ sáu định tự còn có trẻ tuổi lực tráng. Ví dụ như Tam bá Vương Định tộc, Lục thúc Vương Định Hải, không chừng còn có thể tái sinh ra con nhỏ hơn nữa.

Đây cũng không phải là không có tiền lệ, chỉ nói đại bá Vương Định Xuyên, năm mươi tuổi mới sinh ra lão Ngũ Vương Thủ Dũng đời chữ Thủ, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Đương nhiên việc này cũng phải quy công cho đại thẩm, hơn bốn mươi tuổi còn có thể sinh con. Hơn nữa nàng còn đặc biệt sinh dưỡng.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Nghiệp rõ ràng có chút ngại ngùng, cũng vô cùng kính sợ Vương Thủ Triết, vừa nghe xong lập tức sợ tới sắc mặt trắng bệch, nắm chặt quần áo Trần thị: "Tứ, Tứ ca. Còn, vẫn ổn."

"Thủ Triết chớ trách, đứa nhỏ này từ nhỏ đã ngại ngùng." Trần thị hơi lúng túng giải thích: "Nhưng gần đây ngược lại rất dụng công…"

Trong lúc nói chuyện, còn vụng trộm liếc mắt sang Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết hiểu rồi, lão Thất đây là nghe được gần đây có liên quan đến khảo giáo Đại Ma Vương, chỉ sợ lúc nào đó bị Tứ ca nhìn chằm chằm kiểm tra một phen, liền sớm bắt đầu dụng công.

Đây cũng là chuyện tốt.

Vương Thủ Triết uống trà, càng ngày càng hài lòng với thanh danh Khảo giáo ma vương, đây giống như là một thanh gươm

Damocles, thời thời khắc khắc treo trên đầu đệ đệ muội muội cùng với bọn tiểu bối.

Được rồi, vậy thì thuận thế kiểm tra một phen.

Vương Thủ Triết bắt đầu kiểm tra Vương Thủ Nghiệp, từ văn học cơ sở đến toán kinh cơ sở, lại đến lý giải về thân pháp, chiến kỹ vân vân.

Ngay từ đầu Vương Thủ Nghiệp sợ muốn chết, trả lời lắp bắp va chạm, không bao lâu dưới sự cổ vũ của Vương Thủ Triết, bắt đầu giải đáp lưu loát, nhìn ra được kiến thức cơ bản coi như vững chắc, gần đây cũng thật sự dụng công.

"Không tệ không tệ." Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười tán thưởng không thôi: "Thủ Nghiệp vẫn rất hăng hái, đây là phần thưởng của ngươi." Vương Thủ Triết trực tiếp ban thưởng tròn mười càn kim, để biểu dương đứa con đầu tiên thuận lợi thông qua kiểm tra trường thi của hắn.

"Cảm ơn Tứ ca." Vương Thủ Nghiệp kích động khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, ánh mắt và nói chuyện cũng tự tin hơn không ít.

Gần đây uy áp của Đại Ma Vương, đã làm cho thế hệ trẻ cùng đám tiểu bối người người cảm thấy bất an, mà lúc này ban thưởng cho người ưu tú trong đó, tất nhiên sẽ dẫn phát một ít trông mà thèm.

Vương Thủ Triết tin tưởng, chính sách cà rốt và gậy gộc sẽ làm cho đám trẻ của gia tộc càng ngày càng ưu tú hơn.

Vương Thủ Nghiệp biểu hiện rất tốt, khiến Trần thị cũng rất vui mừng, có mẫu thân nào mà không phải Vọng Tử Thành Long chứ?

Sau khi kiểm tra xong, Vương Thủ Triết chuyển vào chính đề nói: "Lục thẩm, lát nữa ta bảo Thủ Nghiệp theo ta đi Hưng Thịnh nông trang một chuyến, bái kiến Lục gia gia một chút." Ngụ ý, đương nhiên là ngươi cũng đừng đi.

Vương Thủ Triết không phải phản đối Trần thị cùng đi, chỉ là cảm thấy Thủ Nghiệp là nam đinh trong nhà, hình như có chút ỷ lại vào mẫu thân.

Nhìn Vương Lạc Thu người ta xem, chẳng qua lớn hơn Thủ Nghiệp một tuổi, đã bắt đầu bễ nghễ trong không khí, mỗi ngày kêu gào muốn đồ thần diệt phật, muốn cô độc gánh vác trách nhiệm quật khởi gia tộc.

Tuy Vương Thủ Triết không thể nào hiểu nổi, sự quật khởi của gia tộc và đồ thần diệt phật có gì tất nhiên có liên hệ… Ngoài ra, cái gọi là 【Thiếu nữ cô độc】 cõng vận mệnh gia tộc của nàng…trong cái loại khí tức nồng đậm của thiếu nữ trung nhị kia, cũng khiến hắn không nhịn được có chút muốn rút người, đây là coi người của một đại gia tộc như đồng đội heo sao?

Nhưng Vương Thủ Triết cũng rất thưởng thức tinh thần tràn đầy nguyên khí và nhuệ ý tiến thủ của Vương Lạc Thu.

Vì vậy, Vương Thủ Triết vẫn muốn để cho lão Thất sớm một chút rời khỏi vòng tay của mẫu thân, nhanh chóng trưởng thành một tiểu nam tử hán.

“Tất cả đều nghe theo Thủ Triết.” Lục thẩm Trần thị, mặc dù có chút đau lòng cho lão thất, nhưng vẫn nghe lời mà làm.

Sau đó.

Vương Thủ Triết dẫn Vương Thủ Nghiệp đi theo đường thủy ở hậu viện, đi về phía 【Hưng Thịnh nông trang】. Bây giờ hắn càng ngày càng thích đi đường thủy, điềm tĩnh tự nhiên, tầm nhìn trống trải, nối quỹ đạo tự nhiên, có thể có đầy đủ thời gian đi quy hoạch đại cục của gia tộc.

Ví dụ như nói, đường thủy đi thông Hưng Thịnh nông trang này, hai bên trái phải đều là đầm nước trũng, mùa này mọc đầy cỏ lau. Một ít nông hộ thôn trang phụ cận, thì giẫm lên bùn lầy, nhân cơ hội thu hoạch cỏ lau.

Mặc dù cỏ lau không đáng tiền, nhưng lại có rất nhiều tác dụng. Ví dụ như sau khi phơi khô xây dựng mái nhà cho một ít nhà đất, hoặc là bện một ít chiếu lau sậy, có thể để cho mùa hè mát mẻ một chút, nếu không phơi khô thì có thể làm củi đốt.

Chỉ là tác dụng của lau sậy không lớn, nhìn như giống bông, nhưng lại không có tác dụng giữ ấm. Nếu như trên địa cầu, lau sậy còn có thể dùng để làm giấy gì đó.

Một ít tin tức lắng đọng trong đầu, đụng vào tình cảnh này, mơ hồ hiện ra.

Đợi một chút?

Bông, làm giấy?

Loại bông này, ở Đại Càn quốc sớm đã có gieo trồng, có một số thế gia chính là dựa vào số lượng lớn ngành trồng bông làm sản nghiệp. Nếu Vương Thủ Triết muốn nhúng tay vào, cũng không phải chuyện dễ dàng, dù sao những thế gia kia cũng là hạng nhất đối với thủ đoạn trông coi bông cây.

Nhưng nếu là tạo giấy thì sao?

Trên thế giới này đương nhiên có giấy, thư tịch, thư tín, khắp nơi đều dùng đến giấy. Chất lượng tờ giấy từ cao đến thấp đều có, đa số giá cả đều tương đối đắt đỏ. Nguyên nhân rất đơn giản, thuật tạo giấy bị lũng đoạn trong một số ít thế lực.

Hắn lật hết ký ức, ít nhất không có nghe nói thế gia nào của Trường Ninh vệ có thuật làm giấy.

Giấy mà mọi người sử dụng đều là Tiền thị thương hội vận chuyển từ xa tới.

Nguyên lý tạo giấy vô cùng đơn giản, dễ dàng hơn nhiều so với làm cái gì mà natri và axit glutamic, máy dệt vải. Dù là Vương Thủ Triết, đại khái cũng có bảy tám phần khái niệm về trình tự tạo giấy.

Vật này có thể cạo đầu.

Vương Thủ Triết âm thầm ghi chép lại ý tưởng này, nhét vào trong kế hoạch tương lai. Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết cũng có chút ý tưởng đối với mảng lớn đầm lầy hai bên bờ sông.

Lão tổ tông năm đó khai hoang nông trang, tự nhiên là lựa chọn địa đoạn tương đối thích hợp khai hoang. Ví dụ như nguồn nước dồi dào, địa thế bằng phẳng, địa chất phì nhiêu, có thể mở rộng tính mạnh, như thế có thể giảm chi phí khai hoang xuống mức tương đối thấp.

Theo các đời tổ tiên chiếm lĩnh khu vực ưu thế không ngừng mở rộng, thổ địa chưa khai hoang còn lại đều có những nhân tố bất lợi bên trong.

Ví dụ như những khu vực đầm lầy hai bên bờ, địa thế hơi thấp. Một khi trời mưa sẽ hình thành đầm lầy quy mô lớn. Cho dù đến mùa khô, cũng gồ ghề, khắp nơi là bùn nhão.

Muốn biến nó thành đồng ruộng, phải tiến hành lấp đất quy mô lớn, làm cho toàn bộ địa thế lót cao. Cho dù là đặt ở thời đại máy móc hóa, đây cũng là một công trình vĩ đại, càng không nói đến trong loại thế giới sản xuất không phát đạt này.

Nhưng hiện tại trong vùng đất thục địa tương đối an toàn của Bình An trấn, đã rất khó tìm ra, đất đai diện tích tương đối dễ dàng khai hoang thành ruộng tốt. Hoặc là đi thôn tính ruộng đồng của mình, hoặc là đi đè ép không gian sinh tồn của gia tộc đối đầu.

Vì vậy, khi Vương Thủ Triết ba phen mấy bận đi ngang qua hai mảnh đất hoang lớn này, luôn nghĩ cách đi khai thác nơi này như thế nào.

Nếu như thực hiện kế sách lấp trạch, đất ở đâu ra? Làm sao vận chuyển?

Ngoài ra, nếu như đem hai mảnh đầm lầy lớn lót cao, một khi đến mùa mưa, năng lực tích súc của hai đầm lầy này sẽ biến mất. Dưới điều kiện tiên quyết nước không thay đổi, bộ phận nước này sẽ tiến vào các thủy vực như hồ Châu Vi.

Nếu lượng mưa lớn hơn chút nữa, rất có khả năng tạo thành đường sông, hồ Châu Vi tràn ra, dẫn phát lũ lụt.

Biện pháp tốt nhất chính là tiến hành nạo vét đại quy mô hồ Châu Vi, lấp bùn lầy vào đầm lầy. Kể từ đó, vừa có thể gia tăng lượng nước của hồ Châu Vi trong mùa mưa, cũng có thể dần dần biến đầm lầy thành ruộng tốt.

Ngoài ra, hồ Châu Vi sau khi mực nước sâu hơn, cũng có thể tiến hành nuôi dưỡng nhân công loại cá lớn, quả nhiên là nhất cử vô số, tuyệt không thể tả.

Nhưng vấn đề duy nhất!

Công trình này quá lớn, cần vận dụng nhân lực vật lực thời gian, so với năm đó lão tổ tông khai thác Phong Cốc nông trang lượng còn lớn hơn.

…

Chương 68: Quật khởi đi! Trưởng bối Hàm Ngư!

…

Thoáng tính một chút liền có thể rõ ràng, hồ Châu Vi không tính là cái gì hồ lớn, nhưng cũng ước chừng có hơn vạn mẫu thuỷ vực. Bình quân nạo sạch một mét, chính là nước bùn sáu bảy trăm vạn lập phương…

Vương Thủ Triết đã từng nhìn thấy thuyền nạo vét của thế giới này.

Đều là nhân công dùng nạo vét bồ cào, đem nước bùn đào lên thuyền. Một chiếc thuyền nạo vét, cũng chính là có thể chứa nước bùn hai bên mười trượng vuông.

Mà bình thường nạo vét ra nước bùn, bản thân liền có được vật chất cơ duyên không tệ, sau khi cùng phân bón khác chồng chất lên men, là một loại phân bón tương đối tốt, có thể bổ sung sức béo của đồng ruộng.

Dù sao thì nước bùn dưới đáy hồ Hà Đạo của thời đại này, không có ô nhiễm kim loại nặng gì tích góp từng chút một.

Nhưng vấn đề ở chỗ, sáu bảy trăm vạn lập phương, cái kia chính là sáu bảy mươi vạn thuyền! Nếu là mười chiếc thuyền nạo vét quanh năm lao động, mỗi ngày mỗi chiếc dùng thanh lý ba thuyền, lấp đất ba thuyền tính toán, không sai biệt lắm chính là hơn hai vạn ngày công trình, toàn năm không ngừng phải làm sáu bảy mươi năm!

Mà những nước bùn kia sau khi khô ráo lại thu nước rất lớn, bản thân đầm lầy chiếm đa số là bùn nhão, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ có thể lấp được hai ba ngàn mẫu ruộng tốt. Toàn bộ công trình, dự tính tiêu tốn hơn vạn càn kim còn nhiều.

Sau khi hao phí một lượng lớn thời gian tinh lực nhân lực vật lực, hợp đến ba bốn càn kim mới có thể khai hoang một mẫu đất, liền có chút không có lời.

Nếu như thanh lý hồ Châu Vi sâu hai mét, chi phí tăng gấp bội không chỉ, càng đào xuống càng khó thanh lý. Cho dù đi mua

ruộng tốt, cũng chỉ có hai ba càn kim là có thể mua được một mẫu đất quen.

Nhưng mà sổ sách không phải tính toán đơn giản như vậy, theo diện tích lớn hồ Châu Vi nạo vét, lượng nước gia tăng sau đó có thể nuôi cá lớn, thậm chí là có thể thả linh ngư. Theo suy xét lâu dài của gia tộc, chỉ dựa vào dã ngoại bắt cá cũng không phải kế lâu dài, thu nhập nguồn cũng không ổn định.

Nếu là loài cá có thể quy mô nuôi dưỡng kinh tế, thậm chí là Linh ngư chủng, đây mới là phương thức mở ra chính xác căn cơ sản nghiệp của gia tộc. Đầu tư quy mô to lớn, tốn thời gian dài dằng dặc, nhưng mà một khi xây dựng thành công, đó là nguồn tài lực liên tục không ngừng của gia tộc.

Hơn nữa quan phủ vì cổ vũ Huyền Vũ thế gia khai hoang, đối với đất đai mới khai hoang, mười năm đầu là miễn nạp lương, cái này tính ra lại là một khoản tiết kiệm không nhỏ.

Đương nhiên, với cá tính của Vương Thủ Triết, cho dù là muốn làm công trình lớn nạo vét lấp đất tạo ruộng này, cũng không có khả năng dùng sáu bảy mươi năm đi làm. Thật sự đến lúc đó, ngay cả chắt trai cũng đi ra…

Kế hoạch này vốn đã được ấp ủ thật lâu trong đầu hắn.

Vốn nghĩ đến sang năm bắt đầu thực hiện quy mô nhỏ, sau đó dần dần gia tăng quy mô công trình, tranh thủ trong vòng mười năm đào sâu hồ Châu Vi hai thước, lấp ra bốn năm ngàn mẫu ruộng tốt, từng bước tạo thành nông trang cỡ lớn kế tiếp của gia tộc, tức có vạn mẫu thuỷ vực nuôi dưỡng, lại có mấy ngàn mẫu ruộng tốt.

Giá trị sản lượng một năm tuyệt đối không thấp, mà tổng hao phí chắc có thể khống chế được ba vạn càn kim.

Tuy nhiên, bây giờ kế hoạch có chút thay đổi!

Đứng trên thuyền ô bồng, Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng, quan sát hoang dã hai bờ sông. Rất có tư thế quan sát lãnh địa, ấp ủ cơ nghiệp ngàn năm của gia tộc.

Nam Đinh lão thất đời chữ Thủ, Vương Thủ Nghiệp ngồi ở trong khoang thuyền, trong lòng lo sợ bất an dần dần bình tĩnh, nhìn Tứ ca đứng chắp tay, là cảm xúc cao lớn nguy nga, trong lòng sùng bái ngưỡng mộ tự nhiên mà sinh.

Ta, Vương Thủ Nghiệp.

Tương lai nhất định phải trở thành nam nhân đỉnh thiên lập địa giống như Tứ ca.

…

Thuyền ô bồng đậu trên bến tàu 【Hưng Thịnh nông trang】, dưới sự dẫn dắt của chủ sự chi thứ nông trang Vương thị kinh sợ, Vương Thủ Triết và Vương Thủ Nghiệp một đường đi tìm được Vương Tiêu Hàn.

Lúc này Vương Tiêu Hàn đang chăm sóc hai mươi mẫu linh điền quý giá, cẩn thận từng li từng tí nhổ cỏ dại trong linh điền. Những cỏ dại kia đều vừa mới chui ra liền bị nhổ đi, không cho chúng có bao nhiêu cơ hội hấp thu dinh dưỡng và linh khí.

Cũng là một mẫu linh điền, nếu là kỹ càng tỉ mỉ trồng trọt, cho dù sản xuất thêm nửa thành cũng là một khoản tài nguyên không nhỏ.

Vương Thủ Triết không quấy rầy hắn, mà kiên nhẫn chờ đợi.

【Hưng Thịnh nông trang】này, chính là nông trang thứ hai do Trụ Hiên lão tổ mở. Có hai ngàn mẫu ruộng tốt, cũng có một bãi chăn nuôi loại nhỏ, cùng với một mảnh ruộng đất chuyên trồng trái cây rau quả. Ngoài ra quan trọng nhất, đó là Hưng Thịnh nông trang mở hai mươi mẫu linh điền.

Địa hình nơi này, được một nhánh núi nho nhỏ trong dư mạch Lục Bình sơn vây quanh, trong đất đai vốn có không ít đá vụn lộn xộn, trên lý thuyết mà nói cũng không phải là một mảnh đất hoang phi thường thích hợp.

Nhưng mà Trụ Hiên lão tổ lựa chọn nơi này khai hoang, không tiếc đào thông hà mương dẫn nguồn nước tới cũng phải mở nông trang. Chính là bởi vì khe hở khe núi nơi này, có một vũng linh tuyền.

Có linh tuyền, đại biểu nơi này có một linh mạch nho nhỏ.

Chỉ cần kiến tạo Tụ Linh trận chung quanh linh mạch, liền có thể làm cho linh khí trong linh mạch ngưng tụ mà không tiêu tán, hội tụ tưới nhuần trong đất, theo đó dẫn linh tuyền tưới tiêu đất đai, lại phối hợp đủ loại thủ đoạn nông học tăng

trưởng đất đai, có thể dần dần mở ra linh điền thích hợp gieo trồng các loại linh vật.

Có linh điền của mình, liền có linh mễ của mình sản xuất, một Huyền Vũ gia tộc liền xem như chân chính có căn cơ của mình.

Bởi vậy, Trụ Hiên lão tổ đặt tên nông trang này là 【Hưng Thịnh nông trang】, ngụ ý tự nhiên là hi vọng gia tộc hưng thịnh.

Linh tuyền này, cùng với linh mạch nho nhỏ kia, mức độ lớn nhất có thể chống đỡ sáu mươi mẫu linh điền. Chỉ là năm đó kỹ thuật trồng linh mễ của Vương thị tương đối xa lạ, vì tránh cho tiêu hao linh mạch vô ích. Bởi vậy tạm thời chỉ xây dựng một Tụ linh trận, mở ra hai mươi mẫu linh điền.

Vốn định đợi sau khi kỹ thuật trồng Linh mễ của Vương thị tương đối thành thục, lại mở ra bốn mươi mẫu Linh điền còn lại. Lại không ngờ, kế hoạch còn chưa kịp áp dụng, Vương thị đã gặp phải đại nạn.

Sau đó, lòng người trong gia tộc bàng hoàng, tài nguyên khan hiếm.

Đầu tư Linh điền kia cũng là một hạng mục đầu tư lớn, chậm hồi báo. Trong đầu đều muốn bồi dưỡng ra một lão tổ Linh Đài trước, chậm rãi tích lũy tiền khai thác Linh điền, góp nhặt nội tình gia tộc.

Lại không nghĩ rằng, người đầu tiên bồi dưỡng con trai trưởng của gia tộc là Nhị bá Vương Định Thiên, cũng không biết có phải bởi vì hắn năm tuổi đã trải qua tai họa lớn, dẫn đến tâm lý bị thương, hay là bởi vì các trưởng bối gia tộc phía sau bức bách quá chặt, hoặc là chính hắn quá lo lắng, ở hai mươi tuổi vậy mà tẩu hỏa nhập ma đi đời nhà ma.

Phải biết rằng, Vương thị《Huyền Nguyên quyết》, xưa nay nổi tiếng trung chính ôn hòa, cho dù là từ ngàn năm trước Lũng Tả Vương thị tính ra, người tu luyện tẩu hỏa nhập ma cũng là lác đác không có mấy.

Gia tộc ngoài bi ai, đem lực chú ý đặt ở trên người đích thứ tử Vương thị Vương Định Nhạc cùng lão lục Vương Tiêu Hàn.

Hấp thu giáo huấn các trưởng bối, cũng không có áp lực quá lớn cho Vương Định Nhạc, mà là đâu vào đấy bồi dưỡng.

Càng nhiều áp lực, trên thực tế tập trung ở trên người đệ tử trực mạch Vương Tiêu Hàn thiên phú bất phàm. Chỉ là lúc hắn đi tới Linh Đài chi lộ đã tương đối trễ, cho đến gần hai mươi năm trước, Vương Tiêu Hàn mới dùng trạng thái giữ bí mật của gia tộc, nuốt chửng bí mật bán đi rất nhiều tài sản, đổi lấy 【 Thiên Linh Đan 】.

Thăng cấp thất bại!

Sau đó, lại là Vương Định Nhạc chết ở ngoại vực.

Việc này nói ra cũng là kỳ quặc, vốn Vương Thủ Triết cho rằng, gia tộc đã thật sự sơn cùng thủy tận, không cách nào mua Thiên Linh đan cho Vương Định Nhạc. Nhưng gần đây Vương Thủ Triết suy nghĩ kỹ, mơ hồ trong đó vẫn không thích hợp lắm.

Lung Yên lão tổ có thể vì Vương Thủ Triết hắn mà bán đi linh bảo 【 Quy Lân Bảo Thuẫn 】 tùy thân, đi gom góp tài nguyên, vì sao hết lần này tới lần khác không mua cho tiên phụ Vương Định Nhạc?

Ngoài ra, sau khi Tiên gia chủ chết, Lung Yên lão tổ ngay cả mặt cũng không có lộ ra, có phải sợ bị người nhìn ra không thích hợp hay không? Có khả năng lớn hơn, trong lúc này nàng cưỡng ép động thủ rồi.

Nếu như lão tổ động thủ, như vậy là động thủ với ai? Chẳng lẽ đi ngoại vực, cũng không phải là một mình tiên phụ vương Định Nhạc, mà là có lão tổ tương bồi?

Nếu là phỏng đoán phù hợp dưới tình huống thực tế, lão tổ cùng tiên phụ vương Định Nhạc, vì sao phải tại thời khắc mấu chốt đi ngoại vực? Chẳng lẽ thật chỉ là hướng bên ngoài tuyên truyền như vậy, bởi vì muốn kiếm tài nguyên đi tìm kiếm cơ duyên sao?

Tất nhiên không phải.

Vương Thủ Triết có lý do tin tưởng, lão tổ và các tộc lão, có một bí mật rất lớn che giấu hắn. Hơn nữa bí mật kia hẳn là vô cùng quan trọng đối với Vương thị! Có lẽ, ngoại vực cũng có

cơ hội tấn thăng Linh Đài cảnh, chẳng qua là bởi vì tiên phụ Vương Định Nhạc thất bại?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy nên như vậy, nếu không Lung Yên lão tổ tất nhiên sẽ lựa chọn bán đi Quy Lân Bảo Thuẫn, đổi Thiên Linh Đan cho tiên phụ Vương Định Nhạc. Mà không phải song song mạo hiểm cùng đi ngoại vực tìm kiếm cơ duyên phá vỡ gì đó.

Nếu có cơ hội, xem có thể cạy ra chút tin tức từ trong miệng lão tổ hay không.

Trong lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ, lục lão thái gia xử lý xong cỏ dại, từ trong rừng đi ra, sau khi nhìn thấy Vương Thủ Triết và Vương Thủ Nghiệp chờ ở bên ngoài, không khỏi giãn mày cười: “Thủ Triết, sao ngươi lại đến đây? Chờ lâu rồi, sao không gọi ta sớm một chút?”

Tuy Vương Thủ Triết không nhìn thấu tu vi của hắn, nhưng có thể cảm nhận được một cỗ tinh thần sa sút tinh thần của hắn. Vô cùng rõ ràng, hắn còn chưa đi ra từ trong thất bại mà năm đó hao phí số tiền khổng lồ trùng kích Linh Đài cảnh thất bại. Hắn mới sáu mươi lăm tuổi, lại cảm thấy so với Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí còn già hơn, giống như là một lão nông chân chính.

“Chào lục gia gia.” Vương Thủ Triết chắp tay.

“Gia gia.” Vương Thủ Nghiệp lại nhào tới.

“Ai da, cái tên mao đầu nhà ngươi, sao cũng đi theo Tứ ca đến thăm gia gia?” Vương Tiêu Hàn ôm lấy Vương Thủ Nghiệp, đùa nghịch vài câu rồi bảo chủ sự chi thứ dẫn hắn sang một bên chơi.

Sau đó, Vương Tiêu Hàn mới mời Vương Thủ Triết ở trước căn nhà tranh nhỏ ẩn cư của hắn, uống một chén trà bình thường: “Lần này Thủ Triết đến đây, chẳng lẽ vẫn khuyên ta đi lại con đường Linh Đài?”

Lúc trước Vương Thủ Triết đã phái gia tướng đưa tới 【Bồi Nguyên Đan】 và linh thạch, cũng viết thư nói dự định với hắn. Nhưng Vương Tiêu Hàn lại cự tuyệt việc này, nói là hùng tâm đã già, chỉ nguyện xây nhà tranh trước linh điền, bảo vệ cả đời.

Loại tâm tính như cá ướp muối này, Vương Thủ Triết cũng không trách hắn.

Hắn thưởng thức một ngụm trà phàm, nhìn xung quanh, liếc nhìn nhà tranh đơn sơ của hắn, cười cười nói: “Không phải, Thủ Triết chỉ đến nói lời tạm biệt với Lục gia gia, cuối cùng lại đến nhìn linh điền mà Trụ Hiên lão tổ để lại. Dù sao, Thủ Triết chẳng qua chỉ là người sắp chết.”

“Cái gì?”

Vương Tiêu Hàn thiếu chút nữa bóp vỡ cái ly, kinh sợ xen lẫn nói: “Vương Thủ Triết, ngươi nói hươu nói vượn cái gì?”

Một cỗ khí tức kinh người từ trên người gã bạo phát ra.

…

Chương 69: Nội tình gia tộc do lão tổ truyền xuống!

…

Khí thế của y bộc phát ra phi thường không tầm thường, so với khí thế nhìn thấy từ trên người Tiền chủ sự lúc trước, còn muốn mãnh liệt hơn mấy phần.

Vô cùng rõ ràng, thân thể xương cốt của Vương Tiêu Hàn rất có nội tình tích lũy.

Chẳng qua bởi vì từng thất bại, ý chí quá mức sa sút, lòng tràn đầy muốn trông coi hai mươi mẫu linh điền cho đến chết già.

"Ha ha!" Vương Thủ Triết bỏ qua khí thế và tức giận của hắn, bình tĩnh tự nhiên nói: "Lưu thị Lưu Thắng Hào, Triệu thị Triệu Đạo Nguyên. Cái tên này, Lục gia gia không xa lạ gì chứ?"

Sau khi Vương Tiêu Hàn khiếp sợ, dần dần thu liễm khí thế, khôi phục lại bộ dáng lão nông, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Hai người này đều đi trên Linh Đài chi lộ, có lời đồn không đến năm năm, bọn họ đều sẽ thử xung kích Linh Đài cảnh, chính là phiền toái lớn nhất của gia tộc chúng ta."

"Nhưng mà Thủ Triết ngươi cũng không cần quá lo lắng, đợi ngươi thành thân với thiên kim Liễu thị, sau khi sinh hạ con nối dõi. Bây giờ Liễu thị một nhà ba Linh Đài, quả quyết sẽ nghĩ biện pháp che chở cho chúng ta. Gia tộc chỉ cần ngươi chịu đựng đến Linh Đài, liền có thể đứng vững gót chân."

Ba Linh Đài lão tổ của Liễu thị có quan hệ huyết thống rất sâu với Vương thị, nhất là Liễu Chỉ Phù phát triển nhiều năm ở Tử Phủ Học Cung, thực lực chỉ sợ đã đến mức sâu không lường được.

Hơn nữa nàng cùng Lung Yên lão tổ, còn là quan hệ biểu tỷ muội.

Ha ha, thì ra là chỉ vào chuyện này. Khó trách yên tâm thoải mái làm cá ướp muối.

Vương Thủ Triết phân tích, sau khi Lục lão thái gia Vương Tiêu Hàn trùng quan thất bại, tâm tính trốn tránh tự trách điển hình của đà điểu, không dám gánh thêm bất cứ trách nhiệm nào. Trong xã hội địa cầu hiện đại, loại người này cũng rất thông thường, ví dụ như sáng nghiệp thất bại, lòng tin bị đả kích cực lớn, từ đó không gượng dậy nổi vân vân.

Đối phó với loại người này, biện pháp tốt nhất chính là đoạn tuyệt tất cả hi vọng của hắn, chặt đứt một cây rơm rạ dựa vào cuối cùng trong lòng hắn.

Khóe miệng Vương Thủ Triết lộ ra ý cười nghiền ngẫm, vuốt vuốt chén trà chất phác: "Đáng tiếc, đáng tiếc, ta đã có tin tức xác thực. Triệu thị và Lưu thị, đều đã bí mật chuẩn bị xong 【Thiên Linh đan】, Lưu Thắng Hào và Triệu Đạo Nguyên, đều đang mài giũa ở thời khắc cuối cùng, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát động xung kích Linh Đài cảnh. Hai nhà chỉ cần có một thành công, sẽ không có chỗ cho Vương thị chúng ta sống yên ổn."

"Nếu ta là gia chủ Lưu thị Triệu thị, một khi gia tộc có hai lão tổ Linh Đài cảnh, tất nhiên sẽ trước tiên giấu diếm việc này, cũng tìm kiếm cơ hội vụng trộm ra tay, chém Vương Thủ Triết trong thời gian giữ đạo hiếu." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Ta và thiên kim Liễu thị chỉ có hôn ước mà thôi. Liễu thị mặc dù cảm thấy nhục nhã phẫn nộ, nhưng quá nửa sẽ không giúp ta báo thù."

Hắn ta vô cùng rõ ràng, bất kể là Lưu thị hay là Triệu thị, đều xem Vương Thủ Triết hắn là cái đinh trong mắt. Hiện tại không dám động thủ, chẳng qua là thời cơ chưa tới, hoặc là không chịu nổi Lung Yên lão tổ phản phệ mà thôi.

Nếu một nhà có hai lão tổ Linh Đài cảnh đồng tâm hiệp lực, làm sao sợ Lung Yên lão tổ nửa chân bước vào quan tài điên cuồng trả thù?

Đương nhiên, bọn họ càng nguyện ý chờ Lung Yên lão tổ không chịu nổi mà chết, tính mạo hiểm như vậy càng nhỏ hơn.

Chỉ là sự kiên nhẫn của bọn hắn có thể đợi đến một ngày nào? Ai cũng không thể biết được.

Một khi gia tộc xuất hiện lão tổ thứ hai, sĩ khí đại chấn, tất nhiên dã tâm sẽ rục rịch.

“Làm sao có thể, làm sao có thể! Bọn họ làm sao có thể nhanh như vậy?” Vương Tiêu Hàn đầy mặt kinh hãi tuyệt vọng, theo hắn thấy, Vương Thủ Triết đã là hy vọng cuối cùng của gia tộc.

Nếu hắn ta chết, Vương thị sẽ thật sự xong đời.

“Chỉ cần bỏ tài nguyên vào, gia tăng tốc độ tu luyện cũng là bình thường.” Vương Thủ Triết thong dong uống trà nói: “Nếu ta là gia chủ Triệu thị Lưu thị, cũng sẽ lựa chọn như vậy. Dùng khói đạn mê hoặc đối thủ, âm thầm phát lực vốn là thủ đoạn chiến thuật thông thường mà thôi.”

“Thật là độc ác, thật là độc ác.” Vương Tiêu Hàn toàn thân phát run nói, nhưng ánh mắt cũng dần dần trở nên kiên định, hắn đứng phắt dậy: “Kế sách hiện giờ, chỉ có bán trọng bảo gia truyền, đổi một viên Thiên Linh đan, Lục gia gia ngươi liều mạng xông linh đài một lần nữa, hy vọng Trụ Hiên lão tổ tông che chở Vương thị ta. Lần này Vương Tiêu Hàn ta đi đường đến linh đài, không thành công thì thành nhân!”

Dáng người hắn thẳng tắp, như đỉnh thiên lập địa, dáng vẻ già nua cùng chán chường tiêu tán không còn, không sợ thành công cùng thất bại. Lão nhân sống sáu mươi lăm tuổi này, rốt cục lần thứ hai đứng lên, tựa như khi đó, gánh lấy tất cả trọng trách.

Trọng bảo?

Vương Thủ Triết hơi nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ, Lục gia gia muốn bán 【Trụ Hiên kiếm】 sao? Đó là di vật duy nhất của Trụ Hiên lão tổ, hiện tại cung phụng ở trong từ đường. Vật này nếu bán đi, bất luận thành bại, hồn của gia tộc đều sẽ bị rút đi.”

“Đương nhiên không phải, Trụ Hiên Kiếm chính là tượng trưng cho chỗ đứng, há có thể bán đi?” Vương Tiêu Hàn lúc này, toàn thân tản ra một cỗ nhuệ khí, gần hai mươi năm hối hận cùng ẩn nhẫn xuống, cỗ nhuệ khí này vẫn bị ngăn chặn.

Nhưng trong lúc sinh tử tồn vong của gia tộc, luồng nhuệ khí mà hắn từng cho rằng đã bị tiêu diệt này lại lần nữa ra khỏi vỏ,

khiến Vương Thủ Triết cũng mơ hồ cảm thấy tim đập nhanh. Thật không hổ là Lục lão thái gia, đã từng xung kích đến Linh Đài cảnh.

“Bình An Vương thị chúng ta, cuối cùng vẫn là Trụ Hiên lão tổ từng quyền từng cước, tự mình sáng lập cơ nghiệp.” Vương Tiêu Hàn chắp hai tay sau lưng, trong lời nói tràn đầy tự tin: “Hiện giờ tuy rằng suy bại ẩn núp, nhưng nội tình thâm hậu vẫn không phải như Lưu thị Triệu thị, gia tộc phản tặc xuất thân gia nô có thể so sánh.”

Vương Tiêu Hàn trải qua sự kiện phản loạn năm đó, tất nhiên hận Lưu thị Triệu thị thấu xương, mặc dù người ta chỉ là gia tộc phụ thuộc mà không phải gia nô.

Hóa ra nhà chúng ta còn cất giấu nội tình?

Điều này làm cho Vương Thủ Triết càng thêm kiên định, tiên phụ vương Định Nhạc đi ngoại vực tìm kiếm cơ duyên mà chết, tất nhiên chỉ là lí do thoái thác tuyên truyền ra bên ngoài. Thậm chí, ngay cả đứa con trai này của hắn cũng giấu diếm, đại nương hơn phân nửa cũng bị che giấu.

“Thủ Triết, ngươi chớ trách, việc này vốn ta muốn đợi ngày nào đó sau khi ngươi tới 【Hưng Thịnh nông trang】, ta sẽ dẫn ngươi tận mắt nhìn thấy.” Vương Tiêu Hàn áy náy nói: “Chỉ là gần đây ngươi bận quá, đều không có cơ hội này.”

Vương Thủ Triết đối với chuyện này ngược lại là không để trong lòng, trước kia hắn chỉ là một tiểu bối trong gia tộc, tất nhiên không có khả năng mọi chuyện đều cho hắn biết. Hơn nữa loại nội tình bí mật của gia tộc đương nhiên càng nhiều càng tốt, hắn hận không thể có tám con át chủ bài bị giấu diếm.

Kể từ đó, áp lực lên tộc trưởng như hắn có thể giảm đi rất nhiều, thoải mái làm một đầu cá ướp muối chưa hẳn không phải chuyện xấu.

Vương Tiêu Hàn dẫn hắn vòng qua hai mươi mẫu linh điền, xuyên qua linh tuyền thanh tịnh chảy xuôi trong vũng nước, ở bên cạnh khe núi, hắn mở ra một cánh cửa mật ngụy trang thành nham thạch.

Tiến vào trong đó, phát hiện hai bên đều là vách đá giống như lưỡi đao, chỉ có một con đường hẹp dài chật chội thông hướng cuối cùng.

Đi theo Vương Tiêu Hàn xuyên qua đường hẹp, tầm nhìn liền rộng mở. Đây là một vùng đất bí ẩn giống như động thiên phúc địa, một mảng lớn ánh mặt trời, xuyên thấu qua huyệt động trên đỉnh đầu, chiếu xạ vào bên trong huyệt động ẩn nấp này.

Hoàn cảnh bên trong không tính quá lớn, chỉ có khoảng một ngàn mấy thước vuông, ước chừng hai mẫu đất. Nhưng gia tộc vì thế mà xây dựng một tụ linh trận, trong tụ linh trận là hai mẫu linh điền phát ra sương mù mờ mịt.

Hai mẫu linh điền này, từ độ nồng đậm linh khí tụ tập mà xem, là muốn vượt xa hai mươi mẫu linh điền bên ngoài kia. Hơn nữa trồng phía trên, cũng không phải là Bạch ngọc linh mễ truyền thống.

Mà là một cây linh dược quý giá!!!

“Hai mẫu linh điền này, vậy mà đều là linh điền trung phẩm?” Dù là Vương Thủ Triết cũng không nhịn được hơi giật mình.

“Không sai.” Nét mặt Vương Tiêu Hàn lộ vẻ tự hào, “Năm xưa khi Trụ Hiên lão tổ mở 【Hưng Thịnh nông trang】 đã phát hiện khe núi ẩn nấp độc lập này, hơn nữa là khởi điểm linh mạch cỡ nhỏ đó, trong đó lại hội tụ ra một linh huyệt nho nhỏ. Sau đó tự mình mở rộng chỗ này với mấy tộc nhân, hao phí lượng lớn tiền làm nền đất xây trận, dẫn độ linh tuyền, tốn không ít khí lực mới mở ra hai mẫu linh điền, trải qua đơn độc tụ linh trận trường kỳ tẩm bổ, dốc lòng kinh doanh, dần dần biến thành hai mẫu trung phẩm linh điền.”

Linh dược, đa số đều sinh trưởng ở linh huyệt linh mạch, trải qua linh khí tẩm bổ dài dằng dặc, dần dần hình thành công hiệu của thảo mộc tinh hoa. Càng là nơi linh khí dồi dào, tỷ lệ linh dược trưởng thành sẽ càng cao.

Tóm lại, Vương Thủ Triết sống đến lớn như vậy, còn chưa từng gặp phải linh dược ở dã ngoại.

“Thủ Triết ngươi xem, một mảnh này đều là Tử Diệp Hà Thủ kỳ mười năm, chính là trồng từ mười năm trước. Mảnh này là

thời kỳ hai mươi năm, ba mươi năm, năm mươi năm.” Lục gia gia Vương Tiêu Hàn chỉ vào một mẫu linh điền được quy hoạch ra, trong đó bị phân chia thành năm ô vuông từ nhỏ đến lớn, mỗi một ô trồng đều là Tử Diệp Hà Thủ năm tuổi bất đồng.

Tử Diệp Hà Thủ niên đại càng lớn, chiếm cứ diện tích ô vuông càng lớn.

Vương Thủ Triết biết, Tử Diệp Hà Thủ là một loại linh dược loại rễ cây thường thấy, tương đối dễ dàng nuôi trồng. Một khi trưởng thành năm mươi năm, liền có thể làm thuốc luyện đan.

Tài liệu chính của 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】 đại danh đỉnh đỉnh được hoan nghênh nhất chính là Tử Diệp Hà Thủ năm mươi năm.

Một cây Tử Diệp Hà Thủ năm mươi tuổi, ước chừng nặng một cân, thêm vào tài liệu phụ khác có thể luyện chế ra năm đến mười viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, thấp hơn năm viên, là luyện đan sư không thành thục. Vượt qua mười viên, thường thường đều là luyện đan đại sư.

Chỉ là lợi nhuận luyện chế Tiểu Bồi Nguyên Đan khá ít, rất ít Luyện Đan Đại Sư cùng cực nhàm chán đi luyện chế Tiểu Bồi Nguyên Đan.

Bởi vậy, nếu bán ra Tử Diệp Hà Thủ năm mươi năm, giá trị bình thường là năm mươi càn kim. Luyện đan sư bình thường luyện ra sáu cái coi như bảo bối, từ viên thứ bảy bắt đầu kiếm tiền.

“Một mẫu đất này thay phiên làm như vậy, cứ cách mười năm, gia tộc chúng ta cứ cách mười năm sẽ có một nhóm Tử Diệp Hà Thủ thành thục năm mươi năm.” Vương Tiêu Hàn tự hào nói: “Mỗi mười năm, bình quân có thể thu hoạch tám mươi Tử Diệp Hà Thủ thành thục.”

Tám mươi mũi?

Vương Thủ Triết thầm giật mình, đây không phải là có thể bán khoảng bốn ngàn càn kim sao? Đây cũng là một khoản thu nhập lớn.

Hơn nữa đây chỉ là sản xuất một mẫu linh điền trung phẩm.

...

Chương 70: Cửu diệp linh sâm!

…

Bất quá, bốn ngàn càn kim nghe có vẻ nhiều, nhưng đó là sản lượng cả mười năm mới có.

Hơn nữa tiêu hao trong đó cũng vô cùng lớn.

Chỉ riêng Tụ Linh Trận kia, cứ cách mỗi năm năm lại phải thay đổi Linh Thạch một lần, mỗi một lần đều phải năm viên Linh Thạch, chia ra mỗi năm đều tiêu hao một viên Linh Thạch.

Ngoài ra, độ phì nhiêu của linh điền cũng là vấn đề lớn. Linh điền không có độ phì nhiêu, giống như là thân thể khuyết thiếu các loại vitamin, rất dễ dàng khiến linh dược trường tàn, thậm chí là hoại tử.

Nơi phát ra sự phì nhiêu tốt nhất, là những vật có chứa linh tính lên men. Ví dụ như rơm rạ sau khi Linh Mễ gặt hạt, Tử Diệp Hà Thủ còn sót lại Tử Diệp, cặn bã Linh Nhục của Linh Ngư.

Đương nhiên nguồn lực lượng mập chủ yếu nhất vẫn là phân và nước tiểu linh thú nuôi dưỡng.

Ví dụ như Hoàng Phủ gia tộc nuôi không ít Linh Giác Li Ngưu, một năm sản xuất phân cũng không ít. Ngoại trừ linh điền của bọn họ sử dụng ra, còn lại bán ra ngoài, để giảm bớt phí tổn nuôi dưỡng linh thú.

Thịt Linh Giác Ly Ngưu đắt, đương nhiên là có đạo lý, chi phí nuôi dưỡng rất cao. Cần phải dùng linh điền gieo trồng lượng lớn linh thảo, ngẫu nhiên còn phải mua dầu vừng sau khi vắt qua dầu mỡ, hoặc là cám gạo sau khi linh mễ tróc hạt vân vân!

Cho dù là Thiên Nhân thế gia, cũng phải tính toán tỉ mỉ, mới có thể sản xuất lợi ích liên tục không ngừng.

Đồng dạng, chăm sóc linh điền cũng vô cùng phiền toái, linh khí tụ tập, Tụ linh trận đổi lấy linh thạch bảo vệ, linh tuyền tưới tiêu cho hệ thống bảo vệ, bổ sung sức phì nhiêu của linh

điền, cùng với trị liệu của sâu bệnh hại vân vân, chi phí phi thường đắt đỏ.

Bất quá, linh điền nếu là trồng tốt. Chẳng những giá trị sản xuất rất cao, còn là nội tình của một gia tộc.

Vương Thủ Triết buông tạp niệm, nói: “Những chuyện mua bán của Tử Diệp Hà Thủ này, trong sổ sách gia tộc cũng không có thể hiện?”

Hắn đã xem kỹ cấu tạo sổ sách gia tộc, trong đó cũng không có sản xuất và chi tiêu của hai mẫu linh điền này.

“Thủ Triết, ngươi cứ yên tâm.” Vương Tiêu Hàn vội vàng giải thích: “Hai mẫu linh điền trung phẩm này đều do đích thân ta làm, mấy vị trưởng lão và tộc trưởng còn lại đều có thể kiểm toán bất cứ lúc nào. Lát nữa về nhà tranh, ta sẽ đưa cho ngươi xem.”

“Một phần sản xuất trong đó, đều là dùng để triệt tiêu chi phí của hai mẫu Linh điền trung phẩm. Một phần đổi thành 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】, cùng với bộ phận huyết nhục Linh thú, dùng phương thức nợ cũ của gia tộc khác, dần dần đưa vào sổ sách cùng tồn kho của gia tộc, hóa thành tiêu hao lâu dài của gia tộc.”

Lần này Vương Thủ Triết lại nhớ tới, trên sổ sách gia tộc quả thực sẽ xuất hiện một số thu nhập miêu tả tối nghĩa, đều là cái gì mấy chục năm trước gia tộc nào đó nợ tiền của Vương thị, chia thành từng đợt trả nợ…

Lúc ấy còn có chút kỳ diệu khó hiểu, bây giờ nghĩ lại, chính là linh điền bí ẩn này sản xuất. Mục đích, hẳn là để hai mẫu linh điền trung phẩm kia càng thêm ẩn nấp.

“Đương nhiên ta tin tưởng Lục gia gia.” Vương Thủ Triết phất tay cười nói: “Nhưng Lục gia gia còn phải sớm bồi dưỡng người nối nghiệp trồng trọt linh điền. Nếu không, một vị Linh Đài lão tổ tương lai của con mỗi ngày đều làm ruộng ở đây, không phải chuyện tốt.”

“Người tiếp nhận đương nhiên phải sớm ngày bồi dưỡng, chỉ là…” Vương Tiêu Hàn hơi nhíu mày: “Hiện tại trong gia tộc vừa mới trưởng thành, cũng chỉ có Tông vệ!”

Vương Tông Vệ!

Với sự vinh quang và nghiêm khắc của Vương thị gia tộc đối với nam đinh, vậy mà cũng xuất hiện một gia hỏa như vậy. Gần đây sau khi bị đánh dường như còn đang dưỡng thương, tuy nói hẳn là đã thành thật hơn rất nhiều.

Nhưng với tính cách của Vương Tiêu Hàn, sao lại chịu tin tưởng một con bạc?

Cho dù thoạt nhìn hối cải cũng vô dụng, linh điền trong gia tộc là cơ nghiệp trọng yếu cỡ nào, vạn nhất bị tên chó chết kia đem đi bán thì làm sao bây giờ?

"Vậy cũng không vội, trước tiên lựa chọn mấy người trong thế hệ trẻ thử xem ai tương đối có thiên phú." Vương Thủ Triết nói: "Thủ Dũng Thủ Liêm, Thủ Nghiệp cũng có thể thử xem, linh điền này, không mang theo tám năm mười năm là không được."

Để cho Vương Tông Vệ quản lý linh điền, đừng nói là Vương Tiêu Hàn không cho, ngay cả Vương Thủ Triết cũng sẽ không đồng ý.

Vương Tiêu Hàn há to miệng, vốn định hỏi một chút nếu như hắn không xông lên được Linh Đài cảnh thì làm sao bây giờ?

Nhưng nghĩ lại, nếu như hắn lại không xông lên được Linh Đài cảnh, chỉ sợ gia tộc tràn ngập nguy cơ…

Đến lúc đó chỉ có thể nghĩ biện pháp khác bảo vệ gia tộc, bảo vệ Vương Thủ Triết. Nhưng rất nhiều tộc sản, kể cả linh điền này e rằng không giữ được, trước mắt suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

"Thủ Triết, lợi ích sản xuất của Tử Diệp Hà Thủ phần lớn vẫn là đầu tư vào trong linh điền trung phẩm này." Vương Tiêu Hàn chỉ vào một mẫu linh điền trung phẩm khác.

Một mẫu linh điền khác cũng chia thành nhiều ô vuông lớn nhỏ khác nhau. ô vuông nhỏ nhất chỉ khoảng mười mấy mét vuông, lớn nhất chiếm một phần ba diện cách, khoảng hai trăm mét vuông.

Trong đó chỉ gieo trồng một gốc linh dược, nhìn từng mảnh từng mảnh lá cây cực lớn, đang tham lam hấp thu linh khí

trong ánh nắng và linh điền.

Lúc trước cũng đã nói, từ nhỏ Vương Thủ Triết đã học các bài tập về đồ phổ hung thú và Linh Dược đồ phổ. Lúc này liền nhận ra đây là một gốc Cửu Diệp Linh Sâm, nhìn phiến lá của nó lớn như vậy, gốc Cửu Diệp Linh Sâm này đã khá nhiều năm rồi.

Một gốc sâm trăm năm bình thường giá trị mấy chục càn kim.

Mà Cửu Diệp Linh Sâm chính là linh phẩm trong tham gia, cho dù là một gốc Cửu Diệp Linh Sâm trăm năm, giá trị cũng phải trên ngàn càn kim, bởi vì đó là tài liệu cho nhiều loại tam giai linh dược.

Giống thánh dược chữa thương 【 Tạo Hóa Đan 】 mà Lung Yên lão tổ phục dụng, càng cần sử dụng Cửu Diệp Linh Sâm hai trăm năm, bởi vậy giá cả cực kỳ đắt đỏ, nhưng hiệu quả chữa thương cùng bổ sung thể năng cũng phi thường cường đại!

Người bình thường cho dù là sinh mệnh hấp hối, một viên Tạo Hóa Đan cũng có thể đem tính mạng hắn treo trở về. Chỉ là phú hào trong người bình thường rất khó mua được Tạo Hóa Đan.

Vương Thủ Triết càng nhìn càng kinh hãi, cây Cửu Diệp Linh Sâm này có điểm gì là lạ.

“Cốc Cửu Diệp Linh Sâm này, lúc trước lão tổ ở ngoại vực phát hiện nó, cũng đã gần năm trăm năm.” Vương Tiêu Hàn giải thích nói: “Vì vậy lão tổ quyết định trồng nó trong linh điền nuôi dưỡng.”

Năm trăm năm?

Vương Thủ Triết thật sự là bị nội tình của gia tộc làm cho kinh hãi, quả nhiên là trọng bảo của gia tộc. Hắn đại khái đã hiểu qua, một trong những tài liệu chính của 【 Thiên Linh Đan 】 trong truyền thuyết, chính là Cửu Diệp Linh Sâm năm trăm năm.

Giá trị của vật này, chỉ sợ vượt qua năm vạn càn kim? Quả nhiên, nếu tổ tiên xuất hiện một lão tổ lợi hại, nội tình truyền

thừa gia tộc thật đúng là không phải gia tộc bình thường có thể so sánh được.

“Chỉ tiếc, trung phẩm linh điền trợ giúp nó quá nhỏ.” Vương Tiêu Hàn bất đắc dĩ nói: “Nó hiện tại phát triển vô cùng chậm chạp, đã ở đây bảy mươi năm rồi, còn chưa phát sinh lột xác, hóa thành linh dược năm trăm năm.”

Ách…

Bảy mươi năm trước gần năm trăm năm, bảy mươi năm sau còn chưa lột xác, là đủ chậm. Vương Thủ Triết cũng có chút im lặng, linh dược cao giai giá trị phi phàm, thật sự không phải nhà người bình thường có thể nuôi nổi.

Nhìn nó chiếm cứ hơn ba phần địa phương, nếu bảy mươi năm này toàn bộ dùng để trồng Tử Diệp Hà Thủ, lợi nhuận thuần túy sinh ra ít nhất cũng phải có mấy ngàn càn kim, nhưng nó chỉ là trưởng thành một đoạn ngắn.

Linh dược niên đại, cũng không phải cố định trồng bao nhiêu năm, liền có bao nhiêu năm đơn giản như vậy. Hạ phẩm linh điền cùng thượng phẩm linh điền trồng linh dược, có thể giống nhau sao?

Cái gọi là linh dược trăm năm, đó là bởi vì linh dược ở giai đoạn kia đã tiến hành lột xác, bất kể là bản chất sinh mệnh hay là dược tính đều đột nhiên tăng mạnh đến giai đoạn tiếp theo.

Có chút ý tứ tương tự như nhân loại từ Luyện Khí cảnh lột xác đến Linh Đài cảnh.

Giá trị tăng gấp mấy lần.

Chỉ là linh dược càng cao tuổi, độ khó khi trồng càng lớn, bởi vì nhu cầu về linh khí và dinh dưỡng của nó sẽ trở nên lớn hơn. Linh điền cằn cỗi, căn bản không có sức để nuôi dưỡng nó trưởng thành.

Trong một ít linh điền thượng hạng, tốc độ phát triển của linh dược cũng sẽ nhanh hơn không ít. Chỉ là trồng linh dược, phương diện bố cục nuôi trồng, tốt nhất đừng để tốc độ phát triển của nó vượt qua tốc độ niên đại bình thường.

Ví dụ như tăng cường nồng độ linh khí cùng béo lực vân vân, dùng thời gian năm mươi năm, thúc đẩy sinh trưởng ra trăm

năm linh dược.

Loại linh dược này ở trên thị trường gọi là 【Tốc Sinh Linh Dược】, tính dùng và giá trị thực tế, đều sẽ giảm đi rất nhiều.

Linh dược phát triển ngoại trừ linh khí và sức mập ra, những năm trưởng thành chân chính cũng quan trọng như vậy. Một ít thương nhân linh dược có kinh nghiệm, chủ sự Đan phường, các nghề nghiệp Luyện Đan sư, liếc mắt liền có thể nhìn ra có phải là linh dược tốc sinh hay không.

"Dựa theo phỏng đoán của ta, bảy mươi năm trồng trọt, niên đại của nó hẳn là tăng thêm bảy năm. Nhưng nó sẽ nhanh, ta dự tính qua hai mươi năm nữa nó sẽ lột xác thành năm trăm năm linh dược." Vương Tiêu Hàn tức là hưng phấn, lại là tiếc hận nói: "Chỉ tiếc là nhà chúng ta không có linh điền thượng phẩm, nếu không nó có thể phát triển bình thường."

Linh điền thượng phẩm?

Vương Thủ Triết liếc nhìn Vương Tiêu Hàn, Lục lão thái gia ngươi còn dám nghĩ hơn cả ta.

Linh điền phẩm chất trong nhà chúng ta đều vất vả như vậy, còn dám nghĩ tới linh điền thượng phẩm?

"Thủ Triết, vật này vốn là chờ sau khi nó trưởng thành, giữ lại cho ngươi phòng ngừa vạn nhất." Vương Tiêu Hàn khó xử nói: "Hơn nữa gia tộc đã bỏ ra quá nhiều tài nguyên và tâm huyết ở trên người nó, bây giờ còn chưa lột xác đã bán đi, có chút tổn thất. Nếu không phải gia tộc rơi vào nguy cơ, ta tuyệt đối sẽ không bán nó để đổi lấy Thiên Linh đan. Việc này, chung quy là Lục gia gia có lỗi với ngươi."

"Hiện tại bán đi quả thực quá lỗ." Vương Thủ Triết cười nói: "Nhưng mà, Lục gia gia tạm thời không nên dùng nó. Để ta nghĩ biện pháp, giải quyết Thiên Linh đan."

"Cái gì?"

Vương Tiêu Hàn khiếp sợ không thôi: "Thủ Triết, sao ngươi lại tốn nhiều tiền đi mua Thiên Linh đan như vậy?"

Một gia tộc mạt lưu cửu phẩm, dùng thời gian mấy chục năm dần dần tích góp từng tí một đổi lấy một viên Thiên Linh đan, đã xem như không dễ dàng rồi.

Gia tộc có thể làm đến trình độ này, hơn phân nửa đều có thể kéo dài gia tộc lâu dài, sinh sôi mà không ngừng.

Tán tu gì đó, trừ phi gặp được cơ duyên to lớn, bằng không cả đời cũng không có khả năng mua được Thiên Linh Đan. Hơn nữa các thế lực bình thường như Học Cung, tông môn, đối với tán tu không có căn cơ cũng có chút cố kỵ.

Cho dù tư chất của đối phương vô cùng tốt, vượt xa tán tu tư chất yêu nghiệt như Vương Thủ Triết, Học Cung cũng sẽ thận trọng cân nhắc và điều tra, hơi có nghi ngờ tình nguyện không cần.

Không có xuất thân, ý vị có thể bịa đặt xuất thân, tương lai có thể sẽ xuất hiện một ít vấn đề trí mạng, có trời mới biết có phải là gián điệp thế lực đối địch phái tới hay không? Hoặc là trên người gánh vác cừu hận quá lớn dây dưa không rõ.

Cũng bởi vì tài nguyên khó kiếm nên Vương Tiêu Hàn mới khiếp sợ như thế.

“Lục gia gia, ngài trước tiên dùng Bồi Nguyên Đan điều trị thân thể thật tốt, nhanh chóng khôi phục trạng thái, chuẩn bị chạy tới Linh Đài cảnh.” Vương Thủ Triết cũng không trực tiếp trả lời, bảo thủ nói: “Bên ta thì sao, cũng chính là thử một chút. Nếu như vận khí tốt, ha ha.”

Theo Vương Thủ Triết thấy, Lưu thị Triệu thị có được hôm nay, đều là chiến công cướp đoạt lấy tính mạng tổ tiên Vương thị để đổi lấy, nếu biết trong tay bọn họ có 【Trái cây】 mấy chục năm tích lũy tài phú.

Với tính cách của hắn, há sẽ không nghĩ biện pháp đánh cược một lần?

Cho dù không đánh trúng, Vương Thủ Triết cũng không muốn để bọn họ dễ dàng tiêu hóa thành quả tài phú.

…

Chương 71: Thương thế lão tổ tốt lên rất nhiều!

…

Lục lão thái gia Vương Tiêu Hàn có chút kinh nghi bất định, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng quyết định của Vương Thủ Triết.

Hắn hiện tại mới là tộc trưởng, đường đường là nhất gia chi chủ, nếu là mãnh liệt phản đối bán đi chín trăm năm phần Cửu Diệp Linh Sâm chưa thành thục, tự nhiên là ai cũng không dám bán.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại quan tâm đến sáu bảy phần linh điền trung phẩm còn lại.

Trong đó cũng đều trồng Cửu Diệp Linh Sâm, đồng dạng từ thấp đến cao đều có, kém nhất là mười năm, cao nhất thình lình đạt đến bảy mươi năm.

"Cửu diệp linh tham, chúng ta không tiêu thụ ra ngoài, mà dùng làm gia tộc tích góp nội tình." Vương Tiêu Hàn giải thích: "Bởi vậy, hai mẫu linh điền trung phẩm này tuy rằng giá trị sản xuất không ít, nhưng ít nhất có một nửa lợi ích, vẫn đầu nhập vào trong trồng trọt của Cửu Diệp Linh Sâm."

"Không sai." Vương Thủ Triết gật đầu khen: "Một gia tộc nếu muốn kéo dài hưng thịnh, không phải dựa vào lợi nhuận trong thời gian ngắn, mà là một số đầu tư và sản xuất của một số sợi dây dài. Cứ như vậy, nội tình của gia tộc mới dần dần hùng hậu, đụng phải cảnh đẹp năm mới có thể thừa cơ quật khởi, nếu gặp phải tai nạn, gặp được nguy cơ, cũng có thể dựa vào nội tình chống đỡ."

Hai mẫu Linh điền trung phẩm này, bí mật kinh doanh ở ngoài tộc sản, trên lý luận nói là phạm vào kiêng kị của Huyền Vũ gia tộc.

Nhưng đây cũng không phải là tộc nhân kinh doanh tài sản riêng, theo nghĩa rộng mà nói, nó vẫn là một bộ phận của tộc sản, đồng thời tích góp nội tình của phần tộc sản này, thỉnh thoảng còn thua một đợt máu của gia tộc.

Tộc nhân kinh doanh tài sản riêng, mưu cầu tư lợi, từ trước đến nay là một trong những kiêng kỵ lớn nhất của Huyền Vũ gia tộc. Tập tục như thế, tất nhiên sẽ dẫn đến lòng người gia tộc không đồng đều, nội loạn không ngừng, cuối cùng sụp đổ.

Nếu như một tộc nhân nào đó thật muốn một mình phát triển sự nghiệp của mình, sau khi trải qua thương lượng điều kiện với gia tộc và đồng ý, vẫn có thể thoát ly gia tộc đi nơi khác khai thác gia tộc của mình.

Đây chính là cái gọi là phân gia.

Đến lúc đó một nhánh kia sẽ được ghi lại là chi mạch của Bình An Vương thị - huyết mạch bàng chi.

Tỷ như Kim Sa Từ thị, chính là bàng chi của Trường Ninh Từ thị. Tuy rằng đều là Từ thị, nhưng hơn một trăm năm trước đã tách thành hai cá thể độc lập rồi.

Bình An Vương thị cũng coi như là bàng chi huyết mạch của Lũng Tả Vương thị, trong gia phả từ đường của Lũng Tả Vương thị tất nhiên sẽ có ghi chép về Trụ Hiên lão tổ truyền xuống nhất mạch này.

Chẳng qua truyền xuống bao nhiêu người, hậu đại đều có ai? Những thứ này đương nhiên sẽ không ghi chép vào gia phả, nhiều nhất sẽ có một ít truyền kỳ ghi chép, ghi nhớ nhân vật phong vân bên này một chút.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Sau khi tham quan nội tình bí ẩn của gia tộc, tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng rất tốt, có những nội tình này, lòng tin càng thêm sung túc.

Vương Tiêu Hàn lại dẫn Vương Thủ Triết đi vòng quanh nông trang hưng thịnh, tìm hiểu khắp nơi một phen, mức độ cực lớn này tăng cường hiểu biết của hắn đối với Hưng Thịnh nông trang.

Sau khi Vương Thủ Triết đạt được mục đích, sau khi ăn cơm xong thì cùng lão Thất Vương Thủ Nghiệp cùng nhau lên thuyền trở về nơi ở.

Dọc theo đường đi, bên trong thuyền ô bồng.

Vương Thủ Triết lấy giấy bút ra, khi thì minh tư khổ tưởng, khi thì ghi chép lại một chút. Vương Thủ Nghiệp ở một bên thò đầu ra nhìn, hình như có chút tò mò: “Tứ ca, ngài viết cái gì vậy?”

“Bảng hệ thống.”

“Ồ.” Vương Thủ Nghiệp hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là bảng hệ thống, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy Tứ ca thật lợi hại, lòng sùng bái ngưỡng mộ lại một lần nữa cất cao.

Không sai, Vương Thủ Triết tuyệt đối sẽ không từ bỏ từ từ thành lập, cũng đổi mới bảng hệ thống của hắn.

Thuyền ô bồng một đường lắc lư, trở về nơi ở.

Vương Thủ Triết cổ vũ dặn dò Vương Thủ Nghiệp vài câu, sau đó bảo gã sai vặt Vương Quý đưa hắn trở về, lúc này hắn mới mang theo một túi dưa và trái cây tươi mới, một đường đi về phía【 Lung Yên Cư 】.

Đến bên ngoài Lung Yên Cư, Vương Thủ Triết phát hiện đại nha đầu Vương Ly Từ đang thò đầu ra. Vẻ mặt hắn lập tức nghiêm túc: “Đại nha đầu, ngươi lén lén lút lút làm gì vậy?”

“Nha? Tứ thúc…”

Vương Ly Từ bị dọa đến chân mềm nhũn, thành thật nói: “Ta, ta tìm lão tổ.”

“Hồ đồ.” Vương Thủ Triết nhướng mày quát lớn: ” Lung Yên Cư là cấm địa, chưa được lão tổ triệu hoán, sao ngươi dám quấy rầy lão tổ thanh tu lung tung.”

“Ta, ta…” Vương Ly Từ sợ tới mức mặt tròn trắng bệch, nước mắt lưng tròng: “Tứ, Tứ thúc. Ta chính là, là tìm lão tổ chỉ điểm, chỉ điểm thân pháp chiến kỹ.”

“Thân pháp chiến kỹ?” Vương Thủ Triết hồ nghi bất định đánh giá nàng: “Ngươi xác định ngươi không phải đến tìm lão tổ xin ăn?”

“Tứ, Tứ thúc. Ngươi, sao ngươi có thể nói ta như vậy.” Vương Ly Từ tức giận đến mức mặt mũi đầy ủy khuất, yếu ớt nói chen miệng vào: “Vậy đi, cho phép ngươi có lòng cầu tiến? Con người, người ta cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.”

Vừa nghe như thế.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Vương Thủ Triết hòa tan vài phần, áy náy xoa xoa đầu nàng nói: “Thì ra Ly Từ nhà ta vẫn có lòng cầu tiến, là Tứ thúc hiểu lầm, Tứ thúc xin lỗi con.”

Hừ, tức giận quá mà, không thèm để ý tới ngươi nữa.

Vương Ly Từ quay đầu đi chỗ khác, chu cái miệng nhỏ, nước mắt lưng tròng, khỏi phải nói có bao nhiêu ủy khuất đáng thương.

“Đúng rồi, ta vừa đi Hưng Thịnh nông trang một chuyến.” Vương Thủ Triết cười nói: “Dưa hái tươi mới, thời tiết năm nay tốt, dưa ngọt ngọt ngào, có muốn lấy một củ không?”

Nói xong, từ trong túi vải lấy ra một trái dưa xanh biếc ngọt ngào.

“Muốn lấy.” Hai mắt Vương Ly Từ lập tức tỏa sáng, nhận lấy xoa xoa, bắt đầu ăn từng miếng to, thỏa mãn mà ánh mắt đều híp thành một khe hở, vừa ăn vừa khen, “Dưa ngọt này ăn ngon lành, cảm ơn tứ thúc.”

“Ly Từ à, có lòng cầu tiến là chuyện tốt. Có điều thân thể lão tổ không tốt, không có việc gì cố gắng không thể tới quấy rầy.” Vương Thủ Triết vui mừng nói: “Với trình độ cảnh giới hiện tại của ngươi, Tứ thúc đến chỉ điểm là đủ rồi. Bắt đầu từ ngày mai, giờ Mão ở sân luyện võ của ta chờ ta, Tứ thúc dẫn ngươi cùng luyện. Ăn chậm một chút, thế này, cho ngươi thêm một quả dưa.”

Nửa câu đầu Vương Ly Từ nghe rất hay, nhưng nửa câu sau nghe được cả người nàng run lên, sợ tới mức ngay cả dưa cũng không ăn, theo bản năng tiếp lấy dưa, đồng thời yếu ớt nói: “Tứ, Tứ thúc. Mão, giờ Mão có thể hơi sớm một chút hay không?”

“Không tính sớm, bây giờ đã vào hạ, đầu giờ Mẹo sắc trời đã tờ mờ sáng.” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày nói: “Khi đó vừa vặn tu luyện chiến kỹ thân pháp, ngươi có gì khó khăn?”

“Ta, ý của ta là có một loại không cần tu luyện hay không, mỗi ngày chỉ cần ăn ăn uống, chiến kỹ Huyền Vũ có thể trở nên rất lợi hại.” Vương Ly Từ chớp mắt, tò mò hỏi: “Hay là, Tứ thúc ngươi thay ta hỏi lão tổ một chút?”

Ặc ha ha!

Khuôn mặt Vương Thủ Triết có chút co giật không thôi, hóa ra đây chính là lòng cầu tiến của đại nha đầu, may mà hắn tin thật!

Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, cuối cùng ngươi vẫn còn trẻ.

Lúc này, hắn bất động thanh sắc cầm qua dưa của nàng, nhét về trong túi vải, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi về Lung Yên Cư.

"Này, Tứ thúc, đó là dưa của ta, sao ngươi có thể cướp dưa của ta?" Vương Ly Từ đuổi theo, "Tứ thúc Tứ thúc, thế giới lớn như vậy, không gì là không có, nói không chừng còn có loại chiến kỹ Huyền Vũ đó."

Vương Thủ Triết cười lạnh hai tiếng, ngươi đây là đang trách ta kiến thức nông cạn sao?

"Tất cả vào đi, chớ có ở bên ngoài ồn ào."

Nhưng vào lúc này, bên trong Lung Yên Cư, thanh âm Lung Yên lão tổ truyền tới.

Vương Thủ Triết đáp một tiếng, đẩy cửa tiến vào, mà Vương Ly Từ lại hấp tấp đi theo vào, thấy ánh mắt Tứ thúc bất thiện, đầu co rụt lại nói: "Lão tổ nói, đều vào đi." Chữ Đô kia, còn đặc biệt nhấn mạnh trọng âm một chút.

"Ha ha!" Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn nàng một cái rồi đi vào trong bái kiến Lung Yên lão tổ.

Lúc này Lung Yên lão tổ đã di giá đến lương đình chờ hai người bọn họ.

"Thủ Triết bái kiến lão tổ." Vương Thủ Triết hành lễ, đồng thời phát hiện khí tức của Lung Yên lão tổ dường như rất tốt, ngay cả trên mái tóc trắng khoác vai cũng như được phủ một tầng ánh sáng vô hình, lập tức mừng rỡ nói: "Chúc mừng lão tổ phượng thể rất tốt."

Trong lòng cũng kích động, sức khỏe của lão tổ càng tốt, Vương thị càng an toàn, gánh nặng trong lòng cũng có thể buông xuống không ít.

“Ly Từ bái kiến lão tổ, chúc mừng lão tổ Phượng Thể rất tốt.” Vương Ly Từ cũng nhào tới bái kiến, ngay cả lời chúc mừng cũng chiếu theo Vương Thủ Triết, khiến khóe mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Có điều, Lung Yên lão tổ nghe được bộ dáng này của nàng, dưới tình huống thân thể tốt đẹp, tâm trạng của nàng cũng không tệ, vẫy tay bảo Vương Ly Từ đi qua: “Đứa nhỏ này, sao lại có lúc không đến thăm lão tổ?”

Tình cảnh như vậy khiến Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc. Một chuyến Bách Đảo vệ, nha đầu này đã cho lão tổ uống thuốc mê gì? Hình như lão tổ còn rất sủng ái nàng ta.

Sau đó, Vương Ly Từ bắt đầu ân cần xoay người vây quanh lão tổ, giúp nàng xoa bóp bả vai đấm đấm cánh tay, đáp lời: “Tứ thúc nói, Lung Yên Cư là cấm địa gia tộc, bảo Ly Từ đừng có rảnh rỗi đến quấy rầy lão tổ thanh tu. Ô ô ô, Ly Từ rất nhớ ngươi, cả ngày uống trà không nhớ cơm không ngon, ngài thấy cháu cũng gầy rồi.”

Ặc ha ha.

Ánh mắt Vương Thủ Triết trở nên bất thiện, nha đầu thối này lại còn dám giáp mặt xảo trá như vậy?

“Hình như hơi gầy.” Lung Yên lão tổ nhìn nàng một cái, lập tức nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, sau này đại nha đầu muốn đến, ngươi để nàng đến đi.”

Vừa nghe lời này, Vương Ly Từ trốn sau lưng lão tổ lộ ra vẻ đắc ý với Vương Thủ Triết.

“Lão tổ.” Vương Thủ Triết nói: “Ta chỉ sợ nàng quá ồn ào, ảnh hưởng tới việc tu luyện của lão tổ.”

“Không sao.” Lung Yên lão tổ không biết có phải vì thân thể tốt đẹp hay không, mà tâm tình cũng trở nên rộng mở hơn: ” Ly Từ đứa nhỏ này dịu dàng ngoan ngoãn rất tri kỷ, có nó ở bên, thương thế cũng sẽ tốt hơn một chút.”

Được rồi.

Vương Thủ Triết thừa nhận bản lĩnh ôm đùi Vương Ly Từ không nhỏ, lập tức nói: “Lão tổ thích thì tốt, những trái cây này là vừa hái được từ nông trang, mời lão tổ nếm thử.”

“Tứ thúc vất vả rồi, chuyện nhỏ này để ta làm đi.” Vương Ly Từ nhào tới, cầm túi vải lên, rất ân cần rửa hai trái dưa ngọt, rất tự nhiên mà như vậy, “Lão tổ tông ngài mời ăn dưa ngọt, dưa này ta ăn rồi, rất ngọt ngào.”

Sau đó nàng khục khục khục, ăn cực kỳ vui vẻ.

Vương Thủ Triết rất khâm phục đại chất nữ này.

Thấy nàng ăn ngon như vậy, Lung Yên lão tổ hơi xoay người sang chỗ khác, vén một góc khăn che mặt lên, cũng ăn hai miếng nói: “Năm nay vào mùa hè, nước mưa tương đối ít, dưa ngọt so với những năm qua còn ngọt hơn một chút.”

Thấy lão tổ tâm thái thích hợp như vậy, trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút trấn an. Gần đây vì chữa thương, lão tổ cũng cung ứng dồi dào về phương diện linh thực, vốn thân thể có chút gầy yếu đã trở nên đầy đặn hơn một chút, khí tức cũng quét qua dáng vẻ già nua băng lãnh.

Rõ ràng thương thế chuyển biến tốt đẹp, nàng tràn đầy hi vọng đối với tương lai của mình và gia tộc.

Điều này cũng đại biểu vận rủi của Vương thị năm mươi năm sắp chấm dứt. Tiếp theo chính là phải thanh toán rõ ràng, nên quật khởi.

Tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng trở nên tốt hơn.

Có điều trước đó, vẫn phải chăm sóc tương lai tiến vào Vương thị của vãn bối Vương Ly Từ.

Đứa nhỏ này có lòng cầu tiến, thích đồ ăn ngon, tràn ngập nhiệt tình và sức tưởng tượng tốt đẹp đối với cuộc sống, còn biết lấy lòng trưởng bối.

Hài tử ưu tú như thế.

Chắc hẳn, an bài nàng đi trồng trọt linh điền cho Lục gia gia, là thích hợp nhất.

Còn nữa, đứa nhỏ này thích đọc sách có linh tính, một ít sách cổ tên mới tuyệt đối không thể thiệt thòi nàng, Vương thị nghèo, nhưng dù nghèo cũng không thể nghèo giáo dục bọn nhỏ.

Vương Thủ Triết nghĩ tới cảnh tượng ban ngày đại nha đầu vất vả chăm chỉ trong ruộng như mưa, ban đêm ở trong nhà tranh đốt trăng treo đèn đêm đọc, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng và thỏa mãn.

Hy vọng quật khởi của gia tộc, chung quy vẫn phải dựa vào những hậu bối ưu tú này.

Những trưởng bối như chúng ta, ở thời khắc mấu chốt bọn họ trưởng thành, nên giúp đỡ còn phải giúp đỡ.

“?”

Vương Ly Từ đang vui vẻ ăn dưa ngọt thứ ba, cảm giác dường như có chút không thích hợp, phía sau lưng lạnh lẽo.

…

Chương 72: Tỷ phu và tiểu cữu tử…

…

Sau đó.

Tìm một cái cớ tạm thời đẩy Vương Ly Từ ra, đem kế hoạch cần chấp hành gần đây, cùng với bộ phận cần lão tổ phối hợp, từng chút một ra.

Trong lương đình.

Mái tóc dài trắng như tuyết của Lung Yên lão tổ khẽ bay múa theo gió, trong đôi mắt như một ngôi sao, hiện ra một mảng quang mang nhiếp hồn người, ngôn ngữ bình thản lại lộ ra sát phạt: "Kế Thủ Triết rất tốt, chỉ là vì sao chỉ an bài ta làm hậu thủ? Âm Sát độc trong cơ thể ta đã luyện hóa hơn phân nửa, trong thời gian ngắn đã không cần bận tâm phản phệ."

"Ngay cả kế này cũng đưa tới một lão quỷ, Vương Lung Yên ta trả một cái giá lớn cũng có thể chém giết. Dẫn tới hai lão quỷ, cũng là không cần e ngại."

Vương Thủ Triết nâng trán, Lung Yên lão tổ nhà mình cái gì cũng rất tốt, chỉ là tính tình này quá mạnh mẽ.

Hai nhà đánh giặc này như đánh bài, đâu ra vừa lên liền ném vương nổ?

Hắn an bài Lung Yên lão tổ vào trong kế hoạch, chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, đảm đương át chủ bài phía sau. Bây giờ thương thế của nàng nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, há có thể để nàng lại tùy ý trả giá.

Loại tư tưởng này không được.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết nghiêm túc chắp tay nói: "Lão tổ, đối kháng giữa Huyền Vũ thế gia này không tốt hơn cá nhân tranh đấu tàn nhẫn, cũng không giống hành quân đánh giặc. Bởi vì tham gia hành động, mỗi một người đều là thân nhân, gia tướng, hoặc là thân bằng chí giao. Một khi xuất hiện sai lầm, rất có thể sẽ tạo thành tổn thất không thể vãn hồi."

Thân thể mềm mại của Lung Yên lão tổ rung lên, hơi tỉnh táo lại, áy náy nói: "Thủ Triết ngươi nói đúng, Vương Lung Yên

ta tùy hứng quen thói nửa đời, phạm phải rất nhiều sai lầm, cũng tạo thành rất nhiều quá khứ không thể bù đắp. Nhất định phải bình tâm lại, suy nghĩ thật tốt về sự thiếu sót của bản thân."

"Lão tổ." Vương Thủ Triết vội nói: "Ngài vì gia tộc mà cống hiến và hy sinh to lớn, không cần nghi ngờ, vãn bối chúng ta đều ghi tạc trong lòng. Chỉ là hiện tại thời đại thay đổi, Vương thị chúng ta ở trong tối, Lưu thị Triệu thị ở ngoài sáng. Chúng ta phải làm chính là bảo vệ tốt bản thân, đồng thời cắn một miếng thịt lớn trên người đối phương. Coi như là trước khi thu nợ, lấy chút tiền trước."

"Về mặt mưu kế, ta kém hơn Thủ Triết nhiều." Lung Yên lão tổ ánh mắt chớp động: "Toàn bộ đều dựa vào ngươi sắp xếp là được."

Sau khi được Lung Yên lão tổ cho phép, gánh nặng trong lòng Vương Thủ Triết cũng buông xuống. Kế hoạch lần này, trên thực tế hắn cũng không cần Lung Yên lão tổ tham dự vào. Chỉ là như hắn nói, sợ nhất là xuất hiện tình huống ngoài kế hoạch.

Lung Yên lão tổ, chính là dùng để làm át chủ bài cuối cùng, có thể không dùng thì không dùng, dù sao thân thể của nàng bất quá mới vừa có khởi sắc.

"Nếu đã như vậy." Vương Thủ Triết chắp tay cáo lui: "Kính xin lão tổ cố gắng tu dưỡng thân thể, lúc hành động ta sẽ lại đến thông báo cho lão tổ."

Dứt lời, Vương Thủ Triết cáo lui.

Trước khi đi, còn không quên lôi Vương Ly Từ đang ăn ra, miễn cho nàng quấy rầy đến lão tổ tu dưỡng.

…

Hơn một canh giờ sau.

Trên bến tàu hậu viện, một chiếc thuyền mui đen chậm rãi đi ra, Vương Ly Từ xách theo cái bọc lộn xộn trong gió, trong cái bọc đó ngoại trừ nàng thay quần áo ra, còn có một đống lớn cổ tịch danh thiên tứ thúc lựa chọn kỹ càng.

Thế mà lại được sắp xếp?

“Nha đầu à.” Vương Thủ Triết ở bên bờ vẫy nước mắt từ biệt nàng: “Trong lúc hưng thịnh nông trang cống hiến cho gia tộc, nhất định phải nghe lời Lục lão thái gia. Trong nhà có một đám đệ đệ muội muội và tiểu bối, tứ thúc thương yêu nhất là coi trọng cháu. Chuyện tốt thế này, đời sau của Vương Tông Vệ cháu cũng không kiếm được.”

“Rất nhiều, đa tạ Tứ thúc coi trọng.” Vương Ly Từ lập tức lệ tuôn như suối: “Ta thật sự cảm ơn ngươi.”

“Không cần đa tạ, tất cả đều nằm trong sự im lặng.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái ngàn vạn, giống như đưa tiễn nữ nhi gả vậy, có chút xúc động muốn lau nước mắt: “Vương Cúc, Vương Trúc. Hai người các ngươi nhất định phải chăm sóc Ly Từ tiểu thư, tuyệt đối không được có nửa điểm lười biếng.”

“Vâng, gia chủ.”

Hai vị nữ gia tướng, nhất tề trịnh trọng lên tiếng, sau đó, các nàng đồng loạt nhìn chằm chằm Vương Ly Từ. Rất hiển nhiên, nhiệm vụ thật sự của các nàng không phải chiếu cố, mà là “Áp giải”.

Thuyền, dần dần đi xa.

Lúc này Vương Thủ Triết mới dừng tay khác, bước chân nhẹ nhàng khoan khoái trở về.

Nhưng mà an bài thì an bài, trên thực tế, Vương Thủ Triết cũng chính là ném nàng qua mài giũa tính tình. Miễn cho đứa nhỏ nát này cả ngày hết ăn lại nằm, lại còn vọng tưởng muốn một số không cần tu luyện, cả ngày ăn uống uống, có thể trở thành Huyền Vũ chiến kỹ rất mạnh?

Nào có loại chiến kỹ Huyền Vũ hoặc công pháp tu luyện này, cho Vương Thủ Triết hắn đánh một trận?

Não của ngươi sao lại lớn hơn người xuyên không như ta chứ.

Không thực tế!

Rốt cuộc là mài nàng bao lâu đây? Ba tháng quá dài, nửa tháng quá ngắn. Vậy thì một tháng đi, đến lúc đó mài giũa không sai biệt lắm. Sau đó lại mang theo bên người ân cần dạy bảo một phen.

Ly Từ ơi Ly Từ, chớ trách Tứ thúc cháu tâm ngoan.

Bởi vì cái gọi là bảo kiếm phong tự ma luyện ra, hương hoa mai tự khổ hàn lai. Không cố gắng, sao có thể có hồi báo chứ?

Vương Quý đi theo bên cạnh càng cẩn thận vài phần. Hắn thật sự sợ không cẩn thận đắc tội gia chủ, sau đó được an bài đi đào quặng.

Vốn Vương Thủ Triết còn muốn dẫn Vương Ly Từ đi dạo một vòng vệ thành, nhặt chút linh thạch về dùng. Chỉ là bây giờ Trường Ninh vệ quá loạn, tình nguyện tạm thời không đi mạo hiểm này.

Vương Thủ Triết vừa trở lại sân.

Liền nghe người gác cổng chạy tới bẩm báo, nói là Công Tôn Chung của Công Tôn thị, cùng với Vương Lưu Ngọc đời chữ Lưu về nhà mẹ đẻ thăm người thân. Hơn nữa còn nói là sau khi nhận được thư từ của gia chủ, mới tới đây.

Vừa nghe họ đến đây.

Vương Thủ Triết tâm tình chấn động, đó chính là sự tình ủy thác Công Tôn Chung tra xét có vấn đề. Lúc này bảo người gác cổng dẫn đường, đi đến viện tiếp khách quý.

Bây giờ chính là lúc chạng vạng tối, một đám người đang hóng mát.

“Tam cô cô, Tam cô phụ.” Vương Thủ Triết vừa đi vào đã chắp tay chào hỏi.

Công Tôn Chung và Vương Lưu Ngọc cũng vội vàng đáp lễ. Tuy bối phận bọn họ cao nhưng Vương Thủ Triết là tộc trưởng Vương thị.

“Lạc Đồng và Lạc Tĩnh cũng tới.” Vương Thủ Triết cười chào hỏi hai muội muội, sau đó lại trịnh trọng hành lễ với Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu: “Thủ Triết bái kiến Tứ thẩm.”

Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu đã nuôi nấng hắn và Vương Lạc Y một thời gian ngắn, phần ân tình này trước sau vẫn khắc ghi.

“Thủ Triết khách sáo rồi.” Từ Chỉ Nhu cũng vội vàng trịnh trọng đáp lễ.

Các nàng xuất hiện ở chỗ này cũng là vô cùng bình thường, Vương Lưu Ngọc và Định Bang phụ vương đã mất của Lạc

Tĩnh là huynh muội ruột thịt, quan hệ giữa hai bên tất nhiên không bình thường.

Kế tiếp một phen chiêu đãi, dùng cơm.

Buổi chiều.

Vương Thủ Triết gặp riêng Công Tôn Chung, Công Tôn Chung sai gia đinh, đưa một vài thứ đến viện của hắn.

Từng cái sọt đá, cùng với một ít bột quặng sắt, còn có một chút thạch cao màu trắng, cùng với bảy tám loại đồ vật hỗn tạp.

"Thủ Triết, khi ngươi viết thư cho ta, những thứ được miêu tả trên đó ta đều mang đến cho ngươi, vì không biết có đúng không, cho nên mang theo rất nhiều tạp nham." Công Tôn Chung da ngăm đen, là một người đàn ông trung thực.

Từ năm mười tám tuổi, hắn đã làm việc trong khoáng sản của Công Tôn thị, cực kỳ quen thuộc với các loại khoáng sản đá. Nếu Vương Thủ Triết muốn làm xi măng, quả thực không vòng qua được Công Tôn thị.

Hơn nữa nói thật, cũng không cần đi vòng qua. Dựa vào thực lực của Bình An Vương thị, muốn độc chiếm lợi ích xi măng thì nguy hiểm quá lớn. Trong kế hoạch của hắn, mục sản nghiệp xi măng này nếu làm thành công, ít nhất cần phải kéo Công Tôn thị, cùng với Đông Cảng Trần thị cùng làm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nghiên cứu thành công.

"Đa tạ Tam cô phụ, tổng cộng bao nhiêu tiền." Vương Thủ Triết cảm kích nói: "Ta có thể thanh toán với ngài."

"Đây đều là một ít phế liệu không đáng tiền, tổng cộng cũng không có mười mấy xe." Công Tôn Chung vội vàng xua tay nói, "Nhị bá ta cũng dặn dò, không được thu tiền."

"Vậy đa tạ Tam cô phụ, đa tạ ngoại tổ phụ." Vương Thủ Triết chắp tay nói lời cảm tạ, cũng không tỏ vẻ gì trên việc này.

Nói chuyện không lâu, Công Tôn Chung không giỏi nói chuyện liền cáo từ.

Nghiên cứu phát minh xi măng một khối này, Vương Thủ Triết cũng cơ bản có mạch suy nghĩ, gần đây cố gắng hồi tưởng một

chút, đại khái định phương hướng một chút. Thứ này và tro lệ không chênh lệch nhiều lắm, chính là thông qua đá vôi cộng thêm một ít đồ vật loạn thất bát tao nung khô, sau đó lại cùng cao đá hỗn hợp một chút, nghiền mài thành phấn.

Trong đó đại đa số nguyên vật liệu đều là vô cùng rẻ, duy nhất hơi giá trị một chút chính là bột sắt, nhưng hàm lượng thứ này hẳn là rất thấp.

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không tự mình đi nghiên cứu phát minh xi măng, mà là lúc trước đã từ trong bàng hệ của Vương thị tìm một hộ kỹ viện chuyên môn đốt lò, gia đình nhỏ của hộ diêu công đó là rất nhiều thế hệ đều xây gạch nung.

Nghe nói lão tổ tông của bọn họ cũng chuyên môn đốt lò, bởi vì kỹ năng này mà theo Trụ Hiên lão tổ xuôi nam. Rất nhiều gạch ở chủ trạch nhà mình chính là do hộ bàng hệ đốt.

“Vương Quý.” Vương Thủ Triết đem nghiên cứu phát minh xi măng viết xong, giao cho Vương Quý xử lý, “Những thứ này đều là từ trên sách cổ sửa sang lại, liên quan đến manh mối 【Thiết Nê】, đặc tính cùng loại với tro đất, thừa ta cũng không hiểu. Sáng sớm ngày mai ngươi liền đem tài liệu này, cùng tài liệu nghiên cứu phát minh hơn mười xe kia đều giao cho Vương, đúng, Vương Cảnh Nguyên.”

“Vâng, gia chủ.” Vương Quý theo lời mà đi, thu hồi tư liệu.

Vương Thủ Triết đương nhiên là vô cùng coi trọng hạng mục xi măng, cũng hy vọng nghiên cứu thành công, nhưng hắn chung quy vẫn là người ngoài nghề. Còn không bằng cung cấp mạch suy nghĩ cho nhân sĩ chuyên nghiệp, cả đời diêu công giao tiếp với gạch ngói, đối với tro lệ, thậm chí là một ít chất dính đất chế tạo cũng không xa lạ gì.

Những nhân sĩ chuyên nghiệp này có kinh nghiệm phong phú, đồng dạng cũng không thiếu người thông minh tài trí. Nhiều khi, chỉ là thiếu khuyết một phương hướng linh quang vừa hiện mà thôi.

Về phần nhất thời nghiên cứu không ra cũng không sao, từ từ sẽ làm ra, một ngày nào đó sẽ làm ra.

Tương tự, phương diện tạo giấy, Vương Thủ Triết tất nhiên cũng chỉ là viết ra “Hướng Dẫn nghiên cứu phát minh giấy”,

sau đó từ trong bàng hệ tìm chút thông minh đáng tin, mạch suy nghĩ rộng mở của tộc nhân hệ mộc, sau khi cho một khoản phí tổn nghiên cứu phát minh, để cho bọn họ tự mình xử lý.

Nền móng nhân khẩu của chi thứ cũng có điểm ưu việt này, nhân tài trong các ngành các nghề, luôn có thể tìm được một ít.

Mà trước mắt tinh lực của Vương Thủ Triết còn lớn hơn, cần đặt ở trên kế hoạch đánh úp Lưu thị Triệu thị.

…

Đêm.

Đã sâu rồi.

Bên ngoài bến đò Định Bồ, trên mặt sông gợn sóng nổi lên bốn phía, một chiếc lâu thuyền cỡ trung tạo hình sang quý phiêu đãng. Chiếc thuyền này, rõ ràng không phải là thuyền vận tải gì cả, mà là chuyên dùng cho người có thân phận cao quý xuất hành.

Lầu các trên thuyền này được chế tạo tinh xảo, khắp nơi đều dùng gỗ và màu sắc đắt đỏ, tràn ngập khí tức hoa lệ cao quý.

Trong chính sảnh lầu các, trang trí càng là xa hoa, phảng phất như đệ tử thế gia đại gia tộc nào đó, đem phòng khách phòng ngủ đắt đỏ dời lên trên thuyền. Những đồ cổ bình hoa thoạt nhìn phi thường trân quý kia, không sợ một trận sóng gió đánh úp lại, ngã nát bấy sao?

Có thể thấy được nó xa hoa đến cỡ nào.

Nhưng lúc này, hai nam tử vô cùng trẻ tuổi anh tuấn uy vũ, hai mặt nhìn nhau trong đại sảnh. Bên cạnh còn có một vị nữ tử xinh đẹp “không gì sánh được”, xuất trần lạc tiên, đang kinh sợ khoanh tay đứng đó.

Một đôi mắt đẹp động lòng người, một hồi vụng trộm liếc trộm cái này một chút, một hồi lặng lẽ liếc nhìn cái kia.

Vẫn là dáng dấp gia chủ càng tuấn tú hơn. Nàng trong lòng âm thầm, lại có chút đắc ý kết luận.

…

Chương 73: Thủ Triết! Tuyệt đối đừng làm bừa!

…

Hai nam nhân trẻ tuổi anh tuấn, đều rất có thế gia công tử Phạm nhi, từng người mắt to trừng mắt nhỏ, đều không nghĩ tới đối phương sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Thủ Triết, giai đoạn kế hoạch nhiệm vụ này, không phải ngươi nói ngươi không tham dự sao?” Nam tử anh tuấn lớn tuổi hơn chút, chính là thiếu tộc trưởng Trần thị Trần Phương Kiệt, lúc này có chút xấu hổ nói.

“Ta không yên tâm, nên đến xem thử, ngược lại là Trần huynh.” Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, ngăn chặn xúc động muốn đánh người: “Vì sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ…”

“Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm.” Trần Phương Kiệt gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhanh chóng xua tay giải thích: “Thứ nhất, trong kế hoạch của Thủ Triết cần có người đóng vai công tử thế gia cường thịnh, ta nhất thời thật sự không tìm được người chọn, cũng cảm thấy kế hoạch này rất có tính khiêu chiến, nên tự mình ra trận. Thứ hai, được rồi, ngu huynh nói lời thật. Ta nghe Phương Hoa nói, Lạc Tiên cô nương đẹp như tiên, giống như trích tiên hạ phàm, nói vô cùng thần kỳ. Nhất thời hiếu kỳ, liền đích thân tham dự nhiệm vụ này, mở mang kiến thức lâu dài.”

“Ha ha, đợi sau khi ta hỏi xong sẽ phân biệt với ngươi.” Vương Thủ Triết nhìn vẻ mặt hắn, ngược lại tin tám chín phần, lập tức nói với Vương Mai: “Vương Mai, ngươi ăn ngay nói thật, vị công tử này có hành động vô lễ với ngươi không?”

“Khởi bẩm gia chủ.” Vương Mai vội vàng nghiêm mặt nói: “Vị công tử này lúc mới gặp thuộc hạ, ước mê ly ba hơi thở công phu, sau đó liền quay đầu đi không dám nhìn nhiều, ngoài ra cũng không có hành động vô lễ gì.”

Nghe được lời này, Trần Phương Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm, lần này chứng minh mình trong sạch. Bằng không thật sự

không biết em vợ tương lai như Vương Thủ Triết sẽ làm ra hành động gì.

Nhưng hắn chợt sửng sốt, có chút giật mình nói: “Vương Mai? Chẳng lẽ đây là tên thật của Lạc Tiên cô nương sao? Nàng lại là thuộc hạ của Thủ Triết, chẳng lẽ là gia tướng của Vương thị?”

“Ha ha, gia tướng Vương thị ta thì sao?” Vương Thủ Triết cười như không cười “Hừ” một câu: “Thế nào, chẳng lẽ “tỷ phu” đại nhân, còn muốn Vương thị ta gả cho gia tướng?”

“Tuyệt đối không phải, tuyệt đối không thể.” Trần Phương Kiệt bị dọa đến chảy mồ hôi lạnh, vội vàng liên tục chắp tay nói: “Thủ Triết chớ hiểu lầm, Trần Phương Kiệt ta có thể thề với trời, ta có lòng với Lạc Y, thiên địa chứng giám. Tuyệt đối sẽ không tam tâm nhị ý, hướng về Tần Mộ Sở.”

Đường đường là thiếu tộc trưởng thề, đó cũng không phải là chuyện tùy tiện, cũng bởi vậy có thể thấy được hắn thật sự nóng nảy.

Vương Thủ Triết thấy thuận thế “Gõ” không sai biệt lắm mới thôi, cười dịu dàng chắp tay nói: “Phẩm chất của Trần huynh, ta đương nhiên là đáng tin. Trần huynh, mời ngồi, Vương Mai, dâng trà.”

Vương Thủ Triết dẫn đầu ngồi xuống, rất có dáng vẻ của chủ nhân.

Trần Phương Kiệt lau mồ hôi trong lòng, chắp tay hoàn lễ, đa tạ Thủ Triết.

Sau đó, ngồi xuống đối diện với Vương Thủ Triết. Lúc này, trong lòng hắn mới lướt qua một tia không thích hợp, giống như hắn mới là chủ nhân của chiếc thuyền này nhỉ? Làm sao lập tức khiến chủ khách đảo ngược rồi?

Một bộ phiêu dật lạc tiên, phảng phất giống như quý nữ Thiên Nhân thế gia Vương Mai, ngoan ngoãn ở một bên pha trà, động tác tao nhã điềm tĩnh, phảng phất có một phen ý vị khác.

“Gia chủ, mời dùng trà.” Trần thiếu gia mời dùng trà.”

Hai người đối thoại đã làm nàng hiểu được, vị công tử hơi lớn tuổi này chính là thiếu tộc trưởng Trần thị, cũng là phu quân

tương lai của Lạc Y tiểu thư.

Ngược lại cũng là có chút anh tuấn, khí độ bất phàm, chỉ là so với gia chủ kém không ít. Nàng châm trà xong, lại vụng trộm ngầm kết luận.

“Thủ Triết, ngươi khi nào thu nhận một vị gia tướng như vậy?” Sau khi uống một ngụm trà, Trần Phương Kiệt mới định thần lại, vẫn không thể ngăn chặn sự tò mò trong lòng: “Chẳng những dung mạo khí độ trác tuyệt, ngay cả tu vi cũng nhìn không thấu. Ta không phải ý tứ khác, chỉ là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.”

Tu vi nhìn không thấu là đúng, nếu không Ngọc bội tiểu linh bảo mà Vương Thủ Triết mua một ngàn càn kim - Liễm Tức Bội, chẳng phải là mua không công sao?

Bảo vật kia, vốn là Vương Thủ Triết định dùng để che giấu tu vi của mình. Nhưng lúc này, cho Vương Mai dùng mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất. Những thứ khác đều có thể giả trang, nhưng khí tức tu vi lại không dễ lừa gạt.

Thử nghĩ một quý nữ đại gia tộc cao cao tại thượng, tu vi làm sao có thể chỉ có Luyện Khí cảnh tầng ba?

“Trần huynh.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nghe nói qua lòng hiếu kỳ hại chết mèo chưa? Không bằng ngươi đi hỏi tỷ tỷ của ta một chút?”

“Không dám, tuyệt đối không dám.” Giờ phút này, dù Trần Phương Kiệt có hiếu kỳ đến đâu, cũng chỉ có thể đè nén tò mò trong lòng. Cho hắn một vạn lá gan, cũng không dám đi hỏi Vương Lạc Y.

“Ngược lại, cái giá này của Trần huynh không tệ lắm.” Vương Thủ Triết nhìn quanh trái phải, cười nói: “Thuyền xa hoa cao đương, ồ, bên kia còn có một phòng ngủ. Chậc chậc, cuộc sống của Trần huynh trôi qua —— Tiêu Dao.”

“Thủ Triết chớ có giễu cợt nữa, nếu ta dám chế tạo lâu thuyền xa hoa như thế để bản thân hưởng dụng, đã sớm bị phụ thân đánh gãy hai chân rồi.” Trần Phương Kiệt vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được lời nói sắc bén của cậu cậu em vợ này, động một tí là giấu giếm sát khí. Lúc này hắn cười khổ không thôi:

“Đây là ta mượn được từ chỗ tiểu thiếu gia Dực Đài gia Đông Hải Vương.”

“Đông Hải vệ, gia đình Dực Đài được xưng là Đông Hải Vương?” Vương Thủ Triết ngược lại có chút tò mò: “Trần huynh cũng giao hữu rộng rãi, ngay cả thiếu gia của Đạm Đài gia cũng có thể kết giao.”

So với Bách Đảo vệ ở nơi xa xôi, Đông Hải vệ gần đây sẽ giao tiếp với Trường Ninh vệ nhiều hơn một chút. Mà một trong những thế gia nổi danh nhất Đông Hải vệ, chính là Đạm Đài gia của Đông Hải Vương, nghe nói hạm đội của bọn họ quát tháo Đông Hải, uy phong vô song.

Tuy rằng Đông Cảng Trần thị khí thế không tệ, nhưng luận về thể lực và thực lực, hoàn toàn không thể đánh đồng với Đông Hải Vương.

Trần Phương Kiệt ngồi ngay ngắn, cân nhắc một chút rồi nói: “Ta cũng là trong một lần tiêu diệt một đám hải tặc liên hợp tác chiến, kết bạn với vị tiểu thiếu gia kia.”

“Vị tiểu thiếu gia Dực Thai gia kia, tư chất bất phàm, rất được lão tổ tông Dực Thai gia sủng ái. Bất quá, hắn chung quy là đích thứ tử trong đích mạch. Thủ Triết ngươi cũng biết, dựa theo quy củ Huyền Vũ thế gia, từ trước đến nay là lập trưởng không lập ấu.”

“Nhưng mà vị tiểu thiếu gia này tư chất bất phàm, tâm cao khí ngạo, không muốn cả đời trông coi tộc sản nào đó sống qua ngày. Bởi vậy, hắn làm người hào phóng quảng kết thiện duyên, trải nhân mạch, tương lai hơn phân nửa sẽ tách ra. Chiếc thuyền này, bất quá là một trong những tọa giá của hắn ở nội giang nội hà, nhàn rỗi vô dụng, ta liền mở miệng mượn tới.”

Theo Trần Phương Kiệt êm tai nói ra, ngược lại hiểu rõ một ít chân tướng.

Đông Cảng Trần thị, tổng thể lượng kém hơn Đông Hải Đạm Đài gia rất nhiều. Nhưng vận mệnh của một môn Tam Linh Đài tương lai đã mơ hồ hiển hiện, mà Trần Phương Kiệt thân là thiếu tộc trưởng Trần thị, tư chất và năng lực của bản thân

đều vô cùng vượt qua kiểm tra, tiền đồ tương lai cũng không thể đo lường.

Chiến hữu từng có trải qua tác chiến chung, cộng thêm song phương theo nhu cầu. Dĩ nhiên chính là cấu kết, không, thông đồng, không, xem như kết giao thân mật với nhau.

"Vậy kế hoạch lần này của Trần huynh, là trực tiếp sắm vai thiếu gia Dực Thai?" Vương Thủ Triết nhướng mày, cười nói: "Muốn chơi lớn như vậy không? Lúc trước ta chẳng qua là viết thư cùng Trần huynh, tìm tộc nhân giả trang thế lực nào đó ở Đông Hải để bán là được. Trái phải chỉ là bán một đợt lương thực mà thôi, cần gì phải bày trận như thế?"

"Thủ Triết, ngươi trịnh trọng viết thư bảo ta làm việc như vậy, ta sao dám lười biếng?" Trần Phương Kiệt cười nói: "Nếu kế hoạch giai đoạn này ngươi đã ủy thác cho ta, phát huy như thế nào, làm thế nào tốt hơn ta đều có suy tính. Ngươi cũng không cần cảm tạ ta, chỉ cần sau khi chuyện thành công, ngươi ở trước mặt Lạc Y giúp ta nói tốt vài câu là được. Còn có lúc ta thành thân, lúc ta uống rượu lưu lại vài phần tình cảm."

"Huống chi, Lạc Tiên đóng vai tiểu thư Chung thị Bách Đảo vệ phải không? Có thể có tư cách tiến hành buôn bán lớn với Chung thị, hơn phân nửa cũng là thế gia lợi hại. Ngoài ra, thân phận Đông Hải Vương sẽ làm cho kế hoạch càng thêm thuận lợi."

Vương Thủ Triết vuốt cằm, trầm ngâm một lát nói: "Ngươi giả mạo Đông Hải vương tử đệ, có nguy hiểm gì không?"

"Chẳng qua là cùng hai thế gia giàu mới nổi, làm một giao dịch phù hợp với luật pháp Đại Càn mà thôi, lại có thể có nguy hiểm gì?" Trần Phương Kiệt khí độ hiên ngang, tự tin nói, "Đừng nói nghiên mực và ngọc không biết. Cho dù biết, cũng chỉ là cười một cái. Không lẽ, Lưu thị và Triệu thị, thật sự dám đi Thiên Nhân thế gia chứng thực? Ngược lại Thủ Triết ngươi có thể lợi dụng thế cục biến hóa, lập tức bày ra cục diện tinh diệu như thế, đào hố chôn cả Triệu thị Lưu thị vào, ngu huynh bội phục cực kỳ."

Đây cũng là một trong những lý do Trần Phương Kiệt coi trọng và hạ khí lực như vậy sau khi nhận được thư của Vương

Thủ Triết. Hơn nữa hắn còn trăm mối vẫn không có cách giải, Vương Thủ Triết lấy đâu ra nhiều lương thực như vậy?

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, em vợ tương lai này chỉ sợ không phải vật trong ao, Bình An Vương thị trong tay hắn hơn phân nửa sẽ cường thịnh lên.

Đối với sự cường thịnh của Vương thị, Trần Phương Kiệt đương nhiên mừng rỡ. Với mức độ thông gia giữa hai bên, tất nhiên là minh hữu thiên nhiên.

“Đó chẳng qua là bởi vì bản thân Lưu thị Triệu thị bất chính, mới khiến ta có cơ hội thừa dịp. Như vậy, Thủ Triết đa tạ Trần huynh tự mình ủng hộ.” Vương Thủ Triết lấy trà thay rượu kính một chút.

” ủng hộ lẫn nhau, ủng hộ lẫn nhau.” Trần Phương Kiệt cũng hoàn lễ, cười nói: “Lúc này sang năm, ngươi phải đổi giọng rồi, chúng ta đều là người một nhà, Thủ Triết chớ có khách khí.”

“Vậy thì ta không khách khí nữa, làm phiền Trần huynh tránh đi một phen, ta và gia tướng Vương Mai, có một số cơ mật cần thương lượng một chút.” Vương Thủ Triết giơ tay bưng trà, một bộ hạ lệnh đuổi khách.

A?

Còn thật sự không khách khí như vậy, đây chính là thuyền ta mượn tới.

Nhưng mà, thân là thiếu tộc trưởng Trần thị tỉ mỉ bồi dưỡng ra, chung quy là người có khí độ kiên nhẫn, bất đắc dĩ chắp tay nói: “Ngu huynh đúng lúc nội tâm có chút phiền muộn, đi bốc gió, Thủ Triết xin cứ tự nhiên.”

Dứt lời, Trần Phương Kiệt ra khỏi lầu các, đến đầu thuyền.

Cho dù là mùa hè, gió ban đêm An Giang vẫn có chút lạnh lẽo.

Trần Phương Kiệt thỉnh thoảng liếc nhìn lầu các, không khỏi âm thầm nghi ngờ, hơn nửa đêm này Thủ Triết chạy tới thương lượng cơ mật với Vương Mai, còn đặc biệt đuổi hắn ra.

Chẳng lẽ??

Trong lòng Trần Phương Kiệt “Lộp bộp” một cái, không phải chứ?

Trong lòng lại có một tiểu nhân nói, làm sao lại không, Vương Mai kia khí chất trác tuyệt như thế, giống như trích tiên, một lời nói một cái nhăn mày đều làm cho người ta trong lúc lơ đãng cảm giác được, xuất thân của nàng phi phàm.

Nữ tử hoa lệ tuyệt đại như thế, khí tức lại thâm tàng bất lộ, há là gia đình bình thường có thể bồi dưỡng ra được, làm sao có thể là gia tướng Vương thị?

May mà Vương Thủ Triết kia.

Còn cố ý bịa chuyện một cái tên gia tướng bình thường—— Vương Mai! Đây không phải là cố ý che giấu là cái gì?

Vậy bọn họ gặp riêng hơn nửa đêm?

Được rồi.

Ta hiểu được.

Gió đêm thổi đến kiểu tóc Trần Phương Kiệt có chút lộn xộn.

Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi chớ có làm bừa.

Nếu như biết chuyện này cho thiên kim Liễu thị, sẽ là chuyện lớn bằng trời.

…

Chương 74: Đông Hải Vương Minh Đài gia

…

Phàm là huyết mạch đệ tử Huyền Vũ thế gia truyền thừa thật lâu, làm việc đều phải có chừng mực.

Nhất là trước khi thành thân, ngàn vạn lần phải chú trọng lễ nghi, danh dự. Nếu không, hôn phối sẽ giảm đi rất nhiều, tình huống nghiêm trọng nhất là hôn phối giảm cấp cũng chưa chắc không có khả năng.

Không có Huyền Vũ thế gia nào, sẽ đem nữ hài nhà mình gả cho một nhị thế tổ hỗn độn. Nhất là đích tử đích nữ, càng phải chú trọng một ít chi tiết này, cái này thường thường liên quan đến mặt mũi cùng danh dự của hai thế gia.

Bởi vậy, con trai trưởng thế gia từ nhỏ đến lớn, hầu hạ bên cạnh chỉ có thể là gã sai vặt, mà không có khả năng làm ra một đống thị nữ.

Chuyện chưa kết hôn đã nạp thiếp càng gần như không có khả năng phát sinh. Thế gia nào cũng cần thể diện, làm sao có thể để cho đích nữ gả cho một người đã có thiếp thất?

Huống chi, loại gia tộc giống như Linh Đài thế gia, hơn phân nửa đều là tài nguyên khan hiếm, tâm tâm niệm niệm niệm đều là gia tộc nâng cao một bước.

Chuyện tộc trưởng nạp thiếp cũng không nhiều, nữ tử có huyết mạch cao, không thể nào làm thiếp được. Sinh con với thiếp thất có huyết mạch thấp, đây không phải mất mặt hậu đại hay sao?

Còn nữa, thiếp thất sinh ra hài tử là con thứ, thân phận địa vị phi thường xấu hổ. Dùng tài lực vật lực của Linh Đài thế gia, làm sao có thể dốc sức đi bồi dưỡng một con thứ?

Ngược lại đến Thiên Nhân thế gia, bởi vì nắm giữ tài nguyên càng nhiều, tộc sản càng nhiều, cũng cần càng nhiều nhân tài mới đi kinh doanh các loại sản nghiệp của gia tộc. Bởi vậy, phong thái nạp thiếp mới có thể dần dần nổi lên.

Trần Phương Kiệt đứng ở đầu thuyền, bị gió lạnh thổi đến lộn xộn không thôi.

Tức là mơ hồ hâm mộ diễm phúc của Vương Thủ Triết, lại lo lắng không thôi. Lạc tiên Chung thị này, chẳng lẽ thật sự không phải giả mạo, mà là đích nữ Chung thị chân chính?

Đúng rồi, việc này chưa chắc không có khả năng.

Lúc trước Thủ Triết bí mật đến Bách Đảo vệ, cuối cùng còn có người của Chung thị tự mình đến cửa đưa đồ, sau đó hắn còn mời Chung thị Linh Đài cảnh ăn cơm.

Chẳng lẽ Thủ Triết thật sự có quan hệ không rõ với Thiên Nhân thế gia - Chung thị?

Chỉ có điều với thân phận của Thủ Triết e rằng rất khó trèo cao lên đích nữ của Chung thị, lẽ nào đây là chuẩn bị… nấu gạo nấu thành cơm trước?

Nhưng Liễu thị tiểu thư làm sao bây giờ?

Chuyện nhục nhã môn mi như vậy, Liễu thị cường đại há có thể từ bỏ ý đồ.

Chẳng lẽ, với trí tuệ của Thủ Triết, đã âm thầm giải quyết tiểu thư Liễu thị trước?

Thủ Triết à Thủ Triết, lần này ngươi chơi quá lớn rồi.

Ngu huynh thân thể gầy yếu, Trần thị lại là tiểu môn tiểu hộ, lần này không giúp được gì, ngươi tự cầu phúc đi.

Trần Phương Kiệt này đứng ở đầu thuyền, nghĩ đến tiểu thư Chung thị và Vương Thủ Triết bí mật gặp gỡ ở sảnh trong lâu thuyền, mà hắn ta chỉ có thể ở đây thổi gió lạnh, còn phải lo lắng cho hắn ta, quả nhiên là vô cùng thê khổ.

Ài!

Cậu em vợ tương lai này sợ là không bớt lo.

Cũng may Vương Thủ Triết không biết, tỷ phu tương lai đã gió lạnh, thay hắn nghĩ ra một vở kịch tình tam giác hoàn toàn dựa vào não bổ. Nếu không, chắc chắn sẽ đá cho tỷ phu tương lai này một cước, đạp đến trong sông thanh tỉnh đầu óc.

…

“Vương Mai, kế hoạch tiếp theo càng thêm khổng lồ rõ ràng chưa?” Vương Thủ Triết uống trà nóng, bình tĩnh nói: “Nếu có gì không hiểu, ngươi có thể hỏi. Chỉ là lần này, cần ngươi mạo hiểm một chút.”

Mạo hiểm hay không, quyết định bởi lợi nhuận bao nhiêu. Dính đến một ít tiền lời to lớn, cộng thêm còn có thể đả kích địch nhân, bốc lên mạo hiểm là chuyện tất nhiên.

“Gia chủ.”

Trong đôi “Tinh Mâu” kia của Vương Mai có chút chớp động quang mang, ôn nhu nói: “Vì gia chủ, cho dù hy sinh tính mạng cũng không tiếc.”

Thanh âm kia vừa mềm mại lại linh hoạt kỳ ảo, cực kỳ êm tai, làm cho lòng người nhịn không được muốn nhũn ra.

“Phốc!”

Vương Thủ Triết suýt nữa phun ra một ngụm trà, trừng mắt nói: “Ngươi nói chuyện đàng hoàng cho ta.”

“Cái này… Gia chủ thứ tội, mấy ngày nay đã quen giọng điệu này. Ý của ta là, đối phó với Lưu thị Triệu thị, thuộc hạ hi sinh tính mạng cũng không tiếc.” Vương Mai lúng túng cười, nhanh chóng trở về giọng nói hơi có vẻ bình thường, trong giọng nói lộ ra chút ít hận ý.

Nàng là gia tướng gia tộc truyền thừa xuống, Tằng gia gia chính là chết trong trận ác chiến lúc trước, há có thể không hận?

Vừa nghe bản âm của nàng, Vương Thủ Triết lại cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, nhíu mày nói: “Hay là dùng giả âm đi.”

“Vâng, gia chủ, người ta đều nghe lời ngài.” Vương Mai lại ngoan ngoãn đổi thành giọng nói mềm mại kiều mị, làm rung động lòng người, sau khi tiến vào trạng thái, còn thuận tiện nhìn ngang đôi mắt đẹp của nàng.

“Tê!”

Vương Thủ Triết nâng trán, giọng nói này quá rõ ràng, thật lòng không chịu nổi. Lúc này lại bất đắc dĩ khoát tay nói: “Thôi thôi, vẫn nên dùng bản âm đi.”

"…" Vương Mai chớp chớp đôi mắt vô tội, lát nữa gia chủ ngài muốn bộ dạng này của người ta, lát nữa lại muốn người ta như vậy.

Khẩu vị này thật khiến người ta đoán không ra.

…

Rạng sáng.

Sắc trời còn chưa sáng.

Một chiếc thuyền chỉ chạy ra từ bến đò Định Bồ, phía trên ngoại trừ gia chủ Lưu thị Lưu Thắng Nghiệp ra, còn có rường cột thế hệ trẻ của gia tộc Lưu Vĩnh Châu, cùng với mấy tên tộc nhân cốt cán còn lại.

"Gia chủ." Một tộc nhân trung niên hưng phấn nói: "Thật không ngờ không tra thì không biết, tra một chút là giật mình. Mấy vệ thành xung quanh chúng ta có ba thế gia họ Chung, trong đó phù hợp với thân phận tiểu thư Lạc Tiên của Chung thị, chắc là Thiên Nhân thế gia của Bách Đảo vệ - Chung thị."

Vẻ mặt Lưu Thắng Nghiệp cũng vô cùng nghiêm túc, đồng thời mơ hồ lộ ra một tia mừng thầm khó có thể bóp chết: "Tiểu thư Chung thị thân phận tôn quý, nàng gặp rủi ro không muốn bại lộ thân phận cũng là hợp tình hợp lý. Làm phiền chư vị đều bảo trì bình tĩnh tự nhiên, chớ có làm mất mặt Lưu thị ta."

"Vâng, gia chủ." Đám người nhao nhao hưởng ứng.

Chỉ có Lưu Vĩnh Châu, thân thể đứng thẳng tắp, giống như một cây tiêu thương đứng sừng sững ở mũi thuyền, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia nóng rực.

Thiên Nhân thế gia.

Lạc Tiên dĩ nhiên là, không, quả nhiên là tiểu thư Thiên Nhân thế gia.

Khó trách, nàng lại nhiều lần lảng tránh vấn đề xuất thân gia tộc. Đúng rồi, cũng chỉ có Thiên Nhân thế gia mới có thể bồi dưỡng ra tiên gia quý nữ có khí chất phi phàm như thế, trong mỗi lời nói một cái nhăn mày đều mơ hồ lộ ra khí tức cao không thể với tới.

Khiến cho nội tâm của hắn vô cùng nóng bỏng chính là, dường như thái độ Lạc Tiên đối với hắn có chút không giống, giống như muốn càng thêm thân cận với hắn, nhưng lại giống như có cố kỵ cấp độ sâu.

Nhìn thấy nàng thỉnh thoảng nhíu mày, phảng phất có chút ưu sầu, trái tim Lưu Vĩnh Châu tan nát.

Đúng rồi, đặt ngang trước mặt bọn họ là chênh lệch cực lớn giữa hai thế gia.

Vừa nghĩ đến đây, trái tim nóng hổi của Lưu Vĩnh Châu lạnh thêm vài phần.

Nhưng mà hắn lại nghĩ lại, đại bá Lưu Thắng Hào sắp thăng cấp Linh Đài lão tổ, gia tộc chắc chắn sẽ tiến vào thời kỳ mở rộng, thu nhập tài nguyên sẽ bạo tăng một mảng lớn. Mà Lưu Vĩnh Châu hắn chính là người tiếp nhận Linh Đài chi lộ đời tiếp theo.

Bằng vào thân phận này của hắn, mặc dù có chênh lệch khá lớn với Lạc Tiên, nhưng cũng không phải là rãnh trời không cách nào vượt qua. Nếu như cử toàn tộc chi lực ủng hộ hắn xông tới Linh Đài chi lộ, mà Lạc Tiên đối với hắn có thân thuộc, hai người chưa chắc không thể thành công.

Lòng hắn càng nóng bỏng, phảng phất tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

Thuyền đi không bao lâu.

Một nhà Lưu thị, liền thấy được một chiếc lâu thuyền trung hình xa hoa đập vào mi mắt.

“Đó là…” Tất cả mọi người Lưu thị đều lắp bắp kinh hãi, chuyện này hôm nay do tiểu thư Chung thị dẫn dắt gặp gỡ với người bán lương thực. Lại không ngờ, lại là một chiếc lâu thuyền bề ngoài xa hoa tinh mỹ.

“Di?” Lưu Thắng Nghiệp thị lực không tệ, con ngươi co rụt lại: “Con thuyền này mặc dù không treo cờ xí gia tộc, nhưng từ dấu hiệu đầu thuyền đến xem, hẳn là thuyền của gia tộc Đông Hải Vương Đạm Đài.”

Dực Thai gia tộc?

Đông Hải vệ không giống với Bách Đảo vệ, nó tiếp giáp với Trường Ninh vệ. Mà Đông Hải Vương lại là gia tộc Thiên Nhân có danh tiếng rất lớn, các vệ xung quanh đều có nghe thấy.

"Lâu thuyền này đẹp đẽ quý giá bất phàm, chủ nhân của nó hơn phân nửa là nhân vật quan trọng của Đạm Đài gia tộc." Giọng điệu trịnh trọng của Lưu Thắng Nghiệp mà kiêng kỵ: "Chúng ta tránh xa nó, để tránh không cẩn thận gây họa."

Lưu Vĩnh Châu tâm niệm vừa động, chẳng lẽ đây là…

Quả nhiên, một bóng hình xinh đẹp váy tiên bồng bềnh, từ trong lâu thuyền nhẹ nhàng đi ra.

"Là Lạc Tiên tiểu thư của Chung thị." Lưu Vĩnh Châu phấn chấn nói: "Thì ra người bán mà nàng tìm tới, đúng là gia tộc của Đông Hải Vương Đạm Đài, thật không hổ là đích nữ của Chung thị."

Đám người Lưu thị cũng đều phấn chấn không thôi, có thể có cơ hội móc nối quan hệ với gia tộc Đông Hải Vương, tất nhiên là cầu còn không được.

Trên thuyền.

Đám người Lưu thị dựa theo người chèo thuyền đối phương chỉ huy, nhao nhao lên lầu thuyền, lọt vào trong tầm mắt xa hoa làm cho bọn họ đều trở nên đặc biệt cẩn thận từng li từng tí. Chi phí của chiếc lâu thuyền này, sợ là không dưới ba bốn ngàn càn kim.

Thu nhập của Lưu thị lớn như vậy, cũng có thể đạt tới con số này. Nhưng gia đại nghiệp đại, chi tiêu cũng phi thường khổng lồ, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có năm sáu trăm càn kim.

"Lưu công tử." Chung Lạc Tiên dẫn đầu đưa mắt nhìn về phía Lưu Vĩnh Châu, nhìn thấy hắn, dường như có chút vui mừng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã kiềm chế lại, thu lễ với mọi người Lưu thị, tiên âm lượn lờ nói: "Lạc Tiên bái kiến chư vị trưởng bối Lưu thị."

Gia chủ Lưu Thắng Nghiệp, vội vàng dẫn người liên tục hoàn lễ. Tiểu thư Chung thị này mặc dù lấy thân phận vãn bối làm lễ, nhưng bọn họ há có thể khinh thường? Thật không hổ là

đích nữ do Thiên Nhân thế gia dạy dỗ, bình dị gần gũi cỡ nào a.

Lưu Thắng Nghiệp đối với mục đích cuối cùng của chuyến đi này, đã tràn ngập tin tưởng.

Hơi hàn huyên một chút, Chung Lạc Tiên dẫn bọn họ vào bên trong lâu thuyền, gặp được người bán lương thực lần này.

Đám người Lưu thị vừa đi vào, tức thì bị trang trí và bố cục xa hoa lãng phí bên trong làm cho kinh ngạc. Chung quy vẫn là đánh giá thấp chiếc thuyền này, chỉ là các loại vật phẩm trang trí, sợ là không dưới một ngàn càn kim.

Trong sảnh các, một vị nam tử trẻ tuổi tuấn lãng mặc áo bào tơ, đầu đội ngọc quan, đang lười biếng nằm nửa ngồi trên giường. Toàn thân trên dưới đều thể hiện rõ cái gì gọi là thân phận tôn quý.

Cẩm bào là dùng Băng Linh tàm tơ lụa chế thành, một ít hàn bạch sắc huyết quang lưu chuyển, lộ ra tuyệt đối không phàm. Tơ lụa Băng Linh, từ trước đều là vật phi thường xa hoa quý giá.

Mặc nó vào, trong mùa hè nóng bức thoải mái không ra nửa điểm mồ hôi, mặc ở trên người lâu dài còn có thể tẩm bổ da, trắng đẹp dưỡng nhan các loại công hiệu.

Quan trọng nhất là, Băng Linh Ti tơ lụa vô cùng cứng cỏi, đao kiếm tầm thường không dễ cắt phá, có hiệu quả phòng ngự nhất định và hiệu dụng tránh lửa.

Đệ tử thế gia bình thường đều coi tơ lụa băng linh như một sản phẩm xa xỉ mơ ước. Nghe nói Linh Trùng sư của Trường Ninh Từ thị bí mật nuôi một ít băng linh tằm, kiếm được không ít tiền, nhưng Từ thị cũng không có ai mặc nổi băng linh tằm y.

Giá cả quá đắt.

Cho dù là một thân áo lót, cũng phải trên trăm càn kim. Vị công tử trẻ tuổi này bộ tơ bào này, sợ là muốn mấy trăm càn kim. Đầu hắn đội ngọc quan, cũng là ánh sáng lưu chuyển, hiển nhiên cũng là một kiện linh bảo giá trị xa xỉ.

Ngay cả một vị gia tướng đứng sừng sững ở phía sau hắn, tựa hồ khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm.

“Chung Lạc Tiên.” Mí mắt quý công tử kia nửa ngẩng lên quét qua đám người Lưu thị một cái, nhíu mày lười biếng khinh miệt nói: “Ngươi viết thư cho Dực Thai gia chúng ta, là giao dịch với Mạt Lưu thế gia này à?”

“?”

Một cỗ nộ khí từ từ bùng cháy trong lòng Lưu Vĩnh Châu, tên khốn kiếp này là ai? Lại dám dùng thái độ này nói chuyện với Lạc Tiên tiểu thư.

…

Chương 75: “Trọng kim cầu tử” phiên bản thăng cấp, hiểu một chút

Vị công tử quý phái nhìn như cao cao tại thượng này đương nhiên chính là tỷ phu tương lai của Vương Thủ Triết Trần Phương Kiệt. Mà gia tướng “không bắt mắt” đứng ở phía sau hắn chính là do Vương Thủ Triết tự mình đóng vai.

Đương nhiên, hai người đều đã hóa trang, do Vương Mai tự mình động tay. Không nói đến tình trạng thay hình đổi dạng, nhưng nếu không phải vô cùng quen thuộc, quả quyết nhận không ra.

Lúc ấy Trần Phương Kiệt nghe được kế hoạch này, liền cảm thấy có chút thú vị.

Tức là thân tộc có thể lấy lòng tương lai của nương tử, còn có thể chuyện thú vị như thế không thấy nhiều. Huống chi, Vương Thủ Triết ủy thác kế hoạch Trần thị tham dự, là không có khả năng để cho bọn họ không công xuất lực.

Bởi vậy, vì diễn tốt nhị thế tổ mắt cao hơn đầu, cao cao tại thượng, hắn ngay cả áo bào dùng để thiết lập cho hắn trước hôn nhân cũng lấy ra.

Vương Thủ Triết đóng vai gia tướng đối với chuyện này cũng có chút im lặng. Tỷ phu tương lai này nhìn bề ngoài có vẻ rất nghiêm chỉnh, rất có phong phạm thiếu tộc trưởng thế gia, nhưng trong xương cốt vẫn có chút… Buồn bực.

Tư thế lười biếng nửa nằm này, ánh mắt nửa khép nửa mở, thần thái khinh thường mà khinh miệt, thật đúng là có hình có dạng.

Thấy đám người Lưu thị sắc mặt đều trắng bệch.

Thanh niên tuấn tài Lưu thị Lưu Vĩnh Châu, mặt đỏ lên, một bộ chuẩn bị bộc phát.

“Khụ khụ.” Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp, chung quy là lão hồ ly chỉ giữ được bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười chắp tay, “Vị công tử này, chắc hẳn chính là công tử của gia đình Đông Hải Vương Dực Đài tiếng tăm lừng lẫy nhỉ? Không hổ là công tử

Đạm Đài, quả thật là khí vũ hiên ngang, nhân trung long phượng."

Trong lúc nói chuyện, còn nháy mắt ra hiệu với Lưu Vĩnh Châu, nhỏ không đành lòng thì loạn đại mưu.

"Đạm Đài cùng Ngọc, lần giao dịch này, ta vốn tìm không phải là ngươi, là chính ngươi cố gắng chen vào." Ngữ điệu Chung Lạc Tiên lạnh như băng lộ ra một chút bất mãn, "Lưu thị cùng ta có ân cứu mạng, phiền ngươi tôn trọng một chút."

"Vâng vâng, nếu là ân nhân của Lạc Tiên, bổn công tử chỉ xem như khách khí ba phần." Trần Phương Kiệt hơi chỉnh lại thân thể, liếc xéo, "Nói đi, muốn mượn bao nhiêu lương thực?"

Lưu Thắng Nghiệp trong lòng vui vẻ, lập tức chắp tay nói: "Lưu thị chúng ta cần mượn một vạn gánh lương bình ổn tình hình tai nạn trong hạt địa, nguyện ý sau khi mùa tiếp theo thu hoạch, trả hai vạn gánh lương cho quý gia tộc."

"Một vạn gánh?" Khóe miệng Trần Phương Kiệt nhếch lên một nụ cười như không cười, không để ý đến Lưu Thắng Nghiệp, nhìn về phía Chung Lạc Tiên nói, "Lạc Tiên, đây cũng không phải là Đạm Đài Hòa Ngọc xem thường người khác. Chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi như thế, ngươi vậy mà nỡ vận dụng nhân tình của Đạm Đài gia chúng ta?"

'Chung Lạc Tiên' tựa hồ đối với nghiên mực và ngọc có ý kiến, chỉ là thanh âm lạnh lùng nói: "Giao dịch này, đối với con thật sự là số lượng nhỏ. Nhưng mà lại là dùng cho Lưu thị để cứu tế dân chạy nạn, mong rằng cùng Ngọc Thành toàn."

Lưu Vĩnh Châu trong lòng lộp bộp, Lạc Tiên lại vì hắn mà đi cầu nghiên mực cùng ngọc đáng giận kia. Trong lòng hắn ta nhục nhã mà bi phẫn, tiểu tử kia không phải chê làm ăn nhỏ sao? Hắn ta lập tức nói: "Hai vạn gánh, Lưu thị chúng ta muốn hai vạn gánh."

Lời vừa nói ra, Lưu Thắng Nghiệp thật không đứng vững gót chân té ngã. Lúc này đây, theo lý thuyết Lưu thị ước chừng có một vạn năm ngàn gánh ghế trống. Nhưng mà mạnh lòng, trộn chút cát vào trong hạt gạo, hơn một vạn gánh cũng có thể ứng phó qua cục diện này.

Lại không nghĩ, Lưu Vĩnh Châu vì muốn giữ thể diện, mở miệng chính là hai vạn gánh.

“Thật sự là không thú vị đến cực điểm.” Mí mắt Trần Phương Kiệt cũng bất động một chút, phảng phất như rất miễn cưỡng, “Bất quá, nể mặt Lạc Tiên. Chỉ là hai vạn gánh lương thực, làm thì làm đi.”

“Thật không hổ là gia tộc Đông Hải Vương Đạm Đài, quả nhiên khí phách bất phàm, vậy mượn hai vạn gánh.” Lưu Thắng Nghiệp giờ này khắc này, cũng chỉ có thể chấp nhận con số này. Nếu không hắn thật đúng là sợ thiếu gia Dực Thai tính tình không nhỏ này, trong cơn nóng nảy đã phất tay áo rời đi.

“Hai vạn gánh lương thực trần, dựa theo 5 đại đồng một gánh, là 1000 càn kim.” Trần Phương Kiệt đạm mạc nói, “Đạm Đài gia tộc ta kiên định ủng hộ pháp luật Đại Càn, kiên quyết sẽ không đưa ra giá lương thực. Vì vậy hai bên khế ước được chú định rõ, giao dịch lần này là giao dịch vay mượn càn kim, ta mượn cùng quý phương 2000 càn kim, trong vòng năm tháng trả lại, chỉ cần thêm vào tiền lãi một ngàn càn kim. Ngoài ra, lúc mượn tiền của quý gia tộc có thể dùng sản nghiệp vượt qua 3000 càn kim làm vật thế chấp. Một khi quá thời hạn không thể trả lại, thế chấp vật cho bên ta.”

Cái gì?

Cả đám Lưu thị đều sắc mặt đại biến, điều kiện này cũng đủ hắc! Mặc dù so với Tôn thị chi hắc, cũng chỉ là điều kiện thoáng tốt một chút, nhưng chung quy cũng là tốt có hạn.

Hơn nữa cần dùng sản nghiệp làm thế chấp, điểm ấy để cho tất cả mọi người đều là phi thường cố kỵ. Ánh mắt của tất cả mọi người, đều đặt ở trên người Lưu Thắng Nghiệp.

Sắc mặt Lưu Thắng Nghiệp cũng có chút ngưng trọng và nghiêm túc, trong lòng cẩn thận cân nhắc qua đi, chắp tay nói: “Tác Đài thiếu gia, tộc sản thế chấp có thể miễn được hay không? Bình An Lưu thị ta nguyện ý dùng danh dự làm thế chấp.”

“Tín dự?” Trần Phương Kiệt cười một tiếng mỉa mai: “Trong mắt của bản công tử, chữ tín của các ngươi không đáng giá

một đồng. Chẳng lẽ tính quỵt nợ, bởi vậy không chịu dùng tộc sản để gán nợ? Hừ, bản công tử không rảnh chơi trò nhàm chán với các ngươi đâu.”

Mắt thấy đám người Lưu thị tựa hồ có chút khó xử, sau khi Chung Lạc Tiên nhìn Lưu Vĩnh Châu một cái, khẽ cắn hàm răng, trong thanh âm lộ ra chút cầu khẩn: “Đạm Đài và Ngọc, ta cũng biết hiện tại một lượng lương thực khó cầu. Nhưng mà có thể nể tình Lưu thị vì cứu tế dân tị nạn hay không, lại cho chút ưu đãi.”

Chỉ một thoáng, trái tim Lưu Vĩnh Châu run lên.

Lạc Tiên, Lạc Tiên lại vì hắn, đi cầu cái nghiên mực cùng ngọc mắt cao hơn đỉnh kia.

Trần Phương Kiệt ngược lại phóng khoáng cười một tiếng: “Tức là Lạc Tiên mở tôn khẩu, bản thiếu chủ sẽ miễn đi 500 càn kim. Có điều thế chấp sản nghiệp của Lưu thị, chỉ cần trở thành hộ qua cửa. Đợi sau khi cả vốn lẫn lãi trả hết nợ, lại trả lại.”

Miễn giảm 500 càn kim, lập tức khiến sắc mặt mọi người Lưu thị vui vẻ, như thế xem như là ưu đãi thật lớn. Nhưng nghe được sản nghiệp phải qua nhà… Trong lòng mọi người vẫn hơi hồi hộp một chút.

“Các ngươi dùng sản nghiệp qua đường, tốt nhất là loại hình trang viên.” Trần Phương Kiệt híp mắt, rơi xuống trên người Chung Lạc Tiên: “Gần đây tâm tình Lạc Tiên không tốt, nếu muốn giải sầu bên ngoài, dù sao cũng phải có chỗ dừng chân, tạm thời lên tên Lạc Tiên.”

“Công tử Dực Thai sảng khoái như vậy, Lưu Thắng Nghiệp kia cũng không giả bộ nữa.” Lưu Thắng Nghiệp hai mắt sáng lên, cười chắp tay nói: “Nếu mọi người đều bàn bạc buôn bán, chúng ta một tay thu lương, một tay dâng văn thư hộ qua trang viên. Trước đó, Lạc Tiên tiểu thư có thể di giá lạc ở đây.”

Lưu thị danh nghĩa, có một trang viên đã xây dựng khai phá hơn mười năm, cảnh sắc hợp lòng người. Trong đó xây dựng biệt viện thoải mái dễ chịu, cùng với có ruộng tốt 800 mẫu, còn có một hồ sen hai trăm mẫu, hơn nữa chung quanh còn có đường trống để khai phá.

Tổng giá trị của trang viên này, cho dù không đủ ba ngàn càn kim, cũng là chênh lệch không xa.

Điều duy nhất Lưu Thắng Nghiệp lo lắng, chính là sau khi trang viên qua hộ, lại không lấy được lương thực. Mà hắn cũng không có thực lực, đi tìm Đông Hải Vương phiền phức.

"Tiền hàng thanh toán, cũng là chuyện nên làm." Sau khi Trần Phương Kiệt đáp ứng, liền có chút không kiên nhẫn phất phất tay nói: "Được rồi, các ngươi đều lui ra đi. Giao dịch lần này, đều giao cho Lạc Tiên xử lý là được rồi."

Thái độ của hắn là tùy ý cỡ nào, thật giống như chuyện nhỏ liên quan đến hai ba ngàn càn kim này, không đáng một nụ cười.

Lui ra?

Đám người Lưu thị, vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được thái độ khinh miệt như thế. Bất quá, người ta kiêu ngạo tự nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo. Nếu không phải tiểu thư Chung thị ở trong đó hòa giải, nhân vật bậc này há có thể kết giao?

Những tộc nhân Lưu thị lớn tuổi khác ngược lại không quan tâm, chỉ có sắc mặt Lưu Vĩnh Châu có chút đỏ lên, giống như trong lòng nghẹn một đám lửa.

Ngay lúc Lưu Thắng Nghiệp mang theo tộc nhân rời khỏi lầu các, bên trong truyền đến tiếng cười trêu tức "Đạm Đài Hòa Ngọc", "Lạc Tiên, ta biết ngươi không thích bổn Thiếu gia, lúc này mới rời nhà đi ra ngoài tỏ vẻ kháng nghị. Đáng tiếc, lần này trở về, ta liền mời lão tổ tông đi cầu hôn, ai có thể cự tuyệt?"

"Ngươi!" Chung Lạc Tiên phẫn nộ quát lớn: "Lạc Tiên chỉ có vẻ ngoài, sao ngươi phải dây dưa không rõ?"

"Tính tình của bổn công tử càng không chiếm được thứ gì, ta càng muốn có được. Chung Lạc Tiên, cuối cùng ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta." Giọng nói kia càng lúc càng cuồng vọng: "Có điều coi như bổn công tử thương ngươi, cho ngươi hưởng thụ thời gian tự do cuối cùng."

Đám người Lưu thị, đối với lời nói kia cũng không có phản ứng quá lớn. Con em Thiên Nhân thế gia cao cao tại thượng

của người ta, nói chuyện tình tình ái ái, ân ân oán oán, cùng bọn họ có quan hệ gì?

Nhưng mà không ai để ý đến, hai mắt Lưu Vĩnh Châu đã bắt đầu phiếm hồng, toàn thân hắn đều đang run rẩy, đời này chưa bao giờ cảm nhận qua sỉ nhục cùng với đau lòng như thế.

Hắn hiểu được, rốt cuộc hiểu được Lạc Tiên muốn thân cận với hắn, nhưng lại giống như có thiên đại cố kỵ. Vốn cho rằng chỉ là chênh lệch đẳng cấp giữa thế gia, lại không ngờ còn có trở ngại như thế.

Nhưng hắn, chung quy chỉ là một đệ tử trực hệ của cửu phẩm mạt lưu thế gia, lại có lực lượng gì có thể thay đổi hết thảy?

Phẫn nộ lớn hơn nữa, ở trong mắt công tử ca cao cao tại thượng kia, chỉ là một trò cười mà thôi.

Thuyền của Lưu thị, càng lúc càng xa, trái tim của Lưu Vĩnh Châu dường như cũng chìm xuống theo. Ở trước mắt hắn, Lạc Tiên trong lúc lơ đãng lộ ra ánh mắt thống khổ, như thế nào cũng không gạt đi được.

…

Cùng lúc đó, trong lầu các trên thuyền.

Trần Phương Kiệt hào hứng không tệ, uống trà, sắc mặt hơi hưng phấn: “Thủ Triết, vừa rồi ngu huynh biểu hiện thế nào, không giống nhị thế tổ của Thiên Nhân gia tộc?”

Vương Thủ Triết nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Đây chính là bản tính của ngươi sao? Ta làm tộc trưởng, có tư cách thay tỷ tỷ ta từ hôn đi.”

“Phốc!” Trần Phương Kiệt trực tiếp phun ra một ngụm trà, vội vàng nói: “Oan uổng, thiên đại oan uổng. Ta đều diễn theo lời ngươi nói, tuyệt đối đừng hiểu lầm. Ta, Trần Phương Kiệt, tuấn tú lịch sự, chính là một khối ngọc thô chưa được điêu khắc, chất đất thuần phác.”

“Được rồi, khối ngọc thô này của Trần huynh, giữ lại để tỷ tỷ của ta chậm rãi dạy dỗ đi.” Vương Thủ Triết nói: “Nhanh chóng thu thập tâm tình một chút, sau giờ Ngọ còn phải đón một đợt khách nữa đấy.”

Tiếp khách?

Gương mặt Trần Phương Kiệt có chút run rẩy, từ này hắn phải nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cậu em vợ tương lai này đúng là không phải nhân vật đơn giản, càng ở chung càng cảm thấy cao thâm khó dò.

Đồng dạng, Vương Mai cũng càng thêm hài lòng với gia chủ.

Trước kia tổ tôn của nàng mấy đời đều là gia tướng Vương thị, đối với gia tộc tự nhiên là trung thành không kém. Nhưng loại trung thành này, cũng chỉ là trung thành đối với gia tộc. Vô luận là ai làm gia chủ, nàng đều sẽ dụng tâm làm việc.

Nhưng Thủ Triết gia chủ thì khác, khí độ trầm ổn, trí kế trăm ra, thấy rõ nhân tính, săn sóc tỉ mỉ, quan trọng nhất là dáng dấp oai hùng tuấn lãng như vậy.

Gặp được gia chủ hoàn mỹ như vậy, là Vương Mai ta may mắn quá.

Nếu gia chủ yêu cầu thị tẩm và vân vân… vậy thì phải làm sao đây?

Mai Mai nên đóng giả thành nhân vật gì đây? Hắc hắc hắc! Nàng càng nghĩ càng vui vẻ.

…

Chương 76: Tu vi đột phá cùng với cậu em vợ đến rồi.

…

Liên tiếp hai trận diễn kịch cơ hồ giống nhau như đúc, Trần Phương Kiệt cảm thấy ăn không tiêu, cảm giác có chút nhàm chán.

Ngược lại Vương Mai lại giống như vui vẻ, ngược lại tinh thần càng thêm phấn chấn, hiển nhiên nàng có chút ưa thích cuộc sống này, đây ngược lại là một nhân tài.

Vương Thủ Triết làm sao có thể ngờ tới, gia tướng Vương Mai này bình thường không có gì lạ, không có việc gì liền bắt đầu thèm muốn thân thể hắn.

Chuyện ở đây đã qua rồi.

Tổng thể mà nói, Vương Thủ Triết khá hài lòng với việc hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn thứ hai. Chẳng những giá cao ra bốn vạn gánh lương thực trần nhà, còn chôn xuống một hạt giống trí mạng trong lòng Lưu Vĩnh Châu và Triệu Đỉnh Thiên, phục vụ cho kế hoạch thứ ba sau này.

Sau đó, dựa theo kế hoạch vốn có, Đông Cảng Trần thị vận dụng hai chiếc thuyền buôn cỡ lớn, còn đặc biệt xóa tiêu ký. Mà Vương thị cũng là trước tiên vận chuyển lương thực đến Phong Cốc nông trang, vận dụng lượng lớn nhân lực, vận chuyển lương thực đến trên thuyền buôn cỡ lớn trong đêm.

Tuy rằng vận chuyển lương thực tới tới lui lui, nhìn như là lãng phí nhân lực vật lực. Nhưng ở thời kỳ đặc thù như thế, nhiều thêm một phần cẩn thận, vừa là nhiều thêm một phần an toàn.

Một Huyền Vũ thế gia có thể truyền thừa nhiều thế hệ, quan trọng nhất không phải là món lãi kếch sù, mà là một chữ.

Ổn!

Muốn làm được chữ ổn rất không dễ dàng, nhưng suy cho cùng chỉ có hai phương hướng lớn, năng lực né tránh nguy hiểm, cùng với năng lực chống lại nguy hiểm.

Nếu không phải bây giờ Vương thị đang ở trong loạn trong giặc ngoài, Vương Thủ Triết thật sự không muốn nhanh chóng đánh giáp lá cà với Lưu thị Triệu thị như vậy. Hắn càng hy vọng có thể kinh doanh đại cục, bố trí cục tuyến, cuối cùng dùng đường đường đại thế trấn áp người khác.

Bất quá thế cục trước mắt, hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp làm được tối ưu giải.

Thời gian, từng ngày từng ngày trôi qua.

Một ngày này.

Vương Thủ Triết tu luyện như thường lệ, chờ đến giờ Mão hắn đi đến diễn võ trường, trong đôi mắt lóe lên một ít tinh quang không đè nén được, khí tức trên người cũng mãnh liệt hơn.

“Gia chủ, ngài đây là đột phá sao?” Vương Quý sai vặt cảm nhận được cỗ khí tức cường đại kia, kinh hỉ nói.

“Vừa đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bảy.” Vương Thủ Triết rất trầm ổn, cũng không khỏi có chút vui mừng. Trước đó vài lúc, biên giới đã đạt đến tầng sáu đỉnh phong, trải qua một ít thời gian củng cố mài giũa, đã trực tiếp nuốt vào một viên 【Bồi Nguyên Đan】 trong đêm nay, tay bóp linh thạch tiến hành chạy nước rút.

Bởi vì tích lũy thâm hậu, cộng thêm tài nguyên và vận khí, một hơi trùng kích thành công.

Từ hôm nay trở đi, Vương Thủ Triết hắn chính là Luyện Khí hậu kỳ.

Mười tám tuổi, Luyện Khí cảnh tầng bảy!

Phóng mắt nhìn toàn bộ Trường Ninh vệ, cũng là thành tích phi thường không tồi. Nghĩ đến lúc trước, Lung Yên lão tổ cũng chỉ mới mười tám tuổi đạt được thành tựu như thế, vẻn vẹn chỉ sớm hơn hắn nửa năm.

Vừa mới đột phá, chất và lượng của Huyền khí, cùng với tố chất thân thể, đều có một lần tăng lên rõ ràng.

Những ngày tiếp theo, cần phải tu luyện thật tốt, sớm ngày củng cố và quen thuộc với cấp độ lực lượng mới. Nhưng nếu muốn tu luyện tới Luyện Khí cảnh tầng tám, độ khó không

phải chỉ là một chút, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Trong luyện võ trường, Vương Thủ Triết tu luyện các kỹ năng như Huyền Vũ chiến kỹ, thân pháp, kiếm pháp và Khống Huyền. Rõ ràng có thể cảm nhận được, mình đã mạnh hơn trước một bậc lớn, không dám nói có thể đánh thì ra hai mình đi, lại cảm thấy miễn cưỡng có thể đánh hai Luyện Khí cảnh tầng sáu bình thường đi. Điều kiện tiên quyết là…

Tu luyện một phen, cho đến khi mặt trời hơi nóng, gân cốt toàn thân đau nhức không thôi, lúc này Vương Thủ Triết mới trở về tắm rửa.

Sau đó hắn mang trong sảnh một bầu tiểu bình sơn dương tiểu linh chủng, thanh khí ngưng thần, bắt đầu xử lý một chút việc vặt.

“Gia chủ, đây đều là tình báo về Lưu thị Triệu thị mấy ngày gần đây.” Vương Quý dâng lên một ít thư tín.

Vương Thủ Triết lật xem những tin tình báo kia, lông mày dần nhíu lại, nhìn thấy cuối cùng, “Bành” một tiếng, một bàn tay đập lên bàn, trong mắt cực kỳ lạnh lẽo: “Đài Lang gia tộc quả nhiên là sài lang gia tộc, phủ da người lên, cũng không che giấu được sự tham lam tàn khốc trong xương cốt.”

Tuy Vương Thủ Triết đã đoán trước, một khi Lưu thị Triệu thị bắt đầu áp dụng sách lược sát nhập, thủ đoạn tất nhiên sẽ không ôn nhu. Nhưng không ngờ, thủ đoạn của bọn họ có thể ác liệt tham lam đến trình độ như vậy.

Mượn Lưu thị mà nói, thế lực bọn họ quản lý ước chừng không đến hai ngàn hộ dân, tổng số ruộng tốt cũng đạt tới ba bốn vạn mẫu. Tai họa trùng côn lần này, những nông dân tự canh này chịu tai họa vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có không ít gia đình kinh doanh không tốt, sau khi lương thực trong nhà trống rỗng.

Nhưng trong những nông hộ này, cũng có không ít trung nông, thậm chí là phú nông.

Gia sản của bọn họ tương đối phong phú, theo thói quen sẽ tích trữ chút lương thực. Bởi vậy, khu vực tự canh nông từ chỉnh thể mà nói, tuy rằng vẫn thiếu lương thực như trước,

nhưng trù tính cho nhau một phen, gian khổ chịu đựng một chút, miễn cưỡng vẫn có thể vượt qua năm thiên tai.

Nhưng Lưu thị nhúng tay, đầu tiên là động thủ bắt một đám gia chủ trung nông có chút tích trữ lương thực. Bởi vì bọn họ dám can đảm tự mình vay mượn lương thực cho người khác, hơn nữa còn dám lập khế ước, sau mùa thu hoạch gấp đôi mượn lương thực trả lại.

Cuối cùng, nhóm trung nông kia không thể không áp dụng cống hiến ra một bộ phận điền sản, mới lấy được "độ lượng" của Lưu thị.

Cái này còn thôi đi, một ít phú hộ thấy hương thân trong thôn đáng thương, chủ động tiếp tế lẫn nhau, lại không thu nửa phần lãi.

Đây không thể nghi ngờ là xúc phạm đến lợi ích căn bản của Lưu thị, bọn họ âm thầm mời chào một ít lưu manh vô lại trong tán tu, mỗi ngày đến nhà những phú hộ làm từ thiện kia làm ầm ĩ, cũng yêu cầu "Cứu tế", làm cho những phú hộ kia nhao nhao co đầu rút cổ tự bảo vệ mình.

Còn có một phú hộ xương cốt tương đối cứng rắn, vẫn như cũ lén lút cứu tế người khác. Kết quả bị một đám tán tu thừa dịp ban đêm tìm tới cửa, trong nhà già trẻ lớn bé mười mấy người toàn bộ lâm nạn.

Mục đích của Lưu thị chỉ có một, chính là để cho những gia đình đàn hết lương thực kia thế chấp ruộng đất đi đổi lấy lương thực trần nhà của bọn họ. Theo tình báo cho thấy, cho tới bây giờ, mặc dù còn chưa có bao nhiêu nông dân làm đến bước này.

Nhưng theo thời gian trôi qua, có người vì nhân tố mà "nương đói" càng ngày càng nghiêm trọng, sớm muộn sẽ có một bộ phận người chịu không nổi, cuối cùng đem ruộng đất đổi thành những lương thực cũ giá cả "tăng vọt" kia.

Dưới trùng tai này, vì để tránh xuất hiện đại lượng lưu dân tạo thành các loại hậu quả, bình thường đều sẽ phong tỏa các khu vực, bình dân rất khó chạy trốn lẫn nhau. Cũng mang đến đủ loại tiện lợi cho kế hoạch của Lưu thị.

Lưu thị muốn "không nhiều", cũng chỉ là muốn sáp nhập một phần mười điền sản trong hạt địa mà thôi. Thủ đoạn tàn khốc hung ác một chút, hai tháng sau, tất nhiên liền có thể làm được.

Đương nhiên, thân là thế gia, Lưu thị sẽ không ở bề ngoài vi phạm pháp luật Đại Càn.

Bọn họ sẽ áp dụng thủ đoạn giao dịch "Nghiêu Đài Hòa Ngọc" và Lưu thị, gọi là càn kim thế chấp vay mượn, bảo đảm sẽ không rơi vào tội trạng trên văn thư.

Đây chính là cái gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách. Nhất là thế gia nông thôn, đối với những bình dân kia mà nói, chính là sự tồn tại giống như thổ hoàng đế. Nếu như không muốn thể diện, quả nhiên là muốn làm gì thì làm.

Vào giờ khắc này, Vương Thủ Triết có chút hối hận, hối hận "bán ra" Trần Lương cho Lưu thị Triệu thị.

Nhưng mà ý nghĩ này cũng chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, cho dù hắn không ra tay, Lưu thị Triệu thị vẫn sẽ từ địa phương khác lấy được lương thực, trình diễn kế hoạch tương tự. Ngược lại tương đương với giúp đỡ hồ bằng cẩu hữu của bọn họ, cũng sẽ để cho thế cục thoát ly khống chế.

"Dân oán đã nổi lên, thông báo cho Vương Trung thu lưới, cũng bắt đầu kế hoạch bắn tỉa. Đồng thời, tra ra tung tích của đám tán tu diệt môn kia cho ta." Vương Thủ Triết mặt mày âm trầm, viết mật lệnh bảo gia tướng đưa ra.

Tuy nói kéo dài thêm một chút, tích lũy oán hận của dân còn lớn hơn, đợi đến lúc dân oán hưng thịnh động thủ đánh lén, càng có lợi cho kế hoạch tương lai của Vương thị. Nhưng tương tự, rất có thể sẽ tạo thành bi kịch của gia đình bình dân.

Xử lý xong việc này, uống liền mấy chén Dương Sơn Tiểu Linh Chủng, mới để cho cảm xúc bình phục lại.

"Gia chủ chớ quên, hôm nay nhị thiếu gia của Liễu thị sẽ đến bái phỏng." Vương Quý quan sát sắc mặt, cẩn thận nhắc nhở.

Nhị thiếu gia Liễu thị?

Được nhắc nhở như vậy, Vương Thủ Triết mới nhớ tới mấy ngày trước nhận được thư của Liễu thị, nói là đích thứ tử Liễu

Viễn Duệ của tộc trưởng Liễu thị, định giữa trưa hôm nay sẽ đến bến đò Định Bồ, đến bái phỏng Vương thị.

Vương Thủ Triết và thiên kim Liễu Nhược Lam của Liễu thị, đã có hôn ước trong người. Dựa theo lễ tiết, Vương thị phải phái nhân viên thân phận tương ứng đến nghênh đón. Nhiệm vụ tiếp đãi như vậy, bình thường đều là giao cho đích tử của tộc trưởng.

Chỉ là Vương Thủ Triết còn chưa cưới vợ, mà Liễu Viễn Duệ lại là em vợ tương lai của hắn, tất nhiên chỉ có thể tự mình đi nghênh đón.

Chuẩn bị xe ngựa xong, chuẩn bị chút trái cây, gọi hai gia tướng.

Một đám người hướng bến đò Định Bồ mà đi, xe ngựa lau hồ Châu Vi đi ngang qua.

Lúc này ven hồ Châu Vi đã thay đổi, trên trăm thanh niên trai tráng trong tá điền của Vương thị bị điều đến đây, dọn dẹp cỏ lau bên ngoài hồ Châu Vi, san bằng đất đai, dựng lều lớn.

Chủ trì hạng mục công tác này, chính là lão tam của đời chữ Thủ - Vương Thủ Nặc. Thanh niên phơi nắng ngăm đen cao to cường tráng kia vốn đang tổ chức thanh tráng bẻ một ít vật liệu gỗ đá, vừa thấy xe ngựa của Vương Thủ Triết, xa xa chào hỏi rồi tiếp tục làm việc.

Xây dựng những lều trại này, là để phục vụ cho bước tiếp theo của kế hoạch, thấy lão tam đang bận rộn, tự nhiên cũng không đi quấy rầy.

Xe ngựa tiếp tục lảo đảo đi về phía trước, một đường đi tới bến Định Bồ.

Bến đò này, Vương thị cũng có một số kinh doanh cửa hiệu và độ thuyền. Tuy nhiên phần lớn đều ủy thác cho chi thứ Vương thị quản lý, đều là các công việc khuân vác, không có bao nhiêu lợi nhuận.

Vương Thủ Triết đi thẳng đến cầu Thâm Thủy Sạn, đợi chưa đầy một khắc đồng hồ, liền thấy một chiếc Độ Luân chạy tới, dừng lại phía sau, đoàn người Liễu Viễn Duệ nhân đức không cho xuống độ thuyền trước.

Xa xa, Vương Thủ Triết liền tươi cười đi lên nghênh đón: "Viễn Duệ đại giá quang lâm, Thủ Triết thất lễ thất lễ, thứ tội thứ tội."

Liễu Viễn Duệ năm nay vẫn chưa tới mười sáu tuổi, sắc mặt tuy có chút non nớt, nhưng mà dưới sự phụ trợ của trang phục hoa lệ, cũng có chút tuấn lãng của thiếu niên oai hùng.

Hắn cũng cười bước nhanh đến, lắc đầu chắp tay hoàn lễ: "Viễn Duệ bái kiến Thủ Triết huynh, là Viễn Duệ mạo muội đến đây lải nhải, kính xin Thủ Triết huynh thứ lỗi." Hắn phong độ nhẹ nhàng, khí chất như tắm gió xuân mà khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Đệ tử Huyền Vũ thế gia, đặc biệt là đích mạch, từ nhỏ đều được giáo dục tinh anh, hành vi cử chỉ yêu cầu và lễ nghi đều vô cùng nghiêm khắc. Cái loại gây chuyện thị phi khắp nơi, hung ác mười phần, hở ra là nhe răng khiêu khích đệ tử gia tộc không phải nói không có, chỉ là vô cùng hiếm thấy. Ít nhất trước mặt người khác, tất nhiên sẽ biểu hiện phong độ nhẹ nhàng, giáo dưỡng mười phần.

Trong lúc hai người đang hàn huyên.

Phía sau Liễu Viễn Duệ truyền đến thanh âm một nữ hài thanh tú động lòng người: "Tỷ phu, ngươi so với trong tưởng tượng của ta, lớn lên dễ nhìn hơn một chút."

Tỷ phu?

…

Chương 77: Cô em vợ cũng tới?

…

Lúc này Vương Thủ Triết mới để ý, cách đó không xa còn có một cô gái mười ba mười bốn tuổi.

Nàng đang vào tuổi mới đậu khấu, chải hai bím tóc, mặt trái xoan, dáng dấp xinh đẹp, vô cùng sạch sẽ nhẹ nhàng, đang chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, có chút hứng thú quan sát Vương Thủ Triết.

"Ngươi là Nhược Lôi muội muội đúng không?" Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

Hắn biết, Liễu thị đời này đích mạch tương đối thịnh vượng, đương đại tộc trưởng Liễu Cao Vọng sinh ra hai nam hai nữ. Vị hôn thê Liễu Nhược Lam của hắn là đích trưởng nữ, phía dưới nàng còn có một muội muội ruột thịt Liễu Nhược Lôi.

Chỉ là không nghĩ tới, chuyến này Liễu Nhược Lôi cũng tới.

Được rồi, trước đó không lâu mới ở trước mặt Trần Phương Kiệt trải qua một phen nghiện của cậu em vợ, để cho Trần Phương Kiệt hảo hảo cảm thụ một phen tư vị như đi trên băng mỏng.

Lúc này cậu em vợ tương lai của hắn, cùng em vợ đều đến, đến lượt hắn nơm nớp lo sợ.

"Nhược Lôi bái kiến Thủ Triết ca ca." Liễu Nhược Lôi cũng vội vàng hoàn lễ, dáng vẻ đoan chính, ngược lại có chút phong phạm tiểu thư khuê các tương lai.

Tỷ phu gì đó bây giờ chỉ có thể là danh xưng đùa. Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam một ngày chưa thành thân thì không thể tùy ý đổi xưng hô.

Vừa lật lễ hàn huyên cùng hàn huyên, gia tướng Liễu thị từ trên Độ Luân đuổi xuống xe ngựa, ngựa khỏe vân vân.

Lúc này Vương Thủ Triết mới nghênh đón bọn họ ra khỏi bến Định Bồ.

“Ca ca, chúng ta ngồi xe ngựa của Thủ Triết ca ca đi, vừa hay có thể nghe Thủ Triết ca ca giới thiệu về phong thổ của Bình An trấn.” Liễu Nhược Lôi kéo ống tay áo của Liễu Viễn Duệ, đề nghị.

Vô cùng rõ ràng, Liễu Nhược Lôi rất hứng thú với tỷ phu tương lai như Vương Thủ Triết, muốn tiếp xúc nhiều hơn.

Mặc dù Liễu Viễn Duệ chưa đến mười sáu tuổi, sắc mặt vẫn còn hơi non nớt, nhưng cách xử sự của người khác đã đến già. Hắn lắc đầu cười khổ chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết huynh chớ trách, nếu Lôi nhà chúng ta từ nhỏ đã quen rồi.”

“Không sao không sao, Nhược Lôi muội muội hoạt bát vô cùng đáng yêu, Viễn Duệ, nếu muội không chê thì cùng Nhược Lôi muội muội ngồi xe ngựa của ta đi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Vừa vặn huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, cùng nhau nói chuyện.”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn, ta cũng vừa vặn có thể lãnh giáo nhiều hơn một phen với Thủ Triết huynh.”

Sau đó, ba người một chiếc xe ngựa, một đường trở về chủ trạch Vương thị. Gia tướng Liễu thị và Vương thị thì cưỡi ngựa, hộ vệ xung quanh.

Dọc theo đường đi, ba người ăn dưa và trái cây, thuận miệng nói chuyện về phong cảnh bên ngoài xe ngựa.

Liễu Viễn Duệ cũng có chút hay nói, từ lần trùng tai này nói tới cứu trợ thiên tai, bàn đến tương lai có khả năng sinh ra ảnh hưởng dài và biến hóa. Từ đó, cũng có thể nhìn ra kiến thức học tập của hắn rất vững chắc.

Mặc dù trong đó có mấy lý niệm nho nhỏ, Vương Thủ Triết cũng không tán thành. Nhưng cũng không ngăn cản cảm quan của Vương Thủ Triết đối với cậu em vợ tương lai này rất tốt, phương diện dạy dỗ Liễu thị rất không tệ, không phải loại gia tộc như Lưu thị Triệu thị có thể so sánh.

Trong lòng Liễu Viễn Duệ lại càng giật mình. Trước kia hắn cũng từng quen biết với Vương Thủ Triết, khi đó tính cách hắn nội liễm, không giỏi ăn nói, chỉ có trên việc tu luyện mới có thể thuyết phục được hắn.

Cũng bởi vậy, ở sâu trong nội tâm Liễu Viễn Duệ vẫn hơi có bất mãn với mối hôn sự này. Luôn cảm thấy lấy năng lực và tài học mà Vương Thủ Triết biểu hiện ra, ngay cả hắn cũng không sánh bằng, làm sao xứng với tỷ tỷ Liễu Nhược Lam của hắn?

Chỉ là hôn sự này, là lão tổ tông định ra, Liễu Viễn Duệ hắn thân là tiểu bối, mặc dù trong lòng không hài lòng, cũng không có quyền nói chuyện.

Lại không nghĩ, mới một hai năm không gặp, tỷ phu tương lai này lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lời nói cử chỉ thành thục vững vàng, thần thái bình tĩnh tự nhiên, phảng phất lộ ra tự tin cường đại.

Nói tới một ít chủ đề thời cuộc, tư duy càng nhanh nhẹn, logic rõ ràng, thường thường dăm ba câu liền có thể mổ ra bản chất, thẳng đến chân tướng yếu hại. Ngay cả hắn nghe, đều có loại cảm giác thể hồ quán đỉnh, rộng mở trong sáng.

“Kiến thức của Thủ Triết huynh, khiến Viễn Duệ bội phục bội phục. Chỉ là vừa nói đến, về luận điệu giá lương thực không thể mở ra, Viễn Duệ có chút không phục.” Liễu Viễn Duệ chậm rãi nói: “Từ nay về sau, trong tai họa trùng triều, đã có thể nhìn ra tệ đoan của quốc sách này. Các thương nhân không có lợi, làm sao có thể dốc sức liều mạng vận chuyển lương thực từ xa tới đây bán? Theo ta thấy, tai họa này một nửa nhìn như thiên tai, thực tế phải do Tử Phủ Học Cung phụ trách, một nửa là sai lầm của quốc sách. Ta tin tưởng tương lai không lâu, quốc sách lương thực rất có khả năng sẽ xảy ra thay đổi.”

“Sách lược giá lương thực có khả năng xảy ra biến động, nhưng mặc dù thay đổi, cũng chỉ có thể tiến hành điều chỉnh.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Viễn Duệ ngươi chỉ thấy được ưu thế sau khi buông bỏ giá lương thực, ví dụ như vào năm thiên tai có thể nhanh chóng triệu tập lương thực dẹp loạn tình hình tai nạn, lại bỏ qua lòng tham của con người. Một khi toàn diện thả giá lương thực ra, tất nhiên sẽ có đại ngạc sát vào trong tràng, lũng đoạn lương thực, điều khiển giá lương thực tăng vọt. Đến lúc đó, những tiểu thế gia như ngươi cùng với vô số tự canh nông, còn có hàng ngàn hàng vạn bình dân khác, đều sẽ bị những con cá sấu kia đùa bỡn trong lòng bàn tay, sinh tử đều không thể tự quyết định được.”

“Thiên tai không phải năm nào cũng có, nhưng nhân họa, lại là mỗi thời mỗi khắc đều có thể phát sinh.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết ngưng trọng đến cực điểm, “Đối xử với quốc sách đương thời, không thể chỉ nhìn một chút tai hại nào. Huống hồ, cho dù là năm thiên tai buông ra giá lương thực, cũng là tai họa thật lớn. Thương nhân tham lam sẽ không kiêng nể gì cả, vơ vét góc cạnh cuối cùng trong túi bình dân sạch sẽ, thậm chí là, sẽ nghĩ biện pháp bức bách bọn họ bán ruộng bán sản, bán con bán con gái.”

“Cái này…” Liễu Viễn Duệ hình như không tin, nhưng lại không muốn tiếp tục dây dưa đề tài này, liền nói sang chuyện khác: “Thủ Triết huynh, một mảnh thuỷ vực phía trước kia, chính là hồ Châu Vi sao? Ta vẫn là lần đầu tới Bình An trấn, Thủ Triết huynh nhất định phải dẫn ta đi du hồ một phen.”

Liễu Nhược Lôi vẫn không nói gì, nhưng nhìn đoạn đối thoại giữa ca ca và Vương Thủ Triết, nàng có thể cảm nhận được sự ung dung và tự tin của Thủ Triết ca ca hơn, trầm ổn đại khí, hắn nói hơn phân nửa là đúng.

Xem ra, Thủ Triết ca ca còn ưu tú hơn trong lời đồn.

Nhưng đối với hồ Châu Vi, nàng cũng có chút hứng thú: “Ta cũng muốn đi Châu Vi hồ chơi.”

Nghe thấy huynh muội bọn họ đều muốn đi hồ Châu Vi, Vương Thủ Triết lúc này mới nhớ tới, tình cảm của đích mạch Liễu thị đối với hồ Châu Vi khác với người khác.

Đích thứ nữ đời thứ hai của Vương thị —— Vương Châu Vi, chính là gả cho đích mạch Liễu thị, cũng dưỡng dục hai trai một gái. Nay đích mạch, đều là huyết mạch lão nhân gia bà truyền xuống.

Sở dĩ nàng có địa vị cao thượng ở Liễu thị, hơn nữa là bởi vì ba vị lão tổ Linh Đài cảnh còn sống hiện nay của Liễu thị đều có liên quan đến nàng. Một người là nhi tử của nàng, một người là tôn tử.

Còn có một nữ nhi, lại càng thêm lợi hại.

Đó chính là một trong những người nổi danh sánh ngang với Lung Yên lão tổ - Liễu Quân Phù.

Theo tất cả mọi người suy đoán, Liễu Anh Phù phát triển phi thường thuận lợi trong Tử Phủ Học Cung, lúc này tất nhiên đã là Linh Đài cảnh hậu kỳ. Mà Liễu thị những năm này sở dĩ phát triển nhanh chóng như vậy, cũng là cùng Liễu Chỉ Phù âm thầm quan tâm và nâng đỡ không thoát khỏi quan hệ.

Bởi vậy, châu vi tổ cô nãi nãi ở Liễu thị, đó là sống một đời vinh hoa phú quý. Chỉ tiếc, một năm Trụ Hiên lão tổ chết trận, cũng chính là năm 3095 năm Xương Long, sau khi Vương Châu Vi tổ cô nãi nãi nghe tin đau buồn muốn chết, cuối cùng xa từ thế giới dài đi theo Trụ Hiên lão tổ, nàng hưởng thọ năm tám mươi bảy tuổi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Xe ngựa lại đi về phía trước, thấy ven hồ Châu Vi, sân thi công khí thế ngất trời.

Liễu Viễn Duệ lại nổi hứng thú: “Thủ Triết huynh, dựng nhiều lều trại như vậy, là chuẩn bị tạo biệt viện ven hồ sao?”

Vương Thủ Triết cười cười, đương nhiên là không thể nào tạo biệt viện, kinh tế gần đây của Vương thị đã được giảm bớt, nhưng vô duyên vô cớ đập tiền vào trong biệt viện, đó chính là đầu óc bị kẹp.

“Vương thị chúng ta chuẩn bị nạo vét lấp đất.” Vương Thủ Triết đại khái nói ra kế hoạch. Công trình lớn như vậy, là không giấu được, cũng không cần phải giấu diếm.

Sau khi nghe xong, Liễu Viễn Duệ giật mình tại chỗ, hắn nhanh chóng tính toán một lần, trong biểu tình tràn đầy khiếp sợ: “Thủ Triết huynh, ngươi đây là đang nói đùa sao? Công trình to lớn như thế, tổng hao vốn sợ là không dưới ba vạn càn kim, vận dụng nhân lực vật lực càng to lớn đến cực điểm, ngươi ngươi ngươi…”

Cũng khó trách, công trình khổng lồ như vậy, đều vượt qua hành động vĩ đại lúc các lão tổ tông mở mang bờ cõi. Mặc dù một ít Huyền Vũ thế gia, cũng sẽ vào lúc nông nhàn, tổ chức tá điền hoặc là nông hộ nạo vét lấp đất đối với đường sông, san bằng đất đai, mở rộng phạm vi công việc nông trang.

Nhưng đó chung quy đều là ở tiểu đả tiểu nháo, quy mô có hạn, một cái nông trang một năm có thể mở rộng mấy chục

đến trăm mẫu, đều coi như không tệ rồi.

“Đại sự như thế, há có thể chê cười?” Vẻ mặt Vương Thủ Triết có chút nghiêm túc.

Thân thể Liễu Viễn Duệ chấn động, vẻ mặt có chút phức tạp. Mặc dù hắn biểu hiện khiêm tốn, có lễ có lễ. Nhưng trong xương cốt lại có cảm giác ưu việt không nhỏ, trước khi đến, cũng ôm chút tâm tính kén chọn tỷ phu với Vương Thủ Triết.

Liễu thị rất cường đại, mà bản thân Liễu Viễn Duệ cũng tài hoa xuất chúng, nhiều lần được lão tổ trong nhà tán thưởng. Hắn vẫn cho rằng, tỷ tỷ Liễu Nhược Lam, tương lai đó là gả cho Vương Thủ Triết.

Lại không ngờ, Vương Thủ Triết trong lúc lơ đãng đã nghiền nát lòng tự ngạo của hắn. Luận tài hoa nhãn giới, hành vi cử chỉ, cảnh giới tư duy, hắn đều mơ hồ có chút tự thẹn không bằng.

Nhưng mà cánh cửa Liễu thị cường thịnh, cũng là vốn liếng để hắn kiêu ngạo.

Lại không ngờ, hiện giờ Vương thị vậy mà khởi động kế hoạch khai thác khổng lồ như thế, loại công trình lớn liên quan đến ngàn người, hao tốn của mấy vạn càn kim này, ngay cả Liễu thị cũng không dám dễ dàng mở ra.

“Thủ Triết huynh, vẻn vẹn chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi.” Liễu Viễn Duệ trong lòng vừa bội phục, vừa có chút cay đắng. “Tỷ phu tương lai mới có tuổi như vậy, liền bắt đầu kế thừa gia nghiệp, tay nắm thực quyền, phất tay mở ra công trình khai thác to lớn, đặt căn cơ trăm năm cho gia tộc.

So sánh với Liễu Viễn Duệ hắn căn bản không cùng một tầng cấp.

Đừng nói Liễu Viễn Duệ hắn, cho dù là ca ca của hắn, đương kim thiếu tộc trưởng Liễu thị Liễu Viễn Huy đến, chỉ sợ cũng rất khó đánh đồng.

“Thủ Triết ca ca thật lợi hại.” Hai mắt Liễu Nhược Lôi cũng tỏa sáng, vui mừng nói: “Quả nhiên mạnh hơn tiểu ca ca ta chỉ biết lý luận suông nhiều.”

Liễu Viễn Duệ mặt tối sầm lại, tuy rằng Thủ Triết huynh đích xác bất phàm, nhưng nếu như Lôi ngươi cũng không cần xấu xa ca ca như vậy chứ?

…

Chương 78: Đừng quấy rầy bổn tiểu thư vì gia tộc quật khởi mà nỗ lực.

…

“Tuy nói như thế, nhưng công trình khai thác này động một chút là mấy vạn càn kim.” Liễu Viễn Duệ bình tĩnh lại, cũng có chút nghi ngờ không thôi: “Ta nghe nói, những năm gần đây Vương thị…”

Những năm gần đây, mỗi ngày trôi qua, Vương thị lấy đâu ra nhiều vốn như vậy?

“Viễn Duệ đừng lo lắng.” Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên nói: “Ngu huynh đã có sắp xếp đối với chuyện này.”

Biểu tình Liễu Viễn Duệ cứng đờ, đây là vấn đề có lo lắng hay không? Ta đây là tò mò a… Nhưng mà, hắn chung quy biết lễ tiết, lúc này cũng ngậm miệng không nói.

Đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu rất rõ, hôn ước của hắn và thiên kim Liễu thị đối với mọi người Vương thị mà nói, đó là chuyện nâng cao sĩ khí khích lệ lòng người, dù sao Liễu thị cũng rất cường thịnh, có thể để Vương thị có chỗ dựa.

Ngay cả các trưởng lão trong gia tộc cũng ôm tâm trạng này.

Nhưng đối với Liễu thị mà nói, đường đường đích trưởng nữ thiên kim, muốn gả cho con em gia tộc Lạc gia, ít nhiều đều có chút oán hận và cảm xúc. Chỉ là hôn sự này là do lão tổ tông hai bên định ra, các hậu bối tự nhiên không tiện phản đối.

Cũng bởi vậy, Vương Thủ Triết tương đối bình tĩnh với mối hôn sự này, không có vui mừng, cũng không có kiêu ngạo bài xích. Vương thị muốn thật sự cường đại, cũng không phải dựa vào trèo cao, ôm đùi là có thể cường đại.

Cho dù hắn biết rõ đám hậu bối Liễu thị, trong lòng tất nhiên sẽ có chút oán giận khó chịu, cũng tỏ vẻ vô cùng lý giải. Dù sao từ ngoài nhìn vào, Vương thị cùng Liễu thị chênh lệch quá lớn, đổi lại là hắn tự nhiên cũng sẽ cảm thấy gả mà khó chịu như thế.

“Ồ? Thủ Triết ca ca, bên kia có rất nhiều người đến.” Liễu Nhược Lôi có chút tinh mắt, xuyên qua cửa sổ xe ngựa, nhìn thấy có một nhóm người đang đi về phía này.

Hơn nữa ở sau lưng đám người kia, xa xa, còn có từng nhóm từng nhóm người đi về phía bên này.

“Những người này đều là bình dân của Bình An trấn chúng ta.” Vương Thủ Triết cười nói: “Chắc hẳn, đều nghe được tin tức Vương thị ta mộ công đến đây hưởng ứng.”

“Nhiều người đến ứng mộ như vậy?” Liễu Viễn Duệ giật mình không thôi: “Thủ Triết huynh, Vương thị các ngươi đã ra giá công cao bao nhiêu? Dừng xe một chút, ta muốn xem một chút.”

Lòng hiếu kỳ của hắn lập tức bị treo lên, công trình nạo vét lấp đất này vốn là công trình khổng lồ, nếu như lại đề cao giá cả công trình, vậy hao phí quá lớn, Vương thị làm sao gánh nổi?

Nếu Liễu Viễn Duệ muốn nhìn, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không ngăn cản, phân phó Vương Thành Thực dừng xe lại. Các gia tướng còn lại cũng đều nhao nhao dừng lại, hộ vệ ở chung quanh xe ngựa.

Khí thế như vậy, tự nhiên làm cho những bình dân kia không dám tới, chỉ có thể tránh ra xa, tập kết đi qua công trường.

“Mọi người không nên chen lấn, một đám đến báo danh.” Hai nam hài mười bốn mười lăm tuổi, bộ dáng còn có chút non nớt, bảo vệ trật tự, “Vương thị chúng ta dùng công thay cứu tế, thù lao hậu đãi, chỉ cần chịu làm việc, cam đoan chư vị cả nhà đều có thể ăn được cơm canh.”

“Đến đây đến đây, đến đây đăng ký. Công việc của Vương thị ta, bao ăn bao ở.” Lại có hai tiểu cô nương, lần lượt chuyển bàn ghế, bắt đầu đăng ký tạo sách cho người ứng mộ, “Mười sáu tuổi đến bốn mươi tuổi thanh niên trai tráng mỗi tháng giá công lao là nửa gánh gạo, phụ kiện mỗi tháng nhận Trần Mễ 20 cân, 12 tuổi đến thiếu niên 16 tuổi, mỗi tháng lĩnh 20 cân.”

Hai tiểu cô nương đều mồm miệng rõ ràng, tay chân nhanh nhẹn ghi danh sách cho người ta. Giống như là từng lời giải thích quá phiền phức, dứt khoát tìm một tên tiểu tử bàng hệ cơ linh, ở một bên lặp lại những lời này một trăm lần a.

Về phần dựng một tấm bảng quảng cáo gì đó, hai cô nương cũng không ngốc như vậy, tuyệt đại bộ phận tá điền và tự canh nông, cơ bản đều không biết chữ.

Mấy người trẻ tuổi này đương nhiên chính là các đệ đệ muội muội của Vương Thủ Triết. Trong gia tộc đại sự như thế, Vương Thủ Triết cũng không muốn để bọn họ đều nhàn rỗi, cùng nhau tham dự vào, có trợ giúp cho bọn họ rèn luyện.

Bất kể là khởi động đại công trình, cùng với các sự kiện dĩ công đại chẩn, đều sẽ có trợ giúp tạo nên cảm giác vinh dự của bọn họ đối với gia tộc, cùng với thế giới quan chính xác.

"Ngươi, tên, quê quán, có mang theo hộ tịch văn thư không?" Ngay cả Vương Lạc Thu tương lai muốn "Đồ Thần Diệt Phật", lúc này đều là vẻ mặt nghiêm túc làm việc, đăng ký mỗi một người đến ứng mộ.

Bất quá, ánh mắt của nàng sắc bén nghiêm túc, giống như đang xem kỹ từng người được chiêu mộ, một bản cô nương kiên quyết không buông tha cho nửa người rắp tâm bất lương.

"Tiểu nhân tên là Âu Dương Cẩu Thán, thôn dân của trấn Bình An Liễu Tử Câu." Một tiểu tử xanh xao vàng vọt run rẩy đưa hộ tịch văn thư ra.

"Ngươi mới 15 tuổi? Chỉ có thể coi là bán công, mỗi tháng tính theo 20 cân gạo." Vương Lạc Thu nói.

"A, cô nương." Âu Dương Cẩu vẻ mặt thất vọng, cầu khẩn nói: "Ngươi nhìn xem thân thể của ta rất cường tráng, là làm việc khổ cực quen thuộc, có thể dựa theo nửa gánh này tính toán hay không a. Mẫu thân trong nhà ta đã hai ngày không có gạo ăn rồi."

"Không được, quy củ chính là quy củ." Mặc dù Vương Lạc Thu nhỏ, nhưng lại rất có nguyên tắc nói: "Có điều, chỗ của chúng ta là bao ăn bao ở. Ta còn có thể cho ngươi dự chi 20 cân gạo, bảo đảm không chết đói mẹ ngươi."

"Đa tạ, đa tạ cô nương." Âu Dương Cẩu còn lại liên tục bái tạ, vui mừng nước mắt cũng rơi xuống.

"Cầm hai tấm thẻ trúc này, có thể lĩnh hai mươi cân lương thực." Vương Lạc Thu đưa cho hắn hai tấm thẻ bài: "Nhớ kỹ, từ hôm nay ngươi sẽ phải xuất công, sau khi làm việc sẽ nhận

lương thực. Còn nữa, cố gắng cho bổn cô nương, làm việc cho tốt, nếu ngươi biểu hiện tốt, bổn tiểu thư sẽ nhớ kỹ cho ngươi."

"Vâng, tiểu nhân nhất định không lười biếng." Âu Dương Cẩu cầm hai khối trúc bài, dường như quý trọng giống như cầm hai cái mạng.

"Cầm lấy khối công bài này, bên kia có lều cháo, dựa vào công bài có thể miễn phí húp cháo." Sau khi Vương Lạc Thu đăng ký xong công bài, vẻ mặt nghiêm túc giơ tay đuổi người: "Đi đi, đừng trì hoãn bổn tiểu thư làm việc. Người tiếp theo, họ tên, quê quán, tuổi tác!"

Âu Dương Cẩu Thặng cầm lệnh bài công và hai khối trúc bài lĩnh gạo, thiên ân vạn tạ mà rời đi.

Phong cách của Vương Lạc Thu cực kỳ trơn tru, chưa bao giờ dây dưa dài dòng, thường thường chỉ hai ba lần đã giải quyết xong một người.

"Vương Lạc Tĩnh, ngươi lằng nhằng làm gì vậy? Làm việc có thể dùng điểm tâm hay không?" Vương Lạc Thu quay đầu lại nhìn, rất là không tức chết, nàng cũng đã làm xong năm cái rồi, nhưng Vương Lạc Tĩnh vẫn còn dây dưa không ngớt với người thứ hai ứng mộ.

Nhìn không nổi nữa, nàng trực tiếp đi qua, liếc nhìn nam tử trẻ tuổi trắng trẻo sạch sẽ kia, lấy ra quê quán văn thư của hắn xem xét: "Người đọc sách?"

"Tiểu sinh đúng vậy." Nam tử trẻ tuổi khẽ vuốt cằm, lộ vẻ kiêu ngạo.

"Ngươi hoạt động như vậy sao?" Vương Lạc Thu nghi ngờ.

"Tiểu sinh là người đọc sách, sao có thể làm công việc khổ sai được?" Nam tử trẻ tuổi nói, "Tiểu sinh đọc đủ thi thư điển tịch, có thể làm giám công, mỗi tháng chỉ cần trả mười gánh lương thực."

Đầu năm nay, tỷ lệ nhận biết chữ trong bình dân rất thấp.

Bởi vậy người đọc sách vẫn rất có lối ra, cơ cấu quan phủ, cơ nghiệp thế gia vân vân, đều dùng một ít người có tri thức làm nòng cốt.

“Nhà chúng ta không cần giám sát.” Vương Lạc Thu lạnh lùng đáp lại, “Ngươi có thể đi rồi.”

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi dám xem thường người đọc sách, tiểu cô nương, ta nói với ngươi, đọc sách mới có thể hiểu lí lẽ… Ngươi tuổi còn nhỏ… A…”

Người đọc sách kia còn chưa nói xong, cả người đã bay ra ngoài, ngã một miệng ăn bùn.

“Vậy mà còn lải nhải hơn Vương Thủ Triết.” Vương Lạc Thu hừ một tiếng: “Người đâu.”

“Muội muội, ta đến rồi.” Vương Thủ Liêm giống như chân chó, hấp tấp chạy tới.

“Đuổi tên này đi, kéo vào danh sách đen của Vương thị ta, vĩnh viễn không sử dụng.” Vương Lạc vô cùng khí thế hạ lệnh, sau đó lại chạy tới ghi chép để đăng ký.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của nàng, một vài người chuẩn bị đục nước béo cò, lặng lẽ rời khỏi đội ngũ.

Cách đó không xa, đám người Vương Thủ Triết đã đi tới.

Thấy cảnh này, khóe miệng Vương Thủ Triết cũng hơi run rẩy. Con nhóc Lạc Thu này đúng là khí thế vô cùng. Nếu người không biết này thật sự cho rằng bà cô này mới là người đứng đầu một nhà.

Liễu Viễn Duệ theo đó mà đến, thì trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tất cả cái này: “Thủ Triết huynh, một Tráng Lao Lực này mỗi tháng lĩnh nửa gánh gạo, thù lao này có thể quá ít hay không?”

Hơn nữa tiểu nha đầu kia thật hung dữ, đối với người đọc sách tựa hồ có ý kiến, mà Liễu Viễn Duệ hắn tự xưng là người đọc sách… Cảm giác có chút nguy hiểm.

“Viễn Duệ, ít hoặc không ít, ngươi có thể đi hỏi những người xếp hàng ứng mộ kia.” Vương Thủ Triết nói.

Liễu Viễn Duệ cũng không làm ra vẻ, đi lên hỏi liên tiếp mấy người, đều nói đã đủ rồi. Nhao nhao cảm tạ Vương thị ở thời khắc mấu chốt đứng ra, cho mọi người một miếng cơm ăn. Trong đó không ít người, còn vụng trộm oán giận Lưu thị và Triệu thị một chút.

Chờ sau khi Liễu Viễn Duệ trở về, sắc mặt có chút khó coi: "Lưu thị và Triệu thị không hổ là hộ gia tộc nổi tiếng soán vị lên đài, vậy mà lại táng tận lương tâm như thế. May mắn Thủ Triết huynh ra tay, nghĩ ra biện pháp lấy công thay cứu tế."

"Ca ca, lúc trước ngươi còn không quá tán đồng ý tưởng của Thủ Triết ca ca." Tiểu di tử Liễu Nhược Lôi ở bên cạnh lại bắt đầu bổ đao nói: "Bây giờ quốc sách đang ở trên cao, còn có chuyện thế gia lừa trên lừa dưới đất lợi dụng chuyện thiếu lương thực, cướp đoạt kế sách thôn tính đất đai. Nếu như giá lương thực hoàn toàn buông lỏng, chỉ sợ sinh tử ngàn vạn vạn bình dân sẽ bị nắm giữ trong tay một số thế gia đứng đầu, bọn họ có rất nhiều biện pháp điều khiển giá lương thực giảm mạnh."

"Còn nữa, đừng chê Thủ Triết ca ca cho ít, bây giờ tất cả mọi người đều thiếu lương thực, Thủ Triết ca ca có thể lấy công thay cứu tế đã rất giỏi rồi."

Liễu Viễn Duệ mặt đỏ lên, tức giận trừng Liễu Nhược Lôi một cái, muội muội này, không có việc gì luôn phá ca đài của muội làm cái gì? Trước khi muội đến, còn không phải nói, muốn thay tỷ tỷ dạy dỗ tỷ một chút tỷ phu tương lai sao?

Không đợi hắn kịp răn dạy muội muội, đã thấy Liễu Nhược Lôi đã đi về phía Vương Lạc Thu.

Nàng lặng lẽ đến bên cạnh Vương Lạc Thu, có chút tò mò nói: "Tiểu muội muội, ngươi tên là gì?"

"Tiểu muội, ngươi cái này…" Vương Lạc Thu vừa định nổi đóa, đã thấy một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp có khí chất không tầm thường, lúc này thoáng thu liễm hai phần, chỉ là không kiên nhẫn nói: "Ta, Vương Lạc Thu, ngươi là con cái nhà ai? Đi đi, đến nơi khác chơi đi, đừng quấy rầy bổn tiểu thư cố gắng quật khởi vì gia tộc."

"Ta tên là Liễu Nhược Lôi, a, chữ ngươi viết thật xấu." Liễu Nhược Lôi che miệng cười khẽ, "Không bằng ngươi hỏi đi, ta sẽ đăng ký, như vậy cũng nhanh một chút." Nói xong liền chủ động đi lên hỗ trợ.

Vương Lạc Thu sắp ngất vì tức giận, lại dám nói chữ nàng viết xấu?

Hừ hừ, Bình An Vương thị to như vậy, ngay cả Vương Thủ Triết kia cũng không dám…

Sau đó, nàng nhìn thấy chữ của tiểu tỷ tỷ người ta viết, ách… quả thực rất dễ nhìn, vội vàng "Nuốt" lời nói trở về.

Sau đó nàng suy nghĩ một chút, cái tên Liễu Nhược Lôi này rất quen thuộc, lúc này, nàng tròng mắt trợn tròn, giật mình nói: "Ngươi là tiểu tỷ tỷ trong truyền thuyết Liễu gia?"

"Đúng vậy." Liễu Nhược Lôi cười tủm tỉm trả lời một câu, không ngờ danh tiếng của nàng còn rất lớn, lúc này càng nhanh chóng đăng ký tạo sách cho người ứng mộ.

"Nhưng mà nhìn ngươi thật nhỏ nha, như vậy làm sao cùng Vương Thủ, không, Tứ ca ca ta sinh con sao?"

"Hả?" Liễu Nhược Lôi xấu hổ đến mặt đỏ bừng, giậm chân không thôi, bổn tiểu thư nhỏ chỗ nào?

Không, không đúng, đây không phải trọng điểm quan tâm…

Trọng điểm là, tiểu thư đây chỗ nào nhỏ?

Phi, đây cũng không phải trọng điểm…

Trọng điểm là gì?

…

Chương 79: Quà đáp lễ đến từ vị hôn thê!

…

Ngay lúc Liễu Nhược Lôi đang nhốn nháo không thôi, Vương Thủ Triết đen mặt đi tới, một tay túm lấy lỗ tai Vương Lạc Thu: "Vương Lạc Thu, lỗ tai của ngươi mọc lên rồi? Đây là Liễu Nhược Lôi tỷ tỷ, không phải Liễu Nhược Lam tỷ tỷ!"

"Ôi ôi ôi, Tứ ca ca, huynh buông tay đi. Bộ dạng như vậy quá mất mặt, ta, Vương Lạc Thu, thế nhưng đường đường nữ đế tương lai… Hừ, đến lúc đó huynh đừng trách ta lật…" Vương Lạc Thu còn chưa nói hết lời đã đau đến rơi nước mắt, chỉ đành cầu xin tha thứ: "Tứ ca ca ta sai rồi."

Nghe nàng chịu thua cầu xin tha thứ, lúc này Vương Thủ Triết mới buông nàng ra, cười nhạo không thôi: "Đường đường Lạc Thu Nữ Đế tương lai, bị trấn áp dễ dàng như vậy sao?"

"Hừ." Vương Lạc Thu sờ sờ lỗ tai đã đỏ lên, hừ giọng nói: "Trong quá trình trưởng thành của bất kỳ thiên tài tuyệt thế nào, luôn sẽ tràn ngập nhấp nhô cùng bụi gai, cũng không thiếu một ít âm hiểm nhỏ…"

Mắt thấy vẻ mặt Vương Thủ Triết không đúng, Vương Lạc Thu đổi giọng rất nhanh, vẻ mặt thành khẩn nói: "Đương nhiên cũng không thể thiếu người giống Tứ ca ca, quan tâm đến nhân vật chính, quan tâm tỉ mỉ, tinh thần đạo sư trên đường Cô Độc Đế."

Vương Thủ Triết đen mặt, thiếu nữ này chép sổ nhiệt huyết đã xem nhiều lắm rồi, chỉ ngươi là nhân vật chính thôi?

"Tiểu tỷ tỷ ta sai rồi, ta không nên nói ngươi nhỏ." Vương Lạc Thu thành khẩn nói xin lỗi, sau đó lại phấn chấn tinh thần vùi đầu vào nỗ lực vì sự quật khởi của gia tộc: "Vương Thủ Dũng, ngươi làm gì vậy? Giữ gìn trật tự cũng không tốt sao? Nếu ngươi không chấn động được cục diện thì cứ để bổn tiểu thư đến."

"Vương Thủ… Tam ca ca, lều công của huynh phải dựng nhanh một chút, nhiều người phụ tá sẽ không có chỗ ngủ."

“Vương Lạc Đồng, tốc độ dẫn đội nấu cháo của ngươi còn dám chậm một chút sao? Ngươi còn như vậy, cũng chỉ có thể đưa ngươi đi liên hôn thôi.”

“Tứ ca ca, làm phiền huynh nhường đường một chút. Nên làm gì thì làm đi, đừng cản Đạo nhi vướng chân vướng tay.”

Vương Thủ Triết có chút im lặng, trong tính cách của nha đầu thối này cũng có một mặt rất “thành thật”, phàm là nàng đánh thắng được đều gọi thẳng tên, phàm là đánh không lại đều gọi Tam ca ca, Tứ ca ca gì đó.

“Nhược Lôi.” Vương Thủ Triết chắp tay xin lỗi nói: “Ta lại thay Lạc Thu nói lời xin lỗi với ngươi, tính cách nàng ta chính là như vậy, chẳng qua con người không có ý xấu gì.”

“Thủ Triết ca ca, không có việc gì, cái kia, Lạc Thu muội muội còn rất đáng yêu.” Liễu Nhược Lôi ngược lại từ trong lúng túng khôi phục lại.

“Thủ Triết huynh, muội muội nhà ngươi cũng quá…” Liễu Viễn Duệ cũng vạn phần cảm khái.

“Hoàn toàn không phải.” Vương Thủ Triết vội vàng cắt lời phủ nhận, mỉm cười nói: “Lạc Thu nhà ta hoạt bát một chút, thuộc về trường hợp đặc biệt. Lạc Tĩnh muội muội nhà ta rất hiểu chuyện nghe lời, dịu dàng nhu thuận. Lạc Tĩnh, tới chào hỏi…”

Vừa dứt lời.

Chỉ nghe thấy trong đám người vang lên một tiếng hét thảm.

Trên người một tráng hán tràn đầy kiến kịch độc, liều mạng lăn lộn kêu thảm thiết: “Đau, đau chết ta rồi, tiểu cô nãi nãi tha mạng, ta sai rồi, ta không nên kích động… Oa!”

“Tứ ca ca, muội bắt một gian tế.” Vương Lạc Tĩnh tiện tay ném ra hai con nhện to bằng nắm tay, ba con rết, nhanh chóng bò lên trên người tráng hán kia: “Người này là Huyền Vũ giả, nhìn dáng vẻ của hắn hơn phân nửa là tán tu. Hắn dám kích động nạn dân, chuẩn bị đi cướp bóc lương thực nhà chúng ta. Hừ, ngươi là thứ xấu xa, muội để côn trùng ngủ chết ngươi.”

Tiếng kêu thảm thiết của tráng hán là thống khổ như thế, chung quanh câm như hến.

Nụ cười trên mặt Vương Thủ Triết đọng lại ngay tại chỗ, những muội muội này có cần như vậy không? Đây là phá hoại…

Khiến cho người ta hối hôn thì làm sao bây giờ, hại hắn không cưới được vợ thì làm sao bây giờ?

Mồ hôi lạnh của Liễu Viễn Duệ từ từ toát ra, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết cũng bắt đầu hồ nghi bất định, đây, đây chính là muội muội dịu dàng nhu thuận, hiểu chuyện nghe lời?

Ngươi xác định đám muội muội này đều rất nhu thuận, không phải là bộ dáng như lang như hổ chứ?

Hắn theo bản năng rụt rụt lại, lần này muốn đi sứ Bình An Vương thị, bản thân vẫn mang theo chút cảm giác ưu việt tâm lý.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hình như Bình An trấn rất nguy hiểm, tới qua loa!

Nơi này, không thể ở lại.

“Thủ Triết huynh.” Liễu Viễn Duệ hơi hơi chột dạ thi lễ một cái: “Các hạng mục công trình này đã tham quan xong, quả nhiên là đại thủ bút. Có điều, thời gian đã không còn sớm, đã đến lúc đi bái phỏng Công Tôn bá mẫu và Lung Yên lão tổ rồi.”

“Tiểu ca ca, ngươi thay ta bái kiến bá mẫu và lão tổ một chút, dù sao ta cũng không có trong danh sách đi sứ, ta ở lại đây giúp một chút.” Liễu Nhược Lôi rất có hứng thú với Lạc Thu Lạc Tĩnh, chủ động lưu lại hỗ trợ, “Còn nữa, Thủ Triết ca ca. Ta thấy rất nhiều người đều đã đói bụng, có thể cho bọn họ uống chút cháo, rồi để bọn họ ứng tuyển không?”

Nàng chung quy là tiểu thư cẩm y ngọc thực, không quen nhìn nhân gian khó chịu.

“Nhược Lôi muội muội nói đúng.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Là ngu huynh suy nghĩ không chu toàn, ta sẽ để Lạc Đồng an bài. Còn nữa, muội muốn ở lại đây hỗ trợ cũng được, ta bảo gia tướng chiếu cố muội nhiều hơn một chút.”

“Thủ Triết ca ca, ta cũng không phải tiểu cô nương trói gà không chặt.” Liễu Nhược Lôi cười nhạt một tiếng, sau đó chạy

tới hội hợp với Vương Lạc Thu, tiếp tục làm việc.

Vương Thủ Triết đi phân phó Vương Lạc Đồng xong thì cùng Liễu Viễn Duệ trở về xe ngựa, một đường đi về chủ trạch.

Trên xe ngựa.

“Thủ Triết huynh, muội muội của ngươi, thật đúng là đủ hoạt bát.” Liễu Viễn Duệ vẫn có chút chột dạ, hắn là đích thứ tử, không phải đặc biệt thích tu luyện, cũng không tới phiên hắn đi Linh Đài chi lộ.

Vì vậy, bình thường hắn đều tự xưng là người đọc sách, coi trọng đều là nhã nhặn. Lại không ngờ muội muội của Vương Thủ Triết lại hung tàn hơn người khác.

“Ha ha, Viễn Duệ à, hình như Nhược Lôi muội muội che giấu khí tức?” Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác: “Ta lại nhìn không thấu tu vi của nàng ấy.”

Nhìn không thấu tu vi có hai loại, một loại chính là tu vi cao hơn hắn một mảng lớn. Thứ hai, chính là dùng phương pháp gì ẩn tàng khí tức.

“Cái này…” Liễu Viễn Duệ do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Thủ Triết huynh cũng coi như người một nhà, không sai, nhà chúng ta Nhược Lôi tu luyện thiên phú không tệ, từ nhỏ đã được Huyên Phù lão tổ coi trọng. Chỉ là không muốn bại lộ tiến độ tu vi của nàng ta, bởi vậy lão tổ làm ra bảo vật có thể liễm tức cho nàng ta. Đợi thêm hai năm nữa, lão tổ sẽ đưa nàng ta đến Học Cung.”

Mặc dù Vương Thủ Triết đã có chút suy đoán, nhưng khi thiết thực suy nghĩ trong lòng, vẫn có chút giật mình và hâm mộ: “Chúc mừng Viễn Duệ, khí vận của Liễu thị các ngươi thật đúng là không tệ.”

Có thể được Huyên Phù lão tổ coi trọng như thế, Liễu Nhược Lôi tất nhiên có tư chất và tiềm lực không kém nàng. Có tài nguyên của Học Cung, cộng thêm trợ cấp của gia tộc, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai nhất định là Linh Đài cảnh.

Đi theo con đường Học Cung là chuyện mà một số thế gia tầng thấp tha thiết mơ ước. Học Cung không thể so với gia tộc, bên kia có sân khấu rộng lớn hơn, cùng với tài nguyên. Phát

triển tương lai của con nối dõi gia tộc cũng sẽ trở nên không thể hạn lượng.

Chỉ là học cung quản thúc đệ tử tinh anh rất nghiêm khắc, có thể ở một mức độ nào đó vì gia tộc bỏ ra chút sức lực, phụng dưỡng gia tộc một chút, nhưng xét đến cùng vẫn là người học cung. Học cung tiêu tốn lượng lớn tài nguyên và sư tư lực lượng dạy bảo, cũng không phải là vì thế gia bồi dưỡng nhân tài, cống hiến cho thế gia.

Đây cũng là lý do vì sao năm đó Lung Yên lão tổ phải trở về gia tộc trấn thủ lâu dài, cần phải từ bỏ thân phận đệ tử tinh anh.

Hơn nữa Lung Yên lão tổ làm như vậy, hầu như đồng nghĩa với việc phản bội Học Cung, cuối cùng Học Cung đối với nàng mở một mắt nhắm một mắt không truy cứu, đã xem như là rất hết tình hết nghĩa, trong đó tất nhiên có lão sư của nàng đang hòa giải.

Nhưng cho dù Tử Phủ Học Cung quy củ sâm nghiêm, phần lớn thế gia ở gia tộc xuất hiện một thiên tài, vẫn sẽ nghĩ biện pháp đưa đến Tử Phủ Học Cung. Điều này có thể làm cho gia tộc hình thành cục diện bên trong Học Cung có người, ngoài sáng trong tối, thế gia bên cạnh cũng sẽ cố kỵ và tôn trọng vài phần.

Bởi vì ai cũng không tưởng tượng nổi, tương lai con cháu gia tộc kia rốt cuộc có thể phát triển đến một bước nào, nếu có thể thành tựu Thiên Nhân cảnh, vậy toàn bộ gia tộc sẽ được hưởng lây theo, ít nhất có thể bảo vệ gia tộc mấy trăm năm.

Mà trong quá trình này, gia tộc dần dần lên đến Thiên Nhân thế gia, cũng chưa chắc không có khả năng.

Theo Vương Thủ Triết biết, phàm là Thiên Nhân thế gia, ở trong Học Cung sẽ không thể không có người, hơn nữa còn không chỉ một người.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết và Liễu Viễn Duệ đồng loạt đến chủ trạch, dựa theo lễ tiết quy củ, hắn đi bái kiến Công Tôn Huệ.

Tuy Sơn âm Liễu thị và Sơn Dương Công Tôn thị, bởi vì vấn đề khoáng sản cùng một sơn mạch, hai bên có nhiều hiềm

khích. Nhưng lễ tiết vẫn không tránh được, huống chi Công Tôn Huệ hiện tại là chủ mẫu Vương thị.

Mà Công Tôn Ưởng cũng mặc trang phục lộng lẫy, tiếp kiến Liễu Viễn Duệ ở chính sảnh chủ trạch.

Sau khi hàn huyên một phen, Liễu Viễn Duệ đề nghị muốn đi gặp Lung Yên lão tổ.

"Viễn Duệ đừng vội." Công Tôn Huệ vừa cười vừa nói: "Chúng ta còn phải đợi một người, sau đó cùng đi Lung Yên Cư."

Liễu Viễn Duệ tuy có nghi hoặc, lại phong độ nhẹ nhàng kiềm chế tò mò, uống trà nói chuyện với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết huynh, lần này ta đến đây hội kiến. Thứ nhất, vẫn là phải thay gia tộc cảm tạ ngươi ở lúc trùng tai, phái gia tướng sớm thông báo chúng ta. Thứ hai, đó là được tỷ tỷ ủy thác, đưa tới một phần hoàn lễ cho Thủ Triết huynh."

Dứt lời, Liễu Viễn Duệ móc ra hai tờ danh sách quà tặng.

Lúc đó Vương Thủ Triết phát hiện dấu hiệu trùng tai, lập tức viết thư thông báo cho tất cả gia tộc có quan hệ thông gia.

Phần tình ý trông coi tương trợ này, Liễu thị nếu làm như không thấy, vậy thì quá không để Vương thị vào mắt. Có thể trực tiếp phái ra sứ giả, cũng đưa lên tạ lễ, cũng tỏ vẻ bọn họ nhận phần nhân tình này.

Về phần Liễu Nhược Lam sẽ tiến hành đáp lễ tư nhân, đó là bởi vì lúc trước Công Tôn Huệ đề nghị, Vương Thủ Triết đã cầm lấy cây Đông Hải tiễn kỳ săn được kia, chọn ra mấy bộ phận băng tươi tốt nhất, đưa cho Liễu Nhược Lam nếm thử.

Mà Liễu Nhược Lam đáp lễ là một linh trà gọi là Vân Vụ linh chủng, ước chừng có ba lượng.

Phần đáp lễ của Linh chủng Vân Vụ này khiến Vương Thủ Triết cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng sinh ra chút hảo cảm với Liễu Nhược Lam.

Phần đáp lễ nàng lựa chọn này, tức là linh trà thanh lịch, cũng chính là một trong những tài nguyên khan hiếm mà người đi Linh Đài chi lộ như Vương Thủ Triết cần. Đồng thời, giá trị

của nó không kém bao nhiêu so với những linh ngư Vương Thủ Triết đưa đi, tức không nhiều, cũng không ít.

Loại đáp lễ này khiến người ta cảm thấy thoải mái trong lòng. Cũng có thể từ đó nhận ra, nàng đối với phần đáp lễ này đã tốn không ít tâm tư.

Mặc dù không có nói thêm vài câu, nhưng lại có thể cảm nhận được sự coi trọng và kỳ vọng đối với tương lai của nàng.

…

Chương 80: Kỳ lão tổ giá lâm.

…

Không thể không thừa nhận, tâm tư của nữ nhân ở phương diện này, thường thường tỉ mỉ hơn nam nhân rất nhiều.

Mặc dù Vương Thủ Triết không thể nói là trai thẳng sắt thép gì, nhưng chung quy tâm tư động ở phương diện này ít. Nếu không có sự nhắc nhở của đại nương Công Tôn Huệ, cùng với sự nhắc nhở của muội muội Lạc Miêu, không chừng Tề Chân thật sự không nghĩ tới phải tặng chút lễ vật.

Cũng may, ít nhất thông qua lần này không tiếng động giao nhau với Liễu Nhược Lam, cũng khiến hắn hiểu được ý tứ biểu đạt của Liễu Nhược Lam.

“Viễn Duệ, trở về nói với tỷ tỷ của ngươi, ý của tỷ ấy ta hiểu rồi.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

A?

Liễu Viễn Duệ lại vẻ mặt mơ hồ, ý của tỷ tỷ? Tỷ tỷ ý tứ gì a? Chẳng lẽ tỷ tỷ còn ở trong phần hồi lễ này, ẩn giấu mật ngôn huyền cơ gì?

Mặc dù hắn rất có tài hoa, nhưng chung quy tuổi tác còn nhỏ.

Hơn nữa tâm tư của nam hài tử ở phương diện này, luôn không bằng nữ hài tử.

Tạm thời bỏ qua đề tài này, Vương Thủ Triết lại nói chuyện phiếm với Liễu Viễn Duệ.

Đại nương Công Tôn Huệ lại tạm thời cáo từ.

Qua gần nửa canh giờ.

Ngoài chính sảnh, giọng nói của Công Tôn Tẫn truyền vào: “Thủ Triết, ông ngoại của ngươi đến rồi, ra nghênh đón một chút.”

Ngoại tổ phụ?

Vương Thủ Triết ngây người, chợt bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt lộ vẻ vui mừng, đi ra ngoài đón. Mà Liễu Viễn Duệ cũng hơi

tò mò, đi theo ra ngoài.

Bên ngoài chính sảnh chủ trạch.

Đứng sừng sững một vị nam tử mặc áo bào xám thân hình cao lớn, bề ngoài của hắn chỉ vẻn vẹn là dáng dấp của nam tử trung niên. Nhưng tùy tùy tiện đứng ở nơi đó, liền có một loại khí độ như núi cao nguy nga, sâu không lường được.

Còn đại nương Công Tôn Huệ thì khoanh tay đứng bên cạnh hắn, ngoan ngoãn như một cô bé vậy.

“Thủ Triết bái kiến Lâu lão tổ.” Vương Thủ Triết vội vàng hành lễ.

“Thủ Triết miễn lễ.”

Vị nam tử áo bào xám này, tự nhiên chính là một trong hai vị lão tổ Công Tôn thị - Công Tôn Diễm, trong ngoài gia tộc, đều tôn xưng hắn là Chử lão tổ.

Lúc này, Mãng lão tổ cũng nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng và hài lòng: “Không tệ không tệ, Thủ Triết ngươi tuổi còn trẻ, đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng bảy, rất không dễ dàng.”

Đương nhiên, điều hắn hài lòng nhất đối với Vương Thủ Triết không phải là tiến độ tu luyện của hắn, mà là cách đối nhân xử thế, phong cách hành sự và một số thủ đoạn lật tay thành mây trở tay thành mưa.

“Chử lão tổ quá khen rồi.” Vương Thủ Triết cung kính mà khiêm tốn nói: “Chẳng qua Thủ Triết chỉ là ỷ vào tài nguyên gia tộc nghiêng về, mới có thành tựu ngày hôm nay. Lão tổ đại giá quang lâm, vì sao không thông báo sớm, Thủ Triết cũng tiện đi nghênh đón ngài, như vậy, là Vương thị ta quá thất lễ.”

“Lần này đến đây vốn là việc cơ mật, tất nhiên là không thể gióng trống khua chiêng, nào có cái gì thất lễ hay không thất lễ?” Kỳ lão tổ cười sang sảng nói: “Kế hoạch và tính toán của ngươi, ta đã nghe Huyên nhi nói qua. Làm tốt lắm, hạng người sài lang kia nên giáo huấn thật mạnh.”

Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Thủ Triết đa tạ Lâu Lão Tổ trợ giúp, kính xin lão tổ di giá chính sảnh, Thủ Triết cũng có thể chiêu đãi một phen.”

“Tạm thời không cần.” Sau khi Kỳ lão tổ cười phất tay, đưa mắt nhìn về phía Liễu Viễn Duệ, cười nhạt, “Đứa nhỏ này có khí tức của công pháp Liễu thị《Nguyên Thủy Tâm Quyết》, chẳng lẽ là con của Liễu thị?”

Vương Thủ Triết nói: “Lão tổ, đây là Liễu Viễn Duệ, là đích đệ của vị hôn thê Thủ Triết Liễu Nhược Lam.”

Liễu Viễn Duệ giật mình, cũng từ trong khiếp sợ lúc đầu phục hồi tinh thần lại, vội vàng tiến lên bái kiến: “Liễu thị Viễn Duệ, bái kiến Kỳ Lão Tổ.”

Liễu thị và Công Tôn thị không hòa thuận, nhưng cũng vẻn vẹn dừng lại ở trình độ không hài hòa mà thôi, hai bên cũng không phải là kẻ thù thủy hỏa bất dung. Càng không có nghĩa là tiểu bối nhìn thấy trưởng bối cấp lão tổ của người ta, là có thể tùy ý vô lễ coi thường.

“Thì ra là hài tử đời xa của Liễu thị, trước đó từng gặp ca ca Viễn Huy ngươi, đứa nhỏ kia ngược lại rất có tư chất Linh Đài, với tài lực hiện giờ của Liễu thị ngược lại cũng bồi dưỡng được. Chỉ là đứa nhỏ này của ngươi, khí tức không ổn, toàn thân gân cốt lỏng lẻo, về sau phải dụng tâm tu luyện nhiều hơn, tương lai có thể đi trên đường Linh Đài hay không, ai cũng nói không chính xác, đừng tùy ý buông tha.” Kỳ lão tổ ngược lại rất có phong phạm tiền bối, còn nhắc nhở vài câu.

“Vâng, vãn bối nhất định nỗ lực.” Mồ hôi trên trán Liễu Viễn Duệ đều chảy ra. Lão tổ nói, bình thường không thể cãi lại, cho dù là lão tổ của người bên cạnh.

Sau khi chào hỏi xong, Đô hàn huyên.

Đại nương Công Tôn Diễm thu liễm hành lễ với Chử lão tổ: “Gia gia, tôn nữ lúc trước đã thông qua cho Lung Yên lão tổ. Lão nhân gia bà ta đã chờ lâu, chúng ta đi qua luôn sao?”

Vừa nhắc tới Lung Yên lão tổ, ngay cả biểu tình của Kỳ lão tổ cũng nghiêm túc hẳn lên, trong ánh mắt mang theo chút kính ý nói: “Linh nhi, ngươi dẫn đường đi. Ta cũng đã lâu không gặp bà cô lão bà ấy.”

Mẫu thân của Cầu Lão Tổ là Linh Điệp nữ vương đời thứ tư của Vương thị, nàng là cháu gái ruột của Lung Yên lão tổ. Bởi

vậy Lung Yên lão tổ là cô nãi nãi chính nhi chính nhi bát kinh của Trụy Lão Tổ.

Công Tôn Diễm đi trước dẫn đường, Mãng lão tổ đi theo.

Mà hai tiểu bối Vương Thủ Triết và Liễu Viễn Duệ tự nhiên là nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

Thông báo cho Lung Yên lão tổ, sau đó đi vào Lung Yên Cư.

Lung Yên lão tổ đã ở trong đình viện chờ đợi, tóc trắng nàng khoác vai, đeo mạng che mặt, quần áo mộc mạc, xuất trần thoát tục như thế, không nhiễm chút khói lửa nào, giống như là trích tiên hạ phàm chân chính.

Vương Mai giả trang Chung Lạc Tiên, khí chất so với lão nhân gia nàng, dường như khác nhau một trời một vực.

Lão tổ dẫn đầu đi lên bái kiến, khom người nói: “Công Tôn Diễm, bái kiến Lung Yên cô nãi nãi.”

“Tịnh nhi à.” Trong đôi mắt thâm thúy như bầu trời đầy sao của Lung Yên lão tổ cũng xẹt qua một tia thổn thức: “Mỗi lần gặp ngươi, ta đều không nhịn được mà nhớ tới những chuyện trong quá khứ. Nhớ tới mẫu thân ngươi khi còn nhỏ luôn ngóng trông ta từ Học Cung trở về thăm người thân, nàng đã có bữa ăn ngon nói lẻ tẻ rồi. Thời gian này, đó chính là như bóng câu qua cửa, trong chớp mắt đã là cảnh còn người mất.”

Nghe Lung Yên lão tổ cảm khái, trong lòng Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười giật mình, thì ra mẫu thân của lão tổ Linh Điệp bà nãi nãi khi còn bé, vậy mà cũng là một kẻ tham ăn.

Trách không được Lung Yên lão tổ rất sủng ái nha đầu Vương Ly Từ kia, thì ra là nhìn thấy bóng dáng cháu gái khi còn bé trên người nàng ta.

“Cô nãi nãi, mẫu thân của ta đời này sống cũng coi như an tường, không khó không lo, lão tổ chớ thương cảm.” Kỳ lão tổ an ủi.

Kỳ thật chỉ có Kỳ Lão Tổ tự mình biết, mặc dù mẫu thân Vương Linh Điệp của hắn sống tám mươi tuổi, nhưng mà hai mươi năm sau vẫn có tật quặn đau, như thế nào cũng chữa không hết.

Đó là bởi vì mẫu thân mẫu tộc lâm nạn, nàng đau lòng lão tổ tông, càng là đau lòng Lung Yên cô cô của nàng, Khung Nguyên ca ca của nàng. Đan dược có tốt đến mấy, cũng chỉ có thể chữa thân không thể chữa tâm.

Hắn càng nhớ rõ hai mươi lăm năm trước, trước khi mẫu thân hắn Vương Linh Điệp đi về cõi tiên, đã từng kéo tay hắn dặn dò, Kính Nhi à, về sau nếu có cơ hội, nhất định phải nâng đỡ Vương thị.

Hắn vẫn nhớ những lời này.

Nếu không, dựa vào cái gì Công Tôn Diễm sẽ tái giá cho Vương Định Nhạc? Nếu như không có Công Tôn Diễm hắn ở phía sau thúc đẩy, Công Tôn Mặc cũng không nhất định sẽ cho phép hôn sự kéo dài, những trưởng lão khác càng sẽ không đồng ý.

“Lung Yên lão tổ, Nhai Tí lão tổ.” Vương Thủ Triết khuyên: “Mọi người ngồi xuống nói chuyện trước đi, chuyện trong quá khứ đã qua, chúng ta phải mong ngóng tương lai tốt đẹp.”

Hai vị nhân vật cấp bậc lão tổ cũng không phải là phàm nhân, lúc này thu hồi cảm xúc, lần lượt ngồi xuống ghế đá trong đình nghỉ mát.

Liễu Viễn Duệ lúc này mới có cơ hội tiến lên bái kiến: “Liễu thị Viễn Duệ, bái kiến Lung Yên lão tổ.”

Lung Yên lão tổ đã từng tự mình đi Liễu thị, định ra hôn sự cho Vương Thủ Triết, tự nhiên không xa lạ gì với thế hệ trẻ của Liễu thị, lúc này giọng nói cũng dịu đi vài phần: “Tiểu tử Viễn Duệ này, ngược lại có khí chất của người đọc sách, xem ra là chuẩn bị đi con đường làm quan, cũng là một con đường. Nhưng đọc sách thì đọc sách, cũng chớ nên chậm trễ tu luyện.”

Với nhãn lực của Lung Yên lão tổ, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề của Liễu Viễn Duệ.

“Vâng, lão tổ.” Liễu Viễn Duệ toát mồ hôi lạnh, hôm nay đã bị hai vị lão tổ phê bình qua.

Trong lòng thầm nghĩ, lần này sau khi trở về nhất định phải cố gắng tu luyện.

Còn nữa, hắn cũng hoàn toàn không ngờ Thủ Triết huynh lại đã Luyện Khí cảnh tầng bảy, so với huynh trưởng Liễu Viễn Huy hai mươi mốt tuổi của hắn cũng không hề thua kém.

Tiềm lực như vậy, cũng khó trách cuối cùng gia tộc sẽ đồng ý hôn sự này.

Thử nghĩ, dựa vào cục diện Vương thị gặp phải, nếu Vương Thủ Triết không có giá trị nâng đỡ, chỉ sợ Lung Yên lão tổ cho dù mặt mũi lớn hơn nữa, cũng tuyệt đối không thể mở miệng ra với Liễu thị.

Công Tôn Huệ bắt đầu hiền lành pha trà phụng dưỡng hai vị lão tổ, dùng chính là Sơn Dương Tiểu Linh Chủng. Cũng không biết nàng ta từ lúc nào, đi lấy về từ nhà mẹ đẻ, dưa và trái cây tươi cũng bày lên.

Mà hai tiểu bối Vương Thủ Triết và Liễu Viễn Duệ thì ngoan ngoãn đứng ở một bên, ngoan ngoãn nghe bọn họ nói chuyện.

Một lúc lâu sau, hai người bắt đầu nói đến Vương Thủ Triết.

Đầu tiên là sự kiện trùng tai, sau đó cũng không biết dựa vào cái gì lấy được một số lượng lớn lương thực từ Tiền thị thương hội. Ngay sau đó, lại dùng khoản lương thực này ra giá cao cho Triệu thị Lưu thị.

Mà hôm nay, hắn lại bắt đầu bắt tay vào đánh úp kế hoạch sát nhập Lưu thị Triệu thị.

Một vòng lại một vòng, kéo Lưu thị Triệu thị vào trong một cái cạm bẫy tiến thối không được. Bọn họ hao phí giá cao ăn vào lương thực cũ, vốn là muốn lợi dụng thế cục, hung hăng kiếm một đợt.

Nhưng hôm nay Vương Thủ Triết lợi dụng đại công trình nạo vét lấp đất, lấy công thay đại chẩn, tức là tiết kiệm tiền công, còn cứu vớt đám nông dân tự canh sắp gặp phải độc thủ của Lưu thị Triệu thị từ trong nạn đói, đánh nát kế hoạch của Lưu thị Triệu thị.

Bọn họ trộm gà không thành còn mất nắm gạo, thanh danh bại hoại chẳng những không kiếm được chỗ tốt, còn đập lương thực cũ giá cao của đại tông môn vào tay. Mà trải qua một lần như vậy, danh vọng của Vương thị ở bình dân Bình An trấn cũng sẽ hoàn toàn nghiền ép Lưu thị Triệu thị.

Tiễn lão tổ tán thưởng Vương Thủ Triết không thôi.

Mà Liễu Viễn Duệ thì trừng to mắt, trong lòng càng ngày càng khiếp sợ không thôi, anh rể tương lai như Thủ Triết huynh cũng quá mạnh đi? Một loạt thao tác này hoa cả mắt, đào hố chôn người không tính, còn vớt được chỗ tốt rất lớn cho Vương thị.

Ngay cả hai vị lão tổ, đều ở chỗ này nghe hắn điều khiển, hiệp trợ hắn xử lý công việc sau này.

Mà Lung Yên lão tổ, vào lúc này càng có thâm ý nhìn Vương Thủ Triết một cái. Trước mặt Liễu Viễn Duệ đề cập nhiều chuyện như vậy, tự nhiên là muốn bảo hắn trở về chuyển cáo cho Liễu thị.

Cũng tiện gọi nội bộ Liễu thị, một ít lời đồn đãi lắng lại một chút.

Nhưng Lung Yên lão tổ lại biết nội tình không muốn người biết, Vương Thủ Triết có thể tuyên truyền một số "chiến tích", cũng chỉ có thể hạn chế ở đây.

Kế hoạch nửa sau kia của hắn không những càng thêm hung mãnh, hơn nữa là tuyệt đối không thể có bất kỳ tiết lộ nào đối với bên ngoài. Điều này đã liên quan đến đại kế quật khởi tương lai của Vương thị!

Vương Lung Yên vô cùng rõ ràng, trong Trường Ninh vệ thành, vẫn có một số gia tộc vô cùng không muốn nhìn thấy Vương thị quật khởi.

Chỉ một thoáng!

Trong đôi mắt của nàng lãnh mang có chút lập loè.

Bây giờ thương thế của nàng dần lành, tương lai chính là thời điểm Vương Lung Yên nàng đòi lại nợ cũ.

…

Chương 81: Thạch trên đế lộ đá kê chân.

…

Mấy ngày sau.

Trên hồ Châu Vi trên vạn mẫu, đã có trên trăm chiếc thuyền đang làm việc ở trong đó.

Những thuyền kia, có thuyền vận chuyển, thuyền nạo vét vân vân, đều là thuyền thích hợp cho gió êm sóng lặng nội hà sử dụng. Vì sưu tập những thuyền này, Vương Thủ Triết cũng vận dụng không ít nhân mạch.

Đặc biệt là phía Đông Cảng Trần thị, trong đất liền cũng có đường thủy tung hoành, có rất nhiều thuyền nhỏ, số lượng công xưởng chế tạo thuyền cũng không ít.

Nếu nói tỷ phu tương lai của Trần Phương Kiệt này không tệ, mượn ánh sáng của hắn, mua một chiếc thuyền loại nhỏ, lại tới thuyền nạo vét định chế, hắn đều tận lực hỗ trợ, còn thuận tiện phụ trách vận chuyển.

Tỷ phu tương lai rất biết điều, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không keo kiệt. Mượn cớ đối phương giúp đỡ lúc trước, Vương Thủ Triết trực tiếp dâng lên năm ngàn gánh lúa mạch mới, chỉ cần thông qua xay bột gia công một chút, chính là bột mì thượng hạng.

trấu cám được sàng ra, những năm qua đều dùng để nuôi dưỡng súc vật, thế nhưng năm nay cũng là hàng bán chạy.

Đổi lại là những năm trước, năm nghìn gánh lúa mì này tuy rằng cũng có chút đáng giá, nhưng mà mùa này bất đồng ngoài định mức. Bởi vì sản lượng lúa mì mới vô cùng ít, dẫn đến giá trị cũng vượt xa những năm qua.

Sau khi hợp tác với Vương Thủ Triết, Đông Cảng Trần thị cũng âm thầm thu được một món lợi lớn.

Phải biết rằng, rất nhiều thế gia đệ tử đều là ăn quen tinh mễ, yêu cầu đều không thấp, so với bình dân khó hầu hạ hơn nhiều.

Tóm lại, song phương đều vui mừng.

Con thuyền nội hà nhanh chóng tập kết, “Công Trình Trăm Năm” của Vương Thủ Triết cũng nhanh chóng triển khai.

Trước đó, mùa đông hàng năm gia tộc cũng sẽ tiến hành nạo vét bộ phận đường sông, nước bùn dùng để bổ sung vào ruộng đất. Nhưng hình thức làm việc khi đó, đều tiến hành theo phương thức năm người một thuyền.

Một người lái thuyền, bốn người dùng cào nạo vét. Sau đó đi đến mục đích, lại dời nước bùn đi, sau đó lại lái thuyền trở về nạo vét…

Nghe giống như không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế hiệu suất hình thức làm việc này vô cùng thấp. Mùa đông nạo vét quy mô nhỏ, chủ yếu là lợi dụng nông nhàn, hiệu suất thấp một chút thì thôi.

Nhưng dưới công trình to lớn, mỗi tiết kiệm một chút nhân lực, lâu dài đều là một tiết kiệm cực lớn.

Dưới sự bày mưu tính kế của Vương Thủ Triết, nạo vét công đều là lao động mạnh mẽ, lấy năm người một tổ, một tổ sau khi lên thuyền trống, nhanh chóng dùng bồ cào nạo vét thuyền, sau đó thay một chiếc thuyền trống tiếp tục nạo vét.

Mà người lái thuyền đều là tuổi hơi lớn một chút, bọn họ không cần tham dự nạo vét, chỉ cần đi qua lại thuyền. Sau khi tới mục đích, liền có một tổ chuyên môn dỡ thuyền, một tổ chuyên môn lấp đất.

Sau khi trống trải, người dỡ thuyền sẽ bổ sung giỏ mây tre trống không trong thuyền. Người lái thuyền lập tức lái thuyền trở về, tiến vào vòng làm việc tiếp theo.

Trải qua một phen thử nghiệm, điều chỉnh, dần dần tạo thành một bộ dây chuyền sản xuất.

Công việc nạo vét sử dụng cái cào rất nặng, chung quanh một vòng đều là sắt, đặc biệt là chỗ đào miệng càng là mài sắt sắc bén, ở giữa là không gian tương đối dày đặc dây leo bện, công việc này cần không ít khí lực.

Nhưng một cái cào này lên tới, có thể có năm sáu mươi cân nước bùn, hai ba cái liền có thể chứa đầy một cái giỏ trúc cỡ lớn, thuyền nhỏ một chút chỉ có thể chứa mười mấy hai mươi cái giỏ trúc.

Mà thuyền lớn một chút, loại thuyền chuyên môn dùng để nạo vét và vận chuyển ở sông nội, thoáng cái có thể chứa hơn một trăm giỏ trúc. Chiếc thuyền lớn nhất kia, có thể chứa hơn ba trăm giỏ trúc.

Một tổ năm người nạo vét, tăng thêm thời gian luân phiên nghỉ ngơi, bình quân một canh giờ ước chừng có thể đào được khoảng tám mươi giỏ. Bởi vậy thuyền hơi lớn một chút, đều là mấy tổ nhân mã cùng lên, cuối cùng lưu một tổ nạo vét kết thúc.

Ngoài ra, còn có một ít phụ nữ, hài đồng, người già thể chất yếu kém, bọn họ sẽ phụ trách biên chế giỏ trúc, nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh, hoặc là dọn dẹp các công tác phụ trợ như đất bùn.

Chỉnh thể mà nói, công tác nạo vét lấp đất triển khai phi thường thuận lợi.

Trước mắt nạo vét đã đạt đến 80 tổ, khoảng bốn trăm người, 150 người thuyền công, 50 người dỡ bùn công, 80 người lấp bùn, các loại phụ trợ công còn lại đạt tới một trăm người.

Tổng số người công trình đạt tới gần tám trăm người.

Nhưng dù vậy, sau một ngày nạo vét lấp đất ước chừng cũng chỉ đạt tới ba bốn ngàn mét khối, ước chừng tương đương với một phần hai nghìn công trình.

Dựa theo nhân lực vật lực hiện giờ, mặc dù mỗi ngày làm như vậy, cũng phải khoảng sáu năm mới có thể hoàn thành công trình đầu tiên. Hơn nữa còn không bao gồm mùa mưa, mùa đông giá rét khí trời ác liệt không thể thi công.

Nhưng mà mở mang bờ cõi, khai phá tộc sản vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Các lão tổ tông của Vương thị, cũng không biết tốn bao nhiêu khí lực, thời gian, mới khiến cho Bình An trấn dần dần có cục diện hôm nay. Nhân loại nếu muốn chinh phục tự nhiên, vốn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thuyền ô bồng của Vương Thủ Triết lặng lẽ lướt qua hồ Châu Vi, nhìn thấy công trình cách đó không xa đang khua chiêng gõ trống tiến hành.

“Thủ Triết huynh.” Liễu Viễn Duệ cũng cảm khái vạn phần nói: “Đến lúc này, ta mới cảm nhận được chỗ không dễ khai thác cơ nghiệp gia tộc của các bậc tiền bối. Mỗi một phần sản nghiệp gia tộc, đều có tâm huyết cả đời của các lão tổ tông ở bên trong.”

“Không sai, nhớ lại năm đó khi Trụ Hiên lão tổ xuôi nam, toàn bộ khu vực Bình An trấn đều là vùng đất man hoang hung thú hoành hành.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái không thôi: “Khi đó, các lão tổ khó có được hơn chúng ta.”

Vương Thủ Triết đứng ở mũi thuyền, nhìn hồ Châu Vi của Hạo Miểu. Nhìn qua là công trình to lớn như thế, nhưng trên thực tế khu vực thi công, cũng chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi: “Còn phải tiếp tục gia tăng quy mô thi công, hiện tại bên trong khu vực Bình An trấn, còn có rất nhiều người không có cơm ăn.”

Trước mắt trong tám trăm người, có không ít đều là tá điền của chính Vương thị, thậm chí là một ít con cháu chi thứ Vương thị tới tham dự thi công và quản lý. Từ bên ngoài chiêu mộ nhân viên, bất quá chỉ là bốn năm trăm người mà thôi.

Nếu muốn chân chính bình ổn tình hình tai nạn, chỉ là mời chào nhiều công nhân như vậy cũng không đủ. Đội ngũ còn phải mở rộng thêm, thuyền nạo vét còn phải tăng lên. Ít nhất, toàn bộ đội ngũ thi công đạt tới hai ba ngàn người.

Dưới tình huống sức sản xuất tương đối thấp khai triển công trình lớn, rất không dễ dàng, vận dụng lượng lớn nhân lực vật lực, tiến độ cũng chậm chạp.

Nhưng loại công trình cơ sở nạo vét lấp đất này, ngoại trừ có thể làm ra dây chuyền sản xuất thi công, cũng không có biện pháp quá tốt, hắn cũng không có năng lực chế tạo máy móc lớn.

Sau khi thỏa mãn hứng thú du hồ của Liễu Viễn Duệ, thuyền ô bồng trở về chủ trạch.

Lúc này, Vương Trung phái người đến đây bẩm báo, tán tu trước đó giết chết một hộ phú nông, đã bị tra ra vị trí ẩn nấp. Ngay tại cách bến đò Định Bồ không xa, một căn nhà kho hẻo lánh.

Ánh mắt Vương Thủ Triết run lên, sát ý hiển hiện.

Hắn cũng không kỳ thị tán tu, rất nhiều tán tu cũng trôi qua không dễ dàng. Nhưng mà, hắn hận nhất chính là những tán tu không kiêng nể gì cả, sau đó ôm một bộ tán tu phủi phủi mông đi lòng người.

…

Thời gian trôi qua.

Một nhà kho vắng vẻ, là nơi thế gia nào đó chuyên môn dùng để tích trữ cá ướp muối hun cá.

Gần đây lượng tiêu thụ của các loại cá hun khói vô cùng tốt, tồn kho đã bị dọn sạch, nhưng vẫn tràn đầy mùi tanh hôi.

Mấy tán tu sắc mặt hung hãn, đều là hữu khí vô lực ngồi tản ra, sĩ khí có chút sa sút.

“Lão đại, Lưu thị bên kia còn chưa có tin tức sao?” Một hán tử hơn ba mươi tuổi lo âu nói, “Không phải chính là an bài một chiếc thuyền qua sông, có khó như vậy sao?”

“Vương thị không biết trúng gió gì, bọn họ lại để phó trấn thủ sứ Vương Định tộc phong tỏa bến đò Định Bồ, ngay cả một số bến Dã Độ cũng phái quan binh canh gác, rõ ràng là nhằm vào chúng ta.” Một tán tu trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên mặt sẹo hàn mặt nói, “Mọi người cố gắng chịu đựng một chút, sống qua cơn sóng này là được.”

“Lão đại, ta nghe nói Vương thị và Lưu thị trở mặt.” Lại có một tán tu sầu lo nói: “Ngài nói, Lưu thị có thể giết chúng ta diệt khẩu hay không?”

“Bọn họ dám!” Tán tu mặt sẹo kia cười lạnh nói: “Chúng ta làm một số chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng cho Lưu thị, cũng không phải lần đầu tiên. Trong tay ta đã sớm lưu lại đủ loại chứng cứ. Một khi chúng ta gặp chuyện không may, sẽ có người đưa chứng cứ đến trong tay Phó trấn thủ sứ Vương Định Tộc. Với quan hệ của Vương thị và Lưu thị, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Tán tu lăn lộn khắp thế giới, nơi nào có lợi ích liền đi nơi đó, trong đó tự nhiên cũng không thiếu được bị một ít thế gia lấy

ra làm thương sử, qua cầu rút ván giết người diệt khẩu nghe nhiều thấy nhiều rồi.

Bởi vậy, tán tu cũng không phải đồ ngốc gì, lấy tiền làm việc cho ngươi tự nhiên có thể, nhưng mà muốn sau khi ăn xong lau sạch cũng hầu như không có khả năng. Tán tu có thể lăn lộn đến mấy chục tuổi còn sống, mỗi người đều là nhân tinh, hung hiểm mà bọn họ trải qua trong đời há là thế gia đệ tử có thể so sánh?

"Lão đại anh minh, lão đại anh minh. Quay đầu lại nghỉ ngơi một chút, nhất định phải cắt một miếng thịt từ trên người Lưu thị xuống."

Mấy tán tu còn lại cũng đều thở phào nhẹ nhõm, nhao nhao mở miệng khen lão đại, liếc nhìn Lưu thị.

Chịu đựng một chút cũng không sao, sống qua nổi bật thì tốt rồi. Những người Vương thị kia cũng chỉ là làm bộ, quét một đợt danh vọng mà thôi, chết cũng không phải phú nông trong địa hạt nhà ngươi.

Đúng vào lúc này.

"Chát! Chát! Chát!"

Tiếng vỗ tay vang lên, cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến thanh âm của một nam tử trẻ tuổi: "Các ngươi đều nghe một chút, đám tán tu này đều làm chuyện như thế nào? Tất cả học tập một chút, mọi việc đều phải chừa cho mình một đường lui, đây đều là triết học sinh tồn rất tốt."

"Vâng, Tứ ca." Hai nam hài tử thành thật trả lời.

"Đừng dài dòng nữa, động thủ là xong việc."

"Lạc Thu, Tứ ca ca nói rất có lý. Cho dù muội có lợi hại hơn nữa, trên thế giới này cũng luôn có người lợi hại hơn muội."

Sắc mặt đám tán tu kia đều trở nên vô cùng khó coi.

Tán tu Mặt Sẹo cầm đầu, ngược lại là khí độ có chút trầm ổn: "Các hạ nếu đã mò tới cửa, chắc hẳn là có chuẩn bị mà đến, không bằng mọi người nói chuyện một chút."

Trong lúc nói chuyện.

Vương Thủ Triết dẫn hai đệ đệ, hai muội muội đồng loạt đi vào nhà kho.

Hắn cũng không trực tiếp trả lời tán tu, mà tiếp tục nói với các đệ đệ muội muội: "Các ngươi phải ghi nhớ, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm. Trụ Hiên lão tổ của Vương thị chúng ta nam hạ khai thác Bình An trấn, trảm yêu thú khai cương thổ, để con cháu Vương thị ta cùng hàng vạn bình dân có một nơi sinh tồn. Chúng ta con cháu hậu duệ, không dám nói muốn so sánh công huân với lão tổ tông, nhưng cũng phải bảo vệ tốt nhà chúng ta, bảo vệ điểm mấu chốt của chúng ta, chớ để cho lão tổ tông hổ thẹn."

"Các ngươi phải nhớ kỹ, loại gia tộc như Lưu thị Triệu thị, làm việc không để ý pháp luật, không hề có điểm mấu chốt." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Xương ngược được một thời gian nhưng kiêu ngạo không đến nổi đời. Những tộc nhân đó sớm muộn gì cũng sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho toàn bộ gia tộc."

"Vâng, Tứ ca ca." Vương Lạc Tĩnh nặng nề gật đầu.

Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm cũng có chút kích động, sắc mặt hưng phấn có chút ửng hồng. Vương thị chúng ta là thế gia chính thống do Trụ Hiên lão tổ truyền thừa xuống, căn bản không giống loại gia tộc sài lang như Lưu thị Triệu thị.

"Ta, Vương Lạc Thu, các ngươi không cần nhớ tên ta." Trong đôi mắt của Vương Lạc Thu bộc phát ra khí tức mạnh mẽ, "Ta gánh vác kỳ vọng của lão tổ tông trên trời, muốn gánh vác trách nhiệm quật khởi của Vương thị gia tộc. Những tiểu lâu la phản diện các ngươi, đều là đá đặt chân trên đường của bổn tiểu thư đế, kinh nghiệm quái lạ!"

"Oanh!"

Vương Lạc Thu giống như là một phát đạn pháo, vọt vào trong đám tán tu.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Tiểu cô nãi nãi này có thể đừng nóng vội hay không, cảm giác vinh dự của gia tộc ta, cùng tam quan giáo dục còn chưa kết thúc đâu?

Tính khí nóng nảy của cô nương này!

...

Chương 82: Đánh quái! Đánh rơi trang bị?

…

Nhưng mà cũng phải nói.

Nha đầu Vương Lạc Thu này thật đúng là không tầm thường, động tác của nàng vô cùng sạch sẽ lưu loát, thẳng đến thẳng đi, đối cứng đánh. Có thể nhìn ra được, nàng tu luyện thân pháp cơ bản, trên phương diện tu luyện quyền pháp vô cùng khắc khổ.

Một quyền một thức, đều giống như là thiên chuy bách luyện mà đến, chiêu thức vô cùng đơn giản, lại bị nàng dùng ra tư thế Tiểu Bạo Long.

Bất quá đám tán tu kia cũng không phải hạng người dễ dàng gì, mỗi người đều là hạng liều mạng.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết liền phất phất tay, để Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm cũng gia nhập đội ngũ chiến đấu. Hai người bọn họ một người mười bốn tuổi, một người mười lăm tuổi, gần đây dưới sự đốc thúc của con cá tinh Vương Lạc Thu, tu luyện cũng vô cùng liều mạng.

Mỗi người cầm trường kiếm tiến vào chiến trường, thân pháp và kiếm pháp đều có tiến bộ không nhỏ, sử dụng có hình có dạng.

Tán tu tu hành không dễ, nhưng mà có chút tàn nhẫn cùng kinh nghiệm lão luyện. Nhưng mà thế gia đệ tử cũng có ưu thế rất lớn, nội tình gia tộc tương đối thâm hậu, hệ thống bồi dưỡng càng thêm hoàn thiện.

Dưới đại tổng thể, cuối cùng vẫn là con cháu thế gia mạnh hơn.

Ngoài ra còn có Vương Lạc Tĩnh, cũng không cam lòng yếu thế.

Nàng móc ra một cây sáo bộ dáng cổ quái, nhẹ nhàng thổi lên. Tiếng sáo có tần suất rất cao, người nghe phi thường chói tai.

Bỗng dưng!

“Ong ong ong.”

Một đám ong mật bay vào trong kho hàng, nói là ong mật, nhưng cùng ong mật trên Địa Cầu chênh lệch rất lớn. Bọn chúng mỗi người đều lớn cỡ ngón tay nhỏ, toàn thân hiện ra một chút màu đen. Hình thể so với Đại Hoàng Phong còn muốn vượt qua một đường. Trong đó lớn nhất, lại lớn cỡ nắm tay tiểu nữ hài.

【 Tử Tinh Linh Phong 】!

Người có linh tự, tự nhiên đã không thuộc về loài ong phàm phẩm.

Linh Phong tương đối thông thường chính là Hổ Đầu Linh Phong tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng Hổ Đầu Linh Phong lại thuộc về loại hung trùng cấp một quần thể. Cho dù có bồi dưỡng tốt đến đâu, phối hợp với Phong Hoàng mà nói, lực chiến đấu tổng thể miễn cưỡng có thể đạt tới cấp hai.

Mà Tử Tinh Linh Phong trưởng thành đến mức tận cùng, có thể đạt tới lực chiến đấu quần thể nhị giai, nếu như Phong Hoàng thăng lên tam giai! Lực chiến đấu của chỉnh thể liền phi thường bạo tăng. Ngay cả lão tổ Linh Đài cảnh thấy cũng tình nguyện đi đường vòng.

Tuy nhiên, quy mô bầy ong của Vương Lạc Tĩnh quá nhỏ, trước mắt chỉ miễn cưỡng được xưng là sức chiến đấu của hung trùng cấp một, cũng chỉ có thể đối phó một chút tiểu lâu la Luyện Khí cảnh tiền kỳ.

“Ông ông.” Tử Tinh Phong nhìn chằm chằm vào một tán tu Luyện Khí Cảnh tầng ba hung hãn. Thực lực tán tu kia cũng không yếu, một thân hoành luyện khí tức bưu hãn, nếu không cũng không thể làm kẻ liều mạng.

Đáng tiếc, hắn cũng không có kinh nghiệm đối phó Linh Trùng sư, cầm một thanh chiến đao liên tục phách trảm, đao mang lạnh lẽo được Huyền khí thúc dục phun ra nuốt vào bất định, uy lực bất phàm. Loại chém này rất khó đối phó loài Linh Phong.

Dưới mấy đao, thể lực huyền khí tiêu hao không ít, nhưng chỉ giết hai ba con. Mà trên người hắn, thì bị Tử Tinh Linh Phong đóng đinh năm sáu nhát. Dưới độc tố tê liệt, lập tức khiến động tác của hắn chậm lại rất nhiều.

Tán tu kia thầm nghĩ không ổn, tiếp tục như vậy chắc chắn phải chết, dưới tình thế cấp bách nổi giận gầm lên một tiếng: "Tiện tỳ, ngươi dám." Cả người giống như một con mãnh hổ nhào về phía Vương Lạc Tĩnh.

Chỉ tiếc, Vương Lạc Tĩnh bây giờ cũng xưa đâu bằng nay, nàng dựa vào sử dụng Trùng Vương cứu tế, đi tới nơi nào đều được chiêu đãi ăn uống ngon lành. Các nhà ngoài sáng trong tối các loại lợi ích nhỏ cùng tặng không ít.

Cộng thêm tài nguyên trong tộc cũng bắt đầu nghiêng về phía nàng, có thể nói, bây giờ nàng đã dần dần phát triển với tiểu phú bà.

Cố gắng của bản thân, tăng thêm tài nguyên hậu đãi. Để cho nàng từ Luyện Khí cảnh tầng một cao đoạn ngay từ đầu, rất nhanh đã đột phá đến tầng thứ hai. Nàng thi triển ra thân pháp trụ cột của Vương thị, linh hoạt như một con én nhỏ, không ngừng kéo dài khoảng cách với tán tu.

Thân pháp trụ cột của Vương thị nghe có vẻ rất thấp kém.

Nhưng trên thực tế, loại thân pháp cơ sở do vô số tiền bối Vương thị dần dần tổng kết, cải tiến này, tức có tác dụng rèn luyện cơ sở. Đồng thời hiệu dụng cũng bất phàm, so với thân pháp của đại đa số tán tu dã lộ mạnh hơn rất nhiều.

Mấy ngày gần đây, Vương Lạc Tĩnh luận bàn rất nhiều với Vương Lạc Thu. Thế nhưng nàng nhiều lần bị Vương Lạc Thu xông tới đâm đột mặt, sau khi bị hành hung, cũng dần dần tìm ra chiến thuật mà Linh Trùng sư nên có, hạ quyết tâm phải tăng cường thân pháp.

"Không sai." Vương Thủ Triết lưu ý mỗi một chi tiết trên chiến trường, chiến thuật của Lạc Tĩnh vô cùng chính xác, thân là Linh Trùng sư thì phải phát huy ưu thế của Linh Trùng sư, không bị người đột ngột là yêu cầu cơ bản nhất.

"A!"

Bỗng dưng, tán tu đuổi sát Vương Lạc Tĩnh kia thê thảm kêu lên, co quắp ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.

Vương Thủ Triết tập trung nhìn lại, đã thấy một con rết lớn chừng hai thước, chẳng biết từ lúc nào đã mai phục trên đường, cắn một cái vào chân tán tu.

"Đây là?" Vương Thủ Triết hít một hơi lạnh, nhận ra chủng loại của con rết kia, dường như là 【Thiết Tuyến Ngô Công】 trong hung trùng, loại rết này kịch độc mà hung hãn, chờ sau khi hoàn toàn trưởng thành có thể dài đến một trượng, có thể địch nổi hung thú nhị giai.

Nha đầu Lạc Tĩnh này, từ khi nào lại ẩn giấu một đòn sát thủ như vậy?

May mà nó vẫn còn là ấu niên thể, nếu không một khi trưởng thành, ngay cả Vương Thủ Triết cũng phải cố hết sức. Có điều, Thiết Tuyến Ngô Công trưởng thành cũng không dễ sử dụng như vậy. Với thực lực hiện tại của Vương Lạc Tĩnh, căn bản không có khả năng khống chế được.

Điều khó có được nhất là lúc nàng chiến đấu có dũng có mưu, sẽ dùng độc trùng tính kế kẻ địch, điểm này khiến Vương Thủ Triết rất vui mừng.

Lúc này, Vương Lạc Tĩnh thu thập một tán tu.

Sắc mặt nàng đã có chút trắng bệch, hiển nhiên tiêu hao không ít, nhưng mà cảm xúc lại phi thường cao ngất: "Vương Lạc Thu, bổn tiểu thư đã thu thập một người, ngươi có được không? Nếu đánh không lại, tỷ tỷ đến giúp ngươi a."

Cho tới nay, Lạc Tĩnh đều bị Lạc Thu đè ép, ngay cả tu vi cảnh giới cũng chậm hơn nàng nửa nhịp. Hiện tại thật vất vả mới giành hạng nhất trước, lúc này nhịn không được mở miệng khoe khoang.

Đối chiến với Vương Lạc Thu, cũng là một tán tu Luyện Khí cảnh tầng ba, tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo hèn mọn bỉ ổi nhưng kinh nghiệm chiến đấu vô cùng già. Hơn nữa hắn từ đầu đến cuối vẫn đang du đấu, tiết kiệm thể năng và huyền khí, không liều mạng với Vương Lạc Thu, mà tùy thời tìm cơ hội chạy trốn.

“Không cần!” Vương Lạc Thu cắn răng trả lời một câu, lập tức rít gào một tiếng: “Vô Danh Thử bối, ăn một quyền của tiểu cô nãi nãi ngươi.”

Huyền khí của nàng bùng nổ, trên khuôn mặt nhỏ xẹt qua một vệt ửng hồng, giống như là một con tiểu bá vương long mạnh mẽ đâm tới, một quyền một cước đều chấn động đến không khí nổ tung vang dội.

Nàng thích dùng quyền cước, mà không thích dùng vũ khí, một câu thường xuyên đặt ở bên miệng chính là, quyền cước của bổn tiểu thư chính là vũ khí tốt nhất.

Bình thường nàng cũng thường xuyên đánh Vương Thủ Dũng Luyện Khí cảnh tầng ba, tuy rằng cũng không dễ đánh, nhưng xa xa không có cố hết sức như hôm nay, tán tu này láu cá giống như là một con chuột, cộng thêm Vương Lạc Tĩnh trào phúng, làm cho tính tình của nàng nóng nảy lên.

“Kẻ ngu xuẩn, bắt được ngươi rồi.”

“Chiêu thức chạy trốn giống nhau, còn dám dùng hai lần ở trước mặt cô nãi nãi ngươi.”

Bỗng dưng.

Nàng tóm lấy cánh tay tên tán tu kia, đột nhiên ném đi.

“Ầm!” Tán tu bỉ ổi kia lại bị nàng thuận thế ném ra ngoài, đập ra một lỗ thủng lớn trên tường kho chứa gạch.

Không đợi tán tu kia có cơ hội đứng lên, nàng đã gào thét nhào lên, một quyền lại một quyền mãnh liệt đập về phía tán tu kia, vừa đập còn vừa mắng: “Đồ xấu xa nhà ngươi, còn dám dùng thân pháp xảo quyệt trêu đùa tiểu cô nãi nãi của ngươi. Ta phi, ngươi cho rằng ngươi là Vương Thủ Triết à.”

Ầm ầm ầm ầm!

Một quyền một quyền kia, lực bộc phát vô cùng hung mãnh.

Vương Thủ Triết nhìn mà lông mày cũng giật giật, nha đầu này sức lực có chút quá mức, đây đã không phải là dựa vào thuật tôi thể căn bản của Vương thị có thể đánh ra gân cốt đi?

Mà 《Huyền Nguyên quyết》 của Vương thị xưa nay nổi danh trung chính bình hòa, nào có sức bật đáng sợ như thế?

Xem ra, sau này giúp nha đầu kia kiểm tra thân thể, xem có vấn đề gì không.

Tuy nhiên nha đầu này mắng thì mắng, nói gần nói xa đều phải mang theo Vương Thủ Triết hắn là có ý gì?

"Đầu hàng, ta đầu hàng, cô nãi nãi đừng đánh nữa." Tên tán tu láu cá kêu thảm không thôi.

Vương Thủ Triết cũng ngăn cản nói: "Lạc Thu, được rồi, đừng đánh chết người ta, còn hữu ích đâu."

"Hừ, vậy ta sẽ cho lão Tứ một chút mặt mũi." Trong thời khắc mấu chốt này, Vương Lạc Thu vẫn tương đối nghe lời, lập tức dừng tay.

Sau đó, nàng xách lên tán tu láu cá nửa chết nửa sống, bắt đầu vơ vét trên người hắn. Động tác như vậy, ngay cả Vương Thủ Triết cũng sửng sốt.

Còn nữa, lão Tứ ngươi có thể gọi sao?

"Lạc Thu, ngươi đang làm cái gì? Tán tu này bẩn như vậy, còn đầy người đều là vết máu." Vương Lạc Tĩnh bên cạnh ngoài khiếp sợ, vội vàng nói.

"Đồ bẩn gì chứ? Đây là ta đang cướp đoạt chiến lợi phẩm. Ngươi giả vờ cái gì, chẳng phải ngươi cũng lén lút trốn đi xem bản sao chép sao?" Vương Lạc Thu cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ai ôi, thời đại này tu luyện quá lãng phí tài nguyên. Nhà chúng ta lại quá nghèo, không có cách nào, chỉ có thể đánh dã quái, lấy chút trang bị tài nguyên ra mới có thể miễn cưỡng chèo chống tu luyện như vậy."

"Khụ khụ!"

Lạp Thạch tán tu thống khổ ho ra máu, lại miễn cưỡng cãi, "Cô, cô nương. Ta, ta không phải dã quái."

"Ngu xuẩn."

"Ba!" Vương Lạc Thu không chút do dự đấm một quyền đánh hắn ngất xỉu, tiếp tục vơ vét: "Hình người dã quái đương nhiên cũng là một loại dã quái. Ồ, kim phiếu! Oa ha ha! Bổn tiểu thư phát tài rồi."

Nàng cười cực kỳ vui vẻ.

Cũng khó trách, nàng từ trên người dã quái hình người, không, tán tu vơ vét ra mấy tấm kim phiếu, mười càn kim một tấm, ước chừng năm mươi càn kim. Còn có một chút càn kim, đại đồng, góc đồng tán loạn, cùng với một ít tài liệu loạn thất bát tao, ước chừng cũng có mười càn kim.

Còn có thanh đoản kiếm tuôn ra kia, dường như cũng là tinh cương rèn tạo chất lượng tốt, không giống binh khí bình thường, có thể trị giá bảy tám càn kim.

Khó có được nhất chính là, Vương Lạc Thu vơ vét ra một bản bí tịch pháp của bản thân Truy Phong Lam, mặc dù vẫn thuộc về phạm trù bí tịch thân pháp hạ phẩm, nhưng mạnh hơn thân pháp bình thường một chút, cũng không biết tán tu này lấy được từ đâu.

Vận khí như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng hơi giật mình. Có điều nghĩ kỹ lại, những tán tu này thường xuyên giúp Lưu thị xử lý một số hoạt động không thể để người khác biết, tài nguyên trên người phong phú một chút cũng là bình thường.

Kể từ đó.

Vương Lạc Tĩnh cũng ngồi không yên, cũng đi cướp đoạt chiến lợi phẩm thuộc về nàng. Đối thủ của nàng thuộc phe hoành luyện, thực lực cũng không kém.

Đáng tiếc, hắn đụng phải Linh Trùng sư nhất giai Vương Lạc Tĩnh này, hơn nữa còn là một Linh Trùng sư rất am hiểu chiến thuật, bối rối và chủ quan đã ngã xuống.

Bên này, Vương Lạc Tĩnh ở trên người hắn cũng vơ vét ra một khoản tài nguyên xa xỉ, lúc này mặt mày hớn hở, nha đầu này, ngược lại cũng là tiểu tham tài.

Sau khi kiểm tra chiến lợi phẩm, nàng cầm một quyển sách có phong cách cổ xưa nói: “Lạc Thu, bản《Đoán Thể Thuật》này, tuy không bằng hệ thống Luyện Thể Thuật nền tảng của Vương thị chúng ta, nhưng cũng có chỗ độc đáo. Ta lấy ra đổi Truy Phong Khuyết của ngươi.”

“Không được không được, Đoán Thể Thuật này của ngươi, ta cũng chỉ có thể xác minh một phen, thu hoạch có hạn. Nếu ngươi muốn đổi, bổ sung hai mươi càn kim.”

“Ta bổ ngươi hai mươi càn kim, nhưng mà thanh đoản kiếm rác rưởi kia của ngươi phải bù vào.”

“Quỷ nghèo bò! Thanh đoản kiếm này của ta chính là rèn thép chất lượng tốt, là thần binh lợi khí thổi lông cắt tóc, sắc bén không thể nhận.”

Hai má Vương Thủ Triết co giật bất định, bây giờ trong gia tộc lại lưu hành tiểu thuyết gì? Trong cuộc đối thoại của hai nha đầu rách nát này, du phong tam lưu dày đặc là cái quỷ gì?

Luôn cảm thấy có một lạch trời rất lớn với các nàng.

…

Chương 83: Thực lực chân chính của Vương Thủ Triết!

…

Hai cô nương thu hoạch tràn đầy, đã bắt đầu giao dịch lẫn nhau lấy nhu cầu.

Ngược lại là trong nhà hai nam hài tử lớn hơn, còn đang giằng co với đối thủ của bọn họ. Đối thủ của bọn họ đều chỉ có Luyện Khí cảnh tầng hai cao đoạn, nhưng thập phần am hiểu liên thủ hợp kích.

Bức cho hai huynh đệ cũng chỉ có thể liên thủ tác chiến. Hai bên đánh có tiếng có sắc, lực lượng ngang nhau.

Ngoài ra, tên trùm thổ phỉ mặt sẹo kia vẫn luôn không nhúc nhích.

Trong đám cướp, lấy tu vi cao nhất của hắn, đã nhanh đến Luyện Khí cảnh tầng năm. Thân là một tán tu, ở hơn bốn mươi tuổi đạt tới trình độ như vậy, cũng là rất không dễ dàng.

Bọn họ cũng không giống như đệ tử gia tộc cùng gia tướng, hàng năm đều sẽ có không ít phụng dưỡng có thể nhận được, sự tình làm tốt còn sẽ có phần thưởng thêm.

Mà nguồn tài nguyên tu luyện của tán tu, thường thường đều vô cùng không ổn định, đại đa số tài nguyên đều phải liều mạng.

Có người sẽ nói, tán tu đã nghèo như vậy, vì sao không gia nhập thế gia đảm đương gia tướng? Đây tự nhiên là một đường ra của tán tu, chỉ là phàm là thế gia, đối với tuyển nhận gia tướng đều vô cùng nghiêm khắc, thân gia trong sạch, lai lịch rõ ràng, nhân phẩm không có vấn đề đều là yêu cầu cơ bản nhất.

Dù vậy, phần lớn thế gia cũng không quá nguyện ý mời chào Dã tán tu làm gia tướng, tình nguyện đi con đường bồi dưỡng mình từ nhỏ.

Mặc dù thế gia muốn dùng đến tán tu, cũng hơn phân nửa là dùng giá cao thuê làm pháo hôi, hoặc là lợi dụng bọn họ làm

chút hoạt động không thể gặp người.

Tán tu mặt sẹo kia sở dĩ không động là vì luôn bị Vương Thủ Triết nhìn chằm chằm.

Thanh niên kia thoạt nhìn mới mười tám mười chín tuổi, mang đến cho hắn cảm giác là hoàn toàn nhìn không thấu, cao thâm mạt trắc. Vô cùng hiển nhiên, thực lực của đối phương vượt qua hắn rất nhiều.

Loại cảm giác áp lực đáng sợ này, chỉ có cảm thụ qua trên người cao thủ Luyện Khí cảnh hậu kỳ.

Cao thủ Luyện Khí cảnh hậu kỳ trẻ tuổi như vậy, tất nhiên đều là con trai trưởng thế gia dốc hết tài nguyên, tỉ mỉ bồi dưỡng ra, tương lai là tồn tại phải đi trên con đường Linh Đài.

Mà người đạt tới trình độ như vậy ở Bình An trấn, cũng chỉ là một người trong truyền thuyết.

Hắn đã mấy lần thử muốn chạy trốn, nhưng đều ở trong phạm vi tầm nhìn của Vương Thủ Triết, hắn biết mình vừa động, sẽ nghênh đón đòn tấn công lôi đình của đối phương.

Đến lúc này, ông ta cũng không nhịn được nữa, nuốt nước bọt nói: “Các hạ là tộc trưởng của Bình An Vương thị Vương Thủ Triết đúng không? Tại hạ lão Ngũ mặt sẹo, đã đụng vào tay ngài, liền nhận thua.” Tên đương nhiên không phải tên thật, tên tương tự giới Tán Tu nắm một bó to.

“Ha ha” Vương Thủ Triết cũng không trả lời, chỉ chú ý đến trận chiến giữa Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm. Về phần lão Ngũ mặt sẹo kia, không đoán được sáo lộ của Vương Thủ Triết, chỉ có thể thành thật chờ đợi.

Mà hai nam đinh gia tộc Vương thị lúc trước chỉ có thể coi là quy củ, dưới sự ép buộc của trưởng bối, tu luyện cũng coi như qua loa. Nhưng bởi vì gia tộc quá nghèo, phần lớn tài nguyên đều nghiêng về phía Vương Thủ Triết.

Bởi vậy, bọn họ đối với việc tu luyện, chỉ dừng lại ở mức độ có thể đi qua dễ dàng, cũng chưa bao giờ hy vọng xa vời đi qua Linh Đài chi lộ.

Cho đến khi ra khỏi con cá tinh Vương Lạc Thu này, mới “Kích thích” bọn họ liều mạng tu luyện, xem như có chút bộ

dáng, nhưng đối thủ của bọn họ cũng thập phần lão luyện, song phương chỉ có thể tính là tám lạng nửa cân.

Lần này ra ngoài diệt phỉ, Vương Thủ Triết có kế hoạch bắn một mũi tên trúng hai con chim điêu, cho dù không buông tha đám tội phạm, cũng có thể ma luyện các đệ đệ muội muội một chút, còn có thể xây dựng thế giới quan chính xác cho các nàng.

Đánh lâu không xong.

Vương Lạc Thu lại bắt đầu làm ra đại chiêu trào phúng của nàng: "Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, các ngươi còn dám phế thêm một chút sao? Lạc Tĩnh, chúng ta mỗi người một phần." Trong ánh mắt của nàng tràn ngập hưng phấn, hiển nhiên còn muốn kiếm một khoản, tăng thêm một chút hà bao nhỏ.

Mặt hai nam đinh đều đỏ lên, cắn răng bắt đầu liều mạng. Rốt cục, sau mấy chiêu hiểm chiêu, bọn hắn cuối cùng bắt được hai cái tán tu kia. Chiến tích như thế, cũng chỉ có thể nói là qua loa.

《 Huyền Nguyên quyết 》 của Vương thị là công pháp trung phẩm, các loại thân pháp chiến kỹ cơ sở trong nhà đều là thứ tốt, trụ cột vững chắc. Đối đầu với những tán tu dã lộ thường thường ngay cả 《 công pháp hạ phẩm 》 cũng không đầy đủ này, lẽ ra nên chiếm ưu thế tương đối.

Lại không nghĩ, dưới cảnh giới tu vi không kém bao nhiêu, còn phải dùng tổn thương đổi tổn thương mới miễn cưỡng đánh bại đối phương.

xấu hổ tất nhiên là xấu hổ, nhưng gần đây bị muội muội giễu cợt quá nhiều, Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm da mặt lại dày hơn rất nhiều, nhanh chóng học hai cô bé thu thập chiến lợi phẩm.

"Không sai, tổng thể vẫn có chút hiệu quả mài giũa." Vương Thủ Triết ít nhiều có chút tán thành, khen một câu: "Thủ dũng, thủ liêm, các ngươi tác chiến rất dũng cảm, tiến bộ cũng không nhỏ. Mặc dù bị thương, nhưng nam tử hán mà, trải qua mưa gió một chút mới có thể thấy cầu vồng, đi qua bên cạnh băng bó một chút đi."

Vừa rồi hắn nhìn chằm chằm vào, nếu như đệ đệ có nguy hiểm lớn, hắn tự nhiên sẽ lập tức ra tay.

"Vâng, Tứ ca." Hai bé trai đều ngoan ngoãn thối lui đến một bên băng bó, sắc mặt có chút hưng phấn dâng trào, tức vui sướng chiến thắng cường địch, cũng có bị Tứ ca khen ngợi sau đó vui sướng.

Quy củ của trưởng bối gia tộc đối với nam đinh, so với quy củ đối với nữ oa oa mạnh hơn nhiều, để tính cách của bọn họ đều tương đối trầm ổn. Mà nữ oa, theo bọn họ thấy đó là sớm muộn phải lập gia đình, không sai biệt lắm là được rồi.

Mà Vương Thủ Triết lại là ca ca mà bọn họ sùng bái kính sợ nhất, có thể được hắn tán dương là lần đầu, đều rất vui vẻ.

"Coi như cũng được, có chút nam tử hán khí độ, để bổn tiểu thư có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, xem ra ta đối với đặc huấn của các ngươi không uổng phí." Mặc dù Vương Lạc Thu lúc trước ăn nói ác độc, cùng Vương Lạc Tĩnh, sắc mặt hơi trắng bệch, đi lên giúp hai ca ca bôi chút kim sang dược, băng bó lại.

Bình thường miệng độc thì độc miệng, nhưng cuối cùng vẫn là thân nhân huyết mạch tương liên lẫn nhau, bị thương há có thể không đau lòng?

Lúc này, ánh mắt Vương Thủ Triết mới rơi vào trên người tán tu mặt sẹo kia, ngữ điệu bình tĩnh nói: "Đầu hàng đi, ngươi không có cơ hội."

Sắc mặt lão Ngũ mặt sầu thảm, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống: "Vương, Vương đại nhân, ta sai rồi, ta không nên bị Lưu thị Triệu thị đầu độc, giúp bọn họ làm ra chuyện không bằng heo chó. Chỉ cần đại nhân tha ta một mạng, ta sẽ đưa tất cả chứng cứ cho đại nhân, bảo đảm Lưu thị Triệu thị không chiếm được chỗ tốt."

Hắn ít nhiều cũng rõ ràng, Vương thị và Triệu thị Lưu thị có ân oán rất lớn.

"Nghe có vẻ rất mê người." Sắc mặt Vương Thủ Triết lạnh lùng nói: "Chỉ đáng tiếc, nếu ta đáp ứng ngươi, làm sao xứng đáng với lương tâm của mình? Bà bày ra trước mặt ngươi chỉ

có một con đường, đầu hàng thẳng thắn, sau đó cho ngươi một cách chết thể diện.”

“Ngươi… Nếu ngươi không đáp ứng, đừng hòng lấy được chứng cứ.” Lão Ngũ mặt sẹo dữ tợn uy hiếp: “Ngươi sẽ mất đi một cơ hội đối phó với Lưu thị Triệu thị tuyệt hảo.”

“Không sao cả, thẩm đi ra thì thẩm, thẩm không ra cũng được.” Vương Thủ Triết phong đạm vân khinh nói: “Chút chứng cứ này của ngươi có hay không cũng được, vốn không lật đổ được Lưu thị Triệu thị.”

“Ngươi!” Lão Ngũ mặt sẹo dần dần hung hãn lên, giống như một con thú bị nhốt: “Được được được, là ngươi ép ta, ta liều mạng với ngươi!” Đường sống duy nhất đã bị Vương Thủ Triết chặn đứng, hắn quyết tuyệt lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Chỉ một thoáng.

Sắc mặt hắn trướng đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy vẻ hung lệ, huyền khí quanh thân phồng lên, dường như ngay cả thân thể cũng khổng lồ thêm mấy phần.

“Tứ ca ca cẩn thận, đó là Cuồng Bạo đan, nghe nói sau khi ăn có thể vượt cấp chiến đấu.” Vương Lạc Tĩnh lo lắng không thôi, móc ra Trùng Địch.

Ngay cả Vương Lạc Thu cũng thay đổi sắc mặt: “Quá đê tiện, lại nuốt Cuồng Bạo đan. Tứ ca ca, chúng ta liên thủ cùng đánh đi.”

“Không cần. Người này quá mức nguy hiểm, các ngươi không đối phó được, lui ra phía sau một chút.” Vương Thủ Triết tiện tay rút kiếm, thong dong đi về phía tán tu kia: “Hôm nay vốn là cho mọi người mài giũa, vừa lúc cũng nhớ kỹ điểm này, không nên xem nhẹ bất kỳ kẻ địch nào, có lẽ bọn họ sẽ che giấu một số thủ đoạn bảo vệ tính mạng.”

“Vâng, Tứ ca.” “Vâng, Tứ ca ca.” “Vương, Tứ ca ca, huynh cẩn thận một chút.”

Vương Lạc Thu cũng nhìn ra người kia quá nguy hiểm, lo lắng thay cho Vương Thủ Triết.

“Gào!”

Trong đôi mắt tán tu mặt sẹo kia tràn ngập mùi máu tanh tàn khốc, tay cầm một thanh đại đao mạnh mẽ bổ tới Vương Thủ Triết, khí kình phồng lên, lưỡi đao khí phách bá đạo, dường như muốn một đao chém sụp kho hàng này.

Sắc mặt của Vương Thủ Triết không hề thay đổi, tiện tay điểm ra một kiếm, nhanh như chớp điểm vào bên cạnh một đao kia.

"Keng!"

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, đao thức cuồng bạo như thế vậy mà bị phá vỡ toàn bộ, thân đao vậy mà không chịu nổi lực đẩy ra sau, thân thể tán tu mặt sẹo phồng lên kia giống như bị một quyền đánh trúng, "Sưu sưu" lui lại mấy bước.

"Làm sao có thể!" Một chút lý trí còn sót lại, làm cho tán tu Mặt Sẹo hoảng sợ không thôi. Gã tự tin một chiêu này, mặc dù không đả thương được người, bức lui gã vẫn có thể làm được.

"Ài!"

Vương Thủ Triết khẽ thở dài: "Ngươi cuối cùng đã quá coi thường nội tình của Vương thị chúng ta, cũng quá coi thường Vương Thủ Triết ta. Chỉ bằng một viên Cuồng Bạo đan đã muốn liều mạng với ta? Ha ha."

Sau một tiếng cười khẽ, thân hình Vương Thủ Triết phiêu miểu như khói lướt về phía hắn, đồng thời tốc độ cực nhanh, lại phiêu hốt bất định không nắm bắt được.

Một kiếm chém ra.

Kiếm quang màu trắng nặng nề, hóa thành một đạo lôi đình, hướng tán tu kia chém tới.

" Liễu Nhứ thân pháp "

" 《 Vương thị Huyền Nguyên kiếm pháp 》

Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu gần như đồng thời lên tiếng, đây đều là nội tình gia truyền của Vương thị, thân pháp trung phẩm, kiếm pháp trung phẩm.

Lúc trước các nàng đã từng chứng kiến thân pháp Liễu Nhứ của Vương Thủ Triết, mơ hồ bất định, đoán không ra, từng người đều bị đánh đến không muốn không lấy, ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm được. Nhưng đây là lần đầu tiên các

nàng nhìn thấy, Tứ ca ca sử dụng tuyệt học Huyền Nguyên Kiếm Pháp gia truyền.

“Keng!”

Tán tu mặt sẹo miễn cưỡng ngăn trở, trong miệng phun máu rút lui. Nhưng hắn còn chưa kịp thở một hơi, kiếm thứ hai uy lực lớn hơn đã theo nhau mà tới.

Lại ngăn cản…

Kiếm thứ ba!

“Keng!” Tiếng trống dồn dập vang lên, đao của tán tu mặt sẹo gãy thành hai đoạn, lực xung kích chấn động khiến gã bay ra ngoài, miệng phun máu tươi ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

“A!”

Bốn đệ đệ muội muội, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Thủ Triết thật sự động thủ, toàn bộ trợn mắt há hốc mồm địa chấn ngay tại chỗ, sắc mặt mỗi người đều ửng hồng, hưng phấn không thôi, Tứ ca ca thật mạnh, quả nhiên rất mạnh!

“Đây là Huyền Nguyên quyết của Vương thị chúng ta, phối hợp với uy lực của Huyền Nguyên kiếm pháp.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng hạ xuống đất, giống như làm một việc nhỏ không quan trọng, mỉm cười giải thích với bọn họ: “Sơ kỳ uy lực bình thường, theo Huyền Nguyên quyết tu luyện càng cao thâm, uy lực càng hùng hậu. Các ngươi chăm chỉ tu luyện Huyền Nguyên quyết, môn công pháp này càng đến hậu kỳ càng lợi hại.”

“Vâng, Tứ ca ca.”

Lần này, ngay cả Vương Lạc Thu cũng ửng hồng sắc mặt, hưng phấn không thôi liên tục gật đầu, sùng bái Vương Thủ Triết không thôi.

…

Chương 84: Lão tổ thật khí phách!

…

“Tứ ca ca, muội giúp huynh thu thập chiến lợi phẩm.” Vương Lạc Thu nhanh chóng nhào tới trước, động tác càng thêm thuần thục cướp đoạt: “Phát tài rồi, tên này còn rất có tiền.”

Nàng đào ra một chồng kim phiếu, chừng hơn mười tờ, cộng thêm một ít càn kim đại đồng vỡ vụn, người này có hơn một trăm hai mươi càn kim. Trong bao quần áo tùy thân, còn có một ít vật vụn vặt tán tu thường có, thuốc chữa thương, một ít mảnh vỡ, bình gốm, thậm chí còn có hai viên 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】, cộng thêm mấy quyển bí tịch.

Bất quá bí tịch tán tu, đối với thế gia mà nói, đại đa số đều là hàng thông thường, ít có tinh phẩm. Bí tịch đao pháp này của hắn, thân pháp bí tịch đều không có giá trị quá lớn, nhiều nhất chỉ là tham khảo xác minh mà thôi.

“Ài, Tứ ca ca quá bạo lực.” Vương Lạc Thu đau lòng nhặt thanh đao gãy lên: “Đại đao thép tinh tốt nhất, thế nào cũng được mười mấy càn kim. Lần này không đáng hai ba càn kim đâu.”

Ghét bỏ thì ghét bỏ, tiểu cô nương này vẫn như cũ trơn tru thu hồi tất cả chiến lợi phẩm.

Lúc này, ngoại môn nhà kho truyền đến giọng nói của một nam tử trung niên: “Thủ Triết, chuyện đã làm xong chưa? Chúng ta vào được rồi.”

Trong tiếng nói, một người đàn ông trung niên tướng lãnh dáng vẻ uy nghiêm trầm ổn, võ trang đầy đủ, dẫn hơn mười binh sĩ mặc giáp toàn thân, tay cầm trường mâu, bên hông mang trường đao đi đến.

“Tam bá, lần này nhờ có ngài hỗ trợ.” Vương Thủ Triết chắp tay với tướng lĩnh trung niên kia: “Nếu không thật sự có khả năng bị đám tặc tử này chạy ra khỏi Bình An trấn.”

Nam tử này là một trong những lực lượng trung kiên của Vương thị đời thứ sáu, Tam Bá Vương Định tộc của Vương

Thủ Triết. Hắn là tộc nhân chuyên môn đi con đường quan võ trong thế hệ này của gia tộc, một thân thực lực tương đối bất phàm, mới bốn mươi mấy tuổi đã có Luyện Khí cảnh tầng tám.

"Thủ Triết khách khí rồi." Vương Định tộc cũng chắp tay cười nói: "Huống chi truy bắt hung thủ này vốn là chức trách trấn thủ phủ của Bình An chúng ta. Ta mang những người này đi trước, thẩm vấn suốt đêm một phen, nói không chừng có thể cạy được một số thứ thú vị từ trong miệng bọn họ."

"Tam bá vất vả rồi." Trong lúc Vương Thủ Triết nói chuyện, lại móc ra một túi càn kim mấy chục đồng, kín đáo đưa cho Vương Định tộc: "Tam bá, các huynh đệ của ngài gần đây bận rộn trong ngoài đều vất vả, ngài thay ta cảm ơn bọn họ."

"Được, coi như Tam bá thay bọn trẻ con kia thu, bọn họ làm lính cũng không dễ dàng." Vương Định tộc cũng không chối từ, cười nói với đám binh sĩ phía sau: "Đều thất thần làm gì, còn không mau cảm tạ Vương tộc trưởng."

"Đa tạ Vương tộc trưởng." Đám quan binh kia vội vàng cảm ơn không thôi, đồng thời cũng lộ ra cảm kích đối với Vương Định Tộc. Đầu năm nay, có thể được một cấp trên thương cảm cũng không dễ dàng.

Một túi càn kim nhìn qua nặng trịch, các huynh đệ mỗi người đều có thể được chia không ít.

Vương Thủ Triết và Vương Định tộc đều tự ngầm hiểu lẫn nhau cười cười.

Đây chính là quan hệ hỗ trợ giữa gia tộc và tộc nhân Quan Vũ, tộc nhân ở trong quan phủ có thực quyền, sẽ chiếu cố khắp nơi gia tộc. Mà gia tộc, cũng chính là hậu thuẫn kiên cường của tên tộc nhân Quan Vũ kia, sẽ ở trong phạm vi năng lực tận khả năng ủng hộ hắn.

Thế gia lực lượng rất mạnh, nhưng lực khống chế của quan phủ cũng không yếu. Ít nhất mỗi một địa phương, quan phủ đều là cơ cấu quản lý trên thực tế, chiếm cứ danh phận đại nghĩa.

Hơn nữa những quan binh này cũng không đơn giản, bọn họ cũng không phải là gia nô gia đinh, mà là một đám tu luyện

giả Huyền Vũ đàng hoàng.

Trong đó không thiếu con cháu thế gia, con cháu chi thứ, cũng có một ít tán tu thân gia trong sạch lai lịch rõ ràng, thậm chí càng nhiều hơn là xuất thân quan võ gia tộc truyền thừa nhiều đời.

Trong đám con cháu thế gia cũng chia làm hai loại, một loại là con cháu không có đường ra, tiến vào hệ thống quan võ tìm kiếm đường ra. Một loại khác chính là loại như Vương Định Tộc, là con cháu gia tộc chọn lựa có tiềm lực thích hợp, để cho hắn chuyên môn tiến vào hệ thống phát triển kia, là xúc tu mở rộng thế lực của gia tộc.

Bởi vậy, những quan binh này sau khi trải qua huấn luyện, sức chiến đấu tổng thể phải vượt qua tán tu. Mà tán tu cũng vô cùng sợ hãi quan binh, dưới tình huống bình thường là không dám trêu chọc quan binh.

Dưới sự ra hiệu của Vương Định tộc, đám binh sĩ kia như lang như hổ, trói gô toàn bộ đám tán tu nằm đầy đất lại, mang đi hết thảy.

Trước khi đi, ánh mắt Vương Định tộc rơi xuống trên người Vương Lạc Thu, trong ánh mắt nghiêm khắc có chút cưng chiều: “Thu nhi, đi theo Tứ ca ca ra ngoài làm việc, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, không được đùa giỡn.”

“Ta biết rồi, phụ thân.” Vương Lạc Thu ngoan ngoãn đáp một tiếng, nháy nháy đôi mắt vô tội. Nha đầu này ở trước mặt phụ thân, ngược lại giả vờ như một thiếu nữ ngoan ngoãn.

Sau đó, Vương Định Tộc lại đặt lực chú ý lên người Vương Thủ Liêm, sắc mặt nghiêm khắc hơn, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào liền dẫn người rời đi.

Khiến Vương Thủ Liêm rùng mình một cái, mồ hôi trên trán rỉ ra. Sự uy nghiêm của phụ thân ngày xưa đã sớm cắm rễ trong lòng.

“Thủ Liêm.” Vương Thủ Triết vỗ vỗ vai hắn nói: “Không sao, lần này ngươi làm rất tốt.”

Một số trưởng bối của Vương thị, có lẽ là bởi vì áp lực lớn, đối với yêu cầu và kỳ vọng của mình đối với nam đinh đều rất cao. Có đôi khi quá nhiều nghiêm khắc và trách móc nặng nề,

ngược lại sẽ làm cho bọn họ trở nên có chút khúm núm, không quá tự tin.

“Đa tạ Tứ ca.” Vương Thủ Liêm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt khôi phục một chút thần thái: “Con nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ để phụ thân thừa nhận.”

Sau khi trấn an đệ đệ xong.

“Được rồi, lần thí luyện nho nhỏ này kết thúc ở đây.” Vương Thủ Triết thu hồi ý cười, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén. Chúng ta đến tổng kết một chút chỗ được mất của nhiệm vụ lần này.

“Đầu tiên, mấy người các ngươi đều anh dũng tác chiến, điểm này đáng để khen ngợi. Nhưng mà những người khác không nghe theo chỉ huy, tự tiện tác chiến, không hề có ý thức phối hợp đoàn đội tác chiến.” Vương Thủ Triết không chút khách khí nhìn Vương Lạc Thu, “Trừ ba mươi điểm công huân gia tộc của ngươi.”

Chế độ công huân của gia tộc, đã có phiên bản sơ bộ, bắt đầu thử nghiệm chấp hành. Đương nhiên, phải trải qua khảo nghiệm quanh năm suốt tháng, cùng với không ngừng điều chỉnh, mới có thể chân chính hoàn thiện.

“Cái gì?” Vương Lạc Thu lập tức nhảy dựng lên: “30 điểm? Vương Thủ Triết, trán ngươi…”

“Nhục mạ tộc trưởng, trừ 5 điểm.” Vương Thủ Triết lấy ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu ghi chép.

“…”

Vương Lạc Thu sắp khóc, gia tộc đã từng bước thực thi danh sách con đường, hệ thống công huân, nàng là giơ hai tay tán thành. Dựa theo quy định trước mắt, công huân cũng không rẻ, mỗi một điểm đều tương đương với một càn kim. Thoáng cái trừ đi 35 điểm, lòng nàng đều muốn vỡ.

Cũng may còn tốt, vừa mới đánh dã quái hình người, cuối cùng còn có thể tìm bù trở về, đợt này không lỗ.

“Chư vị chỉnh lý chiến lợi phẩm lại một chút, tập trung quản lý, giao cho khố phòng gia tộc.” Vương Thủ Triết nói: “Phàm là nhiệm vụ đoàn đội của gia tộc, chiến lợi phẩm cần thống

nhất xử lý, sau khi để vào khố phòng gia tộc thì quy ra công huân cho mọi người. Vương Lạc Thu dẫn đầu ý đồ nuốt riêng trang bị, trừ 10 điểm, Vương Lạc Tĩnh, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm ba người mù theo, trừ 5 điểm."

"Cái gì?" Lửa giận của Vương Lạc Thu bùng lên, nước mắt tủi thân đều sắp rơi xuống, "Vương, không, Tứ ca ca. Chính ta tự mình nổ trang bị, dựa vào cái gì không thể lấy?"

"Chiến đấu đoàn đội có quy tắc tác chiến của đoàn đội." Vương Thủ Triết bắt đầu lên lớp nói: "Ngươi cho rằng tán tu kia là do một mình ngươi đánh sao? Đương nhiên không phải… Điều tra điều tra của gia tướng thời kỳ trước, phụ thân ngươi suất binh phong tỏa các nơi, những thứ này đều là công trạng vô hình. Ngoài ra, nếu không có ta trấn thủ, không có đối thủ của các đồng đội khác. Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể nổ tung một đám tán tu sao?"

"Tứ ca ca nói có lý, hu hu, người ta sai rồi." Vương Lạc Tĩnh ngược lại nhu thuận.

"Tứ ca ca, muội cũng sai rồi, có thể không phạt được không." Vương Lạc Thu sắp khóc, cảm thấy cái túi nhỏ đang nhanh chóng xẹp lép.

"Không phạt đương nhiên không được." Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Nhưng mà xử phạt kết thúc, đến nói chuyện khen thưởng. Nhiệm vụ lần này công huân 100 điểm, giao nộp chiến lợi phẩm là 315 điểm công huân, tổng cộng là 41 điểm công huân. Vương Thủ Triết là chủ lực đoàn đội, cùng với năm thành điểm cống hiến cho toàn bộ đoàn đội, tính toán bằng 205 điểm là được. Còn thừa 215 điểm, Lạc Thu chiếm hơn 60 điểm, Lạc Tĩnh chiếm 500 điểm, Thủ Dũng thủ Liêm mỗi người chiếm 50 điểm…"

Quy tắc tác chiến mà Vương Thủ Triết và các đệ đệ muội muội phổ cập đoàn đội tác chiến, cùng với công trạng kiếm được của từng người, đều rành mạch, rõ ràng rành mạch.

Ngay tại thời điểm mỗi người bọn họ vui mừng riêng phần mình ưu sầu.

Chủ trạch Lưu thị.

Trong một tòa lầu các u tĩnh vắng vẻ.

Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp sắc mặt ngưng trọng khom người nói: “Lão tổ tông, sự tình trải qua chính là như vậy. Vương thị lần này quá mức rồi, bọn họ dùng giá thấp để chẩn tai, một chiêu này quả thực chính là muốn mạng của chúng ta. Nếu chúng ta không có bất kỳ hành động nào, gia tộc không những sẽ tổn thất thảm trọng, còn có thể uy vọng giảm lớn.”

Sau khi hắn nói xong.

Một lão giả râu ria hoa râm, thân hình cao lớn, tinh thần khỏe mạnh, trầm ngâm một lát, ánh mắt có chút kiêng kỵ nói: “Vương Lung Yên như thế nào rồi?”

Vị lão giả nhìn qua tướng mạo đường đường, giống như ẩn cư lão thần tiên này, chính là lão tổ tông Lưu thị Lưu Tri Đức —— Tri Đức lão tổ.

“Khởi bẩm lão tổ, Vương Lung Yên luôn co đầu rụt cổ trong hang. Nhưng căn cứ đủ loại dấu hiệu lúc trước suy đoán, hơn phân nửa là thọ nguyên không dài.” Lưu Thắng Nghiệp cung kính nói.

“Nếu thọ nguyên đã không dài, Vương thị sao dám khiêu khích Lưu thị và Triệu thị ta vào lúc này?” Tri Đức lão tổ bình tĩnh vô gợn nói: “Chẳng lẽ, vị gia chủ tiểu bối trẻ tuổi nhà bọn họ đã bị điên rồi sao?”

Đột nhiên, trán Lưu Thắng Nghiệp đổ mồ hôi, thất thanh nói: “Chẳng lẽ ý của lão tổ là, thương thế của Vương Lung Yên đã khỏi?” Nếu thật sự như thế, vậy Lưu thị và Triệu thị liền phiền toái.

Tri Đức lão tổ suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu nói: “Thương thế của nàng ta ta vô cùng rõ ràng, nếu muốn chữa khỏi khó như lên trời.”

“Vậy là vì sao…” Lưu Thắng Nghiệp cũng có chút không hiểu ra sao, “Chẳng lẽ là Vương thị cố ý dẫn dụ lão tổ xuất động, tạo ra một cơ hội đồng quy vu tận cho Vương Lung Yên? Chỉ tiếc, Vương thị năm mươi năm qua chưa từng mời chào gia đinh tướng gia đình bên ngoài, cuộn mình nghiêm trọng, Vương Lung Yên cũng một mực co đầu rút cổ không ra. Chúng ta không có cách nào an bài thám tử đi điều tra rõ tình hình thương thế chân chính của Vương Lung Yên.”

“Trước khi chết muốn phản công?” Khóe miệng Tri Đức lão tổ nghiền ngẫm cười lạnh nói, “Vương Lung Yên người này làm việc xúc động, bất chấp hậu quả, nhưng lại có thể làm được. Chỉ tiếc, bà ta còn tưởng rằng Lưu Tri Đức ta là Lưu Tri Đức năm mươi năm trước sao?”

“Chẳng lẽ lão tổ đã?” Lưu Thắng Nghiệp kinh hỉ.

“Chỉ bất quá tu vi có chút tiến bộ, miễn cưỡng tiến nhập Linh Đài cảnh tầng ba mà thôi, có gì ngạc nhiên?” Tri Đức lão tổ lạnh nhạt nói, “Bất quá, nếu tăng thêm món linh khí phòng ngự Tử Kim Bát kia, ngay cả thời điểm nàng ta toàn thịnh, ta cũng có thể chu toàn một chút, huống chi là nàng ta chỉ còn lại nửa cái mạng?”

Cho tới nay, Tri Đức lão tổ lo lắng nhất chính là sự phản công của Vương Lung Yên trước khi chết, tìm hắn đồng quy vu tận. Đối với điểm này, hắn há có thể không có bất kỳ biện pháp phòng bị nào?

“Vậy ý của lão tổ là…”

“Ta vốn không muốn mạo hiểm, muốn chờ Vương Lung Yên tự mình diệt vong. Chỉ tiếc, bây giờ bọn họ muốn hủy đi căn cơ của Lưu thị ta, đó là tự tìm đường chết. Ta viết một phong thư cho Bá Quân lão đệ, nhiều năm chí giao huynh đệ, đã đến lúc lại đồng tâm hiệp lực, đi vào một lần nữa rồi.” Trong đôi mắt Tri Đức lão tổ hiện ra ánh sáng lạnh, thản nhiên nói, “Bất kể Vương thị có rắp tâm cỡ nào, trấn áp là được.”

“Lão tổ thật khí phách!” Lưu Thắng Nghiệp kích động không thôi.

…

Chương 85: Huyết mạch lão tổ tông!

…

Hai ngày sau.

Trời còn chưa sáng.

Vương Thủ Triết từ trên giường mở mắt ra, tất nhiên là cảm nhận được tiến độ tu vi từ từ tăng lên. Sau khi đến Luyện Khí cảnh tầng bảy, độ khó tu luyện rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Trừ phi hiện tại hắn linh thực dồi dào, thỉnh thoảng có tiểu Bồi nguyên đan phục dụng, hơn nữa có linh thạch phụ trợ tu luyện, chỉ sợ ngay cả tiến độ tu luyện cũng không cảm giác được.

Nhưng mà tu luyện thăng cấp, vốn là quý ở kiên trì không ngừng, đây là một quá trình rèn luyện lâu dài, nước chảy đá mòn.

Nếu tùy tiện dập thuốc là có thể thăng cấp, trên thế giới này đã sớm có cao thủ tuyệt thế chạy đầy đất. Mà một số thế gia, cũng không cần vì bồi dưỡng ra một Linh Đài lão tổ mà tốn hết sức lực của toàn tộc.

Huyền Vũ thế gia có được cơ nghiệp gia sản, tổ tông truyền thừa, tu luyện đều gian nan như thế, huống chi những tán tu lưu lạc khắp nơi.

Gần đây Vương Thủ Triết cũng xem mấy cuốn sổ nhỏ được lưu truyền trong gia tộc.

Trong đó có một quyển là chuyên môn viết tán tu, tán tu kim thủ đại khai đặc biệt, kỳ ngộ không ngừng, ngay cả đi trên đường đều có thể nhặt được thánh thú non thượng cổ, tùy tiện ngã xuống vách núi liền có thượng phẩm công pháp truyền thừa. Sau đó khắp nơi đại sát đặc sát, chuyên đánh các loại thế gia đích tử, lại còn có vô số tiểu thư đích hệ thế gia khuynh đảo, không phải quân mạc giá.

Quả thực quá hoang đường, đoán chừng là tán tu nào đó chuyên môn viết đến YY.

Tán tu chi lộ, thường thường so với thế gia đệ tử khó hơn gấp mười hoặc là nhiều hơn.

Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một ít tán tu, các phương diện điều kiện đều cực kỳ ưu tú, có cơ hội ở rể thế gia, cũng quá nửa chỉ có thể cưới được nữ tử tương đối ưu tú trong bàng hệ, số rất ít mới có thể cưới được nữ tử trực mạch.

Đích mạch quý nữ? Đó là chuyện nghĩ cũng đừng nghĩ.

Không phải nói không có tán tu vận khí cực tốt, xuất hiện huyết mạch đột biến thiên phú bản thân cực mạnh, hoặc là dựa vào kỳ ngộ một đường đi lên đỉnh cao nhân sinh, nhưng đó thủy chung là xác suất nhỏ trong học. Dưới điều kiện giống nhau, con cháu thế gia tất nhiên có thể đi được càng cao càng xa.

Còn nữa, thật sự có tán tu nào đó đi lên đỉnh cao nhân sinh rồi. Việc tiếp theo phải làm, tất nhiên cũng là thành lập gia tộc, để cho con cháu của mình không cần đi lại con đường tán tu.

Dùng câu nói trên Trái Đất kiếp trước của Vương Thủ Triết mà nói, giai tầng của thế giới này xem như cơ bản đã củng cố, muốn đi lên một bước đều là cực kỳ khó khăn.

Tạm thời vứt bỏ tạp niệm.

Dưới sự phụng dưỡng của gã sai vặt Vương Quý, Vương Thủ Triết rửa mặt xong thì dùng bữa sáng.

Bây giờ đồ ăn sáng của hắn cơ bản đã biến thành cháo linh mễ bạch ngọc, cùng với một ít thịt linh ngư ướp muối, tiêu chuẩn như vậy.

Bữa sáng là căn cơ của một ngày, những linh thực có mùi vị rất ngon này ăn vào bụng, cảm giác tinh thần đều vì đó rung lên. Không bao lâu, liền có thể cảm nhận được khí huyết thiếu hụt do tu luyện bắt đầu dần dần khôi phục.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, chính là tu luyện Huyền Vũ thông thường của Vương Thủ Triết.

Là một Huyền Vũ giả rõ ràng muốn đi Linh Đài chi lộ, tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ là tất nhiên phải làm, nếu không hao hết tài nguyên vất vả khổ cực tu luyện đến cấp lão tổ, kết quả là một cái thùng rỗng, chẳng phải là trò cười?

Tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ, cũng không có đường tắt để đi, mỗi ngày đều phải cẩn trọng, đi con đường nước chảy đá mòn.

Đây cũng là chỗ ưu thế của con cháu thế gia so với tán tu, không cần động một tí là chạy ngược chạy xuôi, màn trời chiếu đất, có thể an tâm tu luyện.

Tu luyện xong, thanh tẩy một phen, sau đó đi bái phỏng Lung Yên lão tổ.

Lúc này, Lung Yên Cư náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều. Chẳng những Mãng lão tổ đã sớm đến đây tiếp kiến, ngay cả huynh muội Liễu thị cũng ở đây.

Chư vị nhất nhất kiến lễ.

"Cô nãi nãi." Kỳ lão tổ cung kính nói, "Hai ngày trước được người chỉ điểm một phen, bình cảnh quấy nhiễu nhiều năm lại có chút buông lỏng, chỉ sợ không bao lâu nữa liền có thể đột phá đến tầng thứ ba."

Nội tâm của hắn cũng cảm khái không thôi, Công Tôn Huệ hắn tất nhiên cũng coi như là hạng người có thiên tư không tệ, bốn mươi mấy tuổi liền thành tựu Linh Đài cảnh. Lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, tràn đầy suy nghĩ sinh thời có thể xung phong lên Thiên Nhân cảnh.

Nhưng mà lại là ba bốn mươi năm trôi qua, một thân tu vi lại kẹt ở Linh Đài cảnh tầng hai đỉnh phong hơn tám năm. Với tốc độ tiến bộ thong thả như vậy, đừng nói trùng kích Thiên Nhân cảnh, ngay cả Linh Đài hậu kỳ cũng phải xem vận khí.

"Kính nhi không cần khách khí, tư chất của con vốn không kém, làm thêm mấy năm công phu mài nước, hơn phân nửa cũng là có thể thuận thế đột phá." Lung Yên lão tổ bình tĩnh không gợn sóng nói: "Linh Đài cảnh của thế gia tầng thấp của chúng ta, chỗ khó nhất chính là thiếu tài nguyên, thứ hai là khuyết thiếu tiền bối chỉ điểm, mỗi bước đi đều cực kỳ gian nan."

"Cô nãi nãi nói rất đúng, vốn cho rằng sau khi xông lên Linh Đài cảnh chính là đường bằng phẳng. Lại không nghĩ, con đường thiên nhân giống như lạch trời làm cho người ta vô lực. Nếu như ta mở rộng nuốt vào tài nguyên tu luyện, sợ là toàn bộ Công Tôn thị hơn phân nửa tài nguyên đều phải cung cấp cho một mình ta. Nếu thật sự như thế, những con cháu kia phải làm sao bây giờ?" Kỳ lão tổ cảm khái nói, "Bất quá suy nghĩ

kỹ lại cũng là bình thường, Thiên Nhân thế gia nào có thể tốt như vậy? Trường Ninh vệ chúng ta lớn nhỏ có mấy chục thế gia, Thiên Nhân gia tộc chẳng qua chỉ là hai người mà thôi."

Đám tiểu bối như Vương Thủ Triết nghe các lão tổ tông nói chuyện phiếm, đương nhiên sẽ không tùy ý xen mồm.

Có điều Vương Thủ Triết lại tính toán trong lòng, con đường thiên nhân khó khăn theo như lời lão tổ nói, trong đó một khó là thiếu thốn tài nguyên tu luyện.

Ngẫm lại cũng đúng, trong nhà bồi dưỡng một lão tổ đã đủ khó khăn rồi, còn phải tích lũy tiền bồi dưỡng lão tổ đời sau.

Quan trọng nhất là, một Linh Đài lão tổ, cho dù chỉ duy trì trạng thái của bản thân, đều là một khoản tài nguyên khổng lồ. Nếu lão tổ kia muốn đi con đường Thiên Nhân, được rồi, vậy thì cần một lượng lớn tài nguyên ào ào đổ xuống.

Nuôi dưỡng một lão tổ đều rất vất vả, nếu là nuôi hai lão tổ, thậm chí là một môn tam linh đài, là một loại tiêu hao to lớn cỡ nào?

Bởi vậy trong gia tộc nhiều thêm một Linh Đài cảnh, chính là một khoản chi tiêu càng lớn. Phải khai thác tộc sản, gia tăng quy mô sản nghiệp, cướp lấy càng nhiều tài nguyên mới được.

Đây chính là cái gọi là xông lên được Linh Đài, không nuôi nổi Linh Đài. Cho nên đại bộ phận gia tộc, đều là Linh Đài cảnh bồi dưỡng tiết tấu, cho dù không có cách nào khiến cho gia chủ Linh Đài cảnh nhiều hơn, cũng không thể chặt đứt truyền thừa của Linh Đài cảnh.

Đây cũng là hiện trạng của đa số thế gia tầng thấp.

Có điều, muốn nói đến tài nguyên.

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, ngược lại là vấn đề tương đối dễ dàng giải quyết. Nếu như đem toàn bộ Bình An trấn nhét vào dưới trướng, cho dù nuôi ba lão tổ Linh Đài cảnh cũng có thể nuôi nổi.

"Thủ Triết." Sau khi cảm khái xong, Khám lão tổ đặt lực chú ý lên người Vương Thủ Triết: "Hai ngày trước, chuyện về nha đầu ngươi hỏi kia…" Nói xong, ông ta muốn nói lại thôi, liếc nhìn huynh muội Liễu Viễn Duệ.

“Chử lão tổ cứ nói đừng ngại.” Vương Thủ Triết cười nói: “Viễn Duệ và Nhược Lôi muội muội đều là người một nhà với chúng ta, không có cơ mật gì là không thể chia sẻ.”

Đây đương nhiên là lời nói lấy lòng của Vương Thủ Triết, nếu thật sự liên quan đến cơ mật hạch tâm nhất của Vương thị, sao có thể tùy ý để bọn họ biết? Có điều Liễu Nhược Lam tương lai sẽ trở thành chủ mẫu của Vương thị, hai nhà sớm thành lập một ít quan hệ đồng minh thân mật cũng là chuyện bình thường.

Thuận miệng nói một câu, để cho hảo cảm của Liễu Viễn Duệ và Liễu Nhược Lôi đối với Vương Thủ Triết tăng lên rất nhiều, nhao nhao bày tỏ, mặc kệ nghe được bí mật gì, cũng sẽ không truyền ra ngoài.

Nhất là Liễu Nhược Lôi, trước khi đến đây, luôn miệng nói muốn thay tỷ tỷ dạy dỗ tỷ phu tương lai. Lại không ngờ vừa tới cũng đã làm phản rồi, những ngày này đợi ở Vương thị ăn ngon uống sướng vui vẻ, đều không muốn về nhà.

“Nếu như ta nói không đúng, còn xin cô nãi nãi nhiều búa chính.” Kỳ lão tổ tổ tổ tổ chức ngôn ngữ nói, “Bởi vì ta cũng là đi con đường hoành luyện tôi thể, bởi vậy liền đối với một ít huyết mạch loại chiến thể nghiên cứu tương đối nhiều. Nhưng mà mặc kệ là huyết mạch cỡ nào, nói trắng ra đều là huyết mạch của lão tổ tông. Lão tổ tông của ta, cũng không phải là Linh Đài lão tổ của các gia tộc, mà là chân chính lão tổ tông, những lão tổ tông từng sừng sững ở đỉnh phong nhân loại.”

“Nghe đồn, thời kỳ viễn cổ những lão tổ tông nhân loại có được các loại huyết mạch chiến thể thần kỳ mà cường đại, hoặc là lực lớn vô cùng, hoặc là kim cương bất hoại, hoặc là bất tử bất diệt, hoặc là phất tay thiêu hồ nấu biển. Những tiên tổ nhân loại này đem huyết mạch đời đời truyền xuống, giữa các loại huyết mạch hỗn tạp, lại sinh ra càng nhiều huyết mạch. Sau đó nhiều đời dần dần loãng đi, vô số năm qua đi, huyết mạch tổ tiên những hậu nhân này của chúng ta hầu như đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có số ít người may mắn, mới có thể bởi vì cơ duyên, hoặc là may mắn mà thức tỉnh một bộ phận huyết mạch lão tổ tông.”

“Đương nhiên, nếu là tu luyện tới Linh Đài cảnh, cơ thể có thể đạt được thêm một bước cường hóa, tất nhiên cũng sẽ thức tỉnh một bộ phận huyết mạch lão tổ tông.” Kỳ lão tổ nói, “Tựa như lão tổ ta, sau Linh Đài liền xuất hiện Canh Kim huyết mạch mỏng manh. Mà bà cô ngươi thì khác, bà cô ngươi trời sinh chính là tư chất trung phẩm, như thế nào là trung phẩm? Tự nhiên là đã sinh ra huyết mạch rồi, mới có thể gọi là trung phẩm. Ta nhớ rõ Lung Yên cô nãi nãi, hẳn là thức tỉnh Nguyên Thủy huyết mạch.”

“Không sai, lúc còn trẻ là huyết mạch Nguyên Thủy, sau khi đến Linh Đài cảnh chính là tiến hóa đến huyết mạch Huyền Băng, so với huyết mạch Nguyên Thủy, nó càng thêm hùng hậu.” Lung Yên lão tổ nhàn nhạt bổ sung, “Huyết mạch Nguyên Thủy hẳn là huyết mạch chính của Liễu thị, tu luyện Nguyên Thủy Tâm Quyết, lúc đột phá Linh Đài sẽ càng dễ dàng thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thủy. Mà mẫu thân ta bởi vì là đích nữ của Liễu thị, bởi vậy ta thức tỉnh Nguyên Thủy huyết mạch mỏng manh cũng là bình thường.”

Dứt lời, Lung Yên lão tổ đưa mắt nhìn về phía Liễu Nhược Lôi, trong ánh mắt mang theo chút vui vẻ và vui mừng.

Vương Thủ Triết tâm niệm vừa động, đồng thời cũng nhìn về phía Liễu Nhược Lôi, em vợ tương lai này dùng vật nào đó thu liễm hơi thở, khả năng cũng thức tỉnh huyết mạch mỏng manh nào đó, hơn nữa hơn phân nửa có khả năng là huyết mạch Nguyên Thủy mỏng manh.

Cuộc đối thoại của các lão tổ khiến Vương Thủ Triết có nhiều hiểu biết hơn về việc thức tỉnh huyết mạch của Huyền Vũ thế gia.

Chỉ tiếc, Vương Thủ Triết hắn còn chưa thức tỉnh huyết mạch của lão tổ tông nào đó, chẳng lẽ thật sự phải đợi đến khi tấn thăng Linh Đài mới có thể dựa vào cơ năng thân thể lột xác, kích phát ra huyết mạch viễn cổ nào đó ngẫu nhiên sao?

Thật sự là không cam lòng a, đang lúc hắn chuẩn bị lần nữa truy vấn một phen.

Đừng có.

Giọng nói của gia tướng Vương Vũ ở bên ngoài truyền đến: "Gia chủ, thuộc hạ cả gan quấy rầy."

"Lúc nào, cứ nói đừng ngại." Trong lòng Vương Thủ Triết đã có vài phần suy đoán, nếu không phải chuyện xảy ra trong dự liệu của hắn, với lá gan của Vương Vũ không dám tới Lung Yên Cư quấy rầy.

"Đích báo về phía trước." Vương Vũ ở bên ngoài nói, "Lưu thị và Triệu thị, tinh anh gia tộc đều ra hết, vây quanh hai vị lão tổ, trùng trùng điệp điệp đi về phía Vương thị ta."

Quả nhiên!

Vương Thủ Triết híp mắt lại, một loạt mưu kế của hắn, nhất là kế dùng công thay mặt cứu trợ, đã đả thương tới căn cơ sinh tồn của hai tộc Lưu Triệu.

Hai lão già kia rốt cục ngồi không yên.

Mà Liễu Viễn Duệ cùng Liễu Nhược Lôi, sắc mặt đại biến, nhất thời khẩn trương vạn phần.

…

Chương 86: Bái tạ Vương thị ban ân.

…

“Thủ Triết huynh, xem ra kế hoạch của ngươi đã khiến Lưu Triệu hai thị chó cùng rứt giậu rồi.” Sắc mặt Liễu Viễn Duệ ngưng trọng không thôi: “Hai lão tổ vậy mà cùng nhau đến đây, chỉ sợ lai giả bất thiện, cần phải sớm chuẩn bị.”

“Chủ quan, không ngờ hai nhà Lưu Triệu lại phát rồ như vậy, thu gom đất đai không thành, lại còn dám tới đây gây sự.” Liễu Nhược Lôi cũng căng thẳng, hối hận không thôi nói: “Sớm biết như vậy, nếu như Lôi Lôi nên viết một phong thư mời lão tổ trong nhà tới làm khách. Hơn nữa nếu có Kỳ lão tổ ở đây thì không sợ bọn chúng.”

Một ít ngày ở chung, trong lòng nàng đã chân chính chấp nhận tỷ phu tương lai là Vương Thủ Triết, coi như người một nhà.

Liễu Vương hai thị, sau cuộc thông gia này, quan hệ tất nhiên sẽ khôi phục đến trạng thái thân mật nhất trăm năm trước.

“Không sao, có Nhai Tí lão tổ tọa trấn ở đây. Lần này bọn họ đến gây chuyện, không chiếm được chỗ tốt.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng nói.

Liễu Nhược Lôi chỉ nhìn thấy mặt ngoài dùng công thay cứu tế, dường như chỉ là Vương Thủ Triết phá hủy kế hoạch thâu tóm đất đai của đối phương, làm ra một kế hoạch đại khoái nhân tâm.

Nàng lại là không biết, Lưu Triệu hai thị vì lần này sát nhập kế hoạch, rốt cuộc ném vào bao nhiêu tài nguyên cùng hi vọng. Xa không nói, chỉ nói mỗi trang viên dùng để thế chấp vay mượn kia, tổng giá trị hai trang viên cộng lại tiếp cận sáu ngàn càn kim, há có thể cầm về?

Lúc ấy “Chung Lạc Tiên” và “Đạm Đài Hòa Ngọc” sau khi tiếp đãi Lưu thị xong, nhưng lại “Tiếp đãi” đoàn người Triệu thị, một bộ diễn kỹ tương tự dùng trên người hai gia tộc, phân biệt hoàn thành hai nhóm kế hoạch.

Dùng lời của Vương Thủ Triết để nói, vất vả biên soạn một bộ kịch bản, sao có thể dùng một lần?

“Diêm lão tổ tọa trấn…” Sắc mặt Liễu Nhược Lôi lập tức trở nên đặc sắc: “Thủ Triết ca ca, chẳng lẽ ngươi đã sớm tính toán tốt, bọn họ sẽ tới gây sự?”

Liễu Viễn Duệ cũng bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ta nói này, huynh Thủ Triết mưu tính ra năng lực trước sau kế hoạch lấy công đại cứu trợ, sao có thể không đề phòng hai nhà Lưu Triệu tới gây sự? Lợi hại, lợi hại, ta nói sao mà Khám lão tổ lại lặng lẽ đến đây tọa trấn, huynh muội chúng ta lo lắng vô ích.”

“Sao có thể? Thủ Triết vẫn cảm tạ Viễn Duệ và Nhược Lôi muội muội quan tâm.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

Huynh muội Liễu thị, cũng vội vàng nghiêm nghị đáp lễ.

“Dọc đường đi hai nhà Lưu Triệu, còn phải có một hồi, bọn họ không có tư cách để cho ta đi nghênh đón.” Vương Thủ Triết cười đùa đùa cợt, tiếp tục đặt ánh mắt lên người Lận Lão Tổ: “Kỳ Lão Tổ, về việc thức tỉnh huyết mạch lão tổ tông, ta còn muốn thỉnh giáo lại một chút. Vừa rồi ngài nói, tư chất trung phẩm và huyết mạch thức tỉnh có liên quan. Nhưng rốt cuộc là có tư chất trung phẩm trước hay là đầu tiên có huyết mạch thức tỉnh?”

“Mỗi một Huyền Vũ giả tư chất nhập phẩm, trên thực tế đều đã có một bộ phận huyết mạch Huyền Vũ của lão tổ tông thể hiện, từ hạ phẩm Bính đợi đến hạ phẩm Giáp đẳng, chẳng qua là trình độ tư chất huyết mạch Huyền Vũ không giống nhau.” Kỳ lão tổ kiên nhẫn giải thích, “Nếu trong huyết mạch xuất hiện một số thần thông đặc thù, thì tư chất Huyền Vũ tất nhiên là đã nhập trung phẩm. Mặc dù vốn không phải, nhưng sau khi thức tỉnh huyết mạch thần thông đặc thù kia, tư chất Huyền Vũ cũng sẽ lột xác đến trung phẩm.”

“Tiểu cô nương nhà các ngươi, tên là Lạc Thu đúng không? Hẳn là thức tỉnh huyết mạch loại chiến thể của một lão tổ tông nào đó. Nhưng trong lịch sử nhân loại, huyết mạch loại chiến thể rất nhiều, lại có đủ loại biến chủng. Bây giờ huyết mạch chiến thể của cô nương kia còn rất mỏng manh, trong lúc nhất thời khó có thể phân biệt ra rốt cuộc là chiến thể gì. Đến Linh Đài cảnh, thân thể lột xác, huyết mạch sau khi cường hóa lần nữa sẽ càng thêm rõ ràng một chút là loại hình chiến thể gì.”

“Hiểu rồi, một khi huyết mạch đột biến, tất nhiên sẽ khiến tư chất huyết mạch Huyền Vũ tăng lên.” Vương Thủ Triết gật đầu hiểu rõ, trong lòng cho dù là gia tộc, vì Lạc Thu vui vẻ, đồng thời cũng có chút tiếc nuối, vì sao mình không có đột biến huyết mạch, thức tỉnh một loại gen của tổ tông viễn cổ nào đó?

Không sai, Mãng lão tổ nói là huyết mạch, nhưng trong lý giải của Vương Thủ Triết, đây chính là gen truyền thừa. Thức tỉnh huyết mạch, hắn lý giải khởi động cho một loại gen ẩn tính trong trạng thái ngủ say trong cơ thể.

Cảm giác chua xót khiến Vương Thủ Triết cảm thấy ngực như bị đâm một đao.

“Kỳ thật nhà các ngươi chẳng những là nha đầu tên Lạc Thu kia, còn có tiểu nha đầu Linh Trùng sư kia, tất nhiên cũng thức tỉnh huyết mạch loại viễn cổ, nếu không nàng không có khả năng câu thông với tinh thần Trùng tộc.” Kỳ lão tổ lại bổ sung một câu, “Bởi vậy, tiềm lực tương lai của nha đầu kia cũng không thể khinh thường.”

Ách…

Vương Thủ Triết cảm thấy trong lòng lại bị đâm một đao.

Chờ một chút.

Ngoại trừ Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh ra, chỉ sợ nha đầu nát Vương Ly Từ kia cũng không phải mặt hàng đơn giản gì. Lão tổ cũng từng nói, nàng có thể thức tỉnh loại thiên phú linh giác nào đó.

Được rồi, tim Vương Thủ Triết bị đâm nhát thứ ba.

Không đúng!

Hình như tình huống có chút không thích hợp.

Lông mày của Vương Thủ Triết lập tức ngưng trọng, dựa theo đạo lý mà nói, một thế gia cửu phẩm mạt lưu, huyết mạch vốn đã tương đối mỏng manh. Ngẫu nhiên xuất hiện một huyết mạch giả đặc thù đã là chuyện vô cùng may mắn.

Nhưng bây giờ trong thế hệ trẻ của Vương thị, vậy mà một hơi ra ba người!

Chẳng lẽ, là gen của lão tổ tông quá mạnh, xuất hiện trong thế hệ tập trung này?

Chỉ sợ cũng không đúng, Vương Ly Từ, Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, tuy rằng tất cả mọi người đều là tỷ muội hoặc chất nữ, nhưng chỉ là quan hệ huyết mạch đồng tộc, không những cha mẹ không phải cùng một người, ngay cả gia gia bối và gia gia cũng không phải cùng một thế hệ.

Huống chi trong thế hệ trẻ tuổi trong nhà, còn có rất nhiều là nam đinh. Nếu nguyên nhân là lão tổ tông, huyết mạch há lại chỉ hiển hiện ở trên người mấy cô gái?

Trong đó tất nhiên có liên quan nào đó, một loại liên quan chỉ thuộc về ba người các nàng.

Chép bản nhỏ? Cá khô? Chỉ sợ đều không có khả năng.

Vương Thủ Triết lâm vào trầm tư, trước mắt manh mối quá ít, khó có thể suy đoán ra. Chờ qua chuyện này, liền tập trung ba nha đầu hỏi một phen, xem có thể tìm ra điểm giống nhau không.

Nếu có thể tìm ra liên quan, có lẽ Vương Thủ Triết hắn cũng có thể được thơm lây.

…

Cùng lúc đó.

Một đại đội nhân mã đang trùng trùng điệp điệp đi về phía chủ trạch Vương thị.

Có tộc nhân tinh anh, cũng có gia tướng khí tức bưu hãn, nhưng làm người ta chú ý nhất, muốn hai xe ngựa kia.

Hai cỗ xe ngựa kia chế tạo xa hoa, trên kiệu sương điêu long họa phượng rất không uy vũ, ngay cả kéo xe cũng đều là bốn con tuấn mã màu đen thượng đẳng không một chút tạp sắc.

Tuấn mã rất đắt, nuôi dưỡng càng tốn chi phí rất lớn, chẳng những phải ăn ngon, còn phải có gã sai vặt chuyên môn quản lý.

Quan trọng nhất là, tuấn mã tương đối thích hợp cưỡi, mà không quá thích hợp để kéo xe. Vương Thủ Triết là một con tuấn mã màu đen, chuyên môn dùng để cưỡi.

Không sai, hai cỗ xe ngựa này chính là tọa giá của lão tổ tông Lưu thị hai nhà Lưu Triệu. Không giống với Lung Yên lão tổ ru rú trong nhà, hai vị lão tổ Lưu Triệu này, hàng năm đều sẽ đi ra ngoài tuần tra một lần, một bộ dáng uy danh gia tộc cường tráng.

Hai nhà Lưu Triệu làm như vậy, rơi vào trong mắt người bình thường, có lẽ cảm thấy vô cùng trâu bò, phong cách tràn đầy.

Nhưng trong mắt những thế gia có nền tảng văn hóa mạnh hơn một chút, đây không thể nghi ngờ chính là tâm lý bồi thường sau khi nhà giàu mới nổi. Mặt ngoài sẽ không nói gì, nhưng trong bóng tối tất nhiên sẽ khịt mũi coi thường.

Cũng khó trách, xuất thân của hai lão tổ này đều không giống nhau, nghe nói một người xuất thân từ chi thứ của đại gia tộc nào đó ở quận thành Lũng Tả quận thành. Một người khác, càng làm tán tu hồi lâu, không biết là vận khí hay là cái khác, dưới cơ duyên xảo hợp thành tựu Linh Đài cảnh.

Nhưng cho dù trải qua trăm cay nghìn đắng trở thành Linh Đài cảnh, ở khu vực trung tâm Lũng Tả quận của thế gia san sát, căn bản không có không gian sinh tồn.

Bọn họ không cam lòng sau khi gian nan tấn chức Linh Đài như thế, vẫn cần dựa vào thế gia hoặc thế lực nào đó để sinh tồn.

Lúc ấy bọn họ đi theo Trụ Hiên lão tổ nam hạ khai thác không gian sinh tồn của nhân loại, trở thành gia tộc tùy tùng, chính là muốn cầu được một địa bàn thành lập gia tộc, để con cháu đời sau thoát khỏi tính toán xuất thân hèn mọn.

Bản này không có sai, không ít tán tu hoặc là người xuất thân khá thấp sau khi thành tựu Linh Đài, đều sẽ có ý nghĩ cùng kế hoạch tương tự.

Sai là sai, không ngờ bọn họ lại làm việc phản chủ. Nhất là sau khi Trụ Hiên lão tổ y hẹn cho địa bàn tương ứng, vẫn lựa chọn phản bội như trước!

Xa xa, cũng có một ít bình dân tò mò, xa xa đi theo. Người đều có lòng hiếu kỳ, thích tham gia náo nhiệt, đều muốn nhìn một chút hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Hai nhà Lưu Triệu cũng không đuổi bình dân đi theo vây xem, ngược lại phái một ít người tai mắt âm thầm trợ giúp. Điều này làm cho người đi theo xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu một ít nhân sĩ tạp nhạp bán dạo, tán tu, người đọc sách vân vân.

Rất rõ ràng, bọn họ dự định để "dỗ dân" Bình An trấn biết, rốt cuộc ai mới là chủ nhân chân chính của Bình An trấn. Chỉ là Vương thị lấy công chẩn tai nhấc lên dân vọng, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, là không chịu nổi một kích cỡ nào. Cũng muốn mượn cổ họng những người khác, truyền bá uy danh "Trấn áp Vương thị" ra ngoài.

Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp.

Gia chủ Triệu thị Triệu Tiến Hiền.

Bọn họ mỗi người cưỡi một con ngựa cao lớn, dưới sự vây quanh của gia tướng và tộc nhân, hăng hái đi tới cửa chính Vương thị.

Năm đó khi Trụ Hiên lão tổ lựa chọn thành lập chủ trạch, tất nhiên là lựa chọn vị trí tốt nhất. Bên trái là hồ Châu Vi phong quang tú lệ, bên phải là ngọn núi Lục Bình sơn bao quanh bảo vệ, địa thế của căn cứ khá cao, chẳng những phong thủy khí thế vô cùng tốt, mà còn là một vị trí dễ thủ khó công.

Nếu muốn vào chủ trạch, ngoại trừ đi đường thủy đến hậu hoa viên ra, liền chỉ có một con đường có thể vào. Mà ở trên con đường này, ven đường kiến tạo một ít phương tiện phòng ngự như tiễn tháp, cũng tùy thời có thể thiết lập trạm kiểm soát, xây dựng ra từng đạo phòng tuyến.

Nhưng hiện tại, Vương thị cũng không có bất kỳ ngăn cản nào đối với nhân mã hai nhà Lưu Triệu. Bọn họ như vào chỗ không người, thẳng đến cửa chính của Vương thị.

Dưới tường viện chủ trạch cao ngất, là một quảng trường lát đá xanh.

Lưu Thắng Nghiệp ghìm cương ngựa dừng lại, hơi ngẩng đầu nhìn cạnh cửa Vương thị, trên đó viết mấy chữ lớn Bình An Vương thị, nhịn không được xì mũi cười: "Tiến hiền huynh, Vương thị có tài đức gì mà lại chiếm bảo địa phong thủy này không thả?"

Triệu Tiến Hiền đứng ở bên cạnh hắn, thân hình hắn cao lớn cường tráng, hiển nhiên là thiện võ lực hơn Lưu Thắng Nghiệp, nghe vậy chẳng qua là bình tĩnh nói: "Chính cái gọi là phong thủy luân chuyển, nếu Vương thị thành thành thật thật rụt cổ một góc. Chúng ta nể tình lão tổ tông, còn lưu lại vài phần tình mọn cho bọn họ. Hiện tại dám cả gan nhảy ra nhằm vào chúng ta, ha ha, vậy thật sự là không biết sống chết. Thắng Nghiệp huynh, hôm nay an bài chương trình như thế nào, đều nghe theo huynh."

"Chương Trình, ha ha. Tự nhiên là dựa theo lễ nghi đến bái phỏng, tránh sau này truyền ra ngoài, có nhàn ngôn nhàn thoại nói hai tộc chúng ta xuất thân nhà giàu mới nổi, không hiểu quy củ." Lưu Thắng Nghiệp híp mắt lại, vung tay lên nói: "Người đâu, gọi cửa, lên bái thiếp."

Lưu thị thế hệ trẻ tuổi Lưu Vĩnh Châu, lập tức từ một con Hoàng Phiêu Sa lập tức xoay người xuống, long hành hổ bộ về phía trước, móc bái thiếp ra, cao giọng quát.

"Bình An Lưu thị Tri Đức lão tổ, mang theo gia chủ Lưu Thắng Nghiệp cùng tộc nhân đến đây bái tạ Vương thị ban ân."

Triệu Đỉnh Thiên nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Triệu thị, cũng không cam lòng yếu thế, tiến lên quát:

"Bình An Triệu thị Bá Quân lão tổ, mang theo gia chủ Triệu Tiến Hiền Cập tộc nhân, đến đây bái tạ Vương thị ban ân."

Hai vị tuấn kiệt thế hệ trẻ, bọn họ huyền khí hùng hậu, thanh thế mười phần, tiếng vọng thật lâu không thể lắng lại.

Ngoài miệng nói là bái tạ Vương thị ban ân, nhưng thái độ hưng sư vấn tội vừa xem hiểu ngay.

…

Phía sau đội ngũ hai nhà Lưu Triệu, càng ngày càng tụ tập nhiều nhân sĩ xem náo nhiệt. Trong đó có không ít bình dân phú hộ, trung nông, thương nhân, tán tu vân vân.

Khi tiếng cửa kêu kiêu ngạo vang lên.

Quần chúng vây xem cũng là một mảnh ồ lên, trong đó một ít người trong tâm lý đứng đội Lưu Triệu hai thị, tự nhiên là

hưng phấn mà sắc mặt đỏ lên, ầm ầm trầm trồ khen ngợi.

Mà không ít người trực tiếp hoặc gián tiếp nhận ân huệ của Vương thị thì sắc mặt có chút phát sầu.

Đặc biệt là gần đây Vương thị khởi động đại công trình nạo vét lấp đất, lấy công chẩn tai cứu không ít gia đình bình dân, thiện danh như thế lưu truyền rộng rãi trong bình dân khu vực Bình An trấn, bởi vậy không ít bình dân trong tâm lý đều có khuynh hướng nghiêng về Vương thị, bọn họ đều đang lo lắng thay Vương thị.

Tổng nhân khẩu của Bình An trấn chỉ có hai vạn.

Chỉ cần xảy ra một ít đại sự, có thể rất nhanh truyền khắp toàn bộ Bình An trấn. Bình dân sinh tồn sinh tồn ở đây, ai cũng biết hiện giờ Vương thị càng ngày càng suy thoái, lão tổ tông trong nhà sợ là không chịu nổi.

Nhưng mà trong quần chúng vây xem, nhiều nhất vẫn là quần chúng ăn dưa không có quá nhiều lập trường, bọn hắn thuần túy là bị kích động đến xem náo nhiệt, đối với bất kỳ một thế gia nào đều không có hảo cảm.

Bị tiếng cửa kêu của hai nhà Lưu Triệu kích động, cộng thêm những người có ý đồ khác trốn trong đám người cổ động, một vài quần chúng ăn dưa nhao nhao la lên.

“Bình An Vương thị, đừng làm rùa đen rụt đầu.”

“Bình An Vương thị, có gan làm không dám nhận không?““Vương Thủ Triết, có gan đi ra.“Vương Lung Yên, còn không ra nghênh đón hai vị lão tổ Tri Đức, Bá Quân!”

Rất nhiều quần chúng đứng ngoài Vương thị đều trợn mắt nhìn bọn họ.

Nhưng vậy thì có ích lợi gì?

Bỗng dưng!

Cửa lớn của Vương thị mở ra.

Dưới sự vây quanh của hai vị gia tướng, một vị nam tử trẻ tuổi mặc kình trang thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn tú oai hùng đi ra, sắc mặt hắn trầm ổn nhìn không ra tâm thái, trong lúc bước đi một cái dấu chân, vững như bàn thạch.

Tự có một phen khí độ thượng vị giả không giận tự uy.

Chỉ thấy hắn sau khi ra cửa, cũng không đi xuống bậc thang, mà là cao cao tại thượng quan sát chung quanh một phen, lông mày cau lại một chút.

“Trọng địa chủ trạch Vương thị, người nào ồn ào ở đây?”

Hắn cũng không quát to.

Câu nói kia phảng phất như dùng ngữ điệu bình thường nói ra, lại như sóng gợn vô hình khuếch tán ra bên ngoài.

Cho dù là quần chúng vây xem đứng ngoài mấy chục trượng, lỗ tai đều vang lên ong ong, trong lòng như trống trọng kích, một mảnh bối rối.

Lúc này!

Tất cả tiếng trống reo hò đều im bặt, hiện trường yên tĩnh tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

…

Chương 87: Ai đến cũng không cự tuyệt, thỉnh chỉ giáo!

…

Thu được hai vị gần nhất, một người là tuấn kiệt Lưu thị Lưu Vĩnh Châu, một người là tuấn kiệt Triệu thị Triệu Đỉnh Thiên.

Càng là bỗng dưng hoảng hốt, kìm lòng không được lui lại hai bước. Chỉ là sau khi làm ra động tác này, lại chợt xấu hổ nổi lên, mặt đều đỏ lên.

Đi theo phía sau Vương Thủ Triết, cùng nhau đi ra còn có huynh muội Liễu thị. Bọn họ sợ Vương Thủ Triết chịu thiệt, vốn định đến đây ủng hộ một chút, nhưng không ngờ lại gặp được cảnh này.

“Thủ Triết ca ca, quả nhiên không tầm thường.” Liễu Nhược Lôi thấp giọng nỉ non một câu.

Mà Liễu Viễn Duệ sau khi ngẩn ra, trên mặt lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ, Thủ Triết huynh à Thủ Triết huynh, ngươi thật sự là lần lượt nằm ngoài dự liệu của ta.

Tộc trưởng hai nhà Lưu Triệu, nguyên bản một bộ xuân phong quất vào mặt, hăng hái, cũng trong nháy mắt đông cứng tại chỗ.

Nhân mã hai tộc, sĩ khí cuồn cuộn dâng trào, lại bị một câu nói của hắn phá không còn một mảnh.

Trọn vẹn qua mấy hơi thở.

Lưu Thắng Nghiệp mới lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Vĩnh Châu có chút mất mặt, sau đó nói với Vương Thủ Triết âm dương quái khí: “Thủ Triết hiền chất, ngày xưa từ biệt bến đò Định Bồ, ngược lại càng phát ra uy phong. Cho dù thế thúc ta tới cửa, đều không để vào mắt. Bình An Vương thị các ngươi, tốt xấu gì cũng là gia học uyên thâm, ngay cả nửa điểm lễ nghi cũng không hiểu?”

Nếu khí thế bị phá, Lưu Thắng Nghiệp kia am hiểu ngôn từ, đã chuẩn bị hòa một thành.

Vương Thủ Triết nhìn trái nhìn phải, nhìn trái ngó phải, cuối cùng nghi hoặc nhìn Lưu Thắng Nghiệp: "Ồ, đây không phải gia chủ Lưu thị sao? Xin lỗi, Vương Thủ Triết ta đường đường một hảo nam nhi, không quen nhận một con sài lang làm thế thúc."

"Ngươi…" Lưu Thắng Nghiệp sắc mặt đỏ lên, nguyên bản lần này tới đây hưng sư vấn tội, tâm thái tất nhiên là cao cao tại thượng. Trước mắt bao người, hắn muốn thể hiện uy phong của Lưu thị, cũng muốn biểu hiện một phen công phu thế gia truyền thống.

Nhưng không ngờ Vương Thủ Triết kia lại trực tiếp xé rách da mặt.

"Được, được, được." Lưu Thắng Nghiệp giận quá hóa cười nói: "Không ngờ đường đường Bình An Vương thị còn chưa diệt vong, đã mất đi phong phạm thế gia, lễ nghi phong độ."

"Lưu Thắng Nghiệp, ngươi đang nói đùa sao?" Vương Thủ Triết vẻ mặt khó hiểu nói: "Phong phạm và lễ nghi của thế gia đều là nói với người khác. Trên thế giới này, nào có ai giảng lễ phép với một con súc sinh?"

Vì sách lược tuyên truyền của hai nhà Lưu Triệu, mỗi lần Vương Thủ Triết nói một câu đều dùng chút huyền khí ở bên trong, bảo đảm quần chúng ăn dưa bên ngoài đều nghe thấy.

Quả nhiên, những quần chúng vây xem kia cuồng tiếu, trong bọn họ không thiếu quần chúng ăn dưa, cũng không có lập trường quá lớn, thuần túy là đến xem kịch vui.

Nghe Vương Thủ Triết nói vậy thì đều cười phá lên.

Tình cảnh này, hàng trăm hàng ngàn quần chúng vây xem, cho dù là hai nhà Lưu Triệu cũng không có cách nào làm gì được bọn họ.

"Ngươi…" Lưu Thắng Nghiệp mặt già đỏ bừng, gần như hộc máu, ánh mắt già nua vẩn đục lộ ra vẻ hung ác: "Thằng ranh họ Vương, ngươi đã muốn trở mặt, thì đừng trách ta hôm nay không nể mặt."

"Ha ha! Hình như hôm nay các ngươi khí thế hùng hổ đến cửa Vương thị ta là giống như cúi đầu thỉnh an Vương Thủ Triết

ta.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết dần trở nên nghiêm túc, cao giọng nói: “Lưu Thắng Nghiệp, ngươi nghe cho ta.”

“Đại Càn Xương Long ba ngàn năm. Trụ Hiên lão tổ của Vương thị ta cầm lệnh khai thác xuôi nam, chém yêu thú hoang dã, đường thủy sợi xanh là nhân loại, thành lập nơi ở cho chư vị tổ tiên, có công lớn với nhân loại.”

Lời vừa nói ra, rất nhiều quần chúng vây xem sắc mặt đều ngưng trọng. Phần lớn bọn họ đều là nhân sĩ bản địa, đối với Trụ Hiên lão tổ mở Bình An trấn, vẫn như cũ duy trì kính ý.

“Ba ngàn lẻ chín mươi lăm năm, yêu thú Ngũ giai dấy lên thú triều. Trụ Hiên lão tổ ta đích thân lên tiền tuyến, tử chiến không lùi, muốn thủ hộ Vạn tử dân trong Bình An trấn. Chiến dịch đó, Vương thị ta tổn thất thảm trọng, tộc nhân và gia tướng sẽ chết và bị thương. Vương thị ta Trụ Hiên, Khung Nguyên hai vị lão tổ nhao nhao chiến tử thú triều. Khi đó, lão tổ Lưu thị Lưu Tri Đức, lão tổ Triệu thị Triệu Bá Quân ở đâu? Ha ha, bọn họ chẳng những giả chết, còn thả hai lộ thú triều vào, khiến phòng tuyến Vương thị ta hoàn toàn sụp đổ.”

Đám quần chúng vây xem dần dần phẫn nộ, chuyện bí ẩn như vậy, hai nhà Lưu Triệu đương nhiên sẽ không để lưu truyền. Nếu thật như thế, vậy hai nhà Lưu Triệu kia quá hèn hạ vô sỉ rồi.

“Vu oan, ngươi đây là ngậm máu phun người.” Lưu Thắng Nghiệp rít gào nói: “Vương Thủ Triết, không có chứng cứ ngươi không được nói lung tung.” Nếu việc này hoàn toàn truyền ra ngoài, tổn thất danh dự của Lưu thị Triệu thị quá lớn.

Thậm chí, ngay cả thế hệ trẻ của Lưu Triệu thị cũng có chút kinh nghi bất định. Chẳng qua loại lời nói này là thế lực đối địch nói, trong mắt bọn họ hơn phân nửa là giả.

“Xấu không nói xấu, trong lòng ta ngươi hiểu rõ.” Vương Thủ Triết cười lạnh cao giọng nói: “Nếu ngươi đã có ý kiến, vậy thì nói luôn bây giờ đi. Tai họa lần này, Lưu thị Triệu thị ngươi vì mượn cơ hội chiếm đoạt đất đai bình dân, đã làm ra bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm? Bao nhiêu bình dân vì các ngươi mà gặp thiên tai! Nếu không có Vương thị ta ra tay thay mặt cứu trợ, không biết sẽ có bao nhiêu tự canh nông tướng đánh

mất đất đai, cuối cùng trở thành tá điền gia nô. Việc này, ngươi còn muốn nói là không có chứng cứ sao?”

“Lưu Thắng Nghiệp, ngươi muốn người khác tôn trọng ngươi trước, đầu tiên phải là một người, mà không phải súc sinh.”

Vương Thủ Triết vừa dứt lời, đã có một đám nông dân tự canh kêu lên: “Là thật, những gì Vương tộc trưởng nói đều là sự thật.”

Càng ngày càng nhiều người, bắt đầu hô to lên theo: “Là thật, Triệu thị Lưu thị phát rồ, không cứu trợ thiên tai cũng thôi đi, thế mà còn thừa cơ cướp đoạt đất đai của mọi người.”

Nông hộ bình dân hò hét, từng tiếng từng tiếng hội tụ lại với nhau, vang vọng cả bầu trời, chung quy bọn họ cũng có con đường phát ra tiếng nói của mình, biểu đạt sự phẫn nộ trong lòng bọn họ.

Không ít thương nhân vân vân, người qua đường vừa tới Bình An trấn, đều có chút giật mình, nhao nhao kinh nghi bất định, không phải chứ? Lưu thị Triệu thị không biết xấu hổ như thế, khi làm ruộng sát nhập đất đai, có thể lấy một mảnh vải che bớt xấu hổ một chút hay không?

Vì loại chuyện này, lại còn có trên mặt Vương thị chi môn gây sự?

Lập tức, ngay cả khí thế của những gia tướng tộc nhân của Lưu thị Triệu thị cũng bị áp chế xuống.

Nhất là Lưu Thắng Nghiệp cùng Triệu Tiến Hiền hai vị tộc trưởng, trực tiếp bị tức giận đến muốn hộc máu.

Vốn trong kế hoạch và tưởng tượng của bọn họ, hai tộc dắt tay nhau đến trấn áp Vương thị, cho dù Vương thị không cầu xin tha thứ ngay tại chỗ, chỉ sợ cũng bị dọa đến run lẩy bẩy, không dám đối kháng chính diện với Vương thị.

Mục đích lớn hơn của bọn họ, vốn là muốn kích động Vương Lung Yên, sau đó hai vị lão tổ tự tay dùng lý do luận bàn, trấn áp hắn. Không có khả năng giết chết ngay tại chỗ, dù sao luật pháp Đại Càn bày ở đó. Nhưng làm cho nàng bị thương càng thêm tổn hại, sớm cưỡi hạc về sớm mới là chính đạo.

Đã không có Vương Lung Yên, Vương thị chẳng qua chỉ là một con hổ không có nanh vuốt, vo tròn bóp méo còn không phải tùy ý bọn họ định đoạt?

Lại không ngờ Vương Thủ Triết kia lại to gan lớn mật như vậy, hắn không sợ triệt để chọc giận hai nhà Lưu Triệu, ngay cả cơ hội kéo dài hơi tàn cũng không cho bọn họ sao?

Ngay lúc Lưu Thắng Nghiệp chuẩn bị dùng ngôn ngữ phản kích, trong tai lại nghe được một số lời dặn dò của lão tổ.

Lúc này sắc mặt hắn trầm xuống, đứng ra, hung ác nói: "Vương Thủ Triết, ngươi chỉ là một tiểu bối ở đây phát ngôn bừa bãi, chẳng lẽ Vương Lung Yên đã chết sao? Để nàng lập tức đi ra gặp lão tổ chúng ta, giải thích nguyên do đánh úp thương nghiệp, nếu không đừng trách hai tộc Lưu Triệu chúng ta không khách khí."

Những bình dân kia, cho dù có kêu gào hung hãn hơn nữa thì có ích lợi gì?

Chẳng lẽ, bọn họ còn dám cầm liêm đao giết về phía thế gia sao? Chờ đến khi hoàn toàn trấn áp Vương thị, những bình dân kia còn không phải từng người đều ngoan ngoãn nghe lời sao.

"Ha ha, quả nhiên là có khí thế lớn bằng nắm tay." Vương Thủ Triết thong dong nở nụ cười: "Chỉ dựa vào gia tộc phản tặc sài lang như các ngươi, thì có tư cách gì cầu kiến Lung Yên lão tổ? Như vậy đi, đừng nói Bình An Vương thị ta không có phong độ. Ta cho các ngươi một cơ hội, phàm là trong hai tộc các ngươi, người từ bốn mươi tuổi trở xuống, có thể chiến thắng Vương Thủ Triết ta, ta sẽ mời Lung Yên lão tổ ra."

"Keng!"

"Ta, Vương Thủ Triết! Năm nay mười tám tuổi, địch thủ dưới bốn mươi tuổi, kẻ nào đến cũng không từ chối." Vương Thủ Triết rút trường kiếm tinh cương ra, bày ra tư thế chiến đấu, cao giọng quát.

"Xin chỉ giáo!"

Sắc mặt hắn ta không giận không vui, cầm kiếm đứng trên bậc thang, quan sát quần hùng hai nhà Lưu Triệu!

Đáng tiếc những tinh anh trong tộc Lưu thị Triệu thị, lại không ai dám đối diện với ánh mắt của hắn.

Chỉ dựa vào một người một kiếm, lại lần nữa đem khí thế của hai nhà Lưu Triệu, triệt để áp chế xuống.

"Thủ Triết ca ca…" Đôi mắt Liễu Nhược Lôi cũng lập lòe, nỉ non không thôi: "Là anh hùng chân chính, chân hào kiệt. Hu hu, tỷ tỷ thật hạnh phúc."

Liễu Viễn Duệ từ trước đến nay rất cao, nhưng sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng oán giận, Thủ Triết huynh à Thủ Triết huynh, ngươi dựng thẳng cọc tiêu cho thế hệ trẻ tuổi có phải có chút cao rồi không?

Điều này làm cho những trưởng tử trẻ tuổi như bọn họ, làm sao tự xử lý đây?

Cứ như vậy, đừng nói Liễu Viễn Duệ hắn áp lực rất lớn, ngay cả đích trưởng huynh Liễu Viễn Huy của hắn, chỉ sợ cũng không làm được bước này?

Đúng vào lúc này.

Sau lưng Vương Thủ Triết nhảy ra một tiểu cô nương chải bím tóc sừng dê, nàng vọt tới bên cạnh Vương Thủ Triết, cũng quan sát hai nhà Lưu Triệu.

"Muốn khiêu chiến Tứ ca ca trước, trước tiên đánh bại ta đã."

"Ta, Vương Lạc Thu! Bây giờ mười một tuổi!" Giọng nói non nớt mà kiêu ngạo của Vương Lạc Thu vang vọng quảng trường: "Huyền Vũ giả dưới mười sáu tuổi, ai đến cũng không từ chối, xin chỉ giáo!"

Không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện.

Vương Lạc Tĩnh cũng chậm rãi đi tới, vừa đi vừa bình tĩnh nói: "Ta, Vương Lạc Tĩnh! Năm nay mười hai tuổi."

"Huyền Vũ giả dưới mười sáu tuổi, ai đến cũng không cự tuyệt, xin chỉ giáo!"

Vương Thủ Triết ấm áp trong lòng, sự xuất chiến của hai vị muội muội cũng không nằm trong kế hoạch, loại cảm giác sóng vai chiến đấu với người nhà này, có người thủ hộ ngươi, gánh vác trọng trách gia tộc cho ngươi, thật tốt!

Hiện trường lặng ngắt như tờ, ánh mắt đều nhìn chăm chú vào ba người trẻ tuổi Vương thị kia, thật là khí phách, quả nhiên là hảo khí phách.

…

Chương 88: Đây, chính là gia tộc!

…

“Ta, Vương Thủ Dũng, nguyện ý cùng Tứ ca gánh vác.”

“Ta, Vương Thủ Liêm, nguyện ý làm phía sau lưng tứ ca.”

Tộc nhân thế hệ trẻ của Vương thị, từng người từ trong chủ trạch đi ra, sắc mặt bọn họ đều non nớt, nhưng đều lộ ra dũng khí thẳng tiến không lùi, sinh tử không sợ.

Thủ dũng, Thủ Liêm.

Có lẽ tạm thời bọn họ không kinh tài tuyệt diễm bằng Lạc Thu Lạc Tĩnh, thế nhưng dám đứng ra ngay lúc này, đứng sóng vai với Vương Thủ Triết, cùng gánh chịu nguy cơ sinh tử tồn vong của gia tộc.

Dũng khí và trách nhiệm như vậy, thành tựu trong tương lai sẽ không kém.

Việc này vẫn chưa xong.

Người trong gia tộc đều đứng dậy, ngay cả Vương Thủ Nặc và Vương Lạc Đồng cũng làm việc ở hồ Châu Vi cách đó không xa, bây giờ cũng vội trở về, đứng bên cạnh Vương Thủ Triết.

“Thủ Triết, ta sẽ cùng ngươi gánh vác.” Tỷ tỷ Vương Lạc Y của Vương Thủ Triết cũng đứng bên cạnh hắn, trong ánh mắt vô cùng kiên định.

“Ca ca! Ta giúp huynh đánh kẻ xấu.” Vương Lạc Anh cũng đứng dậy, dùng giọng nói vô cùng non nớt nói: “Ta, Vương Lạc Anh, bây giờ đã tám tuổi, mười tuổi thì không từ chối, xin chỉ giáo!”

Tuy rằng mười tuổi trở xuống nói rất không khí thế, nhưng cũng vô cùng phù hợp tình huống thực tế. Nàng còn đang ôn dưỡng thân thể kinh lạc đấy, chung quy không thể đi Huyền Vũ giả nghiêm túc.

“Ta, Vương Tông Vệ, mặc dù không có tiền đồ, thế nhưng không sợ tử chiến.” Một nam tử trẻ tuổi hai mươi tuổi chống

quải trượng, nhảy một cái đi ra ngoài, “Tứ thúc, ngài để ta lấy công chuộc tội đi.”

Vương Thủ Triết nhìn Vương Tông Vệ, nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

“Ta là Vương Thủ Nghiệp, năm nay mười tuổi! Đám người xấu các ngươi, một ngày nào đó, các ngươi sẽ nhớ kỹ tên của ta.” Đây là nhi tử của Định Hải Lục thúc, tuổi còn trẻ, lại khí thế mười phần.

“Ta tên là Vương Tông Xương, năm nay mười ba tuổi! Luyện Khí cảnh tầng hai, bạn cùng lứa tuổi người đến không sợ, xin chỉ giáo!” Con thứ của đại ca Thủ Tín, năm gần mười ba tuổi, tu vi liền trực tiếp đuổi theo ca ca Vương Tông Vệ.

“Tôi tên Vương Ly Uyển, năm nay chín tuổi, vừa mới tu luyện, bạn cùng lứa tuổi không sợ, xin chỉ giáo.” Thứ nữ của đại ca Thủ Tín, đứa nhỏ này ngoan ngoãn đứng ra.

“Ta tên là Vương Tông Thịnh, năm nay bảy tuổi. Các ngươi đều chờ đó cho ta!” Đây là nhi tử của Nhị ca Thủ Nghĩa, vừa đoán ra tư chất hạ phẩm Ất đẳng.

Cuối cùng, một giọng nói non nớt của một tiểu nữ hài vang lên.

“Ta là Vương Lạc Miểu, năm nay năm tuổi! Ta không cho phép các ngươi khi dễ Tứ ca ca của ta.” Đây là con gái út của Định Hải Lục thúc, con gái nhỏ nhất của Lạc Tự đời này, xếp hạng thứ tám, ngay cả tư chất cũng còn chưa được kiểm tra.

Từng tộc nhân, thậm chí là ấu đồng cũng không sợ hãi chút nào đứng dậy.

Sau đó, một số trưởng bối, nữ quyến trong gia tộc đều nhao nhao đứng ở phía sau Vương Thủ Triết. Gia đinh, gia nô đều xuất hiện, mặc dù bọn họ sợ hãi, nhưng vẫn kiên định đứng ở phía sau Vương Thủ Triết.

Phảng phất có từng sợi dây vô hình, đem mỗi người đều liên kết lại, ngưng tụ thành một sợi dây thừng vô hình, tạo thành một chỉnh thể.

Bình An Vương thị!

Tổ tiên Trụ Hiên lão tổ, cầm lệnh khai thác xuôi nam, trảm yêu trừ quái, mở mang bờ cõi, đặt cơ nghiệp gia tộc.

Vinh quang của tiên tổ, mỗi người đều ghi tạc trong lòng, đây chính là tín ngưỡng.

Tại sao một thế gia lại có thể đoàn kết với nhau?

Đó là bởi vì có gốc!

Đây mới là căn cơ chính thức của một gia tộc.

Gia tộc đặt nền móng, vinh quang tổ tiên, huyết mạch tương dung, thủ hộ lẫn nhau, trưởng bối truyền thừa, đều để cho các tộc nhân đều ngưng tụ cùng một chỗ.

Trong lúc lòng Vương Thủ Triết ấm áp, cũng khiến mọi người ở hiện trường bị xung kích và chấn động mãnh liệt. Tộc nhân Vương thị, ở thời khắc mấu chốt lại đoàn kết huyết tính đến tận đây?

Đây là lực lượng cỡ nào?

Đặc biệt là tộc nhân hai nhà Lưu Triệu, càng bị chấn động. So với đoàn kết trong nội bộ Vương thị, giữa tộc nhân của bọn họ… dường như cũng không có lực ngưng tụ như vậy, ngược lại tràn ngập tranh đấu gay gắt, tính kế lẫn nhau.

Tại sao?

Rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Đám quần chúng dần dần hội tụ càng ngày càng nhiều, nhân số mơ hồ đột phá ngàn người vây xem, đồng thời lặng ngắt như tờ, một cỗ cảm xúc không hiểu dường như sinh sôi trong lòng.

“Ai! Đây mới thật sự là Huyền Vũ thế gia a, đây mới thực sự là một gia tộc cao quý.” Một tán tu thấp giọng nỉ non, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát khao vô tận.

“Nếu lão phu không nhìn lầm, chờ Vương thị sống qua kiếp nạn này, sợ là sẽ một bước lên trời.” Một ông lão râu hoa râm nói.

“Nhưng mà, trước mắt hai nhà Lưu Triệu càng cường đại hơn.” Có người lo lắng nói: “Dù sao thế đạo này cũng là nắm đấm lớn, mới thật sự là đạo lý.”

Một ít nghị luận, dần dần vang lên.

Nhưng lần này, gần như tất cả dư luận đều đổ về một hướng, đứng trên lập trường của Vương thị.

Ngay cả những người có dụng tâm khác, lúc này cũng không dám tùy tiện mang theo tiết tấu, sợ bị quần chúng phẫn nộ chen lấn mà đánh chết.

…

"Lưu Thắng Nghiệp, Triệu Tiến Hiền." Vương Thủ Triết cầm trường kiếm trong tay, cao giọng nói: "Đây chính là nơi khác với Bình An Vương thị chúng ta, không giống với những gia tộc phản tặc các ngươi. Có lẽ các ngươi có thể dựa vào thủ đoạn quỷ vực, kiêu ngạo được nhất thời, nhưng cuối cùng không được hung hăng ngang ngược cả đời. Vẫn là câu nói kia, muốn bái kiến Lung Yên lão tổ, trước đã vượt qua cửa ải của ta."

"Không, Tứ ca ca, ta đến." Vương Lạc Thu bước ngang một bước, chắn ở phía trước: "Nào có ngay từ đầu, chính là chủ soái lên trước?"

"Vẫn là để ta." Trong đôi mắt của Vương Lạc Tĩnh lộ ra một tia hung ác, "Những người này khí thế hùng hổ khi dễ Tứ ca ca, ta sẽ khiến bọn họ trả giá thật đắt."

Vương Thủ Triết thật sự rất vui mừng, trận này hai nhà Lưu Triệu dắt tay nhau bức cung, ngược lại khiến cho tộc nhân Vương thị càng thêm đoàn kết.

"Tốt, rất tốt. Xem ra, Vương Lung Yên quyết tâm rụt cổ lại không ra. Phái một đám tiểu bối các ngươi ở đây càn quấy, càn rỡ không thôi." Con hồ ly từng là Lưu Thắng Nghiệp đã không còn nửa điểm tươi cười hòa khí phát tài, trên mặt tràn đầy tàn nhẫn: "Nếu như vậy, vậy thì đánh ngã tất cả đám tiểu bối các ngươi, xem Vương Lung Yên còn chịu đựng được bao lâu nữa. Lưu Vĩnh Hạo!"

"Cha, con ở đây." Một hoa phục thanh niên mười lăm mười sáu tuổi đứng dậy, hình dạng cũng coi như không tệ, chỉ là đuôi lông mày có chút không nói ra được hương vị ngả ngớn, giống như một lãng tử nhẹ nhàng.

“Hai tiểu cô nương kia, không phải đã nói, mười sáu tuổi là ai cũng không từ chối sao? Xem ra là thiếu nữ thiên tài không xuất thế của Bình An Vương thị.” Lưu Thắng Nghiệp cười lạnh nói: “Không phải ngươi còn chưa tới mười sáu tuổi sao? Hẳn nên đi học tập cùng các nàng thật tốt, luận bàn một chút.”

Lưu Vĩnh Hạo từ xa nhìn lướt qua Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh, ngả ngớn nở nụ cười: “Tuân mệnh, phụ thân đại nhân.”

Sau đó, hắn lắc lư ba cái đi ra phía trước, đánh giá hai cô nương từ trên xuống dưới, khịt mũi coi thường nói: “Các ngươi tuổi còn trẻ, đã có thực lực Luyện Khí cảnh tầng hai, cũng coi như không tệ. Bất quá, bổn thiếu tộc trưởng đã Luyện Khí cảnh tầng ba trung đoạn, đừng nói khi dễ các ngươi, hiện tại hối hận vẫn còn kịp.”

Lời vừa nói ra, người vây xem bên ngoài cũng nhịn không được.

“Lưu thị có biết xấu hổ hay không? Một đích tử mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà thật sự có trên mặt.”

“Hai tiểu cô nương kia mới mười một mười hai tuổi a? Mặc dù là Luyện Khí thiên phú không tệ, nhưng mà sức chiến đấu cũng sẽ không mạnh a.”

Nhất là một số thương nhân vân du bốn phương vào Nam ra Bắc và tán tu, ồn ào và bàn tán không thôi. Đặt ở bình thường, bọn họ tự nhiên không dám đối đầu với Lưu thị. Nhưng hiện tại bọn họ lẫn trong đám người, giống như có lá chắn thiên nhiên.

“Đánh, vì sao không đánh?” Vương Lạc Thu thấy thực sự có người nhảy ra, hưng phấn đến run rẩy: “Vương Lạc Tĩnh, gia hỏa này là của ta, không cho phép giành với ta.”

Nếu bàn về trình độ hiếu chiến, từ trên xuống dưới Vương thị đều không bằng tiểu Bá Vương Vương Lạc Thu này.

“Không được, bình thường ta có thể cho ngươi.” Vương Lạc Tĩnh cũng vô cùng kiên trì, thanh âm bình tĩnh nói: “Nhưng mà, lần này ta muốn làm tiên phong cho Tứ ca ca.”

“Nhường đường.” “Không cho!”

“Đánh quyền đi.” “Cũng được.”

Ầy kéo đá tảng! Thế hòa. Lại đến.

…

Nụ cười trêu tức trên mặt Lưu Vĩnh Hạo dần dần cứng lại, thay vào đó là sự phẫn nộ. Trong mắt hắn, hai tiểu cô nương này chính là loại tùy tùy tiện nghiền ép, cho dù là lấy một địch hai hắn cũng cảm thấy mình thoải mái.

Nhưng không ngờ, hai tiểu cô nương Vương thị kia lại vì tranh đoạt quyền lực đối chiến với hắn mà bắt đầu ầm ĩ, còn dùng vung quyền để quyết định rốt cuộc là ai ra sân.

Xung quanh ồn ào cười to, khiến Lưu Vĩnh Hạo cảm giác được mình là một tên hề bị coi rẻ, sắc mặt dần dần hung ác lên.

Bỗng dưng!

Một giọng nói hưng phấn vang lên: “Vương Lạc Tĩnh, ngươi thua, hắn là của ta.” Sau đó, nàng liền nghênh ngang, từng bước một đi vào giữa quảng trường.

Vương Lạc Tĩnh lại là vẻ mặt ảo não, lẩm bẩm một tiếng, vừa rồi thật sự không nên ra khỏi kéo.

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Vương Lạc Thu đã ở quảng trường ngoài cửa, đối mặt chính diện với Lưu Vĩnh Hạo, đôi mắt trong veo không chút khách khí nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Con trai trưởng Lưu thị?”

“Hừ, đúng vậy.” Lưu Vĩnh Hạo đang rất tức giận: “Tiểu nha đầu, nếu như ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta còn có thể tha cho ngươi một lần. Nếu không, ta muốn giẫm gãy chân của ngươi.”

“Ngu xuẩn!”

Vương Lạc Thu bĩu môi, tràn đầy vẻ khinh thường: “Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng làm đích tử? Bớt nói nhảm đi, Vương thị Lạc Thu, xin chỉ giáo.”

Dưới cái nhìn của nàng, đích tử gì đó, ít nhất phải giống Vương Thủ, không, Tứ ca ca.

Dứt lời, nàng bày ra tư thái chiến đấu. Thân thể nho nhỏ, tư thế ngược lại ra dáng.

“Được được được, vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Lưu Vĩnh Hạo giận quá hóa cười, cũng bày ra tư thế chiến đấu, “Lưu thị Vĩnh Hạo, xin chỉ giáo.” Cuối cùng hắn còn lưu lại vài phần thể diện, không có sử dụng vũ khí.

Hai bên bắt đầu xem kỹ đối phương, tìm kiếm sơ hở. Vương Lạc Thu hiếu chiến, nhưng nàng cũng không ngốc, ngược lại vô cùng thông minh.

“Tứ ca ca, người xấu kia cũng sắp mười sáu tuổi rồi.” Vương Lạc Anh mới năm tuổi, còn có chút trẻ con nháy mắt nói: “Lục tỷ tỷ sẽ thắng sao?”

“Ôi, tiểu tổ tông của tiểu bát đệ, sao ngươi cũng ra đây?” Vương Thủ Triết cưng chiều ôm lấy nàng, cười véo khuôn mặt tròn của nàng nói: “Ngươi yên tâm, xem Lục tỷ tỷ nhà ngươi đánh người là được.”

Vương Thủ Triết vừa dứt lời.

Bên kia Vương Lạc Thu động, nàng ta đạp chân một cái, động tác hung mãnh giống như một con bạo long nhỏ vùng hoang dã ngoại vực vồ mồi, tốc độ cực nhanh kéo theo tàn ảnh nhanh như một làn khói.

Hô hấp đã đến trước mặt đối thủ, một quyền đánh ra.

Không động thì đã động kinh người.

“Làm sao có thể!” Lưu Vĩnh Hạo sắc mặt đại biến, chỉ kịp miễn cưỡng chống đỡ.

“Oanh!”

Lưu Vĩnh Hạo chợt cảm thấy hai tay như là bị một cây búa đập trúng, lực trùng kích mãnh liệt chấn cho hắn lảo đảo lui lại mấy bước.

Không đợi hắn ta lấy lại tinh thần, Vương Lạc Thu đã nghiêng người tới gần, một quyền một cước, một khuỷu tay một gối, đều đường đường chính chính như mưa rền gió dữ trút xuống hắn ta.

Đường đường là con trai trưởng của Lưu thị, thế mà lại bị đánh chỉ có sức chống đỡ, không ngừng lui về phía sau.

Cuối cùng, bị đánh cho không cửa mở rộng ra.

“Oanh!”

Vương Lạc Thu đến gần, một cái Hám Sơn Trù vô cùng đơn giản, đặt ở trên ngực hắn. Lưu Vĩnh Hạo giống như là bị một chiếc xe ngựa đụng vào, lăng không bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất, miệng phun máu tươi mà không đứng dậy được.

Vô cùng hiển nhiên, xương sườn ngực của hắn bị đánh gãy mấy cái.

Lúc này Vương Lạc Thu thu hồi tư thế Hám Sơn đỉnh, học Vương Thủ Triết chắp tay sau lưng, trong ánh mắt có chút khó chịu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ nghi ngờ chất vấn.

“Không chịu nổi một kích, cảm giác chính là dáng vẻ giữa không trung, thật không có ý nghĩa.”

“Lưu thị các ngươi, cũng chỉ có thể bồi dưỡng ra loại đích tử tỉ mỉ này?”

“Ài, thật là khiến người ta thất vọng.”

“Có thể lợi hại hơn một chút hay không? Bản tiểu thư còn chưa nóng người đây này!”

Nàng từng câu từng chữ “nói thành thật”, như từng thanh đao nhọn, không chút lưu tình đâm vào ngực mọi người Lưu thị.

Một ít tộc nhân Lưu thị da mặt mỏng, đều hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Đồng thời, cũng sinh ra bất mãn đối với Lưu Vĩnh Hạo.

Tất cả mọi người đều là con trai trưởng, vì sao chênh lệch lớn như vậy với Vương Thủ Triết?

“Lục tỷ tỷ vạn tuế, Lục tỷ tỷ vô địch!” Tiểu Bát Vương Lạc Anh ở trong lòng Vương Thủ Triết hưng phấn hét lên.

…

Chương 89: Hung bạo hóa! Vương Lạc Tĩnh!

…

Theo nữ oa nhỏ nhất của Vương thị - Vương Lạc Anh nãi thanh nãi khí thét chói tai, tất cả mọi người Vương thị đều nhịn không được hoan hô lên.

Đã bao nhiêu năm.

Hai nhà Lưu Triệu hùng hổ dọa người, mà Vương thị thì chỉ có thể nhường nhịn khắp nơi, từng chút từng chút bị đè ép không gian sinh tồn. Bất kỳ phản kháng nào, đều sẽ đưa tới Lưu Triệu hai thị liên thủ ức hiếp.

Nhưng hôm nay lại hãnh diện.

Vương Lạc Thu dùng thân thể trẻ con 11 tuổi, chính diện cứng rắn đối phó với con trai trưởng thế hệ trẻ của Lưu thị.

Nhất là đám người thế hệ trước của Vương thị, có loại cảm giác đẩy mây mù ra thấy trời xanh, rộng mở trong sáng thư sướng, áp lực nhiều năm phảng phất ở dưới một kích sảng khoái của Vương Lạc Thu, triệt để được phóng thích.

Thắng được gọn gàng nhanh chóng như thế, ngay cả Vương Thủ Triết một tay ôm Vương Lạc Anh cũng không nhịn được âm thầm gật đầu. Nha đầu Lạc Thu này thật sự rất có thiên phú trong chiến đấu, so với mấy ngày trước đánh tan tán tu, lại tiến bộ không ít, động tác gọn gàng linh hoạt hơn, huyền khí bộc phát đều vừa đúng.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng hiểu rất rõ, đây là bởi vì tiểu tử Lưu Vĩnh Hạo kia cơ bản công bình thường, có phần không bằng tên tán tu liều mạng kia.

Bên ngoài càng ngày càng nhiều quần chúng vây xem, cũng theo đó reo hò cổ vũ. Vốn phần lớn trong bọn họ, chính là đứng ở trên lập trường của Vương thị, mà Lưu thị lại lấy lớn hiếp nhỏ bị đánh. Kết quả cuối cùng như thế, tự nhiên là nghe thấy.

So với sự hoan hô nhảy nhót của Vương thị.

Sắc mặt của mọi người Lưu thị, đã âm trầm đến mức muốn nhỏ nước, trấn áp không thành còn bị đánh, mất mặt thì ném lên trời rồi.

Một số tộc nhân tiến lên, đỡ thiếu tộc trưởng Lưu Vĩnh Hạo trở về, ngay cả động tác cũng xám xịt.

Tộc trưởng Triệu thị Triệu Tiến Hiền liếc qua Lưu Thắng Nghiệp, khẽ cau mày nói: "Lưu huynh, sau này đừng chỉ lo kiếm tiền nữa. Để dạy tiểu bối cũng phải dụng tâm nhiều hơn. Kiến thức cơ bản của Vĩnh Hạo đứa nhỏ này có chút không vững chắc."

Triệu Tiến Hiền là tộc trưởng am hiểu Huyền Vũ chiến kỹ, từ trước đến nay đối với Lưu Thắng Nghiệp giỏi về chui vào doanh trại mà nói không quá để mắt.

Hắn xem ra Huyền Vũ thế gia, xét đến cùng vẫn là muốn mình cường đại.

Cường đại, liền có thể trấn áp hết thảy thanh âm phản đối. Cường đại, tự nhiên mà sẽ có càng nhiều tài nguyên thu vào.

Da mặt Lưu Thắng Nghiệp run lên, âm dương quái khí nói: "Hẳn là, Tiến Hiền huynh cũng chuẩn bị phái ra đích tử nghênh chiến nha đầu kia phải không? Con trai trưởng nhà ngươi mới chỉ mười bốn tuổi, tu vi miễn cưỡng đạt tới Luyện Khí cảnh tầng ba, chỉ sợ không nhất định là đối thủ của nha đầu kia đâu nhỉ?"

"Bất kể nói thế nào, trận này đều phải vãn hồi." Triệu Tiến Hiền vuốt râu nói: "Ngươi xem nha đầu kia sau khi đánh xong một trận rồi trở về."

Tập trung nhìn vào, quả nhiên là thế.

Chỉ thấy Vương Lạc Thu bắt chước động tác của Vương Thủ Triết, không nhanh không chậm thong thả đi trở về, dáng vẻ như thế hệ trẻ của Lưu Triệu hai nhà đều là cặn bã, không một ai đáng để nàng ra tay.

Ánh mắt Lưu Thắng Nghiệp sáng lên: "Ý của Triệu huynh là…"

"Con ta Triệu Đỉnh Đằng, thuở nhỏ cần tu Huyền Vũ chiến kỹ, thế nhưng cũng chỉ áp chế Vương Lạc Thu kia một đầu, xuất

chiến luận bàn cũng không nắm chắc tất thắng.” Triệu Tiến hiền thần ở trong lòng đất tính toán nói: “Trong thế hệ trẻ, chúng ta không thua nổi. Đỉnh Đằng!”

Ở phía sau hắn, một thiếu niên lưng hùm vai gấu đi ra, ồm ồm nói: “Hài nhi tại.”

“Ngươi đi khiêu chiến một tiểu cô nương khẩu xuất cuồng ngôn khác.”

“Chuyện này… Hài nhi muốn đánh người vừa rồi, nàng rất mạnh, rất thú vị.”

“Nghe lời. Chúng ta đã không thua được nữa rồi.”

“Được rồi.” Thiếu niên hùng tráng Triệu Đỉnh Đằng kia có chút bất đắc dĩ, lúc này đi tới trên quảng trường, quát với Vương thị: “Cô nương kia ngươi xuống đây một chút, chúng ta luận bàn một chút.”

Dứt lời, ngón tay chỉ về phía Vương Lạc Tĩnh xa xa.

“Ta?” Vương Lạc Tĩnh hơi kinh ngạc?

“Không sai, chính là ngươi.” Triệu Đỉnh Đằng thanh âm ông ông nói: “Lúc đầu ta muốn đánh con cọp cái kia. Nhưng phụ thân nói thua không nổi nữa, cũng chỉ đành đánh ngươi.”

Hiện trường yên tĩnh.

Mấy tức sau, chung quanh mới bạo phát ra tiếng ồn ào cười to. Thiếu niên này, có cần thành thật như vậy không?

Ngay cả khóe miệng của Vương Thủ Triết cũng hơi giật giật, nghe đồn con trai trưởng thế hệ này của Triệu thị là Triệu Đỉnh Đằng, không giỏi giao tiếp, tương đối sa vào tu luyện. Nhưng không ngờ lại ngu ngốc như vậy.

Nhưng mà tiểu tử này trung khí hùng hậu, thể trạng khôi ngô cường tráng, đi đường vững vàng, hiển nhiên công phu cơ bản hẳn là không kém.

Vương Lạc Thu vừa nhìn thấy đối thủ này, lập tức cảm thấy thích thú, cảm thấy rất hứng thú: “Không có việc gì không có việc gì, chúng ta đánh, ta sẽ nhường cho ngươi một chút.” Vì lên sân khấu, ngay cả người ta gọi nàng là cọp cái cũng không so đo.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, đã bị Vương Lạc Tĩnh kéo ra sau lưng: "Đi đi đi, ngươi cũng đánh một trận rồi, bây giờ đến phiên ta."

Nói xong, không đợi Vương Lạc Thu có phản ứng. Vương Lạc Tĩnh liền từ từ chạy xuống bậc cấp, đi đến trên quảng trường, nói với Triệu Đỉnh Đằng kia: "Vương thị Lạc Tĩnh, xin chỉ giáo."

Vương Lạc Thu thấy thế, miệng nhỏ đều cong lên, hối hận không thôi nói: "Sớm biết còn có thể không biết sống chết đi ra ứng chiến, ta liền không nên trở về."

Vương Thủ Triết ở một bên âm thầm buồn cười, ai bảo nha đầu ngươi đắc ý? Thắng thì thắng, còn phải giả vờ giả vịt, còn phải học theo Vương Thủ Triết hắn, học là học, còn cố ý khuếch đại tư thái.

"Lục tỷ tỷ đã rất lợi hại rồi." Vương Lạc Miểu sùng bái nói: "Đợi Lạc Miểu trưởng thành, cũng lợi hại giống như Lục tỷ tỷ."

Lời khen này, Vương Lạc Thu mặt mày hớn hở, nàng chắp tay sau lưng ngẩng đầu, giọng điệu chỉ điểm giang sơn nói: "Cũng tạm được. Lạc Miểu, ta nói với ngươi, bởi vì cái gọi là ngoài núi còn có người ngoài núi, con đường đế vô địch, tất nhiên sẽ có nhấp nhô và khó khăn, chỉ cần kiên…"

"Được rồi, đừng làm hư tiểu bát." Vương Thủ Triết cắt ngang, không đợi nàng trở mặt, nắm chặt nói: "Lần này ngươi xuất chiến, chiến quả không tệ, tính ngươi 50 điểm công huân."

Lại còn có công huân? Tròng mắt Vương Lạc Thu híp lại, vui vẻ nở nụ cười, nhưng nàng vẫn cò kè mặc cả nói: "Mới 50 điểm? Đó chính là một đích tử, đáng giá ném đi như vậy sao?"

Hai chữ đích trưởng tử, nàng đặc biệt nhấn mạnh trọng âm. Dường như đang cường điệu, đích trưởng tử thế nhưng là rất đáng tiền! Vương Thủ Triết ngươi cũng là đích trưởng tử mà.

"Đó chính là hàng lởm, còn không bằng tán tu lúc trước ngươi đánh. Ta đây giống như đang giúp đỡ ngươi, ngươi không muốn thì thôi đi."

"Muốn muốn, 50 thì 50." Vương Lạc Thu bất đắc dĩ nói: "Vậy Vương Lạc Tĩnh đánh tên kia, giá trị bao nhiêu?"

“Tiểu tử Triệu Đỉnh Đằng kia có căn cơ hùng hậu, không phải nhân vật đơn giản.” Vương Thủ Triết hơi ngưng trọng nói: “Xem biểu hiện của hắn, dự tính ít nhất cũng trị giá một trăm điểm công huân.”

Một, 100 điểm?

Vương Lạc Thu trước mắt tối sầm, lung lay sắp đổ, hối hận đến xanh ruột. Sớm biết như thế, đoán quyền thua thì tốt biết bao?

Không còn gì thú vị.

…

“Triệu thị Triệu Đỉnh Đằng.” Triệu Đỉnh Đằng cười ngây ngô nói: “Cô nương, cô dùng binh khí gì?”

“?” Vương Lạc Tĩnh không hiểu, “Ta không am hiểu binh khí.”

“Đã như vậy, ta đây cũng không khách khí nữa.” Triệu Đỉnh Đằng nói xong, vẫy vẫy tay. Lập tức có một gia tướng khiêng binh khí của hắn đi tới, đó là hai thanh bát lăng đại chuỳ!

Người vây xem lập tức ồn ào lên, nói cái gì tiểu cô nương người ta đều không dùng binh khí, ngươi thân cao có thể so với tráng hán, lại còn dùng hai thanh đại chùy? Đây không phải khi dễ người sao?

Thể diện đâu rồi?

Ngay cả Lưu Vĩnh Hạo vừa rồi cũng không bằng, ít nhất người ta còn biết tay không đối tay không với Xích Thủ Vô Không.

Đáng tiếc, những lời nói trào phúng kia đối với Triệu Đỉnh Đằng không hề có tác dụng, hắn tiếp tục cười ngây ngô, mang theo hắn hai thanh đại chuỳ nặng trịch nói, “Cô nương xin chỉ giáo.”

Vương Lạc Tĩnh đổ một giọt mồ hôi lạnh.

Gia hỏa này là sững sờ hay là giả vờ ngây ngốc? Cảm giác dưới bề ngoài thật thà kia, thật giống như cất giấu một tia gian xảo.

Phải cẩn thận.

Nếu thuyền lật trong mương, sẽ khiến Vương Lạc Thu chê cười chết mất.

“Xin chỉ giáo.” Vương Lạc Tĩnh cũng bày ra tư thái, rút ra một thanh đoản kiếm bằng thép tinh luyện, đó chính là thứ mà nàng đã tốn công để đổi về.

Vừa dứt lời, Triệu Đỉnh Đằng liền quát lớn một tiếng, vung vẩy trọng hình bát lăng chùy, giống như một con trâu hoang công kích tới. Một chùy vung xuống, dường như ngay cả không khí cũng muốn nổ tung.

Nói đánh là đánh, không chút dây dưa dài dòng.

Mọi người lập tức khẩn trương lên, hình như Triệu Đỉnh Đằng vô cùng lợi hại, nếu một búa kia sượt đến, Lạc Tĩnh không chết cũng bị thương nặng.

Cũng may Vương Lạc Tĩnh sớm có chuẩn bị, cộng thêm bình thường bị Lạc Thu đột nhiên đánh quen, hai chân nhẹ nhàng điểm một cái, liền như một con chim nhẹ nhàng lao về phía sau.

“Oanh!”

Một chùy của Triệu Đỉnh Đằng đập vào khoảng không, tảng đá dưới chân bị nện ra một cái hố to, đá vụn bay loạn.

Ánh mắt Vương Thủ Triết run lên, quả nhiên, Triệu Đỉnh Đằng kia không đơn giản, cho dù không tính là huyết mạch đột biến, ít nhất cũng là thiên phú dị bẩm.

Sức mạnh này, e rằng hiện tại Vương Lạc Thu còn chưa bắt đầu phát triển, so ra kém người ta.

“Cái này…” Vương Lạc Thu cũng có chút giật mình: “Tên này sức lực thật lớn, là quái vật sao?” Nàng ta đem mình thay vào, cảm giác vô cùng không dễ đánh, mặt thua lại cao hơn một chút. Đương nhiên, kết quả cũng không nhất định, dù sao chiến đấu thứ này cũng không phải so sức lực.

Vương Thủ Triết trừng nàng một cái, tên kia so với ngươi, ngươi mới là quái vật đúng không? Ngươi mới mười một tuổi, còn chưa phát triển đâu.

Có điều, Vương Thủ Triết lại có chút may mắn, lấy năng lực của Lạc Tĩnh đối phó với tiểu tử Triệu thị kia, ưu thế lại càng

thêm rõ ràng. Bởi vì tiểu tử kia lực lượng mạnh thì mạnh, tốc độ lại chậm hơn Vương Lạc Thu một nửa.

Thể trọng to lớn, cùng với hai thanh đại chùy đặt ở đó.

Vương Thủ Triết phán đoán như thế, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng nhìn như vậy.

Trên chiến trường, Triệu Đỉnh Đằng dường như chiếm hết ưu thế, nắm trong tay chiến đấu, hắn mạnh mẽ đâm tới, uy mãnh vô số. Mà Vương Lạc Tĩnh, lại chỉ có thể trốn đông trốn tây, mỗi lần đều thiếu chút nữa bị đánh đến, có vẻ có chút chật vật.

Giống như Triệu Đỉnh Đằng kia chỉ cần thêm chút sức là có thể đánh bại Vương Lạc Tĩnh.

Nhưng hắn lại không biết, Vương Lạc Tĩnh đó là đang giấu dốt. Tốc độ và sự khéo léo của nàng ta còn hơn cả Vương Lạc Thu. Làm như vậy chẳng qua là nắm mũi đối phương đi, tiêu hao lượng lớn thể năng và huyền khí của đối thủ.

Chiến thuật vô cùng chính xác, ngay cả Vương Thủ Triết cũng âm thầm gật đầu tán thưởng, sự mạnh mẽ của Lạc Tĩnh không đơn thuần là ở trên thiên phú của nàng, mấu chốt là lúc chiến đấu chịu động não, ngay từ đầu đã bố trí chiến đấu toàn trường.

Bỗng dưng!

Dị biến nảy sinh.

Ngay khi Vương Lạc Tĩnh lắc mình một cái, lại lần nữa "lhật vật" tránh thoát công kích của Triệu Đỉnh Đằng. Triệu Đỉnh Đằng kia lại cười hắc hắc, chợt quát to một tiếng, chỉ một thoáng vốn là tốc độ đến cực hạn, lại lần nữa cao lên một hai thành, bạo phóng ra một đạo tàn ảnh, một chùy đập về phía Vương Lạc Tĩnh.

Giấu!

Rất nhiều người đều tuyệt đối không nghĩ tới, Triệu Đỉnh Đằng khờ khạo kia lại giảo hoạt như thế, ngay từ đầu đã khống chế tốc độ, tại thời khắc mấu chốt nhất tuôn ra tốc độ nhanh nhất nhất nhất định càn khôn.

Không tốt!

Đám người Vương thị biến sắc.

Mà Lưu Triệu hai thị trong nháy mắt này đều vui mừng nhướng mày.

Thắng rồi!

Nha đầu kia bị nện một búa này, không chết cũng phải trọng thương, khiến Vương thị còn dám đắc ý?

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Biểu lộ của Vương Lạc Tĩnh không hề thay đổi chút nào, tay nhỏ run lên, đoản kiếm bằng thép ròng ném về phía mặt Triệu Đỉnh Đằng.

Triệu Đỉnh Đằng không thể không thu chiêu trốn tránh, nhìn như để Vương Lạc Tĩnh tránh một kiếp. Nhưng Vương Lạc Tĩnh không có binh khí, còn có tiền vốn gì dây dưa với Triệu Đỉnh Đằng? Sớm muộn gì cũng là thua, lúc này, hắn bộc phát hết tốc lực lần nữa giết tới.

"Ha ha!"

Vương Lạc Tĩnh nhẹ nhàng cười một tiếng, đồng dạng thân pháp lại lần nữa nhanh hơn vài phần, tiếp tục nắm mũi Triệu Đỉnh Đằng đi. So với lúc trước chật vật, nàng nhẹ nhàng như bướm, nhẹ nhàng như chim tước, trong lúc mơ hồ vậy mà đã mò được một chút ý vị cánh cửa của thân pháp Liễu Tự.

Nha đầu này! Vậy mà cũng giấu dốt!? Thân pháp của nàng lại xuất sắc như thế? Sắc mặt vui mừng của hai nhà Lưu Triệu nhất thời cứng ngắc, đánh như vậy, chỉ sợ là thế hòa rồi?

Bọn họ không biết, Vương Lạc Tĩnh nhất định phải có thân pháp xuất sắc, nếu không thật sự sẽ bị Lạc Thu đánh chết. Hai tiểu nha đầu, thế nhưng ngày nào cũng ra sức, ai cũng không phục ai.

"Ngươi đã ra con át chủ bài sát chiêu, cũng đừng trách ta không khách khí." Vương Lạc Tĩnh lật bàn tay nhỏ bé, trong tay xuất hiện một cây sáo bộ dáng cổ quái, vừa lui vừa thổi.

Cao tần nói vô cùng chói tai.

Nhưng trong hệ thống cảm quan của Tử Tinh Linh Phong, lại là mệnh lệnh vô cùng rõ ràng.

“Ong ong ong!”

Một đám Tử Tinh Linh Phong bay đến trên chiến trường, vây quanh Triệu Đỉnh Đằng bay múa, tìm kiếm cơ hội tiến công.

Mà Triệu Đỉnh Đằng kia, lại lập tức luống cuống, vung Bát Lăng Chùy liên tục vũ động, lại không làm gì được Tử Tinh Linh Phong mảy may.

“Linh Trùng sư!”

Đám người Triệu Tiến Hiền sắc mặt đại biến kinh hô lên, ai cũng nghe nói, Vương thị xuất hiện một Linh Trùng sư. Nhưng bởi vì Vương thị cùng với minh hữu giữ bí mật, mọi người chỉ biết Vương thị ẩn giấu Linh Trùng sư.

Lại tuyệt đối không thể tưởng được, Linh Trùng sư lại là một tiểu cô nương, hơn nữa thật trùng hợp, chính là tiểu cô nương đối chiến cùng Triệu Đỉnh Đằng này!

“Không tốt, Đỉnh Đằng đối phó Linh Phong phải chịu thiệt.” Triệu Tiến Hiền sắc mặt vô cùng khó coi.

Cũng khó trách.

Phương thức chiến đấu của Triệu Đỉnh Đằng là đại khai đại hợp, lấy lực lượng quét ngang làm chủ. Đụng phải đối thủ có tốc độ nhanh, đã xem như chịu thiệt. Hôm nay đụng phải một Linh Trùng sư tốc độ nhanh, dưới tình huống không cách nào cận thân đánh như thế nào?

Bát Lăng Đại Chùy Đả Linh Phong?

Đây là bị khắc chết.

“Đỉnh Đằng, nhận thua đi.” Triệu Tiến Hiền thở dài một hơi.

Triệu Đỉnh Đằng đương nhiên cũng uất ức đến cực điểm, một búa này hạ xuống, ngay cả Linh Phong cũng không gặp được, xác thực không có cách nào đánh nữa, lúc hắn vừa định mở miệng đầu hàng.

Bỗng dưng.

Hơn mười con Tử Tinh Linh Phong hung hãn không sợ chết vọt lên, Triệu Đỉnh Đằng vội vàng vung đại chùy lên, miễn cưỡng đánh chết mấy con. Còn lại Linh Phong, thình lình

mạnh mẽ hướng mặt hắn, không, chính xác mà nói là bịt miệng lại.

“A!”

Triệu Đỉnh Đằng kêu thảm thiết, nhưng tiếng kêu kia sau hai ba hơi liền im bặt. Đó là bởi vì miệng, gương mặt của hắn, cũng đã tê liệt sưng vù, giống như một con đầu heo, căn bản hô không ra tiếng.

“Đánh không lại liền đầu hàng?” Vương Lạc Tĩnh cười lạnh nói: “Ngươi đã hỏi qua ý kiến của bổn tiểu thư chưa?”

Tiện tay run lên, mấy con rết, bọ cạp, độc trùng hướng Triệu Đỉnh Đằng nhanh chóng bò đi. Cùng lúc đó, tần suất sáo trùng nàng thổi càng thêm dồn dập, dường như đang thúc dục tiết tấu tiến công của Linh Phong độc trùng.

Hai nhà Lưu Triệu đều hít một hơi khí lạnh, nha đầu này rất ác độc, vậy mà dùng phương thức ác độc này, ngăn cản Triệu Đỉnh Đằng đầu hàng, đây là muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

“Nha đầu, ngươi thật can đảm!” Đám người Triệu thị đều gầm lên.

“Tỷ thí công bằng, các ngươi dám can đảm nhúng tay.” Đám người Vương thị cũng nhao nhao rống giận, đều xông lên, một khi Triệu thị dính vào, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng xông lên, trường kiếm lạnh lẽo, một khi song phương bùng nổ xung đột, đó là vũ khí sắc bén để thu hoạch đầu người.

Hôm nay, Vương Thủ Triết cũng không ngại đại chiến một trận thật sự giữa hai bên, đặc biệt là dưới tình huống đối phương mất đi đạo nghĩa tiên cơ.

Thế giới Huyền Vũ tự nhiên có luật pháp của thế giới Huyền Vũ, thậm chí là quy tắc ngầm.

Luận bàn chiến đấu công bằng, bên nhận thua có thể đầu hàng, tự nhiên là một trong những quy tắc ngầm.

Nhưng mà đồng dạng, tùy ý nhúng tay vào luận bàn công bằng, can thiệp tỷ đấu, vốn chính là trái với quy tắc ngầm. Hậu quả của vi phạm quy tắc cũng rất đơn giản, đó chính là danh dự quét sạch, mất hết mặt mũi.

Người can thiệp cho dù bị đánh chết, luật pháp Đại Càn cũng sẽ mở mắt nhắm một mắt.

Đối mặt với chặn đường của Vương thị, động tác của đám người Triệu thị trì hoãn một chút.

Mà Triệu Tiến Hiền, càng bi phẫn bất đắc dĩ hô một tiếng, "Lão tổ tông!"

Triệu Đỉnh Đằng đã ngã trên mặt đất lăn lộn, mặc cho thể chất hắn cường hoành, cuối cùng cũng chỉ mới Luyện Khí cảnh tầng ba. Các loại độc tố đi xuống, há có thể chịu nổi?

Đáng sợ nhất là ngay cả kêu thảm đầu hàng mà Triệu Đỉnh Đằng cũng không làm được.

Mọi người hàn ý khắp người, cho dù là những quần chúng vây xem kia, cũng đều câm như hến.

Tiểu cô nương nhìn như nhu nhược xinh đẹp kia, quả thực quá đáng sợ, quá hung tàn.

Nhất là Lưu Vĩnh Hạo lúc trước bị đánh gãy xương sườn thấy một màn này, vậy mà cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn cô nương này trước đó vung quyền đánh thua. Nếu không người nằm trên mặt đất lăn lộn, bị độc trùng tàn sát bừa bãi, chẳng phải là hắn?

Đúng vào lúc này.

Trong xe ngựa hai nhà Lưu Triệu vẫn luôn không có động tĩnh, một cỗ lực lượng to lớn kinh khủng bộc phát ra.

Theo tiếng kêu của Triệu Tiến Hiền, Bá Quân lão tổ ngồi không yên, sắc mặt của đám người Triệu thị đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu bối Vương thị, ngươi dám."

Theo một tiếng hét to, một ông lão mặc hoa phục bay lên không trung, xông thẳng ra chiến trường. Ánh mắt của ông ta hung ác như chim ưng, cúi người bay xuống dưới, từ xa chụp về phía Vương Lạc Tĩnh.

"Cô nương ngươi tuổi còn nhỏ, lại có tâm địa ác độc như thế, không thể lưu ngươi!"

Tư tưởng của Bá Quân lão tổ rất đơn giản, hôm nay mặc kệ tình huống trấn áp Vương Lung Yên như thế nào, có thể phế bỏ một tiểu cô nương Linh Trùng sư tự nhiên là lợi nhiều hơn hại. Mặc dù hắn làm như vậy, quả thực có chút mất phong độ của lão tổ, cũng sẽ bị người lên án, thậm chí sẽ có nguy hiểm của luật pháp Đại Càn.

Nhưng mà hắn đường đường là một vị lão tổ, phế bỏ một tiểu cô nương Luyện Khí cảnh tầng hai, cũng không phải trực tiếp giết nàng.

Chẳng lẽ phủ Trấn thủ còn có thể bắt hắn chém đầu hay sao?

Một lão tổ nếu là không biết xấu hổ, có đôi khi thật đúng là rất khó đối phó.

Nhưng hôm nay, tất nhiên Bá Quân lão tổ sẽ thất vọng.

Gần như là khi Bá Quân lão tổ bùng nổ, phía sau Vương Thủ Triết cũng bộc phát ra một luồng khí tức cường giả ngang ngược bá đạo, một thân ảnh vĩ ngạn xông về phía Bá Quân lão tổ.

Hắn đánh một quyền về phía Bá Quân lão tổ, một quyền kia, ẩn chứa lực bộc phát vô cùng khủng bố, khí kình màu vàng ngưng tụ mà không tiêu tan, phảng phất muốn đem không gian vô hình chùy bạo.

Cùng lúc đó, một tiếng quát hài hước vang lên.

“Triệu Bá Quân, ngươi đường đường lão tổ, không biết xấu hổ như thế, hỏi qua ta đồng ý chưa?”

…

Chương 90: Danh vọng! Hy vọng cái chết…

…

Một quyền kia.

Chính diện đụng vào một trảo của Bá Quân lão tổ.

“Oanh!”

Hai cỗ năng lượng trùng kích vào nhau, sóng khí khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thân thể Bá Quân lão tổ bay ngược về phía sau hơn mười trượng, mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Trên mặt ửng hồng một cái rồi biến mất, hiển nhiên là ăn chút thiệt thòi, sau đó thân thể như tơ bay chậm rãi bay xuống đất, sắc mặt hắn tức giận đến cực hạn: “Là ngươi, Công Tôn Huệ!”

Địa bàn chủ yếu của Triệu thị, chính là đối diện với Sơn Dương Công Tôn thị, giữa ông ta và Công Tôn Huệ cũng từng đánh hai lần “Giao thiệp”, hai bên cũng không xa lạ gì.

Sau khi Mãng lão tổ một kích đắc thủ, cũng giống như trọng chùy rơi xuống đất, hai chân đạp một cái hố trên nền đá xanh.

Hắn nhấc mũ trùm trên áo bào xám lên, cười lạnh nói: “Triệu Bá Quân, ngươi không để ý luận bàn quy củ, ra tay với một đứa bé mười hai tuổi. Lần này lan truyền ra ngoài, thanh danh của ngươi chắc chắn sẽ bị quét sạch.”

“Ngươi…” Bá Quân lão tổ giận dữ công tâm, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu đang nghẹn lại, “Công Tôn Huệ, ngươi chớ có ngậm máu phun người, lão phu chỉ quan tâm sốt ruột là ra tay ngăn cản nha đầu kia nghiệt giết Tằng Trùng Tôn ta.”

Công Tôn Ưởng cũng chỉ cố ý khuyến khích hắn một câu mà thôi, việc này nếu chưa thành, đương nhiên là không làm gì được đường đường một vị lão tổ. Nhưng thừa cơ bỏ đá xuống giếng, hạ thấp một chút uy vọng của Triệu thị, hắn há có thể bỏ qua? Lúc này hắn cao giọng nói: “Đúng đúng sai đều có công luận, hôm nay hơn một ngàn người tận mắt chứng kiến

hết thảy, tự nhiên sẽ tuyên dương hành vi của quý gia tộc ra ngoài.”

Bá Quân lão tổ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ân oán giữa chúng ta và Vương thị tạm thời không nói đúng sai. Nhưng cũng không tới phiên người Sơn Dương các ngươi nhúng tay? Chẳng lẽ, ngươi là chuẩn bị khơi mào cuộc chiến thông gia sao?”

Công Tôn Ưởng cười ha ha nói: “Triệu Bá Quân, ít bị lão phu chụp mũ lớn như thế, lão phu chẳng qua là rảnh rỗi tới thăm Tằng Tôn Vương Thủ Triết mà thôi. Vừa vặn đụng phải hai nhà Lưu Triệu các ngươi, cũng đúng dịp không quen nhìn ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, đường đường lão tổ lại khi dễ một tiểu nữ oa nhi mười hai tuổi. Nếu ngươi muốn luận bàn, ta tùy thời phụng bồi đến cùng.”

Bá Quân lão tổ cũng có chút kinh nghi bất định.

Theo lý thuyết, lần này bọn họ đến Vương thị gây sự uy áp, vốn là hành động tạm thời góp lời, cho dù Công Tôn Huệ nhận được tin tức cũng không kịp đuổi đến.

Chẳng lẽ.

Công Tôn Ưởng này thật sự trùng hợp đến đây làm khách sao?

Tuy nhiên, hắn biết lúc này không phải lúc tranh luận việc này với Công Tôn Huệ, mắt thấy chắt trai của mình còn lăn lộn giãy dụa trên mặt đất, tức giận nói: “Tiểu nhi Vương thị lớn mật, Triệu Đỉnh Đằng nếu đã thua, vì sao còn sử dụng độc trùng tra tấn hắn?”

Vương Lạc Tĩnh vừa muốn nói chuyện, Vương Thủ Triết lại đứng ở trước mặt nàng, ngôn ngữ bình tĩnh mà tao nhã nói: “Luận bàn một đạo, có chỗ tổn thương khó tránh khỏi. Huống chi Triệu Đỉnh kia thân thể cường tráng như trâu, uy vũ bất phàm, ý chí kiên định như sắt, giao chiến đến nay vẫn chưa từng mở miệng nhận thua. Tự nhiên trong trạng thái giao chiến với xá muội, nói không chừng trong nháy mắt tiếp theo sẽ nhảy lên một kích. Xá muội vì luận bàn thủ thắng tiếp tục ra tay, hợp tình hợp lý, đương nhiên.”

“Được được được, một tiểu bối như ngươi cũng dám làm càn ngay trước mặt lão tổ như thế, nói năng bừa bãi, gia giáo

Vương thị các ngươi không chịu nổi như thế sao?" Bá Quân lão tổ tức giận không thôi.

"Xin lỗi, Vương Thủ Triết ta chính là bất tài, chính là tộc trưởng của Vương thị, cũng không phải là tiểu bối nhà ngươi mặc ngươi trách cứ." Vương Thủ Triết bình tĩnh không gợn sóng nói: "Còn về phần nói càn, tộc trưởng Lưu Thắng Nghiệp của Lưu Triệu hai thị, Triệu Tiến Hiền, há mồm Vương Lung Yên, ngậm miệng Vương Lung Yên, đó là ngang ngược cuồng ngạo cỡ nào. Bản tộc trưởng không có theo lệ gọi ngươi một tiếng 【Triệu Bá Quân】, đã rất có hàm dưỡng."

Bá Quân lão tổ tức giận đến toàn thân run rẩy: "Vương Thủ Triết, ý của ngươi là không định thả cháu trai của ta ra?"

"Còn trong lúc giao chiến, không tới phiên ta làm chủ." Vương Thủ Triết quay đầu lại nói: "Lạc Tĩnh à, ngươi và Triệu Đỉnh Đằng kia tiếp tục chiến đấu thật tốt, đừng làm suy yếu danh tiếng của Vương thị chúng ta. Đúng rồi, ta thấy Triệu Đỉnh Đằng kia thiên phú dị bẩm, lực ý chí vô cùng kiên định, chỉ sợ trên người có một loại huyết mạch chiến thể nào đó. Ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, chớ để cho người ta nghịch phong lật đổ."

"Vâng, Tứ ca ca." Vương Lạc Tĩnh nhu thuận lên tiếng, sau đó vẻ mặt nghiêm túc và nghiêm túc. Tiếp tục thổi sáo trùng, dẫn các loại ong độc, bắt đầu tấn công Triệu Đỉnh Đằng.

Hai huynh muội nghiêm túc như vậy, một xướng một họa mở mắt nói dối. Để trong lòng Kỳ Lão Tổ ở bên cũng không khỏi hơi giật giật, lúc trước nghe Thủ Triết đủ loại, luôn cảm thấy Lung Yên nãi nãi và Công Tôn Tẫn sẽ có chỗ phóng đại.

Hiện giờ xem ra, lời nói chỉ sợ là bảo thủ với Vương Thủ Triết. Lúc này, hắn nhắc nhở: "Luận bàn thì luận bàn, chú ý một chút đừng để mất mạng." Lời vừa nói ra, Mãng lão tổ đều cảm thấy cảnh giới mình trợn mắt nói dối có chỗ đột phá.

"Vâng, Nhai Tí lão tổ." Vương Lạc Tĩnh rút thời gian cung kính trả lời một câu.

Cách đó không xa, hai huynh muội Liễu Viễn Duệ và Liễu Nhược Lôi cũng nuốt một ngụm nước bọt, ngày thường Thủ

Triết ca ca nhà chúng ta thoạt nhìn rất ôn tồn lễ độ, là một quân tử văn nhã.

Nhưng nếu lần này bắt đầu tàn nhẫn, thật đúng là vô cùng đáng sợ. Triệu Đỉnh Đằng kia, thật sự là thảm quá.

"Tiểu bối, quả thật là can đảm." Bá Quân lão tổ giận dữ cười nói: "Công Tôn Huệ, nếu hôm nay ngươi đã muốn che chở những tiểu bối này, vậy đừng trách chúng ta cùng đánh ngươi vào. Tri Đức lão huynh đã đến lúc này rồi, ngươi còn không chuẩn bị ra tay sao?"

Tiếng nói của hắn vừa dứt.

Trong một xe ngựa khác, rèm kiệu mở ra, một vị lão giả mặc chòm râu mộc mạc đều trắng chậm rãi đi ra, cũng không thể hiện năng lực bay trên không của Linh Đài cảnh, mà là đi bộ tới.

Nhưng mỗi một bước của hắn, liền giống như bước ra hơn mấy trượng, phảng phất như súc địa thành thốn.

Sắc mặt hắn hồng nhuận mà tóc trắng bồng bềnh, tay áo theo gió phiêu đãng, phảng phất nghênh diện đi tới một lục địa thần tiên đức cao vọng trọng, trong mấy hơi thở, liền đến trước mặt mọi người.

Lưu thị lão tổ Lưu Tri Đức.

"Lưu Tri Đức, bái kiến Kỳ lão tổ." Tri Đức lão tổ hơi chắp tay.

"Công Tôn Huệ, xin ra mắt Tri Đức lão tổ." Đối phương đã lễ phép như vậy, Công Tôn Huệ tất nhiên sẽ không làm mất phong phạm của thế gia, đồng thời đáp lễ.

Tri Đức lão tổ gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Nếu Kỳ lão tổ đã trùng hợp ở đây, Tri Đức cũng hiểu lão tổ nóng lòng hộ tôn, kì thực rất hiểu lầm hai nhà Lưu Triệu ta."

"Hai nhà Lưu Triệu ta, mặc dù có chỗ hiểu lầm với Vương thị, nhưng chung quy đều là gia tộc được Trụ Hiên lão tổ che chở, được coi là nhất mạch tương thừa. Vốn nên cùng nhau trông coi giúp đỡ lẫn nhau, làm sao có thể đi đến tình trạng hiện giờ." Tri Đức lão tổ bình tĩnh nói: "Không bằng thế này, chỉ cần tộc trưởng Vương Thủ Triết của Vương thị hứa hẹn vĩnh viễn không can thiệp vào chuyện trong khu vực quản lý của

chúng ta, đồng thời khu trục những dân phu chiêu thu kia, việc này đành phải bỏ qua.”

Ánh mắt của Mãng lão tổ nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết tiến lên, nghiêm mặt, cất cao giọng nói: “Bình An Vương thị chúng ta và Lưu Triệu hai nhà bất đồng tổ tiên bất đồng, chưa nói tới nhất mạch tương thừa. Ngoài ra, một góc của Bình An là nơi cư trú của Trụ Hiên lão tổ và các vị tiền bối Vương thị liều mình bảo trụ.”

“Chúng ta thân là hậu thế con cháu, nếu trơ mắt nhìn người khác giày xéo cơ nghiệp lão tổ mà không nghe không để ý, chẳng lẽ không phải thành thẹn với nghiệt tử nghiệt tôn liệt tổ liệt tông?”

Lời nói này, nói có lý có cứ, đưa tới tộc nhân Vương thị, cùng với tuyệt đại đa số người vây xem cộng hưởng.

Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị nói: “Ta ngược lại có một đề nghị, không bằng ba tộc Vương thị, Lưu thị Triệu thị chúng ta liên thủ. Cùng nhau cứu trợ thiên tai, hiệp trợ dân chúng bình dân vô tội vượt qua khốn cảnh gian nan này. Ở đây, Vương Thủ Triết ta thay Bình An trấn hai vạn con dân, bái tạ Tri Đức, Bá Quân hai vị lão tổ.”

Dứt lời, Vương Thủ Triết vươn người đứng dậy, chắp tay ôm quyền, cúi người thật sâu.

“Nói hay lắm, Vương thị là nhân nghĩa chi tộc.” Thật không hổ là con cháu của Trụ Hiên lão tổ.”

“Vì hai vạn bách tính bình dân, thế mà tộc trưởng Vương thị vứt bỏ hiềm khích lúc trước, hành đại lễ với đối phương, đúng là đại đức đại nhân.” “Nếu có thể biết được Lưu thị Triệu thị bị lạc đường, đó thật sự là một đại công đức.”

Quần chúng vây xem bị câu nói này của Vương Thủ Triết làm cho vô cùng cảm động, ngươi một câu ta một câu mà vui vẻ nhớ lại ” Tương lai tốt đẹp”.

Chư vị tộc nhân Vương thị cũng hai mặt nhìn nhau, gia chủ thật sự dự định hợp tác cứu trợ hai nhà Lưu Triệu sao? Điều này tựa hồ không phù hợp với tính cách của hắn?

Chỉ có Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức, mới có thể thật sự cảm nhận được những lời này của Vương Thủ Triết, một đại lễ này, rốt cuộc khiến bọn họ khó chịu, buồn nôn cỡ nào.

Thằng nhãi này tru tâm.

Ngươi chỉ là một tiểu bối, có tư cách gì đại biểu cho hai vạn con dân Bình An trấn? Ngươi xem bản thân ngươi là cái gì?

Nếu là trước mắt bao người bọn họ cự tuyệt tham gia cứu trợ thiên tai, tất nhiên sẽ tạo thành uy vọng giảm mạnh. Nếu đáp ứng, chẳng phải trở thành đao kiếm trong tay tiểu tử kia? Tất cả khổ cực việc làm đều là bọn họ làm, nhưng tất cả những gì làm, đều là dưới sự suất lĩnh của Vương thị hoàn thành, đây là lấy bọn họ làm phụ thuộc gia tộc sai sử sao?

Tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Nhìn Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức, giống như là ăn phải ruồi bọ buồn nôn đến cực điểm, bọn họ ghê tởm là được rồi.

Bọn họ càng ghê tởm, trong lòng Vương Thủ Triết lại càng cảm thấy thoải mái đến cực điểm.

Danh tiếng xoẹt xoẹt!

Ta chỉ đứng ở cao điểm đạo đức, ta chính là kéo hai vạn con dân trấn áp các ngươi. Mặc kệ bọn họ có phục hay không, mục đích của Vương Thủ Triết đều đã đạt được.

Hôm nay bọn họ dám can đảm đến chủ trạch Vương thị gây sự, phải chuẩn bị tốt tâm lý đóng vai một đám "Danh vọng quái".

Từ đầu tới cuối, Vương Thủ Triết chính là đang lấy danh vọng của bọn họ, hơn nữa còn là một đợt tiếp một đợt.

Bắt được rồi sao có thể dễ dàng buông tay, phải từ trong ra ngoài, đổi thành thủ đoạn liều mạng làm cho bọn họ danh vọng.

Tình cảnh này, nếu không phải bận tâm đến trường hợp, Vương Thủ Triết đều muốn móc ra cái hệ thống vốn liếng nhỏ kia của hắn, điều chỉnh số liệu trị giá danh vọng cá nhân và giá trị danh vọng gia tộc, trên phạm vi lớn điều chỉnh lên trên.

Ít nhất cột 【Trấn Vọng】 này, đã sắp bùng nổ, tràn hơn 100 điểm.

Bá Quân lão tổ và Tri Đức lão tổ nhìn nhau một cái, đều nhìn ra trong ánh mắt của đối phương hối hận.

Nếu sớm biết chuyện chiếm đoạt đất đai kia, sẽ bị Vương Thủ Triết lấy ra làm văn, hơn nữa còn làm việc lớn, không ngừng làm văn, bọn họ bảo đảm sẽ không bước ra một bước kia.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng không có thuốc hối hận để uống.

Vậy chỉ có thể làm như vậy, để cho nắm đấm đến nói chuyện đi. Lần này, chỉ cần triệt để trấn áp Vương thị xuống, Bình An trấn trên dưới ai dám lại nghị luận Lưu Triệu hai thị không phải sao?

Ánh mắt hai vị lão tổ Bá Quân Tri Đức dần dần trở nên sắc bén, một trái một phải ngăn chặn Kỳ Lão Tổ. Tuy rằng bọn họ không muốn giao chiến với Kỳ Lão Tổ, nhưng nếu ông ta đã ngăn cản sinh lộ của Lưu Triệu hai nhà lại không chịu thối lui, vậy chỉ có thể trấn áp trước rồi nói sau.

“Triệu thị bá quân, thỉnh Kỳ lão tổ chỉ giáo.”

“Lưu thị tri đức, thỉnh Kỳ lão tổ chỉ giáo.”

Mọi người sợ ngây người, quần chúng cũng sợ ngây người. Đường đường là hai vị lão tổ, lại không biết xấu hổ như thế, trước mặt bao nhiêu người vậy mà lại liên thủ luận bàn một lão tổ.

Quả nhiên, người không biết xấu hổ thì vô địch.

“Ha ha! Công Tôn Thị Huyên, xin hãy chỉ giáo.” Vẻ mặt của Mãng lão tổ ngưng trọng, nhưng lúc này cũng không cho phép hắn ta lùi bước, bày ra trạng thái chiến đấu.

Bỗng nhiên!

“Ông!”

Một tiếng kiếm minh ngâm khẽ vang lên, giống như có hồi âm quanh quẩn bên tai.

Cùng lúc đó, chỉ thấy một đạo quang ảnh mông lung từ đằng xa bay nhanh tới, nó giống như du long chém về phía Tri Đức

lão tổ.

Tri Đức lão tổ kinh hãi thất sắc, vội vàng lao nhanh về phía sau, tránh được một kiếm đột nhiên xuất hiện kia.

“Bá!”

Ánh kiếm mông lung lấp lóe, một chòm râu màu trắng phiêu đãng tản ra, lập tức nó lại bơi trở về, giống như linh vật trôi nổi trước người Kỳ Lão Tổ.

Kiếm kia, nhẹ nhàng như khói, tản ra vẻ đẹp mông lung như thật như ảo.

“Lãng Yên kiếm!”

Sắc mặt Tri Đức lão tổ và Bá Quân lão tổ đều đại biến, cực kỳ kinh sợ. Một màn nhiều năm trước kia, xông thẳng vào trong đầu bọn họ!

Cùng lúc đó, một thanh âm nữ tử nhẹ nhàng lượn lờ, băng lãnh kỳ ảo vang lên.

“Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân. Các ngươi lấy đâu ra dũng khí đến trấn áp Vương Lung Yên ta?”

…

Chương 91: Cường đại! Lung Yên lão tổ!

…

Khi câu nói kia vang lên.

Một nữ tử thướt tha từ xa đến gần, lăng không ngự đến, chậm rãi rơi xuống đất. Tóc dài màu trắng xõa trên vai, tinh mâu trên mạng che mặt thâm thúy như băng, nhìn không ra hỉ nộ, quét ngang Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân.

Nàng ăn mặc thập phần mộc mạc vô hoa, lại nhẹ nhàng xuất trần như tiên, toàn thân tìm không ra nửa tia khí tức thế tục.

Bàn tay ngọc lộ ra.

Lung Yên Kiếm lơ lửng trên không ngâm khẽ một tiếng, "Ông~" giống như vật sống di chuyển đến trong lòng bàn tay nàng.

"Vương Lung Yên!"

Hai người Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân đồng tử co rút lại, đều kìm lòng không được lùi lại mấy bước, trong ánh mắt lóe ra kinh hãi cùng sợ hãi. Bao nhiêu năm trôi qua, hồi ức khủng bố Vương Lung Yên lưu lại trong đầu bọn họ, ngoan cố như mới.

Chính là cô ấy!

Một kiếm khuynh thành, như mộng như ảo, cao quý giống như tiên nữ chín thiên hạ phàm.

Chính là cô ấy!

Dưới cục diện bất lợi lấy một địch ba, lại ngang nhiên chém chết minh hữu cường đại mà bọn họ vẫn coi là ỷ lại.

Năm mươi năm, ngoại trừ tóc nàng biến thành trắng như tuyết, hầu như không có biến hóa quá lớn. Chỉ là ánh mắt càng thêm thâm thúy, khí chất nội liễm, nhưng cũng càng thêm thần bí khó lường.

Tộc nhân, gia tướng hai nhà Lưu Triệu cũng đều khẩn trương sợ hãi, chậm rãi rút lui. Nhưng e ngại thì e ngại, nhưng vẫn có không ít người dùng ánh mắt tò mò vụng trộm nhìn Vương Lung Yên.

Cái tên này ở trong hai tộc bọn họ cũng tràn ngập sắc thái thần bí. Lấy sức một mình chèo chống Vương thị đến nay, ngay cả lão tổ cũng vô cùng kiêng kị nàng.

So với sĩ khí suy sụp của hai nhà Lưu Triệu.

Đám người Vương thị lại phấn chấn kích động không thôi, Lung Yên lão tổ đi ra, xem hai nhà Lưu Triệu còn dám kiêu ngạo?

Chỉ có Vương Thủ Triết, từ đầu tới đuôi đều bình tĩnh tự nhiên, dường như tất cả đã sớm nằm trong lòng bàn tay.

Nhưng Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân chung quy là người sống một trăm mấy chục năm, rất nhanh liền xoay người từ trong khiếp sợ trở lại.

Triệu Bá Quân hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần ngưng trọng: "Vương Lung Yên, ngươi cưỡng ép sử dụng Huyền khí chiến đấu, không sợ thương thế phản phệ đi đời nhà ma sao?"

Không sai.

Bình An trấn ai cũng biết, Lung Yên lão tổ Vương thị vẫn luôn trọng thương không lành, chỉ là đang cố gắng chèo chống mà thôi. Hơn nữa gần đây đồn đãi ùn ùn, đều nói Lung Yên lão tổ không còn sống lâu nữa.

Chẳng lẽ, hiện tại nàng chỉ đang cố gắng chống đỡ mà thôi?

Đám người hai nhà Lưu Triệu, đều nhịn không được thở phào nhẹ nhõm, sĩ khí rơi xuống đáy cốc dần dần khôi phục, đều đem ánh mắt rơi vào trên người hai vị lão tổ của bọn họ.

Cảm nhận được ánh mắt chờ mong của tộc nhân, Lưu Tri Đức cũng biết lúc này không thể sợ rồi.

Lúc này, hắn đứng thẳng thân thể, hai tay chắp sau lưng, lộ ra khí thế trấn định tự nhiên: "Vương Lung Yên, ta thừa nhận ngươi rất giỏi. Nhưng mà thương thế nhiều năm, trước không nói có thể kéo dài ngươi hay không. Chỉ nói năm mươi năm qua, chúng ta ngày đêm khổ tu, thực lực cũng sớm không phải năm đó có thể…"

"Thử xem."

Lung Yên lão tổ cũng không nói nhảm với hắn, ngọc thủ trước người vừa nhấc lên, Lung Yên Kiếm liền ngâm khẽ một tiếng, hướng Lưu Tri Đức giết tới.

Một kiếm này, nhìn như bình thường, nhưng trong khoảnh khắc xuất kiếm, nhiệt độ không khí chung quanh phảng phất bạo giảm mấy chục độ, nước ngưng kết thành từng đoá băng sương múa lượn, lấy Lung Yên kiếm làm trung tâm nhanh chóng tụ lại, tạo thành một mảnh băng sương phong bạo phạm vi mấy trượng, bao phủ Lưu Tri Đức vào bên trong.

Lưu Tri Đức đồng tử co rụt lại, thất thanh nói: "Huyền Băng kiếm pháp." Sau đó sợ hãi lùi về phía sau.

Kiếm pháp thượng phẩm 《Huyền Băng Kiếm Pháp》, chính là tuyệt học kiếm pháp nhất mạch của Tử Phủ Học Cung Băng Lan thượng nhân, phải do công pháp tu luyện 《Huyền Băng Quyết》 phối hợp sử dụng.

Nghe nói sau khi tu luyện đến cực hạn, sử dụng một kiếm, trong phạm vi trăm trượng băng sương bao phủ, vạn vật tịch diệt.

Nhưng Lưu Tri Đức lui đã muộn, băng sương phong bạo đã làm toàn thân y cứng ngắc, động tác chậm hơn ngày thường mấy nhịp, Lung Yên kiếm đã mờ ảo đâm vào ngực y.

Kiếm chưa tới, kiếm khí Huyền Băng đã tới.

Lưu Tri Đức cảm nhận được ngực ẩn ẩn đau đớn, không ngừng lật tay một cái, trong lòng bàn tay có thêm một cái bát màu ám kim.

Linh khí Tử Kim Bát!

Lưu Tri Đức một tay nâng bát, mãnh liệt thúc giục huyền khí.

"Ông!!!"

Tử Kim Bát phát ra tiếng rung liên tiếp, hùng hậu như chuông sớm trống chiều, nó lơ lửng lên, toả ra một đạo hào quang màu vàng, kim mang ngưng tụ mà không tán, trong chớp mắt tạo thành một đạo hộ thuẫn nửa vòng tròn nửa vòng cung.

Toàn bộ sự việc nói thì phức tạp, nhưng cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lung Yên Kiếm cuốn theo Băng Sương Phong Bạo, đâm chính diện vào trên hộ thuẫn Tử Kim Bát Kim Mang.

“Keng!”

Tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, đóa hoa băng sương bay múa đầy trời, Kim Mang hộ thuẫn khuấy động lên từng gợn sóng, lại như cô phong trong mưa to gió lớn, từ đầu đến cuối sừng sững không ngã.

Chỉ có Lưu Tri Đức tinh thần tương liên với Tử Kim Bát thừa nhận một phần lực xung kích, sắc mặt hơi trắng bệch vài phần.

Nhưng cuối cùng vẫn còn sống!

“Ồ, Tử Kim Bát của chùa Bàn Nhược?”

Một kiếm không xây dựng được toàn bộ công lao.

Lung Yên lão tổ nhẹ “Di” một tiếng, hơi kinh ngạc. Nhưng thoáng qua đã loại trừ ý nghĩ này, lạnh lùng nói, “Thì ra chỉ là một món phỏng chế phẩm cấp linh khí, nghĩ đến Tử Kim Bát chân chính kia, tất nhiên là sẽ không rơi vào trong tay ngươi.”

Linh khí trên đời này có nhiều loại, Lung Yên lão tổ đã từng có được hai kiện linh khí, phân biệt là Lung Yên kiếm và Quy Lân giáp thuẫn. Nhưng mà hai kiện linh khí này đều là đặc tính của tài liệu mà Luyện Khí đại sư sử dụng, là linh khí luyện chế có tính sáng tạo ban đầu.

Mà trên thế giới không thiếu đại sư luyện khí, sẽ phỏng chế một ít pháp bảo cường đại nổi tiếng, tuy rằng uy lực và công hiệu đều xa xa không đạt tới cấp bậc chính phẩm pháp bảo, nhưng ngược lại càng thích hợp cho tu sĩ Linh Đài cảnh sử dụng.

Cái Tử Kim Bát này, hiển nhiên chính là hàng nhái.

“Không sai.” Lưu Tri Đức một tay nâng Tử Kim Bát, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Lão phu cái Tử Kim Bát này, chính là linh khí có tính phòng ngự, không biết so với Quy Lân Giáp Thuẫn của Vương Lung Yên ngươi thì thế nào?”

Hắn kiêu ngạo, tự nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo. Giá trị một món linh khí động một chút là mấy vạn càn kim, một số thế gia mạt lưu cửu phẩm căn bản không có sức mua. Cho dù là

một số gia tộc cường đại, trong quá trình dài dòng, có thể tích góp được một món linh khí cũng coi như không tệ.

Lung Yên lão tổ sở dĩ có hai món linh khí, trong đó thanh "Lung Yên Kiếm" chính là tác phẩm thời kỳ mạnh nhất của Vương thị.

Lúc đó Trụ Hiên lão tổ đã là cường giả Linh Đài cảnh hậu kỳ, trong quá trình khai thác kiếm được không ít tiền, cũng tích lũy không ít tài nguyên trân quý. Ông ta đích thân quay về Lũng Tả quận thành, ủy thác một luyện khí đại sư rèn hai thanh linh khí.

Một thanh Trụ Hiên kiếm hiện giờ được thờ phụng trong từ đường, là nơi tập trung tín ngưỡng của gia tộc Vương thị, một thanh Lung Yên kiếm, chính là linh khí chủ chiến của Lung Yên lão tổ.

Mà Quy Lân Giáp Thuẫn lại là sư tôn Băng Lan thượng nhân của Lung Yên lão tổ ban tặng khi thu nàng làm đệ tử hạch tâm. Cho dù là Tử Phủ Học Cung tài phú vô cùng hùng hậu, linh khí cũng sẽ không tùy ý ban cho đệ tử, hiển nhiên năm đó Băng Lan thượng nhân thập phần coi trọng Lung Yên lão tổ, cho rằng nàng rất có khả năng thăng cấp Thiên Nhân cảnh.

Vương thị thời kỳ toàn thịnh như thế, cũng chỉ rèn hai kiện linh khí. Với loại cửu phẩm gia tộc như Lưu thị năm đó, có thể tích lũy ra một kiện linh khí, tự nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

Tử Kim Bát vừa xuất.

Ngay cả Triệu Bá Quân và Kỳ Lão Tổ đều lộ ra ánh mắt hâm mộ và ghen tị, bọn họ không có linh khí.

Nghe nói Công Tôn thị thật ra có một kiện linh khí, nhưng món linh khí kia là trấn tộc chi bảo, cũng không phải là Mãng lão tổ có thể tùy ý sử dụng.

Giờ này khắc này, Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp, lại là đối với Triệu thị gia chủ Triệu Tiến Hiền dương dương đắc ý: "Tiến hiền huynh, ai nói bản lĩnh kiếm tiền vô dụng?"

Vô cùng rõ ràng, cho dù Tử Kim Bát này không phải do một mình Lưu Thắng Nghiệp tích góp ra, ít nhất hắn cũng lập được không ít công lao trong đó.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, bản lĩnh kiếm tiền của Lưu Thắng Nghiệp thật không kém.

"Hừ!" Triệu Tiến Hiền bất mãn mà hâm mộ hừ lạnh một tiếng, lực chú ý rơi xuống trên người con trai của hắn. Cũng may sau khi Lung Yên lão tổ đi ra, tiểu cô nương tàn nhẫn kia thu liễm vài phần, cũng không tiếp tục tra tấn Triệu Đỉnh Đằng nữa.

Với thể chất cường đại của Triệu Đỉnh Đằng, chịu khổ một chút, chịu đựng một chút cũng đã qua.

Ngay khi đám người Lưu thị, cùng với Lưu Tri Đức đều dương dương đắc ý.

Lung Yên lão tổ lại bình tĩnh không gợn sóng nói: "Tính phòng ngự như thế nào, thử một chút sẽ biết."

Lúc này, nàng lại tiến tới, đâm ra một kiếm nữa.

Một kiếm này, hoàn toàn khác với kiếm thứ nhất.

Khoảnh khắc ra tay đó, như sấm nổ vang trời, mưa rào điên cuồng, trong lúc tuyết rơi trên trời, hóa thành vô số kiếm quang bao phủ Lưu Tri Đức ở bên trong.

Mà Lung Yên lão tổ cũng giống như nữ thần được băng tuyết bao phủ, tay áo phiêu phiêu, vô số băng sương bay múa bên cạnh nàng.

Còn nữa?

Nụ cười trên mặt Lưu Tri Đức im bặt, vội vàng lại lần nữa tế ra "Tử Kim Bát", hóa thành kim mang hộ thuẫn ngăn cản.

"Keng keng keng…"

Hàng ngàn tầng kiếm mang như mưa rào nổ tung dày đặc trên hộ thuẫn kim mang, băng sương bắn ra đồng thời khuấy động lên vô số bọt nước màu vàng.

Lưu Tri Đức nâng Tử Kim Bát, ngăn cản không được lực trùng kích liên miên không dứt, không ngừng lui về phía sau, miễn cưỡng chỉ có lực ngăn cản, chật vật không chịu nổi, trong lòng tràn ngập vẻ kinh hãi, điên cuồng hét lên: "Bá Quân lão đệ, còn không ra tay giúp đỡ."

Hắn biết, nếu để mặc cho Vương Lung Yên tiếp tục thi triển, đợi đến khi phòng ngự của Tử Kim Bát của hắn bị phá, lấy cái gì đi ngăn cản Lung Yên Kiếm?

Triệu Bá Quân cũng hoảng sợ không thôi, Vương Lung Yên uy thế như vậy, chẳng lẽ thương thế thật sự khỏi hẳn? Lúc này nếu không thể liên thủ trấn áp nàng, hậu hoạn vô cùng.

Ngay lúc thân hình Triệu Bá Quân khẽ động, chuẩn bị tiến đến liên thủ.

Mãng lão tổ ngang người ngăn cản, ngăn hắn lại, cởi mở cười nói: "Bá Quân huynh không phải tìm ta luận bàn sao? Đến đây, để hai chúng ta hảo hảo thân cận."

Dứt lời.

Khí thế quanh thân Mãng lão tổ phồng lên, ngay cả thân thể cũng trở nên khổng lồ, không hề sặc sỡ đấm ra một quyền, thế tiến không lùi không thể đỡ, đó là lực lượng tuyệt đối bày ra, rất có tư thế một quyền phá vạn pháp.

"Công Tôn Huệ, ngươi dám!"

Triệu Bá Quân tức giận gào thét, lại chỉ có thể bị buộc giao chiến với Công Tôn Thương.

Oanh oanh oanh!

Khí kình cuồng tạc, đá vụn bay loạn.

Bốn vị nhân vật cấp lão tổ, chia làm hai bên chiến trường, mỗi người chiến một đoàn. Chỉ là Triệu Bá Quân cùng Kỳ Lão Tổ chiến đấu, giống như còn có chút bộ dáng lực lượng ngang nhau.

Mà Lung Yên lão tổ và Lưu Tri Đức bên kia, thuần túy chỉ đơn phương nghiền ép.

Tu sĩ Linh Đài cảnh toàn lực chiến đấu, dư âm rất lớn, cũng thập phần nguy hiểm. Bởi vậy, Vương Thủ Triết đốc thúc mọi người đều trốn ra xa, chiến đấu giữa bọn họ, các tiểu bối không thể nhúng tay vào được.

Hai trận đại chiến, Vương Thủ Triết nhìn mà tâm thần dao động, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mong mỏi. Tu sĩ Linh Đài cảnh thật sự quá cường đại.

Cũng khó trách, một gia tộc nếu có lão tổ Linh Đài cảnh tọa trấn, có thể kéo dài. Nếu mất đi che chở, lấy cái gì đi ngăn cản người khác khi dễ?

…

Chương 92: Câu được một con cá lớn.

…

Không riêng gì Vương Thủ Triết.

Ngay cả tiểu bối khác trong gia tộc, ánh mắt mỗi người đều sáng ngời, nhìn chằm chằm chiến trường, tâm trí hướng về.

Chiến đấu cấp lão tổ Linh Đài cảnh, bình thường cực ít có thể nhìn thấy. Mọi người đối với sức chiến đấu, lực sát thương của bọn họ, đều chỉ dừng lại ở trong tưởng tượng.

Hôm nay là một bữa tiệc thịnh soạn, đều có tác dụng tích cực đối với thế hệ trẻ có chí hướng đi Linh Đài chi lộ.

Giống như Vương Lạc Thu, cô gái suốt ngày khoác lác là phải đi Đế Lộ, giờ phút này trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, dường như có chút bị đả kích, khiến Vương Thủ Triết hơi đau lòng.

“Nha đầu, không có việc gì.” Vương Thủ Triết xoa đầu nàng, trấn an: “Ngươi còn trẻ, chỉ cần ngươi muốn đi Đế, không, con đường Linh Đài, Tứ ca ca nhất định ủng hộ ngươi, cho dù con đường này tràn ngập gian khổ và nhấp nhô…”

Nào có thể đoán được.

Vương Lạc Thu quay đầu lại liếc nhìn Vương Thủ Triết: “Lão, không, Vương Thủ Triết ngươi có thể đừng ngây thơ như vậy sao? Con đường cường giả vốn là không có đường bằng phẳng đáng nói. Ta đang nghĩ, lúc nào ta mới có thể một quyền đánh nổ một ngọn núi, ngẫm lại đoán chừng còn phải một hai trăm năm, có chút thương cảm mà thôi.”

Vương Thủ Triết lập tức không nói nên lời, ngươi còn chuẩn bị xé phi thuyền vũ trụ? lười phản ứng với nàng.

Bỗng dưng!

Trong chiến trường lại xuất hiện biến hóa.

Dưới thế tấn công liên miên không dứt của Lung Yên lão tổ, ô quy xác của Lưu Tri Đức cuối cùng cũng bị nổ nát, hắn ta bay

ngược ra ngoài, hoảng sợ như vong hồn hét lớn: “Lôi Dương Thu, ngươi thật sự muốn trơ mắt nhìn ta bị giết sao?”

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt Vương Thủ Triết lập tức trở nên nghiêm túc, đến rồi.

Lưu Tri Đức cuối cùng cũng gọi ra cái tên này, trên thực tế Vương Thủ Triết đã đoán trước, nhưng khi thật sự xảy ra chuyện này, sắc mặt hắn mới âm trầm như nước, một số vấn đề trong suy nghĩ trước đó đã nổi lên mặt nước.

Cùng với tiếng cầu cứu của Lưu Tri Đức vang lên.

Xa xa, truyền đến một tiếng hét to: “Tất cả dừng tay!” Âm thanh kia tựa như là một đạo sấm sét, nổ vang toàn trường.

Cùng lúc đó.

Một nam tử mặc chiến giáp võ quan, từ trong đám người chậm rãi đi vào trong quảng trường, bộ dáng của hắn có chút uy nghiêm, sắc mặt nghiêm nghị: “Chư vị lão tổ, luận bàn thì luận bàn. Nhưng vẫn xin chư vị khắc chế một chút, nếu gây ra tai nạn chết người, thì đừng trách bản trấn thủ sứ trở mặt vô tình.”

Trấn thủ sứ Bình An - Lôi Dương Thu.

Trường Ninh vệ có hai đại Thiên Nhân thế gia, một nhà là Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị. Một nhà khác là Thiên Nhân thế gia Lôi thị.

Quả nhiên là thế.

Trong lòng Vương Thủ Triết khẽ rên một tiếng, lại lập tức chấp nhận sự thật. Chỉ vì việc này đã sớm nằm trong suy đoán của hắn.

Trận đại chiến năm mươi năm trước, mặc dù kỷ yếu trong tộc có ghi chép, nhưng trong đó có rất nhiều chỗ không rõ ràng. Ngũ giai hung thú đột kích dẫn phát thú tai, Trụ Hiên lão tổ đã kiệt lực ngăn cản.

Trường Ninh vệ vốn nên cấp tốc trợ giúp, nhưng tiếc rằng lại khoan thai đến muộn.

Mà lão tổ hai nhà Lưu Triệu vậy mà giả chết thoát thân, thả hai con hung thú đi vào, càng trực tiếp làm phòng tuyến của Trụ

Hiên lão tổ sụp đổ. Trong đó, thật sự chỉ là bọn họ muốn phản loạn sao?

Chỉ là hai gia tộc mạt lưu mà ngay cả gia tộc cửu phẩm cũng không tính là gia tộc phụ thuộc, lại dám thao tác như thế, nếu không phải sau lưng có người âm thầm ủng hộ, chỉ sợ thật đúng là không có lá gan kia.

Toàn bộ khu Trường Ninh vệ, ai có năng lực ủng hộ bọn họ? Có gia tộc lật tay thành mây trở tay thành mưa này, đếm ngón tay cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu suy đoán theo nguyên lý ai được lợi ai là hắc thủ phía sau màn, Vương Thủ Triết âm thầm suy đoán ra, khả năng lớn nhất chính là Trường Ninh Lôi thị.

Nguyên nhân có hai, một là Trường Ninh Lôi thị hoàn toàn có năng lực làm như vậy, hai là trấn thủ sứ của Bình An trấn, từ trước đến nay đều là Lôi thị và gia tộc thân cận với Lôi thị đảm nhiệm.

Chỉ là động cơ cuối cùng của bọn họ, Vương Thủ Triết cũng không có cách nào hoàn toàn xác định. Đồng thời còn có một nghi hoặc khác, nếu năm đó Lôi thị thật sự là độc thủ phía sau màn, vậy vì sao mình không ra tay? Hoặc là không chém tận giết tuyệt?

Ngược lại bỏ mặc Vương thị gia tộc kéo dài hơi tàn đến hôm nay?

Không ít nghi hoặc đều không nghĩ thông, nhưng hôm nay Vương Thủ Triết mượn cơ hội thiết kế một màn này, thứ nhất là liều mạng kiếm danh vọng hai nhà Lưu Triệu, chuẩn bị cho bước kế hoạch tiếp theo. Thứ hai, đương nhiên là muốn thăm dò nội tình Trấn Thủ Sứ đại nhân một chút.

Trấn Thủ Sứ là đại biểu thế lực kéo dài và bao trùm của Đại Càn quốc, hắn xuất hiện ngăn cản chiến đấu, nếu là ai lại đánh sống đánh chết mà nói, tất nhiên sẽ chụp mũ.

Bốn vị nhân vật cấp lão tổ cũng dừng tay tại chỗ, chỉ là từng người vẫn giằng co như trước.

Ngay tại thời điểm này, Vương Thủ Triết bước nhanh đến đỡ lấy cánh tay Vương Lung Yên, tràn đầy lo lắng và quan tâm

nói: “Lão tổ, ngài không sao chứ? Thương thế của ngài không phản phệ chứ?”

Cùng lúc đó, hắn nhẹ nhàng nhéo cánh tay của Lung Yên lão tổ một cái, nhắc nhở lão tổ đừng quên lời nhắc nhở trước đó của hắn.

Làm sao có thể quang xử bất động đây?

Lung Yên lão tổ chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá ngay thẳng.

Lung Yên lão tổ cũng là sau khi sửng sốt, mới bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò lúc trước của Thủ Triết. Lúc này, thân thể mềm mại của nàng nhoáng lên một cái, bàn tay ngọc ngà nâng trán, lung lay sắp đổ, rốt cuộc khống chế không được “Âm Sát khí” cắn trả trong cơ thể.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi phun lên mạng che mặt, nhuộm khăn che mặt thành màu đỏ như máu, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Kỹ năng diễn xuất này, Vương Thủ Triết chỉ có thể cho nàng bảy phần, nôn ra máu quá gấp gáp, hoàn toàn không có nửa điểm dấu hiệu. Cũng may Vương Thủ Triết đã sớm chuẩn bị, lúc này đau lòng không thôi kêu lên: “Lão tổ à, ta dặn đi dặn lại vạn lần, sao ngài lại không nghe chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, còn đỡ được không?”

“Lão tổ, ngài không sao chứ?”

Đám người Vương thị cũng đều chạy tới, mỗi người đều lo lắng vạn phần. Lung Yên lão tổ chính là định hải thần châm của gia tộc, nếu thật sự xảy ra chuyện, có trả được không?

“Lạc Tĩnh, Lạc Thu, các ngươi mau dìu lão tổ trở về nghỉ ngơi đi, chuyện bên này để ta xử lý.” Vương Thủ Triết phát huy tác dụng của tộc trưởng, nhanh chóng sắp xếp xong các hạng công việc.

Trong lúc này, Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức cũng là mặt mũi tràn đầy giật mình, Vương Lung Yên này vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, đánh sống đánh chết. Tại sao chỉ chớp mắt, liền không khống chế được thương tình?

Ngay cả trấn thủ sứ đại nhân vừa mới đi ra ngăn cản chiến đấu, sợ Lưu Tri Đức bị Vương Lung Yên đánh chết tại chỗ,

đều là sắc mặt có chút mờ mịt, vì sao theo hắn vừa xuất tràng, sự tình đột nhiên xoay chuyển theo đường núi?

"Vương Thủ Triết bái kiến Trấn Thủ Sứ đại nhân." Vương Thủ Triết mặt đầy cảm kích chắp tay hành lễ với Trấn Thủ Sứ Lôi Dương Thu: "Thủ Triết đại diện cho Vương thị, đa tạ Lôi Trấn Thủ Sứ ra chủ trì công đạo, tránh cho Vương thị ta gặp tai hoạ ngập đầu."

Khóe miệng Lôi Dương Thu co quắp một cái, lời này nói ra, hắn gần như không tiếp nổi nữa rồi. Lúc này nghiêm mặt ho khan hai tiếng: "Vương tộc trưởng, thương thế của Lung Yên lão tổ của quý gia tộc như thế nào rồi?"

"Ài, khởi bẩm Lôi Trấn Thủ sứ." Vương Thủ Triết thở dài thật sâu, sắc mặt sầu thảm mà bi phẫn, "Thương thế của lão tổ vốn có chút dấu hiệu khôi phục, lại không ngờ Lưu Triệu hai thị sau khi nghe tin mượn cơ hội gây sự, muốn trấn áp Vương thị ta. Lão tổ bất đắc dĩ, vận dụng bí kỹ của sư môn, tạm thời áp chế thương thế mới có thể miễn cưỡng chống đỡ cường địch. Nếu không phải Lôi Trấn Thủ sứ thời khắc mấu chốt chạy đến, ngăn cản Lưu Triệu hai thị hành hung, nói không chừng lão tổ hôm nay…"

Nói đến đây, Vương Thủ Triết giật nảy mình, dường như có chút sợ hãi, lập tức hành lễ với Lôi Dương Thu, thành khẩn nói: "Đại ân đại đức của Lôi Trấn Thủ Sứ đối với Vương thị ta, Thủ Triết khắc ghi trong lòng, sau này tất có hồi báo."

Lời vừa nói ra, Lưu Tri Đức chợt cảm thấy vô cùng oan uổng, tiểu tử này thật đúng là sẽ đổi trắng thay đen. Rõ ràng là Vương Lung Yên sinh long hoạt hổ đem Tử Kim Bát của hắn đánh nổ, như thế nào biến thành Lưu Tri Đức hắn hành hung đây?

Không đúng, dựa vào hiểu biết thương thế của hắn đối với Vương Lung Yên, nếu muốn chữa khỏi còn khó hơn lên trời. Cho dù bán toàn bộ Vương thị đi, cũng không đủ chữa trị.

Chẳng lẽ!?

Toàn thân Lưu Tri Đức run lên, Vương Lung Yên thật sự là vận dụng bí kỹ nào đó đến từ Tử Phủ Học Cung, mới miễn

cưỡng tạm thời chế trụ thương tình? Một cỗ cảm xúc vô cùng ảo não, lập tức xông thẳng lên đầu Lưu Tri Đức.

Nếu thật như thế, hắn chỉ cần kiên trì nhiều hơn nữa, vậy Vương Lung Yên há chẳng phải sẽ tự động sụp đổ? Khó trách ngay từ đầu, nàng liền toàn lực ứng phó tiến công. Đó là nàng sợ thời gian không đủ a.

Hối hận quá.

Sao hắn không kiên trì thêm một chút? Cuối cùng gọi Lôi Dương Thu ra, ngược lại còn giúp đỡ, cứu Vương Lung Yên.

Cùng lúc đó.

Triệu Bá Quân và Lôi Dương Thu cũng ý thức được điểm này, sau đó ánh mắt của bọn họ đều gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Tri Đức, lấy danh nghĩa luận bàn như thế, để cho Vương Lung Yên cơ hội tốt khi thương thế của mình phát tác sụp đổ đã không còn nữa.

Tuy nhiên dù sao Lôi Dương Thu cũng là Trấn Thủ Sứ, vẫn là mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói: “Các vị tộc trưởng, lão tổ. Luật pháp Đại Càn ta quy định, giữa các thế gia nghiêm cấm tư đấu. Có khí lực kia, không bằng đi ngoại vực giết chút hung thú, cống hiến cho nhân tộc. Đều giải tán đi!”

Hắn giải quyết dứt khoát, bỏ qua chuyện hôm nay.

Trước khi đi, hắn còn hơi bất mãn nhìn chằm chằm Lưu Tri Đức, làm ra động tĩnh lớn như vậy, mất hết thể diện của hai tộc không nói, cuối cùng lại còn may mắn được Vương Lung Yên vượt qua cửa ải.

Hôm nay, có thể nói là thất bại thảm hại.

Lưu Tri Đức cùng Triệu Bá Quân, sau khi ảo não, cũng có chút tâm tình xám xịt. Nơi này không thể ở lại được nữa, sớm rời đi một chút.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị xám xịt rời đi.

Vương Thủ Triết lại đột nhiên kêu một tiếng: “Khoan đã! Chuyện hôm nay vẫn chưa xong đâu.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người hắn.

Lôi Dương Thu khẽ nhíu mày, không vui nói: “Vương tộc trưởng còn có chuyện gì khác sao? Thủ vệ sứ đã nói rồi, tự mình giải tán, dừng ở đây đi.”

“Khởi bẩm trấn thủ sứ đại nhân.” Vương Thủ Triết chắp tay, bình tĩnh không gợn sóng nói: “Vãn bối có mấy món án hung sát táng tận thiên lương muốn tố cáo, vừa lúc nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây, một lần đã đem chuyện đó đi.”

Án hung thủ diệt môn?

Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân, nhất thời trong lòng lộp bộp. Tình huống hôm nay không thích hợp, cảm giác giống như vẫn rơi vào từng bộ từng bộ một.

Không đợi mọi người có phản ứng, Vương Thủ Triết phất phất tay, cao giọng quát: “Tam bá, trình chứng cứ lên.”

Tam bá Vương Định tộc của Vương Thủ Triết, phó trấn thủ sứ Bình An trấn, lúc này mới dẫn theo một đám quan binh, từ xa xa chậm rãi đi tới. Hắn chắp tay nói: “Khởi bẩm Trấn thủ sứ đại nhân, thuộc hạ đã phá được mấy án hung tàn diệt môn, hiện giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, xin Trấn thủ sứ đại nhân phê chuẩn thuộc hạ chấp hành chém giết tội phạm.”

Nhìn sắc mặt đám người Lôi Dương Thu, Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân.

Vương Thủ Triết lại cười lạnh không thôi, đến Vương thị ta gây sự, há lại muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Kế hoạch này, hắn trù tính hồi lâu, há có thể để Lưu Triệu hai thị lột không nhiều mấy lớp da?

…

Chương 93: Làm người xấu cũng làm không tốt, giữ lại làm gì?

…

Vương Định Tộc dứt lời.

Liền trình vật chứng cho Trấn Thủ Sứ Lôi Dương Thu, cũng nói: “Những chứng cứ đó, thuộc hạ đã được toàn bộ thành viên khống chế, nếu đại nhân có nghi hoặc gì có thể đề thẩm lại lần nữa.” Sau đó liền cung kính khoanh tay đứng ở một bên.

Trấn thủ sứ Lôi Dương Thu xuất thân từ đệ tử trực mạch Thiên Nhân Lôi thị. Từ nhỏ đã có biểu hiện ưu dị, được coi là tinh anh bồi dưỡng.

Từ sau khi hắn thăng lên Linh Đài cảnh, được gia tộc an bài trấn thủ Bình An trấn, đã hơn mười năm. Tự nhiên là kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú.

Đến lúc này, hắn chỗ nào còn không biết mình rơi vào trong một cái bẫy.

Chẳng qua Lôi Dương Thu thân là Trấn Thủ Sứ, chỗ chức trách, hắn xem xét một phen chứng cứ cung cấp cho Vương Định Tộc Trần Từ. Chứng cứ liên hoàn chỉnh, hơn nữa ngôn từ rõ ràng không hề sơ hở, có thể thấy được lúc Phó Trấn Thủ Sứ Vương Định Tộc xử lý vụ án ” Dụng Lương Khổ”.

Lôi Dương Thu thu hồi chứng cứ cùng Trần Từ, trong ánh mắt lộ ra một chút “hòa ái”: “Định tộc lão đệ, ngươi là một nhân tài, thiên phú tài tình cũng không kém hơn Bổn trấn thủ sứ.”

Vương Định Tộc chắp tay hành lễ: “Đại nhân khen trật rồi, định tộc hổ thẹn không dám nhận.”

“Chỉ tiếc, ngươi xuất thân gia tộc mạt lưu tự suy bại, có thể được ủng hộ thực sự có hạn.” Lôi Dương Thu chắp hai tay sau lưng, cảm khái nói: “Bốn mươi lăm tuổi, Luyện Khí cảnh tầng tám, quả thực rất đáng tiếc. Nếu như ngươi xuất thân từ Lôi thị ta, tất nhiên sẽ được trọng điểm bồi dưỡng, con đường Linh Đài cũng không phải không thể.”

Vương Định Tộc im lặng, mặt không biểu tình mà không có tiếp lời.

“Định tộc lão đệ, ngươi thật sự muốn chống lại ta vì gia tộc này sao?” Ánh mắt Lôi Dương Thu lập tức trở nên uy nghiêm như đuốc, xem kỹ Vương Định Tộc: “Ngươi đã biết hậu quả chưa?”

Vương Định Tộc đối mặt với áp lực như vậy, vẫn vững như núi cao, chắp tay trầm giọng nói: “Lôi Trấn Thủ Sứ đại nhân, thuộc hạ chính là Phó Trấn Thủ Sứ Bình An trấn, được ân Đại Càn vô thượng Xương Long Đế, đương nhiên phải tận trung với chức trách, trấn thủ trấn an một phương. Án này chứng cớ vô cùng xác thực, kính xin đại nhân hạ lệnh đưa tin phạm nhân, lập tức lấy Chính Quốc pháp, răn đe.”

“Tốt, tốt, tốt! Định tộc lão đệ quả nhiên một lòng vì nước, chính là hình mẫu quan võ của chúng ta.” Lôi Dương Thu giận quá hóa cười: “Hồ sơ này bản trấn thủ sứ nhận, sau khi trở về trấn thủ phủ, ít ngày nữa sẽ thẩm vấn phạm nhân.”

Dứt lời, hắn chuẩn bị phất tay áo rời đi.

“Đại nhân chậm đã.” Vương Thủ Triết hô một tiếng.

Lôi Dương Thu dừng bước, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Vương tộc trưởng có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ: “Bình An Vương thị ta, tuy là mạt lưu, nhưng cũng là Huyền Vũ thế gia trong danh sách của Đại Càn.”

“Theo luật pháp Đại Càn, Huyền Vũ thế gia ta có trách nhiệm bảo vệ an dân, cũng có trách nhiệm và quyền lực hỗ trợ giám sát phủ nha địa phương. Nhất là án này liên quan đến huyết mạch tộc nhân hai tộc Lưu thị Triệu thị. Bởi vậy, đại nhân trước mặt mọi người quyết định thẩm vấn càng thỏa đáng hơn, để tránh ngàn vạn dân chúng Bình An trấn sinh ra thị phi, làm bẩn thanh danh quan dự đại nhân.”

“Trước mặt mọi người thẩm vấn, ở trước mặt mọi người thẩm vấn.”

Bên ngoài một ít quần chúng vây xem, bắt đầu có người tiết tấu lên, “Mấy vụ án diệt môn này liên quan đến Huyền Vũ thế

gia cao cao tại thượng, ai có thể cam đoan, Trấn Thủ sứ sẽ không làm việc thiên vị?”

“Đúng vậy đúng vậy, Lưu thị Triệu thị tay mắt che trời, chỉ cần cho bọn họ thời gian, khẳng định có thể tiêu diệt chứng cứ, xoay chuyển càn khôn.”

“Nếu thật như thế, những kẻ uổng mạng kia, chẳng phải là không có ngày chiêu tuyết sao?”

“Ai, tiểu tử, cuối cùng ngươi vẫn còn quá trẻ. Không biết thế đạo này hiểm ác, lòng người hung hiểm. Chuyện như thế, trước kia còn phát sinh ít sao? Ai thấy Lưu thị Triệu thị, thiếu đi nửa cọng lông?”

Tiết tấu từng đợt từng đợt bị kéo lên, trong đó người trợ giúp đương nhiên là nhân thủ Vương Thủ Triết đã sớm sắp xếp vào.

Lúc trước Triệu thị Lưu thị, cũng từng an bài một số người ở trong quần chúng, nhưng nếu bàn về lợi dụng dư luận để trợ giúp, các loại thủ đoạn như ươm mạ. Ai có thể so được với Vương Thủ Triết “kiến thức rộng rãi”?

Kiếp trước ở trên mạng, từng chứng kiến vô số thủ đoạn và kỹ xảo cùng loại. Hai nhà Lưu Triệu tạo ra tiết tấu, bất quá chỉ là tiểu nhi khoa mà thôi.

“Mọi người yên tâm, Lôi Trấn Thủ sứ nhất định sẽ cho chúng ta một cái công đạo.”

“Mọi người phải tin tưởng Trấn Thủ Sứ đại nhân, hắn chính là quý nhân của Thiên Nhân gia tộc.”

Lòng dân sôi trào!

Lôi Dương Thu đã bị treo lên, ánh mắt hắn âm trầm như nước nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, thấp giọng nói: “Vương tộc trưởng, ngươi tuổi còn trẻ, quả nhiên là thủ đoạn tốt. Đối lập như thế, thật sự phù hợp sao?”

“Đại nhân nói gì vậy?” Vương Thủ Triết liếc qua Lưu Triệu hai thị, lập tức nghiêm nghị nói: “Vương mỗ thân là thế gia tộc trưởng, mà một góc của Bình An lại là nơi thủ hộ tính mạng của lão tổ tông trong nhà, về hiếu về trung, về lý mà trách, đốc tra án án này đều là nghĩa bất dung từ. Đương nhiên, Bình An trấn chung quy lấy đại nhân làm thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu

đại nhân thật sự có cố kỵ gì, cũng có thể lựa chọn hồi phủ làm lại.”

Có cố kỵ? Trở về phủ xử lý tiếp?

Lúc này Lôi Dương Thu đã có tâm tư giết người, sự việc đã bị Vương Thủ Triết ngươi đổ thêm dầu vào lửa đến mức này, nếu hắn kiên trì về phủ điều tra, với thủ đoạn mà Vương Thủ Triết này bày ra, sợ là sẽ lợi dụng việc này để làm lớn chuyện.

Một khi sự việc nháo lớn, trấn thủ sứ Lôi Dương Thu hắn sợ là sẽ làm đến cùng, trở về gia tộc cũng sẽ chỉ trích hắn, thậm chí là giấu giếm hắn. Chỉ là một trấn thủ sứ một địa phương nhỏ bé cũng làm không tốt, làm sao còn có thể ủy thác trọng trách?

Xuất thân Thiên Nhân thế gia có chỗ tốt, đương nhiên cũng có chỗ xấu. Chỗ xấu chính là rất nhiều người cạnh tranh, Thiên Nhân thế gia lớn như vậy, không thiếu tài nguyên bồi dưỡng Linh Đài cảnh, cũng không thiếu nhân tài đi Linh Đài chi lộ.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của Lôi Dương Thu lập tức trở nên nghiêm túc, lời lẽ dõng dạc phê bình Vương Thủ Triết: “Vương tộc trưởng nói gì vậy? Bổn trấn thủ sứ dâng ân của quốc chủ trấn thủ một góc, bổng lộc áo cơm đều đến từ ngàn vạn bình dân để cung cấp nuôi dưỡng, nên thay dân mình giải oan làm chủ.”

Bất luận là Đại Càn quốc, hay là Huyền Vũ thế gia, tuy rằng đều cao cao tại thượng, nhưng chung quy đối với trật tự cùng ổn định của bản địa vô cùng coi trọng. Bình dân tá điền các loại, ở trong mắt bọn họ tuy rằng tầng cấp rất thấp, thậm chí giống như con kiến hôi, nhưng đều rõ ràng đó là căn bản để Huyền Vũ thế gia cùng quốc gia đặt chân.

Không có ngàn ngàn vạn vạn dân, lấy đâu ra tài nguyên hậu đãi của Huyền Vũ thế gia?

Nếu như thật sự xuất hiện tiếng oán hận dân chúng sôi trào, lại không trấn áp được mà nói, bất kể là Huyền Vũ thế gia hay là Trấn Thủ Sứ địa phương đều không chiếm được chỗ tốt.

“Định tộc.”

Lôi Dương Thu cũng là người quyết đoán, lúc này tiến nhập trạng thái.

“Có thuộc hạ.” Vương Định Tộc nghiêm nghị chắp tay.

“Vụ án này đã liên quan đến tộc nhân Lưu thị Lưu Thắng Trạch, tộc nhân Triệu thị Triệu Tiến Đạt, dựa theo luật pháp ngươi vốn không có quyền thẩm vấn trực mạch tộc nhân thế gia.” Lôi Dương Thu nghiêm mặt nói: “Bản trấn thủ sử hiện đã trao quyền cho ngươi, xét thấy chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi lập tức đi bắt hai người này về quy án.”

Bởi vì có rất nhiều Phó Trấn Thủ Sứ, khả năng cao là do tộc nhân của thế gia đảm nhiệm.

Đại Càn quốc vì phòng ngừa thế gia lợi dụng công quyền, tham gia tranh đấu nội bộ giữa các thế gia, bởi vậy phàm là vụ án liên quan đến tộc nhân thế gia, chỉ có dưới tình huống chứng cứ liên hoàn chỉnh, do Trấn Thủ sứ tự mình hạ lệnh mới có thể bắt người.

“Thuộc hạ cẩn tuân ý chỉ của đại nhân.” Vương Định tộc cung kính lĩnh mệnh, lúc này suất lĩnh một đám quan binh như lang như hổ, vọt vào trong hai bang nhân mã Lưu thị Triệu thị, bắt Lưu Thắng Trạch, Triệu Tiến Đạt lên.

“Phụ thân!” “Phụ thân!”

Hai vị tinh anh thế hệ trẻ Lưu Vĩnh Châu, Triệu Đỉnh Thiên nhất thời vô cùng lo lắng nhào tới.

“Lớn mật!” Vương Định tộc sắc mặt phát lạnh, “Keng” một tiếng rút ra bội kiếm, “Các ngươi dám cản trở trấn thủ phủ chấp hành quốc pháp Đại Càn, nếu không nhanh chóng thối lui, bổn phó trấn thủ sứ nhất định chém ngươi không tha.”

Hai vị tộc trưởng Lưu Thắng Nghiệp, Triệu Tiến Hiền vội vàng đi ra ngăn cản: “Vĩnh Châu, Đỉnh Thiên, còn không mau lui xuống.”

Sắc mặt của bọn họ cũng âm trầm như nước, hận Vương Thủ Triết thấu xương.

Nhưng hiện tại Vương Định tộc tay cầm “Thượng phương bảo kiếm”, ai dám quấy nhiễu, cái mũ lớn chụp xuống, cái nào chịu nổi?

Bởi vậy, hai tộc trưởng chỉ có thể đem ánh mắt đặt lên người lão tổ tông. Giờ này khắc này, cũng chỉ có lão tổ tông mới có

thể nói được.

Lão tổ hai nhà Lưu Triệu, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân nhìn nhau một cái, đều cảm giác được chuyện hôm nay khó giải quyết.

Hơn nữa bọn họ đến giờ phút này, cũng đã cảm giác được, từ đầu tới đuôi tựa hồ đều là bị Vương thị nắm mũi dẫn đi, từng bước một đều rơi vào trong tính toán của đối phương.

Nhưng nếu quan trọng tộc nhân không cứu, gia tộc há chẳng phải sẽ tan rã nhân tâm?

Lúc này, Lưu Tri Đức bất đắc dĩ ra sân, chắp tay nói với Lôi Dương Thu: "Dương Thu lão đệ, mọi người đều biết, Vương thị và Lưu Triệu hai nhà ta có hiềm khích ân oán. Vương thị lúc này lật ra án này, sợ là có hiềm nghi đối với Lôi Dương Thu. Không bằng…"

"Chứng cớ vụ án này vô cùng xác thực, đã không còn cần phải thẩm vấn nữa." Lôi Dương Thu ngắt lời: "Biết ơn lão tổ, Bá Quân lão tổ. Bổn trấn thủ sứ mặc dù có quan hệ với hai người các ngươi nhiều năm nhưng cũng sẽ không vì vậy mà làm việc riêng mà làm trái pháp luật. Ta khuyên các ngươi một câu, thân là Huyền Vũ thế gia, tuy rằng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một vài kẻ bất hiếu, nhưng cũng do các ngươi quản giáo."

Ngoài ra nói như thế, nhưng trong lòng Lôi Dương Thu lại tức giận mắng, hai lão già các ngươi bây giờ còn dám nhảy ra để cho hắn làm việc thiên vị sao? Vương thị người ta đã sớm tính toán kỹ từng bước rồi, chứng cứ hồ sơ không hề sơ hở, đã đóng đinh người ta rồi.

Huống chi Lôi Dương Thu cực kỳ rõ ràng, những chuyện này chính là bọn hắn làm, không mang theo nửa điểm oan uổng.

Lôi Dương Thu hắn sở dĩ hôm nay bị nướng ngay trước mặt mọi người, còn không phải là bởi vì Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân vô năng sao?

Tới cửa náo loạn cũng náo không tốt, ngược lại bị người ta nắm mũi, từ đầu tới đuôi một lần lại một lần vả mặt, uy vọng mất hết mặt mũi.

Cuối cùng, lại còn kéo Lôi Dương Thu hắn vào, bị Vương Thủ Triết tóm gọn, giữ chặt không buông. Oan giận trong lòng hắn,

nói với ai?

Hai vị lão tổ cầu tình đều vô dụng, tộc nhân hai nhà Lưu Triệu lập tức một mảnh phẫn nộ gào thét.

Hai tộc trưởng, lúc này cho dù là ánh mắt, lệnh gia tướng tạm thời khống chế Triệu Đỉnh Thiên và Lưu Vĩnh Châu, phòng ngừa bọn họ xúc động làm việc. Nếu không lại bị Vương thị nắm được nhược điểm, phiền toái càng lớn.

Vương Định Tộc thấy đối phương tự mình ước thúc, tự nhiên cũng không có lý do mượn đề tài để phát huy, theo lẽ công bằng chấp pháp, bắt hai tộc nhân Trung Kiên tộc đến trước mặt Lôi Dương Thu.

"Triệu Tiến Đạt, Lưu Thắng Trạch, chứng cứ xác thực như thế, nếu các ngươi không có năng lực lật đổ chứng cứ, bản trấn thủ sứ đề nghị các ngươi nên lưu lại chút mặt mũi cho gia tộc đi."

Lôi Dương Thu lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, trong lòng đã phán án tử hình bọn họ.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút tức giận. Thật sự là hai tên phế vật, làm người xấu cũng làm không tốt, giữ lại làm gì?

Ngược lại là Vương thị… người trẻ tuổi thoạt nhìn ôn tồn lễ độ kia… Chỉ một thoáng, trong lòng Lôi Dương Thu vô cùng kiêng kỵ Vương Thủ Triết.

Người này thật đáng sợ!

…

Chương 94: Vương Thủ Triết qua cầu giết lừa,

…

Lưu Thắng Trạch, Triệu Tiến Đạt.

Bọn họ đều là tộc nhân tinh anh của gia tộc, thực lực mặc dù cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng năm tầng sáu, nhưng mà bọn họ đều tự phụ trách một khối sản nghiệp, làm rất có thanh có sắc.

Thuộc về cái loại này nguyên bản đi tới chỗ nào, đều là nhân vật gia.

Lần này đến Vương thị gây sự, trấn áp Vương Lung Yên. Trước khi đến đều hào hứng bừng bừng, nghĩ nếu trấn áp Vương thị lần nữa, gia tộc mình sẽ nhận được bao nhiêu lợi ích.

Lại không nghĩ, vừa đến cửa Vương thị, liền bị một gậy lại một bổng đánh đau, cuối cùng ngay cả lão tổ cũng thiếu chút nữa bị giết, chật vật cầu cứu mới miễn cưỡng sống sót.

Vô cùng nhục nhã như thế lại còn không phải phần cuối…

Lúc này Lưu Thắng Trạch và Triệu Tiến Đạt bị trói gô, chật vật không chịu nổi, trên người không còn chút quý khí nào, trong ánh mắt chỉ có sợ hãi và tuyệt vọng nồng đậm.

Muốn mở miệng biện giải cho mình, nhưng lại không thể nào bắt tay được. Chỉ bởi vì tội trạng đã liệt kê những tội danh kia, đều là tồn tại thiết thực không thể nào làm bộ.

Có lẽ, phương hướng duy nhất có thể biện giải, chính là những chuyện này đều là vì gia tộc nói làm, cũng không phải là xuất phát từ tư dục của bọn họ. Nhưng làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là kéo gia tộc xuống nước, kéo con nối dõi của bọn họ xuống nước.

Theo như lời Trấn Thủ sứ, lưu lại vài phần thể diện cho gia tộc, sao bọn họ không hiểu? Quan hệ giữa gia tộc và Lôi Dương Thu, bọn họ ít nhiều cũng biết. Một khi triệt để đắc tội Lôi Dương Thu, gia tộc cũng sẽ không có ngày tốt lành.

Trong lòng kịch liệt giằng co một phen, hai người rốt cục hạ quyết tâm.

“Gia chủ!” Lưu Thắng Trạch thê thảm kêu lên: “Chăm sóc tốt Vĩnh Châu. Vương Thủ Triết, Vương Định tộc, các ngươi không được chết tử tế.”

Dứt lời, hắn vận khởi huyền khí, làm vỡ nát trái tim, trước khi chết trái tim kịch liệt co rút, bỗng nhiên phun ra một búng máu, trực tiếp mất mạng.

Mà Triệu Tiến Đạt đồng dạng thê thảm cười to một tiếng: “Vương thị, các ngươi cuối cùng hung hăng càn quấy không đến cuối cùng. Ngô nhi, chăm sóc tốt cho mẫu thân của ngươi, các đệ đệ muội của ngươi.”

Nói xong học theo Lưu Thắng Trạch tự sát, coi như lưu lại chút mặt mũi cho gia tộc.

“Thương tráng hi sinh” như thế, tộc nhân hai nhà Lưu Triệu bi thương khó tả, rất nhiều người đều bật khóc, bọn họ đối với Vương Thủ Triết, đối với Vương Định tộc. Thậm chí là sinh ra cảm giác thù hận mãnh liệt đối với toàn bộ Vương thị. Vương Thủ Triết, chuyện hôm nay, chúng ta không để yên cho ngươi.

Đặc biệt là hai đứa con trai của Lưu Vĩnh Châu và Triệu Đỉnh Chi, trực tiếp gào thét điên cuồng tại chỗ, kêu trời kêu đất, mấy vị gia tướng và tộc nhân không thể không cưỡng ép đưa bọn họ rời khỏi hiện trường.

Hai vị lão tổ Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức thì ánh mắt như chim ưng, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết. Mặt mũi của bọn họ mất sạch, con cháu đời sau cứ như vậy chết đi, sao có thể cam tâm?

Ngay cả một số nữ quyến trong Vương thị cũng mơ hồ không đành lòng, che mắt hài tử. Nhưng đám người Vương thị cũng không thật sự đồng tình kẻ địch, hành động của Lưu Triệu hai thị đối với Vương thị đã sớm khiến cho hai bên thủy hỏa khó dung.

“Cũng coi như là hai hán tử.” Lôi Dương Thu hơi động dung, quay người nói với Vương Thủ Triết âm dương quái khí: “Vương tộc trưởng, kết quả như thế, ngươi có hài lòng không?”

Đương nhiên ông ta khó chịu, tất cả những thứ này đều là do Vương Thủ Triết bức bách, ép ông ta không thể không ra tay với hai nhà Lưu Triệu.

Như vậy, giữa hai nhà Lưu Triệu và Lôi thị vốn ngoan ngoãn nghe lời, vô cùng có khả năng sinh ra vết nứt không thể bù đắp.

Cùng lúc đó.

Quần chúng vây xem đều thở phào, nhao nhao ủng hộ Lôi Dương Thu.

Cái gì mà Lôi Trấn Thủ Sứ vẫn là chấp pháp theo lẽ công bằng. Không nghĩ tới Lôi Trấn Thủ Sứ lại thật sự vì cái chết của một số bình dân mà bắt được hậu duệ quý tộc của hai tộc Lưu Triệu. Gia tộc Thiên Nhân chính là ngôn luận của gia tộc Thiên Nhân.

Những lời này rơi vào trong tai của Lôi Dương Thu ở Linh Đài cảnh, ít nhiều cũng giúp hắn vãn hồi chút mặt mũi. Việc này làm biệt khuất thì biệt khuất, nhưng cuối cùng cũng chấm dứt được một đợt danh vọng.

“Không hài lòng.” Vương Thủ Triết sắc mặt nghiêm túc, nghiêm trang lớn tiếng trả lời.

Câu trả lời này, trực tiếp ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Ngay cả Kỳ Lão Tổ ở một bên, cùng với huynh muội Liễu thị vây xem, trong lòng đều là “lộp bộp” một cái, thầm nghĩ không tốt, chỉ sợ muốn triệt để chọc giận Lôi Dương Thu.

Đám quần chúng vây xem nghị luận, cũng là im bặt mà dừng lại, sắc mặt mỗi người kinh ngạc không thôi, Lôi Trấn Thủ Sứ dường như đã làm rất tốt. Vương tộc trưởng vậy mà còn không hài lòng?

Một số tộc nhân hai nhà Lưu Triệu không khống chế nổi lòng mừng như điên, Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, ngươi đây là đang tìm đường chết. Đây là cơ hội phản kích, chắp tay nhường cho Lôi Trấn Thủ Sứ đang uất ức.

“Cái gì?” Vẻ đắc ý trong lòng Lôi Dương Thu lập tức đông cứng lại, tức giận không thể kiềm chế mà tuôn trào mãnh liệt, hắn giận quá hóa cười nói: “Tốt tốt tốt, mời Vương tộc trưởng vạch trần, hôm nay Lôi mỗ đảm bảo hầu hạ ngươi hài lòng.”

Vốn dĩ hắn đã có dự định, chờ sau khi chuyện lần này xong, lại nghĩ biện pháp hảo hảo thu thập Vương Thủ Triết, sau đó bới móc hảo hảo giày vò Vương thị một phen. Tóm lại, chuyện hôm nay Vương Thủ Triết đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay, phải gấp mười, gấp trăm lần trả lại.

Không ngờ, Vương Thủ Triết trực tiếp đưa nhược điểm đến trong tay hắn. Nếu hắn không nói rõ ràng chuyện này, Lôi Dương Thu sẽ có thể bới móc hắn ngay tại chỗ.

"Thứ nhất, Trấn Thủ Sứ đại nhân gọi bọn họ là hai hán tử, trong lời nói mang theo một tia kính ý." Vương Thủ Triết trầm giọng nói: "Tuy chưa thẩm vấn, nhưng căn cứ vào tội trạng, hai người này là người sai khiến đằng sau vụ án diệt môn nhiều hơn, trong tay đầy máu tanh, tội ác ngập trời. Đại nhân lại bày tỏ kính phục đối với loại súc sinh tàn bạo này, hiển nhiên là nội tâm theo cách làm của bọn họ. Điều này không khỏi khiến Vương mỗ mơ hồ lo lắng, lấy tam quan và đức vọng của đại nhân làm người xử thế, có thích hợp tọa trấn bình an hay không."

"Ngươi…" Sắc mặt của Lôi Dương Thu thay đổi, một cỗ tức giận dâng lên trong lồng ngực: "Vương Thủ Triết, ngươi lại có thể chụp mũ lung tung."

"Đổ mũ không giả, nhưng có bị chụp lung tung hay không, đương nhiên là có phân biệt." Vương Thủ Triết bình thản nói: "Điểm thứ hai không phải là không hài lòng, mà là đạo đức hành xử của Vương Thủ Triết ta đối với đại nhân, thân là tiêu chuẩn chuyên nghiệp của một Trấn Thủ Sứ, đưa ra nghi vấn sâu sắc. Đại nhân cũng biết, thế gia chúng ta cũng có quyền lợi giám sát hành vi pháp tắc của Trấn Thủ Sứ đại nhân."

"Đại nhân thân là Trấn Thủ Sứ, nên tuân thủ nghiêm ngặt luật pháp Đại Càn, xử trí vụ án theo lẽ công bằng, nhìn xem đại nhân đã làm những gì?"

"Ngươi… Bản trấn thủ sứ đâu còn chưa xử trí theo lẽ công bằng?" Lôi Dương Thu tuy tức giận, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không ổn.

Vương Thủ Triết chính khí lẫm liệt, cao giọng nói: "Luật pháp Đại Càn, đương nhiên có trình độ xử án của nó. Thứ nhất, đại

nhân lại dùng thủ đoạn uy áp, trực tiếp phá hỏng hai kẻ hiềm nghi chưa được xét xử tự biện giải.”

“Thứ hai, đại nhân chưa hỏi bất cứ điều tra gì, cũng chưa từng nghe bọn họ kể lại vụ án phạm tội có nhất trí với điều tra hay không, càng chưa từng thẩm vấn bọn họ có đồng đảng hay không, có người sai khiến phía sau màn hay không, vụ án có ẩn tình khác hay không, thậm chí có vụ án cũ nào chưa từng đào móc ra hay không, liền một lời chấm dứt, nhận định bọn họ chính là tội phạm không thể tha thứ. Ta ngược lại muốn nhìn xem, đại nhân kết án hồ sơ viết như thế nào. Tố dưỡng chuyên nghiệp làm quan như vậy, khiến Vương mỗ không dám gật bừa.”

“Thứ ba, đại nhân vì thẩm vấn mà định án qua loa, vốn là trình tự bất chính. Vương mỗ quả thực không nghĩ tới, trong lời nói của đại nhân lại ám chỉ cổ động, cùng với kẻ hiềm nghi ẩn ẩn uy hiếp chưa được định tội tự sát. Cái này chỉ có hai điểm có thể giải thích, một là, đại nhân sợ hãi trong lúc thẩm vấn lại liên lụy đến nhiều người hơn. Hai, đại nhân có chút không kiên nhẫn việc này, chỉ muốn qua loa chấm dứt án này. Hai điểm này bất luận là điểm nào, Vương mỗ ta đều sinh lòng sợ hãi.”

“Hôm nay, đại nhân xử trí tộc nhân huyết mạch hai nhà Lưu Triệu qua loa như vậy. Ngày mai, đại nhân có thể tùy tính định tội tộc nhân Vương thị ta. Vương mỗ, thật sự rất sợ hãi.”

“Ngươi…” Sắc mặt của Lôi Dương Thu đỏ bừng, lại bị Vương Thủ Triết nói cho thụt lùi mấy bước, trợn tròn mắt: “Vương Thủ Triết, ngươi thật to gan, dám ngậm máu phun người.”

Một cỗ khí tức uy áp khổng lồ bao phủ Vương Thủ Triết.

“Đại nhân quả nhiên có quan uy rất lớn.” Vương Thủ Triết đối mặt với uy áp kia, hoàn toàn không sợ, uy áp của Linh Đài cảnh, hơn phân nửa là chấn nhiếp tâm lý cao đoan của chuỗi thức ăn đối với sợi xích đồ ăn. Một ít lực lượng thần niệm ẩn chứa trong đó, với thực lực Luyện Khí cảnh tầng bảy của Vương Thủ Triết còn không làm gì được hắn.

Mãng lão tổ thấy Lôi Dương Thu thi triển uy áp Linh Đài cảnh, vốn muốn giải vây trước mặt Vương Thủ Triết, nhưng không ngờ hắn coi như không có gì, không bị ảnh hưởng,

trong lòng sợ hãi thán phục, không ngờ lại sinh lòng kính nể Tằng Ngoại Tôn này.

Không thể không thừa nhận, những gì Tằng Ngoại Tôn nói đều vô cùng có đạo lý. Lôi Dương Thu làm như thế, hiển nhiên không phù hợp yêu cầu của Đại Càn đối với một Trấn Thủ Sứ.

Hắn mơ hồ cảm thấy, với thủ đoạn của Tằng Ngoại Tôn thì e rằng Lôi Dương Thu sẽ gặp xui xẻo. Hắn là cháu ngoại làm việc cũng sẽ không tùy tiện mở miệng nói ra.

Thậm chí, Kỳ Lão Tổ mơ hồ có chút đồng tình với Lôi Dương Thu, tiểu tử này cũng coi như đường đường tu sĩ Linh Đài cảnh, đầu tiên là bị Thủ Triết bức bách ra tay đối phó hai nhà Lưu Triệu, mượn đao của hắn giết người.

Sau khi lợi dụng xong, Thủ Triết trước tiên bắt đầu qua cầu rút ván với hắn, qua cầu rút ván, tựa như đang xử lý một tờ giấy bẩn vừa lau mông.

Chẳng những mà trong lòng Kỳ Lão Tổ lại như thế.

Tộc nhân Vương thị, huynh muội Liễu thị đều cảm thấy Vương Thủ Triết nói rất có đạo lý, Lôi Dương Thu này hoặc là không có năng lực đảm nhiệm Trấn Thủ Sứ, hoặc là có dụng tâm cấu kết cực sâu với hai nhà Lưu Triệu.

Bất luận là điểm nào, đảm nhiệm Bình An trấn thủ sứ đều là một hồi tai nạn.

Hơn một ngàn quần chúng vây xem, ngay từ đầu còn cảm thấy Lôi Trấn Thủ Sứ xử trí theo lẽ công bằng, là một Trấn Thủ Sứ tốt. Kết quả nghe được Vương tộc trưởng phân tích như vậy, mỗi người đều dựng tóc gáy, trong lòng phát lạnh.

Đúng vậy, Trấn Thủ Sứ làm tổn hại pháp luật quốc gia, tùy tiện làm bậy như vậy thật sự tốt sao? Hôm nay có thể tùy ý đối phó hai nhà Lưu Triệu, ngày mai có thể tùy ý đối phó Vương thị, ngày mốt, nói không chừng bắt đầu mở ra đồ đao đối với bình dân trong hạt địa.

Trấn Thủ sứ, vốn nên trấn thủ trấn an một phương.

Hiện tại mọi người sợ hãi a, ai không sợ một Trấn Thủ Sứ mục không cách nào độ chứ?

Dưới tiết tấu của Hữu tâm nhân, tiếng bàn tán của các bình dân càng lúc càng lớn, càng lúc càng kích động, đều cảm thấy Lôi Trấn Thủ Sứ có vấn đề rất lớn.

Từng tiếng nghị luận vang lên, lọt vào tai Lôi Dương Thu, khiến cho lòng hắn dần dần trầm xuống, dân ý sôi trào.

Cho dù là tộc nhân hai nhà Lưu Triệu, thậm chí là Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân hai vị lão tổ, đều cười lạnh không thôi, không chút đồng tình đối với khốn cảnh của Lôi Dương Thu, ngược lại có loại tâm tính vui sướng khi người gặp họa.

Lôi Dương Thu ơi là Lôi Dương Thu, vừa rồi lúc ngươi đối phó với chúng ta có nghĩ tới không?

Vương Thủ Triết thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, lập tức chắp tay cười lạnh nói: "Uy phong của Lôi Trấn Thủ Sứ, Vương mỗ đã lĩnh giáo. Nhưng Trường Ninh vệ này cũng không phải là Thiên Nhân Lôi thị các ngươi một tay che trời."

"Việc này, Vương mỗ sẽ từ đầu tới cuối ghi chép tất cả chi tiết cụ thể, sao chép mấy phần, một phần đưa cho Thành thủ phủ phủ quân đại nhân, một phần đưa đi Tử Phủ Học Cung, một phần đưa đi Lũng Tả quận quận vương phủ, thị phi đúng sai tùy ý các đại nhân bình phán. Vương mỗ cũng không tin tà này, Đại Càn quốc ta quốc lãng quốc uy, lại không có một chỗ nào vì vạn dân xin lệnh. Quả thực không được, Vương mỗ thượng quốc đô.

"Thủ Triết ca ca nói hay lắm, ta cũng cảm thấy Lôi Trấn Thủ Sứ đại nhân không phù hợp với điều kiện trấn giữ một phương." Liễu Nhược Lôi kích động đi ra: "Phong của Tử Phủ Học Cung, ta sẽ ủy thác Huyên Phù lão tổ đưa cho Học Cung."

"Đa tạ Nhược Lôi muội muội bênh vực lẽ phải." Vương Thủ Triết chắp tay nói lời cảm tạ: "Chỉ là Vương thị ta cũng có một số phương pháp của Học Cung có thể làm việc này."

"Chẳng lẽ là…Băng?" Liễu Nhược Lôi mừng rỡ không thôi: "Lão nhân gia tha thứ cho tổ cô nãi nãi?"

"Không thể nói, không thể nói." Vương Thủ Triết nửa ẩn nửa lộ kéo da hổ của Băng Lan thượng nhân, nhưng cũng không dám trực tiếp mở miệng nói dối, lỡ như rơi vào trong tai Băng Lan thượng nhân thì phiền toái lớn.

Lưu lại một chút không gian, để mọi người tự tưởng tượng đi.

Quả nhiên, Liễu Nhược Lôi cười nói: “Nếu Thủ Triết ca ca đã có mưu đồ, ta liền không có nhiều chuyện. Có vị kia ở đây, Học Cung nhất định sẽ có phản ứng.”

Lôi Dương Thu sợ đến ngây người, trong lòng bỗng lạnh toát.

Theo lời nói của Vương Thủ Triết, xung quanh không có ai đứng về phía hắn. Nếu thật sự kinh động đến thượng phong phủ thủ thành, phái Đốc Tra phái xuống điều tra một chút, e rằng không ai sẽ nói tốt cho hắn.

Huống chi, Vương Thủ Triết có mấy lời không có căn cứ, sao hắn có thể điều tra được?

Như Vương Thủ Triết đã nói, Trường Ninh vệ này cũng không phải là Lôi thị một tay che trời. Gia tộc đặt ông ta lên vị trí này cũng tốn không ít công phu. Nếu như gây chuyện trong gia tộc, ông ta là người đầu tiên không chiếm được trái cây ngon để ăn.

Bản lĩnh lật tay thành mây trở tay thành mưa của Vương Thủ Triết thật đáng sợ!

Ngay lập tức, ông ta vội vàng thu khí thế lại, mặt lộ vẻ hòa ái hành lễ với Vương Thủ Triết: “Vương lão đệ, không biết có thể nói chuyện một chút không?”

Vương Thủ Triết chắp tay hoàn lễ, từ chối nói: “Trấn Thủ sứ đại nhân nói đùa, hai người chúng ta cũng không liên quan. Có lời gì, mời nói thẳng.”

Lôi Dương Thu trong lòng cuồng nộ, nhưng mà bây giờ nhược điểm bị nắm chặt, tiền đồ cả đời đều ở trong một ý niệm của đối phương.

Lúc này, hắn cũng bất chấp thể diện, chắp tay cười ngây ngô nói: “Vương tộc trưởng, ngươi cảm thấy, Lôi mỗ làm thế nào tương đối thích hợp? Ngươi yên tâm, ta có thể thề sau này tuyệt đối sẽ không làm khó Vương thị các ngươi.”

“Trấn thủ sứ đại nhân, Vương thị ta đỉnh thiên lập địa cũng không phạm pháp, cần gì ngài đến thề vì không khó? Việc đã đến nước này, Vương mỗ chỉ có thể tặng ngài một câu.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

“Câu gì?” Lôi Dương Thu rùng mình.

“Đề nghị đại nhân lưu lại chút mặt mũi cho gia tộc đi.” Vương Thủ Triết nói xong, phất tay áo xoay người rời đi.

Cái gì?

Đây không phải là lời hắn vừa nói với Lưu Thắng Trạch và Triệu Tiến Đạt sao?

“Vương Thủ Triết, ngươi…” Lôi Dương Thu giận dữ, phun ra một ngụm máu.

…

Chương 95: Lôi Dương Thu đang bị trấn áp triệt để!

…

Đường đường là một tu sĩ Linh Đài cảnh, thế mà lại tức đến hộc máu.

Mặc dù không tính là hiếm thấy, nhưng cũng vô cùng hiếm thấy.

Lôi Dương Thu nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vương Thủ Triết, muốn bất chấp tất cả nổi giận, nhưng lại sợ hãi không dám. Chỉ vì tiểu tử kia, không ngờ lại nắm chặt lấy chỗ yếu của hắn.

Thôi thôi, tạm thời nhẫn nại Vương Thủ Triết hắn trước.

Hắn ta giận dữ, nhưng lại không cách nào phát tiết với Vương thị, chỉ đành hung hăng nhìn chằm chằm Lưu Triệu hai thị.

Mà hai nhà Lưu Triệu cũng có ý kiến rất lớn với Lôi Dương Thu, dù sao hai tộc nhân tương đương đều chết trong tay hắn. Càng quan trọng hơn là, sau khi Lôi Dương Thu hắn vì muốn tự bảo vệ mình, bức tử tộc nhân của bọn họ.

Cuối cùng bị vả mặt đến tận đây, còn phải ưỡn mặt đi cầu xin Vương thị người ta.

Tràng diện, hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người Vương thị cũng đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vương Thủ Triết. Bọn họ cũng không cách nào dự liệu được, một loạt chuyện ngày hôm nay cuối cùng sẽ phát triển đến tình trạng như thế.

Lưu thị, Triệu thị, cùng với Thiên Nhân thế gia trấn thủ sứ Lôi Dương Thu, ai dễ chọc? Nhưng đều ở trong tay Vương Thủ Triết, từng người đều bị trấn áp.

Ngay cả Nhai Tí lão tổ cũng quyết không dám xem nhẹ Vương Thủ Triết, ông ta không nhịn được hỏi: “Thủ Triết, chuyện tiếp theo xử trí như thế nào?”

Lời vừa nói ra, hai nhà Lưu Triệu và Lôi Dương Thu đều nhìn về phía Vương Thủ Triết, ai biết kế tiếp hắn có chuẩn bị gì hay không?

Cái hố này nối tiếp cái kia, đã đem chân người đều nhảy gãy rồi.

"Có thể xử trí như thế nào?" Vương Thủ Triết cười nói: "Đương nhiên là ai về nhà nấy rồi, chẳng lẽ Mãng lão tổ chuẩn bị giữ bọn họ lại ăn cơm?" Tâm tình không tệ, trêu đùa.

Thật ra, nếu dựa theo tính tình của Vương Thủ Triết, thật sự là hận không thể hoàn toàn giữ lại hai nhà Lưu Triệu và Lôi Dương Thu.

Nhưng trên thực tế, chuyện này tuyệt đối không thể.

Trụ lão tổ rất giỏi đánh đấm, nhưng chung quy không phải là lão tổ Vương thị chân chính. Ông ta có thể giúp đỡ Vương thị đến mức độ như vậy, Vương Thủ Triết đã vô cùng cảm kích. Nếu để ông ta cùng liều mạng với ông ta, ông ta cũng không mở miệng được.

Huống chi, Đại Càn chung quy có luật pháp của Đại Càn.

Đầu của Vương Thủ Triết còn chưa cứng đến, có thể không kiêng nể gì mà đi chống lại luật pháp Đại Càn. Lén lút là hành động lén lút, hiển nhiên là chuyện bề ngoài.

Hôm nay có thể trấn áp Lôi Dương Thu, cũng là Vương Thủ Triết mượn sức mạnh của luật pháp Đại Càn mà thôi.

Tộc nhân gia tướng hai nhà Lưu Triệu, vừa nghe lời ấy, lập tức không biết vì sao, đều không khỏi thở dài một hơi. Rút lui đi, tuy rằng hao binh tổn tướng, mặt mũi quét rác, nhưng chung quy còn phải về nhà chứ?

Nhưng không đợi bọn họ quay đầu lại rời đi.

Vương Thủ Triết lại nhíu mày kêu lên: "Đợi một chút."

Người hai nhà Lưu Triệu đều kìm lòng không được run lên, sẽ không lại có một cái hố trời nện xuống chứ? Vương Thủ Triết này mỗi lần kêu chờ đợi, hoặc là lúc chậm, đều nhất định sẽ không xảy ra chuyện tốt.

“Thứ nhất, Triệu Tiến Đạt và Lưu Thắng Trạch tuy đã chết, nhưng bồi thường đối với người sống sót không thể tránh khỏi.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

Lôi Dương Thu lập tức ánh mắt sáng lên, cảm giác có cơ hội thể hiện, tiến lên nói: “Vương tộc trưởng nói rất có lý, việc này sẽ do bổn trấn thủ sứ làm, tổng bồi thường tiền dựa theo năm trăm, không, một ngàn càn kim đến.”

Lôi Dương Thu chịu áp lực rất lớn, với tình huống hiện tại của hắn, nếu như Vương Thủ Triết thật sự quyết tâm muốn giết hắn, chỉ sợ không chết cũng phải cởi ra nửa lớp da, gia tộc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Có lẽ sau đó, gia tộc Lôi thị sẽ tiến hành phản kích trừng phạt Vương Thủ Triết, nhưng chung quy đã không còn chuyện của Lôi Dương Thu hắn nữa, lúc đó hắn đã nguội lạnh.

Vừa nghe đến bồi thường một ngàn càn kim, tộc trưởng hai nhà Lưu Triệu mặt đều đen, cái này chẳng khác gì là một năm làm không công của gia tộc mình. Nhưng chính bọn họ cũng không nghĩ tới, ngươi đã diệt mấy hộ gia đình người ta rồi?

Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến chuyện này, lại nói: “Lần này hai nhà Lưu Triệu gây chuyện, đập vỡ rất nhiều gạch đá xanh trên quảng trường của chúng ta…”

“Lời này của Vương tộc trưởng rất có lý.” Lôi Dương Thu bắt đầu nịnh nọt, “Ta thấy ít nhất cũng phải đánh nát mấy trăm viên gạch đá xanh, liền tính toán dựa theo năm trăm viên mà tính toán, mỗi viên chỉ tính bằng một càn kim, chính là năm trăm càn kim. Khoản nợ này, ta phụ trách đòi lại, đưa tiền, bây giờ đưa tiền ngay.”

Năm trăm càn kim!

Hai nhà Lưu Triệu đều sắp phát điên rồi, Lôi Dương Thu ngươi muốn lấy lòng Vương thị, bảo trụ vị trí Trấn Thủ Sứ, cũng không cần lấy bọn họ ra khai đao như vậy chứ? Một càn vàng một khối gạch đá, sao không đi cướp?

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy Lôi Dương Thu có chút lừa bịp quá mức.

“Chư vị đây là ánh mắt gì?” Lôi Dương Thu vẻ mặt nghiêm túc nói: “Những gạch thanh thạch này đều là tài phú mà lão tổ

Trụ Hiên Vương thị lưu lại năm đó, đây là văn vật lịch sử hơn một trăm năm. Chúng nó chứng kiến từ Man Hoang chi địa Bình An trấn của chúng ta, dần dần biến thành rầm rộ như bây giờ. Có vật có nội tình lịch sử, một càn kim một khối gạch thanh thạch, ta đều cảm thấy tiện nghi cho bọn chúng."

"Ách…"

Vương Thủ Triết bị lời nói của hắn làm cho sợ ngây người, quảng trường rộng lớn này, ít nhất cũng có mười mấy vạn khối đá xanh chứ? Một càn kim một khối, quảng trường đá xanh này chính là tộc sản có nội tình nhất của Vương thị.

Được rồi, nể tình tiền, Vương Thủ Triết quyết định tạm thời tha cho Lôi Dương Thu kia một con ngựa.

Dù sao nhìn hắn và Lưu Triệu hai nhà dần dần quyết liệt, cũng là chuyện rất thú vị. Về phần tiếp sau, đến lúc đó xem biểu hiện của hắn đi.

Tuy rằng Lôi Dương Thu đã không biết xấu hổ, nhưng chung quy vẫn là trấn thủ sứ của Bình An trấn. Dưới sự "hiếp bức" của hắn, Triệu thị Lưu thị không thể không trước tiên góp ra năm trăm càn kim, bồi thường cho Vương Thủ Triết.

"Vương tộc trưởng, ngài xem ta này…" Lôi Dương Thu dâng lên tiền bồi thường, nói một cách thận trọng.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền nghiêm túc chắp tay nói: "Những người nhà và bồi thường của những người chết kia coi như là an ủi linh hồn của bọn họ trên trời. Còn có Lao Lôi trấn thủ sứ. Nếu làm tốt việc này, chưa chắc không phải là một công lao."

Hắn lật qua hồ sơ của mấy vụ án kia, tuy rằng được xưng là thảm án diệt môn, nhưng giết chết đều là nam đinh trưởng thành, để lại một đống phụ nữ hài tử. Cũng không phải bởi vì người hành hung thiện tâm, mà là đặc biệt lưu lại một đám cô nhi quả mẫu thê thảm, có loại ý cảnh cáo giết gà dọa khỉ.

Lôi Dương Thu sửng sốt, trong lòng nhìn Vương Thủ Triết với ánh mắt khác xưa. Nhìn dáng vẻ của hắn quả thật là rất nhớ nhung những phụ nữ trẻ em kia.

Trước không nói hắn là thật hay là giả, cho dù là giả, hắn có thể thời thời khắc khắc biểu diễn thành bộ dáng như vậy, ở

trong mắt người khác cũng là thật.

Chỉ cần Vương Thủ Triết này không ngã xuống giữa chừng, hơn phân nửa Vương thị sẽ quật khởi trong tay hắn.

Lúc này, Lôi Dương Thu nghiêm nghị chắp tay nói: "Tức là Vương tộc trưởng nhờ cậy, vậy ta sẽ dốc hết toàn lực trấn an những người già yếu và trẻ em may mắn còn sống sót kia."

Dừng một chút, hắn thấp giọng nói: "Vương tộc trưởng, tiếp theo ngươi phải cẩn thận Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức, hai lão già kia thực chất đều là quỷ, bên ngoài không dám động thủ, âm thầm không ai nói trước được."

Theo bản năng, Lôi Dương Thu cũng phải tỏ ý tốt.

"Ồ?" Vương Thủ Triết híp mắt nở nụ cười: "Trấn Thủ sứ đại nhân, hôm nay ta đối phó ngươi như vậy, ngươi lại không hận ta? Hay là chuẩn bị giả ý để ta buông lỏng cảnh giác, tùy thời trả thù."

Đến lúc này, Vương Thủ Triết cũng nhìn ra một số quy luật.

Những Thiên Nhân thế gia cao cao tại thượng này, một ít tu sĩ Linh Đài cảnh, tựa hồ khí độ cũng không được tốt lắm.

Mượn Lưu thị Triệu thị mà nói, tuy hai lão tổ kia đối địch với Vương thị, Vương Thủ Triết cũng hận không thể lập tức giết chết bọn họ. Nhưng không thể không thừa nhận, hai lão tổ kia chung quy vẫn có chút khí độ định hải thần châm của gia tộc.

Chung chấp sự Chung Hưng Vượng của Thiên Nhân thế gia Bách Đảo vệ trước kia, cùng với vị Lôi Dương Thu này, đều tựa hồ không có nhân vật cấp lão tổ, trong xương cốt là sự cứng cỏi và ngạo khí bất khuất.

Cẩn thận ngẫm lại, như thế cũng là không thể bình thường hơn.

Tiểu thế gia tu sĩ Linh Đài cảnh, đó là căn cơ của một tộc, gánh vác sinh tử tồn vong của toàn tộc nhân, không được phép có nửa điểm qua loa, bất cứ một quyết định nào cũng có thể khiến gia tộc gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Dần dà, loại tu sĩ Linh Đài cảnh này, tự nhiên sẽ dần dần hình thành nội tâm cường đại mà bỏ ta khí độ của người nào.

Nhưng những tu sĩ Linh Đài cảnh trong Thiên Nhân thế gia căn bản không cần gánh vác trọng trách sinh tử tồn vong của gia tộc, bọn họ chú ý nhiều hơn chính là thành tựu của bản thân, hoặc là địa vị và lợi ích trong gia tộc.

Mà trong hoàn cảnh trưởng thành của bọn họ, cũng là thời thời khắc khắc phải ngưỡng vọng Thiên Nhân lão tổ trong gia tộc. Chỉ cần nội liễm cá tính, như thế tự nhiên dưỡng không ra cách cục cùng khí độ vi tôn một phương.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Nghe Vương Thủ Triết chất vấn, Lôi Dương Thu lập tức nghiêm mặt, nghiêm nghị nói: "Nói thật, chuyện trước kia không hận thì là nói bậy. Nhưng Vương thị và Lôi thị ta vốn không có thù hận gì. Nếu ta vì chuyện này mà kết thù với Vương tộc trưởng, gia tộc chưa chắc sẽ ủng hộ."

Không có cừu hận sao?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại, chẳng lẽ suy đoán lúc trước là sai lầm? Hoặc là, Lôi Dương Thu không biết rõ tình hình?

Lúc này, hắn cũng không đáp lời, tiếp tục nghe Lôi Dương Thu nói.

"Tiếp theo, Lôi Dương Thu ta thực sự không phải thứ gì tốt, nhưng những kẻ đứng sau sai sử tán tu, giết bình dân thật sự không liên quan đến ta." Lôi Dương Thu nói, "Ta đường đường là Trấn Thủ Sứ của Thiên Nhân gia tộc, tương lai có tiền đồ tốt đẹp, làm sao có thể tham dự loại chuyện táng tận lương tâm này chứ? Lưu thị và Triệu thị, sao có thể dẫn ta tham dự?"

Vương Thủ Triết mặt không biểu cảm, suy nghĩ lời Lôi Dương Thu nói.

"Lôi thị chúng ta kéo dài gần ngàn năm, đương nhiên cũng có tộc quy của chúng ta." Lôi Dương Thu thấy Vương Thủ Triết dường như có chút buông lỏng, vội vàng lại bổ sung: "Đương nhiên, trong quá trình ta trấn thủ ở đây, cũng có ý định giúp gia tộc lôi kéo Lưu thị Triệu thị, nhưng đây chỉ là sức ảnh hưởng gia tộc mở rộng ở Bình An trấn, đây là mục đích chiến lược của gia tộc."

“Hơn nữa ta cũng thừa nhận, ta âm thầm hiếu kính Lưu thị Triệu thị. Nhưng ta có thể dùng danh nghĩa gia tộc thề với trời, cũng không tham dự loại việc ác đó.” Lôi Dương Thu vội vàng nhận tội.

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, ngược lại tin hắn mấy phần, chỉ là vẫn cười lạnh nói: “Nhưng dung túng và mở mắt nhắm một cái, khiến Lưu Triệu hai thị càng thêm càn rỡ.”

“Điều này không sai.” Lôi Dương Thu thừa nhận, “Nhưng ta không thừa nhận việc này. Nói thật, hôm nay khi vừa nhìn thấy chứng cứ phạm tội, ta cũng có chút giật mình. Chỉ là đầu tiên là Vương tộc trưởng ngươi đưa ta lên lửa nướng ta, rõ ràng lợi dụng ta để mượn đao giết người. Thứ hai, lôi kéo hai nhà Lưu Triệu chính là phương hướng chiến lược của Lôi thị ta. Lúc này, liền có lòng bao che đối kháng với Vương tộc trưởng.”

“Đương nhiên, trong lòng ta cũng không cho rằng một số bình dân chết là đại sự gì…” Lôi Dương Thu cẩn thận từng li từng tí nói, liếc mắt nhìn sắc mặt không vui của Vương Thủ Triết, lập tức bổ sung: “Điểm này đã được Vương tộc trưởng đánh đòn đầu, ta đã hiểu được quan niệm của mình sai lầm rồi.”

“Hôm nay Vương tộc trưởng quát lớn, tuy khiến ta xấu hổ, tức giận không thôi, hận không thể giết ngươi. Nhưng sau khi định thần ngẫm lại, chưa chắc đã không có đạo lý.” Lôi Dương Thu nghiêm túc nói, “Nếu ta thực sự làm được như Vương tộc trưởng nói, không chừng có thể đạt được thành tích. Đến lúc đó lão tổ trong nhà cũng sẽ có vài phần kính trọng với ta.”

“Đương nhiên, còn có một điểm rất quan trọng.” Lôi Dương Thu nghiêm trang nói: “Mục đích của Lôi thị chúng ta là muốn có sức ảnh hưởng ở Bình An trấn, nhưng không nhất định phải treo cổ hai sợi dây thừng này của Lưu thị Triệu thị, chúng ta lôi kéo Vương thị cũng như vậy. Qua hôm nay, ta đã tin tưởng với năng lực của Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức, chỉ sợ không phải là đối thủ của Vương tộc trưởng.”

Vì thuyết phục Vương Thủ Triết tha cho hắn ta một lần, Lôi Dương Thu cũng đủ liều mạng.

“Kết minh với Lôi thị sao?” Vương Thủ Triết nhíu mày suy tư.

Lôi Dương Thu vừa định nói một câu, cái này không gọi là kết minh, gọi là đầu nhập vào. Nhưng lời đến bên miệng, hắn ta nhanh trí nuốt trở lại. Hắn ta đã nhìn ra, chỉ sợ Vương Thủ Triết này không phải loại người cam cư dưới trướng người khác.

"Chuyện này gác lại trước đã." Vương Thủ Triết trầm ngâm một phen rồi nói: "Lôi Trấn Thủ sứ đại nhân, ngươi cũng đừng tưởng rằng đã gối cao không lo rồi. Ta sẽ phái người tiến hành điều tra ngươi một phen, nếu đúng như lời ngươi nói, ngươi chỉ là hồ đồ mà không có đại ác, chuyện hôm nay đã bỏ qua."

"Nếu như ngươi phạm phải tội ác không thể tha thứ, ta mặc dù không có quyền thẩm phán ngươi, nhưng đề nghị ngươi tốt nhất lập tức thu thập bọc đồ treo ấn rời đi."

Ánh mắt Vương Thủ Triết nhìn chằm chằm vào Lôi Dương Thu.

Lôi Dương Thu bị hắn nhìn chằm chằm đến giật nảy mình, trong lòng chột dạ, vội vàng nói: "Tiểu Ác tự nhiên có, tham ô nhận hối lộ cũng có, nhưng tội lớn không dám, mấy ngày sau ta sẽ tự đền bù."

"Được rồi, ngươi tự nói cũng không tính. Trước tiên đi xử lý tốt hậu sự cho Di Cô." Vương Thủ Triết phất tay, có chút không kiên nhẫn: "Chẳng lẽ Trấn Thủ Sứ đại nhân còn chờ Vương thị để lại cơm sao?"

"Không dám, Vương tộc trưởng, ta cáo từ." Sắc mặt Lôi Dương Thu căng thẳng, lập tức rút lui.

Mãi đến khi đi ra một đoạn dài, Lôi Dương Thu mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, giống như vượt ải.

Lúc này, phía sau lưng hắn ta đã ướt sũng, Vương Thủ Triết nhỏ nhắn, không, Vương tộc trưởng, thật là đáng sợ. Loại phong đạm vân khinh này, chỉ dựa vào ngôn ngữ đã dễ dàng đùa bỡn hắn ta trong lòng bàn tay, điều khiển năng lực sinh tử của hắn ta, khiến hắn ta cảm thấy căn bản không có sức ứng đối.

Chính hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái cùng không thích hợp, nhịn không được lâm vào trầm tư.

Giờ này khắc này, hắn ta lại thật sự cảm thấy mình rất kính sợ Vương Thủ Triết, trong lòng tràn ngập cảm động khi được tha cho một con ngựa.

Đồng thời lại hận hai nhà Lưu Triệu đã hại hắn thảm đến tận xương tủy.

…

Vương Thủ Triết nhìn bóng lưng Lôi Dương Thu rời đi, cũng không nhịn được rơi vào trầm tư.

Loại trạng thái này của Lôi Dương Thu gọi là gì nhỉ? Trước kia từng xem qua ở một app nào đó.

À, hội chứng Stockholm? Khá giống, tương đối tương tự.

Đều là sau khi sinh tử bị người triệt để khống chế vô lực chống cự, sau khi nhận chút ân huệ, ngược lại đối với người khống chế cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí sinh lòng cúng bái cùng tâm lý mù quáng.

Ha ha ha, cái này có ý tứ.

…

Chương 96: Thủ Triết ca ca đúng là thần nhân.

…

Chuyện ở đây đã qua rồi.

Sau khi hai nhà Lưu Triệu bồi thường, đã hành quân lặng lẽ rời đi, chật vật giống như một đám bại khuyển. Cùng lúc trước gióng trống khua chiêng tới gây sự, tạo thành đối lập rõ rệt.

Lôi Dương Thu xem như tạm thời bị tha mạng, hắn ta cũng không muốn sống sót sau tai nạn đến đây.

Đám quần chúng vây xem ngược lại thật lâu chưa từng tản đi, vẫn như cũ đối với việc này nói chuyện say sưa, trao đổi lẫn nhau cùng chia sẻ cảm xúc hưng phấn.

Trên thế giới này, cuộc sống của phần lớn bình dân đều là gian khổ mà chán nản, giãy dụa trên con đường ấm no. Bình thường kỳ vọng lớn nhất chính là năm này qua năm khác áo súc ăn tiết kiệm chút tiền, mua chút ruộng đất, hoặc là mưu cầu một đường ra tốt cho hài tử, cưới một lão bà tốt các loại.

Một trận ba phần ba hôm nay, cao trào đã đủ để cho bọn họ ghi nhớ cả một đời.

Đại nương Công Tôn Huệ dẫn theo vài chị dâu, chỉ huy đám gia đinh đặt cháo lên, nấu chút cháo thịt muối đậm đặc, mời bình dân bình dân ăn chút gì.

Hôm nay những bình dân này, thậm chí là dân nghèo nhìn như đều chỉ là quần chúng ăn dưa. Nhưng trên thực tế, bọn họ hôm nay mới là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Bữa tiệc này xem như mở tiệc chiêu đãi bọn họ.

Bình dân, ở trong mắt không ít con cháu thế gia mắt cao hơn đỉnh đầu, đều là hèn mọn mà không bắt mắt như thế, phảng phất như là một con kiến tiện tay liền có thể bóp chết.

Nhưng tuyệt đại bộ phận thế gia, lại không thể rời khỏi bình dân. Không có bình dân sáng tạo tài phú cho bọn họ, con cháu

thế gia lấy cái gì đi hưởng thụ cuộc sống sung túc? Lại lấy cái gì đi mua tài nguyên tu luyện trân quý?

Hơn nữa một bình dân bình thường có lẽ không đáng chú ý, nhưng một khi số lượng đi lên, lực lượng của bình dân sẽ dần dần trở nên vô cùng cường đại. Dưới sự vây xem chăm chú của hơn một nghìn bình dân, ngay cả loại tu sĩ Linh Đài cảnh như Lôi Dương Thu, đường đường là trấn thủ sứ cũng không dám tùy tâm sở dục làm loạn.

Điểm này kiếp trước Vương Thủ Triết rất hiểu rõ, một khi lực lượng quần chúng ăn dưa tập hợp lại, tuyệt đối không thể khinh thường. Cho dù là Thiên Nhân thế gia cao cao tại thượng, cũng cần dựa vào lượng lớn bình dân mới có thể sinh tồn.

Một số cô bé, nam đinh trẻ tuổi của Vương thị gia tộc cũng chủ động gia nhập nấu cháo, phân cháo, duy trì trật tự và các công tác khác.

Trong đó còn bao gồm hai đích nữ, Vương Lạc Y và Vương Lạc Miểu.

Ngay cả Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh vừa mới lập được đại công cho gia tộc cũng mang vẻ mặt nghiêm túc làm việc, không có chút ý tứ ghét bỏ nào.

Điểm này khiến Vương Thủ Triết rất vui mừng, con cái trong nhà chúng ta, tam quan chính là chính. Tuyệt đối sẽ không bởi vì có chút vũ lực mà cảm thấy mình cao cao tại thượng, thoát ly thế tục.

Đợi một chút?

Tựa như lẫn vào trong một vài thứ kỳ quái.

Một nam tử dáng người cường tráng, mặt như đầu heo, đặt mông ngồi trên mặt đất trước lều cháo, từng ngụm từng ngụm cháo thịt, một chén không đủ lại đến một chén, trong chớp mắt đã xuống hơn mười bát.

Tiểu gia hỏa này!

Vương Thủ Triết đi lên phía trước, quan sát hắn từ trên xuống dưới. Phát hiện thương thế của hắn bị Linh Phong độc trùng

cắn, vậy mà đã tốt hơn rất nhiều, lực khôi phục này thật là kinh người.

“Uống ngon không?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm hỏi.

“Uống ngon uống ngon.” Tiểu tử Triệu Đỉnh Đằng kia theo bản năng trả lời, ngẩng đầu lại nhìn thấy Vương Thủ Triết, lập tức bị dọa đến vội vàng bảo vệ bát, dường như sợ Vương Thủ Triết cướp đi.

Khiến cho khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, phương hướng sợ hãi của tiểu tử này sai rồi?

Thật là một thằng nhóc ngốc, nhưng lúc chiến đấu vẫn rất giảo hoạt, nếu Vương Lạc Thu chống lại hắn, ai thắng ai thua thật đúng là khó nói.

“Thôi thôi, ngươi ăn nhiều một chút, ăn no rồi thì mau về nhà đi.” Vương Thủ Triết phất tay, với khí độ của hắn, đương nhiên sẽ không so đo với một tiểu hài tử mười bốn tuổi, hơn nữa đầu óc khờ khạo.

Mặc dù tiểu hài tử này trên dưới toàn thân nhìn không ra bộ dáng của một tiểu hài tử, nhưng cuối cùng mới mười bốn tuổi.

“Vương tộc trưởng, là Vương tộc trưởng.”

Các bình dân nhìn thấy Vương Thủ Triết đến lều cháo, lập tức đều vô cùng căng thẳng, trong ánh mắt của rất nhiều người đều tràn đầy kính sợ và sùng bái.

Trận hôm nay đánh ra thanh danh của Vương thị, nhưng càng nhiều hơn là đánh vang thanh danh của Vương thị tộc trưởng.

“Hôm nay mọi người tùy ý ăn, ăn no mới thôi.” Vương Thủ Triết cười chào hỏi: “Sau này trong hạt địa của hai nhà Lưu Triệu, nếu cuộc sống không thoải mái, có thể di chuyển đến khu vực của Vương thị ta. Ở khu vực quản lý của Vương thị chúng ta, ít nhất có thể an cư lạc nghiệp, một khi gặp được tình hình thiên tai, Vương thị ta cũng sẽ cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn.”

Lời này của Vương Thủ Triết vừa nói ra, lập tức khiến rất nhiều người động lòng. So với Lưu Triệu hai thị cao cao tại thượng, lại làm việc ác độc, Vương thị dường như mới thật sự là một thế gia.

Nếu có thể sống sót dưới sự che chở của Vương thị, dường như có thể an tâm hơn rất nhiều.

“Vương tộc trưởng, nhưng nhà của ta đều ở trong thôn.” Một người nông dân quần áo rách rưới nói: “Nếu chúng ta di chuyển, đồng ruộng cũng không thể mang đi được.”

Đúng vậy a đúng vậy.

Rất nhiều người đều nhao nhao hưởng ứng, bọn họ muốn di chuyển, lại có rất nhiều khó khăn thực tế, cả đám đều có chút thất vọng cùng ảo não.

Trong hơn một ngàn bình dân này, cũng không thiếu những con dân trong phạm vi quản lý của Vương thị.

Vừa nghe đến loại chuyện này, nhất thời cảm giác ưu việt dâng trào, trong đó có một thanh niên khoảng hai mươi tuổi nói: “Các ngươi những căn nhà rách nát này, lại có thể đáng giá mấy đồng tiền? Chỉ có ở căn phòng và đất trong hạt địa Vương thị chúng ta mới càng đáng giá.”

Người ngoài hạt địa vừa nghe không làm nữa, thẹn quá hóa giận nói: “Tại sao lại không đáng tiền? Đều giống nhau có thể sản xuất lương thực, cũng có thể ở người.”

Người trẻ tuổi kia vênh váo tự đắc nói: “Các ngươi biết cái gì, Vương thị chúng ta chính là có Linh Trùng sư. Năm nay chiếu cố một chút, đất nhà chúng ta vẻn vẹn chỉ giảm năm thành sản lượng.”

Những “người bản địa Vương thị” còn lại cũng bắt đầu dồn dập hưởng ứng người trẻ tuổi kia, tỏ vẻ hắn nói đều là thật. Các nhà các hộ trung bình, cũng chính là giảm năm phần sản lượng.

Linh Trùng sư? Giảm năm phần trăm sản lượng? Còn chỉ là chiếu hơi đến.

Các nông dân bên ngoài hạt địa trầm mặc không nói, nông dân tự canh trong hạt địa của Vương thị ở mùa này, chẳng phải là so với bọn họ vô duyên vô cớ hơn hai thành?

Nếu như bọn họ cũng có thể có thêm hai thành thu hoạch này, sau khi nạp lương hẳn là còn sẽ có không ít kết dư, cũng

không cần khẩn trương đi khắp nơi mượn lương độ tai, còn phải bị thế gia khi dễ.

Trong lúc nhất thời, "Ngoại thị tự canh nông", đều ném ánh mắt hâm mộ về phía người địa phương.

"Không chỉ như thế, lúc Vương thị chúng ta thay thế quan phủ thu thuế, thuế thuộc về thế gia kia trực tiếp có thể dùng tiền tài giảm giá, năm nay chúng ta vượt qua thiên tai rất dễ dàng." Người trẻ tuổi kia vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Chỉ riêng nhà chúng ta, hiện tại lương thực dư thừa đã có hơn hai mươi gánh."

Đặt ở những năm trước thu hoạch bội thu, trong nhà có hơn hai mươi gánh lương thực dư thừa cũng không tính là giàu có.

Nhưng đây là năm thiên tai!

Đám nông dân ngoại thị nghe xong con số này, mắt đều đỏ lên, nhà ngươi giàu như vậy, còn đến chia cháo ăn với chúng ta?

"Không những thế, tại bàng hệ Vương thị ta còn có một người huynh đệ, hắn tiết lộ tin tức tuyệt mật cho ta. Năm nay Vương thị không chuẩn bị, đợi đến mùa khác bắt đầu, tất cả điền sản trong hạt địa Vương thị chúng ta đều có thể mời Linh Trùng sư quản lý, hiệu quả diệt trùng càng tốt, hao phí chỉ cần một nửa diệt trùng tán." Tiểu tử trẻ tuổi lại thần bí bí nói.

Một nửa Diệt Trùng Tán?

Vậy chẳng phải… Mỗi mẫu đất một năm có thể tiết kiệm một đồng lớn? Nếu trong nhà có hai mươi mẫu đất, chỉ riêng diệt trùng tan vào, một năm liền có thể tiết kiệm hai mươi đồng lớn, đây chính là vài gánh lương thực!

Đám nông dân ngoại thị hoàn toàn không còn lòng dạ, cảm thấy so với Vương thị tự canh nông, cái này bỗng dưng lại thấp đi mấy đoạn.

"Tiểu tử, ngươi đã thành thân chưa?" Một vị ngoại thị tự canh nông đầu óc xoay chuyển rất nhanh, cười híp mắt nói: "Nhà chúng ta có hai nha đầu, một đứa mười sáu tuổi, một đứa mười bốn tuổi. Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng một chút."

"Nhà chúng ta cũng có khuê nữ, năm nay vừa vặn mười lăm tuổi."

Một đám ngoại thị trong nhà có khuê nữ tự canh nông, như lang như hổ vây quanh tiểu tử trẻ tuổi kia, chào hàng khuê nữ nhà mình, ngay cả lễ hỏi cũng có thể nói chuyện đàng hoàng.

Tiểu tử trẻ tuổi sợ hãi, mặt đỏ bừng lên.

Trước kia điều kiện trong nhà bình thường, cũng không tích góp gì, phòng ốc xây dựng cũng không đủ, mấy lần nhờ bà mối đi làm mai, người ta vừa nhìn thấy điều kiện này của hắn, hoặc là trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

Hoặc là dứt khoát giở công phu sư tử ngoạm, yêu cầu một khoản sính lễ cực lớn.

Hắn bây giờ đã mười chín tuổi rồi, vẫn chưa lấy được vợ. Bây giờ thì hay rồi, chỉ dựa vào thân phận nông dân tự canh của Vương thị, những người ngoại thị kia tự canh nông, lại muốn gả nữ nhi cho hắn, có mấy nhà thậm chí nguyện ý trả tiền.

Chỉ một thoáng, tiểu tử kia cảm thấy mình đã bước vào đỉnh cao cuộc đời.

Thấy cảnh tượng này, Vương Thủ Triết cũng mỉm cười không thôi.

Không nghĩ tới hộ tịch hạt địa của Vương thị bắt đầu đáng tiền. Có điều đây cũng là điều hiển nhiên, giá cả điền sản các nơi và nhà cửa vốn không giống nhau.

Ví dụ như một ít điền sản ốc xá dựa vào Trường Ninh vệ, tự nhiên đắt hơn Bình An trấn rất nhiều. Cho dù sản xuất và nộp thuế đều giống nhau, nhưng nơi đó dựa vào Trường Ninh vệ, bình dân sinh hoạt càng có cảm giác an toàn hơn.

Huống chi, ngẫu nhiên vào thành gì đó, cũng thuận tiện hơn so với bình dân Bình An trấn, quan hệ nhân tế cũng càng phức tạp. Trung nông phú nông bên kia, rất nhiều đều sẽ đưa hài tử vào trong thành đọc sách, hoặc là để cho thứ tử học một môn thủ nghệ kiếm tiền.

Cái này cũng khó trách.

Hơn một trăm năm trước, thế hệ này của Bình An trấn vẫn là vùng đất man hoang. Nếu không phải những ngày tháng trôi qua bình dân không tốt, làm sao lại di chuyển đến loại địa phương như Bình An trấn này?

Có điều, sau khi trải qua chuyện này, giá cả sản vật điền sản bên trong Bình An trấn chỉ sợ sẽ phát sinh biến hóa.

“Các vị đừng nóng vội.” Vương Thủ Triết cao giọng nói: “Ta tin các vị đều đã nghe nói, Vương thị chúng ta đang nạo vét lấp đất khai hoang đồng ruộng hoang. Những đồng ruộng tương lai kia đều là ruộng tốt tích lũy bùn lầy. Vương thị chúng ta ít ngày nữa sẽ đẩy ra, mở rộng kế hoạch trao đổi, cùng với kế hoạch mua sắm của kỳ hạn.”

“Gian sản” để đổi kế hoạch?

Đó là thứ quỷ gì? Đây là một từ ngữ mà vô số bình dân đều chưa từng nghe nói qua.

“Đơn giản mà nói, chính là lấy điền xá hiện tại của Lưu Triệu hai thị quản hạt, đổi thành điền địa ốc xá chúng ta mới khai hoang.” Ánh mắt Vương Thủ Triết nheo lại, “Đương nhiên, bởi vì kỳ điền tạm thời không thể lấy được, cần một chu kỳ khoảng hai năm, bởi vậy gọi là kỳ điền. Bất quá, trước mắt chúng ta chỉ tiếp nhận công nhân nội bộ tham dự công trình khai hoang tiến hành đổi lấy ruộng đất. Chư vị nếu có ý định di chuyển địa bàn Vương thị chúng ta, tạm thời chỉ có một con đường này.”

Đám nông dân ngoại thị im lặng một hồi.

Nhưng rất nhanh đã có người nhảy ra nói: “Đổi, vì sao không đổi. Con mẹ nó, mấy năm nay, lão tử chịu đủ đám chó đẻ Triệu thị kia rồi.”

“Đổi, chỉ cần Vương thị cho tiền công không để chúng ta chết đói. Không phải chỉ là nhịn hai năm sao, đổi.”

“Ta tin tưởng Vương thị, ta tin tưởng Vương tộc trưởng sẽ không để cho chúng ta chịu thiệt, đổi.”

Từng tiếng từng tiếng đổi, liên tiếp vang lên. Đám nông dân tự canh không ngốc, bọn họ tự nhiên có chỗ khôn khéo của bọn họ. Bề ngoài nhìn mặc dù có chút thiệt thòi, nhưng trên thực tế, hộ tịch địa bàn Vương thị sẽ càng ngày càng đáng giá.

“Kế hoạch chi tiết cụ thể sẽ được đưa ra trong thời gian sắp tới, chư vị lưu ý lời tuyên truyền của Vương thị chúng ta.” Vương Thủ Triết lên tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đi không bao xa, huynh muội Liễu thị lại đi theo, hai người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Thủ Triết.

“Viễn Duệ, Nhược Lôi muội muội.” Vương Thủ Triết bị bọn họ nhìn đến toàn thân sợ hãi, chắp tay nói: “Vì sao lại nhìn ta như thế?”

“Cao, thật cao.” Liễu Viễn Duệ dựng thẳng ngón tay cái, liên tục khen hai tiếng, chắp tay nói: “Kế của Thủ Triết huynh quả nhiên tuyệt vời. Viễn Duệ bội phục Thủ Triết huynh, giống như nước An Giang này liên miên không dứt. Không những lợi cho mình mà còn giết địch trong vô hình.”

Vương Thủ Triết bị hắn làm cho không nói nên lời.

“Tiểu ca ca, ta nhìn ra lợi mình, có giết người vô hình không?” Liễu Nhược Lôi tò mò hỏi.

“Lợi mình một khối tương đối rõ ràng, Thủ Triết huynh công trình to lớn như thế, thiếu nhất chính là rất nhiều nhân thủ, dùng phương pháp đổi ruộng để lượng lớn nông hộ tham dự vào trong công trình, chẳng khác gì là kế mượn lực đả lực. Cuối cùng, những nhân thủ đó đều sẽ hóa thành nông dân dưới quyền Vương thị.”

“Tiếp theo, Vương thị đổi lấy những đồng ruộng kia, vốn dĩ đều ở trong địa bàn của Lưu thị và Triệu thị. Chỉ cần đổi một chút, liền có thể thành lập nông trang tư hữu trong nội địa của kẻ địch, biến mảnh đất đó thành của Vương thị.”

“Lợi hại nhất chính là, hiện giờ phong trào di chuyển Vương thị đã hình thành, rất nhiều người đều khát vọng gia nhập địa hạt của Vương thị. Thủ Triết huynh chỉ cần làm từng bước từng bước thao tác, địa bàn của hai nhà Lưu Triệu sẽ càng ngày càng nhỏ, số lượng bình dân quản lý cũng sẽ giảm mạnh.”

“Dưới vòng tuần hoàn ác tính vô hình, hai nhà Lưu Triệu sẽ càng ngày càng suy yếu, vô lực đối kháng với Vương thị, sớm muộn chỉ là hai chữ, diệt vong!”

Liễu Viễn Duệ giải thích một phen, khiến ánh mắt Liễu Nhược Lôi không ngừng thay đổi, khen: “Thủ Triết ca ca thật là Thần Nhân, tỷ tỷ thật sự là có phúc.”

“Ách…”

Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, hình như vừa rồi mình thật sự không phức tạp như Liễu Viễn Duệ nghĩ, đơn thuần chỉ là muốn giải quyết vấn đề dụng công hoang, hắn cũng không muốn thật sự làm ra kế hoạch trăm năm.

Tuy nhiên đầu óc của em vợ tương lai này thật đúng là rất tốt. Nghe hắn nói như vậy, kế hoạch này hình như cũng không tệ lắm.

Còn nữa, Nhược Lôi ngươi có thể đừng dùng ánh mắt và giọng điệu này nói chuyện với ta hay không? Chọc cho Vương Thủ Triết hắn, trong lòng đều có chút sợ hãi.

Đúng vào lúc này.

Một giọng ồm ồm vang lên: “Cái kia, chư vị, ta hỏi một chút. Triệu thị chúng ta thật sự khiến người ta chán ghét như vậy sao?”

Triệu Đỉnh Đằng!

Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn hắn, phát hiện sưng trên mặt hắn đã tiêu tan hơn phân nửa, lập tức im lặng, sức khôi phục thể chất của thằng ngốc này thật đáng sợ!

Ánh mắt Liễu Nhược Lôi và Liễu Viễn Duệ cũng khác thường nhìn chằm chằm Triệu Đỉnh Đằng.

Triệu thị nhà ngươi xú danh cỡ nào, tiểu tử ngươi ngu ngốc không biết sao?

…

Chương 97: Tiểu di tử duyên làm sao không đi?

…

Ngược lại Vương Thủ Triết biết, tiểu tử ngốc này đoán chừng thật sự không có gì để nói?

Thân là đích tử, lại si mê tu luyện và chiến đấu, bình thường nơi nào sẽ đi quản sự tình ngoại giới.

Mà người trong nội bộ Triệu thị, cũng không có khả năng cả ngày ở trên mặt mang theo chữ ta là người xấu bực này.

Còn nữa, tốt hay xấu vốn cũng không phải là từ hình dung tuyệt đối.

Từ góc độ của Triệu thị mà xem, bọn họ chẳng qua là vì tranh thủ càng nhiều không gian sinh tồn của mình, chỉ là không chừa thủ đoạn nào, thế giới vốn tàn khốc mà tràn ngập cạnh tranh.

Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Dùng phương thức không từ thủ đoạn, xâm phạm chiếm đoạt lợi ích của người vô tội, tự nhiên sẽ khiến người chán ghét."

"Vậy ngươi, không phải cũng là không từ thủ đoạn, xâm phạm Triệu thị chúng ta sao?" Triệu Đỉnh Đằng vẻ mặt ngu ngơ, chỉ vào Liễu Viễn Duệ nói: "Hắn nói kế mưu sát của ngươi trong vô hình."

"Triệu thị cũng không phải người vô tội, là Triệu thị các ngươi phá hủy quy tắc trước, để hai bên chúng ta trở thành kẻ địch." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Thứ hai, nếu không phải Triệu thị ngày thường làm xằng làm bậy, trường kỳ xâm chiếm lợi ích của người vô tội, đắc tội quá nhiều người, kế hoạch của ta tự nhiên cũng không nhấc lên nổi sóng gió. Xét đến cùng, một thế gia nếu bản thân bất chính, sớm muộn gì cũng sẽ tan thành mây khói."

Vương Thủ Triết căn bản không sợ kế hoạch của hắn tiết lộ ra ngoài, bởi vì đây đường đường là xu thế, hai nhà Lưu Triệu căn bản vô lực ngăn cản. Với thanh danh của bọn họ, cho dù

muốn trở lại làm người tốt, dân chúng bình dân cũng không tin.

“Vậy… hai nhà chúng ta còn có thể trở thành bằng hữu sao?” Triệu Đỉnh Đằng khuôn mặt ngây ngô có chút buồn rầu: “Ta không muốn làm người xấu a.”

“Không thể.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Có một số việc một khi bắt đầu thì sẽ không có đường rút lui nữa. Ngươi cũng ăn chực rồi, nhanh về nhà đi. Phụ thân ngươi hiện tại đang thương lượng với Tằng thái gia gia, làm sao diệt trừ ta đây.”

A?

Triệu Đỉnh Đằng vẻ mặt chấn kinh, ngươi ngay cả cái này cũng tính ra được?

Cuối cùng, Triệu Đỉnh Đằng vẻ mặt thất vọng rời đi, dường như hắn nghĩ mãi mà không thông, vì sao hắn muốn làm người tốt, đều không thể lựa chọn?

Chờ sau khi Triệu Đỉnh Đằng đi rồi.

Liễu Nhược Lôi cũng thở dài một hơi nói: “Triệu ngốc này ngược lại cũng đáng thương, sinh ra trong một gia tộc nào đó, đời này đã định trước là sẽ đánh lên dấu ấn không thể xóa nhòa của gia tộc kia.”

“Cho nên, chúng ta mới cần trở nên càng mạnh mẽ hơn.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái nói: “Chỉ có thật sự cường đại mới có thể thoát khỏi trói buộc, chúa tể vận mệnh của mình.”

“Nhoáng ra trói buộc, chúa tể vận mệnh của mình sao?” Liễu Nhược Lôi nhẹ giọng nỉ non một câu, ánh mắt hơi khởi động.

“Ách…” Vương Thủ Triết lập tức có cảm giác không được tốt lắm, cô em vợ tương lai đang ở độ tuổi phản nghịch, dạy cho nàng cách nói này chẳng phải là trợ Trụ vi ngược sao?

Ngay lập tức, sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc, nghiêm túc nói: “Nhưng sở dĩ loài người chúng ta xưng là thế giới văn minh, là bởi vì chúng ta có một xã hội hoàn chỉnh, tất cả hành vi của chúng ta, cần phải phụ trách đối với mình, cũng cần phụ trách với những người khác. Cứ lấy bản thân ta mà nói đi, ta muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ là vì ta muốn bảo vệ người bên cạnh ta, bảo vệ người mà ta quan tâm.”

“Ừm, đa tạ Thủ Triết ca ca, muội hiểu rồi.” Liễu Nhược Lôi lập tức phấn khởi.

?

Vương Thủ Triết ngơ ngác, ngươi cảm ơn cái gì? Ngươi hiểu cái gì?

Đúng vào lúc này.

Liễu Viễn Duệ lại chắp tay thật sâu nói: “Thủ Triết huynh, huynh muội chúng ta gần đây nấn ná ở Vương thị hồi lâu, đã đến lúc cáo từ.”

Thân thể Vương Thủ Triết cứng đờ, ngay cả Viễn Duệ cũng đã nhìn ra rồi sao?

Vương Thủ Triết cũng không chút do dự chắp tay nói: “Nếu Viễn Duệ đã quy tâm là mũi tên, vậy ngu huynh sẽ không giữ các ngươi nữa.”

Hắn cũng là trong lòng sợ hãi, Liễu thị huynh muội này lại muốn ở lại chỗ này, cô em vợ thân ở thời kỳ phản nghịch tương lai này, đừng gây ra chút chuyện xấu mới tốt.

“Cáo từ, tại sao phải cáo từ? Tiểu ca ca, ta còn chưa chơi chán mà.” Liễu Nhược Lôi vẻ mặt không vui nói.

Ôi, bà cô của tôi ơi, trong lòng Liễu Viễn Duệ rên rỉ hò hét, nếu tiếp tục như vậy, tiểu ca ca sợ sẽ xảy ra chuyện.

Lập tức, ánh mắt Liễu Viễn Duệ trở nên nghiêm túc: “Nhược Lôi, không thể tùy hứng như vậy. Thủ Triết ca ca ngươi thân là tộc trưởng, có quá nhiều chuyện phải xử lý.”

“Không sao đâu, Thủ Triết ca ca bận lắm.” Liễu Nhược Lôi vẻ mặt vô tội nói: “Ta có thể tìm Lạc Y tỷ tỷ, Lạc Miểu muội muội, còn có Lạc Thu Lạc Tĩnh các nàng chơi. Ta nói cho muội biết, Lạc Miểu muội muội có thể chơi vui rồi, giũ sạch toàn bộ chuyện xấu hổ khi còn bé của Thủ Triết ca ca.”

Lời này vừa nói ra.

Cả người Liễu Viễn Duệ run lên, sắp khóc rồi.

Muội muội ơi muội muội, muội thích các tỷ tỷ muội muội của Vương thị như vậy, là chuẩn bị không đi sao? Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Viễn Duệ ta về nhà làm sao ăn nói được đây?

Trước khi tới ngươi không phải đã nói rất tốt rồi sao, chuẩn bị thay tỷ tỷ dạy dỗ tỷ phu tương lai một chút chứ? Sao chỉ chớp mắt một cái, đã chuốc lấy bản thân rồi?

Rất nhanh, Liễu Viễn Duệ trong lúc kinh hồn táng đảm, đã não bổ ra một vở kịch ân oán tình cừu, tỷ muội trở mặt.

Phải làm sao cho phải đây? Phải làm sao mới ổn đây?

"Cái này, Viễn Duệ nói không sai." Vương Thủ Triết cũng nói: "Mấy ngày gần đây, đại sự bên ta sẽ tương đối nhiều, chỉ sợ thật sự rất khó quan tâm đến ngươi."

"Được rồi."

Mặc dù Liễu Nhược Lôi có chút không tình nguyện, nhưng cũng nghe ra lời Vương Thủ Triết đuổi người, có vẻ không vui nói: "Thủ Triết ca ca làm xong việc có thể đi Liễu thị làm khách, tỷ tỷ không tiện ra mặt tiếp đãi ngươi, ta có thể thay tỷ tỷ chiêu đãi ngươi."

"Cái này… Thôi bỏ đi." Vương Thủ Triết uyển chuyển cự tuyệt: "Ta và tỷ tỷ ngươi chưa thành thân, tùy tiện đi tới Liễu thị nấn ná, sợ sẽ ảnh hưởng không tốt."

Đây là lễ nghi quy tắc ngầm giữa Huyền Vũ thế gia.

Giống như tỷ phu Trần Phương Kiệt tương lai của Vương Thủ Triết, nếu hắn cả ngày chui vào chủ trạch Vương thị, đoán chừng một hai lần sau sẽ bị Vương Thủ Triết một cước đá văng ra ngoài.

Bởi vậy cho dù Trần Phương Kiệt đến làm việc giúp Vương Thủ Triết, cũng không bước vào chủ trạch Vương thị, tránh cho người Vương thị coi hắn là kẻ phóng đãng không kiềm chế được.

"Vậy được rồi, chờ sau khi Thủ Triết ca ca và tỷ tỷ thành thân, sẽ không còn nhiều cố kỵ như vậy nữa." Liễu Nhược Lôi vẻ mặt tiếc hận nói: "Thủ Triết ca ca, tiểu viện gần đây ta ở đó giữ lại cho ta, không cho phép những người khác ở nữa."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Tiểu cô nãi nãi này, thật sự định ở lại Vương thị lâu dài sao? Nhưng yêu cầu của nàng ta cũng không có biện pháp cự tuyệt, đành phải nói: "Được, vậy ta về dặn dò một chút."

Liễu Viễn Duệ ở một bên, có chút muốn rơi nước mắt.

Sao đích nữ của Liễu thị chúng ta lại giống như muốn gả cho một người vậy.

…

Cơ hồ cùng lúc đó, trong một tòa trang viên bí ẩn.

Ở chỗ này, trưởng lão và cao tầng hai nhà Lưu Triệu tề tụ. Mà hai vị lão tổ thì ngồi ngay ngắn ở chủ vị, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Lần trước đến Vương thị gây sự, vốn là tràn đầy tự tin, nhưng không ngờ, khiến cho hao binh tổn tướng, mặt xám mày tro. Quan trọng hơn là, thanh danh của hai nhà Lưu Triệu đã bị Vương Thủ Triết lột trần, lòng dân mất hết, trở thành trò cười.

"Biết Đức huynh." Lão tổ Triệu thị Triệu Bá Quân, sắc mặt ngưng trọng nói: "Với thủ đoạn của tiểu tử họ Vương kia, tất nhiên sẽ đối với chúng ta đả kích nối gót mà tới. Trước mắt sinh tử tồn vong như thế, hai tộc chúng ta vì kế hoạch hôm nay tất nhiên vứt bỏ nghi kỵ, vượt qua cửa ải khó khăn này."

"Không sai, tiểu tử kia quả thực rất lợi hại." Lưu Tri Đức trầm trọng nói: "Nhưng mà, hắn lại đánh giá thấp nội tình của hai tộc chúng ta. Bá Quân lão đệ, Triệu Đạo Nguyên nhà ngươi, chỉ sợ đã sắp tấn thăng Linh Đài cảnh rồi?"

Triệu Bá Quân sắc mặt cứng đờ, ngay lập tức sang sảng cười nói: "Ta đã nói rồi, chuyện này tất nhiên không thể gạt được Tri Đức huynh. Nhưng Triệu Thắng Hào nhà Tri Đức huynh, chuyện tốt cũng gần đây chứ?"

Triệu Đạo Nguyên, Lưu Thắng Hào, đều là tộc nhân thiên phú không kém, đi chính là con đường Linh Đài.

Cũng không phải là tất cả gia tộc, ở bất cứ lúc nào cũng nhất định sẽ toàn lực bồi dưỡng tộc trưởng. Có đôi khi vì lo lắng lợi ích lâu dài, sẽ ưu tiên chọn một ít trực mạch tư chất tốt.

Giống như Vương thị, cũng từng dốc sức bồi dưỡng Vương Tiêu Hàn.

"Được, vậy chúng ta nói trắng ra đi." Lưu Tri Đức nói: "Hai tộc chúng ta không tiếc bất cứ giá nào mua lại những nguyên liệu phụ trợ đó, để Đạo Nguyên và Thắng Hào xung kích Linh

Đài cảnh. Chúng ta chỉ cần có thêm một lão tổ Linh Đài cảnh, cho dù có Công Tôn Huệ và Vương Lung Yên che chở, cũng có nắm chắc cưỡng ép giết chết Vương Thủ Triết. Đến lúc đó đám chó Vương thị không có Vương, lại có gì phải sợ? Còn không phải tùy ý chúng ta gây khó dễ sao."

Sau lần này, mục tiêu kiêng kỵ số một của bọn họ đã đặt lên người Vương Thủ Triết.

"Nhưng trước đó, chúng ta phải ký kết khế ước trăm năm cùng phát triển, để tránh nghi kỵ lẫn nhau."

"Lẽ ra nên như vậy, hai tộc chúng ta cùng chưởng quản Bình An trấn. Động tác nhanh hơn một chút, tranh thủ trong vòng một tháng chạy nước rút."

Sau minh ước.

Lưu thị Triệu thị phảng phất nửa điểm thanh khí cũng không có, hành động im hơi lặng tiếng. Mà Vương thị thì đại triển trống khua chiêng, không ngừng mở rộng quy mô công trình Châu Vi hồ. Giữa ba tộc, dường như tiến vào thời kỳ hòa bình ngắn ngủi.

Nhưng mà trong đó, một mạch nước ngầm hung hiểm đang ấp ủ.

Một ngày này.

Bến đò Định Bồ cách đó không xa.

Có một trang viên nhỏ lịch sự tao nhã, bởi vì trong hồ nước lớn trồng đầy hoa sen, bởi vậy đặt tên là "Hạ Viên".

Mùa này chính là lúc hoa sen nở rộ, trong hồ nước không dưới hai trăm mẫu, khắp nơi đều là cảnh tượng hoa sen nở rộ.

Một con đường nhỏ chín khúc quanh co, thông hướng trung tâm hồ nước, nhà gỗ bằng gỗ tròn làm cao kết cấu, —— Thính Hà Hiên.

Ngày tốt cảnh đẹp.

Ở tại Thính Hà Hiên, thổi gió đêm, nhìn ánh trăng sáng tỏ, thưởng hoa sen xinh đẹp kia, bên tai tiếng ếch kêu liên miên không dứt, thật là tư vị tao nhã.

Chỉ tiếc, Thính Hà Hiên này một năm cũng chỉ có thời tiết này.

Tòa biệt viện mà Lưu thị bỏ ra không ít tiền và tinh lực chế tạo này vốn là muốn lấy lòng vị quý nữ Thiên Nhân thế gia Lôi thị nào đó.

Chỉ là trước mắt, hiện tại đã thuộc về tiên danh "Nữ thần" Chung Lạc.

Tối nay, trăng sáng gió lớn.

Hai vị quý công tử mặc áo gấm vân văn đang ngồi xếp bằng trên lầu hai của Hà Hiên, uống linh trà thượng hạng - "Hồng Nương Tử", thuận miệng tán gẫu một chút giai thoại.

Mà một vị nữ tử dung mạo xinh đẹp mà khí chất xuất trần, thì ở một bên hầu hạ hai vị quý công tử, hơn nữa ánh mắt của nàng, thỉnh thoảng rơi vào trên người một vị công tử trẻ tuổi tuấn lãng hơn.

"Trần huynh dạo này rất nhàm chán sao?" Vị công tử trẻ tuổi mặc trang phục hoa văn gấm chính là đương kim gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết, trong lời nói của hắn hơi có chút không kiên nhẫn: "Không có việc gì thì đừng chạy tới bình an của ta, ảnh hưởng không tốt."

Vương Thủ Triết cũng có chút say, cô em vợ vừa mới tiễn đi không đi này. Còn chưa thanh tĩnh được hai ngày, tỷ phu tương lai này lại tới quấy rầy. Cuộc sống có thể trôi qua không yên bình.

"Cũng không phải rảnh rỗi." Một người khác đương nhiên là thiếu tộc trưởng Trần Phương Kiệt của Đông Cảng Trần thị. Hắn mặt dày cười nói: "Chính là vở kịch mà Thủ Triết ngươi trù tính đã lâu, tốt xấu gì ta cũng tham gia vào một góc phản diện, không đến thì kết thúc, trong lòng luôn cảm thấy có chút tiếc nuối."

"Ta nghe nói, Thủ Triết ở chủ trạch Vương thị tỏa sáng rực rỡ, đánh cho Lưu thị hai nhà Hoa Lưu Lưu Thủy chật vật rời đi." Trần Phương Kiệt nói: "Đã bỏ lỡ một vở kịch lớn, không muốn bỏ lỡ lần thứ hai. Ta không hiểu lắm, vì sao Thủ Triết ngươi không muốn ta tham gia màn kịch cuối? Ngươi yên tâm, ta chính là đến xem náo nhiệt, không được lợi ích gì cả."

Vương Thủ Triết cạn lời, da mặt tỷ phu tương lai dày nhất định phải diễn trò, cũng không tiện đuổi hắn đi? Thôi thôi,

ngươi cứ muốn thích loại cảm giác ” hâm mộ đố kị hận” này, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Vương Mai hầu hạ bên cạnh, không, là “Chung Lạc Tiên”, nàng nhẹ nhàng che miệng cười, giọng nói mềm mại mềm mại nói: “Gia chủ, trước khi bắt đầu vở kịch, có muốn thiếp thân cho hai vị chút kịch phụ trợ hứng hay không?”

Trò vui phía trước?

“Khụ khụ.” Vương Thủ Triết đang uống trà suýt nữa bị ho sặc sụa.

Chung Lạc Tiên và Trần Phương Kiệt đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Thủ Triết, không phải là hí khúc sao? Sao lại đến mức này?

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết ho càng kịch liệt, được rồi, hắn cũng thừa nhận tư tưởng của mình tiến bộ hơn rất nhiều so với những người này. Như thế xem ra, tỷ phu và Vương Mai vẫn rất đơn thuần.

Cố nén cảm xúc cổ quái, Vương Thủ Triết nghiêm trang nói: “Vương Mai, ngươi chuẩn bị loại hí khúc nào?”

“Gia chủ, xin gọi người ta là Lạc Tiên.” Nàng giống như giận mà không giận, yểu điệu liếc Vương Thủ Triết một cái, sau đó rút ra một cây tiêu ngọc: “Mấy ngày nay rảnh rỗi cực nhàm chán, học thuật thổi tiêu này. Đêm dài uống thoải mái không thú vị, liền do thiếp thân cùng gia chủ thổi tiêu một khúc, để trợ gia chủ hứng thú.”

…

Chương 98: Lạc Tiên: Xin công tử dừng bước.

…

Không đợi Vương Thủ Triết phản đối, Trần Phương Kiệt lại trầm trồ khen ngợi: “Được, Tiêu Âm trong trẻo nhưng không mất đi sự tang thương, lâu dài thâm trầm lại không mất sự hào hùng, rất phù hợp với đạo cảnh Thính Hà của bọn ta.”

Mà thôi, thổi tiêu thì thổi tiêu đi, Vương Thủ Triết cũng mặc kệ nàng đi, dù sao người ta cũng chuẩn bị loại thổi tiêu đàng hoàng kia.

“Vậy Lạc Tiên bêu xấu rồi.” Tiếp đó cặp mắt “Chung Lạc Tiên” như nước, giơ cây tiêu bằng ngọc, môi son khẽ mở, ngón tay ngọc lật qua lật lại thổi.

Động tác cực kỳ đẹp mắt.

Sau đó…

Không còn sau đó nữa.

Tiêu thổi, cho dù là loại người ngoại lại như Vương Thủ Triết cũng nghe mà trong lòng sợ hãi, hận không thể nhảy từ lầu hai này vào trong hồ sen.

Mà Trần Phương Kiệt, càng là nhắm chặt hai mắt, sắc mặt cứng ngắc, lung lay sắp đổ, nếu không phải hàm dưỡng công phu không tệ, đoán chừng đã nổi bão tại chỗ.

Hiến xấu… Quả nhiên là thật bêu xấu.

Khúc nhạc kết thúc, Vương Thủ Triết uống liền mấy ngụm linh trà Hồng Nương Tử mới xoa dịu được kích động trong lòng, không kìm lòng được tò mò hỏi: “Lạc Tiên, ngươi có dũng khí và tự tin gì, dám thổi tiêu trước mặt ta?”

“Ồ? Lưu công tử và Triệu công tử đều khen thiếp thân thổi đẹp đấy.” “Chung Lạc Tiên” vẻ mặt không hiểu nói: “Chẳng lẽ thiếp thân còn thiếu chỗ nào?”

Còn có chỗ không đủ?

Lạc Tiên ngài quá khiêm tốn rồi, ngài đây quả thực là cái gì cũng sai a.

Vương Thủ Triết cố nén xúc động dùng Hồng Nương Tử giội cho nàng. Lưu Vĩnh Châu và Triệu Đỉnh Đằng, đó thật sự là Tây Thi trong mắt người mù.

"Cái này… Lạc Tiên a, thổi tiêu một đạo, chú ý chính là, khí, chỉ, môi, lưỡi bốn yếu tố. Đơn giản mà nói, chính là muốn khống chế khí tức uyển chuyển, ngọc chỉ tung bay, môi khép lại, cùng với đầu lưỡi linh động." Trần Phương Kiệt cũng là sắc mặt tái nhợt không thôi, sau đó rất nghiêm túc chỉ điểm cho nàng, "Mỗi một tố, đều phải lặp đi lặp lại luyện tập, không phải một ngày công phu, cần thời gian dài thao luyện."

Gương mặt Vương Thủ Triết co giật không thôi, tuy rằng hắn rất rõ ràng Trần Phương Kiệt đang nói chuyện thổi tiêu yếu quyết. Nhưng vì sao hắn có chút không khống chế được xúc động muốn một cước đạp hắn đến ao sen.

Cũng may cùng lúc đó.

Phía trước sạn đạo, giọng nói của một vị nam tử trẻ tuổi vang lên: "Lạc Tiên tiểu thư có ở đây không? Vĩnh Châu theo hẹn tới đây bái kiến."

Nam tử này ước chừng hơn hai mươi tuổi, lớn lên cũng coi như tinh thần, chỉ là mặc một thân áo trắng, hai mắt ửng đỏ khó nén vẻ bi thiết. Người này, chính là thế hệ tinh anh trẻ tuổi của Bình An Lưu thị Lưu Vĩnh Châu.

Lầu hai Thính Hà Hiên.

Trần Phương Kiệt uống linh trà, Hồng Nương Tử nói: "Ta nghe nói Lưu Vĩnh Châu này cũng coi như là nhân vật số một, năng lực và thiên phú đều không tệ, chỉ tiếc cũng không phải là con trai trưởng trong nhà, cuộc đời này khó đi con đường linh đài. Thủ Triết, phụ thân người ta vừa mới chết, chúng ta cứ như vậy khi dễ người ta không tốt lắm đúng không?"

"Trần huynh thật ra có nghĩa khí hào kiệt, nhưng Vương Thủ Triết ta cũng không phải tiểu nhân gian nịnh." Sau khi Vương Thủ Triết thêm trà, không nhanh không chậm nói: "Lúc trước khi Vương Mai lựa chọn đối tượng cắt vào, đều từng điều tra và lựa chọn. Lưu Vĩnh Châu này cũng không phải là người tốt

gì, khi đội ngũ thuyền đánh cá của hắn tập luyện trên mặt sông, nếu gặp được một số đối tượng thích hợp, tỷ như thuyền buôn, thuyền hàng không mạnh…”

“Ngươi nói là… Thủy phỉ?” Vẻ mặt Trần Phương Kiệt lập tức ngưng trọng mà phẫn hận, “Đường đường là một nhà đệ tử, vậy mà có thể làm ra chuyện điên rồ như thế.” Đông Cảng Trần thị dựa vào đường thủy ăn cơm, từ trước đến nay luôn căm ghét thủy phỉ hải tặc nhất.

“Cũng không phải hắn ta phát rồ, chỉ là dính tới một gia tộc dùng phản tặc khởi thế Lưu thị.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Gia tộc này vốn chỉ có lợi chứ không từ thủ đoạn, lại thêm gia chủ Lưu Thắng Nghiệp này càng tham lam vô độ, không bao giờ ngừng cướp đoạt tài nguyên, đi theo con đường này chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Chỉ bất quá bọn họ làm vô cùng bí mật, sau này không lưu lại người sống và thuyền, rất có thể bị người phát hiện. Dù sao An Giang này uốn lượn vạn dặm, nội uẩn nguy hiểm vô số, thuyền xảy ra chuyện cũng không hiếm thấy. Lục thúc Định Hải nhà ta, cũng thỉnh thoảng phát hiện một ít dấu vết của đối phương, mới điều tra ra được. Hơn nữa theo điều tra tiếp theo, Lưu Vĩnh Châu này làm việc ác không chỉ có một đám thủy phỉ, chỉ là hơn phân nửa đều là thay gia chủ Lưu Thắng Nghiệp làm việc.”

“Ác đồ như vậy, chết không có gì đáng tiếc.” Trần Phương Kiệt oán hận nói: “Hơn nữa toàn bộ Lưu thị, từ đầu đến cuối đều thối nát từ trong xương cốt rồi. Thủ Triết, ngu huynh sẽ toàn lực ủng hộ ngươi tiêu diệt Lưu thị, xem như là thay trời hành đạo.”

“Đa tạ Trần huynh.” Vương Thủ Triết lấy trà thay rượu kính một chén.

“Hai vị công tử, mời uống trà ở đây nghỉ ngơi một phen.” “Chung Lạc Tiên” cười nói: “Thiếp thân đi thay trời hành đạo một phen, lát nữa sẽ trở lại.”

…

Dưới chỉ thị của Vương Mai, thị nữ dẫn Lưu Vĩnh Châu đến bên trong đình nghỉ mát bên cạnh ‘Thính Hà Hiên’. Từ góc độ

uống trà của hai người Vương Thủ Triết, vừa vặn có thể xuyên thấu qua rèm sa mỏng, từ trên cao nhìn xuống thấy khung cảnh trong đình.

Chung Lạc Tiên chờ trước đó, dáng vẻ hào phóng, càng mang ý vị thiên kim của quý gia.

Lưu Vĩnh Châu đi vào đình nghỉ mát, học theo quý công tử nhẹ nhàng lịch sự hành lễ nói: "Vĩnh Châu bái kiến Lạc tiên tiểu thư." Giữa hai đầu lông mày của hắn có lệ khí không tiêu tán được.

"Lưu công tử…" Chung Lạc Tiên thở dài một tiếng: "Chuyện cũ đã qua, mong ngài nén bi thương. Trước tiên ngồi xuống nói chuyện."

Dứt lời, tự mình pha trà chiêu đãi.

"Đa tạ Lạc tiên tiểu thư." Lần đầu tiên uống trà do Chung Lạc Tiên pha, Lưu Vĩnh Châu được sủng ái mà lo sợ, kinh hãi: "Không biết Lạc tiên tiểu thư đã mời…"

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, bóng đêm trêu chọc người, Lạc Tiên mời hắn đến, chẳng lẽ là… thời gian nào, tâm tình bi ai tang phụ của Lưu Vĩnh Châu cũng tiêu tán rất nhiều.

"Lần này mời công tử đến, là muốn tạm biệt công tử." Trong giọng nói của Chung Lạc Tiên lộ ra vẻ xa cách và lạnh lùng.

"A?" Lưu Vĩnh Châu thiếu chút nữa chén trà rơi xuống, kinh hoảng luống cuống nói: "Lạc Tiên muốn đi! Đây là vì sao? Chẳng lẽ, là Vĩnh Châu chiêu đãi không chu toàn sao? Hoặc là…" Trong lòng hắn căng thẳng, nhớ tới công tử ca kiêu ngạo bá đạo kia.

"Lưu công tử chiêu đãi tự nhiên là vô cùng tốt, Lạc Tiên đa tạ ngài sai người đưa tới Linh Trà Hồng Nương Tử, trà không tệ." Trong giọng nói của Chung Lạc Tiên, cảm giác xa cách càng thêm mãnh liệt, "Đợi sau khi Lạc Tiên trở lại gia tộc, sẽ sai người trả lại gấp bội."

"Cái này cái này…" Lưu Vĩnh Châu lập tức luống cuống, vội vàng đứng lên nói: "Lạc Tiên, là Vĩnh Châu làm sai cái gì sao? Ngươi có thể chỉ ra được, ta nhất định sẽ sửa."

“Không, sai là Lạc Tiên chứ không phải Lưu công tử.” Ánh mắt Chung Lạc Tiên lướt qua đau khổ và thất vọng: “Vốn cho rằng công tử là… mà thôi, chỉ trách Lạc Tiên quá đơn thuần.”

Lưu Vĩnh Châu nhất thời lạnh lẽo khắp người, dường như nhớ ra điều gì, vội vàng phân biệt: “Lạc Tiên hiểu lầm rồi, phụ thân ta bị Vương thị kia hãm hại. Vương Định tộc đáng giận kia, Vương Thủ Triết! Lưu Vĩnh Châu ta tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ.” Trong ánh mắt hiện lên hận ý nồng đậm.

“Lưu Vĩnh Châu, ngươi làm ta quá thất vọng rồi.” Lời nói của Chung Lạc Tiên có chút kịch liệt, giống như khó mà bình tĩnh: “Ta vốn tưởng rằng ngươi là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, lại không nghĩ tới, đúng là một đứa ngốc đúng sai không biết, đen trắng không phân. Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.” Lúc kích động, nàng che ngực, lông mày nhíu chặt phảng phất có chút thống khổ.

“Lạc tiên, ta, ta…” Lưu Vĩnh Châu bối rối, cầu xin nói: “Ngươi muốn đánh muốn mắng cũng không sao, ngàn vạn đừng khiến bản thân tức giận. Nếu không, ngươi nói xem rốt cuộc ta làm sai ở đâu, ta sửa, ta thật sửa.”

“Lưu công tử, ta có thể dễ dàng tha thứ cho mình… Xuất thân không cao, chỉ cần hắn tâm địa thiện lương, có một trái tim không ngừng vươn lên.” Chung Lạc Tiên thở dài không ngớt, “Mà thôi, Lưu thị các ngươi tự nhiên có đạo sinh tồn của Lưu thị, ta không có quyền can thiệp.”

Hàn run! Lương ý! Lưu Vĩnh Châu hiểu, đây là ác danh của Lưu thị truyền đến tai Chung Lạc Tiên, nàng ghét bỏ.

Quả thực cũng đúng, nàng đường đường là quý nữ của Thiên Nhân thế gia, có thể không để ý chuyện môn đệ ly biệt với hắn đã là nỗ lực lớn nhất, nhưng bây giờ Lưu thị thanh danh bừa bộn, tình cảnh càng là lông gà trên mặt đất.

Sao nàng có thể không để ý tới việc ngăn trở mà kết giao với hắn?

“Lạc Tiên tiểu thư ngài nghe ta nói.” Lưu Vĩnh Châu vội vàng nói, “Hiện tại Lưu thị chúng ta nghèo túng chỉ là tạm thời ngủ đông, chúng ta đang mưu đồ phản kích, chờ thu thập Vương thị xong, Lưu thị chúng ta sẽ trở thành chủ nhân chân chính

của Bình An trấn. Mà ta, cũng sẽ đi Linh Đài chi lộ, tranh thủ xứng đôi với ngài."

"Lưu Vĩnh Châu, ngươi vẫn không hiểu." Chung Lạc Tiên thất vọng tới cực điểm: "Nếu ta ham quyền thế của nhà chồng, bao nhiêu Thiên Nhân thế gia chờ ta đi chọn, tu sĩ Linh Đài cảnh rất giỏi sao?"

"Ta chưa bao giờ ghét bỏ gia tộc của ngươi nghèo. Nhưng ta bây giờ ghét bỏ gia tộc ngươi hèn mọn không chịu nổi, vì một chút lợi ích, chuyện không biết xấu hổ gì đều có thể làm được. Ngươi cảm thấy ta có thể tiếp nhận, hay là Chung thị có thể tiếp nhận?" Trong đôi mắt của Chung Lạc Tiên khiếp sợ mà ghét bỏ, "Ngươi cũng đừng đem nước bẩn hắt lên đầu người khác, gia tộc ngươi là cái dạng gì, trong lòng chính ngươi rõ ràng."

"A!"

Lưu Vĩnh Châu như bị sét đánh, hắn rốt cục hiểu được nguyên nhân. Thật lâu sau, hắn mới bất đắc dĩ nói: "Lạc Tiên ngươi nói đúng, ta không xứng với ngươi. Chỉ là xuất thân gia tộc nào, ta cũng không thể lựa chọn. Nếu có lựa chọn, ta cũng muốn…"

Ánh mắt Chung Lạc Tiên dần dần dịu lại: "Ta biết, trên bản chất ngươi vẫn là người tốt. Vĩnh Châu, ngươi có thể rời khỏi vòng xoáy đó không?"

"Rời đi?" Lưu Vĩnh Châu ngẩn ra, nhất thời lại kinh hỉ quá đỗi: "Ý Lạc Tiên… Có thể, ta có thể ở rể."

Nhưng sau khi hắn vừa kinh hỉ, lại lâm vào ưu sầu: "Nhưng nếu ta ở rể, địa vị gia tộc tất nhiên không cao, cho dù là Chung thị cũng không nhất định sẽ ủng hộ ta đi con đường Linh Đài."

Gương mặt xinh đẹp của Chung Lạc Tiên đã ửng đỏ, trong hai con ngươi nhiều hơn một chút nhu ý: "Lần trước không phải ngươi đã nói, Lưu thị các ngươi chuẩn bị nâng đỡ ngươi đi con đường linh đài sao? Nếu có thể được ủng hộ…"

"Lạc Tiên ngươi nói đúng." Lưu Vĩnh Châu liên tục gật đầu: "Ta vì Lưu thị cống hiến nhiều như vậy, hôm nay hỏi hắn muốn bồi thường chút, gia chủ chắc hẳn sẽ không cự tuyệt."

“Lưu lang, ngươi phải cẩn thận Lưu Thắng Nghiệp, người này xảo trá như hồ ly, không phải hạng người lương thiện.”

Lưu Lang kêu một tiếng, làm cho Lưu Vĩnh Châu mềm lòng.

“Không có việc gì, hắn đã đáp ứng ta. Được rồi, Lạc Tiên, ngươi yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận một chút, thăm dò trước.”

“Ngươi hết thảy đều phải cẩn thận, ta sợ Lưu Thắng Nghiệp…” Chung Lạc Tiên cắn môi nói: “Như vậy đi, vì tương lai của chúng ta, ta thay ngươi đưa ra một chủ ý thử.”

“Kế của Lạc Tiên rất hay, ngươi chờ đó, mấy ngày nữa sẽ có tin tức.”

Sau đó, Lưu Vĩnh Châu ôm ấp tâm tình nóng bỏng, rời khỏi 【Hạ Viên】. Từ khi kết giao với Lạc Tiên đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chân chính tiến vào giai đoạn đàm hôn luận gả chồng. Ở rể thì sao? Người ở rể của Thiên Nhân thế gia, tương lai cũng không tệ, hơn nữa Lạc Tiên lại là…

…

Lầu hai Thính Hà Hiên.

Trần Phương Kiệt đầu tiên là khiếp sợ vì sự tiến bộ diễn xuất của Chung Lạc Tiên, nhưng nghe thì nghe ra có gì đó không đúng.

Sau khi đám người đi rồi, Trần Phương Kiệt uống một ngụm trà, vẻ mặt vẫn khó nén khiếp sợ: “Thủ Triết, ngươi đây là muốn nghịch thiên rồi. Ngươi chuẩn bị mưu hại Lưu thị cái gì? Chẳng lẽ là… Thiên Linh Đan?”

Dùng trí tuệ của hắn, đứng ở góc độ Thượng Đế suy đoán một phen, chung quy vẫn không gạt được hắn.

Vương Thủ Triết vẫn ung dung uống trà nói: “Lưu thị mưu hại lão tổ Vương thị ta, trộm đi cơ nghiệp tổ tông ta. Ta chẳng qua trước lấy chút lợi tức, lại có gì ngạc nhiên. Chẳng lẽ, ta còn có thể trơ mắt nhìn bọn họ hưởng dụng Thiên Linh đan, sau đó lại đến đối phó Vương thị chúng ta sao? Cho dù ta không chiếm được, cũng sẽ hủy nó.”

“Đại thủ bút, rất giỏi.” Trần Phương Kiệt một mặt hâm mộ ghen tị hận nói, “Ta thật sự là quá đố kị.”

Ha ha, đã sớm nói ngươi đừng đến chịu tội, Vương Thủ Triết không để ý đến hắn. Hắn đến nơi này, cũng chỉ là vì Vương Mai nghĩ ra chủ ý, viết kịch bản, hộ giá hộ tống một chút.

Một canh giờ trôi qua.

Trên con đường nhỏ bên ngoài Thính Hà Hiên, lại truyền tới thanh âm của một nam tử trẻ tuổi: “Đỉnh Thiên theo ước hẹn đến đây, bái kiến Lạc Tiên cô nương.”

Nam tử này chính là đệ tử tộc nhân tinh anh Triệu thị, Triệu Đỉnh Thiên.

“Triệu công tử, Lạc Tiên tiểu thư nhà ta có lời mời.” Một thị nữ dẫn Triệu Đỉnh Thiên đi tới đình nghỉ mát.

…

Chương 99: Thiên Linh Đan! Đến tay!

…

Sau chuyện ở Hạ Viên 【Thính Hà Hiên】, lại mấy ngày nữa trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Lưu Triệu hai nhà dường như lâm vào yên lặng, vô luận là Vương thị có động tác gì, bọn họ đều là nhường nhịn rồi nhường nhịn. Phảng phất như là lập tức hóa thân trở thành hai con hổ bị thương ẩn nấp trong chỗ tối, liếm láp miệng vết thương, cũng chuẩn bị đúng thời cơ sau đó trả thù cho Vương thị một cách trí mạng.

Với thủ đoạn của Vương Thủ Triết, tất nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội phát triển tốt như thế. Từng đợt từng đợt tuyên truyền thế công, không ngừng triển khai ở địa khu Bình An trấn.

Dùng thủy quân cũng dẫn động đại lượng sách lược tuyên truyền thủy tự đến, trong thời gian ngắn ngủi, đã đem tiền căn hậu quả trận chiến ở cửa chính Vương thị ngày đó, cùng với biểu hiện khác nhau của ba đại thế gia, đều truyền khắp toàn bộ Bình An trấn.

Chiến tranh dư luận! Chiến tranh tuyên truyền!

Rất nhiều bình dân đều bắt đầu bàn tán say sưa, truyền miệng vào lịch sử năm đó của Vương thị, câu chuyện Trụ Hiên lão tổ khai hoang thành lập Bình An trấn về phía nam. Cùng với câu chuyện năm đó Trụ Hiên lão tổ vì ngăn cản ngũ giai yêu thú Kim Sí Thôn Nhật Hổ mà hy sinh dữ dội.

Trận đại tai năm mươi năm trước, rất nhiều người tự mình trải qua đều đã qua đời. Cho dù còn sống, năm đó cũng hơn phân nửa là đứa bé, hoặc là căn bản trí nhớ không rõ, cũng không hiểu tình huống thực tế.

Dưới thế công tuyên truyền khổng lồ của Vương thị, hai vạn dân chúng Bình An trấn.

Mới dần dần hiểu rõ, thì ra Bình An trấn, là Vương thị Trụ Hiên lão tổ suất lĩnh tộc nhân, hao phí gần trăm năm thời gian khai thác ra. Lưu thị và Triệu thị, vốn dĩ chỉ là hai tên phá sản

không lăn lộn được ở quận thành, nửa đường tới nhờ vả Vương thị.

Bọn họ mới biết, từ đầu đến cuối trận đại tai năm mươi năm trước. Lưu thị Triệu thị không những giả chết, còn thả hung thú đi vào, chết không ít bình dân, thậm chí hại chết Trụ Hiên lão tổ và Khung Nguyên lão tổ.

Danh vọng và uy vọng của Vương thị đang nhanh chóng tăng lên. Mà ác danh của hai nhà Lưu Triệu cũng không ngừng lan tràn ra. Không ít người khi đề cập đến hai nhà Lưu Triệu, đều không nhịn được muốn xì một tiếng khinh miệt và chán ghét.

Cũng khó trách, ở bất kỳ thời đại nào, bất kỳ thế giới nào, nhân tính đều tương thông, tất cả mọi người đều sẽ sùng bái anh hùng, đối với âm hiểm tiểu nhân chán ghét cùng khinh bỉ.

Vương Thủ Triết ở trong thiên sảnh trong viện của hắn.

Tâm trạng nhàn nhã xử lý sự vụ của gia tộc. Kết thúc tu luyện mỗi ngày, bổ sung linh thực xong, tinh thần của hắn đặc biệt thịnh vượng.

Đây cũng coi như là một loại chỗ tốt tu luyện, mỗi ngày kiên trì bền bỉ tu luyện Huyền Nguyên quyết, không những có thể lớn mạnh tố chất thân thể cùng huyền khí, đồng thời cũng có thể trừ bệnh kéo dài năm, để cho thân thể ở trạng thái đỉnh phong thời gian dài.

“Gia chủ, mời uống trà.” Gã sai vặt Vương Quý quán một ít linh trà theo lệ cũ tới.

Hôm nay hắn dùng Vân Vụ linh chủng, trà này ôn nhuận như nước, uống một ngụm, phảng phất ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng bị thấm ướt.

Hắn rất thích loại linh trà này.

Đương nhiên, Vương Quý không dám cũng không có khả năng lén lút lấy chút linh trà tự mình pha cho mình uống. Tuy nhiên hắn đã được ban thưởng ở lầu các gần nước, hoàn toàn có thể hưởng dụng sau khi gia chủ ngâm qua mấy lần, những thứ trà còn sót lại ăn không mùi vị vứt bỏ kia thật là đáng tiếc.

Cho dù là tàn trà, ít nhiều cũng có chút công hiệu, há có thể lãng phí? Cho đến khi ngâm đến thật sự không có mùi vị gì,

còn có thể nấu thành trà ngâm cơm toàn bộ ăn…

Mấy loại linh trà đều có tư vị riêng, nhưng Vương Thủ Triết cũng thiên vị Vân Vụ linh chủng. Khi hắn uống Vân Vụ linh chủng này, mỗi lần đều nhớ tới vị thiên kim vị hôn thê Liễu thị mà cho tới nay còn chưa từng gặp qua kia.

Không giống với trực mạch lựa chọn hôn phối còn lại rất lớn, giữa nam và nữ ít nhiều đều có một chút tự chủ quyền, có thể lựa chọn trong rất nhiều đối tượng.

Hôn phối của đích mạch, càng liên quan đến hướng đi tương lai của gia tộc, bởi vậy gần như là có thể đưa ra lựa chọn.

Bởi vậy, bất kể là Vương Thủ Triết hay là thiên kim Liễu thị, đều chấp nhận sự tồn tại của đối phương theo kiểu bị động. Nhưng sau một lần vô thanh vô tức nho nhỏ giữa hai người, Vương Thủ Triết lại có chút hảo cảm với nàng.

Hắn uống Vân Vụ linh chủng, tâm tình không tệ, thảnh thơi đổi mới bảng hệ thống, cột danh vọng gia tộc kia.

【Danh vọng gia tộc 】: 【 Hương Vọng (90) uy chấn một phương 【 Huyện Vọng (29) hơi có danh tiếng 【 Quận Vọng (00/ Vô Danh】

Sở dĩ hương vọng không đạt tới giá trị 100, tự nhiên phải tuân theo nguyên tắc nhất quán của hệ thống, số liệu càng về sau càng khó thăng. Huống hồ, hai nhà Lưu Triệu còn chưa diệt vong, Vương thị còn chưa đạt tới mức giá trị 【 Một tay che trời 】.

Huyện vọng tăng lên tự nhiên càng khó, muốn ở huyện vọng đạt tới 【 uy chấn một phương 】, ít nhất trong gia tộc phải có một lão tổ Thiên Nhân cảnh. Bởi vậy, lần này tăng thêm 8 điểm, đạt tới 29 điểm, không thể nhiều hơn nữa.

“Ừ ừ, tăng lên không tệ.” Vương Thủ Triết nhìn khuôn mẫu danh vọng sau khi đổi mới, uống Vân Vụ linh trà, rất hài lòng với thành tựu gần đây.

Chỉ cần thêm chút sức tiêu diệt Lưu thị Triệu thị, Vương thị ở trong Bình An trấn, chính là một tay thật sự che trời.

…

Cùng lúc đó.

Chủ trạch Lưu thị, trong một viện tử của tộc nhân.

Thế hệ tuấn kiệt trẻ tuổi Lưu Vĩnh Châu, sắc mặt cực kỳ khó coi đang buồn bực rót rượu. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Vương thị quật khởi, phụ thân của hắn ta chết đi.

Hết thảy mọi thứ đều trở nên quá nhanh.

Nhưng khiến hắn ta bất ngờ nhất là thái độ của Lưu Thắng Nghiệp đối với hắn ta. Khi hắn ta hơi thăm dò, gia chủ Lưu Thắng Nghiệp liền có chút không kiên nhẫn, đối với hắn ta tràn ngập qua loa.

Sau đó, hắn nhớ tới lời của Lạc Tiên. Dựa theo đề nghị của nàng, hắn chuốc say Lưu Vĩnh Hạo, từ trong miệng hắn biết được một tin tức kinh người.

Thì ra gia tộc sau Lưu Thắng Hào, người đi Linh Đài chi lộ, đã được nội định là con trai trưởng Lưu Vĩnh Hạo. Mà Lưu Vĩnh Châu hắn chỉ là một quân cờ tiện tay lợi dụng trong bàn cờ của Lưu Thắng Nghiệp.

“Đáng giận!” Lưu Vĩnh Châu một quyền nện xuống, bàn đá bị đánh nát, ánh mắt hắn đỏ bừng mà dữ tợn. Phụ thân hắn thậm chí vì gia tộc mà hy sinh tính mạng. Mà Lưu Vĩnh Châu hắn cũng không biết đã lập được bao nhiêu công lao hiển hách.

Con trai trưởng Lưu Vĩnh Hạo! Tiểu tử kia có bản lĩnh gì? Trước mặt mọi người bị một tiểu cô nương mười một tuổi hai ba lần giải quyết. Nhân vật không chịu nổi như thế, há có tư cách đi con đường linh đài?

Vẫn là Lạc Tiên nói đúng, gia tộc này dơ bẩn mà đê tiện không chịu nổi.

Lạc Tiên, may mà còn có Lạc Tiên.

Trong ánh mắt của Lưu Vĩnh Châu, hiện ra hy vọng nồng đậm, lập tức lại chuyển hóa thành vẻ quyết tuyệt, tức giận nỉ non một câu, Lưu Thắng Nghiệp, những thứ này đều là Lưu thị nợ cha con chúng ta, ta chỉ là lấy lại đồ vật ta nên được.

…

Đêm khuya.

Màn đêm bao phủ đại địa.

Trong thế giới không có ánh đèn ô nhiễm, tinh không sáng chói mà ánh trăng mê người.

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ có một con tuấn mã chạy trên đường nông thôn, trong tiếng vó ngựa dồn dập, phảng phất như đang biểu thị tâm tình vội vàng của kỵ thủ.

Nhanh lên một chút!

Nhanh thêm một chút nữa.

Kỵ thủ Lưu Vĩnh Châu, đã khẩn cấp muốn nhìn thấy nàng. Nội tâm của hắn, tràn đầy nóng như lửa. Đối với tương lai, tràn đầy hi vọng nóng bỏng.

Chờ sau khi ở rể, hắn nhất định sẽ hảo hảo tu luyện, mau chóng trở thành Linh Đài cảnh, không đến mức làm Lạc Tiên mất mặt.

Ra roi thúc ngựa, đã tới Hạ Viên.

Lưu Vĩnh Châu xoay người xuống ngựa, cũng không thông báo, vượt qua tường vây, đi thẳng đến Thính Hà Hiên.

“Lạc Tiên, ta tới…” Thanh âm của Lưu Vĩnh Châu im bặt, đồng tử co rút, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cảnh tượng ánh vào mắt hắn chính là…

Trong lương đình nghe Hà Hiên nói.

Hai vị hoa phục nam tử, đang thoải mái thưởng thức ánh trăng uống trà. Mà nữ thần Chung Lạc Tiên trong lòng hắn, đang ngoan ngoãn hầu hạ ở một bên, bưng ấm trà giúp bọn hắn châm trà, giống như là một nha hoàn.

Đáng sợ nhất chính là, trên mặt lương đình có mảng lớn vết máu, trên bàn đá uống trà còn đặt một cái hộp gấm tinh xảo.

“Vương Thủ Triết, Đạm Đài và Ngọc.” Sắc mặt Lưu Vĩnh Châu trắng bệch giận dữ hét: “Sao các ngươi lại ở đây, còn không buông Lạc Tiên tiểu thư ra.”

Vương Thủ Triết đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng gọi một chút hộp gấm: “Vĩnh Châu, ngươi tới hơi trễ, ngươi xem Hạ Hà đầy hồ nước này đều cảm tạ. Còn nữa, huynh đệ Triệu Đỉnh Thiên của ngươi đã đi trước ngươi một bước rồi.”

“Ngươi…”

Lưu Vĩnh Châu lạnh lẽo khắp người, kinh sợ đan xen: “Vương Thủ Triết, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì? Ta hỏi trước một chút, rốt cuộc ngươi đã làm gì?” Vương Thủ Triết bật cười, lấy từ trong lòng ra một xấp giấy, bên trên dường như tràn ngập chữ, hắn tùy ý rút ra một tờ, “Đại Càn Xương Long ba nghìn một trăm bốn mươi năm, có một người lúc bán hàng rong buôn bán giá thu mua quá cao, xúc phạm đến lợi ích của Lưu thị. Hai cha con Lưu Thắng Nghiệp phái, trước bến đò Định Bồ hai dặm đã sát hại hắn tàn nhẫn, cướp đi hàng hóa tùy thân của hắn, tổng giá trị khoảng ba trăm càn kim.”

Lưu Vĩnh Châu lập tức run lên, lạnh lùng nói: “Vương Thủ Triết, ngươi chớ có ngậm máu phun người. Lạc Tiên, Lạc Tiên, ngươi đừng tin hắn.”

Vương Thủ Triết không để ý đến hắn, tiếp tục rút ra một tấm: “Mùa hè ba nghìn bốn mươi hai Xương Long, đại đội bắt cá ngươi phát hiện một chiếc thuyền buôn lạc đơn. Ngươi lợi dụng thuật thủy độn xuất sắc của mình, trước tiên đục vỡ đáy thuyền, tạo thành thuyền khó giả ý cứu giúp. Phát hiện trên thuyền đối phương có hàng hóa vải vóc giá trị không phí, liền tàn nhẫn sát hại một mười ba người của đối phương, cướp đi tài vật. Kẻ phát rồ nhất là hai vị nữ quyến khách thương trẻ tuổi trong đó bị các ngươi mang đi, cho đến nay tung tích chưa rõ.”

Lưu Vĩnh Châu lung lay sắp đổ, chuyện này bí ẩn như vậy, chỉ có một ít tâm phúc biết được, làm sao Vương Thủ Triết biết được?

Sau đó, Vương Thủ Triết rút từng tờ một ra tuyên đọc, đều là hành động của Lưu Vĩnh Châu trong bao năm qua, sắc mặt càng ngày càng lạnh. Đến cuối cùng, hắn liền lười đọc tiếp, mà trực tiếp bóp tội trạng lên bàn, lạnh lùng nói: “Lưu Vĩnh Châu, ta cho ngươi một cơ hội giải thích.”

“Lạc Tiên, đừng tin hắn, đây đều là vu oan, hắn vu oan ta.” Lưu Vĩnh Châu cuồng loạn rít gào nói: “Vương thị bọn hắn có quan hệ đối địch với chúng ta, là vì ly gián chúng ta. Lạc Tiên, Lạc Tiên, ngươi nói cái gì đi.”

“Thật đáng tiếc.” Vương Thủ Triết chậm rãi đứng lên, từng bước một đi về phía Lưu Vĩnh Châu, trong ánh mắt nhìn như bình tĩnh ẩn chứa sát ý mãnh liệt: “Những chứng cứ phạm tội này, đa số là Lạc Tiên hỗ trợ điều tra.”

“Cái gì?” Lưu Vĩnh Châu lảo đảo lui lại mấy bước, khiếp sợ mà không dám tin.

“Gia chủ, những thứ này đều là việc ta nên làm.” “Chung Lạc Tiên” nói một câu, “Có thể làm việc cho gia chủ, là vinh hạnh của ta.”

“Phốc! Chung Lạc Tiên, ngươi gạt ta.” Lưu Vĩnh Châu đỏ mặt, phun ra một ngụm máu.

Hắn cũng coi như là một người tinh ranh, đến lúc này, làm sao còn không nghĩ ra mình đã bị lừa rồi.

Theo bản năng thúc giục, hắn điên cuồng lui về phía sau, chạy trốn, thoát khỏi hiện trường rồi lại nói.

“Keng!”

Một tiếng kiếm ngân vang lên, thân hình Vương Thủ Triết bay vút đi, dáng vẻ nhẹ nhàng mà cực nhanh trên không trung, giống như một con hùng ưng bay vút.

“Đang! Keng! Keng!”

Lưu Vĩnh Châu ở trước mắt nguy cơ, coi như là tiềm lực bộc phát, rút ra gai tách nước bên hông liên tục ngăn cản mấy lần. Rốt cục không ngăn cản được Huyền Nguyên Kiếm liên miên không dứt, lực bộc phát càng ngày càng mạnh.

“Oanh!”

Hắn trên không trung, phun máu bay ngược ra ngoài, rơi vào trong một vũng nước đọng.

Nhưng không đợi hắn hạ xuống, kiếm quang màu trắng lại lóe lên hai cái. Trong khoảnh khắc cuối cùng của tính mạng hắn, Lưu Vĩnh Châu chỉ cảm thấy đầu của mình đang bay, thân thể lại bị Vương Thủ Triết bắt được, ném lên bờ.

“Phù phù!”

Đầu rơi xuống trong tàn hoa trì.

Hết thảy những chuyện này, đều phát sinh cực nhanh.

Vương Mai rất lưu loát đuổi theo, không cần gia chủ động thủ, đem thi thể vơ vét một lần. Sau đó đem chiến lợi phẩm cùng một hộp gấm, đều đặt ở trên bàn đá.

"Ùng ục!" Trần Phương Kiệt mặc dù lần thứ hai nhìn thấy Vương Thủ Triết giết người, nhưng vẫn bị hắn sạch sẽ gọn gàng sợ tới mức nuốt nước miếng một cái.

Cậu em vợ tương lai này, bất luận là tâm cơ hay là thực lực đều rất đáng sợ.

Trần Phương Kiệt cảm giác mình toàn lực ứng phó, cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Sau này cuộc sống tỷ phu này của hắn, sợ là phải run sợ trong lòng, không dám đi sai nửa bước.

"Gia chủ, ta đã kiểm tra qua. Thiên Linh đan cùng với hai loại linh đan phụ trợ, Hộ Thân đan và Linh Huyết đan đều còn ở đây." Vương Mai kích động không thôi. Mưu đồ lâu như vậy, nỗ lực vất vả như vậy, không phải là vì thời khắc này hay sao.

"Vương Mai, làm tốt lắm." Vương Thủ Triết cũng thở phào nhẹ nhõm, cưỡng chế kiềm chế lại tâm trạng mừng như điên.

Mưu tính lâu như vậy, hai viên Thiên Linh đan, cùng với toàn bộ tài liệu phụ trợ đều tới tay. Thu hoạch phong phú như vậy đủ để cho Vương thị tiến vào con đường nhanh chóng nhảy vọt.

Trần Phương Kiệt nhìn mà mí mắt giật giật, nuốt nước miếng, đây chính là Thiên Linh đan đấy, Đông Cảng Trần thị bọn họ vì một viên Thiên Linh đan, đã tích lũy được bao nhiêu năm rồi.

Nhưng cậu em vợ tương lai này, lại một hơi kiếm được hai viên.

"Muốn không?" Vương Thủ Triết cất hộp gấm đi trước, sau đó cười híp mắt nhìn về phía Trần Phương Kiệt.

"Muốn muốn, tuy rằng tạm thời Trần thị chúng ta không có tiền. Thế nhưng ta có thể viết giấy nợ, làm thế chấp." Trần Phương Kiệt liên tục gật đầu: "Chỉ cần giá rẻ một chút."

“Ha ha.” Sau đó Vương Thủ Triết lại cất một hộp gấm: “Lần này ngươi cũng không có phần.”

Chỉ một thoáng, tâm tính Trần Phương Kiệt đã sắp nổ tung, trách không được Thủ Triết không cho hắn tham gia màn kịch cuối, thì ra là sợ tâm tính của hắn không chịu nổi!

Hối hận! Không nên tới. Có câu mắt không thấy tim không phiền.

Trần Phương Kiệt chỉ đành chua xót nói: “Thủ Triết à, mưu kế của ngươi thoạt nhìn không tệ, nhưng chung quy cũng quá mạo hiểm. Ngu huynh lấy lịch duyệt hai tuổi của ngươi nói với ngươi, nhất là thời khắc cuối cùng này, bố cục của ngươi không quá thỏa đáng. Vạn nhất bọn họ bị phát hiện thì sao, đi theo tới nhân vật cấp lão tổ thì làm sao bây giờ? Muốn ta nói, ngươi nên sớm nói cho ta biết, ta có thể mời lão tổ nhà ta đến giúp đỡ a? Chiến lợi phẩm chia ta ba thành là được!”

“Thủ Triết chung quy quá trẻ tuổi, lần sau nhớ, không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất. Ngươi nha, chính là quá keo kiệt. Việc này ngươi phải…”

Còn chưa dứt lời, Vương Thủ Triết đã chắp tay, nghiêm mặt nói: “Luệ Yên lão tổ, chuyện đã làm xong, có thể đi rồi.”

Lung Yên lão tổ?

Trần Phương Kiệt cười ha hả: “Thủ Triết, ngươi đùa ta sao?”

Phút chốc hắn giật mình, sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy một dáng người phiêu phiêu lượn, lặng yên không một tiếng động thừa dịp bóng đêm bay tới, con ngươi thanh lãnh trên mạng che mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Phương Kiệt: “Lão tổ Trần thị của ngươi lợi hại hơn ta sao?”

“Hài nhi Phương Kiệt, bái kiến Lung Yên lão tổ. Đột nhiên nhìn thấy lão tổ, trong lòng hài nhi vô cùng kích động, vui mừng khôn xiết, giống như nhìn thấy minh tinh trong đêm dài đằng đẵng. Phương Kiệt nguyện lão tổ vạn an, vạn an.”

Sau đó, Trần Phương Kiệt rất cơ trí mà thật sự quỳ lạy. Vẻ mặt sùng bái đến cực điểm, ánh mắt kích động, thành kính vô cùng mà dập đầu một cái.

Hắn có thể không thành kính sao? Đắc tội với vị này, tương lai con dâu đều bay!

…

Chương 101: Thăng cấp! Tiêu Hàn lão tổ!

…

“Thật không hổ là Ly Từ đại tiểu thư, thuật toán này đúng là tốt, nghe nói là tộc trưởng đại nhân đích thân dạy dỗ.”

Mặt Vương Thủ Triết nóng lên, loại học sinh này không đòi nổi.

“Ly Từ đại tiểu thư chẳng những có thuật tính toán tốt, còn được tộc trưởng đại nhân thưởng thức, phái nàng đến chủ trì đại cục 【Hưng Thịnh nông trang】, có thể thấy được địa vị ở trong gia tộc là cao thượng cỡ nào?”

Chủ trì đại cục? Hai mắt Vương Thủ Triết đờ đẫn, ta ủy thác nàng chủ trì đại cục từ khi nào? Chẳng lẽ, chứng si si ngốc của tuổi già?

Đúng rồi, ta bảo ngươi tới chịu khổ, ngươi lại ở đây làm mưa làm gió cho ta.

“Tộc trưởng đại nhân thật sự là biết người giỏi, Vương thị chúng ta phải rầm rộ lên.”

Những đứa trẻ nhà tá điền, hoặc là con cháu bàng hệ của Vương thị bắt đầu nịnh bợ Vương Ly Từ như nước thủy triều, điên cuồng oanh tạc.

Vương Ly Từ vỗ đến mức bay bổng như tiên, như rơi vào mây. Nằm lên ghế thái sư kia, sạp mềm nhũn, miệng ngậm một cái đùi gà lớn nói: “Hổ thẹn không dám nhận không dám nhận, đều là tứ thúc bình thường ân cần dạy bảo, dạy dỗ tốt.”

Chuyện này…

Vương Thủ Triết quả thực nghe không nổi nữa, bình thường ta chỉ dạy ngươi như thế sao? Tứ thúc ngươi mới là “Hổ thẹn không dám nhận”!

“Đúng rồi, trước khi đi, tứ thúc dặn đi dặn lại, Ly Từ, nhất định phải đọc sách cho tốt.” Nét mặt của Vương Ly Từ lập tức

trở nên nghiêm túc: “Vương Ly Từ ta rất được tứ thúc kỳ vọng và yêu quý, bài tập mỗi ngày này tuyệt đối không thể qua loa.”

“Ly Từ đại tiểu thư quả nhiên là dụng công, tương lai tiền đồ không thể đo lường.”

“Đại tiểu thư, hôm nay có thiên nào không?” Cô nương bên cạnh Vương thị cẩn thận hỏi.

?

Bước chân của Vương Thủ Triết lại dừng lại, trong lòng ngược lại xuất hiện một dòng nước ấm vui mừng. Đại nha đầu nhà chúng ta, mặc dù hết ăn lại nằm, không tim không phổi, không có mặt mũi.

Nhưng cuối cùng, vẫn để lời nói của hắn ở trong lòng. Chung quy vẫn biết, mỗi ngày phải dùng công đọc sách.

“Liền đọc thiên cổ danh thiên tộc trưởng nói, chính là một đời tiên hiền đại tộc trưởng thiên, đọc thấu nghe nói đối với gia tộc quản lý rất có lợi. Về sau, bổn tiểu thư phải đảm đương gia tộc đại nhiệm.”

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, một bài thơ này không tồi, trong đó có rất nhiều danh ngôn chí lý, là tấm gương quản lý gia phong của gia tộc, xem ra đại nha đầu cuối cùng vẫn có chút tiến bộ.

Sau đó, cô nương chi thứ Vương thị kia, bắt đầu đọc lên: “Tộc trưởng nói, trị đại tộc như nấu tiểu tiên… Tộc trưởng nói: cưới vợ phải lấy hiền, cái gọi là phu chính là thê cương, thê tử cương…”

Không tệ, không tệ!

Vương Thủ Triết vừa mới gật đầu hai cái, lại bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, tại sao giọng nói lại có điểm gì là lạ?

Sau đó hắn thò đầu nhìn, đã thấy cô nương chi thứ Vương thị kia đang rung đùi đắc ý đọc, mà đại nha đầu Vương Ly Từ thì nửa nhắm mắt lại vừa ăn đùi gà vừa nghe, thỉnh thoảng làm bộ làm tịch đắc ý một phen, sau đó nghe nghe, nàng ngậm đùi gà ngủ rồi…

Ngủ thì ngủ, còn thỉnh thoảng cắn một cái đùi gà, đắc ý cười ngây ngô. Dường như những ngày này, không cần nói có bao

nhiêu tiêu diêu tự tại.

Vương Thủ Triết đứng ở đó, mùa hè như bị một chậu nước lạnh dội vào, lạnh từ đầu đến chân.

Dùng công đọc sách!

Đây chính là cái mà cái mà Vương Ly Từ gọi là dụng công đọc sách!

Đứa nhỏ này còn muốn nữa không?

Giá không nổi. Đưa quặng mỏ đi.

Vương Thủ Triết cảm thấy, nếu để mặc cho Vương Ly Từ lắc lư trước mặt hắn, phỏng chừng sẽ giảm thọ.

Thực sự nhìn không nổi nữa.

Vương Thủ Triết từ bên cạnh nhà tranh, chắp hai tay sau lưng đi ra, đi về phía chòi hóng mát.

Cô nương chi thứ đang đọc sách kia có vẻ đã từng gặp Vương Thủ Triết, lập tức biến sắc, vội vàng tiến lên bái kiến: "Vương Quyên, bái kiến tộc trưởng."

Những người trẻ tuổi và tá điền gia còn lại vừa nghe tộc trưởng đến đây, tất cả đều trợn tròn mắt, đều vội vàng tiến lên bái kiến: "Bái kiến tộc trưởng đại nhân."

"Đều miễn lễ." Sắc mặt Vương Thủ Triết ôn nhuận nói: "Ta chỉ đến thăm Ly Từ đứa nhỏ này thôi, à, đứa nhỏ này sáng sớm, sao lại ngủ rồi?"

Sắc mặt mọi người trắng bệch, một câu cũng không dám nói.

Sắc mặt Vương Quyên trắng bệch, thấp giọng nói: "Đại, tối qua đại tiểu thư đọc sách quá muộn. Sáng sớm lại có linh điền tá điền ủy thác cho đại tiểu thư bắt linh thử, có lẽ là mệt mỏi rồi."

"Ngươi tên là Vương Quyên, biết ta?" Vương Thủ Triết không tỏ ý kiến hỏi.

"Bẩm, về tộc trưởng." Vương Quyên thành thật trả lời, "Trước kia ở Tộc Học, ta đã gặp ngài."

Tộc Học.

Ừ, đây là học đường trong nội bộ Vương thị, ngoại trừ con nối dõi gia tộc ra, gia tướng, con nối dõi, trong chi thứ tương đối ưu tú đều có thể ở trong Tộc Học đọc sách. Hoặc là nói, trước mắt trong Tộc Học đa số đều là con cháu bàng hệ, đích mạch và trực hệ, tổng cộng mới có bao nhiêu người.

Sau khi hài tử chi thứ học có thành tựu, trong đó hơn phân nửa đều sẽ tiến vào trong các hạng sản nghiệp của Vương thị, trở thành cốt cán. Trong đó người có năng lực ưu tú, theo tuổi tác và tư lịch, sẽ dần dần trở thành chủ sự, đại chủ sự vân vân.

"Ừm, ngươi đọc sách không tồi, hẳn phải bỏ công phu khổ. Làm cho tốt, về sau gia tộc phát triển, mọi mặt đều cần nhân tài." Vương Thủ Triết gật đầu tán dương một câu. Một gia tộc muốn phát triển, người mới là không thể thiếu.

Muốn làm tinh anh nòng cốt, có văn hóa là chuyện phải làm. Cũng không thể không biết mấy chữ, liền đi đảm nhiệm chủ sự, đại chủ sự đi?

Được tộc trưởng khen ngợi và nhớ kỹ, làm Vương Quyên kích động đỏ mặt, vội vàng lại bái tạ: "Vương Quyên nhất định sẽ cố gắng."

Sau đó, Vương Thủ Triết dạo bước đến trước mặt Vương Ly Từ.

"Ngao ô" Tiểu não phủ hoa hoa, chưa từng thấy Vương Thủ Triết, nhưng có thể dựa vào bản năng của hung thú, cảm giác được nhân loại này rất nguy hiểm, bảo vệ trước người Vương Ly Từ.

nãi nãi hung ác gào thét một tiếng, chỉ là hình thể của nó so với một con mèo thì không lớn bao nhiêu, thực sự không có nửa điểm mùi vị hổ khiếu sơn lâm.

Một tiếng tru này, ngược lại làm Vương Ly Từ tỉnh lại, nàng túm lấy phần gáy hoa của con hổ nhỏ, xách lên dạy dỗ: "Hoa Hoa, ta đã nói bao nhiêu lần. Lúc bổn tiểu thư dụng công đọc sách, đừng gào thét lung tung, ngươi như vậy rất quấy rầy ta, có biết hay không?"

Hổ con vẻ mặt ủy khuất, ngao ngao ngao giải thích vài tiếng.

"Ồ, ngươi trưởng thành rồi, còn dám tranh luận. Ha ha, khấu trừ năm người, không, mười càn kim." Vương Ly Từ móc ra

một cuốn sổ nhỏ, ghi cho nó một khoản, "Ừm ừm, Hoa Hoa, ngươi đã nợ ta sáu trăm càn kim, nhớ kỹ, làm việc cho thật tốt, tranh thủ cố gắng trả nợ."

Ngao ô ngao, Tiểu Hổ Hoa Hoa vẻ mặt ảo não, như thế nào lại thiếu nợ nhiều như vậy? Con số này nó cũng đếm không hết a, thôi quên đi, tóm lại là rất nhiều rất nhiều.

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật hai cái.

Sao ngươi dám bắt nạt một con hung thú non như vậy?

Hung thú loài hổ đều rất thông minh, một khi trưởng thành đạt tới tam giai, phi thường thông minh linh động, so với nhân loại bình thường đều không kém, nếu có linh thú sư nhân loại thuần dưỡng, biết chữ viết chữ cũng không phải nói chơi.

Nghe nói nếu như hung thú ngũ giai đến, vậy càng là thông minh giảo hoạt cực kỳ, thậm chí có thể có rất nhiều loại biện pháp cùng nhân loại giao lưu cùng câu thông. Cá biệt là hung thú ngũ giai, đều có thể nói tiếng người.

Bởi vậy, hung thú linh thú trên thế giới này không đơn giản, cũng không phải dã quái đơn thuần.

Ngay khi Vương Thủ Triết oán thầm, khóe mắt của Vương Ly Từ liếc thấy một người, đây là… Tứ, Tứ thúc… không phải là Ly Từ đang nằm mơ chứ?

Lập tức, thân hình nàng như bị sét đánh, bắp chân run rẩy, khuôn mặt béo phì của trẻ con trắng bệch: "Tứ, Tứ thúc, ngài, ngài sao lại tới đây?"

Trước mặt người ngoài, Vương Thủ Triết không thể không nể mặt nàng ta. Chỉ cười ha hả nói: "Đến nông trang làm chút chuyện, thuận tiện thăm ngươi."

Hắn nhìn xung quanh, híp mắt vừa cười vừa nói: "Không tệ không tệ, ngươi làm rất có khiếu có sắc nha."

"Mã, ngựa, hổ hổ." Vương Ly Từ run giọng, nói chuyện cũng không lưu loát, vội vàng xoa xoa ghế bành thái sư, "Tứ thúc mời ngồi, Ly Từ và ngài báo cáo một chút công việc và bài tập gần đây."

Vương Thủ Triết ngồi trên ghế thái sư, ồ? Cái ghế này nằm thật sự rất thoải mái, phù hợp với đặc thù của công học nhân

thể, chính là dễ dàng ngủ say. Quay đầu lại trong thư phòng thiên sảnh ngược lại có thể làm một cái, lúc nghỉ trưa uống trà, nằm một lúc, rất thích ý.

Ly Từ nha đầu này đang hưởng thụ cuộc sống, chính là một tay hảo thủ.

"Các ngươi đều thất thần làm gì? Tộc trưởng ở đây, còn không mau đem đồ nướng dâng lên." Vương Ly Từ quay đầu vênh mặt hất hàm sai bảo: "Tiểu Tam Tử, đi xử lý một con linh thử của bổn tiểu thư, không, hai con, không, ba con, sau khi nướng xong cho tộc trưởng nếm thử."

Khi nói ra ba con, nàng đều là cắn răng nói, có thể thấy được vì nịnh bợ tộc trưởng, nàng đã bỏ ra vốn gốc cỡ nào.

Vương Thủ Triết cũng không chối từ, nha đầu này ít nhất còn biết phải hiếu kính trưởng bối, liền tùy ý để nàng giày vò.

Nheo trong chốc lát, vì mưu đồ Thiên Linh đan, đã là hai ngày không chợp mắt rồi. Mặc cho thực lực của hắn đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, ít nhiều cũng có chút ủ rũ.

Cái ghế bành này thật sự rất thoải mái.

Cái chợp mắt này, chính là nửa canh giờ trôi qua.

Mở mắt ra, cảm giác mỏi mệt tiêu tán rất nhiều, mũi bắt được từng đợt hương vị.

"Tứ thúc ngài tỉnh rồi? Ngài vất vả vì gia tộc rồi." Vương Ly Từ vỗ mông ngựa, đấm đấm lưng cho hắn, nắn bóp vai, trông có vẻ rất thân thiết.

Sau đó nàng bắt đầu dâng lên linh thử nướng, Vương Thủ Triết hào hứng không tệ, nếm thử một chút, mùi vị hình như không tệ, chất thịt nhẵn nhụi trơn mềm, còn kèm theo một mùi thơm như rễ cây bạch ngọc linh mễ.

Ăn xong một con, vẫn chưa thỏa mãn, khi đang chuẩn bị lấy con thứ hai thì thấy Vương Ly Từ cũng ăn xong một con, nhanh chóng cầm con thứ hai lên ăn.

Vương Thủ Triết trợn mắt há hốc mồm, nướng ba con linh thử này không phải dành cho một mình hắn? Còn nữa, vừa rồi không phải đại nha đầu ăn quá nhiều đồ nướng sao?

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú, động tác của Vương Ly Từ cũng dừng lại, sau đó chớp chớp đôi mắt to nhìn Vương Thủ Triết, rất là nghi hoặc, chẳng lẽ Tứ thúc ăn một con còn chưa đủ?

Sau đó nàng ta quyết tâm kéo xuống một cái 【Chân trước】 chia cho Vương Thủ Triết.

Ta cảm ơn ngươi!

Trong lòng Vương Thủ Triết có một vạn con lạc đà alpaca chạy qua như điên.

…

Trong chỗ tránh nạn bí ẩn.

Vương Tiêu Hàn trùng kích Linh Đài cảnh đến phút cuối cùng, khí huyết toàn thân hắn sôi trào, sau khi lỗ chân lông mở ra, từng luồng khí trắng mờ như sương bao phủ lấy hắn.

Thật lâu sau, từng cỗ sương mù kia giống như treo ngược thu vào trong cơ thể hắn.

Hắn mở to mắt, một cỗ nhuệ khí cường đại dâng lên.

“Thành công rồi! Vương Tiêu Hàn ta thành công rồi.”

Chỉ một thoáng, nước mắt của hắn tuôn trào ra. Hai mươi năm, suốt hai mươi năm.

Từ sau khi hắn hao phí một khoản tiền lớn tấn thăng Linh Đài cảnh thất bại, liền cảm thấy mình là tội nhân của gia tộc. Từ đó về sau, hắn ẩn cư ở Hưng Thịnh nông trang, trồng Bạch Ngọc Chi Lan Linh Mễ cho gia tộc.

Một tiếng thét dài, chấn động đến huyệt động đều mơ hồ run rẩy. Hắn cảm nhận được thân thể đã xảy ra lột xác cực lớn, cảm nhận được trong linh đài một luồng linh thức kỳ diệu kia, một luồng linh thức này, có rất nhiều tác dụng vô cùng tuyệt diệu.

Ngoài ra, sau khi có linh thức, có thể khống chế linh khí. Một vị có linh khí Linh Đài cảnh, sức chiến đấu thường không phải Linh Đài cảnh không có linh khí có thể so sánh.

Rất nhanh, hắn thu liễm niềm vui trong lòng. Thành kính tắm rửa một cái, rửa sạch vết bẩn sau khi tấn thăng.

Sau đó, Vương Tiêu Hàn mặc một bộ áo gai vải thô, đi ra khỏi hang động cất giữ bí mật.

Lúc này.

Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết, Vương Ly Từ đều đã đứng ở cửa động chờ đợi.

Vương Tiêu Hàn nghênh đón ánh mặt trời vừa ra, liền có thể cảm nhận được tinh khí thần của hắn đã hoàn toàn khác biệt. Khí huyết của hắn tràn đầy, sắc mặt hồng hào như trẻ mới sinh, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Ngay cả Vương Thủ Triết nhìn hắn cũng cảm thấy cao sơn ngưỡng chỉ, khó có thể ngang hàng.

Thành công rồi!

Vương Thủ Triết cũng tràn đầy vui mừng, trong lòng lâng lâng. Vương thị đã suy bại bao nhiêu năm, vẫn luôn dựa vào Lung Yên lão tổ bị trọng thương cố gắng chống đỡ.

Trên dưới Vương thị đều nơm nớp lo sợ như giẫm trên băng mỏng, bên này không dám đắc tội, bên kia phải cẩn thận, cả ngày đều cụp đuôi làm người.

Tại sao?

Đó là trong nhà không có lão tổ tọa trấn.

Người bên ngoài coi như khi dễ ngươi, ngươi cũng không thể làm gì, cũng không thể đi để Lung Yên lão tổ thương thế không nhẹ đi lấy thắng đi?

Chỉ có hai chữ, nghẹn khuất!

Không nói cái khác, ngay cả săn bắn thu đông hàng năm cũng chỉ dám lượn một vòng ở biên giới ngoại vực, liền vội vàng trở về. Hết cách rồi, vạn nhất đụng phải hung thú lợi hại, dựa vào cái gì mà đi? Lấy đầu đi lên đỉnh sao?

Còn có trước đó không lâu, Trần Phương Kiệt phái người đưa tới một ít thịt heo Thiết Bối Man Khâu, chính là do tộc nhân phát hiện con hung thú nhị giai đỉnh cấp kia, Trần thị lão tổ ra tay săn bắn trở về.

Cơ hội như thế, đặt ở Vương thị cũng chỉ có thể từ bỏ. Không có lão tổ Linh Đài cảnh ra tay, săn giết hung thú nhị giai đỉnh

cấp quá mức hung hiểm.

Nhưng bây giờ đã khác.

Không bao lâu sau, sát khí trong cơ thể của Lung Yên lão tổ liền có thể luyện hóa toàn bộ. Sau khi dùng Tạo Hóa Đan để chữa trị thân thể, nàng có thể chân chính khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong.

Bất quá Lung Yên lão tổ thủy chung muốn trở thành át chủ bài lớn nhất, không thể tùy ý sử dụng.

Hiện giờ có Lục gia gia Vương Tiêu Hàn là lão tổ Linh Đài cảnh thông thường này tọa trấn, sau này có thể bố trí chiến lược nhiều hơn, mà Vương thị cũng hoàn toàn bước vào con đường phát triển nhanh chóng.

"Chúc mừng Lục gia gia! Tấn thăng Linh Đài cảnh!" Vương Thủ Triết và Vương Ly Từ đều đồng loạt tiến lên chúc mừng, giọng nói đều lộ ra kích động.

Đây là đối với bất kỳ Linh Đài gia tộc nào mà nói, đều là chuyện đại hỉ.

Ngay cả trong đôi mắt thâm thúy như tinh không kia của Lung Yên lão tổ, đều mơ hồ có chút nước mắt đang dâng trào. Đã bao nhiêu năm rồi, gia tộc này một mực dựa vào một mình nàng nỗ lực chống đỡ.

Gia tộc hao phí của cải và tâm huyết lớn, bồi dưỡng Linh Đài cảnh, lại lần lượt thất bại.

Lung Yên lão tổ bị âm Sát khí tra tấn đến đau đến không muốn sống, ngay cả chết cũng không dám. Bởi vì bà đã chết, Linh Đài Vương thị không người kế tục, kết cục duy nhất chính là diệt vong!

Vương thị chúng ta, phải rầm rộ!

Trong lòng Vương Thủ Triết nóng rực không thôi, có Lục gia gia tấn thăng thành công, chẳng những tăng thêm cảm giác an toàn.

Thời kỳ chết của hai nhà Lưu Triệu cũng sắp đến rồi.

…

Chương 102: Cơ duyên! Linh mạch hỏa hệ cùng linh quả!

…

“Đa tạ cô nãi nãi hộ pháp.” Vương Tiêu Hàn thu liễm cảm xúc kích động hưng phấn, thành kính hành lễ với Lung Yên lão tổ.

“Miễn lễ.” Giọng nói của Lung Yên lão tổ cũng xuất hiện một tia kích động, cảm khái nói: “Ngươi vẫn nên đa tạ Thủ Triết đi, là Thiên Linh đan hắn liều mạng lấy về.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Tiêu Hàn xoay người vái Vương Thủ Triết thật sâu: “Thủ Triết, Lục gia gia cả đời này nằm mơ cũng không nghĩ tới, còn có thể thăng cấp trở thành Linh Đài cảnh. Đa tạ Thủ Triết!”

“Lục gia gia, tuyệt đối không thể. Ngài là trưởng bối, sao có thể làm ra đại lễ này? Chớ làm mất phúc của Thủ Triết.” Vương Thủ Triết vội vàng đỡ lấy cánh tay hắn, vừa cười vừa nói: “Người một nhà Vương thị chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau, lại có gì mà cảm tạ chứ? Huống chi, sau khi Lục gia gia trở thành Tiêu Hàn lão tổ, gánh vác trọng trách trên vai Thủ Triết đã nhẹ rồi. Cũng không cần đi khắp nơi mượn lão tổ của người khác nữa.”

Lão tổ nhà người ta dù có quan hệ thân thiết với nhau thì cũng chỉ là người bên ngoài mà thôi.

Với Kỳ lão tổ mà nói, ông ta đương nhiên cũng bằng lòng thân cận với Vương Thủ Triết, thỉnh thoảng cũng đồng ý hỗ trợ. Nhưng cũng không thể có chuyện thì tìm người nhà, dù sao thì Mãng lão tổ cũng phải trấn thủ Công Tôn thị.

“Ha ha, tiểu tử ngươi nói chuyện luôn thú vị.” Tiêu Hàn lão tổ cười ha hả: “Tóm lại, sau này Lục gia gia chính là kiếm trong tay ngươi, ngươi muốn đánh chỗ nào thì Lục gia gia sẽ đánh chỗ đó.”

Đúng vào lúc này, Vương Ly Từ cũng nhào tới, lập tức quỳ lạy ôm lấy đùi Vương Tiêu Hàn: “Ly Từ bái kiến Tiêu Hàn lão tổ, nguyện cho lão tổ tu vi liên tục cao lên, vinh đăng thiên nhân.”

“Ồ, cái vỗ mông ngựa này của Ly Từ, chính là thoải mái.” Vương Tiêu Hàn cười xoa xoa mái tóc của nàng, phảng phất như vừa nhìn một cái liền nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của nàng: “Chẳng lẽ, ngươi lại có chuyện gì chọc giận Tứ thúc của ngươi?”

“Không có không có, chỉ là thật tâm vui vẻ thay cho Tiêu Hàn lão tổ.” Vương Ly Từ nghiêm trang nói: “Tứ thúc yêu thương Ly Từ như vậy, Ly Từ sao có thể chọc giận Tứ thúc.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật một cái, ngươi chọc ta như vậy, coi như là ít sao?

“Đúng rồi, Lục gia gia.” Vương Thủ Triết nói: “Hung thú tiểu lão hổ của nha đầu Ly Từ từ đâu tới?”

“Cái này à, ngươi phải tự hỏi chính nàng.” Vương Tiêu Hàn cười nói: “Nha đầu này đến nông trang không được hai ngày đã vụng trộm chạy lên núi đi chơi. Chờ khi ta tìm được nàng, bên người nàng có thêm một con hổ nhỏ. Gần đây ta bận điều trị thân thể, ngược lại không cẩn thận hỏi nàng.”

“Ngao ô, ngao ô.” Lúc này, Tiểu Hổ Hoa Hoa nhảy ra ngoài, gầm thét lăn lộn trên mặt đất cảm giác tồn tại, ý là nói chính là nó.

“Ngươi lại lén chạy vào trong núi chơi, không muốn sống nữa. Ngươi quên bài học lần trước…” Vương Thủ Triết mặt đen quở mắng, nhưng mới nói được một nửa đã ngây ngẩn cả người, tại sao phải nói chữ lại?

Ký ức hiện lên, hình như trước đó nha đầu này cũng từng làm chuyện này. Cũng hai năm trước, ở trong núi hái được một ít quả dại không biết tên, sau này còn chia cho hai muội muội nhỏ tuổi ăn.

Kết quả ba người đều thượng thổ hạ tả tơi bảy tám ngày, thiếu chút nữa liền đi đời nhà ma.

Lúc ấy việc này huyên náo cực lớn, sau đó Vương Ly Từ còn vì chuyện này mà bị cấm túc ba tháng, trong nhà cũng cấm các hài tử vị thành niên lại đi lên núi chơi.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang cân nhắc, Lung Yên lão tổ lại mở miệng nói: “Nha đầu, qua đây cho ta xem một chút.”

Vương Ly Từ cực kỳ am hiểu ôm đùi, nghe thấy lão tổ triệu tập, vội vàng chạy qua, dập đầu bái lão tổ, sau đó liền làm nũng trong lòng lão tổ Lung Yên: "Lão tổ tông, Ly Từ nhớ ngài."

"Ta cũng là nghe được chuyện của ngươi, Tứ thúc của ngươi là muốn tốt cho ngươi, sau này ngươi phải nghe Tứ thúc nhiều hơn." Lung Yên lão tổ dường như tâm tình vô cùng tốt, sau đó, nàng ta nắm lấy tay nàng ta, một tia huyền khí cực kỳ nhỏ chui vào trong cơ thể nàng ta.

"Híz-khà-zzz, lạnh quá." Vương Ly Từ run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

"Lão tổ ngài đây là…" Vương Thủ Triết cũng căng thẳng, huyền khí của lão tổ vốn mang thuộc tính huyền băng mạnh mẽ, hiện giờ sau khi dần dần luyện hóa âm sát khí, bên trong thuộc tính huyền băng có trộn lẫn một tia âm sát.

"Đừng lo lắng." Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: "Thủ Triết, ngươi không để ý đến sao? Khí huyết trong cơ thể đứa nhỏ này quá dồi dào."

"Ơ?" Lúc này Vương Thủ Triết mới cẩn thận quan sát Vương Ly Từ, vừa nhìn đã khiến hắn giật nảy mình: "Khí huyết này dồi dào như vậy, chẳng lẽ thằng nhỏ đầu gấu này ăn cơm ăn linh thực rồi?"

Lúc trước Vương Thủ Triết ít nhiều cũng phát hiện khí huyết của nàng có chút dồi dào, chỉ cho là gần đây nàng quá tiêu dao, mỗi ngày ăn no. Lại không nghĩ, cẩn thận quan sát, khí huyết của nàng đã quá thịnh rồi.

Linh thực là thứ tốt, có thể nhanh chóng bổ sung khí huyết. Nhưng nếu ăn quá nhiều, lại không kịp tu luyện luyện hóa, ngược lại dễ dàng tạo thành thương tổn không thể nghịch chuyển đối với khí quan của thân thể mình.

Ngay cả cảnh giới tu vi hiện giờ của Vương Thủ Triết cũng không dám ăn linh thực, tốt nhất là cách một hai ngày ăn một bữa.

"Kỳ quái, tu vi cảnh giới của nha đầu này…" Vương Thủ Triết kỳ quái nói: "Hình như đã là đỉnh phong tầng hai rồi, lúc này mới chỉ có một tháng."

Một tháng trước, nha đầu kia còn chưa tới nhị tầng trung giai, chính là khí huyết tràn đầy, mỗi ngày cần tu khổ luyện, tốc độ cũng không có khả năng nhanh như vậy. Nha đầu này bảy tám tuổi đã kiểm tra tư chất, cũng chỉ là hạ phẩm Bính đẳng.

Tốc độ tu luyện như vậy ngay cả Vương Thủ Triết năm đó cũng không làm được, cho dù tài nguyên rất dồi dào cũng không làm được.

"Cũng không phải là ăn quá nhiều linh thực." Lung Yên lão tổ khẽ nhíu mày, "Khí huyết của nàng dồi dào, bên trong ẩn chứa một cỗ linh lực thiên nhiên hỏa thuộc tính. Giống như là phục dụng một loại cao giai hỏa hệ linh đan nào đó, hoặc là thiên tài địa bảo hỏa hệ nào đó."

Vương Thủ Triết giật nảy mình, hai thứ này, bất kể là loại nào cũng không thể ăn được. Ngay lập tức, hắn lạnh lùng nói: "Đại nha đầu, ngươi ở trong núi ăn cái gì?"

"Ta, ta cũng không biết a, chỉ là một ít quả dại." Vương Ly Từ bị dọa đến hai chân mềm nhũn, muốn khóc, "Còn nữa, còn có chính là, hoa hoa, lúc tìm được hoa hoa phát hiện một cây ăn quả màu đỏ xinh đẹp, bên trên mọc ra một trái cây màu đỏ, bộ dạng cảm giác rất tốt…"

"Sau đó ngươi ăn nó?" Vương Thủ Triết rất mệt mỏi, sao nha đầu này gan to bằng trời như vậy, ngay cả tên cũng không biết mà cũng dám ăn bậy?

"Hoa hoa không cho phép ta ăn, sau đó chúng ta đánh một trận." Vương Ly Từ yếu ớt nói, "Ta đánh không lại nó, liền dùng cá nhỏ đổi nửa quả với nó. Ta thề, ta liền ăn nửa quả."

Vương Thủ Triết âm thầm cười lạnh, nửa viên này của ngươi, phỏng chừng lại là hơn phân nửa sáo lộ cũ nhỉ?

Vương Tiêu Hàn ở bên cạnh cũng nghiêm túc nói: "Cây trái cây màu đỏ rất đẹp, trái cây thuộc tính hỏa, hơn nữa chỉ có một quả. Chẳng lẽ là thiên tài địa bảo Chu Quả trong truyền thuyết?"

"Hơn phân nửa là như vậy." Lung Yên lão tổ lộ vẻ ngưng trọng nói: "Chu Quả chính là thiên tài địa bảo cao giai, bình thường đều là tài liệu chính dùng để luyện chế linh đan hỏa hệ ngũ giai. Đại nha đầu, ngươi mau chóng tiến vào trạng thái

luyện khí, trùng kích Luyện Khí cảnh tầng ba, ta giúp ngươi khống chế hỏa khí."

"Ô ô" Vương Ly Từ cũng biết chuyện lớn rồi, vội vàng làm theo, ngồi xếp bằng tu luyện. Mà Lung Yên lão tổ lại lợi dụng huyền băng và một tia âm Sát khí của nàng, hóa giải linh lực hỏa hệ quá mức dồi dào trong cơ thể nàng.

Vương Thủ Triết và Vương Tiêu Hàn sợ quấy nhiễu các nàng sẽ đi xa một chút.

Thấy sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc, Vương Tiêu Hàn trấn an: "Thủ Triết ngươi không cần lo lắng, có bà cô ở đây, nha đầu kia xem như nhân họa đắc phúc."

"Lục gia gia, ta không phải đang lo lắng chuyện này." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ sợ nha đầu Ly Từ này quay đầu ăn bậy thôi, lần này có lão tổ cứu, ngộ nhỡ lần sau lão tổ cũng không cứu được thì sao?"

"Chắc không đến mức." Vương Tiêu Hàn nói: "Chu Quả tuy là linh quả hỏa hệ, nhưng tính chất vẫn khá ôn hòa, mặc dù không có lão tổ ra tay, theo linh lực của Chu Quả cải tạo nàng, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, vẫn không có gì đáng ngại. Chỉ là quá lãng phí Chu Quả…"

Vương Tiêu Hàn cũng là có chút im lặng, Chu Quả chính là tài liệu chính của ngũ giai linh đan. Mà một viên ngũ giai linh đan, giá trị ít thì hơn vạn, nhiều thì mấy vạn! Thiên Linh đan đại danh đỉnh đỉnh, chính là một loại ngũ giai linh đan.

Vật này rơi vào trong tay Luyện Đan Đại Sư, đó là trân bảo vật, nhưng không ngờ bị một tiểu hài tử rách nát cùng một con hổ con chia nhau ăn.

Chỉ có bốn chữ có thể hình dung.

Phung phí của trời!

"Lục gia gia." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Chu Quả Thụ, nhớ chắc là cây Linh Quả nhiều năm. Hơn nữa Linh Quả Thụ đẳng cấp này chắc chắn là không có bảo vật."

"Không sai, nếu chúng ta có thể tìm được chỗ Chu Quả Thụ sinh trưởng, rất có khả năng tăng thêm một phần nội tình nặng nề cho gia tộc." Vương Tiêu Hàn đương nhiên cũng nghĩ tới

điều này, đè nén hưng phấn và nghi hoặc nói: “Nơi đó hơn phân nửa là một linh mạch hỏa hệ hiếm thấy. Chỉ là năm đó Trụ Hiên lão tổ đã từng kiểm tra dãy núi chung quanh, nhưng lại không phát hiện bảo địa như vậy. Ta cũng thỉnh thoảng sẽ lên núi đi dạo, nhưng chưa bao giờ phát hiện nơi đây…”

“Hơn phân nửa là vị trí vô cùng bí ẩn, hoặc là có chỗ khác động thiên.” Vương Thủ Triết cân nhắc nói: “Đại nha đầu chẳng qua chỉ là Luyện Khí cảnh tầng hai, bước đi không nhanh. Nhiều nhất chính là trong phạm vi hai ba mươi dặm.”

Dứt lời, hai người ngừng đề tài này, kiên nhẫn chờ đợi.

Không quá nửa canh giờ, bên Lung Yên lão tổ và Vương Ly Từ đã thu công.

Vương Ly Từ lúc này, thần thái sáng láng, quanh thân tản ra một cỗ khí tức còn chưa thu lại.

Vô cùng rõ ràng, lần này đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng ba.

Hơn nữa, khí huyết trong cơ thể nàng vẫn tràn đầy như trước… hiển nhiên, tiềm năng của nửa quả Chu Quả kia còn xa mới tiêu hóa được. Cũng khó trách, Chu Quả chính là linh quả cao giai có thể luyện chế linh đan ngũ giai.

Không thể không thừa nhận, nha đầu ngu ngốc hết ăn lại nằm này, phúc duyên thật sự là đáng sợ. Cho Vương Thủ Triết một loại, nàng mới là ảo giác của nhân vật chính.

Quả nhiên, Lung Yên lão tổ nói: “Đại nha đầu, gần đây ngươi đi theo bên cạnh ta tu luyện cho tốt, không thể lười biếng, tranh thủ sớm ngày xông vào Luyện Khí cảnh trung kỳ.”

“Vâng, lão tổ tông.” Vương Ly Từ cũng biết mình đã gây họa, lúc này cực kỳ ngoan ngoãn.

“Đại nha đầu.” Vương Thủ Triết nói: “Còn nhớ đường đi cây ăn quả đi như thế nào không?”

Vương Ly Từ nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, hai mắt choáng váng lắc đầu: “Không nhớ rõ nữa, lúc ấy ta chỉ tùy tiện dạo chơi, sau đó cảm thấy bên đó có đồ ăn ngon thì đã qua rồi.”

Quả nhiên!

Cho dù đã đoán trước, Vương Thủ Triết vẫn có xung động nhéo lỗ tai nàng, cả ngày suy nghĩ làm sao ăn.

“Có lẽ, nhớ hoa nở.” Ánh mắt Vương Ly Từ sáng lên, chĩa mũi nhọn về phía con hổ nhỏ.

Con hổ nhỏ Hoa Hoa đáng thương, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, vẻ mặt dại ra, ngơ ngác không biết phải làm sao. Dường như đang biểu đạt, ta chỉ là một cái búa nhỏ mới dứt sữa… đừng yêu cầu quá cao với ta có được không? Áp lực quá lớn.

“Lục gia gia, trước tiên tìm được vị trí của Ly Từ, chúng ta cẩn thận tìm kiếm đi.” Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ nói, một người một sủng này đều không phải rất đáng tin cậy.

“Cũng chỉ có thể như thế.” Vương Tiêu Hàn gật đầu đồng ý.

Sau đó mấy ngày.

Vương Thủ Triết tóm lấy Vương Ly Từ, bắt đầu tìm kiếm trên núi. Vương Tiêu Hàn và Lung Yên lão tổ cũng đồng loạt xuất động, lục lọi khắp các ngõ ngách xung quanh.

Không còn cách nào khác, linh mạch hỏa hệ này làm sao cũng phải tìm được. Điều này đối với gia tộc mà nói quá quan trọng, nhìn xa trông rộng, tác dụng không thua gì tăng thêm một vị lão tổ Linh Đài cảnh.

Rốt cục, ngày thứ năm.

Quay đầu lại tìm kiếm lần thứ ba, mới từ trong một khe núi nhỏ ẩn nấp tìm được cửa vào cực kỳ bí mật.

Mọi người đi vào lối vào chỉ rộng hai ba trượng kia, đã có thể mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức nóng bỏng.

“Đúng đúng, ta nhớ ra rồi, chính là nơi này.” Vương Ly Từ hưng phấn nói: “Đi thêm một đoạn nữa là được.”

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, đến nơi này ngươi mới nhớ ra, phương hướng này và cảm giác của Lộ Si tuyệt đối không còn.

“Mọi người cẩn thận.” Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: “Phàm là bảo địa, chắc chắn sẽ có hung thú thủ hộ, nơi này nhất định có thể là lãnh địa của mẫu thân Hoa Hoa.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trở nên khẩn trương.

Vương Tiêu Hàn nghĩ lại mà sợ không thôi, nơi này nếu cất giấu một con hung thú tam giai, đối với Hưng Thịnh nông trang mà nói là một tai họa ngầm cực lớn. Cũng may hung thú tam giai trí tuệ đều rất cao, cũng không dám tùy ý tiến vào địa bàn nhân loại.

Quá gần!

Cũng may hiện tại có hai vị lão tổ đồng hành, cho dù đụng phải hung thú tam giai cũng không sợ, cho dù là hung thú tứ giai, toàn thân trở ra là có thể làm được.

Đây chính là chỗ tốt của hai vị lão tổ trong nhà.

Gặp được cơ duyên, cũng dám chủ động tranh thủ.

Bằng không mà nói, chỉ có thể từ nhà khác mượn lão tổ mà tới. Như vậy khoản lợi ích này, tất phải được chia lãi.

Bảo địa trên đầu nhà mình, có thể hoàn toàn nắm giữ trong tay mình, mới là tốt nhất.

Một đường uốn lượn xoay quanh mà tiến, bất quá là khoảng trăm trượng, liền có một luồng lửa nóng đánh tới, cảnh tượng hôn ám lập tức sáng như lửa. Trong vách núi đá, lờ mờ có linh quang màu đỏ lập lòe, như một dải hào quang màu đỏ chói mắt, đồng thời sóng dữ bức người.

Ở giữa huyệt động, chỗ có lưu quang màu đỏ thịnh nhất, sinh trưởng một gốc bảo thụ màu đỏ cao hơn trượng, nó giống như rặng san hô hiện ra trạng thái ngọc màu đỏ, phảng phất có một ít lưu chất màu đỏ tuần hoàn bên trong.

“Trung phẩm Hỏa hệ linh mạch!”

“Chu Quả Linh Thụ!”

Hai vị lão tổ trong nhà đều không nhịn được hô nhỏ một tiếng, khó nén hưng phấn và vui sướng trong giọng nói.

Linh vật bảo địa như thế, giá trị cỡ nào, vật giá trị cỡ nào! Cho dù là trong Thiên Nhân gia tộc, nội tình cấp bậc này cũng sẽ không thấy nhiều.

Vương Thủ Triết áp chế vẻ hưng phấn, ánh mắt quét qua huyệt động linh mạch hỏa hệ này, bỗng dưng, hắn thấy được một hồ

dung nham, trong đó ánh lửa lượn lờ, hình như có một thứ giống như xương cốt nằm ở trong đó.

Lung Yên lão tổ cầm trong tay Lung Yên Kiếm, tiến lên kiểm tra sơ qua, lập tức thở dài một hơi nói: “Là một bộ hổ cốt sắp bị đốt cháy, chỉ sợ nơi này đã vô chủ.”

Khu vực vô chủ!

Trong lòng Vương Thủ Triết vui sướng không thôi, nơi không chủ mới là tốt nhất. Hắn sợ nhất là bảo địa này có mầm họa, lỡ như sau khi kinh doanh lâu dài, hổ lớn quay về phải làm sao?

Tiêu Hàn lão tổ vừa thăng cấp Linh Đài cảnh, gia tộc lại tăng thêm một chỗ bảo địa, có thể nói là song hỷ lâm môn.

…

Chương 103: Uy phong bát diện! Nữ đế ấu niên!

…

“Lão tổ, theo lý thuyết tuổi thọ của hung thú tam giai cũng không thấp, người có thể sống qua hai trăm năm chỗ nào cũng có.” Vương Thủ Triết có chút nghi ngờ đối với chuyện này, “Sao ngài có thể kết luận đây chính là mẫu thân Hoa Hoa?”

Chuyện hắn sợ nhất chính là, gia tộc đầu tư cự tư vào linh mạch hỏa hệ này, kết quả lão hổ cũng chưa chết. Một khi phát hiện hang ổ bị chiếm, tất nhiên là một cục diện phiền toái.

Hung thú loại hổ tam giai trưởng thành, trí lực và sức chiến đấu đều không thể khinh thường.

“Thủ Triết ngươi xem, bộ hổ cốt này tư thế nằm trong hỏa đàm, còn xương cốt chân trái của nó, xương sườn có nhiều chỗ gãy, hai đoạn giữa xương sống lưng đã vỡ nát.” Lung Yên lão tổ bình tĩnh giải thích: “Có thể suy đoán nó là chiến đấu bị thương, bị thương nặng không lành, lúc sinh cơ sắp mất, chủ động tiến vào hỏa đàm thiêu rụi bản thân.”

“Ngoài ra, từ khoang xương của nó có thể thấy, nó là một con hổ cái trưởng thành, hơn nữa khoang xương mở ra, hiển nhiên là sau khi vừa mới sinh nở không lâu thì đã chết.” Lung Yên lão tổ phán đoán: “Mà nhiệt độ của hỏa đàm này cũng không thấp, nếu như là chuyện lâu ngày, xương cốt không thể còn nguyên vẹn như vậy.”

Vương Thủ Triết cảm khái, lão tổ tông không hổ là lão tổ tông, là đi ra ngoài từng trải việc đời, quả nhiên là kiến thức rộng rãi.

“Ngao ô ngao.” Tiểu Hổ Hoa Hoa tựa hồ rất có linh tính, đối với chuyện này cũng hơi có cảm giác, nhào vào trong ngực Vương Ly Từ, lộ ra bộ dáng buồn bã ỉu xìu.

“Lão tổ tông, nó thật đáng thương, sau khi sinh ra hoa hoa thì chết.” Vương Ly Từ thở dài: “Con quyết định rồi, nhất định phải đối xử tốt với Hoa Hoa.”

“Ngao ô ngao ô.” Tinh thần hoa văn phấn chấn lên rất nhiều, cọ đầu mấy cái với nàng.

“Như vậy đi, ta giảm miễn cho ngươi hai trăm, không, một trăm càn kim.” Vương Ly Từ hào phóng nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chỉ nợ ta bảy trăm càn kim.”

Ngao ô ngao, Hoa Hoa cảm động đến rơi nước mắt mà làm nũng.

Vương Thủ Triết lại mơ hồ cảm thấy không thích hợp, ách, đúng rồi, nhớ rõ lúc trước tốn hoa mới nợ sáu trăm càn kim mà!?

Được rồi. Vương Thủ Triết cảm thấy con hổ nhỏ không có văn hóa này, đời này còn chưa trả hết càn kim.

“Lão tổ, Chu Quả là một loại linh quả linh chủng tương đối hiếm thấy, trong linh quả đồ phổ của tộc chúng ta cũng không có ghi chép.” Vương Thủ Triết tò mò hỏi: “Không biết khi nào mới có thể sinh ra một trái Chu Quả nữa?”

“Một quả Chu Quả thành thục, giá trị ước chừng ở một vạn hai đến một vạn năm càn kim.” Lung Yên lão tổ nói, “Ở bên trong loại trung phẩm hỏa hệ linh mạch tương đối phù hợp nó sinh trưởng này, ước chừng trăm năm có thể sinh ra một quả Chu Quả.”

Quả nhiên phải hơn một vạn!

Vương Thủ Triết ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Vương Ly Từ, số mệnh của nha đầu nát này cũng thật tốt, mới Luyện Khí cảnh tầng hai đã nếm qua hơn một vạn một viên thiên tài địa bảo. Cái này cũng có thể đổi hơn một ngàn viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, các huynh đệ tỷ muội đều đủ làm kẹo gặm rồi.

“Tứ thúc tứ thúc!” Vương Ly Từ vừa nghe cái giá này, hai chân run lên, trực tiếp xụi lơ trong lòng Vương Thủ Triết, hối hận đến xanh cả ruột, sắc mặt trắng bệch ô ô nói: “Sớm biết cái quả nát kia đáng giá như vậy, ta sẽ không ăn nữa.”

“Không có việc gì không có việc gì, ăn thì ăn.” Vương Thủ Triết thấy nàng như vậy cũng có chút đau lòng, vuốt đầu trấn an nàng: “Đây là cơ duyên của ngươi, vốn thuộc về bản thân ngươi. Còn nữa, ngươi không phải là vì trong nhà tăng thêm

một khối bảo địa và nội tình Chu Quả sao? Lần này coi như ngươi lập công lớn cho gia tộc.”

“Vậy là tốt rồi, vừa rồi ánh mắt của Tứ thúc thật đáng sợ.” Vương Ly Từ khôi phục lại, vẻ mặt vui mừng nói: “Cháu thật sự sợ Tứ thúc bán cháu.”

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, con nha đầu thối này bán cho ai cũng đều là hố ai.

Lười quan tâm đến nàng.

Vương Thủ Triết tính toán nói: “Nếu dựa vào linh thụ Chu Quả này sản xuất, thoạt nhìn có vẻ số lượng kinh người, nhưng hợp đến một năm mới chỉ hơn một trăm càn kim. Mảnh phong thủy bảo địa hỏa hệ này vẫn nên quy hoạch thật tốt, tranh thủ thêm một chút lợi nhuận trong ngắn hạn.”

“Tứ thúc, Tứ thúc, hay là trồng thêm một cây Chu Quả nữa? Loại trái cây này ăn rất ngon.” Vương Ly Từ vừa nói, vừa lấy một hạt giống to bằng trứng bồ câu từ trên người ra, nó óng ánh long lanh giống như chất ngọc màu đỏ, mơ hồ còn tản ra linh lực hỏa hệ.

“Cái này không tệ.” Vương Thủ Triết nhận hột Chu Quả, khen: “Có đầu óc rồi, lại còn biết giữ lại hột, nếu may mắn, có thể trồng lại một gốc khác.”

Cây Chu Quả đương nhiên không chê nhiều, nếu có thể dần dần hình thành quy mô sản xuất chu quả, vậy Vương thị sẽ phát tài.

“Vốn dĩ muốn đập vỡ vỏ trái cây, ăn trái cây bên trong, nhưng đập không vỡ.” Vương Ly Từ thành thật trả lời.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, nha đầu thối này đúng là trong đầu chỉ muốn ăn. May mà nàng không đập vỡ được, nếu không sẽ chà đạp hột trái cây này. Chắc hẳn hột Chu Quả cũng có thể bán được không ít tiền.

“Thủ Triết, nếu muốn sử dụng toàn bộ bảo địa này thì phải xây dựng tụ linh trận.” Vương Tiêu Hàn ở một bên nói, “Ngươi xem linh mạch hỏa hệ này, linh lực phân bố vô cùng đều đều, tán loạn vô chương, tán dật đặc biệt nhanh. Có Tụ linh trận, có thể tập hợp linh lực hỏa hệ lại, cân đối phân bố, mở ra linh

điền hỏa hệ. gieo trồng một ít sản phẩm kinh tế hỏa hệ, như vậy mới có hiệu quả nhanh nhất.”

Linh mạch dã ngoại chưa khai hoang, đa số đều lộn xộn như thế, rất nhiều linh thực đều là mọc dại, số lượng thưa thớt không nhiều lắm.

Trên thế giới này từ sáng sớm cũng không có linh điền.

Linh điền chỉ là một loại sản vật lợi dụng linh mạch của nhân loại phát minh, hiệu quả kinh tế càng lớn. Có linh điền, nhân loại có thể cáo biệt cục diện xấu hổ thu thập linh vật đơn thuần ở dã ngoại.

“Trên thị trường tương đối thường thấy hai loại sản phẩm kinh tế hỏa hệ, một loại gọi là Xích Tinh Linh Mễ, một loại gọi là Hỏa Diễm Liên Hoa, hiệu quả kinh tế tổng thể không sai biệt lắm. Loại trước thích hợp nhất cho linh thực tiêu hao thường ngày của Huyền Vũ giả hỏa hệ huyết mạch, một năm có thể thu hoạch một lần. Loại sau mấy năm chín một lần, có thể sản xuất Hỏa Liên Tử, là một loại linh dược hỏa hệ dùng số lượng lớn.” Vương Tiêu Hàn nói: “Đương nhiên, làm sản phẩm kinh tế. Cố gắng sản xuất một loại, càng thêm dễ dàng quản lý sản xuất, cùng với tích lũy kinh nghiệm.”

Vương Tiêu Hàn là một lão nông linh thực, kiến nghị của hắn vô cùng phù hợp với thực tế.

Cái gì gọi là tác phẩm kinh tế? Đó chính là đầu tư và sản xuất ra cây nông nghiệp cao nhất.

Hơn nữa nếu là thường thấy trên thị trường, vậy tất nhiên trình độ thuần hóa tương đối cao trong lịch sử dài đằng đẵng của nhân loại, vật gieo trồng phổ biến lan truyền. Muốn lấy được hạt giống cùng với nguyên bộ kỹ thuật trồng trọt, độ khó sẽ giảm đi rất nhiều.

Tựa như Bạch Ngọc Chi Lan Linh Mễ, là một loại linh chủng trình độ thuần hóa cực cao của nhân loại, gieo trồng đơn giản, sản lượng rất cao, lưu truyền rộng rãi trong thế giới nhân loại. Ngoại trừ có thể thỏa mãn tiêu hao hàng ngày của gia tộc mình, dư sản cũng không lo bán không được.

Trên thực tế nếu đào Chu Quả bán đi, trồng toàn bộ cây trồng kinh tế, hiệu quả kinh tế sinh ra cuối cùng sẽ cao hơn rất

nhiều.

Nhưng mà vật này của Chu Quả khó có được, chờ gia tộc hoàn thành phát dục trưởng thành, tính tác dụng cũng không nhỏ. Kinh tế kém một chút, xem như là một loại tích lũy nội tình.

Vấn đề duy nhất chính là Trận pháp sư!

Trận Pháp sư là một nghề nghiệp vô cùng nổi tiếng, nếu các gia tộc muốn phát triển đều không thể rời khỏi Trận Pháp sư. Nhưng đại đa số gia tộc mạt lưu đều không có Trận Pháp sư chuyên dụng của riêng mình, muốn xây dựng trận pháp gì cũng phải mời từ bên ngoài.

Nghe nói biểu muội Lư Tiếu Tiếu là có thiên phú trận pháp sư, nhưng chung quy vừa mới bắt đầu tiếp xúc trận pháp, không có kinh nghiệm tích lũy tháng ngày, không có tác dụng quá lớn.

Các gia tộc thông gia, ngoại trừ Trường Ninh Từ thị, đều không có trận pháp sư.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng không muốn tuyên truyền linh mạch hỏa hệ chất lượng đạt tới trung phẩm này ra ngoài, bởi vậy, lựa chọn thuê Trận Pháp sư, còn phải động não thật tốt.

Mọi người mang theo kích động cùng hy vọng, trước tiên niêm phong khối bảo địa này, đợi bố trí xong lại khởi động nó.

Chuyện ở đây đã qua rồi.

Đoàn người Vương Thủ Triết tạm thời rời khỏi Hưng Thịnh nông trang.

Linh thử trong linh điền cơ bản bị càn quét sạch sẽ, trong thời gian ngắn không nhấc lên nổi sóng gió. Bởi vậy, Vương Ly Từ và con hổ nhỏ cũng phải mang về chủ trạch. Dù sao sau khi nha đầu kia nuốt Chu Quả, cần lão tổ trợ giúp nàng tu luyện mới được.

Mà Lục gia gia Vương Tiêu Hàn tạm thời cũng đi theo về chủ trạch. Hắn vừa mới tấn thăng, căn cơ còn không quá ổn định, thứ nhất cần củng cố, thứ hai cũng cần Lung Yên lão tổ dạy hắn một phen.

Lung Yên lão tổ đã trở thành Linh Đài cảnh hơn tám mươi năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Bên trong thuyền ô bồng.

Vương Thủ Triết chắp tay xin lỗi Vương Tiêu Hàn: “Lục gia gia, chuyện Linh Đài yến thật sự xin lỗi.”

Trong gia tộc có người tấn thăng Linh Đài cảnh là một đại hỷ sự, thông thường đều sẽ chiêu cáo gia tộc khác, cũng tổ chức Linh Đài yến. Mức độ náo nhiệt này, thậm chí sẽ không kém hơn loại tiệc cưới tương lai như Vương Thủ Triết.

Đây là cơ hội tốt để gia tăng uy tín của gia tộc, bày ra cơ bắp. Đồng thời, đây cũng là thời điểm một Huyền Vũ giả cả đời làm rạng rỡ tổ tông nhất, chỉ dựa vào thu lễ cũng có thể phát tài nhỏ.

Nhưng Vương Thủ Triết lại có suy nghĩ và kế hoạch của hắn, việc này thực sự không phải lúc mở Linh Đài yến.

“Ha ha, Thủ Triết, ngươi không cần phải xin lỗi tam nữa, Lục gia gia đời này đã đáng!” Vương Tiêu Hàn sảng khoái cười nói: “Đừng nói là kéo dài thời gian, chính là để Lục gia gia trở thành át chủ bài của gia tộc, giấu cả đời cũng không sao. Hơn nữa, Lục gia gia rất thích tính cách không cầu Hư Vinh như ngươi.”

“Đương nhiên là không.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đợi đến khi thích hợp Lục gia gia lộ mặt, Thủ Triết nhất định sẽ tổ chức một bữa tiệc linh đài phong quang vô hạn cho Lục gia gia, nói không chừng sau này còn có cơ hội tổ chức tiệc Thiên Nhân nữa.”

“Cái này cũng không yêu cầu xa vời.” Vương Tiêu Hàn vội vàng xua tay nói. Đối với Thiên Nhân cảnh, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, quá xa xôi, xa vời. Có thể có cơ hội tấn thăng Linh Đài cảnh, thật sự là vô cùng thỏa mãn.

Vương Thủ Triết cũng chỉ cười cười, không nhiều lời.

Khi thuyền ô bồng đi về phía hồ Châu Vi, đi ngang qua công trường hai bên.

Quy mô công trường càng lúc càng lớn, thuyền nạo vét ở trong thủy đạo nối liền không dứt, hai bên bờ cũng có không ít công nhân đang dựng lều dựng, lấp đất, làm đường vân vân.

Ngoại trừ thuyền nạo vét bận rộn, còn có một ít thuyền khách lui tới trong thủy đạo, những thuyền khách kia, chở đều là một ít người quần áo tương đối tốt, thoạt nhìn tương đối có tiền.

Bọn họ vừa lên bến tàu, liền có một gã sai vặt tiến lên đón, gã sai vặt kia ăn mặc sạch sẽ, nhìn qua có chút lanh lợi: "Hoan nghênh chư vị lão gia đại giá quang lâm —— công trường Châu Vi hào uyển, ta tiếp đãi gã sai vặt Âu Dương Tuấn Ngạn."

Thuyền ô bồng của Vương Thủ Triết vừa vặn đi ngang qua, thấy cảnh này, hắn liền đặc biệt dừng lại nhìn xem, đây chính là kế hoạch lớn liên quan đến vơ vét của cải của hắn.

"Âu Dương tuấn ngạn?" Một người trẻ tuổi trắng trẻo mập mạp nói, "Ta nhận ra ngươi, ngươi chính là chó còn lại của Liễu Tử Câu thôn sát vách chúng ta, khi còn bé trong nhà nghèo không được ăn, còn tới thôn chúng ta ăn xin, bị ta đánh cho một trận nhừ tử. Âu Dương Cẩu còn sót lại, ngươi thật to gan, lại dám thêu dệt cái tên lung tung, lần này lừa gạt."

Lời vừa nói ra, chung quanh xôn xao không thôi, sắc mặt những phú hộ kia đều thay đổi.

"Ah, nguyên lai là Trương Thiết Đản." Âu Dương Tuấn Ngạn ánh mắt nghiêm túc, lớn tiếng nói: "Trương Thiết Đản, thỉnh thận ngôn. Cái tên mới của ta, chính là Lục tiểu thư tự mình đặt đấy. Tuấn Ngạn ta rất được Lục tiểu thư coi trọng, ở đây bán ra phòng điền kỳ của Châu Vi hào uyển, há lại đi lừa gạt?"

Khí thế sắc bén.

Trương Thiết Đản biến sắc, thấp giọng bảo: "Lục tiểu thư, vị Lục tiểu thư nào?"

"Đương nhiên là Vương thị Lạc tự bối Lục tiểu thư, Vương Lạc Thu tiểu thư! Ta chính là gã sai vặt tiếp đãi mà Lục tiểu thư đích thân đề bạt." Trong ánh mắt Âu Dương Tuấn Ngạn tràn đầy vẻ kiêu ngạo và tự hào: "Nếu như ngươi không phục tên của ta, thì có thể cút đi."

Vương Lạc Thu tiểu thư!

Cái tên này vừa ra, những phú hộ kia lập tức lặng ngắt như tờ, hai mặt nhìn nhau, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ kính sợ. Vương

Lạc Thu đời chữ Lạc của Vương thị, danh tiếng của nàng đã vang vọng khắp Bình An trấn.

Đứa trẻ mười một tuổi, nhẹ nhàng đánh bại đích tử Lưu thị, cũng tuyên bố vô địch dưới mười sáu tuổi!

Nhân vật phong quang như vậy đã trở thành thần tượng mà rất nhiều người trẻ tuổi ở Bình An trấn sùng bái. Hơn nữa nàng còn là tiểu thư của Lạc Tự hậu Vương thị, lục muội của gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết.

"Cẩu thừa, không, tuấn ngạn ta sai rồi." Trương Thiết Đản lập tức kinh sợ, lộ ra vẻ nịnh nọt: "Ta từ nhỏ đã nhìn ra, tuấn ngạn ngài tuyệt đối không phải vật trong ao, hôm nay đã thành tâm phúc của Vương thị lục tiểu thư, còn giúp ngài đổi tên, quả nhiên hiện tại nhất phi trùng thiên. 【Châu Vi hào uyển】 này, Trương gia chúng ta mua."

Âu Dương Tuấn Ngạn vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, thản nhiên nói: "Tâm phúc của Lục tiểu thư không dám nhận, tuấn ngạn chẳng qua là gã sai vặt do nàng tiện tay đề bạt. Về phần Châu Vi Hào Uyển này, cũng không phải ai muốn mua là có thể mua được."

"Lúc chúng ta ở Châu Vi hào uyển, tọa lạc bên bờ ven đường Châu Vi thủy đạo. Bên phải tiếp giáp với hồ Châu Vi đại danh đỉnh đỉnh, bên trái nhìn Vương thị tổ truyền phong thuỷ đại cơ nghiệp 【hưng thịnh nông trang】, càng cùng chủ trạch cơ nghiệp ngàn năm của Vương thị, xa xa cách hồ nhìn nhau." Sắc mặt Âu Dương Tuấn Ngạn càng thêm kiêu ngạo tự hào, "Bảo địa phong thủy tuyệt vời có thể truyền đời đời như vậy, sao có thể là a miêu a cẩu tùy tiện mua? Muốn mua một kỳ, phải có tư cách mua. Trương Thiết Đản, ngươi cho rằng chỉ dựa vào tiền là có thể giải quyết được sao?"

"Vâng vâng vâng, tuấn ngạn dạy dỗ đúng." Trương Thiết Đản gật đầu khom lưng, mặt đầy nịnh nọt cười nói: "Việc này, với phần chúng ta lớn lên mặc quần, thuận tiện hơn một chút."

"Xem tình huống đi, phải có tư chất xét duyệt." Âu Dương Tuấn Ngạn thản nhiên nói, "Có một số việc không phải do một mình ta quyết định."

Lời vừa nói ra, chúng phú hộ càng là cảm giác mong đợi mười phần, trên mặt từng người tràn đầy kính sợ cùng với chờ mong. Vừa chuẩn bị đi lên, cùng Âu Dương Tuấn Ngạn, không, Âu Dương Tuấn lôi kéo quan hệ.

Bỗng dưng.

Xa xa, truyền đến một trận tiếng ồn ào: "Lục tiểu thư đến rồi, Lục tiểu thư đến công trường thị sát."

"Không được vây xem! Mau làm việc đi." Mọi người biểu hiện cho ta, để Lục tiểu thư nhìn tinh thần của ngũ đại đội chúng ta." Lục tiểu thư tới, ai dám mất mặt với ta, lão tử đánh chết hắn."

Các đốc công đội ngũ thi công, ai nấy đều rít gào.

Cảnh tượng như vậy khiến Vương Thủ Triết trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Thu nhà chúng ta, từ khi nào lại có uy vọng như vậy?

…

Chương 104: Linh thú khổng lồ xuất hiện, lời to!

…

Trong lúc nói chuyện.

Dưới sự vây quanh của mấy gia đinh và một gia tướng, Vương Lạc Thu từ xa đến gần, một đường thị sát.

Nàng chắp hai tay sau lưng, thân hình nho nhỏ vô cùng nghiêm chỉnh, bước chân đi không nhanh không chậm, trầm ổn mạnh mẽ, ung dung không vội.

Tả Hữu nhìn quanh, biểu lộ ôn hòa nhưng lại không mất nghiêm túc.

Đối mặt với những đội trưởng, các đốc công có tiếng "Lục tiểu thư tốt" "Lục tiểu thư cát tường" v.v… tiếng hoan hô, nàng lại không mất thân thiện khẽ vuốt cằm.

Ngược lại là học được bảy tám phần dáng vẻ của Vương Thủ Triết. Không, nàng ta đây là so với tư thái của Vương Thủ Triết, càng giống như là một vị lãnh đạo hạ cơ sở nào đó đang thị sát.

Âu Dương Tuấn Ngạn thấy Vương Lạc Thu đi ngang qua, tâm tình kích động mà thấp thỏm không thôi, tiến lên khom lưng thỉnh an: "Chào Lục tiểu thư." Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, sợ Lục tiểu thư không nhớ nổi tên của hắn.

Vương Lạc Thu hơi dừng lại động tác, khi nhìn thấy Âu Dương Tuấn Ngạn, nàng hơi lộ ra một nụ cười khích lệ: "Thì ra là tuấn ngạn, làm cho tốt vào."

"Vâng, Lục tiểu thư." Âu Dương Tuấn Ngạn cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, toàn thân run rẩy mà tràn đầy lực lượng, Lục tiểu thư không những còn nhớ rõ hắn thuận miệng đặt tên và đề bạt, còn đặc biệt dừng lại cổ vũ hắn.

Sĩ vì tri kỷ giả tử!

Ta Âu Dương Tuấn Ngạn, tuyệt đối không phụ lòng kỳ vọng của Lục tiểu thư.

Tuy nhiên Vương Lạc Thu cũng không dừng lại, mà tiếp tục thị sát về phía công trường tiếp theo. Công trình lần này vô cùng lớn, nàng phải bắt lớn thả nhỏ, cũng chiếu cố đến các mặt.

Nhìn bóng lưng Vương Lạc Thu, Âu Dương Tuấn Ngạn hành lễ thật sâu: "Lục tiểu thư đi thong thả."

Cho đến khi nàng biến mất trong tầm mắt, Âu Dương Tuấn Ngạn mới ngẩng đầu, mặt đỏ bừng và rung động.

Những phú hộ còn lại, từ đầu tới cuối không bị Vương Lạc Thu nhìn thấy, giống như hoàn toàn bỏ qua bọn họ.

Nhưng trong bọn họ không có một lời oán hận nào, ngược lại mỗi người đều hưng phấn mà bắt đầu nghị luận.

"Nàng ta chính là Lục tiểu thư của Lạc Tự bối Vương thị, quả nhiên khí độ nổi bật, giống như Hoàng tộc ban đầu giáng lâm, quý khí thiên thành."

"Có thể may mắn gặp mặt Lạc Thu tiểu thư là vinh quang của Trương Thiết Đản ta."

"Ta nghe nói, Lục tiểu thư là nữ đế trên trời hạ phàm lịch kiếp, đầu thai ở Vương thị, ta thấy Bình An Vương thị sắp phát đạt rồi."

Đủ loại tiếng nghị luận, dường như đều khen Vương Lạc Thu lên trời.

Còn có một người đọc sách trong nhà phú hộ, rung đùi đắc ý lẩm bẩm nói cái gì có thơ làm chứng.

Nữ đế vốn nên là thiên thượng tiên.

Lạc hồng trần lịch phàm kiếp

Chợt có một ngày gió lớn nổi lên.

Phù Diêu trở lại Lăng Tiêu điện.

…

Vương Thủ Triết trên thuyền ô bồng sợ ngây người, những người đó còn có liêm sỉ hay không. Mới chẳng qua là thấy Vương Lạc Thu vội vã gặp mặt, liền bắt đầu nói ẩu nói tả, nịnh nọt.

Còn người đọc sách nữa à? Ngay cả cốt khí và tôn nghiêm cũng không có. Cái này gọi là lăng xê thiết lập, có biết hay không?

Vương Thủ Triết thật sự muốn bắt tên đọc sách không biết xấu hổ kia lại.

Sau đó bảo hắn làm cho mình một bài thơ để làm chứng.

"Ha ha, Lạc Thu nhà chúng ta, người có tầm nhìn không tệ." Vương Tiêu Hàn nhìn mà liên tục gật đầu: "Xem ra nha đầu này có vẻ rất cố gắng, các đốc công đều rất chịu phục nàng ta."

Kỳ thật ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy Lạc Thu tuy hơi trúng hai chút, nhưng năng lực làm việc thật sự không tệ.

Có những đệ đệ muội muội này trưởng thành, gánh vác trách nhiệm cho hắn, đương nhiên là không còn gì tốt hơn.

Cùng lúc đó.

Được đám phú hộ vây quanh, Âu Dương Tuấn Ngạn cũng giống như bước lên đỉnh cao cuộc đời. Tuy nhiên, hắn tuân thủ nghiêm ngặt sự dạy bảo của Lục tiểu thư, không kiêu ngạo không kiêu ngạo, làm tốt công việc của mình: "Công trình lần này, chủ đánh ven Hà Cảnh quan, tưới nước cho ruộng tốt, các ngươi xem bản đồ quy hoạch và bản đồ hiệu quả."

Trên thực tế, sách lược tiêu thụ lần này đương nhiên đều là phương án do Vương Thủ Triết làm ra. Nguồn gốc phương án cũng rất đơn giản, phương án tiêu thụ Lâu Bàn Doanh trên Địa Cầu đã sớm nát đường cái.

Hiệu quả đồ, quy hoạch đồ đều là cơ bản nhất. Tiêu chút tiền, mời họa sĩ vẽ là được, hiệu quả tốt như thế nào thì làm, làm sao duy mỹ cao đại thượng làm được. Trong thế giới này, họa sĩ hơn phân nửa đều là người đọc sách kiêm nhiệm, không đáng tiền.

Trong phương án tiêu thụ Địa cầu lâu bàn doanh, lợi hại nhất ngược lại là bắt lấy nhân tính, dùng các phương thức quý hiếm, tiếc bán, cướp mua mà lăng thành lâu bàn.

"Phong trạch này vị trí không tệ, phi thường xinh đẹp. Trong đại nông điền, còn có phân ngạch hai trăm mẫu ruộng tốt."

Trương Thiết Đản mắt tỏa sáng nói: ” Tuấn Ngạn huynh đệ, bộ phòng mãn kỳ này bán thế nào?”

“Không bán.” Âu Dương Tuấn Ngạn nói: “Năm bộ đầu này đều là gia chủ Vương thị lưu lại cho nhà mình, các ngươi có thể xem hàng thứ hai. Tuy vị trí không bằng hàng thứ nhất, nhưng tương lai là hàng xóm với tộc nhân Vương thị.”

“Bộ này nhỏ hơn một chút, lại chỉ mang theo tám mươi mẫu ruộng tốt thôi.” Trương Thiết Đản có chút do dự.

” Châu Vi hào uyển của chúng ta là nơi nào? Toàn bộ Bình An trấn chỉ có một chỗ, tấc đất tấc vàng.” Âu Dương Tuấn Ngạn quay về phía một mảnh công trường vừa mới được lấp lại, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói: “Sau này Châu Vi nhất kỳ, đều là nơi ở của quyền quý đỉnh cao và phú hộ bình an. Ta nghe nói, ngay cả Trường Ninh vệ cũng có phú thương sẽ đến mua. Tương lai nhất định thăng giá.”

“Được, vậy thì bộ này, bao nhiêu càn kim?” Trương Thiết Đản động tâm không thôi.

“Bộ này à, vị trí không tệ, trả tiền sớm hưởng thụ ưu đãi chỉ cần tám trăm tám mươi tám càn kim.” Âu Dương Tuấn Ngạn vẻ mặt thoải mái nói.

“Cái gì?” Trương Thiết Đản giơ chân nói: ” tuần ngạn huynh đệ, các ngươi đây là đoạt tiền sao? Bộ viện này, nhiều nhất cũng chỉ có hơn một trăm càn kim, tám mươi mẫu ruộng tốt, nơi khác có thể chết hơn hai trăm càn kim. Cộng lại tuyệt đối sẽ không vượt quá ba trăm năm mươi càn kim.”

“Ha ha, nơi ở của các ruộng tốt khác, có thể so sánh với Châu Vi hào uyển không?” Âu Dương Tuấn Ngạn khinh bỉ nói: “Những người ở nơi này, đều là người có thân phận địa vị gì? Còn nữa, ngươi có ích lợi gì trong mấy trăm mẫu đất thuộc địa hạt Lưu thị? Không sợ… ha ha, nhưng Châu Vi hào uyển thì khác, chúng ta nằm trong phúc địa Vương thị, lại có gia tướng Vương thị tuần tra ngày đêm, thật sự là ngàn năm cơ nghiệp vạn năm truyền lưu.”

Hiện giờ dưới dư luận chiến tuyên truyền, danh tiếng của Lưu thị Triệu thị cực kém, còn thuê tán tu giết người đoạt nghiệp.

Đây cũng là lý do vì sao, đám phú hộ nhao nhao muốn di chuyển.

Một buổi nói chuyện, lòng người lại lay động không thôi.

Đắt thì hơi đắt, nhưng dù sao Châu Vi hào uyển vô cùng tôn quý, ở chỗ này cũng thể hiện thân phận. Quan trọng nhất vẫn là an toàn như lời Âu Dương Tuấn Ngạn nói!

Đầu năm nay chỉ có tiền và gia nghiệp không tốt, tùy tiện đến một đám tán tu phát rồ, là có thể diệt cả nhà ngươi. Ở đây có Vương thị che chở, mới có thể thật sự an cư lạc nghiệp.

"Được, ta mua." Trương Thiết Đản động lòng không thôi, hung hăng nói, "Tuấn ngạn, cho cái giá ưu đãi."

"Không được, ngươi còn chưa đủ tư cách mua nhà mua ruộng." Âu Dương Tuấn Ngạn lắc đầu nói.

"Cái gì? Còn phải có tư cách mua nhà mua ruộng?"

"Trương gia các ngươi chưa bao giờ nộp thuế cho Vương thị một hạt giống, cũng chưa từng cống hiến gì. Dựa vào cái gì mà có tư cách nhập Châu Vi Hào Uyển?"

"Vậy như thế nào mới có tư cách mua nhà?"

"Với quy mô của Trương gia các ngươi, ít nhất phải ra năm tráng đinh, trường kỳ tham gia vào công trình nạo vét lấp đất, hoặc là trong nhà mỗi người đều nộp 10 càn kim thuế cống hiến." Âu Dương Tuấn Ngạn vẻ mặt kiêu ngạo nói, "Cảnh giới Châu Vi hào uyển của chúng ta, ngưỡng cửa rất cao."

Cái ngưỡng cửa này, thật là cao!

Nhưng mà Trương Thiết Đản, sau khi xác định tương lai sẽ có gia tướng Huyền Vũ giả thủ vệ, tuần tra bảo vệ trị an, vẫn là khẽ cắn môi quyết định ra năm tráng đinh tham dự lao động, chỉ vì có tư cách mua nhà.

Những phú hộ còn lại, hoặc là xuất người, hoặc là xuất tiền.

Phú hộ có tiền đa số đều là nhân tinh, bọn họ cũng đã nhìn ra, mảnh đất phong thủy bảo địa Châu Vi hào uyển này, về sau chỉ sợ sẽ tăng lên! Cho dù là đem bất động sản ruộng đất trong hạt địa quản của Lưu Triệu hai thị bán đi, cũng phải đến Châu Vi hào uyển mua một bộ.

Bên kia ở quá không có cảm giác an toàn.

Mà tương lai Châu Vi Hào Uyển sẽ bố trí tường vây, người ngoài vào cửa sẽ bị tra hỏi cẩn thận, người không phận sự không được phép vào.

Còn có gia tướng Huyền Vũ sẽ tuần tra ngày đêm, đảm nhiệm chức bảo tiêu, không những an toàn mà còn có mặt mũi.

…

Thuyền ô bồng của Vương Thủ Triết đi về phía giữa sông.

Lúc này Vương Tiêu Hàn vẫn chưa hoàn hồn lại từ trong khiếp sợ: "Tám trăm tám mươi tám càn kim, tám trăm tám mươi tám… Thủ Triết, ngươi lại bán tám mươi mẫu điền sản ốc sản đắt như vậy? Lại còn có người mua!"

Điều khiến Vương Tiêu Hàn không thể tin nổi chính là, bên đó chẳng qua chỉ là một mảnh đất vừa mới lấp bằng, ngay cả phòng ốc cũng không dựng lên được, đều bắt đầu tranh nhau trả tiền.

"Điều này không trách ta, chủ yếu vẫn là do danh tiếng của Lưu thị Triệu thị quá tệ." Vương Thủ Triết cười nói: "Đám bình dân phú hộ kia đã bước đầu thoát ly giai đoạn lo lắng vì cơm áo. Thứ bọn họ theo đuổi là tăng lên thân phận địa vị và cảm giác tôn quý. Thứ hai chính là tính an toàn tuyệt đối. Vừa đúng, Châu Vi hào uyển đã thỏa mãn nhu cầu của bọn họ trong kỳ này."

"Tứ thúc, Tứ thúc, thúc thật sự muốn cho gia tướng đi gác gác và tuần tra?" Vương Ly Từ cũng giật mình nói: "Rất nhiều Huyền Vũ đều khinh thường bình dân."

"Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma, có thể tuyển nhận một số tán tu có phẩm tính tốt đi làm bảo tiêu." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Một hộ vệ, một năm mười mấy càn kim là đủ rồi, việc này không có gì nguy hiểm, rất nhiều tán tu sẽ giành làm."

"Tiền đó là của nhà chúng ta sao?" Vương Tiêu Hàn lo lắng hỏi: "Cứ như vậy trường kỳ, chi tiêu cũng không nhỏ."

"Lục gia gia, phí dụng gọi là vật nghiệp phí…" Vương Thủ Triết cười nói: "Các nghiệp chủ chia ra cũng không có bao

nhiêu tiền.”

Vương Tiêu Hàn: “…”

…

Thuyền ô bồng dần dần chạy vào hồ Châu Vi.

Lúc này hồ Châu Vi nghiễm nhiên đã trở thành một công trường lớn, tổng cộng đã đạt tới mấy trăm chiếc thuyền đang tham gia làm việc, số lượng còn đang không ngừng kéo lên.

Nhân viên khổng lồ như vậy tham gia, công trình tiến triển nhanh hơn rất nhiều.

Vương Thủ Triết đứng đầu thuyền, hăng hái nhìn một màn này. Công trình nạo vét lấp đất này đã phát triển đến trình độ này, đã dần dần diễn biến thành công trình mang tính chiến lược của Vương thị.

Đúng vào lúc này.

Một chiếc thuyền nhanh chóng chạy về phía Vương Thủ Triết, đầu thuyền đứng thẳng chính là lão tam Vương Thủ Nặc đời chữ Thủ.

Vốn Vương Thủ Nặc mới là người phụ trách toàn bộ công trình. Thế nhưng rất rõ ràng, danh tiếng của hắn đã bị Vương Lạc Thu lấn át từ xa.

“Tứ đệ, Tứ đệ cuối cùng cũng trở về rồi.” Vương Thủ Nặc vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết liền kinh hỉ nói: “Mau, mau đi theo ta, con hung thú kia lại xuất hiện rồi.”

Vương Thủ Triết vội vàng bảo thuyền ô bồng đuổi theo hắn, phi thân nhảy lên thuyền Vương Thủ Nặc, hắn nghi ngờ nói: “Tam ca, hung thú gì lại xuất hiện?”

“Ngươi không biết đâu.” Vương Thủ Nặc lo lắng không thôi: “Mấy ngày nay ngươi không ở đây, trong hồ Châu Vi xuất hiện một con hung thú họ rùa chuyên môn đụng những chiếc thuyền nạo vét đó. Ta tổ chức mấy lần đuổi người đi, nhưng không làm gì được nó. Cũng may con hung thú kia tính tình ôn thuận, không đả thương người.”

“Nhưng cho dù như vậy, hiện tại lòng người cũng bắt đầu hoảng sợ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất nhiều công nhân cũng

không dám xuống hồ làm việc.”

Hung thú họ rùa?

Vẻ mặt Vương Thủ Triết cứng lại, nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ là con trong truyền thuyết kia?”

Khi hắn còn bé, đã nghe nói trong hồ Châu Vi có một con hung thú họ rùa sinh sống. Nghe nói nó là dân bản địa của hồ Châu Vi, cộng thêm cá tính của nó tương đối ôn thuần, chưa từng đả thương người, vì vậy Trụ Hiên lão tổ không diệt trừ nó.

Nhưng lời đồn từ đầu đến cuối chỉ là lời đồn mà thôi, dù sao Vương Thủ Triết chưa bao giờ thấy qua, các tộc nhân có nói đã gặp qua, có nói chưa từng thấy.

Vì vậy, khi Vương Thủ Triết quy hoạch nạo vét công trình lấp đất, lại không ngờ rằng chuyện này.

Chẳng lẽ là công trình nạo vét quá lớn, chọc giận con hung thú ô quy kia?

Đang cân nhắc, thuyền của Vương Thủ Nặc đã nhanh chóng lái đến hiện trường vụ án, chỉ thấy một chiếc thuyền nạo vét đã bị ủi vỡ, người chèo thuyền và công nhân nạo vét toàn bộ rơi xuống nước.

Mà một con hung thú loài rùa có thể trạng cực lớn du đãng trên mặt nước, thỉnh thoảng lại dùng đầu rùa bắt nạt nhân công nạo vét một chút.

Cũng may nó không có tâm tư đả thương người gì, hẳn là chỉ phát tiết một phen.

Con rùa đen kia vừa nhìn thấy thuyền của Vương Thủ Nặc, đột nhiên vạch nước một cái, vọt lên trước mặt, hiển nhiên là muốn đụng độ thuyền chìm.

Vương Thủ Triết nghiêm mặt: “Ngươi dám.”

Rút kiếm, phi thân lên, trên tinh cương kiếm phủ một tầng ánh sáng trắng, thế như sét đánh chém xuống một kiếm. Ô quy cũng không chạy trốn ở trên mặt nước cuộn mình, trên mai rùa bịt kín một tầng quang thuẫn màu xanh lam.

“Oanh!”

Một kiếm chém lên quang thuẫn, lực phản xung cực lớn chấn động huyền khí toàn thân Vương Thủ Triết kích động, gần như muốn phun máu. Mà hộ thuẫn màu xanh lam của con rùa đen kia, chỉ là nhộn nhạo vài cái, không hề tổn hại.

Đầu rùa đen lại thò ra, phun một ngụm nước vào Vương Thủ Triết.

Đỉnh cấp nhị giai!

Vương Thủ Triết rùng mình, không ngờ con rùa đen này đã đạt đến cảnh giới này. Tốc độ của cột nước kia cực nhanh, hắn vừa định trực tiếp rơi xuống nước tránh né.

Bên tai lại nghe thấy một tiếng hét lớn.

"Thật can đảm! Thủ Triết mau lui ra."

Một lực kéo Vương Thủ Triết, ném hắn ta lên thuyền.

Đó là Lục gia gia Vương Tiêu Hàn, Tiêu Hàn lão tổ mới nổi trong nhà. Chỉ thấy hắn tiện tay một quyền phá vỡ cột nước, hai chân nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt nước, mặt nước nổi lên một vòng gợn sóng.

Sau đó, hắn đạp sóng mà đi, khí thế bàng bạc, áo gai vải thô phiêu phiêu, tựa như lục địa thần tiên. Trong lúc hô hấp, liền phóng đến trên không con rùa đen, từ trên cao nhìn xuống một quyền hướng con rùa đen đánh tới.

Con rùa sợ hãi không thôi, theo bản năng cuộn người lại, định dùng quang thuẫn màu xanh nước biển ngăn cản.

"Oanh!"

Huyền kình bốn phía, màu thủy lam bị oanh nát bấy, năng lượng rời rạc bay tán khắp nơi.

Ngay cả con ô quy to lớn kia cũng bị đập bay ra hơn trượng, rơi xuống nước.

Cảnh tượng này, thấy Vương Thủ Triết là tâm trí hướng về không thôi, cho dù đã được chứng kiến trận chiến giữa Linh Đài cảnh, nhưng vẫn là cảm xúc mênh mông không thôi.

Nhưng con rùa kia cũng thông minh.

Cường địch biết rõ đánh không lại, lập tức chui xuống nước, biến mất vô tung vô ảnh.

Mà Vương Tiêu Hàn thì đạp lên mặt nước, hai ba bước trở lại trên thuyền, khẩn trương mà quan tâm hỏi thăm: “Thủ Triết ngươi không sao chứ?”

“Không sao, chính là sơ suất, không ngờ con rùa đen kia đã là đỉnh cấp nhị giai.” Vương Thủ Triết sắc mặt ngưng trọng nói: “Nếu không thể bắt nó hoặc trục xuất, công trình nạo vét lấp đất của chúng ta chỉ sợ rất khó tiếp tục.”

…

Chương 105: Bắt được! Thủ hộ linh thú!

…

Đỉnh cấp nhị giai, thực lực tổng hợp đã gần bằng Luyện Khí cảnh nhân loại đỉnh phong.

Hơn nữa nó còn là một con hung thú thủy sinh, sức chiến đấu ở trong nước đặc biệt cường đại, còn có thể lẩn trốn khắp nơi.

Hồ Châu Vi lớn như vậy trên vạn mẫu thuỷ vực, chung quanh lại là thủy lộ thông suốt bốn phương, hung thú rùa đen này nếu thành tâm muốn trốn, chỉ sợ không dễ đối phó.

"Thủ Triết." Sắc mặt Vương Tiêu Hàn có chút khó xử: "Nếu con rùa này dám ngoi đầu lên, Lục gia gia đương nhiên sẽ không e ngại nó. Nếu nó muốn trốn, hoặc đánh du kích chiến gì đó, dù là Thiên Nhân cảnh tới cũng không được. Dù sao linh thức của ai cũng có hạn, không có khả năng tìm kiếm diện tích lớn."

"Tiêu Hàn nói không sai." Lung Yên lão tổ nhanh nhẹn hạ xuống thuyền nhỏ: "Nếu không thể tìm ra vị trí của nó, e rằng không dễ đối phó."

Vẻ mặt của Vương Thủ Triết dần dần trở nên nghiêm trọng, công trình lấp hồ trong hồ Châu Vi là một khâu trong kế hoạch lớn của hắn, một khi bị một con ô quy quấy nhiễu thì chính là trò cười thiên đại.

"Thủ Triết, nếu thật sự không được, Lục gia gia tổ chức một số ngư dân." Vương Tiêu Hàn đưa ra chủ ý nói: "Chúng ta giả làm nhân công nạo vét, chờ con rùa đen kia đưa tới cửa. Chúng ta dùng lưới vây khốn nó trong thời gian ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng chém bỏ."

Kế hoạch này miễn cưỡng có thể, chỉ là quá mức bị động, nhưng dù sao cũng tốt hơn vô kế khả thi.

Nhưng vào lúc này.

"Tùng!" một tiếng, Vương Ly Từ nhảy lên, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu lay động.

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, dùng ánh mắt khác thường đánh giá nàng, nha đầu này là ăn nhiều béo sao?

Bất quá, nhìn kỹ ngược lại cũng không có nhiều béo, chỉ là khuôn mặt có chút mũm mĩm trẻ con, dáng người còn xem như là hơi mập, vấn đề hẳn là xuất ở thân pháp.

Ngay lập tức, hắn nhướng mày nói: "Đại nha đầu, ngươi có thể tu luyện thân pháp thật tốt sao? Nữ tử Huyền Vũ giả nhảy lên cũng giống như ngươi, "Đông" một tiếng rơi xuống đất sao?"

Vương Thủ Triết cũng có chút say.

Thân pháp của Vương thị, cho dù là thân pháp cơ sở, đều coi trọng phiêu dật nhẹ nhàng, thân pháp tiến giai 【Liễu Nhứ thân pháp】, càng nhanh nhẹn linh động, phiêu hốt theo gió mà không thể nắm bắt.

Đến nơi này của nàng, liền biến thành "Đông!"

"Tứ thúc Tứ thúc." Vương Ly Từ ấm ức nói: "Tu vi của ta tăng lên quá nhanh, nhất thời không khống chế được thân thể. Bình thường, thân pháp của người ta cũng rất nhẹ nhàng."

Mềm mại ư? Ta tin ngươi mới lạ.

Còn nữa, câu kia tu vi tăng lên quá nhanh, nghe cũng đặc biệt chói tai.

"Tóm lại, ngươi gần đây đều đặt tâm tư vào việc tu luyện cho ta." Vương Thủ Triết nghiêm túc phê bình nói: "Đừng vì hơi có hai phần tu vi mà bay, Huyền Vũ giả chỉ có cảnh giới tu vi thì không đủ, nếu không thì chỉ là cái thùng rỗng."

"Vâng, Tứ thúc." Vương Ly Từ có vẻ mặt uể oải. Sau đó nói: " Ly Từ tới đây là muốn nói cho Tứ thúc, Ly Từ có thể cảm giác được vị trí của con rùa đen kia."

"?"

Sắc mặt Vương Thủ Triết trở nên hơi đen, vừa nói xong ngươi là cái thùng rỗng, ngươi liền tới một chiêu này đúng không? Nha đầu này, có phải trời sinh chính là đối nghịch với hắn không?

Vương Ly Từ rụt cổ lại, ấm ức nhìn Vương Thủ Triết, ta đâu có trêu chọc Tứ thúc?

“Ha ha, đừng quản Tứ thúc ngươi.” Vương Tiêu Hàn ở bên cạnh cũng bị chọc cười, kéo Vương Ly Từ sang một bên: “Đại nha đầu đến đây, nói với Tằng lục gia gia, con rùa đen kia ở đâu? Lục gia gia bắt nó về nấu canh rùa ngươi uống.”

Một câu nói khiến nước miếng của Vương Ly Từ chảy ra gần như, tinh thần phấn chấn nói: “Tứ gia gia nó ở chỗ đó, lơ lửng ở chỗ sâu nửa trượng, vụng trộm nghe chúng ta nói chuyện.” Nàng chỉ chừng một trượng.

Linh thức của Vương Tiêu Hàn hướng về phía kia dò xét, quả nhiên, mơ hồ cảm ứng được con rùa đen kia. Hắn lúc này nhảy lên một cái, một quyền hướng vị trí kia đánh tới.

“Oanh!”

Nước hồ nổ tung.

Con hung thú ô quy kia thân hình hiển lộ ra, nó lập tức hoảng sợ vong hồn đại mạo, sau khi ngạnh kháng một quyền, lại nhanh chóng hướng phía dưới lặn xuống. Lúc này đây, nó trốn xa một chút, nghiêng người giấu ở trong bùn lầy.

“Lục gia gia đang ở đó, nó giấu nước bùn.” Vương Ly Từ lại điều khiển thuyền nhỏ đi qua, chỉ vào một vị trí.

Lần này không đợi Vương Tiêu Hàn ra tay, Lung Yên lão tổ đạp không mà đi, nhẹ nhàng chém ra một kiếm.

“Bá!”

Kiếm quang lấp lóe, mặt hồ tựa như bị một cây đao cắt trúng, nước hồ hướng hai bên tách ra.

Dưới đáy hồ sâu hơn một trượng, vậy mà bị một kiếm này chém cho lộ ra nước bùn. Mà thân thể con rùa đen kia đều giấu ở trong nước bùn, chỉ lộ ra nửa cái đầu, đôi mắt nhìn đến ngây ngốc cả người.

Ta là ai? Ta ở đâu? Sao không thấy nước xung quanh?

Nhưng chung quy nó vẫn là một con rùa đen đã sống rất lâu, nhanh chóng chạy loạn trong nước bùn, trong vòng nửa hơi thở lại một lần nữa trở về trong nước.

“Rầm!”

Mặt nước tách ra lại lần nữa khép lại, kích khởi từng đạo gợn sóng, ô quy cũng biến mất không thấy.

“Con rùa đen này còn rất thông minh.” Vương Thủ Triết cũng giật mình không thôi, hóa ra luôn cho rằng tốc độ của con rùa này rất chậm, bộ dạng thảnh thơi thảnh thơi. Không nghĩ tới trốn được mạng, không cần phải nói có bao nhiêu nhanh nhẹn.

“Không xong, nó chạy xa rồi.” Vương Ly Từ bất đắc dĩ nói: “Nó đi về hướng đó, chúng ta đuổi theo.”

Chỉ là lần này đuổi kịp, hai vị lão tổ cũng không tùy ý ra tay. Ô quy ở trong nước, nếu nó thật sự muốn chạy trốn, thật sự là không có cách nào xử lý được nó.

Hơn nữa sau mấy lần nó chịu thiệt, trở nên càng thêm giảo hoạt, người vừa đến gần, nó liền trốn xa một chút.

“Xem ra chỉ có thể điều đội bắt cá của Định Hải lục thúc tới đây.” Vương Thủ Triết miễn cưỡng nghĩ ra một biện pháp, nhưng cũng không dám xác định những thứ này có thể giăng lưới hay không, có thể che chở được nó hay không.

Chỉ cần có thể bảo bọc bên trong, tranh thủ mấy hơi thở, hai vị lão tổ có thể ra tay đánh nó bị thương nặng.

“Tứ thúc Tứ thúc, con còn có một biện pháp có thể thử.” Vương Ly Từ lại rất cơ trí nói.

“?”

Vương Thủ Triết dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm nàng, sao ngày thường không thấy ngươi có nhiều chủ ý như vậy. Hôm nay là chuyên môn đến đối nghịch với Tứ thúc đúng không?

“Được, ngươi nói thử xem.” Cuối cùng Vương Thủ Triết vẫn lấy đại cục làm trọng.

“Tứ thúc, cháu không dám cam đoan đâu.” Vương Ly Từ nói: “Cháu đang nghĩ, linh thú gì gì đó đều rất thích ăn đồ ngon. Chúng cháu chỉ cần dùng mỹ thực dụ dỗ nó lên bờ, chẳng phải nó chạy không thoát sao?”

Mỹ thực dụ hoặc?

Ánh mắt Vương Thủ Triết có chút nghi ngờ, nha đầu này sẽ không bởi vì mình thích ăn, liền cảm thấy cả thế giới đều là mỹ thực không khỏi dụ hoặc đúng không?

“Tứ thúc, Hoa Hoa đi theo con như vậy đấy.” Vương Ly Từ nghiêm túc nói: “Nó thích ăn cá con.”

Vương Thủ Triết hơi do dự, nhưng cũng biết bị nàng thuyết phục: “Vậy thì thử xem, dù sao cũng không có tổn thất gì.”

Không thể không thừa nhận nha đầu Ly Từ này luôn làm ra một số chuyện ngoài dự liệu, lại không hiểu sao lại thành công.

“Cái gì gọi là không tổn thất?” Vương Ly Từ tức giận nói: “Ta đã trả giá cho Tiểu Ngư, hơn nữa tồn kho của ta cũng không còn nhiều.”

“Được! Tứ thúc thanh toán cho ngươi.” Vương Thủ Triết cắn răng nói: “Nếu như ngươi thật sự lập công lớn, ta ở Trường Ninh vệ sẽ mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn, ngươi tùy tiện một chút, không được che chắn.”

“Hả?”

Ánh mắt Vương Ly Từ sáng rực lên, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, toàn thân đều tràn ngập ý chí chiến đấu, vỗ ngực nói: “Tứ thúc, tất cả đều đặt trên người Ly Từ, đối phó với động vật nhỏ gì đó, Ly Từ sở trường nhất.”

Sau đó, Vương Ly Từ nhanh chóng tiến vào trạng thái, bắt đầu an bài Vương Thủ Triết và hai vị lão tổ.

“Tứ thúc, điểm mai phục ở nơi hẻo lánh đó, phía sau có rừng cây, có thể ẩn nấp.” Vương Ly Từ bắt đầu nhanh chóng động não: “Ngoài ra, lần trước không phải thúc đã săn một cây Đông Hải tiễn kỳ sao? Khiến người ta cắt một đoạn, con rùa đen đó có sức ăn lớn, thế nào cũng phải ba, không, năm mươi cân.”

“Biết lò nướng không? Nếu trong nhà không có, thì đến viện của ta lấy, lúc trước ta tìm thợ rèn chế tạo mấy cái dự phòng.”

“Hạng quả thượng đẳng, các loại gia vị.”

“Hai vị lão tổ tông, các ngươi nhất định phải tránh xa một chút, nín hơi ngưng thần.”

…

Các loại an bài và chỉ huy, ngược lại là có thanh có sắc.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút khiếp sợ, vừa nghe thấy có đồ ăn ngon, năng lượng mà nha đầu này bộc phát ra quả thật vô cùng đáng sợ.

Mặc dù năm mươi cân linh ngư kia khiến hắn hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Sau đó.

Hết thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Vương Ly Từ một người một hổ, cộng thêm một người chèo thuyền bình thường bắt đầu nhộn nhạo trong hồ. Nàng và tiểu hổ hoa, vui vẻ hưởng dụng các loại mỹ thực, nhất là cá khô, ăn uống, một ít cá khô không cẩn thận rơi xuống hồ.

Hơn một canh giờ sau.

Con thuyền dần dần cập bờ, cá khô nhỏ vẫn đang không ngừng "rơi xuống".

"Hoa Hoa, bổn tiểu thư nướng Linh ngư cho ngươi ăn, đây chính là Hải ngư yêu, ngươi chưa từng ăn qua." Vương Ly Từ ôm Hoa Hoa, lên bờ, bắt đầu chơi nướng thịt.

Động tác của nàng thành thạo, thủ pháp chú ý, không bao lâu sau, mùi cá nướng tỏa ra khắp nơi.

Ngay cả đám người Vương Thủ Triết trốn ở chỗ kín trong rừng cây cũng bị mùi cá nướng hấp dẫn. Chỉ là Vương Thủ Triết vẫn có chút nghi ngờ, dựa vào loại thủ pháp này, thật sự có thể dụ con rùa đen lên bờ?

Sắc trời dần tối.

Lửa trong lò nướng càng thêm chói mắt.

"Hoa Hoa, khối này là của ta, đừng cướp!" Vương Ly Từ và con hổ nhỏ đã bắt đầu ăn cá nướng mỹ vị. Dường như đã quên mất kế hoạch.

Ngươi một miếng, ta một miếng, ăn như gió cuốn.

Chưa tới một khắc, năm mươi cân thịt linh ngư Đông Hải tiễn kỳ của Vương Thủ Triết đã bị một người một hổ ăn hết một

phần ba!

Hơn nữa các nàng căn bản cũng không có ý định dừng miệng, ăn cái gì cũng vui vẻ, không lâu sau, đã mất một nửa rồi!

Trong lòng Vương Thủ Triết "Lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ không ổn.

Chẳng lẽ hắn đã trúng kế?

Vương Ly Từ hoàn toàn không nghĩ tới việc dẫn dụ rùa đen đi lên, thuần túy là vì dỗ dành linh ngư của hắn mà ăn…

Cùng lắm thì lau miệng, nói một câu hôm nay vận khí không tốt, con rùa đen kia không mắc mưu, có lẽ con rùa đen kia không thích ăn cá.

Ngày mai lại tiếp tục làm mấy chục cân Linh Giác Ly Ngưu.

Vương Thủ Triết càng nghĩ càng kinh hãi, nha đầu Ly Từ này, quá mệt mỏi rồi, sao lại dễ dàng tin tưởng nàng như vậy chứ?

Cho đến khi nàng cùng con tiểu hổ kia ăn hết hai phần ba.

Vương Thủ Triết mới vỗ trán một cái.

Ách… Được rồi, ta tin tiểu cô nãi nãi ngươi.

Nhưng vào lúc này, mặt nước bên hồ khẽ động, một con rùa cực lớn, chậm rãi bò lên bờ. Hình thể nó cực lớn, trong bóng tối lộ ra có chút đáng sợ, còn đặc biệt nhe răng một cái với Vương Ly Từ và con hổ nhỏ.

"Hung thú a."

Vương Ly Từ kêu một tiếng, ôm lấy con hổ nhỏ Hoa Hoa rồi chạy mất tăm mất tích.

Sau đó con đại ô quy kia đắc ý lắc lắc đầu, cất bước nặng trịch, nghênh ngang đi tới trước lò nướng. Nghiêng đầu, giống như đang suy nghĩ cá nướng này thật sự ngon như vậy?

Một miếng nếm thử, một cân cá nướng không còn.

Sau đó con rùa đen khổng lồ này trúng tà, há miệng nhai từng ngụm lớn, đoán chừng nó đã hối hận, hối hận vì nghi thần nghi quỷ không đi ăn sớm một chút.

Ô ô, Quy gia sống ba trăm năm.

Trong rừng cây, Tiêu Hàn lão tổ phi thân mà ra, mãnh liệt hướng về phía con rùa đen đánh tới.

Đầu con ô quy to lớn giật nảy, lập tức ý thức được quả nhiên trúng kế.

Tuy nhiên dường như nó đã có chuẩn bị tâm lý đối với việc này, lúc này vẫn không quên "A ô" một ngụm nuốt lấy một miếng cá nướng còn dư lại, vung ra móng vuốt chạy như điên về phía hồ nước.

Tốc độ chạy của nó so với tốc độ bò lên nhanh hơn không chỉ gấp mười lần. Chỉ là bảy tám trượng đường, trong vòng mấy hơi thở đã đến.

Cũng khó trách, con rùa đen lớn này đã sống lâu như vậy, trí tuệ cũng không thấp, đã dự đoán được có thể có cạm bẫy, còn dám lên ăn, đương nhiên là nghĩ tới đường lui rồi.

Nó phảng phất muốn để cho nhân loại biết rõ, nó thân là một con hung thú cấp rùa đen, chẳng những chạy nhanh như gió, nó còn có thể bay vọt lên không.

Nương theo thế chạy rất nhanh, khi còn cách hồ nước khoảng một trượng. Chân sau cường tráng của nó bỗng nhiên đạp một cái, thân rùa khổng lồ mà nặng nề thật sự bay lên.

Lúc này nó vẫn không quên dùng đầu con rùa nướng lớn, nháy mắt nhìn Vương Tiêu Hàn đang đuổi theo không kịp ở phía sau chế giễu một chút.

Tựa như là đang biểu đạt, không có ba phần ba, Quy gia nhà ngươi làm sao dám lên Lương Sơn? Các loại ý tứ gì đó.

Chớ hoảng hốt, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Quy gia gia.

Con rùa khổng lồ, vẽ ra một tư thế cũng không tính là ưu mỹ trên không trung, đầu hướng dưới hồ lao đi. Chỉ cần xuống hồ, trời này đại địa lớn, Quy gia nó đều có thể đi.

Nhân loại a, đa tạ mỹ thực các ngươi dâng tặng.

Nếu như không phải trong miệng ngậm miếng thịt cá nướng lớn, nó cũng nhịn không được muốn cạc cạc cạc cười to vài tiếng, biểu đạt nội tâm vui sướng.

Ngay tại thời điểm con rùa to lớn đắc ý nhất.

Bỗng dưng!

Một tiếng quát nhẹ vang lên.

“Ha ha, ngươi cao hứng quá sớm.” “Huyền Băng kiếm!”

Một đạo bóng hình xinh đẹp mông lung xuất hiện trong bóng đêm, nàng một kiếm nhẹ nhàng chém tới. Nhưng mà một kiếm này, cũng không phải là chém hướng rùa đen, mà là chém về phía mặt hồ.

Một kiếm kia, cử trọng nhược khinh, cuốn theo vô số băng tinh hàn sương.

Một kiếm rơi vào mặt hồ.

Chỉ một thoáng, huyền băng hàn ý cường đại từ trên mặt hồ nhanh chóng lan tràn, vậy mà đem mặt hồ bên bờ phạm vi hơn một trượng đông lạnh thành mặt băng dày hơn một thước. Đương nhiên, cũng là bởi vì mặt hồ hơi nông trên bờ, nàng mới có thể nhanh chóng đông lạnh rắn chắc như thế.

“Rầm!” Rặc rặc rặc!

Cái đầu to tướng của con rùa hung hăng đập vào mặt băng, cả cái đầu lẫn áo giáp trước và đầu nó bị đâm xuyên qua một xích.

Sau đó, đầu và giáp vai trước của nó bị kẹt trong tầng băng.

Bốn chân đạp vào không khí, liều mạng đạp loạn!

Cảnh tượng như vậy khiến Vương Thủ Triết nhìn mà không khỏi buồn cười.

Con đại ô quy này, cũng thực quá mức ngu xuẩn rồi. Ngươi chạy thì cứ chạy đi, còn phải dùng tư thế ưu nhã nhảy hồ!

Bất quá có Lung Yên lão tổ chặn lại, cho dù nó không nhảy hồ, cũng chạy không thoát.

Vương Tiêu Hàn xông lên, chộp lấy một cái móng vuốt của nó, mạnh mẽ kéo nó trở về, cứng rắn kéo đến bãi đất trống cách xa hồ nước.

“Ha ha! Thật ra ngươi rất biết chạy, lại chạy đi?”

Vương Tiêu Hàn đối với nó hỏa khí không nhỏ, trực tiếp lật nó lên, mai rùa hướng xuống, tứ chi hướng lên trên. Vốn dĩ con

rùa còn có thể dựa vào Bệ Ngạn xoay người, nhưng nó vừa va chạm quá dữ dội, đầu và cổ đều bị thương.

Chỉ có thể thành thành thật thật nằm ngửa lên trời như vậy.

Khiến Vương Thủ Triết không kìm lòng được mà nghĩ tới, sau khi mọi chuyện trong trò cười nào đó kết thúc, rùa biển không lật qua người…

…

Chương 106: - Bộ bộ vi doanh! Gia tộc nội tình tăng lên!

…

Hơn nữa con rùa này, còn đặc biệt cơ linh và thông minh. Sau khi phát hiện mình bị bắt được, liền đặc biệt thành thật, một bộ ngoan ngoãn nghe lời, tùy ý làm thịt.

“Lão tổ.” Vương Thủ Triết nói: “Ngài nhận ra hung thú có phẩm chủng gì không? Cảm giác giống như là Thủy Nguyên Linh Quy.”

Lung Yên lão tổ kiểm tra mai rùa, đường vân, cùng với hình dạng các loại, nói: “Hoàn toàn chính xác không phải linh chủng hiếm có gì, chính là một con Thủy Nguyên Linh Quy.”

Nghe vậy, Vương Thủ Triết hơi thất vọng, nhìn nó linh động như vậy, còn tưởng là dị chủng thượng cổ gì đó.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, trên thế giới này phần lớn hung thú đều là linh chủng bình thường, lấy đâu ra nhiều thượng cổ dị chủng như vậy? Thủy Nguyên Linh Quy, Vương Thủ Triết cũng từng nhìn thấy trên đồ phổ hung thú.

Thủy Nguyên Linh Quy tính tình ôn hòa, thích yên tĩnh mà không thích động, có thể trường kỳ sinh sống trong nước, chủ yếu lấy thủy sinh ngư làm thức ăn, đương nhiên có linh chủng cá loại ăn thì càng tốt.

Trong huyết mạch truyền thừa của loài rùa này, có một loại hoặc nhiều loại huyền kỹ hệ thủy, từ biểu hiện trước đó của nó mà xem, ít nhất thức tỉnh hai loại huyền kỹ thiên phú trong huyết mạch.

Cái gọi là huyết mạch truyền thừa, trong lý giải của Vương Thủ Triết, chính là gen truyền thừa.

Sinh vật của thế giới này, một ít kiến thức, huyền kỹ, cùng với phương thức tu luyện vân vân, có thói quen thông qua huyết mạch gen truyền thừa. Về phần có thể thức tỉnh bao nhiêu, phải xem trình độ huyết mạch mỏng manh và dày đặc, huyết mạch càng nồng hậu, tự nhiên truyền thừa càng hoàn chỉnh.

Trong nhân loại cũng có tình huống huyết mạch truyền thừa, loại năng lực thông qua huyết mạch thức tỉnh này gọi là năng lực thiên phú. Tương đối chính là năng lực thông qua khả năng học tập sau này.

“Thủ Triết à, ta thấy con rùa này không tệ.” Vương Tiêu Hàn có hứng thú nói: “Rất thông minh, không bằng thu phục nó làm linh thú gia tộc.”

“Ý của Lung Yên lão tổ thì sao?” Vương Thủ Triết nói.

Lung Yên lão tổ trầm ngâm một chút: “Gia gia năm đó không chém giết nó, chính là muốn nhìn xem đợi nó trưởng thành, có cơ hội thu nó làm linh thú gia tộc hay không. Chỗ tốt lớn nhất của linh thú loài rùa là hai điểm, một là tính tình ôn hòa độ trung thành cao, hai là tuổi thọ vô cùng dài lâu.”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Nhưng sau khi trở thành linh thú của gia tộc, phải có nghĩa vụ nuôi dưỡng nó. Một đầu linh thú, hàng năm chi tiêu cũng không ít.”

Suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết bèn nói: “Linh Quy, ta biết ngươi đại khái có thể hiểu được ý của ta. Nếu ngươi trở thành linh thú của tộc ta, có thể hưởng dụng một trăm cân linh ngư hàng năm phụng dưỡng, nếu để ngươi xuất chiến, thì sẽ có linh ngư đặc biệt cung phụng.”

Nào ngờ, đầu Thủy Nguyên Linh Quy này nghiêng một cái, không muốn để ý tới Vương Thủ Triết.

“Tứ thúc Tứ thúc, đối với linh thú cũng không thể có thái độ như vậy.” Vương Ly Từ ôm con hổ nhỏ Hoa Hoa chạy về: “Để cháu thử xem.”

Cũng được.

Vương Thủ Triết cảm thấy nàng rất có cách đối với động vật.

Có lẽ là ngữ khí của Vương Thủ Triết hắn quá cứng rắn, không đủ hòa hợp. Vẫn là để Ly Từ thử một chút đi, dù sao nữ hài tử cũng nên dịu dàng một chút.

Vương Ly Từ vòng quanh Thủy Nguyên Linh Quy một vòng, sau đó hung hăng nói: “Chùa đen, ngươi nghe đây, cho ngươi hai con đường. Hoặc là thành thành thật thật trở thành linh thú

của gia tộc Vương thị chúng ta, hàng năm còn có thể hưởng dụng phụng dưỡng.”

“Hoặc là, ta liền để cho Tứ thúc đem ngươi chặt thành tám khối. Vương Ly Từ ta lớn như vậy, còn chưa từng ăn Linh quy đâu. Chân này nung đỏ, cái chân này hấp, cái này hầm canh, cái này nướng, cái chân này sao lại nhỏ như vậy? Ô, xào xong rồi…”

Tiểu cô nương, ta tổng cộng có bốn cái chân, ngươi sao lại đếm ra cái thứ năm?

Thủy Nguyên Linh Quy cực kỳ sợ hãi.

Nó cảm giác được tiểu cô nương nhân loại này không phải đang nói đùa.

Nàng thật sự muốn ăn.

Dưới nguy cơ vội vàng gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý chấp nhận trở thành linh thú gia tộc, chỉ cần có thể thường thường ăn được loại cá nướng vừa rồi.

“Mặp cá không thành vấn đề, nhưng chỉ có biểu hiện tốt, ngươi mới được ăn.” Vương Ly Từ hừ lạnh uy hiếp: “Ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng có. Không nghe lời, ha ha ha, ngươi hiểu chứ…”

Hiểu, hiểu!

Thủy Nguyên Linh Quy liên tục gật đầu.

“Tứ thúc, mau lấy nó ra đây.” Vương Ly Từ thuận miệng phân phó.

“?”

Vương Thủ Triết nhíu mày, nhưng vẫn theo lời lật Thủy Nguyên Linh Quy lại, đại gia hỏa này thật sự nặng, sợ là nặng hơn ngàn cân. Hỏi: “Đại nha đầu, ngươi không sợ nó thừa cơ chạy trốn sao?”

Thủy Nguyên Linh Quy bốn chân chạm đất, lập tức cảm thấy có cảm giác an toàn, co chân lại, nâng cái đuôi lên, duỗi cổ thả lỏng. Vừa nghe đến chạy trốn, tròng mắt trên cái đầu to lớn của nó đã định, phảng phất có chút say mê.

“Chạy? Ha ha, ta ước gì nó chạy. Hồ Châu Vi này, bất quá vạn mẫu thuỷ vực, nó lại có thể chạy đi đâu?” Vương Ly Từ tỏ vẻ không sao cả, “Nếu nó muốn chạy trốn, giết ăn thịt cũng không lỗ, ngàn cân nặng, đủ ăn rất lâu rồi. Mai rùa này cũng có thể nấu chế Quy Linh Cao, mùa hè ăn thanh nhiệt giải độc, dưỡng nhan dung.”

Thủy Nguyên Linh Quy vội vàng rụt đầu lại, tiểu cô nương nhân loại này tuổi còn trẻ, có thể nào hung tàn như thế? Ăn thịt còn không tính, ngay cả mai rùa cũng không buông tha.

Sau đó nó liền một bước ba dao động, đi về phía bên bờ.

Vương Thủ Triết và Vương Tiêu Hàn đều nhìn về phía Vương Ly Từ. Nếu đã tin nàng, thì vẫn phải nghe nàng làm chủ.

Vương Ly Từ khoát khoát tay, tỏ vẻ không cần lo lắng.

Quả nhiên, Thủy Nguyên Linh Quy đến bên bờ, cũng không xuống hồ, ngửi đông ngửi tây ngay bên cạnh khối băng vụn.

Tìm ra thịt Linh ngư nướng vừa rơi xuống, ngậm trở về, thảnh thơi tận hưởng ở trên bờ.

Cảnh tượng này khiến Vương Thủ Triết cũng không nhịn được cười, trái tim của Thủy Nguyên Linh Quy này thật đúng là lớn. Vừa mới bị người bắt được, làm linh thú gia tộc thì đã bỏ đi phiền não, tận tình hưởng thụ quy sinh.

“Tứ thúc Tứ thúc, cháu cảm thấy lúc này nên nhân cơ hội nướng thêm chút mỹ vị.” Vương Ly Từ ở một bên đôi mắt trông mong ‘Gián Ngôn’ nói, “Ví dụ như lại thêm năm mươi cân Linh Giác Ly Ngưu các loại, để cho con rùa đen này kiến thức một chút, nội tình nướng của Vương thị chúng ta. Như thế, nó liền không thể rời khỏi Vương thị chúng ta nữa.”

Tiểu não phủ hoa, ở một bên nghe đến đôi mắt tỏa sáng, ngốc manh gật đầu lia lịa. Ý nghĩ của chủ nhân, luôn là thanh kỳ như vậy, rồi lại làm cho hổ vui vẻ.

Thần mẹ nó nội tình nướng thịt?

Đây là ngươi lại thèm rồi, muốn ăn đi?

Đợi đã!

Nha đầu này và tiểu hổ Hoa Hoa vừa rồi đã ăn ít nhất hơn ba mươi cân phải không? Các ngươi cũng không sợ no bể bụng à?

Ngay cả Lung Yên lão tổ cũng không nhìn được: "Ly Từ, tuy rằng bây giờ ngươi đang phát triển thân thể, tu vi tăng lên quá nhanh làm cho nhu cầu về linh thực của thân thể tràn đầy. Có điều, trong thời gian ngắn uống quá chén sẽ không tốt lắm."

"Vâng, lão tổ tông." Ở trước mặt lão tổ tông, Vương Ly Từ từ trước đến nay rất ngoan ngoãn, chỉ là về mặt cảm xúc chung quy có chút không cao.

"Như vậy đi, nướng năm mươi cân." Lung Yên lão tổ nói: "Ngươi và Hoa Hoa nhiều nhất chỉ có thể ăn thêm mười cân."

"Cảm ơn lão tổ tông." Vương Ly Từ và con hổ nhỏ lập tức tinh thần tỉnh táo, từ chỗ Vương Thủ Triết lấy thủ lệnh khố phòng, vội vàng đi chuẩn bị.

Ta quá khó khăn.

Đầu của Vương Thủ Triết ong ong, năm mươi cân Linh Giác Ly Ngưu, nhà này có thể làm không dễ dàng.

"Thủ Triết, ngươi chớ hiểu lầm ta cưng chiều Ly Từ." Lung Yên lão tổ ở một bên giải thích, "Huyết mạch của nha đầu này ở giai đoạn thức tỉnh tầng thứ hai, hơn nữa tu vi tăng lên quá nhanh, thế cho nên sinh mệnh nhân tử đang thay đổi kịch liệt. Cho dù trong nhà tương đối nghèo, lúc này cũng không thể thua thiệt nàng ta. Huống chi hiện giờ bởi vì công lao của Thủ Triết, tình huống trong nhà ngày càng chuyển biến tốt đẹp~"

"Giai đoạn thức tỉnh tầng thứ hai?" Vẻ mặt Vương Thủ Triết ngưng trọng: "Lão tổ ngài có thể xác định?"

"Đương nhiên có thể xác định." Trong ánh mắt Lung Yên lão tổ cũng xẹt qua niềm vui sướng không thể kiềm chế được, "Ta cũng là người trải qua hai tầng thức tỉnh, đối với việc này vô cùng rõ ràng. Chỉ có điều khi ta thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai, là dựa vào lúc thăng cấp lên Linh Đài cảnh mới đạt được. Ly Từ tuổi còn trẻ liền có hai tầng thức tỉnh, nó ngày dựa vào việc thăng cấp Linh Đài thức tỉnh lần nữa, chính là huyết mạch thức tỉnh ba tầng. Liệt tổ liệt tông phù hộ, làm cho Vương thị ta cực kỳ thái bình."

Biểu cảm của Vương Thủ Triết ngây ra, cảm thấy vui vẻ, lại có chút chua xót.

Chẳng lẽ một ngày nào đó Vương Thủ Triết hắn còn phải ôm đùi vàng của đại điệt nữ?

Có điều đây chính là cơ duyên của bản thân Vương Ly Từ, tuy rằng Vương Thủ Triết hâm mộ, nhưng cuối cùng vẫn vui vẻ.

"Cô nãi nãi." Vương Tiêu Hàn ở bên cạnh cũng có chút giật mình nói: "Với sự thức tỉnh song song của Ly Từ, nếu như đến Tử Phủ Học Cung, há chẳng phải có thể chen vào hàng thân truyền hành sao? Trong thế hệ trẻ tuổi, người có thể so sánh với nhau, không có mấy?"

"Tiêu Hàn, Thủ Triết." Lung Yên lão tổ ánh mắt nghiêm túc nói: "Các ngươi đừng vì Vương thị mà có chút khởi sắc mà quá tự mãn kiêu ngạo, chúng ta không nói đến toàn bộ Đại Càn quốc nữa. Chỉ nói phóng mắt nhìn toàn bộ Lũng Tả quận, thực lực và nội tình cũng vô cùng đáng sợ."

"Nhớ năm đó ta lấy tư chất trung phẩm, huyết mạch nhất trọng thức tỉnh tiến vào Học Cung, cũng chỉ là một trong những học sinh bình thường." Lung Yên lão tổ nói, "Dựa vào sự cố gắng của bản thân, cùng với sự giúp đỡ của gia tộc, cuối cùng không đến ba mươi bước vào Linh Đài cảnh, huyết mạch thăng cấp trở thành huyết mạch Huyền Băng, mới được Thương Lan thượng nhân nhìn trúng, thu làm nhập thất đệ tử. Lại là đến Linh Đài trung kỳ, thể hiện ra chút tiềm lực, mới được đưa vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm."

"Ta đã tận mắt nhìn thấy, mười sáu tuổi đã thăng cấp thành thiên kiêu Linh Đài cảnh. Nhưng dù vậy, thiên kiêu này cũng không được thượng nhân lập tức thu làm thân truyền." Lung Yên lão tổ trịnh trọng nói: "Vì vậy mọi người chớ kiêu ngạo. Nhân cơ hội này, toàn tộc trên dưới an tâm phát triển."

Mười sáu tuổi tấn thăng Linh Đài cảnh?

Vương Thủ Triết nghiêm nghị không thôi.

Lão tổ phê bình đúng, Vương thị dù sao chỉ là một tiểu gia tộc cửu phẩm mạt lưu ở thâm sơn cùng cốc.

Thân ở trong thế cục như thế, chung quy không thoát khỏi bố cục ếch ngồi đáy giếng.

Bên trên còn có bao nhiêu thế gia phẩm cấp, bao nhiêu thiên tài tuyệt đại tung hoành? Những gia tộc cỡ lớn lịch sử lâu đời, tùy tiện lấy ra một nội tình, đều nghiền ép toàn bộ Vương thị.

"Nhưng mà Thủ Triết cũng chớ đánh mất lòng tin." Lung Yên lão tổ cổ vũ nói: "Năng lực và cách cục của ngươi rõ như ban ngày. Ta tin chắc gia tộc dưới sự dẫn dắt của ngươi, nhất định có thể phát triển không ngừng, một ngày kia nói không chừng có thể trùng kích hàng ngũ Thiên Nhân gia tộc, hoàn thành tâm nguyện của Trụ Hiên lão tổ."

"Vâng, lão tổ." Mặc dù Vương Thủ Triết có chút tự kiểm điểm, nhưng vẫn vô cùng tự tin như trước, chắp tay nói: "Bởi vì cái gọi là lầu cao vạn trượng nổi lên, những thế gia cao cao tại thượng kia cũng đều tích lũy hàng trăm hàng ngàn năm, mới có sự thịnh vượng như bây giờ."

"Thủ Triết xưa nay không mong Vương thị lên trời, chỉ cần từng bước một vững chắc, không ngừng tích góp át chủ bài nội tình của gia tộc, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể quan sát quần hùng." Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên nói.

"Nói hay lắm."

Hai vị lão tổ Lung Yên, Tiêu Hàn đều khen ngợi Vương Thủ Triết không thôi.

Thế giới này từ trước đến nay không thiếu cơ duyên, cũng không thiếu cá nhân hoặc thế gia quật khởi trong thời gian ngắn.

Nhưng mà thời đại thay đổi, sóng to gió lớn đào sa, cuối cùng có thể vững như Thái Sơn, sừng sững không ngã, mới thật sự là thế gia truyền thừa thiên cổ chân chính.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện.

Vương Ly Từ xách theo một túi thịt bò Tây Tạng lớn chạy như bay trở về, không biết là bởi vì chạy quá nhanh, hay là quá mức hưng phấn, khuôn mặt béo tròn đều hồng nhuận.

Tiểu Hổ Hoa Hoa tinh lực vô cùng dồi dào, chạy loạn xung quanh nàng, thỉnh thoảng còn lăn qua lăn lại, giống như ghét bỏ Vương Ly Từ chạy chậm.

Không tới nửa canh giờ.

Dưới sự thao túng của Vương Ly Từ, tất cả mọi người đều ăn thịt nướng thơm ngào ngạt.

“Lục gia gia, trình độ thịt nướng Ly Từ không tệ, ngài ăn nhiều một chút.” Vương Thủ Triết cũng rất yêu thương Vương Tiêu Hàn, vì gia tộc mà chịu khổ cả đời, ngày thường cũng tiết kiệm quần áo để tiết kiệm lương thực cho tiểu bối.

“Đúng là Tiêu Hàn nên ăn nhiều một chút.” Lung Yên lão tổ ở một bên cũng khuyên, “Ngươi vừa mới tấn chức Linh Đài, thân thể vẫn ở trong trạng thái lột xác phi tốc như cũ, ăn nhiều một chút linh thực, có trợ giúp giúp ngươi gia tốc củng cố cảnh giới.”

Đến đây.

Vương Tiêu Hàn cũng không từ chối nữa, ăn từng miếng thịt nướng, sống cả đời này, cũng không có thoải mái ăn từng miếng linh nhục, quả nhiên là nước mắt giàn giụa.

Có điều, Vương Thủ Triết là người đứng đầu.

Ông ta hiểu rất rõ, bây giờ gia tộc cường thịnh khắp chốn. Các trưởng bối quật khởi, các tiểu bối tăng tốc trưởng thành, đều không thể rời khỏi tài nguyên.

Tốc độ tiêu hao tài nguyên bây giờ đã không còn giống như lúc Vương thị sống qua ngày.

Tiết y bớt ăn, vốn không phải kế phát triển của gia tộc, chỉ có thể lâm vào tuần hoàn ác tính.

Mở rộng tài nguyên, mở rộng lợi nhuận gia tộc, mới là tư thái chính xác của một gia tộc tiến vào vòng tuần hoàn tốt đẹp.

“Lão tổ, Lục gia gia.” Vương Thủ Triết nói: “Bây giờ đã là cuối mùa hè, qua nửa tháng nữa sẽ là mùa săn mùa thu đông truyền thống của Vương thị ta. Năm nay Vương thị ta tình thế rất tốt, nhất định phải nhân cơ hội này săn bắn mấy con hung thú, bỏ thêm vào kho linh thực.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Tiêu Hàn cười sang sảng nói: “Những năm qua nhà chúng ta không có cách nào, mới chỉ có thể đi một vòng bên ngoài ngoại vực rồi trở về. Năm nay thì khác, nên để đám hung thú này lĩnh hội thật tốt sự lợi hại của Vương thị chúng ta.”

“Lục gia gia gần đây phải củng cố cảnh giới một chút, chờ đến lúc săn bắn thu đông đại triển uy phong.” Vương Thủ Triết giống như đang cười nói hai ba câu.

“Được!” Vương Tiêu Hàn có chút hưng phấn: “Đúng lúc, bộ xương già này của ta vì gia tộc quật khởi, góp thêm một viên gạch.”

Ngược lại Lung Yên lão tổ không lên tiếng, ngược lại có chút thâm ý nhìn thoáng qua Vương Thủ Triết.

Sau khi nàng ở chung lâu ngày với Thủ Triết, lần lượt lãnh hội được khả năng lật ngược càn khôn của hắn, lật tay thành mây trở tay thành mưa, nàng liền biết, đợt săn thu đông lần này sẽ không đơn giản.

Tuy nhiên Lung Yên lão tổ vốn không phải người giỏi mưu tính, tất nhiên là tất cả đều nghe theo Thủ Triết sắp xếp.

Vương Thủ Triết vừa ăn thịt nướng mỹ vị Ly Từ đưa cho, nhìn cảnh tượng tốt đẹp ở chung với người nhà này, tâm thần cũng đã đắm chìm.

Săn bắn thu đông sắp mở ra, chắc chắn Vương thị xoay chuyển cục diện bất lợi năm mươi năm, một lần nữa quật khởi chuyển hướng ngoặc.

…

Chương 107: Mang theo Ly Từ đi ăn chực! Lên không phong đỉnh!

…

Mấy ngày sau.

Chủ trạch Lưu thị.

Đoạn thời gian gần đây, đối với Lưu thị mà nói giống như ác mộng địa ngục, đủ loại chuyện xấu cứ lần lượt kéo tới.

Bây giờ nội bộ Lưu thị cũng là lòng người bàng hoàng.

Tất cả sản nghiệp lớn đều co đầu rụt cổ lại, bất kể là các chủ sự đại chủ sự trung tầng hay tá điền trợ tá điền ở tầng dưới chót, đều là sĩ khí vô cùng thấp kém, ngay cả công việc cơ sở hằng ngày cũng độ hoàn thành không cao.

Cũng khó trách, bây giờ ngoại giới nhao nhao lưu truyền, Vương thị quật khởi, tiếng hô hai nhà Lưu Triệu sắp suy sụp càng ngày càng cao.

Mà Lưu Triệu hai thị lại giống như trúng tà, không có bất kỳ động tác cùng phản kích, phảng phất đã chấp nhận cục diện này.

Nhưng chỉ có tộc nhân nòng cốt chân chính của Lưu Triệu hai thị, mới biết được tính toán chân chính của Lưu Triệu hai thị.

Một tòa tiểu viện vắng vẻ từ từ mở ra.

Trong đó có một vị nam tử trung niên mặc quần áo mộc mạc đi ra, hắn thể trạng cường tráng, đi trên đường long hành hổ bộ cực kỳ uy mãnh, ánh mắt mông lung mà tỏa ra nhuệ khí cường đại.

Hắn chính là người nối nghiệp Linh Đài cảnh mà Lưu thị đã dày công bồi dưỡng mấy chục năm —— Lưu Thắng Hào.

Gia chủ Lưu Thắng Nghiệp đã ở đây chờ đợi, sắc mặt vui vẻ, tiến lên chắp tay nói: “Huynh trưởng lúc này xuất quan, chẳng lẽ đã nắm chắc vượt ải? Nếu như mài giũa không đủ mượt mà, không bằng chờ một chút, Lưu thị chúng ta còn hao tổn được.”

“Thắng nghiệp, tất cả đều vất vả cho ngươi.” Trong đôi mắt Lưu Thắng Hào tràn ngập sự tự tin cường đại: “Mấy chục năm mài một kiếm, ta đã nắm chắc lớn nhất có thể tấn thăng Linh Đài cảnh. Mang Thiên Linh đan và linh đan phụ trợ tới, hôm nay chính là ngày Lưu Thắng Hào ta thành tựu Linh Đài cảnh.”

“Được được được.” Gia chủ Lưu Thắng Nghiệp có chút lão lệ tung hoành kích động, gần đây cuộc sống của Lưu thị quá gian nan. Chẳng những bình dân trong khu vực hạt địa đều lao tới công trình hồ Châu Vi của Vương thị làm việc.

Ngay cả một số phú hộ nổi tiếng có họ cũng không tiếc bán gia sản mà đời đời kiếp kiếp tích góp, chạy tới Vương thị mua trang viện Châu Vi hào uyển, cho dù có tổn thất trong đó, bọn họ cũng không tiếc.

Dư luận chiến cường đại, dưới chiến dịch tuyên truyền, tất cả mọi người xem Lưu thị và Triệu thị như mãnh thú hồng thủy, sợ tránh còn không kịp.

Đối với chuyện này, Lưu thị và Triệu thị căn bản không có sức phản kích.

“Chỉ cần huynh trưởng trở thành Linh Đài cảnh.” Lưu Thắng Nghiệp phấn chấn cười lạnh nói: “Mấy vị cường giả Linh Đài cảnh chúng ta chờ đúng thời cơ, lặng lẽ chém giết Vương Thủ Triết đáng giận kia. Tất cả mọi cục diện bất lợi đều sẽ hoàn toàn thay đổi.”

Trong mắt hai nhà Lưu Triệu, Vương Thủ Triết đã thay thế Vương Lung Yên trở thành kẻ địch số một.

Chỉ cần diệt trừ Vương Thủ Triết, cái gọi là sự trỗi dậy của Vương thị chính là lầu các trên không trung không có căn cứ, chắc chắn sẽ sụp đổ.

Hôm nay tất cả người phản bội Lưu Triệu hai thị, chung quy cũng sẽ bị thanh toán.

Lưu Thắng Nghiệp dẫn Lưu Thắng Hào, một đường đi đến viện của gia chủ, hắn cười nói: “Thiên Linh đan giấu ở trong cơ quan mật thất của phòng ngủ của ta, ngoại trừ những người chí thân như lão tổ, Vĩnh Hạo, ai cũng không biết vật này hạ lạc. Ta và huynh trưởng tới đây!”

Hắn đi vào phòng ngủ, chạm vào cơ quan, một bức tường từ từ mở ra. Hắn đi vào mật thất, từ trong tủ đen lấy ra một cái hộp gấm, sau đó giao cho Lưu Thắng Hào nói: "Huynh trưởng, hy vọng của gia tộc, tất cả đều nhờ huynh."

"Thắng Nghiệp, ngươi yên tâm." Lưu Thắng Hào hơi kích động, nhận hộp gấm mơ ước, mở ra xem, trong đó quả nhiên có mấy cái bình ngọc.

Hắn mở một cái bình ngọc trong đó ra, vừa định ngửi mùi vị của Thiên Linh đan thì đột nhiên biến sắc: "Đây, đây là cái gì?" Hắn đổ ra nhìn, phát hiện là một viên bột mì.

"Lộp bộp!"

Lưu Thắng Hào thầm hô không ổn, vội vàng mở ra cái bình phụ trợ linh đan, quả nhiên, trong đó đều bị người ta đổi thành bột mì. Hắn gào thét, "Thắng Nghiệp, đây là có chuyện gì?"

Lưu Thắng Nghiệp sống cả đời, chưa bao giờ bối rối như thế.

Đầu hắn đầy mồ hôi, toàn thân run rẩy: "Không thể nào, không thể nào! Người biết được mật thất này lác đác không có mấy, chẳng lẽ là vĩnh viễn? Người đâu, gọi Vĩnh Hạo tới đây."

Chỉ chốc lát sau.

Lưu Vĩnh Hạo quỳ gối trong sân, đã bị đánh một trận tơi bời, đánh đến thổ huyết, thê thảm kêu lên: "Phụ thân, con không có cầm a, thật sự không có cầm a."

"Đúng rồi, đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Ngũ ca Vĩnh Châu mời ta uống Hoa, không, uống rượu, hôm đó uống nhiều rượu, ta cũng không biết nói gì. Có phải là…"

"Vĩnh Châu?" Sắc mặt Lưu Thắng Nghiệp mờ mịt: "Ở Vĩnh Châu hắn đang yên đang lành, cần Thiên Linh đan làm cái gì? Không đúng, đã lâu không gặp ở Vĩnh Châu."

"Anh Vĩnh Châu nói gần đây sắp đột phá Luyện Khí cảnh tầng sáu, phải phấn đấu vì sự quật khởi của gia tộc, bởi vậy mới đi bế quan."

Một trận lôi đình như thế.

Lưu thị phát hiện Lưu Vĩnh Châu vậy mà không thấy, bế quan gì đó, thuần túy là thủ thuật che mắt.

Đến lúc này, Lưu thị làm sao còn không biết là Lưu Vĩnh Châu xảy ra vấn đề. Hắn xảy ra vấn đề, chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với Chung Lạc Tiên Chung thị kia.

Đám người Lưu thị một đường chạy tới "Hạ Viên", lại phát hiện cửa Hạ Viên đóng chặt, sớm người đi lầu trống, Chung Lạc Tiên chẳng biết đi đâu.

Trong chủ trạch Lưu thị.

Một đám trưởng lão, thậm chí ngay cả lão tổ Lưu Tri Đức đều tề tụ một chỗ.

"Chẳng lẽ Vĩnh Châu bị tên Chung Lạc Tiên kia mê hoặc, trộm Thiên Linh đan, phản bội gia tộc đến nương tựa Chung thị?"

"Ai, phòng đêm phòng, tặc nhà khó phòng a. Cháu Vĩnh Châu hồ đồ a!"

"Chung thị cho dù là Thiên Nhân gia tộc cũng không thể làm ra chuyện ti tiện như vậy chứ? Chúng ta đi thành thủ phủ ở Trường Ninh vệ tố cáo bọn họ, để bọn họ giao tên phản tặc Lưu Vĩnh Châu ra đây."

"Chung thị thế lớn, lại là Thiên Nhân thế gia của Bách Đảo vệ. Sao lại phản ứng với chúng ta?"

Trong lúc mọi người ngươi một lời ta một câu, ý đồ muốn vãn hồi cục diện thì.

Một vị gia tướng vội vàng chạy về bẩm báo: "Thuộc hạ phụng mệnh đi Bách Đảo vệ tìm hiểu, đặc biệt trở về bẩm báo. Trải qua sự tốn sức chu đáo của thuộc hạ, thật vất vả mới thăm dò được. Thì ra bên trong đích nữ của Chung thị hoặc trực mạch đều không có Lạc Tiên này. Gia chủ, chúng ta phải cẩn thận a, đây có thể là một âm mưu."

Hắn đi Bách Đảo vệ tìm hiểu tin tức này, cũng không dễ dàng, rất nhiều gia tộc bảo vệ con nối dõi đều rất tốt. Tên gia tướng kia, còn không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn gì.

"Cái gì!?"

Lưu Thắng Nghiệp sắc mặt trắng bệch, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Nếu Chung Lạc Tiên thật sự là con gái của Chung thị, vậy lấy lại Thiên Linh đan còn có một tia hy vọng.

Bây giờ…

Chúng trưởng lão Lưu thị, đều là một mảnh gào thét cùng sợ hãi.

Kế tiếp nên làm thế nào cho phải, như thế nào cho phải đây?

Bị đả kích lớn như thế.

Ngay cả Tri Đức lão tổ Lưu Tri Đức, thân hình đều nhoáng một cái, có chút đứng không vững gót chân.

…

Ngay tại Lưu thị chìm trong tiếng kêu rên.

Trường Ninh vệ, tường thành nguy nga cao ngất uy nghiêm.

Một chiếc xe ngựa bình thường không có gì lạ, sau khi bỏ ra một chút thuế vào thành, chậm rãi lái vào trong Trường Ninh vệ.

Trong xe ngựa ngồi mấy người.

Một cô nương có khuôn mặt hơi trẻ con trong lòng không kiềm chế được hiếu kỳ, len lén nhấc một góc rèm kiệu lên, nhìn ra bên ngoài.

Thiếu nữ này đương nhiên là đại tiểu thư đời thứ tám của Vương thị - Vương Ly Từ.

Tâm tính thiếu nữ vốn hiếu kỳ mà hoạt bát. Từ nhỏ đến lớn cơ hội nàng vào thành có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không trách móc nặng nề Vương Ly Từ về chuyện này, hắn ta tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ lão tăng nhập định.

Mà ngồi đối diện Vương Thủ Triết là Lung Yên lão tổ một thân trắng thuần, bà cũng nhắm mắt lại, ở trạng thái nửa nhập định.

Nhưng linh thức của nàng ta vẫn luôn treo bên ngoài kiệu xe ngựa, cảnh giác tình huống bất lợi bất cứ lúc nào. Thủ Triết rất quan trọng với tương lai của gia tộc Vương thị, tuyệt đối không thể để mất.

“Lão tổ, thả lỏng một chút, ngài thời khắc cảnh giác quá mức mệt nhọc rồi.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói, “Hai nhà Lưu Triệu tuy hận ta thấu xương, nhưng ở trước mặt mọi người, tỷ lệ ra tay tập kích ta quá thấp.”

Tuy nói như vậy, nhưng gần đây Vương Thủ Triết đã không ra khỏi cửa thì sẽ không ra khỏi cửa. Cho dù bây giờ ra ngoài, cũng sẽ mặt dày xin Lung Yên lão tổ đi theo bảo vệ.

Đúng vậy, hắn rất sợ chết.

Bên cạnh không sợ, chỉ sợ lão tổ hai nhà Lưu Triệu lớn tuổi, đầu óc đột nhiên hỏng mất, làm ra một số hoạt động phát rồ hại người hại mình.

Bởi vì cái gọi là liệu địch rộng rãi, Vương Thủ Triết tình nguyện suy nghĩ từ góc độ xấu nhất về kẻ địch.

Trước kia, là Lưu Triệu hai thị sợ Vương thị làm xằng làm bậy, đồng quy vu tận với bọn họ. Nhưng thế cục hôm nay đã hoàn toàn điên đảo, Vương Thủ Triết ngược lại lo lắng đầu óc đối phương bị kẹp, mất đi lý trí.

“Ừm.” Sau khi vào thành, Lung Yên lão tổ cũng có thể thả lỏng một chút.

Lão tổ hai nhà Lưu Triệu cho dù có điên cuồng, cũng không dám tập kích tộc trưởng gia tộc khác trong thành.

Huống chi lần này bọn họ ra ngoài, vô luận là lộ tuyến hay các phương diện khác đều vô cùng bí mật.

Hơn nữa mọi người còn đơn giản hóa trang một phen, là do gia tướng Vương Mai tự mình ra tay. Trải qua diệu thủ của nàng, bộ dáng của mọi người mặc dù không thay đổi lớn, nhưng nếu không phải là người quen, nhất thời sẽ không nhận ra được.

Nhất là Lung Yên lão tổ, một đầu tóc bạc bị nàng nhuộm thành màu đen, tóc đen như thác nước xõa trên vai, lại phối hợp với một thân trắng thuần và khăn che mặt, phảng phất như một tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian.

“Tứ thúc Tứ thúc.” Vương Ly Từ mím môi, vẻ mặt thèm thuồng nói: “Bên kia có bán vịt nướng, chi bằng mua mấy con lót dạ.”

Đường thủy chuyển lui, một đường lảo đảo hơn nửa ngày trôi qua, nàng tự nhiên đã đói bụng.

Huống chi, hôm nay nàng vào thành đã sớm chuẩn bị. Nếu nói nàng chuẩn bị gì, đương nhiên là… tất cả mọi người đều hiểu, ha ha!

“Ly Từ à, người đi trăm bước bán chín mươi. Chẳng lẽ, ngươi muốn ngã xuống vào thời khắc cuối cùng sao?” Vương Thủ Triết cười như không cười nói: “Bách vị cư, nhưng mà Trường Ninh vệ bài danh ba tửu lâu đứng đầu.”

“Ực.” Vương Ly Từ nặng nề nuốt nước bọt, kiên định tín ngưỡng, mạnh mẽ ngã xuống rèm, sau đó dựa vào Vương Thủ Triết làm nũng: “Tứ thúc Tứ thúc, nếu không, chúng ta ăn cơm trước rồi mới làm việc nhé?”

Đúng vào lúc này.

Tiếng lái xe của Vương Dũng truyền đến: “Thiếu gia, phía trước không xa chính là sạp cá của Vương thị chúng ta, có muốn thuận tiện thị sát một phen hay không?”

Trong mắt Vương Ly Từ phun lửa, tâm tư giết người đều có.

Đây là muốn thành tâm làm giống Ly Từ đại tiểu thư đúng không?

Cũng may Vương Thủ Triết cũng sợ nàng bị bệnh, lập tức bảo Vương Dũng trực tiếp đi 【Bách Vị Cư】.

“Vẫn là Tứ thúc đắc lực.” Vương Ly Từ lập tức tỉnh táo lại.

Bách vị cư.

Xe ngựa dừng ở hậu viện.

Dưới sự chỉ dẫn của người hầu, ba người Vương Thủ Triết lặng lẽ tiến vào một gian phòng xa hoa.

“Ngoan ngoãn, Tứ thúc quả nhiên hào khí.” Vương Ly Từ cười còn ngọt hơn mật, nghe nói phòng bao Bách Vị Cư tiêu phí thấp nhất cũng không thấp.

Nào có thể đoán được.

Bên trong sương phòng xa hoa, sớm đã có một người mập mạp trung niên chờ sẵn trong đó.

Sau khi ra hiệu cho người hầu rời đi, mặt ông ta hồng hào, cười ha hả chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết lão đệ, đã lâu không gặp, nghe nói gần đây Vương thị các ngươi đã nở mày nở mặt. Ồ, vì sao ngươi lại ăn mặc như vậy? Suýt chút nữa đã nhận ra."

"Tiền lão ca." Vương Thủ Triết cười đáp lễ: "Đây còn không phải là do lão ca quan tâm, Vương thị ta mới có ngày hôm nay. Chỉ là gần đây Thủ Triết gây thù hằn quá mạnh mẽ, ra ngoài hành tẩu lấy an toàn làm chủ."

Vị trung niên mập mạp trắng trẻo này đương nhiên chính là minh hữu Tiền Chủ Sự Tiền Học An của Vương Thủ Triết. Không, hiện tại nói chính xác thì đã là Tiền Phó chưởng quỹ rồi.

"Thủ Triết cũng chúc mừng lão ca Vinh Thăng chưởng quỹ, chủ chưởng một phương."

Lần này Vương Thủ Triết đến đây, đương nhiên là nhận được lời mời của Tiền Học An, chuyện của hắn, mặc dù ở giữa có chút khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn đạt được mục đích như cũ.

Chẳng những ở dưới sự trợ giúp của gia tộc, thành công thăng cấp Linh Đài cảnh, mà còn tranh thủ cơ hội đến Trường Ninh vệ chủ chưởng một phương. Nhưng mà, Vương Thủ Triết ngược lại từ trên người hắn nhìn không thấy nửa điểm khí tức của cường giả Linh Đài cảnh.

"Phó chưởng quỹ, phó chưởng quỹ, phải vượt qua cửa ải này mới có thể chân chính tấn chức chưởng quỹ." Dáng vẻ Hòa Khí Sinh Tài của Tiền Học An càng cười càng vui vẻ, "Ta và ngươi chính là huynh đệ sinh tử, không cần phải nhiều lời. Hai vị gia quyến này là…"

"Vị này là đại điệt nữ của ta, Vương Ly Từ." Vương Thủ Triết cười giới thiệu nói: "Khai mở rộng tầm mắt theo ta trong thành."

"Thì ra là đại điệt nữ, cháu gái của Thủ Triết huynh đệ, chính là cháu gái của Tiền mỗ." Tiền Học An móc kim phiếu hai mươi càn ra: "Đại điệt nữ cầm đi mua đồ ăn."

“Đừng…” Vương Thủ Triết ngăn cản nói: “Tiền lão ca vừa thăng cấp Linh Đài cảnh, lại hao tâm tổn trí mưu cầu công việc của chưởng quỹ, chắc hẳn tài chính không dư dả lắm.”

“Thủ Triết biết ta, có điều túi đỏ nhỏ này vẫn có thể cho được.” Tiền Học An cười nói: “Huống chi đây vốn là công việc béo bở.”

Hắn quả nhiên coi Vương Thủ Triết là huynh đệ sinh tử, nói chuyện không chút e dè.

“Vậy Ly Từ cảm ơn Tiền bá bá đi.” Vương Thủ Triết vừa cười vừa nói, tức là Thiết Đồng Minh, tương lai còn dài lắm.

Sau đó, Tiền Học An lại móc ra hai mươi càn kim, cười tủm tỉm nói với Lung Yên lão tổ: “Vị này chắc là lệnh tỷ Lạc Y nhỉ? Sắp tới hôn kỳ không tiện lộ diện mới đeo khăn che mặt đúng không? Lạc Y tiểu thư quả nhiên là chim phượng hoàng trong người, khí chất phi phàm. Ý tứ nho nhỏ, không thành kính ý.”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Hắn biết rõ tính tình của Lung Yên lão tổ từ trước đến nay luôn rất cứng rắn, ghét nhất là người a dua nịnh hót. Đừng chọc giận lão nhân gia bà, rút kiếm lên thì không hay rồi.

Lúc vừa chuẩn bị nói chuyện, Lung Yên lão tổ lại duỗi tay ngọc ra, cầm lấy kim phiếu hai mươi càn vàng, thản nhiên nói: “Đa tạ.”

Thế này là sao?

Vương Thủ Triết ngẩn ra, lão tổ lại giả mạo tiểu bối lấy lễ hồng bao của người ta ra gặp mặt?

Sau đó, Tiền Học An kéo Vương Thủ Triết ngồi xuống: “Thủ Triết huynh đệ, Tiền mỗ may mắn có ngươi nên mới có ngày hôm nay. Hôm nay nhất định phải uống một chén thật ngon.”

“Tiền lão ca, Thủ Triết mang theo gia quyến, vẫn là để ta mời.” Vương Thủ Triết vừa nghĩ đến Vương Ly Từ đã có chút lo lắng.

“Lão đệ ngươi nói cái gì vậy? Gia quyến của ngươi, tự nhiên chính là gia quyến của Tiền mỗ.”

“Không phải không phải, cháu gái của ta rất biết ăn…”

“Ha ha! Lão đệ, chẳng lẽ ngươi sợ nàng ăn ta nghèo sao?” Tiền Học An cười đến ngửa trước nghiêng sau, hào khí nói với Vương Ly Từ: “Ly Từ đại chất nữ, muốn ăn gì, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, hôm nay không được phong tỏa!”

…

Chương 108: Đã bại lộ! Thì ra ta là phú bát đại!

…

Lời nói hùng hồn của Tiền Học An khiến Vương Thủ Triết kinh ngạc đến ngây người.

Mà Vương Ly Từ đương nhiên cười đến mắt híp lại thành một đường, ngọt ngào nói: “Đa tạ Tiền bá bá, ngài thật đúng là người tốt.”

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết vội vàng ngăn cản: “Tiền huynh, nếu ngươi đã mời khách, làm gì có đạo lý để khách nhân điểm danh?”

“Không có việc gì, chúng ta là người một nhà, không quan tâm những lễ vật hư cấu này, cứ để cho đại điệt nữ điểm. Bữa cơm hôm nay, coi như ngu huynh thay ngươi ăn mừng.” Tiền Học An vừa mới tấn thăng Linh Đài cảnh, lại làm phó chưởng quỹ chi nhánh của Tiền thị thương hội Trường Ninh vệ, tương lai còn có thể chuyển chính thức, đúng là lúc nhân sinh hăng hái nhất.

Vương Thủ Triết biết nếu khuyên tiếp thì phải mất mặt mũi Tiền Học An.

Ngay lập tức, hắn liên tục nháy mắt với Vương Ly Từ, ám chỉ ngươi hôm nay cho nhở một chút. Cùng lắm thì ngày mai Tứ thúc lại mang ngươi ăn một bữa.

Cũng may Vương Ly Từ cho dù tham ăn, sau khi được Vương Thủ Triết ám chỉ, cũng hiểu rõ không thể tùy theo tính tình làm bậy. Nếu không, sau khi Tứ thúc trở về sợ là sẽ đánh không chết nàng.

Nàng nhăn nhó nhó, liền gọi hai món ăn đã nghe nói qua, lại chưa từng ăn món ngon, cộng lại liền giá trị mấy chục đại đồng.

“Cháu gái à, ngươi xem thường Tiền bá bá như thế nào? Rút lui rồi, hôm nay không phải linh thực thì không ăn.” Tiền Học An liên tục đâm vào lưỡi đao.

Nếu Tiền bá bá nhiều lần mời, cuối cùng Vương Ly Từ cũng "ngoan ác" đốt năm sáu đạo linh thực. Đều là linh ngư, linh nhục nàng chưa từng ăn qua, còn có một đạo linh quả càn kim giá trị đấu bàn.

Tiền Học An khẽ cau mày.

Chỉ có vậy?

Cộng lại cũng chỉ có hai ba mươi càn kim.

Ngay lập tức, Tiền Học An cầm thực đơn tinh xảo lên, vung tay một cái, lại điểm thêm năm sáu món Linh thực cứng bảng hiệu 【Bách Vị Cư】, hơn nữa còn gọi hai loại Linh tửu.

Một loại là Xích Diễm Hà Hỏa hệ Linh tửu, chính là Xích Tinh Linh mễ thêm Linh Tuyền sản xuất mà thành, một ngụm vào cổ họng, như bốc hơi thiêu đốt, thích hợp nhất nam nhân uống.

Một loại là rượu trái cây Băng Tinh Lộ, chính là rượu được ủ từ Tinh Lộ Thảo thủy hệ đại danh đỉnh đỉnh, hàm lượng cồn của rượu này thấp, giống như đồ uống ướp lạnh, thích hợp cho nữ nhân uống.

Tinh Lộ thảo, trong tên mang chữ cỏ, nhưng thực tế là một loại linh quả thủy hệ, cần dựa vào linh điền trong linh mạch thủy hệ để sinh trưởng.

Mẫu tộc Vương Thủ Triết Ánh Tú Lư thị sản xuất một lượng nhỏ Tinh Lộ Thảo, dựa vào đó kiếm được không ít.

Một bàn này, sợ là đã có bảy tám mươi càn kim.

Nếu ở Trái Đất đã không thua gì kiểu hóa đơn giá trăm vạn trên trời.

Có thể thấy được Tiền Học An hăng hái cỡ nào.

Tuy nhiên cũng hiểu tâm tình của hắn. Thân phận phó chưởng quầy chi nhánh của Tiền thị thương hội, sao có thể là nhân vật tầm thường?

Một ít tộc trưởng Mạt Lưu gia tộc đều rất khó có tư cách để cho hắn ra mặt xã giao.

Lão tổ các nhà ra mặt, mới có thể để hắn ra mặt, miễn cưỡng thu xếp gặp mặt một phen.

“Thủ Triết huynh đệ, Ly Từ chất nữ, Lạc Y tiểu thư.” Tiền Học An nâng chén nói: “Tiền mỗ mượn chén rượu này, chúc mừng Bình An Vương thị trấn áp kẻ thù, uy chấn Trường Ninh.”

“Đa tạ Tiền lão ca.”

Mọi người mỗi người uống cạn rượu ngon, bắt đầu ăn.

Không thể không thừa nhận, mỹ thực của Bách Vị Cư đã là mỹ vị hàng đầu trong phạm vi của Trường Ninh vệ.

Chẳng những Vương Thủ Triết khen không dứt miệng, ngay cả Lung Yên lão tổ của Liên Tố Tĩnh cũng liên tục động đũa, có thể thấy được những món ăn được nấu nướng tỉ mỉ này, thật sự là có chút tinh xảo.

Về phần Vương Ly Từ kia, tròng mắt đã sắp lòi ra ngoài.

Gần đây nàng ăn nhiều Linh thực, nhưng đa dạng đa dạng như vậy, nấu nướng thức ăn tinh xảo cũng chưa từng ăn qua.

Trù nương đầu bếp của Vương thị gia tộc cũng không có trù nghệ này.

Ngon, quá ngon.

“Tiền lão ca, Thủ Triết ta mượn hoa hiến phật, giúp lão ca tiền đồ như gấm, từng bước thăng tiến.”

“Đa tạ lời tốt lành của Thủ Triết.”

Trong lúc hai nam nhân ăn uống linh đình, đã uống hết mấy chén rượu vào bụng.

Tiền Học An đã có chút men say, cảm khái muôn vàn nói: “Thủ Triết lão đệ, Tiền Học An ta thân là một con vợ lẽ nho nhỏ, có thể đi đến nay hôm nay đã không dễ dàng gì. Lần này trở về, nhận nhiệm vụ này, cũng không dễ dàng gì.”

“Ồ, dư âm diệt trùng tán, chưa từng đi sao? Các thế gia liên thủ cản trở?” Thực ra Vương Thủ Triết cũng ít nhiều nghe nói chuyện này.

Vương thị bây giờ, không còn tai mắt giống như trước kia không thông nữa.

“Không sai, nhất là Hoàng Phủ thị và Lôi thị hai Thiên Nhân thế gia, thái độ vô cùng cứng rắn.” Tiền Học An nhíu mày nói: “Mang đầu muốn Tiền thị ta bồi thường tổn thất một quý, nếu không sẽ không còn sử dụng Diệt Trùng Tán nữa, cùng lắm thì bọn họ đi mời Linh Trùng Sư. Các thế gia khác thấy thế, cũng theo đó mà quan sát. Thật là buồn cười, Diệt Trùng Tán này là tác phẩm của Tử Phủ Học Cung, Tiền thị chúng ta chẳng qua là bán thay mà thôi.”

“Tiền thị các ngươi cũng không sợ Hoàng Phủ thị và Lôi thị chứ?” Vương Thủ Triết hơi do dự.

“Đương nhiên không sợ, nhưng có câu cường long bất áp địa đầu xà. Tiền thị chúng ta là tới Trường Ninh vệ làm ăn, làm ăn chú ý hòa khí sinh tài. Nếu cửa ải này không qua được, chỉ sợ chưởng quỹ của ta vĩnh viễn không có cơ hội sửa chữa được.” Tiền Học An tự giễu cười một tiếng.

Vương Thủ Triết đã hiểu.

Lần này Tiền Học An mời hắn đến, còn có phần tâm tư này ở bên trong, hy vọng Vương Thủ Triết có thể giúp hắn đưa ra chủ ý. Dù sao biểu hiện của Vương Thủ Triết hắn đã sớm khuất phục Tiền Học An.

“Tiền lão ca, ngươi đây là đang ở trong cục, một lá che mắt.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Lần này Học Cung sở dĩ bán Diệt Trùng Tán với giá thấp, đồng thời vãn hồi danh dự, phần nhiều là muốn bồi thường tổn thất cho bình dân bình thường, bởi vì vì vậy mà bình dân gặp nhiều người gặp nạn, thế gia dù không đủ cũng có thể chống qua được.”

“Ý của Thủ Triết là… vòng qua thế gia?” Đôi mắt Tiền Học An sáng lên, quả thực thế gia rất lợi hại. Nhưng phần lớn lượng tiêu thụ diệt trùng tán đều là ở trên người bình dân bình thường.

“Vòng qua một bộ phận, thế gia có thái độ cứng rắn nhất là được.” Vương Thủ Triết đề nghị: “Thương hành của các ngươi là hòa khí phát tài, hay là phải âm thầm chiếu cố lợi ích, đoàn kết đại đa số thế gia.”

“Tiền lão ca, ngươi có thể cẩn thận tính toán số liệu lớn của toàn cục. Trường Ninh vệ chúng ta có bao nhiêu ruộng tốt, lại

có bao nhiêu Linh Trùng sư có thể diệt trùng?" Vương Thủ Triết cười nói: "Vương thị ta cho dù có một Linh Trùng sư, trong một quý thu hoạch, trước mắt nhiều nhất có thể chiếu cố đến mấy vạn mẫu, về sau nhiều nhất là mười vạn mẫu. Xét đến cùng đại thế, còn phải dựa vào Diệt Trùng Tán."

"Đúng vậy." Con mắt Tiền Học An sáng rực lên, vỗ đùi nói, "Lão ca ta thực sự là Nhất Diệp Chướng Nhãn rồi. Mặc dù Thiên Nhân thế gia đi nơi khác mời Linh Trùng sư, nhưng cái gọi là chỗ cũng cần Linh Trùng sư… Toàn cục kia là cái gì, dưới số liệu lớn, Diệt Trùng Tán vẫn là vật không thể thay thế. Như thế, ta tự tin là đủ rồi."

"Lão ca có thể mời người tinh thông thuật tính chín chương, làm ra một bản kê số liệu lớn đồng thời, như thế trên chín phần thế gia tuyệt không dám tùy tiện theo phong."

"Diệu diệu." Tiền Học An liên tục khen ngợi: "Vấn đề đau đầu của ta đã lâu, lại bị lão đệ nói hai ba câu liền giải quyết. Thật không hổ là Thủ Triết lão đệ, Vương thị đại hưng."

"Tiền lão ca chỉ có một cơ duyên ở trong cục, lại bị Thiên Nhân thế gia đe dọa, nhất thời che mắt mà thôi." Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác: "Vậy lão ca lại cho ta tin tức, lần này diệt trùng tán trong toàn cục mà nói, là nhiều hay ít?"

"Đương nhiên là ít." Tiền Học An nói: "Cho dù Tử Phủ Học Cung có cường đại hơn nữa, có thể vội vàng cải tiến Diệt Trùng Tán, luyện chế số lượng lớn đã không dễ dàng. Làm sao có thể dư dả?"

"Dựa theo phương án bồi thường của Học Cung, là mua với giá gốc ba mươi phần trăm? Vậy dụng lượng hai mươi vạn mẫu ruộng tốt của Bình An Vương thị ta, giá gốc là 2000 càn kim, quy ra là 600 càn kim, ta mua."

Hai mươi vạn mẫu?

Lung Yên lão tổ ném ánh mắt khác thường về phía Vương Thủ Triết, Bình An Vương thị ta có nhiều ruộng tốt như vậy từ bao giờ?

Dù là gộp tất cả ruộng tốt của toàn bộ Bình An trấn lại, cũng không tới một nửa con số này nhỉ?

"Hù?"

Vương Ly Từ đang ăn uống vui vẻ, hai mắt cũng có chút mê ly, cửu chương toán thuật của Tứ thúc là học không rồi sao? Hay là nói Ly Từ đại tiểu thư ta, từ bát đại nghèo lập tức biến thành phú bát đại?

"Ha ha, thuật tính toán cửu chương của lão đệ đúng không, uống nhiều rượu quá, Bình An Vương thị của các ngươi có phải là hai mươi vạn mẫu ruộng tốt không?" Tiền Học An cười lắc đầu.

Đối đầu, Vương Ly Từ liên tục gật đầu, Tứ thúc Xích Diễm Hà uống nhiều, đầu óc hỏng mất, Bình An trấn có bao nhiêu ruộng tốt đều không rõ ràng.

"Bình An Vương thị các ngươi, rõ ràng là ba mươi vạn mẫu ruộng tốt mà." Tiền Học An nghiêm trang sửa lại, "Dựa theo tính toán, Vương thị các ngươi muốn trả tiền 900 càn kim."

"Cái gì?" Vương Ly Từ trợn tròn mắt, Tiền béo này, cửu chương toán thuật của Bất Tiền bá bá càng nát hơn sao?

"Đúng đúng." Vương Thủ Triết vỗ đầu bừng tỉnh nói: "Tiền lão ca, ngươi xem trí nhớ của ta quả thật là ba mươi vạn mẫu ruộng tốt. Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Nào nào nào, lão ca ta mời ngươi một chén."

Hai người lại bắt đầu ăn uống linh đình.

Sau đó, Vương Ly Từ ngơ ngác. Ba mươi vạn mẫu, gia tộc có ba mươi vạn mẫu ruộng tốt.

Ô ô ô, các trưởng bối đều gạt người, bọn họ vẫn luôn lừa gạt Ly Từ nói trong nhà rất nghèo, thứ tốt phải tiết kiệm một chút.

Hiện tại, bại lộ hết đi!!

Hóa ra các trưởng bối trong gia tộc muốn mài giũa nàng, rèn luyện nàng, giúp nàng thành tài.

Hiện tại, thân phận đã được vạch trần.

Ly Từ đại tiểu thư ta thật sự là siêu cấp phú bát đại! Quá hạnh phúc.

Ăn ăn, không cần để ý đến việc không có tiền nữa.

Hung hăng ăn.

Lung Yên lão tổ ở một bên nghe được cũng có chút trợn mắt há hốc mồm, Thủ Triết và tên Tiền mập kia nhà mình, đây rõ ràng là đang cạo lông cừu của Học Cung Tử Phủ, còn nhổ từng mảng lớn như thế…

Chuyện này khiến cho đệ tử hạch tâm của Tử Phủ Học Cung đã từng là đệ tử, sao có thể chịu nổi?

Có điều, Vương thị quá nghèo, nhổ một chút thì nhổ một chút. Nhìn con cái nhà chúng ta, Ly Từ đại nha đầu đã đói thành như vậy.

"Hả?"

Lông mày Lung Yên lão tổ khẽ giật giật.

Cái đĩa trên bàn đã bị càn quét sạch sẽ.

Tiền Học An kia vừa chuẩn bị đi gắp thức ăn, nhìn thấy mâm rỗng tuếch cũng sững sờ tại chỗ, sau đó hắn nhìn nhìn Vương Ly Từ, khóe miệng hơi co rúm: "Ly Từ đại chất nữ, ngươi ăn no chưa?"

Vương Ly Từ vừa định nói chưa ăn no, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt của Tứ thúc, liền nuốt nước miếng gật gật đầu: "Ăn, ăn no rồi." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẻ mặt động tác nào cũng cho thấy chưa ăn no!

"Tốt tốt tốt, có thể ăn là phúc, đứa nhỏ này thật may mắn." Tiền Học An gọi gã sai vặt vào, vung tay lên lại chọn bảy tám món ăn. Sau đó, hắn lại bắt đầu nói chuyện với Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết huynh đệ, ngươi nói hạt giống Xích Tinh Linh mễ, hoặc là hạt giống Hỏa Diễm Liên Hoa, nói dễ tìm thì dễ tìm." Tiền Học An khẽ cau mày nói: "Nhưng ta có thể tìm được phần lớn là giống bình thường, mà một số loại tốt sản xuất cao, đều là thay đổi nhiều thế hệ, thế gia đều không chịu thả ra. Sắc mặt của ngu huynh chỉ sợ không lớn như vậy."

"Lúa giống bình thường là được, Vương thị ta nào dám hy vọng xa vời dị chủng." Vương Thủ Triết cười nói: "Ngoài ra là trận pháp sư, cần phải tìm từ nơi ít nhất có mấy vệ."

Ánh mắt Tiền Học An khác thường quét qua Vương Thủ Triết, một lúc lâu sau mới cảm khái nói: "Thủ Triết lão đệ may mắn

lắm.”

“Đâu có đâu có, nếu cầu được lão ca, đương nhiên cũng không dối gạt lão ca.” Vương Thủ Triết cười nói: “Chỉ là một linh mạch trung phẩm hỏa hệ nho nhỏ mà thôi.”

“Chuyện này đã rất tốt rồi, đa số cửu phẩm gia tộc đều không có linh mạch trung phẩm cỡ nhỏ.” Tiền Học An trầm ngâm nói: “Vậy mà lão đệ không muốn tuyên dương… Được, vậy ta sẽ nghĩ biện pháp, tìm quan hệ từ những nơi khác, mời một Trận Pháp Sư tới. Sau này nếu sản lượng nhiều, Tiền thị ta cũng có thể tiêu thụ thay.”

“Vậy xin đa tạ Tiền lão ca, mời ngươi một ly.”

“Khách khí khách khí, huynh đệ chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau.”

Ăn uống linh đình.

Sau đó, sức rượu của Tiền Học An dâng lên, theo bản năng gắp thức ăn ép rượu.

“Ơ? Hết rồi?”

Lại kẹp nữa rồi.

“Cái này, Ly Từ đại chất nữ, ăn no chưa?” Tiền Học An chợt cảm thấy có chút cảm giác không ổn hãi.

“Ăn no rồi.” Vương Ly Từ liếm liếm môi, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

“Người đâu, mang thức ăn lên, Tiền mỗ ta mời khách, sao có thể để khách nhân ăn không đủ no.”

Qua nửa khắc đồng hồ.

“Người đâu, mang thức ăn lên!”

Nửa khắc đồng hồ sau.

“Tiền lão ca, đủ rồi, đủ rồi!”

“Lên thức ăn, mang thức ăn lên! Hôm nay, nhất định phải để cho đại điệt nữ ăn no!”

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

…

Sắc trời đã tối.

“Thủ Triết huynh đệ, hôm nay… cáo từ, Vương thị ngươi, nuôi đứa nhỏ này không dễ dàng…” Dáng vẻ Tiền Học An một lời khó nói hết.

“Cảm tạ Tiền lão ca mở tiệc chiêu đãi, lão ca đi thong thả…” Vương Thủ Triết cũng có chút khó nói thành lời.

…

Đợi đến khi Tiền Học An đi rồi.

Vương Thủ Triết đỡ Vương Ly Từ lên xe ngựa, nha đầu này đã không đi nổi nữa.

“Tứ, Tứ thúc. Cái này không trách ta… Ta cũng nói ăn no rồi, nhưng không chịu nổi Tiền bá bá quá nhiệt tình.”

“Ha ha.” Vương Thủ Triết cười lạnh hai tiếng, đều không muốn để ý tới nàng: “Vương Dũng, đi biệt viện.”

“Vâng, thiếu gia.”

Vương Dũng điều khiển xe ngựa, một đường đi về hướng biệt viện.

Còn chưa đi được nửa đường, Vương Ly Từ từ bên ngoài rèm kiệu nhìn lại, hưng phấn không thôi: “Tứ thúc Tứ thúc, trong thành quả nhiên náo nhiệt, lúc này còn có ăn khuya, chúng ta đi xem một chút…”

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, đứa nhỏ này không thể nhận rồi chứ?

…

Tiền Học An bước chân lảo đảo về tới phủ, đặt mông ngồi lên ghế thái sư trong thư phòng, cho tới bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Hơn ba trăm ba mươi càn kim!

Một bữa cơm lại ăn ba trăm ba mươi càn kim, đây là chuyện hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới. Gia tộc hiện tại phụng dưỡng cho hắn một năm, cũng bất quá là tổng cộng năm trăm càn kim.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ mím môi và vẫn chưa thỏa mãn của Ly Từ đại chất nữ kia, lòng hắn ta không nhịn được run rẩy.

Bỏ đi bỏ đi!

Nghĩ biện pháp kiếm chút dầu, bằng không cuộc sống này không có cách nào trôi qua.

Nhưng vừa mới làm phó chưởng quỹ đã kiếm chác… Không tốt lắm nhỉ?

Bỗng dưng.

Hắn nhớ tới trước khi Thủ Triết huynh đệ rời đi, nhét cho hắn bao mừng thăng chức, hình như còn rất nặng.

Hắn mở ra xem, đã thấy là linh thạch sáng lóng lánh, khoảng chừng năm viên!

Chỉ một thoáng, nước mắt của Tiền Học An đều sắp rơi xuống.

Không hổ là Thủ Triết huynh đệ, đủ hào khí! Huynh đệ Tiền Học An ta quen biết, thật đáng giá.

…

Chương 109: Tấn thăng tam giai! Thủy Nguyên Linh Quy

…

Hôm sau!

Đúng như Vương Thủ Triết lặng lẽ đến, lại lặng lẽ rời đi.

Ngoại trừ trong lòng Tiền Học An ra, cũng không lưu lại chút dấu vết và gợn sóng nào ở Trường Ninh vệ.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết mang đi, là tiêu phí sáu mươi càn kim, mười ba viên linh thạch "đạt ra". Vứt bỏ năm viên đưa cho Tiền Học An, thêm vào có thêm tám viên linh thạch.

Không thể không thừa nhận, Ly Từ đại nha đầu tuy rằng ăn rất giỏi, nhưng năng lực kiếm tiền cũng là nhất lưu.

Đi một vòng trong vòng đổ thạch, liền bù lại tất cả tiêu hao của nàng, còn có một khoản thu nhập lớn. Phải biết rằng, giá bán một viên linh thạch bình thường đều có thể đạt tới một trăm càn kim.

Chỉ tiếc, thị trường đổ thạch của mỗi thành thị đều quá nhỏ.

Sau khi bị cạo qua một lần, ngành nghề này chắc chắn sẽ rất uể oải, đoán chừng phải qua một thời gian nữa mới có thể khôi phục nguyên khí.

Đợi sau khi tiêu diệt hai nhà Lưu Triệu, tình huống tương đối an toàn. Vương Thủ Triết quyết định dẫn Vương Ly Từ đi dạo khắp Lũng Tả quận và khu vực xung quanh, mỗi vệ thành một vòng, lấp đầy nội tình của gia tộc.

Xe ngựa lảo đảo đi mất gần một canh giờ.

Sau khi dừng lại ở bến bí mật, Lục thúc Vương Định Hải đã điều khiển một chiếc thuyền mới tinh đến đây nghênh đón.

Mọi người lên thuyền.

Thuyền mới chậm rãi đi về phía mặt sông, sau khi cánh buồm mở ra, theo gió vượt sóng mà đi.

Lung Yên lão tổ và Ly Từ ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Mà Vương Thủ Triết lại cùng Lục thúc Vương Định Hải nói chuyện phiếm, trêu ghẹo nói: “Gần đây Lục thúc mặt mày hồng hào, khí huyết dồi dào, xem ra vô cùng béo bở.”

“Đúng vậy.” Vương Định Hải cười nói: “Đây đều là phúc khí của Thủ Triết, ngươi giúp ta cải tiến phương thức bắt cá, gần hai ba tháng, số lượng chúng ta bắt được đã là gấp mười lần những năm trước không chỉ, lợi nhuận thuần túy liên tục tăng cao. Mà gia tộc lại vừa vặn thực hiện giá trị công huân, giá trị công huân của ta cũng không ít.”

“Tháng này, ta lại bắt được một con linh ngư tương đối hiếm thấy, là một con Hoàng Kim Linh Lý mới vào nhị giai, dài chừng tám thước, toàn thân tròn trịa, lân phiến đều vàng óng vô cùng xinh đẹp. Cân nặng, chậc chậc, đúng là nặng gần bốn trăm cân.”

Vương Định Hải hưng phấn nói: “Phải biết rằng, Hoàng Kim Linh Lý có chút huyết mạch giao long, so với linh ngư bên cạnh thì đáng giá hơn một chút.”

“Chúc mừng Lục thúc.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đội thuyền đánh cá của hai nhà Lưu Triệu thế nào rồi?”

“Rất lâu trước đây, cũng đã bắt đầu héo rút rồi, không phải dáng vẻ tích cực lắm.” Vương Định Hải nói: “Đặc biệt là hơn nửa tháng gần đây, cũng không thấy đội tàu của bọn họ xuất động. Hẳn là bị Vương thị chúng ta trấn áp, toàn tộc đều không còn sĩ khí.”

Vương Định Hải cũng không biết đối thủ cũ của hắn, Lưu Vĩnh Châu và Triệu Đỉnh Chi đều đã chết trong tay Vương Thủ Triết.

Thậm chí hắn cũng không biết phụ thân Vương Tiêu Hàn của hắn đã thăng cấp thành Tiêu Hàn lão tổ rồi.

“Vậy Lục thúc có nhân cơ hội mở rộng địa bàn hay không?” Vương Thủ Triết nói.

Vương Định Hải cười ha ha nói: “Lục thúc ngươi cũng không ngốc, Vương thị ta đã cường thịnh, tự nhiên phải áp chế bọn họ, sổ sách gia tộc gần nhất ngươi không xem sao? Ta thu mua hai mươi mấy chiếc thuyền đánh cá, từ bàng hệ cùng thôn dân thuê hơn một trăm người, bồi dưỡng người đánh thuyền và

người đánh cá, đã chiếm một trăm mấy chục dặm mặt sông! Không quan tâm thu hoạch như thế nào, trước tiên đoạt địa bàn rồi nói tiếp.”

Vương Thủ Triết sao có thể ngày ngày nhìn chằm chằm vào sổ sách, huống chi Lục thúc chưởng quản nghề bắt cá cũng tốt, nhị ca Vương Thủ Nghĩa của gánh cá cũng thế, bọn họ đều là người trưởng thành tư duy thành thục.

Ở thời khắc mấu chốt nhắc nhở một chút thì có thể, nhưng mà cả ngày đi theo dõi bọn họ phát triển như thế nào, vậy thuần túy là không có việc gì rồi. Hơn nữa như vậy cũng dễ dàng tạo thành tâm lý ỷ lại của bọn họ, cùng với giảm bớt tính năng động của chủ quan.

Ở điểm này Lục thúc Vương Định Hải đã làm vô cùng tốt. Lúc nên mở rộng không cần nương tay, lúc nên chiếm, cũng không cần lùi bước. Dù sao hiện giờ hai thị Lưu Triệu suy thoái, chính là thời cơ mở rộng sản nghiệp của gia tộc tốt nhất.

Bởi vì cái gọi là, sách sử đều là người thắng viết, bàn cờ đều là cướp lấy ra.

Chỉ cần qua mười mấy hai mươi năm, ai còn nhớ rõ những thủy vực này đã từng là địa bàn của Lưu thị Triệu thị? lữ khách và người địa phương lui tới, đều chỉ ngầm cho rằng đây là địa bàn đánh cá của Vương thị.

“Thủ Triết à, còn có kỹ thuật kéo lưới mà ngươi đề ra cũng vô cùng lợi hại. Trước mắt đã có hai chiếc thuyền đánh cá, cùng dùng một tấm lưới loại nhỏ, trên mạng này, chậc chậc, ngư được đầy khoang thuyền.” Vương Định Hải vừa nghĩ đến những ngư thu chất đầy khoang cá kia, hắn liền cười đến không ngậm miệng được, “Nếu không phải lão tổ tông đồng hành với ngươi, ta sẽ dẫn ngươi đi xem, cảnh tượng đó vô cùng cường tráng…”

Đang nói chuyện.

Bỗng dưng!

Xa xa một chiếc thuyền nhỏ phi nhanh tới, trên đầu thuyền, một người trẻ tuổi đang lao nhanh xuống kêu gào: “Hải gia, đại sự của Hải gia không tốt rồi. Con hung thú thủy sinh kia lại gây chuyện, nó ủi hỏng lưới chúng ta rồi.”

Vương Thủ Triết nhận ra người trẻ tuổi kia, hình như tên là Vương Cẩu Đản, là tộc nhân chi thứ của Vương thị, từ nhỏ đã đi theo Lục thúc Vương Định Hải.

“Cái gì?”

Nụ cười trên mặt Vương Định Hải cứng ngắc: “Chết tiệt, ta còn tưởng rằng nó chỉ đi ngang qua.”

“Lục thúc, đã xảy ra chuyện gì?” Vương Thủ Triết hỏi.

Vương Định Hải vẻ mặt ngưng trọng nói: “Ước chừng là sự tình ba ngày trước, chúng ta có một cỗ đàn tranh cố định, ban đêm khi giăng lưới, lưới đến một con hung thú ngạc giao tam giai, nó tự nhiên là tồn tại dễ dàng xé rách mạng lưới. Dựa theo quy củ, tiểu nhị của chúng ta lập tức vứt bỏ lưới chạy trốn, bởi vậy không có tạo thành thương vong.”

“Ngạc Giao cấp ba? Trước kia từng xuất hiện chưa?” Vương Thủ Triết lập tức từ trong trí nhớ của đồ phổ hung thú, tìm ra loại hung thú này.

Dáng vẻ của loại hung thú này hơi giống với cá sấu trên Địa Cầu.

Thứ này da dày thịt béo, hơn nữa còn là hung thú lưỡng cư thủy lục, không dễ trêu chọc. Nghe nói lúc Trụ Hiên lão tổ khai hoang Bình An trấn đã từng chém giết hai con Ngạc Giao tam giai, rất tốn sức.

“Con Ngạc Giao này trước kia đã từng xuất hiện.” Sắc mặt Vương Định Hải khó coi giải thích, “Hàng năm nó đều theo An Giang du ngoạn khắp nơi, phạm vi hoạt động chừng mấy trăm dặm thuỷ vực. Bất kể đội thuyền bắt cá nhà ai gặp nó đều sợ tránh không kịp, ngẫu nhiên ven bờ sẽ xuất hiện một số người và gia súc thương vong.”

“Hửm? Vậy mà không có gia tộc đi đối phó nó?” Vương Thủ Triết nhíu mày không thôi.

“Sao lại không có, nhưng đều thất bại rồi.” Vương Định Hải nói: “Vật đó vô cùng giảo hoạt, ở trong nước cực kỳ khó đối phó, cho dù là nhân vật cấp bậc lão tổ cũng không dám nhảy xuống An Giang đấu với nó. Hơn nữa tính tình còn lớn, ai dám chọc nó, nó sẽ càn quấy, để ngư nghiệp nhà ngươi tiếp tục không xuống được.”

Cũng đúng, hung thú tam giai đã không giống với lúc trước. Bất kể là sức chiến đấu và trí tuệ đều không phải là thứ mà nhị giai có thể so sánh.

Mặc dù Ngạc Giao không thông minh bằng đám hung thú Lục Sinh Hổ, nhưng nó lại khó chơi hơn hung thú thủy sinh bình thường, còn đặc biệt ghi thù.

Đây quả thực là một vị ôn thần.

Về phần tìm Thiên Nhân cảnh đối phó nó, càng không có khả năng. Trên dưới Trường Ninh vệ tổng cộng chỉ có ba tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Hai người là lão tổ tông của Thiên Nhân thế gia, một người khác là phủ chủ phủ thành thủ, đều là thân phận và địa vị không tầm thường.

Ngươi bảo bọn họ xuống nước đối phó một con Ngạc Giao tam giai, không nói trước có nguy hiểm hay không, chỉ nói Kình Giao vô cùng giảo hoạt đến vô tung vô ảnh, ở dưới nước hoàn toàn có thể đánh du kích với ngươi.

Ngươi tới ta đi, ngươi đi qua một hai tháng lại đến.

Bởi vậy, hung thú thủy sinh, nhất là hung thú thủy sinh thù dai là không dễ chọc nhất.

“Phiền phức lớn rồi.” Vương Định Hải mặt mày ủ rũ nói: “Bây giờ chính là ngày bắt cá, ta còn định thừa dịp này tích góp thêm chút tài nguyên cho gia tộc. Bị Ôn Thần kia nhìn chằm chằm, ít nhất nửa năm này đừng mong sống tốt.”

Vương Thủ Triết cũng có chút đau đầu.

Trong khoảng thời gian này, gia tộc tiêu hao gia tăng kịch liệt, càn kim cùng các loại tài nguyên đều là ào ào đốt.

Vốn là trạng thái có chút nhập không đủ, nếu như hôm nay đại đội đánh cá cùng kho cá hai trụ cột kim loại lớn ngừng vận chuyển, chắc chắn sẽ phát triển đối với gia tộc phát triển là một đả kích trí mạng.

Hai lão tổ phải tiêu hao sao? Cũng không thể để cho bọn họ dùng tài nguyên thấp nhất duy trì trạng thái sinh mệnh?

Trong nhà có mấy tiểu tổ tông tiềm lực phi phàm, cùng với một đám người trẻ tuổi, cũng đều đang ở thời khắc mấu chốt nhất, lúc này tài nguyên chặt đứt ai, đều là tiền đồ mai táng của hắn.

Vương Thủ Triết thân là danh sách thứ nhất, đương nhiên tiêu hao cũng rất lớn, nhưng cũng không thể dừng tài nguyên của mình lại?

Bỏ lỡ thời kỳ trưởng thành mấu chốt nhất bây giờ, tu luyện tới Linh Đài cảnh thì trời mới biết phải tới năm nào tháng nào.

"Lục thúc có thể cam đoan, sau khi chúng ta hành quân lặng lẽ nửa năm, nó sang năm sẽ không trở về?" Trong ánh mắt của Vương Thủ Triết đã có chút hung quang.

"Đương nhiên không thể cam đoan." Vương Định Hải bất đắc dĩ nói: "Huống chi cho dù nó rời đi, nói không chừng ngày nào đó lại tuần tra trở về. Ta đoán chừng mấy trăm dặm An Giang đoạn này đều là địa bàn của nó."

"Vậy thật sự là ôn thần." Giữa lúc Vương Thủ Triết cân nhắc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: "Phải diệt trừ nó, nếu không thế quật khởi của nhà chúng ta đều sẽ bị nó kết thúc."

Diệt trừ?

Vương Định Hải nghẹn họng nhìn trân trối.

Vương thị chúng ta từ khi nào đã lợi hại như thế?

Ngay cả thủy sinh hung thú Ngạc Giao tam giai đều nói diệt trừ là diệt trừ?

"Lục thúc, mấy ngày nay, thúc và các huynh đệ đều cẩn thận." Vương Thủ Triết dặn dò: "Qua mấy ngày nữa cháu sẽ nghĩ cách diệt trừ nó."

Mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng Vương Định Hải vẫn lựa chọn tin tưởng đại chất tử nhiều lần chế tạo kỳ tích.

…

Mấy ngày sau, trong An Giang.

Một con Thủy Nguyên Linh Quy tam giai đang thoải mái bơi lội trong An Giang với dòng nước xiết rộng lớn, giống như có một chút khoái cảm long quy biển rộng.

Mặt nước lớn như vậy, so với nơi nhỏ bé ở hồ Châu Vi còn tốt hơn nhiều.

Nó nổi trên mặt nước, phun ra cột nước, vô cùng thích ý.

“Chơi thì chơi, đừng quên làm chính sự.” Trên thuyền, Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng, nhìn Thủy Nguyên Linh Quy nhàn nhạt nói: “Ngươi đã tương dung với huyết mạch của ta, một tia thần hồn càng là nắm giữ ở trong tay ta, chỉ cần một ý niệm của ta là có thể khiến ngươi hình thần câu diệt.”

Thăng cấp ba, hình thể lại tăng thêm một vòng lớn Thủy Nguyên Linh Quy, vừa nghe được câu này của Vương Thủ Triết liền rùng mình một cái.

Người trẻ tuổi này quá mức, rõ ràng Quy gia đã đồng ý trở thành linh thú của Vương thị. Hắn lại còn lấy tinh huyết của nó, dùng tà thuật thượng cổ tế luyện một phen. Chỉ cần một ý niệm trong đầu hắn, tà thuật thần hồn câu diệt quá đáng sợ.

Đột nhiên, Thủy Nguyên Linh Quy lộ ra vẻ mặt lấy lòng với Vương Thủ Triết, tỏ vẻ chỉ cần gia chủ hạ lệnh, quy gia của nó, không, tiểu quy xông pha khói lửa cũng không tiếc.

“Đi theo dưới thuyền, ẩn nấp thân hình.” Vương Thủ Triết phân phó, “Chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lén con Ngạc Giao tam giai kia.”

Thủy Nguyên Linh Quy cực kỳ ngoan ngoãn lặn xuống, trốn ở chỗ bóng râm trên thuyền.

Theo Vương Thủ Triết thấy, nếu muốn đối phó với hung thú thủy sinh, lựa chọn tốt nhất chính là hung thú thủy sinh.

Thủy Nguyên Linh Quy, tự nhiên thành trợ lực lớn nhất của hắn. Chỉ là Thủy Nguyên Linh Quy đỉnh cấp nhị giai, căn bản không có khả năng là đối thủ của Ngạc Giao tam giai, cưỡng ép nó đi tác chiến, chính là đưa đồ ăn.

Vì vậy, Vương Thủ Triết động ý niệm “Thiên Linh Đan” cuối cùng.

Viên Thiên Linh đan này là thu hoạch ngoài định mức, là Triệu thị sau khi đánh cắp cơ nghiệp Vương thị tích góp mấy chục năm.

Vương Thủ Triết cũng từng có suy nghĩ và tính toán với nó.

Nếu để cho nó yên lặng rất nhiều năm, chờ hắn tu luyện tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong lại dùng, cái tài nguyên giá trị mấy vạn càn kim này, chẳng phải là uổng phí? Nhưng nếu như bán đi, ít nhiều có thể sẽ hao tổn một khoản.

Dù sao người ta cũng có con đường chính quy đi mua Thiên Linh đan, cần gì phải ra giá mạo hiểm mua ngươi?

Hắn cũng từng nghĩ cho Thủy Nguyên Linh Quy đỉnh cấp nhị giai dùng.

Nhưng Thủy Nguyên Linh Quy chung quy còn chưa trưởng thành, quan hệ với gia tộc cũng không chặt chẽ. Một khi dễ dàng giúp nó tấn thăng tam giai, vẫn có xác suất nhất định chạy trốn hoặc là phản bội.

Nhưng bây giờ con Ngạc Giao Ôn Thần cấp ba kia đã ép Vương Thủ Triết không thể không đặt tiền cược lên người Thủy Nguyên Linh Quy.

Vì vậy, trước khi hành động, Vương Thủ Triết đã dùng bí thuật thượng cổ "khế ước huyết tế" với Thủy Nguyên Linh Quy trước.

Muốn hỏi bí thuật huyết tế khế ước này của Vương Thủ Triết từ đâu ra, đương nhiên là hắn bịa ra.

Dù sao kiếp trước đọc không ít tiểu thuyết huyền huyễn, biên soạn quá trình nghi thức lung tung. Lại hạ chút độc cho nó, để nó nếm thử các loại đau khổ, cũng trở nên có hình có dạng, cực kỳ giống như vậy.

Mặc kệ những người khác tin hay không, dù sao con Thủy Nguyên Linh Quy này tin rồi.

Bây giờ nó kính Vương Thủ Triết như thần linh, sợ chọc cho nó không vui thì sẽ biến thành tro bụi.

…

Trên thuyền, các thợ đánh cá thả lưới bắt cá, giống như là tiếp tục công việc đánh bắt. Mà phương thức đánh cá khác tạm thời đều ngừng, hơn một trăm dặm mặt sông, chiếc thuyền này vẫn còn đang đánh bắt.

Hai ngày sau.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng, Ngạc Giao tam giai đã rời đi.

Bỗng dưng, Vương Ly Từ thấp giọng nói: “Tứ thúc Tứ thúc, con cảm thấy có đồ ăn ngon đến rồi, bên trái hai ba mươi trượng.”

Nàng có thể cảm ứng được hung thú, lại coi chúng là đồ ăn ngon…

Đây rốt cuộc là huyết mạch thiên phú gì, ngay cả Lung Yên lão tổ cũng nói không rõ.

Trong tay Vương Thủ Triết làm động tác, rất nhiều ngư công đều cảnh giác. Theo Vương Ly Từ không ngừng báo khoảng cách, mãi đến khi nó sắp đến mép thuyền, Vương Thủ Triết vung tay lên.

Bỗng dưng, bảy tám trượng lưới đánh cá rơi ra hình dạng cái bát úp, nhao nhao rơi xuống nước. Nhiều lưới đánh cá như vậy, có lẽ sẽ có một cái rắc trúng, không dám nói rơi trúng toàn bộ, chí ít có một bộ phận có thể dây dưa với nó.

“Ta trúng, trúng rồi.”

Vương Cẩu Đản kinh hỉ hét lên, sau đó hắn đem dây thừng đặc biệt buộc ở dưới đáy cột buồm. Hai ngư công còn lại, cũng vung trúng một bộ phận thân thể ngạc giao, đều làm ra động tác giống như trứng chó Vương.

Tiếp theo, Vương Tiêu Hàn, Vương Định Hải, cùng với Vương Thủ Triết. Đều dùng trường mâu đánh cá, đột nhiên bắn về phía dây thừng kéo căng.

“Bành bành bành!”

Ngư săn đâm vào trong nước, một kích kia của Vương Tiêu Hàn chính là thực lực Linh Đài cảnh, đâm trúng con Ngạc Giao bị trói trong lưới, dây thừng thật dài căng chặt. Dưới mặt nước gợn sóng cuồn cuộn, một dòng máu đỏ xông lên.

Nếu như như vậy, căn bản là bắt không được con Ngạc Giao kia. Nó hai ba lần liền có thể xé rách lưới, đứt dây thừng, sau đó chạy trốn, lúc nào cũng có thể trả thù.

Tiếc rằng dưới thuyền còn cất giấu một con Thủy Nguyên Linh Quy tam giai tương tự.

Không đợi Vương Thủ Triết điều khiển, nó đã xông lên gào thét một tiếng, kéo cả da và thịt trên lưới, cắn một cái, dây dưa với nó, sau đó liều mạng kéo lên mặt nước.

Đợi đến khi chúng nó mơ hồ sắp nổi lên mặt nước, Lung Yên lão tổ đã phi thân lên, rơi xuống mặt nước.

Cùng lúc đó.

Lung Yên Kiếm phát ra tiếng ngâm khẽ nhiếp hồn người.

Vương Thủ Triết nhất định, con ngoa giao tam giai kia chết chắc rồi.

Cảm ơn nó đã tặng cho gia tộc một khoản tài phú.

Mà Vương Ly Từ là người hình người đã bắt đầu chảy nước miếng.

…

Chương 110: Thành tựu! Một môn tam linh đài…

…

Mặc dù con ngoa giao tam giai kia cực kỳ hung tàn và xảo quyệt.

Sau khi trúng một kiếm của Lung Yên lão tổ, vẫn liều mạng lặn sâu vào trong An Giang. Nhưng cũng là Thủy Nguyên Linh quy hai nơi thủy lục, cũng là hung thú lực lượng vô cùng lớn.

Thủy Nguyên Linh Quy cũng không liều mạng với nó, mỗi lần đều quấn lấy nó, quyết không để nó chạy thoát.

Không bao lâu sau, Ngạc Giao tam giai liền đi đời nhà ma, táng thân trong hiệp lực tiến công của hai vị Linh Đài cảnh và một con Linh Quy tam giai.

Lấy ba địch một, rada quét vị trí, lại thêm thợ chèo thuyền tung lưới.

Dưới đội hình xa hoa như thế, Ngạc Giao Tam giai quả thực chết không oan uổng.

Các người lái thuyền nhảy xuống An Giang, trói thi thể của nó lại, sau đó dùng bàn kéo từng chút từng chút đem nó treo lên. Khi thi thể của nó được treo ở mạn thuyền, cả con thuyền lại hướng về một bên đi không ít.

Có thể thấy được con mãnh thú Ngạc Giao này nặng như thế nào!

Nó dài chừng ba trượng, toàn thân mặc giáp, da dày thịt béo, răng nhọn móng sắc bén hết sức hung hãn. Bề ngoài vừa giống cá sấu lại vừa có chút giống giao, e rằng nặng bảy tám ngàn cân!

Hung thú này mạnh hơn nhiều so với cá sấu trên Trái Đất, dù là hình thể hay sức mạnh, hoặc là năng lực đặc thù trong huyết mạch cũng không phải là thứ mà cá sấu có thể so sánh.

Nó có thể dễ dàng đánh chìm một chiếc thuyền buôn, sau đó giết chết tất cả mọi người trên thuyền.

Nếu không dựa vào "đa công năng" của Vương Ly Từ có lòng tính toán vô tâm một phen, cộng thêm toàn bộ tinh nhuệ bên mình, muốn bắt nó thật đúng là không dễ dàng.

Nếu lần phục kích đầu tiên khiến nó chạy thoát, sau đó muốn tính kế nó cũng không dễ dàng gì.

Ôn thần hoành hành trong nước bao nhiêu năm bị giết.

Hơn mười thợ chèo thuyền đều hưng phấn rống lên. Về sau đánh cá ở An Giang không còn sợ gặp phải ôn thần ngạc giao nữa.

Hơn nữa hiện tại chủ gia mạnh như vậy, cho dù có hung thú tương tự xuất hiện, mọi người cũng không sợ.

Chỉ là công tác tách rời hung thú như thế, người bình thường không chấp hành được. Da giáp của nó dày như vậy, vốn là một trong tài liệu tuyệt hảo để chế tác giáp da, đao kiếm bình thường rất khó phá vỡ.

Chỉ có Tiêu Hàn lão tổ Vương Tiêu Hàn ra tay, lột da, tách rời.

Thủy Nguyên Linh Quy ở một bên, cũng đều nhìn thấy một màn này, nhân loại đối đãi hung thú quả nhiên tàn nhẫn. Thôi thôi, nhất định phải thành thành thật thật nghe lời, chớ bước theo vết xe đổ của con Ngạc Giao lão huynh này.

Sau một phen giày vò.

Chiến lợi phẩm đều lục tục được vận chuyển vào khố phòng của Vương thị, nên đóng băng thì đóng băng. Da thuộc nên thuộc chế, quay đầu sẽ do Bì Giáp Sư chế tạo thành giáp trụ thuộc da.

Một ít răng nanh lợi trảo cũng là tài liệu, có thể do vũ khí sư chế tạo thành vũ khí chủy thủ, hoặc là mũi tên.

Mặc dù những vũ khí trang bị này, xa xa không đạt tới cấp bậc linh khí, nhưng cũng có một phen công hiệu.

Xương cốt còn lại cũng có thể mài thành phấn, phân bón cho linh điền.

Chờ mọi việc đã định.

Vương Thủ Triết gọi Lục thúc Vương Định Hải lại: “Lục thúc, trước mắt sức chiến đấu cao cấp của Vương thị chúng ta tạm thời không nên tuyên truyền ra ngoài.”

“Ta hiểu, hiểu.” Vương Định Hải hưng phấn không thôi: “Lục thúc nhất định sẽ khiến mấy thằng ranh con đó câm miệng.”

Thương thế của Lung Yên lão tổ rất tốt, dường như có thể ra tay nhiều lần. Hơn nữa phụ thân Vương Tiêu Hàn của ông ta cũng đột phá đến Linh Đài cảnh.

Hơn nữa gia tộc còn có một con Thủy Nguyên Linh Quy tam giai.

Thực lực gia tộc bạo tăng một mảng lớn.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, trước mắt gia tộc cũng coi như là một môn tam linh đài.

An tâm!

Thoải mái!

“Chỉ như thế không được, việc này rất lớn, trước khi chúng ta không thể triệt để đánh bại hai nhà Lưu Triệu, tuyệt đối không thể tiết lộ át chủ bài ra ngoài.” Ngón tay Vương Thủ Triết gõ bàn, nhíu mày trầm ngâm nói: “Vì để đề phòng vạn nhất tiết lộ, phải đưa những thợ đánh cá kia đi.”

Đưa đi?

Thân thể Vương Định Hải chấn động, giật mình nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết, ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải muốn chuẩn bị…”

“Lục thúc muốn đi đâu? Ý của ta là, đưa bọn họ đi xa một chút, tránh cho ai uống nhiều quá không cẩn thận tiết lộ tin tức. Việc này liên quan đến chuyển hướng vận mệnh của gia tộc, cẩn thận hơn không có sai lầm lớn.” Vương Thủ Triết suy nghĩ nói: “Đưa tất cả mọi người đến Đông Cảng đi, Trần huynh làm việc coi như đáng tin cậy, liền mời hắn sắp xếp một phen. Chuyện này Lục thúc thúc dứt khoát tự mình đi một chuyến, thuận tiện thay ta đưa một phong thư cho Trần thiếu tộc trưởng, nói ta có một chuyện tốt kiếm tiền muốn tìm hắn.”

“Thủ Triết suy nghĩ có chút chu đáo.” Vương Định Hải thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: “Nếu như thế, Lục thúc sẽ đi

một chuyến.”

May mà Thủ Triết không chuẩn bị giết người diệt khẩu, nếu không hắn cũng không biết nên làm thế nào.

“Thuận tiện cắt một đoạn đuôi Ngạc Giao cho Trần thiếu tộc trưởng, coi như thay tỷ tỷ ta đáp lễ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đây còn chưa thành thân đâu, cũng không thể ăn thịt lợn rừng lưng sắt của người ta không đáp lễ, uổng công ta coi thường.”

Lúc trước thật sự không có quà đáp lễ gì tốt, nhưng Vương Thủ Triết nhớ kỹ việc này. Đồng thời, cũng là một ẩn dụ cho Trần thị.

Vương thị ta, ngay cả hung thú thủy sinh tam giai cũng có thể chém giết.

Vương Thủ Triết đều có thể dự liệu được biểu cảm khiếp sợ không thôi của Trần Phương Kiệt.

…

Xử lý xong chuyện Ngạc Giao tam giai.

Vương Thủ Triết tiến vào trạng thái ngủ đông ru rú, mỗi ngày đều tu luyện, uống trà, tùy tiện xử lý một chút sự vật.

Sau đó chính là đến bên hồ tìm Thủy Nguyên Linh Quy bồi dưỡng tình cảm.

Linh thú cũng giống như nhân loại, đều cần bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng có một điểm không giống lắm, chính là tình cảm của nhân loại quá mức phức tạp, tới nhanh đi cũng nhanh.

Mà tình cảm linh thú tương đối thuần túy một chút, một khi nó chân chính công nhận ngươi, coi ngươi như đồng bạn, cơ bản đều là thề không thay đổi, rất ít khi phản bội.

Đương nhiên, quá trình này cũng không đơn giản.

Cũng may giữa Vương Thủ Triết và Thủy Nguyên Linh quy, bởi vì có liên kết “Khế ước bí thuật huyết mạch thượng cổ”, “huyết mạch giao hòa” với nhau, xem như đã có “tniềm tin” sơ bộ.

Mỗi ngày cùng nhau phơi nắng, ăn chút thịt ngạc giao tam giai, thỉnh thoảng lại đến nướng linh ngư, cá khô, linh tửu.

Sau đó lại kể cho nó nghe một điểm, trong lịch sử câu chuyện dốc lòng chăm sóc lẫn nhau giữa chủ nhân và linh thú trong lịch sử, "trung trinh không đổi", vui buồn lẫn lộn.

Ngẫu nhiên xuất hiện một hai linh thú phản bội chủ nhân, kết quả cuối cùng vô cùng thê thảm.

Chuyện cũ tương tự, trên địa cầu nghe nói rất nhiều.

Vương Thủ Triết hạ bút thành văn, nói một tháng trước đều có thể không mang theo vật nặng. Giúp Thủy Nguyên Linh Quy dựng thẳng một chút, thân là tam quan chính xác của một con linh thú.

Một người một rùa, tình cảm nhanh chóng tiến vào trạng thái "thăng nhiệt".

…

Một ngày này.

Gia tướng Vương Trung đến đây bẩm báo, nói là Chung Hưng Vượng của Chung thị bí mật đến bái phỏng.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết ở trong chính sảnh nhiệt tình nghênh đón Chung Hưng Vượng. Lần trước ở Bách Đảo vệ, khi hai người cùng nhau uống rượu, liền bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Sau một phen uống linh trà hàn huyên, hai bên lại lần nữa thân thiện hơn không ít.

"Thủ Triết lão đệ." Chung Hưng Vượng móc từ trong ngực ra một bình ngọc, "Trước đó vài ngày ngươi viết thư tới đây, nói là nhờ ta tìm 'Khải Linh Đan', vừa lúc có người đến gửi bán một viên, ta liền lập tức đưa tới cho lão đệ."

"Chung huynh." Vương Thủ Triết chắp tay cảm tạ: "Việc nhỏ như thế, cần gì ngài phải tự mình đến đây?"

【 Khải Linh đan 】 chỉ là linh đan tam giai, nhưng bởi vì lượng tiêu thụ rất thấp, dẫn đến luyện đan sư sẽ đặc biệt luyện chế nó. Càng ít người luyện chế thì càng hiếm, giá cả cũng càng cao.

Bây giờ giá cả trên thị trường bình thường ước chừng đạt tới tám trăm càn kim một viên, mấu chốt còn rất khó mua được.

Đan này đối với tuyệt đại đô số người mà nói, có thể nói là gân gà. Tốn nhiều tiền tăng lên một chút tư chất, tính giá phi thường thấp.

Tám trăm càn kim, rất nhiều gia tộc cửu phẩm mạt lưu, sau khi dứt bỏ các loại chi tiêu, một năm có thể tích góp được tám trăm càn kim hay không cũng là một vấn đề lớn.

Nhưng tư chất của Vương Thủ Triết vốn là hạ phẩm Giáp đẳng, hơn nữa ở trong Giáp đẳng cũng là phi thường gần phía trước. Tư chất trung phẩm chỉ cách một ranh giới.

Nếu có thể dựa vào đan này thuế biến đến tư chất trung phẩm, vậy tất cả đều đáng giá.

“Không có việc gì không có việc gì, ngu huynh cũng chỉ là kiếm sống trong sản nghiệp của gia tộc.” Chung Hưng Vượng ha hả cười nói: “Thời gian rảnh rỗi không có việc gì, đến thăm ngươi một chút.”

Xem ta sao?

Ta có cái gì đẹp?

Vương Thủ Triết cười thầm, Chung Hưng Vượng này tất nhiên là hướng về phía Lung Yên lão tổ. Có điều, hắn càng hiểu rõ hơn, với tính cách và tầm mắt của Lung Yên lão tổ, tuyệt đối khó coi đến mức như Chung Hưng Vượng.

Sau khi Vương Thủ Triết cầm Khải Linh đan, hỏi rõ ràng Chung Hưng Vượng là thu bảy trăm càn kim. Nhưng dù vậy, Vương Thủ Triết vẫn đưa ra tám trăm càn kim phiếu. Cũng không thể để cho tu sĩ Linh Đài cảnh của người ta đi một chuyến uổng công chứ?

Chung Hưng Vượng liên tục từ chối, lại không lay chuyển được Vương Thủ Triết, sau khi nhận tám trăm càn kim, hắn có chút ngồi không yên, nhăn nhăn nhó nói: “Thủ Triết lão đệ, cái này, không biết gần đây thân thể học tỷ của ta như thế nào?”

“Chung lão ca.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Thân thể lão tổ nhà ta đã không còn đáng ngại, có điều gần đây đang bế quan.”

Những ngày này, lão tổ trên thực tế đều ở cùng một chỗ với Vương Ly Từ, giúp nàng tiêu hóa linh năng còn sót lại của Chu Quả. Đồng thời, nàng còn cần phải chỉ đạo Lục gia gia Vương Tiêu Hàn, trợ giúp hắn nhanh chóng củng cố cảnh giới, cũng truyền thụ cho Linh Đài cảnh tâm đắc.

Bận rộn một chút, nhưng cũng không phải là đang bế quan.

Chỉ là trước khi gặp Chung Hưng Vượng, Vương Thủ Triết đã đến chỗ Lung Yên lão tổ trước, hỏi ý của lão nhân gia bà.

Rất rõ ràng, lão tổ hoàn toàn không muốn gặp hắn, để Vương Thủ Triết đi tiếp đãi.

"Vậy sao?" Chung Hưng Vượng hơi thất vọng, lại nói: "Nếu học tỷ đã bế quan, vậy thì ta cứ chờ mấy ngày là được. Thủ Triết lão đệ, phiền ngươi giúp đỡ an bài phòng khách một phen."

Ách…

Vương Thủ Triết không ngờ tới, Chung Hưng Vượng này đúng là có chút bất khuất.

Nhưng yêu cầu mà Vương Thủ Triết đưa ra này, Vương Thủ Triết cũng không tiện từ chối. Lúc này, sai gã sai vặt Vương Quý an bài Chung Hưng Vượng ở lại khách điếm, cũng phái hai gã sai vặt thông minh đi theo hầu.

Sắp xếp xong xuôi cho Chung Hưng Vượng.

Vương Thủ Triết trở về trạch viện, chuẩn bị tắm rửa một phen, thử dùng 【Khải Linh đan】 giá trị xa xỉ.

Lại không nghĩ tới, lúc vừa nằm vào trong thùng gỗ ngâm mình.

Vương Ly Từ liền hấp tấp vọt vào: "Tứ thúc tứ thúc, con nghĩ ra rồi, con nghĩ ra rồi."

"…" Vương Thủ Triết đổ một giọt mồ hôi lạnh nhắc nhở: "Ta đang tắm."

"Ta biết chứ, ta cũng không mù, Tứ thúc từ từ tắm xong rồi." Vương Ly Từ ngồi xuống bên cạnh thùng gỗ, hưng phấn nói: "Tứ thúc, ta nghĩ tới chuyện đó rồi."

"Cút ra ngoài!"

“…”

…

Ngoài phòng.

Vương Ly Từ thúc giục: “Tứ thúc có thể nhanh lên một chút không, con vất vả lắm mới nghĩ ra được vị trí.”

“Tứ thúc, thúc không ra thì cháu quên mất.”

“Được rồi được rồi, ngươi từ từ tắm, ta trước ăn lẩu thịt… Tứ thúc ngươi hôm trước lấy nồi lẩu không tệ.”

Lời còn chưa nói hết, Vương Thủ Triết đã mặc quần áo tử tế đi ra, sầm mặt, hung hăng nhìn chằm chằm nàng.

“Tứ thúc, thúc nhanh như vậy đã khỏi rồi sao?” Vương Ly Từ hơi thất vọng.

“Nếu bây giờ ta không ra ngoài nữa, ngươi dọn dẹp quán lẩu đi.” Vương Thủ Triết sửa sang lại quần áo một phen, thuận miệng nói: “Ly Từ à, bây giờ ngươi đã là đại cô nương rồi. Đại ca đại tẩu không dạy ngươi… Phòng thủ nam nữ sao? Nam nhân đang tắm rửa, nữ tử sao có thể tùy tiện đi vào?”

“Đã dạy rồi, lão học giả Tộc Học kia cũng suốt ngày nhắc tới những điều này.” Vương Ly Từ cười không tim không phổi: “Nhưng Tứ thúc cũng không phải đàn ông.”

“?” Ánh mắt của Vương Thủ Triết có thể giết người.

“Không không, ý của ta là, Tứ thúc là người thân… Hơn nữa dáng người Tứ thúc cũng không tệ lắm, ta không để ý thấy người tắm.”

Cám ơn ngươi tán dương, nhưng ta để ý!

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Ly Từ à, cho dù là thân nhân cũng phải chú ý phân chia nam nữ. Lần sau không thể tùy tiện xông vào khi tứ thúc tắm.”

A a! Vương Ly Từ không chút để ý ứng phó.

Cũng may Vương Thủ Triết biết nha đầu này không tim không phổi, đầu óc tràn đầy chỉ muốn ăn, nên không ở trên việc này nhiều lời: “Đúng rồi, ngươi nghĩ đến cái gì? Ngạc nhiên như thế?”

“Ah, ngươi không nhắc nhở ta còn thiếu chút nữa quên mất.” Vương Ly Từ ngó đông ngó tây trong phòng hắn ta, thấy thật sự không có thứ gì tốt để ăn, đành phải móc dưa tự chuẩn bị ra, nhai ngấu nghiến: “Trước đó không phải Tứ thúc đã hỏi ta, lần đó ta và Lạc Thu, Lạc Tĩnh đều ăn thứ gì? Ở đó tìm được sao?”

Vương Thủ Triết vui mừng: “Sao, ngươi nhớ ra rồi?”

“Nhớ rõ đó là mùa thu, cây dại trên núi rất nhiều kết quả.” Vương Ly Từ nói: “Ta hái về một ít quả dại, còn tưới về non nửa bình nước suối. Ta nghĩ, ta là đại tỷ nha, dù sao cũng phải ăn chút cho bọn nhỏ trong nhà. Kết quả là Thủ Dũng, Thủ Liêm bọn họ cũng không dám ăn. Chỉ có Lạc Tĩnh và Lạc Thu, ăn tương đối vui vẻ.”

Cho bọn nhỏ ăn chút? Ngươi thật đúng là tri kỷ.

“Vậy ngươi còn nhớ trong những quả dại kia có gì đặc biệt không?” Vương Thủ Triết hỏi: “Ví dụ như hình thù kỳ quái, hoặc là đặc thù như Chu Quả.”

“Không có, chỉ là một ít quả dại bình thường.” Vương Ly Từ trầm tư suy nghĩ một phen, “Những quả dại này, những năm trước ta cũng hái đồ ăn, không có gì đặc biệt. Đúng rồi, bình nước kia… Là ta thu thập được từ một động đá vôi, dính dính, hình như là sữa bò trong suốt.”

Niêm dính? Hình như là sữa bò trong suốt?

Mặt Vương Thủ Triết đen như đít nồi, ngươi gọi thứ đó là nước suối?

Bất quá, trong lòng của hắn “Lộp bộp” một cái, lập tức nghĩ tới cái gì, thất thanh nói: “Chẳng lẽ là Thạch Tủy?”

Thạch Tủy, danh tự nghe rất bình thường.

Nhưng vật này không bình thường chút nào, nó được gọi là địa mạch tinh túy, là thiên tài địa bảo cao giai thỉnh thoảng sẽ sinh ra trong núi lớn.

Công hiệu lớn nhất của nó chính là có thể phối hợp với những thiên tài địa bảo khác, luyện chế thành linh đan lục giai 【Tẩy Tủy đan】.

Nhân thể tạo huyết đến từ cốt tủy, đó là căn bản của huyết mạch. Mà Tẩy Tủy đan lại có thể kích phát tiềm năng trong cốt tủy, triệt để cải thiện tư chất huyết mạch, kích phát ra huyết mạch ẩn tính cổ xưa trong cơ thể.

Vật này không tầm thường, cũng không phải là loại đan dược 【Khải Linh đan】, giá cả và độ hi hữu của nó đều không phải thế gia Linh Đài có thể nhúng chàm.

Ngay cả Thiên Nhân gia tộc, nếu thật sự muốn tranh thủ một viên 【Tẩy Tủy đan】, cũng phải thương gân động cốt.

Nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết mừng rỡ không thôi.

Tư chất thường thường không có gì lạ của hắn, cuối cùng cũng được cứu rồi!

…

Chương 111: Thức tỉnh! Thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết

…

Thật ra, tư chất của Vương Thủ Triết so với con cháu thế gia cửu phẩm khác, đã xem như không kém.

Nhưng tư chất như thế, có thể đi lên Linh Đài cảnh, sống gần hai trăm tuổi cơ bản là chấm dứt.

Nếu như muốn tiến thêm một bước, bằng tư chất và tiềm lực hiện tại của hắn, cho dù là dùng tài nguyên đi góp lại, cơ hội cũng tương đối nhỏ. Đương nhiên, cũng không phải là nói không chồng lên được, chính là tỷ lệ nhỏ có thể đột phá Thiên Nhân.

"Ly Từ, dẫn Tứ thúc của ngươi cùng đi xem." Vương Thủ Triết cố kiềm chế kinh hỉ: "Chắc ngươi còn nhớ rõ nơi này chứ? Dù sao ngươi vẫn rất quen thuộc với hậu sơn gia tộc này."

"Nhớ mang máng nhé, hai năm rồi không lên núi." Vương Ly Từ thờ ơ nói: "Tứ thúc, mùa này có rất nhiều hoa quả núi hoang còn chưa chín, vừa đắng lại vừa chát."

Ai muốn những quả núi hoang dại kia chứ? Thứ mà Tứ thúc của ngươi muốn chính là Thạch Tủy!

Mí mắt hắn giật giật, rốt cuộc não của ngươi là sao?

Thôi thôi, dẫn nàng từ từ tìm.

Sau đó, tóm lấy Vương Ly Từ, sau đó tìm tới Lung Yên lão tổ và Tiêu Hàn lão tổ.

Bọn họ vừa nghe nói phía sau núi có thể có Thạch Tủy, lập tức cũng giật mình không thôi. Vật này xem như giá trị liên thành, bán sạch sản nghiệp của Vương thị, cũng không đổi được một viên Tẩy Tủy đan.

Một nhóm bốn người lên núi.

Chủ trạch Vương thị dựa vào nhánh núi Lục An Sơn.

Mặc dù chỉ là chi mạch, nhưng hùng tráng bao la như trước, núi non trùng điệp. Địa thế thập phần hiểm trở, hung thú bình thường rất khó vượt qua, chính là lá chắn thiên nhiên của chủ trạch Vương thị.

Năm đó Trụ Hiên lão tổ lựa chọn nơi này thành lập chủ trạch, ban đầu nhìn trúng dễ thủ khó công, thứ hai, bên này dựa vào núi sông sông nước thượng giai.

Đương nhiên, Trụ Hiên lão tổ đã dọn dẹp hung thú xung quanh vô số lần, tổng thể cũng coi như an toàn.

Cân nhắc đến lúc Vương Ly Từ còn nhỏ, bước chân có hạn, cũng không có khả năng vượt qua những khe núi hiểm trở kia.

Bởi vậy phạm vi tìm kiếm ngược lại giảm nhỏ đi không ít.

Tìm tòi hai ngày sau.

Vương Ly Từ chợt nhớ tới: "Tứ thúc Tứ thúc, chính là nơi đó, đi theo dòng suối nhỏ đáy cốc, phía trước chính là một thác nước nho nhỏ. Động đá vôi ngay tại phía sau thác nước."

Mọi người nghe lời đi tới, quả nhiên phát hiện một hang động đá vôi ẩn nấp phía sau một thác nước nhỏ.

Bởi vì có chuẩn bị mà đến, Vương Thủ Triết đốt mấy bó đuốc, đi dọc theo hang động đá vôi uốn lượn chín khúc, không bao lâu, cảnh vật trước mắt trở nên sáng sủa, mọi người tiến vào một hang động đá vôi rộng lớn.

Phía trên động đá vôi treo rất nhiều thạch nhũ, chúng cũng nhỏ một ít chất lỏng xuống.

"Tứ thúc, đừng nhìn những sơn tuyền thủy bình thường này, đều không có gì ngon." Sau đó Vương Ly Từ dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, sau đó đi tới trước một viên thạch nhũ bình thường không có gì lạ.

"Tứ thúc xem, chính là cây này, nó nhỏ ra nước suối mới ngon." Vương Ly Từ hưng phấn nói.

"?" Vương Thủ Triết quan sát tỉ mỉ, thật lòng không nhìn ra viên thạch nhũ này có gì đặc biệt. Nhưng nó khá cao, cao khoảng ba trượng.

Hơn nữa tảng đá ngay phía dưới đã bị nhỏ ra một vết lõm cỡ nắm tay, vị trí kia óng ánh sáng long lanh, tựa như ngọc thạch.

Bên trong lỗ khảm có một giọt nhũ bạch sắc bán trong suốt, lại mơ hồ tỏa ra chất lỏng tinh quang.

"Quả nhiên là Thạch Tủy, thật sự là xinh đẹp." Lung Yên lão tổ có chút kích động không thôi: "Ta cũng chỉ nhìn thấy trên bản vẽ của học viện, nhưng chưa bao giờ thấy qua vật thật."

"Chỉ có một giọt?"

Trong lòng Vương Thủ Triết giật thót, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Chung Nhũ thạch trên đỉnh đầu, chỉ thấy chỗ nhọn nhất của nó, dường như cũng có một chút sáng long lanh, dường như có thứ gì đó muốn nhỏ ra.

Lung Yên lão tổ móc ra một bình ngọc, thành kính thu hồi một giọt Thạch Tủy kia, giao cho Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết, Thạch Tủy là tinh hoa địa mạch, dù là một giọt cũng có giá trị phi phàm. Một giọt này ngươi giữ lại dùng đi, chắc là có thể đột phá huyết mạch."

"Vì sao Vương Ly Từ chỉ có một giọt?" Vương Thủ Triết cạn lời.

Vương Ly Từ chớp mắt, ân cần sờ trán Vương Thủ Triết: "Tứ thúc tứ thúc, lẽ nào thúc choáng váng rồi? Bởi vì những thứ trước đó đều đã bị ta lấy đi, chia nhau ăn với Lạc Thu Lân Tĩnh."

"Một giọt này, hẳn là sau này nhỏ xuống. Lần trước ta nhìn thấy phía trên còn treo hơn phân nửa giọt, chính là hơi cao, không đủ liếm, chắc hẳn là một giọt này của Tứ thúc."

Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, Tứ thúc của ngươi còn phải cảm ơn ngươi lưu tình dưới miệng, còn sót lại một giọt. Lòng của hắn có chút rỉ máu: "Ly Từ, lần trước ngươi lấy đi, bình lớn bao nhiêu?"

"Cái bình không lớn, dù sao trong cái rãnh kia đầy." Vương Ly Từ nói không tim không phổi: "Quá ít, ba người một người uống hai ngụm là hết."

Lỗ khảm đầy? Một người hai ngụm liền hết?

Vương Thủ Triết cảm thấy mình sai rồi, không nên hỏi, hỏi cũng là khiến mình ngột ngạt.

“Ồ, Ly Từ nhà ta thật đúng là có phúc phận.” Tiêu Hàn lão tổ ở một bên nói: “Đi đến chỗ nào cũng có thứ tốt ăn, ngay cả Thạch Tủy cũng là luận ăn. Khó trách, mấy nha đầu trong nhà chúng ta đều rất lợi hại.”

Tổn thương quá, lão tổ.

Sau đó, Vương Thủ Triết nhìn chằm chằm Chung Nhũ Thạch kia nói: “Lão tổ tông, ngài nói cắt tảng đá này ra, bên trong có còn Thạch Tủy hay không?”

“Thủ Triết, ngươi chớ nên tát ao bắt cá.” Lung Yên lão tổ nói: “Có lẽ bên trong còn vài giọt, nhưng cuối cùng vẫn phá hủy khối bảo địa này. Thạch Tủy xuất hiện, chính là địa mạch tinh hoa dần dần ấp ủ mà thành, ai cũng không biết về sau nó sẽ xuất hiện ở nơi nào.”

Vương Thủ Triết cũng chỉ đang nói đùa mà thôi, bảo địa như thế, nội tình gia tộc há có thể tùy ý phá hoại?

Huống chi, có một số việc hắn cũng nhìn thông suốt. Mỗi người đều có cơ duyên của mỗi người, đây đã là cơ duyên của Ly Từ các nàng, tuy rằng hâm mộ nhưng sẽ không đố kỵ. Dù sao mấy muội muội lợi hại, hắn cũng có thể hưởng thụ.

Không phải sao, tốt xấu gì cũng có một giọt ánh sáng của Ly Từ, đồng thời cũng tăng thêm một nội tình mới cho gia tộc.

Sau đó, hai vị lão tổ thương nghị đem hang động này niêm phong lại, cách mỗi mấy năm tiến đến thị sát một lần, nhìn xem cần bao lâu mới có thể tích góp ra một giọt thạch tủy.

Vật này chính là thiên tài địa bảo có giá trị phi phàm, cho dù hai mươi năm tích góp ra một giọt cũng là có lời.

Sau khi trở về.

Vương Thủ Triết loại bỏ tất cả mọi chuyện, nhốt mình trong phòng.

Sau khi thành kính tắm rửa xong, hắn bắt đầu thử đột phá huyết mạch. Đương nhiên không có sử dụng Thạch Tủy trước. Giá trị của Thạch Tủy không nhỏ, sau khi tích luỹ nhiều hơn

một chút, dùng để luyện chế Tẩy Tủy đan, hiệu quả vượt xa lúc ăn sống.

Mở bình ngọc, nuốt một viên 【 Khải Linh đan 】 vào trong miệng, sau đó ngồi thiền luyện khí.

Một canh giờ sau, Vương Thủ Triết thu công.

Sắc mặt hơi thất vọng, quả Khải Linh đan này đích xác có cảm giác nóng lên, dường như có chút lột xác.

Nhưng cuối cùng, vẫn là không có từ hạ phẩm lột xác thành trung phẩm, huyết mạch cũng không có chút biến hóa nào.

Quả nhiên Khải Linh đan chỉ là Khải Linh đan, ngay cả người vừa bước vào trung phẩm như hắn cũng không thể thúc đẩy. Khó trách, sẽ bị cho rằng là một loại linh đan không có tác dụng.

Đương nhiên, cũng không phải nói hoàn toàn không có tác dụng, cho dù là cải thiện một chút tư chất, trong trường kỳ tu luyện tiêu hao tài nguyên, hiệu suất hơi cao một chút cũng là có lời.

Đặc biệt là loại người như Vương Thủ Triết, đối với người tiêu hao rất nhiều tài nguyên, gia tốc tu luyện mà nói. Chút cải thiện tư chất này, cố gắng vài chục năm, tổng thể cũng có thể mang tám trăm càn kim ra.

“Xem ra, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào một giọt Thạch Tủy này thôi.” Vương Thủ Triết lấy bình ngọc ra.

Vật này nuốt sống hiệu quả đương nhiên không bằng luyện đan, nhưng chỉ là một giọt Thạch Tủy, cũng không luyện được đan gì.

Nhưng cũng tương tự, công hiệu của giọt Thạch Tủy này, hẳn là mạnh hơn viên Khải Linh Đan kia một mảng lớn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết nuốt một giọt thạch tủy kia vào, lối vào hơi lạnh lẽo, nhưng chợt hóa thành năng lượng tinh thuần nhất tiến vào trong cơ thể.

Hắn không dám có nửa điểm trì hoãn, lập tức tiến nhập trạng thái tu luyện lần nữa.

Cả người dường như lâm vào trạng thái yên lặng.

Một khắc đồng hồ trôi qua.

Một canh giờ trôi qua.

Sương mù trên người hắn bốc hơi lên, làn da cũng trướng đến đỏ phát nóng.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, trong hai con ngươi hắc bạch phân minh, hiện ra một tia dị sắc. Trên lỗ chân lông ngoài da, nhiều thêm một ít tạp chất đen nhánh.

Sắc mặt hắn vui mừng, đây là biểu hiện sau khi tẩy tủy phạt cọng lông.

Những thứ dơ bẩn này không phải là tạp chất độc tố trong cơ thể bài tiết ra, mà là tế bào sau khi tử vong thông qua tạ ơn thay mới bài xuất ra làn da.

Bình thường quá trình này tương đối chậm chạp. Mà sau khi tẩy tuỷ phạt mao, sẽ có đại lượng tế bào thay đổi, liền tạo thành dị tượng như thế.

Tâm tình của hắn vô cùng tốt, cảm giác mình hẳn là đột phá huyết mạch, ngay cả tu vi cũng tiến thêm một bước.

Phân phó sai vặt Vương Quý nấu nước, tắm rửa một cái, cả người hắn đều thần thanh khí sảng. Chiếu Chiếu Đồng Kính, cảm giác mình tựa như lại tuấn lãng hơn vài phần.

Thì ra vẫn chỉ là vượt lên Trần Phương Kiệt nửa bậc, bây giờ bỏ lại hắn một đoạn.

Chỉ là rốt cuộc đã thức tỉnh loại huyết mạch nào, bản thân Vương Thủ Triết cũng rất khó phát hiện, cần phải thí nghiệm từng cái một mới có thể kết luận đại khái.

Dù sao, nhiều đời tổ tiên thông hôn, đời đời con cháu sinh sôi nảy nở, huyết mạch nhân loại hiện tại là vô cùng phức tạp.

Cho dù là tổ tiên đời thứ nhất chính là tồn tại như Hỏa Diễm Đại Đế, đợi đến sau khi truyền đến thế hệ của Vương Thủ Triết, thức tỉnh ra huyết mạch băng hệ của tổ tiên khác không hề ngoài ý muốn.

“Lửa đến.” Đầu tiên là Vương Thủ Triết chuẩn bị một tờ giấy, sau đó thử dùng huyền khí đốt cháy nó, nhưng không ngờ giấy

không đốt, trực tiếp lặng yên không một tiếng động mà hóa thành mảnh vỡ.

Xem ra cũng không phải là một loại thể chất huyết mạch hỏa thuộc tính nào đó.

Vương Thủ Triết hơi thất vọng.

Loại huyết mạch Hỏa thuộc tính này, chiến đấu vẫn rất có ưu thế, lực bộc phát lực sát thương đều rất mạnh, còn tương đối dễ dàng kiêm nhiệm Luyện Khí sư, Luyện Đan sư.

Hơn nữa hắn nhìn huyền khí của mình, nguyên bản sau khi tu luyện Huyền Nguyên quyết, màu sắc của Huyền khí là tương đối thuần khiết. Nhưng lúc này lại mơ hồ mang theo một tia màu xanh.

Chẳng lẽ?

Giống như Thủy Nguyên Linh Quy, là thể chất huyết mạch Thủy hệ? Cái này đương nhiên cũng là thể chất không tệ, Thủy hệ công thủ nhiều mặt, còn có thể có Thủy Độn Thuật rất cường đại, dưới nước tầm bảo gì cũng tiện hơn rất nhiều.

Lúc này, hắn lệnh cho gã sai vặt bưng tới một chậu nước, bàn tay thò vào trong nước, vận chuyển huyền khí. Thùng nước kia, bị huyền khí kích động xoay tròn hắt lên, lại không có chút dấu hiệu bị khống chế nào.

Đáng tiếc! Cũng không phải là thể chất huyết mạch hệ thủy.

Sau đó, hắn bắt đầu khảo nghiệm từng chút một.

Lực lượng và lực bộc phát không có tăng phúc quá rõ ràng, đồng dạng cũng không có cảm giác nhiệt huyết khi tiểu vũ trụ bùng nổ.

Ừm! Cơ hồ có thể loại trừ tất cả huyết mạch của chiến thể.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng không cần tranh giành vị trí đột tiến với Vương Lạc Thu nữa. Hơn nữa hắn thân là một tộc trưởng, chiến đấu xông lên hàng đầu nhất không phải là chuyện tốt.

Thổ hệ?

Rất nhanh đã loại trừ, như vậy cũng tốt, Tiêu Hàn lão tổ hình như chính là thức tỉnh huyết mạch hệ thổ.

Lôi hệ? Băng hệ? Phong hệ?

Cái này thuộc về tam đại thuộc tính dị, ưu điểm chính là sức chiến đấu rất mạnh, khuyết điểm là công pháp tương lai không dễ làm.

Lung Yên lão tổ, chính là huyết mạch Băng hệ, bây giờ nàng thuộc về huyết mạch Băng hệ đệ nhị trọng, sức chiến đấu là bạo tạc.

Sau khi kiểm tra, Vương Thủ Triết phát hiện mình không liên quan đến ba loại huyết mạch thuộc tính khác biệt này.

Mang theo một chút huyền khí màu xanh.

Chẳng lẽ là mộc hệ?

Hắn tìm tới một chậu hoa, phía trên là một cây tùng bách kỳ hình, cứng cáp có sức mạnh, phong cách cổ xưa hùng hậu.

Vật này đặt ở Trái Đất sẽ đáng giá ít tiền, nhưng ở thế giới Huyền Vũ này, cũng chính là sau khi Vương Thủ Triết vô tình phát hiện ra, nhặt về để thưởng thức một phen.

Vương Thủ Triết rất bận, bởi vậy nó không được chăm sóc tốt, đã có chút héo rũ.

Vương Thủ Triết một tay nắm chặt tùng bách, chậm rãi rót huyền khí vào.

Bỗng dưng, kỳ tích xảy ra.

Lá tùng khô héo phảng phất như phủ lên một tầng hào quang màu xanh lục của sinh mệnh. Rễ cây khô héo phảng phất như rót vào sinh mệnh, có ánh sáng lộng lẫy. Trên cành cây rút ra cành lá xanh mơn mởn, khí tức khô héo từ từ bị sinh cơ dạt dào thay thế, tỏa ra muôn vàn sinh cơ.

“Cây khô gặp xuân!”

Lần đầu tiên Vương Thủ Triết cảm nhận được dị năng huyết mạch của mình, loại cảm giác này giống như hạ bút thành văn, nước chảy thành sông, hoàn toàn không có cảm giác tối nghĩa.

Loại năng lực khống chế sinh cơ thực vật này, tựa như trời sinh dung nhập huyết mạch của hắn, trở thành một loại bản năng.

Cũng khó trách, Ly Từ nha đầu nàng căn bản không biết mình có thiên phú huyết mạch gì, chỉ là cảm thấy đó hết thảy đều là đương nhiên.

Mà Vương Lạc Tĩnh cũng bất tri bất giác đi trên con đường linh trùng sư, bởi vì đó chính là bản năng thiên phú trong huyết mạch của nàng.

Vương Lạc Thu cũng như vậy, nàng nhiệt huyết, nàng hiếu chiến, mỗi lần chiến đấu đều là nhiệt huyết sôi trào. Đó là thiên phú huyết mạch của nàng, bất tri bất giác ảnh hưởng đến nàng làm như vậy.

Cái gì gọi là huyết mạch thiên phú?

Đó đương nhiên là năng lực của lão tổ tông thông qua huyết mạch gen truyền xuống, chỉ cần ngươi có bản lĩnh kích hoạt, liền giống như ăn cơm uống nước, căn bản không cần học tập là có thể sử dụng.

Đây là thiên phú.

Từ khi Vương Thủ Triết xuyên qua đến nay, đây là lần đầu tiên hắn kích động như thế.

Vương Thủ Triết hắn cuối cùng cũng thoát khỏi gông cùm xiềng xích tư chất hạ phẩm, có thiên phú huyết mạch thuộc về mình.

Thân là một người xuyên không, muốn bàn tay vàng không có ngón tay vàng, muốn hệ thống không có hệ thống, muốn thiên phú không có thiên phú, quả thực rất mất mặt.

Sau đó, hắn lại thử năng lực khác của huyết mạch thiên phú.

Ví dụ như, đem một chậu hoa chưa mở ra, khiến chúng nó trong khoảnh khắc nở đầy chậu hoa, đẹp rực rỡ.

Mộc hệ chủ sinh mệnh khôi phục.

Sau khi hưng phấn, hắn nghĩ tới điều này.

Lúc này bảo gã sai vặt Vương Quý tới dùng kiếm rạch một vết thương nhỏ trên cánh tay hắn.

Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ và khiếp sợ của Vương Quý, thi triển huyết mạch thiên phú, chỉ thấy vết thương trên cánh tay hắn khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hơn

nữa không có vết sẹo, so với ban đầu càng thêm trắng nõn tinh tế.

Lợi hại!

Vương Thủ Triết có chút kinh ngạc, nếu đây là đặt trên địa cầu, chẳng phải là so với bác sĩ mạnh hơn rất nhiều sao? Còn cần gì giải phẫu ngoại khoa? Bác sĩ chỉnh dung à?

Dựa vào một tay, chắc chắn là kiếm đầy bồn đầy bát, bạn gái nhiều vô số kể.

Huyết mạch thiên bẩm mạnh mẽ mà có đặc sắc như vậy, Vương Thủ Triết khá hài lòng. Không hề nghi ngờ, loại huyết mạch thiên phú này tăng lên tỷ lệ sinh tồn rất lớn.

Cho dù sau này các muội muội đánh nhau bị thương, hắn cũng có thể dễ dàng hỗ trợ chữa trị.

Đợi đã?

Vương Thủ Triết bỗng dưng cảm thấy có chút không thích hợp?

Hắn cau mày suy tư một lúc lâu, sau mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ta ném cô lại đây…

Đây không phải là sữa sao!?

…

Chương 112: Khiếp sợ! Thiên phú của Thủ Triết không đơn giản!

…

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết có chút dở khóc dở cười.

Thiên phú huyết mạch thức tỉnh, thức tỉnh. Mong đợi đối với thiên phú huyết mạch đã lâu, cuối cùng không ngờ thức tỉnh lại là một vị nãi vị phụ trợ.

Chẳng lẽ sau này phải dựa vào mấy muội muội và lão tổ tông đứng hàng đầu, Vương Thủ Triết hắn ở phía sau giúp đỡ sao?

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, đây cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Hắn thân là tộc trưởng, chính là căn cơ của bộ tộc, là trung tâm của linh hồn.

Vô luận là vẫn lạc ở trên chiến trường hay là dưới tình huống khác, đối với gia tộc đều là đả kích trí mạng.

Mộc hệ huyết mạch thiên phú, thoạt nhìn tựa hồ lực chiến đấu không phải rất bạo rạp, nhưng mà sinh mệnh lực tuyệt đối là ương ngạnh nhất. Coi như nhất thời nửa khắc đánh không chết ngươi, nhưng thuộc về loại hao tổn cũng có thể hao chết ngươi.

Hơn nữa có thể khai thác tiềm lực, cũng phi thường to lớn. Bất luận huyết mạch thiên phú gì, tự nhiên đều là có mạnh có yếu, quan trọng nhất còn phải xem sử dụng như thế nào.

Ngoài ra, thiên phú huyết mạch hệ mộc cũng rất có lợi cho tuổi thọ, đại hạn Linh Đài cảnh là hai trăm tuổi, nhưng đa số tu sĩ Linh Đài cảnh đều sống không đến hai trăm tuổi.

Mộc hệ huyết mạch thiên phú đối với thân thể điều dưỡng tương đối tốt, chỉ cần trên đường không có gì bất ngờ xảy ra, sống đến đại nạn không có vấn đề gì lớn, chống đỡ qua cực hạn cũng rất có khả năng.

Đối với địch nhân cùng tuổi cùng cảnh giới, vô cùng có khả năng dựa vào tuổi thọ lâu dài, có thể cười đến cuối cùng…

Còn có một điểm cũng vô cùng quan trọng.

Thông qua quá trình thúc đẩy sinh trưởng đối với mấy loại thực vật, hắn phát hiện sau khi huyết mạch thức tỉnh, lực lý giải và sức lý giải của bản thân đối với thực vật đang nhanh chóng tăng mạnh.

Như vậy, cũng rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của gia tộc.

Lấy hạt giống gia tộc hiện giờ sử dụng phổ biến, trước mắt một mùa thu hoạch ước chừng khoảng ba gánh. Nhưng trong ký ức của Vương Thủ Triết, sản lượng một mẫu trên trái đất không chỉ có con số này.

Nếu dựa vào thiên phú huyết mạch mộc hệ, bồi dưỡng ra hạt giống lúa mạch chất lượng cao hơn… Cũng không cần quá nhiều, mỗi mẫu tăng một gánh sản lượng, sản lượng gia tộc lập tức bạo lên.

Ngoài ra, còn có các loại thực vật linh chủng.

Bây giờ gia tộc dùng để trồng trọt sản xuất, đều là phẩm chủng bình thường trong linh thực, hàng thông thường. Nếu dựa vào năng lực huyết mạch này, có cơ hội khai thác phẩm chủng thì chẳng phải sao?

Vương Thủ Triết càng nghĩ càng cảm thấy mình thức tỉnh thiên phú huyết mạch này, chỉ là hắn hiểu khá ít về thiên phú huyết mạch. Ngày mai còn phải hỏi lão tổ một chút, rốt cuộc đây là loại thiên phú huyết mạch nào trong Mộc hệ?

…

Gần như cùng lúc đó.

Ngoài thành Trường Ninh vệ.

Trong một trang viên bí ẩn, ánh trăng đang tròn.

Một vị nam tử trung niên mặc hoa phục khí vũ hiên ngang, đang ngắm nhìn linh ngư trong hồ nhỏ lướt đi săn mồi.

Thỉnh thoảng hắn lại cầm mấy con Băng Linh Tằm ném xuống, khiến cho những con Linh ngư nhỏ có diện mạo đẹp đẽ kia tranh nhau cướp đoạt.

Ở phía sau hắn.

Hai vị lão tổ hai nhà Lưu Triệu, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân thì đứng khoanh tay, thở cũng không dám thở mạnh, giống như là hai người hầu tùy thời nghe sai phái.

Một lúc lâu sau, nam tử trung niên khí độ bất phàm kia kết thúc cho cá ăn, xoay người ngồi xuống uống trà: "Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân. Năm mươi năm trước, chúng ta đã có ước định, từ đó chúng ta sẽ không gặp lại, vì sao hôm nay hai vị lại vi phạm ước định?"

"Tiền bối."

Lưu Tri Đức hơi co mặt lại, cẩn thận từng li từng tí nói: "Chúng ta đã cùng đường mạt lộ, mới đến cầu tiền bối."

"Chuyện năm đó đã qua." Nam tử trung niên uống trà, ngữ điệu bình tĩnh nói: "Các ngươi cũng đã nhận được địa vị nên có, các ngươi không ai nợ gì ta."

"Tiền bối." Triệu Bá Quân trầm giọng nói: "Nhưng ngài đừng quên, nếu để mặc cho Vương thị quật khởi, một khi bọn họ biết chân tướng năm đó…"

"Ồ?" Nam tử trung niên cười như không cười nói: "Bá Quân lão tổ, chẳng lẽ là đang uy hiếp ta?"

Triệu Bá Quân cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng khom người nói: "Bá Quân không dám, chỉ là hai tộc chúng ta hiện giờ sống chết trước mắt, kính xin tiền bối vui lòng giúp đỡ một tay."

Nam tử trung niên kia uống trà, khép hờ đôi mắt.

"Tiền bối, tình huống là như vậy." Lưu Tri Đức bước lên một bước, cẩn thận từng li từng tí nói: "Bây giờ Vương thị càn rỡ, chủ yếu là bởi vì tộc trưởng mới nhậm chức Vương Thủ Triết kia. Nếu có thể diệt trừ hắn, thế quật khởi của Vương thị chắc chắn sẽ bị ngăn chặn."

Thấy người đàn ông trung niên không phản đối.

Lưu Tri Đức bổ sung thêm: "Nhưng Vương Thủ Triết kia vô cùng giảo hoạt, làm việc ngoài ý muốn, trong tay có rất nhiều át chủ bài. Gần đây cửa lớn không ra cửa lớn không bước qua, khiến chúng ta không tìm được cơ hội."

“Bây giờ chúng ta nhận được tin tức, lần này Vương thị vẫn sẽ tổ chức hoạt động săn bắn mùa thu đông truyền thống, đây chính là cơ hội duy nhất để hai nhà Lưu Triệu chúng ta lật ngược thế cờ. Chỉ cần có thể khiến Vương Thủ Triết, thậm chí Vương Lung Yên, và những tiểu bối… Vương thị chắc chắn sẽ là châu chấu sau mùa thu, nhảy nhót không được mấy ngày.”

Nam tử trung niên uống trà, hơi cười nhạo: “Các ngươi đường đường là hai vị lão tổ, còn không đối phó được với một Vương Lung Yên nửa tàn phế sao?”

Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân lúng túng liếc mắt nhìn nhau.

Triệu Bá Quân bất đắc dĩ nói: “Tiền bối có điều không biết, Vương Thủ Triết kia tuổi tuy nhỏ, lại xảo trá như cáo lại tham sống sợ chết. Huống hồ lần này hắn gióng trống khua chiêng muốn đi săn mùa thu đông, chưa chắc không có ý dẫn rắn ra khỏi hang, ngược lại diệt trừ chúng ta.”

“Bởi vì cái gọi là liệu địch sẽ khoan dung, chúng ta phải dự đoán bên cạnh hắn ngoại trừ Vương Lung Yên ra, còn có ít nhất một vị, thậm chí rất có khả năng là hai vị Linh Đài cảnh.”

“Bởi vậy, chúng ta cần có một vị cường viện, đủ để kiềm chế Vương Lung Yên.” Lưu Tri Đức bổ sung nói: “Chỉ cần như vậy, ta và Bá Quân lão đệ, liền có thể kiềm chế hai vị Linh Đài cảnh có khả năng xuất hiện. Mà tinh anh tộc nhân của hai tộc chúng ta, đủ để đánh chết toàn bộ Vương Thủ Triết và một đám tiểu bối.”

“Hai vị Linh Đài cảnh?” Nam tử trung niên cười lạnh nói: “Các ngươi có quá để mắt đến Vương Thủ Triết không, mời lão tổ tộc hắn tham gia tộc đấu, chính là cấm kỵ của Đại Càn. Có bao nhiêu lão tổ thông gia, cam chịu lớn tiếng vì hắn?”

“Lần trước Công Tôn Thương đã coi như đạp dây. Nhưng cuối cùng hắn không phải chủ động xuất kích mà là các ngươi đi thẳng qua đó, hắn lấy cớ để tự vệ mà thôi. Huống chi ngoại vực tranh đấu hung hiểm, không ai có thể vẫn lạc.”

“Tiền bối, đạo lý này chúng ta đã biết.” Lưu Tri Đức bất đắc dĩ nói: “Chính là cái gọi là liệu địch khoan dung, chiến dịch này, hai nhà Lưu Triệu chúng ta đã không thua nổi rồi.”

“Hừ, dự liệu địch khoan dung, các ngươi có thể đoán được đủ rộng.” Nam tử trung niên lạnh lùng nói, “Tộc ta từ trước đến nay chính là Đại Càn thủ pháp thế gia, tuyệt sẽ không vô cớ phái tộc nhân tham dự vào trong tranh đấu của thế gia bên ngoài.”

Cái gì?

Vẻ mặt của Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân tràn đầy thất vọng, lại mơ hồ có chút bi phẫn. Nếu như không thể mời được viện quân ở bên này thì có thể mời từ đâu được chứ?

“Có điều.” Nam tử trung niên lạnh nhạt nói: “Ta có một vị bằng hữu, đã là Linh Đài cảnh trung kỳ. Hắn chính là tán tu không môn không phái, không nhà không nghiệp xuất thân. Hắn làm người nghĩa bạc vân thiên, tốt nhất là bênh vực kẻ yếu. Chỉ cần cho đủ tiền, làm cái gì cũng được.”

Hai người Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân kinh hỉ đan xen, giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng: “Tiền bối nói đi, người này bao nhiêu tiền chúng ta cũng mời.”

“Vương Lung Yên này rất lợi hại, thấp hơn một vạn càn kim, người ta e rằng không đồng ý.”

“Một vạn?”

“Ra không nổi thì thôi vậy.”

“Xuất! Dù cho điển cầm tộc sản, đều có được.”

…

Sáng sớm hôm sau.

Vương Thủ Triết một mình lục lọi một đêm, đã khẩn cấp đến Lung Yên Cư, bái kiến Lung Yên lão tổ.

Khuê phòng của Lung Yên lão tổ, tự nhiên là không cho người ta vào.

Bà ta ở trong đình nghỉ mát chiêu đãi Vương Thủ Triết, mắt thấy hai đầu lông mày của hắn có chút vui mừng, liền nói: “Thủ Triết đuôi mày mang theo vui mừng, chắc là đã thành công thức tỉnh huyết mạch, đáng mừng.”

Nàng không đoán được hiệu quả của Thạch Tủy, cũng không thể xác định một giọt Thạch Tủy kia rốt cuộc có thể giúp Thủ

Triết thức tỉnh huyết mạch hay không.

Vì vậy, nàng thấy Vương Thủ Triết cuối cùng cũng thành công thức tỉnh, đương nhiên là vui mừng thay cho hắn.

“Lão tổ.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Ta thức tỉnh huyết mạch thiên phú hệ mộc này, chính là ăn không chắc là loại nào trong hệ mộc.”

Huyết mạch thiên phú của nhân loại thiên biến thiên biến vạn hóa, cho dù là trong cùng một hệ, cũng có các loại khác biệt, thậm chí là tính chất bất đồng.

“Thiên phú Mộc hệ?” Lung Yên lão tổ khẽ nhíu mày, nhưng vẫn mở miệng khen: “Ngược lại cũng không tệ lắm, Học Cung có một vị Trường Xuân thượng nhân, đó là thiên phú huyết mạch Mộc hệ, à… thọ nguyên hình như rất cao. Ta còn có một vị học trưởng cũng là Mộc hệ song trọng huyết mạch, phi thường giỏi… Kháng. Thủ Triết, ngươi biểu diễn cho ta xem, đừng nản lòng, có huyết mạch thức tỉnh vẫn tốt hơn là không có.”

Từ biểu tình của Lung Yên lão tổ có thể thấy được, bộ dáng dường như không xem trọng huyết mạch Mộc hệ lắm. Cử hai ví dụ, đều giống như khen ngợi rất miễn cưỡng.

Lòng Vương Thủ Triết lập tức có chút nguội lạnh.

Hắn cảm giác thiên phú hệ mộc của mình, hình như còn rất lợi hại, phương diện ứng dụng vô cùng rộng lớn.

Như thế nào mà bên phía lão tổ, lại không có vẻ gì là xem trọng?

Lúc này, hắn ôm tâm tình thấp thỏm trong lòng, bắt đầu từ một cành cây khô trong sân, để nó gặp ngày xuân.

Lại đâm một đóa hoa đã tàn, khiến nó nảy mầm trở lại, mọc ra búp bê, hoa tươi nở rộ. Toàn bộ quá trình không tới mười hơi thở.

Sau đó, hắn lại biểu diễn một chút, năng lực chữa trị vết thương cũng rất trắng đẹp.

Sau một loạt thao tác hoa cả mắt, hắn thấp thỏm nói với Lung Yên lão tổ: “Điều trị nội thương, cùng với công năng giải độc ta còn chưa thử qua, nhưng cảm giác hẳn là có thể. Lão tổ,

thiên phú huyết mạch mộc hệ của ta, rốt cuộc thuộc về loại nào?”

Không ngờ, thân thể mềm mại của Lung Yên lão tổ đã cứng ngắc tại chỗ, từ trên xuống dưới, trái phải trái phải đánh giá Vương Thủ Triết, âm thanh sâu kín nói: “Ngươi quản loại gọi là Mộc hệ huyết mạch thiên phú này? Ngươi chẳng lẽ đang vui vẻ với ta?”

“À… Lão tổ tông, có gì không đúng sao?” Vương Thủ Triết hơi kỳ quái hỏi.

“Không có gì không đúng, chỉ là thiên phú huyết mạch mộc hệ của ta không quá giống.” Lung Yên lão tổ âm u nói.

“Lão tổ, chỗ nào không giống nhau?”

“Thủ Triết, chỗ nào cũng khác.”

“…” Vương Thủ Triết ngơ ngác, hắn chưa từng thấy thiên phú huyết mạch hệ mộc, chỉ là dựa vào cảm giác, loại thiên phú này của hắn chính là thiên phú hệ mộc. Bất đắc dĩ nói: “Lão tổ, vậy ta đây rốt cuộc là huyết mạch thiên phú gì?”

Lung Yên lão tổ tốn chút thời gian tiêu hóa nỗi khiếp sợ trong nội tâm, lúc này mới nói: “Huyết mạch viễn cổ của lão tổ tông vốn đã rất nhiều, nhiều đời sinh sôi nảy nở xuống, càng sinh ra một ít thiên phú huyết mạch biến dị. Ta đây cuối cùng chỉ là một Linh Đài cảnh, kiến thức khó tránh khỏi nông cạn chút ít, không phân biệt được ngươi rốt cuộc là huyết mạch thiên phú gì. Ngươi tạm thời coi như là mộc hệ huyết mạch thiên phú đi.”

Tạm thời coi như thế nào?

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút luống cuống, không thể xác định thiên phú chủng loại, luôn cảm thấy có chút không kiên định. Có điều trước mắt ngay cả Lung Yên lão tổ cũng không phân biệt được, cũng chỉ có thể coi như thiên phú huyết mạch hệ mộc trước.

Dù sao trong nhà cũng không phải một mình ông ta, huyết mạch thiên phú của cháu gái Vương Ly Từ, lão tổ tông cũng không thể nào phân biệt được.

Tuy nhiên cho dù không thể nào phân biệt được, đoán chừng sữa cũng chạy không thoát.

nãi nãi đi, cũng không mất mặt.

Huống chi muội muội và các cháu gái trong gia tộc, ai nấy đều rất hung mãnh. Có loại thiên phú như Vương Thủ Triết hắn, cũng có sự bảo đảm đối với an toàn của các nàng.

"Đúng rồi, lão tổ." Vương Thủ Triết tò mò hỏi: "Thiên phú này của ta so với những thiên phú huyết mạch mộc hệ mà ngài vừa nói, rốt cuộc là ai lợi hại hơn một chút?"

Lung Yên lão tổ lạnh nhạt nói: "Tự nhiên là thiên phú huyết mạch của ngươi lợi hại hơn không ít, ta chưa từng thấy qua thiên phú huyết mạch chữa trị nhanh như vậy, còn có thể thúc đẩy thực vật sinh trưởng trong thời gian ngắn như vậy."

"Như vậy xem ra, thiên phú huyết mạch này của ta e rằng không bình thường." Vương Thủ Triết vẫn có chút kích động, lại hỏi: "Lão tổ ngài có thiên phú huyết mạch băng hệ xem như thiên phú thuộc tính khác nhau? So với thiên phú này của ngài thì sao? Ai hơn ai kém?"

Đột nhiên, Lung Yên lão tổ cũng không muốn nói chuyện với hắn nữa. Lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, nếu nàng có loại thiên phú huyết mạch cổ quái như Vương Thủ Triết ngươi, cần gì phải bị âm Sát khí tra tấn năm mươi năm?

Đã sớm giết đi giết lại hai lần hai tộc Lưu Triệu.

Vương Thủ Triết thấy cảm xúc của lão tổ dường như có chút buồn bực, lập tức nói sang chuyện khác: "Lão tổ, đúng rồi. Chuyện của vị Chung tiền bối kia, xử lý như thế nào? Nếu không, ngài bớt chút phiền phức gặp hắn một lần? Hay là cứ ở lại nhà ta cũng không tốt."

"Không gặp." Lung Yên lão tổ lạnh giọng nói: "Hắn thích dựa vào, Thủ Triết ngươi nhớ kỹ, nhà chúng ta nghèo, đừng giữ chặt hắn các loại đồ ăn ngon, không chết đói là được."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, lão tổ tông nhà ta đúng là một nữ thần lãnh diễm bá đạo.

Có lẽ bởi vì thương thế dần dần khỏi hẳn, trọng trách trên vai dần dần nhẹ đi, gia tộc cũng đang phát triển không ngừng.

Lung Yên lão tổ đã không còn dáng vẻ già nua nặng nề như lúc ban đầu nữa.

Đang dần dần khôi phục tính cách ban đầu của nàng ta, hoạt bát dễ dàng hơn rất nhiều. Mấy ngày trước còn giả mạo là tỷ tỷ Lạc Y, lấy hồng bao gặp mặt Tiền Học An của người ta…

Đoán chừng Lung Yên lão tổ làm đại tiểu thư cũng không phải là người lương thiện dễ bắt nạt gì.

Mặc dù thoáng có chút đồng tình Chung Hưng Vượng, nhưng mà lão tổ tông nhà mình mới là quan trọng nhất, chỉ có thể vứt ra sau đầu.

Vương Thủ Triết cũng chỉ sợ Chung Hưng Vượng kia còn đặc biệt ăn cái này, nữ thần càng lạnh lùng, hắn lại càng phải nhiệt tình dán mông lạnh. Nếu thật sự như thế, chỉ sợ thật sự không cứu được.

…

Sau khi cáo từ lão tổ bên này.

Vương Thủ Triết nhận được Lục thúc Vương Định Hải phái người báo cáo, thiếu tộc trưởng Trần thị đã theo đúng hẹn mà đến đây.

Hơn một canh giờ sau.

An Giang.

Trong một chiếc thuyền tầm thường, Vương Thủ Triết và Trần Thiếu Kiệt đối ẩm uống trà.

Hai người hàn huyên vài câu.

Sắc mặt Trần Thiếu Kiệt có chút ngưng trọng, thở dài nói: “Thủ Triết, không phải ta từ chối việc này. Luật pháp Đại Càn, vô cùng kiêng kỵ lão tổ các nhà liên thủ tham dự tranh đấu sinh tử giữa gia tộc và gia tộc.”

“Ngươi cũng biết, Đại Càn chính là lấy thế gia lập quốc. Nếu Đại Càn không nghiêm cấm việc này, liền cực kỳ dễ dàng dẫn phát quy mô lớn hơn, tập đoàn lợi ích, tập đoàn thông gia tử đấu, vậy Đại Càn quốc còn có trật tự gì đáng nói?”

“Thủ Triết, nếu ngươi không ghét bỏ, ngu huynh có thể cải trang một chút, cùng ngươi qua cửa ải này.”

“Trần huynh bận tâm ta có thể hiểu được.” Vương Thủ Triết cười châm trà cho hắn nói: “Có điều, Trần huynh ngươi hiểu lầm thỉnh cầu của ta. Ta cũng không để cho lão tổ Trần thị tham gia quyết chiến tử đấu trong gia tộc, chỉ là muốn mời lão tổ quý tộc hỗ trợ chặn lại một chút, có khả năng là người trái pháp luật tham dự mà thôi. Đây chỉ có thể xem như chủ trì công đạo.”

“Ý của Thủ Triết là, Lưu Triệu hai nhà có khả năng mời ngoại viện? Mà nhiệm vụ của lão tổ ta, chỉ là kiềm chế ngoại viện của đối phương? Cũng không cần trực tiếp tham dự vào trong tộc đấu?” Trần Phương Kiệt chấn động tinh thần.

“Nếu là nhiệm vụ như thế, ta thay lão tổ nhà chúng ta đáp ứng. Hai tộc chúng ta chính là người thân nhất, há có thể trơ mắt nhìn gia tộc đối địch, tùy ý xin ngoại viện khi dễ chúng ta? Nếu thật như thế, Trần thị chúng ta cũng có danh tiếng, đừng nói kiềm chế, đánh chết ngoại viện kia cũng không oan uổng.”

“Sau khi chuyện thành công, một ngàn càn kim.” Vương Thủ Triết cười nói: “Có điều phải nhờ Nho Hồng lão tổ quý tộc mới được, dù sao lão nhân gia ông ấy cũng là Linh Đài cảnh trung kỳ đỉnh phong.”

“Thật cần Nho Hồng lão tổ ra mặt?” Trần Phương Kiệt nghiêm túc nói: “Có cần phải cẩn thận như vậy không?”

“Suy tính cho kẻ địch rộng rãi, Vương thị chúng ta không thua nổi đâu.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói.

“Thành thật mà nói, theo lý thuyết một ngàn càn kim đã không ít.” Trần Phương Kiệt mặt dày mày dạn nói: “Nhưng gần đây Thủ Triết ngươi liên tục phát tài, không thể bố thí nhiều loại người nghèo như ngu huynh sao?”

“Chỉ là ra mặt kiềm chế một chút mà thôi, ta đây vốn là nước phù sa không rơi ruộng người ngoài rồi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu ngươi không muốn, ta có thể đi Liễu thị…”

“Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.” Trần Phương Kiệt vội vàng nói, “Một ngàn thì một ngàn, đừng tìm Liễu thị nữa, hiện tại bọn họ có tiền.”

Lão tổ mà ra mặt thì có thể kiếm một ngàn, vậy lão tổ nhà mình ra mặt bao nhiêu lần cũng bằng lòng.

Huống chi loại chuyện này cầu đến trên đầu, lấy quan hệ thông gia với nhau, không đưa tiền cũng phải đi chủ trì công đạo.

Nhặt một ngàn, tâm trạng của Trần Phương Kiệt không tệ.

Thật ra hắn cũng biết, Thủ Triết là đang tiếp tế cho đạo nghĩa lần trước hắn không được chia chiến lợi phẩm.

Có điều, vừa nghĩ đến chuyện Vương Thủ Triết lần trước kiếm được hai viên Thiên Linh đan, trong lòng hắn đã ê ẩm.

Ngay lập tức, hắn lại mặt dày nói: "Thủ Triết à, ngươi cũng nói rồi, cái gọi là liệu địch rộng rãi. Đối phương có thể mời hai người bên ngoài không? Quân Diệu lão tổ nhà chúng ta gần đây cũng rảnh rỗi, hắn Linh Đài cảnh sơ kỳ, tính ngươi tám trăm càn kim!"

"Ha ha!" Vương Thủ Triết uống trà cười nói: "Mẫu tộc Ánh Tú Lư thị ta cũng phải lấy chút lợi ích chứ?"

"Ngươi còn mời Lư thị? Ngươi liệu địch rộng rãi, được rộng đến đâu?" Trần Phương Kiệt hít một hơi khí lạnh, "Ngươi thành thật khai báo, ngươi có đi không?"

"Tranh lão tổ giúp nhà chúng ta không ít việc, loại chuyện tốt chia tiền này, sao có thể không mang theo hắn?" Vương Thủ Triết ung dung uống trà nói: "Vương thị chúng ta thua không nổi, có trời mới biết Lưu Triệu hai nhà, có thể mời bao nhiêu ngoại viện? Bọn họ có tiền lệ, ta chỉ là liệu địch rộng rãi mà thôi."

"…" Trần Phương Kiệt lập tức câm nín.

Rốt cuộc Thủ Triết ngươi sợ chết đến mức nào? Dự liệu địch rộng rãi, ngươi rộng rãi đến trên biển rồi. Đội hình như vậy, cho dù đối phương có ngoại viện, ngoại viện cũng sẽ bị dọa đến run rẩy đi?

Hắn có loại cảm giác, hai nhà Lưu Triệu dám can đảm nhảy vào cái hố này, đoán chừng sẽ lạnh thấu xương.

…

Chương 113: Mở ra! Liệp săn thu đông

…

Đại Càn quốc lấy Huyền Vũ thế gia làm căn cơ lập quốc, cho đến nay đã vận chuyển bảy tám ngàn năm, địa bàn cũng đang càng lúc càng lớn.

Trong đó dựa vào Đại Càn sinh tồn, thế gia lớn nhỏ càng nhiều vô số kể.

Nếu không có luật pháp Đại Càn tương đối nghiêm khắc ở mặt ngoài và hướng lớn ràng buộc, cũng không có quy tắc ngầm giữa các thế gia làm quy tắc hành vi, thế giới này đã sớm loạn thành một đống.

Sau khi Vương Thủ Triết cáo biệt Trần Phương Kiệt.

Liền một lần nữa trở về chủ trạch, bắt đầu sống cuộc sống trạch nam của gia chủ. Tuyệt đối sẽ không cho Lưu Triệu hai thị bắt được cơ hội, chơi một cái chiến thuật ám sát trảm thủ vân vân.

Hắn mỗi ngày đều là tu luyện, trêu chọc rùa, "Bắt nạt khi dễ" một đám đệ đệ muội muội cùng tiểu bối trong nhà.

Hôm nay, không khí học tập của các tiểu bối trong nhà rất "thâm liệt", mỗi người đều rất có "thượng tiến tâm", mỗi ngày đều khổ tu Huyền Vũ chiến kỹ, cửu chương toán thuật, văn học tu dưỡng vân vân.

Điểm này khiến Vương Thủ Triết rất vui mừng, Vương thị, thật là rầm rộ.

Trừ cái đó ra.

Vương Thủ Triết chuyên tâm khai phá huyết mạch thiên phú của hắn.

Khác với các đại chất nữ, muội muội tỉnh tỉnh mê mê. Vương Thủ Triết là một người trưởng thành có tư tưởng trưởng thành, đương nhiên sẽ không không đi thăm dò rõ ràng phương hướng và cực hạn năng lực của mình.

Đầu tiên, đó là năng lực trị liệu.

Đây là một trong những năng lực mà Vương Thủ Triết coi trọng nhất, cũng là trụ cột tồn tại của một 【nhũ vị】. Hắn phải tìm hiểu rõ ràng, sữa của mình cao thấp, số sữa nhiều hay ít.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, thức ăn của Vương thị đột nhiên tốt lên.

Những thứ này đều là gà vịt ngỗng thỏ do mấy nông trang lục tục đưa tới, thậm chí còn có nhiều lợn rừng, cùng với một con trâu cày bị bệnh nặng.

Đang thử nghiệm năng lực chữa trị cao thấp, đồng thời tự nhiên không thể ngăn chặn, bởi vì ra tay quá nặng, động vật gần chết không thể cứu trở về, chỉ có thể coi như thức ăn bổ sung.

Có điều chính vì như thế, Vương Thủ Triết đã có hiểu biết tương đối đầy đủ về năng lực chữa trị của mình.

Đầu tiên là hiệu quả trị liệu đối với ngoại thương là đơn giản nhất, trong thời gian ngắn có thể cầm máu lành lại, không để lại sẹo, kiêm cả hiệu quả trắng đẹp. Loại năng lực này nếu dùng trên khoa mỹ dung, khoa mổ phụ khoa phụ khoa, tuyệt đối là hiệu quả nghịch thiên.

Thứ hai, đó là hiệu quả trị liệu nội thương cũng không tệ, ví dụ như tổn hại lục phủ ngũ tạng, máu bầm trong cơ thể…

Trước kia Huyền Vũ giả trị liệu khối này, độ khó thông thường không nhỏ, phải thông qua Huyền Khí dần dần hóa ứ thanh huyết, cũng phục dụng đan dược chữa thương dần dần trị liệu nội thương, quá trình này bình thường tương đối dài dằng dặc.

Bởi vậy đa số Huyền Vũ giả không sợ bị ngoại thương, sợ nhất chính là nội thương.

Nhớ lúc trước Lung Yên lão tổ chính là lục phủ ngũ tạng bị nội thương rất nghiêm trọng, trong cơ thể lại có âm sát khí quấn quanh, không ngừng quấy nhiễu thân thể đang chuyển biến xấu hoặc sử dụng đan dược bình phục, lúc này mới bị hành hạ năm mươi năm.

Cho đến khi nàng luyện hóa âm sát khí, cũng quy về cho mình dùng. Nội thương năm đó phối hợp với Tạo Hóa Đan trị liệu,

mới bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Bất quá cũng từ đó có thể thấy được, sinh mệnh lực của tu sĩ Linh Đài cảnh ngoan cường cỡ nào. Thương thế đáng sợ như thế, đồng thời không ngừng chuyển biến xấu, nàng vẫn có thể gắng gượng được.

Mà năng lực chữa trị của Vương Thủ Triết cũng rất có lợi cho nội thương, chỉ có điều không như ngoại thương dựng sào thấy bóng, cần phối hợp với năng lực tự lành của người bị thương từ từ khép lại.

Nhưng cho dù như vậy, năng lực chữa trị như thế cũng có thể nói là cực mạnh. Ngay cả Lung Yên lão tổ cũng nói, nếu trong gia tộc sớm có loại thiên phú huyết mạch như Thủ Triết, Vương Lung Yên nàng làm sao đến mức này?

Bởi vậy, sau khi Vương Thủ Triết thử trị liệu nội thương trên người động vật, liền thử ở trên người Lung Yên lão tổ. Dù sao có khuôn mẫu nội thương Linh Đài cảnh có sẵn này có thể thí nghiệm, cũng là cơ hội phi thường khó có được.

Lung Yên cư.

Trong đình nghỉ mát, lòng bàn tay Vương Thủ Triết kề sát sau lưng Lung Yên lão tổ, huyền khí màu xanh xuyên thấu qua huyệt vị kinh mạch sau lưng nàng, chậm rãi lưu chuyển trong ngũ tạng phế phủ của nàng. Một chút âm sát chi khí còn sót lại kia, dưới sự cọ rửa của huyền khí màu xanh, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hóa giải.

Loại độc dư này, cho dù bây giờ Lung Yên lão tổ có pháp môn âm Sát cũng chỉ có thể từ từ hóa giải, nào có tốc độ như Vương Thủ Triết?

Cùng lúc đó, huyền khí màu xanh làm dịu lục phủ ngũ tạng của nàng, từng chút từng chút một, chúng đang toả ra sinh cơ mới, tuy rằng tốc độ chậm chạp, nhưng cũng có hiệu quả.

Một lúc lâu sau, Vương Thủ Triết thu công, trong ánh mắt hơi có vẻ mỏi mệt.

Sau một phen trị liệu, huyền khí của hắn gần như hao hết, so với một trận đại chiến cũng không khá hơn bao nhiêu. Hắn nuốt vào một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, chậm rãi luyện hóa thành khí huyết bổ sung vào mỗi một tế bào trong thân thể.

Huyệt khiếu trong cơ thể phồng lên theo tiết tấu, làm cho khí huyết trong cơ thể bốc hơi, chuyển hóa thành từng sợi huyền khí màu xanh, rồi theo kinh mạch dần dần hội tụ vào trong khí hải.

Hơn nửa canh giờ sau, khí hải lúc trước khô kiệt, dần dần phồng lên, huyền khí mới sinh đã bổ sung đầy, phảng phất so với ban đầu tinh thuần hùng hậu hơn vài tia!

Dựa vào lý giải của Vương Thủ Triết, huyền khí sẽ không tự nhiên sinh ra, cũng không thể trực tiếp dựa vào cắn nuốt thức ăn, đan dược và các vật khác để bổ sung. Thức ăn cũng tốt, đan dược cũng thế, đều chỉ có thể bổ sung dinh dưỡng khí huyết, chẳng qua tầng cấp dinh dưỡng khác biệt.

Mà một bộ phận tế bào trong đó ngoại trừ duy trì điều kiện tiên quyết để bản thân vận hành, còn lại sẽ chuyển hóa khí huyết dinh dưỡng của mình thành huyền khí có hiệu quả cao hơn, lưu trữ trong khí hải. Quá trình này có chút giống với nguyên lý tích trữ mỡ của con người.

Dưới tình huống bình thường, một khi khí hải tích trữ đầy huyền khí, cơ năng thân thể sẽ tự động đình chỉ chuyển hóa. Nếu như huyền khí trong khí hải trống rỗng, cơ năng thân thể sẽ tự động từ từ tiêu hao khí huyết chuyển hóa thành huyền khí.

Ngoài ra, Huyền Vũ giả có thể thông qua phương thức kích thích huyệt khiếu cộng hưởng, chủ động thúc đẩy tăng cường chuyển hóa huyền khí, nhanh chóng bổ sung huyền khí. Vương Thủ Triết vừa rồi ngồi xếp bằng, thúc đẩy huyệt khiếu phồng lên, chính là chủ động chuyển hóa huyền khí, cái này so với tốc độ chuyển hóa bị động chuyển hóa nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi Vương Thủ Triết thu công đứng lên.

Phía Lung Yên lão tổ cũng đã thu công, hai con ngươi của nàng có chút phun trào, thân thiết hỏi: “Thủ Triết, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Kỳ quái, rõ ràng chỉ là đang chữa thương cho lão tổ, cũng không phải mình đang tu luyện.” Vương Thủ Triết có chút khó hiểu nói: “Cảm giác tu vi của mình lại tinh tiến mấy phần, so

với lúc dùng 《Huyền Nguyên quyết》 tu luyện, vẫn nhanh hơn một bậc."

"Lần đầu tiên có lẽ là ảo giác, nhưng mà lần thứ hai chỉ sợ không phải là ảo giác." Lung Yên lão tổ cẩn thận suy nghĩ nói: "Huyết mạch trên đời có ngàn ngàn vạn loại, ta tuy rằng kiến thức nông cạn. Nhưng trong kiến thức của ta, huyết mạch thiên phú của ngươi đã xem như là một trong những kỳ lạ nhất rồi. Ngươi nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra bên ngoài, chỉ coi mình là Ất Mộc huyết mạch."

Ất Mộc huyết mạch xem như là ưu tú trong rất nhiều huyết mạch Mộc hệ.

Lực khôi phục mạnh, năng lực trị liệu cũng không tệ, đối với thực vật có một chút tác dụng thúc đẩy.

Nhưng so sánh với Vương Thủ Triết thì không chỉ kém một bậc.

"Đúng rồi, Chung Hưng Vượng kia vẫn còn chứ?" Lung Yên lão tổ đột nhiên hỏi.

"Ở." Vương Thủ Triết trả lời: "Chẳng lẽ lão tổ muốn gặp hắn?"

"Không phải, chợ đen lần trước ở Bách Đảo vệ, mua hai mươi viên 【Tạo Hóa Đan】, ta đã dùng qua ba viên." Lung Yên lão tổ nói: "Nếu Thủ Triết ngươi có thể thay ta chữa thương, vậy số Tạo Hóa Đan còn lại liền lãng phí. Ngươi gọi Chung Hưng Vượng qua gặp ta, đem số Tạo Hóa Đan còn lại xử lý sạch."

"Trước mắt Vương thị chúng ta chi tiêu quá lớn, có thể thu lại một khoản vốn."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, lão tổ tông chúng ta có thể đừng hiện thực như vậy hay không? Lúc này nói: "Lão tổ, việc này vẫn nên giao cho ta xử lý đi."

"Không cần, Thủ Triết ngươi gần đây quá vất vả, nghỉ ngơi cho tốt. Họ Chung kia mỗi ngày ăn chực ở nhà chúng ta, quá tiêu dao khoái hoạt, để hắn làm chút chuyện nhỏ còn làm khó hắn sao?"

Được rồi, có điều Vương Thủ Triết cũng biết, nếu ngày nào đó Lung Yên lão tổ có vẻ mặt ôn hoà với Chung Hưng Vượng, đoán chừng người ta vẫn còn chưa quen.

Vương Thủ Triết tuân theo ý chỉ của lão tổ, mời Chung Hưng Vượng tới.

Hắn ta đầu tiên là nơm nớp lo sợ, dáng vẻ kinh sợ.

Nghe được nhiệm vụ của Lung Yên lão tổ sai khiến, ngay lập tức giống như tiêm máu gà, kích động không thôi, vỗ ngực tỏ vẻ nhất định hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

Sau đó, hắn mang theo mười bảy viên Tạo Hóa Đan, lòng đầy vui mừng, vui vẻ vui vẻ rời đi. Trước khi đi, còn nói chuyện với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết lão đệ, ta đi liền về. Thân thể học tỷ yếu ớt, đệ phải chăm sóc tốt cho tốt học tỷ."

"Chung lão ca, nói thật với ngài, Lung Yên lão tổ nhà ta không có khả năng để ý tới ngài." Vương Thủ Triết thật sự có chút không chịu nổi, nghiêm mặt nói: "Kính xin lão ca tiếp nhận hiện thực."

"Thủ Triết lão đệ ngươi nói bậy bạ gì thế? Học tỷ là nhân vật bậc nào, ta chướng mắt không phải rất bình thường sao?" Chung Hưng Vượng nói: "Ta chưa bao giờ yêu cầu xa vời học tỷ cái gì, chỉ cần nàng có thể sống vui vẻ một chút, ta liền rất vui mừng."

Loại dáng vẻ này không có nửa điểm cốt khí, quả thực khiến Vương Thủ Triết không sinh ra lòng đồng tình với hắn.

Lão ca, ngươi như vậy là không cưới được lão bà được.

Có điều, Chung Hưng Vượng này tự mình thích, chỉ cần một ngụm này, ngươi tình ta nguyện rất lớn, Vương Thủ Triết cũng không có biện pháp.

…

Mỗi ngày Vương Thủ Triết đều trạch trong những ngày tu luyện, nghiên cứu tác dụng thiên phú.

Thời gian vội vã trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt, đã là vụ thu hoạch vụ thu. Vụ thu này, bởi vì cải tiến hiệu quả Diệt Trùng Tán không tệ, các thế gia ở các nơi đều được mùa bội thu.

Đặc biệt là nông trang của chính Vương thị, cùng với hạt địa. Trước tiên có Linh Trùng sư Vương Lạc Tĩnh trông nom, thu hoạch đặc biệt tốt.

Người duy nhất xui xẻo chính là nông trang của Lưu thị và Triệu thị.

Tá điền vốn là lòng người bàng hoàng, vô tâm sản xuất. Hơn nữa không có Linh Trùng sư, không có Diệt Trùng Tán, sản lượng giảm mạnh đến mức không đành lòng nhìn thẳng.

Muốn nói vì sao hắn không có Diệt Trùng Tán?

Nguyên nhân rất đơn giản, số định mức diệt trùng tán của toàn bộ Bình An trấn đã sớm được Vương Thủ Triết nhận nhận. Đối với bình dân trong địa hạt của hai thị Lưu Triệu, Vương Thủ Triết theo đúng giá quy ba phân phát Diệt Trùng tán.

Nhưng nông trang hai nhà Lưu thị Lưu Triệu, ha ha ha ~ bọn họ cho dù chạy tới Tiền thị thương hội tố cầu, Tiền thị thương hội người ta cũng không để ý.

Dưới đủ loại tình huống, bình dân của một thôn làng được tổ chức, chạy đến trấn thủ phủ yêu cầu sửa đổi địa bàn thuộc quyền sở hữu. Mà Lôi Dương Thu của phủ trấn thủ làm bộ làm tịch khiển trách một phen, cuối cùng dùng lý do thuận theo dân ý, đổi lại cho bọn họ thành địa bàn của Vương thị.

Thế lực hai nhà Lưu Triệu, từng bước một héo rút.

Nếu không lấy ra sách lược phản kích hữu hiệu, tất nhiên sẽ bị Vương thị đè bẹp toàn bộ không gian sinh tồn.

Nhưng ngay vào lúc này.

Săn bắn thu đông mỗi năm một lần của Vương thị, chính thức mở màn.

Đây là truyền thống mà Trụ Hiên lão tổ lưu lại, nhắc nhở các hậu bối con nối dõi không quên sự khó khăn khi tổ tiên khai hoang, đồng thời cũng có đốc thúc hậu bối tu luyện, muốn khai thác hy vọng của gia tộc.

Truyền thống này đã bị không ít thế gia bắt chước, dần dần trở thành hạng mục giữ lại các gia tộc.

Chỉ là những năm gần đây, Vương thị ngày càng suy thoái. Đã không dám tiến vào nơi sâu trong ngoại vực săn bắn hung thú, chỉ là ở ngoại vực lắc lư vài vòng, săn bắn một ít mãnh thú bình thường liền qua loa kết thúc.

Vương thị đã năm năm không săn được hung thú, ngược lại trở thành trò cười.

Lần này lời đồn đãi, Vương thị dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng trẻ tuổi Vương Thủ Triết, sẽ rửa sạch sỉ nhục trước khi xâm nhập ngoại vực.

Trong Dư mạch của Lục An Sơn, có một hẻm núi thiên nhiên.

Hạp cốc này chỗ hẹp nhất, chỉ rộng hơn trăm trượng.

Vì vậy, tổ tiên ở đây xây dựng tường thành thiết lập quan ải, để ngăn cản hung thú di chuyển.

Cửa ải này chính là Trụ Hiên quan tiếng tăm lừng lẫy.

Đúng vậy, nó chính là quan ải tường thành do Trụ Hiên lão tổ tự mình đốc thúc xây dựng. Cũng là nơi ở của Bình An, là ranh giới phân chia nội ngoại vực.

Ngoại vực là một cách gọi.

Bên ngoài ranh giới quốc gia, khu vực không có nhân loại định cư, gọi chung là ngoại vực. Nhưng đối với người Bình An trấn mà nói, bên ngoài Trụ Hiên quan chính là ngoại vực.

Trụ Hiên quan nổi tiếng hùng tráng, nó dài hơn trăm trượng, rộng bảy tám trượng, cao chừng mười trượng!

Cách xa nhau trên mặt đất, giống như một con cự long nằm ngang.

Trên tường thành thiết kế các công trình như tường thành, lỗ châu mai, tháp tiễn không, tháp nỏ, tháp quan sát. Mặt tường bên ngoài đều là từng khối từng khối cự thạch hình chữ nhật lũy, dày hơn trượng.

Bên trong tường thành trống rỗng, có thể cất giữ các loại vật tư như cung tiễn nỏ pháo, vũ khí, lương thảo, cùng với dầu hỏa. Cũng có một bộ phận khu vực là khu cư trú của binh sĩ trấn thủ và quan binh.

Ngoài cửa thành nặng nề, có một con sông bảo vệ tường rộng hơn mười trượng, có thể ngăn cản một bộ phận hung thú sợ nước. Bên ngoài sông bảo vệ tường, trên mặt đất đều là các loại gai ngược phòng ngự tương tự như cọc ngựa, có gai gỗ, gai sắt, gai đá các loại, kéo dài ra xa hơn mười trượng.

Ngoài ra, bên trong cửa thành còn xây dựng một Ủng thành nhỏ. Khi áp lực của tường thành quá lớn, có thể để một bộ phận hung thú từ cửa chính tiến vào, dụ vào trong Ủng thành vây giết.

Tóm lại, Trụ Hiên quan là một tấm chắn bảo đảm cho cuộc sống an toàn của con người, đương nhiên là phòng ngự thế nào cũng không quá đáng.

Đoàn xe, mã đội của Vương thị, trước tiên đi qua Ủng thành. Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của một ít dân chúng Quan Trung, tán tu, thương nhân vân vân, sĩ tốt, ra khỏi Trụ Hiên quan, tiến vào Ngoại Vực.

Trong quá trình này, tộc nhân và gia tướng Vương thị đều giữ yên lặng, vẻ mặt nghiêm túc trang trọng lại có một tia bi thống.

Đó là bởi vì Trụ Hiên lão tổ, Khung Nguyên lão tổ cùng với rất nhiều trưởng bối gia tộc đều chết ở Trụ Hiên quan.

Trụ Hiên quan dài hơn trăm trượng, lúc trước hai nhà Lưu Triệu cũng chia ra canh giữ một phần tường thành, lão tổ của bọn họ lại giả chết, thả một đám hung thú qua tường thành! Lúc này mới khiến cho toàn diện thất thủ.

Bởi vậy, mỗi lần mọi người của Vương thị đi qua Trụ Hiên quan, lúc tiến vào ngoại vực, cảm xúc đều vô cùng trầm thấp.

Nhưng mà lần này dường như lại có chút khác biệt.

Trong áp lực của mọi người trong Vương thị, dường như lại lộ ra một khí tức mạnh mẽ bên trong, cuộc săn bắn thu đông lần này. Bọn họ muốn thể hiện lại phong thái của Bình An Vương thị một lần nữa.

Dường như cũng phải dùng lần săn bắn thu đông này để chứng minh. Bình An Vương thị đã từng là một môn tam linh đài, đã trở về!

Những tai mắt tiềm ẩn trong bóng tối đều nhao nhao truyền cảnh tượng này ra ngoài.

Vương Thủ Triết, tộc trưởng Vương thị cưỡi một con tuấn mã màu đen, bước vào vùng đất ngoại vực.

Sau khi tiến vào thu, dường như bắt đầu có chút lạnh lẽo, cỏ cây cũng dần dần ố vàng.

Vì dự trữ đủ thức ăn và năng lượng qua mùa đông, nguyên một chuỗi thức ăn của ngoại vực, bao gồm dã thú, hung thú, vân vân, cũng bắt đầu trở nên hoạt động dị thường.

Trong mùa này, thân phận của con mồi và thợ săn thường xuyên đảo ngược, từ xưa đến nay đều là thay đổi khó lường…

Thu hậu.

Cũng là một người.

Thời tiết tốt tính toán sổ sách.

…

Chương 114: Nhận chết! Vương Thủ Triết!

…

Ngoại Vực!

Từ xưa đến nay đều là nhân loại khao khát, lại cất giấu khu vực đại kính sợ, lại là địa phương được vô số người truyền tụng cùng say sưa nói chuyện.

Ở chỗ này.

Cho dù là một tán tu bình thường, cũng có khả năng một đêm phất nhanh, may mắn đạt được tài phú cả đời cũng xài không hết.

Ở chỗ này.

Cho dù là một cường giả Thiên Nhân cảnh cũng có thể bất hạnh ngã xuống, hài cốt không còn.

Ở ngoại vực, không có an toàn tuyệt đối.

Bởi vậy, vừa bước vào ngoại vực, Vương Thủ Triết đã hạ lệnh cho toàn bộ thành viên cảnh giác, cũng đổi sang áo giáp da thuộc thuộc da Ngạc Giao tam giai chế tạo thành.

Loại giáp da này đao kiếm bình thường khó có thể chém vỡ, cũng không phải rất nặng, tính chiến đấu giá cả tương đối cao.

Cùng lúc đó, bốn gã gia tướng thực lực khá mạnh cưỡi ngựa đi trước, bọn họ xếp thành hình quạt ở phía trước đội ngũ.

Đây là tiền tiêu.

Tác dụng của tiền tiêu là mở đường, cũng sớm phát hiện ra bất kỳ địch tình nào có khả năng tồn tại mãnh thú, hung thú nào. Một khi bọn họ quan sát được tình hình địch, cũng sẽ không giao chiến với địch, mà sẽ xem xét tình huống, phát ra tên lệnh khác nhau, trong lúc cảnh báo đồng thời lập tức rút lui về phía sau.

Như vậy, đội ngũ chủ lực ở giữa sẽ có thời gian để chuẩn bị trước và đầy đủ thời gian phản ứng.

Ngoài ra, còn có ba gã gia tướng yếu hơn đảm nhiệm hậu vệ, bọn họ phân tán ở phía sau đội ngũ chủ lực, nghiêng phía sau, để phòng ngừa có hung thú hoặc địch nhân từ phía sau tập kích.

Bọn họ bình thường đều sẽ vô cùng cảnh giác, duy trì tầm nhìn rộng rãi.

Nếu là nhân thủ tương đối dư dả, còn có thể an bài hộ vệ bên cánh…

Tuy nhiên nhân thủ của Vương thị không đủ, đội ngũ cũng tương đối nhỏ, tất cả đều giản lược.

Trong đội ngũ chính có tổng cộng mười chiếc xe ngựa.

Những chiếc xe ngựa này đều bị Vương Thủ Triết đổi thành ngựa hạng nặng Bắc Địa, loại sức chịu đựng và sức kéo này đều vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa được huấn luyện nghiêm chỉnh nên có lá gan hơi lớn, sẽ không rơi vào trạng thái hoảng sợ mê loạn khi gặp phải hung thú.

Trong xe ngựa, ngoại trừ lão tổ ra.

Còn lại chuyên chở đều là các loại vật tư.

Giống như trang bị vũ khí dự bị, tài liệu tiêu hao, lưới đánh cá, lều trại, dây thừng, chăn bông, quần áo, nước, thức ăn bình thường, Bạch Ngọc Linh Mễ, dầu, nồi chén gáo chậu, thậm chí còn có không ít các loại đan dược, thậm chí còn có không ít than củi không khói vân vân.

Toàn bộ săn bắn thu đông muốn kéo dài khoảng mười lăm ngày đến một tháng, người ăn ngựa nhai tiêu hao chính là con số khổng lồ. Trong quá trình này thời tiết cũng sẽ dần dần biến lạnh, các loại vật tư chống lạnh tránh không được.

Điều này làm cho Vương Thủ Triết không khỏi cảm khái, kiếp trước đọc tiểu thuyết huyền huyễn, người ta ra ngoài đánh dã quái gì đó, đều là mặc trang phục nhẹ lên đường tiêu sái.

Làm sao đến nơi này của hắn, ra ngoài đánh dã quả thực giống như chuyển nhà, ngay cả nồi chén gáo chậu cũng mang theo mấy cái sọt.

Về phần vòng tay trữ vật, trên thế giới này cũng là có.

Bất quá vòng tay trữ vật cấp thấp nhất, chỉ là một mét khối, cũng là cấp bậc linh khí!

Vương thị nhà nghèo, tiêu phí không nổi loại hàng cao cấp này.

Huống chi một hai cái vòng tay trữ vật, ở trên tác chiến đoàn đội căn bản không được dùng.

Lấy Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh làm đại biểu cho một đám tiểu bối, cùng với các nữ hài tử như Vương Ly Từ, vẫn là lần đầu tham dự vào hoạt động săn bắn mùa thu đông.

Các nàng đặc biệt hưng phấn, phảng phất cảm thấy ra ngoại vực, khắp nơi đều là quái vật cho các nàng đánh, đã ma quyền xoa tay muốn làm lớn một chuyến.

Chỉ tiếc!

Các nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Ngoại vực bao la, nếu như đầy đất đều là hung thú, nhân loại còn có thể sống sót sao?

Đừng nói hung thú, trên thực tế coi như là thịt ăn tính mãnh thú bình thường, chiếm cứ địa bàn cũng không nhỏ. Hơn nữa nơi này là ngoại vi ngoại vi ngoại vực, đã sớm bị nhân loại càn quét không biết bao nhiêu lần, muốn tìm bầy sói đất ra ngoài cũng không dễ dàng.

Nhưng dù vậy, đội ngũ tiến lên vẫn hết sức cẩn thận.

Vẫn là câu nói kia, bên trong ngoại vực chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Có lẽ đi tới đi lui, liền có một con hung thú tứ giai, thậm chí là ngũ giai đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên, loại xác suất này cực thấp.

“Thủ Triết!” Vương Thủ Tín cũng võ trang đầy đủ cưỡi ngựa đi tới, hắn đã hơn bốn mươi tuổi, không biết đã tới ngoại vực bao nhiêu lần rồi, coi như là ngựa già biết đường.

Ông ta cầm một tấm bản đồ nói với Vương Thủ Triết: “Dựa theo kế hoạch đã định trước khi xuất phát, chúng ta cần trước giờ Thân đến doanh trại ở gò đất, trước mắt tốc độ lên đường của đội ngũ có chút chậm.”

Giờ Thân khoảng ba đến năm giờ chiều, ý của Vương Thủ Tín là cần ba giờ trước đến doanh trại.

Mà đội ngũ cần nhân sắc trời còn sáng, dàn xếp lại. Nếu không một khi trời tối còn chưa làm tốt doanh địa, không những nguy hiểm, còn có thể dẫn phát sĩ khí sa sút vân vân.

Không sai, nhân loại ở ngoại vực mặc dù không có nơi sinh sống.

Nhưng mà các tiền nhân tự nhiên sẽ căn cứ địa hình, trên địa hình có lợi mà mở ra một doanh địa cứ điểm đơn giản. Trải qua nhiều thế hệ kinh doanh và gia cố, những cứ điểm kia ít nhiều có chút năng lực phòng ngự.

Hơn nữa bất kỳ gia tộc nào chạy tới ngoại vực đều tuyệt đối không có khả năng chạy loạn giống như ruồi không đầu. Con đường hành động, kế hoạch tác chiến cùng với vật tư cần mang theo đều phải trải qua tính toán chính xác, cùng với thảo luận nhiều lần.

“Truyền lệnh, toàn đội tăng tốc.” Vương Thủ Triết hạ lệnh đẩy nhanh tốc độ.

Tốc độ của toàn đội ngũ tăng lên một chút. Chỉ là con đường tiếp theo sẽ càng ngày càng khó đi.

Những con đường nguyên bản đi qua sẽ bởi vì thời gian biến thiên, mọc đầy cỏ dại, hoặc là chui ra một đống lớn thực vật, hoặc là sau cơn hồng thủy phá hủy lộ tuyến đơn giản.

Đụng phải một ít tảng đá, thực vật cản đường, còn phải ra tay thanh lý.

Tại sao phải ở đầu thu cuối đông mới tới ngoại vực, trong đó tự nhiên ẩn chứa tích lũy kinh nghiệm của các đời tổ tiên. Mùa xuân đến đầu hạ rất dễ xuất hiện mùa mưa liên miên không dứt, làm không tốt sẽ có lũ bất ngờ bộc phát, xuất hiện các loại nguy hiểm.

Cho dù không xảy ra lũ lụt, vùng núi kia uốn lượn, đường đất lầy lội. Một khi mưa quá nhiều, ngay cả đường cũng không dễ đi.

Nhưng mùa hè quá nóng bức, bất kể là dã thú hay hung thú đều không thích động. Con người đi săn trong nhiệt độ và

hoàn cảnh như vậy, cũng rất không thích hợp.

Về phần mùa đông, chẳng những thực vật thưa thớt, con mồi núp trong mùa đông, lại càng dễ xuất hiện hiện tượng tuyết lớn phủ kín núi.

Sau mùa thu khí hậu khô ráo, dây leo thực vật khô héo. Một ít loại quả dại, hạt giống thực vật đều đã kết ra trái cây.

Một lượng lớn thức ăn chín sẽ hấp dẫn rất nhiều động vật ăn uống tích trữ mỡ, thậm chí là tích trữ lương thực tiến vào trạng thái qua mùa đông. Mà một số dã thú và hung thú cũng đều sẽ tiến vào giai đoạn sôi nổi săn bắn, tích trữ năng lượng sống qua mùa đông.

Bởi vậy, cũng chỉ có mùa này thích hợp tiến vào ngoại vực tiến hành săn bắn.

Một đường lảo đảo, cũng không ngừng nghỉ. Trên đường xóc nảy, khó khăn, thậm chí là khô khan.

Thỉnh thoảng còn xuất hiện chân ngựa của ai đó, chỉ có thể đổi một con ngựa dự bị khác. Cũng may có Vương Thủ Triết ở đây, lặng lẽ trị liệu cho cái chân ngựa kia một chút, tránh đến sau này không có ngựa để dùng.

Liên tiếp đi mấy canh giờ, đường càng đi càng khó.

Còn có một lần bảy tám tấn cự thạch chặn đường, không thể không đồng tâm hiệp lực cạy nó đi.

Vương Lạc Thu, Vương Lạc Thu vốn là ma quyền xoa tay muốn giết mãnh thú, Vương Lạc Tĩnh đều bắt đầu ủ rũ.

Nghe Tứ ca ca nói thật dễ nghe, Lạc Thu, Lạc Tĩnh, Tứ ca ca mang các ngươi đi ngoại vực đánh hung thú, có thịt ăn.

Kết quả thì sao?

Đi hơn nửa ngày, ngay cả mãnh thú cũng không thấy. Chỉ thấy một số động vật và chim nhỏ, bọn chúng từ xa thấy người liền chạy, phản ứng còn nhanh hơn Vương Lạc Thu, tốc độ nhanh nhẹn.

“Lạc Thu à, con đường của nữ đế mới bắt đầu ở dưới chân.” Vương Thủ Triết an ủi: “Nói không chừng chúng ta cứ đi mãi,

sẽ có một con hung thú ngũ giai đui mù đâm chết ở dưới chân núi thì sao?”

“Tứ ca ca, lời này của ngươi chỉ có thể giữ lại về dỗ dành Lạc Anh.” Sau khi Vương Lạc Thu trợn trắng mắt, quát Vương Ly Từ: “Đại điệt nữ, không phải ngươi đặc biệt có thể tìm đồ ăn ngon sao? Sao nửa ngày cũng không hé răng?”

“Vương Lạc Thu, ta mới là đại tỷ. Ngươi phải có chút kiên nhẫn!” Thực lực hiện tại của Vương Ly Từ nhanh chóng tăng mạnh, dưới sự hỗ trợ của Lung Yên lão tổ, đang nhanh chóng tiến lên Luyện Khí cảnh tầng bốn.

Tuy nhiên Vương Lạc Thu hiển nhiên cũng không dễ chọc, nàng hứng thú với tất cả công việc có thể gia tăng giá trị công huân, còn làm rất tốt. Dưới sự gia trì của tài nguyên, tu vi cũng từ từ tăng lên, từ Luyện Khí cảnh tầng hai sơ giai ban đầu, mới gần nửa năm đã sắp đến tầng hai cao giai.

Ngay khi hai nha đầu không có sức lực sử dụng, chuẩn bị làm một trận trước, Vương Thủ Triết búng tay cho mỗi người các nàng một cái nổ tung: “Đều yên tĩnh cho ta, nếu không nên khấu trừ điểm cống hiến, khấu trừ khẩu phần lương thực.”

Uy hiếp này vừa ra, hai người trong nháy mắt trở nên vô cùng nhu thuận.

Người này à, đều có nhược điểm, Vương Thủ Triết đắn đo các nàng vẫn rất đơn giản.

Đoạn đường tiếp theo vẫn yên tĩnh như trước. Lúc đầu giờ Thân, đội ngũ đã tới cứ điểm sườn núi trong kế hoạch.

Đó là một cứ điểm vô cùng đơn sơ, một loạt cọc gỗ lớn tạo thành rào chắn đơn giản. Nhưng độ cao của cứ điểm không tệ, chung quanh không có vật che chắn, tầm nhìn trống trải, cách đó không xa còn có một dòng suối trong suốt có thể bổ sung nguồn nước.

Một số tộc nhân lớn tuổi, Vương Thủ Tín, Vương Thủ Nghĩa, thậm chí còn có trưởng bối Vương Định Hải, Vương Định Tộc, đều bắt đầu rất lão luyện cùng gia tướng thanh lý doanh địa.

Mà đám thanh niên Vương Thủ Triết, Vương Thủ Nặc, Vương Tông Vệ, Thủ Dũng, Thủ Liêm cũng đều gia nhập làm lụng,

theo các trưởng bối và các huynh trưởng học tập xây dựng doanh trại như thế nào. Sau khi Vương Lạc Đồng gia nhập đội ngũ kiến thiết, mấy cô bé cũng bắt đầu tham gia, học tập tri thức doanh trại.

Cỏ dại được dọn dẹp, dọn dẹp hòa bình, phụ cận nhặt củi, gia cố rào chắn tàn phá, lều vải được dựng lên củng cố, thu thập nước trong, hạng mục công tác đều triển khai không chút hỗn loạn.

Ngay cả vị trí dựng lều vải, lều vải của ai cũng có chút chú ý chương trình.

Những công việc và truyền thừa này đều được dạy dỗ từ nhiều đời, ngay cả Vương Thủ Triết cũng học tập theo. Ở ngoại vực, phải có kỹ xảo sinh tồn ở ngoại vực.

Theo sắc trời dần tối, một đống lửa lớn cùng mấy đống lửa cháy lên, sau đó bắt đầu chôn nồi nấu cơm, bầu không khí mới bắt đầu vui vẻ một chút.

Sau đó, lại luân phiên canh gác ban đêm.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, cho đến khi sắc trời tờ mờ sáng.

Lúc này, lại bắt đầu dỡ doanh địa, thu dọn lều trại, đóng gói tất cả vật tư sinh hoạt mang đi. Thẳng đến Thần Minh sắc trời đã sáng, mới làm xong công việc dọn dẹp doanh địa.

Sau đó bắt đầu không nhanh không chậm, dựa theo kế hoạch cùng địa đồ, chạy tới cứ điểm tiếp theo.

Cứ như vậy, trọn vẹn sau ba ngày.

Mọi người mới đi tới biên giới ngoại vực chân chính, ở chỗ này, đã bắt đầu dần dần xuất hiện một số dã thú hung mãnh.

Những năm trước, Vương thị căn bản là đến nơi này, liền không xâm nhập ngoại vực nữa. Mà là đóng quân ở cứ điểm, triển khai càn quét ở phụ cận, săn bắn một ít dã thú cỡ lớn, hoặc là mấy con mãnh thú, sau đó bắt đầu dẹp đường hồi phủ.

Không còn cách nào khác, nếu tiến sâu hơn nữa, không có lão tổ che chở. Một khi đụng phải hung thú lợi hại, rất có khả năng tạo thành thương vong cho đội ngũ.

Hôm sau.

Trong một túp lều thoạt nhìn không chút thu hút, nơi này tụ tập một đám nhân vật ăn mặc như phu xe ngựa. Nhưng mà đám người này, tùy tiện ném một cái ra ngoài, đều là tồn tại đáng sợ có thể đem người hù chết.

Mà Vương Thủ Triết lại ung dung ngồi giữa bọn họ.

Trong đó có một vị nam tử dáng người gầy gò, trên người khoác áo da dê rách nát, đầu đội mũ mềm, cuộn mình tựa như một ông lão nghèo túng, hắn hơi oán giận nói: "Thủ Triết à, tình báo của ngươi có thể sai lầm hay không? Ta thấy Lưu Triệu hai thị, đã sớm bị ngươi dọa cho vỡ mật, nào dám xuất động xuất kích chứ?"

Vương Thủ Triết lại tự tin cười cười, chắp tay với hắn nói: "Minh Thăng lão tổ bình tĩnh một chút chớ nóng nảy, dù Thủ Triết không nắm chắc mười phần nhưng đã nắm chắc chín phần. Ta ở trong nhà đã lâu, đã sớm khuấy động hỏa khí của bọn họ đến cực hạn. Bây giờ khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, chắc chắn sẽ động thủ."

"Thủ Triết nói đúng, bọn họ động thủ là tất nhiên, bỏ lỡ lần này, hai nhà Lưu Triệu vĩnh viễn không có sức xoay người." Một vị tráng hán đánh xe khác nói: "Nếu như bọn họ không xuất hiện, chẳng phải là tốt hơn sao? Như vậy Minh Thăng lão tổ ngài chạy một vòng, liền có một ngàn càn kim nhập trướng, chẳng phải quá đẹp sao?"

"Công Tôn Diễm, ta giúp tằng ngoại tôn nhi không phải vì nể mặt tiền, hắn chính là huyết mạch dòng chính của đích nữ Lư thị Lư Mộng Tuyết ta." Minh Thăng lão tổ mở miệng ngập ngừng nói.

Mấy chữ huyết mạch ruột thịt, hắn nói vô cùng nặng nề, giống như đang cường điệu cái gì đó.

Công Tôn Huệ lại cười ha ha nói: "Tuy nói như vậy, nhưng hiện tại Thủ Triết là con trai trưởng Công Tôn Huệ của cháu gái ruột ta, cũng là cháu ngoại của đích thân của Công Tôn Huệ ta."

Thật ra Lư thị và Công Tôn thị không có mâu thuẫn gì, nhưng trong chuyện của Vương Thủ Triết, dường như hai lão tổ đều

có chút cảm xúc và đối đầu. Gần đây bàn tán, ai cũng không phục ai.

Muốn trách cũng phải trách Vương Thủ Triết quá ưu tú, hai vị lão tổ đều nhịn không được muốn cướp lấy danh tiếng của Tằng Ngoại Tổ.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, trách hắn suy nghĩ không chu toàn. Không nên đặt Kỳ Lão Tổ và Minh Thăng lão tổ chung một chỗ, nhưng lão tổ tranh giành tình nhân với hắn, ai có thể nghĩ ra chứ?

"Lư Minh Thăng, Công Tôn Huệ, các ngươi đều yên tĩnh một chút." Một lão giả ăn mặc càng thêm "Kính Nghiệp" nói: "Chớ ảnh hưởng lão phu nhắm mắt dưỡng thần."

Lời vừa nói ra, hai người đều trở nên trung thực.

Hết cách rồi, vị Nho Hồng lão tổ này chính là người Linh Đài cảnh trung kỳ đỉnh phong, bọn họ tự nhiên chịu phục.

Lúc này, lại có một vị lão giả yếu ớt nói: "Thủ Triết lão đệ, thân pháp của ta không tệ, không thì ta đi dò xét tình báo?"

Vị này đương nhiên là lão ca của Chung Hưng Vượng.

Hắn bán đan dược xong liền hấp tấp chạy về, nghe nói Vương thị muốn đi săn thu đông, đâu chịu đi, cho đến tận hôm nay.

Lúc Vương Thủ Triết đang định trả lời.

Bỗng dưng!

Nho Hồng lão tổ mở mắt, thản nhiên nói: "Đến rồi, Thủ Triết ngươi đi nghênh chiến đi. Tất cả ngoại viện, đều bao cho chúng ta."

Gần như cùng lúc đó.

Cách doanh địa không xa, truyền đến một tiếng cười có chút điên cuồng: "Vương Thủ Triết, các ngươi đã bị bao vây, lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!"

Đó là giọng nói của Lưu Thắng Nghiệp, hắn làm sao có thể không giận?

Cục diện hai nhà Lưu Triệu rất tốt, tiền đồ tốt đẹp, toàn bộ bị Vương Thủ Triết hủy hoại.

“Ách… Chư vị lão tổ nghỉ ngơi một chút.” Vương Thủ Triết khẽ cười nói: “Thủ Triết ra ngoài nhận lấy cái chết trước.”

…

Chương 115: Khí phách! Nho Hồng lão tổ!

…

Nghe hắn nói rất thú vị.

Chư vị lão tổ đều nở nụ cười, tuy nói kiêng kị luật pháp Đại Càn, bọn họ đối với trực tiếp tham dự tộc đấu có chút kiêng kỵ.

Nhưng nếu như thật sự nhìn thấy Thủ Triết gặp nguy cơ, bọn họ vẫn sẽ ra tay cứu giúp.

Đặc biệt là Minh Thăng lão tổ và Cầu Lão tổ càng coi Vương Thủ Triết là hậu duệ huyết mạch, làm sao có thể xem như không cứu?

Thậm chí, với tình cảm hiện giờ của bọn họ đối với Vương Thủ Triết. Cho dù Vương Thủ Triết thật sự muốn bọn họ tham gia vào tộc đấu, chỉ cần hơi có phần thắng và hi vọng, sau khi cân nhắc, hơn phân nửa cũng sẽ mạo hiểm tham gia.

“Thủ Triết, ta đi cùng ngươi.” Một “xa phu” trẻ tuổi khác vẫn luôn không lên tiếng, vươn người đứng dậy nói: “Ta cũng coi như nửa người của Vương thị, cửa ải lớn như Vương thị, đương nhiên ta nên đứng chung với ngươi.”

Vị xa phu trẻ tuổi này, tuy rằng trải qua cải trang mà dáng vẻ nhìn như bình thường, nhưng sau khi đứng dậy, lại thể hiện dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang, chính là tỷ phu Trần Phương Kiệt tương lai của Vương Thủ Triết.

Việc này nếu hắn không biết thì cũng thôi đi, bây giờ biết được Vương thị có một trận đại chiến. Nếu hắn không tham dự, sau khi thành thân với Lạc Y, có thể có quả ngon để ăn sao?

Vương Thủ Triết sẽ không cự tuyệt tâm tư hắn muốn kiếm biểu hiện.

Hai người ra khỏi lều trại.

Lúc này, mọi người Vương thị cũng không hoảng loạn. Dù sao ngoại trừ mấy đứa trẻ có hạn ra, còn lại đều đã có chuẩn bị tâm lý.

Dưới sự tổ chức của mấy vị huynh trưởng và trưởng bối, mọi người sắp xếp trận hình nghênh chiến đâu vào đấy.

Mà mấy nữ hài tử, cùng với Thủ Dũng Thủ Liêm, cố nhiên không rõ ràng sẽ đột nhiên xuất hiện biến cố. Nhưng cũng là ngoan ngoãn nghe lời, được an bài ở giữa đội ngũ.

Cùng lúc đó.

Nhân vật chủ yếu hai nhà Lưu Triệu, tộc trưởng, tộc nhân tinh anh, thậm chí còn có hai vị Linh Đài chi lộ người Lưu Thắng Hào cùng Triệu Đạo Nguyên, đều đã đứng ở phía trước rào chắn đơn giản.

Nhưng trong đội ngũ hai nhà Lưu Triệu, khiến người ta chú ý nhất, muốn bốn vị lão giả phía sau đội ngũ.

Hai vị trong đó, chính là người mà Vương Thủ Triết tương đối quen thuộc, lão tổ hai nhà Lưu Triệu, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân.

Hai vị ở giữa bọn họ, đều bao phủ trong áo bào xám, cứ như vậy đứng ở nơi đó, không có lộ ra chút khí thế nào.

Nhưng Vương Thủ Triết lại biết, đây chắc chắn là ngoại viện do hai vị tu sĩ Linh Đài cảnh, Lưu thị và Triệu thị mời tới.

Khoảng bốn vị tu sĩ Linh Đài cảnh.

Khó trách gia chủ Lưu thị Lưu Thắng tự tin như vậy, trực tiếp kêu gào muốn Vương Thủ Triết ra ngoài nhận lấy cái chết.

Lưu Thắng Nghiệp lúc này, hùng tư trác tuyệt giữa Cố Phán, quét sạch buồn khổ mấy tháng qua. Hắn ta muốn trả lại tất cả những gì Vương thị ban tặng.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết kia, hắn ta đã gấp gáp muốn nhìn thấy hắn ta, biểu hiện đặc sắc vô cùng hoảng sợ, ảo não.

“Ồ, đây không phải là Lưu bá bá sao?” Vương Thủ Triết đi tới phía trước đội ngũ, cười tủm tỉm nói: “Gần đây không phải ngươi cả ngày đóng cửa suy nghĩ cả nhà sao? Thế nào, mới

qua bao lâu chứ, không kiềm chế được muốn nhảy nhót ra sao?”

“Ngươi…” Sắc mặt Lưu Thắng Nghiệp cứng đờ, giận dữ mà cười nói: “Vương Thủ Triết, ngươi tuổi còn nhỏ, mồm mép ngược lại lưu loát. Nếu cả ngày ngươi co đầu rút cổ ở trong chủ trạch không ra, ta ngược lại không làm gì được ngươi.”

“Ai ngờ tiểu tử ngươi lại không biết sống chết như vậy, dám cả gan săn bắn thu đông, tưởng Lưu Triệu hai thị chúng ta chết rồi sao?”

“Lưu huynh, đừng nói nhảm với tiểu tử này nữa.” Gia chủ Triệu thị Triệu Tiến Hiền cười lạnh nói: “Vẫn là để Vương Lung Yên ra đây nói chuyện.”

“Không sai, tiểu tử này có lợi hại đến đâu, chung quy cũng chỉ là một tiểu bối.” Lưu Thắng Nghiệp cười lạnh nói: “Vương Lung Yên, ra…”

Ông!

Một tiếng kiếm minh nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang mông lung, phiêu thướt tha, nhìn như chậm mà nhanh, hướng Lưu Thắng Nghiệp chém tới.

“Không tốt.” Lưu Tri Đức đột nhiên biến sắc, bàn tay giương lên, Tử Kim Bát huyễn hóa thành một đạo tử quang đánh ra ngoài, Tử Kim Bát quay tròn mà chuyển động, hóa thành một đạo hộ thuẫn màu tím chắn trước mặt Lưu Thắng Nghiệp.

“Keng!”

Kiếm quang va chạm với hộ thuẫn, tạo ra một đợt sóng xung kích rung động, hai kiện linh khí đều tự lui về phía sau.

Dù là được cứu một mạng, nhưng Lưu Thắng Nghiệp từ trước đến nay không giỏi chiến đấu, vẫn bị dọa ra một tiếng mồ hôi lạnh.

Lưu Tri Đức phi thân lên, tay nâng Tử Kim Bát, tức giận quát: “Vương Lung Yên, ngươi ra tay đánh lén một tiểu bối, còn có chút lòng liêm sỉ của tiền bối hay không?”

Mà Lung Yên lão tổ thì ngọc thủ khẽ nắm lấy Lung Yên Kiếm, tinh mâu trên mạng che mặt lóe ra lãnh mang, hiển

nhiên sát ý chưa tiêu.

Lão tổ không giỏi nói chuyện.

Nhưng Vương Thủ Triết am hiểu, sao có thể nhìn thấy lão tổ nhà mình chịu thiệt, lập tức cười lạnh nói: “Lão tặc Lưu thị phản chủ phạm thượng, coi dân thường như cỏ rác này, thế mà cũng có lòng liêm sỉ?”

“Ngươi… Ngươi chỉ là một tiểu bối, thật to gan, dám nhục mạ một vị Linh Đài lão tổ như vậy.” Lưu Tri Đức bị chọc tức không nhẹ, tức giận nói, “Ngươi ngay cả một chút quy củ gia giáo cũng không hiểu, làm sao có thể làm gia chủ?”

“Ha ha.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Quy củ gia giáo là dùng với người. Một con chó sống lâu hơn nữa, chung quy cũng chỉ là một con chó già mà thôi. Ta đường đường là gia chủ Vương thị, chẳng lẽ còn phải chắp tay hành lễ với một con chó già, tôn xưng một tiếng Tri Đức lão tổ sao?”

Dứt lời, hắn thật đúng là làm bộ chắp tay đối với Lưu Tri Đức.

Từ sau khi Lưu Tri Đức thăng cấp lên Linh Đài cảnh, chưa bao giờ bị sỉ nhục trước mặt mọi người như vậy, thế mà lại bị chọc tức đến nỗi mặt mo lúc đỏ lúc trắng.

“Thủ Triết mắng hay lắm.”

Tứ ca ca lợi hại, mắng chết con chó già không biết liêm sỉ kia.

Các tộc nhân Vương thị đều trầm trồ khen ngợi cho Vương Thủ Triết.

Ngay cả trưởng bối, cùng với Lung Yên lão tổ đều cảm thấy một trận vui sướng, xả giận.

Cũng khó trách.

Nếu không phải Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân hai tên phản chủ Cầu Vinh lão cẩu trấn thủ vị trí phòng thủ của Trụ Hiên quan, trong lúc nguy cấp nhất cố ý giả chết.

Dẫn đến hai đoạn tường thành thất thủ, để vào không ít hung thú.

Trụ Hiên lão tổ và Khung Nguyên lão tổ của Vương thị, sao có thể vì vậy mà chết trận? Vương thị năm mươi năm qua, sao có thể luân lạc đến tình trạng này?

Mắng một tiếng lão cẩu, đều là khách khí.

"Được được được." Lưu Tri Đức giận quá hóa cười, "Chỉ là một tiểu bối không biết trời cao đất rộng sắp chết mà thôi, Lưu Tri Đức ta cho phép ngươi phải nói năng cực nhanh."

Lập tức, hắn xoay người chắp tay nói: "Lý huynh, dựa theo ước định lúc trước, Vương Lung Yên này liền do ngài tự mình ra tay chế trụ hắn. Sau khi chuyện thành công, một nửa thù lao còn lại lập tức phong lên, tuyệt đối không khất nợ."

Nam tử ở giữa đội ngũ toàn thân bao phủ trong áo bào tro, hắc hắc cười lạnh một tiếng: "Lấy tiền tài của người cùng người tiêu tai, lão phu rất giữ uy tín. Nhưng, thông cảm ngươi cũng không dám nợ tiền thù lao."

Dứt lời, hắn chắp hai tay sau lưng, nhàn nhã đi về phía Vương Lung Yên: "Vương Lung Yên, nghe nói ngươi xuất thân từ Tử Phủ Học Cung. Khà khà, cuộc đời lão phu hận nhất cái gọi là thiên chi kiêu tử các ngươi, ai nấy mắt cao hơn đầu, coi thiên hạ tán tu không là gì. Để lão phu đến dạy ngươi cách làm người như thế nào."

Dứt lời, một luồng khí tức mạnh mẽ và bá đạo tràn ngập khắp người hắn, dường như mạnh hơn cả một đoạn dài so với lão tổ bình thường.

Cùng lúc đó, cánh tay già nua của hắn lật một cái, trong tay xuất hiện một thanh đoản đao dài khoảng hai thước. Toàn thân thanh đoản đao đen tuyền, phía trên quanh quẩn sương đen, tản ra sức mạnh đáng sợ làm người ta kinh hãi.

Ma khí?

Đồng tử của Lung Yên lão tổ hơi híp lại, cười lạnh nói: "Bên trong Trường Ninh vệ ta đã ẩn thân một vị ma tu từ khi nào vậy?"

"Khặc khặc, lực lượng vốn không chính tà, chỉ có mạnh yếu." Ông lão kia cười lạnh nói: "Lão phu chẳng qua là hèn mọn tán tu xuất thân, tự nhiên là đạt được cơ duyên gì thì là cái đó. Cũng không giống như học sinh Tử Phủ Học Cung các ngươi, có tư cách lựa chọn."

Với Lũng Tả quận mà nói, từ trước đến nay luôn lấy Tử Phủ Học Cung làm Huyền Vũ thánh địa, như thiên lôi sai đâu đánh

đó. Mà phong cách hành sự và võ công pháp của Tử Phủ Học Cung đều thiên về chính đạo, bởi vậy phong cách tổng thể của toàn bộ Lũng Tả quận là thiên về chính đạo.

Các quận còn lại cũng có thánh địa Học Cung của riêng mình, bởi vậy tổng thể Đại Càn quốc lấy chính đạo làm chủ.

Một ít tà tu ma tu ở Đại Càn quốc, không thể nói vừa xuất hiện chính là hô đánh hô giết a. Nhưng cũng sẽ bị đề phòng cùng xa lánh, về phần muốn ở Đại Càn quốc xin thành lập thế gia gì đó, cũng là tương đối khó khăn, được quận thủ đặc biệt phê chuẩn mới được.

Nhưng ở bên ngoài Đại Càn quốc, cũng không phải hoàn toàn như thế.

Có một số địa phương chính tà cùng tồn tại, có nhiều chỗ lại là Ma đạo hung hăng ngang ngược, tình huống như thế nào cũng có thể phát sinh.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút khó tưởng tượng, những bình dân bách tính ở những nơi đó rốt cuộc sống như thế nào.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Lung Yên lão tổ biết đây là một đối thủ khó chơi.

Nhưng cũng lười nói nhảm với ma tu lão giả kia, mà là ngọc chưởng nhẹ nhàng nâng lên, Lung Yên Kiếm liền quanh quẩn huỳnh quang, nhẹ bập bềnh hiện lên phía trên lòng bàn tay nàng.

Mà cùng lúc đó.

Trên mặt đám người hai nhà Lưu Triệu đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ cần có người có thể ngăn chặn Vương Lung Yên thực lực cường đại nhất, đám người Vương thị, cũng chỉ là châu chấu sau mùa thu mà thôi, nhảy nhót không được bao lâu nữa.

Mấy tháng nay chịu khuất nhục, đã đến lúc tính toán thật tốt với Vương thị rồi.

Bỗng dưng!

“Lung Yên lão tổ, Ma tu này vẫn là theo hẹn giao cho lão phu đến kiềm chế đi.”

Một thanh âm bình tĩnh không gợn sóng vang lên.

Mọi người cũng không thấy bất kỳ dị trạng nào, liền nhìn thấy một lão giả mặc áo bông cũ, đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tuy hắn ăn mặc rất cũ nát, nhưng chỉ đứng đó lại vững như núi cao, khiến người ta không kìm lòng được mà nhìn lên cúng bái.

Ánh mắt hắn ta dừng lại trên người ma tu: "Mặc kệ ngươi là ai, ngươi ở đâu cũng vi phạm pháp luật của Đại Càn quốc, dám đấu với người ngoài. Lão phu Trần Nho Hồng là đồng minh thông gia của Vương thị, đối với chuyện bất công này đương nhiên không thể ngồi yên không để ý tới."

Trần Nho Hồng!

Nho Hồng lão tổ?

Sắc mặt đám người Lưu thị lập tức trở nên khó coi, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Vương thị lại mời Nho Hồng lão tổ tới.

Đừng nhìn Nho Hồng lão tổ không nổi danh khắp Trường Ninh vệ.

Lại chỉ là bởi vì Đông Cảng Trần thị cách khu vực trung tâm khá xa, hơn nữa bình thường đều hoạt động ở Đông Hải, bởi vậy mọi người đều sẽ theo bản năng bỏ qua, sự cường đại và cố sự của hắn.

Nho Hồng lão tổ trước 40 tuổi thường thường không có gì lạ, chỉ là ứng cử viên Linh Đài chi lộ của gia tộc, phụ trách suất lĩnh một chiếc thương thuyền hải ngoại.

Nhưng khi Nho Hồng lão tổ bốn mươi tuổi, thuyền ở hải ngoại thất sự, người nhà chỉ cho là ông ta đã chết trong sóng biển, nào ngờ một năm sau ông ta thần kỳ trở về gia tộc, cũng thể hiện ra thiên phú tiềm lực kinh người.

Sau đó.

Nho Hồng lão tổ bốn mươi lăm tuổi thành tựu Linh Đài, bảy mươi lăm tuổi thành tựu Linh Đài trung kỳ, hôm nay bất quá chỉ hơn một trăm, cũng đã là Linh Đài cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Tất cả mọi người hoài nghi hắn thức tỉnh huyết mạch nhị trọng.

Loại tốc độ và thiên phú tu luyện này, đặt vào Tử Phủ Học Cung, chỉ sợ cũng có cơ hội tranh giành hàng ngũ đệ tử hạch tâm.

Cũng chính là dựa vào sự cường đại của Nho Hồng lão tổ, thế lực của Đông Cảng Trần thị chỉ mới thành lập có trăm năm, rất không bắt mắt kia, càng ngày càng mạnh.

Ngoài ra tộc trưởng đương đại của Trần thị là Trần Đức Uy, đã sắp xông vào Linh Đài cảnh.

Một khi thành công, Đông Cảng Trần thị sẽ hình thành một đại cách cục Tam Linh Đài, được chính phủ Đại Càn bình định là thế gia Bát phẩm!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền có thể tấn thăng thế gia Bát phẩm, Trường Ninh vệ tuyệt đối không có mấy người. Huống chi Nho Hồng lão tổ hậu kình mười phần, trong vòng mười năm vô cùng có khả năng thăng cấp Linh Đài cảnh hậu kỳ, từ đó về sau liền có hi vọng nhìn thấy thiên nhân.

Một nhân vật như vậy.

Há có thể không khiến Lưu Triệu hai thị khiếp sợ.

Hai vị lão tổ Lưu Triệu, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân cũng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy một tia sợ hãi trong ánh mắt của đối phương.

Tuy rằng đã sớm dự liệu được, với sự xảo quyệt của tiểu tử Vương Thủ Triết kia, chắc chắn sẽ mời một vị lão tổ đến hai vị đi theo. Mục đích, rất có khả năng là câu bọn họ ra.

Lại không ngờ, Vương thị lại có mặt mũi lớn như vậy, không ngờ có thể mời được Định Hải Thần Châm của Đông Cảng Trần thị - Trần Nho Hồng.

Lúc này, Lưu Tri Đức cao giọng nói: “Nho Hồng lão tổ, ông có tu sĩ Linh Đài cảnh tiền đồ rất tốt, tương lai vô cùng có khả năng trở thành Thiên Nhân. Cần gì vì Vương thị đã tàn phế mà tranh đấu với tu sĩ đồng cấp? Ông chớ quên thảm trạng mấy chục năm nay của Vương Lung Yên.”

“Quan hệ giữa ngươi và Trần thị, không phải là thiếu tộc trưởng quý tộc và đích nữ Vương thị có hôn ước sao? Chỉ cần ngươi chịu thối lui, Lưu thị ta cũng có một vị đích nữ có thể gả, đồ cưới là một tòa nông trang giá trị trên vạn!”

Vì ly gián Trần Nho Hồng, Lưu Tri Đức trực tiếp dốc hết vốn liếng, hơn vạn nông trang nói tặng là tặng.

Không ngờ, lão tổ Nho Hồng còn chưa nói gì. Một xa phu trẻ tuổi bên cạnh Vương Thủ Triết giậm chân, tức giận không chịu nổi mắng: “Lưu Tri Đức, ngươi quả nhiên là một lão tặc không có lòng liêm sỉ. Vị đích nữ Lưu thị kia của ngươi, dáng dấp giống như gà ở nông thôn, ngay cả một đầu ngón chân của Lạc Y cũng không bằng. Tặng cho bổn thiếu tộc trưởng, đều là đang vũ nhục ta.”

Trần Phương Kiệt!

Đừng nói hai nhà Lưu Triệu, ngay cả đám người Vương thị cũng không ngờ Trần Phương Kiệt lại ăn mặc thành mã phu, tham dự săn bắn mùa thu của Vương thị.

“Tam tỷ phu mắng hay lắm.” Tam tỷ phu, Lạc Y tỷ tỷ có thể gả cho ngươi, thật sự là phúc khí.” Tam cô phụ rất có khí thế.

Một đám tiểu bối Vương thị bắt đầu thổi phồng Trần Phương Kiệt dưới ánh mắt của Vương Thủ Triết.

Một phen thổi phồng này, ngược lại thổi cho Trần Phương Kiệt lâng lâng lên. Mấy ngày gần đây giả trang thành xa phu khổ, nhưng không có ăn uống.

Biểu hiện hôm nay truyền vào trong tai Lạc Y, chắc chắn sẽ được khen ngợi.

“Ý của Trần huynh là, nếu đích nữ Lưu thị kia đẹp một chút, có thể cân nhắc?” Vương Thủ Triết ha ha cười nói.

Đột nhiên, Trần Phương Kiệt giống như bị một chậu nước lạnh dội vào, cảm giác lâng lâng lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vội vàng cao giọng bổ sung: “Nói khắp nơi là nữ nhi của Lưu thị khí chất thấp kém, cho dù là nữ thần hạ phàm, Trần Phương Kiệt ta cũng toàn tâm toàn ý với Lạc Y, trung trinh không thay đổi.”

Dưới tình thế cấp bách, ngay cả trung trinh không đổi đều đi ra.

Trần Phương Kiệt nhịn không được lau mồ hôi lạnh trong lòng, ở chung với cậu em vợ tương lai này, thật sự phải cẩn thận khắp nơi, chớ có nhảy vào trong hố của hắn.

Sắc mặt của đám người Lưu Tri Đức trở nên âm trầm.

Tình hình hiểm ác như vậy mà đám tiểu bối này lại cười đùa như vậy, chẳng lẽ coi bọn chúng không làm gì được Trần Nho Hồng à?

Lão tổ Triệu thị Triệu Bá Quân giận dữ cười nói: "Được được được, Trần thị ngươi đã muốn chôn cùng Vương thị, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho các ngươi. Tri Đức huynh, hai người chúng ta liên thủ đánh chết Vương Lung Yên. Còn lại, giết!"

"chó gà không tha!"

Một tiếng "Sát" vang lên.

Triệu Bá Quân và Lưu Tri Đức đều bay lên trời, liên thủ giết về phía Lung Yên lão tổ.

…

Chương 116: Trấn áp! Lưu Triệu hai thị

…

Tuy rằng sức chiến đấu của hai người không mạnh mẽ như Lung Yên lão tổ, nhưng chung quy cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh hợp cách, hơn nữa sống đủ lâu, kinh nghiệm chiến đấu cũng coi như phong phú trong các lão tổ.

Bọn họ một trái một phải, liên thủ vây công, đã phong kín đường lui của Lung Yên lão tổ.

Mà chiến thuật của bọn họ cũng vô cùng đơn giản trực tiếp.

Kết quả tệ nhất của bọn họ chỉ cần ngăn chặn Vương Lung Yên, đám người Vương thị còn lại liền mất đi che chở. Mà Lưu thị lại có hai vị cao thủ Luyện Khí cảnh đỉnh phong, đủ để chém giết một đám tiểu bối Vương thị.

Đôi mắt Lung Yên lão tổ bình thản không chút gợn sóng, giống như không để Lưu Tri Đức Triệu Bá Quân vào mắt, bàn tay ngọc khẽ giơ lên, Lung Yên kiếm hóa thành một mảnh ánh sáng mông lung, ngăn cản thế công của hai người ở bên ngoài kiếm quang.

Lấy một địch hai, không hề sợ hãi.

Theo hai vị lão tổ ra tay.

Đám người hai nhà Lưu Triệu ai nấy đều hưng phấn không thôi, trong ánh mắt lộ ra sát khí tàn nhẫn. Chỉ cần các lão tổ hơi chế trụ Vương Lung Yên, lệnh nó vọt ra tay, bọn họ liền giết về phía tộc nhân Vương thị.

“Nho Hồng lão tổ.” Ma tu họ Lý kia đối với Nho Hồng lão tổ vẫn còn có chút kiêng kị, hắn nhàn nhạt nói: “Hai người chúng ta chẳng qua là đến trợ quyền mà thôi. Cần gì phải đánh sống đánh chết, nếu không cẩn thận bị trọng thương, chẳng phải là đoạn tuyệt con đường thiên nhân sao? Không bằng ta và ngươi, chỉ coi như trao đổi.”

Trong lòng lại cười lạnh, đợi sau khi Vương thị diệt vong, lại đến thu thập Trần Nho Hồng ngươi. Nghe nói Đông Cảng Trần

thị có một món linh khí tổ truyền Thủy Long thương, vật này uy lực phi phàm, khi tác chiến trên nước càng có uy lực.

Đối với chuyện này, Nho Hồng lão tổ từ chối cho ý kiến, chỉ là nửa nhắm mắt lại, một sợi linh thức một mực khóa chặt, tiến vào trạng thái địch không động ta.

…

"Thủ Triết à, thế cục bây giờ có bảy tám phần tương tự với lúc trước ngươi thôi diễn, quả nhiên là liệu địch tiên cơ." Trần Phương Kiệt ở bên, thuận thế vỗ mông ngựa Vương Thủ Triết một trận, thuận tiện bày ra một đợt của mình: "Tiếp theo ngươi chuẩn bị ra lá bài nào? Ta đoán Vương thị ngươi chắc chắn có người tấn thăng Linh Đài cảnh, hơn phân nửa là Tiêu Hàn lão tổ. Nếu không, ngươi cũng không chém giết được hung thú thủy sinh tam giai."

Trong lòng thở dài, cậu em vợ này của mình quyền thế ngày càng nặng, lại thích đào hố chôn người. Thật sự phải nịnh bợ nịnh nọt thật tốt, nếu không dựa vào một câu nói của hắn, sau này cuộc sống của Trần Phương Kiệt hắn sẽ không yên ổn.

Vương Thủ Triết nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Ngươi tham dự kế hoạch toàn bộ hành trình, chuyện dễ thấy như thế, không cần đắc chí nói ra như thế? Ngược lại lộ ra dáng vẻ chỉ số thông minh không đủ của ngươi, làm ta không kìm lòng nổi hoài nghi, ngươi như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ cháu ngoại tương lai của ta không?"

Trần Phương Kiệt lập tức tràn đầy ủy khuất, ta đây không phải là phối hợp nịnh nọt ngươi sao? Làm sao đến mức này, làm sao đến mức này.

Có điều, Trần Phương Kiệt đã đoán đúng.

Giờ này khắc này, hắn tự nhiên là muốn đánh tấm bài này của Tiêu Hàn lão tổ rồi.

Phí hết tâm tư, vẫn giấu lục gia gia Tuyết đi, ngay cả Linh Đài yến cũng không tổ chức cho hắn, không phải là vì ngày hôm nay sao?

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị ra bài.

Bỗng dưng.

Trong doanh địa một tiếng hét giận dữ nổi lên, một vị lão giả cũng ăn mặc như mã phu lăng không phi thân lên: “Lưu lão tặc, Triệu lão cẩu. Hai người các ngươi liên thủ bắt nạt một nữ tử yếu đuối, tưởng Chung Hưng Vượng ta không tồn tại sao?”

Lão giả kia bay lên trời tới, toàn thân huyền khí phồng lên, một quyền mãnh liệt hướng Triệu Bá Quân đánh tới: “Đến đến đến, để Chung mỗ ta dạy ngươi làm người.”

Triệu Bá Quân lập tức sợ hãi không thôi, xoay người đón đỡ.

“Oanh!”

Đường đường Bá Quân lão tổ, lại bị một quyền đánh lui lại bốn năm trượng mới dừng lại, biểu tình khiếp sợ phẫn nộ nói, “Ngươi là người phương nào, dám nhúng tay vào tranh đấu của Bình An thế gia chúng ta?”

Cùng lúc đó.

Lưu Tri Đức không dám đơn độc giao chiến với Lung Yên lão tổ, một chiêu giả dối cũng vội vàng thối lui, đứng sóng vai với Triệu Bá Quân, vẻ mặt cũng vô cùng tức giận.

Quả nhiên!

Vương Thủ Triết kia không phải thứ tốt lành gì, thế mà thật sự mời tới hai vị tu sĩ Linh Đài cảnh trợ trận cho bọn họ.

“Hừ!”

Chung Hưng Vượng một kích đánh lui cường địch, lăng không đạp vài bước, đứng cách Lung Yên lão tổ hơn trượng, lưng đeo hai tay, dáng người cao ngất, cất cao giọng nói: “Bách Đảo vệ Chung thị, Chung Hưng Vượng!”

Trong nháy mắt này, hắn cảm giác mình đã đạt đến nhân sinh đỉnh phong.

Có thể kề vai sát cánh chiến đấu với học tỷ, có thể ra tay giúp đỡ trong nguy cơ của học tỷ, cảm giác này quả là tuyệt vời tới cực điểm. Nhất là đôi mắt trắng mờ nhạt của học tỷ, đều khiến người ta say mê, dư vị vô cùng.

Bất quá chính hắn cũng không nghĩ ngợi, đều chỉ dám đứng ở ngoài hơn một trượng?

Nói gì tới sóng vai!

Dám tiếp cận một chút không?

Đương nhiên là không dám, bởi vì chân sẽ mềm đấy!

Mặc dù Chung Hưng Vượng có rất nhiều trò đùa trong nội tâm, nhưng cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh đứng đắn.

Rơi vào trong mắt người khác, tự nhiên là uy phong bát diện, khí độ phi phàm.

"Thiên Nhân Chung thị!"

Trước mắt từ ngữ này thuộc về loại từ ngữ cấm kỵ trong giới cao tầng của Lưu thị và Triệu thị. Thậm chí mức độ phẫn hận của bọn họ đối với từ này không thua gì Vương Thủ Triết.

Lưu Tri Đức tức giận rít gào: "Các ngươi đường đường Thiên Nhân Chung thị, lại cấu kết với Vương thị? Vì sao, đây là vì sao?"

Cấu kết?

Chung Hưng Vượng đối mặt với những lời lên án này, không giận mà lại mừng, nội tâm càng trở nên nhẹ nhàng, nhưng vẻ mặt lại tự hào tự ngạo nói: "Cấu kết, không sai. Ta chính là cấu kết với Vương thị, hơn nữa còn cấu kết rất sâu. Ngươi không phục, không phục thì tới chiến đi." Khà khà khà, ta thích bài từ này.

Nào ngờ, Lung Yên lão tổ ánh mắt rùng mình, trừng mắt nhìn sang.

Chung Hưng Vượng lập tức giật mình, cả người chột dạ. Vội vàng thu hồi tư thái hèn mọn bỉ ổi, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong lòng lại càng sảng khoái, nữ thần của học tỷ đúng là càng ngày càng lợi hại, cứ trừng mắt như vậy, liền trừng đến hồn bay phách lạc.

Tuy nói Chung Hưng Vượng ở Chung thị, cho dù là dòng chính, danh sách chiến đấu của hắn cũng không cao, bình thường cũng không có uy nghiêm gì. Nhưng Thiên Nhân thế gia, chung quy là Linh Đài cảnh Thiên Nhân thế gia đi ra, một khi nghiêm túc chiến đấu, cuối cùng sẽ không quá yếu.

Thái độ ngang ngược càn rỡ, không kiêng nể gì như thế.

Sắc mặt của Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân đều như màu gan heo, trong lòng của bọn họ kinh nghi bất định, chẳng lẽ, bố cục của Chung Lạc Tiên kia là xuất phát từ Thiên Nhân Chung thị và Vương thị liên thủ?

Hoặc là, đây chỉ là trùng hợp?

Nhưng giờ này khắc này, đã không cho phép bọn họ suy nghĩ nữa.

Bởi vì Chung Hưng Vượng kia, đã bắt đầu xoa tay xắn áo, hưng phấn không thôi nói: ” Lung Yên học tỷ, ta và ngươi liên thủ, ra sức đánh chó rơi xuống nước đi.”

“Lương huynh, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau chóng giúp chúng ta một tay.” Lưu Tri Đức kêu lên: “Chẳng lẽ, ngươi thật sự muốn hai nhà Lưu Triệu chúng ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

Cái gọi là Lương huynh đương nhiên là một nam tử mặc áo bào xám.

Lưu Tri Đức hắn vì muốn đảm bảo an toàn, lần nữa nghĩ hết biện pháp, tiêu phí cái giá thật lớn mời tới trợ quyền.

Thân thể nam tử kia hơi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn là đi tới, hướng Chung Hưng Vượng nói: “Vị Chung huynh này nếu ngứa tay, không bằng ta và ngươi đến một bên luận bàn một chút, chớ có nhúng tay vào tranh đấu của thế gia bên cạnh.”

“Ngươi xem như thứ gì? Cũng dám xưng huynh gọi đệ với ta?” Chung Hưng Vượng chung quy là đệ tử của Thiên Nhân thế gia, cũng chỉ là quỳ liếm học tỷ Lung Yên mà thôi, loại thế gia nhà nghèo cửa nhỏ này, hắn không để vào mắt.

“Chung lão ca, người họ Lương kia, quá nửa là lão tổ Hạo Phong của Ninh Tây Lương thị.” Vương Thủ Triết mở miệng nói: “Làm phiền Chung lão ca ra tay kiềm chế một phen đi.”

Sau một hồi đối thoại, Vương Thủ Triết cũng đoán được thân phận của người đó là Ninh Tây Lương thị, chính là thế gia có quan hệ thông gia sâu đậm với Lưu thị hiện nay, mẫu tộc của gia chủ Lưu Thắng Nghiệp.

Không biết Lưu Thắng Nghiệp hứa hẹn lợi ích gì, lừa gạt thế nào mà lại lừa lão tổ nhà người ta tới đây.

Lá gan của họ Lương này lại không nhỏ, dám chảy vào vũng nước đục này, đoán chừng là nhìn vào mặt mũi hai nhà Lưu Triệu nắm chắc thắng lợi.

Người này vừa xuất hiện, Vương Thủ Triết vốn muốn để cho Mãng lão tổ, hoặc là Minh Thăng lão tổ ra tay kiềm chế.

Nếu Chung Hưng Vượng đã nhảy ra trước, muốn tranh thủ thể hiện trước mặt Lung Yên lão tổ, vậy thì nhường đối thủ lại cho hắn đi.

"Cái này?"

Chung Hưng Vượng thật vất vả mới bắt được cơ hội sóng vai chiến đấu với nữ thần, để cho hắn đi kiềm chế một lão đầu, ít nhiều có chút không muốn.

Đúng vào lúc này, Lung Yên lão tổ thản nhiên nói: "Nghe lời Thủ Triết, đi thôi."

"Học tỷ~" Chung Hưng Vượng yếu ớt muốn nói một câu.

"Ngươi trực tiếp tham dự tử đấu của gia tộc người khác, truyền ra ngoài không tốt." Cuối cùng Lung Yên lão tổ cũng tỏ ra dịu dàng với hắn vài phần.

Cho dù trong lòng không quá coi trọng Chung Hưng vượng, nhưng chung quy hắn vẫn đứng ra hỗ trợ trong lúc nguy cơ của Vương thị, phần nhân tình này không thể không thừa nhận, cũng làm cho nàng ít nhiều có chút nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

"Học tỷ!"

Trong nháy mắt này, Chung Hưng Vượng cảm thấy xương cốt của mình như muốn hòa tan, học tỷ nàng, nàng lại mở miệng quan tâm mình, nàng đây là đang lo lắng cho hắn sao?

Ô ô ô!

Nếu như có thể, hắn thực sự muốn gào thét một phen, phát tiết niềm vui trong lòng.

Đây là cảnh tượng mới xuất hiện trong mộng.

"Học tỷ, đệ không sao, vì tỷ…" Hai mắt Chung Hưng Vượng tỏa sáng, kích động đến nghẹn ngào: "Đừng nói là bị chỉ hỏi trách, coi như là…"

Lông mày Lung Yên lão tổ giật giật, thầm nghĩ người này thật đúng là không thể có nửa điểm hòa nhã với hắn, nếu không xương cốt này nhẹ đến muốn bay mất.

Nàng lập tức lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không lên được thì cút.”

“Vâng vâng vâng, bây giờ học tỷ ta cút đây.” Chung Hưng Vượng theo bản năng hai chân run lên, nhưng chợt kịp phản ứng: “Không không không, ta sẽ lên ngay, lên ngay.”

Sau đó, hắn vọt tới trước mặt Lương Hạo Phong Lương thị, khí thế hung hăng càn quấy nói: “Họ Lương kia, nếu Lung Yên học tỷ của ta sai ngươi giao ngươi cho ta, vậy chúng ta đến bên cạnh rồi thân cận một chút, đừng chậm trễ học tỷ ta tìm kẻ thù tính sổ.”

Lời nói này, khiến Lương Hạo Phong có chút kinh hãi.

Chẳng lẽ Vương thị này còn giấu át chủ bài gì?

Lương Hạo Phong lúc này có chút luống cuống, hắn sở dĩ đến trợ quyền. Thứ nhất là bởi vì Lưu Thắng Nghiệp là huyết mạch ngoại chính của hắn, thứ hai, Lưu Thắng Nghiệp vỗ ngực cam đoan, trận chiến này tất thắng.

Thậm chí cũng không nhất định Hạo Phong lão tổ ra tay, chờ chia chỗ tốt là được.

Lại không ngờ, tình thế dường như cũng không đơn giản. Ngược lại Vương thị vô cùng bình tĩnh tự nhiên, hình như còn có át chủ bài.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không cho phép hắn lùi bước, chắp tay với Chung Hưng Vượng: “Nếu Chung huynh có nhã hứng này, ta và ngươi liền đến một bên luận bàn một chút, điểm đến là dừng. Dù sao ta và ngươi chẳng qua là trợ quyền mà thôi, không cần đánh sống đánh chết.”

“Ai cùng ngươi luận bàn, ta muốn thay học tỷ đánh chết ngươi.”

“Oanh!”

Chung Hưng Vượng bộc phát ra khí thế mạnh mẽ.

Hai người thối lui ra khỏi doanh địa, ngay tại ngoài doanh địa kịch liệt giao chiến.

…

Sắc mặt của Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân đã khó coi đến cực hạn, cục diện trước mắt bọn họ cũng đã nhìn ra, gần như đã sắp đến tình hình tệ nhất.

Không hề nghi ngờ.

Vương Lung Yên có thể đuổi được Chung Hưng vượng, tất nhiên còn có một vị viện quân, hơn nữa rất có khả năng là người bên trong Vương thị.

Bọn họ đều theo bản năng nghĩ tới viên Thiên Linh Đan kia!

Chẳng lẽ…

"Bốp, bốp, bốp!" Tiếng vỗ tay của Vương Thủ Triết cắt ngang suy nghĩ của bọn họ: "Không ngờ màn kịch hay hôm nay lại biến đổi bất ngờ. Lão tặc Tri Đức, lão tặc Bá Quân, con át chủ bài của các ngươi cũng ra xong rồi chứ?"

"Hôm nay, chính là lúc hai tộc chúng ta tính toán tổng sổ sách. Lung Yên lão tổ, làm phiền ngài ngăn chặn hai lão tặc."

"Lục gia gia, đến lúc người ra sân rồi, đi đánh chết hai hạt giống Luyện Khí Đài cảnh đỉnh phong Lưu Thắng Hào và Triệu Đạo Nguyên, cắt đứt hy vọng của bọn họ."

Vương Thủ Triết trấn thủ trung ương, phóng khoáng tự do.

Một vị nhân vật cấp lão tổ cao cao tại thượng, ở trong tay hắn biến thành từng lá bài tẩy.

Nếu át chủ bài của hai nhà Lưu Triệu đã hiện rõ ràng, bị sờ thấu, đương nhiên phải trực tiếp đẩy ngang.

Lung Yên lão tổ ngâm khẽ một trận, nàng hóa thành một sát thần, kiếm thế bao phủ Lưu Tri Đức Triệu Bá Quân.

Lấy một địch hai, nếu muốn giết địch sợ là phải trả giá thật lớn.

Nhưng chỉ là kiềm chế ngăn chặn, Lung Yên lão tổ cảm giác nàng ta có thể kéo dài đến thiên hoang địa lão.

Cùng lúc đó.

Trong chư vị gia tướng, một gia tướng nhìn như bình thường vươn người lên, khí thế bàng bạc hướng tộc nhân Lưu thị Triệu thị đạp không mà lên: “Lưu thị, Triệu thị. Hôm nay chính là lúc Vương thị ta tính tổng nợ với các ngươi.”

Vương thị!

Tiêu Hàn lão tổ!

Hắn đánh ra một quyền, huyền khí màu vàng đất ngưng tụ thành hình quyền, lộ ra ý nhị dày nặng như đất. Hiển nhiên trong khoảng thời gian này, dưới sự dốc lòng dạy bảo của Lung Yên lão tổ, cảnh giới đã triệt để vững chắc.

Sức chiến đấu tổng thể có lẽ sẽ kém hơn tu sĩ Linh Đài cảnh lâu năm, nhưng đối phó hai Luyện Khí cảnh đỉnh phong còn chưa tấn chức Linh Đài, đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Quyền uy khủng bố như thế.

Khiến Lưu Thắng Hào cùng Triệu Đạo Nguyên đều lâm vào tuyệt vọng, bọn họ chỉ có thể nỗ lực ngăn cản, lại không có chút sức phản kích nào. Nhưng như thế, bọn họ có thể chống đỡ được bao nhiêu chiêu?

Mười chiêu, hay là tám chiêu?

Không vào linh đài, làm sao có thể tranh phong cùng linh đài?

“Vương Tiêu Hàn, ngươi dám!”

Lưu Tri Đức, Triệu Bá Quân bị Lung Yên lão tổ ngăn chặn, bi phẫn không hiểu rít gào lên. Nếu hai vị hạt giống Linh Đài cảnh trong nhà bị đánh chết, vậy gia tộc còn có hi vọng gì?

Thời khắc mấu chốt như thế.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra một tia quyết tuyệt.

Liên thủ ra sức liều mạng, tạm thời bức lui Vương Lung Yên, mỗi người móc ra một viên đan dược ăn vào, khí tức quanh thân lập tức bùng nổ, khí thế liên tục tăng lên, phảng phất như cường giả tuyệt thế giáng lâm.

Cuồng Bạo đan?

Vương Thủ Triết khẽ nhướng mày, nhưng lập tức phủ định thứ này. Cuồng Bạo đan chỉ là đan dược cấp hai, Luyện Khí cảnh

dùng mới có tác dụng, hơn nữa càng về sau tác dụng càng nhỏ.

Có thể tăng phúc cho tu sĩ Linh Đài cảnh đan dược khổng lồ như thế, đoán chừng là "Đan dược cấp bốn", ha ha, vì thắng, Lưu Triệu hai nhà, dường như cũng rất liều mạng.

Đan dược như thế không những quý, hơn nữa sau khi bộc phát tất nhiên là hậu hoạn vô cùng.

"Bá Quân, ta đến ngăn chặn Vương Lung Yên." Giọng nói của Lưu Tri Đức đều có vẻ nóng nảy không chịu nổi: "Ngươi đi đánh chết Vương Tiêu Hàn."

"Thắng Hào, Đạo Nguyên, các ngươi đi giết Vương Thủ Triết và các tiểu bối."

Lưu Tri Đức vô cùng lợi hại, cảm xúc đều sắp mất khống chế còn có thể sắp xếp chiến thuật.

"Vương thị! Chúng ta liều mạng với các ngươi!"

Tất cả người của Lưu thị và Triệu thị, cảm xúc vừa sợ hãi vừa kích động, bọn họ hiểu rõ, đây đã là con át chủ bài và cơ hội cuối cùng.

Vì gia tộc sinh tồn, chỉ có liều mạng!

Liều mạng! Liều mạng! Liều mạng!

Quần chúng kích động, nhiệt huyết không ngừng thiêu đốt.

…

Chương 117: Trụ Hiên! Lung Yên! Song kiếm tề minh!

…

“Vương Lung Yên!”

Lưu Tri Đức toàn thân huyền khí phồng lên, gân xanh trên mặt tái mét, bộ dáng dữ tợn đáng sợ, hắn điên cuồng gào thét.

Phảng phất chỉ có dựa vào loại gào rú này, mới có thể trục xuất nỗi sợ hãi vô tận mà Vương Lung Yên mang cho hắn.

Linh thức của hắn cùng Tử Kim Bát cơ hồ hòa làm một thể, đem nó lăng không lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, huyền khí thuận theo quỹ tích linh thức điên cuồng rót vào trong Tử Kim Bát.

“Ông!!!!”

Trong Tử Kim Bát xoay tròn run rẩy kịch liệt, phát ra một tiếng chuông cổ rung trầm trọng, chấn động làm cho tóc tai người ta run lên.

Đồng thời, một đạo tử sắc quang mang dày nặng như thiên nữ tán hóa trút xuống, bao phủ thân thể hắn vào bên trong, ngưng tụ thành một tấm chắn phòng hộ thật dày như vỏ trứng màu tím.

“Ta muốn tiêu diệt toàn tộc ngươi!”

Lưu Tri Đức gào thét gào thét, dốc hết sức lực cả đời, một quyền đánh về phía Vương Lung Yên. Trên nắm tay tràn đầy hào quang màu tím, giống như có một đoàn quang diễm màu tím đang hừng hực thiêu đốt, hủy diệt tất cả.

Quyền thế uy phong bàng hoàng, hệt như núi lở đất lún, không khí chấn động bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Quyền thế đánh ra một quyền này lại có uy thế như thế.

Ngay cả vẻ mặt của Lung Yên lão tổ cũng trở nên nghiêm túc, không thể không thừa nhận, Lưu Tri Đức xuất thân tán tu, có thể từng bước từng bước đi tới giờ này, nhất định không phải là nhân vật đơn giản.

Nếu như xuất thân từ Huyền Vũ thế gia, chỉ sợ thành tựu còn xa xa không giới hạn ở đây.

Nhưng Vương Lung Yên của nàng lại là nhân vật như thế nào? Trời sinh đã thức tỉnh một tầng huyết mạch Nguyên Thủy, chưa đến ba mươi đã thành tựu Linh Đài, thức tỉnh huyết mạch Huyền Băng thuộc tính khác biệt. Ở trong Học Cung, thiên tài một đường tranh phong với toàn bộ Lũng Tả quận, năm nay mới sáu mươi chính là nhân vật Linh Đài cảnh trung kỳ.

Đồng thời kinh động đến sư tôn Băng Lan thượng nhân, thu nàng làm đệ tử hạch tâm, còn tặng linh khí phòng ngự Quy Lân Giáp Thuẫn, có thể thấy nàng rất coi trọng tương lai của mình.

Một đường đi tới, há có thể dùng hai chữ cố gắng để hình dung?

Lòng nàng kiêu ngạo đến mức nào.

Lúc này thấy Săn Tâm vui vẻ, liền muốn thi triển sở học suốt đời, phá vỡ một quyền này của Lưu lão tặc.

Nhưng mà vào lúc này, nàng lại nhớ tới lời dặn dò của Thủ Triết trước khi đi.

Lão tổ tông à, chiến dịch này liên quan đến chuyển biến vận mệnh của Vương thị, thậm chí là chiến dịch cơ nghiệp ngàn năm. Lão tổ tông ngài tuyệt đối đừng hành động xúc động, cũng đừng theo tính tình.

Đúng vậy, không thể tùy theo tính tình được.

Ngay lập tức, nàng thu hồi ý niệm dùng lực phá lực, chứng minh chiến lực của nàng. Thủ Triết từng nói, nhiệm vụ của nàng là ngăn chặn kẻ địch, đồng thời không để cho mình bị thương.

Kiếm thế vừa thu lại!

Lung Yên kiếm phát ra từng tiếng nhẹ nhàng, thanh thúy dễ nghe như lục lạc trong gió. Không khí xung quanh trong nháy mắt hạ xuống mấy chục độ, hơi nước vô hình trong không khí hóa thành vô số băng sương lạnh thấu xương.

Kiếm thế quấy một cái, ngàn vạn băng sương kịch liệt xoay tròn, tạo thành băng sương phong bạo mật độ cực cao, chắn

trước quyền thế cường đại của Lưu Tri Đức.

“Huyền Băng kiếm pháp —— thủ thế!”

Cùng lúc đó, nàng không ngừng lui về phía sau, né tránh mũi nhọn.

Đối mặt với Lưu Tri Đức kẻ thù nàng hận thấu xương này, mỗi một chiêu đều là chiêu giết người.

Lần này Lung Yên lão tổ vẫn là lần đầu thi triển thủ thế!

Chỉ thấy một quyền kia của Lưu Tri Đức đánh vào băng sương phong bạo dày đặc, giống như là một quyền dốc hết toàn lực, đánh vào trong vô tận bông vải, cảm giác quyền lực thất bại cắn trả, khiến lục phủ ngũ tạng hắn chấn động muốn phun máu.

Khiến hắn khó chịu nhất chính là, hắn đang ở trong gió lốc băng sương, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống khiến thân thể hắn cứng ngắc, động tác đều chậm mấy nhịp, toàn thân có lực lượng vô tận, lại không sử ra được.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Vương Lung Yên tính cách nóng nảy, kiêu ngạo vô song, sẽ lựa chọn không liều mạng với hắn.

“Đáng giận! Vương Lung Yên, ngươi…” Cảm xúc của Lưu Tri Đức quá mức kích động, phun ra một ngụm máu.

Mắt thấy chiến thuật có hiệu quả, Lung Yên lão tổ tự nhiên lại tiếp tục cố gắng, thi triển ra thân pháp Phiêu Miểu Vô Ngân, không ngừng du đấu với Lưu Tri Đức, tuyệt đối không cho hắn cơ hội liều mạng.

Mà Lưu Tri Đức, lại chỉ có thể như là một đầu man ngưu mạnh mẽ đâm tới, ngay cả ống tay áo của Lung Yên lão tổ cũng không chạm được.

Cùng lúc đó.

Chiến cuộc ở những nơi khác cũng đã xảy ra biến hóa bất đồng.

Triệu Bá Quân cũng phục dụng Cuồng Bạo đan cao giai, thực lực cũng tăng lên rất nhiều. Mỗi bước hắn bước ra, đất trong doanh địa đều run rẩy, hắn nhắm mục tiêu vào Tiêu Hàn lão tổ.

Tiêu Hàn lão tổ chính là Linh Đài cảnh vừa mới thăng cấp, tự nhiên tạm thời có chút chênh lệch với tu sĩ Linh Đài cảnh uy tín lâu năm, càng đừng nói đến hiện giờ Triệu Bá Quân đã cắn thuốc liều mạng.

Lúc này!

Vương Thủ Triết ở giữa chỉ huy thấp giọng trách mắng: "Lục gia gia, lui."

Vương Tiêu Hàn cực kỳ nghe theo chỉ huy, lập tức từ bỏ Lưu Thắng Hào và Triệu Đạo Nguyên hai hạt giống Linh Đài cảnh, phi thân thối lui về phía Vương Thủ Triết. Cho dù không cần mấy chiêu, cũng có thể giết chết một trong số bọn họ.

Hai hạt giống Linh Đài cảnh thoát được một mạng, dường như có cảm giác sống sót sau tai nạn, sau lưng đã ướt đẫm. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, hiểu được cái gì gọi là không vào Linh Đài cuối cùng là trống rỗng.

Vương Tiêu Hàn trước khi tấn thăng Linh Đài cảnh, nhiều nhất cũng tương đương với thực lực của bọn họ. Bây giờ lấy một địch hai mà lại nghiền ép hai người bọn họ.

"Vương Tiêu Hàn, sao có thể trốn được."

Triệu Bá Quân sau khi cắn thuốc, phảng phất hóa thành một con cuồng thú, lực sát thương bạo tăng không chỉ một đoạn. Mắt thấy Vương Tiêu Hàn chạy trốn, tốc độ lần nữa bạo tăng một đoạn lớn, mang theo tàn ảnh như một làn khói.

Hắn một trảo chộp tới phía sau lưng Vương Tiêu Hàn, lệ phong từng trận.

Cùng lúc đó.

Trong lều vải, hai con át chủ bài khác ẩn núp, Kỳ Lão Tổ và Minh Thăng lão tổ đều hơi căng thẳng, theo bản năng muốn đi ra ngoài hỗ trợ.

Nhưng trước khi bọn họ hành động, đều nhớ tới lời dặn dò lúc trước của Thủ Triết. Trận chiến này liên quan trọng đại, hy vọng mọi người đều nghe theo hắn chỉ huy.

Thủ Triết đã không hạ lệnh, đó là còn có tính toán khác.

Ngay lập tức, bọn họ kiềm chế động tác. Chỉ là trong lòng tò mò, rốt cuộc Thủ Triết còn có lá bài tẩy nào? Đối với đứa cháu ngoại này, bọn họ đã càng ngày càng nhìn không thấu.

Thời khắc mấu chốt.

Vương Thủ Triết "keng" một tiếng, rút bội kiếm bên hông ném qua: "Lục gia gia nhận kiếm."

Kiếm kia, sau khi quay cuồng trên không trung hai vòng, rơi vào trong tay Vương Tiêu Hàn. Hắn cầm trong tay bảo kiếm, nhất thời phảng phất giống như biến thành một người khác, dũng khí tăng lên, hai tay cầm kiếm quay ngược về phía Triệu Bá Quân một kiếm chém tới.

Một kiếm kia, thình lình nở rộ ra một đạo kiếm quang màu vàng đất dày nặng, kiếm quang giống như hình cung bán nguyệt, bá đạo sắc bén hướng Triệu Bá Quân chém tới.

"Tru Hiên kiếm!"

Triệu Bá Quân đột nhiên biến sắc kêu một tiếng, nào dám nghênh đón, vội vàng nghiêng người chật vật tránh né.

Ấn tượng của hắn đối với Trụ Hiên kiếm quá sâu sắc, nhớ lúc trước thanh kiếm kia ở trong tay Trụ Hiên lão tổ, phảng phất như một thanh sát thần chi kiếm, không biết chém giết bao nhiêu hung thú.

Ngay cả "Thôn Nhật Kim Sí Hổ" ngũ giai cũng từng trúng một kiếm, vì vậy mà bị thương.

Kiếm này vừa ra, Triệu Bá Quân đương nhiên không dám cứng rắn chống đỡ.

"Bá!"

Kiếm quang lóe lên, tạo thành một khe rãnh dài bảy tám trượng trên mặt đất trong doanh địa.

"Triệu Bá Quân, trốn đâu được."

Vương Tiêu Hàn cầm Trụ Hiên kiếm trong tay, giống như Trụ Hiên lão tổ phụ thể, quay ngược lại đánh về phía Triệu Bá Quân, trong lúc vung vẩy, kiếm quang như rồng, khí thế mười phần.

Nhớ ngày đó ở thời kỳ đỉnh cao nhất của Vương thị, dựa vào trách nhiệm khai thác, Trụ Hiên lão tổ phát tài không ít. Lại phí không ít khí lực thu thập tài liệu, tự mình tới Lũng Tả quận mời Luyện Khí đại sư luyện chế hai thanh linh khí.

Một thanh tên là 【Trụ Hiên】, là bảo kiếm trấn tộc. Một thanh tên là 【Lung Yên】, tặng cho cháu gái ruột Vương Lung Yên, trợ giúp nàng tại Học Cung tranh đoạt danh ngạch, nâng cao một bước.

Từ sau khi Trụ Hiên lão tổ chết, trong tộc không còn người nào có tư cách sử dụng Trụ Hiên kiếm, mà nó lại ký thác hy vọng và tín ngưỡng của tộc nhân, liền cung phụng nó ở trong từ đường, yên lặng chờ đợi kiếm chủ đời tiếp theo.

Trận quyết chiến này, Vương Thủ Triết không chút do dự mang bảo kiếm Linh khí này lên, làm một lá bài tẩy.

Dưới sự chứng kiến của Trụ Hiên kiếm, hai tộc Lưu thị, kẻ thù trước đây bị diệt vong. Tức là ứng cảnh, lại có thể an ủi linh hồn của Trụ Hiên lão tổ trên trời, cớ sao lại không làm?

Đồng thời, trong lều vải.

Minh Thăng lão tổ và Kỳ Lão Tổ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Quả nhiên, Thủ Triết không hổ là Thủ Triết, ở giữa chỉ huy bày mưu nghĩ kế, tính toán hai nhà Lưu Triệu rất gắt gao. Mặc kệ đối phương có bao nhiêu át chủ bài, bên này đều nối tiếp, một bộ thành thạo điêu luyện.

Tằng ngoại tôn, thật không đơn giản.

Bây giờ còn chưa trở thành Linh Đài cảnh, đã có khí độ bất phàm như thế. Các lão tổ đều nghe theo hắn điều khiển chỉ huy, tiến thối có chừng mực, rất có trình tự.

Nếu chờ hắn thành tựu Linh Đài cảnh, còn có được không?

Thật không hổ là cháu ngoại của Công Tôn Huệ ta, Lư Minh Thăng…

Loảng xoảng…

Hai vị lão tổ đang âm thầm đắc ý, đều nghĩ tới sự tồn tại của đối phương. Lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau không vừa mắt.

“Vương Tiêu Hàn, ngươi mới vào Linh Đài, liền muốn dựa vào một thanh bảo kiếm để giết Triệu Bá Quân ta sao?” Triệu Bá Quân nóng nảy không thôi, không dám đối đầu trực diện với Trụ Hiên Kiếm uy lực cường đại, chỉ có thể không ngừng chạy ra phía ngoài tránh né.

“Khà khà.” Vương Tiêu Hàn cầm Trụ Hiên kiếm đánh ra khí thế uy phong bát diện: “Không có việc gì, chúng ta từ từ tiêu hao. Ta ngược lại muốn xem xem dược hiệu của ngươi có thể duy trì được bao lâu.”

Triệu Bá Quân âm thầm kêu khổ, vốn còn muốn nắm chặt đánh chết Vương Tiêu Hàn, có thể đi trợ giúp Lưu Tri Đức một tay, liên thủ chém giết, hoặc ít nhất làm Vương Lung Yên trọng thương.

Lại không ngờ, Vương Thủ Triết chỉ dựa vào một cây 【Trụ Hiên kiếm】 đã xoay chuyển cục diện bất lợi.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài doanh địa.

Ma tu áo bào tro đang giằng co cùng nho hồng lão tổ, ánh mắt tựa hồ có chút lập loè bất định.

Còn Nho Hồng lão tổ, ngay cả mắt cũng không mở ra, chỉ bình tĩnh nói: “Thế nào, hối hận đã chảy ra vũng nước đục này rồi hả? Muốn chạy trốn sao?”

Ánh mắt ma tu áo bào tro kia rùng mình, cười lạnh nói: “Chẳng qua là thế cục có chút hiểm trở mà thôi, nếu như Vương thị đã dùng hết át chủ bài, chỉ sợ không chết cũng phải tàn phế.”

Theo thanh âm Hôi bào ma tu rơi xuống.

Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp gầm lên: “Chư vị, liên quan đến chuyển biến vận mệnh của hai tộc đã đến, các lão tổ đều đã tận lực. Nhưng mà chiến dịch này, chúng ta nhất định thắng, mục tiêu là Vương Thủ Triết, tất cả mọi người xung phong!”

Lưu Thắng Nghiệp gầm lên giận dữ.

Mấy gia tướng tinh anh, tộc nhân trưởng lão hai nhà Lưu Triệu, hai vị gia chủ, cùng với hai vị hạt giống Linh Đài cảnh Lưu Thắng Hào, Triệu Đạo Nguyên, đều xông về phía Vương Thủ Triết.

Đặc biệt là Lưu Thắng Hào và Triệu Đạo Nguyên, bọn họ đã là nhân vật Luyện Khí cảnh đỉnh phong, chiến lực mặc dù xa xa không sánh bằng Linh Đài cảnh. Nhưng mà so với Luyện Khí cảnh tầm thường thì không thể so sánh nổi.

Hai người bọn họ một ngựa đi đầu, xông lên phía trước nhất, trong mắt lộ ra hung quang dữ tợn. Vương thị ngươi đã ra hết át chủ bài, cũng đừng trách bọn họ lấy lớn hiếp nhỏ.

Đây là tộc chiến không phải sinh tức tử, cừu hận và mâu thuẫn của hai bên đã sớm không thể hòa giải.

Bất cứ người nào trên chiến trường tộc tộc đều là kẻ địch.

“Thủ Triết!” Vương Thủ Tín Luyện Khí cảnh tầng bảy rút kiếm ra, chắn trước mặt Vương Thủ Triết, sắc mặt quyết tuyệt nói: “Ngươi dẫn bọn nhỏ rút lui trước.”

Đồng thời.

Vương Thủ Nghĩa Vương Thủ Nặc cũng đều rút kiếm ra, chắn ở phía trước nhất. Mặc dù bọn họ chỉ là Luyện Khí cảnh tầng bốn, tầng năm, nhưng vẫn không mất hào khí của Vương thị.

Mà hai vị trưởng bối đời chữ Định cũng liếc mắt nhìn nhau, cười ha hả, mỗi người rút vũ khí ra đứng ở phía trước nhất. Vị chữ Định này là bối phận tổn thất thảm trọng, trước mắt chỉ còn sống có ba người, lão đại Vương Định Xuyên đã sáu mươi lăm tuổi, ở lại trong nhà trấn thủ không tới.

“Tên chữ lót Định đứng hàng phía trước!”

“Thế hệ chữ Thủ đứng hai hàng!”

“Thủ Triết và Phương Kiệt mang theo bọn nhỏ rút lui!”

Một số thúc thúc bá bá, các huynh trưởng của chữ lót Định và chữ lót Thủ trong nháy mắt đều chiếm vị trí, đứng ở phía trước nhất, không ai sợ hãi, trong ánh mắt chỉ có hào quang nóng bỏng quyết chiến với kẻ địch.

Mà các gia tướng cũng đều rút vũ khí ra, đều đứng ở hai bên trái phải hai hàng phía trước.

Năm mươi năm này Vương thị sợ đủ rồi!

Đã đến lúc thể hiện phong thái nhiệt huyết của Vương thị, dòng dõi đời sau của Trụ Hiên lão tổ tuyệt đối không phải loại hèn nhát.

“Rút cái gì mà rút! Chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi.”

Vương Lạc Thu chắp hai tay sau lưng cười lạnh: “Ta phụ trách giải quyết một gia tướng tầng bốn.”

“Ta cũng vậy.” Vương Lạc Tĩnh không cam lòng yếu thế, trong ánh mắt lộ ra một tia quyết tuyệt và hung ác: “Hôm nay, bổn tiểu thư muốn giết người!”

Ngay cả Vương Ly Từ cũng không chịu lui, nàng vỗ ngực nói: “Ta là đại tỷ, phụ trách một người ở tầng năm.”

“tiếng nói hùng hồn” của nàng chọc cho Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu đều ném ánh mắt chất vấn, ngươi được không?

Tương tự, hai đệ đệ Vương Thủ Dũng Vương Thủ Liêm và Tứ muội muội Vương Lạc Đồng cũng tỏ vẻ tử chiến không lùi.

Đám người Vương thị lúc này đã ngưng tụ thành một chỉnh thể.

Không có ai lùi bước, cũng không có ai sợ chết.

Mà Trần Phương Kiệt và Vương Thủ Triết lại nhìn nhau một cái, đều thấy được sự bình tĩnh. Hết cách rồi, ai bảo trong lều trại còn có hai vị lão tổ tông, muốn không bình tĩnh cũng không được.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Lưu Thắng Hào và Triệu Đạo Nguyên, hai người đã như diều hâu lướt lên không trung, từng người lấy tư thái hổ nhập bầy dê, đánh về phía đám người Vương thị.

Ngay khi hai vị lão tổ lo lắng đề phòng, sao Thủ Triết còn chưa hạ lệnh, vừa định ra tay.

Bỗng dưng!

Đặt ngang một chiếc xe ngựa bình thường không có gì lạ ở giữa.

Bỗng dưng!

“Oanh!” Một tiếng nổ vang lên.

Một con rùa cự thú có bề ngoài vô cùng hung mãnh, duỗi người từ trong kiệu xe ngựa hơi nhỏ, làm nổ tung kiệu.

Cùng lúc đó.

Nó vừa lúc nhìn thấy một thân ảnh bay qua, đầu rùa theo bản năng nhanh chóng mổ một cái, một ngụm “Ngao ô” lại đem thân ảnh kia ngậm lấy.

“A~”

Bị ngậm là Lưu Thắng Hào, xương cốt vỡ nát thống khổ và hoảng sợ, hắn kêu lên thê lương thảm thiết.

Bỗng dưng cả chiến trường trở nên yên tĩnh!

Chỉ có Lưu Thắng Hào kêu lên thê lương thảm thiết.

“Đây là… hung thú tam giai!” Trần Phương Kiệt đứng bên cạnh Vương Thủ Triết lập tức biến sắc, không kìm lòng được lùi lại hai bước.

Các lão tổ còn lại cũng trợn mắt há hốc mồm.

Làm sao có thể, Vương thị lại còn nuôi dưỡng một con linh thú tam giai?

…

Chương 118: Giết người! Tru tâm! Lưu Triệu sụp đổ!

…

Hung thú tam giai, không, nếu như là nuôi dưỡng thì gọi là linh thú.

Bình thường nếu muốn nuôi dưỡng linh thú, điều kiện đều vô cùng hà khắc. Nhất là muốn nuôi dưỡng linh thú tam giai, càng là khó khăn cực lớn.

Linh thú đạt đến tam giai, trí lực đều sẽ có một đề thăng khá lớn, không dễ dàng để người ta thu phục. Gia tộc có linh thú trấn tộc, hơn phân nửa đều là từ thời kỳ ấu niên linh thú bồi dưỡng ra, có lợi cho bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng đại bộ phận cửu phẩm, thậm chí là bát phẩm gia tộc, gia tộc nhà mình ăn mặc chi phí và tài nguyên tu luyện đều căng thẳng.

Làm sao đưa tài nguyên lên người linh thú?

Thông thường tài nguyên tiêu tốn khi nuôi một con linh thú so với tộc nhân chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

“Linh thú tam giai.”

Trong lều vải, Minh Thăng lão tổ và Kỳ Lão Tổ hai mặt nhìn nhau, làm thế nào cũng không ngờ được Vương thị lại âm thầm nuôi dưỡng một con linh thú tam giai.

Chẳng lẽ linh thú tam giai này chính là át chủ bài mà Trụ Hiên lão tổ để lại cho Vương thị sao?

Bọn họ kinh nghi bất định.

Chỉ tiếc, bọn họ chỉ đoán đúng một nửa.

Thủy Nguyên Linh Quy này, đích thật là Trụ Hiên lão tổ lưu lại lúc trước, nhưng cũng không thu phục nó, chỉ là nuôi thả trong hồ Châu Vi. Cuối cùng thu phục nó, vẫn là dựa vào đám người Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, nếu không phải Thủy Nguyên Linh Quy và Vương thị tiếp giáp hơn một trăm năm, đã sớm hình thành tính cách quen thuộc với nhân loại, đối với Vương thị, chỉ sợ cũng không phải dễ hàng phục như vậy.

Tương tự, nếu như nó tự mình thăng cấp lên tam giai, cũng có thể hàng phục, nói không chừng còn mang đến tai nạn cho Vương thị.

Chỉ có thể coi là đủ loại cơ duyên xảo hợp, khiến Vương thị có thêm một con linh thú trấn tộc tam giai.

Mà linh thú tam giai này, Thủy Nguyên Linh Quy xuất hiện, cũng khiến Lưu thị hai nhà Triệu trong nháy mắt bị bóp chết.

Lưu Thắng Nghiệp, Triệu Tiến Hiền làm chủ, tộc nhân Lưu thị hai thị, đã toàn bộ sững sờ tại chỗ, hình thể con rùa này khổng lồ, khí thế hung mãnh, còn cắn Lưu Thắng Hào vung vẩy trên dưới.

Đường đường là hạt giống Linh Đài cảnh chín tầng đỉnh Luyện Khí cảnh, giống như là một món đồ chơi bị ném qua lắc lại, kêu thảm không ngừng.

Đám người Vương thị, ngoại trừ số ít mấy người ra, cũng không biết nhà mình lại còn có một con Linh Quy thủ hộ tam giai. Đợi cho bọn họ sau khi thấy rõ ràng tình thế chiến trường, đều nhịn không được bộc phát ra tiếng ủng hộ.

“Thủ, Thủ Triết.” Trần Phương Kiệt lộ ra ánh mắt kinh hãi và không dám tin: “Tộc ngươi lại có tam giai linh thú thủ hộ?”

“Linh Quy, chớ có ăn người.” Sau khi Vương Thủ Triết dặn dò một câu, nhìn về phía Trần Phương Kiệt nói: “Một con linh thú tam giai nho nhỏ mà thôi, Trần huynh đừng ngạc nhiên.”

Nói thật, ấn tượng của Vương Thủ Triết đối với Trần Phương Kiệt cũng không tệ lắm. Dù sao hắn có thể bất chấp nguy hiểm, cùng Vương thị trải qua trận chiến vận chuyển tộc Chiết này.

Tộc chiến là tàn khốc mà nguy hiểm, không có cách nói tất thắng. Vương Thủ Triết, cũng chỉ là dốc hết toàn lực mà thôi, về phần kết quả cuối cùng, ai cũng không phải thần tiên, ai cũng không có khả năng kết luận như vậy.

Chỉ là trước mắt xem ra, thành quả chiến đấu tổng thể cũng không tệ lắm.

Thủy Nguyên Linh Quy vừa nghe thấy lời dặn của Vương Thủ Triết, vô cùng nghe lời hất Lưu Thắng Hào lên.

"Choang" một tiếng, Lưu Thắng Hào hung hăng nện lên một cỗ xe ngựa, nhưng hắn thân là Huyền Vũ giả Luyện Khí cảnh đỉnh phong, sinh mệnh lực cũng hết sức ngoan cường, còn giãy dụa đứng lên, máu thịt mơ hồ, lảo đảo chạy về phía đội ngũ nhà mình.

Hung thú tam giai thật đáng sợ!

Lưu Thắng Hào hắn, sống sót.

"Ầm!"

Không đợi hắn chạy ra mấy bước, liền có một cái chân to giẫm xuống, đồng loạt giẫm nát đầu cùng xương sống thắt lưng của hắn.

Ý tưởng của Thủy Nguyên Linh Quy rất đơn giản, chủ nhân chỉ nói không ăn thịt người, lại không nói không giết người.

Một vị gia tộc dốc lòng bồi dưỡng hạt giống Linh Đài cảnh hơn ba mươi năm, cuối cùng ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có, liền đi đời nhà ma.

"Huynh trưởng!"

Lưu Thắng Nghiệp thống khổ điên cuồng kêu lên, những tộc nhân còn lại của Lưu thị cũng đều bi ai không thôi.

Nhưng cuộc chiến sinh tử chính là như vậy.

Hôm nay vốn là.

Ngươi không chết, chính là cục diện ta vong.

"Thuỷ Nguyên Linh Quy, xông vào chiến trường, giết chết kẻ lợi hại nhất." Vương Thủ Triết không chút do dự hạ lệnh cho Linh Quy xông lên.

Lúc này nó ngao ô một tiếng, quanh thân ngưng tụ ra hộ thuẫn màu xanh thẳm, giống như một chiến tượng viễn cổ xông vào chiến trường. Tốc độ của nó vốn cũng không chậm, sau khi tấn thăng tam giai, giống như là một chiếc xe tăng mạnh mẽ.

Triệu Đạo Nguyên vốn là phản ứng cực nhanh, thấy tình thế không ổn lui trở về, nhưng còn chưa kịp vui mừng đâu, đã bị Thủy Nguyên Linh Quy theo dõi. Hắn nhanh chóng lui về phía sau, lại bị xa xa một cột nước phun trúng, lực đánh cường đại chấn hắn bay ngược ra ngoài.

Mà cùng lúc đó, tộc nhân hai nhà Lưu Triệu đã bị tách ra, sĩ khí giảm mạnh, vô cùng hoảng sợ, thậm chí bắt đầu chạy tứ tán.

"Tất cả tộc nhân, gia tướng, bắt đầu quét ngang, xung phong!" Vương Thủ Triết ở giữa chỉ huy, hạ lệnh nói: "Đều tự lựa chọn đối thủ thích hợp, tranh thủ điểm cống hiến vào hôm nay, tất cả địch nhân, một người cũng không để lại!"

Hạ lệnh tộc nhân xuất kích có hai mục đích, hai nhà Lưu Triệu bị Linh Quy tách ra trận hình, tất nhiên bắt đầu chạy tứ tán. Có lẽ bọn họ sẽ có một bộ phận người chết ở ngoại vực, nhưng cũng sẽ có một nhóm người đào tẩu.

Kết quả chiến trường hôm nay, Vương Thủ Triết không muốn tuyên truyền ra ngoài. Mục đích chỉ có một, tiêu diệt toàn bộ quân địch.

Mục đích thứ hai là muốn mỗi một gia tộc đều tham gia chiến đấu.

Như vậy, mọi người mới có thể có lòng trung thành với gia tộc, càng có thể bện thành một sợi dây thừng, cũng hiểu được một đạo lý, sự trưởng thành của gia tộc không thể thiếu được sự trả giá của mỗi người.

Vương Thủ Triết không muốn bồi dưỡng ra một đám ký sinh trùng, không có lão tổ thì cái gì cũng không biết. Hy vọng mỗi người bọn họ đều trở thành nhân tài một mình đảm đương một phương.

Tập thể tham gia trận chiến chuyển hướng vận mệnh gia tộc này, sẽ tăng lên cảm giác vinh quang, cảm giác tham dự, cảm giác trả giá của bọn họ đối với gia tộc rất lớn!

Về phần sợ tiểu bối thương vong.

Ha ha, hiện giờ Lưu Triệu hai thị đã sụp đổ. Lại có Vương Thủ Triết chăm sóc, xác suất xảy ra vấn đề tương đối thấp.

Vương Thủ Triết ra lệnh xung phong.

Vương Lạc Thu cuồng nhiệt nhất đối với giá trị cống hiến gào thét xông tới, bảo nàng trước khi chiến đấu nói, nàng chọn lựa một gia tướng đối địch Luyện Khí cảnh tầng bốn làm đối thủ.

Tên gia tướng kia ba phen mấy bận muốn bỏ chạy, nhưng đều bị Vương Lạc Thu một quyền một cước ngăn lại, kích phát ra sự phẫn nộ của hắn, một bé gái to như cái rắn, vậy mà còn quấn lấy không ngớt.

Theo đó, gia tướng kia cùng Vương Lạc Thu triền đấu, hai bên ngươi một chiêu ta một chiêu, ngược lại thoạt nhìn có hình có dạng.

Nhất là Vương Lạc Thu, ba tháng trước đánh một người Luyện Khí cảnh tầng ba, còn đánh vô cùng vất vả. Bây giờ đối đầu với gia tướng tầng bốn, bất luận là chiêu số, hay là lực lượng, thậm chí là kinh nghiệm kỹ xảo đều không hề rơi xuống hạ phong.

Tiến bộ kinh người như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng vì đó ghé mắt không thôi. Đứa nhỏ Lạc Thu này, huyết mạch thức tỉnh là huyết mạch thức tỉnh, nhưng bản thân lại rất mạnh, ngày thường tu luyện cực kỳ khắc khổ.

Chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, tương lai nhất định sẽ là trụ cột của gia tộc.

Vương Thủ Triết lại nhìn Vương Lạc Tĩnh.

Ơ?

Vậy nha đầu kia đi đâu rồi?

“Ông!”

Một đám Tử Tinh Linh Phong không biết từ nơi nào bay ra, số lượng bầy ong không nhỏ, lại không dưới một hai trăm con.

Bởi vì thể trạng của Tử Tinh Linh Phong khá lớn, nên một đàn ong có quy mô như thế đã đông nghìn nghịt, cho dù là Luyện Khí cảnh tầng bốn tầng năm, chỉ sợ cũng sẽ đau đầu không thôi.

Nhưng rất rõ ràng nha đầu kia dã tâm rất lớn.

Người mà bầy ong nhìn vào, rõ ràng là Lưu thị gia chủ Lưu Thắng Nghiệp.

Người này Luyện Khí cảnh tầng bảy, cho dù là một cái giá rỗng, tổng thể cũng không phải Lạc Tĩnh tầng ba không tới có thể so sánh. Nếu chính diện đối mặt, Vương Lạc Tĩnh chắc chắn không phải đối thủ.

Bởi vậy Vương Lạc Tĩnh vô cùng thông minh, trốn ở phía sau xe ngựa, thổi sáo trùng, cách Lưu Thắng Nghiệp hơn mười trượng.

"Chết tiệt, là Linh Trùng sư tiểu nha đầu kia." Thịt mỡ của Lưu Thắng Nghiệp run lên, sợ hãi không thôi, bàn tay bằng thịt dày cộm liên tục vỗ tới, kích động ra từng luồng Huyền Khí chưởng kình.

Hiện giờ Tử Tinh Linh Phong còn chưa lột xác, chỉ có thể xem như hung trùng nhất giai có tính sống quần cư. Tất nhiên là không ngăn cản được Huyền kình chưởng phong giảo sát, một chưởng hạ xuống, ít nhất chết mấy con, Tử Tinh Linh Phong liên tục đổ xuống.

Đây chính là Luyện Khí cảnh tầng bảy, người ta cũng là tầng bảy.

Vương Thủ Triết đoán chừng đủ để nha đầu Lạc Tĩnh đau lòng, nha đầu kia bồi dưỡng Tử Tinh Linh Phong không dễ dàng, mỗi một con đều trút hết tâm huyết.

Nhưng Vương Thủ Triết lại không tùy tiện ra tay giúp đỡ, trừ phi nàng gặp phải nguy hiểm tính mạng.

Nàng đã lựa chọn lấy nhỏ thắng lớn, muốn lập công lớn, phải trả giá thật lớn.

Linh Trùng sư cũng không phải vô địch, bầy ong càng không thể vô địch. Chỉ bằng một hai trăm con Linh Phong của nàng, Vương Thủ Triết có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ chúng.

Bây giờ trải qua một lần khôn hơn cái gì cũng đều quan trọng hơn.

Sau đó, hắn lại đem lực chú ý đặt ở phương diện nhân viên khác. Hắn không xuống chiến trường, là cần chiếu cố tộc nhân.

Vương Tông Vệ!

Tiểu tử kia gần đây trưởng thành rất nhiều, cuối cùng cũng tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng ba. Hắn và Vương Lạc Đồng liên thủ phối hợp, đánh một gia tướng Luyện Khí cảnh tầng bốn, miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ được.

Bỗng dưng!

Vương Thủ Triết nheo mắt, trên chiến trường xuất hiện một màn cực kỳ quỷ dị.

Chỉ thấy Vương Ly Từ đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bốn, không biết từ lúc nào đã mặc vào một bộ thiết giáp nặng nề, bộ thiết giáp đó e rằng không dưới ba trăm cân, bao phủ toàn thân nàng từ trên xuống dưới.

Cái này cũng không tính là khoa trương, nàng còn tay trái cầm khiên sắt, tay phải cầm một cây búa sắt lớn sức nặng kinh người.

Đi một đường, loảng xoảng, loảng xoảng!

Mặt đất phảng phất đang run rẩy.

Giống như chiến tướng thiết giáp vậy.

Cùng lúc đó, còn có một con tiểu hổ lớn hơn nhảy lên nhảy xuống theo.

Quả nhiên như nàng thổi da trâu trước khi khai chiến, nàng lựa chọn một gia tướng Triệu thị Luyện Khí cảnh tầng năm, không cần bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ cần đón đỡ, vung chùy, đón đỡ, vung chùy.

Nàng đã thức tỉnh song trọng huyết mạch, vô luận là thể chất hay lực lượng, đều tăng cường đến một cái đáng sợ hơn. Nhưng vấn đề lớn nhất của nàng, chính là thiếu sự kiên nhẫn cần cù tu luyện huyền vũ chiến kỹ, thân pháp v.v…

Loại phương thức chiến đấu này, ngược lại có thể khiến nhân tố thân pháp, huyền kỹ suy yếu đến thấp nhất.

Cho dù địch nhân cùng nàng du chiến cũng vô dụng, con tiểu hổ Hoa Hoa của nàng cũng không phải ăn chay, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, chạy giống như một trận gió.

Sau khi ngăn chặn một chút, chiến sĩ mặc thiết giáp Vương Ly Từ đã có thể vung búa đánh tới.

Luyện Khí cảnh tầng năm kia, chính là bị nàng giày vò đến không cần không lấy, đánh đi, đánh không nổi, chạy không lại lão hổ, phòng thủ đi, từng búa từng chùy đập nát cương đao của hắn.

Hơn nữa còn có một con hổ nhỏ đáng giận giằng co ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhân cơ hội cắn một cái, quấy rầy một phen.

"Ầm!"

Tên gia tướng kia rốt cục bị một chùy của Vương Ly Từ đập trúng ngực, miệng phun máu tươi bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất co quắp một mạng ô hô.

Trước khi chết, ánh mắt của hắn cũng không thể nhắm lại, chết quá oan uổng.

"Oa ha ha! Đây mới là đấu pháp chiến thuật thích hợp nhất với Ly Từ đại tiểu thư của ta." Vương Ly Từ hưng phấn cười phá lên: "Bổn tiểu thư đã vô địch thiên hạ, ai có thể tranh phong với ta? Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, ta cho các ngươi biết, đại tỷ chung quy vẫn là đại tỷ của ngươi."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, không nhìn nổi nữa.

Cách chiến thuật ngược lại rất độc đáo, nhưng lời thoại quá đáng xấu hổ.

Linh thú tam giai xuất hiện khiến chiến trường xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Trước không nói tới trong doanh địa làm chủ chiến trường, tình thế đã hoàn toàn thay đổi, phó chiến trường của các lão tổ còn lại cũng xuất hiện đủ loại biến hóa.

Bởi vì cái gọi là rút dây động rừng.

Lưu Tri Đức giao chiến với Lung Yên lão tổ, khi Lưu Thắng chết đi đã muốn nứt ra, tộc nhân phía sau không ngừng chết thảm, để hắn giống như con thú điên gào thét không ngừng.

Hắn ba phen mấy bận muốn thoát khỏi Vương Lung Yên, xông vào chiến trường chính trong doanh trại cứu người, lại

không ngờ bị Vương Lung Yên gắt gao ngăn chặn.

“Lung Yên lão tổ chớ tranh đấu chính diện với Lưu lão tặc.” Giọng nói của Vương Thủ Triết vang lên: “Tranh chặt hắn, cuốn lấy dược hiệu của hắn, càng đừng để hắn có cơ hội thoát ly chiến đấu.”

“Lục gia gia cũng vậy, chỉ cần ngăn chặn, ngăn chặn chính là thắng.” Vương Thủ Triết tiếp tục chỉ huy trên chiến trường: “Hôm nay, tất nhiên là cục diện diệt vong của hai nhà Lưu Triệu.”

Cùng lúc đó.

Trong lều vải, Minh Thăng lão tổ và Kỳ Lão Tổ nhìn nhau một cái, hình như không có cơ hội cho bọn họ lên sân khấu. Tuy nói không cần lên sân khấu là có thể giành được thắng lợi, tự nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng cục diện đại thắng như hôm nay, hai người bọn họ chỉ là con bài chưa lật còn sót lại, chung quy cảm thấy trong lòng là lạ.

“Ài, ta hiểu rồi.” Diệp lão tổ nói: “Thủ Triết mời chúng ta đến tất cả mục đích chỉ có một, chính là phòng ngừa vạn nhất.”

“Đúng vậy, Thủ Triết chỉ bảo chúng ta giải quyết ngoại viện, mà cuộc chiến sinh tử giữa Vương thị và Lưu Triệu thị, hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cũng không muốn chúng ta xen vào.” Minh Thăng lão tổ cũng cảm khái nói: “Tuy nói đây là một loại bảo hộ đối với chúng ta, nhưng luôn cảm thấy không phải tư vị, tiền bạc.”

Nhưng vào lúc này.

Trong chiến trường, Lưu Tri Đức không cách nào thoát khỏi sự dây dưa của Lung Yên lão tổ, hắn bi phẫn muốn chết rít gào nói: “Vương Thủ Triết, ngươi thiếu ở đó đắc chí càn rỡ, lão phu thừa nhận chính mình kỳ sai một chiêu. Nếu như, nếu cho ta cơ hội một lần nữa!”

Nhân viên Lưu Triệu hai thị còn sót lại, cũng đều là trong lòng thương xót. Đúng vậy, kỳ sai một chiêu, chỉ là kỳ sai một chiêu. Nếu như lại thêm một lá bài tẩy, chỉ cần có thể tranh thủ thêm một lá bài tẩy nữa…

“Cờ sai một chiêu?” Vương Thủ Triết khinh miệt nở nụ cười: “Đừng nói Vương Thủ Triết ta cho các ngươi làm quỷ chết oan, chết cũng không phục. Mãng lão tổ, Minh Thăng lão tổ, các ngươi đợi đủ buồn rồi, đi ra chào hỏi mọi người đi.”

“Ha ha ha, không ngờ còn có cơ hội xuất hiện của chúng ta.”

Kỳ lão tổ và Minh Thăng lão tổ cuối cùng cũng nghe được lệnh, lúc này từng người từ trong lều vải phi thân ra, rơi xuống trên chiến trường.

Tàn đảng hai nhà Lưu Triệu như bị sét đánh, lập tức tâm như tro tàn, sĩ khí còn sót lại thoáng chốc biến mất vô tung vô ảnh.

Đây nào phải là một chiêu sai lầm chứ?

Đây là kỳ kém bao nhiêu chiêu a?

“Lưu lão tặc, Triệu lão tặc, Vương Thủ Triết ta cho các ngươi một cơ hội diệt Vương thị ta.” Vương Thủ Triết cười lạnh nói: “Chỉ tiếc, các ngươi không nắm bắt được.”

“Nhân tiện ta sẽ nói cho các ngươi một tin tức thú vị.”

“Lạc Tiên!” “Cô ấy là người của ta.”

“Phốc!”

Đến lúc này, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân cùng phun ra một ngụm máu.

Hai người đều mặt xám như tro tàn!

Hai tàn đảng Lưu thị Triệu cũng đều là ai hồng một mảnh, thương xót không thôi.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này, không những muốn giết người, còn muốn tru tâm.

…

Chương 119: Hỏa Nha! Thủy Long! Lão tổ mỗi người ra oai phong một chút.

…

“Ngao~”

Lưu Tri Đức, tu sĩ Linh Đài cảnh xuất thân tán tu này, lúc này lại giống như kẻ điên và dã thú gào lên: “Vì sao, vì sao? Đường đường Thiên Nhân Chung thị, vì sao lại cấu kết với các ngươi hại chúng ta? Chung Lạc Tiên, Vương Thủ Triết, Chung Hưng Vượng, Vương Lung Yên! Các ngươi làm thế gia đệ tử, đê tiện vô sỉ, vô sỉ!”

Thanh âm của hắn bi ai mà thảm thiết, tràn đầy vô tận phẫn nộ, không cam lòng, thậm chí là hối hận, ở trên không doanh địa này khuấy động qua lại.

Phảng phất như đang ngâm xướng, Lưu Triệu hai nhà làm ca họa cho thế gia sắp vẫn lạc.

“Lại cấu kết?”

Chung Hưng Vượng đang đè ép Lương thị Lương Hạo Phong đánh, trong lòng chưa bao giờ vui sướng tràn trề như vậy.

Hắn thân là con cháu thiên nhân, tư chất tương đối kém, miễn cưỡng xếp được Linh Đài cảnh, bình thường căn bản không cần hắn ra tay. Hiếm khi có cơ hội một mình đấu một lão tổ nông thôn đồng cấp, đương nhiên là muốn biểu hiện tốt một phen trước mặt học tỷ.

Nghe thấy thế cục của Vương thị đại thắng, đương nhiên ông ta vui vì học tỷ Thủ Triết lão đệ.

Lại không ngờ, lão tặc Lưu Tri Đức kia lại đang nói cái gì với Chung thị và Vương thị cấu kết hãm hại Lưu Triệu thị?

Cấu kết tất nhiên là có, nhưng làm thế nào để lừa gạt được? Còn có Chung Lạc Tiên kia là người phương nào? Hay là biểu hiện của Chung Hưng Vượng hắn quá kinh người, làm cho bọn họ sợ hãi?

Nghe không hiểu, mặc kệ.

Câu kết từ này, để cho Chung Hưng Vượng nghe được là vừa hưng phấn vừa run rẩy. Như vậy là nhắc nhở hắn ta một cái, sau này nhất định phải cùng Vương thị nhanh chóng cấu kết, sâu sắc cấu kết, như vậy có thể thỉnh thoảng đi một vòng trước mặt học tỷ, xoát xoát cảm giác tồn tại.

Nếu là có thể được học tỷ thưởng một đôi mắt đẹp lãnh diễm, nghe nàng hờn mà không giận mắng một tiếng "Cút!", tư vị kia quá giòn tan.

Thoải mái! An nhàn!

Trong lòng Chung Hưng vượng không ngừng tự sướng, vui vẻ tự đắc.

Những vị trí còn lại trên chiến trường, cũng đều phát sinh biến hóa kịch liệt.

Đứng mũi chịu sào chính là vị ma tu họ Lý kia, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rút lại, cơ bắp trên thân đều kéo căng lên.

Lúc hai nhà Lưu Triệu đến khí thế phi phàm, một bộ nắm chắc thắng lợi, chắc chắn Vương thị. Nhưng bất ngờ là, tình thế trong thời gian ngắn như vậy lại tan vỡ đến mức như thế.

Lúc này không đi, chờ đợi khi nào?

Hắn vừa định hành động.

Bỗng dưng.

Nho Hồng lão tổ vẫn luôn nửa nhắm mắt chậm rãi mở mắt ra, dáng vẻ như cười mà không phải cười nói: "Bây giờ mới muốn đi, có khi nào hơi muộn rồi không?"

"Ngươi muốn thế nào?" Ma tu họ Lý đôi mắt rùng mình, thanh âm khàn khàn cười lạnh nói, "Nho Hồng lão tổ, chẳng lẽ còn muốn giữ ta lại hay sao?"

Dứt lời, ma đao trong tay hắn lóe ra hắc sắc năng lượng vụ khí, biến hóa khó lường, phảng phất phong ấn một ác hồn hung lệ, đang gào thét không thôi, đợi người cắn.

Điều này giống như tiếng gầm nhẹ của dã thú khi đối địch, cảnh cáo và uy hiếp địch nhân.

"Ở lại hay không, cũng không phải do ta định đoạt." Nho Hồng lão tổ bình thản nói: "Phải do khổ chủ Vương thị quyết

định.”

Khổ chủ?

Ma tu họ Lý vừa kinh sợ vừa cảm thấy hoang đường, chiến dịch này Vương thị ngay cả một sợi lông cũng không tổn thất, chính phong quang vô hạn, nói khổ chủ cái gì?

Đúng vào lúc này.

Giọng nói của Vương Thủ Triết vang lên: “Nho Hồng lão tổ nói đúng, Ma tu này dám mưu hại Vương thị ta, dù chưa thành, nhưng tội cũng khó tha. Nghĩ đến là đến, muốn đi thì đi, coi Vương thị chúng ta là cái gì?”

“Chử lão tổ, Minh Thăng lão tổ, làm phiền hai vị.”

“Ha ha ha! Không ngờ hôm nay còn có cơ hội xuất thủ, sẽ không lấy không chỗ tốt của Thủ Triết.”

Công Tôn Ưởng, Lư Minh Thăng hai vị lão tổ liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý đạp không rời đi, nhao nhao đứng ở vị trí của ma tu họ Lý có thể bỏ chạy.

Bọn hắn cùng ba người Nho Hồng lão tổ, đem ma tu kia xếp theo hình tam giác vây quanh, phong kín đường lui của hắn.

Trong ánh mắt Ma tu họ Lý sợ hãi không thôi, lùi lại hai bước, hối hận không thôi: “Tiểu bối Vương thị, Vương thị ngươi đã đại thắng, cần gì phải làm khó ta nữa, dù sao ta chưa bao giờ ra tay.”

“Nực cười.” Vương Thủ Triết cao giọng cười lạnh: “Nếu ngươi đã được hai nhà Lưu Triệu mời tới, đối phó với Vương thị ta, thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý vẫn lạc.”

“Tốt tốt tốt!” Ma tu họ Lý giận dữ cười nói: “Lão tử tấn thăng Linh Đài cảnh bảy mươi năm, đây là lần đầu tiên bị một tiểu tử Luyện Khí cảnh uy hiếp. Trần Nho Hồng, Lư Minh Thăng, Công Tôn Diễm, các ngươi thật sự coi ta là ăn chay hay sao?”

“Lấy một địch ba, còn dám phát ngôn bừa bãi.” Vương Thủ Triết cười lạnh không thôi, cất cao giọng nói: “Ba vị lão tổ, nếu người này dễ dàng thả đi, đối với gia tộc nào cũng đều là tai hoạ ngầm. Huống chi, người này vừa là tán tu, đã có thói quen mang theo toàn bộ gia sản bên người, cơ hội tốt như vậy há có thể bỏ lỡ?”

Nửa câu đầu của Vương Thủ Triết khiến ánh mắt ba vị lão tổ đều rùng mình, lộ ra sát khí. Mà nửa câu sau lại làm cho mắt bọn họ sáng lên. Đúng vậy, ma tu này đã là tán tu, tự nhiên khác với tu sĩ gia tộc.

Thói quen lớn nhất của tán tu chính là không tín nhiệm những người khác, chỉ tin tưởng chính mình. Một ít đồ vật đáng giá, hơn phân nửa đều sẽ mang theo bên người.

"Thủ Triết nói đúng, người này lưu lại không được." Trong ánh mắt Nho Hồng lão tổ lộ ra một tia tàn khốc: "Chư vị đều là người có gia có nghiệp, nếu ma tu này hôm nay chạy thoát tính mạng, âm thầm nhằm vào chúng ta, nhà ai có thể chịu nổi? Giết!"

Nho Hồng lão tổ dẫn đầu ra tay, hai chân hắn đạp một cái, giống như đại bàng lướt về phía không trung.

Cùng lúc đó, trong tay nhiều ra một thanh trường thương sáng long lanh.

Thương kia chỉ dài hơn một thước, hình dáng nhỏ nhắn. Nhưng theo sự quán thâu của thủy hệ huyền khí của Nho Hồng lão tổ, nó nhanh chóng biến lớn, trong chớp mắt đã biến thành một cây trường thương dài hai trượng.

Nho Hồng lão tổ cầm trong tay trường thương óng ánh, tư thái uy phong lẫm lẫm, từ trên cao nhìn xuống một thương đâm xuống phía dưới.

Từng Nguyên Thủy Huyền có thể hội tụ đến mũi thương.

"Ông!"

Mũi thương run rẩy dữ dội.

Huyền năng ngưng tụ trên độ cao dâng lên, giống như một con rồng giương nanh múa vuốt, mạnh mẽ đánh về phía ma tu họ Lý.

"Thủy Long thương!"

Ánh mắt ma tu họ Lý sợ hãi không thôi, thất thanh kêu lên.

Đó là linh khí tổ truyền của Đông Cảng Trần thị 【Thủy Long thương】, thương này uy lực phi phàm, tác chiến trên nước uy lực còn phải lợi hại, có thể quét sạch sóng nước tiến công.

Nhưng cũng không có nghĩa là nó không có uy lực trên đất liền.

Ma tu họ Lý vội vàng thúc giục ma khí đoản nhận trong tay, từng đạo ma khí quán thâu tiến vào lưỡi đao, nó kịch liệt rung động, phát ra tiếng hú bén nhọn quỷ dị, giống như ác hồn lệ quỷ khát máu thét lên.

Phảng phất làm cho người ta từ sâu trong linh hồn cảm giác được một cỗ không rét mà run rẩy rẩy.

Đồng thời.

Ma khí chốc lát chuẩn bị đến cực hạn.

“Trảm!”

Hắn mạnh mẽ chém ra một đao, một luồng ma khí màu đen ngưng tụ cao độ bắn ra đao khí, kèm theo tiếng rít sắc nhọn chói tai hướng Thủy Long chém tới.

“Oanh!”

Ma đao chi khí cùng thủy long hung hăng va chạm với nhau, hai cỗ năng lượng đen trắng tán dật khắp nơi, không khí chấn động kịch liệt run rẩy, sóng âm nổ tung, trên không trung xuất hiện một đạo sóng xung kích rõ ràng.

Ánh mắt lão tổ nho hồng hơi ngưng tụ, cao giọng quát: “Chư vị cẩn thận, chuôi ma đao này của hắn còn có công hiệu ảnh hưởng thần hồn ác độc, chớ để Đạo nhi trúng kế.”

Lời này vừa nói ra.

Mãng lão tổ và Minh Thăng lão tổ đều cẩn thận hơn mấy phần.

Minh Thăng lão tổ dẫn đầu ra tay, hắn vung tay lên, trong nháy mắt tiếp theo trong lòng bàn tay xuất hiện một cây quạt xếp màu đỏ thắm.

“Rào!”

Quạt xếp màu đỏ mở ra, một cỗ hỏa khí nóng rực bay lên.

Hắn ngự khí lăng không mà đi, quạt xếp nhẹ phe phẩy, tư thái tiêu sái không nói nên lời. Nếu không phải hắn mặc một bộ quần áo da dê rách rưới, thật giống như một vị đại nho đọc đủ thứ thi thư lăng không mà tới.

Chỉ trong một hơi thở ngắn ngủi, Minh Thăng lão tổ đã giá lâm trên không, phe phẩy quạt xếp vung lên.

“Lửa đến!”

Đột nhiên.

Quạt xếp màu đỏ của hắn thiêu đốt lên, hỏa diễm linh động vô cùng.

Hỏa diễm trong chớp mắt liền huyễn hóa thành hình dạng một con hỏa điểu, hình dạng nó giống như đúc, trong trẻo hót lên một tiếng, vỗ cánh phành phạch mà bay về phía Ma tu kia, những nơi đi qua, vậy mà mang theo từng vết tích hỏa diễm, phảng phất không khí đều bị đốt lên.

“Hô!”

Hỏa Nha bay lên trên không ma tu, phun ra lửa ngoài khi đang chạy nước rút.

Ma tu kia liên tục trốn tránh, lập tức một đao chém Hỏa Nha thành hai mảnh.

“Oanh!”

Hỏa Nha nổ tung, hỏa diễm xen lẫn sóng xung kích bạo tạc nổ tung khiến cho tên Ma tu kia chật vật không chịu nổi, y bào nhiều chỗ bị đốt cháy, ngay cả mũ trùm cũng bị đánh văng ra, lộ ra một khuôn mặt già nua khó coi.

Nhưng Minh Thăng lão tổ không có ý định dừng tay, hắn tiếp tục phe phẩy cây quạt, từng con từng con Hỏa Nha thoát ra, cuối cùng, ước chừng năm con Hỏa Nha ở không trung hót vang bay lượn, vây quanh ma tu xoay quanh phun ra hỏa diễm.

Ma tu nếm qua một lần thiệt thòi, không dám đánh bạo hỏa diễm ở khoảng cách gần, chỉ có thể chật vật trốn chạy, biểu lộ kinh sợ không thôi.

“Tốt! Không hổ là Ly Hỏa Phiến tổ truyền linh khí của Lô thị.” Nho Hồng lão tổ thấy thế, cũng nhịn không được mở miệng khen một câu.

[Ly Hỏa Phiến]

Linh khí trấn tộc của Ánh Tú Lư thị là bảo vật do khai sơn lão tổ đời thứ nhất Lư thị truyền lại.

Đây chính là nội tình của một vài thế gia có lịch sử lâu đời.

Đừng nhìn trước mắt Lư thị chỉ có một vị lão tổ Linh Đài cảnh, nhưng tổ tiên hắn ta cũng từng rộng rãi, lưu lại một chút linh khí trấn tộc cho con cháu đời sau cũng là chuyện bình thường.

Nếu sử dụng linh khí này trong núi rừng Khô Tỳ Hưu, cuối cùng đốt cháy một ngọn núi cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có Kỳ Lão Tổ cười khổ không thôi, trong ánh mắt có chút ghen tị, Minh Thăng lão tổ này luận về thực lực, so với những người khác còn yếu hơn nửa bậc. Nhưng Ly Hỏa Phiến trong tay mà nói, Kỳ Lão Tổ cũng tự nghĩ không phải là đối thủ của hắn.

Linh khí à Linh khí!

Giờ này khắc này, hắn nằm mơ cũng muốn một kiện Linh Khí.

Công Tôn thị tự nhiên cũng có một kiện linh khí tổ truyền, nhưng trong nhà lại có hai lão tổ, bình thường tự nhiên cũng không tới phiên Kỳ lão tổ sử dụng.

Không có linh khí chắc là không có linh khí.

Kỳ lão tổ cũng tự nghĩ chiến thể vô song, chỉ dựa vào thân thể và song quyền đã có thể đánh ra uy phong của lão tổ.

Lúc này, hắn quát lớn một tiếng.

Trên thân toả ra một đạo hào quang hơi màu vàng, mạnh mẽ giết về phía bên trong chiến trường, một quyền một cước của hắn, đều ẩn chứa huyền khí màu vàng, kiên cường hung mãnh, giống như một pho tượng kim cương Phật môn đến.

“Rầm rầm rầm!”

Ma tu liên tục đón đỡ, lại bị một quyền một quyền không ngừng đẩy lui. Hắn hình dung tiều tụy, về mặt cường độ thân thể tự nhiên là không bằng Tiễn lão tổ thân mang Canh Kim chiến thể. Nếu là thuần túy liều mạng, chỉ sợ thật đúng là không phải đối thủ Xi lão tổ.

Hơn nữa, tư chất của Kỳ Lão Tổ cũng không kém, vốn đã ở Linh Đài cảnh tầng hai đỉnh phong khốn đốn nhiều năm.

Hai ba tháng trước, được Lung Yên lão tổ dốc lòng chỉ điểm, bình cảnh của Mãng lão tổ buông lỏng, sau khi trở về không quá một tháng đã xông lên Linh Đài cảnh tầng ba, tu vi thực lực đại tiến.

Ba vị lão tổ cùng thi triển kỳ thuật huyền kỹ, bao vây ma tu kia, liên thủ công phạt.

Mặc dù ma tu liều mạng phản kích, ba phen mấy bận muốn phá vòng vây, nhưng đều bị thất bại, hãm sâu trong khổ chiến.

Nếu không phải ba vị lão tổ muốn đề phòng hắn trước khi chết phản công, mà là áp dụng đấu pháp cẩn thận, chậm rãi tiêu hao đối phương. Ma tu kia chỉ sợ căn bản không chịu nổi bao nhiêu hiệp.

Mặc cho Ma tu kia kêu gào như thế nào, hoặc là cầu xin tha thứ, hoặc là ly gián. Ba vị lão tổ đều bất vi sở động, thi triển thủ đoạn không ngừng tiêu hao.

Vương Thủ Triết thấy vậy liền biết chiến cuộc đã định, ma tu kia không thể làm ra sóng gió.

Nhưng điều khiến Vương Thủ Triết không dự liệu được là, người lập công đầu tiên trong số các vị lão tổ lại là Tiêu Hàn lão tổ của lục gia gia.

Chỉ vì đối thủ của hắn là Triệu Bá Quân.

Thực lực của Triệu Bá Quân vốn chỉ là Linh Đài cảnh tầng hai trung đoạn.

Mặc dù hắn dựa vào phục dụng một loại đan dược nào đó cùng loại với Cuồng Bạo Đan, kích phát tiềm năng, chiến lực lập tức tăng lên một mảng lớn. Nhưng mà loại đan dược kia tất nhiên sẽ có di chứng đáng sợ, vả lại trong lúc tác dụng của dược hiệu, sẽ trở nên càng dễ giận dễ cáu, khó có thể tự khống chế.

Sự thất bại liên tiếp của hai nhà Lưu Triệu, cộng thêm lời tru tâm của Vương Thủ Triết, vốn đã khiến cảm xúc của hắn ta sụp đổ. Cũng đúng lúc này, tôn nhi nhỏ nhất trong hàng chữ lót Đạo mà hắn ta tự hào, hạt giống Linh Đài không tệ Triệu Đạo Nguyên.

Bị Thủy Nguyên Linh Quy tam giai kia đuổi giết đến trước mặt cầu cứu, hắn lại vô lực cứu vớt, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị hung quy man tượng một cước giẫm chết.

Lúc này, hắn liền lâm vào điên cuồng, liều lĩnh hướng Linh Quy giết tới.

Mà Tiêu Hàn lão tổ lại nắm bắt thời cơ, vung vẩy Trụ Hiên kiếm, chém ngang lưng Triệu Bá Quân, chia làm hai đoạn.

"Đính Hiên lão tổ, Khung Nguyên lão tổ, liệt tổ liệt tông của Vương thị ta a." Tiêu Hàn lão tổ một kiếm lập công, kích động ngửa mặt lên trời rít gào: "Các ngươi thấy không? Thủ Triết giúp các ngươi báo thù, Tiêu Hàn đã giúp các ngươi báo thù. Trụ Hiên kiếm cuối cùng không phụ sứ mạng của Triệu Bá Quân lão tặc!"

Nói xong, hắn cắt đầu Triệu Bá Quân còn sót lại gần nửa thân thể xuống.

Đến tận đây!

Hai mắt Triệu Bá Quân vẫn trợn tròn như cũ, dường như tràn đầy không cam lòng.

Bất quá cho dù hắn không cam lòng cũng vô dụng, đầu đã chia nhà rồi, há có thể sống trở về? Tác dụng duy nhất của cái đầu này chính là bị tiêu chế phong thây mang về, trở thành tế phẩm cho tổ tông ở từ đường.

Cái chết của Triệu Bá Quân khiến tàn đảng Lưu thị và Triệu thị vốn đã sụp đổ tâm như tro tàn, không còn hy vọng sống sót.

Mà chúng đệ tử Vương thị cũng đều lần lượt kiến công, giết cho tàn đảng Lưu thị và Triệu thị hoa rơi nước chảy.

"A!" Lưu Thắng Nghiệp thê thảm điên cuồng kêu lên, "Tiện nhân, ngươi lại hạ độc trên Linh Phong."

Chỉ thấy hai mắt hắn tựa hồ đã bị độc tố xâm nhập, không ngừng chảy ra huyết lệ. Mà cùng lúc đó, trên trăm con Linh Phong còn sót lại đã nhào tới trên người hắn, liều mạng cắn.

Lưu Thắng Nghiệp ngã xuống đất, thống khổ lăn lộn gào thét, bộ dáng thê thảm đến cực hạn.

“Hả?”

Vương Thủ Triết hít một hơi lạnh, trước đó còn nói Vương Lạc Tĩnh lỗ mãng. Nhưng không ngờ, nàng lại bôi độc phấn nào đó lên người Linh Phong, khi Lưu Thắng Nghiệp đập chết từng con Linh Ong, độc phấn khuấy động phiêu tán, cuối cùng độc hại mắt hắn.

Cho đến cuối cùng, Vương Lạc Tĩnh mới từ trong bóng tối đi ra, sau khi nàng dùng đoản đao tỉnh táo đánh gãy gân chân gân tay của Lưu Thắng Nghiệp, mới lạnh lùng nói.

“Mập heo, đây chính là kết cục khi ngươi dám mắng Tứ ca ca ta, đối nghịch với Tứ ca ca của ta.”

Sau đó, nàng chạy tới trước mặt Vương Thủ Triết, cười ngọt ngào: “Tứ ca ca, cái đầu lợn Lưu Thắng Nghiệp kia dám mắng huynh, lát nữa ta sẽ rắc một ít mật lên vết thương cho hắn, phái kiến đi cắn hắn giải khí cho huynh.”

Cái này?

Cho dù là Vương Thủ Triết, đều hơi có chút lạnh lẽo, trong mấy muội muội đại chất nữ, tương lai chỉ sợ Lạc Tĩnh mới là một người đáng sợ nhất!

Tính cách của nha đầu này có chút cực đoan và tàn nhẫn, nhất định phải dụ dỗ.

Tuy nhiên, dù có thế nào, nàng cũng là Ngũ muội muội của Vương Thủ Triết hắn. Bất kể nói thế nào, hắn cũng sẽ che chở cho muội muội của mình.

…

Chương 120: Thắng lợi lớn! Thu hoạch lớn!

…

“Lạc Tĩnh, làm không tệ.” Vương Thủ Triết cười khích lệ nói, vuốt đầu nàng, cưng chiều nói: “Chiến thuật ngươi sử dụng rất tinh diệu, rất có ý tưởng.”

“Cảm ơn Tứ ca ca tán dương.” Vương Lạc Tĩnh cười đến rất vui vẻ, ngay cả ánh mắt cũng híp thành một cái khe nhỏ, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng, hiển nhiên vô cùng để ý lời tán dương của Tứ ca ca dành cho nàng.

“Nhưng mà…” Vương Thủ Triết hơi do dự.

Vương Lạc Tĩnh lập tức có chút khẩn trương: “Tứ ca ca, có phải Lạc Tĩnh làm sai cái gì không?”

“Không có gì sai.” Vương Thủ Triết nói: “Chính là tuổi tác của ngươi còn nhỏ, tra tấn kẻ địch gì đó, do đại nhân đi làm tốt rồi.”

Đối với Lưu Thắng Nghiệp này, Vương Thủ Triết không có nửa điểm đồng tình.

Dưới sự dẫn dắt của vị gia chủ này, Lưu thị không biết đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, cho dù chịu hình phạt xử tử lăng trì cũng không quá phận.

Chỉ có điều, Vương Thủ Triết lại không quá nguyện ý Vương Lạc Tĩnh đi làm. Tính cách của Ngũ muội muội này tương đối cực đoan, Vương Thủ Triết sợ nàng đi mãi trên con đường này nên không thể quay đầu lại được.

“Ừm, cảm ơn Tứ ca ca quan tâm, có điều Lạc Tĩnh cũng có thể làm.” Vương Lạc Tĩnh lơ đễnh nói: “Con heo béo kia dám nhục mạ Tứ ca ca, Lạc Tĩnh sẽ không tha cho hắn.”

Vương Thủ Triết cũng biết tâm tư của Vương Lạc Tĩnh mẫn cảm, cũng không giống Vương Ly Từ vô tâm vô phế như vậy, lúc này nói đến đây thì dừng lại là được. Vẫn muốn quay đầu lại, chậm rãi dạy thân, dần dần cải thiện cá tính của nàng.

“Lạc Tĩnh à.” Vương Thủ Triết nói: “Sau giờ Mão đầu, đến tìm ta cùng tu luyện, như vậy ta có thể chỉ điểm ngươi một phen.”

“Thật vậy sao? Ta có thể cùng Tứ ca ca tu luyện huyền kỹ?” Vương Lạc Tĩnh hưng phấn không thôi.

Cách đó không xa, Vương Thủ Nặc đang thu dọn chiến trường thấy một màn như vậy, trên mặt tràn đầy vẻ ghen ghét, rõ ràng hắn mới là đại ca ruột của Lạc Tĩnh.

Làm sao Lạc Tĩnh lại thân thủ tường hơn? Làm Thủ Triết giống như mới là ca ca ruột của nàng vậy.

Tội nghiệp đại ca ruột của hắn, đều sắp lưu lạc làm bia sống cho Lạc Tĩnh thí nghiệm các loại hung trùng.

Nhưng vào lúc này.

Vương Ly Từ mặc một bộ trọng giáp, lén lút đi ngang qua như đang tránh né gì đó.

“Vương Ly Từ, đứng lại.” Sắc mặt Vương Thủ Triết trầm xuống.

Hai chân Vương Ly Từ như nhũn ra, quay đầu lại cười nói: “Tứ, Tứ thúc! Con, con làm không sai cái gì chứ?” Nàng rõ ràng đã rất cẩn thận vòng qua Tứ thúc, thế mà còn bị bắt lại.

“Sau khi cuộc săn bắn Thu Đông lần này kết thúc. Mỗi ngày đầu giờ mão, ngươi cũng cút đi diễn võ trường cho ta.” Vương Thủ Triết nghiêm khắc nói: “Bằng không, sẽ ngừng linh thực của ngươi.”

“Hả?” Vương Ly Từ xụi lơ trên mặt đất, Tứ thúc ơi là Tứ thúc, có cần tàn nhẫn như vậy không?

Ài!

Nhìn dáng vẻ không chịu thua kém của nàng như vậy, Vương Thủ Triết nhìn mà thở dài.

Mấy nữ oa oa trong nhà đều không phải đèn cạn dầu gì.

Một thiếu nữ có vấn đề cực đoan tâm tư tinh tế tinh tế vô cùng tàn nhẫn, một tên ngu xuẩn ăn tạp tùy tiện không tim không phổi, còn có một thiếu nữ tuổi còn trẻ lòng dạ vô cùng kiên định trung nhị nhiệt huyết trong Đế Lộ chi tâm.

Sau này từ từ xử lý ba người các nàng, Vương Thủ Triết ta không tin, ngay cả Lưu thị và Triệu thị cũng có thể xử lý, còn không xử lý tốt ba người các ngươi?

Có điều lúc này, còn có rất nhiều dư âm tạm thời chưa có, tạm thời Vương Thủ Triết không thể tập trung lực chú ý lên người các nàng.

"Lục gia gia, nhanh chóng đi giúp Lung Yên lão tổ đánh chết lão tặc Lưu thị." Vương Thủ Triết dặn dò một câu, tuy hắn hiểu rõ lấy Lung Yên lão tổ đối phó Lưu Tri Đức đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng nếu ổn định hơn một chút, chẳng phải càng thoải mái hơn sao? Hắn cũng không muốn trong thời gian kết thúc cuộc chiến còn có thể khiến kẻ địch nhảy nhót, làm bị thương người mình.

"Ha ha, biết Thủ Triết rồi." Lúc này, tâm trạng Vương Tiêu Hàn thoải mái đến cực điểm, cầm theo Trụ Hiên kiếm đi giúp Lung Yên lão tổ.

Vốn dĩ dựa theo cá tính của Lung Yên lão tổ, tất nhiên là muốn tự mình giải quyết Lưu Tri Đức. Nhưng nàng biết Thủ Triết đang cầu ổn, cầu mong quan tâm. Lúc này cũng không chối từ, mà là cẩn thận phối hợp với Vương Tiêu Hàn, phòng ngừa Lưu Tri Đức phản công, lấy hai địch một chiếm ưu thế tuyệt đối, cứng rắn đánh chết hắn.

"Bá!"

Trong tiếng ngâm khẽ của Lung Yên kiếm, đầu của Lưu Tri Đức bay lên. Nàng ta túm lấy đầu của Lưu Tri Đức, vai thơm kích động run rẩy, giống như cố nén khóc lên.

Năm mươi năm rồi!

Từ năm mươi năm trước, Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân phản bội, dẫn đến Trụ Hiên gia gia và Khung Nguyên chất nhi chết thảm.

Vương thị từ nay về sau đi xuống.

Mà Vương Lung Yên nàng ta không thể không kéo theo một thân thể tàn phế, chống đỡ áp lực vô cùng, trấn thủ bảo vệ Vương thị năm mươi năm.

Trong đó chua xót và khổ sở, chỉ sợ không ai có thể chân chính hiểu được.

Cho dù hôm nay Vương thị đã nắm chắc phần thắng, lòng của nàng vẫn không thể chân chính ổn định lại.

Cho đến một cái chớp mắt này, bàn tay ngọc ngà của nàng bắt lấy đầu của Lưu Tri Đức, mới cảm thấy cảm giác chân thực ập tới.

Ác mộng quanh quẩn năm mươi năm của nàng.

Tỉnh rồi!

Thù của nhiều người nhà như vậy, cuối cùng cũng được báo.

Vương Thủ Triết đi qua, cầm lấy đầu người trong tay nàng, đưa cho Vương Thủ Tín ở phía sau.

Hắn vô cùng rõ ràng cảm xúc của mình đối với cừu hận xa xa không bằng Lung Yên lão tổ. Nhưng cũng có thể hiểu được một chút, cảm giác áp lực năm mươi năm trong nội tâm của nàng nhất thời không thể hoàn toàn phóng thích.

Trong số các tiểu bối, đương nhiên lão tổ tông yêu thương và tín nhiệm Vương Thủ Triết nhất. Nhưng chung quy hắn vẫn là nam nhi, không thể ôm lão tổ an ủi một phen. Ngay lập tức, hắn vung tay lên với mấy cô nương nhà mình, nháy mắt ra hiệu.

Sau đó, Vương Ly Từ có nhãn lực nhất, mặc một bộ trọng giáp hoàn toàn, “Loảng xoảng” mà nhào tới, chuẩn bị làm nũng bán manh lăn lộn. Dù sao nàng mặt dày, am hiểu nhất những thứ này.

Nhưng không ngờ Lung Yên lão tổ lại giật mình, cái quỷ gì vậy?

Theo bản năng tránh đi.

Sau đó!

Vương Ly Từ vồ hụt, “bịch” một tiếng, ngã xuống đất như chó gặm bùn.

“Lão tổ, đó là Ly Từ.” Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật, chỉ số thông minh của hai con hàng này còn có thể cứu được

sao, trước khi làm nũng, có thể cởi trọng giáp toàn thân trước hay không?

“Sợ! Ly Từ?” Ngay cả Lung Yên lão tổ ánh mắt cũng có chút lập lòe bất định.

“Lão tổ tông.”

Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu đều thuận thế nhào vào trong ngực Lung Yên lão tổ, ngay cả Vương Lạc Đồng lớn tuổi hơn một chút cũng cọ tới, ôm cánh tay Lung Yên lão tổ làm nũng.

Một đám hậu bối trẻ tuổi tràn đầy sức sống, tự nhiên khiến cảm xúc của Lung Yên lão tổ nhanh chóng được phóng thích. Bởi vì bọn nhỏ đại biểu cho tương lai và hi vọng của gia tộc, tượng trưng cho ánh mặt trời mới lên.

Sau khi Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân vẫn lạc, tàn đảng của Lưu thị và Triệu thị dĩ nhiên đã không còn sức chống cự, đều bị chém chết tại chỗ.

Thủ Triết trước đó đã nói qua, hai thị Lưu Triệu hôm nay tâm động, không để sót một ai.

Cho dù là Lưu Thắng Nghiệp kia, Vương Thủ Triết cũng không có ý nghĩa đi tra tấn hắn, mà là mệnh gia đem một đao kết liễu hắn.

Tra tấn kẻ địch, làm cho người ta chết thống khổ, chẳng qua là vì phát tiết cảm xúc mà thôi.

Sau đó, chính là chiến trường quét dọn, cùng với hai vị cuối cùng đối địch ngoại viện xử lý.

Vị ma tu kia không cần phải nói.

Dưới tình huống ba vị lão tổ kiên định tiêu hao chiến, ma tu kia đã gần sụp đổ. Chỉ là vì tránh cho hắn liều chết phản kích, ba vị lão tổ đều đánh phi thường bảo thủ.

Cho đến khi Lung Yên lão tổ điều chỉnh sơ qua, gia nhập vào trong chiến trường.

Dưới tình huống bốn địch một, tên ma tu thực lực không tầm thường kia ở trong vô lực cùng tuyệt vọng bị chém giết tại

chỗ, đừng nói kéo một người chôn cùng, hắn liền kéo theo một người bị thương cũng khó làm được.

Đây chính là chỗ tốt của việc lấy đông hiếp ít, sẽ bắt nạt ngươi hoài nghi nhân sinh.

Hơn nữa mỗi một lão tổ đều là nhân tinh sống rất lâu, mỗi người đều rất tiếc mạng, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, há sẽ dễ dàng cho hắn cơ hội kéo người làm đệm lưng?

Vừa đụng phải đối phương liều mạng, sẽ lập tức áp dụng thế thủ cùng lui, mà minh hữu cũng sẽ tích cực cứu viện.

Đấu pháp cũ kỹ như thế, quả nhiên là khiến kẻ địch buồn nôn đến cực điểm.

Nhưng kẻ địch quá ghê tởm, ta mới vui vẻ.

Vì phòng ngừa ma tu kia giả chết chờ đợi, dưới đề nghị của Vương Thủ Triết, đầu và tứ chi đều phải chém đứt. Sau đó, cẩn thận từng li từng tí thu hồi chiến lợi phẩm, Minh Thăng lão tổ ra tay, đốt thi thể hắn thành một đống tro tàn.

Đây cũng không phải là khoa trương.

Mà là vì kính sợ và cẩn thận đối với đủ loại thủ đoạn quỷ dị của ma tu, ai biết bọn họ sẽ có bí thuật cổ quái gì chứ?

Sau khi ma tu xong chuyện.

Chỉ còn lại lão tổ Lương Hạo Phong của Ninh Tây Lương thị, vẫn còn đang đau khổ kiên trì, tuy kinh nghiệm chiến đấu của Chung Hưng Vượng hắn ta không tính là quá mạnh, nhưng chung quy vẫn là đệ tử của Thiên Nhân thế gia, còn từng là học sinh của Tử Phủ Học Cung.

Cuối cùng cũng có kiến thức rộng rãi, thủ đoạn cũng rất đa dạng.

Lương Hạo Phong vẫn luôn ở thế hạ phong bị áp chế đánh, hơn nữa hắn còn nghi ngờ Chung Hưng Vượng này là tên bệnh tâm thần.

Rõ ràng tất cả mọi người chỉ tới trợ quyền, hắn lại hưng phấn như đánh máu gà, chém giết như là đang đánh giết kẻ thù của cha, động một chút là định lấy thương đổi thương.

Điều này làm cho Lương Hạo Phong có chút ủy khuất muốn khóc, trong lòng hối hận đến cực hạn, thế nào mà lại bị chảy vào vũng nước đục này? Vậy mà lại còn gặp phải lão già Chung thị không nói đạo lý này, ngươi bị thương có lợi sao?

"Đầu hàng, Vương tộc trưởng, ta đầu hàng." Lương Hạo Phong nhiều lần trốn không thoát, chỉ có thể la lớn: "Ta nguyện ý thề, ta nguyện ý bỏ tiền chuộc."

Thật ra hắn không đầu hàng cũng không có cách nào.

Lung Yên lão tổ và Tiêu Hàn lão tổ của Vương thị đã bao vây hắn. Các lão tổ còn lại cũng đều nhìn chằm chằm vào hắn.

"Chung lão ca vất vả rồi, dừng tay trước đi." Vương Thủ Triết nói.

"Thủ Triết ngươi đừng quản, xem lão ca ngươi đánh chết hắn." Chung Hưng Vượng vẫn đang cao hứng, còn muốn biểu hiện tốt trước mặt Lung Yên học tỷ.

Trán Lung Yên lão tổ hơi nhíu lại, cả giận nói: "Thủ Triết nói dừng tay, ngươi không nghe thấy sao?"

Chung Hưng Vượng run lên, vội vàng dừng tay, thối lui đến bên cạnh Vương Thủ Triết, hắc hắc cười gượng nói: "Thủ Triết lão đệ chớ trách, đã lâu không đánh nhau, nhất thời ngứa tay, ngứa tay." Dứt lời, còn lén lút liếc phản ứng của Lung Yên lão tổ một cái.

Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Chung lão ca chịu ở trong tộc chiến vì Vương thị ta chủ trì công đạo, Thủ Triết đã vô cùng cảm kích, sao có thể trách ngài?"

Nói xong, Vương Thủ Triết đặt lực chú ý lên người Lương Hạo Phong, khẽ nhíu mày.

Lương Hạo Phong thấy vẻ mặt này của hắn, nhất thời trong lòng hoảng hốt, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Minh Thăng lão tổ.

Minh Thăng lão tổ thở dài nói: "Hạo Phong lão tổ, sao ngươi phải khổ vậy? Biết rõ hai nhà Lưu Triệu đã là một cục diện rối rắm."

"Ai, chuyện cho tới bây giờ ta cũng không biện bạch gì." Lương Hạo Phong cười khổ nói: "Hạt giống Linh Đài trong

nhà muốn trùng kích Linh Đài cảnh, tài nguyên trong tộc góp nhặt không đủ, ài, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh."

Lập tức, Minh Thăng lão tổ nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết, nếu ngươi đã gọi ngừng, hơn phân nửa là do dự có nên lấy tính mạng Lương Hạo Phong hay không. Chỉ là Lương Hạo Phong này đã từng có mấy lần hợp tác với ta, xem như có vài phần giao tình. Ta mặt dày xin Thủ Triết một ân tình, để hắn bỏ tiền mua mạng đi."

Vương Thủ Triết vội vàng chắp tay hành lễ: "Lão tổ ngài đừng làm khó Thủ Triết, cho dù ngài không mở miệng, Thủ Triết cũng có dự định như vậy."

"Có điều, không thể tha cho hắn. Phải hắn viết mấy phần sách tội của mình, do mấy vị lão tổ chúng ta bảo quản, nếu hắn dám tùy thời trả thù hoặc là tiết lộ chuyện hôm nay, mấy người chúng ta nhất định sẽ khiến cho Ninh Tây Lương thị trả giá đắt." Kỳ lão tổ ở một bên nói thêm.

"Được." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Nếu như thế, trước tiên mời Hạo Phong lão tổ lấy tiền thù lao ra, đây là tiền mà Lưu Triệu hai thị lấy từ tài sản thế chấp tộc của Tiền thị thương hội." Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết phải đi chuộc Tiền thị về sản nghiệp Bình An trấn."

Kỳ thật.

Ngay từ lúc hai nhà Lưu Triệu đến Tiền thị thế chấp tộc sản, Vương Thủ Triết đã nhận được tình báo đến từ Tiền Học An, cũng có đại khái phán đoán đối với át chủ bài của hai nhà Lưu Triệu.

"Đây là tự nhiên, tự nhiên." Lương Hạo Phong trung thực lấy ra một chồng kim phiếu, "Sau khi tiến vào ngoại vực, ta mới có được tiền thù lao, đây là ba ngàn càn kim. Sau khi thành công, còn có hai ngàn."

"Năm ngàn càn kim?" Vương Thủ Triết cười lạnh nói: "Lưu Triệu hai thị thật là to tay, hào phóng hơn ta nhiều."

"Thủ Triết, lời này không thể nói như vậy." Kỳ lão tổ bảo vệ nói: "Người sáng suốt đều nhìn ra hai nhà Lưu Triệu không được, bọn họ chắc chắn là đi cầu xin người khác, lại không có người hỗ trợ, mới bất đắc dĩ dùng số tiền lớn dụ dỗ Lương

Hạo Phong thiếu. Lưu Triệu hai thị, thuộc loại chịu chết trong trận chiến, cầu sinh. Mà chúng ta đến đây, tương đương với nhặt tiền không, ý nghĩa không giống nhau."

"Không sai không sai, Thủ Triết ngươi chớ có nói chuyện với nhau." Minh Thăng lão tổ và Nho Hồng lão tổ cũng cười khuyên.

"Thủ Triết, đây là kim phiếu mà Lưu Thắng Nghiệp và Triệu Tiến Hiền tìm được." Vương Thủ Tín cũng cầm một xấp kim phiếu tới, khoảng chừng bảy ngàn càn kim.

Mà cùng lúc đó, Vương Tiêu Hàn cũng dâng lên càn kim lục soát được từ trên người ma tu: "Thủ Triết, trên người ma tu họ Lý kia, tổng cộng có hơn bảy ngàn càn kim, trong đó năm ngàn là tiền thù lao."

"Chư vị lão tổ, thù lao là sản nghiệp bình an, Thủ Triết thì mặt dày cầm." Vương Thủ Triết cười nói.

"Thủ Triết, lần này chúng ta chỉ tới trợ quyền, hơn nữa đã lấy tiền thù lao, trên lý luận chiến lợi phẩm đều thuộc về Vương thị các ngươi." Tuy rằng ba vị lão tổ thèm muốn tài phú phong phú, nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy củ.

Bọn họ thuộc về phương bị thuê, nào có lập tức lấy tiền thù lao, lại lấy chiến lợi phẩm? Chỉ là bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ có nhiều thu hoạch như vậy, ít nhiều bản năng có chút nóng mắt.

"Ba vị lão tổ nói đùa." Vương Thủ Triết nói: "Ma tu kia, là mọi người cùng nhau xuất lực đánh chết. Thứ đáng giá nhất trên người người này, không ai qua được ma nhận, Chung huynh, làm phiền ngài giám định một chút."

"Đây chính là sở trường của ta." Chung Hưng Vượng là chấp sự chợ đen, bình thường đều giám định, lúc này mới xuất bản lĩnh kiên định: "Con ma nhận này đã có chút tổn thương, cần phải chữa trị, nếu ta mua ở chợ đen giá chừng hai vạn năm ngàn càn kim, nếu mua được thì phải mất chút thời gian, ước chừng có thể đến hai vạn tám hoặc hai vạn chín. Còn lại mấy thứ lặt vặt, giá trị ba bốn ngàn càn kim."

Tuy rằng đã có dự đoán, nhưng mà tổng cộng ba vạn mấy ngàn càn kim chiến lợi phẩm, lúc này làm cho tất cả mọi

người cảm thấy hô hấp có chút dồn dập.

Vừa rồi nghe Thủ Triết nói, dường như có ý muốn mọi người cùng chia nhau.

Lập tức, ánh mắt ba vị lão tổ nhìn về phía Vương Thủ Triết giống như đang nhìn một vị thần tài.

Đoán chừng kế tiếp Vương Thủ Triết chỉ cần chào hỏi một tiếng, nói, chúng ta đánh ai đi.

Sau đó ba vị lão tổ tất nhiên là phi tốc chạy tới, đều không do dự.

…

Chương 121: Trở về! Săn bắn thu đông kết thúc.

…

“Ba vị lão tổ, ma đao và những tạp vật kia đều phân phối cho các ngươi đi.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Xin ba vị lão tổ đừng từ chối, Vương thị ta trong cuộc chiến xoay chuyển vận mệnh hôm nay, chẳng những không có nhân viên tổn thất, còn đạt được thu hoạch to lớn như thế, vẫn là dựa vào uy phong của ba vị lão tổ.”

Đám người Nho Hồng lão tổ nhìn nhau một cái, đều cảm giác được Thủ Triết thật biết cách làm người.

Sau đó, do Trần thị nho hồng lão tổ mở miệng nói: “Đã Thủ Triết có lòng chiếu cố gia tộc thông gia như chúng ta, chúng ta liền không chối từ. Chỉ là chiến lợi phẩm trên người ma tu này, được chia ra làm bốn, bốn nhà chúng ta mỗi người một phần.”

Lúc Vương Thủ Triết vừa định mở miệng.

Mãng lão tổ nói: “Được rồi, Thủ Triết ngươi cũng đừng nhiều lời. Việc này vốn là ba nhà chúng ta chiếm lợi, nếu Vương thị các ngươi không lấy một phần, chúng ta cũng không thể không nể mặt.”

Minh Thăng lão tổ cũng ở một bên phụ họa không thôi.

“Đã như vậy, một phần của Vương thị chúng ta chuyển cho Chung lão ca đi.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, quyết định nói.

Hắn là tộc trưởng, lại là tổng chỉ huy của chiến dịch này, công việc sau chiến tranh, bao gồm phân phối chiến lợi phẩm như thế nào tự nhiên do hắn quyết sách.

Chung Hưng Vượng sửng sốt, vội từ chối: “Thủ Triết lão đệ, ta không cần đâu, ta chỉ đến trợ quyền thôi.”

“Không cầm không được.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Ngươi không lấy, nhưng ta có vẻ có quan hệ rất tốt với Vương thị, hoặc là bản thân chú trọng tình ý. Nhưng chuyện này khiến lão tổ đã lấy chiến lợi phẩm làm sao chịu nổi?”

“Phân chia chiến lợi phẩm và lợi ích, nhất định phải phân rõ ràng rành mạch, rõ rõ ràng, nên lấy thì phải nhận.”

Có bao nhiêu gia tộc, minh hữu, đều là do chiến lợi phẩm, dẫn đến sinh hiềm khích, cuối cùng sụp đổ. Bởi vậy trong chuyện này, cần phải phân rõ ràng, rõ ràng.

Lung Yên lão tổ ở bên cạnh cũng tức giận trừng mắt nhìn Chung Hưng Vượng: “Thủ Triết bảo ngươi cầm, ngươi liền cầm, nhăn nhăn nhó, làm gì ra vẻ chứ?”

“Vâng vâng vâng, học tỷ nói đúng, Thủ Triết lão đệ nói đúng.” Chung Hưng Vượng lập tức sợ hãi, vội vàng chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Ta đều nghe theo ngươi.”

Như vậy, Nho Hồng và ba vị lão tổ mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Như Thủ Triết đã nói, nếu như Chung Hưng Vượng này không chịu lấy, ba người bọn họ làm sao có thể dày được da mặt này?

Mà bọn họ lại không giống như Chung Hưng Vượng, một người ăn no cả nhà không đói bụng, bọn họ chính là có con cháu, một gia tộc.

“Nếu tìm luyện khí đại sư để tu sửa, dự tính được một ngàn đến một ngàn năm càn kim. Mà gửi bán, dù sao đây là ma khí tương đối khó bán, có thể bán đi trong vòng một hai năm cũng không tệ rồi.” Chung Hưng Vượng dù sao cũng là chấp sự trường kỳ tọa trấn chợ đen, định giá, nhu cầu thị trường, hắn so ai rõ hơn.

Ba vị lão tổ do dự thương lượng, quyết định sửa xong rồi gửi bán, dù sao cũng chênh lệch ít nhất hai nghìn đến ba nghìn càn kim. Bốn người một phần cũng phải có mấy trăm càn kim.

Đối với thế gia Cửu phẩm mà nói thì đây là một khoản tiền lớn không nhỏ, đừng nói là một năm, hai năm bọn họ cũng có thể tiêu hao được.

Dựa vào thực lực yếu nhất của Ánh Tú Lư thị, một năm tổng thu nhập, sau khi đào ra chi tiêu khổng lồ của toàn bộ gia tộc, một năm có thể tiết kiệm được năm sáu trăm càn kim đã là không tệ rồi.

Hai tộc còn lại tuy rằng giàu có hơn một chút, nhưng chi tiêu lại càng khổng lồ hơn.

Tóm lại, đối với bất kỳ cửu phẩm, thậm chí là gia tộc bát phẩm mà nói, đại mấy trăm càn kim cũng không phải số lượng nhỏ.

Chờ sau khi kết thúc.

Mấy vị lão tổ, thậm chí cùng Chung Hưng Vượng cũng thân thiện hơn vài phần, dù sao cũng là minh hữu cùng nhau "phân qua bẩn".

Giữa hai đầu lông mày mọi người đều tràn ngập vẻ vui mừng, đối với chuyến đi này là rất hài lòng, đặc biệt là càng hài lòng với Vương Thủ Triết. Hắn không những chỉ huy ổn định, cả trận chiến đấu thật đẹp đẽ, ngay cả xử trí đối với chiến lợi phẩm cũng gọn gàng ngăn nắp, suy nghĩ chu đáo.

Trần Phương Kiệt ở bên cạnh, trong lòng cũng đang cảm khái ngàn vạn, thủ đoạn của Thủ Triết thật đúng là làm hắn kính nể. Ngay cả các lão tổ tông cũng được hắn an bài thỏa đáng.

Nhưng đám lão tổ tông này phản ứng cũng hơi quá, chẳng phải là lợi ích của mỗi người là tổng cộng tám chín ngàn càn kim sao? Về phần cười đến mức không khép được miệng như vậy sao? Dựa vào không có phong phạm của lão tổ.

Nếu các ngươi biết, mấy ngày trước Thủ Triết lấy được hai viên Thiên Linh đan và nguyên bộ phụ tài, há phải kinh ngạc đến mức rớt cả tròng mắt?

Nhưng mà việc này hắn không dám nói, còn phải giữ bí mật nghiêm ngặt, cho dù là ở trước mặt lão tổ nhà mình cũng phải kín miệng. Nếu không, nếu để Thủ Triết biết được, sợ là đánh không chết hắn.

Trong lúc bất tri bất giác, anh rể tương lai này của Trần Phương Kiệt đã tràn đầy kính sợ đối với người em vợ tương lai là Vương Thủ Triết. Tay hắn bút tích quá lớn, từng cái đại thủ bút, ngay cả các lão tổ đều nghe theo hắn điều khiển.

Ngoại trừ Trần Phương Kiệt ra, Lương Hạo Phong của Ninh Tây Lương thị cũng kinh dị không thôi, tân tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết này lợi hại hơn nhiều so với lời đồn đại. Đa số lão tổ, đều giống như phải nghe theo ý kiến của hắn.

Ngoài ra, mấy người Nho Hồng lão tổ khí thế ngất trời chia của, cũng làm cho Lương Hạo Phong say mê không thôi, hắn bất quá chỉ là một tù nhân tùy thời bị giết.

Đây chính là kết quả sau khi đứng đội sai lầm.

Nếu sớm biết Vương Thủ Triết kia lợi hại như thế, đánh chết hắn ta cũng không dám chảy vào vũng nước đục này.

"Hạo Phong lão tổ." Sau khi xử lý xong một phần phân phối chiến lợi phẩm, Vương Thủ Triết cuối cùng cũng chuyển sự chú ý lên người Lương Hạo Phong, hắn khách khí chắp tay nói: "Không bằng ngài nói thử xem, chuẩn bị trả giá như thế nào để bảo vệ tính mạng?"

"Vương tộc trưởng khách khí khách khí." Trong lòng Lương Hạo Phong tràn ngập buồn khổ, không dám làm bộ làm tịch trước mặt Vương Thủ Triết, phong thái rất hạ thấp: "Lần này đúng là Lương Hạo Phong ta bị mỡ heo che mắt, đã làm sai chuyện thì phải nhận đánh nhận phạt. Chỉ là Lương thị ta chính là thế gia cửu phẩm mạt lưu nho nhỏ, tài sản có thể lấy ra không nhiều."

"Hạo Phong lão tổ khách khí rồi, chúng ta ai mà không phải cửu phẩm mạt lưu chứ?" Vương Thủ Triết cười nhạt, nói: "Nhà nào cũng không dễ sinh tồn."

"Nếu như vậy, trong Trường Ninh vệ chúng ta có một biệt viện lớn, cộng thêm năm bộ tiệm lâm phố, giá trị hơn vạn càn kim." Lương Hạo Phong biết Vương Thủ Triết không dễ lừa gạt, chỉ có thể cắn răng cắt thịt nói: "Chuyển toàn bộ cho Vương thị."

Trong lòng hắn đều đang rỉ máu, một ít của cải của tổ tông Lương thị không dễ dàng, lần này trộm gà không được còn mất nắm gạo, ngược lại khiến gia tộc bị tổn thất thật lớn.

"Ha ha ~ tài sản của một vạn càn kim?" Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc: "Hạo Phong lão tổ, chẳng lẽ là coi Vương thị ta là ăn mày, dễ đuổi như vậy sao?"

"A?" Lương Hạo Phong không ngờ khẩu vị của Vương Thủ Triết lại lớn như vậy, hơn vạn càn kim tài sản, trong mắt hắn giống như là ăn mày? Sắc mặt của hắn đỏ lên, biết hôm nay muốn tự đoạn cánh tay, hung hăng nói: "Lương thị chúng ta ở bên ngoài Trường Ninh vệ, lúc đầu mua một tòa trang viên, có

hơn hai ngàn mẫu vườn cây và một hồ nước nhỏ. Nhưng ngài cũng biết, trang viên phụ cận Trường Ninh vệ đều có tính chất đầu tư lâu dài, đánh cược chính là tương lai lâu dài tăng lên. Bởi vậy hàng năm giá trị sản lượng tương đối thấp, trước mắt giá trị một vạn đi."

Vương thị từng ở trong thành Trường Ninh vệ, phụ cận ngoài thành cũng có không ít sản nghiệp. Nhưng vì sinh tồn của gia tộc, cùng với lúc đó Tiêu Hàn lão tổ xung kích Linh Đài cảnh, đều bán đi giá cả.

Trường Ninh vệ thành, cùng với khu vực xung quanh, chính là khu vực trung tâm của cả khu vực Trường Ninh. Giá bán của toàn thể sản nghiệp và tỉ lệ sản xuất bình thường đều là sản lượng thấp với giá cao.

Nhưng mà khu vực hạch tâm có tiềm lực phát triển, hơn nữa càng thêm an toàn, vẫn có không ít gia tộc nguyện ý mua làm dây dài.

"Hai vạn?" Vương Thủ Triết hơi do dự nói: "Giá tiền này ngược lại có vài phần thành ý. Có điều, Hạo Phong lão tổ chính là lão tổ duy nhất trong nhà? Nếu vẫn lạc ở đây, trong nhà sẽ không còn Linh Đài…"

Lời vừa nói ra, Lương Hạo Phong ngược lại là lông mày thẳng nhảy có chút tức giận: "Vương tộc trưởng không khỏi quá mức tham lam, nếu ngươi lại hùng hổ dọa người, không bằng giết Lương Hạo Phong ta đi. Tài sản trong tộc bán, chắt nhi ta cũng đủ trùng kích tài nguyên Linh Đài rồi. Ngươi dù sao cũng phải nói đạo lý một chút chứ."

"Tham lam? Nói đạo lý." Vương Thủ Triết cười lạnh không thôi: "Hôm nay nếu không phải Vương Thủ Triết ta có vài phần bản lĩnh, Vương thị sẽ bị các ngươi diệt tộc. Đến lúc đó, Vương thị ta biết nói lý ở đâu? Đừng nói bây giờ cho ngươi một cơ hội mua mạng, lưu lại một phần sinh cơ cho gia tộc ngươi. Ngươi tham gia hành động nhằm vào Vương thị ta diệt tộc, ta cho dù diệt toàn tộc ngươi cũng là hợp tình hợp lý! Lương Hạo Phong, đừng cho ngươi cơ hội không nắm chắc được."

Diệt tộc!

Lương Hạo Phong toàn thân run lên, trong ánh mắt xẹt qua vẻ sợ hãi. Vương Thủ Triết này làm được sao? Chọc giận hắn, hơn phân nửa vẫn làm được, hơn nữa hắn còn có năng lực làm được.

Minh Thăng lão tổ ở một bên cũng đang góp lời: "Thủ Triết nói không sai, ngươi đây chính là người ta tham dự hành động diệt tộc. Nếu thất bại, phải gánh vác hậu quả."

Cùng lúc đó, Hàm lão tổ và Nho Hồng lão tổ cũng đều tỏ thái độ, nếu Thủ Triết muốn trả thù Lương thị hợp tình hợp lý, bọn họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cứ như vậy, Lương Hạo Phong lại lập tức sợ hãi, cười khổ nói với Vương Thủ Triết: "Vương tộc trưởng nói số lượng đi, hy vọng Vương tộc trưởng cho ta một con đường sống."

Hắn ta biết rõ, nếu mình chết ở chỗ này, cho dù Vương Thủ Triết chỉ cần thoáng nhắm vào Lương thị không có Linh Đài lão tổ trấn giữ, chỉ sợ Lương thị hơn phân nửa cũng không còn đường sống.

"Bốn vạn!" Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Lương thị ngươi không phải mua Thiên Linh đan còn thiếu chút tiền sao? Nói rõ Lương thị ngươi kinh doanh có phương pháp, lưu lại không ít của cải. Lương Hạo Phong, ngươi cũng đừng mặt dày, coi như hạt giống Linh Đài nhà ngươi xông quan thất bại không phải là được rồi sao?"

Bốn vạn!

Lương Hạo Phong lung lay sắp đổ, phun ra một ngụm máu, Vương Thủ Triết này quá độc ác!

Ngay cả đám lão tổ như Nho Hồng, mí mắt đều giật giật, nếu Thủ Triết trở nên hung ác, quả nhiên là đáng sợ. Bốn vạn tiền bồi thường này, Ninh Tây Lương thị này quả nhiên là thương gân động cốt.

Có điều làm như vậy cũng đúng, nếu hai nhà Lưu Triệu thành công, Vương thị sẽ gặp xui xẻo lớn.

Cũng khó trách Thủ Triết bất chấp, muốn chém tàn phế Lương thị.

Hồi lâu sau.

Lương Hạo Phong giống như bị rút sạch tinh khí thần, già nua hơn mười tuổi, thương xót không thôi: “Việc này, ta nhận thua.”

Kế tiếp, chính là một loạt vấn đề khế ước.

Với thủ đoạn của Vương Thủ Triết đối với khế ước, cộng thêm ba vị lão tổ chứng kiến, bất luận là khế ước nhượng bộ tộc hay khế ước thiếu nợ, đều không tìm ra được nửa điểm sai sót.

Chuyện này vừa thành.

Ba vị lão tổ Nho Hồng đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Thủ Triết. Người này thủ đoạn lôi kéo lòng người độc đáo, đối với kẻ địch càng không nương tay chút nào, quả nhiên là tiền đồ vô lượng!

Bốn vạn càn kim bồi thường!

Một gia tộc cửu phẩm phải vất vả tích góp bao nhiêu năm?

Bọn họ cũng thèm muốn số tiền này, nhưng cũng biết đây là Vương thị lấy hưng suy diệt vong của gia tộc để liều mạng đổi lấy, đương nhiên sẽ không có ý đồ nhúng tay vào.

“Ba vị lão tổ, mặc dù chuyện ở đây.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Nhưng Thủ Triết lại cảm thấy giữa mấy gia tộc huyết mạch chúng ta còn phải tăng thêm chiều sâu hợp tác lẫn nhau.”

Hợp tác sâu?

Ba vị lão tổ Nho Hồng đều lâm vào trong trầm tư.

“Ý của Thủ Triết là, mọi người có phúc cùng hưởng có họa cùng chia?” Nho Hồng lão tổ nghi hoặc hỏi.

“Đây chỉ là một điểm trong đó, dù sao các gia tộc chúng ta so với Thiên Nhân thế gia căn cơ quá mức nông cạn.” Vương Thủ Triết can gián nói: “Nếu có thể đoàn kết chặt chẽ hơn một chút thì có thể làm được nhiều chuyện hơn, đạt được càng nhiều lợi ích hơn.”

Mãng lão tổ trầm ngâm nói: “Thủ Triết suy nghĩ không tồi, theo ta được biết, càng dựa vào vệ thành ở Lũng Tả quận, một số gia tộc càng đoàn kết. Nguyên nhân có hai, lịch sử của những vệ thành kia càng lâu hơn, quan hệ giữa các gia tộc

càng thêm chặt chẽ. Thứ hai, giữa một số gia tộc thông gia, tất nhiên phải xuất hiện một người ở giữa có thể xoay trái xoay phải, có thể điều hòa tất cả mâu thuẫn. Chỉ nhìn điểm thứ hai, dường như Thủ Triết rất hợp cách."

Minh Thăng lão tổ nói: "Kỳ lão tổ còn nói sai một điểm, các gia tộc khó tránh khỏi đều có tư tâm, không muốn sản nghiệp của gia tộc tiết lộ ra ngoài. Nếu các gia tộc đoàn kết nhất trí, nhất định phải có một sản nghiệp chung, cũng đạt thành lợi ích cộng hưởng lẫn nhau. Nếu không cái gọi là liên minh sâu sắc, chẳng qua chỉ là trăng trong nước, chạm vào là vỡ."

Nho Hồng lão tổ suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai vị lão tổ nói đều có lý, nhưng Thủ Triết suy nghĩ như vậy cũng đúng. Đợi qua trận này, chúng ta nói chuyện một chút. Chúng ta rút lui trước, đừng trì hoãn đám người Thủ Triết tiếp tục săn thu đông."

"Nếu như vậy, Thủ Triết sẽ không đưa cho chư vị lão tổ nữa." Vương Thủ Triết cười chắp tay.

Đợi đến khi ba vị lão tổ áp giải Đệ Hạo Phong đi.

Vương thị gia tộc vẫn ở trong doanh địa này thêm một ngày, thu thập chiến trường, phân loại chiến lợi phẩm, thiêu đốt thi thể, đều là công tác tiếp sau vô cùng rườm rà.

Nhưng đám người Vương thị vất vả thì vất vả, nhưng đều vô cùng hưng phấn, thậm chí buổi tối còn tổ chức một lễ mừng nho nhỏ.

Sau đó, chính là bước lên hành trình săn bắn thu đông chính thức.

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Lại hơn nửa tháng trôi qua.

Bình An trấn đã tiến vào đầu mùa đông.

Hai ngày trước, còn có một trận tuyết đầu mùa nho nhỏ rơi xuống, để thời tiết trong nháy mắt lạnh hơn rất nhiều.

Trụ Hiên quan.

Vào thời điểm này hàng năm, đều là khoảng thời gian náo nhiệt nhất.

Ngoại trừ một bộ phận Huyền Vũ thế gia sẽ lựa chọn ra Trụ Hiên quan tiến hành săn bắn thu đông ra. Cũng sẽ có không ít tán tu từ xa chạy tới, cùng nhau bỏ tiền ra mua vật tư, cũng kết bạn mà tiến vào ngoại vực mạo hiểm.

Có chút tán tu, vĩnh viễn sẽ không về được.

Cũng có một số tán tu sẽ đạt được thu hoạch xa xỉ, có thể thanh thản ổn định tu luyện một hai năm. Thậm chí có tán tu cá biệt, sẽ vì vậy mà phát tài, mười năm cũng chưa chắc cần phải đi ra ngoài nữa.

Bởi vậy, trong Trụ Hiên quan thành sẽ tụ tập không ít thương nhân vân du bốn phương, thậm chí là một số nhân sĩ đại biểu thương hội.

Bọn họ đều là tới thu mua một chút sản vật ngoại vực, chỉ cần là đáng giá chút tiền, linh dược, thịt hung thú, khoáng thạch, linh cốt hung thú cao giai, da lông, linh mộc các loại!

Có một số tán tu thắng lợi trở về, chọn bán một bộ phận tạp vật, vừa giảm tải vừa có lợi cho việc phân phối.

Ngược lại Huyền Vũ thế gia, hơn phân nửa có phương pháp xử lý của mình, không quá tùy ý bán cho thương nhân vân du bốn phương.

Trên tường thành.

Một đôi thiếu nam thiếu nữ đang mắt ti hí nhìn về phương hướng ngoại vực.

Thiếu nữ kia miệng cũng bắt đầu lầm bầm: “Thủ Triết ca ca cũng thật là, nói là đi nửa tháng là quay về, sắp hai mươi ngày rồi! Ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy.”

Thiếu nữ kia mắt ngọc mày ngài, vóc người cao to, là một hạt giống tiểu mỹ nhân hiếm thấy. Chính là em vợ tương lai của Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lôi.

“Nhược Lôi.” Một thanh thiếu niên lớn tuổi hơn một chút khác nói: “Chắc là Thủ Triết huynh đã chậm trễ hai ngày, đừng nóng vội, chúng ta phải tin tưởng hắn.” Thanh thiếu niên này rõ ràng là em vợ tương lai của Vương Thủ Triết, Liễu Viễn Duệ.

Trước khi Vương Thủ Triết rời đi, tất nhiên không thể từ bỏ chủ trạch mà mặc kệ.

Với tính cách liệu địch rộng rãi của hắn, tất nhiên sẽ lo lắng sào huyệt trống rỗng có bị trộm hay không. Bởi vậy, hắn liên hệ Liễu Viễn Duệ cùng Nhược Lôi, thông qua bọn họ mời lão tổ thứ ba của Liễu thị - Chí Thắng lão tổ tới tọa trấn.

Chí Thắng lão tổ và Vương thị có quan hệ sâu xa, bà nội hắn chính là đích nữ vương Châu Vi của Vương thị.

Bởi vậy, Chí Thắng lão tổ gần như không do dự, liền đồng ý việc này.

Ngay khi Liễu Nhược Lôi và Liễu Viễn Duệ canh giữ nửa ngày, không canh giữ được Vương Thủ Triết.

Lại có hai nhóm nam nữ trẻ tuổi đi lên tường thành, bọn họ là thế hệ trẻ tuổi nhất của Lưu thị và Triệu thị, đồng dạng mỗi ngày đều đến Trụ Hiên quan chờ đợi người nhà.

Cầm đầu chính là Lưu Vĩnh Hạo đã từng bị Vương Lạc Thu đánh gãy xương sườn, cùng với tiểu tử ngốc Triệu Đỉnh Đằng.

Tuy Lưu Vĩnh Hạo không dám đối mặt với đám người Lận Liễu Nhược Lôi, nhưng vẫn như cũ không thể không tự biên tự diễn. Nói cái gì mà Vương thị lần này tất nhiên là dữ nhiều lành ít, nói không chừng sẽ táng thân trong bụng hung thú các loại.

Lời tuy như thế, nhưng những nam nữ trẻ tuổi kia cũng tràn đầy vẻ lo lắng.

Ngoại vực hung hiểm, ai cũng không dám cam đoan trưởng bối gia tộc mình đi ra ngoài, nhất định sẽ bình yên vô sự trở về.

Ngay lúc Liễu Nhược Lôi tức giận, chuẩn bị tiến lên lý luận một phen.

Bỗng dưng!

Lưu thị một thiếu nam hô lên: “Đoàn xe, có đoàn xe. Có mười bảy mười tám cỗ xe ngựa, đội ngũ thật lớn, nhất định là người của Lưu thị hai nhà Triệu chúng ta trở về.”

“Nhất định là đội xe của Lưu Triệu chúng ta. Ta nghe nói Vương thị chỉ có mười cỗ xe ngựa đi ra ngoài.”

“Không xong.” Liễu Nhược Lôi giật thót tim, nàng mơ hồ nghe Chí Thắng lão tổ nói không tỉ mỉ, Vương thị và Lưu Triệu hai thị, chắc chắn sẽ thừa dịp lần săn bắn Thu Đông này giải quyết một chút mâu thuẫn.

Nếu người của hai nhà Lưu Triệu thắng lợi trở về, vậy há không có nghĩa là bọn Thủ Triết ca ca…

Một ít thương lái vân du, sĩ tốt trấn quan, đại biểu Thương gia, cùng với tạp nham nghe tin có đoàn xe lớn trở về, đều chạy lên tường thành xem náo nhiệt.

Đoàn xe quy mô như vậy, chắc chắn là đoàn xe của gia tộc nào đó.

Mà lần này Huyền Vũ thế gia từ Trụ Hiên quan đi ra ngoài, tổng cộng chỉ có sáu bảy nhà mà thôi. Trong đó, có ba nhà đã trở về.

Đoàn xe chậm rãi tiếp cận.

Có sĩ tốt thủ quan lão luyện nói: “Quá nửa là đội xe của Lưu Triệu hai thị, bọn họ đi ra ngoài mười bốn chiếc xe ngựa, nhắm chừng là trên đường nhặt được ba chiếc. Ồ, người đi đầu trên kiệu xe ngựa đi đầu kia, hình như là một đầu mãng xà a.”

“Ôi! Mãng đầu thật lớn, đỉnh đầu còn có sừng kìa, cái này sợ là sắp hóa giao rồi chứ?”

“Hóa giao thì không đến mức.” Người nào đó nói, “Nhưng mà phán đoán từ con mãng xà kia, hẳn là mãng xà Thôn Sơn đạt tới tam giai đỉnh phong.”

“Ha ha ha!” Lưu Vĩnh Hạo vui sướng cười to, hắn tràn đầy tự tin: “Đây chắc chắn là Thôn Sơn Mãng mà Lưu thị chúng ta săn giết.”

…

Chương 122: Thịnh yến! Mãn thụ con mồi mà về!

…

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Lưu Vĩnh Hạo. Có nghi vấn, cũng có hâm mộ.

“Lưu Vĩnh Hạo, ngươi dựa vào cái gì nói đây là Thôn Sơn Mãng nhà các ngươi săn giết?” Liễu Nhược Lôi nũng nịu giận dữ mắng mỏ, “Cái này rất xa, ngươi còn có thể nhận ra là người nhà các ngươi a?”

“Nhược Lôi tiểu thư nói rất đúng.” Một ít thương nhân vân du bốn phương phụ họa nói, “Bây giờ khoảng cách quá xa, cũng chỉ có thể dựa vào đầu mãng xà để so sánh với kiệu sương, mới có thể miễn cưỡng phán đoán ra là Thôn Sơn Mãng Đầu. Ngươi chắc chắn nói là Lưu thị đánh chết, lại có căn cứ gì?”

Lời vừa nói ra, tự nhiên lộ ra một tràng tin đồn, đều là đang chế giễu Lưu Vĩnh Hạo khoác lác.

Tuy Lưu Vĩnh Hạo là con trai trưởng của Lưu thị, nhưng danh tiếng không được tốt, chỉ vì mấy tháng trước ở cửa Vương thị người ta, lại bị một thiếu nữ mười một tuổi thu thập hai ba lần!

“Các ngươi thì biết cái gì.” Lưu Vĩnh Hạo đỏ mặt tía tai quát mắng: “Tuy rằng cách khá xa, nhưng có thể nhìn ra trên nóc xe ngựa có hai khúc gỗ ngang đâm ra một đoạn lớn. Đây là kiệu xe ngựa do phụ thân ta tự mình sửa đổi, chính là để có thể chở thêm một ít hàng hóa, trước đó chưa bao giờ thấy nhà ai làm như vậy.”

Nghe Lưu Vĩnh Hạo nói như vậy, mọi người tận mắt nhìn lại, người có thị lực tương đối cao quả nhiên thấy được xà ngang trên kiệu, lúc này kinh hô: “Quả nhiên đúng như Lưu thiếu gia nói, chính là xe ngựa của Lưu thị.”

“Ha ha!”

Lưu thị và đám người trẻ tuổi Triệu thị đều hoan hô lên, hai thị bọn họ từ trước đến nay đều là cùng một giuộc. Không, theo lời nói của bọn họ mà nói, gọi là Đồng Khí Liên Chi.

Nếu chiếc xe ngựa dẫn đầu kia chính là xe ngựa của Lưu thị.

Đội xe ngựa quy mô lớn như vậy, tất nhiên là đoàn xe liên hợp của Lưu thị và Triệu thị.

Bọn họ chờ rất lâu, cuối cùng cũng đợi được đoàn xe ngựa nhà mình trở về.

"Lưu thiếu gia, nhà các ngươi phải phát a." Một ít thương nhân vân du bốn phương, bắt đầu a dua nịnh hót, "Chỉ riêng con Thôn Sơn Mãng tam giai đỉnh phong kia, đã là giá trên trời a."

Huyết nhục của hung thú tam giai vô cùng đắt đỏ, trung bình xương thường sẽ đạt tới khoảng một cân càn kim. Hơn nữa hình thể của phần lớn hung thú tam giai đều tương đối khổng lồ, động một chút là mấy ngàn cân, thậm chí còn nặng hơn.

Thôn Sơn Mãng trong rất nhiều hung thú tam giai, thuộc loại hung thú có thân thể khá dài, trọng lượng khá thượng đẳng.

Nhưng mà một con Thôn Thiên Mãng tam giai đỉnh phong, tổng trọng lượng chỉ sợ ít nhất cũng phải năm sáu ngàn cân, đơn giá còn đắt hơn một bậc so với tam giai bình thường.

Ngoài ra, rất nhiều tài liệu trên người Thôn Sơn Mãng cũng có chút đáng giá, như là viên mật rắn to lớn kia, chính là tài liệu tốt nhất của đan dược cấp ba, da mãng cũng có thể chế tác áo giáp chất lượng tốt.

Ngoại trừ máu thịt ra, quý giá nhất e rằng phải đếm tới cái sừng kia, tuy rằng còn chưa đủ tư cách luyện chế linh khí, nhưng cũng có thể luyện chế một ít thần binh lợi khí Luyện Khí cảnh có thể sử dụng rồi.

Loại ngọc bội liễm tức xa không đủ cấp bậc linh khí này, nhưng mà Luyện Khí cảnh sử dụng hiệu quả không tệ, thường gọi là tiểu linh bảo. Ngọc bội Liễm Tức kia của Vương Thủ Triết là một loại tiểu linh bảo tương đối bình thường.

Bởi vậy, tổng giá trị của một con Thôn Sơn Mãng tam giai đỉnh phong chỉ sợ phải là Vạn Càn Kim.

Nghe ra hình như rất có giá trị.

Thế nhưng lão tổ bình thường gặp phải con mãng xà này, có thể thoát được đã là tốt lắm rồi, chớ nói chi là săn giết nó.

Một chuỗi a dua nịnh hót, nhấn chìm Lưu Vĩnh Hạo, mục đích của những người bán hàng rong này cũng rất đơn giản, chính là vỗ vỗ mông ngựa Lưu thị thiếu tộc trưởng, sau này có cơ hội mua thêm chút nguyên liệu.

Kỳ quái?

Lưu Vĩnh Hạo vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này, lại có chút cảm thấy không thích hợp. Hắn thân là thiếu tộc trưởng, đương nhiên biết mục đích đại khái của đám người phụ thân lần này đi ngoại vực, chủ yếu không phải là vì săn bắn, mà là nhằm vào Vương thị.

Chẳng lẽ, là bởi vì sự tình quá thuận lợi. Nhóm lão tổ và nhóm ngoại viện quá tuyệt vời, thuận tiện đánh một trận hoang dã? Mọi người lại kiếm thêm một đợt nữa.

Càng nghĩ càng có khả năng này, đáy lòng Lưu Vĩnh Hạo hưng phấn và run rẩy.

Đám thanh niên hai nhà Lưu Triệu càng hưng phấn.

Liễu Nhược Lôi lại càng lo lắng, sắc mặt trắng bệch.

“Nhược Lôi, không có việc gì.” Liễu Viễn Duệ an ủi nói: “Thủ Triết huynh là người có phúc, chắc là trên đường chậm trễ.”

Cùng lúc đó.

Người trên tường thành càng tới càng nhiều, đều là nghe tin đến xem náo nhiệt.

Cùng lúc đó.

Lại có một chiếc xe ngựa đi vào trong Ủng thành, từ trong xe đi ra, là Vương thị Công Tôn Huệ, Vương Lạc Y, Vương Lạc Miểu.

Mỗi ngày các nàng cũng sẽ đến xem xem có thể đón được đoàn người Vương Thủ Triết hay không. Các nàng vừa xuống xe, liền nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi, vội vàng bước lên tường thành.

“Công Tôn bá mẫu, Lạc Y, Huyên Huyên.” Liễu Nhược Lôi sắc mặt không tốt tiến lên nghênh đón, “Bọn họ đều nói trở về là đoàn xe của Lưu thị và Triệu thị.”

“Nhược Lôi, phải tin tưởng Thủ Triết.” Công Tôn Huệ sẽ tham dự vào đại sự trong tộc, đối với năng lực của Thủ Triết vô cùng rõ ràng, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

“Tuyết rơi, tuyết rơi.”

Có người kêu lên.

Quả nhiên, trên bầu trời bông tuyết lấm tấm phiêu đãng, gió thổi qua, liền bay lả tả, che khuất tầm nhìn, hình tượng đoàn xe trở nên mơ hồ.

Sắc mặt đám người Vương thị lập tức ngưng trọng hơn rất nhiều.

Trận tuyết này thoạt nhìn hơi lớn, nếu đám người Thủ Triết lại không về kịp, gặp phải tuyết lớn phong đường liền phiền toái.

Mà người trẻ tuổi hai nhà Lưu Triệu lại càng thêm đắc ý, đủ loại lời đồn đãi nhảm nhí đều xông ra.

Bỗng dưng!

Lại có người hô: “Trấn thủ sứ đại nhân đến tuần tra.”

Trấn thủ sứ Lôi Dương Thu!?

Đây chính là đại nhân vật của Bình An trấn, đường đường là con cưng xuất thân Thiên Nhân thế gia, địa vị vượt xa đám thanh niên hai nhà Lưu Triệu.

Hắn long hành hổ bộ đứng trên tường thành, trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh trở lại, lần lượt dùng ánh mắt kính sợ nhìn Lôi Dương Thu đang bị đám quan binh vây quanh.

Lôi Dương Thu có trách nhiệm trấn thủ trấn an một phương, Trụ Hiên quan này chính là nơi quản lý của hắn, là phòng tuyến quan trọng nhất.

“Công Tôn đại nương.” Lôi Dương Thu vừa thấy Công Tôn Huệ, lập tức tiến lên chắp tay hành lễ, đồng thời cười tủm tỉm chào đám người Lạc Y, Lạc Miểu, Nhược Lôi.

Công Tôn Ưởng vội vàng mang theo một đám tiểu bối hoàn lễ.

Tất cả mọi người, đều ở trên tường thành chờ đoàn xe tới gần. Qua một hồi lâu, đoàn xe mới đến ngoài cửa thành. Lúc này gió tuyết lớn dần, mọi người chỉ có thể nhìn đại khái, trong

đoàn xe khổng lồ, rất nhiều cỗ xe ngựa kiệu đều hủy đi nóc xe, bên trong phảng phất chứa đầy con mồi, từ bộ dáng cùng khí tức đơn giản phán đoán, dĩ nhiên hơn phân nửa đều là hung thú.

Dường như đã thể hiện sự thắng lợi của thợ săn trở về.

Trong đội đương nhiên có một nhóm kỵ sĩ, nhưng thời tiết gió tuyết, tất cả mọi người đều dùng khăn quàng cổ che cổ và hơn phân nửa khuôn mặt.

"Được." Lưu Vĩnh Hạo lặng yên không một tiếng động thu hồi hối lộ của một vị đại diện Thương gia, bình tĩnh nói: "Ta sẽ dẫn ngươi đi gặp phụ thân ta, nhưng có được hay không thì đừng cam đoan."

"Ha ha, có Lưu thiếu tộc trưởng xuyên kim dẫn tuyến là được." Đại biểu Thương gia cười nói.

Đại biểu thương gia và các thương nhân khác cũng đều vây quanh, nhao nhao nghĩ biện pháp thông đồng với Lưu Vĩnh Hạo. Nhìn một số chiến lợi phẩm mà đoàn xe triển lộ ra, Lưu thị lần này sắp phát rồi.

"Bình An Vương thị, đội săn mùa thu đông trở về, xin quan giữ thành thả cầu treo mở cửa thành." Trong đoàn xe, một vị kỵ sĩ tiến lên, cao giọng nói.

"Vương thị?"

Hiện trường nghị luận cùng náo nhiệt, phảng phất lập tức bị đóng băng.

Lời của Lưu Vĩnh Hạo chắc như đinh đóng cột trước đó, tất cả mọi người đều cho rằng đây là đoàn xe của Lưu thị và Triệu thị, sao đột nhiên lại xuất hiện Bình An Vương thị?

Quan cửa thành cũng không nghĩ ra, quát: "Các ngươi không phải đoàn xe Lưu thị sao, sao lại thay đổi Vương thị?"

"Cái gì lung tung lộn xộn?" Kỵ sĩ ngoài cổng thành tháo khăn quàng cổ chống lạnh trên mặt xuống, để lộ một khuôn mặt nam tử trung niên uy nghiêm: "Ta là Bình An Vương thị Vương Định tộc, mau mở cầu treo xuống, mở cửa thành ra."

Vương Định Tộc!

Đây chính là phó trấn thủ sứ Bình An trấn, địa vị tự nhiên có chút hiển hách. Rất nhiều sĩ tốt thủ thành và quan cửa thành đều biết hắn.

“Quả nhiên là Vương phó trấn thủ sứ đại nhân.”

“Mau mở cửa thành, mở cửa thành.”

Trong tiếng xoắn ốc, cửa thành chậm rãi mở ra, mà cầu treo cũng chậm rãi hạ xuống, gác ở trên sông hộ thành.

“Là Tam bá, quả nhiên là Tam bá.” Vương Lạc Y kéo tay Liễu Nhược Lôi, kích động nói: “Nhược Lôi, là bọn họ nghĩ sai rồi, đây là đoàn xe của Vương thị chúng ta.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lôi hơi đỏ lên, âm thầm “Phì” một tiếng, bốn tiểu thư mới không phải là người của Vương thị, tuy nhiên vẻ mặt lại kích động cùng vui sướng không thôi: “Vậy Thủ Triết ca ca đâu, bọn họ đều bịt kín rắn chắc, cũng không nhìn rõ là ai.”

“Vâng, đó là ca ca, người cưỡi hắc mã kia.” Vương Lạc Miểu bò lên trên người mẫu thân, chỉ vào một kỵ sĩ nói: “Con ngựa kia ta nhận ra, tên là Hắc Phong gì đó, tên rất khó nghe.”

“Lưu Vĩnh Hạo, không phải ngươi nói đây là đoàn xe của Lưu thị sao?”

“Đúng vậy, lời nói chuẩn xác, chúng ta đều tin ngươi.”

“Không có khả năng… Không có khả năng!” Vẻ mặt của Lưu Vĩnh Hạo cứng đờ, hai mắt dại ra mà không dám tin, “Tại sao có thể là Vương thị? Những xe ngựa kia, thật nhiều xe ngựa, rõ ràng đều là của Lưu thị chúng ta mà. Chẳng lẽ là cùng nhau trở về?”

Lời này ngược lại làm cho mọi người chung quanh lập tức yên tĩnh lại, ngược lại không phải là không có khả năng này.

Cửa thành mở ra, quan cửa thành hô: “Vương phó trấn thủ sứ, Lưu Triệu hai thị, là cùng Vương thị các ngươi tổ đội xe sao?”

“Làm sao có thể.” Vương Định Tộc cao giọng nói: “Chúng ta và Lưu Triệu thị xưa nay không hòa thuận, tự nhiên ai đi đường nấy.”

Lời này vừa nói ra.

Trên tường thành lập tức "Soạt soạt" một mảnh.

Nhất là những người bán hàng rong, đại biểu thương gia kia, nhao nhao vây quanh Lưu Vĩnh Hạo, rõ ràng đây là đoàn xe của Vương thị, ngươi lại khăng khăng nói là đoàn xe Lưu thị, dụng tâm ở đâu, đây không phải là muốn lừa tiền sao?

"Không có khả năng, không có khả năng." Lưu Vĩnh Hạo vọt tới lỗ châu mai, hô lớn: "Mấy chiếc xe ngựa kia, rõ ràng đều là xe ngựa của Lưu thị chúng ta, các ngươi xem, trên kiệu sương còn có tiêu ký của Lưu thị chúng ta. Vương Định Tộc, vì sao xe ngựa của Lưu thị chúng ta lại ở trong đội ngũ của các ngươi?"

Điều này thu hút sự chú ý của rất nhiều người, dấu hiệu của Lưu thị vẫn rất rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nghị luận sôi nổi.

"Hừ! Cái này có gì kỳ quái." Vương Định Tộc cao giọng nói: "Lần này chúng ta săn được rất nhiều con mồi, lại trùng hợp ở trong doanh địa, nhặt được một nhóm xe ngựa vô chủ, liền lấy ra dùng. Loại chuyện này ở ngoại vực, vốn là rất phổ biến."

Cái này cũng đúng.

Ngoại Vực hung hiểm, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Có một số đội ngũ khi săn hung thú ngược lại bị hung thú săn. Một ít vật tư lưu lại, bị những đội ngũ khác lấy được là bình thường, chuyện tương tự đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

"Ngươi nói bậy, các ngươi rõ ràng là cướp xe ngựa của Lưu thị chúng ta, cướp con mồi của chúng ta." Lưu Vĩnh Hạo kinh sợ rít gào lên.

Ngay khi Vương Định Tộc chuẩn bị nói chuyện.

Vương Thủ Triết thúc ngựa đi về phía trước, lạnh nhạt nói: "Tam bá, không có gì để cãi lại với một tiểu hài tử, chúng ta vào quan."

Vương Định Tộc cười sang sảng: "Thủ Triết nói rất đúng." Lập tức, hắn vung tay lên nói: "Tộc trưởng có lệnh, vào quan."

"Tiến quan!"

Sau tiếng ra lệnh.

Đoàn xe khổng lồ một lần nữa chậm rãi khởi động, chiếc xe ngựa dẫn đầu kia dẫn đầu đi lên cầu treo, sau đó tiến vào cửa thành, hành lang, lại đến Ung thành. Phía sau xe ngựa, một chiếc tiếp một chiếc tiến quan.

Đến lúc này.

Tất cả mọi người mới tin, đây căn bản không phải là đội xe của Lưu thị và Triệu thị, không có nửa người của Lưu thị.

Những người bán hàng rong và đại biểu thương gia kia phẫn nộ, bọn họ vây quanh Lưu Vĩnh Hạo, đòi lại hối lộ.

Sau đó, nhào tới chỗ đám Vương Lạc Y, Công Tôn Diễm.

"Công Tôn đại nương tử, người còn nhớ ta không? Tiểu Lục Tử của cửa hàng Lý Ký đó."

"Lạc Y tiểu thư, đây là son phấn do quận Thiên Nam sản xuất, thích hợp nhất với khí tức cao quý và mỹ nhan thịnh thế của ngài."

"Lạc Anh tiểu thư, chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi, làm phiền tiểu thư giới thiệu cho ca ca ngài làm quen một chút."

Tuổi còn nhỏ, Lạc Miểu mới tám tuổi con mắt đều trợn tròn, còn có thao tác như vậy? Hóa ra Lạc Miểu tiểu thư của ta cũng thành đại nhân vật?

Sau đó, nàng không cự tuyệt, vui vẻ đem các loại hối lộ nhất nhất thu hồi, cười đến miệng nhỏ cũng khép lại, lộ ra mấy cái răng sữa mới rụng.

"Khặc khặc, không được lấy đồ của người ta." Công Tôn Huệ nghiêm nghị nói: "Như vậy sẽ làm khó ca ca ngươi, trả lại hết đi."

"A~" Vương Lạc Anh đáng thương, ngay cả lễ vật cũng không có che nóng, chỉ có thể trả lại từng người một.

Đừng nhìn bình thường Công Tôn Huệ tính tình rất tốt, nhưng gia giáo hạng nhất này, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay. Vương Lạc Miểu tuổi còn nhỏ, đã không biết bị đánh bao nhiêu lần.

"Mau nhìn mau nhìn, trong chiếc xe ngựa kia, lộ ra một cái đầu hổ màu hoa râm, toàn thân vàng rực rỡ a." Đám người vây

quanh hướng về phía Ủng thành, người nào đó kêu lên: “Đó không phải là hung thú Tam giai Hổ đã trưởng thành —— Bạch Ngạc Hoàng Kim Hổ sao?”

“Trước có Thôn Sơn Mãng, lại có Bạch Ngạc Hoàng Kim Hổ, ngoan ngoãn, Vương thị đây là săn hai con hung thú tam giai sao?”

“Ngươi xem, trong mấy chiếc xe ngựa kia có chứa nhị giai hung thú Thiết Bối Man Trư đại danh đỉnh đỉnh.”

“Có nhiều hung thú tam giai, nhị giai tính là gì?”

“Không phải, các ngươi xem… là thật nhiều con!”

Mọi người tập trung nhìn lại, quả nhiên, thật nhiều con. Trong ba bốn chiếc xe ngựa, đều chứa Thiết Bối Man Trư lớn nhỏ. Con lớn nhất kia, khí thế hùng hồn, nặng chừng một hai ngàn cân.

Ngoài ra, còn có hai ba mươi con Thiết Bối Man Trư bị trói chặt chân, nhét vào trong xe ngựa, kêu ực ực.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Vương thị, bắt được nhiều lợn rừng lưng sắt như vậy, là chuẩn bị nuôi lợn rừng lưng sắt sao?

“Phía sau đội ngũ có một con rùa đen lớn…” Đó là Thủy Nguyên Linh Quy tam giai, vậy mà vẫn sống! Lưng nó còng xuống mấy con thú dữ.”

Đoàn xe của Vương thị trở về, giống như đã gây ra một trận thịnh yến.

Người vây xem sợ hãi thán phục, khiếp sợ, không dám tin.

Mà đám người Lưu thị thì bị chen đến một bên, không ai chú ý.

Lưu Vĩnh Hạo còn ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân đã bị nhổ sạch không còn một mảnh, ngơ ngác lẩm bẩm, không thể nào, không thể nào!

…

Chương 123: Thành tựu! Một tay che trời!

…

Theo đoàn xe của Vương thị, từng chiếc từng chiếc tiến vào Ủng thành.

Âm thanh vây xem và ồn ào càng lúc càng lớn, đặc biệt là một số thương lái vân du và tán tu từ xa đến, khi bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, cũng sẽ tản ra uy danh của Vương thị.

Thế gia phải có lực uy hiếp, như vậy mới có thể làm cho người sinh ra kính sợ, không dám tùy ý động đến đầu óc. Thứ nhất là giảm bớt các loại phiền toái không cần thiết, thứ hai, danh tiếng càng lớn, lại càng dễ dàng thu hoạch lợi ích.

Nhưng đồng thời, thế gia bảo trì lực uy hiếp đồng thời lại khiến người ta không nhìn rõ sâu cạn, không thấy rõ chi tiết chân chính.

Nói đơn giản một chút, chính là vừa muốn lập uy, người ta cảm thấy Vương thị ngươi vô cùng lợi hại. Đồng thời còn phải bảo trì thần bí, khiến người ta không biết ngươi lợi hại đến mức nào.

Ảo diệu cùng huyền cơ trong đó, là phải hảo hảo suy nghĩ cùng nắm chắc.

Cũng chính vì vậy, dưới sự sắp xếp của Vương Thủ Triết, cái đầu của Thôn Sơn Mãng kia mới được đặt trên mui xe ngựa thứ nhất. Mà cái đầu hổ bạch ngạch hoàng kim hổ dữ kia, mới có thể "vô tình mà lơ đãng", nửa ẩn nửa lộ từ trong kiệu sương.

Mà Thủy Nguyên Linh Quy chở số lượng lớn con mồi, không nhanh không chậm tiến vào Ủng thành, nâng rung động của người vây xem lên tới cực điểm.

Ngoài rung động, sinh ra kính sợ đối với Vương thị. Ngay cả hung thú tam giai cũng có thể thu phục, Vương thị quật khởi đã là tất nhiên.

Đây gọi là khen công ngoài đường, để tương lai Vương thị độc bá Bình An trấn đặt nền móng.

Thứ gì bày ra, thứ gì đó không bày ra, làm sao thể hiện được. Đều là kết quả sau khi mọi người Vương thị thương lượng cân nhắc, cũng không phải là mù tới.

Mọi người xung quanh không kìm lòng được mà tán dương Vương thị, đồng thời cũng đều dồn dập chuyển đề tài lên người Vương Thủ Triết, đều nói hắn là tộc trưởng thanh niên, tuổi trẻ tài cao, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.

"Ca ca!"

Vương Lạc Miểu thoát khỏi tay mẫu thân, bay nhào tới, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn hồng hào, trong ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo và sùng bái huynh trưởng.

Những người bán hàng rong, tán tu, đại diện thương gia, cùng với sĩ tốt trấn quan đều chủ động tránh ra một con đường.

Đó chính là tiểu đích nữ của Vương thị —— Vương Lạc Anh, muội muội ruột cùng cha khác mẹ với tộc trưởng Vương Thủ Triết, thân phận rất quý giá.

Nàng nện lên cái chân ngắn còn chưa có nẩy nở, bay nhào lên.

Bỗng dưng, cánh tay Vương Thủ Triết giãn ra, ôm nàng lên ngựa, dẫn nàng cùng nhau ra khỏi nội úng thành, cười hỏi: "Vật nhỏ này, mới hơn một tháng không gặp, sao lại trở nên đáng yêu thế?"

"Ca ca, miệng của huynh trở nên ngọt." Vương Lạc Miểu vui vẻ hì hì nói: "Không uổng công muội và Nhược Lam tẩu tẩu viết thư, hảo hảo khen ngợi huynh một phen."

"Ặc… ngươi còn viết thư với Nhược Lam tiểu thư sao?" Vương Thủ Triết dở khóc dở cười nói: "Cái chữ như vẽ bùa quỷ kia của ngươi, có thể lấy ra được sao? Cái này chẳng phải lập tức bại lộ rồi, Vương thị ta khuyết thiếu nền tảng văn hóa sao?"

"Vương Thủ Triết, ngươi ngươi ngươi, ngươi khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi." Vương Lạc Miểu tức giận đến giương nanh múa vuốt: "May mà ta còn giúp ngươi dỗ tẩu tẩu vui vẻ, cái đầu gỗ du không khai khiếu này của ngươi. Hừ hừ

hừ, vốn còn muốn đọc hồi âm của tẩu tẩu cho ngươi, bây giờ thì hừ, cầu xin ta cũng không cho ngươi xem.”

“Ta vốn không muốn nhìn những lời bí mật giữa các cô gái.”

“Ngươi ngươi ngươi, lần sau ta và Nhược Lam tỷ tỷ viết thư, liền nói ngươi là tên xấu xa bại hoại.”

“Tùy tiện, nếu ta không cưới được vợ, thì lấy đích nữ này của ngươi đi đổi thân.”

Công Tôn Huệ đuổi sát phía sau nghe được một màn này, có chút dở khóc dở cười lại có chút vui mừng.

Thủ Triết và Lạc Miểu này, mỗi lần gặp mặt đều phải làm ra bộ này, hơn nữa Thủ Triết còn rất vui vẻ.

Mà Lạc Miểu, cũng là mỗi lần đều bị chọc giận đến gần chết, quay đầu lại nhào vào trong ngực ca ca.

Cảm tình của Thủ Triết và Lạc Miểu thật sự rất tốt.

Sau đó, Vương Thủ Triết xuống ngựa, cảm tạ Công Tôn Huệ, Liễu Nhược Lôi và Liễu Viễn Duệ. Lúc này mới đi theo đoàn xe, trùng trùng điệp điệp đi về phía chủ trạch Vương thị.

Phía sau rất nhiều người đều đi theo xem náo nhiệt, hơn nữa còn càng tụ càng nhiều.

Trụ Hiên Quan Úng thành lúc trước còn náo nhiệt phi phàm, trong nháy mắt liền nhân đi lầu trống, chỉ còn lại người hai nhà Lưu Triệu, cùng với một ít binh lính bên ngoài bởi gánh vác trách nhiệm trấn thủ mà không cách nào rời đi, có vẻ một mảnh trống rỗng.

Lôi Dương Thu trấn thủ sứ trấn Bình An nhìn thấy một màn này, nhìn tuyết càng rơi càng lớn, không khỏi cảm khái một câu.

“Bình An trấn này, hoàn toàn thay đổi rồi.”

Mấy người trẻ tuổi hai nhà Lưu Triệu, sắc mặt lập tức triệt để sụp đổ. Không ít người nội tâm yếu ớt, gánh không được áp lực, trực tiếp xụi lơ khóc lóc.

…

Đoàn xe của Vương thị, chậm rãi đi tới.

Lộ trình vốn không tới nửa canh giờ, bị cưỡng ép đi hai canh giờ rưỡi.

Sau đội ngũ, ước chừng theo không dưới ba bốn ngàn người, từ trên cao nhìn xuống, kia thật sự là một mảng lớn người Ô Côn.

Chủ trạch Vương thị sớm đã biết được tin tức, tộc nhân, gia đinh, thị nữ ở lại đều đã nghênh đón ở ngoài cửa. Bởi vì sợ nhân thủ không đủ, còn đặc biệt triệu tập rất nhiều người từ bên bàng hệ tới vận chuyển.

"Thủ Triết." Vương Thủ Tín đến, hắn hưng phấn đỏ bừng mặt.

Vương thị xuống dốc năm mươi năm, mà Vương Thủ Tín ông ta sống đến bốn mươi ba tuổi, chưa bao giờ thấy Vương thị phong quang như vậy.

Ngay lập tức, hắn cẩn thận gián ngôn nói: "Một ít thế gia cường thịnh sau khi săn bắn mùa thu đông trở về, nếu thu hoạch lớn mà dẫn đến vây xem, sẽ lấy ra một phần nhỏ con mồi, loại bình thường là được. Sau đó tại hiện trường nấu thịt ăn, chia cho những dân chúng nghèo khổ quanh năm suốt tháng không được ăn thịt kia."

"Đồng thời, một ít thế gia cường thịnh cũng sẽ xuất ra nửa đầu hung thú, lấy giá thấp bán cho gia tộc Bất Nhập Lưu ở bản địa, để ngưng tụ lòng người, tăng uy tín, loại truyền thống này gọi là Khánh Dư Yến."

Đương nhiên, trong bốn mươi ba tuổi còn sống của Vương Thủ Tín, Vương thị không có sức mạnh đó, cũng không có địa vị tổ chức 'Khánh Dư Yến'.

Mỗi lần săn bắn thu đông, Vương thị hơn phân nửa đều lén lút đi, xám xịt mà quay về.

Ngược lại khi Trụ Hiên lão tổ còn sống, gặp được lúc thu hoạch tốt sẽ tổ chức Khánh Dư yến.

Lời này vừa nói ra.

Mấy tộc nhân lớn tuổi đều là trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ đợi mãnh liệt. Vương thị nghèo túng năm mươi năm, hiện giờ thật vất vả xoay người, bọn họ cũng muốn tăng lên một chút cảm giác vinh dự gia tộc, cùng với gia tăng uy tín đối với hạt địa.

“Được.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút: “Ta nhớ còn lại năm sáu con trâu rừng và lợn rừng bình thường, mỗi con lấy ra một con, còn lại đều ướp lạnh rồi giấu đi. Ngoài ra, một số loại thịt nuôi trong kho của gia tộc cũng đều lấy ra để tổ chức tiệc mừng, thuận tiện dọn sạch kho.”

“Đúng rồi, dựng thêm mấy cái lều cháo, thuận tiện làm cháo một lần, người nhiều thịt ít sợ là không đủ ăn.”

“Còn chuyện bán thịt hung thú với giá thấp thì lấy con man ngưu móng xanh nhất giai cao kia đi. Con đó nặng đến ba ngàn cân, đủ dùng rồi. Chú ý cảnh cáo những gia tộc tầm thường kia, nếu dám bán linh nhục giá thấp cho thương nhân vân du thì đừng trách Vương thị ta không nể mặt.”

Nhà kho đồ ăn của gia tộc cũng không nhỏ, nhưng thu hoạch lần này quá mức kinh người, thế cho nên nhà kho trong hầm băng sợ là không đủ dùng.

Hơn nữa chỉ dựa vào những người Vương thị này, phỏng chừng mở rộng ăn uống, đều có thể ăn đủ hai năm.

“Được.” Vương Thủ Tín hưng phấn không thôi, dẫn người theo hẹn mà làm.

Khi dân chúng và một số gia tộc Huyền Vũ không ra gì, phát hiện Vương thị chuẩn bị tổ chức Khánh Dư yến, hơn nữa còn lấy ra rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, vô cùng kinh người, lập tức sôi trào lên.

Mấy chục năm qua, hai nhà Lưu Triệu thay nhau tổ chức tiệc mừng, nhưng quy mô vô cùng nhỏ, e là ngay cả một phần trăm bữa tiệc mừng của Vương thị lần này cũng chưa tới, chính là lời to, cho thấy bọn họ mới là “thế gia đỉnh cấp” của Bình An trấn.

Tổ chức Khánh Dư yến, đương nhiên không cần vị tộc trưởng Vương Thủ Triết này ra mặt. Để mấy huynh trưởng, cùng với nữ quyến, đệ đệ muội muội trong nhà đi lo liệu là được.

Lúc này Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lôi Liễu Viễn Duệ cùng nhau trở về chủ trạch, trước tiên liền đi bái phỏng Chí Thắng lão tổ.

Cùng đồng hành, đương nhiên còn có Lung Yên lão tổ và Tiêu Hàn lão tổ.

Đây là lễ nghi nên có, chí thắng lão tổ người ta thế nhưng là sau khi nhận thư, không chút do dự trước đó hỗ trợ trấn thủ chủ trạch Vương thị.

Phần nhân tình này cũng không nhỏ.

Hai bên hàn huyên một phen, khách sáo, cuối cùng Chí Thắng Lão Tổ Công Thành Thân cáo từ.

Rất tự nhiên, Vương Thủ Triết cũng sẽ không để lão tổ Chí Thắng làm việc không công. Sau đó sẽ có xe linh nhục và linh mễ, trực tiếp đưa đến phủ Sơn Âm Liễu thị.

Sau khi xử lý xong mọi việc.

Vương Thủ Triết lúc này mới triệt để dàn xếp, thả lỏng, giống như lập tức tháo xuống tất cả gánh nặng.

Sau đó, hắn tắm rửa một cái, dặn dò Vương Quý ai cũng không gặp, chuyện gì cũng đều không muốn suy nghĩ, nằm ở trên giường một ngày một đêm.

Trong khoảng thời gian này vì đối phó Lưu Triệu hai thị, quả thực quá mệt mỏi, quan trọng nhất là mệt mỏi, không dung được nửa điểm sai lầm.

Thế nhưng hiện tại, thật sự là thả lỏng.

…

Khánh Dư yến của Vương thị tổ chức vô cùng náo nhiệt, giống như đã trở thành lễ mừng náo nhiệt nhất toàn bộ Bình An trấn.

Gần như tất cả mọi người đều bàn tán say sưa, chủ đề đề đề đều là Bình An Vương thị.

Mà hai thế gia khác của Bình An trấn, Bình An Lưu thị và Bình An Triệu thị, dường như đã bị lãng quên đến trong góc, không ai nhắc đến nữa.

Dường như, Bình An trấn to như vậy chỉ có một Huyền Vũ thế gia - Bình An Vương thị.

Lúc này.

Một chiếc xe ngựa có quan phủ Đại Càn, rất là điệu thấp dừng ở trước cửa chủ trạch Vương thị.

Người bước xuống từ trên xe ngựa là một nam tử trung niên mặc quan phục Trấn Thủ Sứ, khí thế bất phàm. Người này đương nhiên là Trấn Thủ Sứ Lôi Dương Thu.

Sau đó, lại có hai vị lão giả bảy tám mươi tuổi run rẩy đi ra từ trong xe ngựa.

Trên quảng trường trước cửa Vương thị, vẫn ồn ào tiếng người. Có xếp hàng ăn cháo ăn thịt, cũng có gia tộc Huyền Vũ địa phương tầm thường, cầm càn kim tích lũy hồi lâu, đến mua linh nhục giá thấp.

Cơ hội như thế, người bình thường cũng sẽ không bỏ lỡ.

Nhưng Vương thị làm việc từ trước đến nay đều rõ ràng, nhà ai có bao nhiêu nhân khẩu, mua qua bao nhiêu, đều có hạn ngạch.

Mà dân chúng trong khu vực hưởng dụng cháo ăn thịt của Khánh Dư yến cũng phải có hộ tịch địa phương chứng minh và đăng ký, không đến mức để cho ngươi ăn hết lần này đến lần khác.

Ai dám nói bậy, thủ đoạn của Vương thị đương nhiên cũng không phải ăn chay.

Nhưng dù nghiêm khắc như thế, ba ngày ba đêm sau vẫn có rất nhiều người xếp hàng.

“Chậc chậc, quả nhiên Vương thị có khí tượng hưng thịnh.” Trấn Thủ sứ Lôi Dương Thu cười khen ngợi một tiếng, sau đó nói với Vương Lạc Thu đang chia thịt: “Lạc Thu tiểu muội muội, còn nhớ ta chứ?”

Vương Lạc Thu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục đăng ký tạo sách cho người ta, tay chân lanh lẹ phân thịt chia cháo, thờ ơ nói: “Nhớ rõ, chính là người bị Tứ ca ca của ta mắng khóc kia, hình như họ Lôi gì đó…”

Lôi Dương Thu sắc mặt nghẹn ngào, nhất thời trong lòng mệt mỏi không thôi, ta lúc nào thì bị mắng khóc?

Chỉ là cũng không tiện so đo với tiểu cô nương, lúc này cười khan hai tiếng nói: “Chuyện này, chuyện cũ không chịu nổi nhắc lại. Đúng rồi, Tứ ca ca ngươi có ở đây không? Ta muốn gặp hắn một lần, Lạc Thu cô nương đi hỗ trợ thông truyền đi.”

“Ngươi không thấy ta bận sao?” Vương Lạc Thu không kiên nhẫn trả lời một câu, sau đó vẫy tay nói với một gã sai vặt: “Tuấn ngạn, đi tìm Vương Quý Thông truyền cho Tứ ca ca một chút, có một người tên là Lôi gì đó tìm hắn. Đúng rồi, chính là Trấn Thủ Sứ kia.”

“Vâng, Lục tiểu thư.” Âu Dương Tuấn Ngạn rụt cổ lại, vội vàng chạy đi làm việc.

Trong lòng hắn cảm khái không thôi, đi theo Lục tiểu thư làm việc chính là có thể diện, ngay cả đường đường là Trấn Thủ Sứ cũng phải chờ đợi.

Rất nhanh!

…

Trong sảnh chính của Vương thị tiền đường.

Vương Thủ Triết và Lôi Dương Thu ngồi đối diện uống trà, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu.

Lôi Dương Thu thì không ngừng phát ra tiếng cười sang sảng, đồng thời phụ họa quan điểm của Vương Thủ Triết, giống như là thuộc hạ đối mặt với lãnh đạo vậy.

Về phần hai vị lão đầu bảy mươi tuổi kia thì cúi đầu, hai tay khép lại rủ xuống, nơm nớp lo sợ đứng đấy, giống như đang chờ đợi lựa chọn vận mệnh.

Hai vị lão giả này đương nhiên là tộc lão của Lưu thị và Triệu thị.

Sau ba tuần trà.

Lôi Dương Thu mới cẩn thận hỏi: “Thủ Triết lão đệ, ngu huynh thân là Bình An trấn thủ sứ, có một số việc dù không muốn quản cũng không được, dù sao phía trên nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào ta như vậy. Ta chỉ muốn hỏi một câu, Thủ Triết lão đệ dự định xử trí Lưu Triệu hai nhà tàn tộc như thế nào?”

“Xử trí?” Vương Thủ Triết ung dung uống trà nói: “Lôi Trấn Thủ Sứ nói đùa, Vương thị ta chính là thế gia truyền thống phụng công thủ pháp, không có quyền xử trí thế gia khác không xử trí.”

Lôi Dương Thu biết Vương Thủ Triết không dễ chọc, đã có chút chuẩn bị tâm lý, lập tức nói: “Lão đệ, chúng ta không nên nói bóng nói gió. Chuyện của Vương thị các ngươi và Lưu Triệu hai thị ở ngoại vực, kẻ ngốc đều biết đại khái, nhưng sự thật đã thành, cũng sẽ không có ai truy cứu.”

“Bất quá, có chút chuyện bên ngoài, còn phải xử lý thỏa đáng a, tránh được phong trào trách tội xuống, ta ăn không tiêu.”

“Lôi Trấn Thủ Sứ chớ nói nhảm, cái gì mà phá sự kiện ngoại vực nội vực?” Vương Thủ Triết uống trà, lạnh nhạt liếc nhìn hai ông lão kia, nói rất khí phách: “Ta lặp lại lần nữa, Vương thị chúng ta chính là thế gia tuân thủ pháp luật, từ trước đến nay không làm chuyện phạm pháp loạn kỷ cương.”

Hai vị lão giả lập tức run lên, toàn thân đều run rẩy.

Trong lòng Lôi Dương Thu âm thầm nói thầm, đúng là vậy. Với bản lĩnh của Vương Thủ Triết ngươi, đoán chừng có thể bị diệt sạch dưới tình huống thủ pháp. Đương nhiên không cần mạo hiểm đi làm chuyện vi phạm luật loạn kỷ cương.

Lôi Dương Thu không thèm ăn muối đối với Vương Thủ Triết, cũng có chút cười khổ không thôi: “Không bằng như vậy, ta đến đưa ra một phương án giải quyết, Thủ Triết lão đệ nghe trước một chút.”

Vương Thủ Triết không tỏ ý kiến.

“Tình huống là như thế này. Chuyện tương tự như chuyện xảy ra giữa ba tộc các ngươi, Đại Càn quốc chúng ta, thậm chí là Lũng Tả quận hoặc Trường Ninh vệ đều không phải là không có tiền lệ để làm theo. Cách làm truyền thống thông thường là, nếu một bên ở trong thế gia tranh đấu cuối cùng bỏ quyền bị loại, trốn ra xa khỏi nơi đó, một thế gia khác sẽ không tiện truy kích nữa.” Lôi Dương Thu cân nhắc nói.

“Hiện giờ hai nhà Lưu Triệu chỉ còn lại một ít phụ nữ và trẻ em già yếu, cùng với những nam đinh vị thành niên. Ta thấy không bằng như vậy, căn cứ theo một số tiền trước đó, tất cả sản nghiệp của bọn họ, do Vương thị thu về với giá năm mươi. Sau đó tất cả những người còn sót lại của hai nhà Lưu Triệu, cầm số tiền này chạy xa quận của nó, mua ruộng đất để duy trì

cuộc sống. Cũng thề tuyệt đối sẽ không trở về Lũng Tả quận một bước."

Nói xong, Lôi Dương Thu cẩn thận quan sát vẻ mặt của Vương Thủ Triết.

Không ngờ, Vương Thủ Triết căn bản không lên tiếng, tiếp tục uống trà, dáng vẻ như chuyện không liên quan đến mình.

Lôi Dương Thu có chút bất đắc dĩ, nhưng hắn ta thân là Trấn Thủ sứ, vì chức trách, không thể không tham dự vào chuyện rắc rối này.

Lúc này tiếp tục khuyên bảo: "Vương tộc trưởng ngươi xem, xung quanh chẳng qua chỉ là một vài người già phụ nữ trẻ em, sau khi đi xa quận của nó, cho dù có thể đặt chân ở địa phương, cũng chỉ là một gia tộc nhỏ bé bất nhập lưu. Đời này nếu còn muốn trở lại thế gia cửu phẩm, tuyệt đối không có khả năng."

"Hơn trăm năm sau, sợ là gia tộc này không còn ai nhớ tới Vương thị nữa!"

"Mà Vương tộc trưởng ngài phải đuổi tận giết tuyệt phụ nữ và trẻ em già yếu, truyền ra thanh danh tộc ngài sẽ không tốt."

"Ha ha." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: "Lôi Trấn Thủ sứ nói gần nói xa, luôn coi ta là người xấu, lời này không thể dùng được. Tuy rằng ta rất không nỡ rời xa hàng xóm già, nhưng nếu Lưu Triệu hai nhà muốn dời đi, có thể đi bất cứ lúc nào, không ai ngăn cản."

Vương Thủ Triết này thật khó nói chuyện, tâm trạng Lôi Dương Thu mệt mỏi không thôi.

Nếu không phải ông ta trấn thủ bình an, lại từng chịu không ít chỗ tốt của hai nhà Lưu Triệu, lúc này thật không muốn đi ra chảy vào vũng nước đục này.

Trong thế cục trước mắt này, không có sự đồng ý của Vương Thủ Triết ngươi, bọn họ dám tùy tiện bán tộc sản rồi chạy trốn sao?

Một đại gia tộc này già trẻ lớn bé người còn không ít, sẽ không sợ chạy lấy, đụng phải "sơn tặc sơn phỉ cướp đường", cuối cùng thi cốt không còn?

“Chia ba phần. Ta thay bọn họ làm ra quyết định, dù sao cũng là bọn họ sai trước, liền lấy tài sản ba phần biến hóa bán cho Vương thị các ngươi.” Lôi Dương Thu nói, “Vương tộc trưởng cho một câu thống khoái, được là được, không được ta lập tức rời đi, không dính vào chuyện rắc rối của các ngươi nữa. Sau này, cho dù lên núi trách tội xuống, ta cũng lười nhúng tay.”

Sau khi Vương Thủ Triết hơi do dự, cảm thấy áp chế gần hết rồi, lúc này mới thản nhiên nói: “Đã có dấu hiệu của Lôi Trấn Thủ Sứ, ta đương nhiên cho ngươi một thể diện.”

Lôi Dương Thu thở phào một hơi, thật cảm tạ ngươi. Không đợi hắn nói chuyện, Vương Thủ Triết còn nói thêm: “Nhưng ta cũng có hai điều kiện.”

“Thủ Triết lão đệ nói xem, ta cố gắng hòa giải.” Lôi Dương Thu trịnh trọng nói.

“Thứ nhất, bọn họ di chuyển quận gì, phải do Vương thị ta quyết định, ta sẽ theo dõi tình hình bên đó bất cứ lúc nào.” Vương Thủ Triết nói.

Lôi Dương Thu đáp ứng không chút do dự: “Chuyện này không thành vấn đề, chỉ là Vương tộc trưởng cố gắng chừa cho bọn họ một con đường sống, đừng để bọn họ đi vào quận không sống nổi.”

“Vậy thì Lưu thị Lĩnh Bắc quận, Mạc Nam quận Triệu thị cũng chỉ cách mấy ngàn dặm.” Sau khi Vương Thủ Triết tùy ý sai phái một chỗ, nói: “Nam tử thanh tráng hai, mười hai đến sáu mươi tuổi tạm thời ở lại. Ở Vương thị ta chịu khổ dịch năm năm, xem như chuộc tội cho tổ tiên bọn họ.”

Sắc mặt của Lôi Dương Thu khổ sở, thầm nghĩ Vương Thủ Triết này thật đúng là hung ác.

Không có những thanh niên trai tráng, Lưu thị Triệu thị ở quận xa lạ như vậy, đứng vững sợ là sẽ khó khăn ngoài định mức chứ? Phỏng chừng sẽ bị gia tộc địa phương, khắp nơi nhằm vào cùng khi nhục.

Mà những thanh niên trai tráng kia sau khi chịu khổ năm năm, trong lòng làm sao còn có thể còn lại mấy phần nhuệ khí? Làm sao có lòng tranh hùng?

Xong rồi!

Hai nhà Lưu Triệu cơ bản là hoàn toàn xong đời, tương lai nhiều nhất chỉ là một gia tộc Huyền Vũ bình thường, đừng nói một trăm năm, cho dù là qua bảy tám chục năm, cũng không ai có thể nhớ rõ Vương thị, lại nhớ rõ Bình An trấn.

Hai vị tộc lão bảy tám mươi tuổi, sắc mặt cũng khó coi đến cực hạn.

Kế sách này của Vương Thủ Triết đã cắt đứt khả năng bọn họ có Đông Sơn tái khởi. Hắn là chuẩn bị để hai nhà Lưu Triệu vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nhưng nếu không đáp ứng, đoán chừng Lưu Triệu hai thị, không ai có thể còn sống rời khỏi Bình An trấn.

"Mà thôi mà thôi, hai nhà Lưu Triệu có một đường sinh cơ, hẳn là nên cảm tạ Vương tộc trưởng." Lôi Dương Thu đưa ra kết luận: "Mọi chuyện cứ làm theo ý Vương tộc trưởng."

Lôi Dương Thu hắn cũng có thể xứng đáng với Lưu Tri Đức và Triệu Bá Quân đã chết. Cũng không thể vì hai lão tổ đã chết của bọn họ mà đắc tội với Vương Thủ Triết tiền đồ vô lượng chứ?

"Vâng, Lôi đại nhân." Mặc dù hai vị tộc lão đầy bụng thê lương, nhưng lúc này cũng không tới lượt bọn họ làm chủ vận mệnh của mình. Đồng thời, bọn họ cũng hành lễ nói với Vương Thủ Triết: "Đa tạ Vương tộc trưởng lưu lại con đường sống."

"Như vậy, ta sẽ không để Lôi Trấn Thủ sử dụng bữa cơm." Vương Thủ Triết bưng trà, tiễn khách.

Lôi Dương Thu liền dẫn hai vị tộc lão còn sót lại, cười chắp tay: "Nạ vả Vương tộc trưởng, cáo từ, cáo từ."

Đợi sau khi bọn họ đi đến cửa chính sảnh, Vương Thủ Triết lại có một câu nói truyền đến: "Lôi Trấn Thủ sứ, trước khi đi, đừng quên thu lại ấn tín thế gia cửu phẩm của bọn họ. Có một số gia tộc là con khỉ đội mũ, cho cơ hội cũng không lên được mặt bàn."

Lôi Dương Thu ngẩn ra, vội vàng chắp tay: "Đúng vậy, đúng vậy, tất cả đều nghe theo tộc trưởng của Vương tộc."

Chờ Lôi Dương Thu ngồi lên xe ngựa, nhìn cửa Bình An Vương thị càng lúc càng xa, không khỏi cảm khái một câu.

“Sau ngày hôm nay, cục diện một tay Vương thị che trời ở Bình An trấn đã định.”

Điều mà Lôi Dương Thu không biết là chờ bọn họ đi rồi.

Vương Thủ Triết thờ ơ lấy ra quyển sổ nhỏ của hệ thống, nghiêm túc tiến hành thay đổi trong cột danh vọng.

【Danh vọng gia tộc 】: 【Hương vọng (100), một tay che trời】

…

Chương 124: Đón dâu! Hỏa Đạp Bạch Vân!

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Cách Lưu Triệu hai thị diệt vong hoàn toàn rời khỏi sân khấu, đã mười tháng rồi.

Trong mười tháng này, Vương thị xảy ra không ít chuyện vui mừng. Linh Đài yến của Lục gia gia Vương Tiêu Hàn tổ chức vô cùng náo nhiệt. Sau đó lại là hôn lễ của tỷ tỷ Vương Lạc Y và Trần Phương Kiệt.

Không được mấy ngày, lại là ngày đại hôn của Vương Thủ Triết hắn.

Vương thị có thể nói là phát triển không ngừng, chuyện vui không ngừng.

Lần này sắp đến mùa thu hoạch.

Bên trong Phong Cốc nông trang.

Mấy ngàn mẫu ruộng tốt, lúa lúa đã tới trung hậu kỳ giống như sóng biển, theo gió lắc lư, thật là đồ sộ.

Các tá điền bận rộn trên đồng ruộng, bọn họ cẩn thận hầu hạ bó lúa, nên bổ sung mập, cũng phân biệt những cỏ rác lẫn lộn với vàng thau, cá lọt lưới trong bó lúa.

Tóc tạp chất cùng lúa vô cùng giống, xem như tổ tiên của lúa gạo. Người xưa đem cỏ cổ ủ bồi dưỡng từng đời mới có lúa như bây giờ. Chúng nó sinh trưởng dã man, nhưng không hết, tranh đoạt chất dinh dưỡng quý giá với lúa.

Nếu như không xử lý sạch sẽ, nhất định sẽ ảnh hưởng đến nước lúa.

Các tá điền rất vất vả, nhưng những tá điền năm nay vất vả thao tác đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Chỉ vì năm nay, gia chủ không biết từ nơi nào lấy ra hạt giống lúa mới. Nói là muốn đem một nửa đất đai của Phong Cốc

nông trang trồng lúa mới.

Lúc trước các tá điền âm thầm oán thán, chỉ sợ hạt lúa mới không thích ứng với mảnh đất này, đến lúc đó xin lỗi nhận, cũng sẽ ảnh hưởng đến phân chia của bọn họ.

Cũng may chủ nhà lương thiện, điền hộ đã hứa gieo trồng lúa mới, thấp nhất phân phối theo lợi nhuận bình quân năm trước. Nếu sản xuất phong phú, có thể được phân phối thêm.

Mùa này gieo xuống.

Càng đến thời kỳ hấp dẫn, các tá điền càng phát hiện ra chỗ lợi hại của hạt lúa mới, chẳng những cây trồng thẳng tắp không dễ ngã rạp, ngay cả hạt lúa cũng lớn hơn so với hạt giống bình thường, hạt nào cũng nhiều hơn.

Rất nhiều tá điền đều là lão nông hộ, bọn họ biết nếu cứ tiếp tục như vậy không thay đổi, năm nay mỗi mẫu ruộng chỉ sợ phải thu hoạch thêm một gánh gạo, phẩm chất có thể càng ưu hơn.

Bây giờ giá gạo mới vốn là hơi cao, cho dù dựa theo giá gốc tính toán, mỗi hai mươi mẫu liền có thêm lợi nhuận càn kim! Tiền lời này, đã được vứt bỏ, phân bón, trâu cày, nhân công vân vân.

Bình quân phân đến trên đầu mỗi hộ tá điền, cũng có thể có ba mươi đại đồng! Nếu là lúa mạch đều có thể có lương chủng, một năm chẳng phải là có thể thêm sáu mươi đại đồng ngoài định mức?

Điều này làm sao đám tá điền không vui cho được?

Khoản tiền lời ngoài định mức này, có thể gom góp toàn bộ lại, tương lai làm lão bà cho hài tử, hoặc là đưa hài tử đi học một môn thủ nghệ, sau khi có tay nghề chẳng những không cần vất vả làm nông, thu nhập còn cao, ngay cả cưới vợ cũng dễ dàng hơn nhiều.

Càng có không ít tá điền đã vui vẻ nhớ tới tương lai, như thế liền có thể nhanh chóng tích góp đủ càn kim mua đủ nông điền, để cho tử tôn các con trở thành tự canh nông.

Nghĩ đến đây, nhiệt tình của bọn họ càng tăng lên.

…

Cùng lúc đó.

Tứ gia gia Vương Tiêu Chí tinh thần quắc thước, hưng phấn nói: “Thủ Triết à, ngươi nghiên cứu ra hạt giống lúa Vương thị số chín, quả nhiên là hạt giống chất lượng tốt. Nếu trong tất cả nông trang chúng ta đều trồng lên số chín Vương thị, một năm này kiếm được không ít.”

Hiện giờ Vương thị ăn thịt dồi dào, các tộc lão Vương Tiêu Chí đã từng ăn uống tiết kiệm cũng bị cưỡng chế đòi bổ sung linh thực, thậm chí phải sử dụng Tiểu Bồi Nguyên Đan chăm chỉ tu luyện.

Bởi vậy năm nay Vương Tiêu Chí khí sắc vô cùng không tệ, có vẻ trẻ hơn rất nhiều. Như vậy cho dù đời này không có hy vọng Linh Đài cảnh, ít nhất cũng có thể khỏe mạnh khỏe mạnh sống thêm vài năm.

Vương Thủ Triết không muốn những tộc lão này, vất vả khổ cực làm cả đời cho gia tộc, bồi dưỡng bọn nhỏ, kết quả tám mươi tuổi liền bất động, cảnh chiều thê lương.

“Tứ gia gia, sang năm đổi một mảnh đất lại xem một vụ, nếu như không thành vấn đề, lại toàn diện thay đổi số chín Vương thị.” Vương Thủ Triết rất hài lòng với số chín Vương thị mà mình tỉ mỉ nghiên cứu phát minh ra.

Sở dĩ hắn có thể nghiên cứu ra hạt giống lúa, vẫn là do huyết mạch dị năng thần bí khó lường kia của hắn. Khi hắn phát hiện mình có thể làm cây khô gặp mùa xuân, sau khi hoa nở trong khoảnh khắc, liền đã nghĩ tới các loại linh dược linh cốc để thúc đẩy sinh trưởng.

Chỉ tiếc, trải qua một phen nghiên cứu, hắn phát hiện mình muốn đơn giản.

Cây khô gặp mùa xuân, khoảnh khắc hoa nở, bất quá chỉ có thể dùng trên thực vật bình thường.

Hơn nữa không thể thôi hóa chúng trong thời gian cực ngắn, bởi vì không có chất dinh dưỡng bổ sung, cùng với thôi hóa quá nhanh, sẽ làm tiêu hao tiềm năng sinh mệnh của chúng, rất nhanh liền tàn lụi.

Đối với linh cốc, linh thực, đương nhiên không phải không có tác dụng thôi hóa.

Nhưng mà chỉ thúc đẩy một nhánh lúa Bạch Ngọc Linh mễ, nếu là trong khoảng thời gian cực ngắn thôi sinh, bên trong vỏ lúa kết hợp nhất, đều là trống không.

Nếu dựa theo trồng bình thường, gia tăng dinh dưỡng, thì cần hao phí hơn mười ngày công phu của Vương Thủ Triết mới có thể khiến nó thành thục cuối cùng, kết ra lúa Bạch Ngọc Linh Mễ.

Hơn nữa chỉ có một cây, giá cả cực thấp.

Về phần linh dược thúc đẩy nhân sâm sinh trưởng, vậy lại càng không cần phải nói, vất vả hơn mười ngày sinh trưởng, nhiều nhất có thể khiến cho nhân sâm kia thêm một năm tuổi. Tác dụng thúc đẩy sinh trưởng có thể nói là gân gà.

Nhưng Vương Thủ Triết đoán chừng, là do cấp độ huyết mạch thần bí của mình quá thấp, quá mỏng manh. Nếu có một ngày, huyết mạch thần bí thức tỉnh đến cực hạn, nói không chừng thật sự có thể trong khoảnh khắc xúc tác ra một cây nhân sâm trăm năm.

Chỉ là hiện giờ thực tế thúc đẩy sinh linh quá mệt mỏi, quá không có lời.

Cuối cùng suy xét lại, thay vì thúc đẩy linh chủng sinh trưởng, còn không bằng trước tiên cải tiến lúa mạch. Bởi vậy hắn xây dựng phòng thí nghiệm, bắt đầu thúc đẩy lúa giống quy mô nhỏ.

Năng lực huyết mạch của hắn có ưu thế quá lớn đối với thực vật bình thường.

Ước chừng một phần ruộng thí nghiệm trong nhà ấm, chỉ cần dinh dưỡng trong ruộng thí nghiệm theo kịp. Hắn chỉ cần ước chừng mấy ngày, liền có thể làm một phần ruộng thí nghiệm này gặt lúa đến chín.

Bởi vậy, hắn quyết định dùng năng lực mới bồi dưỡng hạt giống.

Lúc đầu lúa giống, ngược lại đến từ hai nhà Lưu thị và Triệu, trong nông trang giảm sản lượng đến mức không nỡ nhìn. Sản lượng giảm đến mức độ như vậy, những hạt thóc có thể sống sót, chắc chắn là một bộ phận thóc có tính kháng trùng, tính kháng bệnh tương đối tốt.

Bắt đầu từ đây về cơ sở sẽ đơn giản hơn nhiều.

Sau đó, từng thế hệ hắn bồi dưỡng hạt thóc mới, kiếp trước đáng thương đến thưa thớt, tri thức nông học thập phần rải rác, tri thức trồng trọt bị hắn lợi dụng từng chút một.

Tốn nửa năm, hắn làm ra mười lăm loại hạt giống lúa, những hạt giống này đều có ưu thế riêng.

Nhưng cuối cùng, hắn lại chọn sản lượng "bình thường" không có gì lạ, năng lực kháng trùng kháng bệnh của Vương thị số chín không quá nổi bật, làm vật thí nghiệm quy mô lớn.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trong bất ngờ thay đổi gen của loại giống này có một đặc sắc lớn nhất, đó chính là chỉ cần ngâm qua hạt giống muối nồng độ thấp, con của nó sẽ không thể sinh sôi nảy nở nữa.

Thông tục mà nói, chính là chỉ có thể Vương thị có thể tự mình bồi dưỡng ra đời thứ nhất làm nguyên chủng, ngâm hạt giống muối nồng độ thấp, chờ sau khi trồng ra hạt giống con, loại lương thực kia cũng chỉ có thể ăn, không thể dùng để làm lương chủng.

Như thế có thể phòng ngừa lương chủng tiết lộ.

Theo Vương Thủ Triết biết, rất nhiều gia tộc có lịch sử lâu đời, hoặc là rất lợi hại đều sẽ tự mình bồi dưỡng lương chủng, bọn họ hoặc sản lượng cao hoặc phẩm chất cao.

Những lương chủng này bọn họ đều là bảo vật, chỉ cần ở trong nông trang của mình, lúc bán ra ngoài, đều sẽ cởi xác xử lý. Bởi vì một khi làm lương chủng bán ra ngoài, toàn bộ chủng loại đều sẽ khuếch tán ra ngoài.

Mà Vương thị số chín của Vương Thủ Triết lại không có sự cố kỵ này.

Trong lúc Vương Thủ Triết cân nhắc.

Vương Tiêu Chí nói: "Thủ Triết, ta biết ngươi quan tâm sản lượng lần này. Nhưng ngươi vẫn nên nhanh chóng trở về đi, mấy ngày nữa chính là đại hôn của ngươi, cả nhà đều đang thay ngươi lo liệu công việc đại hôn, ngươi cũng không thể lại chạy về đồng ruộng nữa."

“Ta cũng thuận tiện xem một chút, bây giờ sẽ về, lúc này sẽ về.” Vương Thủ Triết cười cáo từ.

Thật ra hắn cũng biết, Vương thị gia tộc vì đại hôn lần này của hắn đã chuẩn bị từ lâu. Hôn phục gì đó đều được chế tác sớm hơn nửa năm.

Còn có nhị ca Vương Thủ Nghĩa, hơn nửa năm trước đã ủy thác cho các thương gia, mua một ít nguyên liệu nấu ăn cao cấp từ Lũng Tả quận, thậm chí các khu vực xung quanh.

Đám gia nhân còn lại, cũng đều bận rộn một hồi lâu.

Hơn nữa lúc này, đã có rất nhiều nữ nhi gả ra ngoài mang theo con rể và hài tử trở về chủ trạch Vương thị, vừa ăn mừng vừa hỗ trợ.

Trên xe ngựa trở về, Vương Thủ Triết thở hắt một hơi. Hắn cũng không khỏi cảm thán ngàn vạn, trong lúc bất tri bất giác lại kết hôn!

Điều khiến hắn thấy kỳ lạ nhất là cho tới tận bây giờ, hắn và tân nương tử chưa từng gặp mặt.

Hai người đều không biết đối phương rốt cuộc trông như thế nào.

Hơn nữa cho đến tận bây giờ, hai người chỉ mới có hai ba lần trao đổi với nhau một chút.

Điều này còn khoa trương hơn tình yêu mạng trên Trái Đất của Vương Thủ Triết.

Nhưng trên thế giới này, việc cưới gả của đích tử thế gia và đích nữ là chuyện rất bình thường.

Trước khi Trần Phương Kiệt và tỷ tỷ Vương Lạc Y chưa kết hôn, cũng chính là tới chủ trạch Vương thị một lần, sau này cũng không dám chạy về chủ trạch nữa. Dáng vẻ sợ làm trái quy củ, bị Vương Thủ Triết đánh chết.

“Ha ha! Bất quá loại hôn nhân bao biện này cũng rất tốt.” Vương Thủ Triết cười cười, trên trái đất kết hôn nói chuyện yêu đương bao nhiêu năm, phiền phức biết bao.

…

Lại mấy ngày trôi qua.

Tháng mười kim thu.

Thu cao mà khí sảng.

Đây là mùa thu hoạch, cũng là mùa thích hợp cho việc cưới gả.

Chuyện này đối với Sơn Âm trấn của Trường Ninh vệ mà nói cũng là một mùa vô cùng quan trọng.

Bởi vì ở Sơn Âm trấn có Sơn âm Liễu thị có địa vị một tay che trời, vào hôm nay, đích nữ thiên kim mà bọn họ đối đãi trong khuê phòng chính là ngày lập gia đình.

Vì việc mừng rỡ này, Liễu thị đã tuyên bố, mùa thu hoạch trong hạt địa này, tất cả ruộng tốt miễn thuế thế gia một lần.

Đây là thủ bút to lớn cỡ nào!

Phải biết rằng trong hạt địa Liễu thị cần nộp thuế thế gia ruộng tốt, ước chừng hơn bảy vạn mẫu, chỉ là rút ít thuế thế gia, liền cao tới hơn bảy trăm càn kim.

Điều này đối với đại đa số nông dân bình thường đều là đại hỉ sự, mùa thu hoạch ít giao nộp hơn mười đại đồng thuế thu nhập, đủ để cho bọn họ trải qua một mùa bội thu no đủ.

Cũng bởi vậy có thể thấy được toàn thể tài lực của Sơn âm Liễu thị mạnh như thế nào, ít thu hơn bảy trăm càn kim không liên quan gì, quả thật không phải những thế gia tầm thường kia có thể so sánh.

Đi vào giao lộ phạm vi thế lực Sơn Âm trấn, đứng sừng sững một tòa lầu các trạm gác, trên cửa lầu có một tấm biển đá, bên trên viết hai chữ Sơn Âm.

Đây là một đạo phòng tuyến cùng trạm kiểm soát, một vị tộc nhân Liễu thị quanh năm thay nhau đóng quân cùng một đội gia đinh gia tướng, bất cứ người nào tiến vào Sơn Âm trấn, nhất là những tán tu, thương nhân vân vân vân vân vân đều sẽ bị thẩm vấn, đăng ký.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Sơn Âm và thị trấn bên cạnh, có thể ngăn chặn phần lớn tội phạm lẻn vào, cũng có thể khiến cho đám tội phạm mưu đồ phạm tội kia sinh lòng kính sợ.

Như vậy, tỉ lệ phạm án bên trong Sơn Âm từ trước đến nay là thấp nhất trong các thị trấn Trường Ninh, cuộc sống ổn định mà có trật tự.

Cùng lúc đó, một mảnh đất trống lớn bên cạnh cửa lầu, cũng sớm có Liễu thị tộc nhân chờ đợi ở đây, cũng dựng lều che nắng, cùng với một đội ngũ chuẩn bị chiêng trống vang trời.

Giờ Thìn.

Đã có một lượng lớn bình dân Sơn Âm tụ tập gần cửa lầu.

Có nông hộ, tiểu thương gia, thủ công nghiệp giả, cũng có một ít Huyền Vũ giả bất nhập lưu gia tộc, bán dạo, thậm chí còn có không ít tán tu vân vân. Già trẻ lớn bé, nam nữ đều có.

Bọn họ nghị luận sôi nổi, lại thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa lầu, tựa hồ đều đang kiễng chân trông mong cái gì đó.

“Ta nghe nói tân lang là thiếu tộc trưởng Bình An Vương thị? Cũng không biết người trông thế nào, xứng với Nhược Lam tiểu thư của chúng ta hay không.”

“Lão huynh, đây là tin tức hoàng lịch năm nào? Tân lang đã sớm là tộc trưởng Vương thị.”

“Tộc trưởng? Thế thì phải lớn bao nhiêu tuổi rồi. Nhược Lam tiểu thư chúng ta, không phải là sẽ tái giá chứ?”

“Sao có thể là tái giá!? Nhược Lam tiểu thư của chúng ta đường đường đích trưởng nữ của Liễu thị, thân phận vô cùng quý giá. Ta ngược lại nghe nói, tân lang mới mười chín tuổi, chính là tuổi tác tuấn lãng ánh mặt trời nhất, lớn hơn Nhược Lam tiểu thư một tuổi.”

“Tuổi cùng thân phận ngược lại là qua loa, chính là Bình An Vương thị kia, hình như là tiểu gia tộc ở góc hẻo lánh phía nam An Giang kia đúng không?”

“Không sai, hình như Bình An trấn mới khai hoang hơn một trăm năm, nghe nói trong khu vực quản lý còn có hung thú chưa từng diệt trừ sạch sẽ.”

“A!! Chẳng lẽ Nhược Lam tiểu thư chúng ta phải gả đi vùng đất hoang dã nghèo khổ đó để chịu khổ sao? Chẳng lẽ nơi có hung thú lại rất nguy hiểm?”

Trên thế giới này, không ít bình dân đều sinh ra cùng một chỗ, chết ở cùng một chỗ.

Sống cả đời, có thể có cơ hội đi một chuyến đến vệ thành mở mang kiến thức đã là khá lắm rồi.

Bình An trấn và Sơn Âm trấn cách nhau một ngọn núi, còn cách nước, dân chúng bình thường đều nghe được một ít tin tức trên đường, làm sao có thể tin tức linh thông.

Ngược lại có một ít tán tu và thương nhân vân du vào Nam ra Bắc, có chút không vừa mắt, thay Bình An trấn nói lời hay: "Bình An trấn hiện tại ở trong tay Vương thị, phát triển còn rất nhanh. Tuy tạm thời không bằng sơn âm, nhưng tương lai tiềm lực phát triển rất lớn. Về phần trong hạt địa xuất hiện hung thú, ngẫu nhiên thật sự sẽ phát sinh, nhưng bởi vì kề cận ngoại vực, chung quy tránh không được."

"Tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết, đó là thanh niên tuấn ngạn rất giỏi, có tầm nhìn rất cao ở Bình An trấn, xứng đôi với tiểu thư Liễu thị các ngươi."

Theo sự cãi lại của tán tu thương nhân vân du bốn phương, một bộ phận bình dân sơn âm cuối cùng cũng có chút ấn tượng đối với Bình An trấn và Vương Thủ Triết.

Nhưng vẫn có không ít người thành kiến.

"Thỉnh thoảng có hung thú, vậy cũng không phải có sao. Nhược Lam tiểu thư gả đến nơi man hoang đó, thật quá khổ cực."

"Vương Thủ Triết? Tên này thật bình thường. Cũng không biết người lớn lên thế nào, hy vọng có thể tuấn tú oai hùng một chút, có viễn huy thiếu tộc trưởng bảy tám phần là được."

"Sao có thể so sánh với Viễn Huy thiếu gia được? Tân lang quan có thể có một nửa Viễn Huy thiếu gia đã không tệ rồi."

Đủ loại nghị luận không ngừng diễn ra.

Bỗng dưng.

Xa xa mấy tiểu tử lanh lợi chạy vội về, sắc mặt ửng hồng, hưng phấn không thôi hô: "Đến rồi, đội ngũ đón dâu của Bình An Vương thị đến rồi, tân lang đến rồi."

Chỉ một thoáng.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, rụt rè rướn cổ nhìn xung quanh ngoài cửa.

Không bao lâu sau, chỗ ngoặt đường đi, đội ngũ đón dâu chậm rãi xuất hiện.

Đội ngũ dẫn đầu, chính là một vị nam tử trẻ tuổi mặc đồ cưới, ngực đeo một quả cầu hoa đỏ thẫm.

Hắn đầu đội trâm anh tím ngọc quan, mặc hôn bào bó sát người, hôn bào thêu hoa văn long văn, chủ yếu lấy hình vẽ phượng hoàng và minh, kiểu dáng phức tạp hoa lệ vô cùng, cũng ngụ ý sau khi kết hôn vợ chồng hòa thuận, đồng tâm hiệp lực kinh doanh nguyện cảnh gia tộc.

Bên hông đeo Vạn Bảo Kim Nang, ngụ ý nhà chồng giàu có, không lo lắng cuộc sống tân nương. Vạn Bảo Kim Nang này là phải giao cho tân nương tử, cũng đại biểu tân nương tử tương lai quản lý tài vụ.

Bên tay phải đeo ngọc kiếm và tử kim cung xinh xắn, đại biểu tân lang gia tộc có vũ lực cường đại, có thể bảo hộ thê nhi.

Chân giẫm lên đôi giày mây, thể hiện tâm nguyện phát triển lớn mạnh của tân lang trong tương lai, gia tộc phát triển lớn mạnh.

Những trang phục này đều có chú ý trong thế giới này.

Đây là trang phục tiêu chuẩn tộc trưởng gia tộc, hoặc là tân lang quan kế thừa gia tộc. Trực mạch hoặc là đích thứ tử của gia tộc, đều không thể mặc loại hôn phục này.

“Ơ, tân lang kia dáng người cao ngất, mặt như quan ngọc, trông rất tuấn lãng oai hùng.” Một người đọc sách nào đó khen ngợi: “Trong lúc cưỡi ngựa, trầm ổn như nước, tư thái có độ, không tệ không tệ.”

“Quần áo cưới của tân lang quan từ xa nhìn lại, dường như tản ra ánh sáng màu đỏ và ánh vàng nhè nhẹ, chẳng lẽ… Là áo choàng của Kim Hỏa Song Linh Ti trong truyền thuyết?” Một tán tu kiến thức rộng rãi kinh hô.

“Huynh đài, thế nào là Kim hỏa song linh ti bào? Không phải là hôn bào sao? Có gì phải chú ý?”

“Ha ha, thiên hạ linh tàm có bao nhiêu loại, ví dụ như băng linh tàm, hỏa linh tàm, kim linh tàm vân vân. Nhưng bất kể loại linh tàm ti y nào giá cả đều cực kỳ đắt đỏ, tiểu thư thế gia bình thường có một chiếc khăn tơ linh tàm coi như bảo vật.” Tán tu kia chậm rãi nói.

“Mà chế tác hôn phục của nam tử thích hợp nhất, là dùng Hỏa Linh tàm ti chủ đả, Kim Linh tàm ti phụ trợ song linh ti bào. Hai loại tơ linh tàm này, màu sắc trời sinh hồng nhuận hoặc kim quang lóng lánh, chế tác hôn bào là quý khí nhất.”

“Nhưng đồ cưới dùng rất nhiều, chế tác phức tạp, bởi vậy giá cả càng thêm đắt đỏ. Ta thấy trên người tân lang quan, sợ là sẽ không thấp hơn hai ngàn càn kim!”

“Hai nghìn?”

Bất kể là bình dân, tán tu, thương nhân vân du đều lung lay sắp đổ.

Đó là giá trên trời!

Mấu chốt nhất chính là, nam tử cả đời hôn bào chỉ mặc một lần… Mặc một lần đã hai ngàn càn kim, cái này cũng quá xa xỉ!

“Quận thành Lũng Tả, ta đã thấy hôn nhân như vậy, chính là lúc thiếu tộc trưởng của Thiên Nhân thế gia nào đó cưới, dùng hôn bào như vậy.” Tán tu dương dương đắc ý với kiến thức của mình.

Tân lang có thể mặc được áo cưới như vậy, há có thể là gia tộc tầm thường?

Gần như là tất cả mọi người, ánh mắt lập tức đều kính sợ tân lang.

“Này này, các ngươi đừng chỉ nhìn áo cưới kia a, các ngươi nhìn ngựa tân lang cưỡi một chút!” Lại có một tán tu kiến thức rộng rãi kêu lên.

Theo sự nhắc nhở của ông ta.

Mọi người mới phát hiện, tân lang cưỡi con tuấn mã bình thường.

Chỉ thấy trên đầu tuấn mã kia có một cái sừng, toàn thân đỏ như lửa, bốn vó là màu trắng giống như đám mây, cường tráng mạnh mẽ, phong thần tuấn lãng, linh tính mười phần.

Nó bước đi nhẹ nhàng, giống như đang đạp mây ngự không phi hành.

“Đây là… Vạn Kim Linh Thú Danh Câu trong truyền thuyết.”

“Hỏa Đạp Bạch Vân!”

Quả nhiên là vậy.

Thiên Kim Bào, Vạn Kim Mã, công tử tới cưới quý nữ!

…

Chương 125: Vui mừng! Hoa lệ! Phượng hoàng cùng hót!

…

Vạn kim tên câu - Hỏa Đạp Bạch Vân.

Tuyệt đại bộ phận người, đời này cũng chưa chắc nghe nói qua, trên đời này còn có danh câu giá trị trên vạn, càng đừng nói là tận mắt nhìn thấy.

Chỉ là trong nháy mắt này, dân chúng không thấp hơn hàng ngàn lập tức sôi trào lên.

Đây chính là quy cách thiếu tộc trưởng Thiên Nhân thế gia cưới tân nương, quả nhiên rất có uy tín. Xem ra, nhà chồng của Nhược Lam tiểu thư không đơn giản.

Tân lang quan kia, nhìn thế nào cũng thấy càng thêm thuận mắt, thật giống như rạng rỡ tỏa sáng, cả người đều phát sáng.

Cùng lúc đó.

Đội ngũ đón dâu của Vương Thủ Triết chậm rãi tới gần cổng chào.

Sau lưng Vương Thủ Triết dẫn đầu, cũng đều là một đám thân thích ăn mặc sang trọng, cưỡi một con ngựa cao lớn.

Ngoài Vương Thủ Triết ra, dễ thấy nhất trong đó chính là thiếu tộc trưởng Trần thị Trần Phương Kiệt.

Một năm qua, Trần Phương Kiệt đã phong quang.

Trước có gia phụ Trần Đức uy phong tráng kiện, một lần đột phá đến Linh Đài cảnh, sau có Lạc Y cưới trưởng nữ vương Vương thị, có thể nói là vô cùng đắc ý.

Lần này Thủ Triết đón dâu, Trần Phương Kiệt thân là tỷ phu ruột thịt, tất nhiên là phải giúp đỡ.

Chức vị quan trọng đón dâu hộ giá này, hắn tự nhiên là việc nhân đức không nhường ai.

Chỉ là trang phục và đạo cụ của Thủ Triết quả thực quá phong quang, phong quang hơn nhiều so với lúc hắn kết hôn.

Người này a, sợ nhất chính là so sánh.

“Tam tỷ phu à.”

Ngay khi Trần Phương Kiệt cưỡi con ngựa cao to đầu cao, cõi lòng tan nát. Lão Tam Vương Thủ Nặc hai chân kẹp bụng ngựa, sóng vai mà đi với hắn, cảm khái ngàn vạn nói: “Hai tháng trước, lúc vừa tham gia hôn lễ của ngươi và Lạc Y, ta cảm thấy ngươi là tân lang quan tuấn lãng phong quang nhất mà ta từng gặp. Hiện tại so với Thủ Triết, ài…”

Sắc mặt Trần Phương Kiệt đen lại, Vương Thủ Nặc, ngươi hết chuyện để nói rồi sao?

Lúc đó hôn bào của bộ tơ tằm băng kia không đẹp sao? Được rồi, đúng là không thể so sánh với Thủ Triết. Nhưng ta là mùa hè, mặc y phục Kim Hỏa Song Linh, chẳng phải sẽ bị nóng chết sao?

Trần Phương Kiệt trong lòng mắng chửi, ngoài mặt lại cười ha hả nói: “Thủ Nặc à, ta nói ngươi cũng hai mươi mốt tuổi đi? Lão đại không còn nhỏ nữa, sao còn chưa đính hôn chứ? Đúng rồi, lần trước nghe các muội muội Trần thị chúng ta nói, trước đó vài lúc, ngươi đi tham gia hội đồng liên nghị giữa thanh niên trung thu không kết hôn rồi hả?”

Lần này, đến phiên Vương Thủ Nặc đen mặt, Tam tỷ phu ngươi đây là đâm đao a! Cái kia cái gì mà đạp trung thu nghị hội, thuần túy chính là một hiện trường khoe khoang cỡ lớn a. Đáng thương hắn không có trải qua cái này, kết quả…

Nhưng các cô nương trực mạch lại cảm thấy hứng thú với Vương Thủ Triết, lôi kéo Vương Thủ Nặc hỏi đông hỏi tây, đều hỏi chuyện Thủ Triết.

Kết quả, hắn cũng chỉ có thể cười ha hả nói: “Ta cũng chỉ là đi theo kiến thức một chút, gần đây gia tộc sự vụ phong phú, không rảnh yêu đương. Đâu phong quang như tam tỷ phu ngài, cưỡi thiên kim mã tới cưới Lạc Y tỷ của ta.”

Trần Phương Kiệt lại đen mặt, trong lòng không ngừng suy nghĩ. Thiên Kim Mã thì sao? Thiên Kim Mã đã là cao phối rồi đúng không? Hơn nữa con ngựa kỳ dị kia của ta có giá trị ba ngàn càn kim.

Ngươi coi cả thế giới đều là chiến hào như Vương Thủ Triết sao?

Sau đó, hai người bắt đầu cười ha hả. Ngươi đâm ta một đao, ta cắm ngươi một đao, cắm rất vui vẻ, trái tim lại không ngừng nhỏ máu.

Vương Thủ Triết ở phía trước trong một năm gần đây, không biết là huyết mạch ôn dưỡng đối với thân thể, hay là tu vi cảnh giới tăng lên tương đối nhanh, tố chất thân thể đều tăng lên rất nhiều, lúc này quay đầu lại nói: "Tam ca, tỷ phu, hai người các ngươi không sai biệt lắm, nâng rương tiền mừng lên."

"Thủ Dũng, Thủ Liêm, rương tiền mừng." Vương Thủ Nặc vội vàng hô một tiếng.

Sau đó, lão Ngũ Vương Thủ Dũng, lão Lục Vương Thủ Liêm nghe lời xoay người xuống ngựa, chạy vội về xe ngựa, mỗi người ôm một cái rương lớn đến trước mặt Vương Thủ Triết, mở hai cái rương ra.

Lộ ra cả một cái rương, cái sừng nhỏ nhắn màu cam vàng da cam.

Cùng với cả một rương đường mạch nha, những đường mạch nha này đều được gói thành từng miếng nhỏ bằng giấy dầu, được gấp gọn gàng.

Một năm trôi qua, đại nam hài của hai gia tộc Thủ Dũng Thủ Liêm đều trưởng thành không ít, chẳng những tu vi tinh tiến rất nhanh, ngay cả khung xương cũng khôi ngô lên, giống như hai tiểu đại nhân.

Vừa thấy đội ngũ đón dâu Vương thị khiêng rương tiền mừng, đám quần chúng xem náo nhiệt đều hưng phấn, chen chúc nhau đi tới.

Vương thị này quả nhiên hào khí, ngay cả rương tiền mừng cũng chuẩn bị hai cái.

Vương Thủ Triết dựa theo quy củ, xoay người xuống ngựa, hai tay nắm một nắm bánh bao và đường mạch nha, chắp tay nói với Quan Hương thân đang vây quanh Sơn Âm: "Tại hạ là tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết, đến Sơn âm quý bảo địa cưới quý nữ Liễu thị, cảm tạ chư vị hương thân ủng hộ."

Dứt lời, hắn liền rải hạt giác và đường lúa mạch ra ngoài, quần chúng Sơn Âm lập tức giành lấy.

Nhất là đường mạch nha vô cùng đắt đỏ, ước chừng ba bốn góc mới có thể mua một miếng nhỏ. Đối với đại đa số gia đình bình thường mà nói, đường mạch nha đều là vật xa xỉ.

“Hào khí Vương thị, lại còn có đường mạch nha vẩy ra, chúng ta ủng hộ tộc trưởng cưới Nhược Lam tiểu thư của chúng ta.”

“Nhược Lam tiểu thư và Vương tộc trưởng thật sự là trai tài gái sắc, châu ngọc hợp.”

“Cầu mong Vương tộc trưởng và Nhược Lam tiểu thư sớm sinh quý tử.”

Các hương thân quần chúng đều nói đủ loại lời may mắn. Thanh âm bên đó vang nhất, Vương Thủ Triết liền ném đi chỗ nào, bầu không khí lập tức trở nên vô cùng náo nhiệt.

Sau đó, Vương Thủ Nặc, Trần Phương Kiệt, các đệ đệ đều gia nhập đội ngũ, gia tốc tung bay, tràng diện vô cùng náo nhiệt và đồ sộ.

Đây là một trong những đặc sắc phong tục của thế giới Huyền Vũ này.

Bất luận là nhà nào gả cho con gái, đều là muốn nở mày nở mặt, vô cùng náo nhiệt. Càng náo nhiệt, càng đại biểu long trọng kết hôn và cuộc sống mỹ mãn trong tương lai.

Vương Thủ Triết ở bên này càng náo nhiệt thì càng làm Liễu thị rạng rỡ.

Đường Mạch Nha là hàng hiếm, không chỉ lũ trẻ tranh nhau, người lớn cũng tranh nhau. Nhưng mọi người đều là người trong thôn, trật tự cũng không tệ, không cướp lung tung.

Bỗng dưng.

Một tiểu cô nương bảy tám tuổi mấy lần cũng không giành được đường mạch nha thích trong lòng, đặt mông ngồi dưới đất gào khóc.

Vương Thủ Triết lập tức phi thân đến, đỡ tiểu cô nương kia dậy, nhét nguyên một nắm đường mạch nha cho nàng.

Bé gái mừng đến phát khóc, cúi đầu nói với Vương Thủ Triết: "Cảm ơn tân lang ca ca, chúc huynh và tân nương tử tỷ tỷ sớm sinh quý tử, sinh thêm mấy đứa, đều đẹp như ca ca."

Lời may mắn này, thật dễ nghe.

Vương Thủ Triết thích nghe, lập tức lại nhét cho nàng một cái.

Sau đó, hắn liền bị bao vây.

Cũng may bọn Nặc vác cái rương tới đây giải vây.

Một đợt náo nhiệt này, trọn vẹn hai khắc đồng hồ.

Lúc này, Liễu thị tộc nhân đã sớm chờ đợi ở một bên, chuyên môn nghênh đón Vương Thủ Triết đi ra ngăn cản khâu kết thúc này: "Đều không sai biệt lắm, đừng trì hoãn giờ lành của tân lang."

Liễu thị uy tín rất cao. Các hương thân lập tức hài lòng thối lui, nhường đường.

Người Liễu thị kia đi lên trước, cười tủm tỉm chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Ta chính là lão thất đời cao của Liễu thị, Liễu Cao Vận. Thủ Triết một đường tới đây vất vả, vào trong lều uống chén trà ngọt trước, nghỉ ngơi một chút."

"Thì ra là Thất thúc." Vương Thủ Triết vội vàng kinh sợ hành lễ nói: "Thất thúc tự mình đến lĩnh Thủ Triết, Thủ Triết vô cùng sợ hãi."

Các tiểu bối còn lại cũng đều tiến lên chào.

Cùng lúc đó, ba vị tọa trấn thế hệ đội ngũ đón dâu này, Công Tôn Diễm của Sơn Dương Công Tôn thị, Lư Chính Kiệt Ánh Tú Lư thị cùng với Vương Định tộc Bình An Vương thị đều nhao nhao tiến lên chào hỏi với Liễu Cao Vận.

Hai vị trước đều là cữu cữu của Vương Thủ Triết, Vương Định tộc là tam bá, mẫu tộc và gia tộc đều có trưởng bối đến, phối trí vô cùng đầy đủ.

Cùng lúc đó, do Vương Định tộc ra mặt, đưa tới cho đội ngũ Liễu Cao Vận, dâng hồng bao, trong đó Liễu Cao Vận là người dẫn đường, là một hồng bao lớn hai mươi càn kim.

Đội nhạc trống do Liễu thị đặc biệt chuẩn bị bắt đầu diễn tấu nhạc vui vẻ, náo nhiệt không thôi.

Mọi người uống qua trà ngọt, sau khi nghỉ ngơi một chút.

Tiểu cữu Lô Chính Kiệt đi ra nói: “Liễu huynh, thời gian không sai biệt lắm, kính xin Liễu huynh dẫn đường.”

Đón tân nương tử xong, lại về Vương thị, đoạn thời gian này đều rất eo hẹp.

Túi hồng Liễu Cao Vận cầm không nhỏ, đương nhiên sẽ không khó xử, lập tức thét to: “Dẫn tân lang vào cửa.”

Sau đó, đám người Liễu thị, một ngựa đi đầu mở đường phía trước, đội ngũ rước dâu đi theo phía sau. Phía sau nữa, cùng với chung quanh, thì càng ngày càng có nhiều quần chúng vây xem đi theo quan sát, tràng diện vô cùng náo nhiệt đồ sộ.

Khi đi đến chủ trạch Liễu thị cách không đến năm dặm, một đường này đều là mặt đường đá xanh rộng lớn rắn chắc.

Lúc này, quần chúng vây xem cũng bắt đầu càng ngày càng nhiều, bắt đầu hò hét không khí không đủ náo nhiệt, phía sau dàn nhạc trống bắt đầu diễn tấu.

Sắp bước vào đại môn Liễu thị rồi, cũng không có tiết mục náo nhiệt, không hợp quy củ.

Công Tôn Diễm và Lư Chính Kiệt trong đội liếc mắt nhìn nhau, biết lúc này nên để bọn họ ra sân.

Trong khâu rước dâu vào cửa này, bình thường cữu cữu bên mẫu tộc đều xuất mã cho cháu trai giữ thể diện.

Nhưng Vương Thủ Triết hơi có chút đặc biệt, hắn có hai mẫu tộc.

Từ mấy tháng trước khi đón dâu, hai mẫu tộc đã đối đầu với chuyện này.

Nguyên nhân gây ra, đương nhiên vẫn là bởi vì hai vị lão tổ tông chống lại trước.

Minh Thăng lão tổ và Kỳ Lão Tổ nói gần nói xa, không có việc gì thì ở chỗ đó tranh đấu gay gắt, ai mới là mẫu tộc chân chính của Thủ Triết.

Bây giờ hai tộc, một chiếm huyết mạch, một chiếm đại nghĩa.

Đương nhiên là ai cũng không chịu phục ai.

Không phải sao, cảnh tượng lập tức kéo dài đến đây.

” tấu hỉ nhạc.” Trước khi đến, được Minh Thăng lão tổ tự mình ân cần sai bảo Lô Chính Kiệt một phen, bắt đầu khởi động đội chiêng trống do hắn tỉ mỉ chuẩn bị.

Lập tức, tiếng chiêng trống leng keng leng keng vang lên.

Bầu không khí lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Quần chúng vây xem nhao nhao hô to.

“Chỉ như vậy?”

Đồng dạng, Công Tôn Diễm được lão tổ ân cần dạy bảo, lộ ra vẻ khinh thường, “Ta nói Lư lão đệ, đệ vì cháu trai ruột làm việc giữ thể diện, có thể tăng chút tâm hay không.”

Nói xong, Công Tôn Ưởng vỗ tay một cái.

Sau đó, một đoàn thể nhỏ rơi ở phía sau đoàn xe hành động, bọn họ là một đoàn tạp kỹ ăn mặc tỉ mỉ, nhảy múa với nhau, động một chút còn biểu diễn Thổ Hỏa thuật.

Bộ dáng ngược lại phi thường náo nhiệt, lập tức hấp dẫn lực chú ý của khán giả. Ngay cả rất nhiều chi thứ của Liễu thị, cũng bắt đầu tụ lại, xem náo nhiệt ủng hộ.

“Kỹ đoàn tạp kỹ này của ta được mời tới Lũng Tả quận.” Công Tôn Diễm vẻ mặt ngạo nghễ nói: “Lài hôn của rất nhiều thế gia Lũng Tả quận đều dùng đội ngũ này của bọn họ. Lão tổ của chúng ta nói Thủ Triết là cháu ngoại của Công Tôn thị chúng ta. Ngày đại hôn cần phải náo nhiệt nhiều thì nhiều, không thể qua loa được.”

Vương Thủ Triết trong đội ngũ, vẻ mặt bất đắc dĩ. Hai cậu này một đường cùng nhau giật mình, ai cũng không phục ai. Nhưng mà loại chuyện này, hắn cũng không tiện nhúng tay, hơn nữa là đại hôn, náo nhiệt náo nhiệt với nhau, đừng có manh mối cũng là chuyện bình thường.

Nào có thể đoán được!

Khóe miệng tiểu cữu Lư Chính Kiệt của Vương Thủ Triết nhếch lên: “Chỉ có vậy?”

Sau đó, hắn trịnh trọng lấy từ trong hộp ngọc ra một cây quạt màu đỏ, vừa mới xuất hiện, liền có một cỗ sóng nhiệt phóng

ra.

“Ly Hỏa Phiến?”

Vương Thủ Triết giật mình không thôi, không phải chứ? Vì tranh thể diện, Lư thị thậm chí lấy cả Ly Hỏa Phiến ra. Thứ đó là linh khí, đại sát khí trên chiến trường!

Lô Chính Kiệt trịnh trọng nói: “Lão tổ vì vở kịch này, có thể để cho ta đến dùng cây quạt này, ước chừng hao phí năng lượng năm viên linh thạch Hỏa hệ quán thâu vào Ly Hỏa Phiến, cũng hao phí hơn một tháng thời gian dạy dỗ Ly Hỏa Phiến.”

Dứt lời, hắn ta quạt một cái.

Bỗng dưng!

Ly Hỏa Phiến ánh lửa sáng rõ, trong ngọn lửa hừng hực, hư ảnh một con hỏa phượng hoa lệ xông ra, nó bay múa trên không, hỏa diễm sáng quắc, tràn ngập hiệu quả chấn động thị giác.

Lập tức, bên trong Ly Hỏa Phiến lại lao ra một hư ảnh Hỏa Hoàng, cùng Hỏa Phượng kia truy đuổi đùa giỡn, chơi đùa lẫn nhau, phảng phất một đôi thần tiên quyến lữ.

“Được!”

Dân chúng cuồng hoan, tình cảnh hôn lễ như thế quả thực là chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy. Ngay cả tộc nhân trực mạch của Liễu thị cũng bị kinh động, nhao nhao chạy ra chủ trạch vây xem.

Ai ya!

Với kiến thức rộng rãi của bọn họ, cũng chưa từng thấy người nào tham gia hôn lễ, liền dùng linh khí phóng pháo.

Đội ngũ đón dâu của Vương thị này thật biết chơi.

Tuy nhiên, đội ngũ đón dâu càng náo nhiệt thì càng có mặt mũi với Liễu thị.

Điều này chứng minh đối tượng thông gia, vô cùng coi trọng lần nhân duyên này, là đang nghiêm túc làm việc.

Nếu đội ngũ đón dâu cái gì cũng không chuẩn bị, liền qua loa mà đến, vội vàng rời đi, chính là làm cho Liễu thị mất mặt.

Có một loại cảm giác các ngươi không coi đích nữ chúng ta ra gì.

Hai tháng trước, khi Trần Phương Kiệt đến rước dâu, ở trong khâu này đương nhiên cũng làm vô cùng náo nhiệt. Bọn họ còn từ hải ngoại tìm một đoàn múa của dị tộc đến trợ hứng, để cho bình dân Bình An trấn xem một hồi náo nhiệt, mở rộng tầm mắt.

Nhưng trận chiến của Trần Phương Kiệt và Lư Chính Kiệt thì kém hơn một chút. Dùng linh khí bổ sung năm viên linh thạch hỏa hệ, chỉ vì thả một mồi lửa hoa lệ, cũng đủ xa xỉ.

Như vậy.

Tộc nhân trực mạch Liễu thị cũng đều vui mừng nhướng mày, Vương thị dốc hết vốn liếng như vậy phóng pháo hoa, tất nhiên là cực kỳ coi trọng Nhược Lam tiểu thư.

Cảnh tượng này cũng truyền đến chủ trạch Liễu thị.

Vợ chồng Liễu thị để trấn thủ chính sảnh cũng đều khen tiếng không ngớt.

Mà trong đội ngũ đón dâu, Lư Chính Kiệt có chút xuân phong đắc ý, khiêu khích nhìn Công Tôn Thương: “Đến cùng chỉ là con cháu ngoại lại, không để bụng. Nào giống Lư thị chúng ta, và Thủ Triết là quan hệ huyết thống kép.”

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Công Tôn Huệ.

Sau đó, hắn ngước mắt lên: “Chỉ có thế thôi à?”

Sau đó, Công Tôn Diễm vung tay lên, hào khí vạn trượng nói: “Đến đây, để mọi người kiến thức một chút, Công Tôn thị chúng ta chuẩn bị cho đích ngoại tôn đại diễn then chốt.”

Cái gì?

Đến mức này rồi, Công Tôn thị các ngươi còn có vở kịch áp trục? Quần chúng vây xem và người của Liễu thị đều bị chấn kinh, vểnh đầu chờ mong.

…

Chương 126: Tỷ phu! Cậu! Oan oan tương báo khi nào?

…

Vương Thủ Triết cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Công Tôn Huệ không cẩn thận đáng tin cậy lại còn bày ra át chủ bài?

Lúc này hắn mới nhớ tới.

Dường như trước khi Công Tôn Diễm đến, một mình dẫn theo hai chiếc xe ngựa, ai cũng không biết chiếc xe ngựa kia đến tột cùng chứa cái gì?

Chẳng lẽ… trong xe ngựa kia…

Ngay khi tất cả mọi người kinh nghi bất định.

Bỗng dưng.

Cửa hai chiếc xe ngựa cuối cùng của đội ngũ bị mở ra, mỗi một con có một vật khổng lồ từ trong xe ngựa bước ra.

“Đông!” “Đông!”

Nương theo hai tiếng nổ mạnh, mặt đường đá xanh vỡ vụn.

Đập vào mắt mọi người là hai pho tượng khổng lồ.

Thân hình của chúng cao chừng hơn trượng, rộng cơ thể béo phì, toàn thân giống như được đúc từ tinh thạch ngăm đen nào đó, tràn ngập cảm giác lực lượng vô tận.

“Đây là?”

Một ít tộc nhân trực mạch vây xem của Liễu thị đều biến sắc nói, “Đây là hai khôi lỗi Mặc Thạch của Sơn Dương Công Tôn thị?”

Đối với hai con khôi lỗi này, đám người Liễu thị cũng không xa lạ gì.

Sơn âm Liễu thị và Sơn Dương Công Tôn thị, cách một lưng núi. Nói chính xác, bọn họ là một triền núi công dụng.

Song phương có lãnh địa cùng quản hạt, tự nhiên sẽ xuất hiện ma sát.

Hai tộc vì mâu thuẫn khoáng sản mà xung đột, đã không phải một lần hai lần, trong lòng ít nhiều đều có chút oán hận.

Hai con khôi lỗi Mặc Thạch này bình thường đều ở trong mỏ quặng của Công Tôn thị khai sơn đào quáng, nhưng khi hai bên có mâu thuẫn xung đột, hai con khôi lỗi Mặc Thạch này thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện trên sân ẩu đả.

Lực lượng của chúng rất lớn, lại phảng phất đao thương bất nhập. Ngoại trừ Liễu thị lão tổ ra tay, lại không có người có thể trấn áp hai con rối mặc thạch này.

Sau khi nếm qua vài lần thiệt thòi, Liễu thị đã bắt đầu tìm kiếm, cũng phải làm hai con rối đến trấn thủ tranh luận quặng mỏ.

Bọn họ đã thông qua con đường của Huyên Phù lão tổ tìm được người bán.

Lại không ngờ, Công Tôn Huệ vậy mà công khai mang theo hai con rối Mặc Thạch xuất hiện ở trên địa bàn Liễu thị, quả nhiên là to gan lớn mật.

Vương Thủ Triết cũng bối rối.

Thuận lợi đại cữu à, ngươi không phải là làm một hôn lễ sao, muốn hay không muốn tới phá quán?

Khiến người ta lấy làm lạ nhất chính là ngực của hai con khôi lỗi Mặc Thạch kia lại còn có một chiếc trống khác. Trống là chiếc trống lớn đặc chế trên chiến trường, đường kính chừng một trượng, nặng hơn ngàn cân, võ giả Huyền Vũ tầm thường muốn nhấc lên cũng phải cố sức.

Nhưng treo trên người hai con khôi lỗi kia lại vững vàng, không có chút cảm giác cố hết sức nào.

Chỉ thấy Công Tôn Ưởng lấy ra một cái trận bàn nhỏ. Trận bàn kia được đúc từ mặc thạch, phía trên có khắc rất nhiều phù văn kỳ lạ.

Hắn một tay đè lại tiểu trận bàn, huyền khí liên tục không ngừng tràn vào trong đó.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Hai con rối mặc thạch kia bỗng dưng hành động.

“Đông!”

Bọn họ giống như cự chùy, song quyền hung hăng nện ở phía trên cự cổ, trống trận bỗng dưng phát ra tiếng nổ rung trời, chấn động màng nhĩ phát run, trong lòng hốt hoảng.

“Đông!”

“Đông đông!”

Theo một quyền một quyền của bọn họ đánh lên trên trống lớn, tiết tấu nhịp trống không ngừng nhanh hơn, một khúc cổ nhạc vui vẻ đón dâu cứ như vậy bị bọn họ diễn dịch ra.

Ngay cả tiếng bước chân nặng nề của khôi lỗi mặc thạch cũng như hòa cùng tiếng trống nhạc, khiến bầu không khí càng thêm vui vẻ, làn điệu càng thêm sôi sục.

Cảnh tượng đó thật sự là muốn nhiều rung động liền có bao nhiêu chấn động.

Vương Thủ Triết sợ đến ngây người.

Cậu à, suy nghĩ của cậu cũng quá kỳ lạ.

Sắc mặt mọi người Liễu thị cũng đều trở nên vô cùng quái dị. Bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, nghĩ thầm, rốt cuộc Công Tôn Diễm đến chúc mừng cháu ngoại kết hôn hay là đến gây sự?

Trong lúc nhất thời xử trí việc này như thế nào, bọn họ cũng mất đi kết cấu.

Ngược lại là những dân chúng kia, không có suy nghĩ nhiều như vậy. Bọn họ đầu tiên là rung động, lập tức biến thành phá lệ hưng phấn. Từng đợt tiếng hoan hô nối tiếp từng đợt, tiếng gầm giống như sóng thần vang vọng bầu trời.

Công Tôn Ưởng thấy thế, tâm tình cũng càng thêm hưng phấn.

Hắn không ngừng điều khiển trận bàn nhỏ trong tay, tăng nhanh nhịp điệu của con rối Mặc Thạch nổi trống, làm cho nhịp trống càng thêm rung động, tiết tấu càng thêm rõ ràng.

Chỉ là tràng diện mặc dù hùng vĩ, nhưng con khôi lỗi mặc thạch kia quá mức nặng nề, mỗi bước đều giẫm mặt đường đá thành một đám hố, một đường đi tới, mặt đường bằng đá trước cửa Liễu Thạch cơ hồ biến thành hiện trường tai nạn.

Biểu cảm của đám người Liễu thị càng thêm cổ quái, hồ nghi.

Công Tôn Huệ này rõ ràng là mượn hôn khánh đến quấy rối, đến phá hoại tài sản Liễu thị bọn họ.

Nhưng bọn hắn lại không có chứng cứ.

"Biện pháp của cháu trai lớn ta không tệ nhỉ? Ta bảo hai con rối Mặc Thạch ngừng vận hai tháng, mới hao hết tâm lực huấn luyện dạy dỗ ra." Công Tôn Huệ cười ha hả với Vương Thủ Triết, trên mặt tràn đầy đắc ý: "Khúc Chiến Cổ Phượng Cầu Hoàng dễ nghe nhỉ, đại cữu cho ngươi mặt dài nhé?"

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, đại cữu à, thật sự cảm ơn ngươi.

Nhìn sắc mặt đám người Liễu thị kia, nếu không phải hôm nay là ngày đại hỉ, đều sắp bắt ngươi rút gân lột da đánh một trận, sau đó trục xuất khỏi Sơn Âm trấn.

Mà Lô Chính Kiệt bên cạnh, cũng là vẻ mặt không thể làm gì, Công Tôn Diễm, ngươi thắng!

Tại hạ bái phục!

Cũng may tràng diện mặc dù có chút quỷ dị, nhưng hiệu quả thực tế lại phi thường tốt. Cảm xúc của tất cả bách tính vây xem đều bị đốt cháy, theo tiết tấu nhịp trống mạnh mẽ kia vui sướng nhảy múa.

Kể từ đó, ngay cả đám người Liễu thị cũng không bắt bẻ được lỗi lầm, mặc cho Công Tôn Huệ giày vò. Dù sao, người ta nói thế nào cũng là cậu ruột của tân lang, dựa theo quá trình đón dâu hỗ trợ giữ thể diện.

Theo hai con rối mặc thạch phía trước mở đường, hỏa phượng và hỏa hoàng cùng múa, đội ngũ đón dâu của Vương thị dưới sự vây quanh của dân chúng, một đường vô cùng náo nhiệt đi tới trước cửa chủ trạch Liễu thị.

Lúc này hai cữu cữu mới tự mình thu hồi thần thông, Phượng Phượng Hỏa Hoàng trên bầu trời biến mất không thấy gì nữa,

khôi lỗi mặc thạch phía trước cũng theo đó giẫm lên bước chân nặng nề trở lại trong xe ngựa.

“Tân lang Vương Thủ Triết của Vương thị đến.”

Cửa lớn chủ trạch Liễu thị sớm đã rộng mở, theo Liễu Cao Vận cao giọng bẩm báo, lập tức liền có mấy vị tộc nhân chủ sự Liễu thị từ trong chủ trạch ra đón, dựa theo lễ nghi mời đội ngũ đón dâu Vương thị vào cửa chính.

Tộc thân và tùy tùng đi theo đều có tộc nhân Liễu thị phụ trách chiêu đãi, duy chỉ có Vương Thủ Triết được mời vào chính sảnh.

Bố cục chính sảnh chủ trạch Liễu thị vốn khí phái, hôm nay càng được trang trí vàng son lộng lẫy, chữ hỷ đỏ thẫm và hoa vui lụa tươi tùy ý có thể thấy được, phóng mắt nhìn sang một phái vui vẻ.

Tộc trưởng Liễu thị Liễu Cao Vọng và nhạc mẫu Từ thị đều mặc lễ phục long trọng vào trường hợp quan trọng, ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi Vương Thủ Triết đến bái kiến.

Vương Thủ Triết biến sắc, lập tức sửa sang lại y quan, trịnh trọng tiến lên chào: “Thủ Triết bái kiến nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân.”

Nhạc phụ Liễu Cao Vọng ho khan một tiếng, lập tức có quản sự thiếp thân cung kính đỡ Vương Thủ Triết dậy.

“Được được được ~” Nhạc mẫu Từ thị cẩn thận đánh giá Vương Thủ Triết, càng nhìn càng hài lòng, “Thủ Triết quả nhiên, dáng dấp oai hùng tuấn tú như trong lời đồn. Đến đây đến đây, mau ngồi xuống, dâng trà điểm tâm.”

Vương Thủ Triết nghe lời ngồi xuống, lưng thẳng tắp, không dám có chút chậm trễ.

Sau khi uống một ngụm trà, ăn chút điểm tâm, hàn huyên vài câu, nghi thức này coi như đã qua.

Nhạc mẫu Từ thị nói: “Thủ Triết à, giờ lành sắp tới rồi. Nhược Lam đang chờ ngươi ở hậu viện, ngươi cứ đi làm việc trước đi.”

“Vâng. Vậy hài nhi cáo lui trước.”

Vương Thủ Triết đứng dậy hành lễ, lập tức cung kính rời khỏi sảnh chính, dẫn các tiểu đồng bọn đi về phía Trung Đình.

Chủ trạch Liễu thị, Trung Đình.

Nơi này bố cục ngay ngắn, có vườn hoa cây cối, cùng một khối đá cứng mặt đất trống rỗng, có thể dùng làm diễn võ trường.

Đồng thời, Trung Đình cũng có hành lang nối liền các môn các viện.

Nếu muốn đến hậu viện đón dâu, nếu như không muốn trèo tường, nơi này nhất định phải đi qua.

Đúng là nhóm thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi "Binh gia tất tranh", Liễu thị một đám bối phận chữ Viễn, thậm chí là bối tự Vạn, từ lâu đã ở đây chiếm cứ đã lâu, vẻ mặt mỗi người đều rất hưng phấn, xoa tay xoa tay.

Người cầm đầu, chính là đích thứ tử Liễu Viễn Duệ đời chữ Viễn. Trong những người trẻ tuổi chưa đầy mười tám tuổi, chỉ có thân phận và uy vọng của hắn là cao nhất.

Hôm nay Liễu Viễn Duệ thay đổi cách ăn mặc phong thái phiêu phiêu ngày xưa, hôm nay quần áo lộng lẫy mà tràn ngập hương vị vui mừng, hai tay hắn khép lại trong tay áo, ánh mắt uy nghiêm quét ngang toàn trường: "Ta vừa mới dặn dò, nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ rồi." Một đám người trẻ tuổi Liễu thị chưa kết hôn tinh thần phấn chấn bừng bừng, trung khí mười phần hô.

"Biệt danh của chúng ta là…"

"Tỷ phu tỷ phu, tỷ ta lão đại." "Gia chủ chớ tỏ vẻ uy phong." "Việc lớn việc nhỏ, lão bà làm chủ." Nếu như dám không phục, hỏi cữu di một chút."

Giọng nói to rõ, khí thế uy mãnh, chấn động khiến không khí cũng mơ hồ run rẩy.

"Ồ, Viễn Duệ à, ngươi làm thế này rất náo nhiệt đấy." Lúc này, Vương Thủ Triết và một đám huynh đệ trẻ tuổi đi vào Trung Đình, vừa nhìn thấy điệu bộ này, đương nhiên hiểu rõ tiến vào khâu tiếp theo đón dâu rồi.

Liễu Viễn Duệ cũng tươi cười tiến lên đón, nhã nhặn chắp tay hành lễ: “Tỷ phu, tỷ đã đến rồi. Viễn Duệ ở đây, đã chờ đợi đã lâu.”

Vương Thủ Triết nhìn hai đời trẻ tuổi một mảnh Ô Ngọc kia, từ tám chín tuổi đến mười bảy mười tám tuổi đều có, mỗi người đều lộ ra “hổ lang chi tư” như hổ rình mồi hắn, tức thì cũng có chút tê cả da đầu, hơi chột dạ nói: “Viễn Duệ à, ta và ngươi tương giao đã lâu, tình cảm như huynh đệ ruột thịt. Nhân phẩm của tỷ phu ngươi đâu, ngươi cũng hiểu. Những tập tục cũ kỹ qua sân này, không bằng miễn đi.”

Liễu Viễn Duệ còn chưa nói gì.

Tỷ phu Trần Phương Kiệt ở một bên lại cười nói: “Thủ Triết, ta nhớ hai tháng trước, khi ta đến nhà ngươi đón dâu. Cũng đã nói với ngươi những lời tương tự, lúc ấy ngươi đáp ta như thế nào?”

“À… Được rồi.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ mà thành thật nói: “Ta lúc ấy nói. Đại hôn này mà, cuộc đời cứ như vậy một hồi, dù sao cũng phải làm náo nhiệt nhiệt, thêm chút cảm giác nghi thức, sau khi già có thể nhớ lại nhiều một chút.”

“Nhờ có Thủ Triết chiếu cố, hồi ức của tỷ phu ngươi suốt đời khó quên, vĩnh viễn tuyên truyền trong lòng.” Trần Phương Kiệt nói xong, nhịn không được hốc mắt có chút ướt át, lúc hắn đón dâu, Thủ Triết hắn, hắn, Thái, Thái…

Đến nay nhớ lại, cũng nhịn không được muốn rơi lệ, lấy vợ thật không dễ dàng.

“Tỷ phu à, lần này ngươi tranh nhau giúp đỡ đón dâu.” Vương Thủ Triết bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là ở đây chờ ta, quả nhiên là thiên đạo tốt luân hồi.”

“Đâu có đâu có.” Trần Phương Kiệt và Vương Thủ Triết ở lâu, ngược lại huấn luyện da mặt dày hơn rất nhiều: “Ngu huynh cũng là nghĩ, kiên quyết không thể để đại hôn của Thủ Triết lưu lại tiếc nuối.”

Liễu Viễn Duệ cũng cười tủm tỉm nói: “Lời của tỷ phu, luôn khiến Viễn Duệ sinh lòng tỉnh táo. Nếu như vậy, chúng ta không lãng phí thời gian đón dâu quý giá của tỷ phu, tranh thủ bắt đầu cảm giác nghi thức đi.”

“Viễn Duệ à, ngươi là một người đọc sách, phải nhã nhặn.” Vương Thủ Triết cũng biết tránh không khỏi cửa ải này, liền chắp tay, thuận tiện uy hiếp một câu: “Ngươi năm nay cũng mười sáu tuổi rồi, sớm muộn gì cũng phải kết hôn.”

“Tự nhiên tự nhiên, ta là người đọc sách, lại tình như thủ túc với tỷ phu, quả quyết sẽ không làm khó tỷ phu.” Liễu Viễn Bân nho nhã lễ phép hành lễ, sau đó nói, “Tỷ phu chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi.” Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, bày ra tư thái một chút.

“Khụ khụ!” Liễu Viễn Duệ lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, chậm rãi nói: “Huyền Vũ thế gia chúng ta quan trọng nhất là một chữ “võ”. Nếu không có vũ lực bảo hộ người nhà như thế nào? Tỷ phu, ta nói có lý chứ?” Liễu Viễn Duệ híp mắt cười nhìn Vương Thủ Triết.

“Có lý.” Vương Thủ Triết gật đầu.

Điểm này hắn không thể không thừa nhận.

“Nhưng mà, hôm nay là ngày đại hôn chúc mừng của tỷ tỷ tỷ, không nên múa đao lộng thương. Không bằng như vậy. Tỷ phu, hôm nay ngài thể hiện một chút lực lượng, coi như qua ải.” Liễu Viễn Duệ khách khí nói.

“Đơn giản như vậy?”

Vương Thủ Triết bắt đầu nghi ngờ.

“Chỉ đơn giản như vậy thôi.” Liễu Viễn Duệ cười gật gật đầu: “Ngài là anh rể ruột của ta, ta là em vợ, sao lại cố ý làm khó ngài chứ?”

Nói xong, hắn giơ hai tay lên, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói hùng hậu từ phía sau hành lang bên cạnh truyền đến: “Viễn Duệ ta đến rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, một trận tiếng bước chân nặng nề “Thùng thùng thùng” theo đó vang lên.

Chỉ thấy trên vai một hán tử cao chín thước vác tảng đá lớn sải bước đi tới. Hắn thân hình hùng tráng đến cực điểm, cơ bắp

đầy người, trên mặt mọc đầy râu quai nón, nhìn qua giống như một sát thần mãnh tướng trên chiến trường.

Vương Thủ Triết nhìn mà mí mắt giật giật, chợt cảm thấy có chút không ổn.

Chỉ thấy tráng hán kia "Bịch" một cái đem thạch cầu ném xuống đất. Mặt đất đá nặng nề lập tức bị nện ra một cái hố.

Liễu Viễn Duệ cười híp mắt chắp tay với Vương Thủ Triết: "Tỷ phu ơi! Ta và ngươi tình như thủ túc, ta không thể làm khó dễ ngươi. Ngươi chỉ cần giơ quả cầu đá này qua đỉnh đầu, cho dù ngươi qua ải, những em vợ nhỏ như chúng ta, cũng thừa nhận tỷ phu ngài có lực lượng bảo vệ tỷ tỷ."

"Cái này…" Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt nghi ngờ: "Viễn Duệ, cái này không phải đúng không? Hình như phân đoạn này chỉ có thể là đồng bối hoặc tiểu bối chưa lập gia đình tham gia, vị đại thúc này đến tham gia náo nhiệt gì?"

Liễu Viễn Duệ cười hắc hắc: "Tỷ phu à, đây chính là đệ đệ của tự bối viễn chúng ta."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía cự hán cao chín thước: "Đến đây, xa cường, nói cho tỷ phu ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Cự hán cường tráng kia gãi gãi đầu, vẻ mặt chất phác cười cười với Vương Thủ Triết: "Tỷ phu, ta tên là Liễu Viễn Cường, năm nay mười tám tuổi."

Mười tám tuổi!

Vương Thủ Triết bị chấn kinh.

Hắn hồi phục một hồi lâu mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhịn không được ho khan một tiếng, lúng túng nói: "Vị đệ đệ xa mạnh này… lớn lên rất cao, rất lão thành a."

Liễu Viễn Duệ vẫn cười tủm tỉm như cũ, cười giống như con chồn vàng trộm được gà mái già: "Tỷ phu à, mạnh hơn hắn tu luyện Hoành Luyện công pháp từ nhỏ, luyện hơi quá rồi, mới nhìn qua tương đối thành thục."

Thành thục! Ngươi mặc kệ cái này gọi là thành thục?!

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật, nhịn không được âm thầm chửi bới trong lòng một câu. Tên tiểu tử thối Viễn Duệ này, người đọc sách phải vô sỉ lên, thật đúng là không có chuyện của Huyền Vũ giả.

…

Chương 127: Uy vũ! Tỷ phu khí phách!

…

Lực chú ý của mọi người đều ở bên phía Vương Thủ Triết, ai cũng không chú ý đến một nha hoàn xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi lặng lẽ xuất hiện ở một góc khác của hành lang.

Sau khi thò đầu nhìn thấy một màn như vậy, tiểu nha hoàn lập tức nhanh chân chạy như bay về, trong sắc mặt tràn đầy nghiêm trọng.

Thư Lan viện.

Hôm nay là ngày đại hỉ của tân nương tử.

Thư Lan viện sáng sớm đã được quét dọn mấy lần, ngay cả gạch xanh trên hành lang đều dùng nước rửa qua, thoạt nhìn trơn bóng như mới. Đèn lồng dưới hành lang toàn bộ đổi thành màu đỏ, ngay cả trên cây trong viện đều treo đèn lồng đỏ tinh xảo, vừa nhìn qua liền tràn đầy vui mừng.

Trong khuê phòng, tân nương tử Liễu Nhược Lam đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, mấy vị mỹ phụ trung niên dáng vẻ mỹ lệ vây quanh, đang giúp nàng tỉ mỉ trang điểm.

Bởi vì là đại hôn, hôn phục long trọng, không khỏi son phấn dính vào hôn phục, cần phải trang điểm tốt trước, búi tóc xong mới có thể mặc hôn phục.

Lúc này, trang điểm trên mặt Liễu Nhược Lam mới trang điểm hơn một nửa, nhưng dù vậy, hai con ngươi tinh khiết như nước của nàng trong trẻo trong suốt, lại không mất đi trí tuệ linh động. Nàng cũng không phải là mỹ nữ tuyệt thế hiếm thấy như Thiên Tiên, nhưng cũng có thể coi như là thượng thượng sắc, chỉ ngồi ở bên kia, liền có thế gia đại tiểu thư ôn nhuận nội liễm, lại mơ hồ lộ ra quý khí mà con gái nhà bình thường không có.

Loại quý khí này cũng không phải là nuông chiều mà ra, mà là nội tình gia tộc có vốn liếng phong phú, thực lực mạnh mẽ, ôn dưỡng ra từng chút một, người ngoài học đều rất khó học được.

Chỉ là hôm nay không biết là khẩn trương quá mức hay không, thân thể mềm mại của nàng có chút căng thẳng, lông mi thật dài kìm lòng không được run nhè nhẹ.

“Nhược Lam tiểu thư, nhà của con gái, chung quy cũng phải trải qua một lần này. Huống chi ta nghe nói, cô gia mới diện mạo song toàn, nhân phẩm xuất chúng, là một lang quân hào hoa phong nhã.”

Mỹ phụ thay nàng trang điểm kiến thức rộng rãi, ôn nhu an ủi.

“Vâng, cảm ơn Lục thẩm nương.” Nàng hơi gật đầu cảm tạ, trong đôi mắt xẹt qua một tia chờ mong cùng thẹn thùng.

Mỹ phụ kia tay rất khéo, một lát sau liền chải búi tóc cho nàng.

Trên môi của nàng cũng bị bôi lên son môi đỏ tươi, màu sắc tươi đẹp cùng da thịt trắng nõn tinh tế của nàng hòa lẫn với nhau, càng làm nổi bật lên da thịt như ngọc của nàng, giống như là một đóa mẫu đơn hoa nở rộ kiều diễm động lòng người.

Liễu Nhược Lôi ở bên cạnh nhìn tỷ tỷ xinh đẹp động lòng người như thế, không khỏi có chút hâm mộ: “Tỷ tỷ hôm nay thật là xinh đẹp, thật giống một tiên nữ trên trời. Tỷ phu hắn có thể lấy được tỷ tỷ, thật đúng là thiên đại phúc khí.”

Nghe được lời này của Liễu Nhược Lôi, phu nhân xinh đẹp đang trang điểm bên cạnh che miệng cười, không nhịn được trêu chọc một câu: “Nếu như Lôi Lôi hâm mộ, ta có thể giúp ngươi. Tìm kiếm lang quân như ý chưa từng cưới vợ nào sao?”

Người phụ nữ xinh đẹp vừa nói này tên là Vương Lưu Tử, chính là lão tứ của nữ quyến Lưu Tự của Vương thị, phu quân của nàng ta là tộc nhân tinh anh thuộc hàng trực mạch cao của Liễu thị.

Nếu gả cho gia tộc khác, vài ngày trước nàng nên về Vương thị giúp đỡ.

Lúc này có nàng ở cùng Liễu Nhược Lam, ngược lại càng lộ ra thân cận lẫn nhau.

Liễu Nhược Lôi đỏ mặt vội vàng nói sang chuyện khác: “Sáng sớm Viễn Duệ đã bắt đầu xoa tay nói muốn lập uy cho tỷ tỷ, bây giờ tình huống như thế nào rồi?”

Đang nói chuyện, một nha hoàn xinh đẹp đột nhiên từ cửa chạy vào.

Vẻ mặt của nàng có chút bối rối, vừa mới vào cửa đã vội vàng nói: "Tiểu thư tiểu thư không hay rồi. Viễn Duệ thiếu gia quá mức rồi."

"Tỷ tỷ còn…"

Liễu Nhược Lôi còn chưa nói hết lời, nghe vậy giật mình biến sắc, vội vàng truy vấn: "Xảo nhi, có chuyện gì vậy?"

"Viễn Duệ thiếu gia tìm tới thiếu gia xa mạnh, nói là muốn cho tân cô gia giơ lên lớn như vậy, một thạch cầu lớn như vậy." Trong lúc nói chuyện, Xảo Nhi còn triển khai hai tay khoa tay múa chân một chút, "Quả cầu đá kia là thiếu gia xa mạnh bình thường dùng để luyện công, nặng đến hai ngàn cân, ngay cả Viễn Huy thiếu gia muốn giơ lên cũng vô cùng khó khăn."

Xảo Nhi lo lắng hỏi, "Tân cô gia lớn lên tuấn tú như vậy, nếu làm hỏng thân thể thì làm sao bây giờ?"

Trung niên mỹ phụ ở bên cạnh nghe được mím môi vui vẻ: "Xảo Nhi, Nhược Lan tiểu thư nhà ngươi còn chưa gả đi đâu, nha đầu lấp phòng này của ngươi đã bắt đầu đau lòng cho tân cô gia đến rồi. Cũng không ngượng ngùng…"

"Yên tâm đi, Viễn Duệ là người đọc sách, hắn hiểu quy củ, sẽ không làm loạn đâu." Một mỹ phụ trung niên khác đến tiếp khách, cũng cười nói: "Tân cô gia này tới cửa rước dâu rồi. Nếu không đè ép khí thế của hắn. Lát nữa nếu Nhược Lam chúng ta gả qua, há chẳng phải sẽ bị ức hiếp sao? Viễn Duệ cũng là đau lòng tỷ tỷ mà."

"Chẳng qua đều là một ít trần quy cũ tục mà thôi, nếu như muốn phu thê hòa thuận, gia tộc phát triển không ngừng, còn phải tự mình làm thật tỉ mỉ hiền lành. Khắp nơi dụng tâm vì phu quân mới có thể được người tôn trọng, sao có thể động một chút dựa vào nương gia làm chỗ dựa?"

Ánh mắt Liễu Nhược Lam hơi chuyển động, nhưng vẫn không yên lòng, giọng nói mềm mại dễ nghe nói: "Nhược Lôi ngươi đi quản hộ ta một chút, đừng để những đứa nhỏ Viễn Duệ kia chơi đùa không có chừng mực, náo nhiệt nhiệt ý tứ là được rồi."

“Vâng, tỷ tỷ. Ta đi ngay đây.”

Liễu Nhược Lôi cũng có chút ngồi không yên, trong lòng lo lắng tỷ phu chịu thiệt, cáo từ rồi lập tức chạy như bay.

…

Cùng lúc đó, đình viện trung đình.

“Viễn Duệ, nếu ta không qua được cửa ải này thì phải làm thế nào?” Vương Thủ Triết cũng biết Viễn Duệ đang chơi đùa, đương nhiên sẽ không thật sự để ý, cười phối hợp hỏi.

Liễu Viễn Duệ buộc hai tay vào trong tay áo, tư thái thong dong, nụ cười chân thành: “Tỷ phu, ngươi biết mà, chỉ cần nhận kinh sợ thì một cửa đều đã qua.”

Vương Thủ Triết biết đây là quy củ giữa Huyền Vũ thế gia.

Tiểu cữu tử, tiểu di tử, trước khi tỷ tỷ xuất giá, bọn họ sẽ ra oai phủ đầu với tỷ phu, cái này gọi là làm chỗ dựa cho tỷ tỷ. Để tỷ phu sau này ở nhà chồng cố gắng đừng để tỷ tỷ chịu ủy khuất.

Đương nhiên, đây chỉ là tập tục truyền thống. Bây giờ đã diễn biến thành một quá trình đại hôn, chủ yếu nhất vẫn là muốn tạo ra bầu không khí, để vui mừng.

“Viễn Duệ à, sau này ngươi cũng phải cưới vợ, đến lúc đó chớ trách ta đi theo đón dâu.” Vương Thủ Triết cười híp mắt nói: “Thủ đoạn của tỷ phu ngươi cũng biết rồi đó, chúng ta không bằng dừng lại ở đây, miễn cho oan oan báo lại khi nào.”

Nào ngờ, Viễn Duệ lại chẳng hề để ý nói: “Ta không sao cả. Ta là người đọc sách mà, nhận thua thì thế nào? Dù sao đến lúc đó còn phải dựa vào vợ đến bảo vệ ta.”

Vương Thủ Triết không khỏi toát mồ hôi lạnh, quả nhiên là người không biết xấu hổ thì vô địch.

Kiếp trước có tác giả lão Ngạo từng nói, khi ngươi quyết định vò đã mẻ, ngươi sẽ phát hiện tất cả mọi thứ trên thế gian đều sáng tỏ thông suốt.

Quả nhiên là có chút đạo lý.

“Tỷ phu, nếu thật sự không được thì hãy nhận thua đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, sau này tỷ tỷ ta sẽ che chở cho ngươi.”

Cô em vợ, em vợ bắt đầu ồn ào náo nhiệt.

Trần Phương Kiệt ở một bên cũng cười ha hả.

Nhớ lại hai tháng trước, Vương Thủ Triết đối đãi với hắn như vậy, cái này gọi là phong thủy luân chuyển. Lúc ấy hắn không chống lại được những chiêu số đó, đành phải thành thành thật thật nhận thua ngay tại chỗ.

"Cái này… đối với con dâu nhà mình mà, ta sợ cũng không có gì." Vương Thủ Triết da mặt không mỏng, trên mặt vẫn cười ha hả như trước: "Chẳng qua, ta vẫn muốn thử xem, nếu thật sự không được lại nhận sợ đi."

"Tỷ phu hào khí, tỷ phu lợi hại."

Xung quanh truyền đến tiếng hoan hô của nhóm cậu em vợ. Bọn họ mỏi mắt mong chờ, muốn nhìn xem tỷ phu làm thế nào nâng thạch cầu lên.

"Thủ Triết, cẩn thận một chút, chớ né eo. Vạn nhất ảnh hưởng đến động phòng thì không ổn." Trần Phương Kiệt ở một bên cười trên nỗi đau của người khác, "Hắc hắc" cười không ngừng.

Đây rốt cuộc là lão nam nhân đã kết hôn, độ dày da mặt không cùng một cấp độ với đám tiểu cô nương này.

Vương Thủ Triết cũng không để ý đến hắn, khom người vỗ vỗ quả cầu đá lớn, nói với Liễu Viễn: "Mạnh hơn, quả cầu đá to này của ngươi sợ là nặng một hai ngàn cân."

Liễu Viễn Cường hắc hắc cười ngây ngô: "Tỷ phu, thạch cầu này của ta bây giờ nặng hai ngàn cân."

"Khá lắm, công phu hoành luyện của ngươi không cạn đâu." Vương Thủ Triết khen một tiếng.

Chẳng qua luôn cảm thấy người đàn ông vạm vỡ này gọi mình là tỷ phu, cảm giác là lạ, có một loại quỷ dị nói không nên lời.

"Tứ ca, huynh cẩn thận một chút."

Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liên ở một bên lo lắng nói.

Rốt cuộc là huynh đệ ruột thịt nhà mình, thời điểm mấu chốt vẫn là bọn họ đáng tin cậy, thương cảm huynh trưởng.

“Yên tâm, ta cũng chỉ thử một chút.”

Vương Thủ Triết thuận miệng trấn an bọn họ một câu, sau đó hắn đặt tay lên quả cầu đá, hơi thúc đẩy một chút, tìm cảm giác tìm tay.

Bỗng dưng.

Hai tay hắn ấn một cái nhấc lên, thạch cầu to như vậy lại cứng rắn bị hắn rút lên, dễ dàng nâng qua đỉnh đầu.

Làm sao có thể?

Nụ cười trên mặt đám người Liễu Viễn Duệ, Trần Phương Kiệt lập tức đông cứng lại.

Một màn trước mắt này khiến cho bọn họ sợ đến ngây người, ngay cả cường giả vạm vỡ Liễu Viễn kia cũng tràn đầy ngạc nhiên, nghẹn họng nhìn trân trối, dáng vẻ không thể tiếp nhận.

Thạch cầu này có đến 2000 cân a, ngay cả hắn giơ lên cũng phải lao lực.

“Tỷ phu lợi hại lợi hại, bội phục bội phục.”

Người đàn ông vạm vỡ là một người có tính cách thẳng thắn, sau khi kịp phản ứng lại thì mặt đầy thán phục.

Mấy cậu em vợ, em vợ còn lại sau khi ngẩn người cũng hoan hô: “Tỷ phu giỏi thật! Quả nhiên khí lực tốt, là nam nhi tốt!”

Huyền Vũ thế giới chính là đơn giản như vậy. Thực lực của ngươi cường đại liền rất dễ dàng chinh phục những người khác.

“Viễn Duệ, ta đây xem như vượt qua kiểm tra chưa? Có tư cách bảo vệ tỷ tỷ ngươi hay không?”

Vương Thủ Triết mỉm cười với Liễu Viễn Duệ, một bộ phong đạm vân khinh như trước.

Lúc này gã giơ quả cầu đá lên, thoạt nhìn vẫn còn dư lực.

Tất cả mọi người đều không biết, theo sự thức tỉnh huyết mạch của Vương Thủ Triết, tố chất các phương diện trên thân thể hắn đều tăng lên. Hơn nữa mỗi ngày hắn đều rèn luyện khí lực, siêng năng tu luyện, vẫn rất tự tin ở phương diện khí lực.

Viễn Duệ lấy cái này ra để thử hắn, căn bản chính là đưa cho phân đề.

Liễu Viễn Duệ thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn động, cười khổ lắc đầu: "Là Viễn Duệ xem nhẹ tỷ phu rồi. Khí lực của tỷ phu lớn như vậy, khiến ta bội phục, bảo vệ tỷ tỷ của ta đã không còn vấn đề gì nữa."

"Ha ha ~ "

Vương Thủ Triết cười cười, bỗng nhiên quát Liễu Viễn một tiếng: "To con, tiếp được."

Nói xong, cánh tay hắn vặn một cái, chuyển động, quả cầu đá lập tức xoay chuyển, bay về phía đại hán vạm vỡ Liễu Viễn cách đó không xa.

Liễu Viễn vội vàng hai tay bắt lấy.

Quả cầu đá kia vậy mà xoay tròn không ngừng trên tay hắn, chấn động đến mức hắn "bịch bịch bịch" lui lại mấy bước, thiếu chút nữa tuột tay bay ra ngoài.

May mắn là ta phản ứng nhanh, nếu không thì xấu hổ rồi. Liễu Viễn Cường trong lòng thất kinh không thôi, đang muốn thả quả cầu đá xuống.

Ai ngờ không đợi hắn có động tác, Vương Thủ Triết đã lấn người lên, hai tay nắm lấy eo hắn, đột nhiên nhấc lên.

Chỉ một thoáng, Liễu Viễn mạnh mẽ cảm giác mình bay lên.

Ngay sau đó thân thể liền phi tốc chìm xuống, chìm một nửa, lại ổn giữa không trung.

Hắn có chút mơ màng, không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, hình như có chút lâng lâng.

Chỉ nghe chung quanh "Soạt" một mảnh, chính hắn không rõ, nhưng người bên ngoài thấy rõ ràng.

Thì ra là sau khi Vương Thủ Triết vứt hắn ra khỏi không trung, lại hai tay nắm lấy hai chân của hắn, như Bá Vương nâng đỉnh nhấc hắn lên giữa không trung.

Là em vợ chồng em vợ, nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Tỷ phu cũng quá dũng mãnh đi?

Sức mạnh đáng sợ như thế, đừng nói là mạnh, ngay cả trưởng tử đích mạch Liễu Viễn Huy cũng kém xa tít tắp.

Như vậy.

Liễu Viễn Duệ hoàn toàn bái phục, cười khổ nói: "Tỷ phu thả xa cường xuống đi. Hắn còn nhỏ, đừng dọa hắn."

"Ừm, được rồi."

Câu "hắn còn nhỏ" kia khiến toàn thân Vương Thủ Triết giật nảy mình, suýt chút nữa nhụt chí.

Tay của hắn vừa buông lỏng, liền đem đại hán vạm vỡ Liễu Viễn mạnh mẽ ném xuống đất.

Tiện tay nhét hồng bao vào trong ngực hắn, Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai hắn: "Viễn cường, đi chơi đi."

"Cảm ơn tỷ phu."

Liễu Viễn Cường cao hứng ôm quả cầu đá của hắn vui vẻ chạy chậm, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Sau khi trải qua chuyện như vậy, ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Thủ Triết đã biến dạng, hơi lộ ra một chút kính sợ và sùng bái.

Cùng lúc đó.

Tiểu nha hoàn Xảo Nhi canh giữ ở cuối hành lang, cũng kích động đến mặt ửng hồng, lập tức quay đầu chạy vội về tiểu viện.

"Tiểu thư tiểu thư, tân cô gia thật lợi hại! Khí lực thật lớn, ngay cả thiếu gia mạnh hơn cũng không sánh nổi." Nàng vẻ mặt kích động, sinh động như thật kể lại chuyện vừa xảy ra cho Liễu Nhược Lam nghe.

Tứ cô cô Vương Lưu Tử vui vẻ nói: "Rốt cuộc là Thiên Lý Câu của Vương thị ta, cháu trai của Vương Lưu Tử ta, Thủ Triết quả nhiên không tầm thường."

"Khí lực của cô gia không ngờ lại to lớn như vậy?" Hai mỹ phụ trung niên cũng hơi kinh ngạc, lập tức mỉm cười ám muội, "Nhược Lam chúng ta ngược lại là may mắn lắm."

Lúc này, tân nương tử Liễu Nhược Lam rất thông minh, khuôn mặt xinh đẹp có chút mờ mịt.

Nam tử khí lực lớn là đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lại có quan hệ gì với phúc khí? Vẻ mặt ngơ ngác, thật là suy nghĩ không thấu.

Lúc này, tiểu nha hoàn Xảo Nhi báo cáo tình huống xong đã chạy vội ra lần nữa, tiếp tục đi quan sát tình huống phía trước.

Cùng lúc đó, Trung Đình.

Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Xu Duệ, không sai biệt lắm, ta có thể đi đón tỷ của ngươi không?"

Lúc này, Liễu Viễn Duệ cũng từ trong khiếp sợ khôi phục lại, tiếp tục cười tủm tỉm hoàn lễ nói: "Tỷ phu, ta ngược lại là muốn thả ngươi qua, phải hỏi một chút các đệ đệ muội muội có đáp ứng hay không."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn cậu em vợ, em vợ ở sau lưng.

Cô em vợ, đám em vợ lập tức phấn chấn hẳn lên, cùng quát lớn: "Không đáp ứng, chưa đủ đã! Lại thêm một lần nữa!"

"Được rồi! Viễn Duệ còn có chiêu số gì thì cứ việc sử dụng. Tỷ phu của ngươi có thể làm thì ta sẽ nhận sợ khi không thể làm."

Vương Thủ Triết cũng biết, chỉ dựa vào cửa ải vừa rồi này chỉ sợ thật sự không ứng phó được đám nhóc con dáng vẻ hổ lang này và các nha đầu.

"Hào khí của tỷ phu!" Liễu Viễn Duệ cười chắp tay: "Vậy chẳng phải ta sẽ không khách khí sao."

"Huyền Vũ thế gia chúng ta đều là khai cương kiến thổ mà đến, là vì cái gì? Người sống, chính là vì một miếng ăn. Tam tỷ tỷ gả đến Vương thị ngươi dù sao cũng phải có cái ăn. Tỷ phu, ngươi nói có phải đạo lý này hay không?"

"Là đạo lý này." Vương Thủ Triết gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Vậy thì thế nào mới có thịt ăn đây? Đương nhiên là đi săn. Các tiền bối của Huyền Vũ gia tộc chúng ta đều là lấy săn bắn nuôi sống người nhà, săn bắn chú ý nhất là bắn cung thuật. Đã như vậy, tỷ phu liền thể hiện một chút tiễn thuật đi."

Vương Thủ Triết ngược lại rất muốn nói một câu, thịt cũng có thể dựa vào nuôi dưỡng mà có được, nhưng vì phối hợp với hứng thú của Liễu Viễn Duệ mà chỉ có thể nuốt lời vào.

"Cũng được, vậy làm phiền Viễn Duệ lấy một bộ cung tiễn cho ta." Vương Thủ Triết cũng rất tự tin với tài bắn cung của mình, vốn tài bắn cung của hắn vô cùng tốt, sau khi huyết mạch thức tỉnh, càng là tiến triển cực nhanh.

Điểm này, đừng nói chính hắn không hiểu, ngay cả lão tổ cũng có chút bối rối. Bất quá lực lượng của hắn so với bộc phát loại chiến thể còn kém một bậc, tiễn thuật cũng không đạt được một ít độ cao của huyết mạch thần xạ trời sinh.

Tóm lại, các phương diện đều rất mạnh, nhưng các phương diện đều không phải mạnh nhất.

Nào ngờ, Liễu Viễn Duệ lại nở nụ cười: "Chỉ là thi triển tiễn thuật khô khan thì có ý nghĩa gì? Ta đã sắp xếp xong cho tỷ phu một đối thủ."

Nói xong, hắn vỗ tay "ba ba" một cái.

Theo tiếng vỗ tay hạ xuống, bên ngoài tường vây có một cái bóng gầy gò ứng thanh quay cuồng mà vào.

Hắn liên tục dậm chân trên không trung, thân pháp cực kỳ cao minh, chỉ trong hai ba nhịp thở đã rơi xuống trước mặt Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cẩn thận quan sát hắn ta, thấy dáng người hắn ta gầy gò vô cùng tinh thuần, chỉ là dáng dấp hơi nhăn nhở. Bên hông treo một bình tên, trên lưng đeo một cây cung, hiển nhiên là một người giỏi về cung bắn.

Chỉ bất quá, dáng dấp người này cũng không khỏi quá già đi một chút, sợ là có bộ dáng ba bốn mươi tuổi.

Vương Thủ Triết hơi kinh dị mà chần chờ nói: "Viễn Duệ, đây chẳng lẽ cũng là đệ đệ?"

Liễu Viễn Duệ lắc đầu: "Cái này thì không phải."

Hắn ung dung nhìn người đang đi tới: "Viễn Sơn ca ca, huynh tự giới thiệu với tỷ phu một chút đi."

Hán tử gầy gò kia gật đầu, khách khí chắp tay với Vương Thủ Triết: “Chào muội phu. Liễu Viễn Sơn ta, năm nay đã bốn mươi, chưa lập gia đình.”

Hai chữ “chưa kết hôn” này hắn cố ý nhấn mạnh, dùng cái này biểu đạt hắn có tư cách tham gia trò chơi này.

“Emmmm… Cái này…”

Một giọt mồ hôi lạnh của Vương Thủ Triết chảy xuống.

Vị đại ca này ngược lại rất thành thật, bất quá bốn mươi tuổi này chưa kết hôn, hình như cũng không phải chuyện đáng khoe khoang gì nhỉ?

“Chẳng lẽ biểu tình của muội phu là ghét bỏ ta?” Liễu Viễn Sơn âm u nhìn Vương Thủ Triết.

“Sao có thể?” Vương Thủ Triết cười ha hả: “Viễn Sơn ca muốn tới tham gia trò chơi, gia tăng thêm sắc thái cho hôn lễ của Thủ Triết, hoan nghênh vô cùng.”

“Nếu đã như vậy, chúng ta bắt đầu trò chơi tiếp theo đi.” Liễu Viễn Duệ cười “Hắc hắc” một cái, “Tỷ phu mời xem, bên kia treo mấy đồng lớn.”

Hắn nói xong, chỉ chỉ một bên khác sân, ra hiệu cho Vương Thủ Triết nhìn sang bên kia.

Vương Thủ Triết nhìn thoáng qua, không phát hiện.

Hắn nghi ngờ quét mắt nhìn Liễu Viễn Duệ một cái: “Ở đâu?”

“Xem xa một chút.”

Liễu Viễn Duệ vẫn cười ha hả như trước.

Vương Thủ Triết lại nhìn thoáng qua, vẫn không nhìn thấy.

“Cách xa hơn một chút.”

Dường như đã dự liệu được phản ứng của Vương Thủ Triết, Liễu Viễn Duệ thản nhiên lại bồi thêm một câu.

Vương Thủ Triết theo chỉ thị của hắn càng nhìn càng xa, cuối cùng phát hiện mấy đồng tiền lớn treo trên một gốc cây cách đó mười trượng.

Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, Trần Phương Kiệt ở một bên hít một hơi khí lạnh: “Viễn Duệ à, có muốn chơi dữ dội

như vậy không? Ngươi phải giữ mặt mũi cho tỷ phu ngươi một chút.”

Ngoài miệng hắn nói như vậy, lại bí mật vươn một ngón tay cái: Làm tốt lắm.

Liễu Viễn Duệ trả cho hắn một ánh mắt đắc ý, vẫn là Trần huynh viết thư dạy dỗ tốt hơn.

Sau đó, hai người đều lộ ra nụ cười gian ngầm chiếu không nói, phảng phất đã nắm chắc phần thắng trong tay.

…

Chương 128: Hoàng Lạc Bảo Địa hưng thịnh tiềm long!

…

Đúng vào lúc này, Liễu Nhược Lôi từ đằng sau đám người chen lấn tới, hung hăng nhéo Liễu Viễn Duệ một cái: "Ca… ý tứ của huynh không phải là được rồi sao, không phải thật sự muốn làm tỷ phu mất mặt sao? Lát nữa cẩn thận tỷ tỷ thu thập huynh."

"Ai ui, muội muội ruột của ta a. Ta đây không phải làm chỗ dựa cho tỷ tỷ sao? Đây chính là truyền thống giữa các thế gia, Liễu thị chúng ta coi như là danh môn đại hộ, không thể đánh mất phần truyền thống này." Cái vặn này, ngược lại đem tâm tình đắc ý của Liễu Viễn Duệ hoàn toàn quay mất rồi.

"Ta mặc kệ, dù sao cũng là ý của tỷ tỷ." Liễu Nhược Lôi hừ một tiếng nói: "Nếu ngươi không nghe, ta lập tức đi bẩm báo tỷ tỷ."

Liễu Viễn Duệ không nhịn được rùng mình một cái, tính tình tỷ tỷ Liễu Nhược Lam của hắn, hắn rất rõ ràng. Đừng nhìn bề ngoài nàng tự nhiên hào phóng, ôn nhuận hiền lành, nhưng một khi thật sự chọc giận nàng, đó chính là chuyện lớn bằng trời.

Nếu thật sự đến loại tình trạng này, đừng nói Liễu Viễn Duệ hắn, ngay cả cha ruột Liễu Cao Vọng hắn tới khuyên bảo cũng không làm nên chuyện gì, tóm lại hắn chết chắc rồi.

Liễu Viễn Duệ có chút bất đắc dĩ, nói thẳng được rồi được rồi, ta giảm độ khó cho tỷ phu một chút.

"Tỷ phu, ngươi chỉ cần ở trong khoảng cách một nửa, khoảng cách chỉ có năm trượng, liên tiếp bắn trúng ba đồng tiền kia là coi như ngươi thắng."

"Như vậy còn tạm được." Liễu Nhược Lôi có chút hài lòng nói, "Tỷ tỷ nói, loại tập tục cũ kỹ này cũng không tốt."

"Nhược Lôi, ta cũng là huynh trưởng, ngươi đừng cả ngày mở miệng một tiếng tỷ tỷ mà nói." Liễu Viễn Duệ hơi không phục

trừng mắt nói: “Có bản lĩnh sau này khi ta lấy vợ, ngươi đi thuyết phục những người nhà mẹ đẻ kia đi.”

“Hừ, ta mặc kệ ngươi chết sống.” Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lôi hơi trắng lên, “Tóm lại, không cho phép khi dễ tỷ phu.”

Liễu Nhược Lôi vừa đi ra truyền chỉ, các tiểu cữu tử và tiểu di tử khác cũng run lên, lập tức thay đổi lập trường. Cảm thấy, ừm, giảm xuống một nửa thế này còn tạm được, bằng không thì quá khi dễ tỷ phu rồi.

Liễu Viễn Sơn, tuy nói tu vi cùng phương diện khác đều biểu hiện bình thường, nhưng hắn lại là cao thủ bắn cung số một trong hàng chữ Viễn.

Hơn nữa người ta đã bốn mươi tuổi.

Tỷ phu mới mười chín tuổi, sao có thể so sánh?

Tiểu cữu tử, tiểu di tử, cả đám đều bắt đầu thay đổi nhanh chóng, bắt đầu lo lắng cho lập trường của tỷ phu.

Hướng gió chuyển biến nhanh chóng như vậy, Vương Thủ Triết nhìn thấy ngược lại có chút kinh hãi run rẩy, tức phụ chưa từng gặp mặt nhà mình, tựa như uy phong không nhỏ.

Chỉ bảo Nhược Lôi nhắn một câu, mấy tiểu tử các cô nương đều trở nên thành thật sao?

Lão bà của hắn sẽ không phải là một con cọp cái chứ?

“Này này, em rể, nghĩ gì thế?” Liễu Viễn Sơn thúc giục: “Còn không bằng được? Muội yên tâm, nể mặt Nhược Lam muội muội, ta sẽ cố gắng hết sức để muội thua mà không hề có sức chống cự.”

Vương Thủ Triết cạn lời, ngươi cho mặt mũi thật là đặc biệt.

Khó trách đều đã bốn mươi tuổi rồi, còn chưa cưới được vợ. Đáng!

Bất quá trong nội tâm chửi bậy, ngoài miệng lại khách khí chắp tay nói: “Viễn Sơn đại ca, mời.”

Liễu thị gia đại nghiệp đại, người đời chữ Viễn cũng quá nhiều, Vương Thủ Triết cũng không biết vị này xếp thứ mấy.

Liễu Viễn Sơn cũng không chối từ, cười hắc hắc sau đó cởi cung tên xuống.

Ngay tại đây cách đó hơn mười trượng, vân vê cung bắn tên.

Hưu hưu hưu ~ ba mũi tên nhọn, cơ hồ là cùng nhau phát ra.

Tên như điện, tốc độ cực nhanh, thị giác của người bình thường gần như không thể nắm bắt được.

"Keng keng keng!"

Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Ba miếng Đại Đồng gần như đồng thời bị bắn trúng, theo tiếng nổ tung. Sau đó mũi tên tiếp tục hướng về phía trước, hung hăng cắm vào trong cây cối, chui vào nửa thước.

"Tốt, hảo tiễn thuật!"

Cô em vợ nhỏ xung quanh, ầm ầm trầm trồ khen ngợi.

Hiển nhiên bọn họ đều đối với tiễn thuật của Liễu Viễn Sơn tỏ vẻ phi thường hài lòng, rất đẹp, rất sắc bén, thật không hổ là Viễn Sơn ca ca, chỉ riêng thủ tiễn thuật này liền có thể xưng hùng trong phần lớn Luyện Khí Cảnh.

Nhưng Tiễn thuật của Viễn Sơn ca ca tốt như vậy, sao lại không cưới được lão bà nhỉ? Ài…

Cùng lúc đó.

Mà bản thân Liễu Viễn Sơn cũng hơi đắc ý, liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Giống như trước khi hắn bắn tên thổi da trâu, muốn Vương Thủ Triết thua sạch sẽ lưu loát, không hề có sức chống cự.

"Tỷ phu à." Liễu Viễn Duệ không nhanh không chậm cười nói, "Chỉ cần một nửa khoảng cách này của ngươi, có thể làm được giống như Viễn Sơn đại ca, cho dù ngươi qua ải, nếu như không làm được, vậy thì ngoan ngoãn nhận sợ, ta đã đủ nể mặt tỷ phu rồi."

Ngươi đây là nể mặt tỷ phu sao? Ngươi đây là sợ bị tỷ tỷ đánh đi? Vương Thủ Triết âm thầm suy nghĩ về hắn một câu.

Sau đó, hắn bình tĩnh mà cởi mở cười cười: "Ừm, ta vẫn là câu nói kia, cho lão bà nhận sợ cũng không sao. Nhưng ta còn

muốn thử một chút. Về phần một nửa khoảng cách kia, không cho cũng được, nếu không sẽ thực sự sợ hãi.”

“Được, tỷ phu hào khí, vậy thì lấy cung tiễn đến cho tỷ phu.”

Liễu Viễn Duệ ra lệnh một tiếng, rất nhanh đã có người đưa tới một bộ cường cung.

Vương Thủ Triết thử cảm giác tay một chút, tuy cung thân hơi mềm, mãnh thú có thể bắn mạnh một chút không làm nên chuyện gì, nhưng trận đấu trước mắt vẫn có thể dùng được.

“Tỷ phu cố lên.” Liễu Nhược Lôi ở một bên hò hét, “Ổn định tâm lý, bắn tốt, chỉ cần bắn trúng một quả là được.”

Liễu Nhược Lôi vừa mở miệng, những tiểu cữu tử, tiểu di tử khác cũng nhao nhao hô lên: “Tỷ phu, chậm một chút cũng không nóng nảy. Viễn Sơn ca ca độc thân bốn mươi năm, có thời gian rèn luyện tốc độ, tỷ còn trẻ, không giống nhau.”

Liễu Viễn Sơn trong lòng trì trệ, lời này của Nhược Lôi muội muội thật là tru tâm. Còn có, độc thân cùng luyện tập tốc độ có quan hệ gì? Hắn mộng mộng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Mở cung bắn tên.

Sử dụng liên châu tiễn pháp.

Hưu hưu hưu, ba mũi tên cùng bắn.

Vương Thủ Triết vừa mới bắn tên, bên Liễu Nhược Lôi đã rầm rộ trầm trồ khen ngợi.

Trước tiên cứ mặc kệ kết quả như thế nào, ít nhất thì tư thế của tỷ phu đẹp hơn Liễu Viễn Sơn không biết bao nhiêu lần.

Chủ yếu là dáng người dễ nhìn, tư thế như thế nào đều đẹp.

Về phần tỷ phu bắn cung có cao minh hay không, nàng không quan tâm. Dù sao tỷ phu là tộc trưởng, săn bắn gì đó tự nhiên có người xông lên phía trước.

“Ầm! Bụp! Bụp!”

Ba mũi tên hầu như không phân biệt được trước sau, cắm vào trong cây, mũi tên mạnh mẽ hữu lực, cán tên ước chừng chui vào hơn phân nửa.

Mọi người đều im lặng.

Không phải chứ!

Tỷ phu hắn, ngay cả một đồng tiền cũng không bắn được sao?

Mặc dù không có người ôm bao nhiêu hi vọng đối với tài bắn cung của tỷ phu, nhưng thân là một tộc trưởng dòng chính, tài bắn cung bình thường như thế thật sự tốt sao?

Bỗng dưng.

"Đinh đinh đinh!"

Ba tiếng giòn vang.

Ba miếng đồng lớn cơ hồ cùng rơi trên mặt đá xanh, phát ra liên tiếp tiếng vang thanh thúy.

Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đám tiểu cữu tử, tiểu di tử trẻ tuổi đều là một mảnh mờ mịt.

Chỉ có Liễu Viễn Sơn kia trợn to hai mắt, giật mình nhìn cảnh này.

Sau mấy hơi thở, hắn ta mới cười khổ chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Muội phu, ta phục rồi. Quả nhiên là người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi."

Ngay cả Trần Phương Kiệt đang cười tủm tỉm xem náo nhiệt ở một bên, cũng là vẻ mặt kinh ngạc, tiễn thuật của Thủ Triết thật sự quá kinh người.

Ba mũi tên của hắn vậy mà lại có thể bắn đứt sợi tơ treo bằng đồng lớn.

Cười khổ!

Chưa bao giờ thấy bắn tên, hắn còn tưởng tài bắn cung của Thủ Triết rất bình thường.

Thủ Triết rốt cuộc là Thủ Triết, quả nhiên không thể so sánh.

"Dù sao đây cũng là cậu em vợ của mình, lợi hại một chút cũng không chịu thiệt." Trần Phương Kiệt chỉ có thể an ủi mình như thế.

Liễu Viễn Sơn ở một bên giải thích một phen.

Những tiểu cữu tử, tiểu di tử xem không hiểu mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra tài bắn cung của tỷ phu lại cao minh như vậy.

“Tỷ phu không hổ là tỷ phu, là thần xạ thủ.” Liễu Nhược Lôi vui vẻ hoan hô.

Làm cho Liễu Viễn Duệ ở một bên dở khóc dở cười.

Ta thay tỷ tỷ chống lưng mà thua thảm như vậy, ngươi lại cười vui vẻ như thế?

Quả nhiên là cùi chỏ hướng ra bên ngoài, nữ đại không trung lưu a?

Khoan đã, không được giữ lại sao?

Muội muội à muội muội, đây chính là tỷ phu a, ngươi ngàn vạn lần đừng có có ý tưởng không nên có.

Cùng lúc đó.

Một màn này vừa kết thúc.

Tiểu nha hoàn Xảo Nhi, lại chạy vội về hậu viện.

Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hưng phấn, biểu hiện sinh động như thật giới thiệu với mọi người về biểu hiện thần dũng của Vương Thủ Triết: “Tân cô gia thật lợi hại, tiễn thuật của hắn so với Viễn Huy thiếu gia còn lợi hại hơn.” Cô nương này mỗi lần đem Liễu Viễn Huy lôi ra so sánh lại cũng không để ý đến cảm nhận của Viễn Huy thiếu tộc trưởng.

Các nữ tử trong phòng đều lộ ra vẻ giật mình, đều nói Vương Thủ Triết mưu trí lợi hại, lại chưa từng nghĩ ngay cả vũ lực của một người cũng dũng mãnh như thế.

Ngay cả Vương Lưu Tử cũng kinh ngạc không thôi, chất nhi kia của nàng, quả nhiên là làm cho người ta kinh hỉ.

Trong đôi mắt của tân nương tử Liễu Nhược Lam.

Cũng là hơi có chút mừng rỡ cùng ngượng ngùng, lúc trước chẳng qua là gia tộc đính hôn, nàng căn bản không có lựa chọn. Nhưng theo sự hiểu biết của nàng đối với Vương Thủ Triết càng ngày càng nhiều, càng có thêm chút hảo cảm.

Cô nương gia nào, sẽ không thích phu quân mình là nam tử ưu tú?

Vương Lưu Tử ở bên cạnh che miệng cười khẽ, có chút kiêu ngạo nói: “Lần này, Duệ đã không còn cách nào. Nhược Lam, chúng ta nhanh chuẩn bị một phen. Chất nhi của ta sẽ lập tức tiến vào rước dâu.”

Trước đó, không ít tộc nhân Liễu thị có ý kiến không nhỏ với quan hệ thông gia này, nói chuyện riêng rất nhiều. Vương Lưu Tử xuất thân từ Vương thị, kẹp ở trong đó, nghe rất nhiều tin đồn, thậm chí nhiều lần cãi lộn với người khác.

Nhưng sau khi Vương thị quật khởi, lời ong tiếng ve thì ít đi rất nhiều. Hiện giờ chất nhi càng đại triển thần uy, kinh sợ thế hệ cùng thế hệ của Liễu thị, làm cho người làm cô cô này của nàng thật sự là lòng tràn đầy kiêu ngạo, quay đầu lại nàng trong đám chị dâu Liễu thị, cũng có thể thẳng lưng làm người.

Tứ cô cô của Vương Thủ Triết, chỉ dựa vào cái tên này, ai dám khinh thị nàng nữa?

“Mới không phải đâu.” Tiểu nha hoàn Xảo Nhi bĩu môi nói: “Viễn Duệ thiếu gia rất giảo hoạt, đã chuẩn bị đủ ba cửa.”

“Tiễn thuật này cũng đã so qua, khí lực cũng so qua, chẳng lẽ Viễn Duệ còn có chiêu khác sao?” Vương Lưu Tử không khỏi tò mò hỏi.

“Lần này Viễn Duệ thiếu gia nói hắn muốn tự mình lên.”

“Tự mình xông lên?”

Vương Lưu Tử cười đến chảy nước mắt, che miệng cười: “Chỉ là công phu Huyền Vũ mèo ba chân của Viễn Duệ sao có thể so sánh với Thủ Triết? Đây không phải là tìm ngược sao?”

Bỗng dưng.

Tiếng cười của Vương Lưu Tử đột nhiên im bặt.

Bà ta nhớ tới chỗ không thích hợp, gương mặt xinh đẹp căng thẳng: “Chẳng lẽ Viễn Duệ muốn so với Thủ Triết kia? Lần này e là Thủ Triết sẽ thất bại thảm hại.”

Cùng lúc đó, Trung Đình.

Vương Thủ Triết cũng giật mình nhìn Liễu Viễn Duệ nói: "Viễn Duệ, ngươi nói cái gì? Ngươi muốn so thơ với ta!"

Hắn tỏ vẻ rất khiếp sợ đối với việc này, một người đọc sách của thế giới Huyền Vũ, vậy mà ngươi lại muốn làm thơ với một người xuyên việt địa cầu?

Cái này cái này… làm sao cho phải đây?

"Tỷ phu, ta thừa nhận chiến kỹ Huyền Vũ của ngươi lợi hại. Nhưng chúng ta thân là Huyền Vũ thế gia, truyền thừa nhiều thế hệ có võ lực thì không thể được. Nếu không thì có gì khác với hung thú ngoại vực kia? Nội tình văn hóa cũng là báu vật của nhân loại chúng ta." Liễu Viễn Duệ nghiêm trang nói.

Vương Thủ Triết cảm thấy lời này sao lại quen thuộc như vậy? Cẩn thận ngẫm lại, hóa ra là hắn dạy dỗ mấy người Vương Ly Từ và Vương Lạc Thu, là cổ vũ các nàng đọc sách gia tăng văn hóa.

"Được rồi, thừa nhận ngươi nói rất có lý, vậy xin Viễn Duệ vạch kế xuống đi." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: "Đây là cửa ải cuối cùng sao? Hôm nay chúng ta còn phải về bình an."

"Đó là đương nhiên, chỉ cần tỷ phu qua cửa ải cuối cùng này, là có thể thuận thuận lợi cưới tỷ ta đi." Liễu Viễn Duệ một bộ khí định thần nhàn, nắm chắc phần thắng trong tay, cười hắc hắc, "Đương nhiên không qua cũng được, sau khi nhận thua cũng đồng dạng cưới tỷ ta đi."

"Vậy được, nhưng vẫn là câu nói kia, ta không quan tâm mấy chuyện nhát gan, nhưng chỉ muốn thử xem." Vương Thủ Triết cũng trấn định tự nhiên.

Những lời này đã là lần thứ ba Vương Thủ Triết nói ra.

Hai lần trước cái gọi là thử xem, đều bị hắn thử thành công.

Chẳng lẽ lần thứ ba này lại phát sinh kỳ tích sao? Tiểu cữu tử tiểu di tử vây xem đều hoan hô lên, tỷ phu cố lên, tỷ phu cố lên, đem Viễn Duệ xử lý.

Liễu Viễn Duệ mặt tối sầm lại, rốt cuộc đám đệ đệ muội muội các ngươi đứng về bên nào?

Có điều đối với cửa ải cuối cùng, Liễu Viễn Duệ có đầy đủ tự tin. Người đọc sách mà, am hiểu nhất không phải là ngâm thơ

làm từ.

Nếu ngay cả điểm này cũng bị tỷ phu so qua, vậy hắn còn đọc sách gì nữa?

“Tỷ phu chuẩn bị xong chưa?” Liễu Viễn Duệ vô cùng tự tin nói.

Vương Thủ Triết cười nói: “Mời Viễn Duệ ra đề, chúng ta nắm chặt thời gian.”

Liễu Viễn Duệ nhìn quanh bốn phía, cười nhạt nhẽo: “Hôm nay là đại hôn của tỷ tỷ ta, vậy tự nhiên nên lấy tỷ ta làm đề, mỗi người làm một bài thơ. Xem hai chúng ta so tài, ai có thể khen tỷ ta tốt hơn.”

Xung quanh ầm ầm gọi tốt. Đề này rất hợp tình hợp lý. Cũng có thể khảo nghiệm tố dưỡng văn học của tỷ phu, cho dù không sánh bằng Viễn Duệ, chỉ cần có thể có bảy tám phần, liền coi như qua ải.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Vậy mời Viễn Duệ đến đây trước, để tỷ phu học tập trước.”

Liễu Viễn Duệ cũng không chối từ, giả vờ ho khan hai tiếng, suy nghĩ một lát, rung đùi đắc ý nói.

…

Kiêu nữ Kỳ Đình ẩn nấp trong khuê phòng.

Bà mối đạp sáng mỏ đá bên cạnh.

Hôm nay gả cho Vương thị lang lang.

Hoàng Lạc Bảo Địa hưng thịnh tiềm long!

…

Bài thơ này vừa được đọc lên, xung quanh không ngừng vang lên những tiếng trầm trồ khen ngợi điên cuồng.

Ngay cả Vương Thủ Triết nghe xong cũng âm thầm gật đầu, Viễn Duệ không hổ là người đọc sách, quả nhiên vẫn có chút tiêu chuẩn.

Cũng không phải trực tiếp miêu tả tỷ tỷ của hắn tốt bao nhiêu, mà thông qua thủ pháp hồng Thác, nâng tỷ tỷ lên.

Nhất là câu cuối cùng, Hoàng Lạc bảo địa hưng tiềm long, lập tức đem cả bài thơ thăng hoa!

Tức là tán dương tỷ tỷ của hắn, còn tiện thể khen Vương thị và Vương Thủ Triết một câu, một tiềm long bảo địa nghe mà khiến người ta thoải mái.

Nhưng tổng thể vẫn là khen tỷ tỷ nàng, gả cho Vương Thủ Triết hắn, có trợ giúp rất lớn đối với thành long tương lai của hắn, là nữ nhi thịnh vượng.

Cũng nói cho Vương Thủ Triết biết, hắn có thể lấy được Nhược Lam là một chuyện may mắn.

Cả bài thơ vẫn rất có hương vị, vô cùng hợp với tình hình.

"Tỷ phu đến lượt ngươi rồi. Không vội, ngươi có thể từ từ suy nghĩ, dù sao chúng ta cũng có rất nhiều thời gian." Trong giọng nói của Liễu Viễn Duệ tràn đầy sự nắm chắc tất thắng.

Không có cách nào, bài thơ này hắn đã suy nghĩ ba tháng rồi, chỉ vì đợi ngày hôm nay, có thể không tự tin sao?

"Được, vậy trước tiên ta nghĩ đã."

Đối mặt với bài thơ rất hay này, Vương Thủ Triết trong lúc nhất thời cũng không dám khinh thường.

Cùng lúc đó.

Dĩ nhiên, bài thơ này đã được tiểu nha hoàn Xảo Nhi nhanh chóng truyền tới hậu viện.

Liễu Nhược Lam thoáng thưởng thức mấy câu thơ kia, lập tức tự tay sao chép lại trên giấy, lại cẩn thận ngâm một lần, trong ánh mắt thoáng thấy vui mừng: "Viễn Duệ chung quy vẫn thương tỷ tỷ."

"Sách ở xa không có đọc uổng phí." Các mỹ phụ trung niên cũng đều nhao nhao mở miệng khen.

Vương Lưu Tử lập tức lo lắng, lần này không xong rồi, bài thơ này của Viễn Duệ vô cùng hay. E là cháu trai Thủ Triết của bà ta sẽ bị đè xuống mất!

"Thất thẩm nương, không sao đâu." Liễu Nhược Lam nhẹ nhàng kéo tay Vương Lưu Tử, an ủi: "Thủ Tam Quan này chính là đám thanh niên náo nhiệt, ta đối… A, đối với hắn…"

Nói đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của nàng hơi nóng lên, thẹn thùng không thôi. Tóm lại, sẽ không bởi vì hắn làm không ra thơ hay, sẽ sinh ra chút thành kiến.

Bỏ đi bỏ đi!

Ta làm một bài, giúp hắn một tay.

Tuy nhiên bài thơ kia của Viễn Duệ làm vô cùng hay, trong lúc vội vàng, nếu muốn vượt qua hắn thì có chút khó khăn, nhiều nhất chỉ có thể giữ thể diện cho hắn.

Trong lúc Liễu Nhược Lam suy nghĩ, tay ngọc chấp bút, viết xuống một bài thơ.

“Xảo Nhi, ngươi lén lút nhét cho hắn, chớ để người ngoài nhìn thấy.”

Tiểu nha hoàn Xảo Xảo, lập tức trợn tròn mắt.

Tiểu thư à, trước mặt mọi người, sao ngài bảo ta lén lút nhét kẽ răng vậy?

…

Chương 129: Cưới được mỹ nhân về!

…

Được rồi!

Tiểu nha hoàn Xảo Nhi, cũng có chút bất đắc dĩ, ngươi là do tiểu thư định đoạt.

Ta nghĩ biện pháp suy nghĩ một chút, làm thế nào ở trước mặt mọi người đem bài thơ này kín đáo đưa cho tân cô gia?

Cùng lúc đó, Trung Đình.

Vương Thủ Triết ung dung ngồi trên ghế đá, trầm tư suy nghĩ.

Nói thật, bài thơ này của Viễn Duệ mang đến cho hắn áp lực rất lớn.

Theo lý thuyết, thân là một người xuyên việt, trong đầu tràn đầy thơ từ cổ đại, tùy tiện lôi ra một bài thơ thiên cổ, cũng có thể giết chết bài thơ đó của Liễu Viễn Duệ trong nháy mắt.

Nhưng chung quy đây là đại hôn của chính hắn, vẫn là nghĩ biện pháp tự mình làm một bài thơ. Cho dù làm không phải rất tốt, nhưng cũng là đồ của mình, chép tới thơ từ đi lừa gạt lão bà, luôn cảm thấy không thú vị.

Đám người Liễu Viễn Duệ cũng không có thúc, chỉ là cười hì hì nhìn tỷ phu ở nơi đó đau khổ suy tư. Hắn biết làm một bài thơ cũng không dễ dàng, nhất là làm một bài thơ hay phải từ từ suy nghĩ.

Đúng vào lúc này.

Hậu viện Xảo Nhi từ trong đó vội vàng chạy ra, chen qua đám người hung hăng đụng vào người Vương Thủ Triết.

“Ai nha, tân cô gia thật ngại quá, là ta đi đường vội quá, đụng đau ngươi đúng không?”

Ngay khi Vương Thủ Triết trợn mắt há hốc mồm, cô nương kia rất nhanh nhạy nhét một tờ giấy vào tay hắn, sau đó còn nháy mắt với hắn, ám chỉ ngươi hiểu một chút.

Sau đó nàng liền chạy băng băng.

Cô nương này thật đúng là đi tới đi lui giống như một trận gió.

Khiến cho Vương Thủ Triết có chút dở khóc dở cười, cảm giác hình như là người ở phía sau kia, hình như có chút ngồi không yên, tìm tiểu nha hoàn tới giúp hắn nhét một bài thơ cho hắn.

Đây không phải ăn gian sao?

Được rồi được rồi, chuyện nương tử giúp phu quân sao có thể gọi là gian lận chứ?

Cái này gọi là ân ái!

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Thủ Triết vẫn có chút cảm động, ấm áp.

Nhưng Liễu Viễn Duệ lại sững sờ ngay tại chỗ.

Nha hoàn Xảo Nhi vừa rồi không phải bên cạnh tỷ tỷ sao?

Mãng lỗ như thế một đầu ngã vào trong ngực tỷ phu, nhét một tờ giấy, cho tất cả mọi người là người mù sao?

Đây không phải là ăn gian trắng trợn sao?

Chỉ một thoáng Liễu Viễn Duệ, có một loại cảm giác nước mắt ào ào. Viễn Duệ ta cực khổ làm chỗ dựa cho tỷ tỷ, tại sao từng người một đều đang phá màn?

Ngươi nói gian lận này cũng chỉ gian lận, thủ pháp còn vụng về như vậy, trắng trợn như thế, để cho hắn làm sao chịu nổi a?

Thủ pháp gian lận không thể cao minh hơn một chút, cũng để lại cho hắn vài phần tôn nghiêm được không?

Thủ pháp của Xảo Nhi đích xác rất vụng về.

Những tiểu cữu tử tiểu di tử khác cũng nhìn thấy một màn này. Nhưng từng người bọn họ đều giả câm giả điếc, dường như không nhìn thấy gì cả.

Điều này rõ ràng là vị ở hậu viện kia đang giúp đỡ tỷ phu tương lai gian lận, quanh năm tích uy, ai dám hé răng?

Liễu Viễn Duệ cũng bất đắc dĩ nói: “Tỷ phu nghĩ cũng gần xong rồi, chúng ta mau bắt đầu đi?”

Hắn nghĩ thầm nếu như là bài thơ của tỷ tỷ, bất kể nói thế nào cũng phải cổ vũ, nếu không chọc giận tỷ tỷ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Đám đệ đệ muội muội của hắn cũng làm bộ làm tịch: "Đúng vậy, tỷ phu không sai biệt lắm, chúng ta bắt đầu."

Nhưng Vương Thủ Triết lại lắc đầu nói, không được không được, ta còn chưa nghĩ ra.

Chọc cho Liễu Viễn Duệ lườm một cái.

Ngươi muốn giả vờ giả vịt đến khi nào? Rõ ràng tỷ tỷ của ta đã giúp ngươi gian lận, ngươi còn nói chưa nghĩ ra.

Được rồi, ngươi muốn diễn thì diễn, ai bảo tỷ tỷ tự mình xuất thủ chứ?

Một lát sau cuối cùng Vương Thủ Triết cũng đứng lên nói: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, thơ của Viễn Duệ rất tốt. Tỷ phu chỉ có thể múa rìu qua mắt thợ, bêu xấu."

"Được, tỷ phu cho một người đi."

Các tiểu cữu tử, tiểu di tử nhao nhao la lên, làm ra một bộ dáng trông mong. Ai cũng biết bài thơ kia của Vương Thủ Triết, nhưng tỷ tỷ hậu viện làm, không cần biết thế nào mọi người phụ trách rầm rộ trầm trồ khen ngợi là được.

Chỉ thấy Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng, từng bước từng bước đi lại trong sân, không được vài bước, hắn ngâm ra câu đầu tiên: "Thần nữ tiên thương sinh, chấp kích điện gác đêm tối trước cửa."

"?"

Mọi người vừa nghe, trong đầu lập tức phản ứng ra hình ảnh, giống như đang nói một vị nữ thần ở trong Thiên Cung của nàng, vì thiên hạ thương sinh mà ưu sầu, xử lý chuyện thế gian, một vị Chấp Kích Tiên Tướng canh giữ ở trước cửa điện, cùng nàng vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Không đợi bọn họ hồi tưởng lại, câu thứ hai của Vương Thủ Triết lại ngâm ra: "Năm tháng xoay chuyển trăm ngàn lần, cuối cùng cũng được nhân gian kết nối."

Đám đệ đệ muội muội bắt đầu hiểu ra. Đây là kể một câu chuyện, tỷ tỷ là vị thần nữ lo lắng cho muôn dân trăm họ kia, tỷ phu là vị thiên tướng yên lặng bảo vệ kia, cuối cùng vị thần nữ kia không biết có phải vì muốn cứu vớt muôn dân mà hạ

phàm hay không, nhưng lại ngẫu nhiên chung kết với vận mệnh của tỷ phu.

Nghe qua dường như cũng không tệ lắm, nâng tỷ tỷ lên rất cao nha.

Sau đó bọn họ bắt đầu ầm ầm kêu lên, đây là thơ tỷ tỷ làm, hơn nữa nghe có vẻ rất có hương vị.

“Không đúng!” Liễu Viễn Duệ cả kinh: “Đây không phải là bút tích của tỷ tỷ. Tỷ tỷ không có khả năng đem mình so sánh với thần nữ, đem tỷ phu so với một vệ sĩ thủ Dạ điện.”

“Thì ra là như vậy?” Đám cậu em vợ bình thường trở lại, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hương vị bài thơ này của tỷ phu cũng không tệ, chỉ là hình như còn thiếu chút hương vị.

“Cũng không tệ lắm, tỷ phu có thể có trình độ như vậy, đã coi như là văn võ song toàn rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, mặc dù hơi kém một chút so với bài thơ kia của Viễn Duệ, nhưng nâng tỷ tỷ lên rất cao.” Liễu thị gia tộc đối với văn hóa bồi dưỡng cũng là dốc hết sức lực, tất cả mọi người đều có chút năng lực giám thưởng.

“Qua ải rồi.” Liễu Nhược Lôi vui vẻ nói: “Mọi người mau tránh ra, đừng trì hoãn tỷ phu đi đón tân nương tử.”

Ngay cả Trần Phương Kiệt cũng bội phục nói: “Không ngờ Thủ Triết vẫn có chút tài làm thơ, mạnh hơn ta nửa bậc.”

Bỗng dưng!

Liễu Viễn Duệ lại biểu tình ngưng trọng ngăn cản nói: “Mọi người chờ một chút.”

“Hả?” Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người Liễu Viễn Duệ. Viễn Duệ ngươi không phải chứ, bài thơ này của tỷ phu đã rất tốt rồi, còn không thành muốn làm khó hắn?

Liễu Nhược Lôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Viễn Duệ, chớ có quá đáng.”

“Chớ nên hiểu lầm, chớ nên hiểu lầm.” Liễu Viễn Duệ vội vàng giơ tay đầu hàng nói: “Bài thơ này của tỷ phu đích xác không tệ lắm, nhưng ta cảm thấy còn thiếu cái gì đó. Tỷ phu, chẳng lẽ bài thơ này còn có nửa bài dưới?”

Nửa sau của bài thi?

Mọi người sửng sốt, hình như Viễn Duệ nói có chút đạo lý, dáng vẻ thơ này vẫn chưa thỏa mãn, dường như cũng không hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cũng không làm ra vẻ, tiếp tục ngâm nga nửa truy về sau: "Chỉ sợ kiều thê thừa gió mà đi, lừa gạt nương tử Thiên Cung Hàn."

"?"

Mọi người ngẩn ra, đều được đưa vào trạng thái tâm lý của tỷ phu. Thử nghĩ, một vệ sĩ tiền điện đau khổ chờ đợi vô số năm, may mắn kết giao vui vẻ với thần nữ trong lòng ở thế gian, đây tự nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng trong lòng hắn lại sợ hãi, một ngày nào đó kiều thê yêu quý, cuối cùng sẽ phi thăng mà đi, bởi vậy hắn không tiếc lừa gạt thê tử nói Thiên Cung không tốt, tâm tình hoảng sợ như thế lập tức thể hiện ra.

"Được, hay cho một câu sợ kiều thê thừa phong, lừa gạt nương tử Thiên Cung Hàn." Liễu Viễn Duệ trầm trồ khen ngợi.

Những người còn lại cũng đều trầm trồ khen ngợi.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại đọc ra câu cuối cùng đã ấp ủ từ lâu: "Nhắm tay nữ tử mắt đẫm lệ, cầu nguyện muôn đời cùng ngủ!"

Lời này vừa nói ra.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, trước mắt mọi người đều hiện ra, tỷ phu Vương Thủ Triết kéo tay một đôi nhi nữ, nước mắt mong đợi nhìn thần nữ tỷ tỷ sắp phi thăng, dáng vẻ vô cùng lưu luyến không rời. Ngay cả một chiêu nhi nữ còn chưa xuất thế này cũng đã dùng ra rồi, có cần phải vô sỉ như vậy không?

Câu cuối cùng càng vô sỉ, cầu nguyện muôn đời cùng ngủ.

Đây là để tỷ tỷ đời này gả cho hắn còn chưa tính, còn phải gả cho một vạn đời sao? Ta nhổ vào, quá vô sỉ.

Chính là có thơ làm chứng:

Thần Nữ Tiên Liên Thương Sinh

Chấp Kích điện canh giữ đêm dài.

Năm tháng thay đổi trăm ngàn lần.

Cuối cùng cũng phải kết thúc nhân gian.

Chỉ sợ kiều thê cưỡi gió bay đi…

Lừa gạt cô nương Thiên Cung Hàn

Nữ nhân dắt tay nước mắt nhìn.

Kỳ nguyện muôn đời cùng ngủ.

…

Tất cả mọi người đều im lặng, đương nhiên bài thơ này không phải tác phẩm kinh thế hãi tục gì. Nhưng chủ đề hôm nay là làm sao khen Nhược Lam tỷ của bọn họ càng khen càng hay hơn.

Không hề nghi ngờ, bài khen kia của Liễu Viễn Duệ vô cùng tốt, rất có cảnh giới.

Nhưng bài thơ này của tỷ phu…

Đây không phải là đang khen.

Mà là đang liếm.

Nhưng người ta vốn là phu thê, liếm là thủ đoạn cao minh, lưu loát tự nhiên. Tỷ phu này thật sự là ngân tài hiếm thấy trên đời.

“Ai~” Trần Phương Kiệt chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt lên trời thở dài: “Vốn dĩ ta cho rằng Trần Phương Kiệt ta có công vô song. Nhưng so với Thủ Triết thì lại khác nhau một trời một vực, ta phục! Ta bái phục!”

“Ô ô” Liễu Viễn Sơn khóc lên, khóc đến thương tâm.

“Viễn Sơn ca ca, ca khóc cái gì?”

“Ta hiểu được.”

Viễn Sơn ca ca, ca lại hiểu cái gì?

“Ta hiểu rõ chính mình, vì sao không cưới được lão bà.”

“Viễn Sơn ca ca, ngươi đã hiểu, vậy còn có được cứu, phải cố gắng nha.”

“Ta đã không cứu được nữa rồi.” Liễu Viễn Sơn vung vẩy nước mắt chạy như bay, bi thương gào lên: “Bởi vì đời này của ta, cũng không làm ra được loại tự lẽ thối tha không biết xấu hổ, thịt tê đến cực điểm này… Ô ô ô, thân ảnh của hắn, theo tiếng khóc dần dần đi xa, rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Mọi người nhìn bóng lưng hắn đi xa, đều không khỏi cảm khái, Viễn Sơn ca ca, ngươi không lấy được lão bà, không đơn giản là bởi vì không biết làm thơ a.

Sau đó, tất cả mọi người bái phục tỷ phu Vương Thủ Triết, loại thơ nịnh hót này, bọn họ tuyệt đối không làm ra được.

Nhất là một số cô em vợ, đều đã bắt đầu tìm giấy bút, sau đó đỏ mặt tía tai sao chép bài thơ kia, tuy rằng bài thơ này không phải là các nàng liếm, nhưng đêm đêm lấy ra thưởng thức một phen, cũng là cực diệu.

Nữ tử cầm tay nước mắt, cầu nguyện muôn đời cùng ngủ.

Tỷ phu thật xấu, hì hì!

Ngay cả Liễu Viễn Duệ cũng vái thật sâu với Vương Thủ Triết: “Tỷ phu, ta chịu phục.”

“Ha ha, Thừa Nhượng Nhượng. Viễn Duệ à, ngươi còn nhỏ.” Da mặt Vương Thủ Triết cũng không mỏng, vỗ vỗ bả vai hắn, ngữ trọng tâm trường đạo: “Đợi ngươi trưởng thành, công lực tuyệt đối không kém hơn ta.”

“Ồ, Nhược Lôi đâu? Nha đầu kia vừa rồi còn rất hăng hái, sao thoáng cái đã không thấy đâu? Ta còn muốn nàng dẫn đường đây này.”

“Thôi thôi! Phái hồng bao.”

Lúc này, cả một cái rương hồng bao được khiêng tới, được gửi cho tiểu cữu tử, tiểu di tử, chất tử chất nữ, còn có tiểu bối các lộ.

“Các huynh đệ, theo ta đi đón tân nương tử.” Vương Thủ Triết vung tay lên, các huynh đệ Vương thị nhà mình ầm ầm đáp lại, mọi người hăng hái đi về phía hậu viện.

Ba cửa ải đã qua, hơn nữa trải qua xinh đẹp như thế, hồng bao cũng phát đầy đủ, tự nhiên không có khả năng có người ngăn cản.

…

Ngay khi nhóm người Vương Thủ Triết đi về phía hậu viện.

Tiểu nha hoàn Xảo Nhi đã đem bài thơ này bẩm báo trở về, tốc độ của nàng thật sự rất nhanh, tới đi như gió.

Cùng đồng hành còn có Liễu Nhược Lôi, chỉ thấy nàng tức giận nói: "Tỷ phu cũng quá xấu rồi, không đơn giản là muốn cưới tỷ tỷ cả đời này, lại còn muốn đời đời kiếp kiếp quấn lấy tỷ tỷ, thật sự là lòng tham không đáy…"

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đồng loạt nhìn về phía nàng.

Hả?

Lời thổ lộ như vậy không phải tốt sao? Nhược Lôi Duyên sao lại bất bình như thế.

Liễu Nhược Lôi biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại, tuy nhiên trong lòng vẫn tức giận như cũ, thơ hay cỡ nào a, vì sao không tới phiên nàng chứ?

Ngược lại Xảo Nhi hưng phấn nói: "Bài thơ này của cô gia mới làm thật sự vô cùng tốt, ta sắp rơi nước mắt rồi."

Lúc này Liễu Nhược Lam đã sao chép bài thơ này lên giấy, cẩn thận đọc hai lần, càng đọc càng đỏ mặt.

Nhẹ nhàng "phi" một tiếng, bình luận: "Đúng là hơi lỗ mãng một chút."

Bất quá ngoài miệng nói như thế, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy thẹn thùng vui mừng, khuôn mặt có chút nóng lên đỏ lên, trong lòng nỉ non nói: "Nắm tay nhi nữ lệ mỏi mắt, cầu nguyện muôn đời cùng ngủ, thật sự là rất xấu hổ!"

Có thể thấy được bài thơ nịnh bợ này của Vương Thủ Triết, quả nhiên là liếm đến trong lòng nàng.

Giữa vợ chồng với nhau, tùy tiện bay bổng cũng không có gì.

Trong phòng đang nói chuyện.

Bên ngoài truyền đến một tiếng kêu: “Tiểu thư mau chuẩn bị, cô gia mới tới.”

Lúc này Liễu Nhược Lam đã mặc xong hôn phục Đại Hồng, mấy thẩm thẩm vội vàng đặt khăn voan đỏ lên đầu nàng, để nàng ngồi trên giường.

“Xin mời tân cô gia, tiến vào khuê phòng để đón dâu.”

Vương Thủ Triết theo lời tiến vào khuê phòng.

Mấy vị mỹ phụ trung niên đều tò mò nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, nhịn không được mở miệng khen: “Tân cô gia quả nhiên anh tuấn uy vũ tuấn tú, tuấn tú lịch sự.”

Tân nương tử đắp khăn voan đỏ, thân thể mềm mại khẽ run lên, ngược lại nhịn được không nhìn lén.

Vương Thủ Triết vui mừng hớn hở, cùng mấy vị thẩm thẩm lần lượt làm lễ, cũng dâng hồng bao.

Đặc biệt là Tứ cô cô Vương Lưu Tử của hắn, Vương Thủ Triết lại lén lút nhét một bọc đỏ lớn.

Tứ cô cô Vương Lưu Tử vô cùng vui vẻ, vội vàng nói: “Thủ Triết còn không mau dâng Vạn Bảo Kim Nang lên?”

Nghe vậy, Vương Thủ Triết vội vàng cởi Vạn Bảo Kim Nang bên hông xuống, bước nhanh về phía tân nương tử, đưa đến trong tay Liễu Nhược Lam, dịu dàng nói: “Nhược Lam, giờ lành đã đến, theo ta về Vương thị đi.”

Trong túi vạn bảo kim nang này, đều là một ít đồ chơi nhỏ kim chế hoặc ngọc trác, giống cái gì cốc vật, dưa quả, cá, thịt, còn có một bàn tính nhỏ bằng vàng ròng, điều này đại biểu tài chính tương lai của hắn phó thác cho nàng.

Liễu Nhược Lam trên đầu che khăn đỏ nắm lấy Vạn Bảo Kim Nang, trong lòng đầy ngượng ngùng và khẩn trương, nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Vương Thủ Triết lập tức mừng rỡ, hô một tiếng: “Viễn Duệ còn không mau vào?”

Lúc này Liễu Viễn Duệ đi vào khuê phòng, cười hì hì chắp tay nói: “Chúc mừng tỷ phu, rốt cuộc ôm mỹ nhân về.”

“Đa tạ Viễn Duệ thủ hạ lưu tình, có thể lấy được Nhược Lam, đây là phúc ba đời của Vương Thủ Triết ta.” Nói xong, Vương Thủ Triết móc ra một cái bao đỏ lớn dâng lên: “Viễn Duệ, kế tiếp ngươi vất vả rồi.”

Dựa theo quy củ, phải có em vợ chưa lập gia đình ôm chị lên kiệu.

Liễu Viễn Duệ không chút khách khí lấy đi hồng bao, vỗ bộ ngực nói: “Được, bao ở trên người của ta. Đừng thấy ta thân thể yếu ớt, gần đây đã được rèn luyện tốt rồi.”

Dứt lời, hắn liền ôm lấy Liễu Nhược Lam đi ra ngoài khuê phòng.

Còn chưa đi được hai bước, Liễu Viễn Duệ nhỏ giọng thì thầm một câu: “Ồ, gần đây sao tỷ nhẹ hơn không ít, chắc là đau lòng Viễn Duệ ta. Nhớ rõ lần trước diễn luyện…”

Nhưng hắn còn chưa nói hết, liền kêu thảm “Ôi” một tiếng, vội vàng nhận sai: “Tỷ, ta sai rồi.”

Sau đó ôm tỷ tỷ hắn, một đường chạy như điên ra ngoài.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, tiểu tử này còn rất có thể tìm đường chết, đương nhiên hắn ta giả vờ như không nghe thấy gì, thành thành thật thật đi theo.

Sau đó, lại bái biệt nhạc phụ nhạc mẫu ở chính sảnh.

Lúc này mới do Viễn Duệ ôm tân nương tử ra khỏi cửa lớn Liễu thị.

Sau một hồi nghi thức, tân nương tử ngồi lên kiệu lớn tám người khiêng.

Mà Vương Thủ Triết cưỡi Vạn Kim Mã ở phía trước đội ngũ.

“Khởi kiệu.” Công Tôn Diễm hô một tiếng, đội ngũ bắt đầu chậm rãi mà đi, trong đường hẻm dân chúng đưa tiễn rời khỏi Sơn Âm, một đường đi về hướng bình an.

Đội ngũ trở về khổng lồ gấp đôi lúc trước.

Đội ngũ đưa dâu do Liễu thị tộc nhân suất lĩnh cũng trùng trùng điệp điệp. Từng chiếc xe ngựa đi theo phía sau đội ngũ, đều là của hồi môn của Liễu thị.

Nhìn quy mô của đồ cưới, thật đúng là thể hiện ra tài lực mạnh mẽ của Liễu thị.

Vương Thủ Triết mặc một thân hôn bào hoa lệ phú quý, cưỡi Hỏa Đạp Bạch Vân, đi ở phía trước đội ngũ, trong lòng tràn đầy hăng hái.

Sống hai đời, vẫn là lần đầu tiên cưới vợ.

Từ hôm nay trở đi, phải nghênh đón cuộc sống mới tinh của hắn.

Một trong bốn niềm vui lớn của cuộc đời, đêm động phòng hoa chúc đã từ từ mở ra trước mặt hắn.

Quả nhiên là gió xuân đắc ý vó ngựa phi nhanh, nhân sinh đắc ý tận vui.

Đêm động phòng hoa chúc, ta tới rồi!

…

Chương 130: Đêm động phòng hoa chúc

…

Ngay khi đội ngũ đón dâu của Vương Thủ Triết trở về.

Chủ trạch Bình An Vương thị.

Cũng là đang bận rộn nhất, toàn bộ gia tộc đã vận chuyển, mỗi người phụ trách một khối.

Một số nữ quyến, như đại tẩu tứ thẩm bọn họ phụ trách nhà bếp phía sau, cùng với chỗ ngồi của bát đũa. Cho dù là Vương Lạc Thu, Vương Ly Từ, Vương Lạc Tĩnh đều tham dự vào công việc, mỗi người phụ trách một số chuyện.

Chỉ có điều Vương Ly Từ vốn định quản nhà bếp hoặc là nguyên liệu nấu ăn, lại bị mọi người nhất trí phủ quyết.

Mà là bảo nàng đi phụ trách toàn cục tiệc cơ động trên quảng trường, tiệc cơ động là nhằm vào dân chúng bình thường không có tư cách tiến vào chủ trạch, tham gia tiệc cưới, cùng với phần lớn bàng hệ.

Lần này Vương thị sẽ bày tiệc cơ động ba ngày ba đêm, ai đến cũng không từ chối, có thể nói là hào khí ngút trời.

Một số khách nhân thân phận tôn quý, đều sẽ được an bài ở ghế lộ thiên trong Trung Đình của Vương thị, đây chính là ghế chủ yếu nhất.

Lại có một số lão tổ tôn quý hơn, ví dụ tộc trưởng, Tiền chưởng quỹ, Lôi Trấn Thủ sứ, cùng với một số lão tổ các tộc sẽ do Tiêu Hàn lão tổ ra mặt, chiêu đãi xã giao từng người một.

Tiệc rượu của bọn họ được sắp xếp trong một nhã sảnh.

Về phần Lung Yên lão tổ, xưa nay nàng không thích xã giao, bởi vậy chỉ an bài nàng lộ diện vào hôn điển của Thủ Triết.

Các nhóm tân khách lục tục đến Vương thị.

Các nam đinh tộc nhân trong gia tộc đều gánh vác trách nhiệm chiêu đãi, tràn đầy niềm vui, Thủ Triết kết hôn là chuyện động trời.

Cũng đại biểu cho ngày phát triển và kéo dài của gia tộc.

Vương thị bây giờ đã không phải là Vương thị trong quá khứ.

Một môn tam linh đài.

Vu Bình An trấn một tay che trời, gia tộc như thế, đã có khí tượng quật khởi trung hưng.

Sau đó chính là đội ngũ đón dâu của Vương Thủ Triết, cùng đội đưa dâu của Liễu thị đồng thời đến Bình An Vương thị.

Tùy theo tự nhiên là liên tiếp nghi thức phi thường náo nhiệt, cũng bái đường thành thân ở trong trung đường.

Công Tôn Huệ sớm đã mặc trang phục lộng lẫy, vẻ mặt vui mừng ngồi ở chủ vị, nàng là mẹ cả, cũng là mẹ góa con, hôm nay địa vị của nàng là cao nhất.

Thủ Triết kết hôn, đương nhiên nàng ta vui mừng không thôi, lại âm thầm rơi nước mắt. Mấy năm nay, nàng ta tái giá đến Vương thị, nuôi nấng Thủ Triết và Lạc Y lớn lên, thật sự là không dễ dàng.

Thân là kế mẫu, tự nhiên khó làm hơn mẫu thân bình thường rất nhiều.

Lập tức chính là nghi thức bái đường thành thân. Nghi thức này tự nhiên là vô cùng náo nhiệt, chúng thân hữu đều nhao nhao đưa lên chúc phúc.

Sau đó, nàng dẫn tân nương vào động phòng trước.

Mà Vương Thủ Triết làm tân lang, làm người đứng đầu một nhà, hắn còn phải ở bên ngoài xã giao một phen.

Một số gia tộc thân cận, không chỉ tộc trưởng và thân quyến đều tới. Ngay cả các lão tổ tông cũng lặng lẽ tới, tự mình chúc mừng Vương Thủ Triết.

Loại thể diện này cũng không phải khí tượng đại hôn của người kế thừa gia tộc bình thường.

Những đồng minh thông gia này, đương nhiên Vương Thủ Triết không thể chậm trễ.

Náo nhiệt náo nhiệt như thế cho đến buổi tối.

…

Một ngày xã giao này, ngay cả thực lực của Vương Thủ Triết đã gần đến Luyện Khí cảnh tầng tám cũng có chút ăn không tiêu.

Nhưng cũng may tất cả đã kết thúc.

Sau khi xã giao khách khứa xong, Vương Thủ Triết hơi có ba bốn phần ý rượu, bước chân thoải mái vui vẻ trở về viện của hắn.

Trong phòng ngủ chính.

Giương đèn kết hoa, nến đỏ sáng rực.

Tân nương tử Liễu Nhược Lam ngoan ngoãn ngồi trên giường, kiên nhẫn chờ phu quân trở về.

Trên cái giường kia trải đệm chăn màu đỏ thẫm, phía trên còn phủ táo, hạt sen, càn kim, còn có mười mấy khối linh thạch chói mắt.

“Nương tử vất vả rồi.” Vương Thủ Triết kiềm chế tâm trạng kích động, tiến lên vái chào thật sâu.

“Phu quân.” Giọng nói Liễu Nhược Lam có chút thẹn thùng, nhẹ nhàng trả lời một tiếng.

Kế tiếp, chính là các khâu như lột hồng cái, hợp với rượu.

Những thứ này, đều đã có người chuẩn bị từ trước, đặt ở trên chiếc bàn thấp bên giường.

Sau khi được Liễu Nhược Lam đồng ý, Vương Thủ Triết cầm Ngọc Như Ý lên nói: “Nương tử, vi phu thất lễ.”

Sau đó nhẹ nhàng vén khăn voan của cô.

Đập vào mắt hắn là một khuôn mặt thanh xuân trẻ trung mà mỹ lệ.

Nàng ta mũ phượng óng ánh, khuôn mặt trứng ngỗng xinh đẹp, trán rộng thùng thình, mày ngài cong cong, mắt hạnh trong suốt mang vẻ ngượng ngùng và nước xuân.

Nàng ta nắm chặt hai tay, cúi đầu không dám nhìn Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết sửng sốt trong chốc lát, không dời mắt đi được.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Liễu Nhược Lam.

Làm người hai đời lần đầu tiên cưới được tân nương tử, vẫn là một vị đại mỹ nữ như thế, để cho hắn không khỏi cảm thấy hoảng hốt mà không chân thực.

“Phu quân!” Thân thể mềm mại của Liễu Nhược Lam run nhè nhẹ, dường như đang lo lắng điều gì đó, yếu ớt nói: “Chẳng lẽ, ta không xinh đẹp sao?”

“Đẹp, đẹp. Nương tử, lớn lên quá đẹp rồi.” Vương Thủ Triết gật đầu lia lịa: “Nương tử chính là thần nữ trên trời đó, vi phu có thể cưới được nương tử, luôn cảm thấy có chút không chân thực, sợ nương tử thuận gió mà đi.”

Lời này khiến Liễu Nhược Lam nhớ đến bài thơ lỗ mãng kia của hắn, lại mắc cỡ nàng sắp vùi đầu vào trong vạt áo.

“Nương tử ăn mặc cực đẹp, chỉ là phấn son ở trên mặt lâu quá không tốt.”

Vương Thủ Triết tốt xấu gì cũng là người xuyên việt, biết rõ nữ tử cũng không thể giữ lại trang điểm qua đêm, lúc này cũng không vội uống rượu trắng. Lúc này cầm chậu đồng lấy nước ấm và khăn mặt, giúp nàng tháo Hoàng quan xuống cởi Hà Triêm xuống.

“Phu quân, nào có đạo lý nam tử hầu hạ nữ tử tháo trang?” Liễu Nhược Lam cảm động sự cẩn thận của Vương Thủ Triết, lại có chút sợ hãi: “Không bằng gọi Xảo Nhi trong thiên phòng đến hỗ trợ.”

“Không sao, trong khuê phòng, nào có chú ý như thế?”

Vương Thủ Triết không muốn người khác đến quấy rầy, tự mình giúp nàng tháo trang sức, không bao lâu sau, liền hiện ra một bộ hoa văn tự nhiên trước mắt hắn, da thịt vô cùng mịn màng, xấu hổ gương mặt kiều diễm ướt át.

So với lúc trang điểm đậm ban nãy, thiếu đi vài phần diễm lệ trang trọng, rồi lại thêm vài phần thanh xuân dạt dào, tràn đầy hương vị phức tạp.

“Nương tử thật sự là mỹ nhân.”

Liễu Nhược Lam hơi thẹn thùng không thôi, nàng vẫn luôn lén lút đánh giá Vương Thủ Triết, lúc này cũng là tiếng muỗi nói

nhỏ: “Phu quân cũng có chút oai hùng bất phàm.”

Vô cùng rõ ràng, nàng cũng vô cùng hài lòng với diện mạo của Vương Thủ Triết.

Tuy nói là làm hôn nhân, nhưng không có cách nào lựa chọn.

Nhưng nếu phu quân là thanh niên tuấn lãng oai hùng, vậy dĩ nhiên là càng thêm hạnh phúc. Huống chi, phu quân này còn rất ôn nhu chu đáo.

Bên cạnh giường còn có một cái bàn nhỏ, bên trên đặt một ít điểm tâm tinh xảo cùng với lò than nhỏ đang hâm một bầu rượu.

Vương Thủ Triết biết có một ngày nàng không ăn gì, vội vàng bưng một đĩa bánh ngọt trước, đau lòng nói: “Chắc hẳn nương tử đói bụng, muốn ăn chút gì đó.”

Liễu Nhược Lam nhẹ nhàng gật đầu “Ừm” một tiếng, đa tạ phu quân.

Sau đó, ngón tay nhỏ nhắn của nàng khẽ vân vê một miếng bánh ngọt, hơi xoay chuyển thân thể mềm mại, lấy tay che miệng chậm rãi nhai nuốt, tư thái ưu mỹ mà hàm súc.

Rốt cuộc là tiểu thư khuê các, Vương Thủ Triết âm thầm cảm khái.

Nào giống như Vương Ly Từ nhà mình, ăn đồ còn hung hơn sơn phỉ, ngồi cùng bàn với nàng, nếu ra tay không nhanh thì sẽ chết đói.

Đang nghĩ đến Vương Ly Từ, đột ngột!

Ngoài sân truyền đến một trận tiếng ồn ào.

“Tứ thúc, Tứ thúc có nhà không?”

Đây đúng là tiếng quát tháo của Vương Ly Từ, sau đó nàng liền gõ cửa rầm rầm vang lên: “Tứ thúc ngươi khóa cửa làm gì?”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, đúng là gặp quỷ, nghĩ cái gì đến cái đó.

Đại chất nữ này không biết đêm tân hôn của hắn sao?

Không khóa cửa còn chờ người xông loạn a.

Liễu Nhược Lam trợn tròn đôi mắt hạnh, dường như có chút nghi hoặc.

“Nương tử chớ trách, đó là đại nha đầu Vương Ly Từ, từ trước đến nay luôn hô không tim không phổi.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: “Là một trong Hỗn Thế tiểu ma vương trong nhà.”

“Ta lại nghe nói qua đứa nhỏ này.” Liễu Nhược Lam che miệng cười nhẹ, “Không sao đâu, nhà nào không có mấy tiểu ma vương hỗn thế?” Lại nói, trong đám người trẻ tuổi Liễu thị kia cũng có không ít kỳ hoa.

Vương Thủ Triết biết rõ tính cách của Vương Ly Từ, nếu không mở cửa thì còn được.

Nói không chừng còn có thể cạy cửa xông vào.

Sau khi được Liễu Nhược Lam đồng ý, Vương Thủ Triết tiến lên mở cửa, không đợi hắn nghiêm mặt khiển trách vài câu.

Lại thấy Vương Ly Từ oán giận một câu, Tứ thúc ngươi lằng nhằng đang làm cái gì?

Nói xong đã ôm lấy một cái chậu gỗ lớn, hấp tấp xông vào trong phòng tân hôn.

Sau lưng nàng còn có một đám người đi theo.

Mấy muội muội Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, lại còn có hai muội muội lớn hơn Vương Lạc Miểu và Vương Lạc Miểu đều đi theo vào.

Ngoài ra, còn có nhị điệt nữ Vương Ly Uyển, cháu trai Vương Tông Xương, cùng với đệ đệ nhỏ nhất Vương Thủ Nghiệp.

Cảnh tượng này khiến Vương Thủ Triết trợn tròn mắt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đây là chuẩn bị tạo phản sao?

“Tứ thúc, Tứ thúc! Vẻ mặt của thúc như thế nào vậy? Con chỉ là thấy Tứ thẩm thẩm nửa ngày không ăn gì, đặc biệt đưa cho nàng chút đồ ăn. Còn có Tứ thúc thúc của thúc chính là thúc ấy, chỉ uống rượu thôi, cũng không có ăn mấy cái.”

Vương Ly Từ bĩu môi, đại tiểu thư phụ bản có lòng tốt bị ngươi biến thành dáng vẻ lòng lang dạ thú.

“Vậy các ngươi thì sao?” Vương Thủ Triết nhìn về phía những người khác.

“Chúng ta đến thăm tẩu tẩu.” Vương Lạc Thu ngược lại có chút thành thật, “Ban ngày đắp khăn voan đỏ không thấy.” Nha đầu này ngoại trừ để lộ của nàng ra, chuyện có thể tò mò và quan tâm đã không nhiều lắm.

Vương Thủ Triết thấy Liễu Nhược Lam mỉm cười, dường như không có ý kiến gì. Liền nói với Vương Ly Từ: “Ngươi còn ngây ra đó làm gì? Có gì ngon, mau trình lên cho thẩm thẩm của ngươi?”

Sau đó đám tiểu bối Vương thị chào hỏi, bày biện lẩu xáp vách, làm náo nhiệt tưng bừng.

Liễu Nhược Lam thì hào phóng lấy hồng bao đã chuẩn bị sẵn ra, phát từng cái một.

“Tứ thẩm thẩm, đây là món lẩu canh thịt mà tứ thúc ta thích ăn nhất. Hôm nay ta đặc biệt chuẩn bị cho các người ăn khuya.”

Nha đầu Vương Ly Từ am hiểu ôm đùi nhất, nàng đã nhạy bén cảm thấy về sau nhà này nên do ai làm chủ.

Mới đêm tân hôn đã chạy tới nịnh nọt, lấy lòng Tứ thẩm thẩm rồi.

Tay chân các nha đầu rất nhanh nhẹn.

Rất nhanh một bàn lẩu nước trong đã được dọn xong, nước sôi trong nồi đồng nóng hổi.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam và một đám tiểu bối quây thành một bàn, vui vẻ ăn lẩu canh suông.

Mặc dù có lẩu ăn, vẫn là chuyện rất vui vẻ. Nhưng Vương Thủ Triết cảm thấy không đúng lắm, đúng rồi, đây chính là đêm động phòng hoa chúc của hắn. Đám trẻ này sẽ không tới quấy rối chứ?

Liễu Nhược Lam ngược lại là chưa từng ăn qua lẩu canh trong, ở trước mặt bọn nhỏ, nàng tự nhiên hào phóng không già mồm, cũng ăn rất vui vẻ.

Hơn nữa tâm tình khẩn trương tựa hồ cũng buông lỏng không ít.

Dần dần các đệ đệ muội muội quen thuộc. Nhất là Vương Lạc Anh trước kia luôn không có việc gì liền viết thư cho nàng, hai

người có chút quen biết.

Một bữa lẩu thật sự khiến mọi người vui vẻ.

Vương Thủ Triết lặng lẽ quan sát, phát hiện Nhược Lam đã ăn được bảy tám phần, dừng đũa lại.

Hắn ho khan một tiếng: "Thời gian không còn sớm. Các ngươi nên làm gì thì đi làm nấy." Rồi bắt đầu đuổi người.

Đùa à, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, hai đời cộng lại lần đầu tiên động phòng, cũng không thể ăn lẩu đến hừng đông chứ?

"Tứ thúc, người đang qua cầu rút ván đấy, con còn chưa ăn no mà." Vương Ly Từ ấm ức nói.

"Ngươi ăn no khi nào, bưng về từ từ ăn."

Vương Thủ Triết không chút lưu tình đuổi đám tiểu bối ra ngoài, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Liễu Nhược Lam: "Nương tử, thời gian không còn sớm nữa, nên uống rượu nhạt rồi."

"Vâng, phu quân." Liễu Nhược Lam xấu hổ đỏ mặt gật đầu. Nàng đương nhiên hiểu được ý này.

Nhưng còn chưa đợi Vương Thủ Triết lấy ra hợp rượu.

Bên ngoài lại ồn ào lên, chỉ nghe Vương Ly Từ lớn giọng hô: "Mặt trăng bên ngoài không tệ, chúng ta ăn ở trong sân đi."

Sau đó một đám đệ đệ muội muội bắt đầu ăn lẩu, ca hát, rất náo nhiệt.

Vương Thủ Triết mở cửa đen mặt đi ra ngoài.

Hắn xem như đã nhìn ra, đám nhóc con này nhất định là đã thương lượng xong, thành tâm khiến hắn ngột ngạt.

Bộ dáng này bảo hắn động phòng như thế nào?

Cho dù da mặt hắn đủ dày, Nhược Lam cũng không được.

"Ơ? Tứ thúc còn chưa ăn no sao?" Vương Ly Từ chớp đôi mắt ngây thơ vô tội.

Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng, các ngươi cho rằng ỷ lại trong viện của ta không đi là có thể vừa lòng như ý, âm mưu thành công rồi hả?

Viện này là do Vương Thủ Triết tự tay kinh doanh trong một năm qua.

Hắn đưa tay ấn lên cửa hiên một cái, một cỗ huyền khí hùng hậu màu xanh rót vào trong đó.

Bỗng dưng, những dây leo yên lặng ẩn núp trong bóng tối trong sân, dường như nhận được một mệnh lệnh nào đó.

Bọn chúng sống lại.

Từng cái rễ cây dây leo, điên cuồng sinh trưởng. Giống như xúc tu tà ác vũ động ở trong sân.

Đám con nít Vương Thủ Nghiệp của Vương Lạc Anh sợ hãi, bọn họ dẫn đầu đầu hàng trước, thét chói tai chạy ra khỏi sân.

Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, Vương Ly Từ các nàng, thật ra gan rất lớn.

Đối mặt với sự tấn công của dây leo tà ác, vẫn còn phản kháng.

Chỉ tiếc bọn họ cuối cùng đã coi thường Vương Thủ Triết, trận pháp dây leo trong sân hắn đã nghiên cứu rất kỹ.

Tìm không ít dây leo có tính trụ cột, trải qua một lần cải tiến, cuối cùng bây giờ đã hình thành trận pháp dây leo.

Có thể nói chỉ cần ở trong cái sân này của hắn, cho dù là Luyện Khí Kính tầng chín đỉnh phong, cũng phải ngoan ngoãn chịu hàng.

Dưới sự khống chế của huyền khí của Vương Thủ Triết, rất nhanh những dây leo điên cuồng kia đã trói Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh và Vương Ly Từ thành một đoàn, trực tiếp kéo ra ngoài sân.

Thế giới thoáng cái yên tĩnh.

Chỉ có Liễu Nhược Lam đứng ở cửa phòng tân hôn giật mình nhìn Vương Thủ Triết.

“Nương tử chớ kinh hoảng, chẳng qua là thiên phú huyết mạch của vi phu mà thôi.” Vương Thủ Triết giải thích một tiếng, cười tiện tay lật một cái, trên tay có thêm mấy hạt giống hoa.

Những hoa này cũng là do hắn gần đây tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Đặc sắc lớn nhất chính là hạt giống rất lớn, trong đó ẩn chứa rất nhiều năng lượng.

Theo hắn hùng hậu mà mang theo thanh sắc huyền khí rót vào, mấy đóa hoa kia dĩ nhiên sinh trưởng ở trong tay hắn.

Từ lúc nảy mầm, mọc ra phiến lá rồi đến khi nở hoa, tận lực ngắn ngủi mười mấy hơi thở đã hoàn thành.

Trong khoảnh khắc hoa nở.

Lòng bàn tay của hắn thêm một đóa hoa kiều diễm, xa hoa lộng lẫy.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam tràn ngập vẻ kinh ngạc, thủ đoạn của phu quân còn lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Không nghĩ tới phu quân còn cất giấu huyết mạch thiên phú cường đại như thế.

Nhưng mà nàng vẫn rất cao hứng, phu quân càng cường đại, nàng tự nhiên càng vui vẻ.

Vương Thủ Triết dâng đóa hoa nắm tay nàng, trở lại trước giường.

Hắn tiện tay ấn lên giường gỗ, chiếc giường gỗ tử đàn kia vậy mà giống như cây già gặp mùa xuân, sinh trưởng thành cành lá cây non.

Lập tức những hoa chủng hắn đặt bên giường cũng trong khoảnh khắc sinh trưởng lên. Không lâu sau, cái giường kia đã biến thành một vườn hoa nhỏ sinh cơ dạt dào.

Hình ảnh “Lãng mạn duy mỹ” như thế khiến Liễu Nhược Lam mừng rỡ không thôi, tâm tình cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Nương tử, nên uống rượu nhạt rồi.”

Vương Thủ Triết cầm bình rượu hợp cẩn không ngừng ấm lên kia lên.

“Ừm, nghe phu quân làm chủ.” Liễu Nhược Lam xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Rượu hợp cẩn, đây là rượu giao bôi trên Trái Đất.

Là một loại nghi thức, cũng có thể mượn tửu lực để người mới trầm tĩnh lại.

Liên tiếp ba chén rượu vào trong bụng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam hơi đỏ lên, trong ánh mắt cũng có chút mê ly và sóng xuân.

Mặt nàng đầy thẹn thùng, hàm răng khẽ cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm gì đó, từ dưới đệm chăn phía sau lấy ra một cái hộp, nhắm mắt nhét cho Vương Thủ Triết.

“Nương tử, đây là vật gì?” Vương Thủ Triết có chút không hiểu.

“Ngươi, ngươi tự mình xem đi.” Liễu Nhược Lam thẹn thùng nhắm chặt hai mắt, thân thể mềm mại run rẩy không thôi.

Vương Thủ Triết mở cái hộp tinh xảo kia ra, lại phát hiện bên trong có một quyển sách nhỏ.

Lật quyển sách nhỏ ra xem, hắn lập tức “A” một tiếng: “Đây là…”

Hắn lập tức dở khóc dở cười, đây lại là một bản sách H.

Một số người nhỏ phía trên còn vẽ rất giống như đúc, phối hợp với văn tự giải thích, ngược lại làm cho người ta vừa xem đã hiểu rõ.

Hắn quả thực không thể tin được đây là thứ Liễu Nhược Lam cho hắn: “Nương tử, đây, đây là ý gì?” Chẳng lẽ, là vật trợ hứng động phòng?

Lời vừa nói ra, lại khiến Liễu Nhược Lam xấu hổ đỏ bừng cả mặt, nàng nhẹ nhàng “phi” một tiếng “Đồ ngốc”.

Vật này chính là trước khi nàng xuất giá, một vị thím nào đó lặng lẽ giao cho nàng. Đồng thời còn giải thích một phen với lỗ tai của nàng, dạy bảo một phen.

Lúc ấy liền đem nàng sợ ngây người, thì ra động phòng còn muốn những lễ phu thê xấu hổ chết người này?

Đồng thời, thẩm nương dặn dò nàng.

Sau khi uống rượu hợp cẩn, hắn giao bản vẽ này cho tân lang.

Vương Thủ Triết thấy nàng thẹn thùng như vậy, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, đây rốt cuộc không phải là địa cầu!

Người nơi này kết hôn đều tương đối trẻ tuổi, hơn nữa tin tức về phương diện này cũng vô cùng bế tắc, trước khi kết hôn rất ít tiếp xúc những thứ này.

Rất nhiều người đến lúc kết hôn, căn bản cái gì cũng không hiểu.

Đâu giống như trên Trái Đất ai cũng là tài xế siêu cấp.

Đêm tân hôn, hai vợ chồng một người thi đấu, một người quen đường quen.

Hiển nhiên đây là Liễu Nhược Lam sợ hắn một chút cũng không hiểu, mới đưa ra quyển sách nhỏ này.

“Nương tử yên tâm, vi phu không cần cái này, cứ để ở trên người vi phu.” Hôm nay Vương Thủ Triết đã có mấy phần men rượu, lập tức ném quyển sách được chế tạo thô sơ này sang một bên.

Đùa à, kiếp trước không biết đã bao nhiêu thầy giáo dạy dỗ qua. Hơn nữa hắn cũng từng có bạn gái hai đời, cần gì loại giáo trình thô thiển này?

Ồ?

Lời vừa nói ra, Liễu Nhược Lam lập tức trợn tròn đôi mắt, có chút giật mình, giống như lại có chút nghi ngờ nhìn Vương Thủ Triết.

Giống như đang hỏi phu quân hắn học được từ đâu vậy?

Bởi vì ngay hôm qua nàng đối với cái này còn dốt đặc cán mai, hoàn toàn ngây thơ vô tri.

Theo lời thẩm thẩm nói, bình thường nhà trai đều không hiểu chuyện này, gia tộc cũng sẽ không dạy bảo.

Đêm tân hôn bình thường đều là nữ tử đến dạy tất cả những chuyện này.

Nhưng dáng vẻ của lão tài xế của Vương Thủ Triết là thật sự hù dọa Liễu Nhược Lam.

Được rồi.

Vương Thủ Triết biết mình lỡ lời.

Vội vàng cười gượng hai tiếng nói: “Nương tử chớ hiểu lầm, ta cũng chỉ thấy qua sách cổ một chút, chỉ là biết một chút, biết một chút, còn phải mời nương tử hảo hảo dạy ta.” Những lời này nói đến chính Vương Thủ Triết cũng cảm thấy da mặt nóng lên, so với Nhược Lam thuần khiết, hắn giống như…

Liễu Nhược Lam ngược lại rất đơn thuần tin tưởng, chỉ là mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại nghĩ không ra chỗ nào không đúng.

Với kiến thức của nàng đương nhiên không thể tưởng được, bề ngoài phu quân mình là một thanh niên tuấn lãng, linh hồn lại là tài xế già.

“Phu quân tắt nến trước.” Liễu Nhược Lam đã đốt đến mặt nóng rần, khẩn trương vạn phần, nhưng thím đã nói, con gái dù sao cũng phải trải qua một lần này.

Phải hành lễ phu thê, mới có thể mang thai hài tử.

Tâm trạng Vương Thủ Triết hơi kích động, trở tay ôm lấy nàng, an trí trên giường.

“Phu quân, ta sợ, chàng phải thương tiếc ta.” Liễu Nhược Lam căng thẳng tới cực hạn.

“Nương tử ta cũng không biết, nàng phải dạy ta.” Vương Thủ Triết mặt dày nói.

“Nhưng mà, ta cũng không hiểu lắm.”

“Vậy thì đừng thổi sáo nữa.” Vương Thủ Triết nhân cơ hội đề nghị, sau đó nhặt cuốn sách nhỏ bị hắn khinh bỉ lên, nghiêm trang nói: “Phu thê chúng ta cùng nghiên cứu, cùng nhau tiến bộ, cùng nhau chậm rãi trưởng thành.”

Hắn lại tiện tay vỗ một cái, một tấm màn giường do dây leo và đóa hoa đan vào nhau mà thành chậm rãi khép kín.

“Phu quân!”

...

Chương thứ hai: Tranh hùng Trường Ninh

Chương 1 của thế gia Bát phẩm

…

Mùa xuân năm ba ngàn năm mươi ba trăm năm mươi ba Đại Càn, ngày mười bảy tháng hai.

Thời gian Vương Thủ Triết xuyên qua đã qua gần tám năm.

Đây là một mùa xuân về hoa nở, vạn vật sống lại.

Cửa ra Định Phổ.

Một chiếc độ thuyền cỡ lớn, chậm rãi đậu ở khu cảng Thâm Thủy.

Cầu nối vừa mới được san bằng, đoàn người liền có thứ tự đi xuống. Bọn họ tay cầm một tấm thẻ bài, lần lượt thông qua miệng cống.

Thẻ bài kia chỉ lớn chừng bàn tay trẻ nhỏ, nhưng lại chế tác tinh xảo, giống như vàng mà không phải vàng, giống như ngọc mà không phải ngọc, dưới ánh mặt trời hiện ra màu tím nhạt.

Bên trong thẻ bài, giống như được khảm một tờ giấy, phía trên viết quê quán, tính danh, tuổi tác, cùng với hình thể đặc thù đơn giản.

Chỉ cần người cầm thẻ bài trong tay, khi thông qua miệng cống, sĩ tốt thủ vệ vũ trang hạng nặng chỉ kiểm tra qua một chút, liền mỉm cười hỏi thăm thông qua: “Hoan nghênh về nhà.”

Mà người thông qua, cũng sẽ đáp lại: “Cảm tạ ngài thủ hộ.”

Nhưng người không có thẻ bài, lại cần đi một cái cống khác. Cửa cống kia tương đối chật chội, sĩ tốt thủ cống sắc mặt nghiêm trọng, xem kỹ từng người quá quan, cũng cần đối phương cung cấp lộ dẫn phía quan phương Đại Càn, người không có lộ dẫn, lập tức điều trở về tại chỗ.

Cho dù là người có lộ dẫn, cũng sẽ có chuyên gia tra hỏi lai lịch, mục đích, cùng với chuẩn bị ở lại Bình An trấn bao lâu vân vân. Tra án cực kỳ nghiêm khắc, nếu cảm thấy không thích hợp, liền lập tức đuổi về.

Sau khi thông qua thẩm vấn, đồng thời phát ra một tấm thẻ dày, nhắc nhở Bình An trấn không được quá một tháng, đồng thời thu phí công một đại đồng.

Có thể không chấp nhận, nhưng mà đi đâu về đây, tự mình bỏ tiền ngồi tàu thủy trở về.

Trên độ thuyền, mấy người ăn mặc như thương nhân vân du, hợp thành một đoàn xe hành thương nho nhỏ. Bởi vì bọn họ có xe ngựa đi theo, được sắp xếp ở dưới nhóm người cuối cùng.

Lúc này, một thương lái vân du còn trẻ hai mươi mấy tuổi, xa xa nhìn một màn này nói: "Đại ca, tấm thẻ màu tím nhạt kia là cái gì?" Hiển nhiên, đây là lần đầu tiên hắn đến Bình An trấn buôn bán.

Thứ được trưng bày trên xe chở hàng rong là một ít muối tinh, muối thô, sắt thô, đồng thô các loại vật tư, đều là vật phẩm bán chạy của Bình An trấn. Đặc biệt là muối tinh và sắt thô, gần như một thoáng xe ngựa sẽ bị tiệm thợ rèn và cửa hàng tạp hóa thu mua với giá cao.

Mà bọn họ sẽ thu mua một ít kẹo bông tuyết từ Bình An trấn, vải bông thô, vải bông hoa văn, đồ sứ bình thường, những thứ giá cả cao. Chuyến này vất vả khổ cực, ngược lại cũng kiếm được không ít.

"Thanh toán màu tím a." Một lão hành thương bốn mươi, năm mươi tuổi, sắc mặt hâm mộ nói, "Đây là thẻ thân phận bách tính của Bình An trấn, bây giờ Bình An trấn không thể so với năm đó, người ngoài nếu muốn di chuyển đến Bình An trấn, cần phải mua ít nhất hai mươi mẫu đất cùng một bộ trạch viện, mới có thể cấp thẻ thân phận. Có thẻ thân phận thì có thể tùy ý ra vào Bình An trấn."

"Ngoan ngoãn, ta nghe nói điền trạch hiện tại của Bình An trấn giá cả rất cao a." Thương buôn bán vân du tuổi trẻ hâm mộ nói: "Chẳng lẽ ngay cả những tá điền đê tiện kia cũng xứng phát thẻ thân phận?"

"Nói cẩn thận." Lão hành thương vội vàng ngăn cản.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Mấy hán tử thô kệch mặc áo vải bông tinh tế bên cạnh, đều hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ: " tá điền chúng ta làm sao

vậy, lại đê tiện chỗ nào?”

Lão hành cước vội vàng xin lỗi người trẻ tuổi: “Chư vị xin lỗi, người trẻ tuổi không hiểu chuyện. Hắn không biết tá điền của Bình An Vương thị, hiện tại địa vị rất cao.”

Thân phận cao, bắt nguồn từ thu nhập nhiều, cùng với sự coi trọng của Vương thị đối với bọn họ.

Hiện giờ người tá điền Vương thị đều có lợi hàng năm, đã vượt qua ba phần lợi nhuận của người nông dân Bình An trấn. Giải thích duy nhất của kết quả như vậy chính là lợi nhuận nông trang của Vương thị đã trở nên vô cùng cao, tá điền đi theo nhận lợi ích.

Phải biết, Bình An trấn tự canh nông bởi vì canh tác đều là trồng chín loại tốt của Vương thị, lại có thể hưởng thụ Linh Trùng sư ưu đãi diệt trùng giá, vốn là lợi nhuận trồng trọt ở địa phương cao hơn một mảng lớn so với nơi khác.

Bởi vậy có thể thấy được, tá điền Vương thị có thu nhập rất cao, vượt qua rất nhiều người tưởng tượng.

Mấy tá điền Vương thị kia dừng tay mà thôi, cũng lười so đo với bọn họ, mỗi người nói chuyện tự nhiên nói chuyện với nhau: “Nghe nói khuê nữ của lão Trương gia, gả cho một hộ tự canh nông? Ta nhớ khuê nữ kia làm việc ở trang trại tằm chứ? Thực sự không biết hắn nghĩ như thế nào, lại để cho nữ nhi hạ giá như thế.”

“Trong nhà có năm mươi mẫu ruộng tốt? Đứa bé trai kia còn là thợ rèn học đồ? Như thế, ngược lại coi như xứng đôi.”

“Lão Lưu, nghe nói nhà ngươi ở Châu Vi hào viên hai kỳ ngoài cửa hàng? Đây là đập toàn bộ gia sản tích góp nhiều năm của cả nhà?”

“Ừm, không sai, ba tiểu tử nhà ta có chút thiên phú trên may của ta, qua hai năm nữa sẽ xuất sư. Mở một cửa hàng thợ may, cũng coi như có thể nuôi sống mình. Nhà họ Lưu chúng ta cũng không thể nhiều thế hệ trồng trọt chứ?”

“Gieo trồng có gì không tốt? Hiện tại muốn làm tá điền của Vương thị cũng không đơn giản, phải xét duyệt thân phận, kỹ năng khảo hạch, còn phải từ nông trang bên ngoài làm trước mấy năm…”

“Vậy cũng đúng, nhưng có tiệm may cộng thêm một tay nghề, lợi nhuận cũng không thấp, dát bố như đầu tư cũng rất tốt.”

Những tá điền này mở miệng chính là lợi nhuận, ngậm miệng chính là đầu tư.

Nhưng đã dọa sợ thương nhân vân du trẻ tuổi kia rồi, đây đâu phải tá điền chứ? Cảm giác sự tự tin và khẩu khí kia giống như là phú nông ở những nơi khác vậy.

Bắt quàng làm họ hàng với nông dân, thế mà còn ghét bỏ người ta?

“Mặt tiền cửa hàng gì đó của Châu Vi hào uyển rất đắt sao?” Người bán hàng rong trẻ tuổi yếu ớt hỏi.

“Cũng còn tốt, hơn một trăm càn kim đi.” Lão Lưu kia nói: “Cả nhà già trẻ bao nhiêu năm tích góp đều đập vào, còn mượn không ít nợ bên ngoài.”

“Đắt như vậy?” Người bán hàng rong trẻ tuổi khiếp sợ nói: “Nếu đổi lại là một thị trấn khác, có thể mua hơn ba mươi mẫu đất, cửa hàng Vương thị bán quá đen đi?”

“Người trẻ tuổi, không hiểu thì đừng nói lung tung.” Tá điền lão Lưu răn dạy nói: ” Châu Vi hào uyển là nơi tấc đất tấc vàng, giá nhà đất hàng năm kéo lên, rất nhiều người giàu có của Trường Ninh cũng chạy tới Châu Vi hào uyển mua nhà mua đất ở biệt viện. Những thứ phong thủy bên cạnh không nói trước, chỉ nói linh thú thủ hộ tam giai kia ở hồ Châu Vi trấn thủ một phương, cũng đủ để cho cửa hiệu mặt tiền trị giá những tiền đó.”

Linh thú thủ hộ tam giai?

Người bán hàng rong trẻ tuổi kinh hãi không thôi, ngay sau đó không ngừng tò mò, bắt đầu nói chuyện với tá điền lão Lưu. Càng nói càng kinh hãi, Bình An trấn này so với trong tưởng tượng của hắn càng thêm cường đại và hào phú.

“Ngươi có thấy công tử trẻ tuổi mặc vải gấm không?” Tá điền lão Lưu chỉ vào một người trẻ tuổi tuần tra trên bến tàu, những nơi đi qua, một số binh sĩ đều hành lễ với hắn.

“Đó là… vị trực mạch thiếu gia nào của Vương thị sao?”

“Đúng là Vương thị thiếu gia, chỉ là chi thứ.”

“Ngoan ngoãn, ngay cả bàng hệ cũng có khí thế như thế, Bình An Vương thị này không đơn giản a.”

“Đó là đương nhiên, Bình An Vương thị chúng ta chính là thế gia Bát phẩm, tộc trưởng phu nhân cũng là Sơn Âm Liễu thị đến từ thế gia Bát phẩm, mạnh mẽ liên thủ, sao có thể đơn giản?”

Thương nhân hành cước trẻ tuổi lập tức kính sợ, thế gia Bát phẩm ít nhất cũng có một môn Tam Linh Đài, hai nhà này cộng lại ít nhất phải có sáu tu sĩ Linh Đài cảnh, thực lực quả nhiên mạnh mẽ.

Người đi đường trên thuyền, tán tu, người buôn bán vân vân đều đi qua cửa cống, nên kiểm tra thì kiểm tra, nên làm thủ tục thì làm thủ tục.

Bỗng dưng.

Ngay ngắn trật tự, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Xa xa bến tàu, một Huyền Vũ giả bưu hãn chạy tới, hắn hướng về một chiếc độ thuyền sắp rời bến. Binh lính tiến lên ngăn cản, nhưng không có ai là địch thủ của hắn, phanh phanh phanh, bị một quyền một cước đánh bay.

“Ai dà, đó là cao thủ, sợ là có Luyện Khí cảnh tầng bảy.”

Trong đám người nhao nhao nghị luận, kinh ngạc không thôi. Huyền Vũ giả kia giống như một tán tu, tán tu có thể đạt đến cảnh giới như thế là cực kỳ hiếm có. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, dường như rất biết đánh nhau.

Bỗng dưng!

“Ngươi đả thương người ở Bình An trấn ta, còn dám chạy?”

Phía sau hắn vang lên một tiếng quát to, một vị thanh niên dùng tốc độ nhanh hơn chặn đường hắn, hắn chẳng những tốc độ cực nhanh, khi dáng người xẹt qua giống như tơ liễu trong gió, lắc lư bất định, cực kỳ phiêu dật tuấn khí.

Có quân tốt dây dưa ngăn cản.

Không tới mấy hơi công phu, thanh niên kia liền quấn lấy trung niên tán tu Huyền Vũ Giả, kiếm thế của hắn như cầu

vồng, đại khai đại hợp, bên trong kiếm quang lóe ra bạch sắc quang mang dày nặng.

Vị thanh niên tuấn lãng phiêu dật này thi triển Huyền Vũ chiến kỹ và thân pháp, chính là bí mật bất truyền của Vương thị, thân pháp trung phẩm 【Liễu Nhứ Thân Pháp】, kiếm thuật trung phẩm 【Vương thị Huyền Nguyên Kiếm】.

Nhìn hắn thi triển hành vân lưu thủy, hiển nhiên đã đến tình trạng tiểu thành.

"Vương Thủ Dũng!"

Tán tu trung niên phẫn nộ quát, "Lão tử không phải là lúc ăn cơm bị thương người sao? Ngươi vậy mà đuổi theo ta hơn mười dặm, thật sự coi ta là bùn đất sao?"

Hắn rút ra một thanh cương đao, đao thức hung mãnh bá đạo, hiển nhiên cũng không phải người dễ chọc.

Người này ở trong tán tu, bất luận là Huyền Vũ chiến kỹ hay là tu vi, đều là không kém.

Hai người rầm rầm chiến tác thành một đoàn, vậy mà đấu đến lực lượng ngang nhau.

Một ít binh lính thực lực không cao, thậm chí là tướng thủ thành cũng không dám đi lên hỗ trợ thêm phiền.

"Đó là Ngũ thiếu gia đời chữ Thủ của Vương thị, Vương Thủ Dũng!" Rất nhiều người đều nhận ra thân phận thanh niên, nhao nhao cổ động nói: "Ngũ thiếu gia cố lên, bắt tên tán tu kia lại."

"Ôi mẹ ơi!" Người bán hàng rong trẻ tuổi khiếp sợ không thôi: "Ngũ thiếu gia này nhìn qua chỉ mới hai mươi tuổi thôi nhỉ? Luyện Khí cảnh tầng bảy, công pháp còn vững chắc như vậy, sợ là hơn bốn mươi tuổi đã có thể đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong, có hi vọng Sinh Linh đài này rồi."

"Đó là đương nhiên, các thiếu gia tiểu thư của Vương thị chúng ta, mỗi người đều là đỉnh cao."

Có quần chúng cổ vũ, Vương Thủ Dũng càng đánh càng hăng, dần dần chiếm thượng phong.

Vương thị Huyền Nguyên quyết, chính là trung phẩm tu luyện tâm quyết, càng là tu luyện đến phía sau, huyền khí liền càng hùng hậu cường đại, hơn nữa chiến đấu lâu không ít, lực bền bỉ có chút kinh người.

Tán tu kia thấy dần dần ngăn cản không nổi.

Bỗng dưng, hắn từ trong lòng móc ra một nắm cát màu đỏ giơ ra ngoài, đồng thời hô: "Xem độc sa của ta."

Vương Thủ Dũng giật mình, vội vàng lướt về phía sau, kiếm thế múa đến mức nước hắt không tiến, ngăn cản hệ thống độc sa. Chỉ tiếc hắn bị lừa, những thứ kia căn bản không phải độc sa, mà là cát vàng màu đỏ bình thường.

Tán tu kia đã nhân cơ hội bỏ chạy lần nữa, phóng về phía độ thuyền cách cảng chừng năm sáu trượng.

"Hỏng bét!" Vương Thủ Dũng thầm nghĩ không ổn, lúc đuổi tiếp đã không kịp, nếu xông lên độ thuyền đánh nhau với hắn, sợ là sẽ làm bị thương người vô tội.

"Ha ha ha!" Tán tu kia cuồng tiếu không thôi, "Nhìn ngươi có dám đuổi theo trên thuyền hay không, chờ lão tử chạy rồi, đời này cũng sẽ không trở lại Bình An trấn…"

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong liền dừng lại, ngay cả thế chạy như bay cũng ngừng lại.

Sắc mặt của hắn có chút khiếp sợ, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

Chỉ thấy một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, mặc trang phục nữ tử màu vàng nhạt, đứng ở giữa hắn cùng độ thuyền.

Nàng chắp hai tay sau lưng, chỉ tùy tiện đứng ở nơi đó, liền ngăn lại tất cả động tác của tán tu kia.

Ánh mắt nàng vô cùng bình tĩnh, ngay cả liếc nhìn thẳng vào tán tu kia cũng không có. Uy áp vô hình khiến cho chân của tán tu kia như nhũn ra.

"Vương, Vương… Vương Lạc Thu!" Trong ánh mắt tán tu tràn ngập hoảng sợ và tuyệt vọng.

"Lục tiểu thư, là Lục tiểu thư tới!"

Trong đám người, lập tức có người hưng phấn kích động hô, "Vị tán tu kia đụng phải Lục tiểu thư, thật sự là quá xui xẻo. Nghe nói Lục tiểu thư đã đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng tám!"

"Đó đều là lão hoàng lịch, năm ngoái Lục tiểu thư đã là Luyện Khí cảnh tầng tám."

"Ôi chao, Lục tiểu thư mới mười tám tuổi sao? Tốc độ tu luyện này thật là đáng sợ!"

"Lục tiểu thư chẳng những tốc độ tu luyện nhanh, Huyền Vũ chiến kỹ càng lợi hại, nghe nói có thực lực vượt cấp chiến đấu khủng bố."

Từng tiếng nghị luận vang lên khiến cho tâm tình của tên tán tu kia chìm xuống tới đáy cốc.

Hắn lăn lộn ở Bình An trấn đã hơn một năm, tên tuổi của Lạc Tự đời thứ sáu của Vương thị, đương nhiên sớm đã như sấm bên tai.

Nhưng hắn ta há chịu bó tay chịu trói, lúc này vung cương đao lên, thế như sét đánh chém về phía nàng: "Vương Lạc Thu, không muốn chết thì tránh ra cho ta!" Hắn ta không tin, không tin cô nương trẻ tuổi này, năng lực thực chiến sẽ mạnh đến mức nào.

Nói thế nào thì hắn cũng là cường giả từng chém giết hung thú trong ngoại vực, chiến kỹ Huyền Vũ tất nhiên dũng mãnh!

"Ai ~ ngu xuẩn."

Vương Lạc Thu lắc đầu khe khẽ thở dài, giống như đi bộ nhàn nhã đạp về phía trước một bước.

Một bước kia, phảng phất như súc địa thành thốn, chỉ một thoáng đã áp sát đến trước người hắn, nhẹ nhàng mà một quyền đánh vào trên ngực hắn.

"Oanh!"

Tên tán tu kia giống như là bị một đầu hung thú tấn công chính diện, lăng không bay ngược về phía sau năm sáu trượng mới hung hăng ngã xuống đất. Ngực đã lõm vào một mảng lớn, trong miệng không ngừng phun ra máu, toàn thân run rẩy không bò dậy nổi.

Quần chúng vây xem hít một hơi khí lạnh, lặng ngắt như tờ. Đều biết Lục tiểu thư Vương Lạc Thu lợi hại, nhưng lại chưa từng nghĩ có thể lợi hại đến trình độ như thế.

Một quyền!

Chỉ một quyền, đã giải quyết triệt để tán tu lợi hại kia.

Lúc này, thanh niên tuấn kiệt Vương Thủ Dũng chạy tới, lúng túng nói: "Đa tạ Lạc Thu muội muội viện thủ, nếu để tên tặc tử này chạy lên thuyền, thì phiền phức lớn rồi."

"Vương Thủ Dũng, thủ đoạn của tiểu quỷ vực như vậy, ngươi cũng sẽ trúng kế sao?" Vương Lạc Thu chắp hai tay sau lưng, Đại Mi vì bất mãn mà hơi khiêu khích: "Ngươi cô phụ kỳ vọng của Tứ ca ca dành cho ngươi, tự tìm hắn thỉnh tội đi."

"Vâng, ta trước tiên bắt người vào trong lao, lập tức đi thỉnh tội với Tứ ca." Vương Thủ Dũng vẻ mặt đắng chát, thành thật nói.

"Hừ." Vương Lạc Thu hừ một tiếng rồi không để ý tới hắn nữa, chắp hai tay sau lưng rời đi.

Vương Thủ Dũng cũng biết tính tình của Lạc Thu, nào dám trì hoãn nhiều, lập tức bắt người về trấn thủ phủ lao.

Sau đó ngựa không ngừng vó trở về chủ trạch Vương thị, vội vàng chạy tới ngoài viện của Tứ ca.

Vừa đến bên ngoài viện, hắn liền có chút sợ hãi cùng hổ thẹn, bước chân bắt đầu chần chừ.

Nhưng hắn còn chưa kịp do dự, trong sân liền truyền ra một giọng nói ôn hòa mà không mất uy nghiêm: "Lão Ngũ, ngươi chuẩn bị ở ngoài viện quấy rối đến khi nào? Vào đi."

Vương Thủ Dũng run lên, vội vàng đứng thẳng người, kính sợ mà trịnh trọng chắp tay nói: "Vâng, Tứ ca."

Sau đó đi vào bên trong, trong lòng cảm khái không thôi, thật là càng ngày càng nhìn không thấu tu vi thực lực của Tứ ca.

Cảm giác hắn càng đuổi theo về phía trước, càng cảm thấy Tứ ca càng ngày càng sâu không lường được.

Hắn đứng ở ngoài viện như thế, lại có thể bị hắn phát giác.

...

Chương thứ hai là lão bà ẩn giấu đại lão!

…

Vừa tròn hai mươi ba tuổi, chính là Luyện Khí cảnh tầng bảy!

Các công pháp cơ bản đều vô cùng vững chắc, tuyệt học Liễu Nhứ và Huyền Nguyên kiếm pháp của gia tộc cũng đều tu luyện đến mức có chút thành tựu.

Phần lớn người thừa kế đích tử do gia tộc cửu phẩm tỉ mỉ bồi dưỡng, đa số còn không bằng hắn.

Có thể thấy được Vương Thủ Dũng nỗ lực và phấn đấu.

Chỉ tiếc, trong gia tộc yêu nghiệt lợi hại quá nhiều, làm cho Vương Thủ Dũng có loại cảm giác vô lực càng cố gắng, chênh lệch bị kéo ra càng lớn.

Hắn ôm tâm tình thấp thỏm đi vào viện tử của Tứ ca Vương Thủ Triết.

Chỉ thấy trong viện kia mọc đầy hoa cỏ cỏ, khắp nơi đều là một mảnh sinh cơ dạt dào, các loại kỳ hoa dị thảo tranh nhau khoe sắc.

Vào đầu xuân đã có dị tượng như thế, cực kỳ hiếm thấy.

Một thanh niên hai lăm hai sáu tuổi đang nằm phơi nắng trên ghế thái sư, bộ dạng khoan thai tự đắc đang kể chuyện xưa cho hài tử nghe.

Bên cạnh hắn có hai tiểu hài tử vây quanh.

Lớn hơn một chút là một nữ hài tử khoảng sáu bảy tuổi, dáng dấp phấn điêu ngọc trác, rất đáng yêu.

Người nhỏ hơn chính là một nam hài tầm bốn tuổi.

Chỉ thấy hắn chuyển một cái ghế ngồi ở bên cạnh, dáng người nho nhỏ thẳng tắp, chớp mắt, há hốc mồm, một bộ dáng nghe chuyện xưa sợ ngây người.

Thấy Tứ ca đang kể chuyện cho hài tử nghe, Vương Thủ Dũng cũng không quấy rầy, đứng ở một bên chờ.

“Phụ thân, Trư Bát Giới này cũng quá tham ăn đi? Cũng có thể ăn giống như đại tỷ tỷ.” Bé gái xinh đẹp nằm trong vòng tay của Vương Thủ Triết, cười hì hì nói.

“Muội cũng không thể nói Ly Từ tỷ tỷ như vậy.” Vương Thủ Triết gõ trán nàng một cái, cười nói: “Nếu không sau này nàng có thứ gì tốt, đều không cho các muội ăn.”

Nói ra Vương Ly Từ vẫn rất thương yêu hai đứa nhỏ này. Phàm là có món gì ngon, đều sẽ tung tăng cho đệ đệ muội muội của nàng ăn.

Một điểm này đối với Vương Ly Từ ăn làm trời mà nói, đã cực kỳ khó có được, ngay cả Vương Thủ Triết cũng xa xa không có loại đãi ngộ này.

Có điều thấy Vương Ly Từ có tiền lệ thiếu chút nữa cho đứa nhỏ ăn chết, Vương Thủ Triết lệnh cho một đôi nhi nữ trước khi ăn đồ của Ly Từ tỷ tỷ, phải cho hắn hoặc là mẫu thân chứng kiến mới có thể ăn.

“Biết rồi phụ thân, con vẫn rất thích Ly Từ tỷ tỷ.” Cô bé kia nói xin lỗi, sau đó lại nũng nịu nói: “Phụ thân, con muốn nghe câu chuyện của Hằng Nga tỷ tỷ, con không thích Trư Bát Giới.”

Sau đó, đứa bé trai đang ngồi nghiêm chỉnh trên băng ghế cũng vội vàng bày tỏ thái độ: “Phụ thân, con không thích Trư Bát Giới, con muốn nghe câu chuyện của Tôn Ngộ Không.”

Sau đó, Vương Thủ Triết sủng nịch vuốt tóc con gái nói: “Được, được, vậy cha kể chuyện xưa cho các ngươi nghe.”

Thật ra đứa bé trai đã quen bị coi thường, bất đắc dĩ thầm nghĩ, sau này phải cống hiến đồ ăn ngon cho tỷ tỷ, để tỷ tỷ và phụ thân nói thích nghe Tôn Ngộ Không, như vậy phụ thân liền có thể kể thêm về những câu chuyện về Tôn Ngộ Không rồi.

Đúng vào lúc này.

Một thiếu phụ chừng hai mươi tuổi, dáng dấp xinh đẹp động lòng người, lại không mất đi phong phạm đại gia từ trong phòng đi ra, nói với đôi mắt xinh đẹp của Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, ngươi lại đang kể những câu chuyện lung tung rối loạn gì đó cho hài tử?”

“Làm hại bọn họ cả ngày đều không chịu chăm chỉ làm bài tập, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện thần thần đạo mà thôi. Cũng được rồi, ngũ đệ của ngươi đang đợi ngươi nói chuyện đấy.”

Thiếu phụ mắt ngọc mày ngài này đương nhiên chính là tộc trưởng phu nhân Liễu thị, Liễu Nhược Lam hiện giờ của Vương thị.

“Ài, hôm nay thời gian vui vẻ kết thúc ở đây, bảo bối của Ly Dao, con trước tiên cùng mẫu thân về phòng đọc sách viết chữ, phụ thân và Ngũ thúc nói chuyện một lát sẽ trở về cùng con.” Vương Thủ Triết cười trấn an nữ nhi.

Sau đó, nữ nhi và nhi tử đều nhao nhao nhu thuận đứng lên.

Sau đó trịnh trọng hành lễ với Vương Thủ Dũng: “Ly Dao, Tông An, bái kiến ngũ thúc.”

Vương Thủ Dũng cũng cười tủm tỉm chào hỏi chất nữ cháu trai, sau đó móc ra một ít đồ chơi nhỏ nói, đây là Ngũ thúc thấy hiếm lạ trên thị trấn, mua về đưa cho các ngươi.

Vương Ly Dao và Vương Tông An lòng tràn đầy vui mừng, lại cám ơn Ngũ thúc.

Sau đó Vương Thủ Dũng mới trịnh trọng hành lễ với Liễu Nhược Lam: “Thủ Dũng bái kiến Tứ tẩu.”

Liễu Nhược Lam đáp lễ nói: “Bái kiến Ngũ thúc, ta đã bảo Xảo Nhi dâng trà, muốn dẫn hài tử đi học, liền không quấy rầy huynh đệ các ngươi nói chuyện nữa.”

“Tẩu tẩu xin cứ tự nhiên.” Vương Thủ Dũng chắp tay.

Sau đó Liễu Nhược Lam nhẹ nhàng thi lễ rồi đưa hai đứa bé đi.

Vương Thủ Triết ở trong đình nghỉ mát trong sân, chiêu đãi Vương Thủ Dũng.

Lúc này, Liễu Xảo Nhi đã căn cứ theo phân phó của tiểu thư, nấu một bình linh trà dâng lên.

“Đây là Vân Vụ linh trà mà tẩu tẩu ngươi mang đến cách đây không lâu, ngươi dũng cảm nếm thử xem.” Vương Thủ Triết cười ngồi xuống.

Linh trà Vân Vụ sinh trưởng trong Linh điền của Liễu thị trong Vân Vụ động, đều là thu hoạch vào mùa đông.

Mỗi lần Liễu Nhược Lam về nhà mẹ đẻ, đều lấy về không ít cho Vương Thủ Triết.

"Đa tạ tứ ca."

Hai người ngồi xuống, vừa uống trà vừa trò chuyện.

Sau khi hàn huyên vài câu, Vương Thủ Dũng hơi đỏ mặt, xin lỗi nói: "Tứ ca, muội đây là một chuyện…"

Không đợi hắn nói xong, Vương Thủ Triết phất phất tay, cười nói: "Việc này ta đã biết."

Trong lòng Vương Thủ Dũng hơi run lên, hắn biết thủ hạ Tứ ca có một bộ phận tình báo bí mật. Nghe nói xúc tu của tổ chức tình báo kia gần như đã bao phủ Bình An trấn.

Nguyên bản còn cảm thấy có thể là nói khoác, hiện tại xem ra, tình huống thực tế chỉ sợ so với trong lời đồn càng thêm khoa trương. Chuyện xảy ra ở bến Định Bồ cách đây không lâu đã lọt vào tai Tứ ca.

Thậm chí Vương Thủ Dũng còn nghe nói, tổ chức tình báo này còn không ngừng khuếch tán ra ngoài. Về phần rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, đương nhiên Vương Thủ Dũng không rõ ràng lắm.

"Tứ ca, chuyện này là ta xử trí không ổn. Quá sơ suất, thiếu chút nữa khiến tặc tử kia gây thành mầm tai vạ. Thủ Dũng thẹn với Tứ ca nhiều năm tài bồi, kính xin Tứ ca trách phạt." Vương Thủ Dũng áy náy nói.

Vương Thủ Triết cũng không trực tiếp trả lời mà nói: "Đúng rồi, hôn kỳ của ngươi và vị hôn thê của Đông Cảng Trần thị gần tới rồi."

Vương Thủ Dũng hơi đỏ mặt nói: "Đúng vậy, hôn kỳ đã định vào tháng năm."

"Được, Tứ ca, đến lúc đó chuẩn bị cho ngươi một phần đại lễ." Vương Thủ Triết cười nói.

Vương Thủ Dũng lập tức chắp tay cảm tạ: "Đa tạ Tứ ca."

Sau đó, Vương Thủ Triết mới lạnh nhạt nói: “Những năm gần đây gia tộc chúng ta chấp hành chế độ công huân. Từ trước đến nay là có sai tất phạt, có công tất thưởng.”

“Ta có hai phần tình báo, là một vài thám tử gia tộc không có ý tốt lẻn vào. Ngươi đi xử lý, coi như là lập công chuộc tội.”

“Đa tạ Tứ ca.” Vương Thủ Dũng cảm kích đưa tình báo tới. Đây là Tứ ca đang chăm sóc hắn, cho hắn cơ hội chuộc công chuộc tội, còn phải rèn luyện thêm cho hắn.

Thám tử bị điều tra ra, với thủ đoạn của Tứ ca, có rất nhiều biện pháp lặng yên không một tiếng động thu thập hết.

“Thủ Dũng, ngươi phải làm cho tốt, ngươi chính là trụ cột tương lai của Vương thị chúng ta.” Vương Thủ Triết cổ vũ nói.

Vừa nói đến trụ cột.

Vương Thủ Dũng liền thở dài nói: “Tứ ca, trước không nói chênh lệch giữa muội và huynh. Cho dù so với Lạc Thu muội muội, Lạc Tĩnh muội muội đều kém hơn nhiều, tương lai các muội muội mới là trụ cột của gia tộc đi.” Vừa nói đến việc này, hắn liền rất không tự tin.

“Thủ Dũng, ngươi chớ có tự coi nhẹ mình, cố gắng của ngươi và bọn Thủ Liêm mấy năm nay, ta đã nhìn thấy.” Vương Thủ Triết tự tay châm trà cho hắn, cười nói: “Về phần các nàng Lạc Thu, đương nhiên đều là chim hoàng non trong loài người. Chỉ là ngươi cảm thấy Bình An trấn chúng ta có thể dưỡng ra Chân Hoàng không?”

“Tứ ca, ý ngài là…” Vẻ mặt Vương Thủ Dũng ngưng trọng.

“Phương thế giới này quá lớn, Tiểu Bình An trấn chúng ta chẳng qua chỉ là một góc không đáng chú ý.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Chúng ta há có thể dùng dây thừng trói cánh các nàng lại, khóa ở trong lồng? Tương lai các nàng dù bay như thế nào, chúng ta làm ca ca đều là hậu thuẫn và ủng hộ của các nàng.”

Vương Thủ Dũng hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tứ ca, đệ hiểu rồi, đệ nhất định sẽ cố gắng, giúp Tứ ca cùng nhau bảo vệ tốt nhà của chúng ta.”

Không sai, một gia tộc nếu xuất hiện người khai phá, vậy tất nhiên cũng phải có người thủ thành. Thủ Dũng thủ Liêm bọn họ, tâm tính cũng không tệ, tất nhiên phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ gia tộc.

Sau khi hai huynh đệ nói chuyện một lát, Vương Thủ Dũng liền tràn đầy tự tin cáo từ rời đi, hắn hiểu được định vị của mình sẽ không còn mê mang.

…

Đợi Thủ Dũng đi rồi, một mình Vương Thủ Triết ở trong sân chậm rãi uống trà, nỗi lòng cũng có chút gợn sóng chập trùng.

Tám năm, chớp mắt hắn đã đến trên thế giới này tám năm rồi.

Đem một gia tộc nhỏ lụi bại nguy cơ tứ phía, từng bước một thoát khỏi nguy cơ, đi đến tình trạng giờ này ngày này quả thật không dễ dàng.

Nhưng mà vất vả thì vất vả, thu hoạch cũng rất lớn.

Chẳng những gia tộc phát triển không ngừng, Bình An trấn bị hắn kinh doanh biến thành một thùng sắt, gần như trở thành lãnh địa tư gia. Còn thu hoạch được một thê tử ôn nhu hiền lành, mà năng lực lại phi thường cường đại, cùng với một đôi bảo bối nữ.

Trừ cái đó ra, thu hoạch lớn nhất của hắn chính là tu vi thực lực tăng lên, sau khi thức tỉnh huyết mạch, tư chất huyết mạch của hắn đã bước lên một bậc thang, không những chiến lực càng mạnh, ngay cả tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Vốn là gia tộc chế định kế hoạch tu luyện hai mươi năm cho hắn, bị hắn cứng rắn dùng tám năm.

Bây giờ tu vi của hắn đã đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong, chỉ cách Linh Đài cảnh một đường.

Chỉ cần qua hai ba tháng nữa là có thể ma hoàn.

Nhưng bây giờ bày ở trước mặt hắn, có một nan đề thật lớn.

Đó chính là, đến tột cùng là trực tiếp phục dụng Thiên Linh đan tấn thăng Linh Đài cảnh, hay là tôi luyện huyết mạch tiến thêm một bước sau đó trùng kích Linh Đài cảnh.

Huyết mạch của hắn thức tỉnh qua một lần, nếu là trực tiếp tấn thăng Linh Đài cảnh liền có thể thức tỉnh huyết mạch thứ hai.

Tình huống này gần giống như kết quả của Lung Yên lão tổ năm đó.

Nhưng tình huống như vậy lại kém Ly Từ khá xa.

Vương Ly Từ như sáng nay đã thức tỉnh hai lần, một khi thăng cấp Linh Đài cảnh, chính là ba lần huyết mạch thức tỉnh.

Quả nhiên là tiền đồ vô lượng.

Đối với điều này, Vương Thủ Triết tất nhiên là hâm mộ không thôi.

Bởi vậy những năm gần đây hắn không ngừng tích góp tài phú, cũng đang không ngừng tìm hiểu, nơi nào có thiên tài địa bảo, có thể cho hắn thức tỉnh huyết mạch lần nữa.

Chỉ tiếc những năm gần đây đã dùng không ít thiên tài địa bảo và linh đan có thể cải thiện tư chất huyết mạch.

Cảm giác giống như có chỗ tăng lên.

Nhưng cách lần thức tỉnh thứ hai vẫn xa vời như trước.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể tiến vào Linh Đài cảnh trước, lại từ từ nghĩ biện pháp tiến hành thức tỉnh lần thứ ba? Chỉ là như vậy lại càng khó khăn hơn.

Bởi vì cái gọi là một bước chậm hơn, từng bước chậm hơn.

Đang lúc hắn khẽ nhíu mày, Liễu Nhược Lam bưng một chút điểm tâm nói: “Phu quân, chàng còn do dự không quyết vì chuyện huyết mạch thức tỉnh lần thứ hai sao?”

“Thuận theo tự nhiên đi, tận nhân sự nghe thiên mệnh, nếu không trúng mục tiêu thì không có cách nào cưỡng cầu.” Vương Thủ Triết hào hiệp nói: “Huống chi cho dù tương lai ta không đủ cường đại, cũng có nương tử bảo vệ ta.”

Bảo vệ!

Không sai.

Lúc cưới Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết vẫn luôn cho rằng nàng chỉ là một đích nữ bình thường.

Cho tới nay đều không để ý đến một việc, đó chính là chưa bao giờ nhìn thấu tu vi của nàng, chỉ là mơ hồ cảm thấy trên người kiều thê Liễu Nhược Lam giống như cũng đeo một viên liễm tức tiểu linh bảo.

Xem nhẹ như thế, cũng là chuyện hết sức bình thường.

Bởi vì Vương Thủ Triết hoàn toàn không ngờ, Liễu thị lại nỡ gả cho Vương Thủ Triết - đích nữ có trình độ thức tỉnh huyết mạch rất cao.

Đừng nói là gả cho hắn, ngay cả gia tộc Thiên Nhân đến cầu thân, đích nữ huyết mạch tương đối cao như thế cũng tuyệt đối sẽ không gả đi.

"Nhược Lam à, vi phu thủy chung nghĩ mãi mà không rõ, thiên phú huyết mạch như ngươi, vốn nên đi Học Cung giương cánh bay cao, cùng các lộ thiên kiêu tranh phong, vì sao Liễu thị sẽ đồng ý ngươi gả cho vi phu? Chẳng lẽ là chính ngươi đã sớm vụng trộm thích vi phu, tìm chết kiếm sống kiên quyết muốn gả?"

Những lời này của Vương Thủ Triết cũng không phải là lần đầu tiên hỏi.

"Ha ha, phu quân, chàng chớ nghĩ quá nhiều, cùng chàng đính hôn đó là ý của Huyên Phù lão tổ. Đương nhiên trong đó cũng có nguyên nhân ta không muốn đi Học Cung, nếu không nếu ta không muốn gả, Huyên Phù lão tổ đương nhiên sẽ không cưỡng cầu." Liễu Nhược Lam cũng không phải lần đầu trả lời như vậy, sau đó nhíu mày nói: "Có lẽ là vì nể mặt Lung Yên lão tổ. Có điều như vậy cũng tốt, Học Cung này rất phiền, áp lực và cạnh tranh đều rất lớn."

Vương Thủ Triết lắc đầu phủ định: "Không thể nào, chính ngươi cũng nói. Năm đó Huyên Phù lão tổ ngẫu nhiên đoạt được tiên thiên đạo thai chủng, giá trị liên thành, ngay cả nàng cũng không dám lộ ra. Sau khi trở về dùng trên người nhạc mẫu mới sinh ra ngươi thiên tư bất phàm."

Việc này Vương Thủ Triết đã biết được, năm đó Huyên Phù lão tổ đã là Linh Đài cảnh hậu kỳ, khi đi theo sư tôn tới một kiến thức cổ tích nào đó ngoài vực ngoại thì gặp được linh chủng Tiên Thiên Đạo.

“Hẳn là Huyên Phù lão tổ rất mong đợi ngươi, sao có thể vì một chút mặt mũi mà lập gia đình được?” Vương Thủ Triết suy nghĩ rất lâu, lại nghĩ mãi mà không rõ. Quá nửa là Lung Yên lão tổ và Huyên Phù lão tổ có giao dịch bí mật gì?

Thật ra hắn đã hỏi Lung Yên lão tổ, lão tổ lại nói thời cơ chưa tới.

“Việc này ta cũng không biết, có điều Huyên Phù lão tổ nói gần đây sẽ tới đây một chuyến, đến lúc đó ngươi tự hỏi lão nhân gia bà ấy là được.” Liễu Nhược Lam làm bộ như vừa gặp đã an toàn.

“Nhược Lam, lúc trước vì sao ngươi phải giấu diếm ta?”

Vương Thủ Triết vừa nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Lúc trước sau khi kết hôn, sau khi vượt qua tuần trăng mật vui sướng vui vẻ.

Vương Thủ Triết vì vấn đề “tư thế” “hiếm thấy” nào đó với kiều thê mà có chút xung đột về mặt cảm xúc.

Dưới sự bộc phát tâm tính chủ nghĩa của đại nam tử, có người hơi dùng quá sức mạnh mẽ.

Kết quả lại là bi kịch.

Lần đó Vương Thủ Triết thiếu chút nữa bị gia bạo không có nhân đạo, sau khi kinh động Lung Yên lão tổ mới tránh khỏi bi kịch khiến Kiều thê tuổi còn trẻ đã biến thành quả phụ.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh phát hiện, thì ra vợ của mình là một vị đại lão ẩn giấu.

Cũng mới hiểu được tại sao Nhược Lôi, Viễn Duệ, cùng với những tiểu cữu tử, em vợ đều sợ Liễu Nhược Lam như hổ.

Từ nay về sau.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam liền trải qua cuộc sống phu thê “tướng kính như tân”, “vui vẻ hòa thuận”, chưa bao giờ có “cãi vã” nữa!

…

chương 3:/chương thứ ba Khuê nữ của ta có tư thế Đại Đế!

…

Như thế cũng có chỗ tốt, tạo nên không khí không tệ cho gia tộc.

Ngay cả tộc trưởng cùng tộc trưởng phu nhân cũng ân ân ái ái, tương kính như tân, hòa thuận vui vẻ.

Những phu thê khác, tự nhiên cũng học được ra hình ra dáng.

Điều khiến Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nhất là mỗi lần hắn thăng cấp, mạnh hơn một bậc. Sau đó Liễu Nhược Lam đều thăng cấp trước hắn một bước, vẫn đánh không lại!

Cái này không phải Vương Thủ Triết còn kém mấy tháng, mới có thể hoàn toàn mài giũa viên mãn Luyện Khí cảnh sao?

Mà Liễu Nhược Lam bình thường mang theo hài tử, cũng không thấy nàng chăm chỉ bao nhiêu, thế mà trước hắn một bước viên mãn.

Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân khiến Vương Thủ Triết muốn tăng lên huyết mạch lần thứ hai.

Ít nhất có thể cam đoan một lần nào đó mình không cẩn thận dùng sức mạnh, mà không đến mức khiến lão bà trở thành quả phụ.

“Phu quân, bát canh hạt sen này là ta tự nấu cho chàng, chàng uống trước. Thật ra, không phải ta cố ý giấu chàng, là chàng chưa bao giờ hỏi.” Liễu Nhược Lam nói với vẻ mặt vô tội: “Huống chi, năm đó chàng không phải cũng giấu diếm huyết mạch của mình sao? Đêm tân hôn, những dây leo kia của chàng làm ta sợ hết hồn.”

Khi Liễu Nhược Lam không bị chọc thì vẫn rất dễ nói chuyện.

Chỉ một chút lợi ích này đã khiến Vương Thủ Triết rất vui mừng.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết vui vẻ vui vẻ uống hết canh hạt sen. Mặc dù vốn nên để canh hạt sen đường, nương tử không cẩn

thận thả muối tinh chất thượng đẳng, hơn nữa số lượng còn không ít.

Hắn vẫn cười tủm tỉm nói, tài nghệ của nương tử cao cường.

“Cảm ơn phu quân đã tán dương. Đúng rồi, phu quân. Nhược Đồng đến bẩm báo, trước đó ngươi ủy thác Trận Pháp sư mua ở Học Cung, Trắc Linh Đài đốc kiến đã hoàn thành. Ngươi xem hai ngày nay khi nào rảnh đi nghiệm thu một phen. Vừa lúc Ly Dao nhà chúng ta cũng đến tuổi kiểm tra tư chất.”

“Nếu như Ly Dao có tư chất Huyền Vũ, thì nên thay nàng bắt đầu ôn dưỡng kinh mạch, chuẩn bị tu luyện.” Giọng nói của Liễu Nhược Lam dịu dàng nhắc nhở, quả thật là một người trong hiền trợ.

Vừa nói đến nữ nhi bảo bối, thần sắc Vương Thủ Triết liền bay lên: “Nữ nhi bảo bối của Vương Thủ Triết ta, nhất định là thiên tư hơn người.”

Trắc Linh đài là do Vương Thủ Triết hao phí món tiền khổng lồ kiến tạo, ngay cả trận đài cũng có nhân công, e là không dưới một vạn mấy ngàn càn kim.

Dưới tình huống bình thường, nếu muốn kiểm tra tư chất của hài tử, đều cần phải đi Trắc Linh đài của quan phủ Trường Ninh vệ.

Trắc Linh đài mở rộng ra toàn thế giới, cho dù là bình dân cũng có thể xin. Nhưng mỗi lần khảo nghiệm một người phải hao phí mười càn kim, hơn nữa tập trung vào yêu cầu mở ra cũng không phải là ngươi muốn kiểm tra là có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.

Bây giờ Vương thị cũng không phải không trả nổi tiền để kiểm tra.

Chỉ là trong nhà có rất nhiều huyết mạch kỳ lạ, Vương Thủ Triết cũng không muốn các loại huyết mạch hiếm thấy ồn ào huyên náo.

Phần lớn gia tộc bình thường, thứ nhất là không có tiền kiến trúc đo linh đài. Thứ hai là cho dù ngẫu nhiên trắc ra một hài tử tư chất tương đối không tệ, đó cũng là một kiện quang tông diệu tổ, nhưng khua chiêng gõ trống truyền khắp quê, bởi vậy không có Vương Thủ Triết cố kỵ.

Huống chi Vương Thủ Triết còn có một số ý tưởng khác đối với Trắc Linh đài.

Bởi vậy trong nhà xây dựng một tòa Trắc Linh Đài, là chuyện bắt buộc. Cho dù vì thế hao phí nhân tình, cùng với hơn vạn càn kim cũng không tiếc.

Nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết nói: "Vậy ngày mai đi đi, vừa lúc thông báo cho các đệ đệ muội muội, cùng nhau kiểm tra tư chất một lần nữa."

Lần trước khi Vương Thủ Triết kiểm tra tư chất là bảy tuổi, cũng không biết sau khi nồng độ huyết mạch của mình sinh ra biến hóa, rốt cuộc tư chất như thế nào?

Sau khi kết luận việc này.

Vương Thủ Triết nhìn trái ngó phải, thấy bốn bề vắng lặng, liền thấp giọng nói: "Nương tử, từ khi ngươi tu luyện 【Huyền Thủy Chân Quyết】 đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, chúng ta cũng đã lâu không luận bàn rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam hơi đỏ lên, trong mắt hạnh có thêm một chút xuân ý, cũng đỏ mặt thấp giọng nói: "Phu quân, Trường Xuân Chân Quyết của chàng cũng sắp tu luyện đến viên mãn rồi. Thiếp thân quả thật đã rất lâu chưa lĩnh giáo rồi."

"Chỉ là bọn nhỏ còn đang ở thư phòng đọc sách… Sợ là có nhiều bất tiện." Nàng xấu hổ đỏ mặt, có chút cố kỵ nói.

Vương Thủ Triết thì cười tủm tỉm nói: "Không sao, chúng ta có thể đi Thủy Nguyệt Thiên Các."

Thủy Nguyệt Thiên Các.

Đó là một biệt viện nhỏ mà mấy năm nay Vương Thủ Triết đã xây dựng trong một hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ Châu Vi, sau khi bổ sung mở rộng đất, sai người xây dựng.

Xem như một căn cứ địa nhỏ bí mật của hai vợ chồng.

Mục đích lớn nhất của nó kiến tạo, chính là có thể tạm thời rời xa đám Hùng Hài Tử. Hai vợ chồng một mình cùng nhau ngắm trăng, nhìn hồ, vô cùng thích ý, cao hứng lên còn có thể luận bàn một chút Huyền Vũ chiến kỹ.

Cũng không có ý tứ khác, chính là ý tứ mặt chữ.

Đôi mắt đẹp của Liễu Nhược Lam khẽ nhúc nhích, hiển nhiên cũng vô cùng động tâm. Nàng do dự một chút liền thấp giọng nói: "Vâng, đều nghe phu quân an bài."

Như vậy.

Sau khi dặn dò Xảo Nhi một phen, hai vợ chồng liền biến mất không thấy.

Một lúc lâu sau.

Đang ở trong thư phòng, hai đứa bé cố gắng đọc sách.

Bỗng dưng.

Hắn phát hiện hơn nửa ngày rồi không thấy phụ mẫu mình.

Vương Ly Dao chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên: "Rõ ràng phụ thân đã nói rồi mà, người kể chuyện về Hằng Nga, sao còn chưa đến?"

"Mẫu thân còn nói muốn tới kiểm tra bài học của chúng ta, không phải vẫn chưa tới." Vương Tông An liếc mắt nói: "Hai người đừng nói là, lại đi tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ đấy chứ?"

"Hơn phân nửa đúng không, gần đây cha mẹ tu luyện vẫn rất chăm chỉ."

Xảo Nhi bên cạnh, một giọt mồ hôi lạnh.

…

Hôm sau, hậu viện chủ trạch Vương thị.

Một cái sân trống trải mà không có người ở, bị lợi dụng kiến tạo một bộ Trắc Linh đài.

Trắc Linh đài kia có hình dạng bát quái, được điêu khắc từ một loại ngọc thạch màu trắng, bên trên có rất nhiều phù văn huyền ảo khó hiểu.

Năm phương vị mỗi bên dựng thẳng một cây cột, phía trên đồng dạng trang trí các loại phù văn trận pháp sư, ở giữa trận đài còn đặt một thủy tinh cầu.

Tòa Trắc Linh đài này chính là Tử Phủ Học Cung thống nhất chế tạo tiêu thụ, Trận Pháp sư cũng chỉ là mua dùm hậu đốc

kiến mà thôi.

Nó khu động lực lượng chủ yếu nhất là linh thạch, cần ở trên năm cây cột bố trí một viên linh thạch.

Mỗi một lần mở ra và đóng lại đều sẽ hao phí không ít năng lượng ngoài định mức.

Bởi vậy sau khi Trắc Linh đài chính thức mở ra một lần, sẽ không hề đóng lại, liên tục tiêu hao hết năng lượng của linh thạch. Cho nên mới có thể khiến cho các tộc các nhà, người muốn kiểm tra tập trung kiểm tra một lần.

Dù vậy, năng lượng linh thạch tiêu hao cũng phi thường lợi hại. Năm viên linh thạch ước chừng cũng có thể cung cấp cho khoảng một trăm người khảo thí. Bình quân đến mỗi người, chi phí thuần thành phải tiêu hao năm càn kim.

Nhưng giá cả chính thức lại là mỗi người mười càn kim, đào ra Trắc Linh đài trường kỳ bảo hộ phí tổn, cùng với phí tổn khác, chính phủ miễn cưỡng cũng có thể kiếm được một khoản nhỏ.

Hôm nay.

Một số đệ đệ muội muội của Vương thị đều tập trung ở trước Trắc Linh đài.

Cùng lúc đó, trong phòng trống ở hậu viện còn tập trung một vài tiểu nam hài.

Bọn họ đều là trẻ em ở Vương thị trong khoảng thời gian này, từ bàng hệ, gia đinh, tá điền, các con đường thu thập hài tử vừa tuổi tới. Hơn nữa còn là một số đứa trẻ được tuyển chọn tỉ mỉ, nhìn như tương đối có linh khí.

Làm như vậy chủ yếu là không lãng phí linh thạch, thuận tiện xem xem có vận khí hay không, có thể thu thập được một hai đứa trẻ có tư chất Huyền Vũ.

Từ tỷ lệ mà nói, chi thứ sẽ cao nhất một chút, dù sao huyết mạch chi thứ cách Huyền Vũ giả gần nhất.

Về phần gia đình bình thường, vậy thuần túy phải xem vận may.

Ai biết trong thế hệ tổ tiên của bọn họ, có bao nhiêu người chưa từng xuất hiện Huyền Vũ giả? Hoặc là nói, mặc dù có Huyền Vũ huyết mạch giả, cũng bởi vì không có năng lực kiểm tra mà bỏ lỡ.

Theo Vương Thủ Triết biết, Tử Phủ Học Cung từng làm thí nghiệm tương tự.

Trong những đứa trẻ gia đình bình thường, nếu trẻ con không trải qua chỉ tiêu sơ tuyển như trí lực, trung bình ba trăm đứa mới có thể sinh ra một đứa trẻ có huyết mạch Huyền Vũ.

Phí tổn đáng sợ đến mức nào chứ?

Nếu là trải qua một phen sàng lọc nghiêm khắc, trước tiên đào thải ra tám phần mười thoạt nhìn không thông minh, tố chất thân thể kém, trí lực không đủ các loại nhân tố, bàng hệ có thể rộng hơn rất nhiều, như thế có thể đem xác suất đề cao đến một đến hai phần trăm.

Đương nhiên sàng lọc như vậy, tất nhiên trong lúc lơ đãng sẽ loại bỏ người có tư chất, nhưng lại là sách lược khống chế chi phí tối ưu nhất.

Bởi vậy tuyệt đại bộ phận thế gia đều không có khả năng đem tiền và tài nguyên đặt ở trên đó.

Phần lớn gia tộc cung cấp nuôi dưỡng huyết mạch tộc nhân của mình còn chưa đủ? Làm sao nỡ từ trong bình dân đi tìm huyết mạch di châu.

Nhưng Vương Thủ Triết có chút khác biệt.

Có lẽ là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, hắn có chút thành kiến đối với phần lớn tán tu.

Nếu muốn gia tộc lớn mạnh, ngoại trừ mở rộng quy mô tộc nhân huyết mạch nhà mình ra, thì phải cân nhắc vấn đề tăng cường gia tướng ở cấp độ này.

Nếu khai thác được một vài hài tử có tư chất huyết mạch từ trong dân thường, thì càng thêm có tính dẻo dai, sự công nhận và ỷ lại với Vương thị cũng sẽ càng mạnh.

Có lẽ nhìn trong thời gian ngắn, hình như là mua bán thua lỗ.

Nhưng đây là một cái kế hoạch liên quan đến trăm năm, thậm chí càng xa hơn, liền có ý nghĩa chiến lược cực lớn. Cho dù mỗi năm khai quật một cái, tích góp từng tí một một năm, Vương thị sẽ càng ngày càng mạnh, những hài tử do huyết mạch gia tướng sinh ra, hơn phân nửa cũng sẽ có tư chất không tệ.

Có điều thao tác như vậy, cũng chỉ có loại thổ hào có năng lực kiếm tiền cực mạnh như Vương Thủ Triết mới có thể làm được.

Huyền Vũ gia tộc phổ thông điểm tích góp, bồi dưỡng huyết mạch tộc nhân nhà mình cũng ngại không đủ, sao có thể làm như vậy?

Lần này chỉ thu thập được tám chín mươi đứa trẻ, chủ yếu vẫn là thử trắc linh đài một chút, Vương Thủ Triết đã làm xong một huyết mạch giả Huyền Vũ cũng đánh cược không được.

Dưới sự hướng dẫn của Trận Pháp sư.

Tộc nhân Vương thị mở Trắc Linh đài ra, quả cầu thủy tinh trong suốt ở giữa chậm rãi lơ lửng.

Tộc nhân an bài cho một đứa trẻ bình thường đi lên kiểm tra một phen, đứa bé kia đặt tay lên quả cầu thủy tinh, một luồng ánh sáng bao phủ đứa bé, quả cầu thủy tinh lập tức phát ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt.

Người từng có kinh nghiệm kiểm tra đều biết, đây là thất bại, nồng độ huyết mạch cực thấp, còn lâu mới tới trình độ tư chất hạ phẩm, khó có thể tu luyện ra huyền khí.

Hài tử thứ hai ngẫu nhiên đi lên, lần này hơi sáng một chút, nhưng đồng dạng khoảng cách tư chất hạ phẩm thập phần xa xôi.

Được rồi, một hồi công phu này mười càn kim bỏ lại.

Vương Thủ Triết hoài nghi Trắc Linh đài này có vấn đề hay không, liền phái Vương Thủ Dũng lên thử một chút. Hắn nhớ rõ tư chất Hạ Phẩm Bính đẳng, hai năm nay lại dùng qua một ít đan dược cải thiện tư chất.

Hắn đi lên thử, thủy tinh cầu nhất thời sáng rõ, hồng quang hơi thịnh. Từ trên khắc độ biểu hiện, vẫn là hạ phẩm Bính đẳng,

cũng đã sắp tiếp cận Ất Đẳng.

Xem ra Trắc Linh đài không thành vấn đề.

Vương Thủ Triết bảo tộc nhân cùng Trận Pháp sư đi uống linh trà nghỉ ngơi, sau đó bắt đầu kiểm tra tộc nhân của mình.

Vương Lạc Đồng lên trước, ồ, hạ phẩm Ất đẳng lên cao, quay đầu ăn một giọt Thạch Tủy, nói không chừng có thể xông lên Giáp đẳng.

Những tộc nhân còn lại lần lượt tiến lên, kiểm tra rất náo nhiệt. Tuy nhiên ngoại trừ Vương Lạc Miểu hạ phẩm Giáp đẳng ra, còn lại tối đa chỉ là Ất đẳng.

Cuối cùng cũng đến lượt Vương Lạc Tĩnh, nàng đi lên thử, thủy tinh cầu tuôn ra hồng quang tịnh lệ, cùng lúc đó, trong hồng quang có lấm tấm thần bí đang quanh quẩn, phảng phất như là một loại thiên phú huyết mạch đặc thù.

Giáp đẳng trung phẩm!

Vương Thủ Triết hít một hơi khí lạnh, tuy biết rõ kết quả nhưng vẫn giật mình. Lúc trước nha đầu này ăn bao nhiêu thạch tủy?

Sau đó, Vương Lạc Thu cũng là Trung Phẩm Giáp đẳng. Nhưng trong hồng quang của nàng, có lốm đa lốm đốm màu vàng quanh quẩn, hiển nhiên đó là chiến thể huyết mạch của nàng.

Bình thường đến trung phẩm, liền có huyết mạch dị tượng.

Sau đó Vương Thủ Triết cũng đi lên tham gia náo nhiệt, kết quả hiện ra, trung phẩm Bính đẳng ở trên! Đồng dạng, có tinh điểm màu xanh quanh quẩn. Có thể đến Bính đẳng, đương nhiên không phải hoàn toàn dựa vào viên Thạch Tủy năm đó.

Mấy năm nay, Vương Thủ Triết vì xung kích huyết mạch nhị trọng mà thức tỉnh, tiêu hao không ít tài nguyên. Kết quả, hắn là chỉ miễn cưỡng chen vào trung phẩm Đinh đẳng, lăn lộn một cấp bậc nhỏ, cách khi thức tỉnh huyết mạch nhị trọng, Nhâm Trọng Đạo Viễn.

Tuy nhiên, so với Lung Yên lão tổ lúc trước thì mạnh hơn một chút. Huyết mạch nhị trọng, hắn là tư chất thượng phẩm mới

có thể thức tỉnh. Loại tư chất này đặt ở toàn bộ Lũng Tả quận đều là thiên kiêu hiếm thấy.

Bây giờ kiến thức của Vương Thủ Triết cũng tương đối rộng, đại khái có thể hiểu được tình huống. Bình thường ở mức độ huyết mạch Luyện Khí cảnh có thể tiến vào trung phẩm, Linh Đài cảnh gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau khi tấn thăng Linh Đài cảnh lại thức tỉnh huyết mạch tầng một thì có tư cách vấn đỉnh Thiên Nhân cảnh, chẳng qua là vấn đề xác suất mà thôi.

Nếu là ở Luyện Khí cảnh liền có hai tầng thức tỉnh, theo Linh Đài cảnh thức tỉnh đệ tam trọng, chỉ cần không thiếu tài nguyên, Thiên Nhân cảnh là chuyện ván đã đóng thuyền, tương lai có xác suất nhất định hỏi Đỉnh Tử Phủ cảnh, ở trong Tử Phủ ôn dưỡng ra khả năng là người tí hon. (đại khái có thể lý giải thành Nguyên Anh)

Nhân vật thiên tài như vậy, ở bên trong Tử Phủ Học Cung, đều là trọng điểm bồi dưỡng trong bồi dưỡng, bình thường đều coi như hạt giống Tử Phủ, bồi dưỡng đệ tử thân truyền.

Quả nhiên, Vương Ly Từ đi lên thử… Thượng phẩm Đinh đẳng!

Hiển nhiên, lúc trước khi nàng chia sẻ ngọc tủy với Lạc Thu, Lạc Tĩnh, tất nhiên là ăn nhiều chiếm nhiều.

Nếu không, nàng rất khó dựa vào một viên Chu Quả lăn lộn đến thức tỉnh nhị trọng!

Vương Ly Từ lập tức đắc ý, dáng vẻ như ta chính là đại tỷ, Vương Thủ Triết nhìn mà muốn đánh nàng.

Chỉ tiếc, nàng này không có một thân thiên phú nghịch thiên, tu luyện vô cùng bại hoại, cho tới nay miễn cưỡng đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong mà thôi.

“Để Ly Dao đi thử xem.” Liễu Nhược Lam chớp mắt nói: “Nghe nói linh chủng Tiên Thiên Đạo cũng có ảnh hưởng không nhỏ đối với thế hệ tiếp theo. Đương nhiên, chỉ giới hạn ở đệ nhất thai, ngươi xem Viễn Duệ và Nhược Lôi kém ta bao nhiêu thì biết.”

Chỉ tiếc ca ca Liễu Viễn Huy của nàng không đuổi kịp linh chủng thai nhi Tiên Thiên Đạo… Nhưng đây cũng là may mắn của Vương Thủ Triết!

Vương Thủ Triết lập tức phấn chấn hẳn lên, ôm nữ nhi bảo bối lên đài, dạy nàng kiểm tra một chút.

Sau đó, một luồng sáng đỏ mù mắt Vương Thủ Triết, trong ánh sáng đỏ của tặc tặc sáng, còn có thủy nguyên lực màu lam cực kỳ nồng đậm. Hiển nhiên, nàng có thể chất huyết mạch hệ Thủy.

Vương Thủ Triết ngây ngẩn cả người!

Vài hơi thở sau, hắn mới ha ha cười điên cuồng, cười thoải mái như thế.

“Phụ thân, người cười cái gì?” Nữ vương Ly Dao, vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu hỏi. Nàng còn nhỏ, không rõ điều này đại biểu cho cái gì.

“Ta cười, đương nhiên là bởi vì…”

Khuê nữ của ta có tư chất Đại Đế!

…

chương 4:/chương thứ tư Lung Yên thăng cấp Linh Đài cảnh hậu kỳ.

…

“Oa ha ha.”

Vương Thủ Triết vô cùng kích động, cảm thấy máu huyết toàn thân đều đang thiêu đốt.

Đây chính là nữ nhi bảo bối của hắn, huyết mạch thiên bẩm lại hùng hậu như thế.

Trời sinh chính là thượng phẩm Ất đẳng, hơn nữa huyết mạch thủy nguyên nồng đậm như vậy, phảng phất là Thủy nguyên linh thể trời sinh.

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, tiềm lực phát triển tương lai của nàng rốt cuộc cao bao nhiêu!

Liễu Nhược Lam ở bên cạnh cũng cười rất vui vẻ, ngay cả khóe mắt cũng cong thành một đường cong. Thiên phú của nữ nhi cao hơn một chút, hai vợ chồng đương nhiên vui vẻ rồi, đây chính là kiệt tác của bọn họ.

Vương Ly Từ lại lon ton chạy tới đo nhiệt náo nói: “Thật không hổ là muội muội của Vương Ly Từ ta, quả nhiên có tư chất Đại Đế.”

Vương Thủ Triết kéo nàng sang một bên, liếc mắt, có liên quan gì đến ngươi? Hắn bảo vệ nữ nhi rất chặt chẽ, chỉ sợ đại điệt nữ làm lệch khuê nữ, lỡ như lười biếng giống như nàng thì làm sao bây giờ?

Ôm Vương Ly Dao, sau khi Vương Thủ Triết xuống Trắc Linh đài, nói với Liễu Nhược Lam: “Cô nương, cô cũng đi kiểm tra một chút đi, để vi phu mở mang kiến thức, thiên phú huyết mạch của cô rốt cuộc lợi hại đến đâu.”

Kỳ thật hắn chính là muốn nhìn một chút chênh lệch có bao nhiêu, dù sao một ít tư thế hắn đã thèm rất lâu. Dưới điều kiện không thể bảo đảm tính an toàn, là tuyệt đối không thể đề cập đến.

“Ta không cần kiểm tra nữa.” Liễu Nhược Lam ra vẻ không sao cả, tự nhiên cười nói: “Có phu quân và bọn nhỏ bảo vệ ta là được rồi.”

Vương Thủ Triết hơi cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không tiện miễn cưỡng nàng.

Nghĩ thầm, trình độ thức tỉnh huyết mạch của Nhược Lam, có lẽ không khác với Lạc Thu, nhiều nhất có thể so sánh với Ly Từ. So sánh với nữ nhi Ly Dao bảo bối, e là kém một đoạn.

Bởi vì trong Trắc Linh đài còn thừa lại không ít năng lượng linh thạch, Vương Thủ Triết liền sai người dẫn những đứa trẻ còn lại ra khỏi phòng, đi lên kiểm tra từng cái một.

Chỉ tiếc vận khí không có bạo rạp, trong bảy tám mươi đứa trẻ, chỉ đo ra được một đứa nhỏ có tư chất huyết mạch hạ phẩm Đinh đẳng, bất quá đây cũng là hợp tình lý, đã xem như vận khí không tệ.

Đứa bé này, Vương thị tự nhiên sẽ thu nhận gia gia, tiến vào trong quá trình bồi dưỡng. Những đứa trẻ còn lại cũng không thiệt thòi, sẽ tiến vào học đường do Vương thị mở học tập văn hóa một chút, trong đó người ưu tú liền có thể lưu lại, tương lai sẽ tiến vào các hệ thống của Vương thị.

Dù sao thì chọn lựa đám hài tử này cũng tốn không ít công sức của Vương thị.

Từ đó về sau, các thanh niên của Vương thị tản đi. Tất cả mọi người đều làm việc riêng của mình, trừ Ly Từ ra, đều rất bận rộn.

Mắt thấy bốn bề vắng lặng.

Nhưng mà Trắc Linh đài hình như còn có một chút năng lượng còn thừa, Vương Thủ Triết lại có chút không cam lòng đề nghị: “Nương tử, lại đi thử một chút, đừng lãng phí linh thạch.”

“Được rồi, nếu phu quân đã kiên trì như thế.” Liễu Nhược Lam thoáng do dự một chút, sau đó liền đi lên kiểm tra một chút.

Sau đó.

Vương Thủ Triết hối hận với đề nghị này.

Ôm nữ nhi yên lặng rời đi.

Đồng thời trong lòng càng thêm kiên định, muốn tăng lên chấp niệm huyết mạch thiên phú của mình.

…

Thời gian trôi qua, bình tĩnh không gợn sóng đã mấy ngày.

Một ngày này.

Lung Yên Cư ở giữa.

Lung Yên lão tổ ngồi xếp bằng trong mật thất.

Nàng nhắm chặt hai mắt, vận chuyển công pháp thượng phẩm 【Huyền Băng Chân quyết】 Linh Đài thiên.

Xung quanh thân thể mềm mại phiêu đãng từng đóa bông tuyết băng sương kỳ dị, quanh quẩn nàng không ngừng xoay tròn phiêu đãng, hình ảnh kia quả nhiên là xa hoa hết sức đẹp mắt.

Bỗng dưng!

Họa phong đột biến.

Những bông tuyết kia chỉ một thoáng ngưng tụ thành mười mấy đạo băng nhận, kịch liệt du tẩu xuyên thẳng qua, gào thét phát ra tiếng xé gió bén nhọn.

Đáng sợ nhất chính là.

Băng Nhận không những hàn ý cực sâu, mà dường như còn trộn lẫn một ít âm sát khí, khiến cho trong mật thất thêm vào không ít âm khí hàn sát.

Nếu là Huyền Vũ Giả bình thường, tiến vào trong băng trận như thế.

Sợ là không bị lăng trì xử tử, cũng sẽ bởi vì âm sát tơ tằm nhập vào cơ thể mà bị bệnh nặng một hồi.

Thật lâu sau, Lung Yên lão tổ mới thu hồi huyền công. Những âm Sát Băng Nhận kia trong lúc bà phất tay, biến mất vô tung vô ảnh.

Nàng mở đôi mắt đẹp thâm thúy như tinh không, không khỏi xẹt qua vẻ vui mừng, tu vi lần nữa đột phá một tầng.

Không để cho nàng bế quan vô ích lâu như vậy.

Sau khi nàng đi ra khỏi mật thất.

Phát hiện Vương Thủ Triết đã ở trong sân bên ngoài chờ đợi.

Chỉ thấy Vương Thủ Triết cười híp mắt chắp tay nói: "Vừa rồi cảm giác được khí tức của lão tổ trong nháy mắt bạo tăng một mảng lớn, Thủ Triết chúc mừng lão tổ huyền công đại thành."

Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: "Chẳng qua là miễn cưỡng đột phá đến hậu kỳ mà thôi."

Ngoài miệng nàng nói như thế, nhưng trong ánh mắt lại không ngăn được một tia vui sướng rung động.

Từ gần sáu mươi năm trước, sau trận đại tai đó, tu vi của nàng thủy chung chưa từng tăng lên.

Hơn nữa ngày đêm đều bị âm sát tà độc tra tấn, lục phủ ngũ tạng và thân thể cũng ngày một chuyển biến xấu.

Nhưng dù vậy, nàng vì bảo vệ gia tộc, đau khổ kiên trì.

Sau đó xuất hiện chuyển cơ, chờ nàng hấp thu toàn bộ âm Sát khí luyện hóa xong.

Lại dựa vào Tạo Hóa Đan, cùng với Vương Thủ Triết thỉnh thoảng giúp nàng trị liệu nội thương. Năm rộng tháng dài, cơ năng thân thể của nàng không những toàn bộ khôi phục, ngược lại so với ban đầu càng thêm cường đại.

Cũng khó trách, âm sát khí ác độc cỡ nào? Nàng bị tra tấn năm mươi năm, lúc nào cũng đối kháng với nó.

Như thế ngược lại khiến kinh mạch, thân thể cùng với mỗi một nhân số sinh mệnh đều trở nên dị thường cứng cỏi.

Cũng không biết thiên phú của Thủ Triết rốt cuộc là gì?

Giúp nàng trị liệu trong thời gian dài, trợ giúp của nàng cũng không nhỏ, đây tuyệt đối không phải là thiên phú huyết mạch mộc hệ đơn giản.

Đủ loại nguyên do khiến tu vi của nàng mấy năm gần đây tinh tiến mười phần thần tốc.

"Thủ Triết à, tất cả những chuyện này đều nhờ có ngươi." Vừa nghĩ đến đây, Lung Yên lão tổ trong lòng cảm khái ngàn vạn,

trước đó nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng ta còn có ngày hôm nay.

“Lão tổ tuyệt đối đừng nói như vậy.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu không phải lão tổ mấy chục năm như một, vẫn luôn đau khổ chống đỡ gia tộc. Vương thị chúng ta đã sớm diệt vong, ở đâu còn có những tiểu bối như chúng ta?”

Đối với Lung Yên lão tổ có thể nhanh chóng đến Linh Đài cảnh hậu kỳ như thế.

Vương Thủ Triết cũng cảm thấy vui mừng, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu và cảm giác an toàn.

Có một vị cao thủ Linh Đài cảnh hậu kỳ tọa trấn. Chỉ cần không phải cường giả Thiên Nhân cảnh giết tới cửa thì vững như Thái Sơn.

Nhìn chung toàn bộ Trường Ninh vệ, chỉ có ba cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Hơn nữa bọn họ từ trước đến nay không có việc lớn không ra khỏi cửa, hơn phân nửa là ở trong nhà.

Càng sẽ không tùy tùy tiện ra tay, chỉ sợ một cái không cẩn thận ngã xuống, dẫn tới toàn bộ gia tộc đều gặp nạn. Tu sĩ Thiên Nhân cảnh rất cường đại, nhưng trọng trách trên vai bọn họ cũng nặng hơn, tự nhiên cũng càng thêm tiếc mạng.

Có mấy lời nói nhiều vô ích, đây đều là người một nhà giúp đỡ lẫn nhau.

Lung Yên lão tổ cũng không tiếp tục nhiều lời, mà quan tâm hỏi: “Thủ Triết, gần hai năm nay ngươi chuyển tu Trường Xuân chân quyết, tình huống như thế nào? Có phù hợp với huyết mạch của ngươi không?”

Nhắc tới việc này, Vương Thủ Triết nói: “Hồi lão tổ, sau khi chuyển tu cảm giác rất tốt, nó làm cho huyền khí của ta tinh thuần hơn rất nhiều, cùng với điều khiển thực vật càng cường đại tự nhiên, thật không hổ là công pháp thượng phẩm.”

Lung Yên lão tổ lúc này mới giãn lông mày ra: “Xem ra, thiên phú của ngươi mặc dù không phải Mộc hệ, nhưng cũng có liên quan rất lớn tới Mộc hệ huyết mạch. Trước khi tìm được công

pháp thích hợp chân chính, Trường Xuân chân quyết vẫn rất thích hợp với ngươi.”

Không sai, bây giờ Vương Thủ Triết tu luyện chính là 【Trường Xuân chân quyết】, chính là tuyệt học tâm pháp của Tử Phủ Học Cung Trường Xuân Thượng Nhân nhất mạch.

Có điều hắn chỉ có Luyện Khí thiên của Trường Xuân chân quyết.

Sau đó công pháp của 【Linh Đài thiên】 phải tu luyện đến Linh Đài cảnh. Sau khi đi Tử Phủ Học Cung tiến hành khảo hạch thông qua, mới có thể được trao tặng hậu tục.

Chớ xem thường cái Luyện Khí thiên này.

【Luyện Khí thiên】 công pháp thượng phẩm như vậy, Tử Phủ Học Cung cũng sẽ không tùy tiện truyền thụ cho người ngoài.

Đây là sau khi Huyên Phù lão tổ tranh thủ được thân phận học sinh ngoại đạo cho hắn ở Học Cung, mới có tư cách xin tu luyện.

Cái gọi là học sinh ngoại đạo, chính là học cung có một ít tiềm lực, nhưng mà bởi vì đủ loại nguyên nhân, không thể gia nhập chiêu an sách của người trẻ tuổi ưu tú không thể gia nhập học cung.

Theo lý giải của Vương Thủ Triết là học sinh chính thức của Học Cung, đó là chế tạo khoa sinh chính thống cả ngày. Mà học sinh ngoại đạo giống như Vương Thủ Triết, chính là hàm thụ sinh.

Học Cung thừa nhận ngươi là học sinh, cũng có thể căn cứ tình huống xin học tập một loại công pháp nào đó. Nhưng tương tự, cũng sẽ không cho ngươi tài nguyên gì để bồi dưỡng ngươi.

Có cái gì tu luyện không hiểu, có thể viết thư cho Học Cung, nhưng có nhận được hồi âm hay không thì không nhất định.

Đương nhiên, cho dù là học sinh ngoại đạo của Học Cung, cũng không phải ai cũng có thể có cơ hội như vậy, đầu tiên phải là Chính Miêu Hồng còn phải có người đảm bảo.

Cái gọi là căn chính miêu hồng, chính là ngươi không thể là tán tu hoặc là Huyền Vũ thế gia bất nhập lưu các loại tình huống, thậm chí là tổ tiên ngươi bao nhiêu đời đều phải tra một chút, nhân vật như thế Học Cung mới tin được.

Hơn nữa học sinh ngoại đạo còn phải có chút thân phận, không thể là đệ tử bàng hệ, ngay cả đệ tử trực mạch xét duyệt cũng sẽ càng nghiêm khắc hơn.

Vương Thủ Triết chính là tộc trưởng của thế gia Bát phẩm, tổ tiên bao nhiêu đời đều có thể tra, người có lòng có thể truy đến tận lão tổ tông của Đại Càn Vương thị, chính là cội nguồn của nó.

Đồng thời hắn còn thức tỉnh một tầng thiên phú "Huyết mạch hệ mộc", đã từng thông qua được sơ tuyển của học sinh ở Học Cung.

Lại thêm đệ tử hạch tâm của Học Cung Liễu Anh Phù đảm bảo, bởi vậy rất thuận lợi lấy được thân phận học sinh ngoại đạo của Học Cung, được trao quyền tu luyện Trường Xuân chân quyết Luyện Khí thiên.

Tuy nhiên, Trường Xuân chân quyết của hắn chỉ có thể tự mình tu luyện, nếu dám can đảm tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ bị Học Cung phong sát, thậm chí là liên lụy đến toàn bộ gia tộc.

Ngoài ra cũng có điều kiện hạn chế, một khi Học Cung cần ngươi trợ giúp triệu tập ngươi, cũng không thể cự tuyệt, cần phải triệu tập đến hỗ trợ.

Đương nhiên loại triệu tập này chỉ giới hạn trong sinh tử tồn vong của quốc gia hoặc là khi đối mặt với kẻ thù bên ngoài cực lớn mới có hiệu quả, dưới tình huống bình thường Học Cung cũng không cần dùng đến ngươi.

Cùng đãi ngộ với Vương Thủ Triết, còn có thê tử Liễu Nhược Lam của hắn.

Tuy nhiên thứ Liễu Nhược Lam tu luyện chính là 【Huyền Thủy Chân Quyết】, cũng là công pháp truyền thừa thượng phẩm của Học Cung.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Sau khi xác định công pháp của Vương Thủ Triết không có vấn đề, Lung Yên lão tổ liền hỏi: “Thủ Triết, lần này ngươi tới Lung Yên Cư của ta là có chuyện quan trọng sao?”

Gần đây Lung Yên lão tổ vẫn luôn bế quan trùng kích Linh Đài cảnh hậu kỳ, tộc nhân bình thường sẽ không tới quấy rầy ông ta.

Lúc này Vương Thủ Triết đến là có chuyện quan trọng.

“Lão tổ, Huyên Phù lão tổ của Liễu thị từ Học Cung trở về.” Vương Thủ Triết nhẹ giọng nói: “Bây giờ Nhược Lam đang tiếp khách, chắc là có chuyện quan trọng tìm ngài.”

Liễu Chỉ Phù và Vương Lung Yên khi còn trẻ được gọi là Trường Ninh song kiều.

Lúc đó, danh tiếng vang dội khắp nơi.

Hai người trong Học Cung cũng cạnh tranh lẫn nhau, đều có ý nghĩ không muốn rơi vào hành động của đối phương.

Tổng thể mà nói, vẫn luôn là Lung Yên lão tổ lợi hại hơn một chút.

Thế nhưng quan hệ với nhau vẫn rất thân thiết.

Chỉ là sau đó Lung Yên lão tổ đã xảy ra biến cố cực lớn. Sau đó còn tọa trấn Vương thị năm mươi năm chưa từng rời khỏi Trường Ninh.

Dần dần hai người mới bắt đầu lạnh nhạt.

Thật ra là Lung Yên lão tổ không muốn gặp Huyên Phù lão tổ, dù sao dáng vẻ đó của nàng, trị cũng trị không hết, cần gì nhìn Huyên Phù lão tổ hăng hái mà tăng thêm phiền não?

Mãi đến sau này bà sẽ vì Vương Thủ Triết mà cầu một mối hôn sự, cũng muốn bảo vệ gia tộc.

Lúc này mới hạ quyết tâm, thừa dịp Phù Phù lão tổ trở về, tự mình tới cửa bái phỏng.

Lúc đó không biết các nàng thương nghị điều gì, cuối cùng Huyên Phù lão tổ đồng ý hôn sự này.

Trước đây Vương Thủ Triết cảm thấy không có gì, nghĩ có thể là Huyên Phù lão tổ nhớ tới tình cũ, nhưng bây giờ nghĩ lại tất

có ẩn tình.

Bây giờ hắn và thê tử Liễu Nhược Lam đều cùng bước vào Luyện Khí cảnh đỉnh phong, mà Huyên Phù lão tổ lúc này từ trong Học Cung trở về, e rằng ẩn tình năm đó đã rõ rành rành.

Lung Yên lão tổ hơi trầm mặc, lạnh nhạt nói: "Đúng là đến lúc trở về. Thủ Triết, ngươi đi mời Huyên Phù lão tổ và Nhược Lam tới đây."

"Vâng, lão tổ." Vương Thủ Triết theo lời mà đi.

Không bao lâu sau.

Lung Yên lão tổ, Huyên Phù lão tổ, Liễu Nhược Lam và Vương Thủ Triết gặp nhau ở giữa Lung Yên Cư.

Đến lúc này.

Vương Thủ Triết mới có cơ hội len lén nhìn đại danh Huyên Phù lão tổ.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ cung trang màu thủy lam, trên mặt đeo mạng che mặt, cho dù nhìn không ra tuổi tác, cũng không biết tướng mạo của nàng, nhưng quá nửa là có thuật trú nhan, dù sao dáng người xem ra hình như cũng không tệ lắm.

Chỉ là so sánh với khí tức của Lung Yên lão tổ, mơ hồ mang theo một cỗ khí tức sắc bén như lưỡi dao sắc bén.

Khí chất của Huyên Phù lão tổ càng ôn nhuận như nước khiến người ta cảm thấy bàng bạc như hạo ngô, hiển nhiên tu luyện Huyền Thủy chân quyết đến mức cực kỳ cao thâm.

" Lung Yên biểu tỷ, chúc mừng ngươi hậu tích mà bạc phát, cuối cùng cũng bước lên Linh Đài cảnh hậu kỳ." Ánh mắt của Huyên Phù lão tổ ôn nhuận như nước, điểm này của Nhược Lam và nàng có chút giống nhau.

Lung Yên lão tổ lại thản nhiên nói: "So với Huyên Phù biểu muội còn kém một đoạn rất lớn, không đáng nhắc tới."

"Biểu tỷ đã trải qua đại kiếp nạn lần này, chính là khổ tận cam lai, tương lai tất nhiên là một con đường bằng phẳng. Nói không chừng sẽ đi trước ta một bước, bước vào cảnh giới Thiên Nhân. Nếu Băng Lan thượng nhân biết được tin tức này, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Không biết biểu tỷ có ý trở về Học

Cung không, ngược lại ta có thể xuất lực đôi bên trong đó." Huyên Phù lão tổ đề nghị.

Lung Yên lão tổ lại nhíu mày, có chút không vui nói: "Chuyện giữa ta và sư tôn, không cần ngươi quản."

Hiển nhiên giữa Lung Yên lão tổ và Huyên Phù lão tổ là biểu tỷ muội, tình cảm vô cùng phức tạp.

Cũng khó trách, Lung Yên lão tổ năm đó vẫn luôn lực áp Huyên Phù lão tổ một đầu. Bây giờ tu vi của hai người đảo ngược, với sự kiêu ngạo của Lung Yên lão tổ, trong lòng tất nhiên mơ hồ không phục.

"Chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi." Lung Yên lão tổ hiển nhiên không muốn dây dưa trên việc này, sau đó bà nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết, trước kia không nói việc này cho ngươi nghe. Thứ nhất là sợ ngươi phân tâm, thứ hai cũng không có ý nghĩa gì."

Vương Thủ Triết chỉnh lại tư thế, nghiêng tai lắng nghe, hắn hiểu rõ Lung Yên lão tổ muốn nói ra bí mật kia.

"Đây là cơ mật lớn nhất của Bình An Vương thị ta." Ánh mắt Lung Yên lão tổ có chút hoảng hốt, giống như đang nhớ lại chuyện cũ: "Thủ Triết, ngươi có biết Trụ Hiên lão tổ, năm xưa vì sao đến Bình An trấn khai thác không?"

…

chương 5:/chương thứ năm “Tham sống sợ chết” Vương Thủ Triết

…

Vương Thủ Triết tâm niệm vừa động nói: “Chẳng lẽ trong này còn có ẩn tình hay sao?”

“Lũng Tả quận vốn là quận khai thác, có rất nhiều phương hướng khai hoang. Năm đó Trụ Hiên lão tổ lựa chọn nơi này khai thác và thành lập gia tộc, đương nhiên là có tính toán của hắn.”

“Nhớ lại năm xưa, Trụ Hiên lão tổ chẳng qua chỉ là một tộc nhân trực mạch của Lũng Tả Vương thị. Năm đó Lũng Tả Vương thị cũng không thuận lợi, một đường suy bại không ngừng, ngay cả thiên nhân luân phiên cũng vô cùng gian nan, cũng không có dư lực bồi dưỡng tộc nhân.”

“Mà Trụ Hiên lão tổ trời sinh đã thức tỉnh huyết mạch một lần, có tư cách xung kích Thiên Nhân cảnh, bởi vậy ông ta cũng không cam tâm cả đời tầm thường vô dụng.”

“Bởi vậy Trụ Hiên lão tổ liền ra ngoài lang bạt tìm kiếm cơ duyên, ở bên trong ngoại vực, hắn phát hiện một vị trí vô cùng bí mật, thuộc vào di tích của Thần Vũ hoàng triều thời kỳ trung cổ. Đó là dựa vào sự ân trạch của di tích này, Trụ Hiên lão tổ thành công thăng cấp lên Linh Đài cảnh.”

“Nhưng khi Trụ Hiên lão tổ phát hiện di tích, cũng không có đạt được cơ duyên lớn nhất trong đó. Vì vậy ông ta mới cầm lệnh khai thác trong tay, thành lập Bình An Vương thị ở nơi này. Liền có thể dần dần khống chế di tích kia, từ đó đạt được lợi ích to lớn không ngừng. Di tích trước mắt kia cách chúng ta bình an chỉ khoảng một ngàn dặm.”

Theo Lung Yên lão tổ êm tai nói ra, để cho người ta minh bạch lúc trước Kỳ Hiên lão tổ vì sao xuôi nam.

“Hóa ra còn có bí mật này.” Vương Thủ Triết bừng tỉnh đại ngộ, bỗng dưng trong lòng hắn khẽ động, sắc mặt khẽ biến nói: “Vậy năm đó phụ thân ta…”

Năm đó gia chủ tiền nhiệm Vương Định Nhạc đi ngoại vực tìm kiếm cơ duyên mà chết, chuyện này Vương Thủ Triết vẫn luôn hoài nghi có chỗ không thích hợp trong đó. Dù sao lúc ấy gia tộc còn có một số tiền dư, dốc lòng bán đi, vẫn có thể đổi lấy Thiên Linh đan.

"Ài, nói đến việc này, đều tại ta." Trong ánh mắt Lung Yên lão tổ xẹt qua một tia đắng chát: "Không sai, năm đó Định Nhạc tu luyện tới Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong, ta liền cùng hắn thương lượng việc này. Dù sao cơ duyên khó có được, mà ta cùng Khung Nguyên chất nhi, đều từng xông qua di tích kia, cũng đạt được chỗ tốt."

"Kết quả không nghĩ thời vận không tốt như thế, vậy mà ở giữa đường gặp phải một đầu tứ giai hung thú. Mặc dù lúc ấy ta kiệt lực bảo vệ, cũng không thể bảo vệ được tính mạng của hắn." Nhớ tới việc này, Lung Yên lão tổ ánh mắt ảm đạm mà áy náy, hiển nhiên đối với cái chết của Vương Định Nhạc nàng thập phần khó chịu.

"Lão tổ, chuyện trong quá khứ đều đã qua rồi. Huống chi lúc ấy trạng thái của ngài cũng không tốt, cũng bởi vậy mà tăng thêm thương thế." Vương Thủ Triết dịu dàng an ủi nói: "Nhưng mà lão tổ, đó rốt cuộc là di tích dạng gì? Làm thế nào mới có thể đạt được lợi ích từ đó? Lại có nguy hiểm gì?"

Vương Thủ Triết liên tiếp hỏi mấy vấn đề, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Trong mắt hắn, di tích cổ đại cho dù tốt, cũng phải có mạng hưởng thụ mới được.

Nếu là vì một viên Thiên Linh đan nho nhỏ, liền đi ngoại vực lang bạt có chút không đáng. Hắn tình nguyện chậm rãi làm ruộng, dùng thời gian tích lũy bạc phát.

Với tài lực hiện giờ của Vương thị, mua Thiên Linh đan đã không bị tổn thương nguyên khí.

Nếu là không hỏi rõ ràng, hoặc là chuẩn bị thập phần đầy đủ, dưới tình huống không có nắm chắc cực lớn, hắn kiên quyết sẽ không chạy vào sâu trong ngoại vực mạo hiểm.

"Di tích kia, chính là nơi Thần Vũ hoàng triều mở thí luyện đối ngoại, mục đích là mời chào người trẻ tuổi có tiềm lực cho

hoàng triều. Bản thân cũng không nguy hiểm, cho dù không thông qua thí luyện, cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng."

"Lúc trước Trụ Hiên lão tổ ở Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong đã thông qua được cửa thí luyện thứ nhất, đạt được cái gì gọi là phần thưởng an ủi… thưởng một viên Thiên Linh đan tồn kho."

"Ách…"

Một giọt mồ hôi lạnh của Vương Thủ Triết, đó rốt cuộc là di tích dạng gì? Vậy mà quản Thiên Linh đan gọi là phần thưởng an ủi…

Khó trách năm đó, gia chủ Vương Định Nhạc phải đi ngoại vực liều một đợt.

Với điều kiện lúc đó của Vương thị, nếu có thể kiếm được một viên Thiên Linh đan, đã đủ liều mạng rồi.

"Khó khăn ở cửa thứ nhất nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ." Lung Yên lão tổ giới thiệu: "Thủ quan chính là một con rối ma vật Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong. Chỉ cần đánh bại nó trong quy tắc là coi như qua ải. Nếu như tu luyện chiến kỹ Huyền Vũ vô cùng vững chắc, miễn cưỡng có thể qua ải này."

"Về phần Thiên Linh đan, nghe nói Thần Vũ hoàng triều kia cực kỳ cường đại, thời kỳ đỉnh phong cương vực không biết mấy chục vạn dặm. Chỉ là một viên Thiên Linh đan, quả thực không tính là gì. Nếu là có thể thông qua cửa thứ hai ban thưởng mới tính là phong phú."

Lung Yên lão tổ còn nói thêm: "Cửa thứ hai là đồng thời đối kháng hai cái, ma vật Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong! Một khi thông qua, liền có thể đạt được đan dược cải thiện tư chất huyết mạch."

"Đan dược cải thiện tư chất huyết mạch?" Vương Thủ Triết hạ lệnh này ngược lại là mắt sáng lên, hiện tại thứ hắn thiếu nhất chính là cái này, ngược lại là Thiên Linh đan dễ kiếm hơn rất nhiều.

"Nhớ ngày đó, ta liều mạng miễn cưỡng xông qua cửa thứ hai, đạt được đan dược cải thiện huyết mạch và Thiên Linh Đan." Lung Yên lão tổ tiếp tục nói: "Chỉ tiếc lúc ấy huyết mạch thiên

phú của ta cũng không cao lắm, chỉ là trung phẩm Đinh đẳng. Sau khi phục dụng viên đan dược kia cũng chỉ đạt tới trung phẩm giáp đẳng, cũng không thức tỉnh nhị trọng huyết mạch."

"Nhưng dù vậy, lúc ta tấn thăng Linh Đài cảnh, Nguyên Thủy huyết mạch lại bị dị biến thành huyết mạch huyền băng. Hơn nữa về thiên phú, cũng cường đại hơn người có huyết mạch nhị trọng bình thường rất nhiều."

Theo Lung Yên lão tổ rủ rỉ nói ra.

Vương Thủ Triết mới hiểu được, khó trách sức chiến đấu của Lung Yên lão tổ sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa sau khi nàng thăng cấp Linh Đài cảnh, một đường hát vang tiến mạnh, vẫn gắt gao ngăn chặn Huyên Phù lão tổ.

Nếu không phải trận ngoài ý muốn năm đó, hiện tại Lung Yên lão tổ sợ là đã là Thiên Nhân cảnh.

Hơn nữa mọi người đều biết, Huyền Băng huyết mạch là một trong ba loại huyết mạch dị thuộc tính, lực sát thương mạnh hơn rất nhiều so với Nguyên Thủy huyết mạch thuần túy. Nhưng mà cũng có khuyết điểm, ở trên sức khôi phục của bản thân, không bằng Nguyên Thủy huyết mạch.

Mặc dù lần trước Huyên Phù lão tổ đã nghe Lung Yên lão tổ nói qua chuyện này, nhưng đôi mắt vẫn có chút cảm xúc dâng trào. Lúc trước Lung Yên lão tổ đột phá đến Linh Đài cảnh, là phong quang hơn ba mươi năm, bỏ bà ta khá xa.

Thế cho nên lúc ấy nàng cũng có chút hoài nghi nhân sinh. Bây giờ nghe nàng nói, chợt cảm thấy trong lòng chua xót.

"Lão tổ, cửa thứ hai là đánh hai Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong, cửa thứ ba chẳng lẽ là ba?" Vương Thủ Triết hơi trêu chọc nói.

"Không sai, cửa thứ ba chính là như vậy, bởi vậy ta mới chỉ xông qua cửa thứ hai." Lung Yên lão tổ có chút vô lực nói: "Khôi lỗi ma vật kia cực kỳ khó chơi, ta đánh hai người đều là liều mạng mới qua."

Vương Thủ Triết thật sự là có chút không biết nói gì, người thiết kế cửa ải thí luyện kia thật đúng là không có đầu óc, chẳng lẽ còn có cửa thứ tư liền thả bốn cái sao? Ta ha ha ha!

Có điều lão tổ vừa nói ra lời này, Vương Thủ Triết đã động lòng.

Nhưng nếu muốn đánh thắng hai cường giả cùng cấp, chỉ sợ độ khó thật sự không nhỏ. Ba người thì càng đừng nói, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không có khả năng!

Nghe đến đây.

Liễu Nhược Lam chớp chớp mắt nói: "Phù lão tổ, ngài chính là vì bí mật này mà đem ta bán cho Vương thị?"

Huyên Phù lão tổ ho hai tiếng, ánh mắt hơi lúng túng nói: "Nhược Lam ngươi chớ hiểu lầm, ta đây thuần túy là suy nghĩ cho ngươi."

"Thiên tư của ngươi đã là cực cao. Nhưng càng là như thế, ngươi càng không thể bỏ qua cơ duyên này. Trước không nói linh đan cửa thứ hai, đối với ngươi tất nhiên sẽ có chút tác dụng. Nhưng mấu chốt là đánh thắng cửa thứ ba! Nghe ý tứ biểu hiện của di tích kia là, một khi vượt qua ba cửa ải, liền có thể trở thành đệ tử Thần Vũ hoàng triều, có thể đi Thần Vũ hoàng triều tu luyện."

Vương Thủ Triết lại nhíu mày nói: "Không phải Thần Vũ hoàng triều đã sớm bị tiêu diệt hơn mười vạn năm rồi sao?"

Huyên Phù lão tổ lại lắc đầu nói: "Mặc dù Thần Vũ hoàng triều đã bị diệt, nhưng các nơi vẫn có di tích của nó tồn tại. Mà hạch tâm của Thần Vũ hoàng triều đại danh đỉnh đỉnh vẫn là một điều bí ẩn"

"Ngay cả Tử Phủ Học Cung cũng vô cùng coi trọng di tích của Thần Vũ hoàng triều, bởi vậy cơ duyên như vậy không thể bỏ qua. Huống chi, linh chủng tiên thiên đạo lúc trước của ta chính là lấy được từ trong di tích nào đó của Thần Vũ hoàng triều. Nếu chúng ta có thể tìm được vị trí hạch tâm…"

Thì ra là thế, dã tâm của Huyên Phù lão tổ rất lớn.

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, lại cân nhắc nói: "Còn có một vấn đề, năm đó Lục gia gia Vương Tiêu Hàn, vì sao không đi di tích thí luyện?"

Lung Yên lão tổ giải thích: "Thí luyện thần võ này, cũng không phải ai cũng có thể tham gia. Đầu tiên là dưới Linh Đài

cảnh, tuổi tác không thể vượt qua bốn mươi. Tiêu Hàn năm đó đã bỏ lỡ tuổi tác. Mà phụ vương ngươi Định Nhạc, miễn cưỡng đủ tư cách."

Được rồi, xem ra Thần Vũ hoàng triều kia yêu cầu rất cao. Kém một chút, ngay cả cơ hội thí luyện cũng không cho.

"Vậy còn chưa tới tầng chín đỉnh phong có thể tham gia thí luyện sao?"

"Hẳn là có thể. Vấn đề là chưa tới tầng chín đỉnh phong, rất khó đánh thắng khôi lỗi yêu ma tầng chín đỉnh phong, đi cũng uổng công."

"Vậy sau khi đánh thắng hai cửa, có thể qua mấy năm lại đi không?"

"Cái này… Dường như nghe Luyện Khí Linh nói, lần sau đến phải bắt đầu đánh lại lần nữa, ban thưởng không lặp lại."

Sau khi Vương Thủ Triết ném ra một vấn đề, không ngừng đổi mới thế giới quan của Lung Yên lão tổ.

Huyên Phù lão tổ ở bên cạnh bắt đầu dần dần mất kiên nhẫn: "Cái kia, Thủ Triết. Vấn đề của ngươi đã hỏi xong chưa? Đều chuẩn bị, hai ngày này chúng ta lên đường đi."

"Chờ một chút! Huyên Phù lão tổ, ngươi cứ như vậy mà đi?" Vương Thủ Triết có chút choáng váng: "Như thế, hình như quá mức cấp bách."

"Thủ Triết, chẳng lẽ ngươi còn chưa chuẩn bị xong sao?" Vẻ mặt Huyên Phù lão tổ nghi hoặc nói.

Nói đùa, cái gì gọi là vẫn chưa chuẩn bị xong?

Ta căn bản còn chưa bắt đầu chuẩn bị mà?

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, Huyên Phù lão tổ có chút qua loa, sau đó đưa ra nghi vấn: "Kế hoạch của Huyên Phù lão tổ, không phải chỉ có bốn người chúng ta thôi chứ?"

"Không, còn có Liễu Viễn Huy." Huyên Phù lão tổ bình tĩnh nói: "Ngươi yên tâm, dù gặp phải hung thú tứ giai, có hai người ta và Lung Yên biểu tỷ là đủ rồi."

Khẩu khí này, dường như có chút lớn a.

Vương Thủ Triết vuốt cằm trầm ngâm nói: “Hung thú Tứ giai ngược lại không có gì, nhưng nếu đụng phải hai con hung thú Tứ giai thì làm sao bây giờ? Nếu đụng phải hung thú Ngũ giai thì phải làm sao? Huyên Phù lão tổ có sách lược dự đoán về chuyện này không?”

Mí mắt Huyên Phù lão tổ giật một cái, tức giận nói: “Trên thế giới này lấy đâu ra nhiều hung thú ngũ giai như vậy? Theo Lung Yên biểu tỷ nói, chuyến đi này chỉ hơn ngàn dặm.”

“Hơn ngàn dặm ngoại vực đã rất sâu, vì vậy chúng ta phải chuẩn bị vẹn toàn.” Vương Thủ Triết nói.

“Cái ngươi gọi là vạn toàn chuẩn bị là…” Huyên Phù lão tổ dự cảm không ổn.

“Ít nhất chúng ta đụng phải hung thú ngũ giai, không dám nói đánh chết nó đi, ít nhất có thể chấn nhiếp nó.”

“Ngoài ra huyết mạch thiên bẩm của ta còn chưa đủ, miễn cưỡng đánh thắng cửa thứ hai, tuyệt đối đánh không thắng được cửa thứ ba.”

“Một khi đột phá đến Linh Đài cảnh thì không có cách nào tham gia nữa, nhân sinh chỉ có một cơ hội như vậy. Cho nên ta chuẩn bị trước tiên vơ vét một ít thiên tài địa bảo tăng lên huyết mạch, cùng với một ít đồ vật có thể chấn nhiếp hung thú ngũ giai.”

“Vậy ngươi, khi nào?” Mí mắt của Huyên Phù lão tổ giật liên hồi, cố gắng ngăn chặn kích động muốn đánh người này.

“Dù sao cũng không vội, từ từ chuẩn bị là được. Nếu không có nắm chắc vẹn toàn, ta sẽ không đi mạo hiểm, đúng rồi, cô nương, ngươi cũng không được đi.”

“Cơ duyên gì gì đó, phải có mạng mới có thể đi tranh thủ. Đại bộ phận thiên tài địa bảo có tiền là có thể mua được, thật sự không được chúng ta chậm rãi làm ruộng, từ từ tích góp của cải. Sau đó mua mua mua!”

Liễu Nhược Lam ngoan ngoãn gật đầu nói: “Ừm, phu quân, ta nghe chàng.”

Huyên Phù lão tổ thở không ra hơi, ngơ ngác nhìn Lung Yên lão tổ nói: “Tiểu tử nhà ngươi lại tham sống sợ chết như vậy?

Chúng ta vất vả khổ cực là vì bọn tiểu bối tìm kiếm cơ duyên. Những thiên kiêu kia vì cơ duyên, có ai mà không liều chết tranh chấp chứ?”

Lung Yên lão tổ cũng có chút lúng túng, mình từng là cháu trai, quả thực không có cỗ khí phách thiên kiêu nào, thẳng tiến không lùi.

“Cái kia… Thủ Triết nhà ta, hắn cũng không phải là tham sống sợ chết, mà là liệu địch khoan dung, chuyện gì cũng thích hướng phương hướng xấu nhất mưu tính.”

“Nhưng mà ta cảm thấy Thủ Triết là đúng, nhớ ngày đó chính là ta suy nghĩ không đủ mới hại chết Định Nhạc. Thủ Triết, việc này do ngươi quyết định, chờ ngươi chuẩn bị xong, chúng ta lại xuất phát.”

“Tiểu tử, nếu ngươi không muốn đi cũng được.” Huyên Phù lão tổ tức giận không ít: “Một mình ta dẫn Nhược Lam và Viễn Huy đi.”

“Lão tổ tông, phu quân nói không thể đi, ta nhất định không thể đi. Ta là vợ của Vương thị…” Không ngờ, Liễu Nhược Lam trực tiếp lắc đầu nói: “Còn nữa, phu quân nói chàng nói rất đúng, chuẩn bị nhiều một chút luôn tốt, chúng ta cũng phải suy nghĩ cho bọn nhỏ.”

“Nương tử thật ngoan.”

“Phu quân thật tốt, mọi việc đều suy nghĩ cho nhà mình.”

“Có thể cưới được nương tử, là chuyện may mắn lớn nhất đời này của ta.”

“Có thể gả cho phu quân, mới là phúc phận lớn nhất đời này của Liễu Nhược Lam ta.”

Phu thê hai người một xướng một họa, còn không quên rắc một đợt cẩu lương.

Hai lão tổ độc thân hơn một trăm năm, nghe đến đây đều quay đầu lại.

Chuyện này quá buồn nôn rồi…

Sau đó, Huyên Phù lão tổ bất đắc dĩ nói với Vương Thủ Triết: “Được, ngươi chuẩn bị đi. Có điều phải mau chóng…”

“Lão tổ tông, ngươi đưa bản đồ cho ta trước, ta cũng có thể sớm vạch kế hoạch đường đi.” Vương Thủ Triết tiến vào chính đề, việc mạo hiểm như vậy của phó bản ngoại vực, hắn sẽ không để cho những người khác lấy tiết tấu làm chỉ huy đâu.

Lung Yên lão tổ theo lời mà đi, giao một tấm bản đồ cũ kỹ cho Vương Thủ Triết.

Sau đó Vương Thủ Triết bắt đầu chuẩn bị.

Một tháng sau, Huyên Phù lão tổ tìm được hắn nói đã chuẩn bị xong chưa?

Vương Thủ Triết bình tĩnh nói, chưa chuẩn bị xong.

Tháng thứ hai vẫn chưa chuẩn bị xong.

Tháng thứ ba, lúc Huyên Phù lão tổ lại đi tìm hắn, kinh ngạc phát hiện Vương Thủ Triết đã ra ngoài mua sắm.

“Lão tổ tông, phu quân nói, hắn thông qua bằng hữu tìm được một con đường, đi mua thứ có thể giết chết hung thú ngũ giai. Mặt khác, linh đan Tẩy Tủy Đan tiến hóa huyết mạch cũng có kết quả.” Liễu Nhược Lam ôm đứa bé lớn, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Còn nữa, phu quân nói không có nhẫn trữ vật, ta sẽ thay quần áo và đồ dùng sinh hoạt, còn thích ăn vặt thì không có cách nào mang theo, hắn nói thuận tiện mua cho ta nhẫn trữ vật dùng.”

Câu này khiến Huyên Phù lão tổ chấn nhiếp không nhẹ, khiến nàng trợn tròn mắt… còn thuận tiện mua nhẫn trữ vật!

Ta đã không nỡ mua nhẫn trữ vật rồi…

Đi ra ngoài còn mang theo đồ dùng sinh hoạt? Đây là đi dạo ngoại thành sao?

Tiểu tử Vương Thủ Triết này sao có thể hào phóng không có nhân tính như thế?

Nhất thời, trong lòng Huyên Phù lão tổ ê ẩm.

Nàng đường đường là đệ tử nòng cốt của Học Cung, sao bỗng chốc lại biến thành nghèo thế này?

…

chương 6:/chương thứ sáu Áp lực! Thiên Nhân thế gia…

…

Đông Hải.

Biển rộng bao la, sóng biếc mênh mông cuồn cuộn.

Một chiếc thuyền buồm to lớn đang theo gió vượt sóng tiến lên. Chiếc thuyền buồm này là kết cấu bằng gỗ nặng nề, mạn thuyền và chỗ mấu chốt bịt kín một lớp vỏ sắt khảm đinh tán, trông rất chắc chắn.

Nó dài chừng ba mươi trượng, rộng hơn tám trượng, chính là một chiếc thuyền vận chuyển khổng lồ.

Ở đầu thuyền buồm, mạn thuyền và phần đuôi đều bố trí sàng nỏ cỡ lớn, mũi tên nỏ dài chừng hơn trượng, mũi tên nhọn dày đặc vô cùng uy vũ. Một khi mũi tên này bắn ra, ngay cả mãnh thú tam giai của ngươi đều sẽ cảm nhận được nguy hiểm.

Trên thuyền chuyên chở một lượng lớn hàng hóa, một ít chế phẩm thủy tinh trân quý, giấy, tuyết hoa đường vân vân. Nhưng số lượng nhiều nhất, là một loại hàng hóa gọi là xi-măng.

Xi-măng là một loại vật liệu xây dựng, một số Huyền Vũ thế gia, hễ dính đến một số công trình kiến trúc quan trọng, ví dụ phòng ốc, cửa cống, tường thành, vân vân đều sẽ sử dụng một loại vật liệu xây dựng tên lệ khôi.

Lệ khôi là một loại chất lượng tốt, vấn đề duy nhất là giá cả quá đắt. Bình thường giá của một gánh lệ khôi, lại không kém hơn giá của một gánh lương thực bình thường.

Giá cả như vậy thật sự không phải gia đình bình thường có thể sử dụng được, ngay cả Huyền Vũ gia tộc sử dụng loại tài liệu này cũng chỉ có thể dùng trên kiến trúc trọng yếu.

Xi-măng là một loại vật liệu xây dựng không thua gì lệ khôi, một gánh giá của nó chỉ cần hai đại đồng, rẻ hơn một nửa so với lệ khôi. Vừa ra khỏi thị trường đã được hoan nghênh, tất cả Huyền Vũ thế gia đều sửa sang xi-măng.

Ngay cả một số gia đình bình dân bình thường khi xây dựng phòng ốc cũng sẽ khẽ cắn môi, để phòng ốc sử dụng thành tro. Dù sao điều này sẽ khiến phòng ốc càng thêm bền chắc, kiên cố, chịu đựng.

Chiếc thuyền buồm to lớn này chứa trọn vẹn mười vạn gánh tro bụi, tổng giá trị đạt tới hai ngàn càn kim. Nhưng dù vậy, mười vạn gánh tro tàn này cũng chỉ như muối bỏ biển.

Vừa vận chuyển đến Đông Hải vệ thì sẽ bị tranh mua không còn.

Giống như thuyền buồm cỡ lớn này, Đông Cảng Trần thị có được ước chừng năm chiếc, cách mỗi ba tháng đều sẽ cung cấp năm mươi vạn gánh xi-măng, cùng với chế phẩm thủy tinh, kẹo bông tuyết…cho Đông Hải vệ.

Chỉ là một chuyến mậu dịch này, tổng giá trị liền vượt qua ba vạn càn kim!

Trên đầu thuyền một vị thanh niên tuấn lãng chắp hai tay sau lưng đứng, hắn ngắm nhìn biển rộng, lắng nghe người bên cạnh báo cáo. Theo sóng gợn chập trùng, dáng người hắn vững vàng như đất bằng.

Xung quanh hắn, có hai vị lão giả khí độ bất phàm, cùng với một nam tử chừng ba mươi tuổi.

Nam tử kia khí độ cũng bất phàm, quần áo khảo cứu khoác trường trướng, trên khuôn mặt tuấn lãng để lại hai chòm râu nhỏ. Hắn vừa cười vừa nói: “Thủ Triết, về tình hình buôn bán như xi-măng, đại khái chính là như thế. Hiện tại vấn đề lớn nhất là sản lượng không đủ, nếu không, chúng ta hoàn toàn có thể vận chuyển xi-măng đến quận xa hơn.”

Tro tàn là vật liệu kiến trúc cơ sở, thị trường vận dụng vô cùng rộng lớn, bất kể có bao nhiêu đều sẽ bị tiêu hao sạch sẽ. Vị thanh niên tuấn lãng kia, chính là Vương Thủ Triết. Một nam tử khác chính là tỷ phu Trần Phương Kiệt.

“Lời sản lượng ta sẽ thông báo Công Tôn thị và Liễu thị, nắm chặt tổ chức nhân thủ khai thác nguyên liệu.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Chuyện quan trọng nhất của ngươi là giữ bí mật, tuyệt đối không thể để cho người ta biết nơi sản xuất xi măng là Trường Ninh của chúng ta.”

“Thủ Triết, ngươi yên tâm, những cái tên thủy tinh xi-măng xi-măng đều lấy được rất tốt, người khác cũng chỉ biết Đông Cảng Trần thị chúng ta là từ hải ngoại vận chuyển tới.” Trần Phương Kiệt tự tin nói: “Đông Cảng Trần thị chúng ta có kinh nghiệm mậu dịch hải ngoại hơn trăm năm, tuyến đường hàng hải độc hữu của mình tuyệt đối sẽ không lộ tẩy.”

Vương Thủ Triết gật đầu, những năm gần đây, Trần thị Đông Cảng đã làm rất tốt ở đây.

Đây cũng là hạ sách trước mắt mọi người quá mức nhỏ yếu, sợ khiến cho người khác ngấp nghé sản nghiệp, cho nên mới đưa ra.

Lần này mục đích chủ yếu hắn đến Đông Hải vệ không phải là thị sát sản nghiệp. Hắn cũng nghe nói Bách Bảo Các đấu giá hội của Đông Hải vệ có một viên Tẩy Tủy đan chảy ra, lúc này mới đi ngàn dặm tới Đông Hải vệ.

“Thủ Triết, tài chính ngươi muốn điều động ta đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này ta chuẩn bị mười vạn càn kim cho ngươi.” Trần Phương Kiệt kiêu ngạo nói: “Nho Hồng lão tổ của chúng ta nói, chỉ cần Thủ Triết cần tiền, cho dù dùng sản nghiệp đi gán nợ cũng phải kiếm tiền, nếu ngươi không đủ ta lại nghĩ biện pháp.”

“Không sai biệt lắm.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

Lần này hắn xuất môn trong túi mình có ba mươi vạn càn kim, trước mắt đây đã là vốn lưu động lớn nhất mà Bình An Vương thị có thể rút ra. Nếu nhiều hơn nữa, sẽ ảnh hưởng đến các hạng sản nghiệp vận chuyển.

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, hắn để cho Đông Cảng Trần thị, Công Tôn thị, Liễu thị, Lư thị đều chuẩn bị một khoản tiền dự phòng. Dù sao lần này mấy thứ đồ vật muốn mua đều giá cả xa xỉ, đối với đồ vật trong tình thế bắt buộc, chuẩn bị nhiều tiền tài một chút cũng sẽ không sai.

Cộng thêm tài chính dự phòng mà các minh hữu chuẩn bị cho hắn, tổng cộng đã đạt tới bảy mươi vạn càn kim. Lượng tài chính kinh khủng như vậy, cho dù là Thiên Nhân thế gia, dám cạnh tranh với hắn đều sẽ bị đánh ngã.

Không sai, đây chính là sức mạnh hiện tại của Vương thị và các đồng minh. Mọi người liên hợp làm sản nghiệp, mỗi người tự phụ trách một khối. Mà Vương Thủ Triết lại là nhân vật quan trọng nhất trong đó.

Đây cũng là kế hoạch mà Vương Thủ Triết đã sớm có, chỉ dựa vào một nhà Vương thị quá yếu, một khi có bất kỳ dao động gió thổi cỏ lay nào cũng là nguy hiểm. Không bằng cùng hưởng lợi ích, cùng nhau phát triển, đoàn kết sinh tồn.

Cũng bởi vậy không chỉ Vương thị trưởng thành cực nhanh mà ngay cả các đồng minh cũng trở nên càng ngày càng mạnh.

Thời gian trước Công Tôn thị Công Tôn Huệ, Lư Chính Kiệt hai cữu cữu đều thành công tấn cấp thành Linh Đài cảnh, cũng vì liên minh tăng thêm hai viên chiến tướng. Hai quân đầy đủ sức sống này sẽ không lưu thủ gia tộc, mà sẽ gia nhập sản nghiệp liên minh, hộ giá hộ tống cho sản nghiệp liên minh.

Tin rằng với liên minh lợi ích hạch tâm như Vương Thủ Triết, chắc chắn sẽ càng ngày càng đoàn kết, càng ngày càng cường thịnh, cho dù gặp phải gia tộc Thiên Nhân cũng có thể đấu một trận.

Thuận theo thuyền buồm một đường mà đi, dừng lại trong cảng Thâm Thủy của Đông Hải vệ.

Trên bến tàu sớm có một vị hoa phục thanh niên ba mươi mấy tuổi chờ đợi, phía sau hắn còn đi theo mấy vị tùy tùng.

Vừa nhìn thấy Trần Phương Kiệt, hắn liền cười khanh khách đi lên đón: “Phương Kiệt lão đệ đã lâu không gặp.”

Sau đó ông ta nhìn về phía Vương Thủ Triết, ánh mắt lóe lên, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc. Ông ta tuyệt đối không ngờ rằng công tử ca trẻ tuổi như vậy lại đã là Luyện Khí cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa hai lão giả hộ vệ bên cạnh hắn cũng không đơn giản, khí tức kéo dài thâm sâu, ngay cả hắn vừa tấn thăng thành Linh Đài cảnh cũng cảm thấy cao thâm khó lường.

Lúc này hắn nở nụ cười nhiệt tình: “Chắc hẳn đây chính là công tử Lĩnh Bắc vương chứ? Ta chính là nghiên mực và ngọc, ngươi cứ gọi ta và Ngọc là được.”

“Tại hạ Vương Tử Đằng, tham kiến Đạm Đài huynh.” Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng hành lễ, dáng vẻ quý công tử thế gia.

Sau khi hơi hàn huyên.

Đạm Đài Hòa Ngọc dẫn một đám người đi vào tửu lâu tốt nhất của Đông Hải vệ.

Sau đó tự nhiên là một phen chiêu đãi vô cùng nhiệt tình.

Trong lúc mọi việc diễn ra, hắn cũng không tiếp tục nói nhiều nữa.

Mấy ngày sau.

Đông Hải vệ, Bách Bảo các.

Có Dực Thai và Ngọc an bài, đoàn người Vương Thủ Triết đương nhiên được sắp xếp ở một trong những phòng bao tốt nhất, chờ đợi hội đấu giá sắp bắt đầu.

Cùng lúc đó, các hào khách dồn dập chạy tới.

Lần đấu giá này sẽ có rất nhiều thứ tốt hiếm thấy, hấp dẫn rất nhiều thế gia các thành xung quanh Đông Hải vệ đến đây, nhưng phần lớn mọi người chỉ có thể ở trong sương phòng hạng nhất.

Chỉ có hai nhóm người khiến Vương Thủ Triết chú ý.

Trong đó có một nhóm người cầm đầu, chính là một nam tử trung niên mặc hoa phục, khí độ hiên ngang kiêu ngạo nhìn quanh tự hùng, đi theo hai tu sĩ Linh Đài cảnh ở xung quanh.

Mà một nhóm người khác, cầm đầu chính là một vị nữ tử tướng mạo xinh đẹp, đồng dạng khí thế bất phàm, hộ vệ bên người như mây.

Hai nhóm người này vừa chạm mặt ở ngoài phòng, liền có chút giương cung bạt kiếm lên.

Nữ tử xinh đẹp dẫn đầu cười lạnh nói: “Ồ, đây không phải gia chủ Lưu thị Lưu Khang Bình sao? Ngươi cũng coi trọng Tẩy Tủy đan à, ta khuyên ngươi hay là thôi đi, nhi tử phế vật kia của ngươi, còn không bằng sinh thêm một đứa nữa.”

Xuất Vân Lưu thị, chính là Thiên Nhân thế gia đại danh đỉnh đỉnh của Xuất Vân vệ, lịch sử lâu đời mà thực lực cường đại.

Nam tử trung niên Lưu Khang Bình sắc mặt phát lạnh: "Ta còn tưởng là ai khẩu khí thật lớn, thì ra là Bích Liên phu nhân, ngươi đây là vừa ý tiểu bạch kiểm nhà ai? Vậy mà chịu mua Tẩy Tủy đan đi lừa gạt người khác."

Bích Liên phu nhân cười khanh khách không ngừng: "Lão nương ta nguyện ý, dù sao có ta ở đây thì sẽ không tới phiên nhi tử phế vật của ngươi."

Lưu Khang Bình cười lạnh: "Vậy thì mỏi mắt mong chờ, hy vọng tiền của Bích Liên phu nhân chuẩn bị đầy đủ."

Hai nhóm nhân mã giật mình hai câu, sau đó từng người trở về phòng riêng.

Bọn họ cũng không che giấu, bởi vậy Vương Thủ Triết nghe được rành mạch, hiển nhiên hai tốp nhân mã này chính là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của hắn.

Nhưng mà đối với Tẩy Tủy Đan, hắn đợi mấy năm mới có tin tức, sớm đã nhất định phải có, cho dù là Thiên Nhân thế gia hắn cũng không sợ hãi. Hơn nữa sau khi có viên Tẩy Tủy Đan này tăng huyết mạch lên, hắn liền nắm chắc đánh thắng cửa thứ hai, tuyệt không đến mức lỗ vốn.

Giá cả Tẩy Tủy đan phi thường đắt, ngay cả Thiên Nhân thế gia muốn mua cũng không phải dễ dàng, nếu tùy tiện tiện mua Tẩy Tủy đan, sợ là nguyên khí sẽ đại thương.

Đấu giá hội rất nhanh bắt đầu.

Thiên tài địa bảo giống nhau bày ra, từ mấy trăm càn kim đến mấy ngàn càn kim, rất nhanh đều bị người đập xuống.

Lần này Bách Bảo Các của Đông Hải vệ vì muốn làm vang danh tiếng cho nên lấy ra không ít đồ tốt.

Vương Thủ Triết và hai nhóm nhân mã khác đều không ra tay.

Một lúc lâu sau.

Đấu giá sư bắt đầu bán đấu giá Tẩy Tủy đan.

"Tẩy Tủy đan chính là lục phẩm linh đan, giá khởi điểm mười vạn càn kim."

“Mười hai vạn càn kim.” Không đợi đấu giá sư kia nói xong, Lưu Khang Bình trong nháy mắt nâng giá.

“Mười ba vạn.” Bích Liên phu nhân hiển nhiên cũng là nhất định phải có, tài chính chuẩn bị rất dày.

Hai người ngươi một lời ta một câu rất nhanh nâng đến mười lăm vạn.

Cho đến lúc này, giá cả của bọn họ mới dần dần được nâng lên, mấy ngàn mấy ngàn.

Dưới tình huống bình thường, một viên Tẩy Tủy đan ước chừng có thể đạt tới chừng hai mươi vạn. Nhưng nếu có thể nhặt được thì sao mà không làm? Vạn nhất càn kim của đối phương chuẩn bị không đầy đủ thì sao?

Cho dù là Thiên Nhân thế gia, một lần gom góp hai mươi vạn càn kim cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Hai mươi vạn.”

Vương Thủ Triết đã không chịu được bọn họ nhanh chóng đấu giá, một hơi trực tiếp nâng đến hai mươi vạn.

Cái gì?

Hai nhóm người hiển nhiên không ngờ tới, còn có nhóm người thứ ba cạnh tranh Tẩy Tủy đan, từng người sắc mặt giận dữ, nhưng thanh âm đấu giá kia cũng đến từ sương phòng tốt nhất.

Bách Bảo Các có quy củ, nếu không có Thiên Nhân thế gia, tuyệt đối không thể ngồi trong phòng bao tốt nhất.

Điều này khiến bọn họ kiêng kị không thôi.

“Bằng hữu là thế gia nào?” Lưu Khang Bình nói: “Không bằng nể mặt ta một cái, dừng tay, ta ra hai mươi vạn lẻ một ngàn.”

“Khanh khách! Lưu Khang Bình ngươi thật khí phách, ta ra hai mươi mốt vạn.” Bích Liên phu nhân cũng nói: “Đan này ta nguyện nhất định phải có, hai vị vẫn là thu tay lại đi.”

“Hai mươi lăm vạn.” Vương Thủ Triết lười tranh giá với bọn họ: “Chỉ là cạnh tranh công bằng mà thôi, các ngươi có thể tiếp tục ra giá.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Lưu Khang Bình và Bích Liên phu nhân đều đại biến.

Đây là công tử ca của Thiên Nhân thế gia nào vậy? Cái giá này để cho bọn hắn do dự không quyết. Tẩy Tủy đan tuy rằng trân quý, nhưng rất ít sẽ đạt tới giá cả như thế.

Tiền nhà ai cũng không phải gió lớn thổi tới, cái này đủ mua bao nhiêu viên Thiên Linh Đan rồi?

Huống chi vạn nhất gia hỏa này là làm sao bây giờ? Một khi hô ra giá cao hơn, đối phương lập tức thuận thế rời khỏi, chẳng phải là bị lừa rồi sao?

Tiền thì vẫn còn một ít, nhưng nếu tiếp tục cạnh tranh sẽ bị tổn thương nguyên khí.

Lưu Khang Bình lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận rời khỏi Bách Bảo Các. Mặc dù là Thiên Nhân thế gia, nhưng cũng không dám gây sự ở Bách Bảo Các.

Bích Liên phu nhân lại cười nói: “Vị công tử này thật là hào khí, rốt cuộc là vị công tử thế gia nào? Không biết tiện thiếp có vinh hạnh được nói chuyện với công tử không?”

Vương Thủ Triết biết thanh danh Bích Liên phu nhân này không tốt, đương nhiên không muốn tiếp lời với nàng. Lỡ như trở về truyền tới tai nương tử, bị đánh chết thì làm sao bây giờ?

Vương Thủ Triết lập tức cười lạnh nói: “Ta và phu nhân vô duyên.”

“Hừ.” Bích Liên phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Không biết điều.” Rồi cũng phẫn nộ rời đi.

Rất tự nhiên, Tẩy Tủy đan rơi vào tay Vương Thủ Triết! Sau khi lấy được Tẩy Tủy đan, hắn cũng không khỏi âm thầm cảm khái, xuyên qua tám năm rồi, cuối cùng cũng có cơ hội phân biệt với Thiên Nhân thế gia, cưỡng ép bọn họ một lần.

Khoan hãy nói, trong lòng rất sảng khoái.

Sau khi lấy được Tẩy Tủy đan, Vương Thủ Triết lại ngựa không dừng vó đi lấy một thứ khác.

…

Lại là ba tháng sau.

Ở ngoại vực cuối tháng tám, sắc trời đã dần dần chuyển lạnh.

Một Nguyên Thủy Linh quy hình thể vượt qua ô tô nhỏ, nặng mấy tấn, đang chạy nhanh trên thổ đạo, mặc dù trên lưng nó khiêng đồ vật nặng thành tấn nhưng vẫn tràn đầy nhiệt tình.

Không có biện pháp, chủ nhân quá ngang ngược.

Phần thưởng nhiệm vụ lần này của nó cực kỳ phong phú, Linh Nhục Linh Ngư, đó là được cung ứng rộng rãi.

Đi theo phía sau Nguyên Thủy Linh Quy, ánh mắt Huyên Phù lão tổ tràn ngập vẻ âm u.

Sáu tháng!

Vương Thủ Triết đã chuẩn bị đủ sáu tháng.

Ngươi đây là đi ngoại vực hay Ma Vực?

Hơn nữa còn chuẩn bị cái gì? Một cái kiệu do dây leo bện thành, buộc chặt trên người Nguyên Thủy Linh Quy, hình thành một cái phòng ốc di động, bên trong phủ đầy đệm lông ngỗng mềm mại, còn ngồi ở một cái bàn nhỏ.

Trên bàn bày đầy đồ ăn vặt.

Cháu gái từng được bà ta gửi gắm kỳ vọng đang lười biếng nằm trên đệm lông ngỗng, thỉnh thoảng ăn một miếng trái cây, một bộ dáng thoải mái tự nhiên.

“Nương tử, lần này đi ngoại vực, đã vất vả cho nàng rồi.” Vương Thủ Triết áy náy nói: “Thời gian gấp gáp, vi phu chuẩn bị còn chưa đủ đầy đủ, điều kiện quá đơn sơ, quả thực là ủy khuất nàng.”

“Không có việc gì không có việc gì, có thể vì phu quân đi đánh phó bản, có vất vả đến mấy cũng đáng.” Liễu Nhược Lam cầm một đồ ăn vặt đặt ở trong miệng Vương Thủ Triết: “Gần đây phu quân vẫn luôn chuẩn bị xuất hành, mới gọi là vất vả.” Phó bản gì đó, đương nhiên là học được từ bên Vương Thủ Triết.

Hai người rải cẩu lương, thể hiện ân ái.

Khiến ngọn lửa của Huyên Phù lão tổ bùng lên, năm đó nàng thật vất vả mới đoạt được một linh chủng Tiên Thiên đạo, đó là chuẩn bị bồi dưỡng ra một vị tuyệt đại thiên kiêu.

Bây giờ thiên kiêu bảo bối này lại biến Vương Thủ Triết đáng ghét kia thành dáng vẻ nũng nịu gì rồi?

Đáng giận nhất chính là, một đường này điên cuồng vung cẩu lương.

Điều này khiến cho một trăm hai mươi tuổi còn độc thân như nàng làm sao chịu nổi?

…

chương 7:/chương thứ bảy Đại cơ duyên! Di trạch của lão tổ tông Vương thị!

…

Lần này đi Ngoại Vực, nhân số còn không ít.

Trong thế hệ trẻ tuổi.

Có Trần Phương Kiệt, Liễu Viễn Huy, Công Tôn Diễm, Lư Tiếu Tiếu, Vương Lạc Y, Liễu Nhược Lôi.

Còn có Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Nặc.

Còn có các tiểu thiên kiêu của Vương thị, Vương Lạc Thu, Vương Ly Từ, Vương Lạc Tĩnh.

Gần như cả đám người đều chạy tới.

Các trưởng bối trong gia tộc cũng tới không ít, Nho Hồng lão tổ, Minh Thăng lão tổ, Cầu Lão tổ, Lung Yên lão tổ, Huyên Phù lão tổ, khoảng năm vị tu sĩ Linh Đài cảnh.

Đội hình xa hoa như thế, làm cho mí mắt Huyên Phù lão tổ giật giật, nàng cố ý rơi xuống cuối cùng, nói với Lung Yên lão tổ: “Biểu tỷ, đây là có chuyện gì? Lúc trước rõ ràng đã nói rồi, di tích này chính là hai nhà chúng ta cùng nhau chia sẻ, làm sao sẽ xuất hiện nhiều người như vậy?”

Lung Yên lão tổ thản nhiên nói: “Ta quả thực nói như vậy.”

“Có điều hiện tại mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Thủ Triết làm chủ. Hay là ngươi đi hỏi hắn?”

Lông mày Huyên Phù lão tổ nhíu lại: “Biểu tỷ, tỷ không thể qua cầu rút ván như vậy được. Vì di tích này, ngay cả Nhược Lam ta cũng phải gả cho nhà tỷ.”

Công Tôn thị, Đông Cảng Trần thị, Ánh Tú Lư thị. Bọn họ hoàn toàn không trả giá gì, liền gia nhập trận thịnh yến này.

Lung Yên lão tổ bất đắc dĩ gọi Vương Thủ Triết xuống, bảo hắn giải thích với Huyên Phù lão tổ.

“Ly Phù lão tổ, tất cả mọi người đều là thân thích. Có thứ gì tốt cùng nhau chia sẻ cũng được mà, hà tất canh cánh trong lòng như thế?” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

Cái gì gọi là canh cánh trong lòng?

Huyên Phù lão tổ lại cảm thấy lỗ lã, khẽ nói: “Đồ tốt cộng hưởng, sao không nói mấy năm trước? Cần phải đợi Nhược Lam gả tới mới bắt đầu chia sẻ.”

“Có lẽ là, ta và Nhược Lam kiếp trước có duyên.” Vương Thủ Triết nói.

XXX kiếp trước hữu duyên!

Khóe miệng Huyên Phù lão tổ giật giật, chẳng lẽ nhớ đến tiểu tử này đã có hai đứa bé cùng Nhược Lam, thật muốn quất hắn một trận.

Chỉ tiếc hiện tại ván đã đóng thuyền, hối hận trong lòng cũng vô dụng. Hơn nữa, nàng cũng nghe nói Liễu thị hợp tác với Vương thị, đã chia không ít tiền.

Ngay cả đệ đệ của hắn và hai lão tổ cũng tán dương Vương Thủ Triết.

Thôi thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích, nghĩ thì tổn thương tinh thần.

Huyên Phù lão tổ bất đắc dĩ phất tay với Vương Thủ Triết, bảo hắn tránh xa mình một chút, miễn cho nhìn thấy hắn không nhịn được muốn đánh người.

Bởi vậy Vương Thủ Triết lại trở về trong xe, tiếp tục rắc cẩu lương như không có người bên cạnh với vợ.

Mãi đến khi Vương Lạc Y cũng ngồi trên xe, thật sự không nhìn nổi, đuổi Vương Thủ Triết đi.

Sau đó đội ngũ mới thanh thản ổn định đi về phía trước.

Một ngàn dặm này, Vương Thủ Triết đã từng nghiên cứu bản đồ nhiều lần, cũng tìm ra con đường an toàn nhất, cũng dễ đi hơn so với bản đồ thành lập ở ngoại vực trong tám năm qua của Vương thị.

Mọi người xe nhẹ đường quen.

Hành trình mỗi ngày so với đội ngũ săn bắn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn ngàn dặm, giữa đường chỉ dừng lại bốn đêm.

Về phần quy xa, chỉ có thể để hai người Vương Lạc Y và Liễu Nhược Lam cưỡi. Cho dù giống như Vương Ly Từ thèm thuồng đến đâu, cũng bị cưỡng chế chỉ có thể dựa vào thân pháp mà đi.

Tỷ muội nũng nịu như Lư Tiếu cười, Vương Thủ Triết cũng khá nghiêm khắc với nàng.

Cũng may Vương Thủ Triết cũng đi cùng mọi người, ngược lại không để cho các muội muội tạo phản.

Huyền Vũ thế gia đi săn ở ngoại vực, bình thường sẽ không chạy xa như vậy. Bởi vậy hai buổi tối trước còn có doanh trại để ngủ, sau đó toàn bộ đều là nơi hoang dã ít người lui tới, mọi người chỉ có thể tự mình mở doanh địa.

Bởi vì tuyến đường đã được quy hoạch sẵn, lại thêm vận may.

Đoạn đường này đi tới căn bản không gặp phải nguy hiểm gì, đừng nói là hung thú ngũ giai, coi như là hung thú tứ giai cũng không gặp được một con.

Nhiều nhất đụng phải một con hung thú trư loại tam giai.

Đúng là hung thú Tam giai kia xui xẻo.

Mấy lão tổ ùa lên, chiến quả tự nhiên không hề nghi ngờ, gom góp cho đoàn người một đống lớn linh nhục.

Những người có mặt ở đây đều là Huyền Vũ tinh anh, nhóm lão tổ cũng đều là người có sức ăn đỉnh cao, nếu ăn thoải mái thì con hung thú tam giai này cũng chỉ đủ ăn bảy tám ngày.

Có điều càng bình tĩnh càng tốt, Vương Thủ Triết chỉ là liệu địch từ xa, chuẩn bị vạn nhất mà thôi. Không gặp được hung thú ngũ giai là bình thường, gặp phải mới kỳ quái. Nhưng nếu không có chuẩn bị, một khi xảy ra vạn nhất, Vương Thủ Triết không chịu nổi.

Ba Lan không chút sợ hãi đã tới chỗ cần tới, nơi này bình thường chẳng có gì lạ, hơn nữa lại rất kín đáo.

Nếu không có Lung Yên lão tổ, gần trăm năm trước đã tới nơi này.

Nếu không có ai dẫn dắt, rất khó tìm đến nơi này. Bởi vì phải từ trong một khe hở của hạp cốc chật hẹp xuyên thẳng qua, xuyên thẳng qua, sau bảy quẹo tám lần rẽ mới đi vào hạp cốc không chút thu hút kia.

Nhớ ngày đó Trụ Hiên lão tổ vẫn bị một con hung thú tam giai truy đuổi, hoảng hốt chạy bừa mới vô tình chạy đến nơi này.

Đây chính là cơ duyên.

Nếu nơi này dễ tìm, làm gì đến lượt Trụ Hiên lão tổ?

Chỉ tiếc Trụ Hiên lão tổ không thành công dựa vào cơ duyên này, cuối cùng thăng cấp đến Thiên Nhân cảnh.

Quy hoạch vất vả chỉ là có lợi cho các con cháu đời sau.

Đây là đạo lý tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát.

Hơn nữa chỗ di tích này cũng không có trực tiếp lộ thiên hiện ra trong hạp cốc. Mà là chôn ở trong vách núi bên cạnh hạp cốc, cần từ khe hở tự nhiên ẩn nấp chui vào.

Bởi vì cái gọi là thương hải tang điền, địa mạo biến thiên.

Trong quang cảnh mười vạn năm, cái gì cũng thay đổi.

Phần lớn di tích này đều đã sụp đổ, đa số kiến trúc đã hòa làm một thể với sơn thể, chỉ còn lưu lại một sân bãi giống như sân thi đấu ở giữa.

“Hoan nghênh quang lâm số ba mươi bảy, Thần Vũ quân trưng binh điểm.”

Theo mọi người bước vào di tích này, không biết từ đâu mà đến, truyền ra một thanh âm nghe ngọt ngào nhưng có chút cứng nhắc.

Điểm trưng binh của Thần Vũ quân?

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, chuyện này dường như không giống lắm với lời lão tổ nói.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Lung Yên lão tổ, chỉ có nàng đã tới nơi này, tự nhiên đều đang đợi động tác của nàng.

“Chào Khí Linh, ta tên là Vương Lung Yên.” Lung Yên lão tổ móc ra một tấm bảng màu đen.

“Dân binh tinh anh Vương Lung Yên, ngươi tốt. Kiểm tra đo lường lệnh bài dân binh của ngươi cũng không có công huân. Kính xin tiếp tục cố gắng cống hiến lực lượng cho Thần Vũ hoàng triều.”

Dân binh tinh anh Vương Lung Yên.

Tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người Lung Yên lão tổ. Chúng ta đường đường là Lung Yên lão tổ, lại bị khí linh kia cho rằng là một binh lính tinh anh.

Lung Yên lão tổ hơi xấu hổ.

” Lung Yên biểu tỷ, chẳng phải ngươi nói đây là di tích tuyển chọn đệ tử Thần Võ sao?” Huyên Phù lão tổ hơi nghi ngờ.

Lung Yên lão tổ hơi bất mãn trừng mắt nhìn nàng: “Đây không phải giống nhau sao? Trong truyền thuyết Thần Vũ quân chính là lực lượng nòng cốt của Thần Vũ hoàng triều, bọn họ không phổ biến đệ tử hay không. Dù sao chỉ cần là phần thưởng nên có để vượt qua cửa ải, một người cũng sẽ không thiếu.”

Khẩu khí của nàng lại có chút thẹn quá hóa giận. Rất hiển nhiên nàng không ngờ tới, khí linh lại trực tiếp bạo lộ ra thân phận tinh anh dân binh của nàng.

Vương Thủ Triết cũng âm thầm cười trộm.

Nhưng đồng thời trong lòng cũng nghiêm nghị không thôi, Thần Vũ hoàng triều kia mười vạn năm trước bị hủy diệt, hình như thực sự quá kinh khủng.

Đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung như Lung Yên lão tổ lại cho rằng chỉ là binh lính tinh anh?

Có thể thấy được Thần Vũ hoàng triều thời kỳ toàn thịnh rốt cuộc đáng sợ cỡ nào?

“Được rồi, mọi người không cần để ý những chi tiết này.” Vương Thủ Triết giải vây cho Lung Yên lão tổ: “Lão tổ, thử luyện này còn cần chú ý không?”

“Không có gì đặc biệt chú ý. Chỉ cần nói với Khí Linh, ta muốn kiểm tra là có thể bắt đầu, nếu cảm thấy đánh không lại liền có thể đầu hàng.” Lung Yên lão tổ trả lời.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, ánh mắt chuyển một vòng trong đám người, khóa chặt mục tiêu trước: “Vậy được, tỷ phu lớn tuổi nhất, ngươi lên trước đi.”

Trần Phương Kiệt lập tức có chút sợ ngây người: “Ta xem như hiểu rồi, Thủ Triết ngươi tốt bụng mang theo ta cùng tham gia thí luyện, chính là muốn ta đi dò đường trước chứ gì?”

“Tỷ phu ngươi sắp ba mươi tuổi mới miễn cưỡng bước vào Luyện Khí cảnh tầng chín. Đoán chừng ngươi cũng không đánh qua được, chi bằng thử thăm dò trước, kế tiếp ta mới dễ sắp xếp chiến thuật.” Vương Thủ Triết không chút lưu tình nói: “Nếu ngươi không đi, chẳng lẽ còn để tỷ ta đi dò đường?”

Không đợi Trần Phương Kiệt nói chuyện.

Nho Hồng lão tổ liền thưởng cho hắn một cái bạo lật: “Tiểu tử thúi, Thủ Triết đưa ngươi đi chơi đã rất nể tình rồi. Thứ không chịu cố gắng này của ngươi, thử xem thì làm sao? Dù sao lần này không qua được, lần sau còn có cơ hội. Lại nói ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới này nhanh như vậy, còn không phải Thủ Triết hỗ trợ kiếm tiền sao?”

Đùa à, Thủ Triết là nhân vật cỡ nào?

Đây chính là thần tài của Đông Cảng Trần thị, những năm gần đây thu nhập của Đông Cảng Trần thị tăng lên không biết bao nhiêu.

Nho Hồng lão tổ đời này có thể kiếm được tài nguyên tấn thăng Thiên Nhân cảnh hay không, toàn bộ đều nhờ vào Thủ Triết đằng sau hỗ trợ phát lực.

Vẻ mặt Trần Phương Kiệt tràn đầy buồn khổ.

Từ lúc nào mà nhanh ba mươi tuổi đã là Luyện Khí cảnh tầng chín đã không đáng tiền như vậy? Còn bị mắng là không chịu thua kém!!

Nhớ rõ Nho Hồng lão tổ năm đó ngươi có nói qua, Phương Kiệt a, tư chất tiềm lực không tệ, không hổ là hậu duệ Trần thị chúng ta.

Bây giờ thì hay rồi, biến thành tiểu tử thối không ra gì.

Không phải Trần Phương Kiệt ta không cố gắng, mà thời đại thay đổi quá nhanh.

Được rồi, so với Thủ Triết, cùng với những tiểu yêu nghiệt kia.

Y thật sự chỉ có thể… đánh lính trinh sát dò đường.

Sau đó Trần Phương Kiệt liền hô: "Khí linh, ta tên là Trần Phương Kiệt, ta muốn thí luyện."

"Bình dân, tên của ngươi không có ý nghĩa. Chờ ngươi thông qua cửa thứ nhất kiểm tra, nói ra tên của ngươi." Khí Linh nói.

Trần Phương Kiệt đổ một giọt mồ hôi lạnh, tốt xấu gì ta cũng là thiếu tộc trưởng của Đông Cảng Trần thị, Luyện Khí cảnh tầng chín, lúc này lại biến thành bình dân. Nhưng còn chưa đợi hắn chửi bậy.

Giữa sân thí luyện, một trận không gian ba động.

Đối thủ của Trần Phương Kiệt xuất hiện, đó là một con yêu ma cao gần hai thước, hình thể khôi ngô, cả người giống như khoác lân giáp, trên đuôi mang theo gai ngược đáng sợ.

Ánh mắt của hắn thâm lãnh, nhìn chằm chằm Trần Phương Kiệt một chút, làm cả người hắn run rẩy, trong lòng phát ra sợ hãi.

Yêu ma gì gì đó chỉ thấy qua trên sách cổ.

"Phương Kiệt chớ sợ! Đây chỉ là một con hình nộm yêu ma." Lung Yên lão tổ khích lệ nói: "Sức chiến đấu thực tế cùng với Luyện Khí cảnh tầng chín đỉnh phong của các gia tộc, hạt giống Linh Đài bình thường không khác biệt lắm, không phải đặc biệt khó đối phó."

Trần Phương Kiệt nhẹ nhàng ngất đi, Lung Yên lão tổ nói nhẹ nhàng, cái này cũng gọi là không phải đặc biệt khó đối phó.

Không đợi hắn có phản ứng, hình như yêu ma khôi lỗi biết Trần Phương Kiệt là thí luyện giả, thân hình nhoáng một cái liền đánh về phía hắn, tốc độ của nó cực nhanh, lại lướt ra một tia tàn ảnh.

Giơ tay chính là một trảo, trảo ảnh trùng trùng điệp điệp, trong không khí phát ra thanh âm duệ khiếu.

Trần Phương Kiệt vội vàng lui về phía sau, tay cầm một cây trường thương màu bạc, giao đấu với hình nộm yêu ma. Chỉ tiếc là thực lực hai bên chênh lệch khá lớn, Trần Phương Kiệt chỉ kiên trì được hai mươi chiêu đã bị hình nộm yêu ma một trảo đánh bay, vội vàng nói ta nhận thua.

Lời vừa nói ra, yêu ma khôi lỗi lập tức đình chỉ hành động.

Mà Trần Phương Kiệt cũng toàn thân đổ mồ hôi, hai tay đều đang run rẩy, yếu ớt nói ra chuyện này cũng đặc biệt khó đối phó?

Vương Lạc Y chạy tới đỡ Trần Phương Kiệt sang một bên, trong ánh mắt tràn đầy sự quan tâm. Hai vợ chồng bọn họ, tình cảm cũng không tệ lắm. Dù sao Trần Phương Kiệt bình thường liếm vợ cũng là liếm rất tốt.

Theo sự thất bại của tỷ phu, vẻ mặt Vương Thủ Triết cũng trở nên nghiêm túc.

Sức chiến đấu của hình nộm yêu ma này còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của hắn một chút.

Quả nhiên như Lung Yên lão tổ nói, thực lực không khác gì một ít hạt giống Linh Đài đỉnh phong bình thường.

Ngay cả các lão tổ cũng hai mặt nhìn nhau, độ khó của thí luyện này lớn hơn so với trong tưởng tượng.

Chỉ có Vương Lạc Thu, trong ánh mắt sáng rực lên, giống như gặp được đối thủ mình thích, có chút nhiệt huyết sôi trào.

“Phương Kiệt à.” Nho Hồng lão tổ nói: “Cho dù ngươi đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, cũng phải rèn luyện chiến kỹ Huyền Vũ, mới có khả năng thắng.”

“Vâng, lão tổ.” Trần Phương Kiệt xấu hổ không thôi, hạ quyết tâm trở về nhất định phải rèn luyện chiến kỹ Huyền Vũ thật tốt.

Kế tiếp trên Vương Thủ Nặc, hắn bây giờ hai mươi tám tuổi, những năm này vất vả cống hiến cho gia tộc, cũng thu được không ít lợi ích, cố gắng tu luyện cũng đến Luyện Khí cảnh tầng tám.

Đương nhiên, hắn đi lên cũng chỉ là kiến thức một chút bầu không khí, ngay cả chiêu thứ tư của hình nộm Yêu Ma cũng không đỡ nổi.

Sau đó, Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Liêm, Vương Thủ Dũng, Công Tôn Diễm, còn có Lư Tiếu đều đi lên thử một chút, đều cảm thụ bầu không khí mà thôi.

Chỉ có Lư Tiếu cười sáng mắt một chút, nàng dựa vào một cái Ngũ Hành trận bàn nho nhỏ, ngăn chặn khôi lỗi yêu ma kia hai ba mươi chiêu. Dù sao Lư Tiếu mới 19 tuổi, thức tỉnh Ly Hỏa huyết mạch một lần, vừa mới đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, có biểu hiện này đã không tệ.

Mặc dù tỷ tỷ Vương Lạc Y cũng hưởng dụng không ít tài nguyên của Trần thị, đạt đến Luyện Khí cảnh tầng bảy. Nhưng dù sao cũng chỉ là cái giá rỗng, Vương Thủ Triết sẽ không để nàng lên, ta quay đầu lại vẫn là mua Thiên Linh đan đi, dù sao hiện tại Trần thị cũng rất có tiền.

Sau đó chính là Liễu Nhược Lôi, nàng đã thức tỉnh Nguyên Thủy huyết mạch một lần, tư chất hẳn là không khác Huyên Phù lão tổ năm đó lắm. Bây giờ nàng hai mươi hai tuổi, đã không còn là tiểu cô nương năm đó.

Nàng tiến vào Tử Phủ Học Cung bốn năm, tu vi là Luyện Khí cảnh tầng tám trung đoạn, hiển nhiên là được Huyên Phù lão tổ bồi dưỡng trọng điểm.

Vậy mà sau khi nàng đi lên lại binh binh với yêu ma kia ầm ầm, đánh có chút bất phân cao thấp.

Chỉ tiếc một nén nhang sau nàng không cẩn thận bị yêu ma khôi lỗi đánh lén, thất bại trong gang tấc, chiến bại. Huyên Phù lão tổ đi qua, đưa nàng đến bên cạnh răn dạy, rõ ràng có thể đánh thắng là kinh nghiệm thực chiến quá ít.

Liễu Nhược Lôi ủy khuất, ngược lại Liễu Nhược Lam đi tới dịu dàng an ủi: “Không có việc gì, nữ hài tử gia tộc đánh không thắng cũng là chuyện bình thường, cùng lắm thì lần sau lại đến.”

Lời vừa nói ra, chọc cho Huyên Phù lão tổ lại mí mắt giật giật, nhưng thật vất vả bồi dưỡng ra đạo thai Tiên Thiên, đến tột

cùng cho tiểu tử này uống thuốc mê gì? Dưỡng thành như vậy, còn có thể cứu được sao?

Vương Thủ Triết cạn lời, ta không nói lời nào cũng trách ta?

“Hừ.” Vương Lạc Thu chậm rãi đi lên phía trước: “Rất thú vị, có tư cách làm hòn đá đặt chân trên đường của Vương Lạc Thu Đế ta.”

Nha đầu này cũng đã mười chín tuổi, vẫn tràn đầy nguyên khí như vậy, sơ tâm của Đế Lộ cũng không thay đổi.

Vương Lạc Thu vừa ra sân, Vương Thủ Triết lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Lúc trước bọn họ không đánh thắng là bình thường, nhưng đối với Lạc Thu muội muội, hắn kỳ vọng rất cao. Bây giờ sức chiến đấu thực tế của nàng ngay cả Vương Thủ Triết cũng không rõ.

“Lạc Thu, cố lên!” Ngay cả Liễu Nhược Lam cũng mỉm cười cổ vũ cho nàng.

“Tứ tẩu tẩu yên tâm, chỉ là một tiểu nhân vật pháo hôi mà thôi.” Vương Lạc Thu mặc một thân trang phục Huyền Vũ kiểu hoàng nga chậm rãi bước lên sân thí luyện: “Ta, Vương Lạc Thu, yêu cầu trực tiếp mở ra cửa thứ hai.”

…

chương 8:/chương thứ tám Tiểu thiên kiêu! Diệu Vũ dương oai!

…

Vương Thủ Triết đổ một giọt mồ hôi lạnh, Lạc Thu, ngươi có cần phóng túng như vậy không? Vậy mà muốn trực tiếp bắt đầu từ cửa thứ hai!

Cửa này ít đánh một cửa, vạn nhất thiếu đi một đợt ban thưởng thì làm sao bây giờ?

Lúc chuẩn bị ngăn cản.

Khí Linh lại mở miệng nói: “Bình dân, yêu cầu của ngươi đã bị bác bỏ, xin dựa theo điểm trưng binh tiến hành thí luyện.”

May mà khí linh này vẫn rất có lý trí, nghiêm ngặt căn cứ quy củ làm việc.

Trong ánh mắt Vương Lạc Thu hiện lên một tia nhàm chán, quay cổ, hoạt động gân cốt: “Nếu đã như vậy, vậy thì nhanh bắt đầu đi.”

Ở giữa sân thí luyện, sau một đạo không gian ba động.

Yêu ma khôi lỗi lại xuất hiện, khí thế vẫn đáng sợ như trước, bộ dáng vẫn dữ tợn như trước.

Không đợi nó có hành động gì.

Vương Lạc Thu bước ra một bước trước, giết về phía hình nộm yêu ma kia.

Động tác của nàng hung mãnh trực tiếp, không chút hoa lệ, giống như là một đầu bạo long hình người mở ra hình thức săn bắn.

“Oanh” một quyền.

Khôi lỗi yêu ma bất ngờ không kịp đề phòng, vội vàng đón đỡ, lại bị một quyền kia đánh lui ba bốn mét, bước chân lảo đảo thiếu chút nữa đứng không vững.

“Lạc Thu thật lợi hại.”

Các tiểu bối các gia tộc vây xem đều khiếp sợ.

Đầu khôi lỗi yêu ma kia tạo cho bọn họ áp lực rất lớn, dường như không thể chiến thắng được. Trong tay Vương Lạc Thu dường như đã trở nên "yếu đuối" rất nhiều.

Toàn bộ quá trình chỉ vẹn vẹn có lực chống đỡ, bị đánh không ngừng thất bại rút lui, hoặc chật vật trốn tránh.

Cảnh tượng như vậy giống như vừa rồi, hình dáng con rối yêu ma kia đánh vào.

Chẳng qua hiện tại Vương Lạc Thu đang đánh áp chế yêu ma khôi lỗi.

Thế công của nàng liên miên bất tuyệt giống như sóng dữ, lớp sau mạnh hơn đợt trước.

Hai mươi chiêu, chỉ vẻn vẹn hai mươi chiêu.

Một bộ hình nộm yêu ma trông có vẻ mạnh mẽ mà không thể chiến thắng, liền bị Vương Lạc Thu dùng khuỷu tay đánh trúng ngực, bay ra ngoài hai ba trượng ngã xuống đất, lồng ngực vỡ tan, giãy dụa không bò dậy nổi.

"Dễ như giun dế." Vương Lạc Thu bĩu môi, một bộ vẫn chưa thỏa mãn.

"Được!" Lạc Thu đánh rất hay.

Các đồng bối đều hưng phấn kêu lên.

Ngay cả trong ánh mắt của các lão tổ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, đứa nhỏ Lạc Thu này cũng quá đáng sợ đi? Năm đó bọn họ cùng Lạc Thu lớn như vậy, cũng không có bản lĩnh bực này.

Ngay cả Lung Yên lão tổ cũng không nhịn được mà gật đầu nói: "Đứa nhỏ này, so với ta khi còn trẻ thì lợi hại hơn không ít."

Nho Hồng lão tổ cũng nói: "Lung Yên lão tổ, chúc mừng chúc mừng, con đường thiên nhân của đứa nhỏ này đã xuất hiện."

Trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ không nói nên lời. Nếu Đông Cảng Trần thị cũng có một đứa bé như vậy thì tốt rồi.

Sau đó lại ngắm nhìn Trần Phương Kiệt, ai…

Vừa thấy Lạc Thu biểu hiện tốt như thế, Huyên Phù lão tổ cũng không nhịn được kéo Liễu Nhược Lôi sang một bên, thao thao bất tuyệt dạy dỗ. Tuyệt đại thiên kiêu kia của tỷ tỷ ngươi đã bị tiểu tử thối Vương Thủ Triết kia nuôi phế.

Tương lai của Liễu thị toàn bộ chỉ vào ngươi, ngươi nhất định phải cố gắng. Sau đó, nàng còn cách không hung hăng trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Cùng lúc đó, trên đài thí luyện.

"Chúc mừng ngươi thông qua thí luyện, ngươi tên là gì?"

"Vương Lạc Thu."

"Rất tốt, Vương Lạc Thu. Ngươi thông qua cửa thứ nhất có thể nhận được phần thưởng an ủi, điều kiện tiên quyết là phải tiếp nhận thân phận dân binh của Thần Vũ hoàng triều."

"Ta chấp nhận." Vương Lạc Thu chỉ hơi trung nhị một chút, nàng lại không ngốc, phần thưởng kia chính là một viên Thiên Linh đan.

"Dân binh Vương Lạc Thu, ta đại biểu Thần Vũ hoàng triều, đại biểu Thần Vũ quân ban cho ngươi thân phận dân binh, cũng ban thưởng một viên sơ cấp đột phá đan."

Khí linh vừa nói xong.

Lại là một trận chấn động không gian nho nhỏ, ở trước mặt Vương Lạc Thu hiện ra hai đồ vật. Một cái bình ngọc tinh xảo, cùng với một khối lệnh bài màu đen.

Vương Lạc Thu đưa tay cầm lấy phần thưởng, sau đó mở cái bình kia ra cho Vương Thủ Triết nhìn một chút: "Tứ ca ca, huynh nhìn xem, đây là Thiên Linh đan sao? Tại sao Khí Linh lại gọi là 【Sơ cấp đột phá đan】?"

Vương Thủ Triết nhìn kỹ, tâm tình kích động nói: "Quả nhiên là Thiên Linh đan!" Đoán chừng thứ như Thiên Linh đan này ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng không hiếm thấy.

Mặc dù chưa bao giờ hoài nghi Lung Yên lão tổ trải qua, nhưng chỉ khi thật sự lấy được vật này, Vương Thủ Triết mới thật sự thả lỏng một hơi. Xem ra trải qua di tích trăm năm này còn chưa bị hư.

Hiện tại Vương thị rất có tiền, nhưng một viên Thiên Linh đan giá trị mấy vạn, đương nhiên vui vẻ.

Đám tiểu bối lão tổ còn lại cũng đều kích động không thôi, yêu ma khôi lỗi này mặc dù khó đánh, nhưng cũng không phải là không thể chiến thắng, hơn nữa phần thưởng lại phong phú như thế.

Một ít cửu phẩm mạt lưu thế gia vì tích lũy ra một viên Thiên Linh đan, động một tí là mấy chục năm tích lũy.

Ánh mắt của bọn họ lập tức trở nên nóng bỏng.

Đúng vào lúc này, Khí Linh nói: "Dân binh Vương Lạc Thu, ngươi có còn muốn tiếp tục cửa thứ hai không?"

Ngay khi Vương Lạc Thu chuẩn bị nói chuyện với Khí Linh, lại bị Vương Thủ Triết kéo lại: "Lạc Thu, vừa rồi ngươi đánh mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi."

Vương Lạc Thu vẻ mặt mờ mịt: "Tứ ca ca, muội không mệt, cũng chỉ là làm nóng thân thể mà thôi."

Vương Thủ Triết trừng mắt: "Ta nói ngươi mệt thì mệt."

Vương Lạc Thu bất đắc dĩ liếc mắt, được rồi, ta đánh không lại ngươi, mệt hay không mệt thì tùy ngươi định đoạt.

Sau đó Vương Thủ Triết liền thăm dò khí linh: "Trước khi mở cửa ải thứ hai, nàng có thể nghỉ ngơi không?"

"Có thể nghỉ ngơi và trị liệu một chút, nhưng không được vượt quá một ngày." Khí Linh thành thật trả lời, "Nếu không thì phải chờ một năm nữa bắt đầu lại."

"Vậy khi nàng ta nghỉ ngơi, nàng ta có thể thí luyện không?"

"Không thể, trừ phi nàng chủ động rời khỏi thí luyện, hoặc vượt qua một ngày không khiêu chiến cửa tiếp theo."

"Được, vậy Lạc Thu chúng ta nghỉ ngơi trước đã." Vương Thủ Triết kéo Vương Lạc Thu sang một bên: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, đưa toàn bộ huyền khí vừa rồi đã tiêu hao trở về, thiếu một chút cũng không được phép tới cửa thứ hai. Nếu không sẽ khấu trừ điểm cống hiến của ngươi."

Đừng nhìn ả đánh cửa thứ nhất nhẹ nhàng như vậy, nhưng một chọi một, một chọi hai là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Vương Lạc Thu bất đắc dĩ tuân thủ yêu cầu của Vương Thủ Triết.

Ngồi xếp bằng xuống, từng chút một khôi phục lại huyền khí. Không đến hai khắc đồng hồ, nàng liền đứng lên, khí linh, ta muốn mở ra cửa thứ hai.

“Như ngươi mong muốn, dân binh Vương Lạc Thu.”

Vừa nói xong, không gian chấn động, hai con khôi lỗi yêu ma đồng thời xuất hiện.

Sau đó là binh binh bang bang đánh vào nhau.

Quả nhiên, hai con yêu ma khôi lỗi kia phối hợp phi thường tốt, ngay cả Vương Lạc Thu cũng đánh phi thường cố hết sức, không thể không từ bỏ chiến thuật chính diện cứng rắn chống lại.

Bắt đầu không ngừng du tẩu đánh nhau tiêu hao chiến.

Đừng thấy Vương Lạc Thu bày ra dáng vẻ trung nhị, trên thực tế nàng chiến đấu vô cùng thông minh, tuyệt đối sẽ không câu nệ một khuôn mẫu.

Nhưng cho dù như vậy, càng đánh càng cố hết sức. Một chọi một và lấy một địch hai quả nhiên là khác biệt cực lớn.

Hơn nữa móng vuốt của yêu ma kia vô cùng sắc bén, cạo đến một chút chính là một vết thương, dần dần Vương Lạc Thu có chút chống đỡ không nổi, không ngừng rơi vào hạ phong.

Mọi người mới hiểu.

Vì sao với thiên phú của Lung Yên lão tổ, năm đó cũng phải liều mạng mới có thể vượt qua cửa thứ hai.

Huống chi Lung Yên lão tổ năm đó đã là Luyện Khí cảnh đỉnh phong!

Mà hiện tại Vương Lạc Thu chẳng qua chỉ là Luyện Khí cảnh tầng tám trung đoạn.

Nàng biểu hiện đã rất tốt, chờ nàng đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong, hẳn là có thể tương đối nhẹ nhàng đánh bại hai con hình nộm Yêu Ma này.

Nhưng đúng vào lúc này.

Vương Lạc Thu gầm lên giận dữ: “Ta, Vương Lạc Thu, làm sao có thể thua trên người hai con pháo hôi này?”

Trong đôi mắt của nàng, hiện ra một vệt hồng quang, chỉ một thoáng khí chất của nàng thay đổi.

Không tiếp tục chạy đi.

Mở ra chiến thể, khôi phục hình thức chiến đấu chính diện cứng rắn.

Một chiêu một thức, đều ẩn chứa lực bộc phát cường đại, vậy mà bắt đầu dùng thương đổi thương đánh nhau với yêu ma khôi lỗi.

“Lạc Thu, sau này còn có cơ hội, ngươi đừng như vậy.”

Cùng thế hệ, đều khẩn trương la lên.

“Ta, Vương Lạc Thu, quét ngang đương thời.” Theo tiếng rống của nàng ta, không để ý lợi trảo xuyên bụng, lại cứng rắn đánh nổ đầu một con khôi lỗi yêu ma. Sau đó con khôi lỗi yêu ma còn lại kia, chỉ tiếp nhận được năm chiêu đã bị nàng ta hủy đến thất linh bát lạc.

“Chát!”

Vương Lạc Thu một cước giẫm nát đầu con yêu ma khôi lỗi kia, trong ánh mắt tràn ngập khí phách không gì cản nổi thiên hạ.

“Dân binh Vương Lạc Thu, chúc mừng ngươi thông qua cửa thứ hai. Đây là phần thưởng của ngươi, 【dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp】 cùng với lệnh bài dân tinh anh. Có cần mở ra cửa thứ ba hay không?”

Vương Lạc Thu đưa tay cầm lấy phần thưởng, sau đó nhiệt huyết trong mắt phun trào, tràn đầy dục vọng chiến đấu.

“Khí linh, chuẩn bị…”

Nàng còn chưa nói xong, Vương Thủ Triết đã xông lên: “Khí linh, nàng ta bị thương, cần nghỉ ngơi.”

“Vương Thủ Triết, ngươi buông bản tiểu thư ra.”

“Vương Lạc Thu, im miệng.” Vương Thủ Triết ánh mắt giận dữ, không nói lời nào kéo nàng xuống sân.

Nhìn thấy Tứ ca ca thật sự tức giận, Vương Lạc Thu cũng không dám đối cứng với hắn, nhụt chí.

Nàng biết tính tình Tứ ca ca, bình thường cùng hắn cười hi hi ha ha như thế nào cũng không sao cả.

Nhưng một khi hắn nghiêm túc, trong lòng Vương Lạc Thu vẫn run rẩy.

Nha đầu này đã bị thương không nhẹ, mười vết thương trên người không nói, một trảo ở bụng càng là mười phần chí mạng, tổn thương đến khoang bụng. Nếu còn tiếp tục cố chống đỡ, sợ rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Đặt nàng đến chỗ bí mật, Vương Thủ Triết vận chuyển huyền khí giúp nàng chữa thương.

Không bao lâu, ngược lại giúp nàng ngăn lại thương thế.

Một ít vết thương chí mạng cũng nhất nhất khép lại. Chỉ có vết thương trí mạng kia ở bụng, không có mấy ngày công phu rất khó hoàn toàn khôi phục.

Cái này cũng nhờ có sức bật mạnh mẽ của Vương Thủ Triết, nếu không thương thế này cho dù có thuốc chữa thương, ít nhất cũng phải để cho nàng nằm một tháng.

“Vương Lạc Thu, con đường thí luyện lần này của ngươi kết thúc như vậy, đợi sau khi thương thế tốt lên sẽ dùng dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp.” Vương Thủ Triết nói, mặc dù cái tên này cấp thấp, nhưng đồ vật thật sự là đồ tốt.

Đồng thời, Vương Thủ Triết cũng nhìn một chút cái gọi là dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp này, nó hiện ra trạng thái chất lỏng, hương thơm xông vào mũi, cách biệt rất lớn với mùi vị của thạch tủy.

Trong lòng không khỏi thở phào một hơi, bảo bối này hẳn là cùng Thạch Tủy không có quan hệ, đã như vậy sẽ không tồn tại vấn đề chịu dược tính.

Vương Ly Từ, Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh ba người đều đã dùng qua rất nhiều thạch tủy. Nếu vật này chính là thạch tủy luyện chế, vậy hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí không có hiệu quả.

Mà Tẩy Tủy đan mà Vương Thủ Triết dùng, tài liệu chính cũng là Thạch Tủy, gặp phải vấn đề tương tự.

Đây cũng là một trong những vấn đề hắn quan tâm nhất lúc trước. Dù sao Vương Thủ Triết hắn bỏ ra hai mươi lăm vạn khoản tiền lớn mua một viên Tẩy Tủy đan.

Sau khi phục dụng, tư chất đích xác được cải thiện rất lớn.

Nhưng vẻ ngoài chỉ dừng lại ở giáp đẳng trung phẩm, cũng chỉ tương tự Vương Lạc Thu Vương Lạc Tĩnh, cũng không thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai.

Nếu như ban thưởng lại là một khỏa Tẩy Tủy đan, vậy chỉ sợ hắn rất khó đột phá đến thượng phẩm huyết mạch tư chất, tiến vào nhị trọng huyết mạch thức tỉnh.

Ngay lúc Vương Thủ Triết đang cân nhắc.

“Tứ ca ca, ngươi dùng dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp này trước đi.” Vương Lạc Thu thờ ơ nói.

Vương Thủ Triết sửng sốt, vội vàng lắc đầu nói: “Không được, đây là phần thưởng do ngươi liều sống liều chết mới lấy được, Tứ ca ca không thể tham ô bảo bối của ngươi.” Đây là chuyện kiêng kỵ nhất trong gia tộc, chính là cướp lấy tài nguyên của người khác, điều này sẽ khiến lòng người ly tán.

“Tứ ca ca ngươi ngốc à.” Vương Lạc Thu trợn trắng mắt nói: “Nếu huyết mạch thiên phú của ngươi mạnh hơn chút nữa, cửa ải thứ hai kia tất nhiên dễ dàng qua dễ dàng, đến lúc đó cầm phần thưởng trả lại cho ta không được sao?”

“À, cũng đúng.” Đầu óc Vương Thủ Triết nhất thời không xoay chuyển về bên kia, bây giờ được nhắc nhở, lại phát hiện đây là một chiến thuật tốt, cũng không già mồm nhận lấy dịch cải thiện.

Sau đó tức giận đạp Vương Lạc Thu một cước: “Không có chuyện của ngươi nữa, cút sang bên cạnh nghỉ ngơi, lần sau không được liều mạng như vậy.”

Vương Lạc Thu trừng mắt, nhưng vừa nghĩ tới đánh không lại Tứ ca ca, liền vỗ vỗ bờ mông ngoan ngoãn chạy đến một bên nghỉ ngơi.

Theo Vương Lạc Thu từ bỏ.

Kế tiếp người đi lên khiêu chiến chính là Liễu Viễn Huy.

Liễu Viễn Huy là hạt giống đích mạch linh đài Liễu thị tỉ mỉ bồi dưỡng. Hôm nay mới ba mươi tuổi, đã là Luyện Khí cảnh chín thành đỉnh phong. Một thân Huyền Vũ chiến kỹ cũng mài giũa rất thuần thục.

Nhìn lâu như vậy, hắn đối với thực lực khôi lỗi yêu ma cũng có nhận thức đầy đủ, biểu tình thập phần ngưng trọng.

Sau đó hắn tiến lên khiêu chiến.

Đánh khó phân thắng bại với khôi lỗi yêu ma kia, hầu như chẳng phân cao thấp. Cũng may ý chí của hắn vô cùng kiên định, vả lại tu luyện công pháp trung phẩm của Liễu thị 【Nguyên Thủy Quyết】.

Sức chịu đựng và sức khôi phục đều không tệ.

Dây dưa với hình nộm yêu ma kia trọn vẹn nửa canh giờ, bị thương nhẹ, mới một kiếm đâm thủng ngực hắn, gian nan giành được thắng lợi.

Hắn kéo nửa người thương tích xuống, trên mặt tràn đầy vẻ đắng chát.

Nếu đổi lại là bình thường chiến thắng cường giả cùng cấp với mình, hắn nhất định sẽ đắc chí, lấy đó làm kiêu ngạo. Thế nhưng có Vương Lạc Thu Châu ngọc trước mặt, biểu hiện của hắn ngược lại là thường thường không có gì lạ.

Về phần cửa thứ hai, hắn không cần suy nghĩ trực tiếp từ bỏ.

Đây là hành động sáng suốt. Nếu không lấy một địch hai, chỉ sợ hắn chống đỡ không nổi hơn mười chiêu.

Nhưng có được một viên Thiên Linh đan cũng là chuyện rất may mắn, Huyên Phù lão tổ vỗ vai ông ta cổ vũ.

Một đám cùng thế hệ cũng nhao nhao chúc mừng không thôi, dù sao Liễu Viễn Huy là người thứ hai vượt qua, được Thiên Linh Đan, tất cả mọi người rất hâm mộ.

Sau đó, Vương Thủ Triết kéo hắn sang một bên, hỗ trợ trị liệu thương thế một chút.

Liễu Viễn Huy cảm kích hành lễ nói: “Thủ Triết, đa tạ ngươi. Ất Mộc huyết mạch này của ngươi thật là đặc biệt.”

“Giữa ngươi và ta, cần gì hư lễ như thế.” Vương Thủ Triết cười nói: “Cũng may, đây đều là vết thương bên ngoài, không cần ta ra tay, bảy tám ngày cũng có thể khôi phục.”

Cùng lúc đó.

Tiểu bối trong nhà lại có một người đứng lên, đi về phía giữa đài thí luyện.

Đó là Vương Lạc Tĩnh.

Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh đen, bên trên có rất nhiều hoa văn phức tạp, nếu nhìn kỹ mới phát hiện đều là hình dạng của côn trùng.

Đồng thời, phía sau lưng cũng vác một cái rương lớn kỳ lạ.

Vẻ mặt nàng ta trầm ổn, nhưng trong ánh mắt lại không hề có chút sợ hãi nào.

Những năm gần đây, nàng đã trải qua một nửa thời gian ở Trường Ninh vệ.

Bởi vì vị Linh Trùng sư cung phụng Trường Ninh vệ kia sau khi nghe nói Vương Lạc Tĩnh đã tự mình tới cửa, nhất định muốn thu nàng làm đồ đệ, nói là cam đoan dốc lòng truyền thụ. Chuyện tốt như vậy, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thấy Vương Lạc Tĩnh lên sân khấu.

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi động nói: “Lạc Thu, Tứ ca ca thương lượng với muội một chút. Không bằng trước tiên đem bình dịch cải thiện tư chất này cho Lạc Tĩnh sử dụng. Lạc Tĩnh ở cửa thứ hai như vậy, cũng có thể đánh nhẹ nhàng một chút.” Hắn đối với Vương Lạc Tĩnh, đồng dạng là ôm kỳ vọng rất lớn.

Vương Lạc Thu tỏ vẻ không sao cả: “Nếu đã cho ngươi, Tứ ca ca tự mình làm chủ là được.”

Ngược lại Vương Nhược Tĩnh nghe xong đề nghị này, lập tức lắc đầu nói: “Không cần, cảm ơn ý tốt của Tứ ca ca. Bất quá, nếu Lạc Thu muội muội có thể làm được, vậy ta thân là tỷ tỷ, cũng có thể làm được.” Trong ánh mắt bình tĩnh của nàng mang theo một tia quật cường.

Lời vừa nói ra, Vương Thủ Triết liền không cưỡng cầu nữa.

Hắn biết tính cách của Ngũ muội muội Vương Lạc Tĩnh của mình, đừng nhìn bề ngoài nhu nhược yếu ớt, nhưng trong xương cốt lại tràn ngập quật cường.

Hơn nữa nàng và Vương Lạc Thu từ nhỏ đến lớn luôn luôn phân biệt manh mối với nhau, tất nhiên không muốn thua nàng.

"Lạc Tĩnh! Ngươi phải cẩn thận." Vương Thủ Triết trịnh trọng nhắc nhở: "Nếu không kiên trì được, có thể từ bỏ, dù sao lần sau còn có cơ hội."

"Tứ ca ca, huynh chớ quá coi thường muội." Dứt lời, Vương Lạc Tĩnh cười ngọt ngào với Vương Thủ Triết, sau đó nàng từng bước một đi tới giữa đài thí luyện, vẻ mặt dần trở nên trầm tĩnh mà lạnh lùng: "Khí linh, muội muốn thí luyện."

Một cỗ khí tức lạnh lùng mà tiêu sát tràn ngập mà lên. Làm cho các tiểu bối vây xem đều kìm lòng không được mà rùng mình một cái, đều kính sợ vài phần đối với Vương Lạc Tĩnh.

Chỉ có Vương Lạc Thu đang nghỉ ngơi, bĩu môi chế nhạo nói: "Cái gì mà khó học chứ, dáng vẻ giả vờ giả vịt kia của Vương Thủ Triết, đã học được mười phần."

…

chương 9:/chương thứ chín Hung mãnh! Xích Hộc Hỏa Thiềm!

…

Hết lần này tới lần khác Vương Lạc Thu nói rất lớn tiếng, khiến cho Vương Thủ Triết đều nghe thấy.

Lúc này, tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, nói chính ngươi giống như bình thường không học ta vậy.

Một Ngũ muội muội, một Lục muội muội, đều là đèn cạn dầu.

Có điều Lạc Tĩnh đang thí luyện, Vương Thủ Triết tập trung lực chú ý qua đó.

Chỉ thấy lại có một con khôi lỗi yêu ma mới xuất hiện, khí thế lạnh lẽo giết về phía Vương Lạc.

Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt lạnh lùng như cũ, buông cái rương sau lưng xuống. Cũng không dây dưa với nó, hai chân nhẹ nhàng điểm một cái liền như bươm bướm bay ngang ra ngoài, làn váy tung bay trên không trung, tư thế rất đẹp mắt.

Chẳng biết lúc nào trong tay nàng có thêm một cây trùng địch, một tay đặt ngang ở trên đôi môi ngọc nhẹ nhàng thổi lên, một đoạn tần suất cực cao, nhân loại lỗ tai cảm thấy phi thường chói tai vang lên.

Nàng để trong rương dưới đất "Ông" một tiếng, một đám Tử Tinh Linh chen chúc ra.

Mỗi người bọn chúng đều to như quả táo, trên người hiện ra tinh mang màu tím, có thể thấy rõ châm mang ở đuôi.

Hai ba trăm con ong tím như mây đen bao phủ lấy yêu ma khôi lỗi.

Đây là Tử Tinh Linh Phong đạt tới nhị giai, chênh lệch cực lớn với bộ dáng Hổ Đầu Linh Phong.

Hơn nữa ở trong bầy ong Tử Tinh Linh Phong kia, có một con Tử Tinh Linh Phong Hoàng hình thể đặc biệt, lớn cỡ nắm tay. Có Phong Hoàng chỉ huy bầy ong, sức chiến đấu không thể so sánh nổi.

Bầy ong như vậy, thực lực tổng thể đạt tới nhị giai đỉnh phong.

Cho dù là người Luyện Khí cảnh đỉnh phong đụng phải, cũng tuyệt đối không dám chọi cứng, hơn phân nửa sẽ lựa chọn đi đường vòng.

Yêu ma khôi lỗi kia, mặc dù tên là khôi lỗi, nhưng chung quy là dùng máu thịt yêu ma luyện chế mà thành, cấu tạo thân thể cũng không khác yêu ma hoang dã là mấy.

Bầy ong dây dưa với nó, gai đuôi kịch độc không ngừng đâm lên người nó.

Phương thức chiến đấu của khôi lỗi Yêu Ma không am hiểu lắm đối với cách giảo sát bầy ong, chỉ có thể dùng kình khí huy vũ song trảo, miễn cưỡng đánh chết một ít Tử Tinh Linh Phong.

Mặc dù khả năng chống cự độc tố của hình nộm Yêu Ma dường như rất mạnh, nhưng vẫn không chịu nổi số lượng bầy ong đông đảo, dưới tình huống không ngừng tích lũy một chút độc tố.

Tốc độ của nó càng ngày càng chậm, mà tác chiến với Linh Trùng sư, một khi tốc độ chậm, hầu như chính là cục diện diệt vong.

Vương Lạc Tĩnh lấy được ưu thế, bình tĩnh thi triển thân pháp, kiên quyết không cận chiến với hình nộm yêu ma.

Cuối cùng, sau khi trả giá mấy chục con Tử Tinh Linh Phong thương vong.

Con khôi lỗi yêu ma kia ngay cả quần áo của nàng cũng không dính được, ầm ầm ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Trận chiến này thắng nhẹ nhàng như vậy, để mọi người hai mặt nhìn nhau. Thật không hổ là Linh Trùng sư, sức chiến đấu này thật sự là đáng sợ.

Hơn nữa Linh Trùng sư chiến đấu gần như không có nguy hiểm gì, căn bản không cần cận chiến với địch nhân.

Chỉ cần kéo dài khoảng cách để linh trùng đi giết địch là được.

Phương thức chiến đấu đặc sắc như vậy, tất nhiên là làm cho mọi người hâm mộ ghen tị không thôi. Trong lúc chúc mừng

Vương Lạc Tĩnh thắng lợi, đồng thời nhao nhao nghị luận.

Nho Hồng lão tổ nhíu mày nói: “Linh Trùng sư là hai nghề nghiệp và chiến đấu hiếm thấy, cả Trường Ninh vệ cũng không có mấy người.”

“Các ngươi chớ suy nghĩ lung tung, huống chi chiến đấu lực của Linh Trùng sư toàn bộ là tích lũy tháng ngày, tự nhiên khác với những Huyền Vũ giả khác.”

Lời Nho Hồng lão tổ nói cực kỳ có đạo lý.

Vương Lạc Tĩnh bồi dưỡng Tử Tinh Linh Phong đỉnh cấp hiển nhiên là không dễ dàng, chết mấy chục con, đủ để nàng đau lòng một hồi.

Nhưng mà phần thưởng cuối cùng lại vô cùng phong phú.

Khí Linh nói: “Chúc mừng ngươi thông qua thí luyện, ngươi tên là gì?”

“Vương Lạc Tĩnh.”

“Rất tốt, Vương Lạc Tĩnh. Ngươi thông qua cửa thứ nhất có thể nhận được phần thưởng an ủi, điều kiện tiên quyết là phải tiếp nhận thân phận dân binh của Thần Vũ hoàng triều.”

Rất tự nhiên mà vậy, Vương Lạc Tĩnh đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Rất nhanh, nàng đã nhận được một viên Thiên Linh đan và một lệnh bài dân binh.

Sau đó nàng ngoan ngoãn nghiêm túc nghỉ ngơi, khôi phục huyền khí, đợi sau khi Huyền khí và tinh thần đều khôi phục, mới bắt đầu trận chiến thứ hai.

Nhưng trận thứ hai, hai yêu ma khôi lỗi liên thủ, tình huống lại không giống.

Bọn chúng có thể thi hành tiền hậu giáp công, vây quanh chiến thuật.

Lúc này bức Vương Lạc Tĩnh cực kỳ nguy hiểm, ba phen mấy bận du tẩu trong nguy hiểm, cũng làm cho nàng không cách nào tĩnh tâm lại, điều khiển Linh Phong.

“Phiền phức lớn rồi.” Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng, mặc dù là cùng một loại chiến thuật, nhưng dưới tình huống đối mặt với số lượng địch nhân khác nhau cũng trở nên vô cùng khác biệt.

Xoẹt!

Giữa một yêu ma vung trảo, xé ra váy của Vương Lạc Tĩnh, vạch ra một vết máu trên eo nàng.

“Lạc Tĩnh thôi.” Vương Thủ Triết hét lên: “Chờ ngươi đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, nhất định có thể đánh thắng được chúng.”

Nó rất biết cai sữa, thế nhưng dù có biết cai thì cũng không thoát khỏi bàn tay của người chết.

Loại chiến đấu không thắng này gắt gao dây dưa, không cẩn thận sẽ chết ngay lập tức.

Không ngờ sau khi Vương Lạc Tĩnh bị thương, trong mắt lộ ra một tia tức giận lạnh lẽo: “Yêu ma khôi lỗi chết tiệt, vậy mà hại ta bị Tứ ca ca lo lắng, các ngươi đều đáng chết!”

Một cỗ khí tức tà dị tràn ngập trên người nàng, hai mắt nàng đã bịt kín một tầng dị sắc thần bí.

Không tốt, trong lòng Vương Thủ Triết “lộp bộp” một cái, lúc vừa định ngăn cản.

Lại nghe thấy một tiếng ” oa oa”

Đó là tiếng cóc kêu, thanh âm hùng hậu điếc tai, như man ngưu gầm rú trong hoang dã.

Chỉ thấy trong bàn tay nhỏ nhắn của Vương Lạc Tĩnh, có thêm một con cóc màu đỏ to bằng bàn tay, hình thể của nó mặc dù rất nhỏ, lại tản ra một cỗ khí tức uy áp xích nhiệt mà đáng sợ.

“Đây là…” Sắc mặt Huyên Phù lão tổ hơi biến đổi: “Xích Dục Hỏa Thiềm! Tiểu cô nương lấy được từ đâu?”

Xích Hộc Hỏa Thiềm?

Vương Thủ Triết hơi mờ mịt, hiển nhiên chưa từng nghe nói đến cái tên này, nhưng rất nhanh Vương Lạc Tĩnh lại khiến hắn thấy được sự lợi hại của Xích Ngọc Hỏa Thiềm.

Chỉ thấy Vương Lạc Tĩnh há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, tinh huyết nhuộm đỏ Xích Nghiễn Hỏa Thiềm. Nó lập tức "Oa" lên một tiếng, càng thêm phấn khởi gầm rú lên.

Trong chớp mắt, con Xích Độc Hỏa Thiềm Thừ kia đón gió lớn lên, hóa thành một con nghé con lớn chừng một con, cả người nó bốc lên hỏa khí, trong con mắt to lớn căng phồng, tản ra cuồng nhiệt cùng hưng phấn.

"Lạc Tĩnh." Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi thay đổi, vừa định hành động thì lại bị Huyên Phù lão tổ ngăn cản: "Cẩn thận đừng qua đó, nha đầu kia dùng thuật tinh huyết liên kết tâm thần với Xích Ngọc Hỏa Thiềm, kiêng kỵ nhất là bị quấy rầy. Hơn nữa hiện tại tâm trạng nàng ta không ổn, vô cùng nguy hiểm."

"Yêu ma chết tiệt, đi chết đi." Vương Lạc Tĩnh nũng nịu một tiếng, trong ánh mắt hiện lên một đạo khí tức đáng sợ, tóc dài vậy mà lơ lửng từng sợi.

"Oa!"

Xích Nghiễn Hỏa Thiềm nổi giận gầm lên một tiếng, há miệng phun ra một luồng hỏa diễm. Ngọn lửa kia khác với ngọn lửa bình thường, lại có màu đỏ tươi yêu diễm, trong đó tạo thành một con rồng lửa.

Hỏa diễm yêu diễm rơi xuống trên người hình nộm Yêu Ma, trong nháy mắt đã đốt cháy hình nộm Yêu Ma kia.

Xì xì xì!

Khôi lỗi yêu ma lăn lộn nhưng không dập tắt được ngọn lửa kia, chỉ trong bảy tám hơi thở ngắn ngủi đã bị đốt cháy thành một đống xương khô màu đen.

Ngọn lửa kinh khủng như vậy khiến Vương Thủ Triết hít một hơi lạnh.

"Đây là hỏa độc xích diễm." Ánh mắt Huyên Phù lão tổ vô cùng kiêng kị: "Một khi dính phải một chút thì rất khó dập tắt. Lại có hỏa độc công tâm, là một trong tà hỏa nổi danh. Lung Yên biểu tỷ, nha đầu Xích Giao Hỏa Thiềm ở đâu ra tà vật đáng sợ như vậy! Vậy mà còn luyện nó thành bản mạng cổ! Nàng đây là không muốn sống nữa sao?"

Lung Yên lão tổ ánh mắt cũng cực kỳ ngưng trọng: "Đây chỉ sợ là sư phụ của Lạc Tĩnh nha đầu làm, bảy tám năm trước, Chu Trường Phong tìm tới cửa. Nói là muốn thu Lạc Tĩnh làm đồ đệ, tất nhiên sẽ dốc túi truyền thụ. Bởi vậy ta và Thủ Triết đều đáp ứng."

"Chu Trường Phong? Quan phủ Trường Ninh quanh năm cung phụng, Linh Trùng sư xuất thân tán tu kia?" Huyên Phù lão tổ tức giận nói, "Hắn thật to gan, vậy mà lại tu luyện vu cổ chi đạo, lát nữa lại tìm hắn tính sổ."

Lung Yên lão tổ khẽ nhíu mày không nhiều lời, mà cảnh giác nhìn chằm chằm chiến trường, bà ta dặn dò: "Thủ Triết, một khi chiến đấu kết thúc, ngươi lập tức đi chăm sóc Lạc Tĩnh."

"Vâng, lão tổ."

Vương Thủ Triết đáp, kỳ thật không cần Lung Yên lão tổ phân phó, hắn cũng chuẩn bị tùy thời tiến vào chiến trường, cứu viện Vương Lạc Tĩnh.

Khi Xích Nghiễn Hỏa Thiềm xuất hiện, chiến đấu đã nghiêng hẳn về một bên. Con rối yêu ma còn lại cũng không chống lại được hỏa độc Xích Diễm, bị đốt cháy thành một đống xương khô.

Mà cùng lúc đó.

Sắc mặt Vương Lạc Tĩnh trắng bệch vô cùng, nhắm mắt lại, vậy mà đổ về phía sau. Mà con Xích Nhiễm Hỏa Thiềm kia cũng thoáng cái hóa thành to bằng bàn tay, nhảy vào trong ngực Vương Lạc Tĩnh.

Vương Thủ Triết nhanh chóng lao lên, ôm chặt lấy Lạc Tĩnh, huyền khí màu xanh điên cuồng dũng mãnh lao vào trong cơ thể nàng. Nhũ lực mạnh mẽ, cuối cùng cũng khiến Vương Lạc Tĩnh hơi khôi phục một chút, nàng mở mắt yếu ớt ra nói: "Tứ ca ca, Lạc Tĩnh sẽ không làm mất mặt huynh."

"Nha đầu ngốc nhà ngươi." Vương Thủ Triết giận dữ mắng một tiếng: "Không ngờ lại không thương tiếc mình như vậy, ta đã nói rồi, lát nữa có thể quay lại."

"Tứ ca ca, Lạc Tĩnh không muốn kéo chân huynh." Nói xong câu đó, nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn Vương Thủ Triết nữa.

Vương Thủ Triết còn muốn mắng vài câu, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch trắng bệch của nàng, một bộ dáng tinh lực hao hết, tự nhiên thu hồi mắng. Hơn nữa hắn cũng biết Lạc Tĩnh có chủ ý rất lớn từ nhỏ, chỉ đơn thuần thuyết giáo cũng không có tác dụng lớn đối với nàng.

Hắn cẩn thận từng li từng tí ôm Lạc Tĩnh về, tỉ mỉ trị liệu cho nàng.

Đồng thời rút thời gian hỏi Huyên Phù lão tổ: "Lão tổ, vu cổ chi đạo này là cấm thuật à?"

"Cũng chưa hẳn là cấm thuật." Sắc mặt Huyên Phù lão tổ ngưng trọng nói: "Nhưng Học Cung không đề xướng tu luyện tà thuật như vậy. Hễ là tu luyện đạo vu cổ thì cần phải báo cáo với Học Cung. Chu Trường Phong là một tán tu, không biết lấy đâu ra vu cổ bí điển, hơn nữa còn có Xích Nhiễm Hỏa Thiềm, chuyện này còn phải làm rõ."

"Nếu không phải cấm thuật thì còn may." Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm.

"Thủ Triết, lát nữa ngươi phải nói đến nha đầu này." Lung Yên lão tổ cũng có chút tức giận: "Con Xích Nhu Hỏa Thiềm này đã vô cùng cường đại, không phải là nàng đã có một ít linh thức nhỏ có thể khống chế, nàng cưỡng ép sử dụng tinh huyết như vậy là nguy hiểm nhất."

Lung Yên lão tổ cũng có chút bất đắc dĩ, nha đầu Lạc Tĩnh ngoài mặt kính sợ lão tổ nàng, nhưng trên thực tế chỉ nghe lời Tứ ca ca nàng Vương Thủ Triết.

"Vâng, lão tổ." Vương Thủ Triết thành thật trả lời: "Về sau tu vi của nàng ta không đủ, nếu còn dám sử dụng Xích Nhuc Hỏa Thiềm, ta sẽ đánh mông nàng ta."

Hắn biết Vương Lạc Tĩnh đang giả vờ hôn mê, lời này nàng nghe thấy. Dùng loại lời này cho nàng thượng nhan sắc, ngược lại còn hữu dụng hơn nói thẳng.

Quả nhiên, thân thể nhỏ nhắn của nàng run lên, mặt đều đỏ lên.

May mà Vương Thủ Triết khỏe mạnh sung túc, không bao lâu sau, Vương Lạc Tĩnh đã khôi phục rất nhiều, nhưng trận chiến tiếp theo thì nàng đừng nghĩ tới.

Nhưng dù vậy, Khí Linh cũng dâng lên một phần dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, cùng với một lệnh bài dân chúng tinh anh.

"Vương Lạc Tĩnh, ngươi thật ngây thơ." Lúc này Vương Lạc Thu lại đây khó coi nói một câu: "Ngươi cho rằng dựa vào con Xích Nhu Hỏa Thiềm này là có thể thắng ta sao?"

"Hừ." Vương Lạc Tĩnh hơi khôi phục lại một chút hừ lạnh nói: "Nếu không phải Tứ ca ca không cho phép ta dùng, bảo đảm cho ngươi kiến thức lợi hại."

Vương Thủ Triết thấy bọn họ lại cãi nhau, lập tức ngăn cản: "Câm miệng hết đi."

Hai muội muội này thật sự không phải đèn cạn dầu, luôn làm cho hắn có chút nhức đầu.

Vương Lạc Tĩnh không dây dưa với Vương Lạc Thu nữa, mà đưa lọ dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp của nàng cho Vương Thủ Triết nói: "Tứ ca ca, hay là huynh dùng lọ này của muội đi."

Ách…

Lúc này Vương Thủ Triết mới hiểu được, chẳng trách Lạc Tĩnh liều mạng như vậy. Trong tâm tư nhỏ của nàng, chính là không muốn Vương Thủ Triết sử dụng một lọ của Vương Lạc Thu.

Điều này làm cho trong lòng hắn xuất ra một giọt mồ hôi lạnh, tâm tư của quỷ nha đầu này quá sâu.

Vương Lạc Thu nhướng mày, khoanh tay hừ lạnh: "Quỷ ngây thơ."

"Nha đầu lỗ mãng." Vương Lạc bình tĩnh trả lời một câu.

"Được rồi được rồi, các ngươi đều nghỉ ngơi đi." Lúc này Vương Ly Từ đứng lên, dáng vẻ như ta là đại tỷ lớn lên nói: "Hai người các ngươi đánh thắng hai cửa cũng coi như không tệ, không phụ sự dạy bảo của Ly Từ đại tiểu thư ta."

Sau đó Vương Lạc Thu Vương Lạc Tĩnh, Tề Tề ném cho nàng một cái xem thường. Thiên phú của đại nha đầu này cũng rất tốt, nhưng sức chiến đấu thực tế… Có thể vượt qua cửa thứ hai hay không cũng là một vấn đề lớn.

Sau đó Vương Ly Từ cũng không để ý đến các nàng, mà chắp hai tay sau lưng, nghênh ngang đi lên đài thí luyện.

Theo sự xuất hiện của Vương Ly Từ, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Chỉ thấy nàng đứng ở nơi đó, bày ra bộ dáng tuyệt thế cao nhân, sau đó huýt sáo.

Nhất thời một con hổ hình thể to mọng chạy như bay tới, không biết là có phải do nó ăn quá béo hay không, hay là vật nặng trên lưng nó quá nặng.

Luôn cảm thấy con hổ kia chạy tới thở hồng hộc.

Vương Thủ Triết không nhịn được giật giật khóe miệng, nhớ ngày đó lần đầu tiên gặp con hổ nhỏ này. Thân thủ nó còn rất mạnh mẽ, chạy đường giống như một trận gió, bắt linh thử cũng rất lưu loát.

Kết quả càng lớn thì càng to, cứ tiếp tục như vậy, Vương Thủ Triết cũng bắt đầu nghi ngờ nó còn có năng lực săn bắn hay không.

“Hoa hoa, vất vả rồi.” Vương Ly Từ sờ sờ đầu hổ: “Nể tình ngươi một đường giúp ta đeo trang bị, trong nợ giảm miễn cho ngươi năm trăm càn kim.”

Hoa Hoa rất vui vẻ, dùng đầu lão hổ cọ vào Vương Ly Từ, nó hoàn toàn không ý thức được rốt cuộc mình đã nợ bao nhiêu càn kim.

Vương Ly Từ cởi một cái bao lớn sau lưng nó ra. Bên trong đó là toàn bộ trang bị của nàng. Một bộ chiến giáp, cự chùy, trọng thuẫn được chế tạo tỉ mỉ từ toàn thân.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Vương Ly Từ đã hóa thân thành trọng giáp chiến sĩ, nói với Khí Linh: “Ta, Vương Ly Từ, mở thí luyện.”

Nào có thể đoán được.

Khí Linh trả lời: “Bình dân, tên của ngươi không có chút ý nghĩa nào. Như ngươi mong muốn, thí luyện đã mở ra. Còn nữa, mời con hổ không liên quan kia rời khỏi sân thí luyện.”

“Cái gì?” Vương Ly Từ giật mình nói: “Dựa vào cái gì? Con trùng của Lạc Tĩnh nha đầu, còn có con cóc lớn kia cũng có thể dùng, dựa vào cái gì chiến sủng của ta không được?”

Không đợi khí linh trả lời, sau một trận dao động không gian, hình nộm yêu ma đánh về phía nàng.

Cùng lúc đó, hổ lớn Hoa bị một cỗ năng lượng vô hình bao trùm, ném ra khỏi đài thí luyện, trên mặt hổ tràn đầy vẻ hoang mang.

Vương Ly Từ đáng thương, một mình đối mặt với con hình nộm yêu ma hung thần ác sát kia, nước mắt sắp rơi xuống.

Ly Từ đại tiểu thư ta, đã bao lâu không đơn đấu rồi?

“Khí linh! Ta…

…

Chương 10: Chiến binh! Thượng phẩm linh khí

…

Vương Ly Từ lòng tràn đầy đau khổ.

Mấy năm gần đây mỗi lần đánh nhau, nàng chẳng qua chỉ mặc trọng giáp, ra sân ý tứ, đơn vị chiến đấu chủ yếu vẫn là đại lão hổ hoa hoa.

Nhưng không ngờ khí linh lại truyền tống hoa ra ngoài.

Điều này làm sao nàng chịu nổi?

Nhưng nàng không kịp nghĩ nhiều, bởi vì con yêu ma khôi lỗi hung thần ác sát kia đã giết tới. Móng vuốt sắc bén hướng nàng hung hăng vung tới, phảng phất mang theo thiên quân lực, phát ra tiếng rít xé gió.

Giờ khắc này Vương Ly Từ cực kỳ sợ hãi.

Nàng vội vàng giơ trọng thuẫn lên, điên cuồng rót huyền khí vào trong trọng thuẫn, để gia tăng lực phòng hộ của thuẫn.

“Keng!” Một tiếng vang thật lớn.

Chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Thân thể Vương Ly Từ lại không hề nhúc nhích, ngược lại là khôi lỗi yêu ma bị đánh gãy hai cái móng vuốt.

“Gào!”

Con rối yêu ma dường như phẫn nộ, sau khi rít gào một tiếng, mạnh mẽ đánh về phía Vương Ly Từ.

Thân cao hơn hai mét, thể trọng vượt qua ba trăm cân, cứ như vậy hung hăng đâm vào trên trọng thuẫn.

“Oanh!”

Nào có thể đoán được.

Thân hình Vương Ly Từ chỉ lung lay một cái.

Ngược lại khôi lỗi yêu ma kia bị lực phản chấn chấn đẩy lùi lại mấy bước.

“Ồ? Thân thể gia hỏa này yếu như vậy.”

Ánh mắt dưới mũ giáp của Vương Ly Từ tràn đầy nghi hoặc, vừa rồi nhìn Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu đánh vất vả như vậy, còn tưởng rằng con rối yêu ma này lợi hại đến đâu?

Không phải là nhầm rồi chứ, thử lại lần nữa.

Sau đó nàng liền giơ thuẫn xông về phía trước hung hăng va chạm.

“Đông!” Một tiếng vang thật lớn.

Khôi lỗi yêu ma lại bị đụng bay ra ngoài, té ngã trên đất.

“Ha ha ha.” Vương Ly Từ càn rỡ cười phá lên: “Hóa ra Ly Từ đại tiểu thư của ta đã lợi hại như vậy. Con yêu ma gà này của ngươi, dám đấu với Ly Từ đại tiểu thư. Đến đây nào, đứng lên, chúng ta lại đấu ba trăm hiệp.”

Con rối yêu ma kia gầm nhẹ một tiếng, thật sự bò dậy, đấu với Vương Ly Từ.

Chỉ tiếc lực lượng của nó kém Vương Ly Từ rất nhiều, hai ba cái đã bị đánh bay ra ngoài. Vương Ly Từ giống như chơi đến nghiện, ném trọng thuẫn chùy qua một bên, cứ như vậy mặc trọng giáp, tay không vật lộn với con rối yêu ma kia.

Ầm ầm ầm.

Yêu ma khôi lỗi đáng thương kia bị nàng một lần hung hăng đập xuống đất, thảm liệt tựa như một con búp bê vải rách.

Cảnh tượng quỷ dị như thế khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Khí lực của cô nương này cũng quá đáng sợ đi?

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút hãi hùng khiếp vía, cho tới nay đều biết khí lực của Ly Từ rất lớn. Lại không nghĩ rằng đã trưởng thành đến mức này, không khỏi có chút đồng tình với con rối yêu ma đáng thương kia.

Chơi một lát, Vương Ly Từ phảng phất cảm thấy không có ý nghĩa. Liền nâng hình nộm yêu ma lên cao, đầu đập mạnh xuống dưới.

“Đông!”

Đầu của yêu ma khôi lỗi, cổ và bả vai va chạm với mặt đất cứng rắn của sân huấn luyện, lập tức bị đập nát vụn, đương nhiên là không còn mạng.

Sau đó.

Vương Ly Từ giống như một vị cao thủ tuyệt thế, chắp hai tay sau lưng, góc bốn mươi lăm độ, ngước nhìn bầu trời.

Lắc đầu thở dài nói: “Ai, vô địch trên thế gian, thật sự là khiến người tịch mịch.”

Vô địch! Vô địch cái đầu ngươi.

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi run rẩy, nếu không phải bận tâm đến các thân thích ở đây, thật đúng là muốn xách tai nàng lên, hảo hảo dạy dỗ một phen.

Không biết tại sao, luôn cảm thấy cháu gái lớn của mình có một loại khí chất thuần thiên nhiên muốn ăn đòn.

Sau đó.

Rất tự nhiên mà vậy. Khí linh đưa ra ban thưởng tương ứng, trao tặng danh hiệu dân binh của nàng.

“Vận động lâu như vậy, bụng đói quá.” Vương Ly Từ hoàn toàn không có hứng thú với Thiên Linh đan gì gì đó, xoa xoa bụng tự nhủ.

Sau đó nàng vẫy vẫy tay, đại lão hổ Hoa Hoa rất nghe lời, hấp tấp chạy tới.

Nàng từ trong túi lưng lão hổ lấy ra mấy khối thịt nướng sẵn, ước chừng khoảng một hai trăm cân. Cân nhắc một chút, chọn một khối nhỏ nhất chia cho Hoa Hoa.

Một người một hổ cứ như vậy ấp a ấp úng ăn.

Tràng diện kia thật sự là muốn bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu lúng túng.

Biểu hiện kinh người như thế.

Mấy vị lão tổ cũng hai mặt nhìn nhau, đại nha đầu này thoạt nhìn ngốc manh, quả thực quá mức mạnh mẽ đi?

Những miếng thịt nướng đó đều là huyết nhục của hung thú tam giai, năng lượng ẩn chứa bên trong vô cùng phong phú.

Nàng ăn nhiều như vậy thì có thể tiêu hóa được sao?

Cho dù là các lão tổ mở rộng ăn, sức ăn này cũng xa xa không bằng nàng!

Khó trách nha đầu kia có sức lực lớn như vậy.

“Phu quân, Ly Từ nhà chúng ta thật sự là tràn đầy nguyên khí.” Liễu Nhược Lam che miệng cười không ngừng: “Khí lực của hắn so với ban đầu lại lớn hơn không ít, ngay cả phu quân cũng không bằng.”

Nếu so về khí lực, e rằng Vương Thủ Triết thật sự không bằng nàng.

Khiến Vương Thủ Triết âm thầm chửi bới không thôi, ta là nhân loại, nàng lại là quái vật khoác da cô gái, có thể giống nhau sao?

“Vương Ly Từ, ngươi đã ăn no chưa?” Vương Thủ Triết nói, “Ngươi có thời gian rảnh thì nhanh chóng bắt đầu cửa ải tiếp theo.”

Nha đầu này căn bản cũng không cần nghỉ ngơi, giống như có vô tận khí lực cùng tinh lực.

“Tứ thúc, người ta là con gái mà, đánh nhau rất mệt, trước tiên chờ cháu ăn xong đã.” Nàng vừa ăn vừa nói chuyện với Khí Linh: “Khí Linh, thúc nói xem, dựa vào cái gì mà hoa hoa của cháu không thể lên? Những con côn trùng, con cóc của Vương Lạc Tĩnh đều có thể lên, điều này cũng quá không công bằng.”

“Dân binh Vương Ly Từ. Giữa ngươi và con linh thú loài hổ này cũng không có quan hệ khế ước, đồng thời cũng không có dấu hiệu tế luyện huyết mạch, bởi vậy không thể phán đoán là sủng vật của ngươi. Nhưng mà, dân binh Vương Lạc Tĩnh là linh trùng sư, những linh trùng kia là binh khí chiến đấu nàng nuôi dưỡng tế luyện, đồng thời cóc lớn là linh cổ bản mạng của nàng, có thể phán định có thể lên sân khấu.”

Nói như vậy, Vương Thủ Triết cũng hiểu.

Sân thí luyện này cũng có quy củ. Không thể tùy tiện bắt linh thú tới, chỉ nói là chiến sủng của mình, sau đó giả mạo linh sủng sư các loại.

Điều này cũng ngăn chặn khả năng Vương Thủ Triết, để Nguyên Thủy Linh Quy hỗ trợ chiến đấu.

“Được rồi được rồi, dù sao bốn tiểu thư cũng đã là vô địch thiên hạ, cho dù không có Hoa Hoa hỗ trợ cũng được.” Sau trận chiến vừa rồi, khiến lòng tin của Vương Ly Từ tràn đầy.

Nàng vẫn là lần đầu tiên phát hiện mình lợi hại như vậy.

“Vừa vặn cũng để cho Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, hai nha đầu kia nhìn xem, rốt cuộc ai mới là đại tỷ.” Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ đã ăn hết toàn bộ thịt nướng, lau miệng nói: “Khí Linh, bắt đầu cửa tiếp theo.”

“Dân binh Vương Ly Từ, như ngươi mong muốn.” Khí Linh nói.

Lại là một trận không gian ba động nữa, hai hình nộm Yêu Ma đồng thời xuất hiện.

Lần này Vương Ly Từ tràn đầy tự tin, không tránh chiến nữa mà chủ động nghênh đón, chiến đấu với hai con khôi lỗi yêu ma kia.

Trọng thuẫn của nàng ta vung vẩy như hổ hổ sinh phong. Cho dù là lấy một địch hai, vậy mà không rơi xuống hạ phong.

Vương Ly Từ dũng mãnh như vậy, khiến các lão tổ liên tục tán thưởng không thôi, nha đầu này quả nhiên là tiềm lực vô hạn.

Vấn đề nhỏ duy nhất là hình như chiến kỹ của nha đầu này rất tồi tệ.

Chiêu thức của nàng đều là tùy tâm sở dục, hoàn toàn không thành hệ thống, chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng đáng sợ cùng huyền khí nghiền ép mà thôi.

Ngoài ra trọng giáp trên người nàng, cũng là tìm thợ rèn đặc chế, sợ là nặng mấy trăm cân, bộ vị mấu chốt đều dày đặc. Sau khi được nàng rót vào huyền khí, lực phòng ngự trở nên đặc biệt xuất chúng.

Khôi lỗi Yêu ma đáng thương ngay cả phòng ngự của nàng cũng không phá được.

Cảnh tượng như vậy khiến Vương Thủ Triết không kìm được mà bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mấy năm nay mình đều sai?

Chiêu số của đại nha đầu Ly Từ, phương thức tu luyện mới là vương đạo hay sao?

Nhưng trong nháy mắt, ý nghĩ này đã bị hắn ném ra sau đầu. Nha đầu Vương Ly Từ kia là yêu nghiệt, thuần túy chỉ khoác một quái thú hình người bề ngoài đáng yêu, hình thức chiến đấu như thế không thể phục chế.

Kế tiếp, trận chiến đấu này đã không cần lo lắng nữa.

Hai con khôi lỗi yêu ma bị trọng chùy của nàng đánh nát bét, cửa ải thứ hai cũng dễ dàng vượt qua, nên lấy phần thưởng lấy được, cũng chiếm được danh hiệu dân binh tinh anh.

Kể từ đó, Vương Ly Từ càng thêm đắc ý: "Ha ha ha, Ly Từ đại tiểu thư của ta mới thật sự là vương giả vô địch chân chính. Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, chỉ hỏi các ngươi có phục hay không?"

Chọc Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu nhao nhao đừng mở đầu không muốn nhìn nàng. Ngươi lớn tuổi hơn vài tuổi, đều là Luyện Khí cảnh đỉnh phong rồi, có gì đắc ý?

Sau khi Vương Ly Từ lấy phần thưởng xong, lại sờ bụng nói: "Hoa hoa, bụng ta đã đói lắm rồi, mau đưa đồ ăn đến cho ta."

Sau đó dưới tình huống mọi người trợn mắt há mồm, nàng lại móc ra một đống thịt nướng cùng con hổ to béo, hự hự bắt đầu ăn.

Như vậy ngay cả đôi mắt đẹp của Huyên Phù lão tổ cũng trợn tròn, nha đầu này cũng quá ăn rồi đi? Lung Yên biểu tỷ, nhà các ngươi nuôi đứa nhỏ này thật không dễ dàng.

Vương Thủ Triết nhìn mà hãi hùng khiếp vía, thầm nghĩ, Đại chất nữ của Ly Từ càng lớn tuổi, tu vi càng cao thì càng có thể ăn.

Sao giống như cái động không đáy thế này?

Đã sắp nuôi không nổi rồi.

Sau đó Vương Thủ Triết len lén liếc nhìn Huyên Phù lão tổ, trong lòng suy nghĩ, nghe nói Tử Phủ Học Cung đối với đệ tử hạch tâm, không những cung cấp tài nguyên bổ trợ, còn bao ăn bao ở?

Quay đầu lại nhìn xem, có thể tìm cơ hội đưa nha đầu Ly Từ đi Học Cung hay không.

Chủ ý này không tồi, Vương Thủ Triết càng nghĩ càng hay.

Ừm, quyết định như vậy đi.

Bỗng dưng, Huyên Phù lão tổ chợt sinh ra cảm xúc hãi hùng khiếp vía và có điềm xấu.

Cùng lúc đó, sau khi ăn no, Vương Ly Từ lại bắt đầu cửa thứ ba.

Quả nhiên Lung Yên lão tổ nói, cửa thứ ba là ba con khôi lỗi yêu ma. Một khi số lượng loài vật nhiều hơn sẽ từ lượng biến hình thành chất biến.

Ba con khôi lỗi yêu ma hiển nhiên mang đến một chút áp lực cho Vương Ly Từ. Chúng nó như bầy sói bôn ba, chấp hành các loại chiến thuật.

Móng vuốt sắc bén dày đặc ở trên chiến giáp của Vương Ly Từ, cào ra một vết cào.

Chiến thuật hèn mọn bỉ ổi như vậy, khiến cơn tức của Vương Ly Từ bốc lên.

“Ly Từ đại tiểu thư ta không phát uy, các ngươi coi ta là mèo bệnh à.”

Ngay khi một con khôi lỗi yêu ma đang ở sau lưng đánh lén chà xát, nàng mạnh mẽ đem chiến chùy bay về phía sau.

Chiến chùy xoay vòng gào thét mà đi.

“Oanh!”

Chiến chùy đánh trúng lồng ngực khôi lỗi yêu ma, một kích mất mạng!

Sau đó Vương Ly Từ lại cầm trọng thuẫn trong tay, cũng là bay ngang ra ngoài. Trọng thuẫn giống như một bài tú lơ khơ, quét ngang trên không trung, rít gào từng trận.

“Phốc phốc!”

Một con khôi lỗi yêu ma tránh không kịp bị cắt ra thành hai đoạn.

Kể từ đó, chiến đấu nào còn có điều bất ngờ?

Vương Ly Từ cũng nhẹ nhàng thắng trận chiến.

Lợi hại!

Đây là người đầu tiên trong đám người trẻ tuổi đến đây thí luyện liên tục vượt qua ba ải.

Các tiểu bối không đề cập tới các loại hâm mộ cùng sùng bái, ngay cả các lão tổ cũng nhao nhao tán thưởng.

Đây là Vương thị đã ra khỏi ngàn dặm câu.

Đứa nhỏ này thăng cấp Linh Đài cảnh, đây tuyệt đối là chuyện ván đã đóng thuyền, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

Chỉ có hai người Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, sau khi nhìn nhau, đều ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Vương Ly Từ, giống như trong lòng dấy lên ý chí chiến đấu.

Các nàng đều là tiểu thiên kiêu trong lòng kiêu ngạo, sao có thể dễ dàng chịu phục?

Hơn nữa các nàng tràn đầy tự tin, chờ khi các nàng đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, đồng dạng có thể dễ dàng vượt qua tam quan.

Cùng lúc đó.

Khí Linh nói: “Dân binh tinh anh Vương Ly Từ, chúc mừng ngươi vượt qua cửa thứ ba, ban thưởng vũ khí chế thức, cũng thăng ngươi làm chiến binh.”

Lần này Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết đều vô cùng quan tâm. Chiến binh, vũ khí chế thức, đây đều là lần đầu tiên nghe được.

Khí Linh nói: “Bởi vì kiểm tra đo lường vũ khí chính mà Vương Ly Từ sử dụng làm chiến chùy, có lựa chọn vũ khí chiến chùy hay không.”

“Chùy, ta muốn cái búa, dùng búa nổ rất sảng khoái.” Vương Ly Từ không chút do dự nói, thật ra tình huống chân thật là, vũ khí ở bên cạnh nàng cũng không thể sử dụng được.

Không cầm chùy, chẳng lẽ cầm kiếm đi thêu hoa sao?

Sau đó khí linh cũng không nói nhảm với nàng.

Sau một trận chấn động không gian, “Leng keng” một cái.

Một cây chiến chùy bỗng dưng xuất hiện, nện mạnh xuống đất.

Nó đem mặt đất đài thí luyện cứng rắn vô cùng đập ra một cái hố.

Chỉ thấy thanh chiến chùy kia bộ dáng bình thường, toàn thân ngăm đen, tản ra một đạo linh quang màu sắc nồng đậm, nhìn phảng phất rất có linh tính.

Các lão tổ đều biến sắc: "Đây là…"

"Thượng phẩm linh khí!!"

Theo linh quang rừng rực như thế phán đoán, không hề nghi ngờ, đây là một thanh thượng phẩm linh khí.

Chư vị lão tổ trong cơn chấn động lại có ghen tị cùng hâm mộ nói không nên lời.

Một số lão tổ của tiểu gia tộc cũng chưa chắc đã có được một linh khí.

Nhưng mặc dù có được Linh Khí, đa số cũng là Linh Khí hạ phẩm, số ít mới có thể đạt tới cấp bậc Linh Khí trung phẩm.

Trên dưới toàn bộ Vương thị, trước mắt có được ba món linh khí.

Trong đó 【Trụ Hiên kiếm】 chính là linh khí trung phẩm, Lung Yên kiếm và Tử Kim Bát đều chỉ là linh khí hạ phẩm.

Hôm nay thoáng cái xuất hiện một kiện thượng phẩm linh khí, là sự tình chấn động cùng làm cho người ta hâm mộ bực nào?

Càng quan trọng hơn là, khí linh kia lại nói nó là vũ khí chế thức.

Bởi vậy có thể thấy được, Thần Vũ hoàng triều ở thời kỳ toàn thịnh cường đại cỡ nào!

Vương Ly Từ vừa thấy thanh chiến chùy kia, trong lòng tràn đầy vui mừng chộp tới: "Cây chùy này nhìn qua đủ mạnh, ta thích. Ồ, sao lại nặng như vậy?"

Sau đó nàng hai tay bắt lấy cán chùy, mãnh liệt phát lực sau đó mới miễn cưỡng đem nó cầm lên, ngay cả đi đường cũng bắt đầu lung lay rồi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy khí lực của Vương Ly Từ, trong Luyện Khí cảnh chỉ sợ hiếm có người nào có thể sánh ngang. Lấy lực lượng của nàng, cho dù cầm lấy đồ vật ba ngàn cân cũng tương đối nhẹ nhàng.

Chuôi chiến chùy này đến tột cùng nặng bao nhiêu! Năm ngàn cân, hay là sáu ngàn cân?

Thấy nàng ta cố hết sức, Liễu Nhược Lam nhìn không thuận mắt, đi tới nói: "Ly Từ, với sức mạnh của cháu bây giờ, đoán chừng không thể sử dụng được cái búa này. Tứ thẩm bảo quản thay cháu trước."

"Cảm ơn Tứ thẩm." Vương Ly Từ ngoan ngoãn nói.

Sau đó, Liễu Nhược Lam liền lau tay một cái, thu chiến chùy vào trong nhẫn trữ vật.

Không thể không nói, dưới tình huống như vậy, tính tác dụng của nhẫn trữ vật liền thể hiện ra. Nó chỉ bị thể tích hạn chế, lại không bị các loại nhân tố sức nặng hạn chế.

Các lão tổ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nhẫn trữ vật, tuy rằng tất cả mọi người đều phát tài theo Thủ Triết, nhưng trước mắt mua một nhẫn trữ vật vẫn quá mức xa xỉ.

"Ly Từ, sau khi ngươi nghỉ ngơi một chút, mau mau thử cửa thứ tư xem sao." Liễu Nhược Lam nói: "Trò chơi vượt ải này cũng rất thú vị, ta cũng có chút không thể chờ đợi được."

Hứng thú của Liễu Nhược Lam đối với lần thí luyện này vốn thiếu thốn, là căn cứ vào việc giúp phu quân mà đến, hiện tại ngược lại cảm thấy có chút thú vị.

"Vâng, Tứ thẩm thẩm." Vương Ly Từ ngoan ngoãn nói, cô hiểu rất rõ, ai ở trong nhà mới thật sự là người làm chủ.

Sau đó Vương Ly Từ ăn ăn uống nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới mặc trang bị xong, nói là ta muốn tham gia cửa ải tiếp theo của Đạo Khí Linh.

"Chiến binh Vương Ly Từ, như ngươi mong muốn."

Sau đó một trận không gian ba động, một yêu ma khôi lỗi thân cao hơn trượng hiện ra thân hình.

Hình thể của nó so với hình thể của Yêu ma khôi lỗi lúc trước lớn hơn không chỉ một vòng, lân giáp toàn thân như khôi giáp thực chất, tản ra hắc ám mang. Một đôi mắt, càng lạnh lùng mà tàn nhẫn.

Nó vừa xuất hiện, một luồng khí tức uy áp cường đại đã bao phủ toàn trường.

Sắc mặt tất cả tiểu bối Luyện Khí cảnh ở đây đều nhao nhao đại biến, có một loại cảm giác như lâm đại địch, gặp phải tuyệt thế hung thú.

Con ngươi của Vương Thủ Triết co rụt lại, không phải chứ?

Cửa thứ tư đã nói là bốn con hình nộm Yêu Ma cơ mà?

Thứ này, là hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh đúng không?

Luyện Khí cảnh nào đánh thắng được chứ?

Vương Ly Từ đứng mũi chịu sào, càng trợn mắt há hốc mồm nhìn con khôi lỗi yêu ma to lớn kia.

Nước mắt sắp rơi xuống, khí linh ngươi đây là đang trêu đùa Ly Từ đại tiểu thư sao?

…

Chương 11: Thủ Triết! Huyết mạch nhị trọng thức tỉnh!

…

Gần như là ngay từ đầu, Vương Ly Từ đã muốn đầu hàng. Không chơi nữa, không chơi nổi nữa.

Linh Đài cảnh yêu ma khôi lỗi.

Nghe thấy cái tên này, Vương Ly Từ liền cảm thấy hai chân run lên, cả người đều không còn sức lực.

Con hình nộm yêu ma Linh Đài cảnh kia, trong ánh mắt lóe ra hung quang tàn nhẫn, đánh giá Vương Ly Từ từ trên xuống dưới, từng bước từng bước ép về phía nàng, giống như đang đùa bỡn con mồi.

Linh trí của nó hiển nhiên không phải khôi lỗi yêu ma Luyện Khí cảnh có thể so sánh, trí tuệ của nó giữ lại càng nhiều hơn.

"Ta, ta, ta, ta đầu hàng…" Lời nói đầu hàng của Vương Ly Từ còn chưa dứt, liền nghe thấy Vương Thủ Triết ở phía dưới hô: "Ly Từ, không cho phép đầu hàng. Bất kể nói thế nào, trước tiên phải thử sâu cạn của nó một chút."

XXX thử xem độ sâu cạn của nó!

Vương Ly Từ nước mắt chảy ròng ròng, có một loại xúc động muốn chửi tục, yêu ma Linh Đài cảnh có cái gì mà thử sâu cạn?

Dù sao chính là đánh không lại.

Tứ thúc ngươi đừng mở miệng, có bản lĩnh thì ngươi lên đi. Đây chính là quái vật cùng cấp bậc với lão tổ các nhà.

Vương Ly Từ sống lâu dài dưới sự che chở của lão tổ, đối với Linh Đài cảnh có một loại kính sợ tự nhiên, chưa đánh đã khiếp sợ tám phần.

"Một năm." Vương Thủ Triết mở miệng hô, "Chỉ cần ngươi đánh, mặc kệ thắng thua. Một năm này tùy ngươi thích ăn cái gì thì ăn cái đó."

“Thật.” Vương Ly Từ lập tức lấy lại tinh thần, giống như nổi lên mấy phần dũng khí: “Vậy thì thử xem.”

Vừa dứt lời.

Khôi lỗi yêu ma liền “vù” một tiếng, tốc độ nhanh chóng hướng Vương Ly Từ vọt tới.

Tốc độ thật nhanh, con ngươi Vương Thủ Triết co rụt lại, theo hắn đoán thì tốc độ của hình nộm yêu ma này ít nhất nhanh hơn hắn ba đến bốn phần. Nếu gặp phải ở dã ngoại, e rằng ngay cả chạy trốn cũng khó khăn.

Móng vuốt của nó càng thêm tráng kiện sắc bén, một trảo quét về phía Vương Ly Từ, kình phong gào thét, dường như ngay cả khối sắt cũng bị cắt nát.

Nhưng mà Vương Ly Từ cuối cùng vẫn là người thức tỉnh huyết mạch nhị trọng, miễn cưỡng nâng thuẫn lên đỡ.

“Keng!” Một tiếng vang thật lớn.

Vương Ly Từ lùi lại ba bốn bước, trên trọng thuẫn có thêm bốn vết cào, mỗi một tấc sâu hơn một tấc, gần như xuyên thủng cả tấm khiên.

Lực lượng cũng không nhỏ.

Vương Thủ Triết nắm mỗi một chi tiết của nó, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, phán đoán thực lực của con rối yêu ma Linh Đài cảnh này.

“Ồ? Hình như lực lượng cũng không mạnh lắm.” Vương Ly Từ cũng hơi giật mình, vốn tưởng rằng nàng sẽ bị đánh bay. Nhất thời, nàng lập tức phấn chấn hơn rất nhiều, vung búa tạ đập ngược về phía hình nộm yêu ma.

“Keng keng keng.”

Không quá mười chiêu, nàng liền bị hình nộm Yêu Ma đánh bay ra ngoài, ngay cả giáp nặng trên người cũng có thêm mấy vết cào, máu tươi tràn ra ngoài.

“Tứ thúc Tứ thúc, cháu không chịu nổi nữa.” Vương Ly Từ nức nở: “To con quá hung hãn.”

“Kiên trì, làm được.” Vương Thủ Triết nói: “Không thông qua ta đồng ý, ngươi liền đầu hàng. Ta sẽ không thu tất cả linh

thực của ngươi, sau đó an bài thủ dũng, Thủ Liêm mỗi ngày đều ở trước mặt ngươi ăn.”

“Thời hạn một năm.”

Quá tàn nhẫn mà!

Vương Ly Từ quả thực không thể tin được cảnh tượng đó, đó là tận thế. Đừng nói một năm, ngay cả một ngày nàng cũng không kiên trì nổi.

“Chỉ cần ngươi có thể đánh nó bị thương, ta sẽ dẫn ngươi đến quận thành, đồ ăn ngon gì đều do ngươi chọn.” Vương Thủ Triết đánh một gậy cho một quả táo ngọt nói.

Quận thành?

Vương Ly Từ lập tức tinh thần tỉnh táo, nghe nói nơi đó cực kỳ phồn vinh, đồ ăn ngon gì cũng có, lớn như vậy còn chưa từng đi qua.

Nàng biết, Tứ thúc tuyệt đối sẽ không lừa nàng.

Sau đó trong đầu Vương Ly Từ đều là hình ảnh ăn ngon của quận thành, giơ trọng chùy kêu gào lao về phía hình nộm yêu ma.

Ly Từ đại tiểu thư ta liều mạng với ngươi!

Lực lượng của nàng dường như lớn hơn ba phần so với ban đầu.

“Leng keng leng keng.” Dùng cứng đối cứng đối chiến với khôi lỗi yêu ma kia.

Vương Thủ Triết không ngừng đoán, thực lực của hình nộm Yêu Ma kia. Thời gian kéo dài càng lâu, hắn càng có khái niệm rõ ràng.

Không phải đặc biệt mạnh mẽ.

Đại khái tương tự như Tiêu Hàn lão tổ vừa mới tấn thăng thành Linh Đài cảnh, sau một khoảng thời gian củng cố không sai biệt lắm.

Nhưng dù vậy, đây cũng không phải Luyện Khí cảnh bình thường có thể đối phó. Ba bốn Luyện Khí cảnh đỉnh phong bình thường thật sự không phải đối thủ của Linh Đài cảnh.

Nhưng nếu như Khí Linh lấy ra hình nộm yêu ma Linh Đài cảnh, vậy nói rõ yêu ma Linh Đài cảnh cũng không phải là không thể chiến thắng, ít nhất có Luyện Khí cảnh có thể làm được.

Cho dù lần này mọi người đều đánh không lại, cũng có thể tích lũy kinh nghiệm cho người tới sau.

"Xoạt xoạt xoạt."

Con rối yêu ma, móng vuốt sắc bén tung bay, nó tựa như một cái lăng trì thủ, đem trọng giáp trên người Vương Ly Từ từng chút từng chút xé nát. Vết thương trên người Vương Ly Từ cũng càng ngày càng nhiều, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Nó giống như đang trêu đùa con mồi của mình.

Đánh giá không sai biệt lắm, đánh tiếp sợ là Ly Từ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Vương Thủ Triết đang chuẩn bị kêu ngừng.

Bỗng nhiên.

Vương Ly Từ nổi giận: "Yêu ma chết tiệt, ngươi bảo bổn tiểu thư đánh một trận thì đã làm sao?"

Tứ thúc đã nói, phải đánh bị thương nó mới có thể đi quận thành ăn đồ ngon.

"Ly Từ đại tiểu thư muốn nổi đóa rồi."

"Nổi bão rồi."

Ồ? Vương Thủ Triết lập tức dừng động tác lại, nghĩ thầm, chẳng lẽ Ly Từ cũng che giấu thực lực hay sao?

Nhưng mà bão táp của Vương Ly Từ không có phát ra, lại bị một kích của khôi lỗi yêu ma đánh bay ra ngoài. Giáp nặng trên người cũng đều tản đi toàn bộ, lộ ra thân thể đầy rẫy máu tươi.

"Đáng ghét. Hai nha đầu của Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu khi tức giận sẽ trở nên rất lợi hại." Vương Ly Từ tức giận bất bình: "Ly Từ ta mới là đại tỷ, yêu ma ngu xuẩn của ngươi dám coi thường bổn đại tiểu thư."

Trong lúc nàng nói chuyện, hình nộm yêu ma lại đánh về phía nàng lần nữa.

“Ly Từ, được rồi, mau nhận thua.” Vương Thủ Triết vội vàng hô: “Tứ thúc, dẫn thúc đi ăn đồ ngon.”

“A!” Vương Ly Từ phẫn nộ gào thét: “Ngươi dám coi thường bản tiểu thư, ta muốn ăn ngươi.”

Lúc này Vương Ly Từ đã lâm vào trong phẫn nộ.

Một cỗ khí tức cường đại khiến người ta tim đập nhanh tràn ngập khắp thân thể nàng, giống như có một con cự thú nào đó cực kỳ kinh khủng muốn trổ hết tài năng.

“Ngao!”

Cùng với một tiếng gầm thét đinh tai nhức óc, một luồng năng lượng vô hình ngưng tụ sau lưng Vương Ly Từ, hội tụ thành một con cự thú khủng bố cao hơn một trượng, tướng mạo của nó hung mãnh, có một cái miệng thật lớn, cái bụng thật to, phảng phất có thể cắn nuốt tất cả.

Chỉ là bởi vì năng lượng mỏng manh, con cự thú khủng bố kia chỉ như ẩn như hiện. Mặc dù như vậy, con khôi lỗi yêu ma kia cũng dừng lại, trong ánh mắt lãnh khốc lộ ra một tia sợ hãi.

Vô cùng rõ ràng, linh trí của nó cũng không hoàn toàn bị xóa đi, giữ lại rất nhiều bản năng.

“Hư ảnh pháp tướng?” Nho Hồng lão tổ kinh hô một tiếng, “Ngay cả rất nhiều tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng không ngưng tụ ra hư ảnh pháp tướng đúng không?”

“Kiến thức hạn hẹp.” Huyên Phù lão tổ lại nói: “Một vài thiên kiêu có huyết mạch thiên phú đặc biệt nồng nặc, ngưng tụ ra pháp tướng ở cảnh giới Luyện Khí cũng là bình thường, chủ yếu có liên quan tới nồng độ huyết mạch.”

Lung Yên lão tổ cũng nói: “Trong Học Cung có hai đệ tử thân truyền, nghe nói ở Luyện Khí cảnh cũng ngưng tụ ra hư ảnh pháp tướng. Chỉ là không ngờ Ly Từ lại có thể làm được đến mức này.”

Lời vừa nói ra, lão tổ các nhà đều là hâm mộ không thôi, đây chẳng phải là đại biểu cho Vương Ly Từ có tiềm lực của đệ tử thân truyền Học Cung? Hơn nữa cũng không phải mỗi một đệ tử thân truyền đều có thể ngưng tụ ra pháp tướng hư ảnh ở Luyện Khí cảnh?

Chỉ sợ con đường thiên nhân của đứa nhỏ này sẽ là một con đường bằng phẳng.

"Xin thứ cho ta ít thấy lạ, hư ảnh pháp tướng của đứa nhỏ kia là gì?" Nho Hồng lão tổ nói, "Mong Huyên Phù tỷ tỷ dạy bảo."

Huyên Phù tỷ tỷ?

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, được rồi, lúc này hắn mới nhớ lại Nho Hồng lão tổ nhìn qua có chút giống, là bởi vì hắn tiến vào Linh Đài cảnh hơi muộn, trên thực tế hắn nhỏ hơn Huyên Phù lão tổ mười mấy tuổi.

Ánh mắt Huyên Phù lão tổ giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Nho Hồng lão tổ. Lão già nát rượu ngươi cố ý chọc giận ta sao?

Tuy nhiên ai bảo tuổi của nàng so với người ta lớn hơn chứ?

Huyên Phù lão tổ lạnh lùng nói: "Thiên hạ huyết mạch đông đảo, lại có các loại dị biến, sao ta biết hết được? Bất quá xem ra là thiên phú thôn phệ nào đó."

Bọn họ cũng không đặc biệt để ý tới hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh này, dù sao cũng chỉ là một con yêu ma vừa mới tiến vào Linh Đài cảnh, ai cũng có thể đánh thắng được.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện.

Vương Ly Từ đã nhào tới, giao chiến kịch liệt với hình nộm yêu ma kia, đánh vô cùng náo nhiệt.

Thậm chí nàng còn đánh rất thảm con rối yêu ma kia.

Chỉ là sức lực này của nàng cũng không duy trì được bao lâu. Theo năng lượng huyết mạch không ngừng tiêu hao, hư ảnh pháp tướng dị thú phía sau nàng dần dần trở nên ảm đạm, có chút không duy trì được nữa.

"Cuối cùng vẫn chỉ là Luyện Khí cảnh." Nho Hồng lão tổ tiếc hận nói: "Có thể ngưng tụ ra pháp tướng đã là không dễ rồi, muốn vượt cấp đánh bại Linh Đài cảnh thật sự quá khó."

Theo hư ảnh pháp tướng của Vương Ly Từ từ ảm đạm trực tiếp tan vỡ, nàng rốt cục bại trận, cũng khôi phục chút lý trí. Vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng hô ta đầu hàng.

Theo nàng đầu hàng, khôi lỗi yêu ma kia cho dù không cam lòng, cũng không thể không ngừng động tác, căm giận mà nhìn chằm chằm Vương Ly Từ, thân thể dần dần biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết đã sớm chạy vội lên, ôm lấy Vương Ly Từ.

Huyền khí màu xanh điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nàng trị liệu.

“Tứ thúc ta đã đả thương nó, thúc thấy không?” Vương Ly Từ nói với vẻ suy yếu.

“Thấy được rồi, biểu hiện của ngươi lần này phi thường tốt.” Vương Thủ Triết vội vàng trả lời: “Chuyện tứ thúc đồng ý với ngươi, tuyệt đối sẽ không đổi ý. Đợi qua chuyện này, tứ thúc dẫn ngươi đi quận thành ăn đồ ngon.”

“Khà khà khà.” Trong đầu Vương Ly Từ tràn đầy đồ ăn ngon, tinh thần đại chấn đều cười ra “Tiếng heo”. Đồ ở quận thành, nàng còn chưa từng ăn qua, ngẫm lại đều ngon.

Đợi sau khi Vương Thủ Triết ôm nàng về.

Vương Lạc Thu và một đám tiểu bối Vương Lạc Tĩnh đều vây quanh, quan tâm nàng ta không thôi. Nhất là Lạc Tĩnh, Lạc Thu, ta nói với nàng ta, biểu hiện lần này của ngươi khiến chúng ta phải lau mắt mà nhìn.

“Nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không thua ngươi, chờ chúng ta đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, nhất định sẽ xử lý con hình nộm yêu ma kia.”

Hai người bọn họ dường như đã tìm được mục tiêu phấn đấu.

“Phu quân, lần này đến lượt ta lên rồi chứ?” Liễu Nhược Lam an ủi Vương Ly Từ một phen rồi nói.

“Hôm nay sắc trời đã tối, tầm mắt cũng không tốt lắm.” Vương Thủ Triết nói: “Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đến.”

Theo sự sắp xếp của Vương Thủ Triết, mọi người dựng trại trong hạp cốc.

Màn đêm buông xuống.

Vương Thủ Triết liền cầm bình Dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp của Lạc Tĩnh, tiến vào trạng thái bế quan. Lần trước hao phí hai mươi lăm vạn lượng lớn, mua một viên Tẩy Tủy đan, dựa vào viên Tẩy Tủy đan kia, tư chất hắn tiến vào trung phẩm giáp, cuối cùng vẫn không thể thức tỉnh huyết mạch nhị trọng.

Đây cũng là lần đánh cược cuối cùng của hắn ở Luyện Khí kỳ.

Hắn nuốt vào dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, một cỗ vị đắng chát thẳng vào phế phủ, nhưng theo đó một cỗ ý thức mát lạnh trải rộng toàn thân.

Hắn không dám trì hoãn nữa, vội vàng tiến nhập trạng thái tu luyện.

Hai canh giờ sau, chờ hắn mở to mắt, lộ ra vẻ vui mừng, trong lỗ chân lông có rất nhiều vết bẩn màu đen thẩm thấu ra, hiển nhiên đó là dấu hiệu huyết mạch tiến hóa của hắn.

Dường như hắn có thể cảm nhận rõ ràng huyết mạch của mình đang tràn ngập khí tức cường đại.

Nhị trọng huyết mạch thức tỉnh.

Điều này khiến hắn có một loại xúc động muốn rơi nước mắt.

Tám năm rồi, vì giờ khắc này, đã tròn tám năm.

Ở giữa không biết tốn bao nhiêu tiền, đi bao nhiêu quan hệ cùng phương pháp, rốt cục đạt tới nhị trọng huyết mạch thức tỉnh.

Hơn nữa hắn bây giờ biết, mình hơn phân nửa đã tiến vào tư chất thượng phẩm, tuy rằng xác suất lớn chỉ là thượng phẩm Đinh đẳng, nhưng đã giống hệt Vương Ly Từ.

Hắn cũng không tiêu xài tư chất của mình giống như đại nha đầu, hắn chăm chỉ hơn bất luận kẻ nào, cho dù sau khi kết hôn cũng không trì hoãn tu luyện.

“Từ hôm nay trở đi, ta cũng coi như là một thiên kiêu.” Trong lòng Vương Thủ Triết phấn chấn không thôi: “Cho dù đến Học Cung, cũng có thể tranh giành thân phận đệ tử thân truyền kia.”

Đương nhiên là không có khả năng bảo hắn đến trường, chỉ là đại biểu hắn đạt đến trình độ đó mà thôi.

Nhớ ngày đó, mặc dù hắn thông qua sơ tuyển của Học Cung, nhưng người ta có phải vẫn là một vấn đề hay không. Bây giờ trực tiếp đạt tới thượng phẩm Đinh đẳng, đã có thể tranh hơn thua với đám thiên kiêu đứng đầu Lũng Tả quận.

Hơn nữa hắn tin tưởng vững chắc, bằng vào bản lĩnh của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ trấn áp tất cả thiên kiêu.

"Chúc mừng phu quân thức tỉnh huyết mạch nhị trọng." Liễu Nhược Lam bu lại, cười khanh khách nói: "Từ nay về sau bước vào hàng ngũ thiên kiêu."

Vừa thấy Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết lập tức như bị dội một chậu nước lạnh, cảm giác hưng phấn nóng bỏng biến mất vô tung vô ảnh. Hắn đây chẳng qua miễn cưỡng đạt tới huyết mạch nhị trọng thức tỉnh, không khác gì Vương Ly Từ.

Khoảng cách với lão bà Liễu Nhược Lam nhà mình còn có chút khoảng cách, khoảng cách này cũng không nhỏ.

Tẩy tẩy đi ngủ đi, ngày mai còn phải đánh phó bản nữa.

…

Hôm sau!

Tia nắng ban mai mới mọc.

Dường như, lại đại biểu cho một ngày tốt đẹp đã đến.

Mọi người lại tụ tập một chỗ.

Trong tất cả những người trẻ tuổi, chỉ có Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam là chưa từng thử nghiệm.

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị tiến lên, Liễu Nhược Lam lại kéo hắn lại: "Phu quân, chàng là tộc trưởng, lẽ ra nên ở lại cuối cùng, ta đi lên thử xem."

"Được, nương tử cẩn thận hết thảy, dù sao đánh không lại cũng không sao." Vương Thủ Triết cưng chiều nói: "Tuyệt đối đừng để bị thương, ta sẽ đau lòng."

Huyên Phù lão tổ ở bên cạnh trừng mắt với Vương Thủ Triết, cái gì gọi là đánh không lại cũng không sao? Ngay cả Ly Từ đại nha đầu cũng đã vượt qua ba ải.

“Ừm, phu quân, ta đều nghe lời chàng.” Liễu Nhược Lam nhu thuận nói một tiếng, cầm theo một thanh kiếm đi về phía đài thí luyện, nhẹ nhàng nói với Khí Linh, ta muốn thí luyện.

Dáng vẻ kia cực giống một đại gia nương tử dạy phu quân, dịu dàng đoan trang, nào có nửa điểm khí tức tuyệt đại thiên kiêu?

Hôm nay, hình như đây không phải là đến thí luyện, mà là cùng phu quân đạp thu ngắm trăng.

Dáng vẻ kia, khiến Huyên Phù lão tổ nhìn mà thở dài trong lòng. Khó khăn lắm mới có được một linh chủng đạo thai Tiên Thiên.

Kết quả, chính là như vậy…

“Như ngươi mong muốn, bình dân.”

Theo thanh âm của khí linh vang lên, một con hình nộm yêu ma bộ dáng dữ tợn xuất hiện, hung thần ác sát lao thẳng về phía Liễu Nhược Lam.

…

Chương 12: Nương tử nàng… Phát hỏa!

…

Nhưng lúc này, cho dù là Liễu thị hay Vương thị, không có bất kỳ ai thật sự lo lắng cho Liễu Nhược Lam.

Với thực lực của Liễu Nhược Lam, đối phó với một con khôi lỗi yêu ma nho nhỏ này quả thực không cần tốn nhiều sức.

Quả nhiên là vậy.

Đối mặt với khôi lỗi yêu ma, khí thế vô cùng hung hãn.

Liễu Nhược Lam thi triển kiếm pháp nguyên bộ của Huyền Thủy Chân Quyết - 【 Huyền Thủy Kiếm Pháp 】.

Kiếm pháp này nhìn như mềm mại nhẹ nhàng, kiếm quang vũ động kéo theo từng đạo hào quang màu thủy lam, rất đẹp mắt. Nhưng kì thực thập phần huyền ảo thần diệu, nhìn như mềm mại cất giấu sát cơ trí mạng.

Thường thường trong lúc vô ý sát chiêu bộc phát, chính là một kích trí mạng.

Quả nhiên, chỉ sau mười mấy chiêu ngắn ngủi.

Huyền thủy kiếm pháp đột nhiên bộc phát, kéo ra một đạo lưu quang màu thủy lam. Trong kiếm quang hoa lệ, đầu của hình nộm yêu ma bay ra ngoài.

Hình như khôi lỗi của yêu ma kia còn chưa kịp phản ứng, vì sao đầu lại đột nhiên chuyển nhà?

“Nương tử, kiếm pháp hay lắm.” Vương Thủ Triết ở dưới sân lớn tiếng ủng hộ.

Các đệ đệ muội muội, cháu gái khác cũng đồng loạt trầm trồ khen ngợi. Mọi người ngươi một lời ta một câu, tựa như Liễu Nhược Lam đã trở thành Kiếm Thần tuyệt thế.

Xem ra, đầu óc những hài tử này đều vô cùng rõ ràng, biết trong nhà đỉnh chuỗi đồ ăn là ai.

Chỉ có Huyên Phù lão tổ nhíu mày, trong lòng thở dài không thôi.

Với thiên phú tuyệt đại thiên kiêu của cháu gái nàng, đối phó với một yêu ma khôi lỗi nho nhỏ này, cố hết cỡ ba chiêu là có thể giải quyết chiến đấu. Kết quả nàng lại mạnh mẽ kéo hơn mười chiêu.

Quả nhiên là bị tiểu tử thúi kia thói quen hư rồi, nào có nửa điểm tuyệt đại thiên kiêu Vô Song khí phách?

Trong lòng không cam lòng, Huyên Phù lão tổ lại hung tợn trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Nào ngờ Vương Thủ Triết hoàn toàn không để ý đến nàng, trực tiếp đi lên đài thí luyện, hỏi han lão bà: "Nếu Lam ngươi quá cực khổ, có mệt không? Uống ngụm nước băng tinh trước, nghỉ ngơi một chút."

Sau đó Vương Thủ Triết lại vô cùng ân cần giúp nàng đấm vai bóp bóp cánh tay. Dáng vẻ như Liễu Nhược Lam đã cực khổ lắm rồi.

"Không vất vả, hiếm khi có thể làm chút chuyện cho phu quân." Liễu Nhược Lam mỉm cười ngọt ngào, dường như có chút hưởng thụ.

Nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi trọn vẹn một nén nhang. Sau đó Liễu Nhược Lam mới bắt đầu trận chiến thứ hai.

Trận chiến này, nó tự nhiên cũng không hề nguy hiểm.

Vấn đề duy nhất là sau hai nén nhang, nàng mới chậm rãi mài chết hai con yêu ma quỷ linh kia.

Giống như lời căn dặn của Vương Thủ Triết trước khi lên sân khấu.

Liễu Nhược Lam thủy chung vẫn nói rõ lời dặn dò của phu quân, tình nguyện từ từ đánh, bị thương là kiên quyết không thể bị thương, nếu không phu quân không đau lòng nổi sao?

Nghênh đón nàng, tự nhiên lại là một trận thổi phồng mãnh liệt như nước thủy triều. Cái gì mà Tứ tẩu tẩu vô địch, Tứ thẩm thẩm uy vũ.

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không từ bỏ thời cơ tốt bày tỏ lòng trung thành này.

Hắn lại rất chân chó chạy tới, giúp nàng lau mồ hôi không tồn tại, quạt gió, một trận quan tâm đến bộ dáng.

“Phu quân, ban thưởng【dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp】, chúng ta cho An An dùng được không?” Liễu Nhược Lam thương lượng nói: “Theo ta đoán chừng tư chất của đứa bé kia tương đối kém, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ hơn đại ca của ta một bậc, miễn cưỡng đạt tới mức trung phẩm.”

Hai phu thê bọn họ không coi ai ra gì mà thể hiện tình cảm ân ái.

Nhưng Liễu Viễn Huy lại đổ mồ hôi đầy đầu.

Thân muội muội của ta ơi, sao ngươi có thể nói đại ca ngươi như vậy chứ?

Liễu Viễn Huy ta dù sao cũng là hạ phẩm Giáp đẳng tư chất, ở trong đám con cháu thế gia cũng coi như không tệ.

Tuy nhiên hắn cũng là không có biện pháp phản bác, so với muội muội Tiên Thiên đạo thai linh chủng này, chút điểm tư chất này không đáng nhắc tới.

Đối với đề nghị này của Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “An An hắn còn nhỏ, tương lai sẽ có cơ duyên của mình. Huống chi hiện giờ Vương thị đã dần dần cường thịnh, tài nguyên cơ sở tuyệt đối không thể thiếu hắn, muốn tiến thêm một bước hắn có thể tự mình phấn đấu và tranh thủ.”

“Nương tử, lúc trước nàng chưa bao giờ dùng qua bất luận tư chất cải thiện dược gì. Một lọ huyết mạch cải thiện dịch này, mặc dù không nhất định có thể cho nàng đạt tới cấp bậc cao hơn, nhưng lại có thể giúp nàng tiến thêm một bước. Huống chi chỉ có chúng ta có thể cường đại hơn, mới có thể cho hài tử một cảng biển tốt hơn.”

Dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp này đối với Nhược Lam hẳn là còn có chút hiệu quả.

“Phu quân, ngươi nói rất có lý, ta nghe lời ngươi.” Liễu Nhược Lam dịu dàng nói.

Phu quân vô cùng sủng ái nàng, nhưng một khi phu quân đưa ra yêu cầu nghiêm chỉnh, hơn phân nửa đều có đạo lý, nàng đều sẽ nghe theo.

Đương nhiên những yêu cầu không đứng đắn kia, liền… Cần cân nhắc thật kỹ…

Sau đó Liễu Nhược Lam liền bắt đầu trận thứ ba.

Độ khó của trận thứ ba này tự nhiên không thể so sánh, dưới tình huống lấy một địch ba, cho dù là Liễu Nhược Lam cũng phải cố hết sức.

Trừ phi nàng liều mạng giao đấu lấy thương đổi thương, mới có thể giải quyết chiến đấu trong thời gian ngắn. Nhưng Liễu Nhược Lam vẫn luôn quán triệt ý tứ của phu quân, kiên quyết áp dụng đấu pháp bảo thủ, thà rằng chậm rãi mài nước.

Bởi vậy trận đánh này là kéo dài vô cùng dài.

Cũng may Huyền Thủy Chân Quyết chính là công pháp tiến giai Nguyên Thủy Quyết.

Công pháp này vốn giỏi nhất là kéo dài tiết tấu, chơi đùa hết sức, càng về sau, kẻ địch càng bất lực.

Bởi vậy cho dù đánh cho vô cùng chậm chạp, dần dần mà cục diện Liễu Nhược Lam dần dần nắm trong tay.

Sau nửa canh giờ, khôi lỗi yêu ma đầu tiên chết đi.

Nàng lúc này mới lấy được ưu thế tuyệt đối, rất nhanh liền đem chúng nó nhất nhất tiêu diệt. Người bên ngoài xem đều sắp ngủ rồi, trận chiến đấu này không có chút kích tình nào.

“Cô nương uy vũ, cô nương khí phách.”

Chỉ có Vương Thủ Triết tiếp tục hoan hô, tiến lên như nước thủy triều theo đuổi.

Lúc này khí linh nói: “Chúc mừng ngươi thông qua cửa thứ ba thí luyện, tinh anh dân binh Liễu Nhược Lam. Tương thưởng cho ngươi một vũ khí chế thức, cũng trao tặng danh hiệu chiến binh. Bởi vì kiểm tra đo lường được ngươi sử dụng chính là vũ khí trường kiếm, có lựa chọn vũ khí kiểu trường kiếm hay không.”

Ngay khi Liễu Nhược Lam nhìn về phía Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết biết tâm ý của nàng, liền ngăn cản nói: “Cô nương, lựa chọn linh khí mà cô dùng là được. Trong nhà chúng ta còn có Trụ Hiên kiếm nữa.”

Trụ Hiên kiếm là trung phẩm linh khí do lão tổ tông truyền xuống, cũng là tượng trưng của gia tộc, đương nhiên phải thuộc về hắn sử dụng.

Hơn nữa vũ khí loại kiếm vốn là thường thấy nhất, trên thế giới này có rất nhiều người đều dùng kiếm, với tư cách truyền thừa mà nói, giá trị bảo đảm cũng cao nhất.

Liễu Nhược Lam rất nghe lời, gật đầu nói: “Khí linh, ta chọn trường kiếm.”

Bỗng dưng, sau một trận không gian chấn động.

Một thanh linh khí trường kiếm bồng bềnh xuất hiện trước mặt Liễu Nhược Lam.

Nó có hình dạng bán trong suốt, phảng phất như giữa hữu hình và vô hình, toàn thân tỏa ra ánh sáng lung linh, thu thủy mờ mịt, tản ra khí tức Nguyên Thủy linh động mãnh liệt.

Nhìn qua, tựa như một thanh trường kiếm do linh thủy đúc thành.

Đây, dĩ nhiên lại là một thanh thượng phẩm linh khí!!

Liễu Nhược Lam vừa thấy kiếm này xinh đẹp như vậy, liền có chút không dời mắt được.

Nàng thử chạm vào chuôi kiếm trong suốt như thủy tinh điêu khắc, cảm giác lạnh lẽo thủy nhuận nhất thời đánh tới, loáng thoáng, nàng có thể cảm nhận được chuôi thượng phẩm linh khí này, vui sướng như có như không.

Cũng khó trách, Liễu Nhược Lam gần như là huyết mạch Nguyên Thủy linh thể, lực tương tác đối với Nguyên Thủy không phải là thứ mà người thường có thể so sánh. Mà thanh linh khí thượng phẩm này, lại là thuộc tính Nguyên Thủy thuần túy.

Tuy nó còn lâu mới tới mức có thể chọn chủ, nhưng có chút ý thức bản năng. Có thể gặp được chủ nhân như vậy, nó đương nhiên vui mừng.

Liễu Nhược Lam nắm chặt chuôi kiếm, nó phảng phất như vật sống, hóa thành bộ dáng mềm mại như nước, quấn quanh cánh tay của nàng. Làm cho nàng phảng phất như đang đeo một cái bao tay bán trong suốt lên cổ tay.

Liễu Nhược Lam dường như nhận được món đồ chơi yêu thích, không ngừng thử nghiệm. Tâm niệm vừa động, nó lại biến thành một thanh trường kiếm linh khí. Tâm niệm vừa động, nó liền biến thành hộ oản bán trong suốt.

Luồng linh quang lấp lánh trên Hộ Oản xinh đẹp kia dưới sự điều khiển của nàng, cũng trở nên bình thản, không còn thu hút nữa.

Ừm! Có công năng ẩn giấu linh quang, điểm này không tệ, phu quân đã từng nói qua, có át chủ bài gì phải giấu nhiều thêm vài tấm.

"Nương tử thật lợi hại, còn chưa tới Linh Đài cảnh đã có thể điều khiển linh khí." Vương Thủ Triết khen ngợi không ngớt.

Liễu Nhược Lam thản nhiên cười: "Cũng chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển một phen, công hiệu cường đại chân chính của linh khí, chưa tới Linh Đài kính, tất nhiên là không có cách nào phát huy được hoàn toàn."

"Nhưng ngay cả như vậy, nương tử cũng lợi hại hơn nhiều so với Luyện Khí cảnh bình thường." Vương Thủ Triết không tiếc lời khen ngợi nương tử, đợi có cơ hội đều phải vuốt mông ngựa.

Nàng cười rất vui vẻ, hiển nhiên hết sức hài lòng với thanh thượng phẩm linh khí này: "Phu quân, tài văn chương của ngươi rất nổi bật, giúp ta đặt cho ta một cái tên đi."

"Nó giống như một vũng thu thủy, 《Hà》, Lăng Ba xa." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Vậy gọi nó là một đợt đi."

Một đợt?

Liễu Nhược Lam toát mồ hôi lạnh. Nếu tương lai linh khí này trưởng thành ra kiếm linh có linh trí, có thể điên mất hay không?

"Trò đùa, gọi là 【Thu Thủy】 đi." Vương Thủ Triết cười nói.

"Thu Thủy Tuyền Cơ, Lăng Ba Hà Huyên." Liễu Nhược Lam cười càng ngọt ngào: "Cảm ơn phu quân."

Trần Phương Kiệt ở phía xa im lặng, tiểu cữu tử Thủ Triết quả nhiên cao hơn hắn một bậc. liếm công trác tuyệt bất phàm, rất là cao minh.

Xem ra Trần Phương Kiệt hắn còn phải học tập thật tốt, chậm rãi phỏng đoán chân ý trong đó.

Những Linh Đài lão tổ còn lại cũng đều nhao nhao hâm mộ không thôi. Lần này Vương thị thật sự thu hoạch rất nhiều.

Nhưng tất cả mọi người đều là thân thích, lại có minh hữu ích lợi trung tâm đoàn kết. Vương thị càng cường đại, chỗ tốt đối với mọi người chính là càng nhiều.

“Cô nương đã qua ba ải, chắc hẳn đã mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi thật tốt, kế tiếp nên là vi phu lên sân khấu biểu diễn.” Vương Thủ Triết nói.

“Không, ta còn muốn thử cửa thứ tư một chút.” Liễu Nhược Lam kiên trì nói, rồi lại dịu dàng nói: “Phu quân yên tâm, ta cũng chỉ cảm thụ bầu không khí một chút. Nếu như đánh không lại, ta sẽ đầu hàng.”

Vương Thủ Triết hơi do dự, thấy nàng nói nghiêm túc, liền nói: “Vậy, nương tử cẩn thận.”

Lại nghỉ ngơi một canh giờ.

Sau khi Liễu Nhược Lam khôi phục được nguyên khí tràn đầy, vẻ mặt tràn đầy tinh thần sáng láng, Vương Thủ Triết lúc này mới thả nàng đi lên.

“Khí linh, ta muốn xông cửa thứ tư.”

“Như ngươi mong muốn, chiến binh Liễu Nhược Lam.”

Dứt lời, khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh lúc trước lại xuất hiện, sở dĩ phán đoán là cùng một con.

Là có thể nhìn ra vết thương trên người nó mặc dù khép lại, nhưng hiển nhiên là trọng chùy của Vương Ly Từ tạo thành hiệu quả lõm xuống.

Yêu ma khôi lỗi hung tợn gầm nhẹ một tiếng.

Giống như một con trâu điên xông về phía Liễu Nhược Lam, ngay cả mặt đất cũng bị nó giẫm nứt ra.

Hiển nhiên lần này nó hấp thụ giáo huấn, quyết định tấn công, không đùa giỡn con mồi nữa.

Liễu Nhược Lam vung tay ngọc lên, bàn tay ngọc ngà nắm lấy 【Thu Thủy Kiếm】.

Tuy rằng dưới tình huống bình thường, phải tới Linh Đài cảnh mới có thể sử dụng.

Nhưng hiển nhiên, Liễu Nhược Lam đã có thể phát huy ra một phần công hiệu trong đó, so với trường kiếm bình thường còn lợi hại hơn rất nhiều.

Nàng tiện tay vung kiếm, trong Thu Thủy kiếm liền phóng ra một đạo nguyên thủy chi lực thuần túy, hóa thành một đạo bình chướng nguyên thủy.

"Oanh!"

Nguyên Thủy bình chướng chỉ hơi ngăn cản một chút yêu ma khôi lỗi, liền bị oanh đến nát bấy. Nó tiến lên, lợi trảo um tùm quét về phía Liễu Nhược Lam.

Nàng vội vàng đón đỡ, thân thể mềm mại không ngừng bay về phía sau, tư thái đã không còn thong dong.

Chỉ trong mười cái hô hấp ngắn ngủi, Liễu Nhược Lam đã có dấu hiệu thất bại.

Linh Đài cảnh, chung quy là Linh Đài kính. Cùng với Luyện Khí cảnh, cách một đạo lạch trời khó có thể vượt qua. Cho dù có Thu Thủy kiếm tương trợ, cũng không phải là đối thủ của nó.

Vương Thủ Triết ở dưới đài nhìn mà kinh hồn bạt vía, vội vàng hô: "Nương tử thật sự không được, liền đầu hàng."

Huyên Phù lão tổ cũng khẽ thở dài. Đứa nhỏ Nhược Lam này, nếu từ trước tới nay đều khổ tu luyện, dũng mãnh tinh tiến thì giờ phút này dù không nhất định có thể chiến thắng nó cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chung quy là tiểu tử thúi kia đã quen phế bỏ, thế gian này sợ là sẽ thiếu đi một tuyệt đại thiên kiêu.

Bỗng nhiên, hai mắt Liễu Nhược Lôi lóe lên như có chủ ý gì, lập tức hét lớn: "Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải cường đại lên. Tỷ

ngẫm lại xem, vạn nhất tỷ phu có chuyện gì thì tỷ phu có thể cưới tân nương tử."

"Hửm!" Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, Nhược Lôi nói gì vậy? Nào có ai nguyền rủa tỷ tỷ như thế, nói xấu tỷ phu như vậy.

Nhưng lời vừa nói ra.

Liễu Nhược Lam ở trên đài thí luyện lại chấn động thân thể mềm mại, một luồng sát khí vô hình khiến Vương Thủ Triết quen thuộc dường như đang chuẩn bị nổi lên.

Điều này khiến Vương Thủ Triết thầm nói không tốt, vừa định ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Chỉ nghe Liễu Nhược Lôi tiếp tục hô: "Tỷ tỷ, tỷ suy nghĩ kỹ một chút đi. Đến lúc tỷ phu cưới tân nương tử, ngày nào cũng chung giường chung gối với tỷ phu. Ăn của tỷ phu, uống của nhà ngươi, dùng nhà ngươi. Quay đầu lại tâm tình không tốt, còn đánh con ngươi, ngươi nhịn được sao?"

"Vương Thủ Triết." Trong sân thí luyện, một tiếng quở trách lạnh như băng vang lên: "Ngươi dám!"

Một cỗ sát khí như thực chất tràn ngập ở trên người nàng, phảng phất có một cỗ lực lượng hít thở không thông vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

"Phiền phức lớn rồi." Da đầu Vương Thủ Triết run lên, tới rồi, cảm giác quen thuộc này lại trở về.

Nếu như Nha Nha, sao ngươi có thể hung tàn như vậy?

Tỷ phu, có chỗ nào xin lỗi ngươi!

Cùng lúc đó.

Con khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh kia dường như cảm nhận được một loại uy hiếp nào đó. Nó "Ngao" một tiếng điên cuồng hét lên.

Vung vẩy móng vuốt khổng lồ, thế đem Liễu Nhược Lam xé thành mảnh nhỏ.

Giờ này khắc này, Liễu Nhược Lam đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng. Đôi mắt vốn dịu dàng trong suốt của nàng, biến thành màu băng lam, còn lại chỉ là vô tận lạnh lùng.

Giống như một vị quân vương cao cao tại thượng đang quan sát đám thương sinh hèn mọn bên dưới.

Đối mặt với uy hiếp của khôi lỗi yêu ma, nàng chỉ là thoáng nhìn qua, khôi lỗi yêu ma kia giống như bị một cỗ hàn ý vô tận bao phủ, ngay cả động tác cũng chậm lại vài phần.

“Ồn ào.”

Nàng tiện tay vung ra một kiếm, kiếm quang thủy lam bùng lên, hóa thành vô tận sát khí chém về phía khôi lỗi yêu ma.

“Bá!”

Kiếm quang lóe lên.

Trên lồng ngực khôi lỗi yêu ma vội vàng tránh né có thêm một vết thương dữ tợn, máu ma chảy đầm đìa, lân giáp thân thể dày nặng như mặc cương kia, dưới kiếm quang giống như tờ giấy.

“Ồ? Lại còn có thể trốn thoát? Hừ, chỉ là một con kiến hôi mà thôi.”

Liễu Nhược Lam lãnh đạm nói một tiếng, lúc này vung kiếm thu thủy giống như dải lụa, giết ngược lại về phía khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh.

Khôi lỗi yêu ma kia gầm thét giận dữ, nhưng vẫn không ngăn cản nổi, liên tục bại lui.

Tình thế lập tức xoay chuyển.

Thấy vậy nương tử liền đại phát thần uy.

Vương Thủ Triết không vui mà kinh hãi. Hắn hít một hơi khí lạnh, tức giận trừng mắt nhìn Liễu Nhược Lôi từ xa.

Nhược Lôi a, tỷ phu đối đãi với ngươi không tệ a.

Ngươi đang đẩy tỷ phu vào trong hố lửa, chẳng lẽ ngươi không biết tỷ của ngươi…

Ký ức đêm đó khiến Vương Thủ Triết suốt đời khó quên. Nếu không có lão tổ cứu giúp, chỉ sợ hơn phân nửa thê tử nhà mình đã trở thành quả phụ.

Cũng bởi vậy, tám năm qua hắn không lúc nào không cẩn thận.

Chỉ là sợ một Liễu Nhược Lam khác lại lần nữa xuất hiện.

Các vị lão tổ đều kinh nghi bất định, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại phụ Vương thị dịu dàng nhu thuận kia, sao có thể lập tức trở nên hung mãnh như vậy?

Các tiểu bối Vương thị đều là sắc mặt kinh biến, đồng dạng lo sợ bất an, có chút sợ hãi.

Buổi tối hôm đó, không chỉ có một mình Lung Yên lão tổ bị kinh động!

Tứ thẩm thẩm, quyền uy tuyệt đối của tẩu tẩu trong đệ đệ muội muội và điệt nữ, không phải dựa vào danh phận mà có được.

Thật ra ngay cả Lung Yên lão tổ, trong ánh mắt đều có một tia phức tạp khó hiểu. Tám năm trước, nàng còn có thể dựa vào thực lực cường đại, miễn cưỡng khuyên giải được.

Nhưng hôm nay… Nhược Lam nàng nay đã xưa đâu bằng.

Thủ Triết à Thủ Triết, lần này e rằng ngươi phải tự cầu phúc rồi.

Chỉ có Huyên Phù lão tổ là ngẩn người, sau đó vui mừng xen lẫn nói: “Được được, đây mới là tuyệt đại thiên kiêu Liễu gia chúng ta, linh chủng Tiên Thiên Đạo quả nhiên không uổng phí!”

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, còn dám trầm trồ khen ngợi?

Huyên Phù lão tổ, lúc nương tử nhà ta nổi đóa, ngươi lên chống đỡ được không?

…

Chương 13: Lão bà! Bá đạo vô song!

…

“Tỷ phu, sao sắc mặt huynh lại mừng rỡ như vậy?” Liễu Nhược Lôi ở bên cạnh cười hì hì nói, “Lần này thì huynh yên tâm rồi chứ? Tỷ tỷ chắc chắn có thể đánh thắng con quái vật kia.”

Ách khà khà… Ta yên tâm cái quỷ gì.

Nha đầu này, ngươi còn đúng là đạo hữu chết mà không chết bần đạo.

Vương Thủ Triết thầm cười ha hả, đã tám năm rồi, ngươi cho rằng tỷ phu không chuẩn bị chút nào sao?

Ha ha, cô gái nhỏ, ngươi chờ cho tỷ phu.

Việc đã đến nước này, có oán giận nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì, vậy thì xử lý việc này thật tốt đi.

Tình huống tuy rằng nguy cơ, nhưng ít ra sau khi nương tử Liễu Nhược Lam nổi bão. Con yêu ma quỷ linh kia chỉ sợ thật sự không phải là đối thủ của nàng.

Cho dù khôi lỗi yêu ma kia rống giận liên tục, ra sức chống cự, nhưng vẫn không ngăn cản được kiếm quang liên miên bất tuyệt của Liễu Nhược Lam, đồng thời sát cơ mười phần.

Nó tản ra lân giáp của hắc ám mang, bị một kiếm một kiếm chém đứt, ma huyết vẩy ra. Không bao lâu sau, trên người nó đã tràn đầy vết kiếm, máu thịt màu đen là một mảnh mơ hồ.

Liễu Nhược Lam, đây là muốn đem hình nộm Yêu Ma kia lăng trì xử tử.

Các vị lão tổ, cùng với các tiểu bối, đều câm như hến đối với một màn này. Đại phụ Vương thị này nổi giận, phảng phất như biến thành người khác, không, chính xác mà nói, chính là thay đổi một người.

Chỉ tiếc thí luyện giả có thể đầu hàng, con rối yêu ma kia căn bản không có nhân quyền, muốn đầu hàng cũng không làm được, chỉ có thể nhìn chính mình bị tách rời sống sờ sờ!

Sau một nén nhang, Yêu ma khôi lỗi kia ầm ầm ngã xuống đất, trên người không có một mảnh nào hoàn chỉnh, thân thể đều bị cắt nát.

Nó coi như được giải thoát.

Mà đôi mắt Liễu Nhược Lam vẫn lạnh lẽo như cũ, nộ khí dường như không tiêu tan.

"Chúc mừng chiến binh Liễu Nhược Lam thắng lợi. Căn cứ quy định, ngài có thể được lựa chọn từ linh chủng, linh đản, linh binh và linh bảo, trao tặng thân phận tinh binh đại nhân cho ngài. Kính xin đại nhân mau chóng tới tổng bộ Thần Vũ quân báo cáo, đồng thời tiến hành tập huấn, cống hiến cực lớn cho Thần Vũ hoàng triều."

"Ồn ào, câm miệng."

Liễu Nhược Lam lạnh lùng nói một tiếng, hiện tại nàng không rảnh quản ban thưởng.

Ai ngờ, khí linh lại thành thật nói: "Vâng, tinh binh Liễu Nhược Lam đại nhân, khí linh sẽ phục vụ ngài bất cứ lúc nào."

Vô cùng rõ ràng, một khi thí luyện giả đạt được thân phận tinh binh, ngay cả Khí Linh cũng vô cùng tôn trọng nàng, dường như không dám làm trái.

Bởi vậy có thể thấy được, thân phận tinh binh cũng coi như dùng tốt ở Thần Vũ hoàng triều.

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc thảo luận chuyện này.

Chỉ thấy Liễu Nhược Lam xoay người, từ xa xa nhìn Vương Thủ Triết, một luồng sát khí vô hình bao phủ về phía hắn, giọng nói lãnh đạm nói: "Vương Thủ Triết, ngươi lại đây."

Sau đó ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Vương Thủ Triết.

Mặc dù các muội muội cháu gái đều có chút đồng tình với hắn, nhưng lúc này để cho các nàng nhúng tay cũng không dám a. Một màn tám năm trước kia, các nàng mặc dù còn nhỏ, nhưng đã để lại ký ức khắc sâu.

Từ nay về sau, Vương thị không còn ai dám trêu chọc Liễu Nhược Lam.

“Khụ khụ!”

Ngay từ lúc vừa rồi, Vương Thủ Triết đã chuẩn bị sẵn để ra ngoài. Lúc này dáng người hắn ưỡn thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, trong thần sắc cử chỉ không hề có chút sợ hãi.

Hắn biết lúc này càng biểu hiện chột dạ, càng dễ dàng kích phát ra cảm xúc của Liễu Nhược Lam.

Sau đó hắn như thường ngày mỉm cười nói: “Nương tử uy vũ, nương tử bá khí, trận chiến này vất vả rồi.”

Cũng giống như lúc trước, tiếp tục rất chân chó giúp nàng xoa bóp vai, gõ lưng, “Nương tử có mệt hay không? Trước nghỉ ngơi một chút. Đến uống một bình băng tinh để giải khát.”

Dường như không có gì xảy ra, nương tử nhà mình cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng mà âm thầm, lại đem tim nhấc lên cổ họng. Tùy thời lưu ý nhất cử nhất động của nương tử, cùng với biến hóa vi diệu. Cũng may một khi phát hiện không thích hợp, liền có thể lập tức chạy trốn.

Khi tay của hắn ấn lên vai nàng, rất rõ ràng có thể cảm nhận được thân thể mềm mại của nàng bỗng nhiên cứng ngắc, có dấu hiệu theo bản năng trốn tránh.

Cỗ sát cơ vô hình kia, lập tức nồng đậm hơn rất nhiều.

Nhưng cuối cùng nàng lại không né tránh, mà là rất mất tự nhiên, mặc cho Vương Thủ Triết gõ bên kia, thân thể mềm mại run nhè nhẹ, dường như đang cực lực khắc chế cảm xúc gì đó.

Bỗng dưng!

Trong lòng Vương Thủ Triết thả lỏng, một số suy nghĩ trong lòng đã được nghiệm chứng.

Nghĩ đến lúc trước sau khi xảy ra chuyện kia, Vương Thủ Triết tự nhiên nghĩ biện pháp, vụng trộm đến Liễu thị, cũng cùng nhạc phụ, nhạc phụ, nhạc phụ, tiểu di tử, tiểu cữu tử cùng tụ tập một chỗ, thảo luận việc này.

Sau đó nhạc phụ Liễu Cao Vọng đưa ra đề nghị "Trung bằng": "Thủ Triết à, tình huống của Nhược Lam, tương đối đặc thù, con phải chịu trách nhiệm nhiều hơn một chút, mọi việc đều nhường nàng ấy nhiều hơn một chút."

Trừ điều đó ra thì không còn ý kiến xây dựng gì nữa.

Hơn nữa bọn họ nhất trí cho rằng, trong cơ thể Liễu Nhược Lam có thể có hai linh hồn.

Điều này khiến Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, dưới vẻ bề ngoài dịu dàng hào phóng của nương tử nhà mình, trong xương cốt hình như hơi bưu hãn.

Nhưng cuối cùng Vương Thủ Triết cũng là người xuyên không.

So với bọn họ, chung quy là có thêm chút kiến thức, hắn hoài nghi lão bà của mình hơn phân nửa là song trọng nhân cách. Một cái khác bình thường nàng không xuất hiện, trừ phi là bị chọc giận.

Tâm lý học hiện đại có nghiên cứu và phân tích kép hoặc nhiều nhân cách, đã có nghiên cứu và phân tích, đủ loại tình huống đều có.

Tình huống của nương tử cũng không phải là đặc biệt hiếm thấy.

Cũng khó trách đám em vợ em vợ của Liễu thị, thậm chí ngay cả nhạc phụ nhạc mẫu Nhạc mẫu cũng vô cùng nghe lời Liễu Nhược Lam, chưa bao giờ dám đắc tội nàng.

Sau đó Vương Thủ Triết cũng âm thầm thăm dò cô nương không để lại dấu vết, lại phát hiện nàng có tính gián đoạn ký ức đối với chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Cũng bởi vậy mà suy đoán, khi một nhân cách khác xuất hiện, chính bản thân nương tử cũng không biết, vô ý thức.

Nhưng Vương Thủ Triết vẫn không có cách nào tiến hành thử nghiệm khác.

Đó chính là một nhân cách khác, có biết chuyện xảy ra giữa Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam không? Nàng có biết nàng đã là nương tử của Vương Thủ Triết không.

Cũng khó trách không thể kiểm tra.

Cũng không đến mức phải mạo hiểm tính mạng lại chọc giận nàng một lần chứ?

Nếu hôm nay nhân cách khác lại lần nữa xuất hiện, Vương Thủ Triết tất nhiên muốn thử một phen. Dù sao sau này sẽ lâu ngày với nương tử, không thăm dò rõ ràng nhân cách khác của nàng rốt cuộc là sáo lộ như thế nào? Thời gian này trôi qua giống như địa lôi, nơm nớp lo sợ.

Phản ứng của Liễu Nhược Lam đương nhiên khiến Vương Thủ Triết thầm vui mừng.

Như vậy có thể nhìn ra, nhân cách tiềm ẩn này ít nhất là có nhận thức nhất định.

Nàng có nhận thức tương đối rõ ràng về thân phận của mình, quan hệ giữa nàng và Vương Thủ Triết cũng vô cùng rõ ràng. Bởi vậy cho dù nội tâm nàng kháng cự tiếp xúc với hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Dù sao, đây là chuyện Vương Thủ Triết thường xuyên làm với nàng, bên này gõ gõ bên kia.

Không bao lâu sau, thân thể mềm mại của nàng đã dần dần thả lỏng, hiển nhiên đã dần dần thích ứng với hành động không quá đáng của Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, đoán chừng là hạn chế bởi hành động "không tính quá phận".

Nếu hắn dám can đảm vượt tuyến, sợ rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Một lát sau.

"Liễu Nhược Lam" ngoái đầu lại lạnh lùng nói: "Vương Thủ Triết, nghe nói ngươi muốn đợi ta chết, cưới tân nương tử? Còn chuẩn bị dung túng tân nương tử, đánh con ta?"

Ngay cả con cái mình cũng biết?

Vương Thủ Triết không phải kinh ngạc mà còn lấy làm mừng, điều này nói rõ nàng biết thân phận của mình vô cùng rõ ràng.

Vậy chứng tỏ nhân cách này của nàng cùng nương tử có rất nhiều điểm chung.

Vương Thủ Triết thầm nghĩ, như vậy thì dễ làm hơn nhiều.

Hắn lập tức nghiêm mặt, kêu oan nói: “Trời đất chứng giám, nương tử oan uổng. Vương Thủ Triết ta có tấm lòng với nương tử, giống như dãy núi Lục An mênh mông bát ngát, giống như nước An Giang, liên miên không dứt.”

“Thân thân bảo bối hảo nương tử, chính ngươi hồi tưởng một chút, phu thê ta ân ân ái ái như thế, chính là tỷ lệ và mẫu mực của gia tộc. Vi phu sao có thể làm ra chuyện cầm thú không bằng cầm thú như vậy?”

Quả nhiên, “Liễu Nhược Lam” nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là như thế.

Phu quân Vương Thủ Triết dẫn nàng ra làm phụ bản, còn không ngừng hầu hạ theo ngựa.

“Vậy Nhược Lôi sao lại nói như thế?” “Liễu Nhược Lam” nghi ngờ không thôi: “Hẳn là…”

“Haiz! Nương tử, thực không dám giấu giếm. Vi phu lớn lên anh tuấn tiêu sái, tài hoa hơn người, lại hiền lành tinh tế, còn rất có thể kiếm tiền. Bị động hấp dẫn một đám oanh oanh oanh yến yến, tuy rằng trong lòng có chút bực bội, nhưng cũng không thể làm gì.”

“Có tiểu cô nương thầm ghen tỵ, tình cảm giữa phu thê chúng ta dĩ nhiên không thể bình thường hơn.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ cảm khái nói: “Loại chuyện này cuối cùng vẫn phải trách vi phu, ai bảo vi phu quá ưu tú.”

“Không tốt!” Liễu Nhược Lôi vốn đang xem kịch vui, lúc này trong lòng lập tức “lộp bộp” một cái, thầm nghĩ không ổn, tỷ phu đây là họa thủy đông dẫn, bắt đầu hạ tử thủ với nàng.

“Ngươi nói là?” Liễu Nhược Lam lông mày nhíu lại, lạnh lùng nhìn về phía Liễu Nhược Lôi.

“Tỷ, không có chuyện gì, ngàn vạn lần đừng tin tưởng tỷ phu.” Mắt thấy lửa cháy đến trên đầu nàng, lập tức có chút luống cuống.

“Nương tử! Dù sao cũng là muội muội nhà mình, chớ xúc động.” Vương Thủ Triết “liều mạng” an ủi không thôi: “Giữa

tỷ muội, nào có khó khăn gì. Chớ nên hành động theo cảm tính!”

Sau đó.

“Liễu Nhược Lam” liền kéo Liễu Nhược Lôi chạy tới trong một khe hở nham thạch vắng vẻ, bên kia đều là nơi Vương Thủ Triết dùng để trị liệu cho các muội muội.

“Tỷ, ta sai rồi. Ta đối với tỷ phu không có bất kỳ ý đồ bất lương nào. Vừa rồi chính là vì khích lệ ngươi thoáng một phát, thuận tiện ngươi đánh thắng con yêu ma khôi lỗi kia.”

“Được rồi, được rồi, ta sai rồi!” Sau đó, bên trong truyền đến từng đợt tiếng thét chói tai của Liễu Nhược Lôi.

Vương Thủ Triết la lên: “Nương tử, chúng ta đều là người một nhà, nàng đánh nhẹ một chút. Nhược Lôi nàng độc thân nhiều năm như vậy, đang lúc suy nghĩ bay tán loạn, có chút suy nghĩ không nên có, thật sự là phản ứng bình thường. Nàng đánh hai lần, ý tứ ý tứ liền đủ rồi.”

Bên ngoài đang hỗ trợ nói tốt, kì thực lại là đổ một bình dầu lên lửa.

“Tỷ phu, ta nhớ kỹ ngươi rồi, ngươi chờ đó cho ta.”

“Không, tỷ. Ta không nhớ hắn, không nhớ là không được sao?”

“Tỷ tỷ, đánh nhẹ một chút, muội sai rồi, thật sự là sai.”

Nghe giọng nói này của Vương Thủ Triết thầm sảng khoái không thôi, Nhược Lôi a Nhược Lôi, ai bảo ngươi một mồi lửa đốt lên đầu ta chứ? Ngươi thật sự coi tỷ phu là ăn chay sao?

Nếu ngọn lửa này là do ngươi đốt lên.

Liền làm phiền ngươi dập tắt đi, nói thế nào cũng là muội muội ruột của ngươi không thể đánh chết ngươi.

Huống chi, từ hiểu biết vừa rồi của hắn mà xem, “Nương tử” lúc đánh con hình nộm yêu ma kia, đã phát tiết qua rồi, cảm xúc đã sớm ổn định hơn rất nhiều.

Hai nén nhang sau!

Nương tử Liễu Nhược Lam ở một nơi bí mật, lo lắng hô: "Muội muội, Nhược Lôi, Nhược Lôi muội làm sao vậy? Sao lại có bộ dáng này? Phu quân, phu quân mau tới đây, muội muội ta bị thương, mau giúp tỷ ấy trị liệu một phen."

Sau đó Vương Thủ Triết hấp tấp chạy vào: "Nương tử đừng sợ, vi phu đến rồi."

Sau đó nơi ẩn nấp tạm thời được mở ra.

Truyền ra tiếng kêu khiếp sợ của Vương Thủ Triết: "Ai da Nhược Lôi, sao ngươi lại thê thảm như vậy, đến đây, tỷ phu giúp ngươi trị liệu."

"Vương Thủ Triết, ta nhớ kỹ ngươi rồi. Ô ô ô!" Liễu Nhược Lôi bật khóc.

Nửa canh giờ sau, ba người mới đi ra.

Sau đó Liễu Nhược Lôi bổ nhào vào trong ngực Huyên Phù lão tổ: "Tổ cô nãi nãi. Chúng ta nhanh về Học Cung đi, ta nhất định phải tu luyện thật tốt."

Nhìn toàn bộ tràng diện, Huyên Phù lão tổ cũng kinh dị bất định, hiển nhiên nàng quanh năm ở trong Học Cung, thế mà còn không biết tuyệt đại thiên kiêu nhà mình, lại còn có "Hai cái linh hồn"?

Được rồi!

Tình huống thoáng cái trở nên phức tạp hơn.

Huyên Phù lão tổ càng đau cả đầu, nàng vất vả lắm mới nhận được một linh chủng Tiên Thiên Đạo, lén lút bồi dưỡng ra một thiên kiêu tuyệt đại, sao lại nhiều tai nạn tới vậy chứ?

Cũng may việc này đã qua.

Quay đầu lại phải hỏi mấy tiểu tử Liễu Cao Vọng bọn họ cho rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì?

"Nương tử, vừa rồi nàng đã qua cửa thứ tư rồi, mau đi hỏi phần thưởng Khí Linh đi." Vương Thủ Triết nhân cơ hội đề nghị.

Liễu Nhược Lam tỏ vẻ khiếp sợ không thôi: "Cái gì mà ta đã qua cửa thứ tư, ta nhớ rõ ràng là ta… hình như không đánh lại nó, không nhớ ra được…"

“Là nương tử may mắn, ở giây phút cuối cùng con rối yêu ma kia, đầu óc mình xảy ra vấn đề, cứ như vậy ngã xuống lôi đài, tự nhiên biến thành nương tử thắng.” Vương Thủ Triết miệng nói bậy.

Nhưng dưới tình huống này, cũng không có ai đến vạch trần hắn.

“Thì ra là thế, xem ra phúc khí của chúng ta cũng không tệ lắm.” Liễu Nhược Lam vẻ mặt vui mừng nói.

“Đúng vậy, nương tử nhà chúng ta có phúc, từ trước đến nay luôn không tệ.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

“Tinh binh Liễu Nhược Lam đại nhân, ngươi có muốn nhận phần thưởng không?” Khí Linh Sát nhìn sắc mặt nói.

“Có ban thưởng gì?”

“Có thể nhận linh bảo, linh đản, linh chủng, linh binh vân vân, đều là thứ rất tốt.” Khí Linh nói thêm: “Chờ một chút, hình như tổng bộ đã lâu không tới phòng bổ sung, chỉ còn lại năm phần thưởng cuối cùng.”

“Ta có thể chọn một lát không?” Liễu Nhược Lam nói.

“Đương nhiên có thể, ta giới thiệu cho đại nhân một chút.” Khí Linh nói: “Đại nhân nhìn xem, linh bảo tửu hồ lô này không tệ, chỉ cần đầu tư vào linh mễ linh quả tương ứng, mỗi tháng đều có thể tự động chế ra một trăm cân linh tửu.”

Nói xong trước mặt Liễu Nhược Lôi lơ lửng ra một cái hư ảnh hồ lô, phía trên xăm đầy phù văn huyền ảo.

“Như vậy cũng tốt, coi như là có thể tăng thêm một phần sản nghiệp cho gia tộc.” Liễu Nhược Lam lầm bầm nói.

“Đại nhân muốn chọn linh tửu hồ lô này sao?”

“Không, phu quân của ta rất thích kiếm tiền, bình thường hắn cũng không thích uống rượu.” Liễu Nhược Lam phất tay nói tiếp.

Vương Thủ Triết nhìn bộ dáng Liễu Nhược Lam chọn lựa linh bảo, quả nhiên là dịu dàng tinh tế nhu hòa, hoàn toàn là hai người với bộ dáng sát khí bức người vừa rồi.

Lại khiến hắn không khỏi cảm khái trong lòng, đây hình như là cảm giác cưới một lần, được hai lão bà.

Nhất là khi nghĩ đến vừa rồi cùng một "Nương tử" khác nắm vai đấm lưng, rõ ràng thân thể là cùng một người, cảm giác lại hoàn toàn không giống.

Điều này khiến Vương Thủ Triết cảm khái không thôi, trong lòng cực kỳ phức tạp, suy nghĩ bay bổng không thôi.

…

Chương 14: Linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn của Thủ Triết

…

“Vậy đại nhân nhìn quả trứng này một chút.” Khí Linh nói: “Quả trứng này chính là trứng của linh thú Ly Hỏa Tước ngũ giai. Một khi thông qua thuật tế luyện, bồi dưỡng từ nhỏ, cuối cùng có thể đạt tới cấp bậc linh thú lục giai. Đương nhiên trong quá trình này tiêu hao rất lớn, thời gian cũng rất dài.”

Trong lúc nói chuyện, trước mặt Liễu Nhược Lam hiện ra một hư ảnh hình quả trứng màu đỏ, nó còn thiêu đốt một tầng hỏa diễm mỏng manh, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm gì.

Vật này vừa ra, hơi thở Liễu Nhược Lam trở nên dồn dập, đây chính là bảo vật.

Đừng nói là Liễu Nhược Lam, ngay cả các lão tổ kiến thức rộng rãi cũng trợn to hai mắt, hô hấp trở nên dồn dập.

Nếu lấy loại bảo vật này ra ngoài, ngay cả Thiên Nhân thế gia cũng phải tranh đoạt.

Nhưng cứ đặt nàng ở trước mặt Liễu Nhược Lam tùy ý lựa chọn, muốn gì cứ lấy.

Chỉ cần có thể trưởng thành đến lục giai, chẳng phải toàn bộ Trường Ninh vệ sẽ không có đối thủ?

Nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi.

Linh thú cho dù tốt, bồi dưỡng cũng là một quá trình dài dằng dặc, hơn nữa số lượng tài nguyên tiêu hao trong đó nhiều vô số kể.

Liễu Nhược Lam cưỡng chế kiềm chế kích động lựa chọn của nó, phất tay nói: “Trường hợp này quá chậm.”

“Vậy đại nhân, nhìn xem con khôi lỗi linh binh này một chút.” Khí linh lại giới thiệu: “Đây là một linh binh hộ vệ sơ giai của Linh Đài kính, là tinh phẩm mà lữ hành ở nhà, giết người cần thiết.”

Nói xong, một hư ảnh linh binh xuất hiện trước mặt Liễu Nhược Lam, nó không khác người bình thường bao nhiêu, hoàn toàn không nhìn ra được là một con rối.

“Linh binh hộ vệ Linh Đài kính?”

Lão tổ các nhà lại bắt đầu kinh ngạc, đây chẳng phải là đại biểu trong nhà có thêm một vị Linh Đài lão tổ tọa trấn sao?

Đế Quốc Đại Càn tự nhiên cũng sẽ có linh binh Linh Đài cảnh bán ra, giá cả cực kỳ đắt đỏ không nói, còn căn bản không phải bọn họ có thể nhúng chàm.

Bất quá phần thưởng thí luyện quan này, cũng thật không dễ lấy.

Cần đến thời điểm Luyện Khí cảnh đỉnh phong, công bằng giết chết một con yêu ma quỷ linh Linh Đài cảnh! Cái này phóng mắt toàn bộ Lũng Tả quận, lại có mấy người có thể làm được?

Liễu Nhược Lam càng nghĩ, muốn linh binh hộ vệ này, phải lấy linh binh hộ vệ này.

Nhưng nàng vẫn coi trọng Vương Thủ Triết: “Phu quân, linh binh hộ vệ này thế nào?”

“Đồ vật đúng là không tệ, nhưng một khi thứ này bị hư, tìm người sửa chữa cũng là một chuyện phiền toái.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một phen nói: “Không phải nói có năm món có thể chọn sao, nhìn xem những thứ khác.”

“Người tiếp theo.” Liễu Nhược Lam cũng tràn ngập chờ mong, đả thông ban thưởng cửa thứ tư, thật lòng không tệ.

Ai ai cũng muốn, chỉ tiếc chỉ có thể lựa chọn một món.

“Vậy đại nhân, nhất định phải nhìn xem viên Nguyên Thủy Linh Châu này.” Khí Linh lại giới thiệu, “Đây là linh bảo phù hợp nhất với ngài, bởi vì huyết mạch của ngài đã sắp tiếp cận Nguyên Thủy Linh Thể. Viên Nguyên Thủy Linh Châu này ở thời điểm ngài tu luyện, nó có công hiệu gia tăng tốc độ tu luyện của ngài. Ngoài ra ở thời điểm chiến đấu, nó cung cấp cho ngài Nguyên Thủy Linh Lực liên tục không ngừng, còn có thể tăng cường uy lực chiêu thức của ngài.”

Nguyên Thủy Linh Châu!

Theo tiếng nói của khí linh vang lên, một viên linh châu màu thủy lam xuất hiện trước mặt Liễu Nhược Lam.

Không hề nghi ngờ, giới thiệu viên Nguyên Thủy Linh Châu này, đích thật phù hợp với Liễu Nhược Lam nhất.

Nhưng dù sao vẫn còn một thứ cuối cùng chưa xem, dứt khoát xem xong rồi mới quyết định. Liễu Nhược Lam nói thêm, người tiếp theo.

Nàng sợ nhịn không được muốn cái này trước, không dám nhìn nhiều.

Khí Linh còn nói thêm :"Vậy chỉ còn lại một vật cuối cùng này, nó cũng không thích hợp với người lớn, vật này là một linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn, tương đối thích hợp cho người sử dụng huyết mạch Mộc hệ. Một khi huyết tế thành công trồng trọt, liền có thể có được một cây Thị Huyết Đằng! Theo nó phát triển, tiềm lực tương lai không thể đo lường. Nhưng đồng thời muốn bồi dưỡng Thị Huyết Đằng, cũng không phải là chuyện dễ dàng, phải tiêu hao đại lượng tài nguyên."

"Vậy chọn cái này đi." Liễu Nhược Lam không chút do dự nói.

"Đại nhân, ngài thật sự muốn linh chủng của Thị Huyết Đằng Mạn sao?" Khí Linh liên tục xác nhận.

"Nhược Lam, ngươi vẫn nên lựa chọn Nguyên Thủy Linh Châu." Vương Thủ Triết vội vàng nói: "Thị Huyết Đằng Mạn gì đó, vi phu sẽ tranh thủ."

"Ta muốn linh chủng của Thị Huyết Đằng Mạn." Liễu Nhược Lam hạ lệnh nói: "Dù sao ta đây cũng là nhặt được từ cửa ải cuối cùng."

Nàng ta vô cùng rõ ràng, mình có thể đánh qua cửa ải cuối cùng là dựa vào vận khí. Phu quân tuy không tầm thường, nhưng muốn ở Luyện Khí cảnh đỉnh phong chiến thắng một Linh Đài kính, chỉ sợ tỷ lệ cực thấp.

"Như ngươi mong muốn, tinh binh Liễu Nhược Lam đại nhân." Khí Linh đương nhiên sẽ không nghe lời của Vương Thủ Triết, rất rõ ràng Liễu Nhược Lam mới là người nắm giữ bảo vật.

Một trận chấn động không gian qua đi.

Đó là một hạt giống to bằng nắm tay xuất hiện trước mặt Liễu Nhược Lam, nó tản ra một ít ánh sáng màu xanh.

Hạt giống sung mãn, dường như ẩn chứa một lực lượng sinh mệnh dồi dào.

Vương Thủ Triết vì thử nghiệm đã từng trồng qua không ít thực vật loại dây leo, nhưng không có thứ nào là linh chủng, đều là những loại bình thường có thể thấy được ở khắp mọi nơi.

Mà khỏa linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn này, lại làm cho hắn cảm giác được cực kỳ bất phàm.

Xuất hiện cùng lúc với linh chủng còn có một khối tinh thạch màu trắng nho nhỏ như ngọc.

Khí linh bổ sung thêm: "Liễu Nhược Lam đại nhân, trong ngọc giản cấp thấp này trữ một ít yếu tố trồng trọt Thị huyết đằng mạn. Ngoài ra Thị huyết đằng mạn trời sinh tính hung tàn, thuộc về linh thực có tính tiến công rất mạnh. Tốt nhất là chờ đại nhân đến Linh Đài cảnh, sẽ tiến hành huyết tế bồi dưỡng."

"Cảm ơn ngươi, khí linh, làm không tệ." Liễu Nhược Lam tâm tình không tệ, tán thưởng khí linh.

"Đa tạ ngài khen ngợi, Liễu Nhược Lam đại nhân."

Trên thực tế khí linh cũng sợ tinh binh đại nhân làm loạn, bình thường đến loại cấp độ tinh binh này, đều được xưng tụng là thiên kiêu.

Phàm là thiên kiêu, tính tình đều không nhỏ. Vạn nhất nóng nảy lên, giết chết khí linh cũng sẽ phát sinh. Tựa như người vừa rồi… chính là tính tình không tốt.

Sau đó Liễu Nhược Lam vui vẻ thu hồi ngọc giản cấp thấp và Huyết Đằng Mạn Linh Chủng, ngoan ngoãn giao cho Vương Thủ Triết: "Phu quân, có chàng bảo vệ thiếp là được rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn khéo léo kia của hắn, giống như tiểu nữ nhân tràn đầy ỷ lại vào phu quân vậy.

Trong lòng Vương Thủ Triết ấm áp, cảm động không thôi, trong lòng cũng cảm khái.

“Đây là một đại phụ Vương thị đã đặt toàn bộ tinh thần lên người mình, đặt trên người một đôi trai gái.”

“Lão bà tốt như vậy đi đâu mà tìm? Nếu không đột nhiên biến thân đánh ta, vậy thì càng tốt hơn.”

“Nếu Lam ngươi yên tâm, Vương Thủ Triết ta tất nhiên sẽ bảo vệ ngươi cả đời, cộng thêm kiếp sau kiếp sau.” Vương Thủ Triết chân thành nói.

“Phu quân, chàng thật tốt.”

“Nương tử mới thật sự tốt.”

Liễu Nhược Lôi ở bên cạnh thấy vậy bĩu môi, đây là đang rắc cẩu lương, ngược đãi một con chó độc thân.

Trường Ninh vệ không ở nổi nữa, vẫn nên về Học Cung sớm một chút.

“Nương tử, nàng qua bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi.” Vương Thủ Triết đã chuẩn bị rất lâu cho lần thí luyện này.

Sau đó Liễu Nhược Lam ngoan ngoãn trở về quan chiến.

Vương Thủ Triết đứng ở giữa đài thí luyện, hít sâu một hơi nói: “Khí linh, ta muốn bắt đầu thí luyện.”

“Như ngươi mong muốn, bình dân.”

Tiếp theo một con khôi lỗi yêu ma chậm rãi xuất hiện.

Mọi người lần đầu tiên thấy khôi lỗi yêu ma, cảm giác nó vô cùng cường đại. Nhưng sau khi khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh xuất hiện, mới cảm thấy hình như khôi lỗi yêu ma Luyện Khí cảnh đỉnh phong này cũng không có gì đặc biệt, bộ dáng thoạt nhìn gầy yếu yếu ớt.

Nhưng trên thực tế, nó cao hơn hai mét, nặng hơn ba trăm cân.

Con rối yêu ma kia vừa xuất hiện đã không nói hai lời đánh về phía Vương Thủ Triết.

Ngay cả kiếm trong thắt lưng Vương Thủ Triết cũng không rút ra, mà là vung tay rắc ra một nắm hạt giống.

Trên mỗi một hạt giống đều bám vào huyền khí màu xanh, nhìn qua giống như từng đạo linh quang.

Hạt giống rơi trên mặt đất lại lăng không sinh trưởng, bay nhanh lên cao, biến thành một cây dây leo. Những rễ cây dây leo kia, cũng từ trong khe hở gạch nặng nề của đài thí luyện, đâm vào trong mặt đất.

Những dây leo này đều là chủng loại do Vương Thủ Triết không ngừng cải tiến ra, không thể nào so sánh với linh chủng như dây leo Thị Huyết Đằng.

Nhưng đặc sắc lớn nhất của nó chính là đủ cứng cỏi, sinh trưởng nhanh chóng, hơn nữa năng lượng cần thiết cũng không nhiều.

Vương Thủ Triết thi triển thân pháp tơ liễu, bồng bềnh bay lượn, vây quanh dây leo tránh né khôi lỗi yêu ma đuổi bắt. Cảm giác đó giống như là, Kinh Kha thích Tần, Tần Vương vòng qua cột mà đi.

Loại chiến thuật này vô cùng đơn giản, kiếp trước khi chơi game cũng thường xuyên sử dụng, quấn tháp mà.

Theo dây leo nhanh chóng lớn lên, rất nhanh biến thành một mảnh thiên địa thực vật, càng trở ngại hành động của hình nộm yêu ma.

Yêu ma khôi lỗi tựa hồ có chút tức giận, vươn ra lợi trảo sắc bén huy vũ.

“Keng!”

Mỗi một cái móng vuốt sắc bén quét ra, dây leo liền bị nó chặt đứt không ít.

Không phải dây leo linh chủng, cho dù vô cùng cứng cỏi, cũng khó có thể địch lại lợi trảo quét ngang như thế, đều đứt gãy.

Nhưng khôi lỗi yêu ma kia lại không để ý đến, số lượng dây leo cùng với năng lực tái sinh đáng sợ.

Nó chỉ dừng lại một lát tại chỗ, hai chân bất tri bất giác bị vài sợi dây leo quấn lấy. Chúng nó nhanh chóng trưởng thành, không ngừng trèo lên quấn quanh.

Giống như muốn quấn hình nộm yêu ma kia thành một cái bánh chưng bằng dây leo.

Khôi lỗi yêu ma kia vội vàng vung lợi trảo, thanh trừ dây leo trên hai chân.

Dây leo không ngừng bị nó chặt đứt, cũng xé rách thành từng đoạn. Nhưng không ngờ, càng nhiều dây leo không ngừng sinh trưởng quấn quanh, từ trên chân, thậm chí trên đùi của nó, cần cù không mệt mỏi quấn quanh.

Động tác của hình nộm Yêu Ma càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm. Không bao lâu sau, nó không thể quơ móng vuốt lên được nữa.

Bị sống sờ sờ vây ở trong đại trận dây leo.

Mà cùng lúc đó.

Dây leo vẫn không ngừng sinh trưởng, chúng nó hấp thu chất dinh dưỡng của mặt đất, gạch đá cứng rắn trên mặt đất đều bị rễ cây của chúng nó từ từ cạy ra, lộ ra mặt đất.

Chúng nó càng ngày càng tráng kiện mạnh mẽ, tựa như từng con mãng xà, không ngừng quấn quanh đè ép.

Vào lúc này, sức mạnh của thực vật đã được thể hiện rõ ràng.

Bất tri bất giác, xương cốt yêu ma khôi lỗi kia, xuất hiện tiếng nổ bùm bùm. Ma huyết màu đen không ngừng từ lỗ tai mũi thẩm thấu ra.

Nó lúc này ngay cả khí lực giãy dụa cũng không còn. Vậy mà cứng rắn bị mấy chục gốc dây leo như cự mãng quấn thân, rõ ràng giảo sát mà chết.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Phương thức chiến đấu của Thủ Triết chẳng những quỷ dị, hơn nữa vô cùng cường đại và khủng bố.

Nhất là Huyên Phù lão tổ, trong Học Cung nàng cũng gặp qua không ít người có huyết mạch mộc hệ. Đại đa số bọn họ đều tụ tập dưới quyền Trường Xuân thượng nhân.

Nghiên cứu ra được thực vật cũng là thiên kì bách quái, nhưng mà bọn hắn đa số không am hiểu chiến đấu, mà là ưa thích nghiên cứu thực vật mà thôi.

Dùng dây leo thực vật, bày ra chiến trận để chiến đấu, đương nhiên cũng không ngạc nhiên.

Nhưng dây leo của Vương Thủ Triết lại sinh trưởng với tốc độ nhanh như vậy, sức mạnh giảo sát đáng sợ như vậy, nàng thật sự chưa từng thấy qua.

Hơn nữa đến lúc này, ngay cả kiếm Vương Thủ Triết cũng không rút ra.

Chẳng lẽ Thủ Triết cũng có thể qua cửa thứ tư? Mọi người vừa chờ đợi, lại cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Chúc mừng ngươi, thắng lợi.” Khí Linh nói.

“Phu quân uy vũ, phu quân bá khí.” Lần này đến lượt Liễu Nhược Lam lên sân khấu vung cẩu lương thực. Nàng tiến lên giúp Vương Thủ Triết không ngừng lau mồ hôi, đấm lưng, quạt gió, dáng vẻ ngoan ngoãn khéo léo giống như thị nữ.

Vương Thủ Triết vừa hưởng thụ lão bà hầu hạ, vừa trao đổi với Khí Linh thu hồi Thiên Linh Đan.

Không bao lâu sau lại bắt đầu cửa ải tiếp theo.

Lần này có hai con khôi lỗi yêu ma, nhưng Vương Thủ Triết lại phát hiện khí linh không ngăn cản hắn, những dây leo trồng được ở trận đầu có tác dụng trên chiến trường.

Hiển nhiên đây lại là một lần khảo nghiệm nho nhỏ của Vương Thủ Triết.

Khảo thí dây leo trồng ở cửa thứ nhất, ở cửa thứ hai có hữu dụng hay không?

Cứ như vậy, tâm trạng Vương Thủ Triết bay lên.

Hắn và muội muội, các chất nữ lão bà, cứ như vậy lỗ mãng xông cửa ải một cửa bất đồng.

Vấn đề mà hắn suy nghĩ càng nhiều.

Khí Linh đã chấp nhận loại phương thức chiến đấu này, Vương Thủ Triết tự nhiên không khách khí.

Bắt đầu vòng quanh sân, thi triển thân pháp cùng hai yêu ma khôi lỗi kia, bắt lấy mê tàng.

Cùng lúc đó, gieo xuống từng hạt giống. Những hạt giống kia không ngừng lan tràn, gần như lan tràn đến một phần ba sân thí luyện.

Đều là do hắn vẫn không nóng nảy, giảo sát hai con khôi lỗi yêu ma này. Mà là không nhanh không chậm mở rộng phạm vi gieo trồng.

"Khí linh, lúc ta chiến đấu có thể cắn thuốc, hoặc là ăn gì đó chứ?" Vương Thủ Triết không nhanh không chậm hỏi.

"Dưới tình huống điều kiện của bản thân ngươi cho phép, có thể sử dụng thuốc chữa thương hoặc linh đan bổ sung huyền khí, cũng có thể ăn cái gì đó."

"Nhưng không thể dùng loại đan dược kích thích tăng sức chiến đấu."

Ha ha, ta hiểu được.

Trong lòng Vương Thủ Triết lại lần nữa yên tâm.

Sau đó, từng mảng dây leo dần dần cuốn lấy hai yêu ma khôi lỗi.

Mà lúc này Huyền khí của Vương Thủ Triết cũng đã đến đáy cốc.

Bởi vậy hắn cũng không nóng nảy giảo sát hai con khôi lỗi yêu ma kia, mà quấn quanh bọn chúng khống chế chúng, sau đó từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra vài thứ, bắt đầu ăn uống.

Không sai, nhẫn trữ vật hắn mua hai cái. Hai vợ chồng, mỗi người một cái. Hắn còn lập kế hoạch, trong vòng mấy năm, mỗi lão tổ mỗi người một cái.

Dây leo quấn quanh đan vào nhau biến thành cái bàn.

Hắn không gấp không vội móc ra chút linh nhục, linh ngư, còn có một bộ lò than nhỏ, trà cụ vân vân.

Sau đó hắn bắt đầu ăn lẩu như chỗ không người, bổ sung lượng lớn khí huyết tiêu hao trước đó. Đồng thời hắn còn uống Vân Vụ linh trà, dùng để tẩm bổ tinh thần của hắn.

Đám người Cù lão tổ, Nho Hồng lão tổ hai mặt nhìn nhau, phương thức chiến đấu này của Thủ Triết cũng quá quỷ dị.

Hơn nữa dường như hắn không theo khuôn mẫu, chiến thuật như thế nào đều có thể nghĩ ra được.

Vương Ly Từ nhìn mà nuốt nước miếng, vội vàng nói: “Khí linh, khí linh, ta có thể đi lên hỗ trợ ăn không?”

“Chú ý thân phận của ngươi, chiến binh.” Khí Linh trả lời.

“Vậy, Liễu Nhược Lam có thể ăn được không?” Vương Thủ Triết lại hỏi dò.

“Nếu như tinh binh Liễu Nhược Lam đại nhân đồng ý, nàng có thể lên ăn, nhưng không thể trợ giúp ngươi chiến đấu.”

Quả nhiên thân phận tinh binh này không giống nhau, Vương Thủ Triết âm thầm cân nhắc.

…

Chương 15: Thắng lợi! Thu hoạch tràn đầy!

…

Như thế, Vương Thủ Triết liền bảo nương tử đi lên sân thí luyện, cùng nhau ăn uống.

Có Liễu Nhược Lam ở bên nhau, bữa cơm này của Vương Thủ Triết đặc biệt thơm ngon.

Sau khi cơm nước no nê.

Vương Thủ Triết bắt đầu đợt thứ hai.

Hắn ngồi xếp bằng xuống trước, bắt đầu tiêu hóa khí huyết chuyển hóa thành huyền khí. Cho đến khi tinh lực khí huyết đều khôi phục đầy đủ.

Lúc này mới bắt đầu ra tay bổ sung dây leo, sau nửa canh giờ, rất nhiều nơi sân thí luyện đều bị nó trồng dây leo, khắp nơi đều là một mảnh xanh um tươi tốt, phảng phất như đi tới hoa viên lục sắc.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn trồng một loại cỏ, loại cỏ này chất lỏng thấy máu đông lại, cho dù đối với cường giả Luyện Khí cảnh cũng có lực sát thương không nhỏ.

Đương nhiên đối với cường giả Linh Đài cảnh, trừ phi rót vào liều lượng lớn, ăn mòn trong thời gian dài, nếu không dựa vào cái này muốn giết chết Linh Đài cảnh độ khó không nhỏ.

Đừng hỏi vì sao Vương Thủ Triết lại biết.

Khi Tiêu Hàn lão tổ, Nguyên Thủy Linh Quy trong nhà nói đến việc này, đều là một giọt nước mắt chua xót.

Thẳng đến khi Huyền khí của hắn lại tiêu hao không sai biệt lắm.

Vương Thủ Triết lại bắt đầu uống thuốc, ngồi xuống bổ sung nguyên khí.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại trọn vẹn mười lần.

Lúc này toàn bộ sân thí luyện đã không còn nhìn thấy gạch nham thạch lộ ra nữa, mà thời gian cũng đã trôi qua hai ngày.

Ngay từ đầu, chư vị lão tổ và các tiểu bối còn xem say sưa, bình luận đại trận thực vật của Vương Thủ Triết một phen.

Mà nương tử Liễu Nhược Lam, còn thỉnh thoảng đi lên cùng ăn ăn uống uống, nói hai câu phu quân vất vả rồi.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều trở về ngủ.

Liễu Nhược Lam cũng không có tinh thần, chủ yếu là quá nhàm chán, phu quân làm sao có thể kiên nhẫn như thế? Cuối cùng thật sự không chịu nổi, trở về ngủ.

Loại phương thức chiến đấu này quả thực chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Chỉ có Vương Thủ Nặc được sắp xếp ở lại trực ban, chờ đợi thành quả chiến đấu.

Cũng may khí linh nó không phải là sinh mệnh chân chính. Chỉ cần Vương Thủ Triết không vi phạm quy tắc không thoát khỏi chiến đấu, vẫn tiếp tục ở trong chiến đấu, nó sẽ không quản.

Thẳng đến ngày thứ ba, hai con yêu ma khôi lỗi đã bị dây leo quấn quanh trọn vẹn ba ngày, nghênh đón vận mệnh cuối cùng của chúng.

Sau khi Vương Thủ Triết bố trí xong đại trận, linh thức khẽ động, dây leo xung quanh chúng nó quấn quanh, hình thành trận xoắn giết.

Sau đó chúng nó chết là uất ức như vậy, lại lặng yên không một tiếng động và cảm giác giải thoát mãnh liệt.

“Chúc mừng ngươi, dân binh Vương Thủ Triết, thông qua cửa thứ hai thí luyện.” Khí linh không bị ảnh hưởng, tiếp tục tràn đầy nguyên khí nói: “Ngươi sẽ đạt được dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp và trao tặng danh hiệu dân binh tinh anh của ngươi.”

Vương Thủ Nặc được sắp xếp ở bên cạnh sân thí luyện, trực ban cuối cùng tinh thần cũng chấn động nói: “Mọi người mau đến xem, Thủ Triết qua ải thứ hai.”

Trong thanh âm của hắn lộ ra kích động khó có thể miêu tả bằng lời. Cũng khó trách, ai nhìn một trận chiến đấu mấy ngày mấy đêm, lại không có bất kỳ kết quả nào đều sẽ như thế.

Sau đó các tiểu bối lão tổ đều từ trong lều vải ngoài sân thí luyện dồn dập chạy tới.

Trận này thắng quá không dễ dàng, Vương Thủ Triết đánh hơn ba ngày.

Ngay cả khi Liễu Nhược Lam tiến lên chúc mừng theo nghi thức thì đều hô lên hữu khí vô lực, tràn ngập qua loa: “Phu quân uy vũ, phu quân bá khí ~”

Ngược lại Vương Thủ Triết không quan trọng, chỉ cần có thể thắng, kéo dài lâu hơn nữa hắn đều vui vẻ. Hắn thu hồi dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, trả lại cho Vương Lạc Tĩnh. Một bình dịch cải thiện này sẽ trợ giúp rất lớn đối với Lạc Tĩnh.

Sau đó, Vương Thủ Triết tràn đầy tự tin nhìn hắn, bố trí đại trận dây leo kịch độc tỉ mỉ.

Đây là một trong những chiến thuật mà hắn đã sớm nghĩ ra.

Cũng may hiện tại huyết mạch của hắn đã thức tỉnh nhị trọng. Tốc độ sinh trưởng của dây leo và độc thảo, tốc độ bố trí đã vượt xa sự chờ mong của hắn.

Lúc này mới trong thời gian hơn ba ngày hoàn thành trận pháp này.

Nếu không phỏng đoán ban đầu của hắn ít nhất cũng phải bảy tám ngày.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lựa chọn xuất chiến cuối cùng, nếu không những đệ đệ muội muội lão bà kia, có thể sẽ bóp chết hắn.

Mọi người đều chúc mừng Vương Thủ Triết.

Lung Yên lão tổ lại an bài Vương Thủ Nặc trực ban, nói là đợi thêm một lần nữa Thủ Triết thắng lại gọi các nàng. Dùng phương thức tác chiến của Thủ Triết, nếu ở bên cạnh quan chiến, có trời mới biết phải đến ngày tháng năm nào mới có kết quả chiến đấu?

Có công phu này còn không bằng đi ngủ một giấc, tu luyện tu luyện.

Nhìn dáng vẻ buồn chán của mọi người, Vương Thủ Triết cũng có chút bất đắc dĩ hô: "Đằng Mạn đại trận của ta đã bày xong, còn đi cái gì?"

Vương Thủ Triết nói: "Khí linh, mở cửa thứ ba."

"Như ngươi mong muốn, binh lính tinh anh Vương Thủ Triết."

Theo lời khí linh rơi xuống.

Ở giữa đài thí luyện xuất hiện ba hình nộm Yêu Ma khí thế hung hăng.

Nhưng không đợi bọn chúng có bất kỳ động tác nào, dây leo xung quanh đã sinh sôi, quấn chặt chúng lại.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Lần này Vương Thủ Triết trực tiếp rút kiếm, dễ dàng chém đứt đầu chúng.

Cả trận chiến chỉ kéo dài chừng mười hơi thở.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không phải chứ? Đằng Mạn đại trận này lại lợi hại như thế!!!

Mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Vương Thủ Triết đã thắng cửa thứ ba.

Thật ra nói thì cũng đơn giản.

Thời điểm một cường giả cùng cấp bậc bị quấn đến không thể động đậy được, thu hoạch đầu là nhẹ nhàng bực nào?

Huống chi, đại trận dây leo này của Vương Thủ Triết không phải là chuẩn bị cho ba con rối yêu ma này.

"Chúc mừng ngươi, binh lính tinh anh Vương Thủ Triết thông qua cửa thí luyện thứ ba. Sẽ nhận được một thanh vũ khí chế thức, cũng trao tặng danh hiệu chiến binh của ngươi." Khí Linh nói: "Dựa theo phán đoán, vũ khí ngươi sử dụng là loại trường kiếm, có lựa chọn vũ khí chế tạo trường kiếm hay không?"

"Đương nhiên không phải, ta muốn lựa chọn vũ khí kiểu phòng ngự." Vương Thủ Triết trả lời: "Khí linh. Ta có thể lựa

chọn hình dáng đại khái bên trong loại phòng ngự đúng không?”

Hắn là người thừa kế gia tộc, Trụ Hiên kiếm trừ hắn ra thì không còn có thể là ai khác, làm sao lại tuyển một thanh kiếm loại linh khí chứ?

Lựa chọn linh khí có tính phòng ngự mới là sách lược tốt nhất.

“Như ngươi mong muốn, Chiến binh Vương Thủ Triết.” Khí Linh sửa xưng hô ngược lại là sửa rất nhanh, “Ngươi có thể lựa chọn loại phòng ngự năng lượng, loại phòng ngự nửa vật lý nửa năng lượng, loại phòng ngự thuần vật lý. Cũng có thể lựa chọn loại chiến giáp, loại khiên, loại trang sức.”

Hiển nhiên thân phận khác nhau đều có đãi ngộ khác nhau, đãi ngộ của chiến binh so với dân binh không thể so sánh.

Vương Thủ Triết thoáng cân nhắc nói: “Ta muốn loại thuẫn, loại phòng ngự nửa năng lượng vật lý.”

Cho tới nay, hắn đối với kiện linh khí 【Quy Lân Bảo Thuẫn】 mà Lung Yên lão tổ bán đi năm đó, đều nhớ mãi không quên.

Đáng nhắc tới là, lúc trước hắn đã viết thư cho Chung Hưng Vượng, mời hắn ra mặt dùng giá cao chuộc Quy Lân Bảo Thuẫn về.

Món linh khí đó, nói thế nào cũng là do sư tôn Lung Yên lão tổ trao tặng, có ý nghĩa phi phàm đối với lão tổ.

“Như ngươi mong muốn, chiến binh Vương Thủ Triết.”

Sau đó trước mặt Vương Thủ Triết, chính là một trận dao động không gian, một tấm khiên lớn chừng chậu rửa mặt hiện lên trước mặt hắn.

Toàn thân nó có màu đồng xanh phong cách cổ xưa dày nặng, phía trên vẽ rất nhiều phù văn huyền ảo khó hiểu, tản ra quang mang linh động, nhìn phi thường tinh xảo mà vững chắc.

Vô cùng rõ ràng, đây lại là một kiện thượng phẩm linh khí.

Vương Thủ Triết lấy được khiên, phát hiện bề ngoài nó dày nặng, kì thực vô cùng nhẹ nhàng, đeo lên cánh tay trái hoạt động tự nhiên.

Hắn vừa rót vào huyền khí, tấm thuẫn liền toả ra thanh sắc quang mang, năng lượng theo đó ngưng tụ thành một tấm khiên năng lượng, hình dạng giống như cái ô hình cung, đường kính chừng hơn hai mét.

Một cái che chắn, đủ để che phủ tất cả công kích phía trước, hơn nữa theo cánh tay của hắn xoay tròn, có thể tùy thời điều chỉnh phương hướng phòng thủ.

Vương Thủ Triết vô cùng hài lòng đối với chuyện này, nhanh chóng thu lại năng lượng thuẫn hình ô.

Khống chế linh khí Luyện Khí cảnh quả thực có chút miễn cưỡng, chỉ một lát như vậy, hắn đã cảm giác được đại lượng huyền khí đang xói mòn.

“Phu quân, đặt tên cho tấm thuẫn của ngươi đi.” Liễu Nhược Lam đề nghị, Thu Thủy Kiếm của nàng đều có tên, cũng không thể khi dễ linh thuẫn thượng phẩm của phu quân.

“Thấy ngươi có phong cách cổ xưa dày nặng, lại linh động dạt dào, hiển nhiên là một tấm linh thuẫn có lực phòng ngự xuất chúng.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Cứ gọi ngươi là cái nồi đi.”

” nắp nồi?” Liễu Nhược Lam toát mồ hôi lạnh, thú vị ác ý của phu quân nhà mình thật sự không thay đổi, nàng không khỏi phụ họa nói: “Phu quân, tương lai nó có thể sẽ sinh ra linh trí, đừng bắt nạt nó.”

Tốt xấu gì đây cũng là một thanh linh khí thượng phẩm, gọi là nắp nồi thì khó nghe biết bao?

“Được rồi, nếu nương tử không hài lòng thì đổi một cái.” Vương Thủ Triết nói: “Linh thuẫn này tương lai là bảo vật bảo vệ truyền thừa của gia tộc chúng ta. Hy vọng sau khi nó sinh ra linh trí, cũng là sơ tâm không sửa, liền gọi là【 Thủ Tâm Linh Thuẫn 】 đi.”

Cái tên này cũng không tệ lắm, Liễu Nhược Lam đồng ý.

Sau đó, Vương Thủ Triết vốn muốn lập tức bắt đầu cửa thứ tư. Nhưng vừa rồi hắn đã sử dụng Thủ Tâm Linh thuẫn trong thời gian ngắn, tiêu hao khoảng một phần ba mươi huyền khí.

Lấy cá tính của hắn, tự nhiên lại không nóng nảy bắt đầu chiến đấu. Nghỉ ngơi một chút, đả tọa khôi phục huyền khí đầy đủ.

Lúc này mới bắt đầu cửa thứ tư.

Sau một phen nghi thức.

Một hình thể to lớn của yêu ma khôi lỗi xuất hiện trong sân thí luyện.

Nó vừa xuất hiện, dây leo xung quanh điên cuồng quấn quanh nó.

Nhưng mà hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh, dễ đối phó như vậy sao?

Chỉ thấy hai tay nó huy động, vuốt như lưỡi dao sắc bén tung bay, những dây leo kia vừa mới tới gần, liền bị nó cắt thành vô số đoạn.

Nó thực hiện sứ mệnh trung thành, muốn đánh bại Vương Thủ Triết.

Liền không ngừng giết về phía Vương Thủ Triết, giống như là một chiếc máy cắt cỏ yêu ma, không ngừng chặt đứt dây leo. Nơi đi qua, hài cốt dây leo bay múa đầy trời.

Con rối yêu ma Linh Đài cảnh hung tàn bá đạo như vậy đã sớm nằm trong dự đoán của Vương Thủ Triết.

Đại trận dây leo bố trí lâu như vậy vốn là chuẩn bị cho nó.

Vương Thủ Triết không vội vàng thi triển thân pháp, xuyên qua chính giữa dây leo, những dây leo kia đều giống như có sinh mệnh, ào ào mở ra thông đạo cho hắn. Chờ sau khi hắn xong lại lập tức khép kín lại.

Tốc độ của hình nộm Yêu Ma rất nhanh, nhưng dù tốc độ có nhanh hơn nữa cũng phải không ngừng thanh trừ dây leo mới được. Tốc độ của nó chậm hơn bảy tám phần.

Làm sao có thể đuổi kịp Vương Thủ Triết?

Ngoài ra, khôi lỗi yêu ma cũng thử các loại thủ đoạn nhảy lên tầng trời thấp để chặn Vương Thủ Triết.

Nhưng đáng tiếc, nó đã coi thường dây leo của Vương Thủ Triết, dây leo thật dài xòe rộng tới năm sáu trượng, tạo thành

từng đạo trở ngại trên không trung, giống như mái tóc dài của yêu ma đang nhảy múa.

Một khi quấn quanh khôi lỗi yêu ma, liền liều mạng đem nó kéo xuống. Tràng diện kia thật sự là đáng sợ bao nhiêu thì đáng sợ bấy nhiêu.

Mặc dù khôi lỗi yêu ma kia không ngừng gào thét, nhưng vẫn không thể làm gì Vương Thủ Triết.

Mà cùng lúc đó, Vương Thủ Triết lại bắt đầu trồng thêm dây leo bị chặt đứt, hoặc là thúc đẩy chúng sinh trưởng lại, cùng với con rối yêu ma kia chơi trò trốn tìm trong rừng rậm dây leo.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hình nộm yêu ma càng lúc càng nóng nảy.

Mặc dù nó thập phần cường đại, nhưng chung quy cũng không phải động cơ vĩnh viễn. Hao phí tuyệt đại bộ phận lực lượng dây dưa với dây leo, khó khăn truy đuổi với Vương Thủ Triết, đều là không ngừng tiêu hao lực lượng của nó.

Chỉ cần chiếu theo cái này, lực lượng của nó sớm hay muộn cũng sẽ dần hao hết.

Quả nhiên, một canh giờ sau, tốc độ của hình nộm yêu ma càng ngày càng chậm, lực bộc phát của nó cũng càng ngày càng không đủ.

Mà dây leo vẫn đang điên cuồng không ngừng quấn quanh, tạo thành trở ngại vô cùng vô tận cho nó. Bộ phận lân giáp của nó cũng dần dần xuất hiện một chút thối rữa.

Đó là tác dụng của kịch độc thảo, chúng nhìn như tầm thường, không ngăn cản được bước chân của khôi lỗi yêu ma.

Thế nhưng những chất lỏng bắn tung tóe kia, đã sớm dính đầy toàn thân của yêu ma khôi lỗi.

Nọc độc đang dùng phương thức làm trơn vật nhẹ nhàng, dần dần tạo thành một tia thương tổn đối với khôi lỗi yêu ma.

Ngược lại Vương Thủ Triết vẫn luôn duy trì huyền khí của mình, thủy chung duy trì một trình độ tương đối cao, không đến mức hao hết.

Hắn thỉnh thoảng phục dụng một viên Bồi Nguyên Đan, cơ năng của thân thể không ngừng tiêu hao khí huyết trong cơ thể, cũng dần dần chuyển hóa thành năng lượng huyền khí. Quá trình khôi phục huyền khí này, mặc dù không nhanh như lúc ngồi xuống khôi phục, nhưng lại thắng ở chỗ không lúc nào là chậm rãi khôi phục.

Đây nhất định là một trận chiến đấu Ma-ra-tông dài đằng đẵng.

Hai canh giờ sau, đại trận dây leo do Vương Thủ Triết bố trí, lúc này chỉ còn lại một phần ba, phần lớn còn lại đều đã bị khôi lỗi yêu ma càn quét đạp sạch, trên sân thí luyện khắp nơi đều là hài cốt dây leo.

Đây là kết quả sau khi Vương Thủ Triết không ngừng gieo trồng dây leo.

Có thể thấy được, hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh đáng sợ đến mức nào.

Nhưng nó đáng sợ hơn nữa, sinh mệnh đã đi tới hồi kết. Mười phần lực lượng của nó đã tiêu hao chín phần. Toàn thân trên dưới cũng thối rữa không thôi, bị kịch độc không ngừng xâm hại. Bước chân của nó lảo đảo ra, tốc độ cắt cỏ trở nên cực chậm.

Dần dần tốc độ dây leo quấn quanh đã vượt qua tốc độ chém giết cắt cỏ của nó.

Một khi hình thành trạng thái như vậy, chính là nó nghênh đón tử vong.

Toàn bộ quá trình chư vị lão tổ nhìn trận chiến đấu này, cũng đều hai mặt nhìn nhau mà sắc mặt ngưng trọng. Nếu như đổi lại là bọn hắn đụng phải dây leo đại trận tương tự.

Một khi hãm sâu vào trong đó, chỉ sợ kết cục cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bất quá nhân loại chung quy là nhân loại, cũng không phải là yêu ma khôi lỗi của sân thí luyện.

Bọn họ gặp phải tình huống tương tự, hoàn toàn có thể đi đường vòng.

Con hình nộm yêu ma kia thuần túy là bị tiêu hao từng chút một mà chết. Nhưng các lão tổ có thể nghĩ biện pháp giết ra ngoài. Sau đó phủi mông bỏ đi, không chơi nổi, không chơi với ngươi!

Trên thực tế, đây cũng là chỗ thiếu sót của đại trận dây leo của Vương Thủ Triết.

Bởi vì cái gọi là phòng ngự có thừa, tấn công không đủ.

Nhưng nếu chờ hắn đến Linh Đài cảnh, bồi dưỡng ra Thị Huyết Đằng Mạn, thế cục sẽ khác.

Nhưng mặc dù đằng mạn đại trận có nhiều chỗ thiếu hụt, nhưng ở trong sân thí luyện này, lại phát huy uy lực của nó đến vô cùng tinh tế.

Con khôi lỗi yêu ma tiêu hao hầu như không còn kia, dần dần bị vô số dây leo quấn quanh, dần dần chôn giấu không còn động tĩnh trong đó.

Nếu đổi lại là người bình thường, lúc này đã rút kiếm lên sân khấu, nhanh chóng chém giết.

Nhưng Vương Thủ Triết vẫn rất kiên nhẫn.

Dù sao cũng có nhiều thời gian, đã có thể vây khốn nó, chậm rãi mài chết.

Hà tất phải mạo hiểm tiến lên chém giết!

Cứ như vậy, lại hao phí một canh giờ. Ở Vương Thủ Triết đâu vào đấy tiếp tục gieo thêm dây leo, cho chúng nó gia nhập đại quân quấn quanh, hình nộm yêu ma cuối cùng cũng bị mài chết.

Cả trận chiến tổng cộng hao phí ba canh giờ rưỡi, yêu ma khôi lỗi kia từ đầu tới đuôi, ngay cả ống tay áo của Vương Thủ Triết cũng không dính được.

“Chúc mừng ngươi chiến binh Vương Thủ Triết, thắng lợi cuối cùng.” Khí Linh nói.

Theo thanh âm của khí linh vang lên, mọi người mới biết được, linh đài kính yêu ma khôi lỗi bị chôn ở chỗ sâu trong linh đài kia rốt cục đã chết!

Lúc này.

Liễu Nhược Lam cẩn thận tránh đi những dây leo kia, tiến lên hoàn thành nghi thức phu thê: “Phu quân uy vũ, phu quân vất vả rồi!”

Kỳ thực uy vũ chưa nói tới uy vũ, bình thường chiến đấu càng không có hứng thú phập phồng lên xuống, toàn bộ quá trình đều là chơi trốn tìm và bơi lội.

Dùng lời của Huyên Phù lão tổ để nói, tiểu tử Vương Thủ Triết kia tham sống sợ chết đến trình độ nhất định, hoàn toàn không có chút khí độ thiên kiêu trước nay chưa từng có.

Nhưng như vậy thì sao? Phương thức chiến đấu như thế chẳng phải là rất an toàn sao?

Trong lòng Liễu Nhược Lam ngược lại tràn đầy cảm giác an toàn, có một phu quân cẩn thận như vậy, hắn đi ra ngoài cũng không cần lo lắng hắn có gặp nguy hiểm hay không, đây là chuyện tốt bao nhiêu?

Sau đó.

Lại đến thời gian vui vẻ, thu hoạch chiến lợi phẩm.

Lần này không cần Khí linh giới thiệu, Vương Thủ Triết nói thẳng: “Khí linh, ta muốn viên Nguyên Thủy Linh Châu kia.”

Rất tự nhiên, viên Nguyên Thủy Linh Châu này đã đưa cho nương tử Liễu Nhược Lam.

“Phu quân thật tốt, suy nghĩ cho ta khắp nơi.” Liễu Nhược Lam cảm động nói.

“Nương tử là người tốt, cũng là chỗ nào cũng suy nghĩ cho phu quân.”

Hai vợ chồng lại bắt đầu không coi ai ra gì vung vãi cẩu lương lên.

Dưới sân thí luyện, Liễu Nhược Lôi nhìn vẻ mặt âm u.

Vẫn là sớm một chút trở về Học Cung đi, ở lại nơi này, tâm linh nhỏ bé của nàng, làm sao có thể chịu đựng nổi?

…

Chương 16: Thành tựu! Thủ Triết bước vào Linh Đài kính!

…

Còn có dáng dấp phu thê bọn họ tặng bảo vật, sao nhìn có vẻ không thích hợp vậy?

Rõ ràng có thể mỗi bên đánh bảo vật, hiện tại lại biến thành vợ chồng lẫn nhau tặng cho nhau một chút.

Thuận tiện rải một đống cẩu lương lớn, trong lúc nhất thời Liễu Nhược Lôi cũng có chút say, phần thao tác này cũng đã đủ rồi.

Đáng tiếc không ai đặt sự chú ý lên người nàng.

Nhất là đám người Vương thị đều vô cùng hưng phấn. Dù sao lần này, thu hoạch của Vương thị mới là phần lớn.

Các gia tộc còn lại cũng chính là Liễu Viễn Huy, lấy được một viên Thiên Linh Đan.

Bất quá bọn hắn cũng không nhụt chí, chỉ cần có sân thí luyện này, các gia tộc sớm muộn gì cũng có thể thu được chỗ tốt. Chỉ là kế tiếp cần, hảo hảo bồi dưỡng tộc nhân ưu tú thế hệ trẻ.

Sau đó chính là một số công tác kết thúc.

Sân thí luyện này tuy hẻo lánh, nhưng nếu Trụ Hiên lão tổ có bản lĩnh và vận khí tiến vào, sớm muộn sẽ có một ngày bị người khác xông vào.

Bởi vậy Vương Thủ Triết đề nghị bố trí một phen thật tốt hẻm núi này, cũng do các nhà các tộc thay nhau phái người canh gác.

Các vị lão tổ nhao nhao hưởng ứng, bọn họ đều nghe theo sự điều khiển của Vương Thủ Triết.

Phải chuyển tảng đá, nên đào hang thì đào hang, mỗi người đều không hề oán hận, làm khí thế ngất trời. Đặc biệt là Vương Thủ Triết, hắn đã hao phí không ít huyền khí tinh lực, bố trí một đại trận dây leo trong một mảnh thung lũng này.

Tại lối vào, lại cẩn thận thiết kế một phen, nếu như không có người bên trong mở ra thông đạo, người bên ngoài rất khó tìm được chỗ này.

Trong quá trình này.

Tất cả mọi người của Vương thị đều có thể tiêu hóa những gì thu được lần này, Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh đều phục dụng dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, trải qua một lần tẩy tủy phạt mao, hơn nữa thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai.

Tư chất của các nàng vốn đã đạt tới trung phẩm giáp đẳng, lần này tẩy tủy phạt lông đều bước lên thượng phẩm Đinh đẳng. Tư chất huyết mạch đáng sợ như vậy, cho dù đặt ở toàn bộ Lũng Tả quận, cũng là thiên tài vô cùng hiếm thấy, có tư cách có thể xưng là thiên kiêu.

Tiền đồ tương lai quả nhiên không thể hạn lượng.

Cùng lúc đó, thu hoạch của Vương Ly Từ càng tốt hơn, nàng dựa vào dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, lại lần nữa khiến tư chất của mình tăng lên một tầng lầu nhỏ.

Đồng thời, dưới sự che chở của lão tổ, nàng từ Luyện Khí cảnh đỉnh phong đột phá đến Linh Đài cảnh, trở thành một tu sĩ Linh Đài cảnh vô cùng trẻ tuổi. Tuổi tác của nàng mới hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cho dù là đặt ở trong Tử Phủ Học Cung, cũng được xưng tụng là phi thường ưu tú.

Chỉ tiếc nha đầu này trời sinh lười biếng, đối với tu luyện chiến kỹ Huyền Vũ cũng không nóng lòng. Điều duy nhất nàng đáng khen chính là, khí vận mười phần, tương lai đến tột cùng có thể đi đến bước nào, không ai có thể nói rõ ràng.

Huyền Vũ nhất đạo, thường thường có đôi khi khí vận so với thiên tư càng quan trọng hơn.

Ngoài ra đáng nhắc tới, chính là Liễu Viễn Huy.

Với tư chất hạ phẩm Giáp đẳng của ông ta, có thể ở lúc ba mươi tuổi đã đạt tới Luyện Khí cảnh đỉnh phong, có thể thấy Liễu thị đầu tư bao nhiêu tài nguyên trên người ông ta?

Mà lần này bản thân hắn cũng thu được một viên Thiên Linh đan, dưới sự che chở của Huyên Phù lão tổ, hắn thử xông quan, đồng thời cũng trùng kích thành Linh Đài cảnh. Khí vận

của hắn cũng không tệ, dù sao tư chất hạ phẩm Giáp đẳng, trùng kích Linh Đài cảnh cũng không phải trăm phần trăm có thể thành công.

Mà như Vương Ly Từ, vốn là tư chất thượng phẩm, xác suất trùng kích Linh Đài cảnh không dám nói trăm phần trăm, nhưng tỷ lệ thất bại cực kỳ thấp. Đây là một trong những tầm quan trọng của huyết mạch thiên phú.

Nhưng bất kể như thế nào, Liễu Viễn Huy có thể tấn thăng Linh Đài cảnh, đã là một chuyện may mắn lớn. Sơn âm Liễu thị, kể từ đó, chính là một môn tứ linh đài bên ngoài.

Vì sao lại nói là bề ngoài?

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Sơn Âm Liễu thị vốn có bốn lão tổ Linh Đài cảnh, chẳng qua tổ phụ của Liễu Viễn Huy và Liễu Nhược Lam —— Liễu Tồn Nhân đã lén lút tấn thăng thành Linh Đài cảnh.

Chẳng qua vì để bảo tồn át chủ bài, khiêm tốn làm việc. Không đến mức khiến cho nhiều người chú ý, lúc này mới che giấu được Tồn Nhân lão tổ.

Đây chính là đạo sinh tồn của thế gia, nhất là loại thế gia bát phẩm một môn tam linh đài như Liễu thị, tất nhiên sẽ âm thầm ẩn giấu át chủ bài.

Bây giờ Liễu thị có năm Linh Đài cảnh, một khi tuyên bố ra ngoài, tất nhiên sẽ gây ra sóng to gió lớn, phỏng chừng Liễu Viễn Huy này cũng sẽ bị lén lút giấu đi.

Lần này Vương thị thu hoạch rất nhiều.

Trong đó người có thu hoạch lớn nhất chính là vợ chồng Vương Thủ Triết.

Trong ngọn núi được đào ra tạm thời, Vương Thủ Triết đang bế quan tiêu hóa chiến quả lần này, còn Lung Yên lão tổ canh giữ ở bên ngoài, hộ giá hộ tống cho hắn.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng, trong lòng cũng cảm khái vạn phần, một tiểu tộc trưởng suốt ngày lo lắng đề phòng từ năm đó xuyên qua.

Cho tới hôm nay đã có tư cách xung kích Linh Đài cảnh, quá trình này có thể nói là trong gian khổ lại có thu hoạch vui

sướng.

Linh Đài cảnh.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, trong thế giới Huyền Vũ này, Linh Đài cảnh chỉ vừa mới cất bước.

Mới chân chính có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Hắn thu liễm tâm thần, bài trừ tạp niệm, cho đến khi chính mình điều tiết đến trạng thái không linh. Lúc này mới lấy ra Thiên Linh đan, tâm tình không vui không buồn mà nuốt xuống.

Thiên Linh Đan lập tức hóa thành một cỗ năng lượng thuần hậu bá đạo, trùng kích vào ngũ tạng phế phủ của hắn, thống khổ to lớn khiến khuôn mặt anh tuấn của hắn có chút vặn vẹo.

Vương Thủ Triết vội vàng vận chuyển công pháp Mộc hệ thượng phẩm 【Trường Xuân Chân Quyết】 là một giai đoạn cuối cùng trong Luyện Khí Thiên, khống chế luồng năng lượng kia, để bản thân sử dụng.

Phối hợp với Trường Xuân chân khí ôn nhuận thuần hậu, tiến vào giai đoạn trùng quan.

Luyện Khí cảnh là một quá trình tích lũy lâu dài. Mà muốn trùng kích Linh Đài cảnh, phải đả thông thiên địa nhị kiều tiến vào đại chu thiên vận chuyển huyền khí, cũng mở ra Linh Đài, đạt được linh thức liên tục không ngừng.

Linh thức được gọi là lực lượng tinh thần, đặt ở địa cầu coi như là người có siêu năng lực.

Một số người có huyết mạch cường đại, lúc ở Luyện Khí cảnh đã có được linh thức sơ bộ, ví dụ như Vương Thủ Triết đã có được một số linh thức yếu ớt.

Mà Vương Lạc Tĩnh, linh thức của nàng lúc ở Luyện Khí cảnh đã không yếu.

Có được linh thức sơ bộ, đối với cửa ải mở linh đài này ít nhiều cũng có chút chỗ tốt, cũng có chút đường tắt đi.

Nhưng điều quan trọng nhất là bước đầu tiên của Vương Thủ Triết là đả thông Thiên Địa Nhị Kiều.

Hắn khu động mộc hệ huyền khí, mang theo năng lượng Thiên Linh đan, từng lần vận chuyển tuần hoàn tiểu chu thiên, những nơi đi qua, tất cả huyệt khiếu đều cộng hưởng, khí huyết trong cơ thể sôi trào thiêu đốt, mỗi một tế bào trên thân thể đều cộng hưởng.

Mấy tiểu chu thiên qua đi, khi thân thể hắn ở vào trạng thái tốt nhất, hắn liền bắt đầu trùng kích Thiên Địa Nhị Kiều.

Sau đó hắn cũng không nếm đến trạng thái dục tiên dục tử, dưới năng lượng khổng lồ, Thiên Địa Nhị Kiều chẳng qua chỉ ngăn cản được một nén nhang liền lần lượt bị phá.

Từ đó, huyền khí thông suốt, giúp Vương Thủ Triết hình thành một vòng tuần hoàn đại chu thiên.

Thiên Địa Nhị Kiều này cũng quá không trùng hợp đi? Vương Thủ Triết thầm than, ngay cả những đan dược phụ trợ khác đã chuẩn bị sẵn cũng không cần sử dụng.

Tuy nhiên điều này cũng là hợp tình lý, thiên tài địa bảo hắn dùng huyết mạch cải thiện tiến hóa mỗi một lần, hiện giờ đã đạt đến thượng phẩm Đinh đẳng, tiến vào hàng ngũ thiên kiêu thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai.

Tư chất ưu tú như vậy, xông lên Thiên Địa Nhị Kiều còn phải thống khổ vạn phần, đây chẳng phải là hai chữ thiên kiêu hổ thẹn?

Nghe nói ở thời cổ đại, một số thiên kiêu đặc biệt trâu bò, ngay cả Thiên Linh Đan cũng không cần đến Linh Đài cảnh. Nhưng loại thiên kiêu này, cách Vương Thủ Triết quá xa, đời này có thể gặp được một người hay không đều là vấn đề.

Sau khi Vương Thủ Triết hoàn thành đại chu thiên tuần hoàn lần đầu tiên.

Bỗng nhiên, tất cả huyệt khiếu trong Đại Chu Thiên tuần hoàn của hắn đồng thời cộng minh, kéo khí huyết của hắn tiến vào trạng thái sôi trào, cả người hắn bên ngoài sương mù bốc lên, tiến vào trong một loại lột xác huyền diệu.

Vô số tế bào đang tử vong, mà tế bào do thân thể một lần nữa sinh ra trở nên vô cùng cường tráng, xa xa không phải Luyện Khí cảnh có thể so sánh.

Đây là sinh mệnh lột xác, thể chất tiến hóa.

Từ Luyện Khí cảnh bước vào Linh Đài cảnh, đó là một đại biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ngay cả cấp độ sinh mệnh, cũng sẽ có một lần nhảy vọt lớn.

Điều này đương nhiên là hợp tình hợp lý, nếu không Linh Đài cảnh làm sao có thể sống hai trăm năm?

Thân thể của Vương Thủ Triết đang nhanh chóng tiến hóa, tế bào tử vong thông qua lỗ chân lông theo hơi nước chảy ra ngoài, hình thành một tầng dơ đen nhánh. Nhưng lúc này hắn hiển nhiên không quản được nhiều như vậy, loại thời điểm này tuyệt đối không thể dừng lại.

Một lần một lần vận chuyển đại chu thiên, mỗi một lần đại chu thiên tuần hoàn, đều mang theo thân thể tiến hóa của hắn. Mà năng lượng của huyền khí cùng Thiên Linh đan bản thân, cũng đang nhanh chóng tiêu hao.

Đây chính là vì sao phải phục dụng Thiên Linh đan để trùng kích Linh Đài cảnh. Không có năng lượng dồi dào như Thiên Linh đan ủng hộ, năng lượng trong cơ thể tu luyện giả Huyền Vũ bình thường sao đủ sử dụng?

Mãi đến sau khi Vương Thủ Triết hoàn thành chín lần đại chu thiên, thân thể tiến hóa lột xác mới đạt đến cực hạn. Kế tiếp cần phải chậm rãi tu luyện, từng bước từng bước tiến lên, cho đến khi bước vào cảnh giới Thiên Nhân.

Mà vào lúc này còn có một chuyện vô cùng quan trọng, chờ đợi Vương Thủ Triết làm, đó chính là mở Linh Đài.

Chỉ có sau khi mở Linh Đài, mới được cho là tu sĩ Linh Đài cảnh chân chính.

Vị trí Linh Đài, ở trên hai hàng lông mày, bên trong ấn đường. Đây là một chỗ phi thường huyền diệu thần bí của cơ thể, nó liên quan đến sự tồn tại của tinh thần lực trong cơ thể con người.

Cho dù trên Trái Đất đối với vị trí này cũng có không ít nghiên cứu và ghi chép, chỉ có điều nhân loại Trái Đất không cách nào tu luyện huyền khí, càng là rất khó chủ động mở ra Linh Đài.

Vị trí của Linh Đài, cần phải thông qua Thiên Địa Nhị Kiều tiến vào.

Đây cũng là nguyên lý vì sao cần phải đả thông Thiên Địa Nhị Kiều trước, mới có thể mở ra Linh Đài.

Vương Thủ Triết vận chuyển huyền khí, thông qua Thiên Địa Nhị Kiều, từng chút một dùng phương thức nhuận vật nhỏ không một tiếng động, chậm rãi xâm nhập vào linh đài.

Khai mở Linh Đài ngàn vạn lần không thể nóng vội, nơi này là chỗ yếu ớt nhất của nhân loại, hơi không cẩn thận sẽ khiến Linh Đài bị thương, đó chính là chuyện phiền toái lớn.

Huyền khí dần tràn đầy linh đài, phảng phất như hồng mông sơ khai, nguyên lai một mảnh linh đài hỗn độn, dần dần tràn đầy phồng lên, chậm rãi rõ ràng.

Lúc này Vương Thủ Triết nhắm mắt lại.

Nhưng hắn dần dần cảm nhận được mọi thứ xung quanh một cách thần kỳ, cảm nhận hoàn toàn khác với ánh mắt, cảm giác thăm dò bằng radar. Như thể, chỗ được bao phủ bởi tinh thần lực, vạn vật xung quanh trực tiếp hiện lên trong đầu.

Hắn khó có thể miêu tả loại cảm giác kỳ diệu này, tỷ như hắn có thể cảm nhận được nham thạch trên mặt đất, rất rõ ràng, ngay cả mặt ngoài lồi lõm không bằng phẳng, thô ráp đều có thể cảm nhận được, giống như là lại dùng tay vuốt nhẹ.

Nhưng hắn không thể cảm nhận được màu sắc của nham thạch, dù sao màu sắc của nó là thông qua những bộ phận mắt người đi bắt ánh sáng mà cảm nhận được.

Loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, cũng đại biểu cho linh thức của hắn càng ngày càng cường đại.

Thẳng đến khi trong Linh Đài truyền đến một trận căng phồng khó chịu, có chút cảm giác nhói nhói, hắn mới đình chỉ mở Linh Đài.

Hắn biết là đã đạt đến cực hạn, nếu tiếp tục cưỡng ép mở ra, có khả năng tổn hại đến Linh Đài mất nhiều hơn được.

Mà nếu muốn tăng cường Linh Đài thì phải tiếp tục tu luyện, đạt tới Linh Đài kỳ tầng hai.

Vương Thủ Triết từ từ mở mắt, cảm giác vô cùng rõ ràng, hang động được mở ra này, bề ngoài vô cùng thô ráp, mắt hắn có thể thấy rõ những chỗ lồi lõm thô ráp.

Giống như là một kẻ cận thị, lần đầu tiên đeo kính, thì ra thế giới rõ ràng như vậy.

Đồng thời lỗ tai cũng trở nên vô cùng linh mẫn, hắn thậm chí có thể mơ hồ nghe được, tiếng hít thở yếu ớt của Lung Yên lão tổ ở ngoài cửa.

Đương nhiên đây là vì Lung Yên lão tổ không cố ý che giấu hơi thở, nếu không Vương Thủ Triết không thể phát hiện ra nàng.

Đây là sự lột xác sau khi thân thể bước vào Linh Đài kính, phương diện tố chất thân thể đều có tiến bộ rất lớn, thị lực thính lực, đây chỉ là một bộ phận trong đó.

Đây là bước nhảy vọt của sinh mệnh.

Trong lòng Vương Thủ Triết kích động, đứng dậy, chợt cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng như lông chim.

Tùy tiện bước ra một bước, dường như đều là bay bổng, muốn bay lên. So sánh với lúc ở Luyện Khí cảnh, Linh Đài kính giống như người trong thần tiên, tùy thời phiêu nhiên muốn bay.

Chẳng trách năm đó sau khi Tiêu Hàn lão tổ thăng cấp, động một chút là đạp nước mà đi, lướt trên tầng trời thấp, đây là điều cơ bản mà thân thể có thể làm.

Vương Thủ Triết nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể nhẹ nhàng bồng bềnh bay về phía trước. Mãi đến sau đỉnh động, mới giống như lông chim chậm rãi hạ xuống.

Loại cảm giác này giống như thân ở trên tinh cầu có trọng lực thấp, thân thể dường như không có trọng lượng.

Ngay khi Vương Thủ Triết cách mặt đất ba thước, huyền khí trong cơ thể hắn lập tức phồng lên. Bỗng nhiên, tốc độ rơi xuống của thân thể hắn đột nhiên dừng lại, vậy mà mạnh mẽ lơ lửng ở không trung.

Lơ lửng, phi hành, đây đều là giấc mộng mà con người đã có từ trước đến nay.

Mà ở trong thế giới Huyền Vũ này, chỉ cần đạt tới Linh Đài cảnh là có thể lơ lửng trong chốc lát.

Điều này khiến trong lòng Vương Thủ Triết không khỏi dâng trào, cứ như vậy lơ lửng lướt ngang ba trượng, thân thể vẫn lơ lửng trên không trung.

Thoải mái.

Loại cảm giác phảng phất thoát ly lực hấp dẫn của mặt đất này, quả nhiên khiến nội tâm hắn rung động. Cái này cùng thi triển thân pháp nhảy vọt, thậm chí là lướt đi cũng khác biệt rất xa.

Đây mới thực sự là phi hành.

Chẳng qua nếu muốn đối kháng lực hút của đại địa, tốc độ tiêu hao huyền khí cực nhanh, chỉ trong chốc lát như vậy, Vương Thủ Triết đã có thể cảm nhận được sự xói mòn của huyền khí.

Cũng bởi vậy, tu sĩ Linh Đài cảnh tuyệt đối sẽ không dùng phương thức phi hành để đi đường, như vậy còn chưa bay xa được vài dặm đã phải hạ xuống khôi phục một phen.

Ai ngờ Vương Thủ Triết lại đơn giản kiểm tra lực lượng và tốc độ một chút, rất tự nhiên, đã không thể so sánh với Luyện Khí cảnh đỉnh phong.

Tất cả phương diện tăng lên như thế.

Lúc đó khiến Vương Thủ Triết cảm thấy nội tâm tràn đầy cảm giác an toàn, mạnh mẽ mới có tư cách sống sót trong thế giới huyền huyễn tràn ngập nguy hiểm này.

Vì một bước này, hắn cố gắng gần chín năm.

Chín năm vất vả, đều không uổng phí.

Lập tức, trong lòng hắn hào hùng vạn trượng.

Hôm nay hắn còn chưa đầy hai mươi sáu tuổi, trong lòng đã muốn thấy phong thái sau khi bước vào Thiên Nhân cảnh.

…

Chương 17: Tam trọng huyết mạch cùng nội tình gia tộc tăng lên rất nhiều!

…

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lý do sau khi hắn vừa tấn thăng Linh Đài cảnh, hào khí trong lòng tăng nhiều.

Hắn cũng biết con đường thiên nhân càng dài hơn, cũng càng thêm gian nan. Chỉ có chân đặt trên mặt đất, từng bước từng dấu chân không ngừng tiến lên, mới có thể đi tới điểm cuối.

Trong đó không có đường tắt để đi.

Cũng may trước khi hắn thăng cấp Linh Đài cảnh, cũng đã thức tỉnh huyết mạch nhị trọng.

Bây giờ thăng cấp Linh Đài cảnh, cấp độ sinh mệnh đạt được một lần nhảy vọt, dựa theo lẽ thường suy đoán huyết mạch của nó cũng sẽ lần nữa tinh khiết, đạt tới trình độ huyết mạch tam trọng, càng ngày càng tiếp cận lão tổ tông thế kỷ viễn cổ nào đó.

Chờ sau khi hắn kiểm tra từng cái thân thể, nắm giữ sơ bộ.

Hắn mới bắt đầu kiểm tra trình độ huyết mạch thức tỉnh, tiện tay lấy ra một hạt giống dây leo bình thường, cứ như vậy nâng ở trong lòng bàn tay, sau đó rót huyền khí màu xanh nồng đậm vào.

Bỗng nhiên.

Hạt giống dây leo kia ở trong nháy mắt, ở trong lòng bàn tay của hắn mọc ra rễ cây, cũng đem lòng bàn tay của hắn một mực bọc ở trong đó.

Sau đó dây leo điên cuồng phát triển, tốc độ càng lúc càng nhanh, không bao lâu sau nó đã lớn thành dây leo to bằng cánh tay, dài cơ hồ khoảng sáu bảy trượng.

Sợi dây đen nhánh phát ra ánh sáng dày đặc, thập phần cứng cỏi.

“Cái này…”

Ánh mắt Vương Thủ Triết vui vẻ, hạt giống dây leo bình thường lúc này dường như đã trở nên khác hẳn. Nó càng cường tráng, cứng cỏi hơn trước, tốc độ sinh trưởng cũng nhanh hơn không chỉ một bậc.

Nếu là khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh kia, đụng phải dây leo cấp bậc hiện tại, chỉ sợ không thể khiến nó lại điên cuồng cắt cỏ như vậy.

Đồng thời, thời gian chiến đấu cũng sẽ rút ngắn rất nhiều.

Đây chỉ là phương diện thực vật thôi hóa sinh trưởng, trở nên cường đại hơn mà thôi.

Nếu Vương Thủ Triết lại tốn thời gian, chậm rãi tăng cường hạt giống dây leo này lên một lần nữa, uy lực của nó không chỉ tăng lên một bậc.

Đây chính là một trong những lợi ích sau khi huyết mạch tam trọng thức tỉnh.

Công hiệu còn lại của huyết mạch tam trọng, còn phải tốn thời gian từ từ thích ứng, chậm rãi tìm tòi. Hiểu biết và phân tích huyết mạch của mình tiến hóa, không có khả năng một lần là xong.

Huống hồ, năng lực huyết mạch này của hắn tương đối đặc thù…

Nếu là thuần túy chiến đấu mà nói, lực chiến đấu thể hiện ra cũng không phải đặc biệt cường đại.

Nhưng chỉ cần cho hắn đủ thời gian, không ngừng cải thiện hạt giống chiến đấu của mình. Trong chiến đấu, lợi dụng địa hình và chiến thuật là có tiềm lực chiến đấu vượt cấp rất lớn.

Hơn nữa điều khiến hắn mong đợi nhất là khả năng cải thiện linh chủng.

Lúc trước bởi vì huyết mạch nhất trọng quá mức mỏng manh, hạn chế sự phát triển của huyết mạch trên phương diện cải tiến của linh chủng.

Chỉ là đem hạt giống lúa mạch, lúa mạch không ngừng tiến hành ưu đãi, phát triển ra từng mẫu từng hạt càng thêm sung mãn.

Nhưng mà hạt giống lúa mạch bình thường được đề bạt dù tốt cũng chỉ là hạt giống bình thường.

Nếu có thể cải thiện hai loại linh chủng trồng nông nghiệp trong nhà, Bạch Ngọc Linh Mễ, Xích Tinh Linh Mễ, từng cái cải thiện hình thành sản lượng linh chủng cao hơn, trợ giúp đối với gia tộc sẽ càng lớn hơn.

Có điều cải thiện linh chủng cũng không phải chuyện một sớm một chiều, Vương Thủ Triết tạm thời buông bỏ ý nghĩ này.

Vốn Vương Thủ Triết còn muốn nhân cơ hội nghiên cứu Thủ Tâm Linh Thuẫn và dây leo Thị Huyết. Chỉ là sau khi bình tĩnh lại, ngửi thấy mùi khó ngửi trên người.

Đó là vết bẩn do thân thể nhảy vọt, huyết mạch sau khi tiến hóa lưu lại, nếu như còn không xử lý, liền sẽ thối chết người.

Lúc này mới gọi một tiếng: “Nương tử, ta thăng cấp xong rồi.”

Sau đó không bao lâu, Liễu Nhược Lam vẫn luôn chờ ở phía xa, khiêng một thùng nước nóng lớn hục hục chạy vào, thùng nước nóng này sợ là nặng đến một hai tấn.

Nhưng Liễu Nhược Lam gánh một thùng nước nóng lớn kia lại có vẻ không cố hết sức.

Thứ nhất là bản thân nàng có thiên phú dị bẩm, trình độ thức tỉnh huyết mạch cực cao. Thứ hai là, nàng đã bước vào Linh Đài cảnh trước Vương Thủ Triết một bước, đồng thời dễ dàng thức tỉnh tam trọng huyết mạch.

Cấp bậc huyết mạch của nó còn cao hơn Vương Thủ Triết một bậc. Mặc dù không đạt tới trình độ huyết mạch tầng thứ tư, nhưng cũng không còn xa nữa.

Không sai, nàng lại nhanh hơn một bước.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không kìm được hoài nghi, rốt cuộc nàng không phải cố ý?

Rõ ràng là Vương Thủ Triết không có cách nào dùng sức mạnh với nàng!

Quá nực giận mà.

“Chúc mừng phu quân bước vào Linh Đài cảnh, tấn thăng thành Linh Đài lão tổ.” Liễu Nhược Lam hồn nhiên không biết

suy nghĩ trong lòng Vương Thủ Triết, dịu dàng hào phóng nói, sau đó "Loảng xoảng" một tiếng, đặt thùng nước nóng lớn xuống đất: "Phu quân, chàng từ từ tắm rửa, thiếp cáo lui trước."

"Đợi một chút." Vương Thủ Triết gọi nàng lại: "Lúc vừa rồi khi vi phu thăng cấp Linh Đài cảnh, không cẩn thận vặn eo. Nhược Lam, lần này ngươi tới giúp vi phu tắm rửa đi."

"Hả?" Liễu Nhược Lam trừng to đôi mắt xinh đẹp: "Cái này, phu quân ngươi chắc chắn chứ?"

Nàng không hiểu, đang yên đang lành thăng lên một Linh Đài cảnh, vậy mà cũng sẽ lắc eo?

"Xác định như thế, ài ~ vừa rồi tấn thăng Linh Đài cảnh quá mức hưng phấn, lúc vi phu thử phi hành không cẩn thận bị trật thắt lưng." Vương Thủ Triết nghiêm trang nói: "Nương tử, hai người chúng ta đã là vợ chồng lâu năm, không phải là ngay cả chút tin tưởng cơ bản này cũng không có chứ?"

"Được rồi." Liễu Nhược Lam mặt ửng đỏ, do dự một chút, vẫn cắn răng đáp ứng: "Có điều ngươi ngàn vạn lần không được xằng bậy, ta sẽ thẹn thùng."

Hai người thành thân đến nay, nàng còn chưa từng làm chuyện như thế, mặt đều đỏ bừng.

"Không làm loạn, không làm loạn." Vương Thủ Triết vỗ ngực đảm bảo.

"Vậy thì thử xem." Cuối cùng Liễu Nhược Lam đỏ mặt đáp ứng.

Sau đó.

Lung Yên lão tổ ở bên ngoài bảo vệ Vương Thủ Triết yên lặng rời đi.

Trong lúc đó, nàng còn kéo Huyên Phù lão tổ đến xem xét tình hình, nói là lúc Thủ Triết thăng cấp đã bị thương một chút, Nhược Lam đang hỗ trợ chữa thương.

Kết quả khiến Huyên Phù lão tổ kinh nghi bất định, thăng cấp Linh Đài cảnh êm đẹp sao có thể bị thương?

Chẳng lẽ là đả thương linh đài?

Đây chính là chuyện lớn a, không được, nàng phải đi xem một chút.

Kết quả bị Lung Yên lão tổ mạnh mẽ lôi đi.

Sau một nén nhang, trong hang động Vương Thủ Triết bế quan đã truyền ra tiếng kêu bi thảm của hắn: "Nhược Lam, sao mắt ngươi lại biến sắc?"

"Ngươi đã nói, không làm loạn."

"Ta không có làm loạn a, lực lượng tăng lên quá nhanh, tốc độ tay không khống chế được."

"Hừ! Đi chết đi!"

"Ta sai rồi…"

Sau đó liền truyền ra tiếng giao chiến kịch liệt.

"Rầm rầm rầm!"

Năng lượng dao động mãnh liệt, dường như cả dãy núi đều đang run rẩy.

Trong lúc đó, còn pha lẫn một vài tiếng kêu quỷ dị không chút nhân đạo.

"Xảy ra chuyện." Ánh mắt Huyên Phù lão tổ cả kinh, chuẩn bị đi tìm hiểu ngọn ngành.

Kết quả lại bị Lung Yên lão tổ giữ chặt: "Chuyện giữa những người trẻ tuổi, chớ có xen vào quá sâu."

Đồng thời, trong lòng nàng cảm khái không thôi nói, thế đạo này thật sự là biến hóa quá nhanh, đám người trẻ tuổi quá biết chơi.

Ánh mắt Huyên Phù lão tổ hồ nghi bất định. Thanh âm và tràng diện kia dường như quá mức kinh hãi, không đi thật sự không có vấn đề?

"Hay là đợi Thủ Triết xin tha rồi mới đến xem?" Lung Yên lão tổ không chắc chắn nói.

"Ách… hình như hắn đang cầu xin tha thứ." Huyên Phù lão tổ yếu ớt nói.

"Vậy thì chờ khi hắn kêu cứu mạng… rồi đi xem thử."

“Ách… hình như hắn đã kêu cứu mạng rồi.”

Sau đó, hai vị lão tổ hai mặt nhìn nhau vọt vào.

Sau đó, các nàng lại dùng tốc độ nhanh nhất xông ra.

Gương mặt xinh đẹp của mỗi người đều nóng lên, người trẻ tuổi bây giờ, thật không biết xấu hổ.

…

Đêm hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngoại trừ mấy vị đương sự nói năng thận trọng, tự nhiên đã không còn người biết được.

Hơn mười ngày sau.

Đại bộ đội bắt đầu từ hẻm núi rút lui.

“Tam ca.” Vương Thủ Triết chắp tay nói với một thanh niên trong đại trận dây leo: “Năm đầu tiên, nhờ Tam ca đóng giữ. Tam ca vừa lúc nhân dịp này, bế quan cẩn thận một phen, tranh thủ sớm ngày bước lên Linh Đài cảnh.”

“Tứ đệ.” Vương Thủ Nặc vẻ mặt chua xót đáp lễ, “Vợ con trong nhà ngu huynh, liền nhờ ngươi.”

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, chỉ ra ngoài thí luyện một phen mà thôi, kết quả lại bị sắp xếp trực ban ở đây một năm, quả nhiên là thế sự vô thường.

Cũng may một năm nay không những giá trị công huân rất cao, hơn nữa đại bộ đội còn để lại cho hắn rất nhiều tài nguyên.

Nếu như thanh thản ổn định tu luyện, ngược lại là có thể tinh tiến tu vi không ít, chỉ là không khỏi quá mức kham khổ.

Sau khi Vương Thủ Triết sắp xếp xong công trình bí mật của sân thí luyện và nhân tuyển canh giữ.

Sau đó cũng không nhàn rỗi.

Hắn ỷ vào thế lực cường hoành, lão tổ đông đảo. Liền ở xung quanh thí luyện một vòng, hảo hảo thu hoạch một phen, ngược lại là lấy được không ít thịt hung thú cùng các loại thiên tài địa bảo.

Mà cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết cũng âm thầm bắt đầu bồi dưỡng dây leo Thị Huyết.

Không bao lâu sau, khu vực phụ cận thí luyện đã không còn ai.

Liền cùng với đội ngũ săn bắn Thu Đông do Vương thị Tiêu Hàn lão tổ suất lĩnh hội hợp, một đường trở về Bình An trấn.

Nói đến đội săn Thu Đông của Tiêu Hàn lão tổ, vì sao xuất hiện ở đây? Đây đương nhiên là Vương Thủ Triết đã sớm an bài, thí luyện chi địa tiến hành cùng săn bắn Thu Đông, tự nhiên càng có lợi cho gia tộc.

Sau khi trở về Bình An trấn.

Nên chia thịt.

Trong lúc càn quét lấy được một ít thiên tài địa bảo, cũng đều căn cứ cống hiến của các tộc, tiến hành phân phối không lừa già trẻ.

Bởi vậy, hành trình thí luyện lần này xem như kết thúc viên mãn, các nhà đều có thu hoạch, không tính là đi một chuyến uổng công.

Ngoài ý muốn duy nhất chính là.

Huyên Phù lão tổ và tiểu di tử Liễu Nhược Lôi, thí luyện xong lại không trở về Liễu thị, mà cả ngày đều ở lại Vương thị ăn nhờ ở cọ cọ. Nói là đã mười tháng rồi, chờ sau khi kết thúc, lại cùng nhau trở về Học Cung.

Nhất là Huyên Phù lão tổ, nói là đã lâu chưa cùng ăn Tết với Lung Yên biểu tỷ nên đương nhiên ở lại Vương thị.

Mà Vương Thủ Triết cũng bắt đầu ở nhà, yên tâm nghiên cứu Thị Huyết Đằng Mạn của hắn, tế luyện quen thuộc Thủ Tâm Linh Thuẫn và Trụ Hiên Kiếm.

Cùng với tìm tòi thích ứng một phen, hắn đã đạt tới huyết mạch đệ tam trọng.

Lần này hắn bắt đầu thích ứng từ hạt giống bình thường, cuối cùng đạt được mục đích cải thiện linh chủng.

Ngoài ra, hắn cả ngày trêu đùa một đôi nhi nữ đáng yêu. Thời gian này trôi qua cũng nhanh chóng, chớp mắt đã hơn nửa tháng trôi qua.

Một ngày này.

Vương Thủ Triết đang cùng đứa nhỏ đọc sách nhận được bẩm báo của người gác cổng, nói là Thiên Nhân Chung thị Chung Hưng vượng tới chơi.

Đối với lão ca Chung Hưng Vượng Chung, Vương Thủ Triết vẫn rất tôn trọng.

Dù sao lúc gia tộc gặp nguy nan, hắn cũng đã nhiều lần ra tay tương trợ.

Tuy hắn vẫn si tâm không thay đổi với Lung Yên lão tổ, hơn nữa hàng năm đều sẽ nghĩ biện pháp ở lại Vương thị một hồi. Nhưng cuối cùng không thể xóa nhòa, hắn đã giúp đỡ Vương thị rất nhiều.

Bởi vậy Vương Thủ Triết đích thân ra ngoài tiếp đãi Chung Hưng Vượng, nên dâng trà ngon, nên lên bánh ngọt thì lên bánh ngọt, không chút chậm trễ với hắn.

“Thủ Triết lão đệ.” Chung Hưng Vượng uống linh trà, há to miệng ăn điểm tâm, cười tủm tỉm nói: “Ngu huynh may mắn không làm nhục mệnh, căn cứ theo yêu cầu của ngươi, chuộc lại 【Quy Lân Bảo Thuẫn】 của học tỷ Lung Yên. Ngoài ra ngươi ủy thác ta tìm kiếm ba tấm 【Liễm Tức bội cấp cao】 cũng đã tới tay.”

“Chung lão ca, Thủ Triết quả thật cảm kích vạn phần.” Vương Thủ Triết đứng dậy hành lễ, trịnh trọng nói: “Lời ân tình này của lão ca, Thủ Triết ghi nhớ trong lòng. Nếu ngày khác lão ca sai khiến, Thủ Triết sẽ không từ chối.”

Chung Hưng Vượng cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ nói: “Thủ Triết đa lễ rồi, ngươi và ta chính là huynh đệ, tướng xưng là lễ vật như thế làm gì.”

Sau khi khách sáo một chút.

Vương Thủ Triết hỏi rõ ràng, Quy Lân Bảo Thuẫn kia chuộc lại giá là ba vạn hai ngàn càn kim. Giá cả này có chút công bằng, hiển nhiên là Chung Hưng Vượng tốn công phu.

Mà liễm Tức Bội cao giai cũng là mười ngàn một tấm.

Giá cả có thể coi là vô cùng đắt đỏ, nhưng vì gia tộc cất giấu chút át chủ bài, số tiền này nên bỏ ra còn phải móc. Dù sao liễm Tức bội cao giai này, có thể che chắn khí tức cường đại của tu sĩ Linh Đài cảnh.

Huống chi liễm tức bội cấp cao, vốn không phải là bảo vật đặc biệt thông thường. Chung Hưng Vượng có thể nghĩ ra cách và tìm kiếm đường đi, dĩ nhiên đã bỏ ra không ít sức lực.

Như vậy, Vương Thủ Triết lại chi ra sáu vạn năm nghìn càn kim, trong đó có thêm ba ngàn càn kim, đó là tiền vất vả để trả thù lao cho Chung Hưng Vượng.

Kể từ đó, tài chính của Vương thị trở nên hơi khẩn trương. Cũng may hiện giờ thu hoạch rất nhiều, cũng không sợ không có dòng tiền mặt.

Huống hồ càn kim, nếu không chuyển hóa nó thành thực lực, nhiều tiền hơn thì có ích lợi gì?

Đợt này tuy Vương Thủ Triết tiêu tiền rất nhiều, nhưng đều dùng để nâng cao thực lực và nội tình của gia tộc.

Về ba ngàn tiền thù lao kia, cho dù Chung Hưng Vượng có liên tục từ chối.

Nhưng từ trước đến nay, Vương Thủ Triết làm việc một hai là hai, tuyệt đối sẽ không tiêu hao nhân tình vô ích.

Sau một phen dây dưa, Chung Hưng Vượng miễn cưỡng nhận lấy càn kim, cảm khái ngàn vạn nói: “Thủ Triết lão đệ, ngươi là người trong các lộ gia chủ ta từng gặp, làm việc chú ý nhất. Vương thị có thịnh vượng hôm nay, tuyệt đối không thể tách rời quan hệ với ngươi.”

“Lão ca quá khen, quá khen!” Vương Thủ Triết khiêm tốn nói.

“Đúng rồi, cái kia… Học tỷ… Gần đây thân thể có tốt không? Ngu huynh đã lâu chưa được thỉnh an nàng.” Chung Hưng Vượng cái gì cũng tốt, đây là ba câu không rời lão bản, còn chưa đứng đắn được mấy câu đã chuyển chủ đề lên người Lung Yên lão tổ.

“Khụ khụ.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, trịnh trọng nhắc nhở lần nữa: “Chung lão ca, có một câu thực sự phải

nhắc nhở ngài. Lung Yên lão tổ nhà ta chí tại con đường thiên nhân, chỉ sợ…”

“Ta hiểu, ta hiểu. Ta đối với Lung Yên học tỷ, chỉ có ngưỡng mộ, không có gì ngoài ý muốn. Học tỷ muốn đi con đường thiên nhân của nàng, đó là chuyện đương nhiên, Chung Hưng Vượng ta chỉ cần ở sau lưng yên lặng ủng hộ là được.” Chung Hưng Vượng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó nói sang chuyện khác: “Được rồi, đoạn đường này ta cũng rất mệt mỏi, cứ như vậy nghỉ ngơi, Thủ Triết lão đệ ngươi cũng không cần tiếp đãi nữa.”

Sau đó Chung Hưng Vượng quen đường, đi thẳng tới tiểu viện chuyên thuộc về y.

Không có cách nào, hàng năm đều hắn phải tới ở một thời gian, viện này còn phải giữ lại cho hắn. Cũng may năm đó khi Trụ Hiên lão tổ xây dựng chủ trạch, cân nhắc rất nhiều đến sự thịnh vượng của nhân khẩu sau này, tạo thêm không ít viện tử.

Nếu không thật đúng là chịu không nổi, cả đám tới đây ăn nhờ ở đậu đấy.

Sau khi cầm Quy Lân Bảo Thuẫn.

Vương Thủ Triết lập tức đi Lung Yên Cư, chuẩn bị cho lão tổ một niềm vui bất ngờ.

Vừa vặn gặp Huyên Phù lão tổ ở Lung Yên Cư, hai vị lão tổ đang ở trong đình viện uống linh trà, tựa hồ đang trò chuyện gì đó.

Việc này cũng không kỳ lạ.

Sau khi Huyên Phù lão tổ ở lại Vương thị, thường thường sẽ tới bái phỏng Lung Yên lão tổ.

“Thủ Triết tới thật đúng lúc, ta đang nói chuyện với biểu tỷ đây.” Tâm trạng của Huyên Phù lão tổ có vẻ không tệ: “Ngồi xuống cùng nhau nói chuyện.”

Bây giờ tuy Vương Thủ Triết cũng đạt tới Linh Đài cảnh, nhưng hai vị này đều là cấp bậc lão tổ tông, đương nhiên sẽ không không không có bối phận và chừng mực, lập tức chắp tay nói: “Lão tổ mời, Thủ Triết không dám không theo.”

Sau đó Vương Thủ Triết ngồi ở một bên, giúp hai vị lão tổ thêm linh trà, một bộ im miệng không nói.

“Thủ Triết, ý của ta và Lung Yên biểu tỷ đều giống nhau.” Huyên Phù lão tổ nói: “Đợi hết năm sau, ngươi và Nhược Lam sẽ đi Học Cung cùng ta một chuyến. Thứ nhất là các ngươi vừa thăng cấp Linh Đài cảnh, công pháp tiếp theo của Linh Đài thiên còn phải từ trong Học Cung đi lấy. Thứ hai… Lung Yên biểu tỷ, muốn mời ngươi đi thăm hỏi Băng Lan thượng nhân một chút.”

Học Cung, Băng Lan thượng nhân? Vương Thủ Triết hơi nhíu mày.

“Đương nhiên, chuyện này quan trọng nhất là, Vương thị các ngươi còn phải nghĩ cách giao hảo với cao tầng Học Cung.” Huyên Phù lão tổ nói: “Bất kể thế nào, Tử Phủ Học Cung cũng là thánh địa Huyền Vũ của Lũng Tả quận chúng ta. Nói theo một ý nghĩa nào đó, ít nhất Học Cung sẽ ảnh hưởng đến một nửa tình thế của Lũng Tả quận.”

Vương Thủ Triết thầm nghĩ, lời này của Huyên Phù lão tổ rất có lý.

Ở toàn bộ Lũng Tả quận, lực ảnh hưởng của Tử Phủ Học Cung thật sự quá khổng lồ.

Mà nghe ý của hai vị lão tổ, là muốn Vương Thủ Triết ra mặt, ôm đùi Băng Lan thượng nhân.

Nhưng mà hai vị lão tổ, dựa vào cái gì cho rằng Băng Lan thượng nhân chịu để cho hắn ôm đùi?

Vương Thủ Triết lâm vào suy nghĩ, hiển nhiên mức độ phức tạp của chuyện năm đó còn sâu hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

…

Chương 18: Lũng Tả Vương thị và Tử Phủ Học Cung…

…

“Băng Lan thượng nhân cho tới nay, đều thập phần coi trọng Lung Yên biểu tỷ.” Huyên Phù lão tổ nói, “Mấy chục năm nay ta cũng đã nghe nói qua, trước mặt một đám đệ tử hạch tâm, Băng Lan thượng nhân đã nhắc tới Lung Yên biểu tỷ mấy lần. Vả lại mỗi lần nhắc tới, tâm tình đều không tốt hơn chút nào. Hiển nhiên lão nhân gia bà ta vẫn nhớ nhung Lung Yên biểu tỷ như cũ.”

“Băng Lan thượng nhân có mấy đệ tử thân truyền?” Vương Thủ Triết cân nhắc hỏi.

“Chỉ có một, nhân số của Huyền Băng nhất mạch từ trước đến nay rất ít.” Huyên Phù lão tổ kỳ quái nói: “Thủ Triết, ngươi hỏi làm gì?”

“Đương nhiên ta đang tính toán, rốt cuộc Băng Lan thượng nhân có bao nhiêu vướng bận với Lung Yên lão tổ?” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Lão tổ nhà chúng ta ở trong Linh Đài cảnh, thuộc huyết mạch huyền băng cỡ nhị trọng cao đoạn, tương lai Thiên Nhân cảnh có hi vọng. Nhưng cuối cùng có thể trở thành Tử Phủ cảnh hay không, chỉ sợ còn phải liều một phen.”

“Đúng là như thế.” Lung Yên lão tổ cũng nói đúng sự thật: “Nếu không có cơ duyên đặc thù, đời này ta tiến vào Tử Phủ cảnh độ khó không nhỏ.”

“Lão tổ, môn hạ Băng Lan thượng nhân có mấy người có cùng huyết mạch với ngài?” Vương Thủ Triết tiếp tục hỏi.

“Lúc ta đi, chỉ còn lại ba người.” Lung Yên lão tổ nói: “Trong đó có một vị học trưởng và học tỷ đã là Thiên Nhân cảnh. Nhưng mà sau khi đến Thiên Nhân cảnh, bọn họ đã thức tỉnh thêm một tầng huyết mạch, thực lực tổng hợp mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

“Lão tổ tông kia trong số rất nhiều đệ tử của Băng Lan thượng nhân, địa vị trong mắt thượng nhân hẳn là xếp trong năm hạng

đầu.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói, “Hắn là khá coi trọng, vô cùng tiếc hận đối với việc mất đi người đệ tử này, nhưng còn lâu mới đạt tới mức từ bỏ nàng ta. Như vậy có cơ hội có thể lôi kéo quan hệ một phen, nhưng muốn ôm đùi thì rất khó.”

“Trừ phi lão tổ có thể biểu hiện ra tiềm lực lớn hơn, ví dụ lúc ở Linh Đài cảnh đạt tới huyết mạch đệ tam trọng.”

Huyên Phù lão tổ trợn tròng trắng: “Tiểu tử ngươi, lòng người bị ngươi gọi là đi sao? Đường đường thượng nhân tâm tư cũng dám đoán bừa.”

Đây không phải là đoán bừa, Vương Thủ Triết thầm nghĩ.

Dựa vào sự hiểu biết và các loại suy đoán của Vương Thủ Triết, Băng Lan thượng nhân quả thật khá coi trọng lão tổ tông, cũng khá tiếc hận việc mất đi đệ tử này. Nhưng quả thực không đến mức không thể thiếu nàng.

Cái này không liên quan đến những thứ khác, chỉ là nhân tính mà thôi, ngay cả thượng nhân cũng khó có thể ngoại lệ.

Huyên Phù lão tổ nói: “Tóm lại tình huống đại khái là như thế. Đợi qua hết năm, đầu xuân chúng ta sẽ xuất phát đi Học Cung”

“Trật Phù lão tổ, môn hạ Trường Xuân thượng nhân lại có mấy vị đệ tử thân truyền, mấy vị đệ tử hạch tâm?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

Hắn hiện tại trên danh nghĩa thuộc về môn hạ Trường Xuân thượng nhân, bất quá chỉ là học sinh ngoại đạo trên danh nghĩa mà thôi.

“Trước mắt môn hạ Trường Xuân thượng nhân có hai vị đệ tử thân truyền, mười bảy mười tám vị đệ tử hạch tâm.” Huyên Phù lão tổ nói: “Thủ Triết, ngươi hỏi cái này, chẳng lẽ là muốn tranh đệ tử thân truyền sao?”

Nói đến chỗ này, ánh mắt của nàng ngược lại sáng lên.

Nếu Thủ Triết đồng ý đến Tử Phủ Học Cung làm đệ tử chính thức, vậy chẳng phải đại biểu cho Nhược Lam cũng phải đi theo sao?

Nói thật.

Huyên Phù lão tổ vẫn hi vọng Liễu Nhược Lam có cơ hội đến Tử Phủ Học Cung làm đệ tử chính thức.

Dù sao Trường Ninh vệ quá nhỏ, mà Bình An trấn lại là nông thôn trong nông thôn.

Chỉ có đứng ở trên đại bình đài của Học Cung, mới có thể có thiên địa rộng lớn hơn, đạt được sự phát triển tốt hơn.

Huyên Phù lão tổ lập tức nói: "Thủ Triết, với tư chất huyết mạch hiện tại của ngươi. Nếu bỏ qua vị trí gia chủ, gia nhập Học Cung chuyên tâm tu luyện. Đệ tử thân truyền của Trường Xuân thượng nhân đúng là có thể tranh giành một phen"

Bỏ qua vị trí tộc trưởng?

Nói đùa!

Vương Thủ Triết chính là con đường Thiên Nhân tương lai của hắn, Tử Phủ chi lộ đều còn trông cậy vào thế lực gia tộc.

Làm ruộng mới là vương đạo.

Có đủ tài lực vật lực là có thể thay đổi vận mệnh.

Về phần nơi thí luyện ngoại vực lão tổ tông lưu lại, đích thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng mặc dù không có nơi thí luyện kia.

Vương Thủ Triết cũng có đủ tự tin, dựa vào hắn dọc đường làm ruộng có thể phát triển mặt trời, nhiều nhất chỉ là chậm một chút mà thôi.

Đương nhiên, nếu có cơ hội lôi kéo quan hệ trong Tử Phủ Học Cung, gia tăng một chút nội tình hậu đài, cũng là một chuyện chưa chắc không thể.

"Ta tự do tản mạn quen rồi, làm một học tử ngoại đạo cũng đã thỏa mãn. Đệ tử hạch tâm, đệ tử thân truyền gì đó đều quá mệt mỏi." Vương Thủ Triết nói không sao cả.

Huyên Phù lão tổ không nói gì, đều do tiểu tử này tự do, khiến Nhược Lam nhà nàng cũng ngã.

Người ta vì tranh cái danh ngạch đệ tử hạch tâm mà liều chết tranh giành thượng du.

Nếu là đạt được thân phận đệ tử thân truyền, vậy càng là một khi bay lên bầu trời, một bước lên mây.

Trong mắt hắn thì tốt rồi, những đệ tử hạch tâm, thân phận đệ tử thân truyền này, dường như cũng không đáng nhắc tới.

“Ngoài ra còn có một việc.” Huyên Phù lão tổ nói: ” Lung Yên biểu tỷ cũng từng đề cập với ta, ít nhất Vương thị phải có một người, tốt nhất có thể gia nhập Tử Phủ Học Cung. Như thế nàng ở trong Học Cung phát triển thật tốt, dần dần trưởng thành có thể trở thành trợ thủ tốt cho gia tộc.”

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, đây chính là việc đa số thế gia đang làm hoặc là muốn làm.

Cho dù là Thiên Nhân thế gia cũng sẽ phái một tộc nhân ưu tú tiến vào trong Học Cung phát triển, nếu có thể trưởng thành đến trung tầng của Học Cung, cùng trong ngoài gia tộc hình thành hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, liền có thể bảo đảm gia tộc phát triển nhanh chóng mà trường thịnh không suy.

Lấy Huyên Phù lão tổ làm ví dụ, sau khi nàng trở thành đệ tử hạch tâm ở Học Cung, vẫn luôn âm thầm giúp đỡ gia tộc. Cũng bởi vậy mà Sơn Âm Liễu thị, chỉ trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi, thực lực và nội tình đều được phát triển nhanh chóng.

Thật ra điểm này cho dù không nhắc tới, Vương Thủ Triết đã âm thầm suy nghĩ việc này.

Nhưng cho tới bây giờ, trong lòng hắn vẫn có chút do dự.

Sau khi hơi trầm ngâm, Vương Thủ Triết nói: “Vậy không bằng gọi mấy đứa nhỏ kia tới, hỏi ý của bọn họ một chút.”

Sau đó Vương Thủ Triết liền phái người thông truyền, gọi Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Tĩnh, cùng với Vương Ly Từ đến đây.

Nhân lúc rảnh rỗi, Vương Thủ Triết trả Quy Lân Bảo Thuẫn lại cho Lung Yên lão tổ.

Lúc Lung Yên lão tổ thu được Quy Lân bảo thuẫn, vẻ mặt có chút phức tạp khó hiểu, cảm khái ngàn vạn. Nhớ ngày đó, khi Băng Lan thượng nhân ban thưởng bảo vật này cho nàng, là tràn đầy hi vọng đối với tương lai của nàng.

Sau đó gia tộc đại tai, cùng với nàng kéo thân thể tàn phế trấn thủ gia tộc ước chừng năm mươi năm. Đến cuối cùng, không thể không đem Quy Lân bảo thuẫn bán đi.

Đủ loại kinh nghiệm, lúc này nhớ tới vẫn còn chua xót không thôi.

Nhưng Thủ Triết lại lặng lẽ chuộc vật này trở về…

Nếu không phải tâm trí nàng kiên định, lúc này nước mắt cũng phải chảy xuống.

Cũng may là không lâu lắm.

Ba người Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, Vương Ly Từ đã nhao nhao đến nơi này. Nhất là Vương Ly Từ, đương nhiên là theo thói quen ôm lão tổ làm nũng một phen.

Như thế, ngược lại làm tan đi không ít buồn sầu và cảm khái của Lung Yên lão tổ.

Sau đó, Vương Thủ Triết nói lại ý tứ của các lão tổ với ba người bọn họ.

Đầu tiên là Vương Ly Từ phát biểu ý kiến, nàng trừng đôi mắt tròn vo, trên khuôn mặt mập mạp trẻ con tràn đầy chờ mong nói: "Tứ thúc, Tứ thúc, trong Học Cung có đồ ăn ngon không?"

"Đó là đương nhiên." Vương Thủ Triết nói chắc nịch: "Tử Phủ Học Cung, đó là đơn vị có tiền nhất Lũng Tả quận chúng ta, bên trong đồ ăn ngon gì cũng có."

"Tứ thúc, tứ thúc. Rốt cuộc có gì ngon?" Hai mắt Vương Ly Từ tỏa sáng, bắt đầu thèm nhỏ dãi.

"Cụ thể ngon bao nhiêu, Tứ thúc cũng không biết." Vương Thủ Triết vẻ mặt hướng tới nói: "Đều do Tứ thúc nhà ngươi kiến thức quá nông cạn. Rất nhiều món ngon, Tứ thúc chưa từng nghe nói qua, cũng không tưởng tượng ra được."

"Lợi hại như vậy sao!!!"

Vương Ly Từ bị chấn kinh.

Hóa ra Tử Phủ Học Cung lợi hại như vậy, bên trong thật nhiều đồ ăn ngon, ngay cả Tứ thúc cũng chưa từng nghe nói.

Nơi đó quá tuyệt, quả thực chính là thánh địa nhân gian.

“Tứ thúc, cháu đồng ý đến Tử Phủ Học Cung.” Hai mắt Vương Ly Từ sáng rực lên, lớn tiếng nói: “Cháu bằng lòng trở thành gia tộc, cái gì đó, cái gì đó, áo viện gì đó.”

Áo viện gì đó thì không cần.

Vương Thủ Triết thầm nghĩ, chỉ cần ngươi đến Tử Phủ Học Cung học tập, không, ăn cơm chính là trợ giúp lớn nhất cho gia tộc.

Ài, ai bảo ngươi ăn nhiều như vậy, cứ như vậy, gia tộc thật sự không nuôi nổi ngươi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Vương Thủ Triết lại nói: “Ly Từ, vậy chúng ta cứ quyết định vui vẻ như vậy. Sau này ngươi ở trong Học Cung nhất định phải học tập thật tốt, mỗi ngày hướng lên, làm vẻ vang cho gia tộc.”

“Tứ thúc yên tâm.” Vương Ly Từ vẻ mặt nghiêm túc, vỗ đến bộ ngực bùm bùm vang vọng, “Sau khi con đến Học Cung, nhất định sẽ học tập thật tốt, tranh giành mặt mũi cho gia tộc và Tứ thúc.”

Giờ khắc này Vương Ly Từ đã là dáng vẻ khẩn cấp muốn đi Học Cung, hận không thể lập tức chắp cánh bay qua.

Huyên Phù lão tổ bên cạnh lại nhìn có chút hãi hùng khiếp vía.

Đôi thúc chất nữ này nói chuyện nghiêm trang như không có vấn đề gì.

Nhưng nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nhớ ra chỗ nào không đúng.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Thiên phú huyết mạch của Vương Ly Từ này thật mạnh mẽ, đến Tử Phủ Học Cung, chỉ sợ đệ tử thân truyền của thượng nhân nào đó là chạy không thoát.

Như thế quả thật có thể coi là một bước lên mây, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

Hai vị cô nương còn lại vẫn âm thầm suy nghĩ, không vội bày tỏ thái độ.

Đừng thấy dáng vẻ của Vương Lạc Thu rất trung nhị.

Nhưng mà ý chí đứa bé này từ trước đến nay vô cùng kiên định, nó phải đi đường nào rõ rõ ràng. Muốn nó đi Học Cung, phải có thứ gì đó hấp dẫn nó mới được.

Về phần Vương Lạc Tĩnh, vậy thì càng không cần phải nói.

Đứa nhỏ này tâm tư tinh tế, suy nghĩ rất nhiều. Nhiều lúc, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không biết rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Chỉ thấy Vương Lạc Tĩnh hơi trầm ngâm nói: "Lận Phù lão tổ, ngài luôn nói Học Cung có bao nhiêu tốt. Nhưng năm đó khi Vương thị chúng ta gặp đại nạn, cũng không thấy Học Cung có trợ giúp gì đối với gia tộc chúng ta. Cũng không thấy những học tỷ học đệ kia, đến đây hỗ trợ."

"Ngược lại là Lung Yên lão tổ tông của chúng ta, còn phải từ bỏ thân phận đệ tử nòng cốt của Học Cung mới có thể trở về gia tộc trấn thủ."

"Nếu như vậy, ta không muốn gia nhập Học Cung. Ta sợ đến lúc đó Tứ ca ca gặp phải nguy hiểm gì, Học Cung không cho ta trở về."

Vương Lạc Tĩnh không nhanh không chậm nói, hiển nhiên thứ nàng để ý nhất chính là Tứ ca ca của nàng.

"Đứa nhỏ này, e là có hiểu lầm gì đó với Học Cung." Huyên Phù lão tổ giải thích: "Đầu tiên Học Cung không tán thành các đệ tử, cả ngày tham gia vào tranh đấu của gia tộc. Dù sao ước nguyện ban đầu và mục đích bồi dưỡng đệ tử của Học Cung là để phát triển và che chở vận mệnh của con người."

"Nếu là mỗi đệ tử, cả ngày đều đặt tâm tư vào tranh đấu giữa gia tộc và gia tộc, vậy chẳng phải toàn bộ Lũng Tả quận sẽ rối loạn sao."

"Dù sao một số gia tộc cường đại ở trong Học Cung đều có tộc nhân có huyết mạch của mình. Nếu những tộc nhân này kéo bè kết phái lẫn nhau, tích cực tham gia vào trong tranh đấu của gia tộc, vậy Học Cung còn duy trì như thế nào? Bởi vậy, điều kiêng kỵ nhất của Học Cung chính là học sinh tham dự vào tranh đấu trong gia tộc, nhất là tham dự vào tranh đấu của gia tộc người khác."

“Tiếp theo, Học Cung cũng không cấm các đệ tử, giúp đỡ một chút sức lực của gia tộc. Ví dụ như ta, những năm gần đây liền mang đến lợi ích cực lớn cho Liễu thị. Nếu gia tộc của đệ tử gặp phải nguy cơ, hoặc là đãi ngộ không công bằng, tự nhiên có thể mời sư trưởng tiến hành điều đình ở giữa.”

“Chỉ là tai họa lớn năm đó của Vương thị quá mức đột ngột. Mà Lung Yên biểu tỷ lại sốt ruột báo thù, căn bản không thương lượng tỉ mỉ với sư trưởng chuyện này, liền vội vàng trở về xử trí. Còn vì vậy mà bản thân bị trọng thương, vẫn ở lại trong gia tộc chưa từng trở lại Học Cung báo danh.”

Lúc này, Lung Yên lão tổ lạnh nhạt nói: “Năm đó thương lượng thì đã sao, việc này còn có chỗ trống điều đình sao?”

Cũng đúng, việc này năm đó vốn là không thể điều đình.

Tất nhiên không phải là cục diện ngươi chết thì ta chết.

Hơn nữa đối phương làm bí ẩn chu toàn, sau đó ngay cả điều tra cũng khó có thể điều tra.

“Đã nói đến mức này.” Vương Thủ Triết cũng trầm ngâm không thôi nói: “Việc này nói ra vô cùng kỳ quặc, theo suy tính và điều tra từ trước đến nay của ta. Sau lưng hai nhà Lưu Triệu, rất có khả năng còn có người chủ mưu ngầm. Mà lớn nhất hiềm nghi chính là hai Thiên Nhân thế gia ở Trường Ninh vệ.”

“Chỉ là có một điểm ta vẫn không hiểu. Vì sao cuối cùng Thiên Nhân thế gia đó không đuổi tận giết tuyệt? Không tiếp tục ra tay đối phó chúng ta?”

Nếu dựa theo cách làm của Vương Thủ Triết, nếu đã làm chuyện xấu, vậy thì sẽ không chỉ làm một nửa liền ném ở đó.

“Về việc này, ta biết một hai.” Lung Yên lão tổ nói: “Nhớ ngày đó, sau khi tộc ta xuất hiện đại tai nạn, Trụ Bác lão tổ cũng từng xuôi nam chạy qua. Có lẽ là do ông ta bôn tẩu cùng chống lưng, khiến cho người đứng sau màn kia sinh ra một chút kiêng kị. Mà lúc đó gia tộc chúng ta cũng đã xuống dốc, liền không đuổi tận giết tuyệt nữa, mà tùy ý để hai nhà Lưu Triệu chậm rãi đè ép.”

Trụ Bác lão tổ?

Vương Thủ Triết nghe nói về người này, hắn là tộc huynh của Trụ Hiên lão tổ, dòng chính của Lũng Tả Vương thị. Nghe nói bây giờ Trụ Bác lão tổ đã là Thiên Nhân cảnh.

Chỉ là không nghĩ tới, chuyện lúc trước vậy mà còn có ẩn tình như thế?

Bây giờ liên hệ giữa Lũng Tả Vương thị và Bình An Vương thị đã vô cùng yếu ớt, thường mấy năm chưa từng có thư từ qua lại.

Cũng chính vào mấy năm trước, khi cuộc sống khá giả, Lung Yên lão tổ mới nhắc tới việc này với Vương Thủ Triết, nói là bình an Vương thị, thật ra năm đó cũng thừa nhận không ít tình cảm của Lũng Tả Vương thị.

Lúc ấy thời điểm gia tộc khó khăn nhất, mỗi một năm qua đi, gia tộc đều sẽ nhận được một ít tài nguyên do Lũng Tả Vương thị gửi tới.

Có Linh mễ, Tiểu Bồi Nguyên Đan, Linh Nhục vân vân. Mặc dù số lượng không nhiều, hợp lại cũng chỉ có một hai trăm càn kim.

Nhưng dù sao đây cũng là ân tình đưa than trong ngày tuyết rơi, hơn nữa còn kéo dài hơn hai mươi năm.

“Thời gian năm đó của Lũng Tả Vương thị cũng không dễ dàng.” Lung Yên lão tổ nói: “Lúc ấy bọn họ đang lúc thiên nhân giao thế, tài nguyên vốn là thiếu thốn. Gia tộc quả thực không bỏ ra được tài nguyên bồi dưỡng Thiên Nhân cảnh thứ hai, nếu không năm đó Trụ Hiên lão tổ cũng sẽ không ở riêng cho mình phát triển.”

Những tài nguyên này, vẫn là Trụ Bác lão tổ nghĩ biện pháp tiết kiệm.

“Không đúng lắm.” Vương Thủ Triết nhíu mày nói: “Ta nhớ Trụ Bác lão tổ năm đó chẳng qua chỉ là Linh Đài cảnh hậu kỳ. Mà Lũng Tả Vương thị đang suy sụp, Thiên Nhân giao thế cũng chưa chắc có thể hoàn thành, người đứng sau màn sợ rằng không nể mặt được.”

…

Chương 19: Thiên phú vô địch! Thủ Triết tam trọng huyết mạch chân chính cường đại!

…

Lung Yên lão tổ cũng hơi ngẩn ra, cảm thấy Vương Thủ Triết nói rất có lý.

Nhưng năm đó chính là Trụ Bác lão tổ sau khi Trường Ninh vệ bôn tẩu, Vương thị mới không bị đả kích mang tính hủy diệt, vậy thì giải thích thế nào đây?

Quả nhiên là trăm mối vẫn không có cách giải.

Lung Yên lão tổ suy nghĩ một chút rồi nói: "Bình An Vương thị chúng ta từ lúc tách ra đã được Lũng Tả Vương thị quan tâm. Dù sao thì nhiều công pháp tu luyện trong gia tộc như vậy đều là từ Lũng Tả Vương thị mang ra, đây đã là một loại ân tình."

"Sau đó, sau khi Bình An Vương thị chúng ta gặp rủi ro, Lũng Tả Vương thị cũng từng đứng ra tỏ thái độ, cũng dồn chút tài nguyên cho chúng ta."

"Thủ Triết, lần này ngươi đi Học Cung vốn phải đi qua quận thành. Vừa lúc nhân cơ hội này thay ta bái phỏng Trụ Bác lão tổ một chút, thứ nhất là cảm ơn ân tình nhiều năm của ông ấy, thứ hai là hỏi chuyện năm đó."

"Lão tổ muốn ta làm việc này, đương nhiên không có vấn đề." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, lại chắp tay nói: "Nhưng một chuyến tới Học Cung sang năm, tốt nhất lão tổ nên đi cùng ta. Băng Lan thượng nhân có ơn chiếu cố lão tổ, mặc kệ lão tổ có nhập môn hay không, việc này cuối cùng cần phải chấm dứt, hơn nữa phải do chính ngài đích thân ra mặt."

"Cái này?" Lung Yên lão tổ hơi lúng túng.

Đã sáu mươi năm rồi, việc này vẫn là một đạo khảm trong lòng nàng. Vẫn không dám chính diện đi đối mặt với nó, có chút tâm lý trốn tránh.

Nhưng Thủ Triết nói rất đúng.

Bất kể như thế nào đều cần nàng tự mình ra mặt kết liễu, cho dù bởi vậy bị sư tôn trách phạt, ngược lại sẽ để cho nội tâm nàng đạt được giải thoát.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng Lung Yên lão tổ cũng hạ quyết tâm nói: "Được, ta sẽ cùng Thủ Triết đi Học Cung, gặp mặt sư tôn cầu nàng trách phạt."

Vương Thủ Triết thấy Lung Yên lão tổ đồng ý, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Có thể nhìn ra được, Băng Lan thượng nhân là một người có chút nhớ tình cũ. Nếu Lung Yên lão tổ không đi, muốn ôm đùi nàng không thể nghi ngờ là người si nói mộng.

Hơn nữa Vương Thủ Triết rất hoài nghi.

Dựa vào năm đó Lũng Tả Vương thị, ngay cả thực lực hoàn thành Thiên Nhân giao thế cũng vô cùng vất vả, chỉ sợ không đủ để giải quyết việc này.

Có lẽ có Băng Lan thượng nhân ở sau lưng âm thầm vận tác không chừng?

Đây cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao Huyên Phù lão tổ cũng nói qua, mấy chục năm nay, Băng Lan thượng nhân đã nhiều lần nhắc tới Lung Yên lão tổ. Bộ dáng coi trọng như vậy, năm đó hoàn toàn mặc kệ không hỏi cũng không hợp lẽ thường.

Đương nhiên ở đây đoán mò, cũng không có ý nghĩa, chờ sang năm đi Lũng Tả quận và Tử Phủ Học Cung liền hiểu rõ tất cả.

Sau khi Vương Thủ Triết nghị định việc này, liền xoay người nói với hai nha đầu Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh: "Hai người các ngươi suy tính như thế nào?"

Vương Lạc Thu suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu Huyên Phù lão tổ đã nói, Học Cung sẽ không ngăn cản đệ tử lui tới với gia tộc. Chỉ có điều, không cho phép đệ tử trở về trấn thủ lâu dài mà thôi. Như vậy, ta sẽ không cố kỵ nữa."

"Dù sao ta cũng không nghĩ tới muốn kế thừa gia tộc Vương thị, liền do Tứ ca tiếp tục làm chủ là được rồi, hắn còn quản rất

tốt.”

Có lẽ Vương Lạc Thu trúng hai chút, nhưng tình cảm của nàng đối với gia tộc lại vô cùng sâu đậm. Tuy có lý tưởng, lại không muốn hoàn toàn thoát ly với gia tộc.

Chỉ là nửa câu sau đã khiến Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, giống như nói ngươi muốn kế thừa gia tộc sẽ có phần của ngươi, cảm ơn ngươi tiếp tục để ta làm gia chủ, cũng cảm ơn ngươi nói ta quản rất tốt.

“Ngoài ra, chỉ cần Học Cung có thể cho ta, kiến thức được thiên địa rộng lớn hơn, bước lên sân khấu lớn hơn nữa, ta đồng ý đi thử một chút. Tốt nhất là mỗi ngày đều có cơ hội đánh nhau.” Ánh mắt Vương Lạc Thu lóe lên vẻ hưng phấn.

Vô cùng rõ ràng, Vương Lạc Thu vẫn rất tò mò về Tử Phủ Học Cung. Dù sao thì danh tiếng của Tử Phủ Học Cung quá lớn, tất cả mọi người đều lấy việc tiến vào Học Cung mà vinh quang.

Nhưng Vương Lạc Tĩnh lại nói: “Tứ ca ca, dù sao phải tới đầu xuân sang năm mới đến Học Cung. Đến lúc đó ta đi theo xem một chút, nếu cảm thấy không tệ, lại có thể nói được điều kiện thỏa đáng, ta cũng không ngại thử một lần.”

Quả nhiên tâm tư của tiểu nha đầu này rất lớn. Còn chưa vào Học Cung đã muốn bàn điều kiện với Học Cung.

Có điều Vương Thủ Triết lại đồng ý với cách làm của nàng, suy nghĩ sâu sắc và tính toán kỹ càng, mưu định rồi mới hành động, chứ không phải dựa vào xúc động và sở thích để làm việc.

Vương Lạc Tĩnh vừa nói xong, Vương Lạc Thu cũng lập tức mặc kệ. Nàng nói: “Vậy sang năm ta cũng thử một chút, khảo sát trước.”

Lời này khiến Huyên Phù lão tổ dở khóc dở cười.

Bài đầu của đám người Vương thị này, quả thật là một người lớn hơn một người.

Tử Phủ Học Cung là nơi nào?

Đó là Học Cung mà vô số thiếu niên thiên tài ở Lũng Tả quận đều muốn chen lấn vỡ đầu.

Bao nhiêu gia tộc nghĩ hết tất cả biện pháp đưa hài tử vào Tử Phủ Học Cung. Gia tộc có chút thực lực cường đại, thậm chí không tiếc quan hệ đi cửa sau để hài tử đi vào.

Nhưng bọn họ lại rất tốt.

Hoặc là ghét bỏ quá mệt mỏi, hoặc là có đồ ăn mới đi, hoặc là dứt khoát còn phải khảo sát điều kiện của Học Cung và Học Cung.

Từ trên xuống dưới.

Chỉ sợ đều bị tiểu tử thối Vương Thủ Triết này làm hư rồi.

Nhưng mà cũng không có cách nào.

Ai bảo Vương thị bây giờ lợi hại? Từng đứa trẻ này đều có huyết mạch phi phàm, mỗi đứa đều có tư thái thân truyền, hạt giống Tử Phủ.

Cho dù thật sự bàn điều kiện với Học Cung, cũng chưa chắc không thể bàn.

Thôi thôi, trước tiên dẫn bọn họ đi xem một chút. Chỉ là thành hay không, cũng không phải là Liễu Anh Phù nàng định đoạt.

Chuyện ở đây đã qua rồi.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị tản đi, Vương Thủ Triết thuận tiện thăm dò một câu với Lung Yên lão tổ: “Lão tổ tông, Chung Hưng Vượng Chung lão ca tới. Lão tổ có thể bớt chút thời gian gặp mặt hay không?”

Quả nhiên, đôi mi xinh đẹp của Lung Yên lão tổ lạnh lùng nói: “Hắn tới liền tới, nói với ta làm gì? Bây giờ hắn mới một năm, không đến ăn chực nhà ta? Còn chưa bao giờ trả tiền cơm!”

Hiển nhiên lão tổ tông nhà chúng ta vẫn không đối đãi hắn.

Nếu không phải nể tình những năm qua, không thiếu được Lung Yên lão tổ đã ra tay đuổi người. Lão tổ rất che chở lương thực trong nhà, hận nhất là loại người không liên quan kia ăn chực uống chực.

Như thế, Vương Thủ Triết cũng không nhiều lời nữa, dẫn theo ba tiểu bối rút lui trước.

Chuyến đi đến Tử Phủ Học Cung vốn phải đến đầu năm sau, bởi vậy cũng không vội vàng sắp xếp.

Hơn nữa Vương Thủ Triết cũng thật sự cần thiết, đi Tử Phủ Học Cung một chuyến, không chỉ liên quan đến vấn đề công pháp Linh Đài Phần sau của 【Trường Xuân Chân Quyết】.

Công pháp của Linh Đài thiên cũng không vội vàng, dù sao vừa mới tiến vào Linh Đài cảnh, vẫn là lấy ổn định cảnh giới làm chủ. Cũng sẽ không sốt ruột đi đến tầng thứ hai, tầng thứ ba trùng kích.

Chủ yếu là phải nghĩ cách đi thăm dò một phần địa đồ ở Tử Phủ Học Cung.

Bởi vì ngay trong khu vực thí luyện đó, phu phụ Vương Thủ Triết đã đả thông cửa thứ tư của thí luyện, bị Khí Linh yêu cầu mau chóng đến tổng bộ Thần Vũ quân của Thần Vũ hoàng triều, báo danh tiến hành tập huấn.

Tổng bộ của Thần Vũ quân này ở đâu?

Hai vợ chồng tự nhiên là vẻ mặt mộng bức.

Khí linh đưa ra một tấm bản đồ, nhưng bản đồ chính là bản đồ mười vạn năm trước.

Bản đồ ròng rã mười vạn năm trước!

Đủ để khiến biển cả biến thành ruộng dâu, dãy núi sụp đổ nhô lên, đường sông thay đổi, địa hình biến đổi thất thường, vân vân.

Quỷ mới có thể từ trong tấm bản đồ này tìm ra vị trí tổng bộ của Thần Vũ quân.

Bởi vậy chỉ có thể ký thác hy vọng vào Tử Phủ Học Cung, dù sao theo lời Huyên Phù lão tổ nói, Tử Phủ Học Cung rất nghiên cứu về Thần Vũ hoàng triều, thường xuyên đào bới di tích của Thần Vũ hoàng triều.

Nói không chừng sẽ có tin tức và vị trí của tổng bộ Thần Vũ hoàng triều.

Sau đó, Vương Thủ Triết đặt phần lớn lực chú ý vào việc khai quật thiên phú huyết mạch của mình.

Đoạn thời gian này, vừa vặn là thời kỳ Xích Tinh Linh Mễ thành thục.

Hơn nữa đã đến cuối tháng mười, bên ngoài hơi lạnh, bởi vậy Vương Thủ Triết dứt khoát ở trong huyệt động hỏa hệ linh mạch, sai người dựng một căn nhà gỗ nhỏ, ở lại đây.

Còn chưa qua mấy ngày, Liễu Nhược Lam không thích hợp một mình đi tới.

Phu thê hai người liền ở chỗ này, trải qua cuộc sống điềm tĩnh hiếm thấy, hai cái hùng hài tử đã bị quên đến chín tầng mây.

Xích Tinh Linh Mễ chính là một năm một thục.

Ở trên một chỗ linh mạch hỏa hệ trung phẩm này, gia tộc nhiều năm như vậy đã lục tục khai thác ra 20 mẫu linh điền hỏa hệ trung phẩm.

Trải qua mấy năm tìm tòi và học tập, gia tộc dần dần nắm giữ yếu quyết gieo trồng Xích Tinh Linh Mễ.

Bây giờ dưới một phen cày cấy tỉ mỉ, sản lượng mẫu đã đạt tới 300 cân, tổng sản lượng đạt tới 6000 cân. Dựa theo giá cả của Xích Tinh Linh Mễ là khoảng 80 đại đồng một cân, chính là 48400 càn kim.

Dựa theo luật pháp Đại Càn, một mẫu Linh điền trung phẩm, mỗi năm cần nạp 20 càn kim, trong đó chỉ cần nạp 400 càn kim.

Cho dù khấu trừ linh chủng, linh phú, nhân công, trận pháp linh thạch các loại, một năm lợi nhuận tinh khiết cũng vượt xa 3000 càn kim.

Đừng thấy bây giờ Vương Thủ Triết động một chút là bỏ ra một khoản tiền lớn, mấy vạn, thậm chí là vận dụng đạo đến mấy chục vạn vốn.

Nhưng đó đều là tiền tiêu tốn để gia tộc tích góp nội tình trở nên cường đại.

Thủy tinh, xi-măng, giấy, thoạt nhìn mỗi một năm đều mang đến không ít món lãi kếch xù cho gia tộc. Nhưng nói không chừng ngày nào đó những thứ này sẽ bị các gia tộc khác bắt chước chế tạo ra, gia tộc có khả năng sẽ mất đi một tầng lợi nhuận này.

Nhưng linh điền linh mạch, vì sao được gọi là trụ cột cùng nội tình chân chính của gia tộc? Đó chính là bởi vì bất kể lúc nào, linh mễ sản xuất luôn có giá trị, hơn nữa giống như loại linh mễ Xích Tinh, thị trường thường đều là cầu lớn hơn cung, căn bản không lo bán.

Một năm hơn 3000 càn kim, trăm năm chính là hơn 30 vạn, ngàn năm chính là hơn 300 vạn.

Mà một số gia tộc hơi cường thịnh một chút, tồn tại đó là mấy trăm năm tính toán, vả lại ở Lũng Tả quận thậm chí không thiếu thế gia ngàn năm.

Trong đó một năm tích góp từng tí một, mấy trăm năm, ngàn năm, đáng sợ đến mức nào?

Bởi vậy Vương Thủ Triết phát triển các ngành phụ, đương nhiên là tăng trưởng theo phương thức bộc phát có lợi cho gia tộc. Nhưng xét đến cùng, còn phải dùng nghề phụ để chèo chống nghề chính, dẫn dắt nghề chính.

Chỉ có loại trụ cột nội tình này, mới có thể để cho một gia tộc lâu dài không suy.

Huống chi, khối linh mạch hỏa hệ trung phẩm này còn có không ít chỗ trống khai phá, cuối cùng đại khái có thể khai phát ra ba mươi mẫu linh điền hỏa hệ trung phẩm, lợi nhuận tương lai sẽ càng khả quan hơn.

Nhưng đây chỉ là nội tình của một thế gia bình thường hơi cường thịnh, đối với Vương Thủ Triết mà nói nó còn chưa đủ.

Dù sao có rất nhiều gia tộc cường đại, bọn họ chính mình quanh năm suốt tháng cải tiến linh chủng, làm cho sản lượng một mẫu cao hơn linh mễ phẩm chất càng tốt. Cho dù một mẫu đất, lợi nhuận năm nay thêm vào 50 càn kim, 30 mẫu là hơn 1500 càn kim.

quanh năm suốt tháng, đây là một con số khổng lồ.

Nhưng những gia tộc cường đại, cải thiện linh chủng cũng không phải một sớm một chiều, đều là thông qua mấy chục năm, trên trăm năm thậm chí là mấy trăm năm, dần dần cải tiến mà thành.

Bọn họ những linh chủng này cũng sẽ không bán ra ngoài, giấu rất kín, sợ tiết lộ ra ngoài.

Linh mễ bán ra cũng tiến hành thoát xác nhiều hơn, hoặc là trải qua thủ đoạn gia công sâu hơn, cam đoan sau khi cầm vào tay ngươi không cách nào tiến hành bồi dưỡng.

Trong tám năm qua, phần lớn tâm tư của Vương Thủ Triết đều đặt trên hạt lúa giống lúa mạch bình thường. Hiện giờ mấy nông trang bên ngoài của Vương thị đã sớm không trồng lương thực bình thường nữa, mà đều trồng lúa giống Vương thị số chín, lúa mạch Vương thị số bảy.

Lương chủng số chín và số bảy của Vương thị không thể tiến hành sinh dục lần thứ hai, nhưng sản lượng mẫu và tính kháng bệnh đều hơn xa lương chủng bình thường.

Bởi vậy người trồng cho dù dùng giá cao mua hạt giống lương thực, lợi nhuận thu được cuối cùng cũng cao hơn bình thường hai ba thành.

Điều này đã làm cho người ta chạy theo như vịt.

Mà trong nông trường nòng cốt nhất của Vương thị, bây giờ trồng lúa mạch bí mật lại là lúa mạch số 19 thần bí, hạt lúa gạo số 23.

Hai hạt giống lương thực này đều có thể giúp người trồng được lợi nhuận mỗi mẫu, cuối cùng đề cao hơn năm thành.

Hạt giống lương thực chất lượng cao như thế.

Để Vương Thủ Triết không dám buôn bán ở Trường Ninh vệ nữa.

Mà là hợp tác sâu với chưởng quầy Tiền Học An của Tiền thị thương hội, thông qua con đường bí mật của Tiền thị thương hội, vận chuyển đến thành thị xa xôi mà hẻo lánh để buôn bán.

Bây giờ, trong mấy thành thị xa xôi bên kia, đã đưa tới một phen sóng nhiệt, giá lương chủng liên tục tăng cao.

Bởi vậy, chỉ bán lương thực mà kiếm được bao nhiêu tiền?

Kiếm tiền nhiều nhất đương nhiên là bán hạt giống.

Dựa vào những hạt giống lương thực bí mật tạo ra ở trung tâm nông trường, Vương Thủ Triết quả nhiên là kiếm đầy bát.

Mà chưởng quỹ Tiền Học An của Tiền thị thương hội lại càng dựa vào hợp tác bí mật với Vương Thủ Triết, không những ngồi vững vị trí chưởng quỹ của Trường Ninh vệ. Địa vị trong gia tộc cũng là từng bước thăng quan, được lão tổ tông coi trọng, trở thành một trong những hạch tâm của gia tộc, cũng thu hoạch được tư cách xếp hạng của Đi Thiên Nhân Chi Lộ.

Bởi vậy.

Đừng thấy những tờ giấy xi măng thủy tinh này giống như kiếm được không ít tiền, nhưng trên thực tế hiện giờ, thứ kiếm được nhiều nhất của Vương thị chính là lén lút bán hạt giống lương thực.

Lương thực sản xuất trong đồng ruộng, coi như hạt giống lương thực bán, đây là món lãi kếch sù cỡ nào?

Nguyên nhân tổng thể.

Vương Thủ Triết đặt mắt lên Xích Tinh Linh Mễ, bất kể là 20 mẫu hay 30 mẫu Linh điền trung phẩm. Chỉ cần bán lương thực, một năm có thể bán được bao nhiêu tiền?

Nhưng nếu nghiên cứu ra hạt giống cao sản của Xích Tinh Linh Mễ, liền có thể đem lợi nhuận thuần túy gấp mấy lần cũng không chỉ, lợi nhuận thuần túy một năm vượt qua 2 vạn càn kim, đều là chuyện nhỏ.

Chỉ có sau khi đến tình trạng đó, những linh điền hỏa hệ trung phẩm này mới có thể thật sự trở thành một trong những trụ cột của Vương thị.

Lần thu hoạch Xích Tinh Linh Mễ này, cũng không phải là tùy tiện thu hoạch.

Mà là Vương Thủ Triết trước tiên sai người tìm kiếm trong hai mươi mẫu linh điền, vơ vét ra loại Xích Tinh Linh Cốc cường tráng, hạt to nhất, hạt tròn no đủ nhất.

Cuối cùng, hắn chọn ra hơn trăm hạt Xích Tinh linh cốc.

Chính là thông qua trên trăm hạt Xích Tinh Linh Cốc này, Vương Thủ Triết bắt đầu con đường kỳ tích của hắn.

Ở trong linh điền không một bóng người.

Hắn gieo những Xích Tinh Linh Cốc này xuống, sau đó thi triển ra huyết mạch thiên phú, rót huyền khí màu xanh nồng đậm vào bên trong mặt đất.

Một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Linh chủng lấy thời gian cực ngắn mọc rễ nảy mầm, cuối cùng đến trưởng thành. Dĩ nhiên chỉ hao phí thời gian một ngày. Bất quá, cùng lúc đó Huyền khí của hắn cũng khô kiệt hai ba lần, đều là dựa vào đả tọa Luyện khí khôi phục lại.

Quả nhiên thành công.

Vương Thủ Triết mừng rỡ không thôi, thức tỉnh huyết mạch đệ tam trọng đã khiến nồng độ huyết mạch của hắn tăng lên một đoạn rất lớn. Sinh linh chủng năm nhất khó có thể thúc giục lúc trước, hiện tại cũng thành thạo nắm trong tay.

Dựa vào kinh nghiệm cải tiến hạt giống lương thực thông thường của Vương Thủ Triết lúc trước, hắn nhanh chóng thúc đẩy từng thế hệ Xích Tinh Linh Cốc, sau đó tiến hành đủ loại thí nghiệm cho bọn họ.

Cuối cùng trong một thế hệ nào đó, hắn chế tác thành công, chỉ cần trải qua xử lý đặc thù một phen, không cách nào sinh sôi Linh Chủng lần thứ hai.

Đây là cơ sở để bán hạt giống lương thực.

Nếu là loại hạt giống tùy tiện tiện biến thành hai lần phồn dục, cho dù ngươi bồi dưỡng tốt đến mấy, chỉ cần dám bán đi, cũng sẽ bị người ta bắt chước trong vài phút.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những thế gia cường đại kia đem linh chủng của mình coi là mệnh căn bảo hộ.

“Chúc mừng phu quân, tăng thêm một phần nội tình cường đại cho gia tộc.” Liễu Nhược Lam vẫn luôn ở bên cạnh Vương Thủ Triết, sau khi tận mắt nhìn thấy hắn thành công, cũng là vui mừng cho hắn.

“Ha ha! Đều là dính phúc phận của ngươi.” Vương Thủ Triết cũng vô cùng cao hứng.

Không nghĩ tới công hiệu huyết mạch tam trọng của hắn lại cường đại như thế. So với thiên phú tầng thứ nhất, càng cường đại hơn rất nhiều.

Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, đây mới là thiên phú vô địch chân chính. Nếu để cho hắn chỉ thúc đẩy Linh mễ sinh trưởng bán, đoán chừng đem hắn nung khô, cũng bán không được mấy đồng tiền, nhưng dùng để thúc đẩy cải tiến Linh chủng, thiên phú này là không thể tốt hơn.

Trong nhà ngoại trừ Xích Tinh Linh Mễ ra, còn có Bạch Ngọc Linh Mễ. Đồng dạng có thể tiến hành cải tiến, biến thành sản lượng linh chủng.

Chỉ là hai hạng này. Một năm lợi nhuận, liền có thể đạt tới địa phương cực kỳ đáng sợ.

Quả nhiên làm ruộng mới là vương đạo chân chính.

"Quả nhiên vẫn là phu quân thiên phú huyết mạch tốt, thật sự là rất có thể kiếm tiền." Liễu Nhược Lam cũng cảm khái ngàn vạn đạo: "Không giống huyết mạch thiên phú Nguyên Thủy của ta, thật sự không có quá nhiều tác dụng."

"Vậy cũng chưa chắc." Vương Thủ Triết nở nụ cười thần bí: "Huyết mạch đỉnh cấp Nguyên Thủy tam trọng đã gần như là Nguyên Thủy Linh Thể, có tác dụng hơn ngươi tưởng tượng."

"A cái này!?" Liễu Nhược Lam mặt ửng đỏ, hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái.

Phu quân này chỗ nào cũng rất tốt. Chỉ là thỉnh thoảng gom lưu manh lại, làm cho nàng ăn không tiêu.

…

Chương 20: Cường thịnh! Khởi khởi cùng biến hóa của Vương thị!

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Trong nháy mắt đã qua năm.

Đầu xuân.

Sông nhỏ tan băng, cỏ non trong đồng ruộng đã bắt đầu hơi nhô đầu ra.

Trong khoảng thời gian năm trước, Vương Thủ Triết bận rộn nhưng không nhàn rỗi. Chủ yếu là phát huy thiên phú huyết mạch tam trọng của hắn một phen.

Xích Tinh Linh Mễ, Bạch Ngọc Linh Mễ.

Có hai loại Linh mễ đều tiến vào sản xuất hàng hóa của Linh chủng, như vậy, Vương thị đã có thêm hai phần sản nghiệp mang tính trụ cột.

Nhất là Bạch Ngọc Linh Mễ, nó có thể trồng trên Linh điền hạ phẩm, là Linh Mễ rộng rãi nhất của toàn bộ Đại Càn quốc.

Nhất là rất nhiều thế gia bát phẩm cửu phẩm, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một ít linh điền hạ phẩm, mà đại đa số linh điền hạ phẩm đều trồng Bạch Ngọc Linh mễ.

Bạch ngọc linh mễ có sản lượng cao, nuôi dưỡng đơn giản, ngưỡng trồng trọt tương đối thấp, là số lượng linh thực sản xuất đầu tiên do đại đa số linh điền hạ phẩm trồng trọt.

Cũng bởi vậy, nếu như có thể nâng cao Bạch Ngọc Linh Mễ hai đến ba thành sản lượng, vậy hạt giống Bạch Ngọc Linh Mễ liền tuyệt đối không lo bán, hơn nữa rất nhiều gia tộc đều tranh nhau mua.

Dù sao số lượng linh điền trong nhà có hạn, chỉ cần có thể gia tăng thêm lợi nhuận linh mễ, cớ sao không làm?

Có điều bởi vì thời gian có hạn, số 6 Xích Tinh Linh Mễ do Vương Thủ Triết bồi dưỡng ra, cùng với số 5 Bạch Ngọc Linh

Mễ, đều chỉ có thể đề cao khoảng ba thành sản lượng.

Nhưng dù vậy, đã có thể biến linh điền của gia tộc từ nguyên lai chỉ là linh mễ sản xuất ăn, biến thành sản xuất linh chủng.

Đừng nhìn Bạch Ngọc Linh Mễ tương đối rẻ, một cân chỉ trị giá 20 đại đồng, nhưng lại không chịu nổi số lượng linh điền hạ phẩm mà Vương thị hiện có rất nhiều, chỉ là Hân Thịnh nông trang đã có 60 mẫu linh điền hạ phẩm.

Ngoài ra từ Lưu Triệu hai thị là kiêm tới nông trang, từ một trăm mẫu linh điền vốn có đã khai phá đến một trăm năm mươi mẫu.

Bởi vậy trước mắt toàn bộ Vương thị, có trọn vẹn 210 mẫu linh điền hạ phẩm.

Như vậy toàn bộ trồng cao sản Bạch Ngọc Linh Mễ số 5 Linh chủng, sản lượng hàng năm đạt tới gần 10 vạn cân!!

10 vạn cân Bạch Ngọc Linh Mễ này, cho dù là buôn bán lương thực, cũng là một khoản thu nhập khổng lồ. Nếu như buôn bán làm linh chủng, thu nhập đó ít nhất cũng tăng gấp mấy lần.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Thủ Triết thầm sảng khoái không thôi.

Không có gì vui vẻ hơn việc làm ruộng.

Cũng không có cái gì so với trồng trọt càng có thể kiếm tiền.

Đương nhiên, trước mắt lợi nhuận các loại phụ sản khác cũng không tệ, nhất là còn chưa có bị người bắt chước, lợi ích đồng dạng không thể khinh thường.

Hơn nữa Vương Thủ Triết cũng để lại không ít chuẩn bị ở sau, hiện tại bán đi chưa chắc đã là khoản mới nhất.

Một khi có người bắt chước, hắn tự nhiên có biện pháp đối phó.

Một ngày này, hắn đã sớm trù tính trung tâm nghiên cứu phát minh phái người đến bẩm báo, nói là lại có một hạng mục trọng điểm Vương Thủ Triết hết sức coi trọng 【Tấm gương】, dường như đã có hiệu quả.

Như vậy, Vương Thủ Triết ngựa không ngừng vó chạy đến trung tâm nghiên cứu phát minh.

…

Cùng lúc đó, Trường Ninh độ quan.

Đó là lối đi chính thức duy nhất của Trường Ninh vệ và Bình An trấn.

Nếu muốn ra vào Bình An trấn, dưới tình huống bình thường chỉ có thể thông qua bến Trường Ninh và bến đò Định Phổ để đưa đò.

Nếu không những phương thức khác tiến vào đều sẽ bị nhận ra lẻn vào, bây giờ Bình An Vương thị cũng không phải ăn chay.

Giữa trưa.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi trên quan đạo, rẽ một vòng sau đó tiến vào bến đò Trường Ninh.

Kiệu kiệu xe ngựa tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, ở chỗ không đáng chú ý trang trí tiêu chí của một thế gia nào đó, khiêm tốn mà không mất đi xa hoa.

Ngựa kéo xe không ngờ lại là hai con ngựa cao lớn lông đen không chút tạp sắc, nhìn qua đã biết không phải vật phàm gì.

Chỉ riêng hai con ngựa này, e rằng giá trị trên trăm càn kim, thức ăn cũng phải ăn thức ăn gia súc, so với nuôi bảy tám người còn đắt hơn.

Vô cùng hiển nhiên, hành khách trong chiếc xe ngựa này không phú tức quý, hơn phân nửa là quý nhân của một Huyền Vũ thế gia nào đó.

Một số thương nhân và người qua đường thấy chiếc xe ngựa kia liền nhao nhao né tránh.

Đây đều là đạo sinh tồn của người bình thường trên thế giới này.

Xe ngựa tiến vào bến đò.

Hai người một già một trẻ từ trên xe ngựa đi xuống.

Lão nhân kia, nhìn qua bộ dáng sáu bảy mươi tuổi, lại tinh thần quắc thước lộ ra khí huyết mười phần. Quần áo tuy không hoa lệ, nhưng lại lộ ra một cỗ ung dung bất phàm, tràn đầy khí độ tự tin.

Mà vị trẻ tuổi kia, ước chừng khoảng hai mươi tuổi.

Hắn ta mặc trang phục Huyền Vũ thêu hoa văn trắng, bên cạnh có thêu hoa văn màu đen, trên đầu đội ngọc quan, bên hông đeo bảo kiếm, dáng vẻ của một công tử trẻ tuổi khí hiên ngang oai hùng bất phàm.

Ánh mắt thanh niên oai hùng quét qua thiết bị trong bến Trường Ninh một phen, bất giác hơi nhíu mày nói: "Tam gia gia, không nghĩ tới Trường Ninh vệ lại nghèo như vậy! Ngay cả bến quan cũng rách tung toé. Có vài kiến trúc đã mấy chục năm chưa chỉnh sửa rồi phải không?"

"Thủ ước đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi. Cái này không thể so với trong nhà, ra ngoài phải ăn nói cẩn thận." Lão giả khẽ nhíu mày, thấp giọng phê bình nói: "Có đôi khi một lời vô ý đưa tới mầm tai vạ, liền hối hận muộn."

"Tam gia gia, người cẩn thận quá rồi chứ?" Thanh niên tên là Thủ Ước nói: "Trường Ninh vệ này, Hoàng Phủ thị và Lôi thị đáng để chúng ta chú ý. Huyền Vũ thế gia còn lại nhiều lắm cũng chỉ là bát phẩm, đắc tội thì đắc tội thôi."

Trong lúc nói chuyện, thanh niên kia một bộ kiêu ngạo mà nhìn về phía tự hùng.

Sắc mặt lão già phát lạnh: "Vương Thủ Ước, lần này chúng ta đến là để làm việc lớn, cũng là dẫn ngươi ra ngoài mở mang kiến thức, rèn luyện một chút. Nếu như ngươi không quản được thì cút về cho ta. Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, bất cứ cường hào địa phương nào cũng không được xem nhẹ."

Vương Thủ Ước vội vàng nghiêm mặt nói: "Tam gia gia, ta sai rồi." Sau khi xin lỗi xong, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: "Tam gia gia, lần này chúng ta đến Đông Hải vệ làm việc, trực tiếp đi là được. Đâu cần phải chạy tới nông thôn này một chuyến, thăm viếng thân thích gì đó."

Lão giả vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây đều là ý của Trụ Bác lão tổ tông, ngươi nếu có cái gì bất mãn, sau khi trở về tự mình nói với hắn đi."

"Đã là ý của Trụ Bác lão tổ, ta sao dám nói với lão nhân gia ông ấy." Vương Thủ Ước vội vàng thu hồi câu nói kia, lại không kìm lòng được hiếu kỳ nói: "Thật ra ta chưa bao giờ

nghe nói, trong Bình An trấn của Trường Ninh vệ này, còn có thân thích của Vương thị chúng ta? Tam gia gia biết nội tình sao?”

“Thủ ước ngươi còn nhỏ, lời không biết cũng là hợp tình hợp lý. Bình An Vương thị và chúng ta gần hai ba mươi năm qua, tương đối mỏng manh.” Suy nghĩ của lão giả có chút phiêu viễn nói: “Người sáng lập Bình An Vương thị này tên là Vương Củng Hiên, thế hệ chúng ta đều gọi hắn là Trụ Hiên lão tổ. Hắn là tộc đệ của Trụ Bác lão tổ, năm đó ở Lũng Tả Vương thị chúng ta cũng là một vị tuấn kiệt thiên phú tài xuất chúng.”

“Chỉ vì lúc ấy Lũng Tả Vương thị ta, gia đạo ở trong trạng thái gian nan, trong nhà chỉ bồi dưỡng được một vị Thiên Nhân cảnh.” Lão giả có chút cảnh tượng ngưỡng mộ nói: “Bởi vậy Trụ Hiên lão tổ liền xuôi nam khai thác, thành lập bàng chi bình an Vương thị. Lão nhân gia ông ấy thật sự là một vị kỳ tài ngút trời, anh hùng hào kiệt. Chỉ tiếc…”

“Mấy năm gần đây, hai nhà lại có thư từ qua lại. Bởi vậy, Trụ Bác lão tổ đã dặn ta lúc ra ngoài làm việc, tiện đường thăm Bình An Vương thị một phen.”

“Tử Bác lão tổ thật sự là nhớ tình cũ a.” Vương Thủ Ước tò mò nói: “Ta thấy Tam gia gia mang theo không ít đồ, trong đó có không ít là cho Bình An Vương thị đúng không?”

“Đều là một ít linh mễ, linh nhục, Tiểu Bồi Nguyên Đan sơ cấp tài nguyên tu luyện.” Lão giả nói, “Quý giá nhất là một viên Tạo Hóa Đan, nghe nói là Trụ Bác lão tổ đặc biệt chữa thương cho cháu gái Vương Lung Yên của ông ta. Nói đến Lung Yên lão tổ của Bình An Vương thị, bà ta cũng là một người kinh tài tuyệt diễm.”

“Khi ta còn nhỏ, vị Lung Yên lão tổ này chính là đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung. Ta nghe nói lúc lão nhân gia bà ấy vừa mới vào Học Cung, còn thường xuyên đến Lũng Tả Vương thị chúng ta bái phỏng, có đôi khi sẽ ở lại một thời gian, ngay cả Trụ Bác lão tổ cũng rất thích bà ấy.” Lão giả vẻ mặt tiếc hận nói: “Chỉ tiếc, sau đó Bình An Vương thị xảy ra chuyện… Ài…”

Nói đến đủ loại chuyện trong quá khứ, lão giả cũng thổn thức không thôi, cảm khái vạn ngàn, nói thẳng nếu không có năm

đó xảy ra chuyện, có thể bây giờ Bình An Vương thị sẽ là bá chủ Trường Ninh.

"Dù thế nào, hiện tại cũng chỉ là một tiểu gia tộc nghèo túng." Vương Thủ Ước không sao cả nói, "Tử Bác lão tổ cũng hào phóng, tài nguyên lần này đưa ra, cộng lại sợ là phải có hai ngàn càn kim? May mà hai năm nay Lũng Tả Vương thị chúng ta kiếm được không ít tiền, nếu không thật đúng là không đưa nổi."

"Tất cả mọi người đều là nhất mạch Vương thị, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên." Lão giả nói, "Năm đó khi Lũng Tả Vương thị chúng ta tương đối khó khăn, Trụ Hiên lão tổ kiếm được không ít tiền khi mở rộng Bình An trấn, cũng từng nghĩ cách trợ cấp tài nguyên cho Trụ Bác lão tổ xung kích Thiên Nhân cảnh. Ta nghĩ Trụ Bác lão tổ cũng muốn tận lực nâng đỡ một chút, cứ nâng đỡ đi. Dù sao Bình An Vương thị, cuộc sống hiện tại cũng không tốt lắm."

"Thuyền này cũng quá chậm?" Vương Thủ Ước có chút không kiên nhẫn, thoáng nhìn qua không thấy bóng dáng độ thuyền, hơi phàn nàn: "Chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành tâm nguyện của Trụ Bác lão tổ, sau đó nhanh chóng đi Đông Hải vệ. Ta đã khẩn cấp muốn đi kết giao một phen, Trần thiếu chủ liên hợp thương hội ở Đông Hải và Thiếu chủ Dực Thai."

"Ngươi nha, chính là quá mức nóng vội." Lão giả lắc đầu không thôi, bất quá vừa nhắc đến Trần thiếu chủ và Đạm Đài thiếu chủ, hai mắt của hắn cũng hơi tỏa sáng, khen không dứt miệng nói, "Hai năm trước ở Vân vệ, chúng ta thông qua quan hệ từ chỗ Thiếu chủ Đạm Đài, phân được một nhóm xi-măng, giấy xi-măng, quyền mua sắm. Sau đó đả thông thương lộ, vất vả cực nhọc vận chuyển về Lũng Tả quận, hai năm qua ngược lại kiếm được không ít tiền."

"Ý của lão tổ tông là, cần thiết thành lập một bước liên hệ với Đạm Đài thiếu chủ." Lão già trầm ngâm nói: "Hơn nữa ta cũng thông qua quan hệ, biết được Trần thiếu chủ dường như càng thêm bất phàm. Ta cũng đã tìm hiểu qua, Đông Hải liên hợp thương hội chủ yếu là đông, ngược lại là gia tộc tên là Đông Cảng Trần thị, bọn họ nắm giữ thương thuyền ngoại hải và thương lộ, Trần thiếu chủ bên thương hội mới thật sự là người phụ trách chủ yếu."

“Tuổi còn trẻ đã được gia tộc trọng dụng như thế, hẳn là bất phàm.” Sắc mặt Vương Thủ Ước lập tức trở nên trịnh trọng: “Lúc trước ta nghe Tam gia cũng từng nói, vị Trần thiếu chủ kia hình như mới ba mươi tuổi, cũng đã là Luyện Khí cảnh tầng chín. So với đích mạch Thiên Nhân như ta, cũng chỉ hơi kém hơn một chút, ngược lại là đáng để kết giao một phen.”

“Tam linh đài của Đông Cảng Trần thị, nghe nói vị lão tổ tông mạnh mẽ nhất Thiên Nhân cảnh có hi vọng, tương lai phát triển không thể hạn lượng. Ngươi chớ có coi thường Trần thiếu chủ.”

“Đương nhiên là không.” Vương Thủ Ước tự tin nói: “Gia tộc phái ta đi cùng Tam gia gia, chính là thể hiện một chút sự cường thịnh và nội tình của Lũng Tả Vương thị chúng ta, cũng là có ý kết giao với nhau, hy vọng tương lai có thể lấy được số phân ngạch dương phẩm, Vương Thủ Ước ta tuyệt đối sẽ không làm hỏng đại kế gia tộc.”

Lúc này ông lão mới hài lòng gật đầu, nói đến đứa nhỏ Vương Thủ Ước này, gia tộc cũng vô cùng coi trọng hắn.

Trụ Bác lão tổ không tiếc hao phí tài nguyên, đưa hắn từ tư chất giáp hạ phẩm, nghĩ biện pháp cải thiện tăng lên tới Đinh đẳng trung phẩm, còn chưa tới Linh Đài cảnh đã thức tỉnh huyết mạch nhất trọng.

Bồi dưỡng hắn như người nối nghiệp thiên nhân giao thế.

“Thủ ước, điểm này của ngươi cũng không tệ lắm, bình thường tu luyện cũng cố gắng.” Lão giả khen ngợi nói: “Chỉ tiếc tương lai ngươi phải đóng giữ gia tộc, nếu không đến Học Cung tranh giành một đệ tử hạch tâm cũng có thể.”

Bình thường người nối nghiệp gia tộc đi Học Cung, cũng chính là làm đệ tử ngoại môn. Một khi trở thành đệ tử hạch tâm, sẽ rất khó trở về tiếp quản gia tộc.

Hai người vừa nói chuyện, thì thuyền đã tới.

Mà lúc này bến Trường Ninh cũng chật ních xe ngựa vân vân, trên đò ngang từ trên xuống dưới, lộ ra thập phần náo nhiệt.

Điều này ngược lại làm cho hai vị Lũng Tả Vương thị cảm thấy kinh ngạc, nhiều thương nhân vân du như vậy, tán tu,

cùng với người bình thường đều phải độ thuyền sao? Chẳng lẽ bên Bình An trấn, có đại hội nào muốn từng có sao?

Nhưng chuyện này hiển nhiên không liên quan đến bọn họ, bọn họ chỉ tới thăm hỏi thân thích một chút, gửi chút tài nguyên, và dâng lên sự quan tâm của Trụ Bác lão tổ.

Sau đó bọn họ phải nhanh chóng xuất phát đi Đông Hải vệ, kết giao thiếu chủ Dực Thai và thiếu chủ Trần thị.

Trên độ thuyền chật chội chật chội, hai người và xe ngựa của Lũng Tả Vương thị cũng lên thuyền, cuối cùng cũng ổn định lại.

Từng tiếng kèn hiệu vang lên.

Độ thuyền cũng chậm rãi rời khỏi bờ, rất nhanh đã cách bờ hai trượng.

Bỗng nhiên.

Trên bến tàu Trường Ninh quan độ.

Một vị thanh niên áo lam chạy vội tới, thanh âm trong trẻo hô to: ” đò ngang, chờ ta một chút.”

Sau đó, con thuyền lập tức ầm ĩ.

“Ồ, đó không phải là Thất công tử sao?” Vậy mà là Thất công tử, chủ thuyền, chủ thuyền còn không mau mau dừng lại.”

“Thất công tử? Chẳng lẽ là Thất công tử trong truyền thuyết kia?”

“Nói nhảm, ở nơi này, ngoại trừ Thất công tử kia ra, còn có ai có tư cách gọi Thất công tử?”

Chủ thuyền cũng vội vàng hô: “Công thuyền, người chèo thuyền, nhanh lên dừng thuyền một chút, chờ Thất công tử một chút.”

Sau đó trên thuyền chính là bận rộn một hồi, các công nhân thuyền vội vàng quay đầu thuyền.

Nhưng lúc này thuyền đã rời bờ, trong lúc nhất thời vẫn hướng ra phía ngoài, rất nhanh đã cách bờ khoảng bảy tám trượng.

Vương Thủ Ước thấy thế, không khỏi nhíu mày lại. Thất công tử gì chứ, quả nhiên là phái viên rất lớn.

Đây không phải là trì hoãn hành trình của hắn sao?

Bỗng nhiên.

Chỉ thấy thanh niên áo lam chạy vội đến bến tàu dưới chân điểm nhẹ một cái, liền thân như tơ liễu bay múa trên không trung, bay ra xa tám chín trượng, cuối cùng vững vàng rơi vào trên độ thuyền.

Hắn vừa hạ xuống thuyền, liền phong độ nhẹ nhàng chắp tay xin lỗi: "Các vị, chư vị, xin lỗi, là Vương Thủ Nghiệp ta đã chậm trễ thời gian."

"Thân pháp Liễu Nhứ? Vương Thủ Nghiệp?" Vương Thủ Ước chấn động trong lòng, đây không phải thân pháp trung phẩm của Lũng Tả Vương thị, thân pháp Liễu Nhứ sao?

Đúng rồi, ngoại trừ Lũng Tả Vương thị ra, Bình An Vương thị cũng có thân pháp Liễu Nhứ.

Thanh niên áo lam tên Vương Thủ Nghiệp này, quả nhiên là thân pháp tuấn tú.

Nhìn hắn tuổi còn trẻ, dường như chỉ có mười tám mười chín tuổi, Liễu Nhứ thân pháp đã có hỏa hầu như thế. Hơn nữa tu vi của hắn còn có vẻ sắp đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy.

Thanh niên anh vũ bất phàm như vậy, Vương Thủ Nghiệp thoạt nhìn chính là một hạt giống Linh Đài.

Chẳng lẽ là người nối nghiệp đích mạch do Bình An Vương thị tỉ mỉ bồi dưỡng?

Lão giả và Vương Thủ Ước hai mặt nhìn nhau, đều âm thầm phỏng đoán không thôi.

…

Chương 21: Khiếp sợ! Khắp nơi đều là người nối nghiệp dòng chính.

…

“Các vị, xin lỗi.” Vương Thủ Nghiệp vẫn đang chào hỏi các vị thương nhân vân du, tán tu. Chỉ thấy hắn mặt mày hớn hở, nụ cười vô cùng chân thành nói: “Đều là bởi vì quá trình thủ nghiệp, trì hoãn hành trình của mọi người, chuộc tội.”

“Thất công tử, ngươi đừng khách khí.”

“Đúng vậy đúng vậy, đây đều là chút chuyện nhỏ.”

“Chúng ta cũng không vội, không có gì phải trì hoãn. Nhưng hành trình của Thất công tử mới là quan trọng.”

Mọi người ngươi một câu ta một câu, đều là cười ha ha nịnh hót vị Thất công tử này. Hiển nhiên vị Thất công tử này ở trong lòng bọn họ địa vị không thấp.

Nhưng Vương Thủ Nghiệp vẫn vòng quanh một vòng, cố hết sức chào hỏi.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào trên người lão giả và Vương Thủ Ước, hiển nhiên là nhìn ra bọn họ bất phàm, ánh mắt hơi động nhưng cũng không nói thêm gì, hắn cười chắp tay hành lễ: “Đỡ hai vị rồi.”

Hắn ta khí độ bất phàm, dáng vẻ nhẹ nhàng ôn hòa của quân tử khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân, thiện cảm tăng lên rất nhiều.

Bây giờ Vương thị cường đại, có người đến thăm hỏi cũng là chuyện bình thường, Vương Thủ Nghiệp âm thầm nghĩ.

“Không sao không sao.” Lão giả cười nói: “Thất công tử thân pháp, ngược lại phi thường không tệ, tự nhiên phiêu dật mười phần.”

“Quá khen trật rồi, thân pháp thủ nghiệp thường thường không có gì lạ, so với các vị huynh trưởng tỷ tỷ trong nhà quả thực kém quá xa.” Vương Thủ Nghiệp ăn ngay nói thật.

Mặc dù lời hắn nói là sự thật.

Nhưng mà lão giả kia cùng Vương Thủ Ước mặt ngoài không có biến hóa gì, nhưng nội tâm hiển nhiên là có chút không tin.

Trẻ tuổi như vậy đã có trình độ thân pháp như thế, tu vi lại cao như vậy, không phải hạt giống Linh Đài trong nhà thì là cái gì?

Chẳng lẽ tên Bình An Vương thị nghèo túng kia còn có thể dồn tài nguyên ra bồi dưỡng hai người nối nghiệp Linh Đài sao?

Bởi vậy cho rằng hắn khiêm tốn.

Cùng lúc đó.

Những tán khách, tán tu quen thuộc thương nhân vân du Vương thị bắt đầu nói một số chuyện liên quan đến Thất công tử Vương thị.

Thất công tử Vương Thủ Nghiệp, từ nhỏ đã học tập thuật luyện đan trong đan phường của Trường Ninh vệ.

Bây giờ tuổi còn trẻ đã là luyện đan sư nhất giai.

Hơn nữa bởi vì Thất công tử bộ dạng tuấn tú, làm người khiêm tốn, phong độ nhẹ nhàng, có đủ loại ưu tú hơn người.

Điều này khiến hắn rất được hoan nghênh trong thế hệ trẻ của Trường Ninh vệ.

Rất nhiều thế gia tiểu thư đã theo dõi hắn, thỉnh thoảng lại vọt tới Từ thị đan phường. Hoặc làm bộ mua thuốc hoặc cầu y, lại còn cầm không ít tài liệu luyện đan, nói rõ muốn Thất công tử hỗ trợ luyện đan, nói rõ luyện hỏng cũng không cần bồi thường.

Cái này đến lúc đó để cho người phụ trách Đan phường có chút nhức đầu, làm ăn tổng thể biến tốt đồng thời, những Luyện Đan sư phụng dưỡng khác cũng đều có ý kiến.

Vì sao lại muốn tìm Vương Thủ Nghiệp luyện đan?

Với trình độ của tên nhóc Vương Thủ Nghiệp kia, sao có thể so sánh được với lão luyện kinh nghiệm của bọn họ?

Chẳng lẽ dáng dấp tuấn tú, gia thế tốt, chính là đan dược luyện ra cũng thơm sao?

Vương Thủ Nghiệp tuổi còn trẻ đã có thể trở thành luyện đan sư nhất giai, đó là gia tộc của hắn quá giàu có, bất kể chi phí để hắn tiêu hao dược liệu, các loại hao tổn không thành vấn đề.

Trình độ này hoàn toàn là do chồng chất mà thành.

Kết quả loại "tin đồn" vừa xuất hiện, mấy luyện đan sư kia ở trong ngõ tối bị một đám tiểu thư thế gia bao tay vào bao tải, hung hăng vây đánh một trận.

Loại kỳ văn dị sự này cũng không ít.

Hiển nhiên, Thất công tử Vương Thủ Nghiệp này ở Trường Ninh vệ thanh danh không nhỏ.

Lời này vừa nói ra.

Ngược lại khiến lão giả kia và Vương Thủ Ước liếc nhìn nhau, đều có chút kỳ quái.

Bình An Vương thị kia vậy mà đã nghèo túng, để cho người nối nghiệp đích mạch của gia tộc học tập luyện đan trong đan phường của người ta sao?

Bình thường mà nói.

Người nối nghiệp của gia tộc rất ít đi nghiên cứu một môn kỹ nghệ, bọn họ có quá nhiều thứ cần học tập.

Còn cần cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày trùng kích Linh Đài cảnh. Nếu nghiên cứu nghề phụ mà nói, sẽ trì hoãn tu luyện của bọn họ.

Thôi thôi, không cần nghĩ nhiều, Bình An Vương thị tất nhiên có tính toán của mình.

Hai người cũng không nóng nảy tiến lên nhận thân thích với Vương Thủ Nghiệp.

Mặc dù có chút khiếp sợ với sự lợi hại của hắn, nhưng cũng cảm thấy đó là chuyện bình thường.

Dù sao Vương thị lại nghèo túng, bồi dưỡng ra một người nối nghiệp cấp bậc này vẫn có thể làm được.

Đặc biệt là Vương Thủ Ước kia, tuổi của hắn bất quá chỉ lớn hơn Vương Thủ Nghiệp hai ba tuổi, hiện giờ đã là Luyện Khí

cảnh tầng bảy đỉnh phong, tự cảm thấy có cơ hội ở lúc ba mươi tuổi đã có thể tiến vào Linh Đài cảnh.

Dưới tâm thái kiêu ngạo, so sánh với người nối nghiệp dòng chính Bình An Vương thị như Vương Thủ Nghiệp, Vương Thủ Nghiệp kia cũng có chút "bình thường không có gì lạ".

Đúng vào lúc này.

Một chiếc tàu chở hàng đang chậm rãi cập bờ, trên thuyền chở đầy cá xông khói, cá ướp muối. Thuyền kia đầy cá ăn, hiển nhiên giá trị xa xỉ.

Thủ lĩnh thuyền hàng kia là một thanh niên gầy gò khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, hắn vừa thấy Vương Thủ Nghiệp, liền vui mừng nói: "Thiếu gia trở về bình an rồi à? Năm mới lại chưa về. Hải gia mà biết ngài trở về nhất định sẽ rất cao hứng đấy."

"Thì ra là cẩu đản đại ca." Vương Thủ Nghiệp xa xa hô, "Gần đây thân thể phụ thân ta thế nào? Đã lâu không gặp ông ta rồi." Vương Cẩu Đản là bàng hệ của Vương thị, từ nhỏ đã theo ông ta lăn lộn.

"Hải gia rất có tinh thần." Vương Cẩu Đản cười ha hả nói: "Hai tháng gần đây, theo dõi một con hung thú thủy sinh tam giai xâm lấn thuỷ vực nhà chúng ta, nói là muốn bắt về bồi bổ thân thể cho thiếu gia."

Vương Thủ Nghiệp không khỏi mỉm cười: "Phụ thân thích bắt cá nhất, sở thích này e rằng không bỏ được." Bây giờ phụ thân Vương Định Hải của hắn đã phụ trách tất cả đội thuyền bắt cá, đã sớm không cần tự mình động thủ.

Hai người vừa nói chuyện, độ thuyền liền chậm rãi lái ra khỏi bến tàu, dần dần chạy về giữa sông.

Lần đối thoại này, khiến cho Vương Thủ Ước không khỏi nhíu mày.

Phụ thân bắt cá? Chẳng lẽ Bình An Vương thị đã nghèo túng đến mức độ này?

Đường đường là đích mạch gia chủ, còn muốn xuống sông bắt cá hay sao?

Hơn nữa còn theo dõi hung thú thủy sinh tam giai! Lời này thổi quá mức rồi.

Hung thú thủy sinh tam giai lợi hại cỡ nào, so với hung thú lục sinh cùng cấp bậc càng khó chơi hơn, sơ sót một cái, chính là cục diện thuyền hủy người vong.

Ai cũng biết, cho dù là hai ba lão tổ Linh Đài cũng không dám tùy ý ra tay với hung thú thủy sinh tam giai.

Trong lòng Vương Thủ Ước không ngừng suy nghĩ, trong lòng không khỏi coi thường Bình An Vương thị vài phần.

Từ nay về sau không ai nói gì.

Độ thuyền một đường xuyên sông mà qua, rốt cuộc tới bến Định Bồ của Bình An trấn.

“Hả?”

Bến đò Bình An Vương thị này, hiển nhiên không giống với bến đò Trường Ninh. Không, chính xác mà nói, đó là cách biệt một trời một vực.

Quan Trường Ninh sụp đổ mà cũ nát, rất phù hợp với tưởng tượng của Vương Thủ Ước đối với bến đò nông thôn. Nhưng bến đò Định Bồ này, lại nghiễm nhiên vượt ra khỏi tầm mắt của hắn.

Khắp nơi đều là kiến trúc cao lớn bằng gỗ, vừa chỉnh tề mà sạch sẽ, nhìn có chút hùng vĩ đồ sộ.

Người chờ người chèo thuyền, người xuống thuyền đều ngay ngắn rõ ràng, phân biệt rõ ràng, không hề giống như quan Trường Ninh bên kia ồn ào hỗn loạn một trận.

Bộ dáng ngay ngắn trật tự như thế, cho dù là ở trong Lũng Tả quận cũng vô cùng hiếm thấy, làm gì còn có nửa điểm khí chất nông thôn?

Lão giả và Vương Thủ Ước đều ngơ ngác nhìn nhau, có chút không hiểu ra sao.

“Tam gia gia, trước kia ngài đã từng tới rồi chứ?” Vương Thủ Ước thấp giọng hỏi.

“Hai mươi mấy năm trước đã từng đến đây một lần.” Lão giả vẻ mặt buồn bực.

Hai mươi mấy năm trước, bến Định Bồ này vẫn hoang vu như vậy, sao chỉ chớp mắt đã trở nên phồn hoa như thế?

Tựa như là một thành trấn nhỏ phồn hoa vậy.

Bọn họ không rõ tình hình, đám người bên cạnh dần rời thuyền, cũng hiểu rõ tiến vào Bình An trấn còn phải đăng ký.

Nghe một số người ngươi nói ta một câu, thật sự để bọn họ cảm giác đây không phải vào Bình An trấn, nghiêm khắc giống như vào quận thủ phủ vậy.

Đúng vào lúc này, Vương Thủ Nghiệp có lệnh bài thân phận con cháu Vương thị, dẫn đầu ra khỏi cửa An Kiểm.

Chỉ thấy một tiểu tử trẻ tuổi hơn đã sớm canh giữ ở cửa An Kiểm, vừa thấy Vương Thủ Nghiệp, hắn ta liền hưng phấn tiến lên hành lễ nói: “Thất thúc, trước đó nhận được thư của thúc, ta đã chờ ở đây từ lâu rồi. Sao thúc lại đến muộn như vậy, chẳng lẽ lại bị những tiểu thư ngưỡng mộ thúc quấn lấy?”

Chàng trai kia chừng mười sáu mười bảy tuổi, dáng dấp cao lớn cường tráng, cả người đều là bắp thịt, cường tráng giống như là một con nghé con.

“Tông Thịnh, tiểu tử ngươi là càng ngày càng lớn mạnh, ngay cả lá gan cũng to hơn rất nhiều, cũng dám cùng Thất thúc đùa giỡn rồi.” Vương Thủ Nghiệp cười đấm hắn một cái, “Nhị ca nhờ ta mang cho ngươi một ít Bồi Nguyên Đan, toàn bộ cho ngươi hết.”

Tiểu tử này tên là Vương Tông Thịnh, chính là người phụ trách của Bình An Ngư Trì cùng với toàn bộ ngư nghiệp tiêu thụ —— Vương Thủ Nghĩa trưởng tử. Mẫu tộc của hắn cũng giống như Vương Thủ Nghiệp, đều đến từ Kim Sa Từ thị, mà hai người tuổi tác chênh lệch cũng không lớn, quan hệ từ nhỏ đã rất tốt.

“Thất thúc, ta sai rồi.” Vương Tông Thịnh vội vàng cúi đầu, cúi đầu cầu xin tha thứ, “Ta toàn dựa vào những trợ cấp này của phụ thân sớm xông lên tầng bảy Luyện Khí cảnh sớm một chút, để đuổi kịp Thất thúc, ngàn vạn lần đừng để ta không thu nhận.”

Hai người đùa giỡn vài câu.

Nhưng lại khiến cho thân thể lão giả và Vương Thủ Ước cách đó không xa đều chấn động, có chút không dám tin.

Đứa nhỏ tên Tông Thịnh kia, hắn chính là dòng họ của Bình An Vương thị nhỉ?

Thoạt nhìn tuổi tác không lớn, vậy mà đã mưu đồ trùng kích Luyện Khí cảnh tầng bảy?

Điều này sao có thể?

Sau đó tập trung quan sát Quan Khí Thuật, lại phát hiện tiểu tử này vậy mà không nói dối, hắn đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng sáu trung đoạn.

Chuyện này quả thực khó mà tin nổi!

Chẳng lẽ tiểu tử này mới thật sự là người nối nghiệp đích mạch?

Nhất là Vương Thủ Ước, càng bị khiếp sợ không nhẹ. Đứa nhỏ này so với hắn năm đó, dường như cũng không kém bao nhiêu.

Chuyện này quả thực làm cho người ta nghi hoặc không giải thích được.

Sau đó, lão giả và Vương Thủ Ước bắt đầu học theo người phía trước đăng ký, bọn họ muốn tranh thủ thời gian đi ra hỏi một câu. Hai người trẻ tuổi này, rốt cuộc người nào mới là người nối nghiệp đích mạch?

Nào ngờ, nhân viên công tác đăng ký nghi vấn hỏi: “Ngươi tên là Vương Thủ Ước? Là đệ tử Bình An Vương thị?”

“Ta tên là Vương Thủ Ước, nhưng ta là con cháu đích mạch của Lũng Tả Vương thị.” Vương Thủ Ước vẻ mặt nghiêm túc giải thích.

Sau đó nhân viên công tác kia vẻ mặt cảnh giác, lại nói với lão giả kia: “Ngươi tên Vương Tiêu Chính, chữ lót Tiêu Vương thị?”

“Không sai.” Vương Tiêu Chính nói.

Sau đó nhân viên công tác kia hô to lên: “Đầu, đầu, nhanh qua đây. Có người giả mạo con cháu Vương thị chủ thượng của chúng ta.”

Giả mạo?

Vương Tiêu Chính và Vương Thủ Ước đều sửng sốt, chúng ta lúc nào thì giả mạo con cháu Vương thị?

Nhưng không đợi bọn họ nói chuyện, liền có một đám binh lính ào ào tràn tới, sau đó còn có vài tên Huyền Vũ chiến tướng ở phía sau chỉ huy, vẻ mặt nghiêm túc.

Giả mạo con cháu Vương thị là chuyện đại kỵ, đã lâu lắm rồi Bình An trấn không xuất hiện chuyện ác liệt như vậy.

Ngay cả Vương Thủ Nghiệp, Vương Tông Thịnh cũng vội vàng chạy tới, một bộ tư thế chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Vị lão giả Vương Tiêu Chính kia vội vàng hô: "Đừng hiểu lầm, chúng ta không giả mạo. Chúng ta là Lũng Tả Vương thị, không phải Bình An Vương thị."

"Cái gì Lũng Tả Vương thị? Lũng Hữu Vương thị?" Huyền Vũ chiến tướng đi đầu tức giận quát: "Trước tiên bó tay chịu trói, có chuyện gì vào bên trong từ từ nói."

Mấy binh lính cùng xông lên, đem trường thương đại kích nhắm ngay bọn họ.

"Thật to gan." Vương Thủ Ước tức giận nói: "Chúng ta là Vương thị Lũng Tả, là gia chủ của Bình An Vương thị các ngươi."

Hắn thân là đệ tử đích mạch của Thiên Nhân thế gia, người nối nghiệp gia tộc tương lai, nào phải chịu qua khí thế như thế?

Ngay tại thời điểm song phương hết sức căng thẳng.

Vương Thủ Nghiệp tiến lên ngăn cản nói: "Đợi một chút." Sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lão giả và Vương Thủ Ước: "Các ngươi là khách của Lũng Tả Vương thị?"

Thế hệ trẻ tuổi tuy không quen thuộc Lũng Tả Vương thị, nhưng ít nhất còn biết có một gia tộc như vậy.

Lúc Vương Thủ Ước vừa định nói chuyện, lại bị Vương Tiêu Chính ngăn cản, hắn tự mình nói với Vương Thủ Nghiệp: "Vị Thất công tử này, chắc hẳn cũng biết Lũng Tả Vương thị chúng ta. Kính xin những binh lính này lui ra trước, chớ có hiểu lầm."

Nói xong Vương Tiêu Chính lấy ra một khối lệnh bài gia tộc, đưa cho Vương Thủ Nghiệp.

Vương Thủ Nghiệp hắn cũng xem không hiểu.

Nhưng hắn cũng thông minh, liền âm thầm suy nghĩ, mặc kệ hai người này có phải là người của Lũng Tả Vương thị hay không, đều có thể mang về chủ trạch.

Nếu đúng như vậy, vậy tất nhiên không có gì khiến hắn thất lễ.

Nếu không phải thì bọn họ xui xẻo rồi, trong gia tộc có cường giả có thể trừng trị bọn họ.

Ngay lập tức, Vương Thủ Nghiệp liền vẫy lui những binh sĩ kia, dựa theo lễ nghi nghênh đón bọn họ, đồng thời mời bọn họ lên xe ngựa của Vương thị, sau đó một đường đi về phía chủ trạch Vương thị.

Mà xe ngựa mà bọn họ đi theo, thì do phu xe ngựa điều khiển đi theo.

Gần như cùng lúc đó.

Mấy con chim màu xám giống như chim ưng, phành phạch bay ra ngoài. Hiển nhiên không bao lâu sau, chủ trạch Vương thị liền có thể nhận được tin tức này, từ đó đưa ra phán đoán.

Trong xe ngựa, một đường không nói chuyện.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, lão giả Vương Tiêu Chính khí độ không tầm thường kia, có chút không kiềm được tò mò hỏi: “Hai vị tiểu công tử, hai người các ngươi, ai mới là truyền nhân đích mạch của Vương thị?”

Vương Thủ Nghiệp và Vương Tông Thịnh cùng sửng sốt.

Ách…

Vị lão đại gia này, ngươi từ đâu nhìn ra hai thúc cháu chúng ta có khí chất đích mạch?

Hai người đồng loạt lắc đầu: “Bọn ta đều không phải?”

Làm sao có thể?

Vương Tiêu Chính và Vương Thủ Ước vô cùng khiếp sợ, mặt đầy vẻ hồ nghi.

Đây là đang nói đùa sao? Hai người trẻ tuổi ưu tú như vậy mà không phải người nối nghiệp của đích mạch gia tộc?

Vương Thủ Ước ngẩn người, ha ha cười nói: "Thất công tử, chỉ sợ ngươi mới là truyền nhân đích mạch? Từ khí độ khí chất là có thể nhìn ra được."

Vương Thủ Nghiệp sùng bái Tứ ca mình nhất, hắn vội vàng lắc đầu nói: "Thủ Nghiệp có tài đức gì, sao có thể so sánh với Tứ ca?"

Vương Tông Thịnh cũng vội vàng lắc đầu, không thể so sánh, không thể so sánh.

"Tứ ca?" Vương Thủ Ước vẻ mặt nghi hoặc.

"Không sai. Bình An Vương thị chúng ta, tứ ca ta mới là truyền nhân đích mạch, tộc trưởng thế hệ này." Vương Thủ Nghiệp đàng hoàng nói: "Lát nữa gặp Tứ ca ta, các ngươi sẽ biết."

Cùng lúc đó trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ sùng bái đối với Tứ ca, đó là bóng lưng vĩ ngạn cả đời hắn sẽ ngưỡng vọng.

Vương Tiêu Chính và Vương Thủ Ước nhìn nhau một cái, đều là khiếp sợ không thôi. Chẳng lẽ Tứ ca trong miệng hắn còn ưu tú hơn hai vị tiểu công tử trẻ tuổi này?

Không thể nào?

Đặc biệt là Vương Thủ Ước, không nhịn được âm thầm cân nhắc, có lẽ cái người Tứ ca kia chỉ là huyết mạch chiếm đích mạch mà thôi, bản thân không thấy ưu tú bao nhiêu.

Hắn không có cách nào, không thể không nghĩ như vậy.

Hai người trẻ tuổi trước mắt, dĩ nhiên không tầm thường.

Nếu như lại có một Tứ ca càng mạnh hơn nữa, vậy chẳng phải là đã vượt qua Vương Thủ Ước của hắn rồi sao?

Đúng vào lúc này ba ngã giao phía trước, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Mọi người vén rèm kiệu lên nhìn, đã thấy có một đám kỵ sĩ từ một đầu khác ở ngã ba chỗ khác chạy như bay tới, ở phía sau bọn họ kéo một chiếc xe nhỏ, phía trên chứa thi thể một con

hung cầm cực lớn, con hung cầm kia sợ là nặng mấy trăm cân, chỉ sợ là một con hung thú nhị giai.

Mà một con hung cầm kia, trên đầu bị một mũi tên nhọn xuyên qua, hiển nhiên là một kích mất mạng.

Cầm đầu là một vị kỵ sĩ, cưỡi một con tuấn mã màu đen, rõ ràng là một cô gái trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp mà khí chất bất phàm.

Theo vó ngựa tung bay trên dưới, sau lưng nữ tử mặc trang phục Huyền Vũ màu đỏ, Hắc Bộ đón gió bay phần phật, tư thế hiên ngang, giống như một vị nữ trung hào kiệt.

Vị nữ kỵ sĩ kia vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa này, cùng với nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp và Vương Tông Thịnh thò đầu ra, liền lập tức cưỡi ngựa nghênh đón.

Roi ngựa vung lên trên không trung.

"Chát!"

Nàng cởi mở trêu đùa nói: "Lão Thất, lễ mừng năm mới của ngươi cũng không trở về, nhưng mà bị các tiểu tỷ tỷ xinh đẹp của Trường Ninh vệ làm cho chóng mặt, ngay cả Tứ tỷ của ngươi cũng không cần sao?"

"Tứ tỷ tỷ…" Vương Thủ Nghiệp mặt mày sụp đổ, vội vàng xuống xe ngựa, cười khổ ngoan ngoãn hành lễ nói: "Sao ngay cả ngài cũng bắt đầu trêu chọc ta rồi?"

Vương Thủ Ước thấy nữ tử hiên ngang này, trước mắt sáng ngời, đồng thời trong lòng rung động.

Nữ tử xinh đẹp mà tư thế hiên ngang này, nhìn qua chỉ khoảng 24~25 tuổi, một thân tu vi cao thâm mạt trắc, ngay cả hắn cũng nhìn không thấu.

Hơn nữa nhìn bên sườn tuấn mã của nàng, còn giắt cường cung và mũi tên sắc bén. Chẳng lẽ con hung cầm nhị giai kia là do nàng tự tay bắn chết?

Trong lúc nhất thời trong lòng Vương Thủ Ước nổi sóng lớn bốn phía, khó có thể bình tĩnh.

Bình An Vương thị này, rốt cuộc làm sao vậy?

…

Chương 22: Bi minh! Ông trời sao lại bất công!

…

Không phải nói Bình An Vương thị chỉ là một tiểu gia tộc nghèo túng sao?

Sao những người trẻ tuổi này lại lợi hại như vậy.

Ngay cả nữ tử cũng khí độ bất phàm như thế, một bộ hạt giống Linh Đài ván đã đóng thuyền.

Khí tượng như thế này ngay cả Lũng Tả Vương thị hắn cũng xa xa không đạt được?

Hắn đang nằm mơ sao? Hoặc là đã xảy ra ảo giác gì đó…

Không nghĩ ra, Vương Thủ Ước thật sự không nghĩ ra.

Chỉ thấy nữ tử hiên ngang đánh giá lão Thất Vương Thủ Nghiệp từ trên xuống dưới, nhịn không được cười duyên không thôi: "Ai bảo lão Thất nhà ta xinh đẹp như thế, "Diêu danh" sớm đã truyền khắp Trường Ninh vệ. Ta nghe nói, có mấy thế gia đã phái người lén lút đến nhà chúng ta cầu hôn."

Huyền Vũ thế gia có phong tục cầu hôn, nhưng bình thường là hướng nam phương nữ cầu hôn. Chỉ có cô nương nhà gái nhìn trúng nam phương nào đó, mãnh liệt yêu cầu, trưởng bối nhà gái mới có thể mặt dày đi cầu hôn.

Lời vừa nói ra, Vương Thủ Nghiệp lập tức im lặng, dáng vẻ có chút phiền não. Lão bà gì đó, hắn mới không cần, quá phiền toái.

Lúc này Vương Tông Thịnh cũng lập tức chạy xuống xe ngựa, cung kính chắp tay với nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang nói: "Tông Thịnh bái kiến Tứ cô cô."

Nữ tử nhìn Vương Tông Thịnh từ trên xuống dưới, không nhịn được xấu hổ nói: "Mới mấy ngày không gặp, cơ bắp của ngươi đã cứng cỏi hơn không ít. Ta nói với ngươi, nam hài thôi, phải giống như Thất thúc ngươi, phiêu dật nho nhã phong độ nhẹ

nhàng, mới có thể được nữ hài tử hoan nghênh. Ngươi cứ tiếp tục kéo dài như vậy, e là sẽ không lấy được vợ nữa."

Vương Tông Thịnh cười khổ, lão bà gì đó thì có ích lợi gì chứ?

Vội vàng nói sang chuyện khác: "Tứ cô cô, ngươi đây là đi săn hung thú sao? Một mũi tên mất mạng, quả nhiên là tài bắn cung tốt."

Nói đến việc này.

Nữ tử kia cũng lộ ra vẻ mặt đắc ý, lại lạnh nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là một con hung cầm sơ nhập nhị giai mà thôi. Vật này quá mức ngu xuẩn, chưa từng chịu thiệt. Dám trèo đèo lội suối đến Vương thị ta săn bắn, quấy nhiễu bình dân, nào còn có đường sống của nó?"

"Cho dù chỉ là hung cầm mới vào nhị giai, cô nương một mũi tên mất mạng cũng thực bất phàm rồi." Vương Thủ Ước xuống xe ngựa chắp tay hành lễ tiếp lời, Vương Tiêu Chính theo sát phía sau.

Vừa nhìn thấy có người ngoài ở đây, nữ tử nhất thời rụt rè mà thu liễm, chắp tay hoàn lễ nói: "Vị công tử này là?"

"Tại hạ Vương Thủ Ước, chính là con cháu đích mạch của Lũng Tả Vương thị." Vương Thủ Ước một dáng vẻ phong độ nhẹ nhàng, nho nhã như quân tử nói: "Xin hỏi phương danh của vị cô nương này?"

Lũng Tả Vương thị? Vẫn là đời chữ Thủ!

Nữ tử kia vẻ mặt hơi kinh nghi, nhưng cũng nghiêm túc mà không thất lễ nói: "Thì ra là Vương Thủ Ước công tử, ta tên là Vương Lạc Đồng, tham kiến Vương công tử."

"Nếu Đồng cô nương trác tuyệt bất phàm như thế, chỉ sợ chính là đích mạch quý nữ của Vương thị?" Vương Thủ Ước lại có chút nghi ngờ nói: "Xin hỏi Nhược Đồng cô nương, là đệ tử của Tử Phủ Học Cung sao? Là môn hạ của vị thượng nhân nào?"

Cũng khó trách y lại suy đoán như vậy.

Vị cô nương tên là Vương Lạc Đồng này, bất luận là khí độ hay là tu vi đều trác tuyệt bất phàm như vậy.

Nếu là đệ tử Học Cung, chắc có thể tranh giành thân phận đệ tử nòng cốt.

Cho dù so với người nối nghiệp được Thiên Nhân thế gia chuyên tâm bồi dưỡng như hắn, cũng không thua kém bao nhiêu.

Chắc hẳn ở trong Học Cung, ít nhất cũng là một đệ tử ưu tú.

"Tử Phủ Học Cung?" Vương Lạc Đồng cười tự giễu: "Với trình độ này của ta, không đến Học Cung thì mất mặt, miễn cưỡng ở lại gia tộc. Hơn nữa, ta cũng không phải đích mạch gì."

"Cái gì?"

Điều này sao có thể? Vương Thủ Ước mặt đầy kinh nghi bất định.

Nữ tử ưu tú như vậy, thế mà không phải Học Cung bồi dưỡng ra?

Mà khoa trương nhất chính là, nàng lại không phải đích mạch.

Cũng không phải là nói trong trực mạch không có nữ tử ưu tú.

Chỉ là tài nguyên của gia tộc có hạn. Dưới điều kiện ngang nhau, đều ưu tiên bồi dưỡng dòng chính, để cho gia tộc có truyền thừa tốt hơn.

Chỉ khi tài nguyên cực kỳ dồi dào, hoặc là trong tình huống đích mạch thực sự không thể bồi dưỡng nổi, mới có thể cố gắng bồi dưỡng đệ tử trực mạch, để hoàn thành luân phiên linh đài của gia tộc, hoặc là thiên nhân luân phiên.

Vương thị lại có tài lực vật lực bực này? Vậy mà nỡ bồi dưỡng một nữ tử trực mạch!

Chỉ sợ là vị cô nương này thiên tư trác tuyệt bất phàm, Vương thị cứng rắn nặn ra một ít tài nguyên để bồi dưỡng. Hơn nữa thiên phú và cố gắng của nàng ta, mới khiến cho nàng ta có thành tựu như thế.

Đáng tiếc, đáng tiếc!

Nếu cô nương này có thể vào Tử Phủ Học Cung, e rằng thành tựu sẽ hơn xa.

Nữ tử kinh tài tuyệt diễm như vậy, sinh ra ở Bình An Vương thị, quả thật là bị chà đạp lãng phí thiên phú.

Nếu đặt ở Lũng Tả Vương thị.

Dù thế nào lão tổ tông cũng sẽ nghĩ cách, đưa nàng ta đến Tử Phủ Học Cung.

Cũng nắm chặt tài nguyên cung cấp nuôi dưỡng, để cho nàng tranh giành thân phận đệ tử hạch tâm kia. Một khi trở thành đệ tử hạch tâm, liền có thể trở thành áo viện, đối với gia tộc phát triển cực kỳ có lực.

Lũng Tả Vương thị bọn họ có một vị huynh trưởng trong tộc, đã gia nhập Tử Phủ Học Cung, cũng trở thành đệ tử hạch tâm.

Vương Lạc Đồng ở bên cạnh hơi ngạc nhiên. Khách nhân của Lũng Tả Vương thị này quả thật có chút kỳ quái.

Sau khi hàn huyên vài câu, liền lâm vào bộ dáng trầm tư.

Thỉnh thoảng còn có những động tác như nhíu mày, lắc đầu, thở dài, tựa như đang cảm khái thứ gì đó, vẻ mặt lại sinh ra vẻ sinh động kỳ quái như thế.

Nhưng nàng cũng không để ý, đối đãi với Lũng Tả Vương thị, bảo trì lễ phép khách khí là được.

Nếu ngươi đã thích trầm tư thì cứ trầm tư đi, nàng tiếp tục trò chuyện với đệ đệ và cháu trai.

Có lẽ đã lâu không gặp, tính cách Vương Lạc Đồng và Vương Thủ Nghiệp vô cùng thân thiết.

Hai người nói một ít chuyện lạ.

Đặc biệt là Vương Thủ Nghiệp, thuận miệng kể lại những chuyện thú vị xảy ra ở Trường Ninh vệ cho Tứ tỷ tỷ nghe.

Nghe Vương Lạc Đồng cười “khanh khách” không thôi, nói thẳng có chút thú vị.

Tiểu bối Vương Tông Thịnh, cũng ở một bên liên tục phụ họa, đồng dạng cảm thấy có chút thú vị. Biểu thị qua hai năm, hắn cũng muốn đi Trường Ninh vệ nghỉ ngơi một thời gian, đi đến bình An Vương thị phụ thân Vương Thủ Nghĩa trấn thủ, giúp đỡ một tay, thuận tiện tăng thêm một ít kiến thức lịch duyệt.

Vương Thủ Ước ở bên cạnh cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần.

Nghe những thứ gọi là chuyện thú vị này, chỉ cảm thấy bình thường không có gì mới mẻ. Sau khi cảm thấy ưu việt hơn, lập tức cũng gia nhập bắt chuyện, trong lời nói, đều nói về một ít chuyện lạ liên quan tới Lũng Tả quận thành.

Mấy người Vương Lạc Đồng nghe vậy cũng lấy làm lạ, cảm thấy vô cùng mới mẻ thú vị. Dù sao Lũng Tả quận thành cách Trường Ninh vệ quá xa, tin tức của nhau cũng không thông suốt.

Hóa ra trong Lũng Tả quận thành, còn có nhiều chuyện vui như vậy.

Thấy ba người bọn họ, một bộ cảm thấy rất hứng thú.

Vương Thủ Ước càng nói càng hăng, chậm rãi nói: "Chư vị có điều không biết, hiện giờ khu vực Lũng Tả quận chúng ta đều đã bắt đầu trồng một loại tên là, lúa mạch của Vương thị số 7, lúa mạch này có thể khiến sản lượng hàng năm tăng lên bốn năm phần. Thu nhập tổng thể cũng vượt qua ba phần năm trước."

"Chỉ đáng tiếc là, hạt lúa mì Vương thị số 7 khó cầu, lại không thể sinh sôi lần thứ hai. Lũng Tả Vương thị ta cũng thông qua quan hệ bằng hữu, được mấy ngàn mẫu lúa mì mà thôi."

"Cũng không biết là Vương thị nào, làm ra loại lúa mạch như vậy, quả nhiên là kiếm mặt mũi cho lão tổ tông họ Vương chúng ta. Chỉ dựa vào những hạt lúa mạch kia, thế gia họ Vương kia, tất nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát."

Thiên hạ Vương thị đông đảo, chỉ riêng toàn bộ Lũng Tả quận, lớn lớn nhỏ chỉ sợ không dưới mười mấy hai mươi nhà. Phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn quốc, gia tộc họ Vương càng vô số kể.

Bởi vậy, Vương Thủ Ước trong lúc nhất thời, đương nhiên không ngờ Bình An Vương thị mới thật sự là chủ nhân của lúa mạch và hạt lúa giống.

Mạch chủng Vương thị số 7.

Ba người Vương Thủ Nghiệp không khỏi hai mặt nhìn nhau, chính là lộ ra biểu cảm cổ quái.

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Ước tiếp tục hưng phấn nói: “Nhưng, rất nhanh chúng ta có thể lấy được càng nhiều lúa mạch Vương thị số 7, cùng với hạt lúa giống Vương thị số 9. Đến lúc đó ta thương lượng với lão tổ tông một phen, đều cho Bình An Vương thị các ngươi một ít, cũng có thể nâng cao sản lượng nông trang của các ngươi một chút.”

Cũng bởi vậy có thể thấy được, mặc dù tiểu tử này miệng không che đậy, cảm giác ưu việt rất đậm, tâm địa ngược lại không xấu.

Vương Thủ Nghiệp nhất thời có chút xấu hổ, không đành lòng nói tiếp, vội vàng chắp tay cười gượng nói: “Thủ Ước huynh, cái này, cái kia. Ngài xem trước một chút ruộng đất xung quanh.”

Vương Thủ Ước quét mắt nhìn xung quanh, đều là một số ruộng tốt được quy hoạch chỉnh tề. Đương Quý, hiển nhiên là trồng lúa mạch mùa đông. Bây giờ đông qua xuân tới, lúa mạch đã chui từ dưới đất lên, khắp nơi đều là một mảnh màu xanh non, vô cùng đẹp mắt.

“Kế hoạch và sửa trị của Bình An trấn không tệ, vô cùng chỉnh tề và mỹ quan.” Vương Thủ Ước có lời nói, “Có điều ta thấy phụ cận đều có thôn trang, những thứ này hơn phân nửa đều là ruộng đất bình dân bình thường, có gì hay mà xem?”

“Khụ khụ.” Sau khi Vương Thủ Nghiệp ho khan hai tiếng, kiên nhẫn giải thích: “Thủ Ước huynh, tất cả những thứ này đều là lúa mì mùa đông Vương thị số 7.”

“Cái gì?” Vương Thủ Ước nhất thời như bị sét đánh, hai mắt trợn tròn, nhìn bốn phía, ngập ngừng nói: “Đây, nhiều ruộng tốt như vậy, toàn bộ đều trồng lúa mạch Vương thị số 7?”

“Toàn bộ đều là.” Vương Thủ Nghiệp thấp giọng nói: “Toàn bộ bình dân của Bình An trấn đều gieo trồng lúa mạch số 7 của Vương thị, ước chừng tám chín vạn mẫu.”

“Điều này, điều này sao có thể?” Vương Thủ Ước lùi lại hai bước, dường như có chút không tin, sắc mặt đỏ lên liên tục

phản kháng: “Những điều này, không phải đều là đồng ruộng của bình dân sao? Làm sao có thể trồng lúa mạch Vương thị số 7?”

“Bình An Vương thị các ngươi, mặc dù có thể lấy được hạt giống tốt, tất nhiên sẽ chỉ dùng ở trong nông trang của mình chứ? Làm sao có thể để cho bình dân được lợi!”

Tốt xấu gì thì mọi người cũng là thân thích, còn là người giữ chữ lót.

Vương Thủ Nghiệp không đành lòng để hắn ta xấu hổ nữa, thấp giọng nhắc nhở: “Thủ Ước huynh, hạt lúa mì số 7 của Vương thị. Ngươi suy nghĩ một chút, trọng điểm là —— Vương thị.”

“Vương thị, Vương thị!” Toàn thân Vương Thủ Nghiệp run lên, vẻ mặt khiếp sợ không thôi: “Cái này, cái này! Mạch chủng số 7 của Vương thị lại là do Bình An Vương thị các ngươi bồi dưỡng ra?”

Hắn cũng hết chỗ nói rồi.

Hắn bất quá chỉ muốn khoe khoang một chút, Lũng Tả quận tiên tiến mà thôi, thỏa mãn nội tâm ưu việt một chút mà thôi?

Thế đạo này rốt cuộc làm sao vậy, hắn sai rồi sao?

Lão thiên gia, ngươi có tra tấn Vương Thủ Ước đến mức như vậy không!

Chỉ một thoáng, Vương Thủ Ước đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Vẫn là Vương Tiêu Chính đồng dạng khiếp sợ, chạy tới giải vây nói: “Không ngờ, thật không ngờ. Bình An Vương thị chúng ta vận khí không tệ như thế, không ngờ đào tạo ra hạt lúa mạch ưu tú, thật sự có đại khí tượng quật khởi.”

Đám người Vương thị tự nhiên lại khiêm tốn một phen, thành tích nho nhỏ, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Thực ra bọn họ đều là con cháu nòng cốt của gia tộc. Đương nhiên cũng rõ ràng, Vương thị mạch chủng số bảy Vương thị số chín, đều chỉ là chủng loại gia tộc.

Trong trung tâm nông trường canh phòng nghiêm ngặt.

Trồng lúa mạch thần bí, lúa giống thần bí mới thật sự là sản nghiệp nòng cốt đáng sợ.

Sản lượng và chất lượng của chúng cao, đều khiến gia tộc không dám lấy tên Vương thị, chỉ dám lén lút bán qua một số con đường đặc biệt đến quận bên cạnh.

Đương nhiên lời này tuyệt đối sẽ không nói ra. Đây chính là cơ mật cốt lõi của Vương thị, ngay cả các đồng minh thông gia cũng không hiểu rõ về điều này.

"Hai vị khách nhân, chúng ta hay là lên xe ngựa đi. Sau khi đến chủ trạch, Tứ ca sẽ hảo hảo chiêu đãi hai vị." Vương Thủ Nghiệp dù sao cũng là con cháu ưu tú của gia tộc, tự nhiên cũng không muốn để cho khách nhân cảm thấy xấu hổ và khó xử, liền chuyển chủ đề.

"Cũng được, cũng được." Vương Tiêu đang vội vàng nói, vội vàng kéo Vương Thủ Ước chuẩn bị trở lại xe ngựa.

Nào ngờ, sau khi Vương Thủ Ước phục hồi tinh thần lại, đồng thời khiếp sợ, luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Đang yên lành khoe khoang cảm giác ưu việt, vậy mà kết cục lại thê thảm như thế.

Tựa hồ muốn cứu vãn chút mặt mũi.

Hắn là đầu óc nhanh chóng xoay chuyển nói: "Các ngươi biết thủy tinh xi-măng chứ? Những thứ này đều là sản phẩm mới hải ngoại vận chuyển tới. Nhất là xi-măng, so với xi-măng tốt hơn rất nhiều. Lũng Tả quận chúng ta đã có rất nhiều Huyền Vũ thế gia, bắt đầu sử dụng xi-măng kiến tạo nền đất. Dù là nhà chúng ta, cũng kiến tạo một sân diễn võ xi-măng. Sân đất bằng phẳng như gương, dùng tốt hơn đá xanh không biết bao nhiêu."

Mặc dù giá xi măng rẻ hơn tro hàu, nhưng nếu dùng để xây dựng mặt đất, vẫn là chuyện cực kỳ xa xỉ, cũng khó trách Vương Thủ Ước có chút tự ngạo.

"Cái này…" Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt bất đắc dĩ, vỗ vỗ trán thấp giọng nhắc nhở: "Thủ Ước huynh, ngươi nhìn xem mặt đường đi."

Mặt đường?

Vương Thủ Ước cúi đầu xem xét, sắc mặt lập tức từ khiếp sợ, lại không dám tin! Khuôn mặt coi như anh tuấn, lại có chút vặn vẹo, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Làm sao có thể?

Cái này, toàn bộ con đường đều được tưới lên một lớp xi-măng sao?

Mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán hắn không ngừng chảy xuống.

Khó trách lúc trước ngồi xe ngựa, luôn cảm thấy mặt đường đặc biệt thông thuận trơn nhẵn, so với mặt đường đá xanh, càng có cảm giác trơn trượt.

Lúc trước đầu không nghĩ về phương diện này.

Dùng xi măng để tưới mặt đất diễn võ trường đã là chuyện cực kỳ xa xỉ rồi, có thể dùng để xây đường cái…

Rốt cuộc Vương thị này có bao nhiêu tiền?

Nội tâm của Vương Thủ Ước rên rỉ không ngừng.

Mấu chốt nhất là, kết quả khoe khoang vừa rồi của hắn toàn bộ biến thành trò cười, trên mặt đau đớn như bị lửa thiêu.

Vương Tiêu chính ở một bên nhìn rất là im lặng.

Tuy rằng hạt lúa mạch và đường xi măng mà Vương thị bày ra, đều làm hắn vô cùng khiếp sợ.

Nhưng hắn cũng đã sớm khuyên bảo Vương Thủ Ước, các lộ hào cường đều không thể khinh thường, ra ngoài phải cẩn thận ngôn từ hành động.

Tiểu tử này vẫn luôn không để ở trong lòng.

Cũng được, để hắn chịu thiệt cũng tốt, có thể trợ giúp hắn trưởng thành.

Sau đó dọc theo đường đi, quả nhiên Vương Thủ Ước đã cẩn thận nói rất nhiều, gặp phải chuyện không hiểu, đều là cẩn thận quan sát rồi mới hỏi.

Một đường đi tới xem.

Không ngừng lật đổ tam quan của Vương Tiêu Chính và Vương Thủ Ước.

Cái gì mà Châu Vi hào uyển, cái gì mà quảng trường thương nghiệp, lại đến nhìn một con linh thú thủy sinh tam giai đang chơi đùa bên cạnh hồ nước.

Tất cả mọi thứ đều khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ khó tin.

Một đường này, thật vất vả đến sau chủ trạch.

Hai vị khách Lũng Tả Vương thị này, đặc biệt là Vương Thủ Ước, đã hoàn toàn tiến vào trong rung động. Hắn dường như đang cảm thấy mình mới là thân thích nghèo của quận thành, đến Bình An trấn kiếm tiền.

Mà Vương Tiêu Chính, trong lòng cũng thấp thỏm không thôi.

Thì ra chuẩn bị lễ vật trị giá hai ngàn càn kim, đã cảm thấy đủ rồi. Nhưng hiện tại xem ra chỉ sợ… Không ra tay được, vậy phải làm sao bây giờ?

Mà cùng lúc đó.

Sớm đã nhận được tin tức của Vương Thủ Triết, đã sớm từ trung tâm nghiên cứu phát minh trở về. Cũng cùng Lung Yên lão tổ, Tiêu Hàn lão tổ đều thông qua khí phách. Cuối cùng quyết định do hai người Vương Thủ Triết và Tiêu Hàn lão tổ tiếp đãi khách nhân Lũng Tả.

Vương Thủ Triết ấn đủ cấp bậc lễ nghĩa, canh giữ bên ngoài cửa chính.

Vừa nhìn thấy hai vị khách nhân xuống xe ngựa, hắn liền cười khanh khách nghênh đón: “Tiêu Chính lão tổ và hiền đệ thủ ước đại giá quang lâm, Thủ Triết không thể nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Lúc trước Vương Lạc Đồng đi trước một bước, đã thông báo với Vương Thủ Triết rồi.

Hai người Lũng Tả Vương thị lập tức đồng loạt tập trung tinh thần, nhìn về phía Vương Thủ Triết kia. Dọc theo đường đi cũng nghe được không ít tin đồn về hắn, đủ loại biến hóa của Bình An trấn dường như đều bắt nguồn từ tay hắn.

Điều này khiến hai người Lũng Tả Vương thị sao có thể không hiếu kỳ với Vương Thủ Triết.

Cùng lúc Vương Thủ Triết đánh giá Vương Thủ Ước, Vương Thủ Ước đương nhiên cũng đang đánh giá Vương Thủ Triết.

Ánh mắt hai bên chạm nhau.

"Ồ?" Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, không hổ là Lũng Tả Vương thị, tiểu tử này vẫn có chút đáng xem.

Lúc này mới hai mươi mốt hai tuổi nhỉ?

Vậy mà đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, đặt vào Tử Phủ Học Cung, một đệ tử nòng cốt hơn phân nửa đều chạy không thoát.

Ừm, đứa nhỏ này coi như không tệ không tệ, có tiềm lực phát triển.

Đồng thời Vương Thủ Ước cũng không nhìn thấu được thực lực tu vi của Vương Thủ Triết, nhưng điều này cũng hợp tình hợp lý, lớn tuổi mà, tu vi cao hơn một chút cũng bình thường.

Nhưng trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, Vương Thủ Triết này thoạt nhìn, hẳn là hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi nhỉ?

So với hắn lớn hơn bốn năm tuổi, nếu dựa theo tiêu chuẩn của bản thân hắn suy đoán, hẳn là Luyện Khí cảnh tầng tám cao đoạn đến tầng tám đỉnh phong tương đối hợp lý.

Vương Thủ Triết kia đã rất có danh dự, vậy thì tính rộng một chút, cao hơn một chút.

Đoán chừng hắn chỉ sợ có chín tầng sơ đoạn. Ân, không sai biệt lắm, không thể nhiều hơn.

Hắn âm thầm đánh giá phỏng đoán, nếu như mình liều mạng, nói không chừng còn có cơ hội đuổi theo.

Nếu như vậy, lòng tin của Vương Thủ Ước đã khôi phục lại một chút.

"A? Tam gia gia, sắc mặt người sao vậy?" Bỗng nhiên, Vương Thủ Ước nhìn thấy sắc mặt Vương Tiêu Chính khiếp sợ không thôi, trong lòng lúc này khẩn trương hỏi: "Tam gia gia, chẳng lẽ hắn đã là trung đoạn ở tầng chín?"

Sắc mặt Vương Tiêu Chính từ khiếp sợ dần chuyển sang cười khổ, nói ra ba chữ.

“Xem! Không! Rõ!”

Nhìn không thấu!!?

Chỉ một thoáng, sắc mặt Vương Thủ Ước đều trắng bệch, bước chân hắn có chút lung la lung lay, tiếp theo như thế nào bị đón vào, như thế nào được an bài ngồi xuống yến tiệc đón gió tẩy trần. Hắn đều ở trong hoảng hốt.

Trong đầu đều là ba chữ kia, nhìn không thấu.

Đại biểu cho một loại kết quả.

Đó chính là tu vi của hắn so với Tam gia gia đã đạt tới Linh Đài cảnh, ít nhất là không thua kém chút nào.

Lão thiên gia, ngươi ức hiếp Vương Thủ Ước ta như vậy sao?

“Tứ thúc, tứ thúc!” Ngửi thấy hương vị yến tiệc tiếp khách của Vương Ly Từ, xuất quỷ nhập thần xuất hiện trong sảnh tiếp khách, khịt khịt mũi, tỏ vẻ đương nhiên nói: “Nghe nói thúc muốn chiêu đãi khách quý, sao không để cho cháu đến tiếp khách?”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, lúc trước không phải đã nghĩ cách đẩy ngươi ra rồi sao? Sao lại còn xuất hiện ở đây? Lúc này nói: “Ly Từ à, ở đây không có chuyện của ngươi, sau này Tứ thúc lại mời ngươi ăn.”

Vương Ly Từ lập tức tủi thân và uất ức, giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Ồ? Cô nương này trông thật thà còn có chút bụ bẫm, hình như không phải bộ dạng rất lợi hại. Sự tin tưởng của Vương Thủ Ước đã dẫm lên đáy cốc lập tức tỉnh táo lại, khuyên: “Thủ Triết tứ ca, đều là người một nhà, cùng nhau ăn đi.”

Ít nhất có một người trông có vẻ không lợi hại lắm, khiến nội tâm bị thương nặng của hắn cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Có hiệu quả chữa trị.

…

Chương 23: Thận ngôn! Nhà ai mà không có mấy bà con nghèo thế?

…

Nếu khách nhân đều nói như vậy.

Vương Thủ Triết cũng không tiện bác bỏ mặt mũi của hắn, đành phải lộ ra một bộ dáng hòa ái nói: “Ly Từ à, vậy cảm ơn Hứa thúc thúc nhà ngươi.”

“Đa tạ Thủ Ước thúc thúc, ngươi thật sự là người tốt.” Vương Ly Từ cười ngây ngô, sau đó hớn hở ngồi xuống, dáng vẻ thèm nhỏ dãi, chờ món ăn lên.

Vương Thủ Ước trong lòng thoải mái không thôi, thúc thúc này có thể gọi thật ngọt.

Cô nương đơn thuần mà khờ khạo này, dường như mang đến cho hắn một nguồn năng lượng dồi dào, khiến cho tâm linh bị tổn thương của hắn, dường như có một dòng nước ấm trào ra.

Thoải mái!

Quả nhiên ở chung với kẻ yếu, mới là không hề áp lực, khiến lòng người vui vẻ.

Vương Tiêu Chính ở một bên, ngược lại cũng không đặc biệt lưu ý tu vi của Vương Ly Từ, dù sao nha đầu kia còn mang theo liễm tức bội cao giai.

Về phần Vương Thủ Triết cũng mang theo liễm tức bội, lúc này mới khiến cho Vương Tiêu Chính nhìn không ra tu vi của hắn, ngược lại là không cẩn thận chấn nhiếp bọn họ một phen.

Nhưng mà Vương Tiêu kia thoạt nhìn, cũng chính là dáng vẻ Linh Đài cảnh sơ kỳ, hiển nhiên là từ bỏ con đường đi thiên nhân.

Chắc không phải là đối thủ của Vương Thủ Triết.

Mà Vương Tiêu Chính cũng bắt đầu suy nghĩ từ trước khi vào cửa, lễ vật ban đầu thay thế Trụ Bác lão tổ tặng chỉ có giá hai ngàn càn kim.

Lễ vật bảy tám ngàn càn kim còn lại, là chuẩn bị cầm đi kết giao hào kiệt Trần thị thiếu chủ cùng Dực Thai thiếu chủ.

Nhưng hôm nay xem ra.

Hiện tại hai ngàn càn kim này, cảm giác hình như là đến làm mất mặt.

Cắn răng.

Vương Tiêu đang mượn cơ hội đi nhà xí, sửa chữa danh sách quà tặng, lúc này cười ha hả dâng lên: "Thủ Triết gia chủ, việc này là Trụ Bác lão tổ của chúng ta, nhờ ta mang tài nguyên đến. Số lượng không nhiều, chớ chê cười, chớ chê cười."

Vương Thủ Triết ấn đủ lễ nghi, hai tay nhận lấy, sau khi nhìn lướt qua danh sách, trên mặt mang theo ý cười nói: "Lũng Tả Vương thị thật không hổ là Thiên Nhân thế gia, ra tay chính là hào hùng. Lễ vật này, e là không dưới năm ngàn càn kim nhỉ?"

Năm ngàn càn kim?

Vương Thủ Nghiệp, Vương Tông vệ, Vương Tông vệ và đám thanh niên Vương Lạc Đồng đều hơi sững sờ, không ngờ Lũng Tả Vương thị lại hào phóng như vậy, mang đến lễ vật giá trị năm ngàn càn kim.

Đây đều là xa xa vượt quá dự liệu của bọn họ.

Vương Thủ Ước cũng sửng sốt, hóa ra không phải nói là hai ngàn sao? À, đúng rồi, chắc là Tam gia gia nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức lại thêm ba ngàn.

Ba ngàn càn kim này thêm tốt, thêm hay. Đây là thể hiện rõ thực lực của Lũng Tả Vương thị ta.

Hắn bị nhục lòng tự ái rất nghiêm trọng, lập tức lại sống lại, phảng phất có chút hãnh diện, ngay cả thần thái cũng bay lên.

Ngươi nhìn xem mấy tiểu tử đại cô nương kia, đều giống như bị khiếp sợ.

Lúc này.

Vương Thủ Ước cười chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết tứ ca, hai tộc chúng ta chính là Liên Chi nhất mạch, vốn nên trông coi giúp đỡ. Lần này tới vội vàng, chỉ là năm ngàn càn kim tài nguyên, cũng không tính là cái gì."

“Ách… hình như đúng là không nhiều lắm.” Vương Ly Từ ở bên cạnh ăn ngay nói thật, nói thầm một câu.

Dưới cái nhìn của nàng, nếu để cho nàng thoải mái ăn, đem năm ngàn càn kim toàn bộ đổi thành tam giai linh nhục, đoán chừng cũng ăn không được mấy ngày.

Từ rất xa tới đây liền đưa năm ngàn càn kim tài nguyên.

Có công phu đó còn không bằng tổ đội đi ngoại vực đánh một con hung thú tam giai.

Nụ cười trên mặt Vương Thủ Ước lập tức cứng đờ…

Vương Ly Từ vừa dứt lời, đã bị Vương Thủ Triết hung hăng trừng mắt nhìn một cái: “Nếu ngươi còn dám nói hươu nói vượn, ta sẽ cấm linh thực nửa năm của ngươi.”

“Không sai.” “Trưởng bối” Vương Thủ Nghiệp, cũng là lời nói thấm thía đối với Vương Ly Từ: “Đại nha đầu, ngươi còn quá trẻ, không hiểu cái gì gọi là lễ khinh tình ý nặng.”

Thần mẹ nó lễ nhẹ tình ý nặng!

Nụ cười cứng ngắc trên mặt Vương Thủ Ước co giật mấy cái, đây là lời trách cứ gì?

“Được rồi.” Là một vị “lão tổ” duy nhất tiếp khách, sắc mặt Tiêu Hàn lão tổ nghiêm túc nói: “Mấy tên tiểu bối các ngươi thì biết cái gì? Cho dù là Thiên Nhân thế gia, một năm tiền dư cũng không có bao nhiêu. Đừng suốt ngày ăn no cho ta hán tử không biết người đói bụng.”

Ách…

Cái gì gọi là hán tử no! Hán tử đói?

Lời này vừa nói ra.

Đừng nói là Vương Thủ Ước, ngay cả sắc mặt của Vương Tiêu Chính cũng trở nên xấu hổ đỏ lên.

“Được rồi được rồi.” Vương Lạc Đồng cũng dở khóc dở cười, thầm nghĩ là một đám tộc nhân thương lượng tình cảm gì đó hả? Lập tức, nàng ra giảng hòa nói: “Mọi người chú ý một chút, nhà ai mà chẳng có mấy người thân thích?”

Hai vị khách Lũng Tả đều sắp chui xuống gầm bàn rồi.

"…" Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, bữa cơm này không nên để các ngươi tiếp khách. Nếu để các ngươi nói tiếp, đoán chừng khẩu vị của người ta sẽ mất hết.

Làm tộc trưởng, hắn chỉ có thể đi ra nói: "Nói đùa đến đây là kết thúc, mang đồ ăn lên."

Theo tiếng ra lệnh của Vương Thủ Triết.

Tiểu Tư cùng các thị nữ đem linh thực, linh tửu đã chuẩn bị sẵn lên từng cái. Đều là dùng một ít linh nhục, linh ngư thượng hạng. Đều là sản vật của An Giang và ngoại vực, trải qua xử lý băng tươi, đều xem như hết sức mới mẻ.

Bát đĩa sử dụng, cũng đều là đồ sứ thượng hạng. Nhưng ly uống rượu cùng với một ít chậu đĩa đặc thù, bọn thị nữ theo thói quen dùng lên chế phẩm thủy tinh thượng đẳng.

"Cái này…" Ánh mắt Vương Thủ Ước sáng lên, cầm lấy một cái chén thủy tinh trong suốt long lanh nói: "Đây chính là chén thủy tinh thượng đẳng, thượng đẳng cũng không trong sáng long lanh như thế, đây chỉ sợ là chén thủy tinh cực phẩm trong truyền thuyết đúng không? Thủ Triết tứ ca quả nhiên hào khí."

"Nếu như Thủ Ước thích, chờ lúc ngươi đi sẽ tặng cho ngươi một bộ, Tiêu Chính lão tổ cũng lấy một bộ." Vương Thủ Triết cười như tắm gió xuân nói.

"Thủ Triết tứ ca quả nhiên hào khí, một bộ này ở quận thành, ít nhất cũng bán hai ba trăm càn kim." Chuyện cho tới bây giờ, Vương Thủ Ước cũng không muốn tranh cảm giác ưu việt gì nữa.

Dù sao hắn cũng đã nhìn ra, Bình An Vương thị này thật sự là giàu không người, thân thích nghèo thì thân thích nghèo đi. Dù sao chỉ cần bất chấp mặt mũi, hắn phát hiện thế giới lập tức rộng mở trong sáng.

Sau đó hắn và Vương Tiêu Chính bắt đầu ăn, những nguyên liệu nấu ăn này cũng vô cùng mới mẻ mỹ vị, hơn nữa linh ngư và linh nhục đều vô cùng mới mẻ, thấp nhất đều là nhị giai, không thiếu linh nhục tam giai.

Điều này cũng làm cho bọn họ cảm khái không thôi, chỉ một bữa cơm này, sợ là phải ăn hết hai ba trăm càn kim?

Hôm nay, Bình An Vương thị quả nhiên đã xưa đâu bằng nay, đủ hào khí.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp ăn mấy miếng thì đột nhiên phát hiện đồ ăn trên bàn đã bị ăn hết.

Mà đám người Vương thị cũng đã quen rồi.

Đã có Vương Ly Từ ở đây, bữa cơm này sẽ không ăn được thái bình.

Sau đó Vương Thủ Triết sớm có chuẩn bị, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, tiếp tục vung tay lên nói: “Lên đồ ăn.”

Gã sai vặt, đám thị nữ chuẩn bị thức ăn đợt thứ hai, tiếp tục lên từng món một.

Hơn nữa một đợt thức ăn này, lượng càng lớn hơn! Càng nhiều hơn! Càng cứng!

Lần này lại khiến hai ông cháu Lũng Tả Vương thị giật nảy mình, hóa ra bàn lúc nãy chỉ là món khai vị?

Chiêu đãi thế này cũng quá hào khí đi?

Sau đó không đến nửa nén hương, Vương Thủ Triết lại mặt không biểu cảm nói: “Mang đồ ăn lên.”

Sau đó các thị nữ, đám sai vặt bắt đầu đợt thứ ba.

Lượng lần này còn lớn hơn lần trước.

Hai ông cháu Lũng Tả Vương thị đã bị khiếp sợ đến không nói nên lời. Vốn tưởng rằng đợt đồ ăn đầu tiên đã đủ giàu rồi, không ngờ còn có đợt thứ hai, đợt thứ ba.

Thậm chí đến cuối cùng, còn có năm đợt thức ăn nổi lên.

Hai người bọn họ cái bụng căng tròn, đời này đều không có cách ăn xa xỉ như thế, thật sự là tăng thêm kiến thức.

Khó trách.

Vừa rồi Vương Ly Từ kia nói thầm, nói cái gì mà năm ngàn càn kim không tính là gì. Chiếu theo cách ăn này của Vương thị, năm ngàn càn kim đúng là không tính là gì.

Dựa theo giá trị lễ vật bọn họ tặng, đoán chừng cũng không ăn được hai bữa.

Đặc biệt là cô nương tên là Vương Ly Từ kia, ăn hết một nửa nguyên liệu nấu ăn, còn có chút chưa thỏa mãn.

Điều này làm cho Vương Thủ Ước nhìn thấy là hãi hùng khiếp vía, vốn dĩ hắn cảm thấy cô nương cháu gái này rất đáng yêu, một bộ dáng cả người lẫn vật vô hại. Còn muốn khách sáo hai câu, nói ngày nào đó đi quận thành chiêu đãi nàng.

Kết quả hắn may mắn thu nhanh lời nói, nếu không một năm phụng dưỡng của hắn đều lấy ra, cũng không đủ cho cô nương này ăn một bữa.

Lại để cho hắn lau mồ hôi lạnh một cái, trong lòng cảm thấy may mắn không thôi.

Sau khi cơm nước no nê.

Vương Thủ Triết dựa theo tình địa chủ, đương nhiên lại mời bọn họ uống trà nói chuyện phiếm.

Cứ như vậy, mấy ngày sau.

…

An Giang.

Một chiếc thuyền hàng cỡ trung, hướng về Đông Hải xa xa mà đi.

Vương Thủ Ước của Lũng Tả Vương thị và trưởng lão Linh Đài cảnh Vương Tiêu đang đứng ở đuôi thuyền.

Nhìn bến đò Định Bồ càng ngày càng xa, hai người nhìn nhau một cái, trong lòng thật là xúc động.

Nhóm Bình An Vương thị này, từ lòng tin tràn đầy từ trên cao nhìn xuống, lại đến bị đả kích đến thương tích đầy mình, lại đến tiếp nhận quà tặng của Vương thị…

Quá trình này thật sự trầm bổng chập trùng, khiến bọn họ không kịp nhìn.

Thậm chí ngay cả Trần thiếu chủ, thiếu chủ Dực Thai mà bọn họ lấy làm tự hào cũng có quan hệ rất hời hợt với Vương thị.

Đặc biệt là Trần thiếu chủ kia, vậy mà có quan hệ thông gia với Vương thị, cưới vẫn là đích tỷ của Vương Thủ Triết Vương Lạc Y.

Sau khi nghe nói bọn họ muốn đi bái phỏng Trần thiếu chủ, Vương Thủ Triết còn đích thân viết cho bọn họ một phong thư giới thiệu, để cho Đông Cảng Trần thị trông nom bọn họ một chút.

Đây đúng là có lòng trồng hoa không nở, vô tâm trồng liễu liễu thành bóng mát.

Năm đó Trụ Bác lão tổ đối với chút ân tình của Vương thị, trong lòng người ta nhớ rõ ràng, quả nhiên là báo đáp một chút ân dũng tuyền.

"Thủ ước à." Vương Tiêu đang cảm khái nói: "Ngươi phải học Thủ Triết tứ ca của ngươi thật tốt."

"Tam gia gia, ngài yên tâm." Đương nhiên Vương Thủ Ước cũng không có chút kiêu ngạo nào, vẻ mặt thành khẩn nói: "Thúc đùi của Thủ Triết tứ ca, ta nhất định sẽ ôm chặt."

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

…

Đưa tiễn khách của Lũng Tả Vương thị xong.

Vương Thủ Triết cũng bắt đầu hành trình Học Cung đã chuẩn bị từ lâu.

Đoàn xe ngựa này có chút trùng trùng điệp điệp đi về phía Lũng Tả quận thành.

Xe ngựa không nhanh không chậm rong ruổi trên quan đạo bằng phẳng, tốc độ ngược lại rất nhanh.

Một đường này đi qua, cần đi qua An Viễn vệ, hành lang hành lang Đông Sơn, Định Biên quan, Lang Tả vệ, Tân Thành vệ các thành quan chủ yếu cùng với vệ thành, đi qua không ít sơn sơn thủy, tổng lộ trình vượt qua ba ngàn dặm.

Cho dù xe ngựa của Vương Thủ Triết đã dùng loại ngựa hạng nặng có sức bền rất mạnh ở Bắc Địa, nhưng lộ trình mỗi ngày nhiều nhất là một trăm năm mươi dặm.

Hơn nữa mỗi khi hắn đi qua một số vệ thành đều phải dừng lại một chút, cảm nhận phong tục nhân tình địa phương, ăn một ít mỹ vị địa phương, thuần túy giống như là đang du ngoạn vậy.

Bởi vậy chuyến đi này, chính là đi một tháng.

Tốc độ chậm như vậy khiến Huyên Phù lão tổ đi theo ý kiến không nhỏ, lẩm bẩm vài lần.

Bởi vì mỗi lần nàng tới Học Cung đều mặc giáp nhẹ cưỡi ngựa, đơn độc leo xuống liền mười ngày cũng không cần.

Hắn thì hay rồi, vừa đi một tháng, mới vừa đến Lũng Tả quận. Hơn nữa còn một đường mua mua, lộ rõ hào khí ngút trời.

Nhưng ai bảo chuyến đi này tất cả đều do Vương Thủ Triết sắp xếp, cho dù nàng có ý kiến lớn hơn nữa cũng vô dụng.

Ngược lại thỉnh thoảng đều bị Vương Thủ Triết kéo đi, nói một chút về những đệ tử hạch tâm, đệ tử thân truyền, thượng nhân đỉnh cao, những thứ như trong Học Cung.

Còn bị Vương Thủ Triết chê bai, ngươi đây đều ở Học Cung hơn trăm năm. Thậm chí ngay cả các vị thượng nhân, lãnh đạo cao tầng trong Học Cung cũng không biết?

Tóm lại đoàn xe một đường vô kinh vô hiểm, bình an đến. Chậm rãi đi tới phía trước Lũng Tả quận thành.

Lũng Tả quận thành.

Đây là tên thành trì mà Vương Thủ Triết đã từng nghe qua từ khi xuyên không đến nay.

Mặc dù hắn đã có sự tưởng tượng đối với thành thị cỡ lớn của thế giới huyền huyễn này, nhưng đợi đến khi hắn tận mắt nhìn thấy tòa thành to lớn mà hùng vĩ này, vẫn bị rung động thật sâu.

Nó nằm rạp trên mặt đất, giống như một con quái thú vô cùng to lớn.

Tường thành này sợ là dày bốn năm trượng, cao hai ba mươi trượng, cho dù là hung thú ngũ giai tiếng tăm lừng lẫy ở phía dưới tường thành, đoán chừng thoạt nhìn cũng giống như là nhóc tỳ.

Mà kiến tạo loại thành thị này tất nhiên có tính tác dụng của nó, vậy nó xem ra phòng ngự tuyệt đối không chỉ là hung thú ngũ giai, thậm chí cần phòng ngự hung thú lục giai, thất giai!

Cũng khó trách, Trường Ninh vệ, trong mắt người quận thành chỉ là một nơi nông thôn.

Tại cửa quận thành xếp hàng tiến vào, có xe ngựa cũng có các loại linh thú kéo xe. Bắc địa trọng hình kéo ngựa, chỉ là ở trong các loại phổ thông có vẻ không tệ mà thôi.

Nhưng còn lâu mới có thể so sánh với linh thú.

Giống như Hỏa Đạp Bạch Vân của Vương Thủ Triết, đó là linh chủng tuấn mã trứ danh. Nhưng Hỏa Đạp Bạch Vân khá thích hợp cưỡi, không thích hợp kéo xe.

Người kéo xe thích hợp hơn, là một loại linh chủng ngựa tên là Thanh Lân trọng mã, hoặc là một loại ngưu linh chủng tên là Bạch Tượng Linh ngưu.

Cái trước kéo xe tốc độ khá nhanh, phụ trọng cũng không tệ. Mà cái sau là Linh Ngưu chuyên dùng để kéo hàng hóa nặng.

Mỗi người đều có tác dụng khác nhau.

Đương nhiên đây là hai loại linh chủng súc vật thường thấy, thế gia bình thường cũng có thể chơi một chút.

Còn có một ít dị thú hình thù kỳ quái, thậm chí là tam giai, tứ giai, gia tộc bình thường không thể chơi được.

Phần lớn người ra vào quận thành đều phải xếp hàng.

Nhưng đám người Vương Thủ Triết lại không cần xếp hàng.

Một là có Thiên Nhân thế gia tới đón.

Thứ hai, dù là dựa vào lệnh bài đệ tử hạch tâm của học cung Huyên Phù lão tổ cũng có thể từ thông đạo khách quý tiến vào.

Mọi người chỉ là chờ một lát.

Cách đó không xa.

Liền có một đoàn người nhanh chóng nghênh đón đám người Vương Thủ Triết.

Cầm đầu là một vị nam tử trung niên, hắn mặc cẩm bào tơ tằm lửa, đầu đội mũ tử kim sắc, mặt trắng có tu mà khí độ cực kỳ trác tuyệt.

Hắn ta bước nhanh hơn, long hành hổ bộ mà tới, mặt lộ vẻ xuân phong nói: “Các vị chính là nhóm người Bình An Vương thị? Ta là gia chủ đương đại của Lũng Tả Vương thị, Vương Tiêu Sắt, đến đây nghênh đón du tử về nhà.”

Thái độ kia quả thật là tốt thì tốt biết bao nhiêu.

Vương Thủ Triết thấy thế, không khỏi mỉm cười. Chỉ dựa vào phong thư kia của hắn, không có khả năng để gia tộc Lũng Tả Vương thị tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Nhiều nhất cũng chỉ phái một vị trưởng lão Linh Đài cảnh thôi.

Hiện tại, giải thích duy nhất chính là.

Lũng Tả Vương thị, tất nhiên nhận được thư báo cáo của Vương Tiêu Chính, Vương Thủ Ước bọn họ, tất nhiên biết bây giờ Bình An Vương thị phát triển rất tốt.

Trên thực tế đây mới là hiệu quả mà Vương Thủ Triết vốn muốn đạt được.

Miễn cho bởi vì ngươi xem thường ta, ta khinh thường ngươi, mà sinh ra không thoải mái không cần thiết.

Song phương dù sao cũng là thân tộc huyết thống, nếu có cơ hội giúp đỡ lẫn nhau, đương nhiên không phải chuyện xấu.

Đây cũng không phải thế giới tiểu thuyết huyền huyễn mà kiếp trước hắn từng xem. Thân tộc cả ngày đấu tới đấu lui, động một chút là ngươi chết ta sống, chết già không qua lại.

Tình huống như vậy ở Đại Càn quốc ngược lại rất hiếm thấy.

Giữa các thân tộc đa số đều sẽ chiếu ứng lẫn nhau một phen, đầu mâu nhất trí đối ngoại ngược lại càng thông thường hơn.

…

Chương 24: Nội tình! Ngàn năm thế gia Vương thị

…

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết cũng nghênh đón, chắp tay nói: “Ta chính là tộc trưởng Vương Thủ Triết của Bình An Vương thị, tham kiến tộc trưởng Tiêu Dật.”

Theo lý thuyết, Vương Tiêu Tiêu này là trưởng bối của hàng chữ Tiêu.

Nhưng lúc này dù sao hai bên lấy thân phận tộc trưởng gặp nhau, tự nhiên phải tuân thủ quy củ giữa thế gia và thế gia. Huống hồ, quan hệ huyết thống giữa Tiêu Diệp tộc trưởng với hắn xem như tương đối xa.

Không giống với những cữu cữu ruột, ngoại tổ phụ gì gì đó.

Hai bên tự nhiên là một phen hành lễ.

Tiếp theo Lung Yên lão tổ, Huyên Phù lão tổ và mấy vị trưởng lão Linh Đài cảnh của đối phương đều chào nhau.

Nhất là Lung Yên lão tổ, chính là bối phận con gái, bối phận tương đối cao. Trong các trưởng lão Linh Đài cảnh ở đây, cũng chính là vì trưởng lão bối tự Vũ, bối phận tương đương với Lung Yên lão tổ.

Vị trưởng lão kia tên là Vương Vũ Thần, Lũng Tả Vương thị đều gọi hắn là Vũ Thần lão tổ, hiện giờ đã là một trăm năm mươi mấy tuổi, so với Lung Yên lão tổ còn lớn hơn không ít.

Bộ dáng hắn đã thập phần già nua, chỉ sợ nhiều nhất còn có một hai chục năm thọ nguyên.

Tu sĩ Linh Đài cảnh được hưởng hai trăm năm thọ nguyên, nhưng không phải Linh Đài cảnh nào cũng có thể sống đến hai trăm tuổi.

Cái này phải xem tuổi tác tấn thăng, cùng với có thụ qua ám thương gì chưa lành, thậm chí là huyết mạch cùng với nhân tố dưỡng sinh trường kỳ vân vân.

Phần lớn Linh Đài kính, cũng chỉ một trăm bảy tám mươi tuổi là hết tuổi. Người có thể sống đến hai trăm, hoặc là hơn hai trăm tuổi đã xem như là siêu trường thọ.

Hắn vừa nhìn thấy Lung Yên lão tổ, liền toàn thân run rẩy, trong ánh mắt kích động mang theo áy náy: "Lưu Yên muội muội, thoáng chớp mắt chúng ta đã sáu mươi năm không gặp rồi. Ài… là ca có lỗi với muội, năm đó không giúp được quá nhiều."

Hắn thở dài thật sâu, hiển nhiên đối với chuyện xảy ra sáu mươi năm qua thổn thức không thôi.

"Vũ Thần ca ca." Lung Yên lão tổ ánh mắt lạnh nhạt nói: "Đây hết thảy đều là kiếp số, nhớ ngày đó Lũng Tả Vương thị đã giúp chúng ta rất lớn. Lúc trước, Vũ Thần ca ca cũng đi theo Trụ Bác lão tổ, cùng đi qua cho chúng ta, Lung Yên đã vô cùng cảm kích rồi."

Năm đó Lung Yên lão tổ thường tới Lũng Tả Vương thị ở một thời gian ngắn, đương nhiên là tương đối thân thiết với Vũ Thần lão tổ.

Ngược lại là Huyên Phù lão tổ, tuy cũng là cháu gái ruột của Trụ Hiên lão tổ, nhưng dù sao bà cũng họ Liễu, bớt chút thân cận với Lũng Tả Vương thị.

Nhưng hiện giờ nàng ta là đệ tử nòng cốt của Học Cung. Đương nhiên Lũng Tả Vương thị cũng kính nàng ta, trong lời ngoài đều có ý muốn giao hảo thân cận.

Một đám trưởng bối như vậy chào hỏi xong, nhưng bọn tiểu bối tiến lên nhất nhất kiến lễ.

Giữa các thế gia chính là như thế.

Chỉ riêng lần nghênh đón này và hàn huyên, đã mất trọn vẹn nửa canh giờ.

Lúc này Vương Tiêu Dận bắt đầu kêu dừng lại: " Lung Yên lão tổ, Thủ Triết tộc trưởng, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, trước tiên mời theo ta vào thành đã."

"Như thế làm phiền tộc trưởng Tiêu Dận." Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

Sau đó, đám người Vương thị dưới sự dẫn dắt của Vương Tiêu Quân, từ Lũng Tả quận trở thành cửa khách quý đi vào bên trong. Mười chiếc xe ngựa theo thứ tự thông qua thông đạo khách quý, ngay cả kiểm tra cũng không có.

Mà đám Huyền Vũ giả sĩ tốt thủ thành, toàn bộ hành trình bảo trì cung kính cùng khách khí.

"Chư vị tướng sĩ vất vả rồi." Vương Tiêu Tiêu hơi chắp tay. Sau đó liền có một trưởng lão tiến lên, âm thầm đưa chút phí vất vả cho bọn họ.

Chờ đoàn xe đi rồi.

Một binh tốt trẻ tuổi vừa mới nhậm chức hỏi: "Đầu lĩnh, vừa rồi là thế gia nào? phô trương đến không nhỏ, lại có một đám tu sĩ trưởng lão Linh Đài cảnh."

Tướng lĩnh Linh Đài cảnh lớn tuổi nói: "Đó là Lũng Tả Vương thị, là một Thiên Nhân thế gia lâu năm. Nghe nói ở Lũng Tả quận chúng ta đã vượt qua một ngàn năm lịch sử."

"Một ngàn năm?" Binh lính trẻ tuổi kia khiếp sợ nói: "Ngoan ngoãn, đây gần như là hơn phân nửa lịch sử của Lũng Tả quận chúng ta."

"Vậy thì không được, Lũng Tả Vương thị năm đó chính là Tử Phủ thế gia đại danh đỉnh đỉnh, mười phần danh tiếng." Tướng lĩnh Linh Đài cảnh nói: "Chỉ tiếc năm đó Khai Sơn lão tổ của bọn họ sau khi thọ nguyên hao tận tám trăm năm vẫn lạc, sau đó mấy trăm năm, không còn hoàn thành Tử Phủ giao thế, đây chẳng phải dần dần xuống dốc rồi sao."

"Mấy chục năm trước, Lũng Tả Vương thị còn thiếu chút nữa không hoàn thành Thiên Nhân giao thế. Cũng may ba mươi lăm năm, Trụ Bác lão tổ của bọn họ trùng quan thành công, lúc này mới có thể kéo dài Thiên Nhân thế gia."

"Hiện giờ Trụ Bác lão tổ mới hai trăm tuổi, ít nhất có thể bảo vệ an nguy một trăm mấy chục năm của Lũng Tả Vương thị. Chỉ cần có thể hoàn thành Thiên Nhân giao thế lần nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn, gia tộc này có thể tiếp tục kéo dài. Bởi vậy, lần sau gặp lại bọn họ phải khách khí một chút."

"Biết rồi, đầu, thật là hâm mộ những Thiên Nhân thế gia này." Binh lính trẻ tuổi kia, hiển nhiên là sinh ra ở Linh Đài thế gia

bình thường. Đối với Thiên Nhân thế gia chỉ là nhìn lên không thôi.

Theo tiếng nghị luận của các tướng sĩ thủ thành thấp giọng.

Đám người Vương Thủ Triết cuối cùng cũng tiến vào Lũng Tả quận thành.

Từ bên ngoài nhìn, Lũng Tả quận đã là quái vật khổng lồ. Sau đó thân ở trong đó mới biết được, đây là một tòa đại thành lớn đến không hợp thói thường. Phía sau cửa thành là một con đường lát đá xanh, rộng hơn mười trượng, có thể để hai ba mươi chiếc xe ngựa đi song song.

Hơn nữa, quy củ trong Lũng Tả quận cũng khá nghiêm ngặt, ở chính giữa đại đạo, chỉ cung cấp cho Thiên Nhân thế gia hoặc Tử Phủ thế gia chạy. Nếu không có lệnh bài liên quan đi lung tung, một khi bị quân phòng thành bắt được chính là tội lớn.

Hai bên đường, có chợ, quán rượu, cùng với các loại cửa hàng cùng với quầy hàng bán hàng rong, lại đi vào bên trong chính là từng phường từng phường dân cư.

Có thể ở trong Lũng Tả quận thành, cho dù là bình dân, ít nhất cũng có tay nghề không tệ. Nếu không, khó có thể đứng vững gót chân ở Lũng Tả quận giá cả đắt đỏ.

Đi vào trong nữa chính là một ít chủ trạch hoặc biệt viện Huyền Vũ thế gia bát phẩm cửu phẩm, nơi này cũng có rất nhiều cửa hàng, kinh doanh đủ loại buôn bán cùng sinh ý.

Chuyến đi của Vương Thủ Triết, mấy người trẻ tuổi đều xem say sưa, tựa như tiến vào một thiên địa mới.

Chỉ có Vương Ly Từ, đối với thứ gì khác đều không có hứng thú. Mà là mở to mắt tìm kiếm khắp đường lớn, có món gì ngon.

Nhìn thấy một ít quán ven đường mỹ thực đặc sắc, hoặc là tửu quán thực các, nàng liền không nhịn được âm thầm nuốt nước miếng.

Nếu không phải trước khi vào thành Vương Thủ Triết dặn đi dặn lại, nàng đã nhanh chóng nhảy xuống ăn uống.

“Nghe Tứ thúc, nghe Tứ thúc, nhỏ không đành lòng thì loạn đại mưu.” Vương Ly Từ điên cuồng ám chỉ cho mình. Tứ thúc

đã đồng ý với nàng, đợi sau khi bái phỏng Lũng Tả Vương thị, sẽ ở lại vài ngày trong Lũng Tả quận, nàng muốn ăn ngon gì đó, Tứ thúc cũng bao hết.

Tất cả mọi thứ trong Lũng Tả quận thành, đối với đại đa số người Vương thị mà nói, đều tràn ngập mới mẻ vô cùng.

Mà Vương Thủ Triết lại cưỡi Hỏa Đạp Bạch Vân, cùng Vương Tiêu Tiêu sóng vai cưỡi ngựa, không ngừng nghe Vương Tiêu Quân chậm rãi nói chuyện với hắn, giới thiệu các loại phong thổ, cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

Nhưng hắn lưu ý nhiều nhất chính là một số cơ hội buôn bán, phường vải, cửa hàng linh chủng gì đó. Phàm là những thứ có ở Lũng Tả quận, cơ bản đều có thể mua được ở trong quận thành này.

Đây là một trung tâm kinh tế cực lớn, trung tâm thương nghiệp, cùng với trung tâm chính trị. Ở nơi xa xôi, tu sĩ Linh Đài cảnh khó gặp, ở trong Lũng Tả quận thành không dám nói tùy ý có thể thấy được, nhưng qua một thời gian là có thể thoáng nhìn thấy một người.

Hơn nữa cửa hàng của nó như rừng.

Chỉ riêng phường vải, đoạn đường này đã gặp bốn năm người. Nói không chừng tơ lụa bán ra trong một phường vải nào đó, vẫn là nguyên vật liệu do Vương thị tằm trang sản xuất, Trường Ninh Từ thị gia công.

Giữa đường lớn, tốc độ xe ngựa cũng không chậm.

Nhưng cho dù như vậy cũng đi gần một canh giờ, mới đến chủ trạch Lũng Tả Vương thị.

Chủ trạch này khí thế to lớn, chiếm diện tích khổng lồ, lầu các cao nhất lại cao vài chục trượng, hơn nữa kiến trúc xung quanh nó đều vô cùng cao lớn.

Hoặc là tổng bộ của thương hội nào đó, hoặc là một Tử Phủ thế gia nào đó.

Ngay cả thủ phủ của Lũng Tả quận cũng ở cách đó không xa.

Bởi vậy một khu vực này thuộc về khu vực trung tâm nhất của Lũng Tả quận thành, bình dân bình thường không có giấy thông hành đặc thù đều không thể đi vào.

“Thủ Triết tộc trưởng, Vương thị chủ trạch này của chúng ta thế nào?” Sắc mặt tộc trưởng Vương Tiêu Không hơi có chút kiêu ngạo.

“Không hổ là chủ trạch của thế gia ngàn năm.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái không thôi nói: “Tòa lầu các kia là ta đã nghe nói từ lâu rồi, Lăng Vân Lâu đại danh đỉnh đỉnh nhà chúng ta đúng không? Ta nghe nói Hồng Thiên lão tổ tông chúng ta hai trăm năm cuối cùng đều ở Lăng Vân Lâu.”

Hồng Thiên lão tổ tông, đó là tổ tiên chung của Lũng Tả Vương thị và Bình An Vương thị.

Mà liên tục hai người chúng ta của Vương Thủ Triết cũng khiến Vương Tiêu Dận cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, hắn cảm khái nói: “Lão tổ tông tu Lăng Vân Lâu, có chí Lăng Vân đạp hư hư, chỉ tiếc cho đến cuối cùng, lão tổ tông cũng không bước ra một bước kia. Lầu này cũng là hậu nhân cảnh giác, chớ quên ý dũng mãnh tinh tiến. Ngược lại những hậu nhân như chúng ta lại cô phụ kỳ vọng của lão tổ tông. Tộc vận mỗi ngày trôi qua, thiếu chút nữa ngay cả thiên nhân giao thế cũng chưa hoàn thành.”

Nói xong hắn lại cười nói: “Thủ Triết tộc trưởng, đừng để những lời bực tức này trong lòng. Đi đi đi, ta và ngươi cùng nhau về nhà.”

Dứt lời.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Tiêu Tiêu, mọi người bước vào chủ trạch Vương thị.

Thật không hổ là thế gia ngàn năm, từng cọng cây ngọn cỏ, từng viên ngói, từng đình viện, đều tản ra nội tình lịch sử nồng đậm, cổ xưa mà dày nặng. Nó chiếm diện tích cực lớn, được Vương Tiêu Trinh giới thiệu, chỉ riêng sân nhỏ đã có mấy trăm, còn có hai ba ngàn gian phòng tạp dịch.

Chủ trạch Bình An Vương thị, lúc xây dựng đã hướng đến phát triển lớn. Nhưng so sánh với chủ trạch Lũng Tả e rằng chỉ bằng một phần ba.

“Thủ Triết tộc trưởng, ta đã chuẩn bị hơn mười viện lạc, tất cả mọi người đều là con cháu Vương thị nên không nên khách khí nữa. Sau khi đi đường dài đều mệt mỏi, trước đi nghỉ ngơi

một lát. Đợi đến chạng vạng tối, liền ở trong Nghênh Long Các đón gió tẩy trần cho chư vị." Vương Tiêu Tiêu sớm đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, đâu vào đấy nói: "Sáng sớm ngày mai, ta sẽ dẫn chư vị đi gặp Trụ Bác lão tổ một lần. Sắp xếp như thế, Thủ Triết tộc trưởng có ý kiến gì khác không?"

"Lãnh đạo tộc trưởng đã an bài cực kỳ Chu Tường. Như vậy, có thể làm phiền Tiêu Tiêu tộc trưởng." Đến địa bàn của người ta, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không tùy ý đi quá giới hạn.

Sau đó liền vào ở một phen, rửa mặt, nghỉ ngơi, rửa sạch một đường phong trần.

Đến chạng vạng tối, liền có tộc nhân Vương thị tới, mời đám người Vương Thủ Triết, toàn bộ đi Nghênh Long Các.

Nghênh Long Các.

Là nơi Lũng Tả Vương thị chiêu đãi khách quý.

Lần này bọn họ cũng là chiêu đãi đỉnh cao, các loại trân hào hải vị, nhiều vô số kể. Rất nhiều chủng loại ngay cả Vương Thủ Triết cũng chưa từng thấy qua, một số thức ăn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Linh tửu linh trà cũng đều được cung ứng rộng rãi.

Rõ ràng danh tiếng của một người tham ăn đã sớm truyền đến tai Lũng Tả Vương thị.

Bọn họ dứt khoát lấy nguyên một con Linh Giác Ly Ngưu, làm một bữa tiệc toàn thịt bò, trong đó một nửa đều là cho Vương Ly Từ.

Bữa cơm này, Vương Ly Từ ăn mà cảm thấy hài lòng, chỉ hô một tiếng đã nghiền.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Ly Từ ăn xong nửa con Linh Giác Li Ngưu, còn ăn cả một thùng cơm Tử Ngọc Tinh, vẫn bị chấn động không nhẹ.

Nha đầu này khẩu vị quả thực quá tốt.

Bình An Vương thị nuôi lớn nàng cũng không dễ dàng gì.

Tuy nhiên Vương thị cũng đồng thời dâng lên danh mục quà tặng, đều là một ít linh mễ linh nhục thượng hạng, trong đó

không thiếu linh nhục tam giai quý trọng. Phần danh mục quà tặng này không nhẹ, cộng lại đã vượt qua một vạn càn kim.

Ngược lại là lại để cho Vương Tiêu Tiêu tới tới lui lui từ chối không thôi, cuối cùng mới miễn cưỡng nhận lấy.

Sau đó mấy vị trưởng lão trung tâm, gia chủ Vương Tiêu Tiêu và đám nhân vật trung tâm Vương Thủ Triết bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm.

Vương Tiêu Dận thân là Thiên Nhân thế gia tộc trưởng, cũng là người kiến thức rộng rãi mà tám mặt mượt mà. Thuận miệng nói một ít kỳ văn dị sự ở Lũng Tả quận, liền để cho mọi người cảm thấy có chút thú vị, tựa như thân lâm kỳ cảnh vậy.

Sau khi trà qua ba chén.

Vương Tiêu Dận vẻ mặt nghiêm túc, hơi chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Chấp sự của Thủ Triết tộc trưởng đối với thủ ước của tôn nhi ta, thủ ước trong thư đã nhất nhất thông báo, hắn liên hệ với Đông Cảng Trần thị và thiếu chủ Đạm Đài, cũng nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình, vì gia tộc lấy được phần định mức hàng hóa cực lớn. Ta cẩn đại biểu Lũng Tả Vương thị, biểu thị vạn phần cảm tạ đối với Thủ Triết tộc trưởng."

"Giác Huy tộc trưởng quá đa lễ." Vương Thủ Triết cười đáp lễ: "Vừa rồi tộc trưởng còn nói, nhất mạch của chúng ta là cây liền cành, chính là người một nhà. Chuyện nhỏ như thế, không đáng nhắc đến."

Những thứ gọi là "hàng ngoại" kia, vốn là Vương Thủ Triết liên hợp mấy nhà tự mình sản xuất, bán cho ai mà không phải bán?

Nếu Lũng Tả Vương thị đã có nhu cầu này, đương nhiên có thể ưu tiên cung ứng. Có điều, hắn sẽ không bại lộ ra mình mới là bí mật của ông chủ lớn phía sau màn.

"Chuyện nhỏ trong mắt tộc trưởng Thủ Triết rất có ích cho Lũng Tả Vương thị." Vương Tiêu Quân cảm khái không thôi nói: "Tộc trưởng Thủ Triết có điều không biết, trong Lũng Tả quận thành cạnh tranh kịch liệt, chuyện gì cũng không tiện làm."

“Mọi người đều là người một nhà. Thực không dám giấu giếm, chúng ta chính là dựa vào lão tổ tông, lưu lại một số cửa hiệu và mấy nông trang còn lại, mới miễn cưỡng duy trì cục diện trước mắt này. Bây giờ có mậu dịch hàng thông thường, liền có thể giảm bớt khốn cảnh tài vụ của chúng ta. Thủ Triết tộc trưởng, còn có một chuyện…” Vương Tiêu Tiêu trong lúc nói chuyện, hơi có chút khó xử.

“Tộc trưởng nói là hạt giống lúa số 9 của Vương thị đúng không?” Vương Thủ Triết cười nói: “Chỉ là ta đã có chuẩn bị, lát nữa sẽ có Hữu thị thương hội vận chuyển đến, tộc trưởng chỉ cần đi tiếp nhận là được. Nhóm lúa này ước chừng có một vạn gánh, năm vạn mẫu ruộng tốt, cũng không biết có đủ hay không.”

Tinh thần Vương Tiêu Quân đều rung lên, lúc này nói: “Đủ, đủ rồi. Chúng ta có ruộng tốt bất quá chỉ ba vạn mẫu. Thủ Triết tộc trưởng, nghe nói Vương thị số 9, giá mỗi một gánh ước chừng là mười tám đại đồng. Vậy liền tiền vận chuyển đổi thành hai ngàn càn kim, kính xin tộc trưởng nhận lấy, chớ chối từ.”

Vương Thủ Triết từ chối hai lần, liền thu lại.

Lễ đơn về danh mục quà tặng, làm ăn thì làm ăn.

Vương Tiêu Tiêu này cũng là người hiểu chuyện, vô cùng hiểu rõ giới hạn, Vương Thủ Triết không sợ hợp tác với hắn nữa.

Nói xong hắn nhìn quanh bốn phía một phen, nghiêm mặt nói: “Tiêu Khiếu tộc trưởng, nếu mọi người đã là người một nhà, vậy thứ cho ta nói thẳng. Lũng Tả Vương thị chúng ta rõ ràng có đứa bé đại kim, sao có thể không lợi dụng cho tốt?”

Vương Tiêu Dận nhất thời sáng mắt lên nói: “Trong khoảng thời gian ngắn, tộc trưởng Thủ Triết đã có thể quật khởi Bình An Vương thị, tất nhiên ánh mắt trác tuyệt. Mong Thủ Triết dạy ta!”

…

Chương 25: Đùi! Mục tiêu là Băng Lan thượng nhân!

…

Đối với thỉnh giáo của Vương Tiêu Tiêu.

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng không làm bộ, mà nghiêm túc hỏi: “Chủ trạch của Lũng Tả Vương thị chúng ta, tổng cộng có mấy trăm gian viện, lại có mấy ngàn gian sương phòng, chi phí duy trì hàng năm cũng không thấp.”

Nói đến việc này, mặt Vương Tiêu Quân tràn đầy cay đắng nói: “Thủ Triết ngươi cũng là tộc trưởng, đương nhiên là hiểu gian nan trong đó, bộ chủ trạch này của chúng ta hàng năm dù là tiết kiệm chi phí bảo hộ, không thể thiếu một hai ngàn càn kim.”

“Nếu như cách mười mấy năm hai mươi năm đại tu một lần, không có một hai vạn càn kim làm sao chống đỡ được?”

Phí bảo vệ này cao hơn Bình An Vương thị không ít. Nhưng cũng bình thường, đây là quận thành, đương nhiên cái gì cũng đắt hơn một chút.

“Bỏ trống như vậy còn phải giữ gìn, vậy vì sao không cải tạo phần lớn chủ trạch thành tửu lâu? Kinh doanh bên ngoài.” Vương Thủ Triết nhắc nhở.

“Tửu lâu?” Vương Tiêu Tiêu biến sắc, vội vàng lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể, đây chính là chủ trạch gia tộc do lão tổ tông truyền xuống. Nếu công khai kinh doanh với bên ngoài, đây không phải là để lão tổ tông hổ thẹn sao?”

“Ta cũng chỉ là đưa ra một đề nghị.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Sau khi nghe ta phân tích một phen, Tiêu Diệp tộc trưởng lại đưa ra quyết định.”

“Chủ trạch Lũng Tả Vương thị chúng ta, nằm ở trung tâm thương nghiệp cao nhất, trung tâm chính trị, chung quanh cũng đều là đỉnh cấp thế gia. Bởi vì cái gọi là hào môn san sát, là nơi đáng giá nhất của toàn bộ Lũng Tả quận thành.”

“Từ trước đến nay Lũng Tả quận thành là tấc đất tấc vàng, chính là một gian phòng bình thường ngay cả khách điếm bình thường kia, mỗi ngày sợ cũng phải mười tám đại đồng chứ?”

“Phòng ở trong biệt viện bình thường, không có một càn kim rất khó mua được. Nếu là loại sân xa hoa đỉnh cấp này, ở một đêm cho dù hai ba càn kim cũng không có gì kỳ lạ chứ?”

“Hiện giờ, Lũng Tả Vương thị chúng ta nhiều nhất cũng chỉ dùng đến một trăm viện tử. Các viện tử còn lại tạo một bức tường vây, mở cửa hông dốc lòng kinh doanh một phen. Đặc biệt nhằm vào khách hàng cao cấp, ví dụ như những tu sĩ Linh Đài cảnh vào quận thành làm việc. Để bọn họ cảm thấy đã có thân phận, khi bàn chuyện với người khác, còn có thể có một chỗ đặt chân cao cấp.”

“Nếu là viện tử hai trăm bộ cao cấp mà cổ kính kia, chỉ cần tỷ lệ vào ở đạt tới năm sáu thành, mỗi ngày sẽ là ba bốn trăm càn kim, một năm sau đó chính là mười vạn càn kim.”

“Ngoài ra một số phòng khách đình viện nội tình nặng nề, có thể thiết lập là quán rượu cao cấp, mục tiêu là khách hàng, đương nhiên là những tu sĩ Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh. Còn phải hẹn trước, không hẹn trước thì không tiếp đãi. Một khối này ăn uống một năm kiếm mấy vạn càn kim không khó chứ?”

Những lời này khiến Vương Tiêu Tiêu trợn tròn mắt.

Cái này cộng lại chẳng phải là mười mấy vạn? Tuy nói trong đó còn có không ít chi phí chi tiêu, vậy ít nhất kiếm được mười vạn tám vạn a?

Thân là Thiên Nhân thế gia.

Bây giờ tất cả lợi nhuận sản nghiệp của Lũng Tả Vương thị cộng lại, một năm cũng chưa chắc có con số này.

Hơn nữa Thiên Nhân thế gia chi tiêu cực lớn, có Thiên Nhân lão tổ cùng với các vị lão tổ Linh Đài cảnh cần phụng dưỡng, còn có các vị tiểu bối cần bồi dưỡng. Bây giờ Lũng Tả Vương thị, hàng năm có thể tiết kiệm được bảy tám ngàn càn kim đã là không tệ rồi.

Số tiền này còn không thể tùy ý sử dụng, phải bắt đầu tích lũy, chuẩn bị cho sau này Thiên Nhân giao thế.

Vương Tiêu Tiêu đã vô cùng động lòng, nhưng vẫn có một chút nghi ngờ và cố kỵ nói: “Thủ Triết à, Lũng Tả Vương thị chúng ta dù sao cũng là thế gia ngàn năm. Nhà kinh doanh như thế, truyền ra ngoài sợ là sẽ bị chê cười.”

Vương Thủ Triết biết hắn có bao quần áo vinh quang của tổ tiên, lau không nổi mặt mũi này, lúc này tiếp tục nói: “Còn có mấy ngàn gian sương phòng còn thừa, cũng không thể khinh thường. Nếu thuê cho những thứ kia, muốn yêu cầu người làm việc, lại phải có mặt mũi thương nhân hoặc tán tu có tiền ở khách sạn, cho dù một ngày mười lăm đại đồng, hơn phân nửa cũng có thể bán ra.”

“Nếu như có thể kinh doanh được năm phần tỷ lệ vào ở, cộng lại sợ là lại có mấy vạn càn kim.”

“Đương nhiên quan trọng nhất là phải đánh bài của thế gia ngàn năm, tuyên truyền tổ tiên từng đặt một danh hiệu Tử Phủ cảnh, nếu không sẽ không đáng tiền.”

Một năm mười mấy vạn lợi ích.

Đủ để cho tuyệt đại đa số Thiên Nhân thế gia đều vì đó mà đỏ mắt. Đại đa số thế gia, bọn họ là không có điều kiện này! Có điều kiện này hơn phân nửa sẽ làm.

“Ngoài ra còn có Lăng Vân Lâu, cũng có thể mở ra đối ngoại. Đây chính là nơi Tử Phủ lão tổ tông cảm ngộ thiên đạo lúc tuổi già, ở nơi đó, nói không chừng có một ngày cảm ngộ đến di trạch lão tổ tông lưu lại thì sao?”

“Ở chỗ này một đêm, ít nhất phải hai trăm càn kim, thấp hơn cái giá này cũng không cần nói, quá vũ nhục Tử Phủ lão tổ.”

Những lời này khiến Vương Tiêu Dận động lòng không thôi, duy nhất không bỏ được chính là mặt mũi của gia đình ngàn năm kia.

“Trong mắt của ta, nếu một thế gia ngàn năm một mực tiếp tục nghèo túng, đó mới gọi là mất mặt. Đợi tích góp đủ tiền thì dễ dàng hoàn thành Thiên Nhân giao thế, thậm chí có thể tiến thêm một bước quay về lão tổ tông đỉnh phong, đây mới gọi là có mặt mũi. Lão tổ tông trên trời có linh, cũng sẽ vui mừng.”

Chẳng những là Vương Tiêu Tiêu, ngay cả các trưởng lão tinh anh ngồi bên cạnh cũng hô hấp dồn dập chờ mong.

Loại ánh mắt này Vương Thủ Triết vô cùng quen thuộc. Nói trắng ra là ba chữ, “Sợ nghèo”!

Ánh mắt của những trưởng bối đã từng ở Bình An Vương thị cũng như vậy.

Như vậy Vương Thủ Triết đã ngừng câu chuyện, để bọn họ tự mình cân nhắc.

Bây giờ hai gia tộc dần tăng cường liên hệ và giao hảo, nếu Lũng Tả Vương thị có thể trở nên mạnh mẽ hơn thì đương nhiên là không thể tốt hơn.

Nếu như thật sự có thể kinh doanh cẩn thận, hai ba mươi vạn không dám nói. Nhưng mà mười vạn tám vạn, ít nhất có thể kiếm được. Như vậy kinh tế Lũng Tả Vương thị, tất nhiên sẽ được cải thiện rất lớn.

Đến tình trạng này, Vương Tiêu Tiêu đã triệt để động tâm.

Hơn nữa nếu hắn không đáp ứng, những trưởng lão Linh Đài cảnh kia, hơn phân nửa cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Dù sao những năm gần đây, phần lớn tài nguyên của gia tộc đều cung cấp cho đích mạch. Chỉ có đích mạch có thể hoàn thành Thiên Nhân giao thế, rất nhiều tài nguyên mới có thể dần dần nghiêng về phía trực mạch.

Đích mạch của ngươi thì đã ăn no rồi, mà trực mạch của bọn ta còn có rất nhiều hài tử ưu tú, cả ngày khổ sở.

Làm sao có thể có cơ hội kiếm được nhiều tiền như vậy, từ bỏ không làm được?

“Thủ Triết quả nhiên là thần tài đồng tử, chỉ điểm một chút liền chỉ cho chúng ta một con đường đại tài lộ.” Vương Tiêu Quân rốt cục hạ quyết tâm.

Sau đó, Vương Tiêu Dận bắt đầu chân chính lĩnh giáo Vương Thủ Triết.

Mà Vương Thủ Triết cũng là thuận miệng tìm hiểu ước chừng kiếp trước, những lý niệm kinh doanh khách sạn cao cấp kia nói cho Vương Tiêu Quân nghe.

Vương Tiêu Quân nghe xong liên tục gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ, phảng phất như mở ra một thế giới mới. Hai mắt hắn tỏa

sáng nói: “Nếu muốn lấy một cái tên nghe rất lợi hại, không bằng gọi là, Tử Phủ Cung?”

Ặc… Chỉ kém Tử Phủ Học Cung một chữ.

Tiêu Diệp tộc trưởng, ngươi là tân thế giới da mặt dày này, mở ra rất nhanh?

Quả nhiên, người nếu như bất chấp thể diện, thế giới đều sẽ sáng tỏ thông suốt.

Nhưng như vậy cũng tốt, cọ cọ tên Tử Phủ Học Cung một chút. Thế giới này, đối với Tử Phủ hai chữ đều vô cùng mẫn cảm và kính sợ.

Cứ như vậy đi.

Vương Thủ Triết bị Vương Tiêu Dận lôi kéo nói chuyện đến hơn nửa đêm, lúc này mới thả hắn về ngủ.

Hôm sau.

Sau khi dùng xong bữa sáng.

Đoàn người Vương Thủ Triết đến gặp Trụ Bác lão tổ.

Trụ Bác lão tổ ở Vọng Thiên các dưới lầu Lăng Vân, ngụ ý là ngưỡng vọng tổ tiên, lúc nào cũng thúc giục mình.

Thân hình hắn cao lớn, quần áo mộc mạc tự nhiên.

Bởi vì lúc tấn thăng Thiên Nhân cảnh tuổi tác đã khá lớn, bây giờ bề ngoài là một lão giả khí vũ hiên ngang.

Cho dù Vương Thủ Triết đã là tu sĩ Linh Đài cảnh.

Khi nhìn về phía Trụ Bác lão tổ, vẫn cảm thấy lão nhân gia ông ta sâu không lường được, giống như đại dương mênh mông, tựa như núi cao nguy nga vậy.

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh được hưởng thọ nguyên bốn trăm năm.

Đã sớm thoát ly nhục thai phàm thân, cùng nhân loại khác biệt cực lớn. Cho dù nhất cử nhất động, đều phảng phất ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt của Trụ Bác lão tổ, là người thứ nhất rơi xuống trên người Lung Yên lão tổ.

Trong đôi mắt thâm thúy của hắn lộ ra một tia đau lòng, lại càng nhiều hơn là vui mừng.

“Vương Lung Yên bái kiến Trụ Bác lão tổ.” Lung Yên lão tổ đi lên hành lễ nói.

Sau đó đám người Vương Thủ Triết cũng đều nhao nhao tiến lên bái kiến.

Một phen chào hỏi và hàn huyên.

Trụ Bác lão tổ cũng là nhất nhất cùng bọn tiểu bối nói chuyện. Không có bất kỳ thái độ cao cao tại thượng, mà là bình dị gần gũi như vậy.

Đối mặt với có vấn đề thỉnh giáo về tu luyện, hắn cũng đều kiên nhẫn trả lời từng cái một.

Hai canh giờ sau.

Trụ Bác lão tổ cho mỗi một vị tiểu bối, sau khi đưa lên một ít lễ vật nhỏ.

Trong phòng chỉ còn lại đám người Vương Thủ Triết, Huyên Phù lão tổ, Lung Yên lão tổ và gia chủ Lũng Tả Vương Tiêu Cung.

Những người này sau khi ngồi cả sảnh đường, bầu không khí lập tức ngưng trọng hẳn lên.

Hiển nhiên hiện tại đang nói chuyện nghiêm túc.

Lung Yên lão tổ nháy mắt với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết hiểu ý tiến lên chắp tay nói: “Tử Bác lão tổ, Thủ Triết có một việc muốn thỉnh giáo.”

“Năm đó lúc lão tổ bôn ba chống lưng cho Bình An Vương thị ta, có phát hiện rốt cuộc là ai âm thầm hạ độc thủ với Vương thị ta ở sau lưng không?”

Sắc mặt Trụ Bác lão tổ cũng trở nên vô cùng ngưng trọng thâm trầm: “Theo ta phỏng đoán và suy đoán, sau chuyện đó hơn phân nửa có kết cục của Thiên Nhân thế gia. Nhưng đến tột cùng là ai chỉ sợ khó mà nói, dù sao chúng ta cũng không có chứng cớ.”

Huyên Phù lão tổ cũng nhíu mày nói: “Khi Thủ Triết tiêu diệt hai nhà Lưu Triệu, sao lại không nghĩ tới lấy được khẩu cung của người sống rồi hỏi một chút?”

“Y Phù lão tổ, năm đó hai nhà Lưu Triệu hận ta thấu xương, khẩu cung e rằng thật giả khó phân biệt, ngược lại sẽ làm rối loạn phán đoán của ta.” Vương Thủ Triết giải thích: “Lão tổ tông không biết cũng không sao, việc này ta đã bố trí nhiều năm, không bao lâu nữa bọn họ sẽ lộ ra đuôi. Đến lúc đó, ai mới là rắn độc đã rõ ràng rồi.”

Vẻ mặt Trụ Bác lão tổ trịnh trọng nói: “Lúc này hai bên có thể bình an vô sự, toàn bộ dựa vào bọn họ che giấu là tốt nhất. Một khi đối phương phát hiện mình bại lộ, liệu có liều lĩnh ra tay tàn nhẫn không? Thủ Triết, ta phải nhắc nhở ngươi một câu. Thiên Nhân thế gia, cũng không phải dễ đối phó như vậy.”

“Nhất là Trường Ninh vệ chính là khai thác vệ mấy trăm năm gần đây, Hoàng Phủ thị và Lôi thị đều có hậu thuẫn riêng. Dựa vào Lũng Tả Vương thị chúng ta, chỉ sợ vô lực đối kháng.”

“Điểm này, Thủ Triết đã sớm cân nhắc ở bên trong.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Tử Bác lão tổ, ngài yên tâm. Nếu không nắm chắc vẹn toàn, Thủ Triết sẽ không tùy ý ra tay.”

Thật ra, Vương Thủ Triết đâu chỉ là sẽ không tùy ý ra tay. Nếu cho hắn một cơ hội có thể kéo dài vĩnh viễn, hắn tình nguyện tiếp tục lén lút phát triển, thẳng đến khi có thể thoải mái quét ngang Thiên Nhân thế gia mới ra tay.

Nhưng mà thế sự nào có đơn giản như thế?

Cho dù Vương Thủ Triết có đủ loại biện pháp, bố cục, không ngừng cất giấu át chủ bài, cũng ẩn nấp phía sau màn. Nhưng chỉ cần Vương thị đang phát triển, sớm muộn có một ngày, kẻ đứng phía sau màn kia sẽ dần dần không nhịn được nữa.

Thay vì bị động chờ đợi đối phương, chẳng biết khi nào âm thầm ra tay. Còn không bằng ném mồi nhử ra, để đối phương chủ động mắc câu lộ ra, như thế mới có thể nắm quyền chủ động trong tay.

Bây giờ liên minh Vương thị đã không thể khinh thường. Điều hắn lo lắng nhất trên thực tế chính là cái gọi là hậu trường của

Thiên Nhân thế gia.

Hậu trường của Vũ Lôi thị Hoàng Phủ thị, đương nhiên Vương Thủ Triết đã điều tra rành mạch.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất vì sao lần này y phải bắc tiến Học Cung một chuyến. Đó chính là Vương Thủ Triết cũng muốn ôm đùi cầu hậu đài.

Một địa phương thế lực nếu muốn chân chính phát triển lên, không có chỗ dựa đáng tin cậy, tựa như lục bình tứ cố vô thân kia, khuyết thiếu căn cơ.

"Tử Bác lão tổ, ta còn có một vấn đề." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: "Xin thứ cho Thủ Triết vô lễ, năm đó Lũng Tả Vương thị chúng ta ở trong thiên nhân luân phiên. Chỉ bằng uy danh của Lũng Tả Vương thị chúng ta, e rằng không đủ để chấn nhiếp đối phương nhỉ?"

Trụ Bác lão tổ gật đầu nói: "Không sai, năm đó ta chỉ là Linh Đài cảnh hậu kỳ, chạy tới Trường Ninh vệ điều đình việc này đương nhiên là không đủ tư cách. Vì vậy ta đi học cung trước, thông qua quan hệ đau khổ cầu kiến Băng Lan thượng nhân. Tuy rằng cuối cùng không thể gặp được Băng Lan thượng nhân, nhưng lại nhận được một phần thủ dụ của nàng!"

"Chính là dựa vào thủ dụ này, ta và Vũ Thần chạy vội đến Trường Ninh vệ mới bình ổn việc này. Nhưng mà, chúng ta muốn nhúng tay vào chuyện Bình An trấn thì tuyệt đối không có khả năng. Thủ phủ của Trường Ninh vệ cũng tuyệt đối sẽ không cho phép chúng ta tùy ý nhúng tay vào chuyện ở địa phương."

Quả nhiên là vậy!

Vương Thủ Triết âm thầm thở dài một hơi, đúng như hắn đoán, Băng Lan thượng nhân không hề không quan tâm đến chuyện của Lung Yên lão tổ.

Kế hoạch ôm đùi lại thuận lợi hơn mấy phần.

"Chuyện này…" Thân thể mềm mại của Lung Yên lão tổ run lên có chút kích động: "Sư tôn, sư tôn vậy mà nàng lại nhúng tay vào việc này cho ta. Nàng, nàng… Trụ Bác lão tổ, năm đó vì sao ngài không nói cho ta biết chuyện này?"

“Cái này…” Trụ Bác lão tổ bất đắc dĩ nói: “Đây là ý của Băng Lan thượng nhân, ta cũng không dám vi phạm.”

Vương Thủ Triết lại an ủi: “Lão tổ tông, đây là Băng Lan thượng nhân đang thương cảm ngài. Nàng sợ sau khi ngài biết chuyện này, không khỏi khó xử, ngược lại còn khiến ngài lo lắng và áy náy trong lòng.”

Lời này vừa nói ra.

Lung Yên lão tổ không khỏi thổn thức không thôi.

Sau đó mọi người lại nói thêm một ít liên lạc hai nhà tăng cường, liên quan tới một ít chuyện phát triển trong tương lai.

Đây cũng là ý nghĩa nên có, hai nhà dù sao cũng là cùng một lão tổ tông. Hiện tại mỗi người đều thoát khỏi một ít khốn cảnh, tự nhiên nên liên thủ cộng mưu tương lai.

Tuy rằng bây giờ Lũng Tả Vương thị không phải Thiên Nhân thế gia đỉnh tiêm, nhưng cũng là một gia tộc lâu đời có nội tình thâm hậu. Đối với Bình An Vương thị, đương nhiên cũng có rất nhiều lợi ích.

Chút bận rộn này kéo dài tới tận ngày thứ hai.

Vương Thủ Triết mới nhàn rỗi.

Sau đó, Vương Thủ Triết lập tức bị Vương Ly Từ bắt lấy, thực hiện lời hứa lúc đó của hắn.

Trong Lũng Tả quận thành, chỉ cần Vương Ly Từ muốn ăn gì thì ăn đó.

Nhìn Vương Ly Từ hưng phấn như vậy, ánh mắt tỏa sáng.

Suy nghĩ một phen.

Vương Thủ Triết vẫn quyết định trước dẫn Vương Ly Từ đến thị trường đổ thạch quận thành kiếm một nắm lớn lông cừu, ăn như vậy mới đủ sức.

Dọc theo con đường này, mỗi một thị trường đổ thạch vệ thành đều là hạng mục do Vương Thủ Triết giữ lại. Một phen càn quét qua, thị trường đó ước chừng phải mất mấy năm, đều không khôi phục được nguyên khí.

Một số ông chủ nhà đổ thạch lớn, sau này phỏng chừng sẽ bị đánh cho tàn phế.

Thành thật mà nói, nếu không có những linh thạch kia.

Với chiến hào của Vương Thủ Triết, trong lòng hắn chắc chắn cũng đã yếu đi ba phần.

Cũng may thằng nhãi này sắp đến Học Cung học rồi, Học Cung đối với đệ tử thân truyền trung tâm là bao ăn bao ở.

Vừa nghĩ đến đây.

Vương Thủ Triết có một loại cảm giác nhẹ nhõm sắp buông tảng đá trên vai xuống.

…

Chương 26: Vương Thủ Triết! Đi mòn gót sắt tìm không thấy.

…

Ngay khi đoàn người Vương Thủ Triết chuẩn bị ra ngoài dạo phố.

Một vị thanh niên hơn ba mươi tuổi tiến đến bái phỏng, hắn đã từng xuất hiện ở bữa tiệc đón tiếp đêm hôm trước, tên là Vương Thủ Tâm.

Không sai.

Hắn ta chính là một cái tên với linh thuẫn của Vương Thủ Triết.

Lúc ấy các tiểu bối của Vương thị còn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn. Bởi vì linh thuẫn thượng phẩm của Vương Thủ Triết cũng được gọi là 【 Thủ Tâm Linh Thuẫn 】.

Cái tên này không có vấn đề gì lớn, chỉ là trọng danh mà thôi.

Vấn đề là linh thuẫn kia còn có một nhũ danh, gọi là —— 【 Oa Cái 】. Lúc đó Vương Thủ Triết một câu thành sấm, kết quả tiểu danh 【 Oa Cái 】 này đã bị các huynh đệ tỷ muội gọi ra.

Cho nên khi bọn họ nhìn thấy trái tim Vương Thủ Tâm, ánh mắt đều có chút vi diệu khác thường.

Vương Thủ Tâm bị các đệ đệ muội muội, trong lòng sợ hãi. Nhìn quanh hình tượng của mình, hình như trang phục hôm nay không có vấn đề gì a?

Hơn nữa những đệ đệ muội muội này từ buổi tiệc tối ngày đó, liền không ngừng đưa tới ánh mắt khác thường.

Chẳng lẽ là ngưỡng mộ hắn ta rồi sùng bái hay sao?

Kiềm chế tạp niệm có chút vui thích trong lòng, hắn chắp tay nói với Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng: “Thủ Triết hiền đệ, ngu huynh phụng mệnh tộc trưởng. Đến đây làm dẫn đường cho chư vị, dẫn các đệ đệ muội muội đi dạo trong Lũng

Tả quận thành một vòng, hai ngày nữa lại dẫn mọi người đến Học Cung.”

Vị Vương Thủ Tâm này cũng không phải là tộc nhân bình thường, mà là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Lũng Tả Vương thị.

Hắn mười tám tuổi đã tiến vào Học Cung.

Khoảng ba mươi tuổi, dưới sự ủng hộ của gia tộc và Học Cung, Linh Đài cảnh đã có thành tựu.

Bây giờ ba mươi lăm tuổi đã được Học Cung coi trọng, có tiềm lực được thu làm đệ tử nòng cốt. Đây chính là một vị tộc huynh trong Học Cung mà Vương Thủ Ước đã từng đề cập.

Một khi hắn trưởng thành, sẽ có thể giúp đỡ lẫn nhau với Lũng Tả Vương thị, khiến Lũng Tả Vương thị phát triển không ngừng.

Nhân vật ưu tú như vậy đương nhiên là do Lũng Tả Vương thị triệu hồi gần đây.

Mục đích cũng là để chiêu đãi đám người Vương Thủ Triết, thể hiện nội tình của Lũng Tả Vương thị, miễn cho khiến Bình An Vương thị coi thường.

“Đa tạ Thủ Tâm huynh đã giúp đỡ.” Vương Thủ Triết cung kính đáp lễ.

Lũng Tả quận thành rất lớn. Có địa đầu xà Vương Thủ Tâm đi cùng, đi chỗ nào cũng thuận tiện, không cần đi lung tung.

Như thế dưới sự làm bạn của Vương Thủ Tâm, mọi người rất vui vẻ du ngoạn ở Lũng Tả quận thành.

Hơn nữa Vương Thủ Tâm thành thục ổn trọng, nói chuyện cởi mở, du ngoạn khắp nơi đều chậm rãi kể lại điển cố và những chuyện thú vị trong đó, khiến mọi người tăng thêm không ít kiến thức.

Đại nha đầu Ly Từ thì nhìn chằm chằm những quầy hàng mỹ thực kia, đi đến đâu cũng không quên nếm thử hương vị.

“Thủ Triết hiền đệ, vừa rồi nghe đệ muội nói, muốn mua hai bộ quần áo thích hợp.” Mọi người đi dạo, Vương Thủ Tâm chỉ vào một cửa hàng may cỡ lớn: “Cửa hàng này là cửa hàng may

tốt nhất ở Lũng Tả quận, chính là Thiên Nhân thế gia Chu thị mở ra. Gia tộc Chu thị am hiểu chế y nhất, trong tộc có vài vị đại sư may."

Vương Thủ Triết biết Chu thị này.

Hôn phục của ông ta được ủy thác chế độ ở cửa hàng bán quần áo của Tiền thị này.

Mặc dù giá cả đắt đỏ, nhưng đồ vật đúng là rất tốt.

Vương Thủ Triết biết ý tứ của nương tử Liễu Nhược Lam, nàng đau lòng cho các muội muội và cháu gái, nghĩ trước khi các nàng vào Học Cung, sẽ giúp các nàng mua thêm một số quần áo thượng hạng.

"Nương tử, ngươi cùng hai vị muội muội đi dạo một vòng, ngươi cứ xem quần áo Ly Từ là được." Vương Thủ Triết nói: "Vừa rồi chúng ta đi ngang qua đổ thạch phường, nghe nói đó là đổ thạch phường lớn nhất trong lãnh thổ Lũng Tả quận, ta dẫn Ly Từ đi chơi một chút."

Liễu Nhược Lam đương nhiên hiểu ý phu quân, dịu dàng hào phóng nói: "Phu quân thích chơi đùa, ở đây có ta chăm sóc là được."

Vương Thủ khẽ cau mày, thấp giọng nhắc nhở: "Thủ Triết hiền đệ, bởi vì cái gọi là mười cược chín thua. Đổ thạch hơn phân nửa đều thua. Chỉ có những tán tu hoặc là dân cờ bạc mới đi liều một phen."

Vương Thủ Triết thầm khen một tiếng.

Lũng Tả Vương thị không hổ là thế gia ngàn năm, cho dù đã xuống dốc, nhưng toàn thể gia giáo cũng không tệ.

"Đa tạ Thủ Tâm huynh nhắc nhở, làm phiền ngài ở đây bồi Nhược Lam." Vương Thủ Triết cười nói: "Ta cũng chỉ mang theo Ly Từ, tùy tiện mua hai khối chơi đùa."

Cứ như vậy, Vương Thủ Tâm tự nhiên nhận lời.

Sau đó, Vương Thủ Triết dẫn Vương Ly Từ đến sòng bạc thạch phường lớn nhất, hơn nửa canh giờ sau, hắn và Vương Ly Từ cùng nhau ra khỏi đổ thạch phường.

Quá trình này, hai thúc cháu gái bọn họ đã sớm quen thuộc.

Thật không hổ là Lũng Tả quận thành, tài nguyên này rất phong phú.

Trên mặt Vương Thủ Triết nở nụ cười dào dạt, hài lòng vỗ vỗ chiếc nhẫn trữ vật trên tay. Tuy rằng những đổ thạch này còn chưa mở ra, nhưng từ trước đến nay Ly Từ đại nha đầu vẫn chưa từng thất thủ.

Có thể nói là Hoàng Kim Đồng của Thạch giới.

Trở về cửa hàng may đồ.

Đợi hơn một canh giờ, Liễu Nhược Lam mới hoàn thành nhiệm vụ mua sắm trang phục lần này.

Ngoại trừ cho mấy vị và phu quân đi Học Cung, đều đã chuẩn bị hai bộ quần áo tơ linh tàm thượng hạng, nàng còn đặc biệt chọn cho Lung Yên lão tổ hai bộ.

Trước trước sau sau có hơn mười bộ quần áo tơ linh tàm đắt tiền, lúc tính tiền cũng không nháy mắt một cái, lập tức khiến nàng biến thành khách quý cửa hàng y phục Chu thị.

Phóng khoáng nhìn thấy trái tim Vương Thủ Tâm run lên.

Đều nói Bình An Vương thị có tiền, nhưng đây cũng quá có tiền đi?

Lúc này Vương Ly Từ đã không thể chờ đợi được nữa: “Tứ thúc, Tứ thúc, con đói bụng lắm. Không phải thúc đã nói, muốn dẫn con đến tửu lâu tốt nhất để ăn sao?”

“Thủ Tâm huynh, trong Lũng Tả quận thành chúng ta, tửu lâu tốt nhất là nhà nào?” Chuyện Vương Thủ Triết đã đáp ứng, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Vương Thủ hơi do dự nói: “Bên trong Lũng Tả quận thành, tửu lâu tốt nhất không gì hơn Bách Vị Các tổng bộ.”

Nhưng Bách Vị Các ở các thành, đã thuộc về tửu lâu giá cả cực kỳ đắt đỏ, giá cả của tổng bộ càng kinh người. Điều này cũng khiến cho lúc Vương Thủ Tâm nói chuyện có chút do dự.

Trước khi đi, gia chủ cũng nhét cho hắn mấy ngàn càn kim, dặn dò hắn hảo hảo chiêu đãi đoàn người Bình An Vương thị. Bằng những càn kim này, trong Bách Vị Các ăn mấy bữa cũng đủ rồi.

Nhưng trong số tiểu bối Vương thị có một cô nương ăn món đặc biệt, mấy ngàn càn kim này có đủ ăn một bữa hay không vẫn là vấn đề.

Điều này khiến hắn cảm thấy chột dạ.

Vừa nhắc tới Bách Vị Các, hai mắt Vương Ly Từ lập tức tỏa sáng, khuôn mặt mập mạp trẻ con tràn đầy vẻ hưng phấn: "Ta đã ăn Bách Vị Các rồi, hương vị rất ngon, chỉ ăn một nhà này thôi, vậy thì ăn cả nhà này."

Lúc trước Vương Thủ Triết từng hứa hẹn, lập tức nói: "Được, vậy là một nhà này."

Đồng thời hắn nhớ lại cảnh tượng chín năm trước ở Trường Ninh vệ Bách Vị các. Lúc ấy Ly Từ đại tiểu thư chỉ mới là Luyện Khí cảnh, suýt nữa đã ăn tươi tiền chưởng quỹ phụng dưỡng một năm.

Có trời mới biết lần này nàng ăn thoải mái, phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể đánh được?

Cũng may nha đầu này mặc dù có thể ăn, nhưng cũng đặc biệt có thể kiếm. Một phen lông dê của đổ thạch phường vừa rồi cũng đủ nàng ăn mấy bữa, còn có chút giàu có.

Vừa nghe đến Vương Thủ Triết đều nói như vậy.

Vương Thủ Tâm cũng khẽ cắn môi: "Được, vậy thì Bách Vị Các."

Lũng Tả Vương thị là chủ nhà đương nhiên không muốn bị mất phần này, cùng lắm thì lát nữa sẽ tìm gia chủ bù lại.

Vừa nghĩ đến đây, khí lực trong lòng hắn đã đủ.

Thật ra ông ta hoàn toàn không nghĩ tới, Vương Thủ Triết căn bản không có ý để ông ta mời khách.

Một đám người dưới sự dẫn dắt của Vương Thủ Tâm, bước vào tổng bộ Bách Vị Các.

Kiến trúc Bách Vị Các, tự nhiên ở vào khu vực tuyệt hảo, vả lại khí thế to lớn, trang trí càng cực kỳ xa hoa.

Các thương nhân tán tu vân du bình thường, đều chỉ dám đứng xa xa nhìn, ngay cả dũng khí đi vào ăn một bữa món ngon nhất cũng không có.

Điểm nổi bật nhất ở đây chính là một chữ - 【 Quý 】.

Vương Thủ Tâm có chút tự tin, hạ thấp giọng giới thiệu: "Trăm vị các này nói đến thì đã có lịch sử mấy trăm năm, chính là sản nghiệp trụ cột chủ yếu của Vũ Văn gia của Tử Phủ thế gia, mở ra toàn bộ Lũng Tả quận, tiền lời hàng năm đều vô cùng kinh người."

"Thế nhưng Vũ Văn thế gia ở hơn trăm năm trước luân chuyển Tử Phủ thất bại, Tử Phủ hạt giống trong nhà thủy chung kẹt ở Thiên Nhân cảnh đỉnh phong không thể tiến thêm. Trong khoảng thời gian ngắn vô lực lại tiến lên, bởi vậy khối thịt béo này liền khiến cho mấy Tử Phủ thế gia mơ ước."

"Thế nhưng Vũ Văn thế gia cũng đủ tàn nhẫn, sau khi trả giá không ít, từ Tử Phủ thế gia Thượng Quan gia cưới một vị đích nữ từ quốc đô. Chính là dựa vào vị đích nữ này, Bách Vị Các lại lần nữa đứng vững gót chân. Mà vị phu nhân kia cũng cực kỳ am hiểu giao tiếp, không đến vài chục năm, đã mở rộng sản nghiệp Bách Vị Các ra mấy phần."

"Thế nhưng nghe nói vị phu nhân kia là Khắc Phu, vừa mới gả tới chưa được hai năm đã khắc chết trượng phu."

Những thứ này đều là kỳ văn dị sự, truyền lưu bát quái.

Nhưng đây là ở trong Bách Vị Các, lúc Vương Thủ Tâm nói chuyện cũng hết sức cẩn thận.

Vương Thủ Triết cũng hơi cảm khái, hóa ra Bách Vị Các còn có chuyện xưa như vậy. Trước đây chỉ coi đây là một tửu lâu xa hoa. Nhưng bây giờ nhìn xem, nếu không có thực lực mạnh mẽ, sản nghiệp có tốt đến đâu cũng rất khó giữ được.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng.

Nếu không có Tử Phủ thế gia cường đại làm chỗ dựa, há có thể đem một môn sinh ý lớn như vậy làm tới mỗi một ngõ ngách Lũng Tả quận?

Có đệ tử ưu tú của Tử Phủ Học Cung, Vương Thủ Tâm của Thiên Nhân thế gia uy tín lâu năm dẫn đường.

Ở tổng bộ Bách Vị Các tự nhiên có một gian phòng bao tốt nhất.

Phòng khách này nằm ở lầu hai, nối tiếp từ hành lang gấp khúc. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh mới trang bị ở phòng bao, có thể nhìn thấy sân khấu lớn ở giữa hành lang gấp khúc của Bách Vị Các.

Bách Vị Các không chỉ giới hạn trong ăn uống. Thỉnh thoảng nó còn biểu diễn ca múa, mời tới đều là đại nghệ thuật gia của các quận nổi tiếng.

Nghe nói đây là tiên hà do phu nhân kia khai sáng, cũng là một loại thủ đoạn hấp dẫn nhân khí.

Nhưng hiển nhiên, Vương Ly Từ hoàn toàn không có hứng thú đối với ca múa biểu diễn.

Nàng vừa vào cửa phòng liền bắt đầu cầm thực đơn đặc điểm, bữa cơm này là nàng từng liều mạng đổi lấy, như thế nào cũng phải ăn cho hồi vốn.

Những người còn lại đương nhiên cũng để mặc nàng đi gọi, bản lĩnh bên cạnh Vương Ly Từ không lớn, nhưng bàn về ăn uống, ai cũng không chuyên nghiệp bằng nàng.

Vương Thủ thầm kinh hãi, tính toán mấy ngàn càn kim trong túi, rốt cuộc có đủ tính tiền hay không.

Đúng vào lúc này.

Bên ngoài Bách Vị Các nghênh đón một đám khách quý.

Chưởng quầy tự mình dẫn người nghênh đón, từ xa hoa trọng mã xa hoa xuống xe ngựa là một vị nữ tử xinh đẹp mà phong tình vạn chủng.

Đi bên cạnh nàng là hai nam tử trẻ tuổi.

Một người trong đó vô cùng trẻ tuổi, ước chừng chỉ khoảng hai mươi, trên khuôn mặt sạch sẽ có cảm giác ngây ngô chưa rút đi.

Mà người còn lại là thanh niên áo tím khí độ bất phàm, đầu hắn đội ngọc quan eo bội bảo kiếm, bề ngoài nhìn chỉ khoảng hai lăm hai sáu tuổi, nhưng ánh mắt thâm thúy như đầm nước lạnh, khí tức trên người nội liễm vô lậu, rõ ràng là một vị tu sĩ Linh Đài cảnh trẻ tuổi mà cường đại.

Dưới sự nghênh đón của chưởng quỹ, ba người tiến vào Bách Vị Các, đi lên lầu hai bao phòng.

Nữ tử xinh đẹp dịu dàng nói với thanh niên áo tím: "Trì công tử, sau khi tiểu thúc nhà ta tiến vào Tử Phủ Học Cung, còn phải nhờ Trì công tử quan tâm nhiều hơn."

Vị thanh niên áo tím này tên là Trì Tuấn Kiệt, mặc dù chỉ xuất thân từ một hộ thế gia bát phẩm ở hành lang hữu vệ.

Nhưng mà hắn có thiên phú xuất chúng, sớm đã tiến vào Tử Phủ Học Cung phát triển. Bởi vì biểu hiện xuất chúng, hiện giờ rất được Học Cung coi trọng, đã đặt hắn vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm trong khảo hạch rồi.

Một khi liệt vào hàng đệ tử hạch tâm, phân phối tài nguyên và cung cấp sẽ khác nhau, để hắn có cơ hội xông lên Thiên Nhân cảnh tương lai.

Nhân vật như vậy, cho dù bây giờ còn trẻ, đã trác tuyệt bất phàm.

Nhưng mà, Trì Tuấn Kiệt lại nghiêm mặt lại, chắp tay nói với nữ tử xinh đẹp kia: "Bích Liên phu nhân nói quá lời, đây là bổn phận của tuấn kiệt. Huống hồ Vũ Văn Hiền đệ chính là Huyền Băng huyết mạch trung phẩm Bính đẳng, thiên phú như vậy không bao lâu nữa sẽ trở nên nổi bật trong Học Cung. Nói không chừng, về sau ta còn phải nhờ Vũ Văn Hiền đệ đến quan tâm đây."

Nữ tử này rõ ràng chính là Bích Liên phu nhân đã từng tranh đoạt Tẩy Tủy Đan ở Đông Hải vệ và Vương Thủ Triết.

Vừa nhắc đến Vũ Văn Kiến Nghiệp bên cạnh, trên khuôn mặt yêu mị của Bích Liên phu nhân lộ ra vẻ cưng chiều: "Kiến Nghiệp tuy là tiểu thúc của ta, nhưng ca ca hắn chết sớm, liền thân cận từ nhỏ với ta. Đứa nhỏ này thiên phú huyết mạch không tầm thường, chỉ là lịch duyệt còn thấp, làm người xử sự quá mức ngại ngùng. Có tuấn kiệt ở trong Học Cung chiếu cố, ta liền yên tâm."

Tuy nhiên mới nói xong, sắc mặt nàng lại phát lạnh, hơi bất mãn nói: "Chỉ tiếc không lấy được Tẩy Tủy đan, nếu không huyết mạch Kiến Nghiệp rất có khả năng đột phá đến trung phẩm giáp đẳng, danh tiếng tiểu thiên kiêu, ngay cả thân

truyền kia cũng có cơ hội tranh giành một phen. Vương Tử Đằng đáng giận kia…”

Sau đó, nàng tự nhiên là tìm hiểu một phen. Biết được ghế lô kia chính là chắt trai của Đông Hải Vương —— nghiên mực và Ngọc định ra, cũng biết được tên kia gọi là Vương Tử Đằng, hình như là đến từ một thế gia cường thịnh ở Lĩnh Bắc quận.

Sự phẫn nộ của nàng không phải hoàn toàn đến từ Tẩy Tủy đan bị đoạt. Dù sao đó cũng là đấu giá hội công bằng, tự nhiên là người trả giá cao thì được.

Lửa giận và hận ý đến từ “lời mời nhiệt tình” của nàng ta, có ý kết giao.

Một câu “Vương Tử Đằng” nhẹ nhàng.

“Ta và ngươi vô duyên!”

Điều này quá khinh thường nàng.

Lĩnh Bắc quận ở nơi xa xôi hẻo lánh, cho dù trong lòng nàng có bất mãn, cũng không thể vươn tay qua.

Như thế chỉ có thể nghẹn khuất đến nay.

Bỗng nhiên! Chính vào lúc này.

Trong một phòng bao thượng đẳng bên cạnh hành lang Hồi Hột, truyền đến một giọng nam ôn hòa mà êm tai: “Vương Ly Từ, ngươi chọn không sai biệt lắm đúng không? Để Tứ thẩm nhà ngươi chọn mấy cái nàng thích ăn.”

“Không cần không cần, Ly Từ điểm là được rồi.” Một giọng nói nữ tử dễ nghe nói: “Nó đã đếm không ít thứ cháu thích, đại nha đầu này là tri kỷ. Tứ thẩm thương cháu.”

“Cảm ơn Tứ thẩm, Tứ thẩm là người tốt nhất.”

Đây là một hồi đối thoại rất bình thường.

Nhưng rơi vào trong lỗ tai Bích Liên phu nhân, thân thể mềm mại của nàng lại trùng trùng điệp điệp run lên, hai mắt bộc phát ra ánh sáng.

Một cảm xúc vừa phẫn nộ, lại hưng phấn khó tả dâng lên trong đầu nàng.

“Vương Tử Đằng!!!”

Giọng nói này nàng nằm mơ cũng đã mơ thấy rất nhiều lần, rất quen thuộc và “thân thiết” như vậy.

Đây là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!

Nàng thật muốn cười to vài tiếng, ha ha ha, vương tử đằng a, vương tử đằng.

Ngươi vậy mà còn có thể rơi vào trong tay lão nương, xem lão nương thu thập ngươi thế nào!

…

Chương 27: Kinh ngạc! Có người thanh toán giá!

…

“Chưởng quỹ, trong bao sương này là ai?” Bích Liên phu nhân kiềm chế lửa giận trong lòng, ngữ điệu bình tĩnh lại.

Đây chính là chỗ lợi hại của nàng.

Trước khi chưa tìm hiểu rõ ràng, kiên quyết không đắc tội, đắc tội người không nổi. Hơn nữa nàng ta luôn mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thích kết giao với các thanh niên tuấn kiệt.

Chưởng quầy lập tức gọi gã sai vặt phụ trách gian phòng này tới, sau khi hỏi rõ ràng, trả lời Bích Liên phu nhân: “Khởi bẩm phu nhân, gian phòng này chính là Vương Thủ Tâm của Lũng Tả Vương thị, đó là một Thiên Nhân thế gia lâu năm. Vương Thủ Tâm đồng thời cũng là đệ tử ưu tú trong Tử Phủ Học Cung, nghe nói có tiềm lực cạnh tranh đệ tử hạch tâm.”

“Vậy Vương Thủ Tâm chắc là đang chiêu đãi khách quý, nghe nói điểm đơn phi thường đắt đỏ.”

Thiên Nhân thế gia? Đệ tử nòng cốt? chiêu đãi khách quý?

Bích Liên phu nhân ngược lại ánh mắt hơi sáng lên, nhìn thoáng qua Trì Tuấn Kiệt bên cạnh nói: “Trì công tử có nhận ra Vương Thủ Tâm kia không?”

Vừa nghe đến tên của Vương Thủ Tâm, sắc mặt Trì Tuấn Kiệt liền trở nên ngưng trọng, thoáng có chút địch ý nói: “Vương Thủ Tâm cùng ở dưới trướng Huyền Diêu thượng nhân với ta, thiên tư tuổi tác cũng không khác nhau là mấy. Có điều, nghe nói hắn xuất thân từ Thiên Nhân thế gia, trong nhà có nhiều tài nguyên phụ trợ hơn một chút, thực lực thoáng vượt qua ta nửa bậc.”

Mặc dù trong lời nói có chút khó chịu Vương Thủ Tâm, nhưng cũng thành thật trả lời.

“Như thế, cũng là tuổi trẻ tuấn kiệt.” Bích Liên phu nhân ánh mắt hơi động một chút, bất quá ngay lập tức ánh mắt lại có chút hung lệ lên, hiển nhiên là nhớ tới chuyện khó chịu.

Cân nhắc một chút, cảm thấy đối thủ coi như chọc nổi, lúc này liền đẩy cửa bước vào, ánh mắt sáng quắc quét ngang tất cả mọi người trong phòng.

Trong phòng có bốn nữ ba nam.

Ánh mắt của nàng đầu tiên là quét về phía bốn nữ tử.

Ơ?

Nhất thời, Bích Liên phu nhân hơi sững sờ.

Trong bốn nữ nhân này, có ba cách ăn mặc Vân Anh chưa gả, một người khác là người phụ nữ xinh đẹp, đều rất trẻ tuổi.

Mỗi người đều là Chung Linh Dục Tú, khí chất phi phàm, như Loan Tường Phượng Tập.

Cũng khó trách, Bích Liên phu nhân hoàn toàn không biết.

Trên thực tế bốn người bọn họ mỗi người đều là thượng phẩm huyết mạch tư chất.

Mà huyết mạch càng cường đại, thì càng tiếp cận một phương hướng hoàn mỹ, ở bên ngoài tự nhiên cũng sẽ có thể hiện.

Đương nhiên, cũng không phải nói người đẹp, chính là huyết mạch cường đại. Trên thực tế có rất nhiều người lớn lên dễ nhìn, bất quá là bên ngoài kim ngọc, bên trong hư bại mà thôi.

Chỉ là huyết mạch càng thêm cường đại tinh khiết, sẽ làm cho bề ngoài cùng khí chất tiến hóa một mặt tốt.

Nhưng cũng không thể thông qua bề ngoài, để phán đoán huyết mạch của một người có mạnh mẽ hay không.

Vừa nhìn thấy bốn nữ tử giống như bảo tàng này, tâm tình Bích Liên phu nhân vốn đã không vui, nhất thời lại ác liệt hơn mấy phần.

Lại nhìn về phía ba nam tử kia.

Hai thanh niên nam tử, đều ăn mặc có chút chú ý, anh tư bộc phát mà khí độ nổi bật, phảng phất như con rồng trong người.

Nhất là vị kia càng trẻ tuổi hơn.

Dáng dấp hắn ta giống như một quan ngọc, oai hùng tuấn lãng, trong lúc giơ tay nhấc chân có một luồng khí chất thong dong bình tĩnh, vực sâu núi cao.

Từ khí độ cùng với vị trí ngồi của hắn, liền nhìn ra đây là một vị thượng vị giả đã ở vị trí cao.

Về phần một nam hài mười sáu mười bảy tuổi kia, cả người đều là bắp thịt cuồn cuộn, ngồi ở bên kia như là con nghé con cường tráng, vẻ mặt đều là thanh thuần chất phác. Tiểu tử này có thể xem nhẹ, tuyệt đối không đến mức là vương tử đằng kia.

Ngay khi Bích Liên phu nhân không coi ai ra gì đánh giá mọi người.

Ánh mắt mọi người cũng đều rơi vào trên người đoàn người Bích Liên phu nhân.

Vương Thủ Triết hơi nhíu mày, không nhanh không chậm nói: "Chư vị đi nhầm phòng bao à?"

Giọng nói này vừa vang lên.

Nhất thời nhói nhói đến Bích Liên phu nhân, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, cười lạnh không thôi nói: "Quả nhiên là ngươi, Vương Tử Đằng."

Vương Tử Đằng?

Tất cả mọi người Vương thị hai mặt nhìn nhau không thôi, cái này chỉ sợ là nhận lầm người rồi?

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc, Vương Tử Đằng? Đây không phải là hắn ở Đông Hải vệ, vì mua đồ mà che giấu thân phận, thuận miệng bịa ra danh tự sao?

Lúc này.

Hắn đánh giá Bích Liên phu nhân, kỳ quái nói: "Vị đại… tỷ này, chúng ta quen biết nhau sao?" Trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn nuốt hai chữ đại nương và bác gái trở về. Ưu tuyển một từ coi như thích hợp.

Đại tỷ?

Lửa giận của Bích Liên phu nhân, lại nhịn không được nổi lên. Nàng vốn không phải là người có tính tình tốt, bất kể là phu gia nhà mẹ đẻ, thậm chí là trên sàn đấu giá đều căn bản là nhường cho nàng.

Còn chưa từng nghe qua hai chữ đại tỷ này.

Hơn nữa Vương Tử Đằng này lại không có chút ấn tượng nào đối với nàng, điều này khiến cho nàng tự nhận mị lực vô song, làm sao có thể nhịn được?

"Họ Vương, ngươi ở Đông Hải vệ làm ra chuyện như vậy với ta." Bích Liên phu nhân giận dữ cười nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi đã sớm chạy về Lĩnh Bắc quận chứ, không ngờ lại đụng phải."

Làm ra chuyện như vậy?

Sau đó ánh mắt của mọi người Vương thị đều đổ dồn lên người Vương Thủ Triết, thần sắc có chút phức tạp.

Ngược lại Liễu Nhược Lam làm bộ không hề bị lay động, nàng tự nhiên biết bản tính của phu quân, tạm thời không dám cam đoan chàng tuyệt đối sẽ không ăn vụng, nhưng dám cam đoan thứ chàng thích tuyệt đối không phải loại này.

"Ồ" Vương Thủ Triết chợt nhớ ra: "Chính là vị kia, trong Bách Bảo Các, đúng đúng, Bích, cái gì, đúng, Bích Lạc phu nhân. Thì ra là ngươi, hân hạnh gặp mặt."

"Là Bích Liên phu nhân." Bích Liên phu nhân nghiến răng nghiến lợi sửa lại.

"Đúng đúng, ta nhớ ra rồi." Vương Thủ Triết trịnh trọng gật đầu nói: "Là Bích Liên phu nhân, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Sau đó hắn rất kinh ngạc nhìn nàng: "Ngài tìm ta có chuyện gì sao?"

"Tìm ngươi có chuyện gì?" Bích Liên phu nhân trong lòng nghẹn một đống lửa, cười đến càng thêm diêm dúa lẳng lơ, "Lần trước mời Vương công tử nói chuyện một phen không có kết quả, hôm nay ngươi đã đến tiệm của ta, ta là chủ nhà tự nhiên phải chiêu đãi ngươi một phen."

Đông Đạo Chủ?

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: "Thì ra ngươi chính là một vị Vũ Văn thế gia kia…" Lúc trước nếu không phải nghe Vương Thủ Tâm giới thiệu, hắn thật sự không biết, Bích Liên phu nhân này chính là đông chủ của Bách Vị Các.

"Chính là bổn phu nhân." Bích Liên phu nhân cười lạnh hai tiếng nói: "Không biết bây giờ có đủ tư cách mời Vương công

tử ăn cơm không?”

“Đa tạ ý tốt của phu nhân. Nhưng mà ta và ngươi vô duyên vô cớ, vẫn là thôi đi, tiền cơm này ta có thể trả được.” Vương Thủ Triết ước chừng biết được danh tiếng của nữ nhân này không tốt, không muốn có chuyện gì dây dưa không rõ với nàng.

Sau đó Liễu Nhược Lam vụng trộm cho phu quân một ánh mắt, dường như đang thầm khen, phu quân thật ngoan ngoãn.

Bích Liên phu nhân tuy rằng trong cơn giận dữ, nhưng nàng ta chung quy xuất thân là thương nhân. Nhìn đám người này mỗi người đều mặc các loại linh tàm y, nhất là đôi nam nữ kia, trên tay mỗi người đều mang theo nhẫn trữ vật, từ đủ loại dấu hiệu cho thấy lai lịch của vị Vương Tử Đằng này chỉ sợ không nhỏ.

Nhưng tính tình của nàng từ trước đến nay không hề nhỏ.

Cho dù không muốn kết làm tử thù với đối phương, nhưng ngụm ác khí này vẫn phải xuất ra một ngụm, nàng đảo mắt một cái: “Vương công tử, không muốn mời ta ăn cơm cũng được. Nhưng dù sao cũng phải nói cho ta biết, lúc ấy cướp Tẩy Tủy đan của ta đến tột cùng là cho ai dùng? Cũng để cho ta kiến thức một chút, rốt cuộc là thiếu niên tuấn kiệt cỡ nào phối hợp Tẩy Tủy đan? Cũng tiện gọi ta Vũ Văn Kiến Nghiệp nhìn một cái, chết tâm kia.”

Sau đó ánh mắt của nàng liền quay tròn nhìn về phía mấy người trẻ tuổi kia.

Cho ai dùng Tẩy Tủy đan? Đương nhiên là tự cho ta dùng.

Có điều Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết chuyện này, sau đó hắn nhìn về phía hai vị nam tử trẻ tuổi phía sau Bích Liên phu nhân.

Trong đó một vị chừng hai mươi tuổi, nhìn qua một bộ dáng khí chất không tầm thường, người này hơn phân nửa chính là Vũ Văn Kiến Nghiệp trong miệng nàng.

Vương Thủ Triết khen một tiếng nói: “Tiểu tử này thoạt nhìn không tệ, rất có linh khí, phu nhân ngược lại sinh được một đứa con trai tốt.”

Con trai của thần mẹ nó!

Mặt Bích Liên phu nhân đen lại, tức giận nói: “Vương Tử Đằng, ngươi chớ có nói hươu nói vượn, đây là tiểu thúc tử của bổn phu nhân.”

“À, hóa ra là tiểu thúc tử của ngươi.” Vương Thủ Triết không sao cả nói: “Rất tốt, đứa nhỏ này. Nhưng mà Tẩy Tủy đan mà, người trả giá cao thì được.”

Trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này ngoại trừ ngại ngùng ra cũng không có tật xấu gì. Xem khí thuật, phát hiện nó tuổi còn trẻ đã Luyện Khí cảnh tầng tám.

Hiển nhiên là huyết mạch và tài nguyên đều không tầm thường, khó trách sốt ruột mua Tẩy Tủy đan cho hắn.

Đám người Vương thị, bọn họ cũng không dễ dàng nhìn thấu. Trên người ba Linh Đài cảnh đều đeo liễm tức bội cao giai. Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, còn có trên người bọn Vương Tông Thịnh, đều mang theo liễm tức bội bình thường.

Trừ phi là tu vi cảnh giới vượt qua một mảng lớn thật lớn, hoặc là chính mình bộc phát khí tức, nếu không thật đúng là khó phán đoán thực lực của bọn hắn.

“Hừ, lời này của ngươi cũng có lý, nhưng mà lão nương trong lòng không phục.” Bích Liên phu nhân đảo mắt nói: “Không bằng như vậy, ta nhìn mấy người trẻ tuổi trong nhà ngươi, chẳng lẽ cũng muốn gia nhập Học Cung?”

“Không bằng để hắn cùng tiểu thúc tử ta luận bàn một chút. Chỉ cần tuổi xấp xỉ, có một người có thể thắng hắn. Tất cả giấy tờ hôm nay các ngươi miễn, còn biếu tổng giá trị 3000 càn kim. Đây không tính là ta mời ngươi ăn, là chính các ngươi thắng đấy.”

“Hóa khoản miễn?” Vương Thủ Triết vẻ mặt buồn bực, nhắc nhở nói: “Phu nhân có biết, giấy nợ của chúng ta có bao nhiêu không? Chúng ta còn chưa đốt đủ, một lát còn phải thêm đơn.”

“Bổn phu nhân mặc kệ giấy tờ của ngươi có bao nhiêu, không thêm nữa! Chỉ cần các ngươi ăn ngay tại chỗ, không đóng gói mang đi. Không cần biết bao nhiêu đều tính lên đầu bổn phu nhân.” Bích Liên phu nhân một bộ hào khí ngút trời, phảng phất như vừa trút một ngụm ác khí, cho dù là hơn mấy ngàn vạn càn kim cũng không quan tâm.

“Cái này…” Vương Thủ Triết lập tức có chút động lòng.

Thành thật mà nói bữa cơm này không phải số lượng nhỏ.

Không đợi hắn đưa ra quyết định.

Vương Lạc Thu liền nhảy ra nói: “Tứ ca ca, ngươi lằng nhằng làm cái gì, không phải đánh một trận là có thể miễn đơn sao? Loại chuyện tốt này tìm đâu ra? Chúng ta tốc chiến tốc thắng, đừng trì hoãn ăn cơm.”

Nàng xắn tay áo như chuẩn bị làm.

Đùa à, nàng đi Học Cung chính là chuẩn bị quét ngang đương đại, đánh thiên kiêu. Một tiểu tử chưa vào Học Cung, lại có cái gì phải sợ?

“Lục cô cô, hắn đã nói, chỉ cần tuổi tác tương đương, ai đến cũng không cự tuyệt.” Vương Tông Thịnh đứng lên nói: “Không bằng ta đến thử lòng tin của hắn trước, ít nhiều cũng cho ta cơ hội tôi luyện tôi luyện.”

Đừng thấy bộ dáng tiểu tử này tràn đầy cơ bắp, nhưng trên thực tế hắn ta là con trai của thương nhân Vương Thủ Nghĩa, từ nhỏ mưa dầm thấm đất vô cùng khôn khéo.

Không hề ngốc nghếch giống như bề ngoài của hắn, người xem nhẹ hắn sẽ phải chịu thiệt. Chỉ riêng Cửu Chương Toán thuật học tập từ nhỏ kia cũng đã bắt đầu nghiền ép người giữ chữ lót rồi.

Lúc này, Vương Thủ vội vàng nói: “Thủ… Hiền đệ. Nếu như ngươi không muốn so, chúng ta có thể cự tuyệt. Ta cũng không tin, ở trong Lũng Tả quận thành chúng ta, còn có người dám cưỡng ép bức người ẩu đả hay sao?”

Hai thân phận kia của hắn đều không thể khinh thường, một khi nghiêm túc thì vẫn rất có sức ảnh hưởng.

“Ý của Nhược Lam thì sao?” Cuối cùng Vương Thủ Triết vẫn nhìn Liễu Nhược Lam một chút.

“Phu quân, nếu như Tông Thịnh, Lạc Thu bọn họ muốn chơi đùa thì cứ để bọn họ đi.” Liễu Nhược Lam không có hảo cảm gì với Bích Liên phu nhân kia, nếu nàng ta đã chủ động duỗi cổ để cho người ta chém.

Liễu Nhược Lam nàng là đại phụ chưởng quản tiền tài Vương thị, cũng không ngại tiết kiệm chút tiền cho nhà.

Hiện giờ tuy rằng Vương thị giàu có, nhưng chung quy gia nghiệp lớn chi tiêu lớn hơn, có thể tiết kiệm được một người.

"Được, chú ý một chút, đừng chơi đùa quá trớn rồi." Vương Thủ Triết trầm ngâm cũng đồng ý. Dù sao sau này những đứa trẻ này phải đi học trong Học Cung, người làm ca ca và thúc thúc như hắn, chắc chắn sẽ không bao giờ đồng ý với hắn cả đời.

Bọn họ cũng cần mình rèn luyện, mới có thể chân chính lớn lên.

"Làm phiền Tứ thẩm thẩm lấy vũ khí của ta ra." Vương Tông Thịnh cung kính nói.

Bởi vì muốn đi dạo phố ăn cơm, Liễu Nhược Lam thuận tiện giúp hắn cất vũ khí.

Ngay lập tức, nàng vuốt ngọc thủ một cái, trong tay liền có thêm hai thanh bát lăng đại chùy nặng trịch, nàng nũng nịu đưa cho Vương Tông Thịnh nói: "Ngươi đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là vũ khí này quá nặng."

Vương Tông Thịnh cầm hai thanh bát lăng đại chùy, nào dám tiếp lời Liễu Nhược Lam.

Thầm nghĩ, Tứ thẩm thẩm mà phát hỏa, đảm bảo chỉ chê nhẹ thôi. Nếu nói trong gia tộc ai có địa vị cao nhất, đương nhiên không phải Tứ thẩm thẩm thì là ai. Đây chính là uy danh mà bà ta đánh ra.

Sau đó mọi người liền đi tới sân khấu của Bách Vị Các, sân khấu này được xây dựng cực kỳ rắn chắc, thường xuyên có một số cuộc tỷ võ tranh đấu.

Vương Tông Thịnh dẫn đầu nhảy lên lôi đài, hai thanh đại chùy trong tay ông ta cử trọng nhược khinh, vung tay một cái liền sinh uy hùng hổ, ngay cả không khí cũng nổ tung theo.

"Được!"

Lần này kinh động đến không ít thực khách, thoạt nhìn náo nhiệt, nhìn thấy Vương Tông Thịnh bày ra, đều ồn ào kêu lên.

Người có thể dùng bữa ở tổng bộ Bách Vị Các này đều không phú thì quý, ánh mắt cũng không tệ.

Đứa nhỏ này thoạt nhìn mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng khí tức lại mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn có sức mạnh hết sức kinh người.

Nghe ngóng một chút, liền hiểu đây là một trận đánh cuộc.

Đại Càn quốc có đủ loại luật pháp, từ trước đến nay cấm tư đấu.

Nhưng nếu song phương ước định so tài thắng bại, lại vô cùng đề xướng và cổ vũ. Loại so tài này thường lấy một bên nhận thua làm chuẩn, thông thường cũng sẽ tăng thêm một chút phần thưởng để trợ hứng.

"Đứa nhỏ này là con nhà ai?" Một vị tu sĩ Linh Đài cảnh hơi kinh ngạc nói: "Đây đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy! Hơn nữa sức mạnh này, sợ là đã thức tỉnh huyết mạch chiến thể nào đó? Lợi hại hơn ta năm đó nhiều."

"Nghe nói là thân thích của Lũng Tả Vương gia." Có người đáp lại: "Chắc là Học Cung bắt đầu tuyển nhận đệ tử rồi, chắc là đưa đến Học Cung đi."

"Đứa nhỏ này chỉ cần giữ nguyên thế, đệ tử nòng cốt của Học Cung sẽ không chạy thoát."

Mọi người nghị luận sôi nổi, những thực khách này đều không phải là người bình thường, không ít người đều tầm mắt xuất chúng.

Kể từ đó.

Đám người Bích Liên phu nhân biểu lộ cũng ngưng trọng lên.

Không nghĩ tới tiểu tử thoạt nhìn khờ ngốc này lại còn đeo Liễm Tức Bội, thật sự đã nhìn nhầm.

"Kiến Nghiệp." Bích Liên phu nhân trịnh trọng nói: "Tiểu tử kia nhìn qua rất không dễ chọc, nếu như ngươi đánh không lại, chúng ta coi như xong."

"Tẩu tẩu, ta có thể đi thử một chút." Vũ Văn Kiến Nghiệp có chút ngại ngùng nói, sau đó, hắn từng bước một đi lên lôi đài.

Bỗng dưng!

Mấy bước cuối cùng, khí thế của hắn thay đổi.

Mỗi một bước đi, không khí bên người đều giống như bị đông lại, sương lạnh ngưng kết thành nhiều bông tuyết, quanh quẩn thân thể hắn bay múa.

“Huyết mạch Huyền Băng!”

Các vị thực khách, có nhiều người đều thấp giọng hô không thôi.

Trên mặt Bích Liên phu nhân cũng lộ ra một tia kiêu ngạo, tiểu thúc tử này là do bà nuôi lớn.

…

Chương 28: Bá khí! Là giọng điệu của thiếu nữ Đế!

…

Huyết mạch Huyền Băng chính là một trong tam đại thuộc tính dị, từ trước đến nay luôn nổi danh về sức chiến đấu mạnh mẽ.

Dưới tình huống cùng đẳng cấp, lực sát thương luôn mạnh hơn một chút.

“Luyện Khí cảnh tầng tám, Huyền Băng huyết mạch.” Một vài thực khách đều nghị luận không ngừng: “Nghe nói tiểu tử này tên là Vũ Văn Kiến Nghiệp, đích mạch của Vũ Văn thế gia. Thật là không tệ, không làm mất mặt tổ tiên bọn họ.”

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc: “Không ngờ tiểu tử ngại ngùng này vẫn là huyết mạch huyền băng. Gia tộc chúng ta mạnh, e là có chút phiền phức.”

“Tông môn chúng ta cũng là chiến thể huyết mạch.” Liễu Nhược Lam nói: “Nhưng hiện tại hắn còn trẻ, không gian trưởng thành trong tương lai rất lớn.”

Vương Tông Thịnh là người nổi bật trong giới nam đinh trẻ tuổi của Vương thị. Thiên phú của bản thân hắn cũng không kém, lại thêm những năm gần đây, Vương thị phát triển nhanh chóng, tài nguyên tổng thể khá nhiều.

Bởi vậy nhị ca Vương Thủ Nghĩa dốc sức mở rộng mối làm ăn của cá, giúp gia tộc kiếm được không ít tiền, đồng thời hắn cũng thu được một lượng lớn điểm cống hiến. Hai phu thê bọn họ đã hoán đổi không ít thiên tài địa bảo cải thiện tư chất huyết mạch cho Vương Tông.

Mà phu thê Vương Thủ Triết cũng âm thầm giúp cháu trai không ít, dù sao nữ hài tử trong gia tộc quá ưu tú, không khỏi quá mức âm thịnh dương suy, còn phải có một số nam hài tử ưu tú ra để giữ thể diện.

Không phải sao, huyết mạch của hắn đã tiến vào trung phẩm Đinh đẳng. So với Lung Yên lão tổ năm đó mới vào Học Cung, cũng không kém cỏi hơn bao nhiêu.

Chủ yếu là đứa nhỏ này tự nỗ lực, chịu tiến bộ.

Đồng thời.

Ngược lại Vương Tông Thịnh trên lôi đài rất thích thú, hắn cầm trong tay hai thanh đại chùy tám cạnh, bày ra tư thái chiến đấu: “Bình An Vương thị Vương Tông Thịnh, xin chỉ giáo.”

Mấy năm nay gia tộc vơ vét không ít công pháp tu luyện, cùng với đủ loại chiến kỹ Huyền Vũ, tương đối phong phú Tàng Thư Các. Dù sao chỉ dựa vào những thứ mà lão tổ tông truyền xuống đã có chút không đủ.

Bởi vậy trong gia tộc ngược lại xuất hiện không ít tiểu tử ưa thích tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ cổ quái.

Vương Tông Thịnh là ví dụ điển hình nhất, đồng thời khi hắn tu luyện Vương thị Huyền Nguyên quyết, còn tu luyện tôi thể hoành luyện công pháp, có thể phát huy huyết mạch chiến thể hình sức mạnh của hắn càng thêm vô cùng nhuần nhuyễn.

“Lũng Tả Vũ Văn thị Vũ Văn Kiến Nghiệp, thỉnh chỉ giáo.” Nói xong, rút ra một thanh trường kiếm tinh xảo, kiếm sắc băng oánh. Hiển nhiên thanh kiếm này mặc dù không phải linh khí, cũng là một thanh vũ khí thượng hạng.

“Grào!”

Vương Tông Thịnh gầm lên một tiếng, xông lên trước giết. Mỗi bước hắn ta bước một bước, dưới chân đều giống như man ngưu đạp đất.

“Đông! Đông! Đông!”

Phát ra thanh âm trọng chùy nổi trống, phảng phất gõ vào trái tim người. Chỉ một thoáng để cho người cảm nhận được, một đầu hung thú hung mãnh trọng hình, đang hướng mình trước mặt đánh tới.

Gần như là trong nháy mắt, hắn liền trùng kích đến trước mặt Vũ Văn Kiến Nghiệp. Hai tay mạnh mẽ kẹp lấy, hai thanh trọng chùy từ hai bên gào thét kẹp tới.

Một cái kẹp này!

Nếu Vũ Văn Kiến Nghiệp kia đập trúng thì không chết cũng trọng thương.

Sau đó cuối cùng hắn cũng không phải hạng người dễ đối phó, triển khai thân pháp, dáng người mạnh mẽ như thỏ, nhanh chóng lui về phía sau.

"Keng!"

Một tiếng kim loại va chạm, nặng nề mà nặng nề vang lên, sóng âm xen lẫn sóng xung kích huyền khí khuếch tán ra phía ngoài, chấn động khiến màng nhĩ người ta đau nhức.

Hung mãnh!

Đừng nhìn Vương Tông Thịnh bình thường một bộ dáng đơn thuần chất phác, nhưng một khi chiến đấu, lại hung mãnh như tuyệt thế hãn tướng trên chiến trường. Mỗi một động tác, đều tràn đầy khí phách, gọn gàng, lại ẩn chứa lực sát thương khủng bố.

"Được."

Các thực khách hiểu nghề đều nhao nhao ủng hộ. Tiểu tử Bình An Vương thị nghe cũng chưa từng nghe nói này lại bá đạo như thế, hung mãnh khiến người nhiệt huyết sôi trào, quả thật là một hạt giống tốt.

Bất quá Vũ Văn Kiến Nghiệp kia tựa hồ cũng không tầm thường, không chính diện đối kháng với Vương Tông Thịnh, mà là ỷ vào thân pháp càng thêm linh động mau lẹ, không ngừng du tẩu. Cùng lúc đó, theo trường kiếm của hắn vũ động, huyền băng dị năng trong huyết mạch bị kích phát ra, không khí chung quanh trở nên càng ngày càng lạnh.

Nhất là trên mặt đất lôi đài, bất tri bất giác kết lên một tầng băng sương. Hắn không giống Lung Yên lão tổ, có thể một kiếm đóng băng mặt sông có phạm vi mấy trượng, nhưng dưới kiếm mang của hắn bao phủ, toàn bộ lôi đài cũng dần dần hướng tới băng thiên tuyết địa.

Dần dần, thân thể Vương Tông Thịnh càng ngày càng cứng ngắc, động tác trở nên càng lúc càng chậm. Trên mặt quần áo, đều phủ lên một tầng băng mỏng manh, hàn ý thấu xương, phảng phất muốn làm cho máu của hắn đều đông lại.

"Grào!"

Vương Tông Thịnh lại gào thét lần nữa, huyết mạch dưới sự thôi hóa của chiến thể sôi trào lên, chỉ một thoáng những băng sương kia toàn bộ hóa thành khí trắng bốc hơi ra. Động tác của hắn lại lần nữa nhanh chóng mạnh mẽ thêm vài phần.

Loảng xoảng loảng xoảng, chùy đập xuống đất.

Một lôi đài nguyên vẹn, bị hắn đập nát, đá vụn bay loạn. Cũng là buộc Vũ Văn Kiến Nghiệp không ngừng chật vật né tránh.

Chọc cho Bích Liên phu nhân tức giận khẽ quát một tiếng: "Rốt cuộc tên tiểu tử trâu mộng kia đến đây là để so tài hay là đến phá lôi đài đây? Xây dựng lôi đài không phải tiêu tiền a?"

"Phu nhân đau lòng tiền trên lôi đài, ta trả." Vương Thủ Triết tiện tay ném ra hai tấm kim phiếu ngàn vàng, kim phiếu bay lượn trên không trung bay về phía Bích Liên phu nhân, cao giọng nói: "Tông Thịnh ngươi đánh cho tốt, cho dù hủy cả Bách Vị Các này, tứ thúc ngươi cũng đền được."

Vương Thủ Triết cũng là người bao che cho con, con cái nhà mình ở bên ngoài há có thể bị người ta coi thường?

Hơn nữa câu hào ngôn vừa ra, lập tức có một cỗ hào khí tuyệt thế đập vào mặt, triệt để áp chế phu nhân Bích Liên.

"Ngươi…" Bích Liên phu nhân thẹn quá hóa giận, tiếp nhận hai tờ kim phiếu kia lại ném trở về, kiêu ngạo tức giận nói: "Họ Vương kia, ngươi có tiền rất giỏi. Lôi đài nhà ta chúng ta tự mình tu sửa."

So sánh ra, khí thế của nàng có chút không đủ.

Vô cùng rõ ràng, nàng biết họ Vương kia bồi thường nổi. Sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị người lấy tiền đập thành cái dạng này. Đổi lại là bình thường, đều là nàng lấy tiền đập người khác.

Rất nhiều thực khách có tiền có thế đều giật mình nhìn Vương Thủ Triết. Khá lắm, đây là gia tộc nào vậy? Hào tình vạn trượng như vậy, ngay cả Bích Liên phu nhân cũng không dám tiếp lời hắn.

"Vâng, Tứ thúc." Vương Tông Thịnh thấy Tứ thúc ủng hộ mình, lập tức tinh thần tăng lên gấp trăm lần, nhiệt huyết sôi trào.

Lại gào thét, hướng Vũ Văn Kiến Nghiệp giết tới! Trên lôi đài kia càng bị hắn đánh cho tàn phá một mảnh.

Các thực khách nhao nhao tán thưởng, tiểu tử này mới Luyện Khí cảnh tầng bảy, đã hùng hổ như vậy, nếu một ngày nào đó đến Linh Đài cảnh thì còn được. Chẳng phải là hai ba búa, phá hủy toàn bộ lôi đài hay sao?

Một trận đánh này vậy mà đánh trọn vẹn hai ba khắc đồng hồ.

Cuối cùng thì Vương Tông Thịnh vẫn còn quá trẻ. Tu vi tích lũy còn chưa đủ, dần dần không còn huyền khí nữa. Ngược lại Vũ Văn Kiến Nghiệp kia thoạt nhìn có chút ngại ngùng, nhưng cũng thập phần thông minh, không ngừng né tránh mũi nhọn, biết đối phương lộ ra xu thế suy tàn, mới gia tăng phản kích.

Đương đương đương, kiếm quang bao phủ Vương Tông Thịnh ở bên trong. Ngược lại đánh cho hắn chỉ có lực chống đỡ.

Một lát sau, cuối cùng Vương Tông Thịnh cũng không kiên trì nổi, thua trận.

“Được.” Bích Liên phu nhân cũng gọi một tiếng, sắc mặt mừng rỡ không thôi. Mặc dù quá trình đánh gian nan một chút, nhưng cuối cùng cũng coi như đã thắng, cũng vì bà mà thở ra một hơi. Sau đó bà liền lên đài, đút cho tiểu thúc tử Bồi Nguyên Đan, còn giúp hắn lau mồ hôi.

Thật không biết nàng có phải coi tiểu thúc tử này là nhi tử nuôi không?

Các thực khách có ánh mắt cũng đều nhao nhao khen ngợi không thôi. Vô luận là Vũ Văn Kiến Nghiệp, hay là Vương Tông Thịnh đều rất không tệ. Nhất là Vương Tông Thịnh tuổi còn trẻ đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy.

Vậy mà có thể giao chiến với Vũ Văn Kiến Nghiệp tầng tám Luyện Khí cảnh lâu như vậy, đã là vô cùng xuất chúng.

“Tứ thúc, con thua rồi.” Sau khi xuống lôi đài, Vương Tông Thịnh có chút chán nản, trước kia hắn cũng từng đánh với tán tu Luyện Khí cảnh tầng tám, hơn nữa nhiều lần nhẹ nhõm chiến thắng bọn họ, thậm chí hắn còn vượt qua hai cấp, đánh thắng tán tu Luyện Khí cảnh tầng chín.

Lại không nghĩ đến Vũ Văn Kiến Nghiệp kia, lại khó chơi như thế, để cho hắn bại không hề có tính khí.

"Đã không tệ." Vương Thủ Triết vỗ vai hắn nói: "Vũ Văn Kiến Nghiệp kia huyết mạch bất phàm, kiến thức cơ bản vững chắc, bất kể là tuổi tác hay tu vi đều cao hơn ngươi. Nếu tuổi tác của các ngươi xấp xỉ, hắn còn chưa chắc đánh thắng được ngươi."

Lời này của Vương Thủ Triết không phải đơn thuần là đang an ủi. Theo hắn thấy thực lực của Vũ Văn Kiến Nghiệp kia, có lẽ có thể ngang bằng với khôi lỗi yêu ma ở cửa thứ nhất trong sân thí luyện, dĩ nhiên là không yếu.

Mà nếu Vương Tông Thịnh xông cửa thứ nhất còn kém không ít hỏa hầu.

"Tông Thịnh chất nhi, ngươi tổng thể coi như không tệ, chỉ là thân pháp quang có khí thế, tốc độ không đủ nhanh." Vương Lạc Thu tiến lên nói, "Không phải để cho ngươi luôn luôn nhanh, ngươi ít nhất phải tu một môn đột tiến thân pháp trong nháy mắt bùng nổ cực nhanh. Quay đầu lại đi Học Cung tìm một chút, ta giúp ngươi làm đặc huấn. Lục cô cô ngươi đánh loại cá chạch này, vẫn rất có tâm đắc."

Nói xong nàng còn lơ đãng liếc sang Vương Lạc Tĩnh, rất hiển nhiên nàng cho rằng đây mới là đại tỷ của cá chạch, Vũ Văn Kiến Nghiệp kia còn non chút ít.

"Hừ! Tông Thịnh ngươi chớ nghe nàng nói bậy, quay đầu lại Ngũ cô cô giúp ngươi làm đặc huấn." Vương Lạc Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Tứ ca ca nói, cái này gọi là con diều."

"Quản ngươi giống như cá chạch hay con diều. Cháu trai Tông Thịnh, Lục cô cô nói với ngươi, đụng phải loại người này thì chỉ có một chữ, một chưởng đánh chết."

"Đa tạ Ngũ cô cô, Lục cô cô chỉ điểm." Vương Tông Thịnh cung kính nói, trong lòng lại đang toát mồ hôi. Trở về, hai cô cô này cùng hành hạ hắn, cuộc sống của Học Cung còn trải qua như thế nào đây?

Hơn nữa hai cô cô này, một người so với một người không phải là đèn cạn dầu. Quan trọng nhất chính là thủ đoạn của các nàng, quá hung tàn.

“Tông Thịnh vẫn rất hạnh phúc.” Liễu Nhược Lam ở một bên che miệng cười khẽ không thôi: “Có hai cô cô, còn có một tỷ tỷ cùng đi học. Bảo đảm không ai dám bắt nạt ngươi.”

“Ha ha.” Vương Tông Thịnh cười ngây ngô, ít nhất nhìn bề ngoài vẫn rất hạnh phúc, “Cô cô, tỷ tỷ và thẩm thẩm đều là người rất tốt.”

“Được rồi được rồi, bớt nịnh bợ đi.”

Vương Lạc Thu có chút không kiên nhẫn nói: “Nếu không phải vì để ngươi tôi luyện tôi luyện, chúng ta đã sớm ăn cơm rồi.”

Nói xong nàng chắp hai tay sau lưng, từng bước một đi lên lôi đài.

Sau đó nàng liếc nhìn Bích Liên phu nhân, thản nhiên nói: “Đại thẩm, người có thể xuống lôi đài được không? Đừng trì hoãn chúng ta luận bàn.”

“Tiểu nha đầu, ngươi gọi đại thẩm là ai?” Bích Liên phu nhân tức giận không ít: “Kiến Nghiệp nhà ta vừa mới xảy ra một trận ác chiến, dù sao ngươi cũng phải để hắn hồi phục huyền khí, khôi phục đi. Nếu không ngươi cũng không thắng nổi.”

“Không cần thiết, Huyền khí của hắn đủ dùng rồi.” Vương Lạc Thu dựng thẳng ba ngón tay lên, thần sắc lạnh nhạt nói: “Ba chiêu!”

“Có ý gì?” Bích Liên phu nhân có chút kỳ lạ khó hiểu.

“Sau ba chiêu, ta đánh không thắng.” Ánh mắt Vương Lạc Thu bình tĩnh không gợn sóng. Dường như đang kể ra một sự thật: “Cho dù hắn thắng.”

Gì?

Đám thực khách nhao nhao sợ ngây người, khẩu khí của tiểu cô nương này cũng quá càn rỡ đi.

Vương Thủ Triết cũng vỗ trán một cái, có chút bất đắc dĩ, nha đầu này của ngươi, mỗi lần trước khi khai chiến đều phải giả bộ một chút. Thật đúng là không sửa được rồi?

Bất quá khí thế này cũng không tệ. Rất có giọng điệu của thiếu niên nữ đế.

...

Chương 29: trù tính! Xưng bá Tử Phủ Học Cung!

…

Nhưng Vương Thủ Triết cũng không thể không thừa nhận, muội muội Lạc Thu này không chỉ có thiên phú cường đại, ý chí của nàng cũng vô cùng kiên định.

Toàn bộ gia tộc tu luyện chỉ có nàng là khắc khổ nhất, khi còn bé khoe khoang da trâu, nàng thủy chung vẫn kiên định hướng về phương hướng kia tiến lên.

Chỉ riêng điểm này, Vương Thủ Triết kia cũng âm thầm bội phục.

Ba chiêu?

Bích Liên phu nhân ngược lại trước mắt sáng ngời, tiểu nha đầu này còn rất có thể khoác lác đấy. Nhưng nàng ta không giận mà còn lấy làm mừng, ngược lại thuận thế đáp ứng xuống nói: “Được, vậy thì ba chiêu. Ta ngược lại muốn xem xem, tiểu nha đầu này của ngươi rốt cuộc lợi hại cỡ nào!”

Nếu như kiến nghiệp của hắn liên tiếp chiến thắng hai trận, xem tên Vương Tử Đằng kia còn có gì để nói?

“Khoan đã!”

Đúng vào lúc này.

Một thanh âm hùng hậu vang lên, chỉ thấy bên cạnh lôi đài, xuất hiện hai nam tử một già một trẻ.

Trong đó có một vị nam tử trung niên lớn tuổi, hắn khí độ phi phàm, long hành hổ bộ chắp hai tay mà đi, vừa nhìn liền biết là một vị đại nhân vật sống lâu ở thượng vị.

Mà một người trẻ tuổi khác chỉ mới ngoài hai mươi.

Dáng dấp vô cùng anh tuấn, chỉ là ánh mắt có chút trốn tránh né, bộ dáng không phải rất tự tin.

Hai người này vừa xuất hiện.

Bích Liên phu nhân sững sờ trong giây lát, sau đó bật cười khanh khách: “Ta thì ra là ai, thì ra là Lưu Khang Bình xuất vân Lưu thị. Thế nào, ngươi cũng muốn dẫn nhi tử đi Học Cung? Chỉ tiếc nhi tử của ngươi, chỉ là tư chất hạ phẩm Đinh đẳng, miễn cưỡng vào Học Cung cũng chỉ là kiếm chút thời gian, không có tiền đồ gì.”

Thật ra bất kỳ thế gia nào, cho dù là Thiên Nhân thế gia cũng sẽ có một số đích mạch tư chất không tốt.

Bọn họ đi cửa sau một chút, dựa vào chút mặt mũi cũng có thể để cho Học Cung thu làm đệ tử.

Hơn nữa người như vậy ở trong Học Cung số lượng còn không ít, ví dụ điển hình nhất chính là lão ca Chung Hưng Vượng mà Vương Thủ Triết biết, ông ta chính là một đệ tử xếp chót trong Học Cung.

Bất quá nếu là tư chất hạ phẩm Đinh đẳng mà nói, quả thực có chút quá thấp. Đổi lại là thế gia khác, chắc chắn sẽ bỏ qua người này. Dùng lời nói của Bích Liên phu nhân mà nói, còn không bằng sinh thêm một đứa.

Nhưng Lưu Khang Bình không biết vì sao, vẫn luôn đầu tư một lượng lớn tài nguyên trên người kẻ này, rút từng chút từng chút thiên tư của hắn lên trên, càng dốc hết sức lực để đề thăng tu vi cho hắn. Ngay cả trong tộc cũng có chút oán khí với hắn.

Cũng chính vì như thế, tên tuổi nhi tử phế vật kia của hắn, vang vọng khắp mấy thành chung quanh.

“Hạ phẩm Đinh đẳng?” Trong mắt Lưu Khang Bình lộ ra một tia hài hước: “Con ta vân lãng, ngươi cho Bích Liên di xem thử tư chất huyết mạch của ngươi bây giờ. Miễn cho có vài người suốt ngày coi thường ngươi.”

Người trẻ tuổi Lưu Vân Lãng kia không quá tự tin, hít sâu một hơi, ngay ngắn thần sắc. Sau đó, hắn vừa vận chuyển huyền khí, một cỗ khí tức màu xanh mộc nhàn nhạt quanh quẩn một vòng ở trong lòng bàn tay của hắn, huyền khí tràn đầy sinh cơ, giống như một vũng màu xanh lá đầu mùa xuân, làm cho lòng người sinh thân thiết.

Ất Mộc huyết mạch?

Ánh mắt Bích Liên phu nhân trì trệ: “Chuyện này, sao có thể?”

Một số thực khách vây xem cũng sáng mắt lên, hôm nay xem như mở rộng tầm mắt. Một mảnh đất nho nhỏ này, liền hội tụ không ít thanh niên tài tuấn.

Tuy rằng Lưu Vân Lãng này là dựa vào Tẩy Tủy đan dập lên, nhưng có thể lấy được Tẩy Tủy đan cũng là thiên đại bổn sự.

Phần lớn Thiên Nhân thế gia đều rất khó mua được Tẩy Tủy đan, sau đó không tổn thương nguyên khí.

Hơn nữa mọi người đều biết.

Ở dưới Linh Đài cảnh mà đã thức tỉnh một tầng huyết mạch. Sau đó dựa vào Linh Đài cảnh thăng cấp, sau khi thể chất tiến hóa, cấp độ sinh mệnh nhảy vọt, liền có thể lại lần nữa tăng lên huyết mạch.

Trình độ như vậy, liền có hi vọng cạnh tranh đệ tử hạch tâm rồi. Có tư cách đi, đi lên con đường Thiên Nhân.

“Ha ha ha, sao lại không có khả năng.” Lưu Khang Bình đắc ý cười to: “Lần trước từ biệt Đông Hải vệ, ta đã hao hết đường để nghĩ cách từ chỗ Đan Đỉnh thượng nhân, cầu được viên Tẩy Tủy đan cuối cùng trong tay hắn.”

Bích Liên phu nhân càng thêm khiếp sợ: “Cái gì? Ngươi còn có thể đi đến phương pháp của Đan Đỉnh thượng nhân?”

Lưu Khang Bình vẻ mặt tự hào nói: “Chỉ cho rằng Vũ Văn gia các ngươi có cái quan hệ này sao? Ta xuất vân Lưu thị, nói thế nào cũng là một thế gia uy tín lâu đời trải qua ngàn năm. Đương nhiên có nội tình của chúng ta.” Trong lòng hắn vui sướng không thôi, thiên tư của tiểu nhi tử vẫn luôn là khúc mắc trong lòng hắn.

Hơn nữa hắn có một câu không nói.

Đó chính là viên Tẩy Tủy Đan Đan cuối cùng trong tay của Đan Đỉnh thượng nhân.

Trước trước sau tổng cộng tốn 27 vạn càn kim, điều này làm cho trong lòng hắn có chút máu. Sớm biết như thế, liền cùng vương tử kia liều chết đánh tới cùng.

Chỉ tiếc ông ta hoàn toàn không biết, Vương Thủ Triết cũng nhất định phải có Tẩy Tủy đan kia. Đừng nói hai mươi bảy

vạn, cho dù ngươi có mua được ba mươi bảy vạn, ông ta cũng sẽ không nương tay chút nào.

Có trời mới biết đã bỏ lỡ một quả này, còn muốn đợi quả tiếp theo là năm nào tháng nào.

Huống chi Vương Thủ Triết cũng không thiệt, dựa vào viên Tẩy Tủy đan này, cộng thêm dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, hắn không chỉ đột phá đến huyết mạch tầng hai ở Luyện Khí cảnh.

Hắn thuận lợi lấy được tất cả phần thưởng sân thí luyện.

Sau khi tấn thăng Linh Đài cảnh, lại đột phá đến tam trọng huyết mạch. Ngoài ra còn chiếm được thượng phẩm linh khí, cùng với Thị Huyết Đằng Mạn linh chủng, tăng cường sức chiến đấu của bản thân rất lớn.

Đủ loại lợi ích tính ra, viên Tẩy Tủy đan kia có lời thế nào cũng vậy.

"Ất Mộc huyết mạch quả thật không tệ." Bích Liên phu nhân cười lạnh một tiếng, "Có điều Lưu Khang Bình ngươi đột nhiên nhảy ra, có ý gì?"

"Ta thấy chư vị bạn học nhỏ luận bàn có chút náo nhiệt." Lưu Khang Bình nói, "Con ta vân Lãng, cũng muốn thân thiết với các bạn học tương lai trước, vạn nhất không cẩn thận thắng tiểu thúc tử ngươi hai chiêu, không bằng cũng miễn cho chúng ta một lần đi."

Hắn thân là tộc trưởng Thiên Nhân gia tộc lâu năm, ngược lại cũng không quan tâm một bữa tiền cơm, chính là muốn đè ép sự kiêu ngạo của Bích Liên phu nhân.

"Được, chờ nhà ta kiến nghiệp, thu thập xong tiểu cô nương này. Lại so chiêu với nhi tử của ngươi, hy vọng hắn dựa vào thuộc tính Ất Mộc huyết mạch có thể chống đỡ lâu hơn một chút." Bích Liên phu nhân tràn đầy tự tin nói.

"Vị đại thẩm này, vị đại thúc kia." Vương Lạc Thu bất đắc dĩ nói: "Các ngươi trở về tìm một chỗ chậm rãi tán gẫu, bụng ta đã rất đói rồi. Vì tiết kiệm thời gian, tranh thủ ăn cơm. Như vậy đi, mụ bảo nam này, cùng bảo bối của cha kia. Hai người các ngươi cùng lên đi."

Tuy rằng nàng không có năng lực ăn như Vương Ly Từ, nhưng từ trước đến nay cũng rất coi trọng việc ăn cơm. Chỉ có khí huyết dồi dào mới có khí lực tu luyện và đánh nhau.

Cùng đi lên?

Bích Liên phu nhân và Lưu Khang Bình đồng loạt nhìn về phía nàng, giọng điệu của tiểu cô nương này…

"Được." Bích Liên phu nhân nói không sao cả, "Lưu Khang Bình, vậy để Vân Lãng cùng Kiến Nghiệp liên thủ, trước thu thập nha đầu kia sau đó lại luận bàn. Hai người gia tăng tình cảm, sau này đi Học Cung nói không chừng còn có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Xét đến cùng, Bích Liên phu nhân này chính là một thương nhân. Vừa thấy Lưu Vân Lãng thức tỉnh Ất Mộc huyết mạch, liền để Kiến Nghiệp bắt đầu kết giao với hắn.

Lưu Khang Bình thấy thế cũng đồng ý.

Giữa bọn họ lại không có sinh tử đại thù gì, nếu có cơ hội kết xuống một chút tình nghĩa, cũng không phải chuyện xấu.

Sau đó.

Vương Lạc Thu, Lưu Vân Lãng, cùng với Vũ Văn Kiến Nghiệp ba người, xếp theo hình chữ phẩm đứng thẳng giằng co.

Vừa nhìn thấy chỗ đứng của bọn họ.

Vương Lạc Thu liền lắc đầu, thở dài một tiếng, ai!

"Ngươi thở dài cái gì?" Vũ Văn Kiến Nghiệp nói.

"Ta đang thở dài, nếu như các ngươi có thể hảo hảo liên thủ, chắc có thể chống đỡ được hai mươi chiêu, nhưng bây giờ thì sao…" Vương Lạc Thu lắc đầu không thôi, "Năm chiêu!"

"Cái gì?"

Vũ Văn Kiến Nghiệp, Lưu Vân Lãng đồng loạt biến sắc, khẩu khí này…

Không đợi bọn họ phản bác, Vương Lạc Thu đã động.

Nàng cũng là huyết mạch chiến thể, nhưng động tác của nàng, hoàn toàn khác với Vương Tông Thịnh xông pha húc man

ngưu, chỉ là tùy tiện một bước bước ra, liền phảng phất đến trước mặt Lưu Vân Lãng, sau đó nhẹ nhàng đánh ra một quyền, giản dị mà không hoa.

Giống như giữa tiểu nhi nữ, đang chơi đùa giỡn.

Lưu Vân Lãng vội vàng hai tay nhấc lên, một đạo huyền khí màu xanh nhạt ngưng tụ, ngăn trở một quyền kia.

Thời gian như ngừng lại trong nháy mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo.

"Oanh!"

Lưu Vân Lãng giống như bị một phát đạn pháo bắn thẳng vào mặt, khí lãng nổ tung, phòng ngự bị phá hết, thân thể bay lên mà mất đi khống chế.

Không đợi hắn rơi xuống đất.

Vương Lạc Thu đã nhẹ nhàng nhảy lên, cùi chỏ tùy ý đẩy lên, đánh vào lồng ngực hắn.

"Ầm!"

Lưu Vân Lãng tựa như một quả bóng da, bay ra xa sáu bảy trượng, hung hăng ngã xuống đất phun ra máu, trong hai tròng mắt kinh hãi tràn đầy không thể tin. Ta là ai? Ta đang ở đâu?

Cũng may Vương Lạc Thu đã hạ thủ lưu tình, nếu không một khuỷu tay này, nhất định sẽ làm xương ngực hắn nứt ra vài cái!

Phương thức chiến đấu của nàng chính là như vậy, gọn gàng linh hoạt, đánh thẳng vào nhược điểm của đối phương.

Cùng lúc đó.

Vũ Văn Kiến Nghiệp sắc mặt đại biến, chuẩn bị tiến lên cứu viện. Nhưng hắn vừa dùng thân pháp linh động như thỏ, đột nhập chiến trường, lại phát hiện đồng đội của hắn đã bay ra ngoài tràng.

Sau đó hắn sững sờ tại chỗ, đây là cái quỷ gì? Là hắn hoa mắt sao?

"Lúc chiến đấu phân tâm cũng không phải là thói quen tốt." Giọng nói của Vương Lạc Thu nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn.

Chỉ trong nháy mắt, đã áp sát đến bên trong kiếm phòng của hắn.

“Không tốt.” Trong lòng Vũ Văn Kiến Nghiệp lộp bộp, muốn lui cũng không kịp nữa, lòng dạ lại bị đối phương bắt được, hung hăng vung ra.

Sau đó, Vũ Văn Kiến Nghiệp biến thành một con chim bay lên.

Trong đầu cũng chỉ có một ý niệm.

Ta là ai? Ta ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ầm!”

Mấy hơi thở công phu về sau, hắn hung hăng nện ở phía dưới lôi đài. Không có bị thương gì, nhưng khuôn mặt lại đỏ lên.

Hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ.

Ngay cả những thực khách Linh Đài cảnh kia, đều có chút nghẹn họng nhìn trân trối, nữ oa oa này cũng quá lợi hại đi?

Mặc dù lấy tu vi Luyện Khí cảnh tầng chín của nàng, chiến thắng Luyện Khí cảnh tầng tám cũng không ngạc nhiên. Nhưng lấy một địch hai, lại có thể thắng được gọn gàng như thế, dường như còn chưa bắt đầu chiến đấu đã chấm dứt.

Quả nhiên là ngoài dự đoán của mọi người.

Tuy nhiên Vương Lạc Thu giống như là làm một chuyện rất bình thường, chậm rãi đi xuống lôi đài, nói với Bích Liên phu nhân: “Đại thẩm, bây giờ có thể ăn cơm chưa?”

“Ngươi, ngươi, ngươi.” Sắc mặt Bích Liên phu nhân tái nhợt.

Tiểu nha đầu này từ đầu tới cuối chỉ dùng ba chiêu.

Chẳng lẽ nàng là thiên kiêu sao? Không không, Bích Liên phu nhân sinh ra ở quốc đô, đã từng thấy qua thiên kiêu ra tay, chỉ sợ thiên kiêu bình thường cũng không ác như nàng, đúng không?

“Ăn cơm ăn cơm.” Vương Thủ Triết nói, hài tử nhà chúng ta đều sắp đói bụng, dẫn đầu rời đi.

Tất cả mọi người đều theo hắn về phòng riêng.

Ngược lại là Vương Lạc Thu, liếc nhìn hai người kia, tuy rằng mặt đỏ bừng.

Lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vũ Văn Kiến Nghiệp cùng Lưu Vân Lãng, trấn an nói: “Các ngươi thiên tư không tệ, chỉ là ý thức chiến đấu quá kém. Nếu sau khi tiến vào Học Cung, có thể tìm ta luận bàn nhiều hơn.”

Cái này? Vương Thủ Triết hơi kinh nghi bất định. Lạc Thu nàng ta, đây là chuẩn bị thu tiểu đệ, quấy nhiễu phong vân trong Học Cung sao?

…

Chương 30: Thương Lan Thượng Nhân! Lấy lực khuất phục người!

…

“Đa, đa tạ Lạc Thu cô nương.” Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi kích động hẳn lên.

Không hề nghi ngờ, vừa rồi Vương Lạc Thu đã đánh cho bọn họ phục. Nếu tương lai có thể đi theo nàng, ở trong Học Cung nhất định sẽ dễ lăn lộn hơn rất nhiều.

Sau đó Vũ Văn Kiến Nghiệp kia, cẩn thận từng li từng tí nói: “Lạc Thu cô nương, chúng ta có thể cùng nàng ăn cơm sao?”

Vương Lạc Thu liếc mắt nhìn bọn họ, trông thấy trong ánh mắt bọn họ đều rất có chờ mong, liền gật đầu nói: “Dù sao cũng là mẹ ngươi tính tiền, vậy thì cùng đi.”

“Là tẩu tẩu!” Bích Liên phu nhân cắn răng nghiến lợi sửa lại.

Nhưng hai người trẻ tuổi kia lại không quan tâm đến phản ứng của nàng.

Mà là hấp tấp đi theo Vương Lạc Thu, giống như có thể cùng ăn cơm với Vương Lạc Thu, chính là vinh hạnh lớn nhất.

Ba người thuận miệng bắt chuyện.

“Ồ? Lạc Thu cô nương, ngươi còn nhỏ hơn ta một tuổi?”

Sau khi hơi hàn huyên, ba người đã thoáng có chút quen thuộc. Vũ Văn Kiến Nghiệp giật mình không thôi nói: “Trời ạ, ngươi đến tột cùng tu luyện như thế nào vậy? Quá mạnh mẽ.”

“Cho dù ta tuổi còn nhỏ, về sau cũng phải nhớ gọi là học tỷ. Cũng không có biện pháp tu luyện đặc biệt gì. Chỉ là thường xuyên đi ngoại vực, đánh nhau với những hung thú kia là được.” Vương Lạc Thu luôn nghe được Chung Hưng Vượng, gọi Lung Yên lão tổ là học tỷ học tỷ, cảm thấy xưng hô này rất có mặt mũi.

“Đi ngoại vực cùng hung thú đánh nhau?” Vũ Văn Kiến Nghiệp cùng Lưu Vân Lãng đều chấn kinh không thôi, chúng

ta đây đều là tiểu hài tử a? Vậy mà muốn đi ngoại vực cùng hung thú đánh nhau!!!

Cái này đặt ở Thiên Nhân thế gia gần như là chuyện không thể nào.

“Cái này tính là gì?” Vương Lạc Thu bình thản nói: “Khi ta mười một tuổi đã bắt đầu đánh nhau sống chết với tán tu cao hơn ta nhất giai, cũng đi ngoại vực đọ sức với mãnh thú, săn bắt hung thú. Những năm gần đây, đã không biết bao nhiêu hung thú bị ta đánh chết và tội phạm.”

Hết cách, Bình An Vương thị ở biên giới ngoại vực, vốn không phải là một nơi thái bình. Bởi vậy Vương Lạc Thu còn nhỏ tuổi, dĩ nhiên phải gánh trọng trách gia tộc.

Bởi vì cái gọi là hài tử nhà nghèo sớm đương gia, bản năng chiến đấu của nàng, là một lần ma luyện mà thành.

Hơn nữa nàng còn thích đánh với Vương Thủ Triết, tuy mỗi lần đều thua, nhưng luôn có thể học được rất nhiều chiến thuật quỷ dị từ trên người Tứ ca ca.

“Ngươi đây cũng… Quá hung tàn. Học tỷ thì học tỷ đi, dù sao ngươi cũng lợi hại.” Vũ Văn Kiến Nghiệp và Lưu Vân Lãng tựa hồ cũng không phản đối, đều bắt đầu gọi học tỷ.

“Vậy cũng được, sau này học tỷ ở Học Cung sẽ bảo vệ các ngươi. Có điều tính cách nam nhân và bảo bối của các ngươi phải thay đổi một chút, ta nhìn không quen.” Vương Lạc Thu nói.

“Là tẩu tẩu…” Bích Liên phu nhân ở sau lưng yếu ớt phản bác.

“Ồ? Đại thẩm… Người cùng lên làm gì? Chúng ta đều là người trẻ tuổi tụ hội.” Vương Lạc Thu kỳ quái nhìn nàng.

Sau đó, Bích Liên phu nhân và Lưu Khang Bình bị loại trừ ở bên ngoài, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau.

Luôn cảm giác thế hệ trẻ mình vất vả khổ cực bồi dưỡng ra, hình như là sắp bị bắt cóc rồi?

Chính xác mà nói, là đã bị bắt cóc rồi.

Thấy một màn này Vương Thủ Triết cũng có chút cạn lời, Lục muội muội này của hắn, thật sự không phải đèn cạn dầu.

Quả nhiên là chuẩn bị thu tiểu đệ. Nàng muốn vào Học Cung, chỉ sợ Học Cung sẽ không được thái bình.

Bữa cơm này tự nhiên là ăn rất vui vẻ.

Nhất là Vương Ly Từ, lần này trong lòng hoàn toàn không cố kỵ nữa, dù sao Bích La phu nhân kia sẽ thanh toán.

…

Mấy canh giờ sau.

Vừa vặn nàng ta đang ung dung nằm trên giường Quý phi, uống linh trà dưỡng nhan của Bích Liên phu nhân, nhận lấy giấy tờ của chưởng quầy. Nàng ta không liếc mắt nhìn một cái mà nói: "Không phải nói rồi tính cả tài khoản của ta à?"

Chưởng quỹ kia cười khổ không thôi nói: "Phu nhân, tốt nhất xem trước một chút."

Sau đó Bích Liên phu nhân thản nhiên liếc mắt nhìn một cái: "Ăn nhiều một chút cũng không có khóa… Phốc!" Bà ta uống nửa ngụm trà mật trực tiếp phun ra ngoài, tròng mắt trừng đến tròn vo, "Đây là đang đùa ta sao? Bọn họ đóng gói rồi!"

Chưởng quỹ lắc đầu nói: "Chúng ta phái người hầu trông coi, không đóng gói đều là ăn tại hiện trường."

Sau đó Bích Liên phu nhân hai mắt hướng lên trời, trong đầu đều là một chùm tơ tằm, lâm vào hỗn loạn, đầu óc trống rỗng.

Đang yên đang lành, không có việc gì trêu chọc đến vương tử Đằng làm gì?

Bữa cơm này cũng có thể làm cho nàng đau lòng, đáng sợ cỡ nào chứ?

Xem ra sau này phải cách Vương gia xa một chút.

Không đúng, còn lâu mới được.

Kiến Nghiệp nhà chúng ta hình như đã bái tiểu cô nương người ta làm đại tỷ đầu rồi…

Trong lúc nhất thời Bích Liên phu nhân khóc không ra nước mắt, là mất cả chì lẫn chài.

…

Thời gian vui vẻ luôn thoáng qua.

Mấy ngày sau.

Ngày ăn uống ở Lũng Tả quận đã kết thúc.

Sau khi Huyên Phù lão tổ đi đánh trận tiền tuyến trở về, liền bắt đầu dẫn mọi người ra khỏi Lũng Tả quận thành, đi tới Tử Phủ Học Cung.

Đoàn xe chậm rãi chạy ra khỏi Lũng Tả quận thành, một đường đi về phía bắc, khoảng hai ba ngày đã tiến vào phạm vi của Tử Phủ Học Cung.

Tử Phủ Học Cung dựa lưng vào Tử Phủ Thánh Sơn cao hơn hai ngàn trượng.

Quần thể kiến trúc tọa lạc ở giữa mấy tòa Linh Phong, rắc rối phức tạp, cực kỳ to lớn trên linh mạch đỉnh tiêm.

Rất nhiều kiến trúc đều là đem thân núi gọt đi một nửa, kiến tạo trên đó.

Quần thể kiến trúc của nó cực kỳ khổng lồ, tầng dưới lầu gác cao rải rác, toàn bộ diện tích ước chừng bằng nửa Trường Ninh vệ.

Một quần thể kiến trúc khổng lồ mà kết cấu phức tạp như vậy rơi xuống, đây là lần đầu Vương Thủ Triết nhìn thấy.

Thật không hổ là Tử Phủ Học Cung! Thật không hổ là thánh địa Huyền Vũ trong phạm vi cả Lũng Tả quận.

Cho dù là người xuyên việt như Vương Thủ Triết, đều thu liễm rất nhiều tâm thái kiêu ngạo, không dám có nửa phần khinh thường Học Cung.

Gần nửa ngày sau.

Đi tới một quảng trường lớn dưới chân núi.

Quảng trường này rộng lớn như vậy, cơ hồ mênh mông bát ngát. Càng khoa trương hơn là có vô số người đang tụ tập ở đây.

Có thế gia đệ tử mang theo đoàn xe, cũng có một ít tán tu kết bè kết đội.

Nhưng bọn hắn cũng không dễ dàng tiến vào bên trong Tử Phủ Học Cung như vậy.

Học Cung cũng không phải là thắng địa du lịch, muốn vào là vào?

Học sinh không phải học cung thì nhất định phải cầm thiệp mời, hoặc chứng minh thông báo vòng lại mới có thể đi vào Học Cung. Hơn nữa chỉ có thể ở trong khu vực được chỉ định, không được xông loạn.

Năm đó nếu không phải Vương Định Nhạc xảy ra chuyện, Vương Thủ Triết bất đắc dĩ phải tiếp quản gia tộc.

Năm đó hắn đã nhận được thông báo của vòng thi thứ hai, tiến vào Học Cung tiến hành vòng loại.

Bất quá hắn cũng biết, với tư chất và thực lực của hắn năm đó, tỷ lệ thông qua phục thí chỉ vẻn vẹn một nửa. Nếu là Huyên Phù lão tổ làm chỗ dựa sau lưng, cũng miễn cưỡng có thể trà trộn vào.

Chẳng qua chỉ là một học tử bình thường.

Nhưng cho dù là học sinh bình thường, cũng có không ít người muốn chen đầu vào.

Chỉ vì một câu nói kia, vừa vào Học Cung nhất định thành linh đài.

Tử Phủ Học Cung sẽ không để cho loại người không thể thành Linh Đài kia tiến vào, cũng sẽ không để mặc cho học sinh của mình, ngay cả Linh Đài cũng không bước vào được.

Mà lần này Vương Thủ Triết đến đây, thế cục vẫn có khác biệt rất lớn. Nhìn thấy đám người Ô Côn kia, trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

Sau đó, bởi vì có Huyên Phù lão tổ chiếu cố, còn có đệ tử nòng cốt là Vương Thủ Tâm.

Mấy người Vương Thủ Triết dễ dàng tiến vào cửa lớn Học Cung.

Đồng thời được phân đến mấy viện tử khách, tạm thời vào ở.

…

Cùng lúc đó,

Ở phía sau Tử Phủ Học Cung, có một ngọn núi huyền băng.

Trên đại bình đài đỉnh núi có một cung điện cực lớn màu trắng óng ánh rơi xuống quần thể, ngọn núi này cao hơn một ngàn năm trăm trượng, đỉnh đầu chính là tầng mây nồng đậm.

Không biết có phải là do đỉnh cấp linh mạch huyền băng trong ngọn núi này phát huy tác dụng hay không mà quanh năm trên ngọn núi này tuyết lớn mênh mông, đóng băng trăm dặm, phảng phất như đem hàn khí trong thiên địa bao phủ ở nơi đây.

Nơi này đối với người bình thường mà nói chính là địa ngục hàn băng, nhưng đối với những Huyền Vũ giả tu luyện công pháp huyền băng hệ mà nói, nơi này chính là thánh địa trời ban.

Tụ linh trận pháp khổng lồ, một mực khóa chặt linh khí của linh mạch huyền băng này, cống hiến hết thảy cho cả tòa băng điện.

Nơi cao nhất của điện phủ màu trắng.

Có một tòa lầu các băng tinh, đây là vị trí trung tâm cả tòa Huyền Băng điện.

Ngay trong lầu các huyền băng này.

Một vị nữ tử mặc cung trang màu trắng đeo mạng che mặt đứng bên cạnh lan can như băng tinh.

Đôi mắt đẹp của nàng thâm thúy như hàn băng vạn năm, nhìn xuống phía dưới chân núi.

Tầng mây cùng tuyết lớn dày đặc chung quanh, phảng phất cảm nhận được ý chí của nàng, nhao nhao tản ra hai bên, lộ ra tình cảnh dưới chân núi cực kỳ xa xôi.

Ngay cả một tia nắng mặt trời cũng xuyên thấu tiến đến, đem tòa băng điện này phủ lên một tầng kim sắc quang mang.

Nàng vừa đứng đó, phảng phất như hóa thân băng tuyết giữa thiên địa, cùng cả tòa lầu các huyền băng, thậm chí cả tòa Huyền Băng điện hòa làm một thể.

Cảnh giới tu vi cỡ này.

Đã xa xa vượt ra khỏi thân thể phàm thai, đã chạm đến đạo lý huyền ảo hư vô mờ mịt ngày đó, lại thần bí khó lường.

Ở phía sau nàng.

Còn có một vị thanh niên áo trắng phong thần tuấn lãng mà khí độ lạnh lùng, đang khoanh tay mà không dám quấy rầy chút nào.

Thật lâu sau đó.

Cung trang nữ tử màu trắng kia mới thu hồi ánh mắt, tầng mây cùng tuyết lớn lần nữa cuốn vào phía trong, một luồng ánh nắng màu vàng kia liền bị ngăn cách bên ngoài.

Ngữ khí của nàng đạm mạc như băng nói: "Đứa nhỏ Lung Yên kia, hai ngày này đã đến Học Cung rồi chứ? Hữu An, ngươi đi đón nàng ta đến đây."

"Vâng, sư tôn." Phòng Hữu An cung kính hành lễ, dừng một chút, hắn hơi do dự nói: "Sư tôn, Lung Yên sư muội, nàng ấy bẩm báo, nàng ấy tu luyện âm Sát khí…"

"Việc này, ta đã biết." Người phụ nữ thản nhiên nói: "Có vấn đề gì?"

"Cái này…" Sắc mặt Phòng Hữu An lo sợ bất an nói: "Có thượng nhân… Đối với việc thu nhận Lung Yên sư muội về tường cửa có ý kiến. Nói là Tử Phủ Học Cung ta chính là chính đạo trong thiên hạ, là hình mẫu Huyền Vũ. Huống hồ Học Cung và âm Sát Tông kia vốn là thế bất lưỡng lập, Lung Yên sư muội tu luyện âm Sát độc, không nên thu nàng trở về Học Cung."

"Có thượng nhân có ý kiến? Là Trường Xuân, hay là Huyền Diêu?" Ánh mắt của cung trang nữ tử không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ thản nhiên nói: "Mà thôi, thôi, bất kể là ai, để bọn họ có ý kiến, cứ tới tìm ta nói."

"Ta sẽ đánh cho bọn họ phục." Nàng nhẹ nhàng bổ sung.

Đánh, đánh phục!

Phòng Hữu An đổ một giọt mồ hôi lạnh, sư tôn vẫn bá khí như trước, vẫn thích 【 lấy lực phục người】 trước sau như một.

Bất quá trong lòng hắn cũng có chút cảm khái, Lung Yên sư muội à, Lung Yên sư muội. Sư tôn đối đãi với ngươi tốt như vậy, đừng cô phụ lão nhân gia nàng nữa.

Đương nhiên, trong lòng Phòng Hữu An cũng có chút kỳ quái, Lung Yên sư muội tuy rằng thiên phú không tệ.

Nhưng cũng không đến mức khiến cho sư tôn ân sủng như thế? Chẳng lẽ bên trong còn ẩn tình gì?

…

Chương 31: Hạ nhân tiếp theo của Trường Xuân thượng nhân đều là nhân tài.

…

Hôm sau.

Sau khi đám người Vương Thủ Triết nghỉ ngơi một chút, hôm nay liền tách ra hành động.

Các hướng khác chủ yếu đều do Huyên Phù lão tổ dẫn đường, dẫn mọi người đi.

Mà bên phía Vương Thủ Triết thì do Vương Thủ Tâm mang theo đến Trường Xuân cốc.

Trên danh nghĩa hắn thuộc về học sinh ngoại đạo môn hạ Trường Xuân thượng nhân, Trường Xuân chân quyết tu luyện chỉ có Luyện Khí thiên. Hôm nay cảnh giới Linh Đài cảnh của hắn đã vững chắc, lấy được Trường Xuân chân quyết, Linh Đài thiên, đã thành việc cấp bách.

Đi không được nửa canh giờ.

Vương Thủ Tâm dẫn hắn đến bên ngoài một khe núi, sau khi đến đây, hắn chắp tay áy náy nói: “Thủ Triết hiền đệ, để tránh hiểu lầm, ta sẽ không đưa ngươi vào. Môn hạ Trường Xuân chân nhân, tính tình không tệ, tìm hiểu một chút là có thể tìm được Thụ Đạo Điện.”

Tránh hiểu lầm?

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghiên cứu sâu, hoàn lễ nói: “Đa tạ Thủ Tâm huynh.”

Sau đó, Vương Thủ Tâm bổ sung một câu: “Còn một chút ghi nhớ. Trong Học Cung bất luận thân thế, Thủ Triết chớ tùy ý tiết lộ gia thế của mình. Thứ nhất là Học Cung cấm việc này. Thứ hai, cũng không đến mức vì mâu thuẫn giữa học sinh mà liên lụy đến gia tộc.”

Về điểm này, lúc trước Vương Thủ Triết cũng từng nghe nói. Nếu ngươi muốn, thậm chí có thể đổi tên. Nhưng mà, đổi tên

thì thôi, ý nghĩa không lớn.

Lúc này chắp tay nói: “Thủ Tâm huynh, ta hiểu rồi.”

Như vậy, hai người cứ như vậy bái biệt.

Vương Thủ Triết đi vào trong Trường Xuân cốc, tầm nhìn thoáng trở nên rộng rãi.

Trong một hẻm núi rộng lớn này, ánh nắng tươi sáng mà không bỏng.

Cây cối mọc thành rừng, cây xanh um tươi tốt, kỳ hoa dị thảo trong hoa điền lay động theo gió.

Còn có một đám Linh Phong thuần dưỡng, xuyên qua xuyên lại bên trong bụi linh hoa, hái linh mật truyền bá phấn, khắp nơi đều là một mảnh chim hót hoa nở.

Thật là khí tượng nông gia.

Không, chính xác mà nói là khí tượng Tiên nông.

Người vừa đi vào cốc này liền cảm giác được khắp nơi đều là khí tức sinh cơ dạt dào, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy cực kỳ thông thuận tươi mát.

Nghe nói Trường Xuân cốc này có một linh mạch mộc hệ đỉnh cấp. Bởi vậy cho dù ở đây, thời gian lâu đều có công hiệu kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất xâm.

Các đệ tử Trường Xuân cốc nhân số rất nhiều, nhưng bọn họ đều bận rộn, cúi đầu bận rộn khắp nơi trên cánh đồng. Trồng trọt linh thực, linh quả, linh hoa, linh thảo.

Cách đó không xa, trên cánh đồng có một vị lão nông.

Hắn râu tóc hoa râm, đầu đội nón lá, đang thật cẩn thận cuốc cỏ giữa linh điền.

Vương Thủ Triết tiến lên chắp tay nói: “Vị sư trưởng này, xin hỏi thụ đạo điện của Trường Xuân cốc chúng ta đi như thế nào?”

Ông lão kia ngẩng đầu liếc nhìn Vương Thủ Triết, ha ha cười nói: “Tiểu tử, ngươi tìm Giáo Đạo điện làm gì?”

Vương Thủ Triết khách khí trả lời: “Tại hạ là học sinh đạo ở ngoài Trường Xuân cốc, tu luyện đến Linh Đài cảnh, dựa theo

quy củ tới tham gia khảo hạch, nhận lấy linh đài của Trường Xuân chân quyết.”

Trong lúc nói chuyện, tay hắn lau một cái, trong tay có thêm một hồ lô rượu nhỏ, bên trong có rót mấy cân linh tửu thượng hạng.

Sau đó đưa cho lão nông kia nói: “Kính xin sư trưởng chỉ rõ đường đi.”

Ánh mắt lão nhân sáng lên, mở hồ lô rượu ra uống hai ngụm rượu, thỏa mãn ngáp một cái nói: “Rượu rất bình thường. Thế nhưng tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ, ngược lại rất biết điều, hợp khẩu vị của ta.” Nói xong, liền thuận miệng chỉ đường cho hắn.

Sau khi bái biệt lão nông.

Vương Thủ Triết một đường men theo đồng ruộng, lại đi qua dòng suối nhỏ trong núi, rừng Linh Đào Hoa, hồ Linh Ngư các loại.

Đi khoảng nửa canh giờ, mới đến nơi mà lão nông đã nói.

Đoạn đường này tới đây, ngược lại cũng để cho hắn lãnh hội chỗ bất phàm của Trường Xuân cốc, quả nhiên là ba bước một linh điền, đưa mắt đều là linh chủng.

Trước mắt.

Đây là một tòa đại điện phong cách cổ xưa dày nặng, cũng rất phù hợp với phong cách của Trường Xuân cốc.

Trong kết cấu hành lang bằng gỗ kia, đều là một mảnh xanh um tươi tốt, điểm xuyết một ít kỳ hoa dị thảo mỹ lệ.

Phía trên cửa chính đại điện, có một tấm biển to lớn, bên trong làn gấm vóc hoa đoàn kia, ẩn ẩn lộ ra ba chữ mạ vàng —— “Thương Đạo Điện”.

“Xem ra, ở đây rồi.” Vương Thủ Triết thầm nghĩ.

Lúc này, hắn sửa sang lại y quan, sau đó lấy gương ra soi một chút.

Ừm, vẫn phong thần tuấn lãng như trước, ngọc thụ lâm phong. Lần này hắn yên tâm rồi.

Sau đó, hắn lại kiểm tra một chút trong nhẫn trữ vật, sớm đã chuẩn bị đủ loại lễ vật. Các loại đồ vật bên trong phong cách khẩu vị cái gì cần có đều có, tùy thời đều có thể lấy ra được.

Cái này gọi là gì? Cái này gọi là có chuẩn bị mà đến.

Nhiều phương án, hắn đều đã chuẩn bị tốt.

Cho dù là sư huynh chấp sự của Giáo Đạo điện kia, nếu có lòng gây khó dễ, Vương Thủ Triết cũng có thể dựa vào bản lĩnh của hắn để giải quyết.

"Ai~" Người trưởng thành làm việc chính là đáng tin cậy như vậy.

Trong lúc Vương Thủ Triết cân nhắc, khí độ trầm ổn bước vào cửa lớn của Thụ Đạo điện, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía.

"Hả?"

Tràng diện trong Thụ Đạo Điện này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Trong tưởng tượng của hắn, nơi truyền đạo thụ nghiệp hẳn là đoan trang đại khí, trầm ổn hữu độ, tràn đầy khí tức quyển sách cùng nội tình lịch sử.

Lại không nghĩ tới.

Nơi này khắp nơi đều là một mảnh điền viên phong cách, bọn họ dùng ván gỗ đóng thành từng cái rương hình vuông, sắp xếp chằng chịt, bên trong chứa đủ loại bùn đất, mọc ra đủ loại hoa màu.

Ngoài ra cũng có một số trận pháp loại nhỏ, chế tạo và mô phỏng các loại biến hóa nhiệt độ và ánh sáng.

Phụ cận mỗi một khối "Cánh đồng" đều có một hai đệ tử mặc phục sức Trường Xuân cốc đang hào hứng thảo luận.

Hoặc là nói lại có một người cúi đầu ngồi xổm ở bên kia, nhìn chằm chằm một gốc thực vật cẩn thận xem, tâm vô bàng vụ chuyên chú đến cực điểm.

Chuyện này…

Tình cảnh như vậy khiến Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc. Hắn thật sự có chút không tìm được, người nào mới là sư huynh

chấp sự của thụ đạo điện?

Trong lúc bất đắc dĩ, hắn đành phải tìm một nữ đệ tử có bộ dáng mỹ lệ tới tìm hiểu một phen.

Còn tại sao không tìm nam đệ tử tìm hiểu? Nguyên nhân đương nhiên cũng vô cùng đơn giản.

Vương Thủ Triết diện mạo hiên ngang, tướng mạo đường đường. Nếu hỏi nam đệ tử, có thể sẽ đưa tới ghen ghét, dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn không cần thiết.

Loại phiền toái này đương nhiên là có thể tránh né được liền tránh né.

"Vị học tỷ này, quấy rầy." Vương Thủ Triết ngắt một nữ tử đang trồng hoa, phong độ nhẹ nhàng hành lễ.

"Cút, cái nào lăn lộn…" Nữ đệ tử bị quấy rầy kia nhất thời khí thế hùng hổ đứng lên, chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng không ngờ sau khi nhìn thấy Vương Thủ Triết lại ngẩn người, sau đó đỏ mặt ôn nhu nói: "Vị học đệ này, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Giọng nói của nàng dịu dàng không nói nên lời, đôi mắt nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng còn xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Đây chính là lợi ích của việc đẹp trai.

Sau khi Vương Thủ Triết hàn huyên vài câu với nàng, liền trở về chính đề: "Xin hỏi vị học tỷ này, sư huynh phụ trách truyền đạo ở đâu?"

"Thì ra ngươi tìm Cẩm Sơn sư huynh à?" Vị học tỷ kia có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: "Ta dẫn ngươi đi."

Sau đó nàng dẫn Vương Thủ Triết đi vào trong, dọc đường đi đến một vùng ruộng đất phức tạp, tức giận nói với một nam tử trung niên: "Cẩm Sơn sư huynh, có người tìm ngươi."

Cẩm Sơn sư huynh bề ngoài nhìn qua, bộ dáng ước chừng bốn năm mươi tuổi, thực tế số tuổi không biết.

Trông rất bình thường không có gì lạ, ánh mắt còn có chút hèn mọn bỉ ổi.

Ăn mặc càng không để ý chút nào, trên người dính đầy bùn đất. Hắn liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi:

“Tiểu tử, có chuyện gì?”

Thái độ này chưa nói là tốt, dáng vẻ rất mất kiên nhẫn.

Đây chính là chỗ xấu của việc lớn lên đẹp trai, dễ bị cùng giới tính đối địch.

Vương Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị, đầu tiên là ôn văn nhã nhặn khiêm tốn hành lễ: “Tại hạ Vương Thủ Triết, chính là học sinh ngoại đạo môn hạ Trường Xuân. Bây giờ thăng cấp Linh Đài cảnh, nghĩ đến linh đài thiên sau công pháp Trường Xuân chân quyết, đây là yêu bài thân phận của tại hạ, mời…”

Nhưng Vương Thủ Triết còn chưa nói xong, đã bị Cẩm Sơn sư huynh không nhịn được ngắt lời nói: “Trường Xuân chân quyết, công pháp tiếp theo đúng không? Thể hiện khí thế Linh Đài cảnh một chút.”

Vương Thủ Triết theo lời vận chuyển huyền khí, phóng ra một ít khí thế Linh Đài cảnh.

Cẩm Sơn sư huynh gật gật đầu, sau đó hắn từ trong giá sách lụi bại bên cạnh lật ra, ném ra một quyển sách: “Đây là Trường Xuân Chân Quyết Linh Đài Thiên, ngươi chỉ có thể ở đây xem, không được mang ra, nhớ kỹ rồi nói sau.”

Sau đó ông ta không để ý đến Vương Thủ Triết nữa, tiếp tục tập trung ở trên bờ ruộng của ông ta, nghiên cứu một loại lúa mì nhỏ rất nhanh trưởng thành.

Không ngờ lại thuận lợi như vậy?

Vương Thủ Triết có chút kinh ngạc không thôi, còn tưởng rằng đây là chuyện khó khăn cỡ nào.

Hắn đã chuẩn bị vài phương án dự bị, dù thế nào cũng phải vượt qua ba quan trảm bốn tướng chứ?

Được rồi, đơn giản thì đơn giản một chút đi.

Vương Thủ Triết dâng lễ vật nhỏ lên, sau khi bái tạ học tỷ dẫn đường, liền tìm một chỗ sạch sẽ, chuyên chú ghi nhớ linh đài của Trường Xuân chân quyết.

Dựa vào tố chất thân thể hắn đã thức tỉnh ba tầng huyết mạch, trí nhớ đều có tiến bộ nhảy vọt. Hơn nữa bản thân hắn tâm tư tinh tế cùng trí tuệ bất phàm.

Không tới một canh giờ, Linh Đài Thiên của Trường Xuân chân quyết đã được hắn nhớ kỹ trong lòng, thuộc nằm lòng.

Lúc này mới trả lại Linh Đài thiên cho Cẩm Sơn sư huynh.

Cẩm Sơn sư huynh vừa định làm một nửa thí nghiệm, cầm Linh Đài thiên ném sang một bên, không kiên nhẫn phất tay nói với Vương Thủ Triết: "Đi đi đi, đừng quấy rầy ta, bây giờ ta nghiên cứu đến thời khắc mấu chốt, sắp thành công rồi."

Vương Thủ Triết nhìn vào cánh đồng thí nghiệm trong phòng của hắn, đó là mười mấy cọng lúa mì, đang được trổ bông hấp dẫn. Mà Cẩm Sơn sư huynh đang thúc giục huyền khí hệ mộc hùng hậu, thúc giục những bông lúa mạch kia tiến vào kỳ trưởng thành cuối cùng.

Mộc hệ công pháp xem ra cũng có tác dụng thúc đẩy thực vật sinh trưởng, nhưng tốc độ thực sự quá chậm. So với lúc Vương Thủ Triết thức tỉnh huyết mạch mỏng manh thì chậm hơn mấy chục lần.

Hơn nữa nhìn hắn vô cùng vất vả, trên người bốc hơi lên sương mù, một bộ dạng Huyền khí không đủ dùng.

"Hả?"

Vương Thủ Triết nhìn tua lúa mì sắp chín, còn có rễ cây thô to, chợt cảm thấy có chút quen thuộc.

Không đợi hắn nói chuyện.

Cẩm Sơn sư huynh vừa thúc dục huyền khí, liền tự nhủ: "Hừ! Ta cũng không tin. Lúa mạch chủng Vương thị nhỏ nhoi này, Cẩm Sơn ta không phục ngươi, lần này nhất định thành công, cho ngươi có thể phát triển lần thứ hai."

Mạch chủng số 7 của Vương thị?

Vương Thủ Triết hơi sửng sốt, vỗ vỗ trán, không khỏi buồn cười. Khó trách lúa mì kia nhìn quen mắt như vậy, đây không phải là hạt lúa mì Vương thị số bảy do hắn bồi dưỡng từ tám chín năm trước sao?

Vị Cẩm Sơn sư huynh này lại muốn phá giải hạt lúa mì Vương thị số 7 của hắn.

Còn bày ra bộ dáng nghiến răng nghiến lợi, thâm cừu đại hận như vậy, đoán chừng là đã nghiên cứu kỹ rồi.

Đây không phải là vô dụng sao?

Sau đó Vương Thủ Triết đồng tình nhìn hắn, nhịn không được khuyên một câu: "Sư huynh, lúa mạch số 7 Vương thị, từ gốc sẽ không thể sinh sôi hai lần…"

Sau đó Cẩm Sơn sư huynh tức giận trừng mắt nhìn hắn, trợn trắng mắt nói.

"Một học sinh ngoại đạo nho nhỏ như ngươi thì biết cái gì!? Lần này ta nhất định thành công."

Vậy được rồi, ngươi cứ chơi từ từ, giả vờ chậm rãi. Ài, đẹp trai là rất dễ dẫn đến tính tình nóng nảy của sư huynh.

Lần này Vương Thủ Triết không đi nữa, khoanh tay, ung dung chờ đợi kết quả cuối cùng của Cẩm Sơn sư huynh.

Tốc độ sinh trưởng của hắn quá chậm.

Vương Thủ Triết đợi ước chừng một canh giờ, nhàm chán nhìn hắn nghỉ ngơi nhiều lần. Dùng Bồi Nguyên đan, ăn liền mang theo linh thực, đả tọa bổ sung huyền khí vân vân.

Lúc này mới miễn cưỡng hoàn thành một chút công tác cuối cùng, mười mấy hạt lúa mì Vương thị số 7, hoàn toàn thành thục.

Sau đó hắn hưng phấn mà run rẩy đem những hạt lúa mạch kia tách ra, cẩn thận từng li từng tí mà ngâm ở trong nước dinh dưỡng mà hắn đặc biệt điều phối.

Lúc này.

Bởi vì thí nghiệm của Cẩm Sơn sư huynh đã đến thời khắc mấu chốt, không ít sư huynh đệ sư tỷ muội đều vây quanh, muốn chứng kiến thời khắc lịch sử.

"Tiểu tử này để cho đệ tử ngoại đạo của ngươi nhìn cho kỹ. Sự lợi hại của đệ tử hạch tâm Trường Xuân thượng nhân ta." Hắn tràn đầy tự tin thúc dục huyền khí màu xanh nhàn nhạt bay lên.

Huyền khí của hắn tản mát ra một luồng khí tức sinh cơ dạt dào, dường như có thể xúc tiến vạn vật sinh trưởng, bao lấy

những hạt lúa mì trong dịch dinh dưỡng kia.

Nào có thể đoán được.

Một khắc đồng hồ trôi qua, hai khắc trôi qua, Huyền khí của Cẩm Sơn sư huynh đã cạn kiệt.

Nhưng mà mấy chục hạt lúa mì kia lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Các sư huynh đệ xung quanh đều tiếc hận nói: “Cẩm Sơn sư huynh, lần này lại thất bại. Xem ra Mạch chủng số 7 Vương thị kia, thật đúng là không đơn giản.”

“Không có khả năng, không có khả năng! Lần này ta chuẩn bị đầy đủ, suy nghĩ chu toàn, sớm kích hoạt thừa số sinh mệnh của nó, trong dịch dinh dưỡng cũng đều chọn dùng tài liệu trân quý nhất.”

Không cam lòng, hắn lại nuốt đan dược đả tọa hồi khí.

Không bao lâu sau, hắn lại nhảy lên, thúc đẩy mạch chủng sinh trưởng, nhưng vẫn không có phản ứng.

Điều này làm cho hắn đầu đầy mồ hôi mà sắc mặt tái nhợt, khổ não: “Múa mạch Vương thị số 7 đáng giận, rốt cuộc là thứ quỷ quái gì? Bồi dưỡng lần thứ hai của ta, rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào?”

Vương Thủ Triết thầm nghĩ, ngươi ở đây phá giải lúa giống của ta, phá giải không thành còn hùng hùng hổ hổ, quả nhiên ý thức bảo hộ của quyền sở hữu trên thế giới này rất kém.

Có điều Vương Thủ Triết cũng chỉ là xem một chút, nghiệm chứng một chút quả thật không phá giải được, cũng không phải là trào phúng hắn cái gì.

Những đệ tử Trường Xuân cốc này, chuyên nghiên cứu tinh thần cũng không tệ lắm, nghe nói Diệt Trùng Tán cũng là do bọn họ làm ra.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị lặng yên không một tiếng động rời đi.

Bỗng nhiên!

Bên ngoài truyền đến một tiếng kêu to: “Mọi người mau trốn đi, tiểu học tỷ đến rồi.”

Tiểu học tỷ? Trong lúc Vương Thủ Triết kinh ngạc.

Các sư huynh đệ vây xem bên cạnh lập tức không còn bóng người.

Bọn họ có người trốn ở trong ngăn tủ, có người dứt khoát chôn mình vào trong đất.

Càng khoa trương chính là, có một người mở ra một cánh cửa ngầm trên một cái cây trong phòng, trốn ở trong một thân cây.

Ngay cả Cẩm Sơn sư huynh kia cũng đột nhiên biến sắc, hốt hoảng tiến vào tàng thư tủ, còn dời hai chậu hoa lấy làm vật che đậy.

Toàn bộ quá trình chỉ chừng mười giây, nhanh chóng khiến Vương Thủ Triết trở tay không kịp.

Tiểu sư tỷ kia đến tột cùng là ai, dĩ nhiên đáng sợ như thế?

Đúng vào lúc này, từ cửa xông vào một nữ tử váy xanh nhìn qua chỉ có hai mươi mấy tuổi, tuổi tác thực tế không biết, dáng dấp vô cùng xinh đẹp, nhưng chẳng biết tại sao ai cũng muốn tránh nàng.

Người của nàng không đi vào, giọng nói đã vang lên, hưng phấn hô lên: “Các vị đệ đệ, học muội, nói cho mọi người biết một tin tức tốt. Tính mạng của ta bởi vì tính mạng dung hợp kỹ thuật, đã đến giai đoạn phá được mấu chốt nhất. Chỉ cần ai chịu phối hợp với ta làm thí nghiệm, ta có thể cho bọn họ cùng chia sẻ…”

Sau khi đi vào, nữ tử váy lục phát hiện trong Thụ Đạo điện đã không còn một bóng người, chỉ có Vương Thủ Triết mờ mịt nhìn nàng, tiếng nói im bặt.

Hắn không trốn tránh, cũng không biết phải trốn cái gì.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, bầu không khí không khỏi có chút ngưng trọng và kỳ quái.

Sau đó, nữ tử váy xanh kia nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, tò mò không thôi nói: “Ngươi là học sinh mới tới năm nay sao?”

Vương Thủ Triết ôn tồn lễ độ chắp tay nói: “Tại hạ Vương Thủ Triết, chính là học sinh ngoại đạo của Học Cung.”

“Học tử ngoại đạo? Đó là cái gì? Thôi mà thôi, nhìn dáng vẻ anh vũ bất phàm của ngươi, bản học tỷ cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi chịu phối hợp thực nghiệm với ta, đóng góp nhân số sinh mệnh của ngươi cho ta.”

“Ta để ngươi ký tên với ta, cùng chung vinh dự, lưu danh sử sách.” Nữ tử váy xanh trong mắt tỏa sáng, hưng phấn không thôi nói: “Kỹ thuật dung hợp từ tính mạng của ta, có thể nói là kỹ thuật vĩ đại vượt qua thời đại, có thể sánh ngang kỹ thuật của Thần Vũ hoàng triều.”

Tất cả mọi người từ lúc nàng chạy đến đều bỏ chạy.

Đã biết cái gọi là phối hợp thực nghiệm của học tỷ này tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Tại hạ ghi tên vào sử sách, không có bất kỳ hứng thú gì, cũng sẽ không làm thí nghiệm.”

“Xin chào học tỷ, hẹn gặp lại.” Sau đó, Vương Thủ Triết không quay đầu lại đi ra ngoài nữa.

“Chậm đã! Thí nghiệm này rất đơn giản” Nữ tử váy lục ngăn trở hắn, móc ra một chồng kim phiếu nói, “Chỉ cần ngươi xuất ra một chút nhân tố sinh mệnh, số kim phiếu này sẽ thuộc về ngươi.”

Vương Thủ Triết: “…”

…

Chương 32: Cứ xem! Thủ đoạn của Thủ Triết!

…

Vương Thủ Triết vô cùng nghi hoặc.

Không biết cái gọi là nhân tố sinh mệnh mà nữ tử quần lục này nói, có giống với suy nghĩ của hắn hay không.

Nếu đúng là như vậy, vậy thì quá làm hắn xấu hổ rồi.

Sống hai đời, vẫn là lần đầu tiên bị người dùng tiền dùng loại lý do này đến đánh hắn.

“Thật có lỗi.”

Vương Thủ Triết trịnh trọng cự tuyệt nàng: “Ta không có hứng thú với thí nghiệm của ngươi, học tỷ có thể tìm những người khác.” Nếu để lão bà biết loại chuyện này, sợ là sẽ bị đánh chết.

“Trước đừng vội từ chối, ngươi sẽ tham dự một cách mạng vĩ đại.” Hai mắt nữ tử váy xanh tỏa sáng, hưng phấn mà si cuồng nói: “Một khi thành công, ta có thể kết hợp người với thực vật lại, biến thành thụ nhân hoặc thụ nhân thụ.”

“Người như vậy cũng không cần ăn cơm, chỉ cần cắm vào trong đất phơi nắng là có thể sống sót, hơn nữa tuổi thọ cũng có thể sống rất dài.”

“Thế nào nghe đến đây có hưng phấn hay không? Có chờ mong hay không?”

Hưng phấn cái đầu ngươi, chờ mong cái đầu ngươi, Vương Thủ Triết khiếp sợ không thôi nhìn nữ tử váy xanh này.

Là đang làm thí nghiệm gen đấy, có phải có chút quá điên cuồng rồi không?

Cũng không biết trên thế giới này có Hiệp hội giám sát đạo đức luân lý hay không, quản đám người này.

Tóm lại.

Lý tưởng của Vương Thủ Triết chính là kinh doanh tốt tiểu gia tộc của hắn, sau đó từng chút một trở nên mạnh mẽ, để cho các tộc nhân sinh hoạt tốt hơn, không cần động một chút là bị người ta ức hiếp.

Đối với loại kỹ thuật quỷ dị sởn tóc gáy này, không có hứng thú cũng kính nhi viễn chi.

Tiểu tỷ tỷ thoạt nhìn xinh đẹp sáng loáng, bề ngoài rất bình thường này. Lại là một tên điên cải tạo gen! Khó trách đám đệ tử Trường Xuân cốc kia vừa nhìn thấy nàng đến liền liều mạng trốn đi.

Sau đó Vương Thủ Triết rất nghiêm túc hỏi: "Nếu ta không đồng ý, tiểu học tỷ có vận dụng vũ lực ép buộc ta không?"

Nữ tử váy xanh chớp mắt nhìn Vương Thủ Triết, rất chân thành nói: "Biết a, tướng mạo ngươi anh tuấn như vậy, nhân tố sinh mệnh nhất định rất ưu tú."

"Vậy tu vi của tiểu học tỷ bây giờ của ngươi là…" Vương Thủ Triết, một giọt mồ hôi lạnh sau đó bắt đầu tính toán. Trong lòng cảm khái không thôi, ai, dáng vẻ quá mức tuấn lãng, chung quy cũng là một loại nguyên tội.

Không chắc chắn sẽ dễ bị các sư huynh sư đệ căm thù, cũng dễ bị học tỷ ngấp nghé.

"Tu vi của ta không cao, trong năm đệ tử thân truyền của sư tôn ta vô dụng nhất, mới là Linh Đài cảnh hậu kỳ, còn chưa tới Thiên Nhân cảnh." Nói đến chuyện này, nữ tử váy xanh có chút mất mát.

Vậy đoán chừng là đánh không lại, trong lúc nhất thời vẻ mặt của Vương Thủ Triết tràn đầy ngưng trọng.

Cùng lúc đó.

Cẩm Sơn sư huynh trốn ở phía sau tủ sách, trong lòng vui sướng âm thầm nở nụ cười.

Tiểu tử thối, bảo ngươi đẹp trai như vậy, đúng là xui xẻo mà? Tiếp theo nhất định sẽ bị tiểu học tỷ trói lại, làm những thí nghiệm tà ác đáng sợ.

Vừa nghĩ tới những thí nghiệm đáng sợ, đủ loại kỳ lạ cổ quái kia của tiểu học tỷ, trái tim của hắn đều đang run rẩy.

Nhưng đồng thời, hắn lại nóng rực, đã khẩn cấp muốn nhìn tiểu học tỷ cứng rắn đối với hắn. Sau đó nhìn học tử ngoại đạo tuấn lãng Vương Thủ Triết này, liều mạng chống cự, cuối cùng vẫn bó tay chịu trói, nghênh đón một ngày vận mệnh bi thảm của hắn.

Quan trọng nhất là tiểu học tỷ, sau đó nhất định sẽ ném cho hắn chút càn kim coi như bồi thường.

Tiểu học tỷ có rất nhiều tiền! Trong mấy đệ tử thân truyền, nàng là người có nhiều tiền nhất.

Mấy học tỷ còn lại ẩn nấp lại vạn phần đồng tình với Vương Thủ Triết, nhưng bọn họ cũng không có cách nào, lại đánh không lại tiểu học tỷ, không có cách nào để mỹ nhân tới cứu anh hùng.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng, Vương Thủ Triết sắp bị bắt được, tiến hành thí nghiệm vô nhân đạo.

Tay của Vương Thủ Triết lại bôi lên nhẫn trữ vật một chút, sau đó có thêm một ít cá khô, mứt linh thịt khô mật ong, kẹo linh mật, cùng với cái miệng nhỏ như dùng bột nếp và nguyên liệu nấu ăn khác.

“Tiểu học tỷ tâm tình toàn nhân loại, làm cho Thủ Triết bội phục, lại vô cùng đau lòng.”

“Tiểu học tỷ bình thường làm thí nghiệm nhất định rất vất vả đúng không? Ài, nhìn tỷ đi, chắc chắn cũng không ăn cơm đúng giờ. Tỷ nếm thử mứt linh ngưu mật mật này, dùng chính là Tử Tinh Linh Phong Hoàng Mật, cùng thịt Thanh Mộc Linh Ngưu Vương, thông qua mấy chục công nghệ chế tạo ra, ăn một miếng là có thể bổ sung khí huyết, còn có thể dưỡng nhan.”

Sau đó tiểu học tỷ liền nếm thử, đôi mắt trừng lên, quả nhiên ăn rất ngon.

Vương Thủ Triết tri kỷ bưng ghế cho nàng, để nàng từ từ ăn.

Sau đó Vương Thủ Triết lại vuốt tay một cái, lấy ra một cái gương nhỏ chế tác hoàn mỹ: “Tiểu học tỷ vì sự quật khởi của nhân loại mà liều mạng công tác, quả thực khiến người ta kính nể vạn phần. Nhưng mà, có vất vả đến mấy cũng phải chú ý bảo dưỡng a. Tiểu học tỷ chiếu cố, chỗ tóc mai của muội sinh

ra một mụn nhỏ, khối da này lại có chút u ám, rõ ràng là bình thường không chú ý bảo dưỡng.”

“Cho dù vì toàn bộ nhân loại, cũng không thể không yêu quý bản thân như thế. Ta đề cử ngươi sử dụng khoản tiền này, ta tỉ mỉ điều phối hai mươi năm “Băng cơ tuyết da tuyết nhuận cao”.”

“Đây là bảo kính gì mà lại chiếu rọi rõ ràng như vậy? Oa, quả nhiên trứng cá sấu.” Sau đó tiểu học tỷ liền luống cuống, xoa xoa nhuận cao, cảm giác mát lạnh sảng khoái thấu xương mà vào, làm cho nàng có loại cảm giác mặt đầy băng sảng, toàn thân thư sướng, “Thật sự hữu hiệu a.”

“Đây là lọ 【Hồng Loan Tử Hoàng Hoàn】 dùng để ăn vào điều trị thân thể, thuận theo lục phủ ngũ tạng và thiên quỳ. Bình này 【Băng Cơ Tuyết Da Dẩm Dầu Cao】 thoa ngoài da. Không bao lâu nữa, tiểu học tỷ sẽ có thể khôi phục lại mỹ nhan thịnh thế như băng cơ ngọc cốt.”

Hắn thân là một nam tử đã kết hôn, Thiên Quỳ gì đó nói ra cũng rất thuận miệng.

“Cần bao nhiêu càn kim, ta đều cho đệ.” Tiểu học tỷ cầm hai cái bình thủy tinh và gương, yêu thích không nỡ rời tay.

“Tiểu học tỷ ngươi vì nhân loại cống hiến, chỉ một chút xíu bảo dưỡng thánh phẩm này tính là gì? Giá trị không tới hai ba ngàn càn kim, đều tặng cho ngươi. Ngay cả 【Ánh Tiên Bảo Giám】 này cũng tặng hết cho ngươi.” Vương Thủ Triết hào phóng phất phất tay nói, tư thái như vậy “Hào khí”.

Cái gọi là Ánh Tiên Bảo Giám, chính là bề ngoài làm một cái gương nhỏ rất tinh xảo.

“Học đệ ngươi thật tốt quá, so với sư tôn ta còn tốt hơn, ngay cả thánh phẩm và bảo giám cũng nỡ tặng cho ta.” Tiểu học tỷ cảm động không thôi, gương mặt xinh đẹp ửng hồng hẳn lên, “Nhưng mà sư tôn ta nói, không thể lấy không đồ vật của người, đây là bốn ngàn càn kim đều cho ngươi.”

Sau đó nàng nhét một bó to càn kim cho Vương Thủ Triết. Nếu hắn không cần, nàng còn tức giận.

Cố tình khó khăn, Vương Thủ Triết nhận càn kim.

Sau đó hắn lại tiến vào bước tiếp theo.

“Tóc của tiểu học tỷ hơi khô, tỷ xem nơi này cuối cùng còn dang rộng, tỷ rốt cuộc là không thương mình bao nhiêu?” Vương Thủ Triết nghiêm túc phê bình, sau đó lại móc ra hai cái bình thủy tinh xinh đẹp: “Cái bình màu xanh biếc này là Nhuy Nhu Ti Thanh, chính là chuyên dùng để rửa tóc thanh ti của tiểu học tỷ này, mặc kệ bất kỳ manh mối nào, dầu mỡ vết bẩn, đều có thể một lần quét sạch, còn có công hiệu bảo thấm ướt.”

“Bên trong cái bình màu lam kia là 【Loạn Điệp Bách Hoa Hương】, là chuyên môn dùng để bảo vệ tóc, phối hợp bảo trì ánh sáng thanh tú của ngài mềm mại, cũng tản ra mùi thơm bách hoa, ngay cả bươm bướm kia đều nhao nhao dẫn tới.”

“Lợi hại như vậy? Bao nhiêu càn kim?” Mắt tiểu học tỷ đều trợn tròn lên, đây cũng là thánh phẩm mà.

“Tiểu học tỷ và ta nói chuyện tiền bạc, nói chuyện tiền nhiều tục khí? Coi như ta cống hiến vì nhân loại vệ sĩ.” Vương Thủ Triết tỏ vẻ hiên ngang lẫm liệt nói: “Không đáng ba năm ngàn vàng, đó đều là chuyện nhỏ.”

“Không được, ta không thể chiếm tiện nghi của ngươi, đây là 5000 càn kim, đệ nhất định phải thu.”

“Tiểu học tỷ thật sự là… Ai!” Sau khi thoái thác mấy lần, Vương Thủ Triết lại cố gắng thu hồi năm ngàn càn kim. Trong lòng cảm khái, người Thánh địa Học Cung này thật sự là có tiền!

Thật sự là hào khí tận trời.

Sau khi thao tác lần này.

Những sư huynh trốn đi âm thầm xem náo nhiệt kia, đều trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ không thôi, còn có thể thao tác như vậy?

Tiểu học tỷ ngươi không phải nên… Mau mau bắt nam tử tuấn tú này lại, sau đó đi làm những thí nghiệm đáng sợ tà ác kia sao?

Tại sao trong nháy mắt lại bắt đầu ăn tiểu linh thực?

Cùng hắn bắt đầu nghiên cứu làm sao nuôi dưỡng làn da và giữ gìn tóc?

Những học tỷ kia ai nấy đều hâm mộ không thôi, người quản lý triết học đệ kia, chẳng những dáng dấp tuấn tú oai hùng, thật đúng là hiền lành tinh tế. Nếu như hắn có thể giúp đỡ lau da băng cơ tuyết cao nhuận, vậy thì quá hạnh phúc rồi.

Chỉ tiếc những thứ kia của Thủ Triết học đệ quá đắt, bọn họ lại không có nhiều tiền như tiểu học tỷ.

Cứ như vậy đi.

Gần nửa canh giờ sau.

Tiểu học tỷ có thêm một đống chai lọ, Vương Thủ Triết cũng căng túi lên.

Thấy bầu không khí ấp ủ không sai biệt lắm, Vương Thủ Triết nói: "Tại hạ nương tử còn đang chờ tại hạ trở về, tiểu học tỷ, những thứ này của ngươi dùng từ từ, không đủ tùy thời hỏi ta muốn."

"Chờ một chút, ngươi đi rồi, thí nghiệm của ta làm sao bây giờ?"

Thật đúng là không buông tha. Vương Thủ Triết cân nhắc một chút nói: "Thật ra con người ta, tư chất đần độn, sinh mệnh bình thường không có gì lạ."

"Ta thấy ngươi rất đẹp trai nha, có gì lạ bình thường đâu?" Tiểu học tỷ ra vẻ gạt người.

"Tiểu học tỷ, tỷ trường kỳ làm cống hiến cho toàn nhân loại ở Trường Xuân cốc, nhưng trải đời không sâu. Chúng ta tuyệt đối không thể dùng bề ngoài của một người để phán đoán xem hắn có ưu tú hay không. Có câu nói rất hay, bởi vì cái gọi là bên ngoài kim ngọc mà bại bên trong, ta chính là loại người này." Vương Thủ Triết trịnh trọng khuyên giải: "Thật ra ta cảm thấy Cẩm Sơn sư huynh, tuy bề ngoài khó coi, nhưng cũng không ngăn được hắn từ trong ra ngoài, tản ra linh quang trí tuệ."

"Bởi vậy, ta trịnh trọng đề cử Cẩm Sơn sư huynh với ngài. Tiểu học tỷ, ngươi cũng không muốn Thụ Nhân của ngươi chỉ

có vẻ ngoài đẹp mắt, nhưng trong đầu lại trống rỗng một mảnh chứ?”

“Ngươi nói rất có đạo lý.” Để cho học tỷ một bộ bị thuyết phục, tiếc hận nói: “Nhưng học đệ Cẩm Sơn hắn không có ở đây, cũng không biết chạy đi đâu.”

Cẩm Sơn sư huynh trốn ở phía sau tủ sách đang âm thầm xoa xoa xem náo nhiệt, lập tức thầm nghĩ không tốt, “Tiểu tử thúi này đang hố ta.”

“Tiểu học tỷ đừng nóng vội, đây là do Cẩm Sơn sư huynh vẫn còn trẻ con, đang chơi trốn tìm với tỷ đấy, tỷ đến giá sách kia xem thử.”

Sau đó tiểu học tỷ liền chạy tới, mở giá sách ra, sau đó rất vui mừng kêu lên: “Học đệ Cẩm Sơn, thì ra ngươi ở đây. Nào nào, nhanh cùng ta trở về làm thí nghiệm.”

“Cứu mạng, không được, tiểu học tỷ, ngươi tha cho ta đi.” Cẩm Sơn sư huynh nước mắt sắp rơi xuống rồi: “Van cầu ngươi tha cho ta đi, ta còn chưa cưới vợ sinh con đâu.”

“Cẩm Sơn học đệ, ngươi đây chính là vì toàn nhân loại mà cống hiến a. Ngươi đã không có giác ngộ này, học tỷ cũng chỉ có thể dùng sức mạnh với ngươi.”

Nói xong, tiểu học tỷ vung hai tay lên, một luồng huyền khí màu xanh cuồn cuộn tuôn ra.

Một loại dây leo giống như leo tường vi, từ trong hai tay áo bay vút ra, cuốn tới Cẩm Sơn sư huynh.

Cẩm Sơn sư huynh quát to một tiếng không tốt.

Sau đó thân pháp đang muốn chạy trốn, chỉ tiếc chậm một bước. Leo lên tường vi đã vững vàng bắt được một chân của hắn.

Sau đó dây leo mọc đầy đóa hoa kia, liền nhanh chóng quấn quanh, đem hắn ở trên không trung buộc thành một chữ to.

Cẩm Sơn sư huynh kêu thảm thiết không thôi, trèo tường vi kia không chỉ là dây leo bình thường. Bên ngoài xinh đẹp của nó mọc đầy vô số gai ngược.

Sau khi bị trói, đâm sâu vào trong cơ thể.

Vừa rót kịch độc đau đớn vào, đồng thời thân thể Cẩm Sơn sư huynh cũng dần dần tê liệt, không sinh ra được khí lực giãy dụa.

Cảnh tượng như vậy khiến Vương Thủ Triết nhìn mà kinh hãi không thôi, tiểu học tỷ này giúp đỡ Tường Vi, nhìn qua cũng không phải thứ đơn giản gì. Chắc là linh chủng nào đó.

Cũng không biết so sánh với Thị Huyết Đằng Mạn của hắn, rốt cuộc cái nào lợi hại hơn?

Cùng lúc đó, trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái ngàn vạn, Cẩm Sơn sư huynh xin lỗi, ta cũng không muốn sau khi trở về bị nương tử đánh chết, đành phải ủy khuất ngươi.

"Ôi! Đây chính là biện pháp xử lý vấn đề của người trưởng thành."

"Không nhất định phải một lời không hợp, trực tiếp khai chiến, đổi một góc độ khác có thể xử lý tốt sự tình."

Vương Thủ Triết thầm nghĩ trong lòng, đang chuẩn bị lén lút rời khỏi nơi thị phi này, lúc mắt không thấy tâm không phiền.

Bỗng nhiên.

Một thanh âm ôn hòa hơi răn dạy vang lên: "Lục Vi, không sai biệt lắm, không được bắt nạt Cẩm Sơn học đệ."

Không biết từ lúc nào đã có thêm một ông lão trong điện Truyền Đạo, ông lão kia cầm cuốc đội nón tre, chính là vị lão nông cuốc cỏ mà Vương Thủ Triết nhìn thấy trong linh điền của Trường Xuân cốc.

Vương Thủ Triết hơi sửng sốt, lập tức quay về đứng lại, trong lòng nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ lão nông trông có vẻ bình thường này, chính là Trường Xuân thượng nhân trong truyền thuyết?

"A, sư tôn, sao ngươi lại tới đây?" Tiểu học tỷ Lục Vi lập tức có chút hoảng sợ: "Ta cũng không bắt nạt học đệ Cẩm Sơn, hắn đây là chuẩn bị giúp ta làm thí nghiệm đây."

"Ngươi nha, đừng xem một ít kỹ thuật thí nghiệm lung tung trong di tích Thần Vũ hoàng triều, mà bắt đầu xằng bậy." Trường Xuân thượng nhân phê bình nói: "Người và thực vật kết hợp lại, trái với đạo lý thiên đạo. Ngươi đã quên, Thần Vũ

hoàng triều cường đại như thế cuối cùng bị tiêu diệt như thế nào?”

“Ô ô.” Tiểu học tỷ Lục Vi lập tức ủy khuất không thôi: “Ta cũng chỉ là muốn thử một chút mà thôi?”

“Trường Xuân cốc chúng ta chú ý chính là, không nghịch thiên đạo, thuận thế mà làm.” Trường Xuân thượng nhân lạnh nhạt nói: “Thí nghiệm kia của ngươi sau này không được phép nhắc tới nữa. Huống chi sinh mệnh do tử, ngươi biết cái gì là nhân tính sinh mệnh?”

“Trong kỹ thuật di tích của Thần Vũ hoàng triều có nói, nam nhân đều có…” Tiểu học tỷ Lục Vi cãi lại.

Trường Xuân thượng nhân mặt đen lại.

Vừa thấy sư tôn biến sắc mặt, tiểu học tỷ Lục Vi vội vàng buông cẩm Sơn sư huynh ra, sau đó nhanh như chớp bỏ chạy, trước khi đi, còn nói với Vương Thủ Triết một câu: “Thủ Triết học đệ, đồ của ta dùng hết rồi mới tới tìm ngươi.” Sau đó thân ảnh của nàng lại không thấy đâu nữa.

Cẩm Sơn sư huynh sống sót sau tai nạn, bái tạ Trường Xuân thượng nhân nói: “Đa tạ ân cứu mạng của sư tôn.”

“Ngươi cũng đừng cả ngày không làm chính sự, mạch chủng Vương thị số 7 của người ta, tất nhiên là trải qua mấy đời người vất vả nghiên cứu phát minh ra.” Trường Xuân thượng nhân phê bình nói: “Ngươi tùy ý phá giải, để người ta vất vả vất vả đặt vào chỗ nào?”

“Vâng, thưa sư tôn.” Cẩm Sơn sư huynh mồ hôi đầm đìa.

Trường Xuân thượng nhân không để ý tới hắn nữa, mà mỉm cười nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, ý vị thâm trường nói: “Đứa nhỏ này, thật ra rất có bản lĩnh.”

…

Chương 33: Vui mừng đến mức thiên kiêu! Huyền Diêu nhất mạch ta sắp quật khởi.

…

Nghe nói như thế, trong lòng Vương Thủ Triết bỗng dưng trầm xuống.

Tuy Trường Xuân thượng nhân này không có triển lộ uy áp của Tử Phủ cảnh, cũng không có tận lực áp chế hắn. Nhưng một câu nhẹ nhàng của đối phương vẫn làm cho hắn nhịn không được sau lưng phát lạnh, tựa như có một cỗ cảm giác đại nạn lâm đầu.

“Thượng nhân, ta nói đùa với tiểu học tỷ, sao có thể thật sự muốn tiền của tiểu học tỷ chứ?” Vương Thủ Triết ngượng ngùng cười, quyết định móc ra hơn một vạn càn kim đưa cho Trường Xuân thượng nhân: “Làm phiền thượng nhân trả số tiền này lại cho tiểu học tỷ.”

“Những thứ kia của ngươi tuy mắc một chút, nhưng lại tràn đầy kỳ tư diệu tưởng. Nếu Lục Vi thích, đương nhiên là do nàng ta đi.” Trường Xuân thượng nhân lơ đễnh, đến cấp bậc này của hắn, một chút tiền đã sớm không để ý. Huống chi, đó là tiền Lục Vi tự kiếm, muốn tiêu như thế nào đều do nàng lựa chọn.

“Ý của thượng nhân là?” Vương Thủ Triết có chút khó hiểu.

“Tất cả ra ngoài đi.”

Trường Xuân thượng nhân không có trực tiếp trả lời, mà quét mắt nhìn những người khác một cái, tùy ý phân phó một câu.

Chư vị đệ tử Trường Xuân cốc lập tức thức thời hành lễ cáo lui.

Trong Giáo Đạo điện chỉ còn lại hai người là Trường Xuân thượng nhân và Vương Thủ Triết.

Trường Xuân thượng nhân quét mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái, Vương Thủ Triết lập tức cảm giác như bị nhìn thấu,

tất cả suy nghĩ ở trước mặt hắn đều không có chỗ che giấu.

Thần kinh của Vương Thủ Triết lập tức căng thẳng.

Nhưng mà, ngay khi hắn cho rằng Trường Xuân thượng nhân muốn trách cứ hắn, Trường Xuân thượng nhân lại bỗng nhiên thở dài một hơi, ung dung nói: "Lục Vi không giống các sư huynh đệ khác. Nàng không phải con cháu thế gia, mà là hài tử ta nhặt được ở dã ngoại. Bởi vì từ nhỏ đã lớn lên ở Trường Xuân cốc, nàng đối với rất nhiều chuyện nhận thức khác với người thường."

Dừng một chút, ngữ khí của hắn bỗng dưng trở nên nghiêm túc: "Vừa rồi nàng có nhiều chỗ đắc tội, ta làm sư tôn thay nàng nói lời xin lỗi."

"Thượng nhân nói quá lời." Vương Thủ Triết vội vàng khoanh tay hoàn lễ, nghiêm túc nói: "Ta và Lục Vi tiểu học tỷ chẳng qua là nói đùa mà thôi, tính cách tiểu học tỷ ngây thơ rực rỡ, cũng không cảm thấy chán ghét."

"Ân. Bao dung ấm áp, hữu dũng hữu mưu, ngược lại là hạt giống tốt."

Thấy hắn như vậy, tâm tình Trường Xuân thượng nhân cũng tốt hơn không ít.

Ông ta cười tủm tỉm nhìn Vương Thủ Triết, khen: "Ngươi cái ngoại đạo học tử này, ngược lại so với rất nhiều đệ tử hạch tâm của ta còn ưu tú hơn, tuổi còn trẻ đã luyện 《Trường Xuân chân quyết》 đến hỏa hầu như thế. Quả nhiên là Thương Hải di châu."

"Thượng nhân quá khen, quá khen." Vương Thủ Triết khiêm tốn nói: "Ta và chư vị học trưởng sư huynh chênh lệch còn rất lớn."

"Lúc trước nghe ngươi nói, mạch chủng Vương thị số 7 từ trên căn nguyên sẽ không có khả năng đào tạo hai lần." Trường Xuân thượng nhân gọi Vương Thủ Triết đến một bên ngồi xuống, thái độ ấm áp: "Có thể nói với ta một chút không?"

Vương Thủ Triết thầm nghĩ không thôi.

Chẳng lẽ Trường Xuân thượng nhân này đã biết được hạt lúa mạch Vương thị số 7 chính là hắn ta gây nên?

Tuy mạch chủng số 7 của Vương thị không tệ, nhưng trong mắt toàn bộ Học Cung cũng chỉ là đồ chơi nhỏ, Trường Xuân thượng nhân hẳn là không đến mức ngấp nghé.

Ừm, hẳn là hiếu kỳ.

Có suy nghĩ này, hắn lập tức thành thật trả lời: "Khởi bẩm thượng nhân, mạch chủng này chính là đệ tử trong lúc vô tình mân mê tạo ra. Khác với các gia tộc nuôi trồng lương chủng trước, mạch suy nghĩ của ta là, trước tiên đào tạo ra chỉ cần thông qua chất lỏng đặc thù ngâm vào, liền không có hạt giống năng lực sinh dục lần hai, lại ở trên cơ sở này không ngừng ưu hóa, đề cao sản lượng."

"Thì ra là thế."

Trường Xuân thượng nhân bừng tỉnh đại ngộ, lập tức không nhịn được cười nói: "Tư tưởng của đứa nhỏ nhà ngươi ngược lại rất đặc biệt, ưu tiên đề phòng người khác phá giải. Lại cân nhắc sản lượng lương chủng, mạch suy nghĩ không tồi, có thể không khỏi quá mức không phóng khoáng, cách cục không đủ cao."

"Khởi bẩm thượng nhân, bởi vì cái gọi là đạt tắc kiêm tế thiên hạ, nghèo thì chỉ lo thân mình." Vương Thủ Triết khoanh tay đứng, bình tĩnh nói: "Đệ tử nhà nhỏ nhà nghèo, toàn bộ dựa vào những hạt giống này duy trì kế sinh nhai, tự nhiên nên là tiểu nhân trước, sau đó quân tử."

Ngụ ý, nếu Vương thị có thực lực như Tử Phủ Học Cung, cách nghĩ và cách cục tự nhiên sẽ không giống nhau.

"Ngươi nói rất có lý. Ý tưởng cũng đặc biệt, chưa từng có ai nói vậy." Trường Xuân thượng nhân tán thưởng gật đầu: "Ngươi có bằng lòng gia nhập Học Cung, trở thành đệ tử nòng cốt của môn phái ta không?"

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết sững sờ.

Người khác đều là chen bể đầu muốn trở thành đệ tử hạch tâm lại cầu mà không được, hắn ngược lại, lời này còn chưa nói hai câu, Trường Xuân thượng nhân cư nhiên chủ động hướng hắn vươn cành ô-liu ra.

Nếu như bị những người khác biết được đãi ngộ này của hắn, sợ là sẽ ghen tỵ chết mất.

Vậy hắn là tiếp theo, hay là không tiếp đây?

Cái này còn phải nói sao?

“Đệ tử bái tạ ý tốt của Trường Xuân thượng nhân.” Vương Thủ Triết chắp tay với Trường Xuân thượng nhân, thi lễ thật sâu: “Nhưng mà, Thủ Triết chính là tộc trưởng, gánh vác trách nhiệm gia tộc trên vai, chỉ sợ không có cách nào ở lại Học Cung học tập lâu dài, mong thượng nhân thứ tội.”

“Bất quá, phàm là nơi thượng nhân cần đến đệ tử, phân phó một tiếng, đệ tử sẽ dốc hết khả năng.”

Đây tự nhiên là một phen từ chối.

Vương Thủ Triết thật sự không có hứng thú gì với việc học trong Học Cung.

Trường Xuân thượng nhân ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, biểu tình hình như có chút tiếc hận, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Đã như vậy thì thôi.”

Ông ta chẳng qua cũng chỉ là nhìn Vương Thủ Triết nói có chút tiềm lực, không đành lòng để minh châu phủ bụi mà thôi. Nếu như ý chí của đối phương không ở đây, với uy nghiêm của thượng nhân ông ta cũng sẽ không nhiều lời mời.

“Bất quá tiểu tử ngươi cũng có chút tiềm lực.” Trường Xuân thượng nhân lại nói: “Hôm nay có duyên, ta cũng uống linh tửu của ngươi, vậy cho ngươi nửa canh giờ. Ngươi có chỗ nào không hiểu trên tu luyện không?”

Vương Thủ Triết mừng rỡ không thôi.

Hắn còn tưởng rằng cự tuyệt Trường Xuân thượng nhân có thể sẽ chọc giận hắn, không nghĩ tới hắn lại dễ nói chuyện như vậy, không chỉ không tức giận, ngược lại còn nguyện ý chỉ điểm cho hắn.

Lúc này hắn chỉnh lý lại mạch suy nghĩ, kể lại những nghi hoặc mà hắn gặp phải trong những năm tu luyện Trường Xuân chân quyết, khó hiểu, mờ mịt, lần lượt từng cái một.

Mà Trường Xuân chân nhân cũng như sư trưởng đôn hậu, kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của Vương Thủ Triết.

Hắn nói chuyện đâu vào đấy, thường thường hai ba câu liền cởi bỏ nghi hoặc trong lòng Vương Thủ Triết, khiến hắn có loại cảm giác sáng sủa thông suốt.

Theo thời gian trôi qua, trong lòng Vương Thủ Triết càng ngày càng kính trọng Trường Xuân thượng nhân.

Thật không hổ là thượng nhân.

Nghe nói còn là một vị bề trên tuổi tác rất lớn.

Hai người một hỏi một đáp, nửa canh giờ trôi qua rất nhanh.

Tất cả những vấn đề mà Vương Thủ Triết tích góp được đều được giải đáp thỏa đáng, các loại trăm mối vẫn không có cách giải, những chỗ tối nghĩa đều rõ ràng.

Trong lòng cảm kích, hắn đã sớm đem lễ vật mà Trường Xuân thượng nhân chuẩn bị sẵn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra.

Lần này đến đây, hắn đã từng có nhiều loại tưởng tượng, cũng từng quấn lấy Huyên Phù lão tổ, lần lượt sờ sơ qua sở thích, bản tính của các vị thượng nhân Tử Phủ Học Cung.

Chỉ là Huyên Phù lão tổ không giỏi về đạo này, nói mơ mơ hồ hồ. Vương Thủ Triết chỉ có thể nửa đoán nửa giải, cũng có tính nhắm vào định ra mấy phương án tặng quà.

Trường Xuân thượng nhân là vị thượng nhân lớn tuổi nhất của Tử Phủ Học Cung.

Sống lâu, kiến thức nhiều, dục vọng tự nhiên cũng nhạt.

Căn cứ theo lời Huyên Phù lão tổ nói, Trường Xuân thượng nhân là không tranh quyền thế, trời sinh tính tình điềm tĩnh, một bộ dáng vô dục vô cầu.

Bởi vậy Vương Thủ Triết chỉ có thể nghĩ cách chuẩn bị một số linh tửu thượng hạng, còn có một số hạt giống Bạch Ngọc Linh mễ, Xích Tinh Linh mễ. Những hạt giống này cũng không phải là giống mới nhất của Vương Thủ Triết, mà là trong quá trình nghiên cứu phát triển, là tồn tại bị loại bỏ.

Nhưng cho dù là đào thải, cũng có chỗ độc đáo của bản thân.

“Thượng nhân.” Vương Thủ Triết đem những đặc sản đất này lần lượt dâng lên: “Những thứ này đều là sản vật sản xuất trên

đất của Vương thị chúng ta, chỉ để biểu đạt sự cảm kích đối với thượng nhân."

Trường Xuân thượng nhân nhìn qua, quả nhiên đều là đồ chơi nhỏ.

Đối với việc này, hắn ngược lại vui vẻ nói: "Ngươi đứa nhỏ này có tâm."

Với tính cách của hắn, Vương Thủ Triết, nếu thật sự lấy ra một đống lớn vật đáng tiền, chỉ sợ lập tức sẽ bị oanh ra ngoài.

Hảo cảm của hắn ta với Vương Thủ Triết lại tăng thêm vài phần.

Hạt giống Bạch Ngọc Linh Mễ và Xích Tinh Linh Mễ không nhiều lắm.

Trường Xuân chân nhân nhìn lướt qua nói: "Hai loại này đều là Linh mễ thông thường, nhưng hình thể hơi lớn một chút. Chắc hẳn là Linh chủng mới do gia tộc ngươi bồi dưỡng ra đi."

Vương Thủ Triết nói đặc sắc của hai loại linh mễ mới này. Viên hạt tương đối lớn, sản lượng gia tăng. Nhất nhất đạo minh cùng Trường Xuân thượng nhân, đặc tính lớn nhất trong đó là, hắn có thể sinh nở lần thứ hai.

"Đứa nhỏ này, ngược lại rất có linh tính." Trường Xuân thượng nhân nói: "Bao nhiêu thế gia bồi dưỡng ra lương chủng, thường thường đều là mèo khen mình quý. Như thế, hai loại linh chủng linh mễ này, ta chỉ là tham khảo nghiên cứu một phen, sẽ không truyền ra ngoài."

Cả đời này, hắn đã chứng kiến vô số linh chủng, trong đó có không ít là cải tiến qua. Hai loại này của Vương Thủ Triết, mặc dù có đặc sắc, nhưng trong một số Huyền Vũ thế gia đứng đầu, có không ít người lợi hại hơn cái này nhiều.

"Nếu đã đưa cho thượng nhân, xử trí như thế nào cũng là chuyện của thượng nhân." Vương Thủ Triết thản nhiên nói.

Thứ có thể tặng đương nhiên là bởi vì nó tốt hơn. Hơn nữa hắn vô cùng rõ ràng, chỉ cần cho hắn thời gian, tương lai Vương thị sẽ có linh chủng cường đại hơn.

Hiện tại những thứ này bất quá chỉ là sơ cấp linh chủng.

“Đúng rồi, nếu ngươi họ Vương.” Trường Xuân thượng nhân đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Không phải là quen biết Vương Lung Yên đấy chứ?”

Hắn đây cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, dù sao trên đời này cũng có rất nhiều họ Vương. Chỉ là hai ngày này, Băng Lan thượng nhân nói là muốn thu hồi Vương Lung Yên Tường lại, hắn còn biểu đạt một ít ý kiến phản đối, bỗng nhiên nghĩ đến, liền thuận miệng hỏi.

Ách…

Vương Thủ Triết có chút khó hiểu, cũng có chút lo sợ bất an, nhịn không được thận trọng hỏi: “Vị mà thượng nhân nhắc tới này… là tổ cô nãi nãi của đệ tử, không biết trong này có vấn đề gì?”

Có vấn đề gì sao?

Khí chất như tiên phong đạo cốt của Trường Xuân thượng nhân bị kiềm hãm, bỗng nhiên không nói gì nữa.

Một lúc lâu sau, hắn chợt nhụt chí nói: “Quên đi! Ngươi là học sinh ngoại đạo, những truyền thống này trong Học Cung không có quan hệ gì với ngươi.”

“Thôi thôi, việc này không liên quan gì đến ngươi, ngươi lui xuống đi.”

Nói xong, hắn khoát tay áo, giống như là không muốn nói chuyện nhiều.

Trong lòng Vương Thủ Triết kinh nghi bất định, nhưng cũng không dám không nghe, đành chắp tay cúi đầu với Trường Xuân thượng nhân: “Nếu đã như vậy, Thủ Triết xin cáo lui.”

Chọc cho trong lòng hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Sao vừa nhắc tới Lung Yên lão tổ, thái độ của Trường Xuân thượng nhân với hắn lại trở nên lạnh nhạt?

Chẳng lẽ Lung Yên lão tổ từng đắc tội Trường Xuân thượng nhân? Nhưng cũng không nên như vậy.

Dù sao thân phận và tu vi của hai người chênh lệch có chút lớn.

…

Sớm hơn một chút thời khắc.

Một đầu khác của Tử Phủ Học Cung.

Một tòa núi cao nguy nga sừng sững trong quần phong, như hạc giữa bầy gà, nổi bật giữa bầy.

Như từng làn sương mù nhè nhẹ quấn quanh từ sườn núi đến tận đỉnh núi, từ xa nhìn lại, cả ngọn núi phảng phất như khoác lên một tầng lụa mỏng mông lung, chuông linh thoát thai, tiên khí mờ ảo, khiến người ta thấy quên tục.

Ngọn núi này tên là Tiêu Dao phong.

Trên đỉnh Tiêu Dao có một tòa Tiêu Dao điện.

Tiêu Dao điện tọa lạc tại một chỗ vách núi dốc đứng, Phích Lịch Thiên Nhận, đại khí bàng bạc, hiển lộ rõ ràng phong vận Tiên gia.

Nó thuộc về một trong mấy vị thượng nhân của Tử Phủ Học Cung, Huyền Diêu thượng nhân tọa trấn ở đây.

Trong các sơn cốc, Tiêu Dao Phong cũng không phải nhất mạch cường đại nhất. Chỉ vì Huyền Diêu thượng nhân chính là người trẻ tuổi nhất trong số chư vị thượng nhân, hiện giờ còn chưa đến năm trăm tuổi.

Bởi vậy thời điểm hắn tuyển nhận đệ tử thường thường hạ thấp cánh cửa, thu nhiều đệ tử lấy thanh thế tăng cường. Nhưng chính vì vậy, cũng khiến cho nhân số đệ tử Tiêu Dao phong tuy nhiều, nhưng lại ngư long hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn.

Hơn nữa, hắn tấn thăng Tử Phủ cảnh còn chưa tới hai trăm năm, các đệ tử dưới danh nghĩa cũng chỉ có hai ba vị là đệ tử thân truyền, đệ tử hạch tâm cũng chỉ có hai ba mươi người, ngược lại là một đống đệ tử bình thường và một đống đệ tử ưu tú.

Mỗi một lần Học Cung bắt đầu tuyển nhận đệ tử, số lượng đệ tử mới thu cũng không ít. Nhưng có thể cầm ra được thì chỉ lác đác không có mấy người. Nhìn chung toàn cục, cho dù không lót đáy cũng nhiều nhất chính là trung không trượt.

Tử Phủ Học Cung có một truyền thống, sau mỗi ba năm một lần chiêu tân đại hội, các phong, các cốc, các điện, đều sẽ có

học trưởng mang theo các học đệ, đi các phong khác, các cốc khác, đi dạo một chút, kiến thức một chút.

Mỹ danh nói, dẫn các ngươi giới thiệu đệ tử nhất mạch khác. Trên thực tế chính là biểu hiện một chút, nhất mạch chúng ta cường đại, hơn nữa chiêu thu tân đệ tử ưu tú.

Dựa trên quy tắc ngầm này.

Tự nhiên liền sinh ra một cái đặc sắc, đó chính là các học trưởng sẽ chỉ dẫn các học đệ đi kiến thức nhất mạch có thể đánh được.

Về phần những thứ đánh không lại kia, bình thường đều là "bị" "Kiến thức một chút.

Huyền Diêu thượng nhân nhất mạch này, bình thường đều là đi kiến thức người khác, đồng thời cũng bị người khác kiến thức.

Nhưng lúc này đây, tất cả đều không giống nhau.

Trong Tiêu Dao điện, một đám đệ tử trên Tiêu Dao phong đang tề tụ.

Huyền Diêu thượng nhân ngồi cao cao trên chính điện, đang hơi cúi đầu, quan sát các đệ tử dưới bậc thang.

Hắn bây giờ đang lúc tráng niên, lông mày trầm liễm, thần thái uy nghiêm.

Hương khói lượn lờ từ trong lư hương đồng thau bên cạnh hắn bay lên, mơ hồ thân hình của hắn, nhưng lại không thể che giấu được khí độ nguy nga của hắn, giống như núi cao sừng sững, đại khí nổi bật.

Một thanh kiếm đá to lớn khảm nạm trên vách tường đường chính sau lưng hắn, nhìn như giản dị tự nhiên, lại phảng phất tản ra kiếm khí lẫm lẫm.

Dưới sự phụ trợ của kiếm đá này, khí thế toàn thân của Huyền Dao thượng nhân đều nặng nề và mạnh mẽ hơn vài phần, làm cho người ta vừa thấy, liền nhịn không được sinh lòng sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Tụ tập trong chính điện chính là các đệ tử nòng cốt của Tiêu Dao Phong, cùng với một ít đệ tử sắp bước vào hàng ngũ hạch tâm, chuẩn hạch tâm, tổng cộng hơn ba mươi người. Ngoại trừ

một ít nguyên nhân đặc thù, đệ tử hạch tâm ở địa phương khác làm việc vân vân, tất cả mọi người đều tề tựu đông đủ.

Lúc này đây mỗi người bọn họ đều vô cùng hưng phấn, thảo luận lẫn nhau không thôi, năm nay hiển nhiên có chút không giống nhau.

“Tu bình sư huynh.” Một vị “Thanh niên tuấn ngạn” khí phách hăng hái nói, “Một lần trước chính là ngươi dẫn các học đệ học muội, đi ra ngoài kiến thức một chút. Lần này như thế nào cũng phải đến lượt ta đi.”

“Nguyên Bạch sư đệ, lần trước là quang cảnh gì ngươi không biết sao? Học đệ mới thu nhận không ai có thể tin được.” Vị sư huynh Tu Bình kia tức giận nói: “Ta không phải là dẫn bọn họ đi xem, rõ ràng chính là một mực được mở mang kiến thức.”

“Lúc này thật vất vả mới thu được một tuyệt đại thiên kiêu, nghênh đón chuyển cơ, ngươi cũng không thể cướp cơ hội báo thù của ta.”

Những đệ tử hạch tâm đứng hàng đầu đều liếc mắt nhìn ta một cái, thảo luận về những người tranh đoạt. Cơ hội dẫn đầu học đệ học muội đi ra ngoài mở mang kiến thức lần này.

Dưới tình huống tranh chấp không được.

Cuối cùng bọn hắn đem ánh mắt phóng tới trên người sư tôn, Huyền Diêu thượng nhân.

Phảng phất như đang chờ đợi sư tôn định đoạt.

Huyền Diêu thượng nhân chậm rãi đứng lên, chắp tay sau lưng đứng thẳng, trên khuôn mặt uy nghiêm, trong ánh mắt hắn lộ ra một tia hưng phấn khó có thể che giấu: “Đừng cãi nhau nữa. Một lần bản thượng nhân tự mình dẫn các đệ tử mới đi các mạch khác mở mang kiến thức.”

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang cười, đang cười to.

Được đồ đệ như thế, phong quang như thế, hắn sao có thể bỏ qua? Đã bao nhiêu năm, mạch Huyền Dao hắn biệt khuất bao nhiêu năm?

Chư vị đệ tử hạch tâm bất đắc dĩ, sư tôn đều cướp đi, bọn họ còn có thể làm sao bây giờ? Nghĩ biện pháp đi theo đi, ít nhiều cũng có thể đi theo phong quang một phen.

Có đệ tử tò mò hỏi: "Sư tôn, lần này chúng ta đến dãy nhà nào mở mang kiến thức một chút trước? Sẽ không trực tiếp đi Huyền Băng điện chứ?" Huyền Băng điện chính là từ nhiều năm qua đi sâu vào trong con đường của người khác.

"Hừ! Lúc này đây, Huyền Băng điện tất nhiên phải đi. Bất quá, vẫn là trước tiên đi Trường Xuân cốc xem một chút đi, nhiệt nhiệt thân."

"Sư tôn anh minh."

Mọi người đồng thanh vâng dạ, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc hưng phấn.

…

Chương 34: Hoàng Điểu! Cuối cùng cũng phải giương cánh bay cao!

…

Trường Xuân cốc, trong Thụ Đạo điện.

Vương Thủ Triết và Trường Xuân thượng nhân nói lời từ biệt, xoay người đi đến cửa điện Thụ Đạo, đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời mênh mông, tầng tầng mây đột nhiên kích động.

Một tiếng cười sang sảng vạch phá chân trời, từ trong không trung mênh mông xa xa truyền đến.

“Trường Xuân tiền bối, ta chính là Huyền Diêu. Dựa theo quy củ của Học Cung, hôm nay ta sẽ đích thân mang các đệ tử mới đến đây thăm hỏi tiền bối. Không biết tiền bối có hoan nghênh không?”

Nội dung nói khiêm tốn, nhưng trong khẩu khí lại có một cỗ không kiềm chế được hưng phấn, giống như đã sớm kiềm chế không được trong lòng đối với chuyện sắp phát sinh.

Trên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Trường Xuân thượng nhân bỗng nhiên hơi biến sắc.

Huyền Diêu thượng nhân? Lần này sao hắn lại đích thân tới đây? Chẳng lẽ là…

Vương Thủ Triết thấy thế, dừng bước, chắp tay nói: “Trường Xuân thượng nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng hắn nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ Huyền Diêu thượng nhân kia có thù oán với Trường Xuân thượng nhân?

Trường Xuân thượng nhân thở dài một hơi: “Ài ~ đây là truyền thống bất lương của Học Cung.”

Sau đó hắn liền dăm ba câu đem tình huống giải thích rõ ràng.

Ách…

Vương Thủ Triết hiểu rõ chân tướng.

Hóa ra sau khi Học Cung chiêu thu đệ tử nòng cốt, còn có thể chơi trò này. Có điều ngẫm lại cũng bình thường, thu nhận đệ tử mới mà, dù sao cũng phải khoe khoang. Xem ra giữa các thượng nhân vẫn có quan hệ cạnh tranh.

Trường Xuân thượng nhân bất đắc dĩ nói: "Ta Trường Xuân nhất mạch, từ trước đến nay không thích cùng người tranh đấu. Mỗi lần đều là các mạch khác thay nhau đến đây mở mang kiến thức bái phỏng. Lần này Huyền Diêu thượng nhân có thể tự mình đến đây, nói rõ hắn nhất định là thu một vị đệ tử cực kỳ hài lòng."

"Mà thôi mà thôi, dù sao cách mỗi ba năm đều sẽ có lần này."

Đổi lại là bình thường, Trường Xuân thượng nhân còn có thể tránh đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng lúc này đây, Huyền Diêu thượng nhân tự mình tới cửa, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, Trường Xuân thượng nhân hắn đều tránh không thoát.

Thấy sắc mặt Trường Xuân thượng nhân không tốt, Vương Thủ Triết phụ họa: "Loại truyền thống này quả thực không tốt. Bất lợi cho phát triển ổn định."

Nghe nói như thế, Trường Xuân thượng nhân nhất thời dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Vương Thủ Triết một cái, buồn bã nói: "Vương Lung Yên của quý tộc rất thích cái truyền thống này. Nhớ ngày trước, cách mỗi ba năm, Vương Lung Yên làm đệ tử hạch tâm của Huyền Băng nhất mạch đều sẽ mang theo các đệ tử mới đến Trường Xuân cốc của ta kiến thức."

"Ách…"

Vương Thủ Triết cạn lời, cũng có chút xấu hổ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao sắc mặt của Trường Xuân thượng nhân khi nhắc đến Lung Yên lão tổ lại là như vậy.

Hắn ngược lại cũng nhớ tới lúc Lung Yên lão tổ nhắc tới Trường Xuân nhất mạch, tại sao lại do dự như vậy. Chỉ nói Trường Xuân thượng nhân sống lâu, cũng nhắc tới một vị sư huynh Trường Xuân nhất mạch, hình như rất giỏi chống đỡ.

Ngoài ra, nói chung cũng không có gì hay để nói.

Thì ra là thế!

Trong lòng Vương Thủ Triết có chút dở khóc dở cười.

Lung Yên lão tổ nhà chúng ta khi còn trẻ, hình như thật sự không phải là một người lương thiện gì.

Trong lúc nói chuyện, Trường Xuân thượng nhân cũng đã lướt qua hắn, đi tới cửa điện Thụ Đạo, chắp tay hướng lên bầu trời nói một câu.

"Đã là Khánh Điển truyền thống, Trường Xuân cốc đương nhiên hoan nghênh. Ngươi chỉ cần mang đệ tử đến là được."

Cũng không thấy Trường Xuân thượng nhân dùng lực như thế nào, giọng nói nặng nề của hắn xuyên qua tầng mây, đẩy ra tầng tầng trong không trung, xa xa vang vọng.

Giọng nói của ông ta nghe không chút gợn sóng, sang sảng mà tiêu sái, nhưng Vương Thủ Triết lại cảm nhận được một cỗ hương vị Tiêu Sắt bất đắc dĩ.

Nếu Trường Xuân chân nhân thật sự không quan trọng, lúc trước khi hắn nhắc tới Lung Yên lão tổ, cũng sẽ không có ngữ điệu sâu kín như vậy.

Vương Thủ Triết vốn định rời đi, tạm thời thay đổi chủ ý, ít nhất phải xem tình huống rồi nói sau.

Nếu môn hạ Trường Xuân thượng nhân không ai ngăn cản, hắn sẽ ra tay giúp đỡ vãn hồi chút mặt mũi, cũng coi như trả lại ân tình vừa rồi.

Một tiếng cười dài vừa rồi của Huyền Diêu thượng nhân tương đương với hạ bái thiếp.

Giờ phút này, bên ngoài thụ đạo điện của Trường Xuân cốc là một mảnh xanh um tươi tốt, trên quảng trường rực rỡ hoa đoàn kia bắt đầu không ngừng có người đến đây, đều là đệ tử nhất mạch Trường Xuân thượng nhân nhận được tin tức, từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Trường Xuân cốc đều tràn ngập một loại hương vị gió thổi mây bay.

Rất nhanh, trên quảng trường to như vậy đã tụ tập không ít người.

“Ồ? Học đệ cũng tới rồi.” Người nói chính là học tỷ vừa chỉ đường với Vương Thủ Triết.

“Còn chưa thỉnh giáo tính danh của học tỷ.” Vương Thủ Triết chắp tay nói.

“Ta tên Lưu Ngọc Cầm, là tộc nhân trực mạch Xuất Vân Lưu thị.” Lưu Ngọc Cầm đỏ mặt nói nhanh, “Năm nay hai mươi tám tuổi, trung đoạn Luyện Khí cảnh tầng tám, chưa có hôn phối.”

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, sắc mặt có chút không nói nên lời cảm khái.

Vị học tỷ này, ta chỉ hỏi tên của ngươi, hà tất ngay cả gia thế hôn phối cũng nói ra? Không phải nói Học Cung cấm chỉ việc này sao?

Nhưng mà loại thực lực này của nàng mới là chính xác để mở ra phương thức này.

Trên thực tế, đại bộ phận đệ tử Tử Phủ Học Cung đều có trình độ như vậy. Có thể trở thành Linh Đài cảnh từ ba mươi lăm tuổi trở xuống đã coi như là đệ tử ưu tú rồi, có cơ hội trùng kích thân phận đệ tử hạch tâm một chút.

Lưu Ngọc Cầm kia sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, giống như nghĩ tới điều gì, vội vàng thấp giọng nói: “Học Cung không cho nói sinh ra thế gia nào, học đệ nghe qua thì thôi, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài.”

“Học tỷ yên tâm, ta sẽ giữ kín miệng.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

Nói xong, hắn chợt nhớ tới một chuyện: “Lời nói của Vân Lưu thị, hình như có một người tên là Lưu Vân Lãng, là gì của ngươi?”

“A, học đệ còn nhận ra Vân Lãng tộc đệ của ta?” Lưu Ngọc Cầm có chút ngoài ý muốn: “Đệ đệ của ta không tệ, chỉ tiếc tư chất hơi kém một chút.”

Tư chất hiện tại cũng không kém.

Vương Thủ Triết thầm nghĩ.

Đoán chừng gia tộc bọn họ còn chưa kịp thông báo cho nàng.

Nhưng thông báo tác dụng cũng không lớn. Lưu Ngọc Cầm này chỉ là một đệ tử bình thường, còn chưa đến mức có thể chiếu cố người khác.

Còn lại, một số học tỷ vừa rồi trong Thụ Đạo Điện cũng nhận ra Vương Thủ Triết, đồng thời cảm khái những bảo vệ da hình như quá đắt.

"Chư vị học tỷ xin yên tâm, những thứ vừa rồi đều là "Bản lãnh xa hoa cao xứng". Chúng ta tương lai không lâu sẽ đẩy ra, hiệu quả cũng không kém "hiên bản Tôn Hưởng"." Vương Thủ Triết giải thích.

Chớ xem thường những này thực lực không ra sao, một cái thoạt nhìn bình thường học tỷ.

Nếu như đem các nàng đến nơi nào đó, mỗi người đều xem như là nhân vật tiểu tinh anh. Hơn nữa có thể đến Học Cung học tập, trong gia tộc đều có chút địa vị và sức ảnh hưởng.

Trong lúc nói chuyện, hắn còn lấy ra một ít hàng mẫu dùng thử cho các học tỷ đến đây tìm hiểu một phen.

Vương Thủ Triết lập tức bị bao vây, một đoàn oanh oanh yến yến, hô học đệ, ta cũng muốn.

Khiến các sư huynh trợn trắng mắt với Vương Thủ Triết.

Các sư huynh Trường Xuân cốc chúng ta đã rất khó sống rồi.

Dù sao những nữ đệ tử Trường Xuân cốc này, đa số đều ưa thích Huyền Băng điện, Tiêu Dao phong có thể đánh các sư huynh.

Kết quả bây giờ lại còn nhảy ra một người có tướng mạo anh tuấn như vậy, gia thế không tệ, các phương diện đều vô cùng ưu tú tiểu tử thúi, nhảy ra cướp tài nguyên với bọn họ?

Về phần nói vì sao biết tiểu tử này, gia thế không tệ. Nguyên nhân rất đơn giản, gia thế hơi kém một chút, chỉ có thể tiện tay mang theo nhẫn trữ vật?

Thế đạo này sao lại bất công như vậy?

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng xé gió chói tai.

Sau một khắc, lẫm liệt kiếm khí từ trên không trung xẹt qua, trong chớp mắt đã phá vỡ tầng mây, gào thét hướng Trường Xuân cốc hạ xuống.

Kiếm khí kia cuồn cuộn lăng lệ ác liệt, phảng phất ẩn chứa uy thế mênh mông giống như khai thiên tích địa.

Trong nháy mắt, toàn bộ Trường Xuân cốc đều phảng phất bị bao phủ trong kiếm khí.

Mọi người hội tụ trong Trường Xuân cốc lập tức có chút dao động.

“Là khai sơn kiếm quang của Huyền Diêu thượng nhân!”

Lưu Ngọc Cầm sắc mặt khẽ biến, không nhịn được thấp giọng hô một tiếng, trong thanh âm tràn ngập sợ hãi cùng kính sợ.

Vương Thủ Triết cũng không khỏi bị luồng kiếm quang kia hấp dẫn lực chú ý, cường giả Tử Phủ cảnh quả nhiên là mênh mông cuồn cuộn, khó có thể địch nổi. Uy phong của thượng nhân thật sự khiến hắn mê mẩn, hy vọng một ngày nào đó mình cũng có thể đạt tới trình độ như vậy, liền không uổng công xuyên qua một trận.

Cũng không biết Trường Xuân thượng nhân chuẩn bị ứng phó thế nào? Có thể ứng phó được không?

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết có chút lo lắng thay cho Trường Xuân thượng nhân.

Dù sao hắn cũng có chút hảo cảm với Trường Xuân thượng nhân.

Nhưng mà, không đợi kiếm quang rơi vào Trường Xuân cốc, trên bầu trời Trường Xuân cốc liền xuất hiện một tầng năng lượng màu nâu đậm thật dày, trực tiếp đem kiếm quang chắn ở bên ngoài.

Thấy cảnh này, Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm, Trường Xuân cốc rộng lớn như vậy, sao lại không có trận pháp bảo vệ?

Hắn nhìn đại trận hộ sơn như vậy mà thèm thuồng không thôi.

Chỉ thấy kiếm quang của Huyền Diêu thượng nhân, quay tít một vòng trên bầu trời, trong chớp mắt hạ xuống bãi đất trống bên ngoài Trường Xuân cốc.

Rất nhanh sau đó, kiếm quang tán đi, một đám người đen nhánh xuất hiện giữa bãi đất trống.

Thanh sam trung niên nhân cầm đầu thần sắc uy nghiêm, khí độ nổi bật, rõ ràng chính là Huyền Dao thượng nhân.

Ở phía sau hắn, là mấy vị đệ tử hạch tâm của Tiêu Dao Điện cùng với hai ba mươi đệ tử mới tấn cấp.

Giờ phút này, trên mặt bọn họ đều mang theo nụ cười hưng phấn, cũng không biết là bởi vì kiến thức được thủ đoạn thông thiên của Huyền Diêu thượng nhân, hay là tràn đầy chờ mong đối với chuyện sắp xảy ra.

"Huyền Diêu, phương thức chào hỏi này của ngươi thật đúng là trăm năm như một ngày không thay đổi." Thanh âm Trường Xuân thượng nhân bỗng dưng từ trong sơn cốc truyền đến, "Đây cũng chính là "Xuân Hoa Thu Thực đại trận" của Trường Xuân cốc ta, đổi thành đại trận trong sơn cốc khác, làm sao chịu được ngươi dày vò như vậy?"

Khi tiếng nói chuyện vang lên, thanh âm của Trường Xuân thượng nhân vẫn còn ở sâu trong sơn cốc, nhưng khi hắn vừa dứt lời, bóng dáng của hắn đã xuất hiện ở cửa Trường Xuân cốc.

Trường Xuân thượng nhân còn mặc y phục không khác gì hoa màu lão nông, nhưng giờ phút này, hắn đứng chắp tay, một thân khí độ lại giống như cổ thụ cao vút tận mây, xanh um tươi tốt, sinh cơ dạt dào, nhưng cũng mang theo áp lực cường đại khó nói nên lời.

Các đệ tử mới sau lưng Huyền Diêu thượng nhân vẻ mặt hưng phấn trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Bọn họ lúc này mới ý thức được, thượng nhân sở dĩ là thượng nhân, là bởi vì thực lực cường đại của bọn họ. Cho dù là Trường Xuân thượng nhân được thượng nhân công nhận là tính tình ôn hòa nhất cũng không phải bọn họ có thể khinh thường.

"Đệ tử bái kiến Trường Xuân thượng nhân."

Một đám đệ tử vội vàng khom mình hành lễ, không dám có chút chậm trễ nào.

“Được rồi! Người tới là khách, đều vào đi.”

Trường Xuân thượng nhân cũng không để ý đến biểu hiện của bọn tiểu bối, tùy ý gật đầu với bọn họ rồi dẫn đầu xoay người trở về Trường Xuân cốc.

Trên khuôn mặt uy nghiêm của Huyền Diêu thượng nhân mang theo một chút ý cười, chắp tay mang theo chúng đệ tử đi theo.

“Huyền Diêu thượng nhân.”

“Bái kiến Huyền Diêu thượng nhân.”

Thấy Huyền Diêu thượng nhân mang theo chúng đệ tử vào cốc, các đệ tử của mạch Trường Xuân thượng nhân vội vàng hành lễ.

“Xem ra, lần này chất lượng đệ tử mới thu nhận của chi Huyền Dao ngươi cũng không tệ.” Trường Xuân thượng nhân liếc mắt nhìn Huyền Diêu thượng nhân, tùy ý nói: “Nói một chút đi, là tên đệ tử nào lại có thể kinh động ngươi, để cho ngươi không tiếc tự mình dẫn đội.”

Huyền Diêu thượng nhân chắp tay mà đi, nghe vậy trong ánh mắt lập tức xẹt qua một vệt đắc ý không che giấu đi được: “Đồ đệ này của ta có thể so với Cung Thịnh Triết năm đó cũng không kém bao nhiêu, tương lai Huyền Diêu nhất mạch ta, nói không chừng phải dựa vào nàng phát dương quang đại.”

Nhìn bộ dáng đắc ý này của Huyền Diêu thượng nhân, dù là Trường Xuân thượng nhân hàm dưỡng thâm hậu cũng có chút nhịn không được.

“Được rồi! Nói lâu như vậy, tốt xấu gì ngươi cứ mang người ra cho ta biết một chút. Cũng để cho lão đầu tử ta kiến thức một chút, hắn có phải thật sự xuất sắc giống như ngươi nói không.”

“Đó là đương nhiên. Mặc dù Trường Xuân tiền bối không mở miệng, ta cũng muốn cho đồ nhi tới bái kiến lão tiền bối.” Trong giọng nói của Huyền Dao thượng nhân mang theo kiêu ngạo.

Nói xong, gã gọi một tiếng về phía sau.

“Bảo bối đồ nhi, đi ra bái kiến Trường Xuân thượng nhân và các vị học trưởng.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người trong Trường Xuân cốc cũng lập tức rướn cổ nhìn lại, muốn nhìn xem đệ tử tân tấn được Huyền Diêu thượng nhân thổi bay lên trời này đến tột cùng là nhân vật cỡ nào.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng không nhịn được tò mò.

Đồng thời, trong lòng hắn còn mơ hồ có một suy đoán, luôn cảm thấy…

Đang lúc Vương Thủ Triết âm thầm suy nghĩ, chỉ thấy trong ánh mắt chú ý của vạn người, một bóng hình xinh đẹp hiên ngang từ trong đám người đi ra, chậm rãi đi tới sau lưng Huyền Diêu thượng nhân.

Đây là một vị nữ tử mặc trang phục màu vàng nhạt, nàng ước chừng hai mươi tuổi, mặt mày tinh xảo, nhìn quanh sinh huy.

Nhưng mà, so với dung mạo của nàng, càng làm cho người ta để ý chính là khí chất của nàng.

Nàng phảng phất chính là trời sinh ra từ trường hợp lớn, đối mặt với ánh mắt nóng rực của mọi người, nàng không có chút nào sợ hãi, ngẩng đầu sải bước, biểu lộ bình tĩnh tự nhiên, thật giống như đi dạo nhàn nhã.

Phía sau nàng còn có mấy tên đệ tử hạch tâm và một đám đệ tử mới nhập môn vây quanh, trong lúc mơ hồ lộ ra vài phần uy nghiêm.

Nàng đứng sau lưng Huyền Diêu, mắt phượng quét ngang, một cỗ thiên hạ rộng lớn, trong chúng sinh ai bỏ ta khí phách liền tràn đầy bá khí, làm nổi bật khí chất toàn thân nàng.

Vẻ mặt nàng bình tĩnh, chắp tay hành lễ với hai vị thượng nhân: “Lạc Thu bái kiến Trường Xuân thượng nhân, bái kiến sư tôn.”

Huyền Diêu thượng nhân thấy thế, khẽ vuốt cằm, trong lòng thoả mãn không thôi.

Nhìn Vương Lạc Thu này khí độ bất phàm như thế, cho dù là tràng diện có lớn hơn nữa, đối mặt với thượng nhân cũng không quấy nhiễu nổi chấn động trong lòng nàng, đây cũng không đơn thuần chỉ là thiên phú có thể hình dung.

Điều này đại biểu, nàng có một trái tim kiên định quét ngang đương đại, ta tự vô địch.

Huyền Diêu thượng nhân đúng là càng nhìn càng vui vẻ.

Loại đệ tử thiên kiêu trăm năm hiếm thấy này, quả nhiên là trác tuyệt bất phàm. So với hắn năm đó tới, càng có thêm vài phần ý chí tiến thủ, nhưng lại không hề có chút ảnh hưởng nào.

Bởi vì cái gọi là "Thiên kiêu dễ tìm, Đế Tâm khó có được", có được một trái tim cường giả kiên định không dời, con đường tương lai tất nhiên thông thuận hơn rất nhiều.

Chính là Trường Xuân thượng nhân, trong ánh mắt cũng hơi lộ ra một tia kinh ngạc.

Nữ nhân này sủng nhục không sợ hãi, vân đạm mà phong khinh, tuổi còn trẻ liền có một bộ khí độ tuyệt thế cường giả, tiềm lực tương lai này chỉ sợ thật sự không thể hạn lượng.

"Huyền Diêu, lần này ngươi đúng là đã thu được một đồ đệ tốt." Trường Xuân thượng nhân cảm khái hâm mộ.

Sao Trường Xuân cốc ta lại không xuất hiện thiên kiêu như vậy?

Kỳ thật cũng không phải Trường Xuân cốc không xuất thiên kiêu, chỉ là thiên kiêu mộc hệ vốn không am hiểu đánh nhau, hơn nữa bầu không khí tổng thể Trường Xuân cốc tương đối điềm tĩnh tự nhiên, sức chiến đấu của đơn đấu này so với các mạch khác mà nói, đích thật là xa xa không bằng.

Tuy nhiên, so với bọn họ, người khiếp sợ nhất trong đám người ở đây thật ra vẫn là Vương Thủ Triết trốn sau lưng đám người.

Trước đó hắn đã mơ hồ có chút suy đoán, có thể làm cho Huyền Diêu thượng nhân coi trọng như thế, cũng tự mình dẫn đội đến mở mang kiến thức, không phải là một trong đám người Vương thị chứ?

Nhưng hắn nhìn thấy Vương Lạc Thu, khí thế bất phàm như thế xuất hiện, mới nhịn không được vỗ trán một cái.

Nha đầu này, thật đúng là bất kể đi tới chỗ nào.

Đều có thể chiếm đoạt vị trí C.

Các đệ tử cùng thế hệ ngưỡng vọng cùng sùng bái, các học tỷ học trưởng nhìn ánh mắt của hắn coi trọng cùng ngưng trọng, cùng với lúc Huyền Dao thượng nhân nhìn nàng, không chút nào che dấu sủng ái cùng vui mừng, đều đem nàng làm nổi bật lấp lánh sáng lên, tựa như đại minh tinh vạn chúng chú mục kia.

Cũng khó trách.

Vương Lạc Thu xuất sắc cỡ nào? Luyện Khí cảnh tầng chín còn chưa tính, quan trọng nhất là nàng đã đạt tới huyết mạch thượng phẩm Đinh đẳng, thức tỉnh huyết mạch tầng thứ hai trong Luyện Khí cảnh.

Phóng tầm mắt toàn bộ Đại Càn quốc, đều có thể nói là thiên kiêu.

Ngoài khiếp sợ, Vương Thủ Triết cũng không khỏi âm thầm cảm khái không thôi, có lẽ đây mới là cảnh tượng Lạc Thu thích, mới là giai đoạn chính trong tương lai của nàng.

Trong lòng của hắn cũng có chút kiêu ngạo.

Đây chính là Lục muội muội của hắn, cùng hắn lớn lên cùng nhau vui đùa ầm ĩ, cùng nhau chiến đấu, cùng phấn đấu với Lục muội muội. Bây giờ nàng bước lên sân khấu mới tinh, giống như một con chim Hoàng đang giương cánh bay cao.

Mặc kệ như thế nào.

Tứ ca ca và gia tộc của ngươi, vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên định không dời của ngươi.

…

Chương 35: Song Thù Tề Lâm! Gấp đôi khoái hoạt!

…

Ánh mắt Huyền Diêu thượng nhân nhìn Vương Lạc Thu, đó là càng nhìn càng hài lòng, đều có chút không nỡ dời mắt đi.

Trong vòng chưa đầy hai trăm năm hắn thành tựu Tử Phủ cảnh, đương nhiên cũng thu được hai ba đệ tử kinh tài tuyệt diễm, thậm chí lúc bọn họ ngang tuổi, tu vi còn cao hơn Vương Lạc Thu.

Nhưng thứ nhất là tuổi tác của bọn họ đã lớn, đã không thích hợp tham gia loại tràng diện này. Thứ hai là khi bọn họ còn trẻ, chưa chắc đã có lòng muốn đi thẳng không lùi như Vương Lạc Thu.

Thiên phú cao là chuyện tốt, nhưng trái tim cường giả cũng vô cùng quan trọng.

“Trường Xuân thượng nhân.” Huyền Diêu thượng nhân nhìn Trường Xuân thượng nhân, nhịn không được khoe khoang nói: “Đồ đệ này của ta, thượng nhân còn có thể lọt vào mắt.”

“Nhìn từ bên ngoài đích xác là khí thế bất phàm. Tuổi còn trẻ đã có tu vi như vậy, cùng với tâm tính sủng nhục không sợ hãi, quả thật hiếm có.” Trường Xuân thượng nhân cũng là thực sự mà đánh giá, “Nếu nàng có thể bảo trì loại tình thế này, Thiên Nhân chi lộ ngăn không được nàng, thậm chí có tư cách xông lên Tử Phủ cảnh.”

“Ha ha ha ~ Tử Phủ cảnh gì gì đó quá mức xa xôi. Con đường cường giả mới bắt đầu dưới chân, nàng còn kém xa lắm.” Huyền Diêu thượng nhân nghiêm trang khiêm tốn nói một câu.

Đáng tiếc, vẻ đắc ý trong mắt hắn, khiến những lời này của hắn hoàn toàn không có sức thuyết phục.

“Hai lão già chúng ta, hôm nay hãy xem bọn nhỏ tỏa sáng đi. Tới tới, đây! Đây là linh trà quý hiếm của Tiêu Dao Phong ta, ‘Tiêu Dao Tiên’.”

Huyền Diêu thượng nhân trong lúc nói chuyện đã lấy ra ghế dựa, bàn trà và một bộ đồ vật nguyên vẹn.

Cực kỳ thần kỳ chính là, bọn chúng đều bị một cỗ lực lượng thần bí nâng trôi lơ lửng trên không trung.

“Đến đến, thượng nhân mời ngồi.”

Huyền Diêu thượng nhân ra vẻ khách át giọng chủ, ngược lại còn mời Trường Xuân thượng nhân ngồi uống trà.

Trường Xuân thượng nhân cũng có chút bất đắc dĩ, hôm nay Huyền Diêu thượng nhân ngay cả Linh trà “Tiêu Dao Tiên” trân phẩm cũng lấy ra, tất nhiên là tràn đầy lòng tin, chuẩn bị xem kịch vui.

Nhưng truyền thống này của Tử Phủ Học Cung cũng không phải một sớm một chiều, tránh được mùng một trốn không thoát mười lăm.

Trường Xuân thượng nhân bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống uống linh trà “Tiêu Dao Tiên”.

Là thượng nhân, hắn đã hiếm thấy tự mình chú ý tuyển chọn đệ tử mới, thật không biết chất lượng đệ tử lần này của Trường Xuân cốc như thế nào.

Chỉ hy vọng trong số tân đệ tử thu lần này có chút xuất sắc, đến lúc đó, cho dù đánh không thắng cũng có thể biểu hiện đặc sắc một chút, ít nhiều cũng có thể giữ lại một chút mặt mũi cho Trường Xuân cốc.

Bỏ qua hai vị thượng nhân cao cao tại thượng kia không đề cập tới, các đệ tử Trường Xuân cốc đã tụ lại cũng đều đang nghị luận.

“Cô nương khí thế xuất hiện rốt cuộc là ai? Trông có vẻ rất bất phàm.”

“Nhìn dáng vẻ kia chỉ sợ là một thiên kiêu.”

“Tiêu Dao Phong lúc này thế tới rào rạt, tình huống dường như không ổn a.”

“Cẩm Sơn sư huynh, ngươi mau nghĩ cách đi, chúng ta không thể cứ như vậy mà thua nữa.”

“Đúng vậy a, Cẩm Sơn sư huynh chúng ta mỗi lần đều thua, thua tất cả mọi người đều không có lòng tin.”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Cẩm Sơn sư huynh.

Vương Thủ Triết ở cách đó không xa. Nghe những lời này, hắn cũng không khỏi nhìn về phía Cẩm Sơn sư huynh từ xa.

Bất kể nói thế nào, hiện tại hắn cũng là học sinh ngoại đạo của Trường Xuân cốc, không muốn Trường Xuân cốc thua quá mức khó xử.

Bị các sư huynh đệ vây quanh ở giữa, Cẩm Sơn sư huynh vẻ mặt ngưng trọng, nhíu mày nói: “Chớ hoảng hốt, trấn định cho ta. Lần này người phụ trách tuyển nhận đệ tử mới là ai?”

“Ngọc Trạch sư đệ.” Có người trả lời: “Ngươi xem, Ngọc Trạch sư đệ bọn họ trở lại rồi.”

“Gọi Ngọc Trạch sư đệ tới đây, hỏi thăm tình huống của tân đệ tử lần này.” Cẩm Sơn sư huynh trầm ổn nói.

Nghe vậy, lập tức có đệ tử đi mời Ngọc Trạch sư đệ.

Song, không đợi Ngọc Trạch sư đệ mang theo các đệ tử mới tới, trên bầu trời bỗng nhiên lại sinh ra dị tượng.

Các đệ tử Trường Xuân cốc cùng Tiêu Dao phong đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, bị dị tượng kia hấp dẫn.

Chỉ thấy trên bầu trời, không biết từ lúc nào đã xuất hiện từng con Tử Điệp.

Chúng nó nhanh nhẹn mà bay, giống như tinh linh từ trong u cốc bay ra, vụn vụn như tinh quang lân phấn từ trên bầu trời rơi xuống, ở trên bầu trời đan dệt ra một mảnh quang ảnh mộng ảo.

Tiên nhạc lượn lờ từ trong hư không truyền đến.

Thanh âm kia giống như nước chảy róc rách, lại giống như oanh oanh hót trong đêm, khiến cho nỗi lòng của người ta trong lúc bất tri bất giác đã bị cảm nhiễm, trở nên bình tĩnh lại.

Trong ảo ảnh mê ly, một bóng người thướt tha xuyên qua quang vụ, từ trên bầu trời đi tới.

Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Nàng có làn da mềm mại như thiếu nữ, lại có đường cong động lòng người của nữ nhân thành thục.

Một bộ lụa mỏng che đi dung mạo của nàng, nhưng lại không che được khí chất đặc biệt kia của nàng.

Đó là một loại khí chất không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, đã giống như ánh trăng hoàn mỹ sáng tỏ trong sáng, lại có yêu tinh linh động và giảo hoạt.

Khi nàng trầm mi liễm mắt, giống như thần nữ trên bút họa cổ xưa đoan trang uy nghiêm, mắt phong phiêu, nhưng lại phong tình vạn chủng, một cái nhăn mày một nụ cười đều có thể động nhân, làm cho người ta đoán không ra.

Một bộ váy lụa màu tím nhạt được tỉ mỉ cắt may bao lấy thân thể của nàng, đem đường cong mê người cùng với khí chất thần bí của nàng tôn lên vô cùng nhuần nhuyễn, vòng eo trần truồng, hiển thị rõ phong vận mê người.

“Huyễn Điệp phu nhân!”

“Lại là nàng?”

Nhìn thấy nữ tử này, các đệ tử Trường Xuân cốc chung quanh nhất thời kinh ngạc nhỏ giọng kinh hô.

Trước đó Vương Thủ Triết đã sớm biết tình báo về Tử Phủ Học Cung, nghe được tiếng bàn tán xung quanh, hắn lập tức phản ứng lại.

Đây là Huyễn Điệp phu nhân một trong mấy đại thượng nhân của Tử Phủ Học Cung.

Huyễn Điệp phu nhân chấp chưởng nhất mạch Vạn Điệp cốc, từ trước đến nay thần bí khó lường, cực ít dùng chân diện mục gặp người.

Chỉ có điều Huyễn Điệp phu nhân thu đồ đệ số lượng đều rất ít, hơn nữa chỉ thu nữ đệ tử, bởi vậy tổng thể sức chiến đấu của Vạn Điệp cốc nhất mạch cũng không nổi bật.

Đương nhiên, không nổi bật không có nghĩa là bọn họ không được.

Trên thực tế, ngoại trừ Huyền Băng điện nhất mạch ra rất ít người lựa chọn đi Vạn Điệp cốc kiến thức.

Phương thức chiến đấu của Vạn Điệp cốc nhất mạch vô cùng quỷ dị, thông thường lấy Linh Phong Linh Điệp và các loại linh trùng, cũng phối hợp với huyễn thuật cường đại để chiến đấu, thập phần khó chơi.

Chiến đấu với các nàng, thường thường không cẩn thận liền trúng ảo thuật, bại trận.

Tuy nhiên, từ trước đến nay hành động của Vạn Điệp cốc tương đối khiêm tốn. Các nàng không được người ta biết, đồng thời cũng rất ít đi đến các mạch khác mở mang kiến thức.

Chỉ là không biết vì sao lần này hắn ta lại đến đây.

Huyễn Điệp phu nhân vừa xuất hiện, liền phong tình vạn chủng móc ra một cái ghế tiêu dao thoải mái tự chuẩn bị, ngồi xuống bên cạnh hai vị thượng nhân khác, cầm linh trà tự rót tự uống nói: “Hai vị thượng nhân đệ tử ở đây luận bàn, không ngại ta đến xem náo nhiệt chứ?”

Nhìn thấy nàng, ngay cả Huyền Diêu thượng nhân thần sắc cũng ngưng trọng hẳn lên.

Hắn nhìn kỹ thần sắc Huyễn Điệp phu nhân, hồ nghi nói: “Chẳng lẽ, Huyễn Điệp phu nhân một lần này cũng thu một vị đệ tử rất giỏi, muốn tới mở mang kiến thức?”

“Ha ha ha ha ~” Huyễn Điệp phu nhân dùng một chiếc quạt hương bồ che lấy đôi môi ngọc, cười duyên không thôi, “Huyền Diêu Thượng Nhân, ngươi quá nóng vội rồi! Đừng vội, chúng ta đi xem náo nhiệt trước đã.”

Thấy thế, vẻ mặt tiên phong đạo cốt của Trường Xuân thượng nhân càng thêm khổ sở.

Huyễn Điệp phu nhân này đến kỳ quặc, chỉ sợ cũng thu một vị thiên kiêu, kìm nén không được muốn tới kiến thức.

Bất quá nàng này từ trước đến nay đều nổi danh tâm tư quỷ bí, nói không chừng muốn xem tình huống trước rồi mới quyết định.

Cùng lúc đó.

Theo Huyễn Điệp phu nhân giá lâm, các đệ tử tân tấn của Vạn Điệp cốc cũng được đệ tử hạch tâm dẫn dắt, được đệ tử Trường Xuân cốc dẫn vào trong quảng trường.

Những đệ tử Vạn Điệp cốc này đều là nữ tử.

Trên mặt các nàng đều đeo khăn che mặt mỏng như Huyễn Điệp phu nhân, không thấy rõ dung mạo, chỉ có đôi mắt linh động lộ ra trong tầm mắt mọi người.

Tuổi tác của các nàng không giống nhau, tư thái không giống nhau, khí chất cũng có khác biệt rất lớn, nhưng bên trong dáng người chập chờn, lại đều mang theo mùi nữ nhân nồng đậm.

Không đợi các nàng tới gần, trong không khí tựa hồ nổi lên mùi thơm thấm vào ruột gan.

Không ít đệ tử Trường Xuân cốc trực tiếp nhìn thẳng, ngay cả những đệ tử Tiêu Dao Phong do Huyền Diêu thượng nhân mang đến, cũng có không ít người khẩn trương đến mức tay chân cũng không biết nên để vào đâu.

Đương nhiên, trong những người này không bao gồm Vương Thủ Triết.

Cho dù lần này nữ đệ tử của Vạn Điệp cốc có mười mấy Oanh Oanh Yến Yến, Vương Thủ Triết vẫn liếc mắt một cái đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đó.

Vương Lạc Tĩnh.

Vương Lạc Tĩnh vẫn là bộ váy dài màu tím kia, xen lẫn trong mười mấy mỹ nhân khí chất khác nhau cũng không nổi bật, nhưng cái này căn bản không thể gạt được Vương Thủ Triết cực kỳ quen thuộc đối với nàng.

Thì ra là thế.

Trong lòng Vương Thủ Triết bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu vì sao Huyễn Điệp phu nhân kia vội vàng chạy tới Trường Xuân cốc. Thì ra cũng được một món bảo vật, muốn đến khoe khoang.

Chỉ là nhìn thấy Huyền Diêu thượng nhân tựa hồ chiếm được tiên cơ, lúc này mới tạm thời che giấu Vương Lạc Tĩnh, chuẩn bị chờ thời cơ lại phát lực.

Điểm này, từ việc Huyễn Điệp phu nhân cho dù đang bắt chuyện với hai vị thượng nhân khác, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh, Vương Thủ Triết có thể đoán ra bảy tám phần.

Trong lòng của hắn cũng cảm khái, Trường Xuân nhất mạch này sợ là sắp xui xẻo.

Một Lạc Thu đã đủ gây chuyện rồi, mà Lạc Tĩnh cũng không phải đèn cạn dầu gì, hai muội muội ở cùng một chỗ, từ trước đến nay không gây chuyện thì không bỏ qua.

Quả nhiên là vậy.

Ở thời điểm những người khác còn chưa chú ý tới, ánh mắt của Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh đã đối mặt với nhau.

Mặc dù các nàng còn chưa nói chuyện, nhưng Vương Thủ Triết đã có thể cảm nhận được tia lửa văng tung tóe trong đó, cùng với tâm tư tranh đấu gay gắt từ trước đến nay của các nàng.

Dù sao, các nàng từ nhỏ đến lớn đều là cạnh tranh lẫn nhau, lẫn nhau ai cũng không phục ai.

Ngay khi Vương Thủ Triết cảm khái tiếp theo ắt sẽ nổi lên phong vân bốn phía, các đệ tử Trường Xuân cốc lại là một mảnh ai hồng.

Hạng mục truyền thống của đại hội chiêu tân lần này làm sao vậy? Bình thường hiếm khi có thượng nhân tham dự, kết quả lần này lại có hai vị thượng nhân giá lâm Trường Xuân cốc, mang theo các đệ tử tới đây mở mang kiến thức.

Đây rõ ràng là xem thường Trường Xuân cốc, đều muốn bắt đầu làm nóng người từ Trường Xuân cốc.

Đây là chuyện bi thương cỡ nào?

Ngay trong một mảnh không khí lãng phí này, một đệ tử Trường Xuân cốc thoạt nhìn rất trẻ tuổi dẫn một đám người trẻ tuổi đi tới.

Hắn chắp tay nói: “Cẩm Sơn sư huynh, ta đã lĩnh hết đệ tử mới thu nhận lần này đến đây.”

Vị này chính là Ngọc Trạch sư đệ Lý Ngọc Trạch của Trường Xuân cốc.

Hắn mới hơn ba mươi tuổi, tuổi còn trẻ đã là Linh Đài cảnh, cũng là một trong những đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất trong Trường Xuân cốc hiện giờ.

Lần này, chính là hắn phụ trách tuyển nhận đệ tử mới.

Cẩm Sơn sư huynh tinh thần có chút nghiêm chỉnh, nhìn về phía mười mấy đệ tử mới.

Nhưng vừa thấy cảnh này, tim hắn ta lập tức lạnh toát.

Mười mấy đệ tử mới này ai nấy đều ánh mắt trốn tránh né, sợ hãi rụt rè, nào có nửa điểm khí chất thiên kiêu?

Được rồi, thiên kiêu vốn không dễ có được.

Kỳ thực trong lòng Cẩm Sơn sư huynh cũng hiểu rõ điểm này, nhưng nhìn Vương Lạc Thu, lại nhìn những đệ tử nhà mình này, hắn vẫn khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng, không nhịn được lắc đầu thở dài.

Lý Ngọc Trạch lại nói :"Cẩm Sơn sư huynh, trong số những đệ tử mới tuyển nhận lần này, thật ra có hai người coi như không tệ, đều đã thức tỉnh một tầng huyết mạch ở Luyện Khí cảnh, có thể nói là hạt giống hạch tâm, có lẽ vẫn có chút hy vọng."

"Hạt giống hạch tâm… Hạt giống hạch tâm thì có ích lợi gì?" Cẩm Sơn sư huynh bất đắc dĩ nói: "Nhớ ngày đó ai trong chúng ta không phải hạt giống hạch tâm? Có ai không phải là hạt giống tốt? Còn không phải một đường bị đánh."

Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp, ai bảo Trường Xuân nhất mạch bọn họ không am hiểu chiến đấu chứ.

"Thôi thôi, nếu là hạt giống tốt, còn phải cổ vũ cổ vũ." Cẩm Sơn sư huynh phất phất tay, làm dáng vẻ lãnh đạo.

Lý Ngọc Trạch lĩnh mệnh phất tay nói: "Lưu Vân Lãng, Từ San San, hai người các ngươi qua đây."

Hắn vừa dứt lời, một cô bé bộ dạng ngoan ngoãn khéo léo, ánh mắt vô tội như nai con lập tức chạy tới, quy củ hành lễ nói: "Bái kiến Ngọc Trạch sư huynh."

"Lưu Vân Lãng đâu?" Lý Ngọc Trạch nhíu mày.

Từ San San sửng sốt nói: "Vừa rồi còn ở chỗ này, chớp mắt đã chạy đi đâu?"

Nàng nhìn bốn phía, nhất thời kinh hỉ chỉ vào một hướng nói: "Hắn ở bên kia."

Mọi người đồng loạt nhìn lại, đã thấy Lưu Vân Lãng không biết từ lúc nào đã chạy tới "trận doanh đối địch".

Lúc này, Lưu Vân Lãng cung kính hành lễ với Vương Lạc Thu: "Học tỷ, thì ra ngươi ở đây."

"Vân Lãng à." Vương Lạc Thu khẽ nhướng mày, lập tức nhận ra tiểu đệ tự mình nhận lấy này: "Thì ra ngươi gia nhập Trường Xuân cốc. Có điều với thiên phú hệ mộc của ngươi, gia nhập Trường Xuân cốc cũng là một lựa chọn tốt. Tu luyện cho tốt, đừng làm ta mất mặt."

Dứt lời, nàng còn nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lưu Vân Lãng, ngược lại là một bộ dáng đại tỷ đầu lĩnh.

"Đa tạ học tỷ cổ vũ, ta nhất định sẽ cố gắng thật tốt." Lưu Vân Lãng thấy được đại tỷ khẳng định, nhất thời kích động không thôi, ngay cả gương mặt cũng có chút phiếm hồng.

Chỉ có vậy?

Mọi người của Trường Xuân cốc hai mặt nhìn nhau, hạt giống hạch tâm nhà chúng ta, hạt giống tốt, lại chạy tới đối diện gọi người ta là học tỷ, còn một bộ dáng tất cung tất kính như thế.

Điều này làm cho bọn họ làm sao chịu nổi?

Cẩm Sơn sư huynh sầm mặt: "Lý Ngọc Trạch, đây chính là "có hy vọng" mà ngươi nói sao?"

Lý Ngọc Trạch cũng là một giọt mồ hôi lạnh. Thì ra còn có nửa phần hy vọng, nhưng hiện tại chỉ sợ là nửa phần hy vọng cũng không có.

Thấy cảnh này, Vương Thủ Triết cũng lắc đầu.

Trường Xuân cốc nhất mạch, những đệ tử mới thu nhận này chỉ sợ không ai có thể chống đỡ được Vương Lạc Thu.

Chúng đệ tử bên Tiêu Dao Phong thấy thế, sĩ khí ngược lại càng sung túc.

"Cẩm Sơn sư huynh, lần này các đệ tử mới của Huyền Diêu nhất mạch chúng ta đến quý mạch mở mang kiến thức, kính xin Cẩm Sơn sư huynh vạch trần. Hôm nay chúng ta chơi thế nào?" Tu Bình sư huynh cười cười, bỗng dưng cất cao giọng nói.

Cẩm Sơn sư huynh cùng mọi người trong Trường Xuân cốc đều đen mặt.

Thế này là chơi thế nào?

Còn có thể chơi thế nào nữa?

Hiện tại tình huống này, chỉ có thể nằm qua như thường ngày thôi.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Cẩm Sơn sư huynh chuẩn bị mở miệng, một thanh âm yêu kiều bỗng nhiên vang lên.

“Trương Tu Bình, ngươi đừng đắc ý. Có bản lĩnh chúng ta tới chơi một chút.”

…

Chương 36: Sư muội! Mời tùy tiện đánh!

…

Dứt lời, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Cẩm Sơn sư huynh.

Đây là nữ tử nhảy ra vào thời khắc mấu chốt, chính là Lục Vi tiểu học tỷ vừa mới chạy thoát.

Nàng ta chống nạnh, nói với chúng đệ tử Huyền Diêu nhất mạch: "Trương Tu Bình, Mộ Nguyên Bạch, không phải các ngươi có bản lĩnh lớn sao? Đến đây, để Lục Vi học tỷ của các ngươi dạy cách làm người."

"Tiểu học tỷ!"

"Tiểu học tỷ ngươi đã đến rồi!"

"Tiểu học tỷ uy vũ, tiểu học tỷ khí phách! Dạy bọn họ làm người!"

Lục Vi tiểu học tỷ vừa xuất hiện, đám người Trường Xuân cốc lập tức trở nên kiên cường, mặt mũi hồng hào, tựa như có người chống lưng.

Vô cùng rõ ràng, mặc dù Lục Vi tiểu học tỷ bởi vì những thí nghiệm kỳ quái kia, khiến cho mọi người Trường Xuân cốc tránh không kịp nàng.

Nhưng không thể phủ nhận, sức chiến đấu của nàng cũng thật sự rất mạnh.

Nghe tiếng hoan hô hưng phấn của các sư đệ sư muội, Lục Vi tiểu học tỷ cũng nhịn không được ưỡn thẳng sống lưng, hất cằm lên, khí thế càng thêm cường thế bức người.

Trương Tu Bình, Mộ Nguyên Bạch hai vị Huyền Diêu thượng nhân, đệ tử tinh anh thế hệ trẻ nhìn thấy nàng, sắc mặt lại biến đổi.

Bọn họ song song tiến lên nhất tề chắp tay hành lễ nói: "Tu bình, nguyên bạch, bái kiến Lục Vi tiểu học tỷ."

Bằng bọn họ còn không có gan đắc tội Lục Vi. Hơn nữa nữ nhân này thủ đoạn quỷ quyệt, một khi đắc tội với nàng, sau

này phát sinh chuyện gì không tốt, vậy thì ai cũng không nói được.

“Hai người các ngươi muốn đánh thì ta cùng các ngươi.” Lục Vi tiểu học tỷ tỏ ra khí thế hào hùng.

Hai người Trương Tu Bình, Mộ Nguyên Bạch hai mặt nhìn nhau.

“Chúng ta cũng không dám đánh với Lục Vi tiểu học tỷ.” Vẫn là Trương Tu Bình nói, “Tiểu học tỷ thân là đệ tử thân truyền, tới tham gia đệ tử nòng cốt trẻ tuổi của chúng ta, cùng với lễ mừng truyền thống của đệ tử mới nhập môn, chỉ sợ có chút không thích hợp đi?”

Mộ Nguyên Bạch cũng không nhịn được phụ họa: “Nếu như Lục Vi tiểu học tỷ có hứng thú, Huyền Diêu nhất mạch chúng ta cũng có thân truyền sư huynh có thể cùng tiểu học tỷ chơi một chút.”

“Các ngươi!”

Lục Vi tiểu học tỷ bị bọn họ chọc giận đến giậm chân, nhưng cũng không còn lời nào để nói.

Bởi vì những gì bọn họ nói quả thật có lý.

Nhà ai mà không có thân truyền chứ? Nếu đệ tử thân truyền đều chạy ra ngoài chơi, vậy chẳng phải sẽ rối loạn sao?

“Tiểu học tỷ.” Cẩm Sơn sư huynh đi lên phía trước, cười khổ nói: “Ngài tới tham gia xác thực có chút không thích hợp. Không sao không sao, chúng ta đều quen rồi. Dù sao nhắm mắt lại, cắn răng một cái, chuyện gì cũng sẽ qua đi thôi. Muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy đi, dù sao qua mấy năm nữa, ta cũng đã vượt qua sáu mươi tuổi, không có tư cách tham gia.”

Lý Ngọc Trạch ở bên cạnh thì lộ ra vẻ mặt bi ai.

Sức chiến đấu của Trường Xuân cốc không được, thật đúng là truyền thừa của từng thế hệ. Đợi Cẩm Sơn sư huynh rút lui, kế tiếp chẳng phải là đến phiên Lý Ngọc Trạch hắn rồi sao?

Quy củ chính là quy củ, truyền thống chính là truyền thống.

Lục Vi cũng đành chịu, trừng mắt nhìn hai vị, giọng cảnh cáo: “Hai người các ngươi cẩn thận một chút.”

Nhưng dù thế nào, nàng chỉ có thể lui xuống.

“Đến đây đi ~” Cẩm Sơn sư huynh đi lên phía trước, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Dựa theo lệ cũ của năm trước, nấu ăn khai vị đều là những đệ tử trung tâm trẻ tuổi luyện tập trước. Trương Tu Bình, Mộ Nguyên Bạch, lần này hai người các ngươi ai lên? Nếu không cùng lên cũng được, hôm nay Cẩm Sơn ta không thèm đếm xỉa đến, cùng các ngươi chơi đến cùng.”

Đúng như lời hắn ta nói, nên tới rồi sẽ tới, nhưng chuyện đã qua rồi cũng sẽ trôi qua.

Không phải là bị đánh sao? Dù sao hắn cũng có thể gánh.

Cẩm Sơn sư huynh cởi áo khoác lên lôi đài, trực tiếp bày ra bộ dáng “thâm quân hái hái”, nghiễm nhiên đã vò mẻ mẻ lại sứt ngã.

Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch nhìn nhau một cái, nhưng đều rất hứng thú.

“Được rồi được rồi, mỗi lần đều chơi với Cẩm Sơn sư huynh, cũng quá vô vị.” Trương Tu Bình thở dài.

“Ngươi nói đúng, Trường Xuân cốc cũng chỉ có Cẩm Sơn sư huynh còn có thể chơi đùa, nhưng chơi nhiều cũng chán ngấy.” Mộ Nguyên Bạch cũng thở dài, “Được rồi, qua vài năm nữa Cẩm Sơn sư huynh đã sáu mươi, để cho hắn an an ổn ổn qua đi.”

Hai người này kẻ xướng người họa, tình cảm ghét bỏ tràn ngập trong lời nói.

Cẩm Sơn sư huynh trên lôi đài lảo đảo một cái, thiếu chút nữa lộn nhào ngã chết.

Tư thế của hắn đã bày xong, tâm lý kiến thiết cũng đã làm xong, liền chuẩn bị nhắm mắt cắn răng một cái, nghênh đón mưa to gió lớn.

Kết quả bọn họ không chơi với hắn còn chưa tính, thế mà còn ghét bỏ!

Điều này làm cho hắn làm sao chịu nổi!

Mắt thấy Cẩm Sơn sư huynh tức giận thiếu chút nữa đi qua cùng Trương Tu Bình cùng Mộ Nguyên Bạch quyết đấu, Lý

Ngọc Trạch cùng một sư đệ khác vội vàng ra tay giữ hắn lại, vừa khuyên vừa kéo hắn xuống lôi đài.

“Sư huynh đừng nóng giận, đừng nóng giận. Bọn họ không chơi thì đừng chơi, còn phải tránh cho ngài bị đánh một trận đó.”

Cùng lúc đó.

Một bên khác, Trương Tu Bình lại không để ý đến phản ứng của Cẩm Sơn sư huynh, nói xong câu kia liền xoay người nói với Vương Lạc Thu: “Lạc Thu sư muội, sư tôn nói, tất cả hôm nay đều lấy ngươi làm chủ. Không bằng ngươi quyết định, hôm nay làm sao mở mang kiến thức?”

Thái độ của hắn vô cùng hòa ái khách khí, chỉ vì hắn biết rõ, có lẽ hiện tại thực lực của hắn vượt xa Vương Lạc Thu. Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, thực lực của vị sư muội thiên kiêu này sẽ vượt qua hắn.

Sư tôn đã từng ám chỉ, chỉ cần Lạc Thu sư muội vừa đến Linh Đài cảnh, liền trực tiếp thu nàng làm đệ tử thân truyền.

“Tu Bình sư huynh khách khí.”

Vương Lạc Thu chắp tay đáp lễ lại, sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía mười mấy đệ tử mới nhập môn của Trường Xuân cốc.

Nhưng mà, những đệ tử Trường Xuân cốc kia nhìn lên trời, cúi đầu cúi đầu, không ai dám đối mặt với nàng.

Vương Lạc Thu nhíu mày không thôi, chậm rãi lắc đầu: “Tu Bình sư huynh, bọn họ quá yếu, thắng cũng không thú vị.”

Trương Tu Bình vẻ mặt cạn lời.

Ngươi không đánh bọn hắn, ngươi còn muốn đánh ai?

Ánh mắt Vương Lạc Thu quét qua mọi người của Trường Xuân cốc, sau đó lập tức rơi xuống người Cẩm Sơn sư huynh, bình tĩnh nói: “Nghe nói Cẩm Sơn sư huynh vẫn rất lợi hại, chỉ có hắn.”

Cái gì?!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Vương Lạc Thu vậy mà muốn đánh Cẩm Sơn sư huynh? Chuyện này cũng quá điên cuồng đi?

Mình biết mà.

Vương Thủ Triết vỗ trán, trong lòng cũng không biết nói gì.

Không thể không thừa nhận, tính cách Lục muội muội nhà bọn họ từ nhỏ đến lớn đều không thay đổi, muốn đánh thì đánh mạnh.

Hắn còn nhớ rõ, năm đó Vương Lạc Thu tổ chức một đám đệ đệ muội muội, tiến hành vây công hắn.

Cẩm Sơn sư huynh cũng không ngờ mình sẽ bị chỉ tên, trong lúc sững sờ, lại giận quá hóa cười: "Hảo hảo! Nếu vị sư muội này cảm thấy hứng thú với ta như thế, vậy thì đến đi!"

Nói xong, gã vén tay áo lên chuẩn bị lên đài lần nữa.

Đây cũng quá vũ nhục người! Lão đối thủ Trương Tu Bình cùng Mộ Nguyên Bạch nói muốn đánh hắn, hắn còn lý giải. Nhưng một tiểu nha đầu mới nhập môn cũng dám mở miệng nói muốn đánh hắn?

Hôm nay hắn bất chấp tất cả, cũng phải dạy tiểu nha đầu này cách làm người không được!

Nhưng mà, bước chân của hắn còn chưa bước ra ngoài, đã bị mấy sư đệ bên cạnh gắt gao túm trở về.

"Sư huynh, không được a ~ "

"Cẩm Sơn sư huynh, đừng xúc động! Xúc động là ma quỷ!"

"Cái này, Lạc Thu sư muội…" Một đầu khác, Mộ Nguyên Bạch cũng vội vàng kéo Vương Lạc Thu sang một bên, thấp giọng khuyên: "Cẩm Sơn sư huynh đã gần sáu mươi, ngươi phải cho huynh ấy chút mặt mũi. Hay là chúng ta hạ thấp tuổi tác đi?"

Vương Lạc Thu suy nghĩ một chút, cảm thấy sư huynh nói cũng có lý, liền gật đầu nói: "Vậy được rồi ~ năm mươi tuổi trở xuống đi."

Trương Tu Bình sư huynh trong lòng run lên, vội vàng tiến lại nói: "Lạc Thu sư muội, ngươi mới hai mươi tuổi, đánh năm

mươi tuổi trở xuống không quá thích hợp đi? Hay là ba mươi tuổi?”

Vị sư muội này thiên phú trác tuyệt, chướng mắt bạn cùng lứa tuổi là rất bình thường.

Nhưng Tử Phủ Học Cung cũng không phải bên ngoài, số lượng người từ ba mươi đến bốn mươi tuổi thành tựu Linh Đài cảnh cũng không ít. Năm mươi tuổi, đều đã đắm chìm trong Linh Đài cảnh rất lâu rồi, ngươi chỉ là một Luyện Khí cảnh thì đánh như thế nào được?

Hơn nữa, Trương Tu Bình hắn cũng đã gần năm mươi tuổi rồi, trong hàng đệ tử hạch tâm thuộc loại trẻ tuổi, tu vi cũng đạt đến Linh Đài cảnh tầng ba. Lạc Thu sư muội nói đánh năm mươi tuổi trở xuống, chẳng phải là đánh luôn cả hắn sao? Điều này làm cho hắn làm sao chịu nổi?

Nghe được lời nói của sư huynh Tu Bình, đôi mi thanh tú của Vương Lạc Thu hơi nhíu lại, có chút không quá tình nguyện.

Bất quá, nghĩ đến Tu Bình sư huynh cùng Nguyên Bạch sư huynh bình thường đều rất “nói chuyện”, nàng cảm thấy vẫn nên cho bọn hắn một cái mặt mũi.

Nàng xoắn xuýt một lát, cuối cùng vẫn cố gắng hơi lùi lại một bước: “Ba mươi tuổi quá trẻ, chỉ ba mươi lăm tuổi thôi.”

Ba mươi lăm tuổi!

Dù vậy, Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Luôn cảm thấy Lạc Thu sư muội có nói quá lời hay không?

Theo bản năng, bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía ba vị thượng nhân trên bầu trời.

Huyền Diêu thượng nhân cũng có chút ngưng trọng, bất quá nếu nàng muốn thử một chút, liền để cho nàng thử một chút đi. Cho dù đánh thua, cũng không mất mặt.

“Đồ nhi ngoan, vậy thì đánh cho tốt.” Huyền Diêu thượng nhân bình tĩnh nói: “Mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, sư tôn đều làm chỗ dựa cho ngươi.”

“Đa tạ sư tôn.”

Vương Lạc Thu không buồn không vui đáp lễ, lập tức xoay người nhìn về phía mọi người của Trường Xuân cốc, cất cao giọng nói: "Lấy một người từ ba mươi lăm tuổi trở xuống."

Lời vừa nói ra, đám người Trường Xuân cốc tức giận không thôi.

Đúng là kiêu ngạo càn rỡ!

Lý Ngọc Trạch phụ trách chiêu mộ lần này không nhịn được nhảy ra: "Tiểu nha đầu, ta năm nay ba mươi bốn tuổi, vừa thăng cấp Linh Đài cảnh chưa được hai năm, hãy để ta tới lĩnh giáo sự lợi hại của Tiêu Dao Phong!"

Dứt lời, hắn ta nhảy lên lôi đài đầu tiên.

Vương Lạc Thu lại dường như không chú ý tới sự tức giận của hắn, chỉ không nhanh không chậm lên lôi đài, chắp tay nói với Lý Ngọc Trạch: "Vương Lạc Thu của Tiêu Dao nhất mạch, xin sư huynh chỉ giáo."

Lý Ngọc Trạch giận quá hóa cười: "Lạc Thu sư muội, ta lớn hơn ngươi mười mấy tuổi, cũng không chiếm tiện nghi của ngươi. Chỉ cần ngươi có thể đánh vỡ phòng ngự của ta, coi như ngươi thắng."

Nói xong, hắn lấy ra một mảnh vỏ cây lớn chừng bàn tay.

Vỏ cây kia mặt ngoài hiện đầy nếp uốn, nhìn qua chất phác mà tang thương, thập phần không bắt mắt.

Nhưng mà, theo Lý Ngọc Trạch không ngừng đưa huyền khí vào, vỏ cây kia trong nháy mắt bành trướng, trong chớp mắt liền biến thành một bộ áo giáp da cây dày nặng bao trùm toàn thân hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Ất Mộc Huyền Khí màu xanh lá chậm rãi lưu chuyển ở mặt ngoài giáp trụ vỏ cây, ngay cả nếp gấp trên vỏ cây gồ ghề cũng phảng phất ánh sáng nhạt, khí tức thâm thúy mà dày nặng.

"Lạc Thu sư muội, đây là bí thuật của Trường Xuân cốc - Cổ Thụ giáp trụ." Tu Bình sư huynh nhắc nhở: "Không những phòng ngự cực kỳ kinh người, nếu không nhanh chóng đánh vỡ, nó còn có thể tự mình lớn lên chữa trị."

Vương Lạc Thu gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mà lúc này, Lý Ngọc Trạch đã lần nữa thúc giục huyền khí của hắn, một cỗ năng lượng lục sắc ngưng tụ như thực chất bay lên trên người hắn, trong giây lát liền khoác lên người hắn một tầng áo khoác dày nặng huyền khí hộ thuẫn màu xanh lá.

"Ất Mộc Linh thuẫn, có thể bổ sung năng lượng không ngừng." Nguyên Bạch sư huynh cũng trịnh trọng nhắc nhở, "Linh thuẫn này cực kỳ khó chơi, có danh xưng là "Huyền khí bất diệt, linh thuẫn bất phá". Nếu Lạc Thu sư muội bạo phát lực không đủ e rằng rất khó phá vỡ được nó."

Trong đám người, Vương Thủ Triết đang xem cuộc chiến cũng không nhịn được âm thầm líu lưỡi.

Khó trách lúc trước Lung Yên lão tổ bình luận nói bọn họ "Cực kỳ có thể chống" Trường Xuân cốc. Như thế xem ra, chỉ sợ còn không phải là "Chống được" bình thường.

"Đa tạ hai vị sư huynh nhắc nhở." Vương Lạc Thu quay đầu lại gật đầu chào hỏi, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng: "Vị Trường Xuân cốc sư huynh này. Ngươi chuẩn bị xong chưa?"

"Chờ một chút, ta còn có một dạng."

Lý Ngọc Trạch móc ra một mảnh lá non màu bích lục như ngọc, đang tản ra sinh cơ bừng bừng, ngậm ở trong miệng.

Trong một mảnh lá non kia lập tức có từng đạo khí tức năng lượng màu xanh lá mà mắt thường có thể thấy được phát ra, chảy xuôi tới toàn thân hắn.

"Lý Ngọc Trạch ngươi có biết xấu hổ không vậy?" Tu Bình sư huynh tức giận chửi ầm lên: "Ngươi lấy cớ này để nói phòng ngự, từ từ điệp gia cho mình à? Giao đấu với một sư muội nhỏ hơn mình mười mấy tuổi, ngươi còn dám dùng cả lá của Trường Sinh thụ, có mất mặt hay không?"

Đệ tử Trường Xuân cốc vốn am hiểu phòng ngự mà không sở trường tiến công, nếu là đệ tử khác đối chiến, bình thường sẽ không cho đối phương cơ hội gia tăng phòng ngự sung túc như thế.

Các đệ tử còn lại của Tiêu Dao Phong cũng nhịn không được lớn tiếng khiển trách sự vô sỉ của Lý Ngọc Trạch.

“Ngọc Trạch sư huynh đã không đánh trả nữa rồi, còn muốn như thế nào?” Mọi người của Trường Xuân cốc cũng không phục, lập tức bắt đầu trả lời mỉa mai.

Hai bên cãi vã khiến Vương Lạc Thu khẽ nhíu mày.

Nàng duỗi một tay ra.

Chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại.

“Sư huynh chuẩn bị xong chưa?” Vương Lạc Thu bình tĩnh nhìn Lý Ngọc Trạch.

Thấy Vương Lạc Thu biểu hiện bình tĩnh như vậy, Lý Ngọc Trạch ngược lại có chút ngượng ngùng, cảm giác có phải mình hơi quá rồi hay không.

Tuy nhiên, nghĩ đến lời nói ngông cuồng vừa rồi của Vương Lạc Thu, trái tim của hắn ta lập tức lại trở nên cứng ngắc.

Hắn cảm thấy bản thân có trách nhiệm để cho tiểu nha đầu này biết cái gì gọi là người ngoài có người, núi cao còn có núi, không thể để cho nàng xem thường Trường Xuân nhất mạch.

“Sư muội! Thỉnh tùy tiện đánh!”

Trong miệng hắn ngậm lá của Trường Sinh thụ, miệng hàm hồ gật gật đầu, trong lòng tràn đầy tự tin.

Vừa dứt lời.

Vương Lạc Thu liền động.

Bất quá trong chốc lát, nàng liền thôi động chiến thể đến cực hạn.

Lúc này đây, không những hai mắt của nàng, ngay cả toàn thân cũng bịt kín một tầng năng lượng khí tức xích hồng, giống như là phủ lên một tầng hỏa diễm thiêu đốt vậy.

Tuy rằng mỏng, lại tản mát ra uy thế cực mạnh, thừa dịp cả người nàng giống như một con chim hoàng non uy phong lẫm lẫm, mặc dù còn tuổi nhỏ, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Đây chính là trạng thái nàng thức tỉnh huyết mạch nhị trọng. Không chỉ tiến vào trạng thái chiến thể càng thêm nhẹ nhàng tự nhiên, uy lực cũng không phải trước kia có thể so sánh.

“Oanh!”

Nàng đánh một quyền vào trên Ất Mộc Linh thuẫn.

Trên linh thuẫn lập tức nhộn nhạo tầng tầng gợn nước, gần như muốn nghiền nát.

Thân hình Lý Ngọc Trạch nhất thời bị một quyền này của nàng đập cho bay ngược ra ngoài.

Không đợi hắn rơi xuống đất, Vương Lạc Thu đã nhanh như chớp đuổi theo hắn, hai tay cầm lên, thuận thế ném đi, Lý Ngọc Trạch liền "vèo" một cái bay về phía bầu trời.

Vừa bay một cái, đã bay thẳng lên cao vài chục trượng.

Đầu óc choáng váng, Lý Ngọc Trạch đã mất đi khống chế thân thể.

Cùng lúc đó, Vương Lạc Thu hung hăng đạp xuống mặt đất một cái, trong nháy mắt "Đông" một tiếng lăng không nhảy lên, trong nháy mắt đã đến trên không của Lý Ngọc Trạch, lập tức rơi xuống phía dưới, hai chân hung hăng giẫm lên người hắn.

"Oanh!"

Lý Ngọc Trạch hung hăng nện lên lôi đài giống như đạn pháo.

Lôi đài luận võ này chẳng qua là dùng đá bình thường đào ra, một cú đập này, lập tức bị đập đến đá vụn bay loạn.

Sắc mặt Lý Ngọc Trạch cũng trắng bệch, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Nhưng tất cả còn chưa kết thúc.

Giữa không trung, Vương Lạc Thu mượn thân hình lực đạo một giẫm này lần nữa kéo lên, trực tiếp đã đến độ cao gần hai mươi trượng, lập tức thân hình đảo ngược, gia tốc rơi xuống.

Nương theo khí thế từ trên trời giáng xuống này, nàng ta đánh ra một quyền.

Súc lực, trên nắm tay của nàng lập tức nở rộ quang mang hỏa diễm, cả người cũng bị bao phủ trong một đoàn hào quang màu đỏ chói mắt, phảng phất sao băng rơi xuống, thế không thể đỡ.

"Oanh!"

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, nắm đấm trắng nõn như ngọc của Vương Lạc Thu hung hăng đập trúng Lý Ngọc Trạch.

Toàn thân Lý Ngọc Trạch chấn động.

Gần như trong khoảnh khắc, Ất Mộc Linh thuẫn trên người y bị một quyền đánh nát, áo giáp cổ thụ nhìn như kiên cố không thể phá vỡ kia cũng rạn nứt từng mảnh, lôi đài phía dưới y cũng bị nện ra một cái hố to, vô số đá vụn vẩy ra.

"Phốc!"

Lý Ngọc Trạch phun ra một ngụm máu tươi, lá cây trường sinh trong miệng cũng bay lên không trung.

Dường như Vương Lạc Thu đã sớm có dự liệu đối với tất cả những chuyện này.

Ra xong một quyền, nàng cũng không tiếp tục truy kích, mà bình tĩnh thu quyền đứng ở một bên, thanh âm bình tĩnh nói: "Ngọc Trạch sư huynh, xin nghiêm túc một chút được không? Hiện tại chúng ta có thể chính thức bắt đầu luận bàn chưa?"

Dưới lôi đài, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

…

Chương 37: Ngọc Trạch sư huynh! Song thù luân phiên cày!

…

Sao có thể như vậy chứ?!

Mặc dù Lý Ngọc Trạch vừa mới tấn thăng Linh Đài cảnh chưa tới hai năm, nhưng chung quy cũng là Linh Đài cảnh. Một thân phòng ngự kia cho dù là để cho Linh Đài cảnh bình thường đánh, cũng tuyệt đối không có khả năng phá được phòng ngự nhanh như vậy.

Cô nương này mới Luyện Khí cảnh tầng chín, sức bật và sức mạnh lại đáng sợ như thế?

Lần đầu tiên nhìn thấy các đệ tử của Vương Lạc Thu xuất thủ, giờ phút này tất cả đều ở trong rung động, vẻ mặt đều là không thể tưởng tượng nổi.

Các đệ tử mới của Tiêu Dao phong nhất mạch lại co rúm lại, lập tức bị cảnh tượng trước mắt gợi lên hồi ức. Từng có lúc, bọn họ cũng cảm thấy mình rất lợi hại, mãi đến khi đụng phải Vương Lạc Thu…

Được rồi! Không nghĩ nữa, nghĩ nhiều quá là nước mắt.

Vương Thủ Triết cũng không nhịn được âm thầm gật đầu.

Chiến thể của nha đầu này sử dụng càng ngày càng thuần thục, tiến bộ đã vượt xa khỏi dự tính của hắn. Cứ tiếp tục như vậy, nếu nha đầu này tấn thăng đến Linh Đài cảnh, sức chiến đấu đáng sợ đến mức nào?

Chậc chậc, xem ra hắn thật sự cần nhiều thêm sức hơn.

Đánh không lại lão bà còn chưa tính, đừng để đến lúc ngay cả muội muội cùng đại chất nữ cũng đánh không lại, vậy thì coi như mất mặt ah!

“Đồ Lạc Thu ta chẳng những thiên phú xuất sắc, ngay cả ý thức chiến đấu cũng mạnh mẽ như thế, hiểu được lợi dụng hoàn cảnh để sinh ra lực sát thương lớn nhất. Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Trên bầu trời, Huyền Diêu thượng nhân nhẹ nhàng vuốt râu, hài lòng gật đầu.

Trên mặt hắn vẫn là biểu tình nghiêm túc uy nghiêm, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vẻ đắc ý không che giấu được. Trường Xuân Thượng Nhân nhìn mà trong lòng phiền muộn.

So với Vương Lạc Thu, Lý Ngọc Trạch hoàn toàn chính là một giáo tài phản diện. Rõ ràng có được tu vi cảnh giới cường đại hơn, ý thức chiến đấu lại yếu kém như vậy, vừa rồi giống như một con rùa đen bị diều hâu bắt tới giữa bầu trời, sau đó ngã vào trên tảng đá, mai rùa vỡ vụn.

Hắn không thể động não sao?

“Khanh khách! Nha đầu kia ngược lại có chút ý tứ ~” Huyễn Điệp phu nhân ở một bên che miệng cười khẽ, “Chính là quá mức chính trực rồi, vậy mà không trực tiếp truy kích thắng được chiến đấu.”

Huyền Diêu thượng nhân cười nói: “Chắc là không chơi đủ.”

“Hơn phân nửa là như vậy.”

Huyễn Điệp phu nhân cùng Huyền Diêu thượng nhân ngươi một lời ta một câu, làm cho Trường Xuân thượng nhân sắc mặt càng thêm vi diệu.

Đám thượng nhân nói chuyện phiếm không ảnh hưởng đến đại cục phía dưới, lúc này, Lý Ngọc Trạch trên lôi đài cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong trạng thái hoài nghi nhân sinh.

“Khụ khụ!”

Hắn ta nôn ra máu, sắc mặt tái nhợt: “Lạc Thu sư muội, ta thừa nhận ta coi thường muội. Ta thu hồi lời nói trước đó, muội chờ ta khôi phục một chút rồi đánh với muội.”

“Ngọc Trạch sư huynh cứ tự nhiên.” Vương Lạc Thu cũng không vội, cứ chắp tay đứng ở một bên, không nhanh không chậm chờ đợi.

Lý Ngọc Trạch vừa hộc máu vừa nhặt lá cây trường sinh của hắn về, lại ngậm trong miệng.

Năng lượng chữa trị của lá trường sinh không ngừng lan tràn trong lục phủ ngũ tạng của hắn, sắc mặt hắn nhanh chóng trở

nên hồng nhuận.

Cổ thụ giáp trụ trên người hắn cũng không lâu lắm một lần nữa sinh trưởng lấp đầy, chỗ nứt nẻ cũng hồi phục lại, lần nữa khôi phục trạng thái phòng ngự tràn đầy.

“Sư muội chờ một chút.”

Lý Ngọc Trạch thở hổn hển mấy hơi, huyền khí trong cơ thể lại lần nữa phồn thịnh ra, ngưng tụ ra Ất Mộc Linh thuẫn.

“Không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ!”

Thấy hắn như vậy, chúng đệ tử Tiêu Dao Phong tức giận chửi ầm lên.

Đám người Trường Xuân cốc sắc mặt cũng hơi có chút xấu hổ.

Bất quá, dù nói thế nào thì Lý Ngọc Trạch cũng là người một nhà, mặc dù có chút vô sỉ, nhưng người nên lên tiếng cũng phải lên tiếng giúp đỡ một phen.

Vì vậy, hai bên lại lần nữa nhấc lên khẩu chiến.

Chỉ là bên này đến cùng là sân nhà của Trường Xuân cốc, cũng không lâu lắm, thanh âm của Tiêu Dao phong nhất mạch đã bị áp chế xuống, không thể không hành quân lặng lẽ.

“Lạc Thu sư muội, đến đây đi!”

Lý Ngọc Trạch không hổ là đệ tử Trường Xuân cốc, chỉ cho hắn một chút thời gian đã hoàn toàn khôi phục, lại có thể nguyên khí tràn đầy bắt đầu chiến đấu.

“Sư huynh cẩn thận, ta tới rồi.”

Vương Lạc Thu vừa dứt lời, liền giống như một con báo vương tấn mãnh xông ra ngoài, tốc độ thân pháp cực nhanh, thậm chí ở nguyên địa bạo liệt ra từng đạo tàn ảnh.

Trong nháy mắt, nàng liền giá lâm bên cạnh Lý Ngọc Trạch, trọng quyền trọng cước liên miên không dứt hướng hắn đánh tới.

Lần này, Lý Ngọc Trạch rút kinh nghiệm, không hề thuần túy dựa vào Ất Mộc Linh thuẫn phòng ngự, mà là từng quyền từng cước ngăn cản Vương Lạc Thu, thật sự đỡ không nổi lại dùng Ất Mộc Linh thuẫn chống đỡ một đợt.

Kể từ đó, tuy Ất Mộc Linh thuẫn tổn hao không nhỏ, nhưng có thể rất nhanh bổ sung trở về, Lý Ngọc Trạch vẫn luôn ở trong trạng thái phòng ngự tràn đầy. Vương Lạc Thu muốn bắt Lý Ngọc Trạch cũng không dễ dàng như vậy.

"Lạc Thu sư muội." Lý Ngọc Trạch thần sắc đắc ý: "Lần này muội có biết năng lực phòng ngự của Trường Xuân cốc ta không?"

Thấy thế, chúng đệ tử Tiêu Dao Phong đều có chút lo lắng trong lòng.

Trường Xuân cốc một mạch khó chơi thì khó dây dưa ở đây.

Nếu như ngươi không thể nhanh chóng đánh bại tất cả phòng ngự của hắn, sẽ rơi vào trong đánh lâu dài. Mà bàn về đánh lâu dài, Trường Xuân cốc nói thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất.

Lý Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch nhìn nhau, đều nhịn không được tiếc hận.

Lạc Thu sư muội thiên phú kinh người, ý thức chiến đấu cũng mạnh mẽ, nhưng chung quy vẫn còn quá trẻ, cũng quá tự tin vào bản thân.

Trong chiến đấu, sơ suất chính là tối kỵ, sao có thể cho Lý Ngọc Trạch cơ hội thở dốc lâu như vậy?

Huyền khí bất diệt, sinh sôi không ngừng, cùng ngươi chiến đấu đến thiên hoang địa lão. Đây cũng không phải là đang nói giỡn.

Nhưng mà, mặc kệ bọn họ có cảm tưởng gì, Vương Lạc Thu thủy chung không sợ hãi hay không giận, vẫn là chiến đấu vững vàng đánh ra. Những nghị luận xung quanh, tiếc hận thở dài, thậm chí là một ít lời trào phúng cũng không thể chọc nổi nửa điểm gợn sóng trong lòng nàng.

Toàn bộ lực chú ý của nàng đều tập trung vào chiến đấu.

Thời gian dần trôi qua.

Một khắc đồng hồ… Hai khắc đồng hồ…

Mồ hôi trên người Vương Lạc Thu càng ngày càng nhiều, trên người nàng mặc trang phục Huyền Vũ màu vàng nhạt, đều bất

tri bất giác bị mồ hôi thấm ướt.

Nhưng mà, phòng ngự của Lý Ngọc Trạch vẫn ở trạng thái đầy đủ như cũ, một bộ chiến đấu thêm mười canh giờ cũng không sao cả.

“Lạc Thu sư muội, không kiên trì được nữa sao?” Lý Ngọc Trạch cười hắc hắc nói: “Ta thừa nhận ngươi rất lợi hại. Chờ ngươi đến Linh Đài cảnh, ta khẳng định không phải là đối thủ của ngươi, nhưng bây giờ ngươi vẫn còn quá trẻ. Nhận thua đi, tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì.”

“Đúng vậy, đã đến lúc kết thúc. Đa tạ sư huynh theo ta luyện lâu như vậy.”

Giọng nói của Vương Lạc Thu mang theo chút thở dốc, giọng điệu vẫn bình tĩnh vô cùng, đạm mạc vô cùng.

Dứt lời, không đợi Lý Ngọc Trạch kịp phản ứng, nàng đã hành động.

Chỉ thấy nàng đạp một cái xuống đất, thân hình lao về phía Lý Ngọc Trạch nhanh như chớp.

Trong lúc huyết dịch sôi trào, khí tức năng lượng màu đỏ thẫm bao trùm toàn thân, khí thế cả người nàng trong nháy mắt tăng vọt, giống như trong nháy mắt biến thành một người khác.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt bình tĩnh của nàng bỗng nhiên xẹt qua một tia sát cơ kinh khủng.

Một cỗ sát khí như thực chất bao phủ Lý Ngọc Trạch trong đó, giống như đang bóp lấy cổ họng hắn, làm nụ cười đắc ý của hắn cứng ngắc ở trên mặt.

“Sư huynh, ngươi có thể đi chết.”

Một câu nói nhẹ nhàng rơi vào trong tai của Lý Ngọc Trạch, lại giống như tiếng sấm vang lên, làm cho linh hồn của hắn cũng vì đó mà run rẩy.

Sâu trong nội tâm, nỗi sợ hãi dâng lên.

Cái gì? Nàng muốn giết ta? Ánh mắt kia, sát khí kia, nàng không phải đang nói đùa!

Lý Ngọc Trạch tâm thần rung động, thân thể cứng ngắc, động tác không tự chủ được mà chậm lại một nhịp.

Mà chính cái vỗ này đã tạo thành kết quả trí mạng cho hắn.

Vương Lạc Thu đánh ra một khuỷu tay, lập tức đánh tới Ất Mộc Linh thuẫn chấn động kịch liệt, thiếu chút nữa trực tiếp vỡ vụn. Ngay sau đó, nàng lại bay lên một cước, đạp hắn lên không trung.

Mà thân hình của nàng cũng cùng lúc đó nhảy lên thật cao.

Giữa không trung, Vương Lạc Thu một phát bắt được Lý Ngọc Trạch, giống như diều hâu tha xác rùa.

Sau một khắc, nàng lôi cuốn Lý Ngọc Trạch đáp xuống, giống như một ngôi sao băng từ trên không trung nhanh chóng rơi xuống.

Huyết mạch cháy lên ngọn lửa mỏng màu đỏ quấn quanh người nàng, dây dưa cùng Ất Mộc Linh thuẫn, trên không trung túm ra một đuôi lửa thật dài.

“Oanh!”

Lôi đài run lên bần bật, vô số đá vụn gào thét bắn tung tóe ra.

Các đệ tử chung quanh lôi đài vội vã giơ tay áo che mặt, kìm lòng không được lui về sau một bước.

Sau một lát, đợi đá vụn biến mất, đám người lại định thần nhìn lại, chỉ thấy giữa lôi đài lại bị nện ra một cái hố to rộng hai trượng, chỗ sâu nhất ở trung tâm chừng bảy tám thước.

Lý Ngọc Trạch cứ như vậy nằm ở chỗ sâu nhất trong hố, thổ huyết ba lần, Ất Mộc Linh thuẫn đã vỡ nát, ngay cả áo giáp cổ thụ cũng rơi lả tả xuống đất.

Linh quang trên giáp trụ kia đã triệt để phai nhạt xuống.

Lý Ngọc Trạch hai mắt nhìn trời, ánh mắt mờ mịt.

Ta là ai? Ta ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Thấy thế, chúng đệ tử lập tức mở to hai mắt nhìn.

Đánh giằng co hai khắc, bọn họ cũng đã thấy buồn ngủ, đều cho rằng Vương Lạc Thu cuối cùng sẽ thua trận. Ai có thể nghĩ tới chỉ trong nháy mắt như vậy, cục diện lại thay đổi trong nháy mắt?

Chuyện này quả thực quá kinh người! Không ngờ tới!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

“Ngọc Trạch sư huynh, đa tạ.”

Vương Lạc Thu nhảy ra khỏi hố, nho nhã hành lễ với Lý Ngọc Trạch.

Lý Ngọc Trạch toàn thân run lên, thấp giọng nói: “Lạc Thu sư muội không phải muốn giết ta sao?”

“Sư huynh nói đùa rồi.” Vương Lạc Thu dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn hắn một cái, giọng điệu bình tĩnh không chút gợn sóng: “Ta và sư huynh không oán không cừu, giết ngươi làm gì?”

Lần này Lý Ngọc Trạch có chút hoang mang: “Nhưng sát khí vừa rồi của Lạc Thu sư muội…”

“Thật ngại quá, giết người và hung thú quá nhiều, sát khí nhất thời không khống chế được.” Vương Lạc Thu tùy ý nói: “Xin sư huynh thứ lỗi.”

Nàng giải thích như vậy còn không bằng không giải thích.

Nghe nàng nói xong, Lý Ngọc Trạch nhịn không được rùng mình một cái.

Lạc Thu sư muội mới hai mươi đi? Nàng đây là giết bao nhiêu người, bao nhiêu hung thú mới có thể tích lũy ra sát khí đáng sợ như vậy?

Thật ra hắn có chỗ không biết, Vương Lạc Thu chẳng qua là khoác lác với hắn mà thôi. Số lượng tán tu tội phạm nàng đánh bại và bắt được đương nhiên không ít, nhưng người tự tay giết chết thật đúng là không có mấy người.

Chỉ bất quá, thời điểm nàng thúc giục chiến thể, tản mát ra một cỗ khí tức làm cho người hít thở không thông kia, cùng sát khí cực kỳ tương tự mà thôi.

Nhưng những người khác lại không biết Vương Lạc Thu đang khoác lác.

Lời vừa nói ra, bất kể là thế hệ trẻ tuổi của Trường Xuân cốc, hay là thế hệ trẻ Tiêu Dao phong, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Lạc Thu đều mang theo sự sợ hãi nồng đậm.

“Lạc Thu sư muội!”

“Lạc Thu sư muội quá lợi hại, chiến đấu công bằng vậy mà đánh bại cả Linh Đài cảnh!”

Lúc này, đám người Tiêu Dao Phong cũng phục hồi tinh thần lại, nhao nhao hoan hô cho Vương Lạc Thu.

Chính là một chữ, sảng khoái!

Trong lúc nhất thời, dưới lôi đài tiếng hoan hô, tiếng hoan hô liên miên không dứt.

Một đám nữ đệ tử của Vạn Điệp cốc cũng không ngờ Vương Lạc Thu lại có sức chiến đấu như vậy, dồn dập ghé mắt, kinh ngạc không thôi.

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút kiêu ngạo.

Thật không hổ là Lục muội muội, vậy mà thật sự đã đánh thắng.

Bất quá lại nói, Lý Ngọc Trạch này mặc dù tu vi cao, huyết mạch cũng không kém, phòng ngự cũng xuất chúng, nhưng chung quy kinh nghiệm chiến đấu quá mức thiếu thốn. Hơn nữa, không biết có phải là vấn đề của Trường Xuân nhất mạch hay không, thủ đoạn công kích của Lý Ngọc Trạch không đủ nghiêm trọng.

Là một người tu hành Linh Đài cảnh, loại sức chiến đấu này chỉ có thể coi là tạm được, căn bản không thể so sánh với hình nộm Yêu Ma của Linh Đài cảnh nơi thí luyện được.

Dù sao, với thực lực hiện tại của Vương Lạc Thu, đi khiêu chiến yêu ma khôi lỗi Linh Đài cảnh còn có chút không đủ, chỉ có nàng đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong mới có khả năng nhất định chiến thắng.

Hình thành đối lập rõ rệt cùng Tiêu Dao Phong bên kia náo nhiệt chính là Trường Xuân cốc bên này.

Trên đỉnh đầu bọn người Cẩm Sơn sư huynh phảng phất bao phủ một đoàn mây đen, sĩ khí trầm thấp.

Những đệ tử mới thì mặt mũi tràn đầy mờ mịt, thật sâu hoài nghi lựa chọn mình gia nhập Trường Xuân cốc đến tột cùng có chính xác hay không.

Trường Xuân cốc nhất mạch, sao lại yếu như vậy?

“Trường Xuân cốc chúng ta đều thích nghiên cứu thực vật, rất ít đem tinh lực đặt ở trên chiến đấu. Hơn nữa, quy tắc của lôi đài thi đấu đối với đệ tử Trường Xuân cốc mà nói cũng có chút không công bằng.” Lục Vi một tiểu học tỷ nhìn không nổi, mở miệng ngăn tôn đạo, “Đệ tử Trường Xuân cốc chúng ta am hiểu nhất, kỳ thực là chiến đấu phòng ngự trận địa, chỉ cần cho chúng ta chút thời gian, chúng ta có thể đem từng cái thùng sắt kinh doanh trận địa, ai dám tiến vào đều là một chữ chết.”

Ngược lại là như vậy.

Vương Thủ Triết nghe nói như thế cũng âm thầm gật đầu.

Năng lực thúc giục thực vật của những đệ tử Trường Xuân cốc này mặc dù kém xa hắn, không thể nhanh chóng thúc đẩy thực vật sinh trưởng trong trạng thái chiến đấu, nhưng chỉ cần cho bọn hắn đủ thời gian, bọn hắn vẫn có thể thúc đẩy sinh trưởng ra rất nhiều thực vật dùng để chiến đấu.

Nếu như cho bọn hắn một trận địa, để bọn hắn từ từ kinh doanh, bọn hắn có thể giống như trò chơi phòng thủ, đem trận địa kinh doanh thành một khối thiết đồng, tu sĩ Huyền Vũ cùng cấp bậc nếu như cắm đầu vào, cơ bản chỉ có phần bị đánh.

Xem viện tử kia của Vương Thủ Triết sẽ biết.

Hôm nay viện kia đã bị hắn chậm rãi kinh doanh đến một tình trạng tương đối đáng sợ, cho dù là tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh nếu như dám xông loạn, kết cục cũng sẽ tương đối thảm thiết.

Lời nói của Lục Vi tiểu học tỷ cuối cùng cũng cứu vãn được lòng tin của các đệ tử mới.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, Huyền Diêu thượng nhân cũng rất hài lòng với biểu hiện của Vương Lạc Thu: “Đồ Lạc Thu ta quả nhiên không phụ sự vất vả tài bồi của ta, ân cần dạy bảo.”

Trường Xuân thượng nhân ánh mắt sâu kín: “Cô nương này hôm nay mới nhập môn đi? Huyền Diêu ngươi khi nào thì vất vả tài bồi dạy bảo rồi?”

“Ha ha ha ha ~ “

Huyễn Điệp phu nhân nghe được lời này mừng rỡ không chịu nổi, nhất thời cười đến run rẩy cả người.

Sắc mặt Trường Xuân thượng nhân nhất thời càng đen hơn.

Một lúc lâu sau, tiếng cười của Huyễn Điệp phu nhân mới ngừng lại.

Cô vén mái tóc, phong tình vạn chủng liếc nhìn hai vị thượng nhân bên cạnh: “Đệ tử mới nhận của Huyền Dao thượng nhân đúng là không tệ. Nhưng bây giờ đến phiên đệ tử nhà chúng ta lên đài rồi chứ?”

“Ha ha ha ha ha, sau khi kiến thức qua thực lực của đồ đệ ta, phu nhân lại vẫn muốn cho đệ tử lên sân khấu, xem ra là tin tưởng mười phần.” Huyền Diêu thượng nhân cao giọng cười một tiếng, trong ánh mắt nhất thời lộ ra chờ mong, “Như thế, bản thượng nhân kia sẽ mỏi mắt mong chờ.”

Trường Xuân thượng nhân nghe vậy mặt càng đen hơn.

Huyền Diêu vừa mới kiến thức xong, Huyễn Điệp phu nhân lại không kịp chờ đợi muốn lên, đây thật sự coi Trường Xuân cốc của hắn là quả hồng mềm sao?!

Nhưng ai bảo sức chiến đấu của Trường Xuân cốc là dày đặc kiểu tóc, năng lực chiến đấu của tu luyện sơ kỳ lôi đài chính là không được, cho dù khí hắn cũng không có một chút biện pháp nào.

Trường Xuân thượng nhân sắc mặt càng không tốt, Huyễn Điệp phu nhân ngược lại càng thêm hưng phấn, nàng cười khanh khách không thôi.

“Bảo bối đồ nhi, đến phiên ngươi lên sân khấu. Nhất định phải hảo hảo “Kiến thức” các sư huynh Trường Xuân cốc.” Nàng hướng dưới đài vẫy vẫy tay.

“Vâng, thưa sư tôn.”

Vương Lạc Tĩnh nghe vậy, chậm rãi bước ra khỏi hàng, chậm rãi đi đến trên lôi đài.

Khác với khí tức bá đạo mười phần của Vương Lạc Thu, khí chất của nàng điềm tĩnh như nước, nhưng lại lộ ra một cỗ lạnh

lùng chân chính, từ trong xương cốt lộ ra.

“Đệ tử Vạn Điệp cốc Vương Lạc Tĩnh.” Vương Lạc Tĩnh thản nhiên nói: “Kính xin Lý Ngọc Trạch sư huynh khôi phục một phen thật tốt, lại chỉ giáo.”

Gì?

Tiểu cô nương đến từ Vạn Điệp cốc này mà cũng muốn khiêu chiến Lý Ngọc Trạch sư huynh?

Dưới lôi đài lập tức xôn xao.

Lý Ngọc Trạch vừa mới giãy dụa đứng lên, nghe vậy lập tức lung lay sắp đổ, đầu óc cũng có chút choáng váng.

Thế đạo này là thế nào? Hắn trước kia cũng không được hoan nghênh như vậy a, hiện tại các sư muội thế mà một đám xếp hàng đánh hắn.

Lý Ngọc Trạch hắn có tài đức gì, có vinh hạnh đặc biệt này?

Trong đám người, Vương Thủ Triết nhịn không được đỡ trán.

Hắn làm sao lại quên, một trong những câu cửa miệng của nha đầu Lạc Tĩnh chính là: Lạc Thu có thể làm được, ta cũng có thể làm được.

Cho nên, Lạc Thu có thể đánh bại Lý Ngọc Trạch, nàng nhất định cũng có thể.

Ở điểm này, sợ là ai cũng không khuyên được nàng. Chỉ khổ cho Lý Ngọc Trạch, bị Lạc Thu đánh xong một lần, còn phải bị Lạc Tĩnh đánh thêm một lần nữa.

Hắn nhịn không được có chút đồng tình với Lý Ngọc Trạch.

…

Chương 38: Muội muội kinh ngạc! Tứ ca muốn tới đánh chúng ta!

…

Lý Ngọc Trạch giận dữ cười: “Được được được, các ngươi đều coi ta là bùn nặn. Tiểu cô nương, ngươi đã muốn khiêu chiến ta, vậy thì động thủ đi!”

Vương Lạc Tĩnh nhàn nhạt liếc hắn một cái, lắc đầu nói: “Kính xin Ngọc Trạch sư huynh khôi phục thật tốt một phen.”

Lý Ngọc Trạch sửng sốt, đúng là vừa buồn cười vừa tức giận.

Đây rõ ràng là chê trạng thái của hắn không tốt, đánh không đã ghiền a.

Các đệ tử Trường Xuân cốc khác cũng đều rên rỉ không ngớt. Thế đạo này làm sao vậy? Những đệ tử mới trẻ tuổi này người sau càng thêm ngông cuồng.

Các đệ tử Tiêu Dao Phong và Vương Lạc Thu còn đang ở bên kia chúc mừng, nhìn thấy một màn bên này cũng đều âm thầm tặc lưỡi.

Ai ya, giọng điệu của tiểu cô nương này không kém Lạc Thu chúng ta.

Ánh mắt Vương Lạc Thu hơi động một chút, hừ lạnh một tiếng: “Quỷ ngây thơ.”

Trương Tu Bình bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Đợi một chút! Vừa rồi nàng ta nói nàng ta gọi là Vương Lạc Tĩnh.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Vương Lạc Thu, mỗi người đều kinh nghi bất định. Không phải chứ? Thật sự không giống như bọn họ nghĩ chứ?

“Các ngươi đoán không sai. Nàng ấy chính là tỷ tỷ ngây thơ của ta, lớn hơn ta một tuổi.”

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Vương Lạc Thu vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, giọng nói tùy ý như đang thảo luận xem cơm trưa hôm nay có ngon hay không.

Chúng đệ tử Tiêu Dao phong lập tức lặng ngắt như tờ.

Bọn họ nhìn Vương Lạc Tĩnh trên đài một chút, lại nhìn Vương Lạc Thu, trong lòng mỗi người một mảnh bi thương.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ hai tỷ muội đều là thiên kiêu sao?

Hai cái tên không những người của Tiêu Dao Phong chú ý tới, ngay cả chúng đệ tử của Trường Xuân cốc cũng đều nghị luận, "Thì ra chỉ là một đôi tỷ muội." "Trách không được các loại nghị luận như thế không dứt bên tai.

Nghe tiếng bàn luận dưới đài, Lý Ngọc Trạch trên lôi đài cũng giật mình phản ứng lại, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Muội muội đã lợi hại như vậy, chẳng phải tỷ tỷ càng lợi hại hơn sao?

Lúc này, hắn ta không dám khinh thường nữa, thành thành thật thật nói: "Sư muội muốn khiêu chiến, vậy thì chờ ta khôi phục một chút vậy."

Dứt lời, hắn liền thành thành thật thật luyện khí, đả tọa khôi phục.

Ngay khi Lý Ngọc Trạch vừa khôi phục, lại có đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch đến bái phỏng, đương nhiên là theo thói quen mở mang kiến thức. Có điều Nguyên Thủy thượng nhân của bọn họ lại không tới, hiển nhiên chỉ là kiến thức bình thường.

Thấy thế, các đệ tử Trường Xuân cốc ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ thật sự sợ có thêm một Vương Lạc Xuân, Vương Lạc Hạ, Vương Lạc Đông gì đó, vậy Lý Ngọc Trạch sư huynh của bọn họ quá thảm rồi.

Các đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch cũng không nghĩ tới trong Trường Xuân cốc lại có ba vị thượng nhân ở đây, vốn khí thế hùng hổ trong nháy mắt liền suy sụp, sau khi bái kiến ba vị thượng nhân liền thành thành thật thật ở một bên quan chiến, cũng không dám tùy ý làm ầm ĩ.

Huyên Phù lão tổ và Liễu Nhược Lôi vốn là Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, lần này các nàng cũng tới tham gia náo

nhiệt.

Liễu Nhược Lam cũng ở trong đám người, nhìn Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh trên lôi đài, lại nhìn bốn phía xung quanh.

Vương Thủ Triết phất tay với nàng: “Nơi này.”

Rất nhanh, bốn người đã tụ tập lại với nhau.

“Nương tử, không phải nàng cũng đến Trường Xuân cốc để mở mang kiến thức chứ?” Vương Thủ Triết nhìn Liễu Nhược Lam cười nói.

Liễu Nhược Lam che miệng cười một tiếng: “Chuyện vừa rồi ta đã nghe nói rồi, Lạc Thu muội muội nhà chúng ta đúng là lợi hại. Tuy nhiên bản thân ta không thích chém chém giết giết, cũng không chính thức gia nhập dòng sông Tứ Thủy Thiên Hồ, chỉ là tới xem náo nhiệt.”

Không biết tại sao, Vương Thủ Triết âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần nương tử không gây chuyện, cái gì cũng dễ nói. Nếu nàng muốn gây chuyện, Cẩm Sơn sư huynh xuống dưới cũng không tốt.

“Bây giờ đến lượt Lạc Tĩnh muội muội mở mang kiến thức chưa?” Liễu Nhược Lam nhìn về phía lôi đài, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hứng thú cùng hưng phấn.

Tuy nàng không có hứng thú với đánh đánh giết giết, nhưng vẫn thích xem náo nhiệt.

“Nương tử chú ý một chút.” Vương Thủ Triết nhắc nhở.

Bọn họ hiện tại đang ở trong Trường Xuân nhất mạch quan chiến.

Thấy xung quanh không ngừng có ánh mắt khác thường đánh úp lại, Liễu Nhược Lam vụng trộm lè lưỡi, thanh tú động lòng người đứng bên cạnh Vương Thủ Triết, thành thành thật thật xem náo nhiệt.

Thấy thế, các sư huynh Cẩm Sơn lập tức ghé mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Tiểu tử này quyến rũ các sư muội của Trường Xuân cốc không nói, hiện tại rõ ràng lại cấu kết với Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch.

Tuy nhiên, cho dù bọn họ có ý kiến cũng chỉ dám nuốt vào trong bụng.

Bởi vì bọn họ đều nhận ra vị bên cạnh Vương Thủ Triết kia, chính là Liễu Chỉ Phù đệ tử hạch tâm của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch. Mặc dù Liễu Chỉ Phù không dễ chiến, nhưng thu thập bọn họ một chút thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Bản lĩnh của đệ tử Trường Xuân cốc tạm thời không nói, nhưng sức khôi phục này thật sự hết sức kinh người.

Chỉ thời gian một khắc đồng hồ, Lý Ngọc Trạch sư huynh đã hoàn toàn khôi phục, lại trở nên sinh khí dồi dào.

“Lạc Tĩnh sư muội, ngươi không ngại ta mặc giáp trước chứ?”

Lý Ngọc Trạch dứt khoát đem da mặt dày đến tận đáy.

“Sư huynh cứ tự nhiên.” Vương Lạc Tĩnh lơ đễnh nói.

“Vậy sư huynh không khách khí.”

Lý Ngọc Trạch lại lần nữa lấy ra vỏ cây cổ thụ kia, đưa huyền khí vào. Tàn giáp của cổ thụ giáp trụ rất nhanh lan tràn khắp toàn thân hắn.

Trải qua thời gian dài tự mình chữa trị như vậy, cổ thụ giáp trụ này không ngờ đã chữa trị được bảy tám phần, ngoại trừ mặt ngoài còn tồn tại không ít vết rạn, trên đại thể không có bao nhiêu khác biệt so với lúc trước. Năng lực tự chữa trị của cổ thụ giáp trụ rất mạnh, bởi vậy có thể thấy được.

Kế tiếp chính là Ất Mộc Linh thuẫn và Trường Sinh thụ diệp.

Sau khi toàn bộ trang bị cộng lại, hắn còn cảm thấy không an tâm, dứt khoát lại móc ra mấy viên trái cây màu đỏ thẫm.

Trái cây kia lớn chừng quả đấm, bề ngoài là do từng mảnh lân giáp xếp chồng thành, tản ra một cỗ khí tức nóng bỏng.

Vừa lấy ra mấy quả này, trên mặt Lý Ngọc Trạch lập tức hiện lên vẻ đau lòng.

Hắn vất vả mười năm khổ cực, cũng chỉ bồi dưỡng ra bảy quả này. Lần này lấy ra ba quả, hắn lại phải tốn nhiều năm mới có thể bù đắp thiếu hụt, sao có thể không đau lòng?

“Hỏa Long Quả?!”

Nhưng mà, các học tỷ Vạn Điệp cốc nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, nhao nhao giận dữ mắng: “Lý Ngọc Trạch ngươi còn biết xấu hổ hay không? Lại lấy Hỏa Long quả ra đối phó với học muội!”

Cũng có học tỷ vội vàng nhắc nhở Vương Lạc Tĩnh: “Lạc Tĩnh sư muội, ngươi nhất định phải cẩn thận Hỏa Long Quả kia. Nó sẽ nổ mạnh, dịch nhờn thuộc tính hỏa tóe ra còn có thể dính ở trên thân người thiêu đốt ra tầng tầng hỏa diễm, vô cùng khó chơi.”

“Đa tạ học tỷ nhắc nhở.”

Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt ngưng trọng gật gật đầu.

Vương Thủ Triết nghe được ba chữ “Hỏa Long Quả”, lại suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng. Hết cách, ba chữ này thật sự quá xuất hiện.

Bất quá từ phản ứng của các học tỷ Vạn Điệp cốc mà xem, uy lực của Hỏa Long Quả này chỉ sợ không thấp. Sau khi hắn cười xong cũng lập tức hứng thú.

Xem ra, Trường Xuân cốc nhất mạch không phải là không có sức chiến đấu, mà là những thực vật có lực công kích mạnh kia bồi dưỡng vô cùng không dễ dàng, bình thường căn bản không nỡ lấy ra dùng.

“Ngọc Trạch sư huynh chuẩn bị xong chưa?” Vương Lạc Tĩnh hỏi.

Trong miệng Lý Ngọc Trạch ngậm lá cây trường sinh, nói chuyện bất tiện, đành phải hàm hồ gật gật đầu: “Lạc Tĩnh sư muội cứ việc ra tay.”

“Ừm.”

Vương Lạc Tĩnh gật đầu, sau đó không chút do dự ra tay.

Phong cách tác chiến của nàng và Vương Lạc Thu hoàn toàn là hai thái cực. Còn chưa bắt đầu đánh, thân hình của nàng đã

nhanh chóng lui về phía sau, cùng lúc đó, trong tay nàng cũng có thêm một cây trùng địch.

Đem sáo trùng đặt ngang trước mặt, nàng từ từ thổi, tiếng sáo cao tần lập tức nhộn nhạo trong không khí.

“Ong ong ong”

Trong tiếng vỗ cánh trầm thấp, một đám Tử Tinh Linh Phong xuất hiện ở trên bầu trời, như mây đen che khuất mặt trời bay về phía Lý Ngọc Trạch.

Những Tử Tinh Linh Phong này đều có kích thước lớn hơn Tử Tinh Linh Phong bình thường rất nhiều, trên người chúng hiện ra tinh mang màu tím, chân núi như đao, miệng mấp máy, mấy trăm con hợp lại một chỗ quả thực giống như là che khuất bầu trời, không chỉ thị giác cực kỳ có lực trùng kích, sức chiến đấu cũng tương đương kinh người.

Ở dã ngoại, coi như là người tu hành Linh Đài cảnh, gặp phải đàn ong cấp bậc như thế cũng phải đi đường vòng.

“Linh Trùng sư!”

“Ai ya, thì ra là một Linh Trùng sư chiến đấu.”

“Lại có thể khống chế bầy ong quy mô như thế, linh thức của nàng cường đại đến trình độ nào?”

Nhìn thấy một màn này, đám người Trường Xuân cốc nhất thời biến sắc, nhao nhao kinh hãi không thôi.

Một đám nữ đệ tử Vạn Điệp cốc trước đó đã thấy phong cách chiến đấu của Vương Lạc Tĩnh, lúc này lại nhịn không được chậc chậc cảm khái: “Thật không hổ là Lạc Tĩnh học muội.”

Lý Ngọc Trạch cũng bị giật nảy mình, không nghĩ tới Vương Lạc Tĩnh lại là Linh Trùng sư, hơn nữa còn là Linh Trùng sư rất cường đại, chỉ là Luyện Khí cảnh tầng chín lại có thể chỉ huy đàn ong khổng lồ như thế.

Chỉ tiếc, những bầy ong này vô dụng với hắn.

Lý Ngọc Trạch nở nụ cười.

Quả nhiên, toàn bộ bầy ong kia đều bị ngăn bên ngoài Ất Mộc Linh thuẫn, mặc cho chúng nó công kích Ất Mộc Linh thuẫn

thế nào cũng không hề có tác dụng, chỉ là phía trên đụng ra một chút hoa văn sóng nước, giống như là một trận mưa.

Trên thực tế, cho dù công phá được Ất Mộc Linh thuẫn, cũng còn có một tầng Cổ Thụ áo giáp càng lợi hại hơn đang chờ bọn chúng.

“Ai, phiền phức lớn rồi.”

Các học tỷ Vạn Điệp cốc đều bênh vực bất bình thay Lạc Tĩnh.

Bầy ong này nếu như nhằm vào Linh Đài cảnh khác, hiệu quả sát thương quả thật không tệ, nhưng đối phó với đám “rùa đen” của Trường Xuân cốc lại là lực bất tòng tâm.

“Hừ”

Trên lôi đài, Vương Lạc Tĩnh cũng ý thức được điểm này. Nàng thu sáo trùng lại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, giống như không bị ảnh hưởng gì.

Sau một khắc, tay ngọc của nàng lật một cái, trong lòng bàn tay non mềm xuất hiện một con cóc màu đỏ lớn chừng bàn tay.

“Xích Cương Hỏa Thiềm.”

Vương Thủ Triết ngẩn người, ý thức được nha đầu này lại bắt đầu liều mạng.

Nhưng mà lần này hắn ngược lại là không có quá mức lo lắng.

Bây giờ Vương Lạc Tĩnh đã không còn là nàng lúc trước nữa, nàng không những tu vi tăng lên tới Luyện Khí cảnh tầng chín mà còn dựa vào dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp thức tỉnh huyết mạch của bản thân đến tầng thứ hai, đồng thời đạt đến tư chất thượng phẩm Đinh đẳng, khống chế con “Xích Cương Hỏa Thiềm” này đã không còn cần máu huyết khu động nữa.

Vương Lạc Tĩnh tập trung tinh thần vận chuyển linh thức tới cực hạn, tâm thần tương liên với Xích Nghiễn Hỏa Thiềm.

Tiếp theo trong nháy mắt, con cóc màu đỏ lớn chừng bàn tay liền “lạch cạch” một tiếng nhảy đến trên lôi đài, lập tức đón gió lớn lên, trong giây lát liền biến thành con nghé con lớn nhỏ, phát ra khí tức nóng bỏng đáng sợ.

Là tà cổ dựa vào thôn phệ hỏa sát khí tiến giai, nó trời sinh đã mang theo sát khí cường đại, ngay cả trong hô hấp cũng mang theo tà độc, nếu như tu vi Huyền Vũ giả quá thấp hoặc là phương pháp thao túng không đúng, không đợi đả thương địch thủ, sợ là sẽ tự tổn hại tám trăm.

Nhưng giờ phút này, nó ở trước mặt Vương Lạc Tĩnh lại ngoan ngoãn như một con cóc bình thường.

“Bò…ò… ~ “

Xích Phưởng Hỏa Thiềm phát ra tiếng trâu kêu, chấn động màng nhĩ mọi người run lên nhè nhẹ.

Nó nhảy vọt một cái liền bổ nhào tới trước người Lý Ngọc Trạch, há mồm phun ra một đạo hỏa diễm màu đỏ.

Đây là huyền kỹ chiêu bài Xích Viêm Hỏa Thiềm - Xích Diễm Hỏa Độc.

“Cái này…” Lý Ngọc Trạch trợn to mắt: “Đây là cái quỷ gì?”

“Ngọc Trạch sư đệ mau lui lại!” Cẩm Sơn sư huynh ở dưới đài khẩn trương vạn phần hô to, “Đây là Xích Nhu Hỏa Thiềm, là một loại Hỏa Độc Cổ dị thường hung mãnh.”

Nhưng lúc này, cho dù Lý Ngọc Trạch muốn lui cũng đã chậm một bước.

Hỏa diễm màu đỏ đã hung hăng đụng vào Ất Mộc Linh thuẫn.

Trong chốc lát, Ất Mộc Linh Thuẫn giống như gặp phải thiên địch trực tiếp bị ăn mòn thiêu đốt một mảng lớn, chỗ biên giới còn đang không ngừng thiêu đốt, sụp đổ, cũng điên cuồng lan tràn ra chung quanh.

Ất Mộc Linh thuẫn thuộc về Mộc hệ Linh thuẫn, sợ nhất chính là hung hỏa công kích. Gần như chỉ trong mấy hơi thở, Ất Mộc Linh thuẫn đã bị thiêu đốt thành hư vô, ngay cả một chút khí tức còn sót lại cũng không còn.

Nhưng mà, sự tình đến nơi này còn chưa kết thúc.

Xích Diễm Hỏa Độc dư thế chưa dứt, trực tiếp liếm láp đến trên giáp trụ cổ thụ.

Trong chốc lát, trên giáp trụ cổ thụ liền dấy lên tà hỏa đỏ thẫm. Vỏ cây cổ thụ đầy nếp nhăn giống như là bị hấp thu sinh mệnh

lực bắt đầu nhanh chóng héo rũ, màu sắc cũng bắt đầu trở nên u ám.

Chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, giáp trụ cổ thụ đã trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Xích Diễm Hỏa Độc cũng nhanh chóng lan tràn đến trên người Lý Ngọc Trạch.

Lý Ngọc Trạch phát hiện không ổn, vội vàng khoát tay nhận thua: "Đừng đốt! Đừng đốt! Ta nhận thua!"

Hắn xoay người liền nhảy xuống lôi đài.

Thấy thế, Vương Lạc Tĩnh lập tức điều khiển Xích Nhu Hỏa Thiềm dừng công kích.

Mặc dù Lý Ngọc Trạch nhảy xuống lôi đài sống được một mạng, nhưng áo giáp cổ thụ đã bị đốt thành tro bụi, tóc và trên người cũng nhiều chỗ bị bỏng, hỏa độc cũng xâm nhập vào trong cơ thể hắn. Bên ngoài thân thể hắn kinh lạc mơ hồ phiếm màu đỏ thẫm, nhìn qua cực kỳ không bình thường.

Cũng may Trường Xuân nhất mạch phòng ngự mạnh mẽ kháng độc tính cũng mạnh, theo năng lượng lá cây trường sinh từng lớp lưu chuyển, hỏa độc không ngừng bị xua tan, vết thương trên người hắn vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm rãi hồi phục, độc khí không bình thường kia trên người cũng dần dần biến mất.

Không thể không thừa nhận, Trường Xuân nhất mạch tuy rằng sức chiến đấu bình thường, nhưng năng lực kháng kích và sức khôi phục thật sự không tầm thường.

Trong lúc nhất thời, bên dưới võ đài lặng ngắt như tờ, tất cả đều bị uy lực của Xích Hộc Hỏa Thiềm Thừ dọa.

Nếu như nói Ất Mộc Linh thuẫn và Cổ Thụ giáp trụ khắc chế bầy ong độc trùng, vậy Xích Ký Hỏa Thiềm lại khắc chế thủ đoạn phòng ngự của Trường Xuân cốc nhất mạch.

Trên bầu trời, Huyễn Điệp phu nhân đắc ý nhíu mày lại, mặt mày lộ vẻ hài lòng.

Huyền Diêu thượng nhân cũng cảm khái không thôi: "Chúc mừng phu nhân thu được một vị đồ đệ tốt."

“Đâu có đâu ~ đồ đệ của Huyền Diêu thượng nhân cũng không kém.” Huyễn Điệp phu nhân cười tủm tỉm trả lời một câu.

Hai người cứ như vậy thổi phồng lẫn nhau.

Chỉ có Trường Xuân thượng nhân sắc mặt phát khổ.

Lâu như vậy, đây hình như là lần bị đánh mặt nghiêm trọng nhất của Trường Xuân cốc.

Thôi thôi, trở về vẫn là nghĩ biện pháp thật tốt tăng lên một chút sức chiến đấu của các đệ tử mới a.

Đáng tiếc công pháp Trường Xuân cốc có tính hạn chế của nó, trên lôi đài rất khó phát huy ra uy lực chân chính, ngược lại sau khi tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, hạn chế phương diện này sẽ ít đi rất nhiều, nhưng công kích vẫn không phải hạng mạnh.

Lúc này, chúng đệ tử dưới lôi đài cũng phản ứng lại, nhao nhao bắt đầu ủng hộ, nhất là các sư tỷ sư muội của Vạn Điệp cốc, càng hưng phấn không thôi.

Vương Lạc Tĩnh lại là một bộ dáng không sợ hãi, chỉ là từ xa nhìn thoáng qua Vương Lạc Thu, giống như là đang nói: Ta đánh nhanh hơn ngươi.

“Hừ!” Vương Lạc Thu ánh mắt rùng mình, chậm rãi đi lên đài: “Ngũ nha đầu, mượn lôi đài Trường Xuân cốc này. Hai người chúng ta luận bàn như thế nào?”

“Lục nha đầu.” Vương Lạc Tĩnh không chịu yếu thế, “So thì đấu.”

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong không khí phảng phất có tia lửa văng khắp nơi, bầu không khí trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương lên.

Nhìn thấy hai nha đầu kinh tài tuyệt diễm như thế giống như muốn đánh nhau, chúng đệ tử Trường Xuân cốc nhất mạch chẳng những không có hưng phấn, ngược lại sĩ khí càng thêm hạ thấp.

Cẩm Sơn sư huynh trấn an: “Nếu Trường Xuân cốc chúng ta nhất mạch đánh nhau thì hoàn toàn chính xác đánh không lại bọn họ, nhưng chúng ta cũng có ưu thế của mình.”

Các đệ tử mới mừng rỡ: “Cẩm Sơn sư huynh, chúng ta có ưu thế gì?”

“《Trường Xuân chân quyết》 của chúng ta có hiệu quả tẩm bổ cực mạnh đối với thân thể, dưới cảnh giới tu vi ngang nhau, chúng ta tuyệt đối là người sống lâu nhất.”

Chư vị đệ tử mới nghe vậy không cảm thấy cao hứng, ngược lại sĩ khí càng thêm suy sụp.

Đánh nhau cũng đánh không lại người ta, chỉ sống được lâu có ích lợi gì? Không phải chính là con rùa đen sao?

“Ai~”

Thấy thế, Vương Thủ Triết khẽ thở dài.

Rốt cuộc Trường Xuân thượng nhân cũng có ơn chỉ điểm với hắn, xem ra, lần này không ra mặt là không được.

Vừa nghĩ đến đây, hắn chậm rãi đi lên lôi đài, nói với Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu: “Vương Thủ Triết, học tử ngoại đạo của Trường Xuân cốc nhất mạch, đặc biệt đến để kiến thức thực lực của hai vị cô nương.”

“Cái gì?”

Vương Lạc Thu đang giằng co, Vương Lạc Tĩnh vừa nhìn thấy Tứ ca ca ra sân, lập tức đều choáng váng.

…

Chương 39: Trụ Hiên! Thủ tâm! Song linh bá đạo!

…

Không chỉ các nàng khiếp sợ, đệ tử của Tiêu Dao Phong nhất mạch, Vạn Điệp Cốc nhất mạch cũng đều khiếp sợ không thôi.

Đôi tỷ muội này đã hung tàn như thế, lại còn có người đi lên khiêu chiến. Trường Xuân cốc nhất mạch dưới ba mươi lăm tuổi, chỉ sợ rất khó có người đánh thắng bọn họ a?

Đây không phải là tự tìm ngược sao!

"Cái này…" Cẩm Sơn sư huynh đang trấn an các đệ tử mới cũng choáng váng, vội vàng muốn khuyên bảo Vương Thủ Triết, "Tiểu tử thúi, ngươi đừng đi lên tìm chết a!"

Tuy hắn rất ghen tị với Vương Thủ Triết lớn lên oai hùng tuấn lãng, nhưng chung quy Vương Thủ Triết cũng là học sinh ngoại đạo của Trường Xuân cốc nhất mạch, hắn sao có thể nhẫn tâm, trơ mắt nhìn hắn tự tìm đường chết chứ?

Những học tỷ đã nhận được chỗ tốt của Vương Thủ Triết cũng sốt ruột: "Em trai triết học Thủ Triết, em đừng làm càn! Ngay cả Ngọc Trạch sư huynh cũng đánh không lại bọn họ, em một học sinh ngoại đạo đánh như thế nào?"

"Thủ Triết học đệ mau xuống đây, các nàng quá nguy hiểm." Ngay cả Lục Vi tiểu học tỷ vẫn luôn hờn dỗi ở bên cạnh cũng khẩn trương không thôi, hắn đã xảy ra chuyện, sau này biết đi đâu mua thuốc hộ da?

Thấy bọn họ quan tâm mình như vậy, trong lòng Vương Thủ Triết cũng vui mừng không thôi.

Mặc dù sức chiến đấu của Trường Xuân cốc nhất mạch không mạnh, nhưng ít ra tâm địa cũng không tệ lắm, không uổng công mình cố ý ra mặt vì bọn họ.

"Ha ha."

Trên bầu trời, Huyền Diêu Thượng Nhân thấy cảnh tượng này, không nhịn được cười nhạo hai tiếng: "Tiểu tử này còn là một

học sinh ngoại đạo, không ngờ cũng muốn khiêu chiến hai vị thiên kiêu.”

“Huyền Diêu thượng nhân, ngươi đừng coi thường hắn.” Huyễn Điệp phu nhân cười khanh khách không dứt, “Người này mặc dù nhìn không ra tuổi tác, nhưng cũng đã đạt đến Linh Đài cảnh, nói không chừng có cơ hội thắng.”

Tuy Vương Thủ Triết đeo liễm tức bội cao giai, nhưng mà đến trước mặt người cùng cấp bậc với thượng nhân, đeo nhẫn liễm tức cao cấp hoàn toàn không khác gì không đeo.

“Linh Đài cảnh thì thế nào, cuối cùng chỉ là một học sinh ngoại đạo.” Huyền Diêu thượng nhân lắc đầu khẽ cười nói: “Lý Ngọc Trạch kia còn là đệ tử ưu tú, hạch tâm trong tương lai còn không phải bị bại sạch sẽ hay sao.”

“Học tử ngoại đạo thì sao?” Trường Xuân Thượng Nhân âm u liếc mắt nhìn: “Ai nói học sinh ngoại đạo yếu hơn đệ tử hạch tâm?”

Hắn cũng có chút ngoài ý muốn đối với Vương Thủ Triết ra sân. Nói ra, hắn đối với tiểu tử này cảm giác rất không tệ, thậm chí còn động ra ý niệm thu hắn làm đệ tử hạch tâm. Nếu không phải Vương Thủ Triết cự tuyệt sự mời chào của hắn, tiểu tử này hiện tại đã là đệ tử hạch tâm.

Điều duy nhất khiến hắn bận tâm chính là Vương Lung Yên.

Vương Lung Yên để lại cho hắn ấn tượng vô cùng sâu sắc, dù sao cứ cách ba năm, hắn đều sẽ nghe nói Vương Lung Yên lại đánh ai đệ tử nhà mình. Bàn về thương tổn gây ra cho Trường Xuân cốc, Vương Lung Yên so với hai tiểu cô nương trước mắt này chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Đợi đã!

Trường Xuân thượng nhân bỗng dưng cảm giác được có một tia không thích hợp.

Hai vị tiểu cô nương này đều họ Vương, Vương Lung Yên cũng đều họ Vương, giữa bọn họ sẽ không có quan hệ gì chứ?

Trên thế giới này có rất nhiều người họ Vương, dưới tình huống bình thường hắn căn bản sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng tình huống hôm nay quỷ dị, thật đúng là khó nói…

Trong đôi mắt Trường Xuân thượng nhân lóe lên tinh quang.

Lúc này, trên lôi đài lâm vào khiếp sợ và mộng bức, Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu cuối cùng cũng phản ứng lại.

Vương Lạc Tĩnh trước tiên chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Lạc Tĩnh bái kiến Tứ ca ca."

Vương Lạc Thu cũng vội vàng hành lễ, sau đó lại nhướng mày, trong giọng nói tràn đầy hoang mang: "Tứ ca ca, vậy mà muốn ra mặt thay Trường Xuân cốc?"

Hai cô gái hai tiếng "Tứ ca ca" vừa ra, chính các nàng không cảm thấy có cái gì, những người xung quanh đều sợ ngây người.

Sao có thể, bọn họ lại là người một nhà?!

Nhất là mọi người của Trường Xuân cốc nhất mạch càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Một đệ tử ngoại đạo, lại là ca ca của hai thiên kiêu này?

Quả nhiên!

Trên bầu trời, trong lòng Trường Xuân thượng nhân lộp bộp một chút, dĩ nhiên thật sự là người một nhà!

Huyền Diêu thượng nhân cùng Huyễn Điệp phu nhân bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trước kia khi thu đồ đệ, các nàng đã từng xem qua tư liệu xuất thân đồ nhi, chính là thế gia bát phẩm sinh ra trong trấn nhỏ ở thành biên thùy. Gia thế thanh bạch, tổ tiên mấy chục đời đều điều tra rõ ràng.

Nhưng thế gia như vậy, xuất ra một thiên kiêu đã là vận khí cao nhất, hôm nay xuất ra hai người, có thể xem như tổ tiên thắp hương.

Tên đệ tử ngoại đạo này, chỉ sợ không thể là… Đúng vậy, không phải.

Trên lôi đài, Vương Thủ Triết lại không bị phản ứng của bọn họ ảnh hưởng.

"Nhìn xem lời của các ngươi." Hắn lạnh nhạt cười, "Ta mặc dù là đệ tử ngoại đạo, nhưng cũng coi như là nhất mạch của

Trường Xuân cốc, tự nhiên không muốn các ngươi dương oai ở trên địa bàn của chúng ta.”

Vương Lạc Thu tức giận phồng má lên, có chút ủy khuất: “Tứ ca ca, huynh đây là đang khi dễ người.”

“Đúng vậy! Chúng ta khó có cơ hội thể hiện một chút.” Vương Lạc Tĩnh ánh mắt sâu kín, giống như giận mà không giận mà nũng nịu: “Ngươi đi ra không phải cướp danh tiếng của chúng ta sao? Quá khi dễ người!”

Gì?

Đệ tử hai mạch Vạn Điệp cốc và Tiêu Dao phong đều trợn tròn mắt.

Rất nhiều đệ tử mới nhập môn đã coi Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu là thần tượng, cảm thấy các nàng bá khí và uy vũ như vậy, có khí thế vô địch đẩy ngang đồng đại!

Có thể nói là tấm gương của chúng ta, nhưng không ngờ Tứ ca ca của bọn họ vừa lên, hai nữ hài vô cùng khí phách không ngờ lại làm nũng, đây quả thực là lật đổ tưởng tượng của bọn họ.

“Bất kể như thế nào, ta cũng dưới ba mươi lăm tuổi.” Vương Thủ Triết khẽ cười nói: “Các ngươi có thể vì nhất mạch của mình đến Trường Xuân cốc ta mở mang kiến thức. Tất nhiên ta cũng có thể ra mặt vì Trường Xuân cốc, cho các ngươi mở mang kiến thức. Như vậy đi, Tứ ca cũng không khi dễ các ngươi, hai người các ngươi cùng tiến lên.”

“Thủ Triết học đệ nói rất đúng! Lời này nói quá khí phách!”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều học tỷ của Trường Xuân cốc nhất mạch đều hoan hô lên.

Cẩm Sơn sư huynh vốn cũng muốn ủng hộ hai tiếng, nhìn thấy một đám học muội nhìn về phía Vương Thủ Triết, ánh mắt đều sáng lên, lập tức nuốt lời trở lại.

Ài, những học muội này còn quá trẻ, không biết nam nhân có bộ dạng đẹp đều không đáng tin cậy.

Nhớ ngày đó, ai…

Cẩm Sơn sư huynh âm thầm lắc đầu, tựa hồ bị gợi lên chuyện cũ gì đó, cả người đều trở nên tang thương thêm vài phần, một bộ dạng như cố sự…

Nhưng mà Trường Xuân cốc bên này cao hứng, đệ tử Vạn Điệp cốc và Tiêu Dao phong hai mạch lại khó chịu.

“Lạc Tĩnh sư muội, Lạc Thu sư muội, không cần quan tâm hắn là mấy ca ca của các ngươi! Hiện tại là liên quan đến vinh dự của các phong các mạch, nên đánh đánh tay mềm! Sư tôn đang ở trên trời nhìn đấy.”

Lúc này, đệ tử hai mạch cũng bất chấp việc tranh đấu với nhau, nhao nhao chỉ mũi nhọn về phía Vương Thủ Triết, ai nấy đều không phục la lên.

Nhưng mà, tiếng la hét của bọn họ cũng không có tác dụng gì.

Hai tỷ muội trên đài không hề bị lay động.

“Muội mới không muốn đánh với Tứ ca ca đâu ~ Tứ ca ca vẫn là đi mở mang kiến thức những người khác đi.” Vương Lạc Tĩnh ánh mắt sâu kín liếc Vương Thủ Triết một cái, xoay người không chút do dự xuống sân.

Vương Lạc Thu ngược lại hơi do dự một phen, cuối cùng vẫn nói: “Hôm nay thời cơ không thích hợp, sau này muội muội hãy lĩnh giáo cao chiêu của Tứ ca ca đi. Cáo từ.”

Dứt lời, nàng cũng quay đầu xuống lôi đài.

Kỳ thật cũng không phải là không thể đánh, dù sao bình thường nàng cũng không ít lần luận bàn với Tứ ca ca, chính là sau khi đánh, tất nhiên sẽ tổn hại hình tượng Nữ Đế tương lai của nàng… Bởi vì kết quả tất nhiên rất thảm!

Thấy hai nữ hài đều không nói hai lời xuống lôi đài, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Nhất mạch Vạn Điệp cốc trầm mặc.

Tiêu Dao Phong nhất mạch cũng trầm mặc.

Chỉ có sĩ khí của Trường Xuân cốc đã phấn chấn lên không ít, cảm thấy Vương Thủ Triết giúp bọn họ kéo lại không ít mặt mũi. Tuy đánh cũng chưa đánh đã thắng, luôn cảm thấy không được thoải mái lắm, nhưng dù sao cũng tốt hơn thua.

“Thôi thôi.” Vương Lạc Thu phụ trách dẫn đội cười nói: “Rốt cuộc cũng là người một nhà, ngươi không muốn đánh nhau với ca ca cũng là bình thường. Hôm nay chúng ta cho hắn một cái mặt mũi. Đi thôi, mọi người đi Huyền Băng điện mở mang kiến thức.”

Nhắc tới Huyền Băng điện, các sư huynh đệ Tiêu Dao phong nhất mạch đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn kích động.

Bởi vì Huyền Băng Điện từ trước đến nay cường thế, đa số thời gian đều là bọn hắn đi kiến thức người ngoài. Lúc này đây có thể có cơ hội đi Huyền Băng Điện kiến thức, không thể nghi ngờ là thời khắc quang huy của Huyền Dao nhất mạch.

Nghe bọn họ nói như vậy, nhất mạch Vạn Điệp cốc cũng không cam lòng lạc hậu, lập tức vây quanh Vương Lạc Tĩnh nói: “Đi thôi! Chúng ta cũng đi Huyền Băng điện.”

Hai đợt nhân mã đang cùng nhau chuẩn bị xuất phát.

Bỗng dưng.

Giọng nói của Vương Thủ Triết từ trên lôi đài truyền tới.

“Chư vị, xin dừng bước.”

“Vị huynh đệ này, không biết còn có gì chỉ giáo?”

Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhíu mày nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Bọn họ cũng là nể mặt Vương Lạc Thu Vương Lạc Tĩnh mới khách khí vài phần với vị Tứ ca ca này, nếu không lấy thân phận đệ tử hạch tâm của Huyền Dao nhất mạch bọn họ, căn bản không cần để một đệ tử ngoại đạo như bọn họ để vào mắt.

“Chỉ giáo thì không dám nhận.” Vương Thủ Triết cười khẽ một tiếng, ngữ khí vẫn bình thản như trước: “Nếu chư vị đã từng thấy ở Trường Xuân cốc ta. Tất nhiên ta cũng muốn đại biểu Trường Xuân cốc kiến thức chư vị một chút.”

Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch nghe vậy đều nở nụ cười.

“Vậy Thủ Triết hiền đệ, ngươi nói muốn mở mang kiến thức thế nào?” Trương Tu Bình mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng tự nhiên.

Hắn thầm nghĩ, Vương Thủ Triết đại khái là muốn kiếm chút mặt mũi cho Trường Xuân cốc. Xem ở mặt mũi của Lạc Thu sư muội, phái một đệ tử đi lên phối hợp với hắn một chút cũng không hẳn là không thể.

Không ngờ ánh mắt của Vương Thủ Triết lại rơi xuống trên người hắn và Mộ Nguyên Bạch.

"Nghe nói từ sáu mươi tuổi trở lên đã không thể tham gia truyền thống này, chắc hẳn Bình sư huynh và Nguyên Bạch sư huynh đều chưa tới sáu mươi." Vương Thủ Triết thần sắc bình thản, tựa hồ đang kể ra một chuyện rất bình thường: "Không biết hai vị sư huynh, ai có thể chỉ giáo?"

"Cái gì?!"

Câu này vừa nói ra, Tiêu Dao phong nhất mạch đều khiếp sợ.

Anh trai Lạc Thu hắn điên rồi sao? Lại muốn khiêu chiến hai đệ tử nòng cốt!

Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch tức giận không nhẹ.

Bọn họ đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ, vốn là người tâm cao khí ngạo, chưa từng có thói quen nén giận. Huống chi, uy nghiêm của đệ tử hạch tâm há cho phép người ta chà đạp?

Vừa rồi bọn họ hoàn toàn là vì nể mặt Lạc Thu sư muội nên mới khách khí vài phần với ca ca nàng, nếu tiểu tử này không biết tốt xấu, vậy thì không trách bọn họ được!

Trương Tu Bình và Mộ Nguyên Bạch nhìn nhau, lúc này liền có quyết định.

Mộ Nguyên Bạch nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân đạp lên mặt đất, như nhàn nhã đi bộ lên lôi đài.

Thấy thế, đệ tử Trường Xuân cốc nhất mạch dưới lôi đài lập tức khẩn trương, ngay cả các nữ đệ tử của Vạn Điệp cốc nhất mạch đều kìm lòng không được dừng bước.

Mộ Nguyên Bạch chắp hai tay sau lưng, thần sắc nghiêm túc, giữa lông mày mang theo một tia lạnh thấu xương: "Huynh đệ, nếu chúng ta luận bàn, ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình."

Vương Thủ Triết bình thản như thường, không nhanh không chậm chắp tay: "Đó là đương nhiên, xin Nguyên Bạch huynh

chỉ giáo.”

“Được!”

Mộ Nguyên Bạch lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc.

Hắn một tay chắp sau lưng, một tay để hờ, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm dài hơn thước.

Kiếm mỏng như cánh ve, toàn thân tỏa ra thanh mang nhàn nhạt, tới lui không ngừng trong lòng bàn tay hắn, linh động như một con cá sống.

Mũi kiếm xẹt qua không khí, càng phát ra tiếng khẽ thanh thúy dễ nghe.

“Kiếm này tên là ‘Thiền Minh’.” Hắn cúi đầu nhìn trong lòng bàn tay: “Chính là sư tôn Huyền Diêu thượng nhân của ta ban tặng, linh động sắc bén, trong lúc vô hình giết người, mong Thủ Triết lão đệ cẩn thận một chút.”

Vương Thủ Triết mặt không chút gợn sóng, xoa tay lên nhẫn trữ vật, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa dày nặng bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Kiếm này dài chừng bốn thước ba tấc, toàn thân hiện lên màu đồng nặng nề, linh quang nội liễm, có phù văn cổ xưa như ẩn như hiện, khiêm tốn bên trong lộ ra bất phàm.

Tuy nhiên, những thứ này không phải là thứ khiến người ta chú ý nhất.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là, nó dày ít nhất ba thành so với trường kiếm bình thường, cùng với mũi kiếm rộng hơn xa so với trường kiếm bình thường kia, điều này làm cho nó thiếu đi vài phần nhẹ nhàng đồng thời, nhiều hơn vài phần trọng khí.

Nhìn không giống kiếm, ngược lại càng giống như một thanh đao hai mặt khai đao.

Rất hiển nhiên, đây là một thanh linh kiếm có thể công có thể thủ, lại am hiểu bổ chém.

Điều này cũng khó trách, năm đó khi Trụ Hiên lão tổ ủy thác Luyện Khí đại sư chế tạo thanh kiếm này, tất nhiên là cân nhắc

đến việc muốn tác chiến với hung thú ở ngoại vực, kiếm quá nhẹ là không thể được.

“Kiếm này tên là Trụ Hiên kiếm, chính là linh khí truyền thừa trung phẩm của nhà ta, kiếm quang dày nặng bá đạo, có thể cắt vàng mở núi.” Vương Thủ Triết tay cầm Trụ Hiên kiếm, ánh mắt cũng dần trở nên cường thế: “Nguyên Bạch huynh, cẩn thận.”

Xuyên qua thân kiếm dày rộng của Trụ Hiên kiếm, hắn có thể nhìn thấy cảnh năm đó lão tổ cầm trong tay Trụ Hiên kiếm, đánh chết hung thú.

Mấy năm nay Trụ Hiên kiếm đều được thờ phụng trong từ đường Vương thị, chỉ có lúc Tiêu Hàn lão tổ đối địch đã sử dụng nó để giết địch.

Vương Thủ Triết thân là người đứng đầu Vương thị nhất tộc, mới là người thừa kế Trụ Hiên kiếm chân chính, đây không đơn thuần là tượng trưng vũ lực, nó còn ngưng tụ tín ngưỡng và cung phụng của tất cả thành viên gia tộc, là tượng trưng cho uy thế gia tộc.

Bất tri bất giác, huyền khí trong cơ thể Vương Thủ Triết liền lưu chuyển, khí thế toàn thân cũng càng ngày càng thịnh.

Nhìn thấy Trụ Hiên kiếm xuất hiện, biểu cảm của hai vị muội muội Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh không ai bì nổi này cũng trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt có thêm một chút kính sợ.

Nếu nói, bình thường Tứ ca ca ở trước mặt các nàng uy thế là sáu bảy phần, một khi hắn tay cầm Trụ Hiên kiếm, phần uy thế này sẽ trực tiếp tăng tới mười phần.

Lúc này, hai người ngay cả cãi vã cũng không dám.

“Linh khí trung phẩm?”

Mộ Nguyên Bạch không cảm nhận được ẩn sâu bên trong của Trụ Hiên kiếm, nhưng ánh mắt lập tức thay đổi, vừa ngưng trọng, vừa hâm mộ.

Trung phẩm linh khí vô luận là trình độ tài liệu trân quý, hay là luyện chế khó khăn đều hơn xa hạ phẩm linh khí, tổng giá trị cũng nhiều gấp mấy lần.

Ca ca Lạc Thu sư muội này lại có nhẫn trữ vật, lại có linh khí trung phẩm, nền tảng này thật là đủ.

Hắn vừa chuẩn bị mở miệng tuyên bố bắt đầu so tài.

Bỗng dưng.

Tay Vương Thủ Triết lại lật một cái, tay trái có thêm một tấm thuẫn, kích cỡ như cái chậu mặt thuẫn kia, giống như một cái nắp úp ngược, nặng nề mà không mất nhẹ nhàng, phù văn lưu chuyển lấp lóe linh quang, hiển nhiên cũng không phải vật phàm.

"Tấm thuẫn này tên là Thủ Tâm." Vương Thủ Triết giới thiệu, "Nó là bán vật lý, linh thuẫn bán năng lượng, tổng thể phòng ngự vô cùng cường đại, Nguyên Bạch huynh cẩn thận."

Hai món linh khí?

Thần sắc Mộ Nguyên Bạch ngưng trệ, biểu tình ngưng trọng, càng hâm mộ không thôi.

Hắn sinh ra trong một gia tộc bát phẩm, trong gia tộc cho không ít trợ giúp, để cho hắn tuổi còn trẻ liền trở thành đệ tử hạch tâm, nhưng lại để cho gia tộc trợ giúp một thanh linh khí thì không khỏi quá đáng.

Các đệ tử còn lại cũng rất thèm thuồng Vương Thủ Triết, cảm thấy hắn quá nửa là truyền nhân đích mạch của Thiên Nhân gia tộc, mức độ giàu có này khiến người ta hâm mộ.

"Nguyên Bạch huynh, xin chỉ giáo."

Vương Thủ Triết cầm kiếm thuẫn trong tay, bày ra tư thế chiến đấu.

"Như thế ta liền không khách khí nữa."

Mộ Nguyên Bạch vừa dứt lời, thanh linh kiếm "Thiền Dực" trong lòng bàn tay hắn lập tức phát ra một tiếng kiếm minh bén nhọn.

"Anh!!!"

Gần như chỉ trong nháy mắt, nó đã bay đến trước mặt Vương Thủ Triết, một kiếm vung tới.

Tốc độ của nó cực nhanh, ánh mắt của người thường khó mà bắt được.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết sao có thể là người bình thường?

Ngay tại thời điểm linh kiếm đánh tới, Linh thuẫn "Thủ tâm" hơi nhấc lên, Doanh Thuẫn quang mang bỗng nhiên nở rộ.

"Keng!"

Thuẫn mang nhộn nhạo, như bích hồ sinh sóng, dễ dàng chặn lại linh kiếm đang đánh tới.

Đùa à, linh thuẫn "Thủ tâm" chính là thượng phẩm linh khí, một thanh hạ phẩm linh kiếm há có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự?

Không đợi Mộ Nguyên Bạch kinh ngạc, thân hình Vương Thủ Triết đã như tia chớp bay tới, Trụ Hiên Kiếm thuận thế chém xuống.

Một đạo kiếm quang vô cùng sắc bén nháy mắt xuyên kiếm mà ra, hướng Mộ Nguyên Bạch giết tới.

Cường thế, bá đạo, phong mang tất lộ!

Nơi kiếm quang đi qua, không khí đều bị xé rách.

Tiếng rít gào chói tai trong nháy mắt xé rách không khí, vang vọng khắp lôi đài.

Kiếm khí thật cường đại!

Sắc mặt Mộ Nguyên Bạch biến đổi, thầm nói một tiếng không tốt.

Trên bầu trời, Trường Xuân thượng nhân, Huyền Diêu thượng nhân, cùng Huyễn Điệp phu nhân cũng nhịn không được đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn tới.

…

Chương 40: Thủ Triết dương oai! Gia chủ cường đại!

…

Dưới lôi đài, các đệ tử của Trường Xuân cốc nhất mạch đều ngây ngẩn cả người.

Trường Xuân cốc nhất mạch ngược lại cũng không phải là không có đệ tử tu luyện kiếm thuật, chỉ là công pháp chủ tu của nhất mạch bọn họ Trường Xuân chân quyết gia tăng công kích rất yếu, coi như tu luyện kiếm pháp cũng chỉ là phụ trợ, sẽ không quá thâm nhập.

Người nghiêm túc tu luyện kiếm thuật như Vương Thủ Triết mà lại ra tay sắc bén như vậy, quả thực có thể nói là hiếm như lông phượng sừng lân. Có một số đệ tử tuổi còn nhỏ thậm chí chưa từng gặp qua.

Tuy nhiên, cuối cùng Mộ Nguyên Bạch đã là cường giả Linh Đài cảnh tầng ba, cho dù kiếm khí của Vương Thủ Triết mạnh mẽ, muốn làm hắn bị thương trong một kiếm cũng rất khó.

Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng một cái, trong nháy mắt nhẹ nhàng bay ra như một chiếc lá, khó khăn lắm mới tránh khỏi đạo kiếm khí kia.

Kiếm khí sượt qua người hắn, rơi xuống trên lôi đài.

“Xoẹt xoẹt!”

Kiếm khí cắt qua mặt đất của lôi đài, nhẹ nhõm như cắt mỡ bò. Trong nháy mắt, lôi đài bằng đá bị cắt ra một khe rãnh dài.

Uy lực như thế, làm cho Mộ Nguyên Bạch nhịn không được hít một hơi lãnh khí.

“Huyền Chỉ hộ thể!”

Hắn làm sao còn dám có nửa điểm lười biếng, cho dù ra khỏi sư môn bí thuật.

Huyền khí hùng hậu từ trong cơ thể hắn dâng trào ra, chống đỡ đến quần áo phồng lên, tay áo tung bay.

Một cỗ năng lượng nguyên bạch ngưng tụ lại, trong nháy mắt đã tạo thành một tầng hộ thể huyền ngô giống như thực chất, phảng phất như mặc cho hắn một bộ khôi giáp năng lượng vậy.

Tầng "Huyền Chỉ" này, đơn thuần lấy lực phòng ngự mà nói so Ất Mộc Linh thuẫn kém không ít, cũng không có hiệu quả sinh sôi không ngừng.

Nhưng nó càng thêm thiếp thân và linh động, càng thêm có lợi cho thi triển huyền kỹ và thân pháp.

Có Huyền Cương hộ thể, trái tim Mộ Nguyên Bạch lập tức kiên định hơn không ít, lập tức thi triển thân pháp du đấu với Vương Thủ Triết.

Thân pháp của hắn vô cùng phiêu dật, mang theo một loại nhịp điệu nhẹ nhàng.

Hắn mỗi bước ra một bước, đều phảng phất đạp ở không gian tiết điểm, ở trong không khí nhộn nhạo mở ra từng đợt rung động. Từ xa nhìn lại, hắn thân hình phiêu hốt, nhanh nhẹn như trích tiên.

"Đang! Keng! Keng!"

Linh kiếm "thấc minh" phảng phất như cá bơi qua lại trên không trung du động qua lại, giống như một con rắn tùy thời mà động, một khi bắt được cơ hội, liền nhanh chóng xuất kích, khởi xướng tiến công đối với Vương Thủ Triết.

Hắn nắm rất chuẩn thời cơ, thường thường không ra tay thì thôi, vừa động thủ đã đánh thẳng vào chỗ hiểm, nếu không phải có thượng phẩm linh khí "Thủ Tâm thuẫn", chỉ sợ Vương Thủ Triết đã sớm bị thương.

Kình khí chấn bạo, từng đợt tiếng kim loại va chạm không ngừng nổ vang.

"Được!"

Chúng đệ tử Tiêu Dao Phong không khỏi trầm trồ khen ngợi.

"Phi Vân cương bộ của sư huynh Nguyên Bạch đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, phiêu dật tiêu sái như tiêu dao du tiên."

“Hổ thể Huyền Cương của sư huynh cũng hùng hậu mà ngưng tụ như thực chất, bình thường khó mà phá vỡ được phòng ngự.”

“Mặc dù ca ca của Lạc Thu có linh khí xuất chúng, nhưng chung quy mới là Linh Đài cảnh tầng một, nếu cứ tiếp tục sợ là sẽ thua.”

Các đệ tử Tiêu Dao Phong nghị luận sôi nổi, đều khâm phục thực lực Mộ Nguyên Bạch bày ra không thôi.

Nhưng rất rõ ràng, không phải tất cả đệ tử đều cho là như vậy.

Trong hàng đệ tử Trường Xuân nhất mạch, Cẩm Sơn sư huynh đang chậm rãi nói, bình phẩm biểu hiện của hai người trên đài: “Thừa Minh của Nguyên Bạch sư đệ ta hiểu rất rõ, bình thường dùng thanh âm mê hoặc đối phương, trong lúc lơ đãng dùng góc độ xảo quyệt phát động tập kích bất ngờ.”

“Năng lực phòng ngự của Linh thuẫn của Thủ Triết học đệ vô cùng xuất chúng, tùy ý vung lên là có thể che chắn phần lớn góc độ tiến công.”

“Mọi người nhìn kỹ, kiến thức cơ bản của Thủ Triết học đệ vô cùng vững chắc, hiển nhiên là đã trải qua khổ luyện chăm chỉ. Hắn tiến lùi có độ, không vội không vội, hoàn toàn khống chế được tiết tấu chiến đấu. Kiếm khí cũng không tùy ý sử dụng, hiển nhiên là đang vận sức chờ phát động, khiến Nguyên Bạch sư đệ vẫn luôn ở trong nguy cơ.”

“Mọi người nhìn xem, có phải ‘Phi Vân Thao Bộ’ của Nguyên Bạch sư đệ không dám dừng lại hay không? Nếu như hắn dừng lại, ắt sẽ lọt vào kiếm khí công kích, bằng vào hộ thể Huyền Cương của hắn lại có thể ngăn trở mấy lần…”

Cẩm Sơn sư huynh phân tích có lý, nghe qua vô cùng đáng tin cậy.

Các đệ tử của Trường Xuân cốc nhất mạch hưng phấn không thôi, đều bắt đầu kích động cổ vũ Vương Thủ Triết.

“Cẩm Sơn sư huynh, vậy dựa theo cách nói của ngài, ca ca của Lạc Thu lão đại chúng ta thắng chắc rồi?” Lưu Vân Lãng ở một bên quan tâm hỏi.

“Vậy cũng không nhất định.” Cẩm Sơn sư huynh ăn ngay nói thật: “Dù sao Mộ Nguyên Bạch kia cũng không phải đèn cạn dầu, thắng bại của song phương hẳn là năm năm, phải xem ai có thể nắm lấy cơ hội.”

Cẩm Sơn sư huynh tuy rằng thủ đoạn tấn công hơi không đủ, nhưng mà trường kỳ so tài cùng người, kinh nghiệm bị đánh có thể nói là vô cùng phong phú, quan sát thế cục phán đoán cao thấp vẫn là có chút độc đáo.

Dưới lôi đài, mọi người khẩn trương nhìn chăm chú, bất tri bất giác, thời gian một khắc đã trôi qua.

Mộ Nguyên Bạch càng đánh càng kinh hãi, cũng càng đánh càng nóng vội.

Hắn thật sự không nghĩ tới ca ca của Lạc Thu sư muội lại khó đối phó như vậy. Vô luận là tu vi huyền khí, hay là thân pháp, kiếm pháp đều dị thường vững chắc, đường đường chính chính, lại phối hợp với linh thuẫn có lực phòng ngự xuất chúng, diện tích phòng ngự cũng rất lớn, bất luận hắn “Thiền Minh” tấn công từ góc độ nào đều sẽ đơn giản bị ngăn lại.

Điều này làm cho đối phương giống như là một tòa thành lũy, không có sơ hở, cũng không cách nào bị công phá.

“Nguyên Bạch huynh, nếu huynh không có sát chiêu lợi hại gì. E rằng sẽ bị ta sống sờ sờ kéo chết.” Lúc này, giọng nói bình tĩnh của Vương Thủ Triết bỗng nhiên vang lên: “Tuy huyền khí của huynh hùng hậu hơn ta, nhưng đừng quên, ta là Ất Mộc huyết mạch, tu luyện là Trường Xuân chân quyết, đặc sắc lớn nhất là lực kéo dài mạnh, sinh sôi không ngừng.”

Hỏng bét.

Mộ Nguyên Bạch kinh hãi.

Suýt nữa quên mất Lạc Thu ca ca này là Trường Xuân nhất mạch!

Tuy rằng nguyên khí của hắn còn lại sáu bảy thành, nhưng công lâu không đánh được sớm muộn sẽ bị tiêu hao không còn một mảnh. Mà đối phương, lại là thời gian kéo càng lâu, ưu thế lại càng rõ ràng.

Chẳng lẽ mình lấy lớn hiếp nhỏ lại còn muốn thua?!

Mộ Nguyên Bạch kinh hãi, trong lòng cũng là một trận phát ác.

Bỏ đi bỏ đi, xem ra chỉ có thể dùng một chiêu kia thôi.

Vừa nghĩ đến đây, tay hắn vung lên, linh kiếm "Thiền Minh" lập tức quay tròn bay trở về, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Cầm kiếm trong tay, thần sắc của hắn lập tức trở nên trịnh trọng.

"Ca ca của Lạc Thu, cẩn thận."

Trong lòng ông ta lỗi lạc, còn cố ý nhắc nhở Vương Thủ Triết một câu.

Dứt lời, hắn mới thôi động kiếm ý.

Sau một khắc.

Một cỗ uy thế lăng lệ ác liệt xông tới, khí thế cả người hắn cũng theo đó mà biến đổi.

Vào lúc này, dường như hắn hòa thành một thể với linh kiếm trong tay, toàn thân tản ra từng đạo mũi nhọn sắc bén.

Sắc mặt Mộ Nguyên Bạch trắng bệch, rất hiển nhiên loại trạng thái hiện tại này đối với hắn mà nói cũng là cố hết sức.

Nhưng ánh mắt của hắn cực kỳ kiên nghị, tay cầm kiếm cũng không run rẩy chút nào.

Chỉ có một loại khí tức sắc bén vô hình, lấy hắn làm trung tâm dần dần ngưng kết.

Một đạo kiếm quang khổng lồ cao chừng mấy trượng, lớn gấp mấy lần gã dần dần hiển hiện sau lưng, tản mát ra phong mang sắc bén khó nói lên lời.

"Nguyên Bạch sư huynh hắn…"

Thấy thế, sắc mặt chúng đệ tử Tiêu Dao Phong đồng loạt đại biến.

Đây là sư tôn của bọn hắn, Huyền Vũ chiến kỹ chiêu bài Huyền Diêu thượng nhân, "Khai sơn kiếm quang"!

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Nguyên Bạch sư huynh vậy mà đã nắm giữ chiêu này.

Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, uy thế cũng còn xa mới có thể so sánh với Huyền Diêu thượng nhân, nhưng chung quy thì đây chính là khai sơn kiến quang!

Cho dù là mấy vị thượng nhân đang ở trên đỉnh đầu xem cuộc chiến cũng hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trường Xuân thượng nhân nhịn không được khen: "Huyền Diêu, đồ nhi Mộ Nguyên Bạch của ngươi cũng có vài phần oai hùng năm đó. Kiếm quang khai sơn này cũng coi như là có hình có dạng."

"Đâu có đâu có ~" Huyền Diêu thượng nhân đắc ý vuốt vuốt chòm râu, ngoài miệng lại khiêm tốn không thôi, "Tiểu tử này chẳng qua học được chút da lông ngay tại đây mất mặt xấu hổ, sau khi trở về nhất định phải để cho hắn diện bích suy nghĩ một trận."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Tĩnh cũng không nhịn được lộ ra vài phần lo lắng.

Cũng may từ nhỏ các nàng đã nhìn thấy Tứ ca ca bày ra kỳ tích, biết chuyện hắn không nắm chắc thì sẽ không lên.

Hơn nữa, mặc dù là muội muội của hắn, hôm nay các nàng cũng đã không biết sâu cạn chân chính của hắn, chỉ là trong mơ hồ có một loại cảm giác tương đối hoang đường, đó chính là: Tứ ca ca nếu như liều lĩnh mà nói, chỉ sợ ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng phải chịu thiệt.

Trên tay hắn chỉ sợ thật sự có át chủ bài khiến Thiên Nhân cảnh cũng phải kiêng kị.

Vừa nghĩ đến đây, các nàng liền thả lỏng xuống.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, kiếm quang của Mộ Nguyên Bạch cũng đã ấp ủ đến cực hạn. Trên mặt của hắn cũng có một tia tái nhợt, hiển nhiên uy lực một chiêu này đã vượt qua năng lực khống chế của hắn.

"Đi!"

Sau tiếng quát của hắn ta.

“Kiếm quang khai sơn” khổng lồ bỗng nhiên bay ra, khí thế bàng bạc bay về phía Vương Thủ Triết!

Một kiếm này dường như mang theo phong duệ không gì sánh được.

Kiếm quang như luyện, phảng phất có khí thế long trời lở đất.

Kiếm ý lăng tiêu, phảng phất có uy lực khai thiên tích địa.

Sát khí lạnh như băng trong nháy mắt khóa chặt Vương Thủ Triết, kích thích toàn thân hắn ta nổi da gà.

Còn bây giờ, Vương Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị.

Gần như cùng lúc với kiếm quang đánh tới, Trường Xuân Huyền Khí của hắn cũng đã điên cuồng truyền vào trong Linh Khí “Thủ Tâm Thuẫn”.

Đồng thời, sắc mặt hắn ngưng trọng làm ra tư thế Thuẫn Thủ.

Chỉ một thoáng.

Trên linh thuẫn có thanh sắc quang mang dày nặng của thủ tâm nở rộ ra, một tấm năng lượng hộ thuẫn hình ô trong giây lát ngưng tụ thành.

Năng lượng hộ thuẫn này đường kính ước chừng hai ba mét, dày hơn một xích, trung ương hộ thuẫn còn có một ít phù văn thần bí huyền ảo khó hiểu đang tỏa sáng.

“Linh thuẫn thật cường đại!”

Mọi người dưới lôi đài đồng loạt mở to hai mắt nhìn.

Ngay trong nháy mắt này, Khai Sơn kiếm quang va chạm với năng lượng hộ thuẫn hình ô.

“Oanh!”

Theo một tiếng oanh minh, hai cỗ năng lượng màu sắc bất đồng nở rộ như pháo hoa, lấy Thủ Tâm Linh thuẫn làm trung tâm hình thành một đạo sóng xung kích hình khuyên, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Những nơi sóng xung kích đi qua, không khí kịch liệt chấn động, đá vụn bay nghiền nát thành phấn vụn, sóng khí đinh tai nhức óc.

Ngay cả người xem xung quanh lôi đài cũng bị một ít chấn động trùng kích, hoặc là lui về phía sau, hoặc là thi triển thủ đoạn ngăn trở.

Tất cả mọi người thần sắc đều vô cùng khiếp sợ.

Uy lực va chạm của năng lượng này cũng quá hung ác đi? Cảm giác cho dù hai Linh Đài cảnh trung kỳ đang đánh nhau cũng chưa chắc có thể tạo thành sóng xung kích thanh thế lớn như thế.

Bất quá, ở trong tất cả mọi người giật mình nhất còn muốn đếm Mộ Nguyên Bạch.

Hắn ngơ ngác nhìn lôi đài thất linh bát lạc, lại nhìn về phía Vương Thủ Triết đối diện.

Lúc này, Vương Thủ Triết đang ngồi xổm trên một lôi đài khác bằng tư thế Thuẫn. Linh Thuẫn nở rộ ra tấm khiên năng lượng hộ thuẫn đã bị phá, nhưng thân thể của hắn lại không bị chút thương tổn nào, chỉ là bởi vì lực xung kích mà rút lui một chút.

Đây rốt cuộc là một mặt linh khí phòng ngự dạng gì?

Khóe miệng Mộ Nguyên Bạch run rẩy, trong lòng rung động không thôi.

Lấy phòng ngự trước đó của Lý Ngọc Trạch mà nói, loại trình độ phòng ngự này, chỉ cần một nửa uy lực của đạo khai sơn kiếm quang vừa rồi, không, chỉ cần ba thành là có thể triệt để đánh tan.

Mà ca ca của Lạc Thu… không, hẳn nên gọi hắn là "Vương Thủ Triết", nhưng hắn đã hoàn toàn chặn lại một chiêu mạnh nhất của hắn.

Điều này nói rõ phòng ngự cấp bậc của linh khí phòng ngự còn xa xa trên kiếm quang khai sơn của hắn, tối thiểu cũng phải là trung phẩm linh khí.

Ngay khi Mộ Nguyên Bạch còn đang ngây ngốc, Vương Thủ Triết đã đứng dậy.

"Thật không hổ là Nguyên Bạch huynh, uy lực kiếm quang khai sơn tương đối không tầm thường." Vương Thủ Triết cười

thoải mái: “Nhưng mà, nếu Nguyên Bạch huynh không có thủ đoạn nào mạnh hơn, chỉ sợ sẽ thất bại.”

Bại?

Mộ Nguyên Bạch ngẩn người, không khỏi bật cười nói: “Thủ Triết lão đệ, ta thừa nhận ngươi vô cùng lợi hại. Nhưng nói ta thất bại, đó chính là trò cười.”

“Nguyên Bạch huynh, ngươi nhìn dưới chân một chút.” Vương Thủ Triết không nhanh không chậm nói.

Mộ Nguyên Bạch cúi đầu xem xét, chỉ thấy trong hòn đá trên lôi đài thất linh bát lạc, có một ít mầm non màu xanh lục đang từ trong khe hở hòn đá sinh trưởng mà ra. Chúng xanh nhạt xanh nhạt, tựa như cỏ non vừa mọc ra, không chịu nổi một giẫm như thế.

Hắn có chút khó hiểu: “Thủ Triết lão đệ, những thứ này là gì?”

“Nguyên Bạch huynh, chỉ sợ ngươi đã quên. Ta chính là học tử ngoại đạo của Trường Xuân cốc.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ta am hiểu nhất là trồng trọt.”

” am hiểu làm ruộng, chẳng lẽ là?” Mộ Nguyên Bạch biến sắc: “Đây không phải linh thực chiến đấu chứ?”

Hắn lập tức theo bản năng lui về phía sau.

Nhưng đã chậm.

Hơn phân nửa lôi đài trong lúc bất tri bất giác sinh ra mầm xanh nhỏ, một mảnh xanh biếc, giống như ruộng lúa đầu xuân.

Bất luận hắn đi tới chỗ nào, mầm xanh nhỏ bên chân đều sẽ sinh trưởng lên, trong giây lát sẽ biến thành từng sợi rễ cây tráng kiện.

Chúng giống như xúc tu của ác ma, ma nữ tóc dài yêu dị múa may, chỉ cần chạm vào Mộ Nguyên Bạch một chút, dây leo sẽ lập tức phát triển, từ chân hắn quấn đến bên hông.

Thần sắc Mộ Nguyên Bạch căng thẳng, lập tức tế ra Linh kiếm.

“Thiền minh” kiếm nhanh chóng huy động, dây leo lập tức theo âm thanh đứt đoạn.

Nhưng mà, dây leo đại trận của Vương Thủ Triết từ trước đến nay đều không hành động đơn độc.

Trong giờ khắc Vương Thủ Triết đại chiến với hắn, đã lặng lẽ bày ra đại trận dây leo.

Từng cây dây leo không ngừng xé rách Mộ Nguyên Bạch, mặc kệ hắn đi tới chỗ nào, trốn tới chỗ nào, đều sẽ có dây leo sinh trưởng ra, sau đó phát động tiến công mãnh liệt với hắn.

Bây giờ dây leo này còn lợi hại hơn mấy phần so với lúc ở thí luyện chi địa của Vương Thủ Triết, không chỉ sinh trưởng càng nhanh hơn, rễ cây càng thêm tráng kiện rắn chắc, lực quấn quanh cũng càng mạnh. Đương nhiên, cho dù như vậy, chúng vẫn không ngăn cản được linh khí sắc bén.

Nhưng những dây leo này lại kiềm chế phần lớn tinh lực của Mộ Nguyên Bạch, làm cho hắn không thể không liên tục xuất thủ chặt đứt dây leo.

Dưới tình huống như vậy, một kiếm tùy tiện của Vương Thủ Triết cũng có thể làm hắn bị thương.

“Nguyên Bạch huynh, ngươi thua rồi.”

Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng.

Vừa dứt lời, hắn tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, trực tiếp hướng về phía Mộ Nguyên Bạch đánh tới, kiếm mang khiên chắn, từng chiêu từng thức, đường đường chính chính.

Không đến nửa khắc đồng hồ, Vương Thủ Triết đã một kiếm chém vỡ hộ thể Huyền Khuyết của Mộ Nguyên Bạch, lực xung kích chấn cho hắn bay ngược ra khỏi lôi đài.

Mộ Nguyên Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, mũi chân liên tục điểm vài cái trên mặt đất mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Giờ phút này, hình tượng của hắn cực kỳ chật vật, nhưng trên khuôn mặt tái nhợt của hắn càng nhiều là không dám tin!

Đã thua!

Hắn ta thật sự thất bại!

Không ngờ hắn lại thua trên người một học đệ Linh Đài cảnh tầng một!

Sắc mặt của hắn hốt hoảng thất lạc, gần như có thể nói là thất hồn lạc phách.

Trên lôi đài, Vương Thủ Triết thu hồi kiếm thuẫn, chắp tay với Mộ Nguyên Bạch xa xa: "Nguyên Bạch huynh, đa tạ đa tạ."

Việc đã đến nước này, Mộ Nguyên Bạch cũng là người hào hiệp.

Hắn cười khổ một tiếng, chắp tay hoàn lễ: "Thủ Triết lão đệ, bội phục bội phục."

Người ta đường đường chính chính đánh bại hắn, lại đánh bại một lần, kết quả cũng sẽ không có biến hóa gì, hắn cho dù không phục cũng không được.

Kết quả trận chiến này vừa được đưa ra, các trận doanh tự nhiên đều có biến hóa bất đồng.

Sĩ khí của Tiêu Dao phong nhất mạch sa sút, từng người cúi đầu xuống.

Nguyên Bạch sư huynh của bọn họ bại, vẫn thua trong tay một học sinh ngoại đạo Trường Xuân cốc, thua là không hề có tính khí.

Cảnh tượng này nếu như xảy ra ở Tiêu Dao phong còn đỡ một chút, nhưng hôm nay bọn họ đến Trường Xuân cốc kiến thức, cuối cùng lại bị Trường Xuân cốc thấy, tự nhiên là sắc mặt nóng lên, xấu hổ không thôi.

"Nguyên Bạch sư huynh, không có chuyện gì đâu." Vương Lạc Thu đối với vị sư huynh phong độ nhẹ nhàng này, ấn tượng cũng không tệ, lúc này tiến lên an ủi: "Ngươi bại bởi Tứ ca ca của ta cũng là chuyện rất bình thường, ta và Ngũ nha đầu liên thủ cũng đánh không thắng."

Vẻ mặt Mộ Nguyên Bạch im lặng, ngươi đây coi như là an ủi sao? Còn nữa, Lạc Thu sư muội, Tứ ca ca của ngươi lợi hại như vậy, sao không sớm nhắc nhở hắn?

Trái lại đám người Trường Xuân cốc, từng người một đều mặt ửng hồng, hưng phấn không thôi.

Nguyên lai bọn họ đã bị dẫm lên đáy cốc, lại không muốn trong nháy mắt lại bay lên đỉnh núi. Tâm tình kịch liệt biến

hóa như thế, để cho mỗi người đều hưng phấn đến khó có thể ức chế.

“Thủ Triết học đệ.”

Một đám học tỷ Trường Xuân cốc đều bay nhào lên lôi đài, bắt đầu hỏi han ân cần với Vương Thủ Triết, đưa đồ uống đưa đồ uống, đưa khăn tay ra khăn tay, thuận tiện còn lén lút nhét cho hắn mấy tờ giấy nhỏ.

Vương Thủ Triết cảm thấy một luồng sát khí mơ hồ âm thầm kéo tới, quay đầu nhìn lại. Lại thấy không phải nương tử Liễu Nhược Lam của mình, ngược lại là tiểu di tử Liễu Nhược Lôi, đang dùng ánh mắt hung ác nhìn hắn chằm chằm.

Mà nương tử Liễu Nhược Lam, vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm hòa ái dễ gần.

Hắn vội vàng thân hình nhoáng một cái, sử dụng thân pháp Liễu Tự thoát thân ra, chạy về bên cạnh Liễu Nhược Lam, một bộ tự chứng minh mình trong sạch.

“Nương tử, những học tỷ kia…”

“Phu quân vất vả rồi.” Liễu Nhược Lam cầm khăn tay, ngoan ngoãn giúp hắn lau mồ hôi nói: “Vừa rồi trên đài, phu quân đúng là rất uy vũ. Các học tỷ ngấp nghé sắc đẹp của ngươi, cũng là chuyện bình thường.”

“Ách…” Vương Thủ Triết cạn lời, trước khi chưa thay đổi, nương tử nhà chúng ta vẫn rất dễ nói chuyện.

Bỗng nhiên, đúng vào lúc này.

Cẩm Sơn sư huynh lao tới, kích động hô to: “Thủ Triết sư huynh.”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi không thôi, vội vàng chắp tay nói: “Cẩm Sơn sư huynh, đừng làm vậy!”

“Không không không, cái gọi là đạt giả vi tiên. Ngươi có thể đánh bại Mộ Nguyên Bạch, chính là tranh mặt mũi cho Trường Xuân cốc chúng ta.” Cẩm Sơn sư huynh kích động đến mặt ửng hồng, nắm chặt tay Vương Thủ Triết: “Đã bao nhiêu năm rồi, Trường Xuân cốc chúng ta bao nhiêu năm không có phong quang như thế! Tất cả đều là công lao của ngươi! Đừng

nói gọi ngươi một tiếng sư huynh, cho dù gọi ngươi một tiếng sư phụ ta đều được.”

Sư phó?

Ách… đừng nói giỡn.

Vương Thủ Triết vội vàng nói: “Cẩm Sơn sư huynh nói cẩn thận.”

Ngay sau đó, hắn lại nghiêm mặt nói: “Trường Xuân thượng nhân có ân chiếu cố ta. Vào thời khắc mấu chốt, Thủ Triết phải ra tay.”

Trong lúc hai người nói chuyện, lại có mấy chục đệ tử Trường Xuân cốc vây quanh, mỗi người đều kích động đến khó có thể tự kiềm chế, trong miệng kêu “Thủ Triết sư huynh”, đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Thủ Triết không khỏi thầm nghĩ, lần này ra tay không uổng công, ít nhất đã tranh thể diện với Trường Xuân thượng nhân.

“Thủ Triết sư huynh, nếu không chúng ta mang đến các mạch khác kiến thức đi? Chúng ta còn chưa từng thấy qua các cốc khác ở các phong.” Một đệ tử Trường Xuân cốc đề nghị.

“Cái này…”

Vương Thủ Triết có chút chần chờ.

“Nếu không đi Vạn Điệp cốc mở mang kiến thức, nơi đó đều là học tỷ xinh đẹp.”

“Ta đề nghị đi Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch.”

Từng đệ tử Trường Xuân cốc đều đưa ra đề nghị của mình.

“Ngừng, dừng lại!” Cẩm Sơn sư huynh nghiêm túc răn dạy bọn họ: “Các ngươi bớt ở đây đi ồn ào.”

Cẩm Sơn sư huynh vẫn rất có uy nghiêm. Hắn vừa mở miệng, hiện trường thoáng cái an tĩnh lại.

Vương Thủ Triết không khỏi thầm khen, Cẩm Sơn sư huynh này bình thường rất bỉ ổi, thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin cậy, không lơ là.

Nhưng mà, ý nghĩ này của hắn mới vừa xuất hiện ở trong đầu, liền thấy Cẩm Sơn sư huynh nhíu lông mày lại, tiếp tục răn dạy đám học đệ đệ này: “Chí tức của các ngươi quá nhỏ! Vạn Điệp cốc và Nguyên Thủy Thiên Hồ có kiến thức gì tốt không?”

“Muốn đi thì đi Huyền Băng điện!”

Nghe vậy, Vương Thủ Triết lảo đảo một cái, ánh mắt nhìn về phía Cẩm Sơn sư huynh đều không đúng.

Hắn thu hồi lại lời bình vừa rồi.

Cẩm Sơn sư huynh mới là người nổi bật nhất toàn trường!

…

Chương 41: Muốn thiên kiêu! Trường Xuân nhất mạch ta cũng phải quật khởi!

…

Tuy nhiên, Cẩm Sơn sư huynh vừa nói ra câu này.

Các đệ tử Trường Xuân cốc nhất mạch nhất thời ngây dại, trong nháy mắt trở nên cuồng nhiệt.

Đi các mạch khác mở mang kiến thức, dĩ nhiên là chuyện mà các đệ tử ba bốn mươi tuổi tha thiết ước mơ.

Đi Huyền Băng điện mở mang kiến thức, đó là chuyện trước hôm nay, ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ tới.

Đối mặt với cảm xúc hừng hực trong mắt mọi người, vạn chúng chờ đợi.

Vương Thủ Triết cũng không tiện tạt nước lạnh cho bọn họ ngay tại chỗ, lập tức nói sang chuyện khác: "Chư vị học tỷ sư huynh, trận chiến vừa rồi Thủ Triết đã có chút mệt nhọc."

Ngụ ý đương nhiên là chuyện Huyền Băng Điện coi như xong.

Nhưng Cẩm Sơn sư huynh lại hiểu sai ý, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thủ Triết sư huynh nói rất đúng. Là nên nghỉ ngơi thật tốt, mới có thể đi Huyền Băng điện đánh một trận. Người tới… đem phòng nghỉ trong thụ đạo điện quét dọn quét dọn, cái gì ăn ngon khôi phục nguyên khí, toàn bộ cống hiến hết cho ta."

"Vâng!"

Đám sư đệ sư muội phía dưới hoan hô một tiếng, lập tức nhiệt tình hăng hái chạy đi làm việc.

Chỉ cần Thủ Triết sư huynh có thể dẫn bọn họ đi Huyền Băng điện mở mang kiến thức, bọn họ làm gì cũng nguyện ý.

Nửa khắc đồng hồ sau, trong gian phòng của Thụ Đạo điện, đám người Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, Liễu Nhược Lôi, Liễu Chỉ Phù hai mặt nhìn nhau.

“Tỷ phu, huynh sẽ không thật đi Huyền Băng điện để mở mang kiến thức chứ?” Liễu Nhược Lôi ở một bên lo lắng hỏi, “Huyền Băng điện khác với những địa phương khác. Các đệ tử của bọn họ học trưởng, thậm chí là… Ai, tóm lại đều vô cùng cường thế, không dễ chọc.”

Huyên Phù lão tổ nhíu mày: “Số lượng đệ tử hạch tâm Huyền băng điện không nhiều lắm, ngươi đến Huyền băng điện thì phải chú ý.”

“Hắn tên là Cơ Minh Ngọc, chính là một vị đệ tử đích mạch của Lũng Tả Cơ thị, chỉ vì là đích thứ tử mới đưa đến Học Cung.”

“Người này bất quá chỉ bốn mươi mấy tuổi, đã đạt tới Linh Đài cảnh tầng ba. Cộng thêm huyết mạch hùng hậu của hắn, nội tình mười phần, so với Lung Yên biểu tỷ năm đó lại lợi hại hơn vài phần. Mấy năm nay, chính là hắn dẫn dắt các đệ tử mới đi khắp nơi mở mang kiến thức. Người này mặc dù kém một chút so với thiên kiêu chân chính, nhưng cũng kém không xa.”

Cho dù là Huyên Phù lão tổ nhắc tới người này cũng tỏ vẻ trịnh trọng, có vẻ hâm mộ.

“Ồ” Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến, thật ra hắn hoàn toàn không có ý định đi Huyền Băng điện.

Hắn cũng không giống như Vương Lạc Thu, có Đế Lộ chi tâm mãnh liệt.

Lý tưởng lớn nhất của cuộc đời này, chính là kinh doanh tốt tiểu gia tộc của hắn, để cho người nhà sống tốt, ít nhất không cần vì tài nguyên tu luyện mà phát sầu.

Đánh nhau gì đó, hắn hoàn toàn không có hứng thú.

“Ta nghĩ, phu quân chủ yếu vẫn là bận tâm đến mặt mũi của Lung Yên lão tổ.” Liễu Nhược Lam cười giải thích: “Nếu chúng ta đánh đến tận cửa, chẳng phải là đẩy lão tổ tông lên hố lửa rồi sao?”

“Vẫn là nương tử biết lòng ta.” Vương Thủ Triết thâm tình chân thành nhìn Liễu Nhược Lam, kéo tay nàng nói: “Được vợ như Nhược Lam, không uổng công ta đến nhân gian một chuyến.”

“Gả cho phu quân mới là may mắn lớn nhất cuộc đời của Nhược Lam.” Trên gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam hơi ửng hồng, lộ ra ánh sáng hạnh phúc.

“Tê!”

Lại tới nữa rồi!

Liễu Nhược Lôi rùng mình một cái, mỗi lần nhìn thấy tỷ tỷ tỷ tỷ phu vung máu chó tú ân ái, nàng đều cảm giác cuộc đời tràn đầy ác ý đối với nàng.

Nhưng đôi phu thê này lại rất thích thú, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trong trạng thái.

Ánh mắt của Huyên Phù lão tổ bắt đầu bất định, hiển nhiên bà ta cũng có xung động rút kiếm.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, ngoài cửa có đệ tử Trường Xuân cốc cung kính nói: “Thủ Triết sư huynh, không biết ngài nghỉ ngơi thế nào rồi? Nếu như không có việc gì, thượng nhân mời ngài qua đó nói chuyện.”

Quả nhiên!

Vương Thủ Triết cười cười.

Trường Xuân thượng nhân mời, kỳ thật cũng là chuyện trong dự liệu của hắn.

Ở thời điểm cuối cùng hắn sở dĩ đi lên đại xuất danh tiếng, cố nhiên có ý định vì Trường Xuân cốc vãn hồi chút mặt mũi. Coi như là hồi báo thượng nhân một phen ân cần dạy bảo lúc trước, nhưng càng nhiều cũng là muốn kết giao hảo thượng nhân.

Không dám hy vọng xa vời có thể lập tức ôm được đùi thượng nhân, ít nhất phải làm được có chút địa vị trong lòng thượng nhân.

Không phải loại chó con mèo có thể bỏ qua, mà là một người có tính tác dụng.

Người sống cả đời, sợ nhất không phải bị lợi dụng, mà là không có giá trị lợi dụng.

Như vậy, sau này nếu gặp phải chuyện bất công.

Hắn sẽ không đến mức cùng đường, ít nhất còn có một chỗ có thể khiếu nại một phen, có một con đường có thể đi.

“Nương tử, Huyên Phù lão tổ, các người nghỉ ngơi một lát. Ta đi một lát sẽ trở lại.”

Sau khi Vương Thủ Triết dặn dò hai câu, liền đi theo vị đệ tử kia một đường ra khỏi Thụ Đạo điện.

Trường Xuân cốc tọa lạc trên một dòng linh mạch đỉnh tiêm, trong cốc khắp nơi đều là linh điền, gieo trồng các loại linh thực hiện ra linh quang, thỉnh thoảng lại xen lẫn một bụi linh thụ xanh um tươi tốt, linh trà, phóng tầm mắt nhìn lại, một mảnh sinh cơ dạt dào, ngay cả trong không khí cũng phảng phất hương thơm cỏ cây di động, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Càng đi sâu vào trong sơn cốc, đẳng cấp linh điền càng cao.

Bất tri bất giác, linh điền chung quanh cũng đã từ hạ phẩm linh điền chuyển đến trung phẩm linh điền, lại từ trung phẩm linh điền chuyển đến thượng phẩm linh điền. Đẳng cấp linh thực trong linh điền cũng ngày càng cao.

Phảng phất các loại linh chủng bảo tài, có thể tùy ý nhìn thấy, cúi đầu có thể hái.

Vương Thủ Triết cảm thấy một áp lực vô hình, thật không hổ là thánh địa Học Cung, rất nhiều linh thực đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói.

Cuối cùng.

Vòng qua một vách núi trơn ướt phủ đầy linh rêu, rốt cuộc đệ tử dẫn đường dừng bước trước một gian nhà cỏ tranh bề ngoài mộc mạc.

“Thủ Triết sư huynh, thượng nhân đã ở trong phòng chờ, ta không thể cùng huynh đi vào.” Đệ tử Trường Xuân cốc dẫn đường chắp tay nói.

Đệ tử Trường Xuân cốc không phải ai cũng có tư cách gọi Trường Xuân thượng nhân là sư phụ.

Chỉ có đạt tới cấp bậc đệ tử hạch tâm mới xem như đệ tử chân chính của thượng nhân, có tư cách xưng hô một tiếng sư tôn.

“Đa tạ vị sư huynh này.”

Vương Thủ Triết nói tiếng cảm ơn, lấy ra một ít đồ vật nhỏ dâng lên, lúc này mới cẩn thận quan sát nhà tranh trước mặt.

So với linh thực đẳng cấp cao chảy xuôi linh quang xung quanh, nhà cỏ tranh này nhìn qua bình thường hơn nhiều, nhưng mà, Vương Thủ Triết lại không dám có chút khinh thị.

Bởi vì chủ nhân nhà tranh này chính là Trường Xuân thượng nhân đại danh đỉnh đỉnh.

Hắn sửa sang lại áo bào một chút, lúc này mới thần sắc trịnh trọng hướng trong phòng chắp tay nói: “Đệ tử ngoại đạo Vương Thủ Triết, cầu kiến Trường Xuân thượng nhân.”

“Kẹt!”

Cửa gỗ đơn sơ không gió mà bay, chậm rãi mở ra.

Trong nhà tranh truyền đến một giọng nói ôn hòa: “Vào đi.”

Vương Thủ Triết theo lời tiến vào nhà tranh, chỉ thấy bố trí trong phòng vô cùng đơn giản. Ngoại trừ một số bàn ghế gỗ đơn giản, chỉ có một bồ đoàn.

Trường Xuân thượng nhân vẫn là cách ăn mặc của lão nông nông nông thôn kia, trên người lại có thêm một cổ sức sống dạt dào, ôn hòa dày nặng, làm cho người ta không tự nhiên cảm thấy trong lòng sinh ra ý thân cận.

“Thủ Triết gặp thượng nhân.”

Vương Thủ Triết lập tức tiến lên một bước, dựa vào lễ nghi bái kiến.

“Ngồi đi ~ “

Trường Xuân thượng nhân gật đầu với hắn, thái độ hòa ái.

Vương Thủ Triết theo lời ngồi xuống.

“Vào thời khắc cuối cùng, vì sao phải ra mặt thay Trường Xuân cốc ta? Đừng nói trong lòng ngươi có cảm giác vinh dự của Trường Xuân cốc.” Trường Xuân thượng nhân nói: “Chẳng lẽ Thủ Triết muốn lấy lòng ta?”

Dứt lời, ông ta còn giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Vương Thủ Triết, dường như rất có thâm ý.

Cái nhìn này, đương nhiên khiến Vương Thủ Triết có cảm giác bị nhìn thấu.

Đổi lại người bình thường chỉ sợ sẽ bị cỗ uy thế này ngăn chặn, ngay cả nói chuyện cũng thập phần khó khăn.

Nhưng mà Vương Thủ Triết há lại là người tầm thường. Không dám nói từng bước tính kế, cũng không dám nói mỗi một cử động đều có thâm ý.

Nhưng ít ra lúc này đây ra tay, tuyệt đối không phải mặt ngoài đơn giản như vậy.

Lần này bị triệu kiến, cũng là cân nhắc qua.

Lúc này thần sắc hắn thản nhiên nói: "Khởi bẩm thượng nhân, Thủ Triết ra tay vào thời khắc cuối cùng, thứ nhất là báo đáp ơn chỉ điểm lúc trước của thượng nhân, thứ hai là muốn giao hảo với thượng nhân, để Vương thị ta có một chỗ dựa vững chắc trong Học Cung." Hắn nói thật.

Nhưng lời này lại nói thật, làm cho Trường Xuân thượng nhân hơi sững sờ. Rốt cuộc là nói tiểu tử này xảo trá tốt, hay là ngay thẳng tốt đây?

"Từ trước đến nay ta không thích tranh đấu, càng không nhúng tay vào chuyện thế tục. Cuộc đời này không thích nhất, chính là hạng người có công với tính toán như Thủ Triết." Trường Xuân thượng nhân sắc mặt có chút không vui: "Có điều, ta cũng không thích nợ ân tình. Như vậy đi, giáp trụ cổ thụ cùng với hai chiếc lá trường sinh này coi như thù lao lần này của ngươi."

Dứt lời, hắn lấy ra một khối vỏ cây lớn chừng bàn tay, cùng hai mảnh lá cây màu xanh nhạt tản ra khí tức sinh mệnh.

Vương Thủ Triết đã từng chứng kiến hai thứ này ở trên người Lý Ngọc Trạch, đương nhiên biết đây đều là đồ tốt.

Vô cùng rõ ràng, Trường Xuân thượng nhân đây là muốn phân rõ giới hạn với hắn.

Vương Thủ Triết theo lời nhận lấy giáp trụ cổ thụ và lá cây trường sinh, sau đó đứng dậy, bái tạ Trường Xuân thượng nhân: "Thủ Triết, đa tạ thượng nhân ban thưởng. Nếu không có việc gì thì cáo từ."

“Hả?”

Trường Xuân thượng nhân khẽ nhướng mày, “Ta nói ngươi như thế, ngươi lại không muốn giải thích vài câu vì mình sao?”

“Thượng nhân nói chính là sự thật, Thủ Triết vốn là người có công với tâm kế, lại có gì có thể giải thích?” Vương Thủ Triết thản nhiên cười: “Thượng nhân, cáo từ.”

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”

Trường Xuân thượng nhân bỗng nhiên gọi hắn dừng lại.

Ánh mắt hắn nhìn Vương Thủ Triết có chút phức tạp, trong lòng cũng không khỏi có chút buồn bực.

Không hề nghi ngờ, hắn vẫn hết sức thưởng thức tiểu tử này.

Y nghiêm khắc trách cứ hai câu, chẳng qua là muốn y biết sai, lạc đường thì biết quay lại.

Chỉ cần hắn chịu tỏ vẻ thay đổi, ta làm thượng nhân, há sẽ không cho ngươi một cơ hội cải chính?

Chẳng phải tiếp đó ngươi muốn ôm đùi sao? Còn không mau dập đầu bái sư?

Nào có thể đoán được, tiểu tử này vậy mà bày ra một bộ ta chính là như thế, sau đó liền chuẩn bị vỗ vỗ mông bỏ đi?

Điều này làm cho hắn đường đường là một mảnh quyền cước tâm tình làm sao chịu nổi?

“Thượng nhân, còn có việc gì không?” Vương Thủ Triết thái độ khách khí mà cung kính, lại có chút hương vị kính nhi viễn.

Cái gì gọi là còn có việc?

Không có việc gì, ta ở rất xa gọi ngươi tới, ăn no rỗi việc à?

Tiểu tử, ngươi không thể làm theo một chút sao?

Cho dù trong lòng Trường Xuân thượng nhân oán thầm không thôi, lại chỉ có thể tiếp tục bày ra bộ dáng trưởng bối quan tâm tìm lời nói: “Thủ Triết, ngươi đây là huyết mạch thượng phẩm đúng không? Hơn nữa thoạt nhìn giống như Ất Mộc huyết mạch, lại có chút không giống.”

“Khởi bẩm thượng nhân.” Vương Thủ Triết cung kính nói: “Thiên phú huyết mạch này của ta quả thực đã thức tỉnh tam trọng, về phần là thiên phú gì, chính ta cũng không biết.”

Nói nhảm.

Bản thượng nhân đã sớm nhìn ra, hơn nữa huyết mạch của ngươi đúng là không tầm thường.

Còn nữa, nếu không phải tam trọng huyết mạch, ngươi có thể vượt cấp đánh thắng đệ tử hạch tâm của Tiêu Dao nhất mạch?

Trường Xuân thượng nhân biểu lộ hơi chậm lại, đây không phải là lâm vào hàn huyên sao?

Tiểu tử, ngoài miệng nói muốn ôm đùi, bái sư ngươi không biết sao?

Trường Xuân thượng nhân trong lòng tràn đầy ý nghĩ vụn vặt yếu ớt, lúc trước đã bị cự tuyệt một lần lời mời của đệ tử hạch tâm, chẳng lẽ để cho hắn đường đường thượng nhân, liên tục thỉnh cầu ngươi bái sư sao?

Bất quá, tiểu tử này ở Linh Đài cảnh đã đạt thành tam trọng huyết mạch thức tỉnh, đã có thể nói là hạt giống Tử Phủ.

Tử Phủ chủng tử này, tương lai một Thiên Nhân cảnh tất nhiên chạy không thoát, Tử Phủ cảnh cũng có tư cách xông lên một lần.

Nếu chỉ là hạt giống Tử Phủ thì thôi, Trường Xuân thượng nhân y có mấy người.

Nhưng tiểu tử này thật sự là một nhân tài cực kỳ hiếm có, so với mấy thân truyền còn lại của hắn, vậy thì lợi hại hơn nhiều.

Thôi bỏ đi.

Bản thượng nhân vì tránh cho Thương Hải di châu, lại dày da mặt một lần nữa đi.

Trường Xuân thượng nhân trong lòng giằng co một phen, sau đó lại nói: “Nếu ta thu ngươi làm đệ tử thân truyền, ngươi có bằng lòng chính thức gia nhập Học Cung không?”

“Đệ tử thân truyền…”

Vương Thủ Triết khẽ thở dài một tiếng.

Đây không thể nghi ngờ là một hấp dẫn cực lớn.

Một khi trở thành đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung, ở trong toàn bộ Lũng Tả quận không dám nói có thể đi ngang, nhưng ít ra cũng không có ai dám tùy ý trêu chọc.

Đáng tiếc tuy hấp dẫn tốt, nhưng chung quy không phải hắn phải đi đạo.

Vương Thủ Triết chậm rãi lắc đầu: "Ý tốt của thượng nhân, Thủ Triết vô cùng cảm kích. Thế nhưng Thủ Triết là tộc trưởng, gánh vác kỳ vọng của tộc nhân và các tổ tiên."

Thế mà lại là từ chối.

Mặc dù Trường Xuân thượng nhân sớm có vài phần suy đoán, nhưng sau khi Vương Thủ Triết thật sự từ chối, mới cảm thấy có chút buồn bã mất mát.

Người này công vu tâm kế, mọi việc đều tính kế, nhưng đối mặt với địa vị cùng tiền đồ dễ như trở bàn tay, lại vô cùng kiên định cự tuyệt.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút nhìn không thấu Vương Thủ Triết.

Trầm ngâm một chút, Trường Xuân thượng nhân chung quy vẫn là thở dài nói: "Thôi thôi, người có chí riêng, có một số việc cũng không cưỡng cầu được. Bất quá niệm tình ngươi ta cuối cùng cũng có duyên, ngươi nói thử xem, mục đích thực sự của ngươi là gì?"

"Mục đích thật sự…" Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Thủ Triết đến Học Cung, không ngoài việc tìm kiếm mấy chỗ dựa. Không cầu cậy thế hiếp người, chỉ cầu gia tộc không bị ức hiếp."

"Chỉ như vậy?"

Trường Xuân thượng nhân nhíu mày.

"Đương nhiên là vậy." Vương Thủ Triết bật cười: "Thượng nhân sẽ không cho rằng ta đến kéo bè kết phái, tăng cường uy thế gia tộc ta, sau đó ra ngoài kéo Hổ Bì xưng bá Lũng Tả quận chứ?"

Ặc…

Trong ánh mắt Trường Xuân thượng nhân xẹt qua một tia xấu hổ.

Lúc trước hoặc nhiều hoặc ít, cũng là lo lắng hắn trầm mê trong đấu tranh quyền thế, xem Học Cung như quân cờ của hắn.

“Thủ Triết mong muốn.” Vương Thủ Triết vẻ mặt trịnh trọng nói: “Không ngoài tám chữ. Người không phạm ta, ta không phạm người. Chỉ muốn một lòng yên ổn làm ruộng, không có việc gì làm nghiên cứu phát triển, lấy chút lương thực cây ăn quả loại mới, hoặc là chế tạo một số sản phẩm có thể cho nhân loại sinh hoạt tốt hơn. Lấy đó làm cơ sở, tranh giành chút tài nguyên tu luyện cho mọi người trong nhà.”

Trường Xuân thượng nhân lập tức hứng thú: “Ví dụ như Vương thị số bảy, cùng với những linh chủng kia… Đúng rồi, còn có những bảo vệ da dưỡng nhan mà ngươi bán cho Lục Vi nữa.”

“Đúng vậy.” Vương Thủ Triết cười cười: “Chẳng qua chỉ là một số sản nghiệp nhỏ. So sánh với Học Cung chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ.”

“Được.”

Trường Xuân thượng nhân lại thở phào nhẹ nhõm nói: “Tâm tính như thế, trái lại phù hợp đạo tâm của ta, coi như ngươi qua ải. Học cung sẽ không tham dự vào tranh đấu gia tộc, nhưng nếu ngươi thanh thản ổn định làm ruộng, có người có ý đồ lấy thủ đoạn không chính đáng xâm phạm thành quả của ngươi, ngươi có thể viết thư cho ta, ta sẽ ra mặt giúp ngươi.”

Nghe vậy, trong lòng Vương Thủ Triết mừng thầm không thôi.

Hắn tân tân khổ khổ mưu đồ, không phải là vì kết quả này sao?

Làm phát minh sáng tạo hắn không sợ, nghiên cứu phát minh chủng loại mới hắn cũng không sợ. Hắn sợ nhất chính là những gia tộc hoặc thế lực cao thâm khó lường kia ngấp nghé đối với sản phẩm của hắn, càng sợ sẽ bởi vậy rước lấy họa sát thân.

Dù sao đây cũng là một thế giới cao võ!

Nếu có Học Cung làm chỗ dựa, vậy lá gan có thể lớn hơn một chút, bước chân cũng có thể bước lớn hơn một chút.

Trường Xuân Thượng Nhân nhìn thấy Vương Thủ Triết vui mừng như vậy, cũng không khỏi mừng thầm, cuối cùng không nhìn lầm người, lập tức thả lỏng tâm trạng nói: "Có điều, nếu muốn ta giúp ngươi chống lưng. Ngươi phải giúp ta làm một chuyện."

"Thượng nhân, xin cứ phân phó." Vương Thủ Triết chắp tay nói.

"Ngươi có biết, Huyền Băng điện lần này vì sao không tới Trường Xuân cốc của ta để mở mang kiến thức không?" Trường Xuân thượng nhân thổn thức không thôi: "Phỏng chừng là chê chúng ta quá yếu, dần dà, đã không còn hứng thú…"

"Ách…"

Vương Thủ Triết đáp lại bằng ánh mắt đồng tình, mỗi lần đều bị người ta biết, đã là một chuyện rất thảm. Nhưng thảm hại hơn chính là, người ta hiện tại ngay cả hứng thú kiến thức của ngươi cũng không có.

"Từ khi ta tiếp chưởng Trường Xuân cốc tới nay, Trường Xuân nhất mạch chúng ta còn chưa bao giờ đi Huyền Băng điện kiến thức kiến thức." Trong ánh mắt Trường Xuân thượng nhân có chút bất bình, "Nếu ngươi mang theo các đệ tử mới đi kiến thức thành công, sau này ta chính là hậu thuẫn kiên cường của ngươi. Chỉ cần không phải xen vào tranh đấu gia tộc, hoặc là ngươi chủ động gây sự khiêu khích, nhưng hễ có kẻ địch không thể ngăn cản mơ ước sản nghiệp của ngươi, ta đều có thể xoay chuyển một hai."

"Không vì cái gì khác, chỉ vì Huyền Băng điện hai lần này cũng đã không đến Trường Xuân cốc ta, Băng Lan kia quá xem thường người khác."

Trong lòng Vương Thủ Triết không nhịn được bật cười.

Đều nói lão tiểu hài tử lão hài tử, Trường Xuân thượng nhân chúng ta vậy mà cũng có chút tính tình bạo ngược.

Ngươi người ngoài đến mở mang kiến thức đi, khó chịu. Hiện tại người ngoài không đến mở mang kiến thức đi, ngươi càng

khó chịu.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng hiểu.

Bị người cưỡi ở trên đầu mấy trăm năm, có một cơ hội trở mình xả giận như vậy, không muốn buông tha cũng là hợp tình hợp lý.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết hơi lo lắng là…

“Tiểu tử, ngươi đang lo lắng ngươi đắc tội Huyền Băng điện, Băng Lan thượng nhân kia sẽ bất mãn với Vương Lung Yên nhà ngươi, từ đó trút giận lên nàng? Ngươi yên tâm, Băng Lan thượng nhân nàng ta không phải loại người như vậy.”

Bởi vì cái gọi là người già thành tinh, Trường Xuân thượng nhân đã sống đến mức khiến người ta không đoán ra tuổi tác, hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra sự lo lắng trong lòng Vương Thủ Triết.

“Như vậy thì không thành vấn đề.” Vương Thủ Triết chắp tay đáp ứng: “Lần này đi Huyền Băng điện mở mang kiến thức, bao ở trên người Thủ Triết.”

“Tốt, rất tốt.” Trường Xuân thượng nhân cao hứng vuốt râu cười nói: “Có điều, ngươi phải chuẩn bị một chút. Đánh xong rồi phải nhanh rời khỏi Học Cung, tránh cho Băng Lan thượng nhân tìm ngươi gây phiền phức.”

Cái này!

Vương Thủ Triết trừng mắt: “Chẳng phải thượng nhân nói, Băng Lan thượng nhân không phải loại người đó sao?”

“Không.” Trường Xuân thượng nhân bình tĩnh như thường nói: “Ta chỉ nói Băng Lan không phải loại người giận chó đánh mèo với người khác, không nói nàng là loại người có thù không báo. Ngươi đắc tội nàng, nàng sẽ ghi hận ngươi, có thù tất báo một phen cũng là rất bình thường mà.”

“Việc này…Thượng nhân, ta có thể đổi ý sao?”

“Thủ Triết, tâm nhãn của bản thượng nhân, thật ra cũng không lớn.”

“…” Vương Thủ Triết.

…

Chương 42: Băng Lan! Trường Xuân đặc biệt đến kiến thức một phen.

…

Cùng lúc đó.

Huyền Băng điện.

Gió lạnh gào thét thổi qua giữa tuyết phong, phảng phất tuyên cổ không dứt, mang đến cho phiến cung điện khổng lồ phảng phất như được điêu khắc từ băng tinh này vài phần khí tức tiêu sát.

Bông tuyết từ tầng mây dày đặc rơi xuống, phảng phất như băng tuyết tạo thành trên mái cong, trong khoảnh khắc liền hòa thành một thể với cả tòa kiến trúc.

Từ xa nhìn lại, trong thiên địa là một mảnh tuyết trắng, mênh mông mà thưa thớt.

Chỉ có giữa các kiến trúc liên miên chập chùng chợt lóe qua vạt áo giác tay áo, mơ hồ lộ ra vài phần khói lửa.

Tại nơi cao nhất của quần thể kiến trúc có một tòa Huyền Băng Các.

Đây chính là nơi Băng Lan thượng nhân đại danh đỉnh đỉnh bế quan trường kỳ, chỉ có đệ tử hạch tâm thỉnh thoảng mới có thể triệu hoán, ở đây tiếp nhận một ít chỉ điểm.

Nếu không có nàng triệu hoán, ngay cả thân truyền đệ tử cũng không được tự tiện đi vào.

Hôm nay.

Huyền Băng Các này tựa hồ có chút không giống.

Bão tuyết dày đặc quanh năm tràn ngập chung quanh dường như tiêu tán không ít, một tia nắng vàng óng ánh cũng từ trong tầng mây thật dày chiếu xuống, chiếu rọi trên Huyền Băng Các, làm nó rạng rỡ tỏa sáng.

…

Bên ngoài chính điện Huyền Băng điện.

Ngoại trừ các công trình kiến trúc hữu dụng ra, quảng trường chiếm diện tích lớn nhất chính là băng tinh.

Trên quảng trường này, xây dựng vài tòa lôi đài. Trong đó có một lôi đài lớn nhất, kiên cố nhất, có thể thừa nhận chiến đấu của tu sĩ Thiên Nhân cảnh mà không dễ dàng phá hư.

Mỗi ngày các đệ tử Huyền Băng điện đều đến lôi đài luận bàn, kiểm chứng sự tiến bộ tu vi công pháp của Huyền Vũ chiến kỹ.

Bầu không khí dũng mãnh tinh tiến như thế, tự nhiên là có chút khác biệt với Trường Xuân cốc yên tĩnh tường hòa kia.

Bọn hắn chìm đắm trong tu luyện, rất muốn chiến đấu.

Cũng bởi vậy.

Huyền Băng điện nhất mạch được công nhận là Tử Phủ Học Cung có sức chiến đấu mạnh nhất.

Rất nhiều người trẻ ưu tú đều muốn gia nhập Huyền Băng điện nhất mạch, nhưng mà Huyền Băng điện tuyển nhận đệ tử là nghiêm khắc nhất, từ trước đến nay thà thiếu chứ không ẩu.

Dần dà cũng khiến cho nhân số nhất mạch Huyền Băng Điện tuy ít, nhưng lại rất tinh anh.

Cũng bởi vậy, các đệ tử Huyền Băng điện nhất mạch từ trước đến nay đều kiêu ngạo, đối với thân phận của mình vô cùng coi trọng. Nhìn các mạch khác, các cốc khác tự nhiên cũng là phải có thêm một ít kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống.

Trước một lôi đài bình thường.

Một vị đệ tử ưu tú mặc trang phục màu trắng, đang răn dạy, khảo hạch các đệ tử mới nhập môn, cũng để cho bọn họ luận bàn với nhau.

Tân đệ tử năm nay chỉ lác đác hơn mười vị, nhưng mỗi người đều là tinh anh trong thế hệ trẻ tuổi. Mỗi một người đều có tư chất trung phẩm, cũng đã thức tỉnh một loại huyết mạch.

Trong đó một người lợi hại nhất, tư chất đạt đến trung phẩm giáp đẳng, chỉ kém một bước chính là thượng phẩm.

Đệ tử ưu tú như vậy, tương lai tất nhiên là một đệ tử hạch tâm, thậm chí còn có cơ hội xông lên đệ tử thân truyền.

Huyền Băng Điện tuy rằng lấy tu luyện 《Huyền Băng Chân Quyết》 làm chủ, nhưng cũng không nhất định cần huyết mạch Huyền Băng mới được.

Thứ nhất, là tâm pháp trong Học Cung bao hàm toàn diện.

Thứ hai, chỉ cần không phải xung đột huyết mạch quá lớn với thuộc tính Huyền Băng, tu luyện Huyền Băng Chân Quyết, uy lực cũng sẽ không tầm thường.

Thậm chí, cho dù là có xung đột huyết mạch, cũng có công pháp khác có thể tu luyện.

Nhớ lúc trước Lung Yên lão tổ gia nhập Huyền Băng nhất mạch, thức tỉnh cũng là Nguyên Thủy huyết mạch, mà không phải Huyền Băng huyết mạch.

Trong đám đệ tử mới này có hai người quen cũ.

Một thanh niên nam tử mặc trang phục màu trắng, khí chất có chút ngại ngùng, chính là tiểu thúc tử của Bích Liên phu nhân —— Vũ Văn Kiến Nghiệp.

Mà người còn lại, dáng vẻ chỉ có mười sáu mười bảy tuổi. Dáng người lại cao lớn dị thường, thanh thiếu niên cả người mọc đầy gân thịt, là nam đinh đời thứ tám Vương Tông Thịnh.

Bởi vì hai người tương đối quen thuộc, tự nhiên mà đứng cùng nhau.

Trong lòng bọn họ không hề có chút kiêu ngạo nào.

Không có cách nào, mười mấy người ở đây đều là huyết mạch nhất trọng thức tỉnh, cũng không tới phiên bọn họ kiêu ngạo.

“Phàm là đệ tử Huyền Băng điện nhất mạch ta, coi trọng chính là dũng mãnh tinh tiến, cố gắng phấn đấu.” Vị đệ tử có thực lực đạt đến Linh Đài cảnh kia nghiêm mặt, nghiêm nghị răn dạy: “Nếu ai an nhàn lười, không bằng lựa chọn Trường Xuân cốc nhất mạch. Hiểu chưa?”

“Nghe rõ rồi!”

Các tân đệ tử ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng trả lời.

“Nếu đã hiểu, nếu ai phạm sai lầm, ta liền trục xuất hắn ra ngoài.” Đệ tử ưu tú dựa theo lệ thường răn dạy.

Vì vậy, cùng lúc đó.

Cách đó không xa, có mấy thanh niên áo trắng phiêu phiêu đang đi ngang qua nơi đây.

Bọn họ ai nấy phong thần tuấn lãng, khí tức cường đại, phảng phất như rồng trong loài người.

Người cầm đầu trong đó, bộ dáng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi. Sắc mặt hắn lạnh lùng, xung quanh như quanh quẩn khí tức băng giá, như hòa làm một với băng tuyết.

Cao thâm mạt trắc mà làm người ta ngưỡng mộ núi cao.

Đệ tử ưu tú kia vừa nhìn thấy đám người này, hai mắt lập tức tỏa sáng, thấp giọng hô: "Hóa ra là Cơ Minh Ngọc, Minh Nghiên sư huynh."

Sau đó hắn đứng xa xa hành lễ nói: "Bái kiến Minh Nghiên sư huynh."

"Minh Huy sư huynh?"

Ánh mắt các tân đệ tử đều lộ ra vẻ tò mò nhìn sang.

Đoàn người Cơ Minh Ngọc dừng bước.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười ấm áp: "Hóa ra là Khang Đức sư đệ. Lần này chiêu thu tân đệ tử vất vả cho ngươi rồi. Ngươi trước tiên dạy dỗ cho tốt một phen, chậm chút ta dẫn bọn họ đến các mạch để mở mang kiến thức."

"Vâng, Minh Nghiên sư huynh." Chu Khang Đức hơi kích động, hành lễ đáp: "Ta nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ, bảo đảm bọn họ không làm mất mặt Minh Nghiên sư huynh ngài."

Sau khi cổ vũ xong, đoàn người Cơ Minh Ngọc tạm thời rời đi, đi vào trong Huyền Băng điện, càng lúc càng xa.

Chu Khang Đức ánh mắt một đường đưa tiễn, thẳng đến khi thân hình Cơ Minh Ngọc biến mất, y mới quay đầu lại vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Các ngươi đều nghe được rồi. Thu tâm cho tốt, hai ngày này Minh Nghiên sư huynh sẽ dẫn các ngươi đi khắp nơi để mở mang kiến thức, đây chính là chuyện mặt dài đấy."

"Kiến Nghiệp huynh, mở mang kiến thức là gì?" Vương Tông Thịnh thấp giọng hỏi.

Hắn gia nhập Huyền Băng nhất mạch, cũng không phải là hắn hiểu rõ nhất mạch này đến cùng có bao nhiêu lợi hại, chỉ là bởi vì mấy chữ "Lung Yên lão tổ" mà thôi.

"Chính là đi các mạch khác diễu võ dương oai một phen." Vũ Văn Kiến Nghiệp xuất thân bất phàm, gia tộc truyền thừa ngàn năm qua cũng ra không ít đệ tử Học Cung, hắn tự nhiên là hiểu được chiêu này.

"Câm miệng hết đi." Chu Khang Đức giận dữ mắng mỏ: "Sư huynh đang nói chuyện, không tới phiên các ngươi xì xào bàn tán. Nếu như tái phạm, nhất định phạt không tha!"

Vương Tông Thịnh cùng Vũ Văn Kiến Nghiệp giật mình một cái, vội vàng ngậm miệng.

Sau đó Chu Khang Đức tiếp tục giáo huấn đệ tử mới nhập môn.

…

Mà cùng lúc đó.

Trong Huyền Băng điện.

Đoàn người Cơ Minh Ngọc dừng bước.

Một vị đệ tử nòng cốt trong đó nói: "Minh Nghiên sư đệ, lần này sư tôn chiêu mộ chúng ta gặp nhau, chẳng lẽ là Lung Yên học tỷ trở về?"

"Hơn phân nửa là việc này." Một đệ tử hạch tâm khác cũng nói: "Luy Yên học tỷ đã rời khỏi Học Cung sáu mươi năm, nghe nói lúc ấy trong nhà xảy ra chuyện. Những năm gần đây, sư tôn đã nhắc đi nhắc lại vài lần."

"Nếu như Lung Yên học tỷ có thể trở về Học Cung, thực lực của Huyền Băng điện nhất mạch ta sẽ tăng lên không ít."

"Đúng vậy, năm đó Lung Yên học tỷ tung hoành ngang dọc, ta bất quá mới là đệ tử mới nhập môn, ngược lại là đi theo nàng tăng thêm không ít kiến thức."

Hai người ngươi một lời ta một câu, trong ánh mắt đều có chút chờ mong.

Cơ Minh Ngấn nhíu mày.

Vương Lung Yên rời khỏi Học Cung đã sáu mươi năm, Cơ Minh Ky hắn bất quá mới bốn mươi mấy tuổi.

“Nghe nói năm đó Lung Yên học tỷ sáu mươi tuổi mới tấn thăng Linh Đài cảnh trung kỳ, bộ dáng không phải rất cường thế.” Ánh mắt Cơ Minh Hâm thoáng có chút khinh thường: “Mà ta ngắn thì ba năm, lâu thì năm năm, tất nhiên có thể tấn thăng trung kỳ.”

Hai vị đệ tử nòng cốt lớn tuổi khác hơi sửng sốt, đều nở nụ cười: “Minh Nghiên sư đệ xuất thân từ thế gia Lục phẩm đỉnh đỉnh, đương nhiên lợi hại hơn Lung Yên học tỷ một chút.”

Một đám người trong lúc nói chuyện, thông qua thủ vệ, đi về phía Huyền Băng Các.

…

Cùng lúc đó.

Trong Huyền Băng các.

Một vị nữ tử mặc cung trang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa.

Trên đầu nàng mang một đỉnh ngọc quan màu trắng, màu ngọc sáng trong, không có một tia tạp sắc.

Nhưng mà, mặc dù dưới sự nổi bật của bạch ngọc như tuyết, da thịt của nàng vẫn óng ánh như ngọc, làm cho người ta không phân biệt được là màu ngọc càng thêm trong sáng, hay là màu da càng trắng nõn hơn.

Một bộ cung trang mầu băng lam bao lấy thân thể lung linh của nàng, tôn khí chất của nàng lên, như một ngọn núi tuyết lạnh thấu xương, phiêu dật như hoa tuyết.

Người phụ nữ này đương nhiên là chủ nhân của nơi này, Băng Lan Thượng Nhân.

Trên vách tường sau lưng nàng, một thanh trường kiếm băng tinh cắm ngang trong vỏ kiếm.

Đó là bội kiếm của nàng “Băng Lan”, lấy băng phách làm cốt, lấy vô tận băng linh khí của núi tuyết cô đọng mà thành, kiếm ý như lẫm, tản ra hàn ý vô tận.

Bởi vì Băng Lan Kiếm này tồn tại, trong toàn bộ Huyền Băng Các đều tràn ngập một cỗ vô hình chi khí.

Có thể gặp nhau, nếu thanh kiếm này ra khỏi vỏ thì sẽ sắc bén vô cùng.

Lung Yên lão tổ mặc váy Huyền Băng Ti, đeo khăn che mặt ngồi ngay ngắn ở chỗ Băng Lan thượng nhân ra tay.

Mái tóc bạc trắng của nàng ta xõa trên vai, hoàn toàn khác với thiếu nữ năm đó, ngược lại còn thành thục điềm tĩnh, thậm chí còn có một chút khí chất tang thương đã trải qua.

Sớm ở nhà thì Lung Yên lão tổ thường nhiễm tóc đen.

Nhưng chuyến đi Học Cung lần này, Vương Thủ Triết dặn đi dặn lại, dặn đi dặn lại, bảo Lung Yên lão tổ lấy tóc trắng ra gặp người, nhất là khi gặp mặt Băng Lan thượng nhân, tuyệt đối không được nhuộm tóc.

Thật ra với dáng người khí chất cùng với ý vị của Lung Yên lão tổ, mái tóc trắng màu băng kia ngược lại càng thêm giống nữ thần.

Ngồi đối diện với Lung Yên lão tổ là một vị phong thần tuấn lãng, thoạt nhìn bất quá là thanh niên nam tử. Một thân khí độ của hắn như vực sâu núi cao, tu vi sâu không lường được, hiển lộ ra hắn tuyệt đối không phải người phàm.

Nam tử này chính là Phòng Hữu An, người đã từng nói chuyện với Băng Lan thượng nhân, chính là một trong những đệ tử thân truyền của Băng Lan thượng nhân.

Băng Sắc Bạch Phát đương nhiên khiến cho Băng Lan thượng nhân chú ý.

Nàng nhìn chằm chằm khoảng chừng nửa nén hương, mới nhàn nhạt hỏi: “Lưu Yên, đầu tóc bạc của ngươi là chuyện gì xảy ra?”

Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói: “Khởi bẩm sư tôn, khoảng chừng năm mươi năm thời gian, đệ tử vẫn luôn chống lại âm Sát độc, tóc này bất tri bất giác đã bạc trắng rồi.”

Mặc dù ngữ điệu của nàng bình tĩnh, nhưng nội dung trong lời nói lại khiến cho Băng Lan thượng nhân và Phòng Hữu An cũng phải ghé mắt nhìn.

Năm mươi năm vẫn luôn chống cự âm sát độc. Trong đó dày vò và khổ sở, nhưng ngẫm lại cũng khiến người ta tê dại da

đầu.

Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng mấy năm nay Vương Lung Yên trải qua bao nhiêu vất vả.

Khuôn mặt Phòng Hữu An không có biến hóa, trong ánh mắt bỗng dưng xẹt qua một tia tàn khốc, lập tức lại vân đạm phong khinh nói: “Sau này, lại đụng phải đệ tử âm Sát Tông, sư huynh thay ngươi giết thêm mấy tên giải khí.”

Tuổi của hắn thực tế lớn hơn nhiều so với Lung Yên lão tổ, chẳng khác gì là nhìn nàng lớn lên. Năm đó nếu không có trở ngại với quy củ của Học Cung, hắn đã sớm ra tay tương trợ.

“Đa tạ Hữu An sư huynh.” Lung Yên lão tổ bình thản nói, giống như không vui không buồn.

“Hừ!” Trong mắt Băng Lan thượng nhân càng hiện lên sát khí: “Đồ Lung Yên ta đã bỏ ra thời gian năm mươi năm, dây dưa với âm Sát độc kia, lúc này mới bất đắc dĩ hấp thu âm Sát độc. Những người đó ai dám nhiều lời nữa, đừng trách Băng Lan ta không nể mặt.”

“Sư tôn, ta thấy Lung Yên sư muội mặc dù gặp đại kiếp nạn này, nhưng cũng ma luyện bản tâm, ngược lại làm cho nàng hậu tích bạc phát, càng tăng thêm tiềm lực.” Phòng Hữu An trấn an nói: “Như vậy, nói không chừng có cơ hội xông lên Tử Phủ cảnh.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện.

Đột nhiên bên ngoài Huyền Băng các truyền tới một thanh niên: “Đệ tử Cơ Minh Ngọc, bái kiến sư tôn.”

Thần sắc lăng lệ ác liệt của Băng Lan thượng nhân thoáng hòa hoãn vài phần.

“Vào đi.”

Đang khi nói chuyện, Băng Lan thượng nhân đối với Lung Yên lão tổ vẻ mặt ôn hoà nói: “Minh Huy là đệ tử hạch tâm sau này ta mới thu nhận, so với ngươi năm đó cũng không kém.”

Sau đó.

Đám người Cơ Minh Ngọc tiến vào, nên hành lễ thì hành lễ, nên hàn huyên thì hàn huyên.

Nhất là Cơ Minh Ngọc kia, dáng vẻ phong độ nhẹ nhàng, lễ phép lễ độ, cũng chắp tay tán thưởng Lung Yên lão tổ, mở miệng là một tiếng "học tỷ", có chút thân thiết.

Nhưng mà, ở sâu trong đáy mắt hắn lại xẹt qua một tia khinh thường.

Vương Lung Yên này đã ngoài một trăm hai mươi rồi, khó khăn lắm mới đạt tới Linh Đài cảnh hậu kỳ, tư chất cũng chỉ là Nhĩ Nhĩ Nhĩ.

Mà Cơ Minh Ngọc hắn tin tưởng mười phần nói, nhiều nhất là chín mươi tuổi, hắn có thể vọt tới Linh Đài cảnh hậu kỳ!

Đến hơn một trăm hai mươi tuổi, ha ha, hắn đều đang trù tính trùng kích Thiên Nhân cảnh.

Chuyện hắn lo lắng nhất, chính là lần này Vương Lung Yên trở lại môn tường, sẽ ảnh hưởng hắn tương lai trùng kích đệ tử thân truyền hay không.

Mặc dù đều là đệ tử của sư tôn, nhưng đệ tử thân truyền cùng đệ tử hạch tâm, bất luận là thân phận hay là tài nguyên có thể hưởng dụng đều không giống nhau.

…

"Minh Huy." Sau khi làm quen một chút, Băng Lan thượng nhân dặn dò: "Lần này học cung luận bàn truyền thống, vi sư đặt cược một ngày. Ngày mai ngươi dẫn các đệ tử mới đến các sơn cốc, kiến thức một chút."

"Là sư tôn."

Tinh thần Cơ Minh Ngọc rung lên, trong lòng thầm nghĩ, xem ra sư tôn vẫn là càng thêm coi trọng hắn.

Nhưng lập tức, Băng Lan thượng nhân lại nói: " Lung Yên, ngày mai ngươi cùng đi dạo một chút. Không cần ngươi ra tay, chính là lộ mặt khắp nơi, chào hỏi với các thượng nhân các phong, tuyên cáo Vương Lung Yên ngươi từ đây sẽ trở về tường cửa."

"Là sư tôn."

Lung Yên lão tổ chắp tay lĩnh mệnh.

Ý cười trên mặt Cơ Minh Ngọc trì trệ, lập tức hiểu ra vì sao sư tôn muốn đè ép truyền thống này một ngày, thì ra là muốn trải đường cho Vương Lung Yên.

Chẳng lẽ sư tôn muốn thu nàng làm thân truyền?

Trong lòng hắn bỗng dưng dâng lên một cơn giận. Dựa vào cái gì?

Đúng vào lúc này.

Bên ngoài Huyền Băng điện, trên bầu trời truyền đến tiếng cười sảng khoái của một vị lão giả: "Băng Lan thượng nhân có ở đây không? Trường Xuân ta mang theo các đệ tử mới đến quý điện để mở mang kiến thức." Thanh âm kia nghe như bình thản, nhưng như thế nào cũng không thể che giấu vẻ đắc ý.

Cái gì? Trường Xuân cốc đến Huyền Băng điện chúng ta để mở mang kiến thức?

Trong Huyền Băng Các tổng cộng mới có sáu người, giờ phút này sắc mặt mỗi người đều quỷ dị, đây là nghe lầm sao?

Lung Yên lão tổ ánh mắt cũng là kinh ngạc không thôi.

Nhớ rõ lúc nàng làm đệ tử hạch tâm ở Huyền Băng điện, đều là dẫn đội đi Trường Xuân cốc mở mang kiến thức. Làm sao mới sáu mươi năm? Tình huống liền đảo ngược lại?

Hay là vị Minh Huy sư đệ này không hề ra sức?

Lung Yên lão tổ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Cơ Minh Ngọc.

Cơ Minh Ngọc đương nhiên khiếp sợ không thôi, đối mặt với ánh mắt của Vương Lung Yên, hắn không thể giải thích được, trong lòng cảm thấy oan uổng.

…

Chương 43: Ta thay đổi môn đình còn kịp không?

…

Bầu không khí bên trong Huyền Băng các lập tức trở nên vô cùng quỷ dị.

Sửng sốt một hồi lâu, ánh mắt kinh ngạc của Băng Lan thượng nhân mới dần dần trở nên sắc bén hơn.

Nàng giận quá hóa cười nói: “Tốt tốt tốt! Lúc nào Trường Xuân cốc cũng có thể đến Huyền Băng điện của ta để mở mang kiến thức?”

“Sư tôn bớt giận.” Phòng Hữu An vội vàng đứng dậy nói: “Trong này có lẽ có hiểu lầm, đệ tử đi tìm hiểu trước.”

“Không cần.” Băng Lan thượng nhân vung tay áo, nộ ý hoặc ” tiếu ý” trong ánh mắt đều thu liễm lại, nhìn qua bình tĩnh vô gợn, “Nếu Trường Xuân đã theo quy củ đến bái phỏng, Huyền Băng điện ta tất nhiên không thể thất lễ, ta muốn xem Trường Xuân muốn kiến thức pháp như thế nào.”

Mấy vị đệ tử trong Huyền Băng các đều đi theo Băng Lan thượng nhân ít nhất mấy chục năm, hiểu rất rõ tính cách của nàng.

Thấy nàng như vậy, trong lòng chúng đệ tử không khỏi thầm than.

Chuyện này quá lớn!

Nhất là Phòng Hữu trong lòng cảm khái không thôi, Trường Xuân thượng nhân, Trường Xuân thượng nhân. Ngươi sống ở Trường Xuân cốc rất tốt, không có việc gì tới trêu chọc sư tôn làm cái gì?

Lão nhân gia ngài, chẳng lẽ không biết sư tôn tính tình có bao nhiêu… Ài?

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Huyền Băng điện.

Tất cả đệ tử Huyền Băng điện đều sững sờ tại chỗ.

Hiển nhiên, chuyện Trường Xuân thượng nhân đến bái phỏng đã vượt qua cực hạn tưởng tượng của mọi người, cảm giác là không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là một đám đệ tử mới, hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Kiến Nghiệp huynh." Vương Tông Thịnh nhỏ giọng yếu ớt hỏi, "Cái người gọi là đến Huyền Băng điện của ta, kiến thức một chút. Ý tứ có đúng hay không, là người ngươi vừa nói?"

Vũ Văn Kiến Nghiệp thấp giọng đáp lại: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ là được."

"Chẳng phải Đức An sư huynh đã nói, dẫn chúng ta đi các mạch khác để mở mang kiến thức sao?" Vương Tông Thịnh vẻ mặt mờ mịt nói: "Sao chúng ta lại bị người khác nhìn thấy?"

"Có lẽ là người khác cảm thấy chúng ta yếu đi." Vũ Văn Kiến Nghiệp suy đoán nói.

"Hai người các ngươi câm miệng cho ta." Khang Đức An có chút thẹn quá hóa giận trách mắng. Trong lòng hắn càng nhiều là có chút luống cuống, bởi vì Trường Xuân cốc nhất mạch giết tới cửa, đó là chuyện trước nay chưa từng có, hắn cũng không biết nên làm cái gì.

Trên quảng trường Huyền Băng điện, rất nhiều đệ tử đang luận bàn hoặc tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ đều nghị luận không ngớt.

Toàn bộ quảng trường dường như rơi vào hỗn loạn.

Đúng vào lúc này.

Trên bầu trời truyền đến tiếng quát của một nam tử uy nghiêm: "Tất cả đều trấn tĩnh."

Tất cả đệ tử Huyền Băng điện đều phảng phất như bị đánh trúng một quả cường tâm châm, có chút hưng phấn lên.

"Là Hữu An sư huynh."

"Hữu An sư huynh chính là nhân vật truyền kỳ của Huyền Băng điện, một trong những đệ tử thân truyền, nghe nói đã sớm tấn thăng Thiên Nhân cảnh."

Hiển nhiên, địa vị và uy tín của hắn đều cực cao, cảnh tượng hỗn loạn lập tức bị khống chế.

Trong Huyền Băng các, một bóng người màu trắng bước ra từ hư không.

Hắn trên không trung như giẫm trên đất bằng, mỗi một bước đi đều hơn mười trượng, trong chớp mắt liền giá lâm tới quảng trường Huyền Băng điện.

Đó chính là Phòng Hữu An.

Hắn mặc trường sam màu trắng, lưng đeo trường kiếm, khí vũ hiên ngang. Khí chất ôn nhuận có độ mà không mất uy nghiêm, lơ lửng ở trên bầu trời, như tiên hàng lâm.

Là Thiên Nhân!

Một đám đệ tử mới nhập môn nhìn người trên bầu trời, ánh mắt đều lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Đây chính là Thiên Nhân cảnh. So với Tử Phủ cảnh cao cao tại thượng, Thiên Nhân cảnh càng khiến mọi người quen thuộc hơn. Một số thế gia Thất phẩm đã có Thiên Nhân cảnh trấn thủ trên đời.

Trong những đệ tử mới nhập môn này cũng không thiếu thế gia Thất phẩm, thậm chí còn có xuất thân thế gia Lục phẩm. Địa vị Thiên Nhân cảnh trong lòng bọn họ có thể so với trời.

Cùng lúc đó, giọng nói ôn nhuận của Phòng Hữu An vang lên trên không trung: “Trường Xuân thượng nhân đến đây mở mang kiến thức, Huyền Băng điện ta rất hoan nghênh! Hữu An phụng lệnh sư phụ, cung thỉnh thượng nhân.”

Phòng Hữu An vừa nói xong.

Tầng mây dày đặc và bầu trời đầy gió tuyết.

Đột nhiên xuất hiện một luồng hào quang màu xanh biếc, luồng hào quang kia phá tan tầng mây, nó lượn lờ trên không trung giống như một dải lụa màu xinh đẹp, những nơi nó đi qua mây đen tránh đi sự tan rã của bão tuyết.

Quả nhiên là mười phần khí tượng.

Lục sắc hà quang tốc độ cực nhanh, chỉ trong mấy hơi thở liền giá lâm quảng trường Huyền Băng điện, hà quang trải rộng ra,

băng sắc huyền băng điện, chiếu rọi rực rỡ chói mắt, xanh biếc dạt dào, có một hương vị đặc biệt.

Mà Trường Xuân thượng nhân thì đứng ở phía trên hào quang, hồng quang đầy mặt, mà râu tóc màu trắng bồng bềnh, giống như lão thần tiên tiên tiên phong đạo cốt kia.

Cảnh tượng này vừa xuất hiện.

Đám người Huyền Băng điện lập tức ngừng thở, lặng ngắt như tờ, dường như sợ quấy nhiễu thượng nhân.

Nếu nói Thiên Nhân cảnh, cần mọi người cao cao tại thượng ngưỡng vọng. Tử Phủ thượng nhân đã là tồn tại trong truyền thuyết. Vô số con cháu thế gia ở Lũng Tả quận, sống cả đời cũng chưa chắc có duyên gặp được Tử Phủ thượng nhân.

“Ồ, đây không phải Hữu An sao? Sao chỉ chớp mắt đã là Thiên Nhân cảnh rồi?” Trường Xuân thượng nhân ý xuân vui vẻ ấm áp nói.

Phòng Hữu An toát mồ hôi lạnh, lại cung kính chắp tay nói: “Thượng nhân nói đùa, Hữu An thăng cấp Thiên Nhân cảnh đã hơn năm mươi năm.”

“Ài, nhìn thấy thế hệ trẻ tuổi tuấn ngạn của Tử Phủ Học Cung chúng ta khỏe mạnh trưởng thành, lão phu rất vui mừng.” Trường Xuân thượng nhân vuốt chòm râu dài màu trắng, cảm khái ngàn vạn: “Nhớ ngày đó lúc ngươi còn trẻ, dẫn đội đi Trường Xuân cốc ta mở mang kiến thức, cảnh tượng hăng hái đó vẫn còn ở trước mắt. Lão phu đến nay hồi tưởng lại, thổn thức không thôi.”

Phòng Hữu An đang lơ lửng trên bầu trời toát mồ hôi không thôi, đành phải bất đắc dĩ cười theo: “Thượng nhân trí nhớ thật tốt.”

Trong hào quang màu xanh lục đó, Vương Thủ Triết nghe thấy cũng thầm buồn cười.

Trường Xuân thượng nhân này thật đúng là không có khoác lác, tâm nhãn của hắn quả nhiên không phải rất lớn. Chuyện của một trăm mấy chục năm trước, hắn còn nhớ rõ ràng.

Đều nói Trường Xuân Thượng Nhân trong Tử Phủ Học Cung tính tình tốt nhất, không thích tranh đấu với người khác, trời

sinh tính tình điềm tĩnh.

Quả nhiên lời đồn chỉ là lời đồn, cái gọi là tâm tính điềm tĩnh, vô dục vô tranh, hắn là đánh không lại người khác mới có chuyện như vậy?

Hắn luôn miệng nói Băng Lan thượng nhân có thù tất báo, nhưng thực ra bản thân cũng không khá hơn chút nào.

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng cảm khái, lời đồn đại chưa chắc đã đáng tin!

“Trường Xuân, con thiếu ở Huyền Băng điện diễu võ dương oai.”

Một giọng nói nữ tử lạnh lùng mà uy nghiêm bỗng nhiên vang lên trên không Huyền Băng điện. Lập tức một trận bão tuyết che khuất bầu trời cuốn tới. Băng Lan thượng nhân ở trong đó, tựa như hóa thân băng tuyết, uy phong lẫm liệt.

Nàng vừa xuất hiện, ánh mắt sắc bén vô cùng đã nhìn chằm chằm vào Trường Xuân thượng nhân: “Trường Xuân, ngươi ăn gan hùm mật gấu sao? Dám đến Huyền Băng điện của ta gây sự! Có bản lĩnh gì cứ vạch trần, Băng Lan ta tất cả đều tiếp.”

“Băng Lan sư muội, tính tình của muội vẫn nóng nảy như trước.” Trường Xuân thượng nhân ha ha cười nói: “Ta hiếm khi đến Huyền Băng điện của muội làm khách, luận bàn cũng không vội. Nào nào, nếm thử linh trà mà ta tự tay trồng đi - Trường Xuân Linh trà. Thường uống loại trà này có công hiệu trì hoãn già yếu, tĩnh tâm ninh khí.”

Trong lúc nói chuyện, hắn vung tay lên, không trung liền nhiều hơn một ít bàn, sau đó hắn liền đâu vào đấy pha trà.

Lại nói tiếp một chiêu này là học được từ chỗ Huyền Diêu thượng nhân, hắn cảm giác như vậy rất có phong phạm, liền mượn dùng.

“Được được được” Băng Lan thượng nhân cố gắng kiềm chế sự tức giận, cười lạnh nói: “Hôm nay ta cũng muốn xem xem, ngươi có thể chơi được hoa gì. “

Trường Xuân Linh Trà là đồ tốt, bình thường hắn đều che giấu, coi như chí bảo. Khó được đồng ý lấy ra, cho dù là Băng Lan thượng nhân cũng không muốn bỏ lỡ.

Sau đó hai vị ngồi xuống trên không trung, uống linh trà.

Các đệ tử các nơi trong Huyền Băng điện đều tụ tập đến quảng trường.

Ngay cả Lung Yên lão tổ và Cơ Minh Hâm đều từ Huyền Băng các đi xuống.

Thần sắc mỗi người đều thoáng có chút phức tạp và nghiêm trọng.

Bọn họ đều ý thức được người đến không có ý tốt, thiện giả không đến. Hôm nay Trường Xuân thượng nhân dám đến gây sự, tất nhiên là có chỗ dựa.

Băng Lan thượng nhân uống hai ngụm linh trà, lại không kiềm chế được nói: "Trường Xuân, trà này uống cũng được, con có chiêu số gì có thể sử dụng chứ?"

"Nào có cái gì mà không có chiêu số, chính là dựa theo lệ cũ mang theo các đệ tử mới đến Huyền Băng điện mở mang kiến thức một chút." Trường Xuân thượng nhân vuốt vuốt chòm râu, một bộ dáng tiên khí bồng bềnh, "Nếu Băng Lan sư muội ngươi có chút nóng nảy, ta liền để cho các đệ tử tới trước bái kiến một chút."

Nói xong hắn vung ống tay áo lên, hào quang màu xanh lá lơ lửng giữa không trung chậm rãi rơi trên mặt đất.

Đầu tiên là từ trong đó đi ra một đám đệ tử mới, bọn họ đều là người mới phấn nộn. Hết nhìn đông tới nhìn tây, hết sức tò mò.

Sau đó một đám đệ tử cũ đi ra.

Sau đó lại đi ra khỏi một đám đệ tử cũ.

Lại sau đó…

Lại sau đó…

Trong một mảng lục sắc hà quang, trước trước sau sau không ngờ có hơn hai trăm đệ tử đi ra.

"Đây chính là Huyền Băng điện à, sao chỉ có một loại màu sắc thế?"

“Nơi này thật lạnh, cũng không biết các đệ tử Huyền Băng điện sống như thế nào?”

“Khắp nơi đều là bão tuyết, bầu không khí thật áp lực nha.”

“Ta sợ.” Đừng sợ đừng sợ, Huyền Băng điện này cũng là một mạch của Tử Phủ Học Cung chúng ta, không phải đầm rồng hang hổ gì đó.”

Hơn hai trăm đệ tử này chưa từng tới Huyền Băng điện, lúc này cũng bị cảnh sắc này làm cho sợ ngây người.

Tầng mây dày đặc trên bầu trời tràn ngập gió tuyết, giống như phong cảnh Bắc quốc.

Bọn họ sống ở Trường Xuân cốc ánh nắng tươi sáng sinh cơ dạt dào, lại không có tư cách đi nơi khác mở mang kiến thức. Tự nhiên không tưởng tượng nổi Tử Phủ Học Cung, còn có một nơi băng thiên tuyết địa như thế.

Đương nhiên là nhao nhao cảm khái không thôi, chậc chậc lấy làm kỳ, ngôn luận kỳ kỳ quái quái gì đều có.

Tràng diện như thế khiến đám đệ tử Huyền Băng điện kinh sợ.

Ánh mắt của Băng Lan thượng nhân cũng càng ngày càng âm trầm như băng.

Nàng nghiến răng nói: “Trường Xuân, ngươi mang nhiều người như vậy tới. Rốt cuộc là đến kiến thức hay đến tấn công Huyền Băng điện của ta?”

Bất quá trong lòng nàng cũng kiêng kỵ vài phần, Trường Xuân này càng sống lâu, tu vi cũng càng ngày càng sâu không lường được, chiêu thần thông “Xuân Hà Vạn Trượng” này, thật sự càng ngày càng lợi hại, lại có thể mang theo hơn hai trăm người phi độn.

Nói đến “Xuân hà vạn trượng”, đây là thần thông tinh tu của Trường Xuân thượng nhân, chẳng những có thể phòng ngự, phi độn. Thân ở trong đó, còn có thể liên tục không ngừng đạt được chữa trị, gia tốc khôi phục nguyên khí và tinh lực.

Chính là thần thông quần chiến bất nhị.

Chỉ tiếc, nếu là quần chiến thần thông, uy lực đơn đấu tự nhiên xa xa không đủ.

“Băng Lan sư muội đừng nôn nóng.” Trường Xuân thượng nhân chậm rãi uống linh trà, cười càng ôn hòa, “Việc này nhắc tới, cũng trách thực lực của Trường Xuân nhất mạch ta không đủ. Những đệ tử này sống đến bây giờ, còn chưa tới Huyền Băng điện. Có một cơ hội như vậy, để cho bọn nhỏ được mở mang kiến thức, sư muội chớ trách.”

Lời nói này, hình như là Huyền Băng điện ta đã làm sai chuyện gì đó?

Thực lực nhà ngươi không mạnh thì trách ai?

Điều này lại làm cho Băng Lan thượng nhân thầm giận trong lòng, nàng đảo mắt nói: “Vậy theo ý của ngươi, bây giờ thực lực đã đủ chưa?”

“Nào có đủ hay không?” Trường Xuân thượng nhân khiêm tốn không thôi, “Chỉ là ngẫu nhiên có được một vị đệ tử, còn có vài phần bản lĩnh. Liền muốn để cho hắn đến bái kiến Băng Lan sư muội, thuận đường học tập cùng các sư huynh của Huyền Băng điện.”

“Tốt, rất tốt.”

Bộ dáng đắc ý như vậy khiến Băng Lan thượng nhân cố nén kích động, cười lạnh nói: “Ta cũng muốn xem xem đệ tử kinh tài tuyệt diễm như thế nào khiến ngươi tin tưởng mười phần như thế.”

Lời vừa nói ra, lực chú ý của mọi người đều tập trung lại.

Ngay cả đám người Phòng Hữu An An lão tổ Cơ Minh Ngọc, trong ánh mắt vừa ngưng trọng vừa hiếu kỳ. Đệ tử có thể khiến Trường Xuân thượng nhân coi trọng như thế, tự nhiên tuyệt đối không thể khinh thường.

“Đồ đệ bảo bối, ngươi ra đây làm quen với mọi người.” Giọng nói Trường Xuân Thượng Nhân vang lên.

Ngay trong ánh mắt chăm chú của vạn chúng.

Trong hào quang màu xanh lục đi ra một người, hắn chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt kiêu ngạo đi ra.

Hắn ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, diện mạo còn có chút hèn mọn bỉ ổi.

Chỉ có vậy?

Mọi người Huyền Băng điện nhất tề sửng sốt, không phải chứ? Người này chẳng những bộ dáng phổ thông, còn lộ ra một cỗ khí tức hèn mọn bỉ ổi không che giấu được, không hề có nửa điểm phong phạm thiên kiêu tuấn kiệt.

Ngay cả đôi mắt đẹp của Băng Lan thượng nhân cũng thoáng qua một tia kinh nghi bất định. Người như vậy, chính là chỗ dựa của Trường Xuân?

"Đây không phải Cẩm Sơn sư huynh của Trường Xuân cốc sao?"

Rốt cục còn có người nhận ra hắn.

Cẩm Sơn sư huynh không để ý đến mọi người, hành lễ với Hà Quang, vẻ mặt cung kính nói: "Xin mời Thủ Triết sư huynh."

Sau đó hơn hai trăm cái Trường Xuân cốc, các đệ tử đồng loạt quát: "Mời Thủ Triết sư huynh." Thanh âm rung trời, phảng phất ngay cả tầng mây trên bầu trời cũng bị đánh tan rất nhiều.

Khiến cho mọi người trong Huyền Băng điện hoảng sợ.

Sau đó Vương Thủ Triết chậm rãi đi ra, khuôn mặt hắn ta hơi nóng lên. Phương thức xuất hiện khiến người ta xấu hổ này đương nhiên không phải hắn ta nghĩ ra.

Mà là Cẩm Sơn sư huynh hướng Trường Xuân thượng nhân đưa ra dự án, sau khi trải qua Trường Xuân thượng nhân cân nhắc sửa đổi nhiều lần, tạo thành định án.

Dùng lời của bọn họ để nói.

Trường Xuân cốc lần đầu tiên đi Huyền Băng điện kiến thức một chút, cũng không thể thất lễ, không có phong cách.

Sau đó Vương Thủ Triết liền dựa theo dự án của Trường Xuân thượng nhân, từ xa thi lễ với bầu trời, cất cao giọng nói: "Đệ tử Trường Xuân nhất mạch Vương Thủ Triết, bái kiến Băng Lan thượng nhân."

Lúc này hai mắt Lung Yên lão tổ đã có chút đờ đẫn, chuyện này… Không phải Thủ Triết đã từng nói hành trình Học Cung lần này, phải khiêm tốn làm chủ sao?

Mà đôi mắt đẹp của Băng Lan thượng nhân trì trệ, thầm nghĩ người này trông cũng không tệ, chỉ là không biết…

Không đợi nàng nghĩ xong.

Trong đám đệ tử mới ở Huyền Băng điện, một nam hài cường tráng như nghé con, hưng phấn nhảy dựng lên hô: “Tứ thúc, Tứ thúc dĩ nhiên là người. Là ta, là ta, tông ta thịnh rồi.”

Sau đó vô số ánh mắt của đệ tử Huyền Băng điện đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào hắn, giống như muốn giết người vậy.

Vương Tông Thịnh phản ứng lại, cảm giác như rơi vào hầm băng.

Ách…

Ta đổi môn đình còn kịp không?

…

Chương 44: “Hố sư tôn! Ta là chuyên nghiệp!”

…

Vương Tông Thịnh vội vàng rụt cổ lại, cười xấu hổ với các sư huynh đệ xung quanh: “Hắc hắc nhận lầm người, nhận lầm người rồi.”

Đồng thời trong lòng lại không ngừng rên rỉ.

Tứ thúc ơi, Tứ thúc, thúc đừng có hố ta như vậy chứ? Ta đây mới vừa gia nhập Huyền Băng điện nhất mạch, thúc đã tới cửa đá quán, chuyện này để cho cháu sau này lăn lộn thế nào đây?

Cũng may lực chú ý của mọi người đều không ở trên người Vương Tông Thịnh, trong lúc nhất thời ngược lại để cho hắn lừa dối qua ải.

Trên bầu trời, Trường Xuân thượng nhân vuốt râu, càng nhìn Vương Thủ Triết càng thuận mắt: “Băng Lan sư muội, ngươi thấy đồ nhi ta mới thu nhận thế nào?”

Trong giọng nói của hắn mang theo đắc ý không che giấu được.

Băng Lan thượng nhân ánh mắt lạnh lùng như băng: “Hình dáng cũng không kém, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Linh Đài cảnh, mạnh hơn ngươi năm đó rất nhiều, cũng không biết trên tay có bao nhiêu phần bản lĩnh. Nhưng mà có thể khiến ngươi hả hê như thế, có lẽ tiểu tử này có vài phần bản lĩnh. Hừ, bản thượng nhân mỏi mắt mong chờ.”

“Ha ha! Băng Lan sư muội xem sẽ biết.” Trường Xuân thượng nhân hơi đắc ý nói: “Ta nghĩ hôm nay hắn nhất định sẽ cho sư muội một niềm vui bất ngờ.”

Hắn biết Băng Lan sư muội của mình từ nhỏ đến lớn chính là Nhan Cẩu, thu nhận đệ tử nòng cốt, tướng mạo đệ tử thân truyền đều không tệ lắm.

Băng Lan thượng nhân uống linh trà, không thèm để ý đến hắn nữa.

Nàng quay sang nói với Phòng Hữu An: “Hữu An, ngươi sắp xếp một chút đi.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Phùng Hữu An cung kính lên tiếng, ánh mắt quét qua các đệ tử Huyền Băng điện, ôn hòa nói: “Lần này là vị sư đệ nào phụ trách tuyển nhận đệ tử mới? Có hạt giống ưu tú hay không?”

Ngay lập tức Chu Khang Đức tiến lên một bước, giọng nói có chút kích động nói: “Khởi bẩm Hữu An sư huynh, lúc này đây là ta tuyển nhận đệ tử mới. Lần này tổng cộng thu mười bốn đệ tử mới, mỗi người đều là huyết mạch tầng một thức tỉnh, tư chất đạt tới trung phẩm. Trong đó có một vị chính là Huyền Băng huyết mạch đã đạt tới trung phẩm giáp. Vân Hạo sư đệ, còn không ra bái kiến Hữu An sư huynh?”

Chỉ thấy một vị thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mặc trang phục hoa văn cẩm văn huyền vũ, anh vũ tuấn lãng khí độ trầm ổn đi ra, lớn tiếng nói: “Tại hạ Khương Vân Hạo, bái kiến hai vị thượng nhân, chư vị sư huynh.”

Người này khí độ bất phàm.

Đối mặt tràng diện lớn như thế, vậy mà không có nửa phần khiếp sợ, quá nửa là gia thế không tầm thường.

Trung Phẩm Giáp đẳng vốn là thiên tài tương đối hiếm thấy, huống chi còn là huyết mạch Huyền Băng.

Cho dù là Huyền Băng điện, cấp bậc như thế đệ tử cũng phi thường hiếm thấy. Ngay cả Lung Yên lão tổ năm đó, lúc mới tiến vào Huyền Băng điện cũng bất quá là trung phẩm Bính đẳng Nguyên Thủy huyết mạch.

Rồi sau đó, trước khi nàng tấn thăng Linh Đài cảnh, dựa vào dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp đã xảy ra sự lột xác huyết mạch, mới đạt tới trình độ huyết mạch Huyền Băng trung phẩm giáp đẳng.

Bây giờ Cơ Minh Ngọc đại danh đỉnh đỉnh, trụ cột của thế hệ trẻ Huyền Băng điện, cũng là một huyết mạch Huyền Băng trung phẩm.

Cũng bởi vậy, ánh mắt của các vị cao tầng Huyền Băng điện nhìn về phía Khương Vân Hạo đều trở nên trịnh trọng hơn vài

phần.

Người này nếu không suy sụp, tu luyện dũng mãnh tinh tiến, tương lai chắc chắn là nhân vật cùng đẳng cấp với Cơ Minh Ngọc. Hưỡng dưỡng cho tốt, Thiên Nhân cảnh chắc chắn chạy không thoát.

Nhân vật như vậy, bốn năm mươi năm cũng chưa chắc xuất hiện một người.

Ánh mắt của Băng Lan thượng nhân cũng dịu dàng vui mừng vài phần.

Lần này vận khí của Huyền Băng điện coi như không tệ.

Vấn đề duy nhất chính là, kẻ này bất quá hai mươi tuổi, tu vi cũng khó khăn lắm mới đến Luyện Khí cảnh tầng chín trung đoạn.

Mà tiểu tử tên Vương Thủ Triết kia, rõ ràng lớn hơn vài tuổi, vả lại đã đạt đến Linh Đài cảnh sơ kỳ, chỉ sợ Khương Vân Hạo này không phải là đối thủ.

Lúc này, môi ngọc dưới lớp khăn che mặt của Băng Lan thượng nhân khẽ động.

Thân truyền đệ tử Phòng Hữu An lập tức hiểu ý, ôn tồn lễ độ cười nói: “Vân Hạo sư đệ thật sự bất phàm, hai ngày nữa sư huynh mời ngươi uống trà.”

Lập tức Phòng Hữu An lại nói: “Hôm nay Trường Xuân cốc đến Huyền Băng điện chúng ta để mở mang kiến thức. Chúng ta là đông đạo chủ, tự nhiên nên tiếp đãi tốt. Có vị đệ tử ưu tú nào nguyện ý đứng ra tiếp đãi sư đệ của Trường Xuân cốc?”

Ngụ ý của hắn, đương nhiên là Vân Hạo sư đệ kia chỉ sợ không phải đối thủ, liền không đi lên mất mặt.

Nhưng mà, không đợi các đệ tử ưu tú lên tiếng, trên gương mặt tuấn lãng kia của Khương Vân Hạo liền thay đổi thần sắc.

Hắn bước ra một bước nói: “Hữu An sư huynh, ta nguyện xuất chiến.”

Đây chính là cơ hội tốt để lộ mặt trước mặt hai vị thượng nhân và các sư huynh xung quanh, hắn không muốn bỏ lỡ.

“Cái này…”

Lông mày Phòng Hữu An thoáng cái nhíu lại.

Khương Vân Hạo lại nói: “Sư huynh cứ yên tâm. Vân Hạo từ nhỏ cần học khổ luyện, cũng có kỳ ngộ thuộc về mình, đã từng vượt cấp khiêu chiến Linh Đài cảnh mà bất bại. Cho dù không địch lại vị sư huynh lớn tuổi của Trường Xuân cốc kia, cũng tuyệt đối không đến mức mất mặt.”

Thấy hắn nói tràn đầy tự tin, Phòng Hữu An hơi cân nhắc liền gật đầu: “Đã như vậy, Vân Hạo sư đệ trước hết đi lĩnh giáo sự lợi hại của sư huynh Trường Xuân cốc trước. Không phải sợ thua, dù sao tuổi tác vẫn còn nhỏ.”

“Vâng, sư huynh.”

Tinh thần Khương Vân Hạo rung lên, trước tiên nhảy lên lôi đài, tư thái không kiêu ngạo chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Tại hạ Khương Vân Hạo, xin sư huynh chỉ giáo.”

Vương Thủ Triết cạn lời.

Vốn là hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận này. Hắn và Trường Xuân thượng nhân cũng đã thương lượng xong, liền đánh một trận.

Bảo hắn đánh một tiểu thiên kiêu mới sáu bảy tuổi, sao hắn có thể xốc lại tinh thần cho được?

Đang định từ chối vài câu, bỗng nhiên, một cỗ linh thức cường đại bao phủ hắn.

Chỉ nghe thấy giọng nói của Trường Xuân thượng nhân vang lên bên tai hắn ta: “Tiểu tử, ngươi cứ đánh thêm một trận đi, cũng coi như khiến vi sư sảng khoái một chút.”

“Cái này…”

Vương Thủ Triết hơi nhíu mày.

“Ta đã dùng linh thức tạo ra một không gian nhỏ, ngươi có gì cứ nói thẳng, người ngoài không nghe được.” Giọng Trường Xuân thượng nhân lại vang lên.

Băng Lan thượng nhân nhướng mày, dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn Trường Xuân thượng nhân.

Lời này nói ra, cho rằng nàng không tồn tại sao?

Bất quá, nàng cũng không có ngăn cản, cũng muốn nghe xem tiểu tử kia nói cái gì.

“Thượng nhân, chúng ta nói chỉ đánh một trận thôi.” Vương Thủ Triết nói: “Ta phải chừa chút sức lực đối phó với kẻ lợi hại sau này.”

“Chỉ cần đánh thêm một trận, ta cho ngươi ba đồng Trường Xuân Linh trà.” Trường Xuân thượng nhân trực tiếp dụ dỗ: “Đối thủ của ngươi bất quá chỉ là Luyện Khí cảnh, không phí được khí lực của ngươi.”

“Một lượng.”

Đương nhiên Vương Thủ Triết biết Trường Xuân Linh trà là đồ tốt, trực tiếp giở công phu sư tử ngoạm.

“Một lượng! Ngươi cho rằng Trường Xuân Linh trà của bản thượng nhân là linh chủng dã trà bên ngoài sao?” Trường Xuân thượng nhân râu ria vểnh lên, “Nhiều nhất là năm đồng!”

“Năm tiền quá ít.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Đối thủ này là một trung phẩm giáp đẳng, ít nhất phải tám tiền, nếu không thượng nhân có thể cho đệ tử khác lên.”

Những đệ tử khác?

Đùa gì vậy? Lên mất mặt sao? Bây giờ người trẻ nhất mạch Trường Xuân cốc bọn họ, ngoại trừ Vương Thủ Triết, ai có thể đánh một tiểu thiên kiêu Trung Phẩm Giáp đẳng? Không thể phái đệ tử ba mươi mấy tuổi đi lên mất mặt chứ?

“Tám tiền thì tám tiền.” Trường Xuân thượng nhân cắn răng, đau lòng không thôi: “Nhưng mà ngươi phải đánh cho tốt, đánh ra uy phong của Trường Xuân cốc chúng ta.”

Băng Lan thượng nhân ở một bên nghe được nhướng mày, trong lòng cười lạnh không thôi.

Một già một trẻ này, thật đúng là rất biết chơi, thật là đem Huyền Băng điện của nàng trở thành món ăn! cò kè mặc cả như thế, thật sự cho rằng Huyền Băng điện của nàng không còn thủ đoạn sao? Ha ha, các ngươi chờ đó cho ta.

Tám đồng Trường Xuân Linh trà, cũng là kiếm lời.

Vương Thủ Triết làm sao biết Băng Lan thượng nhân ở một bên ngồi xem? Được lợi, chút không tình nguyện trong lòng hắn tự nhiên cũng biến mất.

Hắn nhẹ nhàng thong dong đi lên lôi đài, chắp tay nói với Khương Vân Hạo: "Vân Hạo sư đệ, ta si trường ngươi thật nhiều tuổi, mặc dù thắng cũng là thắng không vẻ vang gì. Không chiến cứ như vậy thôi, ngươi đi xuống đi."

Nào ngờ, Khương Vân Hạo kia cười lạnh vài tiếng: "Vị sư huynh này, vẫn là nên quản tốt chính mình trước đi. Nếu thua với ta, chẳng phải mất mặt xấu hổ."

Được rồi! Đây là hảo tâm làm lòng lang dạ thú!

Trong lòng Vương Thủ Triết thở dài một tiếng, trên mặt vẫn phong độ nhẹ nhàng chắp tay: "Đã như vậy, kính xin sư đệ ra tay trước."

"Được!"

Khương Vân Hạo cũng không chối từ, lập tức rút Băng Thiết Hàn Kiếm ra, thi triển thân pháp, tấn công Vương Thủ Triết.

Thân pháp cơ bản của hắn rất vững chắc, nhanh như tia chớp, mà kiếm pháp lại càng xuất chúng, kiếm thế như mây trôi nước chảy, tốc độ cực nhanh mà múa không lọt gió.

Cộng thêm huyết mạch huyền băng cường đại của hắn, xung quanh từng đạo bông tuyết băng rơi xuống, phảng phất kết thành một mảnh hàn băng lĩnh vực, khiến không khí xung quanh rét lạnh không ít.

Chớ xem thường lĩnh vực hàn băng của hắn, chênh lệch giữa cao thủ tranh chấp thường thường chỉ một chút. Một khi đã bị lĩnh vực ảnh hưởng, cho dù động tác chậm nửa nhịp, cũng chỉ có một chữ — thất bại!

Thực lực của người này phi phàm, nhìn qua so với Vương Lạc Thu hoặc là Vương Lạc Tĩnh hai vị thiên kiêu này, cũng chỉ kém nửa bậc mà thôi.

Khó trách, khẩu khí của hắn lợi hại như thế.

Chỉ tiếc, đối thủ của hắn là Vương Thủ Triết. Bây giờ cho dù Ngũ muội muội Lục muội liên thủ, cũng khó có thể đoán ra sâu cạn của hắn.

Càng không nói đến tiểu thiên kiêu Khương Vân Hạo này.

Vương Thủ Triết chỉ nhoáng lên một cái đã bay đi như tơ liễu, tất cả kiếm chiêu của đối thủ đều rơi vào khoảng không.

“Hừ! Giả vờ giả vịt.”

Khương Vân Hạo sắc mặt phát lạnh, nắm chặt thế công, kiếm pháp càng hung mãnh thêm vài phần.

Mà từ đầu đến cuối, Vương Thủ Triết chỉ chắp hai tay sau lưng bay tới bay lui trên lôi đài, giống như một sợi tơ liễu trong cuồng phong mưa rào, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Tuy thế công của Khương Vân Hạo dày đặc như mưa rào, nhưng không có một chút nào rơi vào trên người Vương Thủ Triết.

Cuối cùng hắn ta đã coi thường Vương Thủ Triết.

Bất luận là hắn sau khi xuyên qua hay là hắn, trên phương diện tu luyện từ đầu đến cuối đều không có nửa phần lười biếng, đặc biệt là mài giũa các loại cơ sở thân pháp như Huyền Vũ chiến kỹ, hơn mười mấy năm như một ngày.

Hắn thủy chung hiểu một đạo lý, thiên phú dù tốt cũng phải làm đến nơi đến chốn, nước chảy đá mòn.

“Làm sao có thể?”

Sắc mặt Khương Vân Hạo trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta cũng từng đối chiến với tu sĩ Linh Đài cảnh trong gia tộc, tự nghĩ có thể quần nhau một chút với tu sĩ Linh Đài cảnh, nhưng không ngờ Vương Thủ Triết này lại khó chơi như vậy.

Hắn vốn dự định chỉ là dây dưa với hắn, thời gian kiên trì càng lâu càng tốt, để hắn bại lộ càng nhiều át chủ bài càng tốt.

Nhưng hiện tại, thân pháp không thể nắm bắt của Vương Thủ Triết lại khiến hắn sinh ra một loại cảm giác bị đùa bỡn.

“Kiến thức cơ bản của Vân Hạo sư đệ không tệ.” Vương Thủ Triết khen ngợi một tiếng nói: “Chờ ngươi đến Linh Đài cảnh, tất nhiên là cao thủ một phương.”

Câu khen ngợi này khiến Khương Vân Hạo suýt chút tìm một cái lỗ chui xuống.

Sắc mặt hắn xấu hổ giận dữ muốn chết, không khỏi lại lần nữa tăng nhanh thế công.

Nhưng mặc kệ hắn tấn công như thế nào, thi triển ra bất cứ chiêu số gì. Vương Thủ Triết trước sau vẫn không ra tay, chỉ dựa vào thân pháp quần nhau.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Khương Vân Hạo chỉ là Luyện Khí cảnh, thế mà có chút không kiên trì nổi.

Ngược lại Vương Thủ Triết vẫn phong đạm vân khinh như cũ, giống như đi dạo nhàn nhã, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi chút nào.

Con ngươi của Phòng Hữu An cũng hơi co lại.

Vốn cho rằng, vị Khương Vân Hạo sư đệ này cho dù cuối cùng sẽ thua, cũng có thể chống đỡ được một chút, sờ soạng nền tảng của đối phương, lại không ngờ đối phương chỉ dựa vào thân pháp đã trêu đùa hắn trong lòng bàn tay.

“Thôi, Vân Hạo sư đệ nhận thua đi.” Phòng Hữu An cao giọng nói.

Đánh tiếp cũng chỉ là sống sờ sờ bị kéo sụp mà thôi.

Đệ tử Trường Xuân cốc am hiểu nhất chính là đánh lâu dài, một khi cho bọn họ cơ hội, bọn họ có thể kéo dài cho ngươi đến già đi.

Tiếp tục đánh đã không còn ý nghĩa.

Khương Vân Hạo tuy rằng sắc mặt không cam lòng, nhưng lại bị ép đến không thể làm gì, lập tức thu kiếm chiêu lại, mặt đầy xấu hổ nói: “Là tại hạ thua. Vị sư huynh này rất giỏi.”

Lúc nhận thua, trong lòng của hắn cũng là nghiêm nghị không thôi.

Thật không hổ là Tử Phủ Học Cung, quả nhiên ngọa hổ tàng long, không phải vệ thành nhỏ bé nhà hắn có thể so sánh.

“Thừa nhượng ~” Vương Thủ Triết cười híp mắt chắp tay: “Chẳng qua là Thủ Triết si ngốc hơn vài tuổi mà thôi. Vân Hạo sư đệ đến tuổi của ta chưa chắc kém hơn ta.”

Hắn là người trưởng thành với tư tưởng trưởng thành.

Hắn đến Học Cung là mở rộng nhân mạch, mà không phải mở rộng cừu nhân đến, tự nhiên phải cho đối phương chút mặt mũi.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, sắc mặt Khương Vân Hạo dịu lại rất nhiều, hảo cảm với Vương Thủ Triết lập tức tăng lên không ít.

Ngay lập tức, Khương Vân Hạo cũng thu liễm ngạo khí, tâm phục khẩu phục nói: "Thủ Triết sư huynh rộng rãi! Về sau nếu có cơ hội, phải học tập cùng sư huynh nhiều hơn."

Nói xong, hắn cam tâm tình nguyện nhảy xuống lôi đài.

Một phen chuyện vốn muốn kết thù lại bị Vương Thủ Triết xoay chuyển cục diện hai ba lần, hơn nữa còn chôn một hạt giống giao hảo ở phía sau.

Tên học trò này không đơn giản.

Phòng Hữu thầm khen ngợi một tiếng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười không thôi, cất cao giọng nói: "Thực lực của Thủ Triết học đệ phi phàm. Huyền Băng điện chúng ta còn có vị đệ tử ưu tú nào muốn lên luận bàn?"

Mấy vị đệ tử ưu tú ba bốn mươi tuổi lập tức cướp lời "Để ta", "Để ta luận bàn một chút".

Đây cũng là lòng hiếu chiến của các đệ tử Huyền Băng điện.

Cho dù Vương Thủ Triết kia có thực lực phi phàm, bọn họ cũng hồn nhiên không sợ, ngược lại càng khơi dậy lòng hiếu thắng.

"Chư vị!" Cơ Minh Ky cất cao giọng nói: "Ta trông coi thực lực của triết sư đệ phi phàm, có thiên tư thiên kiêu. Minh Huy bất giác ngứa tay, kính xin chư vị sư đệ sư huynh cho một cơ hội."

Vừa nghe thấy Cơ Minh Ngọc muốn lên sân khấu, những đệ tử ưu tú vừa rồi còn ồn ào muốn lên sân khấu đều nhượng bộ.

Do Cơ Minh Ngọc ra tay, Vương Thủ Triết kia tất bại không thể nghi ngờ!

"Cơ Minh Ngọc."

Thấy người này sắp ra tay, Vương Thủ Triết thầm lẩm bẩm một câu.

Mặc dù trong lòng đã sớm dự liệu trước một màn này, lại âm thầm đánh một cái thủ thế lên trên bầu trời.

Trường Xuân thượng nhân hiểu ý, lập tức giở lại chiêu cũ, dùng linh thức bàng bạc bao vây hai người lại, hỏi: "Tiểu tử, lại có chuyện gì?"

"Ta có nghe nói về Cơ Minh Ngọc này." Vương Thủ Triết nhíu mày không thôi, lộ ra dáng vẻ khó xử nói: "Thực lực của hắn không tầm thường, ta chỉ sợ không phải đối thủ của hắn."

"Tiểu tử, thời khắc mấu chốt như thế ngươi có thể nào lùi bước, ít nhất cũng phải đấu ngang tài ngang sức lại chứ?"

Trường Xuân thượng nhân đang thoải mái, vừa nghe Vương Thủ Triết muốn lui, trong lòng lập tức có chút bối rối. Mặc dù hắn cũng biết, Cơ Minh Ngọc kia đích xác lợi hại, Thủ Triết tám chín phần mười không phải là đối thủ.

"Thượng nhân à, ta đây cũng là không có cách nào." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ thở dài nói: "Nghe nói hắn là huyết mạch Huyền Băng trung phẩm thượng đẳng, tuổi cũng lớn hơn ta hai mươi tuổi, tu vi gần đến Linh Đài cảnh trung kỳ. Nếu ta không liều mạng, chỉ sợ khó có phần thắng."

"Cái gì?" Trường Xuân thượng nhân cùng Băng Lan thượng nhân đang dựng thẳng lỗ tai nghe lén, nhất tề ngẩn ra.

Ý của tiểu tử này là, nếu liều mạng còn có phần thắng.

Băng Lan thượng nhân dẫn đầu giận dữ mà cười, giọng nói vang lên trong không gian nhỏ của Trường Xuân thượng nhân: "Tiểu tử ngươi, thổi da trâu không khỏi lớn nhỉ? Ngươi cho rằng đệ tử của ta Cơ Minh Huy, là những con chó con mèo kia sao? Tùy tiện đến ai cũng có thể đánh thắng sao?"

"Điều này…Khởi bẩm Băng Lan thượng nhân." Vương Thủ Triết thấp giọng giải thích, "Ý của ta là, phải liều mạng mới có phần thắng."

Đó không phải giống nhau sao?

Băng Lan thượng nhân tức giận đến mức hừ lạnh một tiếng.

“Được, được, được.” Trường Xuân thượng nhân kinh hỉ quá đỗi nói: “Tiểu tử, vậy chúng ta liều mạng đánh thắng ván này, để Băng Lan thượng nhân xem thật kỹ.”

“Không được, cần trả giá quá đắt.” Vương Thủ Triết lắc đầu.

“Trả giá đúng không? Được, vậy lão phu sẽ bù đắp cho ngươi cái giá lớn này.” Trường Xuân Thượng Nhân hào khí ngút trời nói: “Chỉ cần ngươi thắng, ta sẽ cho ngươi năm chiếc lá trường sinh.”

Lá cây Trường Sinh này là thứ rất ghê gớm, dù chỉ là một cái, nhưng trong chiến đấu lại có tác dụng cực mạnh. Cho những người bị thương nặng kia phục dụng cũng có thể nhanh chóng khỏi hẳn.

Đây là bảo bối khó có thể mua được ở bên ngoài.

Băng Lan thượng nhân nghe vậy lông mày giật giật, thầm nghĩ, lão già Trường Xuân nhà ngươi, vì thắng ta một lần, thật đúng là cam lòng trả giá đắt.

Không ngờ, Vương Thủ Triết vẫn lắc đầu nói: “Ta không thiếu lá cây trường sinh, hơn nữa bản thân ta cũng am hiểu trị liệu. Vật này đối với ta mà nói chẳng qua là gân gà mà thôi.”

“Vậy ngươi muốn cái gì? Chỉ cần ta có thể lấy ra được là được.” Trường Xuân thượng nhân ra vẻ bất chấp tất cả nói.

“Thượng nhân đã có thành ý như vậy.” Vương Thủ Triết lúc này mới hài lòng nói: “Thượng nhân chỉ cần cho ta một quả Trường Sinh quả, trận chiến này ta sẽ cho thượng nhân một kết quả hài lòng.”

“Trường sinh quả!” Trường Xuân thượng nhân kinh nghi bất định nói, “Ngươi ngươi, tiểu tử ngươi làm sao biết ta còn một quả trường sinh quả? Chẳng lẽ là Lục Vi nha đầu nói cho ngươi.”

“Thượng nhân, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, ai ngờ ngài thật sự có.” Vương Thủ Triết không nhanh không chậm nói: “Nếu muốn thắng trận chiến này, ta phải trả giá quá lớn. Cần có quả trường sinh để bồi thường.”

“Trường Xuân! Ngươi lại còn giấu một viên Trường Sinh Quả.” Giọng nói của Băng Lan thượng nhân cũng có chút

phẫn nộ: “Lúc trước ta hỏi ngươi yêu cầu. Ngươi trả lời ta như thế nào?”

“Cái này… Ta cũng vất vả tích góp được một quả.” Giọng Trường Xuân thượng nhân thật bất đắc dĩ: “Trường Sinh thụ cần phải ở trên đỉnh cấp Mộc hệ linh mạch mới có thể sinh trưởng, như thế trăm năm mới kết được một quả. Quả này sau khi dùng, có trọng thương khỏi hẳn, kéo dài tuổi thọ, bổ sung thọ nguyên công hiệu.”

Công hiệu này, Vương Thủ Triết đã biết được từ chỗ Lục Vi Tiểu Tuyết tỷ.

Nghe nói, nếu phàm nhân ăn, có thể tẩy tủy phạt mao đánh vỡ xiềng xích thọ nguyên, sống tới một trăm mấy chục tuổi.

Mà Linh Đài cảnh nếu ăn vào thì có thể bị ám thương, thọ nguyên hao tổn cũng có thể bù đắp lại, chỉ cần không chết trận sống quá hai trăm tuổi cũng chưa biết chừng.

Cho dù là Thiên Nhân cảnh ăn, cũng có thể bổ sung thọ nguyên còn thiếu, sống nhiều hơn mười năm tám năm.

Đương nhiên Thánh Quả này đối với tu sĩ Tử Phủ cảnh, hiệu quả không rõ ràng.

Nhiều nhất có thể kéo dài thọ nguyên một hai năm.

Nhưng dù vậy, Trường Sinh Quả cũng là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy mà giá trị phi phàm.

“Tiểu tử, ngươi nhất định phải để Trường Sinh Quả đến trợ cấp cho ngươi, mới có thể đánh thắng sao?” Trường Xuân thượng nhân xoắn xuýt không thôi nói: “Ngươi sẽ không cầm đi bán chứ?”

“Nói thật, Cơ Minh Ngọc kia thật sự lợi hại.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Nếu không phải trong lúc vô tình ta nghe được công hiệu của Trường Sinh quả, mà bảo vật này lại có chút tác dụng đối với ta. Mặc dù thượng nhân cho ra bao nhiêu trợ cấp, trận chiến này ta cũng không có khả năng vận dụng át chủ bài.”

Trường Xuân thượng nhân nghe hắn nói thật chân thành, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, nói ra thì Trường Sinh quả đối với ta tác dụng cũng không lớn. Nhưng mà ngươi cần

phải tiếp nhận hai điều kiện. Thứ nhất, chỉ có ngươi thắng mới có Trường Sinh Quả. Thứ hai, ngươi phải cam đoan tự dùng, mà không phải cầm đi bán.”

“Thành giao.” Vương Thủ Triết đồng ý ngay lập tức.

Băng Lan thượng nhân nhíu mày, ánh mắt chớp động mấy lần, nhưng chung quy không ngăn cản. Mặc dù Vương Thủ Triết có thể giấu giếm một số thủ đoạn, nhưng muốn chiến thắng Cơ Minh Ngọc, đó không thể nghi ngờ là người si nói mộng.

Chờ qua chuyện này, nàng hoàn toàn có biện pháp khiến Trường Xuân thượng nhân ngoan ngoãn lấy Trường Sinh Quả ra.

Ba người giao lưu lần này đều trong phạm vi nhỏ, người ngoài cũng không thể nào biết được.

Chờ đến khi trao đổi kết thúc.

Cơ Minh Ky đã đứng ở trên lôi đài, trên người hắn mặc một bộ đồng phục phiêu dật tuấn lãng của đệ tử hạch tâm Huyền Băng điện, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, giống như hiệp khách kiếm tu xuất trần thoát tục.

Nhìn thấy Vương Thủ Triết lấy lại tinh thần, Cơ Minh Ngọc liền chắp tay nói: “Thủ Triết sư đệ chuẩn bị xong chưa? Nếu không có, chuẩn bị thêm một lát nữa, chúng ta không vội.”

“Đa tạ Minh Nghiên huynh thương cảm.” Vương Thủ Triết khách khí đáp lễ: “Ta đã chuẩn bị xong, có thể luận bàn bất cứ lúc nào.”

“Đã như vậy, xin mời Thủ Triết sư đệ ra tay.” Cơ Minh Quân ôn nhuận nói, như một vị quân tử phong độ nhẹ nhàng.

Bất luận là tuổi tác hay tu vi, hắn đều cao hơn Vương Thủ Triết rất nhiều. Luận bàn như vậy mà còn cần vượt lên trước tiến công thì không khỏi mất đi phong cách, điều này còn mất mặt hơn thua trận đấu.

“Đa tạ.”

Sau khi Vương Thủ Triết hành lễ, lúc này tay trái cầm khiên, tay phải cầm kiếm. Đồng thời còn khoác một tầng giáp trụ cổ thụ trên người, làm phòng ngự thỏa đáng.

Giáp trụ cổ thụ nặng không nhẹ, hiển nhiên sẽ làm chậm lại thân pháp của Vương Thủ Triết.

“Thông minh! Tu vi hai người chênh lệch khá lớn, thân pháp của Thủ Triết sư huynh cho dù có luyện thuần thục hơn nữa, chỉ sợ cũng không sánh bằng Cơ Minh Ngọc sắp năm mươi tuổi.” Cẩm Sơn sư huynh ở cạnh lôi đài, giải thích ý đồ chiến thuật của Thủ Triết cho các đệ tử mới nhập môn: “Như vậy, đi qua chiến thuật đã bất lợi, liền chỉ có thể tiến hành phòng thủ phản kích, Thủ Triết sư huynh là dương dài mà tránh ngắn.”

Theo lời giải thích của Cẩm Sơn sư huynh, các đệ tử mới xung quanh đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vương Thủ Triết.

Lúc này.

Sau khi Vương Thủ Triết hơi chuẩn bị, nói: “Kính xin Minh Nghiên huynh ra tay.” Dù sao đối phương đã nhường nhịn, hắn cũng không thể chiếm hết tất cả tiện nghi.

“Được, Thủ Triết sư đệ, cẩn thận.” Cơ Minh Ngọc cũng không chối từ, đôi mắt như lăng một, vù một tiếng, rút bảo kiếm sau lưng xuống.

Kiếm kia dài không quá bốn thước, toàn thân trong suốt như băng, hàn băng linh quang phun ra nuốt vào bất định. Vừa mới xuất hiện, không khí chung quanh liền lạnh lùng thêm vài phần.

Kiếm này, hiển nhiên cũng không phải là bảo kiếm phàm phẩm gì.

Cơ Minh Ky cũng không có tâm trạng giới thiệu kiếm này với Vương Thủ Triết, chỉ là hai chân liên tục đạp trên không trung, mỗi bước đi đều như giẫm trên mặt đất, từng bước lên cao, trong lúc hô hấp đã bay lên cao hơn mười trượng trên không trung.

Theo huyền khí của hắn bộc phát, vô số bông tuyết băng quanh quẩn bên người hắn, phiêu dật bất định.

Bỗng nhiên.

Hắn từ trên không trung nhanh chóng hạ xuống, kiếm xuất ra như rồng, cuốn theo gió lốc băng mãnh liệt đánh về phía

Vương Thủ Triết, nhiệt độ trên lôi đài đột nhiên giảm đi rất nhiều.

“Huyền Băng kiếm pháp”.

Đối với Huyền Băng kiếm pháp, Vương Thủ Triết vẫn có chút quen thuộc, dù sao Lung Yên lão tổ nhà mình cũng rất am hiểu kiếm pháp này.

Nhưng mà Huyền Băng Kiếm Pháp của Cơ Minh Ngọc, tuy rằng cùng một mạch với Lung Yên lão tổ, phong cách lại khác một trời một vực.

Lung Yên lão tổ kiếm pháp phiêu dật quỷ bí.

Mà kiếm pháp của Cơ Minh Nghiên lại thẳng thắn dứt khoát, kiếm thế công khai, hào hùng bàng bạc.

Một kiếm này chém xuống, bá đạo mười phần, phảng phất thế vô địch.

Cho dù là đối thủ Vương Thủ Triết cũng không khỏi thầm khen một tiếng trong lòng, quả nhiên là vô hư sĩ nổi danh.

Cơ Minh Ngọc quả nhiên bất phàm.

Vương Thủ Triết thu liễm khí tức, “Thủ Tâm Linh Thuẫn” linh quang hiện ra, thuẫn mang dày nặng như nắp nồi hình cung nở rộ ra, chặn lại một chiêu khí thế bàng bạc kia.

“Oanh!”

Ngàn vạn bông tuyết và năng lượng, giống như sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chấn động khiến toàn bộ lôi đài đều mơ hồ rung động không thôi.

Các đệ tử ở quá gần lôi đài đều nhao nhao rút lui, sắc mặt kinh dị. Như đụng vào uy lực của trang phục, cũng quá lớn đi?

“Linh thuẫn tốt! Để phòng thủ tốt lắm!” Cơ Minh Ngọc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, khen lớn một tiếng: “Đến đây, lại tiếp một kiếm của ta.”

…

Chương 45: Trường Sinh quả đã đắc thủ! Huyết Đằng Mạn lập công lao!

…

“Đang! Keng! Keng!”

Kiếm quang trên lôi đài tràn ra bốn phía, băng tuyết bay tán loạn.

Thế tiến công của Cơ Minh Ngọc giống như thủy triều, từng đợt nối tiếp từng đợt mà liên miên không dứt, làm cho người ta không hề có hơi thở dốc.

Mà Vương Thủ Triết cũng phát huy phòng thủ đến cực hạn, không cầu có công, nhưng cầu không quá, từng chiêu từng thức đều phòng ngự thỏa đáng.

Thậm chí hắn cũng không lãng phí Huyền khí, để Trụ Hiên kiếm kích phát ra kiếm khí tiến công, mà đem tất cả lực lượng chuyên chú đặt ở trên phòng thủ.

Kể từ đó, đương nhiên là đánh không dễ dàng gì.

Đám người Huyền Băng điện hưng phấn không thôi, nhao nhao hô hoán: “Minh Nghiên sư huynh thêm chút sức, đánh vỡ mai rùa của hắn, hắn sắp không cản nổi rồi.”

Tương ứng.

Các đệ tử Trường Xuân cốc thì hơi mất mát, Thủ Triết sư huynh rõ ràng vẫn luôn bị áp chế đánh, đến bây giờ thậm chí ngay cả dư lực hoàn thủ cũng không có.

Có hai người thậm chí còn bí mật nghị luận.

“Các ngươi thì biết cái gì?” Cẩm Sơn sư huynh thấp giọng nổi giận nói: “Đối phó với đối thủ gì, sử dụng chiến thuật gì là lựa chọn bình thường. Trường Xuân chân quyết của chúng ta am hiểu nhất chính là kéo dài sức lực. Chỉ cần không ngừng tiêu hao, Cơ Minh Ngọc cuối cùng sẽ tiêu hao hết huyền khí, cuối cùng thua trận.”

“Nhưng mà Cẩm Sơn sư huynh.” Một vị đệ tử mới yếu ớt nói, “Vậy Cơ Minh Nghiên sư huynh, đã là Linh Đài cảnh tầng ba.

Huyền khí hùng hậu vô cùng, làm sao có thể tiêu hao hết được?”

“Chuyện này…” Cẩm Sơn sư huynh do dự nói: “Có lẽ Thủ Triết sư huynh sẽ có suy nghĩ khác.” Lời này khiến lòng tin của hắn cũng không đủ.

Bất kể là dưới đài hay là trên trời, đều đang nghị luận sôi nổi với trận chiến này.

Nhưng Cơ Minh Ngọc và Vương Thủ Triết đều đắm chìm trong chiến đấu của mình, không để ý đến tất cả tin tức bên ngoài.

Vương Thủ Triết thán phục Cơ Minh Ky, thế tiến công vô cùng mạnh mẽ.

Mà Cơ Minh Ky đồng dạng đang thán phục Vương Thủ Triết phòng thủ vô song, nhìn như chỉ có tu vi Linh Đài cảnh tầng một, nhưng huyền khí lại cuồn cuộn không ngừng, phảng phất như động không đáy.

Càng làm Cơ Minh Ngọc khiếp sợ là.

Huyền Băng kiếm khí và một số lưỡi đao băng của hắn đã ba lần bảy lượt phá phòng ngự của Vương Thủ Triết, xé rách giáp trụ cổ thụ của hắn khiến hắn bị thương.

Nhưng gia hỏa này sau khi chảy vài giọt máu liền giống như không có việc gì, tiếp tục chiến đấu sinh long hoạt hổ.

Năng lực phòng ngự đáng sợ, năng lực khôi phục đáng sợ, Huyền Khí Vô Để Động đáng sợ.

“Thủ Triết sư đệ.” Cơ Minh Ky lạnh nhạt cười nói: “Ngươi muốn dựa vào phòng thủ làm hao hết huyền khí của ta, chỉ sợ thất sách. Nơi này chính là Huyền Băng điện, tọa lạc ở trên một linh mạch huyền băng đỉnh cấp, ta có được ưu thế chủ trường có thể liên tục không ngừng khôi phục huyền khí.”

“Mặc dù không theo kịp sự tiêu hao của ta, nhưng tiêu hao chết ngươi cũng đã đủ rồi.”

“Không xong rồi, ta nói hình như chỗ nào đó không đúng! Xem nhẹ đây là sân nhà Huyền Băng điện.” Cẩm Sơn sư huynh biến sắc nói: “Nếu tác chiến ở Trường Xuân cốc, Thủ Triết sư huynh còn có vài phần thắng lợi, nhưng ở đây…”

Ngay cả Cẩm Sơn sư huynh cũng thay đổi sắc mặt, các đệ tử Trường Xuân cốc còn lại đương nhiên đều sĩ khí sa sút, bắt đầu không coi trọng Thủ Triết sư huynh.

Mà cùng lúc đó.

Trên lôi đài.

Vương Thủ Triết cười khẽ một tiếng nói: "Minh Quỳ huynh, đề nghị trước khi nói to nhìn chân trước một chút."

"Dưới chân?"

Cơ Minh Ngọc hơi kinh ngạc, chỉ thấy trên lôi đài dưới chân không hiểu sao lại xuất hiện một số cành non màu xanh lá.

Những cành non kia sinh trưởng cực kỳ nhanh chóng, dường như mọc ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bỗng nhiên!

Một cành cây quấn quanh chân Cơ Minh Ngọc.

Sắc mặt Cơ Minh Ngọc lập tức biến đổi, thầm nghĩ không xong, hắn cũng xem nhẹ Vương Thủ Triết chính là đệ tử của Trường Xuân cốc nhất mạch.

Đệ tử Trường Xuân cốc am hiểu trồng trọt nhất.

Một số cao thủ cũng sẽ bồi dưỡng một số loại thực vật chiến đấu.

Nếu như là đệ tử bình thường của Trường Xuân cốc, chút ưu thế này có thể bỏ qua. Nhưng bản thân Vương Thủ Triết này đã vô cùng khó chơi.

"Khặc khặc khặc khặc khặc."

Cơ Minh Ngọc xuất kiếm như rồng, nơi kiếm quang đi qua giống như đang cắt cỏ, những dây leo sinh trưởng kia nhanh chóng bị cắt thành vô số đoạn.

Chỉ tiếc.

Vương Thủ Triết đã rải hạt giống dây leo khắp lôi đài từ trước khi chiến đấu.

Cơ Minh Nghiên cắt cỏ mặc dù nhanh, nhưng lại không ngăn cản được dây leo liên tục không ngừng sinh trưởng.

Rất nhanh, cả lôi đài dần dần biến thành hải dương lục sắc, từng sợi dây leo vũ động trên không trung, như là tóc dài của ma nữ phiêu đãng, khiến lòng người sinh ra hàn ý.

Thế cục giống như lập tức thay đổi.

Hải dương của dây leo đại trận, kiềm chế không ít tinh lực của Cơ Minh Ngọc. Hơn nữa hắn còn không thể dừng lại, nếu không bị dây leo quấn lấy sẽ càng lún càng sâu, cuối cùng không thể động đậy.

"Ha ha ha." Cẩm Sơn sư huynh cười phá lên: "Ta nói mà, Thủ Triết sư huynh của chúng ta khẳng định có hậu chiêu. Cơ Minh Ngọc trúng kế hắn, cũng giống như Mộ Nguyên Bạch trước kia, sớm muộn chỉ là một chữ, chiến bại."

"Sư huynh, huynh đây là hai chữ."

Cẩm Sơn sư huynh biến sắc: "Tiểu tử ngươi biết cái rắm, ta chỉ nói để mọi người thả lỏng một chút, nói không chừng còn có thể mê hoặc Cơ Minh Ngọc, để hắn phân thần thì sao."

"Cẩm Sơn sư huynh cơ trí." Các vị đệ tử mới đổ mồ hôi không thôi.

Theo thế cục biến hóa, đến phiên các đệ tử Huyền Băng điện lo lắng.

Mà cùng lúc đó.

Vũ Văn Kiến Nghiệp và Vương Tông Thịnh thì trốn ở một góc, bọn họ sợ không nhịn được hô mấy tiếng cổ vũ cho Vương Thủ Triết, sau đó bị đánh một trận.

Vũ Văn Kiến Nghiệp thấp giọng cảm khái nói: "Tông Thịnh à, ta cho rằng Lạc Thu đại tỷ đã lớn lắm rồi, không ngờ tứ thúc nhà ngươi mạnh hơn. Ngay cả Cơ Minh Hâm đại danh đỉnh đỉnh cũng có thể áp chế."

"Đó là đương nhiên." Vương Tông Thịnh đắc ý nói: "Tứ thúc nhà ta rất ít khi ra tay, nhưng mà cho dù ngũ cô cô lục cô cô liên thủ, cũng không phải là đối thủ của tứ thúc ta."

"Lợi hại lợi hại, tứ thúc nhà ngươi hẳn là lợi hại nhất trong thế hệ trẻ của các ngươi rồi chứ?" Vũ Văn Kiến Nghiệp hâm mộ và sùng bái nói.

“Cái này…” Vương Tông Thịnh cười ha hả hai tiếng, trong lòng thầm nghĩ, Tứ thúc tuy lợi hại, nhưng Tứ thẩm thẩm trong nhà mới là người đáng sợ nhất.

Bất quá loại chuyện này, hắn tự nhiên là không thể nói với bên ngoài.

Ngay khi các đệ tử mới của Huyền Băng điện đang lo lắng cho Cơ Minh Ngọc.

Một số đệ tử nòng cốt, Phòng Hữu An, còn có Băng Lan thượng nhân đều bình tĩnh tự nhiên.

Bằng vào việc này mà muốn đối phó Cơ Minh Ngọc, vậy cũng quá coi thường hắn rồi.

Quả nhiên là vậy.

Sau khi Cơ Minh Ngọc và dây leo đại trận dây dưa một phen, ánh mắt dần dần nổi giận: “Thủ Triết sư đệ, quả nhiên là thủ đoạn tốt, lĩnh giáo. Xem ra, nếu ta không nghiêm túc một phen, còn không làm gì được ngươi.”

Dứt lời!

Sắc mặt Cơ Minh Ngọc chấn động, Băng Tinh bảo kiếm trong tay quay tròn quanh hắn một vòng, dây leo trong phạm vi hơn một trượng đều bị gọt thành hai đoạn.

Cùng lúc đó.

Tay hắn nâng bảo kiếm chậm rãi lơ lửng lên, khí tức huyền băng sắc bén bá đạo từ trên người hắn lan tràn ra, xông thẳng lên trời.

Tầng tuyết đọng dày đặc trên Huyền Băng điện, một khối ở giữa không ngờ lại bị cỗ kình khí này dẫn dắt, chậm rãi xoay tròn.

Những bông tuyết trắng khổng lồ tựa như mưa rào ào ào trút xuống lôi đài.

Chỉ là trong lúc hô hấp.

Băng tinh trên lôi đài và diện tích lớn bông tuyết trải ra, trắng phau một mảng lớn, còn đang không ngừng tăng lên.

Làm sao có thể?

Dù Vương Thủ Triết đa mưu túc trí, nhưng lúc này sắc mặt cũng hơi khác thường.

Không phải chứ!

Cơ Minh Ky này ngay cả Linh Đài cảnh trung kỳ cũng chưa tới, vậy mà có thể khuấy động phong vân, dẫn tới thiên địa nổi lên biến hóa. Tuy phạm vi quấy động không lớn, có thể không thể tưởng tượng.

Bởi vì cho dù là Thiên Nhân cảnh cũng phải thiên thời địa lợi nhân hòa, lợi dụng đủ loại thủ đoạn ngoại vật mới miễn cưỡng điều khiển được một chút pháp tắc thiên đạo.

Cơ Minh Ngọc này có tài đức gì mà có thể làm đến mức này?

Nhanh chóng đông cứng lại.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy hàn ý khắp người, tất cả lượng nước trong không khí đều đã đông kết thành băng sương.

Những dây leo thực vật kia của hắn, mặc dù từng lần từng lần đang không ngừng tiến hóa.

Trên các yếu tố như chịu nhiệt chống lạnh, Vương Thủ Triết cũng đã sớm cân nhắc. Thậm chí năng lượng và vật chất ẩn chứa trong hạt giống của chúng đã đủ sinh trưởng một lần, mà không cần hấp thu chất dinh dưỡng từ trong mặt đất.

Nhưng những hạt giống dây leo này cuối cùng còn chưa đạt tới cấp bậc linh chủng, đối mặt giá lạnh đáng sợ như thế, chỉ một thoáng liền biến đông thành từng tảng băng màu xanh lá cây.

“Răng rắc”

vỡ vụn đầy đất.

Chúng nó đã chết không thể chết thêm nữa, cho dù Vương Thủ Triết rót năng lượng huyền khí vào cũng vô dụng.

Quan trọng nhất chính là.

Trong phạm vi lôi đài, tốc độ bão tuyết vẫn tăng mạnh như trước.

Cho dù Vương Thủ Triết mặc áo giáp cổ thụ cũng cảm thấy toàn thân cứng ngắc, toàn bộ động tác chậm hai ba nhịp.

Cao thủ tranh chấp với nhau, tốc độ kém tới hai ba nhịp thì sao có thể đánh được?

"Thủ Triết sư đệ, ta dạy ngươi học khôn." Sắc mặt Cơ Minh Ky như băng nói: "Đi các cốc các mạch mở mang kiến thức cũng không phải chuyện đơn giản. Bởi vì ngươi phải thừa nhận ưu thế sân nhà của bọn họ. Mà Huyền Băng điện chúng ta cũng có ưu thế sân nhà, cũng không phải là dễ nhìn."

Để tỏ lòng tôn trọng đối với ngươi, ta sẽ mang theo, học tập huyền binh thiên đạo một kiếm này, đưa ngươi thua.

Một cỗ khí tức cực hàn thâm ý tràn ngập trên người Cơ Minh Ngọc, uy thế của hắn đang từng chút một tăng cao.

Hàn Băng kiếm thế đáng sợ như thế, cho dù là Linh Đài cảnh trung kỳ cũng khó có thể ngăn cản?

Băng Lan thượng nhân trên bầu trời âm thầm gật đầu, đứa nhỏ Cơ Minh Ngọc này chẳng những thiên phú không tồi, mà còn có chút cố gắng.

Cho dù là mượn ưu thế chủ trường muốn làm đến một bước này cũng là cực kỳ không dễ dàng.

Ngược lại có thể khảo sát, có cơ hội có thể đưa vào thân truyền.

Đồng thời, nàng còn ném cho Trường Xuân thượng nhân một ánh mắt cười lạnh: "Trường Xuân, viên Trường Sinh quả của ngươi đã tiết kiệm được rồi. Lát nữa ta hỏi lại ngươi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, cũng đừng trách ta không nể mặt."

Trường Xuân thượng nhân cũng là vẻ mặt buồn khổ, Thủ Triết tiểu tử ngươi đã nói có át chủ bài liều mạng chứ?

Kết quả bây giờ sắp thua, át chủ bài còn chưa xuất hiện.

"Trường Xuân…" Băng Lan thượng nhân đang chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên sắc mặt nàng hơi đổi, nói một tiếng không tốt.

Chỉ thấy trên lôi đài.

Tình huống lại xuất hiện biến hóa lần nữa.

“Rầm rầm rầm!”

Từng ánh lửa nổ vang xuất hiện.

Không khí bị chấn động kịch liệt, hoa tuyết bay múa đầy trời.

Từng đạo hỏa long vũ động xinh đẹp trên không trung.

Chỉ một thoáng, toàn bộ lôi đài băng cùng hỏa giao thoa. Bông tuyết cùng bông tuyết dưới hỏa long cuồng nhiệt hòa tan thành nước, bốc hơi lên từng đạo sương mù màu trắng, toàn bộ lôi đài phảng phất ở trong một cái lồng hấp lớn.

“Đó là Hỏa Long Quả của ta.” Lý Ngọc Trạch sư đệ kích động kêu to, “Đó là ta bỏ ra mười năm công phu, vất vả khổ cực trồng ra.” Trong lời nói tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Nuôi trồng Hỏa Long quả không dễ, chu kỳ sinh trưởng dài dằng dặc, hao tốn không ít tiền.

Lý Ngọc Trạch đều lấy nó làm đòn sát thủ, bình thường ngay cả một viên cũng không nỡ dùng.

Cuối cùng hắn thua dưới tay Vương Lạc Tĩnh, vừa có tâm tính không nỡ dùng, lại bị thua quá nhanh.

Sau đó nghe thấy Vương Thủ Triết muốn dẫn mọi người đến Huyền Băng điện để mở mang kiến thức.

Lý Ngọc Trạch kích động, giao Hỏa Long quả cho Vương Thủ Triết, làm át chủ bài phòng thân.

Cái này không phải quả nhiên là dùng tới.

Nhưng Lý Ngọc Trạch vừa vui mừng vừa đau lòng.

“Thủ Triết sư huynh, ngươi không thể dùng tiết kiệm một chút sao? Hỏa Long quả ta vất vả trồng lâu như vậy, thế mà ngươi lại dùng hết một lần, không có bất kỳ do dự, không có bất kỳ đau lòng nào.”

Điều này làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác thằng bé bán ruộng không đau lòng.

Lý Ngọc Trạch thổn thức không thôi.

Trên lôi đài.

Vương Thủ Triết ném ra từng lượng lớn Hỏa Long quả, khiến cho lôi đài nổ tung, băng phong bạo nổ tung. Công hiệu chủ

yếu nhất là cắt đứt đại chiêu của Cơ Minh Nghiên.

“Phốc!”

Phản phệ chi lực khiến sắc mặt Cơ Minh Hâm trắng nhợt, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Ngay khi hắn đang kinh nghi bất định, bên tai lại truyền đến giọng nói của Vương Thủ Triết: “Minh Quỳ huynh, ta cũng để ngươi học khôn. Thời gian ngươi kìm nén đại chiêu này có chút dài, không thích hợp với lôi đài chiến.”

“Hơn nữa nói nhảm quá nhiều, dễ dàng cho địch nhân cơ hội lật bàn.”

“Phốc!” Câu này làm Cơ Minh Hâm bị kích thích, lại lần nữa phun ra một ngụm máu, hắn giận dữ mắng: “Ngươi chẳng phải cũng nói nhảm nhiều quá, là chuẩn bị cho ta cơ hội sao?”

Cơ Minh Ngọc vừa dứt lời, thanh âm nhất thời vạn phần hoảng sợ kêu lên thảm thiết, “Đây, đây đây là cái gì? Nó, nó đang hút máu của ta.” Hít nước ngập tràn, khiến tầm mắt hắn bị ngăn trở, chỉ có thể dựa vào linh thức cảm ứng.

“Xoẹt.”

Cơ Minh Ngọc tiện tay chém một cái, cảm giác như chém đứt thứ gì đó. Giữa huyền khí trong cơ thể nó phồng lên, xua tan hơi nước nồng đậm xung quanh.

Tập trung nhìn vào.

Đập vào mắt hắn là một cái xúc tu đã bị chặt đứt, màu đỏ như con giun, nó không ngừng vặn vẹo trên mặt đất, chỗ đứt gãy có máu chảy ra, tản ra khí tức tà ác đáng sợ.

Hắn lại nhìn thoáng qua mắt cá chân mình có thêm một lỗ máu. Máu tươi không ngừng chảy ra khỏi vũng lầy, nhỏ lên lôi đài, hòa làm một thể với băng thủy, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập khắp nơi.

Chỉ một thoáng, trong lòng hắn lướt qua một tia ớn lạnh sởn tóc gáy.

“Minh Quỳ huynh, ta không giống ngươi. Ta nói nhảm với ngươi, đó là phân tán sự chú ý của ngươi.” Vương Thủ Triết cười ha hả nói: “Uy lực của Đằng Mạn Thị Huyết kia của ta

cũng không tệ lắm nhỉ? Nói cho ngươi biết một bí mật, vết thương kia của ngươi nếu không dựa vào huyền khí phong bế mạch máu, trong thời gian ngắn sẽ không khép lại.”

“Thị Huyết Đằng Mạn.”

Sắc mặt Cơ Minh Ngọc phát lạnh, vừa mới chuẩn bị trả lời.

Phía sau lưng lại là một đạo cảm giác nguy hiểm phi thường yếu ớt mà mịt mờ đánh úp lại.

Hắn thầm nghĩ một tiếng không tốt, lại thiếu chút nữa bị phân tán lực chú ý.

Vội vàng nhảy về phía trước, lật người một cái, mới quay đầu nhìn thấy quái vật đánh lén kia.

Đó là một dây leo giống như cự mãng màu máu.

Nhưng khác với thân mãng xà bóng loáng chính là, trên thân nó còn mọc ra lít nha lít nhít xúc tu, mỗi một xúc tu đều mọc ra gai ngược bén nhọn, gai ngược như rong biển vũ động, bộ dạng cực kỳ ghê tởm cùng dữ tợn.

Chỉ nhìn thoáng qua đã biết vật này tuyệt đối đáng sợ và tà ác. Cơ Minh Ngọc không kìm được tức giận mắng một tiếng: “Đây là cái quỷ gì?”

“Vật này chính là Đằng Mạn Thị Huyết.” Vương Thủ Triết cười nói: “Kính xin Minh Nghiên huynh từ từ hưởng dụng.”

Trong lúc nói chuyện.

Xung quanh vừa mới bị xua tan hơi nước, lại sôi trào lên, toàn bộ lôi đài đều là một mảnh trắng xóa. Lập tức, mọi người cũng không nhìn thấy bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Chỉ nghe được, Cơ Minh Ngọc không ngừng gào thét cùng rít gào.

Mà cùng lúc đó.

Băng Lan thượng nhân và Trường Xuân thượng nhân trên bầu trời cũng nghiêm mặt nhìn nhau.

Đây không phải Thị Huyết Đằng Mạn sao?

Các đệ tử trẻ tuổi không quen thuộc, bọn họ há có thể không hiểu, Tử Phủ Học Cung thường xuyên sẽ khai quật một ít di

tích của Thần Vũ hoàng triều. Tuy còn chưa khai quật được di tích đặc biệt có giá trị.

Nhưng mà nghiên cứu đối với Thần Vũ hoàng triều lại không ít.

Loại Thị Huyết Đằng Mạn này, ở trong không ít di tích có dã sinh, đã từng để cho rất nhiều người thăm dò ăn thiệt thòi lớn.

Thực vật phi thường tà ác hung mãnh, một khi trưởng thành đến cực hạn, ngay cả tu sĩ Tử Phủ cảnh gặp phải, cũng có khả năng bị hút thành người khô.

Một câu nói, vật này đại hung.

Tiểu tử này từ di tích nào lấy được Thị Huyết Đằng Mạn, lại còn được hắn bồi dưỡng thành thực vật chiến đấu?

Hai vị thượng nhân đều nghi ngờ không thôi.

Bất quá nếu chỉ là một gốc Thị Huyết Đằng Mạn cấp bậc này, chỉ sợ còn không làm gì được Cơ Minh Ngọc!

Nhưng mà ngoại trừ dây leo Thị Huyết ra, trên lôi đài còn có Vương Thủ Triết, còn có hơi nước tràn ngập kia tràn ngập toàn bộ lôi đài.

Hơi nước sôi trào ngưng tụ thành sương trắng.

Cơ Minh Hâm kinh sợ xen lẫn tiếng gầm gừ càng ngày càng thảm thiết.

Hắn không biết chặt đứt bao nhiêu xúc tu của Thị Huyết Đằng Mạn. Nhưng đại đa số xúc tu trước khi đứt đoạn đều đã ở trên người hắn như đỉa đói cắn một cái.

Chớ xem thường khẩu này.

Tốc độ hút máu của xúc tu kia cực nhanh, chỉ trong nháy mắt liền có thể hút mất một miệng lớn.

Càng làm cho người ta đáng sợ chính là, miệng vết thương sau khi bị cắn, không có bất kỳ đau đớn cùng dị dạng nào. Huyết dịch lại không ngăn được lòng hồ chảy ra.

Điều này khiến hắn không thể không phân ra rất nhiều huyền khí để phong bế mạch máu trên vết thương.

Mà Vương Thủ Triết ghê tởm kia cũng gia nhập vào trong chiến đấu không ngừng áp chế quấy rối hắn. Từng luồng kiếm khí chém về phía hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Mà Cơ Minh Ngọc cũng cảm thấy mình đang nhanh chóng suy yếu.

Sau khi sương mù trên lôi đài tiêu tán hết, tất cả mọi người khi nhìn thấy Cơ Minh Ngọc, sắc mặt đều đại biến: "Minh Huy sư huynh mau dừng tay đi, không thể đánh nữa."

Chỉ vì một thân chế phục anh tư bộc phát của Cơ Minh Hâm, khắp nơi đều là vết máu chật vật.

Đáng sợ hơn chính là.

Sắc mặt của hắn đã trắng bệch, so với sắc mặt của người chết còn đáng sợ hơn.

Băng Lan Thượng Nhân thấy thế cũng biến sắc, nũng nịu quát: "Minh Ngọc, mau đầu hàng."

Cơ Minh Ngọc nghe thấy tiếng sư tôn, đầu giật mình, cuối cùng cũng tỉnh táo vài phần, vội vàng nghe lời hô: "Ta đầu hàng!"

Sau đó hắn chạy như bay xuống lôi đài.

Nếu đã đầu hàng, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không truy kích nữa, mà chậm rãi thu hồi dây leo Thị Huyết, chắp tay nói với Cơ Minh Huy: "Minh Quỳ huynh, đa tạ đa tạ!"

Nghe vậy.

Thân thể Cơ Minh Ngọc nhoáng lên một cái, hai chân mềm nhũn gần như muốn ngã xuống đất. Mấy vị đệ tử hạch tâm vội vàng xông về phía trước, đỡ lấy hắn. Một ít đan dược giống như không có tiền rót vào trong miệng hắn.

Cho đến giờ phút này, Cơ Minh Ngọc mới cảm thấy sợ hãi và nghĩ lại mà sợ.

Toàn thân hắn như nhũn ra, không còn nửa phần khí lực, tất cả tinh huyết đều bị hút sạch sẽ.

Dường như trong truyền thuyết bị mấy chục muội tử trước sau dâm loạn, bộ dáng hư thoát bình thường.

Sắc mặt của Băng Lan vô cùng khó coi.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra đệ tử hạch tâm này thiếu chút nữa bị hút sạch rồi, may mắn nàng kêu ngừng sớm, nếu không nếu như tổn thương đến căn cơ thì phiền toái rồi.

Bà ta trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Thằng nhóc nhà ngươi rõ ràng chiếm ưu thế, không thể hạ thủ lưu tình một phen sao?"

"Khởi bẩm thượng nhân." Vương Thủ Triết bình tĩnh như thường nói: "Minh Hâm huynh cường đại như thế. Nếu huynh ấy không đầu hàng, ta sao dám thu tay lại? Nếu để huynh ấy chuyển bại thành thắng thì nên làm thế nào cho phải?"

Trong lòng bồi thêm một câu lảm nhảm, nếu ta thua, Trường Sinh quả ngươi phụ trách bồi thường sao?

Băng Lan thượng nhân bị kiềm hãm, không còn lời nào để nói.

Bất quá, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Trường Xuân thượng nhân, ánh mắt hung ác, tựa như muốn giết người.

Trực tiếp đem Trường Xuân thượng nhân trừng mắt kinh ngạc không thôi, Băng Lan sư muội, rõ ràng là tiểu tử kia trừng ngươi, liên quan gì đến ta?

"Hừ!" Băng Lan thượng nhân cảm thấy mình không còn mặt mũi ở lại nữa, dặn dò mấy vị đệ tử nòng cốt chăm sóc Cơ Minh Ngọc thật tốt, sau đó liền phi thân trở về Huyền Băng Các.

Chờ nàng đi rồi.

Trường Xuân thượng nhân nhất thời sống động, cười ha ha nói: "Hảo tiểu tử, trận chiến này thật là đặc sắc, đã làm nở mày nở mặt cho Trường Xuân cốc ta rồi."

Các đệ tử Trường Xuân cốc còn lại, tự nhiên cũng nhiệt liệt hoan hô.

Đặc biệt là một loại đệ tử cũ, bọn họ ai nấy đều nước mắt lưng tròng, kể cả Cẩm Sơn sư huynh, có mấy người gào khóc, cảnh tượng đó thật sự là đồ sộ thì có bao nhiêu đồ sộ.

Đây là nguyện cảnh bao nhiêu đời đệ tử Trường Xuân cốc a?

Ngay trong ngày này đã thực hiện xong.

Trái lại các đệ tử Huyền Băng điện thì sĩ khí vô cùng sa sút, mỗi người đều cúi đầu. Nhất là một số đệ tử cũ, bọn họ sống cả đời, đây là lần đầu tiên được Trường Xuân cốc mở mang kiến thức.

Hơn nữa kiến thức còn thành công!

Ngay cả Cơ Minh Ngọc mạnh nhất trong hàng đệ tử trung tâm thế hệ trẻ, cũng thua trận.

Khi Vương Thủ Triết nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy đắc ý của Trường Xuân thượng nhân, liền nhân cơ hội nói: "Thượng nhân, thứ ngài đã hứa với ta."

"Tiểu tử ngươi yên tâm." Trường Xuân thượng nhân bất đắc dĩ nói, "Ta đường đường thượng nhân, còn có thể dựa vào ngươi hay sao?"

Nói xong, hắn móc hộp trà Trường Xuân Linh trà ra, móc ra tám đồng linh trà cho Vương Thủ Triết, nhiều thêm một đồng cũng không có.

Sau đó lại lấy ra một hộp ngọc, vẻ mặt tràn đầy đau lòng đưa cho Vương Thủ Triết: "Vật này chính là Trường Sinh Quả. Tiểu tử, ta thấy ngươi vô bệnh vô tai, cũng không tổn hao thọ nguyên, tương lai mệnh rất dài, thứ này không thực dụng với ngươi, đừng tham ăn."

Vương Thủ Triết nhận hộp ngọc, mở một khe nhỏ ra nhìn.

Quả nhiên, một cỗ hương vị thấm vào ruột gan tràn ra ngoài, ở trong đó có một trái lớn chừng quả đấm, lớn lên có chút giống quả của hồ lô.

Căn cứ vào tin tức dò xét được từ Lục Vi tiểu học tỷ trước đó.

Quả này chính là Trường Sinh quả!

Phàm nhân phục dụng đại khái có thể sống đến một trăm mấy chục tuổi, quả nhiên là một bảo quả.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Đa tạ Trường Xuân thượng nhân ban tặng."

“Tiểu tử ngươi, ta thấy ngươi cố ý lừa bịp Trường Sinh Quả của ta.” Trường Xuân thượng nhân mặc dù hôm nay sảng khoái đến cực hạn, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, nói thầm một câu: “Ngươi không phải nói, phải liều mạng trả một cái giá thật lớn và át chủ bài mới có thể thắng sao?”

Vương Thủ Triết dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn: “Thượng nhân, ngay cả át chủ bài của Thị Huyết Đằng Mạn ta cũng đã lộ ra, cái giá phải trả còn chưa đủ lớn sao?”

Ánh mắt Trường Xuân thượng nhân nhìn hắn không giống như đang nói dối, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cái giá này coi như là khổng lồ? Cùng hắn tưởng tượng có cái giá lớn, ra vào to lớn.

Cái này gọi là Trường Sinh quả.

Vương Thủ Triết đương nhiên chuẩn bị cho Lung Yên lão tổ sử dụng, tuy hiện giờ thân thể lão tổ đã khôi phục khỏe mạnh, nhưng bởi vì thương thế trước kia chung quy đã hao tổn không ít thọ nguyên.

Hiện giờ nàng đã hơn một trăm hai mươi tuổi.

Vương Thủ Triết cũng lo lắng, đừng đợi đến khi nàng hao hết thọ nguyên cũng không tấn thăng được Thiên Nhân cảnh, thì đại sự không tốt.

Đúng vào lúc này.

Băng Lan thượng nhân lạnh lùng nói: “Tiểu tử, không bằng ngươi tặng Trường Sinh quả cho bổn thượng nhân, bổn thượng nhân sẽ đưa cho ngươi giá cả vừa ý.”

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi sửng sốt.

Băng Lan thượng nhân ba lần bốn lượt muốn Trường Sinh Quả, mà vật này đối với nàng cũng không có tác dụng gì.

Chẳng lẽ là…

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến một khả năng.

…

Chương 46: Băng Lan thượng nhân rất biết chơi.

…

Đúng rồi.

Băng Lan thượng nhân gần đây mới hỏi Trường Xuân thượng nhân muốn Trường Sinh Quả, đương nhiên là nàng gần đây mới có nhu cầu này.

Mà gần đây cũng chính là thời điểm Lung Yên lão tổ chuẩn bị trở về, Băng Lan thượng nhân muốn Trường Sinh Quả, hơn phân nửa là chuẩn bị cho Lung Yên lão tổ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Vương Thủ Triết, có lẽ nàng có dự định khác cũng không chừng.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Khởi bẩm thượng nhân, chuyện này có thể nói một chút. Nhưng ta không dám đảm bảo nhất định sẽ bán cho thượng nhân."

Băng Lan thượng nhân trầm mặc một lúc, hiển nhiên đang tiêu hóa không khí không vui trong lòng.

Từ biểu hiện trước đây của nàng mà nói, đây không phải là một người có tính tình tốt.

Mở miệng hỏi một tiểu bối mua một món đồ, tiểu bối này lại cứ liên tục từ chối, há có thể thoải mái được?

Huống chi, tiểu bối này còn cưỡi trên Huyền Băng điện làm mưa làm gió, ngay cả Trường Sinh Quả cũng là dựa vào chèn ép Huyền Băng điện bọn họ lấy được.

Thật lâu sau, nàng mới tiêu hóa và đè nén nộ khí xuống, ngữ điệu bình thản nói: "Nếu như thế, liền tiến vào Huyền Băng các ta thương nghị việc này."

Nghe thấy lời ấy, Vương Thủ Triết theo sự chỉ dẫn của sư huynh trong điện Huyền Băng điện đi vào Huyền Băng các.

Đừng nói hắn không có năng lực trực tiếp bay lên Huyền Băng Các cao cao tại thượng, cho dù hắn có năng lực bay lên, nếu

hắn dám can đảm bay lên, đoán chừng cũng sẽ bị Băng Lan thượng nhân một chưởng chụp trúng.

Mà Trường Xuân thượng nhân thấy thế thì hấp tấp đi theo phía sau Vương Thủ Triết, cùng nhau tiến vào Huyền Băng các.

Băng Lan thượng nhân vừa thấy Trường Xuân thượng nhân, lập tức cau mày: "Trường Xuân, con vào đây làm gì?"

Trường Xuân thượng nhân lại phảng phất như không chú ý tới lửa giận của nàng, tự mình nhìn chung quanh, hơi cảm khái nói: "Băng Lan sư muội ơi là, Huyền Băng các này của ngươi cũng đã hai trăm năm không có tới. Nhớ tới quá khứ lúc trước, khiến người thổn thức không thôi, ngươi yên tâm, ta không có ý gì khác, chính là cùng đồ đệ tiến vào, để cho hắn chống đỡ cục diện, sợ hắn chịu thiệt."

"Hừ!" Băng Lan thượng nhân cười lạnh một tiếng: "Nếu ta muốn hắn chịu thiệt, ngươi có chống đỡ được không?"

Có điều, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng nàng vẫn không đuổi Trường Xuân thượng nhân ra ngoài, chỉ dùng một đôi mắt lạnh lùng mà tràn đầy uy nghiêm nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

Đối mặt với áp lực này, sắc mặt Vương Thủ Triết bình tĩnh như thường, giống như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn chắp tay hành lễ nói: "Vương Thủ Triết, bái kiến Băng Lan thượng nhân."

Cùng lúc đó, khóe mắt hắn liếc qua Lung Yên lão tổ, cùng với Phòng Hữu An khí độ bất phàm.

Người trước tức giận cho hắn một cái trừng mắt, dường như đang nói đứa nhỏ này của ngươi thật là biết chơi, ngay cả sư tôn của ta cũng dám trêu chọc như thế.

Mà người sau lại khẽ vuốt cằm hắn, lộ ra ý cười ôn hòa, phảng phất là đang lấy lòng.

Băng Lan thượng nhân thấy được dùng ánh mắt không có chút tác dụng nào đối với uy áp của Vương Thủ Triết, cũng đành phải thu hồi ánh mắt sắc bén nói: "Ngươi nói xem, muốn bán giá gì?"

Tuổi tác hai người chênh lệch quá nhiều, nàng cũng không có mặt mũi thi triển ra khí thế cường đại để cưỡng ép uy áp.

Vương Thủ Triết lại không kiêu ngạo không kiêu ngạo nói: "Bán bao nhiêu tạm thời không nói. Thủ Triết muốn biết, Trường Sinh Quả thượng nhân này là chuẩn bị cho ai sử dụng?"

Băng Lan thượng nhân bị chọc tức không nhẹ.

Ta đường đường là một thượng nhân, mua một trái Trường Sinh quả cho ai dùng, còn biết được một tiếng của ngươi sao?

Tuy nhiên khóe mắt của nàng lại hơi liếc về phía Lung Yên lão tổ ở bên cạnh.

Như vậy, không cần nàng nói nữa, Vương Thủ Triết đã xác định được tám chín phần.

Ngay lập tức, hắn lắc đầu nói: "Đã như vậy, viên Trường Sinh Quả Thủ Triết này e là không thể bán cho Băng Lan thượng nhân."

"Ngươi!"

Ánh mắt của Băng Lan thượng nhân trở nên sắc bén, giọng điệu bất thiện nói: "Tiểu tử, ngay cả sư tôn của ngươi cũng không dám trêu đùa ta như thế!"

Trường Xuân thượng nhân bên cạnh cũng đổ mồ hôi lạnh.

Tiểu tử này, không muốn bán cho Băng Lan thượng nhân trực tiếp cự tuyệt không phải được rồi sao? Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng phải là trêu chọc cừu hận sao?

"Nếu ngươi không cho ta một lời giải thích thỏa đáng." Băng Lan thượng nhân lạnh giọng nói, "Ta chỉ, ta… Ta sẽ đánh sư tôn của ngươi một trận!"

Trường Xuân thượng nhân đáng thương bị chấn kinh đến nỗi râu dựng ngược cả lên: "Tiểu tử này không giải thích với ngươi, ngươi đánh ta làm gì?"

Băng Lan thượng nhân liếc hắn một cái.

Không đánh hắn, chẳng lẽ nàng còn có thể cùng một tiểu gia hỏa nhỏ hơn nàng năm trăm tuổi hay sao? Nàng sao có thể mất mặt được.

Thứ hai, Huyền Băng điện vừa mới chịu thiệt lớn trên tay Vương Thủ Triết, lúc này cưỡng ép đánh hắn, không khỏi có hiềm nghi uy hiếp trả thù riêng, truyền ra bất lợi cho thanh danh Huyền Băng điện.

Vương Thủ Triết không nhịn được bật cười.

Hắn ho khan một tiếng, lúc này mới khống chế được biểu tình điềm tĩnh nói: "Khởi bẩm thượng nhân, Trường Sinh Quả này của ta chính là chuẩn bị cho lão tổ tông nhà ta. Lúc lão tổ tông nhà ta còn trẻ vì một hồi tranh đấu mà bị thương căn cơ, giảm thọ nguyên, nhu cầu cấp bách bổ khuyết thiếu hụt thánh quả này."

Băng Lan thượng nhân ánh mắt đờ đẫn, lại tức giận phất phất tay nói: "Niệm tình ngươi một lòng hiếu thảo, ta cũng không so đo với ngươi nữa. Cút đi, cút đi, vì hai ta đều tốt, đừng để cho ta lại nhìn thấy ngươi. Ta sợ nhịn không được đánh người."

"Phốc xuy ~ "

Nghe đến đây, rốt cuộc Lung Yên lão tổ cũng không nhịn được nữa bật cười.

Nàng ta hung hăng liếc Vương Thủ Triết nói: "Tên tiểu tử thối nhà ngươi chạy tới Huyền Băng điện chính là đối nghịch với ta, khiến sư tôn ta căm tức, đúng không?"

"Ha ha ~ "

Vương Thủ Triết cười gượng một tiếng, chắp tay nói với Lung Yên lão tổ: "Lão tổ tông, nói đến việc này thật sự là tạo hóa trêu người, thế sự vô thường! Sớm biết Băng Lan thượng nhân muốn làm Trường Sinh quả cho ngài, ta cần gì phải vất vả như thế?"

"Ngươi vất vả?"

Lung Yên lão tổ ở trước mặt sư tôn, tâm tính cũng phảng phất trẻ ra rất nhiều, trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết nói: "Ta thấy ngươi đánh Minh Nghiên sư đệ rất vui vẻ, nào có nửa điểm vất vả. Hừ, quay lại tìm ngươi tính sổ."

Trong lúc nói chuyện, nàng vội vàng nhẹ nhàng thi lễ với Băng Lan thượng nhân đã sửng sốt, nói: "Khởi bẩm sư tôn,

tiểu tử thúi này chính là từng là cháu trai của ta, tính tình từ nhỏ bất hảo, lần này đắc tội sư tôn, kính xin sư tôn thứ lỗi. Thủ Triết, còn không nhanh chóng đi theo người khác xin lỗi!”

Băng Lan thượng nhân mặt mũi tràn đầy kinh nghi bất định, mà Phòng Hữu An cũng là có chút giật mình.

Tiểu tử lợi hại như vậy, lại là hậu duệ của gia tộc Lung Yên sư muội?

Nghe được lão tổ tông răn dạy, Vương Thủ Triết cũng vội vàng thu liễm lại, thành thành thật thật bồi tội với Băng Lan thượng nhân: “Thủ Triết vừa vặn có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng thượng nhân thứ lỗi.”

Băng Lan thượng nhân nhíu mày hai cái.

Nàng ngược lại là không muốn thừa nhận tiểu tử này, nhưng bất đắc dĩ hắn là hậu duệ của Lung Yên, chẳng lẽ nàng thật đúng là có thể nắm lấy không thả?

Bất đắc dĩ, ánh mắt nàng ta hơi quét ngang: “Trường Sinh Quả này của ngươi là chuẩn bị cho Lung Yên sao?”

“Không sai.” Vương Thủ Triết thành thật trả lời: “Chính vì vậy nên Thủ Triết mới không thể bán Trường Sinh quả cho thượng nhân.”

“Như thế vừa vặn.” Phòng Hữu An mỉm cười hòa giải nói: “Ý của sư tôn và Thủ Triết đều là chuẩn bị cho Lung Yên sư muội, vậy thì tất cả đều vui vẻ.”

“Ai nói với ngươi rằng tất cả đều vui vẻ?” Băng Lan thượng nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ta đưa cho Lung Yên là ta đưa, hắn đưa cho Lung Yên là hắn đưa, đừng ở chỗ này nói chuyện nữa.”

“Điều này… Sư tôn nói rất đúng.” Phòng Hữu An đổ một giọt mồ hôi lạnh, tự nhiên không dám nói nữa.

Đi theo sư tôn nhiều năm, hắn cũng coi như hiểu rõ tính tình của sư tôn.

Lúc này nàng khẳng định đang nghẹn một bụng tức giận. ngại tu vi và bối phận, nàng không tiện trút giận lên Vương Thủ Triết, nhưng đánh Phòng Hữu An hắn một trận, trút giận, chẳng phải cũng rất hợp tình hợp lý sao.

“Đây là một ngàn khối linh thạch, coi như giá cao mua Trường Sinh quả của ngươi.” Băng Lan thượng nhân ném ra một túi linh thạch lớn, lạnh giọng nói: “Trường Sinh quả này đối với Thiên Nhân cảnh tương đối hữu dụng, tổng giá trị thấp hơn nhiều so với Tẩy Tủy đan, lục phẩm đan dược.”

“Cái này… Thượng nhân, không tốt lắm đâu.” Vương Thủ Triết cười khổ nói: “Ta cũng dùng cho lão tổ tông ta, không phải giống nhau sao? Thượng nhân cần gì phải tốn kém?”

“Thánh quả này chính là lễ vật mà đồ nhi ta chuẩn bị khi trở về cửa thành, trước mắt cũng là vật mà nàng cần gấp.” Băng Lan thượng nhân lạnh nhạt nói, “Nếu đưa cho ngươi, vậy thì ta tặng cái gì? Linh thạch của ngươi cũng thu, đưa đồ cho ta.”

Thượng nhân ah, ngươi nói rất có đạo lý. Cưỡng mua cường bán đều là khí thế mười phần như thế!

Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ, dưới ánh mắt uy hiếp của nàng, thành thành thật thật dâng Trường Sinh Quả lên.

Sau khi cầm Trường Sinh Quả, Băng Lan thượng nhân mới chuyển thánh quả này cho Lung Yên lão tổ nói: ” Lung Yên, năm đó sư tôn bất đắc dĩ vì quy củ của Học Cung, không giúp được gì. Vật này coi như sư tôn, đền bù cho ngươi một chút áy náy.”

“Sư tôn, tuyệt đối không thể!” Lung Yên lão tổ vội vàng nói: “Chuyện năm đó, đều là đồ nhi sai lầm, muốn trách đồ nhi quá mức hành động theo cảm tính. Huống chi nếu không phải lá thư năm đó của sư tôn, Vương thị ta đã sớm tan thành mây khói.”

Băng Lan thượng nhân không giỏi ăn nói khuyên bảo, lạnh lùng nhìn lướt qua Phòng Hữu An.

Phòng Hữu An vội vàng hiểu ý, khuyên nhủ: ” Lung Yên sư muội, mấy năm nay sư tôn vẫn luôn nhắc tới muội. Chỉ là muội cũng biết, Tử Phủ Học Cung chúng ta và hoàng thất Đại Càn có một loạt ước định nghiêm khắc, không thể giúp muội quá nhiều.”

“Hơn nữa ngươi cũng hiểu tính cách của sư tôn, nếu ngươi không nhận lấy, chỉ sợ sư tôn khổ sở trong lòng.”

Đã nói đến nước này rồi, Lung Yên lão tổ đành phải quỳ lạy hành lễ nói: "Đồ nhi bái tạ sư tôn ban thưởng."

Cầm lấy Trường Sinh Quả, thần sắc có chút kích động cùng vui mừng. Cũng không phải bởi vì Trường Sinh Quả, mà là bởi vì sư tôn đối với nàng quan tâm đến.

Băng Lan thượng nhân, một chút lo lắng trong mắt tan thành mây khói.

Hai thầy trò đều vui mừng.

Vương Thủ Triết ở một bên khóe miệng co giật không thôi.

Băng Lan thượng nhân này thật đúng là quỷ logic và thần thao tác, rõ ràng đều là cho Lung Yên lão tổ, nhưng sau khi lượn quanh một vòng, để cho hắn nhiều hơn một ngàn linh thạch!

Nếu nàng thích như thế, Vương Thủ Triết liền không khách khí thu vào trong nhẫn trữ vật.

Lúc này.

Băng Lan thượng nhân bất đắc dĩ tiếc nuối nói: "Chỉ tiếc, Lung Yên ngươi muốn trấn thủ gia tộc, ngại quy củ của Học Cung, ta không cho ngươi được vị trí đệ tử thân truyền."

Mà Lung Yên lão tổ cũng nói: "Được sư tôn đem ta quay về cửa, dĩ nhiên là chuyện may mắn. Từ nay về sau ta liền làm một học sinh ngoại đạo, tự nhiên cũng coi như là đồ đệ của sư tôn."

Nghe vậy, Vương Thủ Triết ở một bên xen mồm đề nghị: "Lão tổ tông, ngài có thể cầu xin Băng Lan thượng nhân thu ngài làm đệ tử ký danh thân truyền."

Đệ tử ký danh thân truyền?

Đám người Băng Lan thượng nhân đều hơi sửng sốt, đây là quy cách đệ tử gì?

"Lại nói, ta cũng là người muốn trấn thủ gia tộc, không cách nào ở trong Học Cung thời gian dài. Nhưng sư tôn lại đặc biệt muốn thu ta làm đồ đệ, nói ít nhất cũng có danh phận thầy trò thiết thực. Bởi vậy sau khi ước định trận chiến này, liền thu ta làm đệ tử ký danh thân truyền." Vương Thủ Triết giải thích: "Chúng ta không cần tài nguyên tu luyện của Học Cung,

nhưng sư tôn có thể bổ sung thích hợp một chút. Như vậy, tự nhiên cũng không cần trấn thủ trong Học Cung.”

“Nếu tương lai Học Cung có chuyện, chúng ta cũng có thể ra sức, tương đương với bản cao cấp của học sinh ngoại đạo.”

Băng Lan thượng nhân nghe thấy là chân mày giật giật!

Bản cao cấp của học sinh ngoại đạo?

Hai thầy trò các ngươi thật đúng là biết chơi.

Nhưng mà tên đệ tử ký danh thân truyền này.

Rõ ràng so với học sinh ngoại đạo dễ nghe hơn rất nhiều, hai bên cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Như thế rất tốt, Băng Lan thượng nhân trước sau can gián như nước, liền khoái trá quyết định như vậy.

Sau khi giải quyết xong việc này, Băng Lan thượng nhân tâm tình rất tốt.

Nhìn về phía Vương Thủ Triết, lạnh giọng nói: “Nể mặt của Lung Yên, ta xem như miễn cưỡng tha thứ cho ngươi. Nhưng Huyền Băng điện ta sẽ không tha thứ cho ngươi, ta sẽ để Cơ Minh Ngọc tu luyện cho tốt, sau này lại tìm về chuyện này.”

Vương Thủ Triết thì không sao cả.

Cơ Minh Ngọc bây giờ đều đánh không lại hắn, chờ qua mười năm tám năm nữa, sự chênh lệch giữa hai bên sẽ chỉ càng lúc càng lớn.

Đúng vào lúc này, Cơ Minh Ngọc vừa mới trị liệu xong, tiến đến tạ tội.

Khi vừa tới cửa, nghe lời nói hùng hồn của sư tôn.

Khuôn mặt vừa mới khôi phục chút huyết sắc của hắn lập tức trở nên trắng bệch, không phải chứ, sư tôn còn muốn hắn lấy lại danh dự. Thị Huyết Đằng Mạn kia thật đáng sợ?

Cơ Minh Ky thiếu chút nữa bị hút thành xác khô, quả thực không muốn đánh với Vương Thủ Triết nữa.

“Tiểu tử ngươi đi đi.” Băng Lan thượng nhân dứt lời, bắt đầu không kiên nhẫn đuổi theo Vương Thủ Triết: “Đi được bao xa, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa.” Nàng sợ không khống chế

nổi tính tình của mình, đánh cho tên tiểu tử thúi này một trận trút giận.

“Nếu đã như vậy, Thủ Triết bái biệt thượng nhân.” Ngược lại Vương Thủ Triết đã quen với tính tình nóng nảy của nàng, không kiêu ngạo không hèn mọn mà hành lễ, sau đó lui ra ngoài Huyền Băng các.

Trường Xuân thượng nhân thấy thế, đầu co rụt lại, cũng chuẩn bị lén lút đi theo.

Nhưng không ngờ nghe được Băng Lan thượng nhân kêu khẽ một tiếng: “Trường Xuân sư huynh muốn đi đâu? Thật vất vả mới đến một chuyến, cũng phải uống chén trà rồi mới đi a.”

“Sư huynh? Băng Lan sư muội, ngươi rốt cục cũng chịu gọi ta là sư huynh!! ” Trường Xuân thượng nhân thân hình kích động không ngừng run rẩy, “Đã bao nhiêu năm rồi, sư muội cuối cùng cũng bằng lòng tha thứ cho ta.”

Vương Thủ Triết vừa thối lui đến cửa không khỏi hít một hơi lạnh.

Trong lòng thầm nghĩ, thì ra giữa Trường Xuân thượng nhân và Băng Lan thượng nhân còn có một chút quan hệ dây dưa không rõ như vậy.

“Tha thứ cho ngươi, ha ha.” Băng Lan thượng nhân cười lạnh, “Đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, chỉ là sư huynh khó có được giá lâm Huyền Băng Các của ta, người làm sư muội này của ta, dù sao cũng phải chiêu đãi thật tốt một phen, đi, theo ta vào trong.”

Trong phòng? Vương Thủ Triết kinh ngạc đến ngây người, thật không hổ là thượng nhân, tiết tấu này dường như có hơi nhanh.

“Phòng trong?”

Nào ngờ, Trường Xuân thượng nhân nghe nói như thế, không có chút nào mừng rỡ. Ngược lại toàn thân run lên, vội vàng lắc đầu, “Không đi không đi, ngu huynh còn có việc, cáo từ trước.”

“Ngươi không đi cũng được, vậy chúng ta đi cửa Trường Xuân cốc nói chuyện một chút. Năm đó ngươi đã làm chuyện không

thể tha thứ với ta.”

Kình bạo như thế?

Lỗ tai của Vương Thủ Triết đều vểnh lên.

Đang chuẩn bị nghe một chút tình hình cụ thể, lại bị Lung Yên lão tổ tóm lấy lôi ra khỏi Huyền Băng Các.

…

Chương 47: Ly Từ! Phó viện trưởng ta đã dưỡng định cho ngươi rồi.

…

Phòng Hữu An cũng đều rất thức thời đi ra khỏi Huyền Băng các.

Ôi, lão tổ tông ơi, bát quái lớn như vậy cũng không nghe sao?

Cùng lúc đó, thanh âm trong Huyền Băng Các còn mơ hồ truyền ra.

"Sư muội, ngươi…" Trường Xuân thượng nhân như cha mẹ chết, kêu rên nói: "Được được, ta đi cùng ngươi một chuyến! Sư muội, nhẹ một chút."

Những cuộc đối thoại đó khiến lông mày Vương Thủ Triết giật giật, từ lang sói này có chút hung mãnh.

Xem ra quan hệ giữa Trường Xuân thượng nhân và Băng Lan thượng nhân, chỉ sợ thật sự không tầm thường.

Thấy ánh mắt Vương Thủ Triết đảo loạn, Lung Yên lão tổ vội vàng kéo hắn ra xa xa, thấp giọng nhắc nhở: "Ngươi chớ có nghĩ ngợi lung tung. Bên trong sư tôn là cả một không gian huyền băng, bình thường nàng đều tu luyện ở bên trong, không phải trong tưởng tượng của ngươi…"

"Ách, cái này… Trước khi lão tổ ngươi không giải thích, ta thật sự không nghĩ lung tung đến loại trình độ đó."

Nhưng mà bây giờ quả thật là có chút suy nghĩ lung tung.

Phòng Hữu An cũng toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngăn cản nói: "Minh Nghiên sư đệ, ngươi tiễn Thủ Triết sư đệ đi đi."

Hắn thân là đệ tử thân truyền, ít nhiều cũng biết một chút nội tình.

Hai người đúng là ân oán gút mắc rất sâu, nhưng cũng không tệ như Vương Thủ Triết nghĩ.

Để cho hắn còn tiếp tục đợi, sợ là sẽ càng tô càng đen.

Cùng lúc đó.

Bên cạnh lôi đài sân rộng Huyền Băng điện, Vương Tông Thịnh cùng Vũ Văn Kiến Nghiệp đang bị một đám đệ tử cũ vây quanh.

Bọn họ mỗi người đều đã ba năm mươi tuổi, thực lực kém nhất cũng là Luyện Khí cảnh tầng chín. Đáng thương hai người Vương Tông Thịnh ở trong vòng vây của bọn họ, giống như là cừu non vô cùng đáng thương.

Xong rồi, xong rồi! Tứ thúc làm quá dữ rồi.

Những đệ tử cũ này nhất định là không chịu được ủy khuất, tìm Vương Tông thịnh đến trút giận!

Vương Tông Thịnh khóc không ra nước mắt.

Thôi thôi, không phải chỉ là bị đánh một trận thôi sao? Ta thân thể cường tráng, qua không được mấy ngày liền có thể khôi phục, chính là khổ Kiến Nghiệp huynh, bị hắn liên lụy, còn bị đánh không công một trận, thân thể nhỏ yếu như hắn, cũng không biết có chịu được đánh tiếp hay không?

Đúng vào lúc này.

Vương Thủ Triết và Cơ Minh Ngọc từ trong Huyền Băng điện đi ra.

Hai người vừa đi vừa nói cười, cứ như bạn tốt nhiều năm không gặp vậy.

Các đệ tử cũ đang chuẩn bị lấy Vương Tông ra để trút giận nhất thời dừng động tác lại.

“Minh Quỳ huynh, ngươi trở về dưỡng thương cho tốt đi.” Vương Thủ Triết vẻ mặt quan tâm nói: “Đợi thương thế của ngươi tốt lên, đến Trường Ninh ta chơi, ta nhất định sẽ tận dụng tốt.”

“Thủ Triết lão đệ.” Cơ Minh Ngọc cũng hết sức khách khí hành lễ nói: “Nói chuyện với lão đệ quả nhiên là hận gặp nhau quá muộn. Huynh đệ này ta nhất định phải kết giao.”

Hai người một phen bái biệt lưu luyến không rời.

Sau đó, Vương Thủ Triết nhìn thấy Vương Tông Thịnh, cười với hắn, ném cho hắn một ánh mắt cổ vũ, sau đó nghênh ngang rời đi.

Cơ Minh Ngọc mỉm cười vỗ vai Vương Tông Thịnh nói: "Ngươi chính là cháu trai của Thủ Triết lão đệ đi. Cháu trai của hắn chính là cháu trai của ta. Ngươi ở Huyền Băng điện tu luyện cho tốt, có ai khi dễ ngươi tùy thời nói với ta."

Sau khi cổ vũ xong, Cơ Minh Ngọc nhẹ nhàng rời đi.

Sau đó những lão đệ tử như lang như hổ kia, mỗi người đều ánh mắt thay đổi.

"Vương Tông Thịnh, vừa rồi không hù ngươi chứ? Đây là các sư huynh đang đùa với ngươi đấy."

"Ha ha ha, đây cũng là phong tục đặc biệt của Huyền Băng điện chúng ta."

Sau đó một đám đệ tử cũ vây quanh Vương Tông Thịnh, hòa ái dễ gần kéo quan hệ với ông ta.

"Ta, ta…"

Vương Tông Thịnh vẻ mặt ngây dại.

Hình như Vương Tông Thịnh ta sắp có tư thế quật khởi rồi.

…

Cùng lúc đó.

Đỉnh núi của Tử Phủ Học Cung.

Bên trong mây mù lượn lờ, có một tòa viện tử thoạt nhìn bình thường.

Tòa viện này giống như đã lâu không có sửa chữa qua, nhìn qua có chút cũ nát. Trong viện cũng không gieo trồng kỳ hoa dị thảo, linh quả cùng linh thảo gì đó, đều là một ít hoa cỏ bình thường.

Hết thảy mọi thứ đều trông rất bình thường.

Trong viện, trong một đình đá cũ nát, một nam một nữ đang ngồi trên ghế đá cũ kỹ.

Nữ tử khoảng hai mươi mấy tuổi, vì trông hơi trẻ con, hai đầu lông mày lộ ra khí tức ngây thơ, khiến nàng nhỏ hơn tuổi thật rất nhiều.

Mà bề ngoài nam tử cũng bất quá hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại, lại có thể nhìn thấy tuế nguyệt lưu lại vết tích tang

thương trên mặt hắn.

Ánh mắt của hắn cũng lạnh lùng mà bình tĩnh, phảng phất như đầm nước âm u sâu không lường được.

Nếu như đặt hắn ở trên trái đất, mặc âu phục, đeo đồng hồ tay, chính là một vị tổng giám đốc bá đạo thích hợp mà đặc biệt.

“Sư huynh.” Gương mặt cô đầy ấm ức, nói đầy ẩn ý: “Khi nào thì sư phụ mới xuất quan?”

Trên gương mặt lạnh lùng của nam tử lộ ra ý cười, ôn hòa nói: “Tiểu sư muội chớ có sốt ruột, ta đã truyền tin cho sư tôn. Hắn sẽ mau chóng đi ra gặp mặt ngươi.”

“Sư huynh, ta đói bụng.” Nữ tử cau mày, uể oải nói: “Đi theo huynh lên núi, ta còn chưa có ăn gì đâu.”

“Xin lỗi xin lỗi, đây đều là do sư huynh không tốt. Đã quên tiểu sư muội hiện tại tu vi cảnh giới còn thấp, không cách nào trường kỳ không ăn cái gì.” Nam tử nói xong liền lấy ra mấy cái bánh bao đưa qua, “Tiểu sư muội, đây đều là bánh bao do bột mì linh mạch làm thành, vô cùng đói bụng, còn có thể có hiệu quả bổ sung khí huyết.”

“Chỉ như vậy?”

Nữ tử con mắt đều xanh rồi, trợn mắt há hốc mồm nói, “Sư huynh, ngươi không phải nói sư tôn chúng ta là phó viện trưởng sao? Có quyền thế, cái gì đồ ăn ngon đều có, ngươi ngươi ngươi ta ăn cái này?!”

“Cái này… Sư muội, thật có lỗi xin lỗi. Chờ sau khi bái kiến sư tôn, sư huynh liền dẫn muội đi ăn đồ ăn ngon, muội trước tạm chấp nhận đi.”

Nữ tử mập mạp như trẻ con này đương nhiên là Vương thị đời thứ tám, đại tiểu thư Vương Ly Từ.

Nàng ở trên đại hội tuyển tân vừa mới lộ mặt, đã bị sư huynh trung niên này lừa gạt một trận, nói là thay phó viện trưởng thu đồ đệ.

Sau khi hỏi rõ ràng bao ăn bao ở, nàng liền hấp tấp đi theo hắn.

Nào có thể đoán được, nàng đã ở trong cái viện rách nát này hai ngày rồi, nhưng ngay cả mặt sư tôn cũng không nhìn thấy.

Mà luôn miệng nói viện trưởng bế quan trường kỳ, ở trong Học Cung chính là sư huynh có quyền uy lớn nhất, nhưng lại mời nàng ăn màn thầu lạnh.

Sao Ly Từ đại tiểu thư ta lại mệnh khổ như vậy?

Không chịu nổi đói bụng, Vương Ly Từ ngậm nước mắt gặm bánh bao lạnh.

Chỉ có mấy cái bánh bao, hai ba cái liền biến mất.

"Sư huynh, ta đói." Vương Ly Từ lại là nước mắt lưng tròng nhìn sư huynh.

"Dọa?" Sư huynh mở mắt ra nửa khép, cũng bị hoảng sợ: "Như vậy là ăn hết rồi?"

Sau đó, sư huynh lại móc ra mấy cái bánh bao: "Ly Từ a, ăn từ từ một chút, đừng nghẹn."

Lập tức, hắn lại nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà, ánh mắt của hắn vừa mới nhắm lại, liền nghe thấy giọng nói của Vương Ly Từ mang theo tiếng nức nở nói: "Sư huynh, không đủ ăn, ta đói."

Lại một lát sau.

"Sư huynh, ta đói."

"Sư huynh, ta đói."

…

Một khắc đồng hồ sau.

Thanh âm như ma âm xuyên tai, hình như đã gội sạch đầu cho hắn.

Hắn ngay cả mắt cũng không dám nhắm lại, bởi vì chỉ cần nhắm mắt, sư muội rất đáng yêu sẽ đáng thương nói: "Sư huynh, đệ đói."

Một tháng thức ăn hắn cất giữ đã bị sư muội ăn sạch.

Nhưng sư muội nàng, vẫn là đang kêu đói.

Sắc mặt sư huynh đã trở nên mất tự nhiên, vị sư muội này dường như rất tốt, ăn rất giỏi.

Vân Dương nhất mạch bọn họ từ trước đến nay đều chú ý khắc chế tu thân, tận hết khả năng giảm bớt điều kiện vật chất bên ngoài, để tôi luyện nội tâm, đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Hắn vừa mới từ bên ngoài làm nhiệm vụ trở về, đúng lúc gặp được Học Cung tuyển nhận đệ tử mới, lại trùng hợp gặp được Vương Ly Từ, phát hiện tư chất của nàng phi phàm, chính là đạt tới cấp bậc thiên kiêu thượng phẩm Bính đẳng.

Hơn nữa sau khi trò chuyện lại phát hiện nàng trời sinh tính chất phác, trong lòng không dính một hạt bụi, rất phù hợp với khí chất của Vân Dương nhất mạch bọn họ, lúc này mới như nhặt được chí bảo, thay thầy thu đồ đệ, đón nàng về đỉnh Vân Dương sơn.

Nhưng mà, giờ phút này, hắn lại mơ hồ cảm thấy không ổn.

Vị sư muội này.

Thu được hình như có chút qua loa.

Trong lúc hắn đang chuẩn bị hỏi vài câu, trong kiến trúc cổ xưa truyền đến một thanh âm hùng hậu cổ xưa.

“Minh Đạt, ngươi đưa tin nói thu được một vị thiên kiêu chất phác như ngọc. Chính là vị cô nương này sao?”

Vừa mới nói xong.

Trong thạch đình cũ kỹ xuất hiện một lão giả mặc áo gai vải thô.

Lão giả kia hình dung Thanh Y, khí chất phiêu dật, trong đôi mắt thâm thúy thần sắc ôn hòa, tràn đầy khí tức cơ trí.

Hắn vừa xuất hiện, ánh mắt đã rơi xuống trên người Vương Ly Từ.

Hắn chỉ là tùy ý đánh giá, dường như đã nhìn thấu Vương Ly Từ.

“Tốt tốt tốt! Huyết mạch hùng hậu, ánh mắt chất phác, chính là một khối lương tài mỹ ngọc hiếm có!” Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, “Minh Đạt, số mệnh ngươi không tệ, lại có thể ưu

tiên đoạt được nhân tài như thế từ trong tay các đỉnh phong các mạch, vi sư ghi nhớ công lao của ngươi."

Minh Đạt cẩn thận nhắc nhở một câu: "Sư tôn, tiểu sư muội nhà chúng ta hình như rất ăn."

"Có thể ăn?" Lão giả không để bụng, "Người trẻ tuổi nha, có thể ăn là có phúc, ai mà không như thế? Minh Đạt ngươi lúc trước cũng rất ăn, vi sư còn không phải nuôi sống ngươi sao?"

Sau đó, lão giả nhìn về phía Vương Ly Từ, một bộ dáng càng nhìn càng hài lòng nói: "Lão phu chính là Vân Dương thượng nhân, bễ nghễ làm phó viện trưởng Học Cung. Ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy hay không? Lấy tư chất của ngươi, chỉ cần cố gắng một chút, liền có khả năng kế thừa y bát của ta."

Hắn tràn đầy tự tin, cho rằng Vương Ly Từ nhất định sẽ đồng ý, dập đầu bái lạy.

Nào ngờ, Vương Ly Từ lắc đầu liên tục: "Ta không muốn."

"Cái gì?"

Vân Dương thượng nhân ngơ ngẩn.

Câu trả lời này rõ ràng không phù hợp lẽ thường a. Hơn nữa đây chỉ là đi qua sân khấu mà thôi. Trên thực tế thủ tục đã làm xong, nha đầu này đã là người của Vân Dương nhất mạch rồi.

Không đợi bọn họ nói chuyện, Vương Ly Từ lắc đầu nói: "Chúng ta nhất mạch này quá nghèo, nhà cửa rách nát như vậy. Cả ngày còn ăn bánh bao lạnh, còn ăn không đủ no ta mới không thèm."

"Minh Đạt sư huynh còn gạt ta, nói bao ăn bao ở, chỉ cần ta ăn tùy tiện."

"Cái này." Vân Dương thượng nhân hai thầy trò hai mặt nhìn nhau, cô nương này, có cần ngay thẳng như vậy không?

Sắc mặt Vân Dương thượng nhân lập tức nghiêm túc nói: "Minh Đạt, đây chính là cái của ngươi đúng không, làm sao có thể để cho tiểu sư muội ăn bánh bao lạnh được?"

Sau đó, Vân Dương thượng nhân ôn hòa tự tin nói: "Sư tôn nhà ngươi nói thế nào cũng là một Tử Phủ thượng nhân, huống

hồ còn đường đường phó viện trưởng. Làm sao có thể ngay cả một tiểu nha đầu như ngươi cũng nuôi không tốt được."

"Vi sư đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi có thể ăn, cứ ăn thoải mái."

"Thật sao?" Vương Ly Từ mở to hai mắt, hơi nghi ngờ, nhìn quanh bốn phía, ấp úng nói: "Nhà chúng ta thoạt nhìn hơi nghèo."

"Vi sư đường đường Tử Phủ thượng nhân, mà Minh Đạt sư huynh của ngươi, cũng đã là tu sĩ Thiên Nhân cảnh từ lâu rồi." Vân Dương thượng nhân tự tin nói: "Muốn nuôi sống một tiểu nha đầu như ngươi còn không phải dễ như trở bàn tay sao."

Nói xong hắn vung tay lên, ném một cái túi chứa linh thạch cho sư huynh Minh Đạt: "Minh Đạt, nơi này có một trăm linh thạch. Mang sư muội ngươi đi Thiên Thiện Các bên trong Học Cung, ăn một bữa thật ngon. Mở rộng ăn vào, đừng tiết kiệm tiền cho vi sư. Linh thạch còn lại, ở Trường Xuân cốc mua một ít nguyên liệu nấu ăn tươi mới, trở về làm thức ăn cho sư muội ngươi."

"Ta cần bế quan mấy ngày, tiểu sư muội để ngươi mang theo trước."

"Vâng, sư tôn." Sư huynh Minh Đạt lập tức có chút tự tin, cười khanh khách nói: "Đi, tiểu sư muội, sư huynh mang muội đi ăn đồ ngon."

"Sư huynh thật tốt." Vừa nghe nói có đồ ăn ngon, Vương Ly Từ liền không đi nổi nữa, ngay cả từ chối bái sư cũng quên mất.

Thời gian vui vẻ như vậy, liền qua hai ngày.

Vẫn là cái tiểu viện rách nát kia.

Minh Đạt sư huynh nhìn qua có chút tiều tụy.

Thân hình Vân Dương thượng nhân nhoáng một cái, xuất hiện trước mặt hắn, thần sắc hơi bất mãn nói: "Minh Đạt, không phải đã nói cho ngươi biết vi sư đang bế quan sao? Vì sao lại đưa tin cho ta?"

"Khởi bẩm sư tôn." Minh Đạt sư huynh cẩn thận từng li từng tí nói: "Tiểu sư muội không còn phí ăn nữa rồi."

Gì?

“Vi sư đây không phải là cho một trăm linh thạch sao?” Mí mắt Vân Dương thượng nhân giật giật, “Chẳng lẽ Thiên Thiện các dám liều lĩnh, tùy tiện tăng giá hay sao.”

“Cũng không phải như vậy, xem ở phân lượng Vân Dương nhất mạch chúng ta, Thiên Thiện Các đã giảm giá cho chúng ta.” Minh Đạt sư huynh hữu khí vô lực nói, “Ngoại trừ một trăm linh thạch kia, chúng ta còn thiếu nợ ba mươi linh thạch.”

Lúc này mới ngắn ngủi hai ngày, đã ăn hết một trăm ba mươi Linh Thạch.

Vân Dương thượng nhân cũng có chút lung lay sắp đổ, không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Ly Từ.

“Sư tôn, người đã nói mở rộng đồ ăn.” Vương Ly Từ bày ra dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, ánh mắt vô tội nói.

Thật ra Vương thị gia tộc sớm đã không dám ở trước mặt Vương Ly Từ nói một câu, ngươi mở rộng ăn uống.

Nha đầu này thật rộng mở ăn, đó thật sự là một cái động không đáy.

“Ly Từ, sư tôn tới giúp ngươi kiểm tra huyết mạch.” Vân Dương thượng nhân cũng coi như là có kiến thức rộng rãi, cảm thấy có chút không đúng. Lúc trước nghe Minh Đạt bẩm báo, Ly Từ tiểu sư muội hẳn là huyết mạch chiến thể tam tầng nào đó.

Bình thường loại chiến thể đều tương đối có thể ăn, nhưng có thể ăn cũng xa xa không có năng lực ăn như vậy.

Theo một đạo uy áp của Vân Dương thượng nhân, rơi vào trên người Vương Ly Từ.

Bỗng nhiên.

Khí chất nhu nhược vô tội của Vương Ly Từ đột nhiên biến đổi, một cỗ khí tức hung mãnh bá đạo tràn ngập trên người nàng.

Sau đó.

Sau lưng nàng, một hư ảnh quái vật dữ tợn khủng bố, có cái miệng to như chậu máu cùng cái bụng to lớn ngưng tụ mà lên.

So với lúc trước khi nàng ở Luyện Khí cảnh.

Hư ảnh một đầu hung thú này rõ ràng lớn gấp đôi không chỉ, nó tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, ánh mắt hung lệ vô cùng trừng Vân Dương thượng nhân. Ngao ngao kêu gào lên, phảng phất là một đầu mãnh thú gặp phải uy hiếp, đang áp dụng chiến thuật đe dọa.

Đây là hư ảnh pháp tướng.

Hai thầy trò hai mặt nhìn nhau, bọn họ thân là trung tầng cùng cao tầng của Học Cung, đối với hư ảnh pháp tướng tự nhiên không xa lạ.

Phần lớn Thiên Nhân cảnh trung tầng trong Học Cung, bao gồm cả Minh Đạt sư huynh, bởi vì huyết mạch đều tương đối cường đại, đa số có thể ngưng tụ ra hư ảnh pháp tướng thuộc về mình.

Chỉ là người ngưng tụ ra Pháp Tướng Hư Ảnh ở Linh Đài cảnh không nhiều lắm.

Đương nhiên chỉ cần nồng độ huyết mạch đầy đủ, lại thêm một số cơ duyên xảo hợp, người ngưng tụ ra pháp tướng hư ảnh ở Luyện Khí cảnh cũng có.

Nhưng những thứ này đều không trọng yếu.

Hư ảnh pháp tướng của nha đầu này rõ ràng rất không tầm thường.

“Sư tôn, đây là hư ảnh của loại pháp tướng thôn phệ sao?” Minh Đạt sư huynh không dám xác định nói.

“Phệ phệ hư ảnh của các loại pháp tướng, vi sư đã gặp qua mấy lần, tuyệt đối không có uy thế này.” Vân Dương thượng nhân sắc mặt khiếp sợ nói: “Chẳng lẽ đây là vương giả trong truyền thuyết có Thôn Phệ huyết mạch, Thôn Thiên Thao Thiết huyết mạch?”

Tốt tốt tốt! Nếu là huyết mạch như vậy, vậy thật sự là phi thường, tiềm lực kinh người!

Vân Dương thượng nhân kinh hỉ không thôi, đứa nhỏ này, hắn nhất định phải dưỡng rồi!

…

Chương 48: Nương tử chớ mưu hại thân phu!

…

Nghe Vân Dương thượng nhân dõng dạc nói như thế, sư huynh Minh Đạt sắc mặt ngưng trọng, mơ hồ có chút bận tâm.

Sư tôn à, lúc nói lời này chớ có quá mức qua loa, vị tiểu sư muội nhà chúng ta này thật sự không phải ăn bình thường.

“Minh Đạt a ~” Vân Dương thượng nhân sau khi hào ngôn xong, liếc mắt nhìn đồ đệ bảo bối nguyên bản một cái, dường như có chút ghét bỏ: “Tại sao ngươi còn ở chỗ này, không nhanh đi làm nhiệm vụ?”

Minh Đạt sư huynh hơi giật mình: “Sư tôn, con vừa mới làm xong nhiệm vụ trở về.”

“Minh Đạt à, tình huống hiện tại đã khác.” Vân Dương thượng nhân thấm thía nói: “Chúng ta có thêm một tiểu sư muội phải nuôi sống. Đi thôi, làm nhiều một ít nhiệm vụ Học Cung, cố gắng hết sức làm những việc kiếm tiền.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Mí mắt Minh Đạt sư huynh khẽ giật.

Tình huống dường như có chút không ổn. Thế nhưng lệnh của sư phụ khó trái, ngoại trừ thành thành thật thật làm theo thì còn có thể như thế nào đây?

Minh Đạt sư huynh cáo từ sau đó đi thẳng xuống núi, bắt đầu hành trình cày nhiệm vụ kiếm tiền của hắn.

Sau khi thu liễm uy áp của Vân Dương thượng nhân, hư ảnh pháp tướng của Vương Ly Từ thu liễm lại.

Vẻ mặt nàng có chút lo sợ bất an, nói: “Sư tôn, huyết mạch của ta không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì. Ngươi chỉ cần thanh thản ổn định ăn uống, không, thanh thản ổn định tu luyện. Còn lại để vi sư và một đám sư huynh tới xử lý là được.” Vân Dương thượng

nhân cười với Vương Ly Từ đặc biệt hòa ái dễ gần, trong ánh mắt tràn ngập vui mừng, giống như nhặt được một chí bảo.

Vân Dương nhất mạch ta có được giai đồ này, làm đại hưng a!

Sau đó, Vân Dương thượng nhân liền đưa tin cho một đám đồ đệ, để cho bọn họ tiếp tục làm nhiệm vụ Học Cung đều chọn có thể kiếm tiền, trên đường làm nhiệm vụ cũng phải tận khả năng vơ vét nguyên liệu nấu ăn.

Đủ loại quan tâm và săn sóc như vậy, trái tim của Vương Ly Từ đều tan chảy.

Sư tôn và các sư huynh đối xử với nàng quá tốt. Tứ thúc quả nhiên không nói sai, Học Cung thật là một nơi tốt, nàng đến đúng chỗ rồi.

…

Tạm thời không đề cập tới cuộc sống tiêu dao của Vương Ly Từ ở Vân Dương nhất mạch, tạm thời không đề cập tới cuộc sống tiêu dao của nàng có thể duy trì được bao lâu.

Sau đó mấy ngày.

Vương Thủ Triết đều cầm lệnh bài đệ tử thân truyền Trường Xuân thượng nhân cho ngâm mình trong thư viện của Học Cung, dưới sự giúp đỡ của Lục Vi tiểu học tỷ, tìm đọc rất nhiều bản đồ cổ liên quan đến Thần Vũ hoàng triều.

Căn cứ vào kết cấu của bản đồ, cùng với suy đoán biến hóa của thương hải tang điền, Vương Thủ Triết rốt cuộc xác định vị trí điểm tập huấn của Thần Vũ hoàng triều Thần Vũ quân.

Nhưng mà, vị trí này…

Vương Thủ Triết thổn thức không thôi, tâm tình cũng càng thêm trầm trọng.

Đó là nơi thâm nhập ngoại vực, vượt qua một vạn dặm.

Ngoại vực hung hiểm cỡ nào? Đừng nói một vạn dặm, cho dù đi một ngàn dặm, đối với Huyền Vũ giả Linh Đài cảnh mà nói cũng đã vô cùng nguy hiểm.

Đội ngũ săn thu hiện nay của Bình An Vương thị tối đa cũng chỉ đi vào năm trăm dặm.

Vượt qua phạm vi này, nhất định phải tăng cường bố trí. Quan trọng hơn là phải thận trọng từng bước, từng bước đẩy mạnh. Vương Thủ Triết cũng sẽ không tùy tiện để tộc nhân đi mạo hiểm.

Huống chi, xâm nhập hơn vạn dặm bên ngoài, tất nhiên sẽ gặp được hung thú ngũ giai lục giai, thậm chí có khả năng gặp được hung thú thất giai.

Bỏ đi bỏ đi, việc này để sang một bên.

Chờ gia tộc thực lực mạnh hơn một chút, lại chậm rãi đẩy mạnh hướng kia.

Sau khi ra khỏi tiệm sách, Vương Thủ Triết trở về Trường Xuân cốc.

Kết quả, hắn vừa mới đi vào, liền bị một đám học tỷ ngăn cản đường đi.

“Thủ Triết học đệ, những đồ trang điểm bảo vệ da của đệ còn có hay không?”

“Lúc trước những tiểu loại kia đều dùng, làn da quả nhiên được cải thiện, trở nên thủy linh thủy linh.”

“Đáng tiếc là quá ít.”

Một đám người vây quanh hắn, mồm năm miệng mười ồn ào náo động.

“Chư vị học tỷ, an tâm một chút chớ vội.” Vương Thủ Triết sớm đã chuẩn bị lấy ra một xấp sổ nhỏ, “Trên này đánh dấu những bản vẽ trang điểm, trang điểm, bảo vệ da, tẩy phát thủy, hộ phát mộc và giá cả. Thủ Triết lần này trở về, sẽ tranh thủ mua nguyên liệu trân quý, tranh thủ sản xuất nhiều hơn một chút, các học tỷ có thể thông qua chất nhi Vương Tông của ta khai thác xuống đơn hàng, cách mỗi nửa năm ta đều ủy thác Tiền thị thương hành vận chuyển qua đây.”

Vương Thủ Triết thầm nghĩ: Tông Thịnh cháu trai, tứ thúc có thể giúp được cháu cũng chỉ có những thứ này, cháu phải nắm chắc cơ hội a!

“Nửa năm à?”

Các học tỷ đều tràn đầy thất vọng.

“Các học tỷ Trường Xuân cốc chúng ta ai nấy đều thủy linh phấn nộn, thiên sinh lệ chất, dùng ít một đoạn thời gian cũng không sao.” Vương Thủ Triết cười dịu dàng nói: “Hơn nữa, phàm là học tỷ Trường Xuân cốc chúng ta đặt mua, đều giảm tám phần.”

Chiết kép!

Ánh mắt các học tỷ đều sáng lên, mỗi người đều khen ngợi Vương Thủ Triết không thôi.

Vương Thủ Triết khó khăn lắm mới dẹp yên được một đám học tỷ, còn chưa đi được mấy bước đã bị một đám nam đệ tử Trường Xuân cốc vây quanh.

“Thủ Triết sư huynh, ngươi cho chúng ta hạt giống dây leo “Ma Nữ số ba”, thật sự dùng quá tốt.” Một nam đệ tử hưng phấn nói: “Ngày hôm qua sau khi ta cùng Tiêu Dao phong một vị sư huynh luận bàn, ngược hắn là không muốn không cần. Ánh mắt của một số sư muội Trường Xuân cốc chúng ta nhìn ta cũng không giống nhau.”

Các nam đệ tử còn lại cũng đều nhao nhao biểu đạt các loại cảm xúc hưng phấn.

Nam nhân mà, ai không muốn trở nên cường đại? Ai không muốn ở trước mặt các sư muội học tỷ đại triển thần uy?

Chỉ cần vừa nghĩ đến các nàng nũng nịu hô to “Sư huynh cố lên”, “Sư huynh thật lợi hại”, máu của bọn họ cũng bắt đầu nóng lên rồi.

Loại cảm giác giống như bay này trước kia chưa từng có.

Chẳng những lên trên, còn nghiện!

“Ma Nữ số ba” chính là hạt giống dây leo đại trận mà Vương Thủ Triết đang dùng. Trước mắt mà nói, loại hạt giống này chỉ có thể do hắn tự tay chăm sóc, người ngoài căn bản không có khả năng sao chép.

Hôm trước, dưới yêu cầu và chờ đợi mãnh liệt của các đệ tử Trường Xuân cốc, Vương Thủ Triết đưa cho bọn họ một ít, để cho bọn họ cũng thể nghiệm một chút uy lực của Đằng Mạn đại trận phiên bản nhược hóa.

Đương nhiên, bởi vì nguyên nhân huyết mạch, bọn họ chỉ dựa vào 《Trường Xuân chân quyết》 thôi động, tốc độ chậm hơn rất nhiều so với Vương Thủ Triết.

Nhưng những hạt giống dây leo này chung quy đều là Vương Thủ Triết tốn hơn tám năm thời gian, chậm rãi cải tiến, tốn không ít công phu trên phương diện cấp tốc sinh tồn.

Trải qua hắn thôi hóa, lúc dây leo ngưng tụ ra hạt giống, sẽ chứa đựng đại lượng năng lượng trong hạt giống. Điều này cũng khiến cho chúng chỉ cần một lượng Trường Xuân huyền khí là có thể thúc giục được.

Bởi vậy, những đệ tử Trường Xuân này đã có thể miễn cưỡng sử dụng 'Ma Nữ số ba' tiến hành chiến đấu.

Thấy những nam đệ tử Trường Xuân cốc đều dùng ánh mắt "như đói như khát" nhìn mình chằm chằm, Vương Thủ Triết ôn hòa trấn an nói: "Chư vị sư huynh sư đệ, lần này Thủ Triết ra ngoài không mang nhiều hạt giống lắm. Huống hồ nuôi trồng những hạt giống dây leo này không dễ, chư vị phải cho ta chút thời gian."

"Như vậy đi, trước tiên mọi người cầm lấy quyển sách nhỏ." Vương Thủ Triết lại lấy ra một xấp sổ nhỏ, phân phát cho mọi người: "Cứ cách nửa năm ta sẽ ủy thác cho Tiền thị thương hội vận chuyển đến một nhóm. Mọi người có nhu cầu gì có thể tìm cháu ta Vương Tông Thịnh dự định."

Như vậy, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng giải quyết xong những nam đệ tử này.

Đây cũng là chiêu số mà Vương Thủ Triết nghĩ ra, năm đó khi trên trái đất còn chưa mua sắm mạng lưới, đều dựa vào loại sách nhỏ này tiến hành mua bưu điện.

Mà mua hàng bưu điện cũng được, mua sắm trên mạng cũng được, đều không tách rời được.

Hiện giờ chi nhánh hãng buôn Tiền thị mở ra toàn bộ Lũng Tả quận, thể lượng vô cùng lớn, nhưng đã có chút hình thức ban đầu của lưu vực, miễn cưỡng có thể gánh vác nhu cầu nghiệp vụ mua từ bưu tường.

Vương Thủ Triết cũng có lòng làm một chút chuyển phát và vật lưu, nhưng với thực lực và thể lượng hiện giờ của Bình An Vương thị, căn bản không thể khống chế nổi một khối này. Cho dù là hợp tác với Tiền thị thương hội, người ta cũng không để ý đến ngươi, cho dù cho ra kế hoạch thương nghiệp cũng chẳng qua là làm áo cưới cho người ta.

Xét đến cùng, vẫn là thực lực tổng thể của Bình An Vương thị quá yếu.

Nếu là Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, hai muội muội này có một ngày lăn lộn đến cấp bậc Tử Phủ thượng nhân, Vương thị mới có tư cách thật sự đi hợp tác với Tiền thị thương hội.

Bất quá, nhanh nhất cũng là chuyện hai ba trăm năm sau.

Bỗng nhiên.

Trong lòng Vương Thủ Triết có một chủ ý.

Tuy nhiên, hắn vẫn phải suy nghĩ thật kỹ về chủ ý này.

Tạm thời không vội.

…

Sau đó, Vương Thủ Triết lại ở Học Cung bảy tám ngày, mở rộng nhân mạch khắp nơi, lúc này mới cáo từ chất nhi chất nữ và hai muội muội.

Trong lúc này, đương nhiên ông ta cũng biết Vương Ly Từ gia nhập phó viện trưởng Vân Dương nhất mạch.

Đối với chuyện này, Vương Thủ Triết âm thầm đồng tình với phó viện trưởng.

Cũng may, mọi người Vương thị đều đã tìm được con đường thích hợp với mình, tương lai có hi vọng.

Sau khi cáo biệt, đoàn xe của Vương Thủ Triết chậm rãi khởi động, một đường trở lại Trường Ninh.

Lúc trước xuất phát chẳng qua là đầu xuân tháng hai, lại trở về Trường Ninh, cũng đã đến tháng năm. Thời tiết này có chút oi bức, cũng là một mùa mưa nhiều.

Mưa to liên miên không dứt có khả năng tạo thành nước An Giang tràn ra, hình thành lũ lụt ở toàn bộ khu vực Bình An.

Trong một trăm mấy chục năm lịch sử ở Bình An trấn, tai ương lũ lụt cỡ lớn tổng cộng xảy ra hai lần, thủy tai cỡ nhỏ mỗi mấy năm lại có một lần.

Nhân loại thích sống dựa vào nước, bất luận là sinh hoạt hay làm ruộng đều không thể rời khỏi nước. Nhưng một khi thủy tai mạnh lên, cũng sẽ tạo thành tổn thương cực lớn cho nhân loại.

Cái gì mà lương thực giảm sút, phòng ốc sụp đổ, chuyện này cũng xem như là chuyện nhỏ, nếu là sau khi lũ lụt chết quá nhiều người và súc vật, tạo thành ôn dịch mới thật sự đáng sợ.

Bởi vậy, vừa mới xuyên qua.

Vương Thủ Triết rất quan tâm đến công trình thủy lợi của Bình An trấn.

Tám năm qua, hắn đã sai người dần dần hiểu rõ tình hình địa lý của toàn bộ Bình An trấn, chẳng những chế tác bản đồ địa hình chi tiết, còn hao hết tâm lực làm một sa bàn địa hình khổng lồ.

Vô luận là lão tổ tông khai thác, hay là các đời tổ tiên bảo vệ, đều làm cho gia tộc có tình cảm thâm trầm đối với mảnh đất này.

Tuy trên danh nghĩa Bình An trấn này thuộc về Đại Càn, nhưng Vương Thủ Triết đã sớm coi nó là vùng đất cấm của mình, từ đầu tới đuôi đều xem như lãnh địa của mình đang kinh doanh kiến thiết.

Hắn vừa về đến, liền nghe bẩm báo mùa mưa năm nay liên miên, phảng phất như có dấu hiệu lũ lụt, lúc này liền khẩn trương làm việc.

Sa bàn to lớn thể hiện rõ ràng địa hình địa mạo Bình An trấn trước mặt hắn.

Tám năm qua, số nhân lực và vật lực mà hắn bỏ ra trong công trình thủy lợi đã sớm nhiều vô số kể.

Cũng may Bình An trấn chỉ là một địa phương nhỏ, phía bắc là An Giang, hình cung bảo vệ xung quanh Bình An trấn, từ Đoạn Long hiệp phía tây đến Lạc Ưng hạp phía đông, dọc theo

bờ sông Bình An trấn ước chừng một trăm bốn mươi, năm mươi dặm.

Một khi mực nước An Giang dâng cao, trong một trăm bốn mươi năm mươi dặm này có bất kỳ chỗ hổng nào xuất hiện, hồng thủy sẽ tràn vào Bình An trấn.

Trong đó, Đoạn Long hạp ở phía tây khiến Vương Thủ Triết ghê tởm nhất.

Bởi vì địa thế nơi này chật hẹp, hạp khẩu giống như cổ họng bóp chặt thượng du An Giang. Điều này cũng khiến cho dòng nước trong một đoạn thuỷ vực trấn Bình An chảy xiết, thế đầu hơi hung mãnh.

Cái này ở thời kỳ bình thường cũng không tính là gì, nhưng một khi mùa lũ tiến đến, chính là một tai họa ngầm lớn.

Mà phía sau Bình An trấn, lại là chi mạch của Lục Bình sơn đan xen mà thành, ngăn cách Bình An trấn và ngoại vực.

Bởi vậy, một khi nước lũ tiến vào Bình An trấn sẽ không còn con đường để lộ, mực nước không ngừng dâng lên, có thể khiến toàn bộ Bình An trấn hóa thành đầm hồ.

Vương Thủ Triết quan sát tất cả địa hình trên sa bàn, không ngừng thôi diễn điểm yếu trong đó.

Hồi lâu sau, Liễu Nhược Lam bưng đến một chút điểm tâm, ôn nhu nói: “Phu quân, chàng ăn một chút trước đi, nghỉ ngơi một chút.”

“Đoạn Long Hạp này…” Vương Thủ Triết xấu hổ nói: “Sớm muộn gì ta cũng có một ngày san bằng nó.”

“Phốc xích~”

Liễu Nhược Lam che miệng cười nói: “Phu quân đúng là hùng tâm tráng chí. Đợi đến lúc đó, ta và phu quân cùng nhau làm việc.”

Thực ra nơi như Đoạn Long hạp là nơi có thủy lực phát điện vô cùng tốt. Trước khi hắn xuyên qua, Tam Hiệp trên Địa Cầu chính là loại công trình này.

Đương nhiên, công trình thủy lợi khổng lồ như vậy, có mặt thuận lợi, cũng có mặt bất lợi, phá hoại hoàn cảnh sinh thái

của nó tương đối trí mạng.

Vương Thủ Triết tạm thời vứt bỏ tất cả tạp niệm, nhấm nháp "yêu thương tâm điểm tâm" do đích thân Liễu Nhược Lam chế tác.

Ừm.

Vẫn là khó ăn trước sau như một.

Mà hắn vẫn luôn tỏ ra hưởng thụ như trước: "Tay nghề của nương tử thật tốt."

"Nếu phu quân thích, một ngày ba bữa sau chàng sẽ bao hết cho chàng." Gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam ửng hồng hạnh phúc.

Vương Thủ Triết biến sắc, vội vàng nói: "Nương tử đừng mưu hại thân phu."

Đừng mưu hại thân phu?!

Sắc mặt Liễu Nhược Lam dần dần thay đổi.

Hỏng bét!

Trong lòng Vương Thủ Triết giật thót, giống như tim đang đập nhanh hơn.

…

Chương 49: Tiến hóa! Bình An trấn dần dần cường đại.

…

Dưới sự nguy hiểm của tính mạng, đầu óc Vương Thủ Triết xoay chuyển rất nhanh.

Hắn vẻ mặt cưng chiều mà thâm trầm nhìn Liễu Nhược Lam: "Tay nghề của nương tử, vi phu thực sự rất thích. Nếu mỗi ngày nàng đều làm chồng, vi phu làm sao khống chế được? Chẳng phải không cho vi phu uống rượu chè chén sao? Dần dà, tự nhiên sẽ bất lợi đối với thân thể, chẳng phải là đang mưu hại thân phu sao?"

"Bởi vậy, nương tử thỉnh thoảng xuống bếp là được rồi, điều này cũng có thể khiến vi phu có chút nhớ nhung không phải sao."

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Liễu Nhược Lam dần dần tan đi, đôi mắt xinh đẹp hạnh phúc quét ngang Vương Thủ Triết: "Phu quân quả nhiên tài hoa, ngay cả khen ngợi người cũng kinh tâm động phách như vậy, đừng xuất tâm động phách."

Vì để dời đi sự chú ý của Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết ôm lấy vòng eo nàng, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay luôn ra ngoài, mọi việc có nhiều bất tiện. Ta đã lâu chưa lĩnh giáo trình độ "Huyền Thủy Chân Quyết" của nương tử."

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam hơi đỏ lên, thấp giọng nói: "Có lẽ ta đã lâu chưa kiểm tra quá trình tu vi của phu quân Trường Xuân Chân Quyết, chỉ là hai đứa bé còn đang ở thư phòng bên cạnh đọc sách…"

Hai phu thê bọn họ đi công tác quá lâu, đã lâu không nắm bắt bài tập của bọn họ, dẫn đến hai tiểu gia hỏa tất cả đều thả mình ra, lúc này đang sửa chữa tiến độ.

Quả nhiên Hùng Hài Tử rất phiền phức.

Vương Thủ Triết tiếc nuối lắc đầu, đang chuẩn bị đặt lực chú ý lên sa bàn.

Liễu Nhược Lam đỏ mặt, cắn môi nói: “Thôi thôi, dù sao bọn họ trì hoãn bài tập cũng không phải ngày một ngày hai, ta dặn Xảo Nhi chăm sóc hài tử, chúng ta đi Thủy Nguyệt Thiên Các tu luyện một phen đi.”

“Được rồi.”

Sau khi Vương Thủ Triết suy nghĩ một phen, cảm thấy vẫn không đánh lại Liễu Nhược Lam, theo lời mà đi.

Sau nửa canh giờ.

Trong thư phòng.

Đôi tỷ đệ Vương Ly Dao và Vương Tông An này đang vẻ mặt nghiêm túc liều mạng làm bài tập.

Nhưng mẫu thân đã nói lát nữa sẽ tới kiểm tra bài tập.

Bọn họ tuổi còn nhỏ, đã sớm biết sát ngôn quan sắc, biết ở nhà thà đắc tội phụ thân một trăm lần, cũng tuyệt không thể chọc mẫu thân nổi giận một lần.

Bởi vậy, bọn họ múa bút thành văn, vô cùng khắc khổ.

Nhưng mà, đợi thời gian thật lâu, cũng không thấy mẫu thân đến kiểm tra bài tập.

“Xảo Nhi cô cô.” Vương Ly Dao chớp đôi mắt xinh đẹp, mặt đầy hồ nghi nói: “Mẫu thân sẽ không cùng phụ thân đi tu luyện chứ?”

“Cái này…” Xảo Nhi toát mồ hôi lạnh, cười gượng giải thích, “Tiểu thư và cô gia đều là thiên kiêu, cố gắng tu luyện cũng nên.”

Tỷ đệ hai mặt nhìn nhau.

Được rồi, bài tập hôm nay lại uổng công rồi.

Phụ mẫu lần này tu luyện không có hai ba ngày là về được.

“An An, đi, tỷ tỷ dẫn muội ra ngoài chơi đi.” Vương Ly Dao lập tức tỉnh táo hẳn.

“Chuyện này, hình như tỷ tỷ không được tốt cho lắm.” Vương Tông An rốt cuộc cũng chột dạ.

Hắn ta cũng không gan lớn như tỷ tỷ.

“Sợ cái gì? Ngươi cũng không phải không hiểu phụ mẫu, bọn họ chính là ngại chúng ta chướng mắt, tìm một chỗ trốn đi yên tĩnh.”

Vương Ly Dao kéo Vương Tông An lên, nghênh ngang đi ra ngoài, thuận tiện còn dặn dò một câu: “Xảo Nhi cô cô, ngươi nên giúp chúng ta yểm hộ một chút.”

Xảo Nhi vẻ mặt không nói gì, trong lòng chế giễu.

Tiểu thư, cô gia, cái cớ kia của các người đã dùng bao nhiêu năm rồi? Ngay cả tiểu thư cũng giấu không được, có thể sửa cũ ra mới một chút hay không?

…

Sau đó mấy ngày, thời tiết lại mưa to liên miên.

Mực nước của An Giang không ngừng dâng lên.

Vương Thủ Triết nhận được tình báo, một đoạn trung hạ du của An Giang đã có không ít nơi có địa thế khá thấp gặp phải hồng thủy, hình thành lũ lụt.

Bởi vì Trường Ninh vệ ở phía bắc An Giang, ven bờ địa thế dốc đứng, lục địa hình cũng cao, chỉ cần thoát nước thỏa đáng, trong chốc lát không thể ngập được.

Mà địa thế của Bình An trấn trên thực tế chiếm đa số đồi núi, lại có rất nhiều đất trũng, tổng thể địa thế thấp hơn phía bắc An Giang không ít.

Đây cũng là lý do vì sao vùng đất Bình An trấn này không có ai đến khai hoang. Nếu nơi này là một mảnh đất tốt thì làm sao đến lượt Trụ Hiên lão tổ?

Nhưng đối với Vương thị mà nói, Bình An trấn chính là căn cơ của bọn họ, không có lựa chọn, chỉ có thể dốc lòng kinh doanh.

Công trình thủy lợi từ trước đến nay không phải là chuyện một sớm một chiều. Xuyên qua đến nay, Vương Thủ Triết chưa bao giờ thả lỏng chuyện này.

Ở hồ Châu Vi nạo vét lấp đất, bất quá chỉ là khởi đầu mà thôi.

Những năm gần đây, hắn không ngừng đào vét hà đạo, khai thác thủy đạo, củng cố đê đề phòng, xây dựng cửa cống tiêu

úng vân vân. Trận mưa to này cũng chính là thời điểm kiểm nghiệm tám chín năm bố trí cực khổ của hắn.

Toàn bộ Vương thị, thậm chí là rất nhiều con cháu bàng hệ của Vương thị, đều tham dự vào công tác chống lũ này.

Đứng mũi chịu sào chính là đê An Giang.

Bắt đầu từ Trụ Hiên lão tổ là không ngừng xây dựng đê phòng, gia cố đê phòng. Mỗi năm đều sẽ vận dụng một bộ phận nhân lực vật lực đầu nhập vào trong đó.

Đến chỗ Vương Thủ Triết thì càng chú trọng kiến thiết và củng cố của An Giang Bình An đoạn.

Bình An Vương thị bây giờ ngoại trừ có tiền ra, trong tay còn nắm một vũ khí sắc bén lớn, đó chính là tro tàn trong truyền thuyết.

Thạch tử cát sỏi xi xám vô cùng đơn giản, sau khi dựa theo tỷ lệ cộng thêm nước khuấy trộn chính là bê tông tiếng tăm lừng lẫy.

Chẳng qua, thời gian cho Vương Thủ Triết quá ngắn, trước mắt cũng chỉ xây dựng sườn núi đá và đê bê tông ở mấy đoạn nguy hiểm nhất, ước chừng chỉ chiếm khoảng một phần ba một trăm bốn mươi năm mươi dặm.

Nhưng cho dù như vậy, so với bờ đê ban đầu, năng lực kháng lũ cũng đã không thể so sánh nổi.

Vương Thủ Triết đội mưa, dọc đường kiểm tra đê sông.

Theo mực nước dâng lên, trước kia một ít đê sông an toàn đều có chút tai họa ngầm, hắn lập tức phái tộc nhân, tổ chức tá điền và bình dân tạm thời gia cố đê sông.

Cùng lúc đó, hắn còn kiểm tra cửa cống úng.

Trên Trái Đất, một số miệng cống tiêu úng đều sử dụng máy bơm nước công suất lớn. Máy bơm nước đơn giản chế tạo không khó, khó là trên thế giới này không có điện lực.

Nhưng trí tuệ của nhân loại lại vô tận.

Trên thế giới này, đương nhiên cũng có một ít guồng nước tưới tiêu.

Mấy năm nay Vương Thủ Triết làm rất nhiều công việc, đương nhiên cũng bao gồm phương án cải tiến guồng nước và nhân sĩ chuyên nghiệp.

Trong ba miệng cống ngập lụt, miệng cống Phong Cốc ở Phong Cốc nông trường vẫn do Trụ Hiên lão tổ xây dựng năm đó.

Tám năm nay, Vương Thủ Triết đã nhiều lần tu sửa và cải tạo cửa cống này, đã khiến nó trở thành một cửa tiêu úng chủ yếu.

Bây giờ, cửa cống cao lớn trái phải đều có một tòa "Thủy Long trận".

"Thủy Long Trận", nói ra vô cùng êm tai, trên thực tế chính là một loại thủy xa kết cấu tương đối đơn giản.

Khi nước sông chuyển động, sẽ thúc đẩy guồng nước giống như bánh xe nước nhỏ chuyển động. Sự chuyển động của guồng nước lại thông qua trục nhận và bánh răng kiên nhẫn mà luyện khí sư chế tạo ra, làm công với một kết cấu đơn giản lặp đi lặp lại.

Mà cái động lặp đi lặp lại này, sẽ rút nước trong miệng cống vào trong An Giang.

Mà đường nước trong miệng cống thì thông suốt bốn phương, nối liền tất cả đường thủy và hồ nước trong Bình An trấn.

Vương Thủ Triết có không ít kiến thức về Trái Đất, tuy những thứ này đều không phải phạm vi hắn tinh thông, nhưng hắn biết đại phương hướng, mà trên thế giới này cũng không thiếu những thợ thủ công và luyện khí sư thông minh.

Hai bên hợp tác, mới có "Thủy Long trận" hôm nay.

Đương nhiên, guồng nước cỡ lớn này cũng không phải là trực tiếp trần truồng để trong lòng sông.

Vương Thủ Triết đánh cọc bên bờ sông, dùng bê tông xây cơ sở cỡ lớn, tạo thành một đường mương nước hình bát tự rộng và hẹp với cửa cống.

Như thế, cửa ra có thể đi vào càng nhiều nước hơn, theo đường mương phía sau thu hẹp lại, tốc độ dòng nước cũng sẽ nhanh hơn, sản sinh ra càng nhiều động lực cho guồng nước.

Thông đạo phía trước guồng nước còn có một cái bàn kéo lên xuống cửa cống rộng chừng hai trượng. Trong lúc không cần guồng nước vận chuyển, chỉ cần bỏ xuống cửa cống là có thể cắt đứt dòng nước.

Ngoài ra, ở cửa ra còn bố trí lưới sắt, ngăn chặn các loại hung thú thủy sinh lớn hoặc hung mãnh lao xuống theo dòng nước, phòng ngừa phá hư guồng nước.

Hai công trình Thủy Long trận ở cửa Phong Cốc này, kết cấu nguyên lý đều vô cùng đơn giản, nhưng tốn của Vương Thủ Triết mất năm năm để câu thông với công tượng và Luyện Khí sư, dùng kết cấu cỡ nhỏ không ngừng thử nghiệm và cải tiến, sau khi hoàn thiện mới chính thức xây dựng, trước sau hao phí hơn vạn càn kim.

Đương nhiên, hiệu quả cũng hết sức rõ ràng.

Người phụ trách quản lý miệng cống là một vị con cháu chi thứ của Vương thị. Hắn vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết liền tiến lên đón, kích động nói: “Khởi bẩm gia chủ, hai tòa Thủy Long trận đều vận chuyển vô cùng thông thuận.”

Xe nước khổng lồ xoay tròn ổn định trong đường mương chảy xiết, nhìn như chậm chạp, nhưng trên thực tế tốc độ của nó không chậm, chỉ là bởi vì chu vi bên ngoài guồng nước khá lớn, thoạt nhìn mới lộ ra chậm mà thôi.

Dưới sự lôi kéo của guồng nước, miệng ống không ngừng có nước phun ra, giống như hai con thủy long khổng lồ trắng bóng.

Tràng diện như thế, chính là nguyên nhân cái tên Thủy Long trận!

“Quan sát trong mười hai canh giờ, một khi Thủy Long trận xuất hiện trục trặc, không tiếc tu sửa bằng bất cứ giá nào.”

Vương Thủ Triết nhìn thấy mình vất vả rất nhiều năm, đầu tư vào Thủy Long trận, phát huy tác dụng tích cực, trong lòng cũng có chút tự hào.

Hắn xem Bình An trấn là lãnh địa, coi là nhà của mình, tự nhiên sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp đem chế tạo thành một thùng sắt, hi vọng nó đối mặt với các loại thiên tai cũng có thể vượt qua.

Trước đó từng có tính toán, khi một Thủy Long trận cỡ lớn vận chuyển hết tốc lực, một ngày có thể bài thủy hai mươi vạn mét vuông.

Mà loại Thủy Long trận này, tổng cộng có sáu cái ở ba cửa cống tiêu úng. Vận chuyển hết tốc lực, một ngày ước chừng có thể bài thủy một trăm hai mươi vạn mét khối.

Nghe thấy con số rất lớn.

Nhưng trên thực tế, lấy hồ Châu Vi làm ví dụ, hồ Châu Vi khoảng vạn mẫu thuỷ vực, lúc chứa đầy nước ước chừng có hai ngàn tám trăm vạn mét khối nước.

Sáu Thủy Long trận cỡ lớn này vận chuyển hết tốc lực, cần hơn hai mươi ngày mới có thể rút sạch hồ Châu Vi!

Càng không cần phải nói, đường sông lớn dòng chảy nhỏ trong Bình An trấn, cùng với lượng nước chứa trong hồ nước nhỏ dày đặc tinh la.

Cũng bởi vậy, mùa mưa hàng năm trước khi đến, sáu vòi rồng nước này phải bắt đầu vận chuyển từ sớm, hạ thấp mực nước của toàn bộ hồ nước đường sông bên trong Bình An trấn, để phòng ngừa tình hình xấu hổ khi mùa lũ xảy ra, căn bản không kịp tiêu úng nước.

Hơn nữa bây giờ còn đang không ngừng mưa, cho dù phần lớn nước mưa đều bị mặt đất hấp thu, hoặc là tiến nhập vào trong con đường nước ngầm, một phần nhỏ nước còn sót lại xếp vào trong lòng sông cũng không phải là một con số nhỏ.

Cũng bởi vậy, cho dù sáu Thủy Long trận cỡ lớn này có vận chuyển toàn lực thì nước trong lòng sông vẫn đang dâng lên từng chút một.

Tuy rằng chậm chạp nhưng vẫn đang tăng lên.

Cũng may, trước khi mùa mưa đến đã bắt đầu rút nước, để cho mực nước của Bình An trấn ở vào trạng thái hơi thấp. Nếu không, nói không chừng hiện tại rất nhiều ruộng lúa mạch đã chảy ngược nước sông.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng.

Sáu Thủy Long trận vẫn còn quá ít.

Cho dù năm nay mùa lũ so với hai lần lụt trong lịch sử còn kém xa, cũng không sai biệt lắm đã đến cực hạn của Thủy Long Xa.

Tốn tám năm, công trình thủy lợi dần tạo ra cuối cùng vẫn chỉ là hình thức ban đầu, Vương Thủ Triết thầm nghĩ, vụ thủy kỳ này qua đi, cần phải thêm đầu tư vào phương diện xây dựng thủy lợi.

Dù sao hiện tại toàn bộ Bình An trấn đều thuộc về một nhà Vương thị, đầu tư nhiều hơn nữa cũng chỉ là một loại đầu tư lâu dài, bớt xảy ra một lần lũ lụt thì hồi vốn.

Kế tiếp lại là sáu bảy ngày, toàn bộ Vương thị suất lĩnh bốn vạn người của Bình An trấn, vùi đầu vào trong kháng lũ khẩn trương.

Vào lúc này, không có người ngoài nào có thể giúp được Vương thị.

Dù sao mùa lũ hung mãnh, bên nào cũng bị lũ lụt uy hiếp.

Trong lúc này, có ba bờ đê xuất hiện chỗ hổng, tình huống suýt chút nữa không khống chế được. Hai phu thê Vương Thủ Triết còn đích thân tọa trấn tuyến đầu tiên, đầu nhập vào trong kháng lũ.

Ở trước mặt sức mạnh to lớn cuồn cuộn của thiên nhiên, hiện giờ bọn họ bất quá Linh Đài cảnh có thể phát huy tác dụng tương đối có hạn, nhưng có bọn họ tọa trấn, tất cả mọi người liền có trụ cột chính. Mọi người Vương thị và toàn thể dân trấn đồng tâm hiệp lực, một lần lại một lần ngăn chặn lỗ hổng, ngăn cản lũ lụt phát sinh.

Cuối cùng.

Sau hai ngày trời quang đãng, dòng nước chảy xiết của An Giang cuối cùng cũng hơi chậm lại, tổng thủy vị bắt đầu chậm rãi hạ xuống, hai ngày đã giảm hơn nửa thước.

Điều này cũng cho thấy rốt cuộc đã qua mùa lũ.

Điều này cũng đại biểu, lần này Bình An trấn thành công độ kiếp, vượt qua đợt lũ dễ xảy ra nhất.

Tuy nhiên, tất cả mọi người ở Bình An trấn vẫn không buông lỏng cảnh giác, vẫn đồng tâm hiệp lực củng cố chỗ yếu của đê

phòng, đề phòng lật lại kỳ hạn.

Như vậy, lại qua mấy ngày.

mực nước An Giang không ngừng hạ xuống, thế nước dần dần giảm xuống.

Kỳ thi cuối cùng đã hoàn toàn đi qua, Bình An trấn lúc này lâm vào trong một mảnh hoan hô chúc mừng.

Lần mùa lũ này thế tới hung mãnh, đổi lại là mười mấy hai mươi năm trước, tai nạn lũ lụt gần như khó tránh khỏi, sẽ tạo thành tổn thương khá lớn.

Nhưng lần này, ngoại trừ một số khu vực trong úng có sản lượng giảm, sản lượng lương thực vẫn duy trì ở mức cao nhất.

Quan trọng nhất là, mùa lũ lần này chỉ chết có mấy người.

Đây là một lần thắng lợi vĩ đại!

Tuy danh vọng của Vương thị ở Bình An trấn sớm đã bùng nổ, nhưng sau lần này, lòng dân vẫn cao hơn một tầng lớn.

Khắp nơi trong Bình An trấn đều là hoạt động chúc mừng, phu phụ Vương Thủ Triết lại tê liệt ở trong nhà, ước chừng hai ngày không ra khỏi cửa.

Bọn họ đều mệt mỏi rồi.

Mãi đến hai ngày sau, tâm phúc của Vương Thủ Triết "Ái tướng" Vương Mai bí mật đến báo cáo công tác, Vương Thủ Triết mới miễn cưỡng xốc lại một chút tinh thần.

Vương Thủ Triết bí mật tiếp kiến Vương Mai ở thư phòng.

Hắn lật xem đủ loại tình báo mà Vương Mai sắp xếp, một tia cười lạnh hiện lên trên khóe miệng.

Ha ha ~ bao nhiêu năm rồi, hắn thả nhiều mồi nhử như vậy, hắc thủ phía sau màn sáu mươi năm trước rốt cục không kiềm chế được, lộ ra sơ hở!

Kế tiếp, chỉ sợ muốn phong vân tái khởi.

Sợ rằng toàn bộ Trường Ninh vệ sắp tiến vào trong phong vân đột biến.

"Vương Mai, vất vả cho ngươi rồi." Vẻ mặt Vương Thủ Triết hơi phức tạp nhìn thoáng qua Vương Mai.

Sở dĩ ánh mắt phức tạp, là bởi vì cách ăn mặc hôm nay của nàng.

Cách ăn mặc của nàng rõ ràng giống với phong cách chế phục của nữ đệ tử Tử Phủ Học Cung, tư thế oai hùng hiên ngang, lại không mất vẻ ôn nhu.

Quan trọng nhất là.

Tà thuật hóa trang của nàng đã đạt đến giai đoạn đẩy ra lối thoát mới.

Nàng chải bím tóc đuôi ngựa, đuôi lông mày chau lên, mặt như băng sương, dung mạo oai hùng, phảng phất có khí chất giống như một vị nữ thần học tỷ nào đó.

Ném nàng vào Học Cung, tất nhiên sẽ là một học tỷ nữ thần nổi tiếng.

…

Chương 50: Bộc lộ tài năng! Đám nam đinh trẻ tuổi Vương thị!

…

Mỗi lần đến báo cáo công tác, nàng sẽ xuất hiện hình tượng gì là hoàn toàn không dự liệu được.

Nhưng như vậy thật sự tốt sao? Hắn mới từ Học Cung trở về, không có nghĩa là đã thích Ngự tỷ nhi của các học tỷ.

Trong ánh mắt Vương Mai xẹt qua một tia nóng bỏng, nói: "Có thể làm việc cho gia chủ, mặc dù chết cũng không hối tiếc."

Trong lúc cuồng nhiệt, trong lòng nàng không khỏi có chút tiếc nuối.

Gia chủ của chúng ta cái gì cũng tốt, chính là không để ý đến sự hấp dẫn của nàng, điểm này không tốt.

Nhưng mà nàng chờ được, nàng cũng đang liều mạng tu luyện, tranh thủ sớm chút đến Linh Đài cảnh.

Đến lúc đó thọ nguyên tăng lên, lại có đầy đủ thời gian làm việc cho gia chủ.

Vương Thủ Triết từ bỏ để ý tới nàng, mà hết sức chuyên chú ở trên báo cáo tình báo, cẩn thận tra xét nguyên kiện tình báo và một số báo cáo phân tích.

Những năm gần đây, hắn chẳng những phát dương quang đại bộ môn tình báo mà còn không ngừng tiến hành bí mật thẩm thấu đối với hai người bị tình nghi lớn — Thiên Nhân Lôi thị và Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Đương nhiên, hai cái kia đều là Thiên Nhân thế gia, đối với bọn họ thẩm thấu độ khó cùng nguy hiểm đều rất lớn.

Bởi vậy trước mắt mà nói, những thẩm thấu này đều cực hạn ở bên ngoài.

Ngoài ra, hắn lục tục thả ra một ít mồi nhử.

Những mồi nhử này gần như không có tác dụng gì đối với những gia tộc không có hứng thú với Vương thị.

Nhưng thử nghĩ một chút, nếu một Thiên Nhân gia tộc từng mưu hại Vương thị.

Mặc dù bọn họ đã làm rất kín đáo, nhưng đến bây giờ vẫn chưa lộ ra sơ hở.

Nhưng bọn họ tất nhiên sẽ chú ý nhất cử nhất động của Vương thị. Nếu Vương thị có dấu hiệu quật khởi, cũng rất dễ dàng kích động thần kinh mẫn cảm của bọn họ.

Đạo lý này vô cùng đơn giản, có tật giật mình.

Bọn họ sợ một ngày nào đó, nếu Vương thị thật sự quật khởi, liệu có điều tra ra chuyện năm đó, sau đó bắt đầu trả thù bọn họ hay không.

Nhưng kẻ địch này vô cùng cẩn thận, ẩn núp cực sâu, những mồi nhử mà Vương Thủ Triết ném ra lúc trước gần như không có bất kỳ tác dụng gì.

Cũng chính là như thế.

Vương Thủ Triết dần dần tăng lớn sức mạnh mồi nhử, thậm chí không tiếc ở trong Học Cung bộc lộ ra sự thật thiên kiêu trẻ tuổi của Vương thị, bức bách đối phương mẫn cảm thần kinh, lung tung một chút.

Không phải sao, có vài gia tộc cuối cùng cũng không thể ngồi yên lộ ra chút sơ hở.

“Sòng bạc Phát Tài!”

Nơi long xà hỗn tạp này cũng là một nơi tàng ô nạp cấu. Nơi này thậm chí có một vài thứ bị Vương Mai tra ra một số đuôi.

Hơn nữa hắn và sòng bạc Phát Tài này, còn từng có một chút liên quan, năm đó sau khi Vương Tông Vệ vào thành, chính là chuyện xảy ra ở sòng bạc Phát Tài.

“Tiếp theo làm sao mời gia chủ nói rõ.” Vương Mai cung kính hỏi.

“Tiếp tục theo dõi bọn họ, nhưng ngươi và người của ngươi đều phải cẩn thận một chút. Không bao lâu nữa, chính là thời cơ chúng ta chấp hành kế hoạch” Vương Thủ Triết xưa nay

không phải người thích nắm quyền chủ động trong tay người khác.

Độc thủ phía sau màn ẩn nấp trong bóng tối, giống như một thanh gươm Damocles, từ đầu đến cuối vẫn luôn lơ lửng ở trên đỉnh đầu Vương thị, không biết nó sẽ rơi xuống vào lúc nào.

Thay vì như thế, còn không bằng đem quyền chủ động nắm trong tay của hắn.

…

Cùng lúc đó.

Bên ngoài chủ trạch Vương thị.

Hai con ngựa một đen một trắng từ xa bay nhanh tới. Tốc độ của chúng cực nhanh, rất nhanh đã tới quảng trường bên ngoài cửa chính.

Hai kỵ sĩ một nam một nữ xoay người xuống ngựa.

Nam nữ kỵ sĩ kia đều mặc áo giáp da hung thú đặc trưng trong quân đội, trên đầu còn mang khôi giáp, bên hông đeo trường kiếm lưỡi rộng.

Bộ dáng của bọn họ cũng chẳng qua chỉ hai mươi mấy tuổi, nam tử dáng dấp oai hùng cao lớn, khí độ nội liễm trầm ổn.

Mà nữ tử trẻ tuổi hơn một chút, bất quá chỉ tầm mười tám mười chín tuổi bộ dáng, giáp da dáng người lồi lõm lả lướt, khuôn mặt mỹ lệ, anh tư hiên ngang.

Bọn họ vừa xuống ngựa, liền có một vị gia tướng dẫn mấy tên gia đinh nghênh đón.

Thái độ của gia tướng vô cùng cung kính: “Lục công tử, ngài đã trở lại.”

“Tứ ca của ta có ở nhà không?” Nam tử trẻ tuổi nhướn mày hỏi một câu.

Vị nam tử trong quân trẻ tuổi mà oai hùng này chính là lão lục đời chữ Thủ Vương thị —— Vương Thủ Liêm.

Bởi vì năm gần đây Tam bá Vương Định Tộc, sau khi tu vi thăng cấp đến Linh Đài cảnh, dĩ nhiên được phủ chủ đại nhân

phủ thành thủ đề bạt trở thành tướng lĩnh doanh tuần phòng Trường Ninh vệ.

Mà hai năm nay, Vương Thủ Liêm đều đi theo phụ thân phát triển trong tuần phòng doanh.

“Khởi bẩm Lục công tử.” Gia tướng trả lời: “Hai ngày nay gia chủ luôn đợi trong sân, Lục công tử muốn gặp gia chủ sao? Ta lập tức đi bẩm báo.”

Vương Thủ Liêm cười nói: “Không cần, ta tự đi là được rồi.”

Ngược lại hắn nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi mặc đồng phục trong quân nói: “Thanh Ngưng, ngươi theo ta cùng đi bái kiến Tứ ca đi.”

“Cái này…” Khuôn mặt có chút anh khí của Chu Thanh Ngưng có chút do dự nói: “Thủ Liêm, ta có chút sợ. Vạn nhất Tứ ca ngươi cho rằng chúng ta không thỏa đáng thì làm sao bây giờ? Nhiều gia tộc địa phương đều không hi vọng lắm, con cháu gia tộc lấy con gái của thế gia Quân Vũ!”

Vương Thủ Liêm cười kéo tay nàng lại, nhẹ giọng trấn an: “Tứ ca ta mặc dù là gia chủ, nhưng tính cách của huynh ấy rõ ràng, hẳn là sẽ tôn trọng lựa chọn của chúng ta.”

“Cái này…” Chu Thanh Ngưng vừa sợ hãi vừa do dự nói: “Hay là, ta thay một bộ quần áo khác đi bái kiến Tứ ca, có lẽ Tứ ca thích tiểu thư khuê các trầm ổn hơn.”

“Thanh Ngưng, ngươi chính là ngươi. Ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình ngươi.” Vương Thủ Liêm kéo tay nàng, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Ngươi không phải tiểu thư khuê các gì đó, lại là nữ nhân Vương Thủ Liêm ta nhất định phải ở bên nhau cả đời. Ngươi có lòng tin với ta, cũng phải có lòng tin với Tứ ca. Chỉ cần Tứ ca đồng ý, bất kể là phụ thân ta hay phụ thân ngươi, đều không còn là vấn đề nữa.”

“Ừ, Thủ Liêm ta đều nghe lời ngươi.” Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Thanh Ngưng ửng đỏ có chút hạnh phúc.

Đúng vào lúc này.

Bên trong chủ trạch.

Một vị nam tử trẻ tuổi bước nhanh ra, cười khanh khách nghênh đón: “Lục thúc, ngươi trở về làm sao cũng không báo

cho trong nhà một tiếng? Để ta đi bến Định Bồ đón ngươi.”

Vị nam tử trẻ tuổi này bộ dáng ước chừng hai mươi hai hai hai ba tuổi, đồng dạng lớn lên không kém, trong lúc hành tẩu long hành hổ bộ, một bộ tinh khí nội liễm tu vi không tầm thường.

Vương Thủ Liêm vừa nhìn thấy hắn, liền cười nặng nề vỗ hắn một cái: “Tông Xương tiểu tử, gần nửa năm không gặp, ngươi vậy mà đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bảy trung đoạn rồi, thật đáng mừng a.”

Nam tử trẻ tuổi này chính là lão nhị của đời tông tự thứ tám Vương thị - Vương Tông Xương.

Hắn là con thứ của đại ca Vương Thủ Tín, cũng là đệ đệ của Vương Ly Từ.

Vương Tông Xương xoa vai cười khổ nói: “Lục thúc, thúc lớn hơn cháu một tuổi, hiện tại đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy cao đoạn rồi, điều này bảo cháu làm sao đuổi cũng không đuổi kịp thúc a.”

Vương Thủ Liêm và Vương Tông Xương, một người hai mươi hai tuổi, một người hai mươi ba tuổi.

Mặc dù kém bối phận nhưng tuổi tác xấp xỉ. Quan hệ từ nhỏ cũng rất tốt.

Tuổi còn trẻ có thể đạt tới tu vi như thế, ở trong đám con cháu thế gia, đã có thể xưng là thanh niên tuấn tài. So với Trần Phương Kiệt năm đó, chẳng những không kém chút nào.

Trong lúc nói chuyện.

Vương Tông Xương nhìn thấy Chu Thanh Ngưng, sắc mặt lập tức có chút trịnh trọng nói: “Lục thúc, vị này chính là Thanh Ngưng cô nương mà thúc đã viết thư cho cháu sao?”

“Không sai.” Vương Thủ Liêm hơi tự hào nói: “Tông Xương, còn không bái kiến Lục thẩm thẩm.”

Vương Tông Xương vội vàng giả vờ hành lễ nói: “Tông Xương bái kiến Lục thẩm thẩm.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Thanh Ngưng đỏ lên, khẽ gắt liếc Vương Thủ Liêm: “Người ta còn chưa đồng ý gả cho ngươi đâu.”

“Ha ha.” Vương Thủ Liêm cười nói: “Dù sao ta cũng nhận định là thanh. Ta sinh ra là người của Chu Thanh Ngưng ngươi, chết là quỷ của Chu Thanh Ngưng ngươi, ngươi có muốn ta hay không cũng không được.”

“Ngươi thật là đại hoại tử, đại vô lại.” Chu Thanh Ngưng hơi đỏ mặt mắng, khóe mắt lại ẩn chứa một tia ý cười.

Vương Tông Xương thấy thế, âm thầm giơ ngón tay cái với Lục thúc, thật không hổ là Lục thúc, da mặt thật dày, đã sắp đuổi kịp Tứ thúc năm đó rồi.

“Đúng rồi, Tông Xương ngươi tới thật đúng lúc, theo ta cùng đi gặp Tứ ca.” Vương Thủ Liêm nói.

Vừa nghe nói phải đi gặp tứ thúc.

Vương Tông Xương cũng chột dạ nói: “Lục thúc, cũng không phải thúc không biết, từ nhỏ đến lớn ta sợ nhất là gặp Tứ thúc.”

“Ta cũng sợ.” Vương Thủ Liêm bắt lấy hắn ta nói: “Hai người cùng đi, cũng dễ chia sẻ một chút áp lực.”

Cứ như vậy đi.

Vương Thủ Liêm áp giải Vương Tông Xương, dẫn Chu Thanh vào chủ trạch, một đường đi đến bên ngoài viện tử của Vương Thủ Triết.

Hắn còn chưa kịp cao giọng bẩm báo.

Liền thấy bên trong đình viện có một vị nữ thần học tỷ tư thế hiên ngang, rất có chút học tỷ học của học viện.

Nữ thần học tỷ kia khẽ mỉm cười với Vương Thủ Liêm nói: “Lục công tử không cần bẩm báo, gia chủ mời các ngươi đi vào.”

Dứt lời nàng thu liễm thi lễ một cái, sau đó thản nhiên rời đi.

“Cái này…” Vương Thủ Liêm mặt đầy khó hiểu, không hiểu nói: “Tông Xương, vị học tỷ này là… Chẳng lẽ Tứ ca đi Tử Phủ Học Cung một chuyến, còn mang về một vị học tỷ.”

“Không có.” Vương Tông Xương cũng gãi đầu, có chút không rõ ràng lắm: “Lúc trước khi mọi người cùng nhau kháng tai họa, cũng không thấy vị học tỷ này.”

Sau đó hai người nhìn nhau, dường như có chút kinh nghi bất định, không phải là…

Đây là tiết tấu chuẩn bị xảy ra sự tình.

Đúng lúc này, bên tai bọn họ vang lên giọng nói ôn hòa của một nam tử: “Thủ Liêm, Tông Xương. Các ngươi đứng ngoài cửa nói lằng nhằng cái gì vậy? Các ngươi còn dẫn khách tới, chớ để mất cấp bậc lễ nghĩa, còn không mau vào.”

Vương Thủ Liêm, Vương Tông Thịnh vội vàng nghiêm sắc mặt, hành lễ với trạch viện: “Là tứ ca/Tứ thúc.”

Sau đó hai người thành thật dẫn theo Chu Thanh Ngưng đi vào bái phỏng.

Ba người cùng đi vào sân nhỏ.

Chính giữa viện, một vị thanh niên khí độ trầm ổn, tuấn lãng lại rất có uy thế đang đứng chắp tay.

Hắn không có phản ứng với đệ đệ và chất nhi.

Mà là trước tiên nhìn Chu Thanh Ngưng mỉm cười nói: “Vị này chính là Thanh Ngưng cô nương, Vương mỗ không tiếp đón từ xa, mong rằng thứ lỗi.”

Với mạng lưới tình báo của Vương Thủ Triết, sao có thể không biết Chu Thanh Ngưng?

Nếu như Lục đệ nói bạn gái của mình là ai, hắn cũng không biết, còn nói cái gì cùng cái đã từng đứng sau màn vạch cổ tay, âm thầm trục xuất.

Chu Thanh Ngưng vội vàng hành lễ: “Thanh Ngưng bái kiến Vương gia chủ.”

Vương Thủ Liêm, Vương Tông Xương cũng vội vàng hành lễ.

Sau một phen chào hỏi.

Vương Thủ Triết ở trong thiên sảnh chiêu đãi bọn họ.

Liễu Nhược Lam thân là nữ chủ nhân, còn là đích thân dâng linh trà và Thanh Ngưng cô nương cho đệ đệ, cùng với một số trái cây tươi mới.

Đây cũng là lễ nghĩa nên có.

Ba người cũng vội vàng đứng dậy bái tạ Liễu Nhược Lam.

Nếu đổi lại là bình thường, Liễu Nhược Lam tất nhiên sẽ không quấy rầy huynh đệ thúc cháu bọn họ nói chuyện.

Nhưng hôm nay có Chu Thanh Ngưng ở đây, nàng ở một bên tiếp khách, cùng gia trưởng nhà Chu Thanh Ngưng hàn huyên một phen, hóa giải tâm tình khẩn trương của tiểu cô nương nhà người ta.

"Ánh mắt Lục thúc thúc tốt, cũng thật là phúc khí." Liễu Nhược Lam tán thưởng Chu Thanh Ngưng không dứt nói: "Thanh Ngưng cô nương không những có bộ dạng tuấn tú, lại còn có tư thế oai hùng, hiển nhiên là một cô nương tính cách hào sảng, một cô nương tốt như vậy mà còn không tìm được đèn lồng."

Nói một phen, khuôn mặt xinh đẹp của Chu Thanh Ngưng ửng đỏ, hơi khẩn trương cúi đầu không nói.

Vương Thủ Liêm kéo tay nàng lại, nói với Vương Thủ Triết: "Tứ ca, chuyện này còn phải dựa vào huynh làm chủ, dù sao Thanh Ngưng sinh ra trong thế gia quân võ. Phụ thân huynh ấy…"

Quân Vũ thế gia và gia tộc trên địa phương là hai hệ thống, bình thường đều không thông hôn lẫn nhau, cho nên đây cũng là chướng ngại giữa Vương Thủ Liêm và Chu Thanh Ngưng.

Còn chưa nói xong, đã bị Vương Thủ Triết ngắt lời: "Ngươi không cần nhiều lời, chỉ cần ngươi quyết định ở bên Thanh Ngưng cô nương cả đời, ta sẽ nói thay ngươi từ chỗ Tam bá."

Vương Thủ Liêm vui mừng kéo tay Chu Thanh Ngưng, bái tạ Vương Thủ Triết: "Đa tạ tứ ca làm chủ cho chúng ta."

Tứ ca của hắn là nhân vật như thế nào? Đã đáp ứng thì nhất định sẽ thay hắn làm được.

Chu Thanh Ngưng đỏ mặt, cảm tạ Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết chuyển sang nói với Liễu Nhược Lam: "Cô nương, Lục đệ lấy vợ là chuyện lớn, huống chi đối phương là thế gia quân võ, mối mai và lễ nghi chúng ta đều phải cẩn thận chu đáo, cố gắng hết sức phù hợp với truyền thống của đối phương, tránh để người khác nói chuyện linh tinh. Cô là đại phụ Vương thị, việc này do cô ra mặt mới có bài."

“Vâng, phu quân.” Liễu Nhược Lam gật đầu nói: “Chuyện của Lục thúc thúc, thiếp thân nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.”

Vương Thủ Liêm và Chu Thanh Ngưng tất nhiên lại là một phen bái tạ.

Bọn họ cũng không ngờ việc này lại thuận lợi như vậy, trong lòng vui mừng không thôi.

Xử lý xong việc này.

Vương Thủ Liêm sắc mặt vừa nói chuyện chính: “Tứ ca, phụ thân bảo ta trở về bẩm báo huynh một tiếng. Bởi vì lần lũ lụt này khiến bên phía tây Trường Ninh vệ chúng ta tổn thất rất lớn. Hơn nữa hai vệ thành Định Nam trấn trạch, tổn thất càng thêm thảm trọng. Đặc biệt là Trấn Trạch vệ, gần như trở thành một vùng đầm lầy, rất nhiều người gặp nạn.”

“Rất nhiều người tị nạn may mắn còn sống sót đã đi về hướng đông, có chút lục tục đến Trường Ninh vệ chúng ta.”

Vương Tông Xương biến sắc nói: “Không ngờ lại tổn thất thảm trọng như vậy?”

Lúc trước khi Bình An trấn kháng tai nạn, mọi người đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn. Hắn còn cảm thấy lần nạn lũ lụt này không có gì, nhưng không ngờ, thượng du lại gặp nạn nghiêm trọng như vậy.

“Nếu như mực nước bên kia vừa lui, sợ là sẽ hình thành ôn dịch?” Liễu Nhược Lam cũng cau mày lo lắng hỏi.

Ôn dịch cực kỳ đáng sợ, một khi lan tràn ra sẽ tạo thành một trường hạo kiếp.

“Không thể không đề phòng.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Tông Xương, hôm nay ngươi đi một chuyến Đông Hải vệ và Bách Đảo vệ, cố gắng mua nhiều dược liệu vật tư nhất có thể.”

“Vâng, tứ thúc.”

Vương Tông Xương trịnh trọng đáp, hắn bây giờ đã trưởng thành, đã từng bước vào hàng rường cột gia tộc, không còn là tiểu tử năm đó nữa.

“Ngoài ra, phụ thân nghe phủ chủ thành thủ phủ đại nhân nói, Tử Phủ Học Cung đã có đệ tử thân truyền dẫn dắt đội ngũ tới tọa trấn cứu trợ thiên tai. Ý của phủ chủ đại nhân là tất cả gia chủ bát phẩm và thất phẩm đều phải do Khâm Châu ra mặt nghênh đón đội ngũ cứu tế của Tử Phủ Học Cung.” Vương Thủ Liêm bổ sung.

“Đệ tử thân truyền của Học Cung?” Vương Thủ Triết hơi nhíu mày: “Nghe nói là vị thân truyền nào chưa?”

“Cái này…” Vương Thủ Liêm bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Phủ chủ đại nhân không nói, việc này phụ thân cũng không dám hỏi nhiều.”

…

Chương 51: Lên câu! Hắc thủ phía sau màn cắn mồi!

…

“Ta hiểu việc này.” Trong lòng Vương Thủ Triết đã có tính toán, nói sang chuyện khác: “Vương Thủ Liêm, tẩu tẩu của ngươi đã làm chút điểm tâm cho ta. Ta không nỡ ăn nhiều, giữ lại cho ngươi một chút.”

Sắc mặt Vương Thủ Liêm hơi đổi, cố nặn ra một nụ cười: “Đa tạ Tứ ca thương cảm. Ban nãy ta đã ăn chút lương khô trên đường rồi.”

“Một đại tiểu tử như ngươi, chỉ ăn lương khô thôi sao được?” Liễu Nhược Lam trách móc nói: “Ngươi ăn điểm tâm lót dạ trước đi, lát nữa Tứ tẩu tự mình xuống bếp cho ngươi.”

Sắc mặt Vương Thủ Liêm tái nhợt không thôi, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Đa tạ Tứ tẩu.”

Chân Vương Tông Xương đều đang phát run, nói: “Tứ thúc, con đi hoàn thành nhiệm vụ ngay đây.”

“Gấp cái gì?” Dáng vẻ của Liễu Nhược Lam là trưởng tẩu trưởng thẩm: “Các ngươi đều là thanh niên trai tráng, làm gì cũng phải ăn no trước mới được. Không ai được đi, đều ở lại ăn cơm cả.”

Sau đó, Liễu Nhược Lam đi chuẩn bị đồ ăn.

Nàng nói, hôm nay muốn đích thân xuống bếp.

Sắc mặt ba vị nam đinh Vương thị đều trầm trọng không thôi, bầu không khí một mảnh ngột ngạt, giống như ngày tận thế sắp đến.

…

Cơ hồ là cùng một khoảng thời gian.

Phía tây bắc thành Trường Ninh vệ, có một bãi chăn lớn với cây cỏ xanh tươi, mênh mông bát ngát.

Ở chỗ này, có bò và dê thành đàn kết đội, cũng có từng đoàn từng đoàn ngựa hình thể to lớn, dưới sự điều khiển của mục dân chạy băng băng huấn luyện.

Đây chính là "Hoàng Phủ mục trường" tiếng tăm lừng lẫy, là một trong những sản nghiệp trụ cột chủ yếu của Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị.

Hoàng Phủ thế gia ở Trường Ninh vệ đã cắm rễ mấy trăm năm, đã hoàn thành một lần Thiên Nhân giao thế, có thể nói là trường thịnh bất suy, địa vị vững như Thái Sơn.

Ở chính giữa bãi chăn nuôi rộng lớn này có một ngọn núi lửa hình tròn yên lặng rất lâu.

Đây là một ngọn núi lửa hình khuyên, tạo thành trong đất đai của một bãi chăn nuôi cỡ lớn này còn có rất nhiều đá núi lửa, thế cho nên diện tích lớn canh tác khó khăn, khó có thể khai khẩn thành từng mảnh ruộng tốt.

Mà trong đất ẩn chứa lượng lớn tro núi lửa, khoáng vật chất, lại thích hợp cho cỏ nuôi súc vật sinh trưởng, có lợi cho ngành chăn nuôi phát triển.

Cũng khiến cho chất lượng thịt dê bò sản xuất ở Hoàng Phủ mục trường rất cao, ngựa cũng vô cùng cường tráng, sinh ra lợi ích kinh tế không nhỏ.

Ngay chính giữa hỏa sơn hình tròn, sâu hơn trăm trượng dưới miệng núi lửa có một khối nham thạch màu đỏ cực lớn.

Trên nham thạch, xây dựng một tòa nhà đá.

Cạnh thạch ốc có một hồ nước màu đỏ rộng mấy chục trượng. Nhưng trong hồ nhỏ này không phải là nước mà là nham thạch nóng chảy màu đỏ không ngừng "Ba ba" quay cuồng.

Nhiệt độ cao nóng rực tràn ngập trong không khí, chung quanh một mảnh vặn vẹo.

Thi thoảng còn có những bong bóng nham thạch bốc lên từ trong hồ dung nham, bọt khí nổ tung, có khói đen bốc lên. Đó là tạp chất không chịu nổi nhiệt độ cao trong dung nham bị đốt thành tro tàn.

Nhiệt độ trong toàn phạm vi hồ nham thạch nóng chảy đều cao đến đáng sợ, người bình thường tiến vào nơi đây, không ra

nhất thời nửa khắc sẽ bị nướng chín.

Nhưng mà, bên trong tuyệt địa như thế, lại có một vị lão giả tóc đỏ, đang ngồi xếp bằng trên một khối nham thạch núi lửa trần trụi màu đỏ.

Khối nham thạch núi lửa kia ở giữa hồ dung nham, chung quanh không ngừng có nham thạch nóng chảy nổ tung, như là nổ tung từng đóa hỏa diễm hoa màu đỏ. Không khí chung quanh cũng vặn vẹo bất định, hiển nhiên nhiệt độ cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà, lão giả tóc đỏ kia ở trong hoàn cảnh này, vẫn thản nhiên tự đắc như cũ, phảng phất cá ở trong nước tự tại.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, hô hấp kéo dài, thổ nạp như rồng.

Mỗi một lần hắn hít vào, không khí ẩn chứa nhiệt độ cực cao xung quanh đều sẽ bị hắn hút vào trong phổi, mỗi một lần thở ra, đều sẽ có một đạo khí lãng màu trắng phun ra.

Trong lúc hít thở, nhiệt độ không khí chung quanh dường như giảm xuống một chút, nham tương phía trước càng bị chấn động khuấy động lên tầng tầng gợn sóng.

Như vậy, vòng đi vòng lại.

Khuôn mặt của hắn giống như rượu lâu năm say rượu, dần dần trở nên đỏ đậm, trên đỉnh đầu cũng bốc lên từng làn khói xanh.

Đúng vào lúc này.

Trên thềm đá dẫn tới ngọn núi hình vòng cung có một vị nam tử trung niên mặc hoa phục với sắc mặt uy nghiêm đang nhanh chóng đi xuống.

Hắn khí tức vững chắc, hổ bộ long hành, tốc độ mặc dù nhanh, lại giống như chân đạp đất bằng, tự có một phen khí độ thong dong không bức bách.

Bên ngoài thân hắn bao phủ một tầng khí tức màu đỏ mỏng manh, trợ giúp hắn chống lại nhiệt độ cao đáng sợ trong miệng núi lửa.

Nhưng dù vậy, đi tới nhà đá bên hồ nham tương, trên mặt hắn cũng đã đổ mồ hôi, sắc mặt cũng nóng đến đỏ lên, hiển nhiên cũng không thoải mái.

Nhưng hắn như cũ chỉ dám đứng xa xa nhìn chăm chú vào lão giả tóc đỏ, không dám tùy ý quấy rầy.

Một lúc lâu sau, vị lão giả tóc đỏ kia mới thu công.

Hắn đi chân trần, đạp lên nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, như giẫm trên đất bằng đến gian nhà đá nhỏ bên cạnh.

Cho đến lúc này, nam tử mặc hoa phục trung niên khí độ bất phàm kia mới chắp tay nói: "Bái kiến lão tổ tông."

Nói xong, hắn tự tay giũ áo khoác cho lão tổ tông.

"Cẩm Hoàn." Lão già tóc đỏ liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi biết Xích Long Chân Quyết của ta đang tu luyện đến thời khắc quan trọng, nếu không có việc quan trọng, tin tưởng ngươi sẽ không dám đến quấy rầy."

"Khởi bẩm lão tổ tông." Nam tử hoa phục trung niên chắp tay nói: "Lão tổ tông còn nhớ Bình An Vương thị không?"

"Bình An Vương thị?"

Lông mày lão giả tóc đỏ khẽ nhíu một cái, phảng phất đang suy tư cái gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn mới giật mình nói: "Nhớ ra rồi. Cái kia gọi là Vương Trụ Hiên ngoại lai khai thác gia tộc. Trường Ninh vệ ta cũng chỉ là một tiểu địa phương cũng có hai Thiên Nhân gia tộc, hắn lại còn vọng tưởng xung kích Thiên Nhân, buồn cười!"

Hoa phục nam tử nói: "Không sai, căn cứ theo chỉ thị của lão tổ tông năm đó, chúng ta mượn thế của thú triều tùy ý ngáng chân đối phương, để cho bọn họ ngã xuống."

Tư thái của hắn nói vô cùng ung dung.

Năm đó bọn họ không thù không oán với Vương thị, chẳng qua chỉ tiện tay xóa bỏ nó mà thôi.

Lông mày lão giả tóc đỏ khẽ nhíu lại: "Ngươi nói như vậy ta cũng nghĩ tới. Gia tộc này hình như có chút quan hệ với Lũng Tả Vương thị. Lúc trước Lũng Tả Vương thị cầu từ trong Học Cung một phong thư, lúc này mới bảo vệ được tiểu gia tộc kia. Ngươi đột nhiên nhắc tới tiểu gia tộc này làm cái gì? Chẳng lẽ bọn họ còn có thể lật được trời?"

“Lão tổ tông.” Nam tử mặc hoa phục trầm giọng nói: “Hiện tại tiểu gia tộc này thật sự muốn lật trời rồi. Gần đây tộc nhân của chúng ta ở trong Tử Phủ Học Cung có tin tức truyền về, Bình An Vương thị này, chẳng biết tại sao lại có đủ ba thiên kiêu. Trong đó có hai vị được Vạn Điệp cốc và Tiêu Dao phong coi là đệ tử thân truyền bồi dưỡng.”

“Mà gia chủ của bọn họ, Vương Thủ Triết, lại càng khó lường…”

Hắn giải thích một số chuyện phát sinh gần đây trong Học Cung cho lão tổ tông nghe.

Đương nhiên, bởi vì chuyện của Vương Lung Yên và Vương Ly Từ tương đối khiêm tốn, cũng không để người ngoài biết được, bọn họ lại không nhận được tin tức.

“Lão tổ tông, cứ tiếp tục như vậy, không tới hai trăm năm, sợ là Vương thị này sắp leo lên trên đầu chúng ta. Không biết chuyện năm đó, đối phương có tra xét hay không?”

“Hai vị trong Học Cung còn quá trẻ, trong thời gian ngắn không tạo thành uy hiếp.” Lão giả tóc đỏ lạnh nhạt nói: “Sư trưởng Học Cung cũng không thể tùy ý nhúng tay vào tranh chấp giữa hào cường địa phương. Người thật sự có uy hiếp chính là gia chủ Vương gia, Vương Thủ Triết.”

Ánh mắt của hắn bình tĩnh: “Lúc trước, bởi vì bị Học Cung cảnh cáo, trảm thảo mà không thể trừ tận gốc. Lần này làm được bí mật hơn một chút, chắc chắn sẽ có một đòn sét đánh thẳng vào chỗ yếu hại.”

“Vâng, lão tổ tông.” Nam tử trung niên còn nói thêm: “Ngoài ra thám tử của chúng ta còn tra được một chuyện tuyệt mật. Gần đây “Dương Hôi” thanh danh vang dội ở Đông Hải vệ, trên thực tế chính là kiệt tác của Bình An Vương thị.”

Nói đến việc này, hai mắt của hắn toả ra hào quang.

Chẳng trách mấy năm gần đây Bình An Vương thị quật khởi nhanh chóng như vậy, chỉ sợ chính là dựa vào tro tàn kiếm lấy không ít tài nguyên.

“Mông hôi?”

Lão giả tóc đỏ hiển nhiên không biết vật ấy.

Nam nhân trung niên liền giải thích với hắn một phen, còn nói thêm: "Giá bán xi măng không rẻ. Nhưng mấy năm gần đây, Bình An trấn có rất nhiều kiến trúc, bao gồm cả đê sông trên đường đều sử dụng lượng lớn xi-măng. Bởi vậy có thể suy đoán, chi phí chế tạo xi-măng hẳn là vô cùng thấp, đúng là món lãi kếch sù. Nếu chúng ta có thể nắm giữ việc buôn bán này trong tay…"

Nghe đến đây, ngay cả hô hấp của lão giả tóc đỏ này cũng có chút trầm trọng vài phần.

Nếu một gia tộc muốn phát triển lớn mạnh, không thể thiếu tài nguyên.

Hoàng Phủ thị rất cường đại, sản nghiệp đông đảo, quy mô khổng lồ, tổng thu nhập hàng năm đạt tới khoảng ba mươi vạn càn kim kinh người.

Nhưng, chi tiêu của bọn họ lại càng kinh người hơn.

Một vị lão tổ Thiên Nhân cảnh, mười mấy vị cốt cán Linh Đài cảnh, hai vị hạt giống Thiên Nhân, mười mấy vị hạt giống Linh Đài, cộng thêm hai ba trăm tộc nhân quan trọng, ngay cả gia tướng và cung phụng cũng có hơn một trăm người, gia đinh nô bộc còn lại, số lượng đã đạt đến một hai ngàn người.

Nhiều người như vậy, chi tiêu hàng năm là một con số trên trời.

Ba mươi vạn càn kim kia có thể kết được bao nhiêu càn kim?

Bởi vì cái gọi là "Gia gia có bản khó niệm", thế gia Cửu phẩm có chỗ khó xử của thế gia Cửu phẩm, thế gia Thất phẩm mặc dù thoạt nhìn phong quang vô hạn, nhưng cũng có chỗ khó của mình.

Gia tộc tích lũy không đủ, lão giả tóc đỏ căn bản không dám mở rộng đi tu luyện, đi xung kích Tử Phủ cảnh, nếu không hắn chính là một cái lỗ đen tài nguyên, con cháu còn lại của gia tộc đều sẽ phát dục không nổi.

Trước mắt, kế hoạch và phương hướng của bọn họ, cũng chính là muốn xông vào thế gia Lục phẩm.

Nhưng nếu như có thể chiếm sản nghiệp xi-măng làm của riêng, dựa vào nội tình Thiên Nhân thế gia của bọn họ, giá trị

mà xi-măng có thể sản sinh ra vượt xa Bình An trấn.

Đến lúc đó, đừng nói thế gia Lục phẩm, tích lũy một hai trăm năm, Tử Phủ thế gia có lẽ đều có tư cách xông lên.

Bởi vì cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích có tội. Bình An Vương thị, đây là tự tìm đường chết.

Trong đôi mắt lão giả tóc đỏ xẹt qua một vòng nồng đậm vẻ tham lam, một cỗ khí tức cường đại làm cho người hít thở không thông cũng dần dần từ trên người lão tràn ngập ra.

“Cẩm Hoàn, việc này ngươi cứ việc thoải mái làm. Chỉ là có một việc, nhất định phải làm cho không để lại dấu vết.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Nam tử trung niên tinh thần rung lên, hiểu được đây là lão tổ tông tán thành ý nghĩ của mình.

Hắn phấn khởi nói: “Điều này cũng hợp với việc Hoàng Phủ gia tộc chúng ta quật khởi. Trong khoảng thời gian này ta bố trí trước, chờ đội ngũ cứu tế của Tử Phủ Học Cung vừa đi, chúng ta liền động thủ.”

…

Mấy ngày sau.

Trường Ninh vệ.

Phủ thủ thành.

Là nòng cốt chính trị của vệ thành, phủ thủ thành xây dựng bốn phương, trung chính đại khí, chi tiết lại không mất uy nghiêm. Ở trung ương, còn có một tòa tháp cao, có thể thu hết tình huống của vệ thành vào tầm mắt.

Bên ngoài thành thủ phủ, bốn phương tám hướng, đều có một quảng trường rộng lớn.

Quảng trường dùng đá xanh lót đất, có phù văn tô điểm ở giữa, bao quanh phủ thành thủ phủ hợp thành một tòa đại trận thủ hộ to lớn.

Có thể nói, bản thân phủ thành chủ này chính là một pháo đài vô cùng chắc chắn, cho dù có hung thú thất giai xông trận cũng có thể chống đỡ không ít thời gian.

Tuy nhiên, giờ phút này, trên bốn quảng trường rộng lớn này, cũng đã đỗ đầy xe ngựa. Những xe ngựa này có tộc huy khác nhau, thuộc về các đại thế gia đến thành thủ phủ phó hội.

Mà giờ khắc này, trong chính sảnh, các đại thế gia bát phẩm sớm đã tới được bảy tám phần.

Có tộc trưởng liễu cao vọng sơn âm liễu thị, cùng với chí thắng lão tổ Liễu Chí Thắng.

Vô cùng rõ ràng, bởi vì tộc trưởng Liễu Cao Vọng còn chưa đạt tới Linh Đài cảnh, bởi vậy đến chống đỡ cục diện cho Chí Thắng lão tổ.

Ngoài ra, còn có tộc trưởng Trần Đức Uy của Đông Cảng Trần thị.

Hắn vốn là tộc trưởng Linh Đài cảnh, bởi vậy chỉ có một người tới.

Tương ứng còn có Sơn Dương Công Tôn thị tộc trưởng —— Công Tôn Diễm.

Công Tôn Diễm mới chỉ hai mươi ba tuổi, đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, khí độ trầm ổn nội liễm lại không mất đại khí, chính là một đời tộc trưởng mới của Công Tôn thị.

Về phần phụ thân hắn Công Tôn Huệ, làm thiếu tộc trưởng cả đời, kết quả cuối cùng cũng không đến lượt hắn làm tộc trưởng, sau khi tu thành Linh Đài cảnh, làm trưởng lão đi.

Về phần Mẫu tộc Ánh Tú Lư thị của Vương Thủ Triết, trước mắt chỉ có hai vị tu sĩ Linh Đài cảnh, còn chưa tới ngưỡng cửa thế gia Bát phẩm, bởi vậy đại hội nghênh đón lần này, bọn họ còn chưa có tư cách tham dự.

Ngoài ra, tộc trưởng Từ An Bang của Ninh thị, gia trưởng Bát phẩm thế gia lâu năm, cũng đã sớm chờ ở đây.

Ngoài ra, còn có tộc trưởng đảng chính hạc của Ninh Tây Đảng thị, tộc trưởng của Tiền Mã Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Đức Vận, Vọng Hà Lôi thị các gia chủ đại danh đỉnh đỉnh thế gia đều đã đến.

Trong đó, Tiền Mã Hoàng Phủ thị và Vọng Hà Lôi thị, là bàng chi do hai vị Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị và Lôi thị

phân ra, dưới sự quan tâm của chủ gia, trong vòng hai trăm năm ngắn ngủi cũng phát triển thành thế gia bát phẩm.

Cộng thêm Bình An Vương thị, hiện giờ tám thế gia Bát phẩm của toàn bộ Trường Ninh vệ đã tề tựu đông đủ.

Khi Vương Thủ Triết đi vào sảnh chính dưới sự dẫn dắt của một vị tướng lĩnh phủ thủ thành, ánh mắt của người trong phòng này đều dồn dập rơi vào trên người hắn.

Sơn âm Liễu thị, Sơn Dương Công Tôn thị, Đông Cảng Trần thị ba nhà đương nhiên đều nhao nhao dùng ánh mắt thiện ý mà thân thiết.

Mà ánh mắt của tộc trưởng Từ An Bang ở Trường Ninh Từ Trữ rõ ràng phức tạp hơn rất nhiều.

Chẳng bao lâu trước, Trường Ninh Từ thị là thế gia bát phẩm lâu đời, đó là cao cao tại thượng, phong quang ngạo vô hạn. Quan hệ với Bình An Vương thị cũng vô cùng phức tạp.

Dần dà, hai bên liên hệ càng ngày càng ít, vẻn vẹn chỉ có trực mạch còn duy trì trạng thái ngẫu nhiên thông hôn.

Nhưng hiện tại, trong thời gian mười năm ngắn ngủi, Bình An Vương thị nhanh chóng quật khởi, hơn nữa độc chiếm một góc của Bình An, cả một vùng đất, không chỉ thực lực đã mơ hồ vượt qua thế gia bát phẩm lâu năm, tiềm lực tương lai càng không thể đoán được.

Gia trưởng bát phẩm thế gia còn lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết cũng đều bao hàm thâm ý, dường như đều có tâm cơ và dự định riêng.

“Thủ Triết biểu ca.” Tộc trưởng Tôn Diễm trẻ tuổi nhất ở đây, dẫn đầu nghênh đón Vương Thủ Triết, chắp tay nói: “Biểu ca sao mới đến? Mọi người đều chờ lâu rồi.”

“Diễm biểu đệ.” Vương Thủ Triết cười đáp lễ: “Ta ở Bình An trấn, núi cao nước xa, đến muộn cũng là bình thường.”

Sau đó, Vương Thủ Triết cùng các vị tộc trưởng lần lượt chào hỏi.

Tất cả mọi người đều là người có thân phận, quan hệ thông gia và minh hữu vốn là bình thường, giữa các tộc trưởng còn lại, cho dù từng có chút xung đột, ở trường hợp chính thức này

cũng sẽ không mất đi phong độ, hai bên đều là khuôn mặt tươi cười đón chào, chuyện trò vui vẻ, tựa như hảo hữu nhiều năm không gặp vậy.

Tuy nhiên, trong tràng diện này, lời nói của mọi người đều không có chút dinh dưỡng nào.

Đang lúc náo nhiệt.

Phủ tướng bên ngoài hô: “Thiên Nhân Hoàng Phủ thị tộc trưởng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đến…”

Mọi người đang nói chuyện giao tiếp lập tức ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Chỉ thấy một vị nam tử trung niên mặc hoa phục, long hành hổ bộ đạp đi vào.

Ánh mắt của hắn quét một vòng trong phòng, trên mặt lập tức lộ ra ý cười: “Chư vị thật ngại quá, ta tới chậm rồi.”

Sau khi khách sáo bình thường, ánh mắt của ông ta dừng lại trên người Vương Thủ Triết.

Mà ánh mắt của Vương Thủ Triết cũng rơi vào trên người hắn.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

…

Chương 52: Thân truyền của Học Cung! Giá lâm Trường Ninh vệ.

…

Sau mấy hơi thở, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cười khanh khách chủ động đi lên trước: “Chắc hẳn các hạ chính là tộc trưởng Bình An Vương thị Vương Thủ Triết? Quả nhiên giống như trong lời đồn, chính là tuấn kiệt đương thời.”

Vương Thủ Triết cũng là vẻ mặt tươi cười chắp tay nói: “Thủ Triết bái kiến Hoàng Phủ tiền bối. Tiền bối khen trật, quá khen rồi. Thủ Triết còn trẻ, có cơ hội phải học tập theo tiền bối nhiều hơn.”

Hai vị gia chủ nắm tay nhau, mỗi người đều cười lấy lòng đối phương, bộ dáng hận gặp nhau muộn.

Các gia tộc còn lại cũng đều nhao nhao tiến lên đón, hàn huyên cùng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn. Mọi người đều là khuôn mặt tươi cười uyển chuyển, bầu không khí là hài hòa như thế.

Không bao lâu sau, Thiên Nhân Lôi thị gia chủ cũng giá lâm hội trường, tự nhiên lại một phen thân thiện.

Hai đại Thiên Nhân thế gia cùng chung một thành, giữa hai bên cũng không liên hôn, nếu nói quan hệ thật sự hòa thuận cỡ nào, tự nhiên ai cũng không tin.

Nhưng Huyền Vũ thế gia chính là như thế, nếu không có tình huống xé rách da mặt, trong trường hợp chính thức, đều sẽ duy trì mặt mũi bên ngoài.

Như vậy, hai Thiên Nhân thế gia thất phẩm, tám thế gia bát phẩm, đã tề tụ lại một chỗ. Điều này cũng hiếm thấy trong lịch sử toàn bộ Trường Ninh vệ.

Sau một lát.

Bên ngoài lại có phủ tướng hô: “Thành thủ đại nhân giá lâm.”

Dứt lời, tất cả gia chủ đều ngừng nói chuyện, ánh mắt nghiêm túc mà mang theo kính ý nhìn về phía cửa chính.

Chỉ thấy ngoài cửa lớn sơn son, một vị nam tử trung niên mặc áo giáp đen, dưới sự vây quanh của mấy vị phó tướng bước qua cánh cửa, đi nhanh về phía bọn họ.

Hắn có một khuôn mặt võ tướng điển hình, khuôn mặt đoan chính, lưu lại mấy sợi râu quai nón ngắn ngủn, lúc hành tẩu lưng thẳng tắp, đi lại vững vàng, có tư thế long hổ, toàn thân khí độ giống như mãnh hổ xuống núi, hung thú rời lan, toàn thân đều lộ ra cỗ khí tức tiêu sát.

Đó là hung uy của sát tướng thân kinh bách chiến chiến trường mới có được, cho dù hắn căn bản không tận lực phóng thích uy thế, vẫn làm người ta nhìn mà sợ.

Sau khi hắn bước vào cửa, toàn bộ trong sảnh chính đều yên tĩnh trở lại.

Đây chính là một trong ba vị thiên nhân của Trường Ninh vệ - Hạ Hầu Hoằng Đức.

Hắn cũng không phải xuất thân từ gia tộc cường hào ở nơi nào đó, mà là sinh ra trong thế gia quân võ, thuộc hệ thống võ của quân Đại Càn, lộ tuyến phát triển hoàn toàn khác với những cường hào như Vương Thủ Triết.

Theo ánh mắt của gã quét qua đám người, tất cả gia chủ hơi cúi đầu xuống, trong ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Hắn chẳng những là cường giả Thiên Nhân cảnh, càng đại biểu cho quốc uy Đại Càn quốc, trấn thủ toàn bộ Trường Ninh vệ.

Từ trên danh nghĩa mà nói, người này mới là Trường Ninh vệ đệ nhất nhân.

Bất quá, không giống với cường hào địa phương, vì tránh cho người trấn thủ đem từng thành một coi như địa bàn của mình phát triển, dần dà đuôi to khó vẫy, thành thủ đại nhân xuất thân hệ thống quân võ đều là có nhiệm kỳ.

Giống như loại vệ thành này, bình thường đều là hai mươi đến ba mươi năm tuổi.

Hạ Hầu Hoằng Đức nhậm chức mười mấy năm, xử sự công chính, làm người chính phái, ở Trường Ninh vệ đã tích lũy không ít danh vọng, các gia chủ cũng rất phục hắn.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Sau khi Hạ Hầu Hoằng Đức thi triển xong uy áp, liền đổi thành một khuôn mặt tươi cười hào sảng, thân thiết mà quan tâm hỏi thăm từng gia chủ.

Khi đến phiên Vương Thủ Triết, ánh mắt hắn dừng lại, trong ánh mắt có chút khác thường, nụ cười cũng thân thiết hơn mấy phần so với người khác: "Thủ Triết gia chủ, mấy năm nay phát triển cực kỳ nhanh chóng của Bình An trấn, không ít bình dân đều muốn di chuyển qua. Nếu có cơ hội, ta nhất định đi Bình An trấn học tập, còn phải xin Thủ Triết gia chủ đừng keo kiệt kinh nghiệm quản lý."

"Thành thủ đại nhân quá khen rồi." Vương Thủ Triết cung kính cười nói: "Đại nhân có thể đến Bình An trấn chính là phúc khí của chúng ta, đến lúc đó còn xin đại nhân chỉ điểm nhiều hơn, phát triển Bình An trấn nhất định có thể nâng cao một bước."

Hai người lại nói vài câu không quan tâm, nhưng Vương Thủ Triết lại có thể cảm nhận được, Hạ Hầu Hoằng Đức ẩn ẩn có ý lấy lòng.

Hiển nhiên, vị thành thủ đại nhân thường xuyên không xuất hiện này cũng là tai thính mắt tinh, có con đường tình báo của riêng mình. Chuyện xảy ra trong Học Cung, chỉ sợ hắn đã nghe được ít nhiều.

Sau đó, Thành Thủ đại nhân lại bắt đầu đối xử với các gia tộc khác, mỗi người đều quan tâm một phen, thể hiện ra lực tương tác linh lung của mình.

…

Gần như cùng lúc đó.

Bến cảng hải cảng Bách Đảo vệ.

Lịch sử bến tàu này dài gần bằng Bách Đảo vệ, trên cổng chào lối vào bến tàu có nhiều chỗ sơn son đã bong ra, chữ đề trên tấm biển cũng đã mơ hồ có chút phai màu, ngay cả gạch đá trên bến tàu cũng đã có dấu vết loang lổ.

Nhưng, cho tới hiện tại thì nó vẫn phồn hoa như xưa.

Dòng người và xe cộ hối hả không ngừng đi qua dưới cổng chào, cả bến cảng tràn ngập tiếng rao hàng của các thương hộ, âm thanh cò kè mặc cả của người mua, cùng với tiếng la hét của các công nhân đóng thuyền, ồn ào náo động mà phồn hoa.

Thuyền biển cao lớn bỏ neo ở cảng Thâm Thủy, chở đầy hàng hóa một thuyền lại một thuyền, cùng với sản phẩm biển trở về vớt từ trong biển rộng. Thỉnh thoảng có tôm cá thối từ thuyền biển bị người chọn lựa ra, ném xuống biển.

Dưới ánh mặt trời chói mắt thiêu đốt, dưới gió biển ướt át quét xuống, toàn bộ bến tàu đều nhấp nhô một cỗ khí tức tanh mặn ẩm ướt.

Đây là mùi vị thuộc về biển rộng.

Góc đông nam của bến tàu, một con thuyền lớn đang lặng lẽ neo đậu trên bến cảng nước sâu, trên đầu thuyền cắm một lá cờ xí bắt mắt, phía trên vẽ một dấu hiệu bắt mắt bằng thuốc màu nước.

Người hiểu nghề liếc mắt một cái là có thể nhận ra, đây là một chiếc thuyền buôn cỡ lớn của Đông Cảng Trần thị.

Vương Tông Xương tuấn ngạn thế hệ trẻ của Vương thị đang chỉ huy hai gia tướng và hơn mười gia đinh, vận chuyển một số dược liệu trân quý đã mua được và một số thuyền Linh Bảo Trân Châu trong biển.

“Vương Hổ huynh, cái rương lớn đó phải cẩn thận một chút.” Vương Tông Xương nhắc nhở một gia tướng đang chuyển rương lên thuyền: “Những thứ đó đều là món ăn vặt, cá nhỏ, chút nữa đều để trong phòng ta, ta sợ đám chuột trên thuyền ăn vụng.”

Lần này đi công tác Bách Đảo vệ, ông ta đương nhiên là tự móc tiền túi mua chút đồ ăn vặt, chuẩn bị sau khi trở về chia cho đệ đệ muội muội, cùng với một ít trưởng bối còn nhỏ tuổi, còn lại tìm cơ hội nhờ người đưa đến Tử Phủ Học Cung, cho tỷ tỷ Vương Ly Từ đỡ cơn thèm.

Mặc dù tỷ tỷ Vương Ly Từ của hắn là một người sành ăn, nhưng chung quy vẫn có một phen phong phạm của đại tỷ, đối với các đệ đệ muội muội tuổi nhỏ đều vô cùng tốt.

“Nhị tiểu thiếu gia, ngài yên tâm.” Thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, Vương Hổ, cười nói: “Ta đều dựa theo phân phó của ngài, toàn bộ đóng gói rất nghiêm ngặt, vừa không phải chịu nước biển cũng sẽ không ăn trộm. Hơn nữa ta cũng sẽ giúp ngài trông coi tiểu báo tử, không cho nó ăn vụng.”

Vị Vương phủ này chính là con trai của lão tướng Vương Trung, từ nhỏ đã được gia tộc bồi dưỡng, bắt đầu từ mười sáu tuổi đã làm việc ở trong gia tộc, hiện giờ đã phục vụ chín năm, coi như là gia tướng dòng chính của Vương thị, địa vị trong danh sách gia tộc không thấp.

Bởi vì tài nguyên trong gia tộc dần dần tăng nhiều, phụ thân Vương Trung của hắn cũng có trợ cấp, tuổi còn trẻ đã là Luyện Khí cảnh tầng sáu, so với phụ thân của hắn năm đó còn mạnh hơn không ít.

Thậm chí so với tộc nhân trực mạch Lưu thị ưu tú năm đó, Lưu Vĩnh Châu còn lợi hại hơn một chút.

“Ca.” Mười sáu mười bảy tuổi vừa mới gia nhập danh sách gia tướng, mặt Vương Báo tối sầm, nói, “Nhị tiểu thiếu gia đã cho ta không ít, sao ta lại đi ăn trộm?”

Tiểu tử này lớn lên thập phần tinh thần, chính là thứ tử của gia tướng Vương Trung. Bởi vì từ nhỏ tư chất đạt tới Hạ Phẩm Bính đẳng, lại vừa đúng lúc danh sách gia tộc mở ra, từ nhỏ đã được bồi dưỡng chất lượng tốt nhất, hôm nay đã là Luyện Khí cảnh tầng năm, vượt qua phụ thân hắn ba mươi lăm tuổi, tiềm lực tương lai không thể hạn lượng.

Vương thị hiện tại có tiền, bồi dưỡng đối với những gia tướng dòng chính này cũng là tận hết sức.

Ngay khi mọi người của Vương thị chở hàng lên thuyền.

Một chiếc xe ngựa cũ nát đi đến bến tàu, từ bên trong có mấy người ăn mặc như thương nhân vân du.

Bọn họ vừa nhìn chính là thương nhân lão hành, hàng hóa mang theo bên người không ít, còn phải mời cu-li trên bến tàu hỗ trợ xếp thuyền.

Trong đó có một vị thương nhân vân du trẻ tuổi, dường như có chút căng thẳng, ánh mắt hơi lóe lên.

Người bán hàng rong hói đầu bên cạnh vỗ vỗ bả vai hắn, thấp giọng nói: “Tiểu Trịnh, ổn định. Lần này trưởng lão bị thương, nhiệm vụ hộ tống quan trọng như vậy mới rơi xuống đầu chúng ta. Nhưng đây chính là công việc béo bở, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thành công, chắc chắn công tử sẽ không thiếu phong thưởng của chúng ta.”

“Lý đại ca.” Thương nhân hành cước trẻ tuổi thấp giọng nói: “Ta nghe nói món đồ kia, hình như có thể…”

Trọc Đỉnh nam nghe vậy thần sắc căng thẳng, thấp giọng trách mắng: “Cẩn thận! Bên ngoài nhiều người nhiều miệng tạp, việc này can hệ trọng đại, ngàn vạn lần không thể có bất kỳ sai lầm nào.”

Sau đó, hắn lại thấp giọng trấn an nói: “Ngươi yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, vừa đến Đông Cảng sẽ có người tới đón chúng ta.”

Hai đầu lông mày của hắn ta vô cùng tự tin.

Con đường buôn bán này hắn đã đi quá nhiều lần, các mặt đều đã được đả thông.

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ đồ đạc của bọn họ đã được chất lên thuyền.

Vương Tông Xương cũng nhìn thấy đám thương lái vân du này, nhưng cũng không chú ý quá nhiều đến bọn họ.

Thuyền buôn của Đông Cảng Trần thị vốn có kinh doanh buôn bán vân du, hơn nữa thu phí còn không thấp. Trên bến tàu, tùy ý có thể thấy được đoàn đội lái buôn vân du này giống như cá chép qua sông, từng đợt từng đợt.

Qua không đến nửa ngày, chiếc thương thuyền hàng hải này đã chất đầy hàng hóa, giương buồm xuất phát đi về Đông Cảng.

…

Cùng lúc đó.

Cửa chính cửa đông của Trường Ninh vệ.

Thành Vệ quân sớm đã dọn dẹp sân, lúc này bên ngoài cửa đông ngoại trừ binh lính tay cầm trường đao và một đám gia chủ thế gia, một người không có mặt mũi nào khác.

Mưa to liên miên khiến chỗ trũng ngoài thành tích tụ không ít nước mưa, không để ý một cước giẫm lên, nhất thời nước bùn bắn tung tóe khắp nơi.

May mắn các thế gia gia chủ ở đây đều có huyền khí hộ thể, nếu không lúc này chỉ sợ đều một cước bùn vàng, phong độ gì cũng không có.

Bất quá, giờ phút này, lực chú ý của những gia chủ thế gia kia căn bản cũng không đặt ở việc nhỏ như vậy.

Lúc này bọn họ đang vây quanh bên cạnh thành thủ Hạ Hầu Hoằng Đức, trông mong nhìn về xa xa, dường như đang đợi người nào đó.

Trưởng tộc mới của Sơn Dương Công Tôn thị Tôn Diễm từ nhỏ đã nghe được công tích vĩ đại của Vương Thủ Triết lớn lên, cực kỳ thân cận với Vương Thủ Triết.

Hắn hơi có chút khẩn trương, gần như là một tấc cũng không rời đi theo sau lưng Vương Thủ Triết, lại nhịn không được tò mò hỏi: “Thủ Triết biểu ca, ta nghe nói rồi. Đệ tử thân truyền của Học Cung đều là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, hơn nữa mỗi người đều rất trẻ tuổi và tiền đồ rộng lớn, còn xa mới có thể so sánh với gia tộc ở những nơi như chúng ta.”

“Cũng không phải ai cũng là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, nhưng tiềm lực và tiền đồ tương lai của đệ tử thân truyền quả thực rất lớn.” Vương Thủ Triết giải thích: “Nhưng bọn họ không cùng đường với chúng ta, đạt được càng nhiều, tương lai trả giá tất nhiên cũng càng nhiều.”

Mấy ngày trước hắn ở Học Cung cũng không phải ở vô ích.

Đương nhiên biết đệ tử Học Cung, nhất là những đệ tử ưu tú, đồng thời được Học Cung không tiếc tài nguyên bồi dưỡng, cũng phải gánh vác trách nhiệm rất nặng nề.

Dù sao, Học Cung bồi dưỡng đệ tử cũng không phải để cho ngươi đến dân gian xưng vương xưng bá.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, Băng Lan thượng nhân có ba vị đệ tử thân truyền, nhưng chỉ có Phòng Hữu An trẻ tuổi nhất ở bên cạnh.

Vậy thì hai vị khác đi đâu?

Đương nhiên là đi gánh vác trách nhiệm và nhiệm vụ của bọn họ.

Mà Trường Xuân thượng nhân có năm vị thân truyền đệ tử, đồng dạng cũng chỉ có tiểu học tỷ Lục Vi ở bên cạnh. Vô cùng rõ ràng, bọn họ cũng đều có chỗ đi của riêng mình.

Thế giới này quá lớn, Trường Ninh vệ chẳng qua chỉ là một góc nhỏ bé mà thôi, chuyện bọn họ không biết còn có rất nhiều.

“Thì ra là thế.” Công Tôn Diễm cũng là một thanh niên trầm ổn thông minh, nháy mắt liền hiểu ra, “Nhưng dù vậy, ta cũng rất hâm mộ bọn họ.”

Từ nhỏ đến lớn, hắn có một người cha tính cách không đáng tin cậy lắm, dưới tình huống không thể làm gì được, hắn chỉ có thể để mình trưởng thành.

Nhưng có thanh thiếu niên nào lại không nghĩ tới chuyện xông xáo khắp thế giới, mở mang một phen nguyện vọng?

Thế giới lớn như vậy, ai cũng muốn đi xem một chút.

Nhưng một khi trở thành tộc trưởng gia tộc, sẽ phải gánh vác tương lai của toàn bộ gia tộc, sinh hoạt tương lai hạch tâm cũng đồng dạng là gia tộc, cơ hội đông xông tây phiêu bạt không còn nữa.

Đây chính là lời Vương Thủ Triết nói, mọi người không phải đi chung một con đường.

Các gia chủ khác cũng đều đang thấp giọng nghị luận, đều nói về đệ tử của Tử Phủ Học Cung.

Phần lớn bát phẩm, thế gia cửu phẩm có thể có một đứa trẻ tiến vào Học Cung đã là chuyện làm rạng rỡ tổ tông, nếu trở thành đệ tử hạch tâm, địa vị của cả gia tộc sẽ không giống nhau nữa.

Cũng bởi vậy, trong mấy chục năm gần đây, Sơn Âm Liễu thị mới phát triển mạnh mẽ như thế, ngay cả Thành Thủ đại nhân cũng vô cùng khách khí với Sơn Âm Liễu thị, khắp nơi đều có dấu hiệu lôi kéo lấy lòng.

Khi các gia chủ còn lại nói chuyện với Liễu Cao Vọng cũng là nói phải xưng Đạo Huyên Phù lão tổ, giống như Trường Ninh

vệ xuất hiện một đệ tử nòng cốt của Học Cung, thân là đồng hương mọi người cùng vinh dự.

Ngay khi mọi người đang nghị luận sôi nổi.

Trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng hạc kêu trong trẻo.

Trong tiếng sưu sưu sưu, một con hạc lông vũ đen trắng giao nhau, cái cổ thon dài, đỉnh đầu đan chu bỗng nhiên từ trong tầng mây nồng đậm phá mây mà ra, đáp xuống mặt đất.

Đó là tứ giai phi hành linh cầm của Tử Phủ Học Cung nuôi dưỡng, Chu Đỉnh Tiên Hạc!

Ở phía sau nó, còn kéo theo một cỗ phi liên linh quang tỏa ra bốn phía.

Phi liễn kia lấy linh mộc màu nâu đậm làm khung, xe rộng rãi mà điêu khắc tinh mỹ, trên thân xe còn khắc phù văn, toàn thân đều chảy xuôi linh quang trận pháp trong trẻo, dưới sắc trời mờ mịt liền bắt mắt như một mặt trời nhỏ.

Vừa nhìn thấy chiếc phi liễn này.

Sắc mặt thành thủ đại nhân Hạ Hầu Hoằng Đức lập tức nghiêm túc hẳn lên. Những người còn lại đang xì xào bàn tán, các tộc trưởng gia tộc cũng đều nghiêm túc hẳn lên.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt bọn họ tràn đầy hâm mộ.

Loại linh thú phi liên này, ngay cả Thiên Nhân thế gia tầm thường cũng phụng dưỡng không nổi, chỉ sợ cũng chỉ có đơn vị tài đại khí thô như Tử Phủ Học Cung, mới có thể trang bị linh thú phi liên trong lúc đệ tử thân truyền xuất hành.

Vương Thủ Triết cũng có chút hâm mộ.

Cho dù đến Thiên Nhân cảnh, Huyền khí cũng rất khó duy trì tiêu hao phi hành đường dài, nếu có một cỗ linh thú phi liên, sau này bất luận đi nơi nào đều vô cùng thuận tiện.

Chỉ là vật này thật sự quá khó có được, tạm thời hắn không mua nổi.

…

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, Tiên Hạc Phi Thương đang ngồi mấy thanh niên nam nữ.

Thanh niên cầm đầu này một thân trường bào thủy lam tiễn tụ, mặt mày tuấn lãng, khí chất ôn hòa, khí độ toàn thân lại làm cho người ta tâm phục. Nam nữ trong toàn bộ phi liễn đều lấy hắn cầm đầu.

Người thanh niên này rõ ràng là đệ tử thân truyền của Băng Lan thượng nhân ở Huyền Băng điện, Phòng Hữu An.

Ở hai bên hắn, còn ngồi ba đệ tử hạch tâm là hai nam một nữ, tuy tuổi còn trẻ, nhưng đều là khí chất bất phàm, trong đó Cơ Minh Ngọc rõ ràng ở trong hàng ngũ.

"Các vị huynh đệ." Một vị đệ tử hạch tâm lần đầu tiên cưỡi phi liên linh thú, xuyên qua cửa sổ cung, từ trên cao nhìn xuống mặt đất, trong lòng vẫn không kìm được kích động nói: "Phía dưới chính là Trường Ninh vệ phải không? Nhìn từ góc độ này, quả nhiên là khí thế hùng hồn, phóng khoáng muốn bao la."

"Dương Đức sư huynh." Cơ Minh Ngọc nói: "Lời này ngươi một đường tới đây, nói không biết bao nhiêu lần rồi. Lát nữa phải trấn định, miễn cho trước mặt cường hào địa phương Trường Ninh vệ mất thể diện."

"Minh Huy sư đệ, ta cũng không giống quý tộc mà ngươi sinh ra, từ nhỏ đã có kiến thức rộng rãi." Dương Đức sư huynh cười hắc hắc nói: "Đây không phải là lần đầu tiên ta chiếm vinh quang của Hữu An sư huynh nên mới được hưởng linh thú phi liên. Ngươi yên tâm, chút khí độ trầm ổn mà đệ tử hạch tâm của Học Cung nên có, ta phân không ít. Không đến nỗi làm mất mặt mũi của Học Cung."

"Trường Ninh vệ, Trường Ninh vệ. Đúng rồi, sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?" Một nữ đệ tử nòng cốt cau mày nói: "Hình như đã nghe ở đâu rồi? Hữu An sư huynh, đây là quê của huynh à?"

Phòng Hữu An ngượng ngùng cười nói: "Trong Học Cung cấm đàm luận gia thế, nhưng mà tình huống của Lung Yên sư muội có thể đặc thù."

“Hóa ra là quê hương của Lung Yên học tỷ.” Cơ Minh Ngọc thoáng cái có chút hưng phấn: “Vậy chẳng phải có thể nhìn thấy Vương Thủ Triết sao.”

Mọi người lập tức dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Trước đây không lâu, ngươi vừa mới bị Vương Thủ Triết đánh một trận tơi bời đúng không?

Nhắc tới hắn, vì sao lại hưng phấn như thế?

…

Chương 53: Nhặt sạch! Tương lai Vương thị phát triển đại kế!

…

Trong lúc nói chuyện, phi liễn đã chậm rãi hạ xuống ngoài cửa thành phía đông của Trường Ninh vệ.

“Xì xì…”

Chu Đỉnh Tiên Hạc vỗ cánh, ưu nhã đứng ở trên mặt đất bùn vàng, ngửa đầu phát ra một tiếng kêu khẽ.

Trong xe lúc trước còn líu ríu nhất thời yên tĩnh trở lại, bao gồm Cơ Minh Ngọc và ba đệ tử hạch tâm đều vô thức sửa sang lại quần áo một chút, lấy ra phong mạo tốt nhất của mình.

“Đi thôi!”

Phòng Hữu An dẫn người xuống xe.

Thời tiết nhiều hơn, ánh sáng ngoài thành cũng không tốt, nhưng bốn người bọn họ vừa tỏa sáng, vẫn như cũ làm cho người ta có loại cảm giác trước mắt sáng ngời.

Bất kể là dung mạo, hay là khí chất, bốn người đều là nhân trung long phượng, nhất là tư thái dâng trào trên người bọn họ, thần thái phi dương, càng làm cho người ta rất dễ dàng sinh ra hảo cảm.

Không hề nghi ngờ, tất cả bọn họ đều là thiên chi kiêu tử.

Nhất là Phòng Hữu An cầm đầu, khí chất càng là xuất chúng bạt quần, có loại khí độ siêu nhiên, đứng ở trong đám người quả thực có loại cảm giác hạc giữa bầy gà, ngay cả thành thủ đại nhân cùng là Thiên Nhân cảnh chỉ luận khí độ cũng không bằng hắn.

Trong mắt rất nhiều gia chủ thế gia ở đây đều không khỏi xẹt qua một tia cảm khái cùng hâm mộ, tự nhiên sinh ra một loại cảm xúc “Nếu như gia tộc chúng ta cũng có thể sinh ra một vị thiên kiêu như vậy thì tốt rồi”.

Ngay cả gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn của Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị và gia chủ của Thiên Nhân Lôi thị cũng

không ngoại lệ.

Sao lại là bọn họ?

Trong đám người, Vương Thủ Triết nhướng mày, có chút bất ngờ.

Hắn cũng từng nghĩ tới, lần này đệ tử thân truyền tới Học Cung sẽ là ai? Nhưng thật không ngờ lại là đám người Phòng Hữu An.

Chẳng qua nghĩ rồi lại nghĩ, cũng hợp tình hợp lý.

Đệ tử thân truyền nhàn trong Tử Phủ Học Cung không nhiều, Phòng Hữu An dẫn theo một số sư đệ, sư muội tới làm một nhiệm vụ cỡ lớn cũng là hợp tình hợp lý.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ.

Thành thủ đại nhân Hạ Hầu Hoằng Đức đã tươi cười đi lên nghênh đón, chắp tay nói: “Chư vị chính là thiên chi kiêu tử của Tử Phủ Học Cung sao? Tại hạ là thủ phủ của Trường Ninh vệ thành, thủ thành Hạ Hầu Hoằng Đức. Bái kiến chư vị thiên kiêu của Học Cung. Không tiếp đón từ xa, thứ lỗi cho”

Dứt lời, hắn còn móc ra lệnh bài thân phận để cung cấp cho đối phương kiểm tra.

Phòng Hữu An cũng dựa theo quy củ, dùng linh thức đảo qua lệnh bài thân phận, sau khi xác nhận thân phận của đối phương, hắn liền tao nhã chắp tay hoàn lễ nói: “Thành thủ đại nhân khách khí. Tại hạ là Phòng Hữu An của Huyền Băng điện Tử Phủ Học Cung, mang theo chư vị sư đệ sư muội phụng mệnh đến Trường Ninh vệ, hiệp trợ chư vị đại nhân thống trị tình hình tai nạn.”

Trong lúc nói chuyện, ông ta cũng lấy lệnh bài ra, cùng với văn thư bổ nhiệm đến từ Tử Phủ Học Cung và quận thủ phủ cùng ban bố.

Hạ Hầu Hoằng Đức không dám chậm trễ, nhưng cũng dựa theo quy củ, cẩn thận kiểm tra lệnh bài và văn thư bổ nhiệm.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, thần sắc của hắn càng thêm cung kính hành lễ nói: “Hạ quan bái kiến Tổng đốc Tra Sứ đại nhân cùng với chư vị Đốc sát sứ đại nhân.”

Bất kể là chức vị nhậm mệnh lần này của đối phương, hay là thân phận đệ tử thân truyền của Học Cung, đều không phải do hắn có chút lười biếng.

Trước không nói đến vị Tổng đốc điều tra Phòng Hữu An này, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao thâm khó lường, phía sau hắn chính là người đứng ở Huyền Băng điện kia… Trong số chư vị Tử Phủ thượng nhân của Học Cung, người đó tuyệt đối không dễ chọc.

Hơn nữa, hắn cũng từng nghe nói qua, sức chiến đấu cá nhân của đệ tử Huyền Băng điện nhất mạch trong Tử Phủ Học Cung đều cực kỳ cường đại, đệ tử hạch tâm mỗi người đều là chiến tướng có chiến lực phi phàm, chớ nói chi là một đệ tử thân truyền Thiên Nhân cảnh. Sao có thể để hắn khinh thường chứ?

“Thành thủ đại nhân, khách khí khách khí. Ngài là tiền bối, cứ gọi ta Hữu An là được.” Phòng Hữu An khí độ quân tử, chính là người hiếm có được tính khí tốt trong Huyền Băng điện.

“Sao dám, không dám, tổng đốc Hữu An điều tra sứ.” Sau khi hàn huyên, Hạ Hầu Hoằng Đức nói: “Trước tiên ta giới thiệu cho tổng đốc điều tra, giới thiệu các vị tộc trưởng của Trường Ninh vệ chúng ta.”

Hắn vừa mới nói xong.

Hai vị tộc trưởng Thiên Nhân Lôi thị, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị đã sớm chờ đợi nửa ngày, lập tức tươi cười đi tới, các tộc trưởng gia tộc còn lại đều đi theo phía sau.

Đại nhân vật cấp bậc đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung giá lâm Trường Ninh vệ là chuyện vô cùng hiếm thấy, nếu may mắn có thể kéo quan hệ với hắn, kết một phần thiện duyên, có lợi vô hại đối với gia tộc.

Về phần Vương Thủ Triết, động tác chậm nửa nhịp, rơi xuống cuối cùng.

Gia tộc đồng minh thông gia của hắn cũng không phải đặc biệt tích cực. Dù sao bọn họ đi theo Vương Thủ Triết, gần đây có rất nhiều kiến thức.

Mặc dù đệ tử thân truyền của Học Cung có thân phận cao quý, nhưng cũng không phải dễ nịnh bợ như vậy, vẫn ôm chặt đùi Thủ Triết là thực tế nhất.

“Tổng đốc Hữu An điều tra sứ, chư vị đốc tra sử đại nhân. Hai vị này chính là Thiên Nhân Lôi thị tộc trưởng Lôi Thu Vĩ, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.”

Dựa theo quy củ, Hạ Hầu Hoằng Đức giới thiệu hai gia tộc Thiên Nhân trước.

Lúc này, sắc mặt Lôi Thu Vĩ và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn dịu dàng chắp tay nói: “Gặp qua Tổng đốc điều tra sứ, cùng với chư vị đốc tra sứ đại nhân.”

Phòng Hữu An cũng không phải loại người không dính khói lửa nhân gian. Hắn hiểu được làm việc ở địa phương, còn phải dựa vào các cường hào ở địa phương, tự nhiên sẽ không coi trọng bọn họ.

Hắn vừa chuẩn bị hoàn lễ, giới thiệu các sư đệ sư muội.

Bỗng nhiên.

Dương Đức sư huynh hô một tiếng: “Vị kia không phải Thủ Triết sư đệ à?”

Thủ Triết sư đệ?

Lời vừa nói ra, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Phòng Hữu An cũng nhìn thấy Vương Thủ Triết ở phía sau đám người.

Hắn hơi sửng sốt, có chút mừng rỡ, lập tức chắp tay áy náy với Lôi Thu Vĩ và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn: “Hai vị, xin lỗi trước. Tại hạ gặp được người quen, đi chào hỏi trước.”

Dưới sự thống lĩnh của Phòng Hữu An, một đám đệ tử Huyền Băng điện đều mỉm cười đi về phía Vương Thủ Triết. Những nơi đi qua, mọi người của Trường Ninh vệ đồng loạt nhường đường.

Không đợi Phòng Hữu An nói chuyện, Vương Thủ Triết hành lễ trước: “Thủ Triết bái kiến Hữu An sư huynh, bái kiến các vị sư huynh và vị học tỷ này.”

Phòng Hữu An ôn nhuận đáp lễ: “Thủ Triết sư đệ, ngày đó Học Cung vội vàng từ biệt, đã hơn hai tháng. Không ngờ trong tình huống như vậy còn có thể chạm mặt.”

Cơ Minh Ngọc, Lý Dương Đức, cùng với một vị nữ đệ tử hạch tâm khác là Tiền Thải Linh, cũng đều vội vàng đáp lễ, miệng đều hô "Thủ Triết sư đệ".

Bọn họ cũng biết, Vương Thủ Triết chính là đệ tử thân truyền ký danh của Trường Xuân thượng nhân.

Tuy mang theo hai chữ "ký danh" nhưng bọn họ đều biết đó là hành động bất đắc dĩ, chỉ cần Vương Thủ Triết muốn, Trường Xuân thượng nhân có thể thu hắn làm đệ tử thân truyền bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, bọn họ cũng cảm thấy là đương nhiên. Vị Thủ Triết sư đệ này còn chưa tới ba mươi tuổi, tuổi còn trẻ đã có thể chiến thắng Cơ Minh Ngọc, cho dù hắn muốn gia nhập Huyền Băng điện, hơn phân nửa sư tôn Băng Lan thượng nhân của bọn họ cũng sẽ thu hắn làm thân truyền.

Phong khí của Học Cung chính là như thế, không nói xuất thân lai lịch. Nếu thực lực của ngươi không được, cho dù là sinh ra Tử Phủ thế gia, một số đệ tử thân truyền đệ tử nòng cốt cũng sẽ không quá xem trọng ngươi.

Nhưng loại giống như Vương Thủ Triết này, thuần túy là dựa vào thực lực của mình tranh thủ được địa vị, ngay cả Cơ Minh Ngọc cũng kính nể hắn không thôi, không dám tái chiến.

Hơi hàn huyên, Vương Thủ Triết cũng biết tên của bọn họ, chào hỏi bọn họ: "Dương Đức sư huynh, Thải Linh học tỷ. Sau chuyện này, các ngươi đừng đi vội, cho phép Thủ Triết chiêu đãi thật tốt."

Nhìn thấy bọn họ quen thuộc như thế, sắc mặt các bát phẩm thế gia gia tộc đều trở nên có chút vi diệu. Các minh hữu thông gia tự nhiên đều mang theo sắc mặt vui mừng, còn lại thần sắc hơi phức tạp.

Hai gia tộc Thiên Nhân thế gia, Lôi Thu Vĩ và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lại có vẻ xấu hổ rõ rệt.

Bọn họ xông lên đầu tiên, muốn gần quan được ban tháng, hảo hảo nịnh bợ đệ tử nòng cốt của đệ tử thân truyền của Học Cung, nhưng không ngờ bọn họ lại thân quen với Vương Thủ Triết như vậy, quan hệ thân mật như vậy.

Ngay cả thủ thành đại nhân Hạ Hầu Hoằng Đức cũng sửng sốt một hồi lâu mới tiến lên ha ha cười nói: “Hóa ra tộc trưởng Thủ Triết và chư vị thượng phong đại nhân quen thuộc như vậy, quả thực khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng mà, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, tại hạ đã chuẩn bị xong tiệc rượu ở Bách Vị Các, đón gió tẩy trần cho chư vị thượng phong đại nhân.”

Hiển nhiên hắn cũng nhìn ra sự xấu hổ của các gia tộc khác, không khỏi ra tay hóa giải một phen.

Cùng lúc đó, địa vị của Vương Thủ Triết trong lòng hắn vô hình trung lại cao hơn mấy cấp độ. Xem ra, một số tình báo Học Cung hắn lấy được cũng không toàn diện, cuối cùng vẫn đánh giá thấp Vương Thủ Triết!

Đám người Phòng Hữu An đương nhiên sẽ không bác bỏ mặt mũi Hạ Hầu Hoằng Đức, theo mọi người cùng nhau tiến vào thành.

Tại thành phòng doanh mở đường, đoàn người trực tiếp đi Bách Vị Các.

Đương nhiên, Bách Vị Các của Trường Ninh vệ không thể so được với Bách Vị Các tổng bộ của Lũng Tả quận.

Đến Bách Vị Các, lại phát hiện chưởng quầy Tiền Học An chi nhánh của Tiền thị thương hội Trường Ninh vệ đã sớm canh giữ ở cửa.

Hắn ưỡn cái bụng càng lúc càng lớn, giống như phật Di Lặc, cười cung nghênh Phòng Hữu An và chư vị đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung.

Nhìn thấy Tiền Thải Linh, hắn trực tiếp thi lễ một cái thật sâu, hô: “Học An bái kiến Thải Linh cô cô.”

“Thì ra là Học An.” Tiền Thải Linh nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Mới hai ba năm không gặp ngươi đã béo lên rồi, hóa ra ngươi cũng ở Trường Ninh vệ.”

Trí nhớ của Tiền Thải Linh đối với Tiền Học An vô cùng sâu sắc.

Vốn chỉ là một con thứ trực mạch không chút thu hút, lại không nghĩ tới hiện tại càng lăn lộn càng tốt, mấy lần vì gia

tộc lập được đại công lao, ngay cả lão tổ tông trong nhà cũng nhắc tới tên hắn hai lần.

Đây là vinh quang cỡ nào? Ngay cả Tiền Thải Linh đường đường là đệ tử nòng cốt của Học Cung, ấn tượng đối với Tiền Học An này càng ngày càng sâu đậm.

Đương nhiên đây cũng là bởi vì Tiền Học An rất giỏi luồn cúi, bắt được cơ hội, mỗi cách hai ba năm đều sẽ chạy đến Học Cung một chuyến.

Tiền Thải Linh nàng cũng thu ít tiền học viên lợi ích, ấn tượng tự nhiên khắc sâu.

Cuộc đối thoại nho nhỏ này, nghe qua thì không có gì. Nhưng chư vị gia chủ của Trường Ninh vệ, không khỏi lại là thần sắc rùng mình, trong lòng lại lần nữa trịnh trọng vài phần.

Cảm thấy trong mấy vị đệ tử hạch tâm của Học Cung, vị đệ tử hạch tâm tên là Tiền Thải Linh Nữ này hình như là bắt mắt nhất, lại không ngờ nàng ta xuất thân từ Tiền thị.

Ở toàn bộ Lũng Tả quận, Tiền thị chính là Tử Phủ thế gia ngũ phẩm tiếng tăm lừng lẫy, địa vị vô cùng hiển hách, gần như không ai dám chọc vào.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng ném ra thêm mấy ánh mắt về phía Tiền Thải Linh, không ngờ Thải Linh học tỷ này lại là cô cô của Tiền Học An.

Tử Phủ Học Cung quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ.

Hoặc là nói, nội tình của Lũng Tả Tiền thị quả thực hùng hậu vô cùng.

Sau đó, tự nhiên là một phen chiêu đãi nhiệt tình, có tiền học võ công trường tụ thiện ở đây, bầu không khí cũng sinh động hơn rất nhiều.

Sau ba tuần rượu.

Phòng Hữu An nghiêm mặt, chắp tay với chỗ ngồi trong tiệc rượu nói: “Chư vị, cơm nước này, rượu cũng uống rồi, nhưng tình hình thiên tai không thể buông lỏng. Phòng Hữu An ta được quận thủ phủ và Học Cung ủy thác đến đốc tra bình định tai nạn, còn phải mời chư vị đang ngồi giúp đỡ nhiều hơn. Thành thủ đại nhân, ta vừa mới ở trên không trung nhìn thấy

không ít dân chạy nạn tụ tập ở phụ cận Trường Ninh vệ, không biết việc này có an bài ổn thỏa không?”

Vừa nhắc tới chính sự, sắc mặt mọi người đều nghiêm túc hẳn lên.

Hạ Hầu Hoằng Đức sắc mặt ngưng trọng nói: “Lần này hạ du An Giang bị thiên tai vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều nạn dân đi về phía đông. Bởi vì Trường Ninh vệ ta chỉ có ba thành địa phương gặp nạn, bởi vậy rất nhiều dân chạy nạn tụ tập ở Trường Ninh vệ không đi. Ta đã hạ lệnh xây dựng rất nhiều doanh tị nạn tạm thời, cũng mở kho lương, tiến hành phát cháo đối với dân chạy nạn. Nhưng mà, dân chạy nạn càng ngày càng nhiều, lương thực dự trữ trong kho của Trường Ninh vệ ta có hạn, sớm muộn cũng sẽ không đủ lực.”

Phòng Hữu An nhíu mày: “Lần này mấy sư huynh đệ chúng ta đi trước một bước, cũng có một ít sư đệ sư muội từ đường bộ chạy đến, ven đường trưng thu lương thảo, nhưng sợ rằng nước xa không cứu được lửa gần, còn cần thế gia bản địa chúng ta có góp sức.”

Lời vừa nói ra, mọi người trầm mặc một hồi.

Chính hạc của Đảng đảng Ninh Tây cười khổ nói: “Tổng đốc điều tra sứ, Trữ Tây Đảng thị chúng ta đã toàn bộ ngập nước, các tá điền và bình dân trong khu vực hạt địa đều đã chạy nạn đến Lâm Trấn quản lý. Lần này nếu không được cứu viện, Đảng thị ta sợ là phải…”

Trên mặt các thế gia còn lại cũng hiện vẻ chua xót, tỏ vẻ hiện tại cũng không phải thu hoạch mùa, các nhà các tộc đều dựa vào lương thực dư thừa sống qua ngày, các nhà các tộc cũng có tổn thất không nhỏ.

“Lương thực thì còn dễ nói.” Tiền Học An của Tiền thị thương hành nói: “Ta còn có thể kiếm thêm một chút, trong thời gian ngắn có thể ứng phó ứng phó. Vấn đề là dân chạy nạn tụ tập càng nhiều, chẳng lẽ lại đuổi bọn họ đi nơi khác sao? Theo ta được biết, tình hình tai nạn của hai vệ thành Định Nam trấn trạch thượng du của chúng ta càng thêm nghiêm trọng, vô số ruộng đất phòng ốc bị phá hủy, nhất là Trấn Trạch vệ, cho tới nay thân ở trong một vùng biển mênh mông, tử thương vô số

kể. Những tá điền bình dân sống sót, chỉ sợ cũng không có nhà để về nữa.”

“Hừ!” Trong đôi mắt Phòng Hữu An thoáng qua một đạo sát khí: “Hai Vệ Định Nam, Trấn Trạch, ngày thường sơ lược chống lũ, thế cho nên tạo thành đại tai nạn này. Hai vị Thành Thủ kia chỉ sợ là ngày lành đã chấm dứt. Việc này tạm thời không đề cập tới, những nạn dân kia còn phải mời các vị thế gia nghĩ biện pháp an trí một phen.”

Lời vừa nói ra, các vị thế gia lại trầm mặc một hồi, trong lòng mỗi người tính toán cùng cân nhắc.

Vương Thủ Triết biết, điều này không thể trách bọn họ.

Sau khi Trường Ninh vệ trải qua mấy trăm năm khai phá, phần lớn địa bàn của thế gia đều đã ở trạng thái bão hòa. Gia tăng số lượng tá điền và lao công cũng sẽ không khiến kinh tế tăng trưởng trên diện rộng, ngược lại sẽ gia tăng các loại tiêu hao, hình thành bao quần áo.

Nhưng mặt mũi của Phòng Hữu An lại không thể tùy tiện bác bỏ, người ta có tên tuổi là “Tổng đốc Tra Sứ”.

Đừng nhìn hắn hiện tại tao nhã, một bộ nói chuyện rất dễ nghe, thật muốn chọc giận hắn, tiện tay tiêu diệt một Bát phẩm thế gia giết gà dọa khỉ cũng nói không chừng.

Sau khi suy nghĩ một chút, chúng gia chủ nhao nhao bắt đầu tỏ thái độ, nhà ngươi thu một hai ngàn dân tị nạn, nhà ta thu hai ngàn dân tị nạn, tuy rằng đã dùng hết khả năng, nhưng so với việc an trí một lượng lớn dân tị nạn, vẫn như cũ như muối bỏ biển.

Thậm chí có người nhắc tới, có thể để cho Đông Hải vệ hoặc là những vệ khác cũng tiếp thu một ít nạn dân hay không.

Lúc này, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đứng lên nói: “Hoàng Phủ gia chúng ta nguyện ý tiếp nhận sự sắp xếp của năm nghìn nạn dân.”

Lôi Thu Vĩ cũng vội vàng nói: “Lôi thị chúng ta cũng nguyện ý tiếp nhận năm nghìn nạn dân.”

Như thế, sắc mặt Phòng Hữu An thư giãn rất nhiều, ít nhất những cường hào ở những nơi này không phải một mực đùn

đẩy.

“Hữu An sư huynh.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một lúc lâu, đứng lên nói: “Bình An trấn chúng ta nguyện ý tiếp nhận bốn vạn nạn dân an trí.”

Cái gì?

Bốn vạn nạn dân?!

Tất cả mọi người đều chấn động, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Vương Thủ Triết lại tiếc hận không thôi.

Nếu không phải nhất thời không tiêu hóa được, hắn thật sự muốn bao trọn tất cả dân tị nạn. Bởi vì một loạt kế hoạch phát triển kế tiếp của Vương thị, số lượng nhân khẩu cần thiết càng nhiều càng tốt.

…

Chương 54: Mở rộng! Đại phát triển của Bình An trấn

…

Nhạc phụ Liễu Cao Vọng của Vương Thủ Triết nháy mắt với hắn ta.

Tuy ngươi và người của Học Cung có quan hệ tốt, nhưng lập tức tiêu hóa bốn vạn người, Bình An trấn chúng ta làm sao chịu nổi?

Trần Đức Uy của Đông Cảng Trần thị cũng có chút lo lắng nhìn Vương Thủ Triết, hiện giờ tổng nhân khẩu của Bình An trấn mới bốn vạn người đúng không?

Phòng Hữu An nhìn Vương Thủ Triết thật sâu, trong ánh mắt lộ ra một tia cảm động: "Thủ Triết sư đệ, quyết tâm giải quyết vấn đề của ngươi ta đã nhìn thấy. Nhưng mà bốn vạn người này, chung quy là quá nhiều. Chúng ta còn có thể suy nghĩ biện pháp khác."

Lần này Phòng Hữu An nhận nhiệm vụ lớn mà đến, thân là tổng đốc điều tra, nếu lần này đốc tra cứu thiên tai bất lực, tương lai cũng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của hắn. Vương Thủ Triết có thể phối hợp như vậy, há có thể khiến hắn không cảm động?

"Hiền An sư huynh, nếu đã có vấn đề thì phải giải quyết." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Hai năm qua Vương thị chúng ta cũng tiết kiệm chút lương thực, nếu mua thêm một ít từ nơi khác, miễn cưỡng nuôi sống bốn vạn dân chạy nạn một hai năm cũng được. Vừa hay trong vòng một hai năm này, Bình An trấn ta cần khơi thông hà đạo, củng cố đê sông, tổng thể trong lãnh thổ vẫn thiếu nhân thủ."

"Được. Nếu Thủ Triết sư đệ đã có quyết tâm này." Phòng Hữu An nói: "Ta bèn bôn ba một phen vì sư đệ, tranh thủ miễn thuế cho Bình An trấn ba năm. Sư đệ có thể thu toàn thuế như thường lệ, giữ lại tự dùng." Hắn có thể mở miệng nói chuyện này, tất nhiên là có nắm chắc nhất định, coi như là có qua có lại.

“Đa tạ Hữu An sư huynh.” Vương Thủ Triết chắp tay xin lỗi.

“Thật khí phách, thật can đảm.” Lôi thị Lôi Thu Vĩ lên tiếng khen: “Nếu Thủ Triết lão đệ có thể có khí phách này, Lôi thị Thiên Nhân ta cũng không thể lạc hậu quá, thu thêm năm ngàn người nữa.”

Các gia tộc còn lại cũng đều nhao nhao biểu thị, nguyện ý thu thêm một ít dân tị nạn.

Trong đó, Sơn Dương Công Tôn thị, Sơn Âm Liễu thị, cùng với Đông Cảng Trần thị đều nhận được ám chỉ ánh mắt của Vương Thủ Triết, cuối cùng bọn họ đều cắn răng, thêm vào lại thu thêm một vạn người.

Dưới sự dẫn đầu của Vương Thủ Triết, vấn đề dân tị nạn vốn rất khó giải quyết lại được giải quyết nhẹ nhàng.

Tâm trạng của Phòng Hữu An lập tức trở nên vô cùng tốt, giơ linh tửu lên nói: “Trong lúc đối mặt tai nạn, Trường Ninh vệ chúng ta có thể đoàn kết nhất trí như vậy, Hữu An thay những dân chạy nạn kia, cảm tạ chư vị đứng lên gánh vác trách nhiệm.”

Cứ như vậy, tiếp theo tự nhiên là tất cả đều vui mừng.

Sau bữa tiệc đón khách này.

Toàn bộ Trường Ninh vệ tiến vào hình thức cứu trợ thiên tai.

Mà Bình An Vương thị, cũng dưới một quyết sách của Vương Thủ Triết, toàn lực vận chuyển tiến vào trong kế hoạch lớn.

Tộc nhân, gia tướng, chi thứ ưu tú.

Tất cả đều tập trung vào công việc sôi nổi.

Mở rộng doanh tị nạn lâm thời, thay đổi lương thực, tổ chức thu nạp nạn dân, đăng ký tạo sách với bọn họ, cùng với đủ loại an bài sau đó.

Đương nhiên.

Sau khi những người tị nạn kia hơi yên ổn, Vương thị sẽ tổ chức bọn họ lại, nên xây dựng đê sông để xây dựng, nên khơi thông con sông.

Thậm chí trong đại sa bàn do Vương Thủ Triết quy hoạch ở Bình An trấn, đường thủy tương lai là giăng khắp nơi, thông suốt bốn phương, còn cần đào thông hoặc là mở rộng một ít đường sông mới.

Kế hoạch của hắn là từng bước xây dựng toàn bộ Bình An trấn thành một kho lúa cho vô số ruộng tốt.

Mà hắn thân là tộc trưởng gia tộc, tự nhiên chỉ cần bắt lớn thả nhỏ, tiến hành trù tính an bài là được.

…

Hưng thịnh nông trang là một trong những nông trường căn cơ chủ yếu của Vương thị.

Trải qua không ngừng khai thác phát triển, so với mười năm trước đó còn chưa tới bốn ngàn mẫu. Hiện giờ nông điền hưng thịnh đã đạt tới bảy ngàn mẫu, gần như tăng lên gấp đôi.

Sau đó đến lúc này, Hưng Thịnh nông trang đã tiến vào thời kỳ khai hoang bình cảnh, khó có thể cao tốc mở rộng quy mô.

Nguyên nhân rất đơn giản, chung quanh hắn đều là đồi núi và sơn mạch. Địa hình thích hợp tưới tiêu sản xuất đã được khai phá xong.

Còn lại đều là cao địa thế rất cao, miễn cưỡng đem nó mở rộng thành đồng ruộng, tưới là vấn đề lớn nhất. Nếu dựa vào nhân lực vận chuyển tài nguyên nước, cuối cùng chi phí sản xuất ra, ngay cả Vương thị cũng khó có thể thừa nhận.

Câu hỏi tương tự như khai hoang bình cảnh đã trải rộng toàn bộ Bình An trấn.

Trải qua khai hoang thời gian dài, cùng Vương Thủ Triết khai hoang khích lệ.

Bây giờ bên trong toàn bộ Bình An trấn.

Số lượng ruộng tộc mà Vương thị sở hữu đã đạt tới hơn sáu vạn mẫu, tổng cộng có mười ba nông trang lớn nhỏ. Số ruộng đất mà những bình dân còn lại sở hữu đạt tới hơn mười vạn mẫu.

Tổng cộng đã đạt tới mười bảy vạn mẫu ruộng tốt, nhìn chung toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ cũng xếp trong ba hạng đầu.

Nếu muốn phát triển, chỉ có đem những địa hình tương đối không thích hợp để trồng trọt, trở nên thích hợp để trồng trọt.

Vùng đất Bình An trấn bao quanh dãy núi, trong đất cũng phần lớn là đồi núi cao thấp. Trong diện tích tổng cộng chỉ có bốn ngàn ki-lô-mét vuông, trong đó có bảy tám phần trở lên là đồi núi sơn không thích hợp trồng trọt.

Đối mặt với địa hình đồi núi đông đảo như Bình An trấn, biện pháp tốt nhất mà Vương Thủ Triết có thể nghĩ đến chính là hình thức ruộng bậc thang.

Trên thế giới này, nông nghiệp cũng phát triển rất lâu rồi. Phát triển ruộng bậc thang ở vùng đồi núi này cũng không phải do Vương Thủ Triết sáng tạo ra, ngay cả trong Học Cung cũng có rất nhiều ghi chép tương tự.

Sau đó trên thế giới này ruộng bậc thang lại không phải chủ lưu, thậm chí ngay cả tiểu chúng cũng chưa tới.

Nguyên nhân rất đơn giản, chi phí khai hoang mỗi một mẫu ruộng bậc thang là gấp mấy lần lương thực bình thường, độ khó trồng trọt cũng khá cao, hơn nữa vận chuyển khó khăn, khó khăn tưới tiêu vân vân.

Chi phí sản xuất của đơn vị mẫu sản xuất đã cao hơn giá thu mua lương thực rất nhiều.

Dưới tình huống như vậy, có thế gia nào sẽ đi khai phá ruộng bậc thang?

Ngày hôm đó, Vương Thủ Triết đã đến Hưng Thịnh nông trang.

Người phụ trách Hưng Thịnh nông trang hiện giờ là một tộc nhân bên dòng phụ tên là Vương Quyên. Từ nhỏ nàng đã rất thông minh, từng học ở Tộc Học của Vương thị chủ trạch, sau đó vẫn luôn phát triển trong Hưng Thịnh nông trang.

Dựa vào nghiêm túc phụ trách và tích lũy lâu dài, biểu hiện của nàng càng ngày càng nổi bật, từ quản sự đến chủ sự lại đến đại chủ sự, ở trong tộc nhân bàng hệ cũng coi như là người nổi bật.

“Vương Quyên, bái kiến gia chủ.” Vương Quyên mang theo một số chủ sự trong nông trường nghênh đón Vương Thủ Triết

đến.

Nàng bây giờ bất quá mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, dáng vẻ trầm ổn lão luyện, ngay cả Tiêu Hàn lão tổ cho tới nay đều đối với nàng tán thưởng không ngớt.

“Miễn lễ.” Vương Thủ Triết nhàn nhạt phất phất tay: “Lần này ta đến đây chủ yếu kiểm tra sự phát triển và kỹ thuật phát triển của ruộng bậc thang. Vương Quyên, ngươi dẫn ta đi xem trước một chút.”

Trong kế hoạch ban đầu của hắn, khai phá ruộng bậc thang với diện tích lớn cũng trong thời gian một hai năm này. Nhưng mà thủy tai lần này, tạo thành rất nhiều dân chạy nạn rời rạc.

Bởi vậy xây dựng nông trang ruộng bậc thang đã lửa sém lông mày, nếu không chỉ dựa vào đào vét hà đạo, xây dựng đê sông. Nào cần đến nhiều người như vậy? Cho dù Vương thị giàu có hơn, cũng không nuôi nổi quá nhiều người rảnh rỗi.

“Vâng, gia chủ.” Vương Quyên không nói nhảm, trực tiếp dẫn Vương Thủ Triết đến ruộng bậc thang thí nghiệm bên kia.

Phần lớn ruộng thí nghiệm này được xây dựng trên sườn bắc của Hưng Thịnh nông trang.

Sườn núi bắc ánh mặt trời phía nam sung túc, độ dốc tương đối nhỏ, không gian khai thác rất lớn.

Trên sườn bắc đã xây dựng từng mảnh ruộng bậc thang, bây giờ chính là lúc lúa mạch rút tuệ tương, Vương Thủ Triết liếc nhìn, đó là một vùng biển màu xanh lục, tầng tầng lớp lớp, cao thấp đan xen nhau, có chút đồ sộ.

“Khởi bẩm gia chủ.” Vương Quyên một đường dẫn Vương Thủ Triết đi qua báo cáo: “Một mảnh ruộng thí nghiệm này ước chừng ba trăm mẫu, gieo trồng hạt lúa mì số mười chín Vương thị chúng ta. Bởi vì càng dễ khống chế lượng nước tưới tiêu, ngược lại càng có thể tinh tế hóa công tác. Bởi vậy thế sinh trưởng rất tốt, lúa mạch sản xuất có khả năng chất lượng tốt hơn.”

“Làm ruộng bậc thang không dễ, chủ yếu là không dễ khai phát, nước tưới không dễ, vận chuyển không dễ mấy.” Vương Quyên lời ít ý nhiều nói, “Trước tiên nói vận chuyển không dễ, bởi vì ruộng bậc thang cao thấp giao nhau, chi phí vận chuyển

rất cao, thường cần phải có nhân lực gánh vác. Đối với điều này, ta dựa theo chỉ thị của gia chủ, xây dựng một dải màu xám. Như vậy chúng ta có thể thông qua xe bò, hoặc xe người để vận chuyển. Một lần đầu tư tuy lớn, nhưng có thể tiết kiệm nhân lực vận chuyển lâu dài."

Vương Thủ Triết thấy, trong ruộng bậc thang cao thấp có một đường xi-măng uốn lượn quanh co, đến tận đỉnh ruộng bậc thang.

"Ngoài ra, xe vận chuyển đơn quỹ mà gia chủ yêu cầu thí nghiệm, ta cũng xây một chiếc." Vương Quyên nói, "Ở chỗ cao nhất của ruộng bậc thang có một cái bàn quay, có thể dùng trâu bò điều khiển bánh răng xoắn bánh xe, kéo xe vận chuyển đơn quỹ đến chỗ cao nhất. Sau khi chất đầy lương thực, xe vận chuyển đơn quỹ liền có thể dựa vào lực lượng của bản thân mà trượt xuống. Về phương diện thu hoạch tốc độ, so với nông điền bình thường còn nhanh hơn một chút."

Trong lúc nói chuyện, Vương Quyên còn lộ ra ánh mắt sùng bái Vương Thủ Triết. Thật không hổ là gia chủ, khắp nơi đều là kỳ tư diệu tưởng.

Xe vận chuyển đơn tuyến là sản phẩm mà Vương Thủ Triết yêu cầu thợ thủ công kiến tạo thực nghiệm trong mấy năm nay. Nó không quá thích hợp với đất bằng, ngược lại thích hợp với vùng đất cao thấp. Trên Trái Đất, một số vườn trái cây ở vùng núi sẽ dùng cái này.

Vấn đề duy nhất chính là nhu cầu thiết rất lớn. Cho dù chỉ kiến tạo đơn quỹ cũng cực kỳ hao thiết.

Cũng bởi vậy.

Những năm gần đây, Bình An trấn luôn mua sắm một lượng lớn sắt thô với bên ngoài, thậm chí không tiếc mua bán với giá cao.

Nhu cầu sắt thô của Bình An trấn quá lớn, khắp nơi đều phải dùng sắt.

"Phương diện tưới tiêu thì sao?" Vương Thủ Triết truy hỏi.

"Chúng ta trồng rất nhiều cây đựng nước ở trên cao, giữ lượng nước nhất định. Ngoài ra, còn đào và dùng xi măng để múc nước. Trong Thủy Thiên Trì có thể tưới nước cho toàn bộ

ruộng bậc thang, nước dư thừa cũng sẽ chảy vào trong kênh nước." Vương Quyên nói: "Ta còn muốn xin ý kiến của gia chủ, ở trên đỉnh vách núi Lạc Ưng Hạp, lợi dụng rãnh trời của nó, xây một cái hồ chứa nước cỡ lớn, và kiến tạo kênh nước trên không, liên thông tất cả ruộng bậc thang ở Thiên Trì. Một khi hạn hán Quý thiếu nước, chúng ta có thể thông qua Lạc Ưng hạp kiến tạo Thủy Long trận, rút nước lên đỉnh Lạc Ưng hạp."

Kế hoạch này?

Vương Thủ Triết cũng bị nàng kinh hãi, hình như thủ bút có chút lớn nhỉ? Hình như não của cô nương này còn lớn hơn hắn.

Nhưng đầu óc cô nương này từ trước đến nay rất tốt, cũng rất dụng công, nền tảng văn hóa rất sâu dày.

Nhớ ngày đó khi nàng giúp Vương Ly Từ đọc sách, Vương Thủ Triết đã được lĩnh giáo rồi.

Hiển nhiên lúc nàng còn trẻ đã khổ công trong Tộc Học.

Cũng chính là lần đó, hắn tiến vào tầm mắt của Vương Thủ Triết.

"Gia chủ." Vương Quyên nói: "Ta đã thăm dò đại lượng địa hình, cũng đã vẽ ra bản vẽ sơ bộ. Giai đoạn đầu mặc dù rất lớn, nhưng một khi thành công, có thể sửa chữa toàn bộ ruộng đồi xung quanh Hưng Thịnh nông trang thành ruộng bậc thang, giải quyết vấn đề tưới hạn."

Câu nói cuối cùng của hắn ta đã thuyết phục Vương Thủ Triết: "Chỉ là ngươi sắp xếp ra một kế hoạch tỉ mỉ, cùng với dự toán sơ bộ rồi mới đến tìm ta."

"Vâng, gia chủ." Ánh mắt Vương Quyên tỏa sáng, có vẻ vô cùng hưng phấn. Nàng cảm thấy mình rất may mắn, đụng phải một gia chủ có thể phát huy toàn bộ năng lực của nàng.

"Sắp xếp ra một kế hoạch khai phá diện tích lớn của ruộng bậc thang." Vương Thủ Triết phân phó một câu.

Vấn đề lớn nhất của ruộng bậc thang là phí tổn, nếu trồng lương thực bình thường, có thể trồng đến khi Vương thị phá

sản thì thôi. Nhưng nếu trồng lúa mạch số 19 của Vương thị, nhìn lâu dài vẫn có thể có lợi.

“Là gia chủ.”

…

Ban đêm, Đông Hải vào trong cửa biển.

Một chiếc tàu chở hàng cỡ lớn trải qua một đường sóng gió, đến thủy thế tương đối bằng phẳng nhập hải khẩu.

Trong phòng khách buồng nhỏ trên tàu.

Vương Tông Xương đem một chút sổ sách cuối cùng sắp xếp xong xuôi, sau khi kiểm tra tỉ mỉ không có vấn đề gì. Lúc này mới duỗi thắt lưng một cái, tâm tình có chút trầm tĩnh lại.

Sắp đến Đông Cảng rồi, hắn xem như hoàn thành hơn phân nửa nhiệm vụ lần này. Đứng dậy ra khỏi khoang thuyền, đi đến đầu thuyền thông thoáng gió.

Hôm nay ánh trăng sáng ngời, trên bầu trời đầy sao.

Bỗng nhiên trong khoang thuyền truyền đến một tiếng quát giận: “Tiểu Trịnh, ngươi điên rồi, thứ này ngươi cũng dám động.”

“Cút, kẻ nào cản ta thì chết!” Một tiếng gào thét thô bạo vô cùng vang lên.

“Keng keng keng.”

Tiếng đao kiếm va chạm liên tiếp vang lên.

“Ngươi dám không sợ công tử…” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Ta muốn lực lượng, ta muốn báo thù. Lão đại, xin lỗi!”

“Ta nói rồi, kẻ nào cản ta sẽ chết.” Giọng nói đó gào thét không ngừng.

Mấy người chèo thuyền Trần thị theo bản năng lao tới.

“Rầm rầm rầm!”

Bọn họ vừa tới cửa khoang thuyền liền bay ngược trở về, ngã sấp trên boong thuyền, cổ đã bị chém ra, một mạng ô hô.

Một thanh niên toàn thân đầy máu từ trong khoang thuyền lao ra, tay hắn cầm cương đao, mặt mũi dữ tợn, trong ánh mắt là một màu đỏ tươi hung ác.

Hắn không chút do dự phóng tới bên ngoài mạn thuyền, chuẩn bị nhảy xuống biển.

"Phụ thân, muội muội! Ta có được lực lượng!" Ánh mắt người thanh niên kia lóe ra hồng quang, giống như có chút thần chí không rõ hô hào "Chờ, chờ! Ta nhất định sẽ thay các ngươi báo thù."

Nơi này đã sắp tiếp cận cảng khẩu, chỉ cần có thể trốn vào trong biển, thiên hạ đại địa này tùy ý để hắn đi.

Bỗng nhiên!

Một đạo kiếm mang màu trắng, cắt qua bầu trời đêm hướng thanh niên kia chém tới.

Trạng thái thanh niên kia mặc dù cổ quái, nhưng phản ứng lại thập phần nhanh chóng, vung đao lên.

"Keng!"

Một tiếng kim loại va chạm vang lên trùng điệp.

Thanh niên như đụng phải một bức tường trong suốt, "bịch bịch bịch" lùi lại bốn năm bước, đôi mắt đỏ tươi của hắn có phần hoảng sợ nhìn về phía người vừa tới, gầm lên: "Ngươi là ai? Dám cản đường ta."

Một thanh niên anh vũ mặc trang phục Huyền Vũ, tay cầm chiến kiếm lưỡi rộng, sắc mặt âm trầm như nước nói: "Đồ khốn nạn, ngươi giết người còn muốn chạy? Mau thúc thủ chịu trói, theo ta đến Đông Cảng lĩnh tội."

Vị thanh niên oai hùng này, đương nhiên chính là Vương Tông Xương đến đầu thuyền hít thở không khí, cũng không ngờ hắn lại gặp phải cảnh này.

Thân là minh hữu của Đông Cảng Trần thị, đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Ai cản ta thì chết!" Thanh niên đỏ tươi điên cuồng gào thét lao về phía Vương Tông Xương.

“Lại dám phản kháng.” Vương Tông Xương mặt trầm như nước, thân hình lắc lư trong màn đêm như liễu trong gió.

Tuyệt học gia truyền “Liễu Nhứ thân pháp” của Vương thị rõ ràng đã được hắn tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Cổ tay hắn run lên, kiếm quang lóe ra, chính là Huyền Nguyên Kiếm Pháp trung chính thuần hậu, uy lực phi phàm của Vương thị.

…

Chương 55: Trầm ổn ưu tú! Thanh niên tuấn kiệt Vương thị!

…

Thân pháp Liễu Nhứ và Huyền Nguyên kiếm pháp của Vương thị đều đạt đến cấp độ trung phẩm. So với truyền thừa của gia tộc bình thường thì ưu tú hơn không ít, càng tu luyện đến phía sau thì uy lực càng bất phàm.

Bất quá, thân pháp huyền kỹ đều phải trường kỳ kiên trì không ngừng mài giũa, cũng không có quá nhiều đường tắt để đi. Cho dù là một ít huyền kỹ đơn giản, qua năm này qua năm khác tôi luyện lâu dài, đều sẽ phát huy ra uy lực không tầm thường.

Sau khi Vương Thủ Triết đảm nhiệm gia chủ, đủ loại điều kiện tu luyện của Bình An Vương thị càng ngày càng tốt. Chỉ cần ngươi nguyện ý, mỗi người đều có thể làm hạt giống Linh Đài, cũng hưởng dụng tài nguyên tương ứng.

Nhưng tùy theo mà đến, lại là chế độ khảo hạch vô cùng khắc nghiệt, cùng với chế độ điểm cống hiến.

Tiến độ tu vi, thân pháp, kiếm pháp, khống huyền, kỵ thuật, thậm chí là chương trình học văn hóa đều được đưa vào khảo hạch. Một khi tổng điểm khảo hạch bị phá điểm giới hạn thì sẽ bị cảnh cáo, nếu sau khi cảnh cáo không đạt tiêu chuẩn thì sẽ bị tước đoạt tài nguyên tu luyện.

Bởi vậy, thế hệ trẻ của Vương thị đều tu luyện vô cùng khắc khổ. So với Vương Thủ Triết là hạt giống Linh Đài cũng không kém bao nhiêu.

So với ca ca Vương Tông Vệ của hắn, Vương Tông Xương từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng có thể tĩnh tâm không ngừng mài giũa bản thân. Dần dà, nền tảng của hắn được củng cố vô cùng vững chắc.

Thân pháp Liễu Nhứ phiêu dật tự nhiên, trong lúc xê dịch có linh động như bướm, dưới ánh trăng mông lung vậy mà mơ hồ có chút tàn ảnh.

Mà Vương thị Huyền Nguyên kiếm pháp của hắn, càng bị hắn mài tròn trịa như ngọc, từng chiêu từng thức nhìn như đơn giản, lại dày nặng chất lượng như sắt thép thiên chuy bách luyện.

Vì vậy, Vương Tông Xương càng thích những thanh chiến kiếm lưỡi kiếm dày nặng. Mặc dù chiến kiếm của hắn không phải là linh khí, nhưng lại là một thanh Bách luyện tinh cương kiếm hiếm có, nặng hơn hai mươi cân.

“Keng keng keng!”

Người thanh niên kia không biết vì sao, lực lượng trong cơ thể cường đại dị thường. Nhưng cho dù như vậy, cũng không ngăn cản được Vương Tông Xương liên miên bất tuyệt, một chiêu so với kiếm chiêu thế lớn lực mãnh liệt.

Hắn ta bị bức không ngừng rút lui, khí huyết toàn thân sôi trào không ngừng.

Sao có thể như thế được!

Trong ánh mắt thanh niên kia lộ ra vẻ càng thêm điên cuồng, hắn đã dung hợp với vật kia, rõ ràng có thể cảm nhận được lực lượng cuồn cuộn không ngừng đáng sợ.

Làm sao có thể sẽ bị một người trẻ tuổi tùy tiện chạy đến nơi nào đó áp chế hoàn toàn?

“Chết đi!” Thanh niên đỏ tươi phẫn nộ gầm thét, vung đao ra, một luồng đao khí tà ý nham hiểm quét về phía Vương Tông Xương.

Không khí chung quanh, chỉ một thoáng đã lạnh lẽo đáng sợ hơn rất nhiều.

“Âm Sát khí!?” Vương Tông Xương biến sắc, vội vàng nhảy ngược về phía sau tránh né đao này.

Trong lòng hắn vừa sợ vừa giận, làm sao cũng không ngờ tới, vậy mà lại gặp phải một tà đạo tu luyện âm Sát. Vương thị và âm Sát có quan hệ sâu xa, Lung Yên lão tổ tông năm đó chính là bị âm Sát chi lực đả thương, thống khổ trọn vẹn năm mươi năm.

Cũng may Vương Tông Xương không phải tiểu tử mới ra đời, hắn từ mười ba tuổi đã nhận nhiệm vụ gia tộc, trong đủ loại

nhiệm vụ gia tộc chẳng những kiếm được không ít giá trị công huân, mà còn được ma luyện đầy đủ.

Hàng năm săn bắn thu đông, biểu hiện của hắn mặc dù không bằng hai cô cô và tỷ tỷ, nhưng cũng là chính bản thân hắn có khả năng chém giết hung thú trong phạm vi năng lực và hắn.

Sau khi kinh hoảng một chút, hắn liền bình tĩnh lại. Không hề mạo hiểm liều mạng với thanh niên kia nữa, mà là dùng chiến thuật du đấu để tránh trúng âm Sát chi độc.

Đây là thương thuyền của Đông Cảng Trần thị, chỉ cần hắn có thể ngăn cản một lát thì sẽ có cao thủ đến tiếp viện.

Lập tức, hắn như tơ liễu trong gió, không ngừng triền đấu với thanh niên kia, ngăn trở lộ tuyến nhảy biển chạy trốn của hắn.

“Ngươi!” Ánh mắt của người thanh niên kia đã đỏ rực, nóng nảy đến cực hạn, căn bản không ẩn giấu âm sát lực nữa, nhưng hắn có liều thế nào cũng bị Vương Tông Xương kia hóa giải từng cái một.

Không thể giết được! Cũng không thể chạy thoát!

Không thể nghi ngờ, chiến thuật của Vương Tông Xương vô cùng ổn thỏa.

Sau mười mấy hơi thở ngắn ngủi, sự trợ giúp của Trần thị đã đến. Người tới chính là người phụ trách thương thuyền —— Trần Phương Hoa!

Trần Phương Hoa chính là tộc nhân ưu tú trực mạch Trần thị, thực lực vốn không yếu. Sau khi Trần thị cũng tiến vào thời kỳ phát triển lớn, đãi ngộ và tài nguyên của tộc nhân ưu tú cũng cởi mở rất nhiều, tài bồi cũng tận hết sức.

Bây giờ Trần Phương Hoa bất quá chỉ ba mươi mấy tuổi, tu vi cũng đạt đến Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, xem như là một tiểu cao thủ.

Hắn xách theo một thanh trường thương, sắc mặt tức giận gia nhập cuộc chiến: “Hay cho cẩu tặc nhà ngươi, dám diễu võ dương oai trên thương thuyền Trần thị ta.”

“Phương Hoa thúc cẩn thận.” Vương Tông Xương nhắc nhở: “Hắn là âm Sát tà đạo, hơn nữa trên người còn có chút cổ quái. Đừng có liều mạng, triền đấu là chính.”

Âm Sát tà đạo?

Sắc mặt Trần Phương Hoa đại biến, lập tức đề cao cảnh giác, cùng Vương Tông Xương liên thủ chiến đấu với thanh niên kia.

Kể từ đó, ép cho thanh niên đỏ tươi nóng nảy kia thổ huyết không thôi. Hai người này, vô luận là người nào thực lực đều trên hắn. Hôm nay không những liên thủ, còn triền đấu với hắn!!!

Thật mẹ nó ức hiếp người ta.

Nhưng hắn căn bản không có biện pháp gì, quyền chủ động lại không ở trong tay hắn.

Sau đó, lại có mấy vị gia tướng hộ thuyền của Trần thị xuất hiện, sau khi Vương Hổ và Vương Báo nghe được khác thường, cũng chạy tới trợ giúp.

"Tất cả gia tướng, đều phòng thủ mạn thuyền." Vương Tông Xương vừa chiến đấu với thanh niên kia, liền hạ lệnh chỉ huy nói: "Lấy hết lưới trên thuyền ra, hôm nay chúng ta bắt sống một con âm Sát tà đạo."

Trong lòng hắn rất cao hứng, nếu có thể bắt sống một âm Sát tà đạo trở về, tất nhiên sẽ được Tứ thúc khen ngợi và tán dương, đây quả thực là giá trị công huân từ trên trời rơi xuống.

"Người này đã là con thú bị nhốt trong lồng, không thể cho hắn cơ hội chạy trốn. Cũng ngàn vạn lần đừng để bị thương, trị liệu âm Sát độc vô cùng khó khăn."

Dưới sự chỉ huy chiến thuật của Vương Tông Xương, thanh niên kia không ngừng bị tiêu hao, mà nhân viên bên ta lại không một tổn thương.

Đây cũng là do Vương Thủ Triết thường ngày dạy bảo có phương pháp, dưới lời nói và việc dạy dỗ của hắn. Rất nhiều con cháu thế hệ trẻ của gia tộc đều vô cùng bảo thủ, dưới tình huống có điều kiện, bọn họ sẽ dùng chiến thuật ổn thỏa nhất.

"Không sai biệt lắm, chuẩn bị thu lưới."

Sau một nén nhang, thanh niên tinh hồng kia đã bị tiêu hao gần hết.

Nhưng lúc này, Vương Tông Xương vẫn không muốn mạo hiểm, bỗng nhiên móc từ trong ngực ra một nắm hạt giống màu xanh biếc.

Những hạt giống kia bộ dáng thập phần kỳ quái, mỗi cái lớn cỡ quả hạch đào, mặt ngoài ẩn ẩn có lục mang du động ở trong đó.

Vẻ mặt Vương Tông Xương có chút đau lòng, nhưng vì bảo thủ ý kiến, an toàn của bắt âm Sát tà đạo là chính. Hắn sau khi bóp nát vỏ sáp bên ngoài những hạt giống kia rồi ném ra ngoài.

Phịch phịch!

Hạt giống ở trên boong thuyền nhảy lên hai cái, bề ngoài vỏ sáp vỡ vụn, chúng phảng phất thoáng cái bị kích hoạt. Một đạo hào quang màu xanh biếc nở rộ ra, theo đó, hạt giống như hạt đào lớn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng hoàn thành việc đâm chồi sinh chồi.

Rễ cây của chúng như móng vuốt sắc bén đâm vào trong boong tàu. Sợi dây leo màu xanh lá thật dài giống như tóc dài của ma nữ, dây leo càng lúc càng dài, màu sắc rất nhanh biến thành màu nâu sẫm.

Chúng nó phảng phất như có được linh trí, quấn về phía thanh niên tinh hồng kia.

“Nhiều ma nữ số năm như vậy? Giá trị công huân của nhị tiểu thiếu gia thật nhiều.”

Hai vị gia tướng Vương Hổ và Vương Báo, mặt mũi tràn đầy vẻ hâm mộ. Trong danh sách trao đổi tài nguyên của gia tộc, ma nữ số năm là một loại đạo cụ chiến đấu rất được hoan nghênh. Mỗi một hạt giống ma nữ số 5 đều do gia chủ đích thân bồi dưỡng.

Không cần huyết mạch hệ mộc hay huyền khí, cũng không cần phải thúc đẩy sinh trưởng.

Chỉ cần sau khi bóp vỡ vỏ sáp bên ngoài, năng lượng chứa đựng bên trong sẽ nhanh chóng kích hoạt, tự động hóa ra từng khỏa dây leo lợi hại quấn người. Một khi bị quấn lên, cho dù là cao thủ Luyện Khí cảnh hậu kỳ muốn thoát khỏi, cũng sẽ phải cố hết sức.

Trên người giấu mấy viên dự phòng, chính là át chủ bài bảo mệnh phi thường không tệ.

Khuyết điểm duy nhất, chính là giá trị công huân lúc trao đổi tương đối cao, cần mười điểm cống hiến mới có thể đổi một viên.

Đây cũng không phải là Vương Thủ Triết gài bẫy tộc nhân, trên thực tế loại Ma Nữ Đằng Mạn số 5 dự trữ huyền khí này, tự hắn bồi dưỡng và chế tác cũng khá vất vả.

Đặt ở trong danh sách hoán đổi, cũng là để cho các tộc nhân có thêm át chủ bài bảo mệnh của các gia tướng.

Giá cả hối đoái tương đối cao cũng sẽ để cho bọn họ sử dụng cẩn thận, mà không phải như một loại sáo lộ chiến đấu thông thường tùy ý chơi đùa.

Cho dù Vương Thủ Triết có tinh lực dồi dào đến đâu cũng không chống nổi loại tiêu hao này.

Trên chiến trường.

Bảy tám cây dây leo ma nữ số 5 đã cuốn lấy thanh niên tinh hồng kia. Mà cùng lúc đó, một ít gia tướng đã chuẩn bị xong lưới cũng nhao nhao tung lưới.

Năm sáu tấm giăng lưới vừa ra, cuối cùng quấn thanh niên tinh hồng kia thành một cái bánh chưng.

Ánh mắt thanh niên đỏ tươi đã hoàn toàn màu đỏ, hắn gào thét giống như dã thú, giống như là một người điên. Nhưng cho dù hắn có giãy dụa thế nào cũng khó thoát khỏi ma nữ số năm, cùng với hiệu quả của bộ lưới quấn quanh.

Nhưng Vương Tông Xương vẫn rất cẩn thận, sau khi hắn đề phòng tiếp cận, kiếm quang chớp động cắt đứt gân chân và gân tay của hắn.

Đây không phải là Vương Tông Xương tàn nhẫn.

Mà là cẩn thận với một tội phạm âm sát tà đạo đã giết chết mấy người.

Nhưng đúng vào lúc này.

Dị biến đột nhiên phát sinh.

Thanh niên tinh hồng kia toàn thân run rẩy vặn vẹo, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, dường như có thứ gì đó muốn nổ tung.

“Không tốt!”

Vương Tông Xương cảm thấy không ổn, vội vàng lui về phía sau.

Bỗng nhiên!

“Ầm!”

Lồng ngực thanh niên kia nổ bể ra, ngay cả dụng cụ lưới cùng dây leo đều đồng loạt vỡ nát.

Một con sâu màu máu chỉ to bằng ngón út, nhanh như chớp bay về phía Vương Tông Xương. Vương Tông Xương vội vàng vung kiếm chặn lại, nhưng lại rơi vào khoảng không.

Con trùng màu máu kia giống như mũi tên nhọn hoắc đâm vào trong cơ thể hắn, vậy mà rất sống sờ sờ chui vào trong xương cột sống hắn.

“A!”

Vương Tông Xương thống khổ vạn phần gào lên, nhưng lúc này hắn vẫn có lý trí, lúc này rít gào: “Nhanh, mau trói ta lại.”

Hắn tận mắt nhìn thấy thanh niên tinh hồng kia điên cuồng và thô bạo.

Có lẽ, chính là tai họa do con côn trùng màu máu kia gây ra.

“Nhanh, nhanh!” Hắn cảm giác được huyết dịch đang sôi trào bốc cháy, một luồng sức mạnh đáng sợ khó có thể tự kiềm chế tràn ngập lên.

Trần Phương Hoa cùng các gia tướng lập tức cùng lên, thừa dịp Vương Tông Xương còn có lý trí trói hắn lại, một tầng lại một tầng dây thừng trói chặt hắn ta.

“Nhanh, nhanh lên thuyền cập cảng.” Trần Phương Hoa cũng là tinh anh đã trải qua ma luyện, lập tức hạ lệnh: “Cờ Thăng Cầu Cứu, để tộc nhân ở cảng lập tức thông báo cho lão tổ Nho Hồng tới cứu viện.”

Vương Tông Xương chính là tộc nhân thế hệ trẻ của Vương thị, cũng rất được tộc trưởng Vương thị bồi dưỡng trọng dụng. Nếu trên thuyền của Trần thị bọn họ xảy ra đại sự, vậy thì trả được không?

…

Chương 56: Huyết cổ Giá Y! Họa phúc tương y

…

Bình An trấn, hồ Châu Vi.

Trong hơn vạn mẫu thủy vực, thủy chất tinh khiết mà sương khói mênh mông.

Thỉnh thoảng lại có một con cá lớn nhảy ra khỏi mặt nước, nổ thành từng gợn nước.

Bỗng nhiên.

Xa xa có một con "đội thuyền", nhanh chóng rong ruổi trên mặt nước, tạo ra hai vệt nước thật dài. Bầy cá kinh hãi chạy loạn khắp nơi, giống như đàn cá loạn vũ.

Cẩn thận tập trung nhìn, đó nào phải thuyền, rõ ràng là một con rùa đen cực lớn. Hắn chính là linh thú thủ hộ của Vương thị —— Nguyên Thủy Linh Quy.

Nó thò ra cái đầu rùa to lớn thật dài, bốn móng vuốt chuyển động như mái chèo, tốc độ du động cực nhanh.

Ở trên mai rùa dày, có một đôi nam nữ tiểu hài tử đang ngồi.

Nữ hài ước chừng tám chín tuổi, lớn lên phấn điêu ngọc trác mà hai con ngươi linh động, tựa như một tiểu công chúa.

Nam hài khoảng bốn năm tuổi, ngoan ngoãn ngồi ở trên con rùa đen, trong ngực còn ôm một cái đại thư bao, tuổi còn trẻ trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ lo lắng.

Hắn do dự trong chốc lát, nói: "Tỷ tỷ, tỷ hôm nay lại chọc giận phu tử rồi. Phu tử nói, muốn phụ thân đích thân đưa tỷ đi thượng tộc học, nếu không sẽ không dạy tỷ. Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Ngươi yên tâm, tỷ tỷ ta sớm đã có sắp xếp." Cô gái vẻ mặt bình tĩnh nói, "Trước khi ta tan học, đã đánh cho cháu trai bảo bối của phu tử một trận trước, đứa nhỏ kia sau khi trở về sẽ giảng đạo lý đàng hoàng với phu tử."

Nam hài đầu đầy mồ hôi lạnh, đây là sắp xếp của tỷ tỷ sao?

Hắn yếu ớt nói: "Tỷ tỷ ngươi cứ đấu với phu tử như vậy, ta lo lắng hắn sớm muộn sẽ đi tìm phụ thân khóc lóc kể lể."

"Khóc lóc là khóc lóc kể lể đi, thì phải xem hắn có khiêng cháu trai bảo bối của mình hay không." Đứa bé gái hừ một tiếng, "Bây giờ tộc học cũng đã thay đổi rồi. Ai bảo lão phu tử đó, còn ôm một ít tư tưởng nam nữ cũ kỹ không buông? Hắn chính là ỷ vào năm đó từng dạy cho cha, mới ngang ngược như vậy. Tóm lại tư tưởng của hắn nếu không thay đổi, bản tiểu thư đấu với hắn đến cùng."

Nam hài vẻ mặt bất đắc dĩ, tỷ tỷ ngươi cùng lão phu tử đấu như vậy, đem ta cũng liên lụy xuống, hiện tại bài tập của hắn đều là gấp đôi liều lượng. Thời gian này quá khó khăn.

Hắn thật muốn nói một tiếng với tỷ tỷ, oan oan tương báo từ khi nào, ngươi không thể cúi đầu với phu tử, mọi người bắt tay giảng hòa sao?

Đôi nữ hài này đương nhiên là một đôi nhi nữ của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, Vương Ly Dao và Vương Tông An.

"An An, con sợ cái gì?" Vương Ly Dao khoanh tay nói: "Chỉ cần lòng mang chính nghĩa thì kiên quyết không cúi đầu trước thế lực ác. Con thân là một nam hài tử, còn là thiếu tộc trưởng gia tộc, cũng không thể quá mềm yếu."

Vương Tông An trong an tâm nói thầm, mềm yếu là không đúng. Nhưng cũng không thể giống như tỷ tỷ ngươi, động một chút lại dùng bạo lực giải quyết vấn đề a?

Tỷ đệ hai người vừa nói chuyện.

Nguyên Thủy Linh Quy đã đưa bọn họ đến bến tàu hậu viện tổ trạch Vương thị, Vương Ly Dao sờ sờ đầu nó, thân mật với nó một phen: "Cảm ơn ngươi, Linh Quy, sáng mai ta mang cho ngươi chút đồ ăn ngon."

Thái độ của Nguyên Thủy Linh Quy đối với Vương Ly Dao, cũng vô cùng thân thiết, cọ cọ nàng lưu luyến rời đi.

Cũng khó trách, Nguyên Thủy huyết mạch của Vương Ly Dao vô cùng nồng đậm, tuy còn chưa đạt tới trình độ Nguyên Thủy

linh thể, nhưng cũng là phi thường hiếm thấy. Một người một rùa, đều cảm giác thập phần thân cận với nhau.

“Hoắc, An An.” Xảo Nhi tiến lên, giúp bọn họ nhấc thư bao lên, sắc mặt của nàng có chút ngưng trọng: “Tiểu thư bảo ta tới đón các ngươi trở về.”

“Hả?”

Mẫu thân lần này vậy mà không tới đón bọn họ.

Vương Ly Dao có chút lo lắng hỏi: “Đột nhi cô cô, đã xảy ra chuyện gì?”

Xảo Nhi vừa dẫn bọn họ trở về vừa nói: “Là Tông Xương thiếu gia xảy ra chút chuyện, gia chủ và tiểu thư đều đang giúp hắn trị liệu.”

Nhị ca ca đã xảy ra chuyện?

Vương Ly Dao và Vương Tông An lập tức lo lắng.

Từ nhỏ Tông Xương ca ca đều đối với bọn họ vô cùng tốt. Bọn họ cũng không muốn hắn gặp chuyện không may.

…

Cùng lúc đó.

Trong thiên sảnh của viện của Vương Thủ Triết.

Liễu Nhược Lam đang chiêu đãi Nho Hồng lão tổ, nàng cảm kích nói: “Đa tạ Nho Hồng lão tổ đã ra tay giúp Tông Xương ngăn chặn Huyết Cổ trong cơ thể, còn đích thân đưa hắn về.”

Nho Hồng lão tổ liên tục dừng tay: “Nhược Lam khách khí rồi. Đông Cảng Trần thị chúng ta và Bình An Vương thị, chính là minh hữu thông gia, canh gác lẫn nhau đều là chuyện nên làm.”

Nho Hồng lão tổ không dám coi thường Liễu Nhược Lam. Trong sân thí luyện ở ngoại vực, hắn tận mắt nhìn thấy nàng ra tay.

Vị đại phụ Vương thị này một khi bùng nổ, ngay cả ông ta cũng cảm thấy run rẩy. Tiền đồ rộng lớn trong tương lai của bà ta, chỉ sợ khó có thể tưởng tượng.

Bây giờ kế hoạch chiến lược lớn nhất của Đông Cảng Trần thị chính là ôm chặt đùi Bình An Vương thị.

Cùng lúc đó, trong sương phòng của thính sảnh.

Vương Tông Xương bị bắt ở trên giường, khuôn mặt hắn vặn vẹo, hai mắt tỏa ra khí tức đỏ tươi mà hung ác, tim đập cực nhanh. Giữa huyết mạch căng phồng, mạch máu có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Huyền khí màu xanh của Vương Thủ Triết chạy trong cơ thể hắn, giúp hắn trấn an mạch máu không ngừng bị hao tổn. Hắn chau mày, trong xương cột sống của Vương Tông Xương cất giấu một thứ có hình dáng như huyết cổ.

Trước đó Nho Hồng lão tổ đã cố hết sức áp chế, nhưng không cách nào trục xuất nó ra ngoài.

Hơn nữa một khi mất đi áp chế, nó sẽ sống lại. Không biết tản ra thứ gì khiến huyết mạch của Vương Tông Xương sôi trào không thôi.

Nếu không có thanh sắc huyền khí của Vương Thủ Triết, có được năng lực chữa trị cường đại, e rằng Vương Tông Xương đã nổ tan xác mà chết.

Mà điều Vương Thủ Triết có thể làm chỉ là giúp hắn duy trì tính mạng.

Hai đứa bé Vương Ly Dao Vương Tông An trở về, lập tức cũng trở nên vô cùng nhu thuận, yên lặng thay Vương Tông Xương chúc phúc.

Lại nửa ngày trôi qua.

Phòng Hữu An vẫn còn ở Trường Ninh vệ tọa trấn cứu trợ thiên tai được Vương Thủ Triết phái người trở về. Hắn đi vào kiểm tra Vương Tông Xương một chút, lại nghe gia tướng kể lại chuyện lúc đó.

Nhất thời sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng đến cực điểm, trầm giọng nói: “Tạm thời không nhắc tới vì sao Bách Đảo vệ lại xuất hiện âm Sát tà đạo. Chỉ nói tới Huyết Cổ này chắc là Giá Y Huyết Cổ đại danh đỉnh đỉnh.”

“Huyết cổ Giá Y?”

Vương Thủ Triết tiếp tục thi triển thanh sắc huyền khí, giúp Vương Tông Xương duy trì sinh mệnh. Đồng thời còn nhét một lá cây trường sinh vào trong miệng hắn. Lá cây đó có năng lực chữa trị cường đại, giảm bớt gánh nặng cho Vương Thủ Triết.

"Giáu y huyết cổ là một tổ chức cấp tiến nào đó của Thần Vũ hoàng triều, nghiên cứu ra tà thuật tăng cường huyết mạch." Phòng Hữu An trầm trọng nói: "Bọn họ đem huyết cổ nhập vào trong cơ thể hung thú ấu niên kỳ, theo sự trưởng thành nhanh chóng, huyết cổ Giá Y sẽ không ngừng cắn nuốt tinh hoa huyết mạch của nó. Cho đến khi hung thú trưởng thành sẽ là ngày chết của nó."

"Sau đó bọn họ lại lấy huyết cổ Giá Y ra, cấy vào trong cột sống trong cơ thể con người. Mượn năng lực tạo huyết của cốt tủy, không ngừng rót tinh hoa huyết mạch hung thú vào trong cơ thể con người, từ đó đạt được mục đích cấy ghép huyết mạch hung thú cho con người."

Theo giọng nói êm tai của Phòng Hữu An, Vương Thủ Triết cũng hít một hơi khí lạnh. Thần Vũ hoàng triều diệt vong mười vạn năm trước kia, hình như thật sự rất lợi hại, đây rõ ràng là kỹ thuật di chuyển gen.

"Thật ra ta cũng hiểu, nguyên nhân nhân nhân loại muốn trở nên mạnh mẽ. Tổ chức kia muốn biến mỗi người đều thành thiên kiêu." Phòng Hữu An nói: "Nhưng huyết cổ Giá Y quá mức hung tàn, làm trái với thiên đạo. Học Cung chúng ta hơn hai trăm năm trước cũng từng có được một con huyết cổ Giá Y, vì thế còn chết mấy người, không phải mỗi người đều có thể chống đỡ được sự bá đạo của huyết cổ Giá Y."

Sau đó hắn lại nói thêm một ít về chuyện huyết cổ Giá Y.

Sau khi nghe xong, Vương Thủ Triết hiểu rồi, sử dụng loại huyết cổ Giá Y này vô cùng nguy hiểm, nếu như không vượt qua được thì chính là một chữ chết! Nhưng nếu có thể vượt qua, huyết mạch của Vương Tông Xương có thể xảy ra lột xác.

Sau đó, Vương Thủ Triết đặt tất cả lực chú ý và tinh lực lên người Vương Tông Xương.

Thời gian từ từ trôi qua.

Lại là mấy ngày sau, dưới sự trị liệu liên tục không ngừng của Vương Thủ Triết, mình cũng suýt chút nữa dầu hết đèn tắt. Cũng may mấy ngày sau, sắc mặt của Vương Tông Xương cuối cùng cũng từ từ khôi phục thành nguyên sắc, xem ra đã gắng gượng được.

Vương Thủ Triết lúc này mới thật sự thở dài một hơi, bắt đầu ăn uống, ngồi xuống luyện khí, khôi phục lỗ vốn của mình. Nhưng hắn vẫn làm bạn bên cạnh Vương Tông Xương mười hai canh giờ để phòng ngừa bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Lại ba bốn ngày sau.

Vương Tông Xương tỉnh lại, mặc dù cả quá trình hắn mơ mơ màng màng, nhưng đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì. Hắn giãy dụa đứng dậy, bái tạ Vương Thủ Triết nói: "Tông Xương bái tạ tứ thúc, ân cứu mạng."

"Không sao, chúng ta đều là người một nhà, thủ hộ lẫn nhau vốn nên." Vương Thủ Triết thấy tinh thần hắn dồi dào, không có chút cảm giác suy yếu nào, sau khi hơi kiểm tra, phát hiện tố chất thân thể của hắn cũng có lột xác rất lớn.

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lần này Tông Xương cũng coi như nhân họa đắc phúc.

Chỉ có điều, loại lột xác huyết mạch này cũng không phải một sớm một chiều là có thể thể hiện ra. Bởi vậy, Vương Thủ Triết quyết định để hắn trở về nghỉ ngơi mấy ngày, chậm rãi khai quật biến hóa của huyết mạch.

Mà sự xuất hiện của những âm Sát tà đạo kia cũng khiến cho Vương Thủ Triết cảnh giác. Cho dù bọn họ đều đã chết, vẫn sẽ có không ít dấu vết để lại.

Ra lệnh, bộ môn tình báo dưới trướng đối với việc này, truy xét đến cùng.

Đúng vào lúc này, Liễu Nhược Lam rất hiền lành bưng chút mỹ thực nàng tự tay nấu nướng tiến vào: "Tông Xương mấy ngày nay chịu khổ rồi, tứ thẩm hầm cho ngươi chút linh thực bổ dưỡng thân thể."

"Cái này…" Vương Tông Xương vừa mới thoát khỏi huyết cổ Giá Y mặt mũi trắng bệch, nhưng hắn lại không dám ngỗ

nghịch Tứ thẩm, đành phải cười thảm cảm tạ: “Tông Xương đa tạ Tứ thẩm thương cảm.”

“Hài tử đáng thương, nhìn ngươi sắc mặt đã đói đến trắng bệch rồi, ngươi ăn trước đi, Tứ thẩm lại nấu thêm một nồi cho ngươi.”

Sau đó, Vương Thủ Triết dùng ánh mắt đồng tình nhìn đứa bé.

…

Mấy ngày sau.

Phía đông Trường Ninh vệ thành, có một quần thể kiến trúc chằng chịt.

Nơi này tường cửa cao lớn, đề phòng sâm nghiêm, vừa nhìn chính là địa bàn của gia tộc quyền thế nào đó.

Trên cửa viết mấy chữ mạ vàng to.

“Trường Ninh Từ thị.”

Toàn bộ Trường Ninh vệ đều biết, Trường Ninh Từ thị chính là một thế gia bát phẩm uy tín lâu năm.

Từ hai trăm năm trước, Trường Ninh Từ thị đã là thế gia Bát phẩm.

Hơn nữa bọn họ đặt chân ở Trường Ninh vệ, đã vượt qua ba trăm năm. Từng thế hệ kinh doanh xuống, nội tình thập phần hùng hậu, so với những thế gia bát phẩm mới tấn thăng chưa tới trăm năm kia, tự nhiên không phải cùng một loại khí tượng.

Nhưng mà thế gia bát phẩm lâu đời này, gần đây cuộc sống cũng không dễ dàng.

Theo mấy năm trước, Tiền Mã Hoàng Phủ thị bắt được một cơ hội, sau khi gia nhập vào ngành dệt, Trường Ninh Từ thị lại bị đánh cho liên tiếp bại lui, trong thời gian ngắn, mất đi quá nhiều nguyên vật liệu cung ứng cho gia tộc.

Nguyên nhân nói ra cũng đơn giản, đó là Tiền Mã Hoàng Phủ thị có Thiên Nhân Hoàng Phủ thị làm chỗ dựa sau lưng, không dám nói là không từ thủ đoạn, nhưng cũng có chút không kiêng nể gì.

Mà Trường Ninh Từ thị, vì trùng kích Thiên Nhân thế gia, dây chuyền tài chính đã sớm căng cứng đến cực hạn. Hiện giờ lần này, gần như đánh vào mạch máu của bọn họ.

Đúng vào lúc này.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đỗ trước cửa chính của Trường Ninh Từ thị.

Bên trong xe ngựa.

Có một đôi vợ chồng trung niên, trong ngực còn ôm một tiểu hài tử hai ba tuổi.

Nữ tử bởi vì bảo dưỡng vô cùng tốt, thoạt nhìn vẫn là dáng vẻ thướt tha như trước, một bộ dạng lão luyện.

Mà nam tử có một bộ mặt chữ quốc, rất có dáng vẻ uy nghiêm trầm ổn.

Đôi phu phụ này chính là Vương Thủ Tín và phu phụ Từ thị đời thứ bảy của Vương thị.

Vương Thủ Tín là lão đại đời chữ Thủ, bây giờ đã năm mươi hai tuổi, so với Vương Định Tộc đời chữ Định thì Vương Định Hải lớn tuổi hơn.

“Vương Thủ Tín, ngươi xem cách ăn mặc của lão nương có được không?”

Hôm nay Từ thị, hiển nhiên là ăn mặc tỉ mỉ, vậy mà mặc vào một bộ váy tơ băng tằm màu thủy lam. Châu trâm đeo trên đầu, cũng là trân châu màu lam hiếm thấy treo, vòng tay đeo trên cổ tay cũng là bảo trạc băng lam giá trị xa xỉ.

Khiến nàng nhìn qua, giống như là một phu nhân danh môn không đến bốn mươi tuổi.

“Cũng được.” Vương Thủ Tín ôm một thằng bé, ánh mắt tùy ý liếc qua, ngữ khí rõ ràng có chút qua loa.

“Vương Thủ Tín!”

Hàng lông mày Từ thị nhíu lại, nóng nảy từ từ đi lên, “Có phải ngươi chiếm ánh sáng của Tứ thúc thúc, phát triển lên, tương lai sẽ có cơ hội xông lên Linh Đài cảnh. Bắt đầu thấy lão nương không vừa mắt, ghét bỏ, chuẩn bị cưới hai tiểu thiếp rồi hả?”

“Từ Xuân Vân! Ngươi đừng có làm càn.” Vương Thủ Tín cau mày nói: “Ta đã bao giờ nói muốn cưới tiểu thiếp đâu?”

“Tóm lại, lão nương mặc kệ. Từ Xuân Vân ta gả cho Vương thị ngươi, nhưng sinh hai trai hai gái, hiện tại ngay cả cháu cũng có.” Từ thị nhíu mày nói: “Ngay cả Tứ thúc thúc, cũng luôn tán dương ta là đại công thần của Vương thị. Nếu ngươi dám cưới tiểu thiếp, lão nương sẽ đi đến trước mặt Tứ thúc thúc khóc.”

“Được rồi được rồi, ngươi chớ có làm loạn.” Giọng nói của Vương Thủ Tín lập tức mềm nhũn: “Mấy ngày trước Tông Xương xảy ra chuyện, làm cho trong lòng ta có chút nôn nóng bất an. Ta đây không phải là cùng ngươi về nhà mẹ đẻ sao?”

“Tứ thúc thúc cũng nói rồi, Tông Xương chúng ta là nhân họa đắc phúc.” Từ thị nói: “Còn nữa, nếu không có Tứ thúc thúc nói để ngươi cùng trở về, ngươi bao nhiêu năm rồi không cùng ta trở về?”

Nói đến việc này.

Vương Thủ Tín sắc mặt cũng có chút bất đắc dĩ: “Xuân Vân, không phải ta không về cùng ngươi. Chính là mấy vị huynh đệ tẩu tẩu trong nhà ngươi, ánh mắt đều là Trường Thiên đi lên, mỗi lần đều cho rằng chúng ta là trở về chiếm tiện nghi, giống như phòng trộm nhìn chằm chằm vào.”

“Được rồi được rồi, lão già nhà ngươi thật hẹp hòi.” Đôi mắt xinh đẹp của Từ thị quét ngang nói: “Nói mau, ta ăn mặc như thế nào?”

“Đẹp.”

“Hừ, coi như ngươi biết nói chuyện. Hôm nay ngươi giúp ta mặt mũi trở về.” Từ thị lặng lẽ nhéo đùi hắn một cái, “Lát nữa ta bảo ngươi muốn thế nào thì thế đó.”

“Cái này… Lão phu lão thê, tôn nhi thất Ninh còn ở đây.”

“Được lắm! Vương Thủ Tín, đồ chó má này, lão nương thấy ngươi thật sự muốn cưới tiểu thiếp rồi.”

…

Chương 57: Nở mày nở mặt! Đại tẩu áo gấm thăm thân!

…

Từ An Minh, một vị tộc nhân trực mạch bình thường trong Trường Ninh Từ thị.

Bây giờ hắn đã tám mươi tuổi, mấy năm trước liền từ trong sản nghiệp gia tộc lui xuống, trở thành một gã tộc lão, cả ngày chính là ngậm kẹo đùa cháu, hoặc là hầu lộng hoa cỏ.

Trước kia hắn cũng từng tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng tám cao đoạn, chỉ là theo tuổi tác càng lớn, khí huyết thịnh vượng dần dần biến mất.

Cũng không có dùng lượng lớn linh thực hoặc là đan dược để duy trì, cho nên tu vi trước mắt chỉ duy trì ở Luyện Khí cảnh tầng tám không bị rớt xuống mà thôi.

Cả đời này Từ An Minh không có thành tựu gì quá lớn nhưng cũng có sự kiêu ngạo của bản thân.

Hắn tổng cộng sinh ra ba nam hai nữ, tôn tử ngoại tôn thì có tới mười lăm người, hôm nay ngay cả chắt ngoại tôn cũng đã có bốn người.

Nhân sinh có thể nói là tự đắc viên mãn.

Thân là tộc lão, Từ An Minh ở trong vườn hương phía tây của chủ trạch. Tòa nhà này cách chính đường rất gần, diện tích cũng tương đối lớn, cho dù ở trong các môn viện của Trường Ninh Từ thị thì cũng được xem là rất có thể diện.

Đang là ngày xuân, trong Trúc Hương Viên cỏ cây xanh tươi, mọc vừa đúng lúc.

Dưới sự quản lý tỉ mỉ của gia đinh, các loại hoa tươi khác nhau nở rộ, cạnh tranh diễm lệ, làm cho toàn bộ vườn trông rất đẹp mắt, sinh cơ bừng bừng.

Sáng sớm hôm nay, mặt đường chủ yếu trong vườn đã được các nô bộc đặc biệt dùng nước quét dọn hai ba lần, nước sạch dùng qua bị quét vào mương thoát nước chuyên môn đào móc,

mặc dù trong mùa mưa dầm triền miên này cũng không cần lo lắng có nước ứ đọng, ảnh hưởng tâm tình lão gia.

Từ An Minh cũng đã sớm mặc trường bào mới tinh, ngồi ngay ngắn trong chính đường, trên khuôn mặt uy nghiêm mơ hồ lộ ra vẻ chờ mong, giống như đang chờ đợi người nào đó.

Bình thường, các con cháu của ông ta đều ở gần đây, hôm nay cũng tụ tập trong vườn hương, người một nhà chỉnh tề, rất có phong phạm của tiểu gia tộc trong đại gia tộc.

"Từ Chấn Hưng, ngươi ra ngoài xem muội muội ngươi có tới không?"

Lão gia tử Từ An Minh khẽ nhíu mày, tựa hồ có chút không định thần nổi.

Trong hai người hắn tam nhi đau lòng nhất chính là thứ nữ Từ Xuân Vân. Bởi vì lần đó do gia chủ ra mặt, gả nó cho tử đệ trực mạch Vương thị Vương Thủ Tín của Bình An Vương thị.

Lúc trước Bình An Vương thị là quang cảnh gì? Chẳng những ở một nông thôn xa xôi, trong gia tộc còn lộ ra một chữ —— "Nghèo."

Nữ nhi gả qua có thể sống tốt được bao nhiêu?

Từ Chấn Hưng là trưởng tử của lão gia tử, bây giờ cũng đã năm mươi mấy tuổi, mấy năm nay đã tiếp nhận lớp của lão gia tử, đảm nhiệm chức vụ chủ sự của bộ phận trọng yếu sản nghiệp tại phường Chức Tạo của Trường Ninh Từ thị, cũng coi như là một phương nhân vật.

Nghe vậy, hắn chắp tay nói với phụ thân: "Vâng, phụ thân."

Không đợi hắn đi ra ngoài, lão Nhị Từ Chấn Nghiệp cũng cười nói: "Ta đi cùng ca đi. Lại nói tiếp, ta cũng ba năm không gặp muội muội rồi. Hơn nữa lúc này đây, ta nghe nói muội phu thủ tín cũng tới."

Nói xong, hai huynh đệ đồng loạt bước ra cửa, thần thái cử chỉ không hề có vẻ không vui.

Thậm chí, trước khi bọn họ ra ngoài còn dặn dò vợ vài câu, bảo bọn họ chăm sóc lão gia tử thật tốt, nên chuẩn bị đều chuẩn bị.

Trường Ninh Từ thị đứng ở cửa chính.

Dưới ánh mặt trời nghiêng nghiêng, cổng chào bằng gỗ tinh xảo hoa mỹ đứng sừng sững, trang trọng mà uy nghiêm.

Trên cổng chào có treo tấm biển viết bốn chữ "Trường Ninh Từ thị", phía trên đại biểu cho ấn ký quan tạo của thế gia bát phẩm tỏa sáng rạng rỡ.

Bên ngoài cổng chào chính là con đường lát đá xanh.

Phẩm cấp thế gia càng cao, trường đạo này càng rộng. Thí dụ như thế gia cửu phẩm, trường đạo này chỉ có thể tu rộng một trượng, bát phẩm có thể tu rộng hai trượng, đến thất phẩm, gạch thanh thạch có thể đổi thành gạch điêu hoa, càng hướng lên quy chế càng cao, đây là thể diện triều đình Đại Càn giao cho thế gia.

Giờ phút này, một chiếc xe ngựa được trang trí tinh xảo, khắc ký hiệu của Bình An Vương thị, dưới sự hộ vệ của gia đinh và gia đinh ở nhà chậm rãi dừng ở trên con đường đá xanh thật dài.

Người hầu giữ cửa vừa thấy, lập tức ân cần nghênh đón, không một lỗ hổng nói lên lời nịnh nọt.

Phu xe ngựa của Vương thị đặt chân lên xe, cung kính mời chủ nhân xuống xe.

Phu phụ Vương Thủ Tín lúc này mới ôm một đứa bé chưa tới ba tuổi, dưới sự cung kính vây quanh của mọi người, xuống xe ngựa.

Vương Thủ Tín bây giờ đã qua năm mươi tuổi, mặc dù dung mạo không già, nhưng khí chất lại trầm ổn nội liễm, dưới sự hộ tống của các gia phó ở nhà nhìn qua có vài phần uy nghiêm.

Bất quá, cẩm bào vốn thẳng thớm của hắn tựa hồ có chút lộn xộn, đai lưng ngọc hình hổ trên đai lưng cũng lệch đi, tựa như vội vội vàng vàng mới cài lên.

Ánh mắt hắn nhìn về phía phu xe ngựa cũng có chút trốn tránh và không được tự nhiên, lúc đối mặt với cô dâu Từ thị, ánh mắt lại càng có chút phức tạp.

Thê tử này, từ trước đến nay đều là to gan lớn mật, lại không nghĩ tới tùy tiện làm bậy như thế.

Khóe lông mày Từ Xuân Vân hơi mang theo một bộ xuân ý, dường như lại có chút đắc ý, bộ dáng thỏa mãn nho nhỏ, ngay cả khuôn mặt vẫn còn phong vận đều giống như hơi hồng nhuận phơn phớt hơn rất nhiều.

Phu xe ngựa của Vương thị cụp mí mắt, giống như là chưa tỉnh ngủ.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Hắn không nhìn thấy, không nghe thấy, cái gì cũng không biết.

Là phu xe ngựa truyền thừa nhiều đời của Vương thị, hắn rất có tố chất nghề nghiệp, tai điếc miệng câm là chuyện cơ bản nhất, ngẫu nhiên đôi mắt cũng có thể lựa chọn mù một chút.

Không phải sao, Từ thị lén lút đưa cho hắn một càn kim, thấp giọng cảnh cáo: “Vương lão đầu, ngươi biết mà, từ trước đến nay tính tình ta không tốt, chớ có truyền tin ra ngoài.”

“Từ đại cô nương, cô nói gì?” Vương lão nhân một bộ không nghe thấy, nhưng lặng yên không một tiếng động, chiếc càn kim kia đã bị lão giấu kỹ bên người.

Đúng vào lúc này.

Trong chủ trạch Trường Ninh Từ thị, hai gã nam tử trung niên mặc cẩm bào đi ra.

Tuy rằng đều đã năm sáu mươi tuổi, nhưng bởi vì trường kỳ tu luyện, dáng người của bọn họ đều không có già, hơn nữa bởi vì xuất thân, bọn họ thân ở địa vị cao trường kỳ, tay cầm quyền bính, tự có một bộ dáng thong dong uy nghiêm.

Từ Chấn Hưng cầm đầu vừa nhìn thấy muội muội cùng muội phu, lúc này tươi cười nghênh đón: “Xuân Vân, Thủ Tín, đây đã về đến cửa nhà rồi. Còn ở đó lải nhải cái gì?”

Từ thị không chút hoang mang, thu mình hành lễ nói: “Xuân Vân gặp qua hai vị ca ca.”

Vương Thủ Tín cũng tiến lên chắp tay hành lễ: “Thủ Tín bái kiến hai vị huynh trưởng.”

Thái độ của hắn không kiêu ngạo không kiêu ngạo, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi.

“Thủ Tín, không cần khách khí như vậy.”

Từ Chấn Hưng và Từ Chấn Nghiệp vội vàng tiến lên, một trái một phải đỡ lấy hắn.

Hai người đều tươi cười, thái độ thân thiện không thôi.

“Huynh đệ chúng ta đã nhiều năm không gặp. Cửa này không phải nơi nói chuyện, mau theo chúng ta đi vào.”

“Hai vị ca ca chớ sốt ruột.” Từ Xuân Vân nói: “Trong xe ngựa còn có một vài thứ, đều là đặc sản đất đai mà gia đình chúng ta đưa thư cho phụ thân.”

Từ Chấn Hưng hơi sững sờ, lập tức vỗ đầu cười nói: “Ngươi xem ca ca ngươi, sau này nhìn thấy các ngươi quá vui vẻ.”

Nói xong, hắn vung tay lên, từ trong chủ trạch đi ra mấy vị gia đinh, bắt đầu hỗ trợ chuyển đồ vật.

Khá lắm.

Một cái túi lớn, trên trăm cân Bạch Ngọc Linh Mễ, một vò linh tửu chế tạo từ Xích Tinh Linh Mễ, một cái nặng năm sáu chục cân, thịt đùi trước của mãnh thú Thiết Bối Man Trư, còn có một vò lớn thịt linh ngư mặn không thấp hơn sáu bảy mươi cân, còn có mười cân lá trà bình thường, một lượng linh trà.

Ngoài ra còn có một phần danh mục quà tặng, đều là rất nhiều rau dưa, rau dưa, gà, vịt, ngỗng…

Bất quá bởi vì số lượng quá nhiều, trong xe ngựa không bỏ xuống được, sau đó sẽ có xe ngựa chuyên môn đưa tới.

Từ Chấn Hưng và Từ Chấn Nghiệp cũng coi như là chủ sự có mặt mũi trong Trường Ninh Từ thị, bình thường cũng coi như kiến thức rộng rãi, nhìn thấy tình cảnh này đều bị khiếp sợ không nhẹ.

Trở về nhà mẹ đẻ mà thôi, lại chuẩn bị lễ vật phong phú đến cực điểm như vậy. Người không biết còn tưởng rằng đây là tới hạ sính lễ.

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, thanh âm đều thấp đi rất nhiều.

“Cái này… Xuân Vân, thủ tín, đây cũng quá nhiều đi?”

“Hai vị ca ca.” Khóe mắt Từ Xuân Vân tràn đầy đắc ý, “Nhà chúng ta thủ tín đã nói, những năm này khí huyết của cha không thịnh vượng bằng trước kia, vẫn là phải ăn nhiều linh thực bổ sung thân thể. Như vậy mới có thể kéo dài tuổi thọ, sống hơn trăm tuổi.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai vị huynh đệ đều có chút lúng túng, khuôn mặt có chút khô nóng.

Trường Ninh Từ thị là một thế gia bát phẩm lâu năm. Lão gia tử Từ An Minh thân là tộc lão, phụng dưỡng hàng năm được hưởng cũng không thấp.

Sở dĩ những năm gần đây khí huyết chảy xuống cực kỳ lợi hại, tự nhiên là bởi vì hắn đem phụng dưỡng của mình bổ sung cho hậu bối tôn tử.

Đây là chuyện mà rất nhiều tộc lão gia tộc đều sẽ làm, dù sao nhân sinh của bọn họ đã đi tới tuổi già, mà các con cháu đều trẻ tuổi, không gian trưởng thành lớn hơn.

Bất quá nếu lúc này Từ Xuân Vân nói lên, tự nhiên sẽ khiến hai vị ca ca trong lòng không thoải mái.

Cũng may, từ trước đến nay bọn họ cũng biết tính tình Từ Xuân Vân, lúc này cười ha ha, liền bỏ qua việc này.

Trường Ninh Từ thị, lịch sử xa xưa, quy mô nhân khẩu đương nhiên cũng lớn hơn Bình An Vương thị rất nhiều. Cổng chính này bất cứ lúc nào cũng có người ra ra vào vào.

Nhìn thấy một màn này, chỉ cần hơi hỏi thăm một chút, liền biết là Từ Xuân Vân năm xưa gả cho Bình An Vương thị trở về thăm người thân.

Danh sách quà tặng thăm người thân cũng rất nhanh truyền ra, ngược lại trong tộc lại gây ra oanh động không nhỏ.

“Lần này trở về thăm người thân thật là bút tích không nhỏ.”

“Tộc lão Từ An Minh đúng là sinh ra một nữ nhi tốt. Xem ra sau này có thể hưởng phúc của con cháu rồi.”

“Ta đã sớm nói An Minh thúc là có phúc khí, nhìn xem, đây không phải là ứng nghiệm sao?”

Không ít người đều biết tộc lão Từ An Minh rất là hâm mộ, nhất là mấy tộc lão tuổi xấp xỉ hắn thì lại càng đỏ mắt không thôi.

Phải biết rằng, lúc trước khi muốn chọn người kết thông gia với Bình An Vương thị, nhà bọn họ cũng có nữ nhi trong danh sách dự tuyển, chỉ có điều bị bọn họ nghĩ trăm phương ngàn kế đẩy ngã mà thôi. Ai có thể ngờ được, mới vài chục năm trôi qua, phong thủy đã thay phiên chuyển rồi chứ?

Trong tiếng bàn tán xôn xao, hai vợ chồng Vương Thủ Tín Từ Xuân Vân, đã cùng hai huynh đệ Từ Chấn Hưng và Từ Chấn Nghiệp, mang theo một đống lễ vật trùng trùng điệp điệp tiến vào vườn hương Ly Hương nơi lão phụ thân Từ An Minh ở.

Trong chính đường.

Từ An Minh đã nhiều năm không gặp con gái, tất nhiên là một phen lão lệ tung hoành, kéo tay con gái, hỏi han ân cần không thôi.

Đối với hắn mà nói, bất kể nữ nhi có bao nhiêu, đều là nữ nhi bảo bối của mình.

Cả nhà bọn họ, ngoại trừ lão tam làm việc ở bên ngoài, cùng với đại nữ nhi của Vọng Hà Lôi thị, cũng coi như là tụ tập chỉnh tề.

Đương nhiên, các tiểu bối đều không có mặt, bọn họ từ trước đến nay không thích loại xã giao thân thích này.

Vương Thủ Tín cũng tiến lên chào: “Bái kiến nhạc phụ đại nhân.”

“Thủ Tín.”

Từ An Minh lau lau nước mắt, vội vàng tự mình đỡ Vương Thủ Tín dậy.

Thần sắc của hắn có chút phức tạp. Nhớ ngày đó nữ nhi gả cho Vương Thủ Tín, trong lòng hắn là một vạn điều không muốn. Với quang cảnh lúc ấy của Bình An Vương thị, nữ nhi có thể sống những ngày tốt lành gì?

Cũng may, tuy Vương thị nghèo nhưng cũng không bạc đãi nữ nhi của hắn. Hơn nữa hắn cũng biết, Vương Thủ Tín vô cùng

sủng ái Từ Xuân Vân, lúc này mới khiến trong lòng hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng không ngờ mấy năm gần đây, Bình An Vương thị lại cá ướp muối xoay người.

Vương Thủ Tín cũng lập tức phát triển theo, mười năm trước hắn chỉ mới Luyện Khí cảnh tầng bảy còn chưa tới, bây giờ khí độ nổi bật, huyền khí hùng hậu mà sâu không lường được.

Chẳng lẽ Bình An Vương thị còn chuẩn bị để Vương Thủ Tín xung kích Linh Đài cảnh hay sao?

Chẳng những trong lòng lão gia tử Từ An Minh đầy nghi ngờ, ngay cả hai huynh đệ Từ Chấn Hưng và Từ Chấn Nghiệp cũng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió.

Cho tới nay, bọn họ chưa bao giờ để mắt đến Vương Thủ Tín, nhưng không ngờ, hậu kình của Vương Thủ Tín lại dồi dào như thế, mơ hồ đã vượt lên trên bọn họ.

Ba vị tẩu tẩu kia của Từ Xuân Vân, hôm nay rõ ràng cũng đã tỉ mỉ ăn mặc qua một phen, thế nhưng so sánh với Từ Xuân Vân, không khỏi đều là mất màu.

Nhìn người ta ăn mặc trang điểm mới nhất, váy dài băng linh tằm băng lam, toàn thân đều là trang sức thủy lam băng, sắc mặt cũng trắng hồng, khí huyết thoải mái, hiển nhiên là thời gian sống an nhàn sung sướng, sống qua ngày quý phụ đại nãi nãi.

Nếu người không biết còn tưởng là đích nữ của Trường Ninh Từ thị trở về thăm người thân.

Các nàng đều là vẻ mặt tươi cười, lôi kéo gia trưởng Từ Xuân Vân nói chuyện, nhưng ánh mắt lại âm thầm liếc nhìn trượng phu của mình.

Nhìn thân thể này của muội muội đi, nhìn lại toàn thân chúng ta mà không thấy khó coi à? Chẳng lẽ đường đường là Trường Ninh Từ thị, kém hơn Bình An Vương thị nhiều vậy sao?

Hai huynh đệ Từ Chấn Hưng trong lòng tràn đầy đắng chát.

Được rồi, phiền toái lớn rồi.

Một thân trang phục và trang sức của muội muội, nếu đặt mua toàn bộ, sợ rằng không có hơn một ngàn càn kim thì không xuống được. Có tiền nhàn rỗi này, đương nhiên là ưu tiên trợ cấp cho bọn nhỏ tu luyện, sao có thể lãng phí như vậy?

Hai huynh đệ vội vàng dời lực chú ý, ôm lấy Vương Thất Ninh mới hai ba tuổi.

Đứa nhỏ này là con trai của Vương Tông Vệ, cũng là thành viên đầu tiên của đời "Thất" thứ chín của Bình An Vương thị.

Cứ như vậy, chủ đề câu chuyện tự nhiên chuyển sang trên người tiểu bối.

"Tiểu tử Tông vệ này, lúc còn trẻ có chút không đàng hoàng." Thân là đại cữu cữu Từ Chấn Hưng nói, "Bất quá mấy năm gần đây cũng có thể tĩnh tâm lại, kiên định làm chuyện gì đó. Đúng rồi, ta nhớ người hắn cưới chính là trực mạch của Công Tôn thị đúng không?"

Vừa nhắc tới trưởng tử, trên mặt Từ Xuân Vân cũng lộ ra một chút tươi cười đắc ý: "Đứa nhỏ Tông vệ kia lúc còn trẻ lãng đãng chút ít. Cũng may Tứ thúc thúc tự mình ra tay dạy dỗ một phen, để cho hắn lạc đường trở về."

"Bây giờ tiểu tử kia đang phát triển ở Đông Hải vệ, trong tay đã quản không ít chuyện. Con dâu của hắn cũng là Công Tôn đại nương tự mình đi nói thu thập. Đứa bé kia thông minh tài năng, vừa vặn có thể hàng phục được thằng nhóc kia."

"Cô cô thật may mắn." Nhị tẩu đảng thị cười cười, "Nhưng nhà chúng ta có nhiều năm cũng không tệ, bây giờ còn chưa tới ba mươi, đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, ngay cả lão tổ tông trong nhà cũng khen mấy lần."

Vừa nói đến nhi tử Từ Hữu Niên, ánh mắt của Đảng thị cũng không khỏi hơi đắc ý.

Đại tẩu tử Lôi thị ánh mắt có chút mất tự nhiên, hiển nhiên là hài tử trong nhà không ra tay được, ít nhất kém Từ Hữu Niên.

"Không ngờ hiện tại có tiền đồ như vậy." Từ Xuân Vân cười đến vui vẻ, giống như là lơ đãng nói, "Lại nói tiếp, Tông Xương nhà chúng ta mấy năm nay cũng rất bận rộn, không trở về thăm chư vị một chút nào."

Lời vừa nói ra, sắc mặt lão Nhị Từ Chấn Nghiệp lập tức xấu hổ.

Hắn hướng về phía Đảng thị nghiêm sắc mặt, nói: “Phụ nữ nhà ngươi, tin tức cũng quá không linh thông. Tông Xương nhà chúng ta mới hai mươi hai tuổi đã là cao thủ thanh niên nổi danh, so với có tiền đồ hơn nhiều.”

Lão đại Từ Chấn Hưng hơi do dự, cũng là hỏi: “Muội muội, ta nghe nói Ly Từ đi Tử Phủ học viện khảo thí, không biết thông qua chưa?”

Cuộc thi của học viện Tử Phủ?

Những người chưa từng nghe nói đến việc này lập tức quan tâm.

Có tư cách đến Tử Phủ Học Viện thi cử đã được xem là anh tài, nếu như có thể thi qua, cho dù làm một đệ tử bình thường, tương lai cũng tất nhiên là một Linh Đài cảnh.

Đối với nữ nhi Vương Ly Từ, Từ Xuân Vân cũng không chú ý quá nhiều, hơn nữa tu vi thật sự của Vương Ly Từ cũng nằm trong bí mật, ngay cả người làm mẹ như nàng cũng không rõ lắm.

Từ Xuân Vân suy nghĩ một chút nói: “Những chuyện này đều do tứ thúc của Thủ Triết an bài. Sau khi Ly Từ thi xong thì ở lại Học Cung, hẳn là thông qua cuộc thi rồi.”

Lời vừa nói ra, đám người Từ thị lập tức hưng phấn không thôi, đều là một bộ dáng vinh dự.

Trong thâm tâm hâm mộ thì hâm mộ, ghen tị thì ghen tị, nhưng nếu Vương Ly Từ có thể trở thành Linh Đài cảnh, vậy những người cậu như họ sẽ thăng thiên giống như gà chó.

Nói ra, chẳng những có mặt mũi, còn có lớp lá thư!

Nói không chừng, tương lai Ly Từ đại nha đầu chính là chỗ dựa của cả nhà bọn họ!

“Được được được ~” Từ An Minh cũng nước mắt tuôn rơi, vui mừng không thôi, “Ly Từ vừa vào Học Cung, tương lai chắc chắn sẽ thành Linh Đài cảnh. Không ngờ trong số tôn bối của Từ An Minh ta lại có thể sinh ra một Linh Đài cảnh!”

Vương Thủ Tín nhìn mà im lặng không nói.

Từ Xuân Vân không quá chú ý đến chuyện của nữ nhi, hơn nữa nữ nhi có ý giấu diếm, tự nhiên cũng sẽ không rõ ràng chân tướng, nhưng hắn lại biết được rõ ràng.

Nữ nhi Vương Ly Từ cũng không phải Linh Đài cảnh tương lai, mà là đã sớm trở thành Linh Đài cảnh.

Ngoài ra, ông ta cũng nghe Thủ Triết nói, Ly Từ đã bái một sư phụ khó lường, tiền đồ tương lai vô cùng rộng lớn.

Vương Thủ Tín thầm nghĩ, Ly Từ bái hơn phân nửa là một sư phụ Thiên Nhân cảnh, khó trách Thủ Triết muốn giữ bí mật. Nếu việc này truyền ra ngoài, sợ là sẽ gây ra một trận sóng gió.

Nhìn vẻ mặt xuân phong đắc ý của Từ Xuân Vân, hận không thể khoe ra được vẻ đẹp ưu tú của nhi nữ khắp thiên hạ, trong lòng hắn chính là một trận xấu hổ.

Bỏ đi bỏ đi, để cho nàng tiếp tục mờ mịt trong trống đi!

Chỉ tiếc, ngay cả Vương Thủ Tín cũng chẳng hay biết gì. Vương Ly Từ bái sư phụ Thiên Nhân cảnh đâu phải là, đường đường Tử Phủ thượng nhân, hơn nữa còn là phó viện trưởng đại nhân xếp hàng đầu trong Tử Phủ thượng nhân.

Đang lúc mọi người khen ngợi Vương Ly Từ không có lỗ mãng.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm uy nghiêm mà sang sảng: “Tam ca, ta nghe nói Xuân Vân và Thủ Tín đến. Chuyện này sao không báo cho ta biết?”

Thanh âm này…

Toàn bộ gia đình, ca tẩu của Từ Xuân Vân đều sững sờ tại chỗ.

Đây đây, đây không phải là giọng nói của gia chủ Từ An Bang sao?

Trường Ninh Từ thị của bọn họ, từ khi nào tiểu bối trực mạch trở về thăm người thân cũng phải báo cho gia chủ?

Nếu thật sự là người người như thế, gia chủ kia há phải vội vàng chết?

...

Chương 58: Thủ Triết định kế! Lãng thêm mây gió!

…

Tuy nhiên, nếu như gia chủ đã đến, cũng không cho phép một nhà Từ An Minh suy nghĩ nhiều, vội vàng tiến lên mời gia chủ Từ An Bang vào.

So với gia đình nhỏ trực mạch bình thường như Từ An Minh này, Từ An Bang đã là Linh Đài cảnh sơ kỳ đỉnh phong rõ ràng là một đại nhân vật của Trường Ninh vệ. Bất kể là tình báo tầm mắt hay là nguồn tin khác, Từ An Bang đều có ưu thế tuyệt đối.

Thái độ Từ An Bang hết sức hòa ái, khách khí với cả nhà Từ An Minh, hỏi han ân cần một phen, sau đó lại bày ra một bộ dáng trưởng bối với Từ Xuân Vân, quan tâm đầy đủ, tựa như nàng là đích nữ của Từ thị Trường Ninh Từ Trữ vậy.

Điều này làm cho Từ Xuân Vân có chút thụ sủng nhược kinh.

Sống cả đời, nàng cũng không có một mình nói hai câu với gia chủ Từ An Bang.

Cuối cùng, Từ An Bang đặt lực chú ý lên người Vương Thủ Tín, thái độ hòa ái thân thiết: “Thủ tín à, ngươi chính là con rể của Từ thị Trường Ninh chúng ta, chúng ta đều là người một nhà, không có chuyện gì thì về nhiều một chút, liên lạc tình cảm với nhau nhiều hơn.”

Sau khi thăm hỏi xong, Từ An Bang liền không quấy rầy gia đình nhỏ đoàn tụ của bọn họ nữa, chỉ dặn dò Vương Thủ Tín ở lại Trường Ninh Từ thị thêm vài ngày.

Sau đó, hắn rời đi.

Đợi Từ An Bang đi rồi, thành viên của gia đình nhỏ Từ An Minh lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Ba chị dâu càng thân mật nhiệt tình với vợ chồng Vương Thủ Tín, thậm chí bọn họ còn sắp xếp gia đinh đi thông báo cho các tiểu bối trở về, nói là muốn bọn họ bái kiến cô cô dượng một phen.

Về sau, tự nhiên lại là một phen náo nhiệt tạm thời không đề cập tới.

Lúc chạng vạng tối.

Trong thư phòng tư nhân của gia chủ Từ An Bang ở Trường Ninh Từ Ninh, Vương Thủ Tín uống linh trà, ngồi đối diện Từ An Bang.

Bên cạnh còn có một đôi phu phụ trung niên bồi tiếp.

Nữ tử kia ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo đẹp đẽ, tự có một phen khí chất ung dung mỹ mạo.

Mà nam tử kia tướng mạo cũng thập phần đoan chính, khí độ ung dung không bức, sắc mặt trầm tĩnh như nước, hiển nhiên là cán tướng trọng yếu của Trường Ninh Từ thị.

Nữ tử tên là Vương Lưu Cầm, chính là lão Ngũ đời thứ sáu của nữ tử Lưu Tự đời thứ sáu Bình An Vương thị, cũng chính là Ngũ cô cô của Vương Thủ Tín của Vương Thủ Triết.

Mà nam tử kia tên là Từ An Phong, là lão Thập Tam đời chữ "Trường Ninh Từ thị".

Vương Lưu Cầm, Vương Thủ Tín đều là tộc nhân trực mạch của Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị liên hôn, cũng là ràng buộc quan hệ huyết mạch và quan hệ giữa hai gia tộc.

Vương Thủ Tín thân là đại ca của đời chữ Thủ, áp lực và gánh nặng vẫn luôn rất nặng, từ trước đến nay tính cách trầm ổn, chưa bao giờ mạo hiểm cấp tiến.

Cũng bởi vậy, rất nhiều người đều cho rằng Vương Thủ Tín trời sinh có chút chất phác.

Nhưng Vương Thủ Triết lại biết, đại ca Vương Thủ Tín của hắn cũng vô cùng thông minh, hơn nữa còn rất bình tĩnh.

Từ năm mười tám tuổi hắn đi theo phụ thân Vương Định Xuyên làm việc trong Hưng Mậu tằm trang, bây giờ đã năm mươi ba tuổi, sớm đã có thể độc bá một phương. Dưới sự kinh doanh của hắn, tằm trang mấy năm nay vẫn vững bước phát triển, đã trở thành một trong những sản nghiệp trụ cột của Vương thị.

Nhân vật như vậy há có thể đơn giản?

Từ thị gia chủ Từ An Bang đang xem một phong thư.

Sau khi xem xong, lông mày của hắn giãn ra, cười ha hả nói: "Ý của Thủ Triết gia chủ ta đã hiểu. Lần hợp tác này của hai gia tộc chúng ta, Thủ Triết gia chủ đã toàn quyền ủy thác ngươi."

Trong lúc nói chuyện, Từ An Bang càng coi trọng ánh mắt của Vương Thủ Tín thêm mấy phần.

Từ trong thư có thể thấy được, Vương Thủ Triết vô cùng tín nhiệm và coi trọng Vương Thủ Tín, thậm chí có thể có dự định bồi dưỡng Vương Thủ Tín thành Linh Đài cảnh.

Nếu quân cờ này thành công, trong một trăm năm tương lai, Vương Thủ Tín cũng sẽ trở thành nhân vật hết sức quan trọng trong Vương thị tộc.

"Từ gia chủ." Sắc mặt Vương Thủ Tín trịnh trọng: "Tứ đệ ta từng nói, Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị chúng ta từ một trăm mấy mươi năm trước đã là quan hệ thông gia, huyết mạch đã sớm hòa hợp. Huống chi, khi ta gặp khó khăn nhất ở Bình An Vương thị, Trường Ninh Từ thị cũng có chút chiếu cố chúng ta. Chỉ riêng việc sản sinh ra ở trong trại tằm đã mua được rất nhiều tiền nên đã khiến Bình An Vương thị ta khắc ghi trong lòng."

Từ trước đến nay Vương Thủ Triết là một người biết ơn.

Cho dù hai gia tộc đã từng có hiềm khích, tình cảm cũng không nhạt nhẽo, nhưng Trường Ninh Từ thị vẫn nhớ tình hương khói năm đó, từng chăm sóc Bình An Vương thị.

Hắn không thể không cảm nhận phần nhân tình này.

Trường Ninh Từ thị ngoại trừ có chút khí thế sắc bén, cùng với quá mức thủ cựu ra, cũng không có tật xấu gì lớn.

"Thủ Tín, ngươi vẫn nên gọi ta là Ngũ bá đi, gọi ta là gia chủ thì không khỏi quá xa lạ." Trong ánh mắt Từ An Bang lộ ra một tia vui mừng.

Tuy rằng trước đó chăm sóc Bình An Vương thị chỉ xuất phát từ tình hương khói, cũng không nghĩ tới muốn hồi báo.

Nhưng một gia tộc có thể thời khắc khắc nhớ kỹ ngươi, tự nhiên so với bạch nhãn lang gia tộc càng thêm thích hợp gia

tăng quan hệ, cộng đồng hợp tác.

Sau khi hai bên xác định có cơ sở hợp tác, Từ Định Bang nghiêm nghị mở miệng nói: “Thực không dám giấu giếm, Trường Ninh Từ thị chúng ta gặp phải phiền toái.”

“Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.” Vương Thủ Tín uống linh trà, bình tĩnh nói: “Trường Ninh vệ chỉ có chút địa phương như vậy, có được hai Thiên Nhân gia tộc đã khá chật chội. Bất kể là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị hay là Thiên Nhân Lôi thị đều không muốn nhìn thấy một Thiên Nhân gia tộc khác quật khởi.”

Điểm khác biệt duy nhất chính là có thể bất chấp thể diện, trực tiếp ra tay đánh úp.

“Trường Ninh Từ thị của chúng ta cũng có nhược điểm của bản thân. Ở trong lĩnh vực dệt tạo đã tinh canh tác tinh tế gần hai trăm năm, nhưng phương diện căn cơ lại quá mức bạc nhược. Lúc này mới cho Hoàng Phủ thị một cơ hội bắn giết các ngươi. Dùng lời Tứ đệ ta nói, chính là sống quá an nhàn, không hiểu an nguy của Cư An.”

“Cái này…”

Mặc dù trong lòng Từ An Bang có chút khó chịu, nhưng cũng biết đối phương nói thật.

Sắc mặt hắn ta nặng nề mà khó coi: “Tiền Mã Hoàng Phủ thị cũng không biết lấy từ đâu ra công nghệ dệt kiểu mới, bất luận là tơ vò hay là chi phí dệt tơ lụa đều chỉ có một nửa của chúng ta.”

“Hiện giờ bọn họ dùng giá cả cao hơn năm thành thu mua tất cả kén sống khu vực xung quanh, làm cho chúng ta không thể không nâng cao giá mua kén, để thỏa mãn nhu cầu sản xuất và tơ lụa. Nhưng như vậy, chúng ta không những không kiếm được tiền, còn đang không ngừng thiệt hại.”

“Nếu đổi là bình thường, Trường Ninh Từ thị chúng ta còn có thể hao tổn được. Nhưng hôm nay, lão tổ tông của Trường Ninh Từ thị chúng ta đang chuẩn bị tài nguyên trùng kích Thiên Nhân cảnh, ít nhất còn kém mười vạn càn kim trở lên. Vốn định dựa vào tơ lụa mười năm tới thu nhập để vay mượn

một khoản tiền, lại không ngờ bị Tiền Mã Hoàng Phủ thị đánh lén."

Từ An Bang lo lắng nói: "Ngươi cũng biết lão tổ tông của chúng ta hiện tại đã là một trăm sáu mươi lăm tuổi rồi, càng về sau thì tỷ lệ thành công trùng kích Thiên Nhân cảnh càng thấp."

"Ngũ bá có từng nghĩ qua, lại bán phần lớn tài sản." Vương Thủ Tín nhàn nhạt đề nghị.

"Thủ Tín ngươi có điều không biết." Vương Lưu Cầm lần đầu tiên mở miệng nói: "Kỳ thật gia tộc đã bán đi một ít tài sản, nếu bán nhiều hơn nữa, đó là tổn thương đại nguyên khí của gia tộc. Vạn nhất lão tổ tông trùng kích thất bại, Trường Ninh Từ thị vô cùng có khả năng từ thịnh chuyển suy."

Một khi gia tộc xuất hiện dấu hiệu suy yếu, rất có khả năng lâm vào trong tuần hoàn ác tính, một đường đi thấp.

Vương Lưu Cầm lo lắng không phải không có đạo lý.

Một Thiên Nhân thế gia muốn hoàn thành Thiên Nhân giao thế cũng không phải là chuyện đơn giản.

Một khi thất bại một lần, nguyên khí sẽ đại thương. Nếu thất bại hai lần, Thiên Nhân gia tộc kia có thể duy trì được hay không cũng là vấn đề.

Bát phẩm thế gia trùng thiên nhân gia tộc càng khó, phải dựa vào cơ duyên vận khí, thậm chí là một hai trăm năm tích góp.

Từ một trăm năm mươi năm trước, Trường Ninh Từ thị từng xung kích Thiên Nhân cảnh, chỉ tiếc lần đó lão tổ tông thất bại, vẫn lạc dưới thiên kiếp.

Mà Trường Ninh Từ thị cũng bắt đầu từ lần đó, vẫn mơ hồ có dấu hiệu suy thoái.

Nếu bán tài sản xung kích Thiên Nhân thất bại lần nữa, Trường Ninh Từ thị trong tương lai mấy chục năm, có thể bảo trì danh tiếng thế gia Bát phẩm hay không vẫn là vấn đề.

Thế gia từ trước đến nay là đi lên trên khó khăn, nhưng muốn đi xuống dưới, vậy thì khỏi phải nói là nhanh cỡ nào.

“Ý của lão tổ tông là, lần này hắn trùng kích Thiên Nhân cảnh nhiều nhất có một nửa nắm chắc.” Từ An Bang có chút bất đắc dĩ nói, “Ngay cả bản thân lão tổ tông cũng không muốn được ăn cả ngã về không. Nếu không một khi thất bại, làm gì có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông?”

Lời này cũng không phải là không có đạo lý, Trường Ninh Từ thị là một gia tộc có lịch sử hơn ba trăm năm. Nếu là cái gì đều đi mạo hiểm, đưa cả gia tộc tới nơi nào?

Trùng kích Thiên Nhân gia tộc cố nhiên quan trọng, nhưng toàn bộ gia tộc có thể thái thái bình mà duy trì kéo dài xuống dưới càng quan trọng hơn.

Từ An Bang hít sâu một hơi, hơi hơi xấu hổ nhưng vẫn nói: “Thủ tín à, Ngũ bá biết hiện tại Bình An Vương thị chúng ta phát triển rất tốt, tiền mặt gia tộc dư thừa cũng tương đối nhiều. Ngũ bá mặt dày mở miệng với con, Bình An Vương thị có thể cho chúng ta mượn mười vạn càn kim hay không, cho lão tổ tông một cơ hội trùng kích Thiên Nhân cảnh.”

Vương Thủ Tín nhíu mày: “Vấn đề lớn nhất hiện giờ của Trường Ninh Từ thị là sản nghiệp trụ cột bị đánh lén. Năng lực tương lai bị nghi ngờ. Nếu không phải như vậy, ta tin Trường Ninh Từ thị cũng sẽ không nói với chúng ta.”

“Không sai.” Từ An Bang sắc mặt có chút chán nản: “Hoàng Phủ thị lúc này ra tay đánh lén cũng là đả kích quyết tâm của lão tổ tông chúng ta lần này trùng kích Thiên Nhân cảnh.”

“Bọn họ còn phái người trung gian ám thị cho chúng ta, nói chỉ cần lão tổ tông từ bỏ cơ hội trùng kích Thiên Nhân lần này, bọn họ cũng không muốn xé rách da mặt với chúng ta, sẽ rút khỏi ngành dệt.”

Thăng chức Thiên Nhân gia tộc là nguyện vọng chung của mỗi một thế gia Bát phẩm.

Nhưng bây giờ Trường Ninh Từ thị lại gặp phải cục diện tiến thối lưỡng nan.

“Ngũ bá, thứ cho ta nói thẳng.” Vương Thủ Tín vẻ mặt nghiêm túc nói, “Có một số việc một khi mở đầu, liền rất khó thu hồi lại. Có lẽ Hoàng Phủ thị sẽ thực hiện hứa hẹn, trong thời gian ngắn rút khỏi ngành dệt. Nhưng ai có thể cam đoan,

hắn ba mươi năm sau, năm mươi năm sau, sẽ không độ xuất thủ nữa? Chẳng lẽ Trường Ninh Từ thị cam tâm, đời đời kiếp kiếp bị áp chế như thế?”

Từ An Bang đã nhìn ra, chỉ sợ là Vương Thủ Triết của Bình An Vương thị đã sớm có kế hoạch đối với chuyện này.

Ông ta lập tức nói: “Thủ Tín, ngươi và ta đều không cần vòng vo nữa. Ý của Thủ Triết gia chủ là?”

“Mười vạn càn kim chúng ta có thể mượn.” Vương Thủ Tín nói: “Nhưng tương lai Trường Ninh Từ thị ở ngành dệt này, Bình An Vương thị chúng ta phải giữ bốn phần cổ phần vĩnh viễn.”

Từ An Bang đột nhiên biến sắc: “Thủ Tín, lời này của ngươi có quá đáng không? Vẻn vẹn mười vạn càn kim đã muốn chiếm bốn phần cổ phần của Từ thị ta, không khỏi có hiềm nghi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của chứ?”

Vương Lưu Cầm thấy bầu không khí không ổn, vội vàng đứng dậy khuyên nhủ: “Gia chủ tạm thời bớt giận trước. Ta tin Thủ Triết không phải là người thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, trong đó tất nhiên có ẩn tình.”

Sắc mặt Từ An Bang lúc này mới giãn ra một chút, chỉ là vẫn có chút không vui.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Thủ Tín, muốn nghe xem tiểu tử này rốt cuộc có thể nói ra hoa gì.

“Kỳ thật Ngũ bá có điều chưa biết.” Vương Thủ Tín phủi bớt trà, vẫn ung dung ném ra một quả bom: “Những năm gần đây Bình An Vương thị chúng ta vẫn luôn nghiên cứu phát minh kỹ thuật ươm tơ, cùng với kỹ thuật dệt vải tơ lụa, nếu không phải chúng ta nhớ đến tình hương khói với Trường Ninh Từ thị, chỉ sợ không cần Hoàng Phủ thị ra tay, ngành dệt của Trường Ninh Từ thị cũng đã bị loại sớm rồi.”

Cái gì?!

Từ An Bang cả kinh, suýt chút nữa rơi chén trà trong tay.

Vợ chồng Vương Lưu Cầm cũng ghé mắt nhìn qua không thôi.

Mặc cho bọn họ nghĩ đến vỡ đầu, đều không nghĩ tới sẽ là tình huống này. Nhưng chuyện như vậy muốn chứng minh là vô

cùng đơn giản, Vương Thủ Tín căn bản không có lý do lừa gạt bọn họ.

Vương Thủ Tín dường như đã sớm dự đoán được phản ứng của bọn họ, vẫn trầm ổn trấn định như cũ.

Sự tình trên trang trại tằm luôn do hắn phụ trách, kỹ thuật mới cũng là hắn dưới sự chỉ điểm của Tứ đệ, các quản sự mang theo trang thượng từng chút một tìm tòi, suy nghĩ ra được, ở chuyện này không có người nào có quyền lên tiếng hơn hắn.

Hắn chậm rãi nói, giải thích mấy câu về thiết bị ươm tơ hoặc lực lượng thủy hoặc lực lượng của một số người do Bình An Vương thị phát minh ra, sau đó nói: "Ngũ bá, một khi hai nhà chúng ta hợp tác, dựa vào kỹ thuật tiên tiến của chúng ta sẽ khiến Hoàng Phủ thị lún sâu trong đó, không thoát thân được."

Sắc mặt Từ An Bang càng ngày càng đặc sắc.

Hắn là một vị gia chủ hợp cách, hiểu rất rõ ngành dệt sản nghiệp trụ cột của gia tộc.

Nếu đúng như lời Vương Thủ Tín nói, há có thể ngăn chặn Hoàng Phủ thị đơn giản như vậy?

Tương lai lại có thể mở rộng sản lượng, không ngừng phát triển. Như vậy, đừng nói giao ra bốn phần cổ phần, cho năm phần, sáu phần, Trường Ninh Từ thị đều kiếm được rất nhiều.

Có điều, sau khi hưng phấn, ông ta lại yên lặng trở lại: "Thủ Triết gia chủ không hổ là người tài ba có thể chấn hưng Vương thị. Một chiêu này của ông ta, e là cần chúng ta chính diện đối đầu với Hoàng Phủ thị, ít nhất cũng phải kiềm chế một phần tinh lực và tài lực của bọn họ chứ?"

"Đó là đương nhiên. Nếu không Bình An Vương thị chúng ta dựa vào cái gì mà phải mượn mười vạn càn kim, còn chỉ chiếm bốn phần?" Vương Thủ Tín bình tĩnh nói: "Hơn nữa ngũ bá cũng không cần quá e ngại Hoàng Phủ thị. Thủ Triết tứ đệ có một kế, có thể khiến Hoàng Phủ thị lần này trộm gà không thành còn mất nắm gạo, sâu vào trong vũng bùn không thể tiến thối."

Ánh mắt Từ An Bang sáng lên, gần như muốn lập tức đáp ứng.

Bất quá, hắn cuối cùng vẫn nói: “Việc này can hệ trọng đại, ta cần phải cùng lão tổ tông thương lượng một phen. An Phong, Lưu Cầm, các ngươi đưa thủ thư trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, gia chủ.”

Vương Lưu Cầm và Từ An Phong, nhao nhao lên tiếng đáp.

Sau đó, Vương Thủ Tín cũng đứng dậy cáo từ.

Mục đích hôm nay của hắn ta đã đạt được. Đối mặt với hấp dẫn như vậy, cùng với phẫn hận âm thầm với Hoàng Phủ thị, tất nhiên Trường Ninh Từ thị sẽ lựa chọn hợp tác.

Sau đó, Vương Thủ Tín lại nói chuyện với Ngũ cô cô và Ngũ cô cô. Mãi cho đến khi đêm khuya vắng lặng, hắn mới trở lại trong sương phòng của vườn Huy Hương.

Đây là đặc biệt sắp xếp cho hắn và Từ Xuân Vân tạm thời ở lại.

Nhưng hắn vừa mới vào cửa, liền hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa bỏ chạy.

Chỉ thấy Từ Xuân Vân uống một ít rượu, khuôn mặt có chút đỏ bừng, dưới ánh nến trông đặc biệt xinh đẹp.

Nàng mị nhãn như tơ ngoắc ngón tay với Vương Thủ Tín: “Phu quân, chàng lại đây.”

Ta không qua. Ngươi yêu quái như vậy, là muốn ăn người à?

Vương Thủ Tín lắc đầu như cái trống bỏi.

“Vương Thủ Tín, đồ chó nhà ngươi qua đây cho lão nương!”

“Xuân Vân ngươi đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói.”

“Không được, hôm nay ta cao hứng. Đời này lão nương chưa từng hãnh diện như vậy. Đắc vị! Ta nói rồi, chỉ cần ngươi cho ta mặt mũi, muốn thế nào thì thế đó.”

“Ngươi, ngươi đừng làm loạn a, cứu a…”

…

Chương 59: Ô Phong huyết mạch cùng Phách Khí tỷ tỷ của ta…

…

Chủ trạch Vương thị.

Sân diễn võ.

Hôm nay là ngày nắng hiếm có gần đây, nền gạch xanh của Diễn Võ Trường không ẩm ướt như trước, đại thụ chuyên môn trồng xung quanh cũng hiếm khi có tinh thần, làm nổi bật toàn bộ Diễn Võ Trường như có thêm vài phần sức sống.

Trong diễn võ trường, hai thanh niên đang luận bàn.

Trong đó có một vị tương đối non nớt một chút, trên người mặc trang phục Huyền Vũ, hai tay cầm chiến kiếm lưỡi rộng, từng chiêu từng thức đều đại khai đại hợp, giống như lực phách Hoa Sơn vậy.

Phong nhận gào thét, kiếm quang như nước thủy triều, kiếm mang như mưa.

Một vị khác tuổi hơi lớn, trên người còn mặc cẩm bào nhà ở, tư thái thoải mái thích ý.

Chỉ thấy cổ tay hắn huy động, kiếm quang phảng phất như ngôi sao tô điểm, phảng phất tỷ lệ mà làm, nhưng lại diệu đến đỉnh điểm, dễ dàng phá vỡ tất cả chiêu số của thanh niên non nớt kia, hơi có một chút khí độ "Mặc cho cuồng phong đột vũ của hắn, ta sừng sững bất động".

Một đôi thanh niên đang luận bàn này, đương nhiên chính là lão nhị dòng họ Tông thật vất vả nhân họa đắc phúc tỉnh lại, Vương Tông Xương, cùng với gia chủ Bình An Vương thị, Vương Thủ Triết.

Hai thúc cháu tuy rằng đều tu luyện Huyền Nguyên Kiếm của Vương thị, nhưng bởi vì tính cách bất đồng, đấu pháp cũng có khác biệt rất lớn.

Vương Tông Xương càng thích đại khai đại hợp hơn một chút, mà kiếm thế của Vương Thủ Triết càng thêm tinh tế tinh diệu,

mỗi một chiêu đều tuyệt đối không lãng phí huyền khí dư thừa.

“Tứ thúc, để cháu thử lại một chiêu này!”

Đánh lâu không có thành công, Vương Tông Xương xoay người một cái liền rơi xuống ngoài hơn trượng, lập tức hai tay nắm chặt chiến kiếm lưỡi rộng, bày ra một tư thế súc thế.

Bỗng nhiên.

Hắn ta đã động.

Huyền khí mênh mông đột nhiên bộc phát theo tâm viên, khí kình quanh người ông ta phồng lên, thân thể cũng như mũi tên nhọn vọt về phía Vương Thủ Triết.

Kỳ lạ chính là, dường như có một cỗ khí kình vô hình nâng hắn lên, để toàn bộ thân hình hắn đều ẩn ẩn cảm giác trôi nổi, khí tức mờ mịt chung quanh thân thể càng là như một cỗ thanh phong, để tốc độ của hắn so với bình thường còn nhanh hơn không ít, thân hình cũng linh hoạt hơn không ít.

Một kiếm từ dưới đâm thẳng xuống.

Kiếm thế như Tiềm Long Xuất Uyên, nhanh chóng bá đạo.

“Đến đúng lúc lắm!”

Vương Thủ Triết thấy thế cũng khen một tiếng.

Đứa cháu này của hắn không những khắc khổ tu luyện, cơ sở vững chắc, đầu óc cũng vô cùng linh hoạt. Lúc này vừa mới khai phát ra huyết mạch thiên phú, liền dung nhập vào trong chiến đấu.

Hắn không chút hoang mang, tiện tay điểm ra một kiếm.

Kiếm quang bình đạm không có gì lạ, không có chút khí thế nào.

Nhưng một kiếm này lại chính xác là điểm yếu nhất trong chiêu đó của Vương Tông Xương.

“Keng!”

Một tiếng rồng ngâm vang lên như kim loại va chạm.

Kiếm thế hoa lệ của Vương Tông Xương lập tức tan rã như tuyết lở.

Hắn "bịch bịch" lùi lại mấy bước, kiếm trong tay suýt chút nữa đã không cầm nổi, khí huyết trong cơ thể bốc lên không ngừng.

Hắn cười khổ: "Tứ thúc, con không đánh nữa. Đây cũng quá uất ức rồi, đây chính là chiêu thức mà con vất vả lắm mới nghĩ ra được."

"Tứ thúc chính là kiểm nghiệm giúp ngươi. Bất kỳ chiêu thức thảo nào mới sáng tạo ra tất nhiên có rất nhiều thiếu hụt, chỉ có trải qua thực chiến chậm rãi mài giũa, kiểm lậu bổ khuyết, mới có thể trở nên càng lợi hại hơn." Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Tới tới tới ~ Tứ thúc vừa mới đánh ra chút hứng thú."

Lập tức, hai người lại giao chiến với nhau.

Gần nửa ngày sau.

Vương Tông Xương mệt mỏi thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất, đôi mắt trắng dã, trong miệng hô thẳng "Không đánh", "Không đánh".

Vương Thủ Triết vẫn giữ dáng vẻ chưa thỏa mãn như trước: "Từ sau khi Ngũ cô cô ngươi đến học viện, ta đã lâu không đánh tận hứng như vậy."

"Tông Xương ngươi phải cố lên, về sau không có việc gì tìm Tứ thúc đến luận bàn nhiều hơn. Như vậy đi, cứ cách ba ngày chúng ta lại tới một lần. Theo Tứ thúc thấy, huyết mạch Cương Phong này của ngươi còn có rất nhiều tiềm lực để đào."

Đúng vậy, tiểu tử Vương Tông Xương này sau khi bị huyết cổ Giá Y chui vào trong cơ thể, cuối cùng hoàn thành lột xác huyết mạch, nhân họa mà đắc phúc, thức tỉnh huyết mạch Ô Phong.

Hơn nữa, trình độ thức tỉnh huyết mạch còn không thấp.

Tuy chưa từng dùng trắc linh trận kiểm tra qua, nhưng Vương Thủ Triết căn cứ vào biểu hiện của hắn có thể đại khái suy đoán ra, tư chất của Tông Xương bây giờ hẳn là ở trên dưới "Trung Phẩm Giáp đẳng".

Cái này đã là tương đối ghê gớm rồi.

Lúc Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh không dùng "dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp", tư chất không sai biệt lắm chính là

cấp bậc này.

Chờ sau khi hắn trưởng thành, tham gia thí luyện đạt được phần thưởng, tương lai vô cùng có khả năng lại là một vị thiên kiêu.

Đây cũng là vị nam thiên kiêu thứ hai của Bình An Vương thị.

Điều này khiến trong lòng Vương Thủ Triết hơi cảm khái, cuối cùng cũng thoát khỏi khí tức âm thịnh dương suy.

Vương Tông Xương còn chưa ngất đi, thì Tứ thúc đã cho rằng hắn là vật thay thế cho Ngũ cô cô.

Những ngày tháng tương lai này phải chịu đựng thế nào đây?

Hắn lại không biến thái như Ngũ cô cô, mặc kệ bị ngược đãi như thế nào, vẫn tràn đầy nguyên khí như vậy, tràn đầy dục vọng chiến đấu.

"Chúng ta đánh nhau nửa ngày, bụng có chút đói. Chắc hẳn Tứ thẩm của cháu cũng đã chuẩn bị không ít đồ ăn ngon. Đi đi đi, theo ta trở về ăn bữa cơm."

Vương Thủ Triết lại cười ha hả đề nghị.

Sắc mặt Vương Tông Xương trắng bệch: "Tứ thúc, chuyện này, chuyện này, con cũng không đói bụng…"

"Không, ngươi đói bụng."

Vương Thủ Triết vẫn cười tủm tỉm, giọng điệu lại không thể cự tuyệt.

Lần này Vương Tông Xương không phải ngất đi không yên, thật sự hôn mê bất tỉnh.

Vừa bị Tứ thúc hành hạ xong, lại muốn bị Tứ thẩm ngược đãi, cuộc sống này không cách nào qua được!

…

Sau giờ Ngọ!

Vương Thủ Triết nằm trên ghế thái sư của hắn nghỉ ngơi một chút.

Chung quanh đều là thực vật màu xanh lá rậm rạp, che khuất mặt trời, làm cho trong sân hắn tản ra từng tia ý lạnh. Cùng

với các loại kỳ hoa dị thảo, hấp dẫn ong mật hồ điệp và các loại côn trùng bận rộn.

Bây giờ Vương thị gia tộc đã trưởng thành, rất nhiều thành viên gia tộc đều có năng lực một mình đảm đương một phía. Đa số thời điểm, hắn chỉ cần bắt lớn thả nhỏ, tiến hành bày mưu nghĩ kế mà thôi.

Nương tử nhà Vân Vụ linh trà, nhất là thích hợp trong mùa hè nắng chói chang này, ngọt ngào mà tĩnh khí ngưng thần.

Thanh nhàn nhã được nửa ngày nhàn rỗi.

Cuộc sống vẫn rất thoải mái.

Bỗng nhiên!

Xảo Nhi hấp tấp chạy tới: "Gia chủ, đại sự không tốt rồi."

"Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, bình tĩnh nói: "Gặp trước đó tĩnh khí ngưng thần, không có vấn đề không giải quyết được."

"Cái này…" Xảo Nhi thở dốc một hơi, bình tĩnh lại, "Ly Dao tiểu thư trong Tộc Học đốt trụi râu Vương lão phu tử. Còn xoắn xuýt một đám bạn học, chặn lão phu tử trong phòng dạy học, nói là hôm nay không chỉnh lý rõ ràng, họ của nàng thì viết ngược. Các tiên sinh trong Tộc Học không giải quyết được, xin ngài mau tới xem một chút…"

"Ta… họ của nàng viết ngược lại, còn không phải họ… Chờ một chút!"

Sau đó Vương Thủ Triết phản ứng lại, đột nhiên nhảy lên, nhanh chóng vọt tới.

Mới xông một nửa, hắn lại quay trở về, đem Xảo Nhi ở một bên thấp giọng phân phó: "Việc này ngàn vạn lần đừng cho nương tử biết."

Xảo Nhi vội vàng gật gật đầu, khuôn mặt ửng đỏ, gia chủ ngươi hùng hổ kéo ta vào trong góc, còn tưởng rằng ngươi muốn mưu đồ làm loạn.

Sau đó Vương Thủ Triết lại chạy vội ra ngoài.

Cho dù là Vương Thủ Triết gặp phải loại chuyện này, da đầu cũng có chút tê dại, lại cảm thấy dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới cả đời này, còn có thể trải nghiệm được cuộc đời được gọi là gia trưởng. Nữ nhi bảo bối nhà mình, thật đúng là làm cho hắn không bớt lo.

Vương Thủ Triết đến bến tàu hậu viện.

Nhảy đến một chiếc thuyền nhỏ, thuyền trưởng này vô cùng kỳ quái, không có mái chèo thuyền, càng không có mạn thuyền. Nếu nói là thuyền, ngược lại càng giống ván trượt trên nước, vô cùng nhẹ nhàng.

Huyền khí hùng hậu xuyên thấu qua sự thúc dục dưới chân, chiếc thuyền nhỏ uyển chuyển nhẹ nhàng kia nhanh chóng bay đi như tên rời cung.

Thân là tu sĩ Linh Đài cảnh, đã có thể làm được ngự không cùng trôi nổi ngắn ngủi, lướt ra ngoài hơn trăm trượng cũng là bình thường. Nhưng muốn trực tiếp bay qua hồ Châu Vi, đó chính là người si nói mộng.

Hoặc là bảo hắn đạp nước mà đi, bay vút đến giống như chuồn chuồn lướt nước xinh đẹp, ngược lại cũng không phải không làm được.

Chính là một đường này nếu dựa vào chuồn chuồn lướt nước lướt qua hồ nước thuỷ vực vạn mẫu, thuần túy chính là tự ngược.

Bởi vậy, hắn tham khảo hình thức ván trượt trên nước, chế tạo loại thuyền nhỏ này. Dùng Huyền khí để thôi động, chẳng những tốc độ cực nhanh, dùng ít sức lại quạt gió, còn có thể xem như một loại đồ chơi thú vị.

Hắn chắp hai tay sau lưng, thân thể như chơi ván trượt hơi nghiêng, phảng phất như kiếm tiên kia giẫm phi kiếm ngao du trên không trung, hơi nghiêng người, liền kích động ra một đạo bọt nước.

Chỉ tiếc, loại thuyền nhỏ lướt đi trong nước này, chỉ có đạt đến Linh Đài cảnh mới chơi được. Luyện Khí cảnh tầm thường, không có mấy lần Huyền khí đã không thể tiếp được rồi.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy quần thể kiến trúc diện tích lớn ở bờ bên kia.

Nơi đó có người mà Vương Thủ Triết đại lực khai phá, Châu Vi hào uyển kỳ thứ hai kỳ thứ ba.

Việc đào nước bùn từ hồ Châu Vi, công trình lớn lấp đầm xây nhà này đã tích góp cho Vương Thủ Triết không ít vốn liếng vào giai đoạn đầu.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, nơi này chính là nơi phát tài của Vương thị.

Châu Vi hào uyển hiện tại đã không còn là vùng đất hoang trạch lúc trước nữa.

Lượng lớn điền sản phòng ốc cùng với nhân khẩu tụ tập, đầu tiên là để nơi này xuất hiện phiên chợ cỡ nhỏ.

Sau đó Vương Thủ Triết lại gia tăng đầu tư, phát triển ra rất nhiều cửa hàng thương nghiệp, hình thành trung tâm thương nghiệp, trở nên càng ngày càng náo nhiệt. Ngay cả rất nhiều phú hộ của ngoại trấn và Trường Ninh vệ cũng đều mua không ít mặt tiền ở đây để đầu tư lâu dài.

Lại về sau.

Vương Thủ Triết dứt khoát xây dựng Tộc Học Vương thị mới ở đây.

Tộc Học Vương thị mới có quy mô rất lớn, chỉ riêng bộ phận đã được khai phá hôm nay cũng đủ để chứa hơn một ngàn sư sinh.

Tộc Học Vương thị sớm nhất, chỉ có giáo thụ và bồi dưỡng con cháu Vương thị, cùng với con cháu bàng hệ tương đối ưu tú.

Nhưng hiện tại chỉ cần là cư dân Bình An trấn, mặc kệ là tá điền, bình dân, gia đình thủ công nghiệp, hoặc là Huyền Vũ gia tộc không nhập phẩm, dưới điều kiện tiên quyết thỏa mãn, đều có thể xin vào Vương thị Tộc Học học tập.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã đến bờ hồ đối diện.

Ở bên kia, xây dựng nên bờ dài để đề phòng và cảnh quan, có thể cho du khách chơi đùa ngắm hồ. Còn có một ít thuyền đậu ở bến tàu nhỏ, có thể du ngoạn ngắm cảnh.

Thuyền nhỏ của Vương Thủ Triết nổi lên một cơn sóng, soái khí dừng lại trên bến tàu, thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

Bên cạnh bến tàu.

Một con ô quy cực lớn cũng nâng cái đầu to lớn lên, chớp mắt nhìn Vương Thủ Triết. Nó đang suy nghĩ, chủ nhân có khế ước huyết mạch với nó, có chuyện gì vội vàng chạy tới như vậy?

Không sai, con rùa đen to lớn mà linh tính mười phần này, chính là Linh Thú Nguyên Thủy Linh Quy trấn trạch của Vương thị.

Bây giờ nó đã trở thành một phong cảnh xinh đẹp và cát tường của hồ Châu Vi, thụy thú nâng giá phòng lên.

Đương nhiên, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại của nó chính là mỗi ngày tiếp đón Vương Ly Dao tiểu thư và Vương Tông An thiếu gia học tập.

Vương Thủ Triết quy định, phàm là tất cả con cháu gia tộc Vương thị, trừ phi có nguyên nhân đặc thù, nếu không nhất định phải học ở Tộc Học.

Trong đó cũng bao gồm một đôi nữ nhi của hắn.

Vương Thủ Triết cho rằng, trong Tộc Học kết giao với bạn cùng lứa tuổi, từng bước học tập trưởng thành, sẽ khiến con cái đạt được một cuộc đời hoàn chỉnh, thể xác và tinh thần cũng sẽ càng thêm khỏe mạnh và tích cực.

Lúc này.

Vương Thủ Triết không rảnh quản lý Nguyên Thủy Linh quy, nhảy lên bến tàu, nhanh chóng đi về phía Tộc Học.

Bình An Vương thị Tộc Học xây theo dòng nước.

Từ trên lý luận mà nói, nó đã xem như là học viện Bình An rồi.

Nhưng Vương Thủ Triết vẫn sử dụng cái tên Vương thị Tộc Học này, bởi vì hài tử được bồi dưỡng từ trong Tộc Học đều là bồi dưỡng nhân tài cho toàn bộ Bình An trấn, tương lai cũng sẽ tiến vào trong các giai cấp của Bình An trấn, trở thành nền tảng và rường cột.

Bình An Vương thị không phải tổ chức từ thiện. Mỗi đứa trẻ tiến vào Tộc Học đều phải có người đảm bảo, cũng ký hợp đồng với gia trưởng.

Tất cả mọi thứ mà Vương Thủ Triết làm, mục đích cuối cùng, cuối cùng vẫn phải làm cho Bình An Vương thị trở nên mạnh mẽ, làm cho Bình An trấn trở nên càng cường đại hơn.

Tộc học Vương thị quy hoạch chiếm diện tích trên trăm mẫu, trước mắt vẻn vẹn chỉ sử dụng hai thành.

Nhưng học sinh lớn nhỏ tuổi đã vượt qua năm trăm người, những người này đều là nhân tài dự trữ trong tương lai của Vương thị.

Thứ nhân tài này, không chỉ giới hạn ở sức chiến đấu cao cấp, mà sẽ thể hiện ở phương diện toàn bộ Vương thị.

Trong bố cục lớn của Vương thị trong tương lai do Vương Thủ Triết quy hoạch, nhu cầu nhân tài luôn luôn ở trong khuyết thiếu.

Vương Thủ Triết nhanh chóng tới trong Tộc Học mà hắn hao phí rất nhiều tinh lực chế tạo.

Một vị nữ tiên sinh đã sớm chờ ở cửa Tộc Học, vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết liền vội vàng tiến lên đón: “Viện trưởng đại nhân, ngài đã đến rồi, nhanh lên một chút ta đi khuyên nhủ Ly Dao tiểu thư. Nàng nói lão phu tử nếu không đứng ra xin lỗi, nàng sẽ thiêu hủy toàn bộ Tộc Học.”

Vương Thủ Triết ngất xỉu, Vương Ly Dao ơi là Vương Ly Dao, cha ngươi vất vả tích góp vốn liếng xây dựng tộc học dễ dàng lắm sao? Sao lại chọc đến ngươi, lại muốn một mồi lửa đốt chết ngươi?

Đây không phải là hố cha sao?

Hắn vội theo nữ tiên sinh đi qua.

Nữ tiên sinh kia ba mươi mấy tuổi, dáng dấp có chút thướt tha mềm mại, còn lộ ra một vẻ đẹp tri tính khó có được. Nàng là tiên sinh tương đối hiếm thấy có văn hóa, tư tưởng cũng tương đối cởi mở, chính là Vương Thủ Triết bỏ ra một số tiền lớn mời đến.

Dù sao cân nhắc đến Tộc Học càng lúc càng lớn, nữ hài đọc sách cũng càng ngày càng nhiều, trong Tộc Học nhiều thêm một ít nữ tiên sinh là điều cần thiết.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã nhìn thấy một màn đó.

Trước lầu dạy học mới tinh mà hắn tốn nhiều tiền để xây dựng, tụ tập các học sinh nam nữ ở giai đoạn tuổi tác, hơn nữa đa số còn là nữ sinh. Các nàng vây quanh một tiểu cô nương tám chín tuổi, bộ dạng phấn điêu ngọc trác vô cùng xinh đẹp.

Sắc mặt của tiểu cô nương kia lạnh lùng nghiêm nghị, đứng ở nơi đó, dường như có một loại bá khí tung hoành, quân lâm thiên hạ.

Mà bên cạnh nàng còn có một thằng bé năm sáu tuổi, nó đã sắp khóc đến nơi, run rẩy. Tỷ tỷ, chúng ta đừng chơi lớn như vậy được không?

Nếu như bị nương biết được, chắc chắn sẽ bị đánh một trận đòn hiểm.

Mấu chốt là mỗi lần tỷ tỷ gây họa, sẽ liên lụy đến hắn, sau đó mẫu thân đánh hắn càng hung dữ hơn!

Đắc tỷ như thế, vận mệnh nhiều thăng trầm!

…

Chương 60: Ẩn sau màn! Ngồi xếp bàn Trường Ninh

…

Trong lúc Vương Tông An lạnh run, Vương Thủ Triết chạy tới hiện trường.

“Vương Ly Dao!” Vương Thủ Triết tức giận khiển trách một tiếng: “Ngươi đứng trên đài làm gì? Ngươi…”

Nhưng mà, nửa câu răn dạy của hắn là không thể nói ra miệng.

Bởi vì Vương Ly Dao vừa nhìn thấy phụ thân, sự bình tĩnh và uy nghiêm trên khuôn mặt xinh đẹp kia, liền lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cái miệng nhỏ nhắn nghẹn lại, nước mắt lưng tròng.

Sau đó nàng bay nhào vào trong lòng Vương Thủ Triết, tủi thân khóc lóc: “Cha, cha coi như đến rồi, hu hu.”

Nhìn thấy nữ nhi bảo bối uất ức như vậy, trái tim Vương Thủ Triết lập tức tan biến, còn có thể tức giận sao?

Hắn vội vàng vững vàng ôm lấy nữ nhi bảo bối của mình, xoa xoa mái tóc của nàng, vẻ mặt đau lòng: “Đứa nhỏ này, đứng ở trên đài cao như vậy, cũng không sợ ngã?”

“Phụ thân, lão, lão phu tử hắn khi dễ người.” Vương Ly Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, trong ánh mắt chứa nước mắt, tức giận đến mức gương mặt nhỏ nhắn cũng lồi ra.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Toàn bộ cảnh tượng này, sao ta nhìn giống như ngươi đang bắt nạt lão phu tử vậy?

Sau đó Vương Thủ Triết liền răn dạy con trai: “Vương Tông An, con làm gì vậy? Liền ngây ngốc đứng ở bên cạnh, cũng không biết phải khuyên nhủ tỷ con.”

Đôi mắt của Vương Tông An bỗng dưng trợn tròn.

Cái này, cái này cũng trách ta sao? Ta mới năm tuổi có được không?

Hơn nữa, rõ ràng ta đã khuyên rất nhiều lần rồi, nhưng tỷ tỷ nàng có thể nghe ta sao?

“Ngươi còn dám trừng mắt với ta?” Vẻ mặt Vương Thủ Triết uy nghiêm: “Thân là thiếu tộc trưởng của Bình An Vương thị ta, không khống chế được tràng diện chính là lỗi của ngươi. Trở về xử lý ngươi sau.”

Được rồi!

Vương Tông An bày ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Lần này, sợ là không tránh khỏi đánh một trận. Bất quá hắn cũng đã quen, mỗi lần tỷ tỷ gây rắc rối, hắn đều tránh không được bị liên lụy.

Thân là trưởng tử Vương thị, hắn thật sự quá khó khăn!

Sau đó, Vương Thủ Triết nhìn về phía những học sinh tụ tập náo loạn kia, ánh mắt đảo qua, bọn họ đều run lẩy bẩy.

Có điều, lần này Vương Thủ Triết cũng không có tâm tư so đo với bọn họ, mà nói: “Đều giải tán, nên làm gì thì làm đi.”

Nhưng điều khiến Vương Thủ Triết tuyệt đối không ngờ chính là, đám trẻ đó sợ thì sợ, lại không nghe lời tản đi, mà là đôi mắt trông mong nhìn về phía Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao đang khóc lóc kể lể trong lòng Vương Thủ Triết, phất phất tay nói: “Không nghe cha ta nói sao? Giải tán hết đi.”

Dứt lời, một đoàn học sinh to to nhỏ nhỏ lúc này mới lập tức giải tán, nên làm gì thì làm cái đó.

Khiến Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Tại sao trong Tộc Học này, uy nghiêm của hắn còn không hữu hiệu bằng nữ nhi?

Sau đó hắn lại nhìn thấy trong đám trẻ kia, có mấy thân ảnh quen thuộc, đang lén lút tránh né tầm mắt của hắn, ý đồ chạy trốn.

“Vương Lạc Miểu! Vương Thủ Minh! Vương Lạc Tình! Vương Tông Diệu! Vương Ly Liên!”

Mỗi khi Vương Thủ Triết gọi được một cái tên, trong đám người đều có một người run rẩy một chút, sau đó thành thành thật thật đi trở về.

Từ Vương Lạc Anh lớn tuổi nhất đến Vương Lạc Tình nhỏ tuổi nhất xếp thành một hàng trước mặt Vương Thủ Triết, cả đám đều cúi đầu, không dám nhìn hắn.

"Vương Lạc Miểu." Vương Thủ Triết trừng mắt nói: "Ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Còn đi theo mấy đứa cháu trai của bọn chất nữ hồ nháo!"

"Tứ ca ca." Vương Lạc Miểu cười khan hai tiếng, yếu ớt nói: "Còn không phải bởi vì lão phu tử, hắn có chút quá ức hiếp người. Ta cũng chỉ là lên tiếng giúp đỡ một chút, không làm chuyện xấu khác."

Tiểu Bát Vương Lạc Miểu đã từng ở trong lòng Vương Thủ Triết, lúc này đã là một đại cô nương mười bốn mười lăm tuổi, trổ mã vô cùng tiêu chuẩn, là một tiểu mỹ nhân.

"Hừ!"

Vương Thủ Triết hừ một tiếng, vẫn có chút không vui: "Lão phu tử kia ta vẫn hiểu rõ, tuy có một số cổ bản, nhưng cũng là lão trưởng bối chi thứ của Vương thị chúng ta. Nếu thật sự có vấn đề gì, không thể giải quyết tốt? Ta thấy ngươi chính là rảnh rỗi. Vừa vặn Tứ tỷ tỷ của ngươi không giúp được gì, ngươi qua bên kia tổ chức một đội ngũ dân chạy nạn, đào vét tăng thêm hà đạo một chút, mục tiêu không thấp hơn ba mươi dặm."

"Vâng, Tứ ca ca."

Mặc dù Vương Lạc Miểu có chút ủy khuất, nhưng vẫn ngoan ngoãn lĩnh mệnh mà đi.

Công việc tương tự như vậy cũng không phải là lần đầu tiên nàng làm.

Hài tử Vương gia chính là điểm tốt này, tuy rằng cần đọc sách tu luyện, nhưng cũng cần tham dự vào sự vụ trong gia tộc.

Không đơn giản là Vương Lạc Anh, ngay cả Vương Lạc Anh, cùng với các cô gái đã từng là Vương Lạc Thu, Vương Lạc

Tĩnh, trong quá trình đọc sách cũng vẫn luôn tham dự sự vụ gia tộc.

Việc này sẽ giúp các nàng rèn luyện thật lớn, nhanh chóng trưởng thành. Các vị đại tiểu thư Vương thị không có một thiên kim tiểu thư hoàn toàn nũng nịu nào.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại đưa mắt nhìn về phía hai người Vương Thủ Minh, Vương Tông Diệu.

Hai nam hài này, một người tám tuổi, một người chín tuổi, đều là dòng chảy huyết mạch của Vương thị, căn cơ tương lai của gia tộc.

Đặc biệt là Vương Thủ Minh kia, là người nhỏ nhất nam đinh đời chữ Thủ, là thứ tử của Lục thúc Vương Định Hải, thay thế vị trí con trai đời thứ bảy của Vương Thủ Nghiệp Nguyên.

Hắn ta bị Vương Thủ Triết nhìn như vậy, run lẩy bẩy, thành thật nói: “Tứ ca, muội sai rồi.”

“Tứ thúc, ta cũng sai rồi.” Vương Tông Diệu cũng vô cùng sợ hãi, tâm can đều đang run rẩy: “Tuyệt đối đừng nói cho phụ thân ta biết.”

Hắn là Nhị ca Vương Thủ Nghĩa thứ tử. Nhị ca tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng đối với con cái yêu cầu lại hết sức nghiêm khắc. Việc này thật sự rơi vào trong tai nhị ca, tiểu tử Tông Diệu này không chết cũng phải lột nửa tầng da.

“Hai người các ngươi đã bắt đầu ôn dưỡng kinh mạch, tiến vào giai đoạn tu luyện sơ bộ, khí lực không nhỏ hơn người bình thường.” Vương Thủ Triết nói: “Hay là đi doanh trại dân tị nạn, đảm nhận công việc phát cháo và trấn an dân chạy nạn. Cũng cho các ngươi biết, cuộc sống không dễ dàng như thế.”

Hai người vừa nghe, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Đa tạ Tứ thúc/ Tứ ca.” Làm những công việc này, không những không cần gia trưởng bị cáo, còn có thể kiếm chút giá trị công huân.

Cuối cùng, ánh mắt Vương Thủ Triết dừng lại trên người Vương Ly Liên và Vương Lạc Tình.

Hai nữ oa nhi cũng có chút sợ hãi mà nhìn Vương Thủ Triết, một bộ dáng chờ đợi xử lý.

Vương Lạc Tinh chính là lão Cửu đời chữ Lạc, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ nàng chính là người nhỏ nhất trong đời chữ Lạc.

Đương nhiên, cũng không loại trừ Lục thúc Vương Định Hải, đến một thiếu niên ngông cuồng nói chuyện, lại sinh cho Vương Thủ Triết một muội muội khác.

Hiện tại điều kiện gia tộc đã tốt, áp lực và gánh nặng kinh tế cũng nhỏ đi rất nhiều, tỉ lệ sinh đẻ cũng cao hơn trước không ít.

"Tứ ca ca." Vương Lạc Tình năm nay mới sáu tuổi, chớp đôi mắt long lanh như nước nhìn Vương Thủ Triết, sụt sịt nói: "Linh tỷ tỷ nói lão phu tử ức hiếp người quá đáng."

"Đó là cháu gái ngươi, không thể rối loạn bối phận." Vương Thủ Triết cưng chiều xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: "Hơn nữa, lão phu tử còn có thể ức hiếp ngươi sao?"

Nha đầu này nhỏ tuổi nhất, bối phận lại cao, Vương Tông Vệ đã ba mươi tuổi, còn phải thành thật gọi nàng một tiếng Cửu cô cô.

"Tứ thúc." Vương Ly Liên cũng có chút tủi thân và uất ức nói, "Cháu cũng cảm thấy Linh tỷ tỷ nói rất đúng, lão phu tử không nên xem thường những nữ tiên sinh trong Tộc Học kia."

Vương Ly Liên là trưởng nữ của nhị ca Vương Thủ Nghĩa, năm nay mới bảy tuổi. Mặc dù nàng lớn hơn Vương Lạc Tình một tuổi, nhưng trên thực tế đều là tiểu cô nương hơi lớn một chút.

Đối với mấy cô gái còn nhỏ, Vương Thủ Triết cũng không đành lòng trách móc nặng nề, đành phải véo véo mặt nàng ta nói: "Các con à, mục tiêu bây giờ chính là đọc sách cho tốt. Nếu thật có vấn đề gì, vậy thì phản ứng với Tứ thúc, Tứ thúc sẽ giải quyết."

"Tứ ca ca, chúng ta sai rồi, chúng ta cũng nguyện ý chịu phạt." Vương Lạc Tinh ngược lại rất có trách nhiệm, "Chúng ta cũng nguyện ý đi doanh tị nạn hỗ trợ."

"Được, chờ sau khi ta xử lý xong việc này, mấy người các ngươi đều chạy không thoát." Vương Thủ Triết nói xong còn

trừng mắt nhìn Vương Ly Dao: “Bao gồm cả ngươi, có biết không?”

“Đã biết phụ thân.” Vương Ly Dao cũng không sợ bị phạt: “Ta cũng nghe Thất cô cô và Tứ cô cô nói, gần đây đám dân chạy nạn lục tục tới Bình An trấn, có quá nhiều công tác an trí phải làm.”

“Thực ngoan ~ “

Vương Thủ Triết khen nàng một câu, sau đó buông nàng xuống, cùng nàng đến phòng làm việc với nữ tiên sinh và lão phu tử.

Trong văn phòng ngồi một lão giả hơn bảy mươi tuổi, bộ dáng lão giả thập phần thê thảm, bộ râu màu trắng vốn rất có uy nghiêm bị đốt hơn phân nửa, trên mặt cũng đen một cục, thoạt nhìn tương đối chật vật.

Hai tay hắn chống quải trượng, cho đến lúc này vẫn còn hơi run rẩy, phảng phất có chút hoảng sợ chưa định.

“Thủ Triết, bình thường ngươi quản hài tử như thế nào? Nhìn xem Vương Ly Dao nhà các ngươi, ngày ngày gây chuyện sinh sự trong Tộc Học.”

Nhìn thấy Vương Thủ Triết, tâm tình lão giả rốt cuộc tìm được cách phát tiết, ngôn từ sắc bén công kích.

“Vương lão gia tử, xin bớt giận, bớt giận. Để ta hỏi thăm tình huống trước.”

Vương Thủ Triết đối với lão tiền bối nửa đời người này đều đang cẩn trọng phục vụ cho Vương thị, cũng rất tôn trọng, nghe vậy vội trấn an ông ta.

Lão gia tử này tên là Vương Dương Kiệt, chính là con cháu chi thứ của Vương thị, cũng là một người đọc sách vô cùng kiệt xuất, đã từng vân du thiên hạ, kiến thức rộng rãi, thậm chí còn từng đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong thành thủ phủ của Trường Ninh vệ.

Nhớ ngày đó, vẫn là Lung Yên lão tổ ra mặt triệu hắn trở về, đảm nhiệm giáo sư trong Tộc Học. Hắn đã dạy không ít người, ngay cả tiền thân của Vương Thủ Triết cũng là do hắn dạy dỗ, cả đời này cũng coi như khổ công cao.

Bởi vậy, trong Tộc Học mới, hắn đảm nhiệm phó viện trưởng.

Về phần viện trưởng chính, đương nhiên là Vương Thủ Triết treo cái tên. Chẳng qua bình thường hắn bận rộn công việc, cơ bản không ở quản sự Tộc Học.

Mặt mũi của gia chủ Vương Thủ Triết này vẫn rất có tác dụng. Thấy hắn mở miệng, quả nhiên lão gia tử đã dừng lại.

Sau đó, Vương Thủ Triết nhìn nữ nhi bảo bối.

Bây giờ nữ nhi đã tám tuổi, sớm đã qua tuổi không hiểu chuyện.

Chỉ thấy nàng hai tay ôm, tức giận, còn có một chút tủi thân và uất ức nói: "Phụ thân, không phải cha vẫn luôn nói, bé trai và bé gái đều giống nhau sao? Nhưng lão phu tử luôn thiên vị những bé trai đó."

"Những nam hài tử kia phạm sai lầm, hắn chỉ là nhẹ nhàng răn dạy vài câu. Nhưng nếu là nữ hài tử trong Tộc Học phạm sai lầm, lão phu tử luôn nói muốn đuổi các nàng về. Còn có lão phu tử, luôn nói trong học viện không nên có những nữ tiên sinh kia, động một chút là răn dạy các nàng. Ta là tức giận, mới cùng nàng đối nghịch."

Vương Thủ Triết cũng biết.

Lão gia tử Vương Dương Kiệt đúng là có tật xấu trọng nam khinh nữ. Lúc trước các nàng Lạc Thu không thích đọc sách như vậy, chưa chắc không có nguyên nhân này.

Hơn nữa, lúc trước Lạc Thu, Lạc Tĩnh, hình như cũng không ít lần đối nghịch với Vương Dương Kiệt.

"Vậy ngươi cũng không thể đốt râu ria của lão phu tử, nếu đã có vấn đề, vậy thì giải quyết vấn đề đi." Vương Thủ Triết nghiêm mặt: "Vậy ngươi nói xem nên làm gì bây giờ?"

"Ta cảm thấy trong Tộc Học có một phó viện trưởng nữ." Vương Ly Dao hiển nhiên đã sớm nghĩ tới vấn đề này, Vương Thủ Triết vừa hỏi, nàng liền ôm cánh tay, vẻ mặt nghiêm túc chậm rãi nói: "Còn phải định ra quy củ rõ ràng, bất luận là ai phạm sai lầm đều phải bị phạt, nam hài tử và nữ hài tử không thể đối đãi khác nhau."

“Ừm, ngươi nói có chút đạo lý.” Vương Thủ Triết nói: “Nhưng phương thức xử lý của ngươi quá cấp tiến. Trước tiên xin lỗi lão phu tử đã.”

Vương Ly Dao vô cùng tôn trọng phụ thân, tuy rằng trong lòng vẫn có ủy khuất, nhưng vẫn thành thật nói xin lỗi.

Sau đó, Vương Thủ Triết cũng chắp tay nói với Vương Dương Kiệt: “Lão phu tử, ta cũng thay tiểu nữ nói lời xin lỗi.”

Thái độ vô cùng thành khẩn.

Vương Dương Kiệt lập tức có chút hoảng hốt, cũng vội vàng hoàn lễ nói: “Thủ Triết gia chủ, ta cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, không phải đặc biệt làm khó Ly Dao tiểu thư.”

Bây giờ Vương Thủ Triết không phải là tiểu tử vắt mũi chưa sạch năm xưa hắn dạy nữa.

Bây giờ Vương Thủ Triết ở toàn bộ Bình An trấn có thể nói là một tay che trời, chỉ cần một câu nói là có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của hàng ngàn hàng vạn người, hắn nào dám nhận một lễ này?

“Nhưng mà đứa nhỏ này nói cũng có lý.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Vương thị chúng ta có thể đi đến hôm nay, cũng có không ít nữ tử làm ra cống hiến trác tuyệt. Bất luận là đại nương Công Tôn Huệ, hay Lung Yên lão tổ đều là nhân tài kiệt xuất trong nữ nhi, mong lão phu tử có thể được mấy chữ ‘công bằng xử trí’.”

“Vâng, gia chủ.”

Vương Dương Kiệt chẳng biết tại sao, trong lòng nhất thời dâng lên một trận ớn lạnh, vội vàng trịnh trọng đáp ứng.

“Anh anh anh, xử lý như thế, anh hài lòng không?” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

“Hài lòng. Chỉ cần lão phu tử có thể xử trí theo lẽ công bằng, ta cũng đồng ý tôn trọng hắn.” Vương Ly Dao cũng nghiêm túc gật đầu.

“Đã như vậy, vậy chúng ta phải trừng phạt cũng phải trừng phạt.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Có câu là “Nữ không giáo huấn” là do phụ thân bình thường sơ suất quản giáo ngươi, mới khiến ngươi trở nên có chút ngông cuồng ngang

ngược, muốn làm gì thì làm. Lúc này đây, phụ thân và ngươi, còn có An An cùng bị phạt.”

“Vâng, phụ thân.” Dường như Vương Ly Dao cũng biết mình sai rồi, ngoan ngoãn nhận phạt.

Nhưng vẻ mặt Vương Tông An lại ngốc manh.

Lại bị liên lụy.

Thiếu tộc trưởng như ta, quá khó khăn!

…

Trường Ninh Từ thị.

Là một thế gia bát phẩm có lịch sử ba trăm năm, nội tình chân chính của Trường Ninh Từ thị tuyệt đối không đơn giản như bên ngoài biểu hiện ra.

Ở chỗ sâu nhất trong chủ trạch của nó, có một tòa điện đường cổ xưa, xưng là “Tàng Linh Điện”, chính là từ đường do Từ thị cung phụng liệt tổ liệt tông.

Nhưng đây lại không chỉ là một tòa từ đường đơn giản.

Bên trong thờ phụng một món bảo vật mà Trường Ninh Từ thị dựa vào để an toàn lập mệnh, một cái bảo vật.

Bảo vật này tên là “Trấn Long Bi”, chính là một kiện trân bảo tổ truyền của Từ thị.

Phối hợp với đại trận của Tàng Linh điện, nó có thể phát huy ra lực lượng hủy thiên diệt địa. Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh xông vào, cũng có khả năng bị trấn áp, cuối cùng mài chết sống.

Chỉ tiếc, ‘Trấn Long Bi’ này có chỗ thiếu hụt không nhỏ.

Thứ nhất, nó không thể di động, phải phối hợp với đại trận sử dụng.

Thứ hai, mặt ngoài của nó đã mơ hồ có vết rạn, hiển nhiên số lần có thể dùng không nhiều lắm.

Đây cũng là điều nên có, nếu không, Trường Ninh Từ thị làm sao có tư cách đứng vững ở Trường Ninh?

Chính là đại sát khí dựa vào “Trấn Long Bi” này mới khiến cho chư phương kiêng kỵ.

Giờ phút này.

Dưới Trấn Long Bia, một vị lão giả áo xám đang ngồi xếp bằng.

Hắn râu tóc bạc trắng, làn da đã không còn trơn bóng như lúc trẻ, trên trán cũng đã có không ít nếp nhăn, hiển nhiên đã đi vào trạng thái lão niên chân chính.

Nhưng mà, khí tức của hắn lại nội liễm vô cùng, làm cho người ta không cách nào cảm giác được sâu cạn của hắn.

Trước mặt hắn là một nam tử trung niên mặc cẩm bào, chính là gia chủ của Từ thị, Từ An Bang.

"Lão tổ tông, sự tình trải qua chính là như thế." Từ An Bang buông tay, cung kính nói: "Dựa theo suy đoán của ta, lần này Vương thị ra tay, nhìn như là vì giúp chúng ta, kì thực là có mục đích khác. Mục đích của nó, hơn phân nửa là muốn để Trường Ninh Từ thị chúng ta trở thành chim đầu đàn, chính diện dây dưa với Hoàng Phủ thị, hấp dẫn tất cả hỏa lực của Hoàng Phủ thị."

Nghe vậy, vị lão giả huy hoàng kia chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt không vui không buồn: "An Bang, vậy ý của ngươi là…"

Hứa An Bang trầm giọng nói: "Nếu chúng ta từ chối Bình An Vương thị, tương lai tất nhiên phải xem sắc mặt của Hoàng Phủ thị này sống qua ngày, phú quý sinh tử, tất cả đều nằm trong một ý niệm của con người. Nhưng nếu chúng ta hợp tác với Vương thị, sẽ hoàn toàn trở mặt với Hoàng Phủ thị, từ nay về sau không còn đường cứu vãn nữa. Việc này quan hệ trọng đại, An Bang không dám làm chủ, kính xin lão tổ tông chỉ thị."

Sâu trong đôi mắt lão giả áo xám xẹt qua một tia rung động, nhìn về phía Từ An Bang: "Từ lúc ngươi tiến vào, ta đã cảm giác được. Nếu ngươi đã có ý tưởng trong lòng, không bằng nói thử xem."

Từ An Bang hít sâu một hơi nói: "Theo ta quan sát, Bình An Vương thị Vương Thủ Triết không phải là một nhân vật đơn giản. Lần này e là hắn toan tính rất lớn."

Hắn nói ra một số chi tiết khác thường mà mình phát hiện ra khi nghênh đón đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung lần trước, cùng với sự quan sát và hiểu biết của hắn đối với Vương Thủ Triết trong khoảng thời gian này.

"Con người của Vương Thủ Triết nhìn như bất hiển sơn bất lộ thủy, thực ra vô cùng cẩn thận, chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc. Lần này hắn ra tay với Hoàng Phủ thị, tất nhiên cũng đã trải qua cân nhắc toàn diện, nói không chừng đã có một kế hoạch hoàn chỉnh nhằm vào Hoàng Phủ thị."

"Có ý tứ, có ý tứ ~ "

Trên khuôn mặt già nua của hôi bào lão giả xẹt qua một vệt ý cười.

Nhớ ngày đó, lão tổ tông tông Y Hiên của Bình An Vương thị, cũng là một nhân vật anh hùng khó lường.

Không thể tưởng được, Trụ Hiên lão tổ chỉ mới qua mấy chục năm, Bình An Vương thị lại xuất hiện một tiểu tử ghê gớm.

"Đã như vậy, chúng ta cùng với tên tiểu tử Vương gia kia điên lên một phen."

Hôi bào lão giả giải thích rõ ràng.

Văn Ngôn, trong ánh mắt Từ An Bang lộ ra vẻ nóng bỏng: "Đây cũng là suy nghĩ của An Bang. Trường Ninh Từ thị chúng ta bị đè ép lâu như vậy, đã đến lúc để cho Hoàng Phủ thị nhìn một chút, chúng ta cũng không phải là dễ khi dễ!"

Tiếng nói vừa dứt, khí tức Linh Đài cảnh cường đại trong nháy mắt từ trên người hắn bay lên, tràn đầy chiến ý.

Trường Ninh Từ thị là một thế gia bát phẩm lâu năm, tự nhiên có tự tin và quyết đoán của mình.

…

Xử lý xong chuyện Tộc Học, Vương Thủ Triết bỏ lại tất cả mọi chuyện khác.

Mang theo nữ nhi nhi tử, dùng thân phận một hộ người bình thường, gia nhập vào công tác xây dựng đê sông.

Liễu Nhược Lam nghe tin cũng chạy tới, sau khi hiểu được ý đồ của Vương Thủ Triết liền gia nhập vào trong đội ngũ.

Hai vợ chồng đều hiểu.

Hôm nay chính là thời kỳ sinh trưởng mấu chốt của hài tử, cần phải dùng lời nói truyền thân dạy bảo, để cho bọn họ chịu khổ nhọc, hiểu được sinh hoạt không dễ dàng, cũng dựng lên tam quan chính xác của bọn họ.

Nếu tam quan bất chính, lập thân bất chính, tương lai có thành tựu lớn hơn nữa cũng chỉ là lầu các trên không trung, nói không chừng ngày nào đó sẽ sụp đổ.

Cho dù không sụp, hơn phân nửa cũng là một phương tai họa.

Loại chuyện này Vương Thủ Triết kiếp trước gặp qua ở trên địa cầu, cũng nghe qua không ít.

Bọn nhỏ có suy nghĩ độc lập của riêng mình, phản đối phương châm và thành kiến giáo dục của lão phu tử, điều này bản thân không có vấn đề.

Nhưng thủ đoạn áp dụng lại là suy nghĩ quá ít, chỉ dựa vào khí phách nhất thời làm việc, điểm này Vương Thủ Triết cũng không đồng ý.

Hơn nữa lão phu tử tuổi tác đã cao, vì Vương thị cũng cẩn trọng cả đời, cho dù tư tưởng của ông ta thật sự đã quá giờ, không thích hợp với Vương thị bây giờ, cũng không thể bị đối đãi như thế.

Bởi vậy.

Vợ chồng Vương Thủ Triết Liễu Nhược Lam đã che giấu thân phận. Dẫn theo hai đứa trẻ cùng nhau xây đê, để bọn chúng cảm thụ kỹ lưỡng lão tổ tông năm xưa tay không tấc sắt, không dễ khai hoang ở Bình An trấn.

Che giấu thân phận cũng là để bọn họ tiếp xúc nhiều với các hài tử, bình dân bình thường.

Miễn cho bọn họ cao cao tại thượng, một bộ cảm giác ưu việt trời sinh chính là đại tiểu thư đại công tử.

Khoan hãy nói, trong thời gian này, ngay cả Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đều có rất nhiều cảm ngộ nhân sinh, cảm giác bình dân sinh tồn không dễ dàng.

Cũng cảm nhận được bọn họ nguyện ý cùng với Bình An Vương thị xây dựng gia viên, xây dựng một nơi sống bình an cho con cháu.

Tự nhiên mà vậy, cũng là dạy cho một đôi nhi nữ một bài học, cái này đối với con đường tương lai của bọn họ có chút chỗ tốt.

…

Thời gian vội vàng trôi qua, trong chớp mắt đã cuối hạ đến.

Dưới sự chủ trì đại cục của đệ tử thân truyền Phòng Hữu An của Tử Phủ Học Cung, hậu quả tai nạn do thủy tai mang đến cũng lần lượt được san bằng.

Nạn dân được an trí, vùng đất gặp tai họa cũng bắt đầu dần dần xây dựng lại, hết thảy đều được an bài ngay ngắn rõ ràng, ở trong phế tích một lần nữa toả sáng ra sinh cơ.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai ba tháng này, toàn bộ Trường Ninh vệ, mạch nước ngầm lại cuộn trào mãnh liệt.

Trữ Từ thị, gia trưởng bát phẩm thế gia lâu năm, hoàn toàn trở mặt với Tiền Mã Hoàng Phủ thị, bắt đầu cãi nhau.

Chiến đấu của bọn họ quay chung quanh nguyên vật liệu tơ sống này.

Tơ Sinh ở Trường Ninh vệ, cùng với Trường Ninh vệ, giá cả tơ sống cũng rất cao, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà tăng gấp ba lần so với ban đầu.

Thậm chí, có một số thương nhân khôn khéo cố ý vận chuyển tơ sống từ một nơi xa xôi tới, nhân cơ hội kiếm một khoản lớn.

Nhưng mà, hai gia tộc này lại giống như không có ý định thu tay, tiếp tục dùng giá cao cướp đoạt trang trại tằm của các gia tộc sản xuất.

Trong thời gian chưa tới ba tháng, tư kim song phương đầu tư đã vượt qua hai mươi vạn càn kim.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một trận chiến giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Đây đã không phải hành vi thương nghiệp đơn thuần, mà là muốn đưa đối phương vào chỗ chết, triệt để trục xuất ra khỏi ngành nghề này.

Cho dù là thành thủ phủ mấy lần điều đình, song phương đều không có ý định dừng tay, giống như là hai con bạc, đều đã thua đỏ mắt, không ngừng rót vào, rót thêm, mãi đến khi một bên không chống đỡ nổi hoàn toàn ngã xuống.

Quyết định của song phương người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Tiền Mã Hoàng Phủ thị sau lưng mơ hồ có Thiên Nhân Hoàng Phủ thị làm chỗ dựa, mà Trường Ninh Từ thị cũng không phải đơn độc tác chiến, sau lưng có gia tộc thông gia bình an Vương thị làm hậu thuẫn.

Bình An Vương thị Vương Tông Vệ chính là sợi dây ràng buộc trong đó.

Mấy tháng qua, hắn gần như thường trú ở trấn Trường Ninh.

Một ngày này.

Trường Ninh Bình An, Vương thị.

Một chiếc xe ngựa xa hoa chậm rãi chạy đến trên đường.

Tiểu nhị và người bán hàng rong chung quanh đều nhao nhao chú ý tới chiếc xe ngựa kia.

“Đó là xe ngựa của Tông Vệ đại công tử.” Có một người bán hàng rong nói: “Vậy là lại chạy đến chủ trạch Trường Ninh Từ thị.”

“Chậc chậc, hai tháng này đại công tử của Tông Vệ lại phong quang rồi. Hắn chính là sợi dây ràng buộc của Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị, hiện giờ Trường Ninh Từ thị và Tiền Mã Hoàng Phủ thị, dây dưa giao chiến trong ngành tơ sống lợi hại như thế, toàn bộ nhờ tài chính của Bình An Vương thị ở hậu phương, địa vị đại công tử của Tông Vệ này nước lên thì thuyền lên.”

“Cái này nếu là Trường Ninh Từ thị một khi đứng vững gót chân, tương lai Tông Vệ đại công tử chính là nhân vật chạm tay có thể bỏng.”

Trong tiếng bàn luận liên tiếp, xe ngựa đi về phía đông thành.

Điều mọi người không biết là.

Thương lái chiếc xe ngựa này không đơn thuần chỉ có một mình Vương Tông Vệ, còn có một nữ tử ăn mặc vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Trên người nàng tản ra một cỗ mị lực mê người, phảng phất như một nụ cười, một cái nhăn mày đều là mang mùi nhiếp phách người.

Nhưng Vương Tông Vệ lại có tư thế ngồi thẳng, cúi đầu không dám liếc nhìn nàng một cái.

Dường như nữ tử trước mắt chính là một mỹ nhân rắn rết không thể đụng vào.

"Ha ha ha." Nữ tử quyến rũ với đôi mắt long lanh, cười duyên không dứt: "Tông Vệ đại công tử, là sợ thiếp thân ăn thịt ngươi sao? Nghe nói gần đây ngươi ở sòng bạc Phát Tài đã thắng không ít tiền."

"Cái này…" Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Vương Tông Vệ chảy xuống, hắn nói giọng chột dạ: "Mai cô nương chớ có nói đùa, ta cũng phụng mệnh làm việc, nếu không có đánh chết ta cũng không dám đi sòng bạc nữa."

Tuy nàng chỉ là thân phận gia tướng, nhưng giữa gia tướng và gia tướng cũng là khác nhau. Hơn nữa thủ đoạn của nàng rất cao minh, dường như khắp nơi đều là ánh mắt của nàng, nhất cử nhất động đều bị nàng nắm trong lòng bàn tay.

Một khi đắc tội với nàng, chỉ sợ không có ngày tốt lành.

"Thôi bỏ đi, nhìn ngươi căng thẳng thành bộ dáng này, thật là không thú vị." Trong tiếng cười duyên của nữ tử quyến rũ, bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc: "Nhưng mà, ngươi chớ gọi nhầm đấy. Thiếp thân hiện tại gọi là—— Cơ phu nhân."

"Vâng, Cơ phu nhân." Vương Tông Vệ thành thành thật trả lời một câu, hơi do dự nói: "Không biết Cơ phu nhân, lần này tìm ta là có chuyện gì quan trọng sao?"

Vừa nói đến chính sự, vị nữ tử quyến rũ kia cũng nghiêm mặt, trong ánh mắt xẹt qua một tia khí tức cuồng nhiệt: "Ta đã nhận

được mật lệnh của gia chủ, cả tấm lưới đã bố trí xong, có thể hành động. Đây là mật lệnh văn thư gia chủ giao cho ngươi, để cho ngươi toàn lực phối hợp với đại hành động lần này."

Hành động lớn, ánh mắt của Vương Trung Vệ căng thẳng, kiểm tra mật lệnh một phen, xác thực đó là thật.

Mặc dù trong lòng có một tia sợ hãi, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Vì tổ tiên, vì Vương thị, cũng vì vợ con của ta."

"Cứ theo như Cơ phu nhân phân phó."

"Ha ha ha!" Tiếng cười của Cơ phu nhân vô cùng yêu kiều mà mị hoặc: "Tông Vệ đại thiếu gia chớ khẩn trương, phần nhiệm vụ của ngươi cũng không khó, giá trị công huân lại cực cao, làm cho người ta hâm mộ."

Tiếng cười kia mặc dù làm cho Vương Tông Vệ lông tóc dựng đứng, nhưng trong lòng lại có chút cuồng nhiệt.

Không sai, nhiệm vụ lần này của hắn có giá trị công huân rất cao.

Nếu kiếm thêm một khoản lớn giá trị công huân, thêm nhiều chỗ trù tính một phen, là có thể đổi cho con mình một viên Khởi Linh đan và một giọt thạch tủy.

Có Thạch Tủy và Khải Linh Đan, tương lai đứa bé Thất Ninh kia lên bước đã cao hơn rất nhiều.

…

Chương 61: Độc phụ rắn rết! Cơ phu nhân!

…

Sòng bạc Phát Tài.

Một trong ba động tiêu tiền lớn của Trường Ninh vệ.

Nghe nói lúc Trường Ninh vệ khai hoang, sòng bạc Phát Tài đã sừng sững trên mảnh đất này.

Một ít tổ tiên khai hoang sau khi kiếm được tiền tài, thường thường ở trong sòng bạc vung tiền như rác, kết quả tự nhiên đại đa số đều là bi kịch.

Ông chủ phía sau sòng bạc Phát Tài vô cùng bí mật, có người nói là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, cũng có người nói là Thiên Nhân Lôi thị, còn có người nói là thành chủ đại nhân đời thứ nhất âm thầm điều khiển ở phía sau màn.

Nhưng không có một nhà nào thừa nhận.

Dù sao, dựa vào sòng bạc kiếm tiền đối với thế gia cao cao tại thượng, cũng coi như là một vết nhơ.

Tóm lại, bối cảnh của sòng bạc Phát Tài này cao thâm khó lường. Cho tới nay, cũng không có ai có thể nợ tiền sòng bạc Phát Tài không trả.

Trước cửa sòng bạc, xe ngựa của Vương Tông Vệ từ từ dừng lại.

Đây là một tòa lầu các ba tầng chiếm diện tích tương đối không nhỏ, rường cột chạm trổ, một đoàn cẩm tú, cửa ra vào, cổng chào sơn son cao vút cũng làm tương đối đại khí, thoạt nhìn càng giống một tòa tửu lâu, mà không phải sòng bạc.

Chỉ có chữ “cược” treo ở dưới cổng chào, được thêu bằng chữ “cược”, lộ rõ thân phận của sòng bạc.

Trước cửa sòng bạc, mấy tráng hán mặc trang phục kiểu hiệu của sòng bạc chắp tay sau lưng đứng ở hai bên cửa, đó là tu sĩ Huyền Vũ chuyên môn nuôi dưỡng trong sòng bạc, chấn nhiếp

bọn đạo chích. Tu vi cũng có Luyện Khí kỳ tầng năm tầng sáu, rất không kém.

Vương Tông Vệ còn chưa xuống xe ngựa, trong sòng bạc đã có một người đàn ông trung niên tươi cười đi ra đón.

Ở phía sau hắn, còn có mấy tên thân tùy có thực lực không kém đi theo.

Nam tử trung niên để hai chòm râu nhỏ, dáng vẻ hòa khí sinh tài, chính là nhị chưởng quầy sòng bạc Phát Tài, Đinh Hữu Đức.

Chỉ nghe tên và nhìn tướng mạo của hắn, dường như thật sự là một người đức cao vọng trọng, nhưng người quen thuộc với hắn, hoặc là người từng bị thua thiệt mới biết được, Đinh Hữu Đức người này ăn tươi nuốt sống như thế nào.

"Tông vệ thiếu gia." Đinh Hữu Đức cười khanh khách tiến lên nghênh đón, tự tay dìu Vương Tông Vệ từ trên xe ngựa xuống: "Ngươi đã bảy tám ngày không tới rồi, chẳng lẽ chê lão ca ca chiêu đãi không chu đáo?"

"Đâu có đâu có."

Vương Tông Vệ lúc này đã ngoài ba mươi tuổi, để lại một ít chòm râu nhỏ, tư thế giống như một nam tử thành thục sự nghiệp thành thục.

Hắn cười nói: "Chính là mấy ngày trước thắng quá nhiều, ta sợ lão ca ngươi ghét bỏ ta, không hoan nghênh ta."

Đinh Hữu Đức sửng sốt, lập tức cười ha ha nói: "Tông Vệ thiếu gia thật biết nói đùa. Chúng ta mở sòng bạc, thắng thua chú trọng bằng vận khí, nào có tôn khách thắng hai tiền, chúng ta sẽ không chào đón đạo lý này?"

"Tông Vệ thiếu gia gần đây khí thế như hồng, vận may che trời, thắng tiền đương nhiên là hợp tình hợp lý. Cho dù ngài thắng sòng bạc chúng ta đến mức phá sản, đó cũng là bản lĩnh của ngài."

"Nói đùa thôi, Hữu Đức lão ca chớ để ở trong lòng." Vương Tông Vệ bình tĩnh cười cười, lập tức cùng Đinh Hữu Đức tiến vào sòng bạc Phát Tài.

Sòng bạc Phát Tài vẫn náo nhiệt như vậy, trong đại sảnh, trước các bàn đánh bạc tụ tập đầy khách đánh bạc nam nữ.

Mặc kệ là lúc nào, dân cờ bạc luôn không thiếu, luôn luôn có người trầm mê trong sự kích thích không làm mà hưởng kia.

“Tông vệ thiếu gia, ngài muốn ở trong đại sảnh làm nóng tay trước hay là để Hữu Đức sắp xếp phòng riêng cho ngài?” Đinh Hữu Đức nhiệt tình dò hỏi.

“Khí vận của con người có hạn, sao có thể dùng trong một nơi nhỏ bé như thế này được?” Vương Tông Vệ chắp hai tay sau lưng, nhìn lướt qua đại sảnh, bộ dáng chẳng có chút hứng thú nào.

Trong đại sảnh đánh bạc đều tương đối nhỏ, có không ít bàn đánh bạc kết toán đều dùng Đại Đồng tính toán, cho dù là những cái bàn cao cấp một chút, thắng thua một ngày nhiều nhất cũng chỉ mấy chục càn kim.

Lúc ấy hắn hai mươi lang chính là đánh cược ở bên ngoài.

Đinh Hữu Đức cười tủm tỉm nịnh nọt nói: “Tông Vệ thiếu gia thân phận gì? Há có thể chơi với đám nhà quê này.

Dứt lời, hắn liền dẫn Vương Tông Vệ đi thẳng lên phòng tầng hai.

Trang hoàng lầu hai so với lầu một thì tinh xảo hơn nhiều, không chỉ trên sàn nhà đều trải thảm thật dày, trong hành lang bày biện cũng đều là gỗ lim tơ vàng, trên tường cũng treo tranh chữ tinh mỹ, so với lầu một thì đẳng cấp cao hơn nhiều.

Hai bên hành lang là một loạt sương phòng.

Những gian phòng này rõ ràng đều đã trải qua xử lý cách âm, đứng ở trong hành lang chỉ có thể lờ mờ nghe được trong cửa truyền đến từng tiếng quát to mơ hồ, tiếng cười vang, tiếng nói chuyện cụ thể lại nghe không rõ.

Đẳng cấp của phòng bao cũng không hoàn toàn giống nhau, có phòng bao chữ “Nhân” khởi bước một trăm càn kim, cũng có phòng bao chữ “Thiên” khởi bước một ngàn càn kim, dùng để thỏa mãn nhu cầu của khách hàng đẳng cấp khác nhau.

Trong hai ba tháng này, Vương Tông Vệ đều chơi ở phòng chữ “Nhân”, lục tục thắng một hai ngàn càn kim.

“Lần này chơi ở phòng chữ “Địa”.” Vương Tông Vệ nói: “Trước đó cũng thắng sòng bạc của các ngươi không ít tiền, nếu hôm nay vận may không tốt, thua thì thua sạch.”

Lời tuy như thế, nhưng trong ánh mắt của hắn lại xẹt qua một tia tham lam.

Hiển nhiên, hắn đối với khí vận của mình gần đây rất có lòng tin.

“Tông vệ thiếu gia quả nhiên hào khí.”

Đinh Hữu Đức ước gì hắn cược lớn một chút, tự nhiên là cùng một đám thân tùy dùng sức thổi phồng.

Khi nói chuyện, đoàn người liền đi vào phòng bao chữ “Địa”.

So với hành lang, trang trí trong phòng còn xa hoa hơn một chút, không chỉ công nghệ thảm càng thêm phức tạp tinh mỹ, tranh chữ sử dụng cũng cao cấp hơn. Bố trí một gian phòng này, chỉ riêng những đồ cổ tranh chữ này, chỉ sợ đã tiêu tốn không dưới một hai ngàn càn kim.

Trên tường cao đặt một cái lư hương bằng đồng đỏ, đốt hương thơm hun người, khiến cho trong túi hơi khói lượn lờ, lộ ra cỗ hương vị mê người thần bí, khiến cho adrenalin tăng mạnh.

Mỗi phòng của phòng chữ “Địa” đều có thị nữ xinh đẹp hầu hạ theo hầu, ngay cả Hà quan trước bàn đánh bạc cũng tỉ mỉ bồi dưỡng ra đại mỹ nhân, chẳng những động tác nhanh nhẹn, kỹ nghệ tinh xảo, bộ dáng càng làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Hôm nay thời gian còn sớm, trong phòng chữ Địa ngoại trừ thị nữ Hà quan ra, không có ai khác. Đây cũng là khó trách, phòng chữ Địa thắng thua hở ra mấy trăm đến hơn ngàn càn kim, cũng không phải mỗi ngày đều có hào khách quang lâm.

Ánh mắt Vương Tông Vệ sáng rực lên, nhìn thị nữ xinh đẹp và Hà quan ngay cả con mắt cũng híp lại, một bộ sắc linh hồn.

“Tông vệ thiếu gia có hài lòng không?”

Trong ánh mắt đầy mặt tươi cười của Đinh Hữu Đức, trong lúc lơ đãng xẹt qua một tia khinh miệt.

“Được! Trước tiên đổi cho ta năm trăm thẻ càn kim.”

Vương Tông Vệ hứng trí dạt dào móc ra một đống kim phiếu.

Hai thị nữ xinh đẹp một trái một phải dìu hắn đến bên cạnh bàn đánh bạc, thân mật đổi cho hắn một bình linh trà.

Vương Tông Vệ tay cầm thẻ đánh bạc, lúc này hai mắt tỏa sáng gia nhập vào trong ván cược.

“Hai người các ngươi đi theo Tông Vệ thiếu gia cho thật tốt.” Sau khi Đinh Hữu Đức dặn dò một câu, liền cười tủm tỉm cáo từ: “Ta sẽ không quấy rầy Tông Vệ thiếu gia thắng tiền nữa.”

Hắn cũng biết một khi dân cờ bạc tiến vào trạng thái, cũng không thích bên cạnh có người quấy rầy.

Quả nhiên, Vương Tông Vệ phất phất tay, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một cái.

Sau khi rời khỏi phòng bao chữ Địa, Đinh Hữu Đức phất tay ra hiệu cho tùy tùng canh giữ ở cửa ra vào, trực tiếp đi lên lầu ba.

Lầu ba.

Trong một gian phòng bị sâm nghiêm, một vị nam tử trung niên hoa phục bề ngoài chỉ có bốn năm mươi tuổi, đang nằm ở trong ghế thái sư thoải mái hút thuốc lá, thỉnh thoảng nuốt mây nhả sương một phen.

Da mặt hắn hơi vàng như nến, dáng vẻ như bị móc rỗng thân thể.

Bên cạnh hắn còn có hai nữ tử xinh đẹp xinh đẹp đang kính cẩn phục vụ hắn.

“Hoàng đại trưởng quầy.” Đinh Hữu Đức cẩn thận bẩm báo: “Vương Tông Vệ kia lại tới sòng bạc. Rõ ràng là lúc trước chúng ta thả nước, cho hắn nếm được ngon ngọt. Nhưng lần này hắn vào phòng chữ “Phòng chữ Địa” chắc hẳn sẽ thắng một đợt lớn. Xử trí thế nào, còn xin Hoàng đại chưởng quỹ chỉ thị?”

Con mắt Hoàng đại chưởng quỹ nửa khép nửa mở, có chút thờ ơ nói: “Thời gian không sai biệt lắm. Nếu hắn đã đưa tới cửa, vậy thì thu lưới đi.”

“Vâng, đại chưởng quỹ.”

Đinh Hữu Đức lên tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Vương Tông Vệ, Vương Tông Vệ, ngươi thật cho rằng mình có khí vận che trời.

Đinh Hữu Đức âm thầm cười lạnh không thôi.

Lão tử nịnh nọt ngươi gần ba tháng, đã đến lúc cho ngươi trả lại cả vốn lẫn lời rồi.

Cùng lúc đó.

Trong phòng bao chữ Địa, Vương Tông Vệ tay khí không tệ, không bao lâu đã thắng trên trăm tấm càn kim.

Hai thị nữ xinh đẹp miệng tươi cười như hoa, lấy lòng không thôi: "Tông Vệ thiếu gia thật là cao tay! Xem ra hôm nay lại là đại sát tứ phương rồi!"

"Ha ha ha, gần đây đúng là số mệnh của ta không tầm thường." Vương Tông Vệ cười to không thôi, ban thưởng một tấm trù mã càn kim cho hai thị nữ kia.

"Đa tạ Tông Vệ thiếu gia!" Sắc mặt của bọn thị nữ càng thêm quyến rũ, thân thể gần như dính vào người hắn.

Giống như xác minh lời Vương Tông Vệ nói, không bao lâu sau, hắn lại thắng hơn một trăm càn kim.

Dưới sự nịnh nọt của thị nữ, trong lòng hắn lâng lâng như tiên, rất nhanh đã tiếp nhận đề nghị của thị nữ, thừa dịp ra tay tăng thêm mức độ chú ý.

Nhưng trong nháy mắt, còn không có lưu ý, hơn hai trăm thẻ bạc Càn Kim thắng được đã thua không còn một mảnh.

Vương Tông Vệ dường như có chút nóng nảy.

Thua liền mấy ván, hắn lại lần nữa gia tăng cường độ đặt cược, muốn thắng lại thẻ đánh bạc thua trận.

Nhưng càng như vậy, dường như càng không như mong muốn.

Sau thời gian một nén nhang, năm trăm trù mã hắn đổi được cũng đều được lấp vào.

"Tông vệ thiếu gia hôm nay ra tay không tốt." Một thị nữ khuyên: "Không bằng dừng tay ở đây, lần sau lại đến."

“Vừa rồi bất quá là nhất thời thất bại mà thôi.” Một thị nữ khác lập tức nũng nịu khuyên nhủ, “Tông vệ thiếu gia số mệnh che trời, nhất định có thể rất nhanh thắng lại.”

“Lại đổi một ngàn càn kim trù mã!”

Hô hấp của Vương Tông Vệ có chút dồn dập, hôm nay đã thua năm trăm càn kim, dường như có chút không cam lòng.

Hai vị thị nữ đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vương Tông Vệ: “Tông Vệ thiếu gia quả nhiên hào khí, ngay cả những con trai trưởng của thế gia Bát Cửu phẩm cũng không có khí phách bực này.”

Sau khi cầm một ngàn trù mã càn kim, Vương Tông Vệ dường như cẩn thận hơn rất nhiều, lúc đặt cược tính toán rất nhiều, dần dần, không ngờ lại cho hắn thắng.

Nhưng theo hai vị thị nữ gia tăng cường độ của thuốc mê, Vương Tông Vệ lại lâng lâng, đánh cược đại khai đại hợp.

Dưới cục diện thua nhiều thắng ít, chỉ là một ngàn càn kim không thể kiên trì bao lâu, rất nhanh đã thua sạch.

“Lấy thêm hai ngàn càn kim tệ.” Vương Tông Vệ vỗ mạnh bàn, giống như đang thở hổn hển.

Nửa khắc đồng hồ sau.

“Lấy thêm hai ngàn càn kim!” Tiếng gào thét trầm thấp của hắn lại vang lên.

Như thế, vòng đi vòng lại dưới, ánh mắt của hắn đã đỏ tươi một mảnh, cẩm y trường bào bị kéo ra lỗ hổng, lộ ra lồng ngực, tóc cũng có chút lộn xộn, đầy người đều là mồ hôi.

Y hung hăng uống một ngụm linh trà, tức hổn hển nói: “Lại lấy hai ngàn cho ta!”

Nhưng lúc này, hai thị nữ ngoan ngoãn nghe lời kia lại không phản ứng lại với hắn, mà là lui qua một bên, khom người xuống.

“Các ngươi…”

Vương Tông Vệ tức giận quay đầu lại tức giận mắng.

Nhưng mà, hắn còn chưa mắng xong, liền im bặt dừng lại.

Chỉ vì trong phòng chữ "Địa" này, Đinh Hữu Đức và một đám hầu cận, không biết đã đứng ở phía sau hắn từ lúc nào.

Vẻ tươi cười của hắn có chút âm trầm: "Tông Vệ đại thiếu gia, hôm nay không sai biệt lắm. Không bằng ngày khác lại đến chơi."

Vương Tông Vệ bỗng giật mình, dường như cảm nhận được bầu không khí không thích hợp, lúc này mới khôi phục chút lý trí: "Có Đức lão ca nói rất đúng, hôm nay số mệnh không tốt, không nên tiếp tục chơi nữa, vậy tiểu đệ xin cáo từ trước."

Trong lúc nói chuyện, Vương Tông Vệ cúi đầu đi ra ngoài phòng.

"Khoan đã."

Đinh Hữu Đức chắp hai tay sau lưng, cười lạnh nói.

Tiếng nói vừa dứt, mấy tráng hán thân cận lập tức chặn cửa lại, ngăn Vương Tông Vệ trong phòng bao chữ "Địa".

"Có Đức huynh, đây là có ý gì?" Sắc mặt của Vương Tông Vệ có chút trắng bệch.

"Tông vệ đại thiếu gia, sòng bạc chúng ta có quy củ của sòng bạc," Đinh Hữu Đức ngoài cười nhưng trong không cười lạnh lùng nói: "Thiếu gia thanh toán trước tiền nợ rồi hẵng đi."

"Nợ tiền? Ta nợ bao nhiêu?" Sắc mặt Vương Tông Vệ càng lúc càng khó coi, cảm thấy không ổn.

Đinh Hữu Đức ung dung lấy ra một xấp thẻ thăm: "Hôm nay Tông Vệ đại thiếu gia tổng cộng đổi tám ngàn sáu trăm càn kim, trong đó năm trăm càn kim đã trả tiền, còn lại tám ngàn một trăm càn kim. Làm phiền Tông Vệ đại thiếu gia trả tiền."

"Hơn tám ngàn càn kim?!"

Vẻ mặt của Vương Tông Vệ vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ, còn mang theo vẻ không dám tin.

Từ đầu tới cuối hắn chỉ chơi chưa đầy hai canh giờ, nào có thua nhiều như vậy?

"Tông vệ thiếu gia không ngại nhìn kỹ một cái." Đinh Hữu Đức cười lạnh nói: "Nơi này mỗi một tờ thẻ đều có giấy trắng

mực đen, nếu ngươi không nhận, ta sẽ cho các huynh đệ "Giúp ngươi nhớ lại cho kỹ."

Vương Tông Vệ vội vàng tiến lên, kiểm tra những tờ ký kia một phen.

Quả nhiên, mỗi một tấm đều là thật.

Hắn bất tri bất giác thực sự thiếu nợ nhiều như vậy.

Hắn lập tức mồ hôi đầm đìa, chắp tay nói với Đinh Hữu Đức: "Hữu Đức huynh, những danh sách này đều đúng. Nhưng lần này ta đi ra ngoài quá vội vàng, không mang nhiều tiền như vậy, không bằng…"

Hắn còn chưa nói xong đã bị Đinh Hữu Đức phất tay cắt ngang.

Ông ta cười âm trầm: "Không sao, không sao. Chỉ cần thiếu gia Tông Vệ ký một chữ, ta sẽ dẫn các huynh đệ đi Bình An Vương thị, tìm Vương Thủ Triết đòi khoản tiền này."

"Tìm tứ thúc của ta đòi nợ?!" Vương Tông Vệ cả người run rẩy vừa tức giận nói: "Có đức huynh, thật quá đáng! Ngươi đang ép ta đến chết rồi sao? Ngươi yên tâm, khoản tiền này ta sẽ nhanh chóng trả lại."

"Ta phỉ nhổ!" Đinh Hữu Đức khịt mũi coi thường: "Chỉ bằng những phụng dưỡng Vương Tông Vệ kia của ngươi, ngày tháng năm nào mới có thể trả lại khoản tiền này? Xem ra, Tông Vệ thiếu gia còn chưa rõ ràng tình thế. Người đâu, để thiếu gia thanh tỉnh cho tốt!"

"Hữu Đức huynh! Chớ xúc động! A a!!!!"

Bên trong phòng bao chữ Địa lập tức vang lên liên tiếp tiếng kêu thảm thiết.

…

Hoàng hôn dần dần buông xuống.

Ngoài thành Trường Ninh vệ có một trang viên khiêm tốn cũng không mất xa hoa.

Tòa trang viên này treo trên danh nghĩa một phú hào phương xa không có danh tiếng gì, trên thực tế lại là tộc trưởng Thiên

Nhân Hoàng Phủ thị, hành cung bí mật của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, rất nhiều mật đàm đều phát sinh ở chỗ này.

Có thể nói, trang viên bề ngoài trông rất bình thường này, thường xuyên thay đổi cách cục với Trường Ninh vệ.

Hoàng hôn trên bầu trời dần dần dày đặc, trong trang viên vẫn như cũ thập phần sáng ngời.

Dưới tất cả hành lang đều treo đèn cung đình chế tác tinh mỹ, chiếu rọi một ít ánh sáng trong sân giống như ban ngày, cây xanh hoa hồng, xanh tươi ướt át.

Giờ phút này, trong phòng nghị sự sâu trong trang viên, có ba người đang ngồi cùng một chỗ mật đàm.

Ba người này hai nam một nữ đều mặc cẩm y thêu bào, khí phái bất phàm.

Trong lư hương xích đồng góc tường có hương khói lượn lờ bay lên, giống như tiên vụ mờ ảo, phối hợp với đồ dùng trong nhà tinh xảo hoa mỹ kia, làm nổi bật nơi đây giống như Tiên Cương Ngọc Các, cũng làm nổi bật lên ba người trên đó, cũng phảng phất có thêm một tia tiên khí.

Dựa theo đạo lý, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chính là chủ nhân chân chính của trang viên này, nhưng giờ này khắc này, ngồi ở chủ vị lại là một nữ tử chừng ba mươi, phong tư trác tuyệt, xinh đẹp quyến rũ.

Nàng sinh ra một đôi mắt hoa đào phong lưu đa tình, ngay cả tư thái lúc nhàn rỗi ngồi thiền cũng lười biếng nhập cốt, một thân khí độ lại như phi tần thần tiên kia, mang theo quý khí siêu nhiên ở trên cao nhìn xuống, giống như tất cả mọi người trời sinh nên nghe nàng vậy.

Một thân cẩm bào tơ tằm khí phái lộng lẫy, tú hoa tinh xảo phức tạp, cùng với linh châu biển cực lớn được khảm nạm trên giày thêu, thể hiện rõ ràng thân phận bất phàm của nàng.

Ở sau lưng nàng, một trái một phải có hai vị lão giả thoạt nhìn bất hiển sơn bất lộ thủy đang đứng.

Bọn họ nhìn qua chất phác tự nhiên, khí tức nội liễm, nhưng chỉ có cao thủ chân chính, mới có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể bọn họ.

Đúng vậy, hai vị lão giả này đều là tu sĩ Linh Đài cảnh.

Đối với một ít Huyền Vũ thế gia bát phẩm cửu phẩm mà nói, mỗi một vị tu sĩ Linh Đài cảnh đều là lão tổ trong nhà, địa vị tôn sùng, là trụ cột trong nhà.

Nhưng mà bọn họ đứng ở phía sau vị nữ tử này, lại là cúi đầu buông mắt, giống như là hai vị lão bộc trung thành và tận tâm.

Như vậy lại càng làm nổi bật lai lịch của vị nữ tử kia càng thêm bất phàm.

Nàng cứ như vậy thờ ơ nghiêng người dựa vào chủ vị, dường như vốn nên như thế.

Mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tiếng tăm lừng lẫy lại ngồi ở ghế thứ nhất, trên khuôn mặt uy nghiêm lúc đầu lộ ra vẻ lấy lòng.

Về phần một nam tử trung niên khác, là tộc trưởng của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, Hoàng Phủ Đức Vận.

Vị tộc trưởng Bát phẩm thế gia này, phóng mắt nhìn toàn bộ Trường Ninh vệ cũng coi như là đại nhân vật số một. Nhưng ở chỗ này, hắn lại kính ngồi cùng với mạt tọa.

Trên thực tế, có chỗ ngồi cũng không tệ rồi.

Không thấy được hai vị tu sĩ Linh Đài cảnh phía sau vị nữ tử kia, đều chỉ có thể giống như lão bộc đứng đấy sao?

Bởi vậy, Hoàng Phủ Đức Vận cũng không ngồi yên, mà chỉ đặt nửa cái mông lên trên ghế, toàn bộ nửa người trên đều nghiêng về phía trước, nhìn qua vô cùng kính cẩn.

Không sai, vị nữ tử xinh đẹp quyến rũ, khí chất cao quý bất phàm này, chính là Cơ phu nhân!

Sắc mặt xinh đẹp của Cơ phu nhân có chút không vui: “Đức Vận gia chủ, lời hứa lúc trước của ngươi chính là sẽ mau chóng bình định đối thủ, đem ngành sản xuất tơ lụa tươi sống hoàn toàn nắm trong tay. Cũng hứa hẹn trong tương lai hai mươi năm thời gian, mở rộng căn cứ sản xuất tơ sống đến toàn bộ Trường Ninh vệ cùng với mấy vệ xung quanh, trở thành một trong những căn cứ cung cấp hàng hóa của Cơ thị ta.”

“Nhưng bây giờ, một gia trưởng Bát phẩm thế gia nhỏ như Từ thị, đều phải cố gắng như vậy, phải chăng nên cho ta một lời

giải thích?”

Đối mặt với uy áp như thế của Cơ phu nhân, Hoàng Phủ Đức Vận thoáng thấy sợ hãi, lau mồ hôi trên trán nói: “Cơ phu nhân, không biết não của Trường Ninh Từ thị bị kẹp cái gì rồi? Vậy mà giống như điên tranh đoạt nguyên liệu tơ sống với chúng ta, nhưng mà bà yên tâm, chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ không kiên trì nổi nữa.”

“Không kiên trì được sao?” Cơ phu nhân liên tục cười lạnh: “Sao ta lại nghe nói sau lưng Trường Ninh Từ thị có Bình An Vương thị ủng hộ.”

“Bình An Vương thị tuy rằng cũng chỉ là thế gia Bát phẩm, lại nghe nói bọn họ kinh doanh địa bàn quản lý vô cùng tốt, tài lực dồi dào.”

Hoàng Phủ Đức Vận lập tức im lặng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, dường như có chút hương vị cầu cứu.

“Khụ khụ!” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghiêm mặt nói: “Cơ phu nhân chớ lo lắng, Bình An Vương thị bất quá là vì bận tâm quan hệ thông gia, mới âm thầm trợ giúp tài chính Trường Ninh Từ thị. Chỉ cần chúng ta tăng thêm cường độ và tranh đấu, Trường Ninh Từ thị sớm muộn gì cũng sẽ không giữ được, chúng ta cam đoan sẽ không trì hoãn lợi ích của Lũng Tả Cơ thị.”

“Hừ! Hy vọng là thế.” Sắc mặt Cơ phu nhân thoáng giãn ra một chút, “Hai vị Hoàng Phủ gia chủ, Cơ thị chúng ta là tín nhiệm các ngươi có được lực khống chế tuyệt đối ở Trường Ninh vệ, mới lựa chọn làm đối tượng hợp tác với các ngươi. Nếu như các ngươi thật sự không thể giải quyết, ha ha, đến lúc đó đừng trách chúng ta trở mặt vô tình.”

Dứt lời, Cơ phu nhân kia đứng dậy phất tay áo bỏ đi.

Mà hai vị lão bộc Linh Đài cảnh kia, nhắm mắt theo đuôi, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, Hoàng Phủ Đức Vận đứng dậy chắp tay đưa tiễn: “Cơ phu nhân, ngài yên tâm. Chúng ta sẽ mau chóng giải quyết vấn đề này.”

Cơ phu nhân cũng không quay đầu lại, dần dần đi xa, biến mất trong tầm mắt hai người.

Sau khi đám người rời đi.

Sắc mặt Hoàng Phủ Đức Vận có chút khó coi nói: “Chú Cẩm Hoàn tộc, nếu như Bình An Vương thị quyết tâm muốn ủng hộ Trường Ninh Từ thị, phải làm thế nào cho phải?”

“Hừ.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ánh mắt âm tình bất định, cười lạnh nói: “Có thể có cơ hội hợp tác với Cơ thị, trở thành một trong những căn cứ cung ứng tơ lụa chủ yếu của bọn họ, là cơ hội ngàn năm có một của Hoàng Phủ thị chúng ta. Bất kể là ai ngăn ở trước mặt chúng ta, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ta đều sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Trường Ninh Hoàng Phủ thị là một gia tộc có thể tiến hành Thiên Nhân giao thế bình thường.

Nhưng không thể nghi ngờ.

Vì thỏa mãn Thiên Nhân giao thế, đại bộ phận tài nguyên đều sẽ ưu tiên cung cấp cho hạt giống Thiên Nhân.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn tuy là tộc trưởng, nhưng cũng không phải hạt giống Thiên Nhân đời tiếp theo. Trừ phi có càng nhiều tài nguyên tràn ra, gia tộc sau khi thỏa mãn Thiên Nhân giao thế, xuất phát đến Lục phẩm, hắn mới có thể đạt được tài nguyên tu luyện Thiên Nhân cảnh.

Lũng Tả Cơ thị.

Chính là một thế gia Lục phẩm lâu đời nổi tiếng khắp Lũng Tả quận.

Nội tình gia tộc này sâu không lường được, trong gia tộc có rất nhiều thiên nhân, Linh Đài cảnh lại có số lượng khổng lồ, khoảng cách tới ngũ phẩm tử phủ cũng chỉ là nửa bước.

Lần này bọn họ hợp tác với bên ngoài, tiến quân và cướp tơ lụa, rõ ràng là để tấn thăng gia tộc Ngũ phẩm.

Chỉ cần vững vàng ôm lấy bắp đùi Cơ thị, biến Trường Ninh vệ và mấy vị xung quanh thành căn cứ tơ lụa sinh trưởng.

Hoàng Phủ gia tộc có tư cách tấn thăng lục phẩm, mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn cũng sẽ có vốn liếng xung kích Thiên

Nhân cảnh.

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn xẹt qua một tia nóng bỏng. Chỉ cần có đủ tài nguyên, hắn cũng có cơ hội xông lên Thiên Nhân cảnh, cho dù chỉ có tỷ lệ hai ba thành cũng sẽ không tiếc.

"Chú Cẩm Hoàn tộc." Hoàng Phủ Đức Vận cau mày nói: "Việc này ta nghĩ kỹ lại, luôn cảm thấy có chút kỳ quặc. Chúng ta đạt được kỹ thuật tiên tiến của Cơ thị, mới dám bỏ nhiều tiền vốn. Hiện giờ cạnh tranh đến một bước này cho dù có kỹ thuật tiên tiến của Cơ thị, chúng ta cũng sẽ thiệt thòi không ít."

"Nhưng Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị kia, tại sao lại to gan như vậy? Ngay cả chúng ta cũng thua thiệt không ít, chẳng phải bọn họ đã thua lỗ đến tận trời rồi sao?"

"Nhưng lỗ nặng như vậy, vì sao bọn họ vẫn gắt gao cắn chặt lấy chúng ta không buông, cùng chúng ta tranh đoạt tài nguyên tơ sống."

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn trầm giọng nói: "Chuyện này đích xác có chút kỳ quặc, ban đầu ta còn tưởng rằng Trường Ninh Từ thị chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi, nhưng hiện tại sự tình chỉ sợ không đơn giản. Cũng may ta đã có bố cục, hẳn là lúc thu lưới."

Hai người đang nói chuyện.

Thị vệ bên cạnh Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đi vào bẩm báo, thì thầm vào tai hắn vài câu.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghiêm mặt nói: "Mau đi mời người của Hoàng đại chưởng quỹ vào đây."

Không bao lâu sau.

Một tiểu tử trẻ tuổi luyện tập, đi vào bái kiến Hoàng Phủ Cẩm Hoàn. Lấy ra một phần mật tín thật dày đưa lên, hắn cung kính nói: "Chưởng quỹ của chúng tôi nói, may mắn không làm nhục mệnh."

"Được được được." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vuốt râu cười lên: "Ta cũng muốn nhìn xem, Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị rốt cuộc đang âm thầm làm cái quỷ gì?"

Hắn cầm qua mật thư thật dày, mở ra xem, nụ cười trên mặt dần dần ngưng kết, dần dần trở nên âm trầm hơn!

“Ầm!”

Một cái bàn gỗ làm bằng gỗ tử đàn thượng hạng vỡ nát trong lòng bàn tay hắn.

“Tốt, tốt, tốt!”

“Từ thị, Vương thị, các ngươi đây là đang tự tìm đường chết!”

…

Chương 62: Vô ích lại thêm một lão bà! Thiếu tộc trưởng không dễ làm a!

…

“Cẩm Hoàn tộc thúc, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Đức Vận có chút hãi hùng khiếp vía, cảm giác không ổn.

Biến hóa gần đây, quả thực có chút quá nhiều, thường thường đều khiến người ta trở tay không kịp.

“Hừ! Ngươi tự mình xem đi!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vô cùng khó coi, giao mật thư cho Hoàng Phủ Đức Vận.

Hoàng Phủ Đức Vận xem xét cẩn thận, sắc mặt lập tức thay đổi: “Trách không được Bình An Vương thị, dám liên hợp với Trường Ninh Từ thị đối phó chúng ta, thì ra là bọn họ từ kỹ thuật ươm tơ và kỹ thuật dệt vải đã đạt được đột phá to lớn.”

“Mặc dù giá cả tơ thô đã tăng lên gấp ba lần so với song phương tranh đoạt, nhưng bởi vì kỹ thuật đột phá, bọn họ vẫn có thể kiếm được một khoản. Khó trách, khó trách bọn họ còn dám cạnh tranh với chúng ta! Ghê tởm!”

Hắn lập tức luống cuống.

Lần đặt cược này, mặc dù Thiên Nhân Hoàng Phủ thị âm thầm chủ đạo trong việc hợp tác với Cơ thị, nhưng trên thực tế, Tiền Mã Hoàng Phủ thị bọn họ cũng gửi gắm kỳ vọng cao vào việc này, cũng đầu tư gần như tất cả vốn liếng.

Một khi thất bại, Tiền Mã Hoàng Phủ thị tất nhiên nguyên khí đại thương, hơn trăm năm cố gắng tích góp của cải, một sớm hóa thành hư không.

Hơn nữa, đây còn không phải là chuyện tệ nhất.

Tệ nhất chính là, hai nhà bọn họ không những liên thủ, còn kéo theo Kim Sa Từ thị.

Kim Sa trấn nguyên có một nhánh sông, bởi vì trong vùng cát sông của Kim Sa trấn có chứa vàng, đã từng hấp dẫn không ít

tán tu gia tộc ở Kim Sa trấn đãi vàng.

Nơi đó đã từng cực kỳ hỗn loạn, cũng từng có vô số tranh đấu. Chỉ có điều, mấy trăm năm trôi qua, Kim Sa trấn đã bị khai thác sạch sẽ, lại thêm đất đai cằn cỗi, phần lớn không thích hợp gieo trồng, dần dần trở nên hoang vu.

Chỉ có Kim Sa Từ thị vẫn thủ vững ở một nơi như cũ, chậm rãi kinh doanh gia tộc. Đến bây giờ, dựa vào bản lĩnh của mình, cũng chậm rãi đứng vững gót chân.

"Nếu như lời trong mật thư là thật." Sắc mặt Hoàng Phủ Đức Vận ngưng trọng âm trầm: "Kỹ thuật mới của Bình An Vương thị lại có thể lợi dụng xe nước làm động lực, gia công kén sinh rút thành tơ sống. Cái nơi nghèo kia của Kim Sa trấn bởi vì dòng sông cát vàng, dòng nước tung hoành, dòng nước chảy xiết, có một vùng đất hoang vu lớn, ngược lại là thích hợp nhất kiến tạo xưởng ươm tơ và xưởng dệt vải."

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cười lạnh không thôi: "Vương Thủ Triết của Bình An Vương thị thật sự là một người tài ba. Ta vốn định chờ sau khi đám người Tử Phủ Học Cung rời đi rồi mới bố cục chậm rãi thu thập bọn họ, không ngờ bọn họ lại dám chủ động nhảy ra đối nghịch với chúng ta. Đã như vậy thì đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác."

Trong đôi mắt của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn xẹt qua một tia sát khí.

"Người đâu, mời Âm tiên sinh tới đây."

"Vâng, gia chủ." Một tên tùy tùng lập tức nhận lệnh rời đi.

"Âm tiên sinh?!" Hoàng Phủ Đức Vận lắp bắp kinh hãi, ánh mắt có chút lo lắng: "Chú, hiện tại vị thân truyền của Tử Phủ Học Cung vẫn còn đang chủ trì cứu tế cho Trường Ninh vệ chúng tôi, mong Âm tiên sinh ra tay, có thể…"

"Càng là lúc này, chúng ta càng không dễ bị hoài nghi. Huống chi việc đã đến nước này, còn có chỗ cho chúng ta lựa chọn sao?" Ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn âm trầm: "Nếu chuyện này không công bằng, Cơ phu nhân là người dễ đối phó sao? Sự kiên nhẫn của bà ta không tốt, chúng ta cũng không chịu nổi lửa giận của Lũng Tả Cơ thị."

Ánh mắt Hoàng Phủ Đức Vận âm tình bất định, giống như muốn nói lại thôi.

“Đức vận ngươi yên tâm.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mở miệng trấn an: “Chuyện này của Từ thị và Vương thị tuy khiến chúng ta ghê tởm. Nhưng đổi một góc độ khác mà suy nghĩ, chỉ cần xử lý thỏa đáng, hai tộc bọn họ ngược lại làm áo cưới cho chúng ta.”

“Ngươi ngẫm lại xem, nếu chúng ta có thể lấy được kỹ thuật ươm tơ cùng kỹ thuật dệt lợi hại hơn, cùng với một lô nguyên vật liệu tơ sống mà bọn họ hao phí của cải khổng lồ tích trữ, có thể mượn sự hợp tác với Cơ thị để phát triển lớn mạnh bản thân. Tương lai, đừng nói là thế gia Lục phẩm, cho dù là Tử Phủ thế gia Ngũ phẩm cũng có tư cách xông lên.”

Một lời đến nước này, trong ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tràn đầy ý tứ cuồng nhiệt.

Hắn không cam lòng cả đời chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh, cũng muốn vọt tới Thiên Nhân cảnh, đi xem phong cảnh khác với tất cả mọi người.

Nếu lại có cơ hội dòm ngó Tử Phủ, vậy đời này hắn đã đủ rồi.

Đồng dạng, những lời này cũng mang đến kích thích không nhỏ cho Hoàng Phủ Đức Vận.

Có gia tộc nào không muốn đi lên, không muốn giành được địa vị, thực lực và thế lực cao hơn!

Nếu như Trường Ninh Hoàng Phủ thị có cơ hội trở thành thế gia Lục phẩm, vậy thì Tiền Mã Hoàng Phủ thị bọn họ sẽ có tư cách trở thành thế gia Thất phẩm, tất cả tộc nhân trong nhà đều sẽ theo gà chó thăng thiên.

Không bao lâu sau.

Người hầu bên cạnh dẫn một vị nam tử áo đen đi đến.

Nam tử áo đen kia khí chất bình thường không có gì lạ, chỉ là khuôn mặt hơi trắng bệch vì bị chiếc mũ trùm đầu che khuất, giống như đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đôi mắt hắn gần như không hề dao động, giống như hàn thủy trong đầm sâu vạn năm, yên lặng khiến người ta đáng sợ.

Người này vừa đến, hai người Hoàng Phủ Cẩm Hoàn và Hoàng Phủ Đức Vận đồng loạt đứng dậy, khom mình hành lễ với hắn: "Bái kiến Âm tiên sinh."

Ánh mắt như giếng cổ không gợn sóng của Âm tiên sinh lạnh nhạt nhìn bọn họ, ngữ khí bình tĩnh mà lạnh như băng: "Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, mấy ngày trước ủy thác ngươi điều tra kết quả như thế nào?"

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng nói: "Âm tiên sinh, ngài cũng không phải không biết, hiện tại đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung Phòng Hữu An đang tọa trấn Trường Ninh vệ ta, có một số việc ta thực sự không dám gióng trống khua chiêng tra xét. Nhưng mà, sự tình đã có chút manh mối. Chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định có thể tra ra là ai cướp đoạt bảo vật của công tử."

"Hừ"

Âm tiên sinh ngoài cười nhưng trong không cười hừ lạnh một tiếng: "Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, việc này đã sắp ba tháng rồi, mà ngươi ngay cả da lông cũng không tra được. Nếu chờ công tử nhà ta tự mình giá lâm Trường Ninh vệ, ngươi vẫn chưa tra ra được kết quả, ta và ngươi sẽ không chiếm được bất cứ lợi ích gì!"

"Âm tiên sinh, ngươi yên tâm." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chân thành nói: "Chuyện của công tử ta nhất định sẽ để ở trong lòng. Bất quá, ta nơi này có một việc, cũng muốn mời Âm tiên sinh hỗ trợ."

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn dặn dò từng việc mà y cần làm cho Âm tiên sinh.

Mí mắt Âm tiên sinh hơi đảo một cái, lạnh lùng nói: "Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ngươi mới vừa rồi nói, có đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung tọa trấn chỉ huy cứu tế ở Trường Ninh vệ, lại muốn chúng ta thay ngươi ra tay, phạm phải vụ án lớn như thế. Ngươi là quá coi trọng ta, hay là quá coi thường đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung?!"

"Âm tiên sinh xin yên tâm." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tràn đầy tự tin nói, "Nếu ta đã quyết định để tiên sinh ra tay, tự nhiên sẽ an bài tốt tất cả. Lão tổ tông nhà ta mấy ngày gần đây tới tu luyện

《 Xích Long Chân Quyết 》 có chút thành tựu, vừa mới xuất quan. Vừa vặn mượn cơ hội này, tận một chút nghi thức địa chủ, tạ ơn một chút đám người Tử Phủ Học Cung.”

“Lần này, chúng ta không những sẽ mời người của Tử Phủ Học Cung, còn có thể mở tiệc chiêu đãi tất cả gia chủ thế gia bát phẩm, trong đó cũng bao gồm Trường Ninh Từ thị, Bình An Vương thị và Tiền Mã Hoàng Phủ thị. Như vậy, các ngươi có thể nhân cơ hội này mà làm việc.”

“Tóm lại, chúng ta xuất kỳ bất ý, công kỳ bất phòng. Lấy năng lực của Âm tiên sinh và quý thuộc hạ, lại thêm hai lão tổ tông Linh Đài cảnh của Tiền Mã Hoàng Phủ thị cùng hành động hiệp trợ, việc này há có thể không thành?”

Dựa theo suy đoán của ông ta, trong công xưởng bên phía Kim Sa Từ thị, nhiều nhất cũng chỉ có ba gã tu sĩ Linh Đài cảnh tọa trấn. Cho dù là liệu địch khoan dung, nhiều Linh Đài cảnh như vậy cùng ra tay, cũng có thể đảm bảo không có chút sơ hở nào.

Sợ Âm tiên sinh lo lắng, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn còn cố ý bổ sung một câu: “Ta sẽ sắp xếp đường lui cho mấy người Âm tiên sinh, bảo đảm Phòng Hữu An kia tra không ra chút tung tích nào.”

Ánh mắt Âm tiên sinh híp lại, không lập tức đáp ứng, mà nói: “Việc này nghe không khó. Nhưng vì sao chúng ta phải thay ngươi giết người diệt khẩu, lại thêm cõng nồi?”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sảng khoái cười ha hả nói: “Lời này của Âm tiên sinh sai rồi. Chúng ta là người hợp tác, đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ cần Âm tiên sinh hoàn thành việc này, việc của công tử, Hoàng Phủ thị chúng ta cũng sẽ tận lực hiệp trợ.”

Nghe vậy, trong ánh mắt như giếng cổ không gợn sóng của Âm tiên sinh xẹt qua một vệt tinh mang.

Một lúc lâu sau, hắn mới đồng ý nói: “Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ngươi chớ có quên lời hôm nay. Tin tưởng ngươi cũng biết tính tình của công tử nhà ta.”

Dứt lời, Âm tiên sinh kia có chút chắp tay rồi xoay người rời đi, chỉ để lại một câu.

“Chờ ngươi chuẩn bị xong, tùy thời cho ta biết.”

Sau khi đám người rời đi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Đức Vận ngưng trọng, lo lắng không thôi: “Chú Cẩm Hoàn tộc, chúng ta vẫn luôn dây dưa không rõ với bọn họ, cuối cùng quá mức nguy hiểm. Sự tình một khi bại lộ ra ngoài, chỉ sợ cả Đại Càn đều sẽ không có chỗ cho chúng ta đặt chân.”

“Đức vận, ngươi yên tâm.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lạnh lùng nói: “Việc này trong lòng ta sớm có tính toán. Xét cho cùng, vẫn là chúng ta quá yếu. Nếu có thể đạt tới ngũ phẩm, không, có lục phẩm, muốn bỏ qua quan hệ với bọn họ thì đơn giản. Chúng ta hiện tại còn cần dựa vào lực lượng của bọn họ làm việc.”

Dừng một chút, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lại phân phó nói: “Đức vận, việc này can hệ trọng đại, tất nhiên do hai vị trưởng bối Mã Hoàng Phủ thị chúng ta làm chủ. Chúng ta phải cho tất cả mọi người biết, là đệ tử âm Sát tông qua đường gây ra đại án, không liên quan đến chúng ta.”

“Một khi thành công, chính là ngày hai tộc chúng ta cùng quật khởi.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Đức Vận nghiêm lại, chắp tay nói: “Vâng, Cẩm Hoàn Tộc thúc.”

…

Mấy ngày sau, Trường Ninh vệ xảy ra một chuyện lớn.

Một trong hai thế gia Thất phẩm Trường Ninh vệ, lão tổ tông của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, Hoa Diệp lão tổ đã xuất quan.

Từ trước đến nay hắn khiêm tốn, tuyên bố mình tu luyện Xích Long Chân Quyết đã đạt tới cảnh giới có tiểu thành.

Để ăn mừng việc này, Hoa Diệp lão tổ quyết định ở chủ trạch của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, mở tiệc chiêu đãi tất cả thế gia bát phẩm của Trường Ninh vệ, cùng với đoàn người của Tử Phủ Học Cung đang chủ trì cứu trợ thiên tai.

《 Xích Long Chân Quyết 》 chính là thần công tổ truyền của Hoàng Phủ thị, nghe nói là một môn công pháp thượng phẩm

nối thẳng Tử Phủ cảnh. Bây giờ hắn tuyên bố đã có chút thành tựu, chỉ sợ là chướng ngại đã bình định Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, không bao lâu nữa liền có thể trở thành Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Bây giờ Hoa Diệp lão tổ chẳng qua mới hai trăm sáu bảy mươi tuổi, nếu có thể thuận lợi tiến vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ, vậy đời này có hi vọng dòm Tử Phủ rồi.

Không hề nghi ngờ, bây giờ hắn đang đi ở hàng đầu cao thủ đỉnh tiêm Trường Ninh vệ.

Đối với tập đoàn lợi ích của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, Tiền Mã Hoàng Phủ thị mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt thiên đại. Nhưng đối với những gia tộc đối nghịch kia, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, càng tăng thêm vài phần áp lực.

Mà nhân vật như thế phát ra lời mời, cho dù là lấy niềm kiêu ngạo của Phòng Hữu An, cũng không có khả năng tùy ý bác bỏ mặt mũi của người ta.

Hắn lập tức trả lời, tỏ vẻ nguyện ý dẫn một đám sư đệ sư muội tiếp nhận lời mời.

Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị cũng nhận được thiệp mời.

Một ngày này.

Khu vực phía nam thành Trường Ninh vệ trở nên náo nhiệt dị thường, ngay cả một số tán tu cũng đến tham gia náo nhiệt. Bởi vì chỉ cần ở cửa Trường Ninh Hoàng Phủ thị nói vài câu chúc mừng, liền có thể nhận được hai ba càn kim khen thưởng.

Loại chuyện tốt này, các tán tu nghèo đã quen tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Mà bọn họ đối với khí phách của Hoa Diệp lão tổ tự nhiên cũng là nói chuyện say sưa, khen ngợi không ngớt.

Khí tượng như vậy, theo như lời Vương Thủ Triết nói thì chính là: Bản lĩnh cướp đoạt nóng bỏng của Hoa Diệp lão tổ không nhỏ.

Bây giờ, Hoa Diệp lão tổ vinh đăng đệ nhất cao thủ Trường Ninh vệ mời, Vương Thủ Triết tự nhiên sẽ không công khai động tới hắn.

Dựa theo quy củ, hắn chuẩn bị đủ lễ vật, ngồi xe ngựa thảnh thơi đến thành nam Trường Ninh vệ.

Thành Nam Trường Ninh vệ chính là nơi toạ lạc của chủ trạch Hoàng Phủ thị. Ngoại trừ chủ trạch, nơi này còn có không ít sản nghiệp cũng là của nhà bọn họ, đương nhiên cũng không thể thiếu trực mạch số lượng nhân khẩu khổng lồ cùng con cháu bàng hệ của Hoàng Phủ thị.

Một gia tộc có lịch sử năm trăm năm, số lượng đệ tử trực mạch và bàng hệ truyền thừa xuống đã cực kỳ đáng sợ. Một số người ưu tú trong bọn họ, hiện giờ đều đã trở thành lực lượng trung kiên của các hạng mục sản nghiệp của Hoàng Phủ gia tộc, cung cấp tài lực vật lực cuồn cuộn không ngừng cho sự phát triển của Hoàng Phủ thị.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Xe ngựa của Vương Thủ Triết ở nhà dưới sự bao vây của các tướng lĩnh, vừa mới đến thành nam đã bị ngăn cản.

Người cản xe không phải là người bên ngoài, mà là gia tướng của Trường Ninh Từ thị.

Khí thế và thực lực của tên gia tướng kia đều không tầm thường, hiển lộ rõ nội tình của thế gia bát phẩm uy tín lâu năm.

Hắn khách khí chắp tay nói: “Gia chủ Vương thị, gia chủ Từ thị chúng ta, mời ngài cùng ngồi một chiếc xe ngựa.”

“Nếu là lời mời của Ngũ bá, vậy Thủ Triết sẽ không chối từ nữa.”

Vương Thủ Triết cũng không bất ngờ, cười nói vài câu với gia tướng đi theo, sau đó lên xe ngựa của gia chủ Từ An Bang Trường Ninh, toàn bộ quá trình, cũng không có ý định che giấu.

Một màn như vậy, tự nhiên sẽ rơi vào trong mắt người hữu tâm.

Tuy nhiên, hiện giờ Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị càng đi càng gần, liên thủ lẫn nhau, hành vi theo dõi tương trợ sớm đã không phải là bí mật gì, thật ra cũng không có bao nhiêu người cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết vừa mới ngồi vào xe ngựa của Từ An Bang, còn chưa kịp hàn huyên với đối phương, xe ngựa đã bị người ta chặn lại.

Hắn vén rèm lên nhìn, thấy người chặn xe là một lão giả giản dị tự nhiên, giống như lão bộc. Chỉ là khí tức và sức mạnh ẩn chứa trong đó, trong mắt tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh thì không lừa được người.

Không hề nghi ngờ, đây là một cường giả Linh Đài cảnh.

Lão giả ôm quyền thi lễ với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ, phu nhân nhà ta muốn gặp ngài một lần."

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Cho dù hóa trang, che giấu, hắn còn có thể không nhận ra Tiêu Hàn lão tổ nhà mình?

Không cần phải nói, cái gọi là "phu nhân" trên xe ngựa phía sau chính là Vương Mai giả trang thành "Cơ phu nhân".

Chuyện này không nằm trong kế hoạch của hắn, cũng không biết nàng đang giở trò quỷ gì.

Hắn đang suy nghĩ nên từ chối như thế nào, liền thấy mành đối diện cũng bị xốc lên, một nữ tử phong tư trác tuyệt, xinh đẹp quyến rũ từ trên xe ngựa đi xuống, sính Đình đến trước mặt hắn, mỉm cười nhìn về phía hắn và Từ An Bang.

"Thủ Triết gia chủ, Từ gia chủ, không biết hai vị có thể nể mặt bản thân không?"

Mặc kệ là xuất phát từ lễ nghi hay là những thứ khác, Vương Thủ Triết và Từ An Bang đều không thể cự tuyệt nữa, đành phải khách khí mời nàng lên xe ngựa.

Ba người tụ tập một chiếc xe ngựa, đi về phía chủ trạch của Hoàng Phủ thị.

Một màn như vậy, tự nhiên rất nhanh truyền đến trong tai Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đang chuẩn bị yến hội.

Hắn nghe vậy không khỏi cười lạnh hai tiếng: "Nữ nhân họ Cơ kia thật đúng là không có kiên nhẫn, nhanh như vậy liền không thể chờ đợi được mà hành động. Một chiêu này của nàng ta

thuận lợi mọi thứ, vừa có thể tạo áp lực cho chúng ta, cũng có thể thuận tiện hai đầu đặt cược, thật sự là tính toán rất hay."

Hoàng Phủ Đức Vận có chút lo lắng: "Cẩm Hoàn tộc thúc, nàng ta sẽ không thật sự hợp tác với bọn người Trường Ninh Từ thị, Bình An Vương thị chứ?"

"Hừ! Không sao." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cười lạnh: "Qua đêm nay, nàng sẽ biết ai mới là chủ nhân chân chính của Trường Ninh vệ này!"

…

Giờ phút này, trong xe ngựa của Từ An Bang hương trà lượn lờ, bầu không khí lại có chút lúng túng.

Kỳ thật bố cục trong xe ngựa đã xem như tương đối rộng rãi, có điều, bởi vì có Cơ phu nhân ở đây, Vương Thủ Triết và Từ An Bang chỉ có thể chen chúc một bên, ngồi đối diện với Cơ phu nhân.

Ánh mắt Cơ phu nhân sâu kín nhìn Vương Thủ Triết, giống như có ủy khuất nói không nên lời.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết lại nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không để ý đến sự ủy khuất của nàng.

Đừng có đùa, cho dù có ủy khuất hơn nữa, hắn cũng không thể ngồi một bên với nàng. Nếu không, ngày hôm nay sang năm có khả năng chính là ngày giỗ của hắn rồi.

"Thủ Triết, ngươi đây…"

Từ An Bang nhìn Cơ phu nhân phong tình vạn chủng kia, lại nhìn Vương Thủ Triết, ánh mắt lóe lên, trong lòng cũng có chút hoảng sợ không thôi.

Hắn này, chắc không phải đã biết cái gì ghê gớm rồi chứ?

"Khụ khụ ~"

Vương Thủ Triết vội vàng ho khan hai tiếng, giải thích với Từ An Bang: "Ngũ bá, vị Cơ phu nhân này chính là đồng bọn hợp tác của Thủ Triết. Con ngàn vạn lần đừng hiểu lầm."

"Không có hiểu lầm, không có hiểu lầm." Từ An Bang tỏ ra hiểu rõ, liên tục gật đầu: "Ta biết, đây là người hợp tác hợp tác với ngươi, tuyệt đối không phải là người nào khác."

Dừng một chút, dáng vẻ Từ An Bang rất có nghĩa khí nói: "Thủ Triết, ngươi yên tâm, việc này ta sẽ chôn ở trong bụng."

"Được rồi." Thấy hắn cho rằng như thế, Vương Thủ Triết cũng biết giải thích là không giải thích rõ ràng. Liền lười giải thích, liếc mắt nhìn Cơ phu nhân nói: "Bây giờ Cơ phu nhân lên xe ngựa của chúng ta, chẳng lẽ không sợ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có chỗ nghi kỵ sao?"

"Thủ Triết gia chủ nói đùa rồi." Cơ phu nhân che miệng cười, sóng mắt lưu chuyển, mị lực tràn ngập: "Ta và Trường Ninh Hoàng Phủ thị chẳng qua là quan hệ hợp tác, cũng không phải thủ hạ của hắn, xe ngựa của ai còn cần báo cáo với hắn sao?"

"Huống chi, hiện tại chính là muốn cho hắn nghi kỵ. Hắn nghĩ càng nhiều, tâm này, sẽ càng loạn. Càng loạn, lại càng dễ dàng sai lầm."

Nàng thật sự là yêu tinh, tùy tiện cười một cái, liền có một loại bộ dáng mị hoặc chúng sinh. Có thể thấy được, nàng ở phương diện này nghiên cứu như thế nào. Theo Vương Thủ Triết biết, nàng thu thập không ít công pháp mị thuật!

"Ngươi nói rất có lý."

Vương Thủ Triết gật đầu, lười phân biệt với nàng.

Nàng đây rõ ràng là đang giả công làm việc tư, rồi lại không hề có sơ hở, tiếp tục so đo cũng không có ý nghĩa.

Hắn nói sang chuyện khác: "Ngũ bá, ngài mời ta lên xe ngựa, thế nhưng có chuyện quan trọng gì?"

"Chuyện quan trọng ngược lại là không có." Từ An Bang vuốt râu nói: "Chính là chuyện đến trước mắt, trong lòng luôn có chút hoảng hốt. Huống chi, ta cũng tuyệt đối không ngờ rằng, trận phong ba này là do một tay Thủ Triết ngươi điều khiển."

"Về việc này, Thủ Triết lại trịnh trọng xin lỗi Ngũ bá." Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng trở nên nghiêm túc, chắp tay nói: "Trong cục diện lần này, tất nhiên có công lao ta đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng trong lòng Ngũ bá ngài hẳn là biết, với sự bá đạo của Hoàng Phủ thị, một núi chứa hai hổ cũng là tất nhiên."

“Trường Ninh Từ thị nếu muốn đánh sâu vào thế gia Thất phẩm thì tất nhiên sẽ gặp phải đánh lén. Trừ phi Ngũ bá nguyện ý để Trường Ninh Từ thị cả đời thành thành thật thật ở trên vị trí thế gia Bát phẩm, nếu không, không thể không trực tiếp so tài với Trường Ninh Hoàng Phủ thị.”

“Thủ Triết, ta thừa nhận, lời của ngươi rất có đạo lý.” Từ An Bang khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng, sau đó lại chuyển đề tài nói: “Nhưng ngươi xếp đặt thiết kế kéo Từ thị chúng ta xuống nước, làm quân đầu hàng, việc này bá phụ không có khả năng không chút khúc mắc nào. Hôm nay, ngươi có thể tính toán chúng ta, ngày khác, ngươi muốn ta làm thế nào tin tưởng ngươi sẽ không tính kế chúng ta nữa? Có lòng nghi kỵ như vậy, quan hệ hai nhà chúng ta sẽ càng đi càng xa.”

Vương Thủ Triết nghe lời hắn nói, liền cười nói: “Vậy theo ý tứ của Ngũ bá?”

Từ An Bang giả vờ giả vịt trầm ngâm một phen, sau đó nói: “Muốn lấy lại tín nhiệm kỳ thật cũng đơn giản. Chỉ cần dựa theo truyền thống giữa các thế gia là được. Nói đến, giữa đích mạch của hai tộc chúng ta, đã lâu rồi không có thông gia chứ?”

“Đích mạch liên hôn?”

Chân mày Vương Thủ Triết hơi nhíu lại.

Nói đến việc này, thật ra trong lòng Bình An Vương thị vẫn có chút khúc mắc, nhất là lão nhân hàng chữ Tiêu, nhắc tới sự kiện năm đó vẫn tràn đầy không cam lòng.

Thấy Vương Thủ Triết nhíu mày, Từ An Bang lập tức hiểu được hắn đang lo lắng cái gì.

“Thủ Triết, chuyện của đại nương Trân Mai kỳ thật ta cũng nghe nói qua.” Sắc mặt của hắn cũng trở nên trịnh trọng: “Vì sự kiện năm đó, trong lòng phụ thân ta cũng hối hận cả đời, nói chung quy là người không chăm sóc tốt cho đại nương Trân Mai. Bởi vì chuyện này, cả đời phụ thân lão nhân gia ta buồn bực không vui, ngay cả Linh Đài cảnh cũng chưa tu luyện được, hơn mười năm trước đã qua đời.”

Nói đến đây, hắn nhịn không được thở dài.

Không sai, đây chính là sự kiện đã dẫn phát khúc mắc lớn giữa Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị mấy chục năm.

Trung tâm của chuyện này, chính là vị cô nãi nãi tên là "Vương Trân Mai" kia.

Bà chính là đích nữ đời thứ năm của Bình An Vương thị. Lúc đó Bình An Vương thị đang gặp đại nạn, liền do Lung Yên lão tổ làm chủ, gả bà nội Vương Trân Mai cho trưởng tử đích mạch của Trường Ninh Từ thị - Từ Quốc Thụy.

Đây cũng là vì củng cố quan hệ huyết mạch giữa Bình An Vương thị và Trường Ninh Từ thị, đồng thời cũng hi vọng Trường Ninh Từ thị có thể trở thành hậu thuẫn kiên cường cho Vương thị khi Vương thị gặp khó khăn nhất.

Nhưng mà, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Năm đó sau khi bà nội Vương Trân Mai gả đi không lâu đã mang máu của đích mạch, nhưng lúc sinh sản khó chết.

Lúc đó, các trưởng bối của Tiêu Tự bối còn từng xông đến Trường Ninh Từ thị đại náo một trận.

Lung Yên lão tổ cũng đau lòng không thôi, kéo thân thể bệnh tật tự mình tới cửa kiểm chứng việc này, cuối cùng phát hiện nguyên nhân cái chết của Vương Trân Mai không hề kỳ quái, đích thật là ngoài ý muốn, lúc này mới thôi.

Dù vậy, khúc mắc giữa hai bên cũng khó có thể tiêu trừ.

Nhất là Bình An Vương thị, vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với chuyện này. Đến sau này, hai tộc chỉ thông hôn trên trực mạch, không còn liên quan đến đích mạch.

Gia chủ Từ An Bang của Trường Ninh Từ thị hiện tại, chính là trưởng tử của Từ thị năm đó tái giá với trưởng tử Từ Quốc Tuân Huyền tái giá.

Nếu không phải như thế, hiện giờ đích mạch của Trường Ninh Từ thị, vốn nên có huyết mạch Vương thị rất nồng đậm ở đây.

Vương Thủ Triết do dự một chút, nói: "Ngũ bá, chuyện khác ta đều có thể làm chủ. Nhưng mà, chỉ sợ việc này phải có Lung Yên lão tổ lên tiếng mới được. Hơn nữa, dường như gia tộc ngươi cũng không có đích mạch nào có thể xứng đôi với nhà ta?"

“Thủ Triết chớ hiểu lầm.” Từ An Bang lắc đầu nói: “Ta không phải thích ngươi.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vương Thủ Triết liền lạnh xuống: “Ngũ bá chẳng lẽ coi trọng mưu miêu nhà ta?”

Vương Ly Dao là mệnh căn của hắn, ai dám có ý đồ với nàng?

Phàm là Từ An Bang dám gật đầu một cái, đừng nói ngũ bá của Từ An Bang chỉ là trên danh nghĩa, cho dù là đích thân, ông ta cũng sẽ đánh không lầm!

Chống lại ánh mắt của y, Từ An Bang không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Dù sao hắn ta cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh, lúc này cũng cảm giác trong lòng nao nao, vội vàng phân biệt nói: “Thủ Triết đừng hiểu lầm. Trước khi phụ thân ta chết đã từng nắm tay ta nói, nhà chúng ta nợ Bình An Vương thị một đích nữ.”

Vương Thủ Triết nghe vậy sửng sốt, sắc mặt thoáng dịu đi, sau đó lại nghi hoặc khó hiểu: “Ngũ bá, ta đã thành thân rồi.”

Từ An Bang thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc giải thích: “Ngươi có điều không biết, tiểu tử hỗn láo nhà ta vừa mới sinh được một tiểu nữ nhi, bây giờ mới hai tuổi. Mặc dù nàng ta không phải trưởng nữ, nhưng cũng là cháu gái ruột nhà chúng ta, là bảo bối cả nhà. Nếu Thủ Triết ngươi không chê, ta muốn gả nàng ta cho An An nhà ngươi.”

“Lấy cho An An?”

Lông mày Vương Thủ Triết lập tức giãn ra, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hiện tại Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị đã là châu chấu cột trên một chiếc thuyền, không, chiến hữu! Nói thật, nếu không có đích mạch liên hôn, mối liên hệ và ràng buộc giữa hai bên quả thực quá mức yếu ớt.

Nghi kỵ lẫn nhau, dưới kiêng kị hợp tác, từ lâu đến dài đối với gia tộc đối với nhau cũng không phải là chuyện tốt.

Đích mạch liên hôn, chỉ sợ thật sự là bắt buộc phải làm.

“Được, ta đồng ý mối hôn sự này.” Vương Thủ Triết cũng là người thẳng thắn, lập tức lên tiếng: “Qua lần này, ta sẽ bắt tay

vào cầu hôn Từ thị.”

Bản thân Trường Ninh Từ thị chính là thế gia Bát phẩm lâu năm, nội tình vô cùng hùng hậu. Chỉ cần tất cả đều thuận lợi, tương lai khả năng trở thành thế gia Thất phẩm là cực cao.

Đích tôn nữ của Thiên Nhân thế gia, cũng không tính là ủy khuất Vương Tông An.

“Rất tốt, rất tốt.” Vừa thấy Vương Thủ Triết đồng ý, Từ An Bang hiển nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, “Đã như vậy, chuyện ngươi kéo Từ thị ta xuống nước lần này sẽ xóa bỏ, sau này ta sẽ không nhắc lại nữa.”

Thành thật mà nói, thật ra trong lòng hắn cũng rất thấp thỏm.

Tên Vương Thủ Triết này quả thực quá mức thần kỳ và lợi hại, nếu hai bên không có sợi dây ràng buộc liên hôn đích mạch này, hắn thật sự sợ một ngày nào đó mình sẽ bị hắn bán đi, còn giúp hắn đếm tiền.

“Khanh khách khanh khách.” Cơ phu nhân ở bên cạnh cũng che miệng cười nói: “Chúc mừng Thủ Triết gia chủ lại có thêm một con dâu.”

Vương Thủ Triết vô duyên cớ có được một con dâu, tâm trạng cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Mà giờ phút này, Vương Tông An đáng thương còn đang ở Vương thị tổ trạch múa bút thành văn làm bài tập, hoàn toàn không biết phụ thân đi ra ngoài một chuyến, ngay cả vợ cũng đã được sắp xếp rồi.

Đáng thương cho Vương Tông An, mới năm tuổi, ngay cả rắm cũng không hiểu.

Đoán chừng hắn quay đầu lại biết chuyện này, lại là vẻ mặt mộng bức.

Ai ~ Thiếu tộc trưởng không dễ làm a!

…

Chương 63: Kim Sa Từ thị! Ta cũng muốn quật khởi!

…

Trường Ninh Hoàng Phủ thị, đây là một gia tộc có lịch sử năm trăm năm.

Từ lúc Trường Ninh vệ vừa mới xây dựng, Trường Ninh Hoàng Phủ thị đã từ Mạc Nam quận di chuyển tới. Cũng ở Khai Hoang sơ kỳ, lập không ít công huân, làm ra rất nhiều cống hiến.

Đương nhiên năm đó di chuyển tới chính là chi nhánh của Mạc Nam Hoàng Phủ thị đại danh đỉnh đỉnh, cũng không phải là bổn tộc.

Mạc Nam quận Hoàng Phủ thị lấy việc nuôi dưỡng thuần thú trên thảo nguyên làm sản nghiệp trụ cột.

Cũng bởi vì vậy.

Chi nhánh của Trường Ninh Hoàng Phủ thị cũng có kỹ thuật nuôi dưỡng không tầm thường.

Đây cũng là chuyện bình thường.

Trên thế giới này có rất nhiều gia tộc quan hệ, đều là rắc rối, vô cùng phức tạp.

Gia tộc chân chính có tán tu trắng tay lập nghiệp không đơn giản là số lượng thưa thớt, thông thường ngay cả phẩm cấp cũng không cao.

Có đôi khi một tiểu gia tộc nhìn không bắt mắt, nếu như ngược dòng tìm hiểu đến một Tử Phủ thế gia nào đó.

Đại Càn quốc lập quốc quá lâu, cho tới nay đã hơn bảy ngàn năm lịch sử.

Phân chi của gia tộc di chuyển là một câu chuyện vô cùng phức tạp mà hùng vĩ như sử thi.

Hôm nay.

Trường Ninh Hoàng Phủ thị sắp xếp bữa dạ yến, bây giờ đã gần hoàng hôn, sắc trời hơi tối. Nhưng đèn đuốc hai bên đường đã bốc cháy, chiếu rọi như ban ngày.

Đây cũng là tài lực của Hoàng Phủ thị hiển lộ bản thân, chỉ là những ngọn đèn dầu này thiêu đốt đã là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Hoàng Phủ thị chủ trạch là cao môn đại phiệt, người bình thường chưa được cho phép ngay cả cửa cũng không đến được.

Tường bao xung quanh chủ trạch có thể so với tường thành, giống như một tòa thành trong thành.

Tường viện cao ngất được xây bằng đá xanh, năm trăm năm mưa gió tang thương, gạch đá xanh loang lổ. Xuyên qua những viên gạch đá đó, dường như có thể lờ mờ nhìn thấy mưa gió trong năm trăm năm qua của Trường Ninh Hoàng Phủ thị.

Bốn góc tường viện là chòi canh cao ngất, dưới mái cong là những chiếc chuông tinh xảo.

Ngoài những chuông đồng này có bát giác, gió thổi không vang, mặt ngoài còn điêu khắc hoa văn tinh mỹ, nhìn qua cực kỳ đặc thù.

Lúc trước Mạc Nam Hoàng Phủ thị dựa vào Ngự Thú thuật cao siêu đứng trên đại thảo nguyên, pháp bảo trấn tộc Bát Giác Long Hồn Linh của bọn họ nổi danh khắp Đại Càn.

Những chuông đồng này chính là phỏng chế theo Bát Giác Long Hồn Linh, ngụ ý là Trường Ninh Hoàng Phủ thị không quên sự che chở của tổ tiên.

Trong chủ trạch, giờ phút này đèn đuốc sớm đã sáng trưng. Vô số nô bộc quản sự lui tới, vội vàng chuẩn bị lần cuối cùng, một lần lại một lần xác nhận các loại chi tiết chuẩn bị.

Dưới sự phụ trợ của bọn họ, ngay cả kiến trúc chế tác lịch sử cũng giống như có thêm vài phần sinh cơ, tỏa sáng sức sống mới.

Trước cửa chủ trạch cũng không có ngựa xe như nước nối liền không dứt, ngược lại vô cùng thanh tĩnh.

Dù sao lần này Hoàng Phủ thị mời chỉ là thế gia Bát phẩm và một số nhân vật chủ chốt của Trường Ninh vệ.

Ví dụ như thành chủ đại nhân phủ thủ thành. Tiền chưởng quỹ của thương hội Tiền thị, hoặc là một ít đầu não của tổ chức thương mại cỡ lớn vân vân.

Chỉ có mười mấy người có tư cách được mời mà thôi.

“Cơ phu nhân, An Bang lão đệ, Thủ Triết lão đệ.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đang mặc trang phục tự mình nghênh đón các vị tân khách, thấy được Vương Thủ Triết, Từ An Bang và Cơ phu nhân, cùng nhau xuống xe ngựa, không có chút cảm xúc không vui nào.

Mà là vẻ mặt đầy tươi cười, cấp bậc lễ nghĩa vô cùng chu đáo.

Vương Thủ Triết và Từ An Bang, đương nhiên cũng khách khí hàn huyên xã giao với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, hai bên đều là bạn bè nhiều năm, thân thiết và thân thiết.

Làm người được mời cũng là dâng lên danh sách quà tặng phù hợp với phẩm cấp gia tộc này.

Dường như trước đó chưa từng có khúc mắc, hai bên cũng không đấu đến ngươi chết ta sống trên thương trường.

Đây chính là một bộ dáng mặt ngoài hài hòa giữa các thế gia Đại Càn quốc.

Không quan tâm bởi vì chuyện nào đó, thậm chí cạnh tranh lẫn nhau là ngươi đấu tới ngươi lui.

Nhưng chỉ cần không công khai vạch mặt, biểu hiện ra chuyện này vẫn phải duy trì, vẫn phải duy trì.

Điều này khác với tình cảnh của Vương thị và Lưu thị Triệu thị năm đó, năm đó Vương thị gần như là xé rách da mặt với bọn họ, vốn không có bất kỳ chỗ khoan nhượng nào.

Vị trí Hoàng Phủ thị tổ chức dạ yến chính là ở chính đường phía trước.

Theo một phen hàn huyên thân thiện, trong quá trình tìm hiểu tin tức lẫn nhau không để lại dấu vết.

Các tân khách đã lục tục trình diện.

Trong đó Thành chủ đại nhân Hạ Hầu Hoằng Đức, đệ tử thân truyền của Tử Phủ Phòng Hữu An. Đều là lão tổ tông của Hoàng Phủ gia tộc - Hoa Diệp lão tổ tự mình nghênh tiếp chiêu đãi.

Đây chính là pháp tắc và quy củ nơi nào cũng thông dụng, tu vi phẩm trật, thân phận địa vị khác biệt thì khác. Hoa Diệp lão tổ tự mình nghênh đón, chiêu đãi bọn họ, đây là lễ tiết và quy củ ứng tận.

Về phần một đám đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung, cũng đều đi theo Phòng Hữu An ngồi ở trên thủ tịch.

Dù sao bọn họ đều là đệ tử nòng cốt, tương lai trở thành tu sĩ Thiên Nhân cảnh, có khả năng rất lớn sẽ trấn giữ một phương cho Tử Phủ Học Cung.

Mà đám đại biểu thế gia Bát phẩm của Vương Thủ Triết thì được sắp xếp ở trên ghế thứ tịch, do đích thân Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tiếp khách.

Đây là lần đầu tiên Vương Thủ Triết nhìn thấy Hoa Diệp lão tổ.

Bởi vì đem 《 Xích Long Chân Quyết 》 tu luyện đến trình độ tương đối cao thâm, tóc Hoa Diệp lão tổ hiện lên màu đỏ như lửa, cả người nhìn qua tinh thần quắc thước, trời sinh tự mang theo một cỗ bá khí của riêng mình.

Cũng khó trách.

Hoa Diệp lão tổ là Thiên Nhân lão tổ đời thứ ba của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, tư chất cũng đạt tới Trung Phẩm Ất đẳng. Hơn nữa nghe nói ông ta khoảng một trăm bốn mươi tuổi đã thăng cấp đến Thiên Nhân cảnh.

So với những thiên kiêu thân truyền trong Học Cung, như Phòng Hữu An đương nhiên có chỗ không bằng. Nhưng nếu đặt ở trong hàng đệ tử hạch tâm, cũng là loại hàng đầu.

Chính là bởi vì năm đó hắn tấn thăng rất nhanh, thế cho nên Thiên Nhân Hoàng Phủ thị có gần sáu mươi năm như vậy, từng có một môn thời kỳ đỉnh phong của hai vị Thiên Nhân cảnh.

Đoạn thời kỳ đó, Hoàng Phủ thị ép tới Thiên Nhân Lôi thị cũng có chút không ngẩng đầu lên được.

Chỉ tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Bảy mươi năm trước, Thiên Nhân lão tổ đời trước của Hoàng Phủ thị vào lúc ba trăm bảy mươi tuổi đã chết già, thế lực của Hoàng Phủ thị liền chậm rãi rơi xuống.

Đủ loại nguyên do, cũng dưỡng thành khí phách Hoa Diệp lão tổ.

Hoa Diệp lão tổ cả đời chưa từng chịu thiệt, lời nói cử chỉ lộ ra một cỗ tự tin nồng đậm. Cho dù là đối mặt với loại thiên kiêu như Phòng Hữu An, cũng là đàm tiếu tự nhiên.

"Hữu An lão đệ." Hoa Diệp lão tổ lộ vẻ cảm khái nói: "Lệnh sư tôn Băng Lan thượng nhân, chính là một trong mấy vị thượng nhân mà Hoàng Phủ Hoa Diệp ta bội phục nhất. Không những thực lực phi phàm, mà còn là một trong những đình trụ của cả Lũng Tả quận, ngay cả nhân phẩm cũng tốt hơn một bậc. Ta còn nghe nói lão nhân gia bà ta có hi vọng tiến thêm một bước."

Phòng Hữu An ôn nhuận như ngọc chắp tay nói: "Hoàng Phủ tiền bối khen trật rồi, sư tôn nhà ta thường xuyên nói: "Đường dài đằng đẵng, ta đem trên dưới mà cầu tác", so với thiên đạo mênh mông, nàng ta chỉ là một đứa nhỏ tập tễnh học bước."

Thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức ở bên cạnh tiếp khách cười ha ha nói: "Hữu An lão đệ nói đùa, cũng quá mức khiêm tốn rồi. Nếu là Băng Lan thượng nhân đại danh đỉnh đỉnh, cũng chỉ là hài tử tập tễnh học đi, vậy chúng ta chẳng lẽ ngay cả nha học ngữ cũng không làm được."

Phòng Hữu An ôn hòa cười cười, cũng không có phản bác.

Lời kia tất nhiên có hương vị khiêm tốn của Băng Lan thượng nhân, nhưng hắn cũng biết thân là thân truyền của Học Cung. Đối với lý tưởng tương lai, cùng với trách nhiệm gánh vác trên vai, không giống với những cường hào địa phương này.

Bất quá mặc dù như vậy, hắn cũng sẽ không coi thường bất luận cường hào địa phương nào.

Bản thân hắn cũng xuất thân từ thế gia, vô cùng rõ ràng, Đại Càn quốc chính là do từng thế gia tạo thành.

Mỗi một thế gia đều là nền tảng của Đại Càn, cũng là cái nôi cuồn cuộn không ngừng nhân tài.

Hơn nữa bất luận là Hoa Diệp lão tổ hay thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức, có thể đi đến hôm nay cũng không phải là hạng người đơn giản.

Sau đó.

Tiệc đêm bắt đầu.

Gia tướng hơn trăm 'Gia phó Quá Thiên' Hoàng Phủ thế gia, rất nhiều tỳ nữ đều là tinh tế lựa chọn ra.

Các nàng bưng lên từng món linh thực mỹ vị cao đoan, cùng với các loại trân phẩm linh tửu, khiến bầu không khí lập tức trở nên thân thiện.

…

Nhưng cùng lúc đó.

Trường Ninh vệ có một trấn nhỏ xa xôi, tên là Kim Sa trấn.

Đây là một vùng đất cằn cỗi, tổng nhân khẩu mấy chục năm qua cũng chỉ bằng vạn người.

Trấn này cũng chỉ có một thế gia cửu phẩm nho nhỏ – Kim Sa Từ thị xem đây như đại bản doanh.

Ngoại trừ việc khai hoang trồng trọt đều vô cùng gian nan, cùng với việc sản xuất tơ cung ứng cho Trường Ninh Từ thị.

Sản nghiệp lớn nhất ở đây vẫn là cát vàng, năm này qua năm khác sản xuất ra số lượng vàng không nhiều lắm.

So với thời kỳ toàn thịnh.

Sản lượng hoàng kim hiện tại của Kim Sa trấn vô cùng thấp, chỉ có thể duy trì cuộc sống của một số bình dân và Kim Sa Từ thị ở địa phương mà thôi, dựa vào việc này phát triển cực kỳ khó khăn.

Từ đó có thể suy đoán.

Kim Sa Từ thị cũng không phải là một gia tộc cường đại.

Nhưng nó lại là một gia tộc có quan hệ vô cùng thân thiết với Bình An Vương thị.

Những năm gần đây, hai bên đã thông hôn rất nhiều trên trực mạch. Giống như mẫu thân Từ Chỉ Nhu của Vương Lạc Tĩnh và Vương Thủ Nặc, nữ tử dịu dàng thông minh kia, chính là đến từ Kim Sa Từ thị, lúc Vương Thủ Triết còn nhỏ, còn dựa vào nàng chăm sóc rất lâu.

Thê tử của Nhị ca Vương Thủ Nghĩa, cũng là nữ tử trực mạch đến từ Kim Sa Từ thị, sinh ra tiểu thiên kiêu Vương Tông Thịnh đang học ở Tử Phủ Học Cung, còn có Vương Tông Diệu và Vương Ly Liên tuổi còn nhỏ trước mắt.

Mà đại tỷ Vương Lạc Mai và Nhị tỷ Vương Lạc Hà của Vương Thủ Triết cũng đều gả đến Kim Sa Từ thị. Ở Kim Sa Từ thị, các nàng cũng đều có sinh dưỡng, thêm cho Vương Thủ Triết rất nhiều cháu ngoại và cháu ngoại.

Tình hình như vậy, giống như hai gia tộc mạt lưu nghèo túng đang ôm đoàn sưởi ấm. Nhưng cũng bởi vậy quan hệ giữa hai bên tương đối sâu, lui tới cũng rất mật thiết.

Cũng may những năm gần đây cuộc sống của Kim Sa Từ thị bỗng dưng dễ chịu hơn rất nhiều.

Những hạt cát hoàng kim hàm chứa hàm lượng cực thấp vốn là một phế vật vô dụng, hai bên bờ sông và trong lòng sông tràn đầy rác rưởi.

Nhưng bây giờ, những “phế vật” kia đột nhiên hữu dụng.

Cùng với việc Trường Ninh vệ dùng rất nhiều xi-măng, giá của cát sông nhiều lần kéo lên. Nhất là Bình An Vương thị cho dù là xây dựng đường xi-măng, hay xây dựng đê xi-măng hoặc là công trình cơ bản khác, đều không thể thiếu sử dụng một lượng lớn cát sông.

Chỉ riêng việc cung ứng cho Bình An Vương thị đã khiến cuộc sống của Kim Sa Từ thị thoải mái hơn trước đây rất nhiều. Ngoài ra, bọn họ còn cung ứng cát sông chất lượng tốt cho Đông Hải vệ và các khu vực khác.

Kim Sa trấn tựa hồ thoáng cái biến thành Kim Sa trấn chân chính.

Theo kinh tế dần dần tốt lên, cùng với công nhân thuê người tràn vào, khiến tổng nhân khẩu Kim Sa trấn đã đạt tới một vạn hai ba ngàn, nghe nói gần đây bọn họ còn đang thu nạp lưu dân.

Bây giờ.

Kim Sa Từ thị lại nghênh đón một thời cơ tốt để phát triển quật khởi.

Bởi vì đường nước Kim Sa Trấn Tung Hoành, bãi sông rộng lớn lại phần lớn là bãi đá vụn, một ít địa phương thích hợp kiến tạo công xưởng thủy lợi quả thực có thể tùy ý thấy được.

Kỹ thuật tơ lụa ở Lũng Tả quận, từ trồng dâu nuôi tằm đến việc dệt tơ tằm, đến cuối cùng dệt thành tơ lụa màu trắng, sớm đã có trình tự thành thạo.

Nhưng bộ trình tự này, trên hai hạng mục ươm tơ và dệt vải đều cần hao phí rất nhiều nhân công và thời gian.

Những năm gần đây, Vương Thủ Triết và đại ca Vương Thủ Tín không ngừng nghiên cứu phát minh cải tiến kỹ thuật ươm tơ và kỹ thuật dệt vải.

Ngươi nói để Vương Thủ Triết vẽ ra bản vẽ hoàn chỉnh, đương nhiên là đánh chết hắn cũng không vẽ ra được, thậm chí một vài nguyên lý hắn cũng chỉ hiểu được nửa vời.

Nhưng mà kiếp trước có rất nhiều kiến thức vụn và phương hướng rõ ràng. Liên hợp trí tuệ của mọi người, cuối cùng vẫn là thúc đẩy ra máy móc ươm tơ động lực guồng nước tương đối sơ cấp, cùng với máy dệt động lực guồng nước.

Phát minh sáng tạo tính cơ sở cũng không khó, khó chủ yếu vẫn là một phương hướng và mạch suy nghĩ, chỉ cần dọc theo phương hướng và mạch suy nghĩ tìm tòi và không ngừng cải tiến, cuối cùng vẫn có thể thành hình.

(Làm phát minh điểm này, lão Ngạo so với tác giả khác càng có nhiều quyền lên tiếng hơn, dù sao lão Ngạo cũng có phát minh độc quyền của chính mình, cũng đầu nhập lợi nhuận rồi…)

Cái gọi là kết cấu động lực của guồng nước thoạt nhìn vô cùng đơn giản, chính là phiên bản thu nhỏ và biến chủng của Thủy

Long trận cỡ lớn.

Kỹ thuật ươm tơ trước đó, đều dùng chân đạp guồng ươm tơ. Một người một xe, có thể đồng thời ươm ba chùy tơ mọc ra.

Nhưng hiện tại guồng ươm tơ bằng nước có thể đồng thời kéo theo mấy trăm con thoi, thực hiện chia lìa nhân chùy, chỉ cần khoảng mười tên công nhân ươm tơ là có thể thỏa mãn vận chuyển guồng ươm tơ động lực nước này.

So với việc chân đạp guồng ươm tơ, không những sản lượng của con người cao hơn gấp mười lần mà tơ thô sinh sản ra càng thêm mềm nhẵn tinh tế.

Mà cùng lúc đó, máy dệt động lực nước khu động nguyên lý nhất trí. Chỉ là trên kết cấu dệt lại cải tiến thêm một bước, tuy Vương Thủ Triết không biết thứ này so với hình dạng máy dệt Trân Ni mơ hồ trong trí nhớ của hắn có bao nhiêu khác biệt?

Nhưng không thể nghi ngờ, hiệu suất sản xuất của nó vượt xa máy dệt đạp chân bình thường hiện tại.

Chỉ cần tài nguyên nước dồi dào, nó có thể ngày đêm chỉ cần chút ít nhân công phụ trợ mà thôi.

Bỏ qua chi phí xây dựng để chế tạo chi phí.

Một khi đầu nhập vào ngành vận chuyển động lực lượng, hiệu suất sản xuất sẽ cao đến đáng sợ.

Hiệu quả của đơn vị nhân lực ước chừng gấp bốn mươi lần cái máy dệt vải.

Hơn nữa xe ươm tơ, cùng với máy dệt, đều không phải là kết cấu bằng gỗ thuần túy, Vương Thủ Tín lệnh thợ rèn chế tạo rất nhiều kết cấu cơ giới.

Nhất là một ít hạch tâm mấu chốt nhất, thậm chí vận dụng Luyện Khí Sư!

Điều này cũng khiến cho tính ổn định của hai loại máy móc này tương đối mạnh, chỉ cần bảo vệ được thì có thể sử dụng trong một thời gian dài.

Căn cứ vào đủ loại ưu thế.

Kim Sa Từ thị tộc trưởng —— Từ An Trạch, gần đây hưng phấn đến nỗi không ngủ được.

Ngày ngày đêm đều là thủ hộ trên công trường kiến thiết, bởi vì hắn biết rõ một khi bắt đầu đầu vận chuyển, chính là ngày quật khởi của Kim Sa Từ thị. Chỉ cần cho bọn họ thời gian hai ba mươi năm, liền có khả năng trùng kích thế gia Bát phẩm.

Cho dù chỉ là ba bên hợp tác tầng dưới chót nhất, đơn vị gia công nguyên thủy, hắn cũng tin tưởng Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị cũng sẽ không bạc đãi bọn họ.

Dù sao một người là chủ mạch, một người khác thì quan hệ vô cùng thân cận với gia tộc thông gia.

Hơn nữa gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết lại là một gia chủ cực kỳ hào phóng đối với đồng minh.

Nhưng Từ An Trạch cũng biết, nếu muốn quật khởi thì phải vượt qua một cửa ải khó khăn.

Màn đêm buông xuống!

Mấy cái bóng màu xám xuất hiện trên địa bàn Kim Sa Từ thị. Bọn họ đứng trên bãi đất cao, xa xa nhìn công xưởng xi-măng xây dựng thành hình, trong mắt xẹt qua một tia lãnh mang và sát cơ.

…

Chương 64: Trấn Long Bi! Long Hổ Hàng Ma Xích

…

Bãi Kim Sa vốn là nơi đãi vàng nổi tiếng gần xa. Theo sự xuống dốc của việc đãi vàng, bãi loạn thạch nơi này đã hoang phế từ lâu.

Ba mặt của nó là nước bao quanh, một mặt dựa vào núi, chỉ cần san bằng sân bãi, đó là nơi thích hợp nhất cho công xưởng.

Dưới bóng đêm mông lung, công xưởng xi măng đã xây dựng hơn phân nửa nằm rạp trên bãi loạn thạch, giống như một con quái thú.

Trên mặt đất.

Nhân số người đến từ bên ngoài không nhiều lắm, chỉ vẻn vẹn có năm người.

Trong đó hai vị mặc trang phục dạ hành màu đen che mặt, hiển nhiên là loại người không thể tùy ý bại lộ thân phận.

Mà ba vị khác thì triệt hồi liễm tức ngụy trang, toàn thân không kiêng nể gì tản ra khí tức âm trầm tà dị.

Mỗi một cái đều tựa hồ không phải người trong chính đạo, để cho người kìm lòng không được lòng sinh hàn ý.

Lão giả cầm đầu kia càng là nồng đậm âm sát khí như thực chất, phảng phất như một con hung ma muốn chọn người mà cắn.

Người này lạnh lùng nhìn thoáng qua người bịt mặt, lãnh đạm nói: “Hoàng Phủ lão đầu, chẳng qua chỉ là phá huỷ một công xưởng nho nhỏ. Chúng ta ước chừng có năm vị tu sĩ Linh Đài cảnh ở đây, còn có hai người Linh Đài cảnh hậu kỳ chúng ta, cho dù đụng phải Thiên Nhân cảnh tầm thường cũng có thể đấu một trận, ngươi cần gì phải giấu đầu lộ đuôi như thế?”

“Âm tiên sinh.” Lão đầu che mặt họ Hoàng bình tĩnh nói, “Hai người chúng ta có gia nghiệp, có con có cháu, tự nhiên phải

cẩn thận. Hành động hôm nay một khi lộ ra, cả gia tộc chúng ta sẽ bị liên lụy.”

“Hừ”

Âm tiên sinh cười lạnh một tiếng, dường như có chút khinh thường.

“Nhắc tới, mấy người chúng ta ẩn nấp cũng đủ lâu rồi.” Gương mặt lạnh lẽo như cương thi của hắn nở nụ cười dữ tợn: “Nất ức quá lâu, đã đến lúc ra máu rồi.”

Dứt lời, thân hình hắn lướt tới, trong nháy mắt giống như một con chim từ trên cao bay vọt xuống, thuận theo gió lướt đi.

Chỉ trong mười mấy hơi ngắn ngủi, hắn đã mượn ưu thế từ trên cao trượt xuống dưới hơn trăm trượng, rơi xuống trước cửa công xưởng.

Hai vị thuộc hạ của hắn, cùng với hai người bịt mặt, lập tức theo sát lên.

Tu sĩ Linh Đài cảnh đã có thể ngự không phi hành ngắn ngủi, mượn chỗ cao lướt đi xuống dưới, đương nhiên là dễ dàng.

Năm tu sĩ Linh Đài cảnh đứng trước công xưởng, khí thế tràn đầy, tràn đầy tự tin.

“Chư vị, tình báo của chúng ta đã lộ ra, tất cả kén sống đều đã ở trong xưởng.” Hoàng Phủ lão đầu nói, “Mục tiêu của chúng ta là giết hết tất cả mọi người ở đây. Thuyền tiếp ứng và nhân mã sẽ vận chuyển tất cả nguyên vật liệu của kén sống, công cụ ươm tơ kiểu mới và công cụ dệt tơ đi.”

Bọn họ có đầy đủ tự tin.

Chỉ cần để cho bọn họ lấy được những công cụ kiểu mới này, không tới hai năm liền có thể dễ dàng bắt chước được.

Lời này vừa nói ra.

Trong ánh mắt hai người bịt mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Đây chính là bước ngoặt vận mệnh của Tiền Mã Hoàng Phủ thị bọn họ!

Nhưng hắn chợt giật mình.

Không đợi bọn họ kịp xông vào, bên trong đã truyền đến giọng nói của một người trẻ tuổi: “Thống lĩnh đại nhân, tình báo của ta không có sai chứ? Trường Ninh vệ chúng ta quả nhiên có người của âm Sát tông đang hoạt động.”

Trong lúc nói chuyện, trong công xưởng xi măng đi ra một đám người.

Người cầm đầu chính là một bộ trang phục võ tướng. Hắn thân hình cao lớn, sắc mặt uy nghiêm, trên người mặc một bộ áo giáp màu đen, khí chất quân nhân hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Phía sau hắn còn có hai người trẻ tuổi một nam một nữ đi theo, nam tử trẻ tuổi dáng dấp oai hùng tuấn khí, mà nữ tử cũng là Anh Tư.

Đôi nam nữ trẻ tuổi này, chính là Vương Thủ Liêm và vị hôn thê Chu Thanh Ngưng của hắn.

Lúc trước, qua sự đồng ý của Vương Thủ Triết, lại có Liễu Nhược Lam âm thầm hòa giải, cuối cùng đã thúc đẩy mối nhân duyên này.

Chỉ có điều, Chu Chấn Vũ với tư cách là thống lĩnh ba doanh Trường Ninh vệ tuần phòng, trong lòng còn có mấy phần băn khoăn. Hắn cảm thấy đương kim thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức chỉ còn ba năm thời kỳ, không bằng chờ Hạ Hầu Hoằng Đức đi rồi, sau khi thành chủ mới giá lâm, thừa dịp hắn còn chưa đứng vững lại làm ra chuyện này, tương đối không dễ xảy ra vấn đề.

Bởi vậy, quan hệ song phương tạm thời còn giữ bí mật.

Ngoại trừ ba người Vương Thủ Liêm ra, còn có hai vị nam tử mặc hoa phục.

Một người trong đó chính là gia chủ Kim Sa Từ thị, Từ An Trạch. Có điều, hắn chỉ hơn bốn mươi, thực lực cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng chín, hôm nay còn chưa tới phiên hắn chống đỡ.

Đại biểu chân chính của Kim Sa Từ thị là vị trước mặt hắn.

Đó là lão tổ Kim Sa Từ thị, Từ Ninh Uy, Ninh Uy lão tổ.

Ninh Uy lão tổ thần sắc uy nghiêm, khí độ không tầm thường, trên mặt lại giống như đã có chút lão tướng.

Tuy nhiên Kim Sa Từ thị vốn không mạnh, Ninh Uy lão tổ hơn một trăm tuổi, cũng chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Cũng may, năm đó khai sơn lão tổ từ Trường Ninh Từ thị đi ra, phân được một món linh khí "Linh Chỉ thuẫn", đảm đương linh khí trấn tộc của Kim Sa Từ thị, cũng khiến cho Ninh Uy lão tổ ở trong rất nhiều lão tổ Linh Đài cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu coi như cũng được.

Hơn nữa, lực phòng ngự của Linh Cương Thuẫn xuất chúng, dù cho chống lại Linh Đài cảnh trung kỳ cũng có vốn để bảo vệ tính mạng.

Thế gia Cửu phẩm bình thường đại khái như thế, nội tình tất nhiên kém hơn thế gia Bát phẩm.

Tuy nhiên, hiện giờ Kim Sa Từ thị sau khi ôm lấy cái bắp đùi vàng của Bình An Vương thị, tiềm lực phát triển trong tương lai tất nhiên là liên tục tăng lên.

Năm người này vừa ra.

Năm người Âm tiên sinh đều sửng sốt, trong lòng mơ hồ có chút cảm giác không ổn.

Đối phương lại còn mời được tuần phòng doanh chờ đợi ở đây, hiển nhiên là đã sớm có tính toán.

Nhưng mà, không chờ bọn họ có biểu thị, đôi mắt hổ của thống lĩnh tuần phòng tam doanh Chu Chấn Vũ đã theo dõi bọn họ.

"Người của Âm Sát tông lại dám đến Trường Ninh vệ chúng ta hô mưa gọi gió, quả nhiên là không biết sống chết." Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Âm tiên sinh, cười lạnh không thôi: "Người đâu, vây lại cho ta!"

Sau tiếng ra lệnh của hắn.

Một đội quân tuần phòng đã sớm ẩn núp trong công xưởng xi măng từ lâu lập tức vọt ra.

Cùng lúc đó, trên bờ cát Kim Sa nhìn như yên tĩnh không người, cũng có một chút vật che nắp bị xốc lên. Binh lính tuần

phòng doanh sớm mai phục ở đây, nhao nhao vọt ra.

Trọn vẹn một trăm mấy mươi binh sĩ tuần phòng doanh, chia làm hai nhóm trước sau, vây năm tên xâm phạm vào trong đó.

Bọn họ đều là binh lính bình thường lệ thuộc vào phủ thành chủ, thực lực cá nhân cũng không tính là rất mạnh, phần lớn đều chỉ có bộ dáng Luyện Khí cảnh tầng bốn tầng sáu, tinh nhuệ gia tướng.

Chỉ có một số đội chính cấp mới đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy tầng tám. Ngay cả hai phó thống lĩnh cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng chín.

Nhưng, cũng đừng xem thường binh lính này.

Bọn họ người giáp trụ đầy đủ, võ trang hạng nặng.

Xếp hàng đầu là đao thuẫn binh, hàng sau là trường thương binh, hàng cuối cùng đều là cung binh tinh nhuệ eo đeo bảo đao, tay cầm cung tiễn. Bọn họ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, tinh thông trận hình hợp kích, cực kỳ khó chơi. Ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh bình thường lâm vào trong chiến trận cũng khó thoát khỏi kết cục ôm hận bại vong.

Ánh mắt năm người bị vây quanh đều ngưng trọng mà nghiêm túc đến cực điểm.

Nhất là hai lão tổ Tiền Mã Hoàng Phủ thị che mặt kia, bọn họ đều kìm lòng không được lui về phía sau hai bước, rõ ràng là sinh lòng sợ hãi.

Tuần phòng doanh lệ thuộc Thành thủ phủ, trước không nói sức chiến đấu như thế nào, xét đến cùng cũng là quan quân, trên danh nghĩa lệ thuộc vào hoàng thất Đại Càn.

Bởi vì cái gọi là dân không đấu với quan, một khi chống cự, đối kháng, như vậy không có tội cũng biến thành có tội, thậm chí còn có khả năng liên lụy đến toàn bộ gia tộc.

Dường như đã nhận ra sự kháng cự của hai người Tiền Mã Hoàng Phủ thị, ánh mắt Âm tiên sinh chợt lóe, bỗng dưng cười lạnh nói: “Chúng ta có hai Linh Đài cảnh hậu kỳ, hai Linh Đài cảnh trung kỳ, cùng với một Linh Đài cảnh sơ kỳ, đối phương chỉ có hai Linh Đài cảnh sơ kỳ, một khi liều mạng, chúng ta

đương nhiên sẽ có thương vong, nhưng cuối cùng vẫn là chúng ta thắng."

Nói xong, hắn âm trầm nhìn về phía Chu Chấn Vũ ở đối diện, trong giọng nói đã mang theo sát ý: "Chu Chấn Vũ, ngươi thật sự vì muốn bắt chúng ta, không để ý các huynh đệ thủ hạ tử thương sao?"

"Không sai, không bằng để cho chúng ta thối lui, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra." Vừa nghe lời này, dũng khí của Hoàng Phủ lão đầu cũng tăng lên, uy hiếp theo.

Nhưng mà, ngay tại lúc này.

Một tiếng hừ lạnh của nữ tử bỗng nhiên vang lên, giống như một đạo sấm sét chấn cho lỗ tai người ta đau nhức mơ hồ.

"Hừ! Kẻ giấu đầu lòi đuôi sợ hãi. Cho rằng đeo miếng vải che mặt thì không ai nhận ra ngươi sao? Hoàng Phủ Tấn Nguyên!"

Nói xong, trên núi phía sau bãi Kim Sa bỗng nhiên có một nữ tử mặc váy dài màu trắng băng, mặt đeo mạng che mặt nhẹ nhàng đáp xuống.

Ánh mắt của nàng lạnh lẽo như băng, một thân khí chất cô lãnh tuyệt diễm, giống như cửu thiên huyền nữ. Nhất là một mái tóc trắng mang tính tiêu chí kia, ở dưới màn đêm càng cực kỳ chói mắt.

"Vương Lung Yên!"

Hoàng Phủ Tấn Nguyên liếc mắt liền nhận ra nàng, đồng tử hơi co rụt lại.

Nàng này chính là lão tổ của Bình An Vương thị, từ nhỏ danh khí đã rất lớn, chớ nói chi là những năm gần đây. Có lời đồn đãi nói, Vương Lung Yên đã thăng cấp đến Linh Đài hậu kỳ. Hôm nay vừa thấy, khí tức của nàng quả nhiên thâm tàng bất lộ, khó có thể nhìn ra sâu cạn, so với Hoàng Phủ Tấn Nguyên của hắn dường như cũng không kém chút nào.

Lung Yên lão tổ vừa ra sân, ánh mắt liền nhìn thẳng vào ba người âm Sát Tông, một cỗ hận ý lạnh như băng đột nhiên bùng lên, sát khí bùng nổ.

"Âm Sát tông! Quả nhiên có quan hệ với Hoàng Phủ gia tộc các ngươi!"

“Vương Lung Yên, ngươi đừng ngậm máu phun người!”

Hoàng Phủ Tấn Nguyên dứt khoát xé mở mặt nạ trên mặt, lộ ra một gương mặt mang theo vẻ giận dữ, lại già nua đến cực điểm, phảng phất đã đi lên cuối cuộc đời.

Hắn biết hôm nay mình không thể gạt được, liền muốn vứt bỏ liên lụy với gia tộc, cắn răng cả giận nói: “Đây chẳng qua là cá nhân ta và bằng hữu âm Sát Tông cùng nhau làm chút chuyện, bất luận là có quan hệ gì với Hoàng Phủ thị hay Thiên Nhân Hoàng Phủ thị của ta cũng không có bất cứ quan hệ gì!”

“Hừ”

Trên bầu trời lại có một giọng nói của một vị lão giả vang lên.

Thanh âm của hắn tuy rằng già nua, lại hùng hậu như chuông: “Có phải gia tộc cùng âm Sát Tông có liên quan, bắt lại thẩm vấn một phen liền biết.”

Vừa dứt lời, một lão giả áo xám bay xuống từ trên cao.

Hắn chắp hai tay sau lưng, trên mặt mặc dù đã hiện ra vài phần già nua, nhưng tinh thần vẫn bễ nghễ, nhất là trong ánh mắt kia toát ra thần quang cùng duệ ý, không kém chút nào so với người trẻ tuổi.

Năm tháng trôi qua ở trên người hắn không thể mang đi nhuệ khí của hắn, lại giao cho hắn nội tình càng thêm thâm hậu, cùng càng thêm khoan hậu lòng dạ, nhất cử nhất động bá khí hiển lộ hết.

Ánh mắt của hắn đảo qua trên người năm người, cuối cùng rơi xuống trên người Hoàng Phủ Tấn Nguyên, trong ánh mắt có chút tiếc hận: “Hoàng Phủ Tấn Nguyên, hai người chúng ta cùng thuộc một đời. Ngươi cũng đã từng là thiên chi kiêu tử, lại không muốn đọa lạc đến tình trạng như thế.”

“Từ Bắc Thần!” Sắc mặt Hoàng Phủ Tấn Nguyên đột nhiên đại biến: “Không ngờ ngay cả ngươi cũng xuất động!”

Đúng vậy, vị Từ Bắc Thần này chính là vị lão tổ tông, người có bối phận lớn nhất, trưởng bối phận nhất của Trường Ninh Từ thị, Bắc Thần lão tổ.

Lão nhân gia ông ta vốn đang chuẩn bị đột phá Thiên Nhân cảnh.

Nếu hắn đã xuất hiện ở nơi này, một tia tâm lý may mắn cuối cùng trong lòng đám người Hoàng Phủ Tấn Nguyên cũng tiêu tán không còn một mảnh.

Tất cả đều bị đối phương tính toán tới.

Thậm chí, tòa xưởng thủy lực này, vô cùng có khả năng chính là một mồi nhử mà đối phương tung ra.

Trúng kế rồi!

Hoàng Phủ Tấn Nguyên và Âm tiên sinh hai vị Linh Đài cảnh hậu kỳ nhìn nhau, đều nhìn ra quyết định giống nhau trong ánh mắt của đối phương.

Phá vòng vây!

Hiện tại chỉ có đột phá vòng vây mới có thể bảo vệ tính mạng, có thể chạy trốn được một người.

"Âm Thập Thất, âm hai mươi sáu." Giọng nói của Âm tiên sinh âm trầm lạnh như băng: "Chúng ta tự mình phá vòng vây, tập hợp lại."

Vừa mới nói xong, ba người liền hành động, chia ra lao về các hướng khác nhau.

Mà cùng lúc đó.

Hoàng Phủ Tấn Nguyên cũng thấp giọng nói với tộc nhân bên cạnh: "Ngươi cùng ta xông lên. Thời khắc mấu chốt đừng để ý tới ta, có thể chạy thì chạy mất. Nhớ lấy, hợp tác với âm Sát tông là hành vi riêng tư, không liên quan đến gia tộc."

Chữ "Quan" cuối cùng vừa ra, trong thân thể nhìn như già nua của Hoàng Phủ Tấn Nguyên bỗng dưng bộc phát ra một cỗ khí tức nóng bỏng.

Chỉ một thoáng, quanh thân hắn liền bốc cháy lên.

Dưới ánh lửa hừng hực bao phủ, hắn mỗi bước ra một bước, toàn bộ Kim Sa Sa đều phảng phất đang run rẩy. Giờ này khắc này, hắn tựa như một tôn giả hỏa diễm hành tẩu ở nhân gian, tản ra uy thế đáng sợ.

Hắn đã bại lộ, bây giờ chính là lúc mở ra một con đường máu cho hậu bối!

Năm người quyết tuyệt cùng tốc độ phản ứng cực nhanh.

Nhưng mà, một loạt chuyện hôm nay chính là một cạm bẫy tuyệt sát Vương Thủ Triết bố trí đã lâu, sao có thể để bọn họ dễ dàng thực hiện được?

Trước tiên nói âm 26 kia, biểu hiện chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ, sau đó chỉ có chờ hắn động đậy mới phát hiện, người này tuyệt đối không đơn giản.

Tốc độ bay của hắn cực nhanh, cũng không kém so với người Linh Đài cảnh trung kỳ, bắt đầu bạo ngược lướt đi, mang theo tàn ảnh lờ mờ, trên hai tay càng là một đôi quỷ trảo sắc bén.

Hắn không dám nhảy lên không trung, tu sĩ Linh Đài cảnh bay không được bao xa trên không trung, hơn nữa biến hướng không dễ, dưới tình huống có cung tiễn thủ chính thức của quân đội, căn bản chính là mục tiêu sống.

Lúc này, một đội binh sĩ đang chắn ở phía trước hắn. Tám tên đao thuẫn thủ xếp thành tường khiên hình cung, đại thuẫn cắm vào trong đất, bày ra tư thế phòng thủ, phía sau đều có trường thương thủ trận địa sẵn sàng đón địch.

Cung tiễn thủ cài dây cung, giương cung tùy thời ra tay, không vì đối phương là Linh Đài cảnh mà có chút sợ hãi.

Âm 26 dùng tốc độ cực nhanh xông đến vòng vây, quỷ trảo đâm tới, “Choang” một tiếng, đã đánh bay tên Đao Thuẫn Thủ và thuẫn bay ra ngoài.

Có điều hắn cũng không dễ chịu gì, thế xông tới cực nhanh lập tức dừng lại, bốn năm tên trường thương thủ nhìn chằm chằm cơ hội, trường thương lập tức như rừng đâm về phía hắn.

Hai mươi sáu móng vuốt liên tục khua lên, vừa lùi vừa lui.

Không đợi hắn đứng vững gót chân, những đao thuẫn thủ còn lại liền cầm trong tay chiến thuẫn ép về phía hắn, ngăn chặn phương hướng đột phá trái phải của hắn.

Cùng lúc đó.

“Keng!”

Tiếng dây cung liên miên không dứt vang lên, liên tục tiễn pháp, hơn mười hai mươi mũi tên như mưa tên, bao phủ âm

hai mươi sáu ở bên trong.

Đôi quỷ trảo của hắn vũ chính là kín không kẽ hở, phảng phất đem toàn thân đều bao phủ ở bên trong.

“Keng keng keng!”

Trong tiếng kim loại giao kích liên tiếp, toàn bộ mũi tên bị đón đỡ, vậy mà không thể làm hắn bị thương mảy may.

Thật không hổ là tu sĩ Linh Đài cảnh.

Nhưng cho dù như vậy, sau khi bị liên tiếp đón đỡ áp chế, âm 26 đột phá lại thất bại, hắn chỉ có thể không ngừng lui về phía sau, quay trở về vòng vây.

Đây chính là sự đáng sợ của chiến trận quân đội, một đội hai mươi mấy binh lính này, âm 26 đối mặt với bất kỳ một người nào cũng đều có thể cực kỳ nhẹ nhàng giết chết.

…

Nhưng một đội quân tuần phòng doanh được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị đầy đủ như vậy, lại có thể cứng rắn bức lui hắn!

Đương nhiên, đây cũng không phải nói đội binh lính này lợi hại hơn Âm 26.

Nếu chỉ có một đội binh lính này đấu với Âm hai mươi sáu ở dã ngoại, cuối cùng toàn quân bị diệt, chỉ sợ tất nhiên là đội binh lính này.

Đương nhiên khi âm 26 đến lượt cần trả giá bao nhiêu thì khó mà nói.

Nhưng bây giờ đang ở chính diện chiến trường.

Hơn nữa đại quân đội đã bày ra ưu thế bao vây, tự nhiên là tiêu diệt toàn bộ ưu thế xuất quỷ nhập thần của âm hai mươi sáu linh động.

Chỉ cần hắn một khi không thể đột phá vòng vây, sĩ tốt không ngừng tiến hành tiêu hao hắn mà nói, cuối cùng chết tất nhiên là âm 26.

Mà giao chiến bên phía Âm Nhị Thập Lục chỉ là một góc của chiến trường tổng thể.

Ngay lúc hắn cố gắng đột phá chiến trận, các nơi còn lại cũng phong vân đột biến.

Hoàng Phủ Tấn Nguyên thật không hổ là cường giả Linh Đài cảnh hậu kỳ, hắn gần như hóa thân thành Hỏa Diễm Tôn Giả, cùng với một quyền một cước hỏa diễm trùng kích, cả đội binh sĩ tuần phòng doanh bị hắn xông đến thất linh bát lạc.

Cùng lúc đó, tộc nhân bên cạnh hắn bỗng nhiên huýt sáo, tiếng huýt sáo trong trẻo trong suốt truyền lên bầu trời.

Bỗng nhiên.

Một tiếng chim hót lanh lảnh vang lên, trên bầu trời âm u u, một bóng chim khổng lồ rộng mấy trượng bay xuống.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong mấy hơi thở ngắn ngủi phảng phất đã giá lâm mặt đất.

Mọi người lúc này mới thấy rõ ràng.

Đó dĩ nhiên là một con chim lớn có hai cánh dang rộng tới vài trượng, nó giống như ưng mà không phải ưng, không phải điêu, toàn thân đỏ như máu, phần đuôi là một cái đuôi lửa vô cùng đẹp đẽ, như thể nó đang thiêu đốt một ngọn lửa đỏ thẫm.

“Xích Huyết Cưu.”

Đây là một loại hung cầm cực kỳ am hiểu bay lượn, hơn nữa hình thể của nó bộc lộ linh tính cực lớn, hẳn là một con linh thú tam giai nuôi dưỡng đã lâu.

“Hoàng Phủ Tấn Nguyên, các ngươi lại còn muốn chạy?”

Trường Ninh Từ thị Bắc Thần lão tổ là người một nhà, không sợ cung tiễn thủ tuần phòng doanh bắn hắn xuống, hắn lúc này đạp không phi thân tới. Tay ở trên nhẫn trữ vật lau một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một khối bia màu đen như tháp.

Bia đá màu đen như mực, phía trên khắc vô số phù văn màu bạc thần bí mà huyền ảo khó hiểu.

Tấm bia đen vừa xuất hiện, liền tạo ra một khí thế thiên uy huy hoàng không thể ngăn cản.

Chỉ thấy Bắc Thần lão tổ bấm chỉ quyết, những phù văn huyền ảo kia phát ra ánh sáng chói mắt.

“Ông!”

Theo hắc bi kịch chiến, trong không khí phát ra âm thanh rung động như chuông sớm trống chiều. Theo đó, hắc bi huyễn hóa ra một hư ảnh năng lượng to lớn màu bạc, khí thế phi phàm hướng hai người kia trấn áp mà đi.

“Trấn Long Bi!”

Hoàng Phủ Tấn Nguyên biến sắc, vội vàng hô: “Khang Bình, ngươi trước rút khỏi chỗ ta.”

Kiện “Trấn Long Bi” này, đương nhiên không thể là trấn tộc chi bảo được Trường Ninh Từ thị thờ phụng trong từ đường.

Đây chỉ là một phỏng chế phẩm. Nhưng mặc dù chỉ là hàng nhái, cũng là linh khí do tổ tiên Từ thị hao phí rất nhiều khí lực phỏng chế ra, phẩm chất đạt tới cấp bậc trung phẩm linh khí.

Uy lực của nó vẫn không tầm thường như trước.

Một khi bị hư ảnh năng lượng của nó trấn áp, sẽ như phụ trọng sơn, nửa bước khó đi.

Thật không hổ là thế gia Bát phẩm lâu năm, nội tình hùng hậu hơn rất nhiều so với thế gia Bát phẩm bình thường.

Nhưng Hoàng Phủ Tấn Nguyên cũng không phải ăn chay, hắn chính là khai sơn thuỷ tổ của Tiền Mã Hoàng Phủ thị. Tuy rằng bây giờ tuổi đã lớn, tu vi huyền khí đều có dấu hiệu đình trệ rút lui, nhưng chung quy cũng là một vị cường giả Linh Đài hậu kỳ.

Hơn nữa Tiền Mã Hoàng Phủ thị cũng là thế gia Bát phẩm, về phương diện nội tình mặc dù không bằng Trường Ninh Từ thị, nhưng chung quy vẫn có thế gia Bát phẩm.

Hắn vung tay lên, trong tay nhiều ra một cây thước dài hơn một thước.

Toàn thân thước kia vàng nhuận như ngọc, đồng dạng điêu khắc rất nhiều phù văn, nhưng đồng thời hai mặt còn vẽ một rồng một hổ, chỉnh thể đục ngầu một vòng kim sắc quang mang nhàn nhạt.

Sau đó rót huyền khí của Hoàng Phủ Tấn Nguyên vào, “vù” một tiếng, thước dài ra một đạo thước dài chừng một trượng,

giống như hư mà không phải hư, giống như xích sắt khổng lồ màu vàng không phải thực, trong hư ảnh, lại tựa hồ có hư ảnh long hổ đang gào thét.

“Long Hổ Hàng Ma Xích!”

Đây là một món linh bảo Thần Thông vô cùng nổi tiếng ở cả Đại Càn quốc, uy lực thông thiên triệt địa, có thể phá núi đoạn sông.

Nhưng đồng thời cũng không hề nghi ngờ, đây là một kiện phỏng phẩm linh khí.

Nhưng cho dù là linh khí phỏng phẩm, nó cũng có uy lực không tầm thường. Đặc biệt là ở trong tay cường giả Linh Đài cảnh hậu kỳ như Hoàng Phủ Tấn Nguyên, càng bá đạo hung mãnh!

Hư ảnh thước cùng hư ảnh Trấn Long Bia va chạm, chấn động ra từng đạo sóng xung kích, chấn động đến đá vụn trên bãi cát Kim Sa đè ép thành phấn, phiêu tán chung quanh. Những binh lính tuần phòng doanh kia, dĩ nhiên không dám tới gần hắn.

Nhưng không ai để ý đến.

Dưới bóng đêm mông lung, một con rùa cực lớn từ thượng du sông Kim Sa chậm rãi trôi nổi xuống.

Một nữ tử bên hông đeo bảo kiếm, thanh tú động lòng người đứng trên con rùa đen.

Váy tơ tằm băng màu thủy lam, ở trong gió đêm chậm rãi phất động, nhanh nhẹn mà như tiên.

Kỳ lạ nhất chính là, có một hạt châu màu thủy lam, chậm chạp mà linh động quanh quẩn ở bên người nàng, thỉnh thoảng còn cùng nàng cọ xát, lộ ra bộ dáng “thân mật” dị thường.

…

Chương 65: Thiếp thân Nhược Lam! Thay phu quân vấn an phu quân!

…

Vị nữ tử mới xuất hiện này đương nhiên chính là đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị.

Một đôi mắt thanh chuyên của nàng chăm chú quét nhìn toàn trường bãi Kim Sa, biểu lộ nghiêm túc, trong đôi mắt cũng mang theo một tia ngưng trọng.

Ván này, là do phu quân Vương Thủ Triết của nàng trù tính đại cục đã lâu, cũng liên quan đến sự thay đổi vận mệnh của toàn bộ Trường Ninh vệ, chuyển ngoặt và biến hóa vận mệnh giữa các thế gia.

Tuy cho tới bây giờ, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch, nhưng việc này quan hệ trọng đại, không được phép có nửa điểm sai lầm, đương nhiên cũng bố trí tầng tầng lớp lớp.

Mà giờ khắc này, trên bãi loạn thạch, Tiền Mã Hoàng Phủ thị khai sơn lão tổ Hoàng Phủ Nguyên cầm "Long Hổ Hàng Ma Xích" cũng chặn lại "Trấn Long Bia" của Trường Ninh Từ Thần lão tổ Bắc Thần.

Quanh người hắn bốc cháy lên hỏa diễm màu đỏ, mặc cho uy thế "Trấn Long Bia" ngập trời, ép cho toàn thân hắn nổi lên gân xanh, cũng không lui lại phía sau nửa bước.

"Khang Bình, lúc này ngươi không đi, còn đợi khi nào?!"

Thấy cháu trai đứng bất động, hắn cắn răng thấp giọng quát mắng.

"Gia gia!"

Hoàng Phủ Khang Bình hốc mắt đỏ lên, bi thương không thôi.

Hắn hận mình không thể để lại đoạn hậu, nhưng trong lòng hắn lại biết, lúc này không phải là lúc già mồm cãi láo.

Chuyện hôm nay, rõ ràng rơi vào trong cạm bẫy của đối phương, đại thế đã mất.

Nếu lão tổ thứ hai của gia tộc hắn lại hao tổn ở đây, toàn bộ Tiền Mã Hoàng Phủ thị sẽ xuống dốc không phanh, thậm chí rất khó có đường sống trở mình.

Cố nén bi thương trong lòng, Hoàng Phủ Khang Bình lập tức xoay người bước lên con Xích Huyết Cưu kia, sờ lên đầu nó: "Ông bạn già ơi ông bạn già ơi, hôm nay toàn trông cậy vào ngươi."

Lúc còn trẻ, hắn đã triển lộ ra thiên phú Ngự Thú thuật không tầm thường.

Bởi vậy, gia gia hắn Hoàng Phủ Tấn Nguyên không tiếc tự mình đi cầu Hoa Diệp lão tổ, mượn mặt mũi Hoa Diệp lão tổ, cũng hao phí một cái giá thật lớn, mới từ trong tay Mạc Nam Hoàng Phủ thị lấy được một quả trứng mãnh thú Xích Huyết Cưu, sau khi ấp trứng giao cho hắn chiếu cố cùng nuôi dưỡng.

Hơn trăm năm qua đi, đã từng là thiếu niên Hoàng Phủ Khang Bình trưởng thành thành lão tổ Linh Đài cảnh trung kỳ, mà con chim non Xích Huyết Cưu kia cũng trưởng thành thành một con linh thú tam giai.

Trong đó hao phí tài nguyên và tâm huyết nhiều vô số kể. Nhưng đối với bát phẩm thế gia mà nói, có được một con linh thú tam giai cũng là một nội tình trấn tộc cường đại.

Dù sao, phàm là linh thú, thọ nguyên đều rất dài, ít nhất có thể trấn thủ gia tộc mấy trăm năm.

Không phải sao, con Xích Huyết Cưu tam giai này, ngay tại thời khắc mấu chốt này đã phát huy tác dụng.

"Két két két!"

Xích Huyết Cưu ngửa đầu phát ra một tiếng tê minh hùng hậu, lập tức mở ra cánh chim rộng mấy trượng, hai cánh vỗ mạnh liền mãnh liệt bay lên bầu trời, chở Hoàng Phủ Bình lao về phía xa.

Đây chính là điểm khác nhau giữa các môn phái như thế gia và âm Sát tông. Ba người âm Sát tông đột phá chạy trối chết đều là mặc kệ, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh và vận may của mình.

Mà hai vị lão tổ của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, lại là hai ông cháu huyết mạch tương liên, tình nghĩa rất thâm hậu, ở thời

khắc mấu chốt, Hoàng Phủ Tấn Nguyên có thể hi sinh mình vì Hoàng Phủ Khang Bình ngăn cản kình địch, hiệp trợ hắn chạy trốn.

Bởi vì kiêng kị binh lính tuần phòng doanh cung tiễn thủ, Hoàng Phủ Khang Bình không dám bay cao, gần như là bay sát mặt sông về phía xa xa.

Xích Huyết Cưu bay vút cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt, hắn đã đến hơn mười trượng.

Trong bóng đêm mông lung, trên sông Kim Sa là một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nước va vào bãi bùn phát ra "Ào ào" ra, hết thảy đều bình tĩnh như vậy.

Hoàng Phủ Khang Bình thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Phủ Tấn Nguyên đang khổ sở ngăn cản Bắc Thần lão tổ thấy thế, trong mắt cũng xẹt qua một tia vui mừng.

Thọ nguyên của hắn không nhiều, có thể bảo trụ tôn nhi càng có tiền đồ, cũng coi như là lưu lại vài phần nguyên khí cho Tiền Mã Hoàng Phủ thị. Chỉ cần Thiên Nhân Hoàng Phủ thị chủ gia không ngã, bọn họ vẫn là thế gia Bát phẩm.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ vừa mới trầm tĩnh lại.

Bỗng dưng.

Dị biến nảy sinh!

Một vòng xoáy khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trên mặt nước của Kim Sa Giang. Vòng xoáy đó rộng hơn mười trượng, cơ hồ bao trùm một phần ba mặt nước của Kim Sa Giang!

Từ trên bầu trời nhìn xuống, tựa như trên mặt sông đột nhiên xuất hiện một con mắt khổng lồ.

Càng làm cho Hoàng Phủ Khang Bình sinh lòng lạnh lẽo chính là, trung tâm con mắt to lớn kia, còn có một con Nguyên Thủy Linh Quy to lớn.

Trên lưng Linh quy, một vị nữ tử áo lam đang đứng.

Mũi chân của nàng chỉ là điểm hư vô trên mai rùa, cả người giống như đạp hư mà đi, phiêu dật, lăng nhiên như tiên.

Mà giờ phút này, nàng đang ngửa đầu nhìn Hoàng Phủ Khang Bình trên bầu trời!

Dưới bóng đêm, gương mặt sáng như trăng sáng kia bình tĩnh không gợn sóng, không có một tia biểu tình, chỉ có sâu trong đôi mắt xẹt qua một vệt hàn ý lẫm nhiên.

“Triều khởi.”

Chỉ nghe môi anh đào của nàng khẽ nhếch, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tiếng nói vừa dứt, từng đạo huyền khí màu thủy lam nháy mắt lấy nàng làm tâm tròn gào thét ra, trên mặt sông trong nháy mắt có tầng tầng sóng cả khuấy động lên.

“Ông”

Nguyên Thủy Linh Châu phảng phất cũng cảm thấy gì đó, nhanh chóng xoay tròn.

Từng đạo hào quang màu lam từ trong Linh Châu mãnh liệt tuôn ra, cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Liễu Nhược Lam, ánh sáng huyền khí nhộn nhạo quanh người nàng trong nháy mắt từ thủy lam hóa thành thâm lam.

Trong chốc lát, sóng lớn khuấy động liền biến thành sóng lớn ngập trời, tầng tầng màn nước phóng lên trời, thanh thế to lớn, cơ hồ che đậy toàn bộ bầu trời đêm!

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

Tất cả diễn ra trong thời gian ngắn ngủi.

“Đi!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Khang Bình đại biến, lập tức khống chế Xích Huyết Cưu bay lên trên không.

Nhưng đã chậm.

Xích Huyết Cưu vừa mới cất cao chưa đến ba thước, sóng nước khổng lồ đã như bài sơn đảo hải, hung hăng vỗ vào trên người Xích Huyết Cưu.

“Oanh!”

Lực trùng kích của sóng nước đem Xích Huyết Cưu và Hoàng Phủ Khang Bình cả người lẫn chim cùng nhau từ không trung

đập xuống, cuốn vào trong Kim Sa Giang.

“Khang Bình!”

Thấy một màn này, Hoàng Phủ Tấn Nguyên Cương như muốn nứt ra, gào thét liều lĩnh muốn đi cứu viện.

Nhưng ý đồ của hắn còn chưa thực hiện, đã bị Bắc Thần lão tổ của Từ thị trấn áp.

Hắn tức giận điên cuồng nói: “Từ Bắc Thần, ngươi tránh ra cho ta!”

“Hoàng Phủ Tấn Nguyên.” Bắc Thần lão tổ điều khiển Trấn Long Bi dùng lực ép người, khiến đối phương không thoát thân được, cất cao giọng nói: “Các ngươi cấu kết âm Sát Tông, cướp đoạt tài vật tộc khác, vốn là thiên lý khó dung. Hôm nay còn muốn thoát được tính mạng, quả thực si tâm vọng tưởng!”

“Từ Bắc Thần! Lão phu liều mạng với ngươi!”

Hoàng Phủ Tấn Nguyên tức giận không chịu nổi, phun một ngụm tinh huyết lên Long Hổ Hàng Ma Xích. Dưới sự gia trì của tinh huyết, hư ảnh xích mang lại bành trướng thêm mấy phần, mơ hồ vang lên tiếng rồng ngâm hổ gầm.

Uy lực của Long Hổ Hàng Ma Xích lại tăng vọt thêm một đoạn!

Vẻ mặt Bắc Thần lão tổ lập tức ngưng trọng vài phần, uy lực của Trấn Long Bia cũng tăng lên, gắt gao ngăn cản Hoàng Phủ Tấn Nguyên, không cho hắn chút cơ hội nào.

Mà ngay khi Hoàng Phủ Tấn Nguyên liều mạng, trong sông Kim Sa, Hoàng Phủ Khang Bình đã dẫn đầu nhảy ra khỏi sông.

Trang phục màu đen trên người hắn đã ướt đẫm, chật vật không thôi, nhưng tốt xấu gì cũng trốn ra được. Nhưng Xích Huyết Cưu chính là phi cầm trên không trung, e ngại nhất chính là nước.

Nó chật vật ở trong nước giãy dụa, giãy dụa, lại căn bản không thể dựa vào lực lượng của mình trốn ra được.

“Ông bạn già!”

Hoàng Phủ Khang Bình lo lắng không thôi, lập tức đạp nước mà đi, một tay chụp vào Xích Huyết Cưu, muốn cứu nó ra nước.

Lại không nghĩ tới.

Trong dòng nước chảy xiết, một bóng mờ đường kính hơn trượng sớm đã lặng yên không một tiếng động, lặn tới.

Ngay khi Hoàng Phủ Khang Bình đưa tay ra, cái bóng kia như một con linh xà xuất kích, "răng rắc" một cái túm lấy cổ Xích Huyết Cưu.

Cùng lúc đó, thân hình của nó nhanh chóng chìm xuống, gần như trong chớp mắt đã ngậm Xích Huyết Cưu, cố gắng kéo nó vào đáy nước.

Cái bóng này, tự nhiên là Nguyên Thủy Linh Quy sớm đã thèm thuồng Xích Huyết Cưu rất lâu.

Tam giai Linh cầm chính là vật đại bổ, từ trước đến nay thèm ăn, nó há có thể bỏ lỡ?

"Ông bạn già!!"

Hoàng Phủ Khang Bình thống khổ vạn phần.

Xích Huyết Cưu đã làm bạn với hắn trăm năm, tình cảm giữa hai bên sâu đậm hơn huyết thống thân nhân.

Lúc này, hắn muốn nhảy xuống nước cứu Xích Huyết Cưu.

Nào ngờ, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng nữ tử lạnh như băng mang theo chút lười biếng.

"Hoàng Phủ Khang Bình, ta khuyên ngươi chớ nên xúc động."

Hoàng Phủ Khang Bình lăng không đạp nước, bỗng nhiên quay đầu lại, đã thấy một vị nữ tử khí chất phi phàm chân đạp sóng sông, đứng ở cách đó không xa.

Một viên linh châu màu thủy lam đang chậm rãi xoay tròn quanh nàng.

Ở dưới ánh trăng nhìn lại, nàng một thân thanh linh chi khí, linh động uyển chuyển, tư thái nhã nhặn, giữa lông mày thần thái lại khoan thai mà nhẹ nhõm, tựa như là một thế gia đại phụ đi du sơn ngoạn thủy nào đó.

“Là ngươi! Ngươi rốt cuộc là ai?!”

Con ngươi Hoàng Phủ Khang Bình co rụt lại, kiêng kỵ vạn phần, gần như lập tức nhận ra được. Nữ tử này là nữ tử vừa rồi sử dụng đại chiêu, đem hắn và Xích Huyết Thứu từ không trung chụp xuống.

“Tiền Mã hoàng phủ thị ỷ vào Trường Ninh Hoàng Phủ thị làm chỗ dựa vững chắc, quả nhiên mắt cao hơn đỉnh, thậm chí ngay cả tình báo về đối thủ cũng thu thập được thô sơ như thế.” Liễu Nhược Lam liếc hắn một cái, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như cũng không quá coi trọng hắn, trong lời nói lại vô cùng bình tĩnh: “Thiếp thân Liễu Nhược Lam, thay phu quân Vương Thủ Triết vấn an quý gia chủ.”

Liễu Nhược Lam.

Hoàng Phủ Khang Bình ngược lại mơ hồ nghe nói qua cái tên này. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ là một đại phụ Vương thị lại ẩn giấu thực lực đáng sợ như thế!

Chạy trốn!

Lông tơ toàn thân Hoàng Phủ Khang Bình đều nổ tung, lập tức xoay người bỏ chạy.

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy qua sông, tranh thủ sống sót. Không chỉ là vì mình, còn phải lưu lại một mồi lửa cho Tiền Mã Hoàng Phủ thị.

Trên mặt sông, Liễu Nhược Lam đạp sóng mà đứng, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn chạy trốn, cũng không có ra tay chặn lại, mà là đem lực chú ý tập trung ở trên chiến trường bãi Kim Sa.

Mà ngay khi Hoàng Phủ Khang Bình đạp nước qua sông, một vị lão giả chắp hai tay sau lưng ngăn trở đường đi của hắn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, ông lão kia râu tóc bạc trắng, ánh mắt bình tĩnh, chỉ là đứng đơn giản một nơi thì khiến cho người ta có cảm giác như lọt vào trong vực đình cao lớn, sâu không lường được.

Hơn nữa, khí huyết quanh thân hắn vô cùng dồi dào, hiển nhiên vẫn ở độ tuổi hoàng kim của mặt trời chói chang.

“Hoàng Phủ Khang Bình.” Trong giọng nói của hắn mang theo cỗ cảm giác nặng nề không thể chối cãi: “Ta và ngươi tuổi tác

không chênh lệch lắm, để ta tới chiếu cố ngươi.”

“Liễu Khánh Bạch!” Bước chân Hoàng Phủ Khang Bình trì trệ, sắc mặt nhất thời trở nên dị thường khó coi, “Vậy mà ngay cả ngươi cũng tới! Đem sự tình làm đến tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ các ngươi không sợ Hoa Diệp lão tổ ra tay trả thù các ngươi sao?”

Liễu Khánh Bạch cười nhạt một tiếng: “Khang Bình lão đệ, ngươi thật đúng là biết nói đùa. Tiền Mã Hoàng Phủ thị các ngươi cấu kết với âm Sát tông, phạm vào tội tội tội tội tội tội tội ác tày trời. Cho dù ta đánh chết ngươi, Hoa Diệp lão tổ của các ngươi cũng không bắt bẻ được nửa điểm.”

“Huống chi, hai đại Hoàng Phủ thị các ngươi hùng hổ dọa người, căn bản không chừa đường sống cho người khác. Hai bên trừ ngươi chết ta sống, còn có thể có lựa chọn khác sao?”

Liễu Khánh Bạch — Khánh Bạch lão tổ, là vị lão tổ có thực lực mạnh nhất Sơn âm Liễu thị ngoại trừ Liễu Chỉ Phù ra, cho dù là toàn bộ Trường Ninh vệ cũng được coi là thanh danh hiển hách.

Tuổi của hắn không tính là lớn, chỉ có hơn một trăm hai mươi tuổi, cũng đã là tu vi Linh Đài cảnh trung kỳ đỉnh phong, cuộc đời này có hi vọng dòm ngó con đường của trời.

Hơn nữa, quan hệ huyết thống giữa hắn ta và Bình An Vương thị vô cùng thân thiết, chính là con trai của nữ vương Châu Vi mà Trụ Hiên lão tổ yêu, cháu ngoại của Trụ Hiên lão tổ, ca ca ruột thịt của Huyên Phù lão tổ Liễu Huyên Phù!

Trận chiến này quan hệ trọng đại, hơn nữa lại là cháu gái ruột Liễu Nhược Lam của hắn đích thân chủ trì chỉ huy, hắn há có thể không đến áp trận?

“Được được được!” Hoàng Phủ Khang Bình giận quá hóa cười: “Nếu hôm nay đã rơi vào tính toán của các ngươi, Tiền Mã Hoàng Phủ thị chúng ta cũng nhận thua. Bất quá, chỉ bằng một mình Liễu Khánh Bạch ngươi đã muốn bắt ta, không khỏi quá mức si tâm vọng tưởng!”

Dứt lời, hắn rút bội kiếm bên hông ra, trực tiếp tấn công.

Kiếm ra như rồng, mưa kiếm như thác.

Dựa lưng vào gia tộc Thiên Nhân như mặt trời ban trưa của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, công pháp của Tiền Mã Hoàng Phủ thị cũng không thiếu.

Hắn tu luyện 《Huyền Thanh quyết》, tuy không lợi hại như 《Xích Long chân quyết》 có danh tiếng, bá đạo, còn có thể một mực tu luyện đến Tử Phủ cảnh, nhưng cũng là một môn công pháp chính tông có thể một đường tu đến Thiên Nhân cảnh.

Hơn nữa, 《Huyền Thanh Quyết》 càng thêm bao dung Vạn Tượng, nguyên khí kéo dài, có hiệu quả giống như Huyền Nguyên quyết của Vương thị.

Kiếm pháp hắn thi triển cũng là kiếm pháp trung phẩm khá có danh tiếng ở Trường Ninh vệ, tên là "Xuân Phong Hóa Vũ kiếm pháp", thi triển ra như gió xuân phất vào mặt, tư thái tiêu sái ôn nhuận, khiến người ta say mê, trong phút chốc kiếm thế sẽ hóa thành ngàn vạn hạt mưa, khiến người ta không thể phòng bị, cuối cùng đi đời nhà ma!

Hoàng Phủ Khang Bình vì phá vây, dứt khoát vượt qua giai đoạn gió xuân, kiếm thế trực tiếp hóa thành mưa to lôi đình, bao phủ Liễu Khánh Bạch ở bên trong.

Vô số đạo kiếm quang sắc bén trút xuống, thoạt nhìn, quả thực như thiên uy huy hoàng hàng lâm.

Ánh mắt Liễu Khánh Bạch sáng ngời, thấy ánh mắt mình thích là thèm, không khỏi khen một tiếng: "Thật không hổ là hi vọng tương lai của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, mặc dù phân tâm đến Ngự Thú thuật, nhưng trình độ kiếm pháp vẫn lô hỏa thuần thanh như thế."

Dứt lời, hắn cũng rút linh kiếm tùy thân ra, nghênh đón.

Thứ hắn thi triển chính là tuyệt học gia truyền của Liễu thị —— "Nguyên Thủy Kiếm Pháp". Nguyên Thủy Kiếm Pháp chú trọng Nguyên Thủy ý cảnh, khi thì thanh nhuận triền miên, khi thì bá đạo tung hoành, kiếm pháp trung phẩm cũng là vô cùng lợi hại lại khó dây dưa.

Hai người quần chiến với nhau, kiếm quang tung hoành, huyền khí khuấy động, nhất thời giao chiến thập phần kịch liệt.

Dùng tiêu chuẩn tu vi hai người để cân nhắc, chỉ sợ trong thời gian ngắn không phân thắng bại.

Mà bất luận là Hoàng Phủ Tấn Nguyên cùng Bắc Thần lão tổ giao chiến, hay là Liễu thị Liễu Khánh Bạch cùng Hoàng Phủ Khang Bình một trận kịch chiến, cũng chỉ là một góc trên chiến trường mà thôi, một bên khác, ba người âm Sát Tông đồng dạng cũng đang phá vòng vây.

Âm 26 một lần đột phá vòng vây không thành, sau khi bị một đội sĩ tốt vây quanh, nhiều lần bộc phát sát chiêu, vậy mà sát thương mấy vị sĩ tốt cho hắn.

Thống lĩnh tuần phòng tam doanh Chu Chấn Vũ thấy thế, đau lòng thương vong của các huynh đệ, lập tức vung vẩy chiến đao gia nhập vào trong chiến đấu.

Hắn xuất thân từ thế gia quân võ, tu luyện là phương pháp lâm trận giết địch, phong cách chiến đấu cũng là phong cách quân nhân điển hình, đại khai đại hợp, thẳng đi thẳng, không có gì hoa lệ.

Nhưng mà, trong một chiêu một thức kia đều mang theo khí thế bá đạo tàn nhẫn, quyết tuyệt thảm liệt.

Về phần tất cả binh lính, hắn đã hạ lệnh thối lui, chỉ cần bọn họ bao vây, không cầu giết địch. Hắn đối xử với các huynh đệ rất tốt, lần này dẫn bọn họ đến lập công, không phải là tìm chết.

“Chấn Võ lão đệ, ta đến giúp ngươi một tay.”

Cùng lúc đó, lại một thanh âm của một vị lão giả vang lên.

Vừa nói xong, một vị lão giả khí chất nho nhã liền cầm trong tay một thanh hỏa phiến màu đỏ gia nhập chiến trường.

Lão giả này chính là Lư Minh Thăng của Ánh Tú Lư thị, Minh Thăng lão tổ.

Minh Thăng lão tổ tuy rằng không phải là Linh Đài lão tổ đứng đầu, nhưng dựa vào một thanh Ly Hỏa Phiến tổ truyền, dù là đụng phải Linh Đài cảnh trung kỳ bình thường cũng có thể đấu một trận.

Chỉ thấy Ly Hỏa Phiến trong lúc huy động, liền có một con Hỏa Nha ngưng tụ ra, “Phành phạch” bay lên, miệng phun hỏa

diễm, thiêu đốt Âm Nhị Thập Lục.

Lúc này đến trợ giúp Chu Chấn Vũ, thứ nhất là bóp quả hồng mềm, thứ hai, cũng là muốn giao hảo một chút với thống lĩnh Tuần Phòng doanh.

Chu Chấn Vũ thấy thế cũng cười ha ha nói: “Đa tạ Minh Thăng lão tổ tương trợ!”

Trong khi nói chuyện, hắn huy vũ chiến đao, lần nữa tăng nhanh thế công.

Hai người liên thủ đánh âm 26 chỉ có thể chật vật chạy trốn, nhưng hắn lại bị vây ở trong chiến trận, cho dù muốn phá vòng vây cũng là lực bất tòng tâm.

Cục diện như vậy, âm hai mươi sáu bại vong chính là chuyện sớm hay muộn.

Ngoài ra còn có một Âm Thập Thất, đó là một vị cường giả Linh Đài cảnh trung kỳ, lúc hắn phá vây cũng bị bắn tỉa.

Người động thủ chính là đệ nhất lão tổ của Sơn Dương Công Tôn thị—— Công Tôn Ác —— Ác lão tổ.

Công Tôn gia lấy tên là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ luân chuyển sắp xếp, vị lão tổ ác độc này hiển nhiên so với Sán lão tổ lớn hơn hai bối phận.

Hiện giờ Ác lão tổ đã hơn một trăm bốn mươi tuổi, tu vi đạt tới Linh Đài cảnh trung kỳ, đời này Thiên Nhân cảnh chỉ sợ đã vô vọng!

Nhưng mà hắn có thể ở tuổi mình còn sống, nhìn thấy Sơn Dương Công Tôn thị quật khởi đã là cảm thấy mỹ mãn.

Lần này hắn tự mình ra tay, cũng là muốn cống hiến nên có cho Sơn Dương Công Tôn thị trong liên minh thông gia, xem như hồi báo sự chăm sóc của Vương Thủ Triết cho tới nay đối với Sơn Dương Công Tôn thị.

Thậm chí, ngay cả linh khí tổ truyền hắn cũng mang đến.

Đó là một kiện vũ khí cấp linh khí hàng ma xử khác, đặc biệt thích hợp cho tu sĩ loại chiến thể sử dụng, uy lực hung mãnh bá đạo.

Mà đối thủ của hắn là Âm Thập Thất hiển nhiên cũng không phải loại lương thiện, quanh thân có âm sát khí nồng đậm vây quanh. Ma khí sử dụng chính là một cây cốt tiên hung thú, đỉnh của cốt tiên còn được khảm một cái đầu lâu dữ tợn.

Trong lúc cốt tiên huy động, đầu lâu kêu thảm "Ô ô", không ngừng phụt ra âm sát tà độc.

Người này cực kỳ khó chơi.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, Trữ Uy lão tổ của Kim Sa Từ thị tiến lên hỗ trợ, cùng Ác Lão tổ liên thủ đối phó Âm Thập Thất. Linh khí phòng ngự thổ hệ của hắn là "Linh Cương Thuẫn", là một kiện linh khí phòng ngự cường đại mà chu toàn.

Kể từ đó, một người chủ phòng một người chủ công, phối hợp đặc biệt thân mật khăng khít.

Đương nhiên.

Trong năm vị xâm phạm, người khó đối phó nhất đương nhiên phải là Âm tiên sinh.

Chặn lại Âm tiên sinh bỏ chạy, rõ ràng là Lung Yên lão tổ Vương Lung Yên của Vương thị.

Lung Yên Kiếm phát ra âm thanh nhẹ nhàng nhiếp hồn người, dưới linh thức của Lung Yên lão tổ, giống như một làn khói nhẹ, hướng Âm tiên sinh chém giết mà đi.

Cuộc đời này, mối hận với âm Sát tông của nàng còn vượt qua Hoàng Phủ thị.

Âm Sát Tà Độc, đã hành hạ nàng trọn vẹn 50 năm.

"Hừ! Chỉ là tu sĩ vừa mới vào Linh Đài cảnh hậu kỳ cũng dám ngăn cản ta?"

Âm tiên sinh trong lúc hành tẩu, động tác nhìn như cực chậm, lại phảng phất ở trong không gian xuyên thẳng qua, chỉ là hai tay chắp sau lưng, liền dễ dàng tránh né công kích của Lung Yên Kiếm.

Trong hiện trường, người duy nhất có thể đối đầu với hắn trên tu vi, chỉ sợ chỉ có lão tổ tông của Trường Ninh Từ thị Từ Bắc

Thần! Nhưng Âm tiên sinh tự tin như vậy, cho dù là Từ Bắc Thần tới chặn hắn, hắn cũng có thể thoát thân.

Nếu Từ Bắc Thần không đến ngăn cản hắn, chỉ dựa vào một Vương Lung Yên mới vừa vào hậu kỳ và một đám tiểu binh tuần phòng doanh, làm sao có thể chống đỡ được hắn?

Đội binh lính tuần phòng doanh kia, đối phó Linh Đài cảnh sơ giai còn được.

Nhưng Âm tiên sinh là nhân vật như thế nào?

Chỉ kém nửa bước là có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.

Không phải vì trù tính tài nguyên thăng cấp Thiên Nhân cảnh, hắn làm sao lại đầu nhập vào môn hạ "công tử" để làm việc cho hắn?

Đối mặt với Vương Lung Yên ngăn cản hắn đột phá, cùng với một đám tiểu tốt tuần phòng doanh. Sắc mặt tiều tụy của hắn vẫn bình tĩnh như thường, chỉ là ở trên nhẫn trữ vật lau một cái, trong tay liền nhiều hơn một lá cờ phiên.

Kỳ phiên kia dài hơn một thước, sau khi hắn rót vào âm sát huyền khí, nó chỉ một thoáng sống lại.

Bay về phía không trung đón gió lập tức lớn lên, trong chớp mắt liền hóa thành một lá cờ phướn khổng lồ rộng sáu thước, dài hơn trượng. Dưới ánh trăng mông lung, nó đón gió phấp phới, từng đạo âm sát khí hữu hình và vô hình, như cuồng phong quét về bốn phương tám hướng.

"Âm sát Tu La kỳ!"

Sắc mặt Vương Lung Yên khẽ biến, lúc này quát lớn, "Tất cả binh lính đều thối lui, chớ để bị âm Sát khí quét trúng."

Nàng cũng xuất thân từ đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung, sáu mươi năm trước cũng không phải lần đầu tiên tác chiến với đệ tử âm Sát Tông. Đối với một trong những kẻ địch chủ yếu của Học Cung – âm Sát tà tông, hiểu biết của nàng cũng không ít.

Âm Sát Tu La Kỳ là thần thông linh bảo tiếng tăm lừng lẫy của Âm Sát tông.

Linh bảo này vừa ra, toàn bộ chiến trường sẽ rơi vào trong âm sát phong bạo, thực lực hơi yếu ở trong đó, không bao lâu sẽ bị âm sát phong bạo róc xương bán thịt, chết thống khổ vô cùng.

Đó là một linh bảo đáng sợ có thể thao túng tình hình chiến trường.

Một kiện trong tay Âm tiên sinh này, tự nhiên không có khả năng là bản thể kiện thần thông linh bảo kia. Nhưng dù vậy, vật ấy tuyệt đối không thể khinh thường.

Hai binh sĩ đao thuẫn phía trước lui chậm một chút, bị âm sát phong bạo cuốn trúng, lúc này ngã trên mặt đất, lăn lộn thống khổ muôn phần, tiếng kêu thảm không ngừng.

"Hừ!"

Vương Lung Yên phi thân đi, cứu hai tên sĩ tốt kia ra, lòng bàn tay dán vào hậu bối của bọn họ, huyền kình bộc phát, hút ra âm sát khí vừa mới xâm lấn cơ thể bọn họ, dung nhập vào trong cơ thể của mình.

Hai tên sĩ tốt được cứu giúp, lúc này cảm kích ngàn vạn Vương Lung Yên.

Một màn như vậy, ngược lại khiến cho Âm tiên sinh khiếp sợ: "Làm sao có thể? Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà có thể hấp thu âm Sát khí?"

"Ông!"

Vương Lung Yên vẫy tay ngọc, Lung Yên Kiếm linh động như cá rơi vào trong tay nàng. Cùng lúc đó, tay trái ngọc chưởng nâng lên, Quy Lân Giáp Thuẫn to bằng bàn tay lơ lửng lên, tách ra một Linh thuẫn năng lượng màu xanh thẳm.

Hình dạng linh thuẫn kia cũng có chút kỳ lạ, như là một mặt lại một mặt mai rùa ghép lại, tạo thành mai rùa lơ lửng xoay tròn nhiều mặt.

Quy Lân giáp thuẫn!

Chính là linh khí mà Băng Lan thượng nhân tự mình ban cho Vương Lung Yên, chính là bởi vì biết nàng thiện công mà không thiện thủ, mới ban thưởng bảo vật này cho nàng không đủ.

Chỉ là linh khí này phòng ngự rất mạnh, nhưng đồng thời cũng hao tổn huyền khí.

Nàng không nói hai lời, thi triển thân pháp hướng về phía Âm tiên sinh mà đi, nếu từ xa xa không đối phó được hắn, vậy thì để hắn thử cận chiến một chút!

Vương Lung Yên chém ra một kiếm.

Trong phạm vi mấy trượng, không khí bỗng nhiên đóng băng, phảng phất âm sát khí trong phạm vi cũng bị đông kết, hơi nước cùng nhau ngưng kết băng sương, mờ mờ ảo ảo theo làn gió đêm.

“Huyền băng kiếm pháp!”

“Rốt cuộc ngươi là đệ tử nòng cốt hay đệ tử thân truyền của Học Cung?”

Trong chớp nhoáng này, rốt cuộc Âm tiên sinh không chịu nổi nữa, khuôn mặt tiều tụy đột nhiên biến sắc.

…

Chương 66: Âm Sát Độc Thi! Hồng Môn Yến!

…

Cũng khó trách Âm tiên sinh khiếp sợ như thế.

Hệ thống Học Cung của Đại Càn bồi dưỡng ra một thế hệ lại một thế hệ nhân tài ưu tú, mà âm Sát Tông và Học Cung cũng đã dây dưa mấy ngàn năm, giữa các đệ tử tinh anh của hai bên chém giết cũng không ít.

Bởi vậy hắn biết rõ đệ tử nòng cốt và đệ tử thân truyền của Học Cung đều không phải dễ chọc.

Mà đệ tử hạch tâm xuất thân từ Huyền Băng điện nhất mạch, đệ tử thân truyền lại càng khó dây dưa!

“Hừ! Đừng nói nhảm nữa! Mau nhận lấy cái chết!”

Sắc mặt Vương Lung Yên như sương, trong mắt có sát ý lạnh như băng bắn ra.

Lung Yên Kiếm cuốn theo gió lốc hàn băng gào thét mà ra, ở trong lĩnh vực huyền băng mấy trượng, vạn vật đều phảng phất bị đông kết. Tu sĩ thực lực hơi yếu ở trong đó, lập tức sẽ bị đông cứng, thậm chí là sẽ bị đông chết.

Dù cho thực lực không yếu, thân ở trong Huyền Băng Lĩnh Vực cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, ít nhất tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều.

Nhưng mà, Âm tiên sinh lại giống như không hề bị lĩnh vực huyền băng này ảnh hưởng.

Chỉ thấy thân thể hắn nhoáng một cái, liền tránh né được một kiếm kia.

Thân pháp của hắn phiêu miểu quỷ dị, không thể nắm lấy. Cũng không biết hắn làm sao làm được, thân hình nhoáng một cái, liền vòng đến sau lưng Vương Lung Yên.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tiều tụy của hắn càng thêm âm trầm.

Dù sao cũng là cường giả Linh Đài cảnh hậu kỳ sống mấy trăm mấy chục năm, tố chất tâm lý vượt xa người thường, đến giờ phút này, hắn đã khôi phục lại bình tĩnh và trấn định, trên khuôn mặt như cương thi kia xẹt qua một nụ cười gằn: "Hừ! Cuồng vọng! Đệ tử Học Cung thì sao? Ta cũng không phải chưa từng giết qua."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Trong ống tay áo rộng, bỗng dưng xuất hiện một cánh tay.

Đó là một bàn tay khô gầy xanh đen, như cương thi. Chỉ thấy nó chỉ thành kiếm, một chỉ về phía Vương Lung Yên.

Âm sát huyền khí hùng hậu dâng lên đầu ngón tay, trong nháy mắt hóa thành một đạo khí kình bắn nhanh ra!

"Hít!"

Cao độ ngưng tụ khí kình màu xanh thê thảm xé rách không khí, trong không khí nhất thời tiếng duệ khiếu trận trận.

"Âm Sát Huyền Chỉ!"

Đây là một trong những chiến kỹ Huyền Vũ chiêu bài của âm Sát Tông, không những có năng lực cường thế xuyên thủng, hơn nữa một khi bị âm Sát khí xâm nhập vào trong cơ thể, sẽ không ngừng ăn mòn lục phủ ngũ tạng của ngươi, đau đớn muốn chết.

Nhớ lúc trước, Vương Lung Yên bị âm Sát khí tra tấn, chính là do "Âm Sát Huyền Chỉ" này ban tặng.

Mà giờ khắc này.

Vương Lung Yên một kiếm thất bại, căn bản không kịp xoay người, càng không kịp đối chiêu, chỉ có thể lập tức gia tốc thôi động huyền khí, dùng Quy Lân Bảo Thuẫn đón đỡ một chỉ này.

"Bành!"

Linh thuẫn năng lượng màu xanh thẳm do Quy Lân Bảo Thuẫn phóng ra chấn động mạnh một cái, lập tức rung động cấp tốc như gợn sóng trong nước, trừ khử âm sát chỉ kia ở trong vô hình.

Thừa dịp thời gian ngắn ngủi này, thân hình nàng nhoáng một cái, trong nháy mắt bạo lướt mà ra, Lung Yên Kiếm lại hóa thành ngàn vạn băng mang, bao phủ Âm tiên sinh ở bên trong!

Đến lúc này.

Hai người đều cảm giác được đối phương khó chơi.

Đấu với nhau nhanh chóng, ngươi đấu ta đi, dường như khó phân thắng bại.

Khiến Âm tiên sinh khó chịu nhất chính là, Vương Lung Yên kia chẳng những công thủ cực mạnh, "Âm Sát Tu La Kỳ" mà ông ta lấy làm kiêu ngạo vậy mà không sinh ra được tác dụng đối với nàng ta.

Đáng sợ hơn chính là, nàng trong lúc chạy cũng không kiêng dè những âm sát khí kia, ngược lại vận chuyển huyền khí, hấp thu những âm sát khí kia vào trong cơ thể.

Âm Sát Tu La Kỳ chế tạo ra âm Sát Phong Bạo không chỉ không có tác dụng cản trở nàng, ngược lại còn trở thành chất dinh dưỡng cho nàng bổ sung huyền khí.

Dưới âm sát phong bạo bao phủ, nàng càng đánh càng hăng, công kích cũng càng ngày càng sắc bén.

"Hóa ra là thế! Hóa ra là thế!" Âm tiên sinh vừa kinh hãi vừa tức giận, "Ngươi lại tu luyện Hóa âm pháp môn của âm Sát tông chúng ta!"

Hắn quả thực không thể tin được.

Từ trước đến nay Học Cung và âm Sát Tông luôn không đội trời chung, lá gan của nữ tử này cũng không khỏi quá lớn. Chẳng lẽ nàng không sợ những thượng nhân trong Học Cung kia truy cứu sao?!

Vương Lung Yên lười trả lời thẳng hắn, chỉ mở miệng làm suy yếu ý chí chiến đấu của hắn: "Lá cờ Âm Sát Tu La của ngươi không tệ. Vừa hay có thể trở thành thuốc bổ của ta."

Hai người môi thương lưỡi kiếm, đồng thời vẫn đang không ngừng giao chiến.

Không đúng, không đúng, có cổ quái!

Âm tiên sinh kinh nghi bất định, cho dù đổi lại là đệ tử hạch tâm hoặc là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông khác cũng không làm được đến mức này.

Bọn họ bị ảnh hưởng trong âm sát phong bạo thì ít hơn một chút, nhưng cũng không thể hấp thu âm sát khí tại chỗ được.

Sao hắn có thể ngờ tới, Vương Lung Yên bị âm Sát độc cân nhắc năm mươi năm, không ngừng đối kháng, trong quá trình này, thân thể của nàng cũng không ngừng bị động cải biến và tiến hóa.

Sau khi nàng tu luyện pháp môn hấp thu âm sát lực, nàng mới phát hiện, độ thích ứng của thân thể nàng đối với âm sát lực vậy mà còn vượt qua huyền băng chi lực, cho nên mới có một màn hôm nay.

Khiến cho Âm tiên sinh bất đắc dĩ nhất chính là, hắn vẫn không thể thu hồi Âm Sát Tu La Kỳ.

Một khi thu hồi, các binh sĩ kia sẽ đến vây công, chỉ cần ngăn chặn bước chân của hắn, hắn sẽ xong đời.

Dưới đủ loại điều kiện bất lợi, tâm tính vốn bình tĩnh của Âm tiên sinh biến mất vô tung vô ảnh, trở nên càng ngày càng lo lắng.

Nếu không thể phá vòng vây thì chỉ có một con đường chết.

Lúc này, trên mặt Âm tiên sinh lộ ra một tia quyết tuyệt.

Tay của hắn vuốt trên nhẫn trữ vật một vòng.

Sau một khắc.

Một cái quan tài đá màu đen dài hơn một trượng, rộng hơn ba thước liền “ầm ầm” nện trên mặt đất, trực tiếp đập ra một cái hố sâu trên mặt cát đá.

Dưới ánh trăng, vật liệu của quan tài đá này phảng phất nối liền với vực sâu, cắn nuốt tất cả ánh sáng xung quanh. Phù văn màu đỏ tươi quỷ dị hiện đầy bề mặt quan tài đá, phảng phất như đang nhỏ máu vậy.

Từng tia từng sợi khí lạnh âm trầm từ trong khe hở quan tài tràn ngập ra, theo thời gian, không khí trên bãi loạn thạch phảng phất trở nên âm lãnh thêm vài phần.

“Đây là…”

Sắc mặt Vương Lung Yên hơi đổi.

Âm Sát tông khó chơi chính là thủ đoạn quỷ dị tầng tầng lớp lớp của bọn họ.

Một ít môn nhân âm Sát Tông lợi hại còn có thể luyện chế “Âm Sát Độc Thi”. Đó là một loại công cụ chiến đấu phi thường tà ác, cũng phi thường đáng sợ.

Nếu như nàng không đoán sai, quan tài đá màu đen này chính là “Tàng Thi quan” mà sư huynh từng nhắc tới với nàng.

Về phần bên trong “Tàng Thi Quan”, chỉ sợ chính là “Âm Sát Độc Thi” kia!

Binh sĩ tuần phòng doanh phụ trách bao vây chung quanh nhìn thấy một màn này, trên mặt cũng đồng loạt biến sắc, trở nên khẩn trương không thôi.

Quả nhiên là vậy.

Khoảnh khắc ‘Tàng Thi’ rơi xuống đất, Âm tiên sinh đã cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lên trên tấm quan tài ngăm đen.

Vì món bảo vật này, ngay cả nhẫn trữ vật hắn cũng đặc biệt chế tạo ra linh khí trung phẩm. Nhưng hiện tại, vì mạng sống, nên bỏ cũng chỉ có thể bỏ.

Phiến đá đen kịt kia quỷ dị phi thường, tinh huyết vừa mới rơi vào phía trên, trong nháy mắt đã bị hấp thu hầu như không còn.

Sau một khắc.

Nó liền kịch liệt chấn động, tiếng đập “Loảng xoảng loảng xoảng” không ngừng từ dưới nắp quan tài truyền đến, giống như trong đó cất giấu một tuyệt thế hung vật, sắp phá quan tài mà ra.

Binh lính tuần phòng doanh phụ trách bao vây không tự giác lui về phía sau.

“Oanh!”

Nắp quan tài chồng chất giấu thi quan bỗng nhiên bị hất bay.

Một bàn tay cương thi màu xanh đen thò ra từ trong quan tài tàng thi, một phát túm được mép quan tài, đột nhiên phát lực.

Sau một khắc.

Một thi thể âm sát độc xấu xí từ trong tàng thi quan lung la lung lay bò dậy.

Hình thể của nó lớn gấp mấy lần nhân loại, bên ngoài màu xanh đen loang lổ, dưới ánh trăng nhìn cực kỳ xấu xí đáng sợ, giống như hình tạo ra biến dạng vậy.

Nhưng nhìn thật kỹ sẽ phát hiện mặt ngoài thân thể nó bao trùm một tầng sáng bóng như kim loại, giống như kim thạch. Đây là bởi vì thân thể của nó đã trải qua thủ đoạn đặc thù luyện chế, độ cứng và lực phòng ngự không kém hơn kim loại chút nào.

Ngoài ra, còn có độc khí màu đen nồng đậm không ngừng từ trên thân nó tràn ngập ra.

Đó là độc khí hỗn hợp âm sát khí cùng kịch độc, chỗ quỷ dị và lợi hại hơn nhiều so với âm sát khí.

“Đi!”

Âm tiên sinh quát chói tai một tiếng, âm Sát Độc Thi lập tức từ trong tàng thi quan nhảy ra, dùng một loại tốc độ mau lẹ không tương xứng với hình thể khổng lồ nhào về phía Vương Lung Yên.

“Đông! Đông! Đông!”

Mặt đất không ngừng rung động.

Nó giống như một con voi viễn cổ đang tung hoành trên mặt đất, ngang ngược, không có kết cấu, nhưng lại sinh ra một cỗ uy thế đáng sợ phảng phất không cách nào ngăn cản.

Sắc mặt Vương Lung Yên ngưng trọng, vung Lung Yên kiếm không ngừng lui về phía sau, từng đạo Huyền Băng kiếm khí đánh vào trên người âm Sát độc thi.

Kiếm khí lạnh thấu xương, tạo thành từng vết thương sâu đến tận xương trên người Độc Thi, nhưng Âm Sát Độc Thi lại căn bản không biết đau đớn, mặc cho Vương Lung Yên động tác như thế nào cũng không ngăn cản được nó.

Trong lúc nhất thời, Vương Lung Yên đã bị kéo lại.

“Ha ha ha! Ngươi ở lại đây chơi đùa với Âm Sát Thi Khôi của ta đi! Ta không phụng bồi nữa!”

Âm tiên sinh cười dữ tợn, lập tức khống chế “Âm Sát Tu La Kỳ” bắt đầu hướng ra bên ngoài phá vòng vây.

Từng cơn gió âm sát nồng đậm từ trên mặt cờ gào thét mà ra, đừng nói là binh sĩ tuần phòng doanh bình thường, ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh tiến vào phạm vi gió lốc âm sát cũng sẽ bị cạo đi một lớp da, thậm chí lưu lại hậu hoạn.

Binh lính tuần phòng doanh bị âm sát uy hiếp, đành phải không ngừng lui về phía sau.

Mắt thấy Âm tiên sinh sắp đột phá vòng vây.

Bỗng dưng.

Một giọng nói hùng hậu từ trong bầu trời đêm truyền đến: “Lật Yên lão tổ, con Âm Sát độc thi này giao cho ta. Ngươi tiếp tục đi đối phó tà nhân Âm Sát tông kia.”

Dứt lời, một vị lão giả mặc thanh sam từ bãi đất Bắc Pha nhẹ nhàng hạ xuống, trường thương quét qua, liền thay Lung Yên lão tổ ngăn trở độc thi âm sát.

Lão giả này thần thái uy nghiêm, khí độ lẫm liệt.

Cả người hắn giống như cùng trường thương trong tay hòa làm một thể, mỗi một chiêu, mỗi một thức, đều mang theo một cỗ khí phách của ai ngoài ta.

Dưới thế công của hắn, thế công ngang ngược của Âm Sát Độc Thi lại bị ngăn chặn lại.

Lão giả này rõ ràng là Nho Hồng lão tổ đại danh đỉnh đỉnh của Đông Cảng Trần thị.

Thì ra, là Liễu Nhược Lam chú ý tới thế cục bên này có biến, khống chế nước Kim Sa Giang đánh ra ám hiệu tín hiệu, Nho Hồng lão tổ lập tức chạy tới trợ giúp.

Nhìn thấy hắn, trong đôi mắt lạnh như băng của Vương Lung Yên có chút vui vẻ, thần sắc Âm tiên sinh lại trì trệ.

“Còn có cao thủ?!”

Làm sao có thể? Đối phương đến tột cùng bố trí bao nhiêu cao thủ ở bên ngoài, tại sao hết người này đến người khác, giống như vô cùng vô tận vậy?!

Đáng tiếc, Âm tiên sinh căn bản không hiểu đối thủ của hắn.

Nếu sau khi hắn chết có cơ hội gặp hai vị lão tổ Lưu thị và Triệu thị, đối phương nhất định sẽ kể rõ với hắn, nói cho hắn tuyệt đối đừng coi thường Vương Thủ Triết.

Mà ngay lúc Âm tiên sinh khiếp sợ, Vượng Lung Yên thoát thân ra, thân hình nhoáng lên một cái, sắc mặt lạnh như băng chặn đường đi của Âm tiên sinh.

…

Cùng lúc đó.

Trong chính sảnh chủ trạch Hoàng Phủ thị.

Bầu không khí lúc này vô cùng an lành, các đại lão ăn uống linh đình, vui vẻ trò chuyện trong bữa tiệc.

Vì bầu không khí sôi động, thậm chí Hoàng Phủ thị còn sắp xếp một đội ngũ ca cơ xinh đẹp biểu diễn tiết mục. Nhạc sư đàn tấu âm nhạc êm tai, các vũ cơ nhẹ nhàng nhảy múa, điệu múa uyển chuyển mà dáng vẻ ngàn vạn.

Hoàng Phủ thị vì nuôi dưỡng đoàn đội ca cơ này, hàng năm hao phí không ít.

Nhưng mà, đây chính là thẻ bài của Thiên Nhân thế gia. Đại bộ phận Thiên Nhân thế gia, đều sẽ nuôi dưỡng một ít ca cơ nhạc sư, thậm chí còn có thể tiến hành so sánh.

Cũng bởi vậy có thể thấy được quyền thế và tài lực của Thiên Nhân thế gia đích xác không phải thế gia Huyền Vũ bình thường có thể so sánh.

Ít nhất chỉ riêng Vương Thủ Triết hiểu biết mà nói, chưa từng thấy thế gia bát phẩm chuyên môn nuôi dưỡng ca cơ.

Còn phải xem biểu diễn ca múa, chỉ có thể đi “địa phương chuyên môn”.

Có điều, bởi vì ngành giải trí trên Trái Đất đã phát triển đến mức đăng phong tạo cực, Vương Thủ Triết đã từng “bị hại

sâu”, không có chút hứng thú nào đối với những kỹ năng nhảy múa nhẹ nhàng này.

Ngược lại các gia chủ các thế gia còn lại, cả đám đều xem rất say sưa.

Nhất là Công Tôn Diễm vừa mới tiếp nhận vị trí gia chủ không bao lâu, càng là nhìn con mắt đều trợn tròn.

Thứ mà Vương Thủ Triết quan tâm hơn là “Cơ phu nhân” được sắp xếp trên thủ tịch, tuy thân phận này đã từng điều tra kỹ càng, rất phù hợp với kế hoạch lần này.

Mà dựa vào bản lĩnh của Vương Mai, tự nhiên cũng đã quen thuộc với thói quen và hành vi của Cơ phu nhân.

Nhưng chung quy, đương kim đích thứ tử của Cơ thị gia tộc đang ngồi trên thủ tịch, Cơ Minh Ngọc.

Mà lúc này, gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng lại gần mời rượu, nếu phát hiện Cơ Minh Ky căn bản không nhận ra Cơ phu nhân, ít nhiều sẽ có một số chuyện phiền toái.

Vốn dĩ Vương Thủ Triết còn hơi lo lắng cho Vương Mai.

Lại không nghĩ, Cơ phu nhân do Vương Mai sắm vai, bắt đầu tiếp lời với Cơ Minh Ngọc, ánh mắt còn mang theo hờn dỗi: “Minh Tiêu ca ca, muội ngồi ở đây cả buổi mà cũng không để ý muội?”

Lời tuyên bố này là anh trai trẻ, cứ như thế mà gọi Cơ Minh Ngọc đến tóc gáy dựng đứng. Ánh mắt hắn kinh dị bất định, đánh giá Cơ phu nhân yếu ớt nói: “Xin hỏi, vị cô này, không, phu nhân là?”

Cách ăn mặc của đối phương rõ ràng đã là nữ tử thành thục gả cho người ta, giống như một trái đào chín mọng.

Cuộc đối thoại của hai người hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Đặc biệt là Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, lông mày hơi nhíu lại, Cơ Minh Hâm vậy mà không nhận ra Cơ phu nhân?

“Minh Huy ca ca, quả nhiên ngươi đã không nhận ra ta.” Đôi mắt xinh đẹp của Cơ phu nhân quét ngang, u oán vạn phần nói: “Ta là Ấu Vi, muội muội nhà Cửu thúc ngươi, hồi nhỏ ta còn luôn đi theo ngươi chơi.”

“Ấu Vi?” Cơ Minh Ngọc ngẩn người, vỗ đầu nói, ánh mắt kinh hỉ vạn phần nói: “Ta nhớ ra rồi, muội là nhị nha đầu nhà Cửu thúc.”

Cơ phu nhân khuôn mặt quyến rũ đỏ lên, liếc mắt, có chút tức giận mà hờn dỗi nói: “Minh Nghiên ca ca, tiểu danh nhi trong khuê phòng của người ta cũng không cần nhắc tới trước mặt mọi người chứ?”

“Xin lỗi.” Cơ Minh Ngọc vội vàng đứng dậy xin lỗi, “Ấu Vi muội muội, ta cũng đã hơn hai mươi năm không gặp muội, nhất thời tình thế cấp bách lỡ lời, chớ trách chớ trách.”

Cơ Minh Ngỗi mười tám tuổi đã đi đến Học Cung, vẫn luôn là phát ở Học Cung, Học Cung rất thú vị, nhân vật lợi hại có rất nhiều, có thể đánh nhau khắp nơi. Mặc dù cách mấy năm đều sẽ về nhà thăm người thân một lần, nhưng chung quy không có khả năng mỗi người đều có thể nhìn thấy.

Cơ thị cũng không phải tiểu môn tiểu hộ, trong gia tộc nhân đinh đông đảo.

“Minh Huy ca ca là thiên kiêu của Học Cung, nhất thời không nhớ ra được muội muội ta đây cũng là chuyện bình thường. Nhưng Minh Nghiên ca ca vẫn luôn là thần tượng của người ta.” Cơ phu nhân nâng chén, cười duyên nói: “Ta kính ngài một ly, chúc ngài sớm ngày bước lên Thiên Nhân cảnh.”

Trong lòng Cơ Minh Ngọc hơi áy náy, nâng chén hoàn lễ. Sau khi uống cạn rượu, hơi có chút kỳ quái nói: “Đúng rồi, muội nhớ Ấu Vi huynh, hình như gả đến Chu thị rồi, tại sao lại xuất hiện ở Trường Ninh vệ?”

Vừa nhắc tới Chu thị, sắc mặt Cơ phu nhân liền có chút khó coi, rót chén linh tửu uống một hơi cạn sạch, bộ dáng muốn nói lại thôi, có chút tức giận.

“Minh Nghiên lão đệ, ngài là quý tử Học Cung, chuyện trong gia tộc không chú ý nhiều lắm cũng là chuyện hợp tình hợp lý.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đang mời rượu ở bên cạnh cũng tức giận nói, “Tiểu tử họ Chu kia, cũng không phải thứ gì tốt. Chẳng những sau khi kết hôn khắp nơi câu ta câu bốn câu, còn đưa một vài nữ tử ở bên ngoài về nhà. Cơ phu nhân tức giận, liền bức bách họ Chu kia viết hưu thư, trở về nhà mẹ đẻ.”

“Ầm!”

Cơ Minh Ngọc biến sắc, chén rượu bị hắn bóp nát, sắc mặt hắn âm trầm như băng nói: “Được được, tiểu tử họ Chu kia thật to gan lớn mật, dám khi nhục muội muội Cơ Minh Ngọc ta. Lần này trước khi quay về Học Cung, ta đi thu thập hắn một phen.”

“Minh Huy ca ca, đa tạ sự quan tâm của huynh. Tuy nhiên mối thù này, ta sẽ tự mình báo.” Trong đôi mắt Cơ phu nhân xẹt qua một tia hận thù cùng tàn nhẫn: “Không phải bọn họ rất am hiểu dệt tạo cùng chế phục sao? Ta đã nói động đến gia tộc, muốn đánh đổ bọn họ trong hai ngành này. Để cho hắn, cùng với làm cho toàn bộ Chu thị đều hối hận.”

“Được, thật không hổ là muội muội của Cơ Minh Ngọc ta, cũng không hổ là người của Cơ thị chúng ta.” Cơ Minh Ngọc rất vui mừng: “Có một số người, phải cho bọn họ nhìn màu sắc một chút.”

Trải qua một phen “nhận người” và làm quen, Cơ Minh Ngọc và Cơ phu nhân lập tức thân thiện hơn rất nhiều, mở miệng một tiếng Minh Nghiên ca ca, mở miệng một tiếng Ấu Vi muội muội.

Nghe thấy Vương Thủ Triết, da gà trên bàn tiệc cách đó không xa đều nổi lên.

Mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lại càng thêm hưng phấn. Trước kia lai lịch, thân phận của Cơ phu nhân, bọn họ tự nhiên là điều tra “Rõ ràng”, Cơ thị đích xác có một Cơ Ấu Vi Cơ phu nhân như vậy.

Hơn nữa đích xác gả đến Thiên Nhân Chu thị, cũng thật sự bị bỏ lại.

Lúc trước tin tưởng nàng, thứ nhất là quầng sáng của Cơ thị, thứ hai, nàng xác thực lấy ra kỹ thuật ươm tơ và dệt vải đến từ Thiên Nhân Chu thị, thứ ba, chính là phái viên của đối phương quá lớn, hai vị hộ vệ Linh Đài cảnh ra tay vô cùng xa xỉ.

Bọn họ không có năng lực, cũng không có quá nhiều thời gian tinh lực đi sâu điều tra. Nhưng kỹ thuật là không gạt người, những kỹ thuật kia hoàn toàn chính xác tương đối tiên tiến, có thể đề cao hiệu suất nhân công gấp hai ba lần.

Bây giờ nghe được Cơ Minh Ngọc "tự mình chứng thực", mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sáng hơn, trong lòng cười lạnh không ngừng: "Từ An Bang, Vương Thủ Triết. Qua đêm nay, các ngươi sẽ lĩnh giáo chênh lệch giữa chúng ta và Hoàng Phủ thị."

Cơ phu nhân, ngươi cũng sẽ thấy được, ai mới thật sự là cường hào địa phương!

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn dừng lại trên người Từ An Bang và Vương Thủ Triết, hắn lạnh nhạt cười nói: "Cơ phu nhân là khách quý của Hoàng Phủ thị chúng ta, cho tới nay vẫn là người hợp tác. Thân phận ngài cao cao tại thượng, thường thường không hiểu dụng tâm hiểm ác của một số tiểu gia tộc trên địa phương, còn phải lưu ý thêm vài phần."

Vương Thủ Triết nghe xong, trong lòng cười thầm hai tiếng, cuối cùng cũng tới.

Tầng da này, cho dù Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có làm đẹp đến mấy, cuối cùng cũng không che giấu được đây là sự thật run rẩy Hồng Môn Yến.

…

Chương 67: Nghịch chuyển! Phản sát!

…

“Hừ!”

Gia chủ Từ An Bang của Trường Ninh Từ Ninh bất mãn hừ một tiếng: “Hoàng Phủ gia chủ nói lời ấy sai rồi, một đường làm ăn này, đương nhiên là dựa vào bản lĩnh. Huống chi, Trường Ninh Từ thị chúng ta và Bình An Vương thị đều là lấy thành tín đặt chân trên thế gian, gia chủ chớ có há mồm là chửi bới.”

“Ngũ bá nói rất đúng.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Chúng ta thường giáo dục hài tử nhà mình, muốn lập thân lập đức trước, nếu đức hạnh không đủ, lấy gì lập thân? Nhất là những tiểu gia tộc như chúng ta, nếu không đức không đức không nghề, sao có thể sống được?”

“A~”

Ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lóe lên hai cái, nhưng cũng không tranh cãi với bọn họ nữa.

Qua tối nay, Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị chính là châu chấu sau mùa thu, không thể nhảy được mấy ngày nữa. Cứ để cho bọn họ đắc ý một hồi đi!

…

Trong lúc chủ trạch của Trường Ninh Hoàng Phủ thị ca múa mừng cảnh thái bình, trên bãi Kim Sa, chiến đấu xung quanh công xưởng đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Nhân mã tuần phòng tam doanh đem bãi Kim Sa vây lại chật như nêm cối, chư vị cao thủ Linh Đài cảnh ở trong đó chém giết. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là một trận tiêu diệt chiến.

Trong đó, đặc biệt trận chiến giữa Vương Lung Yên và Âm tiên sinh là mấu chốt nhất.

Thể hiện sức chiến đấu của Âm tiên sinh hiển nhiên không phải chiến đấu chính diện, mà là đủ loại thủ đoạn xảo quyệt.

Bị ép ra đủ loại át chủ bài, mà át chủ bài của hắn lại lần lượt tan rã, cho dù tu vi của hắn cao hơn Vương Lung Yên một bậc, hiện giờ cũng thành hổ mất đi nanh vuốt, dưới thế công bá đạo của Vương Lung Yên mà liên miên không dứt, càng ngày càng chống đỡ không nổi.

Nếu không phải thân pháp của hắn ta rất quỷ dị, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, chỉ sợ đã sớm bị tru sát.

Mắt thấy đột phá chạy trốn vô vọng, đáy mắt hắn hiện lên vẻ ngoan tuyệt, bỗng nhiên mở miệng: "Vị nữ tử này, ta cùng ngươi không oán không cừu, ngươi cần gì phải gắt gao dây dưa? Ta biết một bí mật lớn, có thể cùng ngươi chia sẻ, giúp ngươi bước lên Thiên Nhân cảnh."

Đến lúc này, hắn chỉ có thể tung ra át chủ bài cuối cùng.

Ông ta tin chắc, phàm là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ thì khó thoát khỏi cám dỗ lớn lao thăng cấp lên Thiên Nhân cảnh. Chí ít thì đối phương cũng sẽ quan tâm đến bí mật trong tay ông ta rốt cuộc là cái gì.

Mà chỉ cần đối phương hơi do dự, hắn sẽ nắm chắc thuyết phục được đối phương.

Nào có thể đoán được!

Đối mặt với sự hấp dẫn như vậy, Vương Lung Yên ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, chỉ là hận ý càng sâu.

Nàng gấp rút thúc giục Huyền Băng kiếm pháp, Lung Yên kiếm nhấc lên băng sương bỗng nhiên tăng vọt một mảng lớn, kiếm khí càng thêm băng lãnh, mũi nhọn càng thêm lạnh thấu xương.

Tầng tầng lớp lớp kiếm khí lập tức áp chế hoàn toàn Âm tiên sinh.

Rất hiển nhiên, nàng hoàn toàn không có ý định nghe Âm tiên sinh nói gì, một lòng chỉ muốn giết hắn.

"Ngươi!" Âm tiên sinh trong lòng nghẹn ngào, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, "Ngươi điên rồi?! Giết ta đối với ngươi có chỗ tốt gì? Ta có thể lập xuống Minh Hà thệ ước, cùng ngươi cộng hưởng bí mật này, ta thậm chí có thể thề trước giúp ngươi tấn thăng Thiên Nhân cảnh. Ngươi cũng biết,

Âm Sát tông chúng ta tuy cùng Tử Phủ Học Cung các ngươi đối địch, nhưng cũng sẽ không tùy ý vi phạm Minh Hà thệ ước."

Minh Hà thệ ước là một loại thệ ước được âm Sát Tông coi trọng nhất, một khi bọn họ lập lời thề như thế, nếu không phải liên quan đến sinh tử tồn vong, rất ít vi phạm hứa hẹn.

Hắn ngay cả Minh Hà thệ ước cũng ném ra, hiển nhiên là thật gấp.

"Ta thừa nhận đề nghị của ngươi rất mê người, ta cũng biết minh hà thệ ước của âm Sát Tông các ngươi, chỉ tiếc…"

Lung Yên lão tổ thân thể lung linh lung linh lơ lửng giữa không trung, tay ngọc nắm chặt Lung Yên kiếm, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lạnh lẽo như băng phong lẫm liệt, kiên định dị thường.

Bỗng dưng.

Cổ tay nàng run lên, một kiếm lẫm liệt chém ra.

Cùng lúc đó, giọng nói đầy khí phách của nàng cũng từ trên bầu trời truyền đến: "Nếu ta vứt bỏ hiềm khích hợp tác với âm Sát tà tông của ngươi, làm sao đối mặt liệt tổ liệt tông? Làm sao đối mặt với trưởng bối học cung? Làm sao đối mặt với con cháu hậu bối của gia tộc?"

Vương Lung Yên biết rõ, một chữ "Đức" chính là căn bản để gia tộc lập thân!

Nếu chỉ lo lợi ích trước mắt, vứt bỏ giới hạn đạo đức thì có khác gì Hoàng Phủ thị ích kỷ tham lam kia? Gia tộc có thể hung hăng ngang ngược nhất thời, tuyệt đối không được ngang ngược cả đời.

Theo tiếng nói của nàng rơi xuống, ngàn vạn băng sương bỗng nhiên hội tụ thành hàn băng phong bạo, lần nữa bao phủ Âm tiên sinh ở bên trong.

Lung Yên kiếm hóa thành kiếm quang không chỗ nào không có, đạo đạo trí mạng!

"Đáng giận, nữ nhân chết tiệt!"

Đó là một tên điên khó chơi!

Âm tiên sinh trong lòng rít gào, khổ không thể tả.

Cho dù thủ đoạn của hắn tầng tầng lớp lớp, cũng bị đánh cho vô cùng chật vật, nhiều chỗ trên người bị thương, thân thể gần như bị đông cứng, động tác càng ngày càng chậm chạp.

Nếu tiếp tục đánh thì chỉ có một con đường chết.

“Thôi thôi ~ “

Khuôn mặt cương thi kia của Âm tiên sinh hung hăng run rẩy một chút, phảng phất hạ quyết tâm nào đó.

Lúc này, cũng chỉ có thể xuất ra một chiêu kia.

Lúc này, hắn bắt đầu vận chuyển bí thuật, nghịch chuyển khí huyết.

Chỉ một thoáng, tinh huyết trong cơ thể hắn sôi trào thiêu đốt lên, trong thất khiếu cùng lỗ chân lông cũng chảy ra từng tia huyết dịch, bộ dáng nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố.

Máu là căn bản của sinh mệnh, mà tinh huyết lại là căn cơ của tu sĩ.

Bất luận hành động gì vận dụng tinh huyết, ít nhiều đều sẽ thương tổn tới căn cơ tu vi, thậm chí ảnh hưởng đến thọ nguyên. Thiêu đốt tinh huyết như thế, cho dù có thể thoát được tính mạng, cũng chỉ sợ nguyên khí đại thương.

“Hôm nay ban tặng, Âm mỗ nhớ kỹ.” Ánh mắt của hắn lạnh lùng trừng Vương Lung Yên một cái, lập tức hóa thành một đạo huyết hồng, cấp tốc lao về phía bầu trời: “Ngày khác…”

Nhưng người còn chưa bay ra xa bảy tám trượng, chữ “ngày” còn chưa ra khỏi miệng, Vương Lung Yên bên kia đã ra tay.

Nàng phảng phất đã sớm đoán trước, tay trắng nhấc lên, vừa giương lên, Lung Yên Kiếm kịch liệt xoay tròn mà đi.

Gió lốc hàn băng đầy trời bỗng nhiên ngưng tụ trên Lung Yên Kiếm, như một phát đạn pháo băng, đâm thẳng vào tia huyết quang kia.

Nhanh như chớp, mũi nhọn vô cùng.

Bên tai Âm tiên sinh chợt nghe “Hưu” một tiếng, ngay sau đó trong lồng ngực truyền đến một trận đau nhức kịch liệt khoan

tim.

Trong miệng hắn im bặt, cúi đầu nhìn, trong mắt Âm Quát lập tức lộ ra bối rối cùng vẻ khó tin.

Cái này, cái này làm sao có thể?

Đập vào mắt hắn là ngực một lỗ máu to như miệng chén.

Ánh mắt của hắn dần dần tan rã, thân thể theo quán tính bay ra một đoạn, mới rốt cục mất đi tất cả lực lượng hung hăng ngã ở trên bờ cát vàng.

Thật không hổ là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ, cách Thiên Nhân cảnh bất quá là một bước ngắn, sinh mệnh lực chính là ương ngạnh.

Cho dù đến giờ khắc này, ánh mắt của hắn vẫn không nhắm lại, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ không dám tin, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lung Yên.

Đôi mắt Vương Lung Yên bình tĩnh như thường, bàn tay ngọc tiện tay vẫy một cái, Lung Yên kiếm vừa rồi bị nàng ném ra tựa như khói nhẹ mờ ảo trở lại trong tay nàng.

Nàng lại lần nữa tiện tay một kiếm chém ra.

Âm tiên sinh mở to hai mắt nhìn đầu liền bay ra ngoài, nhanh như chớp lăn vài vòng trên mặt đất, một bộ dáng chết không nhắm mắt.

“Ngươi quá tự tin, không nên dành thời gian buông lời tàn nhẫn, làm trì hoãn tốc độ của ngươi.” Cho đến sau khi hắn chết, Vương Lung Yên mới lạnh lùng mở miệng, “Huống chi, huyết độn thuật của âm Sát tông nổi danh như vậy, ta há có thể không đề phòng ngươi?”

Vị lão tổ này của nàng, có một hậu bối tư duy đặc biệt như Vương Thủ Triết, mưa dầm thấm đất đương nhiên hiểu đạo lý nhân vật phản diện chết vì nhiều lời nói.

Kỳ thật Vương Lung Yên càng rõ ràng, đệ tử âm Sát Tông một khi bị ép sử xuất Huyết Độn Thuật, sống hay chết cơ bản đều dựa vào vận khí.

Cho dù Âm tiên sinh có chạy thoát được, xác suất vượt qua bảy tám phần cũng sẽ trực tiếp chết dưới Huyết Độn Thuật.

Nhưng cho dù như vậy, Vương Lung Yên cũng không muốn để cho hắn một đường sinh cơ kia tiện nghi cho hắn, cho nên đã sớm phòng bị chiêu này của hắn, thừa dịp hắn buông lời hung ác, ném ra sát chiêu nàng chuẩn bị đã lâu.

Âm tiên sinh đáng thương nếu có thể sống lại một đời, bảo đảm sẽ không nhiều lời nữa.

Mắt thấy thủ lĩnh quân địch là Âm tiên sinh khó dây dưa kia chết trận, đám sĩ tốt tuần phòng tam doanh nhất thời hoan hô lên, thành viên bên ta cũng tinh thần đại chấn.

Nho Hồng lão tổ bên kia dẫn đầu lập công.

Thủy Long Thương như cầu vồng xuyên qua mặt trời, đâm xuyên qua đầu Âm Sát Độc Thi, thân thể to lớn của nó ầm ầm sụp đổ.

Thực lực của con Âm Sát Độc Thi này không tầm thường, có thể so với chiến lực của tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ.

Nhưng xét đến cùng, nếu như không có người chỉ huy, linh trí thấp của nó căn bản không đủ để chèo chống chiến đấu, chỉ là một cái bia lớn mà thôi, cùng chỉ số thông minh của Yêu Ma khôi lỗi trong Thần Vũ quân trong thí luyện tràng chênh lệch khá lớn, căn bản không thể so sánh nổi.

Theo Vương Lung Yên và Nho Hồng lão tổ đều rảnh tay, chiến trường còn lại cũng nhanh chóng nhận được trợ giúp.

Rất nhanh, hai vị môn nhân âm Sát tông khác, âm 26 và Âm Thập Thất bị trấn áp giết chết tại chỗ, ngay cả Huyết Độn Thuật cũng không có cơ hội thi triển.

Sau khi tất cả ngoại nhân bị giết sạch, lúc này mọi người mới vây quanh Hoàng Phủ Tấn Nguyên.

Mà lúc này, Bắc Thần lão tổ cũng ngừng tay, vạn phần tiếc hận nhìn Hoàng Phủ Tấn Nguyên: “Tấn Nguyên lão ca, ta và ngươi cũng là cùng một thời đại, lúc trẻ tuổi cũng từng cạnh tranh với nhau. Luận về tư chất, ngươi so với ta thắng nửa điểm. Ngươi lúc trước hăng hái cỡ nào? Ngươi vì có tiền đồ tốt hơn phân ra, ta còn ở sau lưng khen ngợi ngươi. Nhưng không ngờ, ngươi vậy mà đi tới tình trạng ngày hôm nay.”

“Từ Bắc Thần, ngươi biết cái gì?” Hoàng Phủ Tấn Nguyên mặt xám như tro tàn, suy bại không thôi: “Ngươi là đích mạch của Trường Ninh Từ thị, tài nguyên trong nhà có thể cung cấp cho một mình ngươi. Mà ta năm đó chỉ là một đệ tử trực mạch bình thường của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, ta có thể có lựa chọn gì? Cho dù phân chia ra, há có thể chân chính không dựa vào hơi thở của chủ gia?”

“Tấn Nguyên lão ca, đầu hàng đi. Chỉ cần ngươi lập công chuộc tội, vạch trần ra kẻ đứng phía sau, chúng ta còn có thể xin cho ngươi một cái ân tình.” Bắc Thần lão tổ khuyên nhủ: “Sự tình đã đến nước này rồi, ngươi cần gì phải ngu trung tiếp?”

“Ha ha ha, chẳng qua là thắng làm vua, thua làm giặc mà thôi.”

Hoàng Phủ Tấn Nguyên nở nụ cười, cả người phảng phất trong nháy mắt lại già nua thêm vài phần.

Hắn chậm rãi đứng thẳng người, trong ánh mắt tràn đầy vẻ quyết tuyệt: “Cùng âm Sát tông cấu kết, mưu hại đồng hương, tất cả đều do một mình ta làm chủ, không liên quan đến người khác. Dù là Hoàng Phủ Khang Bình, cũng chỉ là bị ta bức hiếp mà thôi. Từ Bắc Thần, ta và ngươi còn trẻ quen biết, cũng coi như là một hồi duyên phận, vậy để ngươi cho ta một cái thống khoái đi.”

“Ngươi…” Bắc Thần lão tổ khuyên giải không thành, bất đắc dĩ nói: “Tấn Nguyên lão ca, ngươi đã quyết tâm. Ta có thể đưa cho ngươi thì chỉ có một cách là thống khoái.”

Dứt lời, hắn lật tay một cái.

Trấn Long Bi lập tức hóa hư thành thực, trấn áp xuống.

“Oanh!”

Lần này Hoàng Phủ Tấn Nguyên không chống cự nữa, bị đánh chết ở dưới Trấn Long Bia.

Lão tổ đời thứ nhất cứ thế bỏ mạng.

Sau khi tiêu diệt Hoàng Phủ Tấn Nguyên, trong đôi mắt Bắc Thần lão tổ cũng lộ ra vẻ cực độ tiếc hận, thở dài nói: “Kỳ thật Hoàng Phủ Tấn Nguyên này cũng là một đời nhân kiệt, thiên

tư cùng ý chí đều cực kỳ bất phàm, chỉ tiếc sinh nhầm gia tộc. Cho dù hắn có lòng thoát khỏi khống chế của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, cũng là không thể làm gì, chỉ có thể càng lún càng sâu. Nếu hắn và ta có dị vị, giờ này khắc này, nói không chừng đã thành Thiên Nhân cảnh."

Đám người Nho Hồng lão tổ và Vương Lung Yên đều im lặng không nói.

Mặc dù song phương là địch nhân, nhưng cũng có chút đồng tình Hoàng Phủ Tấn Nguyên.

Nhưng cuối cùng kẻ địch vẫn là kẻ địch.

Mọi người đều là người có gia có nghiệp, có con có cháu. Đúng như Hoàng Phủ Tấn Nguyên nói, thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

Về phần Hoàng Phủ Khang Bình kia, sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Tấn Nguyên vẫn lạc, cũng từng gầm thét muốn liều mạng.

Chỉ tiếc, hắn thế đơn lực bạc, cuối cùng vẫn bị đánh gãy hai tay hai chân, bị bắt giữ.

Lúc này, trận trên bờ cát vàng cuối cùng cũng hạ màn.

Mà thân là nhân vật bề trên, doanh trưởng tuần phòng tam doanh Chu Chấn Vũ vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tuy rằng trận chiến này chấm dứt, nhưng hậu kỳ còn có không ít công tác phải làm. Thiên Nhân Hoàng Phủ thị có tham dự hay không, ai cũng không thể kết luận, nhưng mà Tiền Mã Hoàng Phủ thị chỉ sợ không thoát khỏi liên quan. Ta cần bẩm báo tất cả chi tiết thành thủ đại nhân, cuối cùng quyết định xử trí như thế nào, còn phải xem ý tứ thành thủ đại nhân."

Nói xong, y chắp tay với mọi người: "Chư vị, Chu mỗ đi trước một bước, xử lý sự vụ phía sau."

…

Gần như cùng lúc đó.

Sòng bạc Phát Tài.

Màn đêm buông xuống, sòng bạc cuối cùng cũng đóng cửa, kết thúc một ngày buôn bán.

Lầu ba, trong một gian phòng đề phòng sâm nghiêm, Hoàng đại chưởng quỹ đang nằm ở trong ghế thái sư, dưới sự hầu hạ của hai vị thị nữ xinh đẹp khoan thai tự đắc thổ vụ, biểu tình tương đối hưởng thụ.

Hoàng đại chưởng quỹ. "Đinh Hữu Đức vẻ mặt nịnh nọt thay hắn cuốn lấy điếu thuốc, cẩn thận thay hắn điểm vào, "Lão nhân gia ngài thật sự liệu sự như thần. Vương Tông Vệ tiểu tử kia quả nhiên không có gan báo tin, mấy ngày nay ngoan vô cùng."

Hoàng đại chưởng quỹ bình tĩnh hút ngụm khói lá, tầm mắt nửa khép nửa mở, vẻ mặt khoan thai.

Chuyện như vậy, hắn đã làm qua không chỉ một lần, tự nhiên sẽ không dễ dàng kích động như Đinh Hữu Đức vậy.

Túy Túy hít sâu một hơi, tinh tế thưởng thức hương vị của Diệp Tử Yên, qua một hồi lâu, hắn mới nói: "Lần này ngươi làm việc không tệ. Sau này đi theo ta làm cho tốt, không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

Dứt lời, hắn khoát tay áo.

Thị nữ xinh đẹp bên cạnh lập tức bưng tới một cái khay, phía trên đặt chỉnh tề hai khúc Càn Kim. Càn Kim có thể một trăm làm một, hai khúc chính là ước chừng hai trăm càn kim.

Đinh Hữu Đức lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng cung kính nhận lấy, cúi đầu khom lưng, lấy lòng.

Đừng thấy tiền tài mỗi ngày hắn đi qua tay rất nhiều, nhưng đó đều là tiền của sòng bạc, tiền thực sự có thể đến tay hắn thật ra căn bản không có bao nhiêu. Hai trăm càn kim này, với hắn mà nói đã là một khoản tiền rất lớn rồi.

Hai người đang nói, bỗng dưng, cửa sòng bạc bị người một cước đá văng, một đội quân mặc giáp trụ tuần phòng doanh, như lang như hổ xông vào.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hoàng đại chưởng quỹ phát giác không đúng, mang theo người xuống lầu xem xét, thấy thế sắc mặt lập tức thay đổi.

"Binh gia, có chuyện gì từ từ nói. Chuyện này có phải có hiểu lầm gì hay không?" Ánh mắt Đinh Hữu Đức lóe lên, vội vàng

nghênh đón ý đồ lôi kéo giao tình với binh tốt.

Nhưng mà, những binh lính kia lại giống như là căn bản không nhìn thấy hắn, không để ý tới hắn, tự mình phong bế cửa trước cửa sau sòng bạc, chặn tất cả con đường rời đi của tất cả mọi người.

Ngay trong một mảnh hỗn loạn này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một mảnh liên tục tiếng chào.

“Thống lĩnh.”

“Tham kiến thống lĩnh đại nhân!”

Sự chú ý của Hoàng đại chưởng quỹ và Đinh Hữu Đức lập tức bị hấp dẫn.

Chỉ nghe một hồi tiếng bước chân cực kỳ nhỏ vang lên, ngay sau đó, một bóng người khí vũ hiên ngang chậm rãi xuất hiện ở ngoài cửa.

Hắn thoạt nhìn là trung niên, trên người mặc một thân áo giáp quan quân tuần phòng doanh, thần sắc uy nghiêm, khí độ bất phàm.

Đèn trong cửa cung rơi vào trên mặt hắn, chiếu sáng sườn mặt rõ ràng của hắn.

“Vương Định Tộc!” Ánh mắt Hoàng đại chưởng quỹ ngưng trọng, trong nháy mắt hiểu rõ: “Ngươi vì Vương Tông Vệ mà đến?”

Thì ra, quan quân ngoài cửa này, rõ ràng chính là tộc nhân duy nhất phát triển trong hệ thống chính quyền của Bình An Vương thị hiện giờ, chữ lót “Định” lão tam, Vương Định tộc.

Hơn hai năm trước, Vương Định Tộc đã thành công tấn thăng Linh Đài cảnh.

Sau đó, Vương Thủ Triết cố ý hao phí không ít công phu hoạt động một phen.

Bản thân Vương Định Tộc cũng rất tốn công sức, dẫn đội tiêu diệt vài nhóm tán tu chạy loạn trong phạm vi Trường Ninh vệ, thành công đạt được đề bạt, làm thống lĩnh hai doanh tuần phòng của Trường Ninh vệ.

Vương Định Tộc liếc nhìn Hoàng đại chưởng quỹ một cái, lại không để ý tới hắn, mà trực tiếp hạ mệnh lệnh.

“Lục soát cho ta!”

“Ngươi dám?!” Hoàng đại chưởng quỹ giận dữ, trong đôi mắt tam giác lộ ra hung quang: “Ngươi tùy tiện làm việc như thế, không sợ thành thủ đại nhân trách tội sao?!”

Sòng bạc Phát Tài này là có cổ phần thành thủ phủ, hàng năm đều phải dâng tặng cho Thành thủ đại nhân hiếu kính xa xỉ. Hắn cũng không tin, Vương Định tộc này dám mạo hiểm đắc tội thành thủ đại nhân, tra xét sòng bạc Phát Tài mạo hiểm!

Binh lính tuần phòng doanh hiển nhiên cũng rõ điểm này, trong lúc nhất thời đều có chút chần chờ.

Vương Định Tộc nhìn Hoàng đại chưởng quỹ một cái, lạnh lùng nói: “Bản thống nhận được tin tức đáng tin cậy, biết được sòng bạc Phát Tài thông đồng với địch phản quốc, cấu kết với âm Sát Tông. Căn cứ theo luật lệnh Đại Càn, cấu kết với cá nhân hoặc tổ chức của âm Sát Tông, một khi phát hiện phải lập tức xử lý, nếu có trì hoãn, đồng dạng xử lý theo tội thông địch. Hiện giờ thành thủ đại nhân không ở trong phủ, bản tướng đành phải làm việc tiện nghi, trước bắt người thông địch phản quốc, sau đó bẩm báo với thành thủ đại nhân.”

“Cái gì?!”

Binh lính tuần phòng doanh khiếp sợ không thôi.

Trước khi đến, Vương Định Tộc sợ tiết lộ tin tức, chỉ nói cho bọn họ địa điểm tập kết, ngay cả việc muốn điều tra sòng bạc Phát Tài cũng chỉ có mấy tâm phúc biết.

Giờ phút này, bọn họ cũng vừa mới biết được chân tướng sự tình.

Hoàng đại chưởng quỹ sắc mặt càng trắng bệch.

Chuyện âm Sát tông cho dù là trong nội bộ Hoàng Phủ thị đều là cơ mật, người biết rất ít. Công việc liên quan đến sòng bạc bên này, toàn bộ đều do hắn tự mình đi qua, ngay cả thị nữ bên cạnh hắn cũng không rõ ràng lắm.

Ngoại trừ…

Bỗng dưng, trong lòng của hắn hơi hồi hộp một chút, mãnh liệt nhìn về phía sau lưng, cũng đã không thấy thân ảnh của Đinh Hữu Đức.

“Thức thời vụ giả là tuấn kiệt. Hoàng đại chưởng quỹ, xin lỗi.”

Đinh Hữu Đức không biết từ lúc nào đã vụng trộm đến bên cạnh Vương Định Tộc, đang cúi đầu khom lưng với Vương Định Tộc, nịnh nọt không thôi.

“Đinh Hữu Đức, ngươi dám?!” Hoàng đại chưởng quỹ tức giận đến cả người run rẩy: “Ngươi đừng quên, mẹ ruột và con trai ngươi vẫn còn ở trong tay chúng ta!”

Chuyện âm Sát Tông can hệ trọng đại, nếu như không phải trong tay hắn nắm lấy tử huyệt của Đinh Hữu Đức, làm sao dám yên tâm để hắn đi qua?

Nhưng mà, mặc cho Hoàng đại chưởng quỹ cẩn thận thế nào, ông ta cũng sẽ không ngờ rằng, từ mấy tháng trước, Vương Thủ Triết đã điều tra rõ ràng nội tình của Đinh Hữu Đức, đặc biệt phái người âm thầm bảo vệ mẹ ruột và con trai của ông ta.

Như vậy, Đinh Hữu Đức há có thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Mặc dù Hoàng đại chưởng quỹ có tu vi Linh Đài cảnh, nhưng dưới sự bao vây của binh sĩ tuần phòng doanh số lượng hơn trăm cũng không làm nên sóng gió gì, càng đừng đề cập đến tu vi của Vương Định Tộc không kém hơn hắn chút nào.

Vương Định Tộc không để ý tới gút mắc giữa Đinh Hữu Đức và Hoàng đại chưởng quỹ, chỉ lạnh lùng liếc nhìn tất cả binh lính: “Còn thất thần làm gì? Lục soát cho ta!”

“Vâng! Thống lĩnh đại nhân!”

Các binh lính tuần phòng doanh ầm ầm đồng ý, lập tức nhao nhao xông về các gian phòng trong sòng bạc, bắt đầu lục soát một cách nghiêm chỉnh.

Đinh Hữu Đức thấy thế, vội vàng nịnh nọt Vương Định Tộc cười: “Thống lĩnh đại nhân, ta biết Hoàng Hoài An kia giấu sổ sách ở phòng nào, ta dẫn các ngươi đi qua đó.”

Hoàng đại chưởng quỹ nghe vậy tức giận đến mắt tối sầm lại, trực tiếp phun ra một ngụm máu, tên Trực nương tặc này đã

bán đứng hắn hoàn toàn.

…

Thời gian vội vã trôi qua ~

Trận dạ yến do Hoa Diệp lão tổng chủ trì bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ.

Càng đến cuối Hoàng Phủ Cẩm Hoàn càng có chút tâm thần bất định, không ngừng nhìn ra phía ngoài, giống như đang chờ cái gì đó.

Cuối cùng, hắn tiến đến bên cạnh Hoa Diệp lão tổ, thấp giọng thì thầm vài câu.

Hoa Diệp lão tổ cau mày suy nghĩ, hắn đứng dậy nói: "Tại hạ cảm tạ chư vị đến đây tham gia dạ yến, tại hạ sống gần ba trăm tuổi. Cuộc đời này không có cầu xin gì khác, chỉ nói Trường Ninh vệ chúng ta các đại gia tộc, phải đồng tâm hiệp lực cùng sáng lập tương lai. Hoàng Phủ gia tộc chúng ta là Thiên Nhân thế gia, chắc chắn sẽ làm tốt bổn phận đầu dê, cùng các đại gia tộc mưu đồ phát triển."

"Lão tổ nói rất đúng." Hoàng Phủ Đức Vận cùng mọi người lên tiếng khen hay.

Mà Phòng Hữu An và thành chủ đại nhân Hạ Hầu Hoằng Đức liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu được ý tứ của Hoa Diệp lão tổ, liền đứng dậy khách sáo nói hai câu với Hoa Diệp lão tổ.

Bất kể là Phòng Hữu An hay là Hạ Hầu Hoằng Đức, đều không phải là người bản địa của Trường Ninh vệ, không đáng có ý kiến trái ngược với Hoa Diệp lão tổ.

Nhưng đám người Vương Thủ Triết và Từ An Bang lại đưa mắt nhìn nhau.

Hoa Diệp lão tổ bài đầu cũng quá lớn, đừng nói hắn còn chưa tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ. Cho dù đến rồi, ai lại thừa nhận hắn là đầu dê? Phái như thế, đem Thiên Nhân Lôi thị, những gia tộc khác để ở đâu?

Quả nhiên là vậy.

Gia chủ Lôi thị Lôi Dương Vũ đến ủng hộ, lông mày nhíu lại. Hôm nay hắn đã rất khiêm tốn rồi, chỉ là không muốn bề ngoài

thay đổi mâu thuẫn với Hoàng Phủ gia tộc mà thôi.

Lại không ngờ, lúc dạ yến sắp tan đi, Hoa Diệp lão tổ nói gần nói xa, lại nâng Hoàng Phủ thị lên cao như vậy. Nếu lúc này không ở đây, tất cả mọi người đều cho rằng, Trường Ninh vệ này chính là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị làm chủ, không có địa vị Lôi thị.

Lúc này Lôi Dương Vũ của Lôi thị gia tộc đứng dậy cười ha hả nói: "Hoa Thiên lão tổ, Trường Ninh vệ chúng ta mở bến năm trăm năm, từ trước đến nay là các nhà làm các nhà. Ý của ngài là, chuẩn bị đem việc làm ăn chăn nuôi của quý gia tộc truyền thụ cho mọi người sao?"

Ánh mắt Hoa Diệp lão tổ ngưng tụ, thoáng qua một tia không vui, bất quá cuối cùng nhớ đến Lôi Dương Vũ chính là tiểu bối.

Lúc này Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tiến lên nói: "Lời của Lôi huynh sai rồi, ý của lão tổ là, Trường Ninh vệ chúng ta cứ năm bè bảy mảng giống như trước đây, chung quy cũng không phải chuyện to tát gì. Nếu Lôi thị đồng ý ra ngoài gánh vác này, chúng ta cũng hoan nghênh."

Lôi Dương Vũ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vậy thì miễn đi, Lôi thị chúng ta từ trước đến nay phụng hành quản lý tốt chuyện nhà mình. Đồng thời, chúng ta cũng không muốn bị người khác quản lý. Quý gia tộc nếu thật sự muốn làm dê đầu lĩnh, trước tấn chức thế gia Lục phẩm rồi nói sau."

Dứt lời không đợi đối phương phản bác, Lôi Dương Vũ liền chắp tay nói: "Chư vị, trong nhà Lôi mỗ có chuyện quan trọng cần làm, xin được cáo lui trước."

Hắn vừa nói ra lời này.

Ngược lại không ít người đứng dậy chắp tay cáo từ.

Một màn như thế, làm cho ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có chút sắc bén.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến nảy sinh.

Bên ngoài truyền một trận tiếng ồn ào của gia đinh gia tộc, đây chính là Hoàng Phủ gia tộc, các ngươi dám tự tiện xông loạn.

Cùng với một ít tiếng quát chói tai, toàn bộ tránh ra cho ta, bằng không bắt lấy tội cấu kết tà tông phản bội Đại Càn.

Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đại biến, nhíu mày phẫn nộ quát: “Kẻ nào ồn ào ở bên ngoài?”

Hắn vừa dứt lời, liền có một đội sĩ tốt áo giáp đầy đủ hung thần ác sát vọt vào, bao vây chủ sảnh.

Tiếp đó, một vị tướng lĩnh với sắc mặt uy nghiêm đi đến.

Hắn vừa tiến vào, liền cao giọng quát: “Trường Ninh vệ tuần phòng ba doanh bắt giữ cùng âm Sát tông cấu kết phản quốc, Tiền Mã Hoàng Phủ thị một đám người, bất luận kẻ nào dám can đảm bao che, cản trở chấp hành công vụ, toàn bộ lấy đồng tội luận xử.”

Chu Chấn Võ!

Người này chính là Chu Chấn Vũ lấy tốc độ nhanh nhất dẫn quân từ Kim Sa gấp trở về.

Công huân hôm nay lớn đến mức nào, sao hắn có thể bỏ qua được?

…

Chương 68: Kết thúc! Cánh tay Trảm Thiên Nhân!

…

Dị biến như thế.

Hai tộc nhân Hoàng Phủ thị đều nhao nhao biến sắc.

Đặc biệt là Hoa Diệp lão tổ, bữa dạ yến hôm nay là do lão chủ trì, không ngờ lại có người của tuần phòng doanh xông vào chủ trạch Hoàng Phủ thị, luôn miệng nói " Tiền Mã Hoàng Phủ thị cấu kết phản quốc" với âm Sát tông.

Đây là nhục nhã vô cùng cỡ nào chứ?!

Trong lòng hắn tức giận ngùn ngụt, đột nhiên nhìn về phía thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức: "Thành thủ đại nhân, đây là ý gì? Hoàng Phủ Hoa Diệp ta tự hỏi chưa từng đắc tội với đại nhân. Đại nhân đóng giữ ở bên trong Trường Ninh vệ nhậm kỳ, Hoàng Phủ gia tộc chúng ta cũng tận tâm tận lực phò tá."

Sắc mặt Hạ Hầu Hoằng Đức cũng lập tức trở nên nghiêm túc.

Vô cùng rõ ràng, một màn hôm nay cũng là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lúc này, sắc mặt hắn nghiêm trọng trầm giọng quát: "Chu Chấn Vũ, ngươi làm cái gì vậy?"

"Hóa ra thành thủ đại nhân cũng ở đây, vậy thì càng tốt." Chu Chấn Vũ dường như lúc này mới nhìn thấy Hạ Hầu Hoằng Đức, lập tức chắp tay hành quân lễ: "Thuộc hạ trong lúc chấp hành công vụ, phát hiện Tiền Mã Hoàng Phủ thị cấu kết với âm Sát tông, nội ứng ngoại thông, mưu phản Đại Càn. Từ trong tình báo biết được, tộc trưởng Hoàng Phủ Đức của Tiền Mã Hoàng Phủ thị đang ở chỗ này, liền dẫn các huynh đệ đến đây bắt."

"Hoa Diệp lão tổ không nhịn được nữa, lạnh giọng trách mắng: "Ngươi cho rằng Hoàng Phủ gia tộc ta là nơi nào?"

Chu Chấn Võ nhìn chằm chằm Hoa Diệp lão tổ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bản thống lĩnh thân là thống

lĩnh tuần phòng doanh, có trách nhiệm an bang tiêu diệt địch, nơi nào không thể đi? Chẳng lẽ chỉ có thể nhìn xem Hoàng Phủ gia tộc các ngươi chứa chấp phản tặc hay sao?”

Hoa Diệp lão tổ đang định nổi giận, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng tiến lên hòa giải nói: “Chu thống lĩnh, ý của lão tổ chúng ta cũng không phải là như thế. Chỉ là Hoàng Phủ gia ta chính là có triều đình thụ ấn, hiệp đồng quản lý địa phương đường đường Thất phẩm thế gia. Ngươi tùy ý dẫn binh xâm nhập, luôn miệng nói chúng ta ổ tàng phản tặc, một khi lan truyền ra ngoài hình thành tin đồn, khiến thanh danh của chúng ta bị ô nhiễm, trách nhiệm này chỉ sợ ngươi đảm đương không nổi?”

“Hoàng Phủ gia chủ.” Chu Chấn Vũ mặt không biểu tình nói: “Nếu ta đã dẫn binh đến bắt người, đương nhiên là có đầy đủ chứng cớ. Vừa vặn thành thủ đại nhân cũng ở đây, ta liền báo cáo với hắn một phen.”

Nói xong, Chu Chấn Vũ lại chắp tay với Hạ Hầu Hoằng Đức, nói ra phần quan trọng của tiền căn hậu quả.

Cuối cùng, hắn cất cao giọng nói: “Toàn bộ sự kiện, ba doanh chúng ta tuần phòng trăm mấy huynh đệ đều là người chứng kiến, chuyện cấu kết chứng cứ vô cùng xác thực. Nếu thành thủ đại nhân ở đây, kính xin đại nhân hạ lệnh, bắt lấy tặc vương phản quốc Hoàng Phủ Đức Vận, cùng với đám người Tiền Mã Hoàng Phủ thị.”

Theo lời giải thích của Chu Chấn Vũ, sắc mặt mọi người đều thay đổi, đều là ánh mắt khác thường và kiêng kị của người Mã Hoàng Phủ thị phía trước.

Giữa các gia tộc khó tránh khỏi sẽ bởi vì lợi ích hoặc là nhân tố khác mà hình thành mâu thuẫn, ma sát và xung đột. Nhưng động một chút là phải cấu kết liên thủ với người của âm Sát Tông, đi giết tồn tại của gia tộc khác, đáng sợ cỡ nào?

Mặc dù Chu Chấn Võ từ đầu tới đuôi, chỉ nói là Tiền Mã Hoàng Phủ thị không có liên lụy đến trên người Trường Ninh Hoàng Phủ thị. Nhưng người sáng suốt đều biết, Tiền Mã Hoàng Phủ thị từ trước đến nay đều là chủ gia như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn và Hoàng Phủ Đức Vận liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự hoảng sợ và tức giận trong ánh mắt đối phương.

Chuyện kia làm bí mật như thế, chẳng những bị đối phương nhìn thấu, còn bày ra một đại cục, một lưới bắt hết người của bọn họ.

Nhất là nghe được lão tổ tông Hoàng Phủ Tấn Nguyên trong nhà đã chết trận, sắc mặt Hoàng Phủ Đức Vận lập tức trắng bệch, trong lòng càng đau đớn như cắt.

Nếu không phải nhớ đến hoàn cảnh hiện trường, nói không chừng hắn đã đau đớn bật khóc.

Gia chủ Thiên Nhân Lôi thị Lôi Dương Vũ vốn định bỏ đi, không ngờ lại có vở kịch lớn như vậy. Hơn nữa, Hoàng Phủ thị lại cấu kết với âm Sát tông, thật đúng là vô pháp vô thiên.

Hắn dứt khoát không đi nữa, giọng điệu trào phúng nói: “Thì ra Hoàng Phủ thị làm dê dẫn đầu, vậy mà lại thích làm như thế, thật khiến người ta mở mang kiến thức.”

Gia chủ Từ An Bang của Trường Ninh Từ Ninh cũng là ” nộ không thể át”: “Hoàng Phủ Đức Vận, ngươi thật quá đáng! Chúng ta chẳng qua không muốn hợp tác với các ngươi mà thôi, vậy mà cấu kết với âm Sát tông mưu hại chúng ta. May mắn Chu thống lĩnh nhận được tin báo, mới cứu được tộc nhân của chúng ta một mạng. Việc này tuyệt đối không thể từ bỏ ý đồ, xin Thành thủ đại nhân làm chủ cho chúng ta!”

Dứt lời, Từ An Bang “kích động vạn phần” chắp tay thỉnh mệnh Hạ Hầu Hoằng Đức, bộ dáng dường như nhận lấy đả kích cực lớn.

Sắc mặt Hạ Hầu Hoằng Đức cũng vô cùng khó coi.

Tuyệt đối không nghĩ tới, ở trong hạt địa của hắn, lại có gia tộc bản địa cấu kết với người của âm Sát Tông, hơn nữa còn là trước mặt đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung bại lộ ra.

Đây không thể nghi ngờ là hung hăng tát một bạt tai trên mặt hắn, hắn làm sao có thể không giận?

Huống chi, hắn cũng sắp rời chức rồi, rõ ràng cho hắn làm như vậy, đây không phải là có chủ tâm không muốn để cho hắn hảo

hảo rời nhiệm sao?

Nếu hôm nay không xử lý được chuyện này, thanh danh của hắn trên quan trường nhất định sẽ thay đổi. Đến lúc đó đừng nói là thăng chức cao, làm không tốt sẽ bị giáng xuống xó xỉnh nào đó.

Khi hắn vừa chuẩn bị mở miệng.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn bỗng nhiên tiến lên một bước, chắp tay nói: "Thành chủ chậm đã, tuy rằng Chu thống lĩnh nói chuẩn xác. Nhưng ta tin tưởng, đó chỉ là hành vi lén lút của hai vị Hoàng Phủ Tấn Nguyên và Hoàng Phủ Khang Bình, không quan hệ với Tiền Mã Hoàng Phủ thị."

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ám chỉ ánh mắt với Hoàng Phủ Đức Vận, đối phương nếu đã có đầy đủ chứng cứ, lúc này cũng chỉ có thể vứt bỏ xe bảo soái.

Hoàng Phủ Đức Vận đau khổ không thôi, nhưng vẫn chỉ có thể đứng ra nói: "Kinh ngạc nghe chuyện này, Hoàng Phủ Đức Vận ta cũng khiếp sợ không thôi. Tuyệt đối không ngờ… Ta tuyệt đối không ngờ hai vị trưởng bối trong nhà lại dám mạo nhận thiên hạ to lớn! Ai~ nhưng mà ta có thể cam đoan, việc này không liên quan đến Tiền Mã Hoàng Phủ thị chúng ta. Nhất định là quyết định của hai vị trưởng bối."

"Nực cười!" Từ An Bang mắt rực lửa, tức giận nói: "Hoàng Phủ Đức Vận, đệ nhất lão tổ nhà các ngươi, lão tổ thứ hai đều đã tham dự trong đó, ngươi lại còn dám nói Tiền Mã Hoàng Phủ thị không biết chút nào, cho rằng chúng ta ngốc sao?!"

"Từ An Bang, bởi vì cái gọi là "Tróc gian ở trên giường, bắt trộm lấy tạng" Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cười lạnh nói: "Chuyện mà Chu thống lĩnh nói, chỉ đại biểu cho Hoàng Phủ Tấn Nguyên, Hoàng Phủ Khang Bình hai vị lão tặc cấu kết với âm Sát tông, lại có chứng cớ gì có thể cho thấy toàn bộ Tiền Mã Hoàng Phủ thị tham dự trong đó?"

"Chẳng lẽ một hai người trong nhà phạm tội, phải liên lụy cả gia tộc vào hay sao?"

"Từ huynh." Hoàng Phủ Đức Vận cũng đáng thương nói: "Việc này ta thật sự không biết, hai vị lão tổ tông nhà ta… Ài, thật là hồ đồ."

“Biết hay không biết, bắt lại thẩm vấn một phen là được rồi.” Từ An Bang giận quá hóa cười nói: “Hai vị lão tổ trong nhà ngươi đều tham dự vào chuyện này, sao ngươi có thể thoát được liên quan?”

Hai bên bất phân thắng bại, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức.

Lúc này Hạ Hầu Hoằng Đức cũng nhức đầu.

Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, hắn ta không chuẩn bị tâm lý chút nào.

Hắn bất mãn trừng mắt nhìn Chu Chấn Vũ, đã nhận được tin báo, vì sao không bẩm báo với hắn?

Chỉ là việc này chính là sự vụ nội bộ của phủ thủ thành, hắn cũng không tiện nổi giận ở đây, tự bộc lộ điểm yếu của nó.

Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chu thống lĩnh, có chứng cớ chứng minh đây là hành vi của Tiền Mã Hoàng Phủ thị? Hoặc là Hoàng Phủ Khang Bình, có cung khai?”

“Khởi bẩm thành chủ, tuy rằng Hoàng Phủ Khang Bình đã cung khai, nhưng cũng không thừa nhận là chủ sứ của Tiền Mã Hoàng Phủ thị.” Chu Chấn Vũ ăn ngay nói thật, “Xử trí như thế nào, kính xin Thành Thủ đại nhân chỉ thị.”

Hạ Hầu Hoằng Đức có thể tu luyện thành Thiên Nhân cảnh, chủ trấn một phương, tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc gì. Hắn đương nhiên biết, đây đã là tranh đấu liên quan đến gia tộc.

Dù Hoàng Phủ Khang Bình chưa khai, nhưng e rằng toàn bộ Tiền Mã Hoàng Phủ thị không thoát khỏi liên quan. Thậm chí có khả năng, ngay cả Thiên Nhân Hoàng Phủ thị cũng bị liên lụy vào trong đó.

Trước mắt mỗi một quyết định của hắn đều có thể thao túng thế cục của trận minh tranh ám đấu này.

Ngay lập tức, hắn trầm giọng nói: “Tiền Mã Hoàng Phủ thị dù sao cũng là bát phẩm thế gia có triều đình thụ ấn sắc phong. Tất cả đều phải nói chứng cứ, nếu Hoàng Phủ Khang Bình cũng không cung khai, thành thủ phủ chúng ta há có thể tùy ý bắt người?”

Đây ngược lại cũng không phải là Hạ Hầu Hoằng Đức đùn đẩy, có vài thứ một khi liên quan đến tranh đấu gia tộc, sẽ trở nên dị thường phức tạp.

Bất kể là Hoàng Phủ thị hay Từ thị, hay Vương thị đều có căn cơ và quan hệ của riêng mình. Bất kể đắc tội với ai, đều là một chuyện không có lời.

Hắn chỉ có thể dựa theo chứng cứ làm việc, mới có thể làm được không bao che, cũng sẽ không lưu lại hậu hoạn gì, dù sao hắn chỉ có nhiệm kỳ ba năm cuối cùng.

"Cẩn tuân mệnh lệnh thành thủ đại nhân."

Mặc dù Chu Chấn Vũ muốn lập công huân lớn hơn nữa, nhưng nếu thành thủ đại nhân không chống đỡ ở phía trước, hắn cũng chỉ có thể dựa theo chứng cứ mà làm việc.

Tuy rằng sắc mặt của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vẫn khó coi như trước, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài một hơi.

Mưu đồ lần này thất bại, tuy rằng tổn thất cực kỳ thảm trọng, nhưng so với việc liên lụy toàn bộ Tiền Mã Hoàng Phủ thị vào, thậm chí liên lụy đến Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, trước mắt có thể tách hai nhà ra mới là quan trọng nhất.

Còn thù hận trong đó, về sau có cơ hội sẽ từ từ tính sổ.

Một số gia tộc trung lập và đơn vị trung lập cũng đều nhìn ra kỳ quặc lần này, đều hiểu được, đây là một trận đọ sức giữa Trường Ninh Từ thị và Hoàng Phủ thị, trong đó tự nhiên cũng liên lụy tới Bình An Vương thị và các gia tộc khác.

Lần này tuy thoạt nhìn giống như là Từ thị và Vương thị chiếm thượng phong, nhưng nếu không có một gậy đánh chết Tiền Mã Hoàng Phủ thị, tương lai rất có khả năng là một tai họa ngầm.

Những gia tộc giao hảo với Hoàng Phủ thị thì thở dài một hơi.

Tiền Mã Hoàng Phủ thị tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng cuối cùng bảo vệ được vài phần nguyên khí. Kế tiếp chỉ cần ổn định gót chân, là có thể trù tính phản kích như thế nào.

Trưởng Ninh chưởng quầy Tiền Học An của Tiền thị thương hội giao hảo với Vương Thủ Triết, không khỏi lo lắng thay

huynh đệ Vương Thủ Triết, chỉ sợ hắn không đánh rắn không chết ngược lại bị hại.

Mọi người ở đây tâm tư khác nhau, bầu không khí trong sảnh cũng có chút căng thẳng, nhưng vẻ mặt Vương Thủ Triết vẫn trấn định như cũ, một bộ dáng lão thần.

Đúng lúc này.

Bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Tiếng hô của gia tướng nhà họ Đinh từ xa xa truyền đến: "Các ngươi Tuần Phòng doanh có phải điên rồi hay không? Vừa mới tới một đợt, hiện tại lại tới!"

Mà bên ngoài lại truyền đến một tiếng quát của nam tử uy nghiêm: "Tránh ra cho ta, nếu không lấy tội danh gây trở ngại cho chấp pháp, Lý Thông Ngoại tặc bắt hết lại cho ta."

Đang khi nói chuyện, một tướng lãnh trung niên có dáng vẻ trầm ổn dẫn đội từ bên ngoài xông vào.

Người tới chính là Vương Định Tộc, cùng với tuần phòng nhị doanh của hắn.

Một màn này thật sự khiến đám người Hoàng Phủ thị tức giận không nhẹ.

Hoa Diệp lão tổ càng tức giận đến toàn thân run rẩy, tức giận nói: - Vừa tới tuần phòng tam doanh, hiện tại lại tới tuần phòng nhị doanh! Hạ Hầu Hoằng Đức! Ngươi thật cho rằng Hoàng Phủ thị chúng ta là bùn đất!!!

Kể từ đó, ngay cả trên mặt Hạ Hầu Hoằng Đức cũng có chút không nhịn được, lớn tiếng quát: "Vương Định tộc! Ngươi thân là thống lĩnh tuần phòng doanh, thật sự muốn tham dự vào gia tộc tranh đấu sao? Ngươi có biết đây là phạm vào kiêng kị gì không?"

"Khởi bẩm thành chủ." Vương Định tộc điềm tĩnh, chắp tay nói: "Thuộc hạ đang chấp hành công vụ, không rõ thành chủ đang chỉ cái gì?"

"Được được được! Ta cũng muốn nhìn xem ngươi đang chấp hành công vụ gì!" Hạ Hầu Hoằng Đức giận quá hóa cười: "Nếu như ta tra ra ngươi lợi dụng chức quyền mượn cơ hội chèn ép các gia tộc khác thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!"

“Vâng, thủ thành đại nhân.”

Vương Định Tộc bình tĩnh tự nhiên nói.

Lập tức hắn vung tay lên, liền có vài tên sĩ tốt, áp giải Đinh Hữu Đức đi vào.

Vương Định Tộc nói: “Vị Đinh Hữu Đức này chính là nhị trưởng quầy của sòng bạc Phát Tài. Ông ta làm ô kê chứng nhân của ta, tố cáo sòng bạc Phát Tài, trang viên Cẩm Tú, cùng với Tiền Mã Hoàng Phủ thị, cùng che giấu âm Sát Tà Nhân!”

Đinh Hữu Đức đời này lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đại lão như vậy tề tụ một chỗ.

Hắn lập tức run rẩy quỳ xuống: “Tiểu nhân Đinh Hữu Đức, đã ở sòng bạc Phát Tài hai mươi năm kinh doanh.”

Hắn tuy rằng không tính là đại nhân vật, nhưng ở trong Trường Ninh vệ, cũng coi như là một nhân vật nổi danh, lấy nợ tàn nhẫn, thủ đoạn ác độc mà trứ danh, ở đây rất nhiều người đều từng nghe nói qua hắn, hoặc là nhận ra hắn.

“Quả nhiên là Đinh Hữu Đức.”

Mọi người nhao nhao nghị luận, trái lại hỗ trợ xác nhận thân phận của Đinh Hữu Đức.

“Thành thủ đại nhân, ngoại trừ Đinh Hữu Đức ra, đại chưởng quỹ sòng bạc Phát Tài - Hoàng Hoài An Nghiệp đã sa lưới.” Vương Định tộc vẻ mặt nghiêm túc chắp tay nói: “Kinh sơ bộ thẩm vấn, Hoàng Hoài An đối với việc phạm tội đã được cung cấp không chút kiêng dè, cũng chỉ ra chính là đại quản sự của Cẩm Tú sơn trang, cùng với đám người Hoàng Phủ Đức Vận tiền Mã Hoàng Phủ thị.”

Nói xong, hắn móc ra khẩu cung ký tên, giao cho Hạ Hầu Hoằng Đức: “Xin thành thủ đại nhân xem qua.”

Hạ Hầu Hoằng Đức vừa nhìn.

Quả nhiên, khẩu cung hoàn chỉnh, hợp pháp hữu hiệu.

Lúc này, sắc mặt của hắn thay đổi, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Hoàng Phủ Đức Vận.

Lúc trước ngại chứng cứ, hắn đã ngăn cản thỉnh cầu Chu Chấn Vũ bắt người. Lại không nghĩ, còn chưa tới nửa khắc, đã bị Vương Định Tộc lấy chứng cứ ném ở trên mặt.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng đứng dậy nói: "Thành Thủ đại nhân, Vương Định Tộc chính là thành viên của gia tộc Vương thị. Về tình về pháp, hắn không nên tham dự vào việc này."

"Thành thủ đại nhân." Vương Định Tộc lạnh lùng nói: "Thuộc hạ chỉ nhận được tin tức gián điệp, nói là sòng bạc phát tài và Cẩm Tú sơn trang, cùng với tiền Mã Hoàng Phủ thị có hiềm nghi thông đồng với địch phản quốc. Thuộc hạ theo luật điều tra xử lý án này, cũng dựa theo chức trách mà tới bắt người. Có quan hệ gì với Vương thị đâu?"

Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cứng lại, lại cãi: "Đám người sòng bạc Phát Tài, chẳng qua đều là hạng người hạ lưu. Chỉ dựa vào lời nói của bọn họ, Vương thống lĩnh muốn tới bắt người không khỏi quá mức nóng vội đi? Nếu thật sự như thế, ta có thể tìm một trăm tên ăn mày bất cứ lúc nào, nói Vương thị ngươi cấu kết với âm Sát tông, có phải ngươi cũng muốn đi bắt Vương Thủ Triết hay không?"

"Việc này tất cả chứng cứ đều không liên lụy đến Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, Hoàng Phủ gia tộc cần gì phải nhảy lên nhảy xuống như vậy?" Vương Định tộc trầm ổn tự nhiên, "Chỉ dựa vào lời nói một bên, ta đương nhiên sẽ không tới bắt người. Người đâu, đem vật chứng đưa lên."

Lập tức hắn vung tay lên, liền có hai tên lính khiêng một rương lớn sổ sách tiến vào.

Vương Định tộc bẩm báo đâu vào đấy: "Những thứ này đều là sòng bạc Phát Tài cùng với sổ sách Cẩm Tú sơn trang chưa kịp tiêu hủy, sổ sách của bọn họ tuy rằng bí mật, nhưng trong đó một số hạng mục không rõ lui tới, trải qua kiểm chứng, đều là mua vật tư tu luyện của đệ tử âm Sát tông ở chợ đen Bách Đảo vệ, cuối cùng vòng quanh đến Cẩm Tú sơn trang. Tất cả khoản mục đều có thể đối ứng. Gia chủ Hoàng Phủ gia, nếu muốn xem xét tỉ mỉ tội chứng, xin căn cứ luật lệnh Đại Càn, đi thành thủ phủ xin."

"Ngoài ra, chúng ta đã niêm phong Cẩm Tú sơn trang, trong đó có thể tìm được sinh hoạt âm Sát tà đạo và vết tích tu

luyện.” Sắc mặt Vương Định tộc trầm tĩnh như nước, “Chỉ vẻn vẹn những chứng cớ bên ngoài này cũng đủ bắt người, chỉ cần chúng ta tỉ mỉ thẩm vấn, liền có thể khiến cho chân tướng trở nên rõ ràng.”

Nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức sắc mặt uy nghiêm nhìn về phía Hoàng Phủ Đức Vận: “Đức vận gia chủ, Vương thống lĩnh trong tay chứng cứ dư thừa. Bổn thành chủ khuyên ngươi vẫn là đi cùng hắn một chuyến đi.”

“Thành thủ đại nhân yên tâm.” Vương Định Tộc nói: “Chỉ cần bắt được một đám người Hoàng Phủ Đức Vận, thuộc hạ nhất định có thể điều tra rõ ràng chuyện này, tuyệt đối không bỏ qua cho một người xấu.”

Lời vừa nói ra, chẳng những Hoàng Phủ Đức Vận sắc mặt tái nhợt, ngay cả Hoàng Phủ Cẩm Hoàn và Hoa Diệp lão tổ cũng đồng loạt biến sắc.

Toàn bộ sự việc hoạt động, tuy rằng bên ngoài Thiên Nhân Hoàng Phủ thị hái được sạch sẽ, sổ sách cũng tra không đến trên đầu bọn họ, nhưng nếu là Hoàng Phủ Đức vận một khi không chịu nổi dày vò…

Gia chủ Từ An Bang của Trường Ninh Từ Ninh miệt thị khinh bỉ cười lạnh nói: “Hoàng Phủ Đức Vận, ta còn tưởng rằng ngươi là nhân vật, nhưng chưa từng nghĩ quả nhiên có cấu kết với âm Sát tông.”

Dứt lời, hắn chắp tay nói: “Thành Thủ đại nhân, theo ta thấy, năng lượng của một thế gia Bát phẩm nho nhỏ có hạn, há có thể cấu kết sâu sắc với âm Sát Tông như thế? Kính xin thành thủ đại nhân làm chủ ổn định lâu dài cho Trường Ninh vệ ta, tra rõ việc này, trả Trường Ninh vệ ta một cái trời đất sáng sủa!”

Gia chủ Thiên Nhân Lôi thị Lôi Dương Vũ cũng nhân cơ hội bổ đao nói: “Trước nay Thiên Nhân Hoàng Phủ thị như Thiên Nhân Hoàng Phủ thị sai đâu đánh đó, việc này nếu nói Thiên Nhân Hoàng Phủ thị không biết chút gì, Lôi mỗ ta là người đầu tiên không tin.”

“Các ngươi, đây là đang ăn nói bừa bãi, nói xấu Thiên Nhân Hoàng Phủ thị ta.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn giận dữ mắng mỏ, hắn cũng có chút luống cuống.

Nếu thành chủ Hạ Hầu Hoằng Đức quyết tâm truy xét việc này, cho dù Thiên Nhân Hoàng Phủ thị ẩn giấu sâu hơn nữa cũng sẽ bị đào ra.

Ngay lúc này, Hoa Diệp lão tổ sắc mặt dần dần trở nên phẫn nộ, hắn giận quá mà cười nói: “Tốt tốt tốt tốt, Hoàng Phủ thị chúng ta vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận thủ hộ Đại Càn, lại không nghĩ tới chi nhánh gia tộc lại xảy ra bại hoại như thế. Là lỗi của ta, là ta không có quản tốt bọn họ.”

Dứt lời!

Một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trên người hắn tràn ngập mà lên, thân hình hắn nhoáng một cái đã đến trước mặt Hoàng Phủ Đức Vận, một chưởng cuốn theo hỏa diễm lượn lờ vỗ vào đầu hắn: “Ta thay Hoàng Phủ thị liệt tổ liệt tông, thanh lý tên bại hoại nhà ngươi.”

“Oanh!”

Ánh lửa bắn ra bốn phía, Hoàng Phủ Đức Vận lại bị một chưởng đập chết, ngay cả thi thể cũng đốt cháy, hóa thành một đống tro tàn.

Trong đó, cho dù có Hoàng Phủ Đức Vận không ngờ Hoa Diệp lão tổ xuất thủ, hoặc là tích uy quá sâu không dám phản kháng. Nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra thực lực Hoa Diệp lão tổ sâu không lường được.

Đường đường một tu sĩ Linh Đài cảnh sơ kỳ lại bị một bàn tay đập chết miểu sát!

Mà hai vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh khác ở hiện trường lại trơ mắt nhìn cảnh này, nhưng không ra tay cứu giúp. Dù sao Tiền Mã Hoàng Phủ thị là chi nhánh của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây thật sự là chuyện nội bộ của toàn bộ Hoàng Phủ thị bọn họ.

Tuy nhiên, như vậy, hiềm nghi giết người diệt khẩu lại rất lớn.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Có vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, cũng có lộ ra vẻ sợ hãi trong mắt.

Chỉ có gia chủ Từ thị Từ An Bang, qua một lát ở một bên than thở bỏ đá xuống giếng nói: "Đức Vận lão huynh chết quá nhanh, hạ độc thủ phía sau màn này cũng không dễ điều tra. Hoa Diệp lão tổ quá mức xúc động rồi, đây chẳng phải là đã cắt đứt manh mối sao?"

Gia chủ Lôi thị Lôi Dương Vũ vẻ mặt quái gở nói: "Từ huynh nói lời ấy sai rồi, huyết mạch đồng tông xuất hiện một kẻ bại hoại cấu kết âm Sát tà nhân như vậy, Hoa Diệp lão tổ có thể đại nghĩa diệt thân đã không dễ. Bởi vậy có thể thấy được, hắc thủ phía sau màn này tuyệt đối không liên quan đến Thiên Nhân Hoàng Phủ thị."

"Hai tên tiểu bối!" Sắc mặt Hoa Diệp lão tổ trầm xuống, giận không kềm được nói: "Các ngươi không biết lớn nhỏ, cho dù là lão tổ tông nhà các ngươi ở trước mặt ta cũng không dám càn rỡ như thế…"

Hoa Diệp lão tổ tuổi tuy lớn, nhưng cả đời này cuối cùng là thuận buồm xuôi gió quen rồi, cũng không có người dám ngỗ nghịch với hắn, tính tình nóng nảy này cũng không nhỏ.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, hắn bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng khuyên nhủ: "Lão tổ xin bớt giận, là chúng ta không có dẫn dắt chi nhánh gia tộc, xuất hiện một ít lời ong tiếng ve cũng là bình thường, kính xin lão tổ hôm nay đừng tức giận với bọn tiểu bối."

Ngụ ý, chính là hạ quyết tâm giết người diệt khẩu trước mặt mọi người, hôm nay không nên nổi sóng nữa, hết thảy đều nên đợi sự tình lắng xuống rồi nói sau, miễn cho lại rơi vào trong tính toán của đối phương.

"Hừ!" Đủ loại biến cục hôm nay khiến sắc mặt Hoa Diệp lão tổ khó chịu đến cực hạn. Lão chắp tay với Hạ Hầu Hoằng Đức và Phòng Hữu An nói: "Hôm nay để hai vị hiền đệ chế giễu rồi, thân thể ta không khỏe, nên không bồi tiếp nữa."

Dứt lời, Hoa Diệp lão tổ không còn mặt mũi ở lại hiện trường, trực tiếp rời đi.

Hắn vừa đi, mọi chuyện đều kết thúc.

Hạ Hầu Hoằng Đức vẫn duy trì chủ trương nhất quán, hết thảy dựa theo trình tự và chứng cứ mà đi. Tuy rằng Hoàng Phủ Đức Vận đã chết, nhưng dưới chứng cứ dư thừa, một số nhân vật mấu chốt của Tiền Mã Hoàng Phủ thị chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Ngay lập tức, hắn hạ lệnh nói: "Chu Chấn Vũ, Vương Định Tộc nghe lệnh. Ta lệnh cho hai người các ngươi liên hợp đốc thúc vụ án này, cần phải làm tới trình tự nghiêm cẩn, làm việc theo luật. Bắt đổi, nên thẩm vấn."

"Vâng, thủ thành đại nhân."

Chu Chấn Võ và Vương Định Tộc đồng loạt lĩnh mệnh, dẫn người đi làm việc.

Có Hạ Hầu Hoằng Đức cuối cùng quyết định, Tiền Mã Hoàng Phủ thị e rằng triệt để xong đời, không còn đường xoay người.

Tất cả những người tham dự dạ yến, làm sao còn tâm tình ở lại, đều đứng dậy nhao nhao cáo từ.

Trong lúc nhất thời, chủ trạch Hoàng Phủ thị vừa rồi ca múa bình thường náo nhiệt lập tức trở nên quạnh quẽ.

Rất có cảm giác bi thương khi người đi nhà trống, chim tước tan hết.

…

Trên con đường rộng lớn.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, bên trên là hai người Vương Thủ Triết, Từ An Bang.

Đến trên xe ngựa tư nhân này, Từ An Bang dỡ ngụy trang xuống, lập tức tiến vào trạng thái hưng phấn, vung quyền nói: "Thủ Triết, lần này chúng ta đại hoạch toàn thắng, đánh rớt hai nanh vuốt của tặc tử Âm Sát tông và Tiền Mã Hoàng Phủ thị. Hơn nữa trải qua một lần như vậy, thanh danh của Trường Ninh Hoàng Phủ thị bị hủy hết, ai còn dám tín nhiệm bọn họ nữa? Bây giờ Hoàng Phủ thị đã là một cán sáng tướng quân rồi. Ha ha, ngươi nhìn thấy sắc mặt cuối cùng của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn không? Phải đặc sắc bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

"Ngũ bá, uống một ngụm linh trà để định thần trước đã." Vương Thủ Triết thoải mái pha một bình linh trà, rót cho hắn

một chén: “Tuy nanh vuốt đã bị diệt, nhưng Thiên Nhân Hoàng Phủ thị vẫn là quái vật khổng lồ, không thể khinh thường chúng ta.”

Mưu đồ lần này thành công, Vương Thủ Triết cũng rất hưng phấn, nhưng hắn coi như là người sóng to gió lớn, có thể ổn định được.

“Sợ hắn?” Từ An Bang uống một ngụm linh trà, có chút hăng hái nói: “Mấy thế gia bát phẩm chúng ta liên hợp lại, thực lực tổng thể mạnh hơn bọn họ một bậc. Huống chi Bắc Thần lão tổ tông nhà chúng ta, cách Thiên Nhân cảnh cũng chỉ khoảng nửa bước.”

Trường Ninh Từ thị bị Hoàng Phủ thị chèn ép mấy trăm năm, vẫn luôn là lão tam ngàn năm của Trường Ninh vệ, hiện giờ cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện bị Hoàng Phủ thị cản trở, Từ An Bang sao có thể không hưng phấn?

Trận chiến hôm nay, tuy rằng thu được toàn thắng. Nhưng đó là cục diện Vương Thủ Triết trù tính mấy năm, giành được thắng lợi giai đoạn cũng là đương nhiên. Tuy nhiên, kế tiếp Trường Ninh Hoàng Phủ thị bị đánh đau, chỉ sợ sẽ không dễ đối phó như vậy.

“Chờ một chút, hình như linh trà này là của ta?” Từ An Bang uống linh trà này, càng uống càng thuận miệng, tập trung nhìn, ách, hình như đây là xe ngựa của hắn!

Khiến cho hắn có chút dở khóc dở cười, tiểu tử Thủ Triết này, thật đúng là biết phản khách làm chủ. Vừa rồi không để ý, còn tưởng rằng đã vào xe ngựa của hắn.

Đúng vào lúc này.

Bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng cười ha hả của Thiên Nhân Lôi thị Lôi Dương Vũ: “An Bang lão ca, Thủ Triết lão đệ, Lôi mỗ không thể lên xe được sao?”

Lôi Dương Vũ chính là tộc trưởng gia tộc nhị thiên nhân của Trường Ninh vệ, thân phận địa vị không kém gì Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ở Trường Ninh vệ là một nhân vật oai phong một cõi.

Một nhân vật có thân phận như thế.

Từ An Bang và Vương Thủ Triết đương nhiên không dám lơ là, vội vàng tự mình đi xuống mời hắn lên xe ngựa, hàn huyên với nhau về linh trà.

Ba người nói chuyện phiếm, sau khi trà qua ba chén, quan hệ với nhau hình như thân thiết hơn rất nhiều.

Lôi Dương Vũ lúc này mới cười ha ha chắp tay nói với Từ An Bang: "An Bang lão ca, chúc mừng chúc mừng. Kỹ thuật công phường hiện tại của các ngươi, làm cho Tiền Mã Hoàng Phủ thị không tiếc cấu kết âm Sát tông đều phải đi phá hoại cướp đoạt, có thể thấy được nhất định là ở Lũng Tả quận chúng ta cũng được xem như kỹ thuật đứng đầu. Chậc chậc, nói đi cũng phải nói lại, các ngươi có thể giấu đủ sâu, thời khắc mấu chốt mới dùng được một chiêu này. Như thế, quý gia tộc quật khởi chỉ trong tầm tay mà thôi."

"Dương Vũ lão đệ, may mắn, may mắn mà thôi." Từ An Bang vội vàng khiêm tốn nói: "Nếu không phải Hoàng Phủ thị quá mức khí thế bức người, Từ thị chúng ta làm sao đi theo hạ sách này?"

Từ thị từng có ước định với Vương thị, tuyên bố với bên ngoài về kỹ thuật ươm tơ là do chính Từ thị nghiên cứu ra. Cũng coi như là thay Bình An Vương thị học thuộc một chút danh tiếng không cần thiết.

Về phần ở trước mặt Lôi thị, hắn cũng không phủ nhận trận chiến tối nay sớm có dự mưu.

Dù sao các gia chủ cũng không phải kẻ ngốc, người sáng suốt đều nhìn ra, hôm nay là ván cờ tranh đấu gay gắt giữa tập đoàn Hoàng Phủ thị và tập đoàn Từ thị.

Cuối cùng, quân cờ của tập đoàn Từ thị cao hơn một bậc mà thôi.

Nếu là thề thốt phủ nhận, không khỏi sẽ để lại cho người ta ấn tượng dối trá.

"Xét đến cùng, vẫn là Tiền Mã Hoàng Phủ thị và âm Sát tông cấu kết thật, bởi vậy kết cục xem như là bọn họ gieo gió gặt bão." Lôi Dương Vũ cười lạnh nói: "Lập thân bất chính, diệt vong chỉ là chuyện sớm hay muộn. Lôi thị ta thì khác, có đôi khi tuy cũng có chút ngang ngược bá đạo, nhưng chung quy

vẫn chỉ biết giải quyết nội bộ mâu thuẫn, sẽ không cấu kết với yêu nhân tà tông.”

“Chỉ tiếc khai sơn lão tổ Hoàng Phủ Tấn Nguyên của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, từng là một tiểu thiên kiêu, cuối cùng trốn không thoát chủ gia khống chế, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế.”

Ba người Vương Thủ Triết cũng thổn thức không thôi, đều có chút tiếc hận thay cho Hoàng Phủ Tấn Nguyên.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng cảm thấy bình thường, đừng nói quan hệ giữa gia chủ Huyền Vũ thế gia và chi nhánh. Dù là trong rất nhiều gia đình bình thường của người hiện đại ở Địa Cầu, cũng có rất nhiều người không thoát khỏi ảnh hưởng của gia đình nguyên sinh và chi phối vô hình.

Sinh lý và tâm lý lạc ấn thường sẽ nương theo cuộc đời của con người.

Bỗng dưng!

Bên ngoài xe ngựa, lại truyền đến một giọng nói hơi có vẻ uy nghiêm nói: “Thủ Triết gia chủ có ở đây không? Ta là Hạ Hầu Hoằng Đức, đặc biệt đến thỉnh giáo Thủ Triết gia chủ mấy vấn đề.”

Trong giọng nói kia, dường như ẩn chứa phẫn nộ tâm ý khó bình tĩnh.

Cũng khó trách tâm tình thành thủ đại nhân không tốt.

Hôm nay từ đầu tới đuôi, hắn đều bị coi thành đao sử.

Hơn nữa còn không cho hắn phản kháng, thậm chí là cơ hội nói không, cứ như vậy vô thanh vô tức bị an bài!

Lôi thị Lôi Dương Vũ, cùng với Từ thị Từ An Bang, đều dùng ánh mắt hơi lo lắng nhìn Vương Thủ Triết. Nghe khẩu khí của Hạ Hầu Hoằng Đức ở thành thủ, dường như là tới gây sự.

Nhưng Vương Thủ Triết vẫn là một bộ dáng phong đạm vân khinh, cho bọn họ một ánh mắt an tâm, không kiêu ngạo không kiêu ngạo cao giọng nói: “Thủ thành Hạ Hầu có chỗ gọi, Thủ Triết có dám không lĩnh mệnh không?”

…

Chương 69: Vương Thủ Triết dần dần biến thành nhân vật lớn.

…

Sau đó ba người Vương Thủ Triết cùng xuống xe ngựa. Sau khi chắp tay hành lễ, Lôi Dương Vũ lập tức mượn cớ rời khỏi, ngay cả Từ An Bang cũng tùy tiện tìm cớ rời khỏi xe ngựa.

Khiến Lôi Dương Vũ ghé mắt nhìn hắn: An Bang huynh, đây không phải xe ngựa của ngươi sao?

Từ An Bang bất đắc dĩ phất tay áo.

Nếu không thì hắn còn có thể làm gì được nữa?

Ai ~ đầu năm nay, thế gia gia chủ cũng không dễ làm a~

Không nói đến vụ kiện mặt mày của bọn họ bên này, bên kia, Vương Thủ Triết còn mời Hạ Hầu Hoằng Đức lên xe ngựa.

Trong xe ngựa này, hai người ngồi đối diện nhau.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Hạ Hầu Hoằng Đức, Vương Thủ Triết ngược lại là một bộ dáng trấn định tự nhiên, thản nhiên tự đắc, giống như thành thủ đại nhân ở đối diện không phải đến gây chuyện vậy.

Hắn nước chảy mây trôi pha một bình linh trà, thu tay áo dâng một chén cho hắn: “Đây là “Bích ngọc câu thanh” gia chủ Trường Ninh Từ thị trân quý, thanh cam đạm khổ, tư vị xa xưa, thích hợp nhất cho mùa thưởng trà ngon.”

Lá trà này như từng câu ngọc màu xanh biếc, cùng hưởng dụng chung với chén trà bằng ngọc dương chi ngọc càng tăng thêm sức mạnh.

Hạ Hầu Hoằng Đức cũng không lên tiếng, vẫn duy trì tư thái uy nghiêm, nâng chung trà lên thưởng thức một ngụm, khẽ nhíu mày: “Quản đạm”

“Ngược lại là Thủ Triết thiếu cân nhắc.” Vương Thủ Triết ôn nhuận như ngọc cười khẽ một tiếng: “Thủ thành Hạ Hầu xuất thân là quân võ hào kiệt, chú ý chính là đại khí phách lực bạt

sơn vô khí cái thế, đương nhiên không quen uống linh trà có khẩu vị thanh đạm này."

"Sức mạnh dời núi khí cái thế?! Thật là khí phách!" Ánh mắt Hạ Hầu Hoằng Đức sáng lên, không khỏi lộ ra vẻ mong mỏi, "Đây chẳng lẽ là hành động vĩ đại của vị Tử Phủ tiền bối nào đó? Không, e rằng ngay cả Tử Phủ thượng nhân cũng không thể dời núi? Có lẽ Tử Phủ tiền bối chuyên tu chiến thể, núi nhỏ một chút có thể làm được sao?"

"…"

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, suýt chút nữa bị kéo căng.

Ta đây là đang giảng ý cảnh với ngươi, ngươi lại cùng ta nói về khả năng thao tác thực tế? Đây là một chuyện sao?

Nhưng hắn cũng hiểu được.

Con cháu xuất thân từ thế gia quân võ, từ nhỏ đến lớn được giáo dục, khác với Huyền Vũ thế gia ở địa phương, quan niệm tự nhiên cũng khác nhau.

Bên trong bọn họ càng chú ý đến nhiệt huyết phóng khoáng, quân kỷ nghĩa khí.

Cũng khó trách những lời này có thể kích thích sự đồng cảm của đối phương.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết quét một vòng trên nhẫn trữ vật, lấy ra một bầu rượu, dùng chén thủy tinh thượng hạng rót cho hắn một chén: "Hạ Hầu thành thủ, nếm thử 'Hỏa Tinh Thiêu' do mình ủ."

Hỏa tinh thiêu?

Hạ Hầu Hoằng Đức nhìn chằm chằm vào chén thủy tinh trong suốt, nước rượu bên trong màu đỏ đậm như lửa, mùi rượu nồng nặc nhanh chóng lan tỏa trong xe ngựa.

Hắn nhíu mày không thôi: "Thoạt nhìn giống như là linh tửu "Xích Diễm Hà" dùng Xích Tinh Linh Mễ chưng cất, ngay cả màu lửa càng mạnh, rượu cũng càng thanh tịnh."

Xích Diễm Hà, là một loại linh tửu được các quan tướng quân hoan nghênh, đại danh đỉnh đỉnh trong Bách Vị Các có bán.

Về phần tại sao quan tướng mới hoan nghênh? Đương nhiên là bởi vì chút nịnh nọt của Huyền võ sĩ tốt bình thường căn bản uống không nổi "Xích Diễm Hà".

"Hỏa Tinh Thiêu này của ta quả thực là do Xích Tinh Linh Mễ ủ." Vương Thủ Triết cười giới thiệu: "Có điều thủ pháp và công nghệ có khác biệt khá lớn, thủ thành Hạ Hầu có thể nếm thử trước."

Kỳ thật hôm nay trên dạ yến, Hoàng Phủ thị cũng là lấy ra rượu ngon chiêu đãi, Hạ Hầu Hoằng Đức cũng uống không ít. Tu vi đến cấp bậc như hắn, muốn uống say cũng không dễ dàng.

Hắn thật sự không cảm thấy trong tay Vương Thủ Triết có rượu còn tốt hơn trân tàng của Hoàng Phủ thị.

Có điều, có thể khiến Vương Thủ Triết trịnh trọng như vậy lấy ra, rượu này hẳn là cũng có một điểm đặc biệt. Hơn nữa, chân dung rượu này cũng thật là nồng đậm.

Dưới sự hiếu kỳ, Hạ Hầu Hoằng Đức nâng chén rượu lên, một hơi uống hết nửa chén.

"Tê!"

Tửu ti trơn trượt theo đường ăn vào dạ dày, những nơi đi qua, đầu tiên là một vòng mát mẻ sảng khoái, lập tức, liền như lửa đốt cháy lên ở dạ dày. Dù là Hạ Hầu Hoằng Đức tu vi cao thủ, cũng cảm giác được huyết dịch đột nhiên gia tốc, trên mặt không thể ngăn chặn nổi hiện lên một vòng đỏ.

Hai mắt nó trừng lớn, vô cùng giật mình.

Sau hơn mười hơi thở, toàn thân hắn mới buông lỏng, thoải mái phun ra một ngụm trọc khí, đôi mắt sáng rực khen ngợi: "Hay cho một "hỏa tinh đốt"! Quả nhiên là rượu ngon, đủ mạnh! Xích Diễm Hà so sánh với cái này, cũng chỉ có thể cho các tiểu nương tử uống."

Hắn khen Hỏa Tinh Thiêu không dứt miệng, hoàn toàn quên mất, hắn đã từng yêu thích Xích Diễm Hà tới mức nào. Hắn tham luyến cầm chén thủy tinh, nhìn chằm chằm vào Hỏa Tinh Thiêu, như được người mới.

Cũng khó trách hắn có phản ứng như vậy, Hỏa Tinh Thiêu này không phải dùng thủ đoạn chưng cất rượu bình thường sản xuất ra. Mà là Vương Thủ Triết thử dùng phương thức chưng cất rượu, ủ ra rượu mạnh cao độ.

Lại phối hợp với năng lượng hỏa diễm ẩn chứa trong cơ thể Xích Tinh Linh mễ, tự nhiên làm được cảm giác sảng khoái và mát lạnh ở cửa vào, lập tức lại có thể hưởng thụ được sự thú vị của Liệt Diễm Phần Hầu.

"Xích Diễm Hà" đại danh đỉnh đỉnh, kỳ thật chỉ tương đương với hơn mười độ rượu gạo mà thôi, "Hỏa Tinh Thiêu" là rượu mạnh cao sáu bảy mươi độ, trực tiếp có thể dùng lửa đốt cháy.

Đương nhiên không thể sánh nổi.

"Tiểu tử ngươi, ngược lại biết nghiền ngẫm lòng người, thật là bản lĩnh." Hạ Hầu Hoằng Đức sau khi dùng nửa chén hỏa tinh đốt xuống bụng, đã có chút lâng lâng, trong lúc nói chuyện cũng thiếu đi vài phần cố kỵ, nhiều hơn mấy phần bản tính, "Khó trách, Bình An Vương thị nghèo túng ở trong tay ngươi, ngắn ngủi mười năm đã có thể có đại khí tượng nghiêng trời lệch đất như vậy."

Nói đến việc này, trong lòng Hạ Hầu Hoằng Đức cũng có chút xúc động.

Hắn đến Trường Ninh vệ tọa trấn chức vụ thủ thành, đã mười bảy năm.

Bảy năm trước, gần như không có chút ấn tượng nào đối với cái gọi là Bình An Vương thị kia. Theo hắn, đó chẳng qua chỉ là một gia tộc nhỏ nghèo túng sống tạm xó xỉnh ở Bình An trấn mà thôi, một gia tộc lung lay sắp sụp đài bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, đột nhiên có một ngày, tiểu gia tộc nghèo túng này lại quật khởi. Hai gia tộc khác ở chung với Bình An trấn, lại đột ngột biến mất như vậy…

Nếu chỉ như vậy thì thôi, trong mắt Hạ Hầu Hoằng Đức cũng không tính là gì. Nhưng không ngờ, gia tộc này lại một đường lên như diều gặp gió, không những trở thành thế gia bát phẩm, càng là từng bước trưởng thành đến tình trạng bây giờ, có tư cách có năng lực khống chế thế cục của Trường Ninh vệ.

Lần này, hắn âm thầm khuấy đảo phong vân, kéo hơn nửa gia tộc lợi hại của Trường Ninh vệ vào, hợp tung liên tiếp đối đầu với Hoàng Phủ thị, đường đường là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị cũng chịu thiệt lớn.

"Hạ Hầu thành thủ khen nhầm rồi." Vương Thủ Triết mỉm cười, cung kính rót đầy rượu cho hắn: "Thủ Triết Thao làm gia chủ Vương thị, chỉ là dốc sức mang theo tộc nhân sống tốt một chút mà thôi, chưa nói tới bản lĩnh gì đó."

"Nhưng mà, ngươi đừng nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng tha thứ cho ngươi như vậy."

Hạ Hầu Hoằng Đức sau khi tán dương, lập tức nghiêm túc lên, huyền khí bàng bạc tràn ra, bao phủ cả chiếc xe ngựa vào bên trong.

Uy áp mênh mông như núi ép về phía Vương Thủ Triết.

"Ngươi âm thầm làm mưa làm gió, nhấc lên sóng gió thật lớn ở Trường Ninh vệ không đề cập tới. Lại còn dám cả gan tính toán bản thành thủ, coi ta là đao sứ, chính là tuần phòng nhị doanh, tuần phòng tam doanh, đều trở thành vũ khí trong tay ngươi, gián tiếp tham dự vào trong tranh đấu gia tộc. Vương Thủ Triết, ngươi nói xem, ngươi muốn bản thành thủ đối phó ngươi như thế nào?"

Hắn cũng có chút thẹn quá hóa giận, bất tri bất giác, hắn lại bị tiểu tử này lật trống rồi! Thật muốn hỏi hắn một chút, ngươi đây là đặt bổn thành thủ ở chỗ nào? Nếu không, thành thủ này đổi cho ngươi làm?

Đổi lại là Linh Đài cảnh, đối mặt với uy áp mênh mông như núi của Thiên Nhân cảnh, sợ là đã đổ mồ hôi như mưa.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết đặt mình trong uy áp, vẫn vững như bàn thạch, giống như chiếc thuyền con trong sóng to gió lớn kia, nhìn như mạo hiểm, lại cho dù hắn sóng lớn ngập trời cũng không thể lật tung.

Ông ta không hề sợ hãi mà cười cười: "Hạ Hầu thành thủ nói đùa rồi. Tin tưởng thành thủ tại Trường Ninh chúng ta nhậm chức gần hai mươi năm, đối với bố cục của Trường Ninh chúng ta chắc chắn đã nắm rõ trong lòng bàn tay, cũng có hiểu biết về những gì Vương thị đã trải qua."

“Bình An Vương thị ta chỉ muốn yên lặng trồng trọt, phát triển kinh tế, kiếm nhiều tài nguyên một tương lai tốt cho con cháu tộc nhân mà thôi. Nhưng, cái gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hành động này của Bình An Vương thị ta, chẳng qua là không muốn dẫm lên vết xe đổ mà thôi. Chuyện đắc tội với thành thủ trong đó, mong rằng thành thủ rộng lòng tha thứ đôi chút.”

Vương Thủ Triết cũng không phủ nhận tất cả những gì mình làm, cho dù hắn ta ẩn nấp sau màn điều khiển việc này. Nhưng các đại nhân vật của Trường Ninh vệ, ai là ăn không ngồi rồi?

“Thôi thôi.” Hạ Hầu Hoằng Đức thấy hắn xin tha, lửa giận trong lòng cũng tiêu tan rất nhiều, đốt cháy hỏa tinh trong chén một hơi cạn sạch.

Trên thực tế, hắn cũng không có cách nào làm gì Vương Thủ Triết.

Tiểu tử này làm việc rất cẩn thận, mặc dù lấy Tuần Phòng doanh và Hạ Hầu Hoằng Đức hắn làm đao sứ, nhưng trên thực tế đúng là đối phương có cấu kết với âm Sát tông, chứng cứ vô cùng xác thực.

“Tiền Mã Hoàng Phủ thị, đích xác xem như gieo gió gặt bão.” Hạ Hầu Hoằng Đức khoát tay áo, liếm liếm môi vẫn chưa thỏa mãn với hỏa tinh: “Như vậy đi, một trăm cân, không, hai trăm cân hỏa tinh đốt, bản thành thủ tha thứ cho ngươi.”

Vương Thủ Triết không khỏi cười thầm.

Hạ Hầu thành thủ, ngươi tha thứ cũng không khỏi quá không đáng tiền!

Mặc dù Hỏa Tinh Thiêu dùng Xích Tinh Linh mễ để ủ, hao phí trong đó cũng không ít, nhưng phí tổn hai trăm cân rượu cùng lắm cũng chỉ có mấy trăm càn kim mà thôi. So với giá trị con người của một cường giả Thiên Nhân cảnh mà nói thật đúng là không tính là gì.

Tuy nhiên, hắn cũng không trả lời chính diện, mà lấy ra một cái bát bằng ngọc bằng ngọc dẹt, châm hơn phân nửa hỏa tinh đốt, nói: “Vừa rồi cách ăn của hỏa tinh đốt không tính là chính tông, ta dạy Hạ Hầu thành thủ chính tông ăn pháp.”

Sự chú ý của Hạ Hầu Hoằng Đức lập tức bị hấp dẫn.

Hắn nhìn chằm chằm vào bát biển, muốn nhìn xem tiểu tử Vương Thủ Triết này có thể chơi trò gì?

Chỉ thấy Vương Thủ Triết lấy ra một viên linh thạch hỏa hệ, vận chuyển huyền khí, viên linh thạch hỏa hệ lập tức cháy lên.

Lập tức, Vương Thủ Triết bỏ linh thạch hỏa hệ đang thiêu đốt vào trong bát.

Trong chốc lát.

Hỏa tinh thiêu trong bát không có dấu hiệu báo trước bốc cháy, ánh lửa hừng hực, tại miệng bát hình thành một mảnh hỏa diễm màu lam mỹ lệ.

"Cái này cái này cái này…"

Hạ Hầu Hoằng Đức bị chấn kinh, Hỏa Tinh Thiêu này lại có thể bốc cháy lên, khó trách lại hừng hực như vậy.

Hạ Hầu Hoằng Đức hắn cũng không biết, chỉ có rượu cao độ ngoài năm mươi độ mới có thể thiêu đốt. Mà rượu mạnh sáu bảy mươi độ bốc cháy màu sắc sẽ cực kỳ đẹp mắt.

"Thành thủ đại nhân xin nhân cơ hội uống rượu này."

Vương Thủ Triết làm một cái thủ thế mời.

Hạ Hầu Hoằng Đức hơi do dự, hắn sống cả đời, còn chưa từng uống rượu trực tiếp thiêu đốt.

Điều này cũng quá kích thích ~

Bất quá, xuất phát từ tính hiếu kỳ, hắn ỷ vào tu vi Thiên Nhân cảnh chính mình, lúc này ngoan tâm, trực tiếp bưng lên bát to, ngửa đầu lên liền đem Hỏa Tinh Thiêu cùng Hỏa hệ linh thạch trong đó một ngụm nuốt sạch.

Vương Thủ Triết thấy thế, khóe miệng giật giật.

Mùi hỏa diễm nồng đậm trong nháy mắt thiêu đốt Hạ Hầu Hoằng Đức, cũng thuận theo thực đạo một đường trượt vào trong dạ dày, hắn cảm thấy cả người đều bị liệt hỏa vây quanh, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Lỗ chân lông toàn thân cũng trong nháy mắt này mở ra, từng tia từng tia hơi nước bốc lên.

Loại cảm giác kích thích hung mãnh này, là trải nghiệm hắn sống hai trăm mấy chục năm chưa từng trải qua.

Thật lâu sau, hắn mới phục hồi tinh thần lại, kích động vỗ đùi: "Hảo, hảo tửu! Đây mới là hỏa tinh thiêu! Hỏa tinh chính tông dùng để uống. Quá mạnh! Chính là mỗi lần dùng một khối linh thạch hỏa hệ, có chút không chịu nổi a."

"Cái này…" Vương Thủ Triết lau mồ hôi trên trán, yếu ớt nói: "Thành Thủ đại nhân, linh thạch hỏa hệ cũng ăn hết?"

"Nuốt vào, cảm giác rất sảng khoái." Hạ Hầu Hoằng Đức chép miệng, lại cau mày nói: "Hắn bây giờ còn đang thiêu trong bụng ta, ta chỉ có thể dùng huyền khí bao lấy nó… Bước tiếp theo thì sao? Là tiêu hóa nó sao?"

"Cái này, cái này…"

Vương Thủ Triết cạn lời, thật không hổ là quái vật Thiên Nhân cảnh.

Hắn ho khan một tiếng, cẩn thận từng li từng tí giải thích: "Thành Thủ đại nhân, một hồi ngài vẫn là tìm chỗ không người nhổ ra đi. Đó chính là dùng để châm lửa…"

Ai ~ mời uống rượu, còn bị muội một viên linh thạch hỏa hệ.

…

Chương 70: Bi kịch rồi! Thành thủ đại nhân vui sướng gấp đôi!

…

“Cái này…”

Ánh mắt Hạ Hầu Hoằng Đức trừng lớn như chuông đồng, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết như phun lửa.

Chuyện quan trọng như vậy, tiểu tử ngươi vậy mà không nói sớm? Hắn còn tưởng rằng nuốt vào linh thạch hỏa hệ là bước cần thiết để uống hỏa tinh đốt!

Nào ngờ, chính là vì đốt lửa… hoặc là tăng chút cảm giác nghi thức.

Nhất thời, Hạ Hầu Hoằng Đức cảm thấy cảm giác thiêu đốt trong dạ dày càng ngày càng mãnh liệt.

Độ khó dùng huyền khí tiến vào dạ dày bao lấy linh thạch hỏa hệ cũng không phải là nhỏ bình thường! Hơn nữa “Hỏa Tinh Thiêu” kia cũng không đơn giản. Hơn phân nửa sau khi bát nước vào bụng, toàn thân nóng rực, huyết dịch không ngừng gia tốc.

Đây quả thực là vui sướng gấp đôi.

Hắn do dự có nên xuống xe ngựa trước, bức viên hỏa hệ linh thạch chết tiệt kia ra.

“Nhưng mà, Hạ Hầu thành thủ không hổ là tu sĩ Thiên Nhân cảnh.” Vương Thủ Triết vừa nói, vừa chắp tay với Hạ Hầu Hoằng Đức, lộ ra vẻ khâm phục, khen ngợi không thôi: “Linh thạch hỏa hệ thiêu đốt vào bụng, vậy mà có thể thản nhiên xử lý, quả nhiên là huyền công thông thiên.”

Phải biết rằng, sau khi linh thạch hỏa hệ kích hoạt, không cần dưỡng khí cũng có thể bốc cháy, tản mát ra sóng nhiệt nóng rực. Kích thích này, người bình thường có thể chịu không nổi.

Lời này vừa nói ra.

Hạ Hầu Hoằng Đức xuống xe nhả một đợt suy nghĩ lập tức bị xua tan.

“Chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhỏ mà thôi, chờ Thủ Triết gia chủ ngươi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tự nhiên cũng có thể làm được.”

Hắn cố nén cảm giác khác thường và khó chịu như bị lửa đốt trong ngũ tạng, biểu hiện ra bộ dáng cao thâm khó lường, nhẹ nhàng như mây gió.

Hắn bưng lên linh trà lúc trước bị hắn ghét bỏ nhạt nhẽo, chậm rì rì mà “Phẩm trà”, một bộ tư thế cao nhân Lục Bình Sơn sụp đổ trước mặt mà mặt không đổi sắc: “Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi? Đúng, chỉ cần cho ta ba trăm cân hỏa tinh đốt, bản thành thủ liền tha thứ cho ngươi lần này.”

Hỏa Tinh Thiêu này, chính là thứ tốt a!

Mới uống một lần, hắn liền mê mẩn. Chỉ là nuốt linh thạch hỏa hệ, bụng có chút không chịu nổi.

Vô cùng thích hợp với quân nhân khí phách cái thế như bọn họ. Điều này khiến hắn nhớ lại cảm giác khi còn là Linh Đài cảnh, cùng các huynh đệ chém giết trên chiến trường.

Khiến cho hắn bất tri bất giác, lại nâng lên thêm một trăm cân trù mã.

“Chỉ là ba trăm cân hỏa tinh đốt, chẳng qua là việc nhỏ mà thôi. Huống chi, chỉ một chút hỏa tinh đốt lại có thể uống được bao lâu?” Vương Thủ Triết bất động thanh sắc rót trà cho hắn, chậm rãi nói: “Hạ Hầu thành thủ bây giờ mới hơn hai trăm tuổi, chính là tráng niên. Cho dù một năm chỉ uống một trăm cân, quãng đời còn lại cũng phải tiêu hao năm sáu vạn cân đấy.”

Năm sáu vạn cân?

Hạ Hầu Hoằng Đức khựng lại, sao hắn không nhận được món nợ này chứ?

À, đúng rồi, tiểu tử này tính cả thọ nguyên của Tử Phủ cảnh.

Tiểu tử này, rất biết nói chuyện nha.

Ta thích.

Nhưng mà, hắn có một điểm nói đúng, cho dù một năm uống một trăm cân, quãng đời còn lại của hắn thế nào cũng phải

uống hết một hai vạn cân chứ?

Ngay lập tức, hắn do dự hỏi một câu: “Thủ Triết gia chủ, rượu này bao nhiêu tiền một cân?”

Ngay cả hắn hiện tại đã chán ghét Xích Hà Thiêu, đều phải mấy càn kim một cân, như hỏa tinh đốt “Tuyệt thế mỹ tửu” như thế, sợ là không dưới mười càn kim chứ?

Lấy hắn phụng dưỡng, uống ngược lại có thể uống được.

Nhưng Hạ Hầu Hoằng Đức hắn cũng không phải là một người đơn độc, còn có một đại gia đình phải nuôi sống, hơn nữa con cháu tung ra ở các nơi quân doanh, dù sao cũng phải trợ cấp cho bọn họ một chút.

Huống chi, tu sĩ Thiên Nhân cảnh có chi tiêu Thiên Nhân cảnh, hàng ngày tu luyện đều phải tiêu hao tài nguyên, tích lũy tháng ngày chính là một con số thiên văn. Nếu như có chút truy cầu, muốn thượng tiến tu sĩ Thiên Nhân cảnh, một năm tiêu hao mấy vạn càn kim ở trên phương diện tu luyện cũng không thể bình thường hơn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, một ít gia tộc không giỏi kinh doanh, tài lực không đủ, chẳng những không thể tấn thăng lên Thiên Nhân cảnh, thậm chí là miễn cưỡng tấn thăng lên, nếu không tranh thủ thời gian khai mở tài nguyên, chỉ là một cái Thiên Nhân cảnh liền sẽ đem gia tộc suy sụp.

Đương nhiên, nếu như xuất hiện một Thiên Nhân cảnh, địa vị gia tộc sẽ khác.

Dựa vào lão tổ Thiên Nhân cảnh che chở, có thể nhanh chóng khai thác sản nghiệp, mở rộng tài nguyên. Còn không được, Thiên Nhân lão tổ đi ngoại vực đánh dã gì đó cũng có thể duy trì.

Chỉ là đi ngoại vực đánh dã, chung quy là chuyện nguy hiểm, làm không tốt có khả năng vẫn lạc ở ngoại vực. Bởi vậy, đây chung quy không phải kế lâu dài.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết bình thản ung dung nói: “Đối với việc tiêu thụ bên ngoài, ta tạm định là mười càn kim một cân.”

Quả nhiên!

Ánh mắt Hạ Hầu Hoằng Đức có chút ngưng trọng, một ngàn càn kim đối với tu sĩ Thiên Nhân cảnh mà nói cũng không phải là con số trên trời. Nhưng tiêu hao trong thời gian dài hàng năm chính là một khoản chi tiêu lớn.

"Không bằng như vậy, ta lấy giá bảy càn kim một cân, hàng năm giữ ba ngàn cân cho Hạ Hầu thành." Vương Thủ Triết càng thích uống linh trà, tự rót tự uống nói: "Dù sao Vương thị ta cũng không phải chỉ dựa vào bán rượu mà sống."

Bảy càn kim một cân? Ba ngàn cân! Hơn nữa còn là hàng năm!

Hạ Hầu Hoằng Đức lập tức trợn tròn mắt.

Nếu hắn có thể bán đi, chẳng phải có thể kiếm được hơn hai vạn càn kim sao?

Ông ta lập tức trầm mặc, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết tràn đầy khác thường.

Tiểu tử này vừa mở miệng là sinh ý hàng năm mấy vạn càn kim, hơn nữa còn là bộ dáng tùy tiện làm ra. Khó trách… Hắn có thể trong thời gian ngắn đoàn kết nhiều thế gia như vậy, ngay cả Trường Ninh Từ thị cũng mơ hồ xem hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Đây chính là tài thần gia a! Ai lại không thích Tài thần gia chứ?

"Thủ Triết gia chủ, ngươi đây là đang hối lộ ta." Hạ Hầu Hoằng Đức vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Mục đích của ngươi là gì?"

Hắn ta thân là thành thủ, cũng là người từng trải việc lớn.

Hắn dám lấy cổ phần của sòng bạc Phát Tài chia hoa hồng, là bởi vì đó là thu nhập ẩn giấu của lịch đại thành thủ tâm chiếu không tuyên, không lấy thì phí.

Nhưng nếu Vương Thủ Triết muốn dùng tiền đập hắn, để hắn tham gia vào tranh đấu của thế gia, há chẳng phải kéo hắn xuống nước? Vậy thì không khỏi mất nhiều hơn được.

"Hạ Hầu thành thủ lo nhiều rồi." Vương Thủ Triết cười nói: "Nếu ta muốn lợi dụng đại nhân tham gia tranh đấu gia tộc, sao có thể đưa ra sau đó? Ta chỉ là nhìn trúng mạch quân vũ

nhân của đại nhân, thuận đường bán rượu, mở rộng nguồn tài chính của gia tộc một chút mà thôi. Đây chỉ là hợp tác thương nghiệp đơn thuần, không liên quan đến những thứ khác."

"Đương nhiên, nếu là hợp tình, hợp lý, hợp pháp, đại nhân ở trong phạm vi chức quyền có thể giúp đỡ một hai, Thủ Triết tự nhiên vô cùng cảm kích, coi như là giúp đỡ lẫn nhau."

"Thôi được." Cuối cùng Hạ Hầu Hoằng Đức không chống lại được sự hấp dẫn, mỉm cười đáp ứng: "Ta chỉ có thể đáp ứng ngươi, trong nhiệm kỳ của ta, sẽ cho quý gia tộc một số lợi ích hợp với luật pháp Đại Càn. Cùng lúc đó, ta bên Hoàng Phủ thị cũng sẽ ám chỉ một phen, chớ có làm bậy trong Nhậm Kỳ ta."

"Như vậy, liền đa tạ Hạ Hầu thành thủ."

Vương Thủ Triết chắp tay với hắn, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành hơn vài phần.

Hắn tin tưởng Hạ Hầu Hoằng Đức sẽ ám chỉ cảnh cáo Hoàng Phủ thị, dù sao điều này cũng liên quan đến thái bình trong nhiệm kỳ của Trường Ninh vệ hắn.

Chỉ là, song sinh, Hạ Hầu Hoằng Đức đánh giá cao sức uy hiếp của hắn trong lòng Hoàng Phủ thị, cũng đánh giá thấp Hoàng Phủ thị gặp phải áp lực sinh tồn và tấn chức cực lớn.

Sự phát triển của sự việc, nhất định khiến Hạ Hầu Hoằng Đức thất vọng.

Sau khi có lợi ích hợp tác, thái độ của Hạ Hầu Hoằng Đức đối với Vương Thủ Triết lập tức trở nên khác hẳn.

Hai người lại trò chuyện vài câu, Hạ Hầu Hoằng Đức liền mang mấy bình Hỏa Tinh Thiêu Vương Thủ Triết tặng cáo từ.

Đợi xe ngựa xuống, bộ dáng vân đạm phong khinh của hắn thoáng cái biến mất vô tung vô ảnh, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, tràn đầy xấu hổ và khó chịu.

Tìm một chỗ ngoặt, hắn cũng không lo được thứ gì khác, lập tức nhảy về phía thủ phủ thành chủ.

Bởi vì viên linh thạch hỏa hệ chết tiệt kia đã bất tri bất giác trượt xuống dạ dày, tiến vào trong bộ phận dài nhất của cơ thể người không thể miêu tả.

…

Mà bên Vương Thủ Triết, vừa tiễn Hạ Hầu thành thủ xong, lại nghênh đón thêm một đợt khách nhân.

Đó là đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung Phòng Hữu An.

Hắn vẫn là dáng vẻ ôn hòa như ngọc, khí độ thế gia công tử thong dong không bức bách, ngay cả tư thái lúc thưởng thức linh trà cũng đặc biệt có ý nhị.

Hắn cười tủm tỉm nói: "Thủ Triết sư đệ, ngươi cũng quá được hoan nghênh rồi. Hiện tại ta muốn gặp ngươi một lần, còn phải xếp hàng."

"Ha ha, Hữu An sư huynh nói đùa." Vương Thủ Triết ngồi đối diện với hắn, trong biểu cảm hơi có vài phần áy náy: "Ta biết ý đồ của Hữu An sư huynh. Hôm nay thật sự không phải là Thủ Triết, mượn đại thế của ngươi còn ở Trường Ninh vệ khuấy động một phen phong vân, mượn uy thế của Học Cung chấn nhiếp Hoa Diệp lão tổ, khiến hắn tạm thời không dám dị động."

Mặc dù đám đệ tử Học Cung Phòng Hữu An không nói gì trong toàn bộ sự kiện, cũng không tỏ thái độ, nhưng không có nghĩa là bọn họ không nằm trong tính toán của Vương Thủ Triết.

Trên thực tế, nếu không phải bởi vì bọn họ ở đây, dựa vào sức ảnh hưởng của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị và Hoa Diệp lão tổ ở Trường Ninh vệ, chưa chắc không thể che giấu sự tình, Hạ Hầu Hoằng Đức cũng sẽ không dứt khoát quyết định theo lẽ công bằng như vậy.

Dù sao sức ảnh hưởng trên quan trường của Học Cung cũng không nhỏ. Hạ Hầu Hoằng Đức cũng sợ mình có chút do dự sẽ ảnh hưởng đến sự thăng chức và bình luận.

Cho nên nói, sự tồn tại của đám đệ tử Học Cung Phòng Hữu An, trái lại là một khâu quan trọng nhất trong kế hoạch lần này của hắn ta có thể chấp hành hoàn mỹ.

"Không sao, ngươi có thể nhân thế lưu loát là bản lĩnh của ngươi." Phòng Hữu An cười nhạt một tiếng nói: "Huống chi, đối phương đích xác có liên quan đến âm Sát tông. Ngươi đã ra tay thu thập, cũng coi như là cống hiến cho Đại Càn."

“Đa tạ Hữu An sư huynh thông cảm.” Vương Thủ Triết cười nói: “Cố An sư huynh đến thật đúng dịp, nếm thử ‘Băng Sơn Hỏa Thiêu’ do đích thân ta chế tạo đi.”

Nói xong, hắn khoát tay, lại lấy ra một bình linh tửu.

“…”

Phòng Hữu An có chút tò mò.

“Băng sơn hỏa thiêu” cũng là rượu mạnh cao độ. Tuy nhiên, “Băng sơn hỏa thiêu” của Vương Thủ Triết là dùng Bạch Ngọc Chi Lan linh mễ, cộng thêm Băng lộ thảo ủ mà thành, màu sắc óng ánh long lanh như băng, tản ra từng tia hàn ý.

Rượu đổ vào trong chén thủy tinh dày đặc liền có sương trắng nhè nhẹ phiêu đãng bay lên, nhìn rất có tiên vận.

“Rượu này dùng Băng hệ linh thạch phối hợp, càng thêm thích hợp.”

Nói xong, Vương Thủ Triết móc ra một viên linh thạch hệ băng, sau khi dùng huyền khí kích hoạt đưa vào trong chén.

Chỉ một thoáng, sương trắng hóa thành băng sương, trên mép chén càng kết một tầng băng hoa mỹ lệ.

“Thú vị, để ta thử xem.”

Phòng Hữu An cầm lấy chén thủy tinh dày hơn, đang muốn uống.

Vương Thủ Triết nhớ tới vết xe đổ, vội vàng nhắc nhở: “Hựu An sư huynh, tuyệt đối đừng uống linh thạch vào cùng một chỗ.”

Phòng Hữu An dùng ánh mắt khác thường trừng Vương Thủ Triết: “Không cần Thủ Triết nhắc nhở? Phòng mỗ không phải kẻ ngốc, sẽ nuốt linh thạch vào bụng.”

“Ách… ha ha… là Thủ Triết nhiều lời.” Vương Thủ Triết cười khan một tiếng, giơ tay lên nói: “Cố An sư huynh, mời.”

Phòng Hữu An ngửi ngửi mùi, sau đó tư thế tiêu sái mà nhấp một ngụm.

Sau một khắc, sắc mặt bình tĩnh của hắn hơi đổi, ngay sau đó lại biến đổi, lại lập tức, ánh mắt có chút mê ly, phảng phất lâm

vào trong hồi ức nào đó.

Ước chừng hơn mười hơi thở sau, ánh mắt của hắn mới khôi phục thanh minh, có chút cảm khái nói: “Ta đã hiểu rồi, rượu này vì sao gọi là ‘Băng sơn sốt’, vào miệng như uống băng nhưỡng, toàn thân băng sảng, nhưng sau khi sảng khoái, ngũ tạng phế phủ lại như hỏa thiêu đốt lên. Rượu ngon, rượu ngon. Bất quá…”

“Chẳng lẽ Hữu An sư huynh cảm thấy còn không đủ?” Vương Thủ Triết khiêm tốn hỏi.

“Không có gì không đủ, chỉ là cái tên này, còn có thể đổi lại một lần nữa.” Ánh mắt Phòng Hữu An hơi nheo lại, “Rượu này chợt nhìn, giống như một nữ tử tính tình điềm đạm thanh thuần, uống vào càng là tuyệt không thể tả. Nhưng chờ sau khi ngươi thật sự uống vào, mới phát hiện nàng ta lại tính tình nóng như lửa, bá đạo hung mãnh tra tấn đến ngươi thống khổ vạn phần. Nhưng sau khi phục hồi tinh thần, ngươi lại phát hiện đã yêu loại tư vị tuyệt diệu không thể tả này. Hay là, đổi tên là — “Băng nữ”

“…”

Vương Thủ Triết vẻ mặt cạn lời, xem ra, lịch duyệt cuộc đời của Hữu An sư huynh cũng khá phong phú!

Cũng không biết là vị học tỷ nào có thủ đoạn tốt như vậy, mà ngay cả Hữu An sư huynh cũng dọn dẹp.

Nhưng Băng nữ mà…

Được! Cô thích là được, ai bảo cô là tu sĩ Thiên Nhân cảnh chứ? Nắm đấm của cô lớn là do cô định đoạt.

Vương Thủ Triết quyết định, câu tuyên truyền trong tương lai đóng gói của rượu này sẽ dùng đoạn miêu tả của Hữu An sư huynh, hơn nữa nhất định phải ghi chú xuất xứ.

Rượu mà đệ tử thân truyền Học Cung đã nói là rượu ngon, chẳng lẽ ngươi không muốn thử một chút sao?

Sau đó, Vương Thủ Triết lại dùng cách cũ, đuổi Phòng Hữu An đi bán rượu.

Đừng nhìn hắn là đệ tử thân truyền của Học Cung, nhưng đệ tử thân truyền cũng là người, cũng phải tích lũy tài nguyên

xông vào Tử Phủ không phải sao?

Hợp tác thì cùng có lợi thôi!

…

Đợi sau khi Phòng Hữu An đi, Vương Thủ Triết "mượn" tới trong chiếc xe ngựa này, lại là đón một vị khách xếp hàng tới.

Đó là "Cơ phu nhân" ăn mặc như Vương Mai.

Trong hành động chém giết nanh vuốt của Hoàng Phủ thị lần này, công lao của nàng không nhỏ. Hơn nữa, thân phận của nàng, trong sắp xếp chiến lược kế tiếp vẫn hữu dụng như cũ.

Đặc biệt là sau khi trải qua Cơ Minh Ngọc đóng dấu xác nhận trong lúc vô ý, thân phận đại biểu của "Cơ thị" của nàng xem như "xác thực không thể nghi ngờ".

"Vương Mai." Vương Thủ Triết vẫn "mượn" "Bích ngọc câu thanh" chiêu đãi nàng, nói: "Lần này thực vất vả cho ngươi, còn cần ngươi nhẫn nại thêm một khoảng thời gian."

"Thủ Triết gia chủ, xin hãy gọi ta là 'Cơ phu nhân'." Cơ phu nhân vẻ mặt quyến rũ xinh đẹp, trong ánh mắt lại mang theo một chút u oán nói: "Đừng gọi sai tên của người ta."

"Tê~"

Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ, Vương Mai nơi nào cũng rất tốt, chỉ cần vừa tiến vào trạng thái nhân vật, sẽ khiến hắn rất chịu không nổi.

"Cái này…" Vương Thủ Triết ho khan một tiếng: "Hơn nửa đêm ngươi tới tìm ta, không sợ Hoàng Phủ thị thẹn quá hóa giận sao?"

"Sợ cái gì?" Đôi mắt xinh đẹp của Cơ phu nhân quét ngang, âm thanh mị hoặc nói không nên lời: "Càng kích thích bọn họ, bọn họ mới càng sợ ta chạy, mới càng hiểu được quý trọng. Đây giống như nam nhân…"

Ách…

Ngươi nói rất có đạo lý, nhưng ta sợ thê tử ta không hiểu.

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng âm thầm suy nghĩ.

…

Chương 71: Căn cơ cường thịnh của gia tộc!

…

Đối mặt Cơ phu nhân yếu ớt như thế, Vương Thủ Triết uống "Bích ngọc câu thanh" đè nén kinh hãi tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: "Chúng ta vẫn nên đến bàn một chút về ban thưởng đi, lần này ngươi lập được công lớn như thế, giá trị công huân đương nhiên là số lượng lớn rồi, muốn đổi những thứ gì từ trong tộc khố? Nếu như kho tộc không có, ta cũng có thể nghĩ biện pháp sai người đi lục soát."

"Cái gì cũng có thể đổi?" Ánh mắt Cơ phu nhân hơi sáng lên, mị mâu chăm chú nhìn Vương Thủ Triết.

"Đương nhiên…" Vương Thủ Triết vừa định nói, chỉ cần trong gia tộc có, tất cả đều có thể đổi. Nhưng ánh mắt của nàng không thích hợp như vậy, giống như là muốn ăn thịt người, vội vàng thu lại lời mạnh miệng: "Đương nhiên không phải cái gì cũng có thể đổi."

"Ồ, vậy thì không có sức rồi." Cơ phu nhân tiếc hận thu hồi ánh mắt: "Trước mắt tài nguyên tu luyện đầy đủ, tích lũy rất nhiều điểm công huân cũng không có chỗ tiêu. Đề nghị Thủ Triết gia chủ, mở rộng bảng trao đổi một phen, đừng câu nệ chỉ đổi vật tư tu luyện các loại. Như vậy mới có thể khiến thành viên gia tộc có thêm một chút động lực cố gắng."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, logic này của ngươi cũng quá cường đại. Tình cảm vì sự phát triển của gia tộc, bổn gia chủ còn phải bỏ mình vào trong danh sách đổi?

…

Ngay trên một chiếc xe ngựa nho nhỏ của Vương Thủ Triết, chính là ngươi tới ta đi, nghênh đón từng đợt khách nhân.

Trong chủ trạch Thiên Nhân Hoàng Phủ thị lại là một mảnh u sầu thảm đạm.

Các gia đinh gia tướng ngày thường vênh váo tự đắc, cũng không dám hé răng thêm một tiếng, bọn họ cũng cảm nhận

được toàn bộ gia tộc bị bao phủ trong áp lực trầm thấp.

Trong mật thất.

Từ lúc bắt đầu hăng hái, đến cuối cùng Hoa Diệp lão tổ phẫn nộ rời sân, sắc mặt hắn dị thường khó coi, tóc màu đỏ không gió mà bay, bịt kín một tầng hỏa diễm nhàn nhạt.

Một cỗ khí tức uy áp cường đại mà nồng đậm tràn ngập trong mật thất, hắn phảng phất đang phát tiết cảm xúc phẫn uất trong lòng.

“Trường Ninh Từ thị, Bình An Vương thị, các ngươi khinh người quá đáng.” Giọng Hoa Diệp lão tổ trầm thấp mà áp lực: “Việc này ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Gia chủ Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, sắc mặt cũng bi phẫn, trong ánh mắt hiện lên hận ý nồng đậm. Giống như hiện tại hận không thể lập tức điểm Tề gia tướng, đi Trường Ninh Từ thị giết hắn một mảnh giáp không lưu, thuận đường lại nghiền ép Bình An Vương thị một lần nữa.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, hiện tại tuyệt đối không phải cơ hội động thủ.

Thân là tộc trưởng, gánh nặng trên người Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hiển nhiên cũng không nhẹ, hắn cố nén lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, an ủi nói: “Lão tổ tông, bây giờ không phải là lúc phản kích. Hôm nay vừa xảy ra một chuyện lớn như vậy, ánh mắt các giới khắp nơi đều nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

“Huống chi các đệ tử Tử Phủ Học Cung hiện tại còn đang chủ trì công tác cứu trợ thiên tai của Trường Ninh vệ chúng ta, quan hệ giữa bọn họ và Bình An Vương thị có vẻ không tệ. Xin lão tổ tông nhẫn nại thêm một khoảng thời gian, bây giờ công tác xoa dịu tình hình tai nạn đã sắp hoàn thành, bao lâu nữa bọn họ sẽ rời đi.”

Hoa Diệp lão tổ cuối cùng cũng là lão quái vật sống hai trăm mấy chục năm, sau khi phát tiết và bị trấn an, sự tức giận và sát khí trong mắt chậm rãi thu lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Bản lão tổ chỉ là không ngờ rằng, một đám côn trùng nho nhỏ cũng dám giương nanh múa vuốt trước mặt ta. Cẩm Hoàn, dò xét chuyện căn cứ sản xuất xi măng thế nào rồi?”

“Việc đó tiến hành vô cùng thuận lợi, người của chúng ta đã âm thầm trà trộn vào sản nghiệp ngoại vi của bọn họ, tìm được không ít tình huống.” Vừa nói đến việc này Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, lập tức tinh thần tỉnh táo lại: “Chỉ có điều, bọn họ rất phòng bị, vô cùng cẩn thận.”

“Đây là một sản nghiệp có thể khiến gia tộc bay lên, đề phòng nghiêm ngặt là chuyện bình thường.” Trong đôi mắt Hoa Diệp lão tổ xẹt qua vẻ tham lam nồng đậm, “Ngươi cần phải cẩn thận làm việc, từ từ mưu tính, nhớ kỹ không thể vội vàng mà kinh động đến con mồi. Chỉ cần có thể độc chiếm phương pháp điều chế xi-măng cuối cùng, mới là cơ hội trời cho Hoàng Phủ thị ta chính thức quật khởi.”

Ngành dệt tuy cũng là một sản nghiệp khổng lồ, nhưng trong đó có nhiều con cá sấu lớn, muốn chân chính quật khởi tất sẽ lọt vào đánh lén.

Mà sản nghiệp xi-măng thì khác, những vật tư cơ bản mà toàn bộ Lũng Tả quận, không, thậm chí là Đại Càn quốc đều cần, so với ngành dệt còn lợi hại hơn rất nhiều.

“Lão tổ tông xin yên tâm.” Trong mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lộ ra vẻ nóng bỏng: “Chuyện bãi cát Kim Sa là chúng ta vô tâm bị người ta tính kế. Mà chuyện xi-măng chính là chúng ta có ý tính người vô tâm.”

“Được, được lắm.” Hoa Diệp lão tổ mắt cũng nóng rực nói, “chỉ cần có thể chiếm được ngành xi măng, dù là bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ cũng có. Đến lúc đó, ta nhất định toàn lực ủng hộ ngươi đột phá Thiên Nhân cảnh.”

“Đa tạ lão tổ tông.” Trong lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nóng rực không thôi.

“Cơ phu nhân cũng phải nghĩ biện pháp tiếp tục duy trì quan hệ, tốt nhất là có thể thông qua nàng dần dần tạo được quan hệ với Cơ thị. Lũng Tả Cơ thị cũng từng là Tử Phủ thế gia, cho dù thế lực hiện tại của bọn họ đã không bằng thời kỳ đỉnh phong, cũng còn lâu chúng ta mới có thể so sánh được.” Hoa Diệp lão tổ dặn dò.

“Vâng, lão tổ.”

…

Hôm sau!

Trên bãi cát Kim Sa của Kim Sa trấn.

Mùa thu không ngốc không úng, chính là thời cơ vận hành tốt nhất của xe ươm tơ động lực và xe dệt nước.

Dưới sự dẫn động của guồng nước cỡ lớn, xe ươm tơ vận hành ù ù, dưới kết cấu không quá phức tạp, thực hiện quá trình ươm tơ nửa tự động hóa.

Chỉ cần mấy người thuần thục, có thể chăm sóc một chiếc xe ươm tơ. Mà sản lượng của chiếc xe ươm tơ này, ít nhất tương đương với sản lượng của mấy chục chiếc xe ươm tơ dùng chân đạp lên ươm tơ.

Vương Thủ Triết, Trường Ninh Từ An Bang, Kim Sa Từ An Trạch, còn có Bắc Thần lão tổ đều ở hiện trường. Tất cả đều dùng ánh mắt sợ hãi thán phục không thôi, nhìn động lực nước vận chuyển xe ươm tơ.

"Mưu đoạt thiên công a." Từ thị Bắc Thần lão tổ cảm khái ngàn vạn nói: "Thủ Triết gia chủ quả nhiên là kỳ tư diệu tưởng, lại có thể tạo ra vật thần kỳ như thế, thật sự là Cổ Thánh chuyển thế."

"Bắc Thần lão tổ khen trật rồi." Vương Thủ Triết chắp tay cười nói: "Chẳng qua là thấy chân đạp xe ươm tơ quá vất vả, liền đề ra kiến nghị và cải tiến, công việc cụ thể, hơn phân nửa đều là đại ca của ta Vương Thủ Tín và Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu mang theo thợ thủ công, toàn thân tâm nhào lên trên, mò mẫm từng chút một mà ra."

Vương Thủ Triết không phải đang khiêm tốn, phần lớn công việc của hắn đều là chỉ điểm phương hướng, hoặc là sau khi đụng phải bình cảnh trên kỹ thuật nào đó, hắn lại ra mặt dùng "Kiến thức" "trác Việt", chỉ điểm một phen mà thôi.

Nếu thật sự để cho hắn một lòng chuyên tâm nghiên cứu phát minh trên một sản phẩm nào đó, đương nhiên cũng có thể làm ra hiệu quả. Nhưng hắn đường đường là gia chủ cả ngày làm nghiên cứu phát triển, còn có cần làm cái khác không?

Đại ca Vương Thủ Tín là một người chân đạp đất, tính tình cũng như Vương Thủ Triết, sau khi nhận được nhiệm vụ liền trầm mê ở đây, bỏ ra nhiều năm mới có hiệu quả như vậy.

Đáng nhắc tới Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu của Vương Thủ Triết, bà là một nữ tử vô cùng kiên nhẫn và tâm linh khéo léo. Vương Thủ Triết còn nhỏ đã mất mẹ, chính là bà chăm sóc hai tỷ đệ.

Lúc đó nàng cũng làm rất nhiều đồ chơi nhỏ để dỗ Vương Thủ Triết vui vẻ.

Sau khi Vương thị bước vào con đường phát triển nhanh chóng, bởi vì các sản nghiệp của gia tộc thiếu nhân tài khắp nơi, Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu chủ động xin đi giết giặc, quản lý tơ tằm của Tàm trang, gánh một số trọng trách cho gia tộc.

Đương nhiên, trong đó không thiếu suy nghĩ vì nhi tử Vương Thủ Nặc kiếm thêm một ít giá trị công huân.

Hơn nữa dù sao nàng cũng xuất thân từ Kim Sa Từ thị.

Kim Sa Từ thị ngoại trừ số lượng nhỏ vàng mỏ và một phần ruộng tốt, đa số địa phương đều gieo trồng dâu sau khi khai hoang, tạo thành tằm trang to nhỏ.

Tứ thẩm từ nhỏ đã được mưa dầm thấm đất, cũng không xa lạ gì với tơ lụa, bởi vậy Vương Thủ Triết đã đánh thắng thỉnh anh của nàng.

Về sau, trên kết cấu máy móc của guồng ươm tơ bằng nước, Tứ thẩm Từ Chỉ Nhu bỗng nhiên thể hiện ra năng lực và thiên phú cực mạnh, thậm chí năng lực động thủ của nàng còn rất mạnh, rất nhiều kết cấu nhỏ cuối cùng đều là nàng đang không ngừng thiết kế và cải tiến.

Một chiếc xe ươm tơ động lực nước nhỏ và xe dệt bằng động lực nước trông có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa trong những tâm huyết kết tinh của tộc nhân có liên quan đến Vương thị bao nhiêu năm.

Thành quả như vậy cũng khiến Vương Thủ Triết cảm thấy thoải mái và tự hào. Bình An Vương thị không phải một mình hắn chống đỡ, cũng không phải do một vương giả mang theo một đám thanh đồng ở trên, mà là mỗi thành viên của gia tộc đều đang cố gắng, góp thêm gạch cho sự trưởng thành và sự phát triển cường đại của gia tộc.

Đang lúc Vương Thủ Triết và các vị gia chủ và lão tổ tán gẫu đến việc này, Từ Chỉ Nhu sau khi cẩn thận kiểm tra kỹ một lần xe ươm tơ động nước, đi tới báo cáo: “Thủ Triết, trang bị lần

này rất hợp cách, hoạt động rất trôi chảy. Vấn đề duy nhất chính là cần cân nhắc vấn đề điều phối thủy lực của Phong Thủy kỳ và Khô Thủy kỳ."

"Tứ thẩm vất vả rồi." Vương Thủ Triết chắp tay nói.

Công xưởng này là do Từ Chỉ Nhu đốc kiến, thiết bị động lực nước, cũng là nàng tự mình dẫn đám thợ thủ công lắp đặt từng chút một.

"Nhị tỷ vất vả rồi." Gia chủ Kim Sa Từ thị Từ An Trạch cũng vội vàng tiến lên hỏi han ân cần, đối với Từ Chỉ Nhu vô cùng quan tâm.

Kỳ thật hắn cũng rất đau lòng cho nhị tỷ, sau khi đến Bình An Vương thị sinh ra Vương Thủ Nặc, Vương Lạc Đồng, Vương Lạc Tĩnh, phu quân Vương Định Bang vào ba mươi bảy tuổi đã mất sớm.

Sau đó vẫn luôn một mình một người lôi kéo mấy đứa nhỏ lớn lên, mà khi đó quang cảnh Vương thị cũng không tốt, bởi vậy trải qua cuộc sống gian khổ ngoài định mức. Kim Sa Từ thị là nhà mẹ đẻ, trong phạm vi khả năng của nàng, cũng không ít lần giúp đỡ nàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lần này xây dựng xưởng ở bờ Kim Sa, Từ Chỉ Nhu chủ động xin đi giết giặc gánh vác toàn bộ hạng mục. Cho dù là làm việc cho gia tộc, cũng có thể báo đáp mẫu tộc đã từng trông nom nàng và vợ con.

"Nhu Nhu muội muội." Trường Ninh Từ An Bang cũng đi tới quan tâm nói: "Mấy ngày nay, may mà có muội. Trước đây, Từ gia chúng ta ngẫu nhiên nhận được một ít dưỡng nhan đan. Ta nghĩ vừa vặn có thể cho Nhu muội muội dùng, liền mang đến." Sau đó, trắng trợn kín đáo đưa cho nàng.

Kim Sa Từ An Trạch lập tức trợn tròn mắt, tuy rằng hắn và Từ An Bang đều là đời chữ "An", nhưng trăm năm trước hai nhà đã ở riêng rồi. Từ An Bang ngươi luôn miệng gọi một tiếng "Nhu muội muội", làm cho hắn sinh ra một chút ghen tuông.

Hắn đảo mắt một cái, cũng vội vàng móc ra một lọ đan dược: "Nhị tỷ, lọ Bồi Nguyên Đan này là cho Lạc Tĩnh. Hiện tại nàng ở trong Học Cung đào tạo sâu, ta là cữu cữu, cũng phải

tận tâm ý.” Nói xong cũng không đợi Từ Chỉ Nhu cự tuyệt, trực tiếp nhét vào trong tay nàng.

Bồi Nguyên Đan thuộc loại đan dược nhị phẩm, được hai mươi đến ba mươi càn kim một viên, lấy ra một lọ mấy viên, đối với Kim Sa Từ thị không tính là số lượng nhỏ.

“Cái này…” Từ Chỉ Nhu nâng bình Dưỡng Nhan Đan và Bồi Nguyên Đan, có chút khó xử không thôi, nhìn về phía Vương Thủ Triết nhờ giúp đỡ.

Nào có thể đoán được.

Không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện, Trường Ninh Bắc Thần lão tổ đã cười ha hả phất tay nói: “Ôn Nhu chính là nhân tài hiếm có của Từ thị chúng ta, lần này vì công trình phát triển của ba tộc mà kiệt lực, hai gia chủ các ngươi cũng quá keo kiệt. Từ Ninh Uy, ngươi nói đúng không?”

Từ Ninh Uy, chính là lão tổ Trữ Uy lão tổ của Kim Sa Từ thị, bối phận là cháu trai của Bắc Thần lão tổ. Năm đó lão tổ khai sơn của Kim Sa Từ thị chính là trực mạch ca ca của Bắc Thần lão tổ, Từ Bắc Tinh, hiệu là Bắc Tinh lão tổ.

Bắc Tinh lão tổ và Trụ Hiên lão tổ xấp xỉ tuổi, lúc trước cũng là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm. Chỉ tiếc, bởi vì hạn chế tài nguyên, cả đời lão dừng lại ở Linh Đài cảnh sơ giai.

Mà Ninh Uy lão tổ Từ Ninh Uy, là tôn tử của Từ Bắc Tinh, là lão tổ đời thứ hai của Kim Sa Từ thị. Đối mặt với Bắc Thần lão tổ, đương nhiên là thấp hơn một bậc, hắn vội vàng chắp tay nói: “Lão tổ tông nói đúng.”

Có lão tổ tông lên tiếng, hai vị gia chủ tự nhiên lại lần nữa tăng giá, vây quanh Từ Chỉ Nhu không ngừng nịnh nọt.

Như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng cười thầm không thôi, Tứ thẩm đúng là trở nên nổi bật.

Bất quá, cũng bởi vậy có thể thấy được, một khi gia tộc thông gia hình thành liên minh lợi hại như thế nào. Dù sao tất cả mọi người đều có đủ loại quan hệ huyết mạch tương liên, trời sinh liền dễ dàng đạt được tín nhiệm lẫn nhau.

Vương Thủ Triết cũng âm thầm có chút kiêu ngạo, một gia tộc cường thịnh, cũng không thể chỉ dựa vào một mình hắn. Mỗi

người đều cố gắng làm tốt, mới có thể khiến gia tộc càng thêm cường thịnh.

…

Chương 72: Thu hoạch! Liên minh thông gia vui mừng nhướng mày.

…

Sau khi các gia chủ đều kiến thức và tham quan công xưởng ươm tơ và dệt vải, liền do Kim Sa Từ thị làm chủ, tổ chức tiệc ăn mừng trong chủ trạch.

Lần này, bởi vì Vương thị hợp tác với Trường Ninh Từ thị, Kim Sa Từ thị xem như nhặt được một món hời lớn.

Chỉ cần có thể đem công xưởng ổn định hoạt động, tương lai phát triển lớn!

Bởi vậy, tộc trưởng Từ An Trạch không tiếc vốn liếng, tổ chức một bữa tiệc linh thực quy cách tương đối cao, đến chiêu đãi các vị gia chủ và các lão tổ.

Sau một phen ăn uống linh đình.

Vương Thủ Triết đề nghị, nhân cơ hội này phân phối chiến lợi phẩm một chút. Các vị lão tổ và gia chủ lập tức tinh thần tỉnh táo, cả đám đều rực rỡ hào quang, một bộ dáng có chút chờ mong.

Cũng khó trách, tràng đại chiến này rất lớn, chiến lợi phẩm thu hoạch được cũng có giá trị không nhỏ.

Lúc trước Liễu Nhược Lam đã chủ trì việc sửa sang chiến lợi phẩm, sau đó lại tiến hành phân phối thống nhất.

Tuy rằng chư vị đều là gia tộc thông gia, hơn nữa đều mơ hồ coi Bình An Vương thị là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nhưng chuyện liên quan đến phân chia lợi ích chung quy cũng không phải việc nhỏ.

Trong lúc nói chuyện, Liễu Nhược Lam ngồi bên cạnh Vương Thủ Triết đưa lên danh sách chiến lợi phẩm tỉ mỉ.

Vương Thủ Triết tiện tay nhận lấy, tuyên đọc: “Trận chiến bãi Kim Sa lần này có thu hoạch chiến lợi phẩm ở hiện trường, một món Ma khí tà đạo trung phẩm ‘Âm Sát Tu La Kỳ’, đánh giá chợ đen là tám vạn càn kim.”

“Linh khí trung phẩm ‘Long Hổ Hàng Ma Xích’ một món, đánh giá chợ đen là từ chín vạn đến mười hai vạn càn kim.”

“Một chiếc nhẫn trữ vật trung phẩm, giá định giá mười hai vạn.”

“Tàng thi quan và âm sát thi khôi lỗi tàn thi, định giá năm vạn.”

“Hạ phẩm ma khí ‘Cốt tiên’ một kiện, có hao tổn, định giá hai vạn ba.”

“Một đôi hạ phẩm ma khí ‘Quỷ Trảo’, định giá hai vạn rưỡi.”

“Một thanh hạ phẩm linh khí Vô Danh Kiếm, giá hai vạn tám.”

“Chiếc nhẫn trữ vật hạ phẩm, giá ba vạn.”

“Các loại kim phiếu càn kim và tiền mặt, tổng cộng ba vạn vạn.”

“Đan dược, tiêu hao phẩm, linh thạch, tổng cộng hai vạn.”

“Tổng giá trị của tất cả vật tư ước chừng bốn mươi bảy vạn đến năm mươi vạn.”

Mỗi khi Vương Thủ Triết nói ra một chuyện, các lão tổ đều lộ ra vẻ mừng rỡ, đặc biệt là nghe được tổng giá trị khoảng năm mươi vạn, ánh mắt ai nấy càng sáng đến dọa người.

Cho dù là lão tổ tông các nhà, đối mặt với lợi nhuận khổng lồ như thế, cũng không có cách nào tiếp tục bảo hộ trấn định.

Tiền tài động lòng người.

Mà trên thế giới này, tài phú đại biểu cho tài nguyên. Có tài nguyên, liền có thể làm cho gia tộc phát triển lớn mạnh, tiến vào vòng tuần hoàn tốt đẹp.

Cũng có thể để cho hài tử có tiềm lực trong nhà, không đến mức bị mai một.

Bởi vậy, cho dù quan hệ giữa các gia tộc tốt đến mấy, ở phương diện lợi ích kinh tế cũng phải phân rõ ràng, một là một, hai là hai.

Mà sở dĩ Vương Thủ Triết có thể đoàn kết các gia tộc, không những là vì hắn nguyện ý dẫn mọi người cùng nhau kiếm tiền,

mà còn vì phân chia lợi ích có thể công bằng công chính.

“Tiếp theo là dựa theo cống hiến tính toán điểm công huân.” Vương Thủ Triết lật tay lấy ra một bản danh sách khác: “Trận chiến này Vương thị ta với tư cách là phương tiện chủ đạo, có mưu đồ bố cục cùng với thủ đoạn ngầm, trước được 12 điểm. Công mưu cầu sòng bạc giữa Vương Định Tộc và Vương Tông Vệ, được 7 điểm. Lung Yên lão tổ xuất chiến 10 điểm. Liễu Nhược Lam cùng Linh Quy tọa trấn chỉ huy 7 điểm, tổng cộng được 53 điểm.”

“Trường Ninh Từ thị hiệp trợ bố cục mưu đồ, được 5 điểm trước, Bắc Thần lão tổ xuất chiến được 10 điểm, lão tổ Ninh thành là hậu thủ không được 5 điểm, tổng cộng 20 điểm.”

“Kim Sa Từ thị hiệp trợ bày bố mưu đồ, trước được 2 điểm, Ninh Uy lão tổ xuất chiến được 6 điểm, tổng cộng 8 điểm.”

“Sơn âm Liễu thị Nguyên Bạch lão tổ xuất chiến, phải 8 điểm, trợ quyền 5 điểm, 13 điểm.”

“Nho Hồng lão tổ của Đông Cảng Trần thị xuất chiến, được 8 điểm, trợ quyền 5 điểm, tổng cộng 13 điểm.”

“Ngũ lão tổ của Sơn Dương Công Tôn thị xuất chiến, được 8 điểm, trợ quyền 5 điểm, 13 điểm.”

“Trật Tú Lư thị Minh Thăng lão tổ xuất chiến, được 6 điểm, trợ quyền phân 4 điểm, 10 điểm.”

“Tuần phòng tam doanh Chu Chấn Vũ toàn quân xuất chiến, được 10 điểm, trợ quyền chia 5 điểm, tổng cộng 15 điểm.”

“Trên đây, là đơn vị phân phối điểm công huân của các gia tộc trong một lần hành động này, chư vị có ý kiến gì không?” Sau khi Vương Thủ Triết nói xong, nghiêm túc nhìn xung quanh nói: “Có ý kiến cần nhắc ngay tại chỗ, có thể nói rõ ràng trên mặt bàn, chớ có lén lút không phục nghị luận.”

“Khụ khụ!” Từ An Bang hắng giọng một cái: “Thủ Triết làm phân phối điểm công huân đương nhiên là công bằng. Chỉ là, tính toán trên công huân của Bình An Vương thị, ta cảm thấy vẫn là ít. Trên toàn thể mưu tính, Thủ Triết ngươi bên kia kinh doanh hồi lâu, xuất ra không ít nhân lực vật lực, ít nhất phải 20 điểm. Định tộc tiêu diệt công huân sòng bạc cũng phải 10

điểm. Nếu chiến lực và công huân của Linh Quy đều không tầm thường, cũng phải 10 điểm."

"Không sai." Nho Hồng lão tổ nói: "Thủ Triết, ngươi đừng bởi vì chủ đạo phân phối, mà quá hà khắc về nhà mình. Giống Trần Nho Hồng ta, chẳng qua là một người một ngựa đến trợ giúp một quyền, liền có 13 điểm. Các ngươi xuất lực nhiều như thế, điểm số không hợp lý."

Các lão tổ còn lại cũng đều tỏ thái độ.

"Không sao, vậy thì ta tăng thêm 2 điểm, Bình An Vương thị chúng ta lấy 55 điểm." Vương Thủ Triết cười nói: "Lần này xét đến cùng, vẫn là Vương thị ta muốn báo thù, bỏ ra thêm chút sức là được."

Mọi người lại khuyên, Vương Thủ Triết lại không nghe theo, phất tay một cái quyết định: "Như vậy, tổng điểm tích lũy là 155 điểm. Để tiện tính toán, mỗi điểm tích lũy dựa theo khoảng 3150 càn kim mà kết toán. Sau đó nói về phân phối chiến lợi phẩm, Vương thị muốn mua món "Âm Sát Tu La Kỳ" kia, bởi vì giá chợ đen chỉ có thể bán được 8 vạn, ta mới nguyện ý bỏ ra 26 điểm tích lũy. Không biết còn có vị nào muốn?"

Cái giá này vượt quá nửa điểm tích lũy của âm Sát Tu La Kỳ, nhưng tất cả mọi người đều là liên minh thông gia, Vương Thủ Triết không muốn chiếm tiện nghi này.

Sở dĩ muốn âm Sát Tu La Kỳ cũng là bởi vì ma khí trung phẩm này rất thích hợp với Lung Yên lão tổ, có thể phụ trợ nàng ta tu luyện âm sát lực, còn có thể sử dụng làm bảo vật khống chế chiến trường, đối với thực lực tổng thể của Vương thị tăng lên rất có lợi.

Nếu Vương Thủ Triết đã muốn ma khí này, những gia tộc khác cũng không ai có thể sử dụng ma khí như vậy, đương nhiên không thể khiến người ta chán ghét mà đi cạnh tranh thứ này.

Sau khi Vương Thủ Triết hỏi ba lần, không ai đấu giá, âm Sát Tu La Kỳ liền thuộc về Vương thị.

Có ma khí cấp bậc trung phẩm linh khí này, chính là tăng thêm cho Lung Yên lão tổ một đại sát khí. Kể từ đó, sức chiến đấu

của Lung Yên lão tổ ở trên phương diện Linh Đài cảnh gần như tương đương với tồn tại đỉnh cao nhất.

"Linh khí trung phẩm 'Long Hổ Hàng Ma Thước', có ai cần không? Giá khởi điểm 28 điểm." Vương Thủ Triết lại bắt đầu xử lý một món bảo vật tiếp theo: "Mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn một điểm tích lũy."

Vừa nói xong, lập tức mấy lão tổ con mắt đều sáng lên, hô hấp đều ồ ồ lên mấy phần.

"Long Hổ Hàng Ma Xích" chính là linh khí trấn tộc của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, cũng là linh khí thành danh của Hoàng Phủ Tấn Nguyên.

Không giống với Âm Sát Tu La Kỳ mà mọi người cơ bản không có cách nào sử dụng, Long Hổ Hàng Ma Xích này cực kỳ thích hợp với các loại linh khí chiến đấu của các gia tộc.

Huống chi đây còn là trung phẩm linh khí hiếm thấy.

Phải biết rằng, linh khí thượng phẩm trên thị trường còn tương đối dễ dàng mua được, linh khí trung phẩm trở lên cơ bản nằm ở trạng thái có tiền cũng không mua được, từ trước đến nay chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Cho dù là đi đấu giá thu thập, cũng phải xem duyên phận, vận khí tốt mới có thể gặp được một cái, còn phải xem có gia tộc nào cạnh tranh lợi hại hay không, bỏ lỡ cơ hội cũng là chuyện thường xảy ra.

Chỉ có một ít thế gia bát phẩm lâu năm hoặc thế gia thất phẩm, nội tình tích lũy mấy trăm mấy ngàn năm mới có một ít hàng trung phẩm linh khí. Hoặc là giống như Trụ Hiên lão tổ đi ngoại vực khai hoang, mới có thể tích lũy được một thanh trung phẩm linh khí.

"Các vị lượng sức mà đi, chớ tổn thương hòa khí." Thấy bọn họ có chút cấp trên, Vương Thủ Triết lập tức nhắc nhở, đồng thời nói: "Ngoài ra, Vương thị ta rời khỏi cạnh tranh lần này."

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, Long Hổ Hàng Ma Xích này mặc dù tốt, nhưng dưới tình huống đã lấy được một kiện Âm Sát Tu La Kỳ giá quy định, nếu lại tranh đoạt thì không khỏi bắt nạt người ta.

Huống hồ, bất luận là "Thủ Tâm Linh Thuẫn" của Vương Thủ Triết, "Thu Thủy Kiếm" của Liễu Nhược Lam và "Đại Chùy" của Vương Ly Từ đều là thượng phẩm linh khí.

Chờ Lạc Thu Lạc Tĩnh tu luyện thêm một thời gian, đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong lại đi xông vào thí luyện chi địa, còn có thể được thêm hai kiện thượng phẩm linh khí.

Hắn cần gì phải tranh những thứ này với gia tộc thông gia?

Huống hồ, dưới tình huống mọi người hợp tác chặt chẽ như vậy, tăng cường thực lực của bọn họ, coi như là gián tiếp tăng cường thực lực của Vương thị.

Mấy vị lão tổ nhìn nhau, đều lập tức hiểu được vì sao Vương Thủ Triết nhượng bộ, không khỏi cảm khái lần nữa.

Quả nhiên Vương Thủ Triết không hổ là Vương Thủ Triết.

Chỉ là đối mặt trung phẩm linh khí còn có thể bảo trì phần khí độ cùng khí phách bình tĩnh này, liền trong nháy mắt đem bọn hắn so sánh.

Có Vương Thủ Triết làm nền, đương nhiên bọn họ ăn tướng cũng không thể quá khó coi.

Liễu thị Nguyên Bạch lão tổ ho khan hai tiếng nói: "Chư vị, linh khí trung phẩm chất lượng tốt như vậy, coi như linh khí trấn tộc. Mọi người vẫn nên dựa theo thực lực nói chuyện đi, Liễu thị ta ra 30 điểm tích lũy."

Liễu thị lúc này chỉ có 13 điểm, còn lại không đủ, liền phải dựa vào càn kim bồi bổ. Mỗi một điểm, đều được bù 3150 càn kim.

Giá cả thoáng cái đã được hắn kéo lên không ít.

"Nguyên Bạch lão đệ nói đúng, bảo vật khó được, tất cả mọi người đều phải tranh giành một lần." Công Tôn thị Nhai Tí lão tổ nói, "Công Tôn thị chúng ta xuất ra 32 điểm tích lũy, Công Tôn Thương Kim Chiến Thể nhà ta có chút thành tựu, bảo vật này thích hợp với hắn nhất."

"Cái này…"

Từ thị Bắc Thần lão tổ nhíu nhíu mày, thật ra ông ta cũng muốn bảo vật này. Nhưng thứ nhất Từ thị đã có "Trấn Long

Bi", thứ hai, vì trù tính xung kích tài nguyên Thiên Nhân cảnh, cùng với hành động liên hợp đầu tư với Vương thị, đã rất nghèo rồi.

Đường đường thế gia bát phẩm uy tín lâu năm, đến bây giờ còn thiếu Vương thị một món nợ. Huống chi, một khi hắn thành công thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tương lai chi tiêu càng lớn…

Được rồi, vẫn nên tiết kiệm chút tiền đi.

Bắc Thần lão tổ thở dài: "Trường Ninh Từ thị chúng ta rời khỏi cạnh tranh."

Nho Hồng lão tổ của Trần thị vốn cũng muốn cạnh tranh, nhưng vừa thấy Sơn Dương và Sơn Âm giằng co, liền nhíu mày, cũng tuyên bố rời khỏi cạnh tranh.

Hắn có 13 điểm, có thể đổi hơn 40 ngàn càn kim.

Thay vì dây dưa với bọn họ, còn không bằng tích lũy chút nền tảng cho gia tộc, xây dựng thêm mấy chiếc thuyền buôn.

Kim Sa Từ thị và Ánh Tú Lư thị hai thế gia cửu phẩm này nội tình không đủ, tự biết cạnh tranh không lại thế gia bát phẩm, đi lên cũng chỉ là đắc tội vô ích với người khác, liền cũng lui.

Như vậy, chỉ còn lại hai vị Nguyên Bạch lão tổ và Kỳ Lão Tổ cạnh tranh.

Mỗi một điểm, đều là 3150 càn kim, hai vị lão tổ đang không ngừng cân nhắc và đấu giá.

Từ 33 điểm tích lũy đến 34 điểm, lại đến sau khi Mãng lão tổ hô đến 36 điểm tích phân. Nguyên Bạch lão tổ thở dài một hơi nói: "Mà thôi mà thôi, Khám lão đầu ngươi thật sự là tính tình bướng bỉnh, Liễu thị ta rời khỏi cạnh tranh."

Thật ra Liễu Nguyên Bạch cũng nể mặt Vương Thủ Triết.

Dù sao, hắn biết Vương Thủ Triết vì chế tạo liên minh này đã hao tốn không ít tâm tư, hắn cũng không muốn vì chuyện này, lại lần nữa đối đầu với Sơn Dương Công Tôn thị.

"Chúc mừng Mãng lão tổ." Vương Thủ Triết thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm, cười chúc mừng nói: "Ba mươi điểm lấy món Linh khí trung phẩm này không lỗ."

Hắn biết, nếu như bảo vật này ở trên hội đấu giá, vận động cẩn thận một chút, đánh ra giá cao mười hai mười ba vạn cũng không quá khó. 36 điểm tích lũy, bất quá là hơn mười một vạn, không lỗ.

"Ha ha ha, đa tạ Nguyên Bạch lão đệ nhường cho." Sắc mặt Công Tôn Thương cũng thư giãn rất nhiều, "Nếu không phải chiến thể của Sán Nhi nhà ta thích hợp với bảo vật này nhất, ta cũng sẽ không trở mặt cạnh tranh."

Công Tôn Ưởng bây giờ mới chín mươi mấy tuổi, còn trẻ tuổi, tiềm lực mười phần, hơn nữa Canh Kim chiến thể vô cùng lợi hại. Bây giờ Công Tôn Thị giàu có, đã dần dần bồi dưỡng hắn thành hạt giống Thiên Nhân.

Sau khi có được bảo vật này, Công Tôn Huệ như hổ thêm cánh, sức chiến đấu lập tức có thể tăng vọt một mảng lớn.

"Thủ Triết à, gần đây gia tộc phát triển quá nhanh, tiền dư cũng không nhiều." Công Tôn Huệ ngược lại không sợ mất mặt, trực tiếp chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Còn phải mượn của Vương thị năm vạn càn kim, chúng ta trong vòng năm năm dùng càn kim cả vốn lẫn lãi hồi phục."

"Đương nhiên có thể." Vương Thủ Triết cười nói: "Vậy cứ dựa theo quy củ ngày thường là được."

Bây giờ liên minh thông gia rất đoàn kết, tài chính mượn lẫn nhau là chuyện rất bình thường, Vương Thủ Triết cũng đặt một bộ quy củ, năm tháng tính theo 5 li.

Đây là anh em ruột tính sổ rõ ràng rồi.

Huynh đệ trong cùng một gia tộc, nên bao nhiêu cũng được tính rõ ràng. Quan hệ tài vụ giữa các thế gia lui tới, nhất định phải sạch sẽ, rõ ràng rõ ràng.

Nếu không, liên minh quan hệ thông gia này sẽ cách sự sụp đổ không xa.

…

Chương 73: Tấn thủ tịch! Bát phẩm thế gia mạnh nhất!

…

Sau đó một ít hạ phẩm ma khí, tàng thi quan cùng âm sát độc thi đã xong đời, bởi vì không có một nhà nào cảm thấy hứng thú, cuối cùng tiến vào giai đoạn lưu phách.

Vương Thủ Triết liền đề nghị: “Bộ phận chiến lợi phẩm này, bên ta sẽ ưu tiên hỏi Học Cung có muốn thu về hay không. Nếu bọn họ không thu về, thì bán cho chợ đen Bách Đảo vệ.”

Lưu lạc trong hệ thống chợ đen, tất nhiên sẽ bị một ít gia hỏa giấu diếm làm mưa làm gió mua đi, nói không chừng cuối cùng quanh đi quẩn lại, lại sẽ trở lại địa bàn âm Sát Tông.

Có điều những thứ đó có giá trị không nhỏ, liên minh này của Vương Thủ Triết không thể không bán, rơi vào tay chứ? Đây là liên quan đến lợi ích của mỗi một gia tộc.

Mà Học Cung, bản thân cũng là địa vị cao cao tại thượng, chỉ riêng tiền lời của Diệt Trùng Tán đã là con số trên trời. Vì những ma khí này không tư thù, mua một đơn cũng không có vấn đề gì lớn.

Ngoài ra, chính là kiện hạ phẩm linh khí “Vô Danh Kiếm” kia, nó không phải tên là Vô Danh Kiếm, mà là không biết nó gọi là gì. Ai muốn vỗ đi, tự mình đặt tên là được.

Cuối cùng, kiếm này rơi vào trong tay Liễu thị Nguyên Bạch lão tổ, hắn tiêu tốn 10 điểm tích lũy lấy được, cũng coi như kiếm được một khoản nhỏ.

Vương Thủ Triết đoán chừng, Nguyên Bạch lão tổ vỗ thanh kiếm này, hơn phân nửa là muốn cho anh vợ Liễu Viễn của hắn dùng. Dù sao Liễu Viễn Huy vừa mới thăng cấp Linh Đài cảnh không bao lâu, thanh hạ phẩm linh kiếm này thích hợp cho hắn dùng nhất.

Như vậy, sức chiến đấu của Liễu Viễn Huy sẽ bạo tăng một mảng lớn, năng lực bảo vệ tính mạng cũng tăng nhiều.

Cuối cùng chỉ còn lại hai nhẫn trữ vật.

Trần thị Nho Hồng lão tổ do dự một lát, trực tiếp lấy 10 điểm thu được một chiếc nhẫn trữ vật hạ phẩm.

Đây cũng là chiếc nhẫn trữ vật đầu tiên của Đông Cảng Trần thị.

Trữ vật giới chỉ này mặc dù rất thực dụng, nhưng cũng không thể đề cao sức chiến đấu, bởi vậy rất nhiều gia tộc phẩm cấp thấp thà mang theo đồ vật còn không thuận tiện, cũng không nguyện ý mua trữ vật giới chỉ. Dù sao, thứ này thật sự không rẻ, cho dù có tiền cũng nhất định sẽ ưu tiên mua phẩm linh khí, gia tăng thực lực.

Sau đó, còn có một nhẫn trữ vật trung phẩm.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhưng cũng không có gia tộc ra giá.

Mặc dù Trường Ninh Từ thị trông mà thèm, nhưng cũng chỉ là trông mà thèm mà thôi.

Nhẫn trữ vật liên quan đến không gian pháp tắc, là một loại yêu cầu đối với tài liệu và kỹ thuật luyện chế đều vô cùng hà khắc với linh khí đặc thù, số lượng rất thưa thớt, cho nên giá trị vẫn luôn không hạ được.

Có tiền kia, thay vì lấy ra mua chiếc nhẫn trữ vật trung phẩm này, còn không bằng mua thêm một kiện linh khí trung phẩm, gia tăng một chút sức chiến đấu và nội tình cho gia tộc.

“Chư vị, vậy ta sẽ đưa ra ba nghìn điểm tích lũy.” Thấy không có người ra giá, Vương Thủ Triết cười nói: “Coi như ta nhặt được cái lỗ nhỏ.”

Những người khác đương nhiên sẽ không dị nghị gì.

Trong tiếng tán đồng, Vương Thủ Triết nắm quyền sở hữu chiếc nhẫn trữ vật trung phẩm này.

Khác với người khác, yêu cầu của Vương Thủ Triết đối với nhẫn trữ vật không thấp.

Dù sao tương lai hắn tính toán đi ngoại vực mạo hiểm, có thể mang theo vật tư tự nhiên là càng nhiều càng tốt, đòn sát thủ ẩn giấu cũng càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa, hắn còn có Linh thuẫn thượng phẩm, Linh kiếm trung phẩm và Thị huyết đằng mạn, tất nhiên ưu tiên bổ sung năng lực mang theo.

Chiếc nhẫn trữ vật nhiều ra kia, có thể cho Lung Yên lão tổ dùng, dù sao lão nhân gia bà đã Linh Đài cảnh hậu kỳ, ra ngoài vẫn có chút mặt mũi.

Chỉ là như vậy, Vương thị tổng cộng hao phí 64 điểm tích lũy. Thiếu 9 điểm chiến lợi phẩm, cộng lại thiếu hơn hai vạn tám ngàn càn kim.

Tiếp theo nên đền tiền bù, nên chia tiền thì chia tiền.

Về phần một phần tiền của Chu Chấn Vũ, tự nhiên sẽ phái người đưa qua cho hắn.

Trong đó, Kim Sa Từ thị và Ánh Tú Lư thị đều không thu được bảo vật từ chiến lợi phẩm, như vậy điểm tích lũy của bọn họ sẽ trực tiếp đổi thành càn kim.

Có càn kim, tự nhiên cũng có thể đi mua tài nguyên mình cần.

Chiến lợi phẩm được phân công như vậy khiến các gia tộc đều cảm thấy vô cùng công bằng và hài lòng, độ thiện cảm với Vương Thủ Triết lại tăng lên lần nữa.

Thật ra bọn họ có điều không biết, cái trò chơi này của Vương Thủ Triết chẳng qua là nguyên tắc phân phối kim đoàn chiến lợi phẩm khi tổ chức bàn phó bản mà thôi.

Sử dụng trong thế giới huyền huyễn này, độ phù hợp rất cao.

Phân chia chiến lợi phẩm xong, tự nhiên lại là ăn ăn uống một trận.

Cuối cùng mọi người đều vui vẻ tản đi.

…

Sau bữa dạ yến của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, Tiền Mã Hoàng Phủ thị bị gán tội danh “Thông đồng với địch phản quốc” niêm phong, trong một đêm suy tàn, chuyện này nhanh chóng truyền ra, khiến cho toàn bộ Trường Ninh vệ nổi lên một phen sóng to gió lớn.

Những thương nhân, tá điền, thợ thủ công phụ thuộc Tiền Mã Hoàng Phủ thị đều hoảng loạn, tràn đầy mê mang đối với

tương lai.

Những bách tính không bị liên lụy kia thì lại có không ít người hào hứng bừng bừng, âm thầm đoán xem Tiền Mã Hoàng Phủ thị rốt cuộc đắc tội với ai, mới bị người ta lôi cả vốn liếng ra.

Đương nhiên, phần lớn vẫn là chửi bới Tiền Mã Hoàng Phủ thị thông đồng với địch phản quốc, không bằng heo chó.

Nhưng các thế gia đại tộc của Trường Ninh vệ, lại lâm vào một loại bình tĩnh quỷ dị.

Chỉ có dưới mặt nước vẫn có những mạch nước ngầm đang cuộn trào.

Hầu hết chuyện trên đời đều như vậy, khi dân chúng bình thường nhận được tin tức, thường thường đã sớm trải qua nhiều phen đánh cờ, tất cả mọi thứ đều kết thúc.

Về phần đủ loại gian nguy sau bức màn che này, ngoại trừ những người tham dự vào trong đó ra, ít khi người ngoài biết được.

Trong khoảng thời gian như vậy, sau khi trải qua truy bắt, niêm phong, thẩm vấn và một loạt công việc, vụ án của Tiền Mã Hoàng Phủ thị rất nhanh đã bị định tính, kết án.

Một đám tộc nhân, gia tướng, cốt cán của Hoàng Phủ thị liên quan đến vụ án đều bị phán quyết, sẽ bị sung quân đến vùng Man Hoang khai hoang, tương lai cơ bản là cửu tử nhất sinh.

Mà một ít tộc nhân bình thường chưa từng dính vào án, già yếu phụ nữ trẻ em, thì đều bị đánh tan, sung quân đến địa khu xa xôi để sinh tồn.

Ở đó, xa rời quê hương, cuộc sống cũng không vui vẻ gì ở Trường Ninh vệ.

Hơn nữa, còn phải chịu sự quản lý nghiêm khắc của thành thủ phủ địa phương, thường thường mấy trăm năm cũng không được trở mình.

Đại Càn lập quốc đã hơn bảy ngàn năm, cấu kết với tà tông nước ngoài làm mưa làm gió trong nước, Tiền Mã Hoàng Phủ thị không phải là người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, tự nhiên có tiền lệ có thể theo. Hết thảy theo lệ cũ xử trí là được.

Trừ cái đó ra.

Đó là xử trí của Tiền Mã Hoàng Phủ thị bị tra xét tài sản, Đại Càn đối với chuyện như vậy, cũng có lưu trình xử lý trọn vẹn.

Dưới tình huống bình thường, đều do thành thủ phủ ra mặt bán tất cả tài sản cố định. Trong đó ba phần sẽ trở thành tộc nhân vô tội, cung cấp cho tộc nhân ở địa phương mới sinh tồn. Còn lại bảy phần đều thu về quan khố thành thủ phủ, sau khi xin cấp trên báo cáo, có thể dùng để xây dựng công trình công cộng, tường thành bảo vệ, cứu tế nạn dân…

Đương nhiên, có tư cách tham dự đấu giá chỉ có gia tộc bản địa của Trường Ninh vệ.

Gia tộc ngoại thành vệ, trước không nói không có tư cách tham dự, cho dù là có tư cách, cũng sẽ lọt vào thế lực bản địa nhất trí phản đối.

Hôm nay, cửa thành thủ phủ chủ trì đấu giá, đầu người nhốn nháo.

Để công bằng, hội đấu giá được tổ chức trên quảng trường ở cổng thành thủ phủ. Như vậy, chẳng những các thế gia có thể tới tham quan, ngay cả bình dân và tán tu cũng có thể đến tham gia náo nhiệt.

Chẳng qua, xem náo nhiệt thì không có chỗ ngồi.

Chỉ có đại biểu các đại thế gia phái ra mới có tư cách ngồi xuống.

Mà loại tràng diện trăm năm khó gặp này, phần lớn thế gia cho dù không chuẩn bị ra tay, cũng sẽ đến đây tham gia náo nhiệt.

Một ít thế gia Cửu phẩm đến sớm một chút, dưới sự sắp xếp của quan viên Thành Thủ Phủ, nhao nhao ngồi xuống vị trí thuộc về mình.

Sau đó là một vài thế gia Bát phẩm.

Trường Ninh vệ hiện giờ, chỉ còn lại bảy thế gia bát phẩm, theo thứ tự là: Sơn Âm Liễu thị, Sơn Dương Công Tôn thị, Đông Cảng Trần thị, Ninh Tây Đảng thị, Vọng Hà Lôi thị, Bình An Vương thị, cùng với Trường Ninh Từ thị.

Ban đầu, thế gia Bát phẩm được công nhận mạnh nhất chính là Trường Ninh Từ thị.

Nghe nói Trường Ninh Từ thị, tổng cộng có sáu Linh Đài cảnh, trong đó có một vị còn là gia tướng Linh Đài cảnh.

Mà bây giờ, bề ngoài vẫn là người mạnh nhất Trường Ninh Từ thị.

Nhưng trong nội bộ liên minh thông gia của Vương thị, đều cảm thấy, Bình An Vương thị đã dần dần có người đến sau.

Lão tổ và gia chủ của liên minh thông gia đều biết, tu sĩ Linh Đài cảnh hiện tại của Vương thị, ngoại trừ lão tổ tông Lung Yên lão tổ này, còn có hai phu thê Vương Thủ Triết, đại nha đầu Vương Ly Từ, tuần phòng nhị doanh thống lĩnh Vương Định tộc, cùng với Tiêu Hàn lão tổ, bên ngoài mang theo một con Nguyên Thủy Linh Quy tam giai.

Chỉ riêng những mặt ngoài này đã có chiến lực bảy Linh Đài cảnh, với tính cách nhất quán của Vương Thủ Triết, khó đảm bảo không có Linh Đài cảnh bị hắn giấu đi.

Huống chi, người biết nội tình đều biết, phu thê Vương Thủ Triết đều biến thái.

Nhất là Liễu Nhược Lam, lúc còn ở Luyện Khí cảnh đã biến thân, có thể cứng rắn chém giết Yêu Ma khôi lỗi Linh Đài cảnh, bây giờ trở thành Linh Đài cảnh thì càng sâu không lường được.

Nghe nói, sau Linh Đài cảnh đến nay vẫn chưa có ai thấy Thu Thủy kiếm của nàng ra khỏi vỏ.

Lần trước trận chiến trên bờ Kim Sa, nàng chẳng qua cũng chỉ tùy ý đánh ra một chiêu, đã đánh cho Hoàng Phủ Khang Bình cả người lẫn chim rơi xuống đất.

Mấy vị lão tổ giao hảo đều từng bí mật nghị luận, nhưng thủy chung không xác định được thực lực chân chính của nàng.

Tóm lại, hôm nay đã là Linh Đài cảnh hậu kỳ nho hồng lão tổ, từ trước đến nay hắn không kém bao nhiêu so với đệ tử hạch tâm của Học Cung, nhưng lại nói nếu là đối đầu với Liễu Nhược Lam Linh Đài cảnh sơ giai, hắn cũng không nắm chắc tất thắng, cho rằng nhiều nhất là bốn sáu phần.

Hơn nữa còn là Liễu Nhược Lam…

Đại phụ Vương thị, sâu không lường được!

Huống chi, hiện tại một đám tiểu bối Vương thị cũng đều cực kỳ ưu tú, tương lai tỷ lệ thăng cấp Linh Đài cảnh rất cao, ngay cả Vương Định Hải đời chữ "Định", những người chữ lót Thủ cũng đều dồn hết sức phát triển, rất có tư thế chuẩn bị tập thể trùng kích Linh Đài cảnh.

Đoán chừng không bao lâu nữa, Vương thị sẽ tiến vào Linh Đài cảnh Tỉnh phun kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà liên minh thông gia mơ hồ lấy Bình An Vương thị cầm đầu, dù sao, cho dù không đề cập tới những thủ đoạn tâm kế này, sau khi Bình An Vương thị trải qua mấy năm nay hao tâm tổn trí kinh doanh, tiềm lực mà Vương Thủ Triết thể hiện ra cũng thật sự đáng sợ.

Trên quảng trường.

Đại biểu Bát phẩm thế gia lần lượt tiến tới.

Đến cuối cùng, Vương Thủ Triết và Từ An Bang cùng ra sân, đương nhiên là thu hút sự chú ý.

Dựa theo lệ thường ngày, các quan viên vẫn an bài Trường Ninh Từ thị ngồi ghế thủ tịch.

Từ An Bang lại không ngồi mà nhìn về phía Vương Thủ Triết bên cạnh: "Thủ Triết à, thủ tịch bát phẩm này, ngươi hãy ngồi lên đi."

"Ngũ bá nói đùa." Vương Thủ Triết trực tiếp nhún nhường nói: "Ngài là trưởng bối, lại là thế gia bát phẩm lâu năm, đương nhiên ngài nên ngồi thủ tịch."

"Hổ thẹn không dám nhận, xấu hổ không dám nhận." Từ An Bang nghiêm mặt nói: "Bởi vì cái gọi là kẻ có tài mới được phép đứng đầu, ngày xưa ngươi khiêm tốn là không muốn khiến cho một vài thế gia chú ý, nhưng bây giờ đã không còn cần thiết, nên tích góp danh vọng, thì phải tích góp từng tí một. Như thế, có thể gom góp được nhiều vốn liếng để đối kháng với một gia tộc."

"Huống chi, Bắc Thần lão tổ nhà chúng ta đã bế tử quan trùng kích Thiên Nhân cảnh trong từ đường. Nếu thành, Trường

Ninh Từ thị ta chính là thất phẩm. Nếu không thành, Trường Ninh Từ thị ta có tư cách gì ngồi trên đầu ngươi?”

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, cảm thấy đúng là có chuyện như vậy, liền không hề rối rắm nữa, không kiêu ngạo không kiêu ngạo chắp tay nói: “Như vậy, đa tạ Ngũ bá nhường cho.”

Sau đó, sau khi Từ An Bang chiêu đãi quan viên hiệp thương, chiêu đãi quan viên sắc mặt khác thường, nhưng vẫn theo lời đổi chỗ ngồi, sau đó ôm mặt tươi cười chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Gia chủ Vương thị, mời vào thủ tịch Bát phẩm.”

“Đa tạ.”

Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng hoàn lễ, sau đó ở trước mắt bao người, ngồi lên thủ tịch bát phẩm.

Sắp xếp như vậy, trong nội bộ gia tộc thông gia ngược lại không cảm thấy gì, dù sao mọi người đều dần quen với việc lấy Vương Thủ Triết làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng trong mắt các gia tộc bát phẩm, cửu phẩm khác, lại hoàn toàn khác.

Trong ánh mắt của bọn họ, đều là không kìm được mà toát ra vẻ khiếp sợ. Bình An Vương thị, vậy mà đã phát triển đến tình trạng này?

Ngay cả thiên niên lão tam Trường Ninh Từ thị cũng chủ động nhường chức vị thủ tịch?

Nếu không phải thật sự cho rằng tự thẹn không bằng, ai cũng sẽ không đem vị trí của mình nhường đi ra ngoài. Gặp qua hai thế gia thực lực tương đương tranh đoạt ghế ngồi, lại chưa từng thấy qua thực lực so với người mạnh, còn nhường ghế.

Trong lúc nhất thời, chúng thế gia Cửu phẩm bàn tán sôi nổi, lại nhìn Vương thị thì ánh mắt đã khác hẳn.

Thủ tịch Bát phẩm, đó chính là gần với hai Thiên Nhân thế gia. Ngay cả năm đó khi Trụ Hiên lão tổ còn sống, cũng không có phong quang như vậy.

Mà khi ánh mắt của Vương Thủ Triết đảo qua những thế gia Bát Cửu phẩm kia, phần lớn gia chủ đều lộ ra nụ cười, trong ánh mắt bất giác có thêm chút ý uẩn lấy lòng.

Sau đó.

Lại là hai gia chủ Thiên Nhân thế gia, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn và Lôi Dương Vũ gần như đã thương lượng xong, không phân biệt trước sau vào trận.

Từ tổng thể thực lực mà nói, trên thực tế Thiên Nhân Hoàng Phủ thị mạnh hơn Thiên Nhân Lôi thị nửa bậc. Nhưng Lôi thị từ trước đến nay không phục Hoàng Phủ thị, khắp nơi đều sẽ tranh giành với nhau, ít nhất không cam lòng lạc hậu.

Chỗ ngồi của bọn họ cao hơn một tầng, phân thành một trái một phải, bất luận trước sau lớn nhỏ, miễn cho bọn họ tranh giành.

Thiên Nhân gia tộc vào trận, tự nhiên sẽ có khí tượng khác, rất nhiều gia chủ đều tự giác đứng lên, tỏ vẻ cung kính.

"Thủ Triết gia chủ." Lôi Dương Vũ vừa thấy Vương Thủ Triết liền chủ động đi ra nghênh đón, cười hàn huyên: "Nhanh chóng từ biệt đã nửa tháng, thật sự muốn Sát Lôi mỗ rồi."

Thấy hắn như vậy, Vương Thủ Triết cũng chỉ đành đứng dậy nghênh tiếp, chắp tay hoàn lễ: "Có thể gặp được gia chủ Dương Vũ, Thủ Triết cũng sinh lòng kích động."

Hai người tới gần, Lôi Dương Vũ trực tiếp kéo tay Vương Thủ Triết, thấp giọng nói: "Thủ Triết lão đệ, ngu huynh ủng hộ ngươi, lát nữa tuyệt đối không thể để cho Hoàng Phủ lão tặc chiếm tiện nghi. Rất nhiều sản nghiệp ở Tiền Mã trấn đều là Linh Mục thảo và linh vật tư, thuộc nghề nghiệp thượng du của Hoàng Phủ gia mục trường, ngươi bóp chặt một khối này, tương đương bóp cổ của Hoàng Phủ thị."

Đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu rõ điểm này, càng biết chưa chắc hắn đã có lòng tốt, chí ít có ý đồ mượn đao giết người, mượn lực ra sức.

Có điều, loại lấy lòng này cũng là thứ Vương Thủ Triết cần.

Thiên Nhân Lôi thị của ngươi muốn mượn cơ hội chèn ép Hoàng Phủ thị, ta đương nhiên có thể phối hợp, nhưng mà ngươi cũng không thể không xuất lực.

Lúc này hắn cũng âm thầm ghé vào tai hắn, thì thầm vài câu.

Lôi Dương Vũ vừa nghe, con mắt đều híp lại, vẻ mặt hiểu ý gật gật đầu: “Thủ Triết lão đệ, ta phát hiện ngươi thật đúng là không chịu thiệt. Được, ta liền theo ngươi làm việc.”

…

Chương 74: Vương thị khuếch trương! Khẩu vị của Thủ Triết thật lớn!

…

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn xa xa nhìn thấy một màn này, bất giác ánh mắt âm trầm vài phần.

Hắn giống như khinh thường hừ lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng trực tiếp ngồi vào ghế của hắn, ánh mắt nửa nhắm, tựa như đang tính toán gì đó.

Bỗng dưng.

Tiếng cười sang sảng của Lôi Dương Vũ từ bên cạnh truyền đến: ” cẩm Hoàn lão huynh, khí sắc ngươi không tệ nha.”

“Hừ!” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mở to mắt, sắc mặt âm trầm: “Lôi Dương Vũ, ngươi muốn nói gì?”

“Xin lỗi, ta chỉ là hiếu kỳ.” Lôi Dương Vũ ha hả cười nói: “Chi mạch nhà các ngươi phạm phải đại sự như vậy, hôm nay ngươi tới đây, là định đoạt được tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị sao?”

Mí mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nhảy lên hai cái, cười lạnh trả lời: “Lôi Dương Vũ, chuyện của Hoàng Phủ gia chúng ta có liên quan gì đến ngươi? Chẳng lẽ, ta còn có thể trơ mắt nhìn tài sản chi mạch rơi vào trong tay người khác?”

“Ha ha ha ha.” Lôi Dương Vũ cười phá lên: “Ta chỉ nghe được một câu chuyện nực cười, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị các ngươi đã bẫy chết Tiền Mã Hoàng Phủ thị, bắt bọn họ gánh tội không tính, còn giết người diệt khẩu bảo toàn bản thân, kết quả là còn muốn thâu tóm tài sản của người ta. Mưu lược hay lắm, quả thật là mưu lược tốt!”

Thanh âm Lôi Dương Vũ rất lớn, ngay cả quần chúng vây xem cũng nghe được. Trên mặt tất cả mọi người không khỏi lộ ra biểu tình tiêu chuẩn, vụng trộm nghị luận ầm ĩ.

Từ xưa đến nay, dân chúng đối với các loại dưa đều là vui mừng, ăn đến quên cả trời đất.

Mà ánh mắt của những thế gia Bát phẩm, thế gia Cửu phẩm, gia chủ đều có chút phức tạp.

Thân là thế gia, con đường tin tức của bọn họ hoàn toàn không phải những tán tu và bình dân kia có thể so sánh.

Ai cũng biết Thiên Nhân Hoàng Phủ thị và Tiền Mã Hoàng Phủ thị tốt đến mức gần như mặc chung quần, người sau từ trước đến nay đều là Thiên Nhân Hoàng là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Tiền Mã Hoàng Phủ thị cấu kết với âm Sát tông phản quốc, sao Thiên Nhân Hoàng Phủ thị có thể sạch sẽ, hoàn toàn không biết chuyện?

Hơn nữa, chuyện bữa tiệc ngày đêm cũng đã truyền ra, sau khi sự tình bại lộ, đường đường Hoa Diệp lão tổ lại đem nhân chứng quan trọng nhất là Hoàng Phủ Đức Vận trấn sát.

Đồ ngốc cũng nhìn ra được, đây là giết người diệt khẩu.

Chẳng qua Thiên Nhân Hoàng Phủ thị làm việc cẩn thận, không để lại chứng cứ xác thực mà thôi. Nhưng trong mắt tất cả thế gia, chuyện Thiên Nhân Hoàng Phủ thị và âm Sát tông tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Làm không tốt cấu kết với âm Sát Tông chính là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, Tiền Mã Hoàng Phủ thị chỉ bị đẩy ra khỏi chum.

Mọi người không nói ở trước mặt công chúng mà thôi, đã sớm có nghị luận riêng.

Đối với hành vi của Hoàng Phủ thị, trong lòng bọn họ cũng đều sinh ra hàn ý, có chút cảm giác trơ trẽn. Ít nhất trong lòng thầm nghĩ cách xa Hoàng Phủ thị một chút, không muốn có liên quan gì.

Bởi vì ngươi không biết khi nào, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị sẽ bán đứng ngươi vì một lý do nào đó.

Hiện giờ Lôi Dương Vũ bóc cái khăn này ra, đương nhiên khiến mọi người trong lòng nổi sóng, một mặt cảm thấy không đáng thay cho Tiền Mã Hoàng Phủ thị, mặt khác, ít nhiều cũng có một chút hương vị thỏ chết hồ ly.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng rõ ràng, nhưng thế gia Bát Cửu phẩm ngại mặt mũi cùng kiêng kị, ở trên các ghế đều là buồn bực không lên tiếng, nên uống trà thì uống trà, nên ăn điểm tâm thì ăn điểm tâm, phảng phất không nghe được lời của Lôi Dương Vũ.

Nhưng bình dân và đám tán tu lại không có cố kỵ bực này.

Không biết từ nơi nào xuất hiện một đám nhân sĩ biết chuyện, bắt đầu tỉ mỉ kể lại chuyện ngày đó.

Thiên Nhân Hoàng Phủ thị âm thầm cấu kết âm Sát tông phản quốc, sau khi âm mưu bị bại lộ lại để cho Tiền Mã Hoàng Phủ thị gánh nồi, đem mình ra sạch sẽ… Một loạt sự tình được bọn họ nói trầm bổng nhấp nhô, tường thực hữu cứ, phảng phất tận mắt nhìn thấy.

Hóa ra Tiền Mã Hoàng Phủ thị chỉ gánh tội thay, sau màn đen thủ thiên nhân Hoàng Phủ thị, chẳng những ung dung ngoài vòng pháp luật, còn chuẩn bị mưu đồ chiếm đoạt tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị!

Quần chúng ăn dưa nghe xong lập tức phẫn nộ không thôi.

Đương nhiên, cũng có thuần túy ăn dưa, bởi vì tin tức quá mức kích thích, cũng theo đó ồn ào truyền bá.

Tóm lại, lời đồn lan truyền với tốc độ nhanh như bệnh dịch.

Về phần chứng cứ gì gì đó, quan phủ Đại Càn mới cần chứng cứ. Dân chúng vui vẻ ăn dưa mà thôi, kích thích xong rồi, muốn chứng cứ gì?

Trong lúc nhất thời, lời nói Lôi Dương Vũ như một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng, trực tiếp nổ tung hơn phân nửa quảng trường.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ngồi ở trên ghế chủ tịch, sắc mặt khó coi đến cực hạn. Bị ánh mắt và đánh giá của nhiều người như vậy, hắn quả thực giống như là đặt mình trong lò lửa, đứng ngồi không yên.

Chiêu này quá độc ác, phảng phất như trực tiếp đánh vào trên bảy tấc của Hoàng Phủ thị. Lại liên tưởng đến vừa rồi Lôi Dương Vũ và Vương Thủ Triết xì xào bàn tán, Hoàng Phủ

Cẩm Hoàn làm sao còn có thể không nghĩ ra là Vương Thủ Triết ở sau lưng chỉ bảo?

Ngay lập tức, ánh mắt của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn giống như lưỡi đao nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết.

Mà Vương Thủ Triết cũng nhìn nhau cách không, chắp tay với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, nhe răng cười.

Phảng phất đang nói cho hắn biết: Không sai, chính là chiêu của ta, ngươi có thể làm gì được ta?

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, trong mắt Âm Quát hiện lên một tia hận ý.

Cũng may, lúc này, thành thủ Hạ Hầu Hoằng Đức cũng đến dưới sự vây quanh của đám thân vệ.

Chỉ thấy hắn long hành hổ bộ, sắc mặt uy nghiêm, một đôi mắt hổ nhìn quanh bốn phía, hiện trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay cả đám bình dân và tán tu vây xem cũng trở nên lặng ngắt như tờ.

“Mọi người đã đến đông đủ, bắt đầu đấu giá đi.”

Trên thực tế, tâm trạng Hạ Hầu Hoằng Đức rất tốt, tuy rằng Tiền Mã Hoàng Phủ thị xảy ra tai tiếng như vậy, nhưng hắn thân là thành thủ, không chỉ đích thân đốc thúc vụ án này, còn tiêu diệt một nhánh tà nhân của âm Sát Tông, cũng coi như là lập công.

Từ trước đến nay, hắn luôn làm việc mạnh mẽ phong hành, không thích lễ nghi phiền phức.

Ngay lập tức, liền có quan viên đi theo bưng một cái mâm gỗ tử đàn tiến lên, trong đó chồng chất một chồng giấy thật dày, bên trong có khế ước nhà cửa, cùng với khế ước gia đinh nô bộc.

Quan viên tiến lên cao giọng nói: “Tiền Mã trấn tài sản đấu giá chính thức bắt đầu. Hàng đấu giá số một, chiếm diện tích ba trăm mẫu trạch viện chủ, định giá bốn vạn càn kim.”

“Số hai đấu giá, Thiên Hồng Mục trang, tính có tám trăm hộ chăn nuôi, ba vạn mẫu ruộng nuôi, hàng tồn trâu bò hơn năm

ngàn con, ba vạn con cừu, một ngàn con ngựa, linh điền hạ phẩm tám mươi mẫu, Linh Giác Li Ngưu mười con. Tổng định giá, mười bảy vạn càn kim."

"Số ba đấu giá, tiền Mã nông trang, tính có năm trăm hộ tá điền, tính ra có hai vạn mẫu ruộng đậu, linh điền hạ phẩm bảy mươi mẫu, gia cầm gia súc bất kể, tổng định giá tám vạn càn kim."

"Số bốn đấu giá, thịnh vượng mục trang, tính toán có năm trăm hộ chăn nuôi, mục điền bốn vạn mẫu, hạ phẩm linh điền trăm mẫu, gia cầm gia súc gia súc không kể, tổng định giá chín vạn càn kim."

Sau đó là một số trang viên nhỏ sản xuất lương thực, cửa hàng trạch viện trong vệ thành Trường Ninh Vệ, đều là tài sản cố định được cất giữ lâu dài.

Sản nghiệp chủ yếu của Tiền Mã Hoàng Phủ thị là bốn đại nông trang kia, tổng định giá đạt tới ba mươi mấy vạn.

Nếu muốn thu thập tất cả tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, bao gồm chủ trạch, sợ rằng ít nhất cũng phải năm mươi mấy vạn càn kim.

Đây mới chỉ là tài sản cố định của bọn họ, một số tài chính lưu động, tài sản tài sản dễ vận chuyển, hoặc là danh họa đồ cổ, phỏng chừng đã sớm bị tịch thu.

Rốt cuộc là thế gia Bát phẩm, nội tình vẫn vô cùng hùng hậu.

Mà cùng lúc đó, Vương Thủ Triết cũng từ trong báo danh nghe được kỳ lạ, ba nông trang mục trang khổng lồ của tiền mã, đa số sản xuất đều là vật liệu cần thiết để nuôi trồng trong bãi chăn nuôi, mà số lượng dê bò mà Tiền Mã Hoàng Phủ thị nuôi dưỡng cũng không phải đặc biệt nhiều.

Vô cùng rõ ràng, sản xuất trong bãi cỏ, phần lớn đã cung ứng cho Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Loại dây chuyền sản nghiệp đơn giản này rất bình thường giữa các thế gia. Tàm trang của Bình An Vương thị cũng luôn cung cấp nguyên liệu tơ sống cho Trường Ninh Từ thị. Tiền Mã Hoàng Phủ thị gánh vác chăn nuôi, cũng bình thường, chưa nói tới bóc lột gì đó.

Nhưng nếu mấy căn cứ sản xuất thức ăn thức ăn này rơi vào tay người ngoài, hoặc là kẻ địch sao, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị liền khó chịu. Trong lúc nhất thời, bọn họ rất khó tìm được vật thay thế.

Vương Thủ Triết cũng đã sớm nắm giữ tình báo này, hôm nay đương nhiên là có chuẩn bị mà đến, chuẩn bị vật tay với Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

"Đấu giá chính thức bắt đầu." Quan viên cao giọng hô, "Đấu giá đầu tiên, là…"

"Chờ một chút!"

Vương Thủ Triết khoát tay, trực tiếp ngắt lời: "Đại nhân, ta có một đề nghị."

Quan viên kia thần sắc trì trệ, giống như có chút không vui. Nhưng vừa nhìn thấy lại là thủ tịch gia tộc Vương Thủ Triết của Bát phẩm Vương Thủ Triết ngắt lời hắn nói chuyện, liền nặn ra một nụ cười hòa ái nói: "Thì ra là gia chủ Bình An Vương thị, xin hỏi Thủ Triết gia chủ có đề nghị gì?"

Nếu đổi lại là Cửu phẩm thế gia tộc trưởng, hắn đã sớm quát lớn. Cho dù đổi lại là Bát phẩm thế gia phổ thông, hắn cũng sẽ không vẻ mặt ôn hoà như thế.

Nhưng Bình An Vương thị chẳng những ngồi lên thủ tịch bát phẩm, hơn nữa thế mạnh không ai bằng, ngay cả Thiên Nhân thế gia hắn cũng dám đối đầu. Nhân vật như vậy, hắn không thể đắc tội.

"Thời gian của mọi người đều rất quý giá, một cái đấu giá không khỏi quá lãng phí thời gian." Vương Thủ Triết chắp tay đề nghị: "Bằng không một lần đóng gói đấu giá, người trả giá cao sẽ được."

Bao gói đấu giá?

Quan viên giật nảy mình, Tiền Mã Hoàng Phủ thị đường đường là bát phẩm, tổng số gia sản rất khổng lồ, cho dù đã giảm giá, tổng giá đóng gói cũng phải năm mươi bốn vạn!

Đây là một khoản tiền khổng lồ giống như một con số trên trời.

Năm mươi bốn vạn!

Mua một viên Lục phẩm "Thăng Tiên đan" cũng là dư xài, còn thừa lại không ít.

Phải biết rằng, "Thăng Tiên Đan" chính là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ đỉnh phong, dùng để phụ trợ đột phá đến bảo đan Thiên Nhân cảnh, không những giá cả thưa thớt mà còn cực kỳ đắt đỏ.

Giấc mơ cả đời của rất nhiều tu sĩ Linh Đài cảnh chính là một viên Thăng Tiên đan. Nhưng trên thực tế, trên thế giới này, tuyệt đại đa số tu sĩ Linh Đài cảnh trước khi chết, ngay cả cơ duyên ngửi một cái cũng sẽ không có.

Bởi vậy có thể thấy được.

Năm mươi mấy vạn càn kim, là sức nặng cỡ nào. Phần lớn Thiên Nhân thế gia, một hơi cũng không lấy ra nhiều tiền mặt như vậy.

"Cái này…" Quan viên kia sao dám làm chủ, lập tức nhìn về phía Hạ Hầu Hoằng Đức: "Thành thủ đại nhân, ngài xem?"

Hạ Hầu Hoằng Đức cũng liếc mắt nhìn, từ xa đánh giá Vương Thủ Triết, năng lực và dã tâm của tiểu tử này thật sự vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lại muốn một hơi nuốt hết tất cả tài sản cố định của Tiền Mã Hoàng Phủ thị?

"Hạ Hầu thành thủ." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng đứng dậy nói: "Cái này không hợp quy tắc, vẫn là dựa theo quy củ ban đầu, từng cọc một đấu giá tương đối hợp lý."

Tai họa này tới quá vội vàng, mặc dù hắn có lòng chiếm lấy tất cả tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, cũng không đủ lực. Hắn phí sức lực, nhiều chỗ gán vay mượn, chẳng qua là vội vàng xoay xở bốn mươi vạn càn kim, chuẩn bị bắt lấy ba đại mục trang cực kỳ trọng yếu, ít nhất cũng phải bắt được hai đại mục trang.

Nếu bán đấu giá trọn gói, tiền hắn chuẩn bị sẽ còn lâu mới đủ.

"Quy củ?" Vương Thủ Triết vân đạm phong khinh cười vang nói: "Gia chủ Cẩm Hoàn thật biết nói đùa, trong luật pháp Đại Càn có một pháp quy nào đó, khi đấu giá gia sản Tội Thần, nhất định phải đấu giá từng cái một?"

“Không sai, Thủ Triết gia chủ nói đúng, thời gian của mọi người đều rất quý giá.” Lôi Dương Vũ Bang nói: “Việc gì cũng phải có một cái nhịp chứ, ha ha! Tại sao ngươi không có một cái đầu trâu đấu giá. Không đấu nổi thì đừng đập, ngồi xổm một bên xem náo nhiệt đi.”

“Lôi Dương Vũ!” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tức giận nói: “Ngươi và ta đều là gia chủ của Thiên Nhân thế gia, ngươi thật sự muốn làm bậy với ta sao?”

“Ôi chao, giọng điệu này của ngươi thật là bá đạo, khiến Lôi mỗ sợ hãi quá.” Lôi Dương Vũ cười quái gở nói: “Chẳng lẽ đường đường là Trường Ninh vệ của ta, chính là thiên hạ của Hoàng Phủ thị ngươi à? Thiên Nhân Lôi thị chúng ta ngay cả nói một câu công bằng cũng không có?”

Lôi Dương Vũ này hiển nhiên cũng là kẻ không sợ lớn chuyện, huống chi bây giờ chính là lúc Hoàng Phủ thị rơi xuống nước, lúc này không đánh chó rơi xuống nước chờ đợi khi nào?

Hai đại gia chủ Thiên Nhân thế gia giật mình.

Tự nhiên lại khiến cho quần chúng ăn dưa nhìn thấy một trận máu gà sôi trào, hưng phấn không thôi.

“Tất cả im lặng.” Hạ Hầu Hoằng Đức chợt cảm thấy đau đầu, việc này hiển nhiên là Vương Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị, muốn đánh Thiên Nhân Hoàng Phủ thị trở tay không kịp. Cũng không biết hắn thật sự muốn đoạt tất cả tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, còn chỉ là muốn nâng giá một đợt, thuần túy buồn nôn Hoàng Phủ Cẩm Hoàn một chút?

Tiểu tử này rốt cuộc đang tính toán gì? Chẳng lẽ thật sự muốn vạch mặt Hoàng Phủ thị sao?

Nhưng cuối cùng Hạ Hầu Hoằng Đức vẫn thiếu nhân tình của Vương Thủ Triết, vì cái gọi là nhân thủ mềm yếu, hợp tình hợp pháp hợp quy, đương nhiên hắn phải thiên vị một chút.

Ngay lập tức, Hạ Hầu Hoằng Đức có chút “không kiên nhẫn” nói: “Đại Càn cũng không có quy định như thế nào bán đấu giá, đúng lúc bản thành thủ một hồi còn có chuyện quan trọng, vậy liền đóng gói đấu giá.”

Lúc nói xong lời này, trong lòng Hạ Hầu Hoằng Đức nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, mấy ngày trước Vương Thủ Triết bán đại nhân tình cho hắn, không phải đã sớm tính toán tốt buổi đấu giá hôm nay rồi chứ?

Như vậy, tâm cơ của tiểu tử này không khỏi có chút thâm sâu a. Khó trách, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị lại ở trong tay hắn cùng chiến đấu như thế. Chỉ sợ, hôm nay hơn phân nửa còn phải tiếp tục chiến đấu.

Có Hạ Hầu Hoằng Đức mở miệng.

Việc này đương nhiên là giải quyết dứt khoát.

Quan viên kia cung kính lĩnh mệnh, sau đó xướng lên: "Buổi đấu giá chính thức bắt đầu, tất cả tài sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, một lần đóng gói đấu giá, giá khởi điểm là năm mươi bốn vạn càn kim."

"Năm mươi bốn vạn." Vương Thủ Triết giơ tay nói.

"Ngươi…" Hoàng Phủ Cẩm Hoàn gần như muốn phun ra một ngụm máu, ánh mắt như giết người nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: "Vương Thủ Triết, ngươi thật sự muốn đối đầu với Hoàng Phủ thị chúng ta như thế?"

"Ha ha! Dương Vũ gia chủ nói không sai." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Hoàng Phủ thị ngươi thật sự coi mình là Trường Ninh vệ là thiên hạ của mình, đấu giá bình thường mà thôi, đấu giá không nổi còn uy hiếp sao? Thủ Triết cũng sợ lắm."

Hắn và Lôi Dương Vũ ôm một ý định đồng dạng, đó chính là thừa dịp Hoàng Phủ gia hiện tại ở trong nước, đợi cơ hội liền đập mấy tảng đá xuống. Mặc dù đánh không chết hắn, lại có thể làm cho thanh danh và uy vọng của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, xuống dốc không phanh.

Theo những quần chúng ăn dưa kia không kiêng nể gì cười phá lên, trong ánh mắt của gia chủ Bát Cửu phẩm thế gia trên đài, cũng đều lộ ra vẻ khinh miệt cùng trào phúng.

Đường đường là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, không ngờ lại vô dụng như vậy, không những chuẩn bị nuốt hết tài phú chi mạch, mà còn không đấu giá được một thế gia bát phẩm.

Hướng gió của Trường Ninh vệ này, hình như có chút thay đổi rồi.

Mọi người nhìn về phía Vương Thủ Triết, cảm giác như đang nhìn một ngôi sao mới đang từ từ bay lên.

Quan viên bán đấu giá kia hiển nhiên cũng là hạng người hiểu được suy đoán tâm tư. Nhìn từ đề nghị mà Hạ Hầu Thành Thủ đáp ứng Vương Thủ Triết, hiển nhiên nội tâm Thành Thủ đại nhân nghiêng về phía Vương thị.

Lập tức, sắc mặt hắn cũng hơi trầm xuống nói: "Hoàng Phủ gia chủ, đây là đấu giá hội nghiêm túc. Ngươi muốn đấu thì đấu, không vỗ thì từ bỏ. Ta cảnh cáo ngươi, không được kêu giá lung tung. Nếu trong vòng ba ngày không trả nổi tiền, tuần phòng doanh thành thủ phủ chúng ta cũng không phải là ăn chay."

"Năm mươi lăm vạn!" Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sắc mặt lạnh lùng hét giá, nhiều hơn mười lăm vạn chỗ hổng, trong vòng ba ngày nghĩ biện pháp vẫn có thể làm được.

"Tiểu gia tức giận." Vương Thủ Triết lắc đầu nói: "Sáu mươi vạn."

"Ngươi…" Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tức giận nói: "Vương Thủ Triết, ngươi thật sự muốn bắt những mục trang kia sao? Vương thị các ngươi lại không nuôi gia súc, cần mục trang làm gì?"

"Ta không sao cả, ta chỉ là tham gia náo nhiệt mà thôi." Vương Thủ Triết cười híp mắt nói, "Tùy tiện đập mấy lần, nếu Hoàng Phủ gia chủ ra giá rất cao, ta liền lui, coi như là cho Trường Ninh vệ nhiều thêm một chút quỹ quỹ. Nếu như gia chủ không trả nổi tiền, ta liền thuận tay bắt lấy, coi như là đầu tư, sau mấy năm kinh doanh, tìm cơ hội chậm rãi bán ra cũng không lỗ. Gia chủ có thể tiếp tục…"

Tiếp tục, tiếp tục hồn ngươi a.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng muốn trực tiếp mở miệng mắng người, sáu mươi vạn? Có mấy Thiên Nhân thế gia, có thể một hơi xuất ra sáu mươi vạn?

"Được được được!"

Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lúc đỏ lúc trắng: “Vương Thủ Triết, ngươi đủ tàn nhẫn, chúng ta chờ xem.”

“Thành thủ đại nhân.” Vương Thủ Triết chắp tay nói với Hạ Hầu Hoằng Đức: “Ta tố cáo Hoàng Phủ thế gia, hắn đang uy hiếp ta. Nếu gần đây ta xảy ra chuyện, nhất định là Hoàng Phủ thị làm. Căn cứ vào việc gặp phải uy hiếp, ta xin điều động một Tuần Phòng doanh bảo vệ ta.”

“Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ngươi thủ thành cho bổn thành yên tĩnh một chút, đừng làm cho bổn thành phát bực.” Gần đây Hạ Hầu Hoằng Đức cực kỳ bất mãn với Hoàng Phủ thị, nếu không có người của Vương Thủ Triết giết chết âm Sát tông, nói không chừng, trước khi hắn điều nhiệm sẽ xảy ra một chuyện lớn.

“Hạ Hầu thành thủ, ta chẳng qua là đấu giá thất bại, có chút tức giận mà thôi.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chắp tay nói: “Hoàng Phủ thị ta chính là thế gia thủ pháp, tuyệt đối sẽ không vi phạm luật pháp Đại Càn.”

“Còn ngươi nữa, Thủ Triết gia chủ.” Hạ Hầu Hoằng Đức trừng mắt nói: “Giám phòng doanh của phủ thủ thành ta, có trách nhiệm bảo vệ thành an dân, không thể làm bảo tiêu cá nhân của ngươi.”

Dừng một chút, hắn lại nhíu mày móc ra một vật: “Vật này là Xuyên Vân pháo, chính là vật cầu viện trong quân, chỉ cần ngươi không vượt qua thành thủ phủ trăm dặm, thành thủ phủ đều có thể nhận được tin tức cầu viện. Chỉ có một lần, ngươi chớ có làm ẩu.”

Quả nhiên là niềm vui ngoài ý muốn.

Vương Thủ Triết cũng chỉ thuận miệng nói xấu hai câu Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mà thôi, thật ra hắn biết, Hoàng Phủ gia tộc đang nghẹn đại chiêu, quả quyết không có khả năng phái Hoa Diệp lão tổ trực tiếp ám sát hắn.

Tuy nhiên, sau khi thuận tiện lấy được tài sản cố định của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, còn được bảo vật cầu viện xuyên vân pháo, tự nhiên càng thêm vui mừng.

Chỉ tiếc, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn nằm mơ cũng không ngờ được, mấy mục trang kia nếu rơi vào trong tay Vương Thủ

Triết hắn, sẽ có bao nhiêu tác dụng? Nếu như biết được, chỉ sợ gãy tay đứt chân cũng phải vỗ xuống.

…

Chương 75: Ngoại trừ có tiền và soái, ngươi còn có cái gì?

…

Bên kia.

Vất vả lắm mới kết thúc đấu giá, sau khi trở lại chủ trạch của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, cuối cùng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng không cần kiềm chế sự tức giận của mình nữa.

“Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Hay cho Lôi Dương Vũ ngươi! Hay cho tên Vương Thủ Triết nhà ngươi! Thù này không báo, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ta thề không làm người!”

Hắn tức giận đến một cước đạp đổ cái bàn đá trong sân, vẫn cảm thấy chưa hả giận, trực tiếp nện một quyền vào thạch đỉnh dùng để huấn luyện bên cạnh.

“Ầm!!”

Đỉnh đá lập tức nổ thành vô số mảnh vỡ.

Mảnh vỡ vẩy ra bốn phía, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hoàn toàn không thèm để ý. Hắn có huyền khí hộ thể, loại đá vụn vẩy ra này không đợi đụng phải hắn sẽ bị huyền khí hộ thể bắn ngược trở ra.

Đập xong thạch đỉnh, hắn ta còn cảm thấy chưa hả giận, muốn tiếp tục trút giận lên những thứ khác trong sân.

“Ai~ gia chủ, gia chủ, ngài bớt giận, bớt giận.”

Đại quản gia theo vào bị hoảng sợ, vội xông lên ngăn cản Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sao có thể nghe lời hắn?

Hắn tùy tiện dùng lực liền hất lão quản gia ra, sau đó nhấc chân, lại đạp ngã một gốc cây cảnh quan.

Khuôn mặt già nua của quản gia nhất thời nhăn nhó như quả mướp đắng.

Thạch đỉnh, bàn đá này đều là chuyên môn chế tạo, ngay cả Cảnh Quan Thụ cũng là cây cổ thụ trên trăm năm, cộng lại ít nhất cũng có giá trị trên trăm càn kim. Lần này coi như là giày xéo.

Tiền trong nhà đều bị điều đi, trong sổ cũng không có bao nhiêu tiền a!

Nhưng hắn cũng không dám phàn nàn, cũng không dám vào lúc này đi xúc phạm gia chủ, càng không dám mặc cho Hoàng Phủ Cẩm Hoàn phát tiết xuống dưới, chỉ có thể cố nén sợ hãi khuyên nhủ: "Gia chủ, tức giận không giải quyết được vấn đề. Ngài phải tỉnh táo lại, mới có thể để cho những gia hỏa bỏ đá xuống giếng kia trả giá thật lớn, ngài nói có đúng hay không?"

"Ngươi nói đúng, là phải để cho bọn họ trả giá đắt."

Nghe nói như thế, đầu Hoàng Phủ Cẩm Hoàn gần như bị lửa giận lấp đầy cuối cùng hơi tỉnh táo một chút.

Hắn chắp tay sau lưng, cười lạnh không ngớt: "Một lần rút ra mấy chục vạn càn kim, chỉ vì để khiến ta chán ghét một phen, ta ngược lại muốn xem hắn chuẩn bị làm sao để xử lý. Làm ăn chăn nuôi nào có dễ làm như vậy?"

"Đúng đúng đúng!" Lão quản gia ra sức gật đầu: "Ngươi nói đúng."

"Yêu cầu của ngành chăn nuôi cũng không thấp đối với kỹ thuật chuyên nghiệp, Hoàng Phủ thị ta cũng kinh doanh mấy trăm năm mới phát triển bãi chăn nuôi đến quy mô như bây giờ." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn càng nói càng có lòng tin, ánh mắt cũng dần dần trở nên sắc bén: "Bọn họ một đám người Hán ngoài cửa, tùy tiện vào ngành chăn nuôi trong quân đội, còn không nhất định phải bồi thường bao nhiêu tiền. Đến lúc đó ngay cả khóc cũng không có chỗ mà khóc."

"Đúng đúng đúng! Ngài nói cũng đúng!"

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Sau buổi đấu giá gia sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, thoáng một cái đã qua gần nửa tháng, các tiếng ồn ào và nghị luận dần dần kết thúc.

Danh tiếng và uy vọng của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị trong sự kiện này rớt xuống ngàn trượng, không còn khí tượng cao cao tại thượng ngày xưa, khiến người ta kính ngưỡng Thiên Nhân thế gia nữa.

Bình An Vương thị lại nhân cơ hội này hung hăng tăng thêm một đợt danh vọng, thoáng cái liền ở Trường Ninh vệ trở nên chạm tay có thể bỏng, ngay cả tộc nhân bình thường của Bình An Vương thị cũng trở thành bánh trái thơm ngon, rất được khen ngợi.

Trường Ninh vệ có ba đan phường.

Ba tòa Đan phường này thuộc ba thế lực, trong đó có một Đan phường, chính là do Trường Ninh Từ thị kinh doanh.

Một thế gia càng phát triển lên trên, nhân đinh sẽ càng nhiều, nhu cầu đối với đan dược cấp thấp sẽ dần dần tăng lớn. Dưới loại tình huống này, nếu như tất cả đan dược đều phải dựa vào mua sắm đối ngoại, thứ nhất là dễ dàng khiến người ta ngăn chặn cổ họng, thứ hai, trên chi phí cũng ăn không tiêu.

Đừng thấy "Tiểu Bồi Nguyên Đan" chỉ cần có một viên Thập Càn Kim, nhưng số lượng tăng lên thì vẫn là một khoản chi tiêu khổng lồ như trước.

Một gia tộc hễ có lòng muốn lớn, hơn phân nửa đều sẽ bồi dưỡng luyện đan sư thuộc về mình.

Cho dù chỉ là một luyện đan sư nhất giai thành thục, tích lũy tháng ngày cũng có thể tiết kiệm cho gia tộc rất nhiều chi tiêu.

Lão Thất đời chữ "Thủ" của Bình An Vương thị, Vương Thủ Nghiệp, chính là luyện đan sư đầu tiên do Vương thị bồi dưỡng.

Hắn từ nhỏ đã được sắp xếp trong Đan phường của Trường Ninh Từ thị, đi theo luyện đan sư học tập tri thức luyện đan, hiện giờ đã hơn chín năm. Dựa vào cố gắng của mình, cùng với sự trợ giúp của gia tộc, hắn đi trên con đường luyện đan coi như là thuận buồm xuôi gió, hiện giờ đã là một luyện đan sư nhất giai tương đối thành thục rồi.

Một ngày này.

Vương Thủ Nghiệp vẫn như thường lệ, đầu tiên là đến chỗ sư phụ Từ Ninh Siêu thỉnh an một phen, tiện đường thỉnh giáo mấy vấn đề trăm mối vẫn không thể giải được, sau đó sáng tỏ thông suốt, đi đến đan lô phòng trong hậu viện Đan Phường.

Phòng luyện đan này là phòng luyện đan nhất giai tiêu chuẩn, từ thiết kế kết cấu, đến nhiên liệu luyện đan lô sử dụng, đều vẻn vẹn chỉ có thể luyện chế đan dược nhất giai.

Trong đan lô phòng, lô hỏa đang vượng.

Nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp đi vào, hai đồng tử đang quạt ở trước lò luyện đan vội vàng đứng lên chắp tay hành lễ: "Thất công tử."

Bọn họ là đồng tử luân phiên của lò Tư Táo.

Trong đan lô phòng dành riêng cho Vương Thủ Nghiệp, tổng cộng có bốn đồng tử chuyên thuộc về lò đan giống như bọn họ.

Bọn họ năm nay mới mười bốn mười lăm tuổi, đều là nam hài từ gia đinh gia đình hoặc là tá điền trong hệ thống tuyển chọn ra, ai cũng thông minh lanh lợi, cũng có tư chất tu luyện nhất định.

Bọn họ bắt đầu làm trợ thủ cho Vương Thủ Nghiệp từ năm mười hai tuổi. Học được mấy năm, đợi khi bọn họ học xong kiến thức cơ bản về luyện đan, cũng quen thuộc quá trình luyện đan, liền có thể bắt đầu học luyện đan.

Lúc trước Vương Thủ Nghiệp cũng đến đây như vậy.

Chờ khi tay nghề của bọn họ đều trưởng thành, Bình An Vương thị đã có một bộ lò luyện đan của riêng mình.

Cũng chỉ có loại quan hệ thông gia như Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị, hơn nữa Vương thị âm thầm đưa ra không ít chỗ tốt, mới có thể thực hiện thao tác như vậy. Bằng không mà nói, bất kỳ đan phường nào cũng không có khả năng thay gia tộc khác bồi dưỡng Luyện Đan Sư.

"Miễn lễ."

Vương Thủ Nghiệp khoát tay áo, nhắc nhở: "Một lò Tiểu Bồi Nguyên Đan này, phải chú ý theo dõi kỹ càng cho ta. Sư phụ ta nói, nếu một lò Tiểu Bồi Nguyên Đan này tỉ lệ thành đan đạt

tới bảy thành, thì có thể buông tay để cho ta thử một lần đan dược nhị giai.”

Tiểu Bồi Nguyên Đan chính là đan dược cấp một sử dụng rộng rãi nhất, bất kỳ gia tộc nào cũng không thể thiếu.

Chỉ cần có thể luyện chế ra thì không lo không có thị trường, những năm gần đây Vương Thủ Nghiệp luyện chế nhiều nhất chính là Tiểu Bồi Nguyên Đan.

Đại đa số nguyên vật liệu trong đó đều là do Bình An Vương thị cung ứng, mà Vương Thủ Nghiệp đã mất hơn hai vạn càn kim.

Không sai, chính là lỗ.

Từ trước đến nay bồi dưỡng Luyện Đan Sư hao tổn rất lớn. Một vị Luyện Đan Sư, chỉ có ở trong vô số thất bại không ngừng tích góp kinh nghiệm, mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Bởi vì người luyện chế Tiểu Bồi Nguyên Đan rất nhiều, giá cả thủy chung không vượt qua Thập Càn Kim một viên.

Mà chi phí luyện chế một lò Tiểu Bồi Nguyên Đan phải đạt tới sáu mươi càn kim. Một lò này, cuối cùng có thể thành đan chỉ có đạt tới sáu viên, mới không lỗ vốn. Đạt đến trình độ này, cũng miễn cưỡng xem như một luyện đan sư nhất giai.

Mà Vương Thủ Nghiệp hiện giờ, tỷ lệ thành đan một lò Tiểu Bồi Nguyên Đan trung bình là sáu, ba viên, đa số đều là từ sáu đến bảy viên, ngẫu nhiên mới có thể không cẩn thận thất thủ, xuất hiện không đến sáu viên.

Nếu hắn có thể duy trì trình độ một lò ra bảy viên đan dược trong thời gian dài thì có thể duy trì lợi nhuận lâu dài. Hai vạn càn kim mà Vương thị mất trước đó cũng có thể kiếm lại được từng chút một.

“Thật sao?!”

Vừa nghe nói có thể thử luyện chế đan dược cấp hai, Tư Lô đồng tử đang trực trực lập tức không dám tin mà mở to hai mắt nhìn.

“Đương nhiên là thật.” Vương Thủ Nghiệp trừng mắt nhìn bọn họ một cái: “Ta còn có thể lừa gạt các ngươi hay sao?”

“Quá tốt rồi!!”

Các đồng tử Tư Lô Lô nhất thời hưng phấn lên.

Bọn họ biết Thất công tử đã sớm bắt đầu học các loại tri thức lý thuyết về đan dược nhị giai, một khi trở thành luyện đan sư nhị giai chân chính, thân phận địa vị tự nhiên lại khác.

Thân phận địa vị của những đồng tử Tư Lô như bọn họ cũng sẽ nước lên thì thuyền lên theo.

Trong lúc nhất thời, tất cả bọn họ đều trở nên hăng hái mười phần, thời điểm khống chế độ lửa cũng trở nên đặc biệt chăm chú.

Đương nhiên Vương Thủ Nghiệp cũng là thao tác luyện đan vô cùng thành thạo.

Hơn hai canh giờ sau, lò đan được mở ra trong một vùng hơi nóng bốc hơi.

“Một, hai, ba, bốn…” Đám đồng tử Tư Lô lập tức tiến tới đếm, vừa đếm còn vừa lớn tiếng báo số.

Trái tim Vương Thủ Nghiệp lập tức nhấc lên.

“Sáu… Bảy!” Đám đồng tử trong lò Tư hưng phấn không thôi: “Thất công tử, ra bảy viên Tiểu Bồi Nguyên Đan!”

“Phù! Thật quá tốt!”

Vương Thủ Nghiệp thở phào nhẹ nhõm, cũng hưng phấn theo.

Đây đã là liên tục ba lô Tiểu Bồi Nguyên Đan thành đan đạt tới bảy viên, ý nghĩa một lò này hắn kiếm được mười càn kim. Đồng thời cũng ý nghĩa, trình độ gần đây của hắn lại tăng lên một chút!

Vương Thủ Nghiệp không khỏi vui mừng nhướng mày.

Kỳ thật những năm gần đây, áp lực của hắn cũng rất lớn.

Năm mươi năm Tử Diệp Hà Thủ Ô cùng với tài liệu phụ trợ chi phí không thấp, cung cấp của Tứ ca lại chưa bao giờ gián đoạn. Lúc đầu hắn luyện một lò phế một lò, trực tiếp lỗ vốn không có về, lại dần dần có tỷ lệ một đến hai viên thành đan, cho tới bây giờ, hơn chín năm sau, tỉ lệ thành đan mới đạt đến sáu bảy viên.

Trong đó gian khổ cùng áp lực, quả thực khó có thể cùng người ngoài nói rõ.

Tin tức Vương Thủ Nghiệp lại một lần nữa thành công luyện chế ra bảy viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Đan Phường.

Điều này có nghĩa là, hắn đã trở thành một luyện đan sư thành thục nhất giai có thể kiếm tiền ổn định, chứ không phải là luyện đan sư có thể luyện chế đan dược nhất giai trên nghĩa hẹp.

Luyện Đan Sư đạt tới cấp bậc này, đi bất kỳ đan phường nào đều có thể đứng vững gót chân, cũng có được địa vị xã hội nhất định.

Cùng lúc đó.

Đan phường Từ thị gần mặt đường, hai vị luyện đan sư nhất giai tọa trấn sau khi nhận được tin tức này, cũng đều hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ đều là những người trung niên hơn năm mươi tuổi, nghĩ đến lúc trước luyện đan sư nhất giai có thể kiếm tiền, thì đã chịu đựng hơn ba mươi năm.

Nhưng Vương Thủ Nghiệp người ta mới chỉ có chín năm.

Thật sự là người so với người còn muốn chết, hàng so với hàng cũng phải ném a!

Luyện Đan Sư trung niên âm u nói: “Vương Thủ Nghiệp này… Ngoại trừ gia thế tốt, trong nhà có tiền, lại có một bộ túi da tốt, thì có cái nào so được với chúng ta?”

“Nhớ ngày đó, chúng ta đều là người có tư chất luyện đan.” Luyện đan sư trung niên Ất cũng có chút không phục: “Sau khi bái sư học nghệ bắt đầu từ tư lô đồng tử, có bước nào không gian khổ vô cùng? Ngẫu nhiên có cơ hội luyện một lò đan cũng là tạ thiên tạ địa. Vương Thủ Nghiệp này cũng là dựa vào gia tộc có tiền mới có thể không tính toán chi phí, một lò tiếp một lò luyện chế. Tất cả đều là năng lực chồng chất ra.”

“Nếu ta có loại gia thế này, ta cam đoan sẽ nhanh hơn hắn.”

Đang lúc hai vị Luyện Đan Sư trung niên than thở chua chát không thôi.

Công xưởng luyện đan.

Bỗng nhiên, xuất hiện hai nhóm thiếu nữ.

Trong đó có một đợt thiếu nữ, cầm đầu là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, mặc váy tơ tằm màu xanh lam, lớn lên xinh đẹp, khí chất cũng dịu dàng.

Mà nhóm thủ lĩnh còn lại là một thiếu nữ mặc trang phục Hỏa Linh tằm màu đỏ thắm, thanh xuân tràn trề, dung mạo xinh đẹp, có cảm giác như là quả ớt nhỏ.

Hai người bọn họ đều mang theo bốn năm người bạn nữ tuổi tác xấp xỉ, được vây quanh rộng rãi, hiển nhiên đều có lai lịch không tầm thường.

Thiếu nữ mặc trang phục màu đỏ nhìn thiếu nữ váy màu xanh nước biển một cái, trong mắt lộ ra một tia trào phúng: "Hoàng Phủ Thiến Thiến, ngươi lại còn có mặt mũi chạy đến ủng hộ gia đình chúng ta thủ nghiệp? Chẳng lẽ ngươi không biết, Hoàng Phủ thị các ngươi cùng Vương thị chúng ta náo thành cái dạng gì sao?"

"Lôi Nhan Vận, Thủ Nghiệp không phải là của nhà các ngươi, ngươi cũng không phải của Vương thị." Hoàng Phủ Thiến Thiến giận dữ nói, "Giữa các thế gia xuất hiện chút mâu thuẫn, cũng là không thể tránh khỏi, điều này không thể ảnh hưởng đến tình cảm thần thánh của ta và Thủ Nghiệp."

Từ cuộc đối thoại của hai cô nương này mà xem, quả nhiên lai lịch cũng không nhỏ. Một người là cô nương của Hoàng Phủ thị, một người lại là tiểu thư của Lôi thị.

Trước đó người ủng hộ Vương Thủ Nghiệp hiển nhiên không chỉ có hai vị này, chỉ có điều những người gia thế không bằng người khác đều đã bị các nàng chèn ép xuống dưới. Mà giữa hai người các nàng, thân phận phảng phất như không ai phục ai.

Lại tới nữa rồi!

Luyện Đan Sư trung niên, Giáp và Ất thấy vậy đều âm thầm lắc đầu không thôi.

Đầu năm nay tiểu cô nương à, thật là không biết xấu hổ là cái gì.

Ở khi bọn họ còn trẻ tuổi, tiểu cô nương thật bao hàm thận trọng a, đừng nói đuổi theo nam tử, bọn họ chính kinh đuổi theo cô nương người ta cũng không nhìn ngươi một cái đấy.

Ài! Thế phong nhật hạ, lòng người không cổ xưa.

Trong mắt Hoàng Phủ Thiến Thiến và Lôi Nhan Vận đều lộ ra vẻ địch ý nồng đậm.

Sau đó, mỗi người đưa ra biểu ngữ mà tùy hành giả đã chuẩn bị sẵn.

Trên đó đều viết.

"Chúc mừng Thủ Nghiệp trở thành luyện đan sư nhất giai trẻ tuổi kiệt xuất nhất Trường Ninh vệ."

"Cầu chúc Thủ Nghiệp sớm ngày trở thành luyện đan sư nhị giai trẻ tuổi nhất của Trường Ninh vệ."

Sau đó hai cô nương, lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, căm thù lẫn nhau không thôi.

Vương Thủ Nghiệp nhận được tin tức vội vàng chạy ra, vội vàng chắp tay cảm tạ hai vị tiểu cô nương. Cũng bày tỏ, hắn vẫn chỉ là người mới học luyện đan, không đảm đương nổi hai chữ kiệt xuất, hổ thẹn với tình yêu của hai vị cô nương.

"Thủ Nghiệp, nghe nói ngươi sắp bắt đầu luyện chế Bồi Nguyên Đan nhị giai rồi." Hoàng Phủ Thiến Thiến nói, "Ta cũng không ủng hộ gì, mấy gốc Tử Diệp Hà Thủ Ô trăm năm này cầm đi luyện tay một chút."

"Thủ Nghiệp, con chớ lấy đồ của nàng ta." Lôi Nhan Vận khuyên: "Tâm cơ của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị đều quá sâu, nói không chừng một ngày nào đó sẽ hố chết con. Thủ Nghiệp, hay là con đi Đan phường Lôi thị chúng ta đi, tổ gia gia ta nói rất thưởng thức con, ông ấy cam đoan có thể dạy con thật tốt."

"Lôi Nhan Vận, ngươi nói hươu nói vượn." Hoàng Phủ Thiến Thiến tức giận đến giậm chân không thôi. "Ta thấy ngươi mới là không có hảo ý, định đào Thủ Nghiệp đến ở rể sao?"

"Ta cũng không nói muốn thủ Nghiệp ở rể, ta chỉ là muốn giúp Thủ Nghiệp mà thôi."

“Không có lòng tốt, ngươi nhất định là muốn Từ Đồ Chi. Ta thì không giống vậy, cho dù Thủ Nghiệp bảo ta bỏ trốn cũng được.”

Ngươi một câu ta một câu, lại nghe được Luyện Đan Sư trung niên Giáp cùng Ất, nhìn nhau một cái, sau đó sắc mặt nặng nề lắc đầu không thôi, thế phong nhật hạ, thế phong nhật hạ.

Tuy nhiên, hiện tại bọn họ đã không dám nói trước mặt Vương Thủ Nghiệp không tốt.

Trong Đan phường, một vị Luyện Đan Sư đầu trọc nào đó đã bị những nữ hài tử kia lấy bao tải.

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp lại tràn đầy chua xót, Vương Thủ Nghiệp hắn chỉ muốn yên lặng học luyện đan mà thôi, sao lại khó khăn như vậy chứ? Những đại tiểu thư này, thật sự quá phiền phức.

Đang bất đắc dĩ.

Một giọng nói hơi khàn khàn lại lộ ra vẻ kiều mị vang lên: “Khanh khách! Thủ Nghiệp, ngươi thật là náo nhiệt a.” Trong khi nói chuyện, bên ngoài Đan phường Từ thị, một bóng người xinh đẹp chợt lóe tiến vào.

Lúc nàng đến giống như một cơn gió thổi qua toàn bộ cửa Đan phường của Từ thị.

Khiến Luyện Đan Sư trung niên Giáp và Ất, cùng với một số tán khách nhìn thấy mà trợn tròn mắt.

Xích giáp hắc quân của nữ tử kia, thân hình cao lớn mạnh mẽ, trang phục Huyền Vũ nữ màu lửa đỏ cũng không phải do tơ linh tàm chế tác, mà là một áo giáp da do da hỏa hệ tam giai yêu thú gia công rèn đúc thành.

Giáp da màu đỏ kia cũng không phải mới tinh, có nhiều chỗ móng vuốt sắc bén hoặc dấu vết bị hung vật cắn xé. Nhưng hiển nhiên nàng đối với chiến giáp vô cùng bảo vệ, chỗ tàn phá đều được xử lý tỉ mỉ, thường xuyên xử lý, có một tầng ánh sáng bên trong nhàn nhạt.

Bên hông nàng còn giắt một thanh trường kiếm, vỏ kiếm làm bằng da mài cát cũ kỹ mà không bẩn, chuôi kiếm do nắm trường kỳ nên có một lớp bao tương dày. Có thể thấy được,

thanh kiếm này cũng không phải là hàng giả, mà là sát khí chân chính.

Dưới trướng Hắc Ám giương lên, lờ mờ có thể thấy được chỗ cổ trắng nõn thon dài của nàng có một vết sẹo bằng móng vuốt. Dưới khí chất oai hùng hiên ngang của nàng, lại giống như lộ ra một luồng sát khí nồng đậm.

"Đây là…"

Hai tiểu cô nương Hoàng Phủ Thiến Thiến và Lôi Nhan Vận thấy nữ tử này thân mật gọi Thủ Nghiệp, lập tức lộ ra vẻ bất thiện như lâm đại địch, hơn nữa vẻ mặt của các nàng cũng hết sức ngưng trọng và nghiêm túc.

Nàng thân thể mềm mại cường tráng, dung mạo xinh đẹp bên trong lại có chút dã tính, phảng phất một đầu săn báo săn giống cái trở về, tản ra một cỗ mị lực thành thục khó nói nên lời.

Khác với nữ tử thế gia nuôi lớn trong nhà kính Trường Ninh vệ này, trên khí chất có sự khác biệt rất lớn.

Vừa nhìn thấy nữ tử này, đôi mắt Vương Thủ Nghiệp cũng sáng lên, vừa định nói chuyện, lại bị nữ tử kia kéo cánh tay lại, giống như không cho hắn nói chuyện, kéo hắn đi vào bên trong, giọng nói thân mật nói: "Thủ Nghiệp, lần này ta tới đây, là tìm ngươi có chuyện quan trọng đấy. Đi, chúng ta đến phòng của ngươi nói chuyện."

Sau khi trơ mắt nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp bị nàng cưỡng ép áp giải đi.

Hai nữ tử quý tộc đều hai mặt nhìn nhau, sau khi tức giận lại cảm nhận được uy hiếp nồng đậm. So với khí chất thành thục kiều diễm của nữ tử này, hai tiểu thư nguyên bản tư sắc không tầm thường của các nàng, chỉ một thoáng biến thành như nha đầu chưa nở lông.

So với các oanh oanh yến yến mà các nàng từng chạy, không cùng một đẳng cấp.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, liền hiểu ý của đối phương. Vẫn giống như trước kia, dẹp yên bên ngoài. Hai người hung hăng đi vào theo.

Luyện Đan Sư trung niên Giáp và Ất thì thấy tròng mắt đều lồi ra.

Thương phong bại tục như thế, thương phong bại tục như thế.

Nhưng tại sao lại không có cô nương, đối với bọn họ làm chuyện phong bại tục chứ?

Vương Thủ Nghiệp kia lại có cái gì tốt?

Không phải chỉ là gia thế tốt sao!

Trông rất tốt!

Còn rất nhiều tiền sao?

Hừ, có gì ghê gớm chứ!

Luyện Đan Sư trung niên Giáp và Ất, càng nghĩ càng bi phẫn, càng nghĩ càng thương tâm, tại sao chênh lệch giữa người và người lại lớn như vậy?

…

Chương 76: Ta chỉ muốn yên lặng luyện đan mà thôi.

…

Nữ tử mạnh mẽ mang Vương Thủ Nghiệp đi đương nhiên không phải người ngoài, mà là Tứ tỷ tỷ Vương Lạc Đồng của Vương Thủ Nghiệp.

Bây giờ Vương Lạc Đồng đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng bề ngoài cũng chỉ mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi mà thôi.

Khí chất của nàng càng thêm thong dong kiều mị, giống như một trái đào đào mang theo mị lực trí mạng. Nhưng nàng trong lúc lơ đãng tiết ra một tia sát khí, lại mang cho người ta khí tức mãnh thú nguy hiểm.

Bây giờ, nàng hoàn toàn khác với thiếu nữ đã đứng trước mặt Vương Thủ Triết lúc trước, có chút mảnh mai yếu đuối, lại có chút ủy khuất ủy khuất.

“Tứ tỷ tỷ.”

Vừa về đến phòng, Vương Thủ Nghiệp lập tức cung kính hành lễ với Vương Lạc Đồng, sau đó lấy ra linh trà trân quý của mình, bắt đầu pha trà cho tỷ tỷ.

Mặc dù hắn là trực mạch của Vương thị, nhưng đãi ngộ trong đan phường này cũng không khác gì luyện đan sư cùng cấp bậc, gian phòng cũng là tiêu chuẩn.

Bất quá, phòng của hắn bố trí rất tỉ mỉ, mấy món bài trí vô cùng đơn giản, mấy bức tranh chữ, liền làm nổi bật lên bầu không khí ấm áp, nhìn ra được tiêu phí không ít tâm tư.

Điều này cũng thể hiện ra tính cách, kiên nhẫn, cẩn thận của Vương Thủ Nghiệp từ bên cạnh, có thể chịu khổ, gặp được xảo tư ở những nơi nhỏ bé.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước trong số rất nhiều con cháu Vương thị, Vương Thủ Triết chỉ chọn hắn để học tập thuật luyện đan.

Sau khi pha trà như nước chảy mây trôi, Vương Thủ Nghiệp hai tay dâng chén trà cho tỷ tỷ Vương Lạc Đồng: "Tứ tỷ, mùa này nên chuẩn bị cho mùa thu đông đi săn chứ? Sao hôm nay tỷ rảnh rỗi đến thăm muội?"

Săn bắn mùa thu đông, từ trước đến nay đều là ngày lễ săn bắn truyền thống của Huyền Vũ thế gia.

Thứ nhất, có thể bổ sung linh thực cho tộc nhân, thứ hai, cũng có thể rèn luyện thế hệ trẻ tuổi mới, nhắc nhở bọn họ không nên quên sự gian khổ và công tích khai hoang của tổ tiên Lam Lộ Lam Lũ.

Hiện giờ, rất nhiều Huyền Vũ thế gia, nhất là Huyền Vũ thế gia ở khu vực phồn hoa đều đã coi săn bắn mùa thu đông trở thành ngày lễ thuần túy, cũng rất ít có thể thật sự xâm nhập vào ngoại vực thăm dò, săn giết hung thú, nhưng Vương thị vẫn luôn kiên trì truyền thống này.

Vương Lạc Đồng từ trước đến nay luôn là người ủng hộ trung thành của săn Thu Đông, hàng năm nàng sẽ tích cực tham dự, chuẩn bị nghiêm túc, biểu hiện cũng rất tốt.

Cho nên, Vương Thủ Nghiệp mới buồn bực vì sao nàng lại đến tìm hắn vào lúc này.

"Ta có chuyện quan trọng trong người, e là lần này không thể đi săn mùa thu đông được." Vương Lạc Đồng uống linh trà, vẫn không quên trêu chọc thất đệ đệ: "Vừa rồi hai vị cô nương kia dáng dấp cũng không tệ lắm, chi bằng cùng thu, sinh thêm mấy đứa con cho gia tộc chúng ta."

Mặt Vương Thủ Nghiệp đỏ bừng, cười khổ không thôi xin tha: "Tứ tỷ tỷ, tỷ đừng chế nhạo ta nữa. Ta chính là muốn luyện đan thật tốt, tranh thủ sớm ngày kiếm lại số tiền bị lỗ trong nhà. Các nàng cả ngày ở Đan phường gây chuyện, chọc cho các đồng liêu khác có ý kiến không nhỏ với ta, ta đã rất buồn rầu rồi."

"Ngươi à, bao quần áo tâm lý đừng nặng như vậy." Vương Lạc Đồng cười an ủi: "Bất kỳ gia tộc nào muốn bồi dưỡng một luyện đan sư ưu tú, giai đoạn đầu đều không tránh khỏi đầu tư kếch xù. Ngươi khác với những luyện đan sư ký bán thân vào đan phường, nhiệm vụ của ngươi là mau chóng nắm giữ đan

dược nhị giai, tương lai thậm chí là đan dược tam giai, đan dược tứ giai. Chờ một ngày nào đó ngươi luyện ra "Thiên Linh đan" ngũ giai, gia tộc chúng ta sẽ trâu bò."

"Thiên Linh đan cấp năm!" Vẻ mặt Vương Thủ Nghiệp đều sụp đổ, cười khổ: "Tứ tỷ tỷ, áp lực của ta lại càng lớn. Sư phụ của ta Ninh siêu lão tổ, đắm chìm luyện đan cả đời cũng có thể luyện chế đan dược cấp ba, hơn nữa chỉ hơi có lợi nhuận. Đan dược cấp năm, đó là chuyện không có khả năng. Bị lỗ tiền, trong lòng ta khó chịu."

"Đừng vội, đừng vội." Vương Lạc Đồng thưởng thức linh trà, đáy mắt tràn đầy ý cười, "Ngươi mới hai mươi tuổi đã bắt đầu luyện chế nhị giai đan dược rồi, kế tiếp sẽ càng thiệt thòi nhiều hơn. Chờ ngươi thua lỗ bảy tám vạn càn kim, đoán chừng có thể bắt đầu luyện chế tam giai đan dược, lại lỗ mấy chục vạn càn kim là có thể luyện chế tứ giai đan dược, gia tộc thủy chung vẫn là hậu thuẫn kiên định của ngươi!"

"%￥ * &#…"

Hai mắt Vương Thủ Nghiệp trắng dã, ngửa mặt lên trời gào thét, tên của ta là Vương Thủ Nghiệp, sao bây giờ lại nhìn giống Vương Bại gia vậy! Càng được Tứ tỷ tỷ an ủi, áp lực trong lòng hắn ngược lại càng lúc càng lớn.

"Tứ tỷ tỷ, ta luyện Tiểu Bồi Nguyên Đan cấp một có thể kiếm được tiền." Vương Thủ Nghiệp yếu ớt nói: "Lò này xuống, có thể kiếm mười càn kim. Hơn nữa độ thông thạo của ta sẽ càng ngày càng cao, một lò tương lai nhất định có thể kiếm được hai mươi càn kim. Ta muốn dựa vào luyện chế Tiểu Bồi Nguyên Đan, bổ sung tiêu hao trong nhà."

"Một lô mười càn kim, ngươi cần lãng phí hai ngày." Vương Lạc Đồng lắc đầu nói: "Như vậy, ngươi phải vất vả một hai tháng mới có một lần cơ hội luyện chế đan dược cấp hai, hao phí mấy chục năm mới có thể trở thành một luyện đan sư cấp hai. Ý tứ của ngươi là, để ngươi cố gắng luyện chế đan dược cấp ba trong mười năm sau."

Một lò nhị giai đan dược, động một tí là tiêu hao hai ba trăm càn kim. Nếu như luyện phế, đó là mất vốn.

Nhất là giai đoạn đầu, xác suất luyện phế cả lô cũng không nhỏ.

Theo trình độ thuần thục và độ thông thạo, mới có thể chậm rãi sản xuất một hai viên đan dược nhị giai, xem như có thể làm chậm lại tốc độ lỗ vốn.

Có điều, nếu có thể trở thành một vị luyện đan sư nhị giai thành thục, khai lò đan ít nhất cũng có thể kiếm được mấy chục càn kim, vận khí tốt, thậm chí có thể kiếm được một hai trăm càn kim.

Lúc đó, nếu Vương Thủ Nghiệp chuyên tâm luyện chế đan dược cấp hai, đó là một cỗ máy kiếm tiền, nhiều nhất là bảy tám năm, có thể bù đắp lại toàn bộ những lỗ vốn lúc trước.

Mà khi đó, Vương Thủ Nghiệp bất quá cũng chỉ chừng bốn mươi tuổi.

Nhưng vô cùng rõ ràng, loại thành tựu này cũng không phải thứ mà Vương Thủ Triết muốn, hắn hoàn toàn không cần Vương Thủ Nghiệp kiếm tiền, chỉ cần hắn đốt tiền, nhanh chóng trở thành luyện đan sư cấp ba, thậm chí là cấp bốn.

“Vậy ta cũng chỉ có thể ngẫu nhiên luyện chế một chút đan dược cấp một, bảo trì xúc cảm thoáng một phát.” Vương Thủ Nghiệp biết Tứ ca tâm rất lớn, có chút bất đắc dĩ nói, “Cũng may luyện nhiều đan dược cấp cao, lý giải đối với đan dược cấp thấp cũng sẽ tăng lên.”

“Về tu luyện cũng không thể thả lỏng, ngươi phải bồi dưỡng thật tốt những tiểu tử lò luyện kia của ngươi, ngày thường hỏa hầu đều do bọn họ nhìn chằm chằm là được.” Vương Lạc Đồng dặn dò, “Tứ ca của ngươi đã bồi dưỡng ngươi làm giống thiên nhân, một Luyện Đan sư bồi dưỡng không dễ dàng, đương nhiên phải sống càng lâu càng tốt.”

Kể từ đó, áp lực của Vương Thủ Nghiệp càng lớn hơn.

Bất quá hắn cũng lý giải suy nghĩ của Tứ ca, như thế bất kể chi phí bồi dưỡng luyện đan sư như hắn, mục tiêu còn ít nhất là tứ giai luyện đan sư, thậm chí có khả năng là ngũ giai luyện đan sư, cái kia tất nhiên là phải trông cậy vào hắn đi con đường thiên nhân.

Nếu không, vất vả lắm mới trở thành Luyện Đan Sư tứ giai, còn chưa có cống hiến vì gia tộc thì thọ nguyên hao hết, chết già rồi, vậy không phải liền thành chuyện cười lớn rồi sao?

"Nhất định ta sẽ cố gắng, sẽ không phụ sự kỳ vọng của Tứ ca đối với ta." Vương Thủ Nghiệp nói với vẻ mặt ngưng trọng, sau đó, hắn chuyển đề tài sang Vương Lạc Đồng, "Tứ tỷ tỷ, tỷ thì sao? Những năm gần đây, tỷ không có đối tượng muốn sao?"

"Không có." Vương Lạc Đồng dứt khoát nói, sau đó liếc mắt nhìn Vương Thủ Nghiệp, không khỏi cười nói: "Ta cũng chẳng có cách nào cả, chỉ trách nam đinh trong nhà đều quá ưu tú. Tứ ca của con không nói đến hắn, cứ lấy Thủ Nghiệp ra mà nói, mới hai mươi tuổi đã là Luyện Đan sư nhất giai thành thục phong thần tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng."

"Cái này nhìn chung toàn Trường Ninh vệ, cho dù là đích mạch của những thế gia kia, lại có người nào có thể so được với ngươi? Điều này làm cho Tứ tỷ tỷ làm sao có thể để ý tới những thứ này? Ai, ca ca đệ đều quá ưu tú, cũng là gánh nặng a~"

"Ách…" Vương Thủ Nghiệp bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Vậy Tứ tỷ tỷ, chẳng lẽ không chuẩn bị lập gia đình?"

"Xem tình hình đi." Vương Lạc Đồng mỉm cười hào phóng, "Dù sao ta cũng muốn xông lên Linh Đài cảnh, bằng không cả đời không cam lòng. Cùng lắm thì chọn một tên tán tu thuận mắt kén rể đi, như vậy cũng có thể tăng thêm chút huyết mạch cho gia tộc."

"Cũng đúng, Tứ tỷ tỷ ngài ưu tú như vậy, đệ tử trực mạch bình thường chỉ sợ thật sự rất khó coi. Tuy nhiên ta tin tưởng, nhất định sẽ có duyên phận thuộc về Tứ tỷ tỷ xuất hiện." Vương Thủ Nghiệp nói sang chuyện khác: "Trước tiên không nói việc này nữa. Lần này Tứ tỷ tỷ tới Trường Ninh vệ, là có chuyện quan trọng gì? Có cần Thủ Nghiệp trợ giúp gì không?"

"Tứ ca của ngươi phái ta đi Tiền Mã trấn, tiếp nhận tài sản cố định của Hoàng Phủ thị. Con đường của ta đi qua Trường Ninh vệ, nên thuận đường đến thăm ngươi, cổ vũ cho ngươi." Vương Lạc Đồng cười nói: "Ngươi cũng đừng lo, lần này Tiêu

Hàn lão tổ sẽ đi tọa trấn, ta, Thủ Dũng, còn có tông vệ đi qua trợ giúp.”

Làm trợ thủ.

Đương nhiên đó là cách nói khiêm tốn của Vương Lạc Đồng.

Trên thực tế, Tiêu Hàn lão tổ là lão tổ sẽ không tự mình làm mọi chuyện, quản lý chân chính vẫn phải dựa vào những tiểu bối như Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng, Vương Tông Vệ.

Đối với thế hệ trẻ của gia tộc, chỉ cần bọn họ có lòng trưởng thành, Vương Thủ Triết bồi dưỡng từ trước đến nay luôn tận lực. Yêu cầu của hắn cũng rất cao, cần bọn họ rèn luyện đầy đủ, có thể làm được một mình gánh vác một phương.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Gia tộc phát triển quá nhanh, nhân đinh trong nhà lại không nhiều, đương nhiên yêu cầu của Vương Thủ Triết đối với thế hệ trẻ rất cao.

Tiêu chuẩn cao, nghiêm yêu cầu, thành quả cũng là khả quan. Hiện giờ, thế hệ trẻ của Vương thị đều đã rèn luyện xong, bước đầu có năng lực đơn độc ngăn cản một phía.

Lần này chính là lúc kiểm nghiệm năng lực của ba người Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng và Vương Tông Vệ.

Đang nói.

Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến thanh âm của hai cô nương: “Thủ Nghiệp có ở đây không?”

“Lại tới…”

Vương Thủ Nghiệp vỗ trán một cái, có chút im lặng.

Hắn chỉ muốn yên lặng luyện đan, sao lại khó như vậy?

Rơi vào đường cùng, hắn đi ra cửa phòng, chắp tay với hai cô nương kia, chuẩn bị qua loa vài câu, đuổi người đi.

Bỗng nhiên.

Ngoài cửa “phần phật” một đám hoa phục thanh niên xông vào.

Cầm đầu là một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Hắn mặc trang phục Huyền Vũ lộng lẫy, đầu đội ngọc quan, lưng đeo bảo kiếm, khí độ nghiêm nghị.

Khi nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp và Lôi Nhan Vận, Hoàng Phủ Thiến Thiến đứng cùng một chỗ, sắc mặt hắn bỗng dưng trầm xuống.

“Ca, sao huynh lại tới đây?” Gương mặt xinh đẹp của Lôi Nhan Vận biến đổi.

Nam tử được nàng gọi là “Ca” kia sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Lôi Nhan Vận, ngươi còn biết ta là ca ca của ngươi? Ngươi thân là tiểu thư đích mạch của Thiên Nhân Lôi thị, lại không để ý thân phận như vậy, ở đây mất mặt xấu hổ.”

“Ca, sao ta lại mất mặt xấu hổ như vậy?” Gương mặt xinh đẹp của Lôi Nhan Vận tái nhợt, oan ức phản bác: “Ta đã có nam tử mình thích, lại có lỗi gì? Ngay cả phụ thân cũng không nói ta.”

Vương Thủ Nghiệp nhận ra, người đàn ông mặc hoa phục này chính là Lôi Bác Vũ, con trai đích mạch của Lôi thị hiện nay.

Ở Trường Ninh vệ, Lôi Bác Vũ là một trong những thiếu gia ăn chơi đứng đầu, uy danh hiển hách, gần như không ai dám trêu chọc.

Mà Vương Thủ Nghiệp từ trước đến nay không có qua lại gì với hắn.

“Lôi Nhan Vận, ngươi nói mê sảng gì thế?” Vừa nghe đến Lôi Nhan Vận còn dám phản bác, Lôi Bác Vũ giận tím mặt, “Gia tộc nuôi ngươi, không phải để ngươi tùy ý làm bậy như vậy. Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Thiên Nhân thế gia Trương thị của An Viễn vệ đã tới nhà chúng ta cầu hôn rồi.”

“An Viễn Thiên Nhân Trương thị!?”

Thân thể mềm mại của Lôi Nhan Vận run lên.

An Viễn vệ chính là vệ thành phía bắc Trường Ninh vệ.

Từng có lúc, khi Trường Ninh vệ còn là một vùng đất ngoại vực hoang dã, An Viễn vệ chính là biên quan của Đại Càn, đây cũng là nguồn gốc của cái tên thành trì này.

So với Trường Ninh vệ, lịch sử An Viễn vệ lâu hơn rất nhiều, mà Thiên Nhân Trương thị cũng là một Thiên Nhân thế gia có

nội tình thâm hậu.

Bà ta và tổ mẫu Trương thị của Lôi Bác Vũ chính là tiểu thư đích mạch của Trương thị An Viễn. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phụ thân quá nửa là sẽ đáp ứng lần cầu hôn này.

Ánh mắt nàng chớp động, bỗng dưng lộ ra vẻ quyết tuyệt: "Chẳng qua chỉ là tới cầu hôn mà thôi, phụ thân còn chưa đồng ý. Ta đi tìm phụ thân, mặc kệ là Thiên Nhân Trương thị hay là Thiên Nhân thị, ta không muốn gả."

Dứt lời, nàng đầy mặt lo lắng, định đi ra ngoài.

"Làm càn! Ngươi đứng lại đó cho ta." Lôi Bác Vũ giận dữ, "Ngươi không phải là thích tiểu tử Vương Thủ Nghiệp kia sao? Trước không nói Bình An Vương thị chỉ là một thế gia bát phẩm. Tiểu tử này ngay cả đích mạch cũng không phải, làm sao có thể xứng với ngươi?"

"Ta không cho phép ngươi nói thủ Nghiệp như vậy!" Lôi Nhan Vận tức giận dậm chân: "Thủ Nghiệp còn ưu tú hơn ngươi tưởng tượng nhiều."

"Ưu tú?" Lôi Bác Vũ cười lạnh một tiếng: "Ngươi đã nói ưu tú của hắn, vậy ta tới thử xem."

Dứt lời, thần sắc hắn ta bất thiện nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp, "keng" một tiếng rút trường kiếm ra chỉ vào hắn ta.

"Tiểu bạch kiểm, rút kiếm của ngươi ra, để ta ước lượng ngươi có vài phần bản lĩnh."

Vương Thủ Nghiệp nhất thời không biết nói gì.

Hắn chính là muốn an phận mà luyện đan mà thôi, như thế nào lại khó như vậy chứ?

Hắn đang muốn cự tuyệt.

Nào có thể đoán được.

Lôi Nhan Vận nhào tới chắn trước mặt hắn, giang hai tay ra như gà mái bảo vệ chim mẹ: "Ca, ca lớn hơn Thủ Nghiệp sáu bảy tuổi, đã là Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong. Ngươi, ngươi đây là đang khi dễ người khác!"

"Hừ! Không phải ngươi nói hắn ưu tú sao?" Lôi Bác Vũ cười lạnh liên tục, "Sao, ngay cả dũng khí chiến đấu với ta cũng

không có sao? Chẳng qua cũng chỉ là một mũi thương hình dạng bạc, nhìn thì vô dụng, lừa gạt lừa gạt những thiếu nữ vô tri các ngươi mà thôi.”

Nói xong, hắn lại chĩa mũi nhọn về phía Vương Thủ Nghiệp: “Vương Thủ Nghiệp, ngươi vẫn nên cút về Bình An trấn sớm một chút, nếu không, bản thiếu gia thấy ngươi đánh ngươi một lần. Sao nào, ngươi không phục? Không phục có thể trở về cùng Vương Thủ Triết ngươi…”

“Câm miệng!”

Vương Thủ Nghiệp cũng nổi giận.

Lôi Bác Vũ nói hắn có thể, nhưng nói tứ ca thì không được!

Hắn giơ tay đẩy Lôi Nhan Vận ra, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt cũng lộ vẻ sắc bén: “Lôi Bác Vũ, bằng vào ngươi mà xứng gọi thẳng tên Tứ ca của ta? Ngươi không phải muốn luận bàn à? Ta tác thành cho ngươi!”

Dứt lời, hắn đưa tay muốn rút kiếm.

Nhưng tay của hắn còn chưa chạm đến chuôi kiếm, đã bị một bàn tay ngọc nắm chặt.

Cùng lúc đó, một thanh âm lười biếng lại có chút kiều mị vang lên bên tai hắn: “Thủ Nghiệp, ngươi là Luyện Đan Sư, không đáng động thủ với loại mãng phu ăn chơi trác táng này.”

Tứ tỷ tỷ?

Vương Thủ Nghiệp sửng sốt một chút, chỉ thấy Vương Lạc Đồng đã không nhanh không chậm từ phía sau hắn dạo bước đi ra.

Nàng mặc một thân áo giáp màu đen, trong tư thế oai hùng hiên ngang lại mang theo vài phần hung hãn cùng dã tính, khí tràng so với Vương Thủ Nghiệp mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt phượng của nàng nhìn Lôi Bác Vũ từ trên xuống dưới vài lần, khịt mũi khẽ hừ một tiếng: “Lớn lên ngay cả hình người cẩu dạng cũng không được, cũng dám kêu gào với đệ đệ ta? Tuổi của ta và ngươi không chênh lệch nhiều lắm, ngươi nhất định phải đánh, ta trái lại có thể miễn cưỡng, đánh ngươi một trận.”

Lôi Bác Vũ sắc mặt hơi ngưng lại: “Ngươi là ai?”

“Bình An Vương thị, con gái thứ tư đời chữ “Lạc”, Vương Lạc Đồng.” Vương Lạc Đồng tùy ý nắm lấy chuôi kiếm, ngay cả kiếm cũng để ngang trước mặt, giọng lười biếng: “Xin chỉ giáo.”

Tư thái của nàng thoạt nhìn có vài phần thờ ơ không để ý, thân thể lại giống như buông lỏng. Đây là năng lực do nàng nhiều năm săn hung thú bồi dưỡng ra, giống như là một con báo cái vận sức chờ phát động, tùy thời tùy chỗ đều có thể cho đối thủ một kích trí mạng.

“Được được được! Hay cho một nữ nhi Vương thị, cũng dám kêu gào với đích tử của Thiên Nhân thế gia ta.” Lôi Bác Vũ giận quá hóa cười, ánh mắt trở nên sắc bén.

Tuy hắn là một thiếu gia ăn chơi, nhưng chung quy vẫn là đích thứ tử của Thiên Nhân Lôi thị, kiêu ngạo trong xương cốt không cho phép bất luận kẻ nào giẫm đạp.

Trường kiếm của hắn run lên, đột nhiên chỉ về phía Vương Lạc Đồng: “Trường Ninh Lôi thị, con trai thứ bảy của chữ lót “Bác”, Lôi Bác Vũ, xin chỉ giáo!”

…

Chương 77: Căn cơ! Chỗ Vương thị quật khởi!

…

Những lời này của hai người, là cách dùng để luận bàn khiêu chiến chuyên nghiệp.

Một bên khởi xướng khiêu chiến, một bên khác đáp lại, chính là đáp ứng luận bàn.

Một khi tỷ thí luận bàn đã xác định, trừ phi một bên đầu hàng, nếu không bị đánh bị thương đánh chết cũng không oán than, ngay cả luật pháp Đại Càn cũng sẽ không truy cứu.

Mà lúc này, người đứng xem đã rất nhiều.

Ngoại trừ Luyện Đan sư và đồng tử Tư Lô đồng của Từ thị đan phường, còn có khách nhân trong Đan phường định chế đan dược cũng vây quanh xem náo nhiệt.

Bọn họ là những người đứng xem, cũng là người chứng kiến.

Các thiếu niên Vương Thủ Nghiệp, cùng với Lôi Bác Vũ, Lôi Nhan Vận, Hoàng Phủ Thiến Thiến đều tự giác nhường ra một không gian nhất định để tránh ảnh hưởng đến việc hai người thi triển.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vừa tiến vào trạng thái luận bàn, ánh mắt lười biếng của Vương Lạc Đồng lập tức trở nên sắc bén, ánh mắt nhìn về phía Lôi Bác Vũ giống như một con báo cái đang nhìn chằm chằm con mồi.

Trong lòng Lôi Bác Vũ không khỏi run lên, sinh ra một tia sợ hãi theo bản năng.

Hắn không khống chế nổi mà ra tay trước, một kiếm giết về phía Vương Lạc Đồng.

Mặc dù hắn là một thiếu gia ăn chơi, nhưng chung quy vẫn là đệ tử Thiên Nhân Lôi thị, từ nhỏ đã được giáo dục và huấn luyện cũng không giống người bình thường.

Một kiếm này.

Chính là kiếm pháp thượng phẩm của Thiên Nhân Lôi thị - thức thứ nhất trong 《 Thiên Lôi Kiếm Pháp 》 hiện ra.

Chiêu này lấy tốc độ và sức bật nổi danh, như mùa xuân, sấm sét qua lại, không thể suy đoán. Công pháp cơ bản của hắn cũng có chút vững chắc, chiêu thức khiến cho có hình có dạng, hơi có hương vị nhanh như tia chớp.

"Đánh võ Thiếu gia uy vũ!"

Thấy thế, đám tùy tùng kia cũng nhao nhao hò reo.

"Ha ha ~ bất quá chỉ như thế."

Vương Lạc Đồng chỉ khẽ cười một tiếng, thân thể mềm mại nhoáng một cái, cả người giống như một sợi tơ liễu nhẹ nhàng lay động.

Đây chính là thân pháp gia truyền của Vương thị —— Liễu Nhứ thân pháp.

Thân pháp của nàng đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, thân hình phiêu hốt bất định, loáng thoáng kéo theo một chuỗi tàn ảnh.

Cho dù kiếm quang của Lôi Bác Vũ có nhanh đến mức nào, ngay cả bóng dáng của nàng cũng không đuổi kịp.

Đừng thấy Vương Lạc Đồng là nữ tử, nhưng trên thực tế tính cách của nàng từ nhỏ đã vô cùng quật cường, mà bởi vì gia gia có chút trọng nam khinh nữ, nàng ít nhiều có chút chán ghét thân phận nữ hài tử của mình.

Sau khi có được cơ hội, nàng liều mạng hơn bất cứ người nào khác.

Một khi trong địa hạt của Bình An xuất hiện hung thú, nàng tất nhiên sẽ là hung thú đầu tiên xuất hiện tại hiện trường.

Bất cứ cơ hội nào nàng cũng không muốn từ bỏ, để bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Có thể nói, trong bối tự "Thủ" của thế hệ trẻ, ngoại trừ ba người Vương Thủ Tín, Vương Thủ Nghĩa, Vương Thủ Triết ra, không ai là đối thủ của nàng.

Ngay cả ca ca ruột thịt Vương Thủ Nặc của nàng, cũng không nhất định là đối thủ của nàng.

"Cái này…"

Lôi Bác Vũ ra mấy chiêu đều bị nàng ta dễ dàng tránh né, sắc mặt trở nên mất tự nhiên. Hắn vội vàng ra chiêu, từng chiêu từng thức không ngừng giết về phía Vương Lạc Đồng.

Trong Thiên Lôi kiếm pháp mơ hồ mang theo từng trận lôi âm, tia điện lấp lóe, cực kỳ hoa lệ.

Nhưng kiếm chiêu hoa lệ như vậy mà ngay cả góc áo của Vương Lạc Đồng cũng không dính được.

Khiến Vương Lạc Đồng cười nhạt trong lòng.

Hoa quyền tú chân.

Không ngờ đường đường là con cháu đích xuất của Thiên Nhân Lôi thị, lại chỉ có chút trình độ như vậy.

Nàng thu hồi chiến kiếm, tiện tay cởi roi từ bên hông xuống.

"Chát!" "Chát!" "Chát!"

Từng tầng bóng roi chồng chất, tung bay lên xuống, giống như hắc xà loạn vũ. Mũi roi xẹt qua không khí, không khí lập tức phát ra thanh âm thanh thúy "Bốp bốp".

So với Huyền Nguyên kiếm pháp của Vương thị, Vương Lạc Đồng càng thích tiên pháp hơn.

Bất quá, trong gia tộc chỉ có một quyển hạ phẩm tiên pháp bình thường, tiên pháp này ngay cả tên cũng không có, các loại chiêu số cũng đều là cơ sở trong roi pháp. Nhưng mà, cho dù chiêu thức có đơn giản, lực sát thương thiên chuy bách luyện cũng cực kỳ không tầm thường.

Nhất là trong roi mềm còn được rót vào huyền khí hùng hậu.

Một tay tiên pháp vô cùng đơn giản, thao tác cơ bản "Rút" "Cột" "Châm" "Vũ", ở trong tay nàng lại như là bị rót linh hồn vào, giống như lưỡi rắn phun ra nuốt vào, lại giống như giao long xê dịch, khiến người hoa cả mắt.

Công pháp cơ bản của Vương Lạc Đồng cực kỳ vững chắc, mà tu vi lại hùng hậu, so với Lôi Bác Vũ tuổi tác xấp xỉ thì chỉ

mạnh hơn chứ không kém.

Không tới mười hơi thở, Lôi Bác Vũ lại bị áp chế hoàn toàn, rơi vào trong hạ phong.

“Chát!”

Roi hơi giống như linh xà xuất kích quất trúng bả vai hắn, một tiếng xé vải thanh thúy vang lên, cẩm y của hắn xé rách, trên cơ bắp cánh tay lập tức xuất hiện một vết roi.

“A!!”

Dưới đau nhức kịch liệt, Lôi Bác Vũ kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa ngay cả kiếm trong tay cũng rớt mất.

Một cỗ cảm giác tê dại khó chịu, lại kèm theo đau nhức từ cánh tay của hắn lan tràn ra quanh thân.

Hắn lập tức vừa sợ vừa giận: “Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi hạ độc trên roi! Thật quá hèn hạ!”

“Ngu xuẩn ~ bất quá là một chút nước ớt mà thôi.”

Vương Lạc Đồng khinh thường cười một tiếng.

Bóng roi gào thét, trực tiếp quất trúng ngực hắn.

“Bộp!” Lại một tiếng giòn vang, vạt áo Lôi Bác Vũ nứt ra, da tróc thịt bong, kiếm trong tay “keng” một tiếng rơi xuống đất, cả người lão cũng thống khổ ngã xuống đất, nghiễm nhiên đã mất đi sức chiến đấu.

Nhưng mà.

Vương Lạc Đồng căn bản không có ý định dừng tay.

Bóng roi tầng tầng lớp lớp, vẫn như cuồng phong mưa rào bao phủ Lôi Bác Vũ.

Thanh âm của nàng cũng vang lên trong bóng roi: “Ngươi không phải là rất trâu sao? Ngươi không phải muốn đánh đệ đệ ta sao? Đầu hàng nhận thua, bằng không quất chết ngươi.”

“Chát! Chát! Chát!”

Một roi lại một roi, roi da liên tiếp không ngừng quất lên người Lôi Bác Vũ.

Mặc dù Vương Lạc Đồng đã thu hồi huyền khí, nhưng thủ pháp của nàng cực kỳ khéo léo, mỗi một roi đều quất ở những nơi khác nhau, hơn nữa kình đạo dính thịt liền dừng, vừa có thể rút ra khiến hắn thống khổ vạn phần, nhưng lại sẽ không chân chính làm nội tạng gân cốt của hắn bị thương.

Nàng là nữ tử trưởng thành, biết phân tấc.

Dù Lôi Bác Vũ này có ghét thế nào đi nữa thì vẫn là con thứ của Thiên Nhân thế gia, bình thường luận bàn đả thương hắn ta không ai tìm ra khuyết điểm gì, nhưng nếu đánh hắn ta tàn phế, đó chính là gây tai hoạ cho Bình An Vương thị.

Bây giờ kẻ địch chủ yếu của Bình An Vương thị chính là Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, cũng không thể đối địch với Lôi thị nữa.

Nào có thể đoán được.

Lôi Bác Vũ kia cũng rất kiên cường, cho dù đau đớn kêu thảm thiết nhưng vẫn không chịu đầu hàng, chỉ kêu rên: "Rút chết ta! Ngươi có bản lĩnh thì quất chết ta đi! Bổn thiếu gia không đầu hàng, liền… Ôi chao, ối!"

"Chát, chát, chát!"

Bóng roi như gió táp, roi roi nhẹ như mưa rào, rất nhanh đã cho tên thiếu gia Lôi thị kia nếm mùi vị bị "Rút chết".

Hắn đau đến co quắp trên mặt đất, rất nhanh đã không còn sức để nói lời hung ác nữa, chỉ biết thống khổ kêu rên.

"Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng thay thiếu gia!"

Lôi Bác Vũ và mấy tùy tùng lập tức nóng nảy, vội vàng hô.

"Tỷ tỷ, đừng đánh nữa! Muội cũng đầu hàng thay ca ca ta." Lôi Nhan Vận cũng lo lắng muôn phần, nhào tới kéo Vương Lạc Đồng lại, "Tỷ tỷ, tỷ tha cho ca một lần đi."

Mặc dù vừa rồi xung đột kịch liệt với Lôi Bác Vũ, nhưng đó chung quy vẫn là ca ca của nàng. Làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn bị đánh chết?

"Ngươi gọi ta là tỷ tỷ?"

Vương Lạc Đồng híp mắt nhìn nàng, biểu cảm giống như cười mà không phải cười.

Lôi Nhan Vận đỏ bừng mặt, yếu ớt nói: “Vừa rồi tưởng tỷ tỷ là… ta sai rồi, mong tỷ tỷ tha thứ.”

“Khanh khách!” Vương Lạc Đồng mỉm cười véo khuôn mặt trắng nõn của nàng ta một cái, “Được, nếu đệ muội ta cầu tình. Người làm tỷ tỷ này của ta, đương nhiên có thể đồng ý tha cho hắn.”

Dứt lời, cổ tay nàng run lên, trường tiên tựa như linh xà cuộn thành một vòng tròn, treo trở lại bên hông.

Thấy Lôi Bác Vũ trên mặt đất vẫn đang kêu rên, bà ta cười lạnh nói: “Quả nhiên là miệng cọp gan thỏ, không nhìn trúng cũng không dùng được đầu thương màu bạc. Ngươi nhớ kỹ nhé, đánh ngươi là Vương Lạc Đồng. Có gì không phục, cứ việc đuổi theo ta! Nếu ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ khi dễ đệ đệ ta, bổn tiểu thư quay đầu chặn cổng Lôi thị của ngươi lại, xem Lôi thị có ném được người này không.”

Giữa các thế gia, có đủ loại quy củ. Cùng thế hệ, dưới tình huống tuổi tác không chênh lệch lắm, luận bàn nếu thua, tuy rằng mất mặt, nhưng ai cũng phải chấp nhận.

Nếu Vương Lạc Đồng thật sự đi chặn cửa, ngày ngày khiêu chiến Lôi Bác Vũ, Lôi Bác Vũ không dám ứng thì Lôi thị thật sự mất mặt.

Nhưng mà, Lôi Bác Vũ lúc này còn sức lực nào có thể trả lời nàng?

Hắn đau đến co quắp trên mặt đất không ngừng hít một hơi khí lạnh, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Lạc Đồng, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

Vương Lạc Đồng khinh thường thu hồi ánh mắt, sau đó cười duyên nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp: “Được, Tứ tỷ tỷ của con còn có chuyện quan trọng trong người, không quấy rầy ‘Luyện Đan’ của con nữa.”

Sau đó, nàng lại trừng mắt nhìn Lôi Nhan Vận, trêu chọc nói: “Đệ muội à, đề nghị ngươi mau về nhà một chuyến, làm nũng với phụ thân ngươi, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt.”

Dứt lời, nàng liền điểm mũi chân một cái, giống như lục bình phất phới trong chớp mắt theo gió bay xa.

Có câu như một cơn gió thổi tới, lại như một cơn gió, quả nhiên là tới nhàn nhã, tiêu sái.

Vương Thủ Nghiệp thậm chí còn chưa kịp chào từ biệt nàng, chỉ có thể chắp tay về phía bóng lưng của nàng.

Trong đám quần chúng vây xem, Luyện Đan Sư Giáp trung niên cùng Ất xem đến liên tục lắc đầu. Nhân tâm không cổ a! Tỷ tỷ của Vương Thủ Nghiệp này thật đúng là rất đanh đá!

Nhưng mà, hai người vừa sinh lòng sợ hãi, ánh mắt lại bất giác đưa mắt nhìn nàng nhẹ nhàng rời đi.

"Thiếu gia, thiếu gia, người không sao chứ?"

Lúc này, mấy tùy tùng kia của Lôi Bác Vũ rốt cục cũng phản ứng lại, vội vàng cùng tiến lên, đỡ Lôi Bác Vũ đứng lên.

"Ôi! Nhẹ chút, nhẹ chút! Mấy tên phế vật các ngươi, nhẹ một chút cho bổn thiếu gia!" Lôi Bác Vũ kêu thảm không thôi, liên tục kêu đau.

"Thiếu gia, làm sao bây giờ? Có cần tập hợp một số huynh đệ, đi Bình An Vương thị lấy lại danh dự không?"

"Tìm cái đầu người! Các ngươi có chút đầu óc không vậy?! "Lôi Bác Vũ thiếu chút nữa bị đám người này làm tức chết, "Người ta là công bằng luận bàn đánh thắng ta. Ta nếu sau đó tìm người đánh hội đồng với nàng, thể diện của Thiên Nhân thế gia có còn muốn nữa không?"

"Hơn nữa, Bình An Vương thị người ta là thủ tịch bát phẩm, ngươi thật sự cho rằng người ta ăn chay niệm phật trưởng thành sao?"

"Ôi! Đau chết bổn thiếu gia rồi, nước ớt chết tiệt! Mau, mau dìu ta trở về. Lão tử sống cả đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân như vậy, rất nhiệt tình!"

"Thiếu gia, ngươi chớ có nói mê sảng…"

"Liên quan quái gì tới các ngươi? Ôi chao ôi! Nữ nhân, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Mắt thấy đám người Lôi Bác Vũ hô to gọi nhỏ rời đi, Vương Thủ Nghiệp rất im lặng.

Cái tên Lôi Bác Vũ này sợ không phải đầu óc thật sự có vấn đề? Đều bị đánh thành như vậy, lại còn muốn trêu chọc Tứ tỷ tỷ, cái này đúng là suy nghĩ không thông?

Sau đó, hắn càng không nói gì mà nhìn hai cô nương dán lên.

“Thủ Nghiệp, Lôi thị quá đáng ghét, bọn chúng ỷ thế hiếp người.” Hoàng Phủ Thiến Thiến dịu dàng nói, “Còn nữa, lúc này Lôi Nhan Vận chắc chắn sẽ gả cho Trương thị. Ta thì khác, chỉ cần ngươi nguyện ý, ta có thể cùng ngươi bỏ trốn.”

“Hoàng Phủ Thiến Thiến, ca ca của ta là ca ca, không liên quan tới ta!” Lôi Nhan Vận tức giận nói: “Ta có thể tới cầu cha, cầu xin lão tổ tông. Nếu bọn họ không đồng ý, ta cũng có thể bỏ trốn với Thủ Nghiệp.”

“Ngoại địch đã trừ”, hai cô nương lại bắt đầu châm tiêm đối mạch mang mà bóp.

Nghe các nàng nói chuyện bỏ trốn, Vương Thủ Nghiệp đau đầu không thôi.

Tứ ca ca vất vả bồi dưỡng hắn trở thành Luyện Đan Sư như vậy, không phải là vì bỏ trốn với các ngươi.

Nữ hài tử thật sự là quá phiền toái!

Vẫn là luyện đan thú vị!

…

Từ vị trí địa lý mà nói, Bình An trấn và Trường Ninh vệ là cách sông nhìn nhau. Khoảng cách giữa sông chính là An Giang.

Mặt sông An Giang rộng lớn, dòng nước lại chảy xiết, chảy qua một trăm mấy dặm khúc sông Bình An trấn, chỗ hẹp nhất phải đếm “Đoạn Long Hạp”, chỉ rộng hơn một trăm trượng, nhưng chỗ hiểm trở nhất, lại muốn đếm “Lạc Ưng Hạp”.

Từng nhánh một của Lục Bình Sơn như bình phong ngăn cách Bình An trấn và ngoại vực, rồi lại nghiêng nghiêng đâm qua An Giang. Nước An Giang quanh năm trùng kích, liền tạo thành Lạc Ưng hạp đại danh đỉnh đỉnh.

Dư mạch sơn mạch bờ bên kia Lạc Ưng Hạp, lại như lưỡi đao cắt đất đai thành hai mảnh, phía nam là Sơn Dương Công Tôn

thị, phía bắc, là Sơn Âm Liễu thị.

Hai người cách núi nhìn nhau, đúng như âm dương lưỡng cực.

Lạc Ưng hạp dựa vào Bình An trấn bên này, lại là vách đá dựng đứng như lưỡi dao, lại có rất nhiều lưỡi dao đá kẹp lại, hiểm trở dị thường, dường như chỉ có chim ưng mới có thể đi lên.

Mà bờ bên phải Lạc Ưng Hạp, có một bãi loạn thạch lớn. Nghe nói từng là một vách núi, di tích sau khi bị nước An Giang phá hủy lưu lại.

Trước đây, bãi loạn thạch này là tiêu chuẩn phân giới của Bình An Vương thị và Bình An Triệu thị, ngư liệp trường. Nhưng theo sự xuống dốc của Bình An Triệu thị, toàn bộ khúc sông An Giang đã sớm thuộc về Vương thị.

Bởi vậy, này phân giới địa tiêu đã không có ý nghĩa.

Nhưng mà, gần như bãi loạn thạch chỗ nào đó, lại có chút khác thường. Bên cạnh bãi loạn thạch cùng hạp ưng, nguyên bản có một cái vịnh nho nhỏ hình dáng như eo nhỏ.

vịnh cạn này tựa vào vách núi, che gió chắn sóng, có thể cung cấp thuyền đánh cá tạm thời nghỉ ngơi. Bất quá, cảng tị phong nho nhỏ này nước quá nông, phía dưới lại khắp nơi đều là loạn thạch, thuyền cỡ lớn không vào được.

Chẳng biết lúc nào.

Lối vào Tị Phong thiển vịnh phảng phất vẫn như cũ, nhưng bên trong cũng đã xảy ra biến đổi lớn.

Loạn thạch phía dưới vịnh cạn đã bị dọn dẹp từng chút một, một ít lòng sông liên lụy ngoan cố cũng bị đục đẽo chỉnh đốn qua. Nếu là người ngoài tiến vào, sợ là sẽ bị dọa nhảy dựng.

Đây đâu còn là vịnh tránh gió bằng nước cạn kia? Rõ ràng đã thành một cảng nước sâu nhỏ!

Lúc này.

Một chiếc thuyền đánh cá nho nhỏ rất nhanh tiến vào cảng tránh gió, dừng lại ở bến cảng.

Từ trên thuyền cá đi xuống, rõ ràng là gia chủ Bình An Vương thị danh chấn Trường Ninh gần đây, Vương Thủ Triết!

Người ngoài sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, hiện giờ những sản phẩm thoải mái "xi măng" ở hải ngoại thịnh vượng, "tinh tinh", lại đến từ cảng nước sâu nhỏ ẩn nấp này.

Nơi này chính là nơi Vương Thủ Triết kinh doanh nhiều năm, là nơi trọng yếu của Vương thị.

Cũng là chỗ "Căn cơ" chân chính của Vương thị.

…

Chương 78: Thiên mệnh chi tranh! Phong khởi Lạc Ưng hạp

…

Trong cảng nước sâu nhỏ, đã sớm có một người trẻ tuổi hai mươi mấy tuổi dẫn người chờ ở đây. Tướng mạo của hắn mặc dù không xuất chúng, nhưng trong khí độ lại lộ ra một tia trầm ổn và lão luyện.

Vừa thấy Vương Thủ Triết lên bờ, hắn lập tức dẫn người nghênh đón, chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Vương Quý bái kiến gia chủ."

Trong giọng nói của hắn lộ ra một tia kích động.

Không sai.

Người trẻ tuổi này chính là người hầu cùng lớn lên với Vương Thủ Triết - Vương Quý.

Sau khi Vương Thủ Triết thành thân, hắn không thích hợp tiếp tục ở lại trong viện. Vương Thủ Triết liền dứt khoát xây dựng căn cứ sản xuất bí mật và xây dựng và sản xuất.

Cùng lớn lên cùng nhau, cộng thêm xuất thân từ bàng hệ Vương thị, độ trung thành của Vương Quý có thể nghĩ. Cho dù làm việc bên ngoài, cũng không có ai có thể coi thường ông ta.

Bây giờ ông ta đã là đại quản sự của nơi này, xem như gián tiếp Vương Thủ Triết chủ trì đại cục nơi đây.

"Không cần đa lễ."

Vương Thủ Triết nhìn thấy Vương Quý cũng rất vui vẻ.

Hắn liếc mắt nhìn Vương Quý một cái, phát hiện so với lần trước gặp nhau, khí tức của Vương Quý rõ ràng vững vàng cô đọng hơn rất nhiều, hiển nhiên là trên Huyền Nguyên quyết của Vương thị có đột phá hoàn toàn mới.

Trên mặt hắn lộ ra một chút ý cười, khen ngợi: "Xem ra gần đây ngươi tu luyện cũng coi như cố gắng, lại đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bảy. Nhưng mà vẫn phải tiếp tục cố

gắng, tranh thủ sớm ngày tu luyện đến Linh Đài cảnh, cũng để cho bọn nhỏ của ngươi tích góp nhiều tài nguyên tương lai.”

“Vâng, gia chủ.”

Vừa nhắc đến đứa nhỏ, Vương Quý cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Mấy năm trước, Vương Quý còn nghĩ đến Vương Mai.

Nhưng theo thực lực và địa vị của Vương Mai càng ngày càng cao, tính tình cũng tuyệt đối không phải hắn có thể khống chế, hắn cũng dần dần hết hy vọng.

Cuối cùng Vương Thủ Triết làm mai, để Vương Quý cưới một vị nữ tử dòng thứ có tư chất tu luyện của Ánh Tú Lư thị.

Sáu bảy năm qua đi, phu thê bọn họ cũng sinh hai đứa con, đứa lớn đã đi học trong Tộc Học, đứa nhỏ còn chưa cai sữa, vợ của nó còn ở nhà chăm sóc.

“Gia chủ, mời vào bên trong.”

Sau khi hàn huyên xong, Vương Quý nghênh đón Vương Thủ Triết đi vào bên trong.

Hắn cúi đầu, tụt lại phía sau Vương Thủ Triết nửa bước, thỉnh thoảng trả lời một vài vấn đề mà Vương Thủ Triết đưa ra.

Hiển nhiên, đại quản sự của căn cứ sản xuất bí mật này của hắn phải có chút dụng tâm, gặp hỏi đều trả lời, tinh thông nghiệp vụ.

Tuy rằng gần đây Vương Thủ Triết đến căn cứ bí mật này, đã là trước khi đi Tử Phủ Học Cung, cách nay đã tám chín tháng. Nhưng với khả năng nắm giữ của hắn, chuyện lớn nhỏ xảy ra trong căn cứ bí mật này, đều không thể gạt được tai mắt của hắn.

Xuyên qua hành lang hành lang, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt.

Nơi này là một mảnh hạp cốc.

Thung lũng này vốn là tồn tại tự nhiên, trải qua Vương thị không ngừng đào bới, khai phá, san bằng sân nhà, quy mô của nó đã trở nên càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng có khí tượng công nghiệp.

Thân núi hai bên cũng bị đào ra không ít chỗ trống, dùng để chồng chất một ít nguyên liệu sợ nước, cùng với thành phẩm. Thậm chí, còn có không ít nham thất là dùng cho người ở.

Mà trên bầu trời, có rất nhiều kiến trúc kho trữ cỡ lớn được xây dựng dựa lưng vào núi, bên trong cất giữ nguyên vật liệu chồng chất như núi.

Quan trọng nhất là, có vài lò luyện lớn đứng sừng sững trong hạp cốc.

Lò lò nung chính là than đá.

Trên thế giới này, than đá cũng không đáng tiền, bởi vì ngoại trừ nung nấu và rèn ra thì khả năng sử dụng than đá cũng không lớn.

Trong mùa đông, bình dân dùng than củi để sưởi ấm, thế gia đều dùng đến than củi không khói thượng đẳng.

Nhưng trên thực tế nếu dùng than để tập trung nước trong nồi đun nóng, sau đó thông qua đường ống và đường nóng tuần hoàn hình thành hơi ấm, hiệu quả sưởi ấm sẽ tốt hơn lò than nhiều.

Lúc Vương Thủ Triết đã lệnh cho các thợ thủ công rảnh rỗi, trước tiên chế tạo một bộ thiết bị hơi ấm lò đất loại nhỏ, đưa vào trong phòng mình một bộ thí nghiệm thí nghiệm.

Bằng không mùa đông này, khí hậu luôn ẩm ướt thấu xương, không quá thoải mái.

Tuy nói tu sĩ Linh Đài cảnh, thể chất đã sớm không giống phàm nhân, năng lực chịu lạnh chịu nhiệt cũng không phải phàm nhân có thể so sánh. Nhưng có thể khiến bản thân thoải mái hơn một chút, vì sao không thoải mái một chút?

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Hiện tại căn cứ bí mật này gần như ngày đêm sinh sản “xi măng”. Mấy lò xi măng đều nung quanh năm suốt tháng, ngày đêm thay phiên không ngừng.

Nói ra thì công nghệ sản xuất xi măng thật ra cũng không phức tạp.

Chỉ cần nghiền đá vôi, xỉ sắt và đất sét thành phấn, sau đó phối hợp theo tỷ lệ, lại dùng lò than để rèn đốt nhiệt độ cao, cuối cùng nghiền thành bột là thành thục.

Sau đó, trộn lẫn chất liệu nấu chín với bột thạch cao có tỉ lệ nhất định, hình thành xi măng phổ thông.

Đây chính là cái gọi là hai mài một nghiên công nghệ.

Mà các loại nguyên vật liệu như đá vôi, xỉ sắt, đất sét, than đá cùng với bột thạch cao, giá cả đều cực kỳ rẻ, phảng phất đều nhặt hết.

Sau khi trải qua gia công, giá xi măng thị trường lại có thể đạt tới một nửa sản phẩm lương thực, lợi nhuận trong đó có thể nghĩ.

Hơn nữa, nguyên vật liệu vận chuyển đến trước căn cứ gia công này, đá vôi đá vụn quặng sắt các loại đều đã trước nghiền thành phấn, bên này chỉ cần tiến hành đoán thiêu vân vân, công nghệ gia công sau đó.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là sản lượng.

Cho dù có Lư thị, Liễu thị, Công Tôn thị, Vương thị cùng nhau xuất lực sản xuất, phát triển đến bây giờ, tổng sản lượng xi măng trong toàn bộ hệ thống cũng chỉ có thể đạt tới mười vạn tấn.

Mười vạn tấn nghe có vẻ nhiều, nhưng sản lượng này so với địa cầu thì thật sự là quá lạc hậu.

Vương Thủ Triết mơ hồ nhớ rõ, trước khi hắn xuyên qua, người Hoa Hạ dùng xi măng khoảng chừng một tấn rưỡi. Chênh lệch lớn như vậy, quả thực khác nhau một trời một vực.

Không thể làm gì.

Trước mắt các phương diện công nghệ sản xuất xi măng vẫn rất lạc hậu, nhất là việc khai thác và nghiền nát nguyên vật liệu, đại bộ phận thủ đoạn công nghệ đều tương đối nguyên thủy, tạm thời dùng chính là xay bột cối xay bột.

Nhưng dù vậy, danh sách xi măng của liên minh thông gia đã vượt quá hai mươi vạn càn kim.

Hơn nữa, tất cả nguyên vật liệu đều là sản nghiệp của nhà mình, sản xuất trong phạm vi quản lý, bình thường đều là thứ không bán được, chi phí cực thấp.

Mà mấy năm gần đây, sau khi danh khí "Hống Hôi" đánh ra, con đường tiêu thụ cũng càng ngày càng tốt, căn bản là cung không đủ cầu.

Bây giờ, toàn bộ liên minh thông gia đều đang mưu đồ gia tăng sản lượng, cũng kế hoạch trong vòng hai năm nay, vận dụng máy xay xay xay xay cối thủy động lực vận dụng đến sản xuất thực tế.

Trong mười năm sắp tới, sản lượng sẽ gia tăng gấp năm lần, tổng doanh thu hàng năm sẽ vượt qua trăm vạn càn kim.

Bỏ qua chuyện tro tàn không đề cập tới.

Chế phẩm thủy tinh dương, cũng là sản phẩm chủ công của căn cứ sản xuất này.

Hầu hết các sản phẩm thủy tinh, đều là những chén thủy tinh cỡ nhỏ, chai, đĩa, vại nhỏ và các sản phẩm chế tạo khác. Tổng thể mà nói, công nghệ trên thực tế đơn giản hơn chế tạo đồ sứ bình thường rất nhiều. Nhưng giá cả của chế phẩm thủy tinh lại đắt hơn đồ sứ bình thường gấp mấy lần.

Mà nguyên vật liệu chế tạo thủy tinh cũng vô cùng đơn giản, chỉ là cát thạch anh mà thôi.

Lấy cờ hiệu sản xuất hải ngoại, những sản phẩm thủy tinh "tinh xảo" này dần dần trở nên phổ biến trong nhiều thế gia, trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã khiến cho liên minh thông gia Vương thị kiếm được bộn tiền, so với bán xi măng thì lợi nhuận càng lớn hơn.

Nếu không phải Vương Thủ Triết cần không ngừng mở rộng năng lực xi măng, làm nền cho kế hoạch khai phá và xây thành ở ngoại vực sau này, hắn thật sự muốn dừng xi măng lại, chuyên môn sản xuất thủy tinh.

Chỉ tiếc, hắn biết kỹ thuật phải tích lũy từng chút một. Vì tương lai, việc sản xuất xi măng và nghiên cứu phát minh phải được tiến hành tiếp.

Mà những quá trình nghiên cứu và nghiên cứu phát triển công nghệ sản xuất này, bản thân Vương Thủ Triết cũng không có tinh lực và thời gian để tham gia, điều hắn có thể làm chỉ là một số chỉ đạo và dẫn dắt mang tính hướng đi.

May mắn trên thế giới này không thiếu người thợ tài giỏi thông minh, hơn nữa nguyện ý khắc khổ luồn cúi, mới khiến đủ loại thiết tưởng của hắn hóa thành sự thật.

Đương nhiên, căn cứ sản xuất và căn cứ nghiên cứu phát minh là tách biệt.

Nơi này chỉ là cơ sở sản xuất, căn cứ nghiên cứu phát triển chân chính của Vương thị cũng không có ở chỗ này.

Sau đó.

Vương Thủ Triết lấy một bộ dáng thị sát, "cưỡi ngựa xem hoa một vòng" trong căn cứ sản xuất, cũng bày tỏ sẽ ở lại trong căn cứ sản xuất mấy ngày, chỉ đạo công việc kế tiếp…

Rất nhanh, tin tức này liền "truyền khắp" toàn bộ cơ sở sản xuất.

…

Ở chỗ sâu trong cơ sở sản xuất này, có một gian mật thất bí mật.

Mật thất không lớn, thiết bị bên trong lại đầy đủ mọi thứ, bất cứ người nào ở chỗ này, mười ngày nửa tháng không ra khỏi cửa cũng không thành vấn đề. Nếu là tu sĩ Huyền Vũ thì càng không cần phải nói.

Giờ phút này.

Trên giường La Hán trong mật thất, một lão giả thân hình cao lớn đang ngồi xếp bằng.

Có thể thấy, tuổi của hắn đã không còn nhỏ, trên mặt cũng có không ít nếp nhăn, tang thương chi khí hiển lộ hết, nhưng khí tràng toàn thân vẫn như cũ như núi như nhạc, mang theo khí độ nguy nga có thể an ổn lòng người.

Nhất là cặp mặt nạ kia, lại càng thâm thúy như đầm sâu.

Cho dù mặc một thân y bào mộc mạc, cũng không che giấu được sự thật thân phận không tầm thường của hắn.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng đối diện hắn, đích thân pha một ấm trà với hắn, vẻ mặt xin lỗi: “Lão tổ tông của Trụ Bác, nửa năm nay đã ủy khuất ngươi rồi.”

Không sai, vị lão giả khí độ bất phàm này chính là Thiên Nhân lão tổ của Lũng Tả Vương thị - Vương Trụ Bác, Trụ Bác lão tổ.

Hắn đã ở trong căn cứ sản xuất này, ẩn cư bế quan gần nửa năm.

“Ngươi an bài vô cùng chu đáo, chẳng những mỗi ngày đều có tam giai linh nhục có thể ăn, ngay cả đan dược ta sử dụng để tu luyện cũng bao.” Kỳ Bác lão tổ cười sang sảng, “Điều này làm cho tu vi của ta gần đây đều có tiến bộ không nhỏ, ta lại có cái gì phải ủy khuất? Coi như là bế quan.”

“Còn nữa, Trụ Hiên là đường đệ của ta, lúc trước hắn và gia tộc hắn sáng lập bị hại thành như vậy, bây giờ ta có thể có cơ hội báo thù cho hắn, chính là cầu còn không được. Hoàng Phủ thị xảo trá như hồ ly, vì thế làm nhiều công tác chuẩn bị hơn cũng không ngại nhiều.”

“Hoàn toàn chính xác Hoàng Phủ thị vô cùng cẩn thận.” Vương Thủ Triết uống linh trà nói: “Rõ ràng là bọn họ có liên quan đến âm Sát tông, nhưng trong sổ sách lại gần như không chê vào đâu được, cuối cùng khiến chi mạch gánh nồi, chủ mạch lại không tổn hao chút lông tóc nào. Hoàng Phủ thị có thể sừng sững ở Trường Ninh vệ năm trăm năm không đổ, quả nhiên không phải may mắn.”

“Muốn đi săn hồ ly như thế, cần phải tính toán nhiều lần. Cũng may, bố trí nhiều năm, cuối cùng cũng sắp thấy thành quả.”

Trụ Bác lão tổ nghe vậy, trong lòng khẽ động: “Thủ Triết ngươi cho rằng, đối phương sắp không nhịn được nữa?”

“Bọn ta đã dọn dẹp Tiền Mã Hoàng Phủ thị, lại diệt sát mấy tên âm tử của âm Sát tông, giống như chặt đứt hai cánh tay của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.” Vương Thủ Triết chậm rãi phân tích nói: “Mà bọn ta mua hết tất cả tài sản cố định của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, chẳng khác nào bóp cổ Hoàng Phủ mục trường. Ngoài ra, bọn ta ngoài sáng trong tối trợ giúp Bắc

Thần lão tổ xung kích Thiên Nhân cảnh, cũng là uy hiếp không nhỏ đối với bọn họ.”

“Đủ chuyện như vậy đã sớm khiến cho Hoàng Phủ thị nổi giận đùng đùng. Lúc trước không ra tay, chỉ là âm thầm nhẫn nại, chờ đợi thời cơ. Mà ngay hôm qua, đám người Phòng Hữu An sư huynh của Tử Phủ Học Cung chủ trì cứu trợ thiên tai đã công đức viên mãn, cũng trở về Học Cung. Thành thủ Hạ Hầu Hoằng Đức cũng lên phi liên của Học Cung, đi quận thủ phủ Lũng Tả quận báo cáo công tác. Đến đây đi về, ít thì hơn mười ngày, nhiều thì một tháng.”

“Đây là cơ hội tốt nhất để Hoàng Phủ thị động thủ. Một khi bỏ qua, sẽ khó tìm được cơ hội tốt như vậy.” Vương Thủ Triết trấn định tự nhiên nói: “Mà ta đích thân đến căn cứ sản xuất bí mật tọa trấn mấy ngày, chính là mồi nhử cuối cùng đã tung ra.”

“Nếu đối phương không cắn câu thì sao?” Trụ Bác lão tổ hỏi.

“Dưới tình huống như vậy cũng không cắn câu, một khi Hạ Hầu thành báo cáo công tác, ít nhất ba năm bọn họ không dám động thủ. Dù sao Xuyên Vân Pháo mà Hạ Hầu thành thủ cho ta cũng không phải cho không.” Vương Thủ Triết cười nói: “Mà bọn họ kéo càng lâu, thực lực liên minh thông gia của Vương thị sẽ càng mạnh. Kéo dài nữa, nói không chừng Bắc Thần lão tổ đều trùng kích Thiên Nhân cảnh thành công. Bọn họ kéo không nổi nữa rồi!”

“Thủ Triết, ngươi đúng là đã tính toán chết đối phương rồi.” Trụ Bác lão tổ cảm khái không thôi: “Lúc trước nếu Trụ Hiên có ngươi tính kế, cũng không đến mức rơi xuống kết cục như vậy.”

“Ài, ta cũng không có cách nào, đều là bị ép ra.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái không thôi: “Chính cái gọi là một buổi sáng bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Hoàng Phủ thị giống như một con rắn độc, âm thầm ẩn nấp, chẳng biết lúc nào sẽ nhảy ra cắn ngươi một ngụm, cái này gọi là Vương thị ta an tâm sống qua ngày như thế? So với trăm phương ngàn kế đề phòng bọn họ, không bằng nắm quyền chủ động trong tay mình.”

Vương Thủ Triết cũng sinh lòng cảm khái không thôi, nếu không phải trên vai gánh vác trọng trách nặng nề, hắn mới không muốn mỗi ngày cân nhắc suy nghĩ. An tâm tu luyện, chơi đùa với bọn nhỏ thì tốt biết bao?

Chỉ tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Bất kỳ thế giới nào, không phải ngươi muốn yên tĩnh là được. Nếu muốn thật sự cường đại, chỉ có thể chủ động đi khống chế vận mệnh.

…

Đêm đó.

Trường Ninh vệ ở chủ trạch của Hoàng Phủ thị.

Trong thư phòng, đèn cung hoa mỹ khảm linh thạch đang tản ra bạch quang sáng ngời, chiếu rọi cả gian phòng sáng như ban ngày.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ngồi trước bàn sách gỗ cổ rộng rãi, đang tháo một phong mật thư.

Mật tín được niêm phong bằng sơn hỏa, phía trên có ấn tín đặc thù có thể phòng ngừa giả tạo, chỗ lạc khoản dùng đường nét phác họa ra hình dạng một con cá, tựa hồ là một danh hiệu đặc thù nào đó.

Lúc Hoàng Phủ Cẩm Hoàn gỡ phong thư, còn mang theo vài phần thờ ơ.

Nhưng mà, vừa mới nhìn không được mấy lần, ánh mắt của hắn liền sáng lên, sau đó càng nhìn càng là kích động, một lát sau, càng kích động đến mức đem mật thư vỗ lên bàn, trực tiếp đứng lên.

“Tốt! Tốt! Tốt! Cơ hội trời ban, thật sự là cơ hội tốt trời ban!”

Mấy ngày nay, hắn uất ức đến phát điên.

Cao thủ âm Sát Tông âm thầm lui tới và Hoàng Phủ chi mạch đều bị san bằng, ngay cả tài sản cố định của Tiền Mã Hoàng Phủ thị cũng rơi vào tay Vương thị.

Đường đường danh vọng của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị xuống dốc không phanh trong Trường Ninh vệ, thế lực từng hợp tác cũng nhao nhao giữ thái độ bảo thủ với bọn họ, có một

chút hương vị kính nhi viễn chi. Ngay cả những tiểu gia tộc cửu phẩm ngày thường tới thăm cũng rất chịu khó, hiện tại cả đám đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cửa chính đã từng đông như chợ, bây giờ đã trở thành một cánh cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Tất cả mọi thứ dường như đều rõ ràng, Thiên Nhân thế gia đã từng huy hoàng đang từng bước suy sụp.

Nhưng người bên ngoài làm sao có thể biết, Hoàng Phủ thị cũng không phải là không có lực phản kích. Ông ta chỉ là đang đợi, chờ một cơ hội tốt để phản kích.

Hôm nay, cơ hội này tới.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng chạy đi gặp Hoa Diệp lão tổ, báo cáo tin tức tốt hiếm có này. Hắn vất vả bố trí cọc ngầm, cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

…

Mấy ngày sau.

Đó là đêm đen một tháng trời.

Dưới Lạc Ưng Hạp dòng nước chảy xiết, sóng nước không ngừng vỗ vào vách đá, phát ra tiếng vang "Bốp bốp bốp". Gió se lạnh từ đỉnh núi thổi qua, bị ngọn cây cùng đá núi ngăn trở, tiếng gió liền trở nên nức nở nghẹn ngào, giống như quỷ khóc vậy.

Mà ở trong bầu không khí quỷ mị này, đỉnh vách đá trong truyền thuyết chỉ có chim ưng có thể đậu, chẳng biết lúc nào xuất hiện ba người bịt mặt.

Người cầm đầu đứng chắp tay.

Tuy hắn che mặt, nhưng mái tóc màu đỏ đặc trưng kia lại thể hiện thân phận của hắn, người mù cũng nhận ra hắn là Hoa Diệp lão tổ của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Có thể thấy được lần che mặt này của hắn là qua loa như thế nào? Hoặc là, nội tâm của hắn tràn đầy nắm chắc tất thắng. Che mặt, bất quá chỉ là hình thức một phen mà thôi.

"Tấn Ninh, Tấn Ngọc." Hoa Diệp lão tổ quan sát căn cứ sản xuất trong hạp cốc, trong giọng nói lộ ra một tia nóng bỏng và

khinh miệt: “Theo tình báo, trong căn cứ sản xuất bí mật của liên minh thông hôn Vương thị này, quanh năm sẽ có một vị tu sĩ Linh Đài cảnh của liên minh thay nhau tọa trấn. Hiện giờ người trấn giữ chính là Trần Quân Diệu của Đông Cảng Trần thị.”

Quân Diệu lão tổ chính là lão tổ thứ hai của Đông Cảng Trần thị, bởi vì còn khá trẻ, ngay cả Linh Đài cảnh trung kỳ cũng chưa tới. Trong mắt người bình thường, đây đã là lão tổ lợi hại.

Nhưng ở trong mắt Thiên Nhân thế gia, chỉ là một vị linh đài sơ giai, quả thực không tính là nhân vật.

Khó trách khi Hoa Diệp lão tổ nói, trong ngữ điệu sẽ lộ ra một tia khinh miệt.

Ông ta tiếp tục nói: “Ngoài ra, đó là Vương Thủ Triết bí mật đến trấn giữ. Đây là cơ hội trời ban. Các ngươi khống chế Vương Thủ Triết trước, lại bắt thêm một số quản sự sản xuất chủ yếu, có thể tạm thời khống chế căn cứ sản xuất này, lấy tốc độ nhanh nhất ép hỏi bí mật sản xuất xi-măng và thủy tinh biển cả.”

“Vâng, lão tổ.”

Mặt khác hai lão già che mặt nghiêm nghị trả lời.

Mái tóc của bọn họ đều có màu hoa bạch, thanh âm cũng lộ ra một tia tuổi xế chiều, phảng phất so với Hoa Diệp lão tổ còn già nua hơn.

Hai vị lão giả này, một người tên là Hoàng Phủ Tấn Ninh, một người tên Hoàng Phủ Tấn Ngọc, đều là lão tổ đời chữ Tấn của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Thiên Nhân thế gia nhưng không giống với Bát phẩm cửu phẩm thế gia.

Nội tình một thế gia thất phẩm lâu năm là cực kỳ đáng sợ, sâu không lường được.

Hai lão tổ đời chữ Tấn này cùng phân gia đi ra ngoài, ở Tiền Mã trấn thành lập gia tộc Hoàng Phủ Tấn Nguyên chính là cùng một thế hệ.

Bọn họ từng là trụ cột của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, thậm chí Hoàng Phủ Tấn Ninh kia đã từng đảm nhiệm vị trí gia chủ mấy chục năm.

Chỉ là bây giờ bọn họ đều đã già, thọ nguyên chỉ còn lại mười mấy hai mươi năm, cũng không có hi vọng trùng kích Thiên Nhân cảnh, sớm đã lui về nhị tuyến, trở thành trưởng lão gia tộc.

Nếu là quang cảnh bình thường, bọn họ sẽ ở trong gia tộc dưỡng lão, cho đến hao hết thọ nguyên.

Đây chính là sự luân phiên bình thường của một Thiên Nhân thế gia.

Dù sao thọ nguyên của tu sĩ Thiên Nhân cảnh gần bốn trăm năm, trong tình huống bình thường, Thiên Nhân thế gia đều thay đổi khoảng hai trăm năm một lần Thiên Nhân lão tổ.

Ngoại trừ số ít đích mạch may mắn ra, tuyệt đại bộ phận mọi người đều không có tư cách trở thành hạt giống Thiên Nhân, thậm chí không có cơ hội xông lên Thiên Nhân cảnh.

Cho dù là loại giống như Hoàng Phủ Tấn Nguyên tư chất tốt hơn, cũng là bất đắc dĩ đi con đường phân gia, vất vả vất vả cả đời, cuối cùng vẫn không có cơ hội trùng kích Thiên Nhân cảnh.

Ngược lại là Bắc Thần lão tổ của Trường Ninh Từ thị, khí vận cực tốt, tích góp được cơ duyên trùng kích Thiên Nhân cảnh.

“Tấn Ninh, Tấn Ngọc.” Hoa Diệp lão tổ nhìn lên bầu trời, cảm khái một câu: “Ta cũng biết, cả đời này của các ngươi ít nhiều cũng có chút ủy khuất. Nếu Hoàng Phủ thị là Tử Phủ gia tộc, chưa chắc các ngươi không có cơ hội thành tựu Thiên Nhân.”

Nếu như từ nhỏ được coi như Thiên Nhân chủng bồi dưỡng, Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc, tối thiểu đều có ba thành xác suất có thể tiến vào Thiên Nhân cảnh.

Mà vị tiền Mã Hoàng Phủ thị khai sơn lão tổ Hoàng Phủ Tấn Nguyên kia, thì ít nhất có sáu bảy thành xác suất, so với Hoa Diệp lão tổ năm đó cũng không kém bao nhiêu. Nhưng mà, dưới đại thế cuồn cuộn, điều này có thể làm sao?

“Nhưng con đường Tử Phủ há lại bình thường? Bây giờ có một cơ hội tuyệt hảo đặt ở trước mặt Hoàng Phủ thị chúng ta, các ngươi phải vì con cháu, tranh thủ một cơ hội.”

“Lão tổ, chúng ta hiểu.” Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc thần sắc kiên định, đáy mắt đều thả ra quang mang, “Vì tương lai của Hoàng Phủ thị, chúng ta nhất định đem hết toàn lực, không phụ sự phó thác của lão tổ.”

“Đi thôi.” Hoa Diệp lão tổ nhàn nhạt phất phất tay, ngữ khí thong dong mà tự tin: “Có tâm tính toán vô tâm, lại có bản lão tổ tọa trấn ở đây.”

“Việc này tất thành.”

Ngay khi tiếng nói vừa hạ xuống.

“Oanh!”

Dưới Lạc Ưng hạp, một dòng nước xiết đâm vào vách đá dựng đứng, tóe lên bọt nước cao bảy tám trượng.

…

Chương 79: Hoa Diệp lão tổ! Ta lừa ngươi đấy!

…

Hoàng Phủ Tấn Ninh và Hoàng Phủ Tấn Ngọc tâm thần chấn động, lập tức ôm quyền lĩnh mệnh.

“Vâng, lão tổ.”

Dứt lời, hai người lướt qua Hoa Diệp lão tổ, từ trên Lạc Ưng Hạp trực tiếp nhảy xuống.

Vách núi hiểm trở, đủ để làm cho bất kỳ một người bình thường nào nhìn thấy sợ hãi, hai người lại hoàn toàn không thèm để ý, thân hình vừa mới hạ xuống chưa tới một trượng, liền có một cỗ khí kình vô hình nâng thân thể bọn họ lên, để cho xu thế hạ xuống của bọn họ chợt chậm lại.

Đây chính là thực lực của tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ.

Trầm dâm Huyền Vũ chi đạo hơn một trăm bảy mươi năm, bọn hắn đối với huyền khí khống chế sớm đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, trình độ như cánh tay sai sử, tuy rằng còn không thể phi hành giống như Thiên Nhân cảnh tu sĩ, nhưng ngự khí lướt đi một khoảng ngắn ngủi lại là dễ dàng.

Ở trong màn đêm nhìn xuống phía dưới, hai người giống như lông vũ phiêu diêu lượn lờ, lông vũ rơi xuống, vô thanh vô tức mà rơi vào trong căn cứ.

Vừa mới rơi xuống đất.

Hoàng Phủ Tấn Ninh liền móc ra một cái còi bằng xương màu ngọc, nhẹ nhàng thổi vài cái.

Vỏ xương rung động, nhưng không phát ra âm thanh.

Cái còi xương này có thể phát ra âm thanh tần số cao mà lỗ tai nhân loại không nghe được, chỉ có người đeo cùng loại cốt phiến mới có thể cảm nhận được tần suất chấn động.

Đây là cốt tiêu đặc chế chuyên dùng để liên lạc với trạm gác ngầm, đồ vật này không lớn, nhưng giá trị lại không nhỏ.

Một lát sau.

Trong bóng tối, có một người lén lén lút lút vọt ra.

Người này mặc hoa phục, nhìn qua tựa hồ có chút thân phận, giờ phút này tư thái lại có chút nao núng, hèn mọn bỉ ổi. Hắn hướng phía hai người Hoàng Phủ Tấn Ninh chắp tay nói: "Thuộc hạ Ẩn Ngư, bái kiến hai vị trưởng lão."

Nói xong, hắn lấy từ trong ngực ra một kiện ngọc khí hình cá cổ kính, mời hai người kiểm tra thực hư.

"Miễn lễ." Hoàng Phủ Tấn Ninh sau khi kiểm tra liền khoát tay áo, thanh âm già nua mà trầm thấp: "Ngươi có biết nhiệm vụ lần này không?"

"Thuộc hạ biết." Nam tử trung niên cung kính nói, "Thuộc hạ đã nhận được chỉ lệnh bí mật, hiệp trợ hai vị trưởng lão đi nơi ở của con mồi. Hai vị trưởng lão yên tâm, ta đã sắp xếp xong lộ tuyến rồi."

"Đi trước dẫn đường."

Trong ánh mắt của hai người Hoàng Phủ Tấn Ninh xẹt qua một tia mừng rỡ.

Dưới sự dẫn dắt của nam tử trung niên, ba người bí mật tiến lên, dọc theo đường đi đều không có kinh động bất luận kẻ nào. Chỉ chốc lát, bọn họ đã tới một trạch viện trong hạp cốc.

"Hai vị trưởng lão, con mồi đang ở bên trong."

Nam tử trung niên ngừng lại, chắp tay nói với hai người phía sau.

Trạch viện này đã xây dựng nhiều năm, chính là tiểu biệt viện chuyên môn xây dựng cho Vương Thủ Triết, để khi hắn trấn thủ căn cứ bí mật, có thể có một chỗ đặt chân.

Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc liếc mắt nhìn nhau, ỷ vào tài cao gan lớn, trực tiếp phi thân tiến vào trong sân.

Dưới ánh trăng mông lung, trong sân cây xanh râm mát, một mảnh xanh um tươi tốt, thoạt nhìn, phảng phất như tiến vào trong rừng rậm xanh biếc, ngay cả hô hấp cũng thoải mái hơn vài phần.

“Hừ! Vương Thủ Triết này ngược lại rất biết hưởng thụ, ngay cả biệt viện ở tạm cũng chú trọng như vậy.” Hai trưởng lão Hoàng Phủ thị nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu: “Ra tay đi.”

Biệt viện bố cục đơn giản, chủ yếu rõ ràng. Mục tiêu hai người rõ ràng, cầm lấy vũ khí liền từ trong sân xuyên qua, thẳng đến phòng chính ở giữa.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ chuẩn bị vọt vào sương phòng của Vương Thủ Triết như lang như hổ.

Bỗng dưng.

Có dây leo tráng kiện uốn lượn hiện ra, như thiểm điện cuốn lấy chân hai người.

Trong phút chốc, trong bóng tối có vô số bóng đen nhốn nháo.

Những dây leo giấu ở trong sân nhúc nhích giống như cự mãng xoay người, từng đám từng đám to lớn không gì sánh được, phảng phất như vật sống, điên cuồng quấn về phía hai vị Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc.

“Không tốt!”

Sắc mặt hai vị trưởng lão đại biến, trong cơ thể nhất thời bạo khởi một cỗ huyền khí, “Oanh” một cái hóa thành sóng khí quay cuồng ra phía ngoài, muốn nổ tung những dây leo kia.

Nhưng mà, những dây leo kia lại cứng cỏi vô cùng, dưới sự bộc phát của huyền khí chỉ sinh ra một chút vết rạn.

Hành động này của hai người, ngược lại kích phát càng nhiều dây leo từ bốn phương tám hướng vọt tới, như vô số xúc tu cuồng mãng quấn chặt lấy.

Chỉ một thoáng, ngay cả trên không tiểu viện đều có dây leo đan vào, quấn quanh. Trước sau, trên dưới, trái phải, lại không có lối ra.

“Đây là dây leo gì, sao lại chắc chắn như vậy?” Sắc mặt hai gã trưởng lão khó coi đến cực hạn, lập tức giơ linh kiếm tùy thân lên.

“Xì xì…”

Huyền khí hùng hậu hóa thành kiếm quang sắc bén.

Nơi kiếm quang đi qua, không có tình cảnh dây leo bay múa như bọn họ dự đoán. Ngược lại, một đạo kiếm quang chỉ có thể chém đứt hai ba dây leo.

Nhưng hai ba sợi dây leo vừa mới đứt gãy, dây leo còn lại lại chen chúc tới, càng tuôn ra càng nhiều.

Mặc dù bọn họ không ngừng vung kiếm quang chặt đứt những dây leo xâm nhập tới kia, nhưng vẫn như cũ nhất thời khó có thể thoát ra.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt hai gã trưởng lão càng ngày càng khó coi, trong ánh mắt cũng bắt đầu lộ ra vài phần bất an.

Dưới màn đêm, những dây leo này mỗi một cây đều lớn bằng cánh tay, mặt ngoài tản ra từng tia từng tia kim loại sáng bóng, quả thực giống như từng sợi xích sắt.

Đây là dây leo Thiết Mãng do Vương Thủ Triết tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Trong quá trình chúng trưởng thành, cần hấp thu rất nhiều xỉ sắt.

Bộ rễ phát triển, thậm chí có thể chui vào sâu trong lòng đất mười mấy trượng, thân dây leo tráng kiện cứng rắn, nhất là lớp vỏ bên ngoài, phảng phất như phủ lên một tầng sợi sắt, đao kiếm bình thường khó có thể chặt đứt.

Cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh cũng không cách nào tiến hành cắt cỏ vô song với chúng nó.

Trước mắt chỗ thiếu hụt lớn nhất của nó chính là không thể sử dụng giống như hệ liệt dây leo của ma nữ, phải trồng trên trận địa, một khi trồng thì không thể di chuyển.

Hơn nữa chu kỳ sinh trưởng của nó cũng mấy năm, sinh trưởng cực kỳ chậm chạp.

Tương ứng, một khi chúng nó trưởng thành, hình thành trận địa dây leo, chúng nó cũng cường đại hơn hệ liệt ma nữ rất nhiều. Cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ, một khi bị dây leo đại trận cuốn lấy, cũng khó có thể thoát khốn trong chốc lát.

Đương nhiên.

Cũng chỉ là nhất thời khó có thể thoát khốn, muốn trực tiếp vây giết bọn họ gần như không có khả năng. Cho tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ một ít thời gian, bọn họ cuối cùng vẫn có thể thoát khốn chạy thoát.

Trận địa Thiết Mãng Đằng này, Vương Thủ Triết đã nuôi trồng rất nhiều năm, chờ đợi chính là ngày hôm nay.

“Hai vị tu vi không tầm thường, nếu tình báo ta thu thập không sai, hẳn là Hoàng Phủ Tấn Ninh của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, còn có hai vị trưởng lão Hoàng Phủ Tấn Ngọc?”

Trong đám dây leo rợp trời, Vương Thủ Triết chậm rãi đi ra.

Biểu tình của hắn thập phần bình tĩnh, mặc dù thân ở trong rừng rậm Cuồng Mãng, tư thái giống như nhàn nhã dạo chơi, thoải mái thoải mái.

Nơi hắn đặt chân, dây leo xung quanh liền tự động lui ra, có không ít dây leo phủ phục trên mặt đất, tư thế giống như thần phục.

Một màn này, càng làm cho khí tràng của hắn trở nên đặc biệt cường đại.

“Vương Thủ Triết!!”

Hai vị trưởng lão của Tấn Ninh và Hoàng Phủ thị chấn động trong lòng, trên mặt đồng loạt biến sắc.

Đến lúc này, bọn họ còn có thể không rõ ràng sao?

Trúng kế rồi!

Bọn họ rõ ràng rơi vào trong một cái bẫy an bài trước!

Lúc này, hai người đang ngăn cản dây leo, đồng loạt nhìn chằm chằm vào nam tử trung niên mặc hoa phục - Ẩn Ngư!

“Phản đồ!”

“Ngươi dám phản bội Hoàng Phủ thị?!”

Hai người tức giận không thôi, đồng loạt lên tiếng mắng đau.

Nhưng mà, người đàn ông trung niên kia lại giống như không nghe thấy, ngược lại lui về phía sau vài bước, ung dung chắp tay nói với Vương Thủ Triết: “Khởi bẩm Thủ Triết gia chủ,

thuộc hạ đã dựa theo dặn dò của ngài, đưa hai con cá lớn lên đây."

"Coi như không tệ." Vương Thủ Triết hơi gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy cứ làm theo ước định trước đó. Ta sẽ cho ngươi một khoản thù lao hậu hĩnh, phái người đưa ngươi và thê nhi đến quận bên cạnh sinh sống. Ngươi hẳn là có nghe nói qua, người như ta trọng lời hứa, xưa nay nói ra là làm được."

Nam tử trung niên kia nghe vậy kích động không thôi, cúi chào Vương Thủ Triết thật sâu: "Đa tạ Thủ Triết gia chủ."

Dứt lời, hắn lại vái chào hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị, nói: "Xin lỗi hai vị trưởng lão. Ta không cẩn thận bại lộ thân phận, ngay cả vợ con cũng bị khống chế. Vì người nhà có thể sống sót, ta chỉ có thể phản bội Hoàng Phủ thị."

"Được được được!"

Hai vị trưởng lão Hoàng Phủ đều giận dữ mà cười: "Vương Thủ Triết, ngươi quả nhiên là có bản lĩnh! Bất quá, ngươi chỉ dựa vào một ít dây leo mà muốn bắt chúng ta, không khỏi cũng quá coi thường chúng ta rồi!"

Dứt lời, bọn hắn đều bạo khởi thân hình, điên cuồng chém giết dây leo, ý đồ thoát khốn.

"Thật không hổ là trưởng lão Linh Đài cảnh hậu kỳ, Thiên Nhân thế gia quả nhiên là nội tình hùng hậu, cao thủ trong tộc tụ tập." Vương Thủ Triết vẫn không vội, vẻ mặt vân đạm phong khinh nói: "Để tỏ lòng tôn trọng đối với hai vị, ta cũng chuẩn bị một phần đại lễ cho hai vị."

Dứt lời, hắn hướng sương phòng bên cạnh nói: "Lão tổ, hai vị cừu địch này, ngài tự mình thu thập đi."

Vừa dứt lời.

Trong sương phòng liền có một nữ tử phi thân ra.

Nàng mặc một bộ huyền võ kính trang màu trắng, mái tóc như sương như tuyết, một mảnh băng trắng, trên mặt còn đeo khăn che mặt, chính là đệ nhất lão tổ Vương Lung Yên hiện tại của Bình An Vương thị, Lung Yên lão tổ.

Nàng vừa xuất hiện, không khí chung quanh trong phút chốc rét lạnh rất nhiều.

“Vương Lung Yên!”

Trên mặt của hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị đều không kìm được mà biến sắc.

Nàng này mấy năm trước ở Trường Ninh vệ tiếng tăm lừng lẫy. Nếu không có trận biến cố hơn sáu mươi năm trước kia, chỉ sợ nàng ta đã sớm là nhân vật Linh Đài cảnh đỉnh phong.

Nhưng cho dù như thế, những năm gần đây, nàng lại lần nữa thanh danh lên cao, vài ngày trước còn tự tay chém giết Âm tiên sinh của âm Sát Tông, hôm nay đúng là lúc thanh danh như mặt trời ban trưa.

Hai người chính là lúc bình thường, một chọi một đôi Vương Lung Yên, cũng không dám nói có thể đánh được nàng, bây giờ bị dây leo quấn lấy, sức chiến đấu giảm đi nhiều, sao có thể không biến sắc?

Ánh mắt lạnh như băng của Vương Lung Yên từ trên mặt hai người xẹt qua, lập tức hừ lạnh một tiếng, run tay ném ra một vật.

“Bá!”

Một lá cờ âm trầm sát khí lơ lửng trên không, đón gió lập tức tăng lên, theo gió đêm thổi phất phới.

Từng đạo sát khí âm trầm từ trong cờ xí tràn ngập ra, giống như âm phong xoay chuyển, trong chớp mắt tràn ngập mảng lớn không gian chung quanh.

“Âm sát Tu La kỳ!”

Ánh mắt của hai trưởng lão Hoàng Phủ thị vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ đều là hạng người già thành tinh, kiến thức rộng rãi, lại có quan hệ không rõ với âm Sát tông, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra vật này.

Tuy rằng đây chỉ là đồ phỏng chế của linh bảo thần thông trứ danh, nhưng cũng là linh khí trung phẩm cực kỳ hiếm thấy, công năng thập phần cường đại.

Cho dù là ở Thiên Nhân thế gia Hoàng Phủ thị, số lượng trung phẩm linh khí cũng chỉ có ba kiện. Ít nhất loại trưởng lão đã

lui về nhị tuyến như bọn họ, thọ nguyên sắp đi đến cuối, không có tư cách vận dụng loại linh khí này.

Mà điểm đáng sợ nhất của âm Sát Tu La Kỳ là ở chỗ nó có thể tạo ra từng luồng âm sát tà khí, bao phủ phạm vi hơn mười trượng, tạo ra một nơi thích hợp cho đệ tử âm Sát Tông phát huy, không thích hợp cho tu sĩ Huyền Vũ chiến đấu.

Điều này khiến nó khó chơi hơn linh khí trung phẩm bình thường vài phần.

"Cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của âm Sát Tà Độc."

Trong đôi mắt của Vương Lung Yên tràn đầy hận ý, bấm quyết liền thúc giục Âm Sát Tu La Kỳ.

Năm đó nếu không phải Thiên Nhân Hoàng Phủ thị âm thầm cản trở, hại chết ông nội Trụ Hiên lão tổ, còn có Khung Nguyên chất nhi cùng một đám thành viên gia tộc, Bình An Vương thị cũng sẽ không rơi xuống ruộng đất lúc trước.

Nếu không phải Thiên Nhân Hoàng Phủ thị này, nàng cũng sẽ không bị khí âm sát giày vò trọn vẹn năm mươi năm.

Bây giờ, cũng đã đến lúc nàng báo thù.

"Bá~"

Khí thế của Âm Sát Tu La Kỳ tăng vọt, dưới sự thúc giục của Lung Yên lão tổ càng nổi lên càng cao, ngay cả hoa văn trên mặt cờ cũng phảng phất như sống lại.

Trong không khí tràn ngập âm sát khí bỗng nhiên trở nên nồng đậm, giống như âm đao du tẩu trong không khí, sinh sinh bao phủ hai vị Hoàng Phủ thị trưởng lão ở bên trong, bắt đầu không ngừng ăn mòn.

Trong lòng hai người họ hoảng sợ, vội vàng vận chuyển huyền khí, tạo thành một lá chắn huyền khí mỏng manh, đau khổ chống lại sự ăn mòn của khí âm sát.

Đồng thời, bọn họ còn phải không ngừng chém liên miên bất tuyệt Thiết Mãng Đằng.

Hai người này nếu chỉ có một loại, bọn họ còn có cơ hội thoát thân đi ra ngoài, nhưng giờ này khắc này, lại chỉ có thể cố gắng duy trì.

Rốt cuộc sức mạnh của con người cũng có hạn.

Cho dù Huyền khí của bọn họ vô cùng hùng hậu, cứ tiếp tục tiêu hao liên tục như vậy, sớm muộn gì Huyền khí cũng sẽ cạn kiệt, kết cục khó thoát khỏi dây leo quấn thân, khí âm sát nhập thể, cuối cùng bị ăn mòn hành hạ mà chết.

Mặc dù thọ nguyên của bọn hắn đã còn lại không nhiều lắm, nhưng cũng không có nghĩa là bọn hắn có thể thản nhiên đối mặt tử vong. Càng đừng đề cập đến bị hao tổn chết sống như thế!

Vẻ mặt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ, chợt nhìn nhau, giống như đã hạ quyết tâm, đồng thời phát ra một tiếng kêu to.

Giờ phút này chính là thời điểm yên tĩnh, tiếng kêu to vang lên, nhất thời vang vọng bầu trời.

Tiếng rít chưa dứt, một đạo ánh lửa cũng đã từ chân trời gào thét mà đến, trong chớp mắt hóa thành một bóng người xuất hiện ở trên bầu trời.

Khí thế của bóng người này kinh người, tóc đỏ tung bay, quanh thân còn có ánh lửa lượn lờ, không phải Hoa Diệp lão tổ thì là ai?

“Tấn Ninh, Tấn Ngọc!”

Nhìn thấy một màn trong viện, Hoa Diệp lão tổ vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Hắn nghĩ tới trong căn cứ này có lẽ sẽ có bố trí, hành động của hai người có khả năng sẽ không quá thuận lợi, lại không nghĩ rằng lấy thực lực của hai người lại có thể bị bức đến tình trạng như thế!

Lúc này, hắn đưa tay đánh ra một chưởng.

Trong chốc lát.

Huyền khí màu đỏ liền hóa thành một cự chưởng che trời, gào thét trên không chụp xuống.

Còn nửa đường, trên cự chưởng dấy lên ánh lửa hừng hực, quang mang nóng rực cơ hồ chiếu sáng toàn bộ tiểu viện. Uy thế bàng bạc từ trên trời đè xuống, còn chưa tiếp xúc với dây leo đã khiến người ta sợ hãi.

Thấy thế, Lung Yên lão tổ lập tức điên cuồng thúc giục Âm Sát Tu La kỳ, âm Sát chi khí nồng nặc lập tức ập tới, ý đồ ngăn cản hỏa diễm cự chưởng.

Nhưng ngọn lửa này dường như có tác dụng khắc chế âm Sát khí.

Âm sát khí nồng đậm chạm đến ngọn lửa trên cự chưởng, trong trận trận thanh âm "Xuy xuy" không ngừng bị thiêu đốt thành trận trận khói đen.

Hỏa diễm cự chưởng lướt qua, âm sát chi khí chung quanh trong nháy mắt không còn.

Ngay cả dây leo Thiết Mãng dưới sự điều khiển của Vương Thủ Triết cũng bị thiêu hủy không ít.

Trong nháy mắt, bầu trời phía trên tiểu viện đã xuất hiện một lỗ hổng. Hai người Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc đang bị cuốn lấy cũng giảm bớt áp lực không ít.

Thấy thế, tinh thần hai vị trưởng lão đồng loạt chấn động.

"Ha ha ha, Vương Thủ Triết, Vương Lung Yên, Hoa Diệp lão tổ ở đây, xem các ngươi còn kiêu ngạo như thế nào!"

Niềm tin của hai người tăng vọt, cố gắng dùng dư lực bộc phát lần nữa, thuận thế chuẩn bị phá vòng vây.

Nào có thể đoán được.

Đúng vào lúc này.

Trong tiểu viện bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp mà già nua: "Hoa Thiên lão tổ, đã tới, vậy lưu lại đi."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Một cỗ khí tức vô cùng bá đạo chợt từ trong sân nhỏ bay lên.

Ánh mắt Hoa Diệp lão tổ ngưng tụ, chỉ thấy một bóng người từ nhà chính chậm rãi đi ra.

Tối nay, bóng đêm như mực, trăng sao tối tăm.

Trên người bóng người này lại tản ra một tầng kim mang sắc bén, làm nổi bật khí độ trầm ổn như núi cao của hắn càng thêm nguy nga, giống như tượng phật đúc từ khối đồng kia, làm cho lòng người sinh kính sợ.

Đây là biểu tượng do sức mạnh của cường giả phóng ra ngoài.

Chỉ có tu sĩ Huyền Vũ thực lực đạt tới Thiên Nhân cảnh, lại chuyên môn tu luyện qua chiến thể, mới có khí tượng như thế. Bởi vì trong huyền khí Thối Thể ẩn chứa Canh Kim chi khí nồng đậm, quang mang mới hiện ra màu sắc của Duệ Kim.

Vị lão giả này chính là Trụy Bác lão tổ của Lũng Tả Vương thị, lão tổ Thiên Nhân cảnh đã sớm ngủ đông trong căn cứ này.

Vừa hiện thân, Cầu Bác lão tổ liền tiện tay chưởng một chưởng hướng hai người Hoàng Phủ Tấn Ninh cùng Hoàng Phủ Tấn Ngọc vỗ tới.

Hai người thật không dễ gì giãy dụa sắp thoát khốn, nhất thời lại bị đập trở về.

Cứu viện bị ngăn cản, Hoa Diệp lão tổ khiếp sợ nhìn Trụ Bác lão tổ: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi chẳng lẽ là Vương Trụ Bác của Lũng Tả Vương thị? Điều này sao có thể? Hơn nửa năm qua, mật thám ngầm của chúng ta ở Lũng Tả quận nhìn chằm chằm vào Lũng Tả Vương thị các ngươi. Ngươi không phải vẫn luôn hoạt động ở Lũng Tả sao?”

…

Chương 80: Tiến hóa! Thị Huyết Đằng Mạn!

…

Hoàng Phủ thị muốn đối phó với Bình An Vương thị, sao lại không đi lưu ý tình báo của Lũng Tả Vương thị?

Nếu không có tin tức chắc chắn, biết Vương Trụ Bác vẫn luôn ở Lũng Tả quận, hơn nữa còn có chút hoạt động. Lúc bọn họ hành động, cũng sẽ không tính Vương Anh Bác vào.

Lại không nghĩ rằng, Vương Trụ Bác vẫn luôn hoạt động ở Lũng Tả quận thành kia lại đột ngột xuất hiện ở nơi này!

Nếu không phải thực lực Thiên Nhân cảnh không thể làm giả, Hoa Diệp lão tổ thiếu chút nữa cho rằng mình hoa mắt.

“Thật ngại quá, Trụ Bác lão tổ ở Lũng Tả quận thành kia là ta tìm người giả trang. Hơn nửa năm nay, Trụ Bác lão tổ vẫn luôn làm khách ở chỗ ta.” Trong sân, Vương Thủ Triết cười vang nói: “Thật khiến Hoa Diệp lão tổ thất vọng, xin lỗi, mục đích của ta chính là mời quân, vào rọ.”

“Ngươi!!”

Hoa Diệp lão tổ bị tức giận đến mức một cỗ huyết khí xông lên đầu, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Không đợi Hoa Diệp lão tổ nói chuyện.

Vương Thủ Triết nhìn về phía hai trưởng lão Hoàng Phủ thị, nụ cười chợt tắt, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Hai vị trưởng lão Tấn Ninh tấn ngọc, các ngươi đã dẫn Hoa Diệp lão tổ tới, tác dụng của các ngươi dừng ở đây.”

Hoàng Phủ Tấn Ninh, Hoàng Phủ Tấn Ngọc hai vị trưởng lão nhất thời khắp cả người hàn ý.

Bọn họ lập tức hiểu ra.

Hóa ra vừa rồi chỉ riêng Vương Thủ Triết vây khốn bọn họ, lại không lập tức động thủ, không phải chỉ nhằm vào hai người bọn họ, mục đích là để dẫn Hoa Diệp lão tổ ra.

Buồn cười là bọn họ gặp phải tuyệt cảnh cầu viện Hoa Diệp lão tổ, vốn tưởng rằng cầu cứu tinh, lại không nghĩ tất cả đều nằm trong tính toán của đối phương.

Quả nhiên là tay to thật, tâm tư thật độc!

Nhưng mà, cho đến bây giờ, nghĩ rõ ràng cũng vô dụng.

Vương Thủ Triết vừa dứt lời.

Trong phòng tiểu viện lại có một vị lão giả phi thân ra.

Thân hình lão gầy gò, dung mạo mặc dù đã già nua, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận như cũ, ánh mắt cũng vẫn sắc bén như cũ, khác hoàn toàn với hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị một thân khí tức già nua.

Hiển nhiên, khí huyết của hắn vẫn dồi dào như trước, sức sống cũng như cũ tràn đầy, trên người vừa mới lộ ra sức sống bừng bừng.

Vị lão giả này rõ ràng là đệ nhất lão tổ của Trường Ninh Từ thị - Bắc Thần lão tổ.

"Từ Bắc Thần." Ánh mắt hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị lộ ra vẻ tuyệt vọng, thất thanh nói: "Không phải ngươi bế quan trùng kích Thiên Nhân cảnh sao?"

Bắc Thần lão tổ cười ha ha nói: "Tiến kích Thiên Nhân cảnh cố nhiên trọng yếu, nhưng giải quyết hậu họa đồng dạng không thể khinh thường. Vì thế, cho dù ta tấn thăng muộn một chút thì như thế nào?"

Dứt lời, gã thu lại nụ cười, trong đôi mắt bỗng nhiên hiện lên một cỗ sát cơ quyết tuyệt.

Cùng lúc đó, hắn nhấc tay, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một khối Trấn Long Bi tràn đầy bảo quang.

"Vương Thủ Triết, Từ Bắc Thần, các ngươi dám!" Hoa Diệp lão tổ thấy thế tức giận không thôi, tức giận gầm lên.

Thanh âm ù ù vang lên, chấn động đến mức sơn cốc cũng mơ hồ phát run.

Hai vị trưởng lão Tấn Ninh tấn Ngọc đều là hậu duệ huyết mạch của hắn, nhất là Hoàng Phủ Tấn Ninh, còn là chắt trai

đích mạch trọng tôn của hắn, đã từng chấp chưởng vị trí gia chủ mấy chục năm.

Hổ dữ cũng còn không ăn thịt con, hắn há có thể trơ mắt nhìn bọn họ nhận lấy cái chết?

Lúc này, Hoa Diệp lão tổ liền phi thân xuống, ý đồ ngăn cản tất cả.

Nhưng Trụ Bác lão tổ há có thể để hắn như ý?

Hoa Diệp lão tổ còn chưa kịp ra tay, hắn đã phi thân chặn Hoa Diệp lão tổ lại, trầm giọng nói: "Hoàng Phủ Hoa Diệp, đừng quên đối thủ của ngươi là ta."

"Vương Trụ Bác, ngươi cút ngay cho ta!"

Hoa Diệp lão tổ nén giận xuất thủ, một quyền cuốn lấy hỏa diễm nồng đậm đánh về phía Trụ Bác lão tổ.

Không khí chung quanh nhất thời không chịu nổi, phát ra trận trận nổ đùng. Uy lực một quyền này, đúng là so với trước còn muốn dựa vào tăng lên mấy phần.

"Đến hay lắm!"

Ánh mắt Trụ Bác lão tổ rùng mình, nhưng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Lúc này, hắn vận chuyển mênh mông huyền khí, kim quang quanh thân tăng vọt, như một vị Kim Cương La Hán nghênh đón, cứng rắn đón lấy một quyền này của Hoa Diệp lão tổ.

Nhiệm vụ hôm nay của hắn cực kỳ rõ ràng, chính là ngăn chặn Hoa Diệp lão tổ.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Năng lượng khổng lồ không ngừng va chạm, giao kích, hai vị Thiên Nhân lão tổ cứ như vậy lơ lửng trên bầu trời kịch liệt giao chiến.

Kình phong gào thét, hỏa diễm kèm theo canh kim chi khí giao minh, ở trong hạp cốc này vang vọng lôi âm ù ù.

Cho dù nói từ trên tu vi, Trụ Bác lão tổ vẫn chỉ là Thiên Nhân cảnh tầng hai, kém Hoa Diệp lão tổ một bậc. Nhưng nếu chỉ là

ngăn chặn Hoa Diệp lão tổ, hắn cảm thấy mình ít nhất có thể kéo dài hai khắc đồng hồ.

Ngay khi Hoa Diệp lão tổ bị Trụ Bác lão tổ cứng rắn ngăn chặn.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Bắc Thần lão tổ liếc mắt nhìn Vương Lung Yên, vẻ mặt thoải mái thích ý nói: "Lung Yên lão tổ, chúng ta mỗi người chọn một người đi, ngươi muốn Hoàng Phủ Tấn Ninh, hay là muốn Hoàng Phủ Tấn Ngọc?"

Dáng vẻ kia giống như là đang lựa chọn thương phẩm vậy.

Đôi mi thanh tú bên ngoài mạng che mặt của Vương Lung Yên hơi nhướng lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Tấn Ninh: "Đây là đích mạch của Hoàng Phủ thị, ta đã chọn hắn."

Vừa mới nói xong.

Vương Lung Yên cầm Lung Yên kiếm trong tay, quét ra một cơn gió lạnh lẽo đánh về phía Hoàng Phủ Tấn Ninh.

Nếu nàng lựa chọn Hoàng Phủ Tấn Ninh, Bắc Thần lão tổ tự nhiên cũng chỉ có thể chọn Hoàng Phủ Tấn Ngọc.

"Mặc dù đều là chữ lót Tấn. Bất quá, so với Hoàng Phủ Tấn Nguyên một chút, không khỏi cũng kém quá xa." Hắn liếc Hoàng Phủ Tấn Ngọc một cái, có chút chán ghét.

Tuy rằng Hoàng Phủ Tấn Nguyên mang tiếng xấu mà chết, nhưng trong lòng Bắc Thần lão tổ vẫn có vài phần kính nể đối với hắn.

Về phần những chữ lót Tấn khác, căn bản không được hắn để vào mắt.

Chữ "Viễn" cuối cùng vừa ra.

Trấn Long Bia trong tay Bắc Thần lão tổ "Ông" một tiếng, phát ra tiếng vang hùng hậu như chuông sớm trống chiều.

Trấn Long Bia càng biến càng lớn, trong chớp mắt ngưng tụ ra một đạo hư ảnh hình bia ngưng đọng như thực chất, như một tòa núi nhỏ hướng Hoàng Phủ Tấn Ngọc trấn giết mà đi.

Hoàng Phủ Tấn Ngọc cắn răng, liều mạng huy động Linh kiếm ngăn cản.

Mặc dù hai người hắn và Hoàng Phủ Tấn Ninh đã bị tiêu hao một đợt, nhưng vẫn chưa mất đi sức chiến đấu. Trong lúc nhất thời, Lung Yên lão tổ và Bắc Thần lão tổ tuy tạm thời áp chế đối thủ, nhưng tạm thời không ra thắng bại.

Nhân mã hai bên giao chiến kịch liệt, chiến trường lập tức bị phân cách thành ba khối.

Cùng lúc đó.

Quân Diệu lão tổ Trần Diệu đang luân phiên trấn thủ gần đây vội vàng chạy tới, thân pháp nhanh nhẹn rơi xuống bên cạnh Vương Thủ Triết, chắp tay bẩm báo: "Thủ Triết gia chủ, ta đã dựa theo lời dặn dò của ngươi trước đó. Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu đã sơ tán những người liên quan, an bài đến mật thất trong núi."

Mắt hắn liếc qua các chiến trường, hơi do dự nói: "Có cần ta tiến lên trợ chiến không?"

"Quân Diệu lão tổ có lòng." Vương Thủ Triết nho nhã lễ độ chắp tay hoàn lễ: "Hiện giờ tình hình đều nằm trong lòng bàn tay, Quân Diệu lão tổ chỉ cần ở một bên lược trận là được."

Trần Quân Diệu sắc mặt hơi trì trệ, ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị tới đều là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ, mà Trần Quân Diệu hắn còn chưa tới Linh Đài cảnh trung kỳ. Đoán chừng Thủ Triết gia chủ cũng ghét hắn không đủ thực lực, sợ hắn gặp nguy hiểm.

Khiến Trần Quân Diệu cũng có chút cảm khái trong lòng.

Quả nhiên là thời đại thay đổi quá nhanh, Linh Đài lão tổ bình thường như hắn sắp không thể nhúng tay vào chiến đấu. May là hắn mới tám chín mươi tuổi, mười phần trẻ tuổi, còn có cơ hội xông lên.

Thật ra trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút cảm khái.

Hắn nhớ tới hơn mười năm trước, khi hắn cùng Lung Yên lão tổ đi Bách Đảo vệ làm việc thì cưỡi thương thuyền "Quân Diệu Hào".

Quân Diệu hào, chính là lấy tên của Quân Diệu lão tổ mệnh danh, lấy chấn nhiếp bọn đạo chích.

Lại không nghĩ tới.

Bây giờ Bình An Vương thị đã trưởng thành đến tình trạng như thế, ngay cả lão tổ Linh Đài cảnh như Quân Diệu lão tổ cũng không dùng được trong chiến đấu.

Sau khi cảm khái, Vương Thủ Triết nhanh chóng thu hồi tạp niệm, tập trung chú ý vào chiến trường Linh Đài cảnh.

Quân Diệu lão tổ không cần ra tay là bởi vì hắn đã sớm dự định tự mình ra tay.

Năm đó Hoàng Phủ thị hại Bình An Vương thị, đối với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là chơi cờ tiện tay một bước, giống như tiện tay bóp chết một con kiến tương lai có khả năng uy hiếp đến bọn họ vậy.

Nhưng mà, bọn họ tiện tay bày ra một chiêu cờ nhàn rỗi, cũng là mang đến cho Bình An Vương thị một tai họa gần như bị diệt, bao nhiêu tộc nhân bởi vậy mà chết.

Khi có cơ hội báo thù, hắn đương nhiên muốn đích thân ra tay.

Lúc này, hắn chờ đợi đúng thời cơ.

Một luồng huyền khí màu xanh đậm ngưng thực dày đặc lấy hai chân của hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, giống như một con du long không ngừng lan tràn về phía trước.

Trong huyền khí tràn đầy sinh cơ bừng bừng, linh động vô cùng, giống như có mắt, tự động xuất hiện trên dây leo sắt bị thiêu đốt.

Năng lượng thấm vào rễ cây.

Chỉ một thoáng, chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Những dây leo Thiết Mãng đã bị đốt trọi đứt gãy, mất đi sinh cơ không ngờ lại tỏa ra sức sống một lần nữa!

Làn da cháy xém tróc ra từng mảng, bên dưới lại mọc ra lớp dây leo mới tinh, dây leo đứt gãy cũng mọc ra chồi mới, chỉ trong nháy mắt, chúng lại giương nanh múa vuốt, giống như từng vật sống, lại lần nữa lao về phía hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị.

“Làm sao có thể!”

Hai vị trưởng lão Hoàng Phủ Tấn Ninh, Tấn Ngọc đều hoảng sợ không thôi.

Bọn họ chỉ là ứng phó đối thủ của mình, đã ứng phó thập phần miễn cưỡng, nếu lại thêm Thiết Mãng Đằng trợ trận, nào còn nửa phần thắng?

Từ khoảnh khắc Vương Thủ Triết tùy ý ra tay này, hai vị trưởng lão Hoàng Phủ thị liền lâm vào trong khổ chiến, trái phải vụng về mà giật gấu vá vai, cách bại vong đã không xa.

Trần Quân Diệu ở một bên nhìn thấy, trong lòng thầm than không thôi.

Khó trách Thủ Triết gia chủ không cần hắn trợ trận, thì ra chỉ dựa vào một mình hắn đã có thể nhẹ nhõm trợ giúp hai vị người mình.

Cùng là Linh Đài cảnh sơ kỳ, sao chênh lệch này lại lớn như vậy chứ?

Ngay khi hắn đang cảm khái.

Bỗng nhiên.

Hoàng Phủ Tấn Ngọc tránh không kịp, bị một đạo Thiết Mãng Đằng quấn lấy.

Hắn vội vàng một kiếm gọt đứt dây leo sắt kia, nhưng động tác vẫn vì vậy mà chậm nửa nhịp, bị hư ảnh Trấn Long Bia đụng phải.

“Ầm!”

Toàn thân hắn chấn động, phun máu văng ra xa mấy trượng, rốt cuộc mới té rớt xuống đất.

“Khụ khụ khụ khụ khụ.”

Hắn giãy dụa muốn đứng dậy, lại không chú ý tới, trong rừng cây xung quanh có một dây leo có màu sắc hoàn toàn khác với dây leo Thiết Mãng đang lặng yên tiếp cận.

Nó tản ra huyết khí màu đỏ thắm, nhìn qua dữ tợn mà khát máu.

Lặng yên không một tiếng động, nó quấn lấy bắp chân của Hoàng Phủ Tấn Ngọc.

Gai nhọn như con đỉa lặng lẽ đâm vào mạch máu, cảm giác mát lạnh tê dại cảm giác của hắn, lại khiến hắn không cảm giác được đau đớn chút nào.

Mãi cho đến khi máu của hắn theo tiêm thứ không quản, không ngừng bị cuồng hấp mà đi, Hoàng Phủ Tấn Ngọc mới cảm thấy một tia khác thường.

Nhìn thấy một màn trên bắp chân, ánh mắt hắn hoảng sợ, vạn phần hoảng sợ: "Đây là quái vật gì?!"

Hắn không chút nghĩ ngợi, liền một kiếm "bụp" cắt đứt cây gai nhọn kia.

Máu tươi lập tức phun ra.

Nào ngờ, hành động này lại phảng phất chọc giận con "quái vật" kia.

Nó lập tức bạo thân mà lên, lộ ra đáng sợ hình dáng.

Đó là một dây leo tráng kiện giống như mãng xà màu đỏ, toàn thân mọc đầy xúc tu khí như kim đâm, tà ác, lạnh lẽo, tản ra khí tức đáng sợ làm người ta tim đập nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, nó giống như một con cuồng mãng cuốn lấy thân thể Hoàng Phủ Tấn Ngọc.

Cùng lúc đó, mấy chục mấy trăm gai nhọn như Hấp Huyết đâm vào trong cơ thể hắn, phồng lên, co rút lại, thân cây vốn còn có chút khô quắt, lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sung huyết phồng lên.

"A!"

Hoàng Phủ Tấn Ngọc hoảng sợ kêu lên thảm thiết.

Nhưng mà, giờ phút này toàn thân hắn tê dại, giống như trúng phải liều lượng lớn, hồn nhiên vô lực, dù cố tình giãy dụa cũng vô kế khả thi.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, hắn đã trở nên toàn thân tiều tụy gầy ốm, con mắt nhô ra, một bộ bị hút sạch máu tươi đáng sợ.

"Cái này…"

Cho dù là Bắc Thần lão tổ nhìn thấy một màn này, cũng khắp cả người phát lạnh, trong lòng sinh ra sợ hãi, nhịn không được lặng lẽ xê dịch lui về phía sau.

Không sai, con quái vật như con rắn đỏ này chính là "dây leo khát máu" mà Vương Thủ Triết nuôi dưỡng.

Sau khi hút sạch máu tươi của Hoàng Phủ Tấn Ngọc, toàn thân nó phồng lên, trên thân dây leo cũng có huyết quang chảy xuôi, nhìn qua sung mãn ướt át, lại xiêu xiêu vẹo vẹo giống như uống say bò trở về bên cạnh Vương Thủ Triết, lười biếng nằm xuống.

Nhưng cùng lúc đó, lại có một cỗ khí tức cường đại làm cho người ta sinh ra sợ hãi, tràn ngập trên người nó.

Nó, vậy mà vào lúc này tiến vào trạng thái tiến hóa!

…

Chương 81: Chiến Thiên Nhân! Vương thị quật khởi!

…

“Tiểu tử thật can đảm! Ngươi dám!”

Trên bầu trời, Hoa Diệp lão tổ nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời kinh sợ.

Hắn ta bị Vương Trụ Bác cuốn lấy, vốn nghĩ Tấn Ninh và Tấn Ngọc tốt xấu gì cũng là Linh Đài cảnh hậu kỳ, mặc dù không địch lại, nhưng Bình An Vương thị muốn chém giết bọn họ cũng không dễ dàng, lúc này mới không gấp gáp.

Lại không nghĩ rằng, lúc này mới chỉ thời gian uống cạn chung trà, hai người đã chết mất một người!

“Dựa vào đâu mà ta không dám?” Vương Thủ Triết ngửa đầu nhìn hắn, nụ cười trên gương mặt bình tĩnh lạnh như băng: “Hoàng Phủ Hoa Thiên, lúc trước ngươi mưu hại Vương thị ta, bây giờ còn giết đến tận cửa mưu đồ sản nghiệp của ta. Chẳng lẽ, Vương thị chúng ta còn phải rửa sạch cổ, chờ ngươi đến giết sao?”

“Ngươi muốn chết!”

Hoa Diệp lão tổ không biết đã bao lâu chưa gặp qua tiểu bối nào dám kiêu ngạo như vậy ở trước mặt hắn, lập tức lửa giận bừng bừng, hận ý công tâm.

Ngón tay hắn vuốt trên nhẫn trữ vật một cái, trong tay lập tức nhiều ra một thanh trường kích.

Toàn thân thanh trường kích này do Xích Luyện Tinh Thiết đắt tiền chế tạo thành, vừa mới xuất hiện, đã bốc cháy lên hỏa diễm hừng hực.

“Ly Hỏa chiến kích!”

Đây là pháp bảo hỏa hệ tổ truyền của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, uy lực cực kỳ bất phàm.

Vấn đề nhỏ duy nhất là điều kiện sử dụng cực kỳ hà khắc, phải là Thiên Nhân cảnh, cùng với Thiên Nhân cảnh trở lên, hơn

nữa chỉ có tu sĩ Huyền Vũ tu hành công pháp hệ Hỏa mới có thể khống chế.

Lão tổ khai sơn của Hoàng Phủ thị là Hoàng Phủ Hoằng Dục, chính là dựa vào 《Xích Long Chân Quyết》 và Ly Hỏa chiến kích mở mang bờ cõi, đồng thời lúc đó còn là vùng Trường Ninh ngoại vực man hoang, chém giết hung thú ngũ giai chiếm cứ nơi đây, lập nên uy danh hiển hách, lập được công huân bất thế.

Đồng thời, vì Hoàng Phủ thị xưng bá Trường Ninh vệ năm trăm năm lập được căn cơ.

Không thể không thừa nhận, Hoàng Phủ Hoằng Dục lúc trước cũng là một thế hệ nhân hùng, luận công huân cùng danh vọng, so với Trụ Hiên lão tổ hiện giờ ít nhất mạnh hơn mấy bậc.

Trên bảng công tích của các đời lão tổ Thiên Nhân cảnh của Trường Ninh vệ, về cơ bản hắn là đệ nhất.

Chiến tích và quyết đoán của Hoàng Phủ Hoằng Dục, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút kính nể.

Chỉ tiếc, khi đến đời thứ ba Thiên Nhân lão tổ của Hoàng Phủ Hoa Diệp thì tất cả đều thay đổi.

Hoàng Phủ gia không khai thác ra bên ngoài nữa, mạch suy nghĩ chiến lược cũng theo mưu đoạt gia tộc phát triển, dần dần biến thành chèn ép thế gia phát triển khác, dùng cái này để bảo đảm địa vị dẫn đầu của mình.

Nhìn lịch sử khắp nơi, Vương Thủ Triết không thể hiểu được.

Một gia tộc một khi hình thành hình thức tư duy nội quyển hóa như vậy, sẽ khó có động lực cùng khí phách có nhuệ ý tinh tiến.

Có lẽ, chính là bắt đầu từ thời khắc bọn họ chuyển biến tư duy, mầm tai họa đã chôn rồi. Cho dù không có Vương Thủ Triết, không có Bình An Vương thị, sớm muộn gì cũng sẽ có thế gia khác thay thế.

Tuy nhiên, cho dù Trường Ninh Hoàng Phủ thị chôn xuống mầm tai họa ngầm nhiều hơn nữa, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, muốn lật đổ con quái vật khổng lồ như Thiên Nhân thế

gia, thì tất yếu phải đối mặt với sự phản công sắp chết của bọn họ!

Ly Hỏa chiến kích trong tay, uy thế toàn thân Hoa Diệp lão tổ chợt tăng vọt!

Dưới bầu trời đêm, mái tóc đỏ tung bay phấp phới, quanh thân cũng bốc lên liệt diễm hừng hực, cả người tựa như một vị Chiến Thần bước ra từ trong hỏa diễm, tản ra uy thế đáng sợ làm người ta sợ hãi.

Ở phía sau hắn, vậy mà mơ hồ hiện lên một bộ hư ảnh pháp tướng Xích Hỏa Giao Long.

Giao long xoay quanh, lửa đỏ ngập trời.

"Mu."

Tiếng rồng ngâm giống như trâu điên bỗng nhiên vang lên, thanh âm hùng hậu khoáng đạt, nhiếp hồn người.

Quân Diệu đứng bên cạnh Vương Thủ Triết nhất thời không đề phòng, lập tức bị chấn nhiếp đến tâm thần kích động, sắc mặt trắng bệch, giống như gặp phải thiên địch, ngay cả Lung Yên lão tổ Linh Đài cảnh hậu kỳ, cùng với Bắc Thần lão tổ cũng rất khó chịu.

Mặc dù Vương Thủ Triết có dự phòng nhưng sắc mặt vẫn khó coi.

Đây chính là khủng bố của tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Mỗi một vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh, đều là cường giả chân chính có thể tọa trấn một phương, xưng bá một phương, toàn lực thi triển ra sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ.

Đây cũng là ước nguyện ban đầu của hắn khi thiết lập ván cờ này.

Trong một loạt hành động nhằm vào Hoàng Phủ thị, hắn phải thông qua thủ đoạn thương nghiệp đè ép không gian sinh tồn của Hoàng Phủ thị, chặt đứt mạch máu kinh tế của Hoàng Phủ thị, đến lúc đó, tất nhiên phải đối mặt với sự phản công tuyệt địa đến từ Hoa Diệp lão tổ.

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh đáng sợ nhất không phải là lúc ông ta xưng bá một phương, mà là thời điểm ông ta mất đi tất cả cố

kỵ và lý trí.

Đối với Vương thị mà nói, đây chính là thanh kiếm Damocles lơ lửng trên đỉnh đầu, không chỉ bị thương nặng, thậm chí là diệt vong, sự phát triển của Vương thị chắc chắn sẽ bị quản chế khắp nơi.

“Tiểu tử, để mạng lại cho ta!”

Hoa Diệp lão tổ vung chiến kích lên, hỏa diễm đầy trời cùng với uy áp bá đạo phô thiên cái địa nghiền ép xuống.

Trong ánh lửa, hắn cầm chiến kích xông thẳng về phía Vương Thủ Triết, râu tóc đều dựng lên, giống như giao long phụ thể, khí thế nhất thời vô song.

Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng, nhấc dây leo Thị Huyết lên điểm mũi chân một cái, thân hình trong nháy mắt nhẹ nhàng như tơ liễu lui về phía sau.

Giống như chậm, thực sự rất nhanh.

Cùng lúc đó, vô số Thiết Mãng Đằng dây dưa mà tới, đan vào thành một bức tường mây thật dày chắn trước mặt hắn. Da Thiết Mãng Đằng như sắt, tuy khẳng định không ngăn được một kích của lão tổ Thiên Nhân cảnh, nhưng ngăn cản một chút, cũng đã đủ rồi.

Ly Hỏa chiến kích thoáng cái đã tới, bị bức tường mây này ngăn cản, tốc độ lập tức chậm lại một cái chớp mắt.

Tuy chỉ là một khắc sau, tường mây đã bị hủy hơn phân nửa trong ngọn lửa hừng hực, động tác của Hoa Diệp lão tổ vẫn chậm nửa nhịp.

Cùng lúc đó, một tiếng rống giận dữ mười phần trung khí từ không trung truyền đến.

“Hoa Thiên, đối thủ của ngươi là ta!”

Tiếng nói vừa dứt, một đạo đao quang màu vàng bá đạo vô cùng đã phách trảm tới, đao ý mãnh liệt, có uy lực long trời lở đất.

Trong ánh đao có thể thấy rõ một thanh chiến đao ánh vàng rực rỡ.

Ngoại hình chiến đao có phong cách cổ xưa, chỉnh thể do đồng vô cùng đắt tiền chế tạo, trong đó trộn lẫn một phần mười Canh Kim, trên thân đao luyện chế chằng chịt phù văn huyền ảo, giờ phút này đang tản ra kim mang chói mắt.

"Canh Kim Chiến Đao!"

Hoa Diệp lão tổ biến sắc.

Hóa ra, Trụ Bác lão tổ thấy Vương Thủ Triết gặp nguy hiểm thì cũng lấy ra pháp bảo chiến đao.

Đao này, chính là pháp bảo phỏng chế của thần thông linh bảo "Canh Kim Chiến Đao" nổi tiếng, giống như Ly Hỏa Chiến Kích của hắn cũng là pháp bảo do Lũng Tả Vương thị truyền thừa nhiều đời.

Mặc dù là hàng nhái, nhưng uy lực tuyệt đối không yếu.

Lũng Tả Vương thị từng là Tử Phủ thế gia, cho dù bây giờ đã xuống dốc để duy trì sự thay đổi của trời cũng miễn cưỡng rồi, nội tình vẫn không thể khinh thường như trước, tuyệt đối không phải những Thiên Nhân thế gia miễn cưỡng mới thăng cấp kia có thể so sánh được.

Cùng lúc ánh đao xuất hiện, Trụ Bác lão tổ cũng đến.

Hắn đã vận chuyển huyền công đến cực hạn, quanh thân kim quang chói mắt, ngay cả trên làn da trần trụi bên ngoài cũng hiện lên màu vàng nhàn nhạt.

Phía sau hắn đồng dạng xuất hiện hư ảnh pháp tướng lờ mờ.

Đó là một hư ảnh kim cương bốn tay, mắt trợn trừng, uy phong lẫm liệt, phảng phất như có thể phá tan tất cả tà ma.

Phần lớn tu sĩ có thể tu luyện đến Thiên Nhân cảnh, tư chất huyết mạch của bản thân cũng sẽ không quá kém. Ví dụ như Hoa Diệp lão tổ, Luyện Khí cảnh là Ly Hỏa huyết mạch bậc trung phẩm Ất, sau đó tấn thăng Linh Đài cảnh, huyết mạch lột xác một lần, khi đến Thiên Nhân cảnh, huyết mạch lại lột xác tiến hóa một lần nữa.

Hắn hôm nay giống như là tam trọng huyết mạch thức tỉnh, cách "Ly Hỏa chi thể" trong truyền thuyết mặc dù có chênh lệch một bước lớn, nhưng khi tam trọng huyết mạch bộc phát, xuất hiện hư ảnh pháp tướng cũng là chuyện bình thường.

Trụ Bác lão tổ có thể tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, đương nhiên cũng không thể khinh thường.

Hắn bây giờ, cách "canh kim chi thể" chính thức đương nhiên khoảng cách không nhỏ, nhưng dù sao cũng là Thiên Nhân cảnh thức tỉnh tam trọng huyết mạch, so với Hoa Diệp lão tổ, chỉ kém một tầng tu vi mà thôi, cũng không có khác biệt về bản chất.

Nếu Hoa Diệp lão tổ để mặc cho Trụ Bác lão tổ, tiếp tục đuổi giết Vương Thủ Triết, tất nhiên sẽ bị trọng thương.

Hoa Diệp lão tổ không thể, chỉ có thể từ bỏ truy sát Vương Thủ Triết, chiến đấu với Trụ Bác lão tổ.

Đối với Trụ Bác lão tổ mà nói, chiến thắng Hoa Diệp lão tổ độ khó cực lớn, nhưng nếu chỉ là ngăn chặn mà nói, liền đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ một thoáng.

Trên bầu trời sấm sét ầm ầm, chấn động không ngừng.

Năng lượng dao động đáng sợ từng đợt lại từng đợt đảo qua bầu trời, tầng mây xung quanh bị xua tan hết, kiến trúc xi măng trong hạp cốc cũng gặp tai ương, ngay cả mặt sông An Giang cũng trở nên kích động, nhấc lên từng cơn sóng lớn.

Cùng lúc đó.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Vương Thủ Triết cũng bỏ lại dây leo Thị Huyết trong tay.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Thị Huyết Đằng Mạn đã dùng tốc độ cực nhanh tiêu hóa xong chiến quả, da già bề ngoài đều rách toạc bong tróc ra từng mảng, da mới càng thêm huyết sắc nồng đậm, lộ ra một mùi máu tươi lạnh lẽo.

Cho dù đối với người ngoài không quen thuộc Thị Huyết Đằng Mạn, cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra, nó trở nên càng cường đại hơn.

"Đi!"

Vương Thủ Triết búng ngón tay, một luồng chân khí Trường Xuân rơi xuống dây leo Thị Huyết.

Thị Huyết Đằng Mạn dựng thẳng người lên, tham lam nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Tấn Ninh vẫn hoạt bát, lập tức thân hình cong lên một chút, bay tán loạn ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí ở trong không khí lướt ra từng đạo tàn ảnh.

Dục vọng săn mồi mạnh mẽ, trời sinh tính hung tàn như thế, đã vượt xa lý giải của người thường đối với dây leo.

Lúc trước khi Liễu Nhược Lam giúp Vương Thủ Triết lựa chọn linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn, chỉ là cảm thấy vật này hẳn là thích hợp với tu sĩ có huyết mạch Mộc hệ như Vương Thủ Triết.

Nhưng tất cả mọi người không nghĩ tới, Thị Huyết Đằng Mạn lại khủng bố như thế.

Kỳ thật, cho dù là Vương Thủ Triết vừa mới có được vật này, căn cứ vào lần đầu tiên dạy Trình dùng máu của mình bồi dưỡng linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn, cũng là bị nó làm cho hoảng sợ.

Tính đói khát và xâm lược đối với máu của nó, sau đó thể hiện tính săn mồi đối với hung thú, có đôi khi thật sự khiến Vương Thủ Triết nổi da gà, cảm giác giống như thả ra một con ác ma.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết vui mừng là, nó vô cùng lưu luyến và tin cậy đối với "chủ nhân", có một số cảm giác "tâm ý tương thông" với Vương Thủ Triết, cũng là nói gì nghe nấy với mệnh lệnh của hắn.

Chỉ có thể nói, không hổ là một trong những phần thưởng cao nhất trong di tích thí luyện Thần Vũ hoàng triều, so với thượng phẩm linh khí trân quý, giá trị còn cao hơn một mảng lớn.

Từ góc độ này mà nói, Nguyên Thủy Linh Châu của Liễu Nhược Lam tất nhiên cũng không phải là vật phàm. Hoặc là mấy thứ bảo vật còn lại đều là vật lợi hại hiếm thấy.

Cùng lúc đó.

Bên kia, Hoàng Phủ Tấn Ninh nhìn thấy Thị Huyết Đằng Mạn nhào tới, sắc mặt lập tức đại biến, sợ hãi đến cực hạn.

Nếu để cho hắn đơn đấu con quái vật khát máu kia, tất nhiên là có thể chiến thắng. Nhưng hiện tại, làm gì có cơ hội cho hắn

đơn đấu?

Hắn muốn chạy trốn, lại bị Lung Yên lão tổ và Thiết Mãng Đằng gắt gao cuốn lấy, căn bản không trốn thoát được.

Kết cục đã được định trước.

Rất nhanh, hắn liền bị Thị Huyết Đằng Mạn cuốn lấy, rơi vào một cái kết cục với Hoàng Phủ Tấn Ngọc.

Máu bị hút thành thây khô.

Mà dây leo Thị Huyết hút khô máu lại tiến vào giai đoạn tiêu hóa lười biếng. Bất quá, lần này hẳn là không thể nào tấn thăng nữa.

Đường đường là hai vị trưởng lão Linh Đài cảnh hậu kỳ Hoàng Phủ thị, cũng coi như là đại nhân vật tung hoành cả đời ở Trường Ninh, bây giờ lại trở thành chất dinh dưỡng cho dây leo Thị Huyết, ngay cả một cái chết già cũng không có.

Lúc này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm chấn động toàn bộ Trường Ninh vệ.

“Tấn Ninh!”

Hoa Diệp lão tổ bi ai vạn phần mà rít gào lên.

Hắn đã liều mạng muốn đi cứu Hoàng Phủ Tấn Ninh, nhưng lại bị Vương Trụ Bác chết tiệt ngăn trở. Hận ý cùng tức giận trong lòng hắn, trong chớp mắt này bốc lên đến cực hạn.

“Vương Trụ Bác! Vương Thủ Triết! Tốt tốt tốt, ban thưởng hôm nay, Hoa Diệp ta thề sẽ hoàn trả gấp mười!”

Nói xong, hắn liều mạng thôi động pháp bảo “Ly Hỏa chiến kích” bức lui Mang Bác lão tổ, thân thể trong nháy mắt hóa thành một đạo hỏa diễm lưu tinh hướng An Giang bỏ chạy.

Vô cùng rõ ràng, hắn đã không còn lòng dạ nào ham chiến nữa, chuẩn bị tạm rút lui, đợi sau khi chỉnh đốn trống trận lại quyết một trận tử chiến với Vương thị.

Nhưng mà, hắn vừa mới bay ra ngoài không bao xa, liền thấy trên An Giang xưa nay mạch nước ngầm mãnh liệt, bỗng nhiên có một đạo thủy tuyến màu trắng từ phương xa gào thét mà đến.

Sau một khắc.

Sóng triều cực lớn nối liền trời cao, tầng tầng chồng chất lên đến chỗ bầu trời cao, vỗ xuống đầu hắn.

Sóng nước ngập trời, thanh thế kinh người, quả thật có xu thế nghiêng trời!

“Làm sao trên An Giang lại có thể có sóng lớn như vậy?”

Hoa Diệp lão tổ khó có thể tin ngẩng đầu, đã thấy trên sóng lớn cuồn cuộn, có một con Nguyên Thủy Linh Quy hình thể thật lớn đang thích ý bơi lội.

Chỉ là sóng gió, đối với linh thú loài rùa trời sinh Nguyên Thủy thân hòa lực rất mạnh mà nói, hoàn toàn chính là gió xuân thoải mái dễ chịu.

Mà trên mai rùa của nó có một vị nữ tử phong thái trác tuyệt đang đứng.

Cô cầm kiếm đứng đó, gương mặt tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần nghiêm túc, một thân váy dài màu thủy lam bay phần phật trong gió, thoạt nhìn giống như Tương Quân trong truyền thuyết, phảng phất như người trong thần tiên.

Không cần phải nói, nàng này đương nhiên chính là đại phụ Bình An Vương thị, Liễu Nhược Lam.

Bên cạnh nàng, Nguyên Thủy Linh Châu màu lam đang điên cuồng xoay tròn, Nguyên Thủy Linh Khí màu lam từ trong đó tuôn trào ra, không ngừng tràn vào thể nội nữ tử.

Giờ phút này thoạt nhìn nàng đang cố hết sức, biểu tình căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, thái dương thậm chí mơ hồ có mồ hôi chảy ra.

Rất hiển nhiên, sóng lớn ngập trời kia chính là do nàng điều khiển hình thành!

Rất rõ ràng, tất cả đều sớm có dự mưu, nói không chừng vừa nãy cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Sóng nước trước mắt tuy không phải trong mỗi một đạo sóng đều ẩn chứa Nguyên Thủy Linh Khí, luận uy lực thực tế cũng còn kém Thiên Nhân giao cảm với tu sĩ Thiên Nhân cảnh vận dụng pháp thuật cường hãn, nhưng sóng nước xảo diệu lợi

dụng thế nước sông An Giang, khiến nó cuốn theo thế nước sông cuồn cuộn cuốn tới.

Uy thế của nó không thua gì uy lực của thiên địa!

Hoa Diệp lão tổ ý thức được không ổn, quyết định thật nhanh liền muốn thay đổi phương hướng.

Nhưng mà, đã chậm.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Cự lãng ngập trời quét sạch xuống, hung hăng đập vào người Hoa Diệp lão tổ!

"Oanh long long"

Trong tiếng nước thật lớn, Hoa Diệp lão tổ trực tiếp bị từ trên bầu trời hung hăng vỗ xuống, trực tiếp đập vào trong nước An Giang, ngay cả ánh lửa hộ thể cũng mờ đi không ít.

"Đáng giận!"

Sắc mặt Hoa Diệp lão tổ trở nên vô cùng khó coi.

Lần này, đối với thực tế của hắn tổn thương kỳ thật không lớn, nhưng tính vũ nhục lại rất mạnh, quả thực cùng đánh vào trên mặt hắn không có gì khác nhau!

Chỉ là, cho dù hắn đã phẫn nộ đến cực hạn, nhưng vẫn không dám ở dưới nước lâu.

Một con hung thú thủy sinh tam giai, nếu đặt trên đất liền, hắn có thể chém giết trong mấy hiệp. Nhưng nếu ở dưới nước, lập tức khó chơi hơn mấy lần. Huống chi chủ hỏa "Xích Long Chân Quyết" của hắn, ở dưới nước có thể phát huy được mấy thành uy lực?

Dưới cái này giảm cái kia, lại thêm nữ tử cực kỳ am hiểu khống thủy kia, làm không tốt sẽ để cho hắn lật thuyền trong mương.

"Soạt soạt soạt!"

Một trận tiếng nước vang lên, Hoa Diệp lão tổ nhảy ra khỏi mặt nước đầu tiên, trạng thái cực kỳ chật vật.

Nhưng cứ như vậy hơi trì hoãn, Trử Bác lão tổ đã lần nữa đuổi sát tới như giòi trong xương, gắt gao quấn lấy Hoa Thiên lão

tổ.

Cùng lúc đó, Lung Yên lão tổ, Bắc Thần lão tổ và Vương Thủ Triết cũng đã chạy tới.

Mọi người nhanh chóng tham dự vào vây công Hoa Diệp lão tổ.

Vương Lung Yên và Từ Bắc Thần, ở Linh Đài cảnh hậu kỳ cũng có sức chiến đấu nhất đẳng, cho dù vẫn có chênh lệch không nhỏ với Thiên Nhân cảnh, nhưng hiện giờ có Trụ Bác lão tổ cuốn lấy Hoa Diệp lão tổ, bọn họ thi triển liền tiện lợi hơn nhiều.

Nhất là sát chiêu và đại chiêu của hai người cũng đều có đầy đủ thời gian để chuẩn bị và thi triển.

Mạnh như Hoa Diệp lão tổ cũng không dám đón đỡ sát chiêu của bọn họ!

So sánh ra, nhược điểm duy nhất của bọn họ chính là không thể bay lâu trên bầu trời, thỉnh thoảng rơi xuống vách núi, trên nước, hoặc là trên lưng rùa, lại đạp không mà đi, gia nhập vào chém giết.

Ngoài ra, Liễu Nhược Lam cũng gia nhập vào trong chiến đấu.

Bất quá, nàng đều là ở xa xa tiến công, thỉnh thoảng xoáy lên một đạo thủy long đi quấy rối Hoa Diệp lão tổ. Mặc dù đánh không trúng, thủy long cũng sẽ ở trên không trung tách ra, hóa thành mưa to rơi xuống.

Thủy thiên sinh khắc hỏa, uy lực hỏa diễm của Hoa Diệp lão tổ lập tức bị giảm đi rất nhiều.

Nhưng trong mọi người, người khiến Hoa Diệp lão tổ buồn nôn nhất lại không phải nàng, mà là Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, cũng không cận chiến, chỉ là thỉnh thoảng ở phía xa chém ra một đạo kiếm khí quấy rối.

Quấy rầy như vậy cũng không tính là gì, mấu chốt là hắn thật vất vả đánh lui Từ Bắc Thần hoặc là Vương Lung Yên, thậm chí khiến bọn họ đều bị thương.

Nhưng không ngờ, Vương Thủ Triết đó lại gần, chỉ hai ba giây đã chữa khỏi thương thế của bọn họ.

Còn mỗi người đưa cho một chiếc lá cây xanh tươi ướt át, để cho bọn họ ngậm trong miệng chiến đấu, có thể khiến cho bọn họ liên tục không ngừng khôi phục sinh cơ.

Như vậy, cuộc chiến này đương nhiên không có cách nào tiếp tục đánh nữa.

Hoa Diệp lão tổ ba phen mấy bận muốn lui lại, lại bị Trụ Bác lão tổ cầm trong tay Canh Kim chiến đao gắt gao dây dưa, áp chế trên mặt nước hơn mười trượng.

Nếu không thể thay đổi cục diện này, tiếp tục tiêu hao như vậy, đường đường là cường giả Thiên Nhân cảnh, không chừng sẽ bị tiêu hao đến sống sờ sờ mà chết!

Trong lòng Hoa Diệp lão tổ vừa sợ vừa lạnh.

Đến lúc này, hắn ta đã không dám xem thường Vương Thủ Triết nữa.

Hắn ta cắn răng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ đau lòng và quyết tuyệt: “Vương Thủ Triết, Vương Trụ Bác, đều là các ngươi bức ta!”

Đến lúc này, nếu bàn về người hận nhất, Vương Thủ Triết chắc chắn đã xếp hạng đệ nhất.

Dứt lời, gã liếc nhìn hư không, móc ra một miếng lân phiến lớn chừng bàn tay từ trong nhẫn trữ vật.

Cái vảy này toàn thân đỏ đậm, trong suốt như ngọc, mặt ngoài lưu quang lưu động màu đỏ thắm, nhìn rất bất phàm.

“Xích Hỏa Long Lân?! ” Trụ Bác lão tổ gia truyền có nguồn gốc, cũng là hạng người kiến thức rộng rãi, vừa thấy vật này thì sắc mặt đại biến, “Vật này Hoàng Phủ thị còn có?! Không phải nói đã sớm dùng hết rồi sao?!”

Bởi vì đối địch với Hoàng Phủ thị, ông ta cũng góp nhặt không ít tình báo liên quan đến Hoàng Phủ thị.

“Chát!”

Trong lúc nói chuyện, Hoa Diệp lão tổ đã tiện tay bóp một cái, Xích Hỏa Long Lân trong nháy mắt vỡ thành bột mịn.

Năng lượng hỏa diễm đáng sợ làm tim người ta đập nhanh từ trong đó mãnh liệt tuôn ra, trong giây lát liền thuận theo lòng bàn tay của hắn tràn vào trong thân thể hắn.

“Gào!”

Hoa Diệp lão tổ thống khổ vạn phần gào lên.

Trong nháy mắt, lỗ chân lông toàn thân hắn đều phun ra liệt diễm, trong ngọn lửa hừng hực, một cỗ khí tức uy áp đáng sợ tràn ngập lên.

“Tiểu tử đáng hận, đây đã là Xích Hỏa Long Lân cuối cùng của Hoàng Phủ thị ta!” Hai con ngươi của Hoa Diệp lão tổ bao phủ trong liệt hỏa tràn ngập hận ý, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Tiểu tử, ngươi vạn chết khó giải mối hận trong lòng ta!”

Cũng khó trách, Xích Hỏa Long Lân trân quý cỡ nào? Giá cả, so với một món trung phẩm linh khí còn đắt hơn rất nhiều, mấu chốt nhất là cực độ hi hữu, chỉ có cường giả Tử Phủ cảnh của Mạc Nam Hoàng Phủ thị ra tay, dùng bí pháp mới có thể luyện chế.

Lúc trước Hoàng Phủ Hoằng Dục từ chủ mạch phân ra đến Trường Ninh vệ khai hoang, cũng chỉ vẻn vẹn được ba viên.

Trong đó có hai quả, đều là dùng hết khi Hoàng Phủ Hoằng Dục khai hoang.

Tấm cuối cùng đã truyền hơn năm trăm năm ở Hoàng Phủ thị, không nói là trấn tộc linh bảo, cũng là một loại truyền thừa và tín ngưỡng của gia tộc, một loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng vào thời khắc mấu chốt thậm chí có thể giết địch.

Nhưng không ngờ hôm nay ông ta lại dùng vật này dưới sự bức bách của Vương Thủ Triết.

Cũng khó trách hắn căm hận tới cực điểm, hôm nay tổn thất quá lớn!

…

Chương 82: Sát chiêu! Triệu hoán một lão bà khác đi ra!

…

Theo một chiêu này của Hoa Diệp lão tổ, thế cục trên sân giống như lập tức lại thay đổi.

Hắn trực tiếp nhắm vào đám người Vương Thủ Triết, Trụ Hiên lão tổ vội vàng tiến lên ngăn cản.

Khí tức của hắn trở nên cường đại mà nguy hiểm, giết Trụ Hiên lão tổ, Bắc Thần lão tổ, cùng Lung Yên lão tổ ba người liên tục bại lui, gần như không chống đỡ được.

"Thủ Triết, hắn hận ngươi thấu xương, ngươi rút lui trước." Trụ Bác lão tổ vung canh kim chiến đao, kích động ra từng đạo đao mang màu vàng, làm chủ lực phòng thủ miễn cưỡng ngăn cản Hoa Diệp lão tổ.

Thủ Triết, mặc kệ chúng ta.

Vương Lung Yên cũng thúc giục kiếm ý của Huyền Băng chân quyết đến cực hạn, mỗi một kiếm chém ra, có vô số băng tinh và sương hoa ngưng tụ thành mảnh vụn băng lãnh, cuốn lên một cỗ huyền băng phong bạo cường đại, tạo thành không ít áp lực cho Hoa Diệp lão tổ.

Trong đôi mắt của nàng hiện ra vẻ tàn khốc và quyết tuyệt, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh cũng phải giữ được tính mạng của Thủ Triết.

Dưới bầu trời đêm, Vương Thủ Triết lơ lửng trên nước An Giang, tay áo phần phật, lông mày không khỏi nhăn lại.

Thật không hổ là một gia tộc Thiên Nhân lâu đời đã truyền thừa năm trăm năm, nội tình quả nhiên hùng hậu, thật không thể khinh thường.

Xem ra, chỉ có thể sử dụng một chiêu kia.

Nếu không phải tình thế bức bách, Vương Thủ Triết thật sự không muốn dùng át chủ bài che giấu.

Ngay lập tức, thân hình Vương Thủ Triết nhoáng một cái, rơi xuống trên người Nguyên Thủy Linh Quy, ánh mắt ngưng trọng rơi xuống trên người Liễu Nhược Lam.

Thỉnh thoảng lại có "Thủy Long" kích động tạo ra từng cơn mưa đêm khiến vẻ mặt Liễu Nhược Lam đang hạ nhiệt độ của Hoa Huyên hơi khựng lại, trong lòng có chút lo sợ bất an. Trong lúc nguy cấp như vậy, phu quân không nghĩ cách ứng chiến, nàng ta có ý gì đây?

"Nương tử." Vương Thủ Triết trầm giọng nói: "Bây giờ tình thế nguy cơ, có một chuyện, ta không thể không nói ra tình hình thực tế. Thật ra, ta thích Nhược Lôi muội muội nhà chúng ta đã rất lâu rồi."

"Ồ?" Đôi mắt thanh tú của Liễu Nhược Lam trợn tròn, giật mình nhìn Vương Thủ Triết, sau mấy hơi, nàng mới cau mày nói: "Ta ngược lại nhìn ra suy nghĩ của Nhược Lôi đối với ngươi, nhưng không ngờ ngươi cũng có tâm tư như thế."

"Nương tử, ta biết ta quá đáng, chính là không khống chế nổi ý nghĩ này, nếu không ngươi nổi nóng đánh cho ta trút giận?" Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút " áy náy" nói.

"Mà thôi mà thôi, việc này cũng không có gì phải tức giận, dù sao Nhược Lôi rất có ý tứ với ngươi." Liễu Nhược Lam nghiêm túc lắc đầu nói, "Nếu như thế, đợi chúng ta qua cửa ải ngày hôm nay, ta sẽ viết thư cho Nhược Nhược Lôi từ trong học cung trở về, hỏi ý kiến của nàng ta một chút. Nếu nàng ta không có ý kiến gì, thì gả cho ngươi làm bình thê đi, cũng để tăng thêm mấy phần huyết mạch cho nhà chúng ta."

"Phốc!"

Vương Thủ Triết suýt nữa phun chết một ngụm máu, có chút há hốc mồm, như vậy cũng được?

"Phu quân, chàng đừng có biểu cảm như vậy." Liễu Nhược Lam nói: "Việc này ta cũng đã từng suy tính qua, dù sao tương lai phu quân rất có khả năng phải đi Tử Phủ chi lộ, nhân sinh dài dòng tám trăm năm…"

"Cái này, chuyện này lát nữa bàn sau. Nương tử…" Vương Thủ Triết thấy vậy không thể kích động nàng, vội vàng nói

sang chuyện khác: “Nương tử, chờ qua tối nay, ta có mấy chiêu số gần đây lĩnh ngộ…”

“Xì, bây giờ ngươi nói những chuyện này làm gì?” Liễu Nhược Lam hơi đỏ mặt, dậm chân thấp giọng nói: “Đây, đây là lúc nói chuyện này sao?”

Bị nàng giẫm một cái, Nguyên Thủy Linh Quy dưới chân mạnh mẽ lay động vài cái, chợt cảm thấy một trận vô tội cùng oan uổng, vợ chồng son các ngươi cãi nhau, trút giận lên Quy gia làm cái gì? Nếu không phải bản Quy gia đánh không lại vợ chồng các ngươi, hừ hừ!

“Ngươi cứ nói ngươi có nguyện ý hay không đi? Liễu Nhược Lam, ta đã nhịn ngươi rất lâu rồi.” Vương Thủ Triết vừa thấy có kịch, vội vàng nắm chặt thời gian không ngừng cố gắng, không khỏi xụ mặt lên, giọng nói bá đạo vài phần.

Liễu Nhược Lam mặt đỏ ửng, trong đôi mắt phảng phất nhiều hơn một tia ý uẩn khác, cắn răng thấp giọng nói: “Được, ta liền theo ngươi một lần, lần sau không được như vậy nữa. Tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ trước mắt đi, Trụ Bác lão tổ ngăn cản không được bao lâu nữa.”

Vậy mà cũng được? Vậy mà cũng không tức giận.

Vương Thủ Triết nhất thời há hốc mồm, thế này phải làm sao đây? Nói gì mà nghĩ cách giải quyết nguy cơ, không phải hắn đang nghĩ cách sao?

Nếu như hai loại tình huống này đều không tức giận, Vương Thủ Triết thật sự có chút bất đắc dĩ. Hắn vắt hết óc, ngoan độc bắt đầu ném đại chiêu nói: “Nương tử, ta cảm thấy dáng người của Huyên Phù lão tổ rất tốt…”

Sau đó, một luồng khí tức lạnh như băng tràn ngập trên người Liễu Nhược Lam, nàng lạnh lùng nói: “Vương Thủ Triết, ngươi nói cái gì?”

“Ta nói là Huyên Phù lão tổ, dáng người thướt tha, so với nương tử…” Vương Thủ Triết vừa thấy có hi vọng, lập tức mạo hiểm gia tăng.

“Oanh!”

Một luồng sát khí lạnh như băng ngưng tụ như thực chất bao phủ Vương Thủ Triết, khiến hắn ta cảm giác giống như bị một con hung vật tuyệt thế nhìn chằm chằm vào, hô hấp hít thở không thông đều đình trệ.

Chỉ thấy hai con ngươi vốn ôn nhuận như nước của Liễu Nhược Lam, chỉ một thoáng bịt kín một tầng băng lam lạnh lùng, ngay cả mái tóc đen nhánh của nàng cũng phảng phất như băng lam trong suốt.

Nàng phảng phất giống như một vị quân vương cao cao tại thượng đang quan sát chúng sinh nhỏ bé.

Nguyên Thủy Linh quy đối với sát cơ cảm ứng cực kỳ linh mẫn, vội vàng không ngừng co rụt đầu lại, con mắt chăm chú nhắm lại, chủ nhân huyết mạch tương liên với ta, lần này ta không giúp được ngươi rồi, ngươi vẫn là tự cầu nhiều phúc đi.

“Cô nương chớ hiểu lầm.” Vương Thủ Triết vội vàng thuật lại lời nói: “Ý ta là, thân hình của Huyên Phù lão tổ có tốt hơn nữa, kém hơn nhiều so với nương tử. Trước tiên không nói việc này nữa, ngươi có nhìn thấy lão đầu bốc lửa trên bầu trời kia không? Ông ta nói muốn đánh ta, giết ta, muốn cho hai đứa con gái bảo bối của chúng ta không có phụ thân.”

Hai con ngươi xanh lam của Liễu Nhược Lam nhìn lên bầu trời, một luồng khí tức lạnh như băng tỏa ra sát khí vô tận bao phủ lấy Hoa Diệp lão tổ, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn chết!”

Chữ “chết” vừa ra, Nguyên Thủy Linh Châu lơ lửng quanh quẩn bên người nàng, dường như cũng cảm nhận được tâm tình của nàng, lập tức tiến vào trong vận chuyển kịch liệt, tản mát ra Nguyên Thủy chi lực hùng hậu.

Tay ngọc của nàng tùy ý vẫy một cái, năng lượng khổng lồ trong nguyên thủy linh châu điên cuồng tràn vào trong cơ thể nàng.

Hai chân lập tức đạp một cái, giống như đạn pháo bay thẳng lên trời, Nguyên Thủy Linh quy dưới chân bị nàng đạp chìm xuống.

“Ông!”

Cùng lúc đó thượng phẩm linh khí Thu Thủy kiếm phát ra một tiếng rung như rồng ngâm hổ gầm. Một kiếm chém ra, kiếm mang màu lam như sao băng xoẹt qua bầu trời, đánh thẳng tới Hoa Diệp lão tổ.

Uy thế đáng sợ như thế.

Ngay cả sử dụng Xích Hỏa Long Lân, Hoa Diệp lão tổ đem thực lực bạo tăng một mảng lớn đều cảm thấy ý uy hiếp nồng đậm.

Trong lòng của hắn hơi kinh hãi, vội vàng chuyển công làm thủ, huy vũ Ly Hỏa chiến kích chặn một đạo kiếm mang ẩn chứa năng lượng Nguyên Thủy cường đại kia.

“Oanh!”

Năng lượng Nguyên Thủy và Ly Hỏa mãnh liệt va chạm, bạo phát ra một đạo sóng xung kích không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, trên không trung như nở rộ pháo hoa.

“Làm sao có thể?” Hoa Diệp lão tổ cảm nhận được tay cầm Ly Hỏa chiến kích mơ hồ truyền đến rung động, cảm thấy khiếp sợ, nữ tử này nhìn từ biểu tượng, chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Lúc trước biểu hiện và sức uy hiếp của nàng đã vượt xa cảnh giới, khiến người ta không thể khinh thường.

Nhưng chớp mắt này, nàng tựa như biến thành một người khác.

Điều khiến hắn cảm thấy nguy hiểm không thua gì Từ Bắc Thần và Vương Lung Yên. Phải biết rằng, dù là Từ Bắc Thần hay là Vương Lung Yên, trong Linh Đài cảnh cũng được coi là chiến lực đỉnh cấp.

Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng không thể hoàn toàn khinh thường bọn họ. Mà lực chiến đấu mà nữ tử này thể hiện ra, đặt ở trong toàn bộ Trường Ninh vệ, có mấy ai thắng được nàng?

Theo Liễu Nhược Lam gia nhập chiến đấu, ba Linh Đài cảnh có chiến lực đỉnh phong, cộng thêm một Trụ Bác lão tổ tay cầm Canh Kim chiến đao. Cùng với Vương Thủ Triết thỉnh thoảng quấy rối ở khoảng cách xa, cùng với trị liệu cho đồng đội.

Lấy năm địch một, tình hình lại lần nữa phát sinh biến hóa. Hấp thu Xích Hỏa Long Lân Hoa Diệp lão tổ, rốt cuộc không đạt được trạng thái nghiền ép, mà chỉ có thể chiếm thượng phong một chút.

Lúc này, Hoa Diệp lão tổ chiến lực đại tiến trên lý luận nói, có năng lực thoát khỏi chiến trường.

Nhưng hắn không cam lòng.

Hành động lần này đã tổn thất hai vị trưởng lão Linh Đài cảnh hậu kỳ và một miếng Xích Hỏa Long Lân cuối cùng.

Kết quả là chẳng mò được gì!

Điều này sao hắn có thể cam tâm?

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết!

Hoa Diệp lão tổ chợt phun một ngụm máu lên trên Ly Hỏa chiến kích, hỏa diễm nóng rực của nó lại tăng vọt mấy phần, vung Ly Hỏa chiến kích, phảng phất như một Hỏa Diễm Chiến Thần!

“Oanh!”

Hắn cứng rắn ăn một chiêu của Vương Lung Yên, cố nén thương thế, mạnh mẽ xé rách đường phong tỏa của đám người Liễu Nhược Lam, thân hình như sao băng lao về phía Vương Thủ Triết, chiến kích Ly Hỏa cắt qua không trung, cuốn theo tầng tầng hỏa diễm bao phủ về phía Vương Thủ Triết.

Hắn đã tính toán xong!

Cho dù là bị thương, cũng phải giết chết cái họa lớn tâm phúc Vương Thủ Triết này.

Rốt cuộc cũng tới!

Phảng phất như Vương Thủ Triết đã sớm dự liệu được một màn này, vậy mà không dùng phòng ngự của Thủ Tâm Linh Thuẫn, mà là bôi tay lên nhẫn trữ vật.

Bỗng dưng!

Trong tay hắn nhiều hơn một ngọc phù hình kiếm màu tím to bằng bàn tay.

Vật kia nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn như không chút nào thu hút. Nhưng hắn vừa lấy ra, sắc mặt Hoa Diệp lão tổ liền tím tái, làm sao có thể, tiểu tử này làm sao có thể có thứ này.

Hàn ý nồng đậm đánh sâu vào đáy lòng hắn.

Hỏng bét, cuối cùng vẫn rơi vào kế hoạch của hắn.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng đã không còn kịp nữa.

Vương Thủ Triết không chút do dự bóp nát miếng ngọc phù kiếm hình màu tím kia.

"Chát!"

Kiếm phù bị nghiền nát, lúc này, một luồng năng lượng mênh mông đáng sợ trong nháy mắt ngưng tụ lại, hóa thành một hư ảnh hình kiếm màu tím to mấy trượng.

Hư ảnh hình kiếm màu tím lơ lửng trên không, như là thiên uy huy hoàng đến nhân gian, giống như có thể chém diệt tất cả.

"Đi!"

Trán Vương Thủ Triết không ngừng nhỏ mồ hôi lạnh, lấy cảnh giới tu vi của hắn, dùng linh thức mạnh mẽ chỉ huy hư ảnh hình kiếm màu tím này, vẫn có chút vất vả.

Kiếm quang màu tím lúc này xé rách không gian, cuốn theo uy năng vô tận, hướng Hoa Diệp lão tổ chém giết.

Không sai, Tử Phủ kiếm phù này ẩn chứa năng lượng một kích toàn lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh. Cũng là sát chiêu hắn chuẩn bị cho Hoa Diệp lão tổ!

Lúc trước đi Ngoại Vực thí luyện chi địa, hắn hao phí rất nhiều công phu cùng tài nguyên mua Tẩy Tủy Đan, thu hoạch lớn nhất, chính là miếng Tử Phủ Kiếm Phù này!

Vốn là hung thú ngũ giai phòng bị ngoại vực, hiện tại dùng đến trên người Hoa Diệp lão tổ, vừa vặn!

…

Chương 83: Hoa Diệp trọng thương! Thế cục Trường Ninh vệ thay đổi.

…

Trong khoảnh khắc kiếm quang màu tím chém ra, Vương Thủ Triết hơi đau lòng.

Tấm Tử Phủ kiếm phù này đến không dễ dàng, tốn không ít thời gian vơ vét, giá cả cũng vô cùng đắt đỏ.

Chính là một vật tổ truyền của Thiên Nhân thế gia đã xuống dốc Lâm Dương vệ, vật này cần phải hao tổn tu vi bản thân tu sĩ Tử Phủ cảnh mới có thể phong ấn Kiếm Nguyên kiếm ý của bản thân trong ngọc phù.

Thông thường mà nói, chỉ khi tu sĩ Tử Phủ cảnh đột phá vô vọng, sắp hao hết thọ nguyên mới tự tổn hao tu vi luyện chế một loại kiếm phù pháp phù giống như một lần, lưu lại cho con cháu vài món trấn tộc chi bảo.

Ngày đó thế gia kia quá nghèo, ngay cả thiên nhân giao thế cũng không hoàn thành, không thể không bán ra kiện bảo vật trấn tộc cuối cùng, mới gọi là Vương Thủ Triết nhặt được một món hời lớn.

Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan đến việc Vương Thủ Triết ra giá cao.

Những gia tộc động một chút là có thể tùy ý lấy ra mấy chục vạn càn kim, hơn phân nửa thực lực của gia tộc rất cường đại, cũng không cần dùng đến Tử Phủ kiếm phù như thế.

Nhưng mà vật này đối với Vương thị mà nói, vô cùng thích hợp.

Sử dụng vào thời khắc mấu chốt, quả nhiên là có thể định càn khôn, hoàn toàn thay đổi thế cục hiện giờ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Khi kiếm quang Tử Phủ gần bổ về phía Hoa Diệp lão tổ, cho dù là dưới bóng đêm mông lung, Vương Thủ Triết cũng có thể

nhìn thấy rõ gương mặt Hoa Diệp lão tổ đều bị dọa đến vặn vẹo.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chuyển công làm phòng ngự, Ly Hỏa chiến kích hướng vào phía trong thu vào, kịch liệt xoay tròn, xích hỏa nở rộ như mặt trời nóng bỏng, tạo thành phòng hộ thuẫn.

"Oanh!"

Tử Phủ kiếm quang không chút lưu tình chém trúng Ly Hỏa Chiến Kích, năng lượng cuồng bạo bộc phát bốn phía, khiên phòng hộ vẻn vẹn chỉ duy trì một cái chớp mắt liền tuyên bố nghiền nát, kiếm quang đầy đủ cũng hóa thành vô số đạo năng lượng nhỏ vụn, một bộ phận trong đó nhập vào trong cơ thể của hắn.

Hoa Diệp lão tổ không chịu nổi lực trùng kích cường đại như thế, giống như là bị đạn đạo bắn trúng, bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào vách đá cao chót vót ở Lạc Ưng Hạp.

"Keng!"

Một tiếng nổ vang, hắn ở trên vách đá đâm ra một cái hố to, toàn bộ Lạc Ưng Hạp đều phảng phất đang mơ hồ run rẩy, vô số lạc thạch lăn xuống. Trong quá trình này, Ly Hỏa Chiến Kích của hắn cũng rời tay bay ra, "Phù phù" một tiếng, rơi vào trong An Giang, hỏa diễm nóng rực nhất thời không bị dập tắt, thiêu đốt một mảnh thủy vực nhỏ kia quay cuồng không ngớt, xì xì xì bốc lên hơi nước.

Bất quá thủy thiên sinh khắc hỏa, trên thanh Ly Hỏa chiến kích này đốt cháy hỏa diễm không có huyền khí bổ sung, rất nhanh liền dập tắt.

"Phốc!"

Hoa Diệp lão tổ phun ra một ngụm máu, hình tượng của hắn đâu còn chút khí độ của Thiên Nhân lão tổ, quần áo bị kiếm khí phá nát, trên dưới toàn thân có nhiều chỗ bị kiếm khí nghiền nát đánh ra vết thương, càng đáng sợ hơn là kiếm khí dị chủng xâm nhập vào trong cơ thể hắn, đang không ngừng ăn mòn ngũ tạng phế phủ của hắn.

"Ngao!" Đau đớn kịch liệt khiến gân xanh trên người Hoa Diệp lão tổ nổi lên, nhịn không được rít gào: "Tiểu tử, ngươi

đáng chết!”

Một đòn mạnh như vậy không thể giết chết Hoa Diệp lão tổ ngay lập tức, đương nhiên cũng nằm trong dự liệu của Vương Thủ Triết. Dù sao uy lực của đạo Tử Phủ Kiếm Phù kia cũng chỉ tương đương với một đòn toàn lực của cường giả Tử Phủ cảnh mà thôi.

Nếu đụng phải Thiên Nhân sơ giai vừa mới thăng cấp, thực lực kém hơn còn có thể một kích mất mạng. Nhưng Hoa Diệp lão tổ thì khác, hắn cũng coi như là Thiên Nhân cảnh lâu năm.

“Ha ha! Ai chết còn chưa chắc.” Vương Thủ Triết lạnh lùng nói: “Các vị lão tổ thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn.”

Lung Yên lão tổ có hận ý cao nhất với Hoàng Phủ Hoa Lam, dẫn đầu xông lên giết. Sau đó, Trụ Bác lão tổ, Bắc Thần lão tổ cùng Liễu Nhược Lam tự thi triển thân pháp xông tới.

Hoa Diệp lão tổ sắc mặt lúc này trở nên trắng bệch vô cùng, cưỡng ép áp chế kiếm khí dị chủng trong cơ thể, chuẩn bị nhanh chóng nhảy vào trong nước lấy Ly Hỏa chiến kích của hắn. Đây chính là truyền tộc chi bảo của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị hắn, chính là pháp bảo trấn tộc do Hoàng Phủ thị đời thứ nhất khai sơn lão tổ Hoàng Phủ Hoằng Dục truyền xuống.

Không ngờ, hắn còn chưa vào nước đã thấy một con ô quy hình thể cực lớn nổi lên mặt nước trước hắn một bước, trong miệng ô quy to lớn, chính là Ly Hỏa chiến kích ngậm trong miệng hắn!

Sau đó, con rùa đen kia lôi kéo tứ chi nhanh chóng chạy tới chỗ Vương Thủ Triết, ngậm đầu Ly Hỏa chiến kích ngẩng cao lên, giống như đang khoe khoang với chủ nhân.

Thấy một màn như vậy, Hoa Diệp lão tổ tức giận công tâm, lại phun ra một ngụm máu tươi. Hắn có lòng tiến lên đánh chết con rùa chết tiệt kia, nhưng lại không thể làm gì, chỉ vì mấy người Trụ Bác lão tổ đã vây công tới.

Hắn đã mất đi Ly Hỏa chiến kích, chỉ có thể dựa vào song quyền nỗ lực ngăn cản, ở trên không trung không ngừng lui về phía sau, lại lui về phía sau.

“Đáng chết, đáng chết!”

Hoa Diệp lão tổ mất đi toàn bộ cơ hội, liên tục gào thét, rống giận không ngừng. Trong lúc bất đắc dĩ, lão bị buộc phải móc ra vật bảo mệnh lão tổ tông truyền xuống, đó là một khối ngọc phù óng ánh trong suốt.

Dáng vẻ hơi giống Tử Phủ kiếm phù của Vương Thủ Triết, chỉ có điều bên trong không phải là một luồng kiếm khí niêm phong.

Theo Hoa Diệp lão tổ bóp nát ngọc phù, một đạo năng lượng khổng lồ màu trắng tinh khiết bộc phát cuốn lấy hắn, dùng tốc độ cực nhanh bỏ chạy về phương xa.

“Vương Thủ Triết! Ngươi chờ cho ta…”

Hoa Diệp lão tổ trước khi đi còn không quên lưu lại lời tàn nhẫn, chỉ là tốc độ đạo độn quang kia cực nhanh, lão mới nói được một nửa đã biến mất trong bầu trời đêm.

“Linh độn phù!” Trụ Bác lão tổ kiến thức rộng sắc mặt khó chịu, “Không ngờ lão tiểu tử Hoa Thiên kia lại có vật bảo mệnh như thế.”

Linh Độn Phù?

Vương Thủ Triết thấy một màn như vậy, mắt cũng hơi híp lại. Trước đây hắn cũng từng nghe nói đến bảo vật này, là một loại ngọc phù có độ khó luyện chế cực lớn, giá trị mặc dù không khoa trương bằng Tử Phủ Kiếm Phù, nhưng cũng không rẻ như vậy.

Quan trọng nhất là, toàn bộ Đại Càn quốc không ai có thể luyện chế vật này.

Hiện tại Linh Độn Phù, đều là từ trong di tích cổ đại khai quật ra, có thể nói là dùng một cái ít một cái. Một ít gia tộc cầm vật này, cũng quá nửa đều là lưu lại át chủ bài làm nội tình rồi, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không lấy ra bán.

“Thủ Triết…” Ánh mắt Lung Yên lão tổ có chút thất vọng, cục diện tất sát nhằm vào Hoa Diệp lão tổ hôm nay là cục diện mà Thủ Triết bố trí rất nhiều năm.

Tuyệt đối không nghĩ tới, trong tay Hoàng Phủ Hoa Diệp kia lại còn có vật bảo mệnh như vậy, vào thời khắc cuối cùng lại để cho hắn chạy thoát.

“Không sao.” Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên nói: “Thật ra, ta cũng tính là quá vạn nhất không thể giết được Hoàng Phủ Hoa Diệp, bây giờ đã xem như vô cùng có lợi rồi. Hắn chính diện ngạnh kháng một kích của Tử Phủ Kiếm Phù, lại cưỡng ép sử dụng Linh Độn Phù bỏ chạy, cho dù không chết thì cũng hơn phân nửa cái mạng không còn.”

“Ha ha, Thủ Triết nói không sai.” Bắc Thần lão tổ cười lớn đồng ý: “Ta thấy hắn bị kiếm khí dị chủng của Tử Phủ Kiếm Phù xâm nhập vào cơ thể, kiếm khí dị chủng Tử Phủ cảnh lưu lại há dễ khu trừ như vậy? Trong thời gian ngắn, lão già kia đừng hòng lại xuất hiện gây sóng gió. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mấy năm này lão phu có thể thăng cấp Thiên Nhân cảnh, đến lúc đó cách cục của Trường Ninh vệ sẽ phải thay đổi.”

“Lão tổ tông, lần này coi như là thu chút lãi cho Hoàng Phủ gia tộc.” Vương Thủ Triết tâm tình không tệ cười nói: “Kiếm khí dị chủng của Tử Phủ cảnh đủ cho Hoàng Phủ Hoa Viên uống một bình, vật đó mang đến cho hắn tra tấn, có thể so với năm đó ngài trúng âm sát độc. Cũng để cho hắn hảo hảo nếm thử một chút, mùi vị thống khổ của ngài năm đó.”

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết lấy Ly Hỏa chiến kích từ trong miệng con rùa ra, lúc này ngọn lửa của nó đã tắt, nhưng cầm trong tay vẫn có chút cảm giác nóng rực, khiến người ta cảm nhận được năng lượng cường đại ẩn chứa trong đó.

Bất quá, trước đó bởi vì cứng rắn chống đỡ một chút kiếm khí Tử Phủ, trên Ly Hỏa chiến kích có thêm một vết kiếm không sâu không cạn.

Thật không hổ là pháp bảo, một đòn khủng bố như thế, vậy mà không chặn ngang cắt đứt.

“Thủ Triết ngươi lần này không lỗ.” Bắc Thần lão tổ ở một bên nóng mắt hâm mộ nói: “Tuy lão già Hoa Diệp kia trọng thương bỏ chạy nhưng đã để lại pháp bảo gia truyền. Hơn nữa tổn thất một tấm Linh Độn phù đã khiến Hoàng Phủ thị nguyên khí đại thương.”

Cũng khó trách hắn hâm mộ.

Giá trị của một món pháp bảo bình thường đều là mấy chục vạn càn kim, so với Linh Độn Phù còn đắt hơn một chút, ít nhất cũng không rẻ hơn Tử Phủ Kiếm Phù mà Vương Thủ Triết bóp nát.

Mà một tu sĩ Thiên Nhân cảnh, có pháp bảo và không có pháp bảo, đó hoàn toàn là hai loại sức chiến đấu khác nhau.

"Thủ Triết, cái pháp bảo này của ngươi cũng đừng phân biệt." Trụ Bác lão tổ ở một bên nói: "Lần này đến trợ quyền, thứ nhất ta đến là vì tình cảm năm đó với Trụ Hiên. Mà đến đây cũng là muốn hồi báo sự giúp đỡ của ngươi đối với Lũng Tả Vương thị."

Bắc Thần lão tổ cũng sắc mặt không ngừng nghiêm túc nói: "Tử Bác lão tổ nói đúng, Từ thị chúng ta và Vương thị chính là người một nhà. Ngươi trợ giúp quá nhiều đối với Từ thị, mà Từ thị hồi báo quá ít, lần này ta đến trợ quyền, cũng là vì hồi báo Vương thị."

Vương Thủ Triết vừa định nói chuyện, lại bị bọn họ liên tục khuyên can, đặc biệt là lần này Vương Thủ Triết còn bóp nát một cái Tử Phủ Kiếm Phù, chiến tổn không ít. Có chiến lợi phẩm Ly Hỏa Chiến Kích này, ít nhất có thể bù đắp tổn thất.

"Nếu đã như vậy, Thủ Triết lại từ chối thì bất kính rồi." Vương Thủ Triết suy nghĩ một hồi, cũng không từ chối ý tốt của bọn họ nữa.

Dù sao cái thứ nhân tình này, phải có qua có lại mới được. Bọn họ không muốn luôn thiếu nợ nhân tình của Bình An Vương thị, cũng là hợp tình hợp lý. Huống chi, hiện giờ Vương thị chi tiêu rất lớn, bất luận là món Tử Phủ kiếm khí ngọc phù kia, hay là đằng sau mua tộc sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị, đều khiến Vương thị thiếu một khoản tiền lớn.

Chiến kích Ly Hỏa này, Vương Thủ Triết quyết định đi con đường chợ đen bán đi, giảm bớt áp lực kinh tế, dù sao trong nhà cũng không có ai có thể dùng được pháp bảo này. Cho dù là Lung Yên lão tổ đột phá tương lai, dùng pháp bảo hỏa hệ cũng không phù hợp.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang cân nhắc xử lý Ly Hỏa chiến kích, một giọng nói lạnh như băng vang lên: "Vương Thủ

Triết, ngươi đi theo ta một chút.”

Sau đó, mấy vị lão tổ thấy một màn này, đều lập tức mượn cớ cáo lui. Ngay cả Nguyên Thủy Linh Quy, đều cảm giác ngoại trừ không thích hợp, tiềm phục trong An Giang tìm không thấy quy ảnh.

Một lát sau.

Trên Lạc Ưng hạp.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam sau khi biến thân chiến đấu.

Dưới gió lạnh thấu xương, mái tóc dài của Liễu Nhược Lam đã hóa thành màu xanh lam theo gió tung bay, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Lời ngươi vừa nói, lặp lại lần nữa.”

Một cỗ hàn ý khắp cả người.

Vương Thủ Triết chợt cảm thấy trong lòng rất hoảng, cảm thấy sắp bị vợ đánh, gấp, phải nhanh chóng suy nghĩ!

…

Chương 84: Hai lão bà làm sao phá được?

…

Lão bà sau khi biến thân, cùng lão bà trước khi biến thân, tính cách hai người có thể nói là khác nhau một trời một vực. Một người ôn nhu như nước, một người lại sát liệt như băng, tính tình nóng nảy dị thường.

Bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm, ngay cả tâm cảnh và thực lực như Vương Thủ Triết cũng không nhịn được mà tim đập nhanh. Sức chiến đấu lúc trước nàng thể hiện ra, tuy còn có chút chênh lệch với Thiên Nhân cảnh, nhưng trong số các tu sĩ Linh Đài cảnh tính địa phương e rằng đã thuộc về một dúm cao cấp nhất.

Cùng Lung Yên lão tổ thậm chí là Bắc Thần lão tổ so sánh, đều là không kém bao nhiêu. Bởi vậy Lung Yên lão tổ thấy thế cũng không khuyên can, trực tiếp mượn cớ rời đi, để cho vợ chồng son giải quyết vấn đề, thứ nhất là khuyên không nổi. Thứ hai, nàng đã từng chịu thiệt thòi.

Với sự tự tin của Vương Thủ Triết, cũng cảm thấy xác suất mình có thể đánh thắng Liễu Nhược Lam sau lưng không đến ba thành. Trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, chẳng lẽ, hôm nay thật sự bị lão bà đánh một trận tơi bời?

“Vương Thủ Triết, ngươi nhìn chung quanh làm gì?” Đôi mắt Liễu Nhược Lam lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ là muốn chạy trốn?”

Cái này?

Bỗng dưng!

Đầu óc Vương Thủ Triết lóe sáng.

Đúng rồi, đổi lại là tính tình trước kia của nàng, nếu như nàng thật sự muốn tìm mình, đã sớm rút kiếm giết tới rồi. Nào giống như bây giờ, còn nói chuyện ác thanh ác khí như vậy?

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết lấy lại tinh thần, ôn nhu nói với nàng: “Nương tử, hạ sách vừa rồi chính là dưới tình thế

cấp bách. Nếu nàng thật sự tức giận, chi bằng đập ta trút giận một trận."

"Hừ!" Liễu Nhược Lam đôi mắt lạnh lẽo, "Nhớ kỹ, không được cưới tiểu thiếp, nhất là không được lấy Liễu Nhược Lôi. Cho dù nàng đã đồng ý với ngươi, ngươi cũng không được phép. Nếu không, đừng trách ta không khách khí."

"Cái này…" Vương Thủ Triết cạn lời, thành thật nói: "Nương tử yên tâm, ta thật sự không có ý này."

Như vậy, sắc mặt của nàng mới tốt hơn một chút, sau đó nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới: "Còn nữa, những thứ ngươi vừa nói…"

"Tuyệt đối không có ý này." Vương Thủ Triết nghiêm mặt, vội vàng lắc đầu: "Vừa rồi chỉ là muốn chọc giận nương tử, rối loạn…"

"Ta đồng ý."

"Tạo…" Chữ tạo của Vương Thủ Triết trực tiếp nuốt trở về, trợn mắt há hốc mồm nhìn Liễu Nhược Lam sau khi biến thân.

"Ngươi còn ngây ra đó làm gì?" Liễu Nhược Lam vô cùng bá khí kéo Vương Thủ Triết lại, bay xuống dưới Lạc Ưng Hạp, cuối cùng dừng lại trên một con thuyền nhỏ có ô bồng đỗ gần cảng.

Thuyền nhỏ không có mái chèo, dưới sự thúc giục của huyền khí, dùng tốc độ nhanh như chiếc xuồng hướng trung ương An Giang mà đi.

Chỉ chốc lát sau.

Chiếc thuyền nhỏ bắt đầu lay động kịch liệt.

Bên trong loáng thoáng truyền đến tiếng kêu của Vương Thủ Triết, nương tử, cô, cô đang làm gì vậy?

Sau đó rất nhanh, thuyền nhỏ lắc lư càng thêm mãnh liệt. Ở trong An Giang sóng nổi lên bốn phía, tựa như một mảnh lá cây bay tới bay lui.

…

Thời gian sau đó!

Chủ trạch của Trường Ninh Hoàng Phủ thị.

Gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn Cơ tâm tình không tệ, hôm nay còn đặc biệt uống chút linh tửu, có chút say rượu nằm ở trong ghế thái sư.

Hai thị thiếp trẻ tuổi màu tím ở một bên hầu hạ, một người hỗ trợ đấm chân bóp vai, một người thì ở một bên bưng trà đưa nước. Hai người thị thiếp này đều là nữ tử có tư chất tu luyện hạ phẩm.

Nhưng thân phận địa vị của các nàng lại không cao, cho dù sinh ra hài tử với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng chỉ là thứ xuất, địa vị xa xa không bằng đích mạch, thậm chí không bằng trực mạch.

Hôm nay lão tổ tông ra ngoài làm việc, trước sau đều do một tay ông ta sắp xếp lo liệu, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Lão tổ tông đường đường là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, trong Trường Ninh vệ nho nhỏ này, không nói một tay che trời, cũng gần như tung hoành ngang ngược. Có lão nhân gia ông ta ra tay, há có thể xảy ra chuyện sao?

Trường Ninh Hoàng Phủ thị chắc chắn sẽ nghênh đón một cục diện hoàn toàn mới.

Mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn thân là đích mạch gia chủ, cũng sẽ đạt được cơ duyên thuộc về hắn, có tư cách xông lên Thiên Nhân cảnh. Phải biết rằng trước khi đổi lại, đồng thời duy trì cục diện gia tộc, cũng chỉ có thể cung cấp một vị hạt giống Thiên Nhân.

Mà ai đảm nhiệm hạt giống Thiên Nhân, chẳng những phải xem tư chất, còn phải xem vận khí. Mỗi một chu kỳ Thiên Nhân giao thế, đều trong khoảng hai trăm năm. Thời kỳ sinh ra càng cách chu kỳ xa, càng không có cơ hội.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là một chữ “Nghèo”!

Muốn bồi dưỡng một tu sĩ Thiên Nhân cảnh, vậy cần một lượng lớn tài nguyên, chỉ là tài nguyên ủng hộ xung kích tiền kỳ của hắn đã vượt xa đãi ngộ mà tu sĩ bình thường có thể có. Mà muốn tấn thăng Thiên Nhân cảnh, chính là viên Thăng Tiên Đan đột phá Thiên Nhân kia, chính là con số thiên văn tốt mấy chục vạn càn kim.

Cho dù là Thiên Nhân thế gia, muốn tích lũy ra mấy chục vạn càn kim này đều cần một thời gian dài để tích lũy. Đừng nhìn Thiên Nhân thế gia sản xuất nhiều, các hạng thu nhập xem không ít, nhưng gia đại nghiệp đại, muốn duy trì cục diện chi tiêu hàng năm hàng năm là bao nhiêu?

Trong gia tộc tổng cộng có hơn mười tu sĩ Linh Đài cảnh, tiền cung cấp hàng năm là chi tiêu khổng lồ. Ngoài ra còn cần bồi dưỡng người nối nghiệp thế hệ trẻ, để duy trì sự phồn hoa của Thiên Nhân thế gia.

Một Thiên Nhân thế gia có thể truyền thừa, cũng không phải chỉ dựa vào một mình lão tổ tông có thể chèo chống, gia tộc từ trên xuống dưới, trong trong ngoài đều là một chỉnh thể thật lớn mà vận chuyển.

Lão tổ tông có năng lực hơn nữa cũng khó lòng chống đỡ nổi!

Thậm chí phần lớn thời gian, lão tổ tông chính là một vật cát tường, đặt ở nơi đó cung cấp cho mọi người cúng bái, thậm chí là chấn nhiếp đối thủ tồn tại.

Cũng bởi vậy, đừng thấy Trường Ninh Hoàng Phủ thị chiếm cứ nửa giang sơn Trường Ninh vệ, bề ngoài rực rỡ diễm lệ, nhưng muốn lập tức xuất ra mấy chục vạn càn kim còn phải di chuyển về phía đông.

Đây vẫn là quang cảnh hôm nay, đổi lại là trong mấy chục năm Hoa Diệp lão tổ vừa hoàn thành Thiên Nhân giao thế, đó là giai đoạn nghèo nhất của Hoàng Phủ thị. Mỗi năm có chút dư dả, đều phải đi trả các loại thế chấp, tiền vay vân vân.

Từ đó có thể thấy được, sự phát triển của một gia tộc, đó là sự ủng hộ của tài nguyên tuyệt đối không thể rời bỏ. Mà tài nguyên từ đâu tới? Vẫn phải dựa vào thu nhập kinh tế.

Ngay cả kinh tế cũng không đủ, cho dù tư chất có tốt đến mấy, nếu trời sinh huyết mạch lưỡng trọng thức tỉnh mà nói tu vi tiến giai cũng sẽ cực kỳ chậm chạp, lâu dần chính là phai mờ trước mọi người.

Toàn bộ Đại Càn có vô số bình dân, trong đó chưa từng sinh ra hài tử có tư chất rất tốt sao?

Đó đương nhiên là có rồi!

Chỉ là phần lớn trong đó, ngay cả cơ hội lên Trắc Linh đài cũng không có, cuối cùng đần độn lăn lộn ở tầng dưới chót cả đời.

"Vương thị ơi là Vương thị, sản nghiệp xi măng rơi vào trong tay các ngươi, đó chính là bảo châu phủ bụi." Đôi mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lấp lóe bất định, tâm trạng hưng phấn kích động không thôi: "Chỉ có nắm giữ ở trong tay Thiên Nhân Hoàng Phủ thị chúng ta, mới có thể phát huy công hiệu lớn hơn nữa. Đến lúc đó, Hoàng Phủ thị ta nên quật khởi…"

Hắn còn chưa nói hết.

Trên bầu trời bên ngoài liền có một đạo thân ảnh cực tốc lướt tới, "Oanh" một tiếng rơi vào trong nơi ở, đập nát một tòa nhà. Thanh âm vang lên, giống như một đạo sao băng đập xuống.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cả kinh, vội vàng xông ra ngoài, cùng gia tướng của trực đêm xông tới xảy ra chuyện.

Sau đó, hắn liền bối rối.

Giống như sao băng rơi xuống, không ngờ lại là định hải thần châm của Hoàng Phủ thị - Hoa Diệp lão tổ. Hoa Diệp lão tổ lúc này, muốn chật vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu, toàn thân nổi gân xanh, thống khổ vạn phần, từng đạo kiếm khí tinh tế sắc bén giống như lưỡi dao di chuyển trong phế phủ ngũ tạng của hắn.

"Lão tổ tông, lão tổ tông ngài làm sao vậy?"

"Cẩm Hoàn, lần này chúng ta ngã rồi! Bình An Vương thị, Trường Ninh Từ thị, Vương Thủ Triết, ngươi chết không yên lành!" Hoàng Phủ Hoa gầm lên như thú điên.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ngây ra như phỗng, làm sao có thể thất bại, làm sao có thể!

Một lúc lâu sau, hắn mới phản ứng kịp, vội vàng quát với đám gia tướng: "Mau, mau đỡ lão tổ tông trở về, mời y sư cung phụng tới."

Lão tổ tông bộ dáng thập phần không xong, thương thế rất nặng, làm cho Hoàng Phủ Cẩm Hoàn luống cuống. Cho tới

nay, lão tổ tông đều là trụ cột của Hoàng Phủ thị, là định hải thần châm trong lòng mọi người.

Nhưng hôm nay lão tổ tông vừa xảy ra chuyện, đối với Hoàng Phủ thị mà nói, phảng phất như trời sập xuống.

…

Bên trong An Giang.

Một chiếc thuyền nhỏ đỗ bên cạnh An Giang, bên cạnh một bến tàu nhỏ bí mật.

Vương Thủ Triết quần áo tả tơi, thần sắc phức tạp, Liễu Nhược Lam quần áo không chỉnh tề.

Nàng giống như không có việc gì phải thu thập một phen, sau đó lạnh lùng cảnh cáo với Vương Thủ Triết: “Chuyện này không được cho nàng ta biết.”

Đương nhiên Vương Thủ Triết biết nàng nói ai, môi khẽ nhúc nhích một chút, cũng không mở miệng phản bác.

“Lần sau ngươi muốn tìm ta, gọi một tiếng Liễu Nhược Linh là được rồi.” Thanh âm của nàng có chút bá đạo nói, “Những lời loạn thất bát tao kia không cần nói nữa.”

Liễu Nhược Linh?

Vương Thủ Triết vẻ mặt cạn lời và chua xót, ngay cả tên cũng có, rốt cuộc là song trọng nhân cách hay là nhất thể song hồn?

Có phải là vấn đề Tiên Thiên đạo thai kia gây ra hay không?

Theo Phù Phù lão tổ nói, viên Tiên Thiên Đạo Thai Linh Chủng kia là lấy được từ di tích Thần Vũ hoàng triều, nàng theo sư tôn đi đánh đồ vật bị kỳ ngộ trong phụ bản cao cấp.

Thần Vũ hoàng triều nghe rất cao lớn, các loại đồ vật cũng hết sức lợi hại, là một nền văn minh rất tiên tiến.

Nhưng càng về sau, Vương Thủ Triết càng phát hiện Hoàng triều kia rất có vấn đề.

Những thứ làm ra, không thể tưởng tượng nổi. Lấy Thị Huyết Đằng Mạn của hắn mà nói, thập phần tà tính.

Còn có huyết cổ Giá Y trong cháu trai Vương Tông Xương, tuy cuối cùng cải biến bản chất huyết mạch và vận mệnh của

hắn. Nhưng thấy thế nào, huyết cổ Giá Y kia đều lộ ra một cỗ tà tính.

Thần Vũ hoàng triều kia tà tính như thế, nói không chừng diệt vong có liên quan đến nội nguyên của bọn họ.

Sau này gặp phải đồ vật của Thần Vũ hoàng triều, phải cẩn thận một chút.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang miên man suy nghĩ, lam mang trong đôi mắt Liễu Nhược Lam rút đi, màu tóc cũng rất thần kỳ khôi phục thành màu đen. Nàng mờ mịt nhìn xung quanh, nhìn quần áo của mình không chỉnh tề, lại nhìn Vương Thủ Triết, đồng dạng là một bộ quần áo xốc xếch.

“Phu quân, vừa rồi ta làm sao vậy?” Liễu Nhược Lam kỳ quái hỏi.

“Vừa rồi ngươi quá mệt, ngủ mất rồi.” Vương Thủ Triết ung dung sửa sang lại quần áo: “Ta mang ngươi trở về.”

“Phu quân, chúng ta cho dù là phu thê, nhưng người ta ngủ rồi chàng cũng không thể làm một số chuyện kỳ quái đúng không?” Ánh mắt Liễu Nhược Lam khác thường nhìn Vương Thủ Triết, dường như có chút mất hứng.

Không phải ta làm chuyện kỳ quái với ngươi, trên thực tế là ngươi đối với ta làm…

Bỏ đi bỏ đi!

Vương Thủ Triết vội vàng hô một tiếng: “Liễu Nhược Linh.“Hiện tại dáng vẻ này, thật sự không dễ giải thích.

Sau đó, ánh mắt của nàng lại biến thành trạng thái lạnh lùng màu lam nhạt, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết nói: “Ngươi và ta có chuyện gì?”

“Ta chỉ thử thôi…” Vương Thủ Triết ngạc nhiên nhìn nàng: “Hình như thật sự rất sáng sủa, thôi, không sao rồi, chúng ta thu dọn hiện trường một chút rồi ngươi trở về đi.”

“…“Liễu Nhược Linh: “Vương Thủ Triết, ngươi muốn chết!”

Sau đó, thuyền nhỏ lại bắt đầu lắc lư kịch liệt, dáng vẻ như sắp tan rã.

…

Chương 85: Bi kịch! Hoàng Phủ thế gia xuống dốc!

…

Trận chiến ở Lạc Ưng hạp.

Tuy nói là một hồi âm thầm giao phong, ngoại trừ mấy thế gia tham dự ra, người bên ngoài cũng không thể nào biết được.

Nhưng sóng ngầm mãnh liệt, thay đổi kết cục dường như chỉ mới bắt đầu.

Mấy ngày nay.

Tin tức về Hoa Diệp lão tổ bị thương nặng gần chết trong Trường Ninh vệ bỗng chốc lan truyền dưới người hữu tâm, huyên náo khắp nơi đều dương lên, đồng thời lại có rất nhiều tin đồn xôn xao.

Có người nói Hoa Diệp lão tổ là lúc đi ngoại vực thăm dò tìm kiếm cơ duyên, bất hạnh gặp phải hung thú ngũ giai. Sau một hồi ác chiến, lưỡng bại câu thương, Hoa Diệp lão tổ bị thương trở về độn, sinh mệnh nguy kịch.

Mà lại có người nói, là Hoa Diệp lão tổ cùng Giao Long Bang sinh ra hiềm khích, cùng phó bang chủ trong Giao Long Bang, cao thủ nổi tiếng Tư Khấu Lạc Hà đánh một hồi ác chiến, đồng dạng là lưỡng bại câu thương.

Còn có người nói…

“Tin đồn” Hoa Diệp lão tổ giao chiến với cao thủ các lộ, không dưới năm sáu phiên bản.

Tóm lại, mỗi người đều nói có mũi có mắt, giống như đích thân tới hiện trường nhìn thấy vậy. Những phiên bản này, điểm giống nhau duy nhất chính là Hoa Diệp lão tổ bị trọng thương mà chết trong sớm tối, nếu không khống chế được thương thế, không chừng ngày nào đó sẽ toi mạng.

Thân là Hoàng Phủ thế gia của hai đại Thiên Nhân thế gia Trường Ninh vệ, đối mặt với rất nhiều tin đồn bất lợi như vậy, tự nhiên là giận không kềm chế được.

Bọn họ vừa ra mặt "bác bỏ tin đồn", vừa phái tộc nhân, thậm chí là thuê không ít tán tu, bắt đầu "châm lửa" khắp nơi, thậm chí còn cảnh cáo mấy nhóm người đang bàn tán chuyện này một trận.

Bọn họ định dùng phương thức đơn giản thô bạo này để dập tắt và trấn áp lời đồn.

Chỉ tiếc, nếu như bọn họ vẫn ở trong cấp bậc một tay cường thịnh che trời, một khi chính thức nổi giận, ngay cả Thiên Nhân Lôi thị cũng sẽ không nguyện ý đi chọc rủi ro.

Nhưng việc này, thao tác âm thầm chính là Vương Thủ Triết.

Từ kiếp trước khi ở trên Trái Đất, hắn mặc dù không phải là quần chúng ăn dưa thâm niên, nhưng lâu dài bị động mưa dầm thấm đất, cũng am hiểu sâu các loại âm hiểm trong đó.

Rất nhanh, Trường Ninh vệ "nổi lửa" khắp nơi, đủ loại "Bạo liệu" có mũi có mắt liên tiếp không ngừng oanh ra.

Ví dụ như Hoàng Phủ thị hoành hành ngang ngược, lũng đoạn thị trường.

Lại ví dụ như gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ức hiếp thế gia xuống dốc, lấy thế ép người cưỡng đoạt hai gã tộc nhân trực mạch làm tiểu thiếp.

Từng câu từng chữ "gièm tai", giống như vạch trần được vẻ ngoài tươi sáng tươi đẹp của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, một màn "Nếm bẩn không chịu nổi" mà "Thối lắm" không chịu nổi, khiến người ta " thán phục" không thôi.

Hóa ra đường đường là Thiên Nhân thế gia, lại có đức hạnh như vậy?

Triều đình Đại Càn sắc định thế gia, chính là hi vọng thế gia khai thác và tọa trấn một phương, định bang an dân cho triều đình, chứ không phải để bọn họ làm mưa làm gió ở địa phương, ức hiếp lương thiện.

Như vậy, triều đình có yêu cầu nhất định đối với phẩm hạnh và phẩm hạnh của thế gia. Nếu thật sự làm cho dân oán trách đạo, nhẹ thì sẽ bị hạ thấp phẩm giai, nặng nhất là bị tước đoạt sắc ấn phẩm cấp thế gia.

Ngay khi Hoàng Phủ thị trên dưới sứt đầu mẻ trán, Thiên Nhân Lôi thị lại cho bọn họ một kích mạnh mẽ.

Sau khi Lôi thị lão tổ "nghe thấy" Hoa Diệp lão tổ bị thương, tự mình mời y sư giỏi nhất của Trường Ninh vệ Cốc Hàm Ngữ đại y sư đến chẩn đoán bệnh cho Hoa Diệp lão tổ.

Cốc Hàm Ngữ là tán tu vân du sinh ra, nàng khác với tán tu ở bên cạnh, là tán tu có du y truyền thừa độc đáo.

Vốn dĩ cũng không ngồi xem bệnh ở Trường Ninh vệ, chỉ là bởi vì năm nay tình hình nạn lụt quá nghiêm trọng, chính là Tử Phủ Học Cung đặc biệt mời nàng tới tọa trấn khống bệnh dịch. Nàng làm người nhân đức tốt, thường phái đệ tử miễn phí cứu chữa nạn dân, bởi vậy thanh danh cực tốt.

Ngoài ra, ngoại trừ y học, nàng còn luyện được một viên đan tốt, có danh xưng đan y song tuyệt.

Nàng mặc dù chỉ là tu vi Linh Đài cảnh trung giai, nhưng danh tiếng trong Trường Ninh vệ rất lớn, người ủng hộ rất nhiều thuộc về nhân vật phong vân. Chỉ dựa vào danh vọng mà nói, vẻn vẹn hai vị Thiên Nhân lão tổ cùng với Hạ Hầu thành thủ dưới.

Gần như tương xứng với Vương Thủ Triết và Bắc Thần lão tổ.

Nàng ra tay chẩn đoán Hoa Diệp lão tổ, khiến Hoa Diệp lão tổ tránh cũng không được, không tránh cũng không được. Mắt thấy không giấu được, liền dứt khoát có nàng ra tay chẩn đoán trị bệnh, ít nhất trình độ y thuật của Cốc Hàm Ngữ, hiện giờ trong Trường Ninh vệ không ai có thể ngăn cản được.

Kết quả chẩn đoán cũng khiến cho Hoàng Phủ thị ưu hỉ nửa nọ. Cốc Hàm Ngữ ra tay, đúng là giảm bớt thương thế của Hoa Diệp lão tổ.

Nhưng nàng lại biểu thị, thương thế Hoa Diệp lão tổ chính là kiếm khí dị chủng Tử Phủ cảnh xâm nhập trong cơ thể, hơn nữa sử dụng bí thuật mạnh mẽ bỏ chạy, tạo thành hậu quả xấu thật lớn.

Dựa vào năng lực của nàng, cũng chính là có thể thoáng giảm bớt áp chế một phen, không có mấy chục năm rất khó khu trừ hết kiếm khí dị chủng.

Cách tốt nhất không ai qua được Tử Phủ Học Cung để chữa trị, e rằng còn phải nhờ Trường Xuân thượng nhân của Trường Xuân cốc đích thân ra tay chữa trị, mới có thể trong mấy năm ngắn ngủi mà khỏi hẳn.

Mà trong lúc này tốt nhất không nên động thủ, nếu không thương thế sẽ tăng thêm, còn vô cùng có khả năng ảnh hưởng thọ nguyên.

Điều này đối với Hoàng Phủ thị mà nói, cũng coi như là thấy được một tia hi vọng. Vấn đề ở chỗ, Trường Xuân thượng nhân chính là Tử Phủ lâu năm nổi tiếng, phàm là Tử Phủ lại như thế nào có thể dễ dàng liên lạc?

Huống chi cho dù Trường Xuân thượng nhân đồng ý ra tay cứu chữa, cũng phải tốn mấy năm thời gian, há có thể không tỏ vẻ?

Tuy nhiên Hoa Diệp lão tổ chính là trụ cột của cả Hoàng Phủ thị, Hoàng Phủ thị có thể gia đại nghiệp đại như bây giờ, âm thầm trấn áp và đắc tội không ít gia tộc. Nếu lão tổ xảy ra vấn đề, vậy thì toàn bộ Hoàng Phủ thị chính là tai ương ngập đầu.

Về tình huống thương thế thật sự của Hoa Diệp lão tổ, rất nhanh lại "vô tình" truyền khắp Trường Ninh vệ. Giống như Hoàng Phủ thị lo lắng, một số thế gia và thế lực từng bị ức hiếp bắt nạt đều bắt đầu rục rịch.

Nhất là một số địa phương liên quan đến tranh giành lợi ích, những thế gia thế lực đã từng ẩn nhẫn khắp nơi kia, thái độ dần dần cường thế lên.

Đây là một tín hiệu không tốt.

Đối với Hoàng Phủ thị mà nói, đây là một cục diện tiến thoái lưỡng nan. Nếu lại lựa chọn cường thế trấn áp, rất có khả năng khiến cho tất cả mọi người giận dữ liên hợp lại, mà dưới tình huống không có lão tổ tọa trấn, làm sao có thể trấn áp được? Huống chi, trong đó có thể còn có Thiên Nhân Lôi thị và Bình An Vương thị âm thầm giở trò.

Nhưng nếu lựa chọn nhượng bộ, có khả năng rơi vào cục diện lui bước thụt lùi, lui lại như vậy, sẽ không có điểm mấu chốt.

Bởi vậy, bày ở trước mặt Hoàng Phủ thị chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là nhanh chóng đưa lão tổ tông đi Tử Phủ

Học Cung cầu y. Chỉ cần lão tổ chữa khỏi, tất cả khốn cảnh liền có thể giải quyết dễ dàng.

…

Ngay trong khoảng thời gian ồn ào hỗn loạn này.

Trường Ninh vệ thành thủ Hạ Hầu Hoằng Đức báo cáo công tác trở về, tâm tình của hắn coi như không tệ, bởi vì lần cứu tế này kịp thời biểu hiện ra sắc mặt, hắn được thượng phong tán dương. Lần điều nhiệm tiếp theo, chỉ sợ sẽ có cơ hội thăng chức.

Nhưng hắn vừa về Trường Ninh vệ, cả người lập tức có chút ngơ ngác. Hắn là ai, hắn ở đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao hắn mới rời khỏi Trường Ninh vệ một tháng mà toàn bộ Trường Ninh vệ đã rơi vào trong vòng xoáy rồi?

Đối mặt với lời đồn xôn xao, Hạ Hầu Hoằng Đức bị tức giận đến không nhẹ, đám thế gia Vệ Thành này mặt ngoài đều rất ngoan ngoãn. Nhưng bí mật, một người so với một người không kiêng nể gì cùng càn rỡ.

Minh tranh ám đấu như thế quấy phong vân, còn có đem hắn thành thủ này để vào mắt hay không?

Đặc biệt là Vương Thủ Triết kia!

Chẳng lẽ là ức hiếp Hạ Hầu Hoằng Đức hắn là kẻ ngốc sao? Trong đó, tất nhiên là có đầu đuôi của tiểu tử kia.

Ngay lập tức, Hạ Hầu Hoằng Đức có chút tức giận chuẩn bị sai người gọi Vương Thủ Triết tới, hắn phải trực tiếp chất vấn tiểu tử kia một chút, còn có thể bảo hắn làm xong hai ba năm cuối cùng, an ổn thái bình hay không?

Nhưng ý niệm này vừa mới dâng lên, rất nhanh lại bị chính hắn đè ép xuống.

Tiểu tử Vương Thủ Triết kia đã có được khí hậu, cho dù gọi tới khiển trách một trận cũng chỉ là bề ngoài đồng ý vài câu với ngươi mà thôi. Động tác mà hắn nên có, đoán chừng sẽ không thiếu một ai.

Hơn nữa tiểu tử đó làm việc cực kỳ chu toàn, gần như không thể để lại nhược điểm cho hắn, muốn làm khó hắn cũng không

dễ dàng. Với năng lực của tiểu tử Vương Thủ Triết kia, chỉ sợ hắn thật sự không đè nén được.

Bỏ đi bỏ đi!

Chẳng phải chỉ còn hai ba năm nữa là rời khỏi nhiệm vụ sao, cần gì phải không thoải mái với Vương thị?

Bọn họ muốn đấu thì cứ để bọn họ đi. Chỉ cần không hành hung giết người trong ban ngày thì hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt mở mắt mà thôi.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Một tháng sau.

Tử Phủ Học Cung đại danh đỉnh đỉnh ở Lũng Tả quận vẫn hùng vĩ và trang nghiêm mãi mãi không thay đổi.

Mặc dù không phải mùa học, ngoài cửa lớn của Tử Phủ Học Cung vẫn có rất nhiều người ngựa nối liền không dứt.

Số lượng nhiều nhất, chính là tán tu từ các nơi trên cả nước lưu lạc tới. Bọn họ đều có một mộng tưởng, hi vọng mình có thể được Tử Phủ Học Cung nhìn trúng, sau khi gia nhập Học Cung sẽ nghịch thiên cải mệnh, trong đó không thiếu tán tu thật sự có tư chất không tệ lắm.

Nhưng mà Tử Phủ Học Cung thu học sinh, tự nhiên có quy củ của hắn. Tán tu muốn gia nhập Tử Phủ Học Cung, điều kiện cực kỳ hà khắc. Phải chứng minh xuất thân lai lịch của mình, có văn thư của quan phủ cấp vệ và quan phủ cấp quận, hơn nữa phải có thế gia tương ứng đảm bảo.

Trong điều kiện như vậy, đương nhiên là không có mấy người phù hợp, sau đó còn phải khảo hạch và tuyển chọn lần nữa. Bởi vậy, nếu xuất thân tán tu, muốn gia nhập Tử Phủ Học Cung khó như lên trời.

Học Cung tình nguyện tìm học sinh từ thế gia nhập phẩm trong sạch, dù sao thế gia nhập phẩm đều có căn cơ, gia tộc kéo dài ít thì một hai trăm năm, nhiều thì mấy ngàn năm, tổ tông bao nhiêu đời đều có thể tra được.

Đây cũng là vì phòng ngừa thế lực đối địch nằm vùng.

Đương nhiên, thế gia không có khả năng hoàn toàn trong sạch, cũng có khả năng phản quốc phản tông các loại. Nhưng một khi tra xác thực, toàn bộ gia tộc sẽ bị diệt, tộc nhân bàng hệ đều sẽ lọt vào liên lụy.

Bởi vậy tỷ lệ thế gia đáng tin cậy vượt xa tán tu, tương đối khó có thể bị thẩm thấu.

Ngoại trừ tán tu, các thế lực lớn, gia tộc vân vân, đều sẽ đến Tử Phủ Học Cung, có người cần làm việc, có người thăm thân tộc, cũng có đồng bọn qua lại làm ăn giống Tiền thị.

Những người này, đều chỉ có thể đăng ký tạo sổ, ở ngoại môn chờ đợi sắp xếp.

Một ngày này.

Trong một tòa nhà nào đó ở ngoại viện, cả nhà Hoàng Phủ thị đến đây chữa bệnh liền ở chỗ này. Ngoại trừ gia tướng đi theo bên ngoài, còn có mấy vị Hoa Diệp lão tổ có tộc nhân quan trọng phụng dưỡng đến đây cầu y.

Trong đó thân phận quan trọng nhất, chính là một trưởng lão đích mạch Hoàng Phủ Trình Bằng.

Hắn là phụ thân của đương đại gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, hôm nay hơn tám mươi tuổi, cũng từng đảm nhiệm qua một phen rèn luyện vị trí gia chủ.

Bây giờ địa vị của hắn trong gia tộc, chính là tồn tại gần với Hoa Diệp lão tổ. Nguyên nhân không có gì khác, chỉ là Hoàng Phủ Trình chính là hạt giống đương đại thiên nhân của Hoàng Phủ thị, tuổi còn trẻ, cũng đã đạt tới Linh Đài cảnh trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách hậu kỳ cũng chỉ là nửa bước xa.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của Hoàng Phủ Trình Bằng thực sự không phải là xử lý sự vụ của gia tộc, mà là chuyên chú tu luyện, tranh thủ trả giá nhỏ nhất sớm ngày đột phá Thiên Nhân cảnh hoàn thành Thiên Nhân giao thế.

Bằng chừng ấy tuổi đã có tu vi như thế, cho dù là ở trong Học Cung cũng là đệ tử nòng cốt. Lần này cắt ngang hắn bế quan, để hắn theo lão tổ đến đây cũng là để giữ thể diện.

Những người của Tử Phủ Học Cung, đối với tuấn kiệt tư chất ưu dị, hơn phân nửa đều là xem trọng lễ ngộ có thừa.

Hôm nay.

Ngoài cửa chỗ ở tạm thời của Hoàng Phủ thị truyền đến một giọng nói của nam tử sang sảng: “Bằng Trình huynh có ở đây không?”

Hoàng Phủ Trình Trình đang hầu hạ lão tổ, sắc mặt vui vẻ, vội vàng một đường chạy chậm ra ngoài cửa, chắp tay nói với người đang đi tới: “Bằng Trình bái kiến Cẩm Sơn sư huynh, mời vào trong phòng ngồi, ta đã chuẩn bị thượng đẳng linh trà.”

Thái độ của hắn đối với Cẩm Sơn sư huynh thập phần cung kính hòa ái, thứ nhất là lúc này đây là có việc cầu người ta. Thứ hai là, vị “Cẩm Sơn sư huynh” này còn chưa tới sáu mươi tuổi, chính là cường giả Linh Đài cảnh trung kỳ, chính là đệ tử hạch tâm của Trường Xuân cốc nhất mạch, hơn nữa còn là một đệ tử hạch tâm chuyên môn xử lý rất nhiều chuyện vặt vãnh.

Đại nhân vật như vậy, Hoàng Phủ Trình sao dám xem thường? Bởi vậy, hắn hao phí không ít môn lộ cùng tiền tài, đả thông môn lộ của vị Cẩm Sơn sư huynh này, cũng cùng hắn kết giao và kéo gần quan hệ, hi vọng thông qua hắn có thể cầu được gặp Trường Xuân thượng nhân.

“Cái này…” Vẫn là bộ dáng Cẩm Sơn sư huynh như cũ, lúc này đây sắc mặt có chút ngưng trọng nói: “Linh trà không uống, lần này ta tới là có việc thông tri Bằng Trình huynh.”

Hoàng Phủ Trình Bằng cũng là người từng đảm nhiệm vị trí gia chủ, nghe được lời ấy, trong lòng của hắn lập tức “lộp bộp” một cái. Lúc trước đối với vị Cẩm Sơn sư huynh này rất tốt, nghĩ biện pháp kết giao, song phương lui tới đã rất mật thiết.

Bây giờ hắn ngay cả vào tiểu viện uống trà cũng không chịu, chỉ sợ là sự tình có chuyển hướng không tốt.

Quả nhiên là vậy.

Cẩm Sơn sư huynh ho khan hai tiếng nói: “Lúc trước nói muốn thay ngươi dẫn tiến sư tôn ta, là Cẩm Sơn ta có chút tham công. Không nghĩ tới sư tôn lão nhân gia, đột nhiên bế quan. Bằng Trình huynh đưa mấy thứ này, ta hết thảy trả lại ngươi.”

Nói xong, hắn lấy ra một cái nhẫn trữ vật nhét về Hoàng Phủ Trình.

Hoàng Phủ Bằng Trình trong lòng hoảng hốt, vội vàng nói: "Cẩm Sơn sư huynh, thượng nhân cần bế quan bao lâu? Chúng ta có thể chờ!"

"Ta nào biết được sư tôn sẽ bế quan bao lâu?" Cẩm Sơn sư huynh hơi có chút bất mãn nói qua loa: "Ngắn thì có lẽ năm sáu năm, dài thì mấy chục năm. Chuyện của sư tôn lão nhân gia ta cũng không dám tùy tiện hỏi. Cáo từ."

Nói xong, không để ý sự níu giữ của Hoàng Phủ Bằng Trình. Cẩm Sơn sư huynh qua loa xong, rời đi như chạy trốn.

Tâm của Hoàng Phủ Trình Bằng lập tức lạnh đi.

Cái này cái này, ban nãy Cẩm Sơn sư huynh còn rất nhiệt tình, vỗ ngực tỏ vẻ nhất định sẽ hỗ trợ làm việc. Nhưng không ngờ, trong chớp mắt đã xảy ra biến cố.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chuyện này làm sao cho phải đây?

Ở vị trí Hoàng Phủ Bằng Trình nhìn không thấy, Cẩm Sơn sư huynh vừa ra khỏi cửa, liền rẽ mấy vòng. Đụng phải một nữ hài nhi mặc váy dài màu tím, bộ dáng văn nhã mà nhu thuận xinh đẹp, sạch sẽ thanh thuần giống như một nữ hài nhà bên.

Nhưng Cẩm Sơn sư huynh vừa nhìn thấy nàng, trong ánh mắt lại bỗng dưng hiện lên một tia kiêng kị và sợ hãi. Cũng không phải hắn đánh không lại cô bé này, mà là bây giờ danh tiếng của nàng trong Tử Phủ Học Cung đã có chút đáng sợ, so với một người khác chỉ có hơn chứ không kém.

Quan trọng nhất là, nàng chính là muội muội của Vương Thủ Triết! Hắn không thể trêu vào sư đệ Thủ Triết.

"Đa tạ Cẩm Sơn sư huynh." Nữ hài cung kính hành lễ, cũng móc ra mấy bình Linh mật nhét tới: "Mấy bình Bách Hoa Linh mật này là một chút tâm ý nho nhỏ của ta, Cẩm Sơn sư huynh chớ có chối từ."

Cô nương này, đương nhiên chính là Ngũ tiểu thư Vương Lạc Tĩnh của Vương thị.

Cẩm Sơn sư huynh vội vàng nhận lấy Bách Hoa Linh Mật, một bộ dáng thụ sủng nhược kinh nói: “Lạc Tĩnh sư muội chớ khách khí, ta và Thủ Triết chính là đồng môn. Nếu không biết thì thôi, biết nội tình, sao có thể làm chuyện trợ Trụ vi ngược kia? Nhưng việc này vẫn phải giữ bí mật, dù sao ta cũng có hiềm nghi tham gia tranh đấu thế gia.”

Mấy bình Bách Hoa Linh Mật nho nhỏ này, so với những chỗ tốt mà Hoàng Phủ thị cho thì không bằng một phần trăm. Nhưng Cẩm Sơn sư huynh vẫn rất cao hứng, tiểu nữ ma đầu này nhìn như văn tĩnh, nhưng từ trước đến nay trong trẻo lạnh lùng, đối với các lộ sư huynh từ trước đến nay đều không lấy lý do.

“Cẩm Sơn sư huynh đúng là người tốt.” Vương Lạc Tĩnh cười nhạt một tiếng, cảm kích nói: “Lúc mấy học tỷ của Vạn Điệp cốc chúng ta nói với ta về Cẩm Sơn sư huynh, đều nói sư huynh là người tốt nhiệt tình.”

Học tỷ của Vạn Điệp cốc?

Cẩm Sơn sư huynh lập tức phấn chấn hẳn lên, truy hỏi: “Là học tỷ nào mà lại tinh mắt như vậy? Không sai, Cẩm Sơn ta chính là người tốt. Lạc Tĩnh sư muội, muội nói tên đi, ta sẽ mang lễ vật tới bái phỏng.”

“…” Vương Lạc Tĩnh lập tức im lặng một hồi.

…

Chương 86: Toàn diện trấn áp Hoàng Phủ thị.

…

Bên này, Vương Lạc Tĩnh đang nói chuyện phiếm với Cẩm Sơn.

Hoàng Phủ Trình Bằng sau khi biết được tin dữ, cũng vội vàng trở về phòng bẩm báo Hoa Diệp lão tổ: “Lão tổ tông, Trường Xuân thượng nhân nếu trường kỳ bế quan thì nên làm thế nào cho phải?”

Hoa Diệp lão tổ lúc này đang ngồi xếp bằng, sắc mặt tiều tụy mà già nua, tóc đỏ đầy đầu lại mơ hồ có chút khô héo, đã không còn dáng vẻ hăng hái lúc trước, duy ngã độc tôn.

Hắn không ngừng thúc dục Xích Long Chân Quyết, quanh thân quanh quẩn một tầng hỏa diễm mỏng manh, hỏa hệ huyền khí cường đại không ngừng vận chuyển, đối kháng kiếm khí dị chủng trong ngũ tạng phế phủ.

Nhưng dù vậy, mảnh vỡ kiếm khí dị chủng Tử Phủ cảnh kia vẫn như giòi trong xương, không ngừng ăn mòn thân thể hắn.

Chớ xem thường tu sĩ Tử Phủ cảnh và tu sĩ Thiên Nhân cảnh, thật giống như mới kém một đại cấp độ. Nhưng mà trong một cái cấp độ lớn này, quả nhiên là cách biệt một trời một vực.

Phải biết, nền tảng của tu sĩ Tử Phủ cảnh là cần lĩnh ngộ thiên đạo, cũng nắm giữ một phần quy tắc thiên đạo.

Bọn họ thi triển ra Huyền Vũ công pháp, đã được gọi là thần thông rồi!

Có thể nghĩ, Hoa Diệp lão tổ muốn đấu tranh với mảnh vỡ kiếm khí Tử Phủ trong cơ thể, là độ khó cỡ nào? So với năm đó Lung Yên lão tổ đối kháng âm sát chi độc, độ khó còn lớn hơn một chút.

Dù sao năm đó lão tổ trúng âm sát độc, vẫn là âm sát độc cùng giai, chỉ là sau khi bị đánh vào ngũ tạng phế phủ mới khó trừ tận gốc.

Hoa Diệp lão tổ sau khi biết được tin dữ này, mí mắt cũng nhảy lên vài cái. Theo lý mà nói, trong những thượng nhân trong Tử Phủ Học Cung, Trường Xuân thượng nhân chính là một người dễ nói chuyện nhất.

Hơn nữa Trường Ninh Hoàng Phủ thị cũng không phải tán tu không có căn cơ. Lão tổ đầu tiên khai sơn Hoàng Phủ Hoằng Dục cũng là một trong những công thần đã từng mở Trường Ninh vệ.

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần Hoàng Phủ thị nguyện ý trả giá đầy đủ, Trường Xuân thượng nhân nể mặt công tích của lão tổ tông, nên không cự tuyệt mới đúng.

Chỉ tiếc, Hoa Diệp lão tổ hắn không rõ, đó chỉ là dưới tình huống bình thường.

Mà tình huống bây giờ cũng không bình thường.

Hắn trầm mặc một lát nói: "Tình huống thương thế không thể kéo dài nữa, nếu không cuộc sống của Hoàng Phủ thị ta sẽ càng ngày càng khổ sở. Hơn nữa mối thù lần này, ta nhất định phải tự tay báo."

Vừa nhắc tới việc này, trong lòng hắn liền xuất hiện hận ý ngập trời. Trong đôi mắt hắn lóe ra ánh sáng lạnh lẽo: "Tìm mấy gia tộc thông gia chúng ta nhờ vả nhiều quan hệ, ta nhớ năm đó lúc Hoằng Dục lão tổ lớn tuổi, đã từng có chút ân tình với Huyễn Điệp phu nhân của Vạn Điệp cốc, năm xưa còn có chút thư từ lui tới, chỉ là đi cùng với Hoằng Dục lão tổ tiên, quan hệ giữa hai bên mới phai nhạt. Ngươi đi xem xem có thể đi theo con đường của Thông Huyễn Điệp phu nhân hay không, để lão nhân gia bà ta ra mặt."

"Huyễn Điệp phu nhân? Ta đây liền đi nhờ người tìm quan hệ, hy vọng có thể gặp được Huyễn Điệp phu nhân một lần." Hoàng Phủ Trình Bằng tinh thần chấn động, hắn cũng đã nghe nói qua danh hào của vị thượng nhân này. Nghe nói, là thượng nhân thần bí nhất trong Tử Phủ Học Cung. Lại không nghĩ rằng, dĩ nhiên cùng Hoàng Phủ gia tộc từng có giao tình.

Đây cũng là chuyện vô cùng bình thường, bất kỳ một gia tộc nào chỉ cần tồn tại đủ lâu, đều sẽ có một chút quan hệ kéo đông kéo tây.

Chỉ là những quan hệ này, cuối cùng có thể sử dụng mấy phần liền khó nói.

“Viết thư cho cẩm hoàn, bảo hắn đem một số tộc sản không quan trọng thế chấp một phen, kiếm chút tài chính mới. Hy vọng những thượng nhân này, khẩu vị không quá lớn.” Hoa Diệp lão tổ nói xong, liền nhắm mắt lại, bắt đầu hết sức chuyên tâm đối kháng kiếm khí dị chủng.

“Vâng, lão tổ tông.” Hoàng Phủ Trình Bằng đáp ứng xong, khom người lui ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn mơ hồ có chút hối hận, hắn lúc trước cũng xuất thân huyết mạch trung phẩm Ất đẳng, cũng có cơ hội tiến vào Học Cung. Chỉ có điều, gia tộc càng cần một người thừa kế Thiên Nhân cảnh, bởi vậy hắn cuối cùng vẫn từ bỏ việc tiến vào Học Cung, trở thành hạt giống Thiên Nhân của gia tộc.

Không phải nói lựa chọn này không tốt.

Nếu là bình thường hoàn thành Thiên Nhân giao thế, tương lai làm một gia tộc lão tổ nói một không hai thuần túy là một thổ hoàng đế địa phương. Tự nhiên là so với làm đệ tử Học Cung càng thêm tiêu diêu tự tại.

Nhưng bây giờ gia tộc xảy ra chuyện, hắn mới biết ở trong Học Cung không có một nhân mạch cường đại, là chuyện bi ai bực nào.

Hoàng Phủ Trình Bằng không nhịn được thầm nghĩ, lúc trước nếu lựa chọn con đường của Học Cung, mình cũng là sư huynh của đệ tử hạch tâm phong tư trác tuyệt đúng không? Nếu dựa vào bình đài của Học Cung, lại đạt được chút cơ duyên, ngay cả thân phận thân truyền cũng có thể tranh thủ một phen.

Ài! Chỉ đáng tiếc, với thân phận địa vị hiện tại của hắn, chỉ có thể đi khắp nơi ăn nói khép nép cầu người.

…

Cùng lúc đó.

Cũng là trong ngoại viện của Tử Phủ Học Cung.

Quê cũ 'Vương Dũng' của Bình An Vương thị đang chỉ huy một số gia tướng trẻ và tôi tớ, gỡ đồ đạc trên xe ngựa xuống.

Làm gia tướng lâu năm đi theo gia chủ, tuy đã bốn mươi sáu mười bảy tuổi, nhưng tu vi chỉ có Luyện Khí cảnh tầng bảy sơ kỳ, nhưng thân phận địa vị trong gia tướng rất cao. Hắn được gia chủ Vương Thủ Triết đặc biệt trông nom, đãi ngộ cũng là tốt nhất, so với một số con cháu trực mạch trong gia tộc cũng không kém bao nhiêu.

Chẳng qua tuy đãi ngộ của hắn tốt, nhưng vẫn hết sức tiết kiệm tài nguyên, chính là vì giữ lại cho bọn nhỏ một chút. Hắn lấy cô nương chi thứ của Vương thị làm vợ, sinh được một trai một gái, nhi tử không có tư chất tu luyện, làm việc sớm ở trong tằm trang, hiện giờ đã là đại quản sự, cuộc sống cũng không tệ lắm.

Thật ra làm cho hắn để ý nhất chính là nữ nhi Vương Phượng.

Lúc trước khi hắn theo gia chủ Vương Thủ Triết chạy đông chạy tây, nữ nhi mới sáu tuổi, ngay cả tư chất cũng không có kiểm tra. Sau đó lại đo ra tư chất của nữ nhi Vương Phượng chính là Hạ Phẩm Bính đẳng.

Tư chất như vậy, nếu đặt ở trên người đệ tử đích mạch của gia tộc Bát Cửu phẩm, không thể nghi ngờ là tư chất không hợp cách. Nhưng đối với một gia tướng thế gia đê phẩm mà nói, huyết mạch này đã xem như tổ tiên tích đức, rất nhiều đệ tử trực mạch thế gia đê phẩm cũng không bằng nàng.

Ngoại trừ Vương thị tiến hành bồi dưỡng sức mạnh của hệ thống đối với nàng ra, Vương Dũng cũng hạ quyết tâm phải giúp đỡ Vương Phượng, bởi vậy hơn phân nửa giá trị công huân và phụng dưỡng của hắn ta, đều là dùng ở trên người Vương Phượng.

Vương Phượng cũng coi như cố gắng, hiện giờ nàng sắp mười bảy tuổi, chính thức trở thành gia tướng Vương thị đã sắp một năm. Tu vi của nàng cũng đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng năm!

Tuổi tác như vậy, tu vi như thế.

Đã trấn áp rất nhiều con cháu trực mạch của thế gia Bát Cửu phẩm ở Trường Ninh vệ. Có mấy con cháu đích mạch của gia

tộc cửu phẩm cũng không ngoài như thế, thậm chí còn không bằng nàng.

Ngay cả gia chủ Vương Thủ Triết cũng mấy lần triệu kiến khen ngợi, cũng tự mình chỉ đạo mấy lần, đồng thời hứa hẹn nàng tu luyện tâm pháp và thân pháp của Huyền Nguyên quyết của Vương thị, chẳng qua là không cho nàng truyền ra ngoài.

Chuyện này khiến địa vị của Vương Phượng trong gia tướng thế hệ trẻ không tầm thường, ngay cả người trẻ tuổi trực mạch cũng phải khách khí với cô.

Vương Phượng bây giờ, càng phi thường yêu cầu thượng tiến, nhiệm vụ trong gia tộc đều là cướp mà làm. Hiện tại nàng lại đi theo Tứ tiểu thư đến Tiền Mã trấn làm việc, cố gắng tạo ra một tiền đồ tốt hơn.

Có nữ nhi kiêu ngạo như vậy, Vương Dũng đừng nói là có bao nhiêu kiêu ngạo, ngay cả lúc đi đường cũng mang theo gió. Lại càng không sợ gian khổ, đón nhận một số công việc vất vả của gia tộc.

Ví dụ như, loại việc lặn lội đường xa đến Học Cung, đưa chút tài nguyên cho các thiếu gia và tiểu thư học tập trong Học Cung, hắn đều giành làm.

“Dũng thúc.”

Một người trẻ tuổi vóc dáng cực lớn, như một con rối đá cất bước, loảng xoảng xông vào viện tử. Vừa thấy Vương Dũng, hắn liền khách khách khí chào hỏi.

“Thịnh thiếu gia.” Vương Dũng cũng không dám khinh thường, vội vàng đáp lễ, nhìn người trẻ tuổi kia, ánh mắt của hắn hơi giật mình, “Ồ, tu vi của Thịnh thiếu gia tinh tiến không ít nhỉ, ta đã mơ hồ nhìn không thấu rồi. Hơn nữa khối đầu này thật là…”

Tiểu tử sắc mặt tráng kiện này lại có chút non nớt, tự nhiên chính là nam đinh trung tam vương tông của Tông Tự bối, tuổi tuy không lớn, nhưng lại thập phần ưu tú.

Chỉ là bây giờ, cơ bản của hắn còn lớn hơn so với lúc đến Học Cung. Huyền Vũ kình trang của nam đệ tử Huyền Băng điện, vốn nên là phong cách phiêu dật cao lãnh, nhưng mặc ở trên người hắn, lại phồng to, chân chính biến thành “Khí trang”!

“Hắc hắc!”

Vương Tông Thịnh cười chua chát gãi đầu một cái, ” Hữu An sư huynh nói ta không thích hợp tu luyện Huyền Băng quyết, nên báo lên thượng nhân, sau đó tìm cho ta một môn tâm pháp luyện thể, cái này không, cái đầu càng luyện càng lớn. Bất quá Hữu An sư huynh đã nói không cần lo lắng, loại《Cửu Chuyển Tôi Thể quyết》 này, lúc mới tu luyện đích xác sẽ như vậy. Chờ phía sau, dáng người sẽ càng luyện càng gầy. Sau đó lại càng luyện càng lớn, lại càng luyện càng gầy! Sau chín lần tuần hoàn, chiến thể có thể đại thành, đạt tới tình trạng thủy hỏa bất xâm kim cương bất hoại.”

Công pháp luyện thể thần diệu như thế, đời này Vương Dũng chưa từng nghe nói qua, há to miệng không khỏi cảm khái trong lòng, thật không hổ là Tử Phủ Học Cung, tùy tiện tiện có thể đưa ra công pháp mạnh mẽ như vậy.

“Nhưng tu luyện loại công pháp này rất phiền phức.” Vương Tông Thịnh mặt mũi đầy bất đắc dĩ nói: “Yêu cầu đối với tài nguyên rất cao, không chỉ cần linh thực dư thừa, còn cần đủ loại thiên tài địa bảo để tôi luyện thân thể. Càng luyện về sau càng hao phí tài nguyên. Ta đây chẳng qua là đệ tử nội môn, mỗi tháng phụng dưỡng còn xa xa không đủ. Bây giờ làm nhiệm vụ, thực lực lại kém, không có nhiệm vụ thích hợp.”

“Nếu như thế, vẫn cần Thịnh thiếu gia tự mình viết một phần thư giải thích tình huống cho gia chủ.” Vương Dũng cũng là sắc mặt ngưng trọng nói: “Làm chủ như thế nào, còn phải xem an bài của gia chủ.”

Lần này hắn đến đưa trợ cấp tài nguyên cho các thiếu gia tiểu thư của Học Cung. Nhưng rất rõ ràng, nhu cầu của Tông Thịnh thiếu gia đã vượt quá dự toán, hắn không dám tự tiện đồng ý với Thịnh thiếu gia.

“Thư của ta đã viết xong, cần làm phiền Dũng thúc giao cho Tứ thúc, thật sự là gây thêm phiền phức cho gia tộc.” Vương Tông Thịnh cũng có chút bất đắc dĩ, móc ra một phong thư, “Ta cũng không ngờ được loại công pháp này hao phí tài nguyên như thế, nếu không thà tu luyện công pháp tôi thể bình thường.”

Vương Dũng trịnh trọng cất kỹ, lại nói: "Lần này ngoại trừ đưa trợ cấp tài nguyên cho mấy vị thiếu gia tiểu thư, chính là một ít sản phẩm như dưỡng nhan, mỹ dung, cùng với gương. Thịnh thiếu gia ngài ở trong Học Cung bán những thứ này, cũng là mở rộng một con đường tài lộ cho gia tộc, sẽ có một ít trợ cấp thêm vào, coi như là có thể bù đắp một chút thiệt hại về tài nguyên của ngài. Bất quá khoản mục nhất định phải rõ ràng, ngài biết tính tình gia chủ."

Vương Tông Thịnh mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó lại có chút bất đắc dĩ: "Đồ bán không tệ, sổ sách chắc chắn cũng làm rất rõ ràng. Phiền toái duy nhất chính là, những học tỷ kia ngày nào cũng quấn quýt đòi ta ưu đãi, ta cũng không tiện làm chủ. Những học tỷ kia thật sự quá phiền toái, không có việc gì thì đến quấy rầy ta, cản trở ta luyện công."

Vương Dũng im lặng một hồi, hắn cũng biết vì sao gia chủ để Thịnh thiếu gia làm công việc này, tất nhiên là muốn nhân cơ hội này chế tạo cho hắn một chút cơ hội, chỉ tiếc Thịnh thiếu gia còn quá trẻ, không hiểu chỗ tốt trong đó.

"Tông Thịnh, ngươi nếu chê các nàng phiền toái, đánh một trận thì tốt rồi." Một thanh âm bá đạo cường điệu vang lên, chỉ thấy một vị nữ tử mặc trang phục huyền võ màu vàng nhạt đi đến, nàng chắp hai tay sau lưng nói: "Ta làm chính là như vậy, đánh thêm mấy người, những học trưởng kia liền không dám đến quấy rầy nữa."

Vừa nhìn thấy người tới, Vương Tông Thịnh vội vàng chắp tay nói: "Tông Thịnh bái kiến Lục cô cô." Sau đó hắn lại thở dài nói: "Ta cũng không có khí phách như cô cô, rất nhiều học tỷ đều lợi hại như vậy."

Ngụ ý, hắn cũng không phải không muốn đánh, mà là đánh không lại.

Vị nữ tử tới này đương nhiên chính là lão Lục Vương Lạc Thu đời chữ Lạc của Vương thị.

Vương Dũng lại vội vàng hành lễ: "Bái kiến Lục tiểu thư."

"Chào Dũng ca." Vương Lạc Thu đối đãi với gia tướng Nguyên lão Vương Dũng cũng có vài phần khách khí. Dù sao

bọn họ cũng là cùng Vương thị chiến đấu từ thời kỳ khó khăn nhất.

“Lục tiểu thư, Thịnh thiếu gia này vẫn nên thân cận với các học tỷ nhiều hơn.” Vương Dũng tận tình khuyên bảo: “Các học tỷ ở Học Cung ai cũng đều có thiên tư phi phàm, nếu có thể cưới một người, đối với Vương thị cũng là cống hiến. Hơn nữa, Thịnh thiếu gia còn phải bán sản phẩm dưỡng nhan dung, đắc tội các học tỷ cũng không tốt.”

Lời ấy rất có lý, Vương Lạc Thu quay đầu phân phó với Vương Tông Thịnh: “Tông Thịnh, vậy thì ủy khuất ngươi rồi. Sau này cố gắng tìm một học tỷ có tư chất tốt, sinh thêm mấy đứa con, sau đó đưa về gia tộc nuôi.”

“A cái này…” Vương Tông Thịnh mặt mũi tràn đầy buồn rầu, nữ nhân gì đó đều quá phiền toái, làm gì có chuyện luyện thể thú vị? Nhưng Lục cô cô nói vậy, hắn lại không dám không nghe, nếu không sẽ bị đánh một trận oan uổng.

“Tông Thịnh, ngươi chớ nghe nàng ta nói bậy.” Giọng nói của một nữ tử khác vang lên, chỉ thấy Vương Lạc Tĩnh sau khi hoàn thành mọi chuyện lặng yên không một tiếng động mà đi vào, “Lời nói của đối tượng, vẫn phải tình đầu ý hợp mới được. Tóm lại, ngươi bây giờ còn quá trẻ, không cần quá gấp.”

“Vương Lạc Tĩnh, sao ở đâu cũng có ngươi?” Vương Lạc Thu giận dữ, khoanh tay nói: “Ta đã nói rồi, đối tượng Tông Tranh đàm sớm một chút, như vậy có thể cống hiến sớm cho gia tộc. Tông Thịnh, ngươi nghe ta.”

“Ta đã nói không cần sốt ruột.” Vương Lạc Tĩnh không chút lưu tình mà đáp lại: “Hắn còn trẻ, có tiền đồ tốt đẹp chờ hắn. Tông Thịnh, Ngũ cô cô sẽ không hại ngươi.”

“Chuyện này…” Lần này Vương Tông Thịnh bất đắc dĩ, một bên là Lục cô cô, một bên là Ngũ cô cô.

Hai cô cô hắn không đắc tội nổi, quá khó khăn! Hắn bất đắc dĩ nhìn về phía Vương Dũng, Dũng thúc, cứu ta…

Vương Dũng trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, nói đùa, hắn không thể đắc tội hai cô nãi nãi này.

Tình huống tương tự, chỉ có gia chủ hoặc là phu nhân mới có thể áp chế được.

Chỉ tiếc, lần này không gặp Ly Từ tiểu thư, nghe nói Ly Từ tiểu thư và sư phụ ra ngoài "vân du".

…

Ngay lúc mấy tộc nhân trẻ tuổi đang hưởng thụ cuộc sống của mình trong Học Cung.

Bình An trấn của Vương thị cũng xảy ra thay đổi trong ngày tháng mới.

Lũ lụt mùa lũ mùa, mang đến tai họa cho vô số bình dân. Mà Vương thị thì mở rộng kho lúa, thu nạp rất nhiều nạn dân. Dưới sự đồng tâm hiệp lực của Vương thị, các nạn dân đều vùi đầu vào trong các công trình gia cố đê sông, nạo vét hà đạo, cùng với khai phá ruộng bậc thang.

Điều này cũng tránh khỏi chỉ xuất lương cứu trợ thiên tai, nuôi ra một đám sách lược của kẻ lười biếng. Mà là cho bọn họ công tác, có thể dựa vào lao động của mình, dựng vững gót chân ở Bình An trấn.

Dần dần, những người tị nạn kia dần thích ứng với tiết tấu của Bình An trấn.

Bây giờ đã gần mùa đông.

Lượng lớn lều tị nạn tạm thời xây dựng, hoàn cảnh tương đối ác liệt, rất nhiều gia đình chỉ có thể chen chúc cùng một chỗ. Còn bởi vì bốn phía hóng gió, mà khiến mùa đông này đặc biệt gian nan.

Rất nhiều người vượt qua khốn cảnh ban đầu, kìm lòng không được hoài niệm gia đình ban đầu. Có lẽ những gia đình kia đều rất lụi bại, nhưng lại là căn cơ sinh tồn của người một nhà.

Gia Cát Văn Diệu là một nhà bình thường trong doanh tị nạn.

Chỉ có điều, người trung niên Chư Cát Văn Diệu thân thể không tốt lắm, làm không được việc nặng, chỉ có thể đi theo rất nhiều phụ nữ dân chạy nạn thân thể yếu đuối cùng thê tử, làm một ít công việc đơn giản, cầm tiền công tương đối thấp.

Nhưng mà cái này tương đối thấp, cũng là tương đối thấp.

Trên thực tế Bình An Vương thị chỉ cần ngươi chịu làm việc, cho dù là tiền công thấp nhất, cũng có thể nhận được ba đồng

tiền công mỗi tháng, hơn nữa mỗi tháng còn có thể nhận thêm năm mươi đồng tiền trợ cấp.

Nếu như dùng tiết kiệm một ít, bình quân mỗi tháng có thể tích cóp được hai đại đồng.

Nhưng may mắn là Gia Cát Văn Diệu có một trai một gái, con trai đã hai mươi mấy tuổi còn chưa cưới vợ, con gái lại chỉ có mười lăm tuổi.

Con trai Gia Cát Thiết Trụ từ nhỏ lớn lên thân thể cường tráng, không phụ cái tên Thiết Trụ, vừa đến doanh tị nạn liền gia nhập vào đội ngũ sửa đê vất vả nhất, một tháng có thể lấy tám đồng tiền công cùng hai đồng lớn ăn uống phụ cấp. Bớt ăn bớt một chút, một năm có thể tích lũy một càn kim!

Hơn nữa gần đây Gia Cát Thiết Trụ báo danh tham gia đội tuần phòng Vương thị, đã thông qua khảo hạch trúng tuyển, mỗi ngày chỉ cần tiến hành huấn luyện, liền có thể có được mười đại đồng lương, hàng năm còn có các loại trợ cấp danh mục xa xỉ, kiếm được hai càn kim đều bình thường.

Mà nữ nhi Gia Cát Thúy Hoa là một cô nương khéo tay, dựa vào sự cố gắng của mình gia nhập vào đội ngũ Chức Nữ của Tàm Trang, trở thành một nữ học đồ. Cho dù chỉ là học đồ, một tháng cũng có năm đồng tiền.

Bốn người trong nhà đều có công việc, thu nhập không đồng nhất, nhưng cũng cho bọn họ chỗ đứng an ổn.

Nhưng mà hôm nay.

Cả nhà bọn họ đều xin phép thủ tại trong doanh tị nạn, bởi vì đây là một ngày trọng đại, bọn họ trông mong chờ một hạng quyết định trọng đại.

Tình huống tương tự Gia Cát gia có rất nhiều.

Trong rất nhiều doanh tị nạn, có không ít gia đình đều đang kiễng chân trông ngóng.

Lúc này, một vị nam tử hai mươi mấy tuổi, mang theo mấy tùy tùng đi vào phiến nạn dân doanh này. Rất nhanh, rất nhiều người đều rầm rầm tuôn lên: “Âu Dương đại quản sự tình huống thế nào rồi?”

“Nhà chúng ta cũng báo danh, có được thông qua không?”

“Hai nhi tử nhà ta đều đang sửa đê sông, dựa theo phương án thông cáo, nhà chúng ta được ưu tiên.”

Rất nhiều người tị nạn, đều ngươi một lời ta một câu mà tranh luận.

“Đều yên lặng.” Sắc mặt Âu Dương Tuấn Ngạn uy nghiêm cao giọng nói: “Ai dám quấy rối trật tự, có tư cách hủy bỏ tư cách, không có tư cách kéo dài ba năm sau.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều thành thành thật thật ngậm miệng, ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ chờ đợi Âu Dương đại quản sự tuyên bố.

“Ta, Âu Dương Tuấn Ngạn, cũng từng là một nạn dân. May mắn được Lục tiểu thư của Vương thị bồi dưỡng, lại đưa đi Tộc Học của Vương thị học tập, mới một đường đi tới hôm nay. Tuy ta không thể theo Lục tiểu thư đi Học Cung hầu hạ nàng, nhưng cũng có thể đi theo Bát tiểu thư xử lý sự vụ gia tộc.” Âu Dương Tuấn Ngạn trịnh trọng hô lên, “Mỗi người các ngươi chỉ cần làm một công việc chăm chỉ, trung thành với Vương thị, đều có cơ hội nổi bật.”

Những lời này khiến cho rất nhiều người trẻ tuổi trong đám dân tị nạn ánh mắt đều lộ ra vẻ hâm mộ và chờ đợi. Vị Âu Dương Đại Quản này trước đó được Lục tiểu thư coi trọng, bây giờ lại được Bát tiểu thư coi trọng, chuyên môn phân quản một doanh tị nạn, có thể thấy được có chút bản lĩnh và vận khí.

“Bây giờ ta tuyên bố, trong doanh số 13 của nạn dân chúng ta, lấy được tư cách thuê nhà đầu tiên. Có nhà Thân Đồ Hàn Lâm, một nhà Văn Nhân Tín Bác, nhà Độc Cô Vĩnh Khang, nhà Mộ Dung Ngọc Dương, nhà Thượng Quan Hạo Thiên, nhà Vu Mã Kiệt, Gia Cát Văn Diệu…” Theo Âu Dương Tuấn Ngạn đọc ra từng gia đình nhỏ trong danh sách.

Đương nhiên là có người vui có người buồn.

Cuối cùng, sau khi hắn đọc xong danh sách tất cả mọi người, nói: “Bình An kỳ hạn sắp xếp phòng ở, chỉ có một ngàn danh ngạch, mười ba doanh dân tị nạn chúng ta chỉ vẻn vẹn có năm mươi hộ có thể trúng cử. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không cần nản chí. Lạc Anh Bát tiểu thư nói, chờ hết năm, sẽ

có năm kỳ bố trí phòng ốc liên tục khởi công, mọi người nhiều nhất hai năm, sẽ có chỗ ở cho nhà lầu.”

“Nhưng chỉ có một điều kiện tiên quyết, đó chính là phải làm việc, cho dù là công việc đơn giản nhất.” Âu Dương Tuấn Ngạn uy nghiêm vô cùng nói, “Chỉ cần trong mười ba doanh tị dân, nhà nào chịu cho ta mượn tiền phòng, ta liền hủy bỏ tư cách vay nhà của bọn chúng.”

Dứt lời, Âu Dương Tuấn Ngạn dưới sự vây quanh của tùy tùng, dưới sự đưa tiễn của số lượng người tị nạn khổng lồ rời khỏi doanh tị nạn.

…

Cùng lúc đó.

An An nhất kỳ an trí trong phòng.

Vương Lạc Miểu, Vương Lạc Miểu và hai vị tiểu thư Vương thị đang dẫn theo gia chủ Vương Thủ Triết thị sát phòng an trí mới xây dựng.

Toàn bộ công trình bố trí phòng đều do Vương Lạc Miểu chủ trì đại cục.

Hiện giờ, Vương thị chính là một điểm phong khí tốt này, chỉ cần ngươi chịu cố gắng và tiến bộ, ở trong gia tộc sẽ luôn có cơ hội làm ra một số thành tích.

Vương Thủ Triết đứng trước một căn phòng lớn, cũng không khỏi cảm khái ngàn vạn, loại khu an trí này dường như khiến hắn trở lại Trái đất.

Vận dụng xi-măng và bê tông vào kiến trúc bình thường là cấu trúc từ lâu của hắn.

Bình An trấn diện tích rất lớn, ước chừng có bốn trăm ki-lô-mét vuông. Nhưng bởi vì có rất nhiều đồi núi, bởi vậy có thể dùng thổ địa tổng số thực tế cũng không nhiều.

Muốn dung nạp nhiều nhân khẩu hơn, nhất định phải xây dựng mô thức bố trí tiểu khu, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều đất, cũng để lại càng nhiều không gian cho sự phát triển trong tương lai của Bình An trấn.

Loại an trí phòng này, sử dụng chính là kết cấu năm cửa ba tầng, một cửa động có thể an trí sáu hộ gia đình, trong một tòa tiểu lâu có thể ở ba mươi hộ người. Cái tiểu khu an trí này, chỉ cần hơn ba mươi tòa nhà, lại có thể an trí hơn một ngàn hộ gia đình.

Nếu đổi lại là thôn trang trước kia, sẽ không cách nào tưởng tượng được.

"Ca!" Đã là một đại cô nương mười tám mười chín tuổi Vương Lạc Anh, sau khi trải qua một phen rèn luyện, gần đây thành thục và giỏi giang rất nhiều, "Khu nhỏ này bố trí, đều là căn cứ theo tưởng tượng và cấu tạo của huynh, ví dụ như rương nước tháp cao, hệ thống nước ngầm tiên tiến, trong phòng thống nhất mặt đất xi-măng và mặt tường, mỗi nhà độc lập ban công. An trí trong khu nhỏ, tất cả mặt đường đều là dùng mặt đường xi-măng."

"Dưới tình huống chi phí kiến tạo của chúng ta không chứa đất đai, đã đạt đến hơn năm trăm càn kim của mỗi tòa lầu, giá cả chế tạo chỉnh thể đạt tới một vạn sáu ngàn càn kim!" Vương Lạc Anh nói: "Đây vẫn là dùng theo giá thấp để bán, mà giá bán của chúng ta đối với dân chạy nạn, chỉ là một hộ trả góp hai mươi càn kim, hàng năm chỉ cần trả một càn kim, tương đương với bán với chi phí."

Vương Lạc Miểu có chút không vui, tiểu khu nàng vất vả nghiên cứu và kiến tạo ra, cơ bản không kiếm được tiền.

"Khặc khặc, gần đây ngươi vất vả rồi, ngươi đã muốn toàn cục quản lý công việc an trí của toàn bộ dân chạy nạn, còn phải đốc tạo an trí tiểu khu." Vương Thủ Triết cười xoa xoa đầu nàng, "Có điều, người chính là tiền. Kế hoạch phát triển lớn trong tương lai của bình an chúng ta đều cần một lượng lớn nhân khẩu, ánh mắt của ngươi phải nhìn xa một chút. Huống chi, dân chạy nạn vốn không dễ dàng, Vương thị chúng ta có nguồn tài phú khác, không cần bóc lột trên người dân chạy nạn."

"Biết rồi, ca." Mặc dù Vương Lạc Miểu có chút không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, dừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Vấn đề lớn nhất hiện tại, chính là vấn đề tài chính. Cho dù chúng ta lấy xi măng giá trị gần bằng giá thành,

mười tiểu khu năm sau đồng thời khởi công, đây chính là chi trả hơn mười vạn càn kim! Mẫu thân nói, kinh tế trong nhà bây giờ đã cấp bách rồi."

"Gấp gáp?" Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: "Ta không phải vừa bảo chợ đen bán Ly Hỏa chiến kích, đổi được hai mươi tám vạn càn kim sao?"

"Vậy thì có thể dùng làm gì?" Vương Lạc Miểu nói, "Lúc trước ngươi mua Tử Phủ Kiếm Phù, Trữ Vật Giới, cùng với Tẩy Tủy Đan vân vân, tổng cộng bỏ ra sáu mươi lăm vạn càn kim! Trong đó có hơn phân nửa là trù mượn được. Ly Hỏa Chiến Kích kia, cũng vẻn vẹn đủ trả nợ mà thôi."

"Năm nay lũ lụt, chúng ta đưa tới nhiều nạn dân như vậy, tuy rằng để bọn họ làm việc, nhưng hơn phân nửa những công việc đó đều không phải lập tức sinh ra lợi ích." Vương Lạc Anh chậm rãi nói, "Nhiều người ăn uống và tiền công như vậy, cùng với chi tiêu vặt khác, một năm cộng lại cũng không phải số lượng nhỏ."

"Ngoài ra, tiền Mã trấn mua tài sản cố định… Ca, ngươi không thể vung tay lên nữa, tiêu tiền chân to. Thu nhập trong nhà chúng ta tuy rằng không thấp, nhưng chi ra rất cao, đã có không ít chữ xích." Vương Lạc Anh vẫn luôn theo Công Tôn Huệ lớn lên, đối với phương diện tài vụ hết sức mẫn cảm.

"Cái này…" Vương Thủ Triết cũng có chút mồ hôi: "Ta cũng có mấy ngày không quản tài vụ, trở về ta sẽ tìm đại nương đi thẩm tra đối chiếu một chút. Sau đó, ta tới nghĩ biện pháp kiếm thêm chút tiền."

Bây giờ tài vụ trong gia tộc, trên danh nghĩa là Liễu Nhược Lam làm đại phụ chủ quản. Nhưng trên thực tế, nàng thật sự không có hứng thú với tài vật kia, tình nguyện dành chút thời gian cho hai đứa nhỏ.

Bởi vậy, tài vụ của Vương thị trên thực tế vẫn là đại nương Công Tôn Huệ đang nắm quyền.

Mà đại nương Công Tôn Huệ cũng là một nữ tử chịu được áp lực, cho dù chi tiêu trong gia tộc càng ngày càng khổng lồ, nhưng từ đầu đến cuối nàng chưa từng tố khổ với Vương Thủ Triết.

Chỉ có Vương Lạc Anh mới biết được sức ép tài vụ của Vương thị rất lớn, vốn định dựa vào phòng an trí kiếm một khoản, lại bị Vương Thủ Triết phủ nhận.

Đối mặt với áp lực mà Vương Lạc Miểu tạo ra, Vương Thủ Triết sau khi tham quan xong phòng an trí liền vội vàng rời đi.

Trong lòng cũng nhịn không được cảm khái ngàn vạn, thật sự là sạp càng lớn, chi tiêu lại càng lớn. Cũng khó trách thu nhập một năm của những Thiên Nhân thế gia kia không thấp, nhưng cuối cùng dư lại không được mấy đồng.

Xem ra, ngoại trừ đẩy nhanh công trình xây dựng xi-măng, thủy tinh, giấy ra, còn phải bỏ công sức ở phía Tiền Mã trấn.

Chỗ đó tiêu phí mấy chục vạn lấy được, cũng không thể chỉ bày ra không sinh ra hiệu quả.

…

Mấy tháng sau.

Mùa đông gian nan đã qua.

Thời điểm xuân về hoa nở rộ, vạn vật đã thức tỉnh.

Đội ngũ tiên phong của Vương thị, thừa dịp Thiên Nhân Hoàng Phủ thị sứt đầu mẻ trán, đã bước đầu đứng vững gót chân ở Tiền Mã trấn. Nên thu nạp lòng người, nên khai thác khai thác.

Thực ra ánh mắt của rất nhiều người đều nhìn chăm chú vào khu vực Tiền Mã trấn này.

Tất cả mọi người đều biết, Bình An Vương thị bỏ ra cái giá cực lớn để lấy được một mảnh đất này, là muốn ngăn chặn cổ họng của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Nhưng khiến rất nhiều người mở rộng tầm mắt là chuyện đầu tiên của Vương thị ở tiền mã. Dĩ nhiên là giết sạch toàn bộ Mục Túc Thảo ban đầu và thu hoạch Mục Túc Thảo.

Mục Túc là cỏ chăn nuôi nhiều năm, chỉ cần không phải đuổi tận giết tuyệt, một năm thu hoạch được vài cọng cỏ, có thể nói là một loại cỏ chăn nuôi rẻ tiền.

Thu hoạch một lần tất nhiên có thể lấy được lợi ích trong thời gian cực ngắn, cũng có thể thừa dịp Thiên Nhân Hoàng Phủ

thị khan hiếm cỏ nuôi súc vật, dẫn đến giá cả thị trường cao lên, nhân cơ hội kiếm một khoản.

Nhưng đó chung quy là hoạt động mổ gà lấy trứng. Nếu lại gieo trồng Mục Túc lần nữa, sẽ cần hao phí một lượng lớn nhân lực vật lực.

Chẳng lẽ, Bình An Vương thị muốn dùng một địa phương ở trấn Tiền Mã để trồng lương thực hay sao?

Nhưng ai cũng biết, một mảnh đất ở Tiền Mã trấn kia chiếm diện tích mặc dù vô cùng rộng rãi, nhưng đại bộ phận đều là thiên sa hóa thổ chất, sản lượng gieo trồng lương thực sẽ phi thường thấp.

Chỉ có trồng cỏ nuôi súc vật chịu khô hạn, lại thông qua cỏ nuôi súc vật chuyển hóa thịt bò thịt dê mới là lợi ích lớn nhất.

Tiền Mã Hoàng Phủ thị của người ta không ngốc, nếu có thể trồng lương thực thì sao lại đi trồng cỏ chăn nuôi?

Nào ngờ, lần thứ hai khiến tất cả mọi người chú ý lại trợn mắt há hốc mồm là, Bình An Vương thị lại gieo xuống, vẫn là Mục Túc Thảo như cũ.

Loại thao tác không thể tưởng tượng này cũng bị Hoàng Phủ thị và một bộ phận gia tộc không vừa mắt âm thầm cười nhạo, chẳng lẽ đầu của Vương Thủ Triết bị cửa kẹp rồi?

Nhưng đợi đến mùa xuân năm sau hoa nở, bọn họ liền cười không nổi.

Mục Túc thảo mà Vương thị trồng sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã khiến cho khắp núi đồi đều nhuộm xanh, hơn nữa rễ cây của những Mục Túc thảo mới kia có thể kéo dài đến sâu trong đất cát hấp thu nước, cỏ nuôi ra mỡ mềm nhiều nước, rất được bọn bò, ngựa, dê hoan nghênh.

Điều này có nghĩa là gì?

Điều này đại biểu cho Vương thị, là chuẩn bị đánh chết Trường Ninh Hoàng Phủ thị, là một loại khiêu khích và áp chế toàn diện.

Chớ xem thường một Mục Túc Thảo nho nhỏ.

Ở ngành chăn nuôi và sản lượng thịt, là một trong những ngành ngành coi trọng tỉ lệ chuyển hóa nhất. Bao nhiêu cỏ khô và lương thực, có thể sản xuất bao nhiêu thịt? Là căn bản để ngành thịt cạnh tranh sinh tồn.

Một loại cỏ chăn nuôi sinh trưởng càng nhanh chóng, thích hợp hơn, sẽ giảm bớt chi phí ăn thịt số lượng ngang nhau. Nói ngắn gọn, Vương thị có thể bỏ ra chi phí ít hơn để nuôi được một con trâu, chỉ cần bán được giá tương đương, lợi nhuận sẽ cao hơn.

Nhưng hiển nhiên, Vương thị sẽ không làm như vậy.

Loại thời điểm này tuyệt đối không phải thời điểm tranh thủ lợi nhuận cao hơn, mà là thời điểm đánh chết đối thủ. Thiên Nhân Hoàng Phủ thị dưới tình huống bản thân thiếu thốn cỏ nuôi súc vật, không thể không từ những nơi khác bổ sung giá cao, đã làm chi phí thịt trong bãi chăn nuôi của mình nâng lên một mảng lớn, hiện tại cũng chính là đang miễn cưỡng duy trì hoạt động mà thôi.

Chỉ cần Vương thị gia tăng chăn nuôi, thịt trâu sẽ có thể giảm giá thịt xuống rất nhiều. Đến lúc đó, mỗi lần Hoàng Phủ thị nuôi thêm một con gia súc, sẽ thiệt thòi nhiều hơn một phần càn kim.

Mà ngành chăn nuôi vốn là sản nghiệp trụ cột lớn nhất của Hoàng Phủ thị.

Hành động lần này của Vương thị, đó là chuẩn bị chèn ép toàn diện, không, toàn diện nghiền ép căn cơ của Hoàng Phủ thị.

…

Chương 87: Danh sách hệ thống! Vương thị đại bàn điểm điểm!

…

Tiền Mã trấn.

Cái tên này cũng có lai lịch.

Từ lúc ở khu vực Trường Ninh vệ vẫn là một cánh đồng hoang vu ngoại vực, An Viễn vệ chính là khu vực biên giới nhất của nhân loại. Từ tên của An Viễn vệ liền có thể nhìn ra, đây chính là một vùng đất biên thùy.

Mà vùng đất Tiền Mã trấn này, chính là nơi năm đó nhân loại dựa vào đại bản doanh An Viễn vệ cùng với An Viễn quan khẩu, khai thác một tiền tiêu trạm từ ngoại vực.

Tương truyền lão tổ Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Hoằng Dục, năm đó cũng là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, cứng rắn thành lập một cái đinh ở Tiền Mã trấn ở ngoại vực, sau đó phối hợp quan phủ và Lôi thị, cùng nhau khai thác ra Trường Ninh vệ.

Tiền mã tiền mã đương nhiên chính là vùng đất tiên phong khai thác năm đó.

Năm sáu trăm năm qua đi, Tiền Mã trấn vẫn có dấu vết lịch sử nồng đậm như năm đó. Mặt sau nó dựa vào An Viễn quan thông hướng An Viễn vệ, phía tây chính là Hoàng Phủ mục trường rộng lớn, phía nam có một khe sâu, trong hẻm núi cũng có một cửa ải thành lâu, tên là Tiền Mã bảo.

Tiền Mã Bảo hình thành một khoảng cách giữa Tiền Mã trấn và Trường Ninh vệ, nhưng Tiền Mã bảo này nằm trong tay quan phủ, thuộc phạm vi chức quyền Trấn Thủ Sứ Tiền Mã trấn.

Đây cũng là ý nghĩa nên có, rất nhiều giao thông yếu đạo đều trực thuộc quan phủ. Tựa như Bình An trấn cũng có trấn thủ sứ, mà Trụ Hiên lão tổ năm đó trù tính xây dựng Trụ Hiên quan hiện tại cũng thuộc về Bình An trấn thủ phủ quản hạt.

Sở dĩ Vương thị có thể tranh thủ quyền quản lý bến đò Định Bồ, cũng là bởi vì phía đối diện An Giang có bến đò Trường Ninh do quan phủ quản hạt, bởi vậy mới không để ý quyền quản hạt bến đò Định Bồ.

Tài sản cố định của Tiền Mã Hoàng Phủ thị mà Vương Thủ Triết mua được, tổng giá trị đạt đến sáu mươi vạn càn kim!

Một cỗ xe ngựa khiêm tốn, dưới sự hộ tống của gia tướng xuyên qua Tiền Mã Bảo, đi tới Tiền Mã trấn.

Địa duyên ở Tiền Mã trấn không tính là trống trải, có rất nhiều đồi núi, phần lớn đất đai đều không thích hợp trồng trọt, bởi vậy đều trồng được cỏ nuôi súc vật, làm căn cứ chăn nuôi của Hoàng Phủ mục trường.

Vương Thủ Triết ngồi trong xe ngựa, đang sắp xếp một số sổ sách và đổi mới hệ thống của hắn.

Bảng chính vẫn là:

【 Tên gia tộc 】: Lũng Tả Trường Ninh Bình An Vương thị

【 Đẳng cấp gia tộc 】: Bát phẩm

【Danh vọng gia tộc 】: 【Hương vọng (100)】 Một tay che trời 【 Huyện vọng (80) uy chấn một phương 【 Quận Vọng (19).”

【 Sản nghiệp gia tộc 】: 29 hạng (ấn kích xem tình hình cụ thể và tỉ mỉ)

【 Thành viên gia tộc 】: 【 Trong tộc (47) 【 Lấy chồng (11)】 (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc thông gia 】6 cái (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc gia tướng 】: 【Tuổi thành (19) 【Vị thành niên (38)】 (điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Gia phó gia tộc 】: 【 Thành niên (273) 【 Vị thành niên (152)】(Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

【Trường thành công trình 】: 【 Tàng Kinh Các 】, 【 Tàng Bảo Các Linh Tài Các Linh Đan Các Tộc Học Diễn Võ

Trường Trắc Linh Đài 】

【 Bí Bảo Chi Địa 】: 【Nơi thí luyện ngoại vực 】 【 Tẩy Tủy Động 】, Hỏa Vân Động (Hỏa Mạch Linh điền trung phẩm) (trung đẳng)】 Linh Dược động (tiểu)】 (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Danh sách thu chi 】: (Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

…

Cột uy vọng thì không cần nói, hương vọng sớm đã đầy, Vương thị đã sớm thực hiện một tay che trời ở Bình An trấn. Mà huyện vọng cũng dần dần tích lũy, gần đây sinh ra "tăng trưởng bộc phát", đạt đến cấp bậc uy chấn một phương.

Tạm thời không đề cập đến Hoàng Phủ thị trên Vương Thủ Triết, ngay cả Thiên Nhân Lôi thị cũng không dám khinh thường Vương thị. Về phần quận vọng, tạm thời không có biện pháp, vẫn chỉ có thể coi là vô danh tiểu tốt, dù sao mới là gia tộc bát phẩm, gánh nặng đường xa.

Tạm thời không đề cập đến việc loại bỏ sản nghiệp.

Thành viên gia tộc cũng dần dần tích lũy đến bốn mươi bảy người, mấy huynh đệ đều cưới vợ rồi, vợ và trẻ con đều quy dưới danh nghĩa của Vương thị. Nhưng nhìn dáng vẻ, thành tựu "tộc nhân hơn trăm" còn phải có chút thời gian, trừ phi Vương Thủ Triết một mạch cưới thêm năm mươi ba lão bà! Vậy thì ngay cả thành tựu "thê thiếp Như Vân" cũng đã hoàn thành.

Số lượng gia tướng cũng có biên độ tăng trưởng rõ ràng, nhưng nhiều hơn vẫn là gia tướng vị thành niên. Đều là hài đồng Vương thị bồi dưỡng từ nhỏ, chờ bọn họ đến mười sáu tuổi liền có thể gia nhập hệ thống gia tướng, có thể bù đắp vấn đề tộc nhân không đủ dùng.

Ngoài ra, gia phó thoáng cái đạt tới gần ba trăm người. Đây không phải gia đại nghiệp lớn, cần nhiều người phụng dưỡng như vậy. Trên thực tế, thế gia ngoại trừ có thể nuôi dưỡng gia tướng ra, bình thường đều sẽ bồi dưỡng gia đinh cường tráng.

Những gia đinh cường tráng này trên danh nghĩa là gia đinh, trên thực tế là tộc binh của Vương thị.

Bọn họ bởi vì tư chất huyết mạch đều không đạt tới Hạ Phẩm Bính đẳng, chỉ có thể tu luyện một ít công pháp cường thân kiện thể đơn giản nhất, tích lũy một ít huyền khí mỏng manh, tu luyện rất nhiều năm, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới một hai tầng mà thôi.

Bất kỳ gia tộc nào cũng sẽ không lãng phí tài nguyên tu luyện ở trên người bọn họ. Dù sao một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan phải có mười càn kim, mà một tộc binh một năm cũng chỉ là hai ba càn kim chi tiêu.

Đây cũng là lý do vì sao đám người Vương Dũng được gọi là gia tướng, bởi vì rất nhiều thế gia ngoại trừ gia tướng còn có tộc binh, chỉ có điều khi đăng ký tạo sách ở quan phủ đều là loại nô bộc ở trong nhà.

Mà tộc binh vũ trang hạng nặng, chỉ cần huấn luyện nghiêm chỉnh, một khi kết bè kết đội vẫn có cơ hội giết chết tu sĩ Luyện Khí cảnh tương đối cấp thấp. Hơn nữa đồng dạng có gia tướng tộc binh trợ giúp, đối mặt địch nhân cùng đẳng cấp ưu thế lớn hơn.

…

Về phần những thứ như Tàng Kinh Các, đều là giai đoạn do Vương Thủ Triết sáng tạo ra, trước mắt bên trong cũng không có thứ gì quá tốt. Ngoại trừ một số công pháp cơ bản, kiếm pháp, thân pháp, vân vân, còn có một bộ phận hạ phẩm, cùng với trung phẩm số lượng ít. Về phần công pháp thượng phẩm đám người Vương Thủ Triết tu luyện, trước mắt Vương thị vẫn chưa có truyền thừa, mà đám người Vương Thủ Triết cũng không thể tùy tiện truyền thụ cho họ.

Hoặc là nói, tuyệt đại bộ phận thế gia, thậm chí cả Thiên Nhân thế gia đều không nhất định có công pháp truyền thừa thượng phẩm thuộc về mình. Thiên Nhân Hoàng Phủ thị Xích Long Chân Quyết, tuy thuộc công pháp thượng phẩm, nhưng nghe nói chỉ có thiên Nhân Thiên truyền thừa. Nếu muốn tu luyện Thiên Nhân Thiên, phải thông qua chủ mạch của bọn họ.

Đây chính là hiện trạng.

Tựa như Lũng Tả Vương thị bởi vì khai sơn lão tổ chính là Tử Phủ thượng nhân, hệ thống công pháp hoàn thiện hơn Bình An Vương thị rất nhiều, có hệ thống thuộc về mình nhắm thẳng Tử Phủ.

Mà 《Huyền Nguyên quyết》của bản thân Bình An Vương thị, chỉ có thể tu luyện tới Thiên Nhân cảnh. Nếu muốn đi con đường Tử Phủ, hoặc là tự mình làm công pháp, hoặc là phải phụ thuộc Tử Phủ Học Cung.

Vẻn vẹn trước mắt mà nói, đây không phải vấn đề quá lớn. Nhưng nếu Vương thị muốn thật sự quật khởi cường đại, hệ thống công pháp trong Tàng Kinh Các vẫn không ngừng được cường hóa hoàn thiện, nhất định phải có nội tình của mình tích lũy, cuối cùng ít nhất phải có một môn công pháp truyền thừa thượng phẩm thuộc về mình.

Tàng Bảo Các cũng là vấn đề tương tự, trong đó đa số đều là phàm binh dưới cấp linh khí. Nhưng một số phàm binh thượng phẩm đã không thua gì Ỷ Thiên Kiếm Đồ Long Đao trong tiểu thuyết võ hiệp mà kiếp trước Vương Thủ Triết từng xem qua, cũng không phải đồ nát. Phàm binh thượng phẩm tương tự ít thì một hai ngàn, đắt nhất cũng phải mấy ngàn càn kim, trong bảo khố của Vương thị lại có mấy món.

Về phần linh khí, linh khí của Vương thị cũng không ít, nhưng trước mắt mỗi người đều có chủ. Trong Tàng Bảo các, một món linh khí cũng không có. Điểm này, cũng cần rất nhiều thời gian để tích lũy.

Linh Tài Các và Linh Đan Các đều có cục diện tương tự.

Vương Thủ Triết làm, chỉ là dựng khung cho gia tộc trước, sau đó đi bổ sung đầy đất. Quá trình này có thể cần mấy trăm năm, thậm chí là quang cảnh trên ngàn năm.

Các loại khác, đều tạm thời không nói tỉ mỉ.

Trước mắt người Vương Thủ Triết để bụng nhất chính là các sản nghiệp gia tộc. Chỉ khi sản nghiệp lớn hơn mới có nhiều tài nguyên càn kim hơn, có thể nhanh chóng phát triển Đại Vương thị.

Trên thế giới này, sau khi có được năng lực tự bảo vệ mình nhất định, chỉ cần không thoát ly khung Đại Càn quốc này, tài

nguyên càn kim vẫn cực kỳ hữu dụng. Giống như Vương Thủ Triết đã từng mua được ngọc phù phong ấn một đạo Tử Phủ kiếm khí.

Cũng chính là dựa vào đạo ngọc phù này, vào thời khắc mấu chốt phát huy công dụng, thay đổi toàn bộ thế cục của Trường Ninh vệ.

Mà bồi dưỡng một tu sĩ Thiên Nhân cảnh, vậy càng là một chi tiêu khổng lồ vô cùng, tổng thể chi từ đầu tới đuôi lớn hơn xa một đạo Tử Phủ kiếm khí.

Vương Thủ Triết vừa sửa đổi danh sách cấu thành một số sản nghiệp gia tộc, vừa sửa sang lại suy nghĩ.

Sản nghiệp của Vương thị, trước mắt chủ yếu tập trung ở Bình An trấn, hắn mở ra danh sách sản nghiệp xem một chút.

【 Sản nghiệp gia tộc 】

【Liên hợp giấy nghiệp (bí) (Nương) 】

【Liên hợp thủy tinh (bí)】

【Liên hợp xi-măng (bí)】

【Liên hợp thương đội (bí)】

【Liên hợp Chức Tạo (Cỗ)】

【 Phòng nghiên cứu Nhật Hóa】

【Phòng nghiên cứu khoa học】

【 Vương thị Tộc Học 】

【Đại đội bắt cá 】

【Trường Ninh đẳng cá 】

【Vương thị Đông Liệp】

【Công Trình Vương thị 】

【 Phong Cốc nông trang 】

【 Hưng Thịnh nông trang 】

【 Hân Mậu Tàm trang 】

【Khiền Bồ Độ Khẩu 】

【 Châu Vi Hào Uyển (Buôn bán)】

【Phong Bình nông trang số một 】

【An Bình nông trang số 2 】

【 An Bình số ba nông trang 】

【Mảnh nông trang số bốn của An Bình】

【 An Bình năm trang trại 】

【 An Bình số sáu nông trang 】

【 An Bình, nông trang số 7 】

【 Tám trang trại An Bình】

【 An Bình - nông trang số chín 】

【 Nông trang bậc thang số một 】

【 Thang điền nông trang số 2】

【 Thiên Hồng Mục Trang 】

【 Tiền Mã nông trang 】

【Hưng Vượng Mục Trang 】

【 Cố sản kinh doanh 】

…

Từ ban đầu chỉ có năm hạng sản nghiệp, thoáng cái đã phát triển đến ba mươi hạng. Trong đó có sản nghiệp kiếm tiền, cũng có sản nghiệp thuần túy đầu tư lỗ vốn, còn có hạng mục chuyên dùng thông qua kinh doanh lượng lớn tài sản cố định.

Nhưng trước mắt sản nghiệp kiếm tiền nhất của Vương thị, chủ yếu chia làm hai khối lớn, khối thứ nhất là sản nghiệp chế tạo và tiêu thụ xi măng, thủy tinh, giấy.

Miếng này là do mấy thế gia thông gia liên hợp làm, Vương thị đang sản xuất miếng đầu to này, miếng tiêu thụ kia là lấy

phần nhỏ.

Ngành giấy, ngành thủy tinh, năm ngoái đã đạt tới hơn hai vạn càn kim. xi măng là kiếm tiền nhất, Vương thị lấy phần lớn đạt tới hơn sáu vạn lợi nhuận tinh khiết. Ngoài ra chỗ tiêu thụ kia, năm ngoái Vương thị cũng đã lấy được hơn ba vạn càn kim.

Chỉ là cộng lại mấy hạng này, bỏ qua chi tiêu bên kia, Vương thị đều chỉ cầm khoảng mười bốn vạn càn kim.

Ngoài ra, trong các nông trang ở Bình An trấn, Vương thị có tổng cộng hai trăm mười mẫu linh điền hạ phẩm, năm ngoái toàn bộ trồng hạt giống lương thực Bạch Ngọc Linh Mễ số năm do Vương Thủ Triết tự mình thúc giục!

Không sai, bắt đầu từ năm ngoái, đã không phải là Bạch Ngọc Linh mễ dùng để ăn, mà là trồng lương chủng. Những lương chủng này, đều là thông qua Tiền thị phân phát bán đến các nơi ở Lũng Tả quận.

Năm ngoái thu hoạch được hơn một ngàn hai trăm gánh giống lúa Bạch Ngọc Linh Mễ số năm, dùng mỗi gánh sáu mươi càn kim bí mật phê cho Tiền thị, tổng cộng bút lông đạt tới bảy tám vạn càn kim.

Hai mươi mẫu trung phẩm Xích Tinh Linh Mễ số sáu lương chủng, thì sản xuất ra một trăm ba mươi gánh Xích Tinh Linh Mễ số sáu lương chủng, cuối cùng bán ra hơn hai vạn càn kim.

Chỉ riêng lương chủng sản xuất ở linh điền đã đạt tới lợi nhuận khoảng mười vạn.

Vì sao Vương Thủ Triết phải mua tộc sản của Tiền Mã Hoàng Phủ thị? Ngoại trừ dùng để bóp cổ Thiên Nhân Hoàng Phủ thị ra, còn nhìn trúng tổng cộng hai trăm năm mươi mẫu linh điền hạ phẩm.

Đặt ở trong tay Tiền Mã Hoàng Phủ thị, chính là đủ loại linh đậu, thứ nhất là ép ra linh dầu bán giá cao, cặn linh đậu ép dầu còn dư lại, là dùng để cung cấp cho Thiên Nhân Hoàng Phủ thị nuôi dưỡng Linh Giác Ly Ngưu.

Thao tác như vậy, tuy nói lợi nhuận hàng năm không thấp cũng rất cố định, nhưng căng hết cỡ có thể có tiền lời khoảng ba vạn càn kim. Nhưng rơi vào trong tay Vương Thủ Triết, dùng để trồng hạt giống lương thực bạch ngọc linh mễ số năm

thì lợi nhuận gấp mấy lần, vô cùng có khả năng tiếp cận mười vạn càn kim!

Hơn nữa số càn kim nhiều hơn cơ hồ đều là thuần lợi.

Bởi vậy, chỉ riêng hai trăm năm mươi mẫu linh điền kia, trong tay Vương Thủ Triết đã có thể sinh ra lợi ích của con số thiên văn, càng đừng nói đến những thứ khác.

Nếu để Hoàng Phủ thị biết trước, chỉ sợ dù đánh bạc tính mạng cũng sẽ không để Vương thị thực hiện được.

Đương nhiên, một khối Tiền Mã trấn mới vừa lấy tới tay. Tạm thời chỉ có đầu tư lượng lớn, không cách nào sản sinh lợi nhuận.

Bình An Vương thị trừ linh điền ra, sản xuất ruộng tốt bình thường cũng rất cao. Bây giờ trong số gia sản Vương thị, số lượng ruộng tốt bình thường đạt đến sáu vạn mẫu, trong đó có khoảng hai vạn mẫu ruộng trung tâm, là dùng để trồng lúa giống Vương thị số mười chín, lúa mạch Vương thị số hai mươi ba.

Hai loại lương thực phổ thông này sản lượng cực cao, người trồng cho dù dùng giá cao mua lương chủng này, cũng có thể khiến thu nhập ruộng tốt của nhà mình vượt quá năm mươi phần trăm năm trước, chú ý là lợi nhuận một mẫu tăng lên —— đó là lợi nhuận sau khi đào ra tất cả chi phí.

Mà phần lớn thế gia đều lấy nghề nông làm chủ, nếu có mười vạn mẫu ruộng tốt đều mua lúa giống Vương thị, lợi nhuận không kém hơn mười lăm vạn mẫu, còn đỡ tốn hơn.

Cũng bởi vậy, dưới con đường bí mật của Tiền thị, hai loại lương chủng này đều bán điên rồi. Giá cả nâng lên một chút, bởi vậy chỉ hai vạn mẫu ruộng trung tâm đã có hơn sáu vạn càn kim doanh lợi.

Ngoài ra, bốn vạn mẫu trồng lúa mạch Vương thị số bảy bình thường, lúa giống số chín Vương thị. Lợi ích tổng thể cũng vượt quá bốn vạn càn kim.

Thống kê một chút, lợi nhuận của ruộng tốt bình thường của Vương thị cũng vượt qua mười vạn càn kim! Cộng thêm lợi nhuận linh điền mà nói, tổng cộng làm ruộng hơn hai mươi

vạn càn kim. Con số này đã vượt qua con số xi măng, thủy tinh.

Đây chính là chỗ đáng sợ của thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết, không đơn thuần là ở trên chiến đấu mà là cực kỳ cường đại trên ruộng.

Về phần bắt cá, bán cá, thêm săn thu đông, những thứ này chính là đầu nhỏ, cộng lại cũng chỉ là năm sáu vạn lợi nhuận.

Cộng thêm một ít tiền lời rải rác, tổng thu nhập của Vương thị ở các sản nghiệp gia tộc đạt tới hơn bốn mươi lăm vạn càn kim, được xưng là kỷ lục cao nhất trong những năm qua.

Lợi nhuận càn kim đáng sợ như vậy, cho dù là những thế gia thất phẩm lâu năm cũng không bằng. Nếu như bọn họ thật sự có tiền lời như thế, đã sớm bắt đầu trùng kích gia tộc lục phẩm rồi.

Tài sản thu nhập hiện giờ của Vương thị đã gần như có thể đánh đồng với gia tộc Lục phẩm khá nghèo.

Đương nhiên lợi nhuận trước mắt vẫn kém xa những gia tộc lục phẩm uy tín lâu năm.

Chỉ có điều chi tiêu của những thế gia lục phẩm lâu năm kia cực kỳ đáng sợ, chỉ nuôi ba hoặc là Thiên Nhân cảnh trở lên, chi tiêu hàng năm đều là số lượng lớn. Càng đừng nói, còn phải nuôi dưỡng số lượng đạt tới mấy chục Linh Đài cảnh.

Bất quá những gia tộc lục phẩm nghèo kia, chỉ có thể duy trì quy mô lợi nhuận như thế mà nói, tất nhiên sẽ dần dần suy yếu.

…

Về phần thu hoạch những chiến lợi phẩm kia, thì không tính vào trong đó, mặc dù số lượng cũng phi thường khổng lồ.

Nhưng dù sao thân là một thế gia, không có khả năng tranh đấu hàng năm với người khác, thu nhập khổng lồ kia một khi chia đều đến thời kỳ hòa bình dài đằng đẵng, cũng chỉ vẻn vẹn là cái đầu nhỏ mà thôi.

Hơn nữa thu hoạch chiến lợi phẩm, có đôi khi trực tiếp hóa thành sức chiến đấu. Ngoại trừ “Ly Hỏa Chiến Kích” mà

Vương Thủ Triết bán đi, cũng chỉ vì bù đắp một chút thiệt hại mà thôi.

Thế gia càng chú ý là một tộc sản có thể duy trì liên tục, có thể trường kỳ thu hoạch lợi nhuận. Như thế dựa vào thời gian tích lũy, có thể làm cho một gia tộc càng thêm cường thịnh, nội tình càng thêm hùng hậu.

…

Nhưng mà sổ sách mà Vương Thủ Triết lấy được, năm ngoái có một chữ Xích nghiêm trọng. Chủ yếu hao tổn đến từ hai nhẫn trữ vật "Tử Phủ Kiếm Khí Ngọc" "Tử Phủ Học Cung" một chuyến "Tiền chi" "Tiền Mã Hoàng Phủ thị tộc sản" để mua, cộng lại những thứ này Vương thị đã bỏ ra một trăm bốn mươi vạn càn kim, trừ đi hai mươi tám vạn của Ly Hỏa Chiến Kích, còn có hơn một trăm mười vạn chi phí hao tổn!

Ngoài ra, "kháng thủy tai" "thu nạp dân chạy nạn", "khai phá ruộng bậc thang", "khai phá nhà, nghiên cứu các hạng mục phát triển khác", tổng thể chi cũng vượt qua hai mươi vạn càn kim.

"Chi tiêu" của gia tộc, chủ yếu là mua vật tư tu luyện, phụng dưỡng mức độ cao bồi dưỡng tộc nhân, cùng với hao tổn của luyện đan sư Vương Thủ Nghiệp, cũng là vượt qua hai mươi vạn.

Trong đó, chỉ là vật tư tu luyện của phu thê Vương Thủ Triết, bỏ qua nhẫn trữ vật Tẩy Tủy đan không tính, một năm cũng phải tiêu hao bốn năm vạn càn kim.

Hết cách, mục tiêu tương lai của bọn họ là Tử Phủ chi lộ, ở giai đoạn đầu phát dục là nên nhanh không nên chậm.

Từ trên sổ sách hiển thị, hiện giờ Càn Kim Xích Tự của Vương thị đạt tới hơn tám mươi vạn. Những chữ xích này đều là thông qua Tiền thị trù mượn mà tới, hàng năm còn phải trả một chút lợi tức.

Mà một năm chi tiêu mới, quả quyết cũng sẽ không nhỏ!

Đối mặt với chữ "Xích" như thế, tổng quản tài vụ Công Tôn Huệ chịu áp lực cỡ nào, cũng khó trách Vương Lạc Miểu ngay cả phòng an trí cũng chuẩn bị kiếm một khoản.

Cũng may Kiền Kim Xích Tự tuy rằng lớn, nhưng tộc sản lại có mở rộng. Những ruộng bậc thang khai phát, tiền Mã Hoàng Phủ thị tộc sản mua sắm, đều nhất nhất sản sinh ra lợi nhuận. Hà đạo đào nạo, củng cố đê phòng, đối với thu nhập lâu dài của Bình An trấn cũng có tác dụng ổn định thật lớn.

Nói chung, Vương thị đã mạnh hơn rất nhiều so với một năm trước.

Hơn nữa, theo quy mô sản nghiệp hiện nay lại lần nữa mở rộng, cùng với khai phá kinh doanh của Tiền Mã trấn, lợi nhuận trong một năm mới của Vương thị tuyệt đối không chỉ là bốn mươi lăm vạn càn kim!

Theo xe ngựa của Vương Thủ Triết, thoải mái nhàn nhã chạy trên con đường Tiền Mã trấn. Dường như cũng đang thể hiện, kế tiếp Vương thị sẽ nghênh đón cơ hội phát triển lớn lần nữa.

Mảnh đất Tiền Mã trấn này sẽ nghênh đón một sinh cơ mới.

…

Chương 88: Tiền mã của bố cục! Trấn áp Hoàng Phủ thị!

…

Thiên Hồng Mục trang.

Là một trong ba đại mục trang ở Tiền Mã trấn.

Chỉ riêng bãi chăn nuôi đã đạt tới ba vạn mẫu, có tám trăm hộ dân du mục.

Năm ngoái, Vương thị đã vận dụng tất cả tám trăm hộ mục nông, thậm chí còn điều động hai ngàn tráng đinh và ba trăm phụ công từ Bình An trấn, thu hoạch được như giết gà lấy trứng cho lão già Mục Túc thảo.

Đất cát cũng được xới lên một lần, chôn hết rễ Mục Túc Thảo mà dê bò không thể ăn được vào trong đất, thu về thành chất dinh dưỡng cho đất.

Mục Túc là một loại cỏ chăn nuôi thần kỳ, từ sau khi con người thuần hóa nó, nó liền có mối liên kết không thể tách rời với ngành chăn nuôi. Nó không bắt bẻ đất đai, sản lượng cỏ nuôi lớn, còn có tác dụng ruộng đất phì nhiêu.

Hạt giống Mục Túc Thảo mà Tiền Mã Hoàng Phủ thị gieo vốn là hạt giống tốt bình thường mà Hoàng Phủ thị lấy được từ chủ mạch hao hết tâm tư, lại trải qua mấy trăm năm bồi dưỡng Mục Túc Thảo chất lượng tốt mà thành.

Mỗi một mẫu ruộng hàng năm đều có thể thu hoạch nhiều lần, sản lượng cỏ tươi khoảng một mẫu năm có thể đạt tới hai mươi gánh!

Bình thường trâu nuôi dưỡng của bãi chăn nuôi đều được phân chia vài loại.

Phổ biến nhất chính là một loại “thịt bò phẩm chủng” tên là ngắn Giác Hồng Ngưu.

Ở điểm này, có khác biệt rất lớn với Hoa Hạ cổ đại. Hoa Hạ cổ đại bình thường chỉ nuôi dưỡng trâu cày, thậm chí rất nhiều

quan phủ triều đại đều cấm dân gian giết trâu, đó là tính cách cơ bản của xã hội khác nhau.

Đại Càn tu luyện thành phong trào, từ Huyền Vũ gia tộc cho đến tán tu, đến các thế gia cấp bậc các phẩm, cái nào không cần lượng lớn thịt để bổ sung khí huyết.

Mặc dù thịt hung thú bổ sung khí huyết rất mạnh, nhưng chung quy giá cả quá đắt đỏ, mà thịt bình thường thì trở thành chi tiêu hàng ngày của rất nhiều tu luyện giả. Cho dù là những gia đinh tộc binh của Vương thị, thường thường đều sẽ có thịt để bổ sung.

Mà thịt trâu, thịt heo, thịt dê chuyên dùng để ăn cũng trải qua nhiều thế hệ đào tạo mà công năng rất mạnh.

Chỉ lấy loại thịt trâu như sừng ngắn như Hồng Ngưu mà nói, thịt của nó rất cao, là một loại thịt trâu chất lượng tốt, cũng là chủng loại rất được hoan nghênh từ các thế gia nuôi trồng.

Đội xe ngựa của Vương Thủ Triết sắp đến Thiên Hoằng mục trường.

Vương Lạc Đồng nghe tin tới, đã sớm cưỡi ngựa đứng ở ngoài bãi cỏ nghênh đón. Gió nơi bãi chăn nuôi hơi lớn, áo choàng đen bên ngoài trang phục Huyền Vũ tung bay theo gió, khiến nàng có vẻ hiên ngang oai hùng.

Trừ hai gia tướng ra, bên cạnh nàng còn có một thanh niên hoa phục cưỡi ngựa cao to. Thanh niên này cũng coi như cao lớn anh tuấn, lúc nhìn Vương Lạc Đồng, ánh mắt có chút sợ hãi rụt rè, lại không nhịn được muốn nhìn sang.

“Nhìn cái gì? Có tin ta móc mắt ngươi ra không?” Vương Lạc Đồng trợn tròn mắt, tay ấn chuôi kiếm, sát khí lẫm liệt nhìn chằm chằm vào Vương Lạc Đồng.

Biểu cảm của thanh niên hoa phục kia cứng đờ, vội vàng cười gượng hai tiếng, quay đầu đi, thấp giọng giải thích: “Ta không xem ta có nhìn hay không, ta chính là đến đón Thủ Triết gia chủ.”

“Thiên Hồng mục trường này bây giờ là sản nghiệp của Vương thị chúng ta.” Vương Lạc Đồng lạnh lùng nói: “Tứ ca của chúng ta tới tuần tra, cần Lôi thiếu gia của ngươi tới

nghênh đón sao? Thức thời thì mau cút về, bớt chướng mắt ở đây đi.”

Nói đến chuyện này, Vương Lạc Đồng cũng có chút cạn lời.

Vị thanh niên mặc hoa phục này, chính là lão Thất Lôi Bác Vũ đời trước của Thiên Nhân Lôi thị, con thứ của đích mạch đương kim. Lần trước bởi vì khiêu khích đệ đệ nàng, Vương Thủ Nghiệp, kết quả bị nàng hung hăng giáo huấn, cam tâm tình nguyện một phen.

Vốn nàng là muốn thay đệ đệ dẫn cừu hận tới, miễn cho hắn rảnh rỗi liền đi quấy rầy đệ đệ, quấy rầy hắn luyện đan. Lại không nghĩ, gia hỏa này không cách vài ngày liền đuổi tới Tiền Mã trấn.

Sau đó mặc cho nàng đánh đấm, nhục nhã như thế nào, nhưng thủy chung vẫn giống như là kẹo da trâu, ở lì lợm tại phía trước ngựa không đi. Ngoại trừ trở về qua một chuyến năm mới, vừa đầu xuân lại dính tới rồi.

“Lạc Đồng, cũng không thể nói như vậy.” Lôi Bác Vũ da mặt rất dày nói: “Tứ ca chính là nhân tài kiệt xuất hiện tại, Trường Ninh vệ chúng ta là một trong những đại lão xếp hạng đầu, ta cũng kính ngưỡng hắn một hồi lâu, đến đây nghênh đón là bổn phận của ta.”

Vương Lạc Đồng xinh đẹp quyến rũ ngang ngược, tứ ca của ta cần loại người như ngươi đến kính ngưỡng sao? Nàng làm ra thứ nghiệp chướng gì, trêu chọc một thứ khó lường như vậy.

Cũng may vào lúc này.

Đội xe ngựa của Vương Thủ Triết đã đến, Vương Lạc Đồng vội vàng giục ngựa tiến lên nghênh đón, nhảy xuống ngựa trước xe ngựa, dịu dàng cười nói: “Tứ ca ca, huynh đến rồi.”

Vương Thủ Triết xuống xe ngựa, đi lên phía trước vuốt vuốt tóc nàng, giọng điệu đau lòng nói: “Nha đầu này, lễ mừng năm mới cũng không trở về chủ trạch. Mấy ngày nay thật sự đã vất vả cho ngươi rồi.”

Mặc dù Lạc Đồng chỉ nhỏ hơn hắn hai tuổi, nhưng trong mắt Vương Thủ Triết, muội muội trước sau vẫn là muội muội. Mặc kệ nàng bao nhiêu tuổi, đều là muội muội của mình.

“Tứ ca ca, trong nhà tốn nhiều tiền mua tài sản của Tiền Mã trấn như vậy.” Vương Lạc Đồng lắc đầu nói: “Nơi này có quá nhiều chuyện cần xử lý, chúng ta phải tranh thủ thời gian để những tài sản này sống lại, ít đi một năm không có gì.”

Vương Lạc Đồng cũng là một nữ tử oai hùng hiên ngang, ở trước mặt các đệ đệ muội muội cũng rất có phong thái của ngự tỷ. Nhưng ở trước mặt Vương Thủ Triết lại có chút hình thái của một tiểu nhi nữ.

Thanh Lôi Bác Võ này nhìn có chút ngây dại, thì ra Lạc Đồng sử dụng roi da cộng thêm nước ớt cay, lại còn có một mặt ôn nhu động lòng người như thế.

“Vị này là thiếu gia của Lôi thị Bác Tự bối đúng không?” Ánh mắt Vương Thủ Triết dừng lại trên người Lôi Bác Vũ, ánh mắt hơi nghiêm túc và quan sát.

Với mạng lưới và tai mắt tình báo của Vương Thủ Triết, nếu có một người như vậy quấn lấy muội muội của mình mấy tháng, đều là hoàn toàn không biết gì cả, vậy thì hắn cũng đừng lăn lộn nữa.

Lôi Bác Vũ từ nhỏ cũng lớn lên trong lọ mật, đại nhân vật gặp qua cũng nhiều. Nhưng vừa đối mặt với ánh mắt của Vương Thủ Triết, trong lòng lại rùng mình, vội vàng xoay người xuống ngựa hành lễ nói: “Lôi thị Bác Võ bái kiến Thủ Triết gia chủ.”

Bây giờ Vương Thủ Triết cũng không phải nhân vật nhỏ, đó là nhân vật có thể trò chuyện vui vẻ với phụ thân hắn Lôi Dương Vũ, xưng huynh gọi đệ. Huống chi, hắn còn là ca ca của Vương Lạc Đồng.

Cho dù lấy thân phận con trai thứ của Thiên Nhân Lôi thị hắn ta cũng không dám tùy ý lỗ mãng.

Vương Thủ Triết chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, không để ý nhiều tới hắn.

Tuy Lôi thị là Thiên Nhân thế gia, nhưng Bình An Vương thị cũng là thế gia bát phẩm đỉnh phong, mà Vương Thủ Triết lại là gia chủ. Lôi Bác Vũ kia trong mắt hắn cũng chỉ là một tiểu bối mà thôi.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Lạc Đồng.

Đám người Vương Thủ Triết rất nhanh đã tới bên trong Thiên Hồng mục trường, trong một tòa trạch viện coi như không tệ, sau khi được an bài một phen những chuyện như vào ở. Vương Thủ Triết ở trong thư phòng, cùng Vương Lạc Đồng và Vương Tông Vệ bàn chuyện.

"Tứ thúc, mời uống trà." Vương Tông Vệ bây giờ đã ba mươi tuổi, vẫn còn để hai chòm râu nhỏ, bộ dáng trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng hắn ở trước mặt Vương Thủ Triết, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở nhiều, lúc ngồi ghế, chỉ dám đặt mông lên một chút, lưng ưỡn thẳng tắp như có thể tiếp nhận lời giáo huấn bất cứ lúc nào.

"Tông vệ, đây là thư nhà mà Dung tiểu nương tử nhờ ta đưa cho ngươi áo xuân và áo nhà." Vương Thủ Triết lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bọc lớn và một phong thư dày, đưa cho Vương Tông Vệ.

"Cái này…"

Vương Tông Vệ vội vàng đứng dậy, nhận lấy bọc và thư tín, kinh sợ nói: "Sao nàng dám đi làm phiền Tứ thúc, quá kỳ cục."

"Làm phiền cái gì?" Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Tiểu Dung là cháu dâu của ta, là tức phụ mà Vương thị ta cưới hỏi đàng hoàng, vốn là người một nhà. Đứa bé đó tính tình dịu dàng, ngươi phải đối xử tốt với nó, chớ phụ lòng nó."

Mối hôn sự này của Công Tôn Dung, cuối cùng vẫn là Vương Thủ Triết và Công Tôn Huệ đích thân đi nói giúp hắn. Nếu không, với tính tình trẻ tuổi không làm việc đàng hoàng của hắn, sao có thể cưới được cô gái như Công Tôn Dung.

Tuy nhiên nữ tử Công Tôn thị đặt tên thật đúng là rất tùy ý, không giống nữ tử Vương thị đều dựa theo bối phận.

"Tứ thúc, ngài yên tâm." Vương Tông Vệ vội nói: "Nếu cháu phụ lòng Dung nhi, đảm bảo sẽ bị thiên lôi đánh cho chết không yên lành, Tứ thúc ngài một kiếm chém cháu cũng không oán hận chút nào."

"Hai năm gần đây biểu hiện của ngươi khá tốt, nhất là lần này còn lập được công lớn." Vương Thủ Triết hiếm khi tán dương

hắn: “Lần này cũng phải làm ra chút thành tích ở Tiền Mã trấn, để người ngoài nhìn xem, nam nhi Vương thị ta đều tốt lắm.”

“Vâng, Tứ thúc.” Vương Tông Vệ cực ít được tán dương liên tục gật đầu, kích động không thôi. Có thể được Tứ thúc tán dương như thế, so với cái gì cũng đều mạnh hơn.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại lấy ra một cái bọc đưa cho Vương Lạc Đồng: “Gần đây mẫu thân ngươi cũng bận việc bên phía Kim Sa Từ thị, không rảnh mua quần áo mới cho ngươi. Hai bộ áo xuân ở đây là do Tứ tẩu ngươi đặc biệt mua cho ngươi.”

“Cảm ơn Tứ ca ca, cũng cám ơn tẩu tẩu.” Vương Lạc Đồng nhận được lễ vật, vẻ mặt vui mừng. Lễ vật quý tiện không quan trọng, quan trọng là đến từ người nhà quan tâm.

Ba người hơi hàn huyên, sau đó mới tiến nhập chủ đề chính thức.

“Tứ thúc, trước tiên ta báo cáo với ngài về tình hình đại khái của Mục trang Thiên Hồng.” Vương Tông Vệ nghiêm mặt, lấy ra danh sách giới thiệu: “Mục trang có tám trăm hộ, tổng cộng ba ngàn một trăm người. Mục thảo điền có ba vạn mẫu, nhưng qua nhiều năm khai phá, đã không còn bao nhiêu đất trống để mở rộng.”

“Năm ngàn con trâu mộng ngắn sừng ngắn, trong đó có hai ngàn con trâu cái, bốn trăm con trâu cái, một trăm con trâu cái trai tráng, còn lại đều là thịt trâu trong vòng một tuổi. Phương thức Hoàng Phủ thị kinh doanh trước kia làm, hàng năm ước sản xuất ra ba ngàn con trâu non, cuối cùng sống khoảng hai ngàn năm trăm con. Con trâu cái bình thường nuôi năm năm, sinh sản ba con. Mà trâu đực trừ trồng ra, còn lại làm trâu đực nuôi cấy sau đó bán đi.”

“Bình quân hàng năm sẽ bán ra hai ngàn năm trăm con trâu, để duy trì số lượng tồn kho năm ngàn con.” Vương Tông Vệ chậm rãi nói: “Trong đó hai ngàn con trâu lớn khỏe mạnh có thể bán khoảng một vạn càn kim, còn lại năm trăm con trâu cái sau tuổi và loại trâu chỉ có thể bán một ngàn năm trăm càn kim. Trong tình huống bình thường, lợi nhuận hàng năm bán trâu là một vạn một ngàn năm trăm càn kim.”

“Thiên Hồng mục trường có ba vạn con cừu, trong đó dê non là ba ngàn con, hàng năm bán đi ba ngàn con dê bị đào thải để duy trì chủng tộc, lợi nhuận của món này là ba ngàn càn kim, hàng năm lông cừu sản xuất ra là một ngàn năm trăm gánh, mỗi gánh giá bán năm càn kim, tiền lời của món này là bảy ngàn năm trăm càn kim.”

“Ngựa có một ngàn con, khoản tiền lời này không cố định, nếu là bồi dưỡng ra chiến mã chất lượng tốt thì giá cả đắt đỏ. Bình quân hàng năm tiền lời là ba ngàn càn kim.”

“Ngoài ra, còn có mười con Linh Giác Li Ngưu, bình thường đều là một năm có thể sinh sản một con. Dựa theo tính toán hàng năm, là hai ngàn càn kim. Linh Giác Li Ngưu hình thể đều rất khổng lồ, ước chừng năm sáu nghìn cân một con. Hoàng Phủ thị bình thường đều giữ lại cho mình ăn.”

“Ngoài ra, sản xuất ba vạn mẫu mục thảo trường cùng tám mươi mẫu linh điền dùng để trồng Linh Mục Túc Thảo, đều là tiêu hao bên trong mục trường.”

“Bởi vậy, lợi nhuận sinh ra hàng năm chia đều là khoảng hai vạn bảy ngàn càn kim. Ngoài ra, còn cần mua những thức ăn khác và hộ chăn nuôi chi ra, ước chừng tám ngàn càn kim chi tiêu. Bởi vậy lợi nhuận năm của Thiên Hồng mục trường ước chừng là một vạn tám chín ngàn càn kim.”

Vương Thủ Triết vừa nghe liền gật đầu, xem ra Vương Tông Vệ vẫn rất khổ công, nhanh như vậy đã bắt đầu ra tay. Nhưng ngay từ đầu Thiên Hồng mục trường này đã quy ra mười bảy vạn càn kim, cho dù Vương Thủ Triết trả giá một phần, chỉ riêng giá thu mua của Thiên Hồng mục này cũng không vượt quá hai mươi vạn càn kim.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đợt này của Vương Thủ Triết chiếm hời cực lớn. Có điều ngành chăn nuôi bình thường sẽ khá thấp, dù sao nếu nuôi không tốt những thứ như dê bò này, nguy hiểm vẫn rất lớn.

“Chất sữa của bò cái thì sao?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Dòng cái sinh sản, hoặc là đều cung cấp cho Tiểu Ngưu, hoặc là số ít gần đó liền cung cấp cho tộc nhân Hoàng Phủ thị.” Vương Tông Vệ nói: “Phần lớn những người dân du mục còn

lại đều chế tác thành phô mai, làm một trong số lương thực của bọn họ. Một phần trong đó cũng sẽ bán cho Trường Ninh vệ, nhưng không đáng tiền, Tứ thúc ngài biết, rất nhiều người không quen ăn loại mùi vị này, chỉ có thể là phụ cấp cho mục dân."

Trong lòng Vương Thủ Triết gật đầu không thôi, sữa chế phẩm không lưu hành trên thế giới này, vấn đề chủ yếu vẫn là quy mô không đủ và khó bảo tồn.

Sữa bò tươi quá dễ hỏng, trên thế giới này còn chưa xuất hiện phương pháp khử trùng Ba thị.

Thế nhưng các thế gia cũng biết, sữa chế phẩm rất có lợi đối với sự trưởng thành của hài tử.

Bởi vậy, trong thế gia nông trường giống như Vương thị, sẽ nuôi một ít dê bò, thỉnh thoảng cung cấp cho tộc nhân trẻ tuổi.

Trên thế giới này, đại bộ phận bình dân cơ bản vô duyên hưởng dụng sữa chế phẩm.

Cho dù là pho mai cũng không bảo tồn được bao lâu, hơn nữa mùi vị cũng rất khó chịu.

Mà ở thế giới trước khi Vương Thủ Triết xuyên việt, sữa chế phẩm chính là một sản nghiệp cực lớn.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi động lòng.

Bởi vì một trong những vấn đề khó nhất, vấn đề vận chuyển đóng gói sau khi khử trùng, hoàn toàn có thể dùng một số bình thủy tinh cao hơn!

Đương nhiên, hàng nhái chỉ là giá trị phụ trợ mà thôi.

Vương Thủ Triết càng coi trọng sự sinh trưởng của Mục thảo, hắn uống linh trà hỏi: "Tông vệ, nói cho ta nghe về tình hình của Mục thảo đi."

"Ba mẫu đồng Thiên Hồng mục ba vạn mẫu đồng cỏ, vốn hàng năm có thể sản xuất khoảng bốn mươi lăm vạn gánh cỏ khô, mỗi gánh cỏ nuôi khô có thể bán ra một đồng ba mươi góc, tổng giá trị khoảng sáu ngàn càn kim, nhưng những cỏ nuôi khô này là không đủ. Bởi vậy còn cần điều động một nhóm cỏ khô từ nông trang hưng vượng, cùng với lượng lớn

nông trang lúc trước sản xuất ra bã đậu, giá trị của một nhóm vật liệu này cũng phải có hơn năm ngàn càn kim."

Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Đó chính là nói, những bò dê ngựa kia một năm thực tế ăn hết các loại cỏ và thức ăn, gia tăng linh thảo các loại, cũng cần giá trị một vạn mấy ngàn càn kim. Nuôi bò, chẳng qua là phóng đại loại giá trị này."

"Có thể nói như vậy." Vương Tông Vệ gật đầu giải thích: "Nhưng những giá này là bán cho Hoàng Phủ thị đại mục trường, chủ yếu là ở khoảng cách gần, dù sao cũng là quan hệ của chi nhánh chủ gia. Nếu bán cho vệ khác, giá cả vận chuyển sẽ khá cao, tổng thể không có lời. Bởi vậy, trước đó bán cho Hoàng Phủ thị, hoặc là tự mình chuyển hóa thành thịt và lông cừu càng có lợi hơn."

"Đồ gia sản do ba nông trang của đại mục trang chỉnh thể sản xuất, là thức ăn tiêu hao quá mức lớn của bản thân, dư thừa đều sẽ cung cấp cho Thiên Nhân Hoàng Phủ thị."

"Ha ha." Vương Thủ Triết gật đầu không thôi: "Bất luận là bán trâu bò, bán thịt trâu, hoặc lông cừu và ngựa. Giai đoạn quan trọng nhất vẫn là trồng chăn nuôi. Chỉ cần sản lượng thức ăn sản xuất đơn vị cao hơn, dinh dưỡng càng thêm phong phú. Như vậy thịt trâu, lông cừu chúng ta sản xuất, chi phí cho ngựa sẽ càng thấp."

Nhắc đến việc này, Vương Tông Vệ cũng hưng phấn lên: "Tứ thúc nói rất có lý, một ít dân du mục nói, Mục Túc thảo chúng ta mới trồng, dê bò càng thích ăn càng ngon miệng, hơn nữa sản lượng mỗi mẫu Mục Túc túc sẽ nhiều hơn bảy phần so với ban đầu."

…

Chương 89: Nước miếng! súng tán đạn!

…

Không sai, Vương Thủ Triết không hiểu ngành chăn nuôi.

Nhưng hắn rõ ràng căn bản của ngành chăn nuôi, chính là đem thực vật chuyển hóa thành thịt, sữa, lông cừu, da thuộc, kéo ngựa, chiến mã vân vân! Bởi vậy, hắn chỉ cần bắt lấy rễ, gia tăng chất lượng thức ăn giảm giá thành cơm ăn là được.

Những người còn lại tất nhiên có tộc nhân và lão mục dân đi quản lý.

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, mười năm trước bắt đầu hoài nghi tai họa năm đó, có bút tích của Thiên Nhân thế gia.

Bởi vậy khi hắn bắt tay vào điều tra đồng thời, đã bắt đầu nhắm vào nghiên cứu đặc điểm và nhược điểm sản nghiệp của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị và Thiên Nhân Lôi thị.

Cách tốt nhất để đối phó Hoàng Phủ thị là bắt tay từ tầng dưới chót của ngành chăn nuôi, đó chính là cỏ chăn nuôi mấu chốt nhất trong ngành chăn nuôi - Mục Túc Tử Hoa thảo. Thứ này không có nhiều một phần sản lượng, đối với ngành chăn nuôi đều ảnh hưởng rất lớn.

Huống hồ, mấy năm nay Vương Thủ Triết rảnh rỗi, tiến hành không ngừng nuôi trồng Mục Túc Tử Hoa Thảo với tính nhắm vào Mục Túc, đã dần dần nâng cao sản lượng đơn vị lên bảy thành, hơn nữa còn có khẩu tính thích tốt hơn.

Nếu đối phó với Lôi thị, đương nhiên là có cách đối phó với Lôi thị. Chẳng qua bây giờ chân tướng đã được vạch trần, biến cố năm đó không liên quan gì đến Lôi thị, đương nhiên chỉ có thể giữ lại thủ đoạn nhằm vào Lôi thị.

“Tông vệ, ngươi đừng cao hứng quá sớm.” Vương Lạc Đồng nghiêm mặt nói: “Con rết trăm chân chết mà không cứng, huống chi trước mắt Hoàng Phủ thị chỉ là Hoa Diệp lão tổ bị thương kiềm chế. Của cải tích lũy năm trăm năm qua của bọn họ vẫn còn, trận chiến này tất nhiên là cuộc đọ sức kéo dài.”

“Đương kim Hoàng Phủ thị gia chủ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, người này bản lĩnh không lớn, nhưng thủ đoạn quỷ mị lại không ít.” Vương Lạc Đồng tức thì có chút khinh thường, lại biểu cảm ngưng trọng nói: “Gần đây động tác nhỏ trong mấy đại mục trang của chúng ta không ít.”

“Tứ cô cô nói không sai.” Vương Tông Vệ vừa nhắc tới việc này, cũng có chút đầu óc, “Sau đầu xuân, Mục Túc Thảo mới của chúng ta phát triển thịnh vượng, cũng rước lấy rất nhiều sài lang. Đều là một đám lưu manh vô lại tán tu, bọn họ đều là phân tán hành động, rải một loại dược tán tên là bách thảo khô. Thuốc này cực kỳ ác độc, rắc xuống bách thảo khô héo, nhiều năm không có một ngọn cỏ.”

Việc này Vương Thủ Triết đã biết.

Vị trí địa lý của Tiền Mã trấn rất tốt, chính là yếu đạo giao thông giữa Trường Ninh vệ và An Viễn vệ. Bắc có An Viễn quan, nam có Tiền Mã bảo. Phía đông vượt qua một dãy núi, chính là địa bàn của Đông Hải vệ.

Chỉ có phía tây tiếp giáp với Hoàng Phủ đại mục trường của Hoàng Phủ thị, giữa hai bên không có bất kỳ bình chướng nào. Hơn nữa biên giới tiếp giáp có hai ba mươi dặm, căn bản không thể phòng ngừa bên kia thẩm thấu tới.

Trên thế giới này, tán tu không đáng tiền nhất, vì một chút lợi ích nhỏ mà có thể tùy ý mạo hiểm. Chỉ cần Hoàng Phủ thị bỏ ra tiền, có thể thuê được vô số kẻ liều mạng.

Những người đó đều bí mật hành động, mỗi lần rải xong Bách Thảo Khô thì chạy. Đợi khi cao thủ như Vương Lạc Đồng nghe tin chạy đến thì đã sớm không biết chạy đi đâu rồi.

Ánh thiên hồng mục trường, có trọn vẹn ba vạn mẫu đồng cỏ, làm sao có thể phòng được?

Khoảng thời gian này tổn thất mấy chục mẫu ruộng cỏ, không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ ghê tởm. Nhiều năm trôi qua như vậy, không những sẽ tạo thành tổn thất cực lớn cho Vương thị, cũng sẽ khiến người dân bãi cỏ hoảng sợ, rơi vào thấp thỏm.

Vương thị cũng phái đội tuần tra tộc binh, tuần phòng ở rìa bãi chăn nuôi. Mỗi đội tuần tra đều có mười người, người nào

cũng võ trang đầy đủ còn có tên nỏ.

Nhưng đại đa số tán tu đều cực kỳ láu cá, hơn nữa người dám mạo hiểm đều là kẻ có thân pháp không tệ. Mà thực lực của đội tuần tra đều rất thấp, phản ứng không theo kịp thân pháp hoa mắt của bọn họ, nỏ tiễn thường thường bắn không trúng người.

Muốn đối phó với bọn họ, chỉ có gia tướng và tộc nhân thực lực không tệ, hoặc là cũng thuê lượng lớn tán tu. Vương Thủ Triết từ trước đến nay không có hảo cảm với tán tu, dễ tạo thành cục diện thỉnh thần dễ dàng tiễn thần khó.

Mà gia tướng cùng tộc nhân vốn không đủ nhân thủ, nếu là toàn diện điều phòng Tiền Mã trấn, những địa phương còn lại sẽ thiếu nhân thủ.

"Tứ thúc ~" Vương Tông Vệ cẩn thận từng li từng tí nói: "Ta cũng đã từng tự hỏi vấn đề này, trước mắt chỉ có hai phương án, một là mượn điều động gia tướng và tộc nhân của các gia tộc còn lại, nhưng đây là một quá trình đối kháng lâu dài, có lẽ mười năm hai mươi năm, chung quy cũng không phải là kế lâu dài."

"Thứ hai, có thể hấp thu một ít tán tu không? Ta biết Tứ thúc ngài bị rắn cắn, thiếu tín nhiệm đối với tán tu. Nhưng chúng ta chỉ cần có liên quan lợi ích với bọn họ là được."

"Tứ ca ca, Tông Vệ nói không sai." Vương Nhược Đồng cũng gián ngôn nói: "Quả thật, đại bộ phận tán tu đều là kẻ đầu đường xó chợ. Nhưng cho đủ giá và cơ duyên, bọn họ vẫn nguyện ý mạo hiểm liều mạng. Ngoài ra, chúng ta cũng có thể thông qua chiêu mộ số lượng lớn tán tu làm việc, tiến hành quan sát và khảo hạch lâu dài với bọn họ, nếu thật sự có người quá cứng, vẫn có thể dần dần nhét vào gia tướng, hoặc là hệ thống khách khanh."

Vương Thủ Triết vừa uống trà, vừa trầm ngâm suy nghĩ, kiến nghị của Nhược Đồng và Tông Vệ đều xuất phát từ thực tế. Cục diện Vương thị gặp phải trước mắt, là địa bàn và tài phú mở rộng cực nhanh, nhưng tộc nhân và gia tướng không theo kịp.

Xuất phát từ trải nghiệm của Lưu thị và Triệu thị, Vương Thủ Triết rất không tín nhiệm đối với tán tu. Nhưng thuê tán tu với diện tích lớn, từ đó chọn ra một số người có chất lượng tốt làm khách khanh là được.

"Nhược Đồng, lúc này giao cho ngươi đi thử vận hành." Vương Thủ Triết suy nghĩ một lát rồi nói: "Đối với tán tu, cho dù là hợp tác lợi cũng không thể kiếm chút chó mèo vào. Nguy cơ trước mắt này, Vương thị chúng ta cũng có cách giải quyết. Các ngươi nhìn xem, đây là trong phòng nghiên cứu khoa học của chúng ta, vũ khí mới được phát minh ra lúc trước!"

Vương Thủ Triết nói xong, quệt một cái lên nhẫn trữ vật, trong tay liền có thêm một cây quái vật hình thù quái dị, kết cấu của nó có chút giống súng, nhưng chỗ ống có hình cái loa mở miệng.

"Tứ thúc ~ đây là loại vũ khí gì?" Tinh thần Vương Tông Vệ chấn động, hắn biết Tứ thúc từ trước đến giờ xuất thủ bất phàm.

"Vào trong viện kiểm tra một chút là được." Vương Thủ Triết dẫn theo Tông Vệ và Nhược Đồng, vào trong viện, dặn dò gia tướng tìm một ít cọc gỗ đặt sẵn.

Sau đó giơ súng tán đạn lên, ngay cả nhắm chuẩn cũng không có, tùy ý khai súng về hướng đó.

"Oanh!"

Giống như điện chớp tiếng sấm rền, vô số cương châu nhỏ vụn bày ra hình cái loa khuếch tán phun ra, bao phủ mấy cọc gỗ ngoài mấy trượng vào trong. Mấy cái cọc gỗ cũng bị oanh bay ngược ra ngoài, phía trên phân bố rất nhiều cái hố lồi lõm.

"Cái này…" Con ngươi Vương Lạc Đồng căng thẳng, bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc. Tu vi của nàng bây giờ đã bước vào Luyện Khí cảnh tầng tám, cũng có thể gọi là một tiểu cao thủ.

Nhưng nàng lại phát hiện, nếu như nàng đứng gần một chút, e rằng vận dụng thân pháp Liễu Tự đến mức tận cùng cũng rất khó trong nháy mắt thoát khỏi phạm vi công kích của súng tán đạn.

“Ta đã mang đến một trăm khẩu súng tán đạn này.” Vương Thủ Triết nói: “Cũng mang theo mười tộc binh đã được huấn luyện, để cho bọn họ mang theo đội tuần tra cùng huấn luyện và phòng địch, sẽ có lực uy hiếp cực lớn với tán tu.”

“Tứ thúc, vũ khí này cũng thật đáng sợ sao?” Vương Tông Vệ lau mồ hôi lạnh nói: “Nếu là một đội tộc binh tuần tra cùng bắn, chỉ sợ Luyện Khí cảnh cao giai tới cũng phải chết không thể nghi ngờ.”

“Cũng chưa đến mức quá đáng sợ.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Dưỡng độ súng tán đạn này có uy lực không tệ, tộc binh bình thường rất nhanh có thể lên tay, có thể tạo thành uy hiếp rất lớn đối với tu sĩ Luyện Khí cảnh bình thường. Nhưng khuyết điểm cũng không ít, đánh một phát phải lắp đầy thuốc nổ và thuốc nổ đen và các loại thép khác.”

Thân là một người xuyên việt, làm sao Vương Thủ Triết có thể không động não với súng ống? Có điều độ khó khi chế tạo súng cũng không nhỏ, đầu tiên là hỏa dược. Điểm này còn tốt, dù sao trên thế giới này luyện đan sư hưng thịnh, đã sớm phát minh ra hỏa dược.

Nhưng bình thường hỏa dược đều dùng trong lò luyện đan, cùng với khai khoáng. Nghe nói cũng có luyện khí sư thử chế tạo nó thành súng, nhưng không bao lâu đã từ bỏ, chủ yếu là uy lực quá nhỏ.

Đến lúc đó Vương Thủ Triết cũng muốn lập tức làm ra các loại vũ khí như súng bắn tỉa viễn siêu, nhưng bất kỳ một trang bị công nghệ cao nào, trước đó cần rất nhiều khoa học kỹ thuật. Súng ống tốt nhất định phải dùng đến một chiếc xe ngựa tinh vi, mà trong phòng nghiên cứu khoa học của Vương thị, trước mắt chỉ bắt đầu nghiên cứu sàng thủy lực sơ cấp.

Bởi vậy, chỉ có thể làm bình tán đạn đơn giản cho tộc binh dùng, đề cao sức chiến đấu tầng dưới chót.

Về các khoa học kỹ thuật như máy hơi nước, Vương Thủ Triết cũng đã sớm muốn làm, nguyên lý thoạt nhìn vô cùng đơn giản, những thợ thủ công trong phòng nghiên cứu cũng đều hiểu nguyên lý, nhưng trong quá trình nghiên cứu phát minh thực tế, mỗi bước đều là một con đường tắt.

Phỏng chừng không có mấy chục năm, rất khó làm ra máy hơi nước sơ cấp.

Về phương diện nghiên cứu, rất nhiều thứ cần rất nhiều thời gian để bù đắp và tích lũy.

Cho dù là một viên cương châu nho nhỏ, muốn sản lượng cũng vô cùng khó khăn.

Trong bình tán đạn dùng chỉ có thể coi là thiết châu, dễ rỉ sét không nói, còn đều có hình thù kỳ quái lớn nhỏ không đều. Chỉ vì công nghệ sản xuất vô cùng đơn sơ, đều là thông qua đem sắt hòa tan thành tương phun ra ngoài, thông qua không khí và nước lạnh mà nhanh chóng chế tạo thiết châu, chất lượng tổng thể có thể tốt mới gặp quỷ.

Chỉ có chọn ra kích cỡ thích hợp, sau đó công tượng lại tinh tế mài giũa mới có thể dùng ở trong trục trục của lăn châu.

Còn lại đại bộ phận cương châu, chỉ có thể dùng để làm đạn bắn.

Hơn nữa dưới tình huống thiếu rất nhiều nền tảng công nghiệp, cho dù một trăm cây súng tán đạn đơn sơ kia, bởi vì cần nghiên cứu phát minh kỹ thuật, cũng hao phí không ít thời gian và tiền tài của thợ thủ công.

Trung bình, giá trị mỗi một nhánh đã vượt qua mười càn kim.

Giá tiền này cũng có thể mua một con chiến mã ưu chất, hoặc là hai thị nữ tiểu cô nương tư sắc không tệ.

Lợi ích duy nhất là có thể bù đắp chỗ thiếu hụt chiến lực tầng dưới chót của Vương thị. Cùng với giúp súng ống tiếp sau, củng cố một chút tri thức kỹ thuật trụ cột.

…

Rất nhanh, nhân thủ tộc binh mà Vương Thủ Triết mang đến đã dung nhập vào trong đội tuần tra của mục trường. Những thành viên còn lại của đội tuần tra, sau khi trải qua huấn luyện đơn giản, cực kỳ nhanh chóng nắm giữ bình tán đạn.

Thứ này còn đơn giản hơn nỏ, chỉ cần bóp cò theo một hướng đại khái là được, nhưng sau khi bắn xong, lại lắp vào thì vô cùng phiền toái.

Thời gian lại vội vã trôi qua hơn mười ngày.

Theo xuân ý càng đậm, hai trận mưa xuân rơi xuống.

Ba vạn mẫu cỏ chăn nuôi ở bãi chăn nuôi Thiên Hồng, đã cỏ thơm mọc um tùm cực kỳ khả quan, giống như cỏ chăn nuôi "vô biên vô ngần", cùng bầu trời xanh lam làm nổi bật lên lẫn nhau, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Vương Phượng!

Là một thiếu nữ gia tướng mười bảy tuổi, tổ tông mấy đời đều là xuất thân gia tướng trung thành và tận tâm của Vương thị. Hơn nữa từ nhỏ đã có tư chất hạ phẩm Bính đẳng, bởi vậy từ nhỏ đã được gia tộc Vương thị tỉ mỉ bồi dưỡng.

Tiêu chuẩn đãi ngộ bồi dưỡng của nàng gần như là tham khảo đệ tử trực mạch của Vương thị, còn được cho phép tu luyện các công pháp gia truyền như Vương thị Huyền Nguyên quyết.

Mà từ nhỏ nàng cũng cố gắng, chẳng những tốc độ tu luyện nhanh, thành tích trong Tộc Học cũng rất tốt.

Nàng lúc này, mặc một thân da thú mềm mại lại phòng ngự không tầm thường, dưới hông cưỡi con ngựa đầu to màu đỏ thẫm, phía sau lưng áo choàng phần phật, ngược lại là một bộ dáng anh tuấn không tầm thường.

Phía sau nàng còn đi theo tám tộc binh lựa chọn kỹ càng, bọn họ đều vũ trang hạng nặng, trên lưng còn mang theo bình tán đạn phối phát gần đây.

Một ngày này, như thường ngày phong hòa nhật lệ.

Vương Phượng suất lĩnh đội tuần tra mục trường này, đang chấp hành nhiệm vụ tuần tra an toàn, chủ yếu đuổi đối tượng mục tiêu đều là tán tu đến từ hướng Hoàng Phủ đại mục trường.

Theo lý thuyết, bình thường những tán tu kia đến quấy rối đều là thừa dịp bóng đêm mà đến, liền trở về. Ban ngày ban mặt, trừ phi có chỗ dựa đặc thù, nếu không quả quyết không dám tới tìm chết.

Mộ Dung huynh đệ.

Chính là một đôi huynh đệ có tiếng tăm lừng lẫy trong quần thể tán tu.

Bọn họ chưa đủ bốn mươi tuổi, lại có tu vi Luyện Khí cảnh tầng bảy, đặt ở trong tán tu đã xem như người nổi bật. Quan trọng nhất là đôi huynh đệ này từng có kỳ ngộ đặc thù, có một loại thân pháp đặc thù, tên là Cương Phong Thiểm.

Một khi thi triển phương pháp đứng dậy, tốc độ như cương phong thiểm điện cực nhanh, đừng nói tán tu cùng đẳng cấp, dù là cao nhất hai giai cũng không đuổi kịp bọn họ. Mấy tháng trước, bọn họ đã tới Thiên Hồng mục trường quấy rối.

Còn trêu đùa Vương Lạc Đồng có tu vi cao hơn.

Mặc dù tu vi của Vương Lạc Đồng đạt tới Luyện Khí cảnh tầng tám, lại tinh tu qua gia truyền thân pháp "Liễu Nhứ thân pháp", nhưng mà thân pháp Liễu Nhứ chú ý hơn là mờ ảo bất định khó có thể nắm bắt, rất có hiệu quả khi đối mặt chiến đấu.

Nhưng nếu dùng vào trong truy đuổi, tốc độ so với cương phong lóe lên còn nhanh hơn rất nhiều.

Một ngày này, bọn họ trắng trợn vượt qua biên giới, là tình báo cho thấy Vương Thủ Triết đã rời đi. Mà lão tổ Linh Đài cảnh Vương Tiêu Hàn trấn thủ Tiền Mã trấn cũng sẽ bị tán tu Linh Đài cảnh Hoàng Phủ thị tiêu phí mời tới kiềm chế lại.

Mục tiêu của bọn họ không phải là phá hoại mấy chục mẫu ruộng đơn giản như vậy, mà là chuẩn bị đả thương một đám mục nông đã bắt đầu cắt cỏ cây, tạo ra khủng hoảng cho Thiên Hồng mục trường, khiến lòng người mục nông hoang mang không còn tâm tư lao động.

Cùng hành động với bọn họ còn có sáu bảy nhóm tán tu. Chỉ có điều Mộ Dung huynh đệ bị coi là chủ lực hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay tại biên giới mấy vạn mẫu bãi chăn nuôi, Mộ Dung huynh đệ và đội tuần tra của Vương Phượng không hẹn mà gặp.

"Hắc hắc hắc, không ngờ là tiểu nương tử xinh đẹp kia." Mộ Dung huynh đệ đối mặt với đội tuần tra vậy mà không lùi mà tiến tới, định dựa vào thân pháp lợi hại để trêu đùa một trận.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, nỏ tiễn bình thường muốn bắn trúng bọn họ thì độ khó rất lớn, hơn nữa từ trước đến nay tiến thối tự nhiên.

Hai người thi triển thân pháp, giống như một cơn gió trong đồng ruộng, tốc độ bạo phát còn nhanh hơn tuấn mã, đồng thời còn kèm theo tiếng cười hắc hắc hắc tà: "Vương Phượng tiểu nương tử, chúng ta lại gặp mặt. Đến đây, cùng Mộ Dung gia ca ca chơi đùa!"

"Mộ Dung huynh đệ!"

Vương Phượng vẻ mặt ngưng trọng, tức giận nói: "Các ngươi quả nhiên là to gan lớn mật, đắc tội Vương thị ta như thế, không sợ Vương thị ta trả thù sao?"

"Hì hì, trả thù?" Mộ Dung huynh đệ nhanh chóng tiếp cận, trắng trợn đứng ở trước đội tuần tra mấy trượng, cười quái dị không ngừng nói: "Vương thị các ngươi có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một tiểu bá chủ của Trường Ninh vệ mà thôi. Nhiệm vụ lần này, huynh đệ chúng ta có thể lấy được hai ngàn càn kim. Sau đó, trời đất bao la, nơi nào không thể đi?"

Đây chính là lý do vì sao từ trước đến nay Vương Thủ Triết không thích tán tu, bọn họ không có căn cơ, tâm niệm đều là suy nghĩ cùng lắm thì lão tử đi nơi khác lăn lộn, làm sao có thể tin?

…

Chương 90: Hoàng Phủ bị thua! Ba năm sau! Chuyển cơ!

…

Sắc mặt Vương Phượng có chút khó coi, những tán tu không có gia tộc này cũng quá ghê tởm, chỉ cần có tiền kiếm chuyện gì cũng làm được.

Ngay lập tức, nàng lạnh giọng trách mắng: "Hai ngàn càn kim là không ít, nhưng vì thế mà mất đi tính mạng lại không đáng giá. Xem ở trên phần các ngươi trước kia chưa từng giết người, ta khuyên các ngươi nhanh chóng rời đi, đừng làm pháo hôi của Hoàng Phủ thị nữa."

Nào có thể đoán được, Mộ Dung huynh đệ nghe vậy căn bản cũng không sợ, ngược lại còn cười ha ha giống như đùa cợt.

Đệ đệ Mộ Dung Trực nói với ca ca: "Ca, dù sao hôm nay là nhiệm vụ cuối cùng. Không cần cố kỵ nhiều như trước nữa, sợ đắc tội chết Vương thị. Không bằng dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong…" Trong lúc nói chuyện, hắn không ngừng cười âm hiểm nhìn chằm chằm vào Vương Phượng: "Tiểu nương này da dẻ trắng trẻo, còn là con non, hôm nay tiện nghi cho huynh đệ chúng ta."

"Có lý." Ca ca Mộ Dung Chính cũng cười quái dị: "Vậy trước khi đi, phải đắc tội với Vương thị một phen."

Khuôn mặt Vương Phượng đen lại, tức giận bay lên trong lồng ngực nàng, tháo cường cung bên hông xuống, giương cung cài tên, hưu hưu hưu chính là một chiêu Liên Châu tiễn pháp.

Ba mũi tên xếp theo hình tam giác bắn tới, bao phủ Mộ Dung Chính vào bên trong.

Tiễn pháp của nàng xuất chúng, rõ ràng đã trải qua một phen khổ công. Nhưng mà Mộ Dung huynh đệ tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, chỉ thấy thân hình Mộ Dung Chính nhoáng một cái, nhanh như gió bão lướt qua.

Ba mũi tên đồng loạt thất bại!

“Đệ đệ, cùng tiến lên, giết hết những tộc binh kia.” Mộ Dung Chính cười quái dị không ngừng nói: “Bắt lấy cô bé này, huynh đệ chúng ta thoải mái một chút.”

Vừa dứt lời, hai người cùng nhau giết tới gần, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía các tộc binh.

Vương Phượng biến sắc, vội vàng hạ lệnh: “Bắn!”

Trên thực tế nàng còn chưa bắt đầu hạ lệnh, các tộc binh mắt thấy không đúng, đã theo bản năng lấy ra súng tán đạn đã huấn luyện mấy ngày nay.

Tốc độ của Mộ Dung huynh đệ cực nhanh, dường như còn nhanh hơn đám hung thú kia, chỉ có thể nhìn thấy một lớp mà thôi. Nhưng như vậy đã đủ rồi, tộc binh trải qua một thời gian huấn luyện đã thuận tay nhìn về phía đó, sau khi xác định phương hướng thì trực tiếp khai súng theo lời.

“Rầm rầm rầm!”

Liên tiếp thanh âm giống như sấm rền vang lên, ánh lửa từ súng tán đạn bắn ra bốn phía, vô số viên cương châu như thiên nữ tán hoa bao phủ phía trước.

Tiếng thương vang lên mãnh liệt, Mộ Dung huynh đệ bị dọa cho thân hình hơi cứng lại, sau đó trên mình rực lên những đóa huyết hoa dày đặc. Lực xung kích của phun ra, cả hai bị đánh bay đi hơn trượng.

Đùa à, mặc dù những viên châu thép này chỉ lớn cỡ ba bốn milimet nhưng số lượng lại rất nhiều. Mà loại bình tán đạn này không chính xác thì lại là vũ khí sắc bén cận chiến.

Tám cái bình phun ra, hình thành màn đạn pháo bằng thép cực kỳ đáng sợ.

Uy lực như vậy, ngay cả Vương Phượng cũng giật mình. Lúc trước huấn luyện đều là từng cái súng nổ. Nhưng không ngờ, tám người cùng nhau bắn uy lực lại đáng sợ như thế.

Điểm lợi hại nhất của chúng nằm ở chỗ, diện tích bao phủ rất lớn, tu sĩ Luyện Khí cảnh rất khó tránh né.

Thậm chí Vương Phượng thậm chí cũng đã sẵn sàng phát tín hiệu, liều mạng.

Mộ Dung huynh đệ cực kỳ khó chơi cứ ngã như vậy? Không đúng, bọn họ còn sống, cho dù mỗi người đều trúng mấy chục viên bi thép, bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không mất mạng, bọn họ bắt đầu rên rỉ, giãy dụa muốn bò dậy.

Người đâu, đi lên trói bọn họ lại." Vương Phượng cắn răng, ác độc nói: "Trước tiên chọn đứt gân tay gân chân, sau đó trói lại."

"Vâng, thưa Vương Phượng tiểu thư."

Mấy tộc binh giật mình, cảm giác hưng phấn biến mất rất nhiều. Vội vàng xuống ngựa rút đao, đánh gãy gân tay gân chân của Mộ Dung huynh đệ, sau đó lại trói gô bọn họ lại.

"Vương Phượng, ngươi chết không yên lành." Mộ Dung huynh đệ thống khổ mà phẫn nộ, nhục mạ: "Con tiện nhân nhà ngươi, thủ đoạn ác độc như vậy, ngươi…"

Không đợi bọn họ mắng chửi hai câu, miệng đã bị nhét vải rất chặt, nói không ra lời.

"Hừ!" Đây là lần đầu tiên Vương Phượng hung tàn làm việc như vậy, chỉ lạnh lùng nói: "Đúng là hai tên vô sỉ không biết xấu hổ, nếu đã muốn giết chúng ta, nếu dám đối đầu với Vương thị ta thì phải chuẩn bị chết đi. Phân ra hai người, áp giải bọn họ về bãi chăn nuôi giam lại, những người còn lại nạp súng tán đạn, tiếp tục tuần tra với ta. Đám tán tu ngày hôm nay sẽ cho bọn họ một người thua một người."

Kỳ thật, tuy uy lực của súng tán đạn không tệ nhưng khuyết điểm cũng rất chí mạng. Có thể sinh ra chiến quả như vậy cũng bởi vì những tán tu kia thiếu hiểu biết về súng tán đạn.

Nếu như một khi quen thuộc súng tán đạn, liền có thể phát triển ra rất nhiều chiến thuật mang tính nhắm vào, ví dụ lợi dụng cường cung tấn công từ xa, hoặc là âm thầm tiềm sát, hoặc là trang bị phòng ngự vân vân.

Nhưng một khi bọn họ biết đội tuần tra có súng tán đạn thì ít nhất cũng không dám không kiêng nể gì nữa. Dù sao trong đội tuần tra chỉ cần có một gia tướng hoặc cao thủ cấp bậc tương ứng sẽ hình thành lực chiến đấu hữu hiệu.

Tuy rằng tán tu có can đảm mạo hiểm, nhưng xét đến cùng vẫn là tiếc mạng.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Đội tuần tra tương tự như Vương Phượng suất lĩnh, nhưng xa xa không chỉ một nhánh. Rất nhanh, các nơi đều vang lên tiếng thương hỏa. Dưới tình huống những tán tu vô tri cùng quá mức sơ ý, chiến quả Vương thị lấy được là đáng mừng.

Bất quá, ngoại trừ một tán tu Luyện Khí cảnh tầng bốn bị trực tiếp đánh chết, còn lại đều chỉ là trọng thương. Mặc dù tu sĩ Luyện Khí cảnh kém xa Linh Đài cảnh, nhưng sinh mệnh lực của mỗi người ngoan cường, tuyệt không phải người bình thường có thể so sánh được.

Một lần hành động mà Hoàng Phủ thị trù tính hồi lâu đã bị súng tán đạn của Vương Thủ Triết triệt để đánh tan, tổng cộng mười lăm tán tu bị bắt hoặc giết.

Điều khiến Vương Lạc Đồng căm hận nhất chính là Mộ Dung huynh đệ. Nàng cảm thấy hứng thú với thân pháp của Mộ Dung huynh đệ nên bắt giam bọn họ để thẩm vấn.

Thân là thế gia, tự nhiên cũng có quy củ của thế gia. Dưới tình huống bình thường, thế gia là không cho phép tùy ý ra tay khi nhục đối với tán tu, nếu như đối phương phạm tội bị bắt được về, có lẽ phải giao cho quan phủ xử trí.

Nhưng Vương thị là cường hào địa phương, cũng có nghĩa vụ và quyền lực trấn thủ một phương. Một khi tán tu nào đó gây án trên địa bàn thế gia, chỉ cần có chứng cứ, cho dù là giết, quan phủ cũng chỉ nhắm mắt một cái.

Tán tu mà Vương Lạc Đồng đối phó cũng không phải một hai người, cộng thêm phương pháp khoa học truyền thụ cho thủ đoạn tra tấn bức cung của Vương Thủ Triết, nàng cũng coi như là một cao thủ trong phương diện tra tấn.

Rất nhanh, bọn họ đã đánh không lại tra tấn, thừa nhận tất cả tội ác.

Một khi xác thực hành vi phạm tội của bọn họ, chỉ cần bọn họ vẫn sẽ khó đi trong phạm vi Đại Càn nửa bước, dù sao văn thư truy bắt của Đại Càn sẽ thông báo cho mỗi một quận mỗi một vệ.

Sau đó, Vương Lạc Đồng coi đây là điều kiện, bảo bọn họ giao ra thân pháp Cương Phong Thiểm. Vương Lạc Đồng ở

trước mặt gia tướng của mấy tộc nhân, dùng danh nghĩa của Vương Thủ Triết lập lời thề chỉ cần bọn họ giao ra Cương Phong Thiểm, đồng ý để quan phủ áp giải rời khỏi Lũng Tả quận, đặc xá tội ác của bọn họ.

Cuối cùng, Mộ Dung huynh đệ vì mạng sống mà sụp đổ.

Bọn họ nói ra một địa điểm bí mật của mình, bên trong có giấu cương phong thi triển thân pháp cùng với một ít tài vật bọn họ tích góp nhiều năm. Song phương ước định, sẽ để lại cho bọn họ một ngàn càn kim.

Vương Lạc Đồng phái người đi lấy đồ trong bí mật tàng bảo địa về, kiểm kê sơ qua, phát hiện ngoại trừ cương phong thiểm thân pháp ra còn có một số công pháp cơ bản và công pháp hạ phẩm lộn xộn khác.

Ngoài ra, còn có chừng ba ngàn mấy trăm càn kim.

Sau khi nhận được chỗ tốt này, Vương Lạc Đồng liền chiếu theo hiệp định, để lại cho bọn họ năm trăm càn kim, cũng để cho tuần phòng doanh của phủ Thành Thủ tiếp quản, thông qua con đường của quan phủ đày bọn họ đến quận khác.

Đây chính là một thế gia có truy cầu khác với tán tu. Vương Lạc Đồng đã thề sẽ đáp ứng bọn họ, cho dù phẫn hận bọn họ đến đâu cũng sẽ không vi phạm lời thề của mình.

Bởi vì thứ như lời thề vi phạm một lần sẽ có lần thứ hai, sẽ có lần thứ ba. Mà tộc nhân và gia tướng cũng sẽ mất đi tín nhiệm đối với ngươi.

Trong số những tán tu còn lại, Vương Lạc Đồng chọn mấy tên bình thường làm nhiều việc ác giết ngay lập tức.

Cũng ở biên giới Hoàng Phủ Đại mục trường dựng lên cọc gỗ, buộc thi thể của bọn họ ở phía trên.

Lấy cảnh cáo tán tu bán mạng cho Hoàng Phủ thị, trước khi hành động đều suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc có chọc nổi Vương thị hay không? Tán tu còn lại, sau khi lưu lại chứng cứ khẩu cung, thống nhất do Tiền Mã Trấn Thủ Sứ đưa đi thành thủ phủ, chính nhi bát kinh do quan phủ xử trí.

Có được cương phong lách mình, đầu tiên là lật một cái, chợt cảm thấy bản thân pháp này thập phần huyền diệu, so với tuyệt

học tuyệt học Liễu Nhứ thân pháp không kém bao nhiêu, hiển nhiên là một quyển "Trung Phẩm thân pháp" hiếm có.

Cũng đừng xem thường hai chữ trung phẩm, đa số thế gia của Trường Ninh vệ đều không có công pháp truyền thừa trung phẩm, hoặc là chỉ có một hai môn thân pháp hoặc là chiến pháp. Về phần truyền thừa thượng phẩm của gia tộc, ngay cả Bình An Vương thị cũng không có.

Hơn nữa cương phong thiểm này, đối với vận dụng thân pháp cùng kỹ xảo phát lực huyền khí hoàn toàn bất đồng với thân pháp Liễu Nhứ, nếu là học thêm một môn thân pháp trung phẩm, có thể cho chiến thuật càng thêm linh hoạt đa biến.

Dù sao không phải mỗi người đều phù hợp với Liễu Tự thân pháp, cũng có thể cho tộc nhân nhiều một lựa chọn.

Điều khiến Vương Lạc Đồng để ý nhất là giới thiệu hạng nhất trong cương phong thi triển thân pháp, nếu người có "huyết mạch cương phong" tu luyện thân pháp này có thể làm ít công nhiều uy lực càng mạnh.

Mà trong gia tộc, vừa lúc có một Vương Tông Xương huyết mạch Ô Phong, nếu hắn học thân pháp này chắc chắn là như hổ thêm cánh.

Bởi vậy, sau khi nhận được "Cương Phong Thiểm", Vương Lạc Đồng ghi lại sơ lược một lần, liền lập tức mời Tiêu Hàn lão tổ tới, mời ông ta trước tiên đưa về gia tộc.

Đến lúc này, Vương thị có thêm một môn thân pháp trung phẩm không tầm thường, cũng tích lũy thêm một cọc nội tình.

…

súng tán đạn xuất hiện đã làm tan rã chiến thuật buồn nôn Hoàng Phủ thị lợi dụng tán tu không ngừng quấy rối. Không có tán tu nào dám tùy ý đến bãi chăn ngựa trước quấy rối.

Cho dù Hoàng Phủ thị đã nghiên cứu ra, chiến thuật nhằm vào súng tán đạn như thế nào cũng vô dụng. Đám tán tu đều bị thủ đoạn lôi đình của Vương thị làm cho sợ hãi.

Nhưng mà giờ này khắc này, Hoàng Phủ thị lại không có cách nào phái tộc nhân cùng gia tướng, trực tiếp đi Tiền Mã trấn

quấy rối. Dù sao lúc này Hoàng Phủ thị, thương thế của lão tổ tông vẫn là vấn đề lớn.

Một khi khai chiến toàn diện với Vương thị trên mặt ngoài, đừng nói thành thủ phủ tất nhiên không đáp ứng, cho dù có thể khiến liên minh Vương thị hay không vẫn là vấn đề.

Như thế, trên biên cảnh Hoàng Phủ Đại mục trường cùng Tiền Mã trấn, yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh vừa rồi, trọn vẹn yên tĩnh ba năm!

Ba năm nay, Hoàng Phủ thị đặt toàn bộ tinh lực vào chuyện làm sao trị liệu lão tổ.

Chiến thuật này cũng không sai, bởi vì chỉ cần chữa khỏi cho lão tổ, Hoàng Phủ thị liền có thể hoàn toàn thoát khỏi khốn cục.

Chỉ tiếc.

Thương thế của Hoàng Phủ Hoa Diệp cực kỳ phức tạp, cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh tinh thông y thuật trị liệu đều rất vất vả. Mà Trường Xuân thượng nhân đối với thương thế có tính nhắm vào hắn nhất vẫn luôn bế quan.

Cho dù Hoàng Phủ thị nhiều mặt xin giúp đỡ, cuối cùng cũng không thể nhìn thấy Trường Xuân thượng nhân.

Hoàng Phủ Hoa Diệp tâm ý nguội lạnh, một lần nữa về tới Trường Ninh vệ.

Lúc này Hoàng Phủ thị đã hoàn toàn khác với Hoàng Phủ thị hăng hái mấy năm trước. Những năm gần đây, khắp nơi nhờ người cầu y, cùng với mua không ít đan dược để khống chế thương thế và bệnh tình của Hoàng Phủ Hoa Thiên.

Điều này khiến cho áp lực tài vụ của Hoàng Phủ thị càng ngày càng căng thẳng.

Họa Sương chính là, mục trang của Tiền Mã trấn đột nhiên xuất hiện, trong thời gian ba năm ngắn ngủi đã có chút quy mô, bọn họ thuần túy dùng thủ đoạn thương nghiệp tiến hành đọ sức với Hoàng Phủ thị đại mục trường.

Bởi vì thịt và lông dê sản xuất trong ba đại mục trang của Tiền Mã, không những chất lượng tốt hơn một chút, giá cả cũng

giảm rồi lại hạ xuống, không ngừng xâm chiếm thị trường vốn có của Hoàng Phủ thị.

Bức bách Hoàng Phủ thị cũng không thể không tiến hành hạ giá bán, để cướp đoạt thị trường. Ngay từ đầu Hoàng Phủ thị còn có thể ngăn cản một phen, dù sao quy mô bãi chăn nuôi trấn Tiền Mã hơi nhỏ, hơn nữa Vương thị cũng không giỏi về ngành chăn nuôi.

Nhưng ba năm qua đi, Vương thị đã hạ giá sản phẩm chăn nuôi xuống sáu phần! Trực tiếp đâm vào ngực Hoàng Phủ thị.

Nếu Hoàng Phủ thị hạ xuống theo, sẽ tiến vào giai đoạn tiêu thụ lỗ vốn, mỗi khi bán nhiều một chút sẽ thiệt hơn một chút. Nhưng nếu không giảm, thị trường sẽ bị Vương thị cướp đoạt, sản phẩm chăn nuôi của Hoàng Phủ thị sẽ bị đập vào trong tay.

Chiến thuật giá cả đẫm máu mà trực tiếp thô bạo như vậy, sắp bức điên Hoàng Phủ thị. Bọn họ vì bảo toàn một nửa thị trường, không thể không hạ giá lần nữa.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp lấy lại sức, Vương thị đã tuyên bố gia tăng ngành chăn nuôi cho gia súc, cũng cổ vũ các tiểu thế gia Trường Ninh vệ trồng cỏ nuôi súc vật, Vương thị sẽ thu mua với giá cao.

Giá cả này, ngay cả Thiên Nhân Lôi thị cũng động lòng, chuyển một số ruộng tốt sản lượng khá thấp để trồng Mục Túc Thảo mà Vương thị cung cấp.

…

“Vương Thủ Triết chết tiệt! Còn có những tiểu gia tộc mượn gió bẻ măng kia cũng đáng chết! Thiên Nhân Lôi thị chết tiệt!” Trong thư phòng, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn bành một tiếng, đập vỡ chén trà.

So với mấy năm trước, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hôm nay vậy mà già đi rất nhiều, trong tóc nhiều thêm rất nhiều màu hoa râm.

“Gia chủ bớt giận.” Lão quản gia vội vàng tiến lên an ủi: “Có câu là hắn điên cuồng mặc hắn, gió mát phất núi. Kế sách hiện giờ, vẫn phải nghĩ biện pháp trị thương cho lão tổ tông.”

“Trị thương trị thương.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nổi giận nói: “Chúng ta có thể đi đâu trị thương? Chỉ là viết thư cho chủ mạch, bọn họ cũng chỉ là giả mù sa mưa cho mấy vạn càn kim rồi đuổi chúng ta đi, thật sự cho rằng chúng ta là ăn mày rồi.”

“Gia chủ, dẫu sao chúng ta cũng đã tách khỏi chủ mạch hơn năm trăm năm.” Lão quản gia bất đắc dĩ nói: “Tộc nhân lúc trước có quan hệ và tình cảm cũng đều chết sạch từ lâu rồi. Ngay cả Tử Phủ lão tổ ở chủ mạch cũng không phải là người năm đó. Có câu là khi chúng ta phong quang, giúp đỡ lẫn nhau thì tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng gặp nạn, phải cho bọn họ tiêu phí khí lực thật lớn để giúp đỡ, chỉ sợ… tình cảm không đủ.”

“Thế đạo chính là như thế, dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Lão quản gia cảm khái trong lòng, chẳng lẽ thật sự là báo ứng? Nhớ ngày đó, chính là bởi vì bút tích của Hoàng Phủ thị, làm cho Bình An Vương thị cũng rơi xuống tầng chót, cuộc sống trôi qua cực khổ.

Bây giờ, lại là vì sự quật khởi và trả thù của Bình An Vương thị, khiến Hoàng Phủ thị cũng được nếm mùi vị này.

Mấy năm nay Hoàng Phủ thị vì trị thương cho lão tổ tông, cùng với chiến tranh thương nghiệp đối kháng Vương thị, không thể không bán đi rất nhiều tài sản cố định, cũng giải tán rất nhiều gia phó.

Thế cho nên chủ trạch Hoàng Phủ thị to như vậy, hiện giờ trở nên quạnh quẽ. Môn đình đại môn, càng là sắp “xám tàn” rồi!

Ngay khi trong lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tràn đầy uất ức, sinh ra một ý nghĩ có nên liều mạng với Bình An Vương thị hay không, một gã hạ nhân vội vàng tới đây bẩm báo: “Gia chủ, khởi bẩm gia chủ.”

“Khốn kiếp!” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sắc mặt phát lạnh, tức giận đến mức sát tâm đột nhiên nổi lên: “Ngươi hoang mang rối loạn như thế còn ra thể thống gì?”

Hạ nhân kia vừa lăn vừa bò đi tới, run rẩy móc ra một vật: “Cửa ra vào có người cầu kiến, sau khi nói tín vật này giao cho gia chủ ngài, ngài sẽ đích thân đi nghênh đón hắn.”

Hỗn!

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn còn chưa mắng xong, lão quản gia đã nói: “Gia chủ tạm thời bớt giận, xem một chút cũng không sao.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cố nén sát tâm, cầm vật đó nhìn kỹ, bỗng dưng hắn đứng lên, đôi mắt lấp lánh bất định.

Hay là… Hắn tới rồi?

Sao hắn lại đến vào lúc này? Chẳng lẽ…

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn âm tình bất định, giống như đang do dự. Nhưng vừa nghĩ đến cục diện hiện giờ của Hoàng Phủ thị, lập tức, hừ lạnh nói: “Đã như vậy, cũng đừng trách Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ta tâm ngoan.”

…

Chương 91: Tranh Phong! Thích khách chi đạo!

…

Gần như cùng lúc đó.

Trong diễn võ trường của Bình An Vương thị.

Hai gã thanh niên đang luận bàn, nam tử tuổi hơi lớn một chút, mặc trang phục huyền võ màu xanh, từng chiêu từng thức kiếm pháp nhìn như đơn giản, lại lộ ra một cỗ lực đạo cổ xưa nặng nề.

Mà một tên thanh niên áo đen khác, thân pháp khi thì nhanh như gió, khi thì lại phiêu mị bất định, chiêu thức kiếm pháp càng giống như cuồng phong mưa rào trút xuống đối thủ của hắn.

Nhưng mặc cho chiêu thức của hắn hoa lệ đến đâu, cũng khó có thể phá vỡ phòng ngự của đối thủ.

“Keng keng keng!”

Trường kiếm tinh cương của hai người không ngừng giao kích, phát ra tiếng tinh thiết leng keng leng keng.

Sau nửa nén hương.

Thanh niên áo đen rốt cuộc nhịn không được, thi triển thân pháp thân hình tránh nhanh liên tục, phảng phất kéo ra từng đạo cương phong quỷ ảnh, nương theo thế xông tới cường đại, gã từ trên cao chém xuống một kiếm.

Trong tinh cương kiếm nở rộ ra một đạo năng lượng ngưng tụ cao độ vô sắc, hóa thành kiếm khí hình bán nguyệt hướng đối thủ bổ chém. Một thức này, còn như lực phách Hoa Sơn, thế không thể cản.

Nhưng thanh niên áo xanh lớn tuổi lại không nhúc nhích nửa bước không hề lùi bước, tinh cương trường kiếm chỉ vẽ một vòng trên không trung, năng lượng dạt dào sinh cơ nở rộ ra, chỉ một thoáng tạo thành một tấm khiên năng lượng.

“Oanh!”

Hai cỗ năng lượng giao kích, sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Hắc y thanh niên thế công ngược lại té ngã ra ngoài, sau khi xẹt qua mấy trượng mới ổn định thân hình, thân hình phiêu phiêu giữa không trung.

Hắn vẻ mặt suy sụp nói: "Không đánh không đánh, đánh với Tứ thúc thật sự quá nghẹn khuất. Ngay cả sát chiêu cương phong trảm của ta cũng có thể thoải mái phòng ngự."

Người thanh niên lớn tuổi kia chính là gia chủ Bình An Vương thị Vương Thủ Triết, hắn thu hồi trường kiếm cười cười nói: "Tông Xương ngươi cũng đừng nản chí, ngươi vừa thăng cấp Linh Đài cảnh, căn cơ còn chưa đủ vững chắc, cũng không đủ đào móc ưu thế bản thân. Huyết mạch cương phong của ngươi rất thú vị, còn có rất nhiều nơi có thể đào móc."

Thanh niên áo đen kia rõ ràng là cháu trai Vương Thủ Triết, Vương Tông Xương.

Gần bốn năm trước hắn nhân họa đắc phúc, bị huyết cổ Giá Y kích phát ra huyết mạch cương phong, coi như là bước vào hàng ngũ tiểu thiên kiêu. Mấy năm nay, một mực dưới sự ủng hộ của Vương Thủ Triết bế quan tu luyện.

Cách đây không lâu, hắn dốc sức liều mạng tu luyện đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, đi tới thí luyện chi địa tạo ra thành tích không tệ. Đạt được một viên Thiên Linh đan, một phần dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, cùng với một kiện thượng phẩm linh khí.

Chỉ đáng tiếc chính là, sau khi hắn dùng huyết mạch sơ cấp cải thiện huyết mạch, cũng đạt tới huyết mạch cương phong Luyện Khí cảnh nhị trọng sơ thức tỉnh, chỉ là lúc giao chiến với yêu ma khôi lỗi Linh Đài cảnh, vẫn kém một bậc không thể thông qua cửa cuối cùng.

Tuy nhiên dù vậy, hắn cũng xem như rất lợi hại. Dựa vào viên Thiên Linh đan kia, hắn cực kỳ nhẹ nhõm thuận lợi đột phá đến Linh Đài cảnh, lại lần nữa kích hoạt huyết mạch, đạt tới tình trạng tam trọng huyết mạch sơ cấp.

Trong số tu sĩ Linh Đài cảnh trong gia tộc, người đạt tới huyết mạch như vậy cũng chỉ có sáu người là Vương Thủ Triết, Liễu

Nhược Lam, Vương Ly Từ, Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh mà thôi. Cộng thêm hắn, cũng chỉ có sáu người.

Ngay cả Lung Yên lão tổ tu vi hiện nay đạt tới Linh Đài cảnh tầng tám, cũng chỉ là nhị trọng huyết mạch cao mà thôi, khoảng cách tam trọng còn kém một bậc.

"Đa tạ tứ thúc khích lệ." Vương Tông Xương chắp tay hành lễ.

"Đến viện của ta nghỉ ngơi một lát, nếm thử Băng Tinh Linh tửu mà ta mới ủ. Dù sao thì gần đây Tứ thẩm của cháu cũng đang bế quan, coi như giúp ta hàn huyên một chút." Vương Thủ Triết nói, mời Vương Tông Xương cùng nhau trở về viện của hắn.

Hai người ngồi đối diện nhau trong viện xanh biếc rực rỡ, phân phó đầu bếp chuẩn bị chút thức ăn vặt.

Sau đó, một nam tử toàn thân mặc áo choàng đi tới, "hắn" thanh âm trầm thấp nói: "Khởi bẩm chủ nhân, linh bảo tửu hồ lô đã lấy tới, cho tới nay vừa vặn một tháng." Nói xong, hai tay hắn đưa ra một cái hồ lô bảo quang tràn đầy.

Trong hồ lô phong cách cổ xưa lộ ra bảo quang, phía trên trang trí vô số phù văn huyền ảo rậm rạp chằng chịt, xem ra cũng không phải phàm phẩm gì.

"Vất vả cho ngươi rồi, Vương Thủ Triết." Vương Thủ Triết cười chào hỏi.

"Làm việc cho chủ nhân, không vất vả." Hắn trầm giọng nói.

Vương Thủ Vệ này cũng không phải là nhân loại bình thường, mà là linh binh hộ vệ sản xuất trong thí luyện chi địa của Thần Vũ hoàng triều.

Từ giới thiệu của thí luyện Khí Linh, nói nó là một linh binh hộ vệ Linh Đài cảnh sơ kỳ, bởi vậy lúc trước Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đều không lựa chọn nó. Chỉ là hai năm trước, Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu tu luyện đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, sau một thời gian ngắn, trong sân thí luyện đều phá vỡ cửa thứ tư.

Các nàng một người đạt được hồ lô Linh Bảo Tửu, một người đạt được linh binh hộ vệ, đồng thời đều lưu lại cho Vương Thủ Triết.

Hồ lô rượu tạm thời không nói đến nó.

Lúc trước Vương Thủ Triết thật sự coi thường nó. Vốn cho rằng cái gọi là Linh Đài cảnh sơ kỳ chẳng phải tương đương với một lão tổ bình thường sao? Nhưng không ngờ, nhưng sức chiến đấu thực tế của nó cực kỳ đáng sợ, gần như tương đương với Linh Đài cảnh sơ giai của một Linh Đài cảnh tam trọng huyết mạch, còn phải đánh một chút.

Gia tộc chư vị Linh Đài cảnh, cũng chính là Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam có thể đè đầu nó.

Quan trọng nhất là, quanh thân nó đều được chế tạo từ vật liệu đặc thù, cực kỳ am hiểu phòng ngự và bảo hộ. Một khi nó triển khai hình thức thủ hộ, ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ, trong thời gian ngắn cũng không công phá được phòng ngự của nó.

Thật không hổ là sản phẩm của Thần Vũ hoàng triều, giá trị và tác dụng của linh binh hộ vệ Linh Đài cảnh sơ kỳ này cũng không nhỏ. Linh binh bình thường mà Đại Càn quốc bán ra kém không chỉ một bậc, có thể được gia tộc lưu truyền nội tình.

Bởi vì "hắn" có một ít linh trí đơn giản, Vương Thủ Triết dứt khoát đặt tên cho hắn là Vương Thủ Vệ, chính là ý tứ bảo vệ gia tộc.

Đang cân nhắc, Vương Thủ Triết cầm hồ lô, mở nắp hồ lô ra, một mùi rượu thấm vào ruột gan tỏa ra. Rót rượu trong đó vào trong chén thủy tinh, dịch rượu thuần khiết như nước trong, từng tia lạnh lẽo bốc lên "Tiên vụ".

"Tứ thúc, linh bảo hồ lô này của ngài thật đúng là bảo bối." Vương Tông Xương liếm môi, rõ ràng có chút thèm thuồng nói: "Linh tửu tầm thường mặc dù đối với tu luyện cũng có công hiệu, nhưng lại kém xa linh tửu do linh bảo hồ lô sản xuất."

Từ sau khi có linh bảo tửu hồ lô, mỗi tháng có thể căn cứ vào chất liệu khác nhau sản xuất ra một trăm cân linh tửu, sau khi Vương Thủ Triết và tộc nhân nếm qua, liền quyết định đem linh tửu này chỉ cung cấp cho nội bộ gia tộc.

Không chỉ dễ uống, đối với phương diện tu luyện cũng rất có ích, còn kiêm một chút công hiệu đột phá bình cảnh. Bây giờ Vương Thủ Triết không ngừng thử công năng của nó, mấy tháng gần đây, đầu tư một trăm cân Băng Tinh Linh mễ, sản xuất một hồ lô Băng Tinh Linh tửu.

Chỉ vì miệng ăn của Băng Tinh Linh Tửu là thoải mái dễ chịu nhất, so với uống trong nước lạnh còn thoải mái hơn.

Chỉ tiếc, Vương thị cũng không có linh điền băng hệ trung phẩm, không thể tự động sản xuất băng tinh linh mễ, chỉ có thể ủy thác Tiền thị mua một nhóm. Ngoài ra, quan hệ ủy thác của Vương Thủ Triết còn là quan hệ ủy thác, mua một ít linh mễ linh quả cao cấp hơn, sau này lại thử cảm giác trong đó.

Thúc cháu hai người ngươi một ly ta một ly, sau khi uống vài ly, đã dần dần xông lên đầu.

Vương Thủ Triết phong cất linh tửu không uống nhiều nữa. Linh tửu này tuy uống ngon, nhưng uống nhiều cũng vô ích, hơn nữa đừng nhìn miệng ngon của nó, lại vô cùng dễ dàng uống say.

“Tông Xương.” Vương Thủ Triết vuốt tay một cái, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bộ giáp da mềm mại màu đen, nói: “Bộ giáp này tên là Dạ Ảnh giáp, chính là một bộ giáp da cấp linh khí hiếm có, một khi sử dụng ban đêm có thể hòa làm một thể với màn đêm, không dễ bị người khác phát giác, hơn nữa phòng ngự của nó cũng không tệ.”

Lúc này ánh mắt Vương Tông Xương sáng lên, cảm thấy vô cùng hứng thú mà tiếp nhận lấy tay: “Tứ thúc, Giáp này cũng không tệ, chỉ là hữu hiệu ban đêm không khỏi quá đáng tiếc.”

“Trên đời làm gì có cái gì thập toàn thập mỹ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Bây giờ ngươi mang huyết mạch tam trọng cương phong, cách linh thể cương phong cũng chỉ có một tầng, khi tu luyện thân pháp “Cương Phong Thiểm Thiểm” này còn nhanh hơn chúng ta nhập môn, hiệu quả thân pháp cũng mạnh hơn chúng ta. Người mang huyết mạch như vậy, chi bằng dứt khoát phát huy sở trường cho nó, nếu hành động vào ban đêm, nhất định sẽ vô ảnh đi vô tung. Chờ tu vi của ngươi cao hơn một chút, e rằng ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng không bắt được ngươi.”

“Tứ thúc…” Vương Tông Xương dở khóc dở cười nói: “Ý của ngài là, muốn con làm tặc?” Từ nhỏ đến lớn hắn chỉ giáo, trong lúc nhất thời có chút không tiếp thu được.

“Cái này gọi là trinh sát!” Vương Thủ Triết nói: “Nếu có thể tra xét tình báo, cũng có thể ám sát một số nhân vật quan trọng của quân địch. Bây giờ ngươi không còn là trẻ con nữa, tranh đấu giữa gia tộc và gia tộc thường thường tanh máu mà tàn khốc. Có thêm một thủ đoạn, sẽ có thêm một con át chủ bài và phần thắng.”

Sắc mặt Vương Tông Xương trở nên nặng nề, sau một lúc lâu nghiêm mặt nói: “Nếu Tứ thúc và gia tộc đã cần, vậy ta sẽ làm xích hầu.”

“Ừm.” Vương Thủ Triết vui mừng gật gật đầu, gắp đồ ăn nói với hắn: “Ta ủy thác Vương Mai, tìm cho ngươi mấy vị tán tu sư phụ. Mặc dù chỉ là tán tu Luyện Khí cảnh, nhưng ngươi lại đừng xem nhẹ bọn họ. Bọn họ đều có sở trường riêng, có người am hiểu tiềm hành, có người am hiểu theo dõi, có người am hiểu mở khóa, còn có người am hiểu độc thuật, ngoài ra, Vương Mai cũng am hiểu dịch dung thuật, ngươi có thể học tập cho tốt.”

Mỗi lần nói như vậy, mặt Vương Tông Xương đều đen hơn một phần, Tứ thúc đây rõ ràng chính là đem hắn bồi dưỡng theo hướng đạo tặc. Tuy nhiên, nếu gia tộc và Tứ thúc cần, vậy thì liều mạng đi.

Thật đúng là hắn đoán đúng.

Kiếp trước khi Vương Thủ Triết còn ở địa cầu, cũng thích chơi các loại như thế giới ma thú, trong đó thích nhất chính là chơi đạo tặc có năng lực sinh tồn cực mạnh ở dã ngoại.

Chỉ tiếc, lấy thiên phú huyết mạch của hắn nhất định chính là một đứa trẻ, giấc mộng đạo tặc vĩ đại này cứ giao cho Tông Xương cháu trai đi.

“Tuy nhiên, vẫn phải đa tạ Tứ thúc đã tặng ta Dạ Ảnh giáp, cùng với dốc lòng bồi dưỡng ta.” Vương Tông Xương cảm kích nói.

“Giá trị bốn vạn càn kim của Dạ Ảnh giáp này, tính theo giá trị cống hiến của bốn vạn gia tộc cho ngươi.” Vương Thủ Triết

nói: “Phí thuê các sư phụ còn lại đều sẽ khấu trừ điểm cống hiến của ngươi. Nhưng mà ngươi đừng lo lắng, với thực lực hiện tại của ngươi, rất nhanh có thể trả hết điểm cống hiến.”

“…” Vương Tông Xương trợn tròn mắt, “Cảm ơn rơi nước mắt”, “Đa tạ tứ thúc đã mạnh mẽ nhét nha.”

Vương Tông Xương đáng thương, vốn là muốn đi theo con đường tiêu sái kiếm hiệp, nhưng không ngờ lại bị Vương Thủ Triết đặt nghề nghiệp, còn cố gắng nhét trang bị khấu trừ từng đợt từng đợt.

…

Chương 92: Lão bà thăng cấp! Nguyên thủy linh thể!

…

Vương Thủ Triết nhìn vẻ mặt kích động của hắn, lời nói thấm thía: “Thấy ngươi hưng phấn như vậy, trong lòng Tứ thúc cũng là cảm thấy vui mừng sâu sắc. Chờ sau khi ngươi học được bản lĩnh của mấy vị sư phụ kia, ta sẽ phái ngươi đi ngoại vực lịch lãm rèn luyện.”

Tứ thúc ơi, cầu các ngài làm người đi!

Tay Vương Tông Xương cầm dạ ảnh giáp run nhè nhẹ, “cảm động” đến nước mắt đều sắp rơi xuống.

Đang lúc hai người nói chuyện, Vương Ly Dao và Vương Tông An tan học trở về.

Ba năm qua đi, lúc này Vương Ly Dao đã là một thiếu nữ Đình Đình nụ hoa chớm nở.

Bởi vì gen ưu tú của cha mẹ, tuy rằng nàng mới mười một mười hai tuổi, cũng đã có một chút phạm vi nữ thần nho nhỏ rồi. Nhất là đôi mắt hạnh to tròn kia, tràn đầy tự tin, thần thái hưng phấn, nhìn xem liền làm cho người ta ưa thích.

Mà “Thiếu tộc trưởng” Vương Tông An cũng cao lớn cường tráng hơn nhiều so với mấy năm trước, có chút dáng vẻ của thiếu niên lang nho nhỏ.

Mũi hắn di truyền từ Liễu Nhược Lam, anh tuấn thẳng tắp, điều này khiến khuôn mặt hắn càng dựng đứng lên, có chút lạnh lùng.

Chính là khí chất kia, vừa dịu dàng công tử phong không giống như Vương Thủ Triết, cũng không ôn nhu đại khí như Liễu Nhược Lam, ngược lại theo độ tuổi tăng trưởng, càng ngày càng giống “Liễu Nhược Linh”, cũng không biết đến tột cùng là xảy ra vấn đề chỗ nào.

Bất quá, tính cách của hắn từ trước đến nay ổn trọng điệu thấp, không thích nổi bật, giờ phút này cũng an tĩnh đi theo sau tỷ tỷ, bộ dáng tiểu đại nhân nghiêm trang.

“Gặp qua phụ thân, gặp qua nhị ca.”

Hai đứa nhỏ thấy Vương Thủ Triết và Vương Tông Xương ở trong sân, liền dựa theo lễ nghi tiến lên. Gia tộc chính là như thế, bối phận và trưởng ấu đều vô cùng quan trọng. Cho dù bọn họ là đích mạch, nhìn thấy huynh trưởng cũng phải hành lễ.

Vương Tông Xương cũng vội vàng đứng lên, đáp lễ nói: “Chào Tam muội muội, chào Ngũ đệ.”

Trong bối tự “Dao” của nữ tử, Vương Ly Dao đứng hàng thứ ba. Mà Vương Tông An, chính là chữ lót “Tông”, đứng hàng thứ năm lão Ngũ.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, hai người đều ngồi xuống, cùng Vương Tông Xương trò chuyện.

Mà Vương Tông Xương cũng trao đổi một chút tâm đắc học tập và tu luyện với bọn họ.

Không phải nói, bởi vì Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam lợi hại, chỉ cần nghe bọn họ chỉ đạo là được. Mỗi người trong quá trình tu luyện và học tập đều sẽ có cách nghĩ và lý giải đặc biệt của riêng mình, giao lưu với nhau nhiều hơn để có thể thu thập sở trường của trăm gia tộc.

Huống chi giao lưu với người khác cũng là một loại năng lực, có thể giúp cho tộc nhân thành lập quan hệ thân mật.

Bởi vậy Vương Thủ Triết chỉ uống trà, không nói xen vào.

Mấy năm nay, thế hệ trẻ tuổi của Vương thị đang nhanh chóng trưởng thành, nhân khẩu cũng đang nhanh chóng mở rộng.

Một trai một gái này của Vương Thủ Triết tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã có thể nhìn ra vài phần không tầm thường.

Tính cách nữ nhi Vương Ly Dao rõ ràng là thiên hướng ngoại, có chút ý nghĩ chủ kiến độc đáo với mình. Nàng tuổi tuy nhỏ, trao đổi với Vương Tông Xương cũng không mù quáng, tư duy hơi có chút thiên mã hành không, nhìn góc độ vấn đề cũng thường khác người, nhưng thường xuyên hỏi ra một số vấn đề khiến Vương Tông Xương cũng cần suy nghĩ.

Mà tính cách của Vương Tông An lại ổn định hơn nhiều, ngồi thẳng người xuống đất giống như một tiểu đại nhân.

Hắn càng nhiều hơn là đang lắng nghe, rất ít khi lên tiếng, bất quá mỗi lần lên tiếng đều sẽ bổ xuống lợi hại, hoặc là có một ít nơi khiến người ta tỉnh ngộ.

Nhìn thấy một trai một gái này đều tương đối ưu tú, Vương Thủ Triết cũng cảm thấy vui mừng.

Nữ nhi thì không cần nói rồi, thiên tư vốn thông minh.

Tư chất huyết mạch càng đạt đến trình độ thượng phẩm Ất đẳng, trời sinh chính là thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thủy nhị trọng trung đẳng, cách tam trọng huyết mạch cũng bất quá là hai bước xa.

Nếu như nàng có cơ hội đạt tới tam trọng huyết mạch ở Luyện Khí cảnh, một khi tấn thăng Linh Đài cảnh liền trực tiếp đạt tới tứ trọng huyết mạch, trực tiếp hóa thân thành Nguyên Thủy Linh Thể liền lợi hại.

Chỉ có điều thứ huyết mạch này, càng lên cao, độ khó tăng lên lại càng lớn.

Muốn để nàng đạt tới tam trọng huyết mạch ở Luyện Khí cảnh, độ khó không phải nhỏ bình thường, tính tác dụng của Tẩy Tủy đan đã không còn mạnh nữa, phải giống như Vương Ly Từ nói về uống Thạch Tủy mới có hiệu quả.

Nhưng dù khó hơn nữa cũng phải nghĩ cách.

Nếu không, một khi tấn thăng Linh Đài cảnh, huyết mạch sẽ lại lần nữa tăng lên một tầng, đến lúc đó muốn tăng lên huyết mạch thì độ khó sẽ càng lớn.

Nói ngắn gọn.

Trước tiên là ở Luyện Khí cảnh đạt tới tam trọng huyết mạch, dựa vào Linh Đài tấn thăng lên tứ trọng huyết mạch (Linh Thể), độ khó sẽ thấp hơn nhiều so với sau khi đạt đến Linh Đài cảnh, lại ở trên cơ sở tam trọng huyết mạch trùng kích tứ trọng huyết mạch (Linh Thể).

Ngoài ra, mặc dù tư chất huyết mạch của nhi tử Vương Tông An không bằng tỷ tỷ nàng, nhưng cũng đạt tới Ất Mộc huyết mạch trung phẩm Ất đẳng.

Khác với huyết mạch không biết kia của Vương Thủ Triết, Vương Tông An đó là Ất Mộc huyết mạch tiêu chuẩn chuẩn.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không kìm được hoài nghi, nguyên thân của hắn có phải cũng là Ất Mộc huyết mạch hay không? Chẳng qua bởi vì xuyên việt mà dẫn đến một ít biến hóa không biết, khiến huyết mạch của hắn biến dị.

Nhưng việc này cũng chỉ có thể là hoài nghi, không cách nào hồi tưởng xác định.

Bất quá, Ất Mộc huyết mạch của nhi tử Vương Tông An đã thức tỉnh, gần đạt đến trình độ trung đẳng tầng thứ nhất. Phương thức phát triển an toàn nhất trong tương lai chính là thông qua sử dụng Tẩy Tủy đan, xem có thể thức tỉnh Ất Mộc huyết mạch đến trình độ nào.

Nếu trực tiếp đạt tới Bính đẳng thượng phẩm, liền có thể ở Luyện Khí cảnh thức tỉnh huyết mạch sơ nhất. Dù là Tẩy Tủy đan không đạt được hiệu quả như vậy, tương lai còn có thể sử dụng dịch cải thiện tư chất sơ cấp.

Tóm lại.

Kỳ vọng của Vương Thủ Triết đối với nhi tử chính là hắn ở Luyện Khí cảnh đạt tới nhị trọng huyết mạch thức tỉnh. Sau đó dựa vào Linh Đài cảnh thăng cấp, sẽ đề cao một tầng huyết mạch đối với cấp độ sinh mệnh của bản thân.

Như thế, sau khi Tông An thăng cấp Linh Đài cảnh chính là tam trọng huyết mạch, cùng với Lạc Thu Lạc Tĩnh, cùng với bọn người Tông Xương không sai biệt lắm, tương lai tấn thăng Thiên Nhân cảnh cơ bản không thành vấn đề, ngay cả Tử Phủ cũng có tư cách xông lên một lần.

Bất quá, giá cả đồ vật có thể cải thiện tư chất đều rất cao, bất kể là bồi dưỡng nhi tử hay là nữ nhi đều sẽ hao phí tài phú cực lớn.

Bởi vậy Vương Thủ Triết càng coi trọng sự phát triển sản nghiệp của gia tộc hơn, luôn luôn mở rộng con đường phát tài.

Mấy năm nay.

Vương thị cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không ngừng gia tăng sản lượng xi măng, sản lượng thủy tinh, cùng với sản lượng giấy, đồng thời các sản phẩm phụ trợ như dưỡng nhan, gương cũng vẫn luôn được khai phá.

Ngoài ra, theo sự khai phá không ngừng của ruộng bậc thang, số lượng ruộng tốt của Vương thị cũng đang không ngừng tăng lên, thu hoạch lương chủng chất lượng tốt cũng trở nên nhiều hơn, dựa vào việc lén bán hạt giống chất lượng tốt, chính là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Còn có tình huống ở trấn Tiền Mã.

Bởi vì ngành chăn nuôi tiền mã vẫn luôn ép giá, bởi vậy chỉ có thể coi là bảo vệ doanh trại, lợi nhuận rất ít, hiệu quả chiến thuật lại rất mạnh, đè ép Hoàng Phủ thị không thở nổi, làm cho bọn họ lỗ vốn mấy năm.

Nhưng đừng quên, Tiền Mã trấn còn hai trăm năm mươi mẫu linh điền, sau khi gieo trồng linh mễ lương chủng chất lượng cao, cũng mang đến lợi ích thật lớn cho Vương thị.

Còn có Kim Sa Từ thị, từng xưởng dệt tơ không ngừng đầu tư, không ngừng sản xuất lượng lớn tơ lụa chất lượng tốt. Ngoài Kim Sa Từ thị và Trường Ninh Từ thị cũng mang đến cho Vương thị một lượng lớn tiền lời càn kim.

Lâm Lâm tổng cộng lại, hiện giờ lợi nhuận Vương thị đã vượt qua trăm vạn càn kim, đạt thành một thành tựu vĩ đại.

Cứ tiếp tục như vậy.

Chỉ cần cho hắn ta thời gian, rất có khả năng để Vương thị trở thành người giàu nhất Lũng Tả quận.

Cũng chính vì vậy, trong vấn đề suy nghĩ bồi dưỡng hài tử, Vương Thủ Triết đã cân nhắc xa hơn. Mà không phải giống như bản thân hắn và Liễu Nhược Lam, khi Luyện Khí cảnh còn chưa đạt tới tam trọng huyết mạch thì bất đắc dĩ tấn thăng Linh Đài cảnh.

Sau này bù lại, tự nhiên độ khó không nhỏ.

Trong lúc suy tư, ba người Vương Ly Dao, Vương Tông An, còn có giao lưu của Vương Tông Xương cũng đã kết thúc. Vương Tông Xương đứng dậy cáo từ với Vương Thủ Triết, chuẩn bị nghênh đón con đường đạo tặc của hắn.

Đợi sau khi Vương Tông Xương đi rồi, trong viện chỉ còn lại ba cha con. Vương Tông An và Vương Ly Dao cũng không bưng nữa, thái độ tùy ý hơn rất nhiều.

Vương Tông An nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: “Phụ thân, gần đây mẫu thân vẫn luôn bế quan, không biết khi nào mới có thể xuất quan? Con có chút nhớ nàng.”

Chớp mắt một cái, Liễu Nhược Lam đã bế quan ba tháng.

Lần này mục đích nàng bế quan chủ yếu là chuẩn bị từ Linh Đài cảnh tầng ba trùng kích Linh Đài cảnh tầng bốn. Đây quả thật là một tốc độ tu luyện cực kỳ đáng sợ, thật không hổ là tồn tại tiếp cận Nguyên Thủy Linh thể.

Từ sau khi nàng thăng cấp Linh Đài cảnh, có Nguyên Thủy Linh Châu và tài nguyên dồi dào, tu vi của nàng đã tăng lên, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, vậy mà đã đạt tới Linh Đài cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Cứ như vậy, nàng chẳng phải là năm sáu mươi tuổi, liền có thể trùng kích Thiên Nhân cảnh?

Người so với người còn tức chết người ~

Vương Thủ Triết hiện giờ cũng là huyết mạch Linh Đài cảnh tam trọng sơ đẳng, có thể cố gắng tu luyện đến bây giờ, cũng chỉ là Linh Đài cảnh tầng hai đỉnh phong.

Nếu muốn tu luyện tới trung kỳ, đoán chừng còn phải tốn nhiều năm công sức.

“Với tư chất của mẫu thân các ngươi, theo lý thuyết không cần lâu như thế.” Lông mày Vương Thủ Triết cũng hơi nhăn lại: “Đi, ta dẫn các ngươi đi Thủy Nguyệt Các xem.”

Dứt lời, Vương Thủ Triết liền mang theo một trai một gái, ngồi thuyền đến hòn đảo nhỏ chỉ hai vợ chồng mới có.

Thủy Nguyệt các trên đảo nhỏ này chính là nơi bọn họ “trốn thanh tĩnh”.

Mà Liễu Nhược Lam cũng dốc lòng bế quan hồi lâu ở đây.

Nàng thân là đại phụ của Vương thị, biết trọng trách trên vai phu quân rất nặng, bởi vậy cũng là đẩy nhanh tiến độ tu luyện, nếu có thể sớm tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh, liền có thể chia sẻ áp lực không nhỏ cho phu quân.

Cửa ra vào Thủy Nguyệt các, một con Nguyên Thủy Linh quy hình thể cực lớn đang lười biếng nằm trên một tảng đá lớn

phơi nắng mai rùa.

Gần đây nhiệm vụ chủ yếu của nó, đã từ đưa đứa nhỏ lên học xuống, chuyển thành thay "chủ mẫu" thủ quan.

Nguyên Thủy Linh Quy vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết, đột nhiên tinh thần tỉnh táo lại, còng tay chân, đầu ngẩng cao, một bộ "linh thú" trung thành hộ chủ.

Từ sau khi nó từ dã quái chuyển thành "Linh thú trấn tộc", cuộc sống thật đúng là tiêu diêu tự tại hơn rất nhiều, thịt cá bình thường chẳng những tùy tiện ăn, hàng năm còn có ngàn cân thịt hung thú cung ứng.

Cuộc sống sung sướng như vậy, cho dù để cho nó trở lại quá khứ cũng không chịu.

Bởi vậy.

Chủ nhân huyết mạch tương liên và cũng là một trong những công việc thường ngày của nó, cái đầu to lớn cọ cọ thân mật với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết vỗ vỗ đầu nó, không để ý nó nhiều mà vận chuyển linh thức tìm kiếm trong Thủy Nguyệt Các.

Cái gọi là Linh Đài cảnh, biến hóa lớn nhất còn ở mặt trên linh thức, tương đương với tinh thần lực mà trên Địa Cầu nói, hoặc là được gọi là thần niệm.

Tác dụng của thần niệm vô cùng huyền diệu, nhiều khi thậm chí có thể thay thế được con mắt.

Mặc dù khoảng cách linh thức mà tu sĩ Linh Đài cảnh có thể bao trùm tương đối hạn chế, xa nhất cũng chỉ hơn một trượng, nhưng đối với chiến đấu, cùng với ảnh hưởng của cuộc sống hằng ngày lại là rất lớn.

Vương Thủ Triết thông qua linh thức "cảm ứng" đến Liễu Nhược Lam vẫn đang bế quan, nguyên thủy linh châu lơ lửng trước người nàng, đang tản ra ánh sáng màu xanh thẳm, bao phủ nàng vào bên trong.

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị thu hồi thần niệm.

Bỗng nhiên.

Một cỗ khí tức khổng lồ khiến người ta hít thở không thông từ trên người Liễu Nhược Lam tràn ra.

“Oanh!”

Năng lượng nguyên thủy và thần niệm của nàng đan xen khuếch tán ra, trong nháy mắt đánh nát nóc Thủy Nguyệt Các, xông thẳng lên trời.

Cùng lúc đó.

Một bóng người mơ hồ khí thế bức người xuất hiện ở sau lưng Liễu Nhược Lam.

Trong sương mù sương mù, hình dáng của nàng có chút mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra được nàng đang ngồi xếp bằng, tư thế cùng Liễu Nhược Lam giống nhau như đúc, trên thân thể cũng thướt tha nổi bật cùng đoan trang cùng tồn tại, tương đối gần với Liễu Nhược Lam.

Nhưng so với bản thân Liễu Nhược Lam, trên thân bóng người này lại có thêm một cỗ cảm giác áp bách từ trong ra ngoài, vô hình vô chất, lại làm cho người ta không khỏi tim đập nhanh, giống như đối mặt với một tồn tại đáng sợ nào đó.

Hư ảnh pháp tướng!

Biểu cảm của Vương Thủ Triết khựng lại, vội vàng thu hồi thần niệm, cũng kéo tay hai đứa con thối lui xa xa. Đây hẳn là nương tử sắp đột phá, không thể quấy rầy nàng.

Cùng lúc đó.

Nguyên Thủy Linh quy cũng cảm ứng được cái gì, nằm rạp trên mặt đất, ngẩng cao cái đầu thật dài đong đưa, phảng phất là đang quỳ bái Nguyên Thủy Huyền Năng cường đại.

Theo ánh sáng lập lòe bất định.

Hư ảnh pháp tướng Bàn Thối Nữ Thần càng ngày càng rõ ràng, ngay cả ngũ quan cũng đang không ngừng ngưng tụ, cuối cùng thình lình biến thành bộ dáng của bản thân Liễu Nhược Lam, không hề đứt đoạn tản ra bảo quang Nguyên Thủy màu lam nhạt.

Hư ảnh pháp tướng thật cường đại.

Vương Thủ Triết cũng giật mình không thôi.

Lúc trước không phải hắn chưa thấy qua hư ảnh pháp tướng của Liễu Nhược Lam, nhưng lại không có uy thế như hôm nay. Từ Linh Đài cảnh sơ kỳ đột phá đến Linh Đài cảnh trung kỳ, thực lực lột xác lại lợi hại như vậy sao?

Vương Thủ Triết thầm nghi hoặc.

Thật lâu sau đó.

Hư ảnh pháp tướng này mới dần dần thu lại, phảng phất hết thảy đều trở về bình tĩnh.

Không bao lâu sau, Liễu Nhược Lam từ trong Thủy Nguyệt các bồng bềnh bay ra.

Dưới ánh mặt trời, da thịt trên cánh tay ngọc của nàng vốn vô cùng mịn màng, phảng phất bịt kín một tầng bảo quang, giống như nguyên thủy thần nữ giáng lâm nhân gian.

Chỉ có viên Nguyên Thủy Linh Châu nàng nắm trên tay ngọc ngà mảnh khảnh là rút đi tất cả hào quang, biến thành một hạt châu không có chút sinh cơ nào.

“Nương tử, nàng không sao chứ?” Vương Thủ Triết vội vàng nghênh đón, quan tâm không thôi.

Dưới tình huống bình thường, Linh Đài cảnh sơ kỳ đột phá đến Linh Đài cảnh trung kỳ, sẽ không quá nguy hiểm. Chỉ là thanh thế nàng vừa đột phá quá mức to lớn, khiến người ta không hiểu rõ.

“Phu quân.”

Liễu Nhược Lam bay tới gần, cùng Vương Thủ Triết nắm chặt tay đối phương.

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh thủy quang, tràn ngập vẻ vui sướng: “Phu quân yên tâm, ta không sao, hết thảy đều rất thuận lợi.”

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Vương Thủ Triết yên tâm, nhìn nàng từ trên xuống dưới, phát hiện tu vi của nàng đã tăng lên một mảng lớn, trở nên cao thâm khó lường, hoàn toàn nhìn không thấu.

Đây là dưới tình huống tu vi vượt qua hắn rất nhiều, mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.

“Chúc mừng nương tử, chúc mừng nương tử.” Trên mặt Vương Thủ Triết lộ ra một nụ cười tự đáy lòng: “Từ nay về sau, nương tử chính là cao thủ Linh Đài cảnh trung kỳ. Chiếu theo tốc độ thăng cấp của nương tử, sắp tới Thiên Nhân cảnh rồi.”

Trong lòng vui mừng không thôi, hắn cũng có chút hâm mộ không thôi.

Tư chất huyết mạch này của nương tử thật sự làm hắn trông mà thèm, tài nguyên tu luyện một đỉnh, lại thêm mình chăm chỉ một chút, tu vi giống như ngồi hỏa tiễn vù vù nổi bão.

“Không chỉ như vậy.” Liễu Nhược Lam nắm chặt tay Vương Thủ Triết, vẻ mặt vui mừng: “Lúc ta đột phá thử mượn công hiệu của Nguyên Thủy Linh Châu, lại không muốn hấp thu hết một tia nguyên thủy bổn nguyên lực trong đó, cuối cùng huyết mạch phát sinh lột xác, lại tăng lên một bậc thang.”

Lại tăng lên một bậc thang? Vậy chẳng phải là đạt đến cấp độ Nguyên Thủy Linh Thể?

Vương Thủ Triết kinh hỉ một hồi, tò mò quan sát Liễu Nhược Lam lần nữa: “Khó trách nương tử lại trở nên xinh đẹp, làn da này quả nhiên là trắng mịn như nước! Bóp một cái đã muốn ra nước rồi.”

Huyết mạch của nương tử Nhược Lam xuất hiện biến hóa, thành công biến thành Nguyên Thủy Linh Thể, mặc dù thật sự là kinh hỉ, nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao nàng trời sinh chính là tư chất Giáp đẳng thượng phẩm Nguyên Thủy, sớm chính là huyết mạch Nguyên Thủy nhị trọng cao đẳng, về sau lại nuốt được dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, mặc dù không thể trực tiếp đột phá thành tam trọng huyết mạch, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Sau đó nàng tấn thăng Linh Đài cảnh, cấp độ sinh mệnh tiến hóa, huyết mạch lại lần nữa tăng cao một tầng, cách huyết mạch tứ trọng cũng bất quá là nửa bước. Hôm nay vượt qua nửa bước này, liền thuận lý thành chương lột xác thành Nguyên Thủy Linh Thể.

“Phu quân, ngươi đừng nhìn chằm chằm như thế, quá thẹn thùng.” Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam quét ngang,

đôi má có chút phiếm hồng.

“Sợ cái gì? Chúng ta đều là lão phu lão thê.” Vương Thủ Triết kéo tay nàng không buông: “Chuyện này đã bế quan ba tháng rồi, có thể biết vi phu nhớ ngươi nhiều hơn không.”

“Phu quân, hài tử còn ở bên cạnh, chàng chớ có không biết xấu hổ như thế.” Trong ánh mắt Liễu Nhược Lam hiện lên tia sáng hạnh phúc mà thẹn thùng, dậm chân “Khinh Sân” không thôi.

Vương Ly Dao và Vương Tông An ở một bên liếc nhau một cái, lập tức thấy lạ mà không lấy làm lạ lén thở dài.

Thật khiến người cảm động a! Mẫu thân cuối cùng cũng nhớ tới hai người chúng ta.

Tỷ đệ hai người đi lên phía trước, chuẩn bị chào mẫu thân, biểu đạt một chút cảm xúc nhớ nhung.

“Cũng phải, hài tử vẫn còn đó.” Thủ Triết ghét bỏ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó căn dặn: “Vương Ly Dao, ngươi dẫn đệ đệ về trước đi, ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc với mẫu thân ngươi, các ngươi trước tiên phân phó phòng bếp chuẩn bị chút bữa tối, chờ chúng ta về cùng ăn.”

Hai đứa nhỏ nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Có cần thực tế như vậy không?

Hai người này vừa mới gặp mặt, đã khanh khanh ta ta, chán ngán không thôi, còn ngại bọn họ vướng bận?

Cũng may từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, bị ghét bỏ cũng không phải một hai lần. Hai tỷ đệ nhìn nhau một cái, lần nữa bất đắc dĩ thở dài, liền thành thành thật thật cưỡi Nguyên Thủy Linh quy trở về.

Ai ~ số mệnh cha không thể làm trái ~

“Phu quân, như vậy không tốt lắm đâu?” Liễu Nhược Lam từ xa liếc nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ít nhiều có chút không đành lòng.

“Vừa rồi không phải ngươi cũng không ngăn cản sao?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm vuốt ve bàn tay ngọc càng tinh tế của nàng: “Ngươi yên tâm, bọn nhỏ đều trưởng thành rồi, hiểu

chuyện hơn trong tưởng tượng của ngươi. Trước tiên không nói những thứ này, chúng ta ba tháng không gặp, nương tử đã tu thành Nguyên Thủy Linh Thể, vi phu đã khẩn cấp muốn lĩnh giáo sự lợi hại của Nguyên Thủy Linh Thể."

"Phu quân, không phải là Nhược Lam coi thường chàng, chỉ sợ chàng không chịu nổi." Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam cũng lấp lánh thủy quang. Đúng như Vương Thủ Triết nói, đều là lão phu lão thê, lúc xung quanh vắng lặng nàng cũng sẽ không quá thẹn thùng.

"Ha ha!" Vương Thủ Triết tự tin cười nói: "Nương tử chớ nói đùa, ngươi còn không biết bản lĩnh của phu quân ngươi sao? Ta không phải ăn chay!"

Sau đó.

Một canh giờ sau, trên đảo giữa hồ mơ hồ truyền đến giọng nói khàn khàn và suy yếu của Vương Thủ Triết: "Nương tử, không còn sớm nữa, hài tử còn đang chờ chúng ta ăn cơm đấy."

"Cái gì? Ngươi còn phải luận bàn. Không không không, người là cơm sắt là thép… huống chi hài tử…"

"Cứu mạng!"

…

Chương 93: Cuối cùng cũng có thu hoạch! Bố cục dây dài!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong chủ trạch của Hoàng Phủ thị.

Lúc Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đi tới tiền viện, chỉ thấy một bóng người đang lẳng lặng đứng ở hành lang tiền viện.

Đó là một thanh niên dáng người cao lớn, phong tư ngọc cốt.

Hắn đưa lưng về phía mình, ánh mắt đang lướt nhẹ trên cây hoa trong viện.

Từ góc nhìn của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt áo bào trên người hắn.

Hắn mặc một bộ trường bào màu trắng thêu hoa tối cùng màu, trên bờ vai tùy ý khoác một kiện áo choàng dài, thoạt nhìn cũng không để ý, nhưng da lông trên áo choàng kia lại là da lông hung thú trân quý, bóng loáng, phi thường đẹp đẽ quý giá.

Chỉ riêng chiếc áo choàng này đã có giá trị ngàn vàng rồi.

Cái này làm cho hắn thoạt nhìn giống như là công tử ca hoàn khố của một thế gia đại tộc nào đó, phong quang trăng sáng, toàn thân quý khí, lại không có bao nhiêu lực uy hiếp.

Nhưng mà, trong nháy mắt nhìn thấy bóng người này, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lại hô hấp căng thẳng, vô thức dừng bước lại.

Bóng người dưới hành lang như có cảm giác, quay đầu liếc Hoàng Phủ Cẩm Hoàn một cái: “Xem ra áp lực mà Bình An Vương thị tạo thành cho Hoàng Phủ thị còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bổn công tử. Hoàng Phủ gia chủ luôn anh minh quyết đoán, thế mà cũng trở nên sợ đầu sợ đuôi.”

Giọng nói của hắn ta nhẹ nhàng, mang theo vài phần thờ ơ.

Nhưng một tiếng “anh minh quyết đoán” này, ở Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghe không giống khen ngợi, ngược lại càng giống

như là một loại châm chọc.

Trong lòng hắn có khoảnh khắc bốc lửa, nhưng lại bị hắn cưỡng ép ấn xuống, giống như không có việc gì giơ tay lên thi lễ với hắn: “Cẩm Hoàn không biết công tử đích thân tới, không nghênh đón từ xa, mong rằng công tử thứ lỗi.”

“Cái gọi là người không biết thì không trách. Nếu ta tóm lấy loại tiểu tiết này không thả, ngược lại lại lại thể hiện bụng dạ hẹp hòi của ta rồi.” Công tử ca áo trắng cười khẽ một tiếng, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng như trước: “Tuy nhiên, không phải là Hoàng Phủ gia chủ đã quên, ngươi còn thiếu ta ba mạng người.”

Ba mạng người?

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn giật mình, lập tức phản ứng lại.

Là ba người Âm tiên sinh bọn họ.

Lúc trước vì tính kế Vương Thủ Triết, cướp đoạt bản vẽ thiết bị chế tạo xưởng, hắn cố ý mời ba người Âm tiên sinh ra tay, kết quả lại thất bại.

Sau đó, Hoàng Phủ thị định phản tướng một quân, cướp đi thiết kế và bản vẽ của công xưởng xi-măng của Vương thị.

Hoa Diệp lão tổ thậm chí không tiếc tự mình ra tay, kết quả vẫn rơi vào kế hoạch của Vương Thủ Triết, không chỉ không thể vãn hồi một ván, ngược lại dẫn đến lão tổ trọng thương khó lành.

Sau đó, hắn một mặt phải nghĩ biện pháp trị thương cho Hoa Diệp lão tổ, một mặt lại bị thương nghiệp liên tiếp của Vương thị đè ép gần như không thở nổi, ngoài sứt đầu mẻ trán ra thì cũng không quan tâm đến chuyện của Âm Sát tông.

Chẳng lẽ nói, vị này đến đây, thật ra là đến tính sổ?

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền chảy xuống: “Công, công tử, điều này kỳ thật là có nguyên nhân…”

“Không cần giải thích.” Công tử thuận miệng ngắt lời Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, giọng điệu không nhẹ không nặng, nghe không ra vui buồn: “Âm Vô Cữu chết, là bản lĩnh của hắn không tốt, bản công tử không nghe lời nói nhảm. Nhưng Âm

Vô Cữu là người làm việc cho bản công tử. Nếu hắn bẻ gãy chỗ ngươi, thì ngươi phải bồi bổ cho ta.”

Nói xong, hắn xoay người, lần đầu tiên đối mặt với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Mặt của hắn không thể nghi ngờ là anh tuấn, ngũ quan hình dáng không thể soi mói, nhưng trong đôi mắt sâu đen nhánh kia lại không có một tia nhiệt độ mà thường nhân nên có, duy chỉ có như vực sâu, lạnh lùng hờ hững.

Phảng phất, ở trong mắt hắn, hắn chỉ là một con kiến trong ngàn vạn con mà thôi, tiện tay liền có thể nghiền chết.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cảm thấy áp lực nặng nề hơn so với lúc đối mặt với lão tổ.

Hắn ta bất giác cúi đầu, cắn răng mở miệng: “Không biết công tử, muốn lấy Cẩm Hoàn làm sao trả được ba cái mạng này? Thực lực của Hoàng Phủ thị ta hiện giờ không bằng trước, chỉ sợ…”

“Không phải còn có Hoa Diệp sao?”

Giọng nói của công tử vẫn nhẹ nhàng như trước, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghe được lại chấn động toàn thân, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Ngài, ngài nói là…”

Ngữ điệu của công tử vẫn như cũ không chút để ý: “Theo ta được biết, thương thế Hoa Thiên mặc dù nặng, nhưng phiền toái nhất vẫn là đạo Tử Phủ kiếm khí trong cơ thể kia. Chỉ cần có thể ngăn chặn kiếm khí, thương thế của hắn sẽ tốt hơn phân nửa.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vẫn có chút không yên lòng: “Đó chính là kiếm khí của Tử Phủ…”

“Kiếm khí của Tử Phủ thì sao?” Công tử cười khẽ một tiếng: “Bổn công tử tự có bí pháp có thể áp chế. Ngươi không tin ta, hay là không tin nội tình của âm Sát Tông ta?”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghe ra công tử dường như có chút không vui, vội nói: “Tin, thực lực của Cẩm Hoàn đối với công tử và âm Sát Tông đương nhiên là tin.”

Âm Sát tông là tông môn đệ nhất ở cực tây, thực lực tự nhiên là hùng hậu vô cùng.

Vị trước mắt này càng là một trong những đệ tử thân truyền thế hệ này của âm Sát Tông, tuổi còn trẻ đã tấn cấp Thiên Nhân cảnh không nói, nhưng sau khi tấn chức Thiên Nhân hiếm thấy chính là thiên kiêu huyết mạch tứ trọng linh thể, tương lai con đường Tử Phủ bằng phẳng, mà thủ đoạn tâm trí cũng đều là lợi hại nhất đẳng.

Trong những người mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn quen biết, cũng chỉ có đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung Phòng Hữu An mới có thể so sánh.

Luận thực lực, cho dù là Hoa Diệp lão tổ thời kỳ toàn thịnh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Dù là hắn ở Đại Càn cũng nghe nói qua hung danh của vị này, tự nhiên không dám không tin.

“Công tử nguyện ý thay lão tổ áp chế thương thế, Hoàng Phủ thị ta vô cùng cảm kích.” Ông ta chắp tay với công tử: “Công tử cần Hoàng Phủ thị ta làm gì?”

“Lấy danh nghĩa Hoàng Phủ thị chuẩn bị mấy chiếc thuyền biển cùng một nhóm thuyền viên, bổn công tử muốn ra biển. Mặt khác, để Hoa Diệp chuẩn bị sẵn sàng, lúc này, có lẽ còn sẽ có khách nhân khác.”

Giọng điệu của công tử hời hợt, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lại nghe ra sát khí nặng nề từ đó.

Trong lòng của hắn hơi lạnh.

Bất quá, cái này cùng hắn có quan hệ gì?

Hắn bất quá chỉ là một gia chủ Thiên Nhân thế gia, quản tốt nhà mình cũng đã đủ khó, ai quản âm Sát Tông hắn đến cùng có mưu tính gì?

“Đợi sau khi chuyện thành công, bổn công tử sẽ thuận tay thanh trừ Bình An Vương thị cho ngươi.” Công tử áo trắng kia nhẹ nhàng nói, giống như thu thập Bình An Vương thị, đơn giản chỉ thu thập một ổ kiến.

Trong lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nóng rực lên, chỉ cần thương thế của lão tổ có thể áp chế, cộng thêm công tử ra tay, Bình An Vương thị há có thể có lý bất diệt?

Hắn lập tức chắp tay nói: “Cẩm Hoàn an bài chỗ ở cho công tử trước. Việc này ta sẽ nhanh chóng an bài thỏa đáng cho công tử, tuyệt đối không trì hoãn được đại sự của công tử”.

…

Mỗi một ngày Trường Ninh vệ đều phát sinh đủ loại chuyện, nhưng chân chính có thể phóng ra bên ngoài mà nói, cũng có thể được mọi người nhớ kỹ, lại không nhiều.

Trong đoạn thời gian tiếp theo, chỉ có hai chuyện lớn có thể khiến người ta nhớ kỹ trong Trường Ninh vệ.

Việc thứ nhất là thành thủ Hạ Hầu Hoằng Đức đã đến, được điều đi nhậm chức trong một vệ thành giàu có trong nội địa. Quan phụ mẫu sắp đi, đương nhiên Vương Thủ Triết đích thân xuất mã đưa tiễn.

Tuy nhiên, nhiệm kỳ của Hạ Hầu Hoằng Đức đến, nhưng việc làm ăn giữa hai người nên làm vẫn sẽ làm, quan hệ lẫn nhau tự nhiên còn phải duy trì.

Sau đó, thành thủ mới nhậm chức - Ngụy Văn Huân cũng đi nhậm chức, đi tới Trường Ninh vệ.

Vương Thủ Triết là đại biểu thế gia Bát phẩm, đương nhiên cũng tham dự hội nghênh đón, nhưng lại không tùy tiện thâm giao. Ngụy Văn Huân kia là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh mới thăng cấp, bản tính tính tình còn chưa hiểu rõ, không thể tùy tiện thông đồng.

Tục ngữ nói, quan mới nhậm chức có ba cây đuốc.

Ngụy Văn Huân vừa lên đài, liền bắt đầu chỉnh đốn trị an của Trường Ninh vệ, thu thuế, phòng thủ thành. Thế cho nên một số thế lực nhỏ nửa đen nửa trắng của Trường Ninh vệ, lại bị gió thu quét lá rụng bình thường thanh trừ hơn phân nửa.

Sau đó, hắn lại mang theo tuần phòng doanh đi dạo một vòng trên địa bàn các thế gia, đem tất cả ruộng đất sản nghiệp nhân đinh các loại, đều một lần nữa đăng ký tạo sổ, ngược lại là rất có một phen uy thế.

Chỉ tiếc, loại uy thế này cũng chỉ có thể hù dọa thế gia Bát Cửu phẩm bình thường mà thôi.

Vương Thủ Triết lén lút đưa lệnh đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung cho Ngụy Văn Huân, đồng thời chỉ cho ba muội muội, đều là thân truyền của Tử Phủ thượng nhân.

Như vậy, liền lập tức khiến động tác của Ngụy Văn Huân thu liễm rất nhiều, công tác kiểm tra lớn ở Bình An trấn cũng qua loa.

Đây cũng không phải là Vương Thủ Triết không muốn nộp thuế theo chương, chỉ là trên địa bàn hiện tại của Vương thị có quá nhiều sản nghiệp bí mật không muốn công bố ra ngoài, cùng với rất nhiều điều nghiên cứu bí mật.

Cái này nếu tùy ý để Ngụy Văn Huân tùy ý điều tra, vậy Bình An Vương thị chẳng phải là bị lột sạch sao?

Địa vị của Thành thủ đích xác rất cao, chính là Đại Càn triều đình dùng để trấn thủ một phương đại tướng, nhưng mà địa phương cường hào lợi hại vốn cũng không phải là ngồi không. Khống chế lẫn nhau mới là đạo lý chung sống nhất quán.

Sau khi chèn ép khí thế của Ngụy Văn Huân, Vương Thủ Triết mới bí mật tự mình đăng môn, "kết giao" với Ngụy Văn Huân hữu một phen, "trăng sâu" tình cảm với nhau.

Trừ cái đó ra.

Chuyện đại sự thứ hai, chính là Bắc Thần lão tổ của Trường Ninh Từ thị, sau khi bế quan nhiều năm, rèn luyện tu vi và tâm cảnh, sau đó thử trùng kích Thiên Nhân cảnh, cuối cùng vượt qua ngưỡng cửa, dẫn tới thiên lôi, một hơi đột phá Thiên Nhân cảnh.

Bắc Thần lão tổ tấn thăng thành công, đương nhiên rót vào một liều thuốc trợ tim cho các đồng minh thông gia, đồng thời cũng lập tức thay đổi cách cục của Trường Ninh vệ, khiến Trường Ninh vệ từ cục diện hai đại thế gia Thất phẩm Thiên Nhân thế gia địa vị ngang nhau, biến thành thế lực ba bên cân bằng.

Trường Ninh Từ thị bây giờ, tuy tạm thời vẫn chưa thể sánh ngang với Lôi thị, nhưng khí thế đã vượt qua Thiên Nhân Hoàng Phủ thị ngày càng suy bại.

Trừ phi thương thế của Hoa Diệp lão tổ của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị khỏi hẳn, lại lần nữa quân lâm Trường Ninh vệ,

nếu không, địa vị của Hoàng Phủ thị sẽ chỉ mỗi ngày trôi qua, cùng mấy chục năm mà Vương thị trải qua năm đó giống nhau.

…

Vùng ngoại ô vệ thành Trường Ninh Vệ.

Một chiếc xe ngựa xa hoa in dấu Hoàng Phủ Huy ký chậm rãi dừng lại bên ngoài một trang viên khiêm tốn, lập tức màn xe được vén lên, gia chủ của Trường Ninh Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Cẩm Hoàn dưới sự dìu đỡ của nhà, từ trên xe ngựa đi xuống.

"Gia chủ, môn tử trang viên đã đi vào thông báo, hẳn là rất nhanh sẽ có hồi âm." Gia tướng đỡ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đứng vững, hạ thấp giọng báo cáo.

"Ừm. Cứ chờ xem một chút đi."

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn gật đầu, lập tức ngẩng đầu nhìn trang viên trước mặt.

Tòa trang viên này, từng là tòa trang viên mà hắn thích nhất trong rất nhiều trang viên. Hắn âm thầm đặt mua, dốc lòng kinh doanh nhiều năm, tuy bề ngoài nhìn không bắt mắt, nhưng bên trong lại tương đối xa hoa tinh xảo, ở bên trong đặc biệt thoải mái. Những năm gần đây, rất nhiều đại quyết sách liên quan đến Hoàng Phủ thị đều làm ở đây.

Đã từng.

Vì giữ bí mật, tòa trang viên này treo trên danh nghĩa một vị phú thương ngoại địa. Sau này, tòa trang viên này bởi vì liên lụy không rõ với âm Sát Tông, bị thành thủ phủ niêm phong tịch thu.

Về sau, vẫn từng ở chỗ này một đoạn thời gian, Cơ phu nhân có chút yêu thích trang viên này, từ trong tay thủ phủ thành đặt tòa trang viên này, cũng sửa tên là "Chiết Mai Viên".

Chỉ là, vì sao Cơ phu nhân lại đặt cái tên cổ quái như vậy?

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có chút khó hiểu, hắn rõ ràng nhớ rõ, trong trang viên này cũng không trồng hoa mai.

Đồng thời, trong lòng hắn không khỏi gợn sóng nổi lên bốn phía, cảm khái ngàn vạn.

Nhớ ngày đó, Thiên Nhân Hoàng Phủ thị hăng hái cỡ nào, hở tí là thế cục của Trường Ninh vệ.

Mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn cũng là một đại nhân vật cao cao tại thượng, tiện tay liền có thể chỉ điểm giang sơn, thậm chí có thể quyết định hưng suy tồn vong của một thế gia mạt lưu.

Nhưng hôm nay, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, tất cả đã long trời lở đất.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hắn ta cũng mới trung niên, thái dương đã mọc tóc bạc, hình dáng tiều tụy mà già nua. Đây đều là trong những năm này, hắn ta dốc sức muốn bảo trụ Hoàng Phủ thị, cố gắng lao tâm lao lực mới có được.

“Hoàng Phủ gia chủ.”

Đang lúc suy tư, một vị thị nữ Luyện Khí Cảnh hai ba tầng diện mạo xinh đẹp từ trong “Chiết Mai Viên” đi ra.

Nàng nhẹ nhàng thi lễ với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, cung kính nói: “Phu nhân nhà ta nói, gần đây thân thể nàng có chút không khỏe, người ngoài không định gặp. Nhưng nếu Hoàng Phủ gia chủ đích thân đến, nể tình ngày xưa, nàng nguyện ý gặp mặt gia chủ.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng vội vàng hoàn lễ với thị nữ kia: “Làm phiền cô nương rồi.”

Nguyên bản lấy thân phận của hắn, loại thị nữ cấp bậc này, hắn ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt một cái.

Nhưng mà người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Hắn đi khắp nơi có việc cầu người, đương nhiên là không dám làm cao.

Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đi vào trang viên, một đường nhìn thấy, khắp nơi đều là hoa mai nở rộ. Mùa này, chính là thời điểm xuân mai tràn đầy, ngược lại làm cho trong trang viên hương mai tràn ngập, đẹp không sao tả xiết.

Cơ phu nhân thật đúng là rất yêu hoa mai, vậy mà trồng nhiều hoa mai như vậy.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn tự giác sờ được sở thích của Cơ phu nhân, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, sau lần này, phải tìm chút chủng loại hoa mai hi hữu, cùng Cơ phu nhân tăng cường tình cảm.

Mấy năm nay, bởi vì Hoàng Phủ thị không ngừng suy bại xuống dốc, càng ngày càng nhiều thế gia cùng Hoàng Phủ thị tạm dừng qua lại, hôm nay còn chịu giúp đỡ Hoàng Phủ thị, ngoại trừ mấy gia tộc thông gia có hạn, cũng chính là Cơ phu nhân.

Nể tình ngày xưa, nàng đã ra tay giúp mấy lần.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng mơ hồ cảm kích Cơ phu nhân không thôi.

“Hoàng Phủ gia chủ, đến rồi.” Lúc này, thị nữ dẫn đường phía trước bỗng nhiên ngừng lại, thi lễ với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn: “Phu nhân đang chờ ngài ở phía trước.”

“Cô nương vất vả rồi.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn phục hồi tinh thần lại, nói một tiếng cảm ơn với nàng, lúc này mới đi về phía trước.

Phía trước là một lương đình bằng đá sắc màu rực rỡ.

Nó tọa lạc ở cạnh hồ nhỏ trong vườn, một mặt gặp nước, bốn mặt thông gió, hoa cỏ xinh đẹp lấp loáng mọi thứ trong đình, chỉ có một con đường mòn bằng đá uốn lượn vào trong, có vài phần mỹ cảm mông lung.

Đi dọc theo đường mòn vào bên trong hơn mười bước, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt.

Tình huống trong lương đình cũng theo đó lọt vào tầm mắt của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Chỉ thấy một phu nhân xinh đẹp mặc quần lụa mỏng màu tím, dung mạo quyến rũ đang nghiêng người dựa vào bên cạnh đình nghỉ mát, vừa lơ đễnh phe phẩy quạt xếp, vừa câu được câu không ném cá vào trong hồ, chọc cho bầy cá trong hồ không ngừng bơi qua bơi lại cướp ăn, nhìn qua rất sinh động.

Phụ nhân xinh đẹp này đương nhiên chính là Cơ phu nhân.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn không nhịn được lại một phen cảm khái. Nhớ lúc trước, những con cá này vẫn là con cá hắn bỏ vào, hắn cũng không ít ném cho chúng ăn như vậy.

Đáng tiếc, hiện giờ cảnh còn người mất, những con cá này đã không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lấy lại bình tĩnh, thu hồi tạp niệm rối loạn trong lòng, đi lên phía trước chắp tay nói: "Cẩm Hoàn ra mắt Cơ phu nhân."

"Gia chủ Cẩm Hoàn đến rồi."

Cơ phu nhân thu hồi ánh mắt, dáng vẻ lười biếng chiêu đãi Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Hai người ngồi đối diện nhau trong lương đình, sau khi hơi hàn huyên, Cơ phu nhân liền nói thẳng vào vấn đề chính: "Gia chủ Cẩm Hoàn, lần này đến đây, chẳng lẽ lại gặp phải vấn đề khó khăn gì sao?"

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đặt chén trà xuống, hơi cảm khái nói: "Có câu là dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Mấy năm gần đây, Hoàng Phủ thị ta cũng cảm nhận được sự đời nóng lạnh. Những năm gần đây, cũng chỉ có phu nhân thường xuyên âm thầm trợ giúp, Cẩm Hoàn vô cùng cảm kích."

Cho dù là nhân vật như Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng không khỏi thật lòng cảm kích Cơ phu nhân.

"Gia chủ Cẩm Hoàn gia khách khí rồi." Cơ phu nhân đong đưa quạt tròn, cười khẽ không ngớt: "Lúc trước, ta vốn định liên thủ kiếm tiền với Hoàng Phủ thị ngươi, tiếc rằng tạo hóa trêu ngươi cuối cùng lại đạt được hợp tác là Trường Ninh Từ thị. Gia tộc Cẩm Hoàn không vì vậy mà trách tội ta, ta giúp một chút việc vặt thì có là gì? Coi như là bù đắp thiếu nợ về tình cảm."

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn thầm thở dài.

Nhớ ngày đó, sau khi Hoàng Phủ thị và Trường Ninh Từ thị tranh đoạt nghề dệt vải thất bại, Cơ phu nhân rất nhanh đã đầu

nhập vào trong trận doanh của đối phương, lợi dụng phương pháp của Cơ thị kiếm được đầy bồn đầy bát.

Hắn cũng muốn ghi hận Cơ phu nhân, chỉ là Cơ thị gia đại nghiệp đại, thực lực hùng hậu, trong lòng hắn ghi hận cũng không hề có tác dụng, chỉ đành chọn bịt mũi, tiếp tục kết giao với Cơ phu nhân.

Lại không nghĩ rằng, Cơ phu nhân này mặt ngoài là một đóa nữ nhân kiều diễm đa thứ, kì thực lại thập phần coi trọng tình cảm cùng nghĩa khí.

Nữ tử có quyết đoán như vậy, khiến Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng mơ hồ bội phục.

Tương lai, chờ Hoàng Phủ thị từ trong thung lũng bình tĩnh trở lại, khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, hắn cần phải nghĩ biện pháp hồi báo Cơ phu nhân một phen thật tốt.

Hắn chắp tay nói: “Thực bất mãn, lần này Cẩm Hoàn đến quấy rầy Cơ phu nhân, kì thực là có chuyện quan trọng muốn nhờ.”

“Gia chủ Cẩm Hoàn có việc cứ nói thẳng là được.” Cơ phu nhân kiều mị cười, “Con cũng biết tính tình của ta, không thích quanh co lòng vòng.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lập tức nghiêm mặt, nghiêm mặt nói: “Không biết Cơ phu nhân có nghe nói qua, Tử Phủ Học Cung có một loại linh bảo độc môn tiêu hao một lần duy nhất, “Lục Cực Dương Viêm Châu”.”

“Sáu Cực Dương Viêm Châu.” Cơ phu nhân khẽ nhíu mày: “Thứ cho ta mới sơ học thiển, đối với vật này không hiểu nhiều lắm.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nhìn chung quanh một phen, thấy phụ cận không có người, mới hạ thấp thanh âm giải thích: “Phu nhân không có hứng thú đánh đánh giết giết, không biết cũng là hợp tình hợp lý. Tử Phủ Học Cung chúng ta từ trước đến nay luôn tranh phong với âm Sát Tông, trong tranh đấu lâu dài cũng nghiên cứu ra một ít linh bảo chuyên môn khắc chế âm Sát Tông.”

“Lục Cực Dương Viêm Châu này chính là linh bảo cực phẩm chuyên dùng để đối phó cường giả Âm Sát tông, chỉ tiếc linh bảo này luyện chế rất khó khăn, dùng một viên ít một viên,

cho dù là ở trong Tử Phủ Học Cung cũng chỉ có đệ tử thân truyền mới có tư cách đổi."

Đôi mi xinh đẹp của Cơ phu nhân hơi nhảy lên, không khỏi đánh giá Hoàng Phủ Cẩm Hoàn từ trên xuống dưới, trong đôi mắt hoa đào quyến rũ lộ ra vài phần nghi hoặc và khó hiểu: "Gia chủ Cẩm Hoàn chủ yếu "Sáu Cực Dương Viêm Châu" này để làm gì? Chẳng lẽ là định đối phó với người của Âm Sát Tông?"

"Phu nhân có chỗ không biết." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sắc mặt nặng nề lắc đầu, "Lúc trước phân nhánh gia tộc và âm Sát tông có cấu kết, làm người ta thống hận bóp cổ tay, đồng thời cũng mang đến tai hoạ ngầm cho chủ gia. Ta nhận được tin tức, có cao thủ âm Sát tông muốn tới trả thù Hoàng Phủ thị ta, hôm nay lão tổ tông ta thương thế chưa lành, chỉ có thể cầu mua một món linh bảo có tính nhắm vào, cũng có thể thêm chút bình chướng cho gia tộc."

"Linh bảo này là một lần, trong nội bộ Tử Phủ Học Cung đánh giá ước chừng hai mươi vạn càn kim. Nếu phu nhân bằng lòng sử dụng quan hệ nhân mạch, lấy vật này, Hoàng Phủ thị chúng ta nguyện ý bỏ ra ba mươi vạn càn kim thu mua."

"Giá chênh lệch mười vạn…" Mắt Cơ phu nhân hơi híp lại: "Gia chủ Cẩm Hoàn gia là vì muốn tự bảo vệ mình, bổn phu nhân có thể thử một lần. Nhưng mà, ta không dám cam đoan, nhất định có thể lấy được vé tới."

"Phu nhân có lòng là được." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đứng dậy chắp tay: "Nếu như thế, cẩm hoàn sẽ không làm phiền nữa. Xin cáo lui trước."

Sau khi ngươi tới ta đi cáo từ, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng dẫn người rời khỏi trang viên.

Hắn còn phải gấp gáp đi bái phỏng những gia tộc thông gia khác. Tử Phủ Học Cung khống chế "Lục Cực Dương Viêm Châu" tương đối nghiêm khắc, đối với việc Cơ phu nhân có thể lấy được hay không, hắn cũng không chắc chắn lắm, còn phải chạy thêm mấy nhà nữa, chuẩn bị nhiều một chút mới an toàn hơn.

Đợi người đi rồi, ánh mắt Cơ phu nhân dần dần trở nên khó bề phân biệt.

Thật không hổ là bố cục lâu dài của gia chủ, vì câu con cá này. Mấy năm nay bất kể phí tổn đầu tư bao nhiêu mồi câu, cuối cùng nhìn thấy hiệu quả rồi.

Bằng công lao này, gia chủ nhất định sẽ thưởng cho ta, đúng không?

Hắc hắc hắc.

Nghĩ tới chỗ đắc ý thú vị, Cơ phu nhân nhịn không được liên tiếp phát ra tiếng cười kiều mị mà không có ý tốt.

…

Chương 94: Thiên kiêu! Nhà ai mà chẳng có mấy ai!

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng một cái đã hơn một tháng.

Trong chủ trạch Vương thị.

Tòa tiểu viện kia của Vương Thủ Triết nhìn như bình thường, không khí khái lắm, lại là nhà hắn kinh doanh mười mấy năm. Bên trong mỗi một cọng cỏ, một hòn đá một cây đều là hắn tỉ mỉ bố trí ra từng giọt.

Tòa tiểu viện này cũng chỉ có tộc nhân thân cận, gia tướng tâm phúc, cùng với khách nhân quan trọng mới có tư cách bước vào.

Ngày hôm đó, trong tiểu viện của Vương Thủ Triết có hai vị khách nhân tôn quý tới.

Trong đình nghỉ mát, trên bàn đá nho nhỏ đặt các loại mỹ thực đặc sắc của Vương thị, có linh ngư tươi sản xuất từ An Giang, cũng có vườn thịt hung thú đến từ ngoại vực, cùng với các loại đồ ăn vặt phong vị, còn có các loại linh tửu sản xuất trong hồ lô Linh Bảo.

Xung quanh là những bông hoa rực rỡ, hương thơm lạ lùng xộc vào mũi, Linh Phong và Linh Điệp nhảy múa, toát ra mị lực chỉ mùa xuân mới có.

Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, còn có hai vị khách đang ngồi vây quanh bàn đá, vừa ăn vừa trò chuyện.

Hai vị khách nhân này, một vị là thanh niên nam tử mặc bạch y, lưng đeo trường kiếm, rất có khí tức nho nhã. Người này chính là đệ tử thân truyền của Huyền Băng điện ở Tử Phủ Học Cung, Phòng Hữu An.

Đây đã không phải lần đầu tiên hắn tới tiểu viện này, nhưng vẫn không ngăn được tán dương: “Thủ Triết sư đệ thật không hổ là đệ tử thân truyền ký danh của Trường Xuân cốc. Viện

này tuy nhỏ, nhưng khắp nơi đều có thể thấy dụng tâm, thể hiện đầy tình thú cuộc sống của Thủ Triết sư đệ."

"Hữu An sư huynh quá khen rồi." Vương Thủ Triết khách khí cười cười: "Mấy năm nay nhờ có Hữu An sư huynh hỗ trợ bán rượu, kiếm được không ít tiền cho Vương thị. Nhân cơ hội này, Thủ Triết kính Hữu An sư huynh một chén."

"Đâu có đâu có!" Phòng Hữu An cũng tiêu sái cười cười, "Ta cũng muốn cảm tạ sư đệ cho ta cơ hội kiếm tiền."

Hai người ăn uống linh đình, trò chuyện với nhau thật vui, bầu không khí càng thêm thân thiện.

Phòng Hữu An mặc dù là đệ tử thân truyền của Huyền Băng điện nhất mạch của Tử Phủ Học Cung, gia thế của bản thân cũng không tệ, nhưng con đường tu luyện, vốn là cực kỳ hao phí tài nguyên và tài lực, nhất là mục tiêu tương lai của hắn chính là thiên kiêu Tử Phủ Cảnh, tài lực tài nguyên tiêu hao càng khủng bố, chỉ dựa vào gia tộc trợ giúp hoặc là Học Cung, bình thường đều là không đủ.

Mấy năm nay, hắn hợp tác bán linh tửu với Vương thị, lợi nhuận cao cũng kiếm được không ít, đương nhiên là càng thêm thân cận với Vương Thủ Triết.

Bên kia, đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị đang ngồi bên cạnh một nữ tử váy xanh.

Tư thế ngồi của nữ tử váy xanh này tương đối tùy ý, ăn đồ cũng không chú ý chút nào, ngay cả búi tóc trên đỉnh đầu cũng tương đối tùy ý, không tinh xảo giống như nữ tử bình thường, nhưng bởi vì bề ngoài thật sự quá tốt, ngũ quan cũng thật sự tinh xảo, lại một chút cũng không lộ vẻ lôi thôi, ngược lại lộ ra một tư thế phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết.

Nữ tử váy xanh này đương nhiên là đệ tử thân truyền của Trường Xuân nhất mạch, Lục Vi tiểu học tỷ rồi.

"Thủ Triết sư đệ, Nhược Lam sư muội, những món ăn này thật sự là quá ngon." Lục Vi tiểu học tỷ vừa ăn từng miếng từng miếng thịt hung thú tươi ngon, đặc biệt là thịt khô gia vị, vừa không kìm được vừa lải nhải, "Nhất là thịt khô hung thú này, ăn ngon thôi."

Năm sáu năm trước, Lục Vi tiểu học tỷ mới chỉ có thực lực Linh Đài cảnh, bây giờ nàng đã thành Thiên Nhân cảnh, một bộ tu vi cao thâm mạt trắc, sâu không thấy đáy.

Bất quá, bộ dáng của nàng ngược lại là không có biến hóa gì, chẳng qua là nhìn qua càng thêm da mặt mềm mại, da thịt có thể vô cùng mịn màng, trong trắng lộ ra hồng nộn, hiển nhiên đây là kết quả nàng bất kể phí tổn mua sắm vật phẩm dưỡng da quý giá nhất.

Thân là P trong Vip của ngành sản xuất hộ thương của Vương thị, sản phẩm của tiểu học tỷ đều là đặc chế, thứ gì tốt dùng cái đó, thứ gì đắt thì dùng cái đó.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lục Vi tiểu học tỷ này thật sự rất giàu có.

Nàng nuôi dưỡng ra rất nhiều hạt giống thực vật vô cùng đặc sắc tạm thời không đề cập tới, chỉ riêng nghiên cứu phát minh cải tiến tiến của Diệt Trùng Tán, nàng đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Thủ pháp nàng bán ra hạt giống khác với Vương Thủ Triết, nàng không cần cân nhắc vấn đề bị người ta trộm, đại gia tộc nào muốn dùng hạt giống của nàng, trả phí trao quyền cho Tử Phủ Học Cung là được, Lục Vi tiểu học tỷ dựa vào phí trao quyền mà có thể sống rất thoải mái.

Không giống Vương Thủ Triết, còn phải vất vả trồng trọt lúa giống, lén lút bán.

Đối với loại khách hàng vừa có tiền vừa hào phóng này, thái độ của Vương Thủ Triết đương nhiên là như gió xuân hóa mưa, ôn hòa ấm áp, không cần không cần: “Lục Vi tiểu học tỷ, ngươi cứ tùy tiện ăn trước, lát nữa ta sẽ cho người chuẩn bị cho ngươi nhiều một chút, để trong nhẫn trữ vật từ từ ăn.”

“Tiểu học tỷ nếu thích, về sau mỗi năm trong nhà làm thịt khô hung thú, ta đều sai người đưa một ít cho tiểu học tỷ.” Liễu Nhược Lam cười đưa cho Lục Vi tiểu học tỷ gắp một đũa thức ăn, “Manh thịt này không chỉ có thể làm đồ ăn vặt, lúc ra ngoài còn có thể làm lương khô. Ngoại trừ thịt khô, trong nhà còn chuẩn bị những thứ linh tinh khác, khi trở về ta sẽ cho người mang đến cho tiểu học tỷ một ít.”

Bởi vì Liễu Nhược Lam thích ăn vặt, Vương Thủ Triết và đầu bếp trong nhà cùng nhau nghiên cứu phát minh, dày vò ra không ít món ăn ngon miệng lẻ tẻ thập phần có đặc sắc, cũng không chỉ giới hạn ở các loại thịt cá, còn có không ít sản phẩm đậu nành dùng Linh Đậu chế tác, Linh Đậu khô, Ngũ Hương Đậu khô vân vân.

Những thứ này được nữ tử trong gia tộc hoan nghênh, đều đã bỏ vào danh sách trao đổi điểm cống hiến.

Trong đình nghỉ mát, bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí hòa hợp, người hầu và thị nữ phục vụ chung quanh cũng mặt mày hồng hào, âm thầm hưng phấn không thôi.

Không ngờ nhân mạch của gia chủ và gia chủ phu nhân lại lợi hại như vậy, có thể mời đến hai vị đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung đến. Chuyện này cũng quá có mặt mũi. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Rất nhanh, bốn người đã ăn uống no đủ.

Vương Thủ Triết liền cho người đem cơm thừa canh cặn rút xuống, thay một ít linh quả linh quả tươi mới, mứt hoa quả linh tinh, lại pha một bình linh trà thượng hạng.

Lúc này bốn người mới bắt đầu trò chuyện chính đề.

“Hữu An sư huynh.” Vương Thủ Triết uống linh trà nói: “Nguyên do của chuyện này, bốn năm trước ngươi đã biết. Âm Sát tông vẫn âm hồn bất tán, ta đương nhiên không thể thả lỏng điều tra đối với bọn họ. Việc này rất rõ ràng, là một thế lực nào đó trong âm sát hoặc một người nào đó, ở một nơi nào đó phía nam Lũng Tả quận chúng ta, tìm kiếm và khai quật di tích của Thần Vũ hoàng triều nào đó.”

“Những năm gần đây, ta đã liên tục đem thư viết tình báo đạt được báo cho sư huynh biết, không biết sư huynh có từng giải thích ra một ít mạch lạc?”

Phòng Hữu An thưởng thức linh trà, chậm rãi nói: “Căn cứ tình báo ngươi liên tục cung cấp, ta ở trong Học Cung không ngừng lật xem điển tịch tương quan, đại khái có thể xác định, di tích Thần Vũ hoàng triều kia, hẳn là có quan hệ với một người tên là ‘Huyết Tôn Giả’ của Thần Vũ hoàng triều.”

Mặc dù là đang cởi mở tư tưởng, Thần Vũ hoàng triều có tính bao dung khá mạnh, "Huyết Tôn Giả" cũng là một tồn tại ly kinh phản đạo.

Chủ trương lớn nhất của hắn, chính là tinh luyện huyết mạch yêu ma ra, gả vào trong thân thể người, để tất cả bình dân Thần Vũ hoàng triều đều trở thành người sở hữu huyết mạch.

Hơn nữa, hắn không phải chỉ nói một chút mà thôi, mà là vẫn luôn làm tất cả những chuyện này, hơn nữa còn có một đống người ủng hộ, thu vô số môn nhân đệ tử.

Nếu như chỉ là như vậy cũng còn tốt, vấn đề là thủ đoạn nghiên cứu của hắn vô cùng tàn nhẫn, thường xuyên ở bên trong một số thành trấn cỡ lớn chế tạo ra sân thí nghiệm cỡ lớn, dùng nhân loại làm thí nghiệm, mỗi một lần đều sẽ có vô số bình dân cùng chiến sĩ chết đi.

Cũng bởi vậy, hắn được Thần Vũ hoàng triều phán định là một trong những tội phạm truy nã trên Hắc Bảng.

Sau khi phát triển hơn ba ngàn năm, thế lực của Huyết Tôn Giả mới hoàn toàn tan rã, Huyết Tôn Giả cũng bị bắt tại trận, bị phán xử cực hình.

Nhưng mà, tuy Huyết Tôn Giả đền tội, trong vô số môn nhân đệ tử của hắn lại có không ít cá lọt lưới.

Từ đó về sau, những người này vẫn âm thầm hoạt động trên vũ đài lịch sử của Thần Vũ hoàng triều. Mặc dù những môn nhân đệ tử kia truyền xuống từng thế hệ, cũng không xuất hiện nhân vật lợi hại nào, cũng không có nhấc lên sóng gió quá lớn, nhưng vẫn luôn tồn tại.

Phòng Hữu An tiếp tục chậm rãi nói: "Căn cứ vào tư liệu lịch sử kết hợp, bản đồ hoàn cảnh cùng biến hóa suy đoán, âm Sát Tông kia cho tới nay mơ ước, hẳn là một 'Huyết Sào' trong đó."

"Huyết Sào?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày nói: "Nghe có vẻ không bình thường. Hữu An sư huynh có thể nói tỉ mỉ một chút không?"

"'Huyết Sào' là công xưởng do những môn nhân đệ tử may mắn chạy thoát của 'Huyết Tôn Giả' dựng lên, chuyên dùng để nuôi trồng Huyết Sào chiến sĩ tà ác. Bọn họ luôn có ý đồ

bồi dưỡng ra chiến sĩ Huyết Sào càng cường đại hơn để lật đổ sự thống trị của Thần Vũ hoàng triều."

"Nhưng chắc hẳn Thủ Triết sư đệ ngươi cũng biết, Thần Vũ hoàng triều cường đại hơn Đại Càn quốc chúng ta rất nhiều lần. Những tàn đảng của Huyết Tôn Giả tuy có dã tâm, nhưng cũng chỉ là châu chấu đá xe."

"Bất quá, 'Huyết Sào' thứ này đặt ở Thần Vũ hoàng triều có lẽ không tính là cái gì, nhưng ở thời đại này của chúng ta, ý nghĩa sẽ không giống vậy. Một khi bị người có tâm phải đi, sợ sẽ gặp phải một hồi tai hoạ."

"Ta cũng từng nghe nói về 'Huyết Sào'." Lục Vi tiểu học tỷ cảm thấy hứng thú nói: "Lúc trước xem tư liệu của Học Cung, Học Cung chúng ta cũng từng phát hiện và thăm dò qua mấy Huyết Sào. Thủ đoạn của bọn họ tuy rất quỷ dị hung tàn, nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ đã nghiên cứu huyết mạch vô cùng sâu. Nghe nói, Huyết Sào chiến sĩ có một ít Huyết Sào lợi hại thậm chí có thể chế tạo ra một lượng lớn Huyết Sào cảnh giới Thiên Nhân."

"Số lượng chế tạo chiến sĩ Thiên Nhân cảnh?!" Vương Thủ Triết giật mình kêu lên: "Lục Vi tiểu học tỷ, chuyện này có khoa trương quá không?"

"Trong lịch sử ghi chép của Thần Vũ hoàng triều, đích xác có loại Huyết Sào cao cấp này tồn tại." Phòng Hữu An nói, "Bất quá, Huyết Sào cao cấp vô cùng hi hữu, ngay cả thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng không có bao nhiêu. Mấy cái Huyết Sào mà Tử Phủ Học Cung chúng ta dựng ra đều là Huyết Sào bình thường, thời kỳ đỉnh phong hẳn là có thể chế tạo một lượng lớn Huyết Sào chiến sĩ Linh Đài cảnh."

"Bất quá, Thần Vũ hoàng triều đã sớm bị diệt mười vạn năm, những Huyết Sào kia đa số đều đã năng lượng không trọn vẹn, trong rãnh bồi dưỡng đoán chừng cũng không còn lại mấy con Huyết Sào chiến sĩ, cho dù có hơn phân nửa cũng là Linh Đài cảnh, cùng lắm cũng chỉ có một hai Thiên Nhân cảnh."

Vương Thủ Triết nghe đến đó, cũng đại khái hiểu được Huyết Sào là cái gì.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tuy nói vậy, nhưng không thể không phòng. Hữu An sư huynh, lúc trước ta viết thư cho Băng Lan thượng nhân, mời nàng ra tay giải quyết tặc nhân âm Sát tông. Không biết lão nhân gia bà ấy có hồi âm không?”

Với tâm thái của Vương Thủ Triết, đương nhiên không có khả năng tùy tiện đi tới dưới tình huống không xác định đẳng cấp Huyết Sào.

Âm Sát tông vốn là đại địch của Tử Phủ Học Cung, theo Vương Thủ Triết thấy, chỉ cần Tử Phủ Học Cung phái một Tử Phủ cảnh thượng nhân tới, vậy đương nhiên là giải quyết vấn đề trong vài phút.

Về phần trong phụ bản kia có thứ gì tốt? Vương Thủ Triết cũng không tham, dù sao hiện tại sản nghiệp của gia tộc làm rất tốt, chỉ cần cho hắn thời gian một hai trăm năm, gia tộc không dám nói giàu có có địch quốc, ít nhất trong Lũng Tả quận, một khối tài phú này ít nhất cũng có thể xếp hạng.

Cần gì phải mạo hiểm đi đánh phó bản chứ?

Nghe Vương Thủ Triết nhắc đến thư, sắc mặt Phòng Hữu An không khỏi có chút kỳ lạ.

Hắn bất đắc dĩ nói: “Sư tôn lão nhân gia, nhờ ta mang một tin nhắn cho ngươi. Nhưng mà, ta nói không ra khỏi miệng, vẫn là viết cho ngươi xem.”

Nói xong, hắn liền lấy giấy bút ra, chuẩn bị một phen, sau đó rồng bay phượng múa viết lên một chữ to —— “Cút”!

Không sai, hắn đã viết một chữ “Cút”.

“Phốc phốc ~” Liễu Nhược Lam ở một bên nhìn mà che miệng cười không ngừng, “Phu quân, lúc trước chàng đắc tội với Băng Lan thượng nhân ở Tử Phủ Học Cung thật là tàn nhẫn. Có thể cho chàng được hồi âm, chứng tỏ nàng vẫn rất coi trọng chàng.”

Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thật đúng là cảm tạ nàng coi trọng ~

Đường đường thượng nhân, có cần phải keo kiệt như vậy không?

“Hữu An sư huynh.” Vương Thủ Triết thở dài: “Nói đến đây, đây cũng là bổn phận giữ gìn hòa bình thiên hạ của Tử Phủ Học Cung chúng ta. Thượng nhân nàng không giúp đỡ thì thôi, không cần phải nói lời ác ngôn như vậy chứ?”

“Lời này của Thủ Triết sư đệ sai rồi.” Phòng Hữu An cười nói: “Tử Phủ Học Cung chúng ta cứu tế thiên hạ, dựa vào tình cảm mà không phải là bổn phận. Huống chi, chẳng phải ngươi cũng là đệ tử ký danh thân truyền của Học Cung sao?”

“Được rồi được rồi, ngươi cứ yên tâm.” Phòng Hữu An vẻ mặt tự tin nói: “Thượng nhân không đến chẳng phải còn có ta và Lục Vi tiểu học tỷ của ngươi sao? Ngươi đừng có xem thường ta, ta đã hình thành Linh thể Thiên Nhân cảnh trung kỳ, mạnh hơn Thiên Nhân cảnh trung kỳ bình thường một chút.”

Lúc nói đến lời này, Phòng Hữu An rõ ràng có chút kiêu ngạo, đây là một trong những biểu tượng của thiên kiêu.

Luyện Khí cảnh chính là thức tỉnh huyết mạch đệ nhị trọng, Linh Đài cảnh thức tỉnh đệ tam trọng, như thế, vừa đến Thiên Nhân cảnh liền trực tiếp là huyết mạch tứ trọng linh thể.

Nhân vật như vậy, tương lai đều đi trên con đường Tử Phủ, chỉ cần không vẫn lạc, không sa đọa, tương lai có xác suất không nhỏ có thể trở thành Tử Phủ thượng nhân.

“Cố An sư huynh nói rất đúng.” Vương Thủ Triết không mặn không nhạt trả lời một câu: “Nhưng cho dù ngươi là Thiên Nhân cảnh, cộng thêm huyết mạch cấp bậc linh thể, cũng đánh không lại Tử Phủ cảnh. Hơn nữa, ai mà không phải là thiên kiêu chứ?”

Sắc mặt kiêu ngạo của Phòng Hữu An trì trệ, lúc này mới từ từ phục hồi tinh thần lại.

Thiên kiêu đúng là hiếm có, nhưng thiên kiêu Bình An Vương thị còn ít sao?

Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, cùng với Vương Ly Từ được phó viện trưởng thu làm đồ đệ bảo bối, ba vị đệ tử Học Cung này, người nào không phải là thiên kiêu?

Mà Vương Thủ Triết và thê tử Liễu Nhược Lam của hắn luôn vô cùng khiêm tốn cũng đều là thiên kiêu.

Hai chữ thiên kiêu này ở Bình An Vương thị không có gì đặc biệt.

Thật ra Phòng Hữu An có chỗ không biết, hiện giờ khi Vương Tông Xương thăng cấp Linh Đài cảnh cũng đạt tới huyết mạch tầng thứ ba, chỉ cần thăng cấp Thiên Nhân cảnh, đồng dạng cũng là một Cương Phong linh thể.

Còn có nữ nhi bảo bối của Vương Thủ Triết, tư chất huyết mạch càng mạnh mẽ hơn, thành tựu tương lai tất nhiên vượt xa Phòng Hữu An.

Về phần thê tử Liễu Nhược Lam, vậy thì càng không cần phải nói. Nàng đâu phải thiên kiêu? Rõ ràng là đại thiên kiêu!

Phòng Hữu An lấy làm kiêu ngạo là ở Thiên Nhân cảnh, kéo lên huyết mạch tầng thứ tư, trở thành linh thể.

Nhưng Liễu Nhược Lam, lúc ở Linh Đài cảnh đã là huyết mạch tầng thứ tư, tiêu chuẩn chuẩn Nguyên Thủy Linh Thể.

Khai cục cao như thế, chờ nàng đến Thiên Nhân cảnh, liền có thể thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm, nhìn thế nào cũng mạnh hơn Phòng Hữu An một mảng lớn.

Thiên kiêu ài, ở Bình An Vương thị cũng cứ như vậy xảy ra.

…

Chương 95: Lật bàn đi! Hoàng Phủ thị

…

“Thủ Triết sư đệ.” Sắc mặt Phòng Hữu An không khỏi có chút biến thành màu đen, ho khan hai tiếng nói: “Đó là bởi vì ngươi đối với thế giới này hiểu biết còn không nhiều, không phải sư tôn nàng không muốn đến giúp. Chỉ là mỗi một vị Tử Phủ thượng nhân của Đại Càn ta, trên người đều có nhiệm vụ rất quan trọng. Chỉ là một cái Huyết Sào, chúng ta tự mình giải quyết là được.”

Vương Thủ Triết không để ý đến hắn, mà đưa ánh mắt mong đợi nhìn về phía Lục Vi tiểu học tỷ: “Sư tôn của chúng ta có hồi âm không?”

“Chuyện này…” Lục Vi tiểu học tỷ ngậm trái cây trong tay, không khỏi bị người ta nhìn chằm chằm, đôi mắt to chuyển động ọt ọt vài cái, sau đó khó khăn nuốt trái cây vào, nói với vẻ khờ khạo: “Hồi âm, muội nhìn xem.”

Nói xong, nàng móc ra một phong thư đưa cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết mở ra xem, bên trên chỉ có mấy chữ: “Biết rồi, đã phái Lục Vi trợ giúp.”

Cái này…

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật hai lần.

Kẻ trộm của âm Sát Tông xâm lấn, cộng với di tích Huyết Sào của phần tử khủng bố Thần Vũ hoàng triều mà chỉ trả lời được mấy chữ thế này? Chỉ phái một Lục Vi tiểu học tỷ thôi thì có tác dụng gì? Cho dù bản thân không đến thì có thêm mấy sư huynh thân truyền cũng được mà.

Cái này không khỏi cũng quá không coi Âm Sát tông và Huyết Sào ra gì.

Lục Vi tiểu học tỷ thấy vẻ mặt Vương Thủ Triết ghét bỏ, lúc này nhấc tay yếu ớt cãi lại: “Ta cũng rất mạnh, được không?”

“Trường Xuân cốc nhất mạch chúng ta, có thể mạnh đến đâu?” Vương Thủ Triết thở dài một hơi, lắc đầu không thôi.

Lúc trước ở Trường Xuân cốc, cũng không phải là chưa từng nhìn thấy.

Bị ghét bỏ như vậy, Lục Vi tiểu học tỷ có chút ủy khuất, mứt hoa quả này cũng không ngọt nữa, thịt khô cũng không thơm.

“Lục Vi học tỷ đừng để ý tới hắn.” Liễu Nhược Lam cười trấn an: “Người như hắn đúng là quá sợ chết. Một khi gặp phải chuyện liều mạng sống chết, cho dù có chín phần tỷ lệ hắn cũng sẽ không mạo hiểm.”

“Lời này của nương tử sai rồi.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt phê bình nói: “Đụng phải chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của gia tộc hoặc là tai bay tính mạng, chín mươi phần trăm chắc chắn có thể làm như thế nào?”

“Thứ gọi là liệu địch khoan dung, bởi vì không thể hoàn toàn xác định địch nhân rốt cuộc có bao nhiêu át chủ bài, cho nên sư tử vồ thỏ, cũng phải toàn lực ứng phó. Tử Phủ Học Cung chúng ta thân là chính đạo trong thiên hạ, lấy việc giữ gìn thương sinh làm nhiệm vụ của mình, đụng phải loại chuyện tà ma quấy phá này, vậy mà không phái hai Tử Phủ thượng nhân tới xử lý, khiến người ta quá thất vọng.”

Phòng Hữu An đang uống trà bên cạnh, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm trà.

Chỉ là mấy thằng nhãi con của âm Sát Tông quấy phá, có tài đức gì phải vận dụng hai Tử Phủ thượng nhân đánh?

Mỗi Tử Phủ thượng nhân đều là rường cột của Đại Càn, trên người đều gánh vác sứ mệnh và nhiệm vụ quan trọng hơn. Nếu tùy tiện con chó con mèo gì đó, bọn họ đều muốn đích thân ra tay thu thập, đoán chừng cả đám đều mệt chết.

Suy nghĩ này của Thủ Triết quả thật là vô cùng thanh kỳ.

“Đúng rồi, Hữu An sư huynh. Ta và Huyền Diêu thượng nhân, Huyễn Điệp phu nhân, chủ nhân Nguyên Thủy Thiên Hồ cùng với mấy người phó viện trưởng bọn họ viết thư, có hồi âm hay không? Chỉ cần tới đây, bất kỳ chiến lợi phẩm nào chúng ta cũng có thể không cần.” Vương Thủ Triết vẫn ôm một tia hy vọng, hi vọng thượng nhân nào đó rảnh một chút, thuận đường tới đây trảm yêu trừ ma một chút.

Lúc trước cảm xúc của Vương Thủ Triết đối với Tử Phủ thượng nhân còn chưa đủ sâu, mãi đến khi chính hắn sử dụng qua một đạo "Tử Phủ kiếm phù", mới cảm nhận được Tử Phủ cảnh thật sự rất mạnh.

Hoa Diệp lão tổ kiêu ngạo ương ngạnh không ai bì nổi như thế, một khi đụng phải Tử Phủ cảnh thượng nhân chân chính, có thể chịu đựng được cả hai vấn đề hay không.

"Ặc… Phu quân, phu quân còn viết thư cho mấy thượng nhân kia nữa sao?" Liễu Nhược Lam cũng vỗ trán một cái, gương mặt xinh đẹp hơi nóng lên nói: "Nhà chúng ta hình như không thân với mấy vị thượng nhân kia thì phải?"

"Câu thông suốt nhiều thì quen, mỗi năm ta đều viết thư cho bọn họ, mỗi người đều chuẩn bị một phần hậu lễ." Vương Thủ Triết nói: "Quan hệ này, đều cần phải thành lập và giữ gìn. Dù sao nhà chúng ta đều phát triển trong Học Cung, nhiều thêm một chút hậu thuẫn cũng tốt."

"Tuy nói như vậy, nhưng chủ nhân Nguyên Thủy Thiên Hồ, hình như ngươi còn chưa thấy qua? Sợ là lão nhân gia sẽ không để ý tới ngươi." Liễu Nhược Lam thật sự rất bội phục phu quân, trắng trợn không chút nào che giấu ôm đùi, hắn cũng làm ra được.

"Ta giới thiệu tình hình của nữ nhi Ly Dao cho bà ấy, lát nữa sẽ đưa đi làm đệ tử thân truyền của bà ấy." Vương Thủ Triết nói, "Nhìn ra được, lão nhân gia bà ấy vẫn rất thích Ly Dao, hai năm nay mỗi lần bà ấy đều gửi thư hồi âm cho Ly Dao, còn tặng quà nhỏ cho bà ấy."

Đây cũng là… huyết mạch Nguyên Thủy thượng phẩm Ất đẳng như Vương Ly Dao thiên phú nghịch thiên, chủ nhân Nguyên Thủy Thiên Hồ tất nhiên là trân bảo.

Nhưng với tính tình của lão nhân gia, sợ là sẽ không quan tâm phu quân. Từ mỗi lần hồi âm cho Ly Dao mà không trả lời hắn, liền nhìn ra được.

"Thủ Triết, ta cũng tuân theo ý đồ của ngươi, đi gặp các thượng nhân, các thượng nhân cũng đều có chỗ trả lời." Phòng Hữu An vừa nói đến việc này, đều cảm thấy khuôn mặt có chút nóng lên, cảm giác giống như đi ăn xin: "Huyền Diêu Thượng

Nhân nói, Thiên Nhân cảnh thân truyền của hắn quá ít, đều đang bận việc khác, bởi vậy cho ngươi một đạo kiếm phù bên người."

"Kiếm phù?" Vương Thủ Triết vui vẻ trong lòng: "Nói đến, vẫn là Huyền Diêu thượng nhân chú ý, ra tay liền tặng kiếm phù."

Hắn có ấn tượng rất sâu đối với khai sơn kiếm khí của Huyền Dao thượng nhân, uy lực hẳn là bất phàm.

"Cũng chính là một đạo kiếm phù bình thường, tương đương với một kích toàn lực của Thiên Nhân cảnh." Phòng Hữu An lấy ra một khối ngọc phù hình kiếm, đồng thời phía trên chạm khắc phù văn, còn lưu lại ấn ký chỉ Huyền Diêu thượng nhân mới có, sắc mặt hắn cổ quái nói: "Ngươi sẽ không cho rằng hắn hào phóng đến mức đưa ra Tử Phủ kiếm phù chứ? Vật kia sẽ làm hao tổn tu vi của Tử Phủ thượng nhân đấy."

"Cái này…" Vương Thủ Triết nhận ngọc phù kiếm, không khỏi hơi thất vọng.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Huyền Diêu thượng nhân cũng không phải cha hắn, làm sao có thể cho Tử Phủ kiếm phù chứ.

Cho dù là cha, năm xưa cũng sẽ không tự tổn hao tu vi để luyện chế Tử Phủ kiếm phù.

"Thứ này cũng được, dùng tốt cũng coi như là một con át chủ bài nhỏ." Vương Thủ Triết nói: "Ta đã gặp được ngọc phù tương tự trong đấu giá hội ở Đa Bảo Các, một cái cũng phải mấy vạn càn kim, xem ra lễ vật mấy năm nay không có tặng không."

"Chủ nhân Nguyên Thủy Thiên Hồ không thấy mặt, nàng ta không chịu gặp ta. Bất quá sau đó phái bà ta đưa cho ta một tấm Nguyên thủy linh thuẫn phù." Phòng Hữu An lại lấy ra một tấm thủy hệ linh phù màu lam nhạt, "Đạo nguyên thủy linh phù này bóp nát thì có thể hình thành một đạo nguyên thủy linh thuẫn, chắc chống nổi một hai chiêu của tu sĩ Thiên Nhân cảnh, lúc quan trọng còn hữu dụng."

"Vật bảo vệ tính mạng, đương nhiên càng nhiều càng tốt." Vương Thủ Triết cũng biết đây đã là thứ tốt. Xem ra mỗi năm viết thư với nàng vẫn có chút tác dụng.

“Huyễn Điệp phu nhân ngược lại là tiếp kiến ta, cũng đưa ra một viên huyễn thuật ngọc phù. Tác dụng của nó, tự nhiên là sẽ thi triển ra một đạo huyễn thuật, nếu như ý chí cùng thần niệm của đối phương đều không phải rất mạnh, sẽ lâm vào trong mộng ảo, nếu không cách nào thoát khỏi vô cùng có khả năng chết đi trong mộng ảo.” Phòng Hữu An nói, “Bất quá thứ này uy lực mạnh thì mạnh, nhưng khuyết điểm cũng rất lớn, bởi vì phàm là tu sĩ có thể tấn thăng Thiên Nhân cảnh, ý chí lực cùng thần niệm đều không kém.”

“Cũng coi như là một con át chủ bài.” Vương Thủ Triết cũng khá thích miếng ngọc phù huyễn thuật này, vật này đối phó với Thiên Nhân cảnh có độ khó rất lớn, nhưng dùng tốt, thời khắc mấu chốt có thể có hiệu quả kỳ diệu.

Loại át chủ bài này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt. Cho dù mình không dùng đến, cũng có thể đặt ở trong bảo khố gia tộc.

“Về phần phó viện trưởng đại nhân, đã sớm dẫn đồ đệ đi vân du tứ phương, ta không tới gặp.” Phòng Hữu An đến nay nhớ tới những chuyện mà Vương Thủ Triết ủy thác hắn làm, khuôn mặt đều mơ hồ nóng lên, hắn đường đường là đệ tử chân truyền cấp thiên kiêu của Huyền Băng điện, đi tìm mọi người đòi đồ, quả thực quá mất mặt.

Nếu không phải vì quan hệ rất tốt với Thủ Triết, e rằng ông ta thật sự không thể giữ được thể diện này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là vượt quá dự liệu của hắn. Ba miếng ngọc phù kia cộng lại, cũng phải có giá mười mấy vạn càn kim.

Vương Thủ Triết thưởng thức ba tấm ngọc phù, thu vào trong nhẫn trữ vật, lại hỏi: “Trước đó còn nhờ “Lục Cực Dương Viêm Châu” mà sư huynh Hữu An mua, tình huống như thế nào rồi?”

Vừa nói đến vật này, trên mặt Phòng Hữu An lộ ra một chút đau lòng: “Lục Cực Dương Viêm Châu dùng để đối phó tu sĩ âm Sát Tông, đích xác có tính khắc chế không nhỏ. Nhưng dùng học phần của Học Cung để đổi, chuyển hóa thành giá trị càn kim ước chừng giá trị hai mươi vạn càn kim. Vật tiêu hao một lần như vậy, giá cả nhanh chóng có thể đạt được một kiện

pháp bảo. Học phần của ta không đủ, còn vấn an mấy sư đệ tính toán một chút, mới đổi được."

Nói xong, Phòng Hữu An lấy ra "Lục Cực Dương Viêm Châu" đưa cho Vương Thủ Triết.

Nó ước chừng lớn bằng nắm tay, toàn thân màu đỏ như lửa, cho dù là lực lượng bị phong ấn ở trong hạt châu, cũng có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa năng lượng hỏa diễm bàng bạc mà tinh thuần.

"Vật này, ta cho ngươi 25 vạn càn kim."

Vương Thủ Triết lấy ra sáu Cực Dương Viêm Châu, sau đó trực tiếp móc ra một xấp kim phiếu đưa cho Phòng Hữu An, trong đó có hai tờ kim phiếu, rõ ràng là làm bằng giấy màu tím.

Loại kim phiếu màu tím này, là dùng một loại linh tài gọi là Tử Huyết Long Linh Mộc, trải qua thủ pháp đặc thù luyện chế thành trang giấy. Nó độ bền cực cao, có thể phòng hỏa phòng thủy, chứa đựng mấy ngàn năm cũng sẽ không hủ hóa.

Bởi vậy, trong "Quốc có tiền trang" của Đại Càn, xem nó như tờ kim phiếu giá trị lớn, mỗi một tờ đều có thể đổi mười vạn càn kim!

Thế gia Cửu phẩm thiếu một chút điều kiện kinh tế, cả đời cũng chưa chắc có thể lấy được một tấm kim phiếu màu tím.

"Cái này…"

Dù là thiên kiêu có điều kiện gia thế như Phòng Hữu An đều rất tốt, cũng bị thủ bút của Vương Thủ Triết làm cho kinh ngạc. Trong Học Cung, càn kim có thể đổi học phần cho các đồng học khác.

Nói cách khác, lần này hắn thay Thủ Triết mua một viên Lục Cực Dương Viêm Châu, vừa lật tay đã kiếm được năm vạn càn kim.

Cảm giác đau lòng sau khi hao hết học phần trước đó, trong nháy mắt này đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ánh mắt Phòng Hữu An nhìn về phía Vương Thủ Triết đều nóng rực lên vài phần: "Thủ Triết sư đệ, ngươi trở về muốn đổi cái gì ở trong Học Cung, cứ nói với ta."

Ông ta là thiên kiêu muốn tấn công Tử Phủ cảnh, cho dù trong nhà có chi viện trợ cấp, cộng thêm chính ông ta kiếm tài nguyên từ nhiệm vụ tiếp nhận Học Cung, xét đến cùng vẫn là hai chữ —— không đủ!

"Thủ Triết sư đệ, ngươi dùng cái này nện người, có phải quá xa xỉ rồi không?" Cho dù là phú bà Lục Vi tiểu học tỷ, đều có chút giật mình: "Cho dù đối thủ là Thiên Nhân cảnh cao giai, ta và Hữu An sư huynh liên thủ là được rồi."

"Dưới tình huống bình thường, nếu dùng bảo vật này đập người, quả thực có chút xa xỉ." Vương Thủ Triết thu hồi lục cực dương viêm châu, thản nhiên nói: "Nhưng mà nếu là người khác tiêu tiền mua đi đập thì cũng không tính là xa xỉ."

"Người khác mua đi đập?" Lục Vi tiểu học tỷ giật mình nói, "Trên thế giới này lại có kẻ ngốc như vậy sao?"

"Tiểu học tỷ có điều không biết." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: "Bởi vì cái gọi là 'Người trong cuộc mà không tự biết', chịu buông bỏ lấy đồ vật này đập người, tất nhiên là vì mưu đồ lớn hơn nữa. Chúng ta chờ xem kịch là được."

…

Mấy ngày sau.

Trong Chiết Mai Viên, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn gặp lại Cơ phu nhân lần nữa.

Hắn nhìn Lục Cực Dương Viêm Châu mà Cơ phu nhân lấy ra, ánh mắt lập loè bất định, có chút đau lòng, lại phảng phất như đang chờ mong điều gì.

"Gia chủ Cẩm Hoàn." Cơ phu nhân nhàn nhạt nói: "Cũng không phải là bản phu nhân keo kiệt, chỉ là Minh Nghiên ca ca nhà ta vì muốn đổi viên lục cực dương viêm châu này trong Học Cung. Thế nhưng đổi học phần không ít giá cao, chỉ riêng hao phí của mình đã đạt đến khoảng ba mươi vạn càn kim, còn nợ không ít ân tình."

"Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, ta muốn tranh thủ một trăm ngàn càn kim cho Minh Huy ca ca."

"Bốn mươi vạn càn kim…"

Ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn căng thẳng, cái giá này rõ ràng vượt qua dự tính của hắn.

“Không, bốn mươi lăm vạn càn kim.” Cơ phu nhân hơi không vui nói: “Nhân tình thì nhân tình, nhưng bổn phu nhân bận rộn bên ngoài lâu như vậy, còn thiếu Minh Ngọc ca ca một cái nhân tình, Cẩm Hoàn gia chủ ngay cả một chút biểu hiện cũng không có sao?”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng từng sai người đi đổi Lục Cực Dương Viêm Châu, chỉ là vật này đổi cánh cửa cực cao, không những cần rất nhiều học phần mà còn cần thân phận đệ tử thân truyền.

Mấy năm nay biểu hiện của Cơ Minh Ky không tệ, đã bị Băng Lan thượng nhân thu làm đệ tử thân truyền, cho nên mới có tư cách trao đổi.

Đệ tử thân truyền của Học Cung đều là thiên kiêu, thân phận quý trọng, nếu Hoàng Phủ thị ở vào thời kỳ đỉnh phong, còn có thể kết giao một phen. Nhưng bây giờ, cho dù Hoàng Phủ thị nói chuyện trong Trường Ninh vệ cũng không dùng được, chớ nói chi là Tử Phủ học viện vốn không có cách nào.

“Phu nhân cái giá này thật là cao một chút.” Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn trở nên có chút xấu hổ và khó xử, yếu ớt cầu khẩn nói: “Những năm gần đây Hoàng Phủ thị ta có quang cảnh gì, chắc hẳn Cơ phu nhân cũng rõ ràng. Mong rằng phu nhân có thể giảm bớt một chút.”

“Nếu như con nhất thời không lấy ra được tiền.” Cơ phu nhân nói, “Ta đồng ý cho con nợ một khoảng thời gian.”

“Đa tạ Cơ phu nhân.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sắc mặt vui mừng, liên tục chắp tay không thôi, “Ở trước cửa ải khó khăn của Hoàng Phủ thị ta, có thể có Cơ phu nhân phá cấm hỗ trợ như thế, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp.”

“Đừng vội cảm tạ.” Cơ phu nhân liếc mắt nói: “Lục Cực Dương Viêm Châu giá trị không nhỏ, có thể ghi nợ nhưng phải cầm đồ tới thế chấp.”

Biểu tình của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cứng đờ, cười khổ không thôi nói: “Phu nhân, những năm gần đây Hoàng Phủ thị ta…”

“Miễn mở miệng. Lấy danh dự Hoàng Phủ thị ngươi bây giờ rơi xuống đáy cốc, không dựa vào vật thế chấp có thể mượn được mười vạn càn kim, bổn phu nhân tính theo họ ngươi.” Cơ phu nhân lạnh lùng, vung vẩy cây quạt biến sắc nói: “Ta làm bằng hữu của Hoàng Phủ thị, lại làm sao Minh Nguyệt chiếu cống rãnh. Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ngươi coi ta là oan đầu to sao? Người đâu, tiễn khách!”

“Thế chấp, Hoàng Phủ thị chúng ta nguyện ý chấp nhận thế chấp.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vội vàng đồng ý, dỗ dành Cơ phu nhân nói: “Phu nhân xin bớt giận. Đúng là cẩm hoàn càn rỡ.”

Mấy năm gần đây, Hoàng Phủ thị đã gán nợ rất nhiều tài sản cố định không đáng giá lắm. Bây giờ số còn lại trong tay đều là các sản nghiệp căn cơ như nông trang mục trường.

Chỉ là công tử kia đã ba phen bốn lượt thúc giục, dần dần mất đi kiên nhẫn, thời gian cho Hoàng Phủ Cẩm Hoàn trù tính đã không còn nhiều lắm. Thời cơ tốt như thế Hoàng Phủ thị quật khởi lần nữa, cũng không thể bỏ lỡ.

Sau đó, Hoàng Phủ thị hung hăng lấy ra mấy nông trang bên ngoài Trường Ninh vệ thành làm vật thế chấp.

Những nông trang này đều nằm ở khu vực hạch tâm của Trường Ninh vệ, tỉ lệ giá trị và giá cả đều rất cao.

Nông trang kế bên vệ thành, tự nhiên so với nông trang ở vùng quê xa xôi thì đắt hơn không ít, hơn nữa từ trước đến nay có tiền cũng không mua được, rất ít người bán tài sản nông trang khu vực hạch tâm.

Bởi vậy có thể thấy được, nội tình của Hoàng Phủ thị hùng hậu cỡ nào. Bị liên minh thông hôn của Vương thị chèn ép đến nay, mới dần dần vận dụng sản nghiệp căn cơ của gia tộc.

Mà bốn nông trang trung tâm mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lấy ra, tổng giá trị tương đương với năm mươi vạn càn kim.

Hiện giờ, theo một quẻ lớn của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, toàn bộ bốn tòa trung tâm nông trang đều thế chấp cho Cơ phu nhân, nói rõ trong ba năm nếu không trả lại bốn mươi lăm vạn tiền mặt, bốn tòa nông trang này sẽ thuộc về Cơ phu nhân.

Mà là hồi báo.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng là một trong sáu Cực Dương Viêm Châu mà hắn ta dựa vào nhất.

Sở dĩ nói là một trong số đó.

Đó là bởi vì Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ở trong tay Vương Thủ Triết chịu thiệt nhiều, cũng là học cái ngoan, bởi vì cái gọi là liệu địch theo rộng, chuẩn bị nhiều mấy tấm át chủ bài là không sai được.

Lần này, Hoàng Phủ thị nhất định phải lật bàn!

…

Chương 96: Đánh phó bản nhất định phải bảo thủ!

…

Thời gian vội vàng trôi qua.

Bất tri bất giác, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phía trên Đông Hải rộng lớn hùng vĩ.

Một chiếc thuyền buôn khổng lồ cỡ lớn, rời khỏi bến cảng Đông Hải vệ đại danh đỉnh đỉnh, vượt mọi chông gai đi sâu vào trong biển rộng.

Chiếc thương thuyền này là do Trần thị và liên minh thông gia cùng bỏ vốn, là một chiếc thuyền buôn viễn dương mới được chế tạo gần đây, kết cấu của nó vô cùng vững chắc. Rất nhiều long cốt và cột buồm mấu chốt còn có cột buồm, đều được sử dụng chế tạo từ linh thạch của Thái sư ngàn năm.

Cũng bởi vì vậy, giá cả tổng thể của nó đã vượt qua mười vạn càn kim.

Hiệu quả cũng rõ ràng, nó giống như là một tòa thành lũy kiên cố trên biển, có thể khu trục hung thú ngũ giai, cũng có thể chống đỡ được phong bạo trung hình.

Chiếc thuyền này là thương thuyền hàng xa xỉ mà Vương Thủ Triết yêu cầu chế tạo, bình thường tham gia vận chuyển trong thương đội, nhưng khi các thành viên quan trọng của các gia tộc có nhu cầu, chỉ cần thông báo trước một tiếng, liền có thể rút ra.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn mang theo Nguyên Thủy Linh Quy. Lỡ như gặp phải tình huống bất lợi, có thể cưỡi Nguyên Thủy Linh Quy chạy trốn, hoặc là lặn xuống nước tránh gió bão khó có thể ngăn cản.

Về phần độ muối trong nước biển, đối với loại linh thú tam giai như Nguyên Thủy Linh Quy mà nói, cũng không phải là vấn đề đặc biệt lớn, chỉ cần hơi thích ứng, liền có thể cân bằng áp lực thẩm thấu của tế bào giữa nước mặn ngọt. Tuy rằng,

Thủy Nguyên Linh Quy vẫn luôn biểu hiện rất ghét bỏ nước biển, rõ ràng rất không thích.

Ngoài ra.

Phòng Hữu An còn ứng với yêu cầu của Vương Thủ Triết, mượn một con phi liên Chu Đỉnh Tiên Hạc cấp bốn từ trong Học Cung, bình thường nó được cúng bái ăn ngon lành ở trên thuyền, một khi thời khắc mấu chốt nói không chừng có thể phát huy tác dụng.

Nhưng mà trên biển rộng mênh mông, phi liên linh cầm loại này bay khắp nơi cũng không phải là ý kiến hay, một là trên biển nhiều gió lốc, vạn nhất không cẩn thận gặp phải, cho dù là Chu Đỉnh Tiên Hạc cấp bốn cũng có xác suất rất lớn sẽ bị lạc phương hướng, hai là nếu không cẩn thận đưa tới hung cầm phi hành cấp năm nào đó, cũng là phiền toái.

Càng là tuyến đường xa lạ, liền càng phải cẩn thận chú ý.

Trên boong thuyền rộng lớn.

Đám người Vương Thủ Triết hội tụ ở đây, thổi gió biển, cùng nhau thưởng thức biển rộng bao la.

“Phu quân, đây là lần đầu tiên ta thấy biển cả thật sự.” Liễu Nhược Lam đưa mắt nhìn về phương xa, biển rộng bao la, khiến lòng nàng không khỏi cảm khái: “Đúng là như trong sách miêu tả: Biển cả, ngươi lớn quá, ngươi toàn là nước.”

Thân là một cái Nguyên Thủy Linh Thể, Thủy hành nguyên khí đối với nàng thân hòa lực rất mạnh, mà nàng cũng sẽ càng thêm thân cận với nước. Nước ở trong mắt của nàng, phảng phất là có được sinh mệnh.

Ách… Vương Thủ Triết mơ hồ có chút lo lắng đối với cách miêu tả từ của nàng, nhưng trên biểu cảm lại lộ ra vẻ thưởng thức cùng khâm phục: “Câu đó của nương tử, dùng câu nói rõ ràng rành mạch giảng giải một minh lý vĩnh viễn. Còn đặc biệt nổi bật hai chữ quan trọng nhất biển cả, “Đại”, còn có rất nhiều “thủy”, quả nhiên là tinh diệu!”

“Vẫn là phu quân hiểu ta.”

“Đâu có đâu có, là nương tử quá ưu tú.”

Khóe miệng Lung Yên lão tổ bên cạnh co giật, nghe không nổi nữa, theo thói quen vận huyền khí bịt lỗ tai lại.

Hai vợ chồng này, bất kể lúc nào cũng sẽ rải một ít cẩu lương. Con đã hơn mười tuổi, sáo lộ còn không mang một chút biến hóa? Đây không phải ức hiếp lão tổ tông nàng chưa từng yêu đương sao?

Chuyện này…

Bắc Thần lão tổ, Phòng Hữu An và Lục Vi tiểu học tỷ thì khác.

Bọn họ đều mở to hai mắt nhìn, cảm thấy da gà đều rơi đầy đất. Có cần không coi ai ra gì như vậy không? Có thể bận tâm một chút cảm thụ của người ngoài hay không?

"Hữu An sư huynh." Lục Vi giật mình, run rẩy nói: "Đây là tình trạng sau khi nhân loại kết hôn sao? Thật là đáng sợ, vốn ta còn muốn thực nghiệm kết hôn một chút…"

Phòng Hữu An lảo đảo một cái, thầm nghĩ sự đáng sợ của Lục Vi sư muội ngươi cũng không ít đến đâu, kết hôn cũng có thể thí nghiệm sao?

Hắn lập tức quán thâu cuộc đời chính xác cho Lục Vi: "Cũng không phải mỗi đôi phu thê đều như vậy… ách… ân ái. Nhưng mà, đệ tử thân truyền của Học Cung chúng ta, lấy an nguy của thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, kết hôn gì đó thì miễn đi, cuộc sống sau hôn nhân quá không thú vị."

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái.

Hữu An sư huynh à, tâm tính của huynh rõ ràng là chó độc thân, không ăn được nho thì nói nho chua.

Hai vợ chồng Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam chán ngán trong chốc lát, sau đó không cho phép nàng chịu nhiều gió biển, bảo nàng về phòng nghỉ ngơi.

Sau đó, hắn liền lấy ra một bình linh tửu, để cho người bưng tới bàn, mời Bắc Thần lão tổ, Phòng Hữu An, Lục Vi, cùng Lung Yên lão tổ cùng nhau ngồi xuống uống rượu.

Phòng Hữu An đột nhiên uống một ngụm linh tửu, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lại có chút sâu kín không thôi, giống như là lộ ra một loại oán niệm nào đó.

“Hiền An sư huynh không cần ánh mắt như thế? Hữu An sư huynh phong thần tuấn lãng như vậy, tất nhiên sẽ không thiếu sư muội chủ động theo đuổi.” Vương Thủ Triết nghiêm chỉnh nói: “Nhưng cho tới nay Hữu An sư huynh đã hơn một trăm năm mươi tuổi, nhưng vẫn duy trì độc thân, chỉ có một lời giải thích.”

“Giải thích gì?” Lục Vi tiểu học tỷ lập tức hào hứng, đôi mắt lấp lánh bát quái, “Thủ Triết sư đệ nói mau, mau nói đi.”

Lần này, đừng nói Lục Vi, ngay cả Lung Yên lão tổ đều ngồi thẳng, nghiêng tai, phảng phất có chút cảm thấy hứng thú.

Mà Bắc Thần lão tổ lại làm bộ uống rượu, lỗ tai cũng vểnh lên.

“Hữu An sư huynh chắc chắn có nữ tử mà Hữu An thích, hơn nữa hẳn là một nữ tử vô cùng ưu tú.” Vương Thủ Triết nghiêm túc phân tích nói: “Thậm chí có khả năng cực kỳ ưu tú, khiến Hữu An sư huynh cũng có chút không đủ trình độ.”

“Không thể nào?” Bắc Thần lão tổ có chút không tin: “Ta nghe nói, Hữu An lão đệ chính là xuất thân từ Tử Phủ thế gia ngũ phẩm của Lĩnh Bắc quận, bởi vì thân mang huyết mạch Huyền Băng thiên kiêu, mà Lĩnh Bắc quận tìm không thấy truyền thừa thích hợp mới gia nhập Tử Phủ Học Cung của Lũng Tả quận. Nhân vật thiên kiêu như vậy, nữ tử nào có thể khiến hắn không đến?”

Lại nói từ khi Bắc Thần lão tổ bế tử quan, sau khi nhất cử đột phá đến Thiên Nhân cảnh, khí chất cả người đều phảng phất thăng hoa rất nhiều. Vốn một chút tóc trắng ở thái dương cũng không thấy, nếp nhăn trên mặt cũng ít đi, trở nên càng thêm tự tin cùng trẻ tuổi.

Cũng khó trách, nếu không phải hắn tấn thăng Thiên Nhân cảnh, thọ nguyên cũng không còn bao nhiêu năm. Nhưng hôm nay nhất cử trở thành Thiên Nhân cảnh, thọ nguyên cực hạn đạt đến bốn trăm tuổi.

Cho dù lấy cơ hội thân thể của hắn rất khó sống đến thọ nguyên, nhưng sống đến ba trăm năm mươi sáu mươi tuổi là không khó.

Hơn nữa, theo hắn tấn thăng Thiên Nhân cảnh thành công, Trường Ninh Từ thị cũng hoàn thành giấc mộng đời đời tổ tiên

của gia tộc, thành công đặt chân đến thế gia Thất phẩm.

Trong tình huống như vậy, tâm cảnh của Bắc Thần lão tổ há có thể không biến hóa?

“Thủ Triết sư đệ, Bắc Thần lão huynh, các ngươi đều đừng có đoán bừa.” Dáng vẻ của Phòng Hữu An có chút chật vật nói: “Ta chỉ là cho rằng yêu đương gì đó, có phần lãng phí thời gian tu luyện.”

Giải thích mềm yếu vô lực như vậy, tự nhiên cũng sẽ không có ai tin.

“Tử Phủ Học Cung chúng ta, vị sư tỷ thân truyền nào sẽ khiến Hữu An sư huynh cảm thấy không đủ đâu?” Lòng bát quái của Lục Vi tiểu học tỷ hừng hực cháy lên, bắt đầu đếm ngón tay.

Đệ tử thân truyền của Học Cung vốn cũng không nhiều lắm, các học tỷ thân truyền của các phong các mạch cộng lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Cũng không nhất định là học tỷ gì đó.” Vương Thủ Triết uống linh tửu, thuận miệng chỉ điểm một câu.

“Không phải học tỷ, chẳng lẽ là sư muội?” Lục Vi tiểu học tỷ trợn to mắt nói, “Các mạch các phong, lại là sư muội, lại ưu tú hơn so với Hữu An sư huynh, người phù hợp điều kiện chỉ có mình ta!”

Vương Thủ Triết suýt nữa phun ra một ngụm rượu, câu này của ngươi so với Hữu An sư huynh ưu tú hơn nói vẫn rất thuận miệng.

“Không được không được, tuy Hữu An sư huynh lớn lên không tệ, thực lực cũng qua loa, nhưng quá mức nhàm chán.” Lục Vi tiểu học tỷ lắc đầu như trống bỏi, “Ta càng thích giống như Thủ Triết, nếu ta muốn thực nghiệm kết hôn, khẳng định trước tiên sẽ cân nhắc Thủ Triết sư đệ.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, mặt tối sầm lại.

Lục Vi tiểu học tỷ, quả nhiên là cảm ơn ngươi thanh cao a!

Đừng nói hắn đã có một kiều thê ân ái “không rời không” rồi, cho dù không có, đánh cả đời lưu manh cũng sẽ không cân nhắc chuyện Lục Vi tiểu học tỷ.

Lung Yên lão tổ nghĩ tới một khả năng, nhịn không được kêu lên: “Chẳng lẽ sư huynh Hữu An thích… là…”

Sau đó, nàng dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn Phòng Hữu An.

Lão tổ tông phản ứng rất nhanh, Vương Thủ Triết cười tủm tỉm giơ ngón tay cái cho nàng.

“Thủ Triết sư đệ, Lung Yên sư muội.” Sắc mặt Phòng Hữu An trắng bệch, hiếm khi thẹn quá hóa giận nói: “Các ngươi chớ có đoán mò, ta chỉ có kính sư tôn… ách…”

“Sư tôn?” Lục Vi tiểu học tỷ che miệng, mắt to Bố Linh Bố nhìn Phòng Hữu An: “Thì ra Hữu An sư huynh thích ngươi chính là… Khó trách, ngươi vẫn luôn ở lại…”

“Lục Vi!” Phòng Hữu An mặt trắng bệch, khóe miệng giật giật, “Ngươi câm miệng cho ta.”

“Hiền An sư huynh, thật ra cũng không có gì.” Vương Thủ Triết vỗ vai hắn nói: “Chính là áp lực của ngươi hơi lớn, phải tranh thủ tu luyện, tranh thủ sớm ngày đến Tử Phủ cảnh mới có cơ hội.”

“Khụ khụ! Ta nói ta không có…” Phòng Hữu An ho khan liên tục, vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, lúc trước ngươi ở Đông Hải vệ, đi bái phỏng vị Đông Hải Vương của Đạm Đài gia kia, vì sao phải dẫn chúng ta theo? Ngươi đây không phải là…”

“Mượn thế đúng không?” Vương Thủ Triết tỏ vẻ đương nhiên nói: “Liên minh thông gia của Vương thị chúng ta vốn có hợp tác với Đông Hải Vương gia. Nhưng dù sao người ta cũng là Thiên Nhân thế gia lâu năm, tâm tính bề trên nhất thời không thể sửa đổi. Ta đây là vì tốt cho Đông Hải Vương gia, tránh cho về sau xuất hiện hiềm khích xấu xa không cần thiết.”

“Cái này không phải sao, hiện tại tốt hơn nhiều. Lão nhân gia Đông Hải Vương còn tự mình tiễn chúng ta lên thuyền, ngay cả nụ cười cũng trở nên hòa ái dễ gần.”

“Kế tiếp, chúng ta phải thay ngươi đi nhà nào giữ thể diện?” Phòng Hữu An tức giận trợn trắng mắt, lợi dụng hai người bọn họ học cung thân truyền, khắp nơi cáo mượn oai hùm một phen, tiểu tử này da mặt còn rất dày, nói năng hùng hồn?

Lúc trước hắn còn bái phỏng Bắc Thần lão tổ của Trường Ninh Từ thị, lợi dụng thân phận đệ tử thân truyền của hai người bọn họ, lừa Bắc Thần lão tổ vào đội ngũ.

Khó trách, sư tôn lão nhân gia nhìn Vương Thủ Triết là thấy thế nào cũng không vừa mắt. Nếu không phải nhớ đến mặt mũi của Lung Yên sư muội, cũng sẽ không để ý đến hắn.

"Tiếp theo đến Bách Đảo vệ Chung thị, lúc trước ta đã phái người đi liên lạc trước." Vương Thủ Triết uống linh tửu, nghiêm túc nói: "Bởi vì cái gọi là cường long không áp địa đầu xà, Học Cung chúng ta ra ngoài làm việc, vẫn phải mượn một chút lực lượng của thế lực bản địa."

Cái gọi là liệu địch theo chiều rộng, phó bản này đã không cách nào né tránh, Vương Thủ Triết vì bảo đảm không có sơ hở nào, đương nhiên phải lợi dụng cả mối quan hệ có thể lợi dụng.

Lúc trước hắn còn viết thư cho Trụ Bác lão tổ, chỉ tiếc mấy năm gần đây Lũng Tả Vương thị phát triển tấn mãnh, có hiềm khích lợi ích với một Thiên Nhân gia tộc, song phương còn có mấy lần xung đột vũ lực.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, Trụ Bác lão tổ tạm thời phải trấn thủ tình cảnh trong nhà cũ Lũng Tả.

Mà Đông Hải Vương tuy rằng khách khí, nhưng mà chưa từng nói rõ rốt cuộc là nhiệm vụ gì, ông ta mượn cớ có việc từ chối nhã nhặn.

Quả nhiên, Thiên Nhân lão tổ của người ta dù quan hệ có tốt đến đâu cũng không thuận tay bằng Thiên Nhân lão tổ nhà mình. Bây giờ Bình An Vương thị đã chuẩn bị mọi việc, chỉ thiếu một Thiên Nhân lão tổ thật sự thuộc về mình.

Người có hy vọng nhất đương nhiên phải kể đến Lung Yên lão tổ rồi.

Nàng năm đó bởi vì thương thế, tu vi ở Linh Đài cảnh trung kỳ đình trệ hơn năm mươi năm, về sau thương thế khỏi hẳn, đem huyền băng cùng âm sát kiêm tu, hậu tích mà bạc phát, những năm gần đây tu vi tiến giai rất nhanh.

Nếu có thể đạt được công pháp âm Sát thích hợp, cùng Huyền Băng chân quyết tu luyện với nhau, rất có thể tốc độ sẽ nhanh

hơn. Đây cũng là lý do vì sao Vương Thủ Triết tích cực đối phó với một trong những nguyên nhân đứng sau âm Sát tông như vậy.

Trên người kẻ chủ mưu phía sau màn kia, vẫn có khả năng nhất định có công pháp thuộc tính âm Sát.

Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần đạt tới trung phẩm là được.

…

Bách Đảo vệ.

Từ vị trí địa lý mà nói, Bách Đảo vệ trên thực tế nằm ở phía cực nam của bản đồ Đại Càn. Đi về phía nam nữa, chính là ngoại hải.

Ngoại hải, cùng ngoại vực giống nhau, chỉ chính là hải vực còn chưa bị nhân loại khai phá. Nước biển bên ngoài sâu, sóng biển cũng lớn, khí hậu ác liệt thường có gió lốc biển gào thét không nói, còn có hải dương hung thú Côn Bằng cường đại quanh quẩn, có thể nói là nguy cơ tứ phía, so với ngoại vực chỉ có hơn chứ không kém.

Cho dù đã chuẩn bị đầy đủ trước, thăm dò ngoại hải cũng có nguy hiểm rất lớn, cho dù là có tu sĩ Thiên Nhân cảnh tọa trấn, cũng không dám nói vạn vô nhất thất.

Ngược lại trong nội hải, bởi vì nước cạn, sóng nhỏ, hải dương hung thú cường đại ít xuất hiện, hơn nữa có các thế gia như Bách Đảo vệ Chung thị tọa trấn che chở, đang dần dần trở nên càng ngày càng phồn vinh.

Nếu có người tiến hành thống kê nhân khẩu Bách Đảo vệ, sẽ phát hiện, hiện tại nhân khẩu Bách Đảo vệ so với năm trăm năm trước đã tăng gấp đôi, ngay cả thuyền đánh cá trên mặt biển cũng nhiều hơn rất nhiều.

Trên mặt biển, thỉnh thoảng còn có tàu biển khổng lồ chở đầy hàng hóa chậm rãi lái đi, trên mặt biển khuấy động ra bọt nước tung bay, thể hiện sự phồn vinh của Bách Đảo vệ.

Ở một vị trí gần Tây Nam của Bách Đảo vệ, có một hòn đảo nhỏ không lớn lắm.

Hòn đảo này tên là "Chung Sơn đảo", diện tích không lớn, vị trí địa lý lại rất tuyệt diệu, không chỉ dễ thủ khó công, còn ở phụ cận tuyến đường quan trọng, là hòn đảo trọng yếu nhất mà Chung thị có được trước mắt.

Nơi này, chính là chủ trạch của Chung thị, cũng là nơi lão tổ Thiên Nhân cảnh của Chung thị tu luyện.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, mỗi ngày chung quanh đảo Chung Sơn đều có thuyền tuần tra của Chung thị hộ vệ tuần tra. Cũng bởi vậy, nơi này có thể coi là một trong những hải vực an toàn nhất của toàn bộ Bách Đảo vệ, có không ít ngư dân đều vui vẻ định cư ở hải vực phụ cận đây, sinh hoạt, ra biển đánh cá, đều an toàn không ít.

Lưu An chính là một trong những ngư dân sống ở vùng biển này.

Ngày hôm nay, hắn đang cùng với đại ca và mấy đường huynh đệ khác lái thuyền rời bến, kéo lưới bắt cá ở vùng biển gần đó, liền thấy thuyền tuần tra của Chung thị khác thường xuất hiện trên mặt biển trước mặt.

"Đây là tình huống gì vậy?" Đại ca của Lưu An có chút bất an: "Đừng nói là xảy ra chuyện gì đi?"

Trong lúc nói chuyện, khoảng cách giữa thuyền đánh cá và thuyền tuần tra đã tiếp cận đến một khoảng cách tương đối gần.

Nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng trên mạn thuyền, Lưu An vội vàng giơ lá cờ trên đầu thuyền ra sức lắc lắc, hai tay khép lại trước miệng hô lớn về phía thuyền tuần tra xa xa: "Hàn đại biểu ca, trên biển xảy ra chuyện gì vậy?"

Bóng người đối diện chính là biểu ca nhà mẹ đẻ của hắn, một trong những gia tướng của Hàn Anh, Chung thị, bình thường phụ trách làm việc trên thuyền tuần tra.

"Là Tiểu An a." Hàn Anh cũng chú ý tới thuyền đánh cá bên này, thấy là thân thích của mình, liền từ xa cười cười, giải thích nói, "Có một con hải thú cấp bốn chạy đến phụ cận hải vực, chúng ta đang lùng bắt trên phạm vi lớn. Hiện tại ở gần đây không an toàn, các ngươi đừng ở đây bắt cá, nhanh quay về đi."

Vừa nghe lời này, mấy huynh đệ bên Lưu An lập tức khẩn trương.

Chiếc thuyền đánh cá này của bọn họ là mấy nhà hợp lực mua, mặc dù coi như kiên cố rắn chắc, cũng có thể chịu được sóng gió gần biển, nhưng gặp phải hải thú lợi hại, lại không đủ giày vò.

Vạn nhất vận khí không tốt gặp phải hải thú, hoặc là hải thú vừa vặn đụng vào lưới của bọn họ, lưới đánh cá hỏng đều là nhẹ, không cẩn thận ngay cả người cũng mắc vào.

"Đi thôi! Hôm nay không bắt cá nữa. Đợi con hải thú tứ giai này bị bắt rồi hãy nói."

Đại ca Lưu An luôn nhát gan, lập tức nói cảm ơn với Hàn Anh, chuẩn bị mang mấy huynh đệ trở về. Bắt cá lúc nào cũng có thể bắt, không thiếu một ngày hai ngày này, an toàn của các huynh đệ mới là quan trọng nhất.

Đang lúc thuyền đánh cá chậm rãi rẽ ngoặt, bỗng nhiên, trên mặt biển phương xa bỗng nhiên xuất hiện một chiếc thuyền buôn cánh buồm khổng lồ.

Thuyền buôn kia hình thể to lớn, cột buồm cao ngất, cánh buồm trắng to lớn bị gió thổi lên, từ xa nhìn lại, giống như là một con quái thú biển sâu hình thể thật lớn.

Nó cứ như vậy vạch phá mặt biển, từ bên cạnh thuyền đánh cá của bọn họ bay qua. Sóng nước thật lớn ở phía sau thuyền buôn kích động, có từng đạo bọt nước màu trắng bắn tung tóe.

Theo khoảng cách tới gần, cảm giác áp bách mà thân thuyền khổng lồ kia mang đến trở nên càng ngày càng mạnh. boong thuyền của chiếc thuyền đánh cá nhà bọn họ thậm chí còn không đến vị trí eo thuyền người ta, quả thực được tôn lên giống như đồ chơi gia dụng, đối lập đặc biệt thảm thiết.

Lưu An tự nghĩ cũng coi như đã nhìn thấy không ít thuyền buôn rồi, nhưng vẫn ngây ngốc một chút, có loại cảm giác chấn động: "Đây là thuyền nhà ai vậy? Đây cũng quá lớn đi?"

"Nhìn thấy lá cờ ở mũi thuyền kia không?" Đại ca của Lưu An lại là người biết hàng: "Đó là ký hiệu của Bình An Vương thị. Đây là thuyền buôn cỡ lớn của Bình An Vương thị. Loại

thuyền này cần phải được định chế riêng, gia tộc bình thường không mua nổi đâu.”

Nghe đại ca nói như vậy, ánh mắt Lưu An lập tức sáng lên: “Là Bình An Vương thị kia? Bình An Vương thị gần như muốn chen chúc vượt qua Trường Ninh vệ Thiên Nhân Hoàng Phủ thị kia?”

Khoảng cách giữa Trường Ninh vệ và Bách Đảo vệ không gần, việc nhỏ bình thường rất khó truyền đến nơi này, nhưng cuộc tranh đấu giá thịt giữa Bình An Vương thị và Hoàng Phủ thị đã kéo dài ba năm, ngay cả giá thịt của Bách Đảo vệ cũng vì vậy mà giảm xuống không ít, những ngư dân bình thường như bọn họ mưa dầm thấm đất cũng nghe nói qua không ít.

Bởi vậy, hắn liền phản ứng lại.

“Đúng, chính là Bình An Vương thị kia.”

Lưu An đại ca gật gật đầu, trong lòng không khỏi thổn thức cảm khái.

Nghe nói bách tính Vương thị của Bình An đều có ngày lành, cũng không biết có phải thật không?

Đáng tiếc nhà bọn họ nhiều thế hệ bắt cá sống, rời phiến hải này, hắn sẽ không biết cái gì, bằng không, thật đúng là muốn tận mắt kiến thức một chút.

Trong khi nói chuyện, thương thuyền khổng lồ đã lao vùn vụt qua mặt biển phía trước bọn họ, nhìn phương hướng đi tới, chính là Chung Sơn đảo.

…

Chương 97: Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau.

…

Cùng lúc đó.

Trên bến tàu cảng nước sâu Chung Sơn đảo tốn cái giá thật lớn kiến tạo, một đám nhân vật chủ yếu của Chung thị đều đã sớm chờ sẵn.

Gia chủ đương đại của Chung thị là Chung Vạn Niên.

Hắn năm nay còn chưa tới sáu mươi tuổi, chính là thời điểm trẻ tuổi khỏe mạnh nhất, thân hình dưới một thân cẩm bào quý giá cao ngất cường tráng, thong dong đại khí, tự có khí độ của người cầm lái thế gia đại tộc.

Nhưng hôm nay hắn lại không đứng ở chủ vị, bởi vì trụ cột của Chung thị, Thiên Nhân lão tổ Chung Hướng Dương cũng ở trên bến tàu.

Ở bên trong Thiên Nhân lão tổ, tuổi của Chung Hướng Dương xem như tương đối lớn, trên mặt cũng đã có vài phần già nua. Nhưng dù vậy, một thân khí độ của hắn vẫn như trước như biển rộng mênh mông, có loại trầm ổn nặng nề bao dung vạn vật, làm cho người ta không dám khinh thường chút nào.

Giờ phút này, hắn đang đứng ở đầu đội ngũ chờ đợi, chắp tay ngắm nhìn thuyền lớn phía trước đang dần dần tới gần.

Ngoài ra, nhân vật chủ yếu nhất chính là Chung Hưng Vượng. Bối phận của ông ta là thân thúc gia của Chung Vạn Niên, năm đó ông ta là con trai đích thứ ba, bởi vì tư chất kém nên được đưa đến Học Cung để mạ vàng.

Chỉ có điều, lúc trước ở trong Học Cung, Chung Hưng Vượng cũng chỉ là một trong những học sinh bình thường của Vân Vân.

Chính là những tiểu thiên kiêu kia, hoặc là các sư huynh, học tỷ thiên kiêu ở trên lôi đài thể hiện phong thái, hắn ở phía dưới phất cờ hò reo trầm trồ khen ngợi, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn sùng bái kia.

Rất nhanh, thương thuyền to lớn đã chậm rãi dừng lại trên bến tàu nước sâu của đảo Chung Sơn, đoàn người Vương Thủ Triết theo cầu thang đã dựng xong xuống thuyền.

“Hoan nghênh ~ hoan nghênh ~”

Trong nháy mắt hai vị đệ tử thân truyền của Học Cung bước lên bến tàu, gia chủ Chung thị Chung Vạn Niên đã tươi cười rạng rỡ, nhiệt tình vạn phần nghênh đón.

Đệ tử thân truyền của Học Cung, ở ngoại giới thân phận địa vị đều rất cao. Bọn họ không chỉ có được một sư phụ của Tử Phủ thượng nhân, tương lai của mình cũng có khả năng trở thành Tử Phủ cảnh.

Nhân vật như vậy, đã có cơ hội kết giao, há có thể bỏ qua?

Ngay cả Thiên Nhân lão tổ Chung Hướng Dương cũng lộ vẻ vui mừng.

Có thể lập tức kết giao hai vị đệ tử thân truyền, đối với Chung thị Bách Đảo vệ mà nói cũng coi như là một chuyện lớn. Huống chi, trong số khách quý lần này, còn có thế gia Thất phẩm mới thăng cấp của Trường Ninh vệ, Thiên Nhân lão tổ Từ Ninh Từ thị Từ Bắc Thần cùng với Trường Ninh vệ Bình An Vương thị.

Những năm gần đây, vì có sự ràng buộc của Chung Hưng Vượng, đương nhiên Bình An Vương thị cũng luôn giao hảo với Chung thị ở Bách Đảo vệ.

Theo liên minh thông hôn của Vương thị dần dần mạnh lên, hợp tác thương nghiệp với Chung thị cũng càng ngày càng nhiều, tình cảm lẫn nhau tăng lên rất nhanh.

Đương nhiên, loại tình cảm này hơn phân nửa chỉ là xây dựng trên cơ sở lợi ích, không có quan hệ chặt chẽ như liên minh thông gia.

Sau đó, Bách Đảo vệ Chung thị tự nhiên là lấy ra quy cách tốt nhất để chiêu đãi mọi người.

Sau một phen tiệc rượu vô cùng náo nhiệt.

Nhân vật chủ yếu của hai bên lúc này mới ngồi xuống bắt đầu uống linh trà nói chuyện chính sự.

Chung Vạn Niên thân là địa chủ, đương nhiên là mở miệng trước tiên nói: “Thủ Triết gia chủ, lần này các ngươi đến đây là vì chuyện âm Sát tông ám thám đúng không?”

Vương Thủ Triết chắp tay nói với Chung Vạn Niên: “Việc này nói tiếp, còn phải cảm tạ gia chủ Vạn Niên lần nữa. Đa tạ gia chủ giúp đỡ mấy năm nay.”

Mấy năm trước, cháu trai Vương Tông Xương của Vương Thủ Triết gặp tà tu ngoại đạo của Âm Sát tông ở Bách Đảo vệ, suýt chút nữa đã đi đời nhà ma.

Tuy cuối cùng Tông Xương nhân họa đắc phúc thức tỉnh huyết mạch Tốn Phong, nhưng hung hiểm trong đó, hắn rất rõ ràng. Ân oán gút mắc giữa Bình An Vương thị và âm Sát tông đã từ lâu, sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua tuyến này?

Mấy người chết ở trên thương thuyền Trần thị, tuy đều che giấu thân phận, nhưng mà che giấu nữa, vẫn có thể thông qua quan hệ nhân tế của đối phương, dần dần lấy ra phương pháp của đối phương.

Sau đó, dưới sự hỗ trợ của Chung thị, dựa vào các nhân tố cảm giác cực kỳ nhạy bén của Lung Yên lão tổ đối với âm Sát khí, cuối cùng Vương Thủ Triết còn đào ra tặc nhân âm Sát tông vẫn luôn ẩn nấp ở Bách Đảo vệ.

Đó là một trưởng lão cung phụng ẩn giấu trong thế gia Cửu phẩm của Bách Đảo vệ, bình thường đều là một bộ dáng già yếu, hoàn toàn nhìn không ra là người Âm Sát tông.

Chẳng qua vì thả dây dài câu cá lớn, Vương Thủ Triết cũng không đả thảo kinh xà, mà một mực nuôi dưỡng nó, cũng ủy thác cao thủ bên trong Chung thị theo dõi lâu dài.

“Đâu có đâu có” Chung Vạn Niên khách khí nói với Vương Thủ Triết: “Chung thị chúng ta có quan hệ mật thiết với Vương thị, chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến. Huống chi Âm Sát Tông vốn là kẻ địch của Đại Càn ta, Chung thị ta cũng nên góp sức.”

Bắc Thần lão tổ ở một bên bội phục nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết ngươi thật đúng là mưu tính sâu xa, quy hoạch xa xôi, vậy mà ở mấy năm trước đã bày ra cục diện ngày hôm nay.”

“Bắc Thần lão tổ khen nhầm rồi.” Vương Thủ Triết đáp lễ nói: “Âm Sát tông luôn hoạt động sau lưng trên địa bàn của chúng ta, chung quy không có khả năng vô duyên vô cớ. Mà chuyện ngoài ý muốn mà tộc nhân của ta Vương Tông Xương gặp được năm đó cũng có quan hệ với Âm Sát tông, bởi vậy tiện tay bày ra một ván cờ tán loạn. Nếu nói lúc nào cũng có tác dụng, vậy thì ai cũng nói không tốt.”

“Đó cũng là cực kỳ ghê gớm, đủ thấy suy nghĩ của Thủ Triết ngươi kín đáo.” Bắc Thần lão tổ tán thưởng nói: “Cùng làm việc với Thủ Triết chính là vô cùng an toàn. Nếu đổi lại là người khác mời, ta chỉ sợ còn phải suy nghĩ nhiều lần.”

Ngay cả Phòng Hữu An cũng nhìn Vương Thủ Triết không thôi, không nói chuyện khác, tiểu tử này làm việc vẫn rất bền chắc, mọi việc đều không chỉ nhìn trước mắt.

“Lần này Thủ Triết gia chủ đến là chuẩn bị động vào hắn? Nhưng chỉ là một Linh Đài cảnh mà thôi, cần gì phải gióng trống khua chiêng như vậy?” Chung Vạn Niên chỉ biết bề ngoài sự việc, không rõ nguyên do thật sự bên trong, không khỏi khẽ nhíu mày.

Lúc này.

Vương Thủ Triết vừa uống linh trà, kể rất rõ ràng mọi chuyện.

Hôm nay đến Chung thị, Vương Thủ Triết không đơn thuần là vì ôn chuyện.

“Cái này…”

Vẻ mặt Chung Vạn Niên thoáng cái trầm trọng, hắn tuyệt đối không ngờ chuyện này lại dính dáng sâu như thế, còn liên quan đến huyết huyệt của Thần Vũ hoàng triều.

Ngay cả Hướng Dương lão tổ vẫn chưa từng nói chuyện cũng mở mắt ra, nói: “Thủ Triết gia chủ đã đưa tình báo ra hết, chẳng lẽ muốn Chung thị chúng ta cũng tham dự vào việc này?”

“Cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Dù sao việc này phát sinh ở trên địa bàn của Chung thị, có Chung thị tham dự, vậy dĩ nhiên càng tốt.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Hiện giờ thực lực bên ta hùng hậu, lại có hai đệ tử thân truyền của Học Cung tham dự vào trong đó, trong tình huống bình thường

giải quyết việc này đã mười phần chắc chín. Nếu như Hướng Dương lão tổ tham dự trong đó, đến lúc đó tất nhiên có chỗ tốt cũng tính cho ngươi một phần."

Hướng Dương lão tổ hơi trầm ngâm.

Nếu đổi lại là bình thường, Vương Thủ Triết đến kéo hắn đi Huyết Sào mạo hiểm, cho dù cuối cùng có thể được chia lợi ích, hắn chắc chắn sẽ không muốn từ chối.

Dù sao một vị Thiên Nhân lão tổ chính là căn cơ của toàn bộ gia tộc, vạn nhất xảy ra chút vấn đề gì, thậm chí có thể sẽ liên lụy tất cả tộc nhân và con cháu.

Cũng bởi vậy, phàm là Thiên Nhân thế gia chỉ có một vị lão tổ Thiên Nhân cảnh tọa trấn, lão tổ tông từ trước đến nay đều là đại môn không ra nhị môn không bước, giống như Định Hải Thần Châm trấn thủ gia tộc, hơn trăm năm không rời hang cũng có thể.

Nhưng tình huống hôm nay lại khác, có hai vị thân truyền Tử Phủ tham dự trong đó, tự nhiên phải càng thêm thận trọng cân nhắc.

"Nếu ta không muốn ra tay, Học Cung có sử dụng lệnh chiêu binh không?" Hướng Dương lão tổ khẽ cau mày nói.

"Hướng Dương lão tổ nói đùa." Không đợi Phòng Hữu An trả lời, Vương Thủ Triết liền cười nói: "Chỉ là việc nhỏ mà thôi, sao có thể sử dụng đến lệnh chiêu binh. Nếu Hướng Dương lão tổ thật sự không muốn, chỉ cần thề giữ bí mật việc này là được."

"Lão tổ tông, ta cảm thấy có thể thử một lần." Chung Hưng Vượng lão ca đề nghị: "Ta và Thủ Triết gia chủ quen biết nhiều năm, tin tưởng sâu sắc nhân phẩm và năng lực của hắn. Huống hồ, Thủ Triết gia chủ sợ chết hơn ai hết, nếu không có nắm chắc cực lớn, hắn sẽ không tùy ý ra tay."

Tuy Chung Hưng Vượng xuất thân dòng chính, nhưng bởi vì tư chất và tâm tính, cho tới nay địa vị trong gia tộc đều không tính là cao. Nhưng hơn mười năm gần đây, địa vị gia tộc của hắn đang không ngừng tăng lên, chỉ riêng việc mua bán hoặc thu mua hoặc mua bán giúp Bình An Vương thị làm chợ đen đã kiếm được không ít tiền cho gia tộc.

Huống chi bây giờ Chung thị có rất nhiều hải đảo sản xuất đều do hạm đội liên hợp của liên minh thông gia hỗ trợ bán ra, hơn nữa đối phương nể tình Chung Hưng Vượng cũng nhường lợi không ít.

Bởi vậy Chung Hưng Vượng không ngừng lập công, bắt đầu có chút khí thế trụ cột của gia tộc.

"Ta cũng nghe nói đến thanh danh của Thủ Triết gia chủ." Hướng Dương lão tổ tổng hợp suy nghĩ rồi nói: "Việc này Chung thị chúng ta có thể tham dự trong đó, không nói đâu xa, chỉ riêng ngư dân chúng ta phân bố ở các hải vực trong Bách Đảo vệ chính là cơ sở ngầm tốt nhất. Ngoài ra, ta cũng có thể trở thành lực chiến đấu của một vị Thiên Nhân cảnh gia nhập trong đội ngũ. Về phần chiến lợi phẩm và phân phối, ta tin tưởng nhân phẩm của Thủ Triết gia chủ."

Việc này thoạt nhìn rất có nắm chắc.

Huống chi tham gia trong đó, liền có thể giao hảo cùng hai vị đệ tử thân truyền của Học Cung, cho gia tộc nhiều thêm một ít quan hệ trong Học Cung, cũng có thể cùng Trường Ninh Từ thị mới quật khởi, Bình An Vương thị sâu thêm một chút cảm tình, đương nhiên cũng đáng giá để hắn mạo hiểm một chút.

Hơn nữa, người của âm Sát Tông hoạt động âm thầm ở trong Bách Đảo vệ, đối với Chung thị cũng là có hại mà không có lợi, vấn đề này cũng là sớm muộn phải giải quyết.

"Như vậy, thực lực tổng hợp của đội ngũ chúng ta, hẳn là vạn vô nhất thất." Vương Thủ Triết giơ linh trà lên: "Ta lấy trà thay rượu, chúc cho hành động lần này của chúng ta thành công viên mãn."

Phòng Hữu An thật sự đã phục Vương Thủ Triết, chỉ dăm ba câu đã lôi kéo thêm một tu sĩ Thiên Nhân cảnh lâu năm.

Làm Hướng Dương lão tổ cũng không đơn giản. Hắn không phải là lão tổ Bắc Thần lão tổ vừa mới thăng cấp, căn cơ còn chưa đủ vững chắc, ngay cả lão tổ Thiên Nhân cảnh cũng không có pháp bảo.

Bách Đảo vệ chủ yếu làm buôn bán chợ đen, trong tay Chung thị chảy tới chảy lui không biết bao nhiêu bảo vật. Thời gian lâu, tóm lại sẽ không ngừng tích góp nội tình cho Chung thị.

Có trời mới biết trong tay vị Hướng Dương lão tổ sống gần ba trăm năm này, rốt cuộc có thể nắm át chủ bài gì?

Bất quá, nhiều thêm một lão tổ thực lực mạnh mẽ tham dự trong đội ngũ, Phòng Hữu An tự nhiên cũng là càng thêm an tâm một chút.

…

Ngoại hải.

Làn khói mênh mông, biển mây bao la.

Ngoại hải bầu trời đều giống như so với nội hải càng thêm lam, tinh thuần trong suốt, giống như màu lam phỉ thúy. Gió biển nhấc lên tầng tầng sóng cả, sóng hoa phiên quyển, có bầy cá theo gió nhảy lên, tiếng chim biển hót truyền đến xa xa, quả nhiên khắp nơi tràn đầy sinh cơ, đẹp như một bức tranh.

Tuy nhiên, bên dưới chiếc áo khoác xinh đẹp này lại ẩn giấu sóng biển mãnh liệt, nguy cơ trùng trùng.

Từng cơn gió trên mặt biển thổi vù vù qua, sóng lớn cuồn cuộn, có thể đánh đổ thuyền đánh cá nhỏ hơn. Dưới mặt biển, ẩn giấu những con hung thú vô cùng cường đại, lúc nào cũng có thể xuất hiện, đụng nát những chiếc thuyền qua lại, hất tung chúng.

Nhưng cho dù như vậy cũng không dập tắt được nhiệt tình thăm dò hải vực của con người.

Bây giờ trên vùng biển mênh mông này lại có một đội thuyền đang không sợ chết xuyên qua sóng gió.

Đó là ba chiếc thuyền mà Sử Phu Khắc trăm năm chế tạo mà thành, hình thể to lớn, thân thuyền cũng chắc chắn dị thường, giống như là từng chiếc từng chiếc pháo đài trên biển.

Bất quá, tình trạng ba chiếc thuyền này bây giờ không phải tốt lắm, có một chiếc cột buồm gãy mất một cây không nói, mặt ngoài hai chiếc thuyền khác cũng mấp mô, có vài chỗ chất liệu gỗ màu sắc khác nhau, vừa nhìn chính là bổ sau.

Rất hiển nhiên, dọc theo con đường này, cũng không thái bình.

Trên một chiếc thuyền lớn, một lão giả mặc trường bào màu xám, mặc mũ trùm đầu đang hết sức chăm chú nhìn la bàn

trong tay, tay kia không ngừng bấm đốt.

Một lúc lâu sau, hắn buông la bàn xuống, chỉ huy đà thủ điều chỉnh một phương hướng, lông mày vẫn nhíu chặt như cũ.

“Chủ sự, hay là không xác định phương hướng?” Một thanh niên bên cạnh thấy thế, cẩn thận hỏi một câu.

Ông lão lắc đầu.

Vẻ mặt thanh niên rõ ràng có chút thất vọng: “Sắp ba tháng rồi. Chúng ta trên đường phong ba trùng trùng điệp điệp, vừa là gió lốc, vừa là hải thú, thuyền cũng rớt xuống một chiếc. Phải mất bao lâu mới là cái đầu đây.”

Lão giả lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái: “Không thích đợi ở trên thuyền, ta có thể đưa ngươi vào biển tỉnh thần.”

Người thanh niên nghe vậy run run một cái, lúc này sợ tới mức không dám nói nhảm nữa. Trong biển khắp nơi đều là hải thú hung tàn, hắn thật muốn đi xuống, còn có thể lên được mới có quỷ.

Lúc này, một người trẻ tuổi mặc chế phục của gia tướng Hoàng Phủ thị từ trong khoang thuyền chạy ra, thi lễ với chủ sự: “Cửu tiên sinh, công tử và lão tổ nhà ta tìm ngài tới.”

“Ta biết rồi.”

Lão giả thu dọn la bàn, xoay người đi vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền, trong khoang thuyền trang trí xa xỉ, một vị công tử áo trắng phong thần tuấn lãng cùng một vị lão giả tóc đỏ đang ngồi đối diện nhau, thuận miệng nói gì đó.

Vị công tử áo trắng này đương nhiên là công tử. Chỉ là tục danh của vị công tử này từ trước đến nay luôn được giữ bí mật, thuộc hạ cũng chỉ gọi là công tử.

Mà vị lão giả tóc đỏ kia đương nhiên là Thiên Nhân lão tổ của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, Hoa Diệp lão tổ.

Sau khi bị bí pháp âm Sát tông áp chế, Tử Phủ kiếm khí trong cơ thể Hoa Diệp lão tổ đã tạm thời bị áp chế, thương thế Hoa Diệp lão tổ cũng khôi phục được bảy tám phần, nghiễm nhiên đã khôi phục được phong thái thời kỳ toàn thịnh.

Nếu không phải trên mặt của hắn còn lưu lại vài phần già nua, hầu như nhìn không ra hắn đã từng bị trọng thương.

Phía sau hắn còn có Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đang cung kính hầu hạ lão tổ nhà mình.

Thấy lão giả chủ sự tiến đến, Hoa Diệp lão tổ quay đầu liếc mắt nhìn hắn: "Âm Cửu chủ sự tìm được tung tích Băng Sát Đảo rồi sao?"

Âm Cửu thi lễ với hắn, cúi đầu cung kính nói: "Chưa từng."

Hoa Diệp lão tổ nghe vậy nhíu nhíu mày, hình như có chút bất mãn, nhưng ngại công tử ở đây, lại không tiện phát tác.

"Ngươi gấp cái gì?" Công tử bưng chén trà lên nhấp một ngụm, ngữ điệu thờ ơ "Đám Huyết Tôn Giả kia lưu lại dư đảng, lúc trước vì trốn tránh Thần Vũ hoàng triều đuổi bắt đã nghĩ hết biện pháp. Vị trí Huyết Sào tự nhiên cũng cực kỳ ẩn nấp, còn có tầng tầng trận pháp che lấp, không dễ tìm như vậy."

"Công tử nói không sai." Âm Cửu giải thích với Hoa Diệp lão tổ: "Thời kỳ Thần Vũ hoàng triều có trình độ trận pháp cao siêu, Huyết Sào này lại được che giấu vô cùng chặt chẽ, hành tung bất định, thường xuyên thay đổi vị trí, rất khó tìm kiếm. Đây cũng chính là trận pháp hiện giờ đã thất tu nhiều năm, mới cho chúng ta cơ hội. Ta đã tính toán qua, cứ cách ba năm, thời điểm sơ hở của trận pháp là nghiêm trọng nhất, tối đa còn có nửa tháng, ta liền có thể tìm được Băng Sát Đảo."

"Nói thật dễ nghe." Sắc mặt Hoa Diệp lão tổ hơi trầm xuống: "Ai biết ngươi có thể tìm được thật không? Lỡ như bỏ lỡ thời cơ, ta sẽ đi theo ai?"

Công tử nghe vậy, nhàn nhạt liếc Hoa Diệp lão tổ một cái: "Hoa Diệp lão tổ nếu không kiên nhẫn, có thể tự mình phái người đi tìm. Bổn công tử không ngăn cản."

Hoa Diệp lão tổ lúc này mới ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại Hoàng Phủ thị cũng có trận pháp sư của mình, nhưng luận thực lực, so với Âm Cửu trước mắt còn kém không ít. Huống chi, Âm Cửu này đóng quân Bách Đảo vệ nhiều năm, bàn về hiểu biết đối với trận pháp bên ngoài Huyết Sào

này, không ai có thể vượt qua hắn, hắn thật đúng là không dám cam đoan Trận pháp sư nhà mình có thể tìm được vị trí.

Trong phòng yên tĩnh một lát.

Giọng nói của công tử lại vang lên một lần nữa: “Hoa Thiên lão tổ cũng không cần nôn nóng như thế. Cho dù năm nay không thể tìm được Băng Sát Phù Đảo, bản công tử cũng sẽ xuất thủ thay ngươi áp chế Tử Phủ kiếm khí trong cơ thể lần nữa. Không cần lo lắng.”

Hoa Diệp lão tổ cụp mắt xuống, sắc mặt không chỉ không biến tốt, ngược lại càng trầm hơn.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn thấy thế, vội chắp tay với công tử, giải vây cho lão tổ nhà mình: “Vậy thì đa tạ công tử. Công tử cao thượng, Hoàng Phủ thị ta trên dưới vô cùng cảm kích.”

Hắn hiểu rõ, công tử đây là định dùng thương thế của lão tổ quản chế Hoàng Phủ thị, để cho Hoàng Phủ thị tiếp tục bán mạng cho hắn. Nhưng giờ phút này người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ngay cả trong lòng bất mãn cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Trong khi nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên có người đến báo.

“Công tử, Hoa Diệp lão tổ, trên mặt biển đột ngột xuất hiện mảng lớn sương mù, nhiệt độ cũng giảm xuống rất nhanh.”

Dứt lời, công tử và Hoa Diệp lão tổ còn chưa có phản ứng gì, Âm Cửu lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng: “Xuất hiện sương mù băng sát? Thật tốt quá, điều này chứng tỏ phương hướng đã đúng.”

Hắn hướng công tử khom người thi lễ, hưng phấn nói: “Công tử, xin cho phép thuộc hạ hiện tại đi tới boong tàu, tiếp tục bấm đốt ngón tay tính vị trí, tìm kiếm Băng Sát đảo.”

Công tử gật đầu: “Đi đi.”

Âm Cửu lập tức bước nhanh đến lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh đã trở lại boong tàu.

Hoàng Phủ Hoa Diệp không nhịn được, cũng đi theo.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đương nhiên cũng đi theo.

Chờ đến trên boong thuyền, hắn quét mắt nhìn rất nhiều gia tướng Hoàng Phủ thị chung quanh, ánh mắt nhất thời liền rơi vào trên người một lão giả mặc phục vụ gia tướng màu xanh, gật gật đầu với hắn.

Lão giả kia ngầm hiểu, lúc này liền lặng lẽ lui xuống.

Mà cùng lúc đó, Âm Cửu ở đầu thuyền nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trên mặt biển chung quanh tràn ngập sương mù lạnh như băng, thậm chí trong đó còn kèm theo sát khí nồng đậm, phảng phất như từ Cửu U địa ngục tràn lên, khiến lòng người trầm xuống.

Âm Cửu lại không sợ hãi chút nào, ngược lại hưng phấn không thôi.

“Rẽ trái một vòng, tiếp tục đi về phía trước, không được dừng…”

Hắn ta một tay cầm la bàn, một tay bấm đốt ngón tay không ngừng, giọng nói hưng phấn của hắn ta cũng không ngừng vang lên trên boong thuyền.

“Nhanh nhanh nhanh! Thời cơ lướt qua tức thì.”

Theo đội tàu chậm rãi đi về phía trước, bên trong làn sương mù băng sát mông lung, một hòn đảo nhỏ mờ ảo dần dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy thế, trong lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn xao động.

Băng Sát đảo, cuối cùng cũng đã tới!

Chỉ cần thành công lấy được đồ vật trong Huyết Sào trên hòn đảo này, Hoàng Phủ thị tất nhiên có thể quật khởi lần nữa, thậm chí còn có thể vượt xa trước đây. Hưng suy thành bại của Hoàng Phủ thị, chính là ở hành động này!

…

Rất nhanh, bóng dáng Băng Sát đảo trong mắt mọi người càng trở nên rõ ràng. Xa xa, đã lờ mờ có thể thấy rõ ràng hình dáng một vài kiến trúc trên đảo.

Bất quá, đến nơi này, bọn hắn ngồi thuyền biển cũng không thể đi tới nữa.

Thuyền biển vì chống lại sóng gió trên biển, đều là đáy nhọn, chỉ có thể neo đậu ở cảng nước sâu, tới gần bãi cạn rất dễ dàng mắc cạn.

Đoàn người liền đổi sang ngồi mấy chiếc thuyền nhỏ, tiếp tục tới gần hướng Băng Sát đảo.

"Băng Sát đảo sẽ không ngừng trôi nổi, di động trong một phạm vi nhất định."

Âm Cửu từng có kinh nghiệm lên đảo một lần, đến nơi này, tốc độ bấm đốt ngón tay nhanh hơn rất nhiều, vừa bấm đốt, vừa không quên giải thích cho công tử và Hoàng Phủ Hoa Diệp ở phía sau.

"Sương mù chung quanh này, chính là trận pháp trên đảo chế tạo ra, có thể bao trùm phạm vi hơn mười dặm xung quanh hòn đảo. Nếu là người không rõ bên trong, cho dù nhìn thấy, cũng sẽ chỉ tưởng rằng trên biển nổi lên sương mù, tranh thủ thời gian đi đường vòng."

Trong lúc nói chuyện, thuyền nhỏ đã cách Băng Sát đảo càng ngày càng gần.

Càng là gần phù đảo, trên đảo truyền đến tiếng gió "Ô ô ô" càng vang dội, trong sương mù dày đặc nghe được, quả thực giống như quỷ khiếu.

Âm Cửu nghiêm túc nói: "Công tử, còn có chư vị, tòa phù đảo Băng Sát này đã từng được di thực hai cái linh mạch thượng phẩm, một cái là linh mạch Âm Sát, một cái là linh mạch Huyền Băng."

"Chính vì vậy, sát phong quanh năm suốt tháng có huyền băng và âm sát dung hợp trên đảo. Cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh cũng không ngăn cản được bao lâu."

"Bất quá, loại sát phong này đều có quy luật, chỉ cần chúng ta đợi thêm mấy canh giờ, qua đợt sát phong trước mắt này, chúng ta sẽ có thời gian một nén nhang, có thể tiến vào một trạm gác Huyết Sào trên đảo tránh gió."

Lần trước Âm Cửu tới dò đường, bởi vì Sát Phong này ăn không ít thiệt thòi, cuối cùng vẻn vẹn dò xét bên ngoài đảo, liền chết mấy đệ tử ngoại đạo bị hắn hấp thu tới.

“Mấy canh giờ, quá lâu rồi.”

Công tử liếc phía trước một cái, chợt tiện tay ném ra một kiện pháp bảo hình dáng cổ đăng.

Đèn cổ kia quay tròn bay lên không trung, đột nhiên quang hoa đại tác, như là quang mang lụa mỏng kéo dài xuống phía dưới, bao phủ toàn bộ mấy chiếc thuyền nhỏ vào bên trong.

Thuyền nhỏ lập tức nắm chặt thời gian lái vào trong.

Băng sát phong cạo xương phệ hồn rõ ràng bị ngọn đèn vô hình vô chất kia ngăn cản ở bên ngoài.

“Thật không hổ là công tử.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ánh mắt hâm mộ không thôi, “Công tử tùy ý ra tay chính là một món pháp bảo phòng ngự, đệ tử thân truyền của âm Sát Tông, quả nhiên không phải thế gia bình thường như chúng ta có thể so sánh.”

“Chỉ là một món pháp bảo phụ trợ phòng ngự, cũng chỉ có thể ngăn cản một chút các loại sát phong mà thôi.” Công tử đứng chắp tay, lạnh nhạt nói: “Hoàng Phủ thị các ngươi chỉ cần an tâm làm việc cho bản công tử, trở về đương nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho các ngươi.”

“Đa tạ công tử.” Trên mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lộ ra vẻ vui mừng: “Dã tâm của Hoàng Phủ thị chúng ta không lớn, chỉ muốn khôi phục vinh quang ngày xưa mà thôi.”

“Việc này không khó.” Theo mục đích sắp đạt được, tâm tình công tử không tệ, lung lạc lòng người nói: “Chờ khi bản công tử lấy được tòa huyết sào này, liền dựa theo ước định, thuận tiện thanh lý Bình An Vương thị.”

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn liên tục chắp tay, thần sắc lộ vẻ cảm kích.

Trong khi đang nói chuyện.

Thuyền nhỏ đi rất nhanh đã dừng lại bên bờ phù đảo.

Bên bờ cách đó không xa, có một tòa đình đài Huyết Sào.

Dáng dấp Huyết Sào Cương đình thập phần cổ quái, như là một tòa huyết kén cự đại, bên ngoài huyết sắc bề ngoài đan

xen kinh mạch, thật giống như có rất nhiều mạch máu bạo khởi.

Vừa nhìn thấy tòa Huyết Sào cương đình này, sắc mặt công tử khẽ động, lộ ra vẻ bội phục: "Thần Vũ hoàng triều có quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, trong đó 'Huyết Tôn Giả' là một trong mấy vị cường giả ta bội phục nhất."

Loại Huyết Sào này chính là nửa sinh mạng thể, chỉ cần có năng lượng dồi dào, còn có thể không ngừng sinh trưởng, biến thành Huyết Sào khổng lồ. Mà cho dù chiến sĩ Huyết Sào bị trọng thương, chỉ cần trở lại trong Huyết Sào, thương thế liền có thể nhanh chóng khỏi hẳn.

Âm Sát tông cũng là một phương thế lực cường đại, Huyết Sào trong tông từng nổi lên tự nhiên không chỉ có một cái.

Chỉ có điều, những căn cứ Huyết Sào kia đều thuộc về tông phái. Một tòa Huyết Sào này lại là hắn tìm được, hắn tất nhiên phải nắm giữ nó trong tay mình. Như thế địa vị của hắn ở trong tông môn mới có thể đề cao thêm một bước.

"Công tử." Âm Cửu hành lễ giới thiệu, "Lần trước người của thuộc hạ đã thăm dò được tòa Huyết Sào Cương Đình này. Trong đó có mười mấy huyết kiển, đều bị mục nát trong năm tháng dài đằng đẵng, nhưng mà, bên trong một huyết kiển có một chiến sĩ Huyết Sào phá kén mà ra."

"Thuộc hạ phí rất nhiều công phu mới giết chết được nó, khống chế được huyết cổ Giá Y bay ra từ trong cơ thể hắn, phong ấn trong hộp ngọc mà công tử cho."

Trong lúc nói chuyện, mọi người cùng nhau tiến vào tòa Huyết Sào Cương Đình này.

Quả nhiên đúng như lời Âm Cửu nói, đại bộ phận huyết kiển đều đã khô héo phong hóa, chỉ có một cái phá tổn coi như mới mẻ, cách đó không xa còn nằm một cỗ thi thể huyết sắc vặn vẹo. Mấy năm trôi qua, cho dù là tại băng sát chi địa, thi thể cũng đã bắt đầu hủ hóa, tản ra mùi khó ngửi.

Nhưng công tử lại có chút hứng thú đánh giá tất cả, chậm rãi nói: "Chiến sĩ Huyết Sào có hai loại, trong cơ thể có huyết cổ Giá Y, nói đến đều là sản phẩm thất bại."

“Bọn họ đều là ngăn cản không được huyết cổ Giá Y ăn mòn, cuối cùng rơi vào vật thí nghiệm điên cuồng. Mà huyết sào, liền đem những vật thất bại này khống chế lại, trở thành công cụ chiến đấu cùng pháo hôi.”

“Chiến sĩ Huyết Sào cao cấp chân chính, bọn họ thành công thông qua khảo nghiệm của Giá Y Huyết Cổ, tăng lên huyết mạch, khi đó Giá Y Huyết Cổ sẽ tự nhiên tử vong. Loại chiến sĩ Huyết Sào cao cấp này, mới là tinh anh chân chính của một Huyết Sào, bọn họ có tư chất tu luyện không tầm thường, không khác gì tiểu thiên kiêu chân chính.”

“Vậy chẳng phải giống như Tẩy Tủy Đan sao?” Ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sáng lên, tò mò không thôi.

“Tẩy Tủy Đan tuy không tệ, nhưng thuần túy từ hiệu lực mà nói, Giá Y Huyết Cổ càng hơn một bậc.” Công tử chậm rãi lắc đầu nói, “Bình thường mà nói, chỉ cần có thể sống qua huyết mạch thay đổi, tư chất huyết mạch thí nghiệm phẩm bình thường đều có thể đạt tới cấp bậc tiểu thiên kiêu trung phẩm Giáp đẳng.”

“Trung phẩm giáp đẳng, lại lợi hại như thế?” Hoa Diệp lão tổ vốn im lặng không lên tiếng, nghe vậy con mắt đều hơi sáng lên.

Hắn ta có xuất thân từ Trung Phẩm Ất, tư chất huyết mạch.

Nếu là trung phẩm Giáp đẳng, cho dù tài nguyên tu luyện không đầy đủ một chút, xác suất thành tựu Thiên Nhân cảnh trong tương lai cũng không thấp.

Huyết cổ Giá Y như thế, quả nhiên là bảo bối nghịch thiên. Chỉ cần có đủ Giá Y Huyết Cổ, há chẳng phải có thể bồi dưỡng tiểu thiên kiêu với số lượng lớn?

“Giáp trung phẩm nghe cũng không tệ.” Công tử cười lạnh một tiếng nói: “Nhưng tư chất huyết mạch không đạt đến thượng phẩm thì rất khó tu luyện đến cảnh giới Tử Phủ, chung quy chỉ là công dã tràng mà thôi.”

Hoa Diệp lão tổ và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nghe vậy sắc mặt cứng đờ, trong lòng không khỏi thầm mắng. Ngươi không phải là huyết mạch đạt tới thượng phẩm sao, cần gì khoe khoang cảm giác ưu việt như thế?

Mỗi người cấp bậc đều có theo đuổi mỗi một cấp bậc.

Thượng phẩm huyết mạch cố nhiên cường đại, tiềm lực phi phàm, nhưng mà, đại bộ phận thế gia có thể xuất ra mấy trung phẩm huyết mạch liền rất cao hứng, nếu là ra trung phẩm giáp đẳng, vậy thì lại cao hứng không thể cao hơn.

"Chắc chắn các ngươi đang suy nghĩ, huyết mạch trung phẩm cũng có cơ hội xông lên Tử Phủ cảnh?" Công tử cười lạnh nói: "Dù sao vẫn lưu truyền loại truyền thuyết này."

"Ý công tử là…không xông được?" Hoa Diệp lão tổ nhíu mày.

"Thượng phẩm huyết mạch có nghĩa là ở Luyện Khí cảnh có thể thức tỉnh nhị trọng huyết mạch, đến Linh Đài kính chính là tam trọng huyết mạch, đến Thiên Nhân cảnh chính là tứ trọng linh thể." Công tử nói, "Có linh thể, liền có thể chân chính cảm ứng được thiên đạo pháp tắc, có thể ở Thiên Nhân cảnh liền bắt đầu tìm hiểu thần thông. Đây mới là mấu chốt tấn thăng Tử Phủ."

"Những đồn đãi bên ngoài kia, nói huyết mạch trung phẩm cũng có thể xông Tử Phủ cảnh, hoặc là nói đến an ủi người khác, tránh cho những người tư chất không đủ không có bốc đồng, hoặc là dựa vào thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm nào đó nghịch thiên cải mệnh."

"Ý của công tử là, ta không còn cơ hội?" Sắc mặt Hoa Diệp lão tổ có chút khó coi.

Dựa theo cách nói của công tử, chẳng phải là cắt đứt con đường thăng cấp của hắn ta sao?

"Cơ hội của ngươi quá xa vời, dù sao ngươi đã là Thiên Nhân cảnh." Công tử liếc hắn một cái: "Từ lúc ban đầu nhất trọng huyết mạch thức tỉnh đến bây giờ tam trọng huyết mạch, huyết mạch càng lên cao, càng khó tấn thăng, cần tiêu hao tài nguyên cũng càng nhiều."

"Bất quá, trong căn cứ Huyết Sào chưa khai phá, bình thường có thể phát ra một hai con Giá Y Huyết Cổ Vương. Chỉ cần Hoa Vĩ ngươi có thể chân chính thần phục ta, cho ra danh trạng, ta liền lưu cho ngươi một con. Như vậy, trong đời con cháu ngươi chỉ cần có trung phẩm huyết mạch Luyện Khí

cảnh, liền có thể dùng Giá Y Huyết Cổ Vương trùng kích, thức tỉnh huyết mạch thượng phẩm.”

“Công tử, Linh Đài cảnh được không?” Ánh mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lập tức sáng rực: “Ta cũng là huyết mạch trung phẩm.”

“Ngươi không được. Thứ nhất, ngươi chỉ là trung phẩm Bính đẳng. Thứ hai, ngươi tấn thăng Linh Đài cảnh, đã thức tỉnh thêm một tầng huyết mạch.” Công tử suy tư một phen, “Muốn để cho Giá Y Huyết Cổ Vương phát huy công hiệu lớn nhất, hoặc là Luyện Khí cảnh thì có một tầng huyết mạch, hoặc là Linh Đài cảnh sẽ thức tỉnh huyết mạch nhị trọng cao đẳng, cách tam trọng không xa, hoặc là Thiên Nhân cảnh tam trọng huyết mạch đỉnh phong, cách tứ trọng chỉ cách một đường.”

Sở dĩ công tử giảng giải với bọn họ nhiều như vậy, cũng là muốn Hoàng Phủ thị tiếp theo xuất lực tích cực một chút. Ngoài ra, hắn cũng không có khả năng trường kỳ đình trệ ở Lũng Tả quận, cũng cần bên này có con rối trung thành của mình.

“Nếu như thế, cũng chỉ có thể bồi dưỡng hậu duệ.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có chút “bất đắc dĩ” mà cười khổ, vái thật sâu với công tử: “Đa tạ công tử thành toàn, cho Hoàng Phủ thị chúng ta một cơ hội tương lai trở thành thế gia Lục phẩm, Hoàng Phủ thị chúng ta nguyện ý lấy công tử làm thiên lôi sai đâu đánh đó. Sau khi về Trường Ninh, sẽ đầu danh trạng cho công tử.”

“Thế thì phải xem biểu hiện tiếp theo của các ngươi.” Ánh mắt công tử lóe lên vẻ đắc ý.

Thế gia Thất phẩm có thể chân chính thu phục một Đại Càn quốc, hao phí một con Giá Y Huyết Cổ Vương cũng đáng.

Có “Đầu danh trạng”, hắn ngược lại cũng không sợ thế gia này phản bội. Hơn nữa có thể thừa nhận Giá Y Huyết Cổ Vương, tỉ lệ cải thiện huyết mạch thành công rất thấp, tỷ lệ lớn chính là biến thành quái vật không có lý trí.

Bằng không mà nói, Giá Y Huyết Cổ Vương há phải nghịch thiên?

…

Gần như cùng lúc đó.

Cách phù đảo hơn mười dặm, một thương thuyền cỡ lớn đang vững vàng chạy trong sóng gợn.

Trên bầu trời, một bóng người nhanh chóng hạ xuống, vững vàng hạ xuống trên mạn thuyền.

Người nọ áo trắng tay áo phiêu, tư thái thong dong mà tiêu sái, trong tay cầm một cây vài thước dài, hai đầu lớn nhỏ không đồng nhất.

Hắn lưu luyến vuốt vuốt đồ vật trong tay, kinh thán nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, ngươi thật đúng là kỳ tư diệu tưởng không ngừng. Loại bảo vật gọi là kính viễn vọng này, có thể mở rộng tầm nhìn trên diện rộng, đều có thể so với một loại tiểu thần thông trinh sát tình hình địch."

"Chính là mò mẫm ra một ít đồ chơi nhỏ. Nếu Hữu An sư huynh thích, tặng cho ngươi là được." Vương Thủ Triết cười nói: "Tình huống điều tra thế nào rồi?"

Nguyên lý của kính viễn vọng rất đơn giản, từ sau khi hắn làm ra thủy tinh, "phát minh" của kính viễn vọng cơ hồ chính là thuận lý thành chương.

"Đa tạ Thủ Triết sư đệ." Phòng Hữu An vui mừng thu hồi "bảo vật", đồng thời hắn cảm khái nói: "Thủ Triết sư đệ đúng là liệu sự như thần, bọn họ quả nhiên đã tìm được căn cứ Huyết Sào, chúng ta có thể bắt đầu đi qua thu lưới rồi."

"Đừng vội đừng vội." Vương Thủ Triết khẽ cười nói: "Trò hay bây giờ mới bắt đầu thôi, chờ bọn họ hát xong trò xiếc, chúng ta lại đi thu thập cục diện rối rắm. Nào nào, nếm thử rượu mặn ta dùng đặc sản Ngư Lộ Quả của Bách Đảo vệ ủ chế."

Từ sau khi Vương Thủ Triết có được hồ lô rượu Linh Bảo, luôn thích dùng các loại đồ vật thử ủ rượu, hơn nữa còn đặc biệt thích mời người uống rượu.

Rất nhanh, đám người Vương Thủ Triết đã ở trên boong tàu trổ ra một bàn rượu và thức ăn ngon, bắt đầu ăn uống.

…

Chương 98: Căn cứ Huyết Sào.

…

Chỗ sâu trong căn cứ Huyết Sào!

Ở trước một tòa Huyết Sào bộ dáng huyết tinh dữ tợn, quanh người Hoa Diệp lão tổ bốc cháy lên ngọn lửa hừng hực, chỉ dựa vào một thanh trường kích hỏa hệ cấp "Linh khí", đánh nổ hai chiến sĩ Huyết Sào điên cuồng.

Chiến sĩ Huyết Sào vô cùng lợi hại, so với các lão tổ ngang cấp thì lợi hại hơn không ít. Cho dù Hoa Diệp lão tổ ra tay cũng rất tốn công.

Thi thể bọn họ vặn vẹo một trận, đều có một con huyết cổ Giá Y bạo thể mà ra. Bọn họ toàn thân màu đỏ, khẩu khí dữ tợn, trong bụng tràn đầy tinh huyết.

Chúng tranh nhau đánh về phía Hoa Diệp lão tổ, chúng nó theo bản năng cảm ứng được kẻ thù có thể đánh chết ký chủ, càng có tư cách trở thành ký chủ mới.

Huyết cổ Giá Y trải qua bồi dưỡng từng thế hệ, đã sớm có một bộ pháp tắc thuộc về mình. Giống như ký chủ không chịu được sự cải tạo huyết mạch, trực tiếp điên cuồng, vẻn vẹn chỉ là con rối chúng ký sinh mà thôi.

Chỉ có kí chủ cuối cùng có thể chống cự, chúng mới cam tâm tình nguyện hiến dâng sinh mệnh, cống hiến cả đời tinh hóa cho kí chủ.

Không thể không thừa nhận, tuy huyết cổ Giá Y quỷ dị, nhưng lại là một loại vật chủng vô cùng thần kỳ.

Cùng lúc đó.

Âm Cửu thân hình nhoáng một cái, chắn trước mặt Hoa Diệp lão tổ, đem hai cái hộp ngọc đặc chế đã sớm chuẩn bị tốt mở ra. Trong hộp ngọc, đã sớm đặt một loại đan dược đặc thù —— "Dẫn Cổ Hoàn", sau khi huyền khí thúc giục, mùi vị trong nháy mắt tỏa ra.

Huyết cổ áo cưới ngửi được mùi của Dẫn Cổ hoàn, lập tức trở nên càng thêm điên cuồng nóng nảy, vỗ cánh cắm đầu vào

trong hộp ngọc.

Âm Cửu sau khi dễ dàng bắt được hai con huyết cổ Giá Y này, đem hộp ngọc cung kính đưa cho công tử: “Biện pháp của công tử, thật đúng là dùng tốt.”

“Thủ đoạn nhỏ mà thôi.” Công tử lạnh nhạt thu hồi Giá Y Huyết Cổ: ” lịch đại âm Sát Tông chúng ta đến nay, đã mở ra rất nhiều Huyết Sào. Loại Dẫn Cổ Hoàn này cũng là cách điều chế lấy được từ trong di tích Huyết Sào, chỉ cần đệ tử thân truyền là có thể đổi được.”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn bên cạnh nhìn mà mắt nóng bỏng không thôi, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Đoạn đường này đã bắt được con huyết cổ Giá Y thứ năm. Dùng rất tốt, chỉ cần một con huyết cổ Giá Y có thể tăng thêm tư chất huyết mạch cho gia tộc, đạt tới trung phẩm thượng đẳng tiểu thiên kiêu.

Mặc dù nói xác suất huyết cổ Giá Y thất bại không thấp, dùng trên người tộc nhân thì không thích hợp. Nhưng có thể tìm gia tướng đời đời tương truyền, hoặc là huyết mạch bàng hệ thí nghiệm, chết thì chết.

Chỉ cần thành công, gia tướng có thể thu làm rể trực mạch, mà đệ tử bàng hệ có thể đưa nó vào gia phả, thăng chức lên huyết mạch trực hệ.

Bởi vậy ở trong mắt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, khuyết điểm của huyết cổ Giá Y căn bản không thể nói là khuyết điểm. Đồ vật là đồ tốt, chỉ cần rẽ ngoặt chính là bảo vật nghịch thiên!

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, chiến sĩ Huyết Sào bên trong Huyết Sào, vì vượt qua niên đại dài dằng dặc đều là hóa thành Huyết Kiển, mà mặc dù là trạng thái Huyết Kiển, trong hơn mười vạn năm dài đằng đẵng đều đã héo rũ hư hao, Giá Y Huyết Cổ trong cơ thể Huyết Sào chiến sĩ cũng đều chết hết.

Có thể may mắn còn sống sót chiến sĩ Huyết Sào, chung quy chỉ là số ít.

Sau khi đánh tan Huyết Sào, đập vào mắt mọi người chính là một tòa đấu thú trường khổng lồ phong bế, bởi vì niên đại đã qua lâu, rất nhiều công trình bên trong đều đã hư hại, khắp nơi đều là tường đổ.

Vừa đi vào trong đó, liền có thể ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, đầy đất đều là các loại thi thể, cùng với huyết kén tổn hại. Khiến người ta ngạc nhiên chính là, còn có thi thể của rất nhiều chiến sĩ Huyết Sào thập phần mới mẻ.

"Chuyện này…" Âm Cửu biến sắc nói: "Công tử, đây là có người từng xông tới trước sao?"

"Không phải như vậy, hẳn là lúc trước các ngươi xông vào đã kinh động đến một tồn tại nào đó trong căn cứ Huyết Sào, nó dùng một ít chiến sĩ Huyết Sào còn sống làm huyết tế."

Ánh mắt công tử liếc về phía chính giữa huyết sào khổng lồ này, lộ ra vẻ cuồng nhiệt và tham lam, "Quả nhiên như ta từ trong văn hiến cổ đại chỉnh lý lại tình báo nhất trí, căn cứ Huyết Sào này bồi dưỡng ra một ít thứ tốt."

Chỉ thấy chính giữa có một tòa huyết sắc tế đàn. Phía trên lơ lửng một cái huyết sắc cầu, bên trong hình cầu lờ mờ, tựa như có một con Giá Y Huyết Cổ.

Hai bên tế đàn còn có hai cái huyết kén to lớn, mặt ngoài có những vật to lớn như huyết quản đang không ngừng lay động, giống như có vật gì đó muốn tùy thời lao ra.

"Cảnh cáo, cảnh cáo!"

Trong không gian Huyết Sào cỡ lớn này, xuất hiện một trận tiếng cảnh cáo chói tai, "Nơi này là căn cứ Huyết Sào số ba bảy chín, người xâm nhập thân phận không rõ, lập tức rời khỏi căn cứ Huyết Sào, nếu không bên ta sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế."

"Quả nhiên." Trong mắt công tử lộ ra vẻ vui mừng: "Vận khí không tệ, khí linh của căn cứ Huyết Sào này còn sống!"

Khí linh?

Biểu tình của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn khựng lại, hắn có nghe nói qua một ít thần thông linh bảo vô cùng cường đại trong truyền thuyết có được khí linh. Nhưng lại không nghĩ tới, ngay cả một cái căn cứ Huyết Sào cũng có được khí linh.

Hắn nhịn không được tò mò hỏi Hoa Diệp lão tổ: "Lão tổ tông, vì sao trong một căn cứ Huyết Sào lại có được khí linh? Hơn

nữa còn có thể nói ngôn ngữ Đại Càn chúng ta. Chỉ là khẩu âm có chút không giống."

"Cái này…" Hoa Diệp lão tổ chỉ là cường hào địa phương, cả đời đã thăm dò di tích cổ đại, lúc này cau mày nói không nên lời.

"Kiến thức hạn hẹp." Âm Cửu ở bên cạnh cười lạnh nói: "Thời kỳ cường thịnh nhất của Thần Vũ hoàng triều cường đại cỡ nào? Thời đại của bọn họ, rất nhiều công trình đều do khí linh khống chế. Chỉ có điều bởi vì niên đại quá lâu, rất nhiều khí linh bên trong di tích Thần Vũ đều mất đi."

"Còn về ngôn ngữ Đại Càn… Khí Linh nói chính là ngôn ngữ Thần Vũ hoàng triều chính tông, ngôn ngữ Đại Càn các ngươi, chẳng qua là phiên bản đơn giản hóa cổ ngữ năm đó Thần Vũ hoàng triều lưu truyền tới nay."

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cũng không giận mà chắp tay nói: "Đa tạ Cửu tiên sinh giải thích nghi hoặc, chung quy Hoàng Phủ thị chúng ta cũng thiếu kiến thức."

Âm tiên sinh thấy hắn khách khí, lúc này cũng buông xuống khuôn mặt nghiêm túc, giải thích: "Thật ra cũng không trách các ngươi, chỉ là âm Sát Tông cũng tốt, Tử Phủ Học Cung của các ngươi cũng tốt, đều lũng đoạn với tri thức tương tự. Rất nhiều tri thức và lịch sử đều không tỏa ra bên ngoài, sự cường đại và mạnh mẽ của Thần Vũ hoàng triều vượt xa người thường tưởng tượng."

Cùng lúc đó.

Công tử kia lại đứng chắp tay, lạnh lùng nói: "Khí linh, thời đại đã thay đổi. Bất kể là tổ chức Huyết Sào của các ngươi, hay là Thần Vũ hoàng triều đều đã sớm bị hủy diệt. Thức thời, liền lập tức đầu hàng. Căn cứ Huyết Sào này, do bổn công tử đến kế thừa cùng phát dương."

"Tổ chức Huyết Sào bị diệt rồi? Thần Vũ Hoàng triều bị diệt rồi?"

Giọng nói của Khí linh Huyết Sào, nghe dường như có chút giật mình và mất mác, "Là yêu ma ngoại vực sao? Lần đối kháng toàn diện kia, đã thất bại sao?"

“Ngươi cũng biết ngoại vực yêu ma?” Công tử ngược lại có chút ngoài ý muốn, ánh mắt trở nên càng thêm hưng phấn, “Xem ra cấp bậc trí tuệ của ngươi không thấp, về sau có thể phụ tá bản công tử tốt hơn.”

“Đối kháng Vực Ngoại Thiên Ma, là trách nhiệm của toàn nhân loại.” Khí Linh nói: “Căn cứ Huyết Sào của chúng ta ta ba bảy chín năm, mặc dù vẫn đối kháng với Thần Võ Hoàng Triều tàn bạo. Nhưng ở thời khắc mấu chốt, vẫn nhận được mệnh lệnh của thượng phong, điều động tất cả chiến sĩ Huyết Sào cao cấp đến chiến trường. Từ đó về sau, căn cứ Huyết Sào số ba bảy số năm của chúng ta liền tiến vào trạng thái hôn mê. Ta luôn chờ đợi bọn họ trở về…”

“Đã qua mười vạn năm, ngươi đã không chờ được nữa. Chuyện cổ đại, bản công tử không có hứng thú biết.” Trong ánh mắt công tử tuôn ra một luồng khí phách: “Cho ngươi hai con đường, thần phục hay là hủy diệt?”

“Kẻ xâm nhập, yêu cầu của ngươi không phù hợp với chương trình.” Khí Linh nói: “Bây giờ ta khởi động chương trình tiêu diệt kẻ xâm nhập, các ngươi còn có một cơ hội rút lui cuối cùng.”

Theo tiếng nói của khí linh vang lên.

Hai khỏa huyết kén to lớn bên cạnh tế đàn bỗng nhiên cấp tốc vật lộn, “Oanh” một tiếng nổ tung ra.

Hai chiến sĩ Huyết Sào cao hơn một trượng đạp lên tàn tích Huyết kén mà ra, toàn thân chúng nó có hình thể khổng lồ màu máu, giống như một người khổng lồ loại nhỏ. Mỗi bước đi, mặt đất đều rung động ầm ầm.

Khí thế của chúng đáng sợ, mang theo mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt, nhìn thực lực, rõ ràng không phải là chiến sĩ Huyết Sào Linh Đài cảnh, mà là có được thực lực Thiên Nhân cảnh.

Trong mắt công tử sát khí vừa hiện: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ngươi muốn chết sao. Hoa Thiên, ngươi thu thập một con, một con khác giao cho bản công tử. Kéo xa một chút, đừng làm hỏng huyết tế đàn.”

“Vâng, công tử.” Hoa Diệp lão tổ không dám chậm trễ, huy động linh khí cấp Hỏa hệ chiến kích, đem một huyết sào chiến sĩ nhốt ở bên trong, vừa chiến vừa dẫn nó ra ngoài.

Nhưng vừa mới giao chiến, sắc mặt Hoa Diệp lão tổ không khỏi biến đổi, lực lượng và thực lực của chiến sĩ Huyết Sào đối diện mạnh đến không hợp thói thường, ông ta lại không chống đỡ nổi.

Đành phải vừa đánh vừa lui, dẫn dắt nó lại.

“Vương Thủ Triết chết tiệt.” Hoa Diệp lão tổ vừa đánh, trong lòng còn thầm mắng. Nếu không vì Vương Thủ Triết, Hoa Diệp hắn sao lại rơi vào tình trạng này?

Đường đường là lão tổ sắp Thiên Nhân cảnh trung kỳ, ngay cả pháp bảo tổ truyền cũng không còn, chỉ có thể dùng một món linh khí trung phẩm để đánh. Nếu “Ly Hỏa chiến kích” tổ truyền vẫn còn trên tay, chiến sĩ Huyết Sào cũng không phải cố hết sức như thế.

Điều đáng ghét hơn chính là, hắn nghe nói Vương Thủ Triết còn bán Ly Hỏa chiến kích thông qua chợ đen!

Nơi chợ đen kia, quan hệ tổ chức sau lưng thập phần phức tạp, một khi bán đồ vào, có trời mới biết sẽ lưu truyền đến nơi nào. Hắn chính là muốn tìm về, chỉ sợ cũng rất có thể thao tác.

Ngay khi Hoa Diệp đang kiềm chế một con chiến sĩ Huyết Sào, công tử đã ra tay.

Chỉ thấy hắn lau một vòng trên nhẫn trữ vật, “Loảng xoảng” một tiếng, một cỗ thi quan huyền sắc hung hăng đập trên mặt đất, từ đó leo ra một đầu chiến thi dữ tợn cao hơn hai mét, toàn thân như là tinh thiết màu đen.

Trên người thi thể kia, còn có vô số phù văn huyền ảo, tản ra từng vòng âm sát khí.

“Đây là âm sát huyền thi của công tử!” Âm Cửu tỏ vẻ kính ngưỡng, “Đó là công tử từng đánh chết một vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh đối địch, sau đó dùng vô số thiên tài địa bảo luyện chế ra âm sát huyền thi, tu sĩ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ thực lực bình thường cũng không phải đối thủ của nó.”

Cùng lúc đó, công tử lại lật tay, trong tay nhiều thêm một thanh ma nhận tràn ngập khí âm sát. Từ uy áp của ma nhận, xem ra tuyệt đối là một thanh vũ khí cấp pháp bảo không kém gì "Ly Hỏa chiến kích".

Đồng tử Hoàng Phủ Cẩm Hoàn hơi co rụt lại, quả nhiên không hổ là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông, thủ đoạn và thực lực rất cao minh.

Nhưng mà, dù vậy thì thế nào?

Dưới trù tính của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ta, tất cả cố gắng của công tử ngươi hôm nay cũng giống như cái tên huyết cổ Giá Y kia, cuối cùng làm một cái giá y thường cho Hoàng Phủ thị ta.

…

Chương 99: Vương Thủ Triết! Sao có thể là ngươi!

…

Đừng nhìn chiến sĩ Huyết Sào kia có thực lực Thiên Nhân cảnh vô cùng cường đại, nhưng mà công tử kia đối phó lại hết sức nhẹ nhàng.

Chỉ thấy âm Sát Huyền Thi hắn luyện chế liên tục gào thét, chống đỡ chiến sĩ Huyết Sào ở phía trước, âm Sát Ma Nhận của hắn huyễn hóa ra từng đạo đao mang ngưng tụ âm sát chi lực.

Đao mang đen kịt đủ để gọt Kim Đoạn Ngọc, không ngừng cắt ra từng vết thương trên người chiến sĩ Huyết Sào.

Âm Sát tông chính là đệ nhất tông môn ở cực tây chi địa, công tử là thân truyền tông môn, sở tu công pháp tự nhiên cũng thuộc tông môn thượng thừa, cùng dã lộ tán tu căn bản không cùng một cấp bậc, cho dù chỉ là tùy ý ra tay, uy lực cũng là cực lớn.

Mặc cho chiến sĩ Huyết Sào kia giãy dụa như thế nào, đều không làm nên chuyện gì.

Vẻn vẹn chỉ trong thời gian một nén nhang, chiến sĩ Huyết Sào cao hơn trượng đã ầm ầm ngã xuống đất, một mạng ô hô!

Theo thi thể nó vặn vẹo một trận, một con huyết cổ Giá Y to bằng quả trứng gà bạo thể mà ra, vỗ cánh "Ong ong" mà nhào về phía công tử.

Vô cùng rõ ràng, đây là một con huyết cổ Giá Y càng cường đại hơn.

Mà nó, coi công tử là mục tiêu ký chủ mới.

"Hừ"

Công tử cười lạnh một tiếng: "Chỉ là huyết cổ Giá Y vua cũng dám mưu đồ thân thể tôn quý của bản công tử."

Dứt lời, hắn phất ống tay áo một cái.

Một cỗ năng lượng cường đại liền đem huyết cổ Giá Y Cổ Vương xông ngược mà đi, không giữ được thân hình.

Âm Cửu vội vàng tiến lên, móc ra một cái hộp ngọc cũ kỹ làm lại, dẫn con Giá Y Huyết Cổ Vương kia vào trong hộp ngọc.

Nhưng mà, con huyết cổ Giá Y vua này lại không an phận, nó 'Loảng xoảng loảng xoảng' đụng vào hộp ngọc, phảng phất muốn thoát khốn mà ra.

Âm Cửu vội vàng rót huyền khí vào, trấn áp Giá Y Huyết Cổ Vương, lúc này mới khiến nó an tĩnh lại.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ở bên cạnh nhìn mà mắt đỏ rực.

Đây chính là Giá Y Huyết Cổ Vương mà công tử nói.

Nó mạnh mẽ như vậy, tu sĩ Luyện Khí cảnh bình thường một khi thông qua nó cải biến huyết mạch thành công, tư chất huyết mạch liền có thể trực tiếp đạt tới thượng phẩm.

Một khi tư chất huyết mạch đạt tới thượng phẩm, cho dù là thượng phẩm Bính đẳng thấp nhất, cũng có thể thức tỉnh huyết mạch tầng thứ hai ở Luyện Khí cảnh, trở thành thiên kiêu chân chính.

Thiên kiêu như vậy, cho dù tiến vào Tử Phủ Học Cung, cũng sẽ để cho những thượng nhân kia tranh đoạt, dễ dàng có thể trở thành đệ tử thân truyền. Tương lai, cũng là cơ hội của Tử Phủ.

Trước đó, công tử cũng chính là dùng một con huyết cổ Giá Y vua, để dụ dỗ Hoàng Phủ thị trở thành thuộc hạ chân chính của hắn. Bởi vậy có thể thấy được, một con huyết cổ Giá Y vua trân quý đến cỡ nào.

"Công tử, Huyết Cổ Vương Giá Y của ngài." Âm Cửu cung kính đưa hộp ngọc cho công tử, nhưng trong đôi mắt của hắn cũng có một tia sáng cháy bỏng.

Vô cùng rõ ràng, hắn cũng muốn con huyết cổ Giá Y vua này.

"Âm Cửu ngươi chính là huyết mạch nhị trọng trung đẳng của Linh Đài cảnh, vốn thuộc đệ tử hạch tâm của Âm Sát tông. Một khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh, đã là kính Thiên Nhân huyết mạch tam trọng trung đẳng." Công tử cầm hộp ngọc, lạnh nhạt nói, "Huyết Cổ Vương giá y này, e rằng rất khó tăng huyết mạch của ngươi từ nhị trọng trung đẳng lên tam trọng

huyết mạch. Lợi ích và nguy hiểm trong đó không thể so sánh được, con Giá Y Huyết Cổ Vương này không thích hợp với ngươi."

"Vâng, công tử."

Vẻ mặt Âm Cửu hơi có chút mất mát.

Nếu như bây giờ hắn vẫn là tu sĩ Luyện Khí cảnh, liền có thể dựa vào con Giá Y Huyết Cổ Vương này, trực tiếp tăng lên thành huyết mạch nhị trọng, lại dựa vào cơ hội tấn thăng Linh Đài cảnh, huyết mạch lột xác thành huyết mạch tam trọng.

Vậy thì cả cuộc đời của hắn sẽ khác, sẽ giống như công tử trở thành đệ tử thân truyền cao cao tại thượng của âm Sát Tông.

Trên thế giới này, quả nhiên là nhất trọng huyết mạch nhất trọng thiên. Khởi đầu nhiều nhất trọng huyết mạch, chính là nhân sinh hoàn toàn không giống nhau.

Thứ như tư chất huyết mạch, vẫn là càng sớm tăng lên càng tốt.

Chỉ tiếc, lúc hắn ở Luyện Khí cảnh chỉ là một tiểu nhân vật, ai lại cam lòng đem một đầu Giá Y Huyết Cổ Vương cho hắn sử dụng? Xét cho cùng, vẫn là hắn cùng đầu Giá Y Huyết Cổ Vương này không có duyên phận.

"Ngươi cũng đừng thất vọng. Muốn trở thành thiên kiêu vốn chính là không thể thiếu mệnh và cơ duyên. Có một số người vừa sinh ra đã là thiên kiêu, mà có một số người lại vì vận khí nghịch thiên mà trở thành thiên kiêu. Nếu thiên kiêu dễ có được, đệ tử thân truyền kia sẽ không đáng giá nữa." Công tử nói: "Bất quá lần này ngươi lập công lớn cho bổn công tử, tương lai ngươi sẽ xung kích một viên Thăng Tiên đan trong tài nguyên Thiên Nhân cảnh, bổn công tử bao giúp ngươi."

Âm Cửu lập tức quá đỗi vui mừng, vội vàng thi lễ thật sâu: "Âm Cửu bái tạ công tử."

Tu sĩ Linh Đài cảnh muốn tấn thăng Thiên Nhân cảnh, ngoại trừ yếu tố huyết mạch thiên phú ra, cái bị kẹt nhất chính là viên Thăng Tiên đan kia. Cho dù hắn là đệ tử hạch tâm của Âm Sát tông, nhưng không có căn cơ gia tộc hắn muốn tích lũy đủ một viên Thăng Tiên đan, cũng là khó khăn cực lớn.

Có viên Thăng Tiên đan này của công tử, tài nguyên tu luyện và tấn chức còn lại, hắn chỉ cần cố gắng một chút là có thể gom đủ.

Trong khi hai người đang nói chuyện.

Hoa Diệp lão tổ ở một bên xin giúp đỡ nói: "Công tử, con chiến sĩ Huyết Sào này ta chỉ có thể kiềm chế được, nhưng chém giết không được, kính xin công tử viện thủ."

Trong đôi mắt công tử lộ ra một tia bất mãn.

Hoa Diệp lão tổ đã sắp đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ, nhưng vẫn không thu thập được một chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh sơ kỳ. Rốt cuộc chỉ là Thiên Nhân cảnh trên địa phương, không thể so với đệ tử hạch tâm của Âm Sát tông.

"Đi"

Hắn thoáng có chút không kiên nhẫn phái âm Sát Huyền Thi, đi hỗ trợ Hoa Diệp lão tổ đối phó một chiến sĩ Huyết Sào kia, sau đó không để ý tới hắn nữa, bay lên tế đàn.

Tế đàn màu máu cao mấy trượng, công tử đạp không mà đi, thân hình phiêu dật, giống như đi bộ nhàn nhã, mấy bước đã rơi vào trên tế đàn.

Trung tâm tế đàn, một vật thể hình cầu màu máu đang lẳng lặng lơ lửng trong trận pháp.

Vật thể này bất quá lớn chừng bàn tay, giữa quang ảnh dây dưa, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có một bóng dáng uốn lượn như trùng, đang tản ra trận trận băng sát khí màu xanh đen.

So với lúc trước lấy được Giá Y Huyết Cổ Vương, trùng ảnh trong quả cầu màu máu này tản mát ra khí tức mạnh mẽ hơn nhiều, cũng hung sát hơn nhiều. Chênh lệch lớn như vậy, giống như là thỏ và sói vậy.

"Được được, quả nhiên đúng như ta dự liệu, căn cứ Huyết Sào này có Huyền băng âm sát hai thượng phẩm linh mạch, mục đích là bồi dưỡng Giá y huyết cổ vương thuộc tính Băng sát." Trong mắt công tử lóe lên vẻ cuồng nhiệt, "Thế thì huyết mạch âm sát linh thể của bổn công tử lại có hy vọng tăng lên."

Hắn vốn là đệ tử thân truyền, chính là thiên kiêu của Âm Sát tông, tư chất huyết mạch vốn đã bất phàm, nếu có thể tiến thêm một bước, cho dù là ở trong đệ tử thân truyền, hắn cũng có thể được coi là người nổi bật, tương lai có hi vọng đặt chân vào cao tầng của Âm Sát tông, trở thành đại nhân vật nắm quyền trong tay.

Bất quá, hắn hiện tại đã là tứ trọng linh thể huyết mạch, muốn dựa vào cái này tấn thăng ngũ trọng huyết mạch, tự nhiên là không thể được. Nhưng cho dù là ở trên cơ sở tứ trọng huyết mạch tiến lên một hai bước, tỷ như đến tứ trọng huyết mạch trung đoạn hoặc là cao đoạn, hắn cũng là cảm thấy mỹ mãn.

Hơn nữa, chỉ cần có được phương pháp bồi dưỡng huyết cổ Giá Y Huyết Cổ trong căn cứ Huyết Sào này, hắn tự nhiên có thể nghĩ cách chế tạo ra con thứ hai, con huyết cổ Giá Y thứ ba, đến lúc đó, huyết mạch ngũ trọng còn xa không?

“Cảnh cáo! Cảnh cáo!” Khí Linh phát ra tiếng cảnh cáo bén nhọn, “Kẻ xâm nhập, con trung giai Băng Sát Giá Y Huyết Cổ này, chính là tài sản quan trọng của Huyết Sào chiếm cứ Huyết Sào số ba bảy chín, mời ngươi lập tức rời đi, nếu không bên ta sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế!”

Trong mắt mọi người, Giá Y Huyết Cổ Hoàng, định cấp mà bên Khí Linh xưng hô lại chỉ là trung giai. Có thể thấy, người tu hành Huyền Vũ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cường đại cỡ nào. Cho dù là một tổ chức phản loạn bị áp chế, cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

“Khí linh, chớ phát ra cảnh cáo ngu xuẩn như thế.” Công tử cười lạnh nói, “Nếu ngươi còn có biện pháp cưỡng chế gì, sớm đã sử xuất ra rồi. Ngoan ngoãn nhận mệnh đi, vô luận là ngươi, hay là một đầu huyết cổ Giá Y Huyết Cổ Hoàng Băng Sát này, đều sẽ trở thành tài sản tư nhân của bổn công tử.”

Hắn ta mưu đồ nhiều năm như vậy, vì thế hao tổn tâm lực, không phải là vì ngày hôm nay sao?

Lúc này.

Âm sát ma nhận trong tay gã liên tục chém ra đao mang, rất nhanh liền phá vỡ trận pháp bên ngoài huyết sắc cầu, lấy ra huyết sắc cầu thể.

“Ha ha ha ha, Cơ Thiên Âm, Lệnh Hồ Vô Kỵ, bảo các ngươi cao cao tại thượng xem thường bản công tử. Đợi khi huyết mạch của bản công tử đạt tới tứ trọng cao đoạn, đến lúc đó sẽ đè ép các ngươi một đầu.” Hắn nhìn huyết sắc cầu thể trong tay, ánh mắt phảng phất như đang nhìn một món trân bảo, tức là kiêng kị, lại lộ ra vẻ hưng phấn cuồng nhiệt.

Ngay khi trong lòng công tử đang cuồng nhiệt.

Bỗng dưng!

Chiến trường bên phía Hoa Diệp lão tổ lại xuất hiện một ít biến hóa.

Nguyên bản Hoa Diệp lão tổ dưới sự trợ giúp của con huyền thi âm sát kia của công tử đã chiếm hết thượng phong, đánh cho con chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh kia trọng thương.

Lại không nghĩ tới.

Ngay khi âm Sát Huyền Thi xông lên, chuẩn bị giết chết hoàn toàn con Huyết Sào chiến sĩ kia, quanh thân Hoa Diệp lão tổ bỗng nhiên ánh lửa đại thịnh, uy thế bàng bạc đột nhiên bộc phát.

Cùng lúc đó, linh khí cấp hỏa hệ chiến kích trong tay hắn bỗng nhiên quét qua.

Trong ánh lửa sáng quắc, Xích Long huyền khí bàng bạc hội tụ ở mũi kích, hóa thành một con Hỏa Long màu đỏ rít gào ra.

Điểm rơi, rõ ràng là đầu của âm Sát Huyền Thi!

Con âm sát huyền thi kia vốn nghe lệnh công tử, đang hiệp trợ Hoa Diệp lão tổ tác chiến. Dựa vào trí tuệ đơn giản của nó, làm sao có thể ngờ được Hoa Diệp lão tổ đột nhiên ra tay với nó?

“Oanh!”

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, đầu của âm Sát Huyền Thi trực tiếp bị Hỏa Long màu đỏ oanh bạo, nổ thành mấy mảnh vỡ.

Sau đó, Hoa Diệp lão tổ vung chiến kích lên, nhanh chóng đánh ngã chiến sĩ Huyết Sào đã trọng thương xuống đất, chặt đứt hai chân của nó.

Chỉ trong chốc lát, âm Sát Huyền Thi cùng Huyết Sào chiến sĩ đều bị Hoa Diệp lão tổ thu thập.

Công tử biến sắc, tức giận trách mắng: “Hoa Thiên Thiên, ngươi điên rồi sao?”

“Ha ha ha ha, công tử các hạ, chúng ta đường đường là Thiên Nhân thế gia của Đại Càn quốc, sao có thể thật sự hợp tác với tà ma ngoại đạo như ngươi?” Nếu đã ra tay, Hoa Diệp lão tổ cũng không còn cố kỵ trước đó, phát ra tiếng cười thoải mái, “Trước đó, chẳng qua chỉ là lá mặt lá trái với ngươi mà thôi.”

Bên trong ánh lửa hừng hực, hắn nắm kích mà đứng, tinh thần sảng khoái, khí phách hùng hồn, quả nhiên là uy phong lẫm liệt, rất có khí thế của Hỏa Diễm Chiến Thần hạ phàm.

“Hảo hảo hảo! Quả nhiên là lòng dạ khó lường. Bổn công tử thừa nhận coi thường ngươi.” Công tử giận dữ mà cười, trong ánh mắt lại giống như ngưng tụ hàn băng, lạnh lẽo dị thường: “Nhưng mà, ngươi cho rằng giết chết âm sát huyền thi của bổn công tử, bổn công tử không có thủ đoạn đối phó ngươi sao? Hừ, ngươi không khỏi quá coi thường ta đường đường là thiên kiêu của Âm Sát tông.”

“Công tử nói đùa.” Nụ cười trên mặt Hoa Diệp lão tổ không giảm: “Hoa Diệp ta chẳng qua chỉ là một lão tổ ở nông thôn thành nhỏ mà thôi, có tài đức gì mà dám so sánh với thiên kiêu của âm Sát tông? Hôm nay đã dám tính kế ngươi, sao lại không chuẩn bị? Nguyên Vũ lão tổ, lúc này còn chưa hiện thân, chờ đợi khi nào?”

Nguyên Vũ Lão Tổ?

Sắc mặt công tử đột nhiên đại biến.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Hoa Diệp lão tổ lại còn mời một vị lão tổ, đáng ghét nhất là hắn lại còn không có phát hiện.

Đúng vào lúc này.

Bên trong mấy tên tùy tùng Linh Đài kính mà Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mang theo, một lão bộc không chút bắt mắt chậm rãi đứng thẳng người, chậm rãi đi ra.

Hắn nhìn bộ dáng lão già sắp chết lúc trước, chậm rãi bước đi, trong cơ thể liền có một cỗ khí tức Thiên Nhân cảnh mạnh mẽ

tràn ngập ra.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm công tử: “Đúng như Hoa Diệp lão đệ nói, chúng ta đường đường thiên nhân thế gia Đại Càn, sao có thể làm khôi lỗi nô bộc của âm Sát tông ngươi?”

“Bái kiến Nguyên Vũ lão tổ.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vẻ mặt hưng phấn, chắp tay tạ lỗi với Nguyên Vũ lão tổ, “Lúc trước để lão tổ giả trang lão bộc, trong lòng Cẩm Hoàn sợ hãi không thôi, xin lão tổ thứ tội.”

“Không sao, vì đại sự, chỉ là tiểu tiết tính là gì?” Nguyên Vũ lão tổ phất phất tay, tỏ vẻ cũng không thèm để ý. Tuy hắn vẫn mặc y phục lão bộc như trước, nhưng một thân khí độ của cường giả Thiên Nhân cảnh lại làm cho lòng người lẫm liệt, không dám khinh thường chút nào.

Nguyên Vũ Lão Tổ chính là lão tổ của Thiên Nhân Tiêu thị An Viễn vệ. An Viễn vệ và Trường Ninh vệ tiếp giáp với nhau, Thiên Nhân thế gia cũng thường xuyên thông hôn lẫn nhau. Mà chính thê của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chính là tiểu thư đích mạch đến từ Thiên Nhân Tiêu thị, quan hệ giữa hai nhà cực kỳ thân thiết.

Quan hệ giữa hai tộc bọn họ, có chút cùng loại với Bình An Vương thị và Sơn Âm Liễu thị.

Cũng chỉ có gia tộc thông gia thân cận như thế, mới có thể dưới tình huống Hoàng Phủ thị xuống dốc như thế, vẫn nguyện ý giúp đỡ. Đoạn thời gian này, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn nhiều chỗ kiếm tiền, chủ yếu dựa vào chính là Thiên Nhân Tiêu thị.

Thiên Nhân Tiêu thị, là một gia tộc Thiên Nhân lâu đời lâu đời hơn cả Hoàng Phủ thị. Nguyên Vũ lão tổ mới chỉ hơn ba trăm tuổi, cũng đã hoàn thành Thiên Nhân giao thế, hiện giờ Thiên Nhân Tiêu thị đang ở trong trạng thái cường thịnh của một môn song thiên nhân.

Huống chi, thực lực của Nguyên Vũ lão tổ đã đạt đến Thiên Nhân cảnh trung kỳ, so với Hoa Diệp lão tổ thời kỳ cường thịnh còn hơn một bậc.

Đương nhiên.

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn có thể kéo Nguyên Vũ lão tổ lên chiến xa, tự nhiên là hao phí một phen công phu cực lớn, thậm chí hứa hẹn không ít chỗ tốt và trả giá cho tương lai. Nếu không cho dù là Thiên Nhân lão tổ của gia tộc thông gia cũng tuyệt đối không có khả năng mạo hiểm như thế.

"Tốt! Tốt! Tốt!" Công tử giận quá hóa cười: "Hay cho một Hoa Diệp lão tổ, hay cho một Nguyên Vũ lão tổ, bổn công tử thừa nhận chủ quan. Bất quá, chỉ bằng hai người các ngươi, muốn bắt được bổn công tử, cũng không dễ dàng như vậy!"

"Vậy để cho Tiêu mỗ tới kiến thức một chút, đệ tử thân truyền của âm Sát Tông lợi hại như thế nào!" Nguyên Vũ lão tổ chính là một vị Thiên Nhân cảnh lâu năm, một thân tu vi đã đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ, trường kỳ thân cư lão tổ, trong xương cốt đương nhiên vô cùng kiêu ngạo.

Lúc trước cũng bởi vì hắn cần kế thừa gia nghiệp nên mới không đi Học Cung. Nếu không, hắn đi Học Cung phát triển, ít nhất cũng là một đệ tử hạch tâm, thân phận địa vị chắc chắn sẽ không thấp hơn công tử bây giờ bao nhiêu.

Lúc này.

Nguyên Vũ lão tổ lau trên nhẫn trữ vật một cái, trong tay liền nhiều ra một thanh chiến đao tràn đầy bảo quang.

"Đao này tên là 'Liệt Phong Đao', chính là pháp bảo tổ truyền của họ Tiêu ta." Ánh mắt hắn ngưng trọng vuốt ve chiến đao: "Năm đó lão tổ tông họ Tiêu ta đã dựa vào đao này để mở mang bờ cõi cho Đại Càn, thành lập công lao. Hôm nay, ta sẽ dựa vào đao này chém giết tà ma ngoại đạo của Âm Sát tông, lập công lao cho họ Tiêu ta."

Dứt lời.

Thân hình Nguyên Vũ Lão Tổ nhoáng một cái, liền giống như một cơn gió vô hình biến mất ở trước mắt.

Gần như trong chớp mắt, thân hình của hắn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau tế đàn màu máu.

Cùng lúc đó, chiến đao trong tay gã dĩ nhiên đã giơ lên cao, một đạo đao quang trong trẻo tựa như Xuất Vân Phá Nguyệt, bỗng nhiên bay về phía Công Tử Tiêu.

Ánh đao màu xanh nhẹ nhàng như gió, phiêu hốt, lại sắc bén như băng nhận, đột nhiên liền xé rách huyết quang tràn ngập chung quanh, bộc phát ra uy áp khiếp người khó nói lên lời.

Thân là hậu duệ dòng chính của An Viễn vệ Tiêu thị, Nguyên Vũ lão tổ cùng đời đời của hắn thức tỉnh chính là huyết mạch Ô Phong. Bây giờ hắn đã huyết mạch tam trọng, ngay cả huyền khí trong cơ thể cũng mang theo thuộc tính cương phong nồng đậm, dưới sự gia trì của pháp bảo, luận sức chiến đấu cũng không yếu hơn đệ tử nòng cốt của Học Cung.

Trong nháy mắt, ánh đao màu xanh đã đến sau lưng công tử.

Đao mang nhắm thẳng vào hậu tâm yếu huyệt của hắn!

“Hừ! Tới hay lắm!”

Công tử không ngừng cười lạnh, âm Sát Ma Nhận trong tay đột nhiên xoay chuyển, không hề quay đầu lại đỡ lấy một vệt đao mang này.

Ánh đao và thân đao chạm vào nhau, trong nháy mắt bộc phát ra sóng xung kích cường đại.

Nhưng trùng kích này chạm đến âm sát ma nhận, trong nháy mắt bị huyền khí tràn ra ngoài thân lưỡi đao trùng kích tán loạn ra.

Mượn lực một kích này, thân hình công tử như lá liễu nhẹ nhàng lướt tới phía trước, trong chớp nhoáng liền một lần nữa kéo giãn khoảng cách với Nguyên Vũ lão tổ.

Động tác của hắn phiêu dật mà thờ ơ, phảng phất mỗi một chiêu đều hạ bút thành văn, cử trọng nhược khinh, nhưng trong ánh mắt của hắn lại lộ ra một vòng ngưng trọng.

Bởi vì đối thủ trước mắt của hắn không phải một mà là hai!

Quả nhiên, ngay khi hắn tiếp được một kích của Nguyên Vũ lão tổ, một bên khác, Hoa Diệp lão tổ đã tay cầm chiến kích lao đến.

“Ha ha ha ha, chịu chết đi!”

Hoa Diệp lão tổ hét lớn một tiếng, xích sắc huyền khí nhất thời từ trong lòng bàn tay phun ra, trong nháy mắt nhuộm toàn bộ chiến kích thành một màu đỏ đậm.

Chiến kích quét qua, chớp mắt đã biến thành ánh đỏ đầy trời.

Mặc dù trong tay hắn không phải món pháp bảo chiến kích trước kia, nhưng cũng là trung phẩm linh khí, do công pháp thượng phẩm Xích Long Chân Quyết tu luyện ra huyền khí hùng hậu cô đọng, phối hợp với trung phẩm linh khí, uy lực phát huy ra mặc dù không bằng pháp bảo, nhưng cũng không kém Thiên Nhân cảnh bình thường bao nhiêu.

Cộng thêm vừa rồi lúc động thủ hắn đã bóp nát một mảnh Xích Hỏa Long Lân, thực lực còn tăng vọt hai ba thành so với trạng thái bình thường.

Giờ phút này, theo hắn vận chuyển huyền khí trong cơ thể tới cực hạn, sau lưng dần dần có hư ảnh hình rồng màu đỏ như ẩn như hiện, có trận trận tiếng long ngâm từ trong hư không vang lên, khí thế doạ người không nói ra được.

Nhưng mà, công tử thân là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông, há lại dễ đối phó như vậy?

So với hai vị lão tổ Hoa Thiên và Nguyên Vũ, hắn không chỉ tu luyện công pháp so với hai người càng thêm thượng thừa, bản thân càng là tứ trọng huyết mạch, có được âm sát linh thể, đã có thể sơ bộ dẫn động lực lượng pháp tắc trong thiên địa. Hơn nữa nơi đây có một linh mạch âm sát tồn tại, âm sát khí chung quanh cực kỳ nồng đậm, có thể nói là chiếm hết địa lợi.

Toàn lực thi triển ra, sát khí quanh thân hắn phun trào, sau lưng càng có hư ảnh pháp tướng rõ ràng bay lên, phát ra trận trận tiếng gào thét như quỷ khóc, khiến cả người hắn tựa như quỷ trong quỷ vực kia, tàn sát ngàn vạn ác quỷ mới có thể thành tựu quỷ sát, tùy ý xuất thủ đã có xu thế hủy thiên diệt địa, khiến cho người ta run sợ.

Dùng lực lượng một người ngạnh kháng hai vị lão tổ Thiên Nhân cảnh, hắn lại không rơi vào thế hạ phong.

Trong lúc nhất thời, xung quanh tế đài tràn ngập sóng xung kích do ba người chiến đấu tạo thành, ngay cả trận pháp còn sót lại trên tế đài cũng bị hủy đến thất linh bát lạc, cơ hồ nhìn không ra bộ dạng ban đầu.

Tu sĩ Linh Đài cảnh xung quanh đều trong lúc bất tri bất giác thối lui ra xa vài chục trượng, sợ bị chiến đấu của ba người

ảnh hưởng đến.

“Tại sao lại như vậy…”

Sắc mặt Âm Cửu vô cùng khó coi.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, Hoàng Phủ thị lại che giấu sâu như thế, can đảm to lớn như thế. Đối phương đã dám ra tay, tất nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này, hắn lặng yên không một tiếng động lui về phía sau, muốn thừa dịp lực chú ý của mọi người đều không ở trên người hắn, thoát đi đây là vùng đất phi.

Nhưng mà hắn vừa mới đi chưa được mấy bước đã bị Hoàng Phủ Cẩm Hoàn dẫn theo mấy vị tu sĩ Linh Đài cảnh của gia tộc chặn đường.

“Cửu tiên sinh định đi đâu?” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chắp tay sau lưng, vẻ mặt đắc chí.

Sắc mặt Âm Cửu trở nên cực kỳ khó coi, trong giọng điệu có chút xin tha nói: “Gia chủ Cẩm Hoàn, ta và ngươi ngày xưa không oán, gần đây không thù, sao không buông tha ta lần này? Âm Cửu ngày sau tất hồi báo.”

“Ha ha ha, bỏ qua cho ngươi?” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chắp tay sau lưng, cười lạnh không thôi, “Ngươi là yêu nghiệt tà đạo của âm Sát Tông, mà chúng ta đường đường là Thiên Nhân thế gia, về pháp về lý, bổn gia chủ cũng nên bắt ngươi lại, đưa đầu một đám yêu nghiệt của âm Sát Tông đi quận thủ phủ lĩnh thưởng.”

“Dựa vào công lao lớn này, chúng ta yêu cầu quận thủ phủ nghĩ biện pháp chữa khỏi thương thế cho lão tổ tông chúng ta, cũng là hợp tình, hợp lý, hợp pháp.”

“Chư vị trưởng lão gia tướng, mọi người cùng nhau ra tay, đem yêu nghiệt Âm Sát tông này bắt lại!”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ra lệnh một tiếng, mấy vị Linh Đài cảnh mà hắn mang đến nhao nhao ra tay.

Thực lực của Âm Cửu không tính là kém, nhưng lấy ít địch nhiều, há có thể may mắn thoát khỏi?

Không bao lâu sau, theo tiếng kêu thảm thiết của Âm Cửu, hắn liền chết thảm tại chỗ.

thảm trạng như vậy, sắc mặt của công tử kia đã lạnh như băng sương, hai con ngươi phẫn nộ như muốn phun ra liệt diễm. Hắn tức giận không thôi tức giận nói: “Hoàng Phủ thị, Tiêu thị, bổn công tử nhớ kỹ các ngươi.”

Vừa dứt lời.

Hắn liền ra tay bức lui hai vị lão tổ Thiên Nhân cảnh đang vây kín, nhanh chóng móc ra một viên đan dược âm sát khí cực kỳ nồng đậm.

Đan dược này tên là “Cực âm sát độc đan”, chính là một trong những đặc sản của âm Sát tông, giá trị không tầm thường, có thể gia tăng sức chiến đấu của đệ tử âm Sát tông trong thời gian ngắn.

Nhưng khuyết điểm của viên thuốc này cũng rất rõ ràng.

Một khi dược hiệu qua đi, sẽ lâm vào trạng thái suy yếu, Cực Âm Sát độc nhập thể, thậm chí rất có thể sẽ tổn thương tu vi, mấy năm công phu cũng chưa chắc có thể khôi phục.

Đa số đệ tử hạch tâm của âm Sát Tông ngay cả đổi cũng không đổi nổi, chỉ có một ít đệ tử thân truyền thân gia xa xỉ mới có thể đổi một viên “Cực Âm Sát Độc Đan”, đặt ở trên người làm át chủ bài phòng ngừa vạn nhất.

Đáy mắt công tử xẹt qua một chút do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã hạ quyết tâm, một ngụm nuốt vào viên “Cực Âm Sát Độc Đan” này.

Sau một khắc.

Một cỗ âm sát khí cường đại trộn lẫn sát độc nổ bung trong cơ thể hắn, trong chốc lát khuếch tán toàn thân, thấm thấu vào kinh mạch.

Khí thế toàn thân hắn lập tức tăng vọt.

Cùng lúc đó, hư ảnh pháp tướng phía sau hắn cũng giống như bị kích thích, trong lúc đó bắt đầu hoạt động, phát ra tiếng gào thét cao vút thê lương.

Trong uy thế đột nhiên tăng vọt, tóc công tử tung bay, áo bào trên người giống như khí cầu không ngừng phồng lên.

Từng đạo sát độc chi khí đen kịt, từ phía dưới cổ hắn nhanh chóng lan tràn đến cằm, làn da của hắn cũng nhanh chóng trở nên trắng bệch, sắc mắt càng thêm đen kịt, làm ngũ quan anh tuấn của hắn trở nên dọa người.

Giờ phút này hắn không giống người thật, ngược lại là lệ quỷ!

"Hừ"

Độc Thực Cốt tăng thêm lửa giận của công tử, hắn nhếch môi lộ ra một vòng cười lạnh, quơ lấy âm sát ma nhận nghênh đón hai vị lão tổ lần nữa xông lên, ma nhận quét qua, mấy đạo âm sát nhận mang cường đại trong nháy mắt quét ngang ra, đem hai người bao phủ ở bên trong.

Lưỡi dao này đen kịt như mực, nhưng mũi nhọn lại vô cùng khiếp người, mang theo khí độc chí âm chí sát, dường như xé rách cả hư không!

"Chết đi!"

Đi kèm là một tiếng rống to, lưỡi dao lập tức xé rách không khí, xuất hiện trước mặt hai vị Thiên Nhân lão tổ.

Hoa Diệp lão tổ và Nguyên Vũ lão tổ biến sắc, vội vàng vung vũ khí ngăn cản.

Nhưng mà, uy lực của lưỡi dao này hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn họ, dưới một kích này, lại chấn động đến mức bọn họ ngay cả vũ khí đều thiếu chút nữa không cầm vững, từ trong tay rơi xuống.

Không đợi bọn họ kịp lấy lại sức lực, công kích tiếp theo của công tử đã đến lần nữa.

Lưỡi dao tung hoành giống như lưỡi hái tử thần, nơi nó đi qua, ngay cả tế đàn bên dưới cũng bị cắt ra từng lỗ thủng.

Hoa Diệp lão tổ và Nguyên Vũ Lão Tổ liên thủ, liên tục thi triển thủ đoạn ngăn cản nhưng vẫn bị đánh cho liên tục bại lui, hoàn toàn không còn sức đánh trả.

"Cứ tiếp tục như vậy không được." Nguyên Vũ lão tổ nóng nảy: "Hoa Thiên, ngươi còn có thủ đoạn gì, còn không mau

mau sử ra?!”

“Ngươi giúp ta ngăn một chút.”

Hoa Diệp lão tổ cắn răng, trong lòng biết đã đến nước này, đã không thể tồn tại bất kỳ may mắn nào nữa.

Thừa dịp Nguyên Vũ lão tổ cố gắng ngăn cản trong nháy mắt kia, tay trái ông ta quét trên nhẫn trữ vật một cái, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một vật, bị ông ta vung tay ném ra ngoài, trong không khí mạnh mẽ nổ tung.

Trong chốc lát.

Một cỗ khí tức hừng hực của Diễm Hỏa bỗng nhiên khuếch tán ra.

Diễm hoả khí tức này giống như từ trong nham thạch hấp thu đến, sôi trào mãnh liệt, mang theo nhiệt độ cao cực hạn có thể nướng cháy người, trong nháy mắt nổ tung giống như liệt hoả quét sạch phương viên mấy trăm thước chung quanh.

Trong nháy mắt, băng sát khí chung quanh đã bị tan rã không còn, nhiệt độ trong không khí lập tức tăng cao hơn hai mươi độ, ngay cả băng cứng do linh mạch huyền băng ngưng kết trên mặt đất cũng có dấu hiệu tan rã.

Tất cả mọi người phảng phất trong nháy mắt đã trải qua, từ mùa đông khắc nghiệt đến khí hậu ngày xuân ấm áp biến hóa.

Bất quá, nhiệt độ biến hóa còn không phải chủ yếu nhất, chủ yếu nhất, là sát khí tràn ngập chung quanh đều bị cổ khí tức Diễm Hỏa này triệt tiêu.

Hơn nữa, cỗ khí tức Diễm Hỏa này giống như màn trời bao phủ toàn bộ chung quanh vào trong đó, hỏa tức nồng đậm tràn ngập mỗi một góc, xem ra, ít nhất trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không tiêu tán.

Nhìn thấy tràng diện này, Nguyên Vũ Lão Tổ nhịn không được “Híz-khà-zzz” một tiếng.

“Sáu Cực Dương Viêm Châu!”

Ánh mắt công tử bỗng dưng trừng lớn, trong biểu lộ tràn đầy vẻ khó tin.

Lục Cực Dương Viêm Châu hắn đương nhiên đã nghe nói qua. Với tư cách là đệ tử âm Sát Tông, sao hắn có thể chưa từng nghe nói Học Cung chuyên môn nghiên cứu ra lợi khí đối phó âm Sát Tông?

Nhưng thứ này cực kỳ hiếm có, chỉ có đệ tử thân truyền Học Cung mới có thể lấy được, Hoa Diệp lấy từ đâu ra?

"Ha ha ha ha" Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của công tử, Hoa Diệp lão tổ cực kỳ đắc ý, nhịn không được cất tiếng cười ha hả: "Thế mà còn muốn dựa vào bí pháp áp chế kiếm ý khống chế lão tử, nằm mơ đi! Hôm nay, ta phải cho ngươi tới không về!"

Dứt lời, hắn liếc Nguyên Vũ Lão Tổ bên cạnh một cái: "Nguyên Vũ, đừng lo lắng. Dùng toàn bộ thực lực của ngươi ra cho lão tử! Con mẹ nó!"

"Được!"

Nguyên Vũ lão tổ không nương tay nữa, vận chuyển công pháp trong cơ thể đến cực hạn.

Một đạo hư ảnh pháp tướng như có như không xuất hiện phía sau hắn, làm cho khí thế của hắn trong lúc đó tăng lên một đoạn.

Dùng toàn lực, ánh đao của hắn ẩn ẩn mang theo tiếng sấm nổ mạnh, tung hoành ngang dọc đều là phong mang vô tận.

Có hỏa tức của Lục Cực Dương Viêm Châu áp chế Băng Sát chi khí, hắn và Hoa Diệp lão tổ liên thủ, cuối cùng đã thành công áp chế được công tử.

Cán cân thắng lợi, bắt đầu chậm rãi nghiêng về phía hai người bọn họ.

Mắt thấy tình cảnh lại lần nữa bị khống chế, một đám trưởng lão và gia tướng Linh Đài cảnh của Hoàng Phủ thị đều nhao nhao thở dài một hơi.

Công tác chuẩn bị của gia chủ lần này vô cùng đầy đủ, mọi người nhao nhao dùng ánh mắt kính nể nhìn về phía Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Trên mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lộ ra vẻ đắc ý.

Cái gì gọi là liệu địch tiên cơ? Đây chính là liệu địch tiên cơ.

Đường đường là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông, trong tay há lại không có át chủ bài giữ mạng?

Một viên Lục Cực Cực Dương Viêm Châu này chính là con át chủ bài mà hắn phải hao phí một cái giá lớn mới lấy được. Phát huy tác dụng như thế, tức là khiến hắn đau lòng không thôi, lại là thầm thở phào một hơi.

Nếu không có vật này, không chừng còn có thể khiến công tử kia trở mình.

Sau đó trận chiến tiếp theo cũng không có gì đáng lo lắng. Theo sáu Cực Dương Viêm Châu triệt để khắc chế âm sát khí của công tử, hắn liền không có cơ hội lật bàn.

Không bao lâu sau, dưới sự phối hợp liên thủ của Hoa Thiên, Nguyên Vũ hai vị lão tổ, công tử liên tiếp bị thương nặng.

“Oanh!”

Công tử hung hăng ngã vào bên cạnh tế đàn màu máu, nện cho tế đàn đều tổn hại một nửa.

Hình tượng hắn lúc này đã trở nên cực kỳ chật vật, toàn thân đều là vết thương, trong miệng không ngừng nôn ra máu, trong lúc nhất thời không có sức tái chiến.

“Không hổ là đệ tử thân truyền, quả nhiên còn mạnh mẽ hơn cả trong tưởng tượng của ta.” Nguyên Vũ lão tổ lơ lửng trên không thở dốc nói.

Mặc dù trận chiến này bọn họ thắng, nhưng mà đệ tử thân truyền thể hiện ra sức chiến đấu, cũng làm cho Nguyên Vũ Lão Tổ khâm phục không thôi.

Nếu đơn đấu, e rằng Nguyên Vũ Lão Tổ còn lâu mới là đối thủ của người ta.

Hoa Diệp lão tổ ánh mắt lạnh thấu xương nói: “Nguyên Vũ huynh, bởi vì cái gọi là đêm dài lắm mộng, ta và ngươi cùng ra tay giết hắn. Phần công lao này, Hoàng Phủ thị chúng ta chia đều với Tiêu thị.”

Có thể đánh chết một đệ tử thân truyền của Thiên Nhân cảnh trung kỳ của âm Sát Tông, đây không thể nghi ngờ là một

phần đại công ngập trời. Hơn nữa, lần này còn khai quật một cái căn cứ Huyết Sào.

Công tích như thế, thậm chí có thể sẽ kinh động đến quốc đô, ban thưởng tất nhiên phong phú đến cực điểm, cho dù là hai tộc cùng chia phần công lao này, cũng tất nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Cho dù là Nguyên Vũ lão tổ xuất thân Thiên Nhân thế gia lâu đời, trong lòng cũng là một trận nóng bỏng. Cấp bậc công huân khác, ngoại trừ khai sơn lão tổ ra, chính là đến phiên hắn xếp thứ hai.

Gia tộc tương lai vì vậy mà thăng cấp lên lục phẩm, đều là rất có khả năng.

Nếu không có hấp dẫn lớn như vậy, cộng thêm Hoàng Phủ Cẩm Hoàn bố trí chu đáo, đường đường Thiên Nhân lão tổ sao lại tới đây mạo hiểm?

“Thôi, thôi.” Công tử bị thương nặng, vẻ mặt đầy tuyệt vọng và bất đắc dĩ: “Không ngờ bản công tử lại chết ở đây… quá sơ xuất.”

“Công tử đi cẩn thận, một đường không tiễn.” Hoa Diệp lão tổ cười lạnh không thôi, giơ lên chiến kích hỏa hệ, chuẩn bị tiễn công tử lên đường.

Bỗng dưng.

Một tràng vỗ tay vang lên.

“Chát, chát, chát!”

Xa xa, truyền đến tiếng cười quen thuộc mà trêu tức của Hoa Diệp lão tổ.

“Quả nhiên là một trò hay. Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, Hoàng Phủ Hoa Diệp, không nghĩ tới các ngươi học thông minh, lại biết liệu địch rộng rồi, xem ra đồ vật ta dạy các ngươi đều học được rồi.”

Vương Thủ Triết?! Chuyện này, sao có thể?

Hoa Diệp lão tổ và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đồng loạt biến sắc.

…

Chương 100: Chỗ tốt liệu địch từ chỗ rộng rãi.

…

Đã bao nhiêu lần rồi?

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn sắp đếm không hết rốt cuộc mình đã phải chịu thiệt trong tay Vương Thủ Triết bao nhiêu lần.

Bây giờ vừa nhắc tới cái tên này, nội tâm của hắn tràn đầy âm ảnh, khiến hắn cảm giác mình một đống tuổi đều sống trên lưng chó, đều có chút tự bế.

Lúc này đây, hắn hao hết tâm tư trù tính hồi lâu, vì chuẩn bị các loại át chủ bài, ngay cả rất nhiều của cải đều bị triệt để đi ra ngoài. Còn đặc biệt phái tộc lão gia tộc, không tiếc vạn dặm xa xôi chạy tới Mạc Nam Hoàng Phủ thị, không biết xấu hổ đi khóc lóc kể lể, lần nữa lấy tới hai miếng Xích Hỏa Long Lân.

Bởi vì điều này, tình cảm giữa nhà bọn họ và Mạc Nam Hoàng Phủ thị coi như đã tiêu hao không sai biệt lắm.

Mà loại cố gắng này của hắn, cũng chỉ là muốn liệu địch từ xa, gia tăng tỷ lệ thắng mấy phần mà thôi.

Trường Ninh Hoàng Phủ thị thật sự không thua nổi.

Mà kết quả cuối cùng cũng giống như hắn mong muốn. Công tử nhiều vô số thủ đoạn cuối cùng vẫn thua trong tay hắn.

Cái này cuối cùng làm cho Hoàng Phủ Cẩm Hoàn khôi phục không ít lòng tin.

Ai có thể ngờ được, vào lúc hắn đang xuân phong đắc ý, Vương Thủ Triết lại xuất hiện lần nữa giống như ác mộng.

Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn trắng bệch, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy: “Vì sao? Vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Vì sao tiểu tử này lại âm hồn bất tán?

“Gia chủ Cẩm Hoàn nói như vậy thì quá đáng rồi.” Vương Thủ Triết mỉm cười, ung dung nói: “Trụ sở Huyết Sào này

cũng không phải do nhà ngươi mở, ta tới thăm dò di tích một chút, còn không cần báo cáo với ngươi chứ?”

Nói xong.

Ánh mắt của hắn liền rơi vào trên người một thân công tử chật vật, trên mặt lộ ra một vòng trêu tức: “Không nghĩ tới, đường đường là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông lại rơi xuống kết cục như thế, thật là làm cho người ta thổn thức không thôi. Đầu của ngươi, bổn gia chủ nhận.”

“Ngươi!”

Công tử bị tức giận đến trong lồng ngực khí huyết sôi trào, sắc mặt không nhịn được trắng bệch, lần nữa phun ra một ngụm máu.

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Thân đường đường là đệ tử thân truyền của âm Sát Tông, hắn bị Hoàng Phủ thị nhục nhã một lần không tính, lại còn bị một người qua đường không biết từ đâu nhảy ra chà đạp như thế. Thật là buồn cười!

“Vương Thủ Triết!” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn càng tức giận đến mức toàn thân đều đang run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói: “Muốn hái đào, ngươi cũng phải nhìn xem mình có bản lĩnh đó hay không! Nơi này của chúng ta có hai vị lão tổ Thiên Nhân cảnh. Cho dù ngươi gọi cả Từ Bắc Thần và Vương Trụ Bác tới, cũng quyết không chiếm được chỗ tốt!”

“Lúc trước còn khen ngươi học thông minh, không ngờ lại ngu dốt không chịu nổi như thế.” Vương Thủ Triết nghe vậy liếc mắt nhìn hắn một cái, không nhịn được lắc đầu thở dài: “Ngươi cũng không nghĩ, với tính cách của ta, nếu không có chút nắm chắc tất thắng, há sẽ xuất hiện vào lúc này?”

Sau khi hắn nói xong, các minh hữu của hắn lần lượt đi vào.

Đầu tiên chính là người của Bình An Vương thị, bởi vì chuyến này vô cùng hung hiểm, người không đủ chiến lực, Vương Thủ Triết hoàn toàn không cho bọn họ tham gia.

Bởi vậy Bình An Vương thị, chỉ có Lung Yên lão tổ và đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị, cộng thêm Vương Thủ Triết chỉ mới ba người.

Sau đó là Trường Ninh Từ thị Bắc Thần lão tổ, cùng với Bách Đảo Chung thị Hướng Dương lão tổ.

Hai người này vừa xuất hiện đã khiến Hoa Diệp lão tổ và Nguyên Vũ lão tổ đều biến sắc.

Từ Bắc Thần của Từ thị là nhân vật phong vân gần đây của mấy vệ thành.

Bất cứ một tu sĩ Thiên Nhân cảnh nào mới thăng cấp, thanh danh đều sẽ truyền khắp mấy vệ xung quanh trong khoảng thời gian cực ngắn.

Bất quá loại Tân Thiên Nhân cảnh này còn tốt, hắn vừa mới tấn thăng thực lực tất nhiên không phải rất mạnh, đại khái khả năng ngay cả pháp bảo cũng không có, hoặc là không kịp tế luyện pháp bảo!

Nhưng Bách Đảo Chung thị lão tổ Chung Hướng Dương thì lại khác.

Đây chính là một vị Thiên Nhân cảnh có thanh danh hiển hách, một thân thực lực sâu không lường được, bởi vì gia tộc kinh doanh chợ đen, trong tay nắm bao nhiêu át chủ bài không ai đoán được.

Bởi vì cái gọi là người già thành tinh, Hướng Dương lão tổ là Thiên Nhân cảnh lâu đời, nếu không có nắm chắc, chỉ sợ rất khó mời được hắn rời núi.

Quả nhiên là vậy.

Ở phía sau bọn họ, lại có hai người thản nhiên đi đến.

Một vị trong đó là một vị nữ tử nhìn qua rất trẻ tuổi, một bộ dáng hết sức tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây. Mà một vị khác, lại để cho Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cùng Hoa Diệp lão tổ đều hít một hơi lạnh.

“Phòng Hữu An!”

Vị đó, thật sự là đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung Phòng Hữu An.

Nhân vật như vậy, làm sao có thể ở trong đội ngũ của Vương Thủ Triết?

Đặc biệt là Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, trong đầu vang lên tiếng ong ong, thân truyền của Học Cung, Vương Thủ Triết vậy mà kéo thân truyền của Học Cung tới.

Rốt cuộc thân truyền của Học Cung mạnh tới mức nào?

Nhìn vị công tử âm Sát Tông kia liền hiểu, bởi vì bọn họ cùng một cấp bậc.

Phòng Hữu An vừa xuất hiện, ánh mắt liền trực tiếp nhìn thẳng vào "Công tử", sắc mặt hơi đổi nói: "Vậy mà là ngươi, Âm Ngọc Trạch!"

Cho đến tận lúc này.

Cái tên vị công tử thần bí kia của âm Sát Tông mới hiển lộ ra.

Âm Ngọc Trạch gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Phòng Hữu An, sắc mặt trở nên có chút phức tạp khó hiểu, ho khan nói: "Phòng Hữu An, mười năm trước ta và ngươi từ biệt ở chiến trường ngoại vực, lại chưa từng muốn gặp lại, đúng là tình cảnh như thế."

Chiến trường ngoại vực?

Vương Thủ Triết híp mắt lại, Âm Ngọc Trạch kia nói ngắn gọn một câu, ngược lại có thể suy đoán ra không ít thứ. Hắn vừa cười vừa nói: "Hựu An sư huynh, chẳng lẽ còn là lão bằng hữu của ngươi?"

"Không sai." Trong mắt Phòng Hữu An lộ ra sát cơ nồng đậm, "Âm Ngọc Trạch này là một trong những thiên kiêu của Âm Sát tông, từng " Hạnh phúc" gặp được trên chiến trường một lần, ấn tượng của ta đối với hắn rất sâu sắc."

"Như nhau cả thôi." Âm Ngọc Trạch cười lạnh trả lời: "Tên tuổi Phòng Hữu An của ngươi cũng không nhỏ, cũng giết qua chúng ta rất nhiều người. Chỉ tiếc hôm nay thân thể bất tiện, nếu không lại lĩnh giáo băng kiếm song tuyệt của giáo chủ Phòng huynh."

Hai người ngươi một lời ta một câu, ngược lại đem phong thái đệ tử thân truyền thể hiện ra. Bọn họ thân là thiên kiêu, xem tất cả mọi người là có chút cao cao tại thượng quan sát.

Chỉ có đồng loại, cho dù là đồng loại đối địch, mới có thể để cho bọn họ nhìn thẳng vào nhau.

Có lẽ đây chính là kiêu ngạo của thiên kiêu.

“Âm Ngọc Trạch.” Vẻ mặt Phòng Hữu An nghiêm nghị nói: “Ngươi ở trên chiến trường ngoại vực giết người như ngóe, lại dám can đảm đến Đại Càn ta âm thầm trêu chọc phong vân, vẫn là để mạng lại đi.”

“Hừ!”

Trong đôi mắt hẹp dài của Âm Ngọc Trạch lộ ra một tia tàn khốc, “Coi như ngươi xui xẻo! Vốn định dẫn Hoa Diệp lão cẩu ra tay, ta lại vận dụng một chiêu này tiến hành cắn trả. Lại không nghĩ rằng, bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau, phía sau còn có một pho tượng đại phật như ngươi… Có thê huynh cùng chết với ta, coi như là đáng giá!”

“Cái gì?”

Phòng Hữu An hơi biến sắc.

Lúc này, hiện trường đột nhiên xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy trong đôi mắt Âm Ngọc Trạch lóe lên ánh sáng ngoan lệ, lộ ra vẻ quyết tuyệt, lật tay một cái liền có thêm một quả cầu huyết sắc, tiện tay đánh vỡ.

Chỉ một thoáng, Giá Y Huyết Cổ Hoàng đang ngủ say trong huyết cầu lập tức bị kinh động, nó cắn cánh tay Âm Ngọc Trạch, trong nháy mắt chui vào trong mạch máu của hắn.

“A!”

Nương theo lấy một tiếng kêu đau đớn mà kịch liệt, một cỗ năng lượng kinh khủng bàng bạc từ trong thân thể Âm Ngọc Trạch bộc phát ra, chấn động không khí rung động ù ù.

“Chuyện này… Âm Ngọc Trạch, ngươi thật to gan.” Phòng Hữu An đột nhiên biến sắc nói: “Với trạng thái hiện tại của ngươi, sử dụng huyết cổ Giá Y hoàng nhất định nhập ma.”

Phòng Hữu An thân là thân truyền của Học Cung, đối với sự hung hiểm của vật này coi như hiểu rõ. Loại đệ tử thân truyền như bọn họ, cho dù là điều chỉnh trạng thái đến thật tốt, sử dụng vật bá đạo như Giá Y Huyết Cổ Hoàng cũng phải cân nhắc.

Dù sao vật ấy mặc dù công hiệu nghịch thiên, nhưng quả thực quá mức hung hiểm.

Trước đó cũng có đệ tử thân truyền sử dụng huyết cổ Giá Y vua thất bại nhập ma, bị huyết cổ Giá Y vua khống chế ý thức.

"Nhập ma?" Trong đôi mắt Âm Ngọc Trạch bộc phát ra hai tia hồng quang nóng cháy, mạch máu cùng cơ bắp quanh thân đều đang không ngừng vặn vẹo, lúc này hắn vẫn còn lưu lại một chút lý trí, cười điên cuồng không thôi, "Khặc khặc khặc, thay vì bị các ngươi làm thịt heo giết dê, bản công tử tự nhiên là lựa chọn bộc phát một đợt, mang các ngươi cùng đi."

Hoa Diệp lão tổ và Nguyên Vũ lão tổ cũng đều là hạng người già thành tinh. Mắt thấy tình huống không ổn, vội vàng lui về phía sau, cách Âm Ngọc Trạch điên cuồng kia càng xa càng tốt.

Bọn họ cũng là kìm lòng không được mà lau mồ hôi lạnh trong lòng một phen, may mắn vừa rồi chưa kịp động thủ, nếu không vô cùng có khả năng sẽ bị Âm Ngọc Trạch đánh trả một phen. Bọn họ đều biết giá y huyết cổ hoàng lợi hại, lại không nghĩ tới còn có thể sử dụng như thế, chung quy là kiến thức không đủ, thiếu chút nữa đã gặp nạn.

"Thủ Triết sư đệ!" Vẻ mặt của Phòng Hữu An lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng. "Lần này phiền toái lớn rồi, một khi Âm Ngọc Trạch bị Giá Y Huyết Cổ Hoàng khống chế, sẽ trở nên vô cùng khó chơi. Mà hắn cũng chưa thông qua tẩy lễ của chiến sĩ Huyết Sào, không thể bị Huyết Sào khống chế, chỉ có thể dựa vào bản năng ma tính để làm việc. Một khi hắn bỏ chạy, toàn bộ phía nam Lũng Tả quận đều sẽ rơi vào trong gió tanh mưa máu."

"Hữu An sư huynh." Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn hắn nói: "Phu quân ta lúc trước nói, muốn chuẩn bị thêm mấy át chủ bài, còn bị ngươi ghét bỏ…"

"Khụ khụ!" Phòng Hữu An đỏ mặt, xấu hổ nói: "Là ta sai rồi, sớm biết như thế, cầu cũng phải đem sư tôn cùng đi cầu."

"Hiền An huynh đánh không lại hắn?" Lông mày Vương Thủ Triết cũng nhăn lại, một con Huyết Cổ Hoàng Giá Y vậy mà lại khiến Phòng Hữu An nhận lầm! Có thể thấy được thứ đó thật sự không tầm thường.

“Bình thường hai người chia năm năm. Nhưng chỗ nguy hiểm nhất của huyết cổ Giá Y vua chính là trạng thái kí chủ không địch lại Cổ Hoàng bị khống chế.” Phòng Hữu An hít sâu một hơi nói: “Dựa vào ta và Lục Vi sư muội có thể miễn cưỡng ngăn chặn hắn. Thủ Triết sư đệ, ta và Lục Vi lên trước, ngươi và Lung Yên sư muội giải quyết xong cừu địch, lập tức đến đây trợ giúp chúng ta một tay.”

Dứt lời!

Phòng Hữu An cũng không nói nhảm nữa, chân đạp hư không bay lên trời.

“Keng!”

Một tiếng kiếm ngâm vang lên.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm băng tinh, vắt ngang trời cao, chỉ một thoáng toàn bộ nhiệt độ bên trong Huyết Sào bạo giảm, đầy trời đều bay phất phới bông tuyết. Bộ dáng kia, ngược lại cực kỳ kéo gió.

Mà cùng lúc đó.

Vẻ mặt Lục Vi tiểu học tỷ cũng hết sức nghiêm túc, hai chân đạp trên mặt đất một cái, oanh, giống như là một viên đạn pháo bay đi. Tốc độ và lực bộc phát cực nhanh, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Ách…

Vương Thủ Triết mắt thấy một màn này, trong lòng quả nhiên là không ngừng. Lúc trước nói muốn liệu địch rộng lòng, chuẩn bị nhiều át chủ bài. Kết quả bị trào phúng một đợt lớn.

Bây giờ thì hay rồi, hai đại cao thủ đều bị Âm Ngọc Trạch kiềm chế, hoàn toàn không phát huy ra được tính tác dụng. Không, thậm chí là Hữu An sư huynh còn trông cậy vào Vương Thủ Triết nhanh chóng giải quyết kẻ địch, đi hỗ trợ đánh Âm Ngọc Trạch.

May mà không nghe lời Phòng Hữu An, hắn vẫn kiên nhẫn chuẩn bị từng con át chủ bài.

Khi Vương Thủ Triết quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, ánh mắt hai người vừa vặn đụng phải “需要帮助 lửa” kịch liệt.

...

Chương 101: Nâng đỡ Lung Yên lão tổ trở thành cường giả!

…

Tâm trạng hôm nay của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn quả thực là thăng trầm nhấp nhô rồi thăng trầm. Đầu tiên là sau khi đánh bại công tử tâm trạng hưng phấn bành trướng, sau đó lại bị Vương Thủ Triết đuổi theo bắt ve sầu hoàng tước.

Bây giờ lại dựa vào công tử Âm Ngọc Trạch bị huyết cổ Giá Y vua ký sinh, thực lực tăng mạnh ngăn chặn thân truyền của Học Cung, thế cục lại lần nữa thay đổi.

Đại hỉ đại bi, lại đại bi đại hỉ, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

"Vương Thủ Triết, ngươi không ngờ rằng còn có một màn như vậy." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn không nhịn được cười ha hả, ánh mắt lạnh lẽo, trong mắt đột nhiên hiện lên sát ý lạnh như băng: "Ta xem hôm nay ngươi còn chơi bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau như thế nào!"

Hắn thấy rõ, bên phía Hoàng Phủ thị còn có hai vị Thiên Nhân cảnh và năm Linh Đài cảnh.

Bên phía Vương Thủ Triết cũng là hai vị Thiên Nhân cảnh, nhưng Từ Bắc Thần chẳng qua chỉ là Thiên Nhân mới, chắc chắn còn lâu mới là đối thủ của Hoa Diệp lão tổ.

Về Linh Đài cảnh thì chỉ có Vương Lung Yên, Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam và một nam tử Linh Đài cảnh mặc áo choàng.

Cho dù thực lực Vương Lung Yên rất mạnh, hắn cũng có lòng tin dựa vào năm Linh Đài cảnh phe mình, ngăn chặn bốn vị Linh Đài cảnh của đối phương. Chỉ cần kéo đến Hoa Diệp lão tổ thu thập Từ Bắc Thần, Vương Thủ Triết sẽ không lật trời được nữa!

"Đúng vậy. Ta cũng không phải thần tiên, sao có thể tính được Âm Ngọc Trạch sẽ xảy ra biến cố như vậy?" Vương Thủ Triết nhướng mày, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng như mây trôi nước

chảy: “Nhưng như vậy cũng tốt, coi như là vận mệnh an bài. Hai tộc chúng ta hợp với nhau ở đây phân thắng bại. Mối hận từ khi Trụ Hiên lão tổ của ta mất cũng đã đến lúc kết thúc vào hôm nay.”

“Không sai. Hoàng Phủ thị ta rơi xuống tình trạng hôm nay, toàn bộ do Vương Thủ Triết ngươi ban tặng.” Trong đôi mắt của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lộ ra hận ý nồng đậm: “Hôm nay, giữa Hoàng Phủ thị ta và Vương thị ngươi, liền kết thúc ở đây.”

Sự tình phát triển đến tình trạng như thế, sớm đã không có đường lui, tự nhiên cũng không cần nói nhảm.

Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ với Chung Hướng Dương lão tổ: “Hướng Dương lão tổ, là Thủ Triết tính sai, khiến tình thế có chút nguy hiểm.”

Hướng Dương lão tổ thản nhiên cười nói: “Trước khi quyết định, ta sẽ thận trọng suy nghĩ. Nhưng từ khoảnh khắc khi ta quyết định hợp tác với ngươi, ta sẽ vứt bỏ tất cả tạp niệm, toàn lực ứng phó.”

Trên đời nào có chuyện thập toàn thập mỹ, toàn bộ thuận theo tâm ý? Huống chi, hiện giờ Hoàng Phủ thị cũng chỉ hơi chiếm thượng phong mà thôi. hươu chết về tay ai cũng chưa biết được.

“Không hổ là Hướng Dương lão tổ, quả nhiên thấu triệt.” Vương Thủ Triết cười, lại chắp tay cảm tạ lần nữa: “Nhưng mà, Bách Đảo Chung thị và Trường Ninh Hoàng Phủ thị dù sao cũng ngày xưa không oán, hôm nay không thù. Hướng Dương lão tổ chỉ cần hỗ trợ kiềm chế Nguyên Vũ lão tổ, còn lại giao cho Thủ Triết là được.”

Hắn cũng là trải qua thời gian dài tìm hiểu, đối với tính cách tính cách của Hướng Dương lão tổ, cùng với quá khứ làm người xử sự, phong cách hành sự đều đã có hiểu rõ sau, cảm thấy người này đáng tin cậy, mới có thể nghĩ biện pháp đưa hắn kéo vào trận doanh.

“Việc này đơn giản. Cứ giao cho ta là được.”

Hướng Dương lão tổ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lập tức nhìn về phía Tiêu Nguyên Vũ của An Viễn Tiêu thị, cao giọng cười

nói: “Nguyên Vũ huynh, ngươi cũng nghe được thỉnh cầu của tiểu hữu Thủ Triết. Hai người chúng ta cũng coi như quen biết, không bằng đến một bên nói chuyện phiếm, uống trà, không cần xen vào việc nhà của người ta.”

“Cái này… Hướng Dương huynh, huynh và Bình An Vương thị không thân cũng chẳng quen, cần gì phải xen vào việc này?” Sắc mặt Nguyên Vũ lão tổ có chút khó xử, dù sao An Viễn Tiêu thị và Trường Ninh Hoàng Phủ thị có quan hệ thông gia lâu dài.

“Vấn đề lập trường mà thôi.” Hướng Dương lão tổ đứng chắp tay, chậm rãi nói: “Ngươi cũng biết Chung Hướng Dương ta kinh doanh chợ đen nhiều năm, chú trọng nhất chính là hai chữ “Hứa hẹn”. Đã đáp ứng Thủ Triết tiểu hữu, ta đương nhiên toàn lực ứng phó. Nguyên Vũ huynh nếu không muốn uống trà, ta ngược lại không ngại cùng ngươi đọ sức một phen, chỉ có điều, ai sống ai chết cũng khó nói.”

Hướng Dương lão tổ nói những lời này rất là khí phách, hiển nhiên cũng rất có lòng tin vào thực lực của mình.

Mặt Nguyên Vũ Lão Tổ lập tức có chút đen.

Vừa rồi hắn ta trải qua một trận đại chiến, vốn đã tiêu hao không ít, mà Bách Đảo vệ Hướng Dương lão tổ lại là một kẻ khó đối phó, nếu thật sự đánh nhau thì hắn ta không có chút phần thắng nào.

Dù sao, Hướng Dương lão tiểu tử này kinh doanh chợ đen lâu như vậy, có trời mới biết dưới tay hắn ẩn giấu bao nhiêu con át chủ bài?

“Nguyên Vũ huynh, ngươi cũng nhìn ra được, tiềm lực của Bình An Vương thị không tầm thường, ngươi cần gì phải không hiểu rõ tình thế, muốn kết thù với hắn chứ?” Hướng Dương lão tổ hiển nhiên hiểu rõ tâm thái của Nguyên Vũ lão tổ, lại khuyên nhủ: “Chẳng lẽ, ngươi cũng muốn để cho An Viễn Tiêu thị, lại đi con đường suy yếu của Trường Ninh Hoàng Phủ thị sao?”

“Nguyên Võ lão tổ, nói thế nào thì An Viễn Tiêu thị cũng là một thế gia có lịch sử lâu đời, danh tiếng không tệ. Nếu không cần thiết, Vương thị ta cũng không muốn đối địch với An Viễn

Tiêu thị.” Vương Thủ Triết cũng chắp tay nói từ xa: “Lúc trước các ngươi giúp Hoàng Phủ thị, cũng là xuất phát từ đạo nghĩa giữa thông gia, điều này không có gì đáng trách. Nhưng hôm nay Trường Ninh Hoàng Phủ thị sẽ đi đến ngày hôm nay, chính là bởi vì nhân tính tham lam, lập công gần lợi, đi đường tắt, An Viễn Tiêu thị cần gì phải đi theo bọn họ một con đường đen?”

Câu nói này của Vương Thủ Triết có thể nói là đã chọc trúng điểm mấu chốt, Nguyên Vũ lão tổ vốn đang xoắn xuýt do dự trong lòng lập tức dao động.

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Ta cùng Hướng Dương huynh không thù không oán, hoàn toàn không cần thiết phải đánh nhau sống chết. Đã như vậy, hai người chúng ta ở một bên uống trà luận đạo đi.”

“Ha ha ha ~ tốt!”

Hướng Dương lão tổ cao giọng cười to, giơ tay chỉ sang bên cạnh: “Nguyên Vũ huynh, mời.”

“Mời.”

Nguyên Vũ lão tổ thở dài, cũng thu tay lại theo tới, quả thật cùng lão tổ Hướng Dương đi một bên khác uống trà.

“Vậy Nguyên Vũ lão tổ ngài nghỉ ngơi trước một lát. Đợi đến sau khi chúng ta phân thắng bại với Vương thị, lại bàn về chuyện khác.” Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chắp tay với hắn, liền xoay người một lần nữa nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Nguyên Vũ lão tổ dù sao cũng chỉ là mời đến trợ quyền, tuy là thông gia, hắn cũng chưa bao giờ trông cậy vào hắn sẽ vì Hoàng Phủ thị mà liều mạng.

Hơn nữa, theo suy nghĩ lợi ích, mạnh nhất bên phía Vương Thủ Triết chính là Hướng Dương lão tổ, tuy Nguyên Vũ lão tổ rút lui nhưng cũng kiềm chế Hướng Dương lão tổ, đối với Hoàng Phủ thị mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Mà cùng lúc đó, theo Nguyên Vũ lão tổ và Hướng Dương lão tổ rút khỏi chiến trường, bầu không khí giữa trận doanh Hoàng Phủ thị và trận doanh Vương thị cũng căng thẳng hơn.

Trong không khí dần dần có sát khí tràn ngập lên.

Giữa hai tộc đi tới lúc này, tình trạng hôm nay, hai bên đều có huyết hải thâm thù, đã sớm không có đường cứu vãn.

Hôm nay không phải ngươi chết thì là ta vong.

Vương Thủ Triết thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt ngưng trọng, bắt đầu an bài chiến cuộc: "Bắc Thần lão tổ, ngài và Lung Yên lão tổ, còn có Nhược Lam cùng nhau đối phó Hoàng Phủ Hoa Huyên, những người còn lại giao cho ta."

"Nhưng dựa vào Thủ Triết phân phó."

Bắc Thần lão tổ chắp tay đáp lại, lập tức phi thân lên, lơ lửng trên không trung cùng Hoàng Phủ Hoa Diệp xa xa giằng co.

Cùng lúc đó, trung phẩm linh khí 'Trấn Long Bia' đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Bắc Thần lão tổ là lão tổ đương đại của Trường Ninh Từ thị, hơn trăm năm trước cũng từng là thiên chi kiêu tử, cũng từng ký tên trong Học Cung, được truyền công pháp thượng thừa Huyền Dao nhất mạch "Huyền Hoàng Chân Quyết".

Công pháp này tuy không lợi hại bằng công pháp hạch tâm mà đệ tử thân truyền tu luyện Huyền Diêu Chân Quyết, nhưng cũng là công pháp thượng thừa, uy lực mạnh hơn công pháp gia truyền trung phẩm Từ thị Huyền Nguyên quyết.

Hơn nữa cấp độ huyết mạch của bản thân hắn cũng không thấp, từ lúc ở Linh Đài cảnh đã có nhị trọng huyết mạch, bây giờ tiến vào Thiên Nhân cảnh, huyết mạch lại lột xác, đã thành công thức tỉnh tam trọng huyết mạch, không thua một số đệ tử hạch tâm, tiểu thiên kiêu của Học Cung chút nào.

Giờ phút này, hắn vận sức chờ phát động, một thân uy thế nghiễm nhiên đã kéo lên đến cực hạn, phía sau mơ hồ có một đạo hư ảnh hình người màu vàng đất như ẩn như hiện, rõ ràng là hư ảnh pháp tướng.

Uy thế nặng nề ngưng tụ như núi khuếch tán ra từng đợt từng đợt từ trên người hắn, khiến cho không khí xung quanh tế đàn trở nên ngưng trệ vài phần.

Ngay cả Trấn Long Bia trong lòng bàn tay hắn cũng tràn đầy huyền khí, cũng toả sáng ra uy thế viễn siêu trước kia.

Dù sao cũng là trung phẩm linh khí thoát thai từ bảo vật trấn tộc, uy lực tuy rằng không bằng thượng phẩm linh khí, nhưng so với trung phẩm linh khí bình thường cũng mạnh hơn không ít, đối mặt Hoa Diệp lão tổ đồng dạng cũng cầm trung phẩm linh khí, không chút nào rơi xuống hạ phong.

Hắn chịu thiệt thì thiệt thòi khi vừa mới tấn thăng Thiên Nhân cảnh, một thân tu vi còn chưa kịp củng cố, so với Hoàng Phủ Hoa Thiên Nhân cảnh lão gia hỏa đắm chìm hơn một trăm năm như Hoàng Phủ Hoa Thiên Nhân cảnh, tự nhiên là xa xa không bằng.

Cùng lúc đó.

Lung Yên lão tổ và Liễu Nhược Lam nhìn nhau, cũng bay lên trời, một trái một phải lơ lửng ở phía sau Bắc Thần lão tổ.

Chỗ thiệt hại nhất khi tu sĩ Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh giao chiến, không gì khác ngoài năng lực treo trên bầu trời. Tu sĩ Linh Đài cảnh bởi vì hơi vất vả nên cũng không đủ linh hoạt, chiến lực đối với Thiên Nhân cảnh sẽ giảm mạnh.

Nhưng mà lúc này, hai người vừa mới lên trời, hình tượng lập tức có thay đổi to lớn.

Lấy Lung Yên lão tổ mà nói, nàng bình thường thích mặc váy dài màu băng giống như đệ tử Huyền Băng điện, nhưng lần này, trên người nàng trong chớp mắt đã xuất hiện biến hóa.

Một bộ chiến giáp màu băng giống như vật sống, trong nháy mắt bao trùm thân thể mềm mại lồi lõm của Lung Yên lão tổ ở bên trong.

Cùng lúc đó, chỗ xương bả vai sau lưng của nàng bỗng dưng xuất hiện thêm một đôi cánh màu trắng.

Đôi cánh kia giống như bạch ngọc điêu khắc mà thành, mỗi một phiến lông vũ đều tản ra ánh sáng nhạt.

Dưới sự phụ trợ của cánh và băng tuyết, trên người Lung Yên lão tổ giống như có thêm một cảm giác thánh khiết không thể giải thích được, hòa hợp với khí chất vốn có của nàng, thanh lãnh và hờ hững, quả thực giống như thần nữ băng tuyết trong truyền thuyết, thanh tuyệt xuất trần không nói nên lời, làm cho người ta nhìn thấy quên tục.

“Đây là… Huyền Băng hệ thượng phẩm linh khí cấp chiến giáp, còn có phi vũ linh khí?”

Thấy thế, vừa mới trốn đến một bên, xem như hối tử đổi đi Tiêu Nguyên Vũ cùng với Chung Hướng Dương nhất thời con mắt đều thẳng.

Đây là nói đùa sao?

Hai vị Thiên Nhân lão tổ hai mặt nhìn nhau, đều là từ trong đôi mắt đối phương thấy được vẻ khiếp sợ.

Linh khí thượng phẩm vốn là khó có được, huống chi linh khí thượng phẩm chiến giáp cấp tự nhiên càng thêm hiếm thấy, chớ nói chi là Huyền Băng hệ còn phù hợp thuộc tính huyết mạch của Vương Lung Yên.

Điểm này, sau khi pháp bảo “Ly Hỏa chiến kích” của Hoa Diệp lão tổ bị cướp, vẫn luôn sử dụng một món trung phẩm linh khí cấp “Hỏa hệ chiến kích” là có thể nhìn ra.

Thượng phẩm linh khí là loại hiếm thấy cỡ nào?

Thiên Nhân cảnh thế gia bình thường rất ít có thượng phẩm linh khí truyền thừa. Bởi vì thượng phẩm linh khí chẳng những khó có được, hơn nữa tử quý, thường sẽ bị đánh ra bốn mươi vạn càn kim trở lên, mà uy lực còn kém một đoạn so với hạ phẩm pháp bảo.

Bởi vậy, đa số Thiên Nhân thế gia giao thế, truyền thừa vẫn là hạ phẩm pháp bảo.

Bởi vì so sánh mà nói, giá cả của hạ phẩm pháp bảo cao hơn nhiều. Điểm thiếu sót duy nhất chính là hạ phẩm pháp bảo có yêu cầu tương đối cao đối với thần niệm linh thức, tuyệt đại bộ phận tu sĩ Linh Đài cảnh đều không khống chế được pháp bảo.

Chỉ có loại cường thất phẩm song thiên nhân giao thế, hoặc là lục phẩm thế gia, mới có thể dính đến càng nhiều pháp bảo truyền thừa, hoặc là sẽ có một kiện trung phẩm pháp bảo đến trấn tộc. Cũng chỉ có dưới tình huống như vậy, thế gia đại tộc mới có thể trách cự tài mua sắm thượng phẩm linh khí, phòng thân cho hạt giống Thiên Nhân gia tộc.

Tóm lại.

Cho dù là An Viễn Tiêu thị hay là Chung thị của Bách Đảo, trong tộc đều chỉ có truyền thừa linh khí trung phẩm.

Linh khí thượng phẩm không phải bọn họ không động tâm, đập nồi bán sắt cũng có thể mua được, chỉ là thực sự không cần thiết. Số tiền đó dùng để bồi dưỡng thêm một Thiên Nhân cảnh, hoặc là thêm một món pháp bảo, nó không thơm sao?

Cũng chỉ có loại như Vương thị, gia tộc nhân khẩu thưa thớt, tạm thời không có chiến lực cấp cao Thiên Nhân cảnh, vả lại gia tộc tài phú dồi dào của gia tộc, mới có thể nghĩ biện pháp dùng thượng phẩm linh khí để tăng lên chiến lực cấp cao?

Còn có kiện Phi Vũ Linh Khí kia, quả thực cũng có chút khoa trương.

Loại linh khí này bình thường không thể dùng giá trị và tác dụng của linh khí bình thường để đánh giá mà thường gọi nó là “Linh Bảo”.

Có một ít Linh Bảo có thể tăng lên sức chiến đấu, mà có một ít Linh Bảo thuần túy là phụ trợ.

Nhưng tất cả linh bảo đều có chung một thuộc tính —— đó chính là đắt.

rẻ nhất cũng bằng với một món linh khí thượng phẩm bình thường, đó là công năng nghịch thiên quý giá một chút thì không nắm chắc, vượt qua trăm vạn càn kim cũng có khả năng.

Loại Phi Vũ Linh Bảo này, ở bên trong Linh Bảo giá cả không trên không dưới, bình thường giá cả đều là năm sáu mươi vạn càn kim.

Đối với phần lớn thế gia Thiên Nhân cảnh mà nói, thứ này cũng có thể nhìn thấy một chút, là quyết định không bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua. Dù sao chỉ là nâng cao năng lực phi hành của một tu sĩ Linh Đài cảnh, hoặc là đến Thiên Nhân cảnh tăng thêm một ít năng lực phi hành phụ trợ.

“Một bộ linh khí trên người Vương Lung Yên này, sợ là phải hơn trăm vạn càn kim rồi?” Tiêu Nguyên Vũ hai mắt trợn trừng, lúng ta lúng túng nói.

“Ta thấy không chỉ là vậy.”

Chung Hướng Dương kinh doanh chợ đen, mẫn cảm với giá cả linh khí pháp bảo hơn xa Tiêu Nguyên Vũ.

Hắn nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay Lung Yên lão tổ, ánh mắt trong vắt: "Kiếm này tinh quang nội liễm, chất phác tự nhiên, có thể mơ hồ làm người ta cảm thấy khiếp đảm, chỉ sợ cũng là một thanh thượng phẩm linh khí!"

"Cái này… chỉ sợ đây là Linh Đài cảnh có trang bị tốt nhất mà ta từng thấy rồi." Tiêu Nguyên Vũ bị chấn kinh đến sắc mặt có chút chết lặng, bất đắc dĩ nói: "Hơn nữa, ta nghe nói huyết mạch của Vương Lung Yên không tầm thường, mạnh hơn lão tổ Thiên Nhân cảnh bình thường. Còn có trang bị phụ trợ như thế, chỉ sợ đụng phải loại yếu nhất như tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng có thể đấu một trận."

Hai vị Thiên Nhân lão tổ chấn kinh, Vương Thủ Triết nhìn về phía dáng vẻ anh tư hiên ngang của Lung Yên lão tổ, tức là cảm thấy vô cùng hài lòng, lại có chút cảm khái.

Nhớ lúc trước Lung Yên lão tổ một người một kiếm một thuẫn, kéo theo thân thể tàn phế bảo hộ gia tộc ước chừng hơn năm mươi năm.

Khi đó Vương Thủ Triết âm thầm thề, đợi gia tộc cường thịnh lên, nhất định phải "Bồi dưỡng" Lung Yên lão tổ thật tốt. Trong những năm này, hắn vẫn luôn làm như vậy.

Đến bây giờ, sức chiến đấu của Lung Yên lão tổ mới xem như dần dần thành hình.

…

Chương 102: Huyết Ma Nữ số ba…

…

Nhưng cho dù như vậy, theo Vương Thủ Triết thấy, thực lực của Lung Yên lão tổ vẫn còn không gian tiến bộ. Đây cũng là tiếc nuối từ trước đến nay của hắn.

Thiên tư huyết mạch của lão tổ chỉ là trung phẩm Giáp đẳng, đây còn là dưới tình huống phục dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp. Điều này cũng khiến cho lúc nàng ở Linh Đài cảnh, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng vẻn vẹn đạt đến nhị trọng cao đoạn, khoảng cách tam trọng còn cách nửa bước.

Nhưng khoảng cách nửa bước này lại là trí mạng nhất.

Điều này có nghĩa là nếu nàng ta tấn thăng Thiên Nhân cảnh, sẽ thức tỉnh linh thể còn kém nửa bước.

Thiên phú huyết mạch như vậy, đặt ở trong Thiên Nhân thế gia bình thường đều xem như cực tốt, nhưng mà ở bên trong Bình An Vương thị bây giờ, lại có chút không đáng chú ý.

Dù sao, Bình An Vương thị chỉ là tộc nhân thức tỉnh huyết mạch tam trọng ở Linh Đài cảnh đã có khá nhiều, thậm chí còn có một Liễu Nhược Lam huyết mạch thức tỉnh tứ trọng (linh thể) ở Linh Đài cảnh!

Vương Thủ Triết càng ngày càng hiểu rõ tư chất huyết mạch, mức độ thức tỉnh càng thấp thì càng tốt tăng lên, một khi lên đến tam trọng cao đoạn, muốn tiến thêm nửa bước thì phải dựa vào loại bảo vật nghịch thiên như nguyên thủy linh châu như thê tử Liễu Nhược Lam.

Mà loại bảo bối như Nguyên Thủy Linh Châu, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Vì vậy, vì san bằng con đường sau này cho Lung Yên lão tổ, trong những năm này, Vương Thủ Triết ỷ vào tài phú gia tộc càng lúc càng lớn, hao hết tâm tư lấy ra ba viên Tẩy Tủy đan. Sau đó dựa vào hai viên Tẩy Tủy đan trong đó, không tính toán thành cấp độ huyết mạch của Lung Yên lão tổ tăng lên nửa bước.

Điều này khiến Lung Yên lão tổ cuối cùng đạt được thành tựu thức tỉnh huyết mạch tam trọng, cũng thật sự trở thành một thiên kiêu.

Một vị, cùng với Phòng Hữu An, cùng với vị thiên kiêu Âm Ngọc Trạch công tử kia.

Chờ một ngày nào đó nàng thăng cấp Thiên Nhân cảnh, liền có thể trực tiếp thức tỉnh linh thể. Đến lúc đó, cho dù đặt ở chỗ nào, cũng đều là một đại nhân vật cao cao tại thượng.

Bất quá.

Linh giáp thượng phẩm trên người Lung Yên lão tổ còn có thanh linh kiếm thượng phẩm kia, nhưng không phải do Vương Thủ Triết mua. Mà là phần thưởng mà hai người Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu sau khi thông qua di tích thí luyện của Thần Vũ hoàng triều lấy được.

Khi các nàng lựa chọn linh giáp thượng phẩm và linh kiếm thượng phẩm, đã tưởng tượng để hai bảo bối này đưa cho Lung Yên lão tổ. Các nàng cũng giống như Vương Thủ Triết, đều trưởng thành dưới sự che chở của lão tổ tông, cũng vô cùng đau lòng Lung Yên lão tổ.

Hơn nữa các nàng cũng biết, gia tộc vẫn đang đối mặt với địch nhân cực kỳ cường đại. Tứ ca Vương Thủ Triết không muốn các nàng bị cuốn vào trong đó, chỉ hy vọng các nàng có thể yên tâm trưởng thành trong Học Cung, tạo dựng nền móng cho sự quát tháo thiên hạ trong tương lai. Các nàng không dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của Tứ ca, bèn âm thầm thương lượng quyết định, cống hiến hết bảo vật đoạt được cho gia tộc.

Dùng lời của các nàng mà nói, hiện giờ nhiệm vụ chủ yếu của các nàng ở trong Học Cung chính là học tập và tu luyện, Linh Bảo gì chứ, Linh Khí Thượng Phẩm, lấy cũng không dùng được.

Cũng bởi vậy, mọi người cùng nhau hợp lực ủng hộ Lung Yên lão tổ, khiến sức chiến đấu của Lung Yên lão tổ Linh Đài cảnh tầng tám có thể so với Thiên Nhân cảnh yếu nhất.

Cho dù là gặp phải loại tu sĩ Thiên Nhân cảnh mạnh hơn một bậc so với Bạch bản cấp như Bắc Thần lão tổ cũng có thể đấu

một trận, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không thua, dựa vào linh bảo Phi Vũ cũng có thể bảo vệ tính mạng.

…

Vào khoảnh khắc Lung Yên lão tổ thể hiện xong tướng quốc.

Trên người Liễu Nhược Lam bên kia cũng bộc phát ra khí thế kinh người, một bộ chiến giáp linh khí màu thủy lam bỗng nhiên hiện lên bên ngoài người nàng.

Dung mạo của nàng vốn là thiên tú lệ dịu dàng, dưới sự phụ trợ của bộ chiến giáp này, lại tăng thêm vài phần hiên ngang, cũng làm cho khí chất của nàng thêm vào cường thế không gì sánh được.

Bộ linh khí chiến giáp này lại là một món thượng phẩm linh khí!

Cùng lúc đó, phía sau lưng của nàng cũng nổi lên một đôi Linh Bảo Phi Vũ.

Khác với đôi phi vũ linh bảo của Lung Yên lão tổ, bộ phi vũ linh bảo này mỏng manh mà trong suốt, tựa như từng đợt từng đợt thanh phong quanh quẩn ở sau lưng nàng, từng mảng phi vũ, mảnh vụn lẻ loi, làm nổi bật khí chất của nàng càng thêm mờ ảo xuất trần, quả thực không giống người thật.

Hư ảnh pháp tướng mạn diệu tư thái phiêu dật cơ hồ cùng Linh Bảo Phi Vũ hiển hiện cùng một chỗ, giữa thiên địa phảng phất sinh ra một loại biến hóa vi diệu nào đó, có vô số Nguyên Thủy Linh Khí tụ đến, như nhũ yến trong rừng chui vào trong hư ảnh pháp tướng.

Uy thế dồi dào từng đợt lại từng đợt từ trên người nàng tràn ngập ra, mênh mông bát ngát, cường đại vô cùng, gần như không kém hơn Bắc Thần lão tổ bên cạnh nàng.

Với tâm thái của Vương Thủ Triết liệu địch rộng rãi, sao có thể đặt toàn bộ hi vọng thật sự lên người khác?

Xét đến cùng, đáng tin cậy nhất vẫn là người mình.

Mà thê tử Liễu Nhược Lam, hiện giờ mặc dù mới Linh Đài cảnh tầng bốn, miễn cưỡng bước vào Linh Đài cảnh trung kỳ, nhưng nàng cũng đã thức tỉnh Nguyên Thủy linh thể, trở thành đại thiên kiêu, thực lực quả thật không giống bình thường.

Cũng vì vậy, Vương Thủ Triết dứt khoát xếp nàng vào trong mục tiêu bồi dưỡng trọng điểm, để nàng trở thành một trong những vương bài của Bình An Vương thị.

Nàng vốn có một thanh thượng phẩm linh kiếm —— "Thu Thủy", Vương Thủ Triết lại hung hăng, dùng hết thủ đoạn (càn kim) mua cho nàng một kiện thượng phẩm nguyên thủy chiến giáp. Như vậy, công thủ vẹn toàn, cộng thêm Phi Vũ linh bảo, thực lực của nàng đã bức ép Thiên Nhân cảnh yếu nhất.

Nếu có thể thành công triệu hoán được "Liễu Nhược Linh", chiến lực của nàng sẽ lại lần nữa bạo tăng một mảng lớn. Mặc dù không trải qua thực tế, nhưng Vương Thủ Triết đoán chừng, nàng có xác suất rất lớn có thể ngăn chặn tu sĩ Thiên Nhân cảnh tương đối yếu như Bắc Thần lão tổ.

Để nâng cao sức chiến đấu của Lung Yên lão tổ và Liễu Nhược Lam, trong mấy năm ngắn ngủi này, Vương Thủ Triết cộng lại tổng cộng gần hai trăm vạn càn kim.

Tiền chi lớn như thế, không chỉ lấp đầy lợi nhuận của gia tộc mà còn khiến Bình An Vương thị nợ minh hữu thông gia gần trăm vạn.

Đương nhiên, hiệu quả cũng kinh người.

Theo tướng mạo của Liễu Nhược Lam, Tiêu Nguyên Vũ và Chung Hướng Dương hai vị Thiên Nhân Cảnh đều không muốn nói nữa.

Đừng hỏi vì sao bọn họ lại đỏ mắt như vậy.

Mà theo tướng mạo sáng rực của Vương Lung Yên, Liễu Nhược Lam, Bắc Thần lão tổ trước đó còn uy phong bát diện, sắc mặt lại xụ xuống.

Rốt cuộc hai người này tới đây để giúp đỡ? Hay là tới vả vào mặt hắn?

Bắc Thần lão tổ rất buồn bực, rất khó chịu.

Hắn thật vất vả mới tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh, chính là lúc xuân phong đắc ý nhất. Lại không ngờ hai đồng đội Linh Đài cảnh của hắn lại có cảm giác không yếu hơn hắn bao nhiêu.

Nhìn thượng phẩm linh khí đầy người các nàng, lại nhìn trung phẩm linh khí tội nghiệp trong tay mình, hắn quả thực hận không thể tìm kẽ đất chui vào, ngay cả tâm tình đắc ý khiêng Đại Lương cũng lập tức tiêu tán bảy tám phần.

Đều do Vương Thủ Triết kia quá giàu.

Đáng thương cho Trường Ninh Từ thị bọn họ, bởi vì muốn giúp hắn tấn thăng Thiên Nhân cảnh thiếu nợ một món nợ, tiền kiếm được hai năm này toàn bộ trả nợ rồi.

Có điều, buồn khổ trước mắt không phải là Bắc Thần lão tổ, mà là Hoa Diệp lão tổ.

Ba người cùng xuất thủ, Hoa Diệp lão tổ vốn lòng tin đã sụp đổ.

Hắn đường đường là một Thiên Nhân cảnh sống hai trăm bảy mươi tuổi, lại bị một "Tiểu tử chưa ráo máu đầu" vừa mới thăng cấp thiên nhân, lại thêm hai tu sĩ Linh Đài cảnh trên người áp chế gắt gao.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, hắn còn muốn làm người hay không?

Nếu không phải thật sự không thể xuất ra tâm thần và khí lực, hắn thật sự muốn nổi giận gầm lên một tiếng, có tiền là ghê gớm lắm sao?

Tình cảnh như thế này.

Cũng là vượt xa dự đoán của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn.

Hắn vốn cho là lão tổ tông đối phó ba người bọn họ, cho dù không thể lập tức thu thập, tối thiểu cũng có thể chiếm thế thượng phong, nhưng không ngờ thế cục lại hiểm ác như thế.

"Vương Thủ Triết, ta thừa nhận đã coi thường Vương thị các ngươi." Sắc mặt Hoàng Phủ Cẩm Hoàn lập tức trở nên hung ác: "Chỉ tiếc, ngươi ngàn tính vạn tính, lại tính sót một điều, ngươi không tính vào. Các vị gia tướng trưởng lão, mọi người cùng tiến lên, trước tiên bắt Vương Thủ Triết, xem Vương thị hắn còn có tư cách gì tranh với chúng ta!"

Đến lúc liều mạng như vậy, ngay cả Hoàng Phủ Cẩm Hoàn xưa nay sống an nhàn sung sướng cũng rút ra trường kiếm cấp linh khí, gia nhập chiến cuộc bắt đầu liều mạng.

Hắn cầm linh kiếm xông lên trước, xông thẳng về phía Vương Thủ Triết.

Bốn trưởng lão Linh Đài cảnh và gia tướng lập tức theo sát mà lên, chuẩn bị liên thủ với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, đến một người "Bắt giặc phải bắt vua trước".

"Không xong!" Chung Hướng Dương sắc mặt hơi đổi: "Thủ Triết tiểu hữu vì sao lại sơ suất như thế? Sau khi đã ra hết át chủ bài lại không ngờ mình lại lộ ra sơ hở."

"Chỉ sợ đây chính là cơ quan tính toán quá thông minh." Tiêu Nguyên Vũ có chút châm chọc cười lạnh một tiếng, "Hắn đem sự chú ý đều đặt ở trên người ta và Hoàng Phủ Hoa Diệp, lại xem nhẹ mấy tu sĩ Linh Đài cảnh của Hoàng Phủ thị. Có lẽ, tâm tính hắn quá cao, căn bản không tính toán được Linh Đài cảnh."

"Khí tức của hắn và hộ vệ áo choàng kia, đều chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ, lấy hai địch năm, trong đó còn có ba Linh Đài cảnh trung kỳ! Ta ngược lại muốn xem xem, hắn có thủ đoạn gì lật bàn."

Trong lúc nói chuyện, bốn trưởng lão Linh Đài cảnh của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn và Hoàng Phủ gia, gia tướng đã bao vây Vương Thủ Triết.

Nhưng mà, cho đến lúc này, Vương Thủ Triết vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không có chút giác ngộ nào khi lâm vào nguy cơ.

"Chuyến thù hận kéo dài sáu bảy mươi năm này, rốt cuộc vẫn là muốn Vương thị chúng ta tự mình giải quyết." Hắn cười nhạt một tiếng: "Thủ vệ, động thủ đi."

"Vâng, gia chủ."

Nam tử mặc áo choàng, tự nhiên chính là Chiến Binh Vương thủ vệ.

Thanh âm hắn trầm ổn trả lời một câu, không chút sợ hãi xông về phía trước.

Mỗi bước hắn bước ra một bước, thân thể đều đang không ngừng biến lớn.

"Hítzzz!"

Khi thân thể hắn mở rộng, áo choàng và quần áo trên người hắn đều bị nghiền nát, lộ ra thân hình cao lớn như được chế tạo từ tinh cương.

Cùng lúc đó, hai bàn tay to của hắn nâng ra phía ngoài, trong giây lát liền hóa thành hai tấm thuẫn lớn.

Bộ dáng đó, quả nhiên khiến cho người ta cảm thấy an toàn mười phần.

Giống như tường đồng vách sắt, ngăn trở trọn vẹn ba vị Linh Đài cảnh, trong đó cũng bao gồm Hoàng Phủ Cẩm Hoàn thực lực không tính là mạnh.

"Vậy mà là… Khôi Lỗi hộ vệ?"

Vẻ mặt hưng phấn của Hoàng Phủ Cẩm Hoàn cứng đờ, trong lòng vừa sợ vừa giận, tiểu tử Vương Thủ Triết này còn có điểm mấu chốt hay không? Các loại át chủ bài đắt đỏ lần lượt từng con một.

Hơn nữa, thực lực của con khôi lỗi hộ vệ này không tầm thường, dưới tư thế phòng thủ thuần túy, ba Linh Đài cảnh bọn họ liên thủ, vậy mà đều không đột phá được tường đồng vách sắt của hắn.

Khôi lỗi hộ vệ cấp bậc như vậy, một trăm vạn càn kim có thể lấy xuống được sao?

"Vương Thủ Vệ làm rất tốt."

Vương Thủ Triết hài lòng khen một tiếng.

Quả nhiên là sản phẩm của di tích Thần Võ, nhất định là tinh phẩm.

Nhớ lúc trước, hắn còn ghét một hộ vệ Linh Đài cảnh sơ kỳ làm phần thưởng cuối cùng. Thử nghĩ, một đơn vị chiến đấu Linh Đài cảnh mà thôi, làm sao so được với linh bảo như Thị Huyết Đằng Mạn, Nguyên Thủy Linh Châu?

Về sau cầm tới tay, hắn mới cảm thấy "Thơm thật".

Khái niệm về sức chiến đấu của Thần Vũ hoàng triều đối với Linh Đài cảnh sơ kỳ, cũng không giống với khái niệm của Đại Càn đối với Linh Đài sơ kỳ. Ngay cả loại huyết mạch thiên

phú của Lung Yên lão tổ, cũng chỉ bị phán định là dân binh tinh anh.

Có thể tưởng tượng được, dưới khái niệm này chế tạo ra khôi lỗi hộ vệ Linh Đài cảnh sơ kỳ, năng lực bảo vệ của hắn cường đại cỡ nào?

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết điểm mũi chân xuống đất một cái, thân hình như lá liễu hoa bay vút ra sau.

Đây là "Trường Xuân chân quyết (Linh Đài thiên) thân pháp thượng phẩm thân pháp "Xuân Hoa thân pháp", không nhẹ nhàng nhẹ nhàng như tơ liễu, tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều, cơ hồ là trong chớp mắt liền bay ra ngoài vài trượng.

Vừa bay ngược ra ngoài, hắn còn ném từng hạt giống ra phía ngoài, nói với Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đang bị Vương Thủ Vệ ngăn trở: "Gia chủ Cẩm Hoàn, có biết vì sao phải ngăn cản ngươi thực lực yếu nhất không?"

Lòng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mát lạnh, nhất thời có chút dự cảm không ổn.

"Đó là bởi vì, bổn gia chủ muốn ngươi giúp Hoàng Phủ thị liệt tổ liệt tông của nhà ngươi nhìn thấy cuối cùng." Ánh mắt Vương Thủ Triết lạnh như băng, trong giọng nói mang theo hận ý nặng nề: "Bảo bọn họ ở dưới đều phải sám hối, hối hận!"

Theo tiếng nói của Vương Thủ Triết hạ xuống, từng sợi dây leo nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, cành cây điên cuồng sinh trưởng.

Nhánh dây leo của những dây leo này có chút khác với hệ liệt ma nữ lúc trước, chúng nó mọc ra gai ngược, cũng mơ hồ có chút màu đỏ sậm.

Không sai.

Những dây leo kiểu mới này chính là hệ liệt ma nữ mà Vương Thủ Triết dùng, cùng hạt giống dây leo kiểu dây leo mới sau khi tiến hành xích kết với dây leo mới. Chúng không chỉ có đặc tính tốc sinh của hệ liệt ma nữ, còn kế thừa một phần nhỏ đặc tính của dây leo Thị Huyết và đặc tính Thị Huyết.

Vương Thủ Triết gọi chúng là “Huyết Ma Nữ số ba”.

…

Chương 103: Cừu hận trăm năm một triều báo.

…

“Bạo!”

Vương Thủ Triết quát nhẹ một tiếng, huyền khí màu xanh đậm hùng hậu trong cơ thể ngưng tụ cao độ, sau khi đánh ra một chưởng huyền khí nổ tung, như gió xuân hóa mưa, lấm ta lấm tấm rơi vào trên những dây leo kia.

Trong phút chốc, Huyết Ma Nữ số ba đã nhanh chóng sinh trưởng tốc độ lần nữa tăng vọt, đột nhiên trở nên cuồng dã. Ngắn ngủi mấy hơi thở, những dây leo kia liền thành hình, giống như ma nữ tóc dài, điên cuồng nhảy múa.

Đây là “Hóa Vũ Thôi Nguyên Chưởng” do Vương Thủ Triết dựa vào đặc sắc huyết mạch thiên phú của mình sáng tạo, cũng không phải huyền kỹ cao thâm khó lường gì, mục đích cũng không phải vì đánh người, chỉ là vì thúc đẩy sinh trưởng và cường hóa thực vật chiến đấu mà thôi.

Bị Vương Thủ Vệ thả ra, chính là hai vị trưởng lão Linh Đài cảnh trung kỳ của Hoàng Phủ thị.

Thực lực của bọn họ cũng không yếu, mỗi người đều có một thanh hạ phẩm linh kiếm, lúc thi triển khai kiếm pháp thì kiếm khí bén nhọn tung hoành tứ tán, gọt lên dây leo Huyết Ma Nữ giống như chém dưa thái rau, chỉ một thoáng, hài cốt của dây leo bay múa đầy trời.

Trong đó có một người tu luyện công pháp trấn tộc《Xích Long Chân Quyết》 của Hoàng Phủ thị gia tộc (Linh Đài Thiên), linh kiếm hỏa hệ hạ phẩm gào thét kích động mà ra, cắt và thiêu đốt dây leo Huyết Ma Nữ, trong lúc nhất thời uy phong không thôi.

Nhưng mà, tốc độ phá hoại dây leo của bọn họ mặc dù nhanh, nhưng vẫn không đuổi kịp tốc độ sinh trưởng của dây leo.

Bởi vì ngay khi bọn họ trắng trợn tàn phá dây leo Huyết Ma Nữ, Vương Thủ Triết vẫn luôn dùng Trụ Hiên kiếm chém ra

từng luồng kiếm khí quấy nhiễu bọn họ, đồng thời còn thỉnh thoảng đánh ra một chiêu Hóa Vũ Thôi Nguyên Chưởng, thúc đẩy dây leo sinh trưởng.

Những dây leo Huyết Ma Nữ bị chặt đứt hơn phân nửa hoặc là bị đốt khô, chỉ cần bộ rễ của bọn họ còn, sẽ giống như cỏ xuân sau cơn mưa, lại lần nữa điên cuồng sinh trưởng.

Đến lúc này, sắc mặt của hai trưởng lão Hoàng Phủ thị bị nhốt kia mới trở nên khó coi.

Những dây leo kia lớn lên còn nhanh hơn bọn họ chém, cái này phá như thế nào?

Càng đừng nói đến trong đại trận dây leo, còn có Vương Thủ Triết đang không ngừng thúc giục kiếm khí quấy rối.

Sau hai ba hiệp, một vị trưởng lão trong đó đang tránh né một đạo kiếm khí của Vương Thủ Triết, bất ngờ không kịp đề phòng bị một sợi dây leo cuốn lấy chân.

Cho dù hắn nhanh tay lẹ mắt, trở tay một kiếm chém đứt nó, cũng vận khởi huyền khí chấn vỡ hài cốt dây leo quấn quanh trên chân, nhưng gai ngược của dây leo ma nữ vẫn có một phần nhỏ đâm xuyên qua da của hắn.

Dù cho bị chém đứt, những gai nhọn lít nha lít nhít kia vẫn như răng nanh rắn độc, trước tiên rót nọc độc tê liệt vào trong cơ thể hắn. Sau đó, túi độc gai độc trống trơn phồng lên, bắt đầu hút máu ra ngoài giống như một cây kim đồng.

Mặc dù những gai độc khát máu kia rất nhỏ, nọc độc rót vào cũng chỉ có một tia, rút ra một giọt máu cũng không đến một giọt, nhưng số lượng gai ngược trên dây leo rất nhiều a!

Tên trưởng lão Hoàng Phủ thị kia chỉ cảm thấy chân tê rần, tốc độ và phản ứng nhất thời liền chậm một chút.

Hắn thầm nghĩ không ổn.

Quả nhiên, Vương Thủ Triết nhân cơ hội bắt đầu nhằm vào hắn, mượn lá chắn và yểm hộ của dây leo, không ngừng dùng kiếm khí áp chế hắn.

Vì ngăn cản Vương Thủ Triết, hắn không thể tránh khỏi sơ hở, không ngừng bị dây leo ma nữ công kích.

Chỉ ngắn ngủn bảy tám hơi thở, trên người hắn đã có nhiều chỗ dây leo hài cốt không kịp xử lý, chỉ cảm thấy toàn thân tê liệt càng ngày càng mạnh, huyết dịch cũng đang không ngừng tăng tốc xói mòn.

Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, nếu biết mình không trốn, chỉ sợ sẽ thua trong đại trận dây leo đáng sợ này.

Chạy trốn!

Tên trưởng lão Hoàng Phủ thị lập tức bộc phát ra từng đạo kiếm khí, xông ra ngoài.

Lại không nghĩ trong vô số dây leo ma nữ bình thường, sớm đã có một dây leo màu đỏ sậm tráng kiện tiềm ẩn trong đó, giống như một con độc xà trí mạng, tùy cơ mà động.

Thừa dịp trong nháy mắt tên trưởng lão Hoàng Phủ thị lộ ra sơ hở kia, nó mạnh mẽ bắn ra, tốc độ cực nhanh giống như một tia chớp màu đỏ.

Trưởng lão Hoàng Phủ thị kia còn tưởng rằng chỉ là một dây leo ma nữ bình thường, quay đầu lại chính là một kiếm.

“Phốc xuy ~ “

Chất lỏng của Thị Huyết Đằng Mạn bắn tung tóe.

Nhưng linh kiếm hạ phẩm của hắn lại bị kẹt trên dây leo, chỉ chém vào được non nửa, sẽ không thể tiến thêm nữa.

Trưởng lão Hoàng Phủ thị hoảng hốt, thầm hô không ổn.

Nhưng mà, đã không kịp nữa rồi.

Không đợi hắn rút thanh linh kiếm hạ phẩm ra, sợi dây leo khát máu đã quấn chặt lấy hắn như một con mãng xà lớn.

Thậm chí nó còn đáng sợ hơn so với cự mãng. Gai ngược của nó càng thêm bén nhọn, tính năng nọc độc tê liệt hoàn toàn không phải những dây leo Huyết Ma Nữ kia có thể so sánh được.

Chỉ trong nháy mắt, liền có vô số cây gai ngược đâm vào trong cơ thể của hắn, hung hăng kéo hắn từ giữa không trung đến mặt đất.

Trưởng lão Hoàng Phủ thị kêu thảm một tiếng, lập tức liều mạng giãy dụa lăn lộn chống cự, nhưng dây leo Huyết Ma Nữ xung quanh lại nhao nhao bắt đầu chuyển động, giống như sợi tóc ma nữ quấn quanh thân thể hắn.

Theo thời gian trôi qua, từng tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, lực lượng chống cự càng ngày càng yếu.

Vô số dây leo bao vây hắn thành một cái kén, nhìn từ bên ngoài, đã hoàn toàn không nhìn thấy thân hình của hắn, tiếng kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ phát ra cũng càng ngày càng yếu ớt, cho đến cuối cùng, dần dần không còn tiếng động.

Mà hết thảy phát sinh trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi.

“Tứ thúc công!”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn mở to hai mắt khó tin.

Sắc mặt những người khác của Hoàng Phủ thị nhất mạch cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ai cũng biết, vị trưởng lão Hoàng Phủ thị đó đã lành ít dữ nhiều.

“Vương Thủ Triết, ta muốn giết ngươi!”

Hoàng Phủ Cẩm Hoàn đau thương không thôi, quơ lấy hạ phẩm linh khí trường kiếm liền muốn giết Vương Thủ Triết báo thù cho Tứ thúc công.

Chỉ tiếc, Vương Thủ Vệ là hộ vệ khôi lỗi xuất phẩm của Thần Vũ hoàng triều, năng lực tấn công mặc dù không tính là cường đại, nhưng phòng thủ lại giống như tường đồng vách sắt, không cách nào lay động.

Vương Thủ Triết thấy bộ dạng này của hắn, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, năm đó Vương thị chúng ta cũng không đắc tội Hoàng Phủ thị, lại bởi vì một ý niệm tùy ý của Hoàng Phủ thị các ngươi, gần như diệt tộc. Ngươi có từng nghĩ tới, đó cũng là từng cái mạng người sống sờ sờ?”

“Huống chi, Hoàng Phủ thị cấu kết với bên ngoài âm Sát tông, đối nội khi dễ nhỏ yếu, người khác có lẽ không biết, nhưng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ngươi phải biết, Hoàng Phủ thị các

ngươi sẽ có kết cục hôm nay, trách thì trách đời đời của các ngươi không tu đức hạnh.”

“Quân Bất Văn: “Người đang làm, trời đang nhìn”. Hôm nay, Vương Thủ Triết ta sẽ đòi một công đạo cho cô hồn của Bình An Vương thị từ trần, để Hoàng Phủ thị ta nếm thử mùi vị của Bình An Vương thị năm đó! Thế gia có quy tắc ngầm của thế gia, việc này, chính là chọc đến trước mặt Hoàng đế bệ hạ, Bình An Vương thị ta cũng đang ngồi thẳng tắp!”

Theo tiếng nói vừa dứt, công kích của Vương Thủ Triết càng thêm mãnh liệt.

Hắn mưu tính nhiều năm như vậy, hôm nay chính là thời cơ giải quyết mấy chục năm thù hận, không cho phép hắn có nửa điểm nhân từ nương tay.

Nếu không, rất có khả năng sẽ chôn xuống tai họa ngầm cực lớn cho tương lai của gia tộc, cũng sẽ mang đến tai nạn cho tử tôn.

Dưới thế công cường thế của Vương Thủ Triết, một trưởng lão khác chỉ chống đỡ được hai mươi hơi thở, máu trong người đã bị dây leo khát máu cắn nuốt không còn, biến thành một bộ xác khô.

Thủ đoạn quỷ dị cường hãn như thế, làm cho phe Hoàng Phủ thị kinh sợ khủng hoảng, cũng làm cho Tiêu Nguyên Vũ cùng Chung Hướng Dương hai mặt nhìn nhau.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng Vương thị cường đại nhất chính là Lung Yên lão tổ, hoặc là đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị, không ngờ ẩn giấu sâu nhất, cũng ngoài dự đoán của mọi người nhất, lại là Vương Thủ Triết cho người ta ấn tượng tham sống sợ chết.

Quả thật, Vương Thủ Triết làm tộc trưởng rất lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn phát triển gia tộc đến trình độ như vậy, quả thực coi như là có tài năng kinh thiên.

Nhưng chờ hắn động thủ mới phát hiện, vị tộc trưởng am hiểu kiếm tiền này mới là át chủ bài chân chính của Vương thị, rất có loại cảm giác không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền bỗng nhiên nổi tiếng.

Hơn nữa, một khi hắn quyết định động thủ, hơi có chút sát phạt quyết đoán, trảm thảo trừ căn khí phách.

“Hoàng Phủ thị xong đời rồi.” Bách Đảo Chung Hướng Dương cảm khái ngàn vạn nói: “Với thủ Triết tiểu hữu, e rằng Hoàng Phủ thị sẽ không còn đường trở mình nữa.”

An Viễn Tiêu Nguyên Vũ nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong ánh mắt cũng tràn ngập kiêng kị và nghĩ mà sợ.

Trong lòng hắn bỗng nảy sinh một suy nghĩ: Bình An Vương thị, chỉ cần có Vương Thủ Triết ở một ngày, An Viễn Tiêu thị hắn chỉ có thể giao hảo với họ, tuyệt đối không thể trở mặt với họ.

Hoàng Phủ thị là gia tộc thông gia của Tiêu thị, những năm gần đây An Viễn Tiêu thị cũng giúp bọn họ không ít, xem như đã có tâm ý. Đúng như Vương Thủ Triết nói, tất cả mọi chuyện đều do Trường Ninh Hoàng Phủ thị gieo gió gặt bão.

Theo hai vị trưởng lão Linh Đài cảnh bị Vương Thủ Triết tiêu diệt, cuộc chiến kế tiếp đã không còn hồi hộp.

Cho dù đối phương có lòng muốn chạy trốn, cũng khó có thể thoát khỏi đại trận dây leo mà Vương Thủ Triết bày ra.

Rất nhanh, ngoại trừ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn ra, hai gia tướng khác của Linh Đài cảnh cũng bị Vương Thủ Triết tiêu diệt từng người một.

Cho dù bọn họ đau khổ cầu xin, thậm chí không tiếc phản bội Hoàng Phủ gia, từ nay về sau nguyện ý lấy Bình An Vương thị như thiên lôi sai đâu đánh đó, cũng nguyện ý vạch trần một số chuyện xấu của Hoàng Phủ gia tộc, Vương Thủ Triết vẫn không chút lưu tình tiễn bọn họ lên đường.

Thời khắc mấu chốt như thế này, nhà bán chủ cầu vinh đem hắn lấy lại có ích lợi gì?

Gia tướng Vương thị, hắn ta tình nguyện tự mình chậm rãi bồi dưỡng. Dù sao Vương thị càng ngày càng có thể kiếm tiền, tài nguyên bồi dưỡng gia tướng hắn ta vốn không thiếu.

Về phần Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, Vương Thủ Triết tạm thời không lấy tính mạng hắn, mà là khiến Vương Thủ Vệ đánh

gãy tứ chi của hắn, dùng dây leo Huyết Ma Nữ trói hắn lại thành một đoàn.

"Vương Thủ Triết, Vương thị các ngươi thắng, van cầu ngươi giết ta." Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vô cùng suy yếu, đau khổ cầu xin.

Thấy thế, Tiêu Nguyên Vũ cũng nhịn không được cầu tình nói: "Thủ Triết tiểu hữu, tuy rằng Hoàng Phủ thị có rất nhiều chỗ không đúng, có ngày hôm nay cũng là gieo gió gặt bão, không thể trách người bên ngoài. Nhưng Hoàng Phủ Cẩm Hoàn rốt cuộc là người đứng đầu thế gia, Thủ Triết tiểu hữu có thể nể mặt lão phu hay không, cho hắn một cái thống khoái."

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, liền cười nói: "Ta đã âm thầm điều tra qua, tuy rằng Tiêu thị và Hoàng Phủ thị là gia tộc thông gia giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng danh tiếng của Tiêu thị rất tốt, cũng không có liên quan đến vụ án cấu kết với âm Sát tông, nếu như thế, ta liền cho Nguyên Vũ lão tổ một mặt mũi."

Nói xong, hắn liền phân phó Vương Thủ Vệ động thủ, một tay vặn gãy cổ Hoàng Phủ Cẩm Hoàn, cũng không để cho Thị Huyết Đằng Mạn hút khô hắn, xem như nể tình cùng là gia chủ, lưu lại cho hắn toàn thây.

"Đa tạ Thủ Triết tiểu hữu." Nguyên Vũ lão tổ cảm kích nói: "Ngày khác nếu tiểu hữu có sai phái, lão phu nhất định không chối từ."

Những lời này hắn nói vô cùng thật lòng. Từ việc Vương Thủ Triết nể mặt hắn như thế đã có thể nhìn ra được, Vương thị thật lòng không muốn trở mặt với họ An Viễn Tiêu.

Sau khi trận chiến bên phía Vương Thủ Triết kết thúc, đám người Lung Yên lão tổ và chiến trường bên phía Hoàng Phủ Hoa Diệp cũng nhanh chóng phân ra thắng bại.

Hoàng Phủ Hoa Diệp có lợi hại đến đâu cũng không chống lại được sự liên thủ của ba người, huống chi tộc nhân của Hoàng Phủ thị đã chết từ lâu, sớm đã khiến Hoàng Phủ Hoa Đình rối loạn.

Khi hắn xuất ra một viên Xích Hỏa Long Lân liều mạng cuối cùng, liền không có cơ hội lật bàn, liên tiếp bị thương nặng, cuối cùng bị Lung Yên lão tổ một kiếm cắt đầu.

Đầu của Hoàng Phủ Hoa Huyên vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, lăn xuống đất, mái tóc màu đỏ lộn xộn rơi xuống đất, trộn lẫn với máu trên mặt đất, gần như không phân biệt được đối phương.

Nhìn một màn này, Lung Yên lão tổ cứng người một lúc lâu, nước mắt bỗng nhiên im lặng từ khóe mắt chảy xuống.

Giọt nước mắt óng ánh tôn lên đôi mắt đỏ bừng của nàng, làm cho nàng không còn vẻ thanh lãnh và lạnh lùng bình thường, ngược lại nhìn như một nữ nhi bình thường yếu ớt.

Người có kiên cường đến đâu, chung quy cũng có điểm yếu của mình.

Ngay cả Lung Yên lão tổ bình thường nhìn không thể phá vỡ, chung quy vẫn là một người, một người sống sờ sờ, có máu có thịt mà thôi.

Không khóc, chẳng qua là chưa tới chỗ thương tâm.

Vương Thủ Triết thở dài, tiến lên đỡ Lung Yên lão tổ, ôn nhu an ủi: "Lão tổ tông, thù đời đời Trụ Hiên lão tổ, Khung Nguyên lão tổ cùng với tổ tổ tiên của chúng ta bây giờ cuối cùng cũng được báo, hẳn là một chuyện vui vẻ. Từ nay về sau, Bình An Vương thị chúng ta có thể yên tâm phát triển, sống tốt cuộc sống của mình."

Thật ra hôm nay được báo đại thù, trong lòng Vương Thủ Triết cũng rơi xuống một tảng đá lớn.

Từ khi xuyên việt tới nay, hắn vẫn luôn chịu áp lực mà sống, thế nào cũng phải đi một bước tính ba bước. Cái gì liệu địch rộng rãi, cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu như có thể, ai mà không muốn gia tộc thái thái bình thường, mỗi ngày sống yên ổn?

Huống chi, mặc dù hắn không tận mắt nhìn thấy Trụ Hiên lão tổ, nhưng hắn đã tận mắt chứng kiến sự nghèo túng và gian nan của gia tộc, đương nhiên cũng căm hận Hoàng Phủ thị đã gây ra tất cả những chuyện này.

"Không sai." Bắc Thần lão tổ cũng đứng một bên khuyên nhủ: "Đầu sỏ đã mất, một số dư nghiệt của Hoàng Phủ thị đã không

còn đáng lo nữa. Từ nay về sau, các đại gia tộc của Trường Ninh vệ chúng ta đều không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.”

Trận chiến này kết thúc, đương nhiên Bắc Thần Lão Tổ cũng hết sức vui mừng.

Hoàng Phủ thị triệt để rơi đài, được lợi lớn nhất đương nhiên là Bình An Vương thị. Nhưng trừ điều đó ra, Trường Ninh Từ thị là được lợi nhất.

…

“Vương Thủ Triết, bên ngươi xong chưa?”

Ngay sau khi đám người Vương Thủ Triết hoàn thành nhiệm vụ của mình, xa xa truyền đến tiếng gầm gừ của Phòng Hữu An: “Tên này quá mạnh, ta và Lục Vi sư muội sắp không chịu nổi nữa rồi!”

Chiến trường của bọn họ đã sớm thoát ly bên trong Huyết Sào to lớn này, phá vỡ khung đỉnh, đi ra bên ngoài.

Đương nhiên, đám người Vương Thủ Triết cũng vội vàng thu liễm tâm tình, đồng loạt chạy tới.

Bọn họ cứ đánh, đã đánh tới bên cạnh hòn đảo nổi của căn cứ Huyết Sào. Nơi này khắp nơi đều là dấu vết gồ ghề, tình cảnh sau khi kịch chiến.

Sau đó.

Vương Thủ Triết đã nhìn thấy thảm trạng của Phòng Hữu An, khóe miệng khẽ run rẩy.

Đường đường là Hữu An sư huynh mà lại bị đánh thảm hại như vậy?

Rõ ràng lúc trước khi hắn bay ra ngoài, hình dáng tư thế oai hùng bồng bềnh của bông tuyết kia tựa hồ vẫn còn ở trước mắt, sự so sánh này cũng không khỏi quá mức thảm thiết đi?

…

Chương 104: Lung Yên! Linh thể Băng Sát!

…

Thật ra cũng không thể trách Vương Thủ Triết ngạc nhiên, thật sự là tình trạng hiện tại của Phòng Hữu An có vẻ quá thảm, trường bào soái khí kia đã trở nên rách rưới, không nói, trên người cũng xuất hiện rất nhiều vết thương loang lổ, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch.

Ngay cổ hắn còn có thể nhìn thấy từng sợi sát khí màu đen đang thuận theo kinh mạch lan tràn, lại bị huyền khí bản thân hắn áp chế trong phạm vi nhất định, đang đấu lực với nhau.

Rất hiển nhiên, trong trận chiến đấu lúc trước, hắn vô ý bị sát khí xâm nhập vào trong cơ thể, lúc này đang dùng huyền khí áp chế.

Nếu như không phải có từng đạo khí tức màu xanh lục quanh quẩn bên người hắn, trợ giúp hắn áp chế thương thế, chỉ sợ lúc này, sát khí này sẽ xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn.

“Nhìn cái gì vậy?”

Chú ý tới vẻ mặt quỷ dị của Vương Thủ Triết, Phòng Hữu An tức giận lườm hắn ta một cái.

Ai còn chưa có thời điểm chiến tổn?

Là đệ tử thân truyền của Học Cung, mấy trăm năm qua hắn đã trải qua chiến đấu không biết bao nhiêu lần, đương nhiên không có khả năng một mực xuôi gió xuôi nước, bị thương trúng độc cũng là đã từng có, ngược lại cũng không đến mức bởi vì bị người nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình mà thẹn quá hóa giận.

Nếu không phải biểu tình của Vương Thủ Triết quá mức rõ ràng, hắn cũng lười so đo.

“Khụ khụ ~ Hữu An sư huynh, ta đến giúp ngươi chữa thương.”

Vương Thủ Triết lập tức thu lại biểu cảm ho nhẹ một tiếng, thức thời bắt đầu giúp Phòng Hữu chữa thương.

Mà lúc này, Bắc Thần lão tổ, Lung Yên lão tổ cùng với lão bà Liễu Nhược Lam đã bay lên trước, bắt đầu giúp Lục Vi tiểu học tỷ đối phó với Âm Ngọc Trạch.

Dưới tác dụng của Giá Y Huyết Cổ Hoàng, giờ phút này Âm Ngọc Trạch sớm đã mất hết thần chí, hung tướng hiển lộ hết.

Hai mắt màu đỏ tươi kia, khí tức cuồng bạo, thân thể biến hình, cùng với tiếng gào thét không giống tiếng người kia, tiếng rít gào, đều làm cho hắn thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, cơ hồ nhìn không ra hình người.

Băng sát chi khí nồng đậm kèm theo mùi máu tanh vờn quanh người hắn, theo tiếng gầm gừ của hắn không ngừng cuồn cuộn, âm sát ma nhận chém ra một đạo khí gào thét xẹt qua không khí, mỗi một đạo đều có uy thế long trời lở đất, cường đại đến mức làm tim người đập nhanh.

Mặt đất xung quanh đều bị cày ra những khe rãnh thật sâu.

Bắc Thần lão tổ chưa kịp tới gần chiến trường thì vẻ mặt đã trở nên ngưng trọng.

Nhưng cho dù dưới tình huống như thế, Lục Vi tiểu học tỷ vẫn tỏ ra thành thạo như cũ.

Một gốc cây cao lớn đứng lặng ở phía sau nàng, tán cây lớn như mui hoa, lá cây xanh biếc ướt át, từng đạo khí tức màu xanh biếc từ tán cây rủ xuống, tạo ra một vòng bảo hộ to lớn, bảo hộ Lục Vi tiểu học tỷ ở bên trong.

Âm Sát ma đao chém ra lưỡi dao đụng vào vòng bảo hộ, kích động lên tầng tầng gợn sóng, nhưng thủy chung không cách nào phá vỡ phòng ngự, làm tổn thương Lục Vi tiểu học tỷ bên trong vòng bảo hộ.

Vương Thủ Triết chỉ liếc mắt một cái, khóe miệng giật giật.

Cái cây kia hắn chưa từng thấy qua, nhưng cái lá cây kia, hắn nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Đây không phải là lá cây Trường Sinh sao?

Không cần nghĩ cũng biết, cái cây này chắc chắn là cây Trường Sinh rồi.

Trước đây rất lâu hắn đã nghe nói đại danh của "Trường Sinh Thụ" linh thực đặc thù của Trường Xuân thượng nhân, chỉ là Trường Xuân thượng nhân giấu rất kỹ, hắn vẫn luôn không có cơ hội gặp được.

Nghe nói cây trường sinh thụ cao gần trăm trượng, tán cây như mây, ở trên chiến trường giống như nước suối, chỉ cần cây trường sinh không ngã, căn cứ sẽ không bị công phá.

Cây Trường Sinh trước mắt này quá nhỏ, khẳng định không thể là cây Trường Xuân thượng nhân kia, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là cây non.

Nhớ tới mấy lá cây trường sinh mình thật vất vả mới lấy được từ trong tay Trường Xuân thượng nhân, lại nhìn hoa cái ướt át đó, tâm trạng Vương Thủ Triết phức tạp, lại có thể cảm nhận được tư vị "xèo đói" đã lâu.

Hơn nữa, điều này hiển nhiên không phải là toàn bộ thủ đoạn của Lục Vi tiểu học tỷ.

Bên ngoài vòng bảo hộ của Trường Sinh thụ, dây leo tường vi tráng kiện giăng khắp nơi, giống như rừng rậm chiếm giữ tất cả không gian trong phạm vi vài trăm mét, toàn bộ mọi mặt hạn chế hành động của Âm Ngọc Trạch.

Độ cứng cỏi và lực sát thương của những hoa đằng tường vi này rõ ràng không bằng Thị Huyết Đằng Mạn, nhưng cũng không kém, rất rõ ràng là linh chủng được chăm bón chuyên môn mà thành.

Lưỡi kiếm do Âm Ngọc Trạch chém ra thường thường chỉ có thể cắt đứt năm sáu dây leo hoa, sau đó sẽ bị hoa đằng sinh trưởng cuốn lấy.

Mà tốc độ thôi sinh hoa đằng tường vi của Lục Vi tiểu học tỷ lại rất nhanh, điều này làm cho sức chiến đấu của Âm Ngọc Trạch tuy mạnh mẽ, nhưng trong tình huống mất đi thần trí, phạm vi hành động vẫn bị hạn chế trong phạm vi nhất định.

Cùng lúc đó, trên người Lục Vi tiểu học tỷ còn mặc một bộ tường vi hoa giáp do tường vi dây leo quấn quanh mà thành,

phía sau còn có một đạo hư ảnh pháp tướng cực kỳ giống nàng đang tản ra uy thế bành trướng.

Theo chiến đấu liên tục, không ngừng có cánh hoa đỏ tươi từ trên hoa giáp tróc ra, bay múa xung quanh người nàng.

Theo thủ quyết của nàng ta dẫn động, từng cánh hoa không ngừng bay về phía Âm Ngọc Trạch, nổ tung trên người hắn ta.

Hiển nhiên lực sát thương của những cánh hoa này không hề yếu, không chỉ quần áo trên người Âm Ngọc Trạch đã sớm bị nổ rách nát, ngay cả hoa tường vi ở gần đó cũng bị nổ đứt.

Nhưng rất hiển nhiên, lực công kích của những hoa đằng tường vi và cánh hoa này vẫn chưa đủ, chỉ là có thể hơi phá vỡ phòng ngự, căn bản không cách nào tạo trọng thương cho Âm Ngọc Trạch. Chỉ dựa vào lời nói của chính nàng, cho dù có đánh mấy ngày mấy đêm cũng chưa chắc phân ra thắng bại.

Cũng may, Bắc Thần lão tổ, Lung Yên lão tổ cùng với Liễu Nhược Lam gia nhập, lực sát thương đã được bù đắp, cán cân thắng lợi bắt đầu nghiêng đi.

“Hiền An sư huynh, cây non Trường Sinh thụ của Lục Vi tiểu học tỷ làm thế nào mang tới được?”

Vương Thủ Triết thấy tình hình chiến đấu ổn định, dứt khoát không lên tham gia náo nhiệt nữa, mà vừa đánh trị liệu từ xa vừa trò chuyện với Phòng Hữu An.

Trường Sinh thụ không thể so với linh thực bình thường, muốn trong thời gian ngắn thúc đẩy sinh trưởng lớn như vậy, hiển nhiên không thực tế. Cho nên Lục Vi tiểu học tỷ chắc chắn là dùng thủ đoạn gì đó mang tới.

Phòng Hữu An thật đúng là biết.

“Nghe đồn Trường Xuân thượng nhân có một kiện bảo vật, tên là “Tức Nhưỡng trạc”, trong đó có không gian nội uẩn, có thể cất giữ linh thực dùng cho chiến đấu.” Hắn phỏng đoán nói, “Ta thấy Trường Xuân thượng nhân quá nửa là đem bảo vật này truyền cho Lục Vi rồi.”

Tức Nhưỡng Trọc.

Trong lòng Vương Thủ Triết khẽ động, đây không phải là không gian linh thực sao?

Nếu hắn có một bảo vật như vậy, những linh thực như Thiết Mãng Đằng, Hỏa Long Quả các loại không tiện di động hắn đều có thể mang theo bên người sao?

Bảo vật này đối với những tu sĩ Huyền Vũ hệ mộc như bọn hắn chính là tồn tại tương đương với thần khí!

Hắn lập tức nóng mắt không thôi: "Hữu An sư huynh, Tức Nhưỡng Trọc này còn có người thứ hai sao? Ta cũng muốn."

"Ngươi nghĩ cái gì vậy?" Phòng Hữu An lườm hắn một cái: "Bảo vật này là mấy trăm năm trước được đào ra từ trong di tích Thần Vũ hoàng triều, cả Đại Càn cũng không có mấy người. Trước mắt vòng tay Tức Nhưỡng ta biết có được đều là Tử Phủ cảnh, đại lão Thần Thông cảnh. Ngươi có là người có tiền cũng sẽ không bán cho ngươi."

Vương Thủ Triết tức giận.

Xem ra trong thời gian ngắn thật sự không có biện pháp.

Hắn thở dài, nhìn về phía chiến trường, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Hư ảnh pháp tướng sau lưng Lục Vi tiểu học tỷ, uy thế có phải là quá mạnh hay không?

Hắn cũng đã được chứng kiến mấy cái Linh thể rồi, bất kể là Hữu An sư huynh, Âm Ngọc Trạch, hay là thê tử Liễu Nhược Lam của hắn, đều là Linh thể tứ trọng huyết mạch, nhưng uy thế của Pháp Tướng hư ảnh hình như cũng không cường đại như Lục Vi tiểu học tỷ biểu hiện ra.

Hắn nhịn không được hỏi Phòng Hữu An: "Hữu An sư huynh, Lục Vi tiểu học tỷ thức tỉnh mấy trọng huyết mạch rồi?"

Phòng Hữu An trả lời không chút do dự: "Không biết."

Vương Thủ Triết lại không tin: "Tốt xấu gì cũng là thân truyền của Học Cung, sư huynh dù thế nào cũng phải biết đại khái chứ?"

Phòng Hữu An nghe vậy mặt không biểu cảm nhìn Vương Thủ Triết một cái: "Ta chỉ biết là mười năm trước, khi lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ra tay, nàng đã là linh thể. Khi đó, nàng còn chỉ có Linh Đài cảnh."

Ngoan ngoãn! Linh thể Linh Đài cảnh! Khó trách biểu tình này của Hữu An sư huynh.

Vương Thủ Triết thổn thức không thôi, đồng thời yên lặng ngậm miệng lại.

Ai ~ loại tâm tình này, hắn hiểu.

Bất tri bất giác, nửa canh giờ trôi qua.

Dưới sự hợp lực của Lục Vi tiểu học tỷ, Lung Yên lão tổ, Bắc Thần lão tổ cùng với bốn người Liễu Nhược Lam, Âm Ngọc Trạch bị Giá Y Huyết Cổ Hoàng ký sinh không hề ngoài ý muốn bị giết chết.

Trong nháy mắt khi Âm Ngọc Trạch ngã xuống, thân hình của hắn cấp tốc bành trướng vặn vẹo, một đạo huyết ảnh mang theo một cột máu từ trong thân thể hắn bay tán loạn ra, hướng bên ngoài bão táp.

Phòng Hữu An sớm có chuẩn bị, lập tức cầm một cái hộp ngọc lách mình bay vút ra, đem huyết ảnh rõ ràng là Giá Y Huyết Cổ Hoàng chụp vào trong hộp ngọc.

Hộp ngọc này tương tự như Âm Ngọc Trạch chuẩn bị, đều là thiết kế chuyên môn để khống chế Giá Y Huyết Cổ, có thể để Giá Y Huyết Cổ lâm vào trong hôn mê.

Trước đó, bọn họ đã sớm nghiệm chứng qua tác dụng của hộp ngọc này.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người cho rằng sự tình đã kết thúc, sắc mặt Phòng Hữu An lại hơi thay đổi.

Huyết Cổ Giá Y Hoàng vào hộp ngọc, vậy mà không lập tức lâm vào hôn mê, mà là điên cuồng giãy dụa.

Phòng Hữu An nhất thời không phòng bị, tay không dùng sức, thật sự bị nó tránh thoát khỏi hộp ngọc.

“Cẩn thận!”

Phòng Hữu An đột nhiên biến sắc.

Sắc mặt Bắc Thần lão tổ cũng đột nhiên biến đổi.

Bởi vì huyết cổ Giá Y Huyết Cổ Hoàng từ trong hộp ngọc giãy dụa ra, giờ phút này thình lình đang chạy về phía hắn, tốc độ

nhanh đến chỉ còn lại một đạo tàn ảnh.

Khoảng cách thật sự quá gần, Bắc Thần lão tổ ngay cả chạy cũng không kịp.

Xong rồi!

Trái tim của hắn co rút lại, còn tưởng rằng mình lần này chắc chắn là tai kiếp khó thoát.

Nào có thể đoán được.

Huyết Cổ Hoàng áo cưới kia vậy mà ngay cả liếc cũng không liếc hắn một cái, trực tiếp sượt qua thân thể của hắn, nhanh như tia chớp chui vào trong cơ thể Lung Yên lão tổ phía sau hắn.

"Cái này…"

Một màn đột nhiên xuất hiện như vậy, làm cho tất cả mọi người đều mơ hồ.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng là ngàn tính vạn tính không tính đến một màn như vậy.

Bỗng dưng!

Lung Yên lão tổ thống khổ ngã xuống đất, cuộn mình thành một đoàn.

"Lão tổ tông."

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đồng loạt phóng đi, một trái một phải đỡ nàng dậy.

Mồ hôi của nàng như mưa, khiến khăn che mặt ướt đẫm. Nhưng nàng kiên cường nhẫn nại như vậy, chỉ là yên lặng chịu đựng thống khổ, ngay cả rên cũng không rên rỉ, hoàn toàn không giống bộ dáng thống khổ gào thét sau khi Âm Ngọc Trạch bị Giá Y Huyết Cổ Hoàng phụ thể.

"Đi, các ngươi đi đi!" Lung Yên lão tổ toàn thân run rẩy, hai con ngươi mơ hồ phát ra hồng quang: "Ta, khống chế, không khống chế được…"

Sắc mặt của Từ Bắc Thần, Chung Hướng Dương đều kịch biến.

Đủ loại biến hóa lúc trước của Âm Ngọc Trạch sau khi bị Giá Y Huyết Cổ Hoàng ký sinh, phảng phất như còn ở trước mắt, chẳng lẽ Vương Lung Yên cũng muốn hóa thành loại quái vật xấu xí mà không có lý trí kia sao?

"Thủ Triết…"

Ánh mắt Phòng Hữu An ngưng trọng đến cực điểm, vừa chuẩn bị nói chuyện, lại bị Vương Thủ Triết lạnh lùng cắt ngang: "Hữu An sư huynh, ngươi mang theo tất cả mọi người rời đi, ta và Nhược Lam ở đây giúp đỡ lão tổ tông. Ta sớm nói rõ một câu, bất kể kết cục thế nào, Vương Thủ Triết ta cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn lão tổ tông."

Dứt lời.

Vương Thủ Triết ôm lấy Lung Yên lão tổ, nhanh chóng tiến vào trong một cái huyết sào trống rỗng bên cạnh, Liễu Nhược Lam bước nhanh theo vào.

Những người còn lại đều ngơ ngác nhìn nhau, nhưng lại không nói nên lời, nếu Vương Lung Yên nhập ma, vậy thì phiền phức lớn rồi, không chừng Tề Vương Thủ Triết sẽ gây ra động tĩnh lớn.

"Chư vị trước đừng lo lắng." Phòng Hữu An nói: "Huyết Cổ Giá Y chủ yếu vẫn là xem ý chí cá nhân, cùng với tiềm lực huyết mạch bản thân vân vân, cũng không phải là sau khi ký sinh nhất định nhập ma. Bây giờ là phúc hay họa, còn phải xem chính Lung Yên sư muội."

Nói thì nói như vậy, nhưng bản thân Phòng Hữu An cũng không có lòng tin gì, chỉ có thể vừa trấn an cảm xúc mọi người, vừa sắp xếp mọi người tạm thời rời đi, cho Vương Thủ Triết một cơ hội yên tĩnh cứu trị.

Chỉ có Lục Vi tiểu học tỷ chớp chớp mắt nói: "Ta còn có bảo vật chống cự tâm ma, đi thử hỗ trợ."

Sau đó, nàng liền vọt vào tòa huyết sào trống không kia.

"Thủ Triết sư đệ, ta có một viên Đạo Tâm đan." Lục Vi vừa tiến vào Huyết Sào liền lấy ra một bình ngọc đưa lên: "Nó có tạp niệm gột rửa, tuân thủ đạo tâm, mặc dù không biết có tác dụng hay không."

“Đa tạ học tỷ.”

Vương Thủ Triết không chút do dự lấy ra, lấy Đạo Tâm đan cho Lung Yên lão tổ ăn vào.

Hắn ngoài miệng không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại nhớ kỹ ân tình này của Lục Vi tiểu học tỷ. Cho dù tiểu học tỷ tương lai muốn cho hắn làm một số thí nghiệm đầy xấu hổ, hắn đều cắn răng thừa nhận!

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết lệnh Liễu Nhược Lam đỡ lấy lão tổ, sau đó song chưởng dán vào lưng nàng, trường xuân huyền khí mộc hệ trong cơ thể liên tục rót vào trong cơ thể nàng.

Vương Thủ Triết tu luyện chính là công pháp thượng phẩm 《Trường Xuân Chân Quyết》, tu luyện ra đương nhiên chính là Trường Xuân Huyền Khí, chẳng qua huyền khí của hắn có tính chữa trị mạnh hơn, còn có kỳ hiệu thúc đẩy thực vật trưởng thành.

“Lão tổ tông, ngươi không cần lo lắng, huyền khí của ta có trợ giúp rất lớn đối với việc ngươi khắc chế huyết cổ.” Vương Thủ Triết ôn nhu an ủi: “Ngươi chỉ cần giữ vững nội tâm, kéo theo Trường Xuân huyền khí của ta chạy đi đại chu thiên là được.”

Ngoài miệng nói như thế, nhưng trên thực tế Vương Thủ Triết cũng không có nắm chắc quá lớn.

Trước đó hắn quả thật đã giúp Vương Tông Xương thành công vượt qua tiến hóa huyết mạch. Nhưng mà ký sinh vào trong cơ thể Tông Xương, chỉ là một con huyết cổ Giá Y bình thường.

Cấp bậc của Giá Y Huyết Cổ Hoàng cao hơn Giá Y Huyết Cổ bình thường rất nhiều, Vương Thủ Triết có thể cung cấp bao nhiêu trợ giúp cũng không dám xác định.

Nếu không phải Lung Yên lão tổ đã bị ký sinh, trong tình huống bình thường, Vương Thủ Triết tuyệt đối không muốn mạo hiểm và thử điểm này.

Lúc này.

Cũng không biết là do tác dụng của Đạo Tâm đan, hay là Lung Yên lão tổ có ý chí trải qua ma luyện năm mươi năm đối

kháng với sát độc, hoặc là cả hai đều có.

Chỉ thấy Lung Yên lão tổ mặc dù vẫn thống khổ như trước, trong đôi mắt mơ hồ có hồng quang lấp lóe, nhưng vẫn có năng lực khống chế thân thể và ý thức của mình sung túc.

Nàng chủ động ngồi xếp bằng, vận chuyển Huyền Băng Chân Quyết.

Chỉ một thoáng, nhiệt độ trong toàn bộ huyết sào bỗng nhiên giảm xuống, nổi lên lít nha lít nhít bông tuyết băng tinh, lấy nàng làm trung tâm tạo thành vòng xoáy tinh thần đấu chuyển.

Chỉ là sau khi nàng kiêm tu âm sát khí, trong những bông tuyết bông tuyết kia, mang theo một luồng âm sát khí.

Liễu Nhược Lam ở bên cạnh cũng vội vàng vận chuyển huyền khí, bịt kín cho nàng và Vương Thủ Triết một tầng nguyên thủy huyền khí vô cùng tinh thuần.

Vương Thủ Triết thấy thế lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, phán đoán từ điểm này, tình hình của Lung Yên lão tổ coi như không tệ, tốt hơn rất nhiều so với tình trạng thần chí không rõ của Tông Xương năm đó.

Thời gian từng chút trôi qua.

Sau khi Vương Thủ Triết cạn sạch huyền khí, liền đi một bên uống thuốc ngồi xuống khôi phục huyền khí. Lúc này, Lục Vi tiểu học tỷ chủ động nhận ca.

Thứ nàng tu luyện cũng là Trường Xuân chân quyết, thuần túy lấy Trường Xuân huyền khí mà nói so với Vương Thủ Triết càng thêm cường đại và tinh thuần.

Chẳng qua huyết mạch của nàng thuộc về Ất Mộc huyết mạch, có chút tương tự với "Huyết mạch dị chủng" của Vương Thủ Triết, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Thật ra người thường nói vài loại thuộc tính huyết mạch, ví dụ như "Ly Hỏa huyết mạch", "Côn Bằng Thổ", "Ất Mộc huyết mạch", "Nguyên Thủy huyết mạch", trên thực tế chính là chỉ Hỏa hệ, Thổ hệ, Mộc hệ huyết mạch.

Xưng hô như thế, chẳng qua là nghe cao hơn một chút mà thôi.

Trên thực tế, cho dù là đồng dạng Ly Hỏa huyết mạch, trong đó cũng sẽ có một ít chỗ không giống nhau. Nhưng dưới tình huống huyết mạch mọi người đều rất mỏng manh, khác biệt như vậy đều vô cùng nhỏ bé, chỉ có đạt tới đệ tứ trọng, hoặc là đệ ngũ trọng huyết mạch thức tỉnh, mới có thể từng bước thể hiện ra khác biệt.

Từ sự cường đại huyết mạch của Lục Vi tiểu học tỷ đến xem, chỉ sợ nàng cũng không phải là Ất Mộc huyết mạch đơn thuần.

Sau đó.

Vương Thủ Triết và tiểu học tỷ thay nhau xuất thủ, liên tiếp ba ngày.

Ba ngày sau.

Lung Yên lão tổ hữu kinh vô hiểm vượt qua cửa ải khó khăn của huyết mạch lột xác, trên da có thêm một tầng dơ bẩn màu đen.

Sau đó.

Vương Thủ Triết liền bị đuổi ra ngoài, tiểu học tỷ cũng được Liễu Nhược Lam mời ra ngoài.

Chỉ để lại một mình Liễu Nhược Lam chăm sóc Lung Yên lão tổ.

Huyết Sào cách đó hơn mười trượng.

Vương Thủ Triết hành lễ thật sâu với Lục Vi: “Đại ân đại đức của tiểu học tỷ, Thủ Triết ghi nhớ trong lòng. Nếu ngày khác có sai phái, Thủ Triết chắc chắn sẽ đồng ý.”

“Không cần khách khí, tiện tay mà thôi.” Lục Vi tiểu học tỷ lơ đễnh khoát tay áo, sau đó nàng dừng một chút, đánh giá Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới: “Dời đi? Vậy phải học đệ cùng làm sinh mệnh nhân tử nghiệm phối hợp được không?”

“Ách…” Cho dù với da mặt của Vương Thủ Triết cũng có chút xấu hổ không thôi.

Nhưng mà ân tình như thế, hắn lại không thể bỏ mặc, lúc này cắn răng nói: “Được, trở về hẹn tiểu học tỷ ước thời gian, ta đi Học Cung phối hợp với ngài một lần.”

Thôi thôi! Vì báo ân, Vương Thủ Triết cũng bất chấp tất cả.

Dù sao hắn hai đời cộng lại sống năm sáu mươi tuổi, còn có gì mà nhìn không ra? Không phải chỉ là nhắm mắt lại, mở mắt ra thôi sao?

"Cái này… ta cũng chỉ nói một chút mà thôi." Lục Vi tiểu học tỷ tiếc hận lắc đầu nói: "Trên thực tế, sư tôn đã nghiêm cấm ta lại đề cập đến thí nghiệm kia."

"Cái này…"

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, ngươi lại nói với ta chuyện này?

"Huyết mạch của học đệ hình như rất đặc thù, hình như không chỉ đơn giản là Ất Mộc huyết mạch bình thường." Lục Vi tiểu học tỷ hứng thú nói sang chuyện khác: "Hình như còn mạnh hơn Thánh Mộc huyết mạch của ta…"

Huyết mạch Thánh Mộc?

Thánh Thủ Triết hơi sửng sốt, căn bản không nghe qua loại huyết mạch này, nghe rất cao cấp.

"Là một loại Ất Mộc huyết mạch, chính là cấp bậc hơi cao một chút. Sau khi ta đạt tới Linh Đài cảnh, liền thể hiện ra chỗ không giống bình thường." Lục Vi tiểu học tỷ giải thích: "Thật ra ta cũng không hiểu lắm, dù sao sư tôn nói là Thánh Mộc huyết mạch, đó chính là. Ta cũng không có cha mẹ, là sư tôn nhặt về từ ven đường."

Cái này… quả nhiên là linh thể lúc ở Linh Đài cảnh, cũng giống như vợ Liễu Nhược Lam của hắn.

Vương Thủ Triết mặt hơi đen, trước đó cũng có nghe Trường Xuân thượng nhân nói qua, Lục Vi tiểu học tỷ nhặt về dã ngoại. Lúc trước còn có chút lơ đễnh, nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Nhặt có thể là nhặt về, nhưng nhặt tùy tiện ở ngoài dã ngoại… Loại khả năng này chỉ sợ vô tận gần như bằng không.

Thôi.

Mặc dù có chút tò mò, nhưng việc này không liên quan đến hắn.

Vương Thủ Triết nói: “Huyết mạch của ta hiển nhiên cũng khác với huyết mạch Ất Mộc bình thường. Nhưng rốt cuộc là huyết mạch gì, cho tới bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ.”

Sau khi cùng Lục Vi tiểu học tỷ tán gẫu nửa ngày.

Liễu Nhược Lam cùng Lung Yên lão tổ song song từ trong Huyết Sào đi ra, lúc này Lung Yên lão tổ mặc dù có chút suy yếu, nhưng mà đôi mắt lại sáng ngời thấu triệt, phảng phất như bảo châu, trong lúc mơ hồ có thể thấy được Băng Sát Khí đang lưu chuyển, chung quanh thân thể, cũng thỉnh thoảng xuất hiện một vòng xoáy Băng Sát cỡ nhỏ.

Đây là nguyên nhân nàng mới tấn thăng linh thể, tạm thời còn chưa quen.

Chỉ cần qua chút thời gian, nàng liền có thể triệt để chưởng khống linh thể, dù sao lúc trước Liễu Nhược Lam tấn thăng Nguyên Thủy Linh Thể, cũng từng có tình huống tương tự.

Vô cùng rõ ràng, Lung Yên lão tổ là tấn chức linh thể, hơn nữa còn là kết hợp huyền băng và âm sát hiếm thấy - linh thể Băng Sát.

“Chúc mừng lão tổ.” Vương Thủ Triết vui mừng nhướng mày, tiến lên hành lễ nói: “Lão tổ đã thăng cấp linh thể ở Linh Đài cảnh, có thể nói là đại thiên kiêu rồi!”

Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm khái không thôi.

Thật không hổ là Huyết Cổ Hoàng giá y, ngay cả loại bảo vật thiên kiêu Thiên Nhân cảnh như Âm Ngọc Trạch cũng muốn cướp đoạt, vậy mà đem huyết mạch lão tổ tông, từ đệ tam trọng trực tiếp tăng vọt đến đệ tứ trọng sơ, trực tiếp từ thiên kiêu bước vào cấp độ đại thiên kiêu.

Loại công hiệu nghịch thiên này, xa xa không phải sơ cấp huyết mạch huyết thống có thể so sánh.

Đương nhiên, cũng là bởi vì bản thân lão tổ tông huyết mạch phù hợp, lại cộng thêm nàng là Linh Đài cảnh mới tam trọng huyết mạch. Nếu như lúc Thiên Nhân cảnh bản thân là thiên kiêu tứ trọng linh thể, tuyệt đối không tăng lên được một đại tầng thứ.

“Việc này phải đa tạ Lục Vi sư muội.” Lung Yên lão tổ cảm kích nói: “Còn lãng phí một viên Đạo Tâm Đan của sư muội.”

“Không cần cảm ơn ta, sự giúp đỡ của Đạo Tâm Đan và ta đều là nhỏ bé.” Lục Vi xua tay nói: “Công lao chủ yếu hẳn là công hiệu huyết mạch đặc thù của Thủ Triết học đệ, cùng với Lung Yên học tỷ, lực ý chí của bản thân ngươi đủ mạnh, cùng với độ phù hợp của huyết mạch bản thân.”

“Bất kể như thế nào, Đạo Tâm Đan của sư muội, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho ngươi.” Lung Yên lão tổ nói: “Đạo Tâm Đan của sư muội, hẳn là phần thưởng của các thiên kiêu Linh Đài Cảnh đại tái của các quận học cung? Sau chuyện này, ta sẽ thỉnh cầu sư tôn đi tham gia Linh Đài Thiên Kiêu thịnh hội mười năm một lần.”

“Không cần không cần, tác dụng chủ yếu của Đạo Tâm đan là trợ giúp tu sĩ tẩy rửa tạp niệm trước khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, khiến ý niệm thông suốt, đề cao tỷ lệ thăng cấp.” Lục Vi tiểu học tỷ nói, “Sư tôn nói ta là linh thể, lúc đột phá Thiên Nhân cảnh không cần Đạo Tâm đan, Thăng Tiên đan phụ trợ đột phá đan dược. Dù sao thứ này cũng tiết kiệm được. Hơn nữa, Thủ Triết sư đệ đã đáp ứng trả nhân tình này.”

Nàng vừa nói xong.

Ánh mắt của Lung Yên lão tổ và Liễu Nhược Lam đều nhìn chăm chú lên người Vương Thủ Triết, rối rít nghi ngờ không thôi, ngươi còn nể tình Lục Vi? Ngươi chuẩn bị dựa vào cái gì mà trả?

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết đỏ mặt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tiểu học tỷ, nếu là linh thể Linh Đài cảnh, tấn thăng Thiên Nhân cảnh cũng không cần thăng tiên đan nữa? Ta cho rằng đó là nhu yếu phẩm mà tu sĩ đột phá.”

“Sư tôn nói không cần lắm, dù sao loại “Thăng tiên đơn” này được gọi là “Trung cấp đột phá phụ trợ đơn”, chú ý một trong những từ mấu chốt, “phụ trợ”. Lục Vi nghiêm túc đáp, “Thiên Nhân cảnh trước là linh thể, có thể không cần phụ trợ.”

Tình cảm tốt, tương lai trong nhà lập tức tiết kiệm hai viên Thăng Tiên Đan, cùng với một đống lớn đan dược phụ trợ

khác.

Vì tránh cho tiểu học tỷ nói đến chủ đề xấu hổ như sinh mệnh, Vương Thủ Triết lập tức đi tìm đám Phòng Hữu An, cưỡng ép kết thúc chủ đề.

Mấy người Phòng Hữu An cũng không nhàn rỗi, thừa dịp mấy ngày này, bọn họ đã cẩn thận thăm dò toàn bộ phù đảo một lần, cùng với các loại chiến lợi phẩm đều sửa sang lại một phen.

Phòng Hữu An lấy ra một danh sách chiến lợi phẩm, khuôn mặt cũng hơi có chút kích động: “Chư vị, lần này tuy có chút khó khăn trắc trở cùng hung hiểm, nhưng thứ nhất là Lung Yên sư muội nhân họa đắc phúc, thứ hai, chiến lợi phẩm lần này cực kỳ phong phú.”

Lời này vừa nói ra.

Hai vị lão tổ Từ Bắc Thần và Chung Hướng Dương lập tức phấn chấn không thôi, bọn họ đã đoán được sắp phát tài rồi, điều này cực kỳ có lợi cho sự phát triển trong tương lai của gia tộc.

Chỉ có Tiêu Nguyên Võ Lão Tổ, vẻ mặt xấu hổ.

Tổ của hắn cũng không phải là đội ngũ này, phân phối chiến lợi phẩm tự nhiên không có phần của hắn. Huống hồ, nếu không phải hắn kịp thời dừng ngựa trên vách núi, chỉ sợ lúc này đã biến thành một bộ phận của chiến lợi phẩm rồi.

…

Chương 105: Khí Linh kia ta muốn!

…

Vương Thủ Triết biết rõ, việc sửa sang chiến lợi phẩm và phân phối chiến lợi phẩm có quan hệ trọng đại.

Trên thế giới này có rất nhiều thế gia vốn có quan hệ không tệ, chính là bởi vì quan hệ lợi ích không có xử lý tốt, kết quả dẫn đến quan hệ cuối cùng sụp đổ.

Lần này, thống kê chiến lợi phẩm chủ yếu do hai vị lão tổ Chung Hướng Dương và Từ Bắc Thần chủ trì thu nạp, cuối cùng do Phòng Hữu An liệt kê ra danh sách. Mỗi một hạng mục trong đó đều được liệt kê rõ ràng.

"Đầu tiên, trữ vật giới chỉ thượng phẩm của Âm Ngọc Trạch, cùng với pháp bảo âm sát ma nhận." Tâm tình Phòng Hữu An cũng có chút bay bổng, đây chính là một thiên kiêu a.

Phàm là thiên kiêu, đều là đối tượng bồi dưỡng mà các thế lực vô cùng coi trọng, thông thường đều sẽ không bị phái đi làm nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm dẫn đến mất mạng. Thậm chí, khi chấp hành một ít nhiệm vụ rèn luyện nguy hiểm, còn có các trưởng bối của sư phụ âm thầm thủ hộ.

Đương nhiên cũng không phải là nói sẽ không có thiên kiêu ngã xuống, chỉ là xác suất ít hơn.

Âm Ngọc Trạch thân là thiên kiêu, vẫn lạc ở đây cũng là bởi vì hắn tự tin quá độ, muốn độc chiếm chỗ tốt của căn cứ Huyết Sào này. Hễ là hắn cẩn thận một chút, mời nhiều một đến hai vị đồng bọn ngang cấp kết quả chắc không đến nỗi như vậy.

"Trong nhẫn trữ vật, có "Tần Kim" mười vạn, "Cực Âm Huyền Sát Quyết" Linh Đài thiên, bản thác ấn Thiên Nhân thiên." Vừa nói đến Cực Âm Huyền Sát quyết, Phòng Hữu An liền xùy cười nói, "Âm Ngọc Trạch thật là to gan lớn mật, ngay cả huyền công của tông môn cũng dám thác ấn, còn dám mang theo bên người. Tất nhiên có ý định âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình."

Bí quyết tông môn từ trước đến nay luôn là đối tượng trọng điểm phòng bị. Âm Ngọc Trạch làm ra chuyện như thế, một

khi bị tông môn âm Sát tông biết được, nhất định sẽ gặp cực hình.

Vương Thủ Triết vừa nghe lời ấy, ánh mắt sáng lên nói: “Hiền An sư huynh, nếu ta tu luyện Cực Âm Huyền Sát quyết này, sẽ có hậu quả gì?”

“Ngươi cũng không phải…” Phòng Hữu An nói được một nửa, liền im bặt dừng lại, nhìn Vương Lung Yên rồi ho khan nói, “Cực Âm Huyền Sát quyết này, chính là một trong những công pháp thượng phẩm của Âm Sát tông, nếu không phải âm Sát huyết mạch bình thường đều cần từ nhỏ tu luyện, cũng dần dần cải biến cường hóa huyết mạch âm sát. Ngoài ra, còn cần có hoàn cảnh tu luyện, cùng với chỉ đạo của sư môn, nếu không cực kỳ dễ dàng xảy ra vấn đề.”

“Thật ra, trong thánh địa Học Cung cũng có Thác Bản của Cực Âm Huyền Sát quyết. Nhưng Học Cung cũng chỉ là tham khảo, không có tác dụng quá lớn. Nhưng tùy tiện tu luyện, chỉ sợ sẽ đưa tới đối địch của âm Sát tông.”

Phòng Hữu An vừa nói ra lời này.

Vốn có chút động tâm, Từ Bắc Thần và Chung Hướng Dương lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, bọn họ không thể trêu chọc được loại quái vật khổng lồ như âm Sát tông kia.

“Không sao, ta cũng chỉ là dùng để tham khảo mà thôi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Dù sao ta cũng rất có ác cảm với Âm Sát tông, nói không chừng ngày nào đó lại sẽ đối địch với nhau, học nhiều thủ đoạn của người ta một chút cũng dễ đề phòng.”

“Tham khảo một chút cũng không có gì.” Phòng Hữu An gật đầu nói: “Dù sao Đại Càn cùng Đại Tần chúng ta, vốn là quốc gia đối địch, mà ngươi cũng là nửa thân truyền của Học Cung. Chỉ cần tư mật một chút, đừng khiến cho mọi người đều biết là được. Có thể những lão đại của âm Sát Tông kia cũng không dám tùy ý bước vào nội địa của âm Sát Tông gây chuyện. Dù sao bên phía Âm Sát Tông cũng có người nghiên cứu bí điển của Tử Phủ Học Cung chúng ta. Đương nhiên, ngươi phải biết rằng Thác Bản này có lẽ không được đầy đủ, chỉ có thể chọn một số bộ phận hữu dụng để tiêu hóa.”

Thật ra Phòng Hữu An rất rõ ràng, đây không phải là Vương Thủ Triết cần, mà là Lung Yên sư muội hắn cần. Nhưng mà Lung Yên sư muội chủ tu chính là 《Huyền Băng Chân Quyết》, kiêm tu âm sát mà nói, cũng không cần tu luyện Cực Âm Huyền Sát Quyết từ đầu tới đuôi, chỉ cần tham khảo hấp thu tinh hoa của nó là được.

Đổi lại những người khác có nhu cầu này, Phòng Hữu An hơn phân nửa sẽ không đáp ứng. Bất quá Lung Yên sư muội nói cũng không có vấn đề, ngay cả sư tôn Băng Lan thượng nhân cũng đã đồng ý với nàng, có thể kiêm tu một phen âm sát.

Sau đó, Phòng Hữu An lại giơ lên bảo vật trong nhẫn trữ vật Âm Ngọc Trạch một phen, đều là một ít thiên tài địa bảo hiếm thấy mà quý hiếm, tổng cộng có giá trị mấy chục vạn càn kim.

Bởi vậy những thứ trên người Âm Ngọc Trạch cộng lại liền có hơn trăm vạn càn kim. Còn có tàng thi quan chứa Âm Sát Huyền Thi cùng thi thể Huyền Thi bất kể.

“Thật không hổ là đệ tử thân truyền.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái nói: “Quả nhiên là hào phú!”

Sau đó ánh mắt của hắn ta bắt đầu liếc qua trên người Phòng Hữu An.

Phòng Hữu An bị gã nhìn tới mức dựng tóc gáy, khô khốc nuốt nước miếng nói: “Em Vi Đạo học Thủ chớ có đánh giá như thế, em muốn nghèo hơn Âm Ngọc Trạch”

” Hữu An sư huynh quá khiêm tốn.” Vương Thủ Triết cười nói: “Chớ có giấu tài như thế, ta cũng sẽ không cướp của ngươi.”

Phòng Hữu An bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu tử này thật sự sẽ không cướp của hắn, nhưng nếu bàn về độ giàu có, ai còn có thể so sánh với Bình An Vương thị của ngươi? Cho dù là một ít thế gia Lục phẩm, thu nhập cũng không nhất định so được với Vương thị của ngươi nhỉ?

Sau đó, Phòng Hữu An lại bắt đầu giới thiệu bảo vật khác. Bốn kiện hạ phẩm linh khí, trung phẩm linh khí hai kiện, trung phẩm trữ vật giới chỉ hai kiện, cùng với các loại tài nguyên trong nhẫn trữ vật, một đợt này cộng lại là mấy chục vạn.

Ngoài ra, giá trị cực cao không ai qua được bảy con Giá Y Huyết Cổ và hai con Giá Y Huyết Cổ Vương. Những thứ này dùng tốt, có thể sẽ mang đến hy vọng quật khởi cho gia tộc.

Bất kể là Từ Bắc Thần hay là Chung Hướng Dương, hô hấp đều có chút dồn dập.

"Đương nhiên, trừ những thứ đó ra, thứ đáng giá nhất là một tòa phù đảo." Phòng Hữu An trịnh trọng nói, "Chiếc phù đảo này lấy hai linh mạch thượng phẩm Huyền Băng Âm Sát làm căn cơ, nếu như dọn dẹp sạch sẽ, có thể trồng hai loại linh thực cao giai có hai thuộc tính. Vừa rồi Lục Vi sư muội đã tính toán một chút, chỉ cần đầu nhập nhân lực vật lực để khai phá và trồng trọt, tương lai ít nhất có mấy chục vạn một năm, kinh doanh lâu dài, thậm chí có khả năng càng nhiều…"

Giá trị sản lượng mấy chục vạn một năm? Thậm chí nhiều hơn?

Khuôn mặt của Từ Bắc Thần và Chung Hướng Dương lập tức trở nên có chút đỏ bừng. Cho dù là Thiên Nhân thế gia, số lượng như thế cũng khó có thể tự kiềm chế.

"Có điều, bởi vì những Huyết Sào trên đảo và một số tư liệu kỹ thuật của căn cứ Huyết Sào." Phòng Hữu An nghiêm túc nói: "Những thứ này đều thuộc về Học Cung, dù sao Học Cung cũng sẽ không cho phép những kỹ thuật này lộ ra bên ngoài."

"Không sao không sao." Từ Bắc Thần Chung Hướng Dương vội vàng nói: "Những kỹ thuật tà ác mà Học Cung thu về cũng có thể, chúng ta sẽ không nhúng chàm."

"Nếu như thế, Học Cung chúng ta nguyện ý chia càng nhiều cổ phần của phù đảo cho chư vị." Phòng Hữu An hài lòng gật đầu nói, mọi người vẫn rất hiểu đại thể nha.

"Đợi đã!" Vương Thủ Triết nói: "Còn có khí linh biết nói chuyện kia đâu?"

"Khí linh?" Phòng Hữu An hơi nhíu mày nói: "Khí linh từ trước đến nay luôn là Học Cung thu về."

"Khí Linh kia ta muốn." Vương Thủ Triết nói.

“?” Phòng Hữu An vẻ mặt khó hiểu: “Ngươi muốn Khí Linh làm cái gì? Nàng là Khí Linh nguyên bộ căn cứ Huyết Sào, trong đó có không ít tư liệu kỹ thuật Huyết Sào, cũng không thể cho ngươi.”

“Tư liệu kỹ thuật có thể dời đi.” Vương Thủ Triết ha ha nói: “Cho ta một chỗ trống, giữ lại khí linh trí năng là được.”

Theo Vương Thủ Triết thấy, loại khí linh này có chút giống trí tuệ nhân tạo. Hắn không cần suy nghĩ gì, chỉ cần nhìn xem nàng có thể gia tăng hệ thống hay không…

Dù sao thì hắn vẫn luôn lấy một quyển sổ nhỏ để mô phỏng hệ thống, quá mức mất mặt.

…

Chương 106: Ly Từ! Sư tôn dẫn ngươi đi kiến thức việc đời.

…

Vương Thủ Triết cũng không có ý định muốn đi đánh kỹ thuật của căn cứ Huyết Sào, dù sao Giá Y Huyết Cổ là thứ tốt, nếu như phải dựa vào hắn đi nuôi trồng tế luyện, quá trình quá mức hung tàn và máu tanh.

Lấy phương châm xử sự của Học Cung, là quả quyết sẽ không cho phép Vương Thủ Triết nhúng tay vào kỹ thuật phối trí huyết cổ Giá Y. Bởi vậy, khí linh trống mới tốt, có nhiều không gian thao tác hơn.

Quả nhiên là vậy.

Phòng Hữu An suy nghĩ một chút nói: “Khuyết Khí Linh, có lẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà, vật này phải đặt trong danh sách chiến lợi phẩm, mọi người cùng nhau dựa vào cống hiến cạnh tranh, vật này định giá ba mươi vạn càn kim đi.”

“Trừ tư liệu thu hoạch của Học Cung, các loại thi thể và tàng thi quan, những chiến lợi phẩm còn lại được định giá là ba trăm sáu mươi hai vạn, khai phá sản nghiệp ở Phù đảo tổng cộng có mười cỗ, mỗi cỗ giá mua là ba mươi vạn càn kim, Tử Phủ Học Cung ưu tiên mua năm cỗ, năm cỗ còn lại trả giá một trăm năm mươi vạn gia nhập vào trong hồ chiến lợi phẩm.”

“Dựa theo phương án phân chia chiến lợi phẩm đã ước định trước đó, cùng với tác dụng cống hiến của các vị trong nhiệm vụ hợp tác lần này. Vương Thủ Triết toàn bộ hành trình bày bố chủ đạo 50 điểm, chiến đấu đạt 20 điểm, Vương Lung Yên được 20 điểm, Liễu Nhược Lam được 20 điểm.”

“Từ Bắc Thần được 20 điểm, Chung Hướng Dương được 20 điểm cộng 10 điểm gia tộc tham dự điểm.”

“Ta và Lục Vi, bởi vì sau khi lấy được tư liệu của căn cứ Huyết Sào, có thể quay về Học Cung nhận lấy không ít phần thưởng học phần, cho nên không tham dự phân chia chiến lợi phẩm. Tổng tích phân là 160 điểm, mỗi tích phân giá ba vạn hai ngàn càn kim, chư vị có ý kiến gì không?”

Một chút điểm tích phân chính là hơn ba vạn càn kim.

Từ Bắc Thần và Chung Hướng Dương đều cười rất vui vẻ, đều tỏ vẻ không có ý kiến.

Đặc biệt là Từ Bắc Thần, mấy năm gần đây Trường Ninh Từ thị quá nghèo, 20 điểm tích phân, nếu đổi toàn bộ thành càn kim, phải đến 6045 vạn!

Quả nhiên, làm việc cùng với Vương Thủ Triết chính là sảng khoái, không có nguy hiểm gì, nhưng lợi nhuận lại cực cao.

"Nếu tất cả mọi người không có ý kiến, quyền khai phá phù đảo mỗi cổ 30 vạn (Hằng Định), chiến lợi phẩm được định giá là nhẫn trữ vật thượng phẩm 25 vạn, hai nhẫn trữ vật trung phẩm cộng thêm 18 vạn, hai kiện linh khí trung phẩm 16 vạn, 5 kiện hạ phẩm linh khí 1 vạn, bản Lãnh Âm Huyền Sát quyết là 10 vạn, Khí Linh 30 vạn, bảy con Huyết Cổ Giá Y, hai con Huyết Cổ Vương áo cưới mỗi con 30 vạn, pháp bảo trung phẩm Âm Sát Ma Nhận 50 vạn, cùng với các loại thiên tài địa bảo giá trị khoảng năm mươi vạn, Càn Kim Tần Kim cộng lại là 19 vạn."

Đầy đủ chiến lợi phẩm đều là danh sách trao đổi chiến lợi phẩm, nghe được nhiệt huyết sôi trào.

Vương Thủ Triết nhìn về phía hai vị Thiên Nhân lão tổ, khách khí chắp tay nói: "Hai vị lão tổ lần này vất vả rồi, mời hai vị lão tổ chọn chiến lợi phẩm đi."

"Đa tạ Thủ Triết nhường." Từ Bắc Thần hoàn lễ, hắn tính toán một chút rồi nói: "Ta đổi một cổ quyền di động trên đảo có giá trị ba mươi vạn, còn lại ta lấy ba mươi bốn vạn tiền mặt. Nếu như tiền mặt không đủ, ta có thể đổi thiên tài địa bảo tương ứng để bán."

Từ Bắc Thần ngược lại cũng muốn lấy hai phần quyền lực, nhưng hắn lại vô cùng rõ ràng, tổng cộng còn lại năm phần, hắn cầm hai phần lời nói không khỏi quá tham lam.

Về phần không cầm những linh khí kia, Từ Bắc Thần cũng muốn tích lũy một chút tiền mặt, sau đó nghĩ biện pháp mua một món pháp bảo tiện tay. Hiện giờ dù gì hắn cũng là Thiên Nhân lão tổ, nếu không có pháp bảo thì sức chiến đấu kém một bậc, cũng dễ dàng bị người khi dễ.

Về phần Giá Y Huyết Cổ các loại, thoạt nhìn rất đẹp, một cái chỉ cần khoảng mười vạn càn kim, hiệu quả cuối cùng lại so với Tẩy Tủy Đan còn mạnh hơn một mảng lớn. Nhưng nhược điểm cũng thập phần rõ ràng, một khi tộc nhân nào đó sử dụng, liền có khả năng biến thành quái vật.

Tuy nói người có thiên phú càng mạnh sử dụng, càng không dễ dàng nhập ma. Nhưng một khi nhập ma, tổn thất sẽ quá lớn. Về phần nói học Hoàng Phủ thị, cầm đi bồi dưỡng bàng hệ hoặc gia tướng, nhập ma sẽ xử lý đổi một người khác…

Đừng nói không thể làm ra chuyện xấu xa như vậy, cho dù hung hăng làm, một khi bại lộ thì phiền toái.

Ngoài ra, Bách Đảo Chung Hướng Dương đối với kết quả cũng thập phần hài lòng, chiến lợi phẩm giá trị chín mươi sáu vạn càn kim, đối với sự trợ giúp của gia tộc sẽ vô cùng lớn. Hơn nữa hắn từ đầu tới đuôi, cũng chỉ là đánh xì dầu, uống trà luận đạo với người khác mà thôi.

“Ta cũng lấy cổ phần của đảo Băng Sát, sáu mươi sáu vạn còn lại, hy vọng có thể lấy được âm Sát Ma Nhận, mười sáu vạn thiên tài địa bảo tương ứng còn lại thì tốt rồi.” Chung Hướng Dương cũng thương lượng không thấp, không dám tranh giành cổ phần đảo nổi có lợi ích nhiều hơn. Nhưng âm Sát Ma Nhận báo giá chỉ vẻn vẹn năm mươi vạn càn kim, giá hiển nhiên hơi thấp một chút.

Lấy chủ nghiệp chợ đen Chung Hướng Dương cực kỳ mẫn cảm với giá cả linh khí pháp bảo, tuy nói Chung thị rất ít có pháp bảo qua tay, nhưng cũng có con đường xử lý thuộc về mình.

Chẳng qua xử lý pháp bảo ma đạo tương đối phiền phức, nếu như vận hành thoả đáng, tốn thêm mấy năm đại khái cũng có thể kiếm được thêm mười vạn tám vạn.

Đương nhiên, tiền còn lại nếu là đổi hai thanh trung phẩm linh khí, dựa vào con đường của Chung thị cũng có thể kiếm được mấy vạn. Nhưng làm người không thể như thế, mọi thứ đều phải tốt.

Cuối cùng, đến phiên Vương Thủ Triết rồi, hắn đương nhiên là liền mạch lưu loát lấy tất cả chiến lợi phẩm còn lại ra: “Nếu

như thế, Vương thị ta được một chiếc nhẫn trữ vật thượng phẩm, hai chiếc nhẫn trữ vật trung phẩm, một chiếc nhẫn trữ vật hạ phẩm, hai món linh khí trung phẩm, năm món linh khí hạ phẩm, thác bản, khí linh của Cực Âm Huyền Sát quyết cùng với thiên tài địa bảo còn lại, bảy con huyết cổ Giá Y, hai con Huyết Cổ Vương Giá Y."

Vương thị là một trăm mười điểm tích lũy, phân chia chiến lợi phẩm đương nhiên là chiếm phần lớn.

Nhưng có một lời nói, đừng nhìn Vương thị lấy nhiều, trên thực tế hai vị lão tổ Từ Bắc Thần Chung Hướng Dương đều rất phục. Thứ nhất là Vương Thủ Triết đã trù tính rất nhiều năm, trung gian tốn hao vô số tâm lực cùng với tài nguyên đi bố cục.

Tiếp theo, sức chiến đấu của ba người Vương thị khá đáng sợ, mỗi một người đều gần như tương đương với tu sĩ Thiên Nhân cảnh yếu nhất. Hơn nữa trận chiến này đều xuất lực rất nhiều.

Quan trọng nhất là, vì tính cách liệu địch của Vương Thủ Triết rộng rãi, làm cho toàn bộ quá trình vô cùng trơn nhẵn, cho dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn cuối cùng đều được giải quyết. Vì vậy, cho dù thế nào thì lần này đều là Vương thị chiếm phần lớn.

Còn hai vị thân truyền của Phòng Hữu An và Lục Vi, lần này kiếm được bộn tiền, lập được công lao rất lớn cho Học Cung.

"Ngoài ra, Vương thị ta nhận mua ba hòn đảo cổ phần khai phát cổ phần." Vương Thủ Triết thoáng tính toán: "Chỉ là gần đây Vương thị ta tài chính khan hiếm, cần phải chờ ta trở về chống đỡ một số tộc sản trù bị tài chính."

Thật ra Vương Thủ Triết cũng có thể bán đi một phần chiến lợi phẩm, nhưng những chiến lợi phẩm này không dễ có được, vừa hay có thể mở rộng Tàng Bảo Các của gia tộc, làm nội tình gia tộc.

Dù sao tương lai Linh Đài cảnh của gia tộc càng ngày càng nhiều, nội tình gia tộc vẫn quá yếu. Ngoài ra, không có ở trong nhẫn trữ vật trên người Hoa Diệp lão tổ và những người khác, tuôn ra công pháp tu luyện gì đó, cũng làm cho Vương Thủ Triết có chút tiếc nuối.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, những người Hoàng Phủ thị kia đi ra đánh phó bản, ai sẽ mang theo công pháp truyền thừa gia tộc trong nhẫn trữ vật? Xem ra, tiếp theo còn phải nghĩ biện pháp lấy công pháp gia tộc của Hoàng Phủ thị tới tay.

Vương thị thiếu các loại trang bị vũ khí, cũng càng thiếu các loại công pháp tu luyện.

"Thủ Triết cùng với chư vị, phí khai phá trên đảo tạm thời không vội, sau khi các ngươi nhận mua chậm rãi giao nộp là được." Phòng Hữu An đi ra giải quyết vấn đề khó khăn, "Khai phá giai đoạn đầu vốn không cần quá nhiều tiền, do Học Cung ra mặt dẫn đầu."

"Nếu đã như thế, vậy thì đa tạ Hữu An sư huynh." Vương Thủ Triết chắp tay nói.

Lần này Phòng Hữu An và Lục Vi thu hoạch vô cùng lớn, Học Cung cũng chiếm năm phần phù đảo. Nhưng Vương Thủ Triết cũng không có lời oán hận gì, dù sao nếu không có Học Cung ra mặt, việc khai phá phù đảo kia sẽ là một vấn đề rất lớn.

Ngoài ra, nếu Vô Phòng Hữu An và Lục Vi tiểu học tỷ hai người thân truyền tham gia, chỉ dựa vào Vương thị làm sao có thể hoạt động được? Lần này báo thù lớn, giải quyết triệt để kẻ địch là Hoàng Phủ thị, Vương thị đã đạt được lợi ích lớn nhất.

Sau một phen phân phối, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chỉ có trong lòng Tiêu Nguyên Vũ rất khó chịu, sau khi đứng sai đội ngũ, kết quả lại thê thảm như vậy.

"Nguyên Võ lão tổ." Vương Thủ Triết chắp tay nói với ông ta: "Lần này tuy An Viễn Tiêu thị không được lợi, nhưng nếu Nguyên Võ lão tổ không chê thì có cơ hội cùng chúng ta hợp tác một số hạng mục."

Tiêu Nguyên Võ tinh thần phấn chấn, vội vàng hoàn lễ nói: "Đa tạ Thủ Triết tiểu hữu, chờ xong chuyện nơi đây, ta cùng tộc trưởng bình an đi bái phỏng tiểu hữu."

Vương Thủ Triết này đúng là một nhân vật truyền kỳ, tuổi còn trẻ đã có thể hợp tung liên hoành, đoàn kết các lộ lão tổ lại, hắn ta là một kỳ tài buôn bán, trong khoảng thời gian ngắn đã

khiến Bình An Vương thị trở thành một thế lực lớn không thể khinh thường.

Hiện giờ nhân vật như vậy có ý kết giao với hắn, Tiêu Nguyên Vũ há có lễ không đáp ứng? Hắn đã cảm thấy, thế quật khởi của Vương thị ở Lũng Tả nam bộ đã không thể ngăn cản, tương lai nhất định sẽ trở thành gia tộc cấp bá chủ một phương.

Sau khi chuyện nơi đây kết thúc, mọi người đều trở về.

…

Cùng lúc đó.

Huyền Lộc Sơn, Thiều Dương Phong.

Trên sườn núi, trong một tòa biệt viện tinh xảo, thanh niên tuấn tú mặc áo bào rộng tay áo màu trắng rộng thùng thình đang khoanh tay khom người, cung cung kính hướng trước mặt ăn uống, một già một trẻ hành lễ tạ lỗi.

“Vân Dương thượng nhân, Ly Từ sư muội, không phải tiểu chất không muốn tiếp tục tiếp đãi hai vị, thật sự là sư tôn lão nhân gia người đã quyết ý bế quan, Huyền Lộc Sơn ta cũng phải phong sơn năm thứ năm, không dám chậm trễ hai vị vân du.”

Một già một trẻ ngồi trước mặt ông ta, một lão mặc đạo bào màu xanh, khuôn mặt quắc thước, nhìn qua có vẻ đạo cốt tiên phong, rõ ràng là phó viện trưởng của Tử Phủ Học Cung - Vân Dương thượng nhân.

Về phần người còn lại, đương nhiên chính là đồ đệ yêu của hắn, Vương Ly Từ.

Lúc này, trước mặt Vương Ly Từ đang bày biện mấy món ăn, đều là món ngon mỹ vị chế tác từ thịt hung thú tam, tứ giai. Đặt ở tửu lâu dưới chân núi bán, tùy tiện một đĩa đều được hai trăm càn kim.

Mà chân chim của Thanh Tước có Tứ giai Linh Cầm Ban Văn, một tay hầm thịt Giao Xỉ Ngư của hung thú Tứ giai mà hầm thành canh, đang vùi đầu ăn đến quên cả trời đất.

Mấy năm trôi qua, so với lúc vừa mới vào Học Cung, bây giờ vóc dáng của nàng đã bất tri bất giác tăng lên không ít, tuy

rằng thân hình không tính là "Khôi ngô", nhưng cũng không liên quan đến hạt giống, mà là một loại cảm giác tràn đầy lực lượng.

Khí tức trên người nàng cũng mạnh hơn trước không chỉ một bậc, nghiễm nhiên đã có dáng vẻ Linh Đài cảnh tầng hai tầng ba, vô hạn tiếp cận Linh Đài cảnh trung kỳ.

Tốc độ tu luyện này còn nhanh hơn Vương Thủ Triết không ít, có thể thấy mấy năm nay chắc chắn nàng ăn không ít đồ ngon.

Ở đối diện nàng, Vân Dương thượng nhân đang bưng một mâm thức ăn tự uống một mình.

Một già một trẻ này an nhiên mà ngồi, tư thái giống hệt nhau, vô cùng thanh thản, nghiễm nhiên là tư thế của chủ nhân nơi này.

Nghe được thanh niên áo trắng kia nói, Vân Dương thượng nhân không thèm để ý khoát tay áo: "Không có việc gì! Ngươi nói cho Huyền Lộc, để cho hắn tự bế quan là được. Lão phu hiện giờ cũng không có chuyện gì khác, chỉ cần trên núi cung cấp một ngày ba bữa, ba năm nữa cũng không phải là vấn đề."

Ba năm năm năm?

Thanh niên tuấn tú áo trắng khóe miệng giật một cái, nụ cười trên mặt cố ra vẻ tươi cười rốt cục cũng không duy trì được nữa.

Một lát sau.

Dưới chân Huyền Lộc sơn.

"Ông"

Đại trận hộ sơn cực lớn chậm rãi dâng lên ở trước mặt hai thầy trò.

Từng sợi sương mù nhè nhẹ từ giữa dãy núi tràn ra, dần dần, cả tòa Huyền Lộc sơn biến mất trong sương mù, từ ngoài trận nhìn không thấy bất kỳ bóng dáng ngọn núi nào.

Vân Dương thượng nhân và Vương Ly Từ cùng đứng trước trận pháp, một lúc lâu không nói gì.

Gió lạnh đìu hiu, lá khô phiêu linh, làm nổi bật lên bóng lưng tịch liêu khó tả của hai người.

Một lúc lâu sau, Vân Dương thượng nhân bỗng nhiên ho khan một tiếng, dường như cái gì cũng không xảy ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Vương Ly Từ: "Huyền Lộc cũng không dễ dàng gì. Ly Từ à, ngươi nhất định phải nhớ kỹ ân tình của Huyền Lộc sư bá ngươi. Nó bao ăn bao ở gần một năm cho chúng ta, rất không dễ dàng."

Miệng Vương Ly Từ vẫn còn đang gặm đùi chim tước có vằn xanh của linh cầm cấp bốn chưa gặm xong, nghe vậy, vẻ mặt tán đồng gật gật đầu: "Sư tôn yên tâm, Ly Từ nhớ kỹ."

Huyền Lộc lão đầu đúng là một lão đầu tốt, mỗi bữa cơm đều có thịt ngon chiêu đãi, bao nhiêu thịt tốt không nói, làm cũng ngon, cung cấp linh thực đẳng cấp cũng cao, nàng tại Huyền Lộc Sơn sống rất vui vẻ.

Đáng tiếc, lúc này mới qua một năm, Huyền Lộc thượng nhân cũng bế quan giống như mấy thượng nhân lúc trước.

Ai ~ thật là không rõ, mỗi ngày ăn ăn uống uống vui vẻ bao nhiêu a, bọn họ mỗi người đều ưa thích bế quan như vậy?

Đem miếng thịt cuối cùng trên đùi tước cạo sạch sẽ, nàng vứt xương, có chút lưu luyến không rời liếm liếm nước canh còn lưu lại trên ngón tay: "Sư tôn, kế tiếp chúng ta đi bái phỏng vị sư thúc nào a?"

Nàng ăn bữa này mới ba phần no, còn chưa ăn đủ đâu.

"Đừng vội, đợi đến khi vi sư xem qua một chút."

Vân Dương thượng nhân nói xong, lấy một quyển sách nhỏ từ trong nhẫn trữ vật ra, bắt đầu lật xem.

Quyển sách nhỏ kia liệt kê tên liên tiếp, trong đó hơn phân nửa danh tự phía sau đều đã đánh móc câu, hiển nhiên đều đã "thăm viếng" rồi.

"Tử Tiêu… Không được. Tên gia hỏa này trăm năm trước đã bế tử quan, nói là không thành Thần Thông thì không xuất quan, không diễn được. Tư Tụ… Không được, mười năm trước tên này cũng bế quan, nói muốn trùng kích Tử Phủ cảnh trung kỳ…" Nhìn hai cái tên còn sót lại ở phía sau, Vân Dương thượng nhân không nhịn được lắc đầu thở dài, "Có thể đánh mùa thu… Lão hữu bái phỏng lại không còn một ai, xem

ra vòng giao hữu của lão phu vẫn còn hơi hẹp một chút, thời khắc mấu chốt không có mấy cái hữu dụng.”

Nghe nói như thế, Vương Ly Từ chớp chớp mắt: “Sư tôn, chúng ta phải dẹp đường hồi phủ sao?”

“Cái này không thể được.” Vân Dương thượng nhân lắc đầu, thuận tay nhét cho nàng một bao mứt hoa quả, “Nếu ngươi đói, ăn cái này trước. Ngươi bây giờ đang là thời điểm đặt nền móng, lại là cực kỳ hiếm thấy, có thể dựa vào cắn nuốt linh thực cùng linh vật để tăng lên huyết mạch. Vi sư nhất định phải tranh thủ trước khi ngươi đột phá Thiên Nhân cảnh, đem huyết mạch của ngươi tăng lên tới tứ trọng linh thể.”

“Cũng không cần gấp gáp như vậy chứ?” Vương Ly Từ vẫn luôn nhận lấy mứt quả, bắt đầu ăn từng miếng một: “Ta thấy mấy vị sư huynh chẳng phải là đến Thiên Nhân cảnh mới trở thành linh thể sao?”

“Cái này sao có thể giống nhau?”

Vân Dương thượng nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn nàng một cái.

Chỉ có ở Linh Đài cảnh thành tựu Linh thể, tương lai mới có xác suất lớn hơn có thể đột phá đến Thần Thông cảnh.

Giống như mấy sư huynh của nàng, tương lai thành tựu cùng lắm là Tử Phủ cảnh, muốn đột phá Thần Thông cảnh, đó là muôn vàn khó khăn, nhiều người cố gắng cả đời cũng không thể thành công.

Hắn có lòng muốn cùng Vương Ly Từ vạch trần sự khác biệt này, nhưng mà, chống lại một khuôn mặt thật thà chất phác kia, dường như ngoại trừ ăn cái gì cũng không để ý, lời nói đến bên miệng của hắn lại bị kẹt lại.

Bỏ đi bỏ đi, trông cậy vào nha đầu này tự mình tiến bộ, phỏng chừng là không trông cậy được rồi, vẫn là sư tôn như hắn cần phải có tâm tư a!

Vân Dương thượng nhân tâm nghẹn mà thở dài, lật tay lại từ trong nhẫn trữ vật móc ra một cái bản nhỏ, đối mặt danh sách bên trong lựa chọn lấy.

Vương Ly Từ ngậm mứt hoa quả tò mò thò đầu ra nhìn: “Sư tôn, hóa ra người còn có một quyển vở khác? Ồ? Tên trên này sao lại đỏ?”

“Hừ! Bản này đã được ghi lại, nhưng tất cả đều là đối thủ cũ của sư tôn ngươi.” Vân Dương thượng nhân cười lạnh một tiếng: “Thiếu nợ thì phải trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Nhân cơ hội này mà tính sổ.”

Nói xong, ánh mắt của hắn lướt qua những danh sách kia, cuối cùng dừng lại ở một cái tên trong đó, cười cực kỳ dọa người.

“Hắc hắc hắc, chính là hắn.”

Động tác ăn mứt hoa quả của Vương Ly Từ hơi cứng đờ.

Nụ cười này của sư tôn, sao lại giống hệt nụ cười của Tứ ca ca đại ma vương mỗi lần “thưởng” sách của nàng? Luôn cảm thấy không có chuyện tốt.

Bỏ đi! Dù sao người xui xẻo không phải nàng, mặc kệ hắn, vẫn là hưởng thụ mỹ thực quan trọng hơn.

Tâm tư chuyển động bất quá một cái chớp mắt, nàng liền yên tâm thoải mái tiếp tục ăn mứt hoa quả.

Rất nhanh, một bao lớn mứt hoa quả đều tiến vào bụng của nàng.

Nàng ta chép miệng một cái, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn: ” mứt quả này ăn thật là ngon, chỉ là hơi ít một chút, trong chốc lát đã ăn hết rồi.”

Vân Dương thượng nhân nghe vậy trong lòng giật thót.

Đây là mứt quả làm từ linh quả tam phẩm Hồng Ngọc Quả, đặc sản Trường Xuân cốc, thích hợp nhất cho học sinh tu luyện chiến thể Linh Đài cảnh.

Túi mứt quả trong tay Vương Ly Từ vẫn là do tam đồ đệ của hắn vất vả làm nhiệm vụ Học Cung tích lũy học phần mua, một lần học phần của nhiệm vụ Học Cung cũng đủ đổi ba túi.

Đổi lại là người khác, một bao như vậy tối thiểu cũng có thể ăn một tháng, ăn nhiều căn bản tiêu hóa không được, nha đầu này ngược lại, một lát công phu liền mất.

Quả nhiên không hổ là loại huyết mạch thôn phệ, năng lực hấp thu thật tốt. Một mình hắn thật đúng là nuôi không nổi.

May mắn -…

May mà hắn còn có người khác có thể lừa gạt.

Nghĩ đến đây, Vân Dương thượng nhân một phát khép lại quyển sổ nhỏ, tươi cười hòa ái nhìn về phía Vương Ly Từ: "Đồ ngoan, ngươi còn chưa đi qua quốc đô Càn Kinh của Đại Càn chúng ta? Đi, sư tôn mang ngươi đi gặp mặt đời đi!"

"Được thôi được thôi ~ gặp mặt đời đi." Vương Ly Từ vui vẻ, nơi tốt như quốc đô nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon.

"Ha ha ha! Đi!"

Vân Dương thượng nhân cao giọng cười, vung tay lên, dưới chân liền có mây tía màu đỏ bay lên, nâng hắn và Vương Ly Từ cùng nhau bay lên bầu trời.

Trong chốc lát.

Phương chân trời này mây xanh rực rỡ, thoáng như xích hỏa liền trời, một mực lan tràn đến trên bầu trời chỗ cực xa.

Uy thế hiển hách!

…

Chương 107: “Đan y song tuyệt” Cốc Hàm Ngữ

…

Bình An trấn.

Bất kể bên ngoài mưa gió như thế nào, trấn Bình An vẫn an lành như trước, cuộc sống của dân chúng cũng không vì vậy mà xảy ra bất cứ thay đổi nào.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, đấu tranh giữa các thế gia cách thế giới của bọn họ thật ra rất xa, bọn họ cũng căn bản không thèm để ý thế gia cường thịnh nào, thế gia nào lại suy yếu. Đối với bọn họ mà nói, những chuyện này chẳng qua chỉ là chút đề tài trà dư tửu hậu mà thôi, nói lúc náo nhiệt, sau đó ít có người tiếp tục để ý.

Điều bọn họ thật sự để ý vẫn là cuộc sống nhỏ của mình.

Mấy năm nay, theo sự phát triển nhanh chóng từ hàng loạt sản nghiệp của Bình An Vương thị, các loại cương vị và cơ hội càng ngày càng nhiều, cơ hội phát tài cũng nhiều, hầu bao của bách tính trong trấn càng ngày càng phồng, đương nhiên cuộc sống cũng càng ngày càng tốt.

Rõ ràng nhất chính là nụ cười trên mặt bá tánh trong trấn.

Dân chúng là thực tế nhất, ai bảo bọn họ sống tốt, lòng của bọn họ sẽ hướng về ai.

Bởi vậy, bây giờ danh vọng của Bình An Vương thị ở Bình An trấn đã sớm đạt đến trình độ cực cao, không ít bách tính đều cảm thấy may mắn và kiêu ngạo khi sinh ra ở Bình An trấn.

Dân chúng trên những trấn khác, cuộc sống nào có dễ chịu bằng bọn họ chứ?

Về phần ảnh hưởng tiếp theo do mấy người Hoàng Phủ Hoa Diệp, Hoàng Phủ Cẩm Hoàn chết tạo thành thì phải qua một đoạn thời gian nữa mới dần dần hiển hiện ra.

Đương nhiên, ở chỗ Vương Thủ Triết, Hoàng Phủ Hoa Hi vừa chết, Trường Ninh Hoàng Phủ thị chẳng khác gì dê đợi làm

thịt, thu dọn dễ như trở bàn tay.

Chủ trạch Vương thị.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết vẫn như cũ, mộc mạc mà lịch sự tao nhã, có vẻ đặc biệt có khí tức sinh hoạt.

Trong viện, bên chiếc bàn đá đình Lương Đình lúc trước đã chiêu đãi Phòng Hữu An và Lục Vi tiểu học tỷ, Vương Thủ Triết đang ngồi đối diện với một nam một nữ, uống trà nói chuyện phiếm.

Nữ tử kia lưng đeo kiếm tiên, dưới trướng Xích Giáp Hắc, dáng người mạnh mẽ, tư thế oai hùng, chính là Vương Lạc Đồng.

Ở Tiền Mã rèn luyện nhiều năm, bây giờ khí chất của nàng càng thêm lão luyện, nghiễm nhiên đã có vài phần khí độ uy nghiêm của một phương chủ sự.

Mà nam tử ngồi ở bên cạnh nàng, lại là một vị thế gia thanh niên tướng mạo coi như tuấn lãng, ăn mặc có chút chú ý.

Người thanh niên này rõ ràng là con cháu đích mạch của Trường Ninh Lôi thị, Lôi Bác Vũ.

Từ sau khi ở trong đan phường Trường Ninh Từ thị, bị Lạc Đồng hung hăng giáo huấn một trận, hắn liền cảm thấy thoải mái, thỉnh thoảng sẽ đi Tiền Mã trấn "nhìn" Vương Lạc Đồng.

Một lần quấn quýt si mê này, đã nhiều năm rồi, ngay cả Vương Thủ Triết cũng từng gặp hắn vài lần.

"Bác Vũ, đến nếm thử Vân Vụ linh trà này."

Vương Thủ Triết mỉm cười, tự mình châm trà cho Lôi Bác Vũ, không hề tự cao tự đại.

"Nhiều, đa tạ Thủ Triết gia chủ." Lôi Bác Vũ kinh sợ nâng nửa mông lên uống trà, hiển nhiên vô cùng kính sợ Vương Thủ Triết.

"Tứ ca ca." Vương Lạc Đồng dịu dàng nói: "Sao huynh phải khách khí với hắn như vậy? Đúng là loại vô liêm sỉ không biết xấu hổ như vậy, phải đuổi khỏi Vương thị đại trạch mới đúng."

Dứt lời, đôi mi thanh tú của nàng quét ngang, sát khí bức người quét Lôi Bác Vũ một cái.

Lôi Bác Vũ tay run lên, suýt chút nữa tạt văng trà ra ngoài, sắc mặt có chút xấu hổ.

“Lạc Đồng, Bác Võ tới cửa là khách, chớ có hồ nháo.” Vương Thủ Triết mỉm cười thu lại, nghiêm túc phê bình Vương Lạc Đồng một câu.

“Là… Tứ ca ca.”

Vương Lạc Đồng có chút ủy khuất, nhưng vẫn bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt.

Nàng ở bên ngoài chủ trì khai thác sản nghiệp, đó là một nữ hãn tướng nói một không hai, ở trước mặt đệ đệ chất nhi, cũng là một bộ ngự tỷ Phạm nhi cường thế, chỉ có ở trước mặt Vương Thủ Triết, nàng mới có tư thái tiểu nữ nhi nhu thuận nghe lời này.

Lôi Bác Vũ nào thấy qua bộ dáng này của nàng?

“Lạc Đồng nữ vương” luôn luôn vũ mị khí phách bắt đầu mềm mại, quả thực có thể say mê lòng người.

Trong lúc nhất thời tâm thần hắn nhộn nhạo, nhìn đến ngây dại.

“Lạc Đồng, ngươi đừng để ý Tứ ca của ngươi, đến đây, nếm thử bánh Xích Tinh ta tự mình làm.”

Lúc này, Liễu Nhược Lam một thân váy dài màu thủy lam bưng chút linh quả bánh ngọt nhẹ nhàng mà tới. Lúc này nàng đoan trang ôn nhu, tự nhiên hào phóng, bộ dáng khác biệt một trời một vực với lúc Bách Đảo vệ nộ trảm thiên nhân.

“Chào Tứ tẩu tẩu.” Vương Lạc Đồng vội vàng đứng dậy hành lễ, nhận lấy mâm đựng trái cây rồi ngồi xuống xếp bàn nói: “Cũng là Tứ ca ca dạy dỗ đúng, Lạc Đồng không có quy củ.”

Lôi Bác Vũ cũng nhanh chóng đứng dậy, chắp tay hành lễ: “Lôi thị Bác Vũ, bái kiến gia chủ phu nhân.”

Nói thế nào thì hắn cũng xuất thân từ dòng chính Thiên Nhân, nếu thật sự nói đến quy củ thì cũng là phong phạm của quý công tử tao nhã.

“Bác Võ Đa lễ, vẫn là ngồi nói chuyện đi.” Liễu Nhược Lam sau khi chào hỏi, kéo tay Lạc Đồng hỏi han ân cần một phen.

Mọi người uống linh trà, ăn linh quả cùng điểm tâm, tán gẫu với nhau một phen.

Lúc này, Liễu Nhược Lam kéo tay Vương Lạc Đồng, thấp giọng hỏi: "Lạc Đồng, chuyện Bác Võ huynh thấy thế nào? Xem ra, hắn có chút khăng khăng một mực với huynh. Trước đó, Lôi thị còn nhờ cha ta làm người trung gian tới đây để cầu thân. Chỉ là Tứ ca ca không dám xác định ý huynh nên mới không đồng ý ngay tại chỗ."

Thanh âm của nàng mặc dù thấp, nhưng thực lực những người khác ở đây cũng không phải người bình thường, nào có nghe không rõ?

Lôi Bác Võ Đang lập tức khẩn trương, cúi đầu trộm nhìn Vương Lạc Đồng.

"Tẩu tẩu, Tứ ca ca hắn đã đồng ý với ta, chỉ cần ta không muốn lấy là không lấy." Vương Lạc Đồng cắn môi nói: "Từ nhỏ ta đã làm phiền nữ hài tử cuối cùng vẫn phải lập gia đình, trong lòng sớm đã âm thầm thề, ta nhất định sẽ chứng minh bản thân, nữ hài tử cũng có thể gây ra một phen thiên địa."

"Ai~"

Vương Thủ Triết thở dài trong lòng, thật ra hắn làm sao lại không biết tâm tư của Lạc Đồng?

Cái này nói đến, vẫn là nồi của Tứ gia gia Vương Tiêu Chí, hắn có tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, không có việc gì luôn đem lời nói của nữ hài tử cuối cùng phải lập gia đình treo ở bên miệng.

Thậm chí, hắn còn từng lén lút lấy đan dược cho Vương Lạc Đồng.

Tuy rằng Lạc Đồng vẫn luôn nói là tự nguyện cho ca ca, nhưng trên thực tế Vương Thủ Triết hiểu rõ, với cá tính của nàng, bởi vì đau lòng Thủ Nặc ca ca cho đan dược đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng bị các loại ngôn ngữ áp bách như "nữ tử vô dụng gả chồng", tất nhiên là để lại cho nàng bóng ma khuất nhục.

Điều này cũng làm cho Lạc Đồng trở nên có chút bướng bỉnh, muốn trở nên mạnh mẽ để chứng minh mình, thế cho nên hiện

tại Lạc Đồng đã sắp ba mươi, hoàn toàn không có tâm tư đi lập gia đình.

“Đúng là ta đã nói với Lạc Đồng, không muốn lập gia đình thì không lấy chồng.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Nếu Lạc Đồng không muốn, sau này ta sẽ từ chối lời cầu thân của Lôi thị.”

Lời này vừa nói ra.

Lôi Bác Vũ cuống lên, vội đứng dậy nói: “Thủ Triết gia chủ, Lạc Đồng không muốn gả cũng không sao, ta có thể ở rể!”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết trì trệ, sắc mặt nghiêm túc nói: “Hồ đồ! Ngươi là đích mạch Thiên Nhân, tuy không phải trưởng tử, nhưng cũng có chút thân phận. Ta hiểu rõ phụ thân ngươi Lôi Dương Vũ, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý cho ngươi ở rể tộc hắn.”

“Thủ Triết gia chủ, đời này ta là người của Lạc Đồng, chết là quỷ của Lạc Đồng.” Lôi Bác Võ bướng bỉnh nói: “Nếu phụ thân không chịu cho phép ta ở rể, ta sẽ thỉnh cầu ở riêng, một mình thành lập chi mạch Lôi thị, như vậy ta có thể tự mình làm chủ ở rể. Tóm lại, ta và Định Lạc Đồng.”

“Đồ lưu manh thối tha.” Vương Lạc Đồng nghiến răng nghiến lợi tức giận nói: “Ta đồng ý theo đuổi ngươi khi nào? Đừng có ép bổn tiểu thư đánh ngươi thêm một trận nữa.”

“Lạc Đồng, ngươi đánh ta đi, mặc kệ ngươi đánh ta thế nào, ta cũng si tâm không đổi với ngươi.”

Bộ dạng đê tiện như vậy khiến Vương Lạc Đồng tức giận đến sôi máu. Nếu không phải kiêng dè ca ca tẩu tẩu ở đây, nói không chừng nàng đã lập tức rút roi da ra ” thõa mãn” nhu cầu của hắn một chút.

Phu thê Vương Thủ Triết cũng nhìn nhau.

Đây quả nhiên không phải người một nhà không vào cửa một nhà, cái gì mà cái gì cần cái đó.

Tuy nhiên, với tính cách của Lạc Đồng, thế gia đệ tử bình thường đoán chừng cũng không chịu nổi nàng, Lôi Bác Vũ này thật đúng là rất thích hợp với nàng.

Trước mắt mà nói, vấn đề lớn nhất vẫn là thân phận Lôi Bác Vũ.

Đích truyền của thế gia không phải nói giỡn, Lạc Đồng thân là trực mạch, ngay cả Lôi thị gả đi cũng chưa chắc sẽ đồng ý, chứ đừng nói là Lôi Bác Vũ còn muốn dùng thân phận đích mạch để ở rể Vương thị. Mặc kệ là thế gia nào cũng không có khả năng đáp ứng.

Đây chính là một phiền toái lớn!

Trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm cân nhắc một phen, quyết định tạm thời đè chuyện này xuống, chờ đến khi có cơ hội chạm mặt với dông Dương Vũ, lại âm thầm thăm dò ý kiến của hắn.

Hy vọng sẽ không bị đánh ra chứ?

Nói chuyện phiếm xong, mấy người liền dùng cơm trưa với nhau.

Bữa trưa kết thúc, Vương Lạc Đồng vội vàng đuổi Lôi Bác Vũ ra ngoài, nói là có chuyện quan trọng muốn bàn với Tứ ca ca, người ngoài như Lôi Bác Vũ không thích hợp tham dự.

Lôi Bác Vũ cũng không dám phản kháng, cũng không dám phản bác, chỉ có thể đi một bước ba lần, đáng thương bị đuổi đi.

Chờ sau khi hắn đi, Vương Lạc Đồng mới nghiêm mặt nói với Vương Thủ Triết: “Tứ ca ca, muội nghe Lục gia gia nói, gia tộc chúng ta có được một nhóm bảo vật có thể cải thiện tư chất huyết mạch?”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của nàng tràn đầy vẻ chờ mong.

Cho tới nay, Vương Lạc Đồng đều hết sức nỗ lực, tu vi tinh tiến cũng rất nhanh nhưng bởi vì tư chất huyết mạch có hạn nên ánh sáng của nó cũng bị bọn Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu che giấu.

Những năm gần đây, nàng cố gắng hoàn thành các loại nhiệm vụ gia tộc, không ngừng tích góp cống hiến, đều dùng để đổi một ít, Khởi Linh đan, Thạch Tủy, Tôi Huyết đan cùng với các loại vật tư tu luyện.

Trong đó Khải Linh đan là đan dược thấp nhất có thể cải thiện tư chất huyết mạch, nhưng tính tác dụng của nó phi thường thấp, đa số là nhằm vào người bình thường không có tư chất tu luyện, hạ phẩm trở xuống.

Tư chất cất bước của Vương Lạc Đồng cũng không thấp, chính là hạ phẩm Ất đẳng, gần hạ phẩm giáp đẳng.

Nàng dựa vào Khởi Linh đan, cùng với một giọt Thạch Tủy, đột phá đến Giáp đẳng hạ phẩm, sau đó lại dùng qua một viên Tứ phẩm linh đan, Tôi Huyết đan. Tôi Huyết đan giá cả không thấp, hiệu quả cũng mạnh hơn Khải Linh đan rất nhiều, làm cho tư chất huyết mạch của nàng đã tăng lên tới hạ phẩm Giáp đẳng trung cấp.

Chỉ là, đan dược cải thiện tư chất huyết mạch thứ nhất là phi thường đắt đỏ, mà đến, hiệu quả phục dụng lần thứ hai sẽ giảm bớt hơn phân nửa, hiệu quả lần thứ ba còn có thể tiếp tục cắt giảm.

Bởi vậy, kế hoạch ban đầu của Vương Lạc Đồng là tích góp điểm cống hiến mấy năm, lại mua nợ Tứ ca ca một chút, mua thêm mấy viên Tôi Huyết Đan cùng nhau dùng, nhìn xem có cơ hội xông vào tư chất huyết mạch trung phẩm, thức tỉnh ra huyết mạch tầng thứ nhất hay không.

Như vậy, con đường tương lai của nàng mới có thể đi xa hơn một chút.

Nhưng mà tin tức của Tiêu Hàn lão tổ làm cho nàng có chút ngồi không yên, liền vội vàng trở về thương lượng với Tứ ca.

Vương Thủ Triết cười nói: “Ngươi thật là gấp gáp, có điều ngươi yên tâm, không thể thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

Lần này, hắn lựa chọn lấy lại toàn bộ huyết cổ Giá Y, tự nhiên là có suy nghĩ của hắn.

Đối với Trường Ninh Từ thị và Chung thị bách đảo, huyết cổ Giá Y chính là thứ vô bổ.

Nhưng đối với hắn mà nói, Giá Y Huyết Cổ lại là bảo bối cực phẩm chân chính.

Chỉ vì thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết cực kỳ đặc biệt, có thể trợ giúp tu sĩ bị huyết cổ Giá Y ký sinh, giúp bọn

họ an toàn vượt qua cải tạo huyết mạch, từ đó tránh nguy hiểm nhập ma.

Tuy nhiên, công hiệu huyết mạch này của hắn xem như là ẩn tàng thuộc tính, cũng chỉ có Lục Vi tiểu học tỷ mơ hồ cảm giác được một chút khác biệt, ngay cả Phòng Hữu An cùng là thân truyền của Học Cung cũng không rõ ràng lắm.

Hữu An sư huynh thẳng đến lúc này, chỉ sợ còn tưởng rằng Tông Xương và Lung Yên lão tổ dựa vào ý chí cường đại cùng với thể chất huyết mạch ưu tú gắng gượng qua lại.

Điều này cũng khiến Vương Thủ Triết chiếm được một món hời lớn, dùng một cái giá khá thấp để lấy được những chiến lợi phẩm đó.

Bây giờ, một nhóm huyết cổ Giá Y này đã vào trong túi của Vương thị, đương nhiên nên dùng hết.

Vương Lạc Đồng nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức vui vẻ: “Ta biết Tứ ca ca nhất định sẽ nhớ đến ta mà.”

“Ngươi đừng vội vui mừng, nghe ta nói xong đã.” Vương Thủ Triết lại không nhẹ nhàng như nàng, nghiêm mặt nói: “Huyết cổ Giá Y vô cùng bá đạo, cho dù có ta hộ giá, trong quá trình sử dụng cũng có nguy hiểm nhất định. Một khi nhập ma, e rằng không ai có thể cứu được ngươi.”

Vương Lạc Đồng gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ: “Nếu Tứ ca ca đã dám cho tộc nhân sử dụng, chắc chắn không thể coi là nhỏ, cho dù thật sự có chút nguy hiểm, ta cũng nguyện ý liều một phen. Dù thất bại cũng tốt hơn cả đời tầm thường.”

Thấy nàng kiên định như vậy, Vương Thủ Triết cũng âm thầm gật đầu.

Tín niệm và ý chí càng mạnh, khả năng đối kháng với huyết cổ Giá Y càng cao, hơn nữa thiên phú bảo vệ hộ tống huyết mạch của hắn, tỷ lệ thành công của Lạc Đồng rất lớn.

Ít nhất, ý chí của Vương Lạc Đồng mạnh hơn Vương Tông Xương năm đó rất nhiều.

Hơn nữa, đúng như lời nàng nói, nếu thật sự không nắm chắc một chút, Vương Thủ Triết hắn sao có thể để tộc nhân đi mạo hiểm?

Như thế, huyết cổ Giá Y để lại cho Vương Lạc Đồng một phần.

Ngắn ngủi mấy ngày sau, dưới sự hỗ trợ của Vương Thủ Triết, Vương Lạc Đồng thành công đột phá huyết mạch đến trung phẩm giáp đẳng, vượt qua một đại tầng thứ.

Mà nàng cũng thành công thức tỉnh huyết mạch tầng thứ nhất, huyết mạch Ly Hỏa.

Bởi vì đã đề phòng trước thời gian, từ đầu tới đuôi Vương Thủ Triết đều ở bên cạnh nhìn chằm chằm, quá trình Vương Lạc Đồng đối kháng huyết cổ Giá Y cũng đơn giản hơn rất nhiều so với một lần ở Tông Xương.

Cái này quả nhiên là đáng mừng!

Hơn nữa, vận khí của Lạc Đồng không tệ, sau khi thăng cấp huyết mạch lại được hai năm, còn có tư cách xông vào di tích thí luyện của Thần Vũ hoàng triều, nói không chừng còn có cơ hội lấy được dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, từ đó bước vào hàng ngũ thiên kiêu.

Có điều, lần trước Vương Thủ Triết cũng từng nghe Khí Linh của di tích thí luyện nói qua, đã lâu không có trang bị bổ sung. Bên trong còn có bao nhiêu phần "Thiên Linh đan", còn có bao nhiêu dịch cải thiện tư chất sơ cấp và bao nhiêu thượng phẩm linh khí không ai nói chắc được.

Hi vọng bên trong tích trữ nhiều một chút, có thể để cho càng nhiều tộc nhân có cơ hội bước vào Thiên Kiêu.

Những huyết cổ Giá Y còn lại, Vương Thủ Triết cũng đã có sắp xếp.

Đầu tiên chính là Tiêu Hãn lão tổ, là lão tiền bối cẩn trọng trong nhà, Vương Thủ Triết cũng hy vọng hắn có cơ hội thăng cấp Thiên Nhân cảnh. Chẳng qua Giá Y Huyết Cổ Vương quá bá đạo, mà Tiêu Hàn lão tổ lại chỉ là một tầng huyết mạch Linh Đài cảnh yếu nhất, tùy tiện để cho hắn sử dụng Giá Y Huyết Cổ Vương, cho dù có Vương Thủ Triết thủ hộ cũng sẽ có nguy hiểm không nhỏ.

Bởi vậy, phương thức tốt nhất đối với huyết mạch của Tiêu Hàn lão tổ tăng lên, không ai qua được dùng Tẩy Tủy đan

mạnh mẽ tăng lên một đợt, sau đó lại dùng huyết cổ Giá Y phá tan gông cùm thức tỉnh huyết mạch nhị trọng.

Chỉ cần Linh Đài cảnh đạt thành huyết mạch nhị trọng, lại thêm tương lai dồi dào tài nguyên cung ứng, Tiêu Hàn lão tổ vẫn có cơ hội xông pha Thiên Nhân cảnh. Cho dù trả nhiều tài nguyên, Vương Thủ Triết cũng tuyệt đối không keo kiệt, dù sao Tiêu Hàn lão tổ cả đời vì gia tộc chịu khổ không ít.

Hơn nữa các gia gia của các Tiêu Tự bối còn lại đều đã không còn cơ hội. Vương Thủ Triết cũng muốn tận khả năng để bối tự Tiêu lưu lại một người, sống thêm vài năm, chứng kiến một chút phong cảnh tương lai của Bình An Vương thị.

Ngoài ra, Thủ Dũng thủ Liêm Thủ Nghiệp, mấy huynh đệ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, muội muội Lạc Miểu và tỷ tỷ Lạc Y đều phải giữ lại một phần cho họ.

Kể từ đó, bảy con huyết cổ Giá Y đều có sở hữu.

Về phần hai con Giá Y Huyết Cổ Vương, Vương Thủ Triết cũng đang cân nhắc, rốt cuộc là nữ nhi và nhi tử mỗi người một con, hay là mình và nữ nhi mỗi người một con. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, huyết mạch của Tông An hắn chỉ là trung phẩm Bính đẳng, huyết cổ Giá Y dùng ở trên người hắn lãng phí, chỉ sợ hắn rất khó thừa nhận.

Hắn hoàn toàn có thể đi theo con đường huyết mạch thăng cấp nhờ Tẩy Tủy đan, sau đó dùng dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp thăng cấp.

Ngược lại là Vương Thủ Triết hắn, hiện giờ đã là huyết mạch Linh Đài cảnh tam trọng, cho dù là tác dụng của Tẩy Tủy đan hoặc là dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp đều cực kỳ nhỏ bé.

Có tác dụng, chỉ sợ cũng chỉ là huyết cổ Giá Y vua, hoặc là huyết cổ Giá Y vua, hoặc là các loại dịch cải thiện huyết mạch cao cấp hoặc trung cấp có khả năng tồn tại.

Vốn dĩ Vương Thủ Triết đã rất thỏa mãn với loại cấp độ huyết mạch Linh Đài cảnh tam trọng này.

Dù sao cấp bậc huyết mạch như thế phóng tới Học Cung cũng là hàng thiên kiêu, xem như cùng cấp độ với Phòng Hữu An và Âm Ngọc Trạch.

Nhưng nhìn thấy nương tử Liễu Nhược Lam, Lung Yên lão tổ đều ở Linh Đài cảnh thì chính là huyết mạch linh thể tứ trọng, lại có Lục Vi tiểu học tỷ cũng là cùng đẳng cấp. Bởi vậy, bản thân Vương Thủ Triết ít nhiều có chút không cam lòng.

Tốt xấu gì thì hắn cũng là người xuyên không, là người trung hưng của Bình An Vương thị. Đối với tương lai của mình, dù sao cũng phải có một chút dã tâm và kế hoạch chứ?

Bởi vậy bản thân Vương Thủ Triết cũng muốn trước khi trùng kích Thiên Nhân cảnh, trước tiên đạt tới tứ trọng linh thể, sau đó lại dựa vào huyết mạch lột xác khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, một lần hành động đạt tới cảnh giới ngũ trọng huyết mạch.

Đương nhiên, chỉ dựa vào huyết cổ Giá Y kia chỉ sợ còn lâu mới đủ, cũng may còn có ưu thế thời gian, theo sự phát triển của Vương thị càng lúc càng lớn, tài nguyên tương lai cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Từng bước một, vẫn có cơ hội thành tựu Linh Đài cảnh tứ trọng huyết mạch.

Một con huyết cổ Giá Y khác, Vương Thủ Triết chuẩn bị giúp con gái Vương Ly Dao một tay. Dù sao Ly Dao trời sinh chính là huyết mạch Nguyên Thủy thượng phẩm Ất đẳng, chỉ kém một bước so với thê tử Liễu Nhược Lam.

Nếu là ở Luyện Khí cảnh đạt tới tam trọng huyết mạch, dựa vào tấn thăng Linh Đài cảnh liền có thể trực tiếp đạt tới tứ trọng Nguyên Thủy Linh Thể, tương lai còn dư lại không ít chuyện.

“Ài! Rốt cuộc vẫn là huyết cổ Giá Y không đủ.” Vương Thủ Triết chỉ tính toán một chút, liền phân phối toàn bộ huyết cổ Giá Y ra ngoài, nhưng tính tới tính lui vẫn là ít đi rất nhiều.

Nếu như có thêm mấy chục con nữa, vậy thì hoàn mỹ.

Chỉ đáng tiếc, tỷ lệ tìm được căn cứ Huyết Sào là quá thấp. Vẫn là cố gắng làm ruộng đi, tích lũy nhiều tài nguyên một chút, sau này có cơ hội leo lên phương pháp của Đan Đỉnh thượng nhân.

Chỉ là lão này chính là đan sư đứng đầu Lũng Tả quận, đi trèo lên con đường của lão còn phải suy nghĩ thật kỹ biện pháp.

Ngay khi suy nghĩ của Vương Thủ Triết bay đi.

Gia tướng đến đây bẩm báo, nói là Cốc Hàm Ngữ tới cửa bái phỏng, cầu kiến gia chủ.

“Cốc Hàm Ngữ?” Vương Thủ Triết hơi sửng sốt, đây chẳng phải là “Đan y song tuyệt” thanh danh mấy năm gần đây sao?

Đối mặt với nhân vật phong vân quật khởi của Trường Ninh vệ, Vương Thủ Triết cũng từng phái người tiếp xúc lễ tiết, chỉ là hai bên cũng không có quan hệ thâm hậu gì. Nàng và Vương Thủ Triết, cho tới nay cũng chưa từng gặp mặt.

Nàng tới làm gì? Vương Thủ Triết cũng không chậm trễ, lập tức nói: “Nếu như vậy, bổn gia chủ sẽ đi gặp Đan Y song tuyệt.”

…

Chương 108: Lung Yên! Thăng cấp Thiên Nhân cảnh!

…

Tiếp đãi Cốc Hàm Ngữ, tự nhiên không thể ở tiểu viện nhà mình.

Chủ trạch Vương thị cũng có sảnh đường chiêu đãi khách quý nghiêm chỉnh. Dựa theo quy củ, Cốc Hàm Ngữ đã được quản sự mời vào trong chính sảnh dùng để đón khách.

Vương Thủ Triết vừa đi vào sảnh đón khách, liền nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên ghế khách kia.

Đó là một nữ tử thân hình cao gầy, nàng ăn mặc tương đối mộc mạc, luận dung mạo cũng không coi là đứng đầu, một thân khí chất thanh tịnh xuất trần, giống như diều trắng gặp nước soi sáng, sáng ngời, làm cho người ta rất khó sinh ra ác cảm đối với nàng.

“Cốc tiên tử đại giá quang lâm, thực sự làm vẻ vang cho Vương thị ta.” Ông ta lễ tiết bước nhanh hai bước, mặt mày hớn hở chắp tay hành lễ: “Tiếc là tiên tử không sai người thông báo trước một tiếng, cũng dễ dạy Thủ Triết đi Trường Ninh vệ nghênh đón tiên tử.”

“Thủ Triết gia chủ khách khí rồi.” Nghe được lời nói của Vương Thủ Triết, bóng người trên ghế khách lượn lờ đứng dậy, nhẹ nhàng thi lễ với hắn, giọng nói thanh thúy động lòng người: “Hàm Ngữ chỉ là một tán tu, không được gia chủ trọng đãi như thế.”

“Đâu có đâu có, từ khi Trường Ninh vệ gặp thiên tai tới nay, các nơi xảy ra ôn dịch liên tục, nếu không có tiên tử mất ăn mất ngủ, dùng tốc độ nhanh nhất nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc khử bệnh, phối hợp với Học Cung và thành thủ phủ, sớm khống chế ôn dịch, Trường Ninh vệ ta nào có an bình như bây giờ? Công đức nhiều như vậy, quả thực khiến Thủ Triết kính ngưỡng vạn phần.” Vương Thủ Triết vẻ mặt bội phục.

Trên thực tế, cũng chính bởi vì chuyện này, hắn mới biết vị Cốc tiên tử "Đan y song tuyệt" này.

Thế giới này lấy thế gia làm cơ sở, lúc gặp phải thiên tai, mặc dù cũng có thể ở dưới tổ chức triều đình cùng Học Cung bảo trì cùng tiến thối, nhưng người đều có tư tâm, làm sao thật sự vì thế bỏ ăn mất ngủ, dốc hết toàn lực?

Cốc Hàm Ngữ là một tán tu, lại có lòng nhân từ như vậy, làm được chuyện mà rất nhiều thế gia đại tộc đều không thể làm được, chỉ dựa vào điểm này, đã đủ để cho Vương Thủ Triết xem trọng nàng vài phần.

Sau khi hàn huyên một chút, hai người liền tự nhập tọa, uống linh trà tùy ý tự nói chuyện, thuận tiện còn kể lại một ít chuyện nhàn văn lúc thủy tai.

Lúc trước Vương thị một hơi ôm lấy vấn đề an trí bốn vạn lưu dân, có thể nói là hành động vĩ đại nhất thời, Cốc Hàm Ngữ tất nhiên đã nghe qua, đối với chuyện này cũng là không ngừng cảm phục. Bởi vậy, thái độ của nàng đối với Vương Thủ Triết cũng cực kỳ khách khí.

Trà qua ba chén, cảm giác lạ lẫm của song phương liền tiêu tán rất nhiều.

Cốc Hàm Ngữ cũng nhắc tới chính sự: "Thủ Triết gia chủ, lần này đến đây, thực ra có hai chuyện cần nhờ gia chủ."

"Cốc tiên tử cứ nói." Vương Thủ Triết làm ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe, "Lấy ân đức, tiên tử nhờ vả của tiên tử đối với Trường Ninh vệ ta, Thủ Triết tất sẽ trịnh trọng suy tính."

Bởi vì cái gọi là không có việc gì thì không lên điện tam bảo, lúc này Cốc Hàm Ngữ tới đây tất có yêu cầu, trong lòng hắn sớm đã biết rõ.

Mà hắn cũng muốn nhân cơ hội giao hảo đan y Cốc Hàm Ngữ song tuyệt này.

Người này không chỉ là một nhân tài trình độ luyện đan cực kỳ cao, phẩm tính xem ra cũng không tệ, nếu có cơ hội có thể thu hắn làm khách khanh, đối với Vương thị hiện giờ mà nói, có trăm lợi mà không một hại.

“Lúc trước trong lúc vô tình nghe Từ thị Bắc Thần lão tổ nhắc tới, Thủ Triết gia chủ trong lúc vô tình có được mấy con Giá Y Huyết Cổ trong truyền thuyết.” Cốc Hàm Ngữ hơi do dự nói: “Hàm Ngữ cũng ở trong sách cổ hiểu biết qua một ít Giá Y Huyết Cổ, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, tự nhiên muốn kiến thức một chút.”

Bắc Thần lão tổ…

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Lão nhân này bình thường nhìn qua còn rất đáng tin cậy, tại sao vừa đụng phải mỹ nữ liền cái gì cũng khai rồi? Chẳng lẽ là vừa thăng cấp Thiên Nhân cảnh, không không không tăng thêm hai trăm năm thọ nguyên, tâm tư liền trở nên linh hoạt, muốn tái huyền cái gì?

“Thủ Triết gia chủ chớ trách Bắc Thần lão tổ.” Cốc Hàm Ngữ áy náy nói: “Hắn cũng là trong lúc vô ý thổ lộ ra một chút manh mối, bị Hàm Ngữ tóm lấy không thả, từng chút một moi ra tin tức.”

“Chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Vương Thủ Triết lắc đầu tỏ vẻ không ngại: “Nhưng mà, huyết cổ Giá Y của Vương thị chúng ta đều đã được ta sắp xếp ổn thỏa, chỉ sợ không lấy ra được một con cho tiên tử.”

Với tâm tính của hắn, đương nhiên không có khả năng gặp người xinh đẹp liền quỳ liếm, ngay cả huyết cổ Giá Y cũng tùy tiện cho. Nàng muốn xem một chút cũng không sao, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc nhìn một chút mà thôi.

Cốc Hàm Ngữ gật đầu nói: “Mục đích chủ yếu của hàm ngữ vẫn là muốn kiến thức một phen, không có ý đồ tham lam bảo vật của Thủ Triết gia chủ.”

“Nếu như vậy, ta sẽ sai người chuẩn bị một viện tử, Lưu Cốc tiên tử ở lại Vương thị một thời gian, đến lúc đó tự có cơ hội có thể nhìn thấy.” Vương Thủ Triết lập tức lại nói sang chuyện khác: “Tiên tử từng nói qua, lần này đến đây còn có một chuyện?”

“Một chuyện khác, đó là Hoàng Phủ Trình Bằng của Trường Ninh Hoàng Phủ thị ủy thác ta làm người trung gian, đến đây giải thích cho hắn.” Sắc mặt Cốc Hàm Ngữ có chút khó xử,

“Theo lý mà nói, ta không nên nhúng tay vào phân tranh giữa hai gia tộc. Chỉ là lúc Hàm Ngữ vừa mới đặt chân vào Trường Ninh vệ, Hoàng Phủ thị đã cho ta rất nhiều trợ giúp, nên đành phải mặt dày đến đây một chuyến.”

“Ồ.” Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến nhấp một ngụm trà: “Vụ án Trường Ninh Hoàng Phủ thị cấu kết với âm Sát tông do Thành Thủ phủ và Học Cung phụ trách. Vương thị ta chỉ là một gia tộc địa phương, năng lượng hữu hạn, Hoàng Phủ Trình Bằng tìm ta làm gì?”

Cốc Hàm Ngữ gật đầu nói: “Vẻn vẹn ta hiểu được tình huống trước mắt, chuyện Hoàng Phủ thị cấu kết với âm Sát tông chỉ sợ đã là chứng cứ vô cùng xác thực rồi, tương lai khó tránh khỏi một cục diện bị đày đi lưu đày.”

Nàng dừng một chút nói: “Trước mắt thỉnh cầu của Hoàng Phủ thị là hy vọng Vương thị có thể buông tha cho những tộc nhân còn sót lại không liên quan đến vụ án trong tộc bọn họ.”

“Cốc tiên tử nói đùa rồi.” Vương Thủ Triết cười cười: “Tuy Vương thị chúng ta và Hoàng Phủ thị có chút ghét bỏ, nhưng thành thủ phủ làm sao chúng ta có thể nhận, đâu đến lượt chúng ta đàm phán thả hay không buông tha?”

Cốc Hàm Ngữ nhìn Vương Thủ Triết một cái thật sâu, thở dài một hơi: “Thủ Triết gia chủ, chúng ta sẽ không nói chuyện mờ ám nữa.”

“Hiện giờ sự thay đổi bố cục của Trường Ninh vệ, ai cũng nhìn ra được. Trường Ninh Từ thị và một số gia tộc thông gia của Vương thị bây giờ đều coi gia chủ Thủ Triết là Thiên Lôi thị là Thiên Lôi thị. Uy vọng và sức ảnh hưởng như vậy, ngay cả Thiên Nhân Lôi thị cũng kém hơn một bậc.”

“Nếu Thủ Triết gia chủ không gật đầu, ngay cả dũng khí bước ra khỏi Trường Ninh vệ của Hoàng Phủ thị cũng không có, ngay cả thành thủ đại nhân cũng không bảo vệ được bọn họ.”

Vương Thủ Triết chậm rãi uống linh trà, hơi cân nhắc một phen, nói: “Cốc tiên tử đã nói ra, vậy ta thuận miệng nói vài câu.”

“Năm đó Hoàng Phủ thị hại tộc ta như vậy, tuy rằng đầu sỏ gây họa đều đã bị chém đầu, nhưng mà Vương thị ta đã từng

bị thương tổn, cũng không có bồi thường.”

Cốc Hàm Ngữ gật đầu nói: “Thủ Triết gia chủ nói rất đúng. Hoàng Phủ thị đưa ra bồi thường và bồi thường tương ứng cũng là lẽ nên, vẫn là mời Thủ Triết gia chủ đưa ra một phương án tương ứng.”

“Nếu như vậy…” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Bồi thường một trăm vạn càn kim, việc này ta sẽ bỏ qua.”

“Một trăm vạn càn kim?”

Cốc Hàm Ngữ rõ ràng bị dọa đến nhảy dựng. Cái này quả nhiên là công phu sư tử ngoạm a!

Nàng do dự nói: “Thủ Triết gia chủ, có quá nhiều không?”

Cho dù là thời kỳ Hoàng Phủ thị cường thịnh nhất, muốn một hơi xuất ra một trăm vạn càn kim cũng cần nhiều mặt xoay xở, huống chi, Hoàng Phủ thị bây giờ đã xuống dốc đến nước này, rất nhiều sản nghiệp đều bù đắp ra ngoài.

Trừ đi tài sản không bị phạt, giá cả của hội đấu giá, khi tộc nhân Hoàng Phủ thị còn lại bị sung quân, căng chết cũng có thể mang theo mấy chục vạn càn kim.

“Chuyện người làm sai, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm.” Ánh mắt Vương Thủ Triết phát lạnh: “Cốc tiên tử có từng nghĩ tới tình cảnh của Vương thị chúng ta năm đó không? Lại có mấy người sẽ đến đồng tình chúng ta? Lấy không ra nhiều càn kim như vậy, Hoàng Phủ thị không phải còn có công pháp gia truyền có thể đảm đương sao? Ví dụ như 《Xích Long Chân Quyết》, cùng với một ít công pháp trung hạ phẩm.”

Cốc Hàm Ngữ đã hiểu.

Hiện giờ sự nghiệp của Vương thị phát triển không ngừng, càn kim đối với bọn họ mà nói cũng không phải là vô cùng quan trọng, ngược lại là nội tình của một gia tộc có chút thiếu thốn, ví dụ như truyền thừa công pháp thượng phẩm, cùng với một ít tồn kho của công pháp trung hạ phẩm.

Vương Thủ Triết giở công phu sư tử ngoạm như thế, rõ ràng là nhắm vào những công pháp gia tộc của Hoàng Phủ thị mà đi.

Cốc Hàm Ngữ suy nghĩ một phen, nói: “Việc này Hàm Ngữ sẽ thay mặt chuyển đạt, nhưng không dám đảm bảo Hoàng Phủ Trình Bằng nhất định sẽ đáp ứng. Bất quá, mặc kệ hắn có đáp ứng hay không, nhân tình Hàm Ngữ này coi như trả xong. Tương lai Hoàng Phủ thị đi con đường nào, đều là lựa chọn của chính bọn họ.”

“Nếu như vậy, Cốc tiên tử ở Vương thị nghỉ ngơi một thời gian ngắn, thuận tiện nghiên cứu Giá Y Huyết Cổ.” Vương Thủ Triết ý vị sâu xa cười nói: “Hoàng Phủ Trình Bằng là người thông minh, tin tưởng hắn sẽ làm ra một lựa chọn thông minh.”

“Như thế Hàm Ngữ liền nói nhảm rồi.” Cốc Hàm Ngữ đứng dậy nhẹ nhàng thi lễ.

Nàng thập phần rõ ràng, bốn chữ “tình thế bức người” đáng sợ này.

Bởi vì cái gọi là “tường đổ mọi người đẩy”, giờ phút này Hoàng Phủ thị nghiễm nhiên đã bị buộc đến đường cùng, có thể ở thời khắc mấu chốt như thế thay Hoàng Phủ thị mà nói, nàng đã làm được chuyện mình có thể làm, còn lại liền không phải nàng có thể quản được rồi.

…

Sau đó vài ngày, toàn bộ Trường Ninh vệ đều là lời đồn không ngừng.

Nói đều là chuyện Hoàng Phủ thị cấu kết với âm Sát tông, mưu hại gia tộc khác, xâm hại lợi ích Đại Càn. Một số người trong Hoàng Phủ thị gia tộc bị liên lụy, tự nhiên cũng nên bắt, nên trảm.

Mà sản nghiệp gia tộc của Hoàng Phủ thị cũng tiến hành đấu giá, trong đó đại bộ phận đều sẽ tịch thu thành khố, một bộ phận nhỏ mới lưu lại cho tộc nhân Hoàng Phủ thị còn sót lại.

Kết cục như vậy, chính là giống với Tiền Mã Hoàng Phủ thị kia.

Chỉ có điều, bởi vì Thiên Nhân Hoàng Phủ thị gia tộc khổng lồ, sản nghiệp rất nhiều, cộng thêm rất nhiều sản nghiệp đều đã bị đẩy ra ngoài, tình huống cũng phức tạp hơn trước rất nhiều.

Hơn nữa lúc trước khi Hoàng Phủ thị thế chấp sản nghiệp, không ít người thế chấp cho các thế gia Vệ thành khác, ví dụ như An Viễn vệ Tiêu thị, mà mấy đại thế gia của Trường Ninh vệ, hiển nhiên đều không quá nguyện ý các thế gia khác đem sản nghiệp cắm vào bên trong Trường Ninh vệ, bởi vậy, sự tình cũng trở nên đặc biệt phức tạp, quá trình xử lý cũng trở nên cực kỳ dài dòng.

Mấy đại gia tộc của Trường Ninh vệ bao gồm cả Vương thị đã thương nghị trong đó, nhất trí quyết định trước tiên phải chuộc những sản nghiệp đó về.

Những thế gia vệ thành khác tiếp nhận Hoàng Phủ thị chống đỡ, mắt thấy nội bộ Trường Ninh vệ đoàn kết như thế, cũng không muốn chọc tổ ong vò vẽ này. Sản nghiệp chỉ là sản nghiệp, nếu bị thế gia bản địa Trường Ninh vệ chèn ép, những sản nghiệp đó sẽ trở thành gân gà.

Song phương ngươi tình ta nguyện, những sản nghiệp bị ước chừng đi ra ngoài tự nhiên rất nhanh liền bị định giá chuộc về.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết cực kỳ đau đầu chính là trước đây vì đối phó với Hoàng Phủ thị mà gia tăng phần thắng, không những đưa toàn bộ sản nghiệp của Vương thị vào trong những năm này mà còn treo hơn một trăm vạn càn kim.

Hiện tại Vương thị muốn lấy ra một khoản càn kim lớn cũng không dễ dàng, trừ phi nguyện ý đem thượng phẩm linh khí, phi vũ linh bảo thật vất vả mới đổi được ra tay.

Bởi vậy.

Vương Thủ Triết chỉ có thể đánh chủ ý lên đầu Tiền thị thương hội lần nữa.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết lại một lần nữa nghênh đón vị khách mới—— Tiền Học An.

Những năm gần đây tu vi của Tiền Học An không tăng lên bao nhiêu, hình thể lại mượt mà hơn rất nhiều, có thể thấy được những năm này kiếm chác không ít.

Bây giờ đã vào hạ, ngay cả trong đình nghỉ mát, nhiệt độ không khí cũng không thấp.

Cái trán Tiền Học An đổ mồ hôi, không ngừng lau khăn tay, run rẩy một thân thịt mỡ khóc than nói: “Thủ Triết hiền đệ, Tiền thị chúng ta đúng là gia đại nghiệp đại, nhưng gia tộc chi tiêu lớn cũng lớn. Huống chi, lão Tiền ta chỉ là thống quản nho nhỏ của lục vệ Lũng Tả nam bộ, cũng không phải gia chủ Tiền thị. Lão đệ ngươi cũng đã thiếu Tiền thị chúng ta hơn một trăm vạn càn kim, một hơi này còn muốn mượn thêm hai trăm vạn càn kim, khoản này của ta thực sự không chuyển ra được.”

“Tiền lão ca, chỉ là hai trăm vạn càn kim, cũng không phải uổng công cho Tiền thị các ngươi mượn, tương lai vừa có thể chấp lại có lãi, đây chính là mua bán có lời không lỗ.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm châm trà rót nước cho hắn: “Sau này nói không chừng ngươi còn có thể cưới thêm mấy tiểu thiếp đích nữ.”

“Thủ Triết lão đệ đừng cười với ta, đó đều là hiểu lầm.” Vẻ mặt của Tiền Học An ngượng ngùng: “Tiểu Thúy gia vốn là thế gia Bát phẩm của Đông Hải vệ, tiếc rằng gia tộc sa sút, tộc sản không thể tiếp tục, ta nhìn không thấu mới thuận tay giúp đỡ. Ta và Tiểu Thúy là thật lòng yêu nhau, chứ không phải cố ý muốn cưới đích nữ của thế gia làm thiếp.”

Vương Thủ Triết liền cười cười không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Hắn từ lúc mười tám tuổi đã quen biết Tiền Học An, biết hắn xuất thân là con vợ kế, trong lòng luôn cảm thấy tự ti. Có cơ hội cưới đích nữ thế gia làm thiếp, chưa chắc không phải là một loại tâm lý bồi thường.

“Thủ Triết lão đệ, ta cũng không giấu gì ngươi. Gần đây tổng bộ Tiền thị có điều động tài chính rất lớn, ta cũng có thể lấy ra bảy tám mươi vạn càn kim trên sổ sách.” Tiền Học An bị nhìn mà toàn thân sợ hãi, bất đắc dĩ nói: “Số riêng của ta cũng có thể chuyển ba mươi vạn càn kim cho lão đệ, phần này không cần lợi nhuận nữa.”

Hai người Vương Thủ Triết và Tiền Học An quen biết đã lâu, nói chuyện với nhau cũng không cần giấu diếm.

Chỉ là suy nghĩ một chút, năm đó bọn họ vì ba vạn càn kim liền hao hết trắc trở, tiêu tốn vô số tâm tư, bây giờ lại há miệng

ngậm miệng là trăm vạn càn kim, cũng là khiến người ta thổn thức không thôi.

Hai người bây giờ, đều đã không còn là tiểu nhân vật năm đó.

Tiền Học An dựa vào Vương Thủ Triết, một đường lập công vì gia tộc, địa vị không ngừng nước lên thì thuyền lên, bây giờ hắn đã bị đuổi theo làm trưởng lão trực mạch, quản lý Lục Vệ thương hội phía nam Lũng Tả quận.

Mà Vương Thủ Triết cũng mượn nhân mạch Tiền Học An trước đó, cùng với con đường khổng lồ của Tiền thị thương hội kiếm được đầy bồn đầy bát, nhanh chóng mở rộng gia tộc.

Vương thị hiện giờ giậm chân một cái, toàn bộ Trường Ninh vệ đều phải run rẩy ba lần.

Chỉ vì sức ảnh hưởng của Vương thị đã trải rộng toàn bộ Trường Ninh vệ, thậm chí có khí tượng dần dần khuếch tán ra ngoài.

“Được, một trăm hai mươi vạn thì một trăm hai mươi vạn.” Vương Thủ Triết thoải mái tự nhiên nói: “Càn vàng còn lại, vẫn là rất chuẩn bị tốt.”

Trường Ninh Hoàng Phủ thị xưng bá Trường Ninh vệ năm trăm năm, tất cả tài sản trong tay đều là tài sản chất lượng tốt. Nếu rơi vào tay Vương Thủ Triết, tiềm lực phát triển của những tài sản tương lai sẽ càng thêm lớn.

Đây là gia tộc Thiên Nhân do Vương thị đánh hạ, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không trơ mắt để nó rơi vào tay Thiên Nhân Lôi thị, hoặc là gia tộc khác.

Mặc dù ăn một miếng này cố hết sức.

Nhưng chỉ cần cho Vương thị thời gian tiêu hóa tám năm mười năm, thế lực tài lực tổng thể của Vương thị sẽ lại bước vào một giai tầng mới.

Cơ hội tốt như thế, há có thể bỏ qua!

…

Lúc hai người đang nói chuyện, vừa vặn Phòng Hữu An và Lục Vi tiểu học tỷ từ Học Cung trở về, mang đến khí linh bị

rửa sạch cho Vương Thủ Triết, thuận tiện tới thăm khuê mật Liễu Nhược Lam của nàng.

Tình hữu nghị giữa nữ nhân đến rất nhanh, chỉ một lần phó bản, Liễu Nhược Lam và Lục Vi tiểu học tỷ đã trở thành tỷ muội tốt thân thiết khăng khít.

Thậm chí, Liễu Nhược Lam còn làm chủ, về sau những vật tư sinh hoạt như hộ da, dầu gội đầu của Lục Vi tiểu học tỷ, Vương thị đều bao hết.

Hành động phá sản như vậy khiến Vương Thủ Triết thổn thức không thôi.

Lục Vi tiểu học tỷ chính là một khách hàng cao cấp hiếm có, phàm là sản phẩm hộ da cao cấp mới ra, nàng đều là nhóm đầu tiên mua, kim ngạch tiêu phí mỗi một năm đều phải đạt tới một hai vạn càn kim. Mà trong đó, chi phí Vương thị trả chỉ có hơn một nghìn càn kim.

Bởi vậy có thể thấy được, tiền của nữ nhân vẫn là rất dễ kiếm đấy.

Tuy nhiên, nếu Nhược Lam đã vui vẻ, vậy thì để cho nàng đi.

Dù sao, đánh cũng không lại.

Lục Vi tiểu học tỷ là thân truyền của Học Cung, lại là thân truyền của Trường Xuân cốc có quan hệ mật thiết nhất với Tiền thị, nàng ta đến đây vốn đang sốt ruột muốn trở về cùng Tiền Học An với Tiểu Thúy, lúc này liền không hề nhắc đến chuyện trở về, bắt đầu xoay vòng quanh Lục Vi tiểu học tỷ, các loại nịnh hót a dua như không cần tiền trút ra ngoài.

“Thủ Triết sư đệ, nghe nói ngươi thiếu tiền?” Lục Vi tiểu học tỷ sau khi biết được tin tức này, chủ động tìm được Vương Thủ Triết: “Ngươi cũng không cần đi tìm nhiều chỗ, trên người ta vẫn còn một ít, cho ngươi mượn là được rồi.”

“Cái này…” Tuy Vương Thủ Triết đã lần thứ hai bị Lục Vi tiểu học tỷ dùng tiền đập, vẫn có chút không thích ứng nói: “Tiểu học tỷ, thứ ta thiếu cũng không phải là con số nhỏ.”

Hắn còn thiếu một trăm vạn càn kim. Cho dù là thế gia Thất phẩm ở thời kỳ cường thịnh, muốn một hơi xuất ra nhiều tiền như vậy cũng nguyên khí đại thương. Lục Vi tiểu học tỷ mặc

dù là đệ tử thân truyền, nhưng nhìn Phòng Hữu An và Âm Ngọc Trạch sẽ biết, toàn bộ nhà phó thân cũng cứ như vậy mà hồi sự.

“Không phải nghe nói thiếu một trăm vạn sao?” Lục Vi tiểu học tỷ nháy nháy đôi mắt vô tội hỏi: “Chẳng lẽ ngươi còn có thể thiếu mấy trăm vạn? Nhiều hơn nữa thì trên người ta cũng không có, không bằng ta viết một phong thư hỏi sư tôn muốn một chút.”

Vương Thủ Triết lập tức im lặng, trong mắt Lục Vi tiểu học tỷ, trăm vạn càn kim chỉ nhẹ nhàng như vậy thôi sao?

Ánh mắt của hắn bất giác nhìn về phía Phòng Hữu An đang uống trà bên cạnh.

Tất cả mọi người đều là đệ tử thân truyền, vì sao Phòng Hữu An ngươi nghèo như thế?!

“Khụ khụ khụ!”

Phòng Hữu An thiếu chút nữa bị một ngụm linh trà sặc chết, sắc mặt có chút lúng túng.

Với Tử Phủ Học Cung của Lũng Tả quận mà nói, người có thể đánh nhất đương nhiên là nhất mạch của Huyền Băng điện, nhưng người có thể kiếm tiền nhất lại là Trường Xuân cốc nhất mạch.

Bàn về kiếm tiền, đệ tử Huyền Băng điện nhất mạch tại các phong các cốc bên trong, cơ bản thuộc về hạng chót, cũng chính là cùng Vân Dương nhất mạch xem như huynh đệ khó khăn.

Huyền Băng điện nhất mạch thuộc loại rất có thể đánh, tâm tư cả ngày đều ở trên chiến đấu như thế nào, động một chút là sẽ bị thương, chỉ trị liệu đã là một khoản phí lớn.

Còn Vân Dương nhất mạch lại như nhàn vân dã hạc, tự do tản mạn đã quen, không chú trọng vật chất như vậy.

Chỉ có điều khiến Phòng Hữu An kinh ngạc là mấy năm gần đây, mấy vị Vân Dương nhất mạch dường như bắt đầu rất tích cực đoạt nhiệm vụ Học Cung làm, ba phen mấy bận gây mâu thuẫn với đệ tử Huyền Băng điện.

Cũng không biết mấy vị Vân Dương nhất mạch kia, trán bị kẹp cái gì?

“Thủ Triết sư đệ, ngươi cũng đừng trông cậy vào Hữu An sư huynh có thể cho ngươi mượn tiền gì đó.” Lục Vi tiểu học tỷ lẩm bẩm nói: “Lần này nhiệm vụ ở căn cứ Huyết Sào tích lũy học phần, toàn bộ hắn đổi thành thiên tài địa bảo có tư chất tiến hóa huyết mạch, đệ tử của Huyền Băng điện nhất mạch vốn đã nghèo, hiện tại lại càng nghèo hơn. Cũng không biết hắn bị kích thích gì?”

Không biết là bị cái gì kích thích?

Vương Thủ Triết và Phòng Hữu An nhìn nhau, đương nhiên là bị ngươi kích thích.

Nhưng Vương Thủ Triết may mắn là bây giờ hắn mới Linh Đài cảnh tam trọng huyết mạch, muốn tiến thêm một bước mặc dù rất khó, nhưng vẫn rất có cơ hội làm được. Nhưng Phòng Hữu An chính là Thiên Nhân cảnh tứ trọng linh thể, muốn thức tỉnh đệ ngũ trọng huyết mạch có thể nói là khó như lên trời.

Bởi vậy, mục tiêu của Phòng Hữu An e rằng chỉ là huyết mạch tứ trọng trung đẳng mà thôi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Có được sự ủng hộ giàu có như Lục Vi tiểu học tỷ, Vương Thủ Triết cảm thấy mình bị tiền ném đi.

Rất nhanh.

Vương Thủ Triết có tài chính ủng hộ, tựa như gió thu quét lá rụng, đem tài sản Hoàng Phủ thị lưu lạc bên ngoài thu vào trong túi, sản nghiệp gia tộc nhanh chóng bành trướng lên như bong bóng.

Lại trôi qua mấy tháng.

Sau kiếp nạn, tộc nhân Hoàng Phủ thị may mắn còn sống sót, ủy thác Cốc Hàm Ngữ đem công pháp chủ tu hỏa hệ thượng phẩm 《Xích Long Chân Quyết》, cùng với hai bộ công pháp trung phẩm, năm môn thân pháp và võ kỹ trung phẩm, cùng với mấy chục môn công pháp hạ phẩm, thân pháp, võ kỹ v.v… đều được đưa đến Bình An Vương thị.

Những thân pháp võ kỹ này đều là nguyên phẩm, mà Hoàng Phủ thị lưu lại đều là phiên bản in ấn.

Đây cũng là một trong những điều kiện mà Vương Thủ Triết đưa ra để đề phòng tộc nhân của Hoàng Phủ thị, dùng bản thác ấn đã được sửa đổi để lừa gạt người khác.

Chịu lâu như vậy, ở Trường Ninh vệ đã không còn người của Hoàng Phủ thị, cuối cùng chịu không nổi, thỏa hiệp với Vương thị.

Đúng như lời Cốc Hàm Ngữ, nếu không có Vương Thủ Triết gật đầu, tộc nhân Hoàng Phủ thị mang theo gia đình, e rằng rất khó đi ra khỏi phạm vi thế lực của Trường Ninh vệ, cũng rất khó bình an đến nơi sung quân lưu đày.

Vương Thủ Triết có được thu hoạch, đương nhiên cũng không đuổi tận giết tuyệt tộc nhân Hoàng Phủ thị còn sót lại.

Trải qua việc này.

Uy vọng của Bình An Vương thị lại tăng cao một mảng lớn, cho dù trong gia tộc không có Thiên Nhân lão tổ, uy vọng cũng đã lấn át Trường Ninh Từ thị, sánh ngang với Trường Ninh Lôi thị.

Sau đó.

Trường Ninh vệ hoạt động đâu vào đấy.

Mà Vương thị lúc trước ăn quá no, cũng không tiến hành bất cứ động tác gì lớn, chỉ im lặng tiêu hóa, cắn nuốt đủ loại lợi ích của Thiên Nhân Hoàng Phủ thị.

Thoáng chớp mắt, lại mấy năm trôi qua.

Lúc này, cách ngày Vương Thủ Triết xuyên qua đã hai mươi năm.

Đại Càn Xương Long ba nghìn một trăm sáu mươi lăm năm —— mùng ba tháng sáu.

Một ngày này.

Chính là một ngày quan trọng nhất kể từ khi Bình An Vương thị thành lập đến nay.

Bởi vì chính vào ngày hôm đó, tu vi đột nhiên tăng mạnh Lung Yên lão tổ sau khi bế quan hơn một năm thì rốt cuộc đột phá gông cùm xiềng xích, dẫn tới thiên lôi.

Sau khi trải qua trùng trùng điệp điệp lôi kiếp, Lung Yên lão tổ thành công đột phá Thiên Nhân cảnh.

Từ hôm đó trở đi, cuối cùng Bình An Vương thị cũng có lão tổ Thiên Nhân cảnh của mình.

Từ nay về sau, Bình An Vương thị xem như thật sự đứng lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Vương thị từ trên xuống dưới đều hưng phấn không thôi, bầu không khí náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới.

Cùng lúc đó, tin tức này cũng như một trận gió thổi khắp sáu vệ phía nam Lũng Tả quận.

Tổ tông tổ chức "Thiên Nhân yến" cho lão tổ tông, cũng bắt đầu tích cực chuẩn bị.

Dưới sự ra roi thúc ngựa của tộc nhân và gia tướng, một phong thư mời của tiệc mừng Thiên Nhân như bông tuyết bay ra, truyền tới các thế gia.

…

Chương 109: Vương thị hưng thịnh! Các phương triều bái

…

Phía tây Trường Ninh vệ thành, giáp ranh giữa Kim Sa hà và An Giang, tên là Ninh Tây trấn.

Trấn Ninh Tây có địa thế ổn định, các nhánh sông lớn nhỏ trong phạm vi hạt địa giăng khắp nơi, cao đất màu mỡ, gạo cá màu mỡ, chính là một trong những kho lúa quan trọng của Trường Ninh vệ.

Trấn này có hai thế gia tọa trấn nhiều thế hệ, một là họ của Ninh Tây, hai là họ Lương của Ninh Tây.

Đảng thị Ninh Tây đường đường thế gia bát phẩm, chiếm cứ tài nguyên thổ địa đa số chất lượng tốt của trấn Ninh Tây. Mà Ninh Tây Lương thị chính là một gia tộc cửu phẩm nho nhỏ, nhiều năm qua vẫn sống rất cẩn thận, tức phải trường kỳ chu toàn với "mãnh thú" này của Đảng thị, rồi từng giây từng phút đều muốn phát triển lớn mạnh để thoát khỏi khốn cảnh.

Mười tám chín năm trước.

Ninh Tây Lương thị đã từng hành động sai lầm tham dự vào hành động giữa Vương thị và Lưu thị, kết quả dẫn đến bị Vương thị hung hăng chém một đao, tài nguyên mà tổ tông tích góp được tiêu hao rất nhiều.

Theo lý thuyết.

Ninh Tây Lương thị bị thương, rất có khả năng không gượng dậy nổi, dần dần không chống đỡ được sự xâm chiếm hoặc sáng hoặc tối của Đảng thị, cuối cùng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng bây giờ Lương thị chẳng những không suy bại, ngược lại càng sống càng thoải mái. Ngắn ngủn mười tám chín năm bồi dưỡng ra vị lão tổ Linh Đài cảnh thứ hai, hình thành bố cục một môn hai Linh Đài, lại mơ hồ có xu thế ngang vai ngang vế với Ninh Tây đảng thị cường thịnh.

Công trình lớn nhất tạo thành cục diện thần kỳ như thế chính là Lương Hạo Phong lão tổ Lương thị. Tuy năm đó đã ăn thiệt thòi lớn trong tay Vương thị, nhưng cũng nhìn thấy thế tiến triển mạnh mẽ và tương lai phát triển của Vương thị.

Trong lúc tích cực bồi thường, dựa vào quan hệ đã từng với Lư Minh Thăng, nghĩ hết tất cả biện pháp lôi kéo quan hệ với Vương thị để đền bù vết nứt. Dần dà, cũng dần dần lấy được một chút tín nhiệm của Vương thị.

Một số nông trang trung tâm được trao tặng lương chủng sản xuất Vương thị số bảy. Mà Vương thị phái người giám sát, đồng thời cũng đưa ra một giá thu mua lương chủng không tệ.

Dựa vào "làm công" trợ giúp Vương thị, "gia nhập gia tộc" của Ninh Tây Lương thị liên tiếp cao lên. Có tiền, bọn họ cũng học Vương thị mở rộng gia sản như vậy, chủ yếu lấy mua tăng thêm cùng với khai hoang tinh tế làm chủ.

Cái gọi là khai hoang tinh tế, chính là đem một ít khai hoang ban đầu đầu đầu tư vào một ít thổ địa cực lớn, tiến hành cải tạo địa hình, sau đó cải tạo hình thành ruộng tốt.

Ví dụ như một ít bãi đất dốc loạn thạch, đầm lầy các loại, bình thường bởi vì đầu tư khổng lồ mà không tính khai hoang. Nhưng theo thu nhập từ mẫu sản lượng cao, những thứ không có lợi liền dần dần biến thành có lời.

Cùng với việc khai phá tinh tế trong hạt địa, vậy mà lại có một mỏ đồng khoáng loại nhỏ được chôn vùi sâu hơn. Như vậy, để Lương thị phát triển thêm một bước.

Một ngày này.

Mấy chiếc xe ngựa đi ra khỏi chủ trạch Lương thị, một đường đi về hướng đông.

Trên hai chiếc xe ngựa phía sau đều chứa một ít Linh Qua Linh Quả mới sản xuất trong linh điền, Linh Ngư ướp chế bắt được từ trong An Giang và Kim Sa Hà, cùng với Bạch Ngọc Linh Mễ rượu sản xuất từ nông trang nhà mình, trên trăm cuộn vải chất lượng tốt, cùng với hơn ngàn cân đồng thau.

Tổng cộng vật tư của rừng cây cộng lại, giá trị sợ là phải trên vạn càn kim.

Trong chiếc xe ngựa dẫn đầu, hai nam tử một già một trẻ đang ngồi, cùng với thiếu nữ trẻ tuổi tưởng chừng mười bốn mười lăm tuổi.

Bộ dáng lão giả gầy gò gầy gò, đôi mắt sáng ngời nội liễm, ngồi ngay ngắn trên xe ngựa vẫn vững vàng như Thái Sơn.

Nam tử trẻ tuổi kia ước chừng mười bảy mười tám tuổi, đầu hắn đội ngọc quan mặc trường bào màu gấm, eo thắt đai ngọc mỡ dê, chân mang kiếm giày màu đen, trong tay còn nắm một thanh bảo kiếm chế tác tinh xảo, bên ngoài vỏ kiếm chính là da thuộc hung mãng, khảm nạm từng hạt châu báu màu xanh lục.

Thanh niên này mặt như quan ngọc, diện mạo tuấn lãng, quả nhiên là tài tử phong tư bất phàm.

Mà thiếu nữ đậu khấu kia, một đôi mắt sạch sẽ trong suốt, da thịt trắng nõn giống như là bóp một cái muốn ra nước. Nàng đang chớp đôi mắt to ngập nước, tò mò hỏi: “Lão tổ tông, một đường nhàn rỗi nhàm chán, ngài lại kể cho ta nghe chuyện cũ của Vương thị Lung Yên lão tổ đi.”

“Muội muội, muội đều nghe câu chuyện lung yên lão tổ vô số lần rồi, tai đã sắp chai rồi.” Tuấn lãng thanh niên cười nói, “Theo ta thấy, Thiên Nhân Vương thị sở dĩ có thể phát triển nhanh như vậy, tất cả đều là dựa vào công huân của gia chủ Vương Thủ Triết tiền bối, sáng tạo của Thủ Triết tiền bối như thiên mã hành không không câu nệ phạm vi, lại mưu tính sâu xa bố cục kín đáo, quả thật là khuôn mẫu học tập của thế hệ trẻ tuổi ta.”

“Ca ca, muội biết huynh sùng bái Thủ Triết tiền bối, là vì lúc trước Thủ Triết tiền bối cũng xuất thân tư chất Giáp đẳng hạ phẩm, cũng thông qua vòng sơ khai chiêu sinh của Tử Phủ Học Cung. Lần trước người ngoài khen huynh một câu có phong thái Thủ Triết năm đó, huynh liền ghi nhớ trong lòng.” Thiếu nữ Đậu Khấu bĩu môi nói: “Theo muội thấy, Thiên Nhân Vương thị có cục diện hiện giờ, chính là kỳ nữ Lung Yên lão tổ chống đỡ một mảnh trời.”

Thanh niên tuấn lãng cũng không nhường nhịn, hai người ngươi một câu ta một câu đều tranh luận với thần tượng.

Mắt thấy hai hậu bối nổi lên tranh chấp, ánh mắt lão giả uy nghiêm quét qua: “Hoàn Hiên, Mộ Thanh, các ngươi đừng tranh luận nữa. Thiên Nhân Vương thị có thể khởi bước từ tiểu cửu phẩm mạt lưu thế gia, một lần nhảy vọt đến Thiên Nhân thế gia sáu vệ phía Nam Lũng Tả, Lung Yên lão tổ và Thủ Triết gia chủ chính là hỗ trợ lẫn nhau, không thể thiếu một thứ. Qua lại của hai vị tiền bối, chúng ta ở trong xe ngựa nhỏ, bàn luận một chút là được.”

“Một khi ra đến bên ngoài, nhất là sau khi đến Bình An trấn, ngàn vạn lần đừng tùy ý nói chuyện, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

“Vâng, Hạo Phong lão tổ, chúng ta đương nhiên cẩn thận ngôn từ.” Hai tiểu bối đều cung kính mà ngoan ngoãn ngậm miệng. Dù sao bọn họ cũng là đích tử đích nữ của Lương thị, từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục vô cùng nghiêm khắc.

Chuyến này ba người, chính là lão tổ Hạo Phong của Lương thị, cùng với đương kim đích trưởng tử Lương Hoành Hiên, đích thứ nữ Lương Mộ Thanh ba người. Lần này chuẩn bị đủ vật tư xuất hành, tự nhiên là vì hẹn hẹn tới Bình An trấn tham dự thịnh yến thăng cấp Thiên Nhân Vương Lung Yên.

“Vương thị thiên nhân yến” này chính là thời cơ tốt để Lương thị nịnh bợ. Mang theo trưởng tử, là đi mở mang kiến thức. Nhưng mang theo đích thứ nữ, chính là tiểu tâm tư của Lương thị, muốn xem có cơ hội tiến thêm một bước với “quan hệ” của Vương thị hay không.

Đoàn xe Lương thị đi vòng tới phía nam thành Trường Ninh vệ, dọc theo An Giang đi thẳng về phía đông đến Trường Ninh quan độ.

Hiện giờ Trường Ninh độ quan, biến hóa cũng không nhỏ so với mười năm trước, bến đò nguyên lai đã bị hủy xây dựng lại, diện tích lớn hơn không chỉ mấy lần. Tài liệu kiến trúc sử dụng đều là nham thạch nóng chảy, kiên cố bền bỉ cùng một loại kiến trúc mới tên là Không Tâm Chuyên.

Gạch rỗng là một lần nung thành loại gạch cỡ lớn, tốc độ kiến trúc thành hình nhanh, trong đó lại có không ít thành phần xi-măng, bởi vậy kết cấu vững chắc mà hiệu quả cách âm rất tốt.

Loại gạch rỗng này và phương thức kết cấu kiến trúc kiểu dáng mới, chính là do Thiên Nhân Vương thị sáng chế, nghe nói trong Bình An trấn đã có rất nhiều kiến trúc kết cấu kiểu mới.

Nhưng mà ở phía bắc An Giang vẫn tương đối hiếm thấy.

"Nghe nói mấy năm trước, Thiên Nhân Vương thị thực sự không chịu nổi hiệu suất thấp của quan Trường Ninh." Lương Hạo Phong và tiểu bối cùng xuống xe ngựa, tham quan bến đò mới nói: "Bởi vậy sau nhiều lần đàm phán dây dưa với Thủ phủ của Thủ Triết gia chủ, cuối cùng đã trả giá rất lớn để mở rộng bến đò Trường Ninh ra một phen. Chậc chậc, có thể đánh hạ quan trạm, có thể thấy thủ phủ gia chủ lợi hại như thế nào."

"Những mặt đất này đều là mặt đất phủ đầy bụi bặm." Lương Hoành Hiên khen không dứt miệng nói, "Như vậy, cho dù là trời mưa cũng sẽ không một mảnh lầy lội, giẫm lên sẽ rất sạch sẽ."

Khi mấy người Lương thị đang nói chuyện.

Bỗng dưng, cách đó không xa một giọng nói hùng hậu của lão giả vang lên: "Đây không phải là lão tổ Hạo Phong của Lương thị sao? Ngươi cũng tới trước mười ngày, tham dự Thiên Nhân thịnh yến của Vương thị sao?"

Lương Hạo Phong quay đầu nhìn lại, quả nhiên là người quen cũ, lúc này cười ha ha chắp tay nói: "Đây không phải là Hưng An Tôn thị Vân Phi lão tổ sao? Ngươi cũng đi tham dự Thiên Nhân thịnh yến trước đó sao?"

Hắn nhìn lướt qua Tôn Vân Phi, chỉ thấy hắn mang theo mấy vị tộc nhân trẻ tuổi, phía sau đi theo mấy chiếc xe ngựa, lúc này đến bến đò Trường Ninh, tự nhiên là muốn tham dự Thiên Nhân thịnh yến rồi.

Hưng An trấn nằm ở vị trí giữa vùng núi và Đông Cảng, bởi vì địa thế thấp trũng, trong hạt địa nhiều hồ đầm ít ruộng tốt, bởi vậy phát triển không tính là quá tốt. Dù vậy, khu vực nghèo đó cũng có ba thế gia cửu phẩm chen chúc.

Tôn Vân Phi sang sảng cười nói: "Nhờ có sự quan tâm của liên minh thông gia Thiên Nhân Vương thị, ở Hưng An chúng

ta dốc sức đẩy mạnh kỹ thuật trồng trọt lau sậy, để cho gia tộc Hưng An chúng ta có được những ngày tốt lành."

"Trồng cỏ lau cũng có thể kiếm tiền sao?" Lương Hạo Phong hơi giật mình không thôi: "Nhoar không thể giữ ấm, ăn rễ cây cũng vô vị…"

"Bình thường chủng loại không được, chỉ là Đông Cảng Trần thị từ hải ngoại trồng ra một loại cao sản, rễ của chúng phát triển, càng thêm thích hợp đầm nước, sinh trưởng phi thường nhanh chóng, chỉ cần đầu tư chút nhân lực vật lực, liền có thể lợi dụng những đầm nước kia." Tôn Vân Phi hưng phấn, lại là vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Chỉ bất quá trước kia không ai hỏi thăm đầm nước, hiện tại đã thành bánh thơm ngon, mấy gia tộc nghèo chúng ta những năm nay oán hận chất chứa càng sâu."

"Lần này đến sớm một chút, cũng là muốn thương lượng với Thủ Triết gia chủ, có thể ra mặt điều đình một phen…"

Lương Hạo Phong nhìn thoáng qua xe ngựa chất đầy lễ vật của bọn họ, cùng với hai cô gái xinh đẹp trong lớp hậu bối trẻ tuổi, trong lòng cũng âm thầm cười lạnh, cái gì tìm đến Thủ Triết gia chủ thương lượng trước, ngươi rõ ràng là đến đây nịnh bợ Vương thị trước thời gian. Để mượn tên tuổi của Vương thị, áp chế hai đối thủ cũ của ngươi một chút.

Nhưng mà, nhìn thấu cũng không nói lộ.

Thứ nhất là Lương Hạo Phong và Tôn Vân Phi không oán không cừu, thứ hai là Lương Hạo Phong hắn tới trước cũng muốn nịnh bợ Vương thị một chút, để tiểu bối thân cận với tiểu bối Vương thị.

Hai lão gia hỏa sống một trăm mấy mươi tuổi, đồng thời trong lòng hiểu rõ, giống như là bạn cũ lâu ngày gặp lại bắt chuyện tán gẫu với nhau. Mà tiểu bối hai bên, cũng đều chào nhau, quen biết lẫn nhau.

Tất cả mọi người đều là thế gia mạt lưu của Trường Ninh vệ, quen biết nhau nhiều hơn cũng là chuyện tốt.

"Ông bạn già Hạo Phong, nghe nói vị tiểu hữu Hồng Hiên của nhà ngươi, lần này đã thông qua vòng sơ khảo chiêu sinh của Học Cung?" Tôn Vân Phi có chút hâm mộ nhìn Lương Hoành

Hiên: “Người này tướng mạo không tầm thường, nếu có cơ hội tiến vào Tử Phủ Học Cung, tương lai một Linh Đài cảnh cũng không chạy thoát được. Đến lúc đó Trữ Tây Lương thị ngươi chính là một thế gia bát phẩm Tam Linh Đài.”

“Ha ha, chẳng qua là thông qua vòng sơ khảo mà thôi, đợi đến khi đến Học Cung có thể thông qua khảo thí cuối cùng hay không còn khó nói.” Lương Hạo Phong ngoài miệng nói khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý và kiêu ngạo trong ánh mắt lại khó có thể che giấu. Đương nhiên, dựa vào vòng lặp như vậy, tương lai cơ bản chính là một học sinh bình thường của Học Cung. Quá nửa chính là nhìn các học tỷ sư huynh tranh đấu trên lôi đài, sau đó ở dưới mặt mũi tràn đầy sùng bái.

Nhưng cho dù như thế, đây đối với thế gia Cửu phẩm mà nói, cơ hội như vậy cho dù trên trăm năm cũng khó gặp một lần. Mà thế gia Bát phẩm xác suất cao hơn nhiều, thế gia Thất phẩm càng đừng nói, nếu như nguyện ý, mỗi một đời đều có thể góp một người đi vào làm đệ tử bình thường.

Lương Hoằng Hiên lúc này bởi vì tướng mạo xuất chúng, cộng thêm thân phận đã thông qua vòng sơ thí của Học Cung, sau khi trao đổi lẫn nhau, đã mơ hồ trở thành tiểu đầu mục trong đám thanh niên, trong lúc chuyện trò vui vẻ, có một chút thái độ cao cao tại thượng.

Đúng vào lúc này.

Độ thuyền cỡ lớn đã tới, mọi người lục tục có trật tự lên thuyền, xe ngựa cũng có vị trí xe ngựa đỗ tương ứng. Bây giờ bến đò xây dựng rộng, lượng phun ra hai bên trở nên càng lớn hơn, không đến nửa canh giờ đã có độ thuyền lui tới, bây giờ vẻn vẹn chở được một nửa dung lượng.

Ngay sau khi Lương Hạo Phong hai tiểu gia tộc này đều lên thuyền, bỗng dưng, bên ngoài bến đò lại xuất hiện một đoàn xe khổng lồ. Trong đó một kỵ sĩ bộ dáng trung niên thúc ngựa tới, đến trước bến đò hô to: “Thuyền độ chờ một chút, ta là Công Tôn Huệ, Sơn Dương Công Tôn thị của chúng ta muốn lên thuyền.”

Quản sự phụ trách chiếc độ thuyền cỡ lớn này giật mình, vội vàng chắp tay đáp lời: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Kỳ Lão Tổ.”

Những chiếc độ thuyền này, hiện giờ đều là người của Vương thị quản lý.

Mà Sơn Dương Công Tôn Huệ không phải người bình thường, ngay cả Thủ Triết gia chủ nhìn thấy hắn cũng phải khách khí xưng một tiếng cữu cữu.

Những người khác đương nhiên không có ý kiến gì. Hiện giờ Sơn Dương Công Tôn thị đã là thế gia bát phẩm, hơn nữa còn là mẫu tộc của gia chủ Thủ Triết, địa vị không tầm thường.

Từng chiếc từng chiếc xe ngựa, chạy vào bến đò.

Bởi vì lên thuyền cần người xe chia lìa, bởi vậy tất cả mọi người trong Công Tôn thị đều xuống xe ngựa, dựa theo quy củ đi bộ lên thuyền.

"Đó là Hao lão tổ của Công Tôn thị." Lương Hạo Phong híp mắt nói: "Vội vàng mười tám năm không gặp, thực lực của Công Tôn Huệ đã sâu không lường được như vậy? Ta đã hoàn toàn nhìn không thấu, chỉ sợ đã là Linh Đài cảnh tầng năm tầng sáu."

"Kỳ Lão Tổ bây giờ bất quá mới trên trăm tuổi." Tôn Vân Phi cũng là hâm mộ không thôi nói, "Tuổi tác như vậy, hơn nữa Công Tôn Thị bây giờ tài phú xa xỉ, Chử lão tổ có hi vọng đạt được Thiên Nhân cảnh."

Hai người đang muốn tiến lên chào.

Bỗng dưng, trong một chiếc xe ngựa, có một vị lão thái thái được hai vị nữ tử trung niên dìu xuống. Tóc nàng đã hoa râm, nhưng lại là một bộ ung dung hoa quý, giống như lão tổ mẫu nhà giàu được mọi người vây quanh.

Nàng đưa mắt nhìn quan độ Trường Ninh, cùng với nước sông Trường An cuồn cuộn, trong lúc nhất thời lệ rơi lã chã: "Nhớ lại lần trước khi về nhà mẹ đẻ, vẫn là ngày Thủ Triết thành thân, nhoáng cái lại là mười tám năm rồi. Không ngờ ta còn có thể sống nhìn thấy Lung Yên cô nãi nãi thăng cấp Thiên Nhân cảnh. Chỉ sợ, đây đã là lần cuối cùng ta về nhà mẹ đẻ."

"Tam nãi nãi." Đương kim Công Tôn thị tộc trưởng Công Tôn Diễm, lúc này đã là một vị nam tử thành thục ba mươi mấy tuổi, hắn tự tay đỡ lão thái thái đi lên thuyền, cười nói: "Ngài năm nay mới tám mươi hai tuổi, thân thể còn rất cứng rắn. Lần

trước Thủ Triết biểu ca không phải từ Học Cung lấy được mấy viên Trường Sinh đan, còn tự mình đưa tới cho ngài một viên."

"Tương lai ngài về nhà mẹ đẻ có rất nhiều chuyện, cháu trai Tông An không qua mấy năm cũng phải thành thân rồi, dù sao ngài cũng phải đích thân trở về một chuyến chứ? Ngoài ra, Thủ Triết biểu ca đã từng nói, bảo ngài chờ ngài thăng thiên nhân."

Nhắc tới Vương Thủ Triết, lão thái thái kia liền cười rất vui vẻ: "Đồ tốt của đứa trẻ Thủ Triết kia chỉ là không biết tiết kiệm. Ta và Tiêu Huy ca ca, Tiêu Chí ca ca đều lớn tuổi như vậy rồi…"

Một nữ tử khác đã có tuổi, nhưng lại bảo dưỡng vô cùng tốt cũng dìu lão thái thái nói: "Đó là Thủ Triết hiếu thuận, hắn nói, đời thứ năm Trân Tự của Vương thị chúng ta chỉ có một mình ngài, hắn có thể cố gắng bao nhiêu tâm thì tận tình bấy nhiêu. Đứa bé Thủ Triết kia, bình thường đều sai người đưa các loại dưỡng nhan dung phẩm cho ta."

Lương Hạo Phong ở bên cạnh thấy thế, chỉ thoáng suy nghĩ một chút liền biết hai vị nữ tử này là ai.

Một vị là Vương Trân Dung đời thứ năm Trân Tự của Vương thị, một vị khác là Vương Lưu Ngọc đời chữ Lưu. Mặc dù năm đó gả đều là trực mạch của Công Tôn thị, nhưng theo Vương thị bây giờ càng thêm cường thịnh, địa vị của bọn họ trong nội bộ Công Tôn thị cũng nước lên thì thuyền lên.

Dù sao Lương Hạo Phong hiện tại dựa lưng vào Vương thị để sinh tồn, nào có đạo lý không nghiên cứu gia phả Vương thị? Hắn lập tức cười nghênh đón: "Hạo Phong bái kiến Công Tôn thị chư vị."

Nên nịnh nọt, vẫn phải nịnh nọt một chút, sau này để lại một chút ấn tượng tốt cho Thủ Triết gia chủ. Dù sao Thủ Triết gia chủ, vừa nhìn đã biết là loại người cực kỳ coi trọng trưởng bối trong nhà.

Đang nói chuyện.

Bỗng dưng!

Một người trên sông đang bay qua sông, mỗi lần rơi xuống, hắn liền điểm một chút trên nước sông, tựa như đại bàng giương cánh bay lượn tới. Trong nước sông cuồn cuộn, thân hình hắn nhìn như nhỏ bé, lại có vẻ vĩ ngạn như thế.

“Đó là Tiêu Hàn lão tổ…” Công Tôn Diễm the thé nói.

“Sao lại kinh động đến Tiêu Hãn ca ca đến đón.” Vương Trân Dung tức là lão hoài định an ủi, lại thổn thức không thôi.

…

Chương 110: Một khung cảnh mới nổi lên!

…

“Khá lắm, khí thế cỡ Tiêu Hãn lão tổ này, sợ là đã có Linh Đài cảnh tầng ba rồi đi?” Lương Hạo Phong cùng Tôn Vân Phi nhìn một màn kia, sắc mặt đều có chút khiếp sợ.

Vương Tiêu Hàn chính là vị Linh Đài cảnh thứ hai của Bình An Vương thị, năm đó đột phá đã hơn sáu mươi, trong số rất nhiều lão tổ Linh Đài cảnh của Trường Ninh vệ đều thuộc về đại khí vãn thành.

Nhưng mà, hắn đột phá Linh Đài cảnh cho tới nay bất quá mười chín năm, tu vi lại giống như nghịch sinh trưởng bạo tăng lên.

Nguyên nhân không gì khác, Bình An Vương thị có tiền mà thôi.

Đại bộ phận hạt giống Linh Đài thế gia Cửu phẩm một khi đột phá đến Linh Đài cảnh, tài nguyên tu luyện liền dần dần theo không kịp. Chỉ vì cho dù chỉ duy trì tu vi và chiến lực, cũng cần số lượng Linh Nhục Linh mễ xa xỉ, cùng với các loại đan dược cố bản Bồi Nguyên chống đỡ, một năm không thể thiếu tiêu hao bảy tám trăm, hơn một ngàn càn kim.

Một thế gia Cửu phẩm nghèo một chút, sau khi trừ bỏ tất cả chi tiêu trong một năm, số tiền dư có vượt qua một ngàn càn kim hay không còn là vấn đề.

Nếu như Linh Đài cảnh muốn tiến thêm một bước, vậy tiêu hao chính là một cái động không đáy. Một năm hao phí hơn một ngàn càn kim chỉ là khởi bước mà thôi, vả lại chỉ có thể làm cho tu vi có thể chậm rãi tăng trưởng.

Nếu như lão tổ Linh Đài cảnh của thế gia Cửu phẩm, vì theo đuổi tu vi đột nhiên tăng mạnh, một năm mấy ngàn càn kim cũng chưa chắc đủ. Hắn sẽ giống như một con Thôn Kim Thú, chiếm tài nguyên tu luyện của các tiểu bối trong gia tộc, đến lúc đó, căn cơ của gia tộc sẽ dần dần bị vét sạch.

Hơn nữa, hao phí tu luyện to lớn như vậy, giá cả còn không cao. Linh Đài cảnh trung kỳ, cho dù là hậu kỳ thọ nguyên cũng sẽ không gia tăng, không xông lên Thiên Nhân cảnh, chung quy chỉ là công dã tràng.

Đây cũng là lý do vì sao phần lớn Cửu phẩm thế gia lão tổ cố thủ tại chỗ, đa số đều chỉ là Linh Đài cảnh sơ giai, thực sự là tu luyện không nổi! Bọn họ chỉ có thể dựa vào mình, ở trong tài nguyên cực kỳ có hạn chậm rãi mài giũa tu vi, sống cả đời cũng không nhất định có thể lên Linh Đài cảnh trung kỳ.

Nhưng Tiêu Hãn lão tổ thì khác.

Dưới sự sắp xếp mạnh mẽ của Vương Thủ Triết, hàng năm Tiêu Hàn lão tổ tích góp được không ít điểm cống hiến, luân phiên trực ban sản nghiệp của gia tộc thông gia, tiền mã trấn giữ sản nghiệp, cùng với tham gia các loại nhiệm vụ của gia tộc.

Nhất là những năm gần đây, hơn nữa Tiêu Hàn lão tổ thân là trưởng lão Linh Đài cảnh, mỗi năm phụng dưỡng và phụ cấp hợp lại, ít nhất có bảy tám ngàn càn kim thậm chí nhiều hơn, đã đủ cho hắn dùng phương thức tương đối xa xỉ tiến hành tu luyện.

Bởi vậy, mới xuất hiện kết quả Tiêu Hãn lão tổ hậu kình rất mạnh.

Hơn nữa mấy năm trước Vương Thủ Triết còn dùng một viên Tẩy Tủy đan cho Tiêu Hàn lão tổ tăng lên một đợt huyết mạch, lại dùng Giá Y Huyết Cổ đem huyết mạch của hắn đến tầng thứ hai Linh Đài cảnh.

Huyết mạch tăng tu vi như thế, đưa tới Học Cung cũng coi như là một đệ tử tinh anh.

“Ha ha ha! Trân Dung muội muội, muội về nhà mẹ đẻ cũng không nói trước với ta.” Vương Tiêu Hãn giống như một con đại bàng bay vút qua mặt sông, khí thế kinh người: “May mắn Thủ Triết vừa nhận được tin tức, liền nhờ ta tới đón các muội.”

Vừa dứt lời, hắn đã đáp xuống bến tàu.

“Lục ca ca.”

Vương Trân Dung kích động không thôi, lập tức tiến lên hành lễ.

Cùng lúc đó, Công Tôn thị mọi người đều nhao nhao nghênh đón, chào hỏi, hàn huyên không thôi.

Lương Hạo Phong và Tôn Vân Phi ở một bên, nhìn đều là hâm mộ không thôi. Bình An Vương thị, Sơn Dương Công Tôn thị đều quá cường đại.

Bây giờ đã là bình an Vương thị của Thiên Nhân Vương thị, không đề cập tới nữa. Cho dù là Sơn Dương Công Tôn thị, người đến tham gia tiệc Thiên Nhân cũng có chừng ba vị Linh Đài cảnh.

Ngay cả Công Tôn Diễm bất quá ba mươi mấy tuổi, cũng đã đột phá thành Linh Đài cảnh ở năm ngoái.

Trong lúc nhất thời, hai lão tổ cửu phẩm nho nhỏ của bọn họ trở nên có chút xấu hổ, ở một bên tiến thối lưỡng nan.

Cũng may Vương Tiêu Hàn cũng nhận ra hai người bọn họ, sau khi chiêu đãi Công Tôn thị xong, liền lên tiếng chào hỏi hai người bọn họ, hàn huyên.

Hai người Lương Hạo Phong, Tôn Vân Phi lập tức thụ sủng nhược kinh, cẩn thận dè dặt bắt chuyện với Vương Tiêu Hàn.

Điều này làm cho Lương Hạo Phong không khỏi cảm khái trong lòng, đồng dạng cũng là lão tổ Linh Đài cảnh, sinh ra ở các thế gia khác nhau chính là vận mệnh bất đồng.

…

Thời gian trôi qua.

Bên ngoài cửa chính chủ trạch Bình An Vương thị.

Trên quảng trường khổng lồ có vô số tảng đá vuông vức lát thành, tạm thời dựng nên từng tòa đình nghỉ mát.

Bữa tiệc Thiên Nhân này, già trẻ lớn bé của Vương thị gia tộc đều đã hành động.

Đặc biệt là thế hệ trẻ của Vương thị, phàm là những người vượt quá mười bốn tuổi đều được sắp xếp nhiệm vụ, đang ở bên ngoài chiêu đãi khách đến từ các lộ.

Người tổng phụ trách chính là lão tam đời chữ "Thủ", Vương Thủ Nặc.

Thanh niên tuấn lãng trước kia, hôm nay đã trở thành một vị nam tử trưởng thành bốn mươi tuổi, cuộc sống ma luyện cùng sinh hoạt sau hôn lễ, để cho hắn thành thục đồng thời cũng có chút phát phúc, trên môi còn có thêm hai chòm râu nhỏ, cùng lúc tuổi trẻ có khác biệt rất lớn.

Giờ phút này, hắn mặc cẩm bào, đứng trong đám người trẻ tuổi, có chút cảm giác không giận mà uy.

Xa xa.

Một đoàn xe có năm sáu chiếc xe ngựa, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt.

Vương Thủ Nặc nói: "Đây là Ánh Tú Ngô thị, cùng với Ánh Tú Hàng thị hai cửu phẩm thế gia. Tông Diệu, ngươi dẫn theo tông tài đệ đệ của ngươi cùng nhau tiếp đãi, dẫn hắn đi rèn luyện một chút."

Từ trước đến nay, việc Vương Thủ Triết khống chế Bình An trấn cực kỳ nghiêm ngặt, con đường khống chế bây giờ thậm chí còn đang không ngừng khuếch tán ra ngoài, bất kỳ đội ngũ thế gia nào, một khi bước vào phạm vi khống chế của Vương thị, Vương thị sẽ lập tức nhận được tin tức.

Gia tộc nào đến, đội ngũ lại tiến hành đến đâu, Vương thị đều rõ ràng.

Vương Thủ Nặc vừa dứt lời, một thanh niên tuấn lãng mười tám mười chín tuổi bước ra, chắp tay nói: "Dạ, tam thúc."

Vương Tông Diệu là thứ tử đời chữ "Thủ" của Vương Thủ Nghĩa. Năm nay mười chín tuổi hắn lớn lên mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, oai hùng bất phàm, trên người lại không có người trẻ tuổi táo bạo, ngược lại lộ ra một cỗ khí độ trầm ổn.

Điều này cũng khó trách.

Bình An Vương thị có yêu cầu cực cao đối với tộc nhân thế hệ trẻ.

Tất cả tộc nhân Vương thị, bất luận nam nữ, từ năm tuổi đã được nhập tộc học tập tri thức cơ sở. Đến mười hai tuổi, liền

có tư cách bắt đầu lĩnh một ít nhiệm vụ gia tộc đơn giản.

Bắt đầu từ năm mười bốn tuổi, vừa vào Tộc Học, vừa phải đi theo huynh trưởng, tỷ tỷ, hoặc các trưởng bối tham gia một phần sự vụ gia tộc. Đợi đến khi tốt nghiệp Tộc Học mười sáu tuổi, cần chính thức tham dự sự vụ gia tộc.

Bởi vậy, đừng nhìn Vương Tông Diệu mới mười chín tuổi, nhưng đã sớm bị mài giũa thành thục, ở trên một số hạng mục gia tộc cũng đã bắt đầu một mình gánh vác.

Theo Vương Tông Diệu bước ra khỏi hàng, bên kia có một tên tiểu tử choai choai mười ba mười bốn tuổi nhanh chóng bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: “Là phụ thân.”

Tiểu tử này tự nhiên là Vương Tông Tài.

Hắn là trưởng tử của Vương Thủ Nặc, mẫu thân xuất thân từ trực mạch Ánh Tú Lư thị.

Lúc hắn sinh ra, Vương thị đã bước vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, bởi vậy, từ nhỏ hắn đã sống trong hoàn cảnh hậu đãi, người cũng cao lớn cường tráng, mới mười bốn tuổi, đã cao bằng người trưởng thành.

Hai huynh đệ lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh liền nghênh đón đoàn xe Ánh Tú Ngô thị và Ánh Tú Hàng thị, bắt đầu lễ nghi mười phần chiêu đãi khách nhân, không vì đối phương là thế gia Cửu phẩm mà có bất kỳ chậm trễ nào.

Ánh Tú Ngô thị lần này dẫn đội chính là lão tổ Linh Đài cảnh Ngô Vân Khôn. Ánh Tú Trần thị dẫn đội là lão tổ Linh Đài cảnh Trần Vũ Dương. Hai người đều là nhân vật lão luyện thành tinh, có nhận thức rõ ràng địa vị của bản thân, bởi vậy cũng không bởi vì Vương thị phái tới tiếp đãi hai tiểu bối mà sinh ra bất mãn.

Dù sao, Thiên Nhân yến lần này, đối với toàn bộ Trường Ninh vệ mà nói, đều là một đại sự.

Thế gia của Trường Ninh vệ, có một cái tính một cái, tất nhiên đều phải phái người tới. Đây cũng đã có mấy chục thế gia rồi.

Càng đừng nói Vương thị mấy năm nay kết giao bằng hữu rộng lớn, trong sáu vệ phía nam Lũng Tả quận, không thiếu

được được có Thiên Nhân thế gia, thế gia Bát phẩm được mời đến.

Dưới loại tình huống này, nhân viên tiếp đãi của Vương thị tất nhiên sẽ giật gấu vá vai, bọn họ đương nhiên đều hiểu.

Huống chi, nghênh đón hai vị tiểu bối này bất kể là dáng dấp khí độ, hay là tu vi thực lực, đều coi như là nhân trung long phượng, coi như là cho bọn họ đủ mặt mũi.

Nhưng điều này cũng làm cho trong lòng bọn họ khiếp sợ không thôi.

Vương Tông Diệu kia, bộ dáng mới mười tám mười chín tuổi, xử sự lão luyện, làm cho người ta như tắm gió xuân, tu vi đã bước vào Luyện Khí cảnh tầng tám.

Mà Vương Tông mới mười ba mười bốn tuổi, xem tu vi vậy mà cũng đã có Luyện Khí cảnh tầng năm đỉnh phong.

Hai vị lão tổ cũng mang đến tuấn kiệt thế hệ trẻ trong gia tộc, để cho bọn họ đi ra trải nghiệm. Nhưng cho dù là tuấn kiệt ưu tú nhất trong gia tộc, cùng hai vị này so sánh cũng chênh lệch rất xa.

Quả thực, khí tượng Thiên Nhân thế gia, không phải thế gia cửu phẩm bọn họ có thể so sánh.

Dưới sự tiếp đãi của hai người Vương Tông Diệu Vương Tông, quản sự rất nhanh đăng ký danh sách quà cáp, phái gia tướng bổ bộc đem quà mừng hai thế gia mang đến nhập kho.

Làm xong những thứ này, Vương Tông Diệu cùng đệ đệ đi trước dẫn đường, dẫn bọn họ đến chỗ ở.

Thiên Nhân yến qua vài ngày mới bắt đầu, bọn họ tự nhiên cần thu xếp trước.

“Hai vị lão tổ, chỗ ở đã được sắp xếp xong xuôi, mời theo bọn ta đến tửu lâu phía trước làm thủ tục vào ở.” Vương Tông Diệu nói.

“Tửu lâu?”

Hai vị lão tổ Ngô Vân Khôn cùng Trần Vũ Dương đều hơi chậm lại.

Tuy nói bọn họ sớm biết khách đến đông đảo, rất có thể không tới phiên bọn họ ở khách viện chủ trạch, nhưng cho dù trước đó có chuẩn bị tâm lý, ít nhiều cũng sẽ có chút cảm giác không thoải mái bị khinh thị.

Vương thị mấy năm nay không nghĩ xây thêm một số biệt viện sao?

Nhưng theo sự dẫn dắt của Vương Tông Diệu Vương Tông, mời bọn họ đến "nhà hàng" gần hồ hồ Châu Vi đại viện Vương thị, bọn họ lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Đó là một tòa kiến trúc to lớn mà kỳ lạ, cao hơn hai mươi trượng, rộng hơn năm mươi trượng, vây quanh bờ sông của hồ Châu Vi.

Mặt tường của nó đều là nước đá mài màu trắng, bề ngoài trơn bóng trải đầy, trên cửa sổ toàn bộ được khảm nạm một khối thủy tinh tinh khiết lớn, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ.

Là sản phẩm xa xỉ, thủy tinh biển cả là mười mấy năm gần đây mới dần dần lưu hành.

Nhất là cùng ở dưới ánh sáng của Lư thị, vật thủy tinh trong gia tộc càng ngày càng nhiều. Vì mặt mũi cùng dòng đuổi, Ánh Tú Ngô thị cùng Ánh Tú Trần thị cũng không ít lần thông qua Lư thị mua sắm chế phẩm thủy tinh.

Bình thường đều là cất giữ như bảo bối, khách quý tới mới lấy ra khoe khoang một phen. Vương thị lại lấy toàn bộ tấm thủy tinh tinh tinh khiết như thế ra làm cửa sổ…

Cái này khảm chỗ nào là thủy tinh, rõ ràng chính là càn kim sáng loáng a!

Ngay cả lão tổ cũng bị khiếp sợ, chớ nói chi là tiểu bối đi theo lão tổ tới. Bọn họ mỗi người đều nghẹn họng nhìn trân trối, ngẩng đầu nhìn lên tòa kiến trúc hùng vĩ cao hai mươi tầng lầu này suy nghĩ xuất thần.

Kiến trúc cao nhất trong Trường Ninh vệ, mới chỉ có mười hai mười ba trượng. Bọn họ chưa từng thấy qua kiến trúc hùng vĩ như vậy?

Mà chuyện này cũng không phải là chuyện chấn động nhất.

Sau khi bước vào đại sảnh, bọn họ càng rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là tráng lệ.

Không trung rủ xuống, bộ dụng cụ thủy tinh biển cả hoa lệ phức tạp, ánh sáng chiếu rọi người, mặt đất không nhiễm một hạt bụi, cột trụ tráng kiện đến mức cần hai người ôm mới hết…

Chứng kiến trước mắt, cơ hồ khiến bọn họ không kịp nhìn.

Trong đại đường, còn đặc biệt mở ra khu vực nói chuyện phiếm. Một ít con cháu thế gia tới sớm, lúc này đang ngồi hai ba ba người uống trà nói chuyện phiếm trong ghế da mềm mại, thị nữ tửu lâu thỉnh thoảng đưa cho bọn họ một ít điểm tâm tinh xảo.

"Vì sao những chiếc đèn pha lê này lại phát sáng? Thật đẹp." Ánh Tú, một cô gái tướng mạo thanh tú, nhưng lại có chút ngại ngùng chớp chớp đôi mắt thủy nhuận, tò mò hỏi.

"Linh Vận cô nương." Vương Tông Diệu dịu dàng nhã nhặn hồi đáp, "Đây là cười cười cô cô và sư tôn của nàng, cùng với hệ thống chiếu sáng trận pháp của tứ thúc ta. Nguyên lý là thông qua trận pháp khu động linh thạch, rót linh năng trong đó vào trong đèn lưu ly, liền có thể phát ra các loại ánh sáng."

"Cười cười cô cô? Là Lư Tiếu Tiếu tiền bối của Lư thị?" Đôi mắt xinh đẹp của Ngô Linh Vận chớp động, có chút ngưỡng mộ nói: "Cười cười tiền bối chưa đến ba mươi đã là Linh Đài cảnh, còn là một trận pháp sư hiếm thấy, thật sự là thần tượng của nữ tu sĩ chúng tôi."

"Linh Vận cô nương ngươi cũng rất mạnh." Vương Tông Diệu khen ngợi, "Ta nghe nói, Trường Ninh vệ chúng ta năm nay khai thi tổng thành tích không tệ, tổng cộng có ba người vượt qua vòng sơ thí, trong đó Linh Vận cô nương thành tích là đệ nhất. Hơn nữa, ngươi mới mười bảy tuổi đã là Luyện Khí cảnh tầng sáu đỉnh phong, cố gắng xông lên một chút, mười tám tuổi liền có thể đạt tới tầng bảy, tiến vào Học Cung chính là vững vàng."

"Tứ công tử, ngài quá khen." Gương mặt Ngô Linh Vận ửng đỏ, gật đầu nói: "Vốn dĩ ta cũng cho rằng thành tích không tệ, nhưng nhìn thấy Tứ công tử ngài, mới biết nhân ngoại hữu

nhân. Chỉ là không biết Tứ công tử ngài có tiềm lực xuất chúng như thế, vì sao không đi tham gia vòng sơ khảo của Học Cung?”

Những người còn lại cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Vương Tông Diệu, mười chín tuổi đã là Luyện Khí cảnh tầng tám, chỉ cần đi tham gia, đảm bảo là đệ nhất.

Vương Tông Diệu không vội trả lời, mà dẫn Ngô thị cùng Trần thị đi làm việc đăng ký.

Đăng ký vào ở, chính là quy củ sách lược mà Tứ thúc chế định ra, hắn cũng không dám tùy ý thay đổi.

Thời điểm thị nữ đăng ký ở trước tửu điếm, hắn mới khiêm tốn giải thích nói: “Huynh đệ tỷ muội gia tộc đi Học Cung quá nhiều, trong nhà dù sao cũng phải lưu lại một ít người phát triển lớn mạnh gia tộc. Huống chi, thực lực của ta quá yếu, đi Học Cung cũng không có ý nghĩa.”

Thực lực quá yếu…

Bao gồm cả Ngô Linh Vận, các thanh niên đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Tông Diệu. Nếu như Tông Diệu tứ thiếu gia đều quá yếu, vậy những gia tộc “tuấn ngạn” như bọn họ thì tính là cái gì?

Thật không hổ là Thiên Nhân Vương thị, chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Mọi người đều khen Vương Tông Diệu, đều cho rằng hắn quá khiêm tốn.

“Điều này… Tứ ca cũng khiêm tốn, đúng là hơi yếu.” Vương Tông Tài ở bên cạnh vẻ mặt ngay thẳng, ăn ngay nói thật, “Thực lực của hắn đi Học Cung, chỉ có thể đi theo sau đít người ta hô cổ vũ, vẫn nên thành thành thật thật phát triển gia tộc đi.”

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Tông Diệu hơi đen lại: “Lão Lục, chừa cho ca ca chút mặt mũi. Cho ta chút thời gian phát triển, một cái hạch tâm Học Cung vẫn có thể tranh thủ được.”

“Hạch tâm có ích gì, còn không phải mỗi ngày đều bị đánh sao?” Vương Tông Tài lắc đầu thở dài: “Bây giờ phong khí của Học Cung không tốt, các phong các mạch đều liều mạng

mời chào thiên kiêu trẻ tuổi làm thân truyền, chuyên đánh trung tâm của các mạch khác."

"Đây còn không phải bởi vì…"

Vương Tông Diệu ngược lại muốn nói ra, đây đều là khí chất bất lương sau khi hai cô cô nhập học của hắn. Nhất là Lục cô cô Lạc Thu, nhập học không được mấy năm đã đánh qua đệ tử hạch tâm, lần lượt đánh.

"Cho nên, bây giờ đến Học Cung không lăn lộn được thân truyền thì đừng đi." Vương Tông Tài buồn rầu nói: "Loại người không thể thân truyền như chúng ta, cứ ngoan ngoãn ở nhà trồng trọt đi."

Mấy người trẻ tuổi Ngô thị Trần thị đều nghe đến trợn tròn mắt. Đi Học Cung không phải nên thanh thản ổn định học tập tu luyện sao? Sao nghe giống như hang ma vậy.

Hai vị lão tổ Ngô, Trần nghe đến nghẹn họng trân trối, không thể làm thân truyền sẽ không đi Học Cung? Yêu cầu như thế, chỉ sợ ngay cả thế gia Lục phẩm cũng không dám nói như thế.

Nhất là Ngô Linh Vận, bị dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, kéo tay áo Ngô Vân Khôn nói: "Tổ gia gia, ta không đi Học Cung được không? Ta không muốn bị đánh."

Sắc mặt Ngô Vân Khôn có chút cứng đờ: "Linh Vận, con chớ hồ đồ, lấy thiên phú và thực lực của con, không đi Học Cung chẳng lẽ còn tùy tiện lập gia đình? Nếu như ở lại trong nhà, trong nhà cũng không cung cấp nổi con xông lên Linh Đài. Đời này của con chẳng phải là muốn phế đi sao?"

Trong nhà đã có một Linh Đài chủng, chiếm cứ quá nhiều tài nguyên tu luyện, tương lai còn cần tích góp từng tí một càn kim, mua sắm Thiên Linh đan dùng để xung kích Linh Đài cảnh. Chiếu rọi nội tình Ngô thị, căn bản không có sức cung cấp nuôi dưỡng vị Linh Đài chủng thứ hai.

Đây là bi ai và bất đắc dĩ của một gia tộc mạt lưu.

Ngô Linh Vận trầm mặc không nói.

Nếu như không thể thành tựu Linh Đài, liền chỉ là một phàm nhân, sống đến năm sáu chục tuổi cũng đã già rồi, bắt đầu bảy tám chục tuổi liền tùy thời có khả năng tiến vào quan tài.

Mà Linh Đài cảnh, có thể được thọ hai trăm năm, trên trăm tuổi cũng xem như là người trẻ tuổi.

Đây là cách biệt một trời một vực.

Nếu tư chất của nàng kém cỏi thì hắn cũng không nghĩ tới nữa, hết lần này tới lần khác tư chất còn có thể, đã có cơ hội, không thử một lần sao có thể cam tâm?

Sau đó, Vương Tông Diệu giúp bọn họ làm tốt chỗ ở, sau đó đưa bọn họ lên lầu mười lăm.

Trong lúc này, Ngô Linh Vận một mực trầm mặc ít nghe thấy, cho dù nhìn thấy "Linh Năng thang" dùng trận pháp khu động, cũng có chút ủ rũ không xốc nổi tinh thần.

Không quá muốn tới Học Cung, nhưng lại không muốn trải qua một đời như phàm nhân, thực sự quá khó khăn.

Cùng nàng an bài trong một phòng, là Trần Vũ San đích thứ nữ của Trần thị. Nàng ta hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn khắp nơi đều thấy mới mẻ: "Linh Vận tỷ tỷ, tỷ xem, nơi này có một cơ quan, chỉ cần ấn xuống đèn trong phòng là sáng hết rồi."

"Linh Vận tỷ tỷ mau nhìn xem, góc độ này có thể trông thấy toàn bộ hồ Châu Vi, thật sự là đẹp a."

"Linh Vận tỷ tỷ, phòng tắm này có nói rõ, vặn cơ quan này xuống sẽ có nước chảy ra. A, còn cung ứng nước ấm mười hai canh giờ. Ồ, đây là cái gì? Cái này đây, lại là bồn cầu… Thật xấu hổ."

"Trời ạ, giường này mềm quá. Tộc nhân của Thiên Nhân Vương thị rốt cuộc đã trải qua cuộc sống thần tiên gì vậy? Đây cũng quá hạnh phúc!"

Ngô Linh Vận mặc dù cũng có chút hứng thú, nhưng tâm tình vẫn như cũ vô cùng sa sút, chỉ có thể miễn cưỡng cùng Trần Vũ San nhìn khắp nơi.

"Linh Vận tỷ tỷ, Tứ công tử Tông Diệu lớn lên thật xinh đẹp, lại tao nhã phong độ nhẹ nhàng. Nếu có thể gả cho hắn, cuộc sống này sẽ khá hơn."

Ngô Linh Vận giật mình trong lòng: "Vũ San, ngươi mới mười bốn tuổi, đã muốn lập gia đình? Hơn nữa ngươi còn là đích nữ

trong nhà, có thể gả đến thế gia cửu phẩm khác làm đại phụ.”

“Đại phụ, đại phụ thì có gì tốt?” Trần Vũ San bĩu môi nói: “Thế gia Cửu phẩm cũng quá nghèo túng rồi, cho dù là đi làm đại phụ, cũng chỉ là cùng nhau sống chăm chỉ. Tông Diệu tứ công tử tuy chỉ là đệ tử trực mạch, nhưng phóng mắt khắp Trường Ninh vệ, lại có con trai trưởng thế gia kia có thể so sánh được với hắn sao?”

“Tổ gia gia của ta đã nói trước khi ta đến thế giới này, ngoại trừ Ngũ công tử Vương Tông An đích mạch Vương thị ra, nếu nhìn trúng thanh niên tài tuấn nào chưa lập gia đình của Vương thị thì cứ nói với ông ấy, ông ấy đến nghĩ biện pháp tác hợp.” Trần Vũ San không hề có tâm cơ nói: “Huống chi đích nữ cửu phẩm gả vào thất phẩm trực mạch cũng không mất mặt, tình huống tương tự các thành các vệ cũng có rất nhiều. Tổ gia gia của ta nói, sau này chỉ sợ Vương thị không chỉ là thất phẩm…”

Từng câu từng câu, phảng phất như đâm vào tâm khảm Ngô Linh Vận, dường như mở ra một cánh cửa thế giới mới cho nàng.

Nếu là Tông Diệu Tứ công tử mà nói, hình như cũng rất tốt…

…

Khi toàn bộ gia tộc bận rộn, Vương Thủ Triết thân là gia chủ cũng không nhàn rỗi.

Lần thịnh yến thiên nhân này, Vương Thủ Triết đã tuân theo quy củ, Thiên Nhân thế gia của sáu vệ phía Nam lần lượt gửi thiệp mời, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ đều sẽ phái người đến ủng hộ.

Người có thể làm gia chủ Thiên Nhân thế gia đều không ngốc, ai lại vô duyên vô cớ đắc tội với một Thiên Nhân thế gia mới không tệ? Cũng không phải ăn no rỗi việc.

Tính ra, phải có mười mấy Thiên Nhân gia tộc, những Thiên Nhân thế gia này đều chỉ có thể dựa vào Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ tự mình tiếp đãi.

Mà các nữ quyến của Thiên Nhân gia tộc cũng được Công Tôn Huệ, Liễu Nhược Lam, Vương Lạc Miểu, cùng với các nữ

quyến đích mạch có thân phận rất tốt như Vương Ly Dao đi chiêu đãi.

Nếu tùy tiện gọi một vãn bối đi tiếp đãi Thiên Nhân gia tộc, đây chính là không có cấp bậc lễ nghĩa, dựa vào vô duyên vô cớ gia tăng thù hận của song phương.

Trong một sân Vương thị chuyên dùng để chiêu đãi tân khách.

Vương Thủ Triết đang đích thân chiêu đãi đại diện Thiên Nhân Lôi thị đến chúc mừng, Lôi Dương Vũ.

Hai người ngồi đối diện nhau, thưởng thức linh trà.

Xung quanh hương trà lượn lờ, sắc mặt Lôi Dương Vũ lại có chút âm trầm, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, dường như có ý kiến rất lớn với hắn.

“Dương Vũ huynh, đến nếm thử quả hồng thủy tinh này.” Vương Thủ Triết cười nịnh, tích cực chiêu đãi nói: “Đây là một trong những đặc sản Trường Xuân cốc của Học Cung, sau khi bằng hữu của ta nhờ Học Cung đem nó băng tươi, lại dùng linh cầm phi liễn bay ngày đêm đưa tới. Linh quả hồng này…”

Vương Thủ Triết còn chưa nói xong, đã bị Lôi Dương Vũ không chút lưu tình ngắt lời nói: “Vương Thủ Triết, Lôi Dương Vũ ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại nhất định phải coi ta là trưởng bối! Chuyện này, không, hai chuyện này, ngươi phải giải thích cho ta, nếu không Lôi Dương Vũ ta sẽ cắt tịch kết giao với ngươi!”

“Nói rõ, đương nhiên phải dặn dò rồi.” Vương Thủ Triết vỗ ngực bốp bốp, sau đó quay đầu trừng mắt về phía một thanh niên tuấn lãng tuấn tú: “Lão Thất, chuyện đã xảy ra rồi. Vừa lúc ngươi cũng sớm ngày thành thân với Nhan Vận đệ muội, sớm ngày khai chi tán diệp, thịnh vượng nhân đinh cho gia tộc.”

Nam tử trẻ tuổi kia chính là Vương Thủ Nghiệp được Vương Thủ Triết phái đi học luyện đan, chỉ thấy vẻ mặt hắn đắng chát và buồn bực: “Tứ ca, ta muốn yên lặng luyện đan, không muốn thành thân.”

“Nói bậy!” Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Ngươi muốn yên tĩnh luyện đan, nhưng hủy sự trong sạch của cô nương người ta làm cái gì?”

“Là… Nhan Vận nàng…”

“Lão Thất ăn nói cẩn thận.” Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Mặc kệ sự tình như thế nào, sự tình đã đến bước này, ngươi cứ nhận đi. Ta cũng từng hiểu Nhan Vận đệ muội, một lòng say mê của nàng đều treo trên người của ngươi. Kế tiếp, chúng ta nên cầu hôn, nên kết hôn thì thành hôn, nên sinh con dưỡng cái thì sinh con dưỡng cái.”

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt không còn gì luyến tiếc nói: “Vâng, Tứ ca.”

“Chớ có biểu cảm như thế, vì gia tộc có thêm nhân đinh, đồng dạng là đang cống hiến cho gia tộc.” Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai hắn cổ vũ nói: “Ở trên điểm này, ngươi phải học cha ngươi một chút, mấy năm nay lại thêm một nam đinh cho gia tộc.”

Nhắc tới việc này, trong lòng Vương Thủ Nghiệp cũng có chút im lặng, cha hắn Vương Định Hải đúng là càng già càng sống.

Lúc trước sinh lão Bát Vương Thủ Minh đời chữ Thủ, lão Cửu Vương Lạc Tinh đời chữ Lạc không tính, hai năm trước lại thêm một đệ đệ trong nhà, lão Cửu đời chữ Thủ —— Vương Thủ Thành.

Lần này thì hay rồi, Vương Thủ Tín lớn nhất đời chữ Thủ đã sáu mươi ba, Vương Thủ Thành nhỏ nhất mới hai tuổi. Vương Thất Ninh lớn tuổi nhất trong chữ lót “Thất”, còn phải trông nom đứa bé hai tuổi kia gọi là “Cửu gia gia”.

“Vâng, tứ ca, ta sẽ cố gắng.”

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp cảm khái, vì hoàn thành nhiệm vụ gia tộc, vậy thì sinh hai đứa đi. Giống như cha hắn Vương Định Hải, trước sau sinh sau năm đứa thì quá khó khăn.

“Được được được.” Lôi Dương Vũ lúc này mới cảm thấy hơi an ủi: “Tuy rằng dòng chính Lôi thị ta gả cho trực mạch Vương thị của ngươi là gả thấp, nhưng tương lai của hiền tế ta chính là đại luyện đan sư, cũng không tính là bôi nhọ Lôi thị ta. Thủ Triết lão đệ, về sau Lôi thị Vương thị chúng ta chính là thân gia.”

Vương Thủ Triết âm thầm nhìn chằm chằm hắn ta, vẻ mặt ngươi biến đổi nhanh thật đấy.

Bất quá, kế tiếp đoán chừng ngươi còn phải biến thêm một lần nữa.

…

Chương 111: Lung Yên Thiên Nhân Yến

…

Quả nhiên là vậy.

Lôi Dương Vũ nghiêm mặt: “Chuyện nữ nhi của ta đã giải quyết, nhưng chuyện của con ta nói thế nào?”

“Dương Vũ huynh.” Vương Thủ Triết lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Lạc Đồng là muội muội ta, sao ta lại không hy vọng nàng gả cho một gia đình tốt. Nói thật, Bác Võ cũng không tệ lắm, chỉ là Lạc Đồng nàng không chịu gả, ta cũng không tiện ép nàng lập gia đình chứ?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lôi Dương Vũ nhướn mày: “Ngay cả đích nữ của ta cũng gả cho đệ đệ của ngươi, không đến mức để đệ tử Lôi thị ở rể nhà ngươi chứ? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, ta đường đường là Lôi thị thì thể diện sẽ đặt ở đâu?”

“Lời này rất có lý.” Vương Thủ Triết gật đầu tán đồng nói: “Nếu như thế, việc hôn nhân này coi như xong.”

“Con không đồng ý.” Lôi Bác Vũ đã ba mươi mấy tuổi, khí thế hùng hổ xông vào: “Phụ thân, phải dựa theo quy củ tổ truyền của Lôi thị, thỉnh cầu tách gia. Cho dù ít gia đình hơn cũng không sao, chờ phân chia xong, con sẽ là gia chủ chi mạch, chuyện của mình tự quyết định.”

Lôi Dương Vũ giận sôi máu, toàn thân run rẩy nổi giận mắng: “Nghịch tử, tên nghịch tử nhà ngươi, đường đường Lôi thị sao lại sinh ra một đồ vật như ngươi!”

“Dương Vũ huynh, bớt giận, nguôi giận.” Vương Thủ Triết châm linh trà trấn an hắn: “Phát sinh loại chuyện này, quả thực có chút nén giận. Nhưng chung quy đã xảy ra chuyện không phải. Nhìn mở ra một chút, nhìn ra điểm.”

“Xem rộng một chút?” Ánh mắt Lôi Dương Vũ sâu kín liếc Vương Thủ Triết: “Không phải ngươi sinh ra nghịch tử, đương nhiên ngươi nhìn thấu.”

Những năm gần đây Lôi Dương Vũ cũng không ít, vì chuyện này mà tức giận.

“Dương Vũ huynh, hay là cứ như vậy đi.” Vương Thủ Triết nói: “Cho dù là Bác Võ ở rể, ta dám cam đoan, nhà chúng ta sẽ không có ai vì thế mà coi thường hắn.”

Lôi Dương Vũ sắc mặt âm tình bất định.

Nếu Bình An Vương thị vẫn là Bình An Vương thị kia, Lôi Dương Vũ hắn đã sớm trở mặt.

Chỉ có điều, bây giờ Bình An Vương thị, không đơn giản đã tấn thân Thiên Nhân thế gia, xu thế phát triển nhanh chóng mãnh liệt hơn nữa là bình sinh ít thấy.

Huống chi, làm Thiên Nhân thế gia, hắn cũng không bế tắc tin tức như thế gia bình thường của Trường Ninh vệ. Thông qua tộc nhân trong Học Cung, hắn sớm biết được Vương thị thế hệ này xuất hiện hai vị thiên kiêu, đã bị Huyền Diêu nhất mạch cùng Vạn Điệp cốc nhất mạch thu làm đệ tử thân truyền.

Có thiên tư như vậy, lại thêm tài nguyên của Học Cung, tương lai lại là hai vị Thiên Nhân cảnh.

Nói không chừng, trăm năm sau… Không, có lẽ ngay cả trăm năm cũng không dùng được, Vương thị sẽ chen thân thế gia Lục phẩm.

Đừng thấy thất phẩm và lục phẩm chỉ chênh lệch có một phẩm, nhưng trên thực tế thực lực của song phương chênh lệch sẽ đạt tới bốn năm lần.

Tuy nói chuyện tương lai không ai nói chính xác được, nhưng Vương Thủ Triết người này nhìn như ôn nhuận khiêm tốn, kì thực tâm cơ thâm trầm, mưu tính sâu xa, làm việc cũng vô cùng cẩn thận, thật sự không phải một nhân vật dễ đối phó.

Xác suất Vương thị lật xe trong tay hắn thật sự không cao.

Hơn nữa, ai mà không biết, hôm nay Từ thị cũng mặc chung một cái quần với Vương thị.

Ác với Vương thị cũng không phải là hành động sáng suốt.

“Thôi thôi.” Lôi Dương Vũ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định không dây dưa trên việc này nữa, thở dài nói: “Việc này ta đáp ứng là được, coi như Lôi mỗ sinh con trai trưởng uổng công. Nhưng việc này nhất định phải điệu thấp làm việc.”

Dứt lời, hắn nhịn không được lại trừng mắt nhìn con trai mình một cái: “Lần này con hài lòng rồi chứ?”

“Hắc hắc hắc ~ “

Lôi Bác Vũ cười ngây ngô không thôi, ngay cả bị cha mình trừng mắt cũng không thèm để ý.

“Dương Vũ huynh, nếu đã muốn kết thân, vậy thì kết thúc thống khoái.” Vương Thủ Triết đề nghị: “Ta tin tưởng, không mất bao nhiêu năm, Dương Vũ huynh sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì quyết định hôm nay.”

“Được. Chỉ cần nói những lời này với Thủ Triết gia chủ, ta liền giao Bác Vũ phó thác cho ngươi.”

Lôi Dương Vũ cũng không phải người dông dài, nếu đã quyết định, sẽ không xoắn xuýt nữa.

Ông ta bưng chén trà trước mặt lên, lấy trà thay rượu, trịnh trọng nói với Vương Thủ Triết: “Từ nay về sau, Lôi thị ta và Thiên Nhân Vương thị sẽ kết làm gia tộc thông gia. Là gia chủ, ta thật lòng hy vọng quan hệ giữa Lôi thị và Vương thị có thể lâu dài.”

“Ha ha ha ha, Mông Dương Vũ huynh không vứt bỏ, Thủ Triết tất không phụ ủy thác.” Vương Thủ Triết cao giọng cười, cũng bưng chén trà trước mặt lên, trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, ba đại Thiên Nhân thế gia Trường Ninh vệ chúng ta tương trợ, cùng mưu phát triển.”

Nói xong, hai người cụng ly, nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều không thể diễn tả được.

Mặc dù hai người đều không nói quá cụ thể, nhưng làm gia chủ thế gia, bọn họ tự nhiên minh bạch đối phương là có ý gì.

Trong cùng một vệ thành, giữa Thiên Nhân thế gia thật ra là quan hệ cạnh tranh.

Dù sao, một vệ thành tài nguyên nhiều như vậy, Thiên Nhân thế gia muốn phát triển, giữa hai bên khó tránh khỏi sẽ sinh ra ma sát, quanh năm suốt tháng, có thể duy trì quan hệ tốt mới là không bình thường.

Thiên Nhân thế gia thông thường không thông gia với Thiên Nhân thế gia bản địa, cũng chính bởi vì nguyên nhân này.

Nhưng Trường Ninh Từ thị và Bình An Vương thị lại phá vỡ quy tắc này.

Hai nhà vốn là gia tộc thông gia, sau khi kết hôn với đích mạch, không chỉ dựa vào hợp tác chèn ép Thiên Nhân Hoàng Phủ thị, càng là trước sau chen thân trở thành Thất phẩm Thiên Nhân thế gia, tương trợ lẫn nhau, quan hệ vững chắc.

Đều là Trường Ninh vệ Thiên Nhân thế gia Lôi thị, tình cảnh thoáng cái liền trở nên lúng túng.

Cho dù hai nhà Từ Vương vừa mới chen chân vào Thiên Nhân thế gia, Thiên Nhân Lôi thị ở trên thực lực tổng hợp đủ để nghiền ép bất luận một nhà nào của bọn họ, nhưng nghĩ cũng biết, đều là Thiên Nhân thế gia, Thiên Nhân Lôi thị một đánh hai căn bản không có phần thắng.

Thời gian dài, cho dù hai nhà không làm gì hết, chỉ cạnh tranh trên kinh tế đã có thể khiến Thiên Nhân Lôi thị uống một bình. Trăm năm sau, Thiên Nhân Lôi thị dần dần suy yếu, có lẽ sẽ vì không thể hoàn thành thiên nhân giao thế mà chưa gượng dậy nổi, từ đó bị đá ra khỏi cuộc chiến.

Đây là điều Lôi Dương Vũ không muốn thấy.

Nếu lần này không liên hôn với Vương thị, kế tiếp hắn nên nghĩ biện pháp phân hóa quan hệ giữa Từ thị và Vương thị. Nếu như có thể làm cho hai nhà thông gia mất tiền, thậm chí bởi vậy trở mặt, đối với Lôi thị tự nhiên là có lợi nhất.

Nhưng hiện giờ, nếu đã lựa chọn thông gia, hắn tự nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền, lựa chọn gia nhập vào, từ liên minh hai nhà biến thành ba nhà liên minh.

Còn tương lai, với mưu tính sâu xa của Vương Thủ Triết, chắc hẳn đã sớm có tính toán, hắn yên lặng theo dõi kỳ biến là được.

Đối với kết quả này, Vương Thủ Triết cũng rất hài lòng.

Bản tâm của hắn ta cũng không thích đánh đánh giết giết. So với việc phân cao thấp với các thế gia khác, cạnh tranh lẫn nhau, hắn ta càng thích làm ruộng, đánh cá, cắm đầu phát triển, cuộc sống của Bình An Vương thị đương nhiên sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Lần này có thể thông gia với Lôi thị, cũng thuận tay kéo Lôi thị lên chiến thuyền, địa bàn của Trường Ninh vệ cũng coi như vững như Thái Sơn.

Cho dù là thành thủ phủ của Trường Ninh vệ, trước khi quyết định gì cũng phải nhìn sắc mặt của Vương thị, hỏi Vương thị có đồng ý hay không.

Sau đó mấy ngày.

Các đại thế gia lục tục đến Vương thị.

Trong đó không thể không nhắc tới chính là mấy gia tộc thông gia của Vương thị.

Người đến đầu tiên chính là Ánh Tú Lư thị.

Bởi vì khoảng cách xa nhất, bọn họ xuất phát khá sớm, ngược lại là đến trước tiên.

Ánh Tú Lư thị lần này là do Minh Thăng lão tổ tự mình dẫn đội đến đây, đồng hành còn có hai vị lão tổ Ánh Tú Lư thị tân tấn, Lư Chính Hùng cùng với Lư Tiếu Tiếu.

Lư Chính Hùng là tộc trưởng tiền nhiệm của Ánh Tú Lư thị, phu nhân của hắn chính là cô cô ruột của Vương Thủ Triết, Vương Lưu Linh. Mà tộc trưởng của Ánh Tú Lư thị hiện giờ, chính là trưởng tử của Lư Chính Hùng và Vương Lưu Linh, cũng là ca ca ruột của Lư Tiếu Tiếu.

Thứ nữ vương Ly Uyển, đại ca đời chữ "Thủ" Vương Thủ Tín, mấy năm trước cũng gả vào Ánh Tú Lư thị, lần này cũng cùng trở về.

Có thân tỷ tỷ này của Vương Ly Từ, cuộc sống của Vương Ly Uyển ở Ánh Tú Lư thị cũng rất thoải mái, tuy gả là trực mạch, nhưng tư chất tính cách đều rất tốt, chính là hạt giống Linh Đài kế tiếp mà Ánh Tú Lư thị dự tính bồi dưỡng.

Sau đó chính là Kim Sa Từ thị.

Lần này bọn họ cũng tới không ít người. Tộc trưởng Từ An Trạch và Linh Đài lão tổ Từ Ninh Uy đều đích thân đến, bên người còn mang theo không ít tiểu bối trong gia tộc.

Nhờ vào lợi ích thu được từ xưởng dệt, mấy năm nay Kim Sa Từ thị hầu bao không ít, Từ An Trạch cũng đã thành công tấn

cấp đến Linh Đài cảnh.

Hiện giờ Kim Sa Từ thị đã là một môn hai linh đài, trong tộc cũng có mấy tiểu bối tư chất không tệ, có hi vọng trong vòng mười mấy hai mươi năm trở thành thế gia bát phẩm.

Hai vị nữ nhân Vương thị này của Vương Lạc Mai và Vương Lạc Hà gả vào Kim Sa Từ thị, lần này cũng theo bọn họ cùng nhau trở về.

Bị Vương thị quật khởi ảnh hưởng, mấy năm nay địa vị của các nàng ở Kim Sa Từ thị tăng cao, trôi qua cũng tương đối thoải mái, mặc dù một người hơn sáu mươi, một người hơn bốn mươi, thoạt nhìn đều ung dung hoa quý, khí độ phi phàm, một thân khí độ không kém gì những đại phụ nhân của các gia tộc nhỏ.

Lần này Sơn âm Liễu thị cũng tới không ít người.

Không chỉ có Liễu Cao Vọng vị Thái Sơn đại nhân này tự mình dẫn đội, Liễu Chỉ Phù, Liễu Khánh Bạch hai vị lão tổ mạnh nhất Sơn Âm Liễu thị cũng cùng nhau tới, còn có một vị Linh Đài lão tổ Liễu Chí Thắng khác cũng tới.

Bối phận của Chí Thắng lão tổ thấp hơn Liễu Quân Phù và Liễu Khánh Bạch, chính là cháu trai của đích nữ vương Châu Vi mà Vương thị gả vào Sơn Âm Liễu thị, là cháu ngoại ruột của Lung Yên lão tổ, quan hệ thân thiết với Lung Yên lão tổ, lần này đương nhiên sẽ không vắng mặt.

Ngoài ra, đại cữu tử Liễu Viễn Huy, tiểu cữu tử Liễu Viễn Duệ của Vương Thủ Triết cũng đến.

Hai năm trước, Liễu Viễn Huy đã từ trong tay phụ thân tiếp nhận vị trí tộc trưởng, hôm nay hắn đã bốn mươi ba tuổi, cũng đã là cường giả Linh Đài cảnh tầng hai đỉnh phong. Lần này tới, hắn còn cố ý mang theo đích trưởng tử của mình, tới gặp mặt đời.

Tiểu cữu tử Liễu Viễn Duệ mấy năm trước cũng đã thành hôn, cưới chính là đích nữ của chủ bộ phủ thành thủ. Bây giờ hắn cũng đã hơn ba mươi tuổi, sớm đã chính thức bước vào quan trường, ở trong phủ thành thủ sống không tệ, đã coi như là nhân vật một phương.

Lần này, hắn cũng mang theo lão bà hài tử cùng đi.

Có điều, không biết có phải Vương Thủ Triết ảo giác hay không, luôn cảm thấy tức phụ Liễu Viễn Duệ này tính cách có chút bá đạo, dường như là gắt gao quản lý Viễn Duệ lão đệ.

Ngoài ra, Liễu Viễn Sơn lúc trước khi đại hôn từng có quan hệ với Vương Thủ Triết, hai huynh đệ Liễu Viễn này cũng tới.

Lúc trước Liễu Viễn Sơn hơn bốn mươi người chưa lập gia đình. Bây giờ hắn đã gần sáu mươi, vẫn chưa lập gia đình, thực lực lại một đường tăng vọt, nghiễm nhiên đã Linh Đài cảnh, tài bắn cung kia cũng càng thêm thần nhập hóa, hiện giờ Vương Thủ Triết so với hắn sợ là đã không thể sánh bằng.

Ngược lại là tiểu tử Liễu Viễn Cường kia, thoạt nhìn không khác gì năm đó. Lúc trước hắn mười tám tuổi dáng người cao lớn, người đầy cơ bắp, rất giống ba mươi mấy người, hôm nay thật sự là ba mươi mấy, nhìn qua vẫn là bộ dạng khờ khạo, ngược lại không giống người ba mươi mấy.

Thể chất kia, so với năm đó đã mạnh hơn rất nhiều, mắt thấy cũng sắp đến Linh Đài cảnh, xem ra những năm này cũng không ít công dụng.

Sau Sơn âm Liễu thị, chính là Đông Cảng Trần thị.

Trần thị Đông Cảng cách Vương thị không xa, nhưng bởi vì tỷ tỷ Vương Lạc Y hiếm khi về nhà mẹ đẻ, chuẩn bị ở thêm mấy ngày, đồ chuẩn bị nhiều hơn một chút, ngược lại đã chậm.

Gia nhập Đông Cảng Trần thị mười mấy năm, hiện giờ Vương Lạc Y cũng đã có con cái song toàn, tỷ phu Trần Phương Kiệt cũng đã nhận lớp phụ thân từ lâu, trở thành gia chủ của Đông Cảng Trần thị.

Đông Cảng Trần thị hợp tác với Vương thị đã kiếm được không ít, mấy năm trước phu thê bọn họ cũng đã thăng cấp Linh Đài cảnh, hiện giờ số lượng Linh Đài cảnh trong Đông Cảng Trần thị đã vượt qua sáu người, nghiễm nhiên đã là thế gia bát phẩm mạnh mẽ, bước tiếp theo, nên chuẩn bị xung kích thế gia Thất phẩm rồi.

Mà hai vị cô cô Vương Lưu Vân, Vương Lưu Đan lúc trước gả đi, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua thịnh hội lần này. Hai người bọn họ một người sáu mươi bảy tuổi, một người bốn mươi lăm tuổi, hiện giờ đều là con cháu đầy sảnh đường, lần này Vương

thị thăng cấp thất phẩm, các nàng cũng kích động không thôi, trước khi đến ngay cả mấy đêm cũng ngủ không ngon giấc.

Đương nhiên, thịnh hội như vậy, đương nhiên không thể thiếu Nho Hồng lão tổ.

Nho Hồng lão tổ, gia chủ Trần thị một nhà, cô nãi nãi Vương thị gả qua, cùng với rất nhiều tiểu bối, tất cả mọi người cộng lại, cũng là một đại thuyền nhân trùng trùng điệp điệp, thời điểm rời thuyền rất là gây nên một phen oanh động.

Cuối cùng là Trường Ninh Từ thị.

Lần này, không chỉ có gia chủ Trường Ninh Từ thị Từ An Bang tới, Thiên Nhân lão tổ Bắc Thần lão tổ cũng đích thân đến đây, còn tặng quà mừng phong phú, có thể nói là cho Vương thị đủ mặt mũi.

Ngoài ra, cô cô Vương Lưu Cầm của Vương thị gả vào Trường Ninh Từ thị tự nhiên cũng sẽ không vắng mặt. Nàng ta là trưởng nữ của Tiêu Hàn lão tổ, lần này mang theo trượng phu Từ An Phong về nhà, ở Trường Ninh Từ thị cũng được nở mày nở mặt.

Mặt khác, hai anh vợ lớn của đại ca Vương Thủ Tín Từ Chấn Hưng, hai huynh đệ Từ Chấn Nghiệp cũng cùng đi. Hai người bọn họ hiện giờ đã sáu mươi mấy tuổi, nhưng vẫn hồng hào đầy mặt, không có chút già nua nào, hiển nhiên hiện giờ ở Từ thị cũng như cá gặp nước, địa vị không thấp.

Đương nhiên, còn có một vị khách nhỏ cũng không thể không nhắc tới.

Đó chính là cháu gái của Từ thị có hôn ước với Vương Tông An, Từ Chỉ Đình tiểu nha đầu. Nàng bây giờ mới chỉ mười hai tuổi, cũng đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, hiển nhiên là một mỹ nhân, tính tình cũng rất là ôn nhu hào phóng.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đều rất hài lòng với con dâu này.

Đến lúc này, toàn bộ Trường Ninh vệ, bất luận là thất phẩm bát phẩm hay là thế gia cửu phẩm đều đã đến, không có thiếu sót.

Đây cũng là lý lẽ nên có, lúc này ai dám không đến hoặc là không muốn đến, vậy chẳng phải rõ ràng không nể mặt Vương thị sao?

Cho dù Vương thị không ra tay, ngày lành của gia tộc tương lai cũng chấm dứt. Phần nhiều là muốn nịnh bợ thế gia hoặc là cá nhân của Vương thị, sẽ ra tay thu thập bọn họ.

Ngoại trừ Trường Ninh vệ ra, Chung thị, Quảng thị của Bách Đảo vệ, Đạm Đài thị của Đông Hải vệ, hai đại thế gia của Trấn Trạch vệ, còn có Định Nam vệ, An Viễn vệ… tất cả Thiên Nhân thế gia của sáu vệ phía Nam đều tề tụ cùng một chỗ.

Sáu vệ phía nam Lũng Tả quận vốn đều là ngoại vực, đều là sau này dần dần khai thác ra, ngay cả An Viễn vệ lịch sử lâu đời nhất cũng không đến một ngàn năm lịch sử.

Bởi vậy, cả lục vệ ngay cả một thế gia lục phẩm cũng không có, bây giờ cường thịnh nhất, cũng chỉ có hai cường thất phẩm.

Cái gọi là cường thất phẩm chỉ là trong một gia tộc có hai vị lão tổ Thiên Nhân cảnh, một vị trong đó còn cần đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Đối với rất nhiều thế gia Thất phẩm mà nói, mục đích hàng đầu chính là hoàn thành Thiên Nhân giao thế, kéo dài gia tộc.

Chỉ có khi quy mô tài phú, sức ảnh hưởng đủ dồi dào, sau khi có dư dả, mới có tư cách tiến hành hình thức song thiên nhân giao thế.

Giống như Tiêu thị của An Viễn vệ, trước mắt mặc dù cũng có hai lão tổ Thiên Nhân cảnh, nhưng bọn họ còn chưa phải là cường thất phẩm.

Dù sao, bọn họ chỉ là Thiên Nhân giao thế bình thường, chỉ là trong thời gian nhất định, có hai vị Thiên Nhân lão tổ cùng tồn tại mà thôi. Qua hơn mười năm nữa, một khi Tiêu Nguyên Võ lão tổ hết thọ nguyên, An Viễn Tiêu thị sẽ trở lại tình huống chỉ còn một mình Thiên Nhân lão tổ.

Thế gia Thất phẩm thì khác, bọn họ tuyệt đại đa số thời điểm đều duy trì có hai vị lão tổ Thiên Nhân cảnh tọa trấn, tình huống cực kỳ ngẫu nhiên, còn xuất hiện ba vị.

Thế gia bực này, thực lực tổng thể vượt xa Thiên Nhân thế gia bình thường.

Toàn bộ sáu vệ phía Nam, hiện giờ người ổn định ở cường thất phẩm, cũng chỉ có Thiên Nhân Uông thị của Trấn Trạch vệ cùng với Thiên Nhân Thác Bạt thị của Đông Hải vệ.

Ngay cả Đông Hải Vương Dực Thai thị đại danh đỉnh đỉnh cũng không thể nói là cường thất phẩm.

Ngoài ra, thế gia Bát phẩm của vệ khác, Vương thị cũng không chủ động mời.

Không phải Vương Thủ Triết khinh thường những thế gia bát phẩm kia, mà đây là quy củ đã có từ lâu, các thành các vệ Thiên Nhân thế gia đều sẽ chủ động tránh đi kết giao với những vệ thành khác, thế gia bát, cửu phẩm không có quan hệ gì.

Đó là bởi vì, Thiên Nhân thế gia các thành vệ đều coi Vệ thành là địa bàn của mình, mâu thuẫn với thế lực bên ngoài nhúng tay vào sự vụ nội bộ, không tuân theo quy củ dễ tạo thành xung đột, gây ra chuyện không đáng có.

Giống như mấy năm trước, Trường Ninh vệ mấy đại thế gia muốn chuộc lại tài sản của Hoàng Phủ thị, những thế gia ngoại thành vệ kia cũng không cố ý làm chuyện này làm khó dễ.

Dù sao, những quy tắc ngầm này trải qua ngàn năm, vạn năm lưu truyền tới nay, đều là tiền bối thế gia sau khi trải qua các loại giáo huấn tổng kết ra, đều có đạo lý riêng. Có thể ở địa bàn của mỗi thế gia sừng sững mấy trăm mấy ngàn năm, không có ai nghĩ không ra vì chút chuyện nhỏ mà phạm vào kiêng kỵ.

Các đại thế gia đến đông đủ, các học sinh học của Vương thị ở Tử Phủ Học Cung cũng đều trở về.

Thậm chí, ngay cả mấy đệ tử học cung có quan hệ tốt như Phòng Hữu An, Cơ Minh Huyên, Lục Vi tiểu học tỷ cũng cố ý cải trang một phen, xen lẫn trong đám tân khách bình thường tới chúc mừng Lung Yên lão tổ.

Tử Phủ Học Cung địa vị cao cả, thân phận bọn họ mẫn cảm, cũng không thích hợp công khai lộ diện, nhưng lại muốn chúc mừng Lung Yên lão tổ, nên cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Đến giờ lành tháng tốt, tiệc Thiên Nhân của Bình An Vương thị chính thức bắt đầu.

Địa điểm tổ chức Thiên Nhân yến lần này là tầng hai Vọng Hồ tửu lâu mà Vương Thủ Triết mới xây.

Tầng này trải qua thiết kế đặc thù, toàn bộ tầng lầu đều bị chọn cao, tầm mắt khoáng đạt, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh thật lớn, có thể đem phong quang của hồ Châu Vi thu hết vào tầm mắt.

Bên trong tầng lầu, trang trí rất tráng lệ, đèn lưu ly xa hoa treo đầy toàn bộ trần nhà, ánh đèn mở ra, màu sắc ấm áp làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Hình thức tiệc rượu cũng tham khảo hình thức thường gặp ở kiếp trước của Vương Thủ Triết.

Phục vụ trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, phòng bếp của hệ thống hóa thành thức ăn, các loại thức ăn tươi mới… Cả buổi yến hội có thể thấy được sự mới mẻ, trong lúc nhỏ bé lại thấy được tượng tâm, khiến các đại thế gia đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ không thôi.

Tộc nhân Vương thị thì như từng con bướm lả lướt, xuyên qua giữa các tân khách, tận khả năng mang đến cho bọn họ cảm giác như tân như về.

Bởi vì tốc độ Vương thị quật khởi quá nhanh, tộc nhân thật sự quá ít, lần này, tộc nhân Vương thị có thể xuất động gần như toàn bộ đều xuất động, ngay cả lão đại Vương Thất Ninh đời chữ “Thất” gần mười một tuổi cũng phải đi ra tiếp khách, kính rượu. Cũng chỉ mười tuổi một chút, ngay cả đứa nhỏ chưa học đủ lễ nghi cũng có thể tránh được thanh nhàn.

Tuy nhiên, đây cũng là một vũ đài cho các thanh niên triển lãm mình. Phong thái của thế hệ trẻ của Vương thị cũng được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong lần đãi khách này.

Những năm gần đây, Vương thị quật khởi quá nhanh, các đại thế gia bên ngoài không dám nói gì, nhưng bên trong lại không thể thiếu âm thầm lẩm bẩm. Tự ý phỏng đoán, coi Vương thị như nhà giàu mới nổi cũng không ít, chỉ là không ai dám nói trước mặt Vương thị mà thôi.

Đây cũng là thế gia thông bệnh.

Tốc độ quật khởi của một thế gia quá nhanh, khó tránh khỏi sẽ khiến khắp nơi ghen tị đỏ mắt.

Nói Vương thị là "Nhà giàu mới nổi", chẳng qua cũng chỉ là mưu cầu miệng thống khoái, ý đồ dựa vào lịch sử gia tộc của mình lâu đời hơn Vương thị, để đạt được một chút cảm giác ưu việt trên tâm lý mà thôi.

Phần lớn tình huống, phỏng đoán của bọn họ cũng không phải là không có đạo lý, bởi vì, một gia tộc quật khởi quá nhanh, xác thực rất dễ xuất hiện thiếu hụt trong việc bồi dưỡng con cháu hậu bối.

Nhưng Vương thị lại là một ngoại lệ.

Dưới sự kiên trì của Vương Thủ Triết, Vương thị luôn dốc hết sức lực bồi dưỡng người trẻ tuổi.

Bị ảnh hưởng của triết lý giáo dục hiện đại, Vương Thủ Triết biết rõ người trẻ tuổi mới là tương lai của một gia tộc, cũng là nền tảng để tương lai của một gia tộc phát triển.

Nếu căn cơ không ổn, sự phồn vinh của gia tộc chỉ có thể coi là hoa tươi có cẩm, đều là hư ảo.

Cái gọi là "Trong bụng có thi thư khí tự hoa", trong lòng có vật, xử sự tự nhiên không sai. Người trẻ tuổi của Vương thị mặc dù tu vi còn thấp, nhưng mỗi người đều có khí độ trổ mã nổi bật, ngay cả nữ hài tử cũng có khí chất xuất chúng, đều có phong hoa riêng.

Hơn nữa, điều khó có được là, tuy rằng những người trẻ tuổi này phong thái xuất chúng, nhưng mỗi người đều khiêm tốn an tâm, không vì sự phồn vinh nhất thời của Vương thị mà lâng lâng.

Từng thế gia đều là gặp qua việc đời, biết rõ khí độ như vậy chỉ có nghiêm khắc giáo dưỡng từ nhỏ, mới có thể bồi dưỡng được. Nếu như là một hai người, còn có thể nói là ngẫu nhiên, mỗi người xuất sắc, cũng chỉ có thể là bản lĩnh của Vương thị. Ba chữ "Bạo Phát Hộ" càng là không thể nào nói đến.

Trong lúc nhất thời, các Thiên Nhân gia tộc vốn coi rất cao, cũng hơi thu hồi tâm tư khinh thị.

Vương thị này đã có khí tượng như thế, hậu kình này, sợ là còn rất nhiều.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua năm vị, bầu không khí trên tiệc rượu cũng dần dần trở nên càng ngày càng nóng.

Trong lúc đó, Lung Yên lão tổ còn công khai lộ diện một chút, cùng Thiên Nhân lão tổ tới thăm thảo luận một phen tu hành chi đạo, đẩy bầu không khí tiệc rượu lên cao trào nhất.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tầng hai Vọng Hồ tửu lâu đều đắm chìm trong tiếng cười nói vui vẻ.

Bỗng dưng.

Trên hồ Châu Vi sương trắng đại thịnh, sương mù mờ ảo cơ hồ che đậy non nửa mặt hồ.

Trong sương mù mông lung, một tiếng long ngâm dài uyển chuyển bỗng nhiên từ trên bầu trời truyền đến, trong chớp mắt vang vọng mây xanh.

Cùng lúc đó, một long ảnh khổng lồ kèm theo long uy bàng bạc xuất hiện ở trong sương mù, chạy như bay về phía Vọng Hồ tửu lâu.

Uy thế bàng bạc kèm theo hàn ý dày đặc cùng ẩm ướt gào thét mà tới, từ cửa sổ mở rộng điên cuồng tràn vào.

Trong nháy mắt, nhiệt độ cả lầu hai Vọng Hồ tửu lâu đều giảm xuống một mảng lớn, ngay cả đồ ăn nóng trên bàn cũng trong khoảnh khắc mát lạnh.

Ngoài cửa sổ, hình thể khổng lồ cùng long uy bàng bạc mang đến cảm giác áp bách cường đại, càng làm cho người ta gần như hít thở không thông.

“Huyền Băng ly giao!”

Thiên Nhân lão tổ có chút kiến thức ở đây, sắc mặt đều đại biến, giật mình không thôi.

“Huyền Băng ly giao” chính là người nổi bật trong giao long thuộc tính băng, huyết mạch cường đại, tiếng rồng ngâm uyển chuyển réo rắt, có đặc điểm cực kỳ cao, bởi vậy cũng rất dễ nhận ra.

Mà Huyền Băng ly giao có uy thế bàng bạc như vậy, chỉ sợ đã đạt tới cấp sáu, hễ là Tử Phủ thượng nhân thực lực hơi yếu một chút, thấy nó đều phải đi đường vòng, không muốn tùy ý trêu chọc.

Con Huyền Băng ly giao này từ đâu tới? Chẳng lẽ là từ ngoại vực đến? Chẳng lẽ là Trường Ninh Vương thị đắc tội vị thú vương nào đó ở ngoại vực?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lo lắng, trong lòng bất an.

Đương nhiên, cũng có không ít người âm thầm cười trên nỗi đau của người khác.

Đừng thấy ở đây có nhiều Thiên Nhân lão tổ như vậy, nhưng nếu là con Huyền Băng ly giao này phát động tiến công với Vương thị, sợ là không có mấy người sẽ vươn viện thủ, đại bộ phận Thiên Nhân lão tổ đều chỉ đứng ngoài cuộc.

“Chư vị chớ hoảng.”

Thấy lòng người dao động, Vương Thủ Triết đúng lúc đứng dậy, nhắc nhở bọn họ: “Mọi người nhìn kỹ xem, trên đầu Huyền Băng ly giao còn có một người đang đứng.”

Quả nhiên là vậy.

Trong sương mù dày đặc, trên đỉnh đầu Huyền Băng ly giao mơ hồ có thể thấy một bóng người đứng chắp tay.

Cương phong lưu động, sương mù mờ ảo, thân hình của nàng nhìn không rõ, chỉ có một thân khí thế như băng phong lẫm liệt, như sương tuyết thanh hàn, tay áo phất động, khí chất xuất trần tuyệt tục, lại phảng phất như thần tiên trong người.

Khiến người ta không kìm nổi lòng liền sinh ra lòng kính ngưỡng cúng bái.

“Thì ra là linh thú do đại nhân vật nuôi dưỡng.”

Thấy thế, mọi người nhất tề nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức nhịn không được lòng sinh hiếu kỳ.

“Đến rốt cuộc là vị đại nhân nào?”

“Bất luận vị đại lão kia là ai, người có tư cách đứng trên đầu Huyền Băng ly giao đều tuyệt đối không phải hạng người tầm

thường.”

Mọi người nhịn không được nghị luận ầm ĩ.

Trong đám người, mấy đệ tử Học Cung cải trang mà đến quay mặt nhìn nhau, đều là cười khổ không thôi.

Phòng Hữu An thở dài, trong lòng biết không cần thiết giấu giếm nữa, liền dứt khoát đứng lên biểu lộ thân phận: “Chư vị chớ khẩn trương, con Huyền Băng ly giao này chính là linh thú trấn điện của Huyền Băng điện nhất mạch của Tử Phủ Học Cung Huyền Băng điện. Mà người cưỡi trên đầu Huyền Băng ly, chính là sư tôn Băng Lan thượng nhân của ta!”

Nói xong, trong lòng hắn cũng không ngừng cười khổ.

Phòng Hữu An của hắn ngại quy củ của Học Cung, không thể không che giấu thân phận tham gia yến hội. Kết quả sư tôn hắn thì ngược lại, không nói tiếng nào đã cưỡi Huyền Băng ly giao tới, thật đúng là…

Được rồi, đệ tử không nói gì, vẫn nên suy nghĩ làm sao giải quyết tốt hậu quả thì hơn!

“Cái gì?”

Các thiên nhân lão tổ của Nam Lục Vệ nghe vậy đều giật mình không thôi.

Lúc trước cũng nghe nói Vương thị và Học Cung có quan hệ không cạn, lại không ngờ còn có đệ tử Học Cung che giấu thân phận giấu ở trong đám tân khách.

Càng khoa trương hơn chính là, Băng Lan thượng nhân đại danh đỉnh đỉnh vậy mà lại tự mình đến đây.

“Vậy mà là sư tôn.”

Lung Yên lão tổ cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, sư tôn nhà mình sẽ đích thân tới, còn cưỡi Huyền Băng ly giao, bày ra chiến trận lớn như vậy.

Nàng ta kích động không thôi, lập tức từ cửa sổ vọt ra ngoài, hành đại lễ với bóng người trên đầu Huyền Băng ly giao: ” Lung Yên bái kiến…”

Hai chữ “sư tôn” vừa muốn ra khỏi miệng, lại bị nàng miễn cưỡng nuốt trở về.

Nàng không biết ý đồ chân chính của sư tôn, thật sự không dám ở trường hợp công khai gọi ra hai chữ "sư tôn".

Dù sao sư tôn cũng là thượng nhân của Học Cung, phải chú ý ảnh hưởng.

Nhưng mà, nàng không gọi, Băng Lan thượng nhân cũng không cố kỵ nhiều như vậy.

"Linh Yên đồ đệ của ta."

Trong sương mù mịt mờ, truyền đến thanh âm Băng Lan thượng nhân.

Giọng nói của nàng mang theo một chút cưng chiều trong uy nghiêm, trong giọng nói mang theo ý cười và kiêu ngạo: "Con có thể phá rồi mới lập, trở thành Thiên Nhân, vi sư cảm thấy vui mừng sâu sắc. Ngại quy củ của Học Cung nên vi sư không xuống tham dự yến hội được."

Trong lúc nhất thời, Thiên Nhân lão tổ ở đây đều câm như hến, đánh giá và đánh giá về Vương thị đều tăng vọt.

Hậu trường của Lung Yên lão tổ lại mãnh liệt như thế, hơn nữa còn được sủng ái như thế.

Phòng Hữu An ở phía dưới thật sự không nhịn được, âm thầm liếc mắt khinh bỉ.

Sư tôn, ngươi đây cũng gọi là vướng bận quy củ? Ngươi cưỡi Huyền Băng ly giao, như vậy Minh Hỏa cố chấp đến làm chỗ dựa cho đồ đệ, ai mà không hiểu?

Vương Thủ Triết thì tiến lên hành lễ nói: "Thượng nhân ngại quy củ, không thể tham dự yến hội, Thủ Triết đã sai người chuẩn bị linh hào, thượng nhân có thể mang về từ từ ăn."

Nào có thể đoán được.

Băng Lan thượng nhân đứng trên lưng Huyền Băng ly giao hừ lạnh một tiếng: "Vương Thủ Triết, bản thượng nhân nói chuyện với Lung Yên Nhi, liên quan gì đến ngươi? Trốn xa một chút, đừng làm chướng mắt ta."

"Ặc…"

Vương Thủ Triết cạn lời.

Băng Lan thượng nhân cái gì cũng tốt, nhưng tính tình quá nóng nảy, đặc biệt thù dai, còn tính toán chi li. Không phải chỉ đắc tội với nàng một chút sao? Đã bao nhiêu năm rồi, còn canh cánh trong lòng.

Nhưng mà, oán thầm thì oán thầm, hắn vẫn thức thời tránh xa một chút.

” Lung Yên đồ đệ của ta, bảo vật này chính là lễ vật chúc mừng ngươi tấn chức Thiên Nhân.” Ngữ điệu của Băng Lan thượng nhân đối với Lung Yên lão tổ đặc biệt thân thiết.

Nói xong, nàng tiện tay vung lên, liền có một đạo hàn mang óng ánh từ trong tay áo nàng bay ra, hướng về Vương Lung Yên bồng bềnh mà đi.

Lung Yên lão tổ vận lên một đạo huyền khí đón lấy nó, tập trung nhìn vào, phát hiện không ngờ lại là một kiện lân giáp màu băng tinh, cầm trong tay linh lung tinh xảo, bảo quang rạng rỡ, có chút bất phàm.

Phòng Hữu An ở bên cạnh không ngừng hâm mộ: “Lại là Huyền Băng ly giao giáp.”

“Huyền Băng ly giao giáp” này là pháp bảo luyện chế từ huyền băng ly giao lân giáp trước khi tấn chức lục cấp linh thú, dùng các loại vật liệu trân quý luyện chế thành, tuy rằng còn chưa đạt tới thượng phẩm pháp bảo, nhưng lại là một pháp bảo phòng ngự trung phẩm có tính phòng ngự cực kỳ hiếm có.

Trong truyền thừa đời đời của Huyền Băng điện, từ trước đến nay chỉ có đệ tử thân truyền cực kỳ được sủng ái mới được trao tặng Giáp này.

Phòng Hữu An và Lung Yên lão tổ thân là truyền nhân của Huyền Băng điện nhất mạch, đương nhiên sẽ không chưa từng nghe qua tên tuổi pháp bảo này.

“Sư tôn, vật này quá mức trân quý, con không thể nhận.” Lung Yên lão tổ vội vàng cự tuyệt.

“Không sao.” Trên bầu trời, giọng nói của Băng Lan thượng nhân truyền xuống, “Vật này chính là Băng Lan điện đời đời tương truyền, chờ khi ngươi vô dụng thì trả lại Huyền Băng điện là được.”

“Nếu như thế, Lung Yên liền bái tạ sư tôn hậu ái.” Lung Yên lão tổ cảm kích nói lời cảm tạ.

Nàng biết, sư tôn đây là thật lòng yêu thương nàng, sợ nàng ở bên ngoài đánh nhau bị thương chết, lúc này mới ban cho bảo giáp.

Sau khi truyền xuống bảo giáp, Băng Lan thượng nhân liền cưỡi Huyền Băng ly giao nhẹ nhàng rời đi, sương mù trên mặt hồ cũng dần dần tiêu tán.

Nhưng thứ chưa từng tản đi, là sự nhiệt tình của các Thiên Nhân lão tổ đối với Bình An Vương thị.

Thật ra trước đó, có nhiều Thiên Nhân lão tổ chưa quen thuộc Bình An Vương thị, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút coi thường thế gia vừa mới thăng cấp thất phẩm này.

Nhưng mà, trải qua chuyện này, sáu vệ phía Nam lại có thế gia nào dám xem thường Vương thị nữa?

Trước sau náo nhiệt chừng hơn một tháng, trận Thiên Nhân yến này mới xem như triệt để chấm dứt, Trường Ninh vệ cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Từ nay về sau.

Bình An Vương thị đã chính thức bước vào hàng ngũ thế gia Thất phẩm, đứng vững gót chân ở sáu vệ phía Nam.

Cũng chính là từ ngày hôm nay, ngoại giới xưng hô Vương thị, cũng hiếm khi dùng xưng hô “Bình An Vương thị” này, mà đổi thành xưng hô là “Trường Ninh Vương thị”.

…

Chương ba: Lũng Tả Phong Vân Lục

Chương 1: Thế gia Thất phẩm! Trường Ninh Vương thị

…

Đại Càn Xương Long ba nghìn một trăm sáu mươi sáu năm — Mồng ba tháng hai.

Đầu xuân ~

Sau bữa tiệc Thiên Nhân yến của Trường Ninh Vương thị, chỉ qua nửa năm.

Mùa này mưa xuân um tùm, dường như đã phủ kín một tầng lo lắng cho Vương thị.

Năm nay vừa qua hết năm, nhị gia gia Vương Tiêu Huy đời thứ năm đã chết già, ngủ say với thế gian.

Đây là tộc nhân đầu tiên từ khi Vương Thủ Triết tiếp nhận gia chủ đến nay.

Nhị gia gia Vương Tiêu Huy của hắn, sinh ra ở Đại Càn Xương Long lịch ba ngàn lẻ sáu mươi năm, khi qua đời đã sống một trăm lẻ sáu tuổi.

Trên lý thuyết mà nói, thọ nguyên của Nhị gia gia Vương Tiêu Huy đã rất cao, cao hơn so với đại đa số mọi người.

Nhưng khi hắn qua đời, vẫn mang đến thương cảm không nhỏ cho tộc nhân Vương thị.

Vương Thủ Triết ngồi trong sân, nhìn cảnh xuân sắc và mưa rơi đầy vườn, vẻ mặt như đang hơi ngẩn người.

“Phu quân.” Liễu Nhược Lam ở bên cạnh, dịu dàng an ủi, “Sinh lão bệnh tử, đều là thái độ bình thường thế gian. Phu quân đã cố gắng hết sức với Nhị gia gia, thậm chí không tiếc cầu được Trường Sinh đan để kéo dài tuổi thọ cho hắn. Thật ra mấy năm nay, Nhị gia gia ông ấy cũng vẫn luôn chịu đựng, chịu đựng đến khi Vương thị trở thành thế gia Thất phẩm, ông ấy lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà đi.”

“Nhược Lam, ta hiểu đạo lý ngươi nói.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Ta chỉ đang nghĩ, mấy năm nay Vương thị chúng ta

vẫn luôn liều mạng phát triển, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Phu quân nghĩ rõ chưa?” Liễu Nhược Lam cùng hắn pha một bình Vân Vụ linh trà, “Đây là mùa đông trẻ tuổi, Vân Vụ động vừa hái xuống linh trà. Biết ngươi thích uống ngụm trà mới này, vài ngày trước khi ta về nhà mẹ đẻ, đem ba phần sản xuất đều lấy ra.”

Vương Thủ Triết cầm Vân Vụ linh trà, ánh mắt ôn nhu nhìn Liễu Nhược Lam: “Đương nhiên là ta đã hiểu. Sở dĩ ta liều mạng phát triển gia tộc là vì muốn các thân nhân trong gia tộc có thể sống sót, có thể tốt hơn, càng có tôn nghiêm sống sót. Giống như nương tử ngươi, nếu có thể, ta nguyện ý sống với ngươi, ân ái ái đến thiên hoang địa lão.”

“Phu quân.” Liễu Nhược Lam hai má ửng hồng, hai mắt bịt kín một tầng nước cảm động, “Bất luận lúc nào, lời nói tình của phu quân vẫn nghe không ngán, có thể gả cho phu quân, là chuyện may mắn nhất đời này của Nhược Lam.”

“Lời tình của nương tử cũng động lòng người, ta có thể cưới được nương tử, mới là chân lý của cuộc đời.” Vương Thủ Triết kéo tay nàng.

“Phu quân chớ có như thế, bọn nhỏ còn ở bên cạnh kìa.” Liễu Nhược Lam thẹn thùng trừng đôi mắt quyến rũ.

Một bên.

Mấy đứa trẻ thành thật ngồi ở một bên, phản ứng đều vô cùng bình tĩnh.

Lão đại vương Ly Dao đã trưởng thành đại cô nương, trong lòng ôm một yêu đệ Vương Tông Thụy mới hai tuổi vừa dứt sữa, khuôn mặt thanh xuân mỹ lệ mà tiên tư trác tuyệt, không có nửa điểm động dung.

Cũng khó trách, cha mẹ không có việc gì lại nói chuyện với nhau một phen, đại tú ân ái. Cũng đã mười chín năm rồi, có thể không quen sao?

Mấy đứa trẻ, sắp nghe mà nôn ra hết.

May mà hai người bọn họ vẫn vui vẻ, giống như chưa bao giờ chán ngấy.

“Tỷ tỷ, ta cảm thấy ta sẽ không yêu.” Con trai trưởng Vương Tông An đã trưởng thành mười sáu tuổi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, “Nếu là ai nói với ta lời tâm tình, phản ứng đầu tiên của ta nhất định là muốn ói.”

“Tôi cũng vậy…” Vương Ly Dao nheo mắt nói, “Mấu chốt là nghe nhiều năm như vậy, lăn qua lộn lại chính là mấy loại cách thức này. Nương tử cô thật tốt, phu quân thật tuyệt… Sau đó cái gì mà may mắn lớn nhất…”

“Ta cảm thấy vẫn ổn.” Một tiểu la lỵ năm tuổi, chớp mắt nũng nịu nói, “Cha nói lời tâm tình, thật sự rất dịu dàng.”

Sau đó, Vương Ly Dao và Vương Tông An đều trợn trắng mắt liếc nàng một cái: “Nguyệt Nguyệt nha đầu, ngươi vẫn còn quá trẻ. Đợi nghe thêm vài năm, ngươi sẽ trở nên chết lặng, sau đó dần dần trở nên buồn nôn.”

Vô cùng rõ ràng, tiểu loli phấn điêu ngọc trác kia chính là đích thứ nữ vương Ly Nguyệt của Vương Thủ Triết.

“Ha ha, mấy người các ngươi biết cái gì?” Vương Thủ Triết lơ đễnh quay đầu lại nói: “Ân ái của cha mẹ, là làm một cái gương mẫu cho các ngươi, kiến tạo bầu không khí gia đình nguyên sinh tích cực lạc quan cho các ngươi. Các ngươi thật sự không biết khổ vì cha mẹ…”

“Khổ?”

Đôi mắt Liễu Nhược Lam xẹt qua một tia khác thường, “Phu quân chẳng lẽ sống cùng thiếp thân, rất khổ?”

“Không không không, ta chính là thuận miệng giáo dục hài tử đây…” Vương Thủ Triết cảm thấy kinh hãi, vội vàng biện bạch.

“Thuận miệng nói thật lòng, chúng ta thành thân đã hai mươi năm. Phu quân mặc dù có mới nới cũ, thiếp thân vô cùng thấu hiểu.” Liễu Nhược Lam ôn nhu nói: “Nói đến việc này vẫn là thiếp thân không tốt, thiếp thân đã sớm thay phu quân tìm kiếm mấy phòng tiểu thiếp…”

“Nương tử chớ hiểu lầm… Khặc khặc, thay phụ thân ngươi nói vài câu tốt đẹp.”

“Ai nha, ta suýt chút nữa quên mất.” Vương Ly Dao ôm em út đứng dậy, bối rối nói: “Sắp đến Học Cung tham gia khảo hạch nhập học rồi, bài tập sư tôn bố trí tương lai còn chưa xong. Cha, mẹ, Ly Dao xin cáo từ trước.”

Vương Ly Dao dứt lời, ôm đứa nhỏ bèn điểm dưới chân một cái, thân hình phiêu dật bay lên, bay vút về phía xa xa như cưỡi mây đạp gió. Nàng lăng không bay như vậy, có thể thấy được huyền khí của nàng hùng hậu kéo dài, tuyệt đối không phải đơn giản là vừa mới vào Linh Đài cảnh.

“Tỷ tỷ chờ ta, ta cũng muốn tu luyện công khóa.” Vương Tông An cũng ôm lấy tiểu loli Vương Ly Nguyệt, ở trên nóc nhà suy nghĩ lung tung, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Hắn vừa mới đặt chân lên Luyện Khí cảnh tầng chín, cách Linh Đài cảnh còn có một khoảng cách, tư thái tự nhiên không tiêu sái bằng tỷ tỷ của nàng.

Gần như chỉ trong nháy mắt, bốn đứa trẻ đã biến mất.

Chỉ để lại vợ chồng Vương Thủ Triết, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Vương Thủ Triết, vừa hay thừa dịp bọn nhỏ không có ở đây, có một số lời chúng ta nói cho rõ ràng. Nếu ngươi ghét bỏ ta thì cứ nói thẳng.”

“Nương tử chớ hiểu lầm, nói sai mà thôi.”

“Nói sai? Hừ, bộ dáng biến ảo của khí linh hệ thống mà ngươi chế tạo, rốt cuộc là ai? Vì sao dáng người lại như thế… Đại… Nói là cô nương nhà ai, ta tự mình đi cầu hôn giúp ngươi.”

“Hình tượng của hệ thống Khí Linh đó là động tác khoa trương… Cũng không phải là chân nhân, thuần túy là tưởng tượng ra được.”

“Động tĩnh là gì? Thôi thôi, cho dù phu quân ảo tưởng cũng đủ chứng minh chàng đã ghét bỏ thiếp thân… Phu quân, không, Vương Thủ Triết…”

“Liễu Nhược Linh? Không xong… Lão tổ tông cứu mạng… Lung Yên lão tổ tông cứu mạng!”

“Họ Vương, trời đất bao la này, ai cũng không cứu được ngươi.”

“Nương tử chớ có như vậy! Đừng tưởng rằng Linh thể Linh Đài cảnh thì không tầm thường, ta và ngươi liều mạng…”

Xa xa!

Một số tộc nhân chuẩn bị đến báo cáo chuyện nào đó cho Vương Thủ Triết, lập tức trở mặt dừng bước, quay đầu bước đi. Mấy năm gần đây, cảnh tượng tương tự phát sinh càng ngày càng nhiều, sở thích đặc thù của Thủ Triết gia chủ và phu nhân cũng quá khiến người ta xấu hổ.

Mà Lung Yên lão tổ đang tu luyện ở Lung Yên Cư thì mí mắt hơi nhấc lên, sau đó tiếp tục nhắm mắt tu luyện. Hiển nhiên, nàng đã sớm quen với phương thức ân ái liếc mắt đưa tình giữa đôi phu thê này.

Lúc trước nàng còn khẩn trương đi cứu Vương Thủ Triết, kết quả thiếu chút nữa đã phá vỡ chuyện tốt của vợ chồng bọn họ. Trải qua nhiều lần, nàng há có thể xen vào lung tung?

Vương Lung Yên nàng vừa mới một trăm ba mươi sáu tuổi, lại dùng Trường Sinh quả bù lỗ, dựa theo thọ nguyên bốn trăm năm của tu sĩ Thiên Nhân cảnh mà nói, nàng còn là một tiên tử độc thân trẻ tuổi phong nhã hào hoa.

“Ai ~ Thủ Triết cùng Nhược Lam hai đứa nhỏ cái gì cũng tốt, chỉ là… đam mê… Ài… quá xấu hổ.”

…

Nửa tháng sau, Đông Hải vệ Bách Bảo các.

Phân các của Bách Bảo Các, trong khoảng thời gian ngắn trải rộng khắp Lũng Tả quận, nghe nói ngay cả bên ngoài Lũng Tả quận cũng có phân các.

Chỉ có điều trong khu vực sáu vệ phía Nam, Bách Bảo Các của các vệ tuy rằng cũng có mua bán bách bảo bình thường, nhưng một số bảo vật có giá trị phi phàm, chỉ có tiến hành đấu giá hai năm một lần ở Bách Bảo Các Đông Hải vệ.

Mấy buổi đấu giá gần đây, Vương Thủ Triết không bỏ qua lần nào.

Thiếp mời của Vương thị vừa đưa lên, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ đã được chủ sự Linh Đài cảnh mời đến trong

một gian phòng thượng đẳng thuộc Thiên Nhân cảnh gia tộc, cũng sắp xếp thị nữ tốt nhất và linh quả linh trà phong phú.

Nghe nói lát nữa các chủ phân các Đông Hải Bách Bảo Các sẽ đích thân đến gặp Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ.

Nguyên nhân ngoại trừ Trường Ninh Vương thị là Thiên Nhân thế gia ra, chủ yếu là vì Vương thị luôn ra tay hào phóng, chính là khách quý của Bách Bảo Các.

Đương nhiên trước khi chưa thành Thiên Nhân thế gia, mỗi lần Vương Thủ Triết đều che giấu thân phận đến đây. Mà Bách Bảo Các vì tôn trọng khách quý, cũng sẽ cung cấp dịch vụ bảo mật thân phận tương ứng.

Tuy nhiên lúc này đây.

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ chính là tướng mạo chính thức ở Bách Bảo Các, cũng không có hành động giấu đầu hở đuôi.

Thế cục bất đồng.

Trước kia Vương thị vì đối phó với Hoàng Phủ thị, một số bảo vật có tính chiến thuật đều phải che giấu, thời khắc mấu chốt làm át chủ bài lật bàn.

Nhưng Vương thị hiện tại đã quật khởi, lại cần mặt mày sáng sủa, bên ngoài tăng thêm cho lão tổ tông một ít pháp bảo mang tính chiến lược, hơn nữa cần để rất nhiều Thiên Nhân thế gia biết được.

Cái này giống như mãnh thú nhe nanh, cảnh cáo và chấn nhiếp một ít đối thủ tiềm ẩn, biểu đạt "Ta không phải dễ chọc, trước khi chọc ta suy nghĩ một phen". Như thế, có thể tương đối tránh được một ít phiền toái không cần thiết.

Một thế gia muốn phát triển lớn mạnh, cần phải có một hoàn cảnh lâu dài ổn định. Giả heo ăn hổ, đó gọi là câu dẫn người khác phạm tội, cố ý tạo ra mâu thuẫn.

Khi Vương Thủ Triết "lần đầu" chính thức xuất hiện trong Bách Bảo Các, tin tức này giống như hạt giống bồ công anh, gió thổi đến khắp nơi.

Một trong Đông Đạo chủ Đông Hải vệ —— Đông Hải Thác Bạt thị gia chủ Thác Bạt Kình Cao Chiêm, liền trước tiên chạy

tới gặp mặt Vương Thủ Triết. Hắn vừa tiến vào, đầu tiên là theo lễ nghi bái kiến Lung Yên lão tổ.

Sau đó, Thác Bạt Cao Chiêm hơi oán giận nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ đến đây Đông Hải vệ ta, cũng không sai người thông báo trước một phen, Thác Bạt thị chúng ta cũng có thể phái người sớm nghênh đón, chiêu đãi Lung Yên lão tổ."

Từ sau bữa tiệc Thiên Nhân của Vương thị, thanh danh của Lung Yên lão tổ đã vang khắp sáu vệ phía Nam. Các đại thế gia đã không ai dám xem thường Vương Lung Yên, dù sao nàng còn có Tử Phủ thượng nhân làm chỗ dựa ở sau lưng.

Tuy nói vị thượng nhân kia là thượng nhân của Học Cung, theo quy củ không có khả năng giúp Vương thị ức hiếp thế gia khác, nhưng nếu những thế gia khác muốn ức hiếp Vương thị một chút, cũng phải cân nhắc tính khí của Băng Lan thượng nhân.

Nghe nói, trong những thượng nhân ở Tử Phủ Học Cung của Lũng Tả quận, Băng Lan thượng nhân chính là người có tính tình nóng nảy nhất.

Bởi vậy thái độ của rất nhiều Thiên Nhân thế gia đối với Vương thị mới quật khởi chính là, không ức hiếp nhưng cũng không sợ hãi, có cơ hội giao hảo liền kết giao một phen. Nhưng cũng sẽ không bởi vì đối phương có Tử Phủ cảnh hậu trường, liền nịnh nọt đối phương.

Nói thật ra, Thiên Nhân thế gia có Tử Phủ cảnh làm hậu đài cũng không phải chỉ có một mình Vương thị.

"Thác Bạt lão ca." Vương Thủ Triết đáp lễ, ôn tồn lễ độ nói: "Ta và lão tổ lần này đến Đông Hải vệ, chỉ là muốn nhìn xem, có cơ hội làm cho lão tổ tông một món pháp bảo công kích thích hợp. Hiện tại không hề muốn quấy rầy Thác Bạt thị và Đạm Đài thị."

Đông Hải vệ chính là vùng đất bình nguyên An Giang, có vô số ruộng tốt, lại là vùng biển có tài nguyên rộng lớn. Vì vậy, Đông Hải vệ tổng thể giàu có và cường thịnh, cao hơn Trường Ninh vệ một bậc. Đây cũng là lý do vì sao Bách Bảo các tổ chức hội đấu giá ở đây.

Hai đại Thiên Nhân thế gia Đông Hải vệ Thác Bạt thị và Đạm Đài thị cũng đều là gia tộc tương đối cường thịnh. Mặc dù Vương Thủ Triết có quan hệ khá tốt với Đạm Đài gia, nhưng cũng không muốn tùy ý đứng thành hàng.

Hai người đang nói chuyện.

Dực Thai Vĩnh Nghĩa gia chủ Đạm Đài thị cũng dẫn người vội vàng đến, sau khi theo quy củ bái kiến Lung Yên lão tổ, hắn ở trước mặt Thác Bạt Cao Chiêm thân thiết nói chuyện với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, lần trước Thiên Nhân mở tiệc bận rộn, không thể an tâm ôn chuyện cũ với ngươi. Lần này ngươi đã tới Đông Hải vệ, Đạm Đài thị chúng ta nhất định phải tận tình địa chủ, ôn lại tình cũ."

Thật ra đời này của Vương Thủ Triết cũng chỉ gặp Đạm Đài Vĩnh Nghĩa hai ba lần, còn cơ bản đều là trường hợp chính thức. Bị hắn nói như thế, ngược lại có vẻ hai người có quan hệ tâm đầu ý hợp.

Có điều, Vương Thủ Triết lại có quan hệ không tệ với nghiên mực con ông ta và Ngọc, trên phương diện làm ăn cũng có nhiều hợp tác.

Nhìn thấy Đạm Đài Vĩnh Nghĩa vô cùng thân thiết với hắn ta như vậy, trong lòng Vương Thủ Triết cũng cảm khái vạn phần. Nhớ ngày đó khi Vương thị đào hầm hai tộc Lưu Triệu, còn từng giả mượn tên tuổi của Đạm Đài gia.

Khi đó gia đình Đông Hải Vương Kỳ Đài, đối với Vương thị mà nói là tồn tại khó có thể cùng cao cao tại thượng.

Lại không ngờ qua cảnh hai mươi năm, Vương thị đã chân chính ngồi ngang hàng với Đông Hải Vương Đạm Đài gia, cũng là "Tựa như tâm đầu ý hợp" với Đạm Đài Vĩnh Nghĩa.

Vương Thủ Triết cũng biết, Thác Bạt thị và Đạm Đài thị có chủ ý gì. Đều là đang nghĩ biện pháp tranh thủ cho mình một đồng minh, để gia tăng thực lực và khí thế tổng thể bên mình.

Trước mắt hình thức chưa rõ ràng, Vương Thủ Triết cũng không muốn tùy ý đứng đội, đây cũng là lý do vì sao hắn đến Đông Hải vệ không thăm hỏi hai tộc. Bất kể là bái phỏng nhà nào, đều có thể khiến cho một nhà khác kiêng kị và địch ý.

“Lần này Thủ Triết gia chủ mua pháp bảo cho Lung Yên lão tổ tông…” Thác Bạt Cao Thiên lấy ra một quyển họa sách nói: “Ta đề cử bảo kiếm trung phẩm khó được này - Tử Điện bảo kiếm, tuy rằng nó không phải thuộc tính Huyền Băng, nhưng cũng là một món pháp bảo uy lực không tầm thường. Vốn Thác Bạt thị ta đã nhìn trúng bảo vật này, muốn lấy. Nhưng vì chúc mừng Lung Yên lão tổ, chỉ cần Thủ Triết gia chủ muốn, chúng ta không tranh giành nữa.”

“Thác Bạt huynh, vậy mà lại đem bảo vật không thuộc về mình làm nhân tình, quả nhiên làm cho ta bội phục.” Đạm Đài Vĩnh Nghĩa cười lạnh nói: “Nếu Thủ Triết thật sự muốn bảo vật này, Thác Bạt gia ngươi chưa chắc có thể tranh được với hắn, cần gì phải bằng không nợ ngươi một cái nhân tình?”

Khá lắm!

Vương Thủ Triết âm thầm nhíu mày, tuy nói trước kia đã có được một số tình báo, quan hệ giữa hai đại Thiên Nhân thế gia Đông Hải vệ càng ngày càng ác liệt. Nhưng không ngờ, hai bên lại ác liệt đến trình độ như vậy, một số người không hợp nhau đã được đưa ra ngoài sáng.

Đừng tùy theo bọn họ tranh đấu, làm cho sáu vệ phía Nam không được an bình mới tốt.

…

Chương 2: Lung Yên lão tổ vũ trang hạng nặng

…

Trước mắt Vương thị hiếm khi tiến vào thời kỳ phát triển hòa bình, có thể chậm rãi tiêu hóa chiến quả. Vào lúc này bị cuốn vào tranh đấu giữa các thế gia khác, cũng không phải là hành động sáng suốt.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết càng thêm khách khí với hai người: "Thác Bạt thị và Đạm Đài thị, đều là gia tộc cường thịnh của sáu vệ phía nam. Trường Ninh Vương thị ta có thể thân cận với hai vị lão đại ca, học tập, thật sự là vinh hạnh."

Hắn tự nhiên là vứt bỏ thái độ của mình.

Nghe vậy, Thác Bạt Cao Thiên cùng Đạm Thai Vĩnh Nghĩa đều thất vọng.

Tuy nhiên, bọn họ cũng đều hiểu, chỉ dựa vào quan hệ hiện giờ của hai bên, muốn để Trường Ninh Vương thị đứng đội cũng không thực tế.

Tuy nhiên, lúc này ai cũng muốn dựa vào Bạch Ác Vương thị đẩy Vương thị vào trong trận doanh của đối phương. Lúc này, sự nhiệt tình của hai vị gia chủ đối với Vương Thủ Triết không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm thân thiết.

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng thuận lợi, vốn dĩ tâm tính xử sự không đắc tội, sau mấy lần đọ sức, lại như một lão già dầu muối không vào được.

Khiến hai vị gia chủ đều có loại cảm giác bất đắc dĩ "chó cắn nhím, không thể hạ miệng".

Đánh giá trong lòng hai người đối với Vương Thủ Triết lại một lần nữa tăng cao.

Tuy người này còn trẻ, còn chưa tới bốn mươi, xử sự lại lão đạo như vậy, thật sự không thể khinh thường. Trường Ninh Vương thị có thể có cục diện hôm nay, cũng không phải là may mắn.

Sau đó, trong Bách Bảo Các dần dần trở nên náo nhiệt, trong các phòng lớn dần dần bị một số Thiên Nhân thế gia từ xa chạy tới chiếm cứ.

Điều khiến Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày là, ngoại trừ mấy Thiên Nhân thế gia lợi hại hơn của sáu vệ phía Nam, còn có Lang Hữu vệ, Xuất Vân vệ, cùng với Thiên Nhân thế gia của tân thành vệ từ xa chạy tới tham gia đấu giá.

Đây là tràng diện tương đối hiếm thấy.

Dù sao, trong phạm vi toàn bộ Lũng Tả quận, toàn bộ sáu vệ phía Nam đều thuộc về nơi "mới khai mở", so với các khu vực trung bộ hoặc là đông bộ, rõ ràng tích lũy nội tình tương đối ít, thực lực tổng thể cũng hơi yếu.

Trừ phi đặc biệt hấp dẫn đồ của bọn họ, nếu không, rất ít có Thiên Nhân thế gia khác từ xa chạy tới, chỉ vì mua đồ.

Chẳng lẽ là vì pháp bảo trung phẩm Tử Điện kiếm?

Nhưng cái này cũng không đúng a!

Trung phẩm pháp bảo tuy hiếm thấy cùng trân quý, nhưng cũng không có khả năng để nhiều Thiên Nhân thế gia như vậy chạy tới tranh đoạt.

Chẳng lẽ, trong đấu giá hội lần này, còn có bảo vật mà hắn không biết? Không đến mức a, hắn thân là khách hàng trọng điểm của Bách Bảo Các, tất nhiên là sớm lấy được đấu giá sách…

Trên sách đấu giá, thứ trân quý nhất chính là Tử Điện Kiếm giá khởi điểm bốn mươi lăm vạn càn kim, đây cũng là mục tiêu công lược chủ yếu của Vương Thủ Triết lần này.

"Thủ Triết gia chủ, đang nghi hoặc vì sao các thế gia địa khu khác lại tới đây?" Thác Bạt Cao nhìn sắc mặt rồi nói: "Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, chính là trong số vật phẩm đấu giá lần này, có một lọ 'Địa Mẫu Linh Dịch' xuất hiện."

"Linh dịch Địa Mẫu?" Vương Thủ Triết cau mày nói: "Ta nhớ trong danh sách đấu giá có miêu tả, vật này chính là một trong nguyên vật liệu của nhiều loại linh đan ngũ phẩm trân quý, giá khởi điểm bất quá mười vạn càn kim, đáng giá cho bọn họ từ xa chạy tới sao?"

“Địa Mẫu linh dịch mặc dù là thiên tài địa bảo trân quý khó có được, dưới tình huống bình thường không kinh động được quá nhiều người, dù sao đại bộ phận mọi người cũng sẽ không luyện chế cao phẩm đan dược.” Đạm Thai vĩnh nghĩa nói, “Chỉ là gần đây có tin đồn, Đan Đỉnh thượng nhân chuẩn bị thu mấy đồ đệ. Bọn hắn đến mua Địa Mẫu linh dịch, hơn phân nửa là muốn lấy vật này đi tặng lễ, để mượn đó đặt quan hệ với Đan Đỉnh thượng nhân.”

Không đợi hắn nói xong, Thác Bạt Cao Chiêm lập tức tiếp lời: “Mấy tháng trước, Đan Đỉnh thượng nhân từng tuyên bố tin tức nói muốn thu mua Địa Mẫu linh dịch. Bây giờ những gia tộc tới đây, sợ là trong tộc đều có tộc nhân có thiên phú luyện đan không tồi.”

Đan Đỉnh thượng nhân?

Vương Thủ Triết cũng từng nghe nói tới vị đại lão này.

Nghe nói vị đại lão này xuất thân là tán tu. Khi còn trẻ lão vô tình có được luyện đan truyền thừa, một đường trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể leo lên người.

Chỉ là hắn thích vân du khắp nơi, giống như nhàn vân dã hạc, thế gia bình thường căn bản không liên quan gì tới hắn.

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng hơi động.

Đệ đệ Vương Thủ Nghiệp của hắn cũng đi con đường luyện đan. Vốn tư chất của hắn tương đối bình thường, nhưng Vương Thủ Triết để lại cho hắn một viên Giá Y Huyết Cổ. Không lâu trước đây, hắn lại dựa vào thực lực Luyện Khí cảnh đỉnh phong, đả thông được cửa thứ hai của phó bản thí luyện Thần Vũ hoàng triều, lấy được một viên Thiên Linh đan và dịch cải thiện tư chất sơ cấp.

Bằng hai thứ này, huyết mạch của hắn đã thức tỉnh đến tầng thứ hai, ngược lại cũng chen chân vào hàng ngũ “thiên kiêu”.

Chỉ là Vương Thủ Nghiệp si mê luyện đan, rèn luyện sức chiến đấu với bản thân không đủ, ngay cả linh khí thượng phẩm cũng không lấy được.

Bây giờ hắn nên trùng kích Linh Đài cảnh.

Đợi đến khi xung kích thành công, hắn liền có thể thức tỉnh Ly Hỏa huyết mạch tầng thứ ba. Tư chất như vậy, lại ở trong Đan phường Trường Ninh Từ thị, đã xem như là phung phí của trời rồi.

Vốn dĩ Vương Thủ Triết còn đang suy nghĩ, chuẩn bị lần này đưa con gái đi Học Cung, hỏi thăm xem có sư phụ thích hợp với Vương Thủ Nghiệp hay không.

Nhưng không ngờ, cơn buồn ngủ này lại có gối đưa tới cửa.

Địa Mẫu Linh Dịch đúng không?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi híp lại, có chút ý tưởng.

Rất nhanh, hội đấu giá chính thức bắt đầu.

Bởi vì lần đấu giá này tương đối long trọng, người chủ trì đấu giá là một vị lão giả Thiên Nhân cảnh.

"Quy củ của Bách Bảo Các chúng ta, chư vị khách quý ắt hẳn biết rõ." Sắc mặt hắn uy nghiêm nói: "Trong quá trình đấu giá, không được xuất khẩu uy hiếp khách hàng khác, không được nâng giá lung tung, cuối cùng vứt bỏ tiêu. Nhiều thì ta không nói. Món đồ thứ nhất, Hàn tinh thương, hạ phẩm Huyền băng hệ linh khí, giá khởi điểm hai vạn sáu ngàn càn kim."

Vừa dứt lời, phía dưới liền vang lên liên tiếp tiếng báo giá.

"Hai vạn tám!"

"Hai vạn tám ngàn năm!"

"…"

Lúc này mở miệng đấu giá, phần lớn là một ít gia tộc bát cửu phẩm bình thường trong bao sương, không ít đều là che giấu âm thanh cùng thân phận.

Rất nhanh, thanh "Hàn tinh thương" này liền dùng ba vạn ba ngàn càn kim cuối cùng giá thành giao, bị một thế gia bát cửu phẩm nào đó vui vẻ thu vào trong túi.

Ngay sau đó, vật đấu giá thứ hai đã được đưa lên.

"Tam phẩm linh đan —— "Đại Tụ Linh Đan" hai mươi viên, giá khởi điểm năm vạn càn kim." Đấu giá sư tuyên bố.

“Tụ linh đơn” là tam phẩm linh đơn, chia thành phổ thông tụ linh đơn và đại tụ linh đơn, là đơn dược cực hữu ích cho tu sĩ Thiên nhân cảnh. Đại tụ linh đơn thường mua ba, bốn nghìn viên, dược hiệu thập phần mãnh liệt.

Chỉ là làm một loại đan dược loại hình hỗ trợ tu luyện, giá cả mấy ngàn một viên đã xem như cực kỳ đắt đỏ, tuyệt đại bộ phận Thiên Nhân lão tổ đều tiêu phí không nổi.

Đương nhiên, không phải nói không tiêu nổi năm vạn càn kim, mà là chi phí hàng năm mấy vạn càn kim…

Một lão tổ Thiên Nhân thế gia thất phẩm bình thường, một năm hao phí mấy ngàn càn kim linh thực đi bổ sung khí huyết, cách hai ba tháng dùng một viên Tụ Linh đan đến phụ trợ tu luyện, đây xem như là tiêu hao cơ sở, một năm tiêu hao trong khoảng vạn càn kim.

Nhưng dưới loại tình huống này, tốc độ tiến triển tu vi cực kỳ chậm chạp, cơ hồ chỉ có thể xem như duy trì, tu trăm năm cũng chưa chắc có thể tu luyện tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ, cơ bản xem như là tuyệt đường Tử Phủ.

Nhưng cho dù là chi tiêu vạn năm càn kim, đối với đa số Thiên Nhân thế gia mà nói cũng là một khoản chi tiêu khổng lồ, một trăm vạn! Sống hơn hai trăm năm, chính là chi tiêu hơn hai trăm vạn càn kim.

Một thế gia Thất phẩm bình thường, tất cả tài sản cộng lại, cũng chưa chắc có thể vượt qua ba bốn trăm vạn càn kim, còn phải tích lũy tài nguyên Thiên Nhân giao thế, miễn cho gia tộc rơi xuống thất phẩm.

Bởi vậy, Đại Tụ Linh Đan giá cả càng thêm đắt đỏ, giá cả không cao, thế gia Thất phẩm bình thường căn bản không dùng tới, chỉ có một ít thế gia Thất phẩm muốn trùng kích lên tầng cao hơn mới có nhu cầu.

“Năm vạn nhất!”

Có người trong phòng bao ra giá, đối phương không che giấu thân phận, là Uông thị của Trấn Trạch vệ.

“Năm vạn rưỡi.” Vương Thủ Triết trả giá.

“Hóa ra là Trường Ninh Vương thị.” Người Uông thị hiển nhiên cũng nhận ra thân phận của Vương Thủ Triết, nói với Vương Thủ Triết: “Đại Tụ linh đan không tính là thiên tài địa bảo trân quý gì, chỉ cần phí chút công phu, rất nhiều địa phương đều có thể mua được. Có điều Khôn Nguyên lão tổ nhà ta đang bế quan tu luyện, xung kích bình cảnh, mong Vương thị đừng tranh giành với ta, sáu vạn!”

Hắn trực tiếp tăng giá năm nghìn, cũng biểu thị không muốn khi dễ Vương thị, là thật lòng muốn.

Lão giả đấu giá sư nhíu mày, cuối cùng không nói gì.

Chỉ cần không phải uy hiếp đối phương, loại tình huống cọ sát biên cầu này, Bách Bảo Các đều là mở một mắt nhắm một mắt.

Trùng kích bình cảnh?

Vương Thủ Triết và gia chủ Dực Thai, gia chủ Thác Bạt đều nhìn nhau một cái, đều thấy được một tia giật mình trong mắt đối phương.

Uông thị vốn là gia tộc cường thất phẩm, đệ nhất lão tổ Uông Khôn Nguyên của bọn họ vốn là tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung kỳ lâu năm. Hôm nay nếu như bế quan trùng kích bình cảnh, vậy hơn phân nửa chính là trùng kích Thiên Nhân cảnh tầng sáu đến bình cảnh tầng bảy.

Một khi thành công, sợ là sẽ trở thành Thiên Nhân hậu kỳ đầu tiên trong sáu vệ phía Nam. Đúng là vô cùng lợi hại!

“Nếu đã như vậy, Thủ Triết sẽ sớm chúc mừng Khôn Nguyên lão tổ Vinh Thăng Thiên Nhân hậu kỳ.” Vương Thủ Triết cười một tiếng sang sảng, quả thật không cạnh tranh nữa.

Hắn cũng không phải sợ hãi Trấn Trạch Uông thị, mà là vì chút chuyện nhỏ này giao cho Uông thị, không khỏi không đáng. Đúng như lời Uông thị nói, linh đan Đại Tụ tuy rằng hiếm thấy, nhưng bỏ chút thời gian và công phu, vẫn có thể lấy được.

“Đa tạ Thủ Triết gia chủ nhường.” Gia chủ Uông thị cũng vui vẻ cười nói: “Có thời gian xin Thủ Triết gia chủ đến trấn Trạch Uông thị ta làm khách, Uông mỗ nhất định sẽ tận lực chiêu đãi.”

“Nhất định chắc chắn, Thủ Triết cũng đã sớm muốn đi Trấn Trạch vệ, lĩnh hội một chút phong cảnh của Đại Hoang Mộng Trạch.” Vương Thủ Triết hàn huyên nói.

Đại hoang mộng trạch, chính là một chỗ vô biên đại trạch cực kỳ hung hiểm, thuộc về vực ngoại. Trấn Trạch vệ ở ngay trên góc cạnh nó, lúc này mới mệnh danh là “Trấn Trạch vệ”.

Hai người ngươi một lời ta một câu, hai mươi viên Đại Tụ Nguyên Đan này liền rơi vào tay Uông thị. Giá thành giao cuối cùng so với giá thị trường còn thấp hơn một chút, xem như là nhặt được một món hời nhỏ.

Sau đó, lại có vài món vật phẩm đấu giá lần lượt được đấu giá.

Mặc dù Vương Thủ Triết cũng có chút động tâm, nhưng chuẩn bị dùng tiền trên lưỡi đao thì không chủ động ra tay.

Cho đến khi Địa Mẫu linh dịch xuất hiện.

“Giá khởi điểm mười vạn.”

Đấu giá sư vừa dứt lời.

Vương Thủ Triết nhanh chóng nói: “Mười một vạn càn kim! Chư vị bạn tốt thế gia cho Vương thị ta một chút mặt mũi. Vương thị ta tiếp theo chỉ lấy hai thứ, Địa Mẫu linh dịch và Tử Điện bảo kiếm.”

Dứt lời, Đạm Đài Vĩnh Nghĩa và Thác Bạt Cao Chiêm lập tức dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Hóa ra ngươi cũng theo dõi Địa Mẫu Linh Dịch.

Điều khiến bọn họ bội phục nhất là tâm cơ xảo diệu của Vương Thủ Triết. Hắn đoạt trước mặt mọi người ra giá, cũng biểu đạt nhu cầu đối với Địa Mẫu linh dịch và Tử Điện bảo kiếm.

Kể từ đó, cho dù lần sau nâng giá cạnh tranh với người khác, cũng chỉ là dựa vào nội tình tài lực mà thôi, không đến mức khiến người ta sinh ra ác cảm, Vương Thủ Triết ngươi cố ý phân cao thấp với ta.

Mà lúc này, Vương Thủ Triết vừa dứt lời, hội trường đấu giá hoàn toàn yên tĩnh.

Qua mấy hơi thở, trong sương phòng bên phải hành lang Tôn thị mới truyền ra một đạo thanh âm âm u: “Xin lỗi, bảo vật này của hành lang chúng ta Hữu Tôn thị cũng muốn, đấu giá công bằng đi.”

“Không sai, đấu giá công bằng, đều dựa vào bản lĩnh.” Trong phòng khách của Vân Lưu thị cũng có người mở miệng: “Thủ Triết gia chủ, mặc dù ta và ngươi có chút giao tình, nhưng ta vẫn không thể bỏ qua vật này.”

“Thành mới chúng ta Vũ Văn thị cũng cần vật này, mọi người đều dựa vào bản lĩnh, chớ có so đo.” Tân Thành Vũ Văn thị cực kỳ “xa xôi” cũng mở miệng.

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi lộ ra một nụ cười.

Mở miệng chiếm cứ điểm cao trước vẫn là cần thiết. Kể từ đó, kế tiếp đấu giá chính là bọn họ không nể mặt Vương thị, mà không phải Vương thị không nể mặt bọn họ.

Một chút tâm tư nho nhỏ mà thôi, Vương Thủ Triết cũng là vì tránh phiền phức không cần thiết.

Đương nhiên, nếu ai thật sự không thức thời, Vương thị cũng sẽ không sợ kết thù.

“Mười một vạn năm nghìn.”

“Mười hai vạn.”

“Mười bốn vạn.”

“Mười tám vạn, Vương mỗ vì đệ đệ có thể bái Đan Đỉnh thượng nhân làm thầy, nhu cầu đối với vật này rất lớn.” Vương Thủ Triết cao giọng nói: “Chư vị nếu muốn tranh giành, giới hạn cao nhất của Vương mỗ là ba mươi vạn, ai muốn vượt qua giá này, Vương mỗ liền nhận thua.”

Ba mươi vạn?

Trong mỗi phòng, một trận tiếng kinh hô cùng nghị luận vang lên.

Cái giá này, đã vượt xa giá cả bình thường của Địa Mẫu Linh Dịch gấp đôi trở lên. Đồng dạng, cũng vượt xa giới hạn tâm lý của bọn họ.

Mấy thế gia ngoại hương kia trong lúc nhất thời đều lâm vào trong trầm mặc.

Tài lực mà Vương thị thể hiện ra có chút đáng sợ.

Thiên Nhân thế gia mới quật khởi này, lại có tiền như thế?

Lời nói của Vương Thủ Triết không nghi ngờ gì truyền đến cho bọn họ một tín hiệu. Hoặc là vượt qua ba mươi vạn lấy vật này, hoặc là dừng tay ở đây. Nếu như giúp đỡ Bách Bảo Các, nâng giá lên ba mươi vạn cho Vương thị, vậy tất nhiên sẽ đưa tới ác cảm của Vương thị.

Phàm là thế gia đại tộc, đều sẽ cân nhắc lợi hại. Dù sao, nguyện vọng lớn nhất của bọn họ là gia tộc có thể kéo dài không suy, kéo dài không dứt, nếu cả ngày giống như chó điên đắc tội khắp nơi, sớm muộn gì cũng sẽ ngã lộn nhào.

“Ta ra Vân Lưu thị cho Vương thị một cái mặt mũi, không tranh giành, Lưu mỗ suy nghĩ biện pháp khác.” Gia chủ Xuất Vân Lưu thị trước tiên nới lỏng miệng.

Trong Học Cung, nhi tử của hắn Lưu Vân Lãng đang hấp tấp đi theo Vương Lạc Thu lăn lộn, hắn cũng không thể không cân nhắc điểm này.

“Thôi, Vũ Văn thị ta chính là đến thử vận may, đã khiến cho vô duyên, liền như vậy coi như thôi.”

“Ha ha, Vương thị thật quyết đoán, nội tình tốt.” Trong sương phòng của Lang Hữu Tôn thị cũng truyền đến một tiếng cười sang sảng, “Hơn ba mươi vạn, Tôn thị chúng ta không thể trả giá cao như vậy. Thủ Triết gia chủ, có cơ hội cùng Lung Yên lão tổ làm khách với Tôn thị ta.”

Tiền của nhà ai cũng không phải gió lớn thổi tới. Giá cả này, đổi chỗ đều có thể mua hai phần Địa Mẫu linh dịch, bọn họ thật sự không đáng ở chỗ này liều chết với Vương thị.

Thế gia càng cổ xưa, con cháu càng đông, các loại chi tiêu cũng càng nhiều, đối với bất luận vật gì đều sẽ có đánh giá và suy tính của mình.

“Mười tám vạn thành giao, chúc mừng Trường Ninh Vương thị thu được một lọ Địa Mẫu linh dịch.” Lão giả đấu giá sư mặt hơi đen.

Lần này bởi vì Địa Mẫu linh dịch có nhu cầu đặc thù, hắn vốn dự đoán có thể bán được giá trên hai mươi vạn.

Nhưng Vương thị chặn ngang một tay này, chỉ vỗ mười tám vạn.

Quả bóng này đánh thật là hung hãn. Hơn nữa, Vương thị lấy giá trị hơn ba vạn sau khi chụp được quả bóng biên giới, cứ thế mà đem hắn một hơi chặn ở yết hầu, phát tác cũng không phải, không phát tác cũng không phải, quả nhiên là hắn nghẹn đến mức khó chịu không thôi.

"Đa tạ chư vị nhường đường." Vương Thủ Triết cao giọng nói: "Tiếp theo ngoại trừ Tử Điện bảo kiếm ra, Vương thị không lấy bất cứ thứ gì. Nhà ai cũng nhìn trúng, mọi người đấu giá công bằng, toàn bộ dựa vào Càn Kim nói chuyện, chớ sinh ra hiềm khích."

Khẩu khí này… thật hung ác!

Bất quá, cũng là lực lượng đủ.

Sau đó, vài món hạ phẩm pháp bảo bị ném ra, liền đến phiên áp trục pháp bảo lần này - Tử Điện bảo kiếm.

Lần này, đấu giá sư lão giả sớm nói: "Chư vị, Bách Bảo Các chúng ta cũng cần ăn cơm, làm phiền chư vị ra giá, chớ có lắm miệng. Nếu không, Bách Bảo Các cướp đoạt tư cách đấu giá của các vị sau này."

Sau khi có cảnh cáo của hắn.

Các nhà ra giá đều cẩn thận rất nhiều, cũng không dám lại "hồ ngôn loạn ngữ", nếu không bị xếp vào danh sách đen liền phiền toái.

Trải qua một phen chiến đấu giằng co, cuối cùng, Vương Thủ Triết lấy giá năm mươi chín vạn càn kim mua được pháp bảo trung phẩm - Tử Điện bảo kiếm.

Sau hôm nay, Vương thị vốn đánh giá không thấp ở trong sáu vệ phía Nam, đánh giá và danh vọng của các thiên nhân thế gia lại lần nữa tăng lên một đoạn.

Có được hai đại pháp bảo trung phẩm một công một thủ, sức chiến đấu của Lung Yên lão tổ bây giờ đã rất đáng sợ, chỉ cần

cho nàng mấy năm công phu củng cố tu vi, cho dù là Thiên Nhân cảnh trung kỳ bình thường cũng có thể đấu một trận.

Đáng tiếc, bọn họ không biết là, bọn họ vẫn coi thường Lung Yên lão tổ như trước.

Ngoại trừ một số ít đồng minh ra, tuyệt đại đa số Thiên Nhân thế gia căn bản cũng không rõ ràng lắm về Lung Yên lão tổ.

Từ lúc ở Linh Đài cảnh, nàng đã đạt đến linh thể huyết mạch tầng thứ tư, bây giờ sau khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh, đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm!

Nếu cho nàng một chút thời gian củng cố, đừng nói là Thiên Nhân cảnh trung kỳ bình thường, sợ là ngay cả Phòng Hữu An cũng có thể đấu một trận.

…

chương 3:/chương thứ ba Thủ Triết! Soái là nguyên tội.

…

Sau đấu giá hội.

Vương Thủ Triết khéo léo từ chối lời mời của Thác Bạt thị và Dực Thai thị, lấy lý do đưa con gái đến Học Cung nhanh chóng rút lui, tránh bị cuốn vào trong vòng xoáy tranh đấu của hai bên.

Đương nhiên, lý do này là thật.

Đại nữ nhi Vương Ly Dao năm nay đã mười chín tuổi, đại nhi tử Vương Tông An cũng đã mười sáu tuổi, đã đến tuổi có thể đi Học Cung.

Trong đó, đại nữ nhi Vương Ly Dao thiên tư trác tuyệt, tương lai thành tựu không thể hạn lượng, bình đài của Vương thị đối với nàng mà nói quá nhỏ, tương lai nàng nhất định phải đi theo con đường Học Cung.

Mấy năm trước, hắn đã nhờ lão bà Liễu Nhược Lam ký danh sư tôn cho nàng, Thiên Nguyên thượng nhân Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch của Tử Phủ Học Cung viết một phong thư, báo tình huống cơ bản của Ly Dao cho đối phương, cũng đạt thành mục đích thu nhận đồ đệ ban đầu.

Lần này ra ngoài, Vương Thủ Triết chuẩn bị tiện đường đưa nàng đến Học Cung.

Về phần Tông An, tuy rằng không thể phân đến Giá Y Huyết Cổ Vương, nhưng mấy năm nay hắn cũng mua không ít đan dược cải thiện tư chất cho hắn, Khởi Linh Đan, Tôi Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan, tất cả đều ăn qua một lượt.

Năm ngoái, Tông An xông qua cửa thứ hai của phó bản thí luyện Thần Vũ hoàng triều, lấy được dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp, hôm nay huyết mạch đã thức tỉnh đến nhị trọng, đặt ở trong Học Cung cũng là “thiên kiêu”.

Tuy nhiên, Tông An là trưởng tử, cũng không thích hợp đi theo con đường Học Cung, Vương Thủ Triết cũng không có ý

định để hắn hoàn toàn gia nhập Học Cung.

Lần này tiễn hắn ta qua đó, cũng chính là để hắn ta đi Học Cung làm đệ tử bình thường, lăn lộn vài năm, mở mang kiến thức, khai phá tầm mắt, cũng tránh cho hắn ta từ nhỏ sống dưới sự che chở của Vương thị, tương lai sống thành ếch ngồi đáy giếng.

Cần biết thiên địa rộng lớn, Trường Ninh vệ chỉ là một góc nhỏ trong đó.

Bởi vì cái gọi là "sinh ra trong ưu hoạn, chết trong an lạc", chỉ có kiến thức qua thiên địa to lớn, mới biết bản thân nhỏ bé. Cũng chỉ có như thế, mới có thể thường hoài lo sợ chi tâm, sẽ không bởi vì tự cho mình quá cao mà phạm phải một số sai lầm cấp thấp.

Thí dụ như Âm Ngọc Trạch của âm Sát Tông, chính là ví dụ điển hình trong đó.

Nếu không phải hắn tự cho mình quá cao, căn bản không để Hoàng Phủ Hoa Diệp và Hoàng Phủ Cẩm Hoàn vào mắt, dựa vào thủ đoạn của đệ tử thân truyền âm Sát Tông hắn, há lại dễ dàng bị giết chết như vậy?

…

Nửa tháng sau, đoàn xe của Vương thị đã đến quận thành Lũng Tả quận.

Đây là lần thứ hai Vương Thủ Triết đến quận thành Lũng Tả quận, lần trước tới, vẫn là lúc đưa Lạc Thu và Lạc Tĩnh vào học cung.

Cách mười một năm, tường thành quận thành vẫn nguy nga cao ngất như xưa.

Trên tường thành vết tích loang lổ, mang theo dấu vết năm tháng, nhưng vẫn dày nặng mà chắc nịch, mang theo cảm giác áp bách nặng nề, phảng phất có thể một mực đứng lặng trên ngàn năm, vạn năm cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng mà, Vương thị đã xưa đâu bằng nay.

Nhìn một màn này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng cảm khái không thôi.

Lần trước đến, Vương thị chẳng qua chỉ là thế gia Bát phẩm, lần này tới, đã đường đường thế gia Thất phẩm.

Đại Càn thế gia san sát, nhất phẩm thiên địa, địa vị cùng đãi ngộ đều cách biệt một trời một vực.

Lúc trước Vương thị đến quận thành, còn cần chủ gia tới đón, hôm nay, dựa vào thân phận địa vị trước mắt của Vương thị, cho dù không có chủ gia dẫn dắt, cũng có thể trực tiếp thông qua thông đạo khách quý vào thành, hưởng thụ thái độ cung kính cùng ánh mắt hâm mộ của các sĩ tốt thủ thành.

Đưa danh thiếp, binh sĩ thủ thành quả nhiên lập tức đổi thành nụ cười nhiệt tình, dẫn đoàn xe của Vương thị đi thông đạo khách quý.

Nương theo tiếng bánh xe lộc cộc, đoàn xe chậm rãi vào thành.

Sau khi vào thành, đoàn người Vương Thủ Triết không đến thăm hỏi Lũng Tả Vương thị trước mà đi đến một cửa hàng ở chợ Nam.

Mặt tiền một cửa hàng này có ba gian gần mặt đường, bên trong có bảy tám bộ trạch viện có thể cho người ở, vị trí địa lý tương đối khá. Đương nhiên, giá cả cũng rất tốt.

Cho dù với tài lực của Vương thị, cũng thực phí một phen công phu, bỏ ra một lượng lớn càn kim.

Quận thành chính là quận thành, cũng diện tích thịnh phô, giá cả lại gấp mười lần Trường Ninh vệ. Ba gian cửa hiệu cộng thêm một ít trạch viện, thế mà bỏ ra gần mười lăm vạn càn kim của Vương thị.

Cũng may, hiện giờ bán trong cửa hàng đều là gương do Vương thị sản xuất, chế phẩm thủy tinh tinh công, cùng với các sản phẩm xa xỉ như hộ da bảo dưỡng. Cho dù bởi vì thời gian kinh doanh còn ngắn, tạm thời chưa hoàn toàn mở ra cục diện, nhưng cũng có lợi nhuận của mấy ngàn càn kim hàng năm.

Cửa hàng đắt tiền như thế, nếu như lấy ra bán hàng muối, cá ướp muối, nam bắc, sợ là trăm năm cũng chưa chắc có thể hồi vốn.

Mà Vương Thủ Triết sở dĩ hao phí không ít cái giá, cũng muốn ở trong quận thành làm một điểm dừng chân, cũng là vì sự phát triển sau này của Vương thị. Theo Vương thị càng ngày càng lớn mạnh, sau này số lần lui tới quận thành tất nhiên sẽ thay đổi, cũng không đến mức luôn đi cọ cọ nhà của Lũng Tả Vương thị nhỉ?

Hai nhà có quan hệ tốt hơn nữa, dù sao cũng đã phân tông. Thời gian lâu dài, luôn có lúc không tiện.

"Tứ đệ, đệ muội, các ngươi đến rồi."

Thấy đoàn xe dừng lại ở cửa, Vương Thủ Nặc đã ngoài bốn mươi lập tức từ trong cửa ra đón.

Sau khi chào Vương Thủ Triết và những người khác đi theo, hắn lập tức chỉ huy mấy gã sai vặt dắt xe ngựa đi thẳng vào nội viện.

Không sai.

Cửa quận thành điểm dừng chân, chính là lão tam, Vương Thủ Nặc đời chữ "Thủ" của Vương thị.

Nhân đinh Vương thị hiện giờ tuy dần dần trở nên thịnh vượng, nhưng tộc nhân cần thời gian trưởng thành, tộc nhân có thể một mình đảm đương một phía vẫn không nhiều lắm. Hơn nữa hiện giờ sản nghiệp của Vương thị càng ngày càng nhiều, nơi nào cũng cần tộc nhân tọa trấn, nhân thủ vẫn vô cùng khan hiếm.

Mà Vương Thủ Nặc đang ở tráng niên, lại dưới sự trợ giúp của gia tộc tấn thăng trở thành tu sĩ Linh Đài cảnh, để hắn phụ trách khai thác sản nghiệp quận thành này, không thể thích hợp hơn.

Đương nhiên, nơi này cũng chỉ có một mình hắn ở đây, bọn nhỏ của hắn đều ở chủ trạch đợi, do thê tử Thủ Nặc chăm sóc, cũng tiếp nhận gia tộc thống nhất bồi dưỡng.

Nội trạch đã sớm thu xếp thỏa đáng, dưới sự trợ giúp của các gã sai vặt và gia đinh gia tướng, đoàn người Vương Thủ Triết nhanh chóng dàn xếp ổn thỏa.

Lần này, Lung Yên lão tổ cũng đi theo Vương Thủ Triết.

Sau khi Vương Thủ Nặc bái kiến Lung Yên lão tổ, ba người liền tụ hợp lại mở hội nghị nhỏ.

Lần này Lung Yên lão tổ đến Lũng Tả quận, không hề gióng trống khua chiêng, để tránh tạo thành ấn tượng chủ trạch trống rỗng. Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng không thật sự để cho phòng vệ chủ trạch trống rỗng.

Có thê tử Liễu Nhược Lam tọa trấn, tu sĩ Thiên Nhân cảnh tầm thường nếu dám đi Bình An trấn làm càn, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

"Tam ca, để ngươi trấn thủ sản nghiệp quận thành, làm cho phân cách với người nhà, vất vả rồi." Vương Thủ Triết chắp tay nói.

"Tứ đệ, ngươi nói cái gì vậy?" Vương Thủ Nặc vội vàng hoàn lễ, "Chúng ta đều là một phần tử của Vương thị, góp sức vì gia tộc là chuyện nên. Năng lực của ta có hạn, không làm được đại sự gì, làm chút chuyện nội phận nói đến vất vả gì? Huống chi, cuối năm ta ra roi thúc ngựa trở về, cũng chỉ có tám chín ngày."

"Đợi mấy đứa nhỏ trong nhà lớn hơn một chút, ta sẽ bảo bọn họ tới đây làm việc với Tam ca." Vương Thủ Triết nói, "Có bọn họ ở bên cạnh chăm sóc, ngươi cũng có thể cách mỗi ba bốn tháng trở về một chuyến, bồi người nhà."

Bất kỳ gia tộc nào phái tộc nhân ra ngoài cũng sẽ không phái toàn bộ gia đình nhỏ của hắn ra ngoài. Ví dụ như, đem thê tử cùng hài tử của hắn đều đưa tới, cùng sống chung các loại.

Bởi vì làm như vậy, mặc dù có thể để cho một nhà bọn họ đoàn tụ, nhưng lâu dần, lại sẽ làm cho gia tộc dần dần đánh mất đi lực ngưng tụ cùng tâm lực.

Mỗi người đều lấy gia đình nhỏ làm đơn vị làm việc ở bên ngoài, không đến trăm năm, toàn bộ gia tộc liền thành năm bè bảy mảng rồi.

"Không sao không sao." Vương Thủ Nặc nói: "Gia tộc phát triển không dễ, không biết bao nhiêu tộc nhân tiền bối, vì gia tộc đều trả giá mạng sống. Ta chẳng qua là vì gia tộc làm chút chuyện trong bổn phận, Tứ đệ ngươi cũng đừng quá yên tâm."

Nghe vậy, trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút cảm khái.

Trong thế giới thế gia san sát, quan niệm và tư tưởng gia tộc của rất nhiều người không giống với người thời hiện đại Hoa Hạ.

Giống như Vương Thủ Nặc, lão bà và trẻ nhỏ đều ở chủ trạch, cách xa nhau hai nơi chính là cả một năm, theo Vương Thủ Nặc thấy đều là chuyện tập mãi thành thói quen, nhiều nhất chính là chịu chút nỗi khổ tương tư, không có gì không tình nguyện.

Mà vợ và bọn nhỏ của hắn, cũng cảm thấy chỉ cần gia tộc cần, đây đều là chuyện đương nhiên.

Các tộc nhân còn lại, cũng không cảm thấy có gì không bình thường.

Chỉ có Vương Thủ Triết đã từng là "người hiện đại", mới có thể cảm thấy có chút thẹn với thủ tín và thê nhi của hắn.

"Trước tiên không nói chuyện này, nói chút chuyện khác." Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Nặc cùng ngồi xuống rồi nói: "Hai năm nay ngươi vẫn luôn thu thập tin tức ở quận thành, coi như là có hiệu quả. Ngươi nói trước xem, tình hình gần đây của Lũng Tả Vương thị thế nào?"

Bữa tiệc Thiên Nhân lần này, Trụ Bác lão tổ vẫn không thể thoát ra được, chỉ có gia chủ và trưởng lão rất khiêm tốn đi Vương thị một chuyến, tặng một phần quà. Sau đó, bọn họ vội vàng quay về.

Cho dù bọn họ đều không nói gì, nhưng Vương Thủ Triết đoán đều có thể đoán được, chắc chắn Lũng Tả Vương thị gặp phiền phức.

Chỉ có điều đối phương dường như không muốn liên luỵ Trường Ninh Vương thị vào, bởi vậy vẫn luôn che giấu, muốn dựa vào chính mình giải quyết.

Nhưng Trường Ninh Vương thị và Lũng Tả Vương thị đồng khí liên chi, không chỉ có lúc trước từng nhận không ít trợ giúp của Lũng Tả Vương thị, mấy năm trước trong chiến dịch Lạc Ưng Hạp, Trụy Bác lão tổ lại cam chịu mạo hiểm, đích thân ra tay hỗ trợ đối phó Hoa Diệp lão tổ, sau đó cũng không lấy bất cứ thù lao gì.

Có phần tình nghĩa này, Vương Thủ Triết đương nhiên không thể trơ mắt nhìn bọn họ gặp phiền phức, mà chỉ coi như cái gì cũng không biết.

"Tứ đệ đoán không sai, Lũng Tả Vương thị quả thực gặp phiền phức." Nghe Vương Thủ Triết nhắc tới chuyện này, sắc mặt Vương Thủ Nặc lập tức nghiêm lại: "Ta nói bóng nói gió tìm người thăm dò, lại thông qua mối quan hệ nhân mạch hai năm này thành lập cẩn thận tìm hiểu, cuối cùng ta đã tìm hiểu được một phần chân tướng sự việc. Chuyện là như vậy…"

Thông qua Vương Thủ Nặc kể lại, Vương Thủ Triết mới dần dần hiểu rõ chân tướng sự tình.

Lũng Tả Vương thị là thế gia uy tín lâu năm, khi mạnh nhất chính là thế gia Ngũ phẩm, đã từng nở mày nở mặt một thời, sản nghiệp dưới danh nghĩa vô số. Chỉ là nhiều năm qua bởi vì liên tục suy bại, sản lượng tổ tiên dần dần xói mòn, hiện tại ngoại trừ chủ trạch không nhúc nhích, cùng với số ít cửa hàng còn sót lại, cũng ở bên ngoài quận thành còn có mấy nông trường đang thu lợi nhuận.

Những năm gần đây, Lũng Tả Vương thị nghe xong đề nghị của Vương Thủ Triết, mang một bộ phận nhà cửa bên trong chủ trạch ra, dụng tâm kinh doanh "Tử Phủ Ngải Lí", từng bước tích lũy được không ít tài phú, liền dần dần có tâm tư bồi dưỡng vị Thiên Nhân cảnh thứ hai, một lần nữa quật khởi, quang phục Tổ Diệu.

Khi bọn họ thanh lý hiệp nghị ngăn cản trước đó của gia tộc, phát hiện ba trăm ba mươi năm trước có một phần hiệp nghị thuê điền sản, trên thực tế đã đến kỳ hạn ba mươi năm trước.

Vì vậy, Trụ Bác lão tổ định thu hồi tổ điền khoảng hai vạn mẫu này.

"Nhưng đối phương một mực đùn đẩy, cho đến khi hai bên bạo phát xung đột, hôm nay Lũng Tả Vương thị và gia tộc kia va chạm càng ngày càng nghiêm trọng, mâu thuẫn cũng càng tích tụ càng sâu, nếu còn tiếp tục như vậy, Lũng Tả Vương thị chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt. Tứ đệ, căn cơ của ta ở quận thành quá nông cạn, trong đó chi tiết không thể dò xét, nhưng gia tộc đối phương thực lực không kém, hẳn là có một lão tổ Thiên Nhân

cảnh trung kỳ, một lão tổ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ tọa trấn, Trụ Bác lão tổ một cây khó chống đỡ, sợ là giật gấu vá vai."

"Ta hiểu rồi." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Đối phương hẳn chỉ là một gia tộc thất phẩm mạnh. Nếu gia tộc đã đạt lục phẩm, Trụ Bác lão tổ cũng không dám kết thù kết oán với người khác."

Gia tộc Thất phẩm, đặt ở Nam Lục Vệ tất nhiên là gia tộc đứng đầu, cho dù Trường Ninh Vương thị cũng không muốn đối địch.

Nhưng mà, ở trong quận thành thế gia tụ tập, cường thất phẩm lại tuyệt đối không tính là đứng đầu, chỉ có thể tính không lọt vào đâu, so với cường thịnh giả của bọn hắn còn không ít.

Lung Yên lão tổ trước đó một mực lẳng lặng dự thính, cho đến lúc này, trong đôi mắt nàng bỗng dưng xẹt qua một tia lệ mang: "Hừ! Gia tộc kia lại ỷ thế hiếp người như thế, quả thực đáng hận. Thủ Triết, Lũng Tả Vương thị đối với chúng ta không tệ, việc này ngươi nhất định phải thay Trụ Bác lão tổ nghĩ biện pháp."

"Lão tổ ngài yên tâm." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Lần này vào quận hiệp trợ Lũng Tả Vương thị vốn nằm trong kế hoạch. Có điều, bởi vì Trường Ninh Vương thị chúng ta ở trong quận thành căn cơ còn thấp, tình báo còn chưa tường tận, trước tiên cho ta đi tìm bằng hữu hỏi thăm."

…

Một canh giờ sau, tại tổng bộ Bách Vị Các.

Trong một gian phòng ở lầu ba, Vương Thủ Triết đang bưng chén trà, thản nhiên tự thưởng thức trà thơm.

Sương phòng này trang trí rất trang nhã, trên tường treo tranh chữ của danh nhân, chung quanh đàn hương lượn lờ, màn lụa cuốn khắp, càng có thanh âm tà tơ trúc từ dưới lầu xa xa truyền đến, thanh nhàn thanh thản tự tại nói không nên lời.

Cho dù không có món ngon, chỉ dựa vào trang hoàng, bầu không khí này đã đủ khiến người ta lưu luyến quên về.

Ngay cả hương thơm đãi khách dùng, dư vị cũng kéo dài, hương trà tỏa khắp bốn phía, cũng không kém hơn so với

Vương thị tự dùng.

Bách Vị Các truyền thừa ngàn năm, quả nhiên có chút gì đó.

Đang lúc Vương Thủ Triết suy tư.

Bỗng dưng.

Một nữ tử dáng người thướt tha vén rèm đi vào.

Nàng mặc một bộ sa y màu đỏ nhạt, dời bước đi tới, làn váy phiêu dật theo bước chân của nàng khẽ chập chờn, lộ ra dáng người chân thành tha thiết, chập chờn tự nhiên chính là một cỗ phong tình.

Đó là trên người nữ tử đã kết hôn mới có phong tình, thành thục mà quyến rũ, nhất là một đôi mị nhãn kia, càng là lưu quang uyển chuyển, phong tình động lòng người.

Vương Thủ Triết ngước mắt nhìn lại, lập tức mỉm cười: "Bích Liên phu nhân đã lâu không đến, Thủ Triết còn tưởng phu nhân không chuẩn bị gặp ta."

"Đường đường gia chủ đương gia của Trường Ninh Vương thị, thiếp thân sao dám không gặp? Ngược lại Thủ Triết gia chủ lại cam lòng đến tìm người quen cũ như ta, mới thật sự là chuyện hiếm lạ." Đôi mắt đẹp của Bích Liên phu nhân quét ngang, liếc phía sau Vương Thủ Triết một cái: "Thế nào, đại chất nữ đặc biệt nhà ngươi có thể ăn kia, không đi cùng ngươi sao?"

Vô cùng rõ ràng, lúc trước Vương Ly Từ để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Tiền mời nàng ăn một bữa cơm, đủ mời người khác ăn mười bữa.

"Nàng và sư tôn cùng nhau du lịch ở bên ngoài, nhiều năm qua ta cũng không gặp được nàng. Lần này gia tộc Thiên Nhân thịnh yến, nàng đều không thể trở về tham gia." Vương Thủ Triết nâng chén trà nhấp một ngụm, nhàn nhã cười nói: "Bích Liên phu nhân nếu nhớ nàng ấy, đợi nàng ấy trở về rèn luyện, ta sẽ bảo nàng ấy đến bên phu nhân ở một thời gian ngắn."

Nghe vậy, Bích Liên phu nhân vừa ngồi xuống cổ tay run lên, thiếu chút nữa làm rơi chén trà vừa bưng đến trong tay.

Nàng tức giận trợn mắt liếc Vương Thủ Triết một cái: "Quỷ mới có thể nhớ nàng. Hài tử ưu tú như vậy, vẫn là Vương gia các ngươi tự mình nuôi sống đi, nói đi, lần này tìm ta có

chuyện gì? Xem ở bộ dạng anh vũ tuấn lãng như ngươi, chỉ cần sự tình không khó khăn lắm, thiếp thân đều sẽ làm cho ngươi.”

Vương Thủ Triết lần này quả thật có việc, nghe vậy cũng không khách khí với nàng, trực tiếp mở miệng hỏi: “Phu nhân hiểu rõ Lũng Tả Chương thị sao?”

“Chương thị? Hóa ra là vì chuyện này mà đến.” Bích Liên phu nhân khẽ nhíu mày, “Ta nghe nói Chương thị và Vương thị có chút hiềm khích. Mấy năm gần đây bởi vì tranh chấp sản nghiệp, đã xảy ra nhiều lần xung đột.”

Bách Vị Các mà nàng kinh doanh chính là cửa hiệu lâu đời ngàn năm, nhân mạch rộng lớn, nhất là trong quận thành gió thổi cỏ lay, ít có thể giấu diếm được nàng.

“Chương thị mặc dù không tính là cường thịnh, nhưng cũng là thế gia lâu đời quật khởi sáu bảy trăm năm, mạng lưới quan hệ nhân mạch mạnh hơn Lũng Tả Vương thị gần đây suy bại rất nhiều, cho dù có chút giao tình với Vũ Văn thị ta. Nhưng nói về quan hệ và tự tin, vẫn là Trường Ninh Vương thị của ông ta mạnh hơn.” Bích Liên phu nhân cười liếc Vương Thủ Triết một cái: “Nếu như ông có nhu cầu, thiếp thân có thể ra mặt điều đình, hóa giải hiềm khích giữa Chương thị và Vương thị.”

“Dừng lại?” Vương Thủ Triết lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của phu nhân. Nhưng ăn thịt béo trong bụng, Chương thị làm sao nỡ nôn ra? Có cảnh cáo này của phu nhân, ta liền hiểu nên làm như thế nào. Chuyện hôm nay đa tạ phu nhân, Thủ Triết cáo từ.”

Dứt lời, gã liền buông chén trà nhỏ xuống, chuẩn bị cáo từ rời đi.

“Chờ một chút.”

Bích Liên phu nhân lại không định cứ như vậy buông tha hắn.

“Thiếp thân giúp ngươi làm việc, ngươi cũng không thể cứ như vậy phủi mông rời đi chứ? Trước mắt thiếp thân cũng có một chỗ khó mở miệng, muốn Thủ Triết ngươi hỗ trợ. Dù sao, Thủ Triết gia chủ lớn lên tuấn lãng như thế, lại ưu tú như thế…”

Trong lúc nói chuyện, một đôi mắt đẹp của nàng nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, trong đôi mắt ánh sáng lưu chuyển, hình như có ám chỉ.

Cái này…

Vương Thủ Triết bị nàng nhìn đến sởn cả tóc gáy, thầm nghĩ trong lòng, Bích Liên phu nhân này sẽ không ở góa quá lâu, thấy hắn lớn lên quá tuấn tú, động tà niệm gì chứ?

Hắn xấu hổ không thôi, vội vàng giả vờ uống trà: "Phu nhân, thật ra ta lớn lên rất bình thường…"

"Lời này của Thủ Triết gia chủ, ngươi có tin không?" Bích Liên phu nhân liếc hắn một cái: "Nam tử có dáng vẻ oai hùng như Thủ Triết gia chủ, e là lật khắp Lũng Tả quận cũng tìm không được mấy người."

"Cái kia… Nhưng mà, ta cùng với phu nhân cũng không tính là thân thuộc. Đã khó có thể mở miệng, phu nhân vẫn là đừng nói nữa, tại hạ cáo từ."

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, lập tức bôi mỡ dưới lòng bàn chân, đứng dậy rời đi.

Bích Liên phu nhân giận run không thôi: "Hay cho tên Vương Thủ Triết nhà ngươi! Lúc ngươi muốn bổn phu nhân hỗ trợ, ngươi một bái thiếp, bổn phu nhân liền đẩy khách nhân quan trọng tới gặp ngươi. Hiện tại bổn phu nhân muốn ngươi giúp một lần, ngươi lại nói với ta là chúng ta không quen? Ngươi thật sự coi bổn phu nhân dễ bắt nạt sao?"

"Không được, chuyện kia bổn phu nhân nhịn rất lâu rồi, chỉ có nam tử ưu tú tuấn lãng giống như ngươi mới có thể giải quyết. Một giá, năm vạn càn kim!"

"Cái gì?"

Vương Thủ Triết lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Không phải, hắn đây là lại bị mỹ nữ dùng tiền đập?

Hắn không phải chỉ là dáng dấp đẹp trai một chút sao? Quá ưu tú sao? Cuộc sống làm sao có thể gian nan như vậy?

…

chương 4:/chương thứ tư Thủ Triết! Hóa ra là Thủ Triết tới!

…

Năm vạn càn kim, đây thật sự không phải là một con số nhỏ.

Mặc dù bây giờ Trường Ninh Vương thị phát triển không tệ, thoạt nhìn cũng rất có tiền.

Nhưng trên thực tế gia tộc chi tiêu càng lớn, cung cấp các loại linh đan, linh thực cho tộc nhân tu luyện, cái nào không phải chi tiêu cực lớn? Nhưng nếu tiết kiệm những chi tiêu này, dựa vào nội tình hiện giờ của Vương thị, lại có cái gì có thể bằng với những gia tộc phát triển hơn mấy trăm ngàn năm kia?

Bởi vậy, mặc dù hiện tại năng lực kiếm tiền của Vương thị rất mạnh, nhưng vẫn thiếu tiền rất nhiều.

Hay là không?

Vương Thủ Triết hơi động tâm…

Nhưng mà ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất, hắn liền lập tức một lần nữa kiên định đạo tâm.

Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ngươi ngàn vạn lần phải bảo vệ ranh giới cuối cùng, chớ nên vì chút tiền thối…

“Ta thêm năm vạn, tổng cộng mười vạn càn kim.” Thấy Vương Thủ Triết dường như dao động, phu nhân Bích Liên lập tức tăng giá, dáng vẻ hào khí ngất trời: “Ta biết Trường Ninh Vương thị ngươi có tiền, không cần tốn nhiều sức đã có thể kiếm thêm được mười vạn càn kim, Thủ Triết gia chủ không cân nhắc sao?”

Không cần tốn nhiều sức lực?

Vương Thủ Triết sâu kín liếc nàng một cái.

Bích Liên phu nhân, ngươi không khỏi quá coi thường ta rồi sao? Có điều, vì phòng ngừa bị lão bà đánh chết, mười vạn càn kim này vẫn không kiếm được gì.

“Bích Liên phu nhân, xin đừng có nói bậy nữa.” Hắn lập tức đứng dậy, nghĩa chính từ nghiêm nói, “Tại hạ đã thành thân, đây không phải ý niệm phân biệt, phu nhân chớ nhắc lại.”

“Ách… Thủ Triết gia chủ chẳng lẽ là hiểu lầm rồi?” Vẻ mặt Bích Liên phu nhân hơi cứng lại, trong đôi mắt sặc sỡ lưu chuyển kia hiện lên một chút kinh ngạc: “Mười vạn càn kim, ngươi nghĩ như thế nào? Nếu như ta thật sự có suy nghĩ không an phận như vậy, số tiền này cũng đủ… Phi phi phi phi - Vương Thủ Triết, bản phu nhân không phải loại người này.”

Lẽ nào thật sự là mình nghĩ sai rồi?

Vương Thủ Triết cũng ngẩn ngơ, lập tức nhíu mày nói: “Vậy chẳng lẽ là có Bất Lương công tử nào đó theo dõi phu nhân, phu nhân cần ta ra mặt làm lá chắn?”

“Thủ Triết gia chủ chớ suy nghĩ lung tung.” Bích Liên phu nhân thật sự không nhịn được, trợn trắng mắt với hắn: “Ngươi cũng không nghĩ xem, bản phu nhân có thân phận thế nào, có tên ngu xuẩn nào dám ép bản phu nhân làm chuyện không muốn làm? Nếu thật sự có người không biết sống chết như vậy, bản phu nhân đã sớm phái mấy chục gia tướng băm thành thịt vụn rồi.”

Được rồi nói thật, thân phận của Bích Liên phu nhân thật đúng là không nhỏ.

Nghe nói nàng còn xuất thân là đích nữ của Tử Phủ thế gia quận nào đó, mà phu gia Vũ Văn thị của nàng hiện tại, tuy nói đã từ Tử Phủ thế gia ngã xuống, nhưng cũng là thế gia Lục phẩm vô cùng lợi hại, bình thường không có ai nghĩ không ra đi trêu chọc.

“Điều này cũng không phải, đó cũng không phải, vậy rốt cuộc phu nhân là muốn làm chuyện gì?”

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ.

Cũng không thể trách hắn suy nghĩ nhiều, thật sự là hắn cũng không tưởng tượng ra, đến tột cùng phải như thế nào, mới cần nam nhân vừa đẹp trai vừa ưu tú mới có thể giải quyết.

Bích Liên phu nhân nhíu mày: “Việc này liên quan đến một số bí mật của Vũ Văn thị chúng ta. Nếu thiếp thân nói ra, cho dù Thủ Triết gia chủ không muốn hỗ trợ, xin giữ bí mật.”

Vương Thủ Triết cân nhắc một chút: “Có thể giữ bí mật. Nhưng có giúp đỡ hay không thì ta cần cân nhắc một phen.”

“Căn cứ vào cấp bậc của Trường Ninh Vương thị các ngươi, có uy tín với chữ tín của bản thân Vương Thủ Triết ngươi, ta sẽ tin tưởng ngươi một lần.” Bích Liên phu nhân do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng: “Việc này nói tiếp, liên quan đến khai sơn lão tổ của Vũ Văn thế gia chúng ta. Hắn từng thu dưỡng một con linh thú - Tam Vĩ Hỏa Linh Hồ.”

“Ngươi cũng biết, Đa vĩ linh hồ đều là thượng cổ linh chủng huyết mạch mạnh mẽ, bởi vậy Vũ Văn thị một mực chăm sóc tỉ mỉ nó. Bây giờ ngàn năm trôi qua, nàng đã đạt tới Lục vĩ đỉnh phong, sắp mọc ra cái đuôi thứ bảy, đến lúc đó linh trí mở rộng, thực lực có thể so với Tử Phủ. Mà Vũ Văn thị chúng ta cũng có thể dựa vào Thất vĩ linh hồ này thực lực tăng nhiều, mặc dù vẫn như cũ không tính là Tử Phủ thế gia, cũng có thể chấn nhiếp các lộ tiêu nhỏ, tuyệt đi rất nhiều mơ ước.”

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: “Đây là chuyện tốt, chẳng lẽ trong đó còn có gì khó xử?”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Vũ Văn thế gia không hổ là thế gia Lục phẩm mạnh từ Tử Phủ thế gia ngã xuống, nội tình chính là thâm hậu. Chỉ là một đầu Lục Vĩ đỉnh phong linh hồ, liền có thể đem rất nhiều thế gia Thất phẩm tiêu diệt.

“Khó xử sao, dù là con Lục Vĩ Hỏa Yêu Hồ kia, tính nết tương đối cổ quái.” Bích Liên phu nhân vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Nàng thích bộ dạng tuấn tú, trẻ tuổi, lại là nam tử trẻ tuổi vô cùng ưu tú ném cho nàng thiên tài địa bảo, đặc biệt ghét bỏ nữ tử, tuyệt đại đa số nam tử bình thường cũng sẽ bị ghét bỏ. Hôm nay sắp tới thời kỳ đột phá, yêu cầu của nàng liền trở nên càng cao. Những nam tử trẻ tuổi tuấn tú ta trước kia kết giao, nàng đều phớt lờ, lười biếng không chịu tấn thăng.”

Vương Thủ Triết nghe được một đầu mồ hôi lạnh, lại còn có linh thú trấn tộc không dễ hầu hạ như vậy?

Giống như Nguyên Thủy Linh quy trong nhà hắn, nhu thuận nghe lời cực kỳ khủng khiếp.

Bất quá, như vậy, hắn ngược lại là minh bạch Bích Liên phu nhân vì cái gì thích những nam tử trẻ tuổi tuấn tú kết giao kia,

nguyên do chỉ sợ hơn phân nửa là ở đây.

“Ngươi cũng không cần làm chuyện gì khác, cứ tâm sự với nàng ta, chỉ cần dỗ nàng ta ăn thiên tài địa bảo thăng cấp là được.” Bích Liên phu nhân nói: “Lục Vĩ Hỏa Yêu Hồ của Vũ Văn thị chúng ta tính cách ôn hòa, ngoại trừ chút tật xấu này thì những chuyện khác đều rất tốt. Chỉ cần Thủ Triết gia chủ có thể hoàn thành nhiệm vụ, mười vạn càn kim đều dâng lên.”

Vũ Văn thị đã không còn cường đại như lúc đỉnh phong, trong tay lại nắm giữ tương đối nhiều sản nghiệp, ở trong mắt một số người có tâm, giống như là một chiếc bánh ngọt khổng lồ, ai cũng muốn chặn ngang một tay, từ trên người Vũ Văn thị gặm xuống một miếng thịt.

Bây giờ, toàn bộ Vũ Văn thị trên dưới đều có một loại cảm giác gấp gáp mãnh liệt, muốn mau chóng có được sức chiến đấu Tử Phủ cảnh.

“Nếu chỉ có như thế, ngược lại Thủ Triết có thể thử một lần.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một phen rồi nói: “Nhưng Thủ Triết cũng không dám cam đoan chuyện này, nếu thất bại, xin phu nhân đừng trách ta.”

Bích Liên phu nhân vui mừng nhướng mày: “Tốt tốt tốt, chỉ cần ngươi chịu đồng ý là được. Toàn bộ Lũng Tả quận, chỉ sợ đều rất khó tìm được người thích hợp hơn Thủ Triết gia chủ. Bất kể thành hay không thành, Vũ Văn thị chúng ta thiếu ngươi một nhân tình.”

Vương Thủ Triết nghe vậy, trong lòng cũng hơi vui vẻ.

Thực lực Vũ Văn thị mặc dù ở trong thế gia Lục phẩm mạnh mẽ, cũng xem như là một nhóm mạnh nhất, có thể có cơ hội để Vũ Văn thị nợ hắn một cái nhân tình, đối với Vương thị mà nói tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại.

Huống chi, Vũ Văn thị còn có đích nữ Tử Phủ thế gia là Bích Liên phu nhân ở đây, nói không chừng một ngày nào đó Vũ Văn thị lại vinh quy Tử Phủ.

Vì toàn bộ Trường Ninh Vương thị phát triển, có thêm một người bạn đương nhiên là thêm một con đường.

Sau đó Vương Thủ Triết và Bích Liên phu nhân ước định một phen, chờ hắn xử lý chuyện trên tay, liền đi thăm hỏi Vũ Văn

thị.

…

Mấy ngày sau.

Phía tây Lũng Tả quận, quận thành, hơn hai trăm dặm.

Ở đây tinh la dày đặc một ít thôn trang, nông trang, trang viên, dân cư dày đặc.

Càng tới gần quận thành, an toàn càng được bảo đảm, hung thú gì đó sớm đã tuyệt tích. Dân chúng ở đây đời đời sinh sôi, đã hình thành từng thành trấn.

Chẳng bao lâu trước, khi Lũng Tả Vương thị vẫn còn là Tử Phủ thế gia, trang viên bọn họ sở hữu nhiều không đếm xuể, tá điền điền hộ làm việc cho bọn họ, cùng với bách tính bình thường phụ thuộc vào hạt địa của họ, càng là lấy mười vạn để tính.

Cho dù không có thu nhập khác, chỉ dựa vào lương thực thu hoạch hàng năm là có thể liên tục nguồn tài phú cho Lũng Tả Vương thị.

Chỉ tiếc, thời đại biến thiên.

Lũng Tả Vương thị bây giờ chỉ còn lại mấy trang viên cỡ trung, mấy vạn mẫu ruộng tốt, tá điền dưới trướng cũng chỉ có một phần mười số lúc trước.

Tài phú mà tổ tiên truyền xuống nhiều hơn nữa, sau khi hết lần này tới lần khác thử trùng kích Tử Phủ thế gia thất bại, vẫn chậm rãi đánh bại tinh quang.

Cũng chính là đến thế hệ này, Trụ Bác lão tổ vứt bỏ thể diện thế gia uy tín lâu năm, khai sáng Tử Phủ cung, thu nhập dần dần tăng nhiều, mới nghĩ muốn hồi tổ tiên một bộ phận điền sản, cũng để tích phúc cho con cháu đời sau.

Giờ phút này, ở bên cạnh trang viên Lũng Tả Vương thị, hai đợt nhân mã đang giằng co.

Một đợt trong đó, chính là đám người Lũng Tả Vương thị. Bọn họ do Trụ Bác lão tổ dẫn đầu, gia chủ Vương Tiêu Tiêu, tộc lão Vương Vũ Thần, còn có một đám trưởng lão Linh Đài

cảnh bối chữ “Thần”, chữ lót “Khung”, cùng với chữ lót “Tiêu” theo sát ở phía sau.

Chỉ từ số lượng những trưởng lão Linh Đài cảnh này cũng có thể nhìn ra được, cho dù Lũng Tả Vương thị nghèo túng, nội tình gia tộc cũng không phải Trường Ninh Vương thị có thể so sánh.

Từ bối tự ‘Vũ’ đi xuống, mỗi một đời đều có tộc lão còn sống.

Mà các trưởng bối đời chữ “Thần” của Trường Ninh Vương thị, chữ “Khung” đều đã không còn lại một người, ngay cả chữ lót “Tiêu” cũng chỉ còn lại có ba người.

Cũng chính là đến đời chữ “Thủ” của Vương Thủ Triết, nhân khẩu mới dần dần trở nên hưng vượng.

Mà đời chữ “Định” của Lũng Tả Vương thị, chữ lót “Thủ”, nhân đinh cũng có chút thịnh vượng, chỉ là nam đinh trẻ tuổi bối tự “Thủ” hình như đã có hai ba mươi người. Vương Thủ Tâm, Vương Thủ Ước mà Vương Thủ Triết quen thuộc, đều là những người trẻ ưu tú trong hàng chữ “Thủ”.

Mà tu sĩ Linh Đài cảnh của Lũng Tả Vương thị, hiện giờ tổng số lượng đã đạt đến hai mươi mốt.

Trong đó lớn tuổi nhất chính là tộc lão Vương Vũ Thần, hắn đã sắp một trăm bảy mươi tuổi, nhìn bộ dáng tuổi già sức yếu của hắn, nhân sinh cũng sắp đi đến cuối đường rồi.

Tu sĩ Linh Đài cảnh trẻ tuổi nhất, chính là đích tôn Vương Thủ Ước của đương kim gia chủ Vương Tiêu Dận.

So với hơn mười năm trước, hắn đã thành thục ổn trọng hơn rất nhiều, mượn thời điểm gia tộc đại phát triển, hắn dễ dàng đột phá Linh Đài cảnh.

Theo lời Trụ Bác lão tổ nói, gia tộc còn có dự định bồi dưỡng nó thành Thiên Nhân chủng.

Mà số lượng nhân khẩu của Lũng Tả Vương thị nhiều như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao, năm đó Trụ Hiên lão tổ đến Trường Ninh vệ lang bạt, chỉ dẫn theo hai đứa con trai. Trải qua một trăm mấy chục năm sinh sôi nảy nở, ở giữa còn bởi vì thú triều đổ vào rất nhiều, hiện tại nhân khẩu cũng đã có hơn năm mươi người.

Một Thiên Nhân thế gia truyền thừa mấy trăm năm, có mấy trăm tộc nhân là chuyện bình thường.

Lũng Tả Vương thị truyền thừa càng lâu hơn, nếu không phải thật sự quá nghèo, nhân khẩu trong gia tộc sợ là không chỉ có như vậy.

Mà Chương thị giằng co với Lũng Tả Vương thị, rõ ràng bọn họ mạnh hơn Lũng Tả Vương thị rất nhiều, già trẻ đông đúc. Chỉ riêng trưởng lão Linh Đài cảnh đã vượt qua hai mươi người.

Lão già cầm đầu có thân hình cường tráng, chòm râu bạc trắng, khí thế toàn thân như cái đầm sâu không thấy đáy, cường đại, khiếp người.

Người này chính là Chương Hồng Khánh, đệ nhất nhân lão tổ của Chương Tả Chương thị.

Mọi người đều xưng hô hắn là "Hồng Khánh lão tổ".

Hồng Khánh lão tổ đã gần ba trăm tuổi, một thân tu vi đã sớm đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ. Chỉ là đời này không có hy vọng xung kích Tử Phủ, hắn đã sớm từ bỏ tu luyện tiến giai, chỉ dựa vào tiêu hao thấp nhất duy trì tu vi, đem đại đa số tài nguyên tiết kiệm được cho hậu bối.

"Vương Trụ Bác, ngươi lấy ra phần khế ước kia là hơn ba trăm năm trước." Hồng Khánh lão tổ ồm ồm nói, "Những người liên quan đến khế ước hiện giờ lại càng không có ở đây. Ngươi bảo ta làm sao có thể tin một phần khế ước này là thật? Từ khi Hồng Khánh ta sinh ra tới nay, mấy trang viên đó chính là của Chương thị chúng ta. Bây giờ ngươi nhảy ra, nói mấy trang viên kia là của Vương thị các ngươi, quả nhiên là khinh người quá đáng. Đừng cho rằng nội tình của Chương thị chúng ta nông cạn, dễ dàng khi dễ như vậy."

Trụ Bác lão tổ tức giận đến cả người run rẩy: "Chương Hồng Khánh, phần khế ước này chính là da hung thú cấp năm chế tạo, vô luận là từ niên đại của nó, hay là các loại phán đoán của các loại thủ pháp giám định, đều là vật hơn ba trăm năm trước. Bây giờ cậu không chịu thừa nhận, là chuẩn bị quỵt nợ sao?"

“Nực cười! Giám định niên đại thì có tác dụng gì?” Một người trong đám người Chương thị nhảy ra một thanh niên hơn ba mươi tuổi, quát mắng: “Nếu chúng ta hiện tại làm giả một khế ước, qua mấy trăm năm lại lấy ra, nói chủ trạch Lũng Tả Vương thị các ngươi chính là của Chương thị chúng ta, các ngươi sẽ chịu phục sao?”

“Chương Quan Văn, các trưởng bối đang nói chuyện, làm sao đến lượt ngươi xen vào?” Vương Thủ Ước thấy là gã, mặt biến sắc, đột nhiên nổi giận nói: “Nếu ngươi khó chịu, Vương Thủ Ước ta sẽ đến chơi với ngươi một chút.”

“Đủ rồi!” Mang Bác lão tổ sắc mặt âm trầm nói, “Việc này đúng là ngụy, Chương Hồng Khánh ngươi trong lòng biết rõ. Huống chi, năm đó ký xuống phần khế ước này, tổng cộng có ba phần, ta và ngươi hai tộc mỗi người một phần, còn có một phần tồn tại trong quận thủ phủ, ngươi muốn quịt là có thể quịt được sao?”

Dứt lời, hắn nhìn về phía một vị nam tử trung niên khí chất nho nhã bên cạnh, chắp tay nói: “Thôi chủ bộ đại nhân, lần này mời ngài đến đây, chính là muốn mời ngài làm chứng công.”

Nam tử trung niên kia khẽ gật đầu, lập tức chắp hai tay sau lưng lạnh nhạt nói: “Bổn chủ bộ đã tra duyệt qua văn bản chứng nhận liên quan đến quận thủ phủ, quả thực có phần khế ước công chính này tồn tại.”

Lời vừa nói ra, đám người Bình An Vương thị đều vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ đó, xem Chương thị chống chế như thế nào.

Nhưng mà, Thôi chủ bộ kia còn chưa nói xong: “Nhưng mà… hơn một trăm năm trước, nhà kho công chính ở kho đã bị hỏa hoạn, phần văn hồ này ở trong đó, rất nhiều chữ viết dĩ nhiên đã mơ hồ không rõ.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Trụ Bác lão tổ bỗng chốc trở nên tái nhợt.

Chương thị chống chế như thế, khiến hai bên xung đột liên tiếp. Vốn còn trông cậy vào một phần công chứng của quận thủ phủ, có thể cưỡng chế Chương thị.

Bây giờ…

Quả nhiên là vậy.

Chương Hồng Khánh cười lạnh nói: “Công chứng văn thư không thấy rõ lắm, làm chứng như thế nào? Vương Trụ Bác, ta khuyên ngươi vẫn là không nên quấn chặt lấy.”

“Hừ!” Sắc mặt Trụ Bác lão tổ cực kỳ ngưng trọng: “Hậu bối chúng ta bất hiếu, đánh bại sản nghiệp tổ tiên chín phần chín. Nhưng mà, nếu ngay cả tài sản vốn thuộc về tộc ta còn không lấy lại được, Vương Trụ Bác ta có thể diện gì mà xuống đất gặp liệt tổ liệt tông?”

“Nếu đã như vậy.” Thôi chủ bộ nói: “Việc này thật giả đã không thể kiểm chứng. Hai tộc các ngươi đã vì chuyện này mà phân tranh không ngừng, không bằng dựa theo quy tắc truyền thống, luận bàn một trận, người thắng làm vua. Mà ta làm đại diện cho quận thủ phủ, có thể làm công chứng. Sau chuyện này, hai tộc nên tiếp tục ở chung hòa thuận, không được lấy lý do chuyện này để dẫn phát xung đột.”

“Chương thị ta nguyện ý tiếp nhận Thôi chủ bộ điều đình.” Chương Hồng Khánh sau khi chắp tay nói một câu, liền híp mắt nhìn về phía Trụ Bác lão tổ, “Vương Bác Bác Bác, nếu chuyện đã đến nước này, tranh luận nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì. Chi bằng hai người chúng ta tham gia một cuộc chiến luận bàn, dựa vào đây định thắng bại.”

“Lão tổ tông, vạn lần không được.” Tộc trưởng Vương Tiêu Dung vội vàng thấp giọng khuyên nhủ: “Chương Hồng Khánh đã vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ rất lâu, trận chiến này chúng ta không có phần thắng.”

Những trưởng lão còn lại của các gia tộc cũng đều vô cùng lo lắng, nhao nhao khuyên nhủ.

Cho dù lần này không trở về những tổ sản kia, chỉ cần tiếp tục kinh doanh khách sạn xa hoa cao đoan “Tử Phủ cung”, Lũng Tả Vương thị sớm muộn gì cũng sẽ quật khởi.

Trụ Bác lão tổ cũng nhìn ra được, Thôi chủ bộ kia chỉ sợ đã sớm đứng về phía bọn Chương Hồng Khánh. Cái gọi là hỏa hoạn kia, rốt cuộc là phát sinh như thế nào, sợ trả lời hai câu.

Bởi vì cái gọi là tình thế mạnh hơn người, nội tình của Vương thị và nhân mạch không đánh lại người ta cũng không có cách nào.

Nhưng mà!

Ánh mắt Trụ Bác lão tổ rùng mình, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén: "Đó là tổ sản mà tổ tiên chúng ta lưu lại, há có thể vô duyên vô cớ bị người nuốt chửng như thế? Vương Trụ Bác ta dù liều tính mạng, cũng sẽ không để cho hắn dễ dàng đạt được.

Nói xong, hắn liếc nhìn Vương Tiêu Dực ở phía sau: "Nếu ta chết, các ngươi hãy mời Thủ Triết tới đây đảm đương gia chủ năm mươi năm."

Vương Tiêu Ngọc nghe vậy cả người chấn động, vội vàng khuyên nhủ nhưng lại bị Trụ Bác lão tổ ngăn lại.

"Chương Hồng Khánh, ta thừa nhận thực lực của ngươi tương đối mạnh. Nhưng muốn dựa vào đó khi dễ Vương thị ta, chỉ sợ ngươi còn không có tư cách này." Lão tổ Kỳ Bác nhìn Chương Hồng Khánh, cười lạnh một tiếng.

Vừa nói xong, cả người hắn chấn động, một luồng khí tức Thiên Nhân cường đại hùng hồn đột nhiên bộc phát.

Uy thế như vực sâu như ngục, giống như là bị ép đến cực hạn, sắp chết phản công như con thú bị nhốt, lại có loại khí thế lẫm liệt quyết chí tiến lên, liều chết đánh cược một lần.

Như vậy.

Ngược lại đến phiên Chương Hồng Khánh trở mặt.

Sắc mặt của hắn có chút âm tình bất định. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Vương Trụ Bác lại vì hai vạn mẫu ruộng mà muốn liều mạng với hắn.

Quả thật như vậy!

Thực lực của Chương Hồng Khánh quả thực muốn áp chế Vương Trụ Bác một bậc, nhưng nếu hai bên liều chết đánh nhau, chưa chắc Vương Trụ Bác không có cơ hội lấy mạng hắn.

Cho dù là cục diện lưỡng bại câu thương, cũng không phải điều mà Chương Hồng Khánh hắn muốn nhìn thấy.

Giá trị của bất cứ Thiên Nhân lão tổ nào cũng vượt xa hai vạn mẫu ruộng tốt này.

“Vương Trụ Bác, cậu điên rồi phải không?” Chương Hồng Khánh tức giận nói: “Cậu phải nghĩ cho kỹ, trong nhà cậu chỉ có một vị Thiên Nhân lão tổ, nếu cậu chết rồi thì dựa vào ai để che chở cho Lũng Tả Vương thị?”

Trụ Bác lão tổ đang muốn nói chuyện.

Bỗng dưng.

Phía sau hắn truyền đến một giọng nói bình thản thong dong: “Tử Bác lão tổ nói không sai, nếu ngay cả tổ sản bị thôn tính cũng thờ ơ, vậy xương sống Vương thị chúng ta chẳng phải đã bị người đánh gãy rồi sao?”

“Vương thị chúng ta, tuy rằng sẽ không tùy ý khi nhục người khác, nhưng cũng sẽ không để người khác giẫm lên đầu chúng ta.”

“Trận chiến này chẳng những phải đánh, còn phải đánh ra khí phách của Vương thị chúng ta.”

Theo lời nói khí phách này vang lên, mấy bóng người từ trong đám người chậm rãi đi ra, xuất hiện ở trước mặt hai nhóm người đang giằng co.

Ánh mắt của chư vị trưởng lão Lũng Tả Vương thị và các người trẻ tuổi sáng ngời, trên mặt gần như đồng thời đều hiện ra sắc mặt vui mừng.

“Thủ Triết, không ngờ là Thủ Triết tới.”

…

chương 5:/chương thứ năm Lung Yên phát uy! Trấn áp Thiên Nhân trung kỳ!

…

Những năm gần đây, theo sự giao hảo giữa hai tộc, sự hiểu biết của Lũng Tả Vương thị đối với Trường Ninh Vương thị cũng càng ngày càng sâu sắc. Mà sự thần kỳ của Vương Thủ Triết cũng đã từng việc từng việc từng việc từng bước xâm nhập vào lòng người, dường như chỉ cần có hắn, sẽ không có vấn đề gì không giải quyết được.

Đặc biệt là một đám người trẻ tuổi đời chữ "Thủ", "Tông" càng sùng bái Vương Thủ Triết không thôi, coi bọn họ là thần tượng.

Giờ phút này, thấy Vương Thủ Triết tới, mọi người cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức nghênh đón.

"Bái kiến Trụ Bác lão tổ, Tiêu Cầu tộc trưởng và các vị tộc lão." Vương Thủ Triết chào hỏi từng người một, gạt hết đám người Chương thị sang một bên.

Trường Ninh Vương thị, lần này không có nhiều người tới chi viện.

Ngoại trừ hai vị Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, thì chỉ có Vương Tông An và Vương Ly Dao là một đôi nhi nữ. Vương Thủ Triết mang theo hai người bọn họ, cũng là vì để bọn họ thấy thêm chút việc đời.

Sau khi Vương Thủ Triết làm lễ xong, lại để cho Vương Tông An và Vương Ly Dao gặp mặt các vị trưởng bối, hai bên đương nhiên là một nơi náo nhiệt náo nhiệt, đại hình nhận thân.

Đám người Chương thị tức giận đến nhiệt huyết, thần sắc ai nấy đều cực kỳ bất thiện.

"Ta còn tưởng là ai, khẩu khí ngông cuồng như thế." Một vị nam tử trung niên mặc cẩm bào Chương thị cười lạnh nói: "Thì ra là Trường Ninh Vương thị mới quật khởi gần đây. Hừ, Trường Ninh Vương thị các ngươi ở quê xưng vương xưng bá

cũng thôi đi, sao hả, vừa mới thăng cấp thất phẩm đã cho rằng mình vô địch, còn muốn nhúng tay vào chuyện quận thành?”

Người lên tiếng này chính là gia chủ đương đại của Chương thị.

Tuy bây giờ Trường Ninh Vương thị danh chấn Nam Lục Vệ, nhưng thứ nhất, sáu vệ phía Nam xa xôi, thứ hai, quận thành chính là phủ thủ tịch của Lũng Tả quận, thế gia trong thành san sát, có thể nói là thế gia cường đại nhất toàn bộ Lũng Tả quận đều ở đây.

Thế gia Thất phẩm ở chỗ này căn bản không tính là lợi hại bao nhiêu, một thế gia Thất phẩm mới lên cấp như Trường Ninh Vương thị, đương nhiên cũng không có mấy thế gia sẽ để ý.

Cũng chỉ có một ít gia tộc liên quan, hoặc là người quan tâm đến Trường Ninh Vương thị, mới có thể biết được một chút tin tức này.

Sở dĩ Lũng Tả Chương thị có chút chú ý đến Trường Ninh Vương thị, cũng là bởi vì mấy năm gần đây có chút hiềm khích với Lũng Tả Vương thị nên mới điều tra được tình hình của Trường Ninh Vương thị.

Ở trong mắt Chương thị, Trường Ninh Vương thị chỉ là gia tộc nông thôn vừa mới thăng cấp thất phẩm, mặc dù hơi có chút uy hiếp, nhưng cũng không cần quá mức kiêng kỵ.

“Chương thị?” Vương Thủ Triết cười như không cười nhìn Chương Đạo: “Từ trước đến nay Vương thị chúng ta luôn làm việc tốt với người khác, nhưng cũng không e ngại bất kỳ khiêu khích nào. Nếu Chương thị đã không để ý mặt mũi, không giảng đạo lý, vậy thì dùng nắm đấm để nói chuyện đi.”

“Nắm tay nói chuyện?” Chương Đạo dùng liếc mắt nhìn đám người Vương thị, nhất là dừng lại trên người Lung Yên lão tổ một lát, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường: “Tuy Vương Lung Yên của tộc ngươi có chút thực lực, nhưng cũng chỉ vừa thăng cấp Thiên Nhân cảnh, muốn phân cao thấp với Chương thị ta, hảo hảo mài dũa trăm năm đi.”

Nhân khẩu Chương thị thịnh vượng, Thiên Nhân lão tổ đều có được hai vị, tự nhiên dư thừa sức lực nói chuyện.

Nhưng hắn vừa dứt lời, trên mặt Vương Thủ Triết ở đối diện liền lộ ra vẻ quái dị. Hai đứa trẻ Vương Ly Dao, Vương Tông An giật giật khóe miệng, hai đứa cùng quay sang nhau.

“Chỉ là tiểu bối, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, không biết sống chết!”

Vương Lung Yên cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua, đáy mắt bỗng nhiên bộc phát ra lãnh ý vô biên.

Trong chốc lát, một cỗ uy thế đáng sợ từ trên người nàng bay lên, giống như bài sơn đảo hải nghiền ép tới Chương Đạo.

Không khí xung quanh như ngưng kết vào giờ khắc này.

Chương Đạo dùng sắc mặt trắng nhợt, cả người đều bị uy thế đáng sợ này trùng kích lùi lại mấy bước.

Mồ hôi lạnh lập tức đầm đìa chảy xuống, hắn đã cố gắng chống đỡ, nhưng cả người vẫn run rẩy như cũ, ngay cả đầu gối cũng có chút nhũn ra, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống.

Sao lại như vậy? Sao lại mạnh như vậy?!

Chương Đạo dùng vẻ mặt khó tin mở to hai mắt, trong lòng bất giác nổi lên nỗi sợ hãi.

Hắn có cảm giác, nữ nhân này, không, vị lão tổ này, nàng ta thật sự muốn giết mình!

“Đủ rồi!”

Thấy thế, Hồng Khánh lão tổ cuối cùng sắc mặt hơi thay đổi.

Hắn bỗng nhiên bước lên trước một bước, chắn ngang trước mặt Chương Đạo Dụng, lập tức nhấc tay áo vung lên.

Uy thế bàng bạc như bài sơn đảo hải ập đến, lại ùa đến trước mặt gã, một đạo khí kình bị gã vung ra kia đụng tan, nhao nhao tán loạn ra.

Quanh thân hắn huyền khí phun trào, giống như là một bức tường đồng vách sắt che ở trước mặt Chương Đạo Dụng.

Chương Đạo Dụng sống sót sau tai nạn, tâm thần căng thẳng buông lỏng, thiếu chút nữa lảo đảo té ngã trên đất, được người chung quanh đỡ mới miễn cưỡng đứng vững.

Cho đến lúc này, vẻ mặt hắn vẫn chưa tỉnh hồn.

“Vương Lung Yên, ngươi đường đường một Thiên Nhân lão tổ, cần gì phải tính toán chi li với một tiểu bối?” Hồng Khánh lão tổ lạnh lùng nhìn về phía Vương Lung Yên, trong đôi mắt già nua có sự tức giận đang dâng trào.

“Ngươi nói không sai. So đo với một tiểu bối quả thực không có ý nghĩa gì.” Lung Yên lão tổ liếc hắn một cái, trong đôi mắt xẹt qua từng tia lãnh mang: “Vậy ta sẽ tính toán với ngươi.”

Lời còn chưa dứt, tay của nàng đã đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, tử điện bảo kiếm bỗng ra khỏi vỏ. Ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi trên lưỡi kiếm, nổi lên hàn quang lẫm liệt.

Cho tới nay, Lung Yên lão tổ đều ru rú trong nhà, quanh năm suốt tháng che chở Vương thị, cẩn trọng, chịu khó nhọc gánh vác trọng trách của lão tổ tông, đối với các tiểu bối cũng là bảo vệ có thừa.

Nhưng trên thực tế, nàng cũng xuất thân kiều kiều nữ, tính tình bản thân cũng không tốt bao nhiêu.

Lúc trước, khi nàng còn trẻ, lúc tu luyện trong Học Cung, một lời không hợp liền rút kiếm đối mặt, tính tình nóng nảy, đồng môn sư huynh đệ bị nàng đánh không biết bao nhiêu lần. Cho đến hôm nay, còn có không ít sư huynh sư đệ nhắc tới ba chữ “Vương Lung Yên” sắc mặt đại biến.

Tính tình như vậy, nếu không phải vì gia tộc kéo dài, vì bảo vệ rất nhiều tiểu bối trong nhà, sao có thể nén giận nhiều năm như vậy?

Nhưng bây giờ, Vương thị đã xưa đâu bằng nay, nàng tự nhiên cũng không cần kiềm chế mình nữa.

Nên chiến, phải chiến.

Nàng cầm kiếm trong tay, giơ tay lên chính là một kiếm, mũi nhọn sắc bén nhắm thẳng vào Hồng Khánh lão tổ!

Kiếm khí hoành không.

Một tiếng phượng hót mát lạnh bỗng nhiên vang tận mây xanh.

Ở sau lưng nàng, hư ảnh Băng Phượng to lớn bỗng nhiên giương cánh lên, đôi cánh to lớn phảng phất như mây che trời, bao bọc toàn bộ thân hình Lung Yên lão tổ lại.

Trong phút chốc, thiên địa biến sắc.

Khí tức băng sát nồng đậm lấy Lung Yên lão tổ làm tâm lan tràn ra, trên mặt đất xung quanh trong nháy mắt ngưng kết ra một tầng băng sương thật dày.

Trên bầu trời, có từng phiến bông tuyết bay xuống.

Cả trời đất dường như biến thành trời đông giá rét. Cỏ xanh phủ tuyết, hoa xuân nở rộ kết một tầng băng sương, gió đông thổi qua lại không mang theo chút ấm áp nào, chỉ để lại sương giá thấu xương.

"Hư ảnh pháp tướng!"

Hồng Khánh lão tổ chấn động.

Mặc dù hắn có thực lực Thiên Nhân cảnh trung kỳ, nhưng huyết mạch cũng chỉ thức tỉnh tam trọng, cho dù dùng hết toàn lực kích phát ra hư ảnh pháp tướng, cũng chưa chắc có thể cường đại.

Nhưng hư ảnh pháp tướng của Vương Lung Yên trước mắt này lại cường đại đến quá mức.

Đây chắc là linh thể phải không?!

Vương Lung Yên này không phải nói vừa mới tấn thăng Thiên Nhân cảnh à? Tại sao có thể có hư ảnh pháp tướng cường đại như vậy? Rốt cuộc nàng có lai lịch gì?!

Đáng tiếc, đến lúc này, cho dù hắn bắt đầu ý thức được không đúng, cũng đã không kịp ảo não.

Ngay khoảnh khắc hắn ngây người, kiếm của Lung Yên lão tổ đã đến gần trong vòng một trượng quanh người hắn.

Bảo kiếm điện tím trong tay nàng chính là pháp bảo trung phẩm, giờ phút này dưới sự quán chú của huyền khí, trên cả kiếm đều vờn quanh điện quang màu xanh tím.

Điện quang như xiềng xích, kiếm khí như băng.

Uy thế đáng sợ như hàn băng vạn trượng trên đỉnh tuyết, lại như sét đánh từ trên trời cao giáng xuống, mang theo lực phá hoại khủng bố dường như có thể hủy diệt hết thảy.

Kiếm quang còn chưa tới gần, hàn ý đáng sợ cùng lực lôi đình mang đến tê liệt đã khiến làn da Hồng Khánh lão tổ hơi run rẩy.

Thần sắc hắn biến đổi, đưa tay tế ra pháp bảo trường đao của mình.

Đó là một thanh trường đao màu ám kim dày đặc, mặt ngoài có phù văn vòn quanh, dưới ánh mặt trời hiện ra hàn quang lạnh lẽo.

Mặc dù Chương thị là thế gia mạnh thất phẩm, nhưng cũng không nỡ cự tài mua pháp bảo trung phẩm, bởi vậy thanh trường đao Canh Kim trong tay ông ta chính là pháp bảo hạ phẩm.

Bất quá, coi như là hạ phẩm pháp bảo, ở trong tay một tu sĩ Huyền Vũ Thiên Nhân cảnh trung kỳ, uy lực cũng không thể khinh thường.

Trường đao quét ngang, huyền khí hùng hậu điên cuồng tràn vào, phù văn mặt ngoài pháp bảo màu vàng sậm lập tức nổi lên từng đạo lưu quang, thân đao dày nặng trong nháy mắt bị dát lên một tầng kim quang.

Hồng Khánh lão tổ chính là Canh Kim huyết mạch tầng ba, kinh nghiệm chiến đấu cũng không yếu, giờ phút này toàn lực ra tay, trường đao dày rộng liền phảng phất biến thành một tấm chắn màu vàng, chỉ trong nháy mắt đã chắn trước mặt mình.

Một loạt động tác này vừa nhanh vừa ổn, thể hiện đầy đủ thực lực cường đại của Hồng Khánh lão tổ làm một vị lão tổ Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Linh thể thì sao chứ?

Vương Lung Yên vừa mới thăng cấp, còn kém hắn cả một cảnh giới nhỏ, chẳng lẽ hắn còn có thể sợ nàng sao?!

Sau một khắc.

Kiếm quang như tuyết hung hăng đâm vào trên lưng đao.

Kiếm khí vỡ vụn, uy thế đáng sợ lập tức nổ tung.

Toàn thân Hồng Khánh lão tổ chấn động, đúng là bị chấn động đến khí huyết sôi trào, lui về phía sau một bước nhỏ mới miễn cưỡng đứng vững.

Làm sao có thể?

Trong lòng Hồng Khánh lão tổ chấn động không thôi.

Hắn không nghĩ tới, thực lực của Vương Lung Yên lại còn cường đại hơn hắn tưởng tượng. Không phải nàng vừa mới tấn thăng sao, làm sao có thể có thực lực mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa, hắn cảm giác cổ tay của mình mơ hồ có chút tê dại.

Đó là điện quang mà Tử Điện bảo kiếm thêm vào trên kiếm khí, xuyên thấu qua pháp bảo trường đao truyền đến trên người hắn, tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Mặc dù điện quang mang đến ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng cao thủ so chiêu, sai một ly đi ngàn dặm, bất luận một chút xíu ảnh hưởng nào cũng không thể bỏ qua.

Hơn nữa, điều này không thể nghi ngờ đã chứng minh một chuyện, đó chính là thanh trường kiếm pháp bảo trong tay Vương Lung Yên, phẩm chất tuyệt đối tốt hơn trường đao pháp bảo của hắn.

Phát hiện này càng khiến trong lòng Hồng Khánh lão tổ khiếp sợ hơn.

Những người khác của Chương thị cũng hoàn toàn không dự đoán được kết quả sẽ như vậy, trong lúc nhất thời tất cả đều mở to hai mắt, không kịp phản ứng.

“Hừ! Thiên Nhân cảnh trung kỳ, cũng chỉ thường thôi.”

Lung Yên lão tổ cũng không có ý định buông tha Chương Hồng Khánh như vậy, nàng cười lạnh một tiếng, giơ tay lên liền lại một kiếm bay ra.

Trong nháy mắt, hàn khí xung quanh càng đậm, ngay cả băng sương ngưng kết trên lá cỏ cũng dày thêm một tầng.

So với lúc trước, lần này trong Huyền Băng Kiếm Khí của nàng càng nhiều hơn một vòng sát khí.

Sát khí nồng đậm dường như bị huyền băng phủ lên một lớp sương y màu đen, thiếu đi vài phần thanh lãnh và xuất trần, lại thêm mấy phần lãnh khốc và túc sát.

Hư ảnh pháp tướng phía sau nàng ngẩng đầu giương cánh, bùng nổ ra từng trận phượng minh cao vút.

Trong tiếng phượng hót, Lung Yên lão tổ lăng không đạp bước, sợi tóc tung bay, cả người giống như cửu thiên băng phượng bay lượn, tràn ngập khí phách nghiêm nghị không nói hết lời.

Dày đặc kiếm khí trút xuống, như sương như tuyết, như băng như ngọc, kèm theo từng trận thanh âm lôi đình, phảng phất có thể xé rách thương khung.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Rầm rầm rầm!”

Một kiếm, một kiếm, lại một kiếm…

Kiếm quang của Lung Yên lão tổ mạnh mẽ mà dày đặc, căn bản không cho Hồng Khánh lão tổ có cơ hội phản kích. Dù là hắn thật vất vả mới tìm được cơ hội phản kích, cũng sẽ bị kiếm khí dày đặc của Lung Yên lão tổ ép cho không thể không hồi phòng.

Hồng Khánh lão tổ không có cách nào, chỉ có thể lựa chọn đón đỡ, sau đó dưới kiếm thế đáng sợ bị buộc phải từng bước lui về phía sau.

Liên tục mười mấy kiếm, khí huyết trong ngực hắn cuồn cuộn, rốt cuộc không áp chế nổi nữa, phun ra một ngụm máu.

Lung Yên lão tổ hừ lạnh một tiếng, lúc này mới thu kiếm.

Nàng giống như là một tướng quân thắng trận, chiến thắng trở về, bước từng bước nhẹ nhàng thong thả từ không trung mà quay về, một lần nữa rơi xuống vị trí cũ.

Khá lắm!

Bất kể là Lũng Tả Vương thị hay Lũng Tả Chương thị đều rơi vào trầm mặc.

Bọn họ đều bị chấn kinh. Bất kể là bên nào, cũng không nghĩ tới cuối cùng lại có chiến quả như vậy.

Chỉ có Vương Thủ Triết, đối với thành quả chiến đấu này hoàn toàn không có gì bất ngờ.

Lung Yên lão tổ vì gia tộc quật khởi, trải qua một lần một lần chiến đấu sinh tử. So với Chương Hồng Khánh của Lũng Tả Chương thị, kinh nghiệm chiến đấu của Lung Yên lão tổ càng thêm phong phú.

Ngoài ra, chính là huyết mạch tầng thứ năm mà Lung Yên lão tổ thức tỉnh. Có thể thức tỉnh huyết mạch tầng thứ tư trong Thiên Nhân cảnh đã có thể xưng là thiên kiêu, huyết mạch tầng thứ năm này của nàng, há có thể bình thường?

Nếu không thì thiên kiêu Âm Ngọc Trạch của âm Sát tông cần gì vì Giá Y Huyết Cổ cam mà mạo hiểm?

Hôm nay bất quá chỉ là lần đầu lộ phong mang mà thôi, cũng đã hiển lộ hết phong thái Lung Yên lão tổ thân là đại thiên kiêu.

“Hồng Khánh lão tổ.” Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng cất cao giọng nói: “Lũng Tả Chương thị các ngươi cũng coi như là gia tộc có uy tín danh dự. Rốt cuộc chuyện này ai đúng ai sai trong lòng đều hiểu rõ. Nếu ngươi thật sự muốn khinh người quá đáng, Trường Ninh Vương thị chúng ta nhất định sẽ không nhìn chủ mạch gia tộc chịu sự ức hiếp này.”

“Nếu ngươi không phục, Lung Yên lão tổ chúng ta có thể trở về tổ mạch, nhận tổ quy tông. Dù sao Trường Ninh Vương thị chúng ta và Lũng Tả Vương thị đều là một lão tổ tông, cũng không có gì mất mặt. Chỉ là đừng trách đến lúc đó Vương thị chúng ta theo dõi Lũng Tả Chương thị các ngươi.”

Lời này của Vương Thủ Triết khiến Chương thị câm như hến.

Một gia tộc phân ra chi mạch là chuyện rất bình thường. Mà cùng một chi mạch, nhiều năm sau nhận tổ quy tông, quay về chủ mạch cũng không phải chuyện hiếm thấy.

Da mặt Chương Hồng Khánh co giật vài cái, tựa hồ còn muốn nói gì đó.

Lung Yên lão tổ cười lạnh: “Nếu như ngươi không phục, ta không ngại tiếp tục đánh, đánh tới khi ngươi phục mới thôi.”

Lời nói của Chương Hồng Khánh đến bên miệng lập tức bị kìm nén trở về, cực kỳ nghẹn khuất.

Nhưng dẫu sao hắn cũng là người già thành tinh, hiểu được xem xét thời thế.

Sau khi hít sâu một hơi, khóe miệng hắn như vô sự nhếch lên, nói: “Thủ Triết gia chủ nói đùa rồi. Chúng ta và Lũng Tả Vương thị chẳng qua chỉ là va chạm nhỏ mà thôi, cũng không phải mâu thuẫn sinh tử gì. Vừa rồi ta cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như ta đã từng nghe lão tổ tông nói, thuê một mảnh đất lớn từ Lũng Tả Vương thị. Lúc đó quan hệ tổ tiên hai bên chúng ta cũng không tệ. Chỉ là mấy năm gần đây mới dần dần xa lạ.”

Đám người Chương thị đều câm như hến, trong lòng tràn đầy uất ức, nhưng đối mặt Trường Ninh Vương thị cường thế, lại không thể làm gì.

“Nếu Hồng Khánh lão tổ đã nhớ tới, vậy có thể làm thủ tục, trả lại ruộng đất Lũng Tả Vương thị chúng ta không?” Mang Bác lão tổ sắc mặt lạnh lùng nói: “Ngoài ra, tiền thuê ba mươi năm khất nợ, cũng mời đủ trả lại.”

“Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên.”

Chương Hồng Khánh đã quyết định nhận thua, đương nhiên không thể dây dưa chuyện này nữa.

Lập tức, hắn sai gia chủ chương đạo dùng đi xử lý việc này, xử lý thủ tục giao tiếp với Lũng Tả Vương thị.

Kể từ đó, các tộc nhân Lũng Tả Vương thị đều vui mừng khôn xiết.

Đã bao nhiêu năm? Cơ nghiệp tổ tiên Lũng Tả Vương thị đánh xuống không ngừng xói mòn, đây vẫn là lần đầu tiên thu hồi cơ nghiệp tổ tiên.

Đây là một khởi đầu tốt.

Chỉ cần Lũng Tả Vương thị không ngừng phát triển lên, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể khôi phục vinh quang cho lão tổ tông.

Mà đám người Chương thị thì ủ rũ, sĩ khí như bị đả kích không ít.

Nhưng mà, hiện trường lúng túng nhất còn phải tính đến vị Thôi chủ bộ kia.

Ông ta thật sự không ngờ cái tên Trường Ninh Vương thị bình thường kia lại bá đạo như vậy, mà Chương thị lại sợ hãi nhanh như vậy. Như vậy, những chỗ tốt mà trước đó âm thầm hợp tác, ông ta nên hỏi ai muốn?

Hắn càng nghĩ càng không thoải mái, hừ lạnh nói: "Trường Ninh Vương thị quả nhiên là bá đạo, Thôi mỗ đã lĩnh giáo. Ngày khác cuối cùng cũng có lúc gặp nhau, cáo từ."

Dứt lời, Thôi chủ bộ kia chắp hai tay sau lưng muốn phi thân mà đi.

Vương Thủ Triết nhướng mày.

Vai diễn của Thôi chủ bộ trong chuyện này, đứa ngốc cũng có thể nhìn ra được. Lúc trước không đề cập tới, chẳng qua là không muốn đắc tội với nhân vật trên quan trường, cũng lười so đo với hắn.

Nhưng xem thái độ của hắn lúc này, người này chỉ sợ không những trời sinh tính tham lam, âm mưu bị thất bại mà còn sinh ra ghen ghét, dường như không phải hắn sai, mà là Trường Ninh Vương thị và Lũng Tả Vương thị.

Tam quan vặn vẹo như thế, khó đảm bảo hắn sẽ không âm thầm làm khó dễ, ngáng chân Vương thị.

Tâm tư đã định, Vương Thủ Triết lập tức mở miệng gọi hắn lại: "Đợi đã! Thôi chủ bộ."

Thôi chủ bộ dừng thân hình lại, quay đầu không vui nói: "Thủ Triết gia chủ còn có gì chỉ giáo? Chẳng lẽ, ngươi còn chuẩn bị sai khiến lão tổ trong nhà, đánh ta một trận hay sao?"

Trong lúc nói chuyện, khóe miệng ông ta còn lộ ra một tia trào phúng, dường như chắc chắn Vương Thủ Triết không dám xằng bậy.

"Thủ Triết." Vương Tiêu Quân lặng lẽ kéo ống tay áo Vương Thủ Triết: "Vị Thôi chủ bộ này lai lịch không nhỏ, đừng tùy ý đắc tội hắn."

“Tiêu Lễ tộc trưởng.” Vương Thủ Triết không kiêng dè cất cao giọng nói: “Hôm nay chúng ta đã đắc tội với hắn, với tâm tính của hắn, sợ là sẽ không dễ dàng bỏ qua. Không sao, đã đắc tội, không bằng dứt khoát đắc tội hắn cho triệt để một chút.”

Vương Thủ Triết là nhân vật bậc nào? Hắn từ trước đến nay đều là hạng người cực kỳ cẩn thận.

Không giống với loại thế gia đại nghiệp đại như Lũng Tả Chương thị, thế gia đại tộc mang theo người nhà sẽ có các loại cố kỵ. Loại người như Thôi chủ bộ, nếu thật tâm làm chuyện xấu, chỉ sợ khó lòng phòng bị.

Nếu hắn ta đã lộ ra địch ý, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không dễ dàng bỏ qua hắn ta.

…

chương 6:/chương thứ sáu Bảo vệ ngắn! Băng Lan thượng nhân!

…

“Ngươi…” Sắc mặt trào phúng của Thôi chủ bộ lập tức cứng ngắc, giận dữ mà cười: “Vương Thủ Triết, gia tộc thất phẩm chỉ là một địa phương, khẩu khí cũng không nhỏ. Bản chủ bộ ngược lại muốn nhìn xem, ngươi chuẩn bị làm sao hoàn toàn đắc tội ta.”

“Lời ngươi nói lúc trước, phần văn kiện công chính kia đã bị hoả hoạn hơn một trăm năm trước, bây giờ chữ viết càng mơ hồ không rõ.” Vương Thủ Triết cười lạnh nói: “Nếu chuyện này là thật, vậy coi như ngươi gặp may mắn. Phàm là có nửa phần giả tạo, Thôi chủ bộ ngươi còn có thể ở trên vị trí này, ta sẽ cùng họ với ngươi.”

Việc này Vương Thủ Triết cũng cực kỳ tức giận.

Đường đường một chủ bộ quận thành, vậy mà đổi trắng thay đen, âm thầm giả bộ, hơn nữa còn không biết xấu hổ, lòng dạ hẹp hòi. Người như thế nếu tiếp tục lưu lại vị trí chủ bộ quận thành, bầu không khí Lũng Tả quận đều sẽ bị hắn kéo lệch.

Thôi chủ bộ sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói: “Tiểu tử họ Vương, ngươi đây là chuẩn bị đối nghịch với ta? Ngươi có biết…”

“Tuyệt đối đừng nhắc đến thân phận của ngươi với ta.” Vương Thủ Triết lạnh lùng nói: “Nói khắp trong Lũng Tả quận này, Tử Phủ thế gia không có một họ Thôi. Cho dù ngươi xuất thân Tử Phủ, phạm vào việc đổi trắng thay đen như thế, làm giả chứng, ta cũng không thể thấy ngươi tiếp tục ở lại vị trí này.”

“Tê~”

Nghe vậy, bất kể Chương thị hay là Vương thị, đều hít một ngụm khí lạnh.

Khẩu khí của Thủ Triết gia chủ này quả thực có chút bá đạo, đây là chuẩn bị bắt Thôi chủ bộ sao?

“Lung Yên lão tổ, chúng ta thân là thân truyền của thượng nhân Học Cung, có trách nhiệm định bang, an dân, giám sát thiên hạ bất công.” Vương Thủ Triết xoay người nói: “Người này nghi ngờ đổi trắng thay đen, hủy hoại văn kiện công chứng, có dấu hiệu dao động căn cơ công khai của quốc gia. Chúng ta trước tiên bắt hắn, xoay chuyển đưa tới quận thủ phủ, do quận thủ đại nhân tự mình thẩm vấn. Vì tránh cho hắn một ít đồng liêu âm thầm bao che, ta đề nghị, lập tức truyền thư học cung, mời mấy vị thượng nhân tự mình đến chủ trì đại cục.”

Thân truyền của Học Cung? Bắt Thôi chủ bộ? Mời thượng nhân Học Cung đích thân đi chủ trì đại cục?

Lượng tin tức liên tiếp lời nói của Vương Thủ Triết thật sự quá lớn, sắc mặt của đám người Lũng Tả Chương thị và Thôi chủ bộ lập tức đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Vương Thủ Triết này nói thật hay giả? Không phải đang đùa đấy chứ?

Lung Yên lão tổ cũng nhíu mày nói: “Thủ Triết nói có lý, người này có hiềm nghi dao động chứng cứ công khai, lẽ ra phải đưa đến quận thủ phủ thẩm vấn.”

Dứt lời, nàng ta lấy lệnh đệ tử thân truyền của Huyền Băng điện nhất mạch của Tử Phủ Học Cung ra: “Thôi chủ bộ, tuy ngươi cũng có tu vi Thiên Nhân cảnh, nhưng ta đề nghị ngươi nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói. Việc này, Tử Phủ Học Cung sẽ đi vào đốc tra, nếu ngươi vô tội, cũng tuyệt đối không làm khó ngươi. Nhưng nếu ngươi thật sự phạm vào đại án, không ai có thể cứu được ngươi.”

Tử Phủ Học Cung có địa vị siêu nhiên trong Đại Càn quốc, trên danh nghĩa được Đại Càn quốc quản hạt, nhưng trên thực tế thuộc về tổ chức trung lập, có quyền tự chủ tương đối lớn.

Chính là bởi vì Tử Phủ Học Cung có tính chất trung lập, Học Cung thậm chí còn có quyền đốc tra đối với hệ thống quan liêu.

Đây cũng là lý do vì sao lúc trước các đệ tử của Học Cung Phòng Hữu An có thể đến Trường Ninh vệ chủ trì đại cục cứu

trợ thiên tai, ngay cả thủ phủ cũng phải chịu sự giám sát của hắn.

“Không thể nào! Không thể nào!!” Sắc mặt Thôi chủ bộ trở nên cực kỳ khó coi: “Các ngươi không thể là thân truyền của Học Cung! Thân truyền của Học Cung đều phải vĩnh viễn cống hiến cho Học Cung, giữ vị trí trung lập, lấy cứu vớt muôn dân trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình.”

“Nói ngươi cũng không hiểu.” Vương Thủ Triết cười lạnh nói: “Lão tổ tông, đừng nói nhảm với hắn nữa, bắt lại trước đã.”

“Được!”

Lung Yên lão tổ cười lạnh một tiếng, Tử Điện bảo kiếm trong tay lần nữa ra khỏi vỏ.

Băng sương trên lá cỏ còn chưa kịp tan rã, lại lần nữa phủ lên một tầng mới.

Thôi chủ bộ này chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, kinh nghiệm chiến đấu còn không bằng Hồng Khánh lão tổ, hơn nữa vừa rồi hắn đã được chứng kiến Lung Yên lão tổ phát uy, lúc này ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, hai ba lần liền thúc thủ chịu trói.

Sau đó, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ trực tiếp kéo hắn đến phủ quận thủ.

…

Không thể không thừa nhận, Thôi chủ bộ này thật đúng là có chút môn lộ cùng quan hệ, hắn chính là ngoại thích của Tử Phủ gia ngũ phẩm nào đó, xem như là một trong đại biểu của Tử Phủ thế gia kia ở trong quan phủ.

Khó trách tiểu tử kia to gan lớn mật như thế, phạm vào đại sự như thế, còn dám lên tiếng.

Chỉ tiếc.

Hắn hoàn toàn không biết về Vương Thủ Triết.

Phàm là Vương Thủ Triết đã chuẩn bị ra tay với hắn, đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội lật ngược thế cờ.

Sau khi nhận được tin của hai người Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, Trường Xuân thượng nhân và Băng Lan thượng

nhân song song tới quận thủ phủ, rất ủng hộ đệ tử thân truyền ký danh của mình.

Nếu như có liên quan đến tranh đấu giữa các thế gia, bọn họ đương nhiên sẽ không tiện nhúng tay.

Nhưng chuyện này liên quan đến việc chủ bộ thành thủ phủ tổn hại công chứng, vặn vẹo trắng đen. Dùng lời khoa trương của Vương Thủ Triết mà nói, đây là đang làm hỏng công tín lực của toàn bộ quan phủ Đại Càn quốc, hủy hoại căn cơ của toàn bộ Đại Càn.

Như thế là chuyện trái phải rõ ràng, đệ tử ra mặt hợp lực một chút tự nhiên là hợp tình hợp lý.

Có hai vị thượng nhân Học Cung ra mặt, việc này đương nhiên không cần phải lo lắng. Cho dù là Tử Phủ thế gia và quận thủ đại nhân kia cũng không dám tùy ý bao che Thôi chủ bộ, tự nhiên tứ nên thẩm vấn thẩm vấn, nên giám định thì giám định.

Vụ án được xử lý cực nhanh.

Quả nhiên, Thôi chủ bộ kia đích thật là làm giả, hơn nữa hoạt động tương tự đã không phải phạm vào lần đầu tiên. Một số gia tộc bị ức hiếp, cũng bởi bối cảnh của ông ta mà trong lòng sinh ra kiêng kỵ, chỉ đành nén giận.

Tiếp theo, chính là dựa theo luật quốc Đại Càn, giam giữ thẩm vấn không có gia sản, sung quân đi trấn thủ biên cương Man Hoang.

Sau khi ra khỏi quận thủ phủ.

Dưới sự sắp xếp của Vương Thủ Triết, mọi người tạm thời dừng chân ở “Tử Phủ cung” chủ trạch Lũng Tả Vương thị.

“Tử Phủ Cung?”

Hai vị thượng nhân thấy “Bài đầu” như thế đều vừa buồn cười vừa tức giận, đây rõ ràng là đang ngẩng đầu lên từ “Tử Phủ Học Cung”, đoán được đây lại là chủ ý mà Vương Thủ Triết đưa cho Lũng Tả Vương thị.

Người này bên cạnh đều rất tốt, chỉ là suy nghĩ dễ dàng tung bay, làm cho người ta không hiểu ra sao.

May mà Lũng Tả Vương thị này cũng từng là Tử Phủ thế gia, tổ nghiệp mà Tử Phủ lão tổ tông lưu lại được gọi là "Tử Phủ cung", nói nghe cũng hiểu được. Nhớ năm đó, thời điểm vị Hồng Thiên thượng nhân Vương Hồng Thiên oai phong lẫm liệt kia, ngay cả Trường Xuân thượng nhân cũng chỉ là tiểu mao đầu.

Hai người Trường Xuân và Băng Lan đương nhiên sẽ không so đo.

Dưới sự chiêu đãi của lão tổ Vương Trụ Bác cùng với gia chủ Vương Tiêu Ngọc, hai vị thượng nhân vào ở gian phòng tốt nhất. Gian phòng này được thiết kế tỉ mỉ, các loại đồ vật dùng đều là đồ cổ do tổ tiên Lũng Tả Vương thị truyền lại, ít thì hơn ngàn năm lịch sử, nhiều thì có mấy ngàn năm quang ảnh.

Như thế, chính là ngay cả hai vị thượng nhân cũng không tìm ra sơ hở, tuy nói Tả Vương thị đã xuống dốc, nhưng chung quy là xuất thân danh môn, nội tình tích góp không phải một vài gia tộc mấy trăm năm có thể so sánh được.

Huống chi, năm đó Hồng Thiên Thượng nhân tộc di chuyển đến Lũng Tả quận, cũng từ Đại Càn Vương thị phân được không ít thứ. Một số vật tư trong đó, sợ là từ Đại Càn Vương thị mang tới.

Sau khi hai vị thượng nhân nghỉ ngơi một chút, liền được sắp xếp tham gia tiệc tối.

Hiếm khi có cơ hội chiêu đãi Tử Phủ thượng nhân, đương nhiên Lũng Tả Vương thị lấy ra phô trương tốt nhất, Linh tửu trân phẩm cất vào hầm gì đó mấy trăm năm, thịt hung thú ngũ giai, các loại Linh quả Linh mễ chỉ sản xuất trong Linh điền thượng phẩm.

Gia chủ Vương Tiêu Dận có quyết đoán như vậy, khiến Vương Thủ Triết cũng thầm khen trong lòng không thôi. Cơ hội nịnh bợ ôm đùi như thế, hoàn toàn không thể bỏ qua. Nhưng một loạt thao tác kế tiếp của Vương Tiêu Dận, khiến Vương Thủ Triết cũng âm thầm có chút xấu hổ.

Tin tức hai vị thượng nhân làm việc đi lại cao đoan xa hoa hội ở Tử Phủ Ngả Nhĩ, chỉ không đến nửa ngày đã truyền khắp

Lũng Tả quận thành. Kể từ đó, Tử Phủ Ngải Đức nhất định sẽ có thanh danh lan truyền lớn, việc làm ăn lại lần nữa bùng nổ.

Thao tác như vậy khiến Vương Thủ Triết hơi giật mình.

Vốn là tộc trưởng Vương Tiêu Dận có chút thành thật, từ sau khi Vương Thủ Triết dạy cho hắn một bài học, liền giống như được khai khiếu, đầu óc buôn bán nhanh chóng phát triển.

Vô cùng rõ ràng, Lũng Tả Vương thị đã nếm được vị ngọt trong cuộc kinh doanh của Tử Phủ Kiệt Sâm, đã coi Tử Phủ Phổ là cọng rơm rạ cứu mạng.

Trên dạ yến.

Băng Lan thượng nhân đến đây là đệ tử Vương Lung Yên, vẫn một bộ dáng hờ hững với Vương Thủ Triết, chỉ có Lung Yên lão tổ là quan tâm, dường như đặc biệt để ý đến đồ đệ này.

” Lung Yên, thành viên chủ yếu của Tử Phủ Học Cung đều đến từ các thế gia. Vì vậy, tôn chỉ của Học Cung từ trước đến nay là không tham gia mâu thuẫn và tranh đấu giữa các thế gia, một lòng là dân chúng thiên hạ, đây là căn bản để học cung có tư tưởng đứng vững.” Băng Lan Thượng Nhân nói, “Tuy nhiên, nếu như gặp phải quan phủ không làm gì, hoặc là lạm dụng tư quyền, hoặc là vì công mà lạm dụng tư quyền. Ngươi cũng không cần khách khí, nên bắt thì cứ bắt, sau này tự Học Cung chống lưng cho ngươi.”

“Vâng, sư tôn.” Lung Yên lão tổ hành lễ cảm kích nói.

“Lần này sau khi con quay về Học Cung, đã ở Huyền Băng điện được một khoảng thời gian. Vi sư có chỗ không hiểu trong việc tu luyện cũng tiện giải thích nghi hoặc cho con.” Nói đến đây, trong lòng Băng Lan thượng nhân cũng có chút xúc động.

Ngay từ đầu thích đệ tử này, là vì tính nết và xuất thân của Vương Lung Yên có chút giống nàng ta. Giống nhau, trong mắt cũng không thể không chứa được cát, tính tình giống nhau cũng bướng bỉnh và kiên cường.

Sau đó nàng xảy ra chuyện, Băng Lan thân là sư tôn bởi vì không giúp được việc quá lớn, cũng một mực trở thành một cây gai trong nội tâm của nàng. Cũng may nàng chẳng những

gắng gượng vượt qua, hơn nữa huyết mạch cùng tu vi đều là nâng cao một bước.

Đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh thức tỉnh huyết mạch ngũ trọng, đừng nói ở Tử Phủ Học Cung của Lũng Tả quận cực kỳ hiếm có, cho dù là đưa đến thủ đô của yêu nghiệt tụ tập và thánh địa Lăng Vân cũng đều là tồn tại đứng đầu.

Chỉ tiếc, nàng chỉ nguyện làm cái ngoại đạo thân truyền, nếu không tương lai có khả năng phát triển thành nhân loại chi trụ.

“Vâng, sư tôn.” Lung Yên lão tổ ngoan ngoãn nghe lời.

Khi thầy trò hai người trò chuyện, đồng thời ánh mắt của Vương Thủ Triết và Trường Xuân thượng nhân cũng đối diện nhau.

“Sư tôn, ngài không có gì muốn nói với ta sao?” Vương Thủ Triết có chút chờ mong hỏi.

“Không có.” Trường Xuân thượng nhân suy nghĩ một phen, sau đó nghiêm túc nói: “Ngươi làm việc chu đáo, suy nghĩ kín đáo, vi sư không có gì dặn dò.”

Ngài có dám lại dạy thêm một chút không?

Vương Thủ Triết cũng có chút mệt mỏi, xem sư tôn người ta làm như thế nào? Động một chút là tặng linh khí pháp bảo, quan tâm mà bao che khuyết điểm.

Khó trách, đám người Trường Xuân cốc nhất mạch chúng ta đều tản mạn tùy tính như thế, không có chí lớn.

…

chương 7:/chương thứ bảy Song Thù! Từng bước quật khởi!

…

“Đúng rồi, sư tôn có biết Đan Đỉnh thượng nhân không?” Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác.

“Có biết, nhưng tính tình không hợp nhau.” Trường Xuân Thượng Nhân nói: “Vì Đan Đỉnh Thượng Nhân xuất thân là tán tu, nghe nói lúc còn trẻ đi học ở Học Cung còn bị cự tuyệt, từ trước đến nay hắn luôn nói năng lỗ mãng với Học Cung. Ta đã nhiều lần xung đột với hắn.”

“Ách…” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nhìn Trường Xuân thượng nhân, vốn tưởng rằng mọi người đều là thượng nhân, hẳn là sẽ có chút quan hệ, muốn đi cửa sau nhưng không ngờ lại phụ quan hệ nhân mạch.

Trong Học Cung đương nhiên cũng có hệ thống luyện đan để học tập, chỉ là Vương Thủ Nghiệp là luyện đan sư do gia tộc bồi dưỡng, tương lai là phải trấn thủ gia tộc, không tiện đi theo con đường Học Cung.

“Nghe nói lão tiểu tử kia không kiềm chế được, chuẩn bị thu đồ đệ?” Trường Xuân thượng nhân cười tủm tỉm nói: “Chẳng lẽ Thủ Triết muốn tộc nhân bái nhập môn hạ của hắn? Không nói, hệ thống luyện đan của lão tiểu tử Đan Đỉnh kia chính là thoát thai từ một vị đại năng luyện đan trong truyền thuyết, có chút độc đáo. Nhưng mà, tính nỳ của lão tiểu tử Đan Đỉnh từ trước đến nay cổ quái, không dễ hầu hạ. Hơn nữa nếu ngươi báo tên của ta, sợ là sẽ lập tức đuổi ngươi ra ngoài.”

“Thật ra cũng không chắc.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Đan Đỉnh thượng nhân sở dĩ có ý kiến đối với Học Cung, cũng là bởi vì xuất thân tán tu, sau đó bị kỳ thị dẫn đến tâm lý nghịch phản. Sư tôn ngẫm lại xem, ta nếu là thân truyền ký danh của Trường Xuân nhất mạch, ngược lại muốn để tộc nhân bái hắn làm thầy. Có thể để hắn nảy sinh ra một loại cảm giác, Đan Đạo nhất mạch của Học Cung không có cảm giác ưu việt như Đan Đỉnh thượng nhân của ta không?”

“Cái này…” Nụ cười của Trường Xuân thượng nhân ngưng lại, điều này cũng không phải là không có khả năng. Vì để tránh cho tên đệ tử thân truyền này, quay đầu lại chửi bới Học Cung lấy lòng Đan Đỉnh thượng nhân, Trường Xuân thượng nhân bất đắc dĩ móc ra một tấm lệnh bài, “Đây là lệnh bài thân phận của vi sư, ngươi cầm lệnh bài này đi tìm Trấn Tả Vương điện hạ của Lũng Tả vương phủ. Điện hạ giao hữu rộng rãi, năm xưa đối với đan đỉnh từng có ân huệ. Nếu như hắn chịu ra mặt, đan đỉnh tất sẽ nể tình.”

Lúc này mới giống như chuyện sư tôn nên làm, Vương Thủ Triết vui vẻ trong lòng, cầm lấy lệnh bài, chắp tay hành lễ với Trường Xuân thượng nhân: “Đồ nhi bái tạ sư tôn.”

Nếu dựa vào địa vị thế gia Thất phẩm vốn có của hắn, đi Lũng Tả vương phủ đưa bái thiếp, đoán chừng đi ra một đại quản sự chiêu đã không tệ rồi. Trấn Tả Vương muốn kết giao với đại danh đỉnh đỉnh, gần như là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng dựa vào quan hệ nhân mạch và lệnh bài thân phận của Trường Xuân thượng, Vương Thủ Triết có thể ôm đùi Trấn Tả Vương.

“Lệnh bài này chỉ có thể dùng trong các đốt ngón tay, không được rêu rao khắp nơi.” Trường Xuân thượng nhân vội vàng bổ sung, “Sau khi dùng xong, lập tức trả lại cho vi sư. Ngoài ra, nhớ không được ở trước mặt đan đỉnh, làm khí thế của vi sư yếu đi.”

“Vâng, sư tôn.” Vương Thủ Triết thành thật trả lời. Lần này, Trường Xuân thượng nhân chịu vận dụng nhân mạch như vậy giúp hắn đã rất không dễ dàng. Vương Thủ Triết cũng không phải loại người lòng tham không đáy.

“Còn nữa, chớ có liên lụy quá sâu với vương phủ.” Trường Xuân thượng nhân cau mày, lại nhắc nhở một câu: “Những năm gần đây, quốc đô bên kia có chút mây mù lượn lờ, biến ảo khó lường. Vương thị nho nhỏ của ngươi, nhất thiết đừng cuốn vào trong đó.”

Mây mù lượn lờ?

Sau khi Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, tâm thần rùng mình: “Chẳng lẽ sư tôn chỉ…”

“Ngươi hiểu là tốt rồi, chớ nói ra.” Trường Xuân thượng nhân giơ tay ngăn cản.

“Đồ nhi hiểu.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Trường Ninh Vương thị ta chỉ là một thế gia Thất phẩm nho nhỏ, đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức cuốn vào những đại sự đó. Cũng may Trường Ninh vệ ta ở nơi xa xôi, chỉ cần an tâm làm ruộng, bảo vệ tốt một mẫu ba phần đất của mình, không đến mức phải đi theo con đường đầu cơ trục lợi.”

Trường Xuân thượng nhân hài lòng gật gật đầu, đồ nhi nhà mình chính là điểm này rất tốt, hiểu được phát triển thực tế, chứ không phải là mơ ước xa vời. Ngoài ra làm việc cũng rất có chừng mực, hơi khiến hắn bớt lo, khó trách, ngay cả Lục Vi đều rất thích hắn, thường xuyên chạy tới Trường Ninh ở một đoạn thời gian.

…

Trong khoảng thời gian Vương Thủ Triết làm việc trong quận thành này.

Các tộc nhân khác cũng có quỹ tích cuộc sống của mình.

Lũng Tả đông bộ có một vệ gọi là Định đông vệ, vệ này dựa núi kề biển, thuộc về yếu đạo giao thông kinh tế phát đạt, cũng bởi vậy long xà hỗn tạp.

Lại nói trong trấn lân cận có một tòa Liên Hoa lâu.

Bóng đêm càng sâu, bên trong Liên Hoa lâu lại nghênh đón khoảng thời gian náo nhiệt nhất trong một ngày.

Trước cửa lầu, bóng râm râm râm mát, vô cùng náo nhiệt. Đèn lồng đỏ chiếu rọi bốn phía sáng trưng. Những nữ tử tuổi thanh xuân mặc váy áo mỏng manh hoa lệ, mặt mũi tươi như hoa đón từng vị tân khách quần áo lộng lẫy vào trong lâu.

Trong lầu, có thanh âm đàn sáo lượn lờ truyền ra, không khí náo nhiệt cho dù cách nửa con phố cũng có thể cảm nhận được.

Nơi này là Thanh - Lâu lớn nhất của Lang Bình trấn, ngày bình thường nghênh đón đều là phú hộ có tiền nhất trong trấn cùng với phú thương đi ngang qua nơi này. Gần đây, thậm chí thỉnh thoảng còn có thế gia đệ tử tới thăm nơi này.

Nguyên nhân chính là vì gần đây mới có một mỹ nhân - Xuân Anh.

Xuân Anh này tư thái thướt tha, tiếng như chim hoàng oanh, cả người tựa như một vũng xuân thủy không xương, ít có nam nhân có thể ngăn cản mị lực của nàng.

Nghe nói, nàng vốn xuất thân từ nhà tiểu phú, là bị nam nhân lừa gạt tâm tư, mới bất hạnh lưu lạc trong phong trần.

Lần này, Thanh Anh Lâu của nàng bởi vì đắc tội với đại nhân vật bị chèn ép mà không mở ra được, nàng mới bị tú bà dùng số tiền lớn đào lên, trở thành đầu bài mới của Liên Hoa Lâu.

Giờ phút này.

Lầu hai.

Khuê phòng Xuân Anh, đang truyền ra một tiếng thở gấp giống như một tiếng, thanh âm rên rỉ, kèm theo tiếng nói đứt quãng.

“Lang, lang quân, ngài… xin ngài tha cho… bỏ qua cho nô gia đi! Nô gia thật sự không… Không được rồi…”

Mỹ nhân trên giường tóc mây tán loạn, hơi thở liên tục.

Trên người nàng, một tu sĩ cường tráng Luyện Khí cảnh hậu kỳ đang vùi đầu ra sức cày cấy. Mồ hôi theo sống lưng cường tráng của hắn không ngừng chảy xuống, gần như đã thấm ướt khăn trải giường của hắn.

Mà ngay tại thời khắc đó.

Ngoài cửa sổ, cách gian phòng chừng mấy trượng trên mái hiên, có hai đạo nhân ảnh giấu kín trong bóng tối, nhìn chằm chằm nơi này.

Dưới bóng đêm mông lung, bóng dáng hai người này đều vô cùng mơ hồ, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng mảnh khảnh yểu điệu kia. Rất hiển nhiên, hai người này đều là nữ tử.

Hai người bọn họ đều khoác áo choàng, cơ hồ hòa làm một thể với màn đêm. Một người trong đó hơi cao một chút, sau lưng một người mang một cái rương rất lớn, nhìn chất liệu ngoại hình, rất rõ ràng chính là hòm trùng của Linh Trùng sư.

Giờ phút này, trong tay nữ tử Linh Trùng sư kia đang cầm một cây trùng sáo màu xanh biếc.

Trùng sáo này ngắn hơn một nửa so với sáo bình thường, huyền khí rất nhỏ quanh quẩn đầu ngón tay nàng, giống như gió mát cổ động trùng sáo, phát ra trận trận thanh âm tai người khó có thể phát giác.

Trong tiếng trùng sáo, từng con trùng lớn nhỏ từ trong rương sau lưng nàng bò ra, kèm theo âm thanh xột xoạt biến mất trong bóng đêm.

Cùng lúc đó, từng con bướm màu tím từ trong rương bay ra, dần dần biến mất trong bóng đêm.

“Tình huống thế nào rồi?”

Một nữ tử khác bên cạnh nàng mở miệng hỏi.

“Gấp cái gì?” Nữ tử Linh Trùng sư liếc mắt nhìn nàng một cái, “Chờ côn trùng tản ra ngoài còn phải có một hồi đấy ~ Hoa Hạt quỷ kế đa đoan, không làm nhiều chuẩn bị, khó đảm bảo không xảy ra sự cố.”

“Chỉ có ngươi là cẩn thận.”

Nữ tử kia cau mày, nhưng không nói thêm gì, vẫn nhẫn nại chờ đợi.

Hai nữ tử này một động một tĩnh, rõ ràng chính là hai tỷ muội Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu.

Nhiều năm trôi qua như vậy, hiện giờ hai người bọn họ đều đã ngoài ba mươi, một thân tu vi cũng đã xưa đâu bằng nay, đều đã tu đến Linh Đài cảnh tầng thứ tư, bước vào ngưỡng cửa Linh Đài cảnh trung kỳ.

Trong Học Cung tài nguyên nhiều, cơ hội rèn luyện cũng nhiều, mấy năm nay hai tỷ muội trưởng thành cực kỳ nhanh chóng, khí chất trên người ngày càng lột xác, cho tới bây giờ, nghiễm nhiên đã có biến hóa thoát thai hoán cốt.

So với tu sĩ Huyền Vũ trạch trong gia tộc tu luyện, trên người các nàng càng nhiều hơn một loại khí chất kiên nghị quả cảm, giữa lông mày cũng nhiều hơn một vòng lăng lệ, giống như trường kiếm ra khỏi vỏ, hiện ra hàn quang lẫm liệt.

Lúc này, hai người bọn họ nhận nhiệm vụ của Học Cung, đặc biệt tới đây bắt một tội phạm tán tu nổi tiếng xấu trên bảng truy nã.

Tán tu này có biệt hiệu là "Hoa Hạt", nghe nói bởi vì tu luyện xảy ra sự cố, tính cách bất thường, thích giết chóc thành nghiện, từng gây án nhiều nơi, dẫn đến mấy thế gia cửu phẩm bị diệt môn, bài danh mười chín bài danh trên Hắc Bảng truy nã của quận thủ phủ Lũng Tả quận, giá trị năm ngàn học phần.

Nhưng hành tung "Hoa Hạt" này bất định, quỷ kế đa đoan, lại cực am hiểu ẩn nấp, đệ tử Học Cung nhận nhiệm vụ lúc trước hoặc là dứt khoát không tìm được người, hoặc là thật vất vả sau khi tìm được, không bắt được, lại bị người ta bỏ chạy.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, học phần nhiệm vụ "Hoa Hạt" mới nhắc lại, so với tội phạm truy nã Linh Đài cảnh trung kỳ bình thường cao hơn ước chừng sáu bảy thành.

Hai tỷ muội cũng tìm kiếm rất lâu, rốt cuộc mới tìm được manh mối, cũng tìm hiểu nguồn gốc đến thanh lâu này.

Bây giờ, cuối cùng cũng đến lúc thu lưới.

Sau một lát, Vương Lạc Tĩnh thu hồi sáo trùng, nhìn về phía Vương Lạc Thu bên cạnh: "Đã xác nhận, trong phạm vi vài dặm không có tu sĩ Linh Đài cảnh Huyền Vũ khác, cũng không có trận pháp hoặc cơ quan bố trí, hẳn là không có mai phục. Nhưng Hoa Hạt có thể nhiều lần sống sót từ trong sự đuổi giết của đệ tử Học Cung khác, hẳn là có chút thủ đoạn khác, ngươi cẩn thận một chút, đừng dính vào nói."

"Lợi dụng ngươi nhắc nhở?"

Vương Lạc Thu liếc nàng một cái.

Nàng cũng không phải là tên ngốc nghếch Ly Từ kia. Những năm này tội phạm truy nã chết trong tay nàng không biết bao nhiêu, thủ đoạn và quỷ kế nàng từng chứng kiến không biết bao nhiêu, sao có thể dễ tính kế như vậy?

Lười nói nhảm nữa, nàng điểm mũi chân trên mái hiên, cả người trong nháy mắt như điện quang xông ra ngoài.

"Đi thôi."

Trong chốc lát, kình phong gào thét, trong bầu trời đêm phảng phất có một đạo lưu tinh xẹt qua, trong chớp mắt liền lướt qua khoảng cách mấy trượng, trực tiếp "Oanh" một tiếng đụng nát cửa sổ, xâm nhập vào khuê phòng thuộc về Xuân Anh ở lầu hai.

Cửa sổ bị nghiền nát, vụn gỗ bay tán loạn.

Vương Lạc Thu tựa như một con vũ yến nhẹ nhàng xuyên qua vô số vụn gỗ nhẹ nhàng rơi xuống đất, động tác gọn gàng sạch sẽ, ngay cả một chút vụn gỗ cũng không thể dính vào người nàng.

"Người nào?!"

Một nam một nữ trên giường bị kinh động, vội vàng kéo chăn che thân thể, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

"Đệ tử Tử Phủ Học Cung phụng mệnh đến đây truy nã tội phạm quan trọng." Vương Lạc Thu đảo mắt qua, ánh mắt lạnh thấu xương lập tức rơi vào trên người một người trong đó: "Hoa Hạt, nếu ngươi thúc thủ chịu trói, cô nãi nãi còn có thể lưu lại toàn thây cho ngươi."

Dứt lời, nàng không đợi hai người kịp phản ứng, liền đưa tay lấy ra hạ phẩm linh khí trường đao, một đao bổ tới hai người.

Đao khí tung hoành, giống như Thiên Hà chảy ngược, uy thế vô song.

Sát cơ mênh mông lẫm liệt trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ gian phòng.

"Hoa Hạt? Hoa Hạt gì? Các ngươi tìm nhầm người rồi à?"

Nam nhân bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, ôm chăn vừa lăn vừa bò trốn vào trong giường.

Nhưng mà, đao khí của Vương Lạc Thu cũng không phải hướng hắn mà đi.

Ngay lúc hắn vừa lăn vừa bò trốn đi, "Xuân Anh" vốn giả vờ như không xương đột nhiên nổi lên, trở tay rút ra một thanh đoản kiếm dưới gối, trở tay quét ngang, ngăn trở đao khí Vương Lạc Thu bổ tới.

Đao khí bạo tán, sợi tóc "Xuân Anh" rủ xuống bị kình phong vung lên, lộ ra dung nhan xinh đẹp như hoa.

Nhưng mà, giờ phút này, trong đôi mắt quyến rũ kia của nàng nào còn có nửa điểm nhu tình Xuân Thủy, duy chỉ có tàn nhẫn mang theo huyết sắc, còn có ngoan ngoãn.

Thì ra hoa khôi "Xuân Anh" này mới thật sự là "Hoa Hạt"!

Nhưng mà, đao của Vương Lạc Thu đâu phải dễ cản như vậy?

Từ lúc ở Luyện Khí kỳ nàng đã thức tỉnh huyết mạch nhị trọng, sau khi tấn thăng Linh Đài cảnh đã là tam trọng huyết mạch, lực lượng huyết mạch mênh mông mạnh mẽ, hơn nữa bản thân thức tỉnh chính là loại huyết mạch chiến thể, một thân lực lượng so với tu sĩ Linh Đài cảnh trung kỳ mạnh mẽ hơn nhiều.

Thấy Hoa Hạt chặn lại đao khí của mình, ánh mắt Vương Lạc Thu trở nên sắc bén, sức mạnh trên tay lập tức tăng đến mười phần.

"Ầm!"

Một tiếng trầm đục, "Xuân Anh" lập tức bị lực lượng khổng lồ chấn cho cả người bay ngược ra ngoài, lưng đập mạnh vào vách tường bên kia giá giường.

"Ầm ầm" một tiếng, vách tường lập tức "Ken két" xuất hiện mấy vết rạn.

Tuy nhiên, dù gì Hoa Hạt cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh trung kỳ, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Ngay từ lúc bay ngược ra ngoài, nó đã nhanh chóng điều chỉnh tư thế, lại dùng Huyền khí làm chậm lại lực xung kích, bởi vậy cũng không bị thương quá nghiêm trọng.

Nhưng mà, dù vậy, nàng vẫn cảm thấy tay cầm kiếm mơ hồ có chút tê dại, khí huyết trong cơ thể sôi trào, yết hầu cũng nổi lên từng trận tanh ngọt, ngay cả vận chuyển huyền khí trong cơ thể cũng có chút không thông.

Trong lòng nàng biết rõ đây là do chênh lệch lực lượng quá lớn dẫn đến, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bà ta sớm đoán được sẽ có đệ tử Học Cung truy sát mình, lại không ngờ, lần này tìm được đệ tử Học Cung thực lực lại

mạnh mẽ như thế. Nha đầu này thể hiện ra thực lực, căn bản không giống như đệ tử bình thường của Học Cung, chỉ sợ…

Tâm niệm Hoa Hạt thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên cười lạnh lên tiếng: “Không ngờ, “Hoa Hạt” của ta lại có thể khiến cho đệ tử thân truyền của Học Cung tự mình ra tay đuổi giết, quả nhiên là vinh hạnh vô cùng.”

Vương Lạc Thu cười lạnh một tiếng: “Cô nãi nãi đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Huyền Diêu thượng nhân là thân truyền đệ tử, Vương Lạc Thu là vậy. Đến lúc bị âm tào địa phủ thẩm vấn, đừng báo sai tên.”

Trong lòng Hoa Hạt chấn động.

Nàng vốn chỉ có ý lừa gạt, để làm rõ thân phận của đối phương, nào ngờ nữ oa này thật sự là thân truyền?

Mặc dù chỉ là một thân truyền Linh Đài cảnh.

Có thể làm đệ tử thân truyền của học cung, có người nào không phải huyết mạch, tâm trí, thực lực đều cực kỳ xuất sắc? Đối thủ như vậy, mình làm sao đối phó được?

Nhưng mà, còn không đợi nàng có phản ứng, Vương Lạc Thu đã một đao bổ tới.

“Chịu chết đi.”

Đao khí lạnh thấu xương quét ngang, đánh thẳng vào mặt con bọ cạp, dường như chỉ một khắc sau đã chém nó thành hai nửa.

Sắc mặt hoa hạt đại biến, không chút nghĩ ngợi liền phiêu thân thối lui, đồng thời một tay túm lấy nam nhân bên giường, gác đoản kiếm lên cổ hắn.

Nam nhân lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Hoa Hạt cười lạnh một tiếng, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Vương Lạc Thu, giọng điệu uy hiếp: “Nếu ngươi còn nhúc nhích nữa, ta sẽ giết hắn.”

Nhưng mà, vẻ mặt của Vương Lạc Thu lại không có chút biến hóa nào, ngay cả đao khí tung hoành cũng không có run rẩy,

đúng là nửa điểm cũng không có ý thu tay lại, giống như căn bản không muốn quản sống chết của nam nhân trong tay nàng.

Ánh đao phất qua không khí, trong nháy mắt đã đến trước mặt nàng.

Sắc mặt Hoa Hạt đột nhiên biến đổi.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nữ oa này rõ ràng ngay cả do dự cũng không có do dự một chút, lại sửng sốt không để cho nàng bắt lấy bất kỳ sơ hở nào.

Không còn cách nào, nàng chỉ có thể điều động Huyền khí, hoành kiếm nơi tay, vận toàn lực đón lấy một đao này.

Nhưng lần này nàng tiếp chiêu còn vội vã hơn so với lần trước, bất kể là lực lượng hay là huyền khí đều chưa kịp điều động, đao quang cùng kiếm quang vừa mới tiếp xúc, nàng đã bị chấn đến trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Cả người nàng cũng bị chấn động đến mức bay ngược ra ngoài lần nữa, trực tiếp đâm xuyên vách tường phía sau, ngay cả nam nhân trong tay nàng cũng bị văng qua một bên.

Vô số đá vụn cùng với tiếng vang "Ầm ầm" nện xuống.

Hoa Hạt phản ứng cực nhanh, xoay người một cái liền từ trên mặt đất ngồi dậy, trở tay đánh văng đá vụn, nhưng vẫn bị tro bụi tứ tán văng tung tóe đầy người.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng dính bùn đất, nhưng vẫn không che giấu được khiếp sợ cùng khó tin: "Ngươi điên rồi?! Thân là đệ tử Học Cung, ngươi lại không để ý người tu hành chết sống?!"

Vương Lạc Thu cười lạnh một tiếng: "Ngươi nhìn lại xem, ngươi nắm trong tay là cái gì?"

Hoa Hạt theo bản năng quay đầu, lại thấy trên mặt đất bên cạnh rơi xuống, nào phải nam nhân gì? Rõ ràng chính là một con rối hình người được vẽ đầy phù văn!

Sắc mặt nàng ta đại biến: "Sao lại như vậy?"

Khóe miệng Vương Lạc Thu hơi cong lên, lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

Còn có thể là chuyện gì xảy ra? Đương nhiên là bút tích của Vương Lạc Tĩnh.

Hai người bọn họ từ nhỏ đã bị Vương Thủ Triết ảnh hưởng, biết rõ cần thiết liệu địch từ xa. Từ lúc phát hiện hành tung của Hoa Hạt, bọn họ đã tính toán qua phản ứng của Hoa Hạt có thể sẽ có, tự nhiên không có khả năng lưu lại sơ hở rõ ràng như vậy.

Người nọ là đặc sản của Vạn Điệp cốc, phối hợp với huyễn thuật của Vạn Điệp cốc nhất mạch sử dụng gần như có thể giả loạn thật.

Vừa rồi nàng ta không trực tiếp hạ tử thủ, mà cho Hoa Hạt cơ hội nói chuyện và phản ứng, đương nhiên cũng là vì kéo dài thời gian, để cho Lạc Tĩnh lưu lại đủ thời gian chuyển người đi, thuận tiện đuổi những người khác trong Liên Hoa Lầu đi xa một chút.

Dù sao, cho dù không thể nhìn thấy nam nhân kia, nàng là đệ tử thân truyền của Học Cung hành tẩu bên ngoài, cũng cần phải bận tâm danh dự của Học Cung, không thể để lại lời nói thật cho người khác.

Giờ phút này đã không còn đám người không phận sự nên tự nhiên cũng sẽ đến ngày chết của Hoa Hạt.

Đến lúc này, rốt cuộc Hoa Hạt cũng không còn tâm lý may mắn nữa.

Nàng ta giơ mạnh tay lên, dùng Huyền Khí nhấc Vương Lạc Thu đá vụn xung quanh lên hung hăng ném tới, lập tức mượn đá vụn yểm hộ, thân hình lóe lên liền muốn chạy trốn.

Nhưng mà, còn không đợi nàng thoát ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên có một con bướm màu tím từ trước mặt nàng lướt qua.

Mắt thường khó có thể phát hiện được lớp lân phấn táp xuống, nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, bất giác rơi từ giữa không trung xuống.

Cùng lúc đó, một hồi tiếng chuông lanh lảnh từ ngoài cửa sổ vang lên.

Hoa Hạt vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy trong bóng đêm, có một mị ảnh màu tím đen đang bay tới.

Nàng một tay cầm một cây trùng sáo, quanh thân có hồ điệp màu tím vờn quanh, cả người phảng phất như trống rỗng ngự không, phiêu phiêu lượn lờ, trong giây lát liền rơi vào trên mái hiên ngoài cửa sổ.

Chính là Vương Lạc Tĩnh.

Đồng thời khi rơi xuống đất, vô số Tử Tinh Linh Phong cực lớn từ trong rương sau lưng nàng gào thét ra, cùng với tiếng ong ong cực lớn giống như động cơ ào ào đổ về phía hoa hạt.

Gần như cùng lúc đó, sau lưng Hoa Hạt, ánh đao của Vương Lạc Thu cũng đã đến.

Sắc mặt hoa hạt đột nhiên biến đổi, trái tim lập tức như rơi vào hầm băng.

Dưới sự liên thủ của Lạc Tĩnh và Lạc Thu, Hoa Hạt làm sao còn đường sống? Không đến nửa khắc đồng hồ, Hoa Hạt liền biến thành một cỗ thi thể.

Gió đêm cô tịch, khiến thi thể của nàng cực kỳ thê lương.

“Khó trách mọi người luôn tìm không thấy Hoa Hạt, không ngờ nàng lại làm hoa khôi trong thanh lâu. Sở thích này cũng thật kỳ lạ.” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Lạc Thu rốt cuộc cũng không nhịn được chửi bậy một câu.

“Cũng không nhất định là yêu thích.” Vương Lạc Tĩnh thuận miệng nói: “Ta nghe nói có loại pháp môn song tu đặc thù, có thể thông qua loại phương thức này tăng lên tu vi. Nói không chừng nàng chính là đang tu luyện.”

Vương Lạc Thu nghi hoặc: “Ngươi nghe nói ở đâu vậy? Tại sao ta lại không biết?”

Vương Lạc Tĩnh: “…”

Nàng có thể nói, lúc nàng “vô tình” đi ngang qua Thủy Nguyệt Các nghe thấy không?

Được rồi, vẫn nên giữ chút mặt mũi cho Tứ ca ca thì hơn, nếu xấu hổ như vậy, nàng thật đúng là nói không nên lời.

Bất quá, có thể đánh chết tên “Hoa Hạt” mười chín tên trên Hắc Bảng, hai người đều hết sức cao hứng, tuy rằng các nàng

đều có trợ cấp gia tộc cùng trợ cấp thân truyền, nhưng là vì gia tốc tu luyện tiêu hao quá lớn.

Năm ngàn học phần hai người một phần, đủ để đổi không ít đan dược trân quý rồi.

…

chương 8:/chương thứ tám Quận vương! Núi Ngô Điện…

…

Lũng Tả quận thành.

Từ trước đến nay đều là một nơi long xà hỗn tạp, có tán tu thực lực thấp đến đây thử vận khí. Cũng có Tử Phủ thế gia truyền thừa ngàn năm, cao cao tại thượng kia.

Nhưng mà trong chúng sinh, người được mọi người tôn kính và sùng bái nhất chính là Trấn Tả Vương, thế tập Trấn Tả Vương của Lũng Tả quận vương phủ.

Từ trên danh nghĩa mà nói, Trấn Tả Vương nhất mạch là thay thế quốc chủ, trấn thủ Lũng Tả quận phong vương. Chỉ là sau khi Đại Càn lập quốc, chính thức chấp hành chính là quận thủ chế.

Quận thủ phủ, mới là cơ cấu chân chính được quốc đô tiết chế, dẫn dắt sự vụ lớn nhỏ của một quận.

Trấn Tả Vương nhất mạch, từ trước đến nay chỉ là phong vương trên danh nghĩa, kì thực cũng không có quyền hạn quá lớn. Mà đương đại quận vương Ngô Điện Sơn, từ nhỏ không có hùng tài vĩ lược gì, yêu thích là các loại vui chơi ăn uống chơi đùa, nhiều nhất chính là kết giao một ít tán tu cao nhân, cũng chỉ giới hạn ở quân tử chi giao nhạt như nước.

Một ít thế gia nếu gặp phải khó khăn, khi tới cửa xin quận vương phủ giúp đỡ, cũng hơn phân nửa sẽ trượng nghĩa tương trợ. Bởi vậy, thanh danh tổng thể của quận vương nhất mạch cũng không tệ lắm.

Quận vương phủ cách Lũng Tả Vương thị không xa, thuộc về vị trí trung tâm quận thành. Cũng bởi vậy có thể thấy được, Lũng Tả Vương thị lúc trước ở thời kỳ cường thịnh nhất cũng vô cùng cường đại.

Chẳng qua quận vương phủ phô trương càng lớn, cơ sở chủ trạch ước chừng gấp mấy lần Lũng Tả Vương thị.

Hai người Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, dựa theo quy củ đưa bái thiếp. Danh nghĩa sử dụng bao gồm Trường Ninh Vương thị, cùng với Trường Xuân thượng nhân và ký danh thân truyền của Băng Lan thượng nhân, cũng kèm theo lệnh bài thân phận của Trường Xuân thượng nhân.

Lúc này, liền bị quản sự gác cổng cung kính mời vào trong thiên sảnh. Do gã sai vặt và thị nữ dâng bánh ngọt trái cây cùng linh trà, không có cái nào mà không phải là linh vật.

Quận Vương phủ không hổ là quận vương phủ, nội tình quả nhiên không tầm thường.

Ngay cả thị nữ và gã sai vặt cũng là tu sĩ trẻ có chút thành tựu ở Luyện Khí cảnh, bộ dáng còn có chút đoan chính. Quản sự gác cổng kia lại là một vị tu sĩ Linh Đài cảnh.

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ vẫn bình tĩnh như thường, chỉ uống một ngụm linh trà đơn giản. Dù sao thì thu nhập của Trường Ninh Vương thị cũng nhiều hơn so với gia tộc Thiên Nhân cảnh bình thường, cũng đã quen nhìn việc đời.

Không bao lâu sau.

Liền có một vị đại quản sự mặc cẩm bào bước vào sảnh, sang sảng cười nói: “Hôm nay trong phủ linh tước vườn tước vui vẻ hót vang, hiển nhiên là có khách quý giá lâm, nhưng không ngờ lại là Trường Ninh Vương thị danh tiếng vang dội gần đây. Kẻ hèn này là đại quản sự Ngô Trung của vương phủ, gặp qua gia chủ Thủ Triết của Vương thị, gặp qua Lung Yên lão tổ.”

Một cỗ khí tức nhiệt tình mà cởi mở, phô trương mà tới, khiến Vương Thủ Triết cảm nhận được nhiệt tình của hắn ta. Hơn nữa hắn ta tuyệt đối không nhắc tới hai vị thượng nhân, giống như thật sự nể mặt mũi của Trường Ninh Vương thị nên mới nhiệt tình như vậy.

Nhưng Vương Thủ Triết lại biết, trong khoảng thời gian ngắn, vị đại quản sự Ngô Trung này hiển nhiên đã tra cứu tư liệu của Trường Ninh Vương thị, cũng nhanh chóng làm ra phản ứng.

Thân là thế gia đỉnh cấp nhất ở Lũng Tả quận - quận vương phủ, thu thập tình báo quy nạp các thành vệ cũng hợp tình hợp

lý. Trường Ninh Vương thị bây giờ không phải là thế gia bát phẩm cửu phẩm nho nhỏ lúc trước.

“Thủ Triết gặp qua Ngô đại quản sự.” Vương Thủ Triết đứng dậy hoàn lễ, phong độ nhẹ nhàng lễ tiết mười phần, cũng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra đại lượng lễ vật: “Lễ vật nho nhỏ, biểu thị tâm ý.”

Đại quản sự Ngô Trung, cũng là hạng người kiến thức rộng rãi, ngay cả danh sách quà tặng cũng không xem, chỉ là ánh mắt đảo qua, liền đại khái đoán được giá trị của phần bái lễ này, sợ là sẽ không thấp hơn ba vạn càn kim.

Ngô Trung âm thầm kinh hãi, vội vàng thoái nhượng nói: “Thủ Triết gia chủ đến thì đến, hà tất phải chuẩn bị hậu lễ như thế? Mau thu lại, thu lại.” Hắn không khỏi nhớ tới trong tình báo, những lời giới thiệu ngắn gọn về Trường Ninh Vương thị, gia chủ Vương Thủ Triết rất có tài kinh doanh, Vương thị thu nhập khá phong phú.

Tùy tiện một phần bái lễ chính là ba vạn càn kim, không phải Vương thị cực kỳ giàu không quan tâm tiền, chính là đối phương có mưu đồ rất lớn.

“Chỉ là lễ tiết mà thôi, đại quản sự đừng quá để trong lòng.” Vương Thủ Triết cười nói: “Lần này đến đây đích xác có việc cầu quận vương điện hạ, hy vọng quận vương điện hạ có thể nể mặt Trường Xuân thượng nhân, hỗ trợ giới thiệu Đan Đỉnh thượng nhân một chút.”

Ngô Trung lập tức hiểu ra, lập tức cởi mở cười nói: “Thì ra Thủ Triết gia chủ cũng là vì chuyện Đan Đỉnh thượng nhân thu đồ đệ mà đến. Nói thật, lúc trước cũng có không ít gia tộc đến ủy thác quận vương điện hạ, muốn đi phương pháp của Đan Đỉnh thượng nhân. Chẳng qua đối với những thỉnh cầu này, quận vương điện hạ đều nhất nhất cự tuyệt.”

Không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện, Ngô Trung lại nói: “Nhưng nếu nể mặt Trường Xuân thượng nhân, quận vương điện hạ chắc chắn sẽ vui vẻ gặp chuyện này.”

Quả nhiên là vậy.

Có lệnh bài của Trường Xuân thượng nhân, kết quả sẽ khác.

Đây chính là đạo lý đối nhân xử thế của thế giới Huyền Vũ, nhân mạch qua lại. Quận vương điện hạ chịu nhận lời việc này, tất nhiên là nhìn trúng phần nhân tình của Trường Xuân thượng nhân, ngày nào đó có việc cầu đến Trường Xuân thượng nhân, thượng nhân sẽ phải trả phần nhân tình này.

"Bất quá, cuối cùng quyết định như thế nào, còn phải xem ý tứ của quận vương điện hạ." Đại quản sự Ngô Trung hành lễ, chắp tay nói: "Hai vị tạm thời nghỉ ngơi một phen, để ta đi bẩm báo quận vương điện hạ."

Sau khi hàn huyên xong.

Ngô Trung vội vàng rời đi, không đến nửa canh giờ, hắn trở về thiên sảnh: "Chúc mừng Thủ Triết gia chủ, Lung Yên lão tổ. Quận vương điện hạ hôm nay vừa đúng lúc vô sự, quyết định tự mình chiêu đãi hai vị dùng bữa, mời hai vị quý khách theo Ngô mỗ đến."

Sau đó.

Dưới sự sắp xếp của Ngô Trung, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ ở trong một đình viện lịch sự tao nhã, bái kiến Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn.

Tòa đình viện này có kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, lầu các đình viện giăng khắp nơi, diệu thú lan tràn, trong viện lại có một ao nước rộng mấy chục mẫu, trong ao nước có không ít linh ngư.

Một vị nam tử trung niên mặc mãng bào, đầu đội tử kim quan, đang cầm cần câu tử trúc trong tay. Bộ dáng không tính uy nghiêm, ngược lại lộ ra một tư thái nhàn nhã thoải mái.

Hắn vừa nhìn thấy hai người Vương Thủ Triết, cũng không cần Ngô Trung giới thiệu, mà cười chủ động chào hỏi: "Hai vị thanh niên tài tuấn này chính là đệ tử thiên kiêu đắc ý của Trường Xuân, Băng Lan hai vị thượng nhân, Vương Thủ Triết và Vương Lung Yên đúng không? Mau mau mau ngồi xuống uống trà."

Trong khoảng thời gian ngắn, một số tin tức liên quan đến Vương Thủ Triết và Vương Lung Yên hiển nhiên đã bị chú ý một lần.

Thiên kiêu của Tử Phủ Học Cung, địa vị đúng là bất phàm, đi tới đâu cũng sẽ được người ta tôn kính và nịnh nọt, nhưng đây không bao gồm trong quận vương phủ.

Đường đường Trấn Tả Vương vốn là tu sĩ Tử Phủ Kính, hơn nữa còn là Đại Càn phong vương, địa vị tôn sùng cỡ nào? Thân truyền của Học Cung tuy rằng bất phàm, nhưng cũng còn lâu mới có thể so sánh được.

Sở dĩ có thể khiến quận vương điện hạ lễ ngộ như vậy, ngoại trừ bản thân hai người Thủ Triết Lung Yên trác tuyệt bất phàm ra, hơn phân nửa vẫn nể mặt hai vị thượng nhân. Đặc biệt là Vương Thủ Triết cầm Trường Xuân Lệnh tới, rõ ràng là Trường Xuân đang xin hắn thể diện.

Tuy nhiên, cho dù quận vương điện hạ không tự cao tự đại, thể hiện ra dáng vẻ bình dị gần gũi. Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ vẫn giữ thái độ vãn bối, cung kính bái kiến quận vương.

Đừng nhìn quận vương Ngô Điện Sơn vẻn vẹn là người trung niên, nhưng thực tế tuổi đã năm sáu trăm tuổi, một thân tu vi sâu không lường được, há có thể tùy ý lãnh đạm?

Sau khi dựa vào cấp bậc lễ nghĩa.

Quận Vương ở bên hồ nước của đình viện này mời hai người đi tiệc tối nho nhỏ.

Trên yến hội không có gan rồng mật phượng gì, chỉ có một chút món ngon linh vật tầm thường, đầu bếp vô cùng tinh tế tỉ mỉ, bưng tới khiến cho người ta ăn uống thoải mái.

Ngô Điện Sơn vốn là bán mặt cho Trường Xuân thượng nhân, lại chưa từng muốn thuận miệng nói chuyện với Vương Thủ Triết, lại phát hiện suy nghĩ của hắn cực kỳ nhạy bén, lại kiến thức phi phàm. Một ít thuận miệng nói ra, lại hiện ra một phong cách riêng biệt, mỗi lần đều có thể làm cho Ngô Điện Sơn đều cảm thấy có chút dẫn dắt.

“Thú vị thú vị, kiến giải của tiểu hữu đối với thế sự, quả nhiên là góc độ sắc bén, nhưng lại tuyệt không thể tả.” Quận vương Ngô Điện Sơn cười to sang sảng không thôi.

Sau khi tiệc được tổ chức hơn nửa buổi, Ngô Điện Sơn lại càng thưởng thức tiểu bối này, khó trách trên tình báo đã nói,

Vương thị có thể từ một cửu phẩm nghèo túng trong hai mươi năm ngắn ngủi thăng cấp lên thành thất phẩm.

“Quận vương yêu thích câu cá?” Vương Thủ Triết quan sát mấy lần, dường như quận vương Ngô Điện Sơn này rất thích câu cá, mấy lần trích dẫn qua điển cố câu cá.

“Chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm chơi đùa, Thủ Triết ngươi tuổi nhỏ không hiểu, người sống hơn năm trăm tuổi, chuyện gì cũng đã thử rồi, dần dần cái gì cũng không có hứng thú.” Quận vương Ngô điện sơn nói: “Ta phải tiết kiệm một chút chơi, chỉ sợ sau khi chơi chán rồi, khó tìm được việc vui hơn nữa. Chẳng lẽ Thủ Triết cũng thích câu cá?”

Kiếp trước ngược lại là thích qua, chỉ là đời này rất ít chơi.

“Cũng không phải là thích, chỉ là Vương thị ta ở bên bờ An Giang, hàng năm đều sẽ có một ít cá hái được.” Vương Thủ Triết vuốt một vòng trên nhẫn trữ vật, trong tay có thêm một cần câu cổ quái dài bảy thước: “Cần câu này chính là tác phẩm nhàn hạ thường ngày của Thủ Triết, mời quận vương chỉ thẳng một phen.”

“Cây này ngắn như thế, lại còn có một số vòng tinh thiết, phía dưới bánh xe dệt sa kia là vật gì?” Quận vương Ngô Điện Sơn lập tức hào hứng, cầm cần câu chậc chậc lấy làm kỳ lạ không thôi, “Bổn vương sống lâu như vậy, chưa từng thấy qua cần câu cổ quái như thế, Thủ Triết, vật này có gì chú ý?”

“Cây gậy này tên là Lộ Á.” Vương Thủ Triết nói đúng sự thật: “Chuyên câu những linh ngư có tính săn mồi hung mãnh, vì chế tạo cần câu này, tài liệu cần dùng tử đàn trúc đã năm ngàn năm hơi già, dây câu càng là tơ tằm linh trùng cấp sáu cửu u Băng Phách tằm quấn quanh chế thành từ ba mươi hai sợi. Chỉ cần không vượt qua linh ngư cấp bốn, đều rất khó giãy đứt. Quận vương ngài xem, mồi câu lộ Á Ngư khác với mồi câu cá bình thường…”

“Đúng là mồi giả…”

“Đúng vậy, bởi vì bản chất câu cá bất đồng. Bình thường thả câu đó là câu cá, mà Lộ Á lại cần chủ động đi ra…”

Như vậy, khiến Ngô Điện Sơn chậc chậc khen ngợi không thôi, hô lên thú vị, không kịp chờ đợi muốn đi thử một phen.

Lung Yên lão tổ ở bên cạnh im lặng, đứa nhỏ Thủ Triết này, đúng là ai cũng có thể leo lên được.

…

Thời gian nhoáng một cái, lại mấy ngày sau.

Bởi vì Đan Đỉnh thượng nhân giống như nhàn vân dã hạc, không có chỗ ở trong quận thành. Bởi vậy, đại hội thu đồ đệ lần này của hắn ta được đặt ở phường luyện đan lớn nhất trong quận thành - Thiên Nguyên đan phường.

Ngày chọn đồ đệ này, người báo danh vô số, đều là từ các vệ quận thành vội vã chạy tới, cầu một phần cơ duyên này.

Trong đó, có thế gia đại tộc đệ tử, có cửu phẩm mạt lưu gia tộc đệ tử, còn có rất nhiều gia tộc cùng tán tu, đều đến thử vận khí. Phảng phất chỉ cần có thể được Đan Đỉnh thượng nhân nhìn trúng, thu làm đệ tử mà nói, chính là có thể một bước lên mây rồi.

Bên ngoài Thiên Nguyên Đan Phường, người đông nghìn nghịt.

Thất công tử Vương Thủ Nghiệp của Vương thị và một mỹ nhân xinh đẹp chen chúc trong đám người, khó khăn lắm mới báo được mạng, lấy được một thẻ thi, nhưng trên đó lại viết số 396.

Điều này làm cho hắn không khỏi cười khổ, đông đảo người cạnh tranh như vậy, sợ là ngay cả sơ thí cũng không thông qua được.

…

chương 9:/chương thứ chín Bí quyết! Chiêu ong dẫn bướm!

…

“Phu quân, ở trong lòng ta, ngươi là người tốt nhất.” Một nữ tử dung mạo xuất chúng dựa vào bên cạnh Vương Thủ Nghiệp, tư thái như chim nhỏ dựa vào người, trong giọng nói mang theo kiêu ngạo cùng cổ vũ, “Ngươi nhất định có thể thắng được trận đấu, bái nhập môn hạ của Đan Đỉnh thượng nhân. Ta tin tưởng, tương lai ngươi, nhất định sẽ trở thành đại tông sư luyện đan.”

Vị nữ tử này chính là đích nữ Lôi Linh Vận.

Bắt đầu từ thời thiếu nữ, nàng đã trúng Vương Thủ Nghiệp, cũng một đường vượt mọi chông gai, đánh bại rất nhiều đối thủ cạnh tranh, cuối cùng tu thành chính quả với Vương Thủ Nghiệp.

Trước khi rời khỏi Trường Ninh vệ, đại hôn của Vương Thủ Nghiệp và Lôi Linh Vận trở thành chuyện thú vị “Tân Nhạc đạo” của tất cả các thế gia Trường Ninh vệ.

“Nương tử, ta chung quy chỉ là một luyện đan sư xuất thân từ một địa phương nhỏ.” Vương Thủ Nghiệp lại không tự tin lắm: “Phóng mắt toàn bộ Lũng Tả quận, ta có thể mạnh đến đâu chứ?”

“Vị huynh đài này nói rất hay. Thời đại này, người có tự mình hiểu lấy giống như ngươi cũng không nhiều lắm.”

Nghe Vương Thủ Nghiệp nói, một vị nam tử mặc cẩm y dáng người mượt mà, tướng mạo bình thường bên cạnh đột nhiên chen vào một câu.

Ánh mắt của hắn quay tròn đảo qua trên người Vương Thủ Nghiệp và Lôi Linh Vận, ngữ khí chua chát: “Tuổi như huynh đài vốn nên khắc khổ học tập thuật luyện đan, bây giờ lại đắm chìm trong sắc đẹp, tương lai muốn có thành tựu, sợ là khó khăn.”

“Mập mạp chết tiệt! Sự tình của ta cùng Thủ Nghiệp muốn ngươi lắm mồm!” Lôi Linh Vận có thể trổ hết tài năng từ trong đông đảo người theo đuổi, tự nhiên không phải hạng người gì dễ dàng, lập tức trở về hành lang, “Chỉ với ngươi trưởng thành được tôn vinh như vậy, sợ không phải là không muốn sa vào sắc đẹp, mà là tìm không thấy sắc đẹp chứ?”

“Cái này…” Vẻ mặt mập mạp trì trệ, giống như bị đâm trúng chỗ đau, nhưng vẫn mạnh miệng như trước, “Tiền Học Phú ta cả đời say mê đan đạo, sao có thể bị sắc đẹp trì hoãn? Nữ nhân, hừ, chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ luyện đan của ta.”

Tiền học phú?

Vương Thủ Nghiệp trong lòng rùng mình: “Vị công tử này, chẳng lẽ là con cháu đời chữ “Học” của Tiền thị?”

Hắn cũng quen biết một người là đại chưởng quầy Tiền Học An, chưởng quầy Tiền Học An chưởng quản lục vệ ý phía nam Tiền thị hiện giờ.

“Tiểu tử ngươi cũng có chút tinh mắt.” Tiền Học Phú khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ta là đệ tử trực mạch của Tiền thị, gia tổ là một trong những trưởng lão Thiên Nhân cảnh của Tiền thị.”

Tử Phủ Tiền thị nổi tiếng với Tiền thị thương hội trải rộng khắp Lũng Tả. Nó không những là một Tử Phủ thế gia lâu năm mà còn là gia đình giàu có, có quan hệ rất tốt với Tử Phủ Học Cung.

Tuy nhiên, Tiền thị cực kỳ khổng lồ, tộc nhân càng nhiều không kể xiết.

Phần lớn tộc nhân của Tiền thị, thật ra cũng chỉ là có thể kiếm được một công việc không tệ trong các thương hội ở các nơi mà thôi, chỉ có loại người giống như Tiền Học Phú, trong cùng một mạch có trưởng lão Thiên Nhân cảnh, địa vị mới có thể cao hơn một chút.

Thân phận này của hắn đi ra ngoài cũng không kém bao nhiêu so với con trai trưởng của Thiên Nhân thế gia bình thường.

“Hóa ra là Tiền huynh ở trước mặt, thất kính thất kính.” Vương Thủ Nghiệp phong độ nhẹ nhàng giơ tay hành lễ: “Tại

hạ Vương Thủ Nghiệp, chính là trực mạch của Trường Ninh Vương thị."

"Trường Ninh Vương thị? Chưa nghe nói qua…" Tiền Học Phú hơi nhíu mày suy nghĩ một phen: "Nhưng không quan trọng, nếu tiểu tử ngươi đã biết điều thì sau này sẽ là tiểu đệ của ta. Chờ ta lên làm đồ đệ của Đan Đỉnh thượng nhân, gia tộc sẽ giao đan phường quận thành cho ta quản lý, sau này ngươi có thể đến đan phường của ta lăn lộn, đến lúc đó sẽ lưu lại cho ngươi một vị trí tốt."

"A cái này…" Vương Thủ Nghiệp kính nể không thôi: "Tiền huynh chắc hẳn có thiên phú dị bẩm trên đan đồ, có thể chắc chắn khảo hạch thành công, tại hạ bội phục bội phục. Có cơ hội, nhất định phải học tập với Tiền huynh thật tốt."

Từ trước đến nay, tính nết của Vương Thủ Nghiệp không tệ, không quá thích tranh luận ngắn hạn với người khác.

Huống chi hắn thông cảm Tứ ca bọn họ quản gia vất vả, tự nhiên sẽ không ở bên ngoài tùy ý gây chuyện, mang đến phiền toái cho gia tộc. Hiện giờ, đã gặp được cơ hội có thể kết giao, hắn cũng thuận thế kết giao một chút, cũng tiện giúp Trường Ninh Vương thị tích góp thêm một chút quan hệ nhân mạch.

"Dễ nói dễ nói."

Tiền Học Phú có chút hưởng thụ nịnh hót như thế, rất cảm kích Vương Thủ Nghiệp, kéo hắn bắt đầu liên miên lải nhải bày ra "Kiến thức rộng rãi" của mình.

"Lão đệ, ngươi có biết, Lũng Tả quận thành chúng ta có nơi "tam đại bất khả tư không" của nam nhân không?" Tiền Học Phú hưng phấn chậm rãi nói: "Vị trí thứ nhất này chính là "Lưu tiên lục" đại danh đỉnh đỉnh. Ta nói cho ngươi biết, các tiểu tỷ tỷ ở trong Lưu Tiên Khuyết này ai nấy đều diệu tư tiên âm, thổi sáo mười tám loại võ nghệ tinh thông. Nhất là khi "Lạc Hồng Âm" làm hồng đầu bài, càng giỏi lộng tiêu, một khúc "Tiên gia động thiên", quả nhiên là như mộng như ảo, khiến người ta giống như đặt mình vào trong tiên cảnh. Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là Lạc Hồng Âm chính là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ…"

Càng nói đến đoạn sau, Tiền Học Phú càng thần thái sáng láng, mặt mũi bóng loáng.

Khiến Vương Thủ Nghiệp nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Cái này cái này… Lưu Tiên Cương? Nơi này nghe không giống như là nơi đứng đắn. Vị bằng hữu mới kết giao này rốt cuộc là người như thế nào?

Lôi Linh Vận ở bên cạnh mặc dù có chút không cam lòng đối với Tiền Học Phú kia, đôi mắt âm thầm nhìn thẳng, nhưng cuối cùng không nhiều lời.

Tiền thị gia đại nghiệp đại, đắc tội không nổi, bà ta không thể rước lấy oán hận vô ích cho Lôi thị Vương thị.

"Hừ!" Lôi Linh Vận hừ hừ nhếch miệng, "Phu quân, ta giúp chàng đi thám thính tình báo của những đối thủ khác."

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Nàng quả thực là không ở lại được nữa. Nghe tiếp, nàng sợ trong cơn giận nàng sẽ hành hung giết người.

Liếc nhìn bóng lưng Lôi Linh Vận, Tiền Học Phú cũng có chút hâm mộ: "Lại nói tiếp, lão đệ thật là diễm phúc. Tức phụ trong nhà an bài cho ngươi, dáng dấp khí chất đều là lựa chọn tốt nhất."

Hắn đã ba mươi mấy tuổi rồi, còn chưa thành thân. Nữ tử ưu tú môn đăng hộ đối chướng mắt hắn, nữ tử môn đăng hộ đối bình thường… ách, cũng chướng mắt hắn. Bất đắc dĩ, hôn sự vẫn kéo dài tới bây giờ.

"Không phải gia tộc an bài." Vương Thủ Nghiệp thành thật lắc đầu: "Linh Vận nàng khổ sở canh giữ ta hơn mười năm, ta là bị chân tình của nàng đả động, mới cưới nàng."

"Cái gì?" Mắt Tiền Học Phú trợn to, "Ngươi và đệ muội không ngờ lại yêu đương tự do? Hay là đệ muội theo đuổi ngươi?"

"Đúng vậy, Linh Vận nàng rất không dễ dàng." Vương Thủ Nghiệp tiếp tục thành thật trả lời: "Nàng đánh bại rất nhiều đối thủ. Thật ra ta cũng rất thưởng thức sự chấp nhất và nghiêm túc của nàng."

Cái này cái này cái này…

Tiền Học Phú lùi lại hai bước, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Tên tiểu tử họ Vương này trải qua cuộc sống như thế nào a? Lão bà chẳng những đuổi ngược, lại còn là từ một đám đối thủ cạnh tranh, bỏ ra hơn mười năm mới trổ hết tài năng.

"Huynh đệ, van cầu ngươi nói cho lão ca biết, ngươi có bí quyết gì không?" Thái độ của Tiền Học Phú lập tức thay đổi, bắt đầu tươi cười vuốt mông ngựa: "Không không không, chỉ cần ngươi chịu dạy ta, sau này ngươi chính là đại ca."

"Vẫn có bí quyết." Vương Thủ Nghiệp suy nghĩ một phen rồi nói.

"Vương đại ca, sau này ngươi chính là đại ca của ta, ai dám trêu chọc ngươi chính là trêu chọc tiền tài của ta." Tiền Học phú mãn mặt kích động: "Mau mau mau, truyền bí quyết của ngươi cho ta, để cho ta cũng hưởng thụ một chút tư vị nhân sinh đỉnh phong."

"Chỉ cần nghiêm túc học tập luyện đan là được." Vương Thủ Nghiệp thành thành thật thật nói: "Các cô nương kia đều nói," Dáng vẻ Thủ Nghiệp luyện đan thật nghiêm túc, đẹp trai, ta rất thích." Còn có nữ hài tử nói, "Ta muốn cả đời yên lặng nhìn Thủ Nghiệp nghiêm túc luyện đan, thật sự mê người. Nhưng bộ dạng như vậy cũng rất phiền toái, mỗi ngày đến chăm chú nhìn nữ hài tử của ngươi nhiều lắm, phiền phức vô cùng."

"A cái này… Chỉ đơn giản như vậy?"

"Ừm, chỉ đơn giản như vậy." Vương Thủ Nghiệp nghiêm túc gật đầu.

Tiền Học Phú ngơ ngác.

Nghe có vẻ rất có đạo lý. Nhưng hình như lại có chỗ nào đó không đúng lắm. Tiền học phú, bộ dáng luyện đan cũng rất chăm chú a? Tại sao lại không có nữ hài tử đối với hắn nói lời này?

Đừng nói là nữ hài tử, ngay cả một con ruồi cũng không thấy được.

"Vị công tử này cũng là Luyện Đan sư, tới tham gia đại hội tuyển đồ của Đan Đỉnh thượng nhân?"

Lúc này, một giọng nói thanh tú động lòng người bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

Hai người đồng thời quay đầu, chỉ thấy một nữ tử thế gia ăn mặc xinh đẹp, sắc mặt ửng đỏ nhìn Vương Thủ Nghiệp, bắt chuyện hỏi: "Làm phiền hỏi một chút, không biết công tử có biết đề mục sơ tuyển không?"

"Cái này… Xin lỗi cô nương, tại hạ không biết." Vương Thủ Nghiệp bất đắc dĩ nói: "Đan Đỉnh thượng nhân thu đồ đệ là chuyện nghiêm túc cỡ nào, tại sao có thể…"

"Trên tay ta thật ra có chút đề mục nội tình." Nữ tử thế gia hơi đỏ mặt, ánh mắt mong chờ, "Nếu công tử không chê, ta có thể chia sẻ một phen với công tử."

"Cái này…"

Vương Thủ Nghiệp khiếp sợ không thôi, lựa chọn đồ đệ trên đường đường, lại còn có nội tình đề ra?

"Vũ Văn Niệm Tĩnh, lại là ngươi?" Tiền Học Phú lúc này lại phản ứng kịp, tức giận nói, "Ỷ vào gia thế cầm mấy đạo đề tài, liền đi ra khoe khoang, lấy lòng nam nhân tốt, ngươi còn cần mặt mũi nữa không?"

"Thì ra là ngươi, Tiền Học Phú." Vũ Văn Niệm tĩnh lặng đánh giá vài lần, sau đó cũng nhận ra Tiền Học Phú, sắc mặt bất thiện nói, "Bổn tiểu thư lấy lòng nam nhân gì, liên quan gì đến ngươi? Nghe nói mấy lần gần đây ngươi xem mắt, đều bị đối phương ghét bỏ. Chẳng lẽ, đã ghen ghét dữ dội, bóp méo tâm tính?"

Vũ Văn thế gia tuy rằng chỉ là thế gia Lục phẩm, nhưng chung quy cũng là Lục phẩm mới từ Tử Phủ rơi xuống không lâu, nội tình trong nhà thập phần hùng hậu, tự nhiên không cần e ngại đắc tội Tiền Học Phú.

Hơn nữa, hai người bọn họ đều là nhân vật đại biểu trong thế hệ trẻ của quận thành Luyện Đan giới, tự nhiên từng gặp nhau.

"Ha ha, đó là bổn thiếu gia chướng mắt các nàng. Ta cảnh cáo các ngươi, huynh đệ ta đã có gia thất, đừng có ý đồ với hắn." Tiền Học Phú căm giận nói.

A? Có gia thất?

Vũ Văn Niệm Tĩnh khó nén thất vọng.

Nàng rốt cuộc là nữ tử thế gia, không làm ra chuyện mất mặt như đoạt trượng phu của người ta. Thấy Vương Thủ Nghiệp gật đầu thừa nhận, liền chỉ có thể thất thần lạc phách, lưu luyến rời đi.

Nhìn bóng lưng yên tĩnh của Vũ Văn Niệm, Tiền Học Phú "phi" một tiếng nói: "Trước nghe nói nàng ta cự tuyệt rất nhiều thanh niên lúc đạp thanh du săn, nói là muốn một lòng đan đạo, còn tưởng rằng thật sự là đứng đắn đấy. Không ngờ… Hừ, trong xương cốt cũng là hồ ly."

"Ai ~ nữ nhân chính là phiền phức." Vương Thủ Nghiệp bất đắc dĩ lắc đầu, "Bất kể đi tới chỗ nào, đều sẽ vây quanh ngươi, thật sự là không được trong chốc lát an bình."

"Đúng vậy a, nữ nhân chính là phiền toái."

Tiền Học Phú cắn răng, cố gắng kiềm chế biểu cảm.

Có trời mới biết, lúc nói lời này, hắn ghen tỵ đến mức sắp rơi nước mắt.

Hắn nhịn không được gào thét trong lòng: Ông trời ơi, cứu ta đi! Ta rất muốn thử tư vị bị vây quanh, không được an bình trong chốc lát!

…

Chương 10 Tứ ca! Ta chỉ có thể "Cố hết sức" mà làm.

…

Trong khoảng thời gian Tiền Học Phú than thở nhân sinh bất công, lại có hai ba cô nương chạy tới bắt chuyện với Vương Thủ Nghiệp, nhưng đều bị Vương Thủ Nghiệp phong độ nhẹ nhàng mà một lần tuyệt tình.

Người này sao lại chênh lệch xa như vậy?

Tiền Học Phú rên rỉ không thôi, đồng thời âm thầm bơm hơi cho mình. Tiền Học, tiền học giàu, tiền học giàu, tốt xấu gì ngươi còn có một kỹ thuật luyện đan xuất sắc, đợi tương lai sau khi thành tựu Đại Luyện Đan Sư, "phiền phức" giống nhau nhất định cũng sẽ tìm tới hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn lập tức lại dấy lên ý chí chiến đấu hừng hực, có chờ mong hoàn toàn mới với cuộc sống tương lai.

Lúc này.

Bỗng nhiên trong đám đông có một trận xôn xao, có tiếng kinh hô vang lên: "Đông Phương công tử tới rồi… oa, không hổ là trụ cột thế hệ trẻ của Luyện Đan giới, hắn trông rất tuấn tú!"

"Tuấn tú cùng luyện đan rường cột có quan hệ gì? Bất quá lại nói tiếp, thực lực của Đông Phương Ngọc Hi cũng quả thật lợi hại, nghe nói là một lần đoạt quan đại nhiệt môn này."

"Không sai, hắn chính là Ly Hỏa huyết mạch nhị trọng cao đoạn, nếu không phải vì kế thừa cùng chống đỡ xuống dốc Tân Cảng Đông Phương thị, hắn đã sớm tiến vào Học Cung trở thành đệ tử hạch tâm. Bằng vào trình độ luyện đan đỉnh cao của hắn, nói không chừng đều có thể trở thành đệ tử thân truyền!"

"Ai ~ đáng tiếc! Đông Phương thị cũng coi như là thiên nhân thế gia lâu năm, bây giờ ngay cả thiên nhân giao thế cũng sắp không hoàn thành được, Đông Phương công tử cũng không thể

không dùng số lượng lớn luyện đan để chèo chống chi tiêu cho gia tộc. Ài ~ hắn đã hi sinh quá nhiều vì gia tộc…”

Một lời nói một lời, trong xôn xao, sự chú ý của rất nhiều người cũng bị hấp dẫn đi qua.

Ngay cả Vương Thủ Nghiệp cũng không nhịn được tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên, phương hướng cửa, có một vị công tử thanh niên đang chậm rãi đi tới.

Người này mặc một bộ áo trắng, mặt như quan ngọc, dáng vẻ đúng là một công tử văn nhã.

Có điều, tuy rằng dáng dấp hắn anh tuấn, nhưng trên khuôn mặt lại không có biểu cảm, khí chất cao ngạo lạnh lùng, giống như là có người thiếu hắn một vạn càn kim vậy.

Nhưng dù vậy, chung quanh vẫn có không ít nữ hài tử thét chói tai không thôi, mắt lộ vẻ si mê.

Nơi hắn đi qua, biển người nhanh chóng tách ra, nhường đường cho hắn.

“Tiền huynh, vị Đông Phương Ngọc Hi này, kỹ thuật luyện đan thật sự lợi hại như vậy sao?” Vương Thủ Nghiệp tò mò hỏi.

Trường Ninh vệ ở nơi xa xôi, tin tức xa xa không bằng quận thành linh thông, hơn nữa hắn từ trước đến nay vùi đầu luyện đan, không hỏi thế sự, thật đúng là chưa nghe nói qua đại danh của Đông Phương Ngọc Hi.

“Hừ, chẳng qua chỉ là một trực mạch thế gia thất phẩm sa sút mà thôi, người không biết còn tưởng hắn là dòng chính của thế gia ngũ phẩm đấy.” Tiền Học Phú hừ lạnh một tiếng, giọng nói đầy vẻ ghen tị, “Nhưng mà, nếu nói về thiên phú tu luyện và luyện đan thì hắn vẫn có một số, có thể cùng ta tám lạng nửa cân.”

“Quả thật lợi hại như thế? Đại hội thu đồ đệ của Đan Đỉnh thượng nhân, quả nhiên là thiên tài tụ tập.” Vương Thủ Nghiệp thán phục không thôi, đồng thời thần sắc cũng trở nên có chút cô đơn, “Lần này, thật sự để ta thấy được cái gì gọi là người ngoài có người, thiên ngoại hữu thiên.”

“Vương lão đệ, ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, lúc này đây người báo danh ngư long hỗn tạp, ít nói có hơn ngàn người, nhưng cuối cùng Đan Đỉnh thượng nhân chỉ lựa chọn ba người.” Tiền Học Phú vỗ vai hắn an ủi: “Ngươi ngẫm lại xem, ngoại trừ dáng dấp đẹp mắt một chút, so với gia thế cùng kỹ thuật luyện đan mà nói, cái nào có thể sát nhập Top 3? Huống chi, lão Tiền ta đã vững vàng chiếm cứ một danh ngạch ở địa phương. Đông Phương Ngọc Hi kia, chỉ sợ cũng phải chiếm cứ một cái… Ngươi nha, cứ thành thành thật thật mà xem như là đến gặp mặt là được rồi, gia tăng một ít kinh nghiệm.”

Vừa nói đến việc này, Tiền Học Phú lập tức cảm thấy càng thêm thoải mái.

“Ài, lần này chỉ sợ phải làm Tứ ca thất vọng rồi.” Trong miệng Vương Thủ Nghiệp tràn đầy cay đắng.

Hắn cuối cùng vẫn còn quá trẻ, không nghĩ tới Đan Đỉnh thượng nhân đại hội thu đồ đệ cạnh tranh kịch liệt như thế.

Mà theo thời gian trôi qua, lại có không ít người lục tục tiến vào, từng người liên tục được chọn ra.

Những người này đại bộ phận đều xuất thân thế gia Lục phẩm, chính là tinh anh luyện đan do gia tộc bồi dưỡng từ nhỏ, tuổi tuy rằng còn không lớn, nhưng mỗi người đều thanh danh hiển hách.

Trừ cái đó ra, còn có một gã tán tu đặc biệt khiến người khác chú ý.

Tán tu này tên là “Tư Tinh Hải”. Sau khi hắn tiến vào cũng không để ý đến người khác, cứ như vậy tựa ở bên tường nhắm mắt dưỡng thần, biểu hiện ra bộ dáng người lạ chớ tiến tới, cùng bầu không khí náo nhiệt chung quanh quả thực có thể nói là hoàn toàn không hợp.

Nhưng mà, nhìn thấy người này, vẻ mặt Tiền Học Phú lập tức nghiêm túc hẳn lên: “Vương lão đệ, ngươi chớ có coi thường Tư Tinh Hải này. Mặc dù hắn là một tán tu, nhưng trong thế hệ trẻ tuổi danh khí rất lớn, kỹ thuật luyện đan cực kỳ xuất chúng.”

“Có lẽ luận thực lực cứng rắn, hắn không bằng Đông Phương Ngọc Hi, nhưng hắn là xuất thân tán tu. Phải biết rằng, Đan

Đỉnh thượng nhân bản thân chính là xuất thân tán tu, tất nhiên sẽ đặc biệt chiếu cố đối với tán tu. Người này chỉ cần biểu hiện không quá rõ ràng, xác suất được Đan Đỉnh thượng nhân chọn trúng liền vượt qua năm thành. Trước ngày hôm nay, ta đã nghe được một ít tin tức nho nhỏ, nghe nói Đan Đỉnh thượng nhân đối với hắn có chút thưởng thức."

Vương Thủ Nghiệp nhất thời hết chỗ nói.

Ngay cả một tán tu cũng lợi hại như thế? Như vậy, chỉ có ba danh ngạch, Vương Thủ Nghiệp hắn làm sao có thể tranh thủ được?

Mà thôi! Đến cũng tới rồi, vẫn là liều một phen đi! Ít nhất cũng phải xứng đáng với sự ủng hộ không tiếc của gia tộc nhiều năm như vậy.

Lúc này.

Lôi Linh Vận cũng thu thập xong tình báo trở về.

Sắc mặt của nàng cũng không dễ nhìn, khẽ mím môi nói: "Phu quân, không nghĩ tới lần này Đan Đỉnh thượng nhân thu đồ đệ đại hội đông đảo cao thủ trẻ tuổi như vậy, muốn trúng cử khó khăn là không thấp. Nhưng mà Linh Vận tin tưởng, phu quân nhất định là mạnh nhất…"

Đến tận lúc này, cho dù nàng rất tự tin với nước mật của Thủ Nghiệp, giọng điệu cũng không kiên định như vậy.

Đang nói chuyện, cửa lớn đóng chặt trong đan phường bỗng nhiên từ bên trong mở ra, một bóng người chậm rãi đi ra.

Trong chốc lát, Đan phường ồn ào náo động liền yên tĩnh.

Ai cũng biết, Đan Đỉnh thượng nhân đang nghỉ ngơi trong Đan phường. Có thể từ bên trong đi ra vào lúc này, tất nhiên là thân tín của Đan Đỉnh thượng nhân.

Mọi người chăm chú nhìn lại, liền thấy được là một nữ tử.

Nàng mặc một bộ váy lụa mỏng màu xanh nhạt, bước sen nhẹ nhàng, thân hình thướt tha, cả người tựa như hoa sen mới nở, lộ ra vẻ tao nhã cùng điềm đạm làm cho người ta thư thái.

Nhất là đôi mắt kia, càng là sáng long lanh trong suốt như làn thu thủy, làm cho người ta thấy mà quên tục.

“Cốc Hàm Ngữ! Là lời của Đan Y Song Tuyệt Cốc Hàm!”

Không biết là ai nhận ra, đột nhiên lên tiếng kinh hô.

Đám người lập tức xôn xao.

Ai cũng không nghĩ tới, những năm gần đây vị đan y song tuyệt thanh danh vang dội này lại có quan hệ với Đan Đỉnh thượng nhân.

Lúc này có thể đại biểu cho Đan Đỉnh thượng nhân xuất hiện, chẳng lẽ nàng ta là đồ đệ của Đan Đỉnh thượng nhân?

Đám người kinh nghi bất định, trong lúc nhất thời tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

“Chư vị, yên lặng.”

Tu vi Cốc Hàm Ngữ đã đến Linh Đài cảnh hậu kỳ, thuận miệng nói một câu, thanh âm tựa như sấm rền, tạp âm chung quanh lập tức bị ép xuống.

Nàng thản nhiên nói: “Ta là Đan Đỉnh thượng nhân chi đệ tử Cốc Hàm Ngữ, thay sư tôn chủ trì khảo hạch thu đồ lần này. Hiện công bố quy tắc một…”

Vương Thủ Nghiệp cũng giật mình không thôi, nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm: “Không ngờ Hàm Ngữ tỷ tỷ lại là đệ tử của Đan Đỉnh thượng nhân, khó trách lợi hại như vậy.”

Nói ra thì Cốc Hàm Ngữ ở Trường Ninh vệ cũng là đại danh đỉnh đỉnh, cũng có kết giao và liên quan với Vương thị. Thậm chí, Vương Thủ Triết còn trả giá một chút, nhờ Cốc Hàm Ngữ truyền thụ cho hắn một ít kinh nghiệm luyện đan.

Chỉ là hai năm gần đây, Cốc Hàm Ngữ rời khỏi Trường Ninh vệ vân du thiên hạ. Nhưng không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây.

“A? Vương lão đệ không ngờ lại quen biết vị sư tỷ xinh đẹp này? Xong rồi hãy kể chuyện cho ta nghe.” Tiền Học Phú nhìn đến trợn cả mắt, thấp giọng cười hắc hắc nói: “Không ngờ thượng nhân đã có một đồ đệ bí mật, lại còn là một sư tỷ xinh đẹp như vậy. Tiền Học Phú a Tiền Học Phú, mùa xuân của ngươi sắp tới rồi.”

“Tiền huynh nói cẩn thận, Hàm Ngữ tỷ tỷ rất lợi hại.” Vương Thủ Nghiệp vội vàng thấp giọng khuyên nhủ.

“Lợi hại, học tỷ đương nhiên càng lợi hại càng mạnh… A…” Tiền Học Phú còn chưa nói hết đã thấy vài tia sáng bạc rơi xuống người hắn.

Lúc này, Tiền Học Phú ngã trên mặt đất kêu thảm thiết.

Ở vị trí ngực của hắn, đang có mấy cây ngân châm sáng loáng đâm vào, hiển nhiên là Cốc Hàm Ngữ ra tay.

“Người nào còn dám ồn ào, sẽ có kết cục giống như hắn.” Cốc Hàm Ngữ lạnh mặt nói, “Còn có kẻ xâm phạm, trực tiếp trục xuất khỏi trường thi.”

Đôi mắt của nàng lướt qua toàn trường, những nơi nàng đi qua, đều câm như hến.

Chỉ có lúc ánh mắt của nàng lướt qua Vương Thủ Nghiệp, hơi dừng lại một chút, lộ ra một chút thiện ý. Nàng vốn không phải tính cách bá đạo như thế, chỉ là vì đại hội thu đồ đệ của sư tôn có thể tiến hành thuận lợi, không thể không cưỡng ép trấn áp một đợt.

Quả nhiên là vậy.

Dưới sự trấn áp cường thế của Cốc Hàm Ngữ, trật tự hiện trường thoáng cái tốt hơn rất nhiều. Tất cả người báo danh, đều được an bài tiến vào hậu viện Thiên Nguyên Đan Phường, tiến hành thống nhất khảo hạch.

Trận khảo hạch này, nghe nói có Đan Đỉnh thượng nhân âm thầm dùng linh thức quan sát, tự nhiên là không ai dám gian lận lừa gạt. Mà Vương Thủ Nghiệp cũng được an bài ở trong một trường thi, bắt đầu thu liễm tâm thần, kiên định thi.

…

Cùng lúc đó.

Trong phòng khách quý của Thiên Nguyên đan phường, đại biểu các đại thế gia sớm đã tề tụ một chỗ. Đại hội thu đồ đệ của Đan Đỉnh thượng nhân này, đối với rất nhiều thế gia mà nói đều phi thường trọng yếu.

Một khi có đệ tử tộc nhân được Đan Đỉnh thượng nhân coi trọng, thu làm đệ tử, không những có thể có được một tầng quan hệ nhân mạch ưu chất này của thượng nhân, còn có thể vì gia tộc bồi dưỡng ra một nhân tài luyện đan vô cùng ưu tú. Nhất là đối với thế gia Thất phẩm mà nói, cơ hội lần này càng thêm khó có được.

Mà Vương Thủ Triết là đại diện của Vương thị, cũng đã sớm chờ trong sảnh khách quý, thuận tiện trò chuyện với mấy trưởng bối thế gia quen biết kia.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ước chừng mấy canh giờ sau, cuộc thi dài dằng dặc này mới kết thúc.

Cốc Hàm Ngữ phái người đem tất cả bài thi thu nạp, lại sắp xếp người đưa tất cả mọi người ra bên ngoài chờ đợi, lúc này mới mang bài thi trở lại trong đan phường, sai người phê duyệt.

Lại qua nửa canh giờ, tất cả bài thi mới phê duyệt xong toàn bộ.

Lúc này nàng mới mang theo bài thi thông qua vòng sơ khảo về tới chỗ sâu trong Thiên Nguyên đan phường, đẩy ra một cánh cửa đóng chặt.

Bên trong đại môn là một căn phòng đơn giản trang trí mộc mạc.

Trên giường La Hán dựa tường, có một ông lão ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhắm mắt dưỡng thần.

Lão giả này mặc một bộ trường bào màu xám mộc mạc, dung mạo phổ thông, khí thế nội liễm, toàn thân đều lộ ra cỗ mùi vị chất phác.

Chợt nhìn qua, hắn không khác gì lão nông bán rau trên đường, chỉ có đôi mắt kia, thâm thúy nội liễm, giống như hồ sâu, làm cho người ta không biết tại sao không dám xem nhẹ hắn.

Vị lão giả này chính là Đan Đỉnh thượng nhân đại danh đỉnh đỉnh.

Cốc Hàm Ngữ tay nâng ra một chồng bài thi, nói với Đan Đỉnh thượng nhân: “Sư tôn, tổng cộng có mười ba luyện đan sư trẻ tuổi thông qua khảo thí của chúng ta. Đây là danh sách và bài thi của bọn họ.”

“Trong đó, Đông Phương Ngọc Hi lấy được hạng nhất, Bình An Vương thị Vương Thủ Nghiệp đứng thứ hai, tán tu Tư Tinh Hải mà sư tôn xem trọng lấy được hạng mười một, Tiền thị Tiền Học Phú cầm hạng mười ba.”

Đan Đỉnh thượng nhân nhận lấy bài thi, tiện tay lật xem, lại không nhìn kỹ, mà là tiện tay đặt xuống.

“Hàm ngữ à, vi sư vốn không muốn thu đồ đệ, nhưng bây giờ lại gióng trống khua chiêng công khai khảo hạch, ngươi có biết rốt cuộc là vì sao không?” Hắn lạnh nhạt nhìn về phía Cốc Hàm Ngữ, giống như kiểm tra hỏi.

Cốc Hàm Ngữ chớp đôi mắt sáng như làn thu thủy: “Sư tôn xuất thân là tán tu, một số thế lực cường đại ở Lũng Tả quận hợp lực “khuyên bảo” sư tôn, hy vọng sư tôn có thể tiếp tục truyền thừa thuật luyện đan.”

“Không sai, vi sư tuy là Tử Phủ tu sĩ, nhưng vẫn chỉ là một tán tu, cũng không thể thiếu liên hệ với các đại thế gia.” Đan Đỉnh thượng nhân thở dài nói: “Để ứng phó với những thế gia và Thành Thủ Phủ lải nhải không ngớt, vi sư chỉ có thể thu mấy tên đồ đệ, để cho bọn họ chia ít bánh ngọt. Bởi vậy, danh sách lần này thu đồ đệ, cũng không thể chỉ xem thành tích của ai tốt hay xấu.”

“Vậy ý của sư tôn là…” Con ngươi của Cốc Hàm Ngữ hơi động, giống như có chút lo lắng.

“Đầu tiên, vi sư xuất thân là tán tu, chiếu cố một chút tán tu cũng là nên. Vô luận những thế gia kia phản đối như thế nào, ta tất nhiên là muốn thu.” Đan Đỉnh thượng nhân lạnh giọng nói: “Đứa nhỏ Tinh Hải kia, tư chất ngộ tính là tuyệt hảo, nếu không phải xuất thân quá thấp, không có trải qua hệ thống học tập, tuyệt đối không chỉ mười một người.”

Cốc Hàm Ngữ gật đầu, vẽ một vòng tròn lên cái tên của Tư Tinh Hải: “Sư tôn, vậy người trúng tuyển thứ hai thì sao?”

“Trong những người được chọn còn lại, người mạnh nhất gia thế chính là Tiền Học Phú.” Đan Đỉnh thượng nhân cân nhắc một phen rồi nói: “Tuy rằng chỉ là thứ mười ba, nhưng ai bảo hắn xuất thân từ Tử Phủ thế gia chứ? Tiền lão đích thân đến chào hỏi với ta, chỉ sợ không thể bác bỏ mặt mũi của hắn.”

Có thể khiến Đan Đỉnh thượng nhân tôn xưng một tiếng Tiền lão, tự nhiên là lão tổ tông Tử Phủ cảnh của Tiền thị.

Cốc Hàm Ngữ khẽ chau mày.

Tuy ấn tượng của nàng đối với Tiền Học Phú không tốt lắm, nhưng đúng như sư tôn nói, ai có thể bác bỏ mặt mũi của Tiền lão? Nếu hắn không khảo hạch thì thôi, nhưng hôm nay…

Nàng cau mày, bất đắc dĩ vẽ một vòng tròn lên cái tên Tiền Học Phú.

Chỉ còn lại một danh ngạch cuối cùng.

Cốc Hàm Ngữ trong lòng lo lắng không thôi.

Vương Thủ Nghiệp xem như là một nửa đệ tử của nàng, có thể đạt được hạng hai cũng không dễ dàng. Mà thôi, thay hắn nói vài câu tốt đẹp đi, nhìn xem có thể chen Đông Phương Ngọc Hi xuống hay không.

Nàng cũng biết, ngày thường sư tôn cũng rất khen ngợi Đông Phương Ngọc Hi, nếu không có gì ngoài ý muốn, hơn phân nửa sẽ chọn hắn.

Nàng vừa mới chuẩn bị mở miệng.

Bỗng dưng.

Đan Đỉnh thượng nhân thở dài nói: “Đông Phương Ngọc Hi này có thể lấy được đệ nhất, kiến thức cơ bản quả nhiên đủ vững chắc. Chỉ tiếc, đáng tiếc, cùng đan đỉnh của ta vô duyên vô phận.”

“Hả?” Cốc Hàm Ngữ có chút kinh ngạc.

“Người thứ hai là Vương Thủ Nghiệp.” Hai đầu lông mày của Đan Đỉnh thượng nhân có chút không vui: “Trường Ninh Vương thị tiểu gia tộc, tộc trưởng lại là đệ tử Trường Xuân thượng nhân, hừ! Mà thôi, ai bảo hắn tìm hậu trường để nói chuyện thì quá cứng.”

Dừng một chút, hắn ta thở dài nói: “Người cuối cùng này chính là Vương Thủ Nghiệp này. Dù sao công lao cơ bản của hắn ta cũng không tệ, vi sư cũng quả quyết không thể bác bỏ mặt mũi của quận vương.”

Vương Thủ Nghiệp?

Quận Vương?

Cốc Hàm Ngữ đem lời nói bên miệng nuốt trở lại, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi nào mà Thủ Nghiệp và quận vương có quan hệ?

…

Chương 11: Thế gia! Quan hệ nhân mạch rất quan trọng!

…

Cùng thời khắc đó.

Trong phòng khách quý của Thiên Nguyên đan phường, một đám gia chủ thế gia cũng đã biết được kết quả phê duyệt của bài thi, cũng biết thứ tự xếp hạng của mỗi người.

Mà cùng lúc đó, mười ba tên luyện đan sư trẻ tuổi cũng được gọi vào phòng khách quý, đợi gia chủ của các gia tộc chờ đợi kết quả tuyên bố.

Chỉ có Tư Tinh Hải, hắn không có gia tộc, liền tự mình tìm chỗ hẻo lánh đứng, cũng không đáp lời người trong thế gia chung quanh, giống như cùng bọn họ không ở cùng một thời gian vậy.

Trên bàn trà ở một góc, lư hương bằng đồng đỏ đang tản ra hương khói lượn lờ, như khói như sương, xoay tròn bốc lên. Trên xà ngang đỉnh đầu, linh đăng chế tác tinh xảo, đang tản ra quang mang ấm áp và sáng ngời.

Trong phòng khách quý này trang trí xa hoa nhưng không cao điệu, lộ ra một cỗ hương vị tao nhã.

Nhưng mà, dù vậy, cũng không che giấu được mạch máu chính mạch trong không khí bắt đầu khởi động.

“Ha ha ha, Vũ Văn lão đệ, chúc mừng chúc mừng.” Tiền thị trưởng lão Tiền Cảnh Đức nâng chung trà lên, cười quét mắt nhìn Vũ Văn gia trưởng lão bên cạnh, “Nhà các ngươi niệm tĩnh danh liệt thứ ba, danh ngạch này hơn phân nửa chạy không thoát.”

Vị trưởng lão này chính là gia gia của Tiền Học Phú, cũng là một trong những trưởng lão Thiên Nhân cảnh to lớn của Tiền thị.

Tử Phủ thế gia khác với Thiên Nhân thế gia, chỉ có tu sĩ Tử Phủ cảnh mới xem như lão tổ tông chân chính của gia tộc.

Tuy nhiên, cho dù chỉ là trưởng lão Thiên Nhân cảnh, phái đầu của Tiền Cảnh Đức khi ra ngoài cũng không nhỏ. So với lão tổ tông thế gia Thất phẩm bình thường thì địa vị của hắn chỉ cao chứ không thấp hơn.

"Lần này để Niệm Tĩnh tới tham gia, chỉ là rèn luyện trình độ của nàng." Vũ Văn Kính Hồng cười sang sảng, cũng không tiếp lời hắn, "Thành tích xếp thứ ba cũng không tính là vững chắc, cụ thể còn phải xem ý tứ của Đan Đỉnh thượng nhân. Ngược lại là Đông Phương gia, xuất hiện một vị Kỳ Lân tử ghê gớm, có thể đoạt được đệ nhất ngay trước mặt đông đảo Luyện Đan Sư ưu tú, có thể thấy được nội tình mười phần."

Vị Vũ Văn Kính Hồng này, tự nhiên cũng là trưởng lão Vũ Văn thị Thiên Nhân cảnh.

Lời này vừa nói ra, lực chú ý của mọi người nhất thời đều đặt ở trên người Đông Phương gia Thiên Nhân lão tổ, Đông Phương Bá Hoa.

Vị Bá Hoa lão tổ của Đông Phương thị này đã ba trăm mấy chục tuổi, chẳng những chòm râu bạc trắng, tuổi thọ cũng đã không còn lại bao nhiêu, nghiễm nhiên một bộ dáng lão giả tiều tụy.

Nhưng mà, giờ phút này ánh mắt hắn lại vô cùng bóng lưỡng, lộ ra vẻ kích động.

Quá tốt rồi! cuộc sống khổ cực của Đông Phương thị cuối cùng cũng nở mày nở mặt rồi!

Lúc trước hạt giống Thiên Nhân gia tộc hai lần trùng kích Thiên Nhân cảnh thất bại, sớm đã đào rỗng của cải của Đông Phương thị. Nếu không có đứa nhỏ ưu tú Đông Phương Ngọc Hi này, Đông Phương thị không chừng sẽ từ nay về sau xuống dốc, giáng xuống làm Bát phẩm thế gia.

Bây giờ, Đông Phương Ngọc Hi thi đậu đệ nhất, tất nhiên sẽ bị Đan Đỉnh thượng nhân thu làm đồ đệ. Như vậy, dù là Đông Phương Bá Hoa hắn tương lai thọ nguyên hao hết, Đông Phương thị cũng sớm muộn sẽ lại lần nữa quật khởi, thậm chí đi được càng cao.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng kích động, Bá Hoa lão tổ rốt cuộc sống mấy trăm năm, trên mặt cũng không biểu hiện ra

ngoài, vẫn là thái độ khiêm tốn hòa ái như trước, vuốt râu cười nói: “Ha ha ha khen nhầm rồi! Ngọc Hi đứa nhỏ này cũng chỉ là bình thường hơi khắc khổ cố gắng một chút, làm sao có thể lợi hại như Vũ Văn huynh đệ nói được như vậy?”

Phía sau Bá Hoa lão tổ, Đông Phương Ngọc Hi cũng vẫn là một bộ dáng sủng nhục không sợ hãi bình tĩnh như thường, dường như lấy được đệ nhất cũng không đáng khoe khoang.

Mọi người thấy vậy âm thầm gật đầu.

Tuổi còn nhỏ đã sủng nhục không sợ hãi, người này, tiềm lực tương lai chỉ sợ không thấp.

Ngươi tới ta đi, chư vị đại lão ai cũng không có lộ ra quá nhiều, trong lòng lại đã có phán đoán của chính mình. Trong lời nói, tự nhiên liền hướng Đông Phương thị một già một trẻ lộ ra vài phần ý lôi kéo.

Người có thể đảm đương tộc trưởng hoặc trưởng lão trong thế gia đại tộc, có ai không phải là nhân tinh?

Bọn họ tự nhiên hiểu rõ, nếu như hôm nay Đông Phương Ngọc Hi thật sự có thể trở thành đệ tử của Đan Đỉnh thượng nhân, tương lai Đông Phương thị tất nhiên sẽ quật khởi, thậm chí còn có thể trở thành thế gia Lục phẩm.

Lúc này lôi kéo kết giao một chút, tự nhiên có lợi không hại.

Chỉ đáng tiếc những người khác…

Tiền thị, Vũ Văn thị cùng với các trưởng lão của mấy đại thế gia khác, ánh mắt như có như không đảo qua trên người Vương Thủ Triết và Vương Thủ Nghiệp, trong lòng đều kìm lòng không được bắt đầu tiếc hận.

Vương Thủ Nghiệp kia nhìn thì tuổi tác cũng không lớn, kiến thức cơ bản cũng vô cùng vững chắc, hiển nhiên cũng là một hạt giống tốt. Chỉ tiếc, hắn chỉ là hạt giống thứ hai. Mà Đan Đỉnh thượng nhân chỉ thu nhận ba đồ đệ, có thể đến phiên cơ hội của hắn vô cùng xa vời.

Ai bảo Vương thị chẳng qua chỉ là một thế gia Thất phẩm nho nhỏ ở khu vực xa xôi?

Vương Thủ Nghiệp kia lần này không thể bái Đan Đỉnh thượng nhân làm sư phụ, tương lai phát triển tất nhiên sẽ

không bằng Đông Phương Ngọc Hi, chênh lệch cũng tất nhiên sẽ càng lúc càng lớn.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Trong ánh mắt như có như không của mọi người, Vương Thủ Nghiệp như ngồi trên đống lửa, căng thẳng đến nỗi không biết đặt ở đâu.

Vương Thủ Triết ngược lại không chịu bao nhiêu ảnh hưởng, vẫn là dáng vẻ trầm ổn tự nhiên, bình tĩnh tự kiềm chế, thậm chí còn có tâm tình như mô, thưởng thức trà, ăn chút tâm.

Đúng lúc này.

Cửa phòng bỗng nhiên "Két" một tiếng bị đẩy ra, một bóng người màu xanh nhạt xuất hiện ở ngoài cửa.

Dưới ánh đèn, váy của nàng chập chờn, khí chất trong suốt, giống như một đóa sen xanh xuất thủy, thanh thấu tuyệt tục, chính là Cốc Hàm Ngữ "Đan y song tuyệt".

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Cốc Hàm Ngữ là đệ tử của Đan Đỉnh thượng nhân, cũng là người phụ trách lần tuyển chọn này, lúc này nàng đi ra, tất nhiên là đến tuyên bố kết quả.

Mọi người nhao nhao ngừng câu chuyện lại, đứng dậy đón chào, trên mặt cũng bất giác lộ ra vẻ chờ mong.

"Chư vị hẳn là đều đã biết, đại hội chọn đồ đệ lần này, sư tôn lão nhân gia sẽ chọn ba vị luyện đan sư, làm đệ tử nạp nhập môn hạ." Cốc Hàm Ngữ liên tục nhẹ nhàng đi tới trước mọi người, chậm rãi mở miệng nói: "Người đầu tiên trúng tuyển chính là luyện đan sư tam phẩm, tiền học phú."

Vừa nói xong, trên mặt mọi người lập tức lộ ra biểu cảm "Quả nhiên là thế".

Mặc dù mọi người đã sớm suy đoán, nhưng trong lòng thầm nghĩ, chung quy vẫn là không nhịn được sinh ra vài phần vọng tưởng, hi vọng Đan Đỉnh thượng nhân có thể không theo lệ thường, thời điểm chọn người đừng coi trọng gia thế, như vậy cơ hội bọn họ được chọn mới lớn hơn một chút.

Giờ phút này, thấy Đan Đỉnh thượng nhân quả nhiên chọn Tiền Học Phú hiển hách nhất gia thế, trong lòng bọn họ tự nhiên tránh không được có chút thất vọng.

Ai ~ gia thế tốt chính là thơm lây, ngay cả bái sư cũng dễ dàng hơn so với thường nhân.

Cảm nhận được ánh mắt hâm mộ ghen tị của mọi người, Tiền Học Phú kiêu ngạo ưỡn ngực, trong lòng âm thầm đắc ý không thôi.

Hắn biết mình nhất định có thể trúng tuyển.

"Chư vị, yên lặng."

Nghe tiếng nghị luận "ong ong ong" xung quanh, Cốc Hàm Ngữ cau mày lại.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng không quá hài lòng Tiền Học Phú, nhưng đó chung quy là ý của sư tôn, không cho phép những người khác nói ra nói vào.

Nghe vậy, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Mặc dù Cốc Hàm Ngữ còn chưa tới Thiên Nhân cảnh, nhưng dựa vào trình độ y thuật và đan thuật của nàng, cùng với chính là đồ đệ của Đan Đỉnh thượng nhân, địa vị tự nhiên cũng không tầm thường.

Bất quá, tuy ngoài miệng không nghị luận, mọi người lại như cũ hiếu kỳ.

"Không biết người trúng tuyển thứ hai là ai?" Có một vị lão tổ cẩn thận hỏi.

Cốc Hàm Ngữ thản nhiên nói: "Vị tiếp theo là người trúng tuyển, chính là tán tu ti Tinh Hải."

"Tư Tinh Hải?"

Các vị đại lão đều đờ ra.

Tuy nói lúc trước Đan Đỉnh thượng nhân đã phát ra phong thanh, có chút thưởng thức tán tu Tư Tinh Hải, để cho mọi người có vài phần chuẩn bị tâm lý, nhưng chân chính tuyên bố ra, vẫn làm cho người ta âm thầm có chút khó chịu.

Đan Đỉnh thượng nhân thu ba đồ đệ đã là cực hạn, thu một tán tu đại biểu cho con cháu thế gia sẽ ít đi một danh ngạch.

Nhưng Đan Đỉnh thượng nhân chung quy vẫn là tu sĩ Tử Phủ cảnh, lại còn là Đan Đạo đại tông sư cực kỳ khó có được trong Tử Phủ cảnh. Nhân vật bậc này há có thể uy hiếp? Bởi vậy, mặc dù trong lòng khó chịu cỡ nào, cũng chỉ có thể nuốt về trong bụng.

Cốc Hàm Ngữ lại không thèm để ý sự lắt léo trong lòng bọn họ, tuyên bố người thứ hai trúng cử, ánh mắt nàng nhu hòa nhìn về phía Tư Tinh Hải: "Tư sư đệ, chúc mừng đệ."

Tư Tinh Hải vội thu hồi thái độ không phản ứng của hắn, đàng hoàng khom lưng hành lễ: "Đa tạ sư tỷ dẫn dắt."

Trong mắt của hắn tuy có sắc mặt vui mừng, nhưng cũng không bởi vì trúng tuyển mà đắc ý quên hình, ngược lại càng có lễ hơn trước.

Thấy thế, rất nhiều đại lão ở đây âm thầm gật đầu.

Kẻ này tâm trí không tệ, cũng rất ổn định.

Xuất thân tán tu, mặc kệ là tu luyện, hay là luyện đan, gặp phải khó khăn đều nhiều hơn so với con cháu thế gia, tự nhiên so với con cháu thế gia cùng tuổi có thể chịu khổ rất nhiều, cũng thành thục hơn một chút.

Những luyện đan sư trẻ tuổi kia thì dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tư Tinh Hải, có chút hâm mộ cùng không cam lòng.

Hôm nay còn lại một danh ngạch cuối cùng, Đan Đỉnh thượng nhân có xác suất lớn sẽ lựa chọn Đông Phương Ngọc Hi. Bọn họ, hơn phân nửa là không có cơ hội.

Chỉ có Đông Phương Ngọc Hi, vẫn nửa nhắm mắt ôm ngực đứng, khí định thần nhàn như vực sâu núi cao.

"Ha ha ~ thượng nhân lựa chọn ai làm đồ đệ, tự nhiên có tính toán của thượng nhân." Tiền Cảnh Đức trưởng lão cười nói, "Cốc tiên tử chớ có thừa nước đục thả câu, vị cuối cùng rốt cuộc là Đông Phương Ngọc Hi hay là Vũ Văn Niệm Tĩnh?"

Đây là hai vị có khả năng nhất. Bất quá mọi người đều biết, Vũ Văn thế gia chung quy không phải Ngũ phẩm Tử Phủ thế

gia, Đan Đỉnh thượng nhân cũng không nhất định vì đó mà bỏ qua Đông Phương Ngọc Hi có tiềm lực hơn.

Lời này vừa nói ra.

Hai vị Vũ Văn Kính Hồng cùng Đông Phương Bá Hoa đều có chút khẩn trương, trước khi chính thức tuyên bố, liền có bất cứ khả năng gì.

Cốc Hàm khẽ khép đôi mắt xinh đẹp, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Vương Thủ Triết đang bình tĩnh uống trà, ngữ điệu bình tĩnh nói: "Vị đệ tử thứ ba được sư tôn tuyển trúng là Vương Thủ Nghiệp của Trường Ninh Vương thị."

"Cái gì?"

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, nhất là Đông Phương gia một già một trẻ thân hình càng chấn động, lộ ra vẻ không dám tin. Vô số ánh mắt rơi vào trên người Vương Thủ Nghiệp, Vương Thủ Nghiệp khẩn trương khó hiểu, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Vốn nghe bọn họ nghị luận, hắn đã sớm cho là mình không có hi vọng rồi, trong lòng đang áy náy vô cùng, cảm thấy hổ thẹn vì tài bồi của gia tộc, lại chưa từng nghĩ tới vận may lại đập vào trên đầu hắn.

"Thằng nhóc nhà ngươi, được lắm." Tiền Học Phú vỗ một chưởng lên vai Vương Thủ Nghiệp, cười tủm tỉm nói: "Rõ ràng đan thuật xuất chúng, trong nhà còn đi đường, nhưng lại phải giả bộ ra dáng vẻ non nớt cái gì cũng không biết."

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt vô tội cười khổ nói: "Cái này, cái này ta thật sự không biết…"

Phụ cận hắn, một đám người trẻ tuổi thông qua khảo hạch, dồn dập dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hắn.

Nhất là Vũ Văn Niệm Tĩnh, hai con ngươi càng là có chút u ám.

Nếu nói Vương Thủ Nghiệp không có hậu trường cứng rắn, nàng là người đầu tiên không tin.

Dù sao, Vũ Văn thị bà ta chính là lão tổ tông Thiên Nhân cảnh đích thân ra mặt, được tặng lễ vật nặng nề cho Đan Đỉnh thượng nhân. Thành tích của bà ta không kém Vương Thủ Nghiệp bao nhiêu, lại bị Vương Thủ Nghiệp chen xuống, hiển

nhiên đây là kết quả thao tác của Trường Ninh Vương thị ở sau lưng.

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt khó hiểu, bỗng dưng, hắn nghĩ tới một khả năng.

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều do Tứ ca ở sau lưng điều khiển?

Hắn từ xa nhìn về phía Vương Thủ Triết, lại nhìn thấy Tứ ca vẫn bình tĩnh như thường, giống như mọi thứ đã sớm nằm trong tính toán.

Sau đó hiện trường không thể tiếp nhận nhất chính là Đông Phương thị.

Đông Phương Bá Hoa nhảy ra nói: "Không có khả năng chuyện này không có khả năng, Đông Phương Ngọc Hi nhà chúng ta trong một lần khảo hạch này đạt được đệ nhất, dựa vào cái gì sẽ là tiểu tử Vương thị này trúng cử?"

Cực kỳ phẫn nộ, chòm râu của hắn đều dựng lên, giống như một con sư tử già bị chọc giận.

Cốc Hàm Ngữ dường như đã sớm dự liệu được một màn này, đôi mắt xinh đẹp khép hờ bình tĩnh nói: "Bá Hoa lão tổ tạm thời bình tĩnh một chút, đây là ý của sư tôn."

Ý của Đan Đỉnh thượng nhân?

Trong đôi mắt Đông Phương Bá Hoa lộ ra vẻ kiêng kỵ, rồi lại chợt kích động nói: "Ta yêu cầu gặp Đan Đỉnh thượng nhân, hướng hắn hỏi rõ ràng." Trong lời nói, lại có chút ý chất vấn Đan Đỉnh thượng nhân.

Cốc Hàm Ngữ sắc mặt phát lạnh, lớn tiếng trách mắng: "Bá Hoa lão tổ, xin cẩn thận lời nói. Trước khi khảo hạch sư tôn đã sớm có tuyên bố, thành tích khảo hạch lần này chỉ là tham khảo. Cụ thể thu ai làm đồ đệ, sư tôn tự có suy tính của hắn, còn không cho phép ngươi ở đây khoa tay múa chân."

Lời nói này của nàng phi thường không khách khí, quả thật cũng là như thế, Đông Phương thị bất quá chỉ là một thế gia thất phẩm sa sút, lại có tư cách gì, nghi vấn đường đường thượng nhân.

Đông Phương Bá Hoa mặt mo đỏ bừng, vội vàng xoay người giải thích: “Hàm Ngữ cô nương sợ là hiểu lầm ý của lão hủ, lão hủ chỉ là quá mức khiếp sợ, rối loạn một chút.”

Đan Đỉnh thượng nhân tính tình không tệ, nhưng dù sao cũng là một vị đường đường thượng nhân, không phải ai cũng có thể nghi ngờ. Nếu thật sự chọc giận hắn ta, chỉ sợ tương lai của Đông Phương thị sẽ cực kỳ gian nan.

Đây chính là bi ai của thực lực gia tộc không mạnh, bất luận là đi tới chỗ nào đều phải nhìn sắc mặt người ta.

Sắc mặt cũng thập phần khó coi, còn có Đông Phương Ngọc Hi lúc trước bình chân như vại chắc chắn thắng lợi.

Lúc này sắc mặt của hắn lúc đỏ lúc trắng, cưỡng chế trong lòng sắp bùng nổ phẫn nộ nói: “Theo lý thuyết, thượng nhân quyết định, bọn tiểu bối chúng ta tự nhiên không dám nói bừa. Chẳng qua là Đông Phương Ngọc Hi chúng ta, vì lần khảo hạch này coi như là hao hết tâm lực.”

“Thượng nhân đã lựa chọn Vương Thủ Nghiệp, chắc hẳn Thủ Nghiệp lão đệ nhất định có chỗ độc đáo. Tại hạ muốn lĩnh giáo Thủ Nghiệp lão đệ một phen, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, ta đều tâm phục khẩu phục.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt của mọi người ở hiện trường khác nhau, có người âm thầm cười trên nỗi đau của người khác, cũng có người lo lắng thay cho Vương thị.

Dù sao những lời này của Đông Phương Ngọc Hi hợp tình hợp lý, chỉ lãnh giáo Vương Thủ Nghiệp một phen mà thôi. Nếu Vương Thủ Nghiệp không dám ứng chiến, việc này một khi truyền ra ngoài, danh tiếng của Đan Đỉnh thượng nhân và Trường Ninh Vương thị đều không tốt.

Nhưng hiển nhiên Đông Phương Ngọc Hi này cũng là nhìn người khác bỏ đũa xuống, không nhằm vào Tư Tinh Hải, cũng không nhằm vào tiền học phú, rõ ràng cho thấy Trường Ninh Vương thị chẳng qua là thế gia Thất phẩm dễ bắt nạt mà thôi.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Vương Thủ Triết, hắn mới là chủ sự đương gia của Vương thị, có muốn ứng chiến hay không đều do hắn định đoạt.

Vương Thủ Triết nhìn lướt qua hai vị Đông Phương thị, lần này hắn vận dụng quan hệ nhân mạch, áp chế đối phương một đợt. Nhưng thế giới này vốn là như vậy, bằng không, Vương Thủ Triết hắn dựa vào cái gì cùng lúc phát triển thế lực gia tộc, dốc lòng kinh doanh quan hệ nhân mạch?

Vì kinh doanh nhân mạch, Vương thị cũng có trả giá rất lớn.

Đây cũng không phải trò chơi đơn cơ, một đường chặt dưa thái rau là được.

…

Chương 12: Vương Thủ Nghiệp ta, đột nhiên đã vô địch?

…

Đương nhiên, quan hệ nhân mạch mặc dù quan trọng, nhưng thực lực bản thân cũng phi thường trọng yếu. Nếu không, cái gọi là nhân mạch chính là trò cười.

Dù sao, từ trên bản chất mà nói, cái gọi là nhân mạch đều thành lập trên cơ sở trao đổi lợi ích lẫn nhau. Nếu ngươi không có bản lĩnh, không tiềm lực, ai sẽ coi trọng ngươi?

Đúng lúc này.

Những người có mặt ở đây đều là người tinh ranh, làm sao đoán không ra Vương thị tất nhiên là đi con đường của ai, khiến Đan Đỉnh thượng nhân không thể vứt bỏ thể diện, không thể không cho mặt mũi này.

Nhưng, vậy thì đã sao?

Vương thị chẳng qua chỉ là một thế gia Thất phẩm vừa mới thăng cấp, cho dù hao tâm tổn trí kết giao một số nhân mạch, ở đây, trừ phi là hiểu rõ một số tình huống, ai sẽ thật sự nhìn Vương thị ở trong mắt?

Vương Thủ Triết chìm nổi hai đời, đã sớm hiểu thấu tâm tư của những người này.

Trước đó vận dụng nhân mạch, hắn cũng chỉ là không muốn bị người ta áp chế và ức hiếp, hiện giờ, đối phương đã đến trước mặt mình, đương nhiên nên thể hiện thực lực một chút, để người khác nhìn thấy Trường Ninh Vương thị lợi hại như thế nào.

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người mình, hắn không chút hoang mang buông chén trà xuống, quét mắt nhìn Vương Thủ Nghiệp một cái, thản nhiên nói: “Thủ Nghiệp, đã như vậy, ngươi liền cùng hắn luận bàn một phen đi.”

“Vâng, Tứ ca.” Vương Thủ Nghiệp thành thật chắp tay.

Hắn hít sâu một hơi, phấn chấn tinh thần một phen. Nếu Tứ ca đã đồng ý, vậy cũng chỉ có thể so, vô luận như thế nào, hết sức là được.

Sắc mặt Đông Phương Ngọc Hi vui vẻ.

Không nghĩ tới gia chủ Vương thị không chịu nổi kích thích như thế, vậy mà đáp ứng tỷ thí.

Hắn lập tức rèn sắt khi còn nóng, nói với Vương Thủ Nghiệp: "Thủ Nghiệp lão đệ, nếu mọi người đều là luyện đan sư Linh Đài cảnh, không bằng luyện tam phẩm linh đan, thế nào?"

Vương Thủ Nghiệp khách khí nói: "Đông Phương huynh, trong tam phẩm đan dược, ta chỉ biết luyện Cố Nguyên Đan, Khởi Linh Đan, cùng với Đại Cố Nguyên Đan."

Thật ra đan phương đan dược tam phẩm có rất nhiều, nhưng luyện đan sư tinh lực có hạn, đại bộ phận đan sư đều không có khả năng đem tất cả đan phương thông học. Dù sao một loại đan dược muốn luyện thục, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vương Thủ Nghiệp là dựa vào nhu cầu của gia tộc mới chủ luyện mấy loại đan dược này.

"Không nghĩ tới Thủ Nghiệp lão đệ tuổi còn trẻ, liền có thể luyện chế Đại Cố Nguyên Đan." Trên mặt Đông Phương Ngọc Hi lộ ra vẻ khâm phục "Đại Cố Nguyên Đan là thứ tốt, thích hợp vô cùng rộng rãi, luyện tốt lợi nhuận tương đối khá. Vừa vặn, ngu huynh đối với Đại Cố Nguyên Đan cũng hơi thông một chút. Không bằng dùng Đại Cố Nguyên Đan làm đề tài đi, Thủ Nghiệp lão đệ nghĩ như thế nào?"

Nghe vậy, sắc mặt Tiền Học Phú ở một bên khẽ biến, đang muốn ngăn cản, đã thấy Vương Thủ Nghiệp đã gật đầu đồng ý.

"Vậy thì theo ý của Đông Phương huynh."

Tiền Học Phú không nhịn được bóp cổ tay thở dài: "Thủ Nghiệp lão đệ, ngươi đáp ứng quá thống khoái rồi. Ngươi đây là bị lừa rồi. Bởi vì Đông Phương Ngọc Hi trong nhà nghèo nên đã sớm dựa vào luyện chế Đại Cố Nguyên đan để kiếm tiền, trợ cấp gia dụng. Ngươi so với hắn cái này, tất nhiên là ngươi chịu thiệt rồi."

Đại Cố Nguyên Đan chính là một loại linh đan tam phẩm tương đối đắt đỏ, luyện chế một lò, tài liệu quang nguyên cộng lại phải có một ngàn năm trăm càn kim. Mà giá bán bình thường của Đại Cố Nguyên Đan lại là một viên ba trăm càn kim. Bởi vậy, một lò ra năm viên mới có thể miễn cưỡng giữ được giá.

Bởi vì giá cả đắt đỏ, cơ hội một luyện đan sư tam giai một năm có thể lên tay là có hạn. Cho dù sau mỗi lần luyện chế, luyện đan sư đều cẩn thận suy nghĩ và tiêu hóa, tận khả năng hiểu rõ được những được mất trong một lần luyện chế kia, tốc độ tiến bộ cũng không nhanh đến đâu.

"Đông Phương Ngọc Hi, ngươi lớn hơn Thủ Nghiệp rất nhiều tuổi đúng không?" Vũ Văn Niệm Tĩnh cũng nhịn không được giúp đỡ nói, "Đại Cố Nguyên Đan vốn khó luyện, cần có thời gian và tích lũy tuổi tác. Lấy số tuổi Thủ Nghiệp này, số lần luyện chế Đại Cố Nguyên Đan, sợ là không bằng một con số lẻ như ngươi?"

Tuy nói nàng cũng không trúng tuyển, nhưng rốt cuộc nàng xuất thân từ thế gia Lục phẩm Vũ Văn thị, không gian phát triển trong tương lai sẽ không quá nhỏ, đối với việc không trúng tuyển cũng không quá để ý.

"Tiền công tử, Vũ Văn tiểu thư." Đông Phương Ngọc Hi cũng không dám đắc tội với thế gia Lục phẩm và Ngũ phẩm, tất nhiên là không mềm không cứng mà đánh Thái Cực, "Thủ Nghiệp lão đệ có thể lọt vào mắt xanh của Đan Đỉnh thượng nhân, đương nhiên là có mặt độc đáo của hắn, Ngọc Hi chẳng qua là muốn học tập mà thôi."

Vũ Văn Niệm Tĩnh mở miệng đàn, thời điểm còn muốn nói cái gì, Vương Thủ Nghiệp chắp tay nói: "Tiền huynh, Vũ Văn tiểu thư, đa tạ lời bênh vực lẽ phải của các ngươi. Tuy nhiên, thứ nhất, thắng bại chính là chuyện thường của binh gia, cho dù là thua, cũng có thể biết chính mình thiếu sót. Thứ hai, thủ Nghiệp ở trên Đại Cố Nguyên Đan cũng có chút tâm đắc, so với đan dược khác cũng chưa chắc thắng được."

Vương Thủ Triết ở bên cạnh âm thầm gật đầu, thất đệ này của hắn từ nhỏ đã có tính cách ôn nhuận như ngọc, không thích đối

chọi gay gắt với người khác. Nhưng mà, trên đạo luyện đan của hắn lại cực kỳ cố chấp, tương đối nhẫn nại được.

“Thủ Nghiệp lão đệ nói đúng.” Đông Phương Ngọc Hi cười nói: “Dù sao cũng chỉ là giao lưu trao đổi mà thôi, mời bắt đầu đi.”

Song phương đã thương định, Cốc Hàm Ngữ liền cùng Thiên Nguyên Đan Phường thương lượng một phen.

Thiên Nguyên Đan Phường quy mô cực lớn, Đại Cố Nguyên Đan là đan dược hằng ngày cần luyện chế. Đan phường đại quản sự biểu thị, vừa vặn có hai lò Đại Cố Nguyên Đan giai đoạn đầu sắp hoàn thành, sắp tiến vào trạng thái thu đan.

Một lò đan dược từ chuẩn bị đến luyện chế thường thường cần thời gian mấy ngày, mà giai đoạn thu đan lại chỉ cần một canh giờ. Một canh giờ này, lại là thời khắc khảo nghiệm công lực của luyện đan sư nhất, đan thành đan bại, đan tốt đan tốt hỏng đa số ở trong một canh giờ này.

Đã như vậy, Cốc Hàm Ngữ liền để cho bọn họ trực tiếp tỷ thí thu đan.

Dưới sự sắp xếp của chủ sự Thiên Nguyên đan phường, hai người từng người tiến vào đan lô phòng, bên trong mỗi người có Tư Lô đồng tử hiệp trợ bọn họ.

Trái phải không quá một canh giờ mà thôi.

Tiền thị, Vũ Văn thị, cùng với chư vị luyện đan sư tuổi trẻ nào chịu rời đi, đều nhao nhao đi vây xem, kiến thức kết quả cuối cùng.

…

Một canh giờ sau, cánh cửa của hai gian luyện đan thất gần như đồng thời mở ra, Đông Phương Ngọc Hi và Vương Thủ Nghiệp từ bên trong đi ra.

Luyện chế Đại Cố Nguyên Đan cực kỳ hao tổn tinh lực cùng linh thức, dù bọn họ chỉ là thu đan, hơn một canh giờ xuống cũng đã rất mệt mỏi, giờ phút này đều là vẻ mặt mệt mỏi.

Chư vị đại lão sớm chờ đợi đã lâu, thấy thế lập tức vây tới.

“Ngọc Hi, thế nào?”

Bá Hoa lão tổ thấp giọng hỏi.

“Lão tổ yên tâm, lần này ta phát huy không tệ, tất nhiên có thể thắng.” Khoé môi Đông Phương Ngọc Hi hơi cong lên, vẻ mặt cười chắc chắn, phảng phất như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Bá Hoa lão tổ nhất thời yên lòng.

Vương Thủ Nghiệp nghe vậy, vẻ mặt xấu hổ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Vương Thủ Triết: “Tứ ca, lần này ta phát huy không tốt lắm, kém hơn bình thường một chút, chắc chắn sẽ làm ngươi mất mặt… Có thể là quá căng thẳng.”

Động tác của Vương Thủ Triết dừng một chút, an ủi: “Không sao, ngươi còn trẻ, tương lai còn có không gian phát triển rất lớn.”

Vương Thủ Nghiệp nghe vậy, lại không bị hắn an ủi chút nào, đầu ngược lại càng cúi thấp hơn. Hắn âm thầm tự trách không thôi, tại thời khắc mấu chốt làm sao lại tuột xích?

“Hừ”

Đông Phương Ngọc Hi nghe được đối thoại giữa hai người, khẽ hừ lạnh một tiếng không thể nhận ra.

Nếu không phải cố kỵ đây là ở trước mặt mọi người, cần bảo trì phong độ thế gia, hắn tất nhiên sẽ châm chọc Vương Thủ Nghiệp một phen. Không có thực lực còn dám đi ra mất mặt xấu hổ, thật sự cho rằng Luyện Đan Sư là ai cũng có thể làm sao?

Lần này chiến thắng “đồ đệ” của Đan Đỉnh thượng nhân, đủ để chứng minh Đan Đỉnh thượng nhân có mắt không tròng, tức có thể trả thù Đan Đỉnh thượng nhân, lại có thể nâng giá trị của hắn lên.

Lúc này, Cốc Hàm Ngữ cũng đi tới, xem xét kết quả luyện đan lần này.

“Cốc tiên tử, đây là Đại Cố Nguyên Đan ta luyện chế, xin ngài nghiệm thu.”

Đông Phương Ngọc Hi thu liễm tạp niệm trong lòng, hai tay bưng lấy hộp đan của mình, cung kính trình lên trước mặt Cốc Hàm Ngữ.

Cốc Hàm Ngữ nhận lấy, mở ra xem, không khỏi kinh ngạc nhíu mày.

Chỉ thấy trong hộp đan trong tay nàng, đang lẳng lặng nằm bảy viên Đại Cố Nguyên Đan lớn cỡ móng tay, toàn thân tròn trịa, màu xanh biếc, mặt ngoài thậm chí còn hiện ra ánh sáng, xem xét liền biết phẩm chất không tệ.

"Thành đan bảy viên, phẩm chất tốt." Nàng nhìn về phía Đông Phương Ngọc Hi, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng cùng tiếc hận, "Ở tuổi ngươi đã có thực lực như thế, đích xác không tệ. Lúc này đây thật đáng tiếc."

"Đa tạ Cốc tiên tử khích lệ."

Đông Phương Ngọc Hi ôn nhuận như ngọc cười, trong lòng lại cười lạnh không ngừng, Đan Đỉnh thượng nhân Đan Đỉnh thượng nhân, ngươi có phải sẽ âm thầm hối hận mình có mắt không tròng hay không?

Bằng một chiêu luyện đan thuật này của Đông Phương Ngọc Hi ta, thành tựu tương lai chưa chắc sẽ thấp hơn ngươi!

Kỳ thật bình thường hắn cũng có thể thành đan năm đến sáu viên, thỉnh thoảng trạng thái không tốt, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống thành đan bốn viên. Hôm nay có thể thành đan bảy viên, thật là trạng thái và vận may tất cả đều nổ tung, có thể thấy được ngay cả lão thiên gia cũng đang giúp hắn.

Các vị đại lão đang ngồi cũng kinh ngạc vạn phần, không nghĩ tới Đông Phương Ngọc Hi lại có thực lực như thế.

"Thành đan bảy viên, đây chính là năng lực của luyện đan sư tam phẩm thành thục mới có. Hắn còn trẻ như vậy, có thể có thực lực như thế, quả thực không tầm thường." Trưởng lão Vũ Văn thị Vũ Văn Kính Hồng nhịn không được cảm khái vạn phần, "Nếu sớm biết hắn có thực lực như thế…"

Nói tới đây, hắn thở dài, nghĩ đến đây là địa bàn của Đan Đỉnh thượng nhân, cuối cùng hắn cũng không có nói ra những lời phía sau.

Nhưng đại lão ở đây đều là nhân tinh, sao có thể không rõ ý tứ của hắn?

Đan Đỉnh thượng nhân nếu biết việc này, sợ là cũng phải hối hận không thu Đông Phương Ngọc Hi làm đồ đệ.

Phía sau các đại lão, Tiền Học Phú và Tư Đồ Niệm Tĩnh cũng không nhịn được lắc đầu thở dài.

"Ai~ đáng tiếc ~" Vẻ mặt Tiền Học Phú tiếc hận, "Đông Phương Ngọc Hi này bình thường không có trình độ này, hôm nay cũng không biết là vận cứt chó gì."

Vũ Văn Niệm Tĩnh cũng chỉ xoa xoa đôi tay xinh đẹp: "Nếu như Đông Phương Ngọc Hi phát huy kém một chút, thủ Nghiệp ngược lại còn có vài phần cơ hội. Bây giờ như vậy, thủ Nghiệp chẳng phải là thua chắc rồi sao?"

Trong lòng hai người tiếc hận, nhịn không được nhìn biểu cảm của Vương Thủ Nghiệp, lại thấy Vương Thủ Nghiệp cũng là vẻ mặt khiếp sợ cùng mờ mịt, tựa hồ gặp phải chuyện gì khó có thể lý giải, "Cái này cái này… hình như có chỗ nào đó không đúng."

"Thủ Nghiệp huynh đệ."

Tiền Học Phú còn tưởng rằng Vương Thủ Nghiệp không chấp nhận được sự thật thất bại, đang muốn an ủi thì lại bị Đông Phương Ngọc Hi cắt ngang.

"Thủ Nghiệp lão đệ, đến ngươi."

Đông Phương Ngọc Hi giơ tay thi lễ với Vương Thủ Nghiệp, nhìn như phong độ nhẹ nhàng, nhưng như thế nào cũng không che giấu được đắc ý và chờ mong trong ánh mắt kia.

Vương Thủ Nghiệp lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lấy ra hộp đan của mình, hai tay dâng lên trước mặt Cốc Hàm Ngữ: "Hàm Ngữ tỷ tỷ, mời ngài nghiệm thu."

Khi Cốc Hàm Ngữ nhìn thấy bảy viên Đại Cố Nguyên Đan của Đông Phương Ngọc Hi, thật ra đã không báo bao nhiêu hi vọng đối với Vương Thủ Nghiệp.

Nhưng chiếu cố đến cảm xúc của Vương Thủ Nghiệp, nàng rốt cuộc không nói gì, chỉ giống như lúc trước nhận lấy hộp đan trong tay hắn, thuận tay mở ra. Lúc nàng rời khỏi Trường Ninh vệ, Vương Thủ Nghiệp vừa mới tiếp xúc Đại Cố Nguyên Đan không bao lâu.

Bỗng nhiên!

Một hộp Đại Cố Nguyên Đan được sắp xếp chỉnh tề tề, cứ như vậy cứng rắn đâm vào tầm mắt của nàng.

Cốc Hàm Ngữ nhất thời ngây ngẩn cả người, đôi mắt thanh tú không tự giác trừng lớn, trong lúc nhất thời thần trí có chút không rõ, cảm giác như là đang sống ở trong mơ.

Vẻ mặt của Đông Phương Ngọc Hi lập tức ngưng trệ, hai mắt trừng trừng, chuyện này sao có thể? Không thể nào, đây là giả…

"Cốc tiên tử, thành đan bao nhiêu viên a?" Có mấy vị đại lão cách khá xa, tầm mắt lại bị Đông Phương Ngọc Hi ngăn trở, nhịn không được tò mò hỏi thăm.

Nếu không phải trong Đan phường không tiện sử dụng linh thức sợ dẫn đến hiểu lầm, sợ là bọn hắn đều có ý nghĩ dùng linh thức dò xét.

"Thành đan…" Cốc Hàm Ngữ ngước mắt lên, dùng ánh mắt quái dị nhìn Vương Thủ Nghiệp: "Tám viên. Phẩm tướng, ưu tú."

"Cái gì? Tám miếng?! Phẩm chất ưu tú…"

Các đại lão có mặt ở đây lập tức bùng nổ.

Các đại lão Vũ Văn Kính Hồng, Tiền Cảnh Đức hai mặt nhìn nhau, lập tức đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp.

Thành đan tám viên, cái này cần phải là lão thủ trong tam phẩm Luyện đan sư mới có thể làm được.

Đông Phương Ngọc Hi có thể ở độ tuổi ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi thành đan bảy viên đã được coi là thiên tài, Vương Thủ Nghiệp này tuổi còn trẻ hơn, lại có thể làm được tám viên đan dược, cái này không khỏi lợi hại đến quá mức đi?

Thiên tài như vậy, rốt cuộc Trường Ninh Vương thị bồi dưỡng ra như thế nào?

"Không thể nào!! Nhất định có vấn đề!"

Lúc này, Đông Phương Ngọc Hi rốt cục từ tám viên đan dược mang đến trùng kích thật lớn lấy lại tinh thần.

Hắn một tay đoạt lấy hộp đan, không tin tà mà cầm lấy một viên đan dược nhìn kỹ.

Nhưng mà, đan dược trong tay mặt ngoài trơn bóng, có ánh sáng nhạt lưu chuyển, thậm chí còn mơ hồ tản ra mùi thuốc, rõ ràng chính là trạng thái mới ra lò!

Hắn dùng thần kinh kiểm tra từng cái một, nhưng thủy chung kiểm tra không ra có vấn đề gì, sắc mặt rốt cục suy sụp từng chút một.

Hắn lập tức thất thố, rít gào với Vương Thủ Nghiệp: "Ngươi, ngươi ngươi… Không phải nói không phát huy được sao?"

"Cái này… Hoàn toàn chính xác không phát huy tốt…" Vương Thủ Nghiệp gãi đầu, đối mặt với tiếng gầm gừ chất vấn vẻ mặt ủy khuất không thôi, "Bình thường khi trạng thái của ta tốt, thành đan đại khái có thể đến chín viên. Nhưng lần này lúc thu đan quá khẩn trương, ảnh hưởng phát huy, mới chỉ có tám viên."

Phát huy không tốt mới thành đan tám viên, còn "Chỉ"?

Nghe nói như thế, ngoài Vương Thủ Triết ra, vẻ mặt của mọi người ở đây đều trở nên quái dị.

Đông Phương Ngọc Hi tức giận đến hai tay run rẩy, suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

Một lần thành đan chín viên, đây chính là tiêu chuẩn của luyện đan sư tam phẩm đỉnh tiêm!

Trình độ như vậy, lấy niên kỷ cùng tu vi như hắn, chỉ cần hắn nói ra thành tích của mình, đừng nói Đan Đỉnh thượng nhân, bất kỳ luyện đan đại tông sư nào cũng sẽ giành thu hắn nhập môn.

Hắn lại còn giả vờ như muốn thua trận, cố ý đùa giỡn với hắn. Đùa giỡn người khác rất hay sao?! Ah?!! Có thú vị không?

"Khụ ~ Thủ Nghiệp huynh đệ, không sai biệt lắm là được rồi." Thấy bộ dạng này của Đông Phương Ngọc Hi, Tiền Học Phú đều có chút đồng tình với hắn, nhịn không được lặng lẽ đụng vào Vương Thủ Nghiệp, "Tiểu tử Đông Phương Ngọc Hi kia đã sắp tức đến hộc máu, ngươi cũng đừng cố ý chọc giận hắn.

Vạn lần chọc giận hắn, cẩn thận trở về Đông Phương gia tìm ngươi liều mạng.”

“Tiền lão ca, không phải ta cố ý muốn chọc giận hắn…” Vương Thủ Nghiệp yếu ớt nói: “Mấy năm nay ta đều vùi đầu luyện đan, cũng không có ai nói cho ta biết trình độ luyện đan của những người khác rốt cuộc là như thế nào… Ta thật sự không nghĩ tới thực lực của hắn lại yếu như vậy.”

“…” Khóe miệng Tiền Học Phú run rẩy không thôi, thật sự là bị khiếp sợ, lại còn có chuyện như thế? Tiểu tử này luyện mãi, đột nhiên vô địch rồi cũng không biết.

Trong lúc nhất thời, Tiền Học Phú thật sự đồng tình Đông Phương Ngọc Hi đến.

Đông Phương Ngọc Hi đáng thương, nếu như không kiên trì so với lúc này đây, vô luận đi tới chỗ nào, đều sẽ bị người khen ngợi một phen, nói bị người chen vào danh ngạch đáng tiếc.

Nhưng không ai ngờ được, Vương Thủ Nghiệp thoạt nhìn có chút khờ khạo và yếu ớt lại là một tấm sắt cứng đến mức tận cùng. Một cước này của Đông Phương Ngọc Hi đạp lên, trực tiếp đạp gãy chân hắn.

Ngày hôm nay truyền ra ngoài, tất cả mọi người chỉ nói Đan Đỉnh thượng nhân ánh mắt độc ác, biết người xem bảo vật. Cũng chỉ có thể nói Đông Phương Ngọc Hi không biết tự lượng sức mình, rõ ràng thua xa người ta, lại còn quấn chặt lấy không chịu thua.

Đông Phương Ngọc Hi thật vất vả mới dựng lên được thanh danh, chỉ một thoáng đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Càng làm Tiền Học Phú nói không ra lời, tiểu tử kia hoàn toàn không biết mình lợi hại…

Chỉ có Vương Thủ Triết vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh như thường.

Đùa à, Thất đệ Vương Thủ Nghiệp của hắn hiện giờ chính là tam trọng Ly Hỏa huyết mạch, hiện giờ mỗi một năm Đại Cố Nguyên Đan đều phải luyện hơn một trăm lô, nguyên vật liệu hao phí đều phải nhỏ hai mươi vạn càn kim!

Hơn nữa hắn đã luyện nhiều năm rồi, cho tới bây giờ vẫn còn chưa bù đắp lỗ vốn. Có thể thấy, đập tài nguyên như thế, cho dù là lợn, cũng sẽ luyện đan!

Ngoại trừ Vương thị ra, ai có thể bỏ tiền ra bồi dưỡng luyện đan sư như vậy?

…

Chương 13: Ly Dao! Học Cung ta tới rồi!

…

Đại khái là "Kinh người" của Vương Thủ Nghiệp quá mức rung động, người ở đây trong lúc nhất thời đều có chút tiêu hóa không tốt, biểu cảm trên mặt cũng có vẻ quái dị, hào khí cũng có chút quỷ dị.

Bất quá, người ở đây đến cùng đều là nhân tinh, rất nhanh liền có đại lão phản ứng lại.

"Ha ha ha, vẫn là Thủ Triết gia chủ lợi hại a! Bất động thanh sắc đã bồi dưỡng được một luyện đan sư xuất sắc như vậy." Vũ Văn Kính Hồng cười chắp tay với Vương Thủ Triết: "Lần này đứa nhỏ này thuận lợi bái nhập môn hạ của Đan Đỉnh thượng nhân, tương lai thành tựu nhất định bất phàm. Chúc mừng! Chúc mừng!"

Nghe vậy, các đại lão khác cũng phản ứng lại, lần lượt chúc mừng Vương Thủ Triết, trong lời nói tất nhiên không thể thiếu một phen khen tặng, ý đồ lôi kéo kết giao tương đối rõ ràng.

Tốc độ trở mặt cực nhanh, dường như sự khinh thường và hành động pha lẫn nước lúc trước đều không liên quan đến bọn họ.

"Đâu ~ đâu ~ "

Trong lòng Vương Thủ Triết thầm sảng khoái không thôi, nhưng cũng sẽ không vạch trần bọn họ vào lúc này, đương nhiên là lấy lòng với bọn họ, từ đầu đến cuối biểu hiện khiêm tốn lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, khiến người ta không bới ra được chút khuyết điểm nào.

Tâm tình của Tiền Học Phú và Vũ Văn Niệm Tĩnh lúc này cũng tương đối phức tạp. Một mặt, hai người đều bị sự "vô tri" của Vương Thủ Nghiệp làm cho có chút cạn lời, một mặt khác, cũng là thật tâm vì hắn mà cảm thấy cao hứng.

Muốn nói tài nguyên và tài lực, Tiền Học Phú rốt cuộc xuất thân Tử Phủ thế gia Tiền thị, cho dù gia tộc ở trên tài nguyên cũng sẽ không nghiêng về hắn quá nhiều, nhưng Tử Phủ thế

gia nội tình ở nơi đó, tài nguyên của hắn thật ra cũng sẽ không kém quá nhiều so với Vương Thủ Nghiệp.

Có thể thấy được chênh lệch thực lực, cũng không phải đơn thuần hai chữ "tài nguyên" có thể giải thích.

Đại khái, cũng chính là sự thành kính và tập trung không bị ngoại vật quấy nhiễu của Vương Thủ Nghiệp, mới tạo nên thực lực bây giờ của hắn!

Tiền Học Phú tự nhận hắn tuyệt đối không làm được điểm này.

"Thủ Nghiệp huynh đệ, từ nay về sau chúng ta chính là đồng môn sư huynh đệ." Hắn nhanh chóng thu lại tâm tình, giống như trêu chọc với Vương Thủ Nghiệp, chắp tay: "Ngươi là đại ca, nhưng phải che chở cho tiểu đệ này của ta một chút a."

"Ngươi đừng nói như vậy, ta nào có bản lĩnh đó?" Vương Thủ Nghiệp ngượng ngùng gãi gãi cái ót. Lớn như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên trải qua loại trận chiến này, trong lúc nhất thời thật sự có chút chân tay luống cuống.

Trong góc, Tư Tinh Hải híp mắt nhìn bóng lưng Vương Thủ Nghiệp, trong ánh mắt hiện lên vài phần nghiêm túc và chăm chú.

Cốc Hàm Ngữ trong lúc vô tình liếc thấy mấy người trẻ tuổi cùng nhau, cũng mỉm cười, trong lòng cũng vì Vương Thủ Nghiệp mà cao hứng không thôi.

Lúc trước khi nàng chỉ điểm Vương Thủ Nghiệp, người nàng thích nhất chính là thái độ kiên quyết nghiên cứu của hắn, lúc này mới bằng lòng nói tốt cho hắn vài câu. Mà hiện giờ biểu hiện của Vương Thủ Nghiệp, cũng chứng minh lúc trước nàng không nhìn lầm người.

Mắt thấy chung quanh vui vẻ hòa thuận, vừa rồi các đại lão thế gia còn vây quanh Đông Phương gia chớp mắt đã vây quanh bên người Vương thị, Đông Phương Bá Hoa sắc mặt khó coi, cảm giác giờ phút này mình không hợp với hoàn cảnh chung quanh như thế.

Giờ phút này, Đông Phương gia nghiễm nhiên đã trở thành một trò cười.

Hắn cau mày, một tay túm lấy Đông Phương Ngọc Hi.

“Lão tổ, ta…” Đông Phương Ngọc Hi quay đầu nhìn về phía lão tổ nhà mình, trên mặt vẫn là dáng vẻ thất hồn lạc phách. Cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa thể hồi phục tinh thần từ trong trùng kích cực lớn.

“Đi thôi.”

Đông Phương Bá Hoa thấy hắn như vậy, lời muốn chỉ trích cũng không nói nên lời, chỉ có thể lôi hắn đi ra ngoài.

Cho tới bây giờ, Đông Phương gia đã không cần phải lưu lại nữa. Hiện tại không đi, chẳng lẽ còn phải tiếp tục lưu lại mất mặt xấu hổ sao?

Rất nhanh, Đông Phương Bá Hoa cùng Đông Phương Ngọc Hi, cùng với Đông Phương gia đi cùng những người khác liền toàn bộ rời khỏi Thiên Nguyên Đan Phường.

Mà lúc này, Cốc Hàm Ngữ cũng nhận được truyền lời của Đan Đỉnh thượng nhân.

“Tiền học phú, Tư Tinh Hải, Vương Thủ Nghiệp, ba người các ngươi đi theo ta, sư tôn muốn gặp các ngươi.” Nàng gọi ba người một tiếng, liền nói với các vị đại lão ở đây.

Các đại lão ở đây đều hiểu được, đây là muốn chính thức bái sư chào.

Bọn họ đương nhiên sẽ không ngăn cản, khách khí hàn huyên vài câu với Cốc Hàm Ngữ, sau đó đưa mắt nhìn bốn người tiến vào nội đường.

“Hàm Ngữ tỷ, sư tôn là người như thế nào a?” Vương Thủ Nghiệp thấp thỏm bất an ở sau lưng Cốc Hàm Ngữ, vừa đi vừa cẩn thận hỏi: “Đợi lát nữa nhìn thấy lão nhân gia hắn, có chú ý gì không?”

Tiền Học Phú và Tư Tinh Hải nghe vậy, mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng không tự giác vểnh tai lên.

Cốc Hàm Ngữ bật cười: “Yên tâm đi ~ sư tôn lão nhân gia ngoài yêu cầu nghiêm khắc về luyện đan ra, ở các phương diện khác đều rất dễ nói chuyện, tính cách cũng không khó ở chung.”

Trong khi nói chuyện, đoàn người đã tiến vào chỗ sâu trong Thiên Nguyên đan phường, đứng ở cửa một gian phòng.

“Đến rồi, đều vào đi ~”

Cốc Hàm Ngữ đẩy cửa đi vào, Vương Thủ Nghiệp, Tiền Học Phú, Tư Tinh Hải ba người vội vàng đuổi theo.

Gian phòng trước mắt mộc mạc ngoài dự liệu, không có trang trí xa hoa cùng bài trí tinh xảo gì, chỉ có dựa vào tường có một giá sách thật lớn, trên giá sách đặt rậm rạp chằng chịt các loại điển tịch.

Dưới ánh đèn sáng ngời, một lão giả áo xám đang khoanh chân ngồi ở chính giữa, chậm rãi lật một quyển sách lụa.

Rất hiển nhiên, lão giả này chính là Đan Đỉnh thượng nhân.

“Sư tôn.” Cốc Hàm Ngữ đi qua, cung kính giơ tay hành lễ: “Bọn họ tới rồi.”

Nghe vậy, Đan Đỉnh thượng nhân thả quyển sách trong tay xuống, ghé mắt nhìn về phía ba người.

Tiền Học Phú, Tư Tinh Hải, Vương Thủ Nghiệp ba người vội vàng tiến lên, cung kính hành đại lễ: “Bái kiến sư tôn.”

Dưới sự nhắc nhở của Cốc Hàm Ngữ, ba người lần lượt tiến lên, lần lượt dâng trà cho Đan Đỉnh thượng nhân, dựa theo trình tự hành lễ bái sư, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Đan Đỉnh thượng nhân, cẩn thận chờ hỏi.

“Chỗ ta không có nhiều quy củ như vậy, không cần quá mức câu thúc.” Đan Đỉnh thượng nhân liếc nhìn ba người một cái, ngữ khí bình thản, “Thực lực của các ngươi trên phương diện luyện đan ta đã biết đại khái. Bất quá, ba người các ngươi đã vào môn hạ của ta, ta cũng cần giải thích cặn kẽ về tình huống tu luyện của các ngươi, để tiện chỉ điểm một chút. Các ngươi giới thiệu tình huống tu luyện của mình đi.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Tiền Học Phú.

“Ngươi tới trước.”

“Vâng, thưa sư tôn.” Tiền Học Phú vội vàng cung kính đáp lời, sau đó giới thiệu tình hình của mình: “Ta năm nay ba mươi bảy tuổi, tu vi Linh Đài cảnh tầng hai, thức tỉnh chính là Ly Hỏa huyết mạch, trước mắt là nhị trọng trung đoạn.”

Nghe vậy, Đan Đỉnh thượng nhân khẽ gật đầu, vẻ mặt coi như hài lòng: “Không tệ.”

Tiền Học Phú được khích lệ, không tự giác ưỡn ngực, thần sắc có chút kiêu ngạo.

Ở trong rất nhiều huynh đệ trực mạch cùng thế hệ, tư chất của hắn xem như tương đối khá, Tiên Thiên liền thức tỉnh nhất trọng huyết mạch. Hắn thời điểm Luyện Khí kỳ, tổ gia gia Tiền Cảnh Đức càng trách cự tài giúp hắn mua một khỏa Tẩy Tủy Đan, đem huyết mạch của hắn tăng lên tới nhất trọng trung đoạn.

Nếu không phải như vậy, hắn cũng sẽ không được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, trở thành Luyện Đan Sư.

Hiện giờ, thiên phú huyết mạch của hắn ta đều được tính trong toàn bộ thế hệ trẻ của Tử Phủ Tiền thị, cũng chính là trong dòng chính có mấy người mạnh hơn hắn ta một chút.

“Ta năm nay ba mươi lăm tuổi, tu vi Linh Đài cảnh tầng một, thức tỉnh cũng là Ly Hỏa huyết mạch, bởi vì lúc trước từng có chút kỳ ngộ, trước mắt là cấp hai cao đoạn.” Tư Tinh Hải bình thản nói.

Cái gì?

Cao tầng nhị tầng?

Khuôn mặt của Tiền Học Phú lập tức có chút suy sụp, không khỏi rụt cổ lại, không dám nhiều lời.

“Tốt tốt tốt.” Đan Đỉnh thượng nhân lộ ra vẻ tán thưởng nói: “Tinh Hải ngươi thân là một tán tu, có thể đi đến giờ này quả thật không dễ dàng. Tạm thời không đề cập tới huyết mạch, chỉ là nghị lực không phải người ngoài có thể so sánh. Nếu là ở giai đoạn Linh Đài cảnh lại nghĩ biện pháp, nhìn xem có thể bước vào tam trọng huyết mạch hay không, vậy so với những thiên kiêu ưu tú của Học Cung thân truyền cũng không kém. Chỉ cần cơ duyên đầy đủ, liền có cơ hội bước vào Tử Phủ cảnh.”

“Đa tạ sư tôn tán dương cùng ưu ái.” Tư Tinh Hải có chút kích động, có những lời này của sư tôn, tương lai của hắn chính là một mảnh đất bằng phẳng.

Thân là luyện đan sư, đồng thời tiêu hao cực lớn, cũng là chuyện vô cùng có thể kiếm được tiền. Nếu không, Ti Tinh Hải cũng không có khả năng đi đến bước này như hôm nay.

Cuối cùng.

Ánh mắt của Đan Đỉnh thượng nhân rơi vào trên người Vương Thủ Nghiệp, trong ánh mắt của hắn lộ ra một tia tán thưởng, ngay từ đầu thu Vương Thủ Nghiệp làm đồ đệ, thứ nhất là thành tích cuộc thi của hắn không tệ, thứ hai là nể mặt quận vương đích thân nhắc đến hạng mục.

Nhưng hắn không ngờ lại dễ dàng đánh bại Đông Phương Ngọc Hi như vậy, cứu vãn được thể diện của Đan Đỉnh thượng nhân.

"Thủ Nghiệp, ngươi nói tình huống của ngươi đi." Vẻ mặt Đan Đỉnh thượng nhân ôn hòa nói. Hắn đã quyết định rồi, cho dù đứa nhỏ này huyết mạch kém một chút, cũng sẽ nghĩ hết biện pháp giúp hắn tăng lên một chút huyết mạch.

"Hồi sư tôn." Vương Thủ Nghiệp thành thật trả lời: "Huyết mạch của ta vốn bình thường, nhưng Tứ ca ta nghĩ cách để ta thăng cấp huyết mạch. Bây giờ ta là hai mươi tám tuổi, Linh Đài cảnh tầng một đỉnh phong, huyết mạch Ly Hỏa tầng thứ ba."

Gì?

Viên thứ ba Ly Hỏa huyết mạch?

Tiền Học Phú có chút lung lay sắp đổ, lúc trước nghe hắn nói huyết mạch bình thường, còn có chút âm thầm cảm thấy may mắn. Lại không nghĩ, sau đó liền nói một câu huyết mạch tam trọng! Tiểu tử này, mỗi lần không khiến người ta tức chết, hắn không cam lòng, không cam lòng.

Tư Tinh Hải cũng bị khiếp sợ đến tột đỉnh, hai mắt có chút ngơ ngác, một ít kiêu ngạo còn sót lại trong lòng cũng bị dập nát.

"Được được được!" Đan Đỉnh thượng nhân cười đến lão hoài thoải mái: "Không nghĩ tới, lần này ta thật sự nhặt được một bảo, tùy tiện thu đồ đệ lại là một thiên kiêu!"

Cho dù là Tử Phủ thượng nhân, cũng rất khó tùy tiện thu được thiên kiêu. Dù sao loại người trẻ tuổi cấp bậc thiên kiêu này, hoặc là trong thế lực các nơi thánh địa, hoặc chính là trụ cột trong gia tộc cực kỳ cường đại.

Tuy nói không phải mỗi thiên kiêu, cuối cùng đều có thể bước vào Tử Phủ cảnh. Nhưng suy cho cùng, xác suất cao hơn những tiểu thiên kiêu kia nhiều.

Vương Thủ Nghiệp cảm khái trong lòng.

Bây giờ cuối cùng hắn đã hiểu được, Tứ ca đã bỏ bao nhiêu công sức trên người hắn. Cuối cùng cũng hiểu được, nội tình gia tộc hôm nay rốt cuộc hùng hậu đến mức nào. Dù sao huyết mạch của Vương Thủ Nghiệp hắn, trong gia tộc đều có chút không được xếp hạng…

…

Gần như là cùng lúc Vương Thủ Nghiệp bái sư.

Lũng Tả quận, Tử Phủ Học Cung.

Là một trong những nhánh của Lăng Vân thánh địa, Tử Phủ Học Cung có địa vị siêu nhiên trong Lũng Tả quận, chiếm diện tích cũng cực kỳ rộng lớn, không chỉ trực tiếp chiếm cứ toàn bộ dãy núi Linh Sơn, mà còn trực tiếp đặt tên cho Tử Phủ Học Cung, đặt tên là “Tử Phủ Thánh Sơn”.

Bên trong Thánh sơn, không chỉ có các mạch các ngọn núi do mấy vị thượng nhân Học Cung cầm đầu, mà còn có đủ loại nơi thí luyện, vườn thuốc, đan đường, vườn linh thú, còn có rất nhiều quần thể kiến trúc Học Cung có công năng khác nhau.

Cũng chính những quần thể kiến trúc có công năng phức tạp, tạo thành mạng lưới cơ sở của toàn bộ Học Cung.

Trong đó, ở gần lối vào Học Cung có một quần thể kiến trúc cổ xưa tràn ngập ý vị, tên là “Thiên Thu Đường”.

Thiên Thu Đường này chính là một cơ cấu làm việc quan trọng trong Học Cung, đệ tử Học Cung nhận và giao nộp nhiệm vụ Học Cung, và dùng học phần để đổi vật tư, đều được tiến hành ở đây.

Thiên Thu Đường này, làm bạn với các thế hệ đệ tử Học Cung, cũng chứng kiến toàn bộ lịch trình của các đệ tử Vô Trí Học

Cung, từ tiểu nhân vật từng chút một trưởng thành một phương đại lão.

Bên ngoài Thiên Thu đường.

Có một mảng lớn đá xanh trải thành quảng trường, một bên quảng trường xây dựng một mảng lớn chuồng thú.

Chuồng thú có thể ký gửi tọa kỵ của đệ tử Học Cung, chỉ cần bỏ ra một chút học phần, sẽ có chuyên gia nuôi nấng và chăm sóc. Các học sinh không có thú cưỡi, ra khỏi Học Cung làm nhiệm vụ hoặc về nhà thăm người thân, cũng có thể thuê linh kỵ của chuồng thú, đi tới đi lui sẽ nhanh hơn một chút.

Các loại tọa kỵ cũng là thiên kì bách quái, từ nhất giai linh thú đến tam giai linh thú cái gì cần có đều có, có các hệ linh mã uy phong lẫm lẫm thần tuấn phi thường, cũng có các loại linh ngưu thể trạng khổng lồ ổn trọng, ngoài ra còn có lạc đà, loài voi, thậm chí còn có rùa, cùng với phi hành tọa kỵ cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì các phong các mạch chiếm diện tích cực lớn, lại rải rác trong toàn bộ Tử Phủ Thánh Sơn, tọa kỵ ngựa bình thường không thể thích ứng với địa hình phức tạp như thế, tốc độ cũng không cách nào đạt tới nhu cầu của đệ tử Học Cung, tọa kỵ linh thú liền trở thành lựa chọn hàng đầu cho các đệ tử Học Cung đi đường.

Nhưng thú cưỡi loại linh thú giá cả đắt đỏ, tuyệt đại bộ phận đệ tử Học Cung đều mua không nổi, cũng nuôi không nổi.

Lúc này, đệ tử Học Cung có thể thuê linh thú tọa kỵ từ Học Cung, một học phần có thể thuê một tháng, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Có điều, luôn có một số đệ tử Học Cung xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, ngay cả tọa kỵ linh thú thuê Học Cung cũng luyến tiếc, chỉ có thể dựa vào hai chân dùng thân pháp chạy đi.

Lục Hướng Huy xuất thân từ một cái thế gia cửu phẩm mạt lưu nho nhỏ của hành lang Tả Vệ.

Ở trong phạm vi hành lang tả vệ phát triển tám chín trăm năm, đại gia tộc san sát, bởi vì giai tầng dần dần cố hóa cùng lợi ích phân chia rõ ràng, sinh tồn của mạt lưu thế gia phải đặc biệt gian khổ một chút. Đại bộ phận mạt lưu thế gia đều phải nửa

dựa vào bát phẩm thế gia, trở thành một bộ phận chuỗi sản nghiệp của bọn họ, chuyên môn phụ trách vì bọn họ trồng trọt cùng sản xuất nguyên vật liệu, như thế mới có thể đạt được một chút không gian sinh tồn.

Mà thế gia Bát phẩm, hơn phân nửa cũng cần dựa vào thế gia Thất phẩm, trở thành một bộ phận chuỗi sản nghiệp của thế gia Thất phẩm.

Cứ như vậy tầng tầng lớp lớp phân biệt rõ ràng.

Nếu như thế gia hạ vị muốn tiến thêm một bước, độ khó sẽ lớn hơn rất nhiều so với các vệ thành xa xôi như Trường Ninh vệ.

Bởi vậy, Học Cung liền trở thành con đường quật khởi của rất nhiều tiểu thế gia mạt lưu, phàm là trong đệ tử gia tộc có một người có địa vị tương đối cao có thể đạt được trong Học Cung, toàn bộ gia tộc đều bởi vậy mà thu được càng nhiều cơ hội, từ đó hoàn thành bước nhảy vọt của giai tầng.

Lục Hướng Huy từ nhỏ đã có thiên phú huyết mạch xuất chúng, đạt tới cấp bậc Giáp đẳng hạ phẩm đỉnh phong. Bởi vậy gia tộc cũng bớt ăn mặc tiết kiệm, né đông né tây, dốc hết sức bồi dưỡng hắn.

Cũng may Lục Hướng Huy không phụ sự mong đợi của mọi người, bốn năm trước ở trong khảo hạch của Lang Tả vệ giết ra vòng sơ tuyển, sau đó đến Tử Phủ Học Cung tiến hành vòng khảo hạch, cũng thuận lợi thông qua, trở thành một đệ tử Học Cung bình thường quang vinh.

Trên con đường núi hơi dốc, Lục Hướng Huy đang sử dụng thân pháp chạy đi.

Mỗi bước hắn bước ra một bước, liền có thể lướt qua khoảng cách hơn trượng, thân thể càng kéo ra một đạo bóng dáng màu lam nhạt.

Đây là một trong những thân pháp thượng phẩm《Thủy Thiên Hồ nhất mạch của Tử Phủ Học Cung》《Thủy Thiên Hồ》.

Đây không phải là một loại thân pháp lấy tốc độ làm sở trường, nhưng mà sau khi tu luyện tới chỗ cao thâm, liền có thể như nước chảy vô hình, thậm chí có thể huyễn hóa ra từng

đạo ảo ảnh nước chảy, biến ảo khó lường, phi thường cường đại.

Lục Hướng Huy vào Học Cung mấy năm nay, vừa cố gắng tu luyện, vừa tích cực nhận nhiệm vụ Học Cung. Từ chạy việc vặt khắp nơi, đến một số nhiệm vụ đơn giản như cày xới linh điền, thu hái, sửa chữa… Mỗi năm ước chừng có thể kiếm được ba bốn mươi học phần.

Nhưng đừng xem thường ba bốn mươi học phần này, dựa theo giá trị học phần của Học Cung, mỗi một học phần giá trị mười càn kim. Lục Hướng Huy dựa vào những học phần này và gia tộc hàng năm cho hắn hai trăm càn kim tài nguyên bổ trợ, dần dần đứng vững gót chân trong Học Cung.

Thậm chí, hắn còn tích lũy một ít học phần, đổi Nguyên Thủy Chân Quyết, Nguyên Thủy Chân Quyết của Nguyên Thiên Hồ, và hai tầng đầu tiên của thân pháp 《Thủy Lưu Ảnh》, 《Nguyên Thủy Linh Thuẫn》.

Với tình trạng hiện giờ của hắn, đoán chừng ba mươi tám mười chín tuổi là có thể đi hết con đường Luyện Khí cảnh dài đằng đẵng, có tư cách thỉnh cầu Học Cung vật tư đột phá bao gồm cả "Thiên Linh đan".

Đương nhiên, loại vật tư đột phá trân quý này Học Cung cũng sẽ không cho không hắn, mà sẽ áp dụng phương thức học phần dự chi cho hắn. Có điều đợi đến Linh Đài cảnh, dưới tình huống thực lực tăng nhiều cũng dễ dàng kiếm lấy học phần một chút, chậm rãi có thể còn phải thanh toán rõ ràng.

Hơn nữa đến lúc đó, liền có thể âm thầm ủng hộ sự phát triển của gia tộc một chút. Theo sự phát triển của bổn gia tộc càng tốt, có thể trợ cấp cho hắn cũng sẽ càng nhiều, đây chính là một vòng tuần hoàn tốt.

Bởi vậy, cuộc sống của Lục Hướng Huy ở Học Cung tràn đầy động lực.

Trong các loại nhiệm vụ hắn thích nhất chính là tiếp nhận công việc chân chạy, tức là có thể kiếm tiền, còn có thể thuận tiện rèn luyện thân pháp Thủy Lưu Ảnh.

Nguyên Thủy Thiên Hồ cách Thiên Thu Đường tương đối xa, một số học tỷ sư huynh muốn đổi đồ, thường xuyên lười chạy,

cứ để hắn tiếp nhận.

Cách quảng trường Thiên Thu đường bảy tám trượng, tốc độ của Lục Hướng Huy bỗng dưng bạo tăng, lăng không lướt đi, tạo thành một đạo thủy ảnh màu lam thật dài, sau đó vững vàng rơi xuống mặt đất đá xanh.

"Xuỵt~"

Lục Hướng Huy thở ra một hơi trọc khí, lộ ra nụ cười hài lòng, khổ luyện hơn hai năm, đệ nhất trọng thân pháp Thủy Lưu Ảnh đã viên mãn, kế tiếp chính là tu luyện đệ nhị trọng, đến lúc đó tốc độ chạy chân của hắn sẽ nhanh hơn một ít.

"Lục sư đệ, chúc mừng chúc mừng, ngươi chẳng những tu vi đã đạt đến Luyện Khí trung đoạn tầng bảy, ngay cả đệ nhất trọng Thủy Ảnh cũng đã luyện thành." Cách đó không xa, một người trẻ tuổi cao lớn cường tráng cười hì hì nói.

Lục Hướng Huy nhìn theo, nho nhã lễ độ chắp tay nói: "Thì ra là Khương sư huynh Trường Xuân cốc, ta thấy Khương sư huynh mặt như ôn ngọc, khí tức nội liễm, sợ là đã đi vào Luyện Khí cảnh tầng tám. Chúc mừng Khương sư huynh."

Vị Khương sư huynh này tên là Khương Khang Bằng, khoảng chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, tiến vào Học Cung sớm hơn hắn ba năm. Mặc dù hai người không phải đệ tử cùng một mạch, nhưng vì đều thích nhận một vài nhiệm vụ nhỏ của Học Cung nên quen biết.

Khương Khang Bằng có tính nết không tệ, ban đầu đã chỉ điểm cho Lục Hướng Huy không ít trợ giúp, để Lục Hướng Huy ghi nhớ trong lòng.

Hai người cùng nhau đi về hướng Thiên Thu đường, vừa đi vừa trò chuyện.

Trong Thiên Thu đường, đang tụ tập không ít đệ tử Học Cung đến nhận nhiệm vụ như thường lệ, đổi học phần.

Bởi vì trước đó vài ngày, tổ chức một trận thi đấu Học Cung ba năm một lần, mấy ngày nay đệ tử tới đổi học phần đặc biệt nhiều, đệ tử chưởng sự bên trong Thiên Thu đường lại vừa vặn có người xin nghỉ giả không ở đây, trong lúc nhất thời bận rộn không kịp, bọn họ liền đợi ở dưới hành lang, tốp năm tốp ba tụ tập nói chuyện phiếm.

Trong Học Cung có rất nhiều đệ tử, các phong các mạch lại tương đối độc lập, mỗi ngày đều có các loại sự tình hoặc thú vị hoặc mạnh mẽ phát sinh, không lo không có đề tài nói chuyện.

Có điều, bọn họ trò chuyện nhiều nhất vẫn là thi đấu ở Học Cung vài ngày trước.

Học Cung mỗi lần trước khi chiêu tân đều sẽ tổ chức một lần thi đấu Học Cung giữa các đệ tử, để khảo nghiệm thành quả học tập của các đệ tử. Hơn nữa nhất mạch ưu thắng, có thể ưu tiên lựa chọn một số đệ tử mới mà tất cả mọi người đều coi trọng.

Ngoài ra sau đại hội, đệ tử các phong các mạch dựa theo thành tích của mình sẽ được thưởng học phần tương ứng. Trong đó một số người biểu hiện đặc biệt xuất sắc, thậm chí có khả năng sẽ được chọn làm đệ tử hạch tâm, thậm chí là đệ tử thân truyền.

Dĩ nhiên, những đệ tử biểu hiện tốt, thành tích tốt cũng trở thành trung tâm đề tài của mọi người. Nhất là đệ tử hạch tâm của các phong các mạch, càng là tiêu điểm được mọi người chú ý.

“Lần thi đấu này, Tông Thịnh sư huynh của Huyền Băng điện nhất mạch, Kiến Nghiệp sư huynh lại có danh tiếng vô cùng lớn. Theo ta thấy, vị đệ tử hạch tâm tiếp theo của Huyền Băng điện hơn phân nửa sẽ được tuyển ra từ hai người bọn họ.”

“Còn có Nhạc Hiền sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, biểu hiện cũng rất đặc sắc. Lúc thi đấu đúng lúc ta cũng đang ở bên cạnh, chậc chậc chậc, thực lực kia thật sự quá lợi hại, đệ tử hạch tâm chính là đệ tử hạch tâm, bọn ta chỉ có thể thúc ngựa cũng không bì kịp.”

“Nghe nói Nguyên Thủy thượng nhân năm nay chuẩn bị thu một đệ tử thân truyền, Nhạc Hiền sư huynh liều mạng như vậy, còn không phải vì danh ngạch đệ tử thân truyền này? Ta thấy lần này tám phần là được đền bù.”

Mấy đệ tử trẻ tuổi tụ cùng một chỗ, nói đến những gì nhìn thấy ngày hôm qua, đều là vẻ mặt sùng bái cùng hưng phấn.

“Ài, đáng tiếc đệ tử thân truyền không tham gia thi đấu, nếu không, chúng ta có thể lĩnh hội được một chút phong thái của

đệ tử thân truyền rồi.” Một đệ tử trong đó có chút tiếc nuối thở dài.

Tên đệ tử còn lại cười nhạo một tiếng: “Hắc, nếu đệ tử thân truyền tham gia thi đấu, đệ tử hạch tâm còn có cơ hội lộ mặt sao? Hơn nữa, hạng nhất trong tổ đại hội dưới sáu mươi tuổi mới được thưởng ba trăm học phần, đệ tử thân truyền nào để ý?”

“Ta nghe nói đệ tử thân truyền Linh Đài cảnh mỗi tháng được phong một trăm học phần, nhiều hơn cả một năm chúng ta. Ngay cả đệ tử hạch tâm Linh Đài cảnh mỗi tháng cũng được cố định ba mươi học phần. Nếu không phải vì tranh đoạt danh ngạch đệ tử thân truyền, bọn họ cũng không cần tích cực tham gia thi đấu như vậy.”

Lục Hướng Huy và Khương Khang Bằng lúc này cũng đang nói chuyện phiếm trong đám người, nghe được là cảm xúc dâng trào, nhiệt huyết không thôi. Chỉ tiếc bọn họ mới là Luyện Khí cảnh, căn bản không có tư cách đi tham gia thi đấu.

Bất quá lấy tư chất cùng thực lực của bọn hắn, mặc dù đến Linh Đài cảnh đi tham gia đại bỉ, cũng chỉ là đánh đánh tương mà thôi. Thật muốn ở trên đại hội nổi bật, phong quang vô hạn, tối thiểu cũng phải là đệ tử ưu tú Linh Đài cảnh đạt tới nhị trọng huyết mạch.

Các vị đệ tử Học Cung đang nói chuyện.

Bỗng dưng, một con Linh kỵ hình tượng cực lớn bước lên quảng trường, bước chân ầm ầm, mặt đất phảng phất như đang run rẩy.

Ánh mắt Lục Hướng Huy sáng lên: “Đó không phải là Trương Tu Bình sư huynh của Tiêu Dao phong sao, cùng linh kỵ Cổ Huyết Linh Tượng của hắn sao?”

Trương Tu Bình chính là đệ tử nòng cốt của Tiêu Dao Phong, bây giờ đã là Linh Đài cảnh tầng bốn tu vi, nhưng bởi vì tuổi vượt qua sáu mươi, đã không tham gia thi đấu ba năm một lần.

Bất quá thanh danh của hắn vẫn như cũ thập phần vang dội. Hơn sáu mươi tuổi, đã đột phá đến Linh Đài cảnh trung kỳ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai một Thiên Nhân cảnh chạy không thoát.

Đương nhiên hắn ta cũng là một trong những thần tượng mà các đệ tử trẻ tuổi sùng bái.

Sau khi Trương Tu Bình gửi lại Cổ Huyết Linh Tượng, liền đi về phía Thiên Thu Đường, không ít người cung kính hành lễ chào hỏi.

Trước sáu mươi tuổi, Trương Tu Bình mũi nhọn rất thịnh, thích khắp nơi luận bàn. Hắn hôm nay, ngược lại tính tình nội liễm rất nhiều, gặp được các sư đệ Luyện Khí cảnh hành lễ, cũng sẽ vuốt cằm đáp lễ.

Ngay khi Lục Hướng Huy đang chăm chú nhìn Trương Tu Bình, đột nhiên bên tai hắn truyền đến một giọng nói thanh tú động lòng người: "Vị sư huynh này, ngài là đệ tử nhất mạch của Nguyên Thủy Thiên Hồ sao?"

Lục Hướng Huy vội vàng quay đầu lại, đã thấy một nữ hài tử ăn mặc rất bình thường, bộ dáng cũng bình thường không có gì lạ đang chào hỏi hắn.

"Chào sư muội." Lục Hướng Huy hoàn lễ nói: "Tại hạ Lục Hướng Huy, chính là đệ tử bình thường của Kính Thủy Thiên Hồ. Xin hỏi sư muội…"

Hắn liếc mắt nhìn qua, thấy không rõ tu vi của vị sư muội này, nghĩ đến đối phương có khả năng mang trang bị liễm tức.

"Ta tên là Vương Ly Dao, là đệ tử năm nay Học Cung chuẩn bị thu nhận mới." Vương Ly Dao dáng vẻ bình thường không có gì lạ, vô cùng lễ phép nói.

Vị Vương Ly Dao "áng vẻ bình thường" này đương nhiên chính là khuê nữ thân sinh của Vương Thủ Triết.

…

Chương 14: Uy phong! Song thù trở về!

…

“Đệ tử mới? Chúc mừng sư muội…” Sau khi Lục Hướng Hạ Hỉ, lại có chút nghi hoặc nói, “Bất quá, đại hội chiêu tân năm nay còn cần mấy ngày sau mới bắt đầu?”

“Cho nên mới nói, ta còn chưa chính thức gia nhập Học Cung.” Vương Ly Dao nói, “Đang muốn thừa dịp trước khi gia nhập Học Cung, trước tiên nhìn chung quanh một chút, nhất là muốn đi Kỳ Thủy Thiên Hồ trước. Ta thấy Lục sư huynh mặc đồng phục Tứ Thủy Thiên Hồ, liền muốn hỏi sư huynh một chút có thể làm người dẫn đường hay không? Ngài yên tâm, sẽ không để cho ngài uổng công hỗ trợ, đây là phí tổn dẫn đường.”

Nói xong, Vương Ly Dao đưa một tấm Càn kim phiếu.

“Một trăm càn kim?” Lục Hướng Huy hoảng sợ, vội vàng xua tay: “Nhiều lắm quá, nếu chỉ đơn thuần dẫn đường, một ngày hai càn kim đỉnh thiên. Nhưng mà, nếu sư muội còn chưa gia nhập Học Cung, ta không thể tùy tiện dẫn ngươi đi.”

“Điểm này ngươi yên tâm, ta có thông hành lệnh của Học Cung, các phong các mạch đều có thể đi một chút.” Vương Ly Dao nói, “Ngươi cầm lấy số càn kim này trước, thuê hai con linh kỵ dư thừa, cũng có thể nói nhiều một chút về tin tức của Nguyên Thủy Thiên Hồ.”

Đối với nàng mà nói, một trăm càn kim không tính là gì, bình thường ăn một viên Đại Cố Nguyên Đan đều trị giá ba trăm càn kim.

“Cái này…” Lục Hướng Huy đầu tiên là phụ trách kiểm tra Thông Hành Lệnh một chút, lúc này mới yên tâm nhận lấy Càn Kim Đạo, “Ta tiếp nhận nhiệm vụ này, chỉ bất quá phải làm phiền Vương sư muội chờ một chút, trước tiên ta cần giao nhận một vài nhiệm vụ ở Thiên Thu Đường, cũng giúp mấy học tỷ sư huynh lấy một chút thư từ.”

“Không sao, ta vốn chỉ tùy ý xem thôi, không vội vàng.” Vương Ly Dao nói: “Vừa hay ta cũng quen với quá trình giao

nhận nhiệm vụ, sau này nhất định sẽ dùng đến.”

Lần này Vương Ly Dao một mình tới đây trước thời gian, vốn là muốn dùng góc độ độc lập đi xem Tử Phủ Học Cung, cũng muốn quan sát một chút thế giới tầng dưới chót của Nguyên Thủy Thiên Hồ.

Cuộc đời của nàng, sớm đã được cha mẹ quyết định, lần chiêu tân này, Nguyên Thủy thượng nhân cũng sẽ trực tiếp thu nhận nàng làm đệ tử thân truyền. Đến lúc đó, muốn từ góc độ thấp nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Hồ là không có khả năng.

Một đệ tử thân truyền vô luận đi tới chỗ nào, đều làm người ta chú ý quá mức, người bên ngoài cũng không thể không thiết lập phòng tuyến tâm lý nói chuyện với ngươi.

Huống chi, từ nhỏ Vương Ly Dao đã tương đối độc lập tư duy, nàng thích tự mình quan sát thế giới, sẽ có ý nghĩ của mình. Hành động như vậy cũng là lẽ thường.

Trái lại Lục Hướng Huy bắt đầu trung thành thực hiện chức trách dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu các loại với Vương Ly Dao về Thiên Thu đường.

Ngay khi bọn họ đi ngang qua Trương Tu bình thường, Trương Tu Bình hơi chấn động, theo bản năng cảm nhận được một tia tim đập nhanh.

Hắn nghi hoặc quan sát xung quanh, nhưng không nhìn ra được có gì khác thường.

Khiến cho hắn phải nhíu chặt lông mày, chẳng lẽ lần này bế quan quá lâu, đầu óc có chút hoang đường?

Đúng lúc này.

Bỗng dưng.

Một tiếng hạc kêu lanh lảnh xuyên thấu trời xanh, vang vọng toàn bộ đỉnh núi.

Trong tiếng côn bằng, một con Chu Đỉnh Tiên Hạc cực lớn kéo một chiếc phi liễn từ trong tầng mây bay xuống, từ từ hạ xuống quảng trường phía trước Thiên Thu đường.

Con Chu Đỉnh Tiên Hạc này có khung xương mảnh mai, thân hình xinh đẹp, khi vỗ cánh chim tư thái tao nhã, giống như

đang múa trên không trung, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Phía sau nó, toàn thân phi liên như thùng xe đều hiện ra lưu quang nhàn nhạt, dưới ánh mặt trời đặc biệt giật mình.

Phi liễn này là phương tiện giao thông đặc biệt có trong Học Cung, Chu Đỉnh Tiên Hạc kéo xe tính tình kiệt ngạo, chỉ có thuần thú sư trong Học Cung mới biết cách thuần dưỡng.

Mà cho dù là trong Học Cung, cũng chỉ có đệ tử thân truyền, khi ra Học Cung làm nhiệm vụ mới có tư cách điều khiển phi liễn. Đối với đệ tử Học Cung mà nói, nó không chỉ là một loại phương tiện giao thông, mà còn là một loại tượng trưng cho thân phận.

Đệ tử thân truyền của Học Cung vốn ít, hơn nữa phần lớn đều không ở trong Học Cung, chiếc phi liên Chu Đỉnh Tiên Hạc vừa xuất hiện, các đệ tử phụ cận Thiên Thu Đường nhất thời sôi trào lên.

Đệ tử thân truyền chắc chắn là đệ tử thân truyền trở về làm nhiệm vụ.

“Thật là quá uy phong.” Lục Hướng Huy nhìn chằm chằm phi liễn hạ xuống từ xa, trong lòng tràn đầy vẻ kích động: “Ta đến Học Cung ba năm, còn chưa gặp đệ tử thân truyền.”

Ngay cả Trương Tu Bình cũng dừng chân, hơi có chút kỳ quái.

Lúc này là vị sư huynh thân truyền nào trở về?

Trong tình hình quần chúng dâng trào, Chu Đỉnh Tiên Hạc và phi liễn rốt cục hạ xuống quảng trường bên ngoài Thiên Thu đường. Móng chim thon dài mảnh khảnh nhẹ nhàng khéo léo xông trên mặt đất mấy bước, phi liễn liền nhanh chóng dừng lại.

Dưới ánh mặt trời, lông vũ hai màu đen trắng trên người Chu Đỉnh Tiên Hạc giống như bao trùm một tầng oánh quang, màu sắc như ngọc, đem khí chất của nó tôn lên đặc biệt cao quý ưu nhã.

Hào quang lưu động trên phi liễn, trong đó tản mát ra khí tức trận pháp, cũng càng làm cho người ta không dám khinh thường.

Theo phi liễn hạ xuống, hai đạo bóng người thướt tha từ trong xe kéo phi thân xuống, phiêu nhiên rơi trên quảng trường.

Hai nàng này một mặc trang phục thu hương sắc, dung mạo điệp lệ, khí chất bay bổng, một người khác, mặc một bộ váy dài màu tím nhạt, khí chất thanh nhã, sau lưng còn đeo một cái rương cực lớn, rõ ràng là hai tỷ muội Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu.

Hai người đều đã là tu sĩ Linh Đài cảnh trung kỳ, cho dù không tận lực phóng xuất ra uy thế, trên người cũng tự nhiên mang theo cỗ uy nghi mà cường giả mới có.

"Đúng là Lạc Tĩnh sư muội và Lạc Thu sư muội." Trương Tu Bình hơi kinh ngạc, trong lòng cũng cười khổ không thôi, hai vị sư muội này thật không hổ là thiên kiêu.

Trương Tu Bình hắn lăn lộn bên trong Học Cung hơn bốn mươi năm mới bước vào Linh Đài cảnh trung kỳ. Nhưng hai vị thiên kiêu sư muội này chỉ mới hơn ba mươi tuổi mà đã vượt qua tiến độ của hắn.

Chỉ sợ chờ khi các nàng thăng cấp Thiên Nhân cảnh, Trương Tu Bình hắn có thể đến Linh Đài cảnh hậu kỳ hay không vẫn là một vấn đề!

Khác biệt giữa người với người, thật sự là quá lớn.

"Không ngờ là Ngũ cô cô và Lục cô cô." Vương Ly Dao nhỏ giọng thì thầm một câu, may mắn nàng học được thuật dịch dung từ chỗ Mai di, khiến mình thay đổi dung mạo.

Bằng không mà nói, kế hoạch lén lút tham quan Học Cung của nàng ta sẽ tan thành mây khói.

…

"Gặp qua Lạc Tĩnh học tỷ, Lạc Thu học tỷ."

Học Cung nhiều năm, hai người dựa vào thực lực mạnh mẽ và tốc độ tu luyện trác tuyệt tạo nên uy danh to lớn trong Học Cung. Lúc này nhìn thấy các nàng, các đệ tử Học Cung này có một người tính một người, tất cả đều ngoan không được.

Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu mặc dù là đệ tử thân truyền, nhưng cũng sẽ không bất cận nhân tình. Đối mặt với những chào hỏi kia, các nàng cũng sẽ gật đầu đáp lễ.

Cho dù là Trương Tu Bình, cũng chắp tay hành lễ: "Lạc Tĩnh sư muội, Lạc Thu sư muội, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Bái kiến Tu Bình sư huynh." Lạc Tĩnh và Lạc Thu rối rít hoàn lễ, hơi hàn huyên.

Lúc này, đệ tử quản sự trong Thiên Thu điện cũng nhanh chóng ra đón.

"Lạc Tĩnh học tỷ, Lạc Thu học tỷ, hai vị ngài đây là muốn làm chuyện gì?" Đệ tử quản sự dè dặt hành lễ với hai người, dò hỏi.

Vương Lạc Tĩnh nhìn Lạc Thu một cái.

Vương Lạc Thu vẫn tiếp nhận câu chuyện, đưa tay lấy ra ba tấm lệnh bài, lại đưa một bao quần áo lớn cho hắn: "Giao nhiệm vụ."

"Vâng. Hai vị học tỷ đợi một chút, đệ tử sẽ làm thủ tục cho hai ngài."

Đệ tử quản sự kia vội nhận lấy đồ vật, vội vã tiến vào nội đường làm thủ tục.

Hai nàng cũng chậm rãi bước vào.

Đệ tử thân truyền có địa vị cao cả, ở trong Học Cung có rất nhiều đặc quyền, ngoại trừ có thể tiêu hao học phần sử dụng phi liên ra, khi làm việc ở các nơi trong Học Cung cũng được hưởng ưu tiên quyền, không cần xếp hàng giống như những đệ tử bình thường.

Những đệ tử khác đã sớm tập mãi thành quen với việc này, cũng không có người nào bởi vì vậy mà cảm thấy không cam lòng, ngược lại nhao nhao tò mò thò đầu ra xem, muốn biết hai nàng rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ gì.

Mà lúc này, đệ tử quản sự đã thẩm tra đối chiếu qua nhiệm vụ đại biểu lệnh bài, lại xem xét đồ vật trong bao.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, dừng một chút mới phục hồi tinh thần, tuyên bố: "Đệ tử thân truyền Vương Lạc Thu, đệ tử thân truyền Vương Lạc Tĩnh, hai người liên thủ, thành công đuổi bắt giết tán tu 'Hoa Hạt', 'Độc Nha', 'Ba Sơn Hổ', tổng cộng có thể nhận được một vạn một ngàn học phần."

Nghe vậy, các đệ tử khác ở đây lập tức kinh ngạc cảm khái không thôi.

“Thật là lợi hại!” Lục Hướng Huy phụ trách dẫn đường cảm khái nói: “Không hổ là hai vị học tỷ, đi ra ngoài một chuyến, không nói một lần giải quyết ba tán tu nổi danh trên bảng truy nã, trong đó còn bao gồm cả mười chín Hắc Bảng Hoa Hạt.”

“Hoa Hạt này cũng không dễ đối phó, trước kia Hồng Tiến sư huynh của Huyền Băng điện cũng tiếp nhận nhiệm vụ này, thật vất vả mới tìm được người, lại bị nàng dùng quỷ kế trốn thoát. Bởi vì cái này, Hoành Tiến sư huynh hung hăng mất mặt, ngay cả mấy tháng cũng trốn tránh không thấy người.”

“Không ngờ, “Hoa Hạt” này cuối cùng lại thua trong tay hai vị học tỷ Lạc Tĩnh và Lạc Thu.”

Các đệ tử Học Cung cảm khái vô vàn, ngoài sự sùng bái cuồng nhiệt.

Đôi mắt trong của Vương Ly Dao ở một bên cũng lóe lên vẻ sáng sủa. Thì ra hai vị cô cô, ở trong Học Cung uy phong bát diện như thế. Bình thường lúc các nàng trở về thăm người thân, hoàn toàn nhìn không ra các nàng khí phách như thế.

Cuộc sống của Học Cung, quả nhiên không giống trong gia tộc, có sân khấu cực lớn để cho hắn thi triển.

Ngay tại trong nghị luận ầm ĩ, quản sự đệ tử đã nhanh chóng hoàn thành đăng ký.

Hắn lấy ra linh khí ghi chép học phần dùng, cung kính mời Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh lấy ra thẻ thân phận đệ tử thân truyền của các nàng, vừa thao tác, vừa hỏi thăm nhìn về phía các nàng: “Phần thưởng học phần vẫn giống như trước kia, mỗi người một nửa?”

“Ừm.”

Vương Lạc Thu gật đầu.

Lần này các nàng tổng cộng hợp tác giết ba tán tu, mỗi người có thể chia đến năm nghìn năm trăm học phần, vừa vặn đủ nàng đổi Chân Võ Tôi Thể Quyết (tầng thứ ba) công pháp tu luyện công pháp cùng linh dược Tôi Thể dùng, Chân Võ Tôi

Thể Quyết của nàng cuối cùng cũng có thể đột phá đến tầng thứ ba.

Lúc trước nàng mới vừa vào Học Cung, sư tôn Huyền Diêu thượng nhân đã phát hiện huyết mạch nàng thức tỉnh tương đối đặc biệt, là huyết mạch chiến thể thiên về Nguyên Thủy nhất hệ, nên làm chủ ở bên ngoài chủ tu pháp quyết Huyền Hư Chân Quyết, lại giúp nàng chọn một môn pháp quyết phụ tu tôi thể, tên là 《Chân Vũ Tôi Thể Quyết》.

《Chân Vũ Tôi Thể Quyết》 này tổng cộng có chín tầng, nghe nói sau khi tu thành giống như Chân Võ phụ thân, thân thể cường đại, có thể so với Thần Thông Bảo Khí.

Bất quá, bởi vì cất bước muộn, thời gian tu luyện tương đối ngắn, cho tới hôm nay nàng cũng chỉ tu đến tầng thứ hai, còn không tính là có bao nhiêu lợi hại.

Nếu như lần này có thể đột phá đến tầng thứ ba, cường độ thân thể của nàng có thể so sánh với linh khí bình thường, đến lúc đó, cho dù không cần bất kỳ vũ khí nào, nàng chỉ bằng vào song chưởng cũng có thể có uy lực phá núi phá đá.

Suy nghĩ dồn dập, đệ tử quản sự Thiên Thu điện đã đem điểm tích lũy ban thưởng gửi vào thẻ thân phận của hai người.

Vương Lạc Thu cảm tạ đệ tử quản sự kia, liền cùng Vương Lạc Tĩnh xoay người ra khỏi Thiên Thu điện.

“Ta đi đan đường, đổi Đại Cố Nguyên Đan dùng để tu luyện.”

Vương Lạc Tĩnh luôn luôn không nhiều lời, vừa ra khỏi cửa liền đi thẳng vào vấn đề. Tuy nói gia tộc hàng năm sẽ đưa một ít Đại Cố Nguyên Đan tới đây, nhưng chung quy không thể bù đắp được chi tiêu gia tốc tu luyện.

“Ta cũng không đi.” Vương Lạc Thu nói: “Ta đến Huyền Băng điện tìm Tông Thịnh một chút, sau đó trực tiếp trở về Tiêu Dao Phong. Hai ngày nữa Dũng thúc đã đến, ta phải đem linh khí và công pháp thu được từ ba tên gia hỏa kia giao cho Tông Thịnh, đến lúc đó cũng đưa về trong tộc, toàn bộ đổi thành cống hiến gia tộc.”

Đương nhiên Học Cung cũng thu hồi linh khí và công pháp, nhưng thứ nhất, Học Cung cũng không thiếu những thứ này,

giá thu về thấp hơn giá thị trường một chút. Thứ hai, hiện giờ gia tộc đang thời kỳ phát triển mạnh mẽ, cái gì cũng thiếu. Những linh khí và công pháp này mang về cho gia tộc, cũng có thể gia tăng nội tình của gia tộc.

Đương nhiên, phần cống hiến gia tộc thuộc về các nàng cũng sẽ không ít.

Dũng thúc mỗi lần tới đây, sẽ đưa tới linh đan và tiền tiêu vặt mà gia tộc cung cấp cho các nàng, các nàng tích góp từng tí một cống hiến gia tộc, cũng sẽ dựa theo nhu cầu của các nàng đổi thành các loại đồ vật đưa tới.

Nói tóm lại, đây cũng là một cách để các nàng đáp lại gia tộc.

Trong lúc nói chuyện, hai người chuẩn bị mỗi người đi một ngả trên quảng trường.

Bỗng dưng, một tin tức chấn kinh đến các nàng.

Một vài đệ tử mới tới ở xung quanh đang nghị luận sôi nổi về một chuyện vừa xảy ra.

Hai tỷ muội vốn không để ý, bỗng nhiên nhạy cảm nghe được một cái tên, lập tức kéo lại một đệ tử trong đó hỏi: “Các ngươi đang nói chuyện gì?”

“Lạc Thu học tỷ, Lạc Tĩnh học tỷ.”

Đệ tử kia thấy các nàng, lập tức cung kính thi lễ một cái, lúc này mới giải thích nói: “Đệ tử cũng là mới nghe người ta nói. Nói là cách một canh giờ trước, Dư Hàng sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch đã trở về. Nghe nói hắn đã bị trọng thương trên chiến trường ngoại vực, lúc được đưa về đã chỉ còn lại một hơi, Nguyên Thủy thượng nhân đặc biệt đi mời Trường Xuân thượng nhân trị liệu cho hắn.”

“Ta biết rồi. Ngươi đi đi!”

Vương Lạc Thu gật đầu, tùy ý xua tay đuổi người đi, biểu tình trên mặt lại không còn nhẹ nhõm như trước.

Dư Hàng sư huynh là nhị sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, cũng là một trong những đệ tử đắc ý nhất của Nguyên Thủy thượng nhân, bây giờ đã là tu vi Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Tuy nàng chưa từng gặp hắn, nhưng sống trong Học Cung lại không ít lần nghe nói đến uy danh của hắn. Trong Học Cung, có không ít đệ tử coi hắn như thần tượng để sùng bái hắn.

Nhưng nàng không ngờ rằng, đây là lần đầu tiên có cơ hội nhìn thấy Dư Hàng sư huynh, lại là tình huống như vậy.

Chiến trường ngoại vực…

"Trên chiến trường ngoại vực chỉ sợ đã xảy ra biến cố gì." Vương Lạc Tĩnh hiển nhiên cũng nghĩ tới việc cùng đi với nàng, sắc mặt nghiêm túc mở miệng nói.

"Đáng tiếc ta mới Linh Đài cảnh, cho dù đi hỏi, sư tôn sợ là cũng sẽ không nói." Vương Lạc Thu nhíu mày, cũng không biết là đang xoắn xuýt vì thực lực của mình không đủ, hay là vì biến cố có thể xuất hiện trên chiến trường ngoại vực.

Vào Học Cung nhiều năm, nàng tự nhiên biết, chiến trường ngoại vực này quan hệ trọng đại, bất kỳ biến cố gì, cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ xã hội loài người.

Chỉ hận thực lực của mình quá thấp, cái gì cũng không làm được.

"Bất kể như thế nào, trước tiên đi Nguyên Thủy Thiên Hồ một chút đã." Vương Lạc Tĩnh đề nghị nói: "Chúng ta cũng muốn thám thính thám thính tình báo, chuẩn bị cho sau này."

"Được."

Vương Lạc Thu gật đầu, hiếm khi không phản bác lại với Lạc Tĩnh, chuyện này xúc động đối với nàng cũng không nhỏ. Trước kia lăn lộn trong gia tộc còn không cảm thấy, sau khi đến Học Cung, nàng mới phát hiện thế giới này không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng.

…

Chương 15: Hồ Nguyên Thủy Thiên! Ly Dao đến rồi!

…

Nguyên Thủy Thiên Sơn.

Ngọn núi này có độ cao cực cao, trên đỉnh núi có thảm thực vật rậm rạp, có đường núi rộng lớn uốn lượn kéo dài từ chân núi lên tới tận Lam Thủy Thiên Hồ.

Ánh nắng vàng xuyên qua rừng rậm, chiếu những đốm sáng trên con đường núi quanh co.

Trên đường núi trải đá xanh đen. Những hòn đá này hàng năm bị người giẫm đạp, sớm đã có vết lõm, bên trong khe hở có rêu xanh xanh ương ngạnh gạt ra, trong ánh nắng mặt trời hiện ra quang trạch giống như phỉ ngọc.

“Phịch““Xùy~” đặng”

Một tràng tiếng chân có tiết tấu bỗng nhiên vang lên.

Trên sơn đạo xuất hiện hai con linh ngưu màu xanh cường tráng.

Hai con linh ngưu này đều là dị chủng, hai chân như mực, mắt xanh như nước, lúc đi đường đặc biệt vững vàng, tốc độ cũng nhanh hơn linh ngưu bình thường rất nhiều.

Trên lưng hai con linh ngưu có hai người một nam một nữ đang ngồi.

Hai người này, đương nhiên là Vương Ly Dao, cùng với Lục Hướng Huy được nàng thuê dẫn đường.

“Sư muội, Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch chúng ta chính là một mạch lịch sử lâu đời nhất trong Học Cung, cũng là thực lực hùng hậu nhất. Bất quá, nhất mạch này của chúng ta từ trước đến nay hành sự khiêm tốn, thanh danh bên ngoài mới không bằng Huyền Băng Điện.”

“Nguyên Thủy thượng nhân của nhất mạch chúng ta, càng là đệ tử thân truyền của viện trưởng. Viện trưởng bế quan nhiều năm, sớm đã mặc kệ mọi chuyện, hiện giờ rất nhiều công việc

của Học Cung đều do Nguyên Thủy thượng nhân quản lý. Nếu sư muội thật sự có thể bái nhập Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, chỗ tốt vẫn là rất nhiều."

Lục Hướng Huy vừa kéo dây cương Linh Ngưu đi lên phía trước, vừa giới thiệu tình hình của Nguyên Thủy Thiên Hồ cho Vương Ly Dao biết.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi ngang qua một gốc cây cổ thụ cực kỳ dày đặc.

Lục Hướng Huy liền chỉ vào cây kia giới thiệu: "Gốc Phù Tang Linh Mộc này là do viện trưởng tự tay trồng vào 1300 năm trước. Năm đó nó trồng cùng một nhóm, cũng đã trồng được mấy trăm cây, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ còn lại có gốc này còn sống."

"Tảng đá màu trắng này, được các sư huynh đệ diễn gọi là "Định Tình Thạch". Truyền thuyết kể rằng năm đó Vạn Lương đại sư huynh cùng Kiều Vi sư tỷ đính ước ở đó."

"Đêm hè, nơi này có rất nhiều đom đóm, có không ít học tỷ và sư muội đều thích đến đây luyện kiếm."

"Còn mảnh rừng phía trước nữa, nghe nói nguyên lai là rừng Đỗ Quyên, nhưng mười mấy năm trước có hai vị sư huynh luận bàn ở chỗ này, làm rừng cây bị hủy liền trồng lại rừng mai. Cho nên phiến rừng cây này mới thấp hơn rừng cây chung quanh nhiều như vậy…"

Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch lịch sử đã lâu, từng cọng cây ngọn cỏ trên núi đều có câu chuyện của mình. Một đường đi tới, Vương Ly Dao từ trong miệng Lục Hướng Huy nghe được không ít giai thoại thú vị, rất có loại cảm giác mở rộng tầm mắt.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra rừng mai, trên sơn đạo phía trước cũng lục tục xuất hiện những bóng người khác.

Gió mát phất động, bóng cây lắc lư, đưa tới vài sợi hơi nước ướt át.

"Nồng độ nguyên thủy linh khí xung quanh tăng lên." Vương Ly Dao mẫn cảm nhíu mày: "Có phải sắp đến không?"

“Sư muội thật là nhạy cảm.” Lục Hướng Tiêu nở nụ cười dữ tợn: “Qua rừng cây phía trước, chính là Nguyên Thủy Thiên Hồ rồi. Dựa theo tốc độ của chúng ta bây giờ, nhiều nhất là một khắc đồng hồ cũng sẽ tới.”

Lúc nói chuyện, trong lòng hắn cũng nhịn không được cảm khái, tốc độ linh kỵ chính là nhanh.

Bình thường hắn dùng thân pháp chạy đi, đi một khắc đồng hồ phải nghỉ ngơi nửa khắc đồng hồ, từ Thiên Thu đường đến đây ít nhất cũng phải mất một ngày, nào có thể nhanh đến như vậy?

Hắn hôm nay xem như dính quang mang của vị tiểu sư muội này.

Thời gian một phút đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Sau khi cưỡi Linh Ngưu đi ngang qua một khối nham thạch màu đen, Vương Ly Dao liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, rừng cây chung quanh chợt trở nên thưa thớt rất nhiều, ánh mặt trời cũng trở nên sáng lạn hơn.

Lại đi về phía trước một đoạn, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt, từng mảng lớn màu lam bỗng nhiên xâm nhập vào tầm mắt của nàng.

Đó là một hồ nước lớn màu xanh thẳm.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ nhẵn nhụi giống như ngọc bích màu lam sáng chói, sáng long lanh. Gió mát nhè nhẹ, trên mặt hồ nổi lên những gợn sóng lăn tăn, cắt nát những hình ảnh phản chiếu trong đó là bầu trời xanh và mây trắng, tạo thành những tia sáng phù quang mỏng manh.

Trên bầu trời, cũng ẩn ẩn lưu quang lưu động, giống như tơ lụa, ở trên bầu trời không ngừng biến ảo màu sắc, hình dạng, đan vào ra ảo ảnh thiên kì bách quái.

Hết thảy trước mắt, giống như một bức tranh khổng lồ, xinh đẹp mà không chân thực.

Hình ảnh này lực trùng kích thật sự quá lớn, Vương Ly Dao không nhịn được có chút trợn tròn mắt, bị cảnh đẹp hoa lệ này rung động đến trong lúc nhất thời sững sờ nói lỡ lời.

“Thế nào? Đẹp không?”

Lục Hướng Huy giật dây cương một cái, mang theo Linh Ngưu đi về phía trước vài bước, trên mặt lộ ra một nụ cười tự hào. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thiên Hồ, cũng từng bị kinh diễm, tự nhiên hiểu rõ tâm tình của Vương Ly Dao lúc này.

"Nguyên Thủy Thiên Hồ, quả nhiên danh bất hư truyền."

Nghe vậy, Vương Ly Dao lấy lại tinh thần, nhịn không được hít sâu một hơi, thần sắc tràn ngập cảm khái.

Mặc dù hồ Châu Vi nhà nàng cũng đẹp, nhưng cùng loại đẹp trước mắt này hoàn toàn bất đồng.

Vẻ đẹp của hồ Châu Vi tràn ngập tình thơ ý họa, Thiên Hồ trước mắt, lại giống như là bảo thạch từ trên trời rơi xuống nhân gian, mang theo một loại vẻ đẹp thuần túy linh hoạt kỳ ảo, không dính chút khói lửa nào, cho nên có vẻ đặc biệt thánh khiết, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Hơn nữa, nàng chấn động cũng không chỉ là mỹ cảnh, còn có nồng độ linh khí chung quanh.

Nồng độ linh khí này so với trong nhà tuyệt đối cao hơn mấy cấp bậc.

Nàng chỉ đứng ở chỗ này, nhẹ nhàng hô hấp, liền cảm giác hút vào trong mỗi một ngụm không khí đều ẩn chứa nguyên thủy linh khí nồng đậm, thân thể phảng phất bị nguyên thủy linh khí thấm vào, cảm giác thư thái và thích ý không gì sánh được.

Dưới Tứ Thủy Thiên Hồ này, tuyệt đối có một linh mạch lợi hại.

"Ánh sáng lưu động của ngày đó là cái gì?"

Lúc này, Vương Ly Dao cũng đã tỉnh táo lại từ trong rung động, nàng chỉ vào lưu quang di động trên bầu trời dò hỏi.

"Ồ, đó là Thủy Mạc Thiên Hoa." Lục Hướng Huy giải thích, "Đây là trận pháp thủ hộ của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch chúng ta. Hiện tại là ban ngày, nhìn không rõ lắm, đợi đến buổi tối, trên trời lưu quang lưu động, giống như là có Thiên Hà chảy xuôi vậy, so với hiện tại còn đẹp hơn gấp mười lần."

"Thì ra là thế."

Vương Ly Dao giật mình.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã cưỡi Linh Ngưu đi tới bên hồ.

Bên hồ cách đó không xa, có một bến đò, một chiếc thuyền đưa đò không lớn không nhỏ đang đậu ở bên bến tàu, mấy người trẻ tuổi mặc đồng phục đệ tử của Ly Thủy Thiên Hồ nhất mạch đang xếp hàng đăng ký, lên thuyền.

"Tuy toàn bộ Nguyên Thủy Thiên Sơn đều thuộc địa bàn của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, nhưng địa điểm chúng ta tu luyện bình thường, trên thực tế nằm trên một hòn đảo ở trung tâm hồ. Nguyên Thủy Các của Nguyên Thủy thượng nhân chúng ta cũng ở giữa hồ."

Lục Hướng Huy cột hai con Linh Ngưu vào chuồng thú bên hồ, mang theo Vương Ly Dao đi về phía bên hồ, vừa đi vừa giải thích.

"Đợi lát nữa chúng ta liền ngồi chèo thuyền qua. Chờ đến khi lên đảo, ta sẽ giới thiệu cho ngươi tình huống trên đảo. Tin tưởng ta, bái nhập Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch chúng ta, ngươi nhất định sẽ không hối hận."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bến đò.

Lục Hướng Huy quen thuộc đăng ký thân phận, lại để cho Vương Ly Dao đem lệnh thông hành của nàng cho đệ tử quản sự xem qua, liền dẫn nàng lên độ thuyền, ở vị trí gần mạn thuyền ngồi xuống.

Độ thuyền này cũng không khác gì con thuyền đưa đò trong An Giang, sau khi Vương Ly Dao ngồi xuống, liền đem lực chú ý một lần nữa đặt ở trên mặt hồ bên ngoài.

Rất nhanh, thuyền đưa đò đã lên đường.

Đi được nửa đường, ánh mắt Vương Ly Dao đột nhiên dừng lại trên mặt hồ: "Ơ? Đó là cái gì?"

Thì ra, trên mặt hồ thế mà lại bơi không ít điểm đen to to nhỏ nhỏ, nhìn hình dáng bên ngoài, thế mà cực kỳ giống Nguyên Thủy Linh Quy nhà bọn họ nuôi, làm cho nàng cảm giác vừa thân thiết vừa quen thuộc.

Hơn nữa, nàng còn phát hiện, trên lưng hai con rùa còn có người đang đứng, thoạt nhìn giống như là tọa kỵ.

"Ồ, ngươi nói Nguyên Thủy Linh Quy đó." Lục Hướng Huy thò đầu xem xét, lập tức hiểu rõ, "Trong Nguyên Thủy Thiên Hồ này của chúng ta có một đoàn Nguyên Thủy Linh Quy sinh sống, có không ít tọa kỵ của sư huynh cũng là Nguyên Thủy Linh Quy, ngươi sau này thấy nhiều liền quen rồi."

Vương Ly Dao hơi kinh ngạc: "Nhưng như vậy quá nhiều rồi? Nơi này ít nhất cũng có trên trăm con."

Tử Phủ Học Cung nuôi dưỡng linh thú không hiếm lạ gì, nhưng quy mô Nguyên Thủy Linh quy này, quả thực cũng có chút kinh người.

"Sư muội này cũng không biết nhỉ~" Lục Hướng Huy nghe vậy cười đắc ý, "Trong Tứ Thủy Thiên Hồ của chúng ta có một con thất giai linh quy sinh hoạt, những người này đều là tộc nhân và hậu duệ của nó. Cũng chính là bởi vì có lão quy che chở, những linh quy này xem như bá chủ của Kê Thủy Thiên Hồ, cho dù là đệ tử Học Cung cũng không dám dễ dàng trêu chọc."

"Nhưng, trong số những linh quy này cũng có không ít đệ tử tương đối thân nhân. Ngẫu nhiên cũng sẽ có đệ tử vận khí tốt, hoặc là thực lực không tệ, được Linh quy ưu ái, có thể thu làm tọa kỵ." Hắn nói chỉ hai con linh quy đứng trên lưng trên mặt hồ, "Hai vị đó đều là đệ tử nòng cốt của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch chúng ta, trong học cung không biết có bao nhiêu đệ tử hâm mộ bọn họ."

"Thì ra là thế."

Vương Ly Dao bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Vương thị bọn họ nuôi một con Nguyên Thủy Linh quy, liền rước lấy không ít thế gia hâm mộ, không nghĩ tới trong hồ Nguyên Thủy này lại nuôi một đám lớn như vậy.

Bên cạnh hai người còn ngồi mấy đệ tử trẻ tuổi, nghe được hai người đối thoại, bọn họ nhịn không được nở nụ cười.

"Đây là lần đầu tiên sư muội tới sao?" Một người trẻ tuổi trong số đó cười nói: "Lão quy trong hồ này chính là linh sủng

của viện trưởng, cũng được coi là lão tổ tông của chúng ta. Trong hậu duệ của nó cũng có vài con có thiên phú không tệ, nghe nói tương lai có hi vọng trở thành lục giai, thậm chí là thất giai linh thú."

Nghe vậy, một đệ tử trẻ tuổi khác cũng nhịn không được nói: "Sư muội nếu có hứng thú, có thể đi thử vận khí một chút, nói không chừng còn có Linh quy nào đó nhìn ngươi thuận mắt đó!"

Mấy người đang nói.

Bỗng dưng.

Trên mặt hồ phía trước truyền đến một trận tiếng la ầm ĩ.

"Mau mau mau! Ngăn chặn nó lại! Không được để nó chạy!"

"Bên phải! Bên phải nhanh ngăn lại!"

"Cẩn thận thủy tiễn!"

Vương Ly Dao theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên mặt hồ bên trái có một con thuyền lớn xấp xỉ bọn họ đang đậu. Trên boong tàu, có mấy người trẻ tuổi mặc đồng phục đệ tử nhất mạch của Hồ Nguyên Thủy đang vây thành một vòng, vung tay áo, cầm dụng cụ, cố gắng bắt một con trai trai khổng lồ đang điên cuồng chạy trốn.

Nàng nhìn đến hiếu kỳ, không nhịn được hiếu kỳ hỏi: "Đây là đang làm gì vậy?"

"Ồ. Đó cũng là đặc sản của Nguyên Thủy Thiên Hồ chúng ta, Linh Thủy Châu Bạng." Lục Hướng Huy giải thích, "Mấy vị sư huynh kia là đang hái châu. Trân Châu của Tuyền Thủy Châu Bạng sản xuất ra chính là tứ phẩm linh tài, không chỉ có thể làm thuốc, dùng nó chế tác thành đồ trang sức còn có thể tẩm bổ da thịt, có tác dụng cải thiện chất da, khá được nữ tu hoan nghênh."

"Thiên Thu đường có thể nhận được nhiệm vụ của Học Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng tương đối phong phú." Người trẻ tuổi bên cạnh tỏ vẻ hâm mộ: "Có điều đó chỉ có đệ tử Linh Đài cảnh mới có thể nhận nhiệm vụ, tu vi của chúng ta không đủ, muốn nhận cũng không nhận được."

"Ồ."

Vương Ly Dao giật mình.

Trong lúc nói chuyện, mấy sư huynh trên thuyền bên kia hợp lực, rốt cục khống chế được con Trúc Cơ Châu Bạng cao hơn nửa người kia, cố định nó ở trên một cái giá trên boong.

Sau đó, một vị sư huynh lấy ra một gốc linh thảo màu xanh lá, không biết dùng phương pháp gì dụ nó mở vỏ trai ra, sau đó bò vào trong vỏ trai lấy ra mấy viên trân châu màu sắc rực rỡ to bằng nắm tay.

Trong mơ hồ còn có thể nghe được vài câu đối thoại lác đác từ trên thuyền bên kia bay tới.

"Đừng quên hạt châu mẫu mới trồng…"

"Còn thiếu một con trai nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ…"

"Nhanh lên một chút, nói không chừng…"

Vương Ly Dao xem say sưa, cảm thấy mới mẻ không thôi.

Học Cung này thực sự không giống với trong nhà.

Trên đường đi, những gì nhìn thấy trong Học Cung đều khác với rất nhiều bên ngoài. Nơi này giống như một thế giới khác, có một bộ quy tắc của riêng mình.

Khó trách phụ thân nhất định muốn cho nàng đến Học Cung, còn nói cái gì mà "Không đi ra ngoài mở mang kiến thức một chút, liền không biết thiên địa to lớn", thật đúng là có một chút đạo lý.

Ngoài tu luyện, Học Cung có thể dạy cho nàng rất nhiều thứ khác.

…

Cùng lúc đó, trong chủ điện đảo Tứ Thủy.

Trong Tử Phủ Học Cung, các thượng nhân không ra ngoài đều tụ tập một chỗ.

"Trường Xuân sư huynh, thương thế của kẻ xấu Dư Hàng như thế nào rồi?" Một thượng nhân mặc trường bào màu nước, ôn nhuận như quân tử chắp tay nói với Trường Xuân thượng nhân từ trong mật thất đi ra.

Nguyên Thủy nhất mạch cũng am hiểu trị liệu, chỉ là lần này thương thế của ái đồ Dư Hàng quá nặng, khí hải huyền hạch gần như bị nghiền nát, vả lại Huyền Âm Sát độc gần như trải rộng trong phế phủ ngũ tạng. Không phải là tu vi của Dư Hàng cao thâm, nguyên thủy huyền khí hùng hậu như hồ, lại dựa vào lục phẩm kéo dài tánh mạng Kim Đan. Bảo vệ không đủ, Dư Hàng căn bản không chống đỡ được đến khi về nhà sẽ vẫn lạc.

Vì vậy, Nguyên Thủy thượng nhân đem hi vọng ký thác lên người Trường Xuân thượng nhân.

Trên khuôn mặt mịn màng như trẻ sơ sinh của Trường Xuân thượng nhân có chút tái nhợt và mệt mỏi: "Vạn hạnh tạo nghệ 《Nguyên Thủy Chân Quyết》 của hắn cực sâu, trước mắt miễn cưỡng ổn định thương thế, chỉ là Nguyên Thủy Huyền Hạch trong Khí Hải tổn hại quá mức nghiêm trọng, cần phải phục dụng tinh hoa Nguyên Thủy thời gian dài từng bước chữa trị."

"Phiền toái nhất là Huyền âm sát độc, sát độc này hung hiểm ác độc gấp mấy lần âm sát độc bình thường. Hiện tại đã xâm nhập vào trong ngũ tạng phế phủ và kinh mạch của hắn, một ngày không trừ được độc này, chỉ sợ thương thế sẽ không lành. Cần phục dụng ngũ phẩm hỏa hệ đơn dược —— Huyền dương liệt hỏa đan, dần dần trung hòa trừ huyền âm sát độc, dùng ngũ phẩm Dưỡng nguyên đan ôn dưỡng ngũ tạng lục phủ và kinh mạch bị hao tổn."

"Chỉ là như thế, tiêu hao tài nguyên sẽ rất nhiều, không chừng phải mười năm tám năm mới có thể khỏi hẳn."

Cảm xúc căng thẳng của Nguyên Thủy thượng nhân hơi thả lỏng một chút: "Dư Hàng bị thương trên chiến trường ngoại vực, Lăng Vân thánh địa và Đại Càn quốc tất nhiên không thể đứng ngoài cuộc, cộng thêm Học Cung chúng ta trợ cấp một phen, liền có thể gom đủ tài nguyên tiêu hao."

Mấy vị thượng nhân còn lại đều âm thầm gật đầu, đúng là đạo lý này. Cũng không thể để các đệ tử đi liều mạng vì quốc gia và toàn thể nhân loại, bị thương liền mặc kệ không hỏi đúng không?

Chậm nói Nguyên Thủy thượng nhân sẽ không đáp ứng, dù là bọn họ cũng sẽ không đáp ứng, nhà ai không có thân truyền

chấp hành nhiệm vụ trên chiến trường ngoại vực?

…

Chương 16: Cửu tiểu thư! Người hữu duyên là ai?

…

“Ài! Dư Hàng thật đáng tiếc!” Cho dù là Huyễn Điệp phu nhân phong tình vạn chủng, lúc này cũng âm u thở dài, ngữ điệu ngưng trọng nói: “Vốn dĩ dùng tiềm lực Dư Hàng, có ba bốn phần hy vọng có thể bước vào Tử Phủ. Sau tai nạn này, xác suất thành công bước vào Tử Phủ chưa tới hai thành.”

Xác suất không tới hai phần, khiến Dư Hàng gần như bị phán tử hình.

Nguyên Thủy thượng nhân mặt như quan ngọc, mặt phủ một tầng tức giận: “Bọn nhãi ranh trong ma địa làm việc quá mức ác độc, không ngờ lại xuất chúng lăng bạc như vậy, có thể nhẫn nhưng không thể nhẫn, việc này bản thượng nhân tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.”

“Kê Thủy, đồ Lung Yên của ta cũng từng trải qua mấy chục năm âm sát nhập thể.” Băng Lan thượng nhân mang khăn che mặt lên mặt nói: “Bà ấy thông qua việc biến âm sát thành của mình để giải trừ nguy cơ, nếu cách này có thể thực hiện được, có thể nhanh chóng hóa giải thương thế của Dư Hàng.”

“Băng Lan sư muội, chúng ta đường đường là Tử Phủ Học Cung, dù sao cũng không thể đi kiêm tu âm Sát chi pháp được chứ?” Trường Xuân thượng nhân hơi tỏ vẻ bất mãn, “Nếu động một chút lại mở ra lỗ hổng này, Tử Phủ Học Cung chúng ta không bằng đổi tên thành Âm Sát Ma Tông là được.”

“Huống chi, ta cũng có hiểu biết về tình huống của Vương Lung Yên, nàng ta bị âm Sát độc ăn mòn trọn vẹn năm mươi năm. Mỗi ngày đều đối kháng với âm Sát độc, hiểu biết về nó càng mạnh hơn so với âm Sát ma tu bình thường. Như vậy mới có năng lực hóa giải âm Sát, để mình sử dụng. Điểm này chắc chắn Dư Hàng không làm được.”

“Hừ, Trường Xuân lão cổ hủ nhà ngươi thì biết cái gì? Đồ Lung Yên ta chịu đau khổ biết bao.” Băng Lan thượng nhân trả lời: “Hay là ngươi đi thử xem?”

“Được rồi được rồi, việc này trước đó cũng đã có kết luận, chúng ta mở một trường hợp đặc biệt cho Vương Lung Yên.” Nguyên Thủy thượng nhân hòa giải nói: “Nhưng Trường Xuân sư huynh nói rất đúng, nếu động một tí lại kiêm tu âm sát chi độc, truyền ra ngoài sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của Tử Phủ Học Cung. Không bằng như vậy, làm phiền Băng Lan sư muội viết một lá thư mời Vương Lung Yên đến Học Cung một chuyến, xem có thể hóa giải Huyền Âm Sát độc trong cơ thể Dư Hàng hay không.”

Huyền Âm Sát Độc, là vật so với âm Sát độc bình thường càng thêm hung ác, bởi vậy Nguyên Thủy thượng nhân cũng chỉ ôm thái độ thử một chút.

“Chuyện này không cần viết, đồ Lung Yên ta đang ở trong quận thành làm việc, ta phái một đệ tử đi mời nàng đến là được.” Băng Lan thượng nhân cũng nể mặt Nguyên Thủy thượng nhân, cũng không tiếp tục đối chọi gay gắt với Trường Xuân thượng nhân.

Dù sao lần trước cũng là Nguyên Thủy thượng nhân giảng hòa, mới mở cho Vương Lung Yên một trường hợp đặc biệt.

“Nếu đã như thế, vậy làm phiền Băng Lan sư muội rồi.” Nguyên Thủy thượng nhân cảm kích hành lễ, Dư Hàng là đệ tử thân truyền mà y đắc ý. Đã đi theo y gần ba trăm năm, tình cảm của hai bên vô cùng sâu đậm, thân như phụ tử.

“Chuyện Dư Hàng, xét đến cùng vẫn là bởi vì trên chiến trường ngoại vực, thực lực bên ta cao cấp không bằng. Trước đó vài ngày, Nguyên Hoa thượng nhân của Mạc Nam học cung bị thương ở chiến trường ngoại vực, càng làm cho chiến lực song phương cao đoan nghiêng về một bên.” Huyền Diêu thượng nhân nói: “Mặc dù viện trưởng của chúng ta luôn bế quan, phó viện trưởng cũng vân du khắp nơi… Nhưng mà về chuyện Dư Hàng, Lũng Tả Tử Phủ Học Cung chúng ta nhất định phải có thái độ.”

“Không bằng như vậy, dù sao gần đây ta cũng rảnh rỗi, đi chiến trường ngoại vực một chuyến, miễn cho những lão già Âm Sát Ma Tông kia coi Học Cung chúng ta không người.”

Chỉ một thoáng, trong đôi mắt khoe khoang người trên lướt qua một đạo lệ mang.

“Nếu như thế, ta cũng đi vực ngoại một chuyến vậy.” Băng Lan thượng nhân bình tĩnh nói: “Ngoài ra, gần đây tu vi của đồ đệ Hữu An ta tăng mạnh, đã đến lúc thả cho hắn đi ra ngoài lại ma luyện rồi.”

Trường Xuân thượng nhân vuốt râu nói: “Cái xương già này của ta đã lâu rồi chưa từng đi chiến trường ngoại vực. Vừa lúc Lục Vi cũng đến Thiên Nhân cảnh, liền dẫn nàng ấy đi trải nghiệm sự đời.”

Ba vị thượng nhân đồng loạt tỏ thái độ.

Huyễn Điệp phu nhân nói: “Có ba người các ngươi đi là đủ rồi, ta cùng Tứ Thủy Thủ trấn thủ quê nhà một chút. Trong các đệ tử hạch tâm của các mạch, đạt tới Thiên Nhân cảnh đều đi vực ngoại ma luyện, ba người các ngươi chiếu cố nhiều hơn một chút.”

Trong Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, mọi người đều sẽ phân cao thấp với nhau. Nhưng một khi dính đến bên ngoài, giữa các Tử Phủ thượng nhân vẫn có chút đoàn kết.

“Mặc dù bọn ta có thể xuất chiến, nhưng cuối cùng vẫn phải liều đời sau.” Huyền Diêu thượng nhân có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc đồ đệ Lạc Thu của ta còn quá trẻ, nếu lớn tuổi thêm mấy chục tuổi đạt đến Thiên Nhân cảnh, thì có thể dẫn nó đi mở mang kiến thức một chút. Chỉ cần cho nàng chút thời gian, tuyệt đối có thể giết được bọn tiểu tử kia tè ra quần.”

“Đồ Lạc Tĩnh ta cũng là như thế.” Huyễn Điệp phu nhân cũng hơi đắc ý nói, “Nha đầu Lạc Tĩnh kia tính tình trầm ổn bình tĩnh, lại am hiểu tính toán, tương lai nhất định rất có tiền đồ.”

“Gần đây một số người trẻ tuổi tuy đều không tệ, nhưng chung quy vẫn có chút ít.” Trường Xuân thượng nhân nói: “Thật ra ngươi là Nguyên Thủy thượng nhân, nghe nói sớm đã xác định con gái của Vương Thủ Triết là Vương Ly Dao là thân truyền, chẳng lẽ đứa nhỏ kia cũng là huyết mạch thiên kiêu?”

Vừa nhắc tới Vương Ly Dao, tâm tình vốn lo lắng của Nguyên Thủy thượng nhân liền tốt hơn rất nhiều, cười nói: “Đó là tự nhiên, nếu không cũng sẽ không chưa vào cửa đã được định là thân truyền. Đứa nhỏ kia chính là tư chất thượng phẩm Ất đẳng, còn là huyết mạch Nguyên Thủy cực kỳ thuần túy.”

Tư chất thượng phẩm Ất đẳng?

Chư vị thượng nhân lập tức ném ánh mắt hâm mộ đi, thiên phú huyết mạch như thế, cho dù là trong hàng ngũ thiên kiêu cũng thuộc về đứng đầu. Nguyên Thủy thượng nhân này quả nhiên là may mắn, nhặt được một đại bảo bối.

Không biết Trường Ninh Vương thị này có vận may gì, thiên kiêu trong gia tộc lần lượt xuất hiện. Trường Ninh Vương thị này, chỉ cần tiếp tục phát triển như vậy, tương lai chắc chắn sẽ là một gia tộc cực kỳ cường đại.

…

Ngay lúc chư vị thượng nhân đang thương nghị đại sự trong thiên hạ.

Trên Thiên Hồ Đảo.

Nguyên Thủy thượng nhân sớm đã "thân truyền" đã được xác định, Vương Ly Dao vẫn được người dẫn đường Lục Hướng Huy giới thiệu, đi dạo khắp nơi.

Nói ra thì Vương Ly Dao vẫn rất hài lòng với các phương diện về hoàn cảnh, nhân văn, thiết bị của Nguyên Thủy Thiên Hồ.

Không biết có phải vì tu luyện Nguyên Thủy nhất mạch hay không, rất nhiều đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, tính tình ngược lại không kém, hơn phân nửa đều nho nhã lễ độ hết sức ôn nhuận.

Bất quá ý niệm này ở trong lòng Vương Ly Dao cũng chỉ lóe lên rồi biến mất. Tu luyện Nguyên Thủy Chân Quyết là quyết sẽ không để cho tính tình trở nên tốt đẹp. Nguyên nhân cụ thể, suy nghĩ một chút về mẫu thân nàng Liễu Nhược Lam là được.

Từ nhỏ đến lớn, Vương Ly Dao chưa bao giờ sợ phụ thân nàng, dù sao phụ thân sủng ái nàng cỡ nào. Duy chỉ có chống lại mẫu thân, khiến nàng có loại cảm giác suy yếu không thể cứu vãn, nếu mẫu thân một khi nổi nóng, cả nhà đều sẽ run rẩy.

Lúc Vương Ly Dao cảm thấy đi dạo không sai biệt lắm, muốn đi các phong các mạch khác nhìn xem.

Bỗng dưng!

Trên quảng trường phía trước truyền đến một trận "ồn ào".

"Nhạc Hiền sư huynh, thêm chút sức lực, xuất ra chút bản lĩnh cùng tài sản. Muốn nói ai trong Tứ Thủy Thiên Hồ chúng ta có thể được Cửu tiểu thư tán thành, trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác."

"Ai nói vậy? Theo ta thấy, Vũ Huyên học tỷ mới là nơi tốt nhất cho Cửu tiểu thư. Các ngươi nhìn xem, Vũ Huyên học tỷ xinh đẹp và dịu dàng bao nhiêu, sau khi Cửu tiểu thư cùng nàng kết duyên, nhất định sẽ rất hạnh phúc."

"Ta thấy chính Hoa sư huynh là người có tỉ lệ nhất, hắn chính là Linh Đài cảnh nhị trọng Nguyên Thủy Linh Thể trung đoạn. Hơn nữa nghe nói gia thế vô cùng tốt, hàng năm đều có thể lấy được không ít trợ cấp, có thể cho Cửu tiểu thư thời gian trôi qua rất thoải mái."

"Ta ủng hộ Nhạc Hiền sư huynh." Ta ủng hộ Vũ Huyên học tỷ." "Ta ủng hộ Chính Hoa sư huynh."

Không ngừng có người nghị luận, hô to, tỏ thái độ ủng hộ thần tượng của mình. Trong đó cũng có một số ít người ủng hộ, chẳng qua so với ba vị kia thì thuộc về tiểu chúng.

"Cửu tiểu thư?" Vương Ly Dao lộ ra sắc mặt cổ quái, vị Cửu tiểu thư kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến các sư huynh và học tỷ đồng thời triển khai "chiến công" với nàng?

"Cái này…" Lục Hướng Huy mặt đầy mồ hôi, vội vàng giải thích, "Sư muội không cần phải hiểu lầm, Cửu tiểu thư chính là một trong những hậu duệ trẻ tuổi nhất của lão quy tổ tông, mới vừa sinh ra không đến năm mươi năm, cũng đã tấn chức lên hàng ngũ tam giai linh thú, có thể thấy được huyết mạch hùng hậu như biển, rất được lão quy tổ tông yêu thích và cưng chiều."

"Gần đây lão quy tổ tông truyền lời, nói là cơ duyên của Cửu tiểu thư sắp đến, nên ở Nguyên Thủy nhất mạch ta. Bởi vậy các sư huynh học tỷ phù hợp điều kiện, đều muốn tranh thủ được Cửu tiểu thư ưu ái. Nói vậy ai được Cửu tiểu thư làm linh sủng, tương lai thân phận thân truyền không chạy thoát."

Theo lời giải thích của Lục Hướng Huy, hai người đã chen vào trong đám người.

Chỉ thấy mấy vị sư huynh học tỷ tuổi không lớn, tu vi lại không thấp, đem một con Nguyên Thủy Linh Quy to bằng chiếc xe nhỏ vây quanh ở trong đó, trong tay bưng các loại kỳ trân dị quả, thậm chí còn có linh thạch cùng kim phiếu "Tài Lực Chứng Chỉ", liên tục nịnh nọt cùng nịnh nọt đối với linh quy kia.

Mà con Nguyên Thủy Linh Quy kia thì nhàm chán vô vị nằm ở trên "Quy phơi đài" gạch đá Nguyên Thủy xây dựng, thỉnh thoảng ăn một miếng mỹ vị không biết ai hiến tế đến, sau đó nheo mắt ngủ một hồi.

Một bộ không cự tuyệt đối với người đến từ các lộ nịnh bợ, nhưng đối với người nào cũng không ưu ái.

Nhưng những sư huynh học tỷ kia, chẳng những không có chút tức giận nào, ngược lại còn cười đến phong độ nhẹ nhàng, thái độ ôn nhuận hòa ái, không ngừng tăng lớn tiền cược đến lấy lòng linh quỷ.

"Đây là Huyền thủy linh quả." Nhạc Hiền sư huynh rốt cuộc cũng nhẫn tâm, lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra một trái cây phát ra thủy hệ linh khí nồng đậm nói: "Chỉ cần Cửu tiểu thư nguyện ý khế ước với ta, trừ điều kiện hậu hĩnh lúc trước, mỗi mười năm còn dâng lên Huyền thủy linh quả."

Huyền Thủy Linh Quả?

Đây chính là thiên tài địa bảo cùng đẳng cấp với Chu Quả, giá trị vạn kim. Sau khi phục dụng, có chút tác dụng gia tăng huyết mạch. Đương nhiên, người có huyết mạch càng cao, tác dụng phục dụng của Huyền Thủy Linh Quả cũng càng thấp.

Nhưng bởi vậy có thể thấy được, gia thế của Nhạc Hiền sư huynh tất nhiên cũng không kém.

Vô cùng rõ ràng, Huyền Thủy Linh Quả này đưa tới hứng thú của "Cửu tiểu thư", nàng nâng đầu rùa lên, đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Huyền Thủy Linh Quả, một bộ dạng thèm nhỏ dãi.

"Tốt rồi!" Nhạc Hiền sư huynh trong lòng vui vẻ, tuy rằng cho ra Huyền Thủy Linh Quả cực kỳ đau lòng, nhưng là chỉ cần

được Cửu tiểu thư ưu ái, hết thảy đều đáng giá.

Bỗng dưng!

Cửu tiểu thư nghiêng đầu nhìn về phía trong đám người, sau đó nàng ngẩn người, dùng tốc độ cực nhanh nuốt Nguyên Thủy Linh Quả của Nhạc Hiền sư huynh vào bụng.

Lúc này Nhạc Hiền sư huynh vui mừng quá đỗi. Các sư huynh học tỷ còn lại trong lòng tràn đầy thất vọng, nếu sớm biết Cửu tiểu thư yêu thích Huyền Thủy Linh Quả như thế, cho dù là đập nồi bán sắt cũng phải lấy về.

Ngay khi những người vây xem chuẩn bị chúc mừng Nhạc Hiền sư huynh một phen.

Cửu tiểu thư đột nhiên thay đổi thái độ lười nhác, nàng di chuyển, nhanh như chớp phóng vào đám người. Trong chớp mắt đã vọt tới trước người Vương Ly Dao, ngẩng cao cổ, cái đầu to như quả bóng vui vẻ cọ qua cọ lại trên người nàng, một bộ dáng cực kỳ thân mật.

Chuyện này…

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

…

Chương 17: Thiên mệnh chi nữ! Song linh tranh sủng!

…

Ngay cả Vương Ly Dao cũng trợn tròn đôi mắt xinh đẹp, có chút giật mình nhìn con rùa nịnh nọt kia.

Rõ ràng là nàng không làm gì cả mà, con rùa đen này đang làm cái gì vậy?

Bất quá, bên cạnh nàng từ nhỏ đã có một con Nguyên Thủy Linh Quy đi theo, đối với tính tình cùng ngôn ngữ tứ chi của Nguyên Thủy Linh Quy có chút quen thuộc. Tất nhiên biết rõ, Nguyên Thủy Linh Quy trẻ tuổi này rất thích nàng, đang lấy lòng nàng.

Lúc này Vương Ly Dao cũng đưa tay sờ sờ đầu nàng, tỏ vẻ cũng rất thích nàng.

Kể từ đó, "Cửu tiểu thư" càng thêm hưng phấn, quay tròn xung quanh Vương Ly Dao. Mũi rùa không ngừng ngửi ngửi, dường như muốn nhớ kỹ mùi vị của chủ nhân tương lai.

Thật là nồng đậm mùi vị nguyên thủy tinh thuần a, chủ nhân của nó thật là lợi hại, ô ô, lão tổ tông nói đúng, cơ duyên của Cửu tiểu thư ta đã đến. Miệng của nàng ta mở ra đóng lại, phát ra tiếng kêu đầy phấn khích.

Đáng tiếc nàng vẫn chỉ là một con Tam giai Linh quy, không có biện pháp cùng chủ nhân trực tiếp dùng ngôn ngữ nói chuyện với nhau. Phàm là hung thú linh thú các loại, ngoại trừ số ít dị chủng ra, đều phải đến Thất giai mới có thể nói tiếng người. Đương nhiên cũng có một ít dị chủng đặc thù, ngay cả Thất giai cũng không nói được tiếng người.

Cửu tiểu thư hưng phấn và lấy lòng như vậy. Đám quần chúng vây xem xung quanh lập tức yên tĩnh một mảnh, dường như bị một màn không thể tưởng tượng này làm cho khiếp sợ.

Đây là có chuyện gì? Cửu tiểu thư từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, như thế nào thoáng cái thay đổi tính tình, trái lại còn lấy lòng nhân loại?

Nhất là Nhạc Hiền sư huynh, sau khi kinh ngạc, sắc mặt càng trở nên trắng xanh một hồi. Giống như nữ thần băng sơn không biết đã lấy lòng không biết bao lâu, trong nháy mắt liền đầu nhập vào trong ngực người khác, vẫn là như thế liệt tình như lửa.

Không đợi bọn họ có phản ứng.

Một cái túi nhỏ treo bên hông Vương Ly Dao, run rẩy kịch liệt, như thể có thứ gì đó sắp thoát khỏi vây khốn mà ra. Nàng không khỏi nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ lên cái túi hai cái, thấp giọng trấn an: “Tiểu Tước nhi, ngoan một chút, bây giờ không tiện thả ngươi ra. Chờ sau khi trở về, ta mời ngươi ăn đồ ngon.”

Nào có thể đoán được.

Cái đồ vật trong túi kia, giãy dụa càng thêm lợi hại, loáng thoáng còn truyền ra tiếng kêu chi chi.

Vương Ly Dao bất đắc dĩ, nới lỏng dây thừng của túi nhỏ, bỗng dưng một cái đầu chim màu đỏ rực thò ra khỏi miệng túi.

Trên đầu lông tơ mềm mại của nó có hai nhúm lông màu đỏ thật dài, ánh mắt trong veo như nước vừa nhìn thấy Vương Ly Dao, liền rít lên tiếng rít gào kháng nghị, cái gì gọi là thả muộn một chút?

Nếu lại ra chậm một chút, bản đường đường Ly Hỏa “Thần” tước sẽ bị một con rùa ngu xuẩn cạy góc tường.

Rùa đen ngu xuẩn?

Cửu tiểu thư Nguyên Thủy Linh Quy, cũng không biết có phải thật sự nghe hiểu hay là cảm nhận được địch ý của đối phương, lúc này mắt rùa trừng lên, cái cổ rụt rụt lại bắt đầu kêu mắng ô ô.

Kết quả tự nhiên là chọc giận Ly Hỏa Tước, nàng thét chói tai từ trong túi vọt ra, thân thể càng biến ảo càng lớn, trong chớp mắt liền biến thành một “Con chim” lớn dài hơn trượng, lông chim toàn thân nàng đều là một mảnh màu đỏ, phảng phất là một ngọn lửa đang cháy hừng hực, cái đuôi giống như là một cây quạt thoáng cái liền mở ra.

Chỉ là có chút cảm giác không hài hòa chính là, Ly Hỏa Tước vốn hình thể hơi có vẻ thon dài, lúc này lại tròn đi một chút, có chút bộ dáng thân thể to béo vạm vỡ.

"Két két, chi chi tra." Ly Hỏa Tước vỗ cánh, béo đến mức ngay cả cổ cũng sắp không thấy được, điên cuồng phun tới Nguyên Thủy Linh Quy.

"Cái này cái này cái này…" Một đám đệ tử Nguyên Thủy nhất mạch vây xem, tự nhiên là bị một màn này làm cho chấn kinh. Cô nương bộ dáng "bình thường không có gì lạ" kia, rốt cuộc có lai lịch gì a?

Nàng chẳng những có được một linh thú Ly Hỏa hệ, còn dùng túi linh thú tùy thân chứa. Phải biết rằng chuyên môn dùng túi không gian chứa linh thú, so với trữ vật giới chỉ mà nói thì đắt hơn không ít. Cho dù là đệ tử hạch tâm Nguyên Thủy nhất mạch, cũng rất ít người mua được loại vật này.

"Nha đầu này chỉ sợ lai lịch không thấp." Vũ Huyên học tỷ đứng xa xem náo nhiệt sắc mặt thoáng ngưng trọng nói: "Quá nửa là đến từ thiên kim tiểu thư của thế gia Lục phẩm nào đó."

"Thế gia Lục phẩm thì như thế nào?" Chính Hoa sư huynh sắc mặt cũng có chút không vui nói, "Ta cũng xuất thân từ thế gia Lục phẩm, nói cứ như các ngươi coi thường ta vậy? Khi đánh không lại, không phải cũng bị đè xuống đất ma sát sao?"

Trong Tử Phủ Học Cung, trong tình huống bình thường không cho phép tùy ý đàm luận gia thế. Có điều người xuất thân từ danh môn lục phẩm như Chính Hoa sư huynh, thời gian lâu hơn phân nửa là không giấu được mọi người.

Cũng chỉ có một ít đệ tử bình thường để ý cái này, một ít đệ tử hạch tâm hơn phân nửa sẽ chỉ hâm mộ một phen. Dù sao người thực lực đạt tới đệ tử hạch tâm, đa số đều là gia thế điều kiện xuất thân không kém, hơn nữa dựa vào tiềm lực cùng thân phận của đệ tử hạch tâm này, cho dù không đạt tới Tử Phủ cảnh, cũng ít nhất là một phương nhân vật cấp đại lão Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ.

Đường đường là đệ tử nòng cốt của Tử Phủ Học Cung, đương nhiên tầm nhìn không cao bình thường.

Người thực sự có thể khiến bọn họ kiêng kỵ cũng chỉ có người xuất thân từ Tử Phủ thế gia ngũ phẩm, hoặc là đệ tử thân truyền nào đó.

Bởi vậy, Học Cung và thế gia, từ trước đến nay là hai con đường hoàn toàn khác nhau. Quỹ tích nhân sinh và mục tiêu chờ mong tương lai, cũng là hoàn toàn khác biệt.

Trong lúc mọi người ở đây đều giật mình cùng nghị luận.

Một chim một rùa càng thêm ồn ào náo nhiệt, một rít rít gào, một tiếng ô ô nha! Cho dù ai ai cũng nghe không hiểu " ngôn ngữ", cũng không gây trở ngại cho nhau lý giải đối phương là đang mắng chim cùng mắng rùa.

Rất tự nhiên, Ly Hỏa Tước cùng Nguyên Thủy Linh Quy tính tình không nhỏ đánh nhau, ngươi phun một ngụm lửa, ta nhổ một cột nước. Trong khoảnh khắc, lửa cùng cột nước kịch liệt đan vào va chạm, ngược lại có chút ra hình ra dáng.

Bất quá các nàng đều còn rất trẻ, tổng thể lực sát thương có hạn. Nhất là Ly Hỏa Tước, mới ấp trứng vài năm, hôm nay mới nhị giai đỉnh phong.

Vương Ly Dao ở một bên nhìn thấy là một giọt mồ hôi lạnh, nàng đương nhiên hiểu được, đây là Ly Hỏa Tước và Nguyên Thủy Linh Quy vì nàng, đang tranh giành tình nhân mà đánh nhau. Lúc này liền nâng cái trán, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Tước nhi, tiểu quy nhi, hai người các ngươi có thể dừng tay trước sao? Có chuyện gì từ từ nói."

Con Ly Hỏa Tước này chính là phần thưởng mà nàng giành được khi đánh chiếm điểm trưng binh của Thần Vũ hoàng triều ở ngoại vực năm đó, cho đến khi nàng ta dừng lại, năm phần thưởng cuối cùng đều bị Vương thị vơ vét đi.

Vương Ly Dao tốn hao không ít công phu mới ấp trứng Ly Hỏa Tước thành công, cũng dựa theo phương thức khí linh cho, ký kết khế ước chủ sủng với Ly Hỏa Tước.

Bởi vậy, tiểu Tước nhi nổi đóa cũng là có chút đạo lý, đột nhiên toát ra một con rùa cùng nàng đoạt chủ nhân, có thể chịu được sao?

Mà Nguyên Thủy Linh quy nhất mạch, từ trước đến nay đều lấy thọ nguyên dài mà nổi tiếng, thuộc loại linh thú tốc độ

trưởng thành không phải rất nhanh. Cho dù linh quy nhị giai, sống mấy trăm năm cũng dễ dàng, mà linh quy tam giai động một chút là có thể sống hơn ngàn năm.

Linh quy trường thọ như thế, nếu là cộng thêm tu luyện trưởng thành mà nói, còn để linh chủng khác sống như thế nào? Nguyên Thủy Linh Quy Cửu tiểu thư, có thể ở vẻn vẹn năm mươi năm tấn thăng đến tam giai, đã là người có huyết mạch thiên phú nổi bật trong Nguyên Thủy Linh Quy nhất mạch.

Nhưng dù vậy, Ly Hỏa Tước cũng không phải dễ bắt nạt, sau khi mất một phen tay chân, Nguyên Thủy Linh Quy lực áp một đầu Ly Hỏa Tước, đè nàng xuống đất ma sát một hồi.

Nhưng hiển nhiên Ly Hỏa Tước cũng không phải loại người dễ dàng chịu thua, nàng ở trong trứng chờ nhiều năm như vậy, đều nhanh biến hóa thạch mới gặp được chủ nhân ấp trứng thành công.

Thời gian ở Vương thị, mỗi ngày đều ăn ngon uống ngon, cuộc sống trôi qua không quá tiêu diêu tự tại, sao có thể để một con rùa thoạt nhìn càng ăn hơn đào góc tường?

Nàng khinh thường, nhảy vọt ra khỏi sự áp chế của Nguyên Thủy Linh Quy, trốn đến sau lưng Vương Ly Dao, thò nửa cái đầu chim ra tiếp tục rít rít gào điên cuồng mắng: “Chỉ bằng con cá xấu xí này của ngươi, cũng dám cướp chủ nhân của ta? Cũng không chịu soi mặt vào trong nước tiểu.” (Phiên dịch của tác giả)

“Chỉ là Đại Ma Tước, cũng dám mở miệng phun cuồng ngôn, có bản lĩnh đi ra chúng ta đại chiến ba trăm hiệp nữa, Cửu tiểu thư cho ngươi biết vì sao hoa lại đỏ như vậy.” Nguyên Thủy Linh Quy giương nanh múa vuốt, nha hoàn không ngừng. (Phiên dịch của tác giả)

“Đủ rồi!” Vương Ly Dao không chịu nổi nữa, túm cổ Ly Hỏa Tước nhét vào túi linh thú, bên tai thanh tịnh hơn rất nhiều.

Mặt của nàng cũng có chút đen, đều do bình thường quá sủng nịch Ly Hỏa Tước, dẫn đến nó ăn quá béo, ngay cả mình bay cũng bay không nổi. Nếu không, mặc dù đánh không lại Nguyên Thủy Linh Quy, vẫn có thể bay đi.

Cứ theo đà này, năm nào tháng nào cũng có thể cưỡi nó ngao du thiên không?

"Ô ô ô ~" Nguyên Thủy Linh quy Cửu tiểu thư, vừa nhìn thấy đối thủ cạnh tranh bị nhét trở về, lập tức liền thay đổi bộ dáng, ngây thơ ôm đùi Vương Ly Dao, làm nũng lấy lòng.

Đám nhân loại ngu xuẩn kia, sao không thể ngửi được nguyên thủy linh khí khiến người ta say mê trên người tiểu tỷ tỷ chứ? Cứ như vậy ôm đùi tiểu tỷ tỷ, Nguyên Thủy Linh Quy đều có chút say, thật muốn ôm cả đời như vậy.

Bởi vì trên người Vương Ly Dao mang theo bảo vật liễm tức cao giai, nhưng che giấu được phần lớn người, lại không giấu được "Cửu tiểu thư" của Nguyên Thủy hệ.

Đến lúc này.

Vương Ly Dao làm sao không rõ, Nguyên Thủy Linh Quy này nhìn ra nàng là nguyên thủy linh thể mà quấn lấy nàng, liều mạng muốn chủ động nhận chủ. Chỉ có điều, nàng có chút do dự.

Một là nàng đã có một con Ly Hỏa Tước rồi, sau này vào Học Cung có rất nhiều tài nguyên đều phải dựa vào chính mình kiếm được, nuôi một con linh sủng đã rất tốn sức, hai con…

Thứ hai là, lúc trước các sư huynh học tỷ kia đã phí sức lấy lòng Nguyên Thủy Linh Quy, nàng có chút ngượng ngùng chặn đường kiếm lợi. Tuy nàng cũng cảm thụ được, con Nguyên Thủy Linh Quy này huyết mạch không tầm thường, bồi dưỡng thật tốt mà nói, tương lai có thể trưởng thành lục giai linh thú.

Chỉ từ đẳng cấp thiên phú huyết mạch mà nói, ngược lại là có thể liều mạng với Ly Hỏa Tước. Cũng chính là như thế, Vương Ly Dao tức là động tâm, lại có chút do dự.

Nào có thể đoán được.

Nguyên Thủy Linh quy cực hiểu nhân tính, dường như cảm nhận được sự khó xử của Vương Ly Dao, nàng lúc này ưỡn cổ há miệng, trong miệng phun ra một quả cầu ngọc trong suốt óng ánh.

Viên ngọc kì lạ này là do tổ gia gia của Cửu tiểu thư tự mình dùng tài liệu không gian thiên nhiên luyện chế cho nàng ta, bình thường đều nuốt vào trong bụng.

Sau một trận chấn động không gian.

Từng kiện bảo vật trong ngọc cầu rơi ra, có một đống lớn thủy hệ linh thạch, còn có hơn mười viên thủy hệ linh tinh càng thêm trân quý gấp trăm lần, các loại kỳ trân linh quả cùng bảo bối cái gì cần có đều có.

"A? Chính Hoa sư huynh, đây không phải Băng Tủy Ngọc Trụ của ngươi sao? Đây không phải là ngươi tích lũy không ít điểm tích lũy, thật vất vả mới đổi được bảo vật tu luyện sao?" Vũ Huyên học tỷ kinh nghi bất định nói: "Ngươi khi nào lén lút hiến cho Cửu tiểu thư?"

"Cái này…" Chính Hoa sư huynh vẻ mặt xấu hổ: "Lần trước tản bộ bên hồ, vô tình gặp được Cửu tiểu thư… Không nói chuyện này nữa, một gốc Thủy Ngọc Liên ba trăm năm kia, không phải bảo bối bên người ngươi cất chứa sao? Như thế nào cũng đến chỗ Cửu tiểu thư rồi."

Ách…

Lần này, đến phiên Vũ Sa học tỷ biểu tình có chút vi diệu, trốn trốn tránh nói: "Ta cũng chỉ là tản bộ bên hồ, vô tình gặp được Cửu tiểu thư."

Hai người trầm mặc một hồi.

Đến lúc đó, tất nhiên đều là ngầm hiểu lẫn nhau.

Tất cả mọi người đều đã từng thừa dịp đối thủ không chú ý, âm thầm một mình lấy lòng Cửu tiểu thư, hy vọng có thể lấy được vị trí thứ nhất. Chỉ tiếc, làm cho hai người bọn họ đau lòng không thôi chính là —— hiện giờ dường như đầu tư của mọi người đều muốn cắt thịt!

Rõ ràng Cửu tiểu thư đã có đối tượng mình thích, chính là nha đầu thoạt nhìn rất "Thường thường không có gì lạ" kia.

Điều duy nhất khiến Vũ Sa học tỷ cùng Chính Hoa sư huynh, nội tâm có chút an ủi nho nhỏ chính là, giống như hai người bọn họ cắt thịt không phải là nghiêm trọng nhất, hai người bọn

họ mang theo vẻ đồng tình nhìn về phía Nhạc Hiền sư huynh ở một bên, sắc mặt đã đen đến phát tím.

Trong túi trữ vật của Cửu tiểu thư, chỉ sợ có một nửa bảo vật là đến từ Nhạc Hiền sư huynh, xem ra bình thường gã không ít lần lén lút tiếp xúc với Cửu tiểu thư, vì lấy lòng Cửu tiểu thư ngay cả của cải đều áp giải lên trên.

Nhắc tới hạnh phúc và thống khổ của người này, đều là so sánh. Vũ Sa và Chính Hoa tuy cũng vô cùng đau lòng, nhưng vừa nhìn thấy Nhạc Hiền sư huynh, trái tim của bọn họ đã không còn đau đớn nữa, ngược lại còn có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

"Cửu tiểu thư!" Nhạc Hiền sư huynh nhịn không nổi nữa, đi lên phía trước đè nén lửa giận nói: "Cửu tiểu thư, ngươi còn quá trẻ, chớ để người ngoài lừa."

Cảm giác này giống như là mua đồ để lấy lòng nữ thần, kết quả nữ thần chỉ chớp mắt đã lấy tất cả mọi thứ đi lấy lòng những người khác.

Mặc dù trong lòng hắn đã phẫn nộ đến mức muốn bóp chết Cửu tiểu thư nhưng hắn vẫn không dám nổi giận với nàng.

Ai cũng biết, Cửu tiểu thư rất được lão quy tổ tông thất giai cưng chiều, cho dù sư tôn của hắn là Nguyên Thủy thượng nhân nhìn thấy Cửu tiểu thư, cũng sẽ hòa ái dễ gần chào hỏi Cửu tiểu thư.

Sau đó, Nhạc Hiền sư huynh dùng ánh mắt như giết người nhìn chằm chằm Vương Ly Dao: "Tiểu cô nương, rốt cuộc cô nương là ai? Tại sao ta ở trên Thiên Hồ Đảo chưa từng thấy cô. Cô hiểu rõ cô đang làm gì không?"

"Ô ô ô ~" Nguyên Thủy Linh Quy Cửu tiểu thư có chút không vui, xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu ô ô ô một trận chửi mắng sư huynh Nhạc Hiền, ý tứ biểu đạt không cần phiên dịch cũng rất rõ ràng, ngươi xem như củ hành nào a, cũng dám chất vấn chủ nhân của bổn tiểu thư?

Vương Ly Dao vừa định nói chuyện, trong đám người vây xem, có người nói: "Nhạc Hiền sư huynh, nha đầu kia chắc không phải người của Nguyên Thủy nhất mạch chúng ta, là Lục Hướng Huy đưa vào."

Không phải Nguyên Thủy nhất mạch? Nhạc Hiền sư huynh vẻ mặt trì trệ, lúc này định hướng Lục Hướng Huy nói: "Lục Hướng Huy, cô gái này là ai? Vì sao ngươi phải mang cô ta đến Nguyên Thủy Thiên Hồ chúng ta?"

Một cỗ khí tức uy lực của sư huynh hạch tâm ép Lục Hướng Huy có chút không thở nổi, sự tình biến hóa khúc chiết kỳ quái làm Lục Hướng Huy trở tay không kịp.

Nhưng hắn vẫn cứng rắn chịu áp lực của Nhạc Hiền sư huynh, không kiêu ngạo không kiêu ngạo nói: "Ly Dao sư muội lần này tới tham gia khảo hạch mới của Học Cung, nhưng mà nàng cầm lệnh thông hành trong tay, có thể tự do thông hành ở trong cấm địa của Học Cung, kính xin Nhạc Hiền sư huynh minh giám."

"Hừ! Thông Hành lệnh? Đổi lại là bình thường thì không sao." Nhạc Hiền sư huynh giận dữ nói: "Nhưng ngươi cũng không nghĩ xem bây giờ là lúc nào? Dư Hàng sư huynh vừa mới xảy ra chuyện, sư phụ và thượng nhân đang họp, chính là lúc Nguyên Thủy nhất mạch ta khẩn trương giới nghiêm, ngươi lại tùy ý dẫn người ngoài vào?"

"Nhạc Hiền sư huynh, ta…" Trán Lục Hướng Huy chảy đầy mồ hôi lạnh, vừa muốn phân biệt vài câu.

Nhạc Hiền sư huynh phất tay ngắt lời nói: "Lục Hướng Huy, ngươi không cần phân biệt, ta làm sư huynh có quyền dạy ngươi quy củ. Sau đó thành thành thật thật đi Chấp Pháp Đường nhận sai, trừng phạt như thế nào thì trừng phạt như thế đó. Về phần ngươi, một nha đầu ngay cả vòng phục kỳ của Học Cung cũng không thông qua, căn bản không xem như một phần tử của Học Cung, lại có tư cách gì đến tranh giành khế ước Linh Quy? Ta hạn ngươi trong nửa nén hương rời khỏi Ly Thủy Thiên Hồ Đảo, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Nếu không phải Nhạc Hiền sư huynh thấy được nàng có túi linh thú cùng linh thú, hơn phân nửa không phải xuất thân từ thế gia bình thường, nói không chừng hiện tại không phải đuổi người, mà là trực tiếp động thủ.

Sắc mặt Lục Hướng Huy cực kỳ khó coi, mặc dù hắn oan ức vạn phần nhưng cũng không dám ngỗ nghịch với đệ tử hạch

tâm, lập tức thành thành thật thật chắp tay nói: “Vâng, Nhạc Hiền sư huynh.”

“Chờ một chút!”

Đôi mi xinh đẹp của Vương Ly Dao khẽ nhướng lên: “Quả thực ta còn chưa phải đệ tử Học Cung chính thức, ngươi thân là đệ tử hạch tâm của Nguyên Thủy nhất mạch mà muốn đuổi ta đi, ta cũng nhận. Nhưng vị Lục sư huynh này, từ đầu tới đuôi đều làm việc dựa theo quy củ của Học Cung, có gì sai? Ngươi dựa vào cái gì xử phạt hắn?”

Nhạc Hiền sư huynh sửng sốt, chắp hai tay sau lưng giận dữ mà cười nói: “Nha đầu, ta không so đo ngươi tự tiện xông vào Thủy Thiên Hồ, đã xem như nhẹ tha cho ngươi rồi. Ta thân là hạch tâm sư huynh, xử trí sư đệ phạm sai lầm như thế nào, còn cần ngươi tới dạy sao?”

Một cỗ khí tức uy áp bàng bạc từ trên người hắn tràn ngập lên, dường như lời nói của Vương Ly Dao đã hoàn toàn chọc giận hắn ta.

“Nhạc Hiền sư huynh bớt giận, đây đều là lỗi của Hướng Tiêu, không liên quan đến Ly Dao sư muội.” Lục Hướng Tiêu vội vàng tiến lên một bước, che trước mặt Vương Ly Dao, chắp tay cầu xin nói: “Ly Dao sư muội còn chưa chính thức gia nhập Học Cung, xin sư huynh đừng so đo với nàng ta.”

Lúc nói chuyện, hắn vụng trộm nháy mắt về phía sau, bảo Vương Ly Dao nhanh chóng rời đi.

Lục Hướng Huy không khuyên còn đỡ, hôm nay khuyên nhủ, càng làm cho Nhạc Hiền sư huynh lồng ngực không áp chế được lửa giận, nếu không phải tiểu tử này tự tiện mang người ngoài lên đảo, hôm nay nào có phong ba như thế? Nói không chừng bây giờ Cửu tiểu thư, đã ký kết linh khế với hắn.

Hắn giận dữ cười nói: “Tốt tốt tốt, xem ra ta đây làm sư huynh nòng cốt, đã không có nửa điểm quyền uy. Lục Hướng Huy, ngươi không những phạm sai lầm trên dây, còn nhiều lần chống đối mạo phạm ta. Hôm nay, ta nếu không hảo hảo giáo huấn ngươi một chút, ngày khác sợ là tất cả mọi người giẫm trên đầu Nhạc Hiền ta.”

Nhạc Hiền sư huynh chỉ quyết vừa bấm, một cỗ năng lượng nguyên thủy nồng đậm tràn ngập lên, quanh quẩn ở bên người hắn.

“Nhạc Hiền, việc này qua rồi a.” Chính Hoa sư huynh nhíu mày ngăn cản nói: “Hướng Linh học đệ chẳng qua là vô tâm chi mất, ngươi làm sư huynh cần gì phải tính toán chi li như vậy?”

“Chính Hoa, ngươi là cái quái gì? Nếu không phải dựa vào gia thế của ngươi không tệ, ngươi cho rằng ngươi có thể đi đến trung tâm?” Nhạc Hiền sư huynh tức giận nói.

“Ngươi…” Chính Hoa sư huynh sắc mặt có chút khó coi, Cocacola là tình hình thực tế, thuần túy luận thiên phú, hắn thật đúng là so ra kém Nhạc Hiền.

“Hừ, sư đệ phạm sai lầm, chẳng lẽ sư huynh hạch tâm như ta ngay cả tư cách giáo huấn cũng không có sao?” Nhạc Hiền sư huynh tức giận đến cực hạn, nguyên thủy khí tức quanh thân bộc phát, hóa thành một chỉ hướng Lục Địch điểm tới, “Hướng Linh sư đệ, hôm nay để cho ngươi nhớ kỹ, không được tùy ý mạo phạm sư huynh hạch tâm.”

Chỉ kình tuôn ra một đạo ánh sáng màu lam nhạt, thẳng hướng Lục Đàm mà đi.

Trong số đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, ngược lại có không ít người không quen nhìn thấy sự bá đạo và thất thố như thế của Nhạc Hiền sư huynh, chỉ là ngại uy thế của hắn, lúc này nào dám lung tung xuất đầu lộ diện.

Không nhìn thấy, ngay cả Chính Hoa sư huynh cũng bị đuổi trở về sao?

“Ai~” Không ít người trong lòng thở dài một hơi, Nhạc Hiền sư huynh bình thường ngược lại là một bộ dáng tao nhã, nhưng một khi tức giận, lại lục thân không nhận như thế, hôm nay thật sự là xui xẻo, sạp hàng này phá sự tình.

Hơn nữa một chiêu “Nguyên Thủy Chỉ” kia của Nhạc Hiền sư huynh, khiến cho bá đạo mà hung mãnh, thẳng hướng xương bả vai Linh sư đệ mà đi, cho dù không chết, đoán chừng một hai năm cũng khó mà nổi lên.

Cùng lúc đó, Lục Hướng Huy càng thêm kinh hãi, bằng vào tu vi của hắn chỉ là Luyện Khí cảnh tầng bảy, làm sao có thể tránh được Nguyên Thủy Chỉ? Thôi thôi, tất cả đều là số mệnh!

Trong nháy mắt suy nghĩ, Lục Hướng Huy đã từ bỏ chống cự, nhắm mắt lại chuẩn bị kiên cường ăn bài học này.

Bỗng dưng!

Bên tai hắn truyền đến một tiếng duệ khiếu phá không, trong lúc mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy một đạo nguyên thủy linh khí nồng đậm từ bên người xẹt qua, sau đó ở trước người hắn không đến hai ba thước, chống lại một cái Nguyên Thủy Chỉ của Nhạc Hiền sư huynh.

"Oanh!"

Hai cỗ năng lượng chỉ kình va chạm mãnh liệt, năng lượng nguyên thủy như gợn sóng trùng kích, không ngừng khuếch tán ra phía ngoài. Khoảng cách gần Lục Hướng Huy, lại bị cỗ sóng xung kích này chấn động đạp đạp lui lại, đặt mông ngã xuống đất.

Dị biến như vậy, lập tức khiến hiện trường lặng ngắt như tờ, kinh nghi bất định, nhìn chăm chú về phía nữ hài xuất thủ kia, chỉ thấy tư thái thong dong của nàng, bên ngoài thân thể y nguyên quanh quẩn tản ra khí tức Nguyên Thủy.

"Làm sao có thể?" Gương mặt xinh đẹp của Vũ Huyên học tỷ thay đổi nói: "Nguyên Thủy Chỉ, nàng vậy mà cũng biết Nguyên Thủy Chỉ? Chẳng lẽ, nàng cũng tu luyện Nguyên Thủy Chân Quyết?"

"Chỉ sợ là vậy…" Biểu tình của Chính Hoa sư huynh cũng trở nên cực kỳ đặc sắc, "Cô nương này tuy bề ngoài bình thường, nhưng hẳn là còn rất trẻ, không ngờ đã tu luyện đến Linh Đài cảnh? Hơn nữa Nguyên Thủy chỉ kia, uy lực hỏa hầu thập phần cường đại, không kém gì Nhạc Hiền. Chẳng lẽ, tiểu cô nương này là thiên kiêu sao?"

"Thú vị, thật là có ý tứ ngoài dự liệu. Cô nương này cho dù không phải thiên kiêu, sợ cũng không xa." Trong đôi mắt của Vũ Huyên học tỷ hiện lên một tia hả hê, "Nhạc Hiền vẫn ỷ vào tiền bối trong gia tộc là trưởng lão của Nguyên Thủy nhất

mạch chúng ta, mà từ trước đến nay kiêu ngạo ương ngạnh, tính tình không nhỏ. Lần này, quá nửa là đá trúng thiết bản rồi."

Khiếp sợ nhất, sợ rằng phải kể đến Nhạc Hiền sư huynh, hắn tức là tức giận vừa kinh hãi, một chỉ kia tuy rằng vẻn vẹn sử xuất một nửa uy lực, lại bị tiểu cô nương kia dùng đồng dạng Nguyên Thủy chỉ ngăn trở.

Thiên kiêu, chẳng lẽ nha đầu này là thiên kiêu sao? Khó trách bình tĩnh như thường.

Sau mấy hơi thở, hắn mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại: "Nha đầu, ngươi còn nhỏ tuổi, vậy mà cũng là Linh Đài cảnh? Ngươi tên là gì? Ngươi là tộc nhân của trưởng lão nào?"

"Được hay không đổi tên ngồi không đổi họ, ta tên là Vương Ly Dao, ngươi có vấn đề gì, cứ hướng về phía ta là được. Đường đường đệ tử nòng cốt Linh Đài cảnh, bắt nạt một sư đệ Luyện Khí cảnh rất thú vị sao?"

Trong đôi mắt Vương Ly Dao có chút lạnh lẽo, hiển nhiên đã cực kỳ chán ghét Nhạc Hiền sư huynh.

Họ Vương?

Trong các trưởng lão cao tầng Thiên Nhân cảnh Học Cung, dường như không có họ Vương. Trong các trưởng lão của Nguyên Thủy nhất mạch, hình như cũng không có họ Vương. Nhạc Hiền sư huynh đã nhanh chóng tính toán một lần, lúc này cười lạnh liên tục nói: "Vương Ly Dao đúng không? Ngươi có biết hay không, ngươi đã phạm vào sai lầm cực lớn. Ta không biết trưởng bối nhà ngươi là ai, nhưng ta biết, lần này ngay cả trưởng bối của ngươi cũng xui xẻo. Bí truyền của Học Cung, há có thể cho một ngoại nhân còn chưa thi đậu vào Học Cung học? Thành thật khai báo, Nguyên Thủy Chân Quyết của ngươi là ai dạy?"

Thiên kiêu đối với Học Cung mà nói tất nhiên là quan trọng, nhưng bất luận là ai, nếu chưa được Học Cung tán thành mà tùy ý truyền thụ tâm pháp huyền kỹ của Học Cung, đều là tội danh không thể tha thứ. Bằng không mà nói, Học Cung nào có quy củ gì đáng nói?

Vương Ly Dao bĩu môi, khinh thường cười lạnh nói: “Ngươi cái hạch tâm sư huynh này quản thật đúng là rộng, ta học được từ nơi nào, không liên quan đến ngươi. Còn có, con rùa đen này, bổn tiểu thư thu! Ta hôm nay xem ngươi có thể làm sao bây giờ?”

Nhận rồi?

Cửu tiểu thư Nguyên Thủy Linh Quy thoáng cái kích động hẳn lên, ô ô ô, tiểu tỷ tỷ cuối cùng cũng chịu thu nhận ta làm linh sủng, lúc vừa định nhào tới làm nũng, lại nghe được thanh âm nhẹ nhàng của Vương Ly Dao truyền đến: “Tiểu Cửu, dù sao ngươi cũng đã lấy không ít chỗ tốt, ngươi cứ qua một bên đợi đi. Sau khi giải quyết xong việc này, ta lại thu ngươi.”

Nguyên Thủy Linh Quy ô ô kêu một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn trốn sang một bên, trong mắt tràn đầy chờ mong xem chủ nhân phát uy như thế nào.

Một màn như vậy, lập tức khiến cho Nhạc Hiền sư huynh trong cơn giận dữ đến cực hạn, giận dữ mà cười nói: “Tốt tốt tốt, ta mặc kệ ngươi xuất thân bối cảnh gì. Cho dù là Tử Phủ thế gia, hoặc là ở trong Học Cung có trưởng lão làm bối cảnh, cũng không thể phá hỏng quy củ mấy ngàn năm của Học Cung. Ta trước bắt ngươi, sau khi trở về bẩm báo sư tôn, tất nhiên nên truy xét đến cùng, ai cũng không chạy thoát được.”

Một lời thốt ra, khí tức Nguyên Thủy mạnh mẽ như thực chất bay lên, ép về phía Vương Ly Dao.

“Ông!”

Cùng lúc đó, một tiếng kiếm ngâm vang lên ~

…

Chương 18: Linh thể! Nguyên Thủy Kiếm Ý

…

Trong tiếng kiếm ngâm, một đạo kiếm quang đột nhiên từ bên hông Nhạc Hiền sư huynh bắn ra như điện, bắn nhanh về phía Vương Ly Dao.

Kiếm quang như nước, xẹt qua không khí tựa như gió thu lướt qua mặt hồ, tốc độ lại cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã lướt đến trước mặt Vương Ly Dao.

Kiếm thế lạnh thấu xương kèm theo tiếng xé gió sắc bén bỗng nhiên nổ tung.

Sợi tóc trên hai gò má của Vương Ly Dao bị kiếm khí này kích động, nhất thời bay lên.

Thấy thế, đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch đều nhịn không được phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Mọi người đều biết, bội kiếm "Lâm Thủy Kiếm" của Nhạc Hiền sư huynh chính là một món linh khí trung phẩm, uy lực phi phàm. Bọn họ ai cũng không ngờ, Nhạc Hiền sư huynh vậy mà vừa ra tay liền trực tiếp vận dụng linh kiếm trung phẩm lấy làm xấu!

Cái này tiểu cô nương sợ là nguy hiểm!

Vương Ly Dao lại hừ lạnh một tiếng, không hề hoảng loạn chút nào.

Chỉ thấy thân hình nàng nhoáng một cái, tựa như một dòng nước nhẹ nhàng trượt ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, nàng điểm nhẹ mũi chân, thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng như thác nước, linh động lả lướt, không chút khói lửa.

Nước chảy vô ảnh, không mây bay.

Tốc độ Linh kiếm bay tới cực nhanh, gần như đã vượt qua cực hạn mắt thường có thể bắt được, nhưng vẫn không thể dính

vào thân ảnh của nàng, mà là dùng chút xíu sai lầm bay qua bên cạnh nàng.

Linh kiếm gào thét thế đi không dứt, hung hăng đánh trúng một cái phơi rùa đài phía sau nàng.

Trong phút chốc, vụn đá bay loạn, nguyên thủy thạch làm thành mặt trên đài phơi nắng lập tức bị đâm ra một cái hố to.

Bản thân Vương Ly Dao lại không hề bị thương, thậm chí ngay cả góc áo cũng không bị vụn đá dính vào.

"Lưu thủy ảnh?!"

Một chiêu thân pháp tuấn tú này vừa ra, đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch ở đây đồng loạt sửng sốt.

Thân pháp của Lưu Lưu Ảnh Thân chính là chiêu bài thân pháp của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch, từ thân truyền đến đệ tử bình thường đều không ngoại lệ đều phải tu luyện. Bọn họ đều là đệ tử nhất mạch của Nguyên Thủy Thiên Hồ, sao có thể không nhận ra?

"Bà ta thậm chí ngay cả bóng nước cũng biết. Chuyện này phải có cảnh giới Lô hỏa thuần thanh chứ?" Chính Hoa sư huynh kinh nghi bất định: "Bà ta mới có chút tuổi này, lại có thể luyện thân pháp thủy lưu tới mức này, lợi hại…"

Nói thật ra, cho dù hắn tự mình lên sân khấu thi triển thân pháp Thủy Lưu Ảnh, cũng chưa chắc mạnh hơn so với nàng.

"Thân pháp rõ ràng còn lợi hại hơn cả ta nhiều như vậy? Đã đạt đến tầng cấp hoàn toàn xem không hiểu." Lục Hướng Huy cũng khiếp sợ không thôi, thân pháp Thủy Lưu Ảnh Pháp chính là 'tài nghệ tuyệt cán' của hắn, hắn ở trên phương diện này quả thực cũng đã bỏ ra một phen công phu khổ cực.

Nhưng so với vị sư muội này, thân pháp thủy lưu ảnh của hắn lại vụng về như trò cười, uổng công luyện tập, điều này làm cho hắn làm sao có thể không khiếp sợ?

Nhưng mà, bọn họ làm sao có thể đoán được, Vương Ly Dao thật ra là "đại thiên kiêu" trong truyền thuyết đã thức tỉnh tứ trọng huyết mạch trong Linh Đài cảnh?

Nàng có được Nguyên Thủy Linh Thể, thân thể tự nhiên cùng Nguyên Thủy Linh Khí trong thiên địa tồn tại cộng minh mãnh

liệt, độ phù hợp với Thiên Địa Pháp Tắc cũng cao hơn, thời điểm tu luyện Nguyên Thủy nhất hệ công pháp tự nhiên làm ít công to, tinh tiến nhanh chóng.

Mà đây cũng là nguyên nhân căn bản Huyền Vũ tu sĩ coi trọng tư chất huyết mạch như thế.

"Không sai! Đích xác có vài phần thực lực, khó trách dám kiêu ngạo như thế!" Nhạc Hiền sư huynh một kích không trúng, lập tức giận quá hóa cười, "Đáng tiếc, tư truyền công pháp chính là tối kỵ của Học Cung, cho dù ngươi luyện tốt cũng không ai cứu được ngươi! Đợi ta bắt được ngươi, không chỉ có ngươi, ngay cả người truyền công pháp cho ngươi cũng xui xẻo!"

Vừa nói xong, tay gã bấm niệm pháp quyết, Lâm Thủy Kiếm lập tức như một đạo điện quang bay lên giữa trời.

"Ngưng Thủy Thành Kiếm, Phân Ba Hóa Ảnh!"

Hai tay của hắn bấm kiếm quyết, thủy linh chi khí nồng đậm lập tức như trăm sông đổ ra biển hội tụ đến, trung phẩm linh khí "Lâm Thủy Kiếm" quay tít một vòng trên bầu trời, trong chớp mắt liền phân hoá thành sáu đạo kiếm ảnh cơ hồ giống nhau như đúc.

Kiếm ảnh như nước, kiếm quang như tuyết.

Kiếm khí mênh mông liên kết lẫn nhau, dắt tay thành một khối, tựa như một thể, trong nháy mắt kết thành một cái kiếm trận, toả ra từng trận ánh sáng thủy lam chói mắt.

Kiếm khí bàng bạc được gột rửa ra, trong nháy mắt đẩy hết kình phong chung quanh ra, ngay cả gió nhẹ trên mặt hồ cũng tự động vòng qua.

Nhạc Hiền sư huynh ánh mắt ác độc, cười lạnh nói: "Ngươi không phải thân pháp tốt sao? Lần này, ta xem ngươi còn trốn như thế nào?!"

Dứt lời, hai tay hắn ngoắc một cái, kiếm trận bỗng nhiên gào thét mà ra, cuốn theo kiếm thế mênh mông bao trùm về phía Vương Ly Dao.

Kiếm phong lạnh thấu xương, kiếm khí túc sát.

Trong nháy mắt, uy thế bàng bạc phô thiên cái địa nghiền ép xuống, ngay cả trong gió nhẹ xung quanh cũng phảng phất mang theo khí tức xơ xác tiêu điều.

“Là Thủy Ảnh kiếm pháp mà Nhạc Hiền sư huynh am hiểu nhất!”

Thấy thế, Lục Hướng Huy nhất thời mở to hai mắt nhìn, khẩn trương không thôi.

Các đệ tử khác của Nguyên Thủy Thiên Hồ lại càng kinh ngạc vạn phần: “Thuỷ Ảnh kiếm pháp mà Nhạc Hiền sư huynh tu luyện lại có sáu đạo kiếm ảnh!”

Mọi người đều biết, Thủy Ảnh kiếm pháp của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch dễ học khó tinh, luyện càng tinh thâm, kiếm ảnh có thể phân hóa ra càng nhiều, uy lực cũng càng lớn.

Nhưng mà, trước đó không lâu thi đấu, lúc Nhạc Hiền sư huynh sử dụng Thủy Ảnh kiếm pháp chỉ phân hóa ra năm đạo kiếm ảnh, bây giờ lại có thể phân hóa ra sáu đạo kiếm ảnh, cái này cái này…

Chính Hoa sư huynh và Vũ Sa sư tỷ lúc trước còn tranh giành “Cửu tiểu thư” với Nhạc Hiền, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Vốn tưởng rằng năm đạo kiếm ảnh đã là cực hạn của Nhạc Hiền rồi, ai có thể nghĩ tới ở tình huống lúc đó thi đấu, hắn lại còn có thể giữ lại?!

Đáng tiếc, lúc này, căn bản không có thời gian lưu cho bọn họ cảm khái.

Trong hai hơi thở ngắn ngủi của bọn họ, kiếm thế của Bệ Ngạn đã gào thét xuyên qua không khí, mắt thấy sẽ đến trước mặt Vương Ly Dao.

Hô hấp của mọi người theo đó trở nên căng thẳng.

Nhưng mà, ở trong mắt mọi người, lúc này vốn nên là Vương Ly Dao khẩn trương nhất, thần thái trên mặt ngược lại là nhẹ nhàng nhất.

Trên thực tế, nàng không chỉ không khẩn trương, ngược lại còn bĩu môi.

Vốn còn nghĩ mình đuối lý, để lại chút mặt mũi cho đối phương, nếu hắn không thức thời như vậy, vậy thì đừng trách nàng.

Trong chớp mắt, tay nàng rốt cục đặt lên chuôi kiếm bên hông.

"Côn Bằng!"

Một tiếng kiếm ngân thật dài vang lên, Thu Thủy kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ!

Đúng vậy, bội kiếm của nàng bây giờ chính là thanh thượng phẩm linh kiếm "Thu Thủy Kiếm" của mẫu thân nàng Liễu Nhược Lam.

Trước khi đến Học Cung, bởi vì Liễu Nhược Lam lo lắng cho Vương Ly Dao, nghĩ đến mình ở lại trong gia tộc, cũng ngại ít có cơ hội ra tay, nên dứt khoát đưa Thu Thủy Kiếm cho nàng mượn, nói là chờ tương lai nàng có kiếm thích hợp với mình hơn, sẽ trả lại Thu Thủy Kiếm cho nàng.

Huống chi, hiện giờ lấy tu vi cảnh giới của Liễu Nhược Lam, nhu cầu đối với Thu Thủy Kiếm càng ngày càng thấp. Nàng càng có khuynh hướng, chính là tương lai tìm kiếm một thanh pháp bảo cường đại.

Giờ phút này, đã đến lúc "Thu Thủy Kiếm" bộc lộ phong mang.

Trong tiếng kiếm ngân, khí thế trên người Vương Ly Dao lập tức tăng vọt.

Sau một khắc, kiếm khí lẫm liệt tung hoành, Thu Thủy Kiếm lăng không mà lên, bỗng nhiên bộc phát ra kiếm khí mênh mông.

"Ngưng thủy thành kiếm, phân quang hóa ảnh."

Hai tay nàng kết kiếm quyết, đầu ngón tay xanh biếc như ngọc chỉ về phía trước, đúng là "Thuỷ Ảnh kiếm pháp" giống Nhạc Hiền sư huynh như đúc.

Trong chốc lát.

Lượng lớn thủy linh khí phảng phất cảm ứng được cái gì, điên cuồng hội tụ mà đến, ngay cả trên Thủy Thiên Hồ vốn bình tĩnh cũng không gió mà động, nổi lên đạo đạo sóng nước.

Trong nháy mắt tiếp theo.

“Ông!!!!”

Tiếng kiếm ngân dài vang lên, Thu Thủy kiếm toàn thân chấn động, bỗng nhiên phân hoá thành chín kiếm ảnh giống nhau như đúc, như nước lã chã!

Kiếm trận cùng một chỗ, uy áp đáng sợ bỗng nhiên nổ bung.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh dường như bị vô số mảnh vụn kiếm khí tràn ngập, trở nên nghiêm túc lạnh thấu xương. Vài cánh hoa từ trên bầu trời xoay tròn bay xuống, chưa kịp rơi xuống đất, đã bị kiếm quang mênh mông cuồn cuộn mãnh liệt cắt thành vô số mảnh nhỏ.

“Chín, chín đạo kiếm ảnh?!”

Các đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch gần như đồng thời mở to hai mắt nhìn, ngay cả âm thanh cũng đang phát run.

Chín đạo kiếm ảnh, đây chính là cực hạn của Thủy Ảnh kiếm pháp!

Trong truyền thuyết, chỉ cần tu luyện Thủy Ảnh kiếm pháp đến có thể phân hóa ra chín đạo kiếm ảnh, sẽ có cơ hội ngộ ra kiếm ý, do đó đột phá cảnh giới hiện có, nửa chân bước vào ngưỡng cửa Thiên Nhân cảnh.

Cô nương này mới mấy tuổi, lại đã luyện thành chín đạo kiếm ảnh?!

Chỉ có Nguyên Thủy Linh Quy Tiểu Cửu bị cưỡng chế không được tham dự vào một lần tranh cãi này mới mở to hai mắt ô quy, gắt gao nhìn thẳng một màn này, tức là cảm thấy đương nhiên, lại là cảm thấy hưng phấn đến cực điểm.

Thật không hổ là chủ nhân cơ duyên mà tổ gia gia nói, chủ nhân quả nhiên đủ cường đại, đủ trâu bò, chỉ là tên Nhạc Hiền kia, làm sao có thể so sánh với chủ nhân?

Cùng lúc đó.

Sắc mặt Nhạc Hiền sư huynh cũng đột biến, sóng to gió lớn trào dâng mãnh liệt.

Chín chuôi, nàng vậy mà huyễn hóa ra chín chuôi Nguyên Thủy kiếm ảnh… Chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng đã sớm đoán trước, nha đầu này không đơn giản, hắn làm sao nghĩ tới thực lực của Vương Ly Dao lại cường đại như thế? Ở Linh Đài cảnh, có thể đem Thủy Ảnh Kiếm hóa thành chín đạo kiếm ảnh, hắn chưa bao giờ nghe thấy.

Chỉ một thoáng, trong lòng của hắn xẹt qua một tia hối hận, mặc kệ nha đầu này có lai lịch gì, đều không nên trêu chọc nàng.

Nhưng mà, phúc thủy khó thu, giờ này khắc này, cho dù hối hận cũng đã muộn.

Đến lúc này, Nhạc Hiền chỉ có thể điên cuồng điều động huyền khí trong cơ thể, toàn lực thôi phát Thủy Ảnh kiếm pháp đến cực hạn. Ký hi vọng Thủy Ảnh kiếm do đối phương phân hóa ra chẳng qua là cưỡng ép tăng số lượng lên, mà uy lực mỗi một thanh đều kém xa hắn.

Chỉ trong chớp mắt, hai đạo kiếm trận đã va chạm vào nhau giữa không trung.

“Oanh long long”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, sáu đạo kiếm ảnh của Nhạc Hiền chỉ kiên trì không đến một hơi thở đã bị chín đạo kiếm ảnh hợp thành kiếm trận cường đại trùng kích thành mảnh nhỏ.

Chín đạo kiếm ảnh của Vương Ly Dao lại chỉ phá vỡ năm đạo, bốn đạo kiếm ảnh còn lại dư thế chưa hết, tiếp tục bay nhanh về phía Nhạc Hiền.

Nhạc Hiền sắc mặt đại biến, cái này cái này… Điều này sao có thể? Hắn chẳng những là ở số lượng Nguyên Thủy kiếm ảnh, kém xa đối phương, về mặt chất lượng, cũng xa xa không bằng đối phương.

Trong chớp mắt, hắn chỉ kịp lấy ra một tấm Nguyên Thủy Linh thuẫn hạ phẩm bảo vệ mình, thân hình đã bị kiếm ảnh bao phủ.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Liên tiếp tiếng va chạm vang lên.

Trong tầng tầng kiếm ảnh, Nhạc Hiền sư huynh gần như là sử dụng hết toàn thân, chém ra một đạo Nguyên Thủy Linh

Thuẫn gắt gao bảo vệ mình, đồng thời điên cuồng thúc dục thân pháp, thân hình nhanh chóng biến ảo phương hướng như nước chảy, dốc hết toàn lực tránh né kiếm ảnh.

Thật vất vả hóa giải từng đạo kiếm ảnh còn lại, huyền khí trong cơ thể hắn cũng bị tiêu hao hơn phân nửa, ngũ tạng lục phủ càng bị chấn đến khí huyết sôi trào, khóe miệng chảy ra mấy sợi tơ máu không thể khống chế.

Đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch ở đây đều bị một màn này dọa ngây người, cho đến lúc này mới rốt cuộc kịp phản ứng, phát ra một trận thanh âm kinh hô liên tiếp.

"Tê! Thật mạnh!"

"Trời ơi, thế này cũng quá lợi hại rồi đi?"

Cho đến lúc này mới có người phản ứng lại, thanh linh kiếm trong tay Vương Ly Dao lại là một kiện thượng phẩm linh khí! Nếu chỉ là thượng phẩm linh khí thì thôi, nhưng mà đối với thủy ảnh kiếm pháp của Nguyên Thủy nhất mạch, hiểu biết và xâm nhập, quả thực bọn họ không thể lý giải được.

Một vị sư huynh kích động túm Lục Hướng Huy đang ngây ra như phỗng, vội vàng hỏi: "Lục Hướng Huy, ngươi thành thật khai báo, sư muội ngươi nhặt về rốt cuộc có lai lịch gì?"

"Ta ta ta, ta cũng không biết a~"

Lục Hướng Huy cũng là vẻ mặt ngây thơ, vô tội đến cực hạn.

Hắn chỉ ngẫu nhiên đụng phải Vương Ly Dao ở Thiên Thu đường, qua một phen "Lừa gạt" của đối phương, mới đảm nhiệm vai trò dẫn đường, nào biết được nàng có lai lịch gì?

Nếu sớm biết Vương Ly Dao lại lợi hại như vậy, hắn ta khẳng định vừa rồi tất cung tất kính mà cung phụng nàng, làm sao còn dám mở miệng một tiếng "Sư muội"?

Da đầu hắn tê dại một trận, cảm giác mình giống như là lão thọ tinh ăn thạch tín, chán sống lâu rồi. Đây đâu phải là sư muội gì chứ, cho dù là Vũ Sa học tỷ cũng còn kém xa nàng? Nếu thật sự cho hắn tâm tình hiện tại theo một xưng hô, hắn thà gọi nàng là lão tổ tông!

"Đến mà không đi phi lễ." Ngay khi mọi người kinh hô, giọng nói lạnh lùng của Vương Ly Dao lại vang lên, "Nhạc Hiền sư

huynh, huynh thân là đệ tử hạch tâm không hòa thuận với đồng môn, ỷ vào thân phận mà ỷ thế hiếp người, đúng là mất hết thể diện của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch.”

“Hôm nay, ta sẽ thay Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch giáo huấn ngươi.”

Dứt lời, Vương Ly Dao điểm mũi chân, thân hình lập tức bay lên không trung.

Đến giữa không trung, tay ngọc thon thả của nàng bỗng nhiên duỗi ra, Thu Thủy kiếm liền tự động rơi vào trong lòng bàn tay của nàng.

Trong khoảnh khắc đó.

Uy thế vốn đã cường thịnh vô cùng của nàng vậy mà tăng vọt lần nữa.

Lượng lớn thủy linh chi khí hội tụ đến, giống như trăm sông đổ về biển, hội tụ về phía nàng.

Thủy linh chi khí nồng đậm lượn lờ quanh người nàng, bởi vì quá mức nồng đậm mà nổi lên trận trận quang hoa màu lam, cho dù không cần linh thức cảm giác, đều có thể cảm giác được linh khí bành trướng kia.

Kình phong thổi tới, tóc đen như mực của nàng bị gió hất lên, tay áo tung bay, cả người tựa như thần nữ trong nước, mang theo một loại khí tức nghiêm nghị không thể khinh nhờn.

Dưới sự phụ trợ của khí chất này, ngay cả khuôn mặt “bình thường không có gì lạ” kia của nàng cũng phảng phất trở nên không bình thường.

Ánh mắt mọi người không tự giác bị nàng hấp dẫn tới, tất cả đều nín thở ngưng thần, ngay cả hô hấp cũng hầu như quên mất.

Dưới sự chú ý của vạn người.

Cổ tay Vương Ly Dao run lên, Thu Thủy Kiếm xẹt qua giữa trời.

Trong chốc lát, một đạo kiếm quang như thủy như cầu vồng xuyên qua không khí, đánh về phía Nhạc Hiền sư huynh.

Kiếm quang lẫm liệt, xẹt qua không khí nhưng không phát ra nửa điểm âm thanh.

So với chín đạo kiếm ảnh khí thế bàng bạc lúc trước, một kiếm này phóng ra uy áp thậm chí không đến một phần mười của nó, ngay cả linh quang tách ra cũng không chói mắt như vậy.

Nhưng mà, trong kiếm quang kia, lại có một vệt hư vô mờ mịt, ý cảnh khó nói lên lời sinh ra, như thu thủy hoành ba, lại như xuân thủy hóa ảnh, như quang, cũng như thủy.

Trong phút chốc, Thủy Thiên Hồ mênh mông đột nhiên nổi lên sóng gió, vô số linh ngư trong nước bị kinh động, từ trên mặt hồ bay vọt lên, khuấy động ra vô số bọt nước.

“Kiếm ý!”

“Không ngờ lại là kiếm ý!”

Các đệ tử Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch ở đây trợn mắt há hốc mồm, chấn động đến mức ngay cả hô hấp cũng thiếu chút nữa đình trệ.

Nguyên Thủy Kiếm Ý! Trước đó bọn họ chỉ ở trên người thân truyền đệ tử Thiên Nhân cảnh, mới ngẫu nhiên nhìn thấy một lần!

…

Chương 19: Đại thiên kiêu Ly Dao! Chiến thiên nhân!

…

Cái gọi là kiếm ý là chỉ kiếm pháp tu luyện tới trình độ nhất định, từ trong kiếm pháp lĩnh ngộ ra "Ý" thuộc về mình.

Nói chung, tu sĩ Huyền Vũ chỉ sau khi đến Thiên Nhân cảnh mới có thể lĩnh ngộ kiếm ý, thậm chí có người đến Thiên Nhân cảnh cũng lĩnh ngộ không ra.

Nhưng mọi chuyện luôn có ngoại lệ. Trên đời này, luôn có một số người tuyệt hảo như vậy, một số thiên phú huyết mạch căn cốt ngộ tính, có thể ở Linh Đài cảnh lĩnh ngộ ra "Kiếm ý" thuộc về mình.

Cũng bởi vậy, trên đời vẫn lưu truyền một cách nói, nói Linh Đài cảnh tu sĩ kiếm ý vừa thành, tương đương với bước nửa chân vào Thiên Nhân cảnh.

Mà có thể làm được bước này, tương lai không ai không phải là cường giả!

"Ta ta ta ta ta không nhìn lầm chứ?" Chính Hoa sư huynh mở to hai mắt nhìn, khiếp sợ nói năng lộn xộn: "Nàng nàng nàng nàng…"

Vũ Huyên sư tỷ càng cảm thấy da đầu tê dại: "Ôi trời! Nàng còn chưa tới hai mươi mà?"

Lục Hướng Huy bị xung kích còn mạnh hơn bọn họ.

Trong nháy mắt này, trong đầu hắn cơ hồ là trống rỗng, chỉ còn lại một ý niệm trong đầu: Nhạc Hiền sư huynh, xong rồi…

Kiếm ý hoành không, tựa như cơn thu thủy hoành ba.

Gần như trong chớp mắt, đạo kiếm quang ẩn chứa ý niệm kỳ lạ kia đã xuyên qua mấy trượng, tựa như sóng nước dập dờn trên mặt hồ, nhẹ nhàng đến trước mặt Nhạc Hiền sư huynh.

Một cảm giác nguy cơ đáng sợ khó nói lên lời bỗng nhiên xông lên đầu, da đầu Nhạc Hiền sư huynh run lên một hồi, toàn thân gần như run rẩy không chịu khống chế.

Xong rồi!

Trong lòng hắn hoảng sợ, vội vàng điên cuồng vận chuyển huyền khí, khống chế Linh kiếm trung phẩm Lâm Thủy Kiếm toàn lực thi triển kiếm pháp, ý đồ ngăn cản.

Nhưng kiếm ý nếu bị người tu kiếm tôn sùng như thế, làm sao dễ ngăn cản như vậy?

Cơ hồ ngay khoảnh khắc Nguyên Thủy Kiếm Ý và Lâm Thủy Kiếm va chạm, uy thế đáng sợ tựa như núi lửa bộc phát ầm ầm nổ tung, đụng thẳng vào Lâm Thủy Kiếm trong tay hắn.

"Phốc~"

Toàn thân hắn run lên, một ngụm máu tươi không thể khống chế phun ra.

Cùng lúc đó, cả người hắn giống như một viên đạn pháo lập tức bay ngược ra ngoài, hung hăng đâm vào trên đài phơi rùa sau lưng.

"Bành" một tiếng nổ vang, phơi nắng đài trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Toàn thân Nhạc Hiền sư huynh chấn động, lại phun ra một ngụm máu, máu tươi nhuộm vạt áo thành đỏ tươi.

Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa xong.

Trên bầu trời, kiếm ý bị nghiền nát chưa triệt để tiêu tán, mà biến thành vô số kiếm ảnh nhỏ vụn, chụp xuống sư huynh Nhạc Hiền.

Kình phong gào thét, kiếm ảnh như mưa, uy thế đáng sợ gần như bao phủ hoàn toàn Nhạc Hiền sư huynh.

Xong rồi!

Trong mắt Nhạc Hiền sư huynh hiện lên một tia tuyệt vọng.

Nội Phủ hắn hôm nay đã bị trọng thương, thân thể ngay cả động đậy cũng khó khăn, căn bản không có khả năng tránh được cơn mưa kiếm này.

Mà một khi bị mưa kiếm này đánh trúng, tuy rằng hắn không đến mức sẽ chết, nhưng ít nhất cũng phải nằm trên giường ba

năm năm, đến lúc đó đừng nói đệ tử thân truyền, làm không tốt ngay cả vị trí hạch tâm cũng không bảo vệ được.

“Sư muội! Ly Dao cô nương! Kiếm hạ lưu nhân!”

Thấy thế, Chính Hoa sư huynh và Vũ Sa sư tỷ cũng nóng nảy.

Tuy bọn họ nhìn Nhạc Hiền sư huynh không vừa mắt, nhưng cũng quyết không hy vọng hắn thật sự bị đánh tàn phế. Thời điểm này, phàm là có cơ hội, vẫn phải nghĩ biện pháp vớt vát một chút.

Nhưng mà, hết thảy phát sinh thật sự quá nhanh, bọn họ căn bản không có chuẩn bị tâm lý, khoảng cách chiến trường lại quá xa, trong thời gian ngắn cho dù muốn vớt người cũng không kịp.

Mắt thấy Nhạc Hiền sư huynh sẽ bị mưa kiếm hoàn toàn bao phủ.

Bỗng dưng.

Một đạo thủy sắc quang hoa đột nhiên xuất hiện ở trên mặt hồ.

Nó bao lấy uy thế mênh mông từ đằng xa tung hoành đến, trong chốc lát liền rơi xuống bên cạnh Nhạc Hiền sư huynh, hóa thành một đạo thuỷ linh khí ngưng tụ thành khiên tròn màu nước bảo vệ gã.

Kiếm ảnh như hạt mưa rơi xuống, nện ở trên tấm khiên tròn, lại như đánh trúng tường đồng vách sắt, dồn dập nghiền nát.

Một lát sau, kiếm ảnh tiêu tán, khiên tròn vẫn vững chắc như lúc ban đầu.

Trong lòng mọi người không tự giác thả lỏng xuống.

Cùng lúc đó, giữa không trung nhoáng lên quang ảnh, một bóng người cũng giẫm lên hư không bay xuống, rơi xuống trước người Nhạc Hiền sư huynh.

Thoạt nhìn bóng người này bộ dáng là lão giả, tướng mạo đoan chính uy nghiêm, trên một thân trường bào màu xanh da trời còn thêu dấu hiệu nhất mạch Thủy Thiên Hồ, rất hiển nhiên là trưởng lão Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch.

Theo sự xuất hiện của hắn, uy áp mênh mông tựa như thủy triều cuốn sạch xung quanh.

Vẻ mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc, ngay cả Vương Ly Dao cũng từ giữa không trung từ từ rơi xuống, không tiếp tục ra tay nữa.

Thấy được người tới, Nhạc Hiền sư huynh có cảm giác may mắn như tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng giãy dụa đứng dậy chắp tay nói: "Nhạc Hiền bái kiến tổ gia gia."

"Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ở trong Học Cung phải gọi ta là trưởng lão." Ông lão mặc trang phục trưởng lão Tứ Thủy nhất mạch khẽ nhíu mày, không vui nói: "Nhạc Hiền, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao ngươi lại ẩu đả với đồng môn trước mặt mọi người? Sao lại chật vật như vậy?"

"Thương trưởng lão, tình huống là như vậy…"

Nhạc Hiền sư huynh sắc mặt hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhanh chóng giải thích.

"Thương trưởng lão, không ngờ là Thương trưởng lão tới." Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Chính Hoa sư huynh hơi đổi: "Tình huống không ổn, tiểu cô nương kia chỉ sợ hơn phân nửa phải chịu thiệt thòi."

Trong đôi mắt của Vũ Sa học tỷ cũng lộ ra vẻ lo lắng: "Thương trưởng lão từ trước đến nay vừa nghiêm khắc vừa bao che khuyết điểm, hi vọng hậu trường của nha đầu kia cứng rắn hơn một chút."

Hiện trường ngoại trừ hai người bọn họ, còn dám nhỏ giọng nói thầm vài câu, đệ tử bình thường còn lại, thậm chí là đệ tử ưu tú đều câm như hến, nửa câu cũng không dám nhiều lời.

Tuy trên danh nghĩa mọi người đều là đệ tử của Nguyên Thủy thượng nhân, nhưng trên thực tế phần lớn công pháp truyền thụ và chỉ đạo đều do các trưởng lão tiến hành.

Những trưởng lão này cũng từng là đệ tử nòng cốt tinh anh của Học Cung, sau hơn hai trăm tuổi không có hy vọng thăng cấp Tử Phủ, sẽ được sắp xếp các chức vị khác nhau, có trưởng lão ở lại canh giữ Học Cung, cũng có trưởng lão ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Hơn nữa, trong tay tuyệt đại bộ phận trưởng lão đều nắm giữ các loại thực quyền. Dù sao, học cung đệ tử đông đảo, mà nhất mạch hơn phân nửa chỉ có một vị Tử Phủ thượng nhân, nào có

nhiều thời gian và công phu đi quản lý và dạy bảo các đệ tử như vậy?

Đang lúc mọi người thấp thỏm, Thương trưởng lão bên kia đã nghe xong báo cáo của Nhạc Hiền sư huynh.

Sắc mặt hắn ta âm trầm như nước nhìn chằm chằm Vương Ly Dao: "Ngươi thật to gan, không những dám học trộm công pháp huyền kỹ của Nguyên Thủy nhất mạch chúng ta, còn dám xuống tay tàn nhẫn với đệ tử Học Cung như vậy."

Vương Ly Dao khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Thương trưởng lão, ngươi đây là chuẩn bị không phân tốt xấu, liền định tội danh cho ta đúng không? Rõ ràng là vị Nhạc Hiền sư huynh này gây chuyện thị phi, ức hiếp học đệ…"

"Im miệng! Không tới phiên ngươi dạy bổn trưởng lão làm việc." Thương trưởng lão khí thế đại thịnh, lớn tiếng ngắt lời: "Ngươi có lời gì, giữ lại đến Chấp Pháp Đường Học Cung ta chậm rãi nói. Còn không mau thúc thủ chịu trói, chẳng lẽ muốn bổn trưởng lão tự mình động thủ sao?"

"Cộc cộc!" Vương Ly Dao bất mãn bĩu môi: "Thật sự là cá mè một lứa, giống như mấy con cá đang nói chuyện nhỏ, đánh già trẻ. Khó trách Nhạc Hiền sư huynh kiêu ngạo như thế, có người chống lưng. Ly Thủy nhất mạch này, ha ha, bổn tiểu thư có chút thất vọng…"

Nàng cải trang đến đây, chính là vì xem một chút tình huống thật sự của Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch. Dù sao, đây là địa phương nàng sắp sinh hoạt tu luyện lâu dài. Đáng tiếc, tuy rằng ngay từ đầu còn cảm thấy rất không tệ, rất hài lòng, nhưng bây giờ…

"Được được được! Ngươi còn nhỏ tuổi đã càn rỡ như vậy, chấp mê bất ngộ, thế thì đừng trách bản trưởng lão không khách khí." Thương trưởng lão giận quá hóa cười, Nguyên Thủy huyền khí nồng đậm lập tức bay lên.

"Ô ô, nhẹ nhàng!"

Nguyên Thủy Linh Quy Cửu tiểu thư lập tức nóng nảy.

Thật vất vả gặp được chủ nhân mình thích, sao có thể bị bắt đi chứ?

Lúc này, nàng bất chấp trước đó "Chủ nhân" khuyên bảo, ngăn ở trước mặt Vương Ly Dao lo lắng vạn phần mà biện bạch thay chủ nhân.

"Cửu tiểu thư người còn trẻ, không biết lòng người hiểm ác." Cửu tiểu thư rốt cuộc là hậu duệ đích hệ của lão quỷ, Thương trưởng lão cũng không quá nghiêm khắc với nó, đành phải thả lỏng ngữ khí, vẻ mặt hòa ái nhìn về phía Nguyên Thủy Linh Quy: "Nữ tử này vi phạm lệnh cấm của Học Cung, há có thể dễ dàng tha thứ? Cửu tiểu thư, người hay là trước ở một bên nghỉ ngơi một lát."

Dứt lời, hắn nâng tay áo hất lên, một đạo nguyên thủy huyền khí tựa như nước chảy cuốn sạch ra, lực đạo nhu hòa đem Nguyên Thủy Linh Quy dẫn sang một bên.

Cùng lúc đó, lại có một đạo nguyên thủy huyền khí rơi xuống, hóa thành quang ảnh trùng trùng điệp điệp bao vây Cửu tiểu thư ở trung tâm.

Một tiểu bối linh quy mà thôi, mặc dù ngại mặt mũi lão quy không tiện ra tay đối với nó, hắn cũng tuyệt không bỏ mặc nó quấy nhiễu mình.

"Ô ô ô!!!!"

Cửu tiểu thư vừa tức vừa vội, không ngừng dùng chân trước cào cào. Nhưng nó làm sao có thể là đối thủ của trưởng lão Thiên Nhân cảnh? Mặc cho nó cố gắng cào như thế nào, huyền khí trước mặt đều giống như tường đồng vách sắt không nhúc nhích.

"Tiểu Cửu, hắn nói đúng, ngươi đừng có gấp." Vương Ly Dao liếc nó một cái, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh như thường, còn thuận miệng trấn an nó một câu: "Bổn tiểu thư cũng muốn xem hắn có thể làm khó dễ ta không."

Trong đôi mắt của nàng xẹt qua một tia sáng lạnh tự tin.

Từ nhỏ đến lớn, Vương Ly Dao chính là một cô gái rất có suy nghĩ và chủ ý của riêng mình. Cho dù là lợi hại như phụ thân và mẫu thân, cũng không có khả năng khiến nàng tùy ý mù quáng theo. Phụ thân Vương Thủ Triết cũng từng nói, muốn dùng ánh mắt và tâm linh của mình, quan sát thế giới, đi cảm

ngộ cuộc sống của mình. Mà điều hắn có thể làm, chính là tận lực ủng hộ và hậu thuẫn cho nàng.

"Tốt tốt tốt! Bản trưởng lão sống ba trăm tuổi, trẻ tuổi lợi hại gặp qua vô số, nhưng kẻ ngang ngược càn rỡ như ngươi, thật đúng là hiếm thấy!" Đã không có Cửu tiểu thư quấy rầy, Thương trưởng lão cũng cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt lệ mang hiện lên, "Tiểu cô nương, ngoan ngoãn cùng bản trưởng lão đi Chấp Pháp đường một chuyến đi!"

Chữ cuối cùng "Đi", giống như tiếng chuông sớm trống chiều ầm ầm nổ vang, chấn động làm người ta ù ù trong tai, màng trống run rẩy.

Cùng lúc đó.

Năm ngón tay phải của hắn mở ra, đột nhiên chộp về phía Vương Ly Dao.

Nguyên Thủy Huyền Khí nồng đậm dâng lên, trong nháy mắt biến thành một bàn tay khổng lồ do Nguyên Thủy Huyền Khí hội tụ mà thành, hung hăng chộp xuống Vương Ly Dao.

Đây là một trong những ứng dụng cơ bản của Nguyên Thủy Linh Thủ, Nguyên Thủy Chân Quyết (Thiên Nhân Quyển), không tính là chiêu thức đặc biệt lợi hại, nhưng lấy để đối phó với tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh, vậy là đủ rồi!

Cự trảo hoành không, uy áp mênh mông lập tức như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống.

Trong phút chốc, không khí quanh người Vương Ly Dao như bị kiềm hãm, trở nên áp lực.

"Ta sống mười chín năm, loại tự cho là đúng như ngươi, già mà không kính. Đây là lần đầu tiên ta thấy lão già ỷ lớn hiếp nhỏ." Vương Ly Dao cười lạnh một tiếng.

Đối mặt Nguyên Thủy Linh Thủ thế tới hung hăng, nàng lại không sợ hãi chút nào, lúc này thi triển thân pháp "Lưu Thủy Ảnh".

Nước chảy vô hình, biến ảo khó lường.

Thân hình nàng cũng linh động nhẹ nhàng như nước chảy, phiêu hốt bất định, trong chớp mắt tựa như một đạo thủy ảnh trượt ra, xảo diệu vượt qua cự chưởng đánh tới.

Nhưng mà cự chưởng kia lại không có tiếp tục lăng không đè xuống, mà giống như giòi trong xương tiếp tục đuổi theo thân hình của nàng. Mặc cho nàng động tác mau lẹ như thế nào, thân hình linh động như thế nào, đều thoát khỏi không được.

Bất quá, đồng thời không thoát khỏi được, cự chưởng kia cũng không thể bắt được thân ảnh của Vương Ly Dao, hai bên cứ như vậy giằng co.

"Nha đầu này, quả nhiên mới mười chín tuổi…"

Vũ Sa học tỷ và Chính Hoa sư huynh hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều vô cùng xấu hổ…

Một cô nương mười chín tuổi, chẳng những tu vi đã đạt đến Linh Đài cảnh tầng hai, còn có thể thuần thục nắm giữ Nguyên Thủy kiếm ý, thân pháp thủy lưu ảnh lô hỏa thuần thanh như thế.

Dù là kết cục hai người bọn họ, cũng không thể nào chống đỡ được mấy tức trong chiêu Nguyên Thủy Linh Thủ kia của Thương trưởng lão.

Vương Ly Dao kia lại nhiều lần phá vỡ cực hạn trong tưởng tượng của bọn họ, biểu hiện như vậy, thật sự để cho Vũ Sa học tỷ cùng Chính Hoa sư huynh hai người, cảm giác mình hơn năm mươi năm tuổi toàn bộ sống trên lưng chó.

"Thiên kiêu lợi hại như vậy, quả nhiên khiến người ta mở rộng tầm mắt. Đáng tiếc…" Chính Hoa sư huynh càng ngày càng thưởng thức Vương Ly Dao, "Đáng tiếc nàng phạm sai lầm, không nên vụng trộm tu luyện 《Nguyên Thủy Chân Quyết》 trước khi chính thức gia nhập học cung. Nếu không muốn người khác biết thì cũng thôi, nhưng hôm nay sự tình huyên náo lớn như vậy, chỉ sợ người trên Tứ Thủy Thượng Nhân cũng không tiện phá hỏng quy củ che chở cho nàng."

Vũ Sa học tỷ cũng lắc đầu thở dài: "Lý giải và khống chế đối với thân pháp "nước chảy" của nàng ta đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi. Có điều, Thương trưởng lão cuối cùng cũng là Thiên Nhân cảnh đã sống ba trăm năm, nàng ta vẫn không thoát khỏi kết cục bị bắt giữ."

Quả thực cũng đúng, nha đầu kia lợi hại hơn nữa cũng chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ, kém Thiên Nhân cảnh trung kỳ mười

mấy cấp!

Nhưng mà, mọi người đều đánh giá thấp Vương Ly Dao.

Ở trong mắt mọi người, lúc này Vương Ly Dao nên lo lắng không thôi, lúc này trên thực tế vẫn bình tĩnh như thường.

Bất quá, đối mặt với Nguyên Thủy Linh Thủ như giòi trong xương kia, tránh thế nào cũng trốn không thoát, nàng vẫn nhịn không được thầm nghĩ trong lòng: Thật không hổ là Thiên Nhân Cảnh của Tử Phủ Học Cung, quả nhiên không phải khó chơi bình thường.

Ngược lại là Thương trưởng lão, mắt thấy Nguyên Thủy Linh Thủ trong lúc nhất thời không thể bắt lấy Vương Ly Dao, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tăng thêm huyền khí phát ra.

Tốc độ Nguyên Thủy Linh Thủ khổng lồ chợt tăng vọt, trong chớp mắt đã đến bên người Vương Ly Dao.

Mắt thấy Vương Ly Dao sắp bị con Nguyên Thủy Linh Thủ kia bắt được.

Bỗng dưng!

Đôi mắt xinh đẹp của Vương Ly Dao mở ra, một đôi cánh chợt mở ra phía sau nàng.

Đôi cánh này khinh bạc mà trong suốt, liền giống như thủy quang mông lung, dưới ánh mặt trời xem ra giống như toái quang thưa thớt, đặc biệt long lanh phiêu dật.

“Soạt ~ “

Cánh chim vỗ nhẹ, từng cơn gió nhẹ lập tức dựng lên.

Tốc độ của Vương Ly Dao vốn đã cực nhanh bỗng nhiên tăng vọt một đoạn, lắc mình một cái liền tránh được linh thủ, như một làn gió nhẹ nhẹ nhàng mà lượn đến một bên khác.

Nguyên Thủy Linh Thủ vốn nên vạn vô nhất thất, lại cứ thế rơi vào khoảng không.

“Cái này…” Chính Hoa sư huynh biến sắc nói: “Đây là Linh Bảo Phi Vũ! Sao có thể, nàng làm sao có thể có Linh Bảo Phi Vũ?”

Dù sao hắn cũng xuất thân từ thế gia Lục phẩm nào đó, tài lực trong nhà không tầm thường, đối với Phi Vũ Linh Bảo cũng có nghe thấy.

Thậm chí, hắn còn từng ở trên người một vị "bằng hữu" xuất thân Tử Phủ thế gia gặp qua bảo vật này, bằng hữu kia chính là hạt giống Tử Phủ cực kỳ được sủng ái trong gia tộc. Nhưng dù vậy, đối phương vẫn vì có được một món Linh bảo Phi Vũ mà đắc chí.

Về phần Vũ Sa học tỷ ở một bên, gia thế cũng không có hiển hách như vậy, thậm chí ngay cả Phi Vũ linh bảo cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ là hai con ngươi tỏa sáng nói: "Cánh cánh thật đẹp, tốc độ thật nhanh. Tốc độ bộc phát như thế, ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng không nhất định sánh được a?"

"Như vậy không phải rất nhanh sao?"

Trong đôi mắt của Chính Hoa sư huynh xẹt qua vẻ ghen tỵ nồng đậm, trong lòng thầm nghĩ, giá cả của Phi Vũ Linh Bảo này cực kỳ đắt đỏ, toàn bộ gia sản của hắn cộng lại cũng không mua được nửa cái cánh! Hiệu quả nếu không tốt, thì có xứng đáng với cái giá này không?

Trước đó, hắn ít nhiều đều đối với thân phận trực mạch thế gia Lục phẩm của mình, có chút đắc chí, trong lòng cũng có mấy phần cảm giác ưu việt, trong lời nói ra ngoài, luôn sẽ lơ đãng lộ ra một ít thế gia Lục phẩm.

Điều này cũng dẫn đến rất nhiều người đều biết hắn xuất thân lục phẩm, gia thế bất phàm, hắn cũng bởi vậy mà được rất nhiều người hâm mộ ghen tị.

Nhưng chỉ bằng chút gia sản này của hắn, so với tiểu cô nương dáng người xinh đẹp, tướng mạo lại "bình thường không có gì lạ" này, giống như là đối lập giữa phú hộ và tá điền nghèo khó.

"Đến mà không trả lễ, lão đầu ăn một kiếm này của ta!"

Lúc này, Vương Ly Dao cũng bị Thương trưởng lão khơi gợi ra vài phần hỏa khí, đôi mắt xinh đẹp của nàng mãnh liệt, Thu Thủy Kiếm lần nữa ra tay.

Sau một khắc.

Một đạo Nguyên Thủy Kiếm Ý liền tung hoành ra.

Kiếm ý hóa ánh sáng, đúng như nước mùa thu gợn sóng, mịt mờ động lòng người, nhưng lại mang theo áp lực mênh mông khiến người ta hít thở không thông.

So với đạo kiếm ý lần trước đối phó Nhạc Hiền sư huynh, lần này kiếm ý thiếu đi vài phần phiêu miểu, lại nhiều hơn mấy phần khí thế bàng bạc, giống như nước sông cuồn cuộn, có thể ôn nhu bễ nghễ, cũng có thể mênh mông cuồn cuộn, uy thế ngàn vạn!

Trong chốc lát, phía trên Nguyên Thủy Thiên Hồ đột nhiên nổi lên sóng lớn, phảng phất kiếm ý của nàng chiếu sáng lẫn nhau, chiếu rọi ra vạn khoảnh sóng ánh sáng.

Rất hiển nhiên, lúc trước nàng đối phó Thương Nhạc Hiền còn có giữ lại, căn bản chưa từng thi triển ra thực lực chân chính!

Đối mặt Nguyên Thủy Kiếm Ý khí thế cuồn cuộn vô địch kia, cuối cùng sắc mặt Thương trưởng lão đại biến.

Đạo kiếm ý vừa rồi của nha đầu này, vẫn còn giữ lại! Thanh thủy hệ bảo kiếm cấp linh khí trong tay nàng, chẳng lẽ không phải là trung phẩm linh khí, mà là thượng phẩm linh khí?

Thượng phẩm linh khí, Phi Vũ Linh Bảo, Nguyên Thủy Kiếm Ý tinh thuần hùng hậu như vậy!

Cái này cái này cái này…

Thằng nhóc Nhạc Hiền chết tiệt này, rốt cuộc đã trêu chọc đến tiểu quái vật gì vậy?

Mới Linh Đài cảnh sơ kỳ, triển lộ ra tổng thể thực lực, vậy mà đã có thể so với thực lực Thủy một chút Thiên Nhân cảnh!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thương trưởng lão vừa hối hận vừa giận, nhưng đã đâm lao phải theo lao, muốn thu tay cũng đã không có khả năng.

Lúc này, hắn không thể không vận chuyển nguyên thủy huyền khí hùng hậu, cắn răng đón đỡ.

Trong nháy mắt, khí tức quanh người hắn dâng trào, một đạo Nguyên Thủy Linh Thuẫn gần như trong nháy mắt hiện lên trước mặt hắn.

Dưới ánh mặt trời, Nguyên Thủy Linh thuẫn này cô đọng như thực chất, tản ra ánh sáng xanh thẳm, tản ra khí thế hùng hồn khó có thể lay động.

Sau một khắc.

“Oanh!”

Kiếm ảnh khổng lồ mang theo Nguyên Thủy kiếm ý, hung hăng đâm vào trên Nguyên Thủy Linh thuẫn của Thương trưởng lão.

Trong chốc lát, sóng xung kích đáng sợ tựa như núi lửa bộc phát ầm ầm nổ tung, kiếm ý nghiền nát bọc lấy Nguyên Thủy huyền khí mạnh mẽ vô cùng trùng kích ra. Uy thế của nó cường đại, đơn giản khiến cho lòng người run sợ.

Ngay cả rừng cây bên cạnh bờ cách đó vài chục trượng cũng bị xung kích điên cuồng lay động.

Thương trưởng lão đứng mũi chịu sào, sắc mặt lập tức biến đổi, thân hình gần như không bị khống chế bị sóng xung kích cường hãn mạnh mẽ đẩy lui về sau mấy thước, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình mới dừng lại.

Nguyên Thủy Linh Thuẫn trước mặt hắn mặc dù không bị nghiền nát, nhưng màu sắc cũng trở nên ảm đạm không gì sánh được, phảng phất sau một khắc sẽ triệt để nghiền nát.

Ngay cả hồ Tứ Thủy Thiên dưới chân hai người cũng như không chịu nổi nổ tung tầng tầng sóng nước, vô số Linh Ngư Linh Quy cạnh tranh chạy trốn, tràng diện nhất thời trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Cái này cái này cái này…”

Nhìn thấy một màn này, tất cả đệ tử vây xem ở hiện trường đều sợ ngây người, vẻ mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ không dám tin.

Tình huống trước mắt, đã hoàn toàn thoát ly phạm vi nhận thức của bọn họ.

Một cô nương Linh Đài cảnh sơ kỳ, khi đối mặt với trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ, chẳng những dám phản kháng mà còn dám đánh trả.

Hoàn thủ cũng không sao, lại còn đẩy lui trưởng lão, thiếu chút nữa đánh nát Nguyên Thủy Linh Thuẫn của đối phương.

Chẳng lẽ, hôm nay Thương trưởng lão ra ngoài chưa ăn no sao?

Rất nhiều người không khỏi ném ra ánh mắt nghi ngờ với Thương trưởng lão.

Khuôn mặt của lão hủ kia càng lúc xanh lúc đỏ, biểu tình lúng túng vô cùng.

Nha đầu đáng giận này!

Một kiếm vừa rồi không có bao nhiêu thương tổn đối với hắn, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh!

…

Chương 20: Là tạo nghiệt nha! trêu chọc phải tiểu quái vật đáng sợ nào?

…

Thương trưởng lão nói thế nào cũng là Huyền Vũ tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung kỳ lâu năm, lúc tuổi còn trẻ, vẫn luôn là danh sách đệ tử hạch tâm của Học Cung, cho dù bây giờ không phụ sự dũng mãnh của tuổi tráng kiện, sức chiến đấu tổng thể cũng cực kỳ dũng mãnh.

Nếu thật sự là liều mạng, dựa vào kinh nghiệm lão luyện, cho dù so với thiên kiêu trẻ tuổi Thiên Nhân cảnh thanh danh hiển hách, tỷ như Phòng Hữu An các loại, cũng không hề thua kém.

Hôm nay dưới sự khinh thường, vậy mà lại chịu thiệt thòi trên người một tên tiểu bối chưa tới hai mươi tuổi, quả nhiên là lật thuyền trong mương.

Trước mắt bao người, khuôn mặt già nua này của hắn còn có thể giữ được sao?

“Tốt tốt tốt! Rất tốt!” Hắn giận quá hóa cười, cả khuôn mặt trở nên vặn vẹo vì khó chịu, “Bản trưởng lão nể tình ngươi là tiểu bối, mới nhất lại nương tay với ngươi. Lại không ngờ tiểu bối ngươi lại không biết suy xét như vậy. Nếu như thế bản trưởng lão trước tiên hãy trấn áp ngươi, sau khi bẩm báo thượng nhân và viện trưởng, lại so đo với trưởng bối nhà ngươi!”

Dứt lời, hắn giơ tay áo lên, một thanh pháp bảo trường đao màu thủy lam bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Trường đao pháp bảo này dài chừng ba thước, trên thân đao hiện đầy đường vân huyền ảo, mặt ngoài lưu quang lóng lánh, trên lưỡi đao càng tản ra mũi nhọn khiếp người, khiến người ta run sợ trong lòng.

Trường đao phổ biến vừa xuất hiện, uy thế bành trướng liền bỗng nhiên quét ra, chung quanh nguyên thủy linh khí phảng phất bị kích thích, bỗng nhiên trở nên cuồn cuộn sôi trào lên.

“Không xong rồi, đây là pháp bảo thành danh của Thương trưởng lão - Nguyên Thủy bảo đao.” Chính Hoa sư huynh đang xem cuộc chiến trong lòng căng thẳng, lập tức lo lắng không thôi: “Bảo vật này chính là trung phẩm pháp bảo, hơn nữa Thương trưởng lão đã tế luyện vượt qua trăm năm, uy lực không tầm thường, nghe nói còn đả thương tu sĩ cùng cấp. Nha đầu này… Ài… nàng không nên chọc giận Thương trưởng lão làm gì?”

“Cái này… Tiểu nha đầu vẫn còn quá trẻ, quá mức tâm cao khí ngạo.” Vũ Sa học tỷ cũng kìm lòng không được cau mày, trong lòng càng thầm oán trách Thương trưởng lão.

Thân là tiền bối, hành động như thế quả thực có chút quá đáng.

Đây rõ ràng là cố ý kiếm cớ, muốn giáo huấn Vương Ly Dao một cách hung hăng, có hiềm nghi ỷ lớn hiếp nhỏ.

Mà ngay lúc bọn họ nói chuyện.

Trên bầu trời, ánh mắt Thương trưởng lão sắc bén, đã đưa tay bấm một đạo quyết.

“Đi!”

Pháp bảo thủy lam sắc trường đao chấn động, tức thì gầm lên.

Đao là vương của bách binh, là bá đạo sắc bén nhất.

Ánh đao lóe lên, đao ý sắc bén bá đạo tựa như cầu vồng nối đuôi nhau chém ra, trong thời gian ngắn phá vỡ không khí, hung hăng bổ về phía Vương Ly Dao!

Phách Đào Trảm Lãng, sắc bén vạn trượng.

Cường giả Thiên Nhân cảnh mạnh mẽ ở trong một đao này được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, đó là sự cường đại mang theo tính nghiền ép, là cường giả Linh Đài cảnh bình thường căn bản không cách nào với tới uy thế và bá đạo.

Thời điểm ánh đao gào thét mà qua, trong không khí thậm chí có tiếng sóng lớn cuồn cuộn vang lên, nghe được trong lòng người hốt hoảng đè nén.

Hơn nữa, đao ý này thật sự là quá nhanh! Nó thậm chí còn có năng lực khóa chặt đối thủ!

Cho dù Vương Ly Dao đã thi triển thân pháp Thủy Ảnh, thậm chí dùng tới linh bảo Phi Vũ sau lưng cũng không thể thoát khỏi đao ý khóa chặt này.

Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách giữa đao ý và Vương Ly Dao đã nhanh chóng bị rút ngắn.

Mắt thấy, Vương Ly Dao sẽ bị đao ý bổ trúng.

"Sư muội cẩn thận!"

Lục Hướng Huy bất giác siết chặt nắm đấm, khẩn trương đến độ mặt đỏ lên.

Cửu tiểu thư Nguyên Thủy Linh Quy càng gấp đến độ liều mạng cào cấu giam cầm, ý đồ ra ngoài giúp "chủ nhân" một tay, nhưng chung quy là phí công vô ích.

Những người khác mặc dù không khẩn trương như bọn họ, nhưng trong lòng cũng không tự giác căng thẳng lên.

Ngay cả vẻ mặt của Vương Ly Dao cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người cho rằng Vương Ly Dao dưới một đao này, không chết cũng phải trọng thương, tay trái của nàng lại giơ lên, vung tay ném ra một vật.

Đó là một tấm linh thuẫn màu trắng.

Linh thuẫn này giống như nắp nồi, nhìn không đáng chú ý, lại dày nặng mà kiên cố.

Theo Vương Ly Dao giơ tay bấm niệm pháp quyết, linh thuẫn trong nháy mắt "thức tỉnh", từng luồng linh quang tỏa ra, nguyên khí thuộc tính mộc nồng đậm kèm theo thủy linh khí lấy linh thuẫn làm trung tâm bỗng nhiên bộc phát.

Chỉ trong tích tắc, một tấm khiên năng lượng khổng lồ đường kính gần hai trượng lấy linh thuẫn làm tâm tròn mở rộng ra, như một cái ô khổng lồ, trong chớp mắt bảo vệ Vương Ly Dao phía sau.

Sau một khắc.

Đao ý sắc bén bá đạo đánh vào tấm khiên năng lượng.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, năng lượng thuẫn khổng lồ giống như lá sen bị cuồng phong bạo vũ tàn phá điên cuồng run rẩy, chỉ kiên trì không đến ba giây đột nhiên vỡ vụn.

Cả người Vương Ly Dao đều bị lực trùng kích cực lớn đánh bay ngược ra ngoài, giống như một viên đạn pháo hung hăng đập vào bên bờ.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bên bờ bỗng nhiên bị nện ra một cái hố to.

Dưới xung kích cực lớn, nàng đứng không vững, nửa quỳ trên mặt đất, nội tạng bị chấn động, khóe miệng cũng rỉ ra mấy sợi tơ máu.

Nhưng mà, dù vậy, sắc mặt của nàng vẫn như cũ trấn định phi thường, không thấy mảy may bối rối.

Mặc cho là ai cũng nhìn ra được, một đao vừa rồi kia mặc dù làm cho nàng ăn chút thiệt thòi, nhưng cũng chỉ là để cho nàng bị chút vết thương nhẹ, hoàn toàn không tới mức trọng thương hoặc là mất đi sức chiến đấu.

Không hề nghi ngờ, linh thuẫn giống như nắp nồi kia, chính là linh thuẫn thượng phẩm mà năm đó Vương Thủ Triết lấy được - Thủ Tâm Linh Thuẫn! Chỉ có điều Vương Thủ Triết biết tính tình nữ nhi bảo bối của mình là Cảnh Liệt, sợ lúc nàng tranh phong với các sư huynh khác sẽ chịu thiệt, mới thuyết phục thê tử, võ trang nữ nhi bảo bối.

Nhưng cho dù là Vương Thủ Triết cũng không ngờ rằng con gái còn chưa vào Học Cung mà đã nhào lên với một trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ!

"Cái này cái này cái này…"

Bao gồm cả Chính Hoa sư huynh ở bên trong, đám người vây xem đều bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Đây chính là một kích toàn lực của trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ, vậy mà không thể khiến nàng trọng thương! Linh thuẫn màu trắng kia lại có uy lực như thế, chẳng lẽ, lại là một kiện thượng phẩm linh khí?

Mọi người đều biết, uy lực của linh khí thượng phẩm không tầm thường, có thể so với pháp bảo hạ phẩm, lại khống chế

ngưỡng cửa thấp, ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh cũng có thể tế luyện tùy tâm sử dụng, chính là trân phẩm trong linh khí!

Nhưng linh khí thượng phẩm dùng tốt thì dùng tốt, vấn đề duy nhất chính là "đắt".

Giá cả của nó so với "pháp bảo trung phẩm" còn cao hơn một chút. Giá cả như thế, quả nhiên là đắt đến thái quá, đắt đến mức khiến người ta giận sôi, cũng đắt đến mức thế gia bình thường nhất định chỉ có thể nhìn, tối đa nằm mơ lúc nghĩ một chút.

Giá này cũng đã định nó không phải nhu yếu phẩm của thế gia, mà là xa xỉ phẩm không dùng nổi.

Một thế gia sẽ khẽ cắn môi, siết chặt lưng quần đầu tư mấy chục vạn càn kim vào một hạng mục lớn, thậm chí có khả năng đập nồi bán sắt mua một viên "Tẩy Tủy Đan" để bồi dưỡng hạt giống gia tộc, nhưng tuyệt đối sẽ không cắn răng mua một kiện thượng phẩm linh khí trở về.

Chỉ có lục phẩm lâu đời, thậm chí là thế gia ngũ phẩm, mới có thể có thượng phẩm linh khí làm truyền thừa. Nhưng tất nhiên cũng chỉ có hạt giống đích mạch truyền thừa mới có tư cách trang bị.

Nha đầu Vương Ly Dao này, một hơi có được hai kiện thượng phẩm linh khí một công một phòng, cộng thêm một kiện phi vũ linh bảo giá cả càng đắt đỏ. Toàn bộ gia sản phụ cộng lại, sợ là ngay cả mấy vị Thiên Nhân cảnh thân truyền đệ tử cao cao tại thượng của Nguyên Thủy nhất mạch kia cũng chỉ có thể tự than không bằng.

"Cái này…"

Đến lúc này, ngay cả sắc mặt của Thương trưởng lão cũng có chút âm tình bất định.

Hắn tiện tay vẫy một cái, Nguyên Thủy bảo đao liền bay trở về bên cạnh hắn, linh động giống như vật sống chập chờn.

Nếu chỉ là một kiện thượng phẩm linh khí, hoặc là Phi Vũ Linh Bảo, vậy còn không thể tuyệt đối phán đoán thân thế của nha đầu này. Dù sao trong một ít truyền thừa xuống dốc đã lâu, chưa chắc sẽ không có thứ tốt như vậy.

Nhưng hai kiện thượng phẩm linh khí đồng thời xuất hiện, lại làm cho một tia may mắn cuối cùng trong lòng Thương trưởng lão, hoàn toàn tan thành mây khói. Hắn gần như có thể chắc chắn, nha đầu này lai lịch thật sự không nhỏ.

…

Ngay lúc Vương Ly Dao và Thương trưởng lão giao thủ.

Chính giữa Nguyên Thủy Thiên Hồ lớn như vậy, trong chủ điện của Nguyên Thủy nhất mạch dưới sự ngăn cách của trận pháp phòng ngự, mấy vị thượng nhân vẫn đang họp, thương lượng bố cục kế tiếp.

Bỗng dưng.

Băng Lan thượng nhân khẽ nhướng mày, ngước mắt quét nhìn bên ngoài một cái: "Động tĩnh này… Là có hai Thiên Nhân cảnh của Nguyên Thủy nhất mạch đang đánh nhau hay là luận bàn?"

"Chắc là hai đệ tử nòng cốt của Thiên Nhân cảnh." Huyền Diêu thượng nhân nói không sao cả: "Thời gian này hòa bình quá lâu, có sức mà không có chỗ dùng. Chẳng phải lúc trẻ chúng ta cũng từng như vậy sao? Tinh lực quá dồi dào, ném vào chiến trường ngoại vực mấy vòng, tự nhiên sẽ yên tĩnh."

Mấy vị thượng nhân còn lại tự nhiên cũng cảm nhận được dao động năng lượng bên ngoài, nhao nhao nhìn về phía Nguyên Thủy thượng nhân.

Gương mặt uy nghiêm của Nguyên Thủy thượng nhân lộ vẻ lúng túng.

Huyền Vũ tu sĩ luận bàn vốn là chuyện bình thường. Bất quá, hôm nay Dư Hàng bị thương, tất cả thượng nhân tề tụ một chỗ, lúc này luận bàn không khỏi có chút không đúng lúc, cũng làm cho hắn cảm thấy có chút không vui.

"Các đệ tử luận bàn cũng là bình thường." Huyễn Điệp phu nhân của Vạn Điệp cốc cười duyên nói: "Trước tiên cứ mặc kệ hai tiểu bối kia đã. Nguyên Thủy sư huynh, bây giờ huynh thay viện trưởng quản lý. Ta muốn hỏi một chút, ba mươi năm tiếp theo Vạn Điệp cốc ta phân phối tài nguyên, vì sao ít hơn một thành? Ngược lại Huyền Băng điện càng nhiều…"

“Huyền Băng điện ta chính là chủ lực tác chiến…”

Mấy vị đại lão, trong nháy mắt liền đem món “Việc nhỏ” kia ném ra sau đầu, bắt đầu tranh thủ quyền lợi cho nhất mạch của mình.

…

“Khụ khụ!”

Vương Ly Dao đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, thuận tay nhét vào miệng một viên đan dược chữa thương tứ phẩm. Đồng thời, nguyên thủy linh khí xung quanh thân thể mềm mại của nàng cũng chậm rãi ngưng tụ, tự động chữa thương cho nàng.

Mặc dù có chút thụ thương, nhưng ánh mắt của nàng vẫn thập phần kiên định, đối với Thương trưởng lão không có chút ý tứ thỏa hiệp nhượng bộ.

Thương trưởng lão thấy thế, trong lòng lập tức “Lộp bộp” một cái.

Hắn không khỏi thầm nghĩ, lần này chỉ sợ sẽ có chút phiền toái, cảm giác giống như chọc phải thứ gì đó đáng sợ.

Sự tức giận trong lòng hắn dâng lên, không nhịn được trừng mắt trốn đến bên cạnh, sắc mặt kinh nghi bất định của Thương Lạc Hiền.

Tiểu tử này, đến tột cùng là rước về cho mình một cái yêu nghiệt gì?

Từ nguyên thủy linh khí tự động tụ lại chữa thương cho nàng mà xem, trình độ nguyên thủy huyết mạch thức tỉnh của nàng tất nhiên đã cực cao, thậm chí đã vượt qua mình trong tam trọng huyết mạch thức tỉnh.

Vừa nghĩ đến một loại khả năng nào đó, sắc mặt của Thương trưởng lão liền trở nên khó coi, trong lòng cũng lo sợ bất an, nhịn không được nổi lên.

“Ha ha ha ha! Đã lâu không đánh nhanh như vậy! Thương trưởng lão, đa tạ ngài chỉ giáo.”

Vương Ly Dao lại không có nhiều tạp niệm như vậy.

Nàng ngửa đầu nhìn Thương trưởng lão trên bầu trời, trong đôi mắt đẹp chẳng biết lúc nào sáng lên hai luồng hỏa quang.

Trong nháy mắt này, nàng phảng phất về tới năm đó, thiêu hủy râu mép lão phu tử. Đối phương càng muốn cường gia ý nghĩ của mình, nàng càng không phục, càng muốn chống lại.

Nếu Thương trưởng lão nhất định phải đổi trắng thay đen, vậy cho dù nàng dùng hết toàn lực, cũng nhất định phải cho đối phương một bài học.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Ly Dao bỗng trở nên kiên định.

Tiện tay buông Thu Thủy kiếm ra, để Thu Thủy kiếm vờn quanh người nàng, hai tay nàng tung bay, linh động bấm một chỉ quyết phức tạp huyền ảo.

Sau một khắc.

Chỗ mi tâm của nàng lóe lên quang mang.

Giống như cá bơi ra khỏi mặt nước, một tiểu ấn vuông vức từ chỗ mi tâm của nàng chậm rãi hiện lên, rồi trôi nổi.

Trong chốc lát, toàn bộ Tứ Thủy Thiên Hồ đều phảng phất bị kinh động, nhấc lên vô số sóng lớn, cá bơi kinh nhảy, chim nước kinh sợ bay lên. Ngay cả mặt đất bên bờ cũng hơi rung động theo.

Giữa trận trận sóng cả phun trào, vô số Nguyên Thủy Linh Khí điên cuồng tụ đến, hóa thành đạo đạo Linh quang vờn quanh tiểu ấn trắng tinh kia.

Dưới sự che mờ của hào quang này, hoa văn núi sông trên tiểu ấn phảng phất như sống lại, tản mát ra trận trận khí tức huyền ảo không gì sánh được.

“Đây là…” Khuôn mặt già nua của Thương trưởng lão co giật một cái, lộ ra vẻ không dám tin: “Đây là thần hồn linh khí trong truyền thuyết?!”

Hắn rốt cuộc là nghe nói qua, trong truyền thuyết có siêu việt thượng phẩm linh khí, chúng có thể thông qua tế luyện, hóa nhập linh đài cùng thần hồn hòa hợp làm một thể. Nhưng mà có thể đạt tới đẳng cấp này linh khí, không cái nào không phải là vật hiếm thấy trên đời.

Hắn cũng đã nghe nói qua, trước đây Học Cung có sư huynh thân truyền khi còn trẻ ngẫu nhiên có được bảo vật tương tự, một khi thi triển ra uy lực vô cùng, chiến đấu vượt cấp không thành vấn đề.

Không nói đến sự khiếp sợ của Thương trưởng lão, lúc này, Vương Ly Dao cũng không dễ chịu.

Theo khí thế tiểu ấn càng ngày càng mạnh, từng giọt mồ hôi từ trên gương mặt nàng chảy xuống, hiển nhiên lấy linh thức của nàng hoặc là trình độ lực lượng thần thức, muốn khống chế thần hồn linh khí vẫn là cố hết sức.

Linh khí thần hồn này tên là "Sơn Hà Ấn".

Lúc trước khi Vương Ly Dao ở Luyện Khí cảnh đỉnh phong tiến vào phó bản, đả thông cửa thứ ba, đã không còn thượng phẩm linh khí thích hợp với nàng, hơn nữa nàng lại dựa vào tam trọng nguyên thủy huyết mạch nhẹ nhõm tiêu diệt yêu ma khôi lỗi Linh Đài cảnh, khiến khí linh đối với nàng lau mắt mà nhìn.

Sau đó, khí linh bắt đầu điên cuồng nịnh bợ nàng, cho rằng dựa vào thiên phú của nàng, tương lai có khả năng tiến vào cao tầng của Thần Vũ quân. Lúc này biểu thị trong kho còn có một kiện "vũ khí tinh phẩm" bị loại trừ ra khỏi danh sách.

Cái gọi là "vũ khí tinh phẩm" có tỳ vết này, chính là một phương "Sơn Hà Ấn" này.

"Thần hồn linh khí" vô cùng hiếm thấy ở Đại Càn, ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều chỉ là "vũ khí tinh phẩm", bởi vậy có thể thấy được nội tình của Thần Vũ hoàng triều đáng sợ đến mức nào.

Chỉ là, Sơn Hà ấn này có hai tỳ vết lớn.

Thứ nhất, lúc trước luyện chế, bởi vì quá chú trọng uy lực, thế cho nên ngưỡng cửa sử dụng quá cao, nhất định phải huyết mạch tứ trọng trở lên mới có thể khống chế, hơn nữa, cho dù là Linh Đài cảnh đại thiên kiêu khống chế cũng phải cố hết sức.

Thứ hai, chính là Sơn Hà Ấn cần ở trong linh đài trường kỳ săn sóc, tích đầy năng lượng mới có thể sử dụng. Thần thức

càng cường đại, cần thời gian ôn dưỡng càng ngắn, mà mỗi lần sử dụng lại phải bổ sung năng lượng.

Với cường độ thần thức hiện tại của Vương Ly Dao, phải một năm mới có thể đem Sơn Hà Ấn tràn ngập năng lượng.

Nhưng mà giờ này ngày này, nàng nhất định phải đánh ra một chiêu này.

Nàng muốn dùng phương thức này để nói cho Thương trưởng lão, đừng tùy ý khi nhục người trẻ tuổi. Cho dù đánh không thắng hắn, dù là chịu thiệt, cũng phải cho hắn một bài học khắc sâu.

“Sơn Hà Ấn, đi!”

Đôi mắt xinh đẹp của Vương Ly Dao mở ra, Sơn Hà Ấn bỗng nhiên bắn ra, trong nháy mắt đã đến không trung.

“Ông!!”

Một tiếng ong trầm thấp chợt vang vọng giữa thiên địa.

Cùng lúc đó, một mảng hư ảnh khổng lồ lấy Sơn Hà Ấn làm trung tâm, lấy thiên địa làm đại mạc chậm rãi kéo ra.

Đó là một mảnh quang ảnh mông lung lại chân thật, trong đó có dãy núi liên miên, cũng có dòng sông cuồn cuộn, càng có chim muông tranh minh, chân thực phảng phất như tồn tại chân thật, lại hư ảo thật giống như tùy thời đều sẽ tiêu tán.

Nhưng mà, khí tức huyền ảo tản ra trong đó, lại làm cho lòng người run sợ, ẩn ẩn, phảng phất cùng thiên địa chung quanh hòa làm một thể.

Theo Sơn Hà ấn chậm rãi hạ xuống, ảo ảnh núi sông to lớn chậm rãi đè xuống.

Uy thế đáng sợ như Thái Sơn áp đỉnh theo đó nghiền ép xuống, trầm trọng mà bá đạo, uy thế cường đại, bá đạo, thậm chí còn mạnh hơn đao ý của Thương trưởng lão!

Cho dù là Thương trưởng lão mạnh như vậy, đối mặt với một kích vô cùng sắc bén này, cũng bỗng nhiên cảm thấy sởn tóc gáy. Uy lực một kích này, sợ là đã vô hạn tiếp cận với Thiên Nhân cảnh hậu kỳ!

Đáng chết!

Rốt cuộc trêu chọc hắn đến cùng là tiểu quái vật đáng sợ dạng gì?

…

Chương 21: Cha và lão tổ tông đã đến.

…

Thương trưởng lão vội vàng không ngừng lấy ra một tấm ngọc phù, đau lòng vô cùng bóp nát.

Tấm ngọc phù này chính là một bảo phù phòng ngự mà hắn thật vất vả mới tích góp được, vốn là muốn dùng vào thời khắc mấu chốt để bảo vệ tính mạng, tuyệt đối không nghĩ tới, cuối cùng lại sử dụng nó dưới tình huống như vậy.

Đáng tiếc, sự tình cho tới bây giờ, cũng không cho phép hắn có bất kỳ do dự nào. Một kích này uy lực thật lớn, nếu không cẩn thận bị đánh trọng thương, thật là mất mặt.

Ngọc phù bị nghiền nát, trong chốc lát, một linh thuẫn màu vàng xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Giữa lúc kim quang lưu chuyển, giống như tường đồng vách sắt, một mực bảo vệ hắn.

Hư ảnh sông núi nặng nề đè ép xuống, mặt ngoài Linh thuẫn màu vàng lập tức nổi lên đạo đạo Linh quang, phảng phất tiếp nhận áp lực cực lớn, rung động lắc lư điên cuồng.

Nếu như đổi lại là bình thường, có đạo linh thuẫn này chống đỡ, Thương trưởng lão hoàn toàn có thể nhân cơ hội này rời khỏi chiến trường, chạy thoát.

Nhưng mà, thần hồn linh bảo trên đỉnh đầu này lại có chút tà môn.

Nó kích phát ra đạo hư ảnh sơn hà to lớn kia, phảng phất cùng không gian chung quanh dung hợp cùng một chỗ, mặc cho nó hướng phương nào phá vòng vây, áp lực đối mặt đều đồng dạng to lớn, phảng phất toàn bộ thiên địa tại thời khắc này đều cùng hắn là địch.

Nửa khắc đồng hồ sau, linh thuẫn màu vàng rốt cuộc không chống đỡ nổi, đột nhiên vỡ vụn.

Hư ảnh sông núi ảm đạm không ít đột nhiên trầm xuống, lần nữa phủ đầu đè xuống.

Thương trưởng lão vội vàng tế lên Nguyên Thủy bảo đao ngăn trở, nhưng vẫn bị chấn động đến toàn thân run lên, phun ra

một ngụm máu.

Những cao năng liên tiếp bộc phát như thế, tự nhiên đã kinh động không ít người trên đảo.

Người chạy tới bên này xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều. Thậm chí còn có vài trưởng lão Thiên Nhân cảnh đóng giữ cũng nghe tin mà tới.

Cùng lúc đó.

Trong chủ điện mà đại lão đang họp.

Cho dù bên ngoài có trận pháp bao phủ, ngăn cách tra xét cùng phần lớn tạp âm, các thượng nhân đang họp trong chủ điện vẫn rõ ràng cảm ứng được dao động năng lượng kịch liệt.

Năng lượng ba động như thế, sợ là đã đạt tới Thiên Nhân cảnh hậu kỳ?

Nguyên Thủy thượng nhân nhíu mày: "Người đâu."

"Bái kiến sư tôn."

Một vị đệ tử hạch tâm Thiên Nhân cảnh sơ kỳ Phục Hạo Ba đi đến, vị đệ tử này tuy không đạt được thân truyền, nhưng cũng là người tương đối ưu tú trong rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Nguyên Thủy thượng nhân, bình thường đều đi theo bên cạnh Nguyên Thủy thượng nhân ân cần dạy bảo.

"Hạo Ba, truyền lệnh của ta, bất luận là ai đang luận bàn, đều lệnh cưỡng chế đình chỉ." Nguyên Thủy thượng nhân nói, "Chờ ta xử lý xong chuyện bên này, đem bọn họ mang đến."

"Vâng, sư tôn." Phục Hạo Ba lĩnh mệnh rời đi.

…

Các thượng nhân cũng không phải thần tiên, nào ngờ được chỉ là một Linh Đài cảnh xung đột với trưởng lão Thiên Nhân cảnh?

Hiện trường hai người đánh nhau càng ngày càng nhiều người tụ tập.

Sau khi Vương Ly Dao thúc giục một đòn 'Sơn Hà Ấn', sắc mặt đã có chút trắng bệch.

Mà Sơn Hà Ấn, cũng đã tiêu hao hết lực lượng bản thân tích góp, khôi phục thành bộ dáng tiểu ấn bạch ngọc một lần nữa phi độn trở về, chui vào trong mi tâm của nàng.

Cực kỳ hiển nhiên, khu động Sơn Hà Ấn uy lực khổng lồ như thế, Vương Ly Dao tiêu hao cũng không nhỏ.

Người khác cũng đều nhìn ra, uy lực "Thần Hồn Linh Khí" này rất mạnh, nhưng cũng không phải là thủ đoạn tác chiến thông thường gì.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh có thể tùy ý sử dụng bảo vật này, vậy chẳng phải là vô địch rồi sao?

Nhưng dù vậy, cũng làm các đệ tử Nguyên Thủy nhất mạch ở hiện trường mở rộng tầm mắt, hưng phấn không thôi.

Lấy thực lực Linh Đài cảnh đối kháng Thiên Nhân cảnh, thực sự hiếm thấy trên đời, trăm năm cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần.

Bây giờ có thể tận mắt chứng kiến, sao bọn họ có thể không kích động?

Nguyên Thủy Linh quy Cửu tiểu thư, càng hưng phấn kêu to "Ngao ô ngao". Nếu không phải bị nhốt trong cấm chế, nói không chừng đã xông tới, ôm lấy đùi chủ nhân làm nũng rồi.

Chủ nhân quá lợi hại, thật không hổ là cơ duyên theo lời tổ gia gia tới.

Theo người vây xem càng nhiều, đã có ba tên trưởng lão đóng giữ trước sau đến vây xem, sau khi bọn hắn hỏi qua chuyện của các đệ tử, sắc mặt cũng trở nên phi thường ngưng trọng.

Nha đầu trẻ tuổi diện mạo "bình thường không có gì lạ kia dường như đều không nhớ được diện mạo của nàng, chỉ sợ đã không phải là thiên kiêu có thể hình dung, nàng có lẽ chính là đại thiên kiêu của Tử Phủ Học Cung mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể xuất hiện một!

Cũng chỉ có người thức tỉnh linh thể ở Linh Đài cảnh mới có tư cách gọi là đại thiên kiêu.

Siêu cấp thiên tài cấp bậc này, ngay cả Thượng nhân cũng ước gì được cúng bái. Nghe nói loại đại thiên kiêu này khi tấn chức

Thiên Nhân cảnh tự nhiên trôi chảy như ăn cơm uống nước, ngay cả Thăng Tiên đan cũng không cần dùng.

Thậm chí, giấc mộng của vô số đệ tử nòng cốt của Tử Phủ cảnh, đối với đại thiên kiêu mà nói cũng không phải là chướng ngại quá khó khăn, chỉ có muốn tiến thêm một bước trở thành Thần Thông cảnh, mới có xác suất nhất định bị thất bại.

Nói cách khác, bất cứ một đại thiên kiêu nào, chỉ cần không phải nửa đường ngã xuống, thành tựu thấp nhất đời này chính là Tử Phủ thượng nhân, vận khí tốt một chút, nói không chừng tương lai sẽ là một vị đại lão Thần Thông cảnh, thậm chí còn có một chút khả năng, tương lai sẽ bước vào cấp độ cao hơn.

Nào giống như loại đệ tử nòng cốt như bọn họ, hoặc là đệ tử thân truyền cấp không phải thiên kiêu, tương lai ngay cả khả năng bước vào Tử Phủ cũng rất thấp.

Đương nhiên, trong thế hệ trẻ hiện giờ của Tử Phủ Học Cung, vẫn có một vị đại thiên kiêu, đó chính là Lục Vi môn hạ Trường Xuân thượng nhân.

Chẳng qua lai lịch của Lục Vi đặc biệt, Trường Xuân thượng nhân từ trước đến nay luôn bảo mật nàng, vì vậy Lục Vi thân phận là đại thiên kiêu chỉ là người của Học Cung biết được, cũng không phải là bí mật công khai.

“Ngươi ngươi ngươi… Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi họ Vương? Rốt cuộc là xuất thân Mạc Nam Vương thị? Hay là con cháu Đại Càn Vương thị?” Thương trưởng lão có chút tức giận chất vấn: “Đừng cho rằng huyết mạch thiên phú của ngươi cường đại, là có thể muốn làm gì thì làm. Học Cung có quy củ của Học Cung, ngay cả hoàng thất Đại Càn cũng không thể tùy tiện phá hư!”

“Thương trưởng lão, ngươi thật sự kêu ta rất thất vọng, cũng rất thất vọng đối với Tứ Thủy nhất mạch.”

Vương Ly Dao lắc đầu thở dài.

“Từ trước đến nay Học Cung luôn lấy Quảng Nạp Hàn Môn đệ tử, không lấy gia thế luận anh hùng mà được thế nhân kính ngưỡng sùng bái. Chỉ cần gia nhập Học Cung, chính là đệ tử Học Cung, đối nội lấy sư huynh đệ xưng hô, đối ngoại, thì

vinh nhục cùng tồn tại, hưu thích cùng tồn tại. Không ngờ ở chỗ ngươi lại thay đổi vị."

"Ta có sai hay không, cùng xuất thân thế gia nào có quan hệ gì?"

"Nếu Vương Ly Dao ta xuất thân thế gia cao phẩm, ngài có thể tính toán một chút hay không, xem có thể đắc tội được hay không? Nếu ta xuất thân hàn môn, ngài liền có thể không phân tốt xấu, tùy ý ức hiếp chèn ép?"

"Từ lúc ngài xuất hiện đến nay, hảo hảo hỏi rõ ràng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Chỉ nghe một mặt thương hội hiền, liền Võ Đoạn định tội cho ta, còn không phải khi dễ ta không có hậu đài, muốn nhân cơ hội chèn ép một phen?"

Một phen nói, sắc mặt Thương trưởng lão âm tình bất định.

Mấy trưởng lão còn lại cũng đều hai mặt nhìn nhau, hơi có vẻ xấu hổ.

Học Cung bây giờ, quả thật càng ngày càng thiệt hại, so với sơ tâm thuần túy năm đó vừa mới thành lập đã kém rất xa.

"Nha đầu, ta mặc kệ ngươi xuất thân gia tộc gì, cũng mặc kệ ngươi có phải là đại thiên kiêu hay không." Trong lòng Thương trưởng lão hối hận đến cực điểm, biết rõ chọc phải yêu nghiệt không nên chọc, nhưng hôm nay đâm lao phải theo lao, đành phải kiên trì, tiếp tục dùng đại kỳ nghĩa nghiêm khắc nói: "Ta hoài nghi ngươi học trộm bí điển của Học Cung, nếu không thúc thủ chịu trói theo ta đi Chấp Pháp Đường, ta chỉ có thể trấn áp ngươi."

Đến tận lúc này, hắn chỉ có một con đường đi đến bóng tối.

Nếu thật sự tra ra nha đầu kia là học trộm, vậy thì tất cả đều vui vẻ, lão thương cũng lập công lớn cho Học Cung.

Nếu đây chỉ là hiểu lầm, lão thương cũng không sợ cường quyền chấp pháp theo lẽ công bằng, cho dù Nguyên Thủy thượng nhân đã đến, lão cũng có thể hùng hồn biện bạch. Cho dù người sau lưng nha đầu này muốn trả thù, phía trước cũng có Học Cung chống đỡ.

Hắn sống 300 năm, có lẽ thực lực so ra kém những thiên kiêu kia, nhưng môn đạo ở loại chuyện này lại vượt xa thiên kiêu.

Càng quan trọng hơn là, dưới tình huống hắn đâm lao phải theo lao, nếu như chấp nhận lùi bước, ngay cả một nha đầu Linh Đài cảnh cũng không áp chế được mà nói, chỉ sợ đã rất khó có thể diện và uy nghiêm, tiếp tục lăn lộn trong Nguyên Thủy Thiên Hồ nhất mạch.

Vừa mới nói xong.

Thương trưởng lão giơ tay lên, một pháp bảo hình vòng tròn liền xuất hiện trong lòng bàn tay ông ta.

Hắn vẫn là khí chất chính khí nghiêm nghị nói: "Vương Ly Dao, bổn trưởng lão cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi thừa nhận học trộm công pháp của Nguyên Thủy nhất mạch, việc này ta làm chủ cầu tình cho ngươi."

Hắn cũng là tinh anh cá nhân, đến lúc này, hắn còn muốn lừa Vương Ly Dao một chút.

"Ta không học trộm, ngươi cũng không có tư cách quản ta, ta càng không cần loại người như ngươi cầu tình." Vương Ly Dao hừ lạnh một tiếng.

Nàng thuở nhỏ tính cách quật cường, ngoại trừ mẫu thân, chưa từng bị bất luận kẻ nào cưỡng chế nhận sai, huống chi nàng còn không sai.

"Được được được, ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy trưởng lão kia chỉ có thể dùng sức mạnh!" Thương trưởng lão chờ đợi chính là câu nói này.

Lúc này!

Hắn rung tay ném đi, pháp bảo hình vòng tròn kia liền "Vèo" một tiếng bay đến không trung, lập tức đón gió dài ra, trong thời gian ngắn liền dài đến một trượng.

Bí bảo này tên là "Càn Khôn Hoàn", chính là phỏng chế thần thông bảo khí "Càn Khôn Quyển" luyện chế mà thành, tuy rằng công năng yếu hơn so với Càn Khôn Quyển nguyên bản nhiều, nhưng vẫn có hiệu quả vây khốn người và trấn áp cường đại.

Dưới sự điều khiển của Thương trưởng lão, Càn Khôn Hoàn xoay tròn trên không trung, hung hăng đè xuống Vương Ly Dao!

Lực lượng trói buộc trùng trùng điệp điệp hóa thành từng đạo linh quang lưu chuyển ra, kèm theo uy áp đáng sợ trùng trùng điệp điệp đè xuống, trong khoảnh khắc liền mãnh liệt lao về phía Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao giờ phút này trạng thái suy yếu, căn bản không kịp né tránh.

Nàng thấy thế thần sắc rùng mình, lập tức quyết định nhanh chóng tế ra Thủ Tâm Linh Thuẫn, Nguyên Thủy Huyền Khí nồng đậm điên cuồng tràn vào.

Lồng năng lượng hình ô thật dày nhất thời bảo vệ nàng ta.

Sau một khắc.

"Ầm" một tiếng trầm đục, lực trói buộc cường hãn liền rơi vào trên lồng năng lượng.

Toàn thân Vương Ly Dao chấn động, lập tức như bị sét đánh.

Gạch đá bởi vì không chịu nổi áp lực khổng lồ này mà chợt vỡ vụn, cả người bà lún xuống, một đôi chân trực tiếp cắm vào trong lòng đất.

Từng giọt mồ hôi từ trên gương mặt nàng trượt xuống, sắc mặt của nàng càng thêm trắng bệch.

"Vương Ly Dao, chỉ cần ngươi chịu nhận sai, ta sẽ thu bí bảo. Nể tình ngươi có thiên phú huyết mạch cực kỳ xuất sắc, chắc chắn Học Cung sẽ xử trí rộng rãi." Thương trưởng lão không ngừng tăng thêm áp lực trấn thủ, ngoan ngoãn nói: "Ngươi cần gì phải tự chuốc lấy đau khổ như vậy?"

"Ta không sai, ngươi dựa vào cái gì muốn ta nhận sai?" Mặc dù Vương Ly Dao đã có phần chống đỡ không nổi, nhưng vẫn giận dữ nói: "Rõ ràng sai là ngươi!"

Muốn dựa vào phương thức trấn áp để cho nàng nhận sai, quả thực chính là nằm mơ!

"Được, được." Khuôn mặt già nua của Thương trưởng lão không nhịn được nói: "Vậy đừng trách bản trưởng lão, trực tiếp bắt giữ ngươi rồi bắt tới Chấp Pháp Đường."

Nói xong, hắn bấm chỉ quyết, muốn lần nữa thôi động Càn Khôn Hoàn, gia tăng lực trấn áp trói buộc.

“Ai~”

Thấy thế, trong lòng Vương Ly Dao không cam lòng, nhưng vẫn thở dài một tiếng.

Bỏ đi bỏ đi, xem ra chỉ có thể vận dụng đồ vật kia.

Vốn còn tưởng rằng không dùng được, nhưng vẫn không thể khinh thường tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường của Học Cung, cho dù không phải là Thiên Nhân cảnh cấp thiên kiêu như Phòng Hữu An bá cũng có thực lực mạnh mẽ, át chủ bài nhiều không đếm xuể, không phải là thứ mà những lão tổ Thiên Nhân cảnh của thế gia Thất phẩm bình thường trong gia tộc có thể so sánh.

Có thể làm cho Vương Ly Dao hơi hơi đau lòng, hiển nhiên đó là một thứ khó lường.

Bỗng dưng!

Đúng vào lúc này.

“Ông” một tiếng, tiếng kiếm minh hung hậu duệ khiếu vang vọng trời cao.

Một đạo kiếm mang màu tím từ trên bầu trời từ xa tới gần, cực tốc lướt tới.

Kiếm mang kia như băng hàn thấu xương, lại như lôi đình vạn quân, còn chưa tiến tới, phong mang đáng sợ kia cũng đã nhiếp tâm phách.

Cùng lúc đó, một tiếng quát không nén nổi giận vang lên, nổ tung trên bầu trời: “Họ Thương kia, ngươi thật to gan, dám ức hiếp tộc nhân của Vương Lung Yên ta!”

“Tử Điện Kiếm! Là lão tổ tông, Lung Yên lão tổ tông tới ~”

Đôi mắt Vương Ly Dao sáng lên, trong lòng dường như có chỗ dựa mãnh liệt.

Cảm xúc vốn căng thẳng bỗng buông lỏng xuống. Bỗng dưng thân thể mềm mại của nàng nhoáng lên, ngã về phía sau!

Nhưng cuối cùng cô vẫn không ngã trên mặt đất, mà rơi vào trong một khuỷu tay khiến cô cảm thấy rất an toàn, bên tai vang lên tiếng nam tử quen thuộc đến tận cùng: “Sao nha đầu nhà ngươi vẫn quật cường như vậy?”

“Phụ thân ~ là phụ thân tới ~” Chỉ một thoáng, nước mắt trong mắt Vương Ly Dao lăn xuống, khóe miệng tràn đầy bộ dáng tiểu nhi nữ ủy khuất, “Ô ô, người ta không muốn gia nhập Nguyên Thủy nhất mạch.”

…

Chương 22: Tranh đoạt đại thiên kiêu! Ai có thể thắng?

…

Ngay lúc hai cha con nói chuyện, Tử Điện bảo kiếm đã kéo theo đuôi lửa điện quang màu tím thật dài gào thét tới, hung hăng đâm vào trên Càn Khôn Hoàn.

“Oanh!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Năng lượng chấn động kịch liệt kèm theo điện mang chói mắt ầm ầm nổ tung, như hỏa thụ ngân hoa bỗng nhiên nở rộ.

Dưới lực lượng đáng sợ trùng kích, Càn Khôn Hoàn trực tiếp bị một kiếm đánh bay.

Mà Thương trưởng lão tâm thần tương liên với Càn Khôn Hoàn chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, một cỗ lực lượng cắn trả bỗng nhiên theo thần hồn chấn động tới.

Chỉ một thoáng, khuôn mặt có chút già nua trắng bệch, thân thể run rẩy kịch liệt, thiếu chút nữa trực tiếp té rớt từ không trung.

“Vương Lung Yên?”

Cái tên này rất quen tai, sau khi Thương trưởng lão kinh hãi, trong lòng kinh nghi lóe lên rồi biến mất.

Chỉ là tình hình đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì đạo kiếm mang tử điện kia sau khi đánh bay Càn Khôn Hoàn, chỉ xoay một vòng trên không trung, liền lại hung mãnh không gì sánh được đánh về phía hắn.

Thương trưởng lão vội vàng liên tục tránh né.

Cùng lúc đó, nó không ngừng tế ra bảo đao Nguyên Thủy chống lại.

Làm hắn vô cùng khiếp sợ chính là, nữ tử gọi là Vương Lung Yên kia quả thực quá mức bưu hãn, mỗi một chiêu mỗi thức,

đều ẩn chứa lực lượng cường đại. Hơn nữa nàng tức giận cực thịnh, từng chiêu đều giống như muốn lấy mạng hắn!

Khó có thể chống đỡ hoàn toàn, Thương trưởng lão hoàn toàn bị áp chế, vừa chạy vừa đánh, cực kỳ chật vật.

Vương Thủ Triết bên này chỉ là nhìn lướt qua tình hình chiến đấu, liền ôm nữ nhi bảo bối của Vương Ly Dao, vừa đau lòng vừa dịu dàng vuốt đầu nàng nói: "Được được, Côn Bằng nhà ta nói không gia nhập, vậy chúng ta không gia nhập. Chuyện này tạm thời không nói, lão già kia khi dễ con như thế, phụ thân thay con trút giận trước."

Vương Thủ Triết vừa dứt lời.

Một dây leo màu máu từ trong ống tay áo của hắn thoát ra, hóa thành một đạo tàn ảnh màu máu nhạt hướng Thương trưởng lão đánh tới.

Dây leo này đón gió liền dài ra, cơ hồ trong chớp mắt, nó liền biến thành một con "Cự Mãng" toàn thân mọc ra gai hút máu. Khí tức huyết sắc khủng bố tràn ngập mà lên, phảng phất một đầu hung thú đợi người mà cắn.

So với nhiều năm trước tại căn cứ Huyết Sào, hình thể và khí tức của nó sớm đã không thể so sánh, mặc dù còn chưa lột xác thành ngũ giai, nhưng dường như đã cách không xa.

Cây dây leo Thị Huyết Đằng này đã theo Vương Thủ Triết từ rất lâu, đừng nói tu sĩ Linh Đài cảnh, ngay cả máu thịt của tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng bị cắn nuốt.

Những năm gần đây, mặc dù nó vẫn luôn ngủ đông, chưa từng có chiến đấu gì, nhưng Vương Thủ Triết há sẽ bạc đãi nó?

Trường kỳ tới nay, đều là dùng các loại hung thú tươi sống đi cho nó ăn, hơn nữa thuật thúc đẩy sinh trưởng của Vương Thủ Triết đối với thực vật, đối với nó cũng có hiệu quả không nhỏ, bởi vậy Huyết Đằng Mạn có sự trưởng thành này cũng là hợp tình hợp lý.

Thị Huyết đằng mạn như phù quang lược ảnh xông tới, rất nhanh đuổi kịp Thương trưởng lão.

Nó thừa dịp Thương trưởng lão bị Lung Yên lão tổ hoàn toàn ngăn chặn, thừa dịp trống mà vào, một tay cuốn lấy chân của

hắn, gai máu trong nháy mắt đâm vào mạch máu, rót vào độc tố tê liệt mãnh liệt.

Đây chính là cách chiến đấu của dây leo Thị Huyết Đằng, trước tiên làm tê liệt độc tố khiến con mồi mất đi sự chống cự, lúc này mới hưởng dụng tinh huyết của con mồi.

"A!"

Thương trưởng lão lớn tiếng kêu thảm thiết, nguyên thủy huyền khí hùng hậu bộc phát, nhưng lại không thể đánh bay dây leo Thị Huyết Đằng.

Trong đám gai máu đâm vào thân thể nó, có gai ngược cứng cỏi sắc bén, con mồi càng giãy dụa thì lại càng thống khổ.

Mà trên bề mặt lồi lõm của dây leo, cũng đều có kết cấu cùng loại với giác hút của bạch tuộc, một khi quấn quanh con mồi, sẽ một mực hút chặt mục tiêu, để phòng ngừa bị giãy thoát.

Có thể nói, Thị Huyết Đằng Mạn là một loại hung thực sinh ra vì giết chóc, thậm chí nắm giữ đặc tính của rất nhiều động vật.

Đương nhiên, Thị Huyết Đằng Mạn lợi hại thì lợi hại, nhược điểm cũng không ít, ví dụ như nó khó có thể đối kháng đơn vị chiến đấu của khôi lỗi, để nó đi đánh với khôi lỗi thủ hộ "Vương thủ vệ", thuần túy là tìm ngược.

Ngoài ra, nó còn tương đối sợ lửa, đối kháng với tu sĩ hệ hỏa sẽ tương đối thiếu sức lực.

Nhưng sau khi dứt bỏ đủ loại yếu thế, dây leo Thị Huyết Đằng cực kỳ hung mãnh, phối hợp với tiến công như cuồng phong đột vũ của Lung Yên lão tổ, nó rất nhanh đã hoàn toàn cuốn lấy Thương trưởng lão, trói ông ta thành một quả cầu ma.

Sau khi một lượng lớn độc tố tê liệt rót vào, cho dù là thể chất cường đại của tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng bắt đầu dần dần không còn sức lực, rất nhanh đã mất đi sức mạnh chống cự.

Toàn bộ quá trình đều phát sinh trong thời gian rất ngắn.

Mấy vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh của Nguyên Thủy nhất mạch xem kịch, thậm chí còn chưa kịp suy xét rõ ràng có cần hỗ trợ hay không, chiến đấu đã kết thúc. Nếu không phải Vương Thủ Triết thông qua thần thức hạ lệnh cho dây leo Thị

Huyết Đằng, để nó không cho phép cắn nuốt tinh huyết mục tiêu.

Nói không chừng Thị Huyết Đằng Mạn đã bắt đầu "muốn ăn đóa rồi".

"Vương Lung Yên?" Lúc này một vị trưởng lão cũng kịp phản ứng, sắc mặt có chút trầm trọng nói: "Ta đã nghe nói qua tên của nàng, trước kia là đệ tử hạch tâm của Huyền Băng điện, về sau không biết làm thế nào để trở thành đệ tử ngoại đạo."

"Quả nhiên là Huyền Băng điện." Một trưởng lão khác sắc mặt có chút khó chịu, "Mặc dù lão thương làm việc không phúc hậu, nhưng chúng ta tùy ý để người Huyền Băng điện càn rỡ ở Thủy Thiên hồ chúng ta sao?"

Các đệ tử trẻ tuổi khác cũng có không ít người vì Vương Ly Dao thoát khốn mà thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là Nguyên Thủy Linh quy Cửu tiểu thư, cũng bình tĩnh trở lại, chớp chớp ánh mắt tò mò nhìn "Tộc nhân" của chủ nhân.

Nữ tộc nhân kia thật hung dữ, nam tộc nhân kia là ai? Lá gan thật lớn, dám ôm hôn chủ tốt của Cửu tiểu thư ta.

Cửu tiểu thư thân là Nguyên Thủy Linh quy, chính là ấp ra từ trong trứng, đối với mẫu thân còn có chút khái niệm, về phần phụ thân…Đó là đồ vật tôm tép sao?

Đúng vào lúc này.

Lung Yên lão tổ đã lơ lửng trên không cách Thương trưởng lão không xa, Tử Điện bảo kiếm linh động lơ lửng ở bên người nàng, phảng phất như có thể tùy thời xuất kích.

Trong đôi mắt trên khăn che mặt của nàng cũng tràn ngập lãnh sát chi ý: "Họ Thương, ngươi lại dám ức hiếp tiểu bối tộc ta như vậy. Hôm nay, không cho ngươi trả một cái giá lớn, khó tiêu mối hận trong lòng ta, ngươi cứ nằm liệt giường suy nghĩ lại vài năm đi."

Dứt lời, kiếm mang trên Tử Điện bảo kiếm bỗng nhiên đại thịnh, từng đạo điện quang màu tím xen lẫn nhau, toàn bộ bầu trời phảng phất như bị chiếu rọi thành một mảnh màu tím xanh.

Thương trưởng lão thần sắc hoảng hốt.

Các trưởng lão khác của Nguyên Thủy nhất mạch cũng thay đổi sắc mặt.

Bỗng nhiên!

Trên bầu trời cao, một luồng khí tức Nguyên Thủy mạnh mẽ vô cùng phủ xuống, giống như sương mù bao phủ bầu trời, thanh âm uy nghiêm giận dữ mắng mỏ: "Tiểu bối Huyền Băng điện, còn không mau dừng tay."

Một cỗ uy áp do khí tức hình thành, giống như thực chất phóng về phía Vương Lung Yên.

Nhưng mà, cỗ uy áp này vừa mới hình thành, liền có một đạo khí tức bá đạo ác liệt đồng dạng tung hoành mà đến, trực tiếp đem nàng tách ra.

"Ầm ầm" trong âm thanh chấn động.

Khí tức huyền ảo thần diệu của Huyền Băng dâng lên, địa vị ngang nhau với nguyên thủy khí tức kia.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng mà tức giận vang lên: "Triết Thủy, chúng ta kính ngươi làm viện trưởng, chẳng qua là nể mặt lão viện trưởng mà thôi. Chỉ bằng ngươi mà cũng dám ra tay với đồ đệ ta?"

Hai vị thượng nhân gián tiếp giao phong cùng giằng co, hù dọa một mảng lớn người phía dưới, rất nhiều người đều mặt lộ vẻ hoảng sợ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thượng nhân xuất hiện, tự nhiên là chân chính phát hiện tình huống không thích hợp, sau khi triệt hồi trận pháp ngăn cách chủ điện, phát hiện trên Thiên Hồ Đảo đã loạn thành một mảnh.

Nguyên Thủy thượng nhân còn chưa hiểu rõ tiền căn hậu quả, tự nhiên theo bản năng tưởng rằng đệ tử Huyền Băng điện đến đây đá.

Nhưng mà Băng Lan thượng nhân, cũng là người đầu tiên nhận ra đó là Vương Lung Yên đồ đệ bảo bối của nàng, đương nhiên sẽ không để cho Nguyên Thủy thượng nhân có cơ hội ra tay với nàng.

Là sư tôn, nàng hiểu rõ tính tình của Lung Yên nhất, biết tính tình nàng tuy rằng không tốt, nhưng cũng tuyệt đối không phải là tính tình vô sự sinh thị phi.

"Nguyên Thủy sư đệ, Băng Lan sư muội, hai vị tạm thời an tâm chớ vội, đem sự tình biết rõ trước."

Lúc này, giọng nói của một lão giả đôn hậu vang lên.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cũng có một đạo khí tức Ất Mộc sinh sôi dâng lên, hóa thành một đạo bích chướng thật dày ngăn cách hai người ra.

Chủ nhân đạo khí tức này, tự nhiên là Trường Xuân thượng nhân lớn tuổi nhất trong thượng nhân.

Hắn trước tiên nhận ra Vương Lung Yên và Vương Thủ Triết, lúc này tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

Sau khi ngăn lại Nguyên Thủy thượng nhân và Băng Lan thượng nhân, hắn liền nhìn về phía bên bờ: "Thủ Triết, ngươi có thể thả trưởng lão của Nguyên Thủy nhất mạch người ta trước không? Nếu thật sự có gì không đúng, vi sư chắc chắn sẽ thay ngươi làm chủ."

Trường Xuân thượng nhân cũng có chút hiểu rõ tính nết của Vương Thủ Triết, hắn nhận thân truyền ngoại đạo này, từ trước đến nay không phải là một người thích gây chuyện sinh sự. Hiện giờ sự tình nháo thành bộ dáng này, tất nhiên là có nguyên nhân.

Hôm nay Thủ Triết động thủ ở đây, chỉ sợ hơn phân nửa là có nguyên nhân.

"Vâng, sư tôn." Vương Thủ Triết từ trước đến nay đều là người bên ngoài kính hắn một thước, hắn kính người một trượng. Trường Xuân thượng nhân ở khắp nơi giúp hắn, tất nhiên không có khả năng bác bỏ mặt mũi của hắn.

Lúc này vung tay lên, mặc dù Thị Huyết Đằng Mạn không cam lòng, nhưng lại thành thành thật thật buông lỏng trói buộc của Thương trưởng lão ra.

"Thủ Triết? Ngươi là Vương Thủ Triết…" Vẻ mặt của Nguyên Thủy thượng nhân cứng đờ, nói ra thì ông ta và Vương Thủ Triết chưa từng gặp mặt, cũng từng có rất nhiều thư từ qua lại,

đều là thảo luận mà con gái ông ta Vương Ly Dao đã đặt mua trước khi bái sư.

"Thủ Triết bái kiến Nguyên Thủy thượng nhân." Vương Thủ Triết sắc mặt trầm trọng hành lễ với Nguyên Thủy, dù sao đó là thượng nhân, lễ tiết nên có vẫn phải có.

Sắc mặt Nguyên Thủy thượng nhân dịu lại, hòa ái nói: "Trước kia có qua lại với Thủ Triết nhiều thư từ, ngược lại chưa thật sự gặp mặt."

Dự thu một thiên kiêu làm đồ đệ, đối với Nguyên Thủy thượng nhân mà nói, cũng là một chuyện cực kỳ coi trọng.

Trong quang cảnh ba trăm năm tiếp chưởng Nguyên Thủy nhất mạch của hắn, cũng đã từng có hai đồ đệ cấp thiên kiêu, một người trong đó tuổi còn trẻ mà chết yểu.

Bởi vậy Nguyên Thủy thượng nhân vô cùng coi trọng chuyện này, thường xuyên thông qua phương thức thư từ, trao đổi vấn đề tu luyện với phu thê Vương Thủ Triết. Vốn lần này, y cũng vô cùng mong đợi Vương Ly Dao tới cửa… Hơn nữa phát ra tiếng gió sớm hơn, muốn thu thêm một vị thân truyền!

Khoan đã, thần niệm của Nguyên Thủy thượng nhân vừa chuyển, lập tức có một chút dự cảm không ổn. Nếu đây là Vương Thủ Triết nói, vậy cô nương ủy khuất, còn bĩu môi bên cạnh hắn sẽ không phải là…

Trong lòng hắn bỗng run lên, cảm giác điềm xấu tự nhiên mà sinh: "Thủ Triết, lệnh thiên kim…"

"Ly Dao, còn không mau bái kiến thượng nhân?" Vương Thủ Triết đốc thúc một câu.

Mặc dù trong lòng Vương Ly Dao có uất ức, nhưng vẫn ấn đủ lễ nghi bái kiến nói: "Ly Dao tham kiến thượng nhân."

Nguyên Thủy thượng nhân thấy thế, trong lòng càng lộp bộp một cái, tâm tình đứa bé kia tệ như thế, chẳng lẽ lúc trước…

Lúc này sắc mặt hắn nghiêm khắc, nghiêm khắc nói với Thương trưởng lão: "Quý Bình, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Quý Bình không hổ là tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung kỳ, sau khi được Thị Huyết Đằng Mạn phóng thích một hồi

liền khôi phục không ít tinh thần, hắn vội vàng chắp tay nói: "Khởi bẩm sư tôn, tình huống là như vậy."

Hắn liên tục không ngừng đem sự tình trải qua nói một lần, nhưng rõ ràng là giấu diếm một ít điều kiện trước đó, càng là đem dụng tâm đóng gói của hắn một phen, phảng phất là một lòng vì học cung mà vô tư tâm.

Nguyên Thủy thượng nhân càng nghe, sắc mặt càng xanh mét, thì ra trong nháy mắt vừa rồi lại xảy ra chuyện trọng đại như vậy. Khó trách, vẻ mặt của đứa bé Ly Dao lại uất ức như vậy.

Chờ một chút! Biểu hiện của Ly Dao cường đại như vậy, theo như lời của Thương Quý Bình nói, chẳng lẽ nàng đã là đại thiên kiêu rồi? Trong lúc nhất thời, trong lòng của Nguyên Thủy thượng nhân cảm thấy vô cùng lo lắng.

Vui là đồ đệ thiên kiêu biến thành đồ đệ đại thiên kiêu, lo là đồ đệ còn chưa nhập môn đã bị đắc tội như vậy.

Không được, lúc này nhất định phải xử lý thích đáng.

Hắn lập tức lên tiếng trách mắng: "Thương Quý Bình, mặc dù ngươi có điều hoài nghi lai lịch công pháp của đứa nhỏ kia, cũng không thể xuống tay tàn nhẫn như thế? Chẳng lẽ ngươi không thể hỏi rõ ràng sao?"

"Sư tôn, là con sai rồi." Thương Quý Bình cúi đầu khom lưng.

Lập tức, Nguyên Thủy thượng nhân thay đổi vẻ mặt hòa ái nhìn về phía Vương Ly Dao: "Ly Dao à, việc này chính là một hồi hiểu lầm gây ra. Thương trưởng lão bên này, sư tôn nhất định sẽ nghiêm khắc phê bình hắn, ngươi nói xem, ngươi muốn hắn bồi thường ngươi như thế nào, sư tôn đều làm chủ cho ngươi."

Nào có thể đoán được.

Cái miệng nhỏ của Vương Ly Dao nhếch lên, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không muốn nói chuyện, cũng không muốn giải thích và biện bạch với Nguyên Thủy thượng nhân.

Nguyên Thủy thượng nhân còn tưởng nàng là tiểu nhi nữ tâm tính, đường đường người trên đều mở miệng xin lỗi, lại còn lấy Kiều? Lúc này trong lòng xẹt qua một tia không vui. Chỉ là

vẫn nhẫn nại như cũ chuẩn bị khuyên vài câu, dù sao đây là đại thiên kiêu đồ đệ, là siêu cấp đồ đệ hắn cả đời cũng khó gặp được một người.

Bỗng dưng!

Lục Hướng Huy từ trong đám người bổ nhào ra, "bộp bộp" quỳ gối trước mặt Nguyên Thủy thượng nhân, mặc dù trong lòng hắn sợ hãi đến cực hạn, nhưng vẫn cao giọng nói: "Khởi bẩm thượng nhân, tình huống không phải như Thương trưởng lão nói. Chuyện là như thế này…"

Sau đó hắn một năm một mười, đem sự tình nguyên bản nói ra, vừa không thiên vị Vương Ly Dao, cũng không thiên vị Thương Hiền và Thương trưởng lão.

"Sư muội, không, Ly Dao tiểu thư chỉ là không muốn đệ tử bị khi dễ, mới ra tay, kính xin thượng nhân minh giám." Lục Hướng Huy liên tục dập đầu nói: "Nếu như thượng nhân không tin, hiện trường có rất nhiều đệ tử có thể làm chứng."

Sắc mặt của Vương Thủ Triết và Vương Lung Yên cũng trở nên càng ngày càng tái nhợt, Thương trưởng lão kia quả nhiên khinh người quá đáng! Vì che chở tộc duệ của mình, lại không ngừng liều mạng khó khăn trấn áp Ly Dao, nếu không phải Ly Dao có chút bản lĩnh, chẳng phải là không chống đỡ được bọn họ qua đây, liền đổ máu sao?

Sắc mặt Nguyên Thủy thượng nhân cũng trở nên càng ngày càng khó coi, nếu như đúng như lời đệ tử bình thường kia nói, Tứ Thủy nhất mạch chẳng phải đã làm đại ác nhân sao? Đắc tội thảm với đồ đệ bảo bối của đại thiên kiêu tương lai của hắn!

Hắn vừa đợi nói chuyện.

Vương Thủ Triết lại đi trước hắn một bước, chắp tay nói: "Khởi bẩm thượng nhân, theo ta thấy, việc này cứ từ bỏ đi, không cần truy tra ai sai ai nữa."

Sắc mặt Nguyên Thủy thượng nhân hơi buông lỏng: "Đa tạ Thủ Triết khoan dung độ lượng, nhưng mà ngươi yên tâm. Chuyện này, ta nhất định sẽ cho Ly Dao một lời giải thích."

"Không, ý của ta là, ước định tiểu nữ bái thượng nhân vi sư, cứ vậy mà từ bỏ đi." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Lúc

trước tiểu nữ đến Nguyên Thủy nhất mạch nhìn xem, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện ác liệt như vậy, chỉ sợ đã để lại bóng ma tâm lý cho nàng. Nàng cũng đã tỏ thái độ, đã không muốn gia nhập Nguyên Thủy nhất mạch. Bởi vậy, việc này có truy cứu hay không cũng không có ý nghĩa."

"Cái này…" Nguyên Thủy thượng nhân lập tức có chút nóng nảy: "Thủ Triết sư điệt, chuyện đã sớm ước định, sao có thể nói đổi là sửa? Huống chi Ly Dao đã tu công pháp của Nguyên Thủy nhất mạch ta! Việc này chúng ta vẫn nên thương nghị lại."

"Thượng nhân!"

Mặc dù vẻ mặt của Vương Thủ Triết cung kính, khẩu khí lại trở nên cứng rắn hơn, "Mặc dù từng có ước định, nhưng phong khí của Tứ Thủy nhất mạch lại khiến người ta đáng lo. Bởi vì cái gọi là nhìn một chút mà thấy toàn cảnh, chuyện ức hiếp đệ tử như vậy tuyệt đối không phải lần đầu tiên. Hoàn cảnh học tập như thế, ta làm phụ thân, há có thể đẩy đứa nhỏ vào 'Hố lửa'?"

Hố lửa?

Nguyên Thủy thượng nhân thở phào một hơi không trở lại, y cũng là người sống hơn sáu trăm tuổi, đương nhiên đã nghe ra hàm nghĩa chân thật của Vương Thủ Triết. Ngoài miệng y nói không so đo, nhưng trên thực tế là tính toán rất nhiều.

Âm thầm biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, nếu như xử lý kết quả không làm cho bọn họ hài lòng…

Nhưng bất kể nói thế nào, Thương trưởng lão cũng từng là đệ tử hạch tâm của hắn, ngày bình thường cũng là vì Nguyên Thủy nhất mạch gánh rất nhiều gánh nặng, trong lúc nhất thời, lại có chút không nỡ tàn nhẫn.

Trong lúc Nguyên Thủy thượng nhân hơi do dự, Vương Thủ Triết đã lắc đầu thở dài nói: "Thử một chút, liền biết thượng nhân chính là người hòa ái mềm lòng. Phong cách của Nguyên Thủy nhất mạch này hình thành hiện giờ, chỉ sợ hơn phân nửa là bởi vì tính nết thượng nhân tốt, không thích quản sự lắm."

"Nguyên Thủy thượng nhân, xin thứ cho Thủ Triết nói thẳng, tuy thân phận của Thủ Triết thấp kém, nhưng cũng là tộc

trưởng, biết không có quy củ không thành phương viên! Phong khí của Nguyên Thủy nhất mạch hình thành giờ này, tính cách ôn hòa, làm việc tiêu sái không thể tách rời."

"Ly Dao nhà ta, chỉ sợ thật sự không thích hợp với phong cách của quý mạch." Đến lúc này, Vương Thủ Triết mới vững tin Tứ Thủy nhất mạch thật sự không thích hợp với Ly Dao, cũng không phù hợp cá tính của nàng, lập tức trực tiếp cự tuyệt nói: "Về phần Ly Dao học công pháp của Tứ Thủy nhất mạch, cũng không có cách nào khiến nàng quên đi. Chi bằng như vậy, ta dẫn Ly Dao đến thánh địa Lăng Vân xem thử, dù sao Tử Phủ Học Cung chính là chi nhánh truyền thừa thánh địa… Cũng không tính là Ly Dao phá hỏng quy củ."

Nguyên Thủy thượng nhân cố nén một hơi nôn không ra, cái gì? Thiên kiêu thân truyền mà mình mong đợi nhiều năm cứ như vậy bay mất? Cho dù với tính cách ôn hòa và bất tranh của y, lúc này cũng sinh ra oán niệm thật lớn với Thương trưởng lão.

"Cảm ơn phụ thân." Đôi mắt Vương Ly Dao kích động, cảm kích nhìn phụ thân. Ly Dao nàng may mắn biết bao, lại có một phụ thân sủng ái nàng như vậy. Cho dù nàng tùy hứng không muốn vào Học Cung, hắn cũng không giữ lại ủng hộ, không sợ đắc tội thượng nhân.

"Nếu con đã không muốn, phụ thân đương nhiên sẽ không ép con." Vương Thủ Triết âu yếm xoa xoa đầu nàng: "Chỉ là kế tiếp phải nhanh chóng cùng phụ thân đi thủ đô Đại Càn một chuyến, sau đó đi thánh địa Lăng Vân báo tên. Phụ thân tin tưởng lấy thiên phú của con, Lăng Vân thánh địa nhất định sẽ thu nhận con!"

Nhận, đương nhiên Lăng Vân thánh địa sẽ thu!

Trái tim Nguyên Thủy thượng nhân đã vỡ nát, một đồ đệ đại thiên kiêu đang êm đẹp lại bay mất… Thật muốn bóp chết tiểu tử Thương Quý Bình kia!

"Thủ Triết, đến thánh địa Lăng Vân làm gì? Nơi đó không quen cuộc sống, ngươi cũng không sợ dọa trẻ con." Băng Lan thượng nhân của Huyền Băng điện nói: "Chi bằng để đứa nhỏ Ly Dao này vào Huyền Băng điện nhất mạch, Băng Lan ta cam đoan sẽ không bạc đãi nó."

Thủ Triết?

Vương Thủ Triết giật mình, vẫn là lần đầu tiên nghe được Băng Lan thượng nhân "thân thiết hòa ái" gọi hắn như thế. Hiển nhiên, Băng Lan thượng nhân cũng nhìn ra thiên phú huyết mạch của đại thiên kiêu Ly Dao, nhân cơ hội bắt đầu ra tay tranh đoạt.

"Ta ngược lại cảm thấy, Trường Xuân nhất mạch rất phù hợp." Trường Xuân thượng nhân cũng động tâm không thôi nói, "Trường Xuân nhất mạch chúng ta không nhiều lắm, chỉ là có tiền có đan dược, có thể trợ giúp Ly Dao nhanh chóng trưởng thành. Về phần công pháp, vẫn như cũ tu luyện Huyền Thủy Chân Quyết rất tốt, cùng lắm thì ta chế tạo cho nàng một trận pháp tu luyện."

Đối mặt với một đồ đệ đại thiên kiêu, cho dù là bộ xương già này của Trường Xuân thượng nhân cũng không nhịn được hấp dẫn.

"Trường Xuân, Ly Dao con đừng tranh cãi nữa, quá không thích hợp với Trường Xuân cốc của con." Huyễn Điệp phu nhân cười khanh khách nói: "Không bằng vào Vạn Điệp cốc của ta, nhưng mà có rất nhiều tiểu tỷ tỷ cùng con chơi đùa."

Tiếp theo, ngay cả Huyền Diêu thượng nhân cũng mở miệng thử lôi kéo một chút, tuy hắn biết rõ tỷ lệ rất thấp, nhưng cũng phải mở miệng thử một chút chứ?

Vạn nhất, đại thiên kiêu tiểu thư người ta lại thích kiếm ý thì sao? Khai sơn kiếm ý của hắn vốn là nhất tuyệt…

Theo từng thượng nhân nhảy ra, tranh nhau lôi kéo lấy lòng Vương Ly Dao.

Sắc mặt Nguyên Thủy thượng nhân càng ngày càng xấu hổ và xanh mét, đồ đệ mà y nội định chẳng những từ thiên kiêu biến thành đại thiên kiêu, còn trượt khỏi tay mình…

Thật muốn bóp chết Thương Lạc Hiền và Thương Quý Bình. Nếu cho hắn thêm cơ hội, dứt khoát sớm tỏ thái độ, kiên quyết đứng về phía Ly Dao, nghiêm túc xử lý đám người liên quan!

Đồ đệ đại thiên kiêu a, toàn bộ Tử Phủ Học Cung hiện tại chỉ có một…

Bỗng dưng!

Đúng vào lúc này.

Trong Nguyên Thủy Thiên Hồ bình tĩnh, một đạo kinh đào hải lãng phun trào ra, một con ô quy thể trạng hùng tráng như núi chậm rãi trồi lên mặt nước.

“Tử Phủ lão quy?”

Các vị thượng nhân lập tức biến sắc, biểu tình trở nên cực kỳ nghiêm túc và cung kính.

Chỉ thấy trên người Nguyên Thủy Linh Quy thất giai như ngọn núi nhỏ kia còn có một người gầy gò nho nhỏ đứng đó, cho dù hắn không phóng ra bất cứ khí thế gì, cũng sẽ làm người ta cảm giác được uy thế như núi cao ngưỡng đứng.

“Đại thiên kiêu của Nguyên Thủy mạch ta, đừng hòng có ai cướp đi.” Lão giả chưa đến, âm thanh đã đến.

“Cung chủ đại nhân!” Mấy vị thượng nhân vội vàng cung kính hành lễ.

“Sư tôn.” Nguyên Thủy thượng nhân trong lòng vui mừng khôn xiết, việc này vậy mà kinh động đến sư tôn vẫn luôn bế quan, nếu sư tôn đã ra ngoài mở miệng, việc này thỏa đáng!

Ha ha ha, Ly Dao vẫn là đồ đệ của Nguyên Thủy thượng nhân ta.

Ly Dao ngươi yên tâm đi, sư tôn nhất định sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt, giúp ngươi liệt vào sử sách.

“Một màn trước đó, bản viện trưởng từ đầu tới cuối đều đặt ở trong mắt ‘hai chữ’, Miểu Thủy, quả nhiên là ngươi mười phần sai rồi.” Giọng nói của viện trưởng vang lên trong không trung sang sảng, “Ngược lại là đồ nhi Ly Dao của ta, không những không sai, còn kiên trì chính nghĩa, tuyệt đối không thỏa hiệp với thế lực xấu, làm vi sư cảm thấy vô cùng vui mừng.”

“Sư tôn nói đúng… Đợi đã!” Nguyên Thủy thượng nhân vừa đáp nửa câu, lập tức cảm thấy không đúng, sư tôn nói cái gì? Đồ Ly Dao ta? Sư tôn nói sai sao?

“Sư tôn, Ly Dao chính là đồ nhi của con.” Nguyên Thủy thượng nhân nhỏ giọng kháng nghị.

“Không, Ly Dao là đồ nhi của ta.” Giọng nói của viện trưởng vô cùng nghiêm khắc: “Ngươi đừng có rối loạn bối phận nữa, sau này phải gọi nàng là Ly Dao sư muội!”

“Ly, Ly Dao sư muội?” Thân hình Nguyên Thủy thượng nhân nhoáng một cái, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống, trong đầu một mảnh nổ vang, vận mệnh phập phồng như thế sao? Đồ nhi Ly Dao xinh đẹp, lại trời xui đất khiến mà biến thành Ly Dao sư muội?

Thương Nhạc Hiền, Thương Quý Bình! Bản thượng nhân không buông tha được các ngươi!

…

Chương 23: Ly Dao bái sư! Thần Thông chân nhân!

…

“Cái này cái này…” Biến hóa phập phồng như vậy, khiến hai cha con Vương Thủ Triết hai mặt nhìn nhau.

Vốn hai người bọn họ, đã chuẩn bị đi Lăng Vân thánh địa xem một chút.

Nhưng chưa từng nghĩ, đầu tiên là các vị thượng nhân nhảy ra biểu thị không biết xấu hổ, muốn thu Ly Dao làm đồ đệ, còn đưa ra đủ loại điều kiện để dụ dỗ.

Sau đó, thậm chí ngay cả đại lão Thần Thông cảnh vô cùng thần bí —— cung chủ đại nhân, đều nhảy ra tỏ vẻ không thu Ly Dao làm đồ đệ không được.

“Phụ thân, làm sao bây giờ?” Vương Ly Dao chớp chớp đôi mắt thủy nhuận thanh tịnh, thấp giọng yếu ớt nói: “Ngay cả cung chủ đại nhân cũng đi ra, nhà chúng ta không đắc tội nổi.”

“Cái này…” Vương Thủ Triết cũng thấp giọng nói: “Trước tiên xem tình huống đi, nếu thực sự không được, vi phụ sẽ đi Đại Càn mở đường, dù sao tổ mạch của Vương thị chúng ta chính là Đại Càn Vương thị. Nể tình đại thiên kiêu, chắc hẳn Đại Càn Vương thị cũng sẽ vui vẻ đầu tư, sẽ không tùy ý người ngoài ức hiếp Vương thị chúng ta.”

“Tạ ơn phụ thân tha thứ cho sự tùy hứng của con, vẫn là nghe viện trưởng đại nhân nói như thế nào trước đi.” Hai cha con, con một câu ta một câu, mặc dù thanh âm đều rất nhỏ, nhưng ở đây rất nhiều Tử Phủ đại lão và viện trưởng Thần Thông cảnh, lỗ tai không phải là ngồi không.

Cha con hai người, rõ ràng đã là khẩu khí buông lỏng, muốn nhìn một chút phương án xử lý, mà không phải một mực náo loạn muốn đi Lăng Vân thánh địa. Đùa sao, nguyên bản đại thiên kiêu trong Tử Phủ Học Cung định ra.

Bởi vì nguyên nhân của Học Cung, cuối cùng ép đại thiên kiêu tới Lăng Vân thánh địa báo danh, mới gọi là tổn thất thảm

trọng.

Nhất là Nguyên Thủy thượng nhân, ánh mắt vừa động, trong lòng lập tức có tính toán. Sự xuất hiện của sư tôn đã cho hắn cơ hội vãn hồi Ly Dao, kế tiếp hắn nhất định phải xử lý thật tốt, tỏ rõ thái độ, để Ly Dao biết "sư tôn" này của hắn là kiên định đứng về phía nàng.

Đầu tiên, chính là phải xử lý đệ tử hạch tâm Thương Nhạc Hiền thật tốt, tiếp theo chính là phải trừng phạt thật lớn Thương Quý Bình, đem hắn sung quân đến chiến trường ngoại vực để tỉnh lại.

"Khụ khụ, để ta nói đôi chút, đầu tiên…" Nguyên Thủy thượng nhân ho khan hai tiếng, chuẩn bị nói chuyện.

Bỗng dưng!

Viện trưởng đại nhân cưỡi trên Tử Phủ lão quy giành trước một bước nói: "Đầu tiên, đúng là bởi vì lão phu bế quan quanh năm, lệnh cho Tứ Thủy đến làm viện trưởng. Việc này, Mặc dù Tứ Thủy có sai, nhưng xét đến cùng, vẫn là lão phu… là lão phu trả sai Nghiêu Thủy."

Sai, trả sai?

Thân thể của Nguyên Thủy thượng nhân lung la lung lay, trong đầu chỉ còn tiếng ong ong, hắn còn nhớ rất rõ lúc trước khi sư tôn bế quan đã dạy bảo hắn: "Kê Thủy à, đời này vi sư thu vô số đồ đệ, cũng từng xuất hiện mấy vị đồ đệ Tử Phủ cảnh. Chỉ tiếc những sư huynh kia của ngươi, không một ai có thể đột phá gông cùm xiềng xích thành tựu thần thông, thế cho nên để cho vi sư trơ mắt nhìn bọn họ hao hết thọ nguyên hoặc là vẫn lạc."

"Nguyên Thủy, con chính là đồ nhi cuối cùng của vi sư. Con trời sinh tính tình đôn hậu, phẩm tính lương thiện, không thích tranh đấu với người khác, là nhân tuyển tốt nhất thay thế sư tôn trấn thủ Học Cung. Có con thay mặt thủ Học Cung, vi sư có thể yên tâm bế quan."

Lời nói năm đó của sư tôn còn quanh quẩn bên tai, ngày đêm thúc giục hắn. Lại không nghĩ, hôm nay sư tôn vì cướp đoạt Ly Dao làm đồ đệ, ngay cả hai chữ sai cũng nói ra?

Nhưng sư tôn vi tôn, sư tôn nói hắn sai là sai.

“Sư tôn, việc này đúng là đồ nhi sai.” Nguyên Thủy thượng nhân vội vàng mỉm cười thừa nhận, sau đó tranh thủ bù đắp: “Từ nay về sau, đồ nhi nhất định sẽ tập hợp lại, chỉnh đốn bầu không khí học cung! Từ thương…”

“Đúng vậy, Thương Quý Bình khi dễ đồ đệ Ly Dao ta như vậy, đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ.” Viện trưởng đại nhân chính khí nghiêm nghị nói: “Phạt hắn trở thành tôi tớ của Ly Dao, coi như là trăm năm, trừng phạt một chút.”

Thương Quý Bình trưởng lão trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu, hắn cũng đã ba trăm tuổi! Mà thọ nguyên Thiên Nhân cảnh rất khó chống đỡ qua bốn trăm năm, làm người hầu trăm năm, chẳng lẽ nhất định phải hầu hạ cả đời Vương Ly Dao?

“Thương Quý Bình, chẳng lẽ ngươi có ý kiến?” Giọng nói của cung chủ đại nhân “hòa ái”: “Nếu như ngươi có ý kiến, thì cứ việc thẳng thắn nói ra, lão phu nhất định sẽ suy xét một chút.”

“Ta, ta không có ý kiến, cung chủ đại nhân cho ta một cơ hội lập công, Quý Bình đã hết sức thỏa mãn.” Thương Quý Bình trán nhỏ mồ hôi, toàn thân run rẩy không ngừng. Nói đùa, cung chủ đại nhân cũng không phải kẻ có tính tình tốt như Nguyên Thủy thượng nhân. Một khi ngỗ nghịch với ông ta, tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn.

“Nếu như vậy, Quý Bình ngươi đi theo Ly Dao đi.” Giọng nói của cung chủ đại nhân càng thêm hòa ái: “Chỉ cần đồ nhi Ly Dao của ta có nửa điểm tổn thất, đến lúc đó chỉ có ngươi là hỏi.”

“Vâng, cung chủ đại nhân.” Thương Quý Bình thành thật đáp lại, nhưng trong lòng cũng suy nghĩ.

Nếu như nghĩ thấu, đây cũng không phải là kết quả xấu gì, dù sao chủ tử Ly Dao đường đường là đại thiên kiêu. Chỉ là bây giờ Linh Đài cảnh sơ kỳ đã đáng sợ như vậy, một khi đạt đến Thiên Nhân cảnh, hắn làm sao có thể là đối thủ của nàng?

Càng đáng sợ hơn là, tốc độ tu luyện của đại thiên kiêu trong truyền thuyết cực nhanh, bây giờ nàng mười chín tuổi chính là Linh Đài cảnh tầng hai, hai mươi ba mươi năm sau chỉ sợ chính là Thiên Nhân cảnh!

Thương gia tương lai chưa chắc không thể đi theo thơm lây, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Thương Quý Bình đã bình thường trở lại.

Nguyên Thủy thượng nhân ở bên cạnh nghe ngây người, hắn vốn cũng chỉ muốn nghiêm trị Thương Quý Bình một chút mà thôi, nhưng không ngờ sư tôn lại tiên hạ thủ vi cường, hơn nữa ra tay mạnh hơn hắn nhiều!

Vì cướp đồ đệ đại thiên kiêu, sư tôn hắn đủ liều. Nguyên Thủy thượng nhân cảm khái, sư tôn chính là sư tôn, da mặt này đúng là dày trước sau như một.

Vương Ly Dao nháy mắt, vẻ mặt mơ màng, cái này… sư tôn còn chưa qua cửa, không, sư tôn còn chưa bái lại bá đạo bao che khuyết điểm như thế? Trực tiếp giao một trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ cho nàng làm tôi tớ?

Cái này cái này… hình như có chút không được tốt cho lắm?

"Đồ Ly Dao ta, ngươi cũng không cần không biết phải làm gì." Cung chủ đại nhân cười tủm tỉm nói: "Mỗi đại thiên kiêu đều là báu vật của nhân loại, đình trụ tương lai cũng không phải là tiểu nhân vật tùy tiện. Ngươi không phải đại thiên kiêu đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng. Từ trước đến nay, phần lớn đại bộ phận đại thiên kiêu đều sẽ thu một ít người hầu cận, chỉ cần ngươi đủ lợi hại, thậm chí còn có thể có thiên kiêu nguyện ý làm người hầu của ngươi. Sau này, ngươi chung quy sẽ từ từ thích ứng cái thân phận này. Vi sư năm đó cũng là như vậy."

"Cung chủ đại nhân, năm đó ngài cũng là đại thiên kiêu?" Vương Ly Dao kinh ngạc không thôi, giống như là lần đầu tiên nghe nói.

"Phải gọi là sư tôn." Giọng nói của cung chủ đại nhân vô cùng hòa ái dễ gần: "Thiên kiêu bình thường, người có thể phát triển thành Thần Thông cảnh tương đối ít. Bởi vậy, tu sĩ Thần Thông cảnh trong lịch sử nhân loại đa số đều xuất thân từ đại thiên kiêu. Mà mỗi một vị Thần Thông cảnh đều có tư cách lưu danh sử sách."

Vương Ly Dao vẫn là lần đầu tiên nghe được câu chuyện như thế, lúc trước vốn cho rằng Tử Phủ cảnh đã là lợi hại đỉnh

thiên, lại không nghĩ, phía trên còn đường đường Thần Thông cảnh!

Hơn nữa đại thiên kiêu hầu như còn là điều kiện tiên quyết để tấn thăng Thần Thông cảnh! Trong lúc nhất thời, nàng có chút nhiệt huyết sôi trào, phảng phất cảm giác được tương lai của mình cũng có thể oai phong lẫm liệt, trở thành đình trụ của nhân tộc.

Nhưng mà đại thiên kiêu trong nhà hình như cũng không ít.

Lung Yên lão tổ tông và mẫu thân đều là đại thiên kiêu…

Đừng nói là Vương Ly Dao, ngay cả Vương Thủ Triết nghe mà trong lòng cũng có chút nóng lên. Thần Thông cảnh, nghe nói đó chính là đại năng có thể sống hai ngàn năm! Đặt ở trên Trái Đất, chắc chắn là nhân vật cấp Thần Tiên.

Cho dù vì có thể sống lâu hơn một chút, Vương Thủ Triết cũng quyết định khi ở Linh Đài cảnh nhất định phải thức tỉnh ra linh thể. Tuy độ khó này rất lớn, nhưng khi đến Thiên Nhân cảnh, lại muốn thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm thì khó như lên trời!

Lão bà là đại thiên kiêu, con gái là đại thiên kiêu, cũng không thể để bọn họ đến lúc đó trơ mắt nhìn mình chết già tám trăm tuổi chứ?

Ngay lúc hai cha con, đều có chút nhiệt huyết sôi trào. Viện trưởng đại nhân lại nói: “Còn tiểu tử Thương Nhạc Hiền kia, ngày thường cũng đã quen kiêu ngạo ương ngạnh, đã như vậy, liền đi vực ngoại rèn luyện cho các sư huynh, rèn luyện cho tốt tính cách.”

Vực ngoại?

Hắn ở Linh Đài cảnh trung kỳ, còn chưa tới sáu mươi tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ? Sao vậy, làm sao có thể đi Ngoại Vực đây? Lúc này, hắn gần như xụi lơ trên mặt đất, khóc lóc không thôi nói: “Viện trưởng đại nhân tha mạng, ta biết ta sai rồi. Ta, ta cũng nguyện làm Ly Dao sư muội, không, người hầu của Ly Dao sư thúc.”

“Ha ha.” Viện trưởng cười lạnh nói: “Biểu hiện lúc trước của ngươi, bản viện trưởng nhìn rất rõ ràng. Cho ngươi cơ hội đi đánh bóng, đã là đề cao ngươi rồi. Còn làm tùy tùng của Ly

Dao… chỉ bằng thực lực này của ngươi, có thể làm được cái gì?”

“Cung chủ đại nhân, ta thay Nhạc Hiền đồng ý.” Thương Quý Bình vội vàng nói: “Hắn đứa nhỏ này đích xác khuyết thiếu đánh bóng, cung chủ đại nhân quyết định phi thường anh danh. “

Nói đùa, cung chủ đại nhân chính là đại năng Thần Thông cảnh, gần như có thể nói là tồn tại một tay che trời ở toàn bộ Lũng Tả quận. Há là Thương thị nho nhỏ có thể đắc tội?

Thấy Thương Quý biết điều, cung chủ đại nhân cũng không quan tâm Thương Lạc Hiền đang suýt nữa bị dọa chết. Ngược lại còn nhìn về phía Vương Ly Dao với ánh mắt hòa ái: “Ly Dao à, ngươi xem sư tôn xử trí như vậy có thích hợp không?”

“Cung chủ đại nhân, cái này…” Vương Ly Dao có chút câu nệ nói: “Thật ra, trước đó đúng là trưởng lão Sinh Thương và sư huynh Nhạc Hiền rất tức giận. Nhưng sau này ngẫm lại, hẳn là phong khí của Nguyên Thủy nhất mạch…”

“Nói hay lắm!” Cung chủ đại nhân tán dương, “Nói chính là vấn đề về bầu không khí, Ly Dao ngươi không phải ghét bỏ Thôi Thủy nhất mạch không khí không tốt, mới chuẩn bị đi Lăng Vân thánh địa cầu học sao? Thay vì như thế, còn không bằng ở lại Nguyên Thủy nhất mạch ta. Chờ ngươi đến Thiên Nhân cảnh, liền chưởng quản chức vị viện trưởng, chẳng qua là chuyện hai ba mươi năm. Đến lúc đó, ngươi có thể chỉnh đốn thật tốt phong khí của Nguyên Thủy nhất mạch.”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, Vương Ly Dao đương nhiên giật mình không thôi. Nhưng càng khiếp sợ phải kể tới Nguyên Thủy thượng nhân, trên khuôn mặt anh tuấn của trung niên nhân, lộ ra vẻ khó có thể tin, sư tôn không những muốn cướp đồ đệ của hắn, còn chuẩn bị đem Hãn Thủy nhất mạch tương lai cho Ly Dao kế thừa!

Ách…

Sư tôn, năm xưa người đã nói ngươi là ái đồ duy nhất của ta?

“Cái này…” Vương Ly Dao cũng vội vàng lắc đầu: “Viện trưởng đại nhân, cái này không tốt lắm. Nếu thật sự ở lại Tứ

Thủy nhất mạch, Ly Dao vẫn nên bái Hạm Thủy thượng nhân làm sư phụ đi, dù sao lúc trước cũng từng có ước định."

Trong lúc nhất thời, Nguyên Thủy thượng nhân cảm thấy hơi an ủi, đứa nhỏ Ly Dao này vẫn rất hiểu chuyện.

"Dận Thủy có nghề nghiệp gì?" Viện trưởng đại nhân nói: "Thang Thủy cũng đã hơn sáu trăm tuổi, mới miễn cưỡng tu luyện đến Tử Phủ cảnh trung kỳ. Đời này vô vọng tu luyện, cộng thêm Duyên Thọ Đan cũng chỉ có thể sống nhiều nhất hai trăm năm. Vi sư thì khác, vi sư mới một ngàn bốn trăm tuổi, tuổi trẻ khỏe mạnh mà đang ở tuổi đánh nhau, dưỡng sinh cho tốt ít nhất cũng có thể sống được sáu trăm năm! Đủ để bảo vệ đồ nhi Ly Dao của ta tương lai thành tựu Thần Thông cảnh. Sau này, ngay cả toàn bộ Tử Phủ Học Cung cũng có thể tiếp chưởng cho ngươi."

Trong lúc nhất thời, Nguyên Thủy thượng nhân có một loại xúc động muốn rơi nước mắt. Sư tôn, người có muốn thực tế như thế không? Lúc trước khi không có Ly Dao, người luôn nói, hiện tại chỉ còn lại hai thầy trò chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.

Nhưng Ly Dao vừa xuất hiện, lời này của ngài trong ngoài ghét bỏ, lại trắng trợn như thế.

"Phụ thân, ý của người thì sao?" Nói thật, Vương Ly Dao cũng khá động lòng với đề nghị này. Dù sao viện trưởng đại nhân còn có sáu trăm năm thọ nguyên, một khi bái sư, tương lai sáu trăm năm gia tộc sẽ có Thần Thông cảnh hậu đài.

"Cảm thấy cung chủ đại nhân rất có thành ý." Vương Thủ Triết nháy mắt nói với nàng: "Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là ngươi tự suy xét."

Vương Ly Dao trịnh trọng gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút, từ xa chắp tay nói với viện trưởng đại nhân: "Đã như vậy, Ly Dao bái kiến sư tôn."

"Tốt tốt tốt, được đồ đệ như thế, Thiên Hà chân nhân ta cảm giác vui mừng sâu sắc, y bát cuối cùng cũng có người kế thừa." Viện trưởng Thiên Hà chân nhân cởi mở cười to.

Nguyên Thủy thượng nhân toát một giọt mồ hôi lạnh, lúc trước y mới là y bát đúng không?

…

Ngay khi Học Cung ùn ùn quấy nhiễu nhiều chuyện.

Trường Ninh vệ, biệt trang Tiền thị.

Bóng đêm đã sâu, trong thư phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Tiền thị tài đại khí thô, trong thư phòng tự nhiên sẽ không dùng nến chiếu sáng. Trên xà nhà của gian thư phòng này, treo mấy chiếc đèn huỳnh thạch xuất phẩm "Thiên Công phường". Chúng điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ, tản mát ra ánh sáng sáng ngời, nhu hòa, lại ổn định, không có ánh nến chập chờn cùng khói lửa, lại so với Dạ Minh Châu càng thêm sáng ngời, là bài tuyển chiếu sáng đầu tiên của rất nhiều thế gia cao cửa rộng.

Dưới ánh đèn, Tiền Học An đang nằm trước bàn, vùi đầu đọc một đống sổ sách, thỉnh thoảng lại ghi chép vài số liệu.

Mấy ngày nữa chính là hội nghị gia tộc nửa năm một lần, hắn làm đại chưởng quỹ của gia tộc ở khu vực Trường Ninh vệ, cần báo cáo với gia chủ cùng chư vị trưởng lão nửa năm qua vì gia tộc làm ra cống hiến, dựa vào đó đạt được càng nhiều tài nguyên, nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Đang bận rộn, một phó đồng gõ cửa đi vào, cung kính bưng một cái khay gỗ hướng hắn khom người nói: "Đại chưởng quỹ, Tam lão gia, phu nhân cùng đại thiếu gia gửi thư cho ngài. Bởi vì trước đó ngài có phân phó, người phía dưới lập tức đưa tới cho ngài."

"Để xuống đi."

Tiền Học An cũng không ngẩng đầu lên, tùy ý khoát tay áo bảo tên nô bộc kia lui xuống.

Vội vàng ghi lại một số liệu, hắn liền đặt bút xuống, bắt đầu mở thư.

Hắn làm đại chưởng quỹ ở Trường Ninh vệ, nhưng phụ thân, mẫu thân hắn, còn có phu nhân và hài tử đều ở chủ trạch Tiền thị bên kia, cách mỗi mười ngày nửa tháng mới có thể đến một phong thư.

Đây còn là bởi vì cửa hàng Tiền thị mở khắp Lũng Tả quận, giữa Trường Ninh vệ và quận thành cũng thường có thương

đội lui tới, thu thư gửi thư đều vô cùng thuận tiện, bằng không, đừng nói mười ngày nửa tháng, một tháng cũng chưa chắc có thể nhận được một phong thư.

Thư nhà đều có trình tự phong kín chuyên môn, hắn rất nhanh mở thư ra xem.

Hai phong thư trước là của phu nhân và con trai đều là những nội dung bình thường, lúc nhìn nét mặt hắn vẫn rất bình thường, chờ khi thấy bức cuối cùng là thư của phụ thân gửi đến, ánh mắt của hắn lại đột nhiên ngưng lại: "Tiền Học Duệ? Hắn thế mà lại muốn tới Trường Ninh vệ?"

Lão nhị của Tiền Học Tốn là chữ "Học" của Tiền thị, bây giờ hai mươi ba tuổi.

Dựa theo quy củ của Tiền thị, con cháu gia tộc sau khi vượt qua hai mươi tuổi cần phải ra ngoài kinh doanh lịch luyện, Tiền Học Duệ đã hai mươi ba rồi, lựa chọn một chỗ rèn luyện là chuyện rất bình thường, chuyện này vốn không có gì đáng để ý.

Nhưng vấn đề là, nơi Tiền Học Duệ lựa chọn là Trường Ninh vệ.

Luận thực lực, luận tư lịch, luận năng lực, Tiền Học An hắn tự nhiên cũng sẽ không sợ một tên trẻ tuổi chỉ có hai mươi mấy tuổi. Vấn đề là Tiền Học Duệ xuất thân dòng chính, hơn nữa còn là nhi tử nhỏ nhất của đương kim gia chủ, từ nhỏ đã được sủng ái.

Cấp bậc bên trong thế gia rõ ràng, địa vị của đích mạch và trực mạch hoàn toàn khác nhau.

Cũng không phải là nói tộc nhân trực mạch sẽ không ra mặt được. Tiền Học An hắn ta xuất thân từ con thứ trực mạch, vẫn dựa vào bản lĩnh của mình làm chủ sự một phương, hiện giờ quyền lợi địa vị cũng không thấp. Chỉ có điều, với tư cách tộc nhân đích mạch, Tiền Học Duệ tự nhiên được hưởng nhiều ưu thế và quyền lợi hơn hắn ta.

Hắn tới Trường Ninh vệ, rốt cuộc là nghe ai vậy?

Gia tộc bên kia, cân nhắc đến công tích mấy năm nay của hắn, tuy rằng sẽ không trực tiếp một cước đá văng hắn ra, nhưng đám thuộc hạ của hắn kia cũng không phải đều là tâm phúc

của hắn, đến lúc đó tránh không được sẽ có người muốn nịnh bợ Tiền Học Duệ lấy hắn khai đao.

Xem ra hắn phải sớm chuẩn bị rồi.

Thu hồi thư, Tiền Học An lập tức gọi hai chưởng quỹ tâm phúc của mình đến, chuẩn bị thừa dịp trước khi Tiền Học Duệ đến, giành trước bố trí một phen.

Nhưng mà, hắn bên này vừa mới bắt đầu mật đàm không bao lâu, bỗng nhiên có tôi tớ đến báo: "Đại chưởng quỹ, vừa rồi bến đò bên kia truyền đến tin tức, nói thuyền của hai mươi ba công tử đã cập bờ, mời ngài đi qua nghênh đón."

"Cái gì?!"

Tiền Học An đứng phắt dậy, kinh ngạc không thôi.

Bên này hắn vừa mới nhận được tin tức, thuyền của Tiền Học Duệ đã đến rồi?

Đợi đã… Không đúng!

Hắn bỗng vỗ mạnh bàn một cái, tức không chỗ phát tiết: "Thương đội bên kia tuyệt đối có người đang giở trò quỷ!"

Bằng không, thời gian cũng sẽ không trùng hợp như vậy. Nhưng bất kể như thế nào, Tiền Học Duệ nếu đã đến, hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Xem ra, Tiền Học Duệ này cũng không đơn giản như vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, chỉ sợ hắn phải tốn nhiều tâm tư một chút, hảo hảo quần nhau với hắn!

…

Lại trôi qua bảy tám ngày.

Chuyện ở Vương Thủ Triết học cung đã xong, các loại thu hoạch lần này tạm thời không nói rõ. Tuy có trắc trở, nhưng thu hoạch tràn đầy. Mà trong đủ loại thu hoạch, điều khiến Vương Thủ Triết hài lòng nhất, chính là sao chép lại Thiên Nhân Thiên Quyết từ Lũng Tả Vương thị đến 《Huyền Nguyên Quyết》.

Huyền Nguyên Quyết tuy là công pháp trung phẩm, nhưng cũng có phương pháp tu luyện Thiên Nhân cảnh cùng các loại huyền kỹ. Một trong những đặc sắc lớn nhất của công pháp

này, chính là Huyền Khí càng luyện đến phía sau, càng là cao thâm hồn hậu.

Đặc sắc thứ hai, chính là công pháp này công chính bình thản, bất luận là hệ nào đều tương đối đơn giản, thích hợp nhất cho con cháu trong gia tộc tu luyện.

Đừng thấy đám người Vương Thủ Triết tu luyện chính là công pháp thượng phẩm, nhưng cũng không thể khiến mỗi con cháu gia tộc đều trở thành học sinh ngoại đạo của Tử Phủ Học Cung?

Bởi vậy, Lũng Tả Vương thị chịu đưa ra 《Huyền Nguyên quyết》 Thiên Nhân thiên, cũng là giải quyết một vấn đề lớn của Vương thị.

Phía nam Lũng Tả quận, không đến một ngàn dặm, chính là thành vệ mới.

Sau khi thành vệ mới của Lũng Tả quận được khai phá ra, sớm nhất thành lập một vệ thành, ngay cả Lũng Tả quận thành hiện nay, từ thời gian mà nói, xây dựng muộn hơn nó một chút. Cũng bởi vậy, vệ thành này mới được xưng là "thành mới".

Tân Thành vệ cũng là một trong số ít ỏi ở Lũng Tả quận, vùng núi chiếm đa số vệ thành.

Nam Liên Đông Sơn sơn mạch, phía đông tiếp giáp với Lang Hữu vệ, chỉ có một vùng bình nguyên không lớn lắm gần quận thành. Lúc đầu khai phát Lũng Tả quận, nơi này được sử dụng làm trạm gác tiền để tiến công dãy núi Đông Sơn.

Bất quá, trải qua mấy ngàn năm khai phá, tân thành vệ sớm đã xưa đâu bằng nay.

Dãy núi liên miên không tính là cao ngất, khí hậu thay đổi mang đến cho nó sản vật phong phú, cũng mang đến kết cấu ẩm thực đặc biệt, dần dần hình thành chuỗi sản nghiệp. Cho đến ngày nay, tân thành vệ vẫn được công nhận là "hương thực mỹ thực".

Đến Lũng Tả quận, muốn ăn mỹ thực thì đến thành vệ mới là không sai.

Mà Vũ Văn thị chính là thế gia cường đại nhất trong tân thành vệ này.

Là một Lục phẩm thế gia mới từ Tử Phủ thế gia rơi xuống không lâu, nội tình Vũ Văn thị là cực kỳ hùng hậu, trong đó có tính đại biểu nhất chính là chủ trạch của nó.

Chủ trạch Vũ Văn thị, ở trong núi cách vệ thành mới chưa tới hai trăm dặm. Chủ trạch chiếm diện tích chừng hơn mười dặm, trong đó thậm chí bao quát một mảnh sơn mạch không tính nhỏ, còn có vài cánh rừng, cùng với một hồ nước nhỏ.

Trong khu vực này, có tòa nhà to to nhỏ nhỏ, trang viên không dưới trăm chỗ, từ quy mô mà nói, so với nhất phong nhất mạch nào đó của Tử Phủ Học Cung mà nói cũng không kém bao nhiêu.

Rất nhiều đích mạch, trực mạch của Vũ Văn thị bình thường sinh hoạt ở nơi này.

Xe ngựa của Vương Thủ Triết chậm rãi lái vào thành vệ mới. Nơi này đi ngang qua mấy lần nhưng không thật sự ở lại một thời gian ngắn.

Lần này hắn tiện đường đến đây, tất nhiên là vì thỉnh cầu lúc trước đã đáp ứng nhiệm vụ của Bích Liên phu nhân, “Trợ giúp Lục Vĩ Hỏa Hồ thăng cấp”, tuy nói nhiệm vụ này trong mắt Vương Thủ Triết là không đàng hoàng như thế.

Nhưng không ngăn được Bích Liên phu nhân người ta ra giá cao, bởi vậy cho dù là Vương Thủ Triết cũng không thể không khom lưng vì tiền bạc.

…

Chương 24: So sánh với Thủ Triết! Minh Nghiên cam bái hạ phong!

…

Vũ Văn thị cắm rễ ở Tân Thành vệ vô số năm, nơi này sớm đã bị kinh doanh giống như thùng sắt. Xe ngựa của Vương Thủ Triết vừa mới lái vào địa bàn Tân Thành vệ không bao lâu, Vũ Văn thị liền nhận được tin tức, đặc biệt phái người tới nghênh đón.

"Thủ Triết gia chủ. Ha ha ha ha hoan nghênh, hoan nghênh." Người tới nghênh đón là một trưởng lão Thiên Nhân cảnh của Vũ Văn thị, hắn mặc trường bào màu xanh nhạt, thoạt nhìn còn rất trẻ, cũng rất khách khí với Vương Thủ Triết: "Tại hạ Vũ Văn Mặc, phụng mệnh phu nhân đặc biệt tới đón tiếp. Thủ Triết gia chủ từ xa tới, vất vả rồi."

Vũ Văn thị truyền thừa hơn một ngàn năm, từ Ngũ phẩm rơi xuống thành Lục phẩm cũng không đến trăm năm, cường giả Thiên Nhân cảnh trong tộc bất luận là số lượng hay chất lượng đều xa xa không phải thế gia Lục phẩm bình thường có thể so sánh.

Nhưng cho dù như vậy, chuyên môn phái ra một trưởng lão Thiên Nhân cảnh đến nghênh đón Vương Thủ Triết, cũng đủ để chứng minh Vũ Văn thị coi trọng Vương Thủ Triết. Càng đừng nói, trưởng lão Thiên Nhân cảnh này trẻ tuổi như vậy, tiềm lực tương lai chắc chắn không nhỏ, địa vị trong nội bộ Vũ Văn thị chắc sẽ không quá thấp.

"Hàn Mặc trưởng lão khách khí ~ "

Vương Thủ Triết cũng không dám chậm trễ, lập tức giơ tay hoàn lễ.

Sau khi hai bên làm lễ xong, Vũ Văn Hàn Mặc liền dẫn Vương Thủ Triết đi về phía chủ trạch Vũ Văn thị.

Dù sao đối phương cũng là Thiên Nhân cảnh, xuất phát từ sự tôn trọng, Vương Thủ Triết cũng không ngồi xe ngựa nữa, mà lên ngựa, dưới sự vây quanh của gia tướng cùng đồng hành

với hắn, thuận tiện tán gẫu vài câu, hiểu rõ tình huống hiện giờ của Vũ Văn thị.

Người xưa nói rất hay, "Đi ra ngoài mười dặm, khí hậu sẽ khác nhau rất lớn".

Giữa Tân thành vệ và Trường Ninh vệ cách nhau cả dãy núi Đông Sơn, khí hậu khác biệt càng lớn, cảnh trí phong mạo trong núi tất nhiên cũng khác với Trường Ninh vệ rất nhiều. Địa bàn trong rừng, thậm chí còn có không ít loại động thực vật mà Vương Thủ Triết căn bản không thấy được, đối với người bên ngoài như Vương Thủ Triết mà nói thì rất là mới lạ.

Dọc đường đi, Vương Thủ Triết và Vũ Văn Hàn Mặc trò chuyện với nhau thật vui, nghe hắn nói không ít phong tục phong tục bản địa, còn nghe hắn giới thiệu vài loại mỹ thực đặc biệt của bản địa, cũng bị gợi lên con sâu thèm ăn. Đợi giải quyết xong chuyện Linh Hồ, hắn nhất định phải tìm cơ hội đi nếm thử, xem có ngon đến vậy thật không.

Nói cười cười, thời gian trôi qua rất nhanh.

Hai canh giờ sau, đoàn người liền đến địa giới chủ trạch Vũ Văn thị.

Xa xa, Vương Thủ Triết đã nhìn thấy cổng chào to lớn ở cổng chính, cùng với ba chữ vàng lớn treo cao trên cổng chào – "Vũ Văn thị".

Chữ viết kia hiển nhiên là xuất từ tay Tử Phủ thượng nhân, cho dù cách khoảng cách xa như vậy, vẫn có thể cảm giác được trong nét bút chuyển biến kia ẩn chứa uy thế cường đại, chấn nhiếp nhân tâm phách.

Trong lòng Vương Thủ Triết không khỏi cảm khái.

Không hổ là đã từng Tử Phủ thế gia, cho dù hôm nay đã rơi xuống thành lục phẩm, khí phái này cũng không phải Thiên Nhân thế gia bình thường có thể so sánh.

Hiện giờ Trường Ninh Vương thị cũng coi như là một thế lực lớn, nhưng so sánh với Vũ Văn thị thì vẫn như cây cổ thụ, căn bản không cùng một cấp bậc.

Trong lúc tâm niệm thay đổi thật nhanh, đoàn người đã xuống ngựa trước cửa Vũ Văn thị.

Người hầu ở cửa tự giác nhận lấy dây cương từ tay hai người, mang theo ngựa cùng một đám gia tướng đi xuống an trí.

Cửa ra vào sớm có tộc nhân quản sự canh giữ, thấy hai người đến, lập tức tới chào: "Thủ Triết gia chủ, Hàn Mặc trưởng lão, phu nhân đã ở trong sảnh chờ đợi đã lâu, mời hai vị đi theo ta."

Dứt lời, hắn liền xoay người cung kính dẫn đường cho hai người.

Vương Thủ Triết đi theo phía sau hắn, rất nhanh đã đi tới trước một tòa kiến trúc trông rất cổ xưa.

Hắn giương mắt đảo qua, liền chú ý tới bảng hiệu trên đỉnh đầu: "Tri Xuân đường."

"Đây là chính đường dùng để đãi khách trong tộc, chỉ có khách nhân tôn quý nhất đến mới có thể dùng." Tộc nhân dẫn đường cung kính giải thích một câu, lập tức giơ tay chỉ: "Thủ Triết gia chủ, Hàn Mặc trưởng lão, mời hai vị vào trong."

Vương Thủ Triết nói một tiếng cảm ơn, sau đó cùng Hàn Mặc trưởng lão cất bước đi vào.

Bên trong Tri Xuân đường này bày biện nhìn như khiêm tốn, lại tương đối không đơn giản, hắn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, trong lòng không nhịn được cảm khái.

Nội tình của Vũ Văn thị quả nhiên hùng hậu vượt quá tưởng tượng, ngay cả quần áo tôi tớ và thị nữ mặc trên người cũng là tơ linh tằm.

Hơn nữa, trong chính đường này bày biện bàn ghế, lại có không ít đều là đồ dùng linh mộc.

Phải biết, đồ gia dụng của linh mộc nổi tiếng là xa xỉ phẩm. Cho dù hiện giờ lợi nhuận hàng năm của Trường Ninh Vương thị đều vượt qua trăm vạn, hắn cũng không nỡ thêm một gia cụ linh mộc vào trong nhà.

Cũng không phải thật sự mua không nổi, mà là tính giá quá thấp, luyến tiếc. Có tiền đó, hắn tình nguyện mua nhiều một viên Tẩy Tủy đan, dùng cho hậu bối gia tộc tăng tư chất, mà không phải mua một vật dụng linh mộc trở về khoe khoang.

Đương nhiên, cũng không phải nói đồ dùng trong nhà Linh mộc không có một chút tác dụng nào.

Tác dụng vẫn là có, hơn nữa còn không nhỏ.

Linh mộc muốn thành tài ít nhất cũng phải mấy trăm đến một ngàn năm. Mà một khi thành tài, ở trên đó có thể chạm khắc minh văn, làm cho nó có công năng tương tự với Linh Khí.

Bất kỳ một đồ dùng trong nhà linh mộc nào cũng đều có hiệu quả hội tụ linh khí, tăng phúc tốc độ tu luyện. Nếu như là trẻ con, sử dụng hàng năm, còn có các loại hiệu quả như ôn dưỡng kinh mạch, cố bản bồi nguyên.

Bất quá, hiệu quả này cũng không phải là dựng sào thấy bóng, xa xa không bằng đan dược đến trực tiếp cùng dứt khoát lưu loát, chỉ là thắng ở ôn hòa, ngay cả hài đồng hài nhi cũng có thể chịu đựng được, hơn nữa không dễ mục nát, có thể ngàn năm vạn năm truyền xuống.

Hơn nữa, bởi vì linh mộc sinh trưởng chậm chạp, giá cả đồ dùng trong nhà linh mộc quả thật rất đắt. Bình thường thế gia tầng dưới chót, tiền kiếm được ngay cả cung dưỡng bản thân cũng ngại không đủ, làm sao còn nỡ dùng để mua đồ dùng trong nhà linh mộc?

Cũng chỉ có một ít Tử Phủ thế gia truyền thừa vượt qua ngàn năm mới có thể theo năm tháng trôi qua, dần dần tích lũy một ít đồ dùng linh mộc.

Tòa "Tri Xuân Đường" này của Vũ Văn thị, nhìn như không hiển sơn không lộ thủy, trên thực tế, cũng đã đem nội tình của bản thân thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Ai ~ cũng không biết, lúc nào Trường Ninh Vương thị mới có thể phô trương như thế…

Trong lúc đang cảm khái, Vương Thủ Triết bước qua cánh cửa, vừa ngẩng đầu, đã gặp được Bích Liên phu nhân một thân váy sa màu tím nhạt.

Biết được Vương Thủ Triết muốn tới, Bích Liên phu nhân đương nhiên là đã chờ ở bên trong từ sáng sớm.

Thấy Vương Thủ Triết đi vào, nàng lập tức cười khanh khách đi lên đón: "Vì một chút chuyện của Vũ Văn thị chúng ta, còn

phải làm phiền Thủ Triết gia chủ chuyên môn đi chuyến này, vất vả rồi.”

“Phu nhân khách khí. Bất quá chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi, huống chi phu nhân là thanh toán tiền thù lao.”

Sau khi hàn huyên vài câu, hai bên phân chủ khách ngồi xuống, từng chén linh trà được bưng lên, Vương Thủ Triết và Bích Liên phu nhân cũng bắt đầu nói đến chính sự.

…

Cùng lúc đó.

Vũ Văn trạch, hậu hoa viên.

Chủ trạch Vũ Văn thị tọa lạc ở phía trên một cái linh mạch thật lớn, trong đó linh khí dồi dào, có cổ mộc che trời, linh thực dị hoa vô số, một phái sinh cơ dạt dào. Cho dù chỉ là ở trong đó, cũng có thể kéo dài tuổi thọ, bách bệnh tiêu hết.

Ngoại trừ kỳ thú dị hoa, trong tộc còn ở vị trí đầy đủ linh khí nhất, phân ra từng dược viên linh thực, có nông phu linh thực chuyên môn chăm sóc.

Mà ở trung tâm của linh mạch ở hậu hoa viên trồng một mảnh Hỏa Bồ Đề Mộc.

Bộ dáng những Bồ Đề Mộc này mặc dù chỉ mới mấy trăm năm, nhưng đã có chút linh tính, mơ hồ có chút khí tượng Hỏa hệ Linh Mộc.

Chỉ có thể nói, Vũ Văn thị thật không hổ là thế gia Tử Phủ trước đây, nội tình quả thật hùng hậu, không phải thế gia mới phát triển như Trường Ninh Vương thị có thể so sánh.

Mà trong rừng Hỏa Bồ Đề này, có một tòa lầu các nhỏ màu đỏ hoa lệ.

Toàn thân tiểu lầu các này đều do linh mộc hỏa hệ cùng với gạch ngọc hỏa tinh dựng thành, cực kỳ xa hoa, nhiệt độ chung quanh cực cao, phảng phất như khiến người ta rơi vào trong “lò lửa”.

Trên bảng hiệu tiểu lầu các này, rồng bay phượng múa viết ba chữ “Thiên Hồ các”.

Bên ngoài lầu các mấy chục trượng, dựng một loạt phòng gia tướng. Những người này đều là gia tướng chuyên phụ trách hầu hạ Lục Vĩ Hỏa Hồ, mỗi người bọn họ đều là tu sĩ Linh Đài cảnh. Ngày thường, cách mỗi một năm, sẽ có hai gia tướng Linh Đài cảnh luân phiên.

Bất quá, gần đây ở thời kỳ mấu chốt Lục Vĩ Hỏa Hồ tấn thăng bảy đuôi, bởi vậy tổng cộng sáu gã nam nữ gia tướng đều có mặt ở đây. Bởi vậy cũng nhìn ra được Vũ Văn thế gia phô trương, cùng với coi trọng cùng chờ đợi đối với Lục Vĩ Hỏa Hồ.

Chỉ cần Lục Vĩ Hỏa Hồ thành công tấn thăng thất vĩ, Vũ Văn thế gia liền có thực lực trở về Tử Phủ.

Ngoại trừ nam nữ gia tướng, bên ngoài Thiên Hồ Các còn có mấy người ăn mặc chỉnh tề, tuổi trẻ tuấn lãng, mỗi người phong độ ngời ngời, khí vũ hiên ngang. Xem bộ dáng cùng đồng phục của bọn họ, hẳn là đệ tử trẻ tuổi đến từ Tử Phủ Học Cung.

Một vị thanh niên hơn ba mươi tuổi tuấn lãng trong đó khẽ nhíu mày nói: “Minh Huy sư huynh đã đi vào trong thời gian một nén nhang rồi, tại sao vẫn không có động tĩnh gì?”

Vị thanh niên tuấn lãng này chính là Vũ Văn Kiến Nghiệp cùng Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh đồng thời gia nhập Tử Phủ Học Cung.

Hơn mười năm trôi qua, hắn đã rút đi vẻ ngây thơ và ngây thơ năm đó, trở thành một vị đệ tử ưu tú Linh Đài cảnh có khí chất thành thục ổn trọng. Chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, vẫn rất có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm.

Đứng bên cạnh hắn là đệ tử hạch tâm Trì Tuấn Kiệt đến từ Tiêu Dao phong. Năm nay hắn đã bốn mươi, năm mươi tuổi, nhưng vẫn là một bộ dáng trầm ổn thanh niên. Nhớ ngày đó, hắn bị Bích Liên phu nhân lôi kéo, cũng từng cho Lục Vĩ Hỏa Hồ ăn linh thực.

Chẳng qua Lục Vĩ Hỏa Hồ từ trước đến nay có mới nới cũ, chỉ hơn hai năm, hắn đã ghét bỏ không thôi với giá trị nhan sắc và khí chất của Trì Tuấn Kiệt.

Cũng may chỉ vẻn vẹn hơn hai năm thời gian này, Trì Tuấn Kiệt cũng kiếm được không ít tiền, sau đó lại có Bích Liên phu nhân âm thầm giúp đỡ, để cho tu vi của hắn tiến vào khoái đạo.

Đệ tử bần cùng xuất thân từ thế gia Bát phẩm này, rốt cục đã bước vào hàng đệ tử hạch tâm của Huyền Diêu thượng nhân.

Cùng trở thành đệ tử hạch tâm với hắn ta còn có Vương Thủ Tâm của Lũng Tả Vương thị.

Trì Tuấn Kiệt thân chịu ân huệ của Bích Liên phu nhân, thường xuyên ở trong học cung kết giao hảo hữu, để ứng phó Lục Vĩ Hỏa Hồ càng ngày càng kén chọn. Hôm nay, Trì Tuấn Kiệt cùng Vũ Văn Kiến Nghiệp liên thủ, mời Vương Tông Thịnh cùng Cơ Minh Ngọc của Huyền Băng điện nhất mạch tới.

“Kiến Nghiệp sư đệ an tâm chớ vội, trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm Minh Nghiên sư huynh cũng thuộc hàng thượng đẳng. Lại xuất thân từ thế gia Lục phẩm, bất luận là dạng người tài tình khí chất, đều là lựa chọn tốt nhất. Bây giờ hắn đã đi vào một nén nhang rồi, vẫn chưa bị Lục Vĩ Hỏa Hồ ném ra ngoài, xem ra hơn phân nửa là có cơ hội.” Trì Tuấn Kiệt mặc trang phục đệ tử hạch tâm của Tiêu Dao Phong, lưng đeo bảo kiếm cấp Linh Khí, dáng vẻ phong độ tuấn lãng bất phàm.

“Con Lục Vĩ Hỏa Hồ này tính tình quá nóng nảy, chỉ nhìn hai lần đã ném ta ra ngoài, thật không có ánh mắt. Ta như vậy mới là bộ dạng nam tử hán chân chính.” Vương Tông Thịnh đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi lúng túng nói.

Hắn đồng dạng thành thục hơn rất nhiều, nhưng thể trạng cũng trở nên càng thêm khôi ngô, toàn thân đều là bắp thịt, giống như một đầu Cự Hùng cường tráng.

Hắn vốn thích tu luyện công phu hoành luyện, cho dù tiến vào Huyền Băng điện nhất mạch cũng là sơ tâm không thay đổi. Cũng may Tử Phủ Học Cung có rất nhiều công pháp, cũng có thể tìm được công pháp thỏa mãn hắn.

Vũ Văn Kiến Nghiệp cùng Trì Tuấn Kiệt đều nhìn hắn với ánh mắt khác thường.

Tiểu tử này tu luyện công pháp thể tu 《Cửu Chuyển Tôi Thể Quyết》, đã luyện mình thành một con nhân hùng viễn cổ, còn trông cậy vào Lục Vĩ Hỏa Hồ thích?

Lúc trước khi mời Cơ Minh Ngọc, Vương Tông Thịnh cũng nhất định phải tới thử xem, còn luôn miệng nói gì đó, có lẽ công tử xinh đẹp Lục Vĩ Hỏa Hồ gặp nhiều rồi, khẩu vị đã thay đổi, nói không chừng một khoản này của hắn liền đầu nhập tâm ý của Lục Vĩ Hỏa Hồ.

Chỉ tiếc, hắn nghĩ mình kiếm được tính toán sai, trong nháy mắt đã bị Lục Vĩ Hỏa Hồ ném ra ngoài.

"Tông Thịnh à." Vũ Văn Kiến Nghiệp vỗ vỗ vai hắn nói, "Thừa dịp tuổi trẻ nhanh chóng chuyển tu kiếm pháp đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi sợ là ngay cả lão bà cũng không lấy được."

"Vợ ngoan thì có gì tốt?" Vương Tông Thịnh bĩu môi khinh thường nói: "Mỗi người một cái đều quá phiền toái, nhìn xem những thẩm thẩm cùng tẩu tẩu của ta sẽ biết, một đám đều tính tình không nhỏ, không dễ hầu hạ, có thời gian rảnh rỗi còn không bằng luyện công nhiều hơn."

"Lời này nếu bị Tứ thúc của ngươi nghe được, phỏng chừng sẽ lại bị phê bình." Trì Tuấn Kiệt cười trêu chọc: "Trường Ninh Vương thị các ngươi đang trong thời kỳ phát triển cao tốc, trong gia tộc thiếu nhất chính là tộc nhân."

"Chuyện này ngươi yên tâm, đám chị dâu thẩm thẩm của ta đều rất giỏi sinh." Vương Tông Thịnh ồm ồm nói: "Đối với Tứ thúc và Tứ thẩm của ta, đây đã sinh bốn đứa rồi. Theo Lạc Tĩnh nói, Tứ thúc Tứ thẩm đều lớn tuổi rồi mà vẫn rất ân ái, tu vi cũng cao, chắc sẽ sinh thêm mấy đứa nữa."

Đối với một ít gia tộc truyền thừa đã lâu mà nói, chỉ cần tài nguyên tu luyện trong gia tộc dồi dào không khẩn trương, sinh bốn cũng không tính là gì. Nghe nói lục phẩm và ngũ phẩm thế gia mà nói, có một ít đệ tử đích mạch trực mạch yêu con còn có thể cưới bình thê, thậm chí nạp thiếp, cả đời sinh ra mấy chục người cũng có.

Chỉ có điều, trong bất kỳ thế gia nào, địa vị con thứ do nạp thiếp sinh ra đều không cao, trừ phi tư chất tuyệt luân ưu tú,

mới có thể được trọng dụng.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện phiếm thì.

Trong Thiên Hồ Các bỗng dưng truyền ra một tiếng hét thảm.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh quen thuộc từ trong bay vút ra, hung hăng ngã trên mặt đất, còn quay cuồng vài cái.

Người này chính là Cơ Minh Ngọc.

“Hay cho một con Lục Vĩ Hỏa Hồ, tính tình cũng thật không nhỏ, mới nói một câu liền động thủ đánh người!” Hắn vỗ vỗ mông ngồi dậy, tức giận đến mặt đỏ lên.

“Minh Huy sư huynh.” Mọi người đều vây lại, ân cần nói: “Huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Cơ Minh Ky lúng túng khoát tay, “Chỉ là thất bại trong gang tấc, cuối cùng chọc giận Lục Vĩ Hỏa Hồ. Kiến Nghiệp sư đệ, cái này không phải ta nói là Lục Vĩ Hỏa Hồ nhà các ngươi đã bị phá hư, ngay cả Cơ Minh Ky ta cũng không được, bên trong Tử Phủ Học Cung lớn như vậy còn có vị đệ tử nào có thể làm hắn hài lòng?”

Dứt lời, trong lòng hắn than thở đáng tiếc. Như vậy ban thưởng hai vạn càn kim sẽ không còn nữa, nhiều nhất chỉ cầm phí vất vả mấy ngàn càn kim, trong lòng Cơ Minh Ky ít nhiều có chút không phục.

“Ài ~ đáng tiếc Hữu An sư huynh cũng không biết bị kích thích gì, đều liên tục bế quan nhiều năm rồi.” Vũ Văn Kiến Nghiệp bất đắc dĩ thở dài, “Nếu không Hữu An sư huynh ngược lại có thể thử xem.”

Nhắc tới Hữu An sư huynh, Cơ Minh Ky cũng không phản bác, chỉ nói: “Hiền An sư huynh tầm mắt rất cao, mấy vạn càn kim này sợ là mời không nổi hắn. Huống chi hắn còn đang bế tử quan, liền không đề cập tới nữa.”

Bỗng nhiên.

Một vị nữ gia tướng Linh Đài cảnh của Vũ Văn thị nói: “Kiến Nghiệp công tử, ta thật ra đã nghe phu nhân nói qua, nàng phí không ít công phu mời tới một vị đương kim tuấn kiệt, nói là gần đây sẽ đến.”

“Đương kim tuấn kiệt?” Cơ Minh Ky nhíu mày nói: “Chẳng lẽ cũng là đệ tử của Tử Phủ Học Cung chúng ta? Không có khả năng, trong Tử Phủ Học Cung lớn lên đẹp trai không bằng ta ưu tú, lớn lên so với người ưu tú hơn ta thì không đẹp trai bằng ta, ở đâu còn có nhân tài bực này?”

Nữ gia yếu ớt nói: “Cụ thể là ai, ta cũng không biết. Chỉ là phu nhân nói là tuấn kiệt, đó chính là tuấn kiệt.”

“Được, đã như vậy, chúng ta sẽ chờ ở Vũ Văn thị mấy ngày.” Cơ Minh Ngọc có chút không tin nói, “Cơ Minh Ky ta cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là đường thần tiên nào, dáng vẻ của con người so với ta còn tuấn tú hơn?”

Hắn vừa mới nói xong.

Bên ngoài liền truyền đến một tiếng cười sang sảng: “Minh Huy sư huynh khí chất trác tuyệt, tiên tư cao ngất, Thủ Triết ta tuyệt đối không thể sánh bằng. Chẳng qua được phu nhân nhờ vả, đến đây thử một chút mà thôi.”

Theo tiếng nói, Vương Thủ Triết và Bích Liên phu nhân sóng vai đi vào.

“Thủ Triết sư đệ, lại là ngươi!” Cơ Minh Ngọc trừng mắt, sau khi sửng sốt mấy hơi công phu, mới lắc đầu than khổ nói: “Được rồi được rồi, nếu là ngươi, Cơ Minh Ngọc ta cũng cam bái hạ phong.”

…

Chương 25: Vận mệnh! Liên kết chúng ta lại với nhau!

…

Cùng lúc đó, Vương Tông Thịnh và Vũ Văn Kiến Nghiệp vội vàng tiến lên hành lễ: "Bái kiến tứ thúc/ Thủ Triết gia chủ."

Vương Thủ Triết giơ tay lên đáp lễ, sau khi hàn huyên vài câu với Vũ Văn Kiến Nghiệp, ánh mắt liền dừng lại trên người Vương Tông Thịnh: "Khá lắm, cũng không lâu lắm không gặp, ngươi lại cường tráng hơn rất nhiều. Xem ra "Cửu Chuyển Tôi Thể Quyết" của ngươi lại tiến bộ. Nếu thuần túy so với khí lực, e rằng ngay cả ta cũng không bằng ngươi."

"Đa tạ Tứ thúc đã tán dương." Vương Tông Tông Thịnh ngu ngơ gãi đầu: "Nếu Tứ thúc đã xuất mã, vậy thì con Lục Vĩ Hỏa Hồ này đã giải quyết xong."

Trong mắt Vương Tông Thịnh, Tứ thúc Vương Thủ Triết của hắn không gì không làm được, có hắn xuất mã, đương nhiên không có đạo lý không thành công.

"Tông Thịnh, lời này của ngươi thật khoa trương." Trong lòng Cơ Minh Ngọc hơi không phục, nói: "Thủ Triết sư đệ quả thực tuấn lãng bất phàm, nhưng sự chênh lệch giữa Lục Vĩ Hỏa Hồ kia cũng thực khiến lòng người ưu phiền."

"Thật ra ta cũng không có nắm chắc gì." Vương Thủ Triết vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Chỉ có thể nói thử xem, được hay không được, đều tính là trả lại nhân tình kia của Bích Liên phu nhân."

Dứt lời, Vương Thủ Triết bình tĩnh đi vào Thiên Hồ Các.

Càng đến gần Thiên Hồ Các, năng lượng hỏa hệ liền đập vào mặt, sóng nhiệt cuồn cuộn mà như đặt mình trong động đá vôi núi lửa.

Trong đó, nhiệt độ tăng vọt, cho dù với thể chất cường đại của Vương Thủ Triết cũng cảm giác được làn da nóng bỏng, tầm mắt mơ hồ. Hắn vận chuyển huyền khí, huyền khí hùng hậu

nhất thời bùng lên, ngăn cách sóng nhiệt bên ngoài, trong nháy mắt quanh thân liền nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn đánh giá một phen, bên trong Thiên Hồ Các cực kỳ xa hoa, đều là hỏa hệ linh mộc và các loại hỏa tinh ngọc chuyên, cùng với một ít hỏa hệ linh thạch, chế tạo ra dụng cụ gia cụ đèn lồng.

"Khá lắm." Cho dù với thân gia của Vương Thủ Triết cũng không nhịn được cảm khái một phen, Vũ Văn thị thật không hổ là thế gia lâu năm, buôn bán Bách Vị Các trải rộng khắp Lũng Tả quận, quả thật là kiếm được rất nhiều tiền.

Chỉ riêng tòa Thiên Hồ các này cùng với các loại thiết kế, tổng giá trị sợ là không dưới mấy trăm vạn càn kim, chỉ vì hầu hạ một con Lục Vĩ Hỏa Hồ này. Bất quá, chỉ cần một con Lục Vĩ Hỏa Hồ này tấn thăng thành Thất Vĩ Hỏa Hồ, thì hết thảy đều đáng giá hồi phiếu.

"Chi chi" Một tiếng kêu thanh thúy của một con hồ ly vang lên.

Vương Thủ Triết đưa mắt nhìn lại, đã thấy một con hồ ly màu đỏ hình thể không quá lớn, đang nằm trong ổ được đắp bằng linh thạch hệ hỏa, sáu cái đuôi như ngọn lửa giơ lên cao, nhẹ nhàng đung đưa lửa trại như đang thiêu đốt, sáng rực mà nóng rực.

Đây chính là Lục Vĩ Hỏa Hồ, tâm tình của nó hiển nhiên rất không tốt, cứ như vậy lười biếng nằm sấp xuống, trước mặt vẩy ra một ít Linh thực trân quý cùng với đan dược dùng để tấn thăng.

"Lại thêm một kẻ không đứng đắn nữa, đã nói với bọn họ bao nhiêu lần rồi, bản tiểu thư muốn tuấn tú…" Lục Vĩ Hỏa Hồ lười biếng liếc nhìn Vương Thủ Triết, ngơ ngác trừng mắt.

Vị tiểu ca ca này trông rất tuấn tú… Có điều anh tuấn thì không có tác dụng gì, còn phải có khí chất.

Ồ? Khí chất của tiểu ca ca này thật không tệ, đứng ở đó phong độ bất phàm, nhưng chỉ có khí chất thôi cũng không đủ, phải có hương vị.

"Chít chít!" Lục Vĩ Hỏa Hồ động mũi vài cái, lập tức kích động lên, giống như một ngọn lửa lao về phía Vương Thủ

Triết. Cánh mũi của nó không ngừng kích động, ngửi mùi vị thật tốt, hình như rất thích hương vị Ất Mộc linh khí.

Không đúng không đúng, Ất Mộc linh khí tuyệt đối không dễ ngửi như vậy.

Lục Vĩ Hỏa Hồ không ngừng lượn vòng quanh Vương Thủ Triết, suy nghĩ liên miên không dứt tung bay, đây là mùi gì vậy? Nghe thơm quá, thật là khiến bản tiểu thư tinh thần gấp trăm lần.

"Chi chi chi." Lục Vĩ Hỏa Hồ đã không tầm thường, chỉ là chưa tới bảy đuôi, xương ngang vô hình trong cổ họng còn chưa luyện hóa, tạm thời còn chưa nói tiếng người.

Nhưng nàng liên tục khoa tay múa chân, khiến Vương Thủ Triết dễ dàng lý giải ý đồ của nàng. Chính là muốn Vương Thủ Triết ôm nó một cái thật cao.

Lại nói tiếp Lục Vĩ Hỏa Hồ mặc dù ưa thích tuấn tú soái ca ném cho ăn, nhưng lại chưa bao giờ có nhu cầu ôm hôn nâng cao cao như vậy, nhưng khí tức trên người một vị này, thật sự là rất mê người, giống như là ở trong bụng mẫu thân ngửi được mùi vị.

Vương Thủ Triết thấy Lục Vĩ Hỏa Hồ này, tướng mạo vô cùng đáng yêu, giống như một sủng vật đáng yêu, cũng vô cùng vui mừng nói: "Muốn ôm hôn cũng không sao, trước tiên ăn hết những linh thực và đan dược tấn thăng kia, đây là Vũ Văn thị thật vất vả mới gom đủ."

"Chi chi!" Lục Vĩ Hỏa Hồ mặc dù không thể chờ đợi được, ôm ấp ấp ấp ấp nhưng cũng ngoan ngoãn ăn những linh thạch và đan dược kia. Kỳ thực nàng cũng không phải không muốn tấn chức, chỉ là đã tạo thành thói quen từ lâu khiến nó càng thêm kiêu ngạo.

Nó nhanh chóng quét sạch linh thực và đan dược, sau đó tranh công nhào vào lòng Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết vốn định giúp nó lột lông, lại chưa từng nghĩ, một cỗ khí tức hỏa diễm cực nóng từ trên người nó mạnh mẽ xông ra. Cùng lúc đó, trong bầu trời hậu hoa viên Vũ Văn thị, lượng lớn mây đen lập tức ùn ùn ập đến, như sóng to gió lớn quay cuồng không ngớt.

Nhất là lấy Thiên Hồ Các làm trung tâm, không ngờ lại hình thành vòng xoáy mây đen biển khí.

“Lục Vĩ Hỏa Hồ sắp tấn chức rồi.” Bích Liên phu nhân vui vẻ, nhưng còn chưa kịp cao hứng, cương phong đã bao phủ cả tòa Thiên Hồ các lại.

Mà bọn họ thân ở tại biên giới cương phong, bị thổi đến căn bản đứng không vững chân, hơn nữa theo thời gian chuyển dời, cương phong đang càng ngày càng kịch liệt.

“Thiên kiếp tấn chức linh thú thất giai quá mức lợi hại, Vân Hải cương phong bên ngoài không phải Linh Đài cảnh chúng ta có thể ngăn cản.” Bích Liên phu nhân vội vàng nói: “Tất cả mọi người rút lui.”

“Vậy tứ thúc của ta làm sao bây giờ?” Vương Tông Thịnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “Nó bị nhốt trong Vân Hải cương phong rồi, Vũ Văn thị các ngươi không phải có tu sĩ Thiên Nhân cảnh sao? Mau cho người đi vào cứu tứ thúc ta ra.”

“Không còn kịp rồi, vòng xoáy thiên kiếp đã hình thành, căn bản vào không được cũng không ra được.” Sắc mặt Bích Liên phu nhân hơi trầm trọng nói: “Thiên kiếp của linh thú lục giai khi thăng cấp có thể so với uy lực của Tử Phủ cảnh. Nhưng mà bà cũng không cần quá lo lắng, vị trí Vương Thủ Triết là trung tâm vòng xoáy thiên kiếp, nơi đó ngược lại là nơi an toàn nhất. Chỉ cần hắn không làm loạn, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Cơ Minh Ky cũng xuất thân từ thế gia Lục phẩm, cũng hiểu một chút về môn đạo trong này, cũng vội vàng kéo Vương Tông Thịnh có chút kích động lại: “Bích Liên phu nhân không nói dối, có Lục Vĩ Hỏa Hồ chống cự lại thiên lôi, trung tâm lốc xoáy mới là an toàn nhất. Đi đi, chúng ta nơi này không an toàn.”

Trong khi nói chuyện, một cơn gió thổi qua, xé một ít kiến trúc nhà gỗ xung quanh thành mảnh nhỏ.

Cơ Minh Ky lôi kéo kéo Vương Tông Thịnh đi, đồng thời lớn tiếng cảnh cáo: “Thủ Triết sư đệ, thành thành thật thật trốn ở trong góc, tuyệt đối đừng có bất kỳ hành động nào, càng đừng đi quấy nhiễu thiên kiếp!”

Lúc này, cương phong gào thét, cũng không biết Vương Thủ Triết có thể nghe được hay không. Mọi người cũng chỉ có thể âm thầm nói thầm, hy vọng Vương Thủ Triết có thể thông minh hơn một chút.

…

Đối mặt với cấp Thiên khủng bố đột nhiên hình thành kia, Vương Thủ Triết cũng là vẻ mặt cạn lời, con Lục Vĩ Hỏa Hồ này kéo dài cấp bảy bao lâu rồi?

Một khi đột phá khí tức, thiên kiếp lại tới cực nhanh, hung mãnh như thế, làm cho hắn bất ngờ không kịp đề phòng bị nhốt ở giữa vòng xoáy của thiên kiếp vân hải.

Có điều, Vương Thủ Triết chính là người đứng đầu một nhà, trong lòng có chí hướng. Đã sớm thông qua tri thức của Học Cung, hiểu được kiến thức đột phá của các tầng lớp khác nhau. Linh thú cấp sáu, thiên kiếp khi đột phá cấp bảy được gọi là thiên kiếp Hóa Linh, một khi thành công đột phá đến cấp bảy, đó là có thể mở rộng linh trí, luyện hóa siêu phàm vô hình, có thể đọc chữ, miệng nói tiếng người, chỉ số thông minh cực cao.

Khi đó trí tuệ của chúng không khác gì nhân loại, thậm chí còn cao hơn rất nhiều nhân loại bình thường. Đặt ở vùng man hoang ngoại vực chính là một Đại Yêu oai phong lẫm liệt.

Đối mặt với loại tình huống này, Vương Thủ Triết cũng lập tức phán đoán ra hình thức. Đó chính là thành thành thật thật thủ vững bản thân, sừng sững bất động, coi như mình không tồn tại, tuyệt đối không quấy nhiễu thiên kiếp. Nếu không một khi quấy nhiễu, sẽ bị thiên kiếp coi là kẻ địch, phân ra một đạo thiên lôi, hắn không gánh nổi.

Kiếp vân dày đặc, thiên lôi ầm ầm nổi lên.

Lục vĩ hỏa hồ chi chi chi một phen, phảng phất như đang dặn dò Vương Thủ Triết tuyệt đối đừng lộn xộn, nếu không chính là hại người hại mình. Nó vừa lao người, liền ngự không bay lên bầu trời, thân hình càng biến hóa lớn hơn, cứng rắn chống lại thiên lôi.

“Oanh!”

Đạo thiên lôi đầu tiên giáng xuống, sau khi Lục Vĩ Hỏa Hồ cứng rắn chống đỡ, chỉ rung động một chút, dường như cũng không bị thương tổn.

Theo sát tới, chính là đạo thứ hai, đạo thứ ba thiên lôi.

Trong Thiên Hồ Các.

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng âm thầm đếm, dựa theo quy tắc của kiếp số thiên đạo, hẳn là nó phải chống đỡ được lục đạo thiên lôi. Ở điểm này, nhân loại và linh thú gần giống nhau.

Khi Linh Đài cảnh thăng cấp Thiên Nhân cảnh, cần trải qua ba đạo thiên lôi, đến Tử Phủ cần lục đạo. Bất quá, hung thú so với nhân loại thì xui xẻo hơn một chút, uy lực của thiên lôi dường như lớn hơn không ít. Hung thú vẫn lạc trong thiên kiếp nhiều hơn rất nhiều so với nhân loại.

Nhớ ngày đó, khi Lung Yên lão tổ thăng cấp Thiên Nhân cảnh, vượt qua Thiên kiếp quả thực quá dễ dàng.

Đạo thứ tư!

“Oanh!”

Dưới lôi minh điện thiểm, sau khi Lục Vĩ Hỏa Hồ cứng rắn chống đỡ đạo thứ tư, thân thể lung la lung lay, cơ hồ muốn té rớt xuống.

Vương Thủ Triết thầm nghĩ không tốt, con hồ ly này chịu đựng đạo thứ tư vất vả như vậy, làm sao gánh được đạo thứ năm và thứ sáu uy lực lớn hơn? Nếu đổi lại là bình thường, Vương Thủ Triết hắn cũng sẽ không để ý điểm này.

Nhưng một khi thiên kiếp hình thành, mặc kệ ngươi chống đỡ được hay không, nó sẽ giống như là hoàn thành nhiệm vụ vậy, sáu đạo sẽ không thiếu. Hồ ly không chống đỡ được, vậy chẳng phải là hắn xui xẻo sao…

Lúc này Lục Vĩ Hỏa Hồ dường như biết mình rất khó độ kiếp. Khi đối mặt đạo thiên lôi thứ năm, miệng nàng mở rộng, phun ra nội đan giống như hỏa cầu màu đỏ, khí tức hỏa diễm quanh thân tăng vọt, phảng phất muốn liều mạng một phen.

“Oanh!”

Uy lực của đạo thiên lôi thứ năm còn mãnh liệt hơn tưởng tượng của Vương Thủ Triết.

“Rặc rặc rặc!” Lục Vĩ Thiên Hồ bị Thiên Lôi đánh cho cả người cháy đen, nội đan phun ra từng mảnh rạn nứt. Từ trên không trung rơi xuống, thân hình cực lớn của Lục Vĩ Hỏa Hồ cũng càng lúc càng nhỏ đi.

“Ầm ầm!” Nó biến thành bộ dáng khéo léo tinh xảo, hung hăng ném trở về trong Thiên Hồ các.

Trên bầu trời, đạo thiên lôi thứ sáu uy lực lớn nhất đang ấp ủ, phảng phất chuẩn bị đem Thiên Hồ các đồng loạt đánh nát.

“Ách… Được rồi.” Vương Thủ Triết vẻ mặt cạn lời, nhiệm vụ hôm nay, vốn nhìn qua cực kỳ đơn giản, chỉ dỗ dành linh thú ăn uống mà thôi. Lại không nghĩ, nhiệm vụ hàng ngày biến thành nhiệm vụ Sử Thi cấp.

Lục Vĩ Hỏa Hồ nhìn Vương Thủ Triết, trong đôi mắt linh động kia phảng phất tràn ngập áy náy, giống như đang biểu đạt ý liên lụy hắn. Nhưng ngay lập tức, đôi mắt của nó lại có chút vui mừng, giống như đang nói, có một tiểu ca ca tuấn tú như vậy ở cùng một chỗ… hình như cũng không có gì tiếc nuối.

Không có tiếc nuối cái quỷ gì?

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ lướt đến trước mặt nó, ôm lấy Lục Vĩ Hỏa Hồ cháy đen, sau đó huyền khí trong cơ thể điên cuồng dâng trào, rót vào trong cơ thể nó.

Dưới huyền khí cực trị liệu của Vương Thủ Triết, thương thế của Lục Vĩ Hỏa Hồ lại nhanh chóng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Nó vô cùng kinh ngạc, trong đôi mắt như thủy tinh lửa lại có chút mờ mịt.

Chỉ là hành vi của Vương Thủ Triết rõ ràng là đang can thiệp thiên đạo vận hành.

Kiếp vân trên bầu trời càng thêm mãnh liệt cuồn cuộn, thiên lôi quang mang ẩn hiện, phảng phất trở nên cường đại hơn.

“Tiểu hồ ly à, vận mệnh của hai chúng ta đã triệt để liên quan với nhau.” Vương Thủ Triết dùng cố gắng lớn nhất trị liệu cho nó, “Ngươi nhất định phải vượt qua đạo thiên lôi thứ sáu, nếu

không, hai chúng ta cùng nhau xong đời. Ngươi nhất định phải cố gắng lên, vì hai chúng ta~”

“Chi chi! Chi chi!” Lục Vĩ Hỏa Hồ Tước nhảy cẫng lên hai tiếng, sau đó lại giống như thẹn thùng chui vào trong ngực Vương Thủ Triết, bắt đầu líu ríu nhẹ nhàng, giống như đang nói cái gì đó.

Trực tiếp khiến Vương Thủ Triết mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, tình huống gì? Ta bảo ngươi đi chống thiên lôi, ngươi thẹn thùng cái gì? Bây giờ là lúc làm nũng sao?

Có điều cũng may, bản thân Vương Thủ Triết cũng không hiểu rõ huyết mạch, tính năng trị liệu cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ. Cứ bao lâu, thương thế của nó dường như đã khôi phục hơn phân nửa.

Nhưng ngay vào lúc này.

Đạo thiên lôi thứ sáu chuẩn bị không ít thời gian rốt cục ầm ầm rơi xuống, so với đạo thiên lôi thứ năm còn cường đại hơn rất nhiều.

Lục Vĩ Hỏa Hồ lập tức thoát ra từ trong ngực Vương Thủ Triết, đón gió bay về phía bầu trời, một tiếng kêu to rung chuyển trời đất dường như đánh tan mây kiếp đi rất nhiều.

Vương Thủ Triết lớn tiếng cổ vũ: “Không sai, phải có sức mạnh như vậy! Ngươi phải tin tưởng bản thân, nhất định có thể vượt qua được.“Nói đùa, nếu ngươi không chịu nổi, phải cùng chết!

“Chát!”

Lục vĩ hỏa hồ hiện ra thân hình mấy trượng, quanh thân bốc cháy lên lông hồ ly màu đỏ, giống như một con tuyệt thế hung thú đạp không mà đi, phong tiêu hề dịch thủy hàn nghênh đón thiên lôi.

“Ầm!” đạo thiên lôi thứ sáu như ước hẹn đánh thẳng lên người nó.

Nhưng cùng lúc đó, trong đạo thiên lôi thứ sáu phân ra một “cương cây” nho nhỏ, chuẩn xác vô cùng đánh về phía Vương Thủ Triết. Giống như thiên đạo, đã nhận ra “Tội nhân” Vương Thủ Triết can thiệp thiên đạo vận hành thiên đạo này.

“Ta đi! Có cần phải báo thù như vậy không?”

Vương Thủ Triết đã lâu không nói năng thô lỗ, chỉ cảm thấy cả người tê dại, rét lạnh. Cấp bậc uy lực thiên lôi này, nhất là mấy đạo cuối cùng vượt xa một kích toàn lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường.

Lúc đó Tử Phủ kiếm phù mà Vương Thủ Triết đánh ra, uy lực kém xa mấy đạo thiên lôi cuối cùng. Đặc biệt là đạo thiên lôi thứ sáu, cho dù phân ra một “chinh cây” thiên lôi, uy lực của nó cũng cực kỳ đáng sợ, khiến Vương Thủ Triết theo bản năng cảm giác được tê dại trước mắt đại nạn.

Bây giờ Lục Vĩ Hỏa Hồ chắc chắn không giúp được gì, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Tất cả ý niệm chỉ trong nháy mắt, Vương Thủ Triết lập tức bày ra đủ loại thủ đoạn.

…

Chương 26: Huyết mạch tăng lên! Báo đáp của hồ ly!

…

Hắn vuốt một vòng trên nhẫn trữ vật, trước mặt liền lập tức có thêm một người. Khuôn mặt của người này hình vuông dày, cho người ta một loại bộ dáng kiên định đáng tin, ổn trọng như núi.

Người này chính là hình con rối thủ hộ 'Vương Thủ Vệ'! Hắn cũng không am hiểu tiến công, nhưng ở phương diện phòng thủ, tuyệt đối không phải Linh Đài cảnh bình thường có thể so sánh.

Trong nháy mắt đầu tiên hắn xuất hiện đã sinh ra biến hóa hình thể, hai tay to lớn biến ảo hợp thành một tấm khiên lớn, bảo vệ Vương Thủ Triết ở trong đó.

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết bóp nát một khối ngọc phù, ngọc phù sụp đổ, năng lượng hùng hậu màu vàng hình thành hộ thuẫn, bao phủ Vương Thủ Triết và Vương Thủ Triết trong đó. Ngọc phù này tên là "Kim Cương Thuẫn", thuộc loại tiêu hao tính một lần, nhiều nhất có thể ngăn cản một đòn toàn lực của tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ. Nếu là tu sĩ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ bình thường, muốn đánh tan hộ thuẫn này, cần phải tốn một phen tay chân.

Loại kim cương thuẫn ngọc phù này, Vương Thủ Triết cho mình dự trữ mấy cái, giá trị mỗi một cái đều tương đương với một món linh khí. Thế gia Thất phẩm bình thường sao có thể chịu được chi tiêu như vậy?

Ngoài ra, Vương Thủ Triết nhanh chóng nuốt một viên Liệu Thương đan tứ phẩm, trong miệng ngậm một lá cây trường sinh, trong lòng bàn tay có thêm một vỏ cây phong cách cổ xưa lớn chừng bàn tay, dưới sự thôi động của huyền khí, trong chớp mắt đã biến thành "Cổ Thụ giáp trụ", mặc lên người Vương Thủ Triết.

“Cổ thụ giáp trụ”, chính là một trong những bí thuật trong 《Trường Xuân chân quyết》, nó tức là giáp trụ, lại là thực vật hoạt tính, phải dựa vào người tu luyện dùng huyền khí trường kỳ tẩm bổ mới có thể càng thêm cường đại.

Mà huyết mạch thần bí không biết của Vương Thủ Triết sinh sôi ra năng lực thúc đẩy và tăng trưởng, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với Ất Mộc Huyền Khí. Bởi vậy, lực phòng ngự và sức khôi phục của Cổ Thụ giáp giáp trường kỳ của hắn càng cường đại hơn so với các đệ tử Trường Xuân cốc.

Ngay cả các đệ tử Trường Xuân cốc cũng được gọi là con rùa đánh không chết. Có thể tưởng tượng, Vương Thủ Triết mặc “Cổ Thụ giáp trụ” có năng lực phòng ngự kinh người cỡ nào.

Cũng bởi vậy, linh khí thượng phẩm Thủ Tâm Linh Thuẫn rỗng ra, đưa cho nữ nhi Vương Ly Dao.

Bố trí trùng trùng điệp điệp như thế, dù là để cho tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường đến đánh, cũng tuyệt đối đánh không chết hắn. Đương nhiên, vẻn vẹn chỉ giới hạn ở tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường, nếu đổi lại là đại thiên kiêu như Lung Yên lão tổ cộng thêm một kiện pháp bảo lợi hại, mấy chiêu mãnh liệt có thể chùy bạo ngươi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Tất cả chuẩn bị của Vương Thủ Triết đều hoàn thành trong thời gian cực ngắn. Cũng không kịp bố trí nhiều hơn nữa, “chinh cây” của đạo thiên lôi kia oanh một cái, đầu tiên là phá vỡ Kim Cương Thuẫn ở tầng ngoài cùng.

Sau đó, tấm khiên bảo vệ do Vương Thủ Vệ hình thành bị nổ thành mảnh vụn.

Nhưng uy lực của “Khương cây” của đạo thiên lôi kia cũng chỉ giới hạn ở đây, điện mang còn lại xì xì hai cái trên giáp trụ cổ thụ, liền triệt để tan thành mây khói, ngay cả cảm giác tê dại của hắn cũng chưa từng sinh ra.

“Ách…” Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, đây rốt cuộc là phòng ngự của mình quá mức? Hay là thiên đạo có chút coi thường Vương Thủ Triết hắn… Có điều ngẫm lại cũng đúng, dưới phán đoán của quy tắc thiên đạo, Vương Thủ Triết hắn cũng chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh tầng năm nho nhỏ.

Uy lực tổng thể của đạo Thiên Lôi phân chi kia đã tương đương với một kích toàn lực của Thiên Nhân cảnh hậu kỳ rồi. Nếu không Kim Cương Thuẫn và phòng ngự của Vương thủ vệ sẽ không bị phá hủy triệt để như thế.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Linh Đài cảnh có thể ngăn được đạo thiên lôi này cực kỳ hiếm thấy. Người có thể phòng ngự quá mức mà không tổn hao lông tóc, lại càng lác đác không có mấy.

Mặc dù quy tắc thiên đạo sẽ trừng trị hắn nhúng tay thao tác quy tắc thiên đạo lung tung, nhưng mà trong quy tắc thiên đạo, luôn chú ý có lưu lại một đường sinh cơ.

"Được rồi!" Vương Thủ Triết đưa ra kết luận, chắc không phải là do quy tắc thiên đạo coi thường hắn, mà là do hắn phòng ngự quá mức! Không công lãng phí Liệu Thương đan tứ phẩm và Trường Sinh thụ diệp.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết mới rảnh rỗi đi xem Lục Vĩ Hỏa Hồ một chút. Vô cùng rõ ràng, nó lại bị thiên lôi từ trên không trung đánh xuống, hóa thành một con hồ ly nhỏ nằm trong Thiên Hồ Các.

Đạo thiên lôi này, nó ngăn cản được. Chỉ có điều bộ dáng so với trước kia còn thê thảm hơn, toàn thân cháy đen một mảnh, lông hồ ly xinh đẹp đã trụi lủi một mảnh, nào còn nửa điểm đáng yêu xinh đẹp.

Cũng bởi vậy có thể thấy được, nếu không phải lúc trước Vương Thủ Triết chữa thương cho nó khôi phục, nó là quyết không thoát khỏi kiếp nạn ngày hôm nay.

Vương Thủ Triết suy nghĩ, lấy lá cây trường sinh trong miệng ra, nhét cho nó. Một khi trị liệu của lá cây này bị khởi động, sẽ không có cách nào dừng lại. Tránh lãng phí thì ủy khuất nó.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Lôi điện ý hàm cuồn cuộn trong biển mây đang nhanh chóng tiêu tán, bên trong mây đen dày đặc, từng đạo cam lâm như mưa như tuyết rơi xuống. Trong đó có hơn chín thành đều rơi xuống trên thân Lục Vĩ Hỏa Hồ.

Chỉ có cam lâm khoảng chừng nửa thành, giống như tự động khóa chặt, rơi xuống trên người Vương Thủ Triết.

Sau lôi kiếp, trời giáng cam lâm! Đây là một loại thường thức.

Cho dù là lúc Linh Đài cảnh tấn thăng Thiên Nhân cảnh, một khi vượt qua lôi kiếp, cũng sẽ có cam lâm đáp xuống, giúp ngươi tẩy tủy phạt mao tấn thăng thể chất huyết mạch.

Chỉ là Vương Thủ Triết cũng không ngờ tới, sau khi mình tương trợ Lục Vĩ Hỏa Hồ bị thiên kiếp trừng phạt, cũng sẽ đạt được trời giáng cam lâm tương ứng. Lúc này vui mừng quá đỗi, mặc cho những Cam Hỗn kia tiến vào trong cơ thể, ngồi xếp bằng, bắt đầu tiêu hóa đủ loại lợi ích.

Đồng thời, lục vĩ hỏa hồ sau khi chiếm được tuyệt đại bộ phận cam lâm cũng bắt đầu nhanh chóng khôi phục. Lông hồ ly giống như lửa một lần nữa mọc ra, thân thể cháy đen khôi phục lại hào quang ngày xưa, thậm chí còn hơn xưa.

Thấy vậy, Vương Thủ Triết yên tâm, tiến vào trạng thái nhập định. Cũng không biết qua bao lâu, hắn chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy mình càng thêm tai thính mắt tinh, ngay cả thần thức vốn đã rất cường đại cũng tăng lên một mảng lớn.

Tu vi từ Linh Đài cảnh tầng năm, thoáng cái bước vào Linh Đài cảnh tầng sáu trung đoạn, thực lực xem như tăng lên không nhỏ. Nhưng mà có thể sinh ra biến hóa như thế, tất nhiên không phải tu vi biến hóa đơn giản như vậy.

Hắn kiểm tra bản thân một chút, phát hiện thể chất huyết mạch tăng lên rõ ràng, biến hóa kiểu này khiến Vương Thủ Triết vui mừng khôn xiết. Nói thật, cảnh giới tu vi tăng lên không hiếm, nhiều nhất là quan hệ tu luyện thêm vài năm và tu luyện ít mấy năm.

Nhưng mà thăng cấp huyết mạch lại là chuyện Vương Thủ Triết để ý nhất, sớm nhất hắn chính là huyết mạch thiên kiêu Linh Đài cảnh đệ tam trọng. Sau đó lại dựa vào huyết cổ Giá Y Huyết Vương, tăng huyết mạch lên tới đệ tam trọng trung đoạn.

Nhưng sau đó, mặc cho hắn thu thập các loại tài nguyên tăng lên, hiệu quả tăng lên đều cực kỳ bé nhỏ. Huyết mạch tấn thăng quá khó khăn, đặc biệt là trình độ hắn đã là đệ tam trọng trung đoạn.

Nhưng mà sau lần thiên kiếp này, trời giáng cam lộ tẩy lễ, lại khiến huyết mạch của hắn tăng lên một mảng lớn. Tuy không dùng Trắc Linh đài đi kiểm tra số liệu kỹ càng, nhưng mà càng suy đoán của Vương Thủ Triết, bây giờ nên ở khoảng Đệ Tam Trọng đỉnh phong, đến gần linh thể vô hạn!

Đáng tiếc a đáng tiếc, chỉ kém một chút xíu như vậy.

Cảm xúc tiếc hận chỉ duy trì trong nháy mắt, Vương Thủ Triết đã vui vẻ tiếp nhận sự thật, người phải học được biết đủ mới có thể vui vẻ. Sau khi bước ra một bước dài như vậy, có cơ hội từ đệ tam trọng đỉnh phong bước vào linh thể đệ tứ trọng thì đơn giản hơn rất nhiều.

Lần này tu vi tăng lên thêm biến hóa huyết mạch đã khiến Vương Thủ Triết nhận được lợi ích cực lớn.

Sau khi buông bỏ tạp niệm, Vương Thủ Triết lại nhìn về phía Lục Vĩ Hỏa Hồ. Hình như bây giờ nó đã khôi phục lại, thân thể càng thêm nóng bỏng như lửa, lông cáo bóng loáng như tơ lửa.

Càng quan trọng hơn là, phía sau thân hình nhỏ nhắn linh lung của nó, trọn vẹn bảy cái đuôi như hình quạt giơ lên cao, giống như bảy đám hỏa diễm thiêu đốt.

“Hỏa Hồ tiểu thư.” Vương Thủ Triết cũng vui mừng thay nó, “Chúc mừng ngươi thành công độ kiếp, trở thành linh thú thất giai.” Trong lòng cũng cảm khái, như vậy, e rằng Vũ Văn thế gia phải quay về vinh quang lúc trước.

Linh thú thất giai không tầm thường, ngay cả Tử Phủ Học Cung cũng không có bao nhiêu.

Bình An Vương thị lúc trước, chính là bởi vì một con hung thú ngũ giai dẫn đội thú triều, tạo thành tai nạn khó có thể vãn hồi. Thất giai, đó là tồn tại đáng sợ cỡ nào?

“Chi chi.” Thất vĩ hỏa hồ vừa mới kêu lên hai tiếng liền phục hồi tinh thần lại, hiện tại nàng là thất giai linh thú, linh trí mở rộng luyện hóa vô hình. Trong nháy mắt liền từ tiếng chi chi, biến thành giọng nói giòn tan dễ nghe của nữ hài: “Phu quân, cám ơn chàng vào thời khắc mấu chốt giúp đỡ ta, mới khiến cho ta vượt qua được hóa linh thiên kiếp đáng sợ.”

“Không sao, hẳn là… chờ một chút.” Vương Thủ Triết sau khi trả lời nửa câu, chợt cảm thấy da đầu tê dại nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi gọi ta là gì?”

“Phu quân?” Thất Vĩ Hỏa Hồ hiện tại thoạt nhìn, vẫn là một bộ dạng hồ ly ngốc nghếch đáng yêu, nhưng vẻ mặt hoặc là ánh mắt lại nhân hóa rất nhiều, chớp đôi mắt trong suốt như thủy tinh lửa, vô tội nói, “Ta ở Vũ Văn thị đợi đã lâu, nghe những phu thê kia đều gọi như vậy. Chẳng lẽ, ta gọi sai rồi sao?”

Khẩu âm của nàng, lúc đầu nghe còn có chút là lạ, không thích ứng. Nhưng linh trí nàng mở rộng, năng lực khống chế rất mạnh, sau khi nói xong mấy câu, liền thanh âm thanh tú động lòng người như nữ hài trẻ tuổi.

“Phu thê gọi như vậy không sai.” Vương Thủ Triết toát một giọt mồ hôi lạnh nói: “Nhưng giữa chúng ta còn xa mới đến một bước kia đúng không?” Không, hẳn là tuyệt đối sẽ không đến một bước kia, dù sao hắn cũng không có sở thích thứ hai như ngoại nương.

“Cái gì?” Vẻ mặt Thất Vĩ Hỏa Hồ lập tức trở nên ủy khuất, “Ngươi chuẩn bị thủy loạn chung vứt bỏ sao? Ngươi đã thổ lộ với ta, mà ta cũng đồng ý…”

thổ lộ?

Sau lưng Vương Thủ Triết lạnh lẽo, quả thực nghĩ không ra, hắn có tài đức gì có thể thổ lộ gì với một con hồ ly ngốc nghếch yêu sủng?

“Ngươi không phải đã nói, tiểu hồ ly à, vận mệnh của chúng ta đã gắn liền với nhau rồi sao.” Lông hồ ly màu đỏ trên người Thất Vĩ Hỏa Hồ bắt đầu dựng thẳng lên, dường như đại biểu tâm tình của nàng đang bắt đầu nổ tung, “Mặc dù thổ lộ rất đột nhiên, nhưng ta cũng tiếp nhận. Hơn nữa vừa rồi ngươi cho ta ăn lá cây ăn, ta cũng không ghét bỏ ngươi…”

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết có chút lộn xộn không thôi, cẩn thận hỏi: “Nếu ta nói, đây là một hồi hiểu lầm thì ngươi có ra tay đánh chết ta không?”

“Không biết.” Thất Vĩ Hỏa Hồ nháy mắt hồ mị nói, “Thực ra ta cũng không phải là tiểu hồ ly mới sinh, nếu là hiểu lầm,

ngươi có muốn lấy ta cũng không sao. Tình cảm là thứ này phải chậm rãi bồi dưỡng.” Ngữ điệu mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không có thẹn quá hóa giận.

“Được, vậy cứ từ từ bồi dưỡng.” Vương Thủ Triết âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Thất Vĩ Hỏa Hồ sau khi linh trí mở rộng đã trưởng thành hơn rất nhiều, không có buộc hắn phải lấy vợ mới tốt.

Về phần chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, ha ha ~ chỉ dựa vào điểm này, Vương Thủ Triết ngược lại có thể kéo dài đến khi thiên hoang địa lão. Hắn thật sự không có sở thích kết làm phu thê với một con linh thú hồ ly.

Nếu như xảy ra chuyện như vậy, chẳng phải là bị nương tử đánh chết?

“Ta có thể gọi ca ca ngươi không?” Thất Vĩ Hỏa Hồ nhảy tới, chui vào trong ngực Vương Thủ Triết, giống như vừa rồi, nàng có vẻ cực kỳ hưởng thụ cảm giác trong lòng hắn.

“Đương nhiên là có thể.” Vương Thủ Triết lập tức tỉnh táo lại, nói: “Cứ quyết định như vậy đi, sau này con sẽ là muội muội của ta.” Trong lòng chảy mồ hôi lạnh, loại linh thú thất giai như nãi nãi Hỏa Hồ cô nãi, chỉ cần không muốn kết hôn với hắn, đừng nói kết bái huynh muội, cho dù là bà ta muốn làm nãi nãi, Vương Thủ Triết cũng không có ý kiến gì.

Lại nói tiếp, đây chính là hắn nhặt tiện nghi. Có một tầng quan hệ như vậy, sau này mời nàng ra tay gì đó, chẳng lẽ không phải danh chính ngôn thuận? Chung quy mạnh hơn so với hậu trường của những Tử Phủ Học Cung kia, dù sao bọn họ cũng không tiện nhúng tay vào tranh đấu trong thế tục.

“Được, vì báo đáp ca ca cứu ta trong thiên kiếp.” Thất Vĩ Hỏa Hồ thò đầu vào trong ngực Vương Thủ Triết nói: “Ta nguyện ý song tu với ngươi.”

Song?

Song cái gì nhỉ?

Vương Thủ Triết suýt nữa ném con hồ ly này ra ngoài, giống như có tật giật mình nhìn xung quanh, đây, đây chính là nội dung vi phạm lệnh cấm!! Sao có thể dễ dàng nói ra như vậy!!

Càng làm phía sau lưng hắn mồ hôi đầm đìa là, nàng hiện tại chính là một con hồ ly, ngay cả Nhân Ngoại nương cũng không phải. Vương Thủ Triết hắn, làm sao có thể đạt đến trình độ quỷ vật như vậy?

"Không được! Đương nhiên không được." Vương Thủ Triết nghiêm khắc từ chối nói: "Vì không đưa tới trừng phạt của pháp tắc thiên đạo mạnh nhất, ngươi ít nhất cũng phải thăng đến cấp chín hóa hình rồi mới nói chuyện này với ta."

Hóa hình cửu giai, đó là cùng cấp bậc với đại lão Thần Thông cảnh. Lấy trạng thái trước đó Thất Vĩ Hỏa Hồ biểu hiện ra, bát giai còn có thể, muốn vượt qua Hóa Hình kiếp tuyệt đối là muôn vàn khó khăn.

Huống chi tốc độ phát triển của linh thú chậm hơn rất nhiều so với nhân loại, cho dù nàng có thể tu luyện đến bát giai đỉnh phong, sớm đã đến ngày tháng năm nào rồi. Vương Thủ Triết khi đó, hoặc là đã lăn lộn thành Thần Thông cảnh, hoặc là đã biến thành một trong những bài vị tổ tông của Vương thị!

Cũng may mặc dù linh trí của nàng mở ra rất thông minh, nhưng vẫn là quá đơn thuần, lập tức đáp ứng: "Vậy thì cứ ước định như vậy đi, bất quá trong lúc này, ngươi không được tìm linh thú khác song tu."

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, ta đường đường là gia chủ Vương thị, nhân sĩ chính phái nổi tiếng há có tư tưởng quỷ súc như vậy?

Đúng vào lúc này.

Đám người Bích Liên phu nhân vọt vào, bọn họ thấy Vương Thủ Triết và hồ ly hoàn hảo không tổn hao gì đều thở phào nhẹ nhõm, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

"Tứ thúc, Tứ thúc thật sự là quá tốt." Vương Tông Thịnh ôm lấy Vương Thủ Triết, kích động đến chảy cả nước mắt: "Nếu không phải kiếp vân cương phong quá lợi hại, ta thật muốn xông vào cứu thúc. Lỡ như thúc chết rồi, Vương thị chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Đi đi đi, đừng lau nước mũi trên người ta, quần áo này rất đắt." Vương Thủ Triết chấn động huyền khí, đẩy hắn ra: "Tứ thúc của ngươi sao có thể dễ chết như vậy?" Ngoài miệng nói

như vậy, nhưng trong lòng cũng rất cảm động. Tộc nhân Vương thị cùng nhau thoát khỏi khốn khó, đoàn kết hơn gia tộc bên cạnh rất nhiều.

"Chúc mừng Hỏa Hồ lão tổ, thành công thăng cấp thất giai." Bích Liên phu nhân dẫn theo mấy tộc nhân Vũ Văn thị gia tướng, chúc mừng Thất Vĩ Hỏa Hồ không thôi, "Xin Hỏa Hồ lão tổ di giá, bọn ta trước tiên tu sửa Thiên Hồ các một phen rồi mới vào."

Trong lòng Bích Liên phu nhân hăng hái, Hỏa Hồ lão tổ tấn thăng thất giai ở trong tay nàng, trước không nói công lao của nàng lớn bao nhiêu. Chỉ nói Hỏa Hồ lão tổ một thành thất giai, liền có thể che chở Vũ Văn thị một hai ngàn năm.

Có một số linh thú chính là tốt bực này, thọ nguyên so với nhân loại dài hơn. Loại linh thú như Hỏa Hồ tuổi thọ còn chưa phải dài nhất. Nếu là một con linh quy tấn thăng thất giai, vậy càng thêm đáng sợ, sống bảy tám ngàn năm thậm chí nhiều hơn nữa.

Đương nhiên, Hỏa Hồ cũng có chỗ tốt của Hỏa Hồ, sức chiến đấu của nó rất mạnh, bất kể là huyễn thuật hay là năng lực hệ hỏa, chống lại tu sĩ Tử Phủ cảnh cùng giai đều có thể chiếm được không ít lợi thế.

Không giống loại Nguyên Thủy Linh quy thất giai, thuộc về thủ gia có thừa, khai thác lại không đủ loại kia.

"Không cần phiền phức như vậy." Thất Vĩ Hỏa Hồ ở trong lòng Vương Thủ Triết không ra, có chút lười biếng không kiên nhẫn nói: "Các ngươi cứ từ từ tu luyện, ta đến nhà ca ca ở một thời gian là được."

"Cẩn tuân Hỏa Hồ lão tổ…" Bích Liên phu nhân vừa nói được một nửa, lập tức như bị sét đánh, "Ca ca ~~~? Ý của ca ca của Hỏa Hồ lão tổ là…"

"Khởi bẩm phu nhân, chính là do tại hạ bất tài." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Vừa rồi chúng ta đã kết nghĩa vì huynh muội, muội muội về nhà mẹ đẻ ở một thời gian cũng bình thường, không cần quá để ý."

Không cần để ý cái hồn nhà ngươi a!

Bích Liên phu nhân vừa gấp vừa giận, tức giận đến tóc đều dựng thẳng lên: “Vương Thủ Triết, ngươi dựa vào cái gì kết làm huynh muội với Hỏa Hồ lão tổ nhà ta? Ngươi cũng quá không có giới hạn rồi.”

Vương Thủ Triết nhìn Bích Liên phu nhân nổi trận lôi đình, trong lòng thầm than, nếu thật sự không có điểm mấu chốt, thì không phải là huynh muội, mà là phu thê. Khi đó, Vũ Văn thị các ngươi ngay cả nửa cọng lông hồ ly cũng không kiếm được…

Vương Thủ Triết hắn, chung quy vẫn là da mặt không đủ dày.

…

Chương 27: Thu hoạch rất phong phú tộc nhân trẻ tuổi ưu tú.

…

“Câm miệng, không được mắng ca ca ta.” Thất Vĩ Hỏa Hồ nhảy ra trung thành bảo vệ “Ca”, nói: “Nếu không có Thủ Triết ca ca, ta đã chết lúc độ thiên kiếp rồi. Ta và lão tổ tông Vũ Văn thị các ngươi đúng là có linh khế, hưởng thụ Vũ Văn thị cung phụng, cũng trường kỳ che chở Vũ Văn thị. Nhưng điều này không có nghĩa là cuộc sống riêng tư của bổn tiểu thư cũng cần bị Vũ Văn thị các ngươi tiết chế.”

Bích Liên phu nhân thấy nàng tức giận, lập tức kinh sợ, vội vàng cười nói: “Hỏa hồ lão tổ, kỳ thật ta cũng không phải có ý này. Chỉ là tính tình lão tổ đơn thuần thẳng thắn, ta sợ lão tổ bị người lừa.”

Nói xong, nàng còn âm u liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái.

Từ khi gặp được gia hỏa này đến nay, không có một chuyện tốt. Mỗi lần đều ở trong tay hắn chịu thiệt lớn, đây không phải sao, ngay cả Hỏa Hồ lão tổ cũng thiếu chút nữa bị hắn bắt cóc chạy mất.

“Bích Liên, bản lão tổ sống nhiều năm như vậy, người từng thấy còn nhiều hơn gạo mà ngươi từng ăn. Ai có thể để ta mắc mưu chứ?” Thất Vĩ Hỏa Hồ vẫy cái đuôi to như cây tùng, dáng vẻ như ông cụ non: “Thủ Triết ca ca chính là người tốt nhất mà đời ta từng gặp.”

Bích Liên phu nhân vẻ mặt cạn lời.

Bản lĩnh rót thuốc mê của Vương Thủ Triết thật sự không nhỏ.

Bất quá việc đã đến nước này, nàng cũng không có biện pháp nào khác. Cũng may giữa Vũ Văn thị cùng Hỏa Hồ lão tổ có Linh khế tồn tại, nếu không, thật đúng là sợ Hỏa Hồ lão tổ bị hắn câu dẫn đi.

“Hỏa Hồ lão tổ muốn đi làm khách Vương thị, đương nhiên là toàn bộ dựa vào tâm ý của lão tổ, bọn tiểu bối chúng ta há có

thể ngăn cản?" Bích Liên phu nhân biết rõ tính cách của Hỏa Hồ lão tổ, đành phải cười cười dỗ dành khuyên nhủ, "Nhưng, hôm nay lão tổ vừa mới đột phá, còn cần một khoảng thời gian củng cố tu vi, thật sự là không thích hợp ra ngoài. Huống chi, ngài đột phá cấp bảy chính là một việc đại hỉ, theo quy củ, trong tộc cần chuẩn bị một bữa tiệc rượu long trọng cho ngài, rộng lời mời các đại thế gia đến đây, đến lúc đó ngài luôn phải sáng lên một chút."

Trong thế gia, phàm là có lão tổ đột phá cảnh giới, đều phải lưu trình một chút.

Một mặt, tự nhiên là để chúc mừng, mặt khác, cũng là vì đem tin tức này thông báo rộng rãi, chấn nhiếp đối thủ tiềm ẩn.

Tình trạng Vũ Văn thị bây giờ, có thể nói là bầy sói vây quanh, Hỏa Hồ vất vả lắm mới từ sáu đuôi tấn thăng bảy đuôi, tự nhiên phải cho biết rộng rãi, cũng để cho những gia tộc ngấp nghé cái bánh ngọt này của Vũ Văn thị hảo hảo suy nghĩ một chút về mình, cái này có thể thay Vũ Văn thị giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Nghe nàng nói như vậy, cơn tức của Thất Vĩ Hỏa Hồ lúc này mới tiêu tán đi không ít, miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, vậy bản tiểu thư kia tạm thời ở lại Vũ Văn thị, đợi sau khi củng cố tu vi sẽ đi tìm Thủ Triết ca ca chơi."

"Thật tốt quá, đa tạ Hỏa Hồ lão tổ."

Bích Liên phu nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Cũng may bà cô Hỏa Hồ này mặc dù tùy hứng, tính tình cũng nóng nảy, chuyện lớn lại tương đối rõ ràng, bằng không nàng thật sự không biết nên khuyên như thế nào.

Lúc này, bọn người Cơ Minh Đồng, Vũ Văn Kiến Nghiệp cũng từ bên ngoài Thiên Hồ Các đi vào, một đám người tất nhiên là ồn ào náo nhiệt một phen tạm thời không đề cập tới.

Đến lúc này, nhiệm vụ chuyến này của Vương Thủ Triết coi như đã hoàn thành viên mãn.

Bích Liên phu nhân liền cho người dâng lên hai cái khay, trong đó có một cái khay, một xấp kim phiếu dày bằng ngón cái, một cái khác trong khay đặt, là một cái hộp ngọc không lớn lắm.

Nàng ra hiệu cho tôi tớ bưng kim phiếu đến trước mặt Vương Thủ Triết, nói: “Thủ Triết gia chủ, đây là mười vạn càn kim đã đáp ứng đưa cho ngươi. Mặt khác, lần này nhờ có Thủ Triết gia chủ ra tay, Hỏa Hồ lão tổ mới có thể thuận lợi thăng cấp, Vũ Văn thị ta cũng không thể không tỏ vẻ.”

Nàng nói xong mở hộp ngọc trong một cái khay khác ra, giải thích: “Trong hộp ngọc nạp linh này, là một ít hạt giống thực vật đặc biệt Vũ Văn thị trong những năm gần đây vô tình thu thập được, bên trong có một số hạt giống thực vật đến từ ngoại vực, lâm quận, ngoại bang, còn có một số là tìm được từ trong di tích, mỗi một loại đều có giới thiệu kỹ càng. Biết Thủ Triết gia chủ chính là cao đồ của Trường Xuân thượng nhân, trong này có lẽ có người có thể dùng được.”

Tuy nói ghét bỏ Vương Thủ Triết quyến rũ Hỏa Hồ lão tổ, nhưng bà ta cũng biết, tuyệt đối không thể trở mặt với Vương Thủ Triết, chỉ có thể kết giao. Dù sao Vương thị không chỉ tiềm lực mười phần, còn dựa núi rất cứng, quan hệ cực tốt với Học Cung, không phải gia tộc bình thường có thể đắc tội được.

Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời.

Tuy những năm gần đây Vương thị làm ăn thịnh vượng, lợi nhuận rất phong phú, nhưng mười vạn càn kim vẫn là số lượng lớn, huống chi trong gia tộc phải dùng tiền, cũng không tích lũy được quá nhiều tiền tiết kiệm.

Một chuyến đến Vũ Văn thị, dễ dàng buôn bán lời nhiều như vậy, tâm tình của hắn tự nhiên là không tệ.

Mà những hạt giống này, càng là vui mừng ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, đối với những tu sĩ Huyền Vũ chủ tu công pháp mộc hệ như bọn hắn mà nói, hạt giống thực vật đặc thù thường thường ý nghĩa chiến thuật sách lược thay đổi càng nhiều.

Những năm gần đây, hắn luôn chú ý sưu tập thực vật đặc thù, cũng tiến hành bồi dưỡng, lúc này mới có “hệ liệt ma nữ” cùng Thiết Mãng Đằng chiến đấu.

Nhưng tập hợp sức lực của một nhà Vương thị, phẩm chủng thực vật có thể tìm được rốt cuộc có hạn.

Thực vật có thể tiết ra ngoài của Học Cung cũng bị hắn vơ vét gần hết rồi, hiện tại Trường Xuân thượng nhân cơ bản nhìn

thấy hắn liền trốn, sợ hắn muốn những thực vật mà Học Cung không thể truyền ra ngoài.

Hơn nữa Vương Thủ Triết hắn đã lâu không sưu tập được thực vật mới.

Những hạt giống này của Bích Liên phu nhân, có thể nói là đưa đến tâm khảm của hắn.

Vũ Văn thị dù sao cũng là đại thế gia truyền thừa hơn ngàn năm, có thể được bọn họ cố ý sưu tập thực vật giữ lại, tất nhiên có chỗ đặc thù. Phàm là trong những hạt giống này có một loại, là hắn có thể sử dụng được, đối với sức chiến đấu của hắn đều là một loại tăng phúc.

Không thể không nói, Bích Liên phu nhân không hổ là trong lúc Vũ Văn thị suy yếu có thể nhận lấy mệnh lệnh, dựa vào sức một mình chống đỡ nữ cường nhân gia tộc, chỉ cần một phần tạ lễ này liền đủ để thấy tâm tư lung linh của bà ta.

Tuy có đôi khi tâm tư của nữ nhân này có chút kỳ lạ và cổ quái, có đôi khi khiến Vương Thủ Triết cũng không đoán ra rốt cuộc nàng đang nghĩ gì. Nhưng chung quy, nữ nhân này vẫn rộng rãi!

“Phu nhân có lòng ~ “

Vương Thủ Triết cảm tạ tâm ý của Bích Liên phu nhân, bèn vui vẻ thu nạp linh ngọc hạp và kim phiếu lại. Hắn có thể không vui sao? Nhiệm vụ “đơn giản” lần này khiến hắn có rất nhiều lợi ích. Không chỉ là những vấn đề thu hoạch này, còn có huyết mạch tăng lên đến tam trọng đỉnh phong, còn thu hoạch được ” hữu nghị” của Thất Vĩ Hỏa Hồ, tương lai cũng là một đại cường viện.

Nhiệm vụ đơn giản này đối với Vương Thủ Triết càng nhiều càng tốt.

Sau khi kết toán thù lao xong, Vương Thủ Triết lại ở Vũ Văn thị vài ngày, cùng với tộc nhân của Vũ Văn thị đi nếm hết mỹ thực của tân thành vệ, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà bước lên con đường về nhà. Hắn cũng có chút quy tâm giống như tên, dù sao thân là gia chủ, rời khỏi gia tộc quá lâu tóm lại có chút không yên tâm.

…

Gần như cùng lúc đó.

Trường Ninh vệ, Bình An trấn.

Dư mạch Lục Bình sơn lởm chởm giống như một con rồng nằm khổng lồ, từ phía nam Bình An trấn đi ngang qua, nghiêng cắm qua An Giang, tách toàn bộ Bình An trấn từ trong dãy núi kéo dài phía nam An Giang ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài núi đã sắp vào hè, trong núi lại vừa vặn cảnh xuân. Các loại sơn hoa nở rộ, làm cho dãy núi kéo dài thêm vài điểm xuyết sắc màu sặc sỡ, từ trên không quan sát, giống như trải ra một mảnh vải ngũ sắc sặc sỡ, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng dưới bức tranh này, cũng không phải hoàn toàn an toàn, mà là ẩn giấu nguy cơ không muốn người biết.

Giờ phút này, trong Lục Bình Sơn dư mạch địa hình phức tạp này, có một đội ngũ hơn mười người đang thăm dò trong núi lớn.

Một ít thú chở ngựa và trâu bình thường, ở trong núi lớn hoàn cảnh phức tạp cũng không có đất dụng võ. Bởi vậy trong đội ngũ này, phụ trách vận chuyển một ít công cụ vật tư tùy thân, là một loại sinh vật sơn dương gọi là Bàn Giác Đà Dương.

Chúng nó am hiểu leo lên vách đá nham thạch lởm chởm, đi lại trên đường núi gập ghềnh, cũng như giẫm trên đất bằng, chính là đồng bạn tốt trong năm tháng dài đằng đẵng của dân chúng Man hoang thuần dưỡng ra, có thể trợ giúp nhân loại vận chuyển chút ít vật tư ở trong núi lớn.

Khu vực xung quanh Trường Ninh Vương thị, bởi vì phần lớn là đồi núi và núi, bên ngoài càng là dư mạch núi Lục Bình dài đằng đẵng mà dốc đứng. Bởi vậy, Trường Ninh Vương thị thông qua con đường bãi chăn nuôi của mình, làm ra một đám Bàn Giác Đà Dương, chuyên môn dùng để thăm dò và tuần tra vùng núi xung quanh.

Dư mạch Lục Bình Sơn cao ngất dốc đứng, trong đó khe sâu khe rãnh vô số. Cho dù Vương thị đã đóng quân ở Bình An trấn một hai trăm năm, cũng không thể xâm nhập xúc giác vào sâu trong sơn mạch hoàn cảnh phức tạp.

Nhưng mà công việc này, nhất định phải làm.

Nếu như không thể vẽ ra toàn bộ bản đồ hoàn cảnh sơn thể chung quanh, tiêu diệt sạch sẽ những hung thú lưu lại hoặc những tai họa ngầm khác. Đó chính là những địa lôi ẩn hình, có trời mới biết ngày nào tháng nào sẽ đột nhiên bộc phát.

Nhất là sau khi nạn thú năm đó, có không ít hung thú chạy vào sâu trong dãy núi xung quanh. Sáu bảy mươi năm qua, thỉnh thoảng sẽ có hung thú bậc một bậc hai ở xung quanh Bình An trấn bị phát hiện, thậm chí xuất hiện sự kiện ác tính cắn thương thậm chí là cắn chết người súc vật.

Bởi vậy, Vương thị dần dần cường thịnh lên, mười năm trước quyết định phân ra một bộ phận nhân lực vật lực, tiêu diệt hết "rắn trùng chuột kiến" trong "Viện", cũng vẽ ra bản đồ sơn thể tường tận, cùng với các địa điểm đặc thù.

Cái gọi là địa điểm đặc thù, bao gồm một ít linh mạch mini hoặc cỡ nhỏ, khoáng tàng, dược liệu đặc thù, thiên tài địa bảo, hoặc là một ít khu vực miền sơn cốc miễn cưỡng có thể trồng trọt, nhưng khi trồng trọt sẽ vô cùng tốn sức.

Gần mười năm qua.

Vương thị không ngừng ở dãy núi xung quanh "thanh trừ sương mù", chỉnh thể công tác đã tiến hành khoảng ba phần, cũng lục tục phát hiện một số địa điểm đặc thù, đều được đánh dấu trên bản đồ, nếu thời gian và cơ hội thích hợp, sẽ được đưa vào trong kế hoạch khai thác của gia tộc.

Bởi vì Trường Ninh Vương thị chấp hành chế độ cống hiến của gia tộc, mà chế độ cống hiến theo thời gian trôi qua không ngừng cải tiến và hoàn thiện. Cho nên những nhiệm vụ thăm dò tuần tra có tính nguy hiểm không cao, nhưng điểm cống hiến không tệ, rất được thế hệ trẻ gia tộc yêu thích.

Nếu như vận may đủ tốt, thò ra một ít khoáng sản trân quý, hoặc là linh mạch cỡ nhỏ, sẽ được ban thưởng rất nhiều giá trị cống hiến.

Điều duy nhất khiến các thế hệ trẻ tuổi tiếc nuối là, chỉ có tộc nhân tròn mười sáu tuổi, hoặc là chưa đầy mười sáu tuổi nhưng đã đạt tới Linh Đài cảnh, sau khi tiếp nhận qua giáo dục và khảo thí liên quan mới được chuẩn xác nhận "nhiệm vụ thanh trừ sương mù hoàn cảnh xung quanh".

Thế hệ trẻ của Vương thị không biết là, điều kiện hạn chế này chính là gia chủ Vương Thủ Triết cường thế gia nhập. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, phòng ngừa trong gia tộc xuất hiện một số kẻ lỗ mãng giống như đại chất nữ Vương Ly Từ, bắt cái gì ăn cái đó. Chính mình ăn bậy thì cũng thôi, còn mang về cho tiểu hài tử ăn bậy.

Tuy nói sự kiện lần đó, để cho mấy đứa nhỏ nhân họa được phúc. Nhưng xằng bậy chính là làm loạn, không thể bởi vì một lần làm loạn được chỗ tốt, xằng bậy liền không phải xằng bậy.

Trường Ninh Vương thị vốn là nhân đinh không nhiều, thật vất vả thế hệ trẻ thoáng thịnh vượng một chút, Vương Thủ Triết đang trông cậy vào bọn họ, vì Vương thị quật khởi mà nỗ lực sinh sản hậu đại nhiều hơn, tăng thêm nhiều nhân khẩu hơn.

Bây giờ nếu vô duyên vô cớ tổn thất một người, không phải ngàn năm sau sẽ thiếu mấy trăm, ngàn tộc nhân sao?

Bởi vậy, đội ngũ thăm dò này chính là đội ngũ chủ đạo của thế hệ trẻ của Vương thị, hơn nữa còn có một đội gia tướng đi theo.

“Tông Diệu.” Một vị thanh niên mặc trang phục màu đen, lưng đeo bảo kiếm, mày kiếm sáng mắt, sắc mặt đã có chút mệt mỏi mà nhíu mày nói: “Chúng ta đã thăm dò mấy ngày, ngươi thật sự xác định, trong khu vực này có tung tích của Xích Lân Giác Mãng nhị giai đỉnh phong?”

“Bát thúc.” Người trẻ tuổi tên là Tông Diệu cung kính hồi đáp: “Lần trước ta và vài tên gia tướng lạc đường, trong lúc vô tình ở trong khu vực chưa thăm dò này, phát hiện một mớ da rắn. Sau khi trở về giám định, phát hiện chính là vỏ rắn của Xích Lân Giác Mãng, căn cứ tình báo đã biết suy đoán cảnh giới của hắn ở khoảng nhị giai đỉnh phong.”

Hai nam tử trẻ tuổi diện mạo không tầm thường, anh khí bừng bừng này chính là Trường Ninh Vương thị đời thứ tám tông tự bối, đứng hàng thứ tư Vương Tông Diệu, cùng với Vương Thủ Minh đời thứ bảy đứng hàng lão bát.

Nếu bàn về tuổi tác, Vương Tông Diệu đã hai mươi tuổi, còn lớn hơn Vương Thủ Minh một tuổi.

Đứa trẻ ngây thơ, nghịch ngợm gây sự trong Tộc Học, hiện giờ cũng trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ của Vương thị, bắt đầu tăng thêm gạch ngói cho sự phát triển của Trường Ninh Vương thị.

"Tông Diệu, ta cũng không phải cố ý chất vấn ngươi." Vương Thủ Minh hơi lo lắng nói: "Lần này nhận nhiệm vụ thăm dò khu vực này, chúng ta đã dốc hết vốn liếng, thuê một đám gia tướng bao gồm Hổ ca, còn thuê mười con "Bàn Giác Đà Dương", cùng với thuê một chiếc nhẫn trữ vật hạ phẩm của Tàng Bảo Các gia tộc, đủ loại vật tư cũng có thể chống đỡ được mười ngày tiêu hao. Một khi không có thu hoạch, mấy người chúng ta sẽ thiệt thòi lớn."

"Ca, biết ngươi nóng lòng với 'Xà Đảm' của Xích Lân Giác Mãng." Một cô nương mười bảy mười tám tuổi, mặc trang phục có chút tư thế oai hùng hiên ngang nói, "Có điều, Tông Diệu từ nhỏ đã thành thục ổn trọng, chuyện hắn suy đoán không dám nói mười thành, nhưng mà tám chín thành cũng có. Huynh cũng đừng nóng vội, nơi Xích Lân Giác Mãng sinh tồn, hơn phân nửa có địa hỏa hoặc là hỏa hệ linh mạch, nếu thật sự tìm được hỏa hệ linh mạch cho chúng ta, lúc trước đầu nhập sẽ gấp trăm lần trở về."

Cô nương xinh đẹp anh khí này chính là thứ nữ của Vương Lạc Tinh đời lão Cửu Vương Lạc Tinh của Vương thị. Nàng cũng giống Vương Thủ Minh, đều là thứ nữ của lão Lục Vương Định Hải đời chữ Định.

Hiện giờ thế hệ trẻ của Vương thị bởi vì gia tộc cường thịnh mà tài nguyên dồi dào, bất kể là giáo dục từ nhỏ hay tài nguyên, đều không phải năm đó bọn Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Nặc có thể so sánh được.

Cho dù không phải đích mạch mà là trực mạch, tài nguyên bọn họ hưởng dụng cũng mạnh hơn rất nhiều so với đích mạch Linh Đài chủng của thế gia Cửu phẩm bình thường.

Bởi vậy, thế hệ trẻ tuổi trong gia tộc phát triển tương đối khá. Vương Tông Diệu bất quá mới hai mươi tuổi đã đến Luyện Khí cảnh tầng tám, Huyền Nguyên quyết tu luyện mà thành huyền khí hùng hậu mà căn cơ vững chắc.

Mà Vương Thủ Minh tuy rằng mới Luyện Khí cảnh tầng bảy đỉnh phong, lại là bởi vì trước kia hắn thử công pháp Hỏa hệ thượng phẩm 《Xích Long Chân Quyết》 phối hợp thành công, từ đó đổi tu 《Xích Long Chân Quyết》 mà dẫn đến tốc độ tu luyện hơi chậm nửa nhịp.

Nhưng luận thuần túy bàn về sức chiến đấu mà nói, Vương Thủ Minh tu luyện Xích Long Chân Quyết càng bá đạo cường hãn hơn vài phần.

Cho dù Vương Lạc Tình thân là nữ nhi, cũng là ghép đôi tu luyện một môn công pháp thổ hệ trung phẩm có thể trực chỉ Thiên Nhân cảnh 《Địa Huyền Quyết》, công pháp này sơ kỳ không mạnh, nhưng mà càng tu luyện đến mặt sau, càng có huyền diệu, chẳng những lực phòng ngự kinh người, còn có huyền thuật cải biến địa hình địa mạo.

Thật ra nếu không theo đuổi Tử Phủ chi đạo, một số công pháp phù hợp với bản thân lại càng thêm thích hợp. Vương thị không có khả năng mỗi người đều đi Tử Phủ chi lộ, không có điều kiện tư chất kia, càng tiêu hao không nổi.

Những điều kiện hậu đãi như thế, sao Vương Thủ Triết có thể so sánh khi còn trẻ?

Ngoại trừ Vương Lạc Tinh ra, trong đội ngũ còn có một vị tiểu thư đời chữ Ly của Vương thị, đó chính là lão tứ Vương Ly Liên của đời chữ Ly.

Trước mắt nàng đã mười tám tuổi, mặc dù tu vi không được coi là cao nhất trong thế hệ trẻ của Vương thị, nhưng tuổi còn trẻ đã là Luyện Khí cảnh tầng sáu đỉnh phong, có thể xem như so với Vương Thủ Triết vừa xuyên không lúc trước.

Nàng cũng là tham dự thảo luận nói: “Gia tộc an bài những nhiệm vụ thăm dò sương mù này, chủ yếu vẫn là lấy rèn luyện chúng ta làm chủ. Ra ngoài, dù sao cũng phải nghĩ đến không thu hoạch được gì, mới không thất vọng.”

“So với nhiệm vụ này, ta lại có chút lo lắng cho Ly Dao tỷ tỷ. Nàng đi Học Cung này đã hai ba tháng rồi, chắc hẳn bây giờ đã nhập học rồi. Tính tình của Ly Dao tỷ tỷ xưa nay rất bướng bỉnh, lúc trước ở Tộc Học vì chúng ta giành thắng, gây họa

không ít. Hi vọng nàng ở trong Học Cung hết thảy đều thuận lợi, không nên bị một vài tên bại hoại ức hiếp.”

Những người trẻ Vương thị này đều là dáng vẻ mười bảy mười chín tuổi, đều lớn lên cùng Vương Ly Dao trong Học Cung. Từng cùng nhau gây họa, cũng từng cùng chịu phạt, tình cảm với nhau vô cùng sâu đậm.

Ngược lại là Lạc Thu Lạc Tĩnh, còn có Vương Ly Từ vì tuổi tác lớn hơn rất nhiều, vả lại các nàng sớm đã rời khỏi gia tộc đi Học Cung, tình cảm giữa hai bên thoáng có chút xa lạ.

Nhắc tới Lạc Thu, Lạc Tĩnh các nàng, những người trẻ tuổi này càng kính sợ và ngưỡng mộ hơn.

Vừa nhắc tới Vương Ly Dao, mấy người trẻ tuổi cũng bắt đầu nhao nhao nghị luận, có điều đa số cho rằng Ly Dao ở trong Học Cung sẽ không chịu thiệt. Trước không nói thực lực cá nhân của nàng, đã đến trình độ cùng thế hệ ngửa đầu nhìn cũng không thấy rõ.

Chỉ nói Vương thị ở trong Học Cung cũng không phải không có chỗ dựa, tuyệt đối không phải dễ bắt nạt như vậy.

“Tính toán thời gian.” Vương Thủ Minh nói: “Tứ ca đưa Ly Dao đến Học Cung, chắc cũng sắp trở về rồi. Chúng ta cố gắng thêm chút nữa, hy vọng lần này có thể thăm dò được một linh mạch hỏa hệ, để Tứ ca cao hứng một chút.”

Nhắc đến Vương Thủ Triết, mấy người trẻ tuổi đều lộ ra vẻ mặt sùng bái và hưng phấn. Tứ ca/Tứ thúc, chính là nhân vật truyền kỳ của Vương thị. Chính ông ta đã dẫn dắt gia tộc xuống dốc, từng bước một đi tới giờ này.

Tuy rằng trong gia tộc, trước mắt chỉ có một Lung Yên lão tổ là Thiên Nhân cảnh. Nhưng hiện giờ bất kỳ một gia tộc thất phẩm nào trong sáu vệ phía nam Lũng Tả quận, cũng không dám khinh thường Trường Ninh Vương thị vừa mới thăng cấp.

Tinh thần của các thanh niên Vương thị đều có chút phấn khởi tiếp tục vùi đầu vào quá trình gian khổ và buồn tẻ. Không biết bao nhiêu năm không có người thăm dò đường núi, gập ghềnh mà nguy hiểm, động một chút núi non trùng điệp, hoặc là cổ thụ mọc thành bụi mà đứt đường. Cho dù là bọn họ tu vi không tầm thường, cũng phải cẩn thận.

Lại mấy ngày sau.

Vùng núi này đặc biệt hoang vu đáng sợ, bọn họ liên tiếp tổn thất ba con Bàn Giác Đà Dương, cùng với một bộ phận vật tư tiếp tế. Nếu không phải trước khi ra ngoài thuê một nhẫn trữ vật, sợ là hiện tại đã thiếu thốn vật tư, chỉ có thể rút lui theo đường cũ đồng thời tiếp nhận tổn thất.

Bỗng dưng!

Vương Thủ Minh tu luyện công pháp hỏa hệ 《Xích Long Chân Quyết》, sắc mặt hơi vui vẻ nói: "Ta ngửi được một tia khí tức nóng rực, nhiệt độ của khu vực này đang lên cao theo hướng đó."

Khi nhiệt độ sinh ra khu vực biến hóa, tổng cộng cũng chỉ có mấy loại tình huống. Hoặc là địa hỏa ngoại tiết chi địa, hoặc là hỏa hệ linh mạch, càng cực đoan một chút, có lẽ sẽ có một ít hỏa hệ thiên tài địa bảo rơi xuống nơi đây. Đương nhiên, xui xẻo nhất, chính là nơi đây có thêm một đầu cao giai hung thú. Bất quá khu vực này tới gần nhân loại tụ tập, bình thường hung thú ngũ giai trí tuệ đã không thấp, không có tình huống đặc thù gì, chúng sẽ cách khu tụ tập nhân loại càng xa càng tốt.

"Muội muội." Vương Thủ Minh nói với Vương Lạc Tinh: "Xem muội kìa."

"Ừm!" Vương Lạc Tình móc ra một hạt châu tỏa ra quang hoa màu đất, sử dụng công pháp Địa Huyền quyết, hạt châu màu đất sau khi rơi xuống đất hào quang đại thịnh, một ít bùn đất và nham thạch giống như nước chảy hội tụ về phía hạt châu.

Vương Lạc Tình không ngừng đưa thổ hệ huyền khí vào, không bao lâu sau đã đổ mồ hôi đầm đìa, đợi nàng thu công, những bùn đất nham thạch kia lấy hạt châu màu đất làm hạch tâm, biến ảo thành một thổ khôi lỗi cỡ nhỏ chỉ cao ba thước, nó có chút ngốc đầu, hình như không phải bộ dạng rất có trí tuệ.

Nhưng dù là thổ khôi lỗi nho nhỏ này vẫn khiến Vương Thủ Minh, Vương Tông Diệu, còn có Vương Ly Liên hâm mộ. Tiểu linh bảo này của Lạc Tinh tên là "Thổ Linh Châu".

Đây cũng không phải là dựa vào nàng tự mình kiếm lấy điểm cống hiến đổi lấy, mà là đại ca ruột thịt của nàng Vương Thủ Nghiệp đưa tặng. Vương Thủ Nghiệp là tộc nhân tiếp nhận truyền thừa luyện đan, hàng năm có thể tích góp được không ít điểm cống hiến của gia tộc.

Nhìn thấy trong tàng bảo khố của gia tộc, có một tiểu linh bảo hệ thổ không tệ như vậy, liền đổi thành tặng cho muội muội Vương Lạc Tinh. Đừng xem thường viên "Thổ Linh châu" này, tuy rằng cuối cùng chỉ có thể triệu hồi ra thổ khôi lỗi tương đương với Luyện Khí cảnh đỉnh phong, nhưng cũng cần hao phí hơn năm vạn giá trị công huân.

Ngoại trừ các trưởng bối, cũng chính là "chiến" như Vương Thủ Nghiệp mới có thể đổi được.

Nghe nói, "Thổ Linh châu" này, vẫn là Vương Ly Từ đã lâu không về nhà, gửi đồ đến Học Cung, lại do Vương Tông Thịnh của Học Cung gửi về. Có trời mới biết thứ này, là Vương Ly Từ lấy được ở đâu?

Tiểu linh bảo này diệu dụng không tệ, một ít người tu luyện thổ hệ huyền công có thể thôi động nó biến thành thổ khôi lỗi, tuy rằng sức chiến đấu cùng trí tuệ có thể đáng lo, nhưng dùng để khuân vác, hoặc là ở khu vực nguy hiểm dò đường thích hợp nhất.

Đương nhiên, hiện tại tu vi của Vương Lạc Tình còn rất thấp, con thổ khôi lỗi này được thúc đẩy ra vô cùng nhỏ yếu, cũng chính là có thể dùng để dò đường.

Vương Lạc Tình nghỉ ngơi một chút, liền bắt đầu chỉ huy khôi lỗi đất loại nhỏ đi về phía trước. Khôi lỗi đất vóc dáng không lớn, gây ra động tĩnh lại không nhỏ, đi đường loảng xoảng rất là bắt mắt.

Trọn vẹn qua chừng trăm trượng, nàng sắp không cảm ứng được Thổ Linh Châu nữa, liền bảo nó dừng lại.

Để lại hai gia tướng trông coi Bàn Giác Đà Dương cùng hành lý, mọi người cẩn thận đi theo phương hướng của thổ khôi lỗi. Nhưng sau khi bọn họ cách thổ khôi lỗi hơn mười trượng, lại dừng lại, chờ thổ khôi lỗi tiếp tục dò đường.

Vòng đi vòng lại như thế, lại là hơn nửa ngày thời gian trôi qua.

Mọi người đã tiến vào một vùng đất nóng bỏng, ở đây có rất nhiều thực vật bình thường đã tuyệt tích, chỉ có một ít cỏ dại chịu nhiệt cao miễn cưỡng sinh tồn.

"Cái này…" Vương Thủ Minh quan sát địa hình địa hình, phát hiện có một ít nham tương thạch sau khi ngưng kết, lúc này hơi thất vọng nói: "Xem ra không phải linh mạch hỏa hệ, mà là nơi địa hỏa tiết ra ngoài, hy vọng có thể tìm được một ít thiên tài địa bảo đáng giá."

"Cẩn thận! Thổ khôi lỗi bị phá vỡ."

Sắc mặt xinh đẹp của Vương Lạc Tình hơi đổi: "Động tác của nó thật nhanh, cảm giác không giống như là cấp hai…"

Không giống như là nhị giai? Đây chẳng phải là tam giai sao?

Đám thanh niên Vương thị lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, bày trận chờ quân địch. Vương Thủ Minh tuy rằng tuổi tác không lớn nhất, nhưng bối phận của hắn cao, đảm đương chỉ huy nói: "Hổ ca, ngươi và các gia tướng kết trận trước."

Gia tướng tên Hổ Ca kia, chính là con trai của gia tướng Vương Trung mà Vương thị đời đời truyền thừa —— Vương Hổ, một trong những gia tướng được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng. Bây giờ hắn đã ba mươi tuổi, thực lực đã Luyện Khí cảnh tầng tám đỉnh phong, hắn rút ra đại đao và khiên, ánh mắt trầm ổn nói: "Kết trận!"

Một đám gia tướng trẻ tuổi tinh thần phấn chấn, lấy Vương Hổ làm trung tâm, kết thành chiến trận. Phía trước là khiên, đằng sau là cường cung.

Cùng lúc đó, đám người Vương thị cũng lấy ra cường cung, mỗi người liễm tức ngưng quyết, chuẩn bị cho một trận ác chiến tiếp theo.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị thỏa đáng thì bỗng dưng có một "hỏa diễm" màu đỏ linh động phi thường vọt tới, còn kèm theo một mùi tanh hôi.

"Là Xích Lân Giác Mãng tam giai!"

"Mọi người cẩn thận."

...

Chương 28: Thu hoạch! Cùng với phong thái của Vương thị tộc.

…

Vừa dứt lời, Xích Lân Giác Mãng liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Khá lắm, nó dài khoảng bốn năm trượng, bộ vị to nhất sợ là lớn bằng thùng nước. Xương đầu rắn to lớn dữ tợn, trên đầu có một cái sừng dài màu đỏ.

Vảy rắn quanh thân đều có màu đỏ, giống như liệt diễm thiêu đốt. Nhiệt độ quanh thân nó cực cao, cỏ dại trên mặt đất khô héo một mảnh màu đen, tạo thành một con đường uốn lượn.

Hung thú Tam giai!

Đối với Vương thị thời kỳ sa sút mà nói, thuộc loại kẻ thù vô cùng khó chơi, làm không tốt sẽ có mạng người lấp vào.

Nhưng theo sự cường đại không ngừng của Vương thị, hung thú tam giai đã không còn uy hiếp quá lớn đối với Vương thị. Mỗi năm Vương thị săn bắn thu đông, cũng không ngừng mở rộng khu vực ngoại vực.

Mà những người trẻ tuổi của Vương thị, chỉ cần không có nhiệm vụ trong người, hàng năm đều sẽ theo trưởng bối tham gia săn bắn thu đông, đối với hung thú tam giai cũng không xa lạ gì.

Hơn nữa trong linh thực ngày thường của bọn họ cũng không thiếu thịt hung thú Tam giai.

Bởi vậy, mặc dù bọn họ coi trọng hung thú tam giai, nhưng cũng không sợ hãi như nhìn thấy thiên địch.

“Bắn tên.” Vương Thủ Minh hạ lệnh, đồng thời kéo lên cường cung bắn ra một tiễn sắc bén, bám vào trên mũi tên có huyền khí hỏa hệ, tản ra ánh sáng màu đỏ, túm lấy đuôi lửa thật dài.

Những con cháu Vương thị và các gia tướng còn lại đều đồng loạt bắn.

“Keng!” Mũi tên xé rách không khí, phát ra tiếng duệ khiếu chói tai.

Sự bồi dưỡng của Trường Ninh Vương thị đối với đệ tử gia tộc, từ trước đến nay đều tận lực. Ngay cả Vương Thủ Triết thân là tộc trưởng cũng đều tinh tu bắn cung thuật, các tiểu bối còn lại sao dám lười biếng?

Con cháu gia tộc không giống với đệ tử Học Cung, bọn họ chú ý hơn là hợp tác, hợp tác, đoàn đội tác chiến. Cũng không phải là đơn đả độc đấu, tàn nhẫn đấu dũng. Trong chiến đấu đoàn đội, đặc biệt là săn bắn, tuần tra, phòng thủ, ưu thế cung tiễn cực kỳ rõ ràng.

Lực lượng của Huyền Vũ tu sĩ vượt xa người thường có thể so sánh, đến Luyện Khí cảnh tầng năm sáu, sử dụng cường cung đều phải đạt tới cấp bậc ngũ thạch cung, sau khi trên mũi tên bám vào huyền khí, càng có thể xuyên thủng nham thạch nhỏ hơn một chút.

Mà ba người Vương Thủ Minh, Vương Tông Diệu, Vương Hổ thì sử dụng Thiết Mộc Tâm ngàn năm làm cung thai, hung thú tam giai gân làm dây cung, uy lực có thể dễ dàng xuyên thủng thiết giáp.

Đây cũng là lý do vì sao, ” súng tán đạn” mà Vương Thủ Triết sai người nghiên cứu ra chỉ có thể trang bị cho những tộc binh không phải Huyền Vũ. Thực sự là bởi vì tu sĩ Huyền Vũ hơi cao cấp, uy lực sử dụng cường cung vượt xa ” súng tán đạn”.

Bởi vậy, cho dù là hung thú tam giai da dày thịt thô như vậy, lại có huyền khí hộ thể, cũng tuyệt đối không phải là kẻ đao thương bất nhập!

Sau khi đón đỡ một đợt mưa tên.

Xích Lân Giác Mãng bị đau, tức giận hí lên.

“Ầm!”

Đuôi rắn của nó hung hăng đụng vào vách thuẫn do ba gia tướng tạo thành, lực trùng kích cực lớn chấn cho ba gia tướng loạng choạng lùi lại mấy bước, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Nội phụ là Thiết Mộc, tấm khiên của da hung thú Tam giai bên ngoài cũng bị nện đến có chút biến dạng.

Nhưng mà các gia tướng vẫn vững vàng bày ra tư thế phòng thủ, trong ánh mắt không có sợ hãi, chỉ có kiên định không dời.

Bọn họ đều là nhóm gia tướng đầu tiên được Vương thị bồi dưỡng từ nhỏ, lựa chọn đều là từ trong các đệ tử bình dân, tá điền của Bình An trấn, cùng với con cháu chi thứ của Vương thị.

Tuổi tác của bọn họ phổ biến là hai mươi mấy tuổi, tu vi thực lực đạt tới Luyện Khí cảnh tầng năm tầng sáu. Có thể thấy được Vương thị đãi ngộ của bọn họ rất tốt, từ nhỏ đã hưởng dụng tài nguyên và bồi dưỡng, đã vượt qua đại bộ phận con cháu trực mạch của thế gia Cửu phẩm.

Bởi vì lần này nhiệm vụ "thanh trừ sương mù", có tính nguy hiểm không xác định, chịu ảnh hưởng sâu sắc của phong cách bảo thủ của tộc trưởng. Công tác chuẩn bị lần này của Vương Thủ Minh cũng vô cùng đầy đủ, hao phí không ít giá trị công huân thuê trọn vẹn một đội gia tướng.

Ngoại trừ Vương Hổ thực lực mạnh nhất ra, còn lại thấp nhất đều là Luyện Khí cảnh tầng năm! Có thể thấy được thực lực tổng thể cường hãn.

Chỉ là đợt giao phong đầu tiên, Xích Lân Giác Mãng tam giai đã ăn thiệt thòi không nhỏ.

Nhưng mà sự tình còn chưa kết thúc.

Đám người Vương Thủ Minh lập tức móc ra một ít hạt giống, ném xung quanh Xích Lân Giác Mãng. Những hạt giống đó chính là "ma nữ số 29" trong hệ liệt ma nữ do Vương Thủ Triết nghiên cứu phát minh.

Dưới sự thay đổi thay đổi của hệ liệt Ma Nữ, cũng đại biểu quá trình phát minh tiến hóa của Vương Thủ Triết chưa bao giờ ngừng lại. Mà nhóm người trẻ tuổi của gia tộc, đối với hệ liệt Ma Nữ vô cùng yêu thích, không tiếc hao phí công huân của gia tộc tổng phải hối đoái không ít.

Tác dụng mạnh nhất của nó, ở chỗ khống chế! Mà một khi địch nhân bị khống chế, chính là cá trên thớt án, tùy ý người chém giết.

Trong hạt giống hệ liệt ma nữ đã ẩn chứa một phần huyền khí của Vương Thủ Triết. Chỉ cần kích phát ra là có thể điên cuồng sinh trưởng, giống như tóc dài của ma nữ, tiến hành trói buộc kẻ địch.

Xích Lân Giác Mãng tuy rằng "quý" là hung thú tam giai, nhưng nó không phải lấy lực lượng nổi danh, "Ma Nữ tóc dài" không ngừng quấn quanh, hành động của nó bị trở ngại.

Mà đám người Vương thị thì không ngừng rút lui về phía sau, cũng do ba gia tướng cầm thuẫn thủ hộ. Tổng thể trận hình vô cùng đơn giản, nhưng lại có chút hữu hiệu. Đây là trận hình đơn giản Vương thị ở vực ngoại săn bắn thu đông lâu dài, dần dần tìm ra được.

Hung thú tuy rằng lợi hại, nhưng linh trí của hung thú tam giai tứ giai cũng chỉ như vậy, chính là so sánh. Chỉ có sau khi đến ngũ giai, linh trí của hung thú mới có biến hóa về chất, đến thất giai mới có thể nói tiếng người, trí tuệ bất phàm.

"Tê tê ~ "

Xích Lân Giác Mãng vừa giận vừa vội, phun ra một đoàn độc diễm màu đỏ, đây là đòn sát thủ của nó, lúc tranh đấu với hung thú khác ở dã ngoại, thường có thể thiêu đối phương da tróc thịt bong, độc hỏa công tâm.

Chỉ tiếc, nó gặp phải là nhân loại.

Tộc nhân và gia tướng của Vương thị đối với hung thú thông thường đều như lòng bàn tay. Dưới bức tường lá chắn Mông Bì, tất cả khói độc đều bị ngăn cản. Cùng lúc đó, mưa tên càng thêm mãnh liệt trút về phía nó.

"Phốc phốc phốc!"

Từng mũi tên huyền khí phụ thể hung hăng đâm vào trong cơ thể Xích Lân Giác Mãng.

Sau ba phen mấy bận.

Thương thế của Xích Lân Giác Mãng không ngừng tăng thêm, bản năng khiến nó cảm thấy sợ hãi, quay đầu con rắn lại rồi bỏ chạy. Tốc độ của nó rất nhanh, chỉ trong thời gian mấy nhịp thở ngắn ngủi đã chui vào trong nham thạch lởm chởm, bỏ trốn mất dạng.

“Đuổi, ngàn vạn lần đừng để nó chạy thoát.” Trong giọng nói của Vương Thủ Minh lộ ra vẻ hưng phấn, nếu đi theo trưởng bối cùng săn giết hung thú, điểm cống hiến gia tộc đạt được sẽ rất thấp.

Nhưng một đám tiểu bối, giá trị mấy ngàn con hung thú Tam giai, đã xem như thu hoạch không nhỏ.

Bởi vậy, bao gồm cả gia tướng, người người đều vô cùng hưng phấn.

Một đường truy tung qua, chỉ là địa hình càng nóng bức cùng lởm chởm, mặt đất cũng dần dần hiện ra màu đỏ thẫm, có thể tìm được tung tích càng ngày càng ít.

Nhưng tất cả mọi người đều không buông tha, cho dù là tìm kiếm vài ngày cũng phải tìm ra nó. Xích Lân Giác Mãng không thể vô duyên vô cớ biến mất, hơn phân nửa là trốn về sào huyệt, sào huyệt của nó nhất định ở phụ cận.

Mọi người tìm tòi mấy canh giờ,

“Cửu cô cô, ngươi xem này.”

Bỗng dưng, Vương Ly Liên phát hiện một vệt máu trộn lẫn dịch nhờn trong một khe đá, vội vàng gọi Vương Lạc Tình lại đây xem.

Xích Lân Giác Mãng bị thương không nhẹ, tuy rằng dọc theo đường đi che giấu đi một ít dấu vết theo bản năng, nhưng vẫn không thể hoàn mỹ che giấu tung tích.

“Đúng là vết máu của Xích Lân Giác Mãng tam giai.”

Sau khi Vương Lạc Tinh xác nhận, nàng vội vàng gọi Vương Thủ Minh, Vương Tông Diệu, còn có một đám gia tướng đến.

Vết máu này là ở bên trong khe đá phát hiện, vị trí khe đá tương đối đặc thù, thoạt nhìn là hướng phía dưới xâm nhập, phía trên lại bị một khối núi đá nghiêng chặn lại. Xích Lân Giác Mãng có thể chui vào, người muốn chui vào lại có chút khó khăn.

Đương nhiên, cũng không phải là không thể chui vào, chỉ là phải bò.

“Giỏi lắm, khó trách lúc trước một mực tìm không thấy tung tích của nó, hóa ra là tìm một chỗ tốt trốn đi. Ai có thể tìm được chứ?” Vương Thủ Minh chậc chậc cảm khái vài câu, lập tức nhìn về phía Vương Lạc Tinh: “Muội muội, dùng thổ khôi lỗi của muội đi vào dò xét thôi.”

“Ừm.”

Vương Lạc Tình gật đầu, lấy ra “Thổ Linh Châu” nhặt về, lại lần nữa ngưng tụ ra một thổ khôi lỗi phiên bản nhỏ, điều khiển thổ khôi lỗi chui vào khe đá.

Thấy nàng chậm chạp không nói lời nào, Vương Tông Minh không kiềm chế được, thúc giục: “Muội muội, tình huống phía dưới thế nào?”

“Ca, phía dưới này là địa quật.” Vương Lạc Tình phục hồi tinh thần lại, trong thần sắc mang theo vài phần kinh ngạc, “Từ nơi này đi xuống không xa chính là Địa Hỏa Diễm Động, dấu vết Xích Lân Giác Mãng cấp ba dọc theo thông đạo dung nham đi xuống phía dưới.”

“Dung nham địa quật?”

Nghe y nói vậy, hai mắt mọi người lập tức sáng lên.

Lúc trước suy đoán nơi này là địa hình địa hỏa, nhưng nếu muốn chân chính tra xét ra vị trí địa hỏa cũng không dễ dàng.

Phải biết rằng, địa hình dư sơn Lục Bình Sơn tương đối phức tạp, đủ loại độc đàm băng quật đều có, địa hỏa cũng từng phát hiện qua hai nơi. Địa hỏa chi địa tuy không đáng giá bằng linh mạch hỏa hệ như vậy.

Nhưng là, nếu vị trí địa hỏa thích hợp cũng có thể có một ít tác dụng đặc thù, tỷ như có chút đẳng cấp tương đối cao luyện đan cùng luyện khí, tốt nhất là thông qua địa hỏa để luyện chế, nhiệt độ có thể đạt tới vượt qua lò luyện đan bình thường.

Hơn nữa trong hoàn cảnh địa hỏa chưa từng khai phá cũng có thể sẽ có một ít thiên tài địa bảo. Nếu như phát hiện thứ tốt, liền ý nghĩa đại lượng gia tộc cống hiến.

Tuy nói trong lòng mọi người nóng như lửa đốt.

Nhưng mà phong cách cẩn thận đặc biệt của gia tộc Vương thị đã được phát dương quang đại, tất cả mọi người đều kiềm chế

hưng phấn, sau khi cạy khe nứt ra, lấy khôi lỗi đất loại nhỏ làm tiên phong, cẩn thận dò đường ở phía trước.

Mà bọn hắn thì căn cứ vào địa hình Dong động, không ngừng điều chỉnh đội ngũ trận hình, tình nguyện tốc độ rất chậm, cũng không muốn có bất kỳ phong hiểm nào. Đương nhiên, bọn hắn không phải trời sinh như thế, mà là bị các trưởng bối lần lượt mắng ra.

Mất trọn vẹn nửa ngày.

Mọi người mới đi xuống thăm dò khoảng trăm trượng, chung quanh càng lúc càng nóng, trong một số khe đá, đã có thể mơ hồ nhìn thấy dung nham nóng rực. Cũng may mọi người đều là tu sĩ Huyền Vũ, người có thể chịu nhiệt có thể so sánh, khốc nhiệt như vậy còn có thể chịu được.

Bỗng dưng, sau khi cạy mở một chỗ khe đá hẹp, chung quanh bỗng nhiên sáng rực hoa lá liễu.

Bọn họ tiến vào một khu vực trống trải.

Mấy dòng "dòng suối dung nham" hội tụ về phía trung tâm, tạo thành một hồ dung nham, dung nham hơi quay cuồng, phát ra tiếng vang của hồ.

Mà Xích Lân Giác Mãng tìm kiếm hồi lâu, thì đã co rút ở trong góc, màu sắc gần như hòa làm một thể với môi trường xung quanh. Nó vừa nhìn thấy mọi người, vừa sợ vừa giận, ngẩng đầu hí vang, cảnh cáo mọi người thối lui.

Theo lý thuyết, con Xích Lân Giác Mãng có giá trị mấy ngàn càn kim này sẽ hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nhưng đám người Vương Thủ Minh chỉ liếc Xích Lân Giác Mãng một cái, liền chuyển sự chú ý sang nơi khác. Nguyên nhân không có nó, chỉ vì bên cạnh "hồ nước dung nham", linh quang hỏa hệ đang không ngừng phun trào.

Một ít linh dược hỏa hệ trân quý, sinh trưởng giống như cỏ dại, khiến người xem hoa mắt thần mê, hô hấp trầm trọng.

Trong đầu mọi người chỉ bay qua mấy chữ to: "Phát tài rồi!"

Nơi này chẳng những có địa hỏa, lại còn có một đầu linh mạch hỏa hệ tự nhiên, hơn nữa linh mạch hỏa hệ sinh trưởng không ít linh dược.

“Ca, một mảnh không gian dung động khoáng đạt này, cùng với “hồ nước dung nham”, dường như không phải là vật tự nhiên.” Vương Lạc Tinh tâm khá mảnh nhìn quanh trái phải nói, “Mọi người mau nhìn, vách đá nơi này rõ ràng có dấu vết đào bới. Những dòng suối dung nham kia, cũng là bị đào ra dẫn tới.”

“Dựa theo kết cấu phân bố của linh mạch, hồ dung nham rõ ràng là một linh huyệt.”

Mọi người tập trung nhìn vào, quả thật như thế. Mặc dù không biết có phải do niên đại xa xưa hay không, dấu vết đào đã mơ hồ không rõ, nhưng cẩn thận quan sát vẫn có thể phát hiện dấu vết nhân công.

Trước khi Vương thị khai thác bình an một góc, nơi này thỏa đáng chính là hoàn cảnh ngoại vực. Rốt cuộc là ai sẽ khai thác ra một linh mạch hỏa hệ ở chỗ này và hội tụ thành linh huyệt?

“Chẳng lẽ chúng ta còn có thể khai thác ra một cái di tích cổ đại sao?” Vương Tông Diệu tràn đầy hưng phấn nói: “Vậy thì thật sự phát tài rồi.”

Vùng đất này có thể truy ngược Thần Vũ hoàng triều sớm nhất.

Tất cả mọi người không biết Thần Vũ hoàng triều trước đó là cái gì, nhưng đều biết từ sau khi Thần Vũ hoàng triều diệt vong đến bây giờ đã là mười vạn năm. Mười vạn năm này, ở giữa cũng từng xảy ra vô số chuyện.

Đại Càn quốc, bất quá mới kiến quốc bảy tám ngàn năm, trải qua hai đời hoàng đế mà thôi.

Văn minh nhân loại mặc dù thiếu thốn, nhưng hỏa chủng vẫn chưa chết.

“Trước không nói việc này.” Vương Thủ Minh cũng áp chế hưng phấn nói: “Trước thu thập Xích Lân Giác Mãng, sau đó mọi người chậm rãi tìm kiếm. Ta thèm mật Hỏa hệ xà của nó đã rất lâu rồi.”

Hắn tu luyện chính là 《Xích Long Chân Quyết》, Xích Lân Giác Mãng một thân tinh hoa hỏa hệ, đối với hắn tu luyện phi thường trợ giúp. Vốn cho rằng chỉ là một đầu nhị giai đỉnh

phong Xích Lân Giác Mãng, hôm nay biến thành một đầu tam giai, vậy không còn gì tốt hơn rồi.

Sau đó.

Đám người Vương thị cẩn thận bao vây tiễu trừ Xích Lân Giác Mãng bị thương, quá trình chưa nói tới đặc sắc bao nhiêu, chiến thuật cũng cực kỳ bảo thủ. Nhưng chính vì như thế mới khiến Xích Lân Giác Mãng bị thương trở nên càng thêm hung ác mà từng chút một mài chết.

Trong đó, vẻn vẹn chỉ có một gia đình bị hỏa diễm màu đỏ thiêu đốt cánh tay, trúng hỏa độc và tổn thương mà thôi. Trước khi mọi người đến, đã mang theo thuốc mỡ trị liệu hỏa độc cùng đan dược chữa thương, bởi vậy cũng không có vấn đề quá lớn.

Ngoài ra, chính là đại hoạch toàn thắng.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Vương Thủ Minh, những chiến lợi phẩm cần chữa thương, nên chém giết chiến lợi phẩm. Những người còn lại cẩn thận vơ vét linh dược hỏa hệ, bắt đầu tìm tòi từng chút một hỏa dong động, mỗi một tấc khả nghi đều không bỏ qua.

Đây chính là sự khác biệt giữa nhân loại và hung thú, Xích Lân Giác Mãng chiếm cứ nơi này, chỉ xem nơi này là một sào huyệt dồi dào linh khí hỏa hệ mà thoải mái. Mà nhân loại thì sẽ thăm dò từng chút một địa phương khả nghi.

“Nơi này có một cơ quan.” Vương Tông Diệu thăm dò được một vật giống như cơ quan.

Nhưng mà không ai ngốc đến mức trực tiếp khởi động cơ quan, vạn nhất cơ quan khởi động xuất hiện nguy cơ thì làm sao bây giờ?

Mọi người trước tiên đem chiến lợi phẩm đều từng chút một đào ra Dong động, cũng đem Bàn Giác Đà Dương cùng các gia tướng đều mang tới, cũng ở bên ngoài dựng trại dựng trại. Có con Xích Lân Giác Mãng này, ngược lại cũng không lo thiếu thức ăn, chỉ cần tìm được nguồn nước là được.

Đồng thời, phái hai gia tướng một đường trở về, đem việc này bẩm báo gia tộc.

Như vậy, lại qua bảy tám ngày.

Một nam tử diện như quan vũ, lưu lại hai tiểu hổ tử thành thục ổn trọng dẫn đầu đuổi tới. Đám nhỏ Vương thị đều nhao nhao nghênh đón hành lễ: "Bái kiến ngũ ca/ ngũ thúc."

Người này chính là lão Ngũ đời chữ Thủ của Vương thị - Vương Thủ Dũng, từ một thằng nhóc chưa ráo máu đầu năm đó trưởng thành thành là thanh niên tuấn kiệt, đến bây giờ đã là một nam tử thành thục ổn trọng từ ba mươi bảy, mười tám tuổi, có thể nói là chứng kiến và đã trải qua cảnh tượng Vương thị nghèo khổ suy bại đến bây giờ.

Dưới sự ủng hộ của lượng lớn tài nguyên của gia tộc, Vương Thủ Dũng ở mấy năm trước, cũng đã bước vào Linh Đài cảnh. Huyết mạch mặc dù chưa nói tới thiên kiêu gì, nhưng cũng đạt đến đệ nhị trọng trung đoạn.

Đặt vào Học Cung, đủ để tranh giành hàng ngũ đệ tử nòng cốt.

Đây chính là nội tình thật sự hiện giờ của Vương thị, cũng không phải chỉ có những thiên kiêu và đại thiên kiêu rực rỡ chói mắt ở mặt ngoài.

Mà là mỗi một tộc nhân nòng cốt đều cẩn thận vì sự phát triển của gia tộc mà làm ra nỗ lực và cống hiến. Nếu nói Vương Lạc Thu là người khai thác và mũi tên của gia tộc, mà đám người Vương Thủ Dũng chính là căn cơ cơ thạch của gia tộc.

"Mấy người các ngươi làm không tệ." Sắc mặt Vương Thủ Dũng mặc dù uy nghiêm, nhưng cũng lộ ra một chút tán thưởng, "Gặp phải di tích cổ đại, không tùy tiện làm việc, mà cố thủ tại chỗ chờ đợi gia tộc trợ giúp. Chờ sau khi Tứ ca trở về, ta sẽ thành thật bẩm báo, ban thưởng thêm cho các ngươi."

…

Chương 29: Thiên Dã Tử! Truyền thừa luyện khí

…

Lời vừa nói ra, mấy người trẻ tuổi đều lộ vẻ vui mừng.

Chỉ vì tính cách Vương Thủ Dũng hơi cổ hủ, hơn nữa làm việc nghiêm cẩn khó bắt bẻ, có thể được hắn tán thành cũng không dễ dàng. Hơn nữa, việc này nếu như có thể nhận được sự tán thành và ngợi khen của Tứ ca/Tứ thúc, vậy thì càng đáng khoe khoang.

"Ngũ ca." Vương Thủ Minh chắp tay hành lễ nói: "Trước tiên ngài hãy vào trong doanh trướng nghỉ ngơi một chút, sau đó ta sẽ từ từ nói tỉ mỉ chuyện này với ngươi."

Tuổi của hắn mặc dù nhỏ hơn Tông Diệu một tuổi, nhưng cũng là chữ lót "Thủ", lúc nói chuyện với Vương Thủ Dũng không có áp lực lớn như Tông Diệu.

Nói xong, hắn liền dẫn Vương Thủ Dũng đi doanh trướng.

Bởi vì chung quanh địa hỏa tràn đầy, hoàn cảnh khốc nhiệt, đám người Vương Thủ Minh chỉ có thể xây dựng một doanh địa đơn sơ ở chỗ tương đối mát mẻ, có hàng rào gỗ, doanh trướng, còn dùng đá điêu khắc một ít vại nước đá.

"Ngũ ca, địa mạch nơi này nóng bức, nguồn nước khô kiệt, gần đây một điểm lấy nước đều ở cách đây mười dặm, nếu muốn đóng quân lâu dài ở đây, độ khó vượt xa bình thường, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể thành lập một doanh địa tạm thời." Vương Thủ Minh vừa đi vừa giới thiệu, "Linh mạch hỏa hệ cùng địa hỏa nơi này, chúng ta cũng đã cẩn thận dò xét qua, vô luận là vị trí, hoàn cảnh, hay là nhiệt độ hỏa diễm, đều rất thích hợp kiến tạo địa hỏa đan lô cùng địa hỏa khí lô, chính là vị trí địa lý thật sự quá xa xôi, hoàn cảnh cũng quá tệ hại."

"Bát đệ, nội tình gia tộc tích lũy không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, những khó khăn này chúng ta đều có thể nghĩ biện pháp khắc phục từng cái." Vương Thủ Dũng sờ sờ râu mép, ngữ khí không vội không nóng nảy, "Bảo địa như thế, trăm năm cũng khó tìm một chỗ, chúng ta chính là tốn

năm mươi năm, một trăm năm đi khai phát cũng đáng giá. Ngươi phải biết rằng, đủ loại của Trường Ninh Vương thị chúng ta hiện giờ, cũng đều là tiền bối trong tộc hao phí hơn trăm năm thời gian mới tích góp được từng chút một đấy."

Vừa nói chuyện, mọi người đồng loạt đi vào lều tạm thời.

Tuy lều trại đã dựng ở nơi tương đối râm mát, bên trong vẫn thập phần khốc nhiệt như cũ. Cũng may mọi người đều là tu sĩ Huyền Vũ tu vi không tầm thường, năng lực chịu rét lạnh chịu đựng đều vượt xa người bình thường, nhất là đến tu vi Linh Đài cảnh như Vương Thủ Dũng, thể chất càng có tính chất phi việt, nhiệt độ như vậy coi như bình thường, vẫn là một bộ dáng thong dong bình tĩnh.

Hai cô gái Vương Ly Liên và Vương Lạc Tình thì đang bận nấu nước pha trà để chiêu đãi.

Gia quy Trường Ninh Vương thị từ trước đến nay nghiêm khắc, lớn nhỏ có trật tự là cơ bản nhất. Cho dù là ở vùng hoang vu dã ngoại, cũng không thể mất lễ tiết và quy củ, trong vật tư tùy thân, cũng mang theo một lượng linh trà, cùng với một ít lá trà bình thường.

Sau khi uống hai ngụm trà, Vương Ly Liên lấy ra một xấp bản đồ, nói: "Ngũ thúc, những thứ này là trong nhiệm vụ "thanh trừ sương mù" lần này, vẽ ra bản đồ và ghi chép. Ngoài ra, trong khoảng thời gian chờ đợi viện quân, chúng ta cũng đem phạm vi mười dặm chung quanh một lần nữa điều tra, đo đạc vẽ ra địa đồ tường tận, phát hiện địa hình nơi này giống như sụp đổ trong thung lũng, liền đặt tên là "Tinh Liên Hỏa Cốc"."

Căn cứ quy định gia tộc do Vương Thủ Triết định ra, tộc nhân thăm dò ra một số địa hình địa hình đặc thù có giá trị, có thể có quyền đặt tên, cũng sẽ ghi chép vào trong Kỷ Yếu, hơn nữa trong chương liên quan đến "Tinh Liên Hỏa Cốc", ghi chú rõ là ai ai ai phát hiện, thành viên tham dự có tộc nhân nào đó, gia tướng, mỗ mỗ vân vân.

Như vậy, hậu nhân gia tộc có thể khắc ghi công tích của các tổ tông.

Giống như là "Chi Châu Vi hồ" bên cạnh chủ trạch Vương thị, điều này làm cho đám hậu bối cơ hồ vĩnh viễn sẽ không quên

lúc trước có một lão tổ tông tên là “Vương Châu Vi”.

“Tinh Liên Hỏa Cốc” rõ ràng là đặt tên một chữ trong tên Vương Lạc Tinh và Vương Ly Liên, hiển nhiên cũng là chủ ý của Vương Thủ Minh và Vương Tông Diệu.

Bọn họ đem một phần vinh quang này cho muội muội.

“Tên không tệ, chữ “Tình” có thể đại biểu nhiệt lượng của sơn cốc này, mà chữ “Liên” kia… “Dung nham trì” có hỏa hệ linh mạch gia trì, trong đó ngược lại có thể trồng linh thực hỏa hệ “Hỏa Liên”, xem như hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.” Vương Thủ Dũng tán thưởng nói.

Tâm tình của hắn cũng không tệ, đám tiểu tử các cô nương này làm gia tộc tăng thêm nội tình không tệ.

Đối với gia tộc mà nói, có thể có được một ít thiên tài địa bảo một lần đương nhiên đáng giá cao hứng, nhưng nếu có được một khối bảo địa, có thể trăm năm, ngàn năm liên tục không ngừng sản xuất vật tư, vậy thì không thể tốt hơn.

Sau đó.

Vương Thủ Dũng mang theo một loại người trẻ tuổi lần nữa thăm dò địa hỏa dung động, cẩn thận quan sát vị trí cơ quan bí mật kia.

“Thủ pháp sử dụng cơ quan này có chút tương tự với thủ pháp luyện khí.” Hắn nhíu mày suy đoán: “Hơn nữa, đây không giống thủ pháp luyện khí của Đại Càn chúng ta. Đương nhiên, nó càng không giống kỹ thuật thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.”

Thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, văn minh nhân loại phát triển cao độ, bất luận là kỹ thuật ở phương diện nào đều tiên tiến hơn rất nhiều so với Đại Càn. Cho dù thiết lập cơ quan, chỉ sợ cũng không phải đám người trẻ tuổi như Vương Thủ Minh có thể phát giác.

Hơn nữa, thủ pháp đào động này tương đối thô ráp, vội vàng, không phù hợp với phong cách tập thể “người mắc chứng cưỡng chế” của Thần Vũ hoàng triều.

Tuy nhiên, cho dù với thực lực của Vương Thủ Dũng cũng không dám tùy tiện mở cơ quan ra.

Đối phương nếu có thể ở đây xây dựng địa hỏa linh huyệt, thực lực chỉ sợ Vương Thủ Dũng hắn không thể so sánh.

Cũng may, hắn chẳng qua chỉ là đội quân tiên phong chạy tới, sau đó sẽ còn có gia tướng tộc nhân chạy đến, Lung Yên lão tổ và Tứ tẩu cũng sẽ tới trợ giúp.

Một khi sự kiện Học Cung xảy ra, lão tổ tông liền dẫn đầu trở về gia tộc. Dù sao nàng cũng là nhân vật cấp lão tổ, quanh năm trấn thủ gia tộc mới có thể cho tộc nhân cảm giác an toàn mạnh nhất. Cho dù nàng cả ngày bế quan cũng không sao cả. Chỉ cần nàng ở, chính là định hải thần châm.

Lại qua mấy ngày như thế.

Đại đội "Đại đội" của gia tộc đến Tình Liên Hỏa cốc, người chủ trì đại cục liền trở thành đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị, lão tổ Lung Yên trấn thủ ở giữa. Ngoại trừ Vương Thủ Triết không có ở đây, đây gần như là nhân viên cao cấp nhất của gia tộc phối trí.

Đến lúc này, trong lòng các tộc nhân đại định, cho dù di tích cổ đại kia xuất hiện nguy hiểm, gia tộc cũng có thể ung dung ứng đối.

Nhưng dù vậy, Liễu Nhược Lam cũng không tùy ý liều lĩnh, mà dẫn đầu tộc nhân và gia tướng mở rộng thông đạo dung nham, cẩn thận kiểm tra kết cấu các nơi không vững chắc của thông đạo, gia cố kiến trúc hiện trường.

Gia tộc hơn trăm con Bàn Giác Đà Dương toàn bộ bị điều động, qua lại vận chuyển các loại vật tư.

Cho đến khi thông đạo dung nham trên trăm trượng trở nên rộng rãi, hơn nữa cực kỳ vững chắc, Liễu Nhược Lam mới phái một cỗ khôi lỗi chuyên môn dùng để đào khoáng tiến vào bên cạnh hồ dung động khởi động cơ quan.

Về phần một đám tiểu bối cùng các gia tướng, thì trốn đến nơi an toàn cách xa hơn trăm trượng, xa xa quan sát hết thảy.

"Răng rắc!"

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Âm thanh to lớn trầm đục không ngừng từ dưới chân truyền đến.

Mặt đất khẽ rung động.

Cho dù là trốn xa xa, mọi người vẫn có thể cảm nhận được cảm giác rung động mênh mông kia, giống như một con quái vật khổng lồ phủ đầy bụi đã lâu đang chậm rãi khởi động, tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Mọi người không khỏi có chút tim đập nhanh.

Cơ quan có uy lực như vậy, đích xác tràn đầy tính nguy hiểm.

Đủ loại dị hưởng kéo dài chừng nửa nén hương, lòng đất mới chậm rãi yên tĩnh lại. Kết quả cũng không có kích hoạt quái vật gì, cũng không có phát sinh dị trạng khác.

Khôi lỗi phụ trách mở cơ quan vẫn là vụng về như cũ, hoàn hảo không chút tổn hại, hết sức rõ ràng, cơ quan kia chỉ mở ra một mật thất nào đó chứ không phải cơ quan có tính sát thương.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là trong khoảng thời gian này Vương thị uổng công bận rộn, lần này mở ra di tích cổ đại không phát sinh nguy hiểm, cũng không có nghĩa là lần nào cũng sẽ không phát sinh nguy hiểm.

Chỉ cần có một lần xảy ra sự cố nghiêm trọng, đối với Vương thị mà nói chính là một trận tai nạn.

Sau đó, Lung Yên lão tổ đích thân dẫn đầu thăm dò di tích cổ đại, Liễu Nhược Lam ở ngoài thông đạo tùy thời tiếp ứng.

Không tới một canh giờ, Lung Yên lão tổ an toàn trở về.

Trong lều vải.

Lung Yên lão tổ hội họp công bố tình hình với mọi người, ngoại trừ Vương Thủ Dũng, Liễu Nhược Lam, còn có một đám tiểu bối phát hiện Địa Hỏa linh huyệt.

“Cơ quan mở ra một tòa mật thất cổ đại, trải qua tin tức văn tự phát hiện trong mật thất, phát hiện chủ nhân của mật thất di tích là một Luyện Khí Đại Sư tên là Thiên Dã Tử.”

“Căn cứ theo tin tức mà hắn lưu lại, hắn tự xưng là đến từ một đại lục tên là Thiên Lam Châu, trên Thiên Lam Châu có mấy quốc gia tranh hùng tranh hùng, mấy quốc gia này ngoại trừ Huyền Vũ thịnh hành ra, còn am hiểu thuật luyện khí.”

“Thiên Dã Tử xuất thân từ một quốc gia có tên là “Đại Chu quốc”, là một vị tán tu luyện khí đại sư. Công pháp hắn tu luyện ” Dã Thiên Quyết” nghe tên rất lợi hại, nhưng trên thực tế chỉ là hỏa hệ trung phẩm công pháp, trong đó “Thiên Nhân Thiên” cũng chỉ có thể chèo chống hắn tu luyện tới Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, sau đó là tiền đồ vô vọng.”

“Thiên Dã Tử thiên phú phi thường xuất chúng, hắn không cam lòng gia nhập Luyện Khí tông phái bị người ta điều khiển, liền hao hết tâm tư, hao tốn mấy chục năm chuẩn bị, trộm cắp một bí pháp truyền thừa của tông môn Thiên Hỏa Tông 《 Thiên Hỏa Chân Quyết • Tử Phủ Thiên 》, cùng với mấy thiên chương của bí điển 《 Vạn Bảo Toàn Thư 》.”

“Chỉ là Thiên Dã Tử cơ quan tính toán hết, lại bị Thiên Hỏa Tông phát hiện chân tướng, lập tức phái cao thủ truy sát Thiên Dã Tử. Mà Thiên Dã Tử cũng sớm chuẩn bị xong đường lui, thông qua một Thượng cổ truyền tống trận bí ẩn trốn khỏi Thiên Lam Châu. Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới một đầu khác của Thượng Cổ truyền tống trận lại là nơi hoang dã hung thú hoành hành. Bởi vì năm đó ngay cả Lũng Tả quận cũng chưa khai hoang, nơi này hung thú hoành hành, còn có đại yêu thất giai hoành hành trên đời.”

Lung Yên lão tổ rủ rỉ nói: “Thiên Dã Tử suốt ngày run như cầy sấy, cuối cùng cũng không thể đi ra Man Hoang chi địa. Sau mấy lần bị thương, hắn rốt cục hết hy vọng, đặt chân tại Tình Liên Hỏa cốc, cũng xây dựng động phủ bí mật, ý đồ đột phá đến Tử Phủ cảnh rồi đi tìm thế giới nhân loại. Chỉ tiếc là tuổi tác, thương thế cùng với tài nguyên thiếu thốn, làm cho hắn cuối cùng cũng không thể thành tựu Tử Phủ, cuối cùng ủ rũ mà chết ở Tình Liên Hỏa cốc.”

“Trước khi chết, hắn rất hối hận trộm cắp bí pháp của Thiên Hỏa Tông, liên lụy đến đạo hữu Thiên Hỏa Tông tín nhiệm hắn, cuối cùng đóng kín động phủ bí mật, cũng lưu lại di ngôn, hy vọng sau khi người hữu duyên được hắn truyền thừa nếu có cơ hội tu luyện tới Tử Phủ cảnh, thay hắn đi một chuyến Thiên Hỏa Tông của Đại Chu Thiên Lam Châu.”

“Nếu như lúc trước hậu nhân của đạo hữu hắn còn sống, liền tận khả năng trợ giúp bọn hắn thoáng một phát, đây là nguyện

vọng duy nhất của Thiên Dã Tử tiền bối.”

Chư vị tiểu bối Vương thị nghe đến mê muội, miệng lưỡi khô khốc. Di tích cổ đại này, lại còn liên quan đến một câu chuyện ly kỳ khúc chiết như vậy. Thậm chí, bên ngoài còn có một thế giới gọi là Thiên Lam Châu…

Cũng khó trách, bọn họ từ nhỏ sinh trưởng ở Bình An trấn, phạm vi hoạt động hơn phân nửa đều giới hạn ở khu vực Trường Ninh vệ. Lúc săn bắn mùa thu đông ở ngoại vực, phạm vi hoạt động nhiều nhất cũng không vượt qua tám trăm dặm.

Đối với tiểu bối trong gia tộc mà nói, đi một chuyến đến Đông Hải vệ, Bách Đảo vệ, cũng xem như là đi xa nhà. Về phần Lũng Tả quận thành phi thường phồn hoa, ngay cả nằm mơ đều hướng tới, chỉ mong đợi mình trưởng thành một chút, liền có thể tranh thủ được cơ hội đi quận thành.

Trong tầm mắt của bọn họ, toàn bộ Lũng Tả quận chính là cực lớn. Về phần hải ngoại thế giới, cũng thỉnh thoảng sẽ từ trong sách nghe được một ít miêu tả, bất quá đều là chút truyền thuyết hư vô mờ mịt mà thôi, tỷ như loại này ngoại hải đầy đất đều là càn kim, khắp nơi đều là linh mạch vân vân.

“Thiên Lam Châu, trước kia khi ở Học Cung, thỉnh thoảng cũng sẽ tiếp xúc đến một ít bí văn tương quan.” Lung Yên lão tổ biểu lộ vô cùng nghiêm túc nói: “Nhưng tư liệu tương quan vô cùng thưa thớt, cho dù Tử Phủ Học Cung hiểu biết đối với Thiên Lam Châu cũng rất ít. Nhưng từ trong một số ghi chép của Thiên Dã Tử có thể thấy được, tổng thể Thiên Lam Châu vẫn tương đối lợi hại và phát triển, thậm chí có một số chế phẩm luyện khí đã xâm nhập vào trong bình dân. Trong số tu sĩ Linh Đài cảnh, linh khí được trang bị hết sức phổ biến, chỉ có linh khí thượng phẩm mới được săn đón.”

“Luyện khí chi đạo của Đại Càn quốc chúng ta, chung quy vẫn là không thành hệ thống.” Liễu Nhược Lam gật đầu đồng ý nói: “Cho dù là hạ phẩm linh khí giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, không ít thế gia Cửu phẩm nhiều nhất cũng có một kiện.”

Vương thị cũng đã sớm nghĩ cách mời mấy luyện khí sư, nhưng nói bọn họ là luyện khí sư, trên thực tế nhiều nhất là luyện khí học đồ. Thuần túy chính là dựa theo ý đồ của Vương

Thủ Triết, nghiên cứu phát minh tạo ra một số linh kiện kỳ lạ cổ quái.

Nhưng cho dù như vậy, Vương thị cũng phải bỏ ra không ít cái giá mới giữ được bọn họ, trước mắt cũng phái tộc nhân, cùng với các con cháu chi thứ Vương thị tiến vào hệ thống luyện khí, tranh thủ học thêm chút kiến thức.

Về phần luyện khí sư có thể chế tạo linh khí, đó đều là tinh anh trong giới luyện khí Đại Càn. Lúc trước Trụ Hiên lão tổ vì chế tạo Trụ Hiên kiếm, cùng với Lung Yên kiếm hai thanh linh khí, đều là mang đủ tài liệu chạy tới quận thành mới luyện chế thành công.

Có thể nghĩ, ở Đại Càn quốc luyện khí một đạo so với luyện đan còn thiếu thốn hơn rất nhiều. Ít nhất Lung Yên lão tổ chưa từng nghe nói qua, Lũng Tả quận có Tử Phủ thượng nhân nào am hiểu luyện khí, nhiều nhất chỉ có vài luyện khí sư Thiên Nhân cảnh.

“Lão tổ tông.” Ánh mắt Vương Thủ Minh có chút nóng bỏng nói, “Ta thân mang Xích Long Chân Quyết, am hiểu Hỏa hệ Huyền Khí, không biết có thể thử tiếp nhận Thiên Dã Tử luyện khí truyền thừa không?” Hắn rất hâm mộ thân phận Luyện Đan Sư Vương Thủ Nghiệp của ca ca Vương Thủ Nghiệp, chẳng những địa vị trong gia tộc siêu nhiên, bất luận đi đến nơi nào, đều sẽ bị chú mục cùng tôn kính.

“Truyền thừa luyện khí, không phải chỉ dựa vào huyền khí hỏa hệ là được.” Lung Yên lão tổ nói, “Ta đối phó Xích Long Chân Quyết nhiều lần, công pháp này chú ý chính là bá đạo mãnh liệt, thẳng tiến không lùi. Mà luyện khí, là chú ý kiên nhẫn cùng khống chế, cùng với vô số quá trình học tập buồn tẻ.”

“Đương nhiên, ta cũng không phải nói ngươi nhất định không được. Bốn người các ngươi mỗi người đều có cơ hội thử nghiệm ưu tú, về phần sau này có đi Thiên Lam Châu hay không, còn phải xem Vương thị chúng ta phát triển như thế nào, nếu chờ Luyện Khí sư đều đạt tới Tử Phủ cảnh, chưa chắc không thể đi một lần.”

Lung Yên lão tổ tâm tình rất tốt, tiếp tục nói: “Thiên Dã Tử tiền bối ngoại trừ lưu lại tâm đắc suốt đời của mình, còn để lại

một Thiên Nhân cảnh khôi lỗi đã hư hại. Chỉ là lúc ấy hắn đã sơn cùng thủy tận, không có vật liệu có thể chữa trị khôi lỗi. Nếu Vương thị ta có thể xuất ra một luyện khí sư, cũng chữa trị Thiên Nhân khôi lỗi, tự nhiên lại vì gia tộc tăng thêm nội tình thật lớn.”

…

Chương 30: Phong vân khởi! Tiền tài động nhân tâm!

…

Thế giới rất lớn.

Nhưng thế giới có lớn hơn nữa, cũng không có liên quan quá lớn đến Trường Ninh Vương thị, dù sao Trường Ninh Vương thị bây giờ vẫn chỉ là thế gia Thất phẩm.

Cơ duyên như thế, đối với Vương thị mà nói đã là cơ hội trời ban, có cơ hội bổ túc chỗ trống của luyện khí này.

"Dung tương trì trì" bên cạnh, trong mật thất đã mở ra, chất đống bộ phận luyện khí bị hỏng, chính giữa tọa lạc một tòa linh đài luyện khí.

Luyện khí linh đài là một công cụ cần thiết để luyện khí sư, tương tự như đỉnh lô của luyện đan sư, nó có thể thông qua địa mạch dẫn lửa, dẫn địa hỏa vào trong linh đài, dung luyện tài liệu và pháp bảo nung khô linh khí đều vô cùng thuận tiện.

Bên cạnh Linh Đài luyện khí còn có một con khôi lỗi kim loại cao hơn trượng, bộ dáng uy vũ đứng thẳng tắp. Toàn thân nó có màu đỏ sậm, dường như đã trải qua nhiều lần chiến đấu, kết cấu thân thể đã bị tổn hại nhiều chỗ.

Sau linh đài luyện khí, chính là pháp đài tu luyện của Thiên Dã Tử, bộ vị mấu chốt đều là do kim loại màu đỏ chịu nhiệt chế tạo, có thể thông qua linh mạch hỏa hệ phía dưới hấp thu hỏa linh khí, tu luyện Huyền Vũ công pháp hỏa hệ.

Ngoài ra, trong tư liệu Thiên Dã Tử lưu lại, chứa đựng Thiên Dã Tử luyện khí tâm đắc 《Thiên Dã Tử dạy ngươi từ 0 bắt đầu học luyện khí》, 《Vô Danh Tạp Ký (Thiên Dã Tử Di Thư), 《Dã Thiên Quyết》, 《Hàm Luyện Khí Thiên Đài Thiên, Thiên Nhân Thiên Bộ), 《Thiên Hỏa Chân Quyết》, 《Vạn Bảo Toàn Thư》, 《Ba Thiên Thư》 gồm ba mươi lăm kiện linh khí, năm kiện pháp bảo, ba loại khôi lỗi, hai loại linh bảo đặc thù, một loại thần thông pháp bảo, Kim Hỏa Thủy

ba loại thuộc tính luyện khí cơ sở cùng kinh nghiệm luyện chế tổng cộng.

Đáng nhắc tới chính là 《 Vạn Bảo Toàn Thư 》 là toàn bộ kinh điển luyện khí tạo vật được Thiên Hỏa Tông thu nhận, mỗi một loại đều là lựa chọn kỹ càng mới ghi chép vào, so với tạo vật đồng loại, tất nhiên ở phương diện nào đó có ưu thế và đặc sắc tương đối mạnh.

Thứ còn lại chính là Thiên Dã Tử để lại một "động thiên công".

Đây là một loại bảo vật không gian tương tự như nhẫn trữ vật, nhưng không gian trữ vật của nó hơn xa nhẫn trữ vật bình thường, bỏ tất cả đồ vật trong phòng vào, không gian bên trong còn dư dả.

Vấn đề duy nhất là hòm Thiên Công một khi luyện thành khó mà di chuyển được.

Cũng không phải nói hoàn toàn không có cách nào di động, mà là cực kỳ khó khăn. Nếu dễ dàng di động hòm thiên công, sẽ tạo thành không gian rung chuyển bên trong, nhẹ thì toàn bộ vật phẩm tán lạc, nặng thì sẽ hủy diệt vật tư trọng yếu chứa đựng ở bên trong.

Hơn nữa, nó còn không thể bỏ vào nhẫn trữ vật mang đi, như vậy sẽ tạo thành va chạm không gian gấp, dẫn phát chấn động không gian trữ vật, làm không tốt sẽ hủy diệt cả nhẫn trữ vật.

Nói ngắn gọn, nó giống như là một tủ trữ vật có nhiều chức năng tư nhân có tính năng ưu tú, lúc dùng rất tốt, nhưng muốn tùy thân mang theo chạy trốn thì cực kỳ bất tiện.

Bởi vậy, đại bộ phận không gian gấp khúc bên trong hòm thiên công một khi triển khai, sẽ không động đến nó nữa.

Hơn nữa, Thiên Dã Tử còn để lại một chiếc nhẫn trữ vật thượng phẩm, lực lượng thần thức thuộc về Thiên Dã Tử đã bị thời gian làm hao mòn, bên trong ngoại trừ chứa những chương công pháp ra thì không có vật gì khác.

Tất cả những thứ này cộng lại chính là toàn bộ di sản mà Thiên Dã Tử để lại.

Trong đó, tuy rằng 《Dã Thiên quyết》 chỉ là công pháp hỏa hệ trung phẩm, nhưng lại là điều kiện tiên quyết kế thừa tất cả những điều kiện này của Thiên Dã Tử.

Dù sao, tâm đắc cả đời luyện khí của Thiên Dã Tử tiền bối đều thoát thai từ 《Dã Thiên quyết》, tiếp sau vì muốn cưỡng ép đột phá đến Tử Phủ cảnh, mới lấy được 《Thiên Hỏa Chân Quyết》. Mà người sau chỉ có Tử Phủ thiên, căn bản không thể một mình tu luyện.

Bởi vậy, 《Dã Thiên quyết》 được đặt trong một cái hộp luyện khí, trên hộp có rãnh, có thể đặt một viên linh thạch bình thường, sau khi khởi động có thể dùng để kiểm tra trình độ tương xứng giữa tu sĩ Huyền Vũ và 《Dã Thiên quyết》.

Nếu như không xứng đôi, tự nhiên cũng không cách nào kế thừa 《Dã Thiên quyết》.

Bốn người Vương Thủ Minh, Vương Ly Liên, Vương Tông Diệu, Vương Lạc Tinh là người phát hiện di tích, muốn kiểm tra độ ghép đôi dĩ nhiên là bốn người bọn họ ưu tiên.

Sau đó, bốn người liền tuần tự tiến hành khảo thí.

Quả nhiên, như Lung Yên lão tổ dự liệu, mặc dù Vương Thủ Minh tu luyện Xích Long Chân Quyết, cũng là tu sĩ Huyền Vũ thuộc tính hỏa, trình độ tương xứng với Dã Thiên Quyết lại rất bình thường, không cách nào mở hộp luyện khí Dã Thiên Quyết.

Điều này làm cho Vương Thủ Minh hơi có chút thất vọng.

Ngược lại Vương Thủ Dũng tiến lên an ủi: “Bát đệ, ngươi tu luyện Xích Long Chân Quyết vốn là công pháp thượng phẩm, tiềm lực tương lai bất phàm, chỉ cần kiên định tu luyện, tất có chỗ dùng võ của ngươi.”

“Ngũ ca, ta hiểu.” Vương Thủ Minh gật gật đầu, “Trong gia tộc mỗi người có tư vị, chuyên chú chiến đấu cũng tốt, tương lai vì gia tộc hảo hảo khai thác vùng đất man hoang bên ngoài lãnh thổ.”

Sau đó, ba người Vương Ly Liên, Vương Lạc Tình, Vương Tông Diệu cũng tiến hành khảo thí.

Nhưng mà, kết quả lại ngoài dự liệu, ba người bọn họ vậy mà đều không ghép đôi thành công.

Chuyện này khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Chỉ là một môn công pháp trung phẩm mà thôi, ngưỡng cửa lại cao như thế?

Bất quá, mọi người kinh ngạc sau đó hơi suy đoán, cũng hiểu được.

Chắc không phải cánh cửa của bản thân 《Dã Thiên quyết》 cao, mà là ngưỡng cửa Thiên Dã Tử chủ động bố trí tương đối cao. Sau đó, đám thanh niên Vương thị thay nhau ra trận kiểm tra, lại lần lượt bị loại bỏ.

Sau đó, ngay cả Vương Thủ Dũng cũng đã thử qua, vẫn không thể thông qua điều kiện kế thừa của Thiên Dã Tử.

Như vậy, cũng chỉ có thể để các gia tướng đi lên thử một chút.

Một người thất bại, hai người thất bại, ba người thất bại…

Mấy ngày sau, khi tất cả mọi người gần như sắp từ bỏ hi vọng, một gia tướng mười một tuổi như Miêu Tử Vương Bình đột ngột thông qua khảo thí, mở ra hộp Thiên Dã Tử, lấy được 《Dã Thiên quyết》.

Mọi người nhất thời đều có chút khó hiểu.

Bất quá, đây rốt cuộc là chuyện tốt, mọi người rất nhanh không hề rối rắm nữa, mà là suy nghĩ nguyên nhân. Rất nhanh, tất cả tư liệu của Vương Bình, liền xuất hiện ở trước mặt đám người Liễu Nhược Lam cùng Lung Yên lão tổ.

Đứa nhỏ này lúc tám tuổi, thông qua trắc nghiệm linh đài của Vương thị, tư chất sơ đoán là Hạ Phẩm Bính đẳng, ở nhà đem hạt mầm không tốt cũng không hỏng. Tốc độ tu luyện cũng không nhanh không chậm, bây giờ vừa mới đạt tới Luyện Khí cảnh tầng một trung đoạn.

Thành tích học tập trong Tộc Học cũng chỉ vẻn vẹn là phong thái của người bình thường.

Về phần bộ dáng sao, cũng không tính là tuấn tú, nhìn qua còn có chút khờ ngốc. Nhưng chính là một hài tử bình thường không có gì lạ như vậy, thông qua khảo thí…

Ưu thế duy nhất của đứa nhỏ này chính là từ khi Thái tổ gia gia của hắn bắt đầu, vẫn luôn là tá điền của Vương thị, lai lịch thân phận có thể nói là trong sạch.

Trên thực tế, điểm ưu thế này cũng thật sự không tính là ưu thế.

Trong hệ thống bồi dưỡng gia tướng hiện tại của Vương thị, thân phận lai lịch trong sạch là yếu tố đầu tiên.

Có thể trở thành gia tướng, cơ bản đều là chi thứ của Vương thị, gia đinh Vương thị, tá điền Vương thị, hoặc xuất thân bình dân dưới quyền, tổ tiên ít nhất có thể tra được ba đời…

Vương Bình không hiểu sao thông qua, khiến mấy người Vương Thủ Minh bụng đầy không phục.

Chẳng lẽ vị gia tướng không chút bắt mắt này còn ưu tú hơn cả bọn họ hay sao? Hơn nữa khí tức của tiểu tử này hoàn toàn không có một chút nào giống như vẻ ngây thơ đen tối.

“Gia tướng ấu Miêu Vương Bình đáng thương, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, đã bị xách tới.

Hắn vẫn là lần đầu tiên yết kiến đại phụ Liễu Nhược Lam cao cao tại thượng cùng Lung Yên lão tổ trong truyền thuyết của Vương thị, khẩn trương đến mức run rẩy, hai chân không ngừng co giật, cúi đầu một câu cũng không dám hé răng.

Hơn nữa mấy vị thiếu gia cùng tiểu thư trong gia tộc kia, ánh mắt nhìn hắn đều rất không tốt, tựa hồ đối với hắn có chút không hài lòng.

“Vương Bình, ngươi chớ sợ.” Liễu Nhược Lam chậm rãi nói: “Nếu ngươi đã vào sách gia tướng của Vương thị, đó là một phần tử của Vương thị ta, cũng không phải người ngoài.”

“Vâng, phu nhân.”

Thấy Liễu Nhược Lam vẻ mặt ôn hòa, Vương Bình thoáng thả lỏng một chút.

Gia tướng Vương thị đều là bồi dưỡng từ nhỏ, không những phải tu hành công pháp, còn phải ở trong Tộc Học tiếp nhận nghiêm khắc giáo dục văn hóa giáo dục, ở phương diện này đãi ngộ và trực mạch, thậm chí là đích mạch cũng đối xử bình đẳng, năng lực vẫn tương đối toàn diện.

Vương Bình tuổi tuy nhỏ, nhưng sau khi trầm tĩnh cũng có tiến có thoái, làm việc chu toàn, đã có vài phần phong thái của các trưởng bối.

"Ngươi có thể mở hộp ngọc luyện khí kia, tất nhiên có chỗ độc đáo của ngươi. Ngươi cẩn thận hồi tưởng một chút xem, mình có chỗ nào không giống với người khác không." Liễu Nhược Lam thuận miệng hỏi, "Nếu như ngươi nghĩ không ra cũng không sao, không cần miễn cưỡng."

Vương Bình Minh suy nghĩ khổ sở một phen, thần sắc vẫn mờ mịt như cũ: "Khởi bẩm phu nhân, lúc thuộc hạ quang diệu nhất là thông qua khảo thí gia tướng, làm cho hàng xóm đều thập phần hâm mộ. Còn lại thì không có gì nữa."

Vừa dứt lời.

Bỗng dưng.

Trong không khí vang lên một tiếng kiếm minh "Ông", một đạo kiếm quang như thiểm điện hướng hắn đánh tới. Tốc độ cực nhanh, cho dù là Luyện Khí cảnh cao giai cũng khó có thể bắt được.

Nhưng Vương Bình lại trừng mắt, theo bản năng lui về phía sau nửa bước, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch vô cùng.

Pháp bảo tản ra quang mang tử điện lướt qua trước mặt hắn hơn nửa thước, chợt bay trở về, lần nữa chui vào vỏ kiếm bên hông Vương Lung Yên.

Hết thảy hết thảy đều phát sinh ở trong tốc độ ánh sáng.

"Lão tổ, ngài đây là…" Vương Thủ Minh hoảng sợ, vội vàng chắp tay cầu tình nói: "Chúng ta tuy rằng nhìn Vương Bình khó chịu, nhưng hắn cuối cùng không có sai, kính xin lão tổ bớt giận."

Mấy tiểu bối còn lại, cũng vội vàng mở miệng cầu tình.

Tuy Vương Bình kia quả thật thoạt nhìn có chút ngu dốt, làm cho bọn họ trong lòng không cam lòng, nhưng đây cũng không phải là lỗi của hắn. Bọn họ từ nhỏ đã được Vương thị tộc phong giáo dục, tam quan đều tương đối chính, không muốn trơ mắt nhìn Vương Bình xảy ra chuyện…

“Mấy người các ngươi chớ vội.” Liễu Nhược Lam mỉm cười, “Lão tổ tông há lại là người không phân tốt xấu? Vừa rồi chẳng qua chỉ là thí nghiệm mà thôi. Bây giờ ta đã hiểu rồi, Vương Bình nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng phản ứng bản năng của hắn cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa đã ngưng tụ ra một tia thần thức. Khó trách, những phương diện còn lại hắn đều bình thường không có gì lạ, có thể thông qua khảo nghiệm của tiền bối Thiên Dã Tử.”

Một tia thần thức?

Đám người Vương Thủ Minh đều kinh ngạc không thôi.

Tiểu tử Vương Bình này mới mười một tuổi, Luyện Khí cảnh tầng một… đã có một tia thần thức?

Thần thức còn gọi là linh thức, tên không giống, ý tứ xác thực là giống nhau.

Khi tu sĩ Huyền Vũ ở Luyện Khí cảnh, bọn họ đều đi luyện hóa khí huyết rèn luyện thân thể và kinh mạch, từ đó cường hóa bản thân, sinh ra con đường huyền khí chất lượng cao hơn.

Trong quá trình này, mặc dù thể chất Huyền Vũ tu sĩ trở nên mạnh mẽ, cũng sẽ dần dần ngưng tụ ra một tia thần thức, nhưng Luyện Khí cảnh dù sao cũng không phải là cảnh giới chuyên môn cường hóa thần thức, bởi vậy, đại bộ phận tu sĩ Luyện Khí cảnh thần thức cũng không tính là mạnh.

Chỉ có đột phá thành Linh Đài cảnh, sau khi mở ra linh đài, thần thức mới có thể bạo tăng.

Lúc này, Huyền Vũ tu sĩ mới có thể khống chế linh khí đến tác chiến. Nếu không có thần thức cùng linh khí từng bước phù hợp, cho dù là một ít linh khí sắc bén, cũng chỉ có thể sử dụng như vũ khí lợi hại.

Có thể ở Luyện Khí cảnh tầng một, liền có được một tia thần thức, có thể thấy được Vương Bình ở phương diện thần thức tiềm lực, hẳn là tương đối cao. Mà đạo luyện khí, thường thường cần thần thức tương đối cao đi cảm thụ nhiệt độ biến hóa, đi điều khiển hình dạng vật thể vân vân.

Cũng không phải nói thần thức không mạnh, không thể luyện khí, chỉ là rất hiển nhiên, Thiên Dã Tử vì truy cầu “đệ tử cách đại” phẩm chất cao, đặc biệt thiết trí cánh cửa tương đối cao.

“Nếu như thế, Vương Bình ngươi nên đến trường còn phải đi học, chỉ là phải chia một phần tu luyện và tạp vụ, học tập Dã Thiên quyết, tiếp nhận truyền thừa luyện khí.” Liễu Nhược Lam giải quyết dứt khoát, “Ngoài ra, người mà Tông Diệu ngươi tu luyện là Vương thị 《Huyền Nguyên quyết》, tốn chút thời gian chuyển tu 《Dã Thiên quyết》 cũng không có vấn đề gì. Tiền bối Thiên Dã Tử cũng không có quy định, chỉ có thể có một người tiếp nhận truyền thừa. Ngươi lớn tuổi, tính thành thục ổn trọng, cũng có thể tiếp nhận truyền thừa luyện khí. Sau này Vương Bình sẽ đi theo ngươi học tập.”

“Về phần phương diện cường hóa thần thức, chờ sau khi Tứ thúc trở về, ta sẽ thương lượng với hắn một phen, xem có thể nghĩ biện pháp hay không.”

Vương Tông Diệu có chút kinh hỉ quá đỗi.

Bất quá, hắn rốt cuộc không phải tiểu hài tử, vẫn có thể kiềm chế hưng phấn, chắp tay nói cám ơn: “Đa tạ Tứ thẩm dìu dắt.”

Lung Yên lão tổ cũng âm thầm gật đầu.

Nàng từ trước đến nay bao che khuyết điểm, cũng không hy vọng thuần túy dựa vào một gia tướng hạt giống, đi duy trì truyền thừa 《Dã Thiên quyết》. Hiện tại xem ra, cũng chỉ là Thiên Dã Tử người này tính tình có chút cố chấp, ở trên hộp luyện khí thiết trí một loạt điều kiện mà thôi.

Thuần dĩ tiềm lực mà nói, nàng tin tưởng Tông Diệu xa xa vượt qua Vương Bình.

Hơn nữa truyền thừa luyện khí của gia tộc cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Chỉ có truyền thừa hai đời ba đời như vậy, nội tình trên đạo luyện khí của Vương thị mới có thể càng ngày càng hùng hậu.

Việc này tạm thời kết thúc.

Mà “Tinh Liên Hỏa Cốc” đã được đưa vào trong bản đồ của Vương thị, kế hoạch khai phá sau đó đương nhiên cũng được đưa lên lịch trình, xây dựng đường tắt lui tới trong núi, xây dựng khu sinh hoạt, khu rèn, bố trí trạm gác, an bài lực lượng tuần tra canh gác… vân vân và các công tác cụ thể cũng đều dần dần được sắp xếp.

Sau mấy chục năm, Tinh Liên Hỏa Cốc sẽ biến thành một mảnh bảo địa của Vương thị.

…

Gần như cùng lúc đó.

Trường Ninh vệ, biệt viện Tiền thị.

Vừa qua giờ cơm chiều, chân trời còn có một vòng tàn dương. Ánh tà dương như máu, chiếu đỏ nửa bầu trời.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tối xuống, trong chính đường nội viện, Huỳnh thạch linh đăng cũng đã sáng lên. Linh tàm ti dệt thành màn che màu tím nhạt rủ xuống hai bên phòng, dưới ánh đèn giống như phủ lên một tầng lưu quang, lộ ra quý khí mà ưu nhã.

Trong góc, lư hương xích đồng đúc thành hình dạng nghiên mực tản ra khói lá lượn lờ, lộ ra yên tĩnh mà tường hòa.

Nhưng mà.

Giờ phút này bầu không khí trong chính đường lại không dính dáng chút nào đến hai chữ "Tường Hòa" cả.

Mười mấy người trung niên mặc cẩm y hoa phục đang ngồi hoặc đứng, tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ thấp giọng trao đổi. Những người này cao thấp mập ốm khác nhau, nhưng đều có một khuôn mặt tròn, nhìn qua một đoàn hòa khí, lông mày lại đều nhíu, trong không khí lộ ra vẻ nóng bỏng khó hiểu.

Mà ngồi đầu trên đám người này chính là đại chưởng quỹ, Tiền Học An, chi nhánh hiện giờ của Tiền thị thương hội Trường Ninh vệ.

"Đại chưởng quỹ, hiện tại là tình huống gì?" Một người trung niên mặc cẩm y màu đen đứng bên cạnh Tiền Học An, đè thấp thanh âm hỏi: "Ta nhận được mệnh lệnh nói phải họp, trên phong thư dùng cũng không phải là ấn giám của ngài, mà là ấn giám của chủ gia. Chủ nhà làm sao có thể vòng qua ngài trực tiếp hạ lệnh cho chúng ta? Tiền Học Duệ kia rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?"

Hắn là một trong những tâm phúc của Tiền Học An, lần này bỗng nhiên bị triệu tập đến họp, trong lòng hắn cũng không chắc chắn.

“Ngươi tạm thời đừng nóng.” Tiền Học An khoát tay áo, trấn an hắn nói: “Hiện giờ, cũng chỉ có thể nhìn lại. Bất kể hắn ra chiêu gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn là được.”

Thật ra trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Mấy ngày nay, hắn một mặt nghĩ cách trấn an và lôi kéo lòng người, buộc người dưới trướng vào cùng một chiếc thuyền với hắn, mặt khác, hắn cũng phái người theo dõi Tiền Học Duệ.

Nhưng Tiền Học Duệ ở lại thì nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên đi dạo thì giống như là tới đây du lịch, khiến hắn đoán không ra, cũng không biết trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì.

Trong khi đang nói chuyện.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh danh hát của phó đồng: “Tiểu công tử đến.”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh.

Nói chung, chỉ có dòng chính thế gia Tử Phủ trở lên, hơn nữa phải là loại tư chất tương đối xuất sắc, mới có thể được tôn xưng là “Công tử”.

Mà ở Tử Phủ Tiền thị, người được tôn xưng là “Thiên công tử”, chỉ có một người.

Mọi người không tự giác nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy trong hoàng hôn, một bóng người dưới sự vây quanh của gia tướng, nô bộc chậm rãi đi tới.

Đó là một người trẻ tuổi có thân hình cao ngất.

Hắn có một gương mặt tròn mang tính tiêu chí của Tiền thị, mày rậm môi dày, vẻ mặt hàm hậu, trong đôi mắt hơi nheo lại kia lại hiện ra một chút khôn khéo từ trong xương cốt, nhưng cũng bị tầm mắt buông xuống che lấp hơn phân nửa, để cho người ta dễ dàng nhìn thấu.

Ánh tà dương như máu, ở trên người hắn dát lên một tầng ánh sáng ảm đạm, ngay cả một bộ cẩm y hoa phục màu lam sẫm kia cũng bị vầng sáng này nhuộm lên, lộ ra vài phần màu sắc u tử.

Các chưởng quỹ có mặt không tự chủ được trở nên trịnh trọng, ánh mắt không khỏi lóe lên, làm bộ lơ đãng liếc về phía Tiền Học An.

“Tiểu công tử.”

Tiền Học An đè nén cảm xúc trong lòng xuống, bình thản tiến lên hành lễ, nghênh đón đoàn người tiến vào, đồng thời đem vị trí trên đầu đi ra, sai người đổi trà.

“Tiểu công tử, mời ngồi.”

Là con cháu thế gia, từ nhỏ hắn đã được dạy dỗ lễ nghi nghiêm khắc, trước khi hoàn toàn trở mặt, bất luận trong lòng đang suy nghĩ gì, lễ nghi bề ngoài đều không thể tìm ra một chút sai lầm nào, có thể nói là đem công phu bề ngoài làm mười phần mười.

Nào ngờ, Tiền Học Duệ lại không nhận bới móc của hắn, mà cười híp mắt khoát tay áo: “Đại chưởng quỹ là huynh trưởng của ta, trước mặt huynh trưởng, học Duệ sao dám ngồi lên vị trí đầu. Ta đứng nói là được.”

Tiền Học Duệ không ngồi, những người khác đương nhiên cũng không tiện ngồi, chỉ có thể đứng nghe hắn nói chuyện.

Bầu không khí trong chính đường lập tức trở nên vi diệu, vẻ mặt của Tiền Học An cũng hơi khựng lại.

Hắn đoán được Tiền Học Duẫn lai giả bất thiện, lại không ngờ, hắn ngay cả một chút công phu mặt ngoài cũng lười làm. Những lời này nhìn như khách khí, kì thực trước mặt mọi người, rõ ràng là không nể mặt hắn.

Sắc mặt Tiền Học An hơi âm trầm, hắn đã nhìn ra, Tiền Học Duệ không định quanh co lòng vòng với hắn, mà trực tiếp trở mặt.

Quả nhiên, Tiền Học Duệ thu liễm nụ cười rồi mở miệng lần nữa: “Ta đến Nam Lục Vệ cũng đã được một khoảng thời gian. Trong khoảng thời gian này, ta hơi hiểu được một chút về tình huống của sáu vệ phía Nam, cảm thấy rất thất vọng.”

Sắc mặt Tiền Học An lạnh lùng nói: “Phù công tử, có chuyện gì cứ nói rõ ra đi.”

Tiền Học Duệ cười lạnh nói: “Tiền thị ta hợp tác với tập đoàn thông gia Trường Ninh Vương thị hơn hai mươi năm, luận thực lực, luận nhân mạch, luận con đường, Tiền thị ta đều chiếm ưu thế tuyệt đối, lợi nhuận lại là đám người Vương thị chiếm phần lớn, sinh sôi đem Vương thị từ cửu phẩm đút thành thất phẩm, huynh trưởng không có gì muốn giao phó sao?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, chung quanh lập tức tĩnh mịch, chưởng quỹ tất cả đều cúi đầu, không dám thở mạnh.

Tiền Học An kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng: “Nguyễn công tử nói đùa rồi, Trường Ninh Vương thị có thể nhảy lên trở thành Thất phẩm, cũng không phải là công lao của ta. Huống chi, Trường Ninh Vương thị thế hệ này nhân tài xuất hiện lớp lớp, ở trong Học Cung rất được coi trọng. Trên thực tế, sự hợp tác giữa Tiền thị chúng ta và Trường Ninh Vương thị, ngược lại là chúng ta chiếm tiện nghi.”

Tiền Học Duệ dường như đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, nghe vậy cười nói: “Trường Ninh Vương thị và Học Cung có quan hệ chặt chẽ, chẳng lẽ quan hệ giữa Tiền thị ta và Học Cung đã kém sao? Tiền thị hợp tác với Học Cung đã hơn ngàn năm, bàn về quan hệ mật thiết, Trường Ninh Vương thị hắn chẳng lẽ còn vượt qua Tiền thị ta sao? Về phần ai chiếm tiện nghi, hừ, nếu không phải hợp tác với Tiền thị ta, chỉ là Trường Ninh Vương thị còn muốn bán hàng hóa đến mỗi một ngóc ngách của Lũng Tả sao?”

“Trường Ninh Vương thị có thể quật khởi, tất cả đều là dựa vào sự che chở của Tiền thị ta.”

Dừng một chút, hắn thu lại thần sắc, thanh âm cũng lạnh xuống: “Huống chi, hiện giờ vận thế gia tộc chính long, đang muốn bồi dưỡng vị Tử Phủ thượng nhân thứ hai, nhu cầu tài nguyên so với trước kia càng lớn, chẳng lẽ ngươi không biết? Loại thời điểm này, không nghĩ vì gia tộc tranh thủ nhiều lợi ích một chút, ngược lại còn khắp nơi bảo vệ người khác, ngươi còn có lý?!”

“Ngươi!”

Tiền Học An bị chọc tức đến tái xanh mặt mày, thằng nhóc này cái gì cũng không hiểu, vậy mà lại nói hươu nói vượn ở

đây.

Hắn có lòng muốn phản bác, nhưng Tiền Học Duệ trực tiếp nâng vấn đề lên cấp độ gia tộc, cho dù hắn có nhiều lý do hơn nữa, cũng không chống lại được một câu "Vì gia tộc".

Hắn dứt khoát cũng lười tranh luận, trực tiếp vung tay áo lên, lạnh lùng nói: "Ta có sai hay không tạm thời không nói. Ta tạm thời hỏi học Côn Bằng, ngươi là lấy thân phận gì đến chất vấn ta? Cho dù ngươi là đích mạch thì như thế nào? Không có quyền không chức, ngươi có tư cách gì đến bình phán ta, thẩm vấn ta?"

Tiền Học Duệ dường như đã sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, trở tay móc ra một vật từ trong nhẫn trữ vật, sáng lên: "Học An huynh trưởng, huynh xem đây là cái gì?"

Ánh đèn của linh đăng Huỳnh Thạch sáng ngời mà nhu hòa, rõ ràng chiếu rọi ra vật phẩm trong tay hắn. Đó là một tấm lệnh bài được điêu khắc từ linh thạch ngàn năm, bên cạnh có minh văn vờn quanh, chính giữa là một chữ "Lệnh".

"Gia chủ lệnh?!"

Mọi người tại đây thần sắc hoảng hốt, vội vàng cúi đầu, thi lễ thật sâu về phía lệnh bài.

Sắc mặt của Tiền Học An lập tức trở nên tái nhợt.

"Gia chủ lệnh" chính là lệnh bài chỉ Tử Phủ Tiền thị gia chủ mới có, có thể nắm giữ một bộ phận chức quyền gia chủ.

Trên lý luận mà nói, có gia chủ lệnh trong tay, đều có thể một lời mà quyết. Không có nguyên nhân đặc biệt, trưởng lão hội cũng sẽ không cho gia chủ mặt mũi.

Thấy phản ứng này của mọi người, Tiền Học Duệ cảm thấy hài lòng, khẽ gật đầu nói: "Trước khi đến, gia chủ liền cho ta cái này, dặn dò ta làm việc tiện nghi. Bây giờ, ta lấy lý do không quan tâm đến lợi ích của gia tộc, rút lui khỏi vị trí đại chưởng quỹ Tiền Học An. Chư vị có dị nghị gì không?"

Tất cả mọi người ở đây chẳng qua chỉ là một tiểu chưởng quỹ, làm gì có can đảm phản đối gia chủ lệnh?

Ngay sau đó, bọn họ dồn dập cúi người hành lễ, miệng nói: "Tùy theo công tử quyết định."

Thấy thế, Tiền Học An biết đại thế đã mất, có giãy giụa cũng đã vô dụng.

“Kỳ công tử ngay cả ‘Gia chủ lệnh’ cũng đã thỉnh ra, ta nào dám dị nghị nữa?” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt nhìn Tiền Học Duệ, “Đã không còn là đại chưởng quỹ, Học An liền không lưu lại chướng mắt Huyên công tử nữa, xin cáo lui.”

Dứt lời, hắn chắp tay với Tiền Học Duệ, xoay người lui ra ngoài.

Trước khi đi, trong lòng hắn ta có chút cảm thấy bi ai và phẫn nộ, lại cảm thấy tiếc hận. Hắn ta quen biết với Vương Thủ Triết nhiều năm, tình cảm sâu đậm với nhau, đương nhiên hắn ta biết Thủ Triết lão đệ rất coi trọng đạo nghĩa và nghĩa khí, nhưng chọc giận hắn ta cũng không phải người chịu thiệt.

Không biết từ trước đến nay gia chủ có tiếng tăm lừng lẫy, lúc này đây đầu óc bị gió gì? Vậy mà để cho tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch Tiền Học này tới quấy phá, hái quả đào Tiền Học An của hắn.

Quả thật là một cái hôn chiêu!

Lần này, chỉ sợ Tiền thị sẽ gặp phiền toái lớn. Tiền Học Duệ ơi là Tiền Học Duệ, lần này e rằng ngươi thật sự gây họa.

Tuy nhiên như thế cũng được, bây giờ Tiền thị tiếp nhận cơn gió đông này của Vương thị, lợi nhuận đơn thuần lập tức tăng vọt một mảng lớn. Sớm muộn gì cũng sẽ có người thèm thuồng khối thịt béo này xuất hiện.

Hôm nay Tiền Học Duệ không đến, nói không chừng ngày mai sẽ có người càng ác hơn tới.

Chỉ có Thủ Triết lão đệ đánh đau các ngươi, các ngươi mới biết ai mới là người chiếm lợi. Đến lúc đó, các ngươi mới hiểu được năng lực chân chính của Tiền Học An ta.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiền Học An lại bình tĩnh hơn.

…

Chương 31: Hưng vượng! Tộc nhân càng ngày càng nhiều!

…

Bình An trấn.

Tháng tư, mưa dầm kéo dài.

Từ sau khi Vương thị thống nhất Bình An trấn, liền không ngừng gia tăng cường độ khai phá.

Bây giờ Bình An trấn, rất nhiều đất vốn không thích hợp trồng trọt, đều đã trải qua cải tạo đất đai, hoặc đào hoặc lấp, từng chút một bị cải tạo thành một mảnh ruộng tốt.

Vây quanh những ruộng tốt này, từng nông trang cũng được xây dựng lên.

Dưới sự quy hoạch thống nhất của Vương thị, từng con sông cũ bị tu sửa khai thông, cũng có từng con đường sông mới bị đào ra, hiện giờ, đường thủy của toàn bộ Bình An trấn đã rực rỡ hẳn lên.

Toàn bộ bên trong Bình An trấn giăng đầy thủy võng, đường sông lớn nhỏ giăng khắp nơi, đường thủy thông suốt bốn phương, ở các điểm mấu chốt của đường thủy còn chuyên môn xây dựng đê phòng, ở thời khắc mấu chốt có thể điều tiết mực nước cao thấp.

Mỗi một nông trang, thôn xóm cũng đều có đường sông nối liền, hơn nữa còn có bến tàu của mình, vừa giải quyết vấn đề tưới tiêu, cũng có thể tiết kiệm vận lực. Dù sao, dưới điều kiện hiện có, năng lực vận chuyển của tàu thuyền vượt xa xe kéo đi đường bộ.

Mưa bụi kéo dài xâm nhiễm xuống, trên đường sông giăng khắp nơi tạo nên tầng tầng gợn sóng. Từ bầu trời quan sát, toàn bộ Bình An trấn đều giống như thấm vào trong hơi nước, tăng thêm vài phần 《Linh Vận》.

Mà trong lưới nước đan xen dày đặc này, còn có thể thấy rõ ràng từng mặt đường rộng rãi màu xám trắng giăng khắp nơi,

trải rộng toàn bộ Bình An trấn như mạng nhện.

Đây chính là đặc sắc của Vương thị - "Đường xi-măng".

Cho dù là trong mùa mưa dầm không ngừng này, trên đường xi măng cũng vẫn sạch sẽ như cũ, không có bất kỳ cảm giác lầy lội nào.

Đổi lại là hai ba mươi năm trước, Bình An trấn quả quyết không có khí tượng như vậy. Khi đó đường trong Bình An trấn tương đối ít, hơn nữa đại đa số đều là đường đất, vừa đến mùa mưa, đầy đất đều là bùn lầy, bất luận là xe ngựa xuất hành hay là đi bộ, đều sẽ khiến cho phi thường chật vật.

Thậm chí, chất lượng lớn, thân xe ngựa nặng nề, bánh xe rơi vào trong bùn đất cũng là bình thường.

Chỉ có đến trong trấn, hoặc là gần cửa thế gia, mới có thể sạch sẽ một chút. Những địa phương này trên mặt đường sẽ trải một ít đá xanh, để cứng hóa mặt đường cùng khu vực hoạt động.

Nhưng mà, mặt đường lát đá tương đối đắt đỏ, hiệu suất trải đường cũng vô cùng thấp. Mỗi một khối đá xanh, đều cần thợ đá hao phí không ít công phu cắt gọt xử lý, chú ý một chút còn có thể khắc lên tên và đường vân.

Chi phí chế tạo như thế, rải trong ngoài trạch viện còn được, muốn rải mặt đường đá xanh của toàn bộ thôn trấn, hoàn toàn chính là người si nói mộng, với tài lực của Vương thị cũng sẽ cảm thấy ăn không tiêu.

Mà xây dựng "xi-măng" đường xi măng thì tương đối đơn giản. "xi-măng" là của gia sản, chi phí tương đối rẻ, tốc độ thành hình cực nhanh. Quan trọng nhất là nó vô cùng sạch sẽ gọn gàng, rất thích hợp với tình trạng hiện tại của Bình An trấn.

Giờ phút này.

Một con đường màu xám trắng rộng rãi thẳng tắp của Bình An trấn, một chiếc xe ngựa đơn giản mà giản dị đang chậm rãi đi xuyên qua nơi này.

Trong tiếng vó ngựa "xèo xèo đá đạp", Vương Thủ Triết xuyên qua cửa kính xe ngựa, nhìn về phía mương thoát nước hai bên đường xi măng, cùng với từng mảng lớn ruộng đồng.

Mùa này, chính là thời tiết lúa mạch phát triển, phóng tầm mắt nhìn lại, nông điền xung quanh giống như một vùng biển rộng mênh mông, mênh mông vô bờ bến.

Nước mưa dồi dào, xả nước tốt đẹp, cộng thêm thủ đoạn phòng ngừa sâu bệnh kịp thời, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm nay sẽ lại là một năm bội thu lúa mì.

Mặc dù Trường Ninh Vương thị có rất nhiều sản nghiệp, nhưng quan trọng nhất trong tất cả sản nghiệp vẫn là ruộng đồng. Huống chi, trong ruộng của Vương thị, sản xuất đều là lúa mạch hoặc lúa gạo, lợi nhuận vượt xa lương thực bình thường.

Trường Ninh vệ, cùng với một số thế gia ở vệ thành xung quanh, đã dần dần tiếp nhận lúa giống mà Vương thị cung cấp. Bởi vì giá cả lúa giống của Vương thị tuy hơi đắt đỏ, nhưng tính chất ưu dị, cho dù là kháng bệnh và chống lại, hoặc là sản lượng đều có ưu thế rất lớn.

Dùng lúa giống của Vương thị để trồng trọt sẽ ổn định hơn, sản lượng cũng cao hơn không ít. Thu nhập tổng thể sẽ cao hơn ba đến bảy phần. Phải biết rằng, lợi nhuận nhiều ra chẳng khác nào là lợi nhuận thuần túy.

Bộ phận lợi nhuận này đối với thế gia Bát Cửu phẩm mà nói cực kỳ quan trọng. Điều này có thể làm cho bọn họ nhanh chóng tích góp đủ tài nguyên Linh Đài giao thế, hoặc là tiếp tục mở rộng sản nghiệp, hoặc là mở rộng sách lược bồi dưỡng tộc nhân ưu tú khác, có cơ hội bồi dưỡng ra Linh Đài cảnh thứ hai, thậm chí là Linh Đài cảnh thứ ba.

Thậm chí, còn có không ít thế gia Cửu phẩm bắt đầu nghĩ biện pháp lấy lòng và dựa vào Vương thị. Bọn họ nguyện ý lấy lương điền, linh điền của mình ra, trồng lúa giống cho Vương thị. Mà Vương thị lại thu mua những lương chủng này, thống nhất tiến hành bán.

Để hồi báo, hàng năm những thế gia Cửu phẩm đều có thể thu được lợi nhuận càng cao, tài vụ của gia tộc sẽ càng thêm dư dả, cơ hội phát triển lớn mạnh của gia tộc cũng càng nhiều.

Cũng bởi vậy.

Dưới sự dẫn dắt của Vương thị, rất nhiều thế gia Trường Ninh vệ đang từng bước đi lên con đường "Cùng giàu có".

Thế gia trục lợi, một khi nếm được ngon ngọt, sẽ rất khó trở lại quá khứ. Bọn họ sẽ bị trói chặt ở chung quanh Vương thị, cũng tự giác giữ gìn lợi ích chung.

Mấy chục thế gia lớn nhỏ Trường Ninh vệ kia, ngoại trừ một số ít thế gia ra, hiện giờ tốc độ phát triển đều đang dần dần tăng lên. Mà toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, cũng theo đó trở nên càng ngày càng cường đại.

Xuyên qua đến nay, Vương Thủ Triết đã ở thế gia này hơn hai mươi năm.

Hồi tưởng lại những chuyện trên đường đi tới đây, hắn cũng có chút cảm khái. Tuy rằng còn có rất nhiều chỗ còn thiếu sót, nhưng cuối cùng hắn vẫn là dẫn dắt tộc nhân đem cuộc sống trôi qua.

Ít nhất đệ đệ muội muội và tộc nhân đều không cần vì một chút linh thực và đan dược tu luyện mà khiến cho nút thắt ảnh hưởng đến tiềm lực tương lai và "tiền kỳ phát dục".

Đương nhiên, đối với kiến thiết Bình An trấn, đây mới chỉ là khởi đầu.

Ví dụ như mặt đường này, trong nhận thức của Vương Thủ Triết, đường nhựa cây cây cối sẽ tốt hơn một chút. Mặt đường "tương nhu" càng có lợi cho việc bảo vệ và tu sửa, mà một khi mặt đường xi măng bị hư hại, giữ gìn sẽ quá phiền phức.

Bất quá, cho tới bây giờ, hắn còn chưa tìm được mỏ quặng thiên nhiên, cũng còn chưa tìm được dầu mỏ, không cách nào tinh luyện, ý niệm này cũng chỉ có thể tạm thời phóng ra.

Trong lúc suy nghĩ, xe ngựa đang từ đường sông, trên cây cầu hình vòm từ từ đi qua.

Sở dĩ dòng sông nguyên thủy hình thành dáng dấp uốn lượn là bởi vì sau khi bờ sông bị nước cọ rửa hình thành sụp xuống, kết quả càng xông lên càng sập. Đồng thời, dòng nước khi đi qua đường vòng sẽ tạo thành áp lực đối với bờ sông nghiêng đối diện, dần dà, lòng sông sẽ trở nên quanh co khúc khuỷu như một con giun.

Hình dạng tương tự, trên thực tế không có lợi cho chỉnh thể quy hoạch, cũng dễ tạo thành tình huống bất lợi như nước sông đổi đường, thuyền vận chuyển cũng không nâng lên được tốc độ.

Bởi vậy, những năm gần đây, ngoại trừ đào vét hà đạo ra, Vương thị còn không ngừng xây dựng bê tông chống bờ, củng cố đê sông. Đặc biệt là một số hà đạo mới mở đều là ngang dọc thẳng tắp, hai bờ sông kiên cố như kim thang, dễ dàng khống chế và bảo vệ lâu dài.

Bởi vậy có thể thấy được, Vương thị hao tốn bao nhiêu tâm huyết và tiền bạc trong kinh doanh ở Bình An trấn.

Cho tới nay, Vương Thủ Triết đều coi Bình An trấn là lãnh địa của mình, chuẩn bị chế tạo nó thành cơ nghiệp ngàn năm vạn năm.

Trên Trái Đất, người phấn đấu cả đời, kiếm nhiều tiền hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ sống đến tám chín mươi tuổi, hiếm khi có lão nhân trăm tuổi.

Ở thế giới Huyền Vũ này, tuổi thọ của nhân loại lại lớn hơn nhiều.

Xa không nói, Vương Thủ Triết hắn lấy cảnh giới Linh Đài cảnh hiện giờ, đã có hai trăm tuổi thọ. Mà tương lai của hắn, ít nhất Thiên Nhân cảnh là thỏa đáng, Tử Phủ cũng có thể, vậy hắn có thể sống đến bốn trăm tuổi, thậm chí là tám trăm tuổi!

Bởi vậy, xây dựng gia viên thuộc về sinh hoạt lâu dài của mình có vẻ quan trọng hơn.

…

Xe ngựa chậm rãi xuyên qua khu thương nghiệp bên bờ Châu Vi hào uyển, lại đi về phía bên phải hồ Châu Vi, theo đại đạo bên cạnh hồ Châu Vi nối thẳng tới chủ trạch Vương thị. Đến nơi này, liền bắt đầu đề phòng nghiêm ngặt.

Đầu tiên là thông qua trạm gác, nếu không có lời mời của Vương thị hoặc là xin bái phỏng thông qua, sẽ không vượt qua trạm gác. Cho dù may mắn thông qua trạm gác, dọc theo đường đi cũng sẽ có gia tướng Vương thị mang theo các tộc binh tuần tra kiểm tra.

Đương nhiên, loại tuần tra cấp bậc này cũng chính là đề phòng người dưới Linh Đài cảnh. Nếu thật sự có Linh Đài cảnh lòng mang ý xấu gì đó, có rất nhiều biện pháp xâm lấn đến phụ cận Vương thị chủ trạch.

Chỉ là tự tiện xông vào chủ trạch Vương thị như thế, Linh Đài cảnh kia hơn phân nửa cũng không chiếm được chỗ tốt. Dù sao nếu không có chuyện gì đặc biệt, Lung Yên lão tổ và Liễu Nhược Lam, chắc chắn sẽ có một trấn thủ trong nhà.

Cứ nói là tu sĩ Linh Đài cảnh, ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng giấu địch ý tự tiện xông vào, cũng nhất định không có kết quả gì để ăn.

…

Trên quảng trường bên ngoài chủ trạch Vương thị.

Một con khoái mã màu trắng từ xa tới gần, kỵ sĩ kia chính là một vị thiếu niên tuấn lãng, bên hông đeo kỵ cung và bảo kiếm. Một con chim ưng, ở không trung xoay quanh đi theo.

Đến cửa chủ trạch, kỵ sĩ trẻ tuổi xoay người xuống ngựa, sau khi gào thét một tiếng, con chim ưng lượn vòng trên không trung rơi xuống như sao băng, vững vàng giẫm lên cánh tay thiếu niên.

“Lục tiểu thiếu gia, ngài đã trở về.” Một vị gia tướng thay phiên thủ vệ, lập tức nghênh đón, dặn dò tộc binh chăm sóc ngựa xong, mới cười ha hả nói: “Nghe nói, ngài lúc này đây thừa dịp nghỉ nghỉ tộc học, đi Ánh Tú Lư thị thăm người thân, cộng thêm đi Đông Hải vệ lịch luyện một phen, không biết có thu hoạch gì không?”

Thiếu niên này lớn lên khá anh tuấn uy vũ bất phàm, chỉ vì tuổi tác còn nhỏ, vẻ ngây thơ trên gương mặt còn chưa rút đi. Người này chính là lão Lục Vương Tông đời thứ tám của Vương thị, chính là trưởng tử của lão tứ Vương Thủ Nặc đời chữ Thủ.

Tuy rằng mới mười lăm tuổi, nhưng một thân tu vi lại có chút không tầm thường, đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng sáu. Hơn nữa bởi vì Vương thị đối đệ tử nghiêm khắc, hắn tu tập Huyền Vũ chiến kỹ cùng thân pháp cũng có chút dụng tâm.

“Vương Dương ca, hóa ra hôm nay là giờ luân phiên của ngươi.” Vương Tông Tài không tiện lớn mạnh, trả lại một lễ. Gia tướng Vương Dương lớn hơn hắn mấy tuổi, xuất thân từ chi thứ của Vương thị.

Chi thứ của Vương thị tuy rằng Huyền Vũ huyết mạch nhạt dần, nhưng tỷ lệ xuất nhân tài vẫn mạnh hơn gia đình bình dân bình thường rất nhiều. Huống hồ, hiện giờ điều kiện của Vương thị đã khá hơn, ngay cả đãi ngộ của chi thứ Vương thị cũng trở nên vô cùng tốt.

Trước kia một số tộc nhân bàng hệ tư chất huyết mạch không đủ “Hạ phẩm Đinh đẳng”, nếu chỉ kém một bước nhỏ như vậy, chủ mạch Vương thị sẽ ban cho hắn một viên “Khai Linh Đan” tam phẩm, giúp hắn từ “tư chất phế phẩm” cao đoạn, cải thiện tư chất một phen đạt tới hạ phẩm đinh đẳng hoặc Bính đẳng hạ phẩm.

Như vậy, liền có tư cách trở thành một Huyền Vũ tu sĩ, cải biến vận mệnh của mình.

Trước kia, “Khai Linh đan” của Vương thị còn ủy thác cho lão đan sư Đan phường Trường Ninh Từ thị luyện chế. Bây giờ Vương Thủ Nghiệp đã trở thành một luyện đan sư thành thục, đã gánh vác chức trách luyện chế Khải Linh đan cho gia tộc.

Tài liệu chủ yếu của Khởi Linh đan chính là “Tử Tinh Phong Hoàng Mật”, Vương Lạc Tĩnh chính là am hiểu nuôi dưỡng Tử Tinh Linh Phong. Hiện giờ Tử Tinh Linh Phong mà nàng chủ yếu nuôi dưỡng đã bước vào chỉnh thể tam giai.

Dựa vào linh hoa dị thảo chất lượng tốt của Tử Phủ Học Cung, sản lượng Tử Tinh Phong Hoàng Mật hàng năm không thấp. Linh mật sản xuất ra đều là cống hiến cho gia tộc, luyện chế Khải Linh Đan.

Nếu đổi lại là đệ tử bình thường, lợi dụng linh hoa hái mật của Tử Phủ Học Cung, lại không ngừng cho gia tộc, sợ là sẽ bị người ta chê cười. Nhưng Vương Lạc Tĩnh ở trong thế hệ trẻ của Tử Phủ Học Cung uy danh hiển hách. Mặc dù nàng không chủ động gây chuyện, nhưng ai chọc nàng lại vô cùng ghi hận, đối phương thường thường sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Hơn nữa sau lưng Vương Lạc Tĩnh còn có Huyễn Điệp phu nhân có tính tình cổ quái chống lưng, bởi vậy, trước mắt còn không có mấy tên đui mù lấy việc này ra nói chuyện. Trước đó thật ra có mấy tên đui mù, đương nhiên là bị Vương Lạc Tĩnh "thân hảo luận bàn" nhiều lần, cho đến khi khóc rống chảy nước mắt sám hối, Vương Lạc Tĩnh mới miễn cưỡng "tha thứ" cho hắn.

Bởi vậy.

Hiện giờ "Khai Linh đan" của Vương thị đã được xem là một loại đặc sản của gia tộc.

Chẳng qua loại đan dược như Khải Linh đan này có tác dụng khá lớn đối với "tư chất phế phẩm", nhưng đối với người có tư chất huyết mạch hạ phẩm tương đối cao, không gian cải thiện tương đối nhỏ. Năm đó Vương Thủ Triết cũng từng dùng một viên, cảm giác tính tác dụng thật nhỏ.

Bởi vậy, phần lớn gia tộc đều không có nhu cầu gì đối với Khải Linh đan. Chỉ có một ít trực mạch hoặc là đích mạch, không cẩn thận sinh ra "tư chất phế phẩm", mới có thể dùng đến.

Nhưng đối với Vương thị thiếu thốn nhân thủ khắp nơi mà nói, Khải Linh đan là bảo vật hiếm có. Có thể dùng tốc độ nhanh nhất tích góp gia tướng, tích lũy toàn bộ nội tình của Vương thị.

Mà tộc nhân trực mạch hạ phẩm Ất đẳng, Bính đẳng, Đinh đẳng cũng có thể dùng một đến hai viên Khởi Linh đan tăng lên một đợt tư chất. Chỉ là khi dùng viên thứ hai, hiệu quả sẽ giảm xuống rất nhiều.

Vương Tông Tài cùng Vương Dương thuận miệng trò chuyện: "Vương Dương ca, ta cũng chỉ là thuận đường nhận nhiệm vụ đưa tin, tích góp từng chút điểm cống hiến ít ỏi mà thôi. Rèn luyện gì đó, ngược lại có thể tăng không ít kiến thức. Chỉ là các gia tộc của Đông Hải vệ đều quá nhiệt tình, ta có chút không chịu nổi."

Vương Dương không nhịn được cười nói: "Đông Hải vệ là một nơi giàu có và đông đúc, rất nhiều thế gia bát cửu phẩm đều có không ít ruộng tốt, nếu như có cơ hội trồng lúa giống

cho Vương thị chúng ta, có thể kiếm được không ít tiền. Huống chi ngươi đường đường là lục thiếu gia của Thiên Nhân Vương thị, đi tới địa bàn của bọn họ có thể không nhiệt tình sao?”

“Lục thiếu gia, lần này ngươi qua đó, có không ít cô nương đã trúng ngươi đúng không?”

Rốt cuộc da mặt Vương Tông Tài tương đối mỏng, lập tức đỏ mặt. Đâu chỉ là không ít cô nương nhìn trúng, hắn quả thực giống như là trốn về vậy. Thậm chí có hai cô nương đích mạch của thế gia cửu phẩm đều tỏ ý với hắn.

Đầu năm nay, các cô nương sao lại nhiệt tình như vậy?

Hai người đang nói chuyện, trong chủ trạch chạy ra mấy hài tử lớn nhỏ không đồng nhất. Chính là lão Thất Vương Tông Húc bối tự Tông, cùng với lão đại đời thứ chín chữ lót Thất Vương Thất Ninh, đại tiểu thư Vương Anh Tuyết.

Trong đó lão thất Vương Tông Húc đã chín tuổi, chính là trưởng tử của Vương Thủ Dũng. Mà Vương thất Ninh lại là đại ca của Tông Tài, con trai trưởng của Vương Tông Vệ, bây giờ đã mười hai tuổi. Vương Anh Tuyết cũng là trưởng nữ của Vương Tông Vệ, nhưng trước mắt chỉ có tám tuổi.

Mấy người vừa nhìn thấy Vương Tông Tài liền xông tới.

“Lục ca/ Lục thúc!” Mấy người bọn họ mồm năm miệng mười nói: “Nghe nói ngươi đi ra ngoài làm nhiệm vụ, có mang quà cho chúng ta không?”

“Lục ca, con chim ưng này của huynh thật là đẹp, mua ở Đông Hải vệ phải không?”

Vương Tông Tài trong mắt một số trưởng bối, dĩ nhiên vẫn là một thiếu niên hậu bối, nhưng trong mắt đệ đệ, cháu trai, cháu gái, lại là một nhân vật cấp đại ca.

“Đừng đụng vào linh ưng của ta, đây là linh cầm nhất giai mà ta lúc đi Ánh Tú Lư thị thăm hỏi ngoại tổ phụ.” Vương Tông Tài vội vàng nói, “Lễ vật đương nhiên là có, trong nhà từ mười tám tuổi trở xuống đều có.”

Sau đó hắn vội vàng từ trong bọc hành lý trên lưng ngựa móc ra một ít lễ vật đặc sản của Đông Hải vệ. Tuy đều không phải

là thứ gì quá đáng giá, nhưng cũng thể hiện một phen tâm ý của Vương Tông Tài.

Mấy tiểu mao đầu hài lòng cầm lễ vật, sau đó vây quanh Vương Tông Tài hỏi đông hỏi tây. Tuổi bọn họ còn nhỏ, hệ thống Khí Linh gia tộc không cho phép bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Ngoại trừ Vương Thất Ninh mười hai tuổi có thể tiếp nhận một chút nhiệm vụ lớn ra, còn lại nhiều nhất là lợi dụng thời gian rảnh rỗi của Tộc Học, nhận một ít nhiệm vụ chạy vặt nho nhỏ của nội bộ gia tộc.

Ngay lúc Vương Tông Tài cười ha hả cùng bọn họ nói chút chuyện thú vị, lúc đi về nhà, một chiếc xe ngựa tầm thường chạy tới, dừng ở cửa. Sau đó, từ trên xe ngựa đi xuống một vị "nam tử thanh niên" thành thục ổn trọng, khí độ bất phàm.

Mấy tiểu mao đầu vừa nhìn thấy hắn, nụ cười lập tức biến mất, vội vàng gào lên: "Tứ thúc/Tứ gia gia…"

"Thanh niên nam tử" hòa ái cười cười: "Mấy người các ngươi đều ở đây, đến viện của ta cùng dùng bữa. Có lẽ ta đã lâu không gặp các ngươi, vừa hay kiểm tra bài học của các ngươi."

Gì?

Vương Tông Tài, Vương Tông Húc, Vương Thất Ninh, Vương Thất Tuyết mấy người, mặt lập tức suy sụp. Đây đều sắp khóc…

Mạng của bọn họ quá đắng.

"Vâng, tứ thúc/ tứ gia gia!"

…

Chương 32: Cuộc sống ở Học Cung của thiếu tộc trưởng

…

Cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, hai thiếu phụ xinh đẹp thoạt nhìn trẻ tuổi đang ngồi trong đình nghỉ mát, tự tay may quần áo cho nam tử trong nhà.

Một trận mưa xuân qua đi, hết thảy trong đình viện đều phảng phất bị tẩy rửa qua, rút đi bụi bẩn, trở nên càng thêm tươi mát. Màu sắc bãi cỏ càng thêm xanh biếc, hoa tươi đầu cành cũng trở nên càng thêm mềm mại.

Nhưng xuân sắc như thế lại không bằng một nửa nhan sắc nữ tử trong đình.

Trong đó, nữ tử cầm đầu một thân váy dài màu nước, dáng người thướt tha, khí chất ôn nhu tuyệt tục, rõ ràng chính là đại phụ Vương thị, Liễu Nhược Lam.

Thân là tu sĩ Linh Đài cảnh, hiện giờ nàng đã gần bốn mươi, thoạt nhìn vẫn như hai mươi tuổi, ngay cả khí chất cũng không thay đổi chút nào.

Trên bàn đá trước mặt nàng có mấy đĩa trái cây tươi mới.

Nàng cùng một vị thiếu phụ xinh đẹp khác động tác thành thạo may quần áo, vừa trò chuyện chuyện chuyện nhà cửa ngắn ngủi, khi thì rảnh tay, ăn mấy miếng trái cây, quả nhiên là rất thích thú.

Trong viện, hai hài tử bốn năm tuổi đang chơi đùa với hồ điệp.

Một đứa nhỏ mới học được cách bước đi, vội vàng đi theo phía sau hai ‘Đại Hài Tử’, thỉnh thoảng ngã một phát, nhưng cũng không sợ đau, đứng dậy vỗ vỗ bờ mông tiếp tục nha nha nha nói: “Tỷ tỷ… chờ ta một chút.”

Hai đứa trẻ lớn một nam một nữ, nữ oa nhi trong đó có vóc dáng phấn điêu ngọc trác, khí chất hoạt bát linh động, chính là đích thứ nữ vương Ly Nguyệt của Vương Thủ Triết, nam hài

hơi nhỏ một chút kia là con trai của đời chữ "Tông" Vương Tông Xương - Vương Thất Thành.

Về phần thằng nhóc rẻ rách còn mặc quần yếm, đi đường vật lộn kia, chính là con thứ của Vương Thủ Triết, Vương Tông Thụy.

Ba đứa trẻ nháo thành một đoàn, chơi vui quên trời đất.

Tình cảnh này, giống như một hội họa trường quyển tràn đầy khí tức sinh hoạt, xứng đáng với một câu "Năm tháng tĩnh hảo".

"Phỉ Phỉ, Thất Thành đã bốn tuổi rồi chứ?" Liễu Nhược Lam vừa khâu vá quần áo, vừa mỉm cười liếc nhìn thiếu phụ xinh đẹp bên cạnh một cái: "Ngươi và Tông Xương nên cố gắng nỗ lực nhiều hơn, sinh thêm hai người nữa, điền cho Vương thị chúng ta chút nhân khẩu."

"Cô…" Mỹ thiếu phụ bị nàng ta nói thẹn thùng, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ cúi đầu: "Đây, chuyện như thế, làm gì có cố gắng?"

Thiếu phụ xinh đẹp này tên là "Liễu Phỉ Phỉ", xuất thân từ trực mạch của Sơn âm Liễu thị.

Lúc mười tám tuổi nàng đã gả cho Vương Tông Xương ba mươi tuổi, hôm nay đã hơn bốn năm, ngay cả hài tử cũng có thể chạy đầy đất. Luận bối phận, Liễu Nhược Lam là cô ruột của nàng, Liễu Nhược Lam đối đãi nàng tự nhiên cũng sẽ thân thiết hơn người khác một chút.

"Cái này có gì phải thẹn thùng?" Liễu Nhược Lam liếc nàng một cái nói: "Con đã bốn tuổi rồi, còn bày ra cái gì thiếu nữ ngượng ngùng?"

"Cô cô, không, không phải…" Liễu Phỉ cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng: "Cái kia, Tông Xương hắn gần đây vẫn luôn khai thác ngoại vực. Hơn nữa sau khi hắn trở về cũng say mê tu luyện… Loại chuyện này, hắn không tích cực lắm…"

"Nó không tích cực, ngươi tích cực không được sao?" Liễu Nhược Lam làm dáng cợt cợt nhả, "Ngươi phải khiến nó ăn tủy mới biết mùi vị, không tách khỏi ngươi. Nghe ta nói, lúc này nó làm nhiệm vụ trở về, ngươi ném đứa nhỏ vào trong viện của ta. Ngươi làm mấy món ăn và rượu, cùng nó sống tốt

một thời gian qua hai thế giới. Nào nào, ta truyền thụ cho ngươi một ít đạo lý ngự phu…”

Dứt lời, nàng liền cắn lỗ tai của Liễu Phi Phi, dốc lòng dốc sức truyền thụ một hồi.

“Vâng, cô cô…” Liễu Phỉ Phỉ khẽ cắn môi, gương mặt đã đỏ ửng lên.

Nàng tuyệt đối không ngờ giữa phu thê còn có rất nhiều môn đạo như vậy. Cô cô nhắc tới những chiêu số này, quả nhiên là… xấu hổ chết người.

Hai cô cháu gái đang nói chuyện, Liễu Nhược Lam bỗng nhiên nhíu mày, vui mừng nhướng mày: “Ơ? Phu quân về rồi.”

Tu vi của nàng cao thâm, thần thức càng cường đại hơn, tự nhiên từ xa đã có thể cảm ứng được Vương Thủ Triết đang tới gần.

Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài viện liền truyền đến một chuỗi tiếng bước chân hỗn độn, ngay sau đó, Vương Thủ Triết liền mang theo một chuỗi hài tử lớn nhỏ tiến vào viện.

Liễu Nhược Lam và Liễu Phi Phi buông công việc trong tay xuống, tiến lên nghênh đón.

“Phu quân, dọc đường vất vả rồi.” Liễu Nhược Lam hành lễ nói.

Vương Thủ Triết vội vàng đáp lễ: “Vẫn là nương tử ở nhà lo liệu càng vất vả.”

Theo hai vợ chồng chào hỏi, các tiểu bối còn lại cũng bắt đầu hành lễ với nhau. Nữ nhi Vương Ly Nguyệt và con trai Vương Tông Thụy đều nhào tới, một trái một phải ôm lấy đùi Vương Thủ Triết bắt đầu nũng nịu.

Liễu Nhược Lam vội vàng dặn dò phòng bếp, nấu một bàn rượu ngon, chuẩn bị đón gió tẩy trần cho phu quân, khao vất vả.

Nhân thời gian này, Vương Thủ Triết cũng bày ra tư thế ở trong sân, bắt đầu kiểm tra bài học của một đám trẻ.

Không bao lâu sau, Vương Thủ Triết liên tục gật đầu, sắc mặt hòa ái hơn rất nhiều.

Mấy bài tập của mấy đứa trẻ này đều học tương đối chắc chắn, hiển nhiên mấy năm nay Tộc Học không có trảo vô ích. Không giống trước kia, mỗi lần Vương Thủ Triết kiểm tra dạy một chút các đệ đệ muội muội và chất nữ, đều bị tức đến xanh cả mặt.

Nhưng dù vậy, mấy tên mao đầu đều nơm nớp lo sợ, như giẫm trên lớp băng mỏng. Dù sao, đây chính là tứ thúc/Tứ gia gia, ở trước mặt hắn ai mà không sợ?

"Tông tài, biểu hiện của ngươi là tốt nhất." Vương Thủ Triết hòa ái khen ngợi: "Vừa vặn làm tấm gương cho các hài tử nhỏ tuổi hơn ngươi."

"Vâng, tứ thúc."

Vương Tông Tài khom người đáp lời, thành thật ngoan ngoãn.

Do dự một chút, hắn hỏi: "Tứ thúc, quận thành là nơi như thế nào vậy? Ta có thể xin đến quận thành giúp phụ thân không? Ta muốn đi mở mang kiến thức."

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, cười nói: "Cũng không phải là không thể. Năm sau ngươi liền mười sáu tuổi, cũng đến lúc nên xuất lực vì gia tộc. Đi quận thành rèn luyện hai năm một chút, mở mang kiến thức một phen cũng tốt. Như vậy đi, chờ đầu xuân sang năm, ngươi theo phụ thân ngươi cùng đi quận thành."

Vương Tông Tài lập tức vui mừng nhướng mày: "Đa tạ Tứ thúc thành toàn."

Trong lúc nói chuyện, tiệc rượu trong sảnh đã được dọn xong.

Vương Thủ Triết dẫn theo tất cả mọi người dời bước đến thiên sảnh, cùng nhau dùng bữa.

Bữa cơm này dùng tương đối trầm mặc. Mãi đến khi dùng bữa xong, Vương Thủ Triết buông đũa xuống, nói: "Được rồi, nên làm gì thì làm đi thôi ~ luyện tập và tu vi cho ta, lần sau ta còn phải kiểm tra nữa."

"Vâng, tứ thúc/ tứ gia gia ~"

Một đám hài tử như được đại xá, vội vàng quy củ hành lễ cáo lui.

Chờ cách tiểu viện hơi xa một chút, một đám người lập tức nhanh chân bỏ chạy. Đùa sao, dùng bữa cùng Tứ thúc/Tứ gia gia, áp lực quá lớn.

“Cô cô, Tứ thúc.” Liễu Phỉ Phỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Thất Thành, thu lại hành lễ nói: “Con và Thất Thành cũng xin cáo lui trước.”

“Phi Phỉ chớ vội.” Liễu Nhược Lam nói: “Muội mang theo ta ở trong viện hai ngày, thuận tiện chăm sóc Ly Nguyệt và Tông Thụy một chút. Ta và Tứ thúc của muội phải ra ngoài một chuyến, có chuyện quan trọng phải làm.”

“Vâng, cô cô.”

Mặc dù Liễu Phỉ có chút không hiểu, nhưng vẫn nhu thuận nghe lời mà đi.

Ngược lại Vương Ly Nguyệt và Vương Tông Thụy lại mở to hai mắt nhìn mẫu thân. Tại sao phụ thân vừa mới trở về, mẫu thân lại vội vàng đi ra ngoài xử lý chuyện quan trọng với hắn?

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc.

Làm sao theo tuổi tác tăng lên, Nhược Lam ở phương diện này càng ngày càng sốt ruột?

Hơn nữa, cũng không biết có phải vì nguyên nhân linh thể của nàng hay là tu vi càng ngày càng cao thâm. Vương Thủ Triết luôn cảm thấy dáng người và khí chất của nàng càng ngày càng tốt. Lúc trước còn chưa cảm thấy, nhưng lần này rời nhà đi gần ba tháng trở về, biến hóa càng rõ ràng.

Sau đó.

Trên hồ Châu Vi, trong Thủy Nguyệt Các, Vương Thủ Triết trải qua hai ngày trước vui vẻ và ba ngày sau không vui.

…

Cùng lúc đó.

Tử Phủ Học Cung.

Trường Xuân cốc.

Đầu hạ cuối xuân, chính là cây cỏ sinh sôi nảy nở, thời điểm mộc hệ linh khí thịnh nhất trong thiên địa, cũng là thời điểm

đẹp nhất trong năm Trường Xuân cốc.

Dưới sự gia trì của cực phẩm mộc hệ linh mạch, mộc hệ linh khí trong Trường Xuân cốc dồi dào, vượt xa nơi khác, có thể nói là khắp nơi sinh cơ dạt dào.

Đại thụ chọc trời tùy ý có thể thấy được, màu xanh biếc như bóng râm, sinh cơ bừng bừng. Trong linh điền đã được quy hoạch sẵn, các loại linh cốc, linh quả nhiều vô số kể, các loại linh hoa đua nhau nở rộ, các loại linh ong ong đầy núi, các loại linh điệp bay lượn, quả nhiên là một cảnh xuân như tranh vẽ.

Sâu trong Trường Xuân cốc, một tiểu viện kết cấu bằng gỗ lẳng lặng tọa lạc trong góc.

Trong viện có một linh tuyền, ba phần linh điền.

Trong linh điền trồng một số linh sơ trái cây sinh trưởng tương đối nhanh.

Bên cạnh linh điền, một hàng rào vây quanh, bên trong nuôi dưỡng sáu con linh cầm cấp một—— Xích Phúc Kim Tước.

Nói là ” tước”, kì thực mỗi một con đều là cầm điểu chừng trên trăm cân, chúng nó là lông chim màu vàng bụng trần, đuôi như liệt hỏa, tướng mạo khá tốt. Chỉ là, chúng nó một con đều bị nuôi dưỡng tròn trịa mất đi, bay là hiển nhiên không bay nổi.

Lúc này, trong linh điền, một thanh niên mặc chế phục đệ tử Trường Xuân cốc bình thường đang cầm cuốc, cúi đầu cuốc cỏ.

Thanh niên này mặt mày tuấn tú, khí chất không tầm thường, mặc dù ăn mặc mộc mạc, cũng làm công việc nhà nông tiếp đất nhất, cũng không che giấu được một thân phong thái xuất chúng.

Thanh niên này chính là trưởng tử đích mạch của Vương thị, Vương Tông An.

Cúi đầu cuốc cỏ trong chốc lát, sau khi thanh trừ toàn bộ cỏ dại tranh đoạt dinh dưỡng với rau quả, hắn liền bỏ cuốc xuống, đi ra sân lấy thức ăn, bắt đầu cho sáu con Xích Phúc Kim Tước kia ăn.

Bọn chúng ăn cơm cực kỳ dịu dàng, cần dùng linh mễ chưng chín cộng thêm số lượng linh quả linh sơ cố định cho ăn, thường thường phải thêm mấy chục cân thịt để điều chỉnh khẩu vị.

Nhắc tới Xích Phúc Kim Tước này, ngoại trừ lông vũ trên người hơi có chút giá trị ra, tác dụng chính là đẻ trứng. Trứng Kim Tước to cỡ trái dưa ngọt, bất luận là trứng hấp, trứng luộc, trứng chiên đều ăn vô cùng ngon.

Không sai.

Trứng Kim Tước chính là dùng để ăn, mỗi một học phần chỉ có thể đổi được ba viên! Học sinh bình thường ăn không nổi, chỉ có những đệ tử hạch tâm thỉnh thoảng mới đổi mấy viên nếm thử.

Theo các sư huynh và học tỷ nói, trong Trường Xuân cốc thích ăn trứng Kim Tước nhất chính là Lục Vi tiểu học tỷ được Trường Xuân thượng nhân sủng ái nhất.

Bất quá, trước đó vài ngày Trường Xuân thượng nhân cùng Lục Vi tiểu học tỷ ra ngoài làm việc, trong Trường Xuân cốc bây giờ quản lý ngoại sự, chính là Cẩm Sơn sư huynh đức cao vọng trọng.

Vương Tông An được Vương Thủ Triết sắp xếp vào Trường Xuân cốc, cũng không phải vì đi theo con đường Học Cung, chỉ là để thể nghiệm cuộc sống, mạ vàng, thuận tiện bồi dưỡng một chút năng lực tổng hợp của người thừa kế đích mạch.

Theo lời phụ thân nói, đó chính là nam hài tử phải chịu nhiều đau khổ một chút, ngươi chính là người thừa kế của Vương thị.

Bởi vậy, ngay từ đầu hắn đã che giấu thân phận, khiêm tốn nhập học, còn đeo ngọc bội liễm tức cao giai ngay cả thần thức của tu sĩ Linh Đài cảnh cũng có thể giấu diếm được.

Ngoại trừ Trường Xuân thượng nhân và Lục Vi tiểu học tỷ ra, mọi người trong Trường Xuân cốc đều cho rằng hắn chỉ là một đệ tử bình thường, tự nhiên sẽ không làm đặc thù cho hắn, nên sắp xếp thế nào thì sắp xếp như thế đó.

Cũng bởi vậy, ngoại trừ việc sống trong viện, mỗi ngày hắn còn phải chăm sóc ba mẫu linh điền.

Sau khi làm xong tất cả công việc trong hạn ngạch, hắn ước chừng sẽ có thời gian nhàn hạ nửa ngày, có thể dùng để tu luyện, làm nhiệm vụ, hoặc là tiến hành xã giao.

Mặt khác, mỗi mười ngày đều sẽ có sư huynh giảng bài ở Thụ Đạo điện, bọn họ có thể đi học một chút công pháp, lắng nghe tâm đắc, vân vân.

Ngay từ đầu, Vương Tông An bởi vì thoát ly sự quản thúc của cha mẹ, còn cảm thấy rất mới mẻ. Nhưng sự mới mẻ chỉ duy trì vẻn vẹn một tháng, hắn liền ít nhiều có chút không kiên nhẫn.

Công việc và tu luyện mỗi ngày ở đây đều quá khô khan. Ngoại trừ hàng xóm học tỷ và sư huynh của hắn, thỉnh thoảng sẽ đến tìm hắn, hắn gần như không có bất cứ hoạt động xã giao nào cả.

Vương Tông An làm thiếu gia đích mạch, thiếu tộc trưởng của Vương thị, từ nhỏ đã sinh sống trong sự chú ý của vạn chúng, làm sao sống qua cuộc sống như thế này?

Điều này làm cho hắn có loại cảm giác ngã xuống tầng đáy không chân thực.

Thế cho nên khi hắn cho Xích Phúc Kim Tước ăn, nhịn không được bắt đầu hoài nghi, cha mẹ ném hắn đến Trường Xuân cốc rèn luyện không tốt chỉ là một cái cớ.

Xét đến cùng hẳn là ghét bỏ hắn trưởng thành, ở cùng vướng bận.

“Haiz, có một đôi phụ mẫu như vậy, Tông An thiếu gia của ta quá khó khăn.” Vương Tông An than thở.

“An An ~”

Ngay khi Vương Tông An thở dài.

Một học tỷ tướng mạo chỉ là “tư thế trung nhân”, tuổi đã lớn (hai mươi ba tuổi) hô tên hắn, xông vào trong viện của hắn.

Nàng còn mang theo một giỏ tre “cây nấm kỳ quái”, an ủi Vương Tông An nói, “An An, ý chí của ngươi có chút sa sút, có phải nhớ nhà rồi không? Nhớ nhà cũng bình thường, qua một hai năm nữa là ngươi sẽ thích ứng. Nào nào, mùa mưa dồi dào, Linh cô dưới cây Trường Xuân mọc rất tốt, cả đám đều

béo như nước. Ta vất vả lắm mới cướp được một rổ, mời ngươi cùng nếm thử."

"Cây nấm này…" Vương Tông An vừa nhìn hình dạng nấm kia liền hoa mắt chóng mặt, cây nấm này tướng mạo cũng quá… khiến người ta đỏ mặt rồi!

"Có phải đều rất lớn hay không?" Bạch Lăng học tỷ khoa trương nói: "Nửa đêm ta phải xếp hàng, đợi đến rạng sáng sau khi khai cấm, ta chuyên chọn cây nấm to nhất hái. Loại nấm này hương vị tươi ngon, có tác dụng rất lớn tăng bổ khí huyết. Chúng ta là đệ tử bình thường, có thể miễn phí lấy được vật tư tu luyện. Các phong các phong khác, cũng không có loại phúc lợi này."

"Bạch Lăng sư muội, Tông An sư đệ." Một giọng nói ôn hoà hiền hậu vang lên, sư huynh Nguyên Mặc cao to đi đến, "Các ngươi ăn nấm linh mà không gọi ta sao? Mọi người đều là hàng xóm a, ta mang đến một con linh ngư, vừa vặn có thể nấu canh với nấm."

Mí mắt Vương Tông An run lên, mỗi lần chỉ cần Bạch Lăng học tỷ xuất hiện, Nguyên Mặc sư huynh sẽ đúng hẹn mà tới, phảng phất như nhìn chằm chằm vào từng giây từng phút.

Nhưng Bạch Lăng học tỷ vừa nhìn thấy Nguyên Mặc sư huynh, sắc mặt liền có chút khó coi: "Linh cô mà ta vất vả hái được, cho dù cấp cho chó ăn, cũng không cho ngươi ăn."

"Ách…" Sắc mặt Vương Tông An có chút cứng ngắc, Bạch Lăng học tỷ nói như vậy có hợp lý không?

Sau đó, Bạch Lăng học tỷ rất quen đường quen nẻo chạy vào phòng bếp của Vương Tông An, bắt đầu bận rộn, rất vui mừng kêu lên: "Đệ tử Tông An, ngươi còn có thịt Linh Tịch tam giai? Món Linh Cô này cùng nhau hầm vừa vặn. Nhưng học phần tân sinh của ngươi phải dùng tiết kiệm một chút, đừng lãng phí."

Đây là thịt khô Linh Tịch Tứ giai!

Vương Tông An âm thầm trả lời một câu, đây là Lạc Thu cô cô lén lút tới thăm hắn để lại. Sở dĩ muốn trộm, nhất định là không dám làm trái mệnh lệnh của phụ thân Đại Ma Vương.

Hắn cũng không lay chuyển được Bạch Lăng học tỷ, liền để cho nàng đi, phối hợp làm công việc trong viện.

Về phần Nguyên Mặc sư huynh, vừa nghe nói có thịt khô tam giai ăn, liền càng không chịu đi. Dù sao hắn tuổi lớn, da mặt tương đối dày, tùy tiện giúp đỡ Vương Tông An làm chút việc liền chuẩn bị ở lại ăn cơm.

Không tới nửa canh giờ.

Bạch Lăng học tỷ nhanh chóng nấu xong cơm linh mễ, cùng với thịt linh thảo cắt rất mỏng, một nồi nấm linh vị thịt băm, canh thịt khô, màu canh như bạch ngọc thơm nức mũi.

Không đề cập tới, trù nghệ của Bạch Lăng học tỷ cũng không tệ.

Dưới ánh mắt tràn đầy ghét bỏ của Bạch Lăng học tỷ, Nguyên Mặc sư huynh hoàn toàn không để ý cùng ngồi xuống dùng cơm.

Bữa cơm này, ngược lại khiến cho Vương Tông An ăn rất hài lòng. Linh cô kia tuy rằng tướng mạo quái dị, thật đúng là xinh đẹp nhất đẳng, làm cho tâm tình của hắn đều trở nên tốt hơn rất nhiều.

Hắn không khỏi cân nhắc, như thế nào đem những linh cô này giữ gìn một phen, đưa cho phụ mẫu cùng người nhà nếm thử. Mặc dù hắn luôn sẽ mắng chửi phụ mẫu, nhưng chung quy vẫn là kính yêu bọn họ.

“Đúng rồi, các ngươi có nghe nói không?” Nguyên Mặc sư huynh bày ra bộ dáng vạn sự thông nói: “Ta nghe nói, cung chủ đại nhân vẫn luôn bế quan trong truyền thuyết vậy mà tự mình xuất quan tuyển nhận đệ tử. Nghe nói, chính là tuyển một đại thiên kiêu khó được, mới mười chín tuổi, chính là Linh Đài cảnh tầng hai. Một thân sức chiến đấu có thể chống lại Thiên Nhân cảnh bình thường.”

“Mười chín tuổi Linh Đài cảnh tầng hai? Chống lại Thiên Nhân cảnh, trên đời này không ngờ lại có tuyệt đại thiên kiêu như vậy!” Bạch Lăng học tỷ sợ hãi than không thôi, sau đó lại liếc mắt nhìn Nguyên Mặc, “Nguyên Mặc sư huynh, ngươi cũng đã ba mươi tuổi rồi, mới Luyện Khí cảnh tầng tám! Nếu so sánh, thật sự là phế vật.”

Sư huynh Nguyên Mặc trầm mặc không nói, kỳ thật tuổi của hắn, thả ra bên ngoài thế gia đi, đều là hạt giống Linh Đài thế gia Bát Cửu phẩm. Nhưng so sánh với đại thiên kiêu thần bí kia, thật đúng là giống một phế vật.

Nhưng sau khi Bạch Lăng học tỷ nói xong, bản thân cũng cảm thấy buồn bực. Nàng cũng là đệ tử bình thường, sao có thể tốt hơn Nguyên Mặc sư huynh chứ?

"Thôi thôi, những thiên kiêu cao cao tại thượng kia đừng nghĩ nữa, càng thương tâm hơn." Bạch Lăng đưa mắt nhìn Vương Tông An, "Học đệ An, chúng ta đều là đệ tử bình thường, cứ làm tốt công việc bổn phận đi. Đợi đến Linh Đài cảnh, chúng ta bắt đầu làm việc cho Học Cung mấy chục năm, tích đủ học phần sau đó trở về gia tộc."

Học Cung đối với những đệ tử bình thường này, cũng không yêu cầu bọn họ cả đời ở trong Học Cung, đạt thành điều kiện nhất định vẫn có thể trở về gia tộc.

Vương Tông An im lặng một hồi, tỷ đệ ruột thịt cùng một mẹ, đãi ngộ cũng quá khác biệt. Tỷ tỷ trở thành môn sinh đắc ý của viện trưởng, mà hắn, lại chỉ có thể ở cùng một chỗ với đệ tử bình thường của Trường Xuân cốc.

Bất quá, hắn cũng có chút cảm nhận được dụng ý của cha mẹ đặt ở chỗ này. Bình thường hắn tiếp xúc tầng thứ quá cao, đãi ngộ thường ngày cũng quá tốt.

Thế cho nên không nhìn thấy "Tu sĩ tầng chót" gian nan, lĩnh hội thêm một chút sinh hoạt của người thường, đối với sự trưởng thành của hắn thật sự có lợi. Về phần tỷ tỷ Vương Ly Dao, đi cùng hắn không phải một con đường.

Vương Tông An hắn ta chính là thiếu tộc trưởng, tương lai phải gánh vác đại nghiệp Vương thị!

…

Chương 33: Linh Triều! Trường Xuân cốc bộc phát!

…

Thật ra, nếu nhìn khắp Lũng Tả quận, trên thực tế đệ tử bình thường của Học Cung cũng không bình thường.

Bởi vì cái gọi là "Một khi vào Học Cung, nhất định sẽ thành Linh Đài". Đối với đại đa số người bình thường mà nói, Linh Đài lão tổ đã là đại nhân vật cao cao tại thượng.

Chỉ là cấp độ nhân vật từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất của Vương Tông An đều rất cao.

Trong thành viên gia tộc, tiểu thiên kiêu chỗ nào cũng có, số lượng thiên kiêu cũng không thấp, mà Lung Yên lão tổ, mẫu thân Liễu Nhược Lam, cùng với tỷ tỷ Vương Ly Dao, càng là cấp bậc đại thiên kiêu.

Hơn nữa, hắn tin tưởng phụ thân của mình Vương Thủ Triết, cũng sẽ nghĩ biện pháp để huyết mạch lại lần nữa tăng lên…

So sánh với nhau, Vương Tông An ông ta có vẻ "bình thường", không quá xuất sắc.

"An An học đệ, có phải ngươi đeo bảo vật Liễm Tức hay không?" Bạch Lăng tò mò hỏi: "Ta thấy hơi thở của ngươi mơ hồ, đoán không ra tu vi là bao nhiêu. Chẳng lẽ tu vi của ngươi vượt qua tưởng tượng của chúng ta?"

Lúc Vương Tông An vừa định mở miệng, sư huynh Nguyên Mặc ở bên cạnh đã chen miệng nói: "Bạch Lăng sư muội đừng tùy ý tưởng tượng. Ta thấy đệ tử của Tông An nếu được phân vào hàng đệ tử bình thường, thiên phú huyết mạch chắc cũng chỉ như vậy. Bây giờ hắn mười sáu tuổi, quá nửa chính là Luyện Khí cảnh tầng sáu."

Ách…

Vương Tông An yên lặng thu hồi lời nói.

Bỏ đi, vẫn không nói tình hình thực tế đả kích bọn họ, dù sao hắn cũng cần khiêm tốn sinh hoạt ở Học Cung vài năm.

Kỳ thật, tư chất tiên thiên của hắn rất không tồi, bước đầu chính là đạt tới trung phẩm Bính đẳng. Hơn nữa hắn từ nhỏ được bồi dưỡng nghiêm khắc, dùng qua Tẩy Tủy đan, lại sớm "mượn" một phần "dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp". Dưới đủ loại điều kiện, tư chất huyết mạch của hắn đã tăng lên tới thượng phẩm Bính đẳng, cũng thức tỉnh huyết mạch Ất Mộc tầng thứ hai, so với Ly Từ tỷ tỷ năm đó mới vào Học Cung cũng không thua kém bao nhiêu.

Lúc đi săn thu đông, hắn ở trong sân thí luyện trưng binh của Thần Vũ hoàng triều cũng là nhẹ nhõm đả thông cửa thứ ba, chỉ là cửa thứ tư vẫn còn kém một chút, không có thông qua, tiếc bại ở đây.

Có thể thiếu chút nữa đánh bại Yêu Ma khôi lỗi Linh Đài cảnh, thành tích như thế dĩ nhiên là phi thường cường đại. Dù sao, khi đó hắn còn chưa tới mười sáu tuổi, thời gian tu luyện huyền kỹ còn ngắn, kinh nghiệm chiến đấu cũng không đủ, hơn nữa Trường Xuân chân quyết cũng không am hiểu tiến công.

Có điều, có tỷ tỷ Vương Ly Dao châu ngọc ở phía trước, "Chỉ là Vương Tông An cấp bậc thiên kiêu, liền có vẻ hơi "Phổ bình thường".

Lúc này hắn, kì thực đã đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá đến Linh Đài cảnh.

Dựa theo ý tứ của cha mẹ hắn, dù sao trong nhà cũng không thiếu Linh Đài cảnh như hắn, liền không cần phải gấp gáp đột phá. Chờ gia tộc phát triển thêm vài năm, nếu có cơ hội gặp được cơ duyên mà nói, có lẽ còn có thể cho hắn tăng lên một chút huyết mạch, đến lúc đó lại tấn thăng cũng không muộn.

Dù sao, ở Luyện Khí cảnh tăng huyết mạch nhị trọng lên đến tam trọng huyết mạch mặc dù rất khó, nhưng dù sao cũng đơn giản hơn so với Linh Đài cảnh tam trọng huyết mạch tăng lên tứ trọng.

Cơ sở tiền kỳ càng vững chắc, hậu kỳ càng dễ dàng.

"Thật ra không dối gạt học tỷ và sư huynh." Vương Tông An thổ lộ một chút "chuyện tình hình thực tế" nói, "Ta cũng chỉ là một thiếu tộc trưởng thế gia Thất phẩm, thông qua quan hệ

học tập ở Học Cung, sau này vẫn phải trở về kế thừa gia nghiệp.”

Thiếu tộc trưởng thế gia Thất phẩm?

Bạch Lăng học tỷ cùng Nguyên Mặc sư huynh liếc mắt nhìn nhau, mặc dù hơi có chút giật mình, nhưng cũng không có quá mức để ý.

Trên thực tế, người xuất thân thế gia Thất phẩm trong Học Cung chỗ nào cũng có, đích mạch đến mạ vàng cũng không ít. Đừng nói là Thất phẩm, cho dù là thế gia Lục phẩm cũng chỉ như vậy. Dưới tình huống tu vi nội tình mạnh hơn ngươi, người khác cũng sẽ không vì ngươi là thế gia Lục phẩm mà khắp nơi nhường ngươi. Dù sao Học Cung chính là Học Cung, địa vị cao hơn thế gia.

Mà học tỷ Bạch Lăng và Nguyên Mặc sư huynh cũng đến từ thế gia Thất phẩm, chẳng qua đều là trực mạch.

“Không nói chuyện này nữa.” Bạch Lăng học tỷ hưng phấn nói: “Năm nay Linh cô dưới gốc Trường Sinh thụ mọc lên vô cùng tốt, chắc là gặp phải Linh triều bạo phát mấy năm một lần rồi. Đêm nay chúng ta cùng nhau xếp hàng, đợi buổi sáng là có thể hái được một gốc Linh cô rồi.”

Linh cô vừa mỹ vị lại vừa uẩn dưỡng trợ giúp khí huyết, chính là linh thực rất tốt. Đương nhiên, quan trọng nhất là nó là phúc lợi miễn phí, đối với đại đa số đệ tử bình thường mà nói, tuyệt đối là càng nhiều càng tốt.

Thậm chí, có không ít đệ tử ưu tú và đệ tử hạch tâm cũng sẽ tới hái một ít linh cô miễn phí. Bất quá, bởi vì toàn thể Trường Xuân cốc khí thế cũng không tệ lắm, những đệ tử hạch tâm tương đối không thiếu tài nguyên kia chính là nếm thử, sẽ không lấy nhiều.

Dù sao thì học phần bọn họ kiếm được dễ dàng hơn đệ tử bình thường rất nhiều, cũng không quá thiếu Linh thực.

“Trong viện ta đào một cái hầm ngầm, dùng băng tinh thiết tạo ra một cái kho băng tinh nho nhỏ, ăn không hết có thể để trong kho băng tinh, chúng ta từ từ ăn.” Nguyên Mặc sư huynh cũng tán thành nói: “Đêm nay chúng ta tổ đội, phối hợp lấy nhiều một chút.”

Kho tinh thạch?

Vương Tông An hơi liếc mắt, không ngờ Nguyên Mặc sư huynh cũng có một mặt "Thổ hào".

"Băng Tinh Thiết" là một loại thiên tài địa bảo tương đối hiếm thấy "Băng Tinh Thiết Quặng" dung luyện mà thành, quanh năm phát ra năng lượng hàn băng, sẽ khiến nhiệt độ chung quanh giảm xuống, là nguyên liệu chất lượng tốt chế tạo linh khí huyền băng hệ.

Một ít gia tộc nội tình hùng hậu cũng sẽ dùng băng tinh thiết bố trí trận pháp, chế tạo kho lạnh nhiệt thấp chứa đựng linh thực.

Kho lạnh xây dựng như vậy, không chỉ có hiệu quả tốt hơn hầm băng bình thường, hơn nữa sạch sẽ bớt việc, khuyết điểm duy nhất chính là giá cả quá cao.

Một viên băng tinh thiết lớn cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, nặng chừng một cân, giá thị trường ước chừng hai ngàn càn kim. Cho dù chỉ là chế tạo một cái kho lạnh băng tinh mini, cũng ít nhất phải hao phí hơn vạn càn kim.

Như thế đừng nói gia tộc Bát Cửu Phẩm, ngay cả Thiên Nhân thế gia kém một chút cũng chưa chắc dùng được.

Trong viện của Nguyên Mặc sư huynh lại có băng tinh khố, điểm này đừng nói là Vương Tông An, ngay cả Bạch Lăng cũng không ngờ tới.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của hai người, trong lòng Nguyên Mặc sư huynh không khỏi có chút đắc chí, trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác ưu việt.

Hắn dù sao cũng là thế gia Thất phẩm có tiếng từ xa xưa, vốn liếng khá phong phú, trong gia tộc hàng năm trợ giúp hắn cũng không ít. Điều này làm cho hắn dần dần tích lũy được một cái băng tinh khố cỡ nhỏ, bình thường có thể dùng để trữ một ít nguyên liệu quý giá mà dễ dàng hỏng mất.

"Nếu đã như vậy." Vương Tông An suy nghĩ một chút nói: "Vậy tối nay đi xem đi."

Được Nguyên Mặc sư huynh gợi ý, trong đầu hắn cũng nhiều thêm một chủ ý.

Trong Học Cung có không ít Linh cầm phi liên, nếu như ở trong thùng xe làm một cái lãnh khố Băng Tinh cỡ nhỏ, có thể đem Linh cô đưa về cho phụ mẫu và tộc nhân nếm thử.

Về vấn đề số lượng, tốn chút càn kim thu mua từ các đệ tử khác là được.

Dù sao cũng vận chuyển một chuyến, đương nhiên vận chuyển nhiều hơn một chút, còn có thể thuận tiện vận chuyển một lô linh nhục tươi mới từ gia tộc đến. Hắn ăn thịt khô và linh nhục đã chán ngấy rồi.

Rất nhanh, ba người bọn họ đã thỏa thuận xong, đều tự tản đi.

Ba người đều là đệ tử bình thường, còn có không ít công việc phải làm.

Chờ đến nửa đêm, ba người mới tụ tập lại. Để Bạch Lăng học tỷ dẫn đường, mang theo giỏ trúc, mang theo giỏ trúc đi vào sâu trong sơn cốc Trường Sinh thụ sinh trưởng.

Rất xa, ba người đã nhìn thấy cây cổ thụ che trời cắm rễ ở phía trên linh mạch kia.

Lịch sử của nó thật sự đã vô cùng cổ xưa rồi, thân cây tráng kiện như ngọn núi nhỏ, rễ cây dạng bản càng như vách đá, trên vỏ cây càng có thể thấy được rêu xanh loang lổ, dấu vết năm tháng ngấm vào mỗi một đạo hoa văn của nó, lộ ra tang thương mà cổ sơ.

Nhưng dù vậy, vẫn không tổn hại đến sinh mệnh lực của nó.

Dưới màn đêm, tán cây khổng lồ của nó giống như lọng che tầng tầng lớp lớp bao phủ trên đỉnh đầu, tản ra cường đại, mênh mông, khí tức Ất Mộc cường thịnh như biển cả.

Sinh cơ nồng đậm từ cành lá kia từ từ tản ra, từng tia từng sợi, tản ra linh quang màu xanh lục, từ xa nhìn lại, trong thiên địa phảng phất trải ra một thác nước lục sắc hiện ra ánh huỳnh quang, đẹp đến lóa mắt, đẹp đến bừng bừng sinh cơ.

Mặc dù Vương Tông An đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn cảm thấy rung động.

Linh thụ khổng lồ như thế, sau khi chặt đi có thể chế tạo ra bao nhiêu gia cụ?

Cũng may mắn những đệ tử khác trong Trường Xuân cốc không nghe được tiếng lòng của hắn, nếu không, chỉ bằng một câu này, hắn đã bị đánh thành đầu heo rồi. Rõ ràng muốn đem cây trường sinh chặt làm đồ dùng trong nhà, thật sự là ngại sống quá dài!

"Mọi người duy trì trật tự, không cho phép chen ngang."

Xa xa, có tiếng sư huynh từ dưới cây truyền đến.

Ba người nhìn về phía trước, phát hiện phía trước đã có không ít đệ tử Trường Xuân cốc đang xếp hàng.

Bạch Lăng sư tỷ nhất thời buồn bực không thôi: "Thất sách rồi! Còn tưởng rằng nửa đêm tới xếp hàng đã sớm, không nghĩ tới đám người này lại đến sớm hơn so với chúng ta. Thật không biết xấu hổ."

"Được rồi, xếp hàng đi."

Nguyên Mặc sư huynh khuyên một câu.

Linh triều bộc phát cách mỗi mấy năm mới có một lần, cơ hội khó có được, cộng thêm "Linh cô kỳ quái" bội thu, tự nhiên cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Cho dù chính mình không ăn, bán cho đệ tử các phong các mạch khác cũng có thể kiếm được một khoản.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã xếp vào trong đội ngũ.

Một đệ tử hạch tâm bốn năm mươi tuổi đang chắp tay sau lưng đứng ở phía trước, uy nghiêm duy trì trật tự: "Tất cả đệ tử Trường Xuân cốc nghe đây, nếu muốn hái Linh cô, cần phải xếp thành hàng. Đợi sau khi thời cơ chín muồi, theo thứ tự tiến vào dưới cây hái. Ai dám không tuân thủ trật tự, chẳng những sẽ bị trục xuất tại chỗ, còn bị trừ đi học phần tương ứng."

"Ngọc Trạch sư huynh, chúng ta hiểu rồi."

Tất cả đệ tử bình thường đều ngoan ngoãn đáp ứng.

Ngọc Trạch sư huynh đã Linh Đài cảnh tầng ba, trong mắt các đệ tử bình thường, hắn chính là đại nhân vật cao cao tại thượng, tự nhiên không người nào dám đi ra khiêu chiến trật tự.

Hơn nữa Trường Xuân cốc nhất mạch từ trước đến nay "Không thích tranh đấu", mọi người đều tâm bình khí hòa xếp thành hàng ngồi xuống luyện khí, cũng không có xung đột gì. Chỉ có điều, theo thời gian trôi qua, đội ngũ xếp hàng ngồi càng ngày càng dài, dần dần đã xếp thành một con trường long uốn lượn.

Mà thời gian, cũng dần dần đến lúc rạng sáng sớm.

Theo vòng thứ nhất xuất hiện ở chân trời, nồng độ Ất Mộc Linh Khí trong thiên địa phảng phất đạt đến cực hạn nào đó, ngay cả hô hấp cũng có thể cảm giác được khí huyết sinh sôi trong cơ thể.

Cùng lúc đó, trên mặt đất chung quanh Trường Sinh thụ, từng cây Linh cô thần kỳ phá đất mà ra, mở rộng ra, rễ cây tráng kiện mà đầu nấm mượt mà.

Các sư huynh đều lộ ra nụ cười không có ý tốt, các học tỷ đều đỏ mặt, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ cơ duyên.

Có một sư huynh đui mù cố ý mượn cơ hội trêu đùa vài câu, muốn trêu chọc một học muội, kết quả bị hai học tỷ mạnh mẽ ném trở về ngay tại chỗ, đánh cho hắn đầy mặt xấu hổ, chật vật rời đi.

Thấy thế, Vũ Trạch sư huynh quát lớn vài tiếng, đội ngũ mới yên tĩnh trở lại.

Mọi người theo thứ tự tiến vào, rất nhanh liền đến phiên ba người Vương Tông An. Bọn họ dựa theo kế hoạch, đứng vị trí hình chữ "Phẩm", theo một phương hướng tìm tòi về phía trước, dọc theo đường đi chuyên chọn lớn ngắt lấy, hiệu suất cũng không thấp.

Ngay khi Vương Tông An hết sức chuyên chú cùng học tỷ hái nấm.

Bỗng dưng!

Thân cây trường sinh cổ xưa run rẩy một hồi, giống như duỗi lưng một cái, mấy chục mảnh lá cây "rầm rầm" rơi xuống.

Những lá cây này có màu xanh tươi, ẩn chứa năng lượng Mộc hệ nồng đậm.

"Là lá cây Trường Sinh."

Chúng đệ tử bình thường đang hái vui mừng quá đỗi, vội vàng đi qua nhặt.

Lá cây đã rơi xuống khi bọn hắn hái, tự nhiên là ai nhặt được thì thuộc về người đó.

Trường Sinh thụ diệp là bảo vật trị liệu vô cùng tốt, lúc đánh nhau trong miệng ngậm một mảnh, có thể đạt được hiệu quả trị liệu cuồn cuộn không ngừng. Nếu bán ra ngoài, một quả ít nhất có thể bán một hai trăm càn kim.

Thần thức "hoàn toàn tương đối mạnh" của Vương Tông An hơi động một chút, hai mảnh lá cây trường sinh bồng bềnh rơi xuống trong tay hắn.

Hắn cũng không xa lạ gì với Trường Sinh thụ diệp này. Trong nhẫn trữ vật mà hắn giấu đi còn có hai cái để chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Trước kia hắn còn tưởng rằng, những chiếc lá này là do đệ tử chủ động hái từ trên cây Trường Sinh, nhưng không ngờ phải đợi đến khi cây Trường Sinh tự nhiên rụng xuống mới được.

Cũng khó trách, Trường Sinh thụ chính là gốc rễ lập cốc của Trường Xuân cốc, lịch sử tồn tại vô cùng lâu dài, địa vị càng không giống bình thường, đương nhiên sẽ không tùy ý gây thương tổn cho nó.

Huống chi, vừa rồi khi các sư huynh sư tỷ nói chuyện phiếm cũng đã nói, Trường Sinh thụ đã mở ra thánh thụ linh trí, linh mộc bình thường không thể sánh bằng.

Lão nhân gia nó vui vẻ lên, còn có thể nói tiếng người, nói chuyện phiếm với ngươi.

Hơn nữa, có truyền thuyết, thực lực của Trường Sinh Thụ đã đạt đến bát giai đỉnh phong. Nếu thật sự đánh nhau, chính phó viện trưởng còn có thể áp chế nó một chút. Ai dám hái bừa lá của nó, lột loạn vỏ cây nó? Chán sống sao?

Trường Sinh thụ đột nhiên rơi xuống lá cây, tự nhiên là dẫn phát một hồi bạo động.

Ngay cả Ngọc Trạch sư huynh cũng hâm mộ không thôi: "Lần này đệ tử bình thường đúng là vận cứt chó, thậm chí ngay cả lá trường sinh rơi rụng cũng bị bọn họ gặp phải."

Chỉ trong chốc lát như vậy, Vương Tông An lại âm thầm vận dụng thần thức, ảnh hưởng một chút quỹ tích lá cây trường sinh rơi xuống, để hắn tự mình cầm sáu lá, thuận đường "Giúp" Bạch Lăng học tỷ lấy bốn lá, Nguyên Mặc sư huynh thì dựa vào vận khí nhặt được một lá.

Ai bảo sư huynh Nguyên Mặc có căn cơ hùng hậu, ngay cả kho băng tinh cỡ nhỏ cũng xây được. Lá cây Trường Sinh nho nhỏ này chắc hẳn không lọt vào mắt hắn.

Mặc dù Vương Tông An còn chưa mở Linh Đài, nhưng dù sao cũng là thiên kiêu huyết mạch nhị trọng, tu vi cũng đã đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong. Thần thức cường đại không dám nói so với Linh Đài cảnh, nhưng cũng không thua kém nhiều lắm.

Thật ra với thần thức và thân thủ của Vương Tông An lúc này, cho dù thu lại lá cây đã trưởng thành tám chín phần cũng được. Có điều hắn từ trước đến nay tính tình lương thiện, thích hợp lấy nhiều một chút thì thôi, cũng phải bận tâm các học tỷ sư huynh khác một chút.

Bởi vậy, các đệ tử bình thường gặp phải một màn này, cơ bản mỗi người đều có phần, nhiều còn cầm hai mảnh. Ngược lại khiến mọi người vui mừng, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng ngoài ý muốn còn chưa kết thúc.

Ngay khi mọi người hào hứng nhặt xong lá của Trường Sinh thụ, chuẩn bị tiếp tục hái nấm, Trường Sinh thụ lại run rẩy hai cái, một ít vỏ cây cổ thụ trên thân cây tự nhiên bong ra.

Đây là vỏ cây trường sinh thụ, cũng là một trong những đặc sản của Trường Xuân cốc, có thể dùng để luyện chế linh khí mộc thuộc tính "Cổ Thụ giáp trụ", chẳng những phòng ngự xuất chúng, còn có thể tự khép lại.

Cùng lúc đó.

Trên cành cây trường sinh lóe ra linh quang bỗng nhiên sáng rõ, lốm đa lốm đa lốm đốm quang mang hội tụ thành dòng suối, chiếu sáng non nửa bầu trời đêm.

Ngay sau đó, một cái nụ hoa bỗng nhiên xuất hiện giữa những cành cây. Linh hoa với một tốc độ không thể tưởng tượng

được nhanh chóng nở rộ, chợt tàn lụi. Một lát sau, một quả to bằng móng tay xuất hiện trên cây Trường Sinh, cũng bắt đầu bành trướng, biến lớn lên.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trường Sinh Quả!

Đây chính là Trường Sinh Quả có thể kéo dài tuổi thọ!

Năm nay không ngờ Linh triều lại lợi hại như vậy, ngay cả Trường Sinh quả cũng mọc ra rồi?

…

Chương 34: Thiếu tộc trưởng! Chớ phụ ái nữ lão phu!

…

Bất quá, lúc này đây các đệ tử bình thường cũng không dám động.

Linh cô là phúc lợi của đệ tử bình thường, đệ tử hạch tâm không quá tranh đoạt. Mà lời Trường Sinh thụ diệp, các trưởng bối cùng các sư huynh cũng không quá quản, vận khí tốt nhặt một hai mảnh cũng là hợp tình hợp lý, xem như là nhặt được chỗ tốt.

Đây cũng coi như là một loại lệ ước định mà thành.

Nhưng vỏ cây trường sinh, và trường sinh quả, những thứ này không phải đệ tử bình thường có thể nhúng chàm.

"Trường Sinh thụ không được phép giấu làm của riêng, tất cả được tính vào trong công khố." Ngọc Trạch sư huynh lúc này mới phản ứng lại, lập tức hét lớn một tiếng: "Người vi phạm lệnh lập tức trục xuất, khấu trừ học phần, cấm túc."

Nghe nói như thế, chúng đệ tử bình thường tuy thèm thuồng, nhưng cũng chỉ có thể thành thành thật thật thu hồi tầm mắt, một lần nữa thu thập Linh Cô.

May là, tuy Trường Sinh quả và vỏ của Trường Sinh thụ không có phần của họ, nhưng linh cô dưới gốc cây lại bởi vì linh triều mà sinh trưởng khả quan, không chỉ số lượng nhiều mà cái đầu cũng lớn hơn năm trước, phẩm chất càng tốt hơn.

Rất nhanh, trong gùi của ba người đều chứa đầy Linh cô.

Mà trong lúc bọn họ hái Linh cô, mấy bóng người mặc trường bào đệ tử hạch tâm cũng xuất hiện ở dưới gốc Trường Sinh thụ, trong đó bao gồm Cẩm Sơn sư huynh.

Hôm nay Cẩm Sơn sư huynh đã ngoài bảy mươi, trên mặt để lại chòm râu đại biểu uy nghiêm, cả người đều trở nên thành thục ổn trọng hơn rất nhiều.

Bất quá, hắn cũng không phải là người lớn tuổi nhất kia.

Ở bên cạnh hắn, còn có mấy người thoạt nhìn lớn tuổi hơn hắn không ít, ước chừng cũng phải tám chín mươi, thậm chí hơn một trăm tuổi đệ tử hạch tâm, mỗi người khí cơ hùng hậu, tu vi thâm bất khả trắc.

Trong Trường Xuân cốc nhân tài từ trước đến nay không ít, chỉ là đại bộ phận đệ tử Trường Xuân cốc đều thích trạch lên làm ruộng, nghiên cứu nghiên cứu các loại thực vật, mười năm tám năm không thấy bóng người cũng là chuyện thường.

Bây giờ Linh triều bộc phát, Trường Sinh thụ xuất hiện đủ loại dị biến, lập tức nổ tung không ít đệ tử hạch tâm lặn sâu xuống nước.

Mà ngay lúc những đệ tử hạch tâm này xuất hiện, năm sáu người trung niên mặc trang phục trưởng lão cũng từ các phương hướng phi độn mà đến, nhao nhao rơi xuống dưới cây trường sinh.

Các trưởng lão Trường Xuân cốc phần lớn đều ở nhà, bình thường đều ở trong một mẫu ba phần đất của mình, không hề nhúc nhích, lúc này cũng bị động tĩnh của Trường Sinh thụ kinh động, nhao nhao xông ra.

“Ất Mộc linh triều thật mạnh.” Trong đám trưởng lão có khí tức cường đại nhất nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhịn không được vuốt râu thở dài, “Bản trưởng lão đã hơn hai trăm năm chưa từng nhìn thấy linh triều có quy mô như vậy, hơn nữa còn kết thêm ra một quả trường sinh. Đúng là chuyện hiếm lạ.”

Gã râu tóc đen xì, trên đầu đội ngọc quan màu xanh sẫm, gương mặt trông chẳng qua là trung niên, thực tế đã hơn ba trăm tuổi, là một trong những trưởng lão có kinh nghiệm sâu nhất trong Trường Xuân cốc.

“Linh triều bộc phát là chuyện tốt a.” Một trưởng lão râu tóc cũng đen xì cười ha hả nói: “Như thế, tốc độ sinh trưởng của các loại linh thực ở Trường Xuân cốc chúng ta càng nhanh hơn.”

Rễ trường sinh thụ trồng phía trên cực phẩm mộc hệ linh mạch, được linh mạch tẩm bổ, cứ cách vài năm sẽ phun ra dư

linh khí huyền linh không tiêu hóa hết, từ đó hình thành "linh triều".

Bởi vì những huyền linh khí này trước đó đã trải qua Trường Sinh thụ chuyển hóa, có thể trực tiếp bị thực vật hấp thu, cho nên đối với linh thực sinh trưởng có chỗ tốt cực lớn.

"Linh triều" này cũng coi như là một đặc sắc lớn của Trường Xuân cốc rồi.

Mà những trưởng lão râu tóc đen nhánh, thế nào cũng không hiện lão là một đặc sắc lớn khác của Trường Xuân cốc.

Bởi vì đặc tính của bản thân Trường Xuân chân quyết, tuổi thọ của các trưởng lão phổ biến tương đối dài, phần lớn trưởng lão Thiên Nhân cảnh đều có thể sống đến bốn trăm tuổi. Nếu có cơ hội ăn được một viên Trường Sinh quả, vượt qua cực hạn tuổi thọ cũng chưa biết chừng.

Chẳng qua trường sinh quả có công hiệu bổ tăng thọ nguyên, thường thường vừa mọc ra sẽ bị các đại lão để mắt tới, các trưởng lão Trường Xuân cốc mặc dù chiếm địa lợi, nhưng cũng chưa chắc có thể phân được.

Bởi vậy, mỗi lần Trường Xuân thượng nhân đều phải lén lút thu lại, sau đó tích lũy.

Trong lúc nói chuyện, năm sáu trưởng lão này đã đến trong đám người.

Cẩm Sơn sư huynh vội vàng mang theo chúng đệ tử nghênh đón, hướng mấy người lần lượt hành lễ.

"Bái kiến chư vị trưởng lão."

"Thì ra là Cẩm Sơn a~" Trưởng lão đầu đội ngọc quan màu xanh lục vuốt râu cười cười, "Nghe sư tôn nói, hiện tại tục vụ của Trường Xuân cốc là do ngươi quản lý?"

"Khởi bẩm trưởng lão." Cẩm Sơn sư huynh nghe vậy, vội vàng cúi đầu, khí độ trầm ổn hồi đáp: "Chẳng qua là thay sư tôn xử lý chút ít tạp vật, phàm là việc lớn còn phải dựa vào các trưởng lão quyết định."

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn cố gắng thay đổi khí chất đáng khinh của mình, tranh thủ điểm mị lực dựa vào Vương Thủ Triết, sớm ngày có thể tìm được bạn gái. Hơn nữa, trải

qua nhiều năm tu luyện mô phỏng, hắn tự nhận đã có bảy tám phần khí thế của Thủ Triết sư huynh.

Bất quá, mặc dù bề ngoài trầm ổn, trong lòng của hắn như cũ nhịn không được nói thầm. Nếu không phải bởi vì các trưởng lão trong cốc quá lười, sư tôn làm sao lại đem tục vụ ném cho hắn xử lý?

"Như thế rất tốt." Nghe hắn nói, trưởng lão đầu đội mặc ngọc quan gật gật đầu, "Nếu sư tôn không có ở đây, trường sinh quả ngoài định mức này thuộc về ta."

Nhưng mà, hắn mới vừa nói xong, mấy trưởng lão khác liền không làm nữa.

"Như vậy sao được?"

"Sở hữu Trường Sinh Quả, há một mình ngươi nói là được?"

Nháy mắt công phu, mấy vị trưởng lão liền cãi nhau, người người đều muốn một viên Trường Sinh Quả này.

Cũng khó trách, thiên tài địa bảo có thể dùng để kéo dài tuổi thọ trên đời này vốn hiếm thấy, Trường Sinh quả trăm năm xuất hiện một quả, ngẫu nhiên đụng phải Linh triều bộc phát mới có thể nhiều hơn một quả, xem như là sản phẩm tương đối ổn định.

Đối với trưởng lão Thiên Nhân cảnh sống thật lâu mà nói, cảm giác nguy cơ thọ nguyên đã thập phần mãnh liệt, có thể sống lâu mười năm tám năm ai lại không muốn?

Hơn nữa, mặc dù hiệu dụng của Trường Sinh Quả đối với Thiên Nhân cảnh không tính là rất mạnh, nhưng cũng có thể tăng cường thọ nguyên mười năm tám năm, bình thường rất khó đến phiên trưởng lão bình thường hưởng dụng.

Hiếm khi Trường Xuân thượng nhân không có mặt, bọn họ há có thể không tranh đoạt một phen?

Cẩm Sơn sư huynh ở bên cạnh thấy không còn gì để nói, đám trưởng lão này bình thường ngay cả bóng người cũng không thấy, đều ở trong sào huyệt của mình dưỡng lão. Hiện tại ra Trường Sinh Quả, mỗi người đều muốn.

"Khụ khụ." Cẩm Sơn sư huynh chắp tay nói: "Quả Trường Sinh chính là thánh dược, Cẩm Sơn cảm thấy trước tiên cứ thu

vào khố phòng, đợi sau khi sư tôn trở về sẽ quyết định đoạt.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lý Ngọc Trạch bên cạnh cũng nói: “Cho dù chúng ta muốn phân phối riêng, thì cũng phải cho đệ tử hạch tâm trẻ tuổi chúng ta chứ? Trường Sinh quả cho tu sĩ Linh Đài cảnh hưởng dụng, hiệu quả mới có thể tối đa hóa.”

Các đệ tử hạch tâm còn lại cũng đều nhao nhao phụ họa theo.

Nghe đệ tử hạch tâm và các trưởng lão giằng co, các đệ tử bình thường như Bạch Lăng học tỷ đều tự giác ngậm miệng, thành thành thật thật làm như không thấy.

Tuy “Trường Sinh quả” nghiêm túc nói ra, thật ra là cho tu sĩ Luyện Khí cảnh hưởng dụng hiệu quả tốt nhất, còn có tác dụng cường thân kiện thể, tẩy tủy phạt mao, hiệu quả kéo dài tuổi thọ rõ rệt nhất. Sau khi ăn Trường Sinh quả, tu sĩ Luyện Khí kỳ cho dù không đột phá được Linh Đài cảnh, cũng có thể sống đến một trăm mấy chục tuổi.

Nhưng đây là Trường Sinh quả trân quý, bọn họ không có tư cách tranh thủ.

Trong “Đệ tử bình thường”, chỉ có Vương Tông An có chút hứng thú nhìn một màn này.

Đối với Trường Sinh Quả, hắn cũng có nghe thấy.

Tục truyền, cây Trường Sinh thụ này mặc dù là linh thực của Trường Xuân thượng nhân, nhưng trên thực tế đã truyền thừa mấy đời, nói về tuổi tác thậm chí so với lịch sử của Tử Phủ Học Cung đều dài hơn.

Hơn nữa, Trường Xuân cốc có một quy củ kỳ quái, người thừa kế mỗi một đời của nó, cũng không phải do sư trưởng chỉ định, mà là do “Trường Sinh thụ” chọn ra. Người có thể kế thừa “Trường Sinh thụ”, chính là cốc chủ đời tiếp theo của Trường Xuân cốc. Mà người thừa kế này, mặc kệ gọi là gì, sau khi kế nhiệm sẽ kế thừa xưng hô “Trường Xuân thượng nhân”.

Mà Trường Sinh Quả này cũng là một trong số ít những thiên tài địa bảo có thể dùng để kéo dài tuổi thọ cho người bình thường.

Nghe nói, năm đó phụ thân có được một quả Trường Sinh Quả, sau khi Lung Yên lão tổ ăn, bổ sung đủ thọ nguyên bị tổn

hại lúc trước.

Trường Sinh quả có thể tẩm bổ cho thân thể cấp độ sâu nhất, đây là nguyên nhân căn bản nó có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng so với kéo dài tuổi thọ, hiệu quả bù đắp hao tổn thọ nguyên thật ra càng tốt hơn.

Hơn nữa Trường Sinh quả còn có thể làm thuốc, phối hợp với thiên tài địa bảo bổ sung tinh nguyên khác, có thể luyện chế Trường Sinh đan. Một luyện đơn đại sư lợi hại, một lò có thể luyện ra bảy, tám viên Trường Sinh đan.

Trường Sinh đan chính là tứ phẩm đan dược, mỗi một viên giá trị ước chừng ba vạn càn kim, đều nhanh chóng đạt đến Thiên Linh đan. Chẳng qua sau khi luyện thành trưởng sinh đan, mặc dù tổng thể giá trị tăng nhiều, nhưng hiệu quả đơn thể lại sẽ suy yếu rất nhiều, chỉ có tác dụng lớn đối với phàm nhân dưới Linh Đài cảnh.

Làm thế nào lấy hay bỏ, thì phải xem nhu cầu mà nói.

Mà sở dĩ Vương Tông An hiểu rõ như vậy, cũng là bởi vì phụ thân hắn lấy một ít "Trường Sinh đan" tồn kho từ Học Cung về gia tộc, trợ giúp một số trưởng bối lớn tuổi kéo dài tuổi thọ.

Dù sao những trưởng bối kia, lúc trước vì kéo dài gia tộc cùng bồi dưỡng bọn tiểu bối trả giá quá nhiều. Hôm nay gia tộc trở nên cường đại, tự nhiên cũng nên phản hồi bọn họ. Thời gian trôi qua không cách nào truy hồi, để cho bọn họ hưởng thêm vài năm thanh phúc cũng là tốt.

Cũng bởi vì vậy, sự chú ý của Vương Tông An đối với Trường Sinh Quả cũng nhiều hơn một chút so với các đệ tử bình thường.

Nhưng mà không đợi các trưởng lão cùng các đệ tử hạch tâm tranh luận ra kết quả.

Bỗng dưng.

Đầu cành cây Trường Sinh, quả trái cây xanh biếc kia bỗng nhiên toả sáng hào quang.

Ánh sáng kia sáng ngời nhưng không chói mắt, ngược lại dị thường nhu hòa, hơn nữa còn mang theo một loại vận luật kỳ

lạ, giống như hô hấp vậy, một đậm, một nhạt, thong thả mà kéo dài.

“Ồ?” Một trưởng lão tinh mắt phát hiện dị trạng, nhịn không được lên tiếng kinh hô, “Lần này kết xuất Trường Sinh Quả không giống bình thường lắm, hình như là “Linh Chủng”!”

“Linh chủng?”

Lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn tới.

Các trưởng lão đã từng chứng kiến Trường Sinh Quả, đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Quả nhiên, quả trường sinh quả này thật có chút bất thường.

Bất kỳ một giống loài nào, đều sẽ có nhu cầu và bản năng sinh sôi nảy nở hậu đại và mở rộng chủng đàn. Nếu như không có, giống loài này hơn phân nửa đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử.

Trường Sinh thụ là một loại linh chủng đặc thù, đương nhiên cũng có nhu cầu này. Lúc này, nó kết ra Trường Sinh quả sẽ khác với bình thường, trong thịt quả sẽ có một viên linh chủng Trường Sinh thụ.

Linh chủng này có thể tiến hành uẩn dưỡng, thai nghén ra một mầm non Trường Sinh thụ mới. Cây non này không ngừng sinh trưởng, đến năm tháng nhất định sẽ trở thành “Trường Sinh thụ” mới.

Nhưng mà, Trường Sinh thụ loại cao cấp linh chủng thánh thụ này muốn thai nghén hậu đại cũng không dễ dàng, thời gian tích lũy cùng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Bởi vậy, nó thường thường mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể thai nghén ra một “Linh chủng”, kết xuất Trường Sinh quả cũng đại đa số đều chỉ có thịt quả, không có linh chủng quả hạch.

Bởi vậy, “Linh chủng” vừa ra, ánh mắt mọi người đều nóng rực lên.

Nếu như có thể đạt được một hạt linh chủng Trường Sinh thụ thì có thể uẩn dưỡng nó thành linh thực, thích hợp nhất làm “Linh thực bản mệnh”.

Phải biết, phàm là nơi Trường Sinh thụ cắm rễ, đều sẽ trở thành nơi tụ linh. Cho dù cắm rễ ở một số khu vực hoang mạc, cũng sẽ dần dần tụ linh và cải thiện thổ nhưỡng, dần dần diễn hóa thành ” ốc đảo sinh mệnh”.

Ngoài ra, nếu có Trường Sinh thụ làm linh thực bản mệnh thì có thể từng bước cải thiện thể chất, đạt tới hiệu quả kéo dài tuổi thọ.

Trong số các đại năng có huyết mạch Ất Mộc, số lượng Linh Thực giả có số lượng Trường Sinh thụ không ít. Trong số bọn họ, ngoại trừ số ít mấy người vô ý vẫn lạc trong chiến đấu, số người còn lại đều rất dài, thường thường có thể khiến đối thủ mất mạng.

Ngoài ra, Trường Sinh thụ còn có một năng lực chiến đấu nhất định.

Tựa như cây Trường Sinh này, thực lực đã đạt tới bát giai đỉnh phong, tương đương với tu vi Tử Phủ cảnh đỉnh phong trong nhân loại. Thật muốn động thủ, thân là chủ nhân Trường Sinh thụ Trường Xuân thượng nhân đều sẽ bị nó đè xuống đất ma sát.

Ngoài ra, Trường Sinh thụ còn có một ưu thế rất lớn.

Đó chính là khi đoàn chiến, nó có thể làm nước suối di động, có thể cung cấp năng lực chữa trị cuồn cuộn không ngừng trong phạm vi nhất định.

Đủ loại ưu thế như vậy, tự nhiên là để cho một đám đệ tử hạch tâm của Trường Xuân cốc hưng phấn đến cực điểm.

Về phần những trưởng lão lớn tuổi, trông mà thèm, thì đều than thở, tiếc hận không thôi.

Dựa vào tuổi tác và tiềm lực của bọn họ, hơn nữa đều đã có linh thực bản mệnh của mình, cơ bản là không có khả năng đạt được linh chủng Trường Sinh thụ.

Cái khác không nói, ít nhất lão Trường Sinh thụ sẽ không vui.

Ai sẽ đem linh chủng mà mình vất vả dựng dục ra giao cho một lão đầu tử thân thể đã xuống mồ uẩn dưỡng?

Trước đó Trường Xuân cốc vẫn luôn có một hạt giống Trường Sinh thụ linh chủng, cho đến khi Lục Vi tiểu học tỷ xuất hiện,

Trường Xuân thượng nhân mới làm chủ truyền hạt Trường Sinh thụ thụ linh chủng kia cho Lục Vi tiểu học tỷ.

Nhưng Lục Vi tiểu học tỷ cũng không có đem Trường Sinh thụ tế luyện thành linh thực bản mạng, chỉ là xem như linh thực bình thường đang uẩn dưỡng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, năm đó khi Lục Vi tiểu học tỷ được nhặt về, trong lòng đã ôm một gốc linh thực dị chủng màu xanh tường vi. Lúc nàng tấn thăng Thiên Nhân cảnh, lựa chọn gốc linh thực kia làm linh thực bản mạng, tự nhiên cũng sẽ không cách nào lại đem Trường Sinh thụ tế luyện thành linh thực bản mạng.

"Chư vị đệ tử từ trăm tuổi trở xuống, đều thuộc về cơ duyên của thế hệ trẻ chúng ta." Cẩm Sơn sư huynh phấn khởi nói: "Nhưng mà Trường Sinh Linh Chủng chỉ có một viên, chúng ta ai cũng muốn. Dù sao cũng phải lấy ra một chương trình."

"Cẩm Sơn sư huynh, chúng ta cũng không thể học các phong các mạch khác để đánh nhau quyết thắng thua chứ?" Lý Ngọc Trạch nói, "Như vậy, những đệ tử trẻ tuổi như chúng ta chẳng phải là trực tiếp bị đào thải sao?"

"Đương nhiên không thể dựa vào đánh nhau quyết thắng thua." Cẩm Sơn sư huynh nói: "Có tư cách nuôi dưỡng Trường Sinh Linh Chủng, là một loại vinh quang thiên đại, cần trả giá thời gian cả đời đi chiếu cố Linh Chủng. Trong đó liên quan đến việc phát triển Linh Chủng, có hai nhân tố quan trọng nhất. Đầu tiên phải có tiền, ngươi phải có rất nhiều tiền đi mua tài nguyên bồi dưỡng Linh Chủng. Thứ hai, Thôi Sinh Thuật của ngươi phải cường đại, như thế mới có thể phát triển tốt hơn Linh Chủng. Nếu như thế, mọi người không bằng ưu tú hơn so với Linh Thực mà ai nuôi hơn a."

Cẩm Sơn sư huynh nói có lý, đại đa số đệ tử hạch tâm và đệ tử ưu tú đều gật đầu đồng ý. Số ít mấy người không am hiểu dưỡng linh thực tự trì vũ lực, muốn phản đối, lại không thể chống đối đệ tử còn lại, người đông thế mạnh.

Rất nhanh, ý kiến của tất cả mọi người liền đạt thành nhất trí, lập tức lập tức giải tán, chạy trở về lấy linh thực mình uẩn dưỡng.

Phàm là đệ tử hạch tâm Linh Đài cảnh của Trường Xuân cốc đều sẽ uẩn dưỡng linh thực thuộc về mình.

Nếu không có biến cố đặc biệt, chờ tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, những linh thực uẩn dưỡng rất lâu này sẽ bị bọn họ tế luyện thành linh thực bản mệnh.

Ước chừng hai canh giờ sau, những đệ tử nòng cốt này mới lục tục mang linh thực của bọn họ trở về.

Hết cách rồi, đại đa số linh thực đều có hình thể rất lớn, không dễ di chuyển, tốc độ di chuyển của chúng vô cùng chậm chạp. Chúng cần phải bò ra từ trong linh thổ uẩn dưỡng, sau đó dùng bộ rễ đi bộ, chậm rãi di chuyển tới.

Đây là bi ai của không có không gian Tức Nhưỡng, linh thực không thể mang theo bên người. Điểm này cũng hạn chế sức chiến đấu của các đệ tử Trường Xuân cốc.

Ước chừng qua mấy canh giờ, đến giữa trưa, mọi người mới một lần nữa tề tựu.

Bọn họ mang về đủ loại linh thực kỳ lạ cổ quái.

Ngọc Trạch sư huynh dẫn đầu nhảy ra: “Mọi người nhìn linh thực của ta một chút – cây Hỏa Long quả.”

Tiếng nói vừa dứt, một gốc Hỏa Long Quả Thụ cao năm sáu trượng liền co rút bộ rễ cực lớn, nhích về phía trước mấy trượng, sau đó bộ rễ co rúm, đâm mạnh vào trong bùn đất.

Chỉ trong chốc lát, Hỏa Long quả thụ đã hoàn thành cắm rễ.

Sau đó nó thừa dịp linh triều chung quanh mênh mông, bắt đầu liều mạng hấp thu năng lượng.

Nó đứng vững trên mặt đất, bộ dáng uy phong lẫm liệt, trên chạc cây còn mọc ra một ít Hỏa Long Quả hoặc màu xanh lá hoặc màu đỏ, trong đó Hỏa Long Quả màu đỏ chính là đại biểu cho sắp thành thục.

Ngọc Trạch sư huynh nhìn Hỏa Long Quả Thụ, thần sắc kiêu ngạo, phảng phất là đang bày ra một tác phẩm ưu tú.

“Ngọc Trạch tiểu tử này, cây linh quả Hỏa Long này nuôi dưỡng cũng không tệ lắm.”

“Có thể, có thể, xem ra Ngọc Trạch tuy còn trẻ nhưng thiên phú nuôi dưỡng linh thực vô cùng tốt.”

Các trưởng lão Trường Xuân cốc ở bên cạnh không được, nhưng trên thực vật đạo đều tương đối tinh thông, liếc mắt liền có thể nhìn ra ưu khuyết. Lúc này, không có trọng tài nào thích hợp hơn bọn họ.

Cây Hỏa Long này của Lý Ngọc Trạch đã nhận được một số lời đánh giá tốt từ các trưởng lão.

Ngay cả Vương Tông An cũng xem say sưa ngon lành.

Hỏa Long Quả là một loại thực vật chiến đấu rất thú vị, Hỏa Long Quả mà nó sinh trưởng ra có uy lực không tầm thường.

Chỉ tiếc, hắn còn chưa bắt đầu uẩn dưỡng linh thực thuộc về riêng mình, không cách nào đi lên thi đấu, sợ là không có duyên với linh chủng Trường Sinh thụ.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn nghĩ như vậy.

Bỗng dưng.

Một giọng nói già nua hùng hậu vang lên bên tai hắn.

“Tiểu tử, ngươi không tệ. Nữ nhi bảo bối này của lão phu giao cho ngươi uẩn dưỡng. Nhớ kỹ lúc ở Thiên Nhân cảnh nhất định phải tế luyện nàng thành linh thực bản mệnh, cộng hưởng sinh mệnh, vinh nhục cùng hưởng. Nhưng ngàn vạn lần đừng học tiểu nha đầu không có lương tâm kia của Lục Vi, cô phụ ấu nữ lão phu.”

Gì?

Vương Tông An ngây ngẩn cả người.

Cái này cái này, đây là xuất hiện ảo giác sao?

…

Chương 35: Ất Mộc tinh hoa! Con đường "Vô địch" của thiếu tộc trưởng!

…

Ngay khi Vương Tông An kinh ngạc và mờ mịt, thanh âm kia lại vang lên bên tai hắn.

"Tiểu tử, ngươi sững sờ cái gì? Lớn như vậy rồi, chưa thấy cây biết nói chuyện sao? Lão phu tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng không có nghĩa là không biết nói chuyện. Lão phu đã dùng thần thức bao phủ ra không gian tư mật, ngươi có vấn đề gì cứ hỏi, người bên ngoài không nghe được."

Những lời này, đúng như một tiếng sấm nổ vang.

Vương Tông An trong thoáng chốc hiểu ra, thận trọng hỏi: "Ngài, ngài là Trường Sinh thụ tiền bối?"

"Không sai, lão phu chính là Trường Xuân cốc trấn Cốc thánh thụ —— Trường Sinh thụ." Trong thanh âm hơi có vẻ già nua kia, lộ ra một tia kiêu ngạo, "Lão phu ở đây mấy ngàn năm, chứng kiến cùng vô số đại đệ tử Trường Xuân cốc che chở."

"Tông An bái kiến Trường Sinh thụ tiền bối." Vương Tông An vội vàng hành lễ, cung kính nói: "Lúc trước nghe ý của tiền bối là chuẩn bị ban tặng linh chủng cho vãn bối? Nhưng Tông An chẳng qua chỉ có tư chất huyết mạch Bính thượng phẩm, có tài đức gì có thể lọt vào mắt xanh của tiền bối?"

"Tiểu tử giỏi khiêm tốn, khiêm tốn, sủng nhục không sợ hãi, hiện giờ tiểu tử như ngươi cũng không nhiều đâu." Trường Sinh thụ khen ngợi một câu: "Thời đại hiện nay, huyết mạch thiên kiêu đã hết sức ưu tú. Hiếm khi ngươi còn chưa kiêu ngạo tự mãn, lão phu cảm thấy rất vui mừng."

Cái gọi là tư chất huyết mạch thượng phẩm, chính là có thể thức tỉnh huyết mạch nhị trọng trong Luyện Khí cảnh, Linh Đài cảnh thức tỉnh tam trọng huyết mạch, Thiên Nhân cảnh đạt tới đệ tứ trọng linh thể, Tử Phủ cảnh có thể thức tỉnh tư chất huyết mạch của đệ ngũ trọng đạo thể.

Loại tư chất huyết mạch cấp bậc này, ở thời đại này bình thường đều được gọi là —— thiên kiêu!

Tựa như Phòng Hữu An và Âm Ngọc Trạch, đều là thiên kiêu điển hình.

Tiềm lực của thiên kiêu rất lớn, xác suất thành tựu tu sĩ Tử Phủ cảnh trong tương lai không thấp. Bởi vậy, thiên kiêu luôn được coi là hạt giống Tử Phủ.

Về phần "Bính đẳng" thì là phân chia càng tỉ mỉ. Cho dù đều là huyết mạch thượng phẩm, cũng chia làm Giáp Ất Bính Đinh bốn cấp bậc, Bính đẳng chính là cấp bậc thứ hai đếm ngược.

Bởi vậy, huyết mạch của Vương Tông An hôm nay chẳng những thức tỉnh đệ nhị trọng, còn có bộ dáng đạt tới đệ nhị trọng trung đoạn, so với đệ nhị trọng huyết mạch bình thường mạnh hơn một chút, tương lai tấn thăng Tử Phủ cảnh tỷ lệ thành công càng cao.

"Đa tạ tiền bối tán dương."

Được Trường Sinh thụ tiền bối khen như vậy, trong lòng Vương Tông An cũng được an ủi một chút, thể hiện ra một chút tự tin trong lòng.

Không có cách nào, mỗi ngày sống chung với đại thiên kiêu, luôn khiến hắn sinh ra một loại cảm giác mình rất bình thường, rất bình thường.

Nhất là từ nhỏ hắn đã chứng kiến sự đáng sợ của mẫu thân đại thiên kiêu, căn bản không tu luyện lắm, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, nhưng tu vi vẫn như cũ từ từ tăng lên.

Còn có tỷ tỷ Vương Ly Dao của hắn, cũng khiến hắn một lời khó nói hết…

Từ nhỏ đến lớn, hắn liền không thể tiếp được chiêu thứ hai của tỷ tỷ…

Được rồi! Không nghĩ tới những thứ này nữa! Ngẫm lại thì cứ băn khoăn. Vẫn là tiền bối Trường Sinh thụ hiểu lý lẽ, có ánh mắt.

Trong lòng Vương Tông An cảm thấy vui mừng.

“Chẳng qua, chỉ dựa vào huyết mạch thiên kiêu của ngươi, lão phu không có khả năng chủ động phó thác tình yêu linh chủng cho ngươi uẩn dưỡng.” Không đợi Vương Tông An cao hứng, đả kích của Trường Sinh thụ đã ập tới. “Dù sao lão phu cũng sống đủ lâu, thiên kiêu gặp nhiều rồi, không thấy hiếm lạ gì.”

Sắc mặt Vương Tông An đều cứng ngắc.

Trường Sinh thụ tiền bối, ngươi đến đây là để đùa cợt ta đúng không? Ta lại dễ bắt nạt như vậy sao?

“Tuy nhiên, trong Ất Mộc huyết mạch của ngươi có một sợi đạo uẩn đặc thù, làm cho lão phu nhớ tới sức mạnh bổn nguyên của sinh mệnh cổ xưa.” Trường Sinh thụ giải thích, “Đạo uẩn của loại sinh mệnh bổn nguyên này có thể giúp ấu nữ của ta phát triển tốt hơn, hi vọng tương lai nàng có thể vượt qua lão phu, đạt tới Hóa Hình cửu giai.”

“Đạo uẩn đặc thù, lực lượng căn nguyên sinh mệnh?” Vương Tông An giật mình nói, “Đó hẳn là lực lượng huyết mạch đến từ cha ta, hắn cũng là thân truyền ngoại đạo của Trường Xuân cốc, tiền bối ngài chưa từng thấy hắn sao?” Hắn cũng thầm nghĩ, nguyên lai huyết mạch của phụ thân, đúng là bổn nguyên sinh mệnh.

“Thì ra là phụ thân ngươi, khó trách, lão phu mặc dù chưa từng gặp qua hắn, nhưng mà đã từng cảm nhận được khí tức của hắn.” Khi Trường Sinh thụ nói đến việc này, còn có chút oán giận nói, “Khi đó ta cảm ứng được lực lượng huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh thuần túy của phụ thân ngươi, vốn muốn cùng hắn trao đổi một phen, thuận tiện phó thác ấu nữ linh chủng cho hắn nuôi dưỡng. Lại không nghĩ, tiểu tử Trường Xuân kia một mực âm thầm quấy nhiễu chúng ta gặp mặt. Còn nói cái gì, hắn tuy là đệ tử, nhưng chung quy là người trong gia tộc. Linh chủng đưa cho hắn, chính là vật của gia tộc hắn. Quả nhiên là khí sát lão phu…”

“May mắn lão phu tuổi tác đã cao, lúc đổi thành tuổi trẻ, sợ là đã sớm không thèm để ý đến linh khế, trực tiếp dùng bản thể đi nương tựa phụ thân ngươi. Nếu có thể trở thành linh thực bản mệnh của phụ thân ngươi, lão phu sợ rằng không bao lâu nữa sẽ có thể hóa hình cửu giai.”

“Ách…”

Khóe miệng Vương Tông An hơi run rẩy, trong đó còn có chuyện xưa như vậy sao?

Khó trách phụ thân luôn oán giận nói, Trường Xuân thượng nhân giấu Trường Sinh thụ quá chặt chẽ, đều không cho hắn có cơ hội bái kiến. Đây là sợ phụ thân hắn trực tiếp bắt cóc Linh chủng, thậm chí trực tiếp bắt cóc tiền bối Trường Sinh thụ.

"Đúng rồi, tiểu tử, ngươi có thể giới thiệu phụ thân ngươi quen biết lão phu không?" Giọng Trường Sinh thụ có chút chờ mong hỏi: "Dù sao so với Ất Mộc huyết mạch mang theo một luồng đạo uẩn sinh mệnh như ngươi, huyết mạch sinh mệnh thuần túy của phụ thân ngươi càng phù hợp với ấu nữ lão phu hơn."

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Vương Tông An như bị sét đánh, thật sự là bị trường sinh thụ nhục nhã đến không cần. Tốc độ này thấy khác thường cũng quá nhanh đi?

Hắn thừa nhận, mình ở trong một nhà mấy miệng thuộc về loại phi thường bình thường không đáng chú ý, nhưng cũng không cần trắng trợn vả mặt hắn như thế chứ?

"Thôi thôi!"

Nhưng mà, còn không đợi Vương Tông An phát tác, dưới gốc cây Trường Sinh trong nháy mắt đã tự sửa lại chủ ý.

"Huyết mạch phụ thân ngươi quá mức ưu tú, chỉ sợ hắn cũng giống như Lục Vi nha đầu không có lương tâm kia. Sau này gặp được linh thực phù hợp hơn, liền đem ái nữ của ta vứt qua một bên, trở thành vật lót bên cạnh. Huyết mạch của ngươi tuy không ưu tú bằng phụ thân ngươi, nhưng chính bởi vì không đủ ưu tú, xác suất gặp dị tư dời tương đối nhỏ."

Mặc dù Trường Sinh thụ là linh thực dị chủng hiếm có, nhưng trên thế giới này cũng không phải số ít linh thực dị chủng, mạnh hơn Trường Sinh thụ cũng không ít. Nó sống mấy ngàn năm, vẫn thấy rõ điểm này.

Rõ ràng ngươi mới là điển hình của dị tư thiên…

Nghe Trường Sinh thụ nói vậy, trong lòng Vương Tông An không nhịn được thầm than thở.

Bất quá lời này cũng khó nói ra miệng, dù sao tiền bối Trường Sinh thụ chính là bát giai đỉnh phong linh thực… Nếu như thẹn quá hóa giận, một cành cây có thể quất chết hắn.

“Nếu đã vậy, con gái ta xin phó thác cho ngươi.” Cuối cùng Trường Sinh thụ hạ quyết tâm nói: “Ngươi phải thề, không được cô phụ.”

“Cái này, vãn bối tư chất khù khờ, huyết mạch bình thường, tiền bối vẫn nên tìm người cao minh khác đi.”

Vương Tông An trực tiếp từ chối nhã nhặn.

Đùa à, hắn đường đường là thiếu tộc trưởng Vương thị, người thừa kế đại nghiệp Vương thị tương lai, bị ngươi nhục nhã như vậy tới nhục nhã, còn có thể vui vẻ tiếp nhận sao?

Về phần linh thực bản mệnh, hắn còn cách Thiên Nhân cảnh rất xa, không nóng nảy. Dựa vào tốc độ quật khởi và tốc độ phát triển của Vương thị hiện giờ, tương lai của hắn chưa chắc không thể gặp được linh thực dị chủng ưu tú hơn.

“Huyết mạch của ngươi đúng là bình thường, thái độ khiêm tốn khiến lão phu thích.” Trường Sinh thụ dường như không cảm nhận được sự giận dữ của thiếu tộc trưởng, suy nghĩ nói: “Đã đến lúc quyết định. Lão phu sống lâu như vậy, vẫn không ngừng hấp thu tinh hoa của thiên địa, bây giờ đã thai nghén ra một giọt Ất Mộc tinh hoa, vừa vặn thích hợp với Ất Mộc huyết mạch của ngươi, về phần có thể tăng lên cấp bậc đại thiên kiêu hay không, còn phải xem tạo hóa của chính ngươi.”

“Cái này…”

Vương Tông An thật sự bị sự thăng trầm của cây trường sinh làm cho hôn mê bất tỉnh.

Hắn yếu ớt hỏi: “Ất Mộc tinh hoa này có thể tăng huyết mạch cho phụ thân ta không?”

“Không thể. Ất Mộc tinh hoa chỉ thích hợp với Mộc hệ huyết mạch, mà phụ thân ngươi không phải là Mộc hệ huyết mạch chân chính, cho dù dùng hiệu quả cũng cực kỳ có hạn.” Trường Sinh thụ giải thích, “Mà lại, Ất Mộc tinh hoa cực kỳ

trân quý, lão phu sống mấy ngàn năm mới ngưng tụ ra một giọt. Mà ngươi bây giờ cũng chỉ là hai trọng huyết mạch, vừa vặn thích hợp. Ngươi nếu không muốn cũng không có khóa…”

“Phải cần!”

Vương Tông An liên tục gật đầu.

Đùa à, đây chính là thiên tài địa bảo có thể tăng tư chất huyết mạch, không cần mới ngu ngốc.

Bây giờ hắn không đột phá Linh Đài cảnh, còn không phải bởi vì cảm thấy huyết mạch quá thấp, đột phá không có lời sao?

Về phần nhục nhã vừa rồi, trong nháy mắt này cũng bị hắn ném lên chín tầng mây. Nếu nhục nhã một lần, có thể đạt được một lần thiên tài địa bảo cấp bậc như thế, hắn hy vọng nhục nhã tương tự tới càng nhiều càng tốt, càng mãnh liệt càng tốt.

Có thể đạt được Linh chủng Trường Sinh thụ đã là chuyện rất may mắn rồi, huống chi còn có thể có được một giọt tinh hoa Ất Mộc có thể cải thiện huyết mạch!

“Ta nhất định sẽ uẩn dưỡng tốt cho lệnh ái. Tương lai khi ta thăng cấp Thiên Nhân cảnh, nhất định sẽ tế luyện nó thành linh thực bản mạng. Nếu làm trái lời thề, mặc cho tiền bối xử trí.” Vương Tông An quyết định thật nhanh, trực tiếp thề thốt.

“Được được được!”

Sau khi nhận được lời thề của Vương Tông An, Trường Sinh thụ cao hứng không thôi.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một quả linh chủng Trường Sinh Quả đã trưởng thành trên thân cây của nó lập tức biến mất, xuất hiện trong tay Vương Tông An.

Xuất hiện cùng với Trường Sinh Quả Linh Chủng còn có một giọt chất lỏng tươi tốt, tỏa ra sinh cơ bừng bừng. Không hề nghi ngờ, giọt chất lỏng này chính là “Ất Mộc Tinh Hoa” trong miệng Trường Sinh Thụ.

Hai mắt Vương Tông An tỏa sáng, chỉ thấy giọt chất lỏng kia đã lặng yên không một tiếng động dung nhập vào trong thân

thể hắn.

Trong nháy mắt, một loại cảm giác ấm áp bao trùm lấy hắn, khiến cho hắn cảm giác giống như đang ở trong nước suối ấm áp, vô cùng thoải mái, cả người cũng trở nên lười biếng.

Hắn biết, đây là Ất Mộc tinh hoa đang cải tạo thể chất của hắn.

Loại tiến hóa cải thiện huyết mạch này, không giống với huyết cổ Giá Y tràn đầy tính hủy diệt, không thành công liền bá đạo thành nhân, mà là dùng một loại phương thức vô thanh vô tức tiến hành, lợi ích là đối với thân thể sẽ không tạo thành gánh nặng, khuyết điểm chính là hiệu quả tương đối chậm.

Muốn hoàn toàn tiêu hóa hết giọt Ất Mộc tinh hoa này, chỉ sợ không phải chuyện nhất thời.

“Tiền bối, các sư huynh vẫn đang tỷ thí linh thực, để tranh đoạt quyền uẩn dưỡng linh chủng.” Vương Tông An do dự nói: “Có nên nhắc nhở bọn họ một câu không, không cần so tài nữa.”

“Không sao, cứ để mặc lũ trẻ đó giày vò là được rồi.” Trường Sinh thụ trả lời: “Hừ, mấy thằng ranh con này cũng không chịu soi mặt vào nước tiểu. Chỉ bằng bọn chúng, cũng dám mơ ước có ái nữ của lão phu sao?”

“Được rồi!”

Mặc dù Vương Tông An có chút đồng tình với các sư huynh học tỷ kia, nhưng cuối cùng vẫn khắc chế nhắc nhở.

Đi ra bên ngoài, cha mẹ từng có dặn dò, nhất định phải khiêm tốn. Bởi vì cái gọi là tiền không lộ ra ngoài, coi như là được lợi ích to lớn, có thể không để cho người ta biết hay là đừng để cho người ta biết, tự mình chậm rãi hưởng dụng là được rồi.

Mà ngay khi Vương Tông An yên lặng hấp thu Ất Mộc tinh hoa, bên kia, những đệ tử nòng cốt kia đang giao đấu hừng hực khí thế. Các đệ tử bình thường xung quanh bị những linh thực kỳ lạ cổ quái kia hấp dẫn lực chú ý, không ai chú ý tới biến hóa dị thường của Vương Tông An.

Dù sao đệ tử nòng cốt cũng là lực lượng trung kiên trong tương lai của Học Cung, thực lực không tầm thường, linh thực mà đệ tử bình thường uẩn dưỡng cũng rất đặc sắc.

“Vân Lãng sư huynh uẩn dưỡng một gốc Tử Dương linh mộc phẩm chất cực tốt, hiển nhiên cũng không keo kiệt Hỏa hệ linh thạch cùng thiên tài địa bảo cung dưỡng, nếu là đến Thiên Nhân cảnh, tế luyện nó thành bản mạng linh thực, liền có thể phun ra Tử Dương Linh Hỏa, thập phần có lực sát thương. Ta cảm thấy lần này Vân Lãng sư huynh rất có phần thắng.”

“Vân Lãng sư huynh vẫn còn quá trẻ, Hỏa Long quả thụ của Ngọc Trạch sư huynh mới lợi hại, nhìn ra được Ngọc Trạch sư huynh cực kỳ am hiểu uẩn dưỡng linh thực.”

Hai đệ tử trẻ tuổi bình thường thấp giọng thảo luận.

“Các ngươi đều còn quá trẻ, không hiểu được.” Nghe hai người nói vậy, một đệ tử ưu tú khác cười hì hì xen vào một câu: “Gốc mẫu đơn Bạch Ngọc Linh của Cẩm Sơn sư huynh mới là điển hình để uẩn dưỡng Linh Thực giới.”

“Sư huynh, tuy rằng gốc mẫu đơn Bạch Ngọc Linh kia phẩm chất cực tốt, linh tính mười phần, đủ để thấy được Súc Sơn sư huynh uẩn dưỡng thuật, thôi hóa thuật, cùng với tài lực hùng hậu. Nhưng mà, mẫu đơn Bạch Ngọc Linh ngoại trừ ngẫu nhiên sẽ ngưng tụ ra một ít Thiên Tài Địa Bảo Linh Hoa lộ, dường như không có trợ giúp đối với chiến đấu. Chẳng biết tại sao Cẩm Sơn sư huynh lại lựa chọn loại linh thực uẩn dưỡng này?”

“Ai~ quả nhiên là người trẻ tuổi, kiến thức quá ít, không hiểu được diệu dụng trong đó.” Đệ tử ưu tú kia giải thích, “Mẫu Đơn Bạch Ngọc Linh chính là người đứng đầu tư sắc Linh Hoa, chờ sau khi thành Linh Thực bản mệnh đạt tới ngũ giai liền có thể mở ra linh trí, nhất là có thể cùng chủ nhân Linh Thực tiến hành trao đổi tâm linh…Cẩm Sơn sư huynh đời này tìm một người bạn thích hợp chỉ sợ rất khó… Có thể nghĩ biện pháp đập nồi bán sắt mua một viên “Linh Thực Hóa Hình Đan”…”

“Linh thực hóa hình đan?”

Chúng đệ tử sau khi sợ hãi thán phục, ánh mắt nhìn về phía Cẩm Sơn sư huynh đều tràn đầy vẻ kính sợ cùng phức tạp.

Thật không hổ là Cẩm Sơn sư huynh, thậm chí ngay cả kế hoạch kỳ lạ mà quỷ dị như thế cũng có thể nghĩ ra được.

Một ít nữ đệ tử càng bị dọa đến "Hoa dung thất thố". Suy nghĩ của Cẩm Sơn sư huynh thật sự là quá đáng sợ.

Linh thực hoặc linh thú bình thường, cần đợi đến cửu giai, trải qua thiên kiếp hóa hình mới có thể chân chính hóa hình. Nhưng đó là linh thực và hung thú hoang dã, nếu như là gia dưỡng, sau khi đạt tới cấp bậc nhất định, có thể thông qua phục dụng Hóa Hình Đan, sớm có được một chút năng lực hóa hình.

Đương nhiên, chỉ là có được một chút năng lực hóa hình mà thôi, bất luận là tu vi thực lực hay là linh trí đều sẽ không có bất kỳ tăng trưởng nào.

Nhưng dù vậy, Hóa Hình đan vẫn là ngũ phẩm linh đan cực kỳ đắt đỏ.

Cẩm Sơn sư huynh cũng không biết người khác đang tự biên soạn mình, lúc này hắn đang dương dương đắc ý khoe khoang bạch ngọc linh mẫu đơn của hắn: "Uẩn dưỡng thuật của ta vô cùng ưu tú, nhìn xem mẫu đơn bạch ngọc linh đan ta uẩn dưỡng, tư sắc phẩm tướng đều đã đạt tới lựa chọn tối thượng, mỗi tháng còn có thể ngưng tụ sản xuất ra một giọt linh hoa lộ, có thể trực tiếp nuốt vào luyện hóa, trợ trường tu vi, cũng có thể bán cho luyện đan sư vào dược thu hồi càn kim. Chờ nàng đến ngũ giai linh thực, liền có thể cuồn cuộn không ngừng sản xuất linh hoa lộ, tự dùng hoặc bán đều là kiếm lớn rồi."

Mặc dù mỗi một câu hắn nói đều vô cùng nghiêm túc, nhưng nghe ở trong tai đám người xem, lại mỗi một câu nói đều tràn đầy vẻ không đứng đắn.

Giờ khắc này, khí tức hèn mọn của Cẩm Sơn sư huynh trong mắt bọn họ đã đạt đến đỉnh phong.

Tuy nhiên, những học tỷ và các sư huynh khác lúc này không có thời gian để ý Cẩm Sơn sư huynh hèn mọn bỉ ổi hay không.

Bọn họ dường như chỉ là nhân viên chào hàng vậy, đang ra sức bày ra thiên phú và thực lực của mình trong việc uẩn dưỡng Linh thực, hi vọng cuối cùng đạt được quyền uẩn dưỡng của Linh chủng Trường Sinh thụ.

"Đến đến đến, đến ~ vẫn là nhìn xem Thực Nhân Hoa của ta, khí chất yêu diễm, trong bá đạo tràn ngập ôn nhu… Trong lúc

lơ đãng liền đem ngươi một ngụm nuốt trọn…”

“Vẫn là Quỷ Diện Cô của ta uẩn dưỡng tốt nhất, có thể phóng thích huyễn thuật loại sợ hãi công kích thần hồn, khiến địch nhân không đánh mà bại.”

Mấy học tỷ sư huynh vừa giới thiệu linh thực của mình, vừa không quên tranh phong với nhau, chia tay lẫn nhau, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

“Ai~ không nhìn nổi nữa.”

Vương Tông An nhìn một lát, cuối cùng vẫn không chịu nổi nữa, lắc đầu, lặng lẽ rút lui.

Mãi tới nửa canh giờ sau, mọi người mới đột nhiên ý thức được không đúng.

“Trường Sinh thụ linh chủng đâu? Sao lại biến mất?”

“Không phải bị người ta trộm đấy chứ.”

“Trộm cái đầu của ngươi, tiền bối Trường Sinh thụ là linh thực cấp tám đỉnh phong, đại năng Thần Thông cảnh cũng không thể tùy tiện trộm linh chủng của nó chứ?”

Đám người trực tiếp nổ tung.

Một đám đệ tử nòng cốt mờ mịt luống cuống, cảm giác bị lừa gạt, ngay cả mấy trưởng lão cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bỗng dưng.

Đầu đội Mặc Ngọc quan, trưởng lão lớn tuổi nhất thần sắc khẽ động, mở miệng nói: “Ách… Bổn trưởng lão nhận được tin tức của tiền bối Trường Sinh thụ, linh chủng đã chuẩn bị xong, mọi người giải tán đi.”

Ngay sau đó, các trưởng lão khác cũng nhao nhao gật đầu.

“Bản trưởng lão cũng nghe thấy…”

Một đám đệ tử hạch tâm Linh Đài cảnh và các đệ tử ưu tú nhất thời trợn tròn mắt.

Hóa ra vừa rồi bọn họ là bán nghệ không công rồi? Lại bị người ta nhanh chân lặng yên không một tiếng động đến trước như vậy?

Quan trọng nhất là, bọn họ vì thế còn đắc tội linh thực mình uẩn dưỡng. Tuy giờ phút này bọn họ còn chưa chân chính mở ra linh trí, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không có nửa điểm trí tuệ cùng cảm xúc.

"Là ai?! Là ai đã lấy được Linh chủng? Ta và ngươi không đội trời chung!!!"

Bỗng dưng, không biết là ai rống lên một câu.

Đám người trong nháy mắt rối loạn lên, một đám đệ tử nòng cốt nhao nhao đem ánh mắt hoài nghi bắn về phía các đệ tử bình thường chung quanh, làm bọn hắn sợ tới mức nơm nớp lo sợ, liên tục khoát tay bày tỏ trong sạch.

Mấy trưởng lão cũng hai mặt nhìn nhau, lập tức cũng không muốn xen vào, nguyên một đám tất cả đều lặng yên không một tiếng động rút lui.

…

Không nói đến các đệ tử nòng cốt nhảy nhót như thế nào, lúc này, Vương Tông An đã yên lặng trở lại trong tiểu viện không đáng chú ý của hắn.

Ngồi xếp bằng trên giường, hắn lấy ra Trường Sinh Quả tản ra quang mang, trong lòng hơi có chút nóng bỏng.

Chờ tư chất huyết mạch tăng lên một tầng, nếu như có thể thức tỉnh ra đệ tam trọng huyết mạch, hắn có thể thuận thế đột phá, tiến vào Linh Đài cảnh.

Quay đầu lại, sau khi nuôi dưỡng ra những hạt giống bên trong Trường Sinh quả thì hắn đã có một cây non Linh thực Trường Sinh.

Như vậy xem ra, thiếu tộc trưởng như hắn, dường như muốn vô địch rồi!

Tất cả những điều này, đều tới quá đột ngột.

…

Chương 36: Thủ Triết phản kích!

…

Sau đó, ngoại trừ Vương Tông An từng bước thay đổi huyết mạch ra, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn vẫn như trước là mỗi ngày cẩn trọng hoàn thành công việc của đệ tử bình thường, lúc nên tu luyện thì đi tu luyện, chỉ là dành thời gian thu mua "Linh Cô" dư thừa một phen, sau đó thông qua sự trợ giúp của Ngũ cô cô Vương Lạc Tĩnh, phá ra một kho lạnh băng tinh thiết đơn giản, cũng thuê một chiếc phi liên linh cầm, chở kho lạnh đầy linh cô này chạy một chuyến đến Bình An trấn.

Mà chuyện linh chủng Trường Sinh thụ sau một hồi ồn ào huyên náo, cuối cùng bởi vì không có chứng cứ có thể chứng minh ai lấy được linh chủng mà dần dần biến mất.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, linh chủng Trường Sinh thụ đã trở thành câu đố chưa được giải, cũng có một lần vinh dự lên top đầu của "Bí ẩn lớn nhất của Tử Phủ Học Cung".

Cho đến nhiều năm sau…

Thôi, chuyện sau này tạm thời không nhắc tới.

Nói trở về hiện tại.

Giờ phút này, trong Học Cung đã dần dần khôi phục gió êm sóng lặng. Nhưng trong sáu vệ phía Nam, bởi vì một loạt sách lược mới của hãng buôn Tiền thị, cục diện vốn dĩ bình tĩnh đã bị đánh vỡ, dưới mặt nước, bắt đầu liên tiếp có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Một ngày này.

Chủ trạch Bình An Vương thị trấn.

Trong một gian thiên sảnh chuyên dùng để đãi khách, là đại chưởng quỹ Tiền Học An tiền rất có phúc tướng của Tiền thị thương hội, lúc này đang khổ sở nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Thủ Triết lão đệ à, ngươi nói ta tiền học yên ổn cẩn trọng nhiều năm như vậy, sáng tạo ra bao nhiêu lợi nhuận cho

gia tộc? Kết quả là đứa trẻ hai mươi mấy tuổi kia vừa đến đã một cước đá văng ta đi. Ài, thứ tử khó làm. Huống chi ta còn chỉ là thứ tử trực mạch, ai cũng có thể không để ta vào mắt, quá hèn mọn."

"Tiền lão ca, đừng tức giận." Vương Thủ Triết cười, pha cho hắn một chén linh trà: "Ngươi đã vất vả cho Tiền thị mấy chục năm, nhân cơ hội này vừa vặn nghỉ ngơi, đi ra ngoài chơi một chút, giải sầu. Nếu như lộ phí không đủ, ta có được."

"Đủ rồi đủ rồi." Tiền Học An vội vàng đứng dậy, ấn chén trà tỏ vẻ tôn trọng Vương Thủ Triết: "Trước đó ta mua một tòa nhà ở Bách Đảo vệ, nơi đó phong cảnh tú lệ, mỗi ngày còn có thể câu cá. Đúng rồi, Thủ Triết ngươi làm cần câu cá cho ta, gọi là gì, thật không tệ, thật thú vị."

Dừng một chút, hắn lại thở dài nói: "Thủ Triết à, ăn ngay nói thật, lão Tiền ta có chút không cam lòng. Tiểu tử kia miệng còn chưa mọc đủ lông, đã muốn khống chế sinh ý của sáu vệ phía Nam, cũng không biết có bị hôn chiêu gì không, ha ha! Vương thị và liên minh thông gia, chỉ sợ…"

"Tiền lão ca, hợp tác làm ăn trên phương diện làm ăn của Tiền thị, Thủ Triết ta cũng chỉ nhận ngươi." Vương Thủ Triết thờ ơ cười nói: "Ngươi yên tâm, ngươi cứ yên tâm tu dưỡng, nhân cơ hội này cũng tu luyện tốn thêm chút công phu. Với tư chất của ngươi, dù sao cũng phải xông lên Thiên Nhân cảnh chứ? Tương lai còn rất dài. Chỉ là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu mà thôi, sau này ta sẽ trút giận thay cho lão ca ngươi."

Tư chất huyết mạch của Tiền Học An cũng không kém, nếu không cũng không có khả năng dựa vào thân phận của một đứa con thứ trực mạch đi tới tình trạng ngày hôm nay.

Với "tài nguyên" mà hiện tại hắn nắm trong tay, vẫn có cơ hội xông lên trời.

"Có những lời này của Thủ Triết, lão Tiền ta an tâm." Tiền Học An vui mừng quá đỗi.

Hắn cố ý đến Vương thị một chuyến, chính là đợi câu nói này.

Vô cùng rõ ràng, Vương Thủ Triết là người niệm tình cũ. Lúc trước hai người kết tình nghĩa, vào giờ khắc này đã có tác dụng mang tính quyết định.

“Chỉ là Tiền Học Duệ, sợ là không lĩnh giáo qua sự lợi hại của Thủ Triết.” Hồi tưởng đến tiểu tử Tiền Học Duệ kia, hắn nhịn không được lại cười lạnh một tiếng: “Như thế, ta thật ra có thể thay hắn “Tạo thế”. Chính cái gọi là bò càng cao, ngã càng nặng. Lần này, thể diện gia tộc sợ là sẽ bị hắn làm mất hết.”

Hai người lại hàn huyên vài câu, ôn lại tình cũ một chút, Vương Thủ Triết liền sắp xếp Tiền Học An vào quý tân lâu ở lại.

Không bao lâu sau, một vị trung niên nam tử quần áo hoa lệ, khí độ trầm ổn, liền ở thị nữ dẫn dắt đi đến.

Trên đầu hắn ta đội đỉnh ngọc quan, khí chất diện mạo có chút không tầm thường, cũng chỉ kém Vương Thủ Triết một bậc mà thôi.

Ở phía sau hắn, còn đi theo một vị thanh niên oai hùng mười tám mười chín tuổi.

Tinh khí của thanh niên này nội liễm, tu vi không tầm thường, giữa hai hàng lông mày lại có vài phần tương tự Vương Thủ Triết.

“Tu võ bái kiến cữu cữu.”

Thanh niên oai hùng dẫn đầu tiến lên cung kính hành lễ, trong đôi mắt dường như rất sùng bái và kính ngưỡng Vương Thủ Triết.

Hai nam tử này đương nhiên là tộc trưởng đương đại của Đông Cảng Trần thị, Trần Phương Kiệt và thiếu tộc trưởng Trần tu võ.

Sau khi ba người chào xong, thị nữ tới thay trà và trái cây mới.

“Tu võ, xem ra gần đây ngươi tu luyện có chút dụng công, tu vi đã đến Luyện Khí cảnh tầng tám đỉnh phong.” Vương Thủ Triết tán thưởng nhìn Trần Tu Võ, khen ngợi: “Cố gắng lên, tranh thủ trước hai mươi lăm tuổi bước vào Linh Đài cảnh.”

“Đa tạ cữu cữu khen ngợi.” Trần Tu Võ được khen, trong lòng âm thầm kích động.

Cữu cữu là thần tượng mà hắn sùng bái từ nhỏ đến lớn.

Trần thị bây giờ đã không còn là Trần thị năm đó. Bây giờ trong tộc chỉ riêng tu sĩ Linh Đài cảnh đã có tám vị, trong đó bao gồm tỷ tỷ ruột Vương Lạc Y và tỷ phu Trần Phương Kiệt của Vương Thủ Triết.

Trần Tu Võ thân là thiếu tộc trưởng Trần thị, tài nguyên tu luyện từ nhỏ đến lớn tự nhiên không thiếu. Tốc độ tu vi tiến giai bực này, đã mạnh hơn so với thiếu tộc trưởng thế gia Thất phẩm bình thường.

"Thủ Triết, lần này Tiền thị gây khó dễ, muốn rút tiền bán hàng từ hai phần, trực tiếp đề cao đến năm phần, việc này ngươi thấy thế nào?" Giữa hai đầu lông mày "Uy nghiêm" của Trần Phương Kiệt có chút lo lắng.

Ở Lũng Tả quận, Tử Phủ Tiền thị chính là một gia tộc to lớn bá chủ. Thương hội của bọn họ trải rộng toàn bộ Lũng Tả quận, cây to rễ sâu, nhân mạch rộng lớn. Trần thị, Vương thị các gia tộc thông gia toàn bộ cột cùng một chỗ, cũng xa xa không bằng đối phương.

"Việc này đừng vội, chờ mấy gia tộc minh hữu của chúng ta đến, lại cùng nhau thảo luận." Vương Thủ Triết cười nhạt, giống như trong lòng đã sớm có kế sách ứng phó.

Thấy thái độ của Vương Thủ Triết như vậy, Trần Phương Kiệt cũng lập tức thả lỏng hơn rất nhiều, tạm thời trấn tĩnh tâm sự, trò chuyện gia sự với Vương Thủ Triết.

Trần Phương Kiệt đã thành hôn với Vương Lạc Y nhiều năm, trước mắt đã sinh ba đứa con, ngoại trừ trưởng tử Trần Tu Võ ra, trưởng nữ cũng đã mười bốn tuổi, ngoài ra còn có một đứa con út sáu tuổi.

Bọn họ hiện tại đều ở trong viện của Vương Thủ Triết, do Liễu Nhược Lam tiếp khách.

Khuê viện ban đầu của Vương Lạc Y, Vương Thủ Triết vẫn luôn giữ lại cho nàng, để hàng năm nàng đều có thể mang theo bọn nhỏ về Vương thị ở một thời gian ngắn. Chỉ là tỷ phu Trần Phương Kiệt đã không còn nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

Trần thị luôn ở trong quá trình phát triển phi tốc, hắn hiện giờ là tộc trưởng Trần thị, mọi chuyện mọi mặt đều cần hắn xử lý, thời gian nhàn hạ tự nhiên cũng sẽ không nhiều như vậy.

Vương Thủ Triết đã sớm sắp xếp người đi mời, sau một hồi tán gẫu chờ đợi, một số thành viên đại biểu liên minh lợi ích liên quan đến Vương thị cũng lục tục tiến vào thiên sảnh.

Trong bọn họ, có Sơn Dương Công Tôn thị tộc trưởng Tôn Diễm, tộc trưởng Sơn Âm Liễu thị Liễu Viễn Huy, Ánh Tú Lô thị Linh Đài cảnh "trưởng lão" Lư Tiếu Tiếu, gia chủ Từ An Bang Trường Ninh Từ thị, thiên nhân Lôi thị gia chủ Lôi Dương Vũ, cùng với Kim Sa Từ thị gia chủ Từ An Trạch.

Bởi vì Vương Thủ Triết tuổi trẻ tài cao, quật khởi nhanh chóng, rất nhiều thế hệ trước của gia tộc thông gia đều truyền chức gia chủ cho thế hệ trẻ, như vậy cũng tiện cùng Vương Thủ Triết có nhiều tiếng nói và giao tiếp hơn.

Lư thị cười cười, tuy rằng không phải gia chủ, nhưng cũng bởi vì quan hệ biểu huynh muội với Vương Thủ Triết chính là quan hệ huyết thống vô cùng gần gũi, bởi vậy thường xuyên đại biểu Lư thị tiến hành câu thông với Vương thị.

Tất cả gia tộc đều có quan hệ thông gia với Trường Ninh Vương thị, đồng thời "hộn rộn" nhất trí đối ngoại, hình thành quan hệ đồng minh.

Bất quá, giờ phút này, mọi người hàn huyên với nhau, bầu không khí lại mơ hồ có chút áp lực.

Hiển nhiên, hành động lần này của Tiền thị đã tạo thành áp lực tương đối lớn cho liên minh thông gia.

Lôi thị Lôi Dương Vũ "Bài đầu" lớn nhất một chút, hắn uống linh trà, trong khuôn mặt có chút tức giận nói: "Thủ Triết, tên nhóc Tiền Học kia tính là cái gì? Ở trên địa bàn của chúng ta cũng dám vênh váo tự đắc, không ai bì nổi. Nếu không có Tiền thị đứng sau lưng hắn, lão tử nhất định khiến hắn có đến mà không có về!"

Gia chủ Từ An Bang của Trường Ninh Từ Trữ cũng vô cùng lo lắng nói: "Thủ Triết, sản nghiệp tơ lụa liên hợp của chúng ta vốn là con đường tiêu thụ giá thấp. Mấy năm nay thị trường mở ra rất lớn, nếu Tiền thị rút nước từ hai thành thoáng cái đã tăng lên năm thành, lợi nhuận của chúng ta sẽ trở nên vô cùng ít."

“Đây còn chưa phải đáng sợ nhất.” Gia chủ Kim Sa Từ thị Từ An Trạch tức giận nói: “Chỉ sợ có một số người lòng tham không đủ rắn nuốt voi, hôm nay chúng ta nén giận đáp ứng rút nước năm phần trăm, qua vài năm, hắn lại tăng lên đến sáu phần mười. Chẳng lẽ những gia tộc chúng ta cực khổ làm sản nghiệp, cuối cùng lại thành vì Tiền thị làm không công sao?”

“Nhưng mà chư vị, nếu chúng ta không đồng ý với Tiền thị thì có thể làm gì?” Giọng nói của Công Tôn Diễm có chút trầm thấp: “Chúng ta dựa dẫm vào xi-măng và thủy tinh, Tiền thị còn nhỏ hơn một chút. Nhưng mua lương chủng, tơ lụa và mua sắm các loại tài liệu khác cần dựa vào con đường và nhân mạch của Tiền thị. Nếu như không tiêu thụ được, chẳng phải hàng hóa chồng chất như núi sao?”

Vương Thủ Triết ung dung uống trà, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, tiếp tục nghe lời càu nhàu của chư vị.

“Thủ Triết biểu ca.” Hiện giờ đã ba mươi mấy tuổi, đã là một vị đại mỹ nhân thành thục Lư Tiếu Tiếu cười dịu dàng nói: “Mặc kệ ngươi quyết định thế nào, Lư thị ta đều đi theo ngươi.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống nhân vật linh hồn của liên minh thông gia - Vương Thủ Triết.

Cho tới nay, Vương Thủ Triết đều là một người am hiểu chế tạo kỳ tích.

Cũng chính là có hắn người tâm phúc này ở đây, những năm gần đây liên minh thông gia mới phát triển thuận lợi như thế, cộng đồng làm giàu.

Lần này, bọn họ cũng hy vọng Vương Thủ Triết có thể nghĩ cách, thông qua quan hệ nhân mạch và cao tầng Tiền thị đi câu thông một phen, một lần nữa trở về hình thức hợp tác trước kia.

“Thật ra nói đến, Tiền thị có con đường tiêu thụ và bình đài độc đáo của riêng mình.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng nói: “Thương nhân vốn là trục lợi, kiếm nhiều lợi ích hơn cho bản thân cũng không có gì đáng trách.”

“Ý biểu ca là, thỏa hiệp?” Trong đôi mắt Công Tôn Diễm hơi lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng đây cũng là việc bất đắc dĩ, Tiền thị đường đường là Tử Phủ thế gia, ai có thể qua mắt được bọn họ?

” thoả hiệp cũng không có gì.” Lư Tiếu cười nói: “Có lẽ liên minh thông gia chúng ta phát triển chậm một chút, nhưng so với trực tiếp đứt mất con đường tài sản còn tốt hơn nhiều. Đồng thời thỏa hiệp, chúng ta cũng có thể mở rộng một con đường mới, chậm rãi thoát khỏi sự ỷ lại của Tiền thị.”

Vương Thủ Triết tán thưởng nhìn Lư Tiếu cười.

Biểu muội này khi còn bé mặc dù là một kiều nữ, nhưng theo tuổi tác lớn dần, dần dần gánh nặng gia tộc, tư duy cũng càng ngày càng thành thục.

Lời nói của Lư Tiếu khiến cho các gia chủ khác của liên minh thông gia đồng ý.

Nói thật, bọn họ đều không có vốn liếng và tự tin để đối chọi cứng với Tiền thị.

“Ta cũng từng nói, trục lợi không có gì đáng trách, dù sao Vương Thủ Triết ta cũng là hạng người trục lợi. Nếu như không có lão Tiền chống đỡ, nói thật, hai phần lợi nhuận buôn bán kia, ta đã sớm không muốn để cho Tiền thị kiếm lời.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết dần dần nghiêm túc, “Chắc hẳn mọi người đều đã nhìn ra. Bất kể sư tỷ nào cũng đều là con đường làm vua. Không quan tâm sản phẩm của ngươi tốt bao nhiêu, nếu con đường tiêu thụ bị người ta lũng đoạn, sản phẩm có tốt đến đâu cũng bán không được.”

“Ý của Thủ Triết là…” Đôi mắt Liễu Viễn Huy sáng rực: “Ngươi chuẩn bị vứt bỏ Tiền thị đi một mình làm? Ý kiến hay, hai phần tiền thị rút kia là kinh doanh, số lượng không rẻ.”

“Thủ Triết tam tư a.” Mặc dù trước đó Lôi Dương Vũ nhảy rất vội, nhưng dù sao hắn cũng là gia chủ của Thiên Nhân thế gia lâu năm, càng thêm rõ ràng với Tử Phủ thế gia: “Tiền thị thương hành trải rộng khắp Lũng Tả, hơn nữa tất cả vệ thành đều có quan hệ rất tốt với bọn họ. Ngoài ra, con đường vận chuyển của bọn họ đã trải qua mấy trăm năm kinh doanh, ưu thế và môn đạo không phải thứ chúng ta có thể học được.

Huống hồ, vận chuyển của Lục Lộ thường thường sẽ đi theo con đường hương dã hẻo lánh… Ngươi hiểu điểm này chứ?”

Nếu muốn liều mạng với Tiền thị trên ngành vận chuyển, Lôi Dương Vũ căn bản không coi trọng mọi người. Bọn họ cũng không có năng lực này, có thể thành lập một thương hội trải rộng kinh mạch ở Lũng Tả quận trong thời gian ngắn.

Lời Lôi Dương Vũ nói khiến mọi người lâm vào trầm tư.

Tiền thị là gia đại nghiệp đại cỡ nào, một vài chỗ hơi kẹt một chút, liền có thể làm cho liên minh thông gia khó càng thêm khó.

Quan trọng nhất là, muốn tạo ra con đường vận chuyển hạng nặng như Tiền thị, tài chính và nhân lực đều là số lượng lớn. Bọn họ làm sao có thể vượt qua Tiền thị kinh doanh mấy trăm năm!

“Chư vị, họp đã mệt rồi, trước tiên nếm thử canh Linh cô.”

Vương Thủ Triết không trả lời thẳng những vấn đề này mà buông chén trà xuống, phủi tay.

Giây lát sau, có thị nữ dâng lên canh Linh cô nóng hổi, bên trong còn đặt một ít thịt Linh lạp đề tiên vị.

Mọi người mặc dù không hiểu, nhưng vẫn theo lời bắt đầu uống canh.

Linh nấm súp thoáng một phát vào bụng, lập tức tất cả mọi người than thở không ngớt: “Canh ngon, linh nấm tốt. Đây là linh nấm tốt nhất ta ăn cả đời này, tươi ngon nồng đậm, khí huyết thoáng cái đều tràn đầy lên.”

“Nếu thích uống thì uống nhiều một chút. Đây chính là đặc sản của Trường Xuân cốc nhất mạch của Tử Phủ Học Cung, chỉ sinh trưởng dưới gốc cây Trường Sinh kia, hơn nữa chỉ có ở Linh Triều mới có.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Đây chính là Tông An đặc biệt gửi về, chuyên môn hiếu kính hai vợ chồng chúng ta.”

“Là linh cô dưới gốc Trường Sinh thụ? Khó trách lại tươi đẹp như vậy, linh khí hùng hậu như thế.”

“Hóa ra là Tông An gửi về… Đứa nhỏ này có hiếu tâm.”

“Chờ một chút…” Từ An Bang nói, “Ta cũng có nghe nói Linh cô của Trường Xuân cốc Học Cung, nấm này ngon dị thường, có thể hái xuống được bảo vật cực ngắn. Cho dù dùng hầm băng giấu giếm, cũng khó chống đỡ được nửa tháng. Nhưng cây nấm này cực kỳ mới mẻ, dường như vừa mới hái xuống không lâu.”

Mọi người vừa nghe liền nhìn, quả nhiên là thế.

Từ Trường Ninh vệ đến Tử Phủ Học Cung, cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh dùng bảo mã ngày đêm đi đường, cũng phải tám chín ngày đến mười ngày.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều tràn đầy nghi hoặc.

Chẳng lẽ, đây là Linh cô chủng do Thủ Triết bồi dưỡng ra? Có thể giả mạo Linh cô ở Học Cung không?

“Quả thật là Linh cô Học Cung, hái xuống tới nay mới chỉ ba ngày, vẫn luôn dùng kho thiết băng băng bảo tồn, bởi vậy cực kỳ mới mẻ.” Vương Thủ Triết cũng không thừa nước đục thả câu, cười nói: “Tông An nghĩ ra một diệu chiêu, dùng băng tinh thiết chế tạo hầm băng, dùng Linh cầm phi liên của Học Cung đưa về đêm. Lần này đưa về số lượng khá nhiều, sau này mọi người cùng chia một phần.”

“Cái này… Nghe nói Học Cung phi liên, giá thuê một lần vô cùng đắt…” Từ An Bang nhíu mày nói, “Lại thêm hầm mỏ băng tinh sắt lạnh, những linh cô này giá trị xa xỉ.”

“Đương nhiên không rẻ.” Liễu Viễn Huy nói, “Lúc trước từng nghe Huyên Phù lão tổ nói, thuê phi liên một ngày được mười học phần, giá trị trên trăm càn kim, lần này e rằng bị mấy trăm càn kim đập vào. Dù là Huyên Phù lão tổ năm đó không nỡ cưỡi… Nàng tình nguyện cưỡi ngựa qua lại. Bất quá bây giờ Huyên Phù lão tổ lại ngồi hai lần.”

Cũng phải, mấy trăm càn kim há dễ kiếm như vậy? Lúc Vương thị nghèo nhất, một năm có thể tích góp thêm mấy trăm càn kim cũng không tệ rồi. Sơn Âm Liễu thị tuy rằng giàu có hơn chút, lúc trước cũng là luyến tiếc.

“Đi tới đi lui mấy trăm càn kim quả thực vô cùng đắt đỏ.” Vương Thủ Triết cũng đồng ý nói: “Nhưng, nếu như đi quận

thành một chuyến thì chỉ cần mười lăm càn kim. Sau đó bất cứ lúc nào về cũng chỉ cần mười lăm càn kim, các ngươi có ngồi hay không?”

“Đi quận thành mười lăm càn kim? Hình như phi liên chỉ cần bay hơn một ngày a?” Ánh mắt Công Tôn Diễm sáng rõ nói, “Ngồi, đương nhiên ngồi rồi. Ta đã muốn đi quận thành chơi đùa từ lâu rồi, chính là ngồi xe ngựa đi về quá lâu! Cho dù là cưỡi ngựa, thời gian cần cũng không ngắn, hơn nữa đêm sao đi đường quá mệt mỏi.”

“Thủ Triết, ý của ngươi là…” Trong mắt mọi người lộ ra vẻ hi vọng.

“Ta đã tính toán qua, Học Cung ước chừng có hơn ba mươi chiếc phi liễn linh cầm. Bởi vì giá cả đắt đỏ, phần lớn thời gian đều là nhàn rỗi.” Vương Thủ Triết nhanh chóng tính toán nói: “Bởi vì những phi liễn linh cầm này, hàng năm Học Cung sẽ tổn hại ba mươi vạn càn kim! Chúng ta có thể thuê nó, tạo ra hệ thống vận chuyển lạnh lẽo trên không trung!”

…

Chương 37: Sư tôn! Để ta cõng!

…

Hệ thống vận chuyển xích lạnh trên không trung!?

Cái tên này đối với người thông gia liên minh, cực kỳ xa lạ. Mỗi một chữ đều nghe hiểu được, nhưng ngay từ đầu liền không rõ. Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều là vẻ mặt mờ mịt vô tri.

“Ba ba!” Vương Thủ Triết sớm có chuẩn bị vỗ tay hai cái.

Tỳ nữ Vương thị tiến lên, mở bình phong rộng lớn. Sau bàn hội nghị, có một bộ bản đồ lớn được vẽ tinh vi.

Tấm bản đồ này rộng hơn trượng, dài không đến hai trượng, chính là chỗ giáp giới giữa Lũng Tả quận và Lũng Tả quận, cùng với bộ phận bản đồ vực ngoại và hải vực Đông Hải.

Bản đồ vô cùng tường tận, núi non sông ngòi vô cùng rõ ràng, trong biển một ít hòn đảo đã biết tất cả đều được đánh dấu. Nhất là mấy chục vệ to to nhỏ nhỏ, tất cả vị trí đều hết sức rõ ràng.

Hạng mục tình báo, mỗi một thế gia đều tương đối coi trọng.

Nhưng đại bộ phận thế gia bởi vì bố cục đều không cao như vậy, hơn phân nửa đều chỉ lưu ý tình báo cùng với địa đồ xung quanh, đối với vị trí địa lý xa xôi của thế gia đều là hai mắt tối đen.

Nhưng Vương Thủ Triết thì khác, dù sao hắn cũng là người xuyên việt, đương nhiên ánh mắt và cách cục sẽ cao hơn một chút, góc độ nhìn sự vật cũng khác nhau. Với hệ thống tình báo do Vương Mai cầm đầu, sớm đã âm thầm trải rộng sáu vệ phía nam, thậm chí là xúc giác dần dần lan tràn về Lũng Tả quận.

Thu thập tình báo, chỉnh hợp bản đồ này, từ trước đến nay hắn không tiếc đầu tư, đã sớm phái người chỉnh hợp bản đồ Lũng Tả quận.

Tấm bản đồ này vừa ra.

Dường như Lũng Tả quận đã nằm trong sự khống chế của hắn.

"Bản đồ thật tường tận…" Thiên Nhân Lôi thị Lôi Dương Vũ kinh ngạc nói, "Lôi thị ta cũng có bản đồ Lũng Tả quận, nhưng so với bản đồ này lại đơn sơ hơn gấp mười lần."

Vương Thủ Triết cười cười, cũng không tiếp lời. Bản đồ này hao phí rất nhiều tinh lực và thời gian của hắn. Ví dụ địa hình địa hình bên Đông Hải, ngoại trừ Đông Cảng Trần thị cống hiến một phần ra, Đạm Đài và Ngọc cũng giúp không ít.

Ngoài ra, Lũng Tả Vương thị và Lạc Tĩnh Lạc Thu cũng đều nghĩ cách thêm gạch cho bản đồ này. Nhất là Lạc Tĩnh Thu, dù sao các nàng cũng là đệ tử thân truyền của Tử Phủ Học Cung, mượn thời điểm chấp hành nhiệm vụ, từ từ khắc ấn lại một số bản đồ của Học Cung.

Bản đồ toàn diện Lũng Tả quận này, nói ra cũng chỉ là biểu tượng mà thôi. Vương Thủ Triết còn có một mật thất, trong đó toàn bộ giá sách đều hội hợp các loại tình báo, trong đó bao gồm tin tức các gia tộc, nhân vật trọng yếu, đặc sản, thậm chí còn có một số truyền thừa lịch sử, quan hệ nhân mạch vân vân.

Trên mảnh tình báo thu thập này, Vương Thủ Triết từ trước đến nay luôn tận hết sức lực. Đồng thời, cũng đang ghi chép những thứ này vào trong "Khí Linh" của gia tộc.

"Tổng cộng Lũng Tả quận có ba mươi tám vệ thành." Vương Thủ Triết chỉ điểm giang sơn nói: "Ví dụ như Tây Bắc vệ này, chính là vị trí cực tây bắc của Lũng Tả quận, bởi vì địa vực rộng lớn, ngành chăn nuôi vô cùng phát triển. Nhưng người sống ở đây, hầu hết cả đời đều chưa từng được ăn hải sản sinh sôi của Bách Đảo vệ. Bọn họ muốn đến Đông Hải vệ hoặc Bách Đảo vệ, bình thường ngồi xe ngựa quanh đi quẩn lại cần năm mươi ngày!"

"Nếu như cưỡi phi liên, một ngày có thể đến Lũng Tả quận thành, lại xuất phát từ quận thành, chỉ cần một ngày rưỡi là đến Đông Hải vệ, lại đến Bách Đảo vệ không quá nửa ngày."

"Chúng ta lấy quận thành làm trung tâm, quy hoạch hợp lý mở ra nhiều phi liên loại vận chuyển, kết nối ba mươi tám vệ thành Lũng Tả quận lại với nhau. Cho dù có thể chở người, cũng có thể tăng tốc vận chuyển đồ ăn ngon chuỗi lạnh."

“Nếu là thức ăn lạnh, có thể hợp tác với Vũ Văn thị, Bách Vị Cư của Vũ Văn thị trải rộng khắp Lũng Tả quận, đều là khách hàng làm ăn cao cấp, nhu cầu đối với các loại nguyên liệu mới mẻ rất lớn. Nhưng bởi vì địa vực bất đồng, nguyên liệu nấu ăn của Bách Vị Cư có khác biệt rất lớn. Ví dụ như Trường Ninh vệ, Trấn Trạch vệ chúng ta, đều là lấy các loại cá tươi, Linh ngư, cùng với các loại nguyên liệu nấu ăn như Linh nhục ngoại vực làm đặc sắc.”

“Nhưng muốn ăn được hải sản tươi sống, hoặc là một ít mỹ thực sinh trưởng trong thảo nguyên Tây Bắc vệ, ví dụ Linh thảo nấm, hoặc là Tây Bắc Linh tuyết dương cực kỳ nổi tiếng, độ khó rất lớn. Linh tuyết dương thông qua vận chuyển đường bộ truyền thống, vận chuyển đến Trường Ninh vệ chúng ta giá thành tăng vọt không đề cập tới, chủ yếu chu kỳ quá dài, Linh tuyết dương trên đường dễ dàng chết bất đắc kỳ tử, cho dù sống lại, cũng sẽ da bọc xương, chất thịt dị biến.”

Vương Thủ Triết nói: “Ta đây chỉ là ví dụ, có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn và linh thực có giá trị cao, thông qua hệ thống vận chuyển chuỗi lạnh trên không trung, có thể nhanh chóng trải rộng toàn bộ Lũng Tả quận, giá trị thương nghiệp trong đó có thể nghĩ.”

“Ngoài ra, còn có nhu cầu vận chuyển khách hàng. Trước kia mọi người không thích ra ngoài, là bởi vì đường xá gian nan xa xôi, dọc theo đường đi người nhai ngựa cho ăn tiêu hao rất lớn. Nếu cưỡi phi liên giá rẻ, trong vòng ba ngày đủ để đến bất kỳ vệ thành nào ở Lũng Tả quận, lượng người lưu động sẽ tăng lên. Toàn bộ Lũng Tả quận đều sẽ sống.”

“Còn có hệ thống chuyển phát nhanh và thư tín.” Vương Thủ Triết nói: “Trước kia ta viết thư hoặc tặng vài thứ cho tỷ tỷ của Đông Cảng Trần thị, cần phải trực tiếp phái gia tướng tới đó. Nhưng nếu viết thư và đưa một ít vật nhỏ cho Lũng Tả Vương thị, hoặc là Lạc Tĩnh Lạc Thu các nàng trong học cung, hoặc là chỉ có thể dựa vào một năm đi một chuyến, hoặc là thông qua hệ thống vận chuyển của hãng buôn Tiền thị, quanh đi quẩn một hai tháng mới đưa đến.”

“Hiệu suất như thế quả thực quá thấp, nếu chúng ta có thể nối liền Phi Thương với ba mươi tám vệ thành, lại thiết lập dịch trạm cưỡi ngựa trong các trấn thì có thể trong thời gian cực

ngắn đạt được hiệu quả đưa thư và sản nghiệp chuyển phát nhanh."

Vương Thủ Triết ném ra một loạt khái niệm mới mẻ, khiến các đồng minh nghe mà trợn tròn mắt, ngây ngẩn cả người, phải tiêu hóa thật tốt.

Cũng khó trách.

Trên Trái Đất trước mặt Vương Thủ Triết đang ở, bất luận là hệ thống chuỗi lạnh hay bưu chính, chuyển phát nhanh đều đã cực kỳ phát triển. Tuy Vương Thủ Triết không nghiên cứu những thứ đặc biệt này, nhưng dưới tình huống tin tức quá phát triển, sớm đã mưa dầm thấm đất rất nhiều khái niệm trước đây.

"Biểu ca, thứ huynh nói ta đa số đều nghe hiểu." Công Tôn Diễm dù sao cũng là người trẻ tuổi, phản ứng nhanh chóng tiếp nhận năng lực mạnh mẽ, đưa ra nghi vấn nói, "Trong đó có hai vấn đề, thứ nhất, phi liên của Học Cung có thể thừa nhận bao hay không? Thứ hai, Bách Vị Cư Vũ Văn thị có nguyện ý hợp tác với chúng ta hay không?"

"Vấn đề thứ nhất, cần phải dựa vào Ly Dao, Lạc Tĩnh các nàng đi giải quyết, với năng lực và địa vị của các nàng thì không có vấn đề gì lớn. Việc này, ta đã thông báo cho các nàng rồi." Trong lòng Vương Thủ Triết cũng sớm có tính toán: "Huống chi thuê phi liên dùng phi liên chỉ là một cái quá độ, liên minh thông gia chúng ta chế tạo cần bản thân nuôi dưỡng chế tạo linh cầm phi liên."

"Thứ hai, Bách Vị Cư của Vũ Văn thị có thể đi đàm phán, nếu không đàm phán được cũng không sao. Trong tình huống chúng ta nắm giữ nguyên liệu nấu ăn tươi khắp nơi, nếu chúng ta tự mình kinh doanh tửu lâu cao cấp tương tự Bách Vị Cư, chỉ sợ rất nhanh sẽ có được ưu thế. Hợp tác với Bách Vị Cư, chỉ là ta không muốn gây thù hằn quá nhiều, hi vọng mọi người có tiền cùng nhau kiếm. Đừng nhìn dáng vẻ Bích Liên phu nhân, nhưng trên thực tế nàng thập phần khôn khéo cùng có tầm nhìn xa."

Đợi sau khi mọi người tiêu hóa xong mạch suy nghĩ của Vương Thủ Triết, mới thật sự cảm nhận được sự lợi hại của loại bố trí chiến lược này. Tuy rằng không thể thay thế ưu thế

vận chuyển hàng hóa của đại tông Tiền thị, nhưng vận chuyển hàng hóa tiểu tông giá trị cao, hung hăng móc xuống một miếng thịt từ trên ngành sản xuất truyền thống của Tiền thị.

Lập tức, tất cả mọi người trở nên hưng phấn.

"Ngoài ra, lương chủng do Trường Ninh vệ chúng ta sản xuất, đều là thông qua Tiền thị vận chuyển đến một số khu vực sản lượng lớn trong đất liền. Chúng ta muốn từ đường bộ thông qua con đường buôn này, độ khó cực lớn, so với như thế, chi bằng vòng qua chiến trường chính của Tiền thị." Vương Thủ Triết lại bổ sung nói: "Mọi người mời xem đường biển này, chúng ta xuất phát từ Đông Hải vệ, một đường dọc theo bờ biển, đi theo năm vệ, thông qua làm tốt quan hệ với năm vệ này, tiêu hóa một bộ phận sản phẩm của chúng ta. Tiếp tục đi về phía trước, có thể đến Liêu Viễn quận."

"Quận Liêu Viễn sản xuất rất nhiều quặng sắt, gỗ, cùng với đất đai màu mỡ rộng lớn. Quan trọng nhất là quận Liêu Viễn có một thế gia Lục phẩm, Liêu Viễn Phòng thị! Sư huynh Phòng Hữu An của Tử Phủ Học Cung chúng ta, chính là tộc nhân cực kỳ quan trọng của Liêu Viễn Phòng thị. Tương lai Hữu An sư huynh chính là thiên kiêu phải đi trên con đường Tử Phủ, đối với Phòng thị mà nói, là trụ cột và áo giúp đỡ cực kỳ quan trọng."

"Theo ta được biết, Liêu Viễn Phòng thị cũng rất có dã tâm trùng kích thế gia Ngũ phẩm, nếu chúng ta hợp tác mở rộng lúa giống ở Liêu Viễn Quận và những sản phẩm khác chính là chuyện tốt mà hai bên được lợi. Mà Hữu An sư huynh vì lợi ích và quật khởi của gia tộc chắc chắn sẽ vui vẻ âm thầm bắc cầu, thúc đẩy việc này."

"Thông qua hợp tác với Liêu Viễn Phòng thị, chúng ta có thể tiêu hóa hết các loại lương chủng sản xuất trước mắt, không đến mức bởi vì cắt đứt hợp tác với Tiền thị mà chịu tổn thất quá lớn."

"Biểu ca mưu kế hay lắm." Lô Tiếu cười toe toét khen ngợi: "Những thế gia lúc trước thông qua Tiền thị mua lương chủng kia cũng sẽ rất khó chịu. Trước đó nghe biểu ca nói qua một câu, từ kiệm vào xa xỉ, từ xa xỉ vào tiết kiệm. Những thế gia hợp tác kia của Tiền thị, dựa vào lương chủng của chúng ta

tăng lên rất nhiều lợi nhuận của gia tộc, một khi bị cắt đứt sẽ giảm bớt sản lượng lớn, nhất định sẽ vô cùng không thích ứng. Tin tưởng bọn họ cũng sẽ sinh ra bất mãn mãnh liệt đối với Tiền thị!"

"Tiền Học Cung chung quy vẫn còn quá trẻ, chỉ biết con đường kinh doanh Tiền thị lũng đoạn lợi hại, lại không biết, khi sản phẩm cực kỳ lợi hại, con đường chỉ là tăng ích chứ không phải quyết định." Vương Thủ Triết cười nói: "Nếu như thế, tất cả sản phẩm dưới trướng liên minh thông gia của chúng ta, đoạn tuyệt không có bất kỳ hợp tác thương nghiệp nào với Tiền thị. Để bọn họ nếm thử tư vị chế tài ngược lại."

Vương Thủ Triết nói chuyện, nhẹ nhàng mà tự tin. Đổi lại hai mươi năm trước, Vương thị và liên minh thông gia quá nhỏ yếu, tay cầm gạch vàng mà không dám phô trương. Nhưng bây giờ Vương thị là cục diện gì?

Trên mảnh đất Trường Ninh vệ này, gần như xem như bá chủ một không hai, sức ảnh hưởng của toàn bộ sáu vệ phía nam cũng vô cùng lớn. Huống chi, hậu trường trong học cung cũng là một trảo.

Cho dù mạnh như Tiền thị, cũng chắc chắn chỉ dám dùng thủ đoạn thương nghiệp "chính đáng" trấn áp Vương thị. Về phần dùng vũ lực chèn ép, đó chỉ là trò cười. Hiện giờ Vương Ly Dao của Vương thị chính là đệ tử thân truyền của viện trưởng Tử Phủ Học Cung!

Nàng ta muốn ra mặt đến Tiễn thị Thượng Tiền, cho dù viện trưởng tránh hiềm nghi không ra mặt, lại có người nào dám đả thương nàng ta? Trong cùng thế hệ với Tiền thị, có người nào sẽ là đối thủ của Vương Ly Dao? Cho dù là vài trưởng lão Thiên Nhân cảnh bình thường cũng chưa chắc có thể làm được Vương Ly Dao.

Chỉ một mình Vương Ly Dao, đã có thể quấy cho toàn bộ Tiền thị không có ngày để đi qua.

Thế cục đã đến giai đoạn này, một số thủ đoạn thương nghiệp của Vương Thủ Triết đã có thể thi triển ra hết, dưới tiền đề "cạnh tranh công bằng", hắn có được ánh mắt và tư tưởng hai đời lại có gì phải sợ?

Ngay khi Vương Thủ Triết và liên minh thông gia định ra kế hoạch và bắt đầu bố trí.

Trong Tử Phủ Học Cung.

Nguyên Thủy thượng nhân, Huyễn Điệp phu nhân, Huyền Diêu thượng nhân cùng mấy vị tề tụ một chỗ, ngồi cùng bàn với bọn họ, còn có viện trưởng mới thu nhận đệ tử thân truyền bảo bối là Vương Ly Dao.

Bởi vì bối phận của nàng đặc thù, tuy rằng chỉ là thân truyền Linh Đài cảnh, lại có tư cách ngồi chung với mấy vị thượng nhân. Cho dù chỉ là kính ngồi cuối cùng, cũng là tư cách không giống nhau.

Lúc này, Nguyên Thủy thượng nhân giọng điệu ôn nhu nói: "Ly Dao sư muội, muội phát thiếp mời mấy người chúng ta cùng tụ tập, không biết rốt cuộc là có chuyện gì?" Hắn nhìn Vương Ly Dao, trong lòng cảm khái ngàn vạn, tư vị cửu chuyển. Một đồ đệ đại thiên kiêu êm đẹp lập tức biến thành sư muội, loại tâm lý chênh lệch này sợ là mấy chục năm cũng khó có thể tiêu hóa.

Lúc này Vương Ly Dao đã giải trừ thuật hóa trang "bình thường không có gì lạ", lộ ra tư thái tuyệt sắc kinh diễm kia của nàng.

Huyễn Điệp phu nhân và Huyền Diêu thượng nhân, tuy đều là cấp bậc thượng nhân, nhưng khi nhìn về phía Vương Ly Dao, ngoài kinh ngạc và thán phục ra còn có ánh mắt cưng chiều. Đứa nhỏ này tuổi tác tuy nhỏ, nhưng tiềm lực vô cùng, chính là trụ cột tương lai của Tử Phủ Học Cung. Hơn nữa lớn lên xinh đẹp như vậy, tập hợp cả người Chung Tú, tựa như một thần nữ hạ phàm.

"Nguyên Thủy sư huynh, Huyễn Điệp học tỷ, Huyền Diêu sư huynh." Vương Ly Dao đứng dậy khách khí chắp tay nói: "Ly Dao có một phần phương án thương nghiệp, muốn mời ba vị thượng nhân xem qua." Dứt lời, nàng cũng khách khí đưa ba phần phương án cho ba vị thượng nhân.

Đồng thời giải thích: "Theo công tác thống kê và điều tra của Ly Dao, Học Cung chúng ta có ba mươi chiếc phi liên linh cầm, trong đó đệ tử Linh Đài cảnh điều khiển, cùng với chăn

nuôi linh cầm, chăn nuôi của linh mộc phi liên, cùng với bảo vệ giảm nặng trận pháp của kiệu sương. Mỗi năm tổng cộng cần hao phí phí bảo dưỡng khoảng bốn mươi lăm vạn càn kim."

"Nhưng đồng thời, tỉ lệ sử dụng phi liên linh cầm phi liên vô cùng thấp, sau khi thông qua học phần Học Cung chi phí, bình quân hàng năm chỉ có thể vào sổ sách hai mươi vạn càn kim. Thế cho nên hàng năm Học Cung ở trên phi liễn linh cầm, sẽ tổn thất hai mươi lăm vạn càn kim."

Trên thực tế Huyền Diêu thượng nhân và Huyễn Điệp phu nhân đã từng lén câu thông qua với Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh, đã biết được suy nghĩ và kế hoạch của Vương thị. Tuy nhiên, lúc này giả vờ giả vịt một chút vẫn là cần.

"Ủa? Bổn phu nhân trước kia không biết, linh cầm phi liên hàng năm hao tổn nhiều như thế?" Huyễn Điệp phu nhân làm bộ làm tịch nói, "Thật là làm cho người ta vô cùng đau đớn."

"Không sai, Học Cung ta cho dù của cải hùng hậu đến mấy, cũng không thể phá sản như thế?" Huyền Diêu thượng nhân cũng đầy mặt đau lòng nói: "Một năm hai mươi lăm vạn càn kim, mười năm chính là hai trăm năm mươi vạn vạn! Một ngàn năm chính là hai ức năm ngàn vạn càn kim, cái này ước chừng lỗ mất toàn bộ gia sản của một Tử Phủ thế gia."

Hiện giờ Nguyên Thủy thượng nhân tạm thay viện trưởng quản lý Học Cung mặt tối sầm lại, mấy tên này hình như là đang khởi binh vấn tội?

Chế độ này là hắn định ra Miểu Thủy sao? Những phi liễn linh cầm này chính là sư tôn của hắn vì phô trương và mặt mũi…

Được rồi được rồi!

Đồ không nói đạo sư qua, cái nồi Tứ Thủy thượng nhân này hắn nên đeo còn phải đeo, sau khi lúng túng ho khan hai tiếng, hắn nói: "Ngàn năm gì đó thì quá khoa trương, chớ nói lung tung. Ta xem qua phương án một chút, Trường Ninh Vương thị muốn "Thừa nhận" những linh cầm phi liên này sao?"

"Nguyên Thủy sư huynh." Vương Ly Dao cười nhạt một tiếng, phong tư động lòng người nói: "Ý của cha ta là, Vương thị chúng ta nguyện ý lấy sáu mươi vạn càn kim một năm, bao hết

ba mươi chiếc phi liễn linh cầm. Kể từ đó, Học Cung chẳng những sẽ không thiệt thòi hai mươi lăm vạn càn kim, còn có thể kiếm thêm mười lăm vạn. Một là một đi một về, mỗi năm chênh lệch có bốn mươi vạn."

"Cái này… Vương thị các ngươi bỏ ra nhiều vốn liếng như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Tuy Nguyên Thủy thượng nhân cũng đã quen nhìn người có nhiều mặt mũi, nhưng một thế gia Thất phẩm động một chút có thể hàng năm sáu mươi vạn càn kim, quả nhiên là tài lực hùng hậu.

"Nguyên Thủy sư huynh, đây chính là cơ mật thương nghiệp của Vương thị chúng ta." Vương Ly Dao từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, tất nhiên cũng không phải là tiểu nha đầu đơn thuần không hiểu: "Còn có đệ tử nòng cốt trong Học Cung có thể vẫn sử dụng phi liên như trước, giá cả sẽ rẻ hơn trước rất nhiều."

"Su Bằng Thủy, loại chuyện tốt này làm sao tìm được chứ?" Huyền Diêu thượng nhân phụ họa: "Có Vương thị giúp đỡ nuôi những phi liễn này, bốn mươi vạn càn kim ngoài định mức của chúng ta, có thể bồi dưỡng bao nhiêu đệ tử hạch tâm?"

Ngay khi Nguyên Thủy thượng nhân vẫn còn hơi do dự, bỗng dưng, giọng nói của viện trưởng đại nhân vang lên: "Tốt tốt tốt, không hổ là đồ đệ tốt của ta. Vừa mới nhập môn đã bắt đầu kiếm tiền cho Học Cung. Ài, Nguyên Thủy à, ngươi thật sự phải học tập chăm chỉ với sư muội của mình. Chớ có lại phá gia chi tử!"

Nguyên Thủy thượng nhân sửng sốt, hắn sắp khóc đến nơi rồi.

Sau khi sư tôn có tiểu sư muội, ngay cả cửa cũng không đóng, cả ngày chỉ đi lung tung bên ngoài. Như thế cũng được, nhưng, linh cầm phi liên vốn là nồi mà sư tôn người lưu lại năm đó!

Bất quá, trong lòng có khổ, cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong bụng. Cái nồi của sư tôn, hắn không cõng thì ai gánh?

…

Chương 38: Thủ Đạt thương hội vs Tiền thị thương hội

…

Năm vệ Tây Bắc Lũng Tả!

Lấy Tây Bắc vệ làm hạch tâm, nơi này địa thế bao la, tài nguyên thủy hệ lại vô cùng cằn cỗi. Thế gia đa số lấy chăn nuôi, quặng mỏ, hoặc là trồng một ít cây nông nghiệp chịu hạn làm chủ.

Ngựa kéo hạng nặng Bắc Địa danh tiếng lẫy lừng, chính là đặc sản của các vệ Tây Bắc. Lũng Tả quận có rất nhiều thế gia, đều sẽ mua nuôi dưỡng một ít ngựa kéo hạng nặng, để tăng cường vận lực của gia tộc.

Toàn bộ Tây Bắc ngũ vệ, tổng cộng có mười một thế gia Thất phẩm, thế gia Bát Cửu phẩm tinh la dày đặc vô số kể, rải rác trong thảo nguyên mục trường rộng lớn. Trong đó tuyệt đại đa số thành viên thế gia, cả đời xa nhất chính là đến Tây Bắc vệ thành.

Tây Bắc vệ thành đứng sừng sững ở bên cạnh thảo nguyên rộng lớn, thành hình uy nghiêm, tường thành nguy nga hùng hậu có thể thoải mái ngăn cản hung thú ngũ giai trùng kích, trên lầu quan sát tường thành, từng đội từng đội tướng sĩ quân phòng bị đóng quân.

Mặt trời mọc đường chân trời, thiên địa sáng lên.

Cửa thành dày nặng từ từ mở ra, thương đội, dân chúng, hoặc là một ít tán tu hành thương vân vân, theo thứ tự tiến vào trong vệ thành. Thảo nguyên rộng lớn vô ngần, nhân loại chẳng qua chỉ chiếm một phần nhỏ.

Sản lượng thảo nguyên tuy không phong phú bằng tài nguyên phương nam, nhưng cũng có không ít sản vật độc đáo. Ví dụ nấm thảo và nấm linh thảo nổi tiếng, tùy cơ phân bố sinh trưởng trong thảo nguyên.

Cái trước tư vị tiên mỹ, phối hợp thảo nguyên ngưu dê bò cùng nhau nấu nướng chính là trân tu khó được. Cái sau càng

là một loại linh thực tài trân quý hiếm thấy, công hiệu có đan phương làm thuốc.

Nhưng mà hai loại nấm đều lấy tươi mới làm chủ, giữ tươi hai ba ngày sau dùng tốt nhất, sau đó mỗi một ngày, giá trị ăn uống sẽ giảm mạnh. Bởi vậy khu vực xa hơn một chút, cũng chỉ có thể hưởng dụng chế phẩm phơi khô.

Thuần Vu An Đông xuất thân từ Tây Bắc ngũ vệ, một gia tộc Huyền Vũ bất nhập phẩm, từ nhỏ tư chất biểu hiện ưu dị. Nhưng lấy tài nguyên cùng lực lượng của gia tộc nắm giữ, là tuyệt đối không có khả năng trợ giúp hắn đột phá Linh Đài cảnh, trở thành một Linh Đài lão tổ cao cao tại thượng.

Bởi vậy, Thuần Vu An Đông lúc mười tám tuổi đã trở thành một tán tu du thương ra ngoài lang bạt, dấu chân gần như trải rộng toàn bộ Lũng Tả quận. Chỉ tính riêng phạm vi Lũng Tả quận mà nói, người như thế có rất nhiều rất nhiều.

Phần lớn trong số bọn họ, cuối cùng sẽ vô thanh vô tức mà chết tha hương. Một số ít người sẽ chọn đất định cư, hình thành một gia tộc bất nhập lưu. Chỉ có một số rất ít, bởi vì những nhân tố vận khí cơ duyên và cố gắng, bước vào Linh Đài cảnh, phá vỡ giai tầng cố hóa.

Thuần Vu An Đông chính là một trong số ít người thành công, sau khi hắn bước vào Linh Đài cảnh, tiếp tục tổ chức tán tu chạy thương, thành lập một thương hội nho nhỏ không đáng chú ý. Sau khi trục lợi mở rộng sản nghiệp, dần dần, nâng cấp gia tộc vốn không vào gia tộc lưu lạc của hắn thành một thế gia cửu phẩm.

Mà Thuần Vu An Đông cũng trở thành lão tổ của gia tộc Cửu phẩm Thuần Vu thế gia, có thể nói là công đức viên mãn.

Nhưng khi Thuần Vu An Đông tuổi còn trẻ, chạy đông chạy tây đã quen, hắn hoài niệm lúc ở Trấn Trạch vệ, cùng các bạn bè tán tu ở trong Đại Hoang Trạch mạo hiểm kiếp sống, cũng hoài niệm ở giữa Đông Hải vệ cùng Bách Đảo vệ chạy tới chạy thương, kiếm lấy một chút lợi nhuận.

Đồng dạng, hắn cũng hoài niệm khi xuất Vân vệ, tuổi trẻ khinh cuồng hắn cùng một cô nương thế gia trẻ tuổi cùng nhau ngắm mặt trời mọc. Chỉ tiếc hai bên thân phận cách xa, cuối

cùng bị trưởng bối của cô nương đánh uyên ương, trở thành chuyện tiếc nuối cả đời.

Hắn muốn lại đi khắp nơi nhìn xem, nhưng hôm nay hắn một trăm mấy mươi tuổi, gia tộc cần hắn đến trấn thủ, con cháu các con cũng không thể rời khỏi lão tổ tông như hắn. Hắn không có khả năng giống như lúc tuổi còn trẻ, có thể không kiêng nể gì mà đi đông du tây đãng một phen.

Thuần Vu An Đông vì gia tộc, hắn thỏa hiệp. Nghĩ thầm, những tưởng niệm và hi vọng kia đều theo hắn vùi sâu xuống đất.

Nhưng mà, một cơ hội hiện tại lại khiến cho trái tim vốn đã tĩnh mịch của Thuần Vu An Đông một lần nữa sống lại.

Bách Vị Cư chi nhánh Tây Bắc vệ.

Bởi vì Vũ Văn thế gia kinh doanh có phương pháp, Bách Vị Cư nơi đây coi như là một trong những tửu lâu đứng đầu, rất nhiều yến tiệc và tiệc rượu cao cấp địa phương đều sẽ tiến hành trong Bách Vị Cư.

Chỉ là bởi vì nguyên liệu nấu ăn hạn chế, Bách Vị Cư ở đây đa số lấy thịt dê bò và linh nhục nấu nướng làm chính, linh nhục nổi tiếng nhất chính là một loại nguyên liệu cấp cao đoan linh nhục của Linh Tuyết Dương, bất kể là nướng hay là thịt, đều là béo tốt dễ chịu nhất, vừa vào miệng liền tan.

Mấy cửa hàng bên cạnh Bách Vị Cư này, chẳng biết từ lúc nào đã bị xếp xuống, sau khi trải qua một phen trang trí, trên cửa sớm đã treo thẻ bài “Hiệu buôn Thủ Đạt”.

Không thể nghi ngờ, đây là cửa hàng mới do Vương thị và liên minh thông gia hợp tác thành lập, vốn nhất trí phải gọi là Thủ Triết thương hội. Nhưng Vương Thủ Triết từ chối, cuối cùng lấy danh hiệu chữ lót Thủ, ẩn chứa ý tứ Thủ Nặc tất đạt.

Đại chưởng quỹ đương nhiệm của chi nhánh Tây Bắc vệ Thủ Đạt thương hành tên là Lôi Vĩnh Bách, chính là một tộc lão Linh Đài cảnh trong Trường Ninh Lôi thị gia tộc, một trăm năm mươi tuổi, hắn được phái đến Tây Bắc vệ đảm nhiệm đại chưởng quỹ, phát huy dư nhiệt cho tân thương hội của liên minh thông gia.

Ngoài ra, còn có một đám tiểu bối các tộc được an bài trong chi nhánh, sung làm nhân thủ, cũng học tập theo, còn phải cố gắng tu luyện.

Loại phân hành tương tự này, ít nhất phải có một vị tu sĩ Linh Đài cảnh tọa trấn, nếu không không phù hợp quy cách của thương hội, đồng dạng cũng dễ dàng bị nghi ngờ. Tuy nói tu sĩ Linh Đài cảnh của các gia tộc thông gia có hạn, hơn nữa mỗi người đều có nhiệm vụ riêng. Nhưng lần này thương hội khai hoang, rất nhiều lão tổ đều dừng công tác, đi các nơi khai hoang.

Các gia tộc đồng thời nhanh chóng bồi dưỡng tu sĩ Linh Đài cảnh đời tiếp theo, dần dần mở rộng nhân số quy mô lớn giao thế.

Một ngày này.

Đã là tháng thứ hai của chi nhánh Tây Bắc Thủ Đạt thương hội khai trương, bởi vì chi nhánh Tây Bắc thuộc chi nhánh hẻo lánh, mỗi ngày chỉ có một chiếc phi liên linh cầm đến vào buổi sáng, sau đó Linh Cầm Sư và phi liên nghỉ ngơi một chút, vào lúc chạng vạng sẽ khởi động đi Lũng Tả quận thành.

Đại chưởng quỹ Lôi Vĩnh Bách của chi nhánh hãng buôn đã bắt đầu một ngày bận rộn. Hôm nay, hắn phải gặp mặt với ba gia chủ thế gia Bát phẩm hẹn trước, thương lượng giá cả và cung ứng cho lúa giống Bạch Ngọc Linh Mễ và Hỏa Tinh Linh Mễ, thuận đường còn phải nói về hiệp ước cung ứng thịt Linh ngư tươi lâu dài, cùng với hiệp nghị tiêu thụ sản nghiệp Linh nhục của gia tộc!

Những tộc nhân gia tộc này trường kỳ đều là lấy linh nhục bổ sung khí huyết, đã sớm chán ngấy. Thịt linh ngư tươi mới, mới là thương phẩm bọn họ khao khát nhất.

Các thanh niên dưới trướng thương hội cũng đều tràn đầy tinh thần bắt đầu công việc. Gần đây phân hành Tây Bắc sau khi trải qua một phen thử vận doanh và mở rộng, việc làm ăn dần dần trở nên tốt hơn, làm cho lòng tin của bọn họ tăng nhiều, cảm giác tiền đồ vô lượng.

Các khách nhân lục tục tiến vào thương hội, đều có nhu cầu riêng của mình. Có cầm thư cần gửi ra, cũng muốn chờ mua

sắm một ít hàng hóa mới mẻ rải rác!

“Thuần Vu tiền bối.” Một vị quỹ viên trẻ tuổi họ Công Tôn, đang cấp thủ tục cho Thuần Vu An Đông: “Đây là lộ trình lữ trình của ngài, ngày mai có thể đến quận thành, sau đó có thể cưỡi phi liễn từ quận thành cho đến Vân vệ, ngày mốt có thể đến Xuất Vân vệ. Sau hai ngày du ngoạn Xuất Vân vệ có thể đến Lũng Tả hoàn thành, đến Bách Đảo vệ, Trường Ninh vệ cùng với Trấn Trạch vệ. Cuối cùng, ngài có thể dùng phi liễn của Trấn Trạch đến quận thành, sau đó chuyển Thừa Quận thành đến Tây Bắc vệ.”

“Một phần vé này, chỉ cần một trăm càn kim, bởi vì mới khai trương cho ngài chín phần! Bất quá, trước khi ngài leo lên phi liên, hành lý tư nhân không được vượt quá mười cân, nếu không phải mua thêm vé hành lý.”

Chỉ 90 càn kim? Thuần Vu An Đông có chút choáng váng. Trừ bảy ngày du ngoạn ở các vệ tưởng nhớ ra, một loạt lộ trình này cộng lại chỉ cần sáu bảy ngày.

Nửa tháng thời gian, 90 càn kim, liền đem mộng tưởng cho tới nay của hắn viên mãn! Cái này muốn ngồi xe ngựa mà nói, không có non nửa năm thời gian căn bản không về được.

Thật không hổ là phi liên của Học Cung, chẳng những tốc độ nhanh mà còn đi con đường ngắn nhất.

Đúng vào lúc này.

Trên bầu trời vang lên một tiếng hạc kêu thanh thúy, một con linh cầm phi liễn phá vỡ trời cao, bay nhanh tới. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn như trước tạo ra một trận vây xem.

Sau khi phi liên dừng ổn.

Đi xuống trước tiên chính là lữ khách, tổng cộng có năm người. Ngoại trừ vẻn vẹn có một người trẻ tuổi là Luyện Khí cảnh ra, còn lại có ba vị Linh Đài cảnh, cùng với một vị nam tử trung niên tu vi cao thâm khó dò.

Vô cùng rõ ràng, đó là một vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh có thể lơ lửng và phi hành trong không trung trong thời gian dài nhưng mỗi giây mỗi phút đều tiêu

hao huyền khí. Ngươi muốn hắn bay lượn trong không trung như sao đêm, đi hai ba ngàn dặm trong đêm, đánh chết hắn cũng không làm được.

Trên thực tế, cho dù có tu sĩ Thiên Nhân cảnh lợi hại làm được cũng không có lợi, quá mệt mỏi! Có thể ở trong kiệu sương phi liên thoải mái ngồi híp mắt một buổi tối, là có thể đến đích, cớ sao mà không làm?

Chờ sau khi các lữ khách đều đi xuống hết, các tiểu nhị được chi nhánh thuê bắt đầu nhanh nhẹn dỡ hàng xuống. Trên phi liên trang bị một tủ lạnh băng tinh cỡ nhỏ, cùng với treo một kho hàng loại nhỏ ở dưới đáy kiệu.

Tủ lạnh băng tinh đều được dùng để đựng nguyên liệu nấu ăn cao cấp, có hải sản sinh mãnh tử vừa mới bắt được hôm trước, tôm hùm nặng chừng mười cân, bào ngư to bằng miệng bát, bảo đảm có hải đảm khổng lồ, vân vân.

Trong đó còn có một số Linh ngư băng trấn hải càng thêm trân quý, là một số bộ vị tốt cắt ra từ Linh thương ngư tam giai Tử kim, là lựa chọn tốt nhất để ăn Linh ngư.

Những nguyên liệu chất lượng cao này, căn cứ theo hiệp nghị giữa Thủ Đạt thương hội và Vũ Văn thị, tám chín phần đều cung ứng cho Bách Vị Cư Tây Bắc vệ, một phần nhỏ là thế gia đã đặt trước.

Bởi vì những nguyên liệu nấu ăn này giá cả hợp lý, cực kỳ mới mẻ, cho nên Bách Vị Cư làm ăn phải tiến thêm một bước.

Mà trong khoang chứa hàng loại nhỏ treo ở dưới kiệu phi liên lại chứa một ít vật tư nhẹ nhàng. Ví dụ như một ít linh quyên trân quý, linh tài, các loại mặt hàng kiếm tiền.

Ngoài ra, trên tay phu xe phi liên Huệ Kỳ Tư còn có một chiếc nhẫn trữ vật. Quần áo cao cấp do Chu thị định chế ở Quận thành, đan dược tu luyện mua giùm, còn có mấy chục phần thư tín và túi nhỏ.

Huệ Kỳ Tư tháo nhẫn trữ vật xuống, sau đó bắt đầu dùng bữa và nghỉ ngơi dưới sự chiêu đãi của quỹ viên. Linh cầm cũng có chuyên gia chăm sóc, cho ăn linh thực và nghỉ ngơi.

Nhân viên tủ và bọn tiểu nhị trở nên bận rộn.

Một số nhân viên cưỡi ngựa bắt đầu vận chuyển thư và túi tới các nơi. Các tiểu nhị Bách Vị Cư cũng tới nhận nguyên liệu mới mẻ nhất, khách hàng của bọn họ đã đặt trước ngọ thiện và bữa tối, dường như có nhiều nguyên liệu hơn nữa cũng không đủ cung cấp.

Cùng lúc đó.

Trong Tây Bắc vệ thành, có một Tây Bắc Hùng thị, chính là cường hào thất phẩm địa phương, nhà bọn họ vừa lúc có một vị cô nương đích mạch sắp xuất giá. Ngay ngày đầu tiên Thủ Đạt thương hội khai trương, liền cưỡi phi liên đi quận thành, ở Chu thị cửa hàng may một bộ giá y xinh đẹp, giá trị chừng hai ba ngàn càn kim.

Mà "Thủ Đạt thương hội", thì phụ trách sau khi Chu thị hoàn thành giá y, đem nó vận chuyển về cũng đưa cho Hùng thị. Đơn này, Thủ Đạt thương hội kiếm được cũng không nhiều, nhưng mở ra một mạch suy nghĩ mới.

Nhớ ngày đó Vương Thủ Triết đã từng ủy thác Tiền thị mua sắm hôn phục ở Chu thị ở Quận thành. Nhưng không chỉ chu kỳ rất dài, lại không có cách nào tự mình lựa chọn.

Bởi vậy mượn cơ hội này, Thủ Đạt thương hội và Chu thị cũng đã đạt thành hợp tác nhất định, chuyên môn thay Chu thị tuyên truyền sổ tay áo, bất kể là đưa khách nhân đến Chu thị định chế quần áo, hay là lôi kéo Chu thị tới cửa phục vụ, Thủ Đạt thương hội đều có thể rút một phần mười trong đó.

Cũng bởi vậy có thể thấy, hệ thống phi liên linh cầm một khi hoàn toàn chế tạo, sẽ mang đến cho Lũng Tả quận bao nhiêu biến hóa trong cuộc sống? Hôm nay đi quận thành mua quần áo, ăn lẩu rồi ngày mai về nhà.

Tâm tình không tốt, cũng có thể đi Xuất Vân vệ xem mặt trời mọc mặt trời lặn.

Thậm chí, ngày nào đó rảnh rỗi, cũng có thể đi Trấn Trạch vệ câu cá, hoặc là tới thảo nguyên lớn của Tây Bắc vệ thúc ngựa bôn ba mấy ngày! Đương nhiên, cũng có thể đi Bách Đảo vệ cho hải âu ăn, ngày hôm sau trở về tiếp tục sinh hoạt…

Đủ loại tiện lợi, phá vỡ thói quen sinh hoạt của nhân loại ở Lũng Tả quận. Đương nhiên, thay đổi cũng chính là nhân sĩ

tầng cao nhất ở Lũng Tả quận, cùng với một ít người bình thường có đầu óc làm ăn.

Tuyệt đại đa số nhân sĩ tầng dưới chót xã hội vẫn sinh hoạt như thế nào.

Loại tình huống giống như Tây Bắc vệ này, chỉ là một góc băng sơn. Hệ thống phi liên của các vệ, đã dần dần đi vào quỹ đạo, hình thành tin tức lớn ở Lũng Tả quận, bát quái lớn.

Ngoài ra, cũng có rất nhiều "tin đồn" bắt đầu lan truyền trong Lũng Tả quận.

Sở dĩ Thủ Đạt thương hội được thành lập, là vì chèn ép và ruồng bỏ đối với từng minh hữu của Tiền thị thương hội. Các đông gia của Thủ Đạt thương hội vốn là đồng bạn thân mật khăng khít của Tiền thị thương hội, tất nhiên là Tiền thị thương hội đột nhiên muốn chia thành hai phần, thoáng cái tăng vọt đến năm phần mười.

Các đồng bọn hợp tác bị ép bất đắc dĩ, mới nghĩ cách tự mình mở đường. Hơn nữa trước đó, đồng bạn hợp tác lấy Vương thị cầm đầu, vốn là muốn cùng Tiền thị xây dựng hãng buôn Thủ Đạt.

Loại đồn đãi phong trào này và sự thật, lập tức tạo thành đả kích đối với tín dự danh tiếng của Tiền thị thương hội, càng nhiều là trào phúng đối với bố cục chiến lược ngu xuẩn của Tiền thị. Nghe nói, ngay cả Tử Phủ lão tổ của Tiền thị cũng kinh động, nổi trận lôi đình trong gia tộc một lần.

Cùng lúc đó.

Trong chính đường của Lũng Tả Tiền thị.

Một người đàn ông trung niên khuôn mặt rộng, sắc mặt uy nghiêm, "bịch" một cái đập vỡ bình hoa, thẹn quá hóa giận nói: "Tiểu súc sinh Học Cung đã về chưa?"

Một vị quản gia tu vi sâu không lường được thấp giọng nói: "Gia chủ, chúng ta đã ra roi thúc ngựa đi mời thiếu gia trở về. Chỉ là, sáu vệ phía Nam cách xa, chỉ sợ còn phải một khoảng thời gian nữa mới có thể về nhà."

"Khoảng cách xa?" Da mặt của gia chủ Tiền thị run lên, giận dữ mà cười nói: "Vì sao khoảng cách xa mà không đi phi liễn

của Thủ Đạt thương hội? Tiểu súc sinh kia thật sự là thành sự không đủ bại sự có thừa, ngay cả tình huống cũng không làm rõ được, liền dám trở mặt với đám người Vương thị. Hại Tiền thị ta bỏ lỡ cơ hội!”

“Gia chủ bớt giận.” Quản gia khuyên nhủ: “Thiếu chủ cũng là vì tốt cho Tiền thị nên mới đưa ra quyết định như thế. Hơn nữa Vương thị kia, hiển nhiên cũng không có hảo tâm. Nói không chừng đã sớm âm thầm bố cục, bỏ qua Tiền thị chúng ta một mình.”

…

Chương 39: Thất vĩ hỏa hồ chi nộ!

…

“Hừ”

Nghe nói như thế, trên khuôn mặt uy nghiêm của gia chủ Tiền thị lộ ra một tia cười lạnh: “Có thể hoàn thành tất cả bố trí trong thời gian ngắn như vậy, thậm chí ngay cả thử sai cũng không cần, liền lấy ra cả một phương án doanh tiêu hoàn chỉnh, phương án vận chuyển chuỗi lạnh trên không này tất nhiên là kế hoạch của Vương thị từ trước đã có.”

“Chỉ là, nếu không có tiểu súc sinh mù quáng làm việc, Vương thị sao dám bỏ qua chúng ta một mình? Việc này ảnh hưởng thật lớn, thậm chí có thể nói là làm dao động căn bản sản nghiệp của gia tộc, trong gia tộc rất nhiều trưởng lão đều đưa ra dị nghị. Trung thúc, ngươi cũng đừng khuyên nữa, tiểu súc sinh kia phạm phải sai lầm lớn như thế, nếu không nghiêm trị, như thế nào bình định phẫn nộ?”

Môi quản gia Tiền Trung khẽ nhúc nhích, cuối cùng không nói gì nữa.

Nhưng đúng vào lúc này.

Bên ngoài chính đường, bỗng nhiên truyền đến tiếng quát mắng mang theo tức giận: “Tiền Cần Hoành, ngươi dám!”

Tiếng quát tháo vừa mới hạ xuống, một nữ tử mặc cẩm y hoa phục mang theo một đám thị nữ hầu tùng, trùng trùng điệp điệp từ cửa đi vào.

Đây là một mỹ nhân diễm quang bắn ra bốn phía.

Mắt phượng, mũi ngọc, môi anh đào, da thịt trắng nõn, dáng người thướt tha… Mỗi một bộ phận trên thân thể nàng đều phảng phất dựa theo tiêu chuẩn của mỹ nhân, chỉ là khí thế toàn thân lại bá đạo và ác liệt, mang theo loại ngạo khí từ trên cao nhìn xuống.

Nàng này chính là đương kim Đại phụ Tiền thị - Tào Lệ Na.

Cũng chính là mẫu thân ruột của Tiền Học Duệ.

Nàng xuất thân là đích mạch của thế gia Ngũ phẩm Tử Phủ Liêu Viễn Tào thị Liêu Viễn quận Liêu Viễn, thân phận lai lịch vô cùng hiển hách. Bây giờ nàng đã ngoài bốn mươi, thực lực cũng có Linh Đài cảnh sơ kỳ, cho dù đã sinh ra một đứa bé, thoạt nhìn vẫn như thiếu phụ ngoài hai mươi.

"Na Na, sao muội lại tới đây?" Gia chủ Tiền thị Tiền Cần Hoành vừa nhìn thấy nàng, lông mày khẽ giật giật, "Việc này liên quan trọng đại, muội không được làm càn."

"Ta làm sao hồ đồ thế?" Tào Lệ Na nhíu mày, tức giận nói, "Ta tái giá cùng với Tiền Cần Hoành ngươi, sinh con sao lại không tới phiên trưởng tử, tiền đồ phát triển có hạn. Nhưng Huyên Nhi từ nhỏ đã cố gắng, dụng công đọc sách khắc khổ tu luyện, ngay cả lão tổ cũng thích hắn."

"Lần này Huyên Nhi xuôi nam, hành vi đều là một lòng vì sự phát triển của gia tộc, cho dù có sai lầm cũng chẳng qua là tuổi trẻ mạo muội, làm việc không đủ cẩn thận. Bây giờ, ngươi lại muốn vì một chút sai lầm này mà trừng phạt hắn! Ngươi còn coi hắn là con ruột của ngươi sao?! Chẳng lẽ, chỉ có ngươi cùng vợ sinh ra Tiền Học Hàn là con ruột của ngươi, Tiền Học Duệ chính là ta trộm được dã chủng sao?"

"Hồ đồ!"

Tiền thị gia chủ Tiền Cần Hoành bị tức đến tái xanh mặt mày.

"Na Na, muội chớ nói bậy. Học Cung đương nhiên là con trai của ta. Chỉ là lần này hắn làm việc lỗ mãng, phá hủy cơ hội tốt của Tiền thị ta. Muội chỉ sợ còn không biết, đã có mấy thế gia giao hảo với Tiền thị đến đây tố khổ, nói là hôm nay chặt đứt lương chủng chất lượng tốt, sản nghiệp của gia tộc giảm nhiều. Ý kiến của các trưởng lão trong gia tộc đối với học hành cũng rất lớn. Nếu không nghiêm trị, há có thể bình ổn được sự tức giận của mọi người?"

"Tất cả mọi người phẫn nộ? Cái gì?!" Tào Lệ Na cười lạnh cả giận nói: "Lần này rõ ràng là Vương thị sai! Chỉ là một thế gia Thất phẩm, ỷ vào có chút quan hệ với Học Cung, tự cho là có thể cưỡi lên đầu chúng ta. Nhớ lại lúc trước, Vương thị nghèo đến cả cơm cũng không ăn được, còn không phải chỉ có Tiền thị ta mới có ngày hôm nay sao. Bây giờ cánh cứng rồi, dám trở mặt vì lợi ích của mình mà. Nếu chờ bọn họ đạt tới Lục

phẩm, thậm chí là thế gia Ngũ phẩm, thì đâu còn chỗ cho Tiền thị ta dung thân?”

Cùng lúc đó.

Quản gia Tiền Trung cũng khuyên nhủ: “Gia chủ thiện tâm, muốn mượn cơ hội này trùng tu với Vương thị. Chỉ là nếu dễ dàng lấy lòng, chỉ sợ Vương thị sẽ cho rằng chúng ta yếu đuối, sau này sẽ càng thêm cuồng ngược. Cho dù gia chủ cố tình lôi kéo Vương thị, cũng phải bày ra lực lượng Tiền thị chúng ta trước, miễn cho dạy Vương thị xem nhẹ.”

Tiền Trung chính là Chư lão Tiền thị, vì Tiền thị cẩn trọng hầu hạ hơn ba trăm năm, đã phụng dưỡng qua ba đời gia chủ, kiến thức nhãn lực đều không phải người thường có thể so sánh. Ông khuyên nhủ và ý kiến, cho dù là đương kim gia chủ Tiền Cần Hoành, cũng phải cẩn thận cân nhắc một phen.

“Trung thúc nói rất đúng.” Tiền thị gia chủ Tiền Cần Hoành suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có đạo lý: “Nếu như thế, vậy thì thể hiện một chút thủ đoạn của Tiền thị ta, miễn cho hắn thật sự cho rằng Tiền thị chúng ta yếu mềm dễ khi dễ.”

Huống hồ, Tiền Học Duệ vẫn là con trai hắn, lại có mẹ đẻ Tào Lệ Na làm chỗ dựa. Việc này, cuối cùng cũng phải giữ thể diện cho hắn.

Thấy hắn nói như vậy, Tào Lệ Na lập tức chuyển giận thành vui, ôm cánh tay Tiền Cần Hồng dịu dàng nói lời hay.

Là đích tiểu thư của Tử Phủ thế gia, nàng đương nhiên ngạo khí, nhưng cũng rất biết nắm bắt lòng người, biết rõ một mặt kiêu hoành bá đạo chỉ khiến cho Tiền Cần Hoành phản cảm, đúng lúc thả lỏng thái độ, mới có thể làm cho nam nhân đối với mình bách y bách thuận.

…

Vài ngày sau.

Lũng Tả quận thành, Thủ Đạt thương hội.

Phu xe phi liên Huệ Kỳ Tư đang chuyên chú lau chùi Thiên Cơ bàn và kính ngàn dặm trong tay, động tác vô cùng cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí.

Hai món này là đồ ăn cơm của hắn. Trong đó, Thiên Cơ Bàn là hạ phẩm linh khí Học Cung phân phối, chuyên dùng để phán đoán phương hướng, Thiên Lý Kính thì Trường Ninh Vương thị cho, có thể dùng để quan sát.

Điều khiển phi liên đi trên bầu trời mênh mông là một kỹ thuật sống, hoàn toàn dựa vào hai món "bảo bối" này, hắn mới có thể không bị lạc phương hướng.

Năm nay Huệ Kỳ Tư đã hơn chín mươi tuổi, cũng từng là một đệ tử bình thường của Tử Phủ Học Cung.

Dựa theo quy củ, sau khi đệ tử bình thường của Học Cung kết nghiệp, cần phục vụ Học Cung năm mươi năm, làm hồi báo mà Học Cung bồi dưỡng mình. Đợi thời hạn phục vụ đầy đủ năm mươi năm, có thể lựa chọn trở về gia tộc, an dưỡng tuổi già, cũng có thể lựa chọn tiếp tục ở lại Học Cung, kiếm được nhiều hơn.

Năm ngoái, kỳ phục vụ năm mươi năm của hắn kỳ thật cũng đã đầy, chỉ là hắn muốn kiếm nhiều hơn một chút, cho nên lựa chọn tiếp tục ở lại Học Cung làm xa phu phi liên.

Kỳ thật phi liên xa phu của Học Cung rất thanh nhàn, bởi vì cơ hội mà đệ tử Học Cung thật sự cần dùng đến phi liên rất ít, hơn nữa bình thường cũng chỉ có thân truyền cùng với đệ tử nòng cốt quan trọng mới nỡ chi phí học phần thuê phi liên. Ngày thường, hắn chỉ cần hầu hạ tốt chiếc phi liên của mình, cùng với con Chu Đỉnh Tiên Hạc kia là được.

Cũng bởi vì như vậy, phi liên xa phu kiếm được kỳ thật cũng không tính là nhiều, nhưng cuối cùng cũng có thể cung ứng cho hắn sinh hoạt cần thiết tu luyện của bản thân, dù sao cũng tốt hơn so với sau khi trở về gia tộc, còn phải khiến cho gia tộc bỏ ra số lượng tiền dư để nuôi dưỡng chính mình.

Bất quá, ngay chính bản thân hắn cũng không nghĩ tới, một ngày kia, phi liên xa phu rõ ràng cũng có thể trở thành vị trí tham gia tranh đoạt.

Trong khoảng thời gian đến Thủ Đạt thương hội, số càn kim hắn kiếm được cơ hồ là gấp mười lần trước kia, không chỉ dư dả cung dưỡng cho mình, còn có thể phụng dưỡng ngược lại gia tộc.

Hơn nữa, chuyện Vương thị trả lương hào phóng truyền ra trong Học Cung, đã có không ít đệ tử bình thường của Học Cung nhìn chằm chằm vào nó. Mấy ngày nay, hắn đã từ chối rất nhiều đệ tử bình thường muốn theo hắn học tập khống chế phi liên.

Buồn cười! Phi liên cũng chỉ có nhiều như vậy, dạy dỗ đồ đệ, hắn làm sao bây giờ?

Lau xong Thiên Cơ bàn, cố định nó trên phi liễn thỏa đáng, Huệ Kỳ Tư ngẩng đầu lên liền thấy được một ông lão nhìn quen mắt.

Hắn không khỏi vui vẻ: "A, đây không phải là Thuần Vu lão ca sao? Du ngoạn trở về rồi?"

Người tới chính là Thuần Vu An Đông từng có duyên gặp mặt một lần.

Sau khi xuất vân vệ, Bách Đảo vệ, Trường Ninh vệ, Chấn Trạch vệ chơi một vòng, tâm tình Thuần Vu An Đông hiển nhiên rất tốt, lúc này trên mặt đang mang nụ cười hài lòng: "Ha ha ha ha, Huệ huynh đệ, phi liên của các ngươi thật sự là quá thuận tiện! Dọc theo đường đi này, tuyến đường cái gì cũng hoàn toàn không cần ta quan tâm, đến nơi liền tùy ý du ngoạn, đến thời điểm thì đến thương hội ngồi phi liên đến trạm tiếp theo, thật sự là quá bớt lo rồi. Người nghĩ ra chủ ý này, thật sự là một thiên tài!"

Hắn đối với thể nghiệm dọc theo con đường này, có thể nói là khen không dứt miệng.

Hãng buôn thậm chí còn nghĩ tới vấn đề chỗ ở của hắn. Hắn đến khách sạn, trực tiếp lấy đơn của hãng buôn Thủ Đạt ra là có thể vào ở.

Sống cả đời, hắn còn chưa chơi được sống lại nhanh như vậy!

"Vậy thì không." Huệ Kỳ Tư cười nói: "Hành trưởng của thương hội chúng ta chính là tộc trưởng Thủ Triết của Trường Ninh Vương thị, nổi tiếng là mưu tính sâu xa, trí kế hơn trăm lần. Phương án mua xổ số du lịch này chính là do hắn đưa ra, không chỉ có ngươi, những người khác đã từng trải nghiệm không có không khen."

Hắn chuyên phụ trách tuyến đường Lũng Tả quận thành đến Tây Bắc vệ thành, mỗi sáng điều khiển phi liên từ Lũng Tả quận thành bay đến Tây Bắc vệ thành, lại từ Tây Bắc vệ thành bay về.

Lúc này mặt trời còn chưa xuống núi, cách thời gian xuất phát còn có một chút, hắn cũng không nóng nảy, tùy ý cùng Thuần Vu An Đông nói chuyện.

"Thuần Vu huynh, ngươi không phải nói muốn đi Xuất Vân vệ tìm người sao? Thế nào, tìm được rồi sao?"

"May mà ngươi vẫn nhớ rõ." Thuần Vu An Đông ngồi xuống bên cạnh Huệ Kỳ Tư, trong lòng cảm khái muôn vàn: "Đệ còn tưởng rằng đã nhiều năm trôi qua như vậy, sợ là nàng đã sớm quên đệ rồi. Không nghĩ tới, nàng một mực không lập gia đình, mà lại trở thành Linh Đài lão tổ, tọa trấn gia tộc."

"Đời này, lại còn có thể dùng phương thức như vậy gặp lại nàng một lần, Thuần Vu An Đông ta coi như là đời này không uổng."

Nghe hắn nói vậy, Huệ Kỳ Tư cũng thổn thức không thôi.

Ai còn không có thời điểm xuân tâm nảy mầm? Nhớ năm đó, lúc hắn còn trẻ, cũng từng có đối tượng ái mộ, chỉ là thế sự vô thường, cuối cùng chỉ là tiếc nuối mà thôi!

Đối với loại tâm tình này, hắn tự nhiên là phá lệ lý giải.

Nhưng mà, còn không đợi hắn cảm động xong, Thuần Vu An Đông bỗng nhiên xoay chuyển lời nói: "Đúng rồi, nghe nói các ngươi có thể làm hội viên gì, cái gì mà bao năm bao tháng, phải làm như thế nào mới có thể làm được? Về sau ta đi Xuất Vân vệ có thể được lợi bao nhiêu?"

Sắc mặt Huệ Kỳ Tư trì trệ, nhìn về phía Thuần Vu An Đông biểu tình hết sức quỷ dị. Không phải vừa rồi còn nói đời này không hối tiếc sao? Sao lúc này ngay cả bao năm cũng chuẩn bị rồi?

Thuần Vu An Đông bị nhìn đến mức mặt già đỏ lên, lại khó có được chút không được tự nhiên: "Hắc hắc hắc, dù sao hiện tại đã có phi liên, đi về cũng thuận tiện. Ta nghĩ làm hội viên, sau này thường xuyên lui tới, cũng có thể tiết kiệm một chút tiền."

Được rồi được rồi. Ngươi vui vẻ là được rồi.

Huệ Kỳ im lặng, tiện tay cất kính Thiên Lý đi, sau đó quay đầu mang theo hắn đi vào trong thương hội: "Nếu xử lý hội viên không thuộc về ta, ta dẫn ngươi đi tìm quản sự của thương hội."

Thuần Vu An Đông lúc này vui vẻ đi theo, trong đầu bất giác nhớ tới tràng cảnh hạnh phúc khi gặp nhau dưới ánh trăng của tình nhân cũ.

Mà chuyện tương tự đang diễn ra ở các nơi trong sáu vệ phía nam Lũng Tả quận.

Vận tải chuỗi đông lạnh và phi liên xuất hiện trên đường biển phi liên, từ một mức độ nào đó mà nói, có thể xem như sáng tạo thời đại. Nó trực tiếp cải biến quan niệm khoảng cách của mọi người, mà theo đó thay đổi, còn có thói quen tiêu phí của người trong lục vệ thế gia, mạch suy nghĩ tiêu phí, còn có tiết tấu sinh hoạt, thậm chí bởi vậy kéo dài ra rất nhiều phương thức sống và ngành sản xuất mới.

Mà thay đổi như vậy, mới chỉ là khởi đầu.

…

Tân Thành vệ.

Vũ Văn gia.

Bởi vì linh thú trấn tộc Lục Vĩ Linh Hồ thành công thăng cấp thất giai, trong khoảng thời gian này thế lực Vũ Văn thị bạo tăng, các đại thế gia đến tiếp Vũ Văn thị cũng càng ngày càng tăng.

Tuy nhiên, hôm nay, Vũ Văn thị lại nghênh đón một vị khách quý đặc biệt.

Một vị khách quý đến từ Lũng Tả Tiền thị.

Vũ Văn thị, trong chính viện đãi khách dùng, một lão giả mặc cẩm bào màu đỏ thẫm, tướng mạo nghiêm túc đang ngồi ở bên cạnh bàn rượu uống rượu.

Lão giả này nhìn qua tuổi đã rất lớn, tóc đã hoa râm, trên mặt cũng đã mọc không ít nếp nhăn, trên người lại lộ ra cỗ uy áp

vô hình chỉ cường giả mới có, rõ ràng là một vị cường giả Thiên Nhân cảnh.

Vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh này chính là một trong những trưởng lão đức cao vọng trọng nhất hiện nay của Tử Phủ Tiền thị, cường giả Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, Tiền Cảnh Hoán.

Mặc dù không có gia chủ danh tiếng, nhưng lại có gia chủ thực sự là Bích Liên phu nhân, lúc này đang mang theo hai vị tộc lão danh vọng tương đối cao tự mình tiếp đãi hắn.

"Khanh khách khách, Tiền lão, quan hệ giữa ngài và Vũ Văn thị ta thân mật cỡ nào." Bích Liên phu nhân cười khanh khách không thôi, nói lời hay: "Ở thời điểm Vũ Văn thị ta nghèo túng nhất, Tiền lão cũng đã giúp đỡ không ít. Nào nào, vãn bối lại kính ngài một ly."

Vũ Văn thị và Tiền thị lui tới nhiều năm, quan hệ không thể nói là tốt, nhưng cũng chưa nói là không tốt.

Đều là thế gia lấy kinh thương làm chủ, giữa hai nhà tránh không được phải hợp tác, nhưng cũng đồng dạng tránh không được sẽ có lúc cạnh tranh, sinh ra hiềm khích.

Mà trong khoảng thời gian Vũ Văn thị Tử Phủ lão tổ đoạn đại này, gặp được song phương cạnh tranh mà nói, hơn phân nửa vẫn là Vũ Văn thị chịu thiệt.

Nhiều năm như vậy, Bích Liên phu nhân không có nửa điểm oán khí là tuyệt đối không có khả năng.

Huống chi bản thân nàng cũng không phải là một hạng người lòng dạ rộng rãi, lần này cùng Thủ Đạt thương hội ăn nhịp với nhau, chưa chắc không có ý làm Tiền thị buồn nôn một phen.

Nàng ta biết, lần này Tiền thị nhất định là người tốt không đến, người tới không có ý tốt.

Bất quá, bề ngoài, nàng lại không biểu hiện ra chút khác thường nào, vẫn là một bộ dáng nói cười.

Một phen ăn uống linh đình, sau ba tuần rượu.

Cuối cùng trưởng lão Tiền Cảnh Hoán không kiềm chế được: "Bích Liên phu nhân, ngươi là người thông minh. Tin tưởng cũng đã sớm đoán ra ý đồ đến đây của chúng ta, ta liền không vòng vo với ngươi nữa. Trải qua quyết định của trưởng lão

Tiền thị chúng ta, tất cả hạng mục hợp tác với Vũ Văn thị, Tiền thị chúng ta nguyện ý để lợi nhuận một thành."

Để lợi nhuận một thành?

Hai vị tộc lão Vũ Văn thị nhất thời nheo mắt lại, dường như cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng mà Bích Liên phu nhân lại không dễ lừa gạt như vậy.

Ánh mắt nàng hơi lóe lên, tươi cười trở nên càng thêm quyến rũ: "Điều kiện tiên quyết, chỉ sợ là muốn chúng ta cùng Thủ Đạt thương hội phân rõ giới hạn đúng không?"

"Thật không hổ là phu nhân, quả nhiên là một điểm liền thấu." Trưởng lão Tiền thị Tiền Cảnh Hoán cười nói: "Như thế đối với hai tộc chúng ta, chính là chuyện hợp tác cùng có lợi." Theo Tiền thị biết, Bích Liên phu nhân từ trước đến nay đều là người có hình thức rõ ràng.

Một thành này nhường lợi, tuyệt đối là cực kỳ có lợi đối với Vũ Văn thị. Ngược lại, nếu cự tuyệt mà đắc tội Tiền thị mà nói, Vũ Văn thị sẽ trở nên vô cùng bị động.

"Nghe rất có thành ý." Bích Liên phu nhân nghiêm túc nói: "Nhưng hợp tác với Thủ Đạt thương hội không phải chủ ý của ta."

"Không phải chủ ý của phu nhân?" Tiền Cảnh Hoán hơi kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ, là ý của vị trưởng lão nào đó của Vũ Văn thị? Không sao, ta có thể đi câu thông một chút."

"Không, là ý của Hỏa Hồ lão tổ nhà chúng ta." Bích Liên phu nhân không mặn không nhạt trả lời một câu.

"Hỏa Hồ lão tổ?" Sắc mặt Tiền Cảnh Hoán lập tức thay đổi, y làm thế nào cũng không ngờ việc này lại có thể liên lụy đến Hỏa Hồ lão tổ?

Đúng vào lúc này.

Giọng nói của một nữ hài kiêu ngạo vang lên trong sảnh yến hội: "Không sai, chính là ý của bổn lão tổ. Lão già thối này, chẳng lẽ là có ý kiến với bổn lão tổ?"

Trong sảnh yến hội, ánh lửa bốn phía.

Một con Thất Vĩ Linh Hồ nhỏ nhắn linh lung bỗng dưng xuất hiện, không đợi Tiền Cảnh Hoán trả lời, hình thể đã bành trướng lên, biến ảo thành một con đại yêu hung diễm cuồn cuộn, không chút do dự vỗ xuống một trảo: "Lão gia hỏa, ngươi dám châm ngòi quan hệ giữa ta và Thủ Triết ca ca, xem bản cô nương không đánh chết ngươi."

…

Chương 40: Đại thiên kiêu! Người đi theo!

…

Tiền Cảnh Hoán thấy thế, trong lòng nhất thời lộp bộp một chút.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, đường đường Hỏa Hồ lão tổ lại nói đánh là đánh. Nhưng rốt cuộc hắn cũng là tu sĩ cường đại Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

Cơ hồ trong chớp mắt, Huyền khí trong cơ thể hắn liền nhanh chóng chuyển động.

“Tử Cức Chính Dương quyết!”

《 Chính Dương quyết 》 là công pháp trấn tộc của Lũng Tả Tiền thị, cũng là một môn huyền công hỏa hệ trung chính bình và bình thản hiếm thấy.

Phải biết rằng, trên thế giới này đa số công pháp hỏa hệ đều đi theo con đường cương mãnh bá đạo, nhưng 《 Tử Cức Chính Dương quyết 》 thì khác, nó càng chú trọng ôn dưỡng rèn luyện bản thân, tích góp từng chút từng chút căn cơ, mở rộng khí hải. Càng tu luyện đến chỗ cao thâm, dáng người bất động như nhạc, huyền khí mênh mông như biển, có thể nói là công phòng nhiều mặt, hậu kình kéo dài.

Đây cũng là căn bản để Tiền thị an thân lập mệnh. Không có căn cơ vũ lực cường đại, làm sao có thể trở thành một trong bá chủ toàn bộ Lũng Tả quận?

Huyền công vận khởi, gần như chỉ trong chớp mắt, mặt Tiền Cảnh Hoán bịt kín một tầng khí tức màu tím, khí kình quanh thân phồng lên, trong giây lát ngưng tụ thành một tấm cương khí hộ thuẫn.

Thực lực cường đại của Thiên Nhân cảnh hậu kỳ cộng lại, cương khí hộ thuẫn này ngưng thực như thực chất, trong chớp mắt đem toàn thân hắn bảo vệ cực kỳ chặt chẽ.

Sau một khắc.

Hỏa hồ lão tổ ngập tràn hỏa diễm, một trảo bá đạo vô cùng, hung hăng đập vào hộ thuẫn.

“Oanh!”

Năng lượng khí kình va chạm lẫn nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng toàn bộ yến hội sảnh. Mặt đất đều bị chấn động kịch liệt run rẩy, bàn ghế chén đĩa vỡ vụn đầy đất.

Tiễn Cảnh Hoán bị đập bay ngược ra ngoài, sau khi hung hăng đụng xuyên vách tường, lại liên tục bay mấy chục trượng về phía sau mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lúc này cương khí hộ thể quanh người hắn gần như muốn vỡ vụn, khóe miệng cũng có máu tươi tràn ra, rõ ràng đã bị nội thương không nhẹ.

“Hỏa hồ lão tổ, hiểu lầm, hiểu lầm…”

Trong lòng Tiền Cảnh Hoán hoảng sợ không thôi, vội vàng mở miệng, cố gắng giải thích.

Nhưng mà, Thất Vĩ Hỏa Hồ lửa giận công tâm lại căn bản không muốn nghe giải thích của hắn.

Ai dám ức hiếp Thủ Triết ca ca đẹp trai thì chính là kẻ thù của nàng.

Quang ảnh lóe lên, thân thể khổng lồ thiêu đốt linh diễm màu đỏ của nàng xuất hiện trước mặt Tiền Cảnh Hoán, lại dùng móng vuốt chụp xuống.

“Oanh!”

Tiền Cảnh Hoán còn chưa nói xong, đã bị đánh bay ra ngoài lần nữa. Lúc này đây, hắn bay ngược ra sau hơn trăm trượng mới ngừng lại được.

“Lão tổ hạ thủ lưu tình.” Bích Liên phu nhân giật giật khóe miệng, vội vàng hô, “Đừng đánh cho người ta tàn phế, đánh chết.”

Nếu nói một Tử Phủ cảnh hoặc là người có thực lực ngang nhau, kiếm cớ giáo huấn một chút “tiểu bối” Thiên Nhân cảnh, đó là ai cũng không bắt bẻ được. Nhưng nếu muốn đánh tàn

phế đánh chết người, vậy thì không dễ giải thích, ít nhất Tiền thị tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cũng may Thất Vĩ Hỏa Hồ mặc dù tính tình không tốt, nhưng cũng có linh trí cùng lý trí, xuất khí đồng thời cũng lưu lại vài phần đường sống, không hạ tử thủ thật sự.

Mà thực lực của Tiền Cảnh Hoán cũng không tầm thường, Tử Cức Chính Dương quyết tu luyện đến nơi, mười phần chịu đòn.

Bởi vậy, dưới liên hoàn trảo của Thất Vĩ Linh Hồ, Tiền Cảnh Hoán liên tục bị đánh bay chạy trốn, rốt cuộc vẫn chạy ra khỏi phạm vi chủ trạch của 'Vũ Văn thị'.

Chỉ bất quá, trải qua một phen giày vò như vậy, lúc này lông mi râu ria của hắn đều đã bị đốt trọi một mảnh, trên người cũng là quần áo tả tơi, khiến cho chật vật đến cực điểm.

"Hừ"

Mắt thấy Tiền Cảnh Hoán đã rời khỏi phạm vi chủ trạch Vũ Văn thị, Thất Vĩ Hỏa Hồ cuối cùng mới dừng lại truy kích.

Thân thể cao lớn của nàng lơ lửng trên bầu trời Vũ Văn thị, bảy cái đuôi to lớn xoã tung chậm rãi chập chờn ở phía sau, uy áp bàng bạc của Tử Phủ cảnh giống như Thái Sơn áp đỉnh, bao phủ lấy Tiền Cảnh Hoán, ép cho hắn không thở nổi.

"Lão tiểu tử họ Tiền." Đôi mắt hồ ly linh động của nàng nhìn chằm chằm vào Tiền Cảnh Hoán, diễu võ dương oai cảnh cáo: "Lần này chỉ là cảnh cáo nho nhỏ. Nếu ngươi còn dám châm ngòi quan hệ giữa Vũ Văn thị và Thủ Triết ca ca, lần sau bà cô sẽ không dễ dàng bỏ qua ngươi như vậy."

"Vâng vâng vâng! Hỏa Hồ lão tổ, tiểu nhân biết sai rồi! Sau này nhất định sẽ không, nhất định sẽ không…"

Tiền Cảnh Hoán bị dọa đến giật mình, vội vàng vỗ ngực cam đoan, nhưng trong lòng thì ảo não hoảng sợ không thôi.

Đáng thương hắn làm sao có thể ngờ tới, Vương Thủ Triết của Trường Ninh Vương thị lại có bản lĩnh tốt như vậy, ngay cả Hỏa Hồ lão tổ cũng có thể cấu kết được?

Nhìn tư thế kia, chỉ sợ còn không phải giao tình bình thường.

Sớm biết như thế, sao hắn ta có thể không công chạy tới đây tự rước lấy nhục?

Thấy Hỏa Hồ lão tổ không có ý làm khó hắn nữa, hắn lúc này cho dù dẫn theo đám người Tiền thị còn lại chật vật rời đi, ngay cả một câu ngoan thoại cũng không dám nhiều lời, lại càng không dám tiếp tục lưu lại trên địa bàn Thất Vĩ Hỏa Hồ.

Sau khi đám người rời đi.

Thất vĩ hỏa hồ mới thu yêu thể, một lần nữa biến ảo thành một con hồ ly tinh xảo đáng yêu hạ xuống.

"Hỏa Hồ lão tổ, chúng ta vì Vương thị, đắc tội Tiền thị như thế đáng giá không?" Bích Liên phu nhân nhanh chóng dẫn theo một đám trưởng lão Vũ Văn thị tiến lên nghênh đón, lo lắng nói: "Chúng ta cự tuyệt Tiền thị thì cũng thôi đi, cần gì phải đem sự tình làm đến tuyệt tình như thế?"

"Bích Liên, ngươi tuổi còn nhỏ, không hiểu cũng đúng." Thất Vĩ Hỏa Hồ vẫy vẫy đuôi, ra vẻ giải thích: "Trên việc này, chúng ta đã đứng thẳng, vậy thì đừng có cố gắng xoay trái xoay phải. Ta nói cho ngươi biết, Thủ Triết ca ca không đơn giản, tiềm lực tương lai càng không thể đo lường. Đây là lời khuyên của ta đối với Vũ Văn thị."

Đôi mắt Bích Liên phu nhân khẽ nhúc nhích, giống như hiểu ra điều gì.

Nàng thu liễm thi lễ nói: "Nếu như thế, ý của Hỏa Hồ lão tổ, chính là ý tứ của Vũ Văn thị chúng ta."

Nàng đương nhiên biết, Hỏa Hồ lão tổ nhà mình sống lâu như vậy, há lại không rành thế sự như tiểu cô nương? Có lẽ có lúc nàng quả thật tùy hứng làm bậy một chút, nhưng linh trí lại lợi hại nhất đẳng, có đôi khi thậm chí so với tuyệt đại đa số nhân loại càng thêm khôn khéo.

Hơn nữa, bản thân Bích Liên phu nhân cũng không phải kẻ ngốc.

Nàng cực kỳ am hiểu giao tiếp, con đường tin tức cũng rộng, hiểu biết đối với Vương thị đương nhiên cũng tỉ mỉ hơn rất nhiều so với người bình thường.

Dưới cái nhìn của nàng, Vương Thủ Triết người này vô luận tâm trí, mưu lược, hay là ánh mắt đều là nhất đẳng, giao tế thủ đoạn cũng không giống bình thường.

Người như vậy, lại đồng thời còn có thiên phú tu luyện mạnh mẽ, tương lai chắc chắn không phải vật trong ao.

Có người như hắn đảm nhiệm gia chủ, tiềm lực tương lai của Trường Ninh Vương thị không thể đo lường. Ít nhất theo nàng, Vương thị sẽ không trì hoãn vị trí thế gia Thất phẩm bao lâu.

Đây cũng là nguyên nhân nàng không chút do dự đồng ý hợp tác với hãng buôn Thủ Đạt.

Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tả Hữu Vũ Văn thị và Tiền thị quan hệ vốn cũng không hài hòa bao nhiêu, nàng ta ngại cược một ván? Cược thắng, tương lai Vũ Văn thị liền tăng thêm một phần trợ thủ cường đại.

…

Gần như cùng lúc đó.

Tử Phủ Học Cung của Lũng Tả quận, Nguyên Thủy Thiên Hồ.

Tất cả mọi người đều cho rằng nơi nguyên thủy linh khí ngưng tụ nhất trong Nguyên Thủy Thiên Hồ chính là Tứ Thủy Thiên Các mà Nguyên Thủy thượng nhân tu luyện được.

Nhưng trên thực tế, chỉ có một số ít người mới biết được, trung tâm đạo linh mạch Thủy thuộc tính trong Nguyên Thủy Thiên Hồ, chính là cấm địa nằm ở một bên của đảo lớn giữa hồ, “Vô Danh Toái Đảo”.

“Vô Danh Toái Đảo” này có Nguyên Thủy Linh Khí cực kỳ nồng đậm, từ trước đến nay là chỗ bế quan của viện trưởng Thiên Hà chân nhân. Bình thường cũng chỉ có Tử Phủ lão quy, Nguyên Thủy thượng nhân cùng với một ít trưởng lão lâu năm mới có tư cách lên đảo bái kiến.

Nhưng hôm nay, Vô Danh Toái Đảo đã đổi chủ, biến thành nơi tu hành của ái đồ của Thiên Hà chân nhân - Vương Ly Dao.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên hòn đảo này đã được xây lên một tòa lầu các tinh xảo đẹp đẽ.

Trong sân lầu các, các loại linh thực thủy hệ sinh trưởng, cảnh sắc tươi sáng. Trong lầu các, thủy linh khí nồng đậm vô cùng, hô hấp như có thể cảm nhận được hơi nước thấm vào.

Tòa lầu các này chính là nơi ở hiện giờ của Vương Ly Dao - "Thủy Vân Các".

Bên ngoài hòn đảo còn dựng một căn nhà gỗ đơn sơ, đây là chỗ đặt chân cho "lão bộc" Thương Quý Bình.

Lại nói tiếp, Thương Quý Bình coi như là nhân họa đắc phúc.

Ở trong động thiên phúc địa này tu luyện chỉ mấy tháng ngắn ngủi, bình cảnh Thiên Nhân cảnh tầng sáu thật lâu không thể đột phá kia của hắn vậy mà lại có dấu hiệu buông lỏng.

Nếu có cơ hội tiến thêm một bước, hắn sẽ là tu sĩ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Thương Quý Bình tất nhiên là vui mừng quá đỗi.

Ly Dao tiểu thư quả nhiên là người có phúc, đi theo nàng, có lẽ đời này hắn còn có một cơ hội có thể đi vào Tử Phủ chi lộ.

Bỗng dưng.

Trên mặt nước nhộn nhạo một chiếc thuyền nhỏ đi tới, trên thuyền chở một vị cô nương trẻ tuổi.

Nàng mặc một bộ y phục đệ tử màu lam nhạt, chân đi giày đạp mây, trên lưng đeo một bảo kiếm, anh khí bừng bừng, tiên tử lượn lờ.

Thương Quý Bình nhíu mày.

Hắn bỗng nhiên mở miệng, giọng nói mang theo uy nghiêm như trống rỗng xuất hiện xung quanh thuyền nhỏ: "Đây là cấm địa, không triệu hoán thì không được đi vào. Người tới còn không mau thối lui."

"Khởi bẩm trưởng lão, đệ tử chính là hạch tâm của Huyền Dao nhất mạch Mạc Hoán Thu. Năm nay hai mươi bảy tuổi, tu vi Linh Đài cảnh tầng một." Mạc Uyển Thu nâng tấm trán, khuôn mặt tự tin nói: "Hy vọng có thể bái kiến Ly Dao sư thúc, trở thành người đi theo của Ly Dao sư thúc."

Từ xưa đến nay, đều có tập tục kẻ yếu đi theo cường giả.

Mà đại thiên kiêu có thể hấp dẫn tùy tùng cũng là chuyện đương nhiên, dù sao một đại thiên kiêu nếu không phải vẫn lạc trên đường, chỉ cần tích cực tiến lên, xác suất thành tựu Thần Thông cảnh trong tương lai sẽ không thấp.

"Mạc Uyển Thu?" Thương Quý Bình khẽ nhíu mày: "Ta từng nghe nói về ngươi, là một đời trẻ thanh danh vang dội gần đây. Ngươi có phải là huyết mạch Trung Phẩm Giáp không?"

Sắc mặt Mạc Uyển Thu hơi chậm lại, dừng một chút nói: "Đệ tử là huyết mạch trung phẩm Ất đẳng."

"Trung Phẩm Ất đẳng, hai mươi bảy tuổi, đó hẳn là gia thế không tệ, trong nhà trợ cấp rất nhiều tài nguyên." Thương Quý Bình lập tức đoán ra lai lịch của đối phương, "Hẳn là xuất thân từ thế gia Lục phẩm Mạc thị của Mạc Nam quận. Vì sao ngươi không gia nhập học cung Mạc Nam, ngược lại tới Lũng Tả Học Cung của ta?"

"Trưởng lão thật có kiến thức." Mạc Uyển Thu hơi kiêu ngạo nói: "Đệ tử bởi vì cúng bái Khai Sơn kiếm khí của Huyền Dao thượng nhân, huyết mạch bản thân lại phù hợp nên mới đến Lũng Tả học cung."

Các quận đều có Học Cung của riêng mình, nhưng không phải mỗi một loại thuộc tính đều có Tử Phủ thượng nhân phù hợp có thể bái sư. Ví dụ như Lũng Tả Tử Phủ Học Cung không có huyết mạch thổ hệ, huyết mạch kim hệ thượng nhân. Hỏa hệ tuy có Vân Dương thượng nhân nhưng thu đồ đệ rất ít.

Bởi vậy, một số con cháu có thiên phú không tồi, gia thế lợi hại, vì để phát triển tốt hơn, sẽ đi Tử Phủ Học Cung của quận khác, bái nhập môn hạ của thượng nhân có huyết mạch tương ứng.

Thí dụ như nói Phòng Hữu An của Huyền Băng nhất mạch, hắn không phải là người Lũng Tả quận, chỉ vì thân mang huyết mạch Huyền Băng xuất sắc mới chạy đến Lũng Tả Tử Phủ Học Cung bái vào môn hạ Băng Lan.

Đương nhiên, công pháp của các Học Cung đều tương đối đầy đủ, cũng không nhất định phải tu tập theo thượng nhân tu hành công pháp đồng loại, chỉ là khó tránh khỏi sẽ thiếu một chút chỉ đạo mang tính nhắm vào, chung quy còn kém mấy phần.

Ngay lúc Mạc Uyển Thu đang hơi kiêu ngạo trong lòng, Thương Quý Bình lại trực tiếp từ chối: "Cấp độ huyết mạch của ngươi có chút thấp, tu vi cũng quá thấp. Từ xưa đến nay, đại thiên kiêu trẻ tuổi chưa từng trưởng thành, nếu tuyển người đi theo, hoặc là lựa chọn đệ tử hạch tâm đã là Thiên Nhân cảnh trung kỳ, hoặc là thiên kiêu lớn hơn mấy chục tuổi."

"Cái gì?"

Mạc Uyển Thu vốn tràn đầy tự tin, nghe vậy lập tức bị đả kích không nhẹ.

Nàng đường đường là một tiểu thiên kiêu, muốn trở thành tùy tùng mà trực tiếp bị cự tuyệt? Hơn nữa, thậm chí ngay cả mặt của Ly Dao sư thúc cũng không thấy được?

"Cô nương, nói cho ngươi rõ ràng một chút. Ngươi trở thành tùy tùng, chẳng qua là muốn tìm chỗ dựa để che chở mà thôi." Thương Quý Bình cười lạnh nói: "Bằng ngươi, sao có thể mang đến cho Ly Dao tiểu thư bất cứ trợ giúp gì? Đi đi, đừng quấy rầy Ly Dao tiểu thư tu hành. Nếu tự tiện xông vào cấm địa thì nhốt ngươi lại."

Dứt lời, không đợi Mạc Uyển Thu nói chuyện, một cỗ năng lượng vô hình đã vỗ trúng thuyền nhỏ của nàng, chấn động thuyền của nàng không ngừng lùi lại.

Đợi đến khi hoàn toàn đuổi người đi, Thương Quý Bình trong phòng nhỏ mới thở dài một hơi nói: "Đây đã là người vô tri thứ ba tháng này. Tử Phủ Học Cung cuối cùng vẫn là cái ao quá nhỏ, ngay cả tiểu thiên kiêu cũng dám tới đây tự đề cử. Chỉ có Lăng Vân thánh địa, mới có thể khiến cho Ly Dao tiểu thư hóa thành Chân Hoàng."

Nhưng Thương Quý Bình cũng hiểu rõ, viện trưởng chắc chắn có ý định của viện trưởng.

So với sự cạnh tranh kịch liệt của Lăng Vân thánh địa, Ly Dao tiểu thư ở Tử Phủ Học Cung là một nhà độc sủng, phát triển cũng sẽ không kém.

Ngay lúc Thương Quý Bình đang miên man suy nghĩ, lại có một chiếc thuyền nhỏ chạy tới.

Đứng trên chiếc thuyền nhỏ này là một thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh, tu vi chỉ có Luyện Khí cảnh tầng bảy, cách ăn mặc

cũng rất giản dị, tu vi khí độ so với Mạc Uyển Thu vừa rồi đều kém xa.

Chẳng qua lúc này, mặc dù Thương Quý Bình hơi nhíu lông mày, có chút bất mãn nhưng cũng không ngăn cản.

Sau khi lên bờ, tiểu thanh niên hành lễ với Thương Quý: "Lục Hướng Huy bái kiến Thương trưởng lão."

Không sai.

Tiểu thanh niên này chính là Lục Hướng Huy.

Ly Dao tiểu thư sớm đã có dặn dò, nói nàng và Lục Hướng Huy là bằng hữu, Lục Hướng Huy tùy thời có thể lên đảo thăm nàng.

Thương Quý Bình đảo mắt một cái, trong lòng cảm khái, tiểu tử này đúng là vận cứt chó, thoáng cái ôm lấy cái đùi vàng, làm cho Thương Quý Bình cũng nhịn không được hâm mộ ghen tị.

So sánh ra, thương gia của hắn không có may mắn như thế.

"Lục sư huynh đến rồi." Lúc này, trong lầu các trong đảo truyền ra một thanh âm êm tai, "Mau mời vào. Có phải phụ thân ta lại gửi thư tới không?"

"Vâng, Ly Dao sư thúc."

Lục Hướng Huy từ trên thuyền lấy ra một cái bao lớn, khiêng ở trên lưng hì hục đi vào bên trong.

Một lát sau.

Hắn liền khiêng cái bọc đến trước lầu các, mà Vương Ly Dao cũng lễ phép ra khỏi các, tự mình mời hắn vào, cười nói tự nhiên: "Lục sư huynh, lại vất vả ngươi hỗ trợ lấy hàng."

"Không sao không sao, ta một cái cũng lấy, nhiều cái cũng là lấy, hơn nữa Ly Dao sư thúc cũng là phí vất vả." Lục Hướng Huy cúi đầu, cũng không dám đi thăm nàng, "Sư thúc, kính xin ngài đừng gọi ta là sư huynh."

Hắn cũng không ngờ tới, lúc trước trên đường tùy tiện gặp được một sư muội, lại là một đại thiên kiêu, hơn nữa dung mạo chân thật phảng phất như tiên tử giáng trần.

“Không sao, nói gì thì nói.” Vương Ly Dao lấy linh trà ra, chiêu đãi Lục Hướng Huy. Không vì thân phận của đối phương thấp kém mà có chút chậm trễ nào.

Sau khi uống vài ngụm linh trà, Lục Hướng Huy đứng dậy chắp tay cáo từ: “Sư thúc, ta còn có vài thứ muốn tặng, không quấy rầy ngài tu luyện.”

Từ trước đến nay hắn luôn là một người vô cùng tự biết mình, Ly Dao sư thúc có thể để mắt đến hắn, đợi hắn vẫn như lúc ban đầu, đó là phúc phận của hắn. Mà chính hắn cũng hiểu rõ, tuyệt đối không thể có ý nghĩ không an phận.

Điều hắn có thể làm, chính là tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, bảo vệ bản tâm, làm tốt những việc mình có thể làm.

“Đợi một chút!” Vương Ly Dao gọi hắn lại, nghiêm túc nói: “Lục sư huynh, ngươi có nguyện ý làm tùy tùng của ta không?”

“Người đi theo!?” Lục Hướng Huy chấn động, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

…

Chương 41: Phong vân dần nổi lên! Minh tranh ám đấu!

…

Trong những ngày này, Lục Hướng Huy cũng nghe nói có nhiều học tỷ sư huynh ưu tú đều muốn trở thành người đi theo của Ly Dao sư thúc. Nhưng cho tới nay, chưa có một người nào thành công qua.

Nhưng không ngờ Ly Dao sư thúc lại chủ động mời hắn.

Dưới tâm tư động, Lục Hướng Huy hơi cân nhắc một chút rồi kiềm chế cảm xúc khát vọng, chắp tay hành lễ nói: "Ly Dao sư thúc yêu quý, để Hướng Huy ghi khắc trong lòng. Chỉ là người tùy tùng cần phải có trợ giúp thật lớn đối với ngài, mới đáng giá chiêu hành. Mà Hướng Tiêu tài học nông cạn, huyết mạch bình thường, sợ là đảm đương không được đại trách nhiệm như vậy. Chỉ có thiên kiêu, mới thích hợp làm người đi theo sư thúc."

Hắn cũng biết, nếu có thể trở thành tùy tùng của Ly Dao sư thúc, nhân sinh quỹ tích của hắn sẽ phát sinh thiên đại biến hóa. Thậm chí là cả gia tộc, đều sẽ một người đắc đạo gà chó thăng thiên.

Nhưng Lục Hướng Huy không muốn làm một người vô dụng, liên lụy Vương Ly Dao. Cũng không muốn nhận bố thí vô ích.

Vương Ly Dao chậm rãi lắc đầu nói: "Từ nhỏ ta đi theo phụ thân mưa dầm thấm đất, biết thiên kiêu dễ cầu, đạo lý bản tính khó có được. Lục sư huynh tác phong vững vàng, làm đến nơi đến chốn, đối mặt dụ hoặc hoặc nguy hiểm cũng có thể tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm, là một nhân tài khó được. Ly Dao mời Lục sư huynh làm tùy tùng, cũng không phải là vì chiếu cố, mà là thiết thực cần Lục sư huynh giúp đỡ."

Trên thực tế, đối mặt đại sự như thế, Vương Ly Dao cũng sẽ không bắn tên không đích, trước đó, liên quan đến cửu phẩm mạt lưu thế gia của Lang Tả vệ, Long Tuyền Lục thị kia! Tất cả tình báo, đều đã xuất hiện ở trên bàn sách của Vương Ly Dao.

Bởi vì cái gì gọi là thế gia nuôi người nào, Long Tuyền Lục thị tuy nhỏ yếu, nhưng lại là gia quy của một gia tộc rất nghiêm khắc, bổn phận là đôn hậu thế gia. Bình dân ở trong hạt địa của họ, cũng tự nhiên là an cư lạc nghiệp, giống như thế ngoại đào nguyên.

Lục Hướng Huy đối mặt với lời mời có thành ý như vậy, liền cẩn thận cân nhắc một chút rồi nói: "Ly Dao sư thúc đã mời như vậy, Hướng Huy tự nhiên không dám từ chối nữa. Từ nay về sau, Hướng Tiêu lấy tiểu thư làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó, muôn lần chết cũng không chối từ."

Lời vừa nói ra, quan hệ của người đi theo liền được định xuống, chỉ cần thông báo cơ cấu liên quan của Học Cung, đăng ký tạo sách là được.

Trong Học Cung cũng không cấm hành vi này, dù sao thiên kiêu hay tiểu thiên kiêu, đều có khả năng tuyển nhận một số người đi theo, đây là truyền thống từ xưa đến nay. Nhất là những đại thiên kiêu kia, tương lai đều là nhân vật oai phong một cõi, ai lại chưa từng có một đám người đi theo?

"Lục sư huynh mời ngồi." Vương Ly Dao mời hắn ngồi xuống lần nữa, thái độ càng thân thiết hơn rất nhiều. Quan hệ giữa người đi theo và chủ thượng, từ trước đến nay là vinh nhục cùng sở hữu, đó là quan hệ cực kỳ thân cận.

"Vâng, tiểu thư." Lục Hướng Huy ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, hắn hiểu rõ Ly Dao tiểu thư sắp xếp "công việc" cho hắn.

"Chúng ta đều là đệ tử Học Cung, đương nhiên phải lấy lợi ích của Học Cung làm đầu." Vương Ly Dao uống linh trà: "Nhưng dù sao chúng ta cũng xuất thân từ thế gia, không thể không tận tâm với gia tộc."

Lục Hướng Huy gật đầu nói: "Tiểu thư nói rất đúng, gia tộc vì bồi dưỡng ta, khắp nơi bớt ăn bớt mặc, cũng trì hoãn không ít tiền đồ của các đệ đệ muội muội." Vừa nhắc tới việc này, trong mắt của hắn thoáng qua một tia áy náy.

Đây là nỗi bi ai của rất nhiều thế gia tầng dưới chót, dưới tình huống tài nguyên có hạn, tự không có khả năng làm được chu đáo, cũng tất nhiên sẽ có người bị hi sinh.

Long Tuyền Lục thị ở hành lang Tả vệ càng là bởi niên đại lâu đời sau khi khai hoang kinh doanh, giai tầng càng nghiêm trọng, thế gia tầng tầng áp chế mà rất khó phá cục.

Nói một câu khoa trương một chút, Bình An Vương thị còn có thể ra khỏi vực ngoại vật lộn một phen. Nhưng xung quanh Long Tuyền Lục thị đều là quen thuộc, cho dù mặt Khai Hoang đánh hung thú cũng không có chỗ.

"Muốn dẹp ngoài trước an gia." Vương Ly Dao lấy ra một ngọc bội thân phận nói: "Trường Ninh Vương thị chúng ta trồng nhiều giống lúa, chỉ cần lấy ngọc bội này đến Trường Ninh Vương thị, tự sẽ có người an bài cho các ngươi. Nhiều thì không dám nói, làm cho Lục thị tăng gấp đôi thu nhập không thành vấn đề."

Thu nhập gấp đôi?

Trái tim của Lục Hướng Huy như sắp nhảy ra ngoài, sở dĩ gia tộc căng thẳng là vì đa số thu nhập của gia tộc đều dùng để ứng phó chi tiêu khổng lồ, có thể tiết kiệm được không nhiều tiền.

Nếu dưới tình huống giá thành không thay đổi mà thu vào nhiều gấp đôi, vậy cuộc sống của Lục thị sẽ không cần trải qua kham khổ như thế, thế hệ trẻ tuổi của gia tộc, cũng có cơ hội đạt được sự phát triển tốt hơn.

"Ngoài ra, Vương thị ta có chút cổ phần ở Thủ Đạt thương hội, thương hội cũng có chi nhánh ở hành lang tả vệ, những đứa trẻ đáng tin trong nhà cũng có thể theo học tập." Vương Ly Dao thuận miệng an bài: "Đãi ngộ của Thủ Đạt thương hội cũng không tệ lắm, tiền cảnh phát triển cũng rất tốt."

Thủ Đạt thương hội!

Hãng buôn vừa mới xuất hiện này, gần đây đã dấy lên một cuộc thảo luận sôi nổi trong Học Cung. Chủ yếu nhất là việc của hãng buôn này rất lớn, bao hết tất cả linh cầm phi liên của Học Cung, khai sáng ra một lĩnh vực thương nghiệp hoàn toàn mới.

Rất nhiều phi liên ngự thủ của Học Cung đều có thu nhập bạo tăng, chức nghiệp bình thường không ai hỏi thăm biến thành hot. Ngay cả Lục Hướng Huy cũng đã bắt đầu cân nhắc xem

có nên sớm học điều khiển phi liên không, tương lai còn có một nghề không tệ.

Nhưng không ngờ hãng buôn Thủ Đạt này lại có liên quan đến Vương thị. Mà Ly Dao tiểu thư chỉ cần một câu là có thể sắp xếp người vào.

Trong lúc nhất thời, Lục Hướng Huy có chút hoảng hốt, quả nhiên, cấp bậc giữa người với người chênh lệch thật lớn. Ly Dao tiểu thư thuận miệng an bài một phen, liền thay đổi vận mệnh của Lục thị.

"Tiểu thư, vậy ta làm gì?" Lục Hướng Huy trong lòng cảm động, càng muốn báo đáp Vương Ly Dao.

"Tu luyện, tranh thủ sớm một chút đến Linh Đài cảnh. Trước tiên, tăng huyết mạch lên một phen." Vương Ly Dao bình tĩnh nói: "Tư chất của ngươi cũng không kém, trời sinh chính là hạ phẩm giáp đỉnh phong. Dưới tình huống bình thường một hai giọt thạch tủy, hoặc là một viên tứ phẩm Tôi Huyết đan, liền có thể dễ dàng đạt tới trung phẩm, ở Luyện Khí cảnh có thể kích phát huyết mạch."

Một hai giọt Thạch Tủy? Tứ phẩm Tôi Huyết Đan?

Lục Hướng Huy có chút miệng đắng lưỡi khô, hai loại đồ vật này, giá trị đều phải đến mấy ngàn càn kim. Mà chi tiêu một năm nay của hắn, cũng chỉ là năm sáu trăm càn kim! Không ăn không uống không tu luyện, tám chín năm mới có thể mua được.

Trong năm sáu trăm càn kim này, còn có hai trăm càn kim là trợ cấp gia tộc cho hắn. Gia tộc vì móc ra trợ cấp hai trăm càn kim này, đã là dốc hết khả năng…

Không đợi hắn nói chuyện, Vương Ly Dao đã quệt một vòng trên nhẫn trữ vật, ở trước mặt hắn ta thêm ra mấy bình đan dược: "Ở đây có một viên Tôi Huyết Đan, chắc có thể giúp ngươi đột phá tới trung phẩm Đinh đẳng. Lục sư huynh cũng không cần nhiều lời, sổ sách đều ghi lại cho ngươi, chờ ngươi tu luyện thành công rồi hãy trả."

"Vâng, tiểu thư." Lục Hướng Huy hít sâu một hơi, khôi phục bộ dáng không sợ hãi, nói: "Ta nhất định sẽ không chịu thua kém thay tiểu thư."

Chờ Lục Hướng Huy đi rồi.

Vương Ly Dao lấy ra bọc đồ phụ thân gửi tới, trong đó ngoại trừ một ít vật tư tu luyện còn có một phong thư. Đều là đến từ một số lời dặn dò của phụ thân, sơ ý là, hiện giờ Thủ Đạt thương hội đã khai thác ra cục diện, trong gia tộc hết thảy đều thuận lợi, không cần nàng quá quan tâm, chỉ cần đi theo Thiên Hà chân nhân tu luyện thật tốt là được.

Vương Ly Dao hiểu rõ, đây là phụ thân sợ nàng tuổi còn trẻ đã nhúng tay vào quá nhiều chuyện, dẫn đến cao tầng Học Cung có ý kiến với nàng. Hơn nữa cho dù sư tôn của nàng là Thiên Hà chân nhân, e rằng cũng không thể giúp nàng áp chế Tiền thị.

Lũng Tả Tiền thị chính là một Tử Phủ thế gia ngũ phẩm lâu đời, mạng lưới quan hệ rắc rối phức tạp mà thâm căn cố đế, há có thể tùy tiện dùng quan hệ đi đối phó bọn họ?

Tranh đấu với Tiền thị, cũng không phải một sớm nửa chiều có thể phân ra thắng bại, mọi người dựa vào thủ đoạn của mình mà thôi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lũng Tả quận thành.

Trong quận thành buôn bán phát đạt, các loại cửa hàng nhiều không đếm xuể.

Một cửa hàng thoạt nhìn bình thường, kinh doanh một ít hàng hóa nam bắc trong cửa hàng, nghênh đón một nữ tử nhìn như phổ thông mà đội mũ trùm đầu.

Nữ tử dưới sự che giấu của tiểu nhị, đi vào hậu viện, sau nhiều lần rẽ ngoặt, nàng đến bên ngoài sương phòng nội viện, sau khi tháo mũ trùm xuống, bất ngờ phát hiện nàng chính là đại phụ nhân của Tiền thị Tào Lệ Na.

“Li Na cầu kiến cửu cô nãi nãi.” Nàng khẽ nói.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến thanh âm lượn lờ nhẹ nhàng.

Tào Lệ Na đi vào, một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, khí chất xuất trần như tiên đang đứng trong sương phòng. Nàng vừa nhìn

thấy Tào Lệ Na liền nói: “Xem ra, Vũ Văn thị đã cự tuyệt Tiền thị các ngươi.”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng phiêu động, phảng phất như một vị tiên tử đang nói khẽ bên tai.

Vừa nhìn thấy nữ tử này, Tào Lệ Na liền lộ vẻ mặt sùng bái, dịu dàng thi lễ một cái, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nói: “Khởi bẩm cửu cô nãi nãi, chúng ta cũng không ngờ, vị Hỏa Hồ lão tổ mới lên của Vũ Văn thị hình như có quan hệ không cạn với Vương thị, thế mà lại đánh trưởng lão Tiền thị chúng ta ra.”

Vị “Cửu cô nãi nãi” này chính là thiên kiêu đích mạch của Liêu Viễn Tào thị Tào Ấu Khanh, từ nhỏ được lão tổ trong nhà an bài vào thánh địa Lăng Vân. Hiện giờ chỉ mới hơn một trăm mười tuổi, cũng đã là Thiên Nhân cảnh tầng bảy.

Nàng ở trong thánh địa, cũng thuộc về thiên kiêu tiên tử thanh danh hiển hách, ở trong gia tộc, cũng có một đám tiểu bối sùng bái nàng không thôi.

Tào Lệ Na từ nhỏ đã nghe chuyện của cửu cô nãi nãi lớn lên, cũng từng muốn đi theo bước chân lão nhân gia. Chỉ là gia tộc cần phải gả vào Lũng Tả Tiền thị, để mở rộng sức ảnh hưởng của gia tộc. Con gái nho nhỏ này sao có thể khống chế vận mệnh của mình? Mặc dù trong lòng ngàn không muốn nhưng cũng vô kế khả thi.

“Cũng không sao, nếu Vũ Văn thị đã không thức thời, vậy thì cùng nhau giáo huấn một chút là được.” Tào Ấu Khanh nhẹ nhàng nói, “Cuối cùng Lũng Tả Tiền thị nắm giữ năng lượng buôn bán cực lớn, dốc hết toàn lực trấn áp Vũ Văn thị vẫn có thể làm được.”

“Cửu cô nãi nãi, các trưởng lão của Tiền thị đều rất sợ hãi.” Tào Lệ Na cả giận nói, “Nói cái gì mà đạo về thương trường, dĩ hòa vi quý. Chỉ là một chút trở ngại nhỏ, lại khiến trưởng lão hội của bọn họ nhất trí quyết nghị, trực tiếp trùng tu với Vương thị. Đại biểu đánh mất, lại còn là trưởng tử Tiền Học Hàn của lão già này. Nếu thật sự để hắn làm được, vậy chẳng phải là đánh mặt mũi Học Cung? Nhất định khiến địa vị của hắn trong gia tộc rớt xuống nghìn trượng.”

Tào Ấu Khanh lạnh nhạt gật đầu nói: “Tiền thị xuất thân thương nhân, trọng lợi mà khinh nhan. Làm ra quyết nghị như vậy cũng không ngoài ý muốn.”

“Cửu cô nãi nãi, vậy học Chử thì làm sao?” Tào Lệ Na khẩn trương vạn phần nói, “Vốn dĩ muốn cho hắn lập công lớn bằng trời, tranh thủ lão tổ tông xếp hắn vào hạt giống Tử Phủ thứ hai, dốc hết tài nguyên gia tộc bồi dưỡng hắn. Nhưng hôm nay… nếu Tiền thị và Vương thị trùng tu, Học Cung chẳng phải sẽ bị đày vào lãnh cung sao?”

“Cửu cô nãi nãi, nếu ta và học trò không thể nắm giữ quyền nói chuyện của Tiền thị thì chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ trì hoãn đại kế giữa ngài và công tử.”

“Ồ? Xem ra ngươi cũng thật nhạy cảm.” Tào Ấu Khanh cười như không cười nói: “Ngươi nói thử xem, ta và công tử có đại kế gì?”

“Chuyện này…” Tào Lệ Na hơi do dự, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Kỳ thật, ta cũng chỉ nghe được một chút phong thanh nho nhỏ mà thôi. Chuyện đó, chỉ sợ cũng chỉ có hai trăm năm nay thôi. Có thể nhờ cửu cô nãi nãi ngài âm thầm mưu đồ, muốn bắt chước Huyên Huyên dần dần nắm giữ quyền nói chuyện của Tiền thị, hơn phân nửa là vì chuyện đó…”

Chuyện đó can hệ còn lớn hơn trời, cho dù bốn bề vắng lặng, Tào Lệ Na cũng không dám nói quá rõ ràng.

“Cũng được.” Tào Ấu Khanh lạnh nhạt nói: “Kỳ thật thọ nguyên của vị kia cũng không phải là bí mật lớn lao gì, rất nhiều gia tộc tai thính mắt tinh, hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy sóng ngầm bắt đầu khởi động. Chỉ có điều, phàm là thế gia lâu năm đều là hồ ly giảo hoạt, hôm nay nguyên một đám giả câm vờ điếc. Thứ nhất là thế cục không rõ, thứ hai là đợi giá.”

“Cô cô kia với Tào thị chúng ta sao lại tham dự sớm như vậy…” Tào Lệ Na ẩn ẩn có chút lo lắng nói, “Sẽ tạo thành nguy hiểm cho gia tộc không?”

“Không sao.” Tào Ấu Khanh tự tin nói: “Ta vốn là người của thánh địa, không liên quan đến gia tộc. Huống chi, lão tổ tông cũng đã sớm bố trí rồi.”

“Huống chi, công tử nhà ta là hạng kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, ngay cả người hắn cũng nguyện ý dốc sức, sao mà thắng không cao?” Trong mắt Tào Ấu Khanh lộ vẻ si mê cuồng nhiệt, “Bọn ta chỉ cần làm theo kế hoạch, mưu đồ từ từ thì làm. Ngươi và học trò có thể khống chế Tiền thị hay không chẳng qua chỉ là một lợi thế nho nhỏ trong thiên hạ mà thôi. Li Na, ta cũng vì hai mẹ con các ngươi nên mới đưa ra kế hoạch này.”

“Ngươi chớ khiến ta thất vọng!”

Tào Lệ Na giật mình, nàng ta lập tức hiểu ra, cửu cô nãi nãi cùng bàn cờ của những người phía sau nàng ta quá lớn. Quân cờ này của Tiền thị mặc dù đã mất, nhưng cũng chỉ bị mất mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ là một câu tiếc hận mà thôi.

Nhưng, có thể nắm trong tay Tiền thị trong tương lai hay không, đối với mẹ con hai người các nàng mà nói, cũng đã là toàn bộ. Nàng không cam lòng, mình chỉ là một công cụ thông gia, đợi trưởng tử Tiền Học Hàn lên ngôi nàng cũng sẽ bị biên giới hóa.

Nàng ta cũng không cam lòng với nhi tử của mình, tương lai chỉ là một trong rất nhiều trưởng lão của Tiền thị.

“Cửu cô nãi nãi, ta hiểu rồi.” Trong mắt Tào Lệ Na lộ ra một tia tàn nhẫn, “Chỉ cần ngài và công tử, chịu dốc sức nâng đỡ học phí, con đường này, người làm mẫu như ta sẽ giúp hắn trải phẳng!”

Tào Ấu Khanh tán thưởng nhìn Tào Lệ Na: “Thật không hổ là con gái Tào thị ta, quyết đoán như vậy có phong độ của lão tổ chúng ta. Nhập cục tuy có nguy hiểm lớn, nhưng mà thu hoạch cũng lớn hơn. Hi vọng tương lai, Tiền thị có thể tiến thêm hai bước trong tay học 《. Về phần ủng hộ, có ta ở đây, sao lại bạc đãi ngươi và học 》?”

“Đa tạ cửu cô nãi nãi chỉ điểm.” Tào Lệ Na vui mừng nhướng mày, thi lễ một cái uyển chuyển liền cáo lui, trong lòng nóng như lửa đốt.

…

Vẫn là Lũng Tả quận thành.

Thiên Nguyên Đan Phường.

Đây là Đan phường nổi danh nhất Lũng Tả quận, nghe nói hậu trường bối cảnh sâu không lường được.

Gần đây Lũng Tả quận xảy ra rất nhiều đại sự, trong đó Đan Đỉnh thượng nhân được Thiên Nguyên đan phường thuê, trở thành cung phụng của Thiên Nguyên đan phường, tự nhiên là gặp phải một trận sóng gió và nghị luận sôi nổi.

Mà lý do Đan Đỉnh thượng nhân công bố ra ngoài là, hắn cần phải dạy đệ tử mới thu nhận, mới có thể mượn nhờ hoàn cảnh Thiên Nguyên đan phường này.

Ngoài ra.

Bây giờ chủ đề bàn tán sôi nổi của Lũng Tả quận chính là Linh cầm phi liên của hãng buôn Thủ Đạt, bây giờ người bình thường chỉ cần chịu tiêu một chút càn kim là có thể hưởng dụng hạch tâm và thân truyền của Học Cung, còn có thân phận tôn quý của thế gia đại tộc mới có thể sử dụng phi liên.

Chỉ là đa số người không biết, hiện giờ giữa Thủ Đạt thương hội và Tiền thị thương hội, đã bắt đầu âm thầm phân cao thấp.

Bên trong Thiên Nguyên Đan Phường.

Vương Thủ Nghiệp anh tuấn soái khí đang cùng Tiền Học Phú vẻ mặt phúc tướng, trừng mắt nhìn nhau.

“Thủ Nghiệp à, ta trăm triệu lần không nghĩ tới.” Tiền Học Phú vẻ mặt cảm khái nói, “Vốn cho rằng giữa ngươi và ta, sẽ không bởi vì gia tộc nghiệp vụ cạnh tranh và va chạm mà trở mặt. Lại chưa từng nghĩ, cuối cùng vẫn đi tới một bước thế như nước với lửa. Vận mệnh nhiều thăng trầm, tạo hóa trêu người.”

“Ách…” Vương Thủ Nghiệp vô tội nhìn: “Khi nào chúng ta sẽ như nước với lửa? Sư huynh…”

“Chớ gọi ta là sư huynh!” Vẻ mặt Tiền Học Phú bi phẫn khó hiểu nói: “Nếu ngươi còn làm sư huynh của ta, rõ ràng biết ta ngưỡng mộ Cốc Học tỷ, lại còn muốn cùng nàng uống trà luận đạo, đàm cổ luận kim?”

“Sư huynh, ta trong sạch với Cốc Học tỷ.” Vương Thủ Nghiệp hô to oan uổng, “Chỉ là bàn luận một chút về nghiệp vụ của

gia tộc, hơn nữa ta đã có vợ rồi.”

Tiền Học Phú lập tức tinh thần tỉnh táo, kéo Vương Thủ Nghiệp nói: “Huynh đệ chung quy vẫn là huynh đệ, há có thể bởi vì một số việc nhỏ mà gây mâu thuẫn chứ? Đúng rồi, Cốc Học tỷ đã nói những gì với ngươi?”

” nghiệp vụ!” Vương Thủ Nghiệp lắc đầu nói: “Nhưng mà, dường như Cốc Học tỷ rất có ý với Tứ ca của ta.”

“Cái gì?” Tiền Học Phú lung lay sắp đổ.

…

Chương 42: Năm tháng yên tĩnh tốt —— Khí Linh

…

Vũ Văn Niệm Tĩnh một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhìn thấy biểu tình buồn cười của Tiền Học Phú, không nhịn được cười: “Thủ Triết gia chủ lớn lên tuấn tú lịch sự, phong độ khí chất cũng là tuyệt hảo, cũng khó trách Cốc sư tỷ sẽ ghi nhớ trong lòng. Sư huynh, ta thấy huynh hơn phân nửa là không có trò đùa, sớm bỏ cuộc đi.”

Lần trước Đan Đỉnh thượng nhân tuyển nhận đệ tử, mặc dù Vũ Văn Niệm Tĩnh các phương diện thành tích đều không tệ lắm, nhưng cuối cùng vẫn bị loại xuống.

Cũng may Vũ Văn thế gia cũng không tệ, đợi sau khi vật đổi sao dời, Đan Đỉnh thượng nhân vẫn là âm thầm thu nàng làm đệ tử ký danh. Về phần Đông Phương Ngọc Hi kia thì là triệt để xong đời, ngay cả đệ tử ký danh cũng không có phần của hắn.

Tiền Học Phú vốn đã rất khổ sở rồi, nghe nàng nói như vậy, lại càng cảm thấy vạn tiễn xuyên tim. Hắn âm u nhìn về phía Vũ Văn Niệm Tĩnh: “Niệm tĩnh a! Thực sự không được, hai người chúng ta tụ tập lại, kết bạn sinh hoạt thôi sao?”

Vũ Văn Niệm Tĩnh lườm hắn một cái: “Nếu ngươi lớn lên có một nửa thủ nghiệp đẹp mắt, ta ngược lại có thể cân nhắc một chút.”

Tiền Học Phú trợn trắng mắt.

Nếu có thể có một nửa giá trị nhan sắc của hắn, ai còn tìm nàng?

Ngay lập tức, hắn kéo Vương Thủ Nghiệp lại: “Đến đây đến đây, ngươi truyền thụ kinh nghiệm cho sư huynh thật tốt, làm thế nào mới có thể lớn lên dễ coi hơn?”

Dứt lời, hắn ta không nói lời nào, lập tức kéo Vương Thủ Nghiệp vào nội viện.

Sau khi đến nội viện, Tiền Học Phú lại lôi kéo hắn vào một gian phòng.

Vương Thủ Nghiệp đang không hiểu ra sao, lại chưa từng nghĩ trong sảnh lại có một người đã ngồi sẵn từ lâu.

Đó là một thanh niên toàn thân quý khí.

Trên đầu hắn đội một ngọc quan màu trắng có tường vân, trên người mặc một bộ cẩm y tơ tằm màu vàng đen, eo đeo trang sức linh ngọc, khí chất nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, quả nhiên là một bộ dáng quý công tử.

Chỉ là dáng người và khuôn mặt kia hơi mượt mà, ngược lại có vài phần giống Tiền Học Phú.

Nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp và Tiền Học Phú tiến vào, thanh niên hơi mập kia lập tức đứng lên.

"Thủ Nghiệp sư đệ, ta giới thiệu với ngươi một chút." Tiền Học Phú thay đổi sự nhanh nhẹn bình thường hiếm khi đứng đắn: "Vị này là Thập Tứ huynh của ta, Tiền Học Hàn. Thập Tứ huynh, vị này là ta đã nhắc với ngài, Vương Thủ Nghiệp của Trường Ninh Vương thị."

"Thường Thính Xá đệ nhắc tới Thủ Nghiệp huynh đệ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là nhân trung sồ long, uyên đình nhạc trì, tương lai tất sẽ bay lên chín tầng mây." Tiền Học Hàn cười hướng Thủ Nghiệp chắp tay hành lễ, lễ nghi vô cùng chu đáo.

"Không dám, không dám, Thủ Nghiệp bái kiến Thập Tứ công tử."

Trường Ninh Vương thị cũng là gia giáo rất nghiêm, Vương Thủ Nghiệp tuy say mê luyện đan, nhưng cũng là người biết cấp bậc lễ nghĩa, lập tức hoàn lễ thật sâu.

"Thủ Nghiệp, Thập Tứ huynh là con trai trưởng đương kim của Tiền thị chúng ta." Tiền Học Phú lặng lẽ nhắc nhở Vương Thủ Nghiệp một câu, sau đó bổ sung: "Hắn hôm nay tới tìm ngươi là bí mật hành sự, còn phải giữ bí mật với bên ngoài. Các ngươi trò chuyện đi, ngu huynh cáo lui trước."

Nói xong, hắn quay người rời đi, chạy ra bên ngoài canh cổng.

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp lập tức rùng mình, cảm thấy sự tình không đơn giản.

Trưởng tử Tử Phủ thế gia thân phận quý trọng, bây giờ lại cố ý lén lút chạy tới tìm hắn, đến tột cùng là vì chuyện gì?

Không đợi Vương Thủ Nghiệp có bất kỳ phản ứng gì, Tiền Học Hàn thân là đích tử lại lập tức nhào tới, khóc rống lên cầu xin: "Thủ Nghiệp, cứu ta…"

Vương Thủ Nghiệp nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

…

Trường Ninh Vương thị, Bình An trấn.

Trải qua mấy ngày nay, bởi vì đối kháng với Tiền thị, cùng với vận chuyển dây xích lạnh trên không trung được mở rộng toàn diện, Vương thị thắng được một đợt phát triển mới.

Nhưng cũng chính vì vậy, Vương thị vốn là người giật gấu vá vai, liền trở nên càng không đủ, có thể nói là khắp nơi đều cần người, nhưng nơi nơi đều thiếu nhân thủ. Ngay cả những tiểu tử choai choai vừa mới tốt nghiệp trong Tộc Học, bán đại cô nương, đều không thể không gánh vác trọng trách, bắt đầu góp thêm gạch ngói cho Vương thị phát triển.

Tuy nhiên, mặc kệ bên ngoài bận rộn như thế nào, nội bộ Vương thị cũng không bị quấy nhiễu quá nhiều. Nhất là thế hệ nhỏ của Vương thị vẫn học tập từng bước từng bước.

Sau chính đường chủ trạch Vương thị, có một quần thể kiến trúc mới xây mới mấy năm nay.

Kiến trúc này chủ yếu là các công trình chức năng như Nhiệm Vụ Điện, Tàng Kinh Các, Đa Bảo Khố, ngày thường đệ tử Vương thị nhận nhiệm vụ, tính toán điểm cống hiến, đổi và lĩnh đan dược, các loại vật tư tu hành đều ở đây.

Cửa Nhiệm Vụ Điện, lão tứ Vương Tông Diệu đời chữ "Tông" mang theo gia tướng Vương Bình mới mười một tuổi đi vào.

Ở giữa điện này, bố trí một cái trận pháp cung cấp năng lượng, ở giữa lơ lửng một quả cầu thủy tinh to bằng đầu người.

Vương Tông Diệu vừa đi tới, quả thủy tinh cầu kia liền tản mát ra ánh sáng nhu hòa, thanh âm vừa ngọt vừa ngọt: "Đinh đông! Hoan nghênh Tứ thiếu gia Tông Diệu, cùng với gia tướng tuổi nhỏ Vương Bình."

“Đinh đông! Gia chủ có lệnh, gia tướng nhỏ tuổi đem Vương Bình bồi dưỡng danh sách, từ danh sách bồi dưỡng trọng điểm điều chỉnh thành danh sách bồi dưỡng trọng điểm, đãi ngộ tương đương với con cháu trực mạch gia tộc.”

Trong lúc nàng nói chuyện,

Trong quang mang biến ảo, bên cạnh thủy tinh cầu xuất hiện một vị thiếu nữ xinh đẹp lần thứ hai.

Dáng vẻ của nàng có chút giống như muội tử trong tác phẩm của trái đất ảo tưởng, có một đôi tai mèo đáng yêu, cặp đùi thon dài, tỷ lệ dáng người hết sức khoa trương.

Vương Tông Diệu mỗi lần thấy hình tượng khí linh, mí mắt đều giật giật, không dám nhìn nhiều.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng nhịn không được oán thầm. Hình tượng này, Tứ thúc đến tột cùng là như thế nào nghĩ ra được? Hắn đến tột cùng đã trải qua cái gì, mới có thể hình thành thẩm mỹ đặc biệt mà kỳ quái như thế?

Vì chuyện này, trong viện Tứ thúc không thiếu gà bay chó sủa. Bởi vì Tứ thẩm luôn cảm thấy Tứ thúc ở quá khứ, ẩn sâu một số bí mật không thể cho ai biết.

“Khí linh, ta tới lĩnh cung cấp cho hai tháng gần đây, cũng xin sớm thu hoạch được tất cả tài nguyên của năm tiếp theo.” Vương Tông Diệu cúi đầu nói, “Lý do là, bởi vì tu luyện 《Dã Thiên quyết》 và học tập thuật luyện khí, cần ở lâu dài ở trong Tình Liên Hỏa cốc bế quan.”

“Đinh đông ~ xin mời của Tông Diệu tứ thiếu gia phù hợp Logic, xin mời thông qua.” Thanh âm ngọt ngào của Khí Linh vang lên: “Hy vọng Tông Diệu tứ thiếu gia cố gắng lên, tranh thủ sớm ngày trở thành luyện khí đại sư, trở thành trụ cột của Vương thị chúng ta.”

Giọng nói rất êm tai, nhưng mỗi lần đều phải “ding dong” khiến Vương Tông Diệu vô cùng đau đầu.

Hắn vội vàng để cho Vương Bình cũng lĩnh tài nguyên, sau đó liền cầm tài nguyên trên danh sách nhanh chóng chạy trốn. Tiếp tục ở lại, hắn luôn cảm thấy ngay cả nằm mơ cũng sẽ nhớ tới một tiếng “ding dong”.

Tuy nhiên, không đợi hắn mang theo Vương Bình ra khỏi cổng Nhiệm Vụ Điện, đã gặp phải Vương Thủ Nghiệp đang đi tới trước mặt.

Lúc này gã vui mừng quá đỗi, nghênh đón lấy, cung kính thi lễ một cái: "Thất thúc, sao ngài lại trở về rồi?"

"Tông Diệu." Vương Thủ Nghiệp cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Chuyện của ngươi ta đã nghe nói. Ngươi và Vương Bình cùng nhau học thật tốt, về sau trong nhà trên con đường luyện khí có thể có thành tích hay không, phát dương quang đại, hoàn toàn dựa vào hai người các ngươi."

Vương thị bây giờ, trên các ngành phụ như luyện đan, luyện khí đều chỉ có thể coi là mới cất bước, không tính là am hiểu.

Nhưng nếu một gia tộc muốn trở thành một đỉnh cấp hào môn chân chính, cho dù không nhất thiết phải tinh thông mọi thứ, các phương diện cũng đều phải học qua một chút mới được. Như những Tử Phủ thế gia ngũ phẩm, gia tộc trong gia tộc đều có đan phường, luyện khí công phường của mình, chỉ có như vậy, mới sẽ không dễ dàng bị các thế lực khác kẹp cổ.

"Thất thúc, ta còn phải học tập thật tốt với người mới được." Vương Tông bễ nghễ sùng bái nói, "Trên con đường luyện đan, người đã cống hiến rất nhiều cho gia tộc."

"Gia tộc phát triển cũng không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ cần học cho tốt, tương lai sẽ có lúc ngươi cống hiến cho gia tộc." Vương Thủ Nghiệp an ủi nói, "Ta đi xử lý một chút nhiệm vụ trong tay trước, sau đó lại đi chỗ Tứ ca nói chút chuyện. Chạng vạng tối ngươi tới tìm ta và Tứ ca, chúng ta cùng nhau dùng bữa."

"Vâng, Thất thúc."

Nói thực ra, Vương Tông Diệu có chút sợ nhìn thấy Vương Thủ Triết, áp lực tâm lý quá lớn. Chỉ là lời của Thất thúc, hắn cũng không dám không nghe, chỉ có thể đồng ý.

Sau khi chia tay.

Đầu tiên Vương Thủ Nghiệp xử lý một số việc vặt, sau đó đến viện tử của Vương Thủ Triết, hội họp với hắn.

Viện tử của Vương Thủ Triết vẫn như thường ngày, tràn đầy khí tức sinh hoạt.

Trước bàn đá, hai huynh đệ ngồi đối diện nhau uống trà.

Mấy đứa trẻ không lớn chạy loạn ở trong sân, sau đó nguyên một đám bị Liễu Nhược Lam nổi giận bắt trở về, nên học chữ nên học, nên học vỡ lòng.

Ánh mặt trời vừa lúc, xanh biếc nồng đậm.

Tiếng cười vui của đứa nhỏ tung bay trong gió mát, cùng với tiếng quát mắng mềm mại của Liễu Nhược Lam, giống như một khúc nhạc du dương, tràn ngập hương vị khiến người ta thư thái động lòng người.

"Tứ ca, lúc trước khi ngài vừa mới đảm nhiệm gia chủ, ta nhớ năm đó ta mới mười tuổi." Vương Thủ Nghiệp đã ngoài ba mươi, lúc uống linh trà, trong lòng cũng rất cảm khái, "Trong nháy mắt, Vương thị chúng ta thật sự là biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ly Dao đã lên học cung, mà Ly Nguyệt và Tông Thụy cũng có."

"Thằng nhóc này à, giống như rau hẹ vậy, từng gốc một." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Trong viện này của ta, khi nào mới có thể thanh tịnh một chút."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng đánh vào tận đáy lòng lại tràn ngập cảm giác ấm áp.

Sở dĩ hắn liều mạng muốn phát triển Vương thị, không phải vì bọn nhỏ của gia tộc, có thể có không gian phát triển tốt hơn sao? Mà không cần phải vì một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan mà đẩy tới nhường lui.

Hai người hàn huyên một phen.

Lúc này Vương Thủ Nghiệp mới bắt đầu nói vào vấn đề chính: "Tứ ca, lần này ta trở về, nguyên nhân chủ yếu vẫn là ở trên người tên Tiền Học Hàn kia. Chuyện là như vậy…"

Sau một phen đối thoại.

Vương Thủ Triết bưng linh trà, lâm vào trong trầm tư.

Sau một lát, hắn mới nhíu mày nói: "Tiền thị chính là thế gia thương nhân, trọng lợi nhẹ mặt cũng không phải là hiếm có.

Giữa chúng ta và Tiền thị, chẳng qua chỉ là tranh giành lợi ích mà thôi, cũng không phải là đại thù sinh tử gì."

"Vậy ý tứ của Tứ ca là…" Vương Thủ Nghiệp nói: "Chúng ta sẽ thông cảm với Tiền thị?"

"Vốn không có thù hận gì, nói gì có thông cảm hay không?" Vương Thủ Triết thong dong cười khẽ nói: "Huống chi Tiền thị chính là thế gia Ngũ phẩm, Vương thị chúng ta có tài đức gì mà có thể đối địch toàn diện với bọn họ? Chỉ một miếng thịt mỡ trước mắt cũng đủ để Vương thị chúng ta tiêu hóa rất lâu."

"Chỉ có điều, ta lại xem thường người của Tiền Học Hàn. Lúc trước trong tình báo Tiền Học Hàn thân là con trai trưởng của Tiền thị, nhưng các phương diện đều cực kỳ bình thường, là một người tầm thường vô vi."

Vương Thủ Nghiệp gật đầu nói: "Từ trong lời nói của hắn có thể thấy được, hắn vẫn rất cẩn thận. Cũng có thể thấy được, mẹ kế Tào Lệ Na của hắn chính là hắc thủ phía sau màn kết thù kết oán với chúng ta lần này."

"Ai đúng ai sai còn phải chờ nghiệm chứng. Ít nhất, từ trong chuyện này có thể nhìn ra người của Tiền Học Hàn cũng không đơn giản, chúng ta phải để ý mấy thứ." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Ban đêm ta viết một phong thư, ngày mai ngươi về quận thành mang đi."

"Vâng, Tứ ca." Vương Thủ Nghiệp cũng là bởi vì biết, lời nói của Tiền Học Hàn quan hệ trọng đại, mới dùng lý do thăm người thân trước tiên cưỡi phi liên quay về.

Nếu Tứ ca đã có quyết định, hắn cũng không cần khẩn trương nữa.

Nhiệm vụ của Vương Thủ Nghiệp hắn chính là luyện đan thật tốt. Đại sự trong nhà, Tứ ca cầm lái so với hắn còn mạnh hơn nhiều lắm.

Đúng vào lúc này.

Liễu Nhược Lam đã an bài tốt cho hai đứa trẻ, hiền lành của nàng tự tay xuống bếp, làm mấy món ăn sáng đi tới, rất có phong phạm của trưởng tẩu nói: "Thất thúc thúc, thúc hiếm khi trở về một lần, lát nữa cùng Tứ ca của thúc uống thêm hai chén, hai huynh đệ trò chuyện vui vẻ."

Sắc mặt Vương Thủ Nghiệp trắng bệch, không xong, Tứ tẩu ra tay quá nhanh, các viện quân mà hắn ta mời còn chưa tới.

…

Chương 43: Học An cứu ta! Thủ Triết cứu ta!

…

Một ít ngày sau.

Trường Ninh vệ, Chu Giao vệ thành.

Nơi này có rất nhiều nông trang trưởng thành, biệt viện vân vân.

Đại bộ phận thế gia Trường Ninh vệ, đều sẽ đặt mua một ít nông trang và biệt viện ở trong ngoài vệ thành, tức có thể sử dụng làm sản nghiệp, cũng coi như là một loại đầu tư cố định, dùng để mở rộng nội tình gia tộc.

Nếu gia tộc cần dùng tiền gấp, những sản nghiệp đầu tư này có thể bán ra, cũng có thể dùng để thế chấp, vượt qua cửa ải khó khăn.

Lũng Tả Tiền thị đại danh đỉnh đỉnh, tài sản nội tình cực kỳ hùng hậu.

Đơn giản là ở Trường Ninh vệ này đã có được tài sản loại cố định số lượng khổng lồ. Trong đó còn có một trang viên lớn tên là Tụ Tài trang.

"Tụ Tài Trang" này cũng chính là sản nghiệp lớn nhất của Tiền thị thương hội ở Trường Ninh vệ.

Tụ Tài trang chiếm diện tích cực lớn, không chỉ là Tiền thị thương hội ở trong biệt viện Trường Ninh vệ, còn gánh vác chức năng trữ kho hàng. Bản thân nó chính là một cái nhà kho khổng lồ.

Nhớ ngày đó, Vương Thủ Triết và Tiền Học An liên thủ hãm hại Tiền thị một khoản lương thực, chính là vận chuyển từ Tụ Tài trang đi.

Khoản tài chính đó cũng hoàn toàn trở thành vốn liếng để Vương Thủ Triết làm giàu, cho đến nay Vương Thủ Triết vẫn luôn hoài niệm.

Do đó có thể thấy được nội tình mạnh mẽ của Lũng Tả Tiền thị.

Mà bọn họ ở toàn bộ Lũng Tả quận, thậm chí là một ít vệ thành ngoài quận, đều có kho trữ kho cỡ lớn cùng loại, hơn nữa đội ngũ vận chuyển lục địa khổng lồ của bọn họ, cấu thành một mạng lưới mậu dịch vô cùng khổng lồ. Những thứ này, mới là nội tình chân chính của Lũng Tả Tiền thị với tư cách một đại bá thương hội.

Một ngày này.

Trong Tụ Tài trang, bọn tiểu nhị vẫn làm việc như thường ngày.

Tiền thị truyền thừa nhiều năm như vậy, sớm đã có một hệ thống nội bộ thành thục, tất cả mọi người đều có chức vụ riêng, ngay ngắn trật tự bận rộn.

Hai gã quản sự thương hành, là kiểm kê địa điểm hàng ngày, kiểm tra nhà kho.

Khi chạm mặt, thấy bốn bề không có người, hai người không khỏi nhỏ giọng nghị luận.

“Lão Trương à.” Quản sự Lưu thấp giọng cảm khái nói: “Cách phân hành của Trường Ninh chúng ta gần đây thật đúng là thời buổi rối ren. Lúc trước hai mươi ba công tử vừa đến đã khiến cho gà bay chó sủa, lòng người bàng hoàng. Kết quả hắn vừa mới đi chân trước, mười bốn công tử lại tới… Ài, ngươi nói thời gian hoảng loạn bất an này, khi nào mới kết thúc?”

“Muốn nói xui xẻo nhất, vẫn là đại chưởng quỹ.” Trương quản sự bất đắc dĩ nói: “Đại chưởng quỹ tốn hai mươi năm quang cảnh mới phát triển phân hành, sau đó lại quản lý tất cả chi nhánh của lục vệ phía nam. Nhưng Thập Tứ công tử vừa đến, đã dùng gia chủ lệnh đuổi hắn đi, quả thực khiến lòng người phát lạnh. Bây giờ Thập Tứ công tử vừa đi, gia tộc lại mời hắn trở về dọn dẹp cục diện rối rắm… Ai ~ đại chưởng quỹ nếu không xuất thân con vợ lẽ, làm sao lại bị người ta…”

“Khụ khụ!”

Hai người còn chưa nói xong, sau lưng liền truyền đến một tiếng ho khan cố ý tăng thêm.

Một thân ảnh mập mạp không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau bọn họ, cảnh cáo: “Lão Trương, lão Lưu. Hôm nay đúng là thời buổi rối ren, hai vị nói cẩn thận.”

Người này, chính là Tiền Học An vừa mới được triệu hồi khẩn cấp trước đó không lâu.

“Đại chưởng quỹ.” Hai vị quản sự giật nảy mình, vội vàng chắp tay hành lễ, “Chúng tôi chỉ thuận miệng lải nhải vài câu, thay ngài bất bình.”

“Ta sớm đã không phải là đại chưởng quỹ, chỉ là trở về thời đại quản lý một phen. Các ngươi không cần lắm miệng nhiều lời, làm tốt việc bổn phận của mình.” Vẻ mặt của Tiền Học An uy nghiêm nói, “Không lâu nữa Thập Tứ công tử sẽ đến, đến lúc đó ta sẽ thu dọn sạp hàng trước mắt này, các ngươi chớ để lại ấn tượng không tốt cho hắn.”

“Vâng.”

Hai quản sự cúi đầu lĩnh mệnh.

Mặc dù nội tâm căm giận bất bình, nhưng bọn hắn chung quy chỉ là tiểu nhân vật, căn bản không thể thao túng bất kỳ thế cục biến hóa nào.

Sau một phen bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Giữa trưa.

Trên bầu trời bỗng có tiếng hạc kêu vang lên.

Mọi người trong Tụ Tài Trang ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chiếc phi liên được Chu Đỉnh Tiên Hạc kéo từ trên không trung bay xuống.

Trời quang mây tạnh, mặt trời vừa đẹp.

Chu Đỉnh Tiên Hạc to lớn vỗ cánh mà bay, tư thái nhẹ nhàng, kiệu sương phi liên dưới ánh mặt trời cũng chiết xạ ra từng đạo lưu quang, quả thực là hoa lệ lại quý khí.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện phi liễn này khác với phi liễn trong Học Cung, trên kiệu sương linh mộc của phi liễn này miêu tả tiêu ký của hãng buôn Tiền thị bắt mắt.

Rèm che treo trên thân xe cũng dùng màu ô kim quý khí, khác hẳn với phong cách của Học Cung.

Rất hiển nhiên, chiếc phi liên này thuộc về Tử Phủ Tiền thị.

Phải biết rằng, phi liên thuộc về phương tiện giao thông cực kỳ xa xỉ, không những mua một cái cực kỳ đắt đỏ, phí dưỡng hộ mỗi năm cũng không phải thế gia bình thường có thể mua được.

Hơn nữa Lũng Tả quận, chỉ có Tử Phủ Học Cung có bản lĩnh bồi dưỡng ra Chu Đỉnh Tiên Hạc cấp bốn.

Bởi vậy, một số thế gia đỉnh cấp ở Lũng Tả quận đều sẽ mua một ít phi liên linh cầm từ Học Cung để dùng. Thứ nhất, đúng là có nhu cầu này, thứ hai, cũng là để thể hiện thực lực của bản thân.

Lũng Tả Tiền thị liền có được hai chiếc phi liên linh cầm thuộc về mình.

Bất quá, bình thường con trai trưởng xuất hành là không có tư cách ngồi linh cầm phi liên, cũng chỉ có gia chủ và lão tổ trong nhà mới có tư cách, hoặc là có chút trưởng lão ở thời khắc mấu chốt cũng có thể điều động.

Lần này, Tiền Học Hàn cưỡi linh cầm phi liên xuôi nam, tất nhiên là gia chủ Tiền Cần Hoành sắp xếp, trong đó tất nhiên có ý đồ nào đó.

Rất nhanh, linh cầm phi liên trực tiếp rơi vào trên quảng trường trong “Tụ Tài Trang”.

Mấy người nhóm Tiền Học Hàn lần lượt đi xuống. Ngoại trừ gã tùy tùng ra, sau lưng Tiền Học Hàn còn có một lão giả khí độ bất phàm có chút khiến người ta chú ý.

Trong lòng Tiền Học An dẫn người nghênh đón rùng mình.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra đó là một trong những trưởng lão của Tiền thị - Tiền Cảnh Đức.

Chẳng bao lâu trước, Tiền Cảnh Đức cũng xuất thân từ con út của dòng chính, chỉ là phàm là dòng chính của thế gia, từ trước đến nay chỉ có một mạch trưởng tử kéo dài xuống phía dưới. Những dòng chính còn lại sinh ra con cháu đời sau, cũng chỉ có thể coi là trực mạch.

Tuy nhiên, dù sao Tiền Cảnh Đức cũng xuất thân là con trai trưởng, có chút thân cận với đích mạch hiện tại, địa vị cũng

cao hơn trưởng lão trực mạch bình thường một chút.

Ngoài ra, nghe nói trưởng lão Tiền Cảnh Đức nhất mạch này, đời chữ "Học" còn xuất ra một luyện đan sư trẻ ưu tú. Chỉ là Tiền Học An quanh năm ở bên ngoài, ít giao thiệp với Tiền Học Phú.

Linh cầm phi liên, trưởng tử, cùng với trưởng lão Tiền Cảnh Đức đi theo, đây chính là bố trí tiêu chuẩn cao hiếm thấy, bình thường mà nói chỉ có thế gia Lục phẩm lâu năm mới có đãi ngộ như vậy. Bởi vậy có thể thấy được, ý nguyện chữa trị quan hệ giữa trưởng lão Tiền thị và Vương thị lần này vẫn rất mãnh liệt.

Trong lòng Tiền Học An suy nghĩ xoay chuyển, chỉ trong nháy mắt đã phỏng đoán tính toán rất nhiều, hành động cũng không chậm trễ.

Ngay lúc đám người Tiền Học Hàn xuống xe, hắn đã dẫn người nghênh đón: "Tiền Học An bái kiến Thập Tứ công tử, bái kiến Cảnh Đức trưởng lão."

Tiền Học Hàn vội vàng tiến lên vài bước, đỡ lấy Tiền Học An, khiêm tốn nói: "Học An bát huynh đệ, ta và ngươi là huynh đệ cùng một chữ, không cần đa lễ như vậy."

Cùng một chữ đệm, nhưng hai người một cái là trưởng tử đích mạch, một cái là con vợ lẽ trực mạch, thân phận địa vị chênh lệch to lớn, giống như thiên địa khác nhau một trời một vực.

Nếu không phải Tiền Học An kinh doanh phân đường Trường Ninh vô cùng tốt, Tiền thị sáng tạo ra không ít tài phú, biểu hiện ưu dị của nó rơi vào mắt gia chủ, thậm chí là trong mắt lão tổ tông, dựa vào năng lực đạt được sự coi trọng của gia tộc. Hắn là con vợ lẽ xuất thân từ trực mạch, đừng nói là trưởng tử như Tiền Học Hàn, cho dù là trực mạch như Tiền Học Phú, đều không quá để mắt tới hắn.

Thậm chí, Tiền Cảnh Đức trưởng lão đối với Tiền Học An cũng là gật đầu lộ ra thần sắc tán thưởng.

Hắn thân là một thành viên trong Trưởng Lão Hội, ấn tượng đối với Tiền Học An cũng vô cùng sâu sắc.

Lúc trước đề bạt Tiền Học An thống quản lý phân hành Nam Lục Vệ, Tiền Cảnh Đức liền bỏ ra một tấm phiếu tán thành.

Dù sao, chỉ là một đứa con vợ lẽ trực mạch, có thể có công tích như vậy quả thực không dễ, đủ để thấy năng lực của nó xuất chúng.

Kế tiếp, song phương tự nhiên lại là một phen hàn huyên cùng đón gió tẩy trần các loại hành động thông thường.

Cho đến đêm.

Tiền Học Hàn mượn cớ hỏi thăm sổ sách, gọi Tiền Học An đến thư phòng.

Tiền Học An từ lúc bị triệu hồi khẩn cấp đã đoán được sẽ có lần này, đã chuẩn bị đầy đủ. Vừa mới vào cửa, hắn đã tập trung đủ mười hai phần tinh thần, chuẩn bị ứng phó với câu hỏi của Tiền Học Hàn.

Không ngờ hắn còn chưa kịp phản ứng, Tiền Học Hàn đã nhào tới ôm lấy Tiền Học An khóc rống lên: "Học An Bát huynh, cứu ta!"

Toàn thân Tiền Học An cứng đờ, trong nháy mắt hóa đá.

Biểu cảm nghiêm túc bất động trên mặt hắn cũng tại thời khắc này trực tiếp tan vỡ, chỉ còn lại tràn đầy trong lòng kinh ngạc.

…

Mấy ngày sau.

Ngày hôm nay, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Bởi vì có khách quý giá lâm, hai bến đò lớn Trường Ninh và Định Phổ phong tỏa nửa ngày. Ngày thường người đến người đi, bến đò phi thường náo nhiệt trở nên đặc biệt yên tĩnh, chỉ có nhân viên của Vương thị mới được cho phép tiến vào phạm vi bến đò.

Tiền Học Hàn đi sứ Trường Ninh Vương thị, cũng không tùy tiện cưỡi phi liên, trực tiếp hạ xuống trấn Bình An. Mà dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, đưa bái thiếp, đi theo con đường chính.

Mà Trường Ninh Vương thị cũng dựa theo lễ nghi, do trưởng lão gia tộc Vương Tiêu Hãn tự mình lèo lái độ thuyền, nghênh đón Tiền Học Hàn.

Mà Vương Thủ Triết thân là gia chủ sẽ ở trong chính đường chủ trạch tiếp kiến Tiền Học Hàn.

Nếu con trai trưởng Vương Tông An của Vương Thủ Triết ở chủ trạch mà nói, còn có thể do Vương Tông An nghênh đón ở bến Định Phổ. Chỉ là trước mắt Tông An cầu học ở Tử Phủ Học Cung, liền do lão Ngũ Vương Thủ Dũng đời chữ "Thủ" thay thế hắn ra nghênh đón.

Trước đó, song phương đã thông qua văn thư trao đổi, cùng nhau quyết định quá trình cặn kẽ, song phương cũng không có dị nghị gì.

Theo lý mà nói, Tiền thị thân là thế gia Ngũ phẩm, mà Trường Ninh Vương thị chỉ là thế gia Thất phẩm. Đổi lại là thế gia Thất phẩm bình thường, gia chủ chắc chắn sẽ đích thân đi nghênh đón, làm tiểu phục thấp, cho Tử Phủ thế gia Ngũ phẩm thể diện.

Nhưng Vương Thủ Triết là nhân vật cỡ nào? Thủ Đạt thương hội mà hắn tự tay chế tạo cho Tiền thị một đòn hung hăng, đã chứng minh mình có tư cách làm đối thủ của Tiền thị, sao lại tự hạ mình trước mặt Tiền thị?

Huống chi, lần này là Tiền thị bày ra thái độ muốn hòa đàm, đương nhiên cần hạ thấp tư thái. Chính là Tiền thị gia chủ Tiền Cần Hoành đích thân đến, Vương Thủ Triết nhiều nhất cũng chính là ra khỏi chủ trạch chào đón.

Quy trình nghênh đón như thế không biết bị ai truyền ra ngoài, trái lại khiến cho thế gia lớn nhỏ của Trường Ninh vệ, thậm chí các bình dân đều có chút hưng phấn, có chút vinh dự.

Trường Ninh Vương thị chính là bá khí, không những dám chính diện đối đầu với thế gia Ngũ phẩm, còn bày ra thái độ đối lập với địa vị của nhau. Điều này khiến cho bọn họ không khỏi có loại cảm giác thể xác và tinh thần sảng khoái.

Sau khi thuyền đò đón người, rất nhanh đã rời bến Trường Ninh, đi về hướng bến Định Phổ.

Mặt sông bao la, mênh mông vô bờ, cho dù là trời trong nắng ấm, sóng gió trên mặt sông cũng lớp lớp, dòng nước chảy xiết.

Trưởng lão Vương Tiêu Hãn phụ trách nghênh đón, giảng giải với Tiền Học Hàn: "Thập Tứ công tử, thượng du An Giang này nối liền với Đại Hoang Trạch. Mỗi khi nước dâng lên, đều sẽ có một ít linh ngư hung thú của Đại Hoang Trạch xuôi dòng

mà xuống, tiến vào lưu vực An Giang. Bởi vậy, trên mặt sông của chúng ta, ngẫu nhiên còn có thể gặp được hung thú thủy sinh tam giai."

"Ngài nhìn dãy núi bên kia lờ mờ, chính là "Đoạn Long Hạp". Đoạn hạp khẩu hẹp mà chặt, trực tiếp làm cho dòng sông Bình An trấn An Giang ở hạ du chảy xiết, nguy hiểm liên tục chảy ra. Trước khi khai hoang, vùng Bình An trấn thường bị nhấn chìm thành đầm nước." Vương Tiêu Hàn chậm rãi nói: "Năm đó Tổ Trụ Hiên ta khai hoang, việc thứ nhất là tiêu diệt hung thú thủy sinh ở một bên hà đạo, đồng thời đại lực tu trúc hà đê, khơi thông hà đạo."

"Mười mấy năm trước, dưới sự quyết sách của gia chủ, tộc ta dùng xi-măng trộn đất để củng cố đê sông, đại hưng thủy lợi, xây dựng ruộng bậc thang quy mô lớn ven bờ, lúc này mới khiến Bình An trấn ta trở thành kho lúa quan trọng."

Nói đến mọi chuyện như vậy, Vương Tiêu Hãn cũng rất kiêu ngạo.

Vương thị kinh doanh vùng Bình An trấn, có thể nói là một thế hệ nối tiếp một thế hệ, dốc hết tâm huyết, bất kể chi phí. Không cố gắng kiên trì bền bỉ như vậy, sẽ không có Bình An trấn hiện tại.

"Chính là bởi vì có sự khai thác tinh thần giống như Vương thị, cũng nguyện ý vì sự cố gắng của gia tộc, Lũng Tả quận chúng ta mới có thể không ngừng mở rộng, đất sống của nhân tộc chúng ta cũng mới có thể ngày càng mở rộng." Tiền Học Hàn ngắm nhìn ruộng bậc thang quy mô cực lớn, đồ sộ vô cùng ở phương xa, trên khuôn mặt tròn trịa tràn đầy cảm khái và khâm phục: "Lão tổ Trụ Hiên, gia chủ Thủ Triết của quý tộc, đều là anh chủ hùng tài vĩ lược, quả thực khiến người ta bội phục."

Tiền Học Hàn vô cùng khiêm tốn khiêm tốn, lúc nói chuyện đều đặt mình vào vị trí vãn bối mạt học. Nhưng trên thực tế, hắn cũng chỉ nhỏ hơn Tiền Học An mười mấy tuổi, tuổi tác xấp xỉ Vương Thủ Triết.

Gia tộc có cấp bậc càng cao, nam tử đích mạch trực mạch thành hôn sinh tử thường thường đều sẽ hơi trễ một chút. Dù sao, xuất thân trong gia tộc như vậy, chỉ cần tư chất không ra

vấn đề lớn, một Linh Đài cảnh tu vi luôn chạy không thoát, mà không ít đích mạch cùng với một bộ phận mục tiêu cuối cùng của trực mạch, thường thường đều là trở thành Thiên Nhân cảnh.

Giống như phụ thân Tiền Học Hàn Tiền Cần Hoành, khi còn trẻ một lòng tu luyện, cho đến khi khi hắn chính thức tiếp quản gia tộc đến sáu mươi tuổi, mới bắt đầu cưới vợ sinh con.

Bây giờ Tiền Cần Hoành chẳng qua chỉ hơn một trăm, đã bước vào Thiên Nhân cảnh, bề ngoài nhìn qua cũng chỉ là trung niên. Đây còn là gia chủ của hắn, vì để mình có vẻ thành thục ổn trọng, đặc biệt giả mình già đi, nếu giả bộ, thật ra cũng không khác những "thanh niên tài tuấn" trong học cung.

"Thủ Triết gia chủ đích thực không giống bình thường." Tiền thị trưởng lão Tiền Cảnh Đức cũng tán thưởng Vương Thủ Triết nhiều: "Lúc trước gặp qua một lần ở Thiên Nguyên đan phường ở Lũng Tả quận, quả thật là uyên đình nhạc trì, khí độ nổi bật, tương lai thành tựu không thể hạn lượng."

Tiền Học Phú trong hậu bối của ông ta rất có tiền đồ, tương giao tâm đầu ý hợp với Vương Thủ Nghiệp của Vương thị. Dưới đủ loại nguyên do, hiểu biết của ông ta đối với Vương Thủ Triết xem như tương đối sâu sắc, thuộc về phái thân cận với Vương thị trong trưởng lão.

Đây cũng là lý do vì sao trưởng lão Tiền thị và gia chủ sẽ phái hắn đi theo.

Nói chuyện, thưởng cảnh, bất tri bất giác, độ thuyền đã đi được một nửa, đã đến trung tâm An Giang.

Hai bên nước một mảnh mênh mông, nhìn không thấy bờ, chỉ có thể nhìn thấy xa xa núi non trùng điệp, dư mạch Lục Bình sơn giống như bình chướng.

Từ xa nhìn lại, sơn mạch kia phảng phất như thủy mặc vẽ ra vậy, chỗ cuối cùng phảng phất cùng bầu trời hòa làm một thể.

Bỗng dưng.

Nước chảy xiết mãnh liệt từ thượng du chảy xuống, xuất hiện một vệt thâm sắc đột ngột.

Đó là một chiếc thuyền con có mui thuyền nhỏ màu đen. Nó xuôi theo dòng sông, tốc độ cực nhanh, giống như một mũi tên nhọn bay thẳng tới thuyền.

Trên thuyền có hai người.

Một vị là thuyền phu Diêu Diêu mặc áo tơi, đầu đội mũ rộng vành.

Mà người còn lại, lại là một nữ tử dáng người nổi bật.

Nàng đứng ở mũi thuyền con, che mặt, không thấy rõ hình dáng.

Giang Phong Khuyết, nàng mặc một bộ váy dài tiên tư bồng bềnh lại không nhiễm nửa tia gió sông, dây lụa cùng nếp gấp váy tự nhiên rủ xuống, phảng phất thân ở tĩnh thất, không mảy may đong đưa.

Nước sông cuồn cuộn, cũng không che hết một thân khí vận thoát tục của nàng.

“Mọi người cẩn thận!”

Chỉ trong nháy mắt, trưởng lão Tiền Cảnh Đức tu vi thực lực đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ giật mình trong lòng, bỗng dưng sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Sắc mặt hắn ta đại biến: “Tình huống không đúng lắm.”

Hắn vừa dứt lời, thuyền phu trên thuyền con kia hành động trước.

Chỉ thấy thân thể hắn chấn động, áo tơi trên người bỗng nhiên nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ văng tung tóe.

Cùng lúc đó, xương cốt thân thể hắn cũng cực tốc bành trướng lên, trong chớp mắt biến thành một “Kim Cương Cự Nhân” hình thể lớn hơn một trượng.

Hình thể của “Kim Cương cự nhân” tuy lớn, nhưng hành động lại linh động như chim tước.

Săn bắn trong giang phong, hắn đạp sông mà tới, như giẫm trên đất bằng, chỉ trong nháy mắt đã đến phía trước độ thuyền.

Sau một khắc.

Hắn tựa như chim bằng bay lên trời, đột nhiên đấm một quyền về phía độ thuyền.

Cương phong mãnh liệt, khí kình kinh bạo.

Trong giây phút này, hắn tựa như một chiến thần kim cương hàng lâm nhân gian, uy phong lẫm liệt, không ai bì nổi.

“Bất Động Kim Cương Chiến Quyết!?”

Ánh mắt Tiền Cảnh Đức đột nhiên ngưng trọng.

Sau khi vận chuyển công pháp, một cỗ huyền khí màu tím trong nháy mắt bành trướng ra từ trong cơ thể hắn.

Không chút do dự, hắn trực tiếp bay lên trời, quanh thân mây tím sôi trào, cả người hắn tựa như một vầng mặt trời chói chang khí tím huy hoàng, uy thế hiển hách, khiến người ta run sợ trong lòng.

Công pháp hắn tu luyện chính là công pháp trấn tộc của Tiền thị Tử Cức Chính Dương quyết, chính là một môn công pháp huyền ảo cao thâm hiếm có.

Tương truyền, “Tử Cức Chính Dương quyết” tu luyện tới cực hạn, một thân huyền khí dày nặng như núi, Tiền thị đời thứ nhất Khai Sơn lão tổ đã dựa vào “Tử Cức Chính Dương quyết”, lấy sức một mình nghênh chiến ba vị Tử Phủ cảnh thượng nhân, trọn vẹn ngăn cản một canh giờ mới thất bại.

Đương nhiên, lời đồn có lẽ có chỗ khuếch đại, nhưng Tiền thị có thể sừng sững đến nay, môn “Tử Cức Chính Dương quyết” này đích thật là không thể bỏ qua công lao.

Chiến lực mạnh mẽ, cho dù là trong công pháp thượng phẩm cũng có thể đếm được.

Huyền khí màu tím bành trướng ngưng tụ thành một đạo chưởng ấn, bị Tiền Cảnh Đức trở tay đánh ra ngoài.

“Oanh!”

Quyền chưởng giao kích, một đạo sóng xung kích mãnh liệt khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chấn động khiến độ thuyền không ngừng run rẩy, mặt nước chung quanh bị tác động đến cũng nổ tung thành từng đạo bọt nước.

Kình khí cũng đánh bay nón của “thuyền phu”, lộ ra chân dung của “thuyền phu”.

Lại là một hòa thượng đầu trọc với hai hàng lông mày vô cùng dữ tợn.

“Là ngươi… Phản đồ chùa Bàn Nhược “Ác Kim Cương”?!” Sắc mặt trưởng lão Tiền Cảnh Đức đại biến: “Ngươi thật to gan, dám tập kích Tiền thị chúng ta trước mặt mọi người!”

…

Chương 44: Vương Lung Yên Ph… Tào Ấu Khanh

…

Ở toàn bộ Đại Càn quốc, ngoại trừ hệ thống Học Cung ra, kỳ thật còn có một số tông môn truyền thừa khác. Chỉ là những tông môn kia cường đại không bằng thánh địa Lăng Vân, cũng không thể ngồi ngang hàng với Đại Càn quốc.

Bởi vậy, bọn họ hơn phân nửa đều tương đối khiêm tốn, cũng sẽ không giống Học Cung thu học sinh rộng rãi như vậy.

Dần dà, tông môn truyền thừa của Đại Càn quốc càng ngày càng suy thoái.

chùa Bàn Nhược chính là một trong rất nhiều tông môn, mấy ngàn năm qua vẫn ở trong trạng thái nửa ẩn thế.

"Ác Kim Cương" kia chính là phản đồ chùa Bàn Nhược, đã từng gây ra phong ba cực lớn, cho tới bây giờ vẫn còn trên bảng truy nã chính thức của Đại Càn. Chỉ là không ngờ, hắn lại xuất hiện ở đây.

"Ta chẳng qua là lấy tiền tài người ta, giúp người trừ tai họa." Ác Kim Cương cười lạnh một tiếng, "Huống chi, đợi lát nữa các ngươi sẽ chết hết, ai biết là ta làm làm?"

Hắn lười tiếp lời với Tiền Cảnh Đức, lại đấm ra một quyền.

Tiền Cảnh Đức bất đắc dĩ, đành phải tiến lên lần nữa, chặn đứng Ác Kim Cương.

Độ thuyền tuy lớn, nhưng lại không chịu nổi công kích điên cuồng của tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Ác Kim Cương kia bất quá chỉ là lính tốt trước ngựa mà thôi. Người nguy hiểm chân chính, chỉ sợ là nữ tử xinh đẹp đứng ở đầu thuyền mui thuyền, chưa động thủ kia.

Ánh mắt hội tụ lại.

Đôi mắt trên khăn che mặt của nàng lạnh lùng như băng, không vui không giận.

Đám người Vương Tiêu Hàn, Tiền Học Hàn chẳng qua chỉ là Linh Đài cảnh, trong mắt nàng thì giống như con kiến, đến liếc mắt một cái cũng ngại lãng phí thời gian.

Bỗng dưng.

Nàng ta đã động.

Chỉ là thân hình thoắt một cái, nàng liền lăng không giá lâm không trên đò ngang, ngón tay ngọc thon dài tiện tay điểm một cái.

“Keng!”

Một thanh bảo kiếm lăng không ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo điện quang chém về phía Tiền Học Hàn. Uy thế đáng sợ lập tức bao phủ toàn bộ độ thuyền.

Nhất thời mồ hôi của Tiền Học Hàn rơi như mưa, sắc mặt trắng bệch.

Hắn ta không tránh, cũng không tránh được.

Tuy nhiên, đối với cảnh tượng trước mắt, ông ta dường như đã sớm đoán trước, lập tức hô to một tiếng: “Thủ Triết gia chủ cứu ta.”

Vừa dứt lời.

“Ông!”

Tiếng kiếm minh du dương đột nhiên vang lên, một đạo điện mang màu tím bay nhanh tới, linh tính mười phần chặn lại một kiếm kia.

Trong chốc lát.

Sóng âm chói tai, tia điện lóng lánh.

Hai đạo kiếm mang gần như đồng loạt bị nghiền nát.

Kiếm khí vỡ vụn càng là cắt ra từng đạo vết kiếm trên độ thuyền, vụn gỗ vỡ vụn văng khắp nơi, chọc cho một số Vương thị và gia tướng Tiền thị tu vi tương đối thấp vội vã vung kiếm ngăn cản.

Trong kiếm khí vỡ vụn, một vị tiên tử áo trắng nhẹ nhàng đi tới, lăng không chắn trước mặt Tiền Học Hàn.

Dưới ánh mặt trời, mái tóc đen của nàng đón gió tung bay, một thân bạch y hiện ra màu sương, cả người tựa như tiên tử đỉnh tuyết phong, lộ ra vẻ siêu nhiên thoát tục.

Nàng nhẹ nhàng xoay cổ tay, tử điện kiếm mang giống như vật sống trở lại trong tay nàng.

Không sai, vị tiên tử khí chất lạnh lùng này chính là Lung Yên lão tổ của Vương thị.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối thủ, giữa hai hàng lông mày ẩn ẩn có một tia ngưng trọng.

"Hô." Tiền Học Hàn chạy thoát một mạng, lau mồ hôi hành lễ nói: "Học Hàn đa tạ Lung Yên lão tổ cứu giúp."

"Hóa ra ngươi chính là Vương Lung Yên." Trên bầu trời, ánh mắt của nữ tử váy dài lóe lên: "Chỉ là một kẻ ruồng bỏ Học Cung, có tư cách gì ngăn cản ta?"

Nữ tử mặc váy dài này đương nhiên chính là Tào Ấu Khanh.

Hôm đó cùng Tào Lệ Na mật đàm một phen, hai người liền định ra kế hoạch chặn giết Tiền Học Hàn. Hôm nay, nếu nàng đã tới, sẽ không để Tiền Học Hàn còn sống trở về nữa.

Dứt lời, không đợi Vương Lung Yên phản ứng, nàng đã bấm chỉ quyết lần nữa.

Bảo kiếm lại lần nữa đại thịnh quang mang, huyễn hóa ra hơn mười đạo kiếm ảnh, hướng đám người Lung Yên lão tổ bao phủ mà đi.

Là đệ tử thiên kiêu của Học Cung Lăng Vân, trong lòng nàng tự có ngạo khí. Loại lão tổ nông thôn Thiên Nhân cảnh sơ kỳ này, chẳng qua đều là con kiến hôi mà thôi.

Nào có thể đoán được.

Huyền khí quanh người Lung Yên lão tổ kịch liệt xoay tròn, một nửa như băng, một nửa ngậm sát, vậy mà trong chớp mắt tạo thành một cái Băng Sát Phong Nhãn, trung phẩm pháp bảo Tử Điện Kiếm kịch liệt rung động, huyễn hóa ra một đạo kiếm quang thật lớn.

Một kiếm chém ra, khiến người ta tim đập nhanh, không gian phảng phất vững như thành đồng đều bị chém ra vết rách.

Nơi nó đi qua, kiếm ảnh của Tào Ấu Khanh toàn bộ vỡ nát, hóa thành bọt nước.

Huyền Băng? Âm Sát?

Trong đôi mắt Tào Ấu Khanh đột nhiên biến sắc, kinh sợ, nghi ngờ hỏi: "Làm sao có thể, ngươi vậy mà lại cùng tu luyện Huyền Băng và âm Sát? Cũng dung hợp nó trở thành lực lượng Băng Sát. Không đúng! Tại sao kiếm ý của ngươi lại cường đại như vậy… chẳng lẽ, huyết mạch của ngươi… Ngươi cũng là thiên kiêu?!"

Nàng chính là thiên kiêu thánh địa, bình thường kiêu ngạo cỡ nào?

Trong những người cùng lứa tuổi, ngoại trừ mấy đại thiên kiêu có hạn kia, lại có ai bị nàng để vào mắt? Chỉ là không nghĩ tới, ở Trường Ninh vệ này, lại còn có thể gặp được một thiên kiêu!

"Hừ!"

Lung Yên lão tổ không có trả lời, cổ tay trắng nõn lại lần nữa cầm Tử Điện kiếm, trực tiếp phi thân lên.

Kiếm ngân điện thiểm, toàn bộ bầu trời phiêu đãng tuyết có chứa âm sát khí.

Trong tay nàng, Huyền Băng Kiếm Quyết của Huyền Băng Điện dường như đã phát sinh một loại lột xác nào đó, trở nên càng thêm quỷ dị mà nguy hiểm.

Trong huyền băng rét thấu xương, mang theo âm sát chi độc.

"Vương Lung Yên, cho dù ngươi là huyết mạch thiên kiêu, nhưng cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ." Sau khi Tào Ấu Khanh kinh ngạc, cũng phản ứng lại, nhanh chóng ngưng tụ tâm thần, vừa đánh vừa lui: "Dựa vào ngươi, chỉ sợ…"

"Keng!"

Sau khi Tào Ấu Khanh ngạnh kháng mấy chiêu, bị đẩy lui.

Mãi tới lúc này, trong đôi mắt cô mới lộ vẻ hoảng sợ không dám tin: "Ngươi… Không thể nào! Ngươi không thể cường đại như vậy! Chẳng lẽ ngươi đã là đạo thể?"

Cho dù nàng vì muốn che giấu thân phận, không dùng toàn lực. Nhưng Vương Lung Yên lại có thể đẩy lui hắn, chỉ sợ đã

không phải là tiêu chuẩn của thiên kiêu bình thường!

Lý trí và kinh nghiệm nói cho nàng biết, Vương Lung Yên vẫn luôn bị nàng coi thường, chỉ sợ không phải là huyết mạch thiên kiêu, mà là huyết mạch đại thiên kiêu đáng sợ.

Cũng giống như mấy quái vật đáng sợ của thánh địa, đều là cấp đại thiên kiêu!

Đại thiên kiêu cường đại cùng đáng sợ, người bình thường chỉ sợ còn không có khái niệm rõ ràng. Chỉ có loại thánh địa thiên kiêu như nàng, mới có thể cảm nhận được chênh lệch cùng cảm giác vô lực trong đó.

Có thể đạt tới Thiên Nhân cảnh tứ trọng linh thể, cũng đã là thiên kiêu hiếm thấy trên đời. Thiên kiêu có xác suất lớn có thể thành tựu Tử Phủ, đến lúc đó huyết mạch sẽ lần nữa tiến hóa một tầng, trở thành Đạo Thể tầng thứ năm! Có ngũ trọng Đạo Thể, liền có thể chạm đến cánh cửa thần thông Thiên Đạo.

Nhưng đại thiên kiêu là cái gì?

Khi người ta còn ở Thiên Nhân cảnh, đã thức tỉnh huyết mạch đệ ngũ trọng thành tựu Đạo Thể, đã có thể chạm đến một ít biên giới Thiên Đạo thần thông. Cho dù chỉ là ở trong chiêu số, dung nhập một chút ý uẩn Thiên Đạo thần thông, uy lực chiêu thức cũng có thể tăng lên trên diện rộng.

“Đáng giận! Chỉ là một địa phương nông thôn, làm sao có thể gặp được đại thiên kiêu?”

Tào Ấu Khanh liên tục lui về phía sau, rất nhanh đã cách độ thuyền mấy dặm. Trong lòng nàng ảo não, đã bắt đầu muốn rút lui.

Cũng không phải nói nàng sợ hãi Vương Lung Yên, sợ đánh không lại.

Chỉ là đại thiên kiêu cho dù chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, cũng không dễ đối phó như vậy, nếu muốn trấn áp Vương Lung Yên, cần nàng toàn lực ứng phó mới được, hơn nữa hơn phân nửa không phải nhất thời có thể bắt được.

Mà một khi toàn lực ứng phó…

Ngay khi Tào Ấu Khanh vừa đánh vừa lui, trong lòng nổi sóng bốn phía.

Vương Thủ Triết từ trong khoang thuyền đi ra, sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng: "Học Hàn lão huynh, không ngờ lại như ngươi dự liệu, thật sự có người to gan lớn mật như vậy, phát rồ, đánh chết ngươi trên địa bàn của Vương thị ta."

Lúc trước Vương Thủ Triết còn cho rằng Tiền Học Hàn quá nghi ngờ, sống dưới sự kiềm chế thời gian dài đã hình thành chứng vọng bị hãm hại. Xuất phát từ sự cẩn thận trước sau như một, Vương Thủ Triết mới phối hợp với Tiền Học Hàn thử chiến thuật câu cá.

"Thủ Triết gia chủ." Tiền Học Hàn lập tức nhào tới, kích động đến khóc ròng nói: "Ngươi phải làm chủ cho vãn bối a!!!! Con cháu của vãn bối kia không có nhân tính, lại làm ra hành động phát rồ như vậy, nếu không có Thủ Triết gia chủ trượng nghĩa tương trợ, e rằng vãn bối đã đi đời rồi! Ô ô ô!"

Vãn bối?

Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật hai lần, phong phạm không biết xấu hổ của Tiền Học Hàn thật đúng là độc thụ ngẩn ra.

Hai người bọn họ rõ ràng tuổi tác xấp xỉ nhau, Tiền Học Hàn thậm chí còn lớn hơn hắn một tuổi. Kết quả hắn lại không chút do dự hạ thấp mình, tự xưng vãn bối.

Những chữ lót 'Học' khác của Tiền thị bọn họ, sợ là sẽ tức giận đến hộc máu nhỉ?

Nhưng tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng không tốt lắm, hắn đã đánh giá thấp sự không có đầu óc và điên cuồng của một số nữ nhân. Tranh đấu quyền lực giữa huynh đệ lại vận dụng võ lực cao cấp như vậy để ám sát.

Thậm chí còn muốn kéo Vương thị xuống nước.

Thử nghĩ một chút, nếu Tiền Học Hàn thật sự chết ở trên địa bàn của Vương thị, cho dù Vương thị hắn ta há miệng nhiều hơn nữa, có thể giải thích rõ ràng sao?

Cho dù có một số người có lý trí hiểu rõ Vương thị không thể làm ra chuyện hại người không lợi mình như vậy.

Thế nhưng, trên đời này người không lý trí chiếm đa số.

Việc này vừa ra, bất kể thế nào, Tiền thị và Vương thị đều đã không có khả năng hợp tác. Mà khả năng lớn nhất chính là, từ nay về sau, Tiền thị và Vương thị nhất định sẽ như nước với lửa, khó có thể chân chính hòa giải.

Dù sao, đích trưởng tử đương đại đã chết trong nhà ngươi, còn có gì để nói?

Nói cho cùng, cũng là bởi vì nội bộ Vương thị tương đối đoàn kết, giữa hắn và người kế mẫu Công Tôn Diễm này cũng là mẫu từ tử hiếu, ở chung hòa hợp, thế cho nên hắn thiếu chút nữa đã quên, không phải tất cả người kế mẫu đều là Công Tôn Huệ, cũng đánh giá thấp sự ngoan độc và điên cuồng của một số người.

“Việc này không cần Hàn huynh nói, Vương thị ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Sắc mặt Vương Thủ Triết lạnh lùng, nói xong, hắn lau một vòng trên nhẫn trữ vật, lấy ra một món bảo vật.

Huyền khí chấn động, món bảo vật kia phóng lên trời, trong tiếng rít gào sắc nhọn nổ ra một đóa hoa vân hình nấm lớn.

Cho dù là ban ngày, cũng chấn động như sấm, quang mang rực rỡ.

“Trùng Thiên pháo!” Tiền Học Hàn ngây người: “Không ngờ quan hệ giữa Vương thị và thành thủ phủ của Trường Ninh vệ lại tốt như vậy, ngay cả “Trùng Thiên pháo” cũng có.”

Thật ra viên Trùng Thiên Pháo này là Vương Thủ Triết lấy được ở chỗ thành thủ tiền nhiệm. Lúc trước, Hạ Hầu Đức Hoành cũng sợ năng lực gây chuyện của Vương Thủ Triết, chỉ sợ làm ra động tác lớn trước khi hắn rời nhậm chức, lúc này mới cho một quả Xung Thiên pháo.

Chỉ là Trùng Thiên Pháo này của Vương Thủ Triết vẫn chưa phát huy tác dụng, với thực lực hiện tại của Vương thị, tính tác dụng của vật này cũng càng nhỏ. Vì vậy, nhân cơ hội này, dứt khoát dùng hết là được.

Pháo nổ ngút trời!

Ác Kim Cương dẫn đầu sốt ruột hẳn lên.

Hắn là tội phạm truy nã nổi danh của Đại Càn trên bảng, sợ nhất chính là quan phủ Đại Càn.

Lần này sở dĩ hắn dám ra tay, cũng là bởi vì nhiệm vụ này cực kỳ đơn giản. Hắn thậm chí không cần giết người, chỉ cần phụ trách ngăn chặn trưởng lão Tiền thị mà thôi.

Mà đồng đội của hắn cường đại cỡ nào? Đó chính là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tầng bảy! Đánh Ác Kim Cương của hắn, nhẹ nhàng như người lớn đánh trẻ con vậy.

Trong dự đoán ban đầu, chỉ cần khoảng mười hơi thở là có thể hoàn thành nhiệm vụ, sau đó là rồng về biển rộng.

Nhưng chưa từng nghĩ, chỗ hắn không xảy ra vấn đề, ngược lại là đồng đội thiên kiêu xảy ra vấn đề.

Chạy đi!

Ác Kim Cương lắc lư một quyền, thi triển thân pháp, quanh thân bao phủ một vòng kim quang, bắt đầu chạy trốn.

Hắn có thể sống đến ngày hôm nay dưới sự truy nã của Đại Càn, há lại là hạng người đơn giản?

“Tiền trưởng lão, nhất định phải giữ lại Ác Kim Cương.” Vương Thủ Triết lớn tiếng nói: “Ngăn chặn hắn một khắc đồng hồ là được.”

“Ha ha ha! Nếu đổi lại là địa phương khác, muốn dây dưa với hắn thật đúng là không dễ dàng.” Trưởng lão Tiền Cảnh Đức tâm tình rất tốt, cười vang nói: “Nhưng mà ở An Giang này, trừ phi là tu sĩ Huyền Vũ hệ Thủy, nếu không ai cũng không tiện chạy trốn.”

Lúc này, hắn lại lần nữa thôi động Tử Cức Chính Dương quyết, tử mang quanh thân đại thịnh nhanh chóng đuổi theo, gắt gao quấn lấy Ác Kim cương. Ác Kim cương rít gào không ngừng, nhất thời nửa khắc không thoát khỏi sự dây dưa của Tiền trưởng lão.

So với Ác Kim Cương càng thêm lo lắng, dĩ nhiên chính là Tào Ấu Khanh rồi.

Nàng cũng không phải là tội phạm truy nã xú danh rõ ràng như Ác Kim Cương, một khi bại lộ thân phận chính thức, sợ là sẽ gây ra sóng gió ngập trời.

Mà Vương Lung Yên kia thực lực cực kỳ cường đại, nàng lại không có khả năng muốn che giấu thân phận, lại có thể thoát khỏi dây dưa. Ba lần bốn lượt dây dưa, do dự một chút, thời gian đang không ngừng trôi qua.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời xa xa, mấy đạo khí tức cường đại bỗng nhiên bay lên.

Những khí tức kia hoặc dày nặng như núi, hoặc bạo liệt như lửa, đều tản ra uy thế mạnh mẽ. Mặc dù cách xa như vậy, vẫn có thể khiến tu sĩ Huyền Vũ bình thường run sợ trong lòng.

Hiển nhiên, có cường giả Thiên Nhân cảnh đang ngự không tới.

Ngoại trừ Thiên Nhân Vương thị, Trường Ninh vệ còn có ba tu sĩ Thiên Nhân cảnh. Theo thứ tự là Thành Thủ đại nhân Ngụy Văn Huân, lão tổ Trường Ninh Từ thị Từ Bắc Thần, cùng với Thiên Nhân Lôi thị lão tổ Lôi Nguyên Châu.

Trong đó lão tổ Lôi thị lớn tuổi nhất, tu vi nội tình cũng hùng hậu nhất, trước đó không lâu vừa mới đột phá đến Thiên Nhân cảnh tầng bốn tiến vào trung kỳ.

Hơn nữa Lôi thị thiếu đi sự cản trở của Hoàng Phủ thị, lại có thêm cường viện là Vương thị, bây giờ phát triển tương đối tốt, đã tích cực bồi dưỡng tộc nhân có tiềm lực, ý đồ bồi dưỡng ra người thứ hai, người thứ ba Thiên Nhân cảnh.

Trong mấy đạo khí tức nhanh chóng đuổi tới kia, có một đạo khí tức đặc biệt cường thịnh, hiển nhiên chính là Lôi Nguyên Châu lão tổ Lôi thị.

Thấy thế, trong lòng Tào Ấu Khanh trầm xuống, trong đôi mắt ngoài mạng che mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Vương Lung Yên chết tiệt kia, liều mạng dây dưa như vậy, thật sự cho rằng Tào Ấu Khanh nàng ăn chay sao? Cho dù là huyết mạch đại thiên kiêu, cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ. Sai lầm không phải nàng muốn che giấu thân phận, cần gì phải chịu thiệt như thế?

Viện quân của kẻ địch sắp đến, nàng cũng không quan tâm gì nữa.

Lại bất động thật sự, nàng hôm nay sợ là thật sự bị ở lại chỗ này!

Lúc này, ánh mắt nàng rùng mình, khí thế quanh thân đột nhiên thay đổi.

“Xì xì xì~”

Trong chốc lát, phảng phất có phong ấn nào đó được giải khai, từng tia chớp màu tím từ trong cơ thể nàng bắn ra, ngay cả màu sắc của Huyền khí cũng đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Trong nháy mắt, cả người nàng phảng phất như bị điện quang phủ lên, váy dài phiêu dật không gió mà bay, năng lượng kinh khủng mà cường đại tràn ra.

Toàn bộ bầu trời giống như bị nhuộm thành màu tím trong nháy mắt.

“Vương Lung Yên, là ngươi ép ta!”

Ánh mắt Tào Ấu Khanh lạnh lùng, trường kiếm trong tay vạch một cái trên không trung, một đạo kiếm ý bỗng nhiên xuất hiện.

“Oanh long long”

Tiếng lôi đình nổ vang to lớn bỗng nhiên nổ vang.

Giữa thiên địa, có một đạo điện quang mãnh liệt xẹt qua.

Bầu trời lúc sáng lúc tối, mây đen tụ lại, khí tức lôi đình bùng nổ điên cuồng lan tràn, uy thế đáng sợ tràn ngập trên bầu trời, còn chưa tới gần đã doạ người ta run rẩy dữ dội.

Uy thế vừa tới, ngay cả dòng nước chảy xiết trên An Giang cũng chấn động mạnh một cái, trong phút chốc kích động lên tầng tầng bọt nước.

“Đây là… Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm! Tuyệt học của Tử Tiêu nhất mạch thánh địa Lăng Vân!” Tiền Học Hàn cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vẻ mặt càng cay đắng không thôi: “Xong rồi! Cô nàng này hơn phân nửa là vị thiên kiêu Tào thị tại thánh địa, Tào Ấu Khanh. Tào thị, ngươi quả nhiên đủ tàn nhẫn!”

Lăng Vân thánh địa, Tử Tiêu nhất mạch?

Vương Thủ Triết híp mắt lại.

Vương thị bây giờ đã không còn là cửu phẩm mạt lưu nho nhỏ như trước kia. Nhiều năm qua, từ trước đến nay hắn đã tận lực thu thập các loại tình báo, đối với thánh địa Lăng Vân tự nhiên cũng không phải hoàn toàn xa lạ không biết gì.

Tử Tiêu thượng nhân của Lăng Vân thánh địa, chính là một vị Tử Phủ tu sĩ lâu năm, nghe nói sớm đã đến Tử Phủ cảnh hậu kỳ. Nghe đồn, lão nhân gia ông ấy đã bế tử quan từ rất lâu, nói là không đến thần thông không xuất quan.

Tuy nhiên, tình báo của Vương thị cũng chỉ giới hạn ở đây, xem như tương đối thô sơ. Tình báo thiên kiêu thánh địa như là Tào Ấu Khanh, bên Vương thị vẫn trống rỗng.

Dù sao Lăng Vân thánh địa thật sự quá xa, với thực lực địa vị hiện giờ của Vương thị, cũng rất khó có thể gặp được Lăng Vân thánh địa.

Nhưng không ngờ rằng, Vương thị lại "ườm nượp" với Lăng Vân thánh địa nhanh như vậy, hơn nữa còn là gặp mặt tiêu cực như thế.

Lung Yên lão tổ nhìn thấy điện quang này, cũng biến sắc.

Nàng sớm đã ngờ tới nàng này che giấu thực lực, lại tuyệt đối không nghĩ tới, lại ẩn giấu sâu như thế!

Đạo kiếm ý này hòa hợp viên mãn, loáng thoáng đã ẩn chứa một luồng lực lượng Thiên Đạo pháp tắc, có uy thế tương ứng với thiên địa. Đây không phải là thứ mà cường giả Thiên Nhân cảnh hậu kỳ có thể làm được, phải là hạng người thiên tử trác tuyệt mới có thể!

Không kịp suy nghĩ nhiều, tâm niệm nàng vừa động, trên người lập tức hiện lên từng mảnh lân giáp băng tinh, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một bộ giáp mỏng nhìn thập phần nhẹ nhàng, tản ra khí tức huyền ảo.

Bộ lân giáp này, đương nhiên chính là pháp bảo trung phẩm mà lúc trước Băng Lan thượng nhân giao cho nàng, Huyền Băng ly giao giáp!

Cùng lúc đó, cổ tay nàng chuyển một cái, Tử Điện bảo kiếm vạch một cái trên không trung, một đạo kiếm ý bá đạo lạnh

thấu xương lập tức tung hoành ra.

Trong chốc lát, giữa thiên địa phảng phất có bóng đen kéo đến, sát khí quỷ dị kèm theo khí tức huyền băng nồng đậm như cuồng phong mưa rền cuồng quyển mà ra.

Nhiệt độ trong thiên địa đột nhiên hạ xuống, phảng phất trong nháy mắt từ cuối mùa hè biến thành ùn ùn.

Điện quang tràn ngập, vô số hoa tuyết ào ào rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, độ thuyền mà đám người Vương Thủ Triết ngồi đã ngưng kết thành một tầng băng sương, ngay cả trên mặt sông sóng cuồn cuộn cũng có vụn băng hiện lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng kết thành khối.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Gần như ngay khoảnh khắc Vương Lung Yên xuất kiếm, lôi đình kiếm ý bá đạo liền đã đến.

Hai đạo kiếm ý va chạm trong không trung.

“Phành!!”

Kiếm ý song song nghiền nát, kiếm ý nghiền nát trong nháy mắt hóa thành sóng xung kích quét ngang mà ra.

Sắc mặt Lung Yên lão tổ trắng bệch, cả người đều bị Thiên Lôi Kiếm Ý bá đạo trùng kích bay ngược ra ngoài, bay ra xa mấy trăm trượng mới dừng lại.

Dưới lực lượng chấn động, huyền khí trong cơ thể nàng bốc lên, một sợi tơ máu không chịu khống chế từ khóe miệng chậm rãi tràn ra.

“Làm sao có thể?! Lại chặn được rồi?”

Tào Ấu Khanh khiếp sợ không thôi.

Uy lực một kiếm này của nàng rất rõ ràng, Thiên Nhân cảnh bình thường không chết dưới một kiếm này cũng phải tàn phế một nửa. Cho dù đối phương là đại thiên kiêu, nhưng rốt cuộc chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, bị một kiếm này, làm sao chỉ bị một vết thương nhẹ?

Nhưng Tào Ấu Khanh không biết, thanh Tử Điện bảo kiếm trong tay Lung Yên lão tổ cùng với Huyền Băng ly giao giáp trên người đều là pháp bảo trung phẩm.

Trong đó, phẩm chất bản thân Tử Điện bảo kiếm đã phi thường tiếp cận thượng phẩm pháp bảo, đối với lực công kích gia tăng thập phần cường hãn.

Huyền Băng ly giao giáp được chế tạo từ vảy của Huyền Băng ly giao khi thăng cấp lên lục giai. Phải biết rằng, lực phòng ngự của lân giáp của giao long trời sinh đã rất mạnh, huống chi là trải qua gia công? Lực phòng ngự của pháp bảo trung phẩm này tuy không bằng pháp bảo thượng phẩm, nhưng trong pháp bảo trung phẩm lại tuyệt đối được coi là đứng đầu.

Cả hai điệp gia lẫn nhau, hơn nữa bản thân Lung Yên lão tổ lĩnh ngộ Băng Sát Kiếm Ý, cùng với gia tăng huyết mạch ngũ trọng, lúc này mới miễn cưỡng chặn được Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm của Tào Ấu Khanh.

Chăm chú tính toán, thật sự không tính là nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, dù vậy vẫn vượt xa dự liệu của Tào Ấu Khanh.

Ngay trong khoảnh khắc Tào Ấu Khanh ngây người, trên thuyền, Vương Thủ Triết đã tận dụng mọi thứ, nhanh chóng quét sạch trị liệu cho Lung Yên lão tổ.

Lung Yên lão tổ bị thương vốn không nặng, lần này, lập tức khôi phục được bảy tám phần.

Thở ra một hơi, nàng liền lập tức vọt tới Tào Ấu Khanh, Tử Điện bảo kiếm trong tay, run tay liền lại là một kiếm.

Kiếm ý hoành không, khí băng sát nồng đậm lập tức lần nữa quét sạch trên mặt sông.

Tào Ấu Khanh càng đánh càng kinh hãi, nàng tuyệt đối không ngờ rằng Vương Lung Yên này lại khó chơi như vậy. Cho dù nàng đã toàn lực ứng phó, vậy mà vẫn không thể thoát khỏi dây dưa.

Trong khoảng thời gian ngắn muốn đánh bại nàng, sợ là khó như lên trời.

Mà cùng lúc đó.

Tốc độ của tu sĩ Thiên Nhân cảnh đến từ Vệ thành Trường Ninh cũng cực nhanh, lúc này đã bắt đầu từ trên bầu trời rơi xuống phía dưới.

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh dẫn đầu mặc bộ chiến trang bá đạo kia, còn chưa hạ xuống đất đã gầm thét một tiếng vang dội: "Lộ kẻ trộm đường nào, dám tới Trường Ninh vệ chúng ta giương oai?"

Âm thanh như sấm, nổ vang phía chân trời.

Tào Ấu Khanh phun ra một ngụm máu.

Quả nhiên là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh! Nàng đường đường là thiên kiêu của thánh địa, lại bị một tên dế nhũi ở nông thôn mắng thành "Côn Bằng tặc"!

Tuy nhiên, khí thì khí, trong lòng nàng cũng hiểu rõ, đến lúc này, cho dù Tào Ấu Khanh nàng có năng lực lớn hơn nữa, cũng không thể lật trời được.

Nhiều vị Thiên Nhân cảnh cùng đến, hơn nữa Vương Lung Yên vô cùng khó chơi, lúc này đi không rời, nàng chỉ sợ sẽ táng thân trên An Giang này!

Chạy!

Nàng quyết định thật nhanh, một kiếm bức lui Vương Lung Yên, lập tức cắn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết lên trên pháp bảo trường kiếm.

Sau một khắc.

"Oanh long long!!"

Một tiếng sấm nổ vang lên, cả người nàng trong nháy mắt hóa thành một đạo lôi đình điện quang gào thét mà ra, trực tiếp xuyên qua giữa ba vị cường giả Thiên Nhân cảnh chạy tới, bay nhanh về phía chân trời.

Tốc độ kia quả nhiên nhanh như thiểm điện, căn bản không cho người ta thời gian phản ứng.

…

Chương 45: Đây là đại lão sao? Nói dễ nghe như vậy!

…

“Tử Tiêu Thiên Lôi Độn?”

Ba vị Thiên Nhân cảnh đã đuổi tới trên không An Giang, Ngụy Văn Huân thủ thành trong đó, gần như ngay lập tức đã nhận ra độn pháp này.

Trong lòng của hắn hồi hộp một chút, thầm nghĩ không ổn.

Tử Tiêu Thiên Lôi Độn chính là tuyệt học của Lăng Vân thánh địa Tử Tiêu nhất mạch, cái này cái này… Trường Ninh vệ làm sao sẽ xuất hiện người Lăng Vân thánh địa? Hơn nữa còn là chật vật mà chạy như vậy?

Không đợi hắn có phản ứng, Vương Thủ Triết trên độ thuyền đã cao giọng nói: “Thủ Triết đa tạ Thành Thủ đại nhân, Nguyên Châu lão tổ cùng với trợ giúp của Bắc Thần lão tổ. Các vị lão tổ nhìn thấy hòa thượng đầu trọc giao phong với trưởng lão Tiền thị chưa? Người này chính là tội phạm truy nã ác danh Chiêu Tác — “Ác Kim Cương”. Phiền chư vị lão tổ đồng loạt ra tay bắt hắn, cùng chia chỗ tốt.”

Ác Kim Cương?

Hai mắt của Lôi Nguyên Châu và Từ Bắc Thần đồng thời tỏa sáng.

Lão tổ Thiên Nhân cảnh thường quanh năm bế quan, bình thường cũng không quản nhiều, hai người đều chưa từng nghe qua cái tên “Ác Kim Cương”. Nhưng nếu là tội phạm truy nã Thiên Nhân cảnh trung kỳ, tự nhiên vô cùng đáng giá.

Thông thường mà nói, một tội phạm truy nã Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, tiền thưởng liền có thể đạt tới hai ba mươi vạn càn kim. Tội phạm truy nã Thiên Nhân cảnh trung kỳ, tiền thưởng ít nhất cũng phải bốn năm mươi vạn.

Cộng thêm chiến lợi phẩm rơi ra, mọi người chia ra một phần, đó là một khoản lớn.

Cho dù là thành thủ đại nhân Ngụy Văn Huân, đều động tâm không thôi đối với chuyện này.

Thành thủ cũng là người, bất luận là mình tu luyện hay là nuôi gia đình đều rất thiếu tiền.

Có ba tu sĩ Thiên Nhân cảnh gia nhập, lấy bốn đánh một, Ác Kim Cương đâu còn chút may mắn nào? Một trận quần ẩu kịch liệt, hắn trực tiếp bị bẻ gãy tứ chi, phong bế khí hải, bắt sống.

Chỉ có điều Ác Kim Cương nghèo hơn Thiên Nhân cảnh trung kỳ bình thường không ít, chỉ có một đôi quyền sáo pháp bảo hạ phẩm, cùng với một nhẫn trữ vật trung phẩm. Toàn bộ định giá của tất cả chiến lợi phẩm cũng chỉ có bốn mươi ba vạn càn kim!

"Đa tạ ba vị, cùng với Thủ Triết gia chủ ra tay tương trợ." Trưởng lão của Tiền Cảnh Đức trở lại boong thuyền, chắp tay với đám người Ngụy Văn Huân: "Người này nhằm vào Tiền thị ta, chiến lợi phẩm ta không chia, tất cả đều thuộc về bốn nhà các ngươi."

Tiền Cảnh Đức cũng có chút hiểu được cách làm người, lúc tính là chiến lợi phẩm, cũng tính Vương thị vào rồi.

Thật ra đây cũng là ý nghĩa nên có. Lần này nếu không có Vương thị tham dự vào, dựa vào Tiền Cảnh Đức và Tiền Học Hàn, cùng với thực lực của những tùy tùng gia tướng Tiền thị kia, sợ rằng hôm nay một người cũng trốn không thoát.

Hơn nữa, lần này Vương Lung Yên thể hiện ra sự cường đại, cũng đủ để cho Tiền Cảnh Đức khiếp sợ. Điều này cũng ở mức độ cực lớn nâng cao cái nhìn của hắn đối với Vương thị.

Chỉ cần cho Vương thị đủ thời gian, tiềm lực phát triển của bọn họ tương đối lớn.

Lôi Nguyên Châu nói: "Trận chiến này, chúng ta cũng chỉ dệt hoa trên gấm mà thôi, luận chiến công Vương thị mới là chủ lực. Theo ta thấy, Vương thị độc chiếm năm phần. Thành Thủ đại nhân lấy hai phần, Lôi thị chúng ta và Từ thị mỗi người lấy một thành rưỡi. Thế nào?"

"Như vậy rất tốt." Bắc Thần lão tổ gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Cứ quyết định như vậy đi."

Một thành rưỡi cũng không ít, ước chừng có thể đổi thành khoảng mười vạn càn kim. Hơn nữa, cái này gần như có thể xem như nhặt không, nếu mỗi ngày có chuyện tốt như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa Trường Ninh Từ thị sẽ có thể phú giáp một phương.

dăm ba câu, mấy vị lão tổ liền phân phối chiến lợi phẩm thỏa đáng.

Đối với điều này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng thầm khen không thôi.

Lôi thị và Từ thị đều coi như là đồng minh đáng tin cậy, làm việc rất có chừng mực, cũng không tham lam, thời khắc mấu chốt cũng đáng tin cậy, đáng để dắt tay hợp tác lâu dài.

Hôm nay việc này, đáng tiếc duy nhất chính là không thể lưu Tào Ấu Khanh kia lại.

Cũng may mấy ngày nay lão bà Liễu Nhược Lam vừa vặn bế quan, nếu không thì "thiên kiêu thánh địa" kia chưa chắc có thể chạy thoát.

Nhưng mà, chạy thì chạy, kế hoạch trước mắt, vẫn phải xử lý tốt chuyện sau này, miễn cho lưu lại tai họa ngầm.

Tâm niệm lóe lên như điện, hắn đã có suy nghĩ.

Ánh mắt của Vương Thủ Triết rơi xuống trên người Ngụy Văn Huân thủ thành, cười tủm tỉm chắp tay nói: "Thành Thủ đại nhân chính là người của quan phương, đối với tình báo chắc chắn mạnh hơn thổ tài chủ yếu ở nông thôn như chúng ta. Có nhận ra thân phận của vị kia hay không?"

Ngụy Văn Huân nhìn Vương Thủ Triết một cái.

Một lần này hắn không hiểu sao kiếm được mười mấy vạn càn kim chiến lợi phẩm, gần như tương đương với bổng lộc năm sáu năm của hắn. Theo lý mà nói, hắn hẳn là rất vui vẻ. Nhưng hiện tại, hắn lại không thể nào cười nổi.

Sự tình đã rất rõ ràng.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này thả một "Trùng Thiên pháo" chính là vì kéo hắn xuống nước.

Hắn thân là chức trách của thành thủ, khi cảm ứng được Xung Thiên pháo tất nhiên cần trợ giúp đầu tiên, nếu không chính là không làm tròn trách nhiệm. Vương Thủ Triết đã lợi dụng quy tắc này, kéo hắn vào trong lốc xoáy không muốn dính dáng.

"Thủ Triết gia chủ…" Ngụy Văn Huân giọng điệu u oán: "Thành thủ của ta, hình như cũng chưa từng đắc tội Vương thị ngươi nhỉ?"

Lại nói tiếp, trong lòng hắn ta cũng tràn đầy đau khổ.

Sau khi hắn mới lên Thiên Nhân cảnh, được quận thủ phủ ủy nhiệm làm thành thủ Trường Ninh vệ, ngay từ đầu cũng là tràn đầy nhiệt huyết, muốn làm ra chút thành tích cùng sự nghiệp. Kết quả mấy bó đuốc tân quan nhậm chức vừa đốt xong, hắn liền cảm giác được thổ hào thế gia địa phương mang đến cản trở cùng áp lực cho hắn.

Mảnh đất Trường Ninh vệ này, thế gia lớn nhỏ đều do Vương thị như Thiên Lôi thị sai đâu đánh đó, cho dù là hai đại Thiên Nhân thế gia Lôi thị và Từ thị khác cũng đều đoàn kết xung quanh Vương thị.

Ngay cả quan lại dưới trướng Thành Thủ phủ, phần lớn cũng có quan hệ với tam đại Thiên Nhân thế gia.

Ngụy Văn Huân ông ta trên danh nghĩa là thành thủ, nhưng trên thực tế khi nói chuyện làm việc căn bản không có nửa điểm sức nặng.

Lời nói thô bỉ một chút, trên toàn bộ địa giới Trường Ninh vệ, cho dù Vương Thủ Triết hắn đánh rắm cũng đều vang dội hơn tiếng gào thét của Ngụy Văn Huân.

Tựa như bến Trường Ninh, Vương Thủ Triết lấy cớ quan phủ không làm, nói cầm quyền quản hạt đi là lấy, chỉ là tượng trưng cho chút "phí bao", đủ loại tình huống tương tự còn có rất nhiều.

Đương nhiên, hắn làm thành thủ, cũng lấy không ít chỗ tốt là được. Hơn nữa, mặc kệ có nguyện ý hay không, đắc lực hay không, hắn cũng đích thật là đi theo kiếm không ít chiến tích.

Dần dà, Ngụy Văn Huân cũng chấp nhận số phận.

Vương thị ngươi muốn thế nào thì làm thế ấy đi. Chờ sau khi trải qua mười năm nữa, tích lũy đủ kinh nghiệm, ông ta sẽ điều nhiệm đi nơi khác.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, mình có một ngày lại rơi vào trong vòng xoáy ngũ phẩm thế gia đấu đá, cùng với Lăng Vân thánh địa tham dự trong đó.

Vẫn là bị Vương Thủ Triết cứng rắn kéo xuống nước.

Ông ta là thành thủ, ông ta có xứng đáng cõng nồi không?

"Thành thủ đại nhân nói vậy sai rồi." Vương Thủ Triết chắp tay cười nói: "Vương thị chúng ta đối với Thành Thủ đại nhân, từ trước đến nay đều kính sợ có thừa. Chỉ là việc này can hệ trọng đại, kính xin đại nhân xử trí công bằng."

"Xử trí theo lẽ công bằng?" Mí mắt Ngụy Văn Huân giật giật, trong lòng dự cảm bất thường tăng vọt: "Thủ Triết gia chủ ta xử trí như thế nào theo lẽ công bằng?"

"Đương nhiên là nên lập án, giao vụ án từ đầu tới giờ cho quận thủ phủ của Lũng Tả quận. Một là một, hai là hai, không bao che cũng không vu hãm. Nên phát văn thư hải bộ, tra khảo thì thẩm vấn." Vương Thủ Triết "mặt mày hiên ngang lẫm liệt" nói: "Nhất định phải nhanh chóng trốn án bắt về quy án."

Ngụy Văn Huân thở phào nhẹ nhõm.

Người chạy thoát kia chính là thiên kiêu của Tử Tiêu nhất mạch Lăng Vân thánh địa, đây là muốn hắn phát hải bộ văn thư truy nã thiên kiêu thánh địa sao? Hắn chỉ là một vệ thành thủ nho nhỏ, làm sao đắc tội nổi đại nhân vật như vậy?

Các ngươi thần tiên đánh nhau, kéo hắn vô tội vào làm cái gì?

Ngược lại Tiền Học Hàn ở một bên cực kỳ thông minh, thoáng cái đã đoán được ý đồ của Vương Thủ Triết.

Hắn lập tức nhào qua, ôm lấy Ngụy Văn Huân thủ thành, khóc lóc nói: "Thành thủ đại nhân, cứu ta! Ta là trưởng tử của Tử Phủ Tiền thị Tiền Học Hàn, ta phải báo quan, ta muốn lập án!"

Ngụy Văn Huân bị tiếng hét này của hắn làm giật mình, da đầu tê dại.

Bất quá hắn cũng biết, việc này hắn trốn không thoát.

Với vị trí và lập trường của hắn mà nói, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là xử lý công việc, tất cả đều dựa theo trình tự quốc pháp. Giống như lời Vương Thủ Triết nói, tuyệt đối không bao che, cũng tuyệt đối không nói xấu.

Dù sao hắn chỉ là một thành thủ nho nhỏ vô tội bị cuốn vào, loại đại sự này cũng không tới phiên hắn đến quyết định. Vẫn là để cho quận trưởng đại nhân đau đầu đi thôi!

Có điều, Thủ Triết gia chủ, ngươi còn dám hãm hại thêm một chút sao?

…

Ngay khi đám người Vương Thủ Triết chia chiến lợi phẩm, thương định lập án như thế nào, cùng với chuẩn bị phát hải bộ văn thư truy nã Tào Ấu Khanh.

Ở một hải vực Đông Hải cách nơi xảy ra chuyện mấy trăm dặm.

Một đạo lôi quang màu tím kèm theo lôi âm ù ù vạch phá chân trời, như sao băng rơi vào trong biển rộng sóng cả.

“Ầm ầm.”

Tia điện lập loè, một đám hải ngư chung quanh bị điện giật nổi lên mặt nước, cái bụng lật lên.

Qua một hồi lâu, mới có một bóng người chật vật không chịu nổi lên mặt nước.

Bóng người này, dĩ nhiên là Tào Ấu Khanh.

Khăn che mặt của nàng sớm đã rơi xuống, khuôn mặt dưới mạng che trắng nõn mềm mại, mắt hạnh mũi quỳnh, dung mạo tuyệt mỹ.

Chỉ là giờ phút này, sắc mặt của nàng lại cực kỳ tái nhợt, trong ánh mắt càng là lửa cháy hừng hực, phẫn nộ lại không cam lòng: “Vương Lung Yên chết tiệt! Tiền Học Hàn chết tiệt! Bản tiểu thư và các ngươi không đội trời chung!”

Đến tận lúc này, nàng sao có thể đoán không ra, mình đã trúng bẫy đối phương liên thủ bố trí?

Kế hoạch vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay đã phá sản không nói, còn suýt nữa khiến nàng chết đi.

So sánh với phần khuất nhục này, sự tình "Ác Kim Cương" bà ta không để ở trong lòng. Đó chẳng qua là thủ hạ bà ta đang làm nhiệm vụ thánh địa, tiện tay thu lấy mà thôi, đâu đáng giá bà ta quan tâm?

Tào Ấu Khanh nàng là nhân vật như thế nào?

Nàng là "Ấu Khanh tiên tử" của Thánh địa, là thiên kiêu tương lai nhất định trở thành Tử Phủ thượng nhân, không biết có bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt nguyện ý phủ phục dưới chân nàng làm chó liếm, nào chịu được nhục nhã cùng thất bại như thế?

"Vương Lung Yên, Vương Thủ Triết! Bản tiểu thư nhớ kỹ các ngươi!" Tào Ấu Khanh phẫn hận vỗ mặt biển, trên mặt biển lập tức nổi lên ngàn cơn sóng: "Khoản nợ này, ta nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi."

"Phốc!"

Nào ngờ, vừa dứt lời, cổ họng nàng ngòn ngọt, ứ đọng máu tươi điên cuồng phun ra.

Dưới tình huống tu vi còn lâu mới đủ, nàng cưỡng ép dùng 'Tử Tiêu Thiên Lôi Độn', vốn đã bị cắn trả không nhỏ, ngũ tạng phế phủ cùng kinh mạch đều bị tổn thương nghiêm trọng, lần này vọng động huyền khí, thương càng thêm nặng.

Qua một hồi lâu, máu tươi ứ đọng mới hoàn toàn phun ra sạch sẽ, lồng ngực bị đè nén cũng thoải mái không ít.

Tào Ấu Khanh sắc mặt khó coi lau đi vết máu trên khóe miệng.

Thương thế so với dự tính của nàng còn nghiêm trọng hơn, cho dù nàng mang theo thánh dược chữa thương bên người, trong thời gian ngắn cũng tuyệt khó khỏi hẳn. Thậm chí, nếu không chú ý, khả năng còn sẽ thương tổn tới gốc gác, lưu lại tai hoạ ngầm.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải tạm thời tìm một hòn đảo nhỏ vô danh trên biển, bế quan chữa thương.

Nàng tạm thời ghi lại món nợ này.

Chờ thương thế của nàng khôi phục, lại đi tìm Vương Lung Yên và Vương Thủ Triết tính sổ.

…

Mấy ngày sau.

Cửa ra Định Phổ, Vương Thủ Triết dẫn theo Lung Yên lão tổ và mấy nhân vật quan trọng trong tộc đưa Tiền Học Hàn đi sứ Vương thị và trưởng lão Tiền Cảnh Đức.

Trải qua mấy ngày đàm phán, dưới tiền thị và liên minh thông gia của Vương thị dưới tiền đề thông cảm lẫn nhau, cuối cùng một lần nữa đạt thành một loạt hiệp nghị định ra.

Điều thứ nhất của hiệp nghị chính là mấy sản phẩm lớn của liên minh thông gia Vương thị. Tiền thị lấy được quyền tiêu thụ ở Lũng Tả quận, cũng chỉ rút ra một thành rưỡi lợi ích. Về phần tiêu thụ bên ngoài Lũng Tả quận thì không liên quan gì đến Tiền thị.

Điều thứ hai của hiệp nghị là Tiền thị bỏ ra năm trăm vạn càn kim để lấy hai phần cổ phần của hãng buôn Thủ Đạt. Cũng không cho hãng buôn Thủ Đạt một ngàn vạn càn kim, kỳ hạn năm năm lại hoàn trả. Khoản tiền này chỉ dùng để đầu tư mở rộng nghiệp vụ.

Tiền thị bên kia hài lòng quay về.

Bên phía Vương Thủ Triết cũng khá hài lòng với kết quả cuối cùng.

Phi liễn theo linh cầm dần dần trở thành phương tiện giao thông đầu tiên mà các thế gia xuất hành, vốn có ba mươi chiếc phi liễn linh cầm đã trở nên giật gấu vá vai.

Số lượng phi liên linh cầm mở rộng là bắt buộc.

Mục tiêu mà Vương Thủ Triết định ra cho hãng buôn Thủ Đạt trong vòng năm năm mở rộng số lượng linh cầm phi liên đến một trăm chiếc, trong đó số lượng tài sản tự có không dưới hai mươi chiếc.

Hệ thống Lãnh Liên do phi liên linh cầm tạo thành, hệ thống chuyển phát nhanh cao cấp, cùng với hệ thống xuất hành cao cấp, hiện giờ đã dần trở thành xu thế phát triển trong tương lai. Đã có càng ngày càng nhiều thế gia ý thức được tiềm lực ẩn chứa trong đó.

Đoạn thời gian này, trong các đại thế gia ở Lũng Tả quận, cũng không thiếu dã tâm bừng bừng, ý đồ từ nơi này mặt chia một chén canh. Trong thư trước đó Ly Dao gửi về, có nhắc tới Tử Phủ thế gia có ý đồ đả thông quan hệ với Nguyên Thủy thượng nhân, cướp lấy ba mươi chiếc phi liên linh cầm từ trong tay Trường Ninh Vương thị.

Đương nhiên, có Ly Dao ở đây, mưu đồ của đối phương nhất định đã thất bại.

Nhưng điều này cũng làm cho Vương Thủ Triết tỉnh táo.

Trường Ninh Vương thị cũng chính là chiếm tiện nghi của Tử Phủ Học Cung, chiếm được tiên cơ, mới có thể chiếm lĩnh thị trường trước, nếu như cố chấp tự phong, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị vượt qua.

Những thứ khác không nói, những thế gia có ý đồ tìm kiếm cửa đột phá từ Tử Phủ Học Cung bên kia, tất nhiên sẽ có Tiền thị.

Cũng chính là bên phía Học Cung đi không thông, bọn họ mới có thể chuyển sang hợp tác với Vương thị. Bằng không, sợ là ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn Vương thị nhiều.

Đương nhiên, đổi lại là phần lớn người đều làm như vậy, cũng không có gì để chỉ trích.

Điều Vương Thủ Triết phải làm chính là củng cố ưu thế hiện tại, không cho những thế gia khác có cơ hội vượt qua Vương thị. Cho nên, tự có phi liên là nhất định, hơn nữa số lượng không thể quá ít.

Mà lần hợp tác với Tiền thị này, Tiền thị cũng lấy ra đủ thành ý, cuối cùng tuy rằng pha loãng một phần cổ phần, nhưng cũng có tài chính sung túc có thể dùng để mở rộng phi liên linh cầm, đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của Thủ Đạt thương hội.

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, mọi người cùng nhau kiếm tiền tốt hơn rất nhiều.

Lợi ích giống nhau sẽ đoàn kết chặt chẽ các đồng minh lại với nhau. Hơn nữa, bây giờ Vương thị thiếu nhất chính là thời gian phát triển ổn định.

Mấy đại thiên kiêu trong tộc muốn phát triển cần có thời gian, mà trong lúc này, thứ mà gia tộc cần nhất chính là ổn định.

Vì gia tộc, Lung Yên lão tổ lúc trước hoàn toàn từ bỏ tiền đồ tốt đẹp, từ bỏ cơ hội trở thành Thiên Nhân cảnh. Những trải nghiệm như vậy, ông ta không hy vọng tiểu bối trong tộc cũng trải qua một lần.

Cho nên, nhất định phải ổn định.

Gia tộc phát triển, cũng không thể chỉ dựa vào ý chí hành động nhất thời, Vương Thủ Triết cần tổng hợp suy tính các mặt.

Giữa các thế gia, chỉ cần không có huyết hải thâm cừu, sẽ không có kẻ địch vĩnh hằng.

Có thể mượn cơ hội này buộc Tiền thị bước đầu lên chiến xa của Vương thị, đối với Vương thị có trăm lợi mà không có hại.

Đương nhiên.

Trước mắt, mục đích mà hai bên bàn bạc chỉ là bước đầu.

Cụ thể chi tiết, còn phải đôi bên ngồi xuống nói thêm một bước, đồng thời ký kết hiệp nghị chính thức dưới sự chứng kiến của Học Cung và quận thủ phủ.

Như thế mới có thể hạn định mức độ thực hiện của các gia tộc Lũng Tả Tiền thị và Vương thị từ chế độ quốc pháp và danh dự trên hai cấp độ.

Vì thế.

Thủ Đạt thương hội do Vương Thủ Triết cầm đầu, lại lần nữa đến quận thành, vào ở trong ‘Cao Đoan Tử Lâu’ do Lũng Tả Vương thị kinh doanh —— trong Tử Phủ Lạc Lợi, cùng Tiền thị tiến hành bàn bạc chi tiết cuối cùng, định ra chi tiết hiệp nghị.

Hết thảy công việc đều tiến hành thập phần thuận lợi.

Cho đến mấy ngày sau, quận vương Lũng Tả quận Ngô Điện Sơn sai người đưa một phần bái thiếp cho Vương Thủ Triết, nói là đã lâu không gặp tiểu hữu Thủ Triết, có chút nhớ nhung, mời hắn đến quận vương phủ một chuyến, vừa vặn lãnh giáo kỹ xảo sử dụng cây sào lộ Á một phen.

Phần bái thiếp này vừa đến tay, Vương Thủ Triết đã biết, lĩnh giáo Lộ Á là giả, hơn phân nửa là vì chuyện của Tào Ấu Khanh.

Hắn đối với việc này không chút ngoài ý muốn.

Mặc dù Đại Càn có luật pháp, nhưng cũng không thoát khỏi nhân xử thế. Trước không nói đến quận vương Ngô Điện Sơn là nhân vật cấp bậc gì, chỉ nói Vương Thủ Triết còn nợ đối phương một ân tình, việc này không cho phép hắn từ chối.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết liền sai người lắp một xe ngựa đặc sản của Trường Ninh vệ, theo hẹn đến Vương phủ thăm hỏi quận vương Ngô Điện Sơn.

Trấn Tả vương phủ.

Vương phủ này đã có gần ngàn năm lịch sử, từ khi kiến tạo đến bây giờ, cũng không biết trải qua bao nhiêu lần tu sửa và cải tạo, nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Cùng rất nhiều Tử Phủ thế gia so sánh, phong cách kiến trúc Vương Phủ không tính xa hoa, lại hết sức khí phái, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, trong đó đình đài lầu các, đồi núi hồ nước đều có. Trong Vương Phủ sử dụng trang trí cực kỳ chú ý, nhìn thoáng qua tựa hồ không có gì đặc biệt, nhìn kỹ lại, cơ hồ đều là đồ dùng linh mộc, ngay cả Phong Linh treo dưới hành lang cũng là dùng linh tài chế tạo.

Đúng vậy, gặp Cấu Giao ở chỗ rất nhỏ.

Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn dù sao cũng xuất thân hoàng thất, sau lưng đại biểu hoàng gia nội tình thâm hậu, là Tử Phủ thế gia bình thường căn bản không cách nào so sánh.

Xe ngựa của Vương Thủ Triết vừa đến cửa Vương phủ đã được quản gia nhiệt tình đón vào, ngồi kiệu đi qua chính sảnh trước viện, trực tiếp đến hậu viện mà người thân cận mới có thể đi vào.

Trong hậu hoa viên đã sớm bày xong bát đĩa dưa và trái cây, làm đủ chuẩn bị đãi khách. Ngô Điện Sơn nhiệt tình mời Vương Thủ Triết ngồi xuống, cũng giới thiệu với hắn một vị khách khác.

Đó là một nam tử trung niên mặc thường phục, diện mạo uy nghiêm, thân hình thẳng tắp, khí độ toàn thân càng trầm ổn như núi, chỉ tùy tiện đứng ở nơi đó, liền có loại cảm giác uy nghiêm như thấy một ngọn núi lớn.

Ánh mắt hắn đảo qua người Vương Thủ Triết, giống như có thể nhìn thấu hắn.

Thật ra không cần quận vương Ngô Điện Sơn giới thiệu, với tâm tư linh lung của Vương Thủ Triết cũng đã đoán được vị nam tử mặc thường phục này là ai.

Quả nhiên, chợt nghe núi Ngô Điện nói: "Thủ Triết tiểu hữu, lão phu giới thiệu với ngươi một chút, vị này chính là Định Hải Thần Châm của Lũng Tả quận chúng ta - quận trưởng, Thái Sử An Khang."

Thái độ của Ngô Điện Sơn vô cùng thân thiết và hòa ái, dường như rất thân thiết với Vương Thủ Triết.

Không đợi Vương Thủ Triết lên tiếng, Thái Sử An Khang đã chắp tay khiêm tốn nói với Ngô điện sơn trước: "Quận vương điện hạ đừng bẻ gãy hạ quan. Lũng Tả quận này chính là đất phong của quận vương, hạ quan chẳng qua là đại quản gia của Lũng Tả quận, không thể bốn chữ 'Định Hải Thần Châm'."

"Đâu có đâu có, trong thiên hạ này đều được bệ hạ ân trạch che chở, lão phu cũng chỉ là thay bệ hạ chia sẻ một chút." Ngô Điện Sơn nói chuyện cũng khiêm tốn không thôi.

Hai người nói chuyện này nhìn như không có chút dinh dưỡng nào, trên thực tế, cũng là một loại thể hiện kết cấu thống trị của Đại Càn quốc.

Lũng Tả quận trên danh nghĩa là đất phong quận vương, thực tế luận quyền lợi, lại là quận thủ bệ hạ phái đi có quyền lực lớn nhất. Đương nhiên, quận thủ cũng không thể độc đoán chuyên quyền, vẫn là cần phải chịu sự cản trở và giám sát của Ngô điện sơn quận vương.

Cộng thêm một cái Tử Phủ Học Cung bên ngoài hệ thống, ba cái đã đạt được một sự cân bằng xảo diệu.

Có điều những thứ này không liên quan nhiều đến Vương Thủ Triết.

Vô luận là quận thủ hay là quận vương, đều không phải hắn có thể đắc tội. Đồng dạng, hắn hôm nay cũng không có tư cách cùng bọn họ chân chính ngồi ngang hàng.

Thấy hai người nói xong, hắn lập tức tiến lên, hành lễ với quận thủ Thái Sử An Khang: "Gia chủ Ninh Vương thị gia chủ Thất phẩm thế gia, Thủ Triết, bái kiến quận thủ đại nhân."

"Thủ Triết gia chủ miễn lễ." Thái Sử An Khang hòa ái đỡ Vương Thủ Triết, cười nói: "Bản quận trước kia đã nghe nói đại danh Thủ Triết gia chủ. Đều nói Thủ Triết gia chủ trẻ tuổi tài cao, tuấn lãng như ngọc, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng, hôm nay vừa thấy, mới biết lời đồn không thể dễ dàng tin tưởng. Thủ Triết gia chủ làm gì phải là tuổi trẻ tài cao, rõ ràng là tiên nhân hạ phàm, trong thế hệ trẻ trác tuyệt vô nhị, khiến lão phu nhìn nhau hận quá muộn."

Đây là đại lão sao? Nói dễ nghe như vậy!

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ đại lão thật không hổ là đại lão, quận thủ đại nhân nói mê sảng như vậy, thật đúng là không chớp mắt một cái.

Nếu không phải hắn sống hai đời, kiến thức rộng rãi, thật có khả năng bị hắn bỏ vào túi đi.

"Quận thủ đại nhân quá khách khí ~ khí độ của ngài mới là khí vũ hiên ngang, như uyên ương nhạc trì, Chử Ngọc Thu Sương." Vương Thủ Triết vẻ mặt chân thành, trở tay liền vỗ mông ngựa một trận: "Thủ Triết vừa thấy đại nhân, liền cảm thấy Thanh Dương diệu thân, Hòa Phong phất tâm, tâm sinh ngàn vạn ý niệm cúng bái, càng nhớ tới vong phụ…"

Khóe miệng quận thủ Thái Sử An Khang giật một cái.

Chẳng trách Vương Thủ Triết này có thể kinh doanh Trường Ninh Vương thị đến đây chỉ trong thời gian ngắn, chỉ riêng da mặt này đã không phải người bình thường có thể so sánh. Mình đây là gặp được đối thủ.

"Được rồi được rồi!" Mắt thấy Vương Thủ Triết còn muốn tiếp tục thao thao bất tuyệt, hắn vội vàng ngăn cản Vương Thủ Triết nịnh nọt không hề tiết tháo, nghiêm mặt nói: "Thủ Triết tiểu hữu, lão phu vẫn nên ăn ngay nói thật. Ngươi có biết Tào Ấu Khanh là người nào không?"

“Biết.”

Thấy thế, Vương Thủ Triết cũng thu lại dáng vẻ “thành thật” kia, đổi lại vẻ mặt ban đầu, nghiêm mặt nói.

“Nàng là một người bị tình nghi giết người. Thủ Triết từng tận mắt nhìn thấy nàng ra tay, quả nhiên là vô pháp vô thiên, hung ác tàn nhẫn, trong mắt không có quốc pháp! Đại nhân nhắc tới nàng, phải chăng đã bắt nàng về quy án? Nếu như cần Thủ Triết ra mặt chỉ chứng, Thủ Triết tuyệt đối không nói hai lời.”

…

Chương 46: Đồ nhi này! Nuôi dưỡng không dễ dàng!

…

Sắc mặt Thái Sử An Khang tối sầm lại.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này cũng thật không dễ lừa gạt.

Bất quá lấy thân phận của hắn, có mấy lời cũng khó nói ra khỏi miệng, hắn đành phải nhìn về phía Ngô Điện Sơn quận vương xin giúp đỡ.

“Thủ Triết tiểu hữu cần gì phải giả ngu?” Ngô Điện Sơn cũng bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Tào Ấu Khanh chính là thiên kiêu thánh địa… Truyền nhân của Tử Tiêu nhất mạch.”

“Quận vương điện hạ, chẳng lẽ thiên kiêu thánh địa có thể tùy tiện cấu kết tội phạm truy nã, tùy ý giết người?” Vương Thủ Triết kinh ngạc: “Vậy uy nghiêm luật pháp Đại Càn của Đại Càn chúng ta ở đâu? Nếu thiên kiêu thánh địa có thể tùy ý áp đảo luật pháp Đại Càn, vậy những thế gia thủ thổ như chúng ta thì tính là gì? Không bằng Thủ Triết mang theo người nhà, đều đi nương nhờ thánh địa rồi.”

“Hồ đồ, ngươi bớt chọc cười bản vương, dời tầm mắt đi.” Ngô Điện Sơn nghiêm mặt, trách cứ: “Bản vương nói đúng sự thật với ngươi, chuyện Tào Ấu Khanh liên lụy rất sâu, trước mắt không thể công khai tuyên bố văn thư bắt biển. Thủ Triết tiểu hữu, ngươi là người thông minh, chớ có cuốn vào quá sâu chuyện này.”

“Quận vương điện hạ có ơn với Thủ Triết, ngài có yêu cầu gì thì Thủ Triết sẽ tuân theo.” Vương Thủ Triết thi lễ với hắn, sắc mặt hơi nghiêm túc nói: “Chỉ là Tào Ấu Khanh đó trộm gà không được còn mất nắm gạo, chịu thiệt thòi lớn, chưa chắc chịu từ bỏ ý đồ.”

“Không sao, bổn vương cùng quận thủ đại nhân sẽ liên thủ tạo áp lực với người phía sau nàng.” Nhớ tới Tào Ấu Khanh kia, sắc mặt Ngô Điện Sơn cũng hơi có chút không vui: “Bất kể nói thế nào, Lũng Tả quận trên danh nghĩa đều là đất phong

của bổn vương, không cho phép bọn họ ở đây âm thầm làm mưa làm gió."

"Có lời này của điện hạ, Thủ Triết yên tâm rồi." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Nếu Tiền thị không có ý kiến, đương nhiên Thủ Triết cũng không có ý kiến."

"Tiền thị mặc dù có ý kiến, nhưng cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng." Ngô Điện Sơn cau mày nói: "Việc này xét đến cùng, là do đích mạch trưởng ấu trong nhà Tiền thị tranh chấp, tiểu tử Tiền Cần Hoành kia ngay cả nội trạch cũng không trấn được, quả nhiên là thất đức thất uy."

Dừng một chút, lúc này Ngô Điện Sơn mới nhìn về phía quận thủ Thái Sử An Khang nói: "Quận trưởng đại nhân, Thủ Triết tiểu hữu bên này, ta đã khuyên tốt cho ngươi rồi. Nhưng mà, lần này Vương thị dù sao cũng chịu thiệt, dù sao ngươi cũng phải bày tỏ một chút mới được."

Thái Sử An Khang cũng có chút bất đắc dĩ.

Nếu đổi lại là thế gia Thất phẩm bình thường, hắn căn bản không cần cố kỵ ý nghĩ này.

Chỉ là bây giờ, tuy bề ngoài Trường Ninh Vương thị chỉ là thế gia Thất phẩm, nhưng bất luận là nội tình hay bối cảnh đều sâu không lường được.

Đặc biệt là đích nữ vương đương đại của Vương thị Ly Dao, chính là đại thiên kiêu, lại được Học Cung viện trưởng Thiên Hà chân nhân thu làm đệ tử thân truyền. Nếu như nàng so sánh chuyện này, kinh động Thiên Hà chân nhân, việc này sẽ không dễ kết thúc.

Dù sao, việc này liên lụy cực sâu, dù là hắn đường đường quận thủ này, làm việc cũng phải luôn cẩn thận.

"Có biểu thị là nên." Thái Sử An Khang gật đầu, sắc mặt hiền lành nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Không bằng bản thân Thủ Triết gia chủ nói thử xem, có gì cần lão phu làm không?"

Thật không hổ là quận thủ, quả nhiên cáo già, lập tức đá bóng da trở về.

"Quận thủ đại nhân thay bệ hạ tọa trấn Lũng Tả quận, ngày ngày vất vả vất vả vất vả vất vả, Thủ Triết nào dám đề cập nhu

cầu gì?” Vương Thủ Triết cũng không phải hạng người dễ đối phó, lập tức nghiêm mặt nói, “Vương thị ta thân là thế gia thất phẩm Đại Càn sắc phong, có trách nhiệm bảo vệ địa phương. Chỉ là Vương thị ngày thường có kế sách trấn an dân chạy nạn, cho đến dân số đông, ruộng đất khan hiếm, dân chúng không yên ổn. Thủ Triết nghĩ đi nghĩ lại, đạo giải quyết chỉ có thể phát triển, khai thác quốc thổ từ bên ngoài. Chỉ là Vương thị vốn liếng nhỏ, mong đại nhân chi viện nhiều hơn!”

Quận trưởng Thái Sử An Khang nheo mắt.

Vương Thủ Triết này thật sự không đơn giản, lại lấy chuyện Vương thị từng hỗ trợ thu lưu dân tị nạn để nói chuyện, yêu cầu quan phủ trợ giúp Vương thị khai hoang.

Thế gia ra ngoài khai hoang vốn không phải chuyện hiếm lạ gì, với địa vị của Vương thị, xin lệnh khai phá cũng là dễ như trở bàn tay. Nhưng khai hoang đều là thế gia tự bỏ vốn xuất lực, quan phủ bình thường chỉ cho chút phong thưởng sau khi xong chuyện, cũng là khai phủ lập thành, xây trấn, làm một ít công việc hậu cần. Làm sao có đạo lý để quan phủ bỏ tiền khai hoang?

Còn nói Vương thị nghèo?

Thái Sử An Khang đều có chút kích động muốn đánh người.

Vương thị nghèo chỗ nào? Trong tư liệu quan phủ sưu tập được viết rất rõ ràng, hiện giờ của cải của Vương thị khá xa xỉ. Sợ là không ít thế gia Lục phẩm cũng không có tiền bằng Vương thị ngươi nhỉ?

Tuy nhiên, lần này rốt cuộc là quan phủ đuối lý, bồi thường và trấn an là phải có.

Cố nén xúc động đánh người, giọng điệu của Thái Sử An Khang vẫn ấm áp như gió: “Nên như vậy, nên vậy. Thủ Triết gia chủ an trí lưu dân có công, chính là tấm gương của thế gia ta, quận thủ phủ há có thể không bày tỏ một chút? Bản quận thủ sẽ ký một lệnh khai thác cho Vương thị, đồng thời lại trợ giúp Vương thị các ngươi một khoản tiền khai thác năm mươi vạn càn kim, hi vọng Vương thị các ngươi lợi dụng thật tốt, ra sức vì quốc gia nhiều hơn.”

50 vạn càn kim, ngược lại cũng không ít.

Vương Thủ Triết lập tức nhận lấy, thành khẩn nói lời cảm tạ: "Thủ Triết đa tạ sự thông cảm và trợ giúp của quận thủ đại nhân. Ngài yên tâm, Vương thị ta nhất định sẽ nỗ lực nhiều hơn, vì Đại Càn khai thác nơi ở."

Quan phủ và Tiền thị dù sao cũng không giống nhau. Tiền thị là đầu tư, tự nhiên nguyện ý dốc sức đầu tư, nhưng tiền vốn của quan phủ đều đến từ thu thuế cùng với chi phí bên trên, tất cả tài chính lưu động đều phải đăng ký tạo sách, báo cáo với cấp trên, cũng không phải là một công văn của quận thủ. Có thể lấy ra năm mươi vạn càn kim, đã xem như rất có thành ý rồi.

Sau khi thỏa thuận xong, hai bên xem như đều vui vẻ.

Về chuyện của Tào Ấu Khanh, Vương Thủ Triết sẽ không tuyên dương ra bên ngoài, về phần công việc tiếp theo, cùng với thương lượng với Tào thị, Tiền thị và Lăng Vân thánh địa, đó đều là chuyện của quận thủ Thái Sử An Khang.

Lúc này rượu và thức ăn đã sớm chuẩn bị xong, thấy hai người thương nghị chấm dứt, quận vương Ngô Điện Sơn liền sai người mang rượu và thức ăn ngon lên, mời hai người ngồi xuống uống rượu, ăn đồ ăn.

Vương Thủ Triết và Thái Sử An Khang đương nhiên sẽ không thể không nể mặt hắn. Cuối cùng, bữa cơm này ăn ước chừng hơn một canh giờ mới tan, chủ và khách hai bên đều vui.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lũng Tả Tiền thị.

Bởi vì cái gọi là "Bước vào hầu môn sâu như biển", tuy Tiền thị không phải Hầu môn, nhưng thân là Tử Phủ thế gia ngũ phẩm, nó đã kéo dài hơn một ngàn năm, luận thực lực, luận nội tình, đều mạnh hơn nhiều so với Hầu môn thời cổ đại của Hoa Hạ.

Chủ trạch Tiền thị, tự nhiên cũng vượt xa đại trạch "thâm tựa biển" kia, muốn tới càng thêm rộng lớn thâm thúy. Nó chiếm diện tích cực lớn, trong đó chỉ riêng số lượng gia nô đã vượt qua vạn người, gia tướng cũng vượt qua ngàn người.

Gia tộc có cấp bậc như thế, tự nhiên có một hệ thống quản lý hoàn thiện.

Chủ trạch tây uyển, bởi vì bố cục kiến trúc, khu vực này hàng năm ánh mặt trời ít hơn, rừng cây rậm rạp, cỏ dại um tùm, đình viện bởi vì lâu năm không tu sửa mà lộ ra âm khí dày đặc.

Đây không phải là Tiền thị không có tiền sửa chữa trạch viện, mà là khu vực Tây Uyển này, từ trước đến nay Tiền thị dùng để trừng phạt và phát huy những nữ tử phạm sai lầm trong tộc, có chút giống với lãnh cung của hoàng thất cổ đại Hoa Hạ.

Một khi bị đày đến Tây Uyển, chưa được cho phép thì không được tự tiện rời đi cũng đồng nghĩa với bị gia tộc từ bỏ. Điều này đại biểu cho sự trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc của gia tộc.

Vì sao chỉ đày nữ nhân chứ? Tự nhiên là bởi vì nam nhân tộc nhân nếu phạm vào sai lầm lớn, bình thường đều sẽ bị đày đến mỏ quặng gia tộc, gánh vác một ít lao động cực kỳ vất vả làm trừng phạt.

Lúc này.

Tây Uyển bình thường hiếm khi sử dụng này bị mở ra, một phụ nhân xinh đẹp quần áo lộng lẫy bị một đám vú già cường tráng áp giải vào, đẩy ngã xuống đất.

Người phụ nữ xinh đẹp này, rõ ràng là đương kim đại phụ nhân Tào Lệ Na của Tiền thị.

Mãi cho đến khi bị ném vào trong sân, Tào Lệ Na vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Nàng ta khó có thể tin trừng mắt nhìn Tiền Cần Hoành, tức giận nói: “Tiền Cần Hoành, ngươi lấy đâu ra lá gan nhốt ta ở nơi quái quỷ này? Tào Lệ Na ta là đích nữ Tào thị Liêu Viễn, ngươi không sợ huynh đệ thúc bá mẫu tộc ta đến hỏi trách sao?”

Bên ngoài đình viện, Tiền Cần Hoành đứng chắp tay, sắc mặt âm trầm như nước: “Tào Lệ Na, mặc dù giam ngươi lại là ý của lão tổ tông. Nhưng bổn gia chủ cũng cho rằng, ngươi nên ở chỗ này mà tỉnh lại thật tốt. Về phần mẫu tộc ngươi đến chất vấn… Hừ! Tiền thị chúng ta còn chưa thẩm vấn Liêu Viễn Tào

thị cho tốt đâu. Tào thị các ngươi đến tột cùng là môn Phong gia quy gì mà dạy dỗ được độc phụ độc ác như ngươi?”

“Ta ác độc? Ngươi dựa vào cái gì nói ta ác độc?” Tào Lệ Na sắc mặt phát lạnh, nghiến răng nghiến lợi tức giận nói, “Ta đường đường đích nữ Tào thị, gả cho lão góa vợ ngươi tái giá, sinh ra con trai ngay cả quyền kế thừa gia tộc cũng không có. Dựa vào đâu Tiền Học Hàn chết mẹ có thể đích mạch tương thừa, cho dù hắn không đảm đương được gia chủ, con trai, cháu trai vẫn luôn ở trong danh sách gia chủ? Chúng ta xuất thân tư chất huyết mạch nào không bằng hắn? Dựa vào cái gì mà chỉ có thể làm trưởng lão?”

“Đích mạch truyền trưởng không truyền ấu, chẳng những là truyền thống của tất cả thế gia Đại Càn tuân theo, mà còn là luật lệ minh văn truyền thừa của thế gia trong luật lệ Đại Càn. Ngươi, ngươi ngươi…”

Tiền Cần Hoành run tay chỉ Tào Lệ Na, thiếu chút nữa bị sự ngu xuẩn của nàng ta làm cho tức giận đến mức không nói nên lời.

Qua một hồi lâu, hắn mới miễn cưỡng thở ra một hơi, mặt lạnh trách mắng: “Ngươi xem lão tổ tông vì sao định ra quy củ như vậy? Một gia tộc nếu muốn truyền thừa ngàn năm, vạn năm, quan trọng nhất chính là đoàn kết và ổn định! Chính là bởi vì có truyền thống và luật pháp nghiêm khắc không vượt qua, thế gia truyền thừa mới có thể kéo dài không suy, nếu không, nội bộ thế gia động một chút chính là anh em trong nhà bất hòa, tự giết lẫn nhau, nội bộ thất điều, chẳng phải đã sớm loạn rồi sao?!”

“Tào Lệ Na, ta thấy ngươi trúng độc của tiện nhân Tào Ấu Khanh kia!” Tiền Cần Hoành phẫn hận không thôi, “Tiện nhân kia thân là thiên kiêu thánh địa, không nghĩ tới bản chức là nhân loại khai thác lãnh thổ, chống cự kẻ thù bên ngoài, lại dám can đảm cuốn vào phong ba biến thiên. Mình ngu xuẩn muốn chết cũng thôi, còn dám mưu toan lợi dụng ngươi đến điều khiển Tiền thị ta, ý đồ lôi kéo Tiền thị ta cũng bị cuốn vào vòng xoáy! Còn thật sự cho rằng Tiền thị chúng ta dễ bắt nạt sao?”

Tiền thị tốt xấu gì cũng là cường hào ngũ phẩm một phương, trong tộc có không ít người tài ba, trải qua một phen điều tra suy đoán, tự nhiên đã suy đoán ra bảy tám phần tính toán của Tào Ấu Khanh.

Bây giờ thế cục chưa rõ, thế gia đại phiệt nào dám dễ dàng đứng đội? Sơ sót một cái, chính là kết quả cả nhà bị diệt.

Tào Lệ Na nghe vậy sắc mặt đại biến, dường như đến lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này: "Này, vậy Huyên nhi ta phải làm sao bây giờ? Chuyện này đều do ta làm, không liên quan gì tới huynh ấy! Phu quân, Huyên nhi chính là con ruột của ngài, ngài…"

"Hừ! Ngươi còn có mặt mũi nhắc đến hắn?" Tiền Cần Hoành cắt ngang lời nói của nàng ta, chỉ vào nàng ta tức giận mắng: "Nếu không phải ngươi giật dây ở sau lưng, hắn làm sao có thể nảy sinh ra ý nghĩ không nên có? Mặc dù bản thân hắn không bị cuốn vào vụ án giết huynh đoạt đích, nhưng cũng bởi vậy mà bị các ngươi liên lụy. Lão tổ tông đã hạ lệnh trục xuất hắn đến quặng mỏ đảm nhiệm chức vụ chủ sự nho nhỏ, ba mươi năm không được bước vào cửa lớn Tiền thị!"

"A! Vậy, Linh Nhi kia chẳng phải là…"

Tào Lệ Na té ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Nàng hiểu rõ, "ba mươi năm không được bước vào đại môn Tiền thị" chẳng qua là cách nói rất hay, nói cho cùng, học hành chính là bị trục xuất. Cho dù ba mươi năm sau trở về, cũng chỉ có thể là nhân vật bên lề, cũng không thể được gia tộc trọng dụng.

Sớm biết…Sớm biết sẽ như vậy, lúc trước nàng đã không nên…

Suy cho cùng là phu thê nhiều năm, thấy nàng ta thất hồn lạc phách như vậy, trong lòng Tiền Cần Hoành cũng có chút không đành lòng. Nhưng nghĩ đến những chuyện ngu xuẩn mà nàng ta làm, lòng hắn ta lại trở nên cứng ngắc.

"Phụ nhân vô tri, mưu toan dao động căn cơ gia tộc, chung quy hại con hại mình, nửa đời sau ở Tây Uyển này, hãy tỉnh lại đi."

Nói xong, gã vung tay áo lên, quay người rời Tây Uyển.

Cửa lớn của Tây Uyển chậm rãi đóng lại phía sau hắn. Nhìn thấy bóng dáng Tào Lệ Na thất hồn lạc phách, cũng theo đó bị nhốt ở phía sau cửa, không nhìn thấy nữa.

Kỳ thật lúc này đây, chẳng những Tiền Học Duệ bị liên lụy, Tiền Cần Hoành hắn cũng không thể tránh được.

Ngày trước, lão tổ đã đích thân hạ mệnh lệnh cho hắn, giao phó hắn trong vòng năm năm hoàn thành thay đổi gia chủ, nguyên nhân chính là hắn đường đường là một gia chủ, ngay cả nội trạch cũng quản không được, thất uy thất đức.

Về phần gia chủ đời tiếp theo, đương nhiên là người thừa kế hợp pháp thứ nhất được quy định trong tổ chế và luật pháp —— Tiền Học Hàn!

Mà Tiền Cần Hoành từ chức gia chủ lui xuống thì sẽ thuận thế tiến vào hội trưởng lão gia tộc, trở thành một trưởng lão Tiền thị vinh quang.

…

Lần phong ba trong nội bộ Tiền thị, tuy Tiền thị cố gắng che giấu, muốn tránh tin tức tiết lộ ra ngoài. Nhưng các đại thế gia ở Lũng Tả quận há lại ăn cơm khô?

Những thế gia có truyền thừa lâu đời này có quan hệ phức tạp, rắc rối phức tạp, tin tức lớn như vậy sao có thể thực sự giấu giếm được?

Cũng không lâu lắm, chuyện này đã ồn ào huyên náo trong Lũng Tả quận thành, trở thành đề tài bàn tán say sưa sau bữa cơm trà của rất nhiều người.

Mà sau khi Vương Thủ Triết biết biến hóa như thế, cũng cảm khái ngàn vạn.

Thế gia truyền thừa như thế, tuy rằng chưa chắc là giải thích tốt nhất, nhưng ít nhất là một loại phương thức trải qua khảo nghiệm thời gian, xác thực làm được hữu hiệu, có lợi cho gia tộc ổn định truyền thừa.

Hơn nữa, là một truyền thống cổ xưa, chế độ đích trưởng kế thừa sớm đã đi sâu vào lòng người, được tiếp nhận rộng rãi. Ngoại trừ hoàng thất ra, tất cả thế gia đều chiếu theo thực hành.

Vương Thủ Triết vô ý, cũng không có sức mạnh đó để thay đổi.

Tuy nhiên, trong sự kiện lần này, người được lợi lớn nhất chỉ sợ chính là tên Tiền Học Hàn kia.

Theo Vương Thủ Triết thấy, tuy ngoài mặt Tiền Học Hàn nhìn ôn hòa khiêm tốn, động một chút là ôm người khóc, nhưng từ một loạt thao tác của tiểu tử kia, e rằng cũng là một kẻ giả heo ăn thịt hổ, không đơn giản như vậy.

Tiền thị do hắn nắm giữ, sẽ phát sinh biến hóa gì, có thể nói là chưa biết được.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thủ đô Đại Càn.

Đại Càn quốc lập quốc hơn bảy ngàn năm, lãnh thổ rộng lớn, kinh tế phồn vinh, là thủ đô trung tâm quyền lực của quốc gia, tự nhiên cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Từ phía bắc dãy núi An Khánh, vùng đất lớn phía tây của vịnh Long Khánh đều thuộc phạm vi của quốc đô Đại Càn. Chỉ xét về diện tích đất đai, ngay cả Lũng Tả quận vẫn ở giai đoạn khai thác như cũ cũng không bằng nó.

Mà tại vị trí trái tim của quốc đô này có một tòa thành trì, tên là “Quy Long Thành”.

Quy Long Thành chiếm diện tích rộng lớn, chính là một tòa thành thị có diện tích lớn nhất của Đại Càn quốc, cũng là thành thị duy nhất trên lãnh thổ Đại Càn không có tường thành. Bởi vì, từ khi khai quốc tới nay, diện tích Quy Long Thành vẫn luôn mở rộng từng năm, cho đến bây giờ, vẫn chưa hoàn toàn dừng lại.

Toàn bộ quốc đô, lấy tòa hoàng thành Quy Long Thành này làm trung tâm, ba mươi sáu tòa vệ thành làm phụ, xây dựng mà thành.

Tục truyền, khai quốc chi sơ, khai quốc đại đế Tử Vi Huyền Đô đại đế liền cùng Lăng Vân thánh địa chi chủ, năm đó Lăng Vân đại đế liên thủ, lấy Quy Long thành cùng ba mươi sáu tòa vệ thành làm trận nhãn, bày ra một tòa trận pháp có một không

hai, có thể che chở Đại Càn quốc phong hòa mưa thuận, kéo dài vạn đời.

Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết. Bảy ngàn năm qua, ai cũng chưa từng thấy tòa đại trận có một không hai này khởi động, tự nhiên cũng không ai biết là thật hay giả.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, đó chính là, với tư cách là hoàng thành Quy Long Thành, chính là trung tâm quyền lợi hoàn toàn xứng đáng của Đại Càn.

Đại Càn khai quốc bao nhiêu năm, Quy Long Thành ở đây sừng sững bao nhiêu năm.

Bao nhiêu năm qua, dòng lịch sử như nước sông chảy xiết. Vô số nhân vật anh hùng tài hoa hơn người, kinh diễm thời đại quật khởi ở chỗ này, lại ở chỗ này như sao băng vẫn lạc, ở trong thành thị này lưu lại vô số dấu vết tươi sáng mà khắc sâu.

Nó giống như một tấm bia lớn, chỉ đứng ở đó cũng đã đủ dày nặng, đủ để rung động lòng người.

Ai biết được, ở trong góc hùng thành này, một hài đồng tuổi trẻ đang tập tễnh học đi, tương lai sẽ có thể chỉ điểm giang sơn, huy xích một đời hào hùng?

Phía đông Quy Long Thành.

Ở gần biên giới thành thị, có một đại tửu lâu được xưng là “Vân Thiên Cung”, tên là “Bạch Vân Lầu”.

Bạch Vân Lầu có tam tuyệt, “vị tuyệt” “âm tuyệt” “vũ tuyệt”. Nơi đây hội tụ thức ăn ngon nhất, âm luật động lòng người nhất, cùng với điệu múa uyển chuyển nhất của Đại Càn.

Dựa vào “Tam Tuyệt” này, Bạch Vân Lầu đã sừng sững mấy ngàn năm ở Đại Càn, từ đầu đến cuối không có ngọn gió của một tửu lầu nào có thể lấn át nó.

Đương nhiên, chuyện này cũng không thoát khỏi liên quan đến bối cảnh thâm hậu của bản thân nó.

Giờ phút này.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn bốn phía, trong Bạch Vân Lầu vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Dưới màn đêm, cả tòa Bạch Vân Lầu giống như một toà không dạ thiên được điểm xuyết từ ngọn đèn, lan can ngọc xây đầy mặt đất cẩm tú. Lang Gia Phúc Địa trong truyền thuyết, tiên gia ngọc hốt, cũng chỉ như thế mà thôi.

Trong lầu, cũng không phải kết cấu lầu các truyền thống, mà là kết cấu kiểu mở phức tạp hơn.

Trong lầu các trống không, dưới đáy là một tòa vân đài cự đại, chung quanh là từng tòa nhã tọa. Những nhã tọa này bên trong có màn lụa rủ xuống, giống như đình đài được khảm nạm ở các nơi trong lầu, chằng chịt như tinh không, lượn vòng bậc thang giống như quỹ đạo nối lấy từng tòa đình đài, lượn vòng quanh, đan xen mê ly.

Giữa đình đài nhã tọa, còn có hoa viên không trung chuyên môn chọn ra, trong hoa viên trồng các loại hoa cỏ linh thực, có linh điệp bay múa, linh cầm nhảy lên, chim hót hoa nở.

Linh đăng huỳnh thạch điêu khắc hình dạng tiên hạc giương cánh tản ra ánh sáng mông lung, tinh quang như sợi sợi, lượn lờ từ trên trời cao xuống, để hết thảy đều như bịt kín một tầng quang ảnh, trở nên mông lung mà lộng lẫy.

Trong cả tòa lầu, sáng ngời nhất, ngược lại là tòa vân đài cực lớn ở dưới đáy kia.

Toàn thân Vân Đài do Linh Thạch điêu khắc thành, trên đài bố trí trận pháp tinh diệu, một chùm hào quang từ đỉnh lầu các đánh xuống, bao phủ toàn bộ Vân Đài.

Quan sát từ trong đình đài bao sương phía trên, tất cả mọi thứ trên vân đài đều hiện ra rõ ràng.

Trên vân đài, một vũ công dáng người uyển chuyển múa lượn, vòng eo đong đưa, vạt áo trắng, làm nổi bật mây mù màu trắng tràn ngập trên vân đài, giống như tiên tử từ Tiên Cung rơi xuống nhân gian.

“““Thất Diễm của Lang Gia các quả nhiên danh bất hư truyền. Vũ tư của Nhuy Vân tiên tử thực sự quá tuyệt!”

Trong một nhã tọa nào đó trên lầu, mấy thanh niên một thân hoa phục, tuấn tú lịch sự đang một bên uống rượu, một bên thưởng thức ca múa dưỡng nhãn, trong miệng chậc chậc tán dương.

Lang Gia các là do Lang Gia phu nhân sáng tạo, các nữ tử trong các bồi dưỡng ra đều có âm luật thiện, điệu nhảy uyển chuyển, nhân phẩm tài hoa cũng cực kỳ xuất chúng, ngay cả thiên tư thực lực cũng khá bất phàm, xưa nay luôn được thế gia trong kinh thành theo đuổi.

Lang Gia các thất diễm, chính là bảy người xuất sắc nhất.

Bảy người này không chỉ là quốc sắc thiên tư, mỗi người đều có sở trường riêng, mỗi người đều có thực lực Thiên Nhân cảnh, ở trong kinh cực kỳ được truy phủng. Không biết bao nhiêu thanh niên thế gia vung tiền như rác chỉ vì muốn gặp mặt các nàng một lần.

Nếu không phải mặt mũi của Bạch Vân Lầu đủ lớn, cũng chưa chắc có thể mời được Khuynh Vân tiên tử.

Mà cùng thời khắc đó, trong một nhã tọa cỡ lớn trên lầu, mấy thanh niên nam nữ đang tham gia hoạt động đặc biệt do Bạch Vân Lầu đẩy ra trong những năm gần đây —— "Thanh niên năm mươi tuổi trở xuống dạ dày vương so đấu".

Một đám người trẻ tuổi cao hứng phấn chấn mà làm thành một vòng, cổ vũ đối tượng ủng hộ của mình.

Trận đấu hiển nhiên đã tiến hành một đoạn thời gian. Lúc này, trên bàn dài dùng để thi đấu đã sớm bày đầy mâm trống chồng chất như núi, có ba người dự thi đã chống đỡ không nổi, chạy đến góc phòng nôn ra, trên bàn dài cũng chỉ còn lại có hai người đang so đấu.

Hai người này một nam một nữ.

Nam tử kia hình thể cường tráng cường tráng, giống như một đầu chiến tượng viễn cổ từ trong Man Hoang đi ra, vừa nhìn liền biết là cái tên mang huyết mạch lợi hại nào đó, tu luyện công pháp luyện thể cao thâm.

Còn nữ tử thì không dễ làm người khác chú ý, da trắng mặt đẹp, khuôn mặt hơi tròn, cằm đầy đặn như em bé mũm mĩm. Đôi mắt to chớp chớp, phảng phất tràn ngập ngây thơ đơn thuần.

Nữ tử này, rõ ràng chính là đại tiểu thư bối tự "Ly" của Vương thị - Vương Ly Từ.

Nàng cũng là tuyển thủ tham gia dạ dày vương so đấu, là nữ tử duy nhất.

Từ sau khi cùng sư tôn Vân Dương thượng nhân đến quốc đô, nàng vẫn lăn lộn trong Bạch Vân Lầu này, mấy năm qua, đã lăn lộn ra một chút tiểu danh khí.

Mặc dù danh khí này hơn phân nửa là bởi vì khẩu vị tốt của nàng. Nhưng mà danh tiếng cũng chỉ giới hạn ở đây.

Quốc đô nơi này rồng cuộn hổ cứ, kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm xuể. Mà Vương Ly Từ trừ đặc biệt ăn được ra, thoạt nhìn cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Cược, là một trong những "triệt tính căn" của nhân loại.

Chỉ cần nơi nào có người, từ "cược" trước đến nay đều là cấm tuyệt đối.

Trận đấu dạ dày vương như thế, cũng không thiếu người đánh bạc tham dự trong đó, người điều khiển bàn lại đến từ một vị chưởng quỹ của Bạch Vân Lầu.

"Tỷ thí cuối cùng, ta bỏ ra ba ngàn càn kim cược Đại Man Tượng thắng." Một thế gia đệ tử có khí độ nổi bật, nhẹ nhàng ném ra một chồng càn kim: "Đừng thấy Đại Man Tượng mới hơn bốn mươi tuổi, mới là Linh Đài cảnh, lại đến từ bộ lạc man hoang ở biên thùy —— là thiếu tộc trưởng Chiến Tượng bộ lạc. Huyết mạch Cổ Chiến Tượng của hắn đã đạt tới nhị trọng đỉnh phong, 《Chiến Tượng Tôi Thể Quyết》 cũng tu luyện đến mức dạ dày bách luyện, chẳng những có thể một hơi ăn cả một con Man Ngưu, ngay cả khoáng thạch thiết sa cũng có thể tiêu hóa."

"Ta cũng nghe nói về hắn, nghe nói hắn đã được thế gia Tam phẩm 'Công Dã thị' thu vào danh sách gia tướng, trở thành thân tùy của đương kim tử đệ đích mạch Công Dã thị. Nghe nói, Công Dã thị có ý bồi dưỡng hắn trở thành thiên kiêu!"

Trong lúc nhất thời, chúng thế gia đệ tử nghị luận ầm ĩ, không thiếu có người lộ ra vẻ hâm mộ.

Cho dù là ở Đại Càn quốc đô cổ xưa thế gia tụ tập, Công Dã thị cũng là một trong những thế gia cổ xưa đỉnh cấp nhất. Có thể được Công Dã thị công tử đích mạch ưu ái, Đại Man

Tượng kia hiển nhiên là một bước lên mây, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.

Không ít người bắt đầu theo phong, đặt cược đại man tượng thắng.

Tuy nhiên, danh tiếng của Vương Ly Từ cũng không nhỏ, cũng có không ít người ủng hộ. Đặc biệt là một số tiểu thư thế gia, đều lấy kim phiếu ra đánh cược với Vương Ly Từ thắng: "Ly Từ cô nương là khách quý trong nhà của Hành quận vương, nghe nói rất được sự yêu thích của Hành quận vương, một thân sức ăn của cô ấy càng sâu không lường được, chúng ta đánh cược cô nương Ly Từ sẽ thắng."

"Ly Từ cô nương rất giỏi ăn, nhưng chung quy so với Đại Man Tượng vẫn kém rất nhiều, Chiến Tượng Tôi Thể Quyết cũng không phải ngồi không."

Mọi người xôn xao, đa số mọi người cuối cùng vẫn đầu hàng Man Tượng. Đầu quân Vương Ly Từ thắng, vẻn vẹn chỉ chiếm một phần mười. Hơn nữa theo dư luận nghiêng về một bên, người áp Đại Man Tượng cũng càng ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó.

Mái tóc trắng của Bạch Vân lâu, bên trong một gian phòng lớn bằng phẳng chạm rỗng.

Một nam tử quần áo hoa lệ, khí độ cao quý bất phàm thấy một màn này, không khỏi nhíu mày: "Vân Dương, âm mưu của ngươi thật sự tốt sao?"

Ngồi bên cạnh hắn là một lão giả quần áo mộc mạc, tiên phong đạo cốt.

Nghe vậy, lão giả vuốt râu thở dài một tiếng, lời nói thấm thía: "Hành quận vương, ngươi đây là điển hình 'Bất đương gia không biết củi gạo dầu muối quý', ta bồi dưỡng một đồ nhi dễ dàng sao?"

…

Chương 47: Quận Vương gia cũng không có lương thực dư thừa a!

…

Sắc mặt Hành quận vương cứng đờ, đồ đệ như Dưỡng Ly Từ, dường như không phải quá dễ dàng. Rơi vào đường cùng, ông ta chuyển đổi chủ đề: “Vân Dương, ngươi nói một con gà giá trị bao nhiêu tiền?”

“Cái này còn phải xem ở chỗ nào, một con gà lớn.” Vân Dương thượng nhân vẫn ung dung trả lời, “Nếu là nông gia bình thường, ít thì sáu bảy chục góc, nhiều thì một hai Đại Đồng. Nếu như ở Bạch Vân Lâu này của ngươi, giá trị con người lập tức tăng gấp trăm lần, một “Tồ Phượng nhút nồi bát trân, giá cao tới mấy chục vàng.”

Nói tới đây, Vân Dương thượng nhân dừng lại một chút, lặng lẽ liếc Hành quận vương một cái: “Nhưng nếu trong tình huống cửu tuyệt không có một ngọn cỏ, ba tháng không ăn không uống, con gà kia chính là vô giá. Quận vương điện hạ, đây là một người biết ơn.”

Cái rắm cảm ơn!

Da mặt Hành quận vương run rẩy, sắp không để ý mặt mũi mà chửi tục, mặt đen nói: “Tuy nói vậy, nhưng năm đó khi chúng ta cùng nhau chấp hành nhiệm vụ rèn luyện ở Thánh Địa, ngươi đã lén lút giấu rất nhiều con gà.”

“Ngô nhiều là chuyện của ta. Ta liền hỏi, ngươi ăn không ăn gà của ta?” Vân Dương thượng nhân liếc mắt.

“Ăn!”

Hành quận vương bất đắc dĩ.

Nếu sớm biết sẽ bị Vân Dương ghi vào sổ con mấy trăm năm, năm đó đánh chết hắn cũng tuyệt đối không ăn con gà kia.

“Ngươi nói xem, ta ngay cả con gà trân quý như thế cũng cho ngươi ăn.” Vân Dương thượng nhân vuốt râu nói, “Bây giờ ta chỉ là mang theo đồ đệ ở lại trong tửu lâu của ngươi một thời

gian ngắn, ngươi làm sao đến mức này, làm sao đến mức này ~~”

Ở lại?

Một hơi dừng lại năm năm, thế này mà cũng gọi là tiểu gia hỏa sao?

Trái tim của Hành quận vương đang rỉ máu, vô cùng bi thương.

Nếu không phải e ngại đến Vân Dương lão tiểu tử này đã là Tử Phủ cảnh đỉnh phong, mình đánh không lại, hắn nói không chừng đã sớm chửi ầm lên.

Mà khi hai vị đại lão đang thì thầm trong nhã gian trên mái nhà, cuộc thi đấu “đại dạ dày vương dưới năm mươi tuổi”, cũng đang tiến hành hừng hực khí thế.

Theo từng miếng thịt linh thú nướng biến mất trong miệng Vương Ly Từ và Đại Man Tượng, tiếng hoan hô xung quanh cao hơn sóng trước, gần như muốn lật tung toàn bộ nhã các.

Nếu không phải nhã các trong Bạch Vân Lầu này đều mang trận pháp cách âm, một khi mở ra, tu sĩ Tử Phủ cảnh trở xuống đều không nghe được âm thanh bên trong nhã các, sợ là đã sớm có khách nhân khác bị ầm ĩ đến không chịu nổi, chạy tới trách cứ.

Rất nhanh mâm quay đã chồng chất như núi.

Dần dần, Đại Man Tượng có chút không chịu đựng nổi, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, trên trán cũng có mồ hôi không ngừng nhỏ xuống.

Năng lực tiêu hóa của hắn quả thực rất mạnh, ngay cả ngọc thạch thiết sa cũng có thể tiêu hóa. Nhưng có thể tiêu hóa được nữa thì cũng phải cho hắn thời gian tiêu hóa mới được!

Một đĩa thịt linh thú nướng hơn mười cân, mỗi lần ăn một đĩa, hắn đều cảm thấy dạ dày đang run rẩy, giống như đang chịu đựng cực hình vậy.

Trái lại Ly Từ đại tiểu thư, không nhanh không chậm, tướng ăn ưu nhã, tốc độ tiêu diệt thịt nướng lại không hề chậm hơn Đại Man Tượng chút nào.

Quan trọng nhất là, nàng ăn rất ngon, rõ ràng là đang hưởng thụ mỹ thực.

Quốc đô quá thú vị, có quá nhiều món ăn ngon. Vương Ly Từ càng ăn càng cảm thấy vui vẻ, cuộc sống thật sự quá tốt đẹp.

Nhìn thấy tình huống này, đám con cháu thế gia đánh cược đám man tượng Đại Man đều sinh ra một ít dự cảm bất thường, nhao nhao hô: "Đại Man Tượng, ngươi sẽ không phải ngay cả nữ nhân cũng ăn không qua đấy chứ?"

"Ta đã cược ngươi bốn nghìn càn kim!"

"Tiền riêng bản công tử tích lũy ba mươi năm, tất cả đều cược ngươi thắng! Nếu ngươi thua, bản công tử sẽ lột da ngươi!"

Trong từng tiếng "ngỗ giục", Đại Man Tượng lại mạnh mẽ chống đỡ chiến đấu trong thời gian một nén nhang, lại lần nữa làm thêm năm khay thịt lớn, rốt cuộc vẫn không chống đỡ nổi, chạy đến một góc phun ra.

Trong đám người lập tức bộc phát ra một trận hư thanh.

"Ai? Làm sao lại như vậy?"

Vương Ly Từ lại có chút chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Nàng nhìn Man Tượng, lại nhìn chưởng quầy chủ trì tỷ thí, nhịn một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không nhịn được, chỉ vào thập đại bàn thịt nướng vừa bưng lên, yếu ớt nhìn chưởng quầy: "Chưởng quầy, cái kia… còn lại ta có thể ăn không?"

Dứt lời, hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Vương Ly Từ, biểu cảm giống như gặp quỷ.

Tình cảnh này, đừng nói bọn họ, ngay cả hai vị đại lão đứng ở nhã gian lầu cao Bạch Vân Lâu nhìn trộm, vẻ mặt đều trở nên trì trệ.

Đặc biệt là Hành quận vương, biểu tình càng phức tạp. Năm năm qua, hắn vẫn luôn trải qua trong khiếp sợ như thế. Mặc kệ bao nhiêu lần, đều có chút khó có thể tiếp nhận!

Qua chừng mấy hơi thở, hắn mới tỉnh táo lại, thở dài nói: "Ly Từ đứa nhỏ này thôn phệ huyết mạch, quả nhiên là có chút ghê

gớm. Vân Dương sư huynh, ngươi thật sự xem như nhặt được bảo rồi.”

“Cũng coi như cũng được.” Vân Dương thượng nhân vẻ mặt đắc ý: “Tiềm lực huyết mạch của nàng khá lớn, chỉ là nuôi dưỡng quá khó khăn, cần càng sớm tăng lên huyết mạch càng mạnh. Hơn nữa phần lớn thức ăn thôn phệ đều hóa thành tinh nguyên và một chút huyết mạch tăng lên, khó khăn, khó khăn, khó khăn.”

Loại huyết mạch thôn phệ, được coi là một loại huyết mạch tương đối hiếm thấy. Nhưng trong lịch sử ghi chép của Thánh địa và các Học Cung, vẫn có nhiều ghi chép ngoại lệ.

Hành quận vương tuy rằng cảm khái, nhưng cũng chỉ cho rằng Vương Ly Từ là loại huyết mạch thôn phệ tương đối hiếm thấy nào đó.

Chỉ có Vân Dương thượng nhân mới biết được, huyết mạch của Ly Dao căn bản không phải loại huyết mạch thôn phệ bình thường, mà là trong tư liệu của một số văn hiến vô cùng cổ xưa mới có ghi chép —— huyết mạch Thao Thiết.

Tiềm lực của loại huyết mạch này vô cùng lớn, chỉ cần có thể bồi dưỡng, hậu kỳ cường hãn vô địch, chính là giai đoạn trước dưỡng rất tốn sức, cần không ngừng cắn nuốt thiên tài địa bảo cùng thức ăn, tu trúc căn cơ.

“Đệ tử có huyết mạch Thôn Phệ khó nuôi, nhưng một khi nuôi thì vẫn rất lợi hại.” Hành quận vương gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó chuyển đề tài: “Nhưng chuyện này có liên quan gì tới ta? Có lợi hại hơn nữa cũng là đồ đệ của con.”

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quyết định xé rách da mặt một chút: “Vân Dương sư huynh, ‘Ân tình’ của con gà năm đó, ta và ngươi sớm nên thanh toán xong rồi. Nếu như ngươi quả thực không nuôi nổi Ly Từ, không bằng đưa đi thánh địa…”

“Thánh địa?” Nét mặt Vân Dương thượng nhân hơi thay đổi: “Không đi. Ta ở lại Lũng Tả Học Cung rất tốt, miễn cho Ly Từ học được ở thánh địa.”

“Vân Dương sư huynh, chuyện kia đã bao nhiêu năm rồi, huynh còn chưa đi ra?” Hành quận vương khẽ nhíu mày: ”

Tích Tình học tỷ đã qua đời nhiều năm như vậy, huống chi, Lang Gia sư huynh hắn…”

“Im miệng! Ta không đi thánh địa, chuyện kia không liên quan.” Sắc mặt Vân Dương thượng nhân xẹt qua một tia âm trầm, lập tức hừ lạnh nói: “Sư đệ Hàn Hành, ngươi không hiểu đâu. Ta ở lại Lũng Tả Học Cung, đó là dưới một người trên vạn người, cần gì phải đi thánh địa bị tên kia làm bẩn?”

“Huống chi, chờ sau khi Thiên Hà lão đầu chết, ta chính là cung chủ đại nhân. Toàn bộ Lũng Tả Tử Phủ Học Cung đều do một mình ‘Vân Dương chân nhân’ ta định đoạt.”

“Hàn Hành sư đệ, làm người này, phải biết nhìn xa một chút. Bây giờ ngươi mời sư đồ ta ăn ở thêm vài năm, chờ ta chấp chưởng Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, há có thể không có hồi báo?”

Trong lúc nhất thời, Hành quận vương có chút dở khóc dở cười: “Vân Dương sư huynh, ánh mắt của ngươi cũng thật là lâu dài đấy.” Còn có, chờ sau khi ngươi tấn thăng đến Thần Thông cảnh, lại tự xưng là chân nhân được không?

“Đó là… Nếu không phải Vân Dương ta nhìn xa trông rộng, năm đó ngươi há có thể ăn được gà? Nói không chừng ngươi sẽ chết đói.” Khí độ tiên phong đạo cốt của Vân Dương thượng nhân, phối hợp với đối thoại quái đản đưa ra thị trường, thật sự là một cách riêng biệt. “Cái này gọi là đầu tư sợi dài, hiểu không?”

“Hiểu rồi!” Hành quận vương nặng nề gật đầu nói: “Có điều, chỗ này của ta cũng có một câu gọi là ‘Chí tổn thời gian’. Vân Dương sư huynh, ngươi đừng nhìn ta treo cái tên ‘Quận vương’, nhưng dù sao cũng chỉ là cái thùng rỗng a! Quận vương cũng không có lương thực dư thừa.”

“Vân Dương sư huynh, ta khác với loại độc thân nhân sĩ như ngươi.” Hành quận vương giống như gánh vác gánh nặng ngàn cân, suy sụp đè nén nói: “Ta còn có một vương phi, mấy chục trắc phi, hơn trăm thị thiếp, mấy trăm vương tử và quận chúa chủ yếu nuôi sống, con cháu đời sau lại càng nhiều đến mức chính ta đều nhận không đầy đủ, những thứ này, đều là trách nhiệm nặng nề a, gánh nặng trịch ah.”

“Nói thật, có đôi khi ta thật sự rất hâm mộ loại người như Vân Dương sư huynh… Vân Trung Tiên Hạc, tới lui tự do, không vướng bận gì.”

Vân Dương thượng nhân như bị sét đánh.

Ngô Hàn Hành này… Quá đáng rồi.

Đuổi người mà thôi, cần phải dùng đại chiêu như thế sao?

…

Sau nửa canh giờ.

Cửa Bạch Vân Lầu, Vân Dương thượng nhân và Vương Ly Từ một già một trẻ ngửa đầu nhìn cấm chế đang chậm rãi dâng lên trước mặt, yên lặng không nói gì.

Gió đêm vù vù thổi qua, làm nổi bật bóng lưng thê lương của hai người.

Một lúc lâu sau, Vân Dương thượng nhân mới sâu kín thở dài một câu: “Ôi, Hành thúc thúc cũng không dễ dàng gì. Đã bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ có gia nghiệp lớn của Quận Vương phủ, tổ tông truyền lại không ít tài sản. Đổi lại những người khác, sớm đã bị ăn vô số lần rồi. Ly Từ, nhớ kỹ cái tốt của Hành bá bá, sau này phải báo đáp biết không?”

“Sư tôn yên tâm, ta hiểu rồi.”

Vương Ly Từ nghiêm túc gật đầu, lập tức cất một bao lớn thiên tài địa bảo mà Hành quận vương đưa cho nàng trước khi đi vào trong nhẫn trữ vật, quay đầu nhìn về phía sư tôn nhà mình, đôi mắt trông mong nói: “Sư tôn, kế tiếp chúng ta đi đâu?”

“Đừng vội đừng vội, đợi đến lúc vi sư xem xét trước. Sư tôn ngươi năm đó giao nhân mạch rộng rãi, tại thời khắc mấu chốt này, cuối cùng thể hiện ra tác dụng.”

Vân Dương thượng nhân lại móc ra cuốn sổ nhỏ của mình, đầu tiên là đánh dấu chéo phía sau tên Ngô Hàn Hành.

Sau đó, cẩn thận suy xét.

…

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhoáng một cái đã qua mấy tháng.

Đại Càn Xương Long lịch ba ngàn một trăm sáu mươi bảy năm, mười chín tháng một.

Lại là một năm đầu xuân.

Tuyết mùa đông chưa tiêu tán, phong ba giữa Tiền thị và Vương thị đã dần dần yên lặng, đầu đường cuối ngõ đều chê ít có người nhắc đến.

Mà hai bên Tiền thị và Vương thị, sau khi toàn bộ các hạng mục chi tiết hiệp thương hoàn thành, cũng ở dưới công chứng liên hợp của Tử Phủ Học Cung và quận thủ phủ, cuối năm ngoái ký khế ước chính thức.

Tiền thị tồn tại ngàn năm trên đời, nội tình thâm hậu cỡ nào? Bất luận là tiền lương, nhân tài dự trữ, hay là kinh nghiệm chạy thương, hoặc là nhân mạch, đều xa xa không phải thế gia mới quý như Vương thị có thể đánh đồng.

Có Tiền thị gia nhập, hãng buôn Thủ Đạt dùng tốc độ tấn mãnh mấy lần, nhanh chóng đốt tiền mở ra cục diện.

Những con Chu Đỉnh Tiên Hạc cấp bốn chưa bán ra trong Tử Phủ Học Cung, trực tiếp bị hãng buôn Thủ Đạt một lần bao trọn, đây cũng là may mắn có Vương Ly Dao mặt mũi lớn, bằng không Học Cung chưa chắc đã bán hết.

Về phần đơn đặt hàng của kiệu phi liên, cũng do công xưởng luyện khí lớn nhất Lũng Tả quận, phân bộ Thiên Công phường Lũng Tả tiếp nhận. Bên đó tăng giờ thêm ba tháng, đơn đặt hàng này mới hoàn thành giao nộp toàn bộ.

Bây giờ, mấy tháng trôi qua, phi liên linh cầm bay lượn mỗi ngày trên bầu trời Lũng Tả quận, số lượng đã tăng đến sáu mươi bảy chiếc.

Theo thông báo của Tiền Học Hàn, bọn họ đã phái trưởng lão Tiền thị đi các quận khác, hoặc là thu mua, hoặc là thuê phi liên linh cầm, tranh thủ trong vòng một năm tăng số lượng phi liên lên đến một trăm hai mươi chiếc.

Bởi vậy có thể thấy được, chỉ đơn thuần dựa vào nội tình lĩnh vực thương nghiệp mà nói, hiện nay Vương thị thúc ngựa cũng

không đuổi kịp Tiền thị.

Mà ưu thế của Vương thị phần lớn nằm ở lý niệm khác với người khác của Vương Thủ Triết, tư duy có phong cách riêng.

Đầu xuân.

Gió lạnh vẫn lạnh lẽo.

Trên Đông Hải mênh mông, gió vẫn gào thét thổi qua, mang theo hơi lạnh thấu xương.

Sóng lớn phun trào, năm chiếc thương thuyền cỡ lớn xếp thành hình tam giác, đang đối kháng với sóng gió, vừa vững bước tiến về phía trước.

Cánh buồm treo cao bọc đầy gió biển, phình lên dữ dội.

Thuyền buôn biển khổng lồ giống như năm chiếc pháo đài di động, mặc cho sóng lớn khuấy động, đều không lệch đi chút nào, chậm chạp, nhưng lại kiên định đi về phía điểm đến.

Đỉnh cột buồm, tinh kỳ của Đông Cảng Trần thị tung bay trong gió.

Thủ lĩnh của hạm hạm đi đầu, trên đài quan sát cao cao, tay mặc phục thủy thủ quan sát đang cầm "Thiên lý nhãn" hình ống tròn trong tay, hết sức chuyên chú nhìn về phương xa.

Bỗng dưng.

Đường bờ biển gần Đông Cảng bỗng dưng xuất hiện trong tầm mắt Thiên Lý Nhãn.

Lúc này Liệu Vọng Thủ hưng phấn huýt sáo, huy động cờ thông báo cho người lái thuyền.

Rất nhanh, tin tức tốt này giống như tơ liễu bay đầy trời trong mùa xuân, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ đội tàu.

Đội tàu này xuất phát từ Đông Cảng vào mùa đông năm ngoái, ở giữa mấy bến cảng chủ yếu của Bách Đảo vệ đóng quân, lại đi một vòng tới đảo Băng Sát, cho tới nay đã gần hai tháng.

Vốn dự tính năm trước có thể chấm dứt hành trình trở về Đông Cảng, nhưng không ngờ một trận gió đông hiếm thấy kéo đến Đông Hải, chặn đường biển. Cho nên đội buôn Đông Cảng này không thể không ở lại Bách Đảo vệ đón năm mới.

Cũng may, chi hạm đội này chỉ huy trưởng lão trung tâm trẻ tuổi của Trần thị, Trần Phương Hoa. Người đảm nhiệm hạm trưởng và phó chỉ huy của chiến hạm, lại là thiếu tộc trưởng của Trần thị đương kim Đông Cảng - Trần Tu Võ.

Có hai vị tọa trấn, cũng thỉnh thoảng cổ vũ sĩ khí một phen, lúc này mới khiến cho thương đội vững vàng vượt qua cửa ải khó khăn, không có xuất hiện bất cứ tập thể thủy thủ nào xao động, thậm chí xôn xao xảy ra sự cố.

Rất nhanh, trưởng lão Trần thị Trần Phương Hoa nhận được tin, cùng với thiếu tộc trưởng Trần tu võ, dưới sự vây quanh của một đám gia tướng, song song đi tới chỗ ngồi của chiến hạm.

Năm đó khi tiếp đãi Vương Thủ Triết, Trần Phương Hoa vẫn chỉ là một trung niên trực mạch cốt cán trẻ tuổi, bây giờ hắn đã bốn mươi sáu mười bảy tuổi, đã trưởng thành thành một nam tử trung niên bộ dáng uy nghiêm.

Lúc trước hắn vận khí tốt, vượt qua đại triều lưu phát triển của gia tộc, bởi vì năng lực xuất chúng, trường kỳ làm ra cống hiến ổn định trác tuyệt cho gia tộc, hắn càng ngày càng được Trần thị lão tổ coi trọng.

Ngay tại năm ngoái, hắn dựa vào tài nguyên dồi dào lâu dài của gia tộc cung cấp, cộng thêm một viên Thiên Linh đan lão tổ ban thưởng, thành công đột phá bình cảnh Luyện Khí cảnh, bước vào Linh Đài cảnh, trở thành vị Linh Đài cảnh thứ tám của Đông Cảng Trần thị, bước vào hàng ngũ trưởng lão.

Thời đại chính là biến thiên như thế này.

Thanh niên tài tuấn năm đó, hôm nay đã trở thành trụ cột vững vàng của gia tộc. Cho dù là thiếu tộc trưởng Trần tu võ, cũng cần theo phía sau hắn học ma luyện.

Ngắm nhìn đường bờ biển Đông Cảng xa cách đã lâu, cho dù trầm ổn như Trần Phương Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu tộc trưởng Trần Tu Võ Lược sau hắn nửa thân vị, thấy thế cũng hơi hưng phấn lên: “Tam bá, đoạn đường này cuối cùng là hữu kinh vô hiểm trở về. Thừa dịp còn ở trong tiết xuân, chờ sau khi bái kiến mẫu thân, ta còn có thể đi Bình An trấn thăm mợ một chút, bái một cái tuổi già.”

Mấy tháng gió thổi ngày phơi nắng, khuôn mặt tuấn lãng oai hùng của hắn hơi có chút ngăm đen, lại có vẻ càng thêm thành thục ổn trọng rất nhiều.

Dọc theo con đường này, đội tàu từng đối mặt với nguy hiểm và khốn cảnh, hắn vẫn biểu hiện vô cùng tốt, có trách nhiệm có đảm đương, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn, tuyệt đối không chịu cưỡi phi liên chạy về Trần thị trước, bởi vậy được mọi người, gia tướng Trần thị, cùng với các thủy thủ thuyền công tôn kính.

"Tu võ, biểu hiện lần này của ngươi không tệ, tu vi cũng đã đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng chín, không đến ba bốn năm là có thể thử đột phá Linh Đài cảnh. Thủ Triết gia chủ gặp ngươi, nhất định cũng khen không dứt miệng." Trần Phương Hoa yêu cháu trai, đồng thời cũng cảm khái.

Sự cường thịnh của gia tộc quả thật quá quan trọng. Nhớ năm đó khi Trần Phương Kiệt và Vương Thủ Triết còn trẻ, tu vi đó đã được coi là thanh niên tài tuấn của Trường Ninh vệ.

Nhưng hôm nay, đứa nhỏ tu võ này mới hai mươi tuổi, cũng đã bước vào Luyện Khí cảnh tầng chín!

Nhưng cho dù như vậy, trong đám thanh niên của liên minh thông gia, hắn ta cũng không được coi là xếp hạng phía trước. Sơn âm Liễu thị, Sơn Dương Công Tôn thị, Ánh Tú Lư thị vân vân, người ưu tú chỗ nào cũng có.

Đương nhiên, lợi hại nhất phải tính tới mấy người trẻ tuổi kia của Vương thị. Đặc biệt là biểu muội của Vương Ly Dao tu võ, nghe nói đã sớm bước vào Linh Đài cảnh, bây giờ đã bái nhập môn hạ Học Cung, đó mới thật sự là thiên tư tung hoành.

"Cũng không biết Ly Dao biểu muội và Tông An biểu đệ, lần này lễ mừng năm mới có trở về từ Học Cung hay không." Trần Tu Võ cảm khái nói: "Ta nghe nói, trong Tử Phủ Học Cung thiên tài tụ tập, cao thủ như mây. Ta ngược lại không quá lo lắng Ly Dao biểu muội, chính là Tông An biểu đệ tính tình quá mức nhu hòa, không nên ở trong Học Cung bị người khi dễ mới tốt."

"Điểm này ngươi yên tâm, ta nghe nói Lạc Tĩnh cô cô và Lạc Thu cô cô của ngươi ở trong Học Cung đều là lăn lộn được

phong sinh thủy khởi, chính là thân truyền của thượng nhân." Trần Phương Hoa cũng kiêu ngạo nói như có vinh yên bình: "Có các nàng ấy ở đây, bình thường ai dám khi dễ thiếu gia Tông An? Huống chi, liên minh thông gia chúng ta hiện tại thế lực không nhỏ, cũng không phải dễ bắt nạt như vậy."

"Điều này cũng đúng. Đợi sau khi Nho Hồng lão tổ thành tựu Thiên Nhân cảnh, Trần thị chúng ta cũng là thế gia Thất phẩm." Trần Tu Võ phấn chấn nói: "Đến lúc đó, Trường Ninh vệ chúng ta, ngoại trừ Thành Thủ, liền có bốn tu sĩ Thiên Nhân cảnh."

Vừa nhắc tới Nho Hồng lão tổ sắp thăng cấp Thiên Nhân cảnh, trên khuôn mặt thành thục uy nghiêm của Trần Phương Hoa cũng lộ ra nụ cười.

Địa vị của thế gia Thất phẩm và thế gia Bát phẩm chênh lệch rất lớn, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sự tồn tại của lão tổ Thiên Nhân cảnh.

Điều này đại biểu cho vượt qua của tầng lớp.

Lần này một khi Nho Hồng lão tổ thăng cấp thành công, Đông Cảng Trần thị coi như là hậu tích bạc phát, từ đó liền thoát ly danh sách thế gia tầng thấp nhất, có thể chiếm cứ một vị trí ở Trường Ninh vệ, thậm chí ở trong phạm vi Lũng Tả quận cũng có tư cách có tên.

Loảng xoảng…

Sắc mặt Trần Phương Hoa hơi đổi: "Mấy chiếc thuyền kia… Ồ, lại là thuyền của Giao Long Bang. Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở Đông Cảng chúng ta?"

…

Chương 48: Nguy cơ! Nộ Giao bang đột kích!

…

“Giao Long bang?”

Trần Tu Võ đồng dạng biến sắc, biểu tình trở nên vô cùng ngưng trọng.

Cho tới nay, bang Giao Long đều là bá chủ mấy quận ven bờ An Giang, bọn họ lũng đoạn buôn bán thuyền của lưu vực An Giang. Cùng với các thế gia lớn nhỏ ở các vệ ven sông, đều ký hiệp nghị đặc biệt.

Các thế gia mậu dịch hàng hóa, ngươi đi đường bộ bọn họ không quản. Nếu muốn đi đường thủy, chỉ có thể hạn chế trong quận. Nếu muốn vận chuyển hàng hóa đến quận khác, hơn nữa phải đi lộ tuyến An Giang, nhất định phải thông qua Giao Long Bang vận chuyển.

Sở dĩ Giao Long Bang bá đạo như vậy, cũng có liên quan đến hậu thuẫn của hắn. Nghe nói, nghe nói, sau lưng Giao Long Bang có một vị hoàng thất quận vương làm chỗ dựa. Hơn nữa bang chủ Giao Long Bang cũng là một vị tu sĩ Tử Phủ Cảnh uy danh hiển hách.

Tổng thể mà nói, thực lực của Giao Long Bang đã không kém gì so với một Tử Phủ thế gia ngũ phẩm.

Có điều, bang Giao Long cũng có hạn chế không nhỏ, đó chính là việc làm ăn của bọn họ chỉ có thể giới hạn trong An Giang, cần phải có cửa biển Đông Hải làm giới hạn.

Theo lý thuyết.

Lấy hiệp nghị giữa Giao Long Bang và các thế gia, đội tàu Đông Cảng Trần thị trợ giúp liên minh thông gia vận chuyển hàng hóa cũng không có làm trái với quy định. Dù sao đội tàu thuyền sông của Trần thị, nhiều nhất là dừng ở bến quan Trường Ninh của Trường Ninh vệ, lại do thương hội lục địa của Tiền thị chi tiêu toàn quận.

Nhưng mà sự nghiệp của liên minh thông gia này làm rất phong sinh thủy khởi, trong đó không thiếu đồ tiêu thụ có giá trị xa xỉ. Giao Long Bang xưa nay có chút bá đạo, sớm đã thèm khối thịt béo này.

Ba phen mấy bận thương lượng với liên minh thông gia, nhưng đều bị phản đối và phản đối của liên minh thông gia. Bởi vì việc này, Giao Long Bang cho tới nay đều ghi hận trong lòng, trong An Giang đã mấy lần phát sinh va chạm với đội ngũ thuyền sông của Trần thị.

Chỉ là song phương đều có cố kỵ, tạm thời chỉ dừng lại ở giai đoạn tìm công việc và khẩu pháo.

Thế nhưng lần này, mấy chiếc thuyền sông của bang Giao Long lại lái đến bên ngoài Đông Cảng, dáng vẻ như đang cố gắng tiến vào Đông Cảng. Tất nhiên là đã vi phạm hiệp nghị với các thế gia ở khắp nơi.

Dù sao thì vị trí Đông Cảng vừa vặn cũng là Đông Hải vào miệng biển.

Cũng khó trách.

Trần Tu Võ và Trần Phương Hoa, sắc mặt trở nên trầm trọng như vậy.

…

Cùng lúc đó.

Ba chiếc thuyền lơ lửng cờ xí Nộ Giao, không phải là thuyền vận chuyển của Giao Long bang, mà chuyên thiết kế để xuất kích, tuần tra… các loại thuyền chiến đấu.

Đám bang chúng Giao Long bang trên thuyền mặc trang phục đan xen màu đỏ đen, bên trong dán sát người mặc da linh ngư đặc chế, tỉ mỉ chế tác nước, bên hông treo phân thủy thứ hoặc là đoản nhận, trong tay cầm vũ khí cự ly xa như cung nỏ.

Ánh mắt mỗi người bọn họ đều sáng ngời, khí tức kéo dài, hiển nhiên là bang chúng tinh nhuệ chuyên tư thuyền chiến thủy chiến. Người thực lực kém cỏi nhất, cũng có Luyện Khí cảnh tầng ba, phổ biến đều có tu vi tầng bốn năm.

Trong đó thậm chí không thiếu đội trưởng tinh anh sáu bảy tầng, tám chín tầng.

Mà trên mỗi một chiếc Nộ Giao chiến thuyền, đều có một vị thống lĩnh Linh Đài cảnh trấn thủ.

Chiến thuyền Nộ Giao chuyên trách chiến đấu như vậy, cho dù là xuất động một chiếc, cũng có thể trấn áp thế gia Cửu phẩm bình thường. Ba chiếc cùng ra mà nói, ngay cả thế gia Bát phẩm cũng không dám đối đầu trực diện.

Hơn nữa chiến thuyền Nộ Giao rất giỏi thủy chiến, mỗi người trong bang chúng đều am hiểu thủy tính. Thương thuyền bình thường nào dám đối địch.

Trên chiếc thuyền Nộ Giao dẫn đầu kia, chỗ mũi thuyền có một nam tử trung niên đứng thẳng, nam tử kia mặc một bộ nhuyễn giáp làm bằng da hung thú cao giai, trên đầu lóe lên ánh sáng gian tà, từ mắt trái đến khóe miệng còn có một vết sẹo thật sâu, nhìn qua dữ tợn mà hung ác.

Ngay cả hai vị thống lĩnh Linh Đài cảnh phía sau hắn cũng nín thở ngưng thần, không dám thở mạnh nửa hơi.

Nam tử đầu trọc mặt sẹo này, chính là một trong cao thủ Thiên Nhân cảnh đại danh đỉnh đỉnh trong Giao Long Bang —— "Độc Nhãn Giao" Triệu Vô Tình.

Triệu Vô Tình vốn cũng xuất thân từ một đệ tử thế gia bát phẩm bình thường ở quận nào đó, từ nhỏ đọc sách tập võ rất có thành tựu, được gia tộc coi là Thiên Nhân chủng bồi dưỡng, cũng gửi gắm hi vọng tương lai, ngoài ra còn có một biểu muội họ hàng xa của thanh mai trúc mã làm bạn bên cạnh.

Theo lý thuyết, cuộc sống của Triệu Vô Tình hẳn là hạnh phúc mỹ mãn.

Chỉ tiếc, trời có gió mây khó dò.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên mắc chứng bệnh kỳ lạ, kinh mạch toàn thân bị bế tắc dày đặc, dẫn đến không cách nào vận chuyển huyền khí luyện hóa khí huyết, tôi luyện thân thể.

Tu vi của hắn ngày càng giảm sút, lại bởi vì không thể luyện hóa khí huyết mà dẫn đến tinh nguyên tích lũy, dáng người không ngừng mập mạp. Từ một công tử ca văn nhã dần dần biến thành một tên mập mạp đi vài bước cũng thở dốc.

Gia tộc dẫn hắn đi khắp nơi cầu y không được, dần dần từ bỏ hắn.

Biểu muội họ hàng xa của thanh mai trúc mã cũng dần dần xa cách hắn, cũng trèo lên vị đệ tử trực mạch thất phẩm.

Sau khi Triệu Vô Tình bi thống tuyệt vọng, liền rời nhà trốn đi, sau đó một đường nhấp nhô cho đến trong vô ý gặp bang chủ Giao Long bang — Long Long Vô Kỵ.

Nói đến đây, Long Vô Kỵ xem như là kỳ tài một đời thông kim bác cổ.

Nhìn ra "bệnh tình" của Triệu Vô Tình, có lẽ là thức tỉnh thể chất huyết mạch đặc thù nào đó mà tạo thành tác dụng phụ, liền tìm kiếm được một môn công pháp hoành luyện tôi thể cao thâm, cũng tự mình ra tay giúp hắn đả thông kinh mạch trong thời gian dài, đặt nền móng.

Rất nhanh Triệu Vô Tình đã thoát khỏi "Bệnh ma", tu vi bắt đầu đột nhiên tăng mạnh. Cùng lúc đó, hắn từ bỏ cái tên ban đầu, đổi tên thành Triệu Vô Tình, phân rõ giới hạn với lúc trước.

Từ đó về sau, Triệu Vô Tình liền theo sát Long Vô Kỵ, dần dần trưởng thành một thành viên mãnh tướng của Giao Long Bang. Chỉ vì hắn từ trước đến nay ra tay tàn nhẫn, hung bạo vô tình, từ trước đến nay luôn là con chó trung thành nhất của Long Vô Kỵ.

Bởi vậy, cho dù là ở bên trong Giao Long bang, rất nhiều bang chúng đối với hắn càng nhiều là sợ hãi mà không phải tôn kính.

…

Ở nơi giao nhau giữa nước biển và nước sông này, chiến hạm Nộ Giao nghênh đón sóng gió chém sóng mà đi.

Tại thương đội của Trần Phương Hoa, đồng thời phát hiện chiến hạm Nộ Giao. Đoàn người Triệu Vô Tình cũng phát hiện hạm đội của đám người Trần Phương Hoa.

"Đại thống lĩnh."

Một vị nam tử ánh mắt như chim ưng Lô Kim nghĩa nói: "Cờ xí cùng đội ngũ của thương đội kia phán đoán, hắn là thương

đội bách đảo gần đây Trần thị xây dựng thêm.”

“Bách Đảo thương đội?” Triệu Vô Tình híp mắt lại: “Xem ra việc kinh doanh của Trần thị càng ngày càng lớn, chỉ là một thương đội của Bách Đảo vệ đã có khoảng năm thương thuyền cỡ lớn.”

“Đúng vậy, theo sự phát triển của Trần thị ngày càng lớn mạnh, đã ép hai thế gia Cửu phẩm Giang thị và Lý thị không ngóc đầu lên được.“Lư Kim Nghĩa nói: “Bọn họ đã chiếm chín phần chi tiêu mậu dịch của Đông Cảng, cùng với ba phần vận chuyển trong phạm vi Bách Đảo vệ.”

Lư Kim Nghĩa chính là thống lĩnh phân hành “Giao Long thương hành” của Thường trú Trường Ninh vệ, đương nhiên là nắm rõ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Trường Ninh vệ. Không sai, “Giao Long thương hành” chính là tên hiệu của Giao Long bang đăng ký chính thức trong quan phủ.

Cái này và những “tổ chức” tương tự trên Trái Đất thông thường đều được đặt tên là công ty nào đó, từ trước đến nay đều có hiệu quả giống nhau.

“Ba phần, khặc khặc.” Triệu Vô Tình nhe răng cười một tiếng, ánh mắt lộ vẻ tham lam nói: “Chỉ là Đông Cảng Trần thị, ngay cả thế gia Thất phẩm cũng không phải. Mượn liên minh hôn nhân của Trường Ninh vệ cùng với tên tuổi của Đông Hải Dực Thai thị, khẩu vị không ngờ lại bá đạo tham lam như vậy, cũng không sợ vỡ bụng. Khó trách, Đông Cảng Giang thị và Lý thị cam nguyện giao hạn ngạch cảng Đông Cảng, chuyển nhượng cho Giao Long Bang chúng ta.”

“Lư Kim Nghĩa, truyền lệnh xuống, chặn lại thương đội này.”

Lư Kim Nghĩa biến sắc, vội vàng nói: “Đại thống lĩnh, nghe nói phó chỉ huy sứ của thương đội này chính là trưởng tử đích mạch của Trần thị, Trần Tu Võ, tiểu tử này là cháu ngoại của Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết.”

Tuy Vương Thủ Triết không phải là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, nhưng địa vị của hắn ở Trường Ninh vệ cực kỳ hiển hách, cho dù là mấy vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh của thế gia khác đều cam nguyện bị hắn điều khiển.

Cũng chính bởi vì hắn khiến cho các đại thế gia của Trường Ninh vệ gần như trở thành một tấm sắt.

Tuy nhiên, sở dĩ dùng "gần như", vậy đương nhiên không phải mỗi thế gia đều sẽ phục Vương thị. Cũng luôn có tiểu thế gia vì liên minh thông hôn của Vương thị quật khởi, mà bị chèn ép và tổn thất.

Ví dụ như Giang thị và Lý thị Đông Cảng, ngày thường giận mà không dám nói gì. Nhưng mà một khi có cơ hội, liền trèo lên thế lực cỡ lớn như Giao Long Bang này.

"Vương Thủ Triết?" Triệu Vô Tình bĩu môi, cười khẽ hừ lạnh nói: "Lúc trước chính là hắn, lúc ba lần bốn lượt đàm phán với Giao Long bang chúng ta, không nhường chút nào chứ? Chỉ là một gia chủ Linh Đài cảnh, cũng chính là dựa vào Tử Phủ Học Cung có người, liền tự cho mình là bá chủ một phương."

"Trước tiên bắt sống thương đội này, bắt giữ thiếu tộc trưởng Trần thị." Triệu Vô Tình mặt sẹo độc nhãn nhe răng cười, run run không thôi: "Sau đó, lại nói chuyện với Vương Thủ Triết, Giao Long bang chúng ta phải vào trú Đông Cảng. Sách lược lúc trước của Giao Long Bang chúng ta quá khách khí với Vương Thủ Triết kia. Chỉ là một chỗ hào cường, cho hắn vài phần nhan sắc, thật sự coi Giao Long Bang chúng ta là bùn."

Lư Kim Nghĩa tuy rằng cảm thấy có chút không ổn, cảm giác Đại thống lĩnh dường như quá coi thường Vương Thủ Triết. Nhưng mà hắn càng rõ ràng tính tình Triệu Vô Tình như thế nào, một khi làm trái lời hắn nói, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Lập tức, hắn hạ lệnh nói: "Đại thống lĩnh có lệnh, chiến hạm Nộ Long toàn quân xuất kích, mục tiêu là thương thuyền đội của Trần thị."

Tay kỳ ngữ vung cờ xí.

Ba chiếc chiến hạm Nộ Giao đồng loạt xuất động, xếp theo hình chữ Phẩm, như bầy sói giết về phía năm chiếc thương thuyền.

…

"Giao Long Bang điên rồi sao? Vậy mà gan to bằng trời như vậy, tập kích thương thuyền bên ngoài Đông Cảng chúng ta?"

Trần Phương Hoa đột nhiên biến sắc nói: “Nhanh, mau cầu cứu Đông Cảng.”

Thuyền buôn cũng có lực lượng vũ trang, ngoại trừ Linh Đài cảnh Trần Phương Hoa ra, còn có hơn mười hai mươi gia tướng hoặc tộc nhân Luyện Khí cảnh, ngoài ra, tổng cộng sáu bảy trăm thủy thủ thuyền công bình thường.

Đối phó với một ít hải tặc nhỏ không tổ chức, tán tu, hoặc là hung thú tam giai tứ giai đều là dễ dàng. Nhưng nếu như chống lại chiến hạm Nộ Giao chuyên môn chiến đấu của Giao Long Bang, cũng không đủ nhìn.

Trần Phương Hoa ra lệnh một tiếng.

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo pháo hoa bị phóng tới không trung, cho dù là dưới ban ngày sáng rõ, vẫn như cũ là ánh đỏ nửa bầu trời.

Cùng lúc đó.

Năm chiếc thuyền cực lớn bắt đầu thay đổi mạn thuyền, chạy về hướng cảng Đông Cảng. Chỉ có điều loại thuyền buôn khổng lồ này bởi vì thiết kế, đều là cao lớn vạm vỡ có thể gánh chịu nhiều hàng hóa, chuyển hướng và tốc độ tàu cũng có chút vụng về.

…

“Lại còn muốn chạy trốn?” Triệu Vô Tình cười lạnh một tiếng: “Ngu xuẩn đến cực điểm, cho rằng bang Giao Long chúng ta ăn chay sao?”

“Keng!”

Đầu tàu chiến hạm Nộ Giao, mấy chiếc xe thuyền chở xe nỏ cỡ lớn dẫn đầu phát uy, sàng nỏ tiễn to bằng cánh tay gào thét bay đi. Thuyền nỏ như thế đều là linh mộc làm thai, gân hung thú cao giai làm dây, uy lực vượt xa sàng nỏ trên Địa Cầu.

Bọn họ bình thường đều là chiến tranh cỡ lớn, hoặc là thủ thành, đối kháng thú triều rất có hiệu quả.

Uy lực một phát, hơn phân nửa có thể xuyên thủng hung thú tam giai. Mấy chục phát cùng nhau đánh, ngay cả hung thú ngũ giai cũng không dám cứng rắn chống đỡ.

Ngoài ra, chính là khi chiến đấu trên thuyền thì rất có hiệu quả. Dù sao thì tốc độ thuyền chậm chạp, mục tiêu lại rất lớn.

Trong đó có một người chèo thuyền bắn ra, xuyên thủng cả người lẫn boong thuyền.

"Nộ Giao bang thật đáng giận!"

Trần Tu Võ phổi còn trẻ khí thịnh đều sắp bị tức nổ tung, "Phản kích, phản kích, dùng mấy chiếc thuyền cậu đưa tới dùng thử dùng để phản kích."

Sau tiếng ra lệnh của hắn.

Các gia tướng nghe tin mà hành động, thương thuyền kỳ hạm một bên, vải dầu chống nước thật dày bị giật ra, lộ ra mấy cửa pháo lớn do tinh thiết chế tạo. Bọn họ đã bị cố định ở mạn thuyền, lại có thể thông qua xoắn đĩa điều chỉnh họng pháo.

Những khẩu pháo thần uy mà Vương thị tỉ mỉ nghiên cứu phát minh đều là do Vương Thủ Triết dựa vào tưởng tượng và số lượng tri thức lý luận không nhiều vẽ ra bản vẽ, sau đó lại do mấy tên luyện khí sư cấp thấp mà gia tộc vẫn luôn nuôi dưỡng kia chậm rãi tìm tòi và chế tạo, dần dần rèn ra khẩu pháo thần uy ban đầu.

Uy lực của chúng rất lớn, nhưng lại vô cùng vụng về. Sức nặng một môn mấy ngàn cân, ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh muốn di chuyển nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sở dĩ Vương Thủ Triết vẫn luôn hao phí tài nguyên, điểm ra kỹ thuật sơ cấp của "Thần Uy pháo", ngoại trừ ngưỡng kỹ thuật của nó rất thấp ra. Chủ yếu vẫn là bởi vì Bình An trấn ở một bên ngoại vực. Một khi phát sinh thú triều, chính là tai khu đứng mũi chịu sào.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng quên sự gian khổ của Vương thị năm đó chống đỡ thú triều. Cho dù không có nội loạn, lần đó Vương thị tổn thất cũng sẽ không nhỏ.

Huống chi đây vẫn chỉ là thú triều do hung thú ngũ giai suất lĩnh, nếu là lục giai, thậm chí là hung thú triều thất giai thì làm sao bây giờ?

Không hề nghi ngờ, pháo thần uy là ngưỡng cửa nghiên cứu thấp nhất, đối kháng một trong những vũ khí có tính giá nhất

của thú triều. Đương nhiên, nếu ngươi lấy nó đi đánh tu sĩ Thiên Nhân cảnh, vậy chính là người si nói mộng rồi, bọn họ không tiếc tiêu hao ở trên bầu trời xê dịch giãy dụa, so với máy chiến đấu linh hoạt hơn nhiều.

Cũng giống như sàng nỗ, pháo thần uy cũng cực kỳ thích hợp cho chiến hạm. Vương Thủ Triết cũng ôm dã tâm và mong đợi tương đối với việc mở rộng vùng biển.

Những gia tướng khống chế Thần Uy pháo kia, đã trải qua huấn luyện sơ bộ, tuy rằng bởi vì khẩn trương mà động tác vụng về. Nhưng bọn hắn thắng ở khí lực rất lớn, cho dù chỉ là tu sĩ Luyện Khí cảnh, khí lực to lớn cũng không phải người địa cầu có thể so sánh.

Dựa vào bàn quay chuyển động, bọn họ rất nhanh đã điều chỉnh xong vị trí. Nghiêm khắc dựa theo giáo trình, châm lửa, bắn pháo lúc trước.

Thiết cầu khổng lồ ầm ầm xuất hiện.

Bất quá bởi vì thủy triều xóc nảy, không đơn giản như trên bờ. Hai khẩu Thần Uy pháo trước đánh ra thiết cầu nặng mấy chục cân, đều đánh vào trong nước, tóe lên bọt nước thật lớn.

Nhưng cho dù như vậy, cũng là dọa cho mọi người của Giao Long bang nhảy dựng. Đó là đồ chơi gì, uy thế vậy mà so với sàng nỗ lớn hơn nhiều?

Pháo thần uy thứ ba vận khí không tệ, thiết cầu hiện lên trên boong thuyền cực nhanh ném xuống, đập boong thuyền vỡ vụn, bắn về phía trước. Hai gã bang chúng Luyện Khí Cảnh ở trên tuyến đường nhảy lên của nó, thân hình lại bị hung hăng đập tan, vỡ thành vô số mảnh… Thiết cầu kéo theo máu thịt liên tiếp, đánh vỡ mạn thuyền, rơi xuống biển.

Chỉ một thoáng!

Trên chiến hạm Nộ Giao lặng ngắt như tờ, sắc mặt bang chúng và thống lĩnh trắng bệch, đó là thứ quỷ gì? Vậy mà có thể đập nát người…

…

Chương 49: Thăng cấp! Nho Hồng lão tổ Thiên Nhân cảnh!

…

Trái lại phía thương đội Trần thị, sau khi một khẩu pháo thần uy oanh trúng kẻ địch, nhất thời sĩ khí đại chấn.

“Tốt, thần uy pháo của cữu cữu quả nhiên lợi hại.” Trần Tu Võ hưng phấn vung quyền nói: “Đánh, tiếp tục hung hăng đánh ta. Ai muốn mạng mà trúng, bổn thiếu tộc trưởng thưởng cho một trăm càn kim!”

Một trăm càn kim?

Một đám gia tướng điều khiển pháo thần uy, lập tức nhiệt huyết sôi trào, điên cuồng tăng tốc.

Mỗi một khẩu pháo thần uy, đều do ba gia tướng cùng thao tác. Chỉ cần đánh trúng một pháo, mỗi người ít nhất có thể chia ba mươi càn kim. Đổi lại là gia tướng bình thường, một năm phụng dưỡng cũng chưa chắc có thể đạt tới con số này.

Nếu gia tướng đi theo ra ngoài thuyền, trợ cấp thêm sẽ cao hơn không ít, nhưng mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ bổ sung được mười tám đại đồng. Ba mươi càn kim, đối với bất kỳ gia tướng Luyện Khí cảnh nào mà nói, đều là một con số khổng lồ.

Tiếp theo, khẩu pháo thần uy thứ tư vẫn không bắn trúng chiến hạm Nộ Giao. Nhưng phát pháo thứ năm lại vận khí phi thường tốt, trực tiếp đánh vào mạn thuyền của một chiến hạm Nộ Giao.

“Oanh!”

Gỗ vụn bay tứ tung, thực tâm thiết cầu trực tiếp xuyên thủng, nện ra một lỗ thủng to bằng miệng vại nước, quấy nhiễu bên trong thân tàu một phen, đánh nát không ít gian ngăn cách. Gió biển chảy vào bên trong, thuyền lập tức lắc lư mấy cái, tốc độ chậm lại.

“Một trăm càn kim, bái tạ thiếu tộc trưởng ban thưởng!” Ba gia tướng của tổ thứ năm hưng phấn tru lên.

Các gia tướng còn lại còn lại, biểu lộ tràn đầy ảo não, bất quá, trong ánh mắt của bọn hắn lại là tràn đầy hung ác chi sắc, hạ quyết tâm nhất định phải trúng.

Tổng cộng có năm khẩu pháo thần uy.

Sau khi đánh xong, ngừng nghỉ lại, bắt đầu đợt trang bị thứ hai.

Đây chỉ là Thần Uy pháo sơ đại do Vương thị phát minh ra, ngoại trừ nòng pháo đủ rắn chắc ra, các phương diện đều tương đối nguyên thủy. Nhưng chiến hạm Nộ Long lại không biết việc này, sau khi trúng liền hai pháo, bọn họ dường như bị loại vũ khí thần bí này hù dọa, xuất phát từ sợ hãi và cẩn thận tự nhiên đối với sự vật lạ lẫm, tốc độ chỉnh thể chậm đi rất nhiều.

Như vậy, ngược lại cho thương thuyền Trần thị một cơ hội.

Đội thuyền hai bên ở trong thủy vực bên ngoài Đông Cảng, duy trì một khoảng cách nhất định để truy đuổi.

Sau gần nửa nén hương, năm khẩu pháo thần uy lại lần nữa lấp đầy xong, các gia tướng có kinh nghiệm thực chiến một lần, dưới càn kim kích thích, bất luận là động tác hay là hiệu suất đều bạo tăng.

“Cữu cữu từng nói, thần uy pháo nếu đồng loạt bắn sẽ có hiệu quả tốt hơn.” Trần Tu Võ phát huy ưu thế của thiếu tộc trưởng, huyền khí trong khoang bụng phồng lên hô, “Tất cả pháo thần uy nghe lệnh, nhắm thẳng vào chiến hạm Giao Long, nhắm chuẩn một điểm cho bổn thiếu tộc trưởng, phát huy uy lực của Thần Uy pháo, đừng phụ tâm huyết của cữu cữu ta.”

Trần Tu Võ thiếu tộc trưởng Trần thị này từ trước đến nay là mở miệng cữu cữu, bế khẩu cữu cữu. Vô cùng hiển nhiên, đối tượng hắn sùng bái nhất trong cảm nhận, tuyệt đối không phải là phụ thân Trần Phương Kiệt, mà là cậu ruột Vương Thủ Triết.

“Đồng loạt bắn!”

Trần Tu Võ ra lệnh một tiếng.

Năm khẩu pháo thần uy đồng thời nổ vang “Oanh oanh oanh oanh”, thiết cầu sắc nhọn rít gào đánh tới chiến hạm chiến hạm

Nộ Long.

Nói ra thì tốc độ xuất nòng của pháo thần uy kém xa so với hỏa pháo hiện đại trên Địa Cầu là tốc độ âm tốc gấp năm sáu lần. Nhưng cái gọi là chậm cũng là tương đối.

Ước chừng đạt tới đạn pháo thần uy tốc độ âm, trong thời gian một hơi thở có thể bắn xa gần trăm trượng. Khoảng cách song phương, bất quá là cách ba bốn mươi trượng, thực tâm thiết cầu bất quá là nửa hơi thở, liền nổ tung ở phía đối diện.

Không biết là do vận khí, hay là do càn kim kích thích.

Năm phát đạn thần uy thực tâm, lại có ba phát trúng kỳ hạm của địch quân. Một phát trong đó, quỷ thần xui khiến đánh trúng cột buồm chính. Cột buồm chính mang theo Vân Phàm, rầm rầm ngã xuống đất.

Hai phát còn lại đều dễ dàng xuyên thủng mạn thuyền, đạn pháo tiến vào khoang thuyền hung hăng khuấy động một phen, một phát đánh gãy một đoạn long cốt.

Cả chiến hạm chiến hạm Nộ Long bắt đầu rung kèn kẹt.

Chúng nó đều là thuyền sông, vả lại chú ý tốc độ nhanh. Về khả năng phòng ngự, ngược lại xa xa không bằng thuyền buôn biển của Trần thị.

Lô Kim Nghĩa sắc mặt trắng bệch nói: “Đại thống lĩnh, tiếp tục như vậy nữa là không thể được. Không bằng tạm thời bỏ qua Trần thị thương đội đi.”

“Chạy trốn?” Mặt sẹo trên gò má Triệu Vô Tình giật giật, “Mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta là phải áp chế Trần thị, bày ra sự cường thịnh của Giao Long bang chúng ta, cuối cùng bức bách liên minh thông gia Trường Ninh do Vương thị cầm đầu cúi đầu, bang Giao Long chúng ta cũng có thể gián tiếp nhúng tay vào lợi ích trên biển.”

“Bây giờ, ngươi lại để cho ta chạy trốn? Ngươi bảo ta có mặt mũi gì mà đi gặp nghĩa phụ?” Một luồng khí tức dũng mãnh từ trên người hắn dâng trào lên, phảng phất như một cơn lốc xông thẳng lên trời, “Vũ khí thần bí của Trần thị, bất quá chỉ là một chút kỹ năng kỳ dâm xảo mà thôi, đối phó với một chút phàm nhân rất có hiệu quả. Nhưng cuối cùng bọn họ đã quên mất, thế giới này cuối cùng vẫn là cường giả vi tôn.”

Dứt lời, Triệu Vô Tình bước ra một bước, trong lúc hô hấp, đã giá lâm vào khoảng không trên thương thuyền, uy phong như một vị thần linh đến nhân gian, quan sát chúng sinh.

“Tu sĩ Thiên Nhân cảnh!”

Trần Phương Hoa và Trần Tu Võ nhìn nhau một cái, sắc mặt trắng bệch chán nản, tâm tình vừa mới lấy được một chút ưu thế lập tức tiêu tán vô tung.

“Cung nỏ chuẩn bị! Bao trùm xạ kích!”

Trần Phương Hoa cuối cùng cũng là một trong những trụ cột vững vàng của Trần thị, nhìn quen sóng gió, lúc này rít gào hạ lệnh. Thanh âm của tu sĩ Linh Đài cảnh, nặng nề như chuông sớm trống chiều, phá vỡ sóng gió truyền khắp các chiếc thuyền ở xung quanh.

Đối với tuyệt đại đa số thủy thủ thuyền công, hoặc là gia tướng mà nói. Tu sĩ Thiên Nhân cảnh đều là tồn tại trong truyền thuyết, bình thường ít khi xuất hiện. Vô số truyền thuyết và kỳ văn, tu sĩ Thiên Nhân cảnh đều là một phương cao cao tại thượng, không thể chiến thắng.

Chỉ trong nháy mắt, sĩ khí của thương đội Trần thị đã bị áp chế đến cực hạn. Chỉ có số ít người mới hoảng loạn giương cung bắn về phía bầu trời. Mấy chục mũi tên tán loạn bay lượn, có vẻ vô lực như vậy.

“Hừ! Một đám ô hợp.” Triệu Vô Tình tu luyện, chính là một môn công pháp gọi là Thái Cổ Man Kim Thân Quyết, là công pháp tinh diệu Thối Thể mà nghĩa phụ hắn Long Vô Kỵ không biết lấy được từ đâu.

Nghe nói có một man hoang chủng tộc truyền thừa tôi thể chân quyết, lấy tiêu hao thiên tài địa bảo cùng thực vật chuyển hóa tinh nguyên, cũng tiêu hao tinh nguyên theo đuổi cực hạn tôi thể, nghe nói tu luyện tới chỗ cao nhất, thân thể sẽ tăng vọt như cự nhân, toàn thân hiện lên màu kim đồng, đao thương bất nhập, ngũ hành bất xâm!

Vô cùng rõ ràng, Triệu Vô Tình còn xa mới tu luyện Thái Cổ Man Cực Kim Thân Quyết đến mức tận cùng, hắn hiện giờ chỉ là thân hình tăng vọt mấy phần, bắp thịt cả người cuồn cuộn

như sắt thép, phảng phất bịt kín một tầng kim quang nhàn nhạt.

Ngẫu nhiên cùng mấy mũi tên nhọn bắn trúng hắn, hắn cũng lười trốn tránh, keng keng keng, mũi tên rơi ở trên người hắn, phảng phất như đánh trúng kim thạch, nhao nhao bị bắn văng ra, trên cơ bắp như kim cương của hắn, chỉ để lại một tia bạch ấn.

Sau đó.

Thân thể Triệu Vô Tình rơi xuống, giống như một ngôi sao băng rơi xuống, ầm một tiếng nện lên trên chiến hạm thương đội. Sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chấn cho các gia tướng lái thuyền nhao nhao bay ngược ra ngoài.

Trên boong thuyền nặng nề hiện ra từng vết rạn nứt, âm thanh con thuyền vỡ vụn răng rắc răng rắc không ngừng vang lên.

Triệu Vô Tình cười một tiếng quỷ quyệt với Trần Tu Võ, gã mặt sẹo một mắt trông vô cùng đáng sợ.

Dưới chân Trần Tu Võ mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững.

Chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn, tựa như phàm nhân gặp được một đầu hổ hùng tráng, hoàn toàn không có nửa điểm phản kháng.

Thiên Nhân cảnh!

Thật không ngờ, Giao Long Bang lại phát rồ như vậy, trực tiếp phái một vị đại thống lĩnh Thiên Nhân cảnh tới. Chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị xé bỏ hiệp nghị, liều lĩnh khai chiến sao?

“Tiểu tử!”

Triệu Vô Tình bước đi thong thả, ép về phía Trần Tu Võ Bộ, mỗi một bước đi ra, boong thuyền dày nặng đều rung động xèo xèo, từng vết nứt không ngừng lan tràn ra chung quanh, hắn nhe răng cười nói: “Nhìn cách ăn mặc và dáng vẻ của ngươi, chính là thiếu tộc trưởng Trần thị đúng không? Vừa rồi oanh rất vui vẻ đúng không?”

“Tu võ, ta đến ngăn cản hắn, ngươi trực tiếp nhảy thuyền đi.” Trần Phương Hoa chắn ở phía trước hắn, sắc mặt ngưng trọng

đến cực hạn.

Đệ tử Trần thị, từ trước đến nay đều tinh thông thủy tính, Trần Tu Võ từ nhỏ đã được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Nếu có cơ hội trốn vào trong biển, vẫn rất có cơ hội thủy độn bỏ chạy.

Bỗng dưng!

Ngay tại thời khắc nguy cấp nhất, một đạo khí tức sắc bén dày nặng nhanh chóng tiếp cận, cùng lúc đó, trên bầu trời phát ra một tiếng quát lớn: "Giao Long Bang, các ngươi dám xé bỏ hiệp nghị, tiến công thương đội Trần thị chúng ta."

Thanh âm kia, khí tức kia!

Trần Phương Hoa bá cháu hai người, nhất thời kinh hỉ: "Là Nho Hồng lão tổ, lão nhân gia người đã đột phá tới Thiên Nhân cảnh."

Hai năm qua, Nho Hồng lão tổ một mực bế quan, chuẩn bị điều trị bản thân tùy thời bước vào một bước cuối cùng. Chỉ là một bước cuối cùng này, từ trước đến nay là tùy người mà khác biệt. Có ít người mấy tháng liền có thể phá quan mà ra, có ít người phải mấy năm. Thậm chí cùng có ít người, lúc tấn thăng Thiên Nhân cảnh thất bại…

Nho Hồng lão tổ có thể có khí thế như thế, tự nhiên là trước khi bọn họ trở về, cũng đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh. Chỉ là lão nhân gia ông ta cần củng cố tu vi cảnh giới, tạm thời khiêm tốn làm việc chưa công bố ra ngoài mà thôi.

"Trần Nho Hồng!"

Triệu Vô Tình híp mắt lại, dường như có chút khiếp sợ: "Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã thành thiên nhân… Nội tình này, mạnh hơn nhiều so với trong tình báo!"

Trần Nho Hồng cũng coi là nhân vật truyền kỳ một thời, đương nhiên Giao Long Bang có ghi chép lại tình báo chi tiết. Theo hiểu biết, khi còn trẻ Trần Nho Hồng tư chất bình thường, sau một lần hải nạn mới như kỳ tích còn sống, kết quả tu vi đột nhiên tăng mạnh, dẫn dắt Trần gia lên một bậc thang huy hoàng.

Nhưng chưa từng nghĩ, tình báo từ đầu đến cuối chỉ là tình báo.

Xem ra, Trần Nho Hồng quá nửa là che giấu tư chất huyết mạch của hắn.

“Không tốt, rút!”

Trước tiên, Triệu Vô Tình bay lên trời, đi về phía chiến hạm Nộ Giao. Đối mặt với Trần Nho Hồng vừa thăng cấp, căn cơ còn chưa đủ vững chắc, Triệu Vô Tình đương nhiên sẽ không sợ hãi.

Nhưng Trần Nho Hồng là tu sĩ thủy hệ huyền công, rất có ưu thế trên biển. Triệu Vô Tình tự nghĩ, cho dù có thể đánh thắng hắn cũng không phải chuyện nhất thời.

Hiện giờ toàn bộ Đông Cảng đã bị kinh động, nhân mã Trần thị đang ở bến cảng cuồn cuộn không ngừng tập kết, lái thuyền xuất cảng đến trợ giúp. Triệu Vô Tình hắn một khi bị cuốn lấy, vậy toàn bộ hạm đội Nộ Giao hôm nay chính là lành ít dữ nhiều.

Huống chi Đông Cảng này tuy rằng xa xôi, nhưng chung quy vẫn là địa bàn của Trường Ninh vệ. Một khi thời gian kéo thật dài, không chừng sẽ có Vương thị hoặc là những gia tộc khác đến trợ giúp.

“Phạm Đông Cảng của ta, còn muốn trốn?” Nho Hồng lão tổ chấp chưởng Trần thị hơn sáu mươi năm, phán đoán tự nhiên là cực kỳ cay độc ~ gần như ngay lập tức đã phán đoán ra hình thái.

Giao Long Bang dám động thủ vào lúc này, tất nhiên là có mục đích. Nếu có thể bắt Triệu Vô Tình kia, chế trụ ba chiếc chiến hạm Nộ Giao kia, liền có thể nắm được điểm yếu của Giao Long Bang.

Nắm giữ quyền chủ động của tình thế biến cố kế tiếp.

Theo một tiếng gầm thét của Nho Hồng lão tổ, trong lúc trường thương màu băng lam huy động, đã dẫn phát thủy triều trong nước, từng đạo cột nước như Giao Long thăng thiên phóng lên trời, hướng Triệu Vô Tình đánh tới.

Thủy Long thương!

Linh khí truyền thừa thủy hệ của Trần thị, khi tác chiến trên mặt nước hiệu quả đặc biệt rõ rệt. Tuy chỉ là linh khí, nhưng

thi triển ra trong tay lão tổ Thiên Nhân cảnh, uy lực tất nhiên là bất thường.

“Dựa vào ngươi mới đạt tới Thiên Nhân cảnh, ngươi cũng muốn giữ Triệu Vô Tình ta lại sao?” Triệu Vô Tình tức giận, tiện tay đánh ra một quyền, mấy cột nước toàn bộ đều bị phá vỡ.

“Thì ra là Triệu đại thống lĩnh ở trước mặt.” Nho Hồng lão tổ không kinh sợ mà còn vui mừng nói, “Hảo hảo, nghe nói Triệu đại thống lĩnh là chủ nghĩa bang phái Giao Long, đem ngươi hạ xuống càng hữu dụng.”

Nho Hồng lão tổ đơn độc bắt hắn, đương nhiên là chuyện không thực tế.

Nhưng Đông Cảng Trần thị cũng không phải người cô đơn, trên địa bàn của Trường Ninh vệ, giữa các thế gia thông gia có thể xem như một cái thùng sắt, đồng khí liên chi. Khi nhận được thương đội Trần Phương Hoa Trần tu võ, ở bên ngoài cảng gặp phải sự tập kích của Giao Long Bang, Trần thị liền trước tiên thả ra Linh Cáp Tử cầu viện với Vương thị và các minh hữu khác.

Nho Hồng lão tổ muốn làm, chỉ là dây dưa với Triệu Vô Tình. Nếu ở bên cạnh, hắn còn không nắm chắc, nhưng trên biển này… Nho Hồng lão tổ nghĩ đây đã là chiến trường tốt nhất của hắn.

“Tốt tốt tốt!” Trần Tu Võ thấy lão tổ nhà mình đã thành Thiên Nhân cảnh, lại ở thời khắc mấu chốt cầu viện thành công, lúc này nắm lấy thời cơ hô: “Các nhị lang của Trần thị ta, cơ hội kiến công lập nghiệp đã đến. Thần Uy pháo, oanh oanh oanh cho bổn thiếu tộc trưởng!”

Oanh oanh oanh!

Một loạt pháo thần vang lên.

Cùng lúc đó, bến cảng Đông Cảng đã có một số khoái thuyền chạy ra khỏi cảng, tiến đến chi viện thương thuyền. Dưới ưu thế tác chiến của sân nhà, còn có binh lực liên tục không ngừng đến trợ giúp.

Một trận hỗn chiến diễn ra kịch liệt bên ngoài cảng Đông Cảng.

Hai đại Thiên Nhân cảnh từ trên trời đánh xuống biển, lại từ trên biển đánh tới tận trời cao, rất náo nhiệt. Triệu Vô Tình ba phen mấy bận muốn chạy trốn, nhưng đều bị Nho Hồng lão tổ liều chết chặn lại.

Chiến đấu giữa hạm đội, cũng cực kỳ thảm liệt hung mãnh. Nhưng so sánh mà nói, Đông Cảng Trần thị có thần uy phát uy rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Thời gian từ từ trôi qua.

Không đến nửa canh giờ sau.

Trên không trung vang lên một tiếng hạc kêu, một chiếc phi liên linh cầm từ trong tầng mây đáp xuống thẳng đến chiến trường. Mà trên chiếc phi liên linh cầm này có hoa văn của Trường Ninh Vương thị. Vô cùng hiển nhiên, đây là phi liên mà Vương thị đặc biệt để lại cho mình sử dụng.

Hai phu thê Vương Thủ Triết, từ cửa sổ thủy tinh trong suốt của kiệu phi liên linh cầm nhìn xuống, thu hết tình thế chiến trường biển Đông Cảng vào mắt.

“Nương tử, Giao Long Bang công khai hủy khế ước với các thế gia.” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày nói: “Chỉ sợ người đến không có ý tốt, phong vân đột biến mà.”

“Một đám phế vật.”

Thanh âm Liễu Nhược Lam lạnh lùng mà lộ ra lệ khí: “Giết là được.”

“Ơ?” Vương Thủ Triết quay đầu nhìn, lập tức hít một hơi lạnh, nương tử… không, nếu Linh lại ra nữa?

…

Chương 50: Thủ Triết đến cứu viện! Nếu linh phát uy!

…

Chỉ thấy Liễu Nhược Lam, không, là trong thân thể Nhược Linh tản mát ra hàn ý băng lam nhè nhẹ.

Cái hàn ý này cũng không phải là huyền khí ngưng tụ mà là như là một loại "Ý" hội tụ, vô hình vô chất, lại mang đến cho người ta cảm ứng rõ ràng được chất xúc khí tượng, ác liệt mà bá đạo.

Quần áo trên người nàng không gió mà bay, tóc đen cũng hơi bay lên, gương mặt dịu dàng đại khí kia tràn đầy vẻ nhu hòa, cũng phảng phất nhiễm sương sắc, trở nên sắc bén lẫm liệt.

Khí tràng trong lúc lơ đãng kia phát ra, khiến Vương Thủ Triết ở trong một sương kiệu phi liên, đều cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn.

Mấy năm qua, xác suất xuất hiện Linh lặng yên không một tiếng động càng ngày càng nhiều.

Không giống như trước kia, chỉ có Liễu Nhược Lam hoàn toàn chọc giận nàng, Nhược Linh ẩn giấu trong cơ thể nàng mới bộc phát một đợt.

Về điểm này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng mơ hồ có chút lo lắng. Những năm gần đây, thật ra hắn vẫn luôn nghiên cứu, Nhược Lam và Nhược Linh đây là tình huống gì? Suy đoán có thể là "Linh chủng Tiên Thiên Đạo" mà Liễu Quân Phù lấy được xuất hiện biến cố nào đó.

Hoặc là, bản thân "Linh chủng thai Tiên Thiên Đạo" này, liền có thuộc tính ẩn giấu nào đó trên điển tịch không có ghi lại.

Chẳng qua bởi vì thiếu khuyết tri thức tương quan, nếu như điều kiện xuất hiện của Nhược Linh càng ngày càng không có dấu vết để tìm ra, dẫn đến tiến triển " Nghiên cứu" của Vương Thủ Triết có hạn.

Trước mắt chỉ có thể xác định, ý thức của nàng và Nhược Lam cũng không tương thông, thuộc về hai cá thể độc lập.

Chỉ là nàng ngẫu nhiên tỉnh lại cũng không phát tác, chỉ cùng Nhược Lam tồn tại trong thời gian ngắn ngủi.

Điểm có lợi duy nhất đối với Vương Thủ Triết là Nhược Linh không có ý xé bỏ quan hệ hôn nhân giữa "Liễu Nhược Lam" và hắn. Bất tri bất giác đã chấp nhận sự thật Vương Thủ Triết là phu quân của nàng.

Đây cũng là căn cơ mà Vương Thủ Triết có thể sống đến bây giờ…

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ nhanh như tia lửa, Liễu Nhược Linh mở ghế phi liên, sát ý nồng đậm như thực chất chuẩn bị nhảy xuống phi liên hành hung.

"Nương tử chớ xúc động." Vương Thủ Triết vội ngăn cản nói: "Người giao chiến với lão tổ Nho Hồng kia tên là Triệu Vô Tình, chính là nghĩa tử của bang chủ Giao Long Bang Long Vô Kỵ."

"Vậy thì thế nào?" Đôi mắt Liễu Nhược Linh lạnh lùng liếc nhìn Vương Thủ Triết.

"Long Vô Kỵ chẳng những là bá chủ một phương trong thế lực cường đại, bản thân cũng là đại lão Tử Phủ cảnh. Một khi giết chết Triệu Vô Tình, chỉ sợ chúng ta sẽ không còn đường cứu vãn với Giao Long Bang nữa." Vương Thủ Triết cố nén kiên nhẫn, giải thích với Liễu Nhược Linh: "Với thực lực tổng hợp của Trường Ninh Vương thị chúng ta, tạm thời không nên khai chiến toàn diện với Giao Long Bang."

"Chỉ là Tử Phủ cảnh, giết là được." Liễu Nhược Linh lạnh giọng khinh thường.

"Ách…"

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, cái gì gọi là giết một Tử Phủ cảnh là được? Bản thân Liễu Nhược Linh còn chưa tới Thiên Nhân cảnh…

Bởi vì trên tu luyện Liễu Nhược Lam tương đối " bơ vơ", nhiều năm như vậy, tu vi "chỉ vẻn vẹn đạt tới Linh Đài cảnh tầng bảy mà thôi, miễn cưỡng xem như tiến vào Linh Đài cảnh hậu kỳ.

Đây là khoảng thời gian trước, sau khi Liễu Nhược Linh tỉnh lại thì ghét bỏ tu vi của mình quá thấp, thuận đường bế quan mới tấn thăng hậu kỳ.

Với huyết mạch đại thiên kiêu của nàng, cùng với tiêu chuẩn trang bị và thực lực chiến đấu của bản thân, vượt cấp đánh một Thiên Nhân cảnh sơ kỳ bình thường, hẳn là miễn cưỡng có thể đảm nhiệm. Nếu như gặp phải Thiên Nhân cảnh sơ kỳ cấp thiên kiêu, chỉ sợ rất khó đối phó được.

Dù sao giữa Thiên Nhân cảnh và Linh Đài cảnh, chênh lệch một đại cảnh giới.

Mà tu sĩ Tử Phủ cảnh là cái gì?

Huyết mạch tiểu thiên kiêu thiếu một chút, xác suất có thể tu luyện đến Tử Phủ cảnh là rất thấp. Bởi vậy, tuyệt đại bộ phận tu sĩ Tử Phủ cảnh, bản thân chính là thiên kiêu ra đời, thậm chí là xuất thân đại thiên kiêu.

Huyết mạch thiên kiêu và đại thiên kiêu, sở dĩ có thể dễ dàng vượt cấp trong cấp thấp chủ yếu là do long xà hỗn tạp trong cảnh giới cấp thấp, huyết mạch của đại đa số mọi người đều không được tốt lắm.

Càng lên cao, ưu thế do huyết mạch cường đại mang lại sẽ dần dần biến mất. Dù sao tu sĩ có thể tu luyện tới Tử Phủ cảnh, huyết mạch ai cũng cường đại. Đến Thần Thông cảnh thì càng khỏi phải nói, ai mà chẳng xuất thân từ đại thiên kiêu?

Có điều, cho dù Vương Thủ Triết âm thầm oán thầm không thôi, nhưng lại không tiện "đắc tội" trước mặt.

Bất kể nói thế nào, nếu như Linh cũng coi như là nương tử của hắn, vì bảo vệ sự ổn định của gia đình, Vương Thủ Triết vẫn quyết định tiếp tục ôn nhu đối đãi: "Nương tử không được chủ quan, căn cứ tình báo của ta điều tra, lai lịch của Long Vô Kỵ có chút thần bí, phía sau còn có hậu thuẫn chống lưng ủng hộ. Liên minh thông gia Vương thị ta nếu khai chiến toàn diện, thắng bại khó liệu không đề cập tới, cho dù may mắn thắng, cũng sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng."

"Mong cô nương chú ý đại cục một chút." Vương Thủ Triết tận tình khuyên bảo, kiên nhẫn khuyên bảo: "Kết quả trước mắt có lợi nhất với chúng ta, vẫn là bắt sống Triệu Vô Tình và

dưới trướng, nắm quyền chủ động trong tay. Nương tử phải thông cảm phu quân nhiều hơn."

Mở miệng một tiếng nương tử, ngữ điệu lại ôn nhu tinh tế như thế.

Cho dù tính tình cứng rắn như Liễu Nhược Linh, dưới vẻ nhu tình như nước này cũng không khỏi mềm đi một chút. Nàng nghiêng mắt liếc Vương Thủ Triết một cái: "Thôi được. Xem ở mặt mũi phu quân, chỉ để hắn sống thêm vài ngày thôi."

Dứt lời, nàng nhảy xuống, giống như nữ chiến thần đạp không mà đi, nhanh chóng lao về phía chiến trường.

"Nương tử nhận vũ khí…"

Vương Thủ Triết liên tục móc một thanh linh kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra, một bộ linh giáp, cùng với một bộ linh bảo Phi Vũ, ném xa cho Liễu Nhược Linh.

Lúc trước bởi vì Nhược Lam cảm thấy mình trạch lâu ở nhà giúp chồng dạy con, "Thu Thủy Kiếm", Nguyên Thủy Linh Giáp cùng với Phi Vũ Linh Bảo không có tác dụng gì, liền đem ba cái đều giao cho nữ nhi Vương Ly Dao bàng thân.

Bởi vậy, nếu bên cạnh Linh Linh tạm thời không có trang bị tiện tay.

Lúc trước là nghĩ tới nàng thân là đại thiên kiêu, chẳng mấy chốc sẽ vọt vào Thiên Nhân cảnh, lại đặc biệt cho nàng một bộ trang bị ý nghĩa không lớn. Đợi sau khi nàng thăng cấp, lại tìm cơ hội lấy pháp bảo trung phẩm, hoặc là pháp bảo thượng phẩm thì càng tốt.

Bây giờ chuyện khẩn cấp, chỉ có thể lấy trang bị mà Lung Yên lão tổ đào thải ra, tạm thời cho nàng dùng.

Lại nói tiếp, thanh "Hàn Sương Kiếm" này, cùng với bộ "Hàn Băng Linh Giáp" kia vẫn là lễ vật năm đó Lạc Thu Tĩnh tặng cho Lung Yên lão tổ, đều là thượng phẩm linh khí có chất lượng thượng giai.

Đó là các nàng từ trong di tích thí luyện Thần Vũ hoàng triều, dựa vào thực lực của mình thắng được chiến lợi phẩm, bởi vì nhớ ân trấn thủ của Lung Yên lão tổ, mới đặc biệt chọn thuộc tính huyền băng, phối hợp thành một bộ tặng cho nàng.

Bây giờ, Lung Yên lão tổ thăng cấp Thiên Nhân cảnh, cũng có "Tử Điện bảo kiếm" và "Huyền Băng ly giao giáp" tốt hơn, hai món linh khí thượng phẩm đã bị loại bỏ, cả linh bảo Phi Vũ cũng bị loại bỏ, tạm thời đặt ở chỗ Vương Thủ Triết.

Nếu không phải như vậy, Vương Thủ Triết cũng không thể lập tức lấy ra một bộ trang bị.

Mặc dù bộ trang bị này không tương xứng với thuộc tính huyết mạch của Nhược Linh, nhưng cũng chưa từng được mài giũa, sử dụng chưa chắc đã thuận tay.

Nhưng có, dù sao cũng tốt hơn không có.

"Ông!"

Ba kiện trang bị vội vã bay đi.

Liễu Nhược Linh duỗi tay ra, ba món trang bị rơi vào trong tay nàng.

Trong chốc lát, chiến giáp màu đen như băng tinh bao trùm toàn thân nàng, Linh bảo Phi Vũ trắng noãn hiện ra sương sắc "Soạt" một tiếng ở phía sau nàng triển khai.

Bàn tay trắng nõn khẽ búng, trường kiếm băng lam cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong tay nàng.

Mặc dù thuộc tính không hoàn toàn phù hợp, hai kiện thượng phẩm linh khí cùng với một kiện Phi Vũ Linh Bảo cộng lại, vẫn làm cho uy thế của cả người nàng cao hơn một mảng lớn.

Chỉ thấy cổ tay nàng run lên, một đạo kiếm quang giống như xuyên vân phá nhật chém về phía Triệu Vô Tình.

Trong chốc lát, kiếm quang như nước ngang trời mà qua.

Hàn ý lạnh thấu xương từ trong kiếm quang tràn ngập ra, hợp với thủy quang mờ mịt, toàn bộ trên không bến cảng tràn ngập sương mù.

Dưới sương mù che lấp này, không chỉ thân ảnh Liễu Nhược Linh trở nên mông lung, ngay cả kiếm ý trong kiếm quang màu nước cũng biến thành như ẩn như hiện, phảng phất trong sương mù nhìn hoa, làm cho người nhất thời khó có thể phát hiện.

Tiếng nước sông bành trướng dâng lên, giống như vì một kiếm này mà tán thưởng.

“Cái gì?”

Triệu Vô Tình bị Nho Hồng lão tổ dây dưa, vốn đã cực độ bực bội, nhưng không ngờ Trần thị lại có viện quân đột kích.

Tuy nhiên, đợi hắn từ xa nhìn thoáng qua, phát hiện người tới là Linh Đài cảnh, liền an tâm lại.

Nhưng chỉ là một Linh Đài cảnh, cho dù khí thế có mạnh một chút, uy lực của kiếm thế lớn một chút, cùng lắm cũng chỉ là một thiên kiêu. Hắn đường đường là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, còn sợ một Linh Đài cảnh như nàng hay sao?

Mắt thấy kiếm quang sắp chạm thể, hắn lập tức hét lớn một tiếng, điên cuồng thúc giục Thái Cổ Man Kim Thân Quyết.

Thân thể của hắn lập tức tăng vọt mấy phần, ngay cả màu kim đồng ngoài thân cũng trở nên thâm thúy hơn, uy thế cả người càng thêm dày nặng, phát ra càng không thể xâm phạm.

Sau một khắc, đạo kiếm quang như nước ngang trời kia, đã dùng một tốc độ không bình thường bay tới, trực tiếp đâm trúng lồng ngực của hắn.

“Oanh!”

Lực lượng cường đại nổ tung trên ngực hắn, cả người hắn chấn động, bị chấn động mạnh đến bay ngược ra sau mấy trượng mới miễn cưỡng ổn định.

Dưới lực phòng ngự cường đại của Thái Cổ Man Cực Kim Thân Quyết, ngực của hắn cũng không bị đâm thủng, nhưng có một cỗ kiếm ý mang theo ý lạnh thấu xương xuyên thấu kim thân đâm vào trong cơ thể hắn.

Kiếm ý này cũng không tính quá cường đại, lại cực kỳ khó chơi, trong lúc nhất thời đúng là hắn không thể khu trừ được, quấy đến ngực hắn một trận đau đớn, lục phủ ngũ tạng cũng quặn đau một hồi.

“Làm sao có thể!” Trong miệng Triệu Vô Tình tràn ra một tia máu tươi, sắc mặt đột nhiên biến thành thất thanh nói: “Chỉ là một Linh Đài cảnh, làm sao có thể cường đại như thế?”

Nhưng tình huống trước mắt, đã không cho phép hắn tiếp tục chấn kinh.

Có viện quân ủng hộ, Nho Hồng lão tổ vui mừng quá đỗi: “Có Nhược Lam đến viện trợ, lão phu yên tâm. Ngươi và ta hợp lực, bắt sống kẻ này.”

Dứt lời, Nho Hồng lão tổ liền tăng cường thế công, Thủy Long thương kích phát ra từng đạo sóng nước, phô thiên cái địa oanh hướng Triệu Vô Tình.

Cùng lúc đó, Nhược Linh cũng chấp nhận lời đề nghị của Nho Hồng lão tổ, Linh Bảo Phi Vũ hơi chấn động, cả người hóa thành một đạo kiếm quang gia nhập chiến cuộc, bắt đầu liên thủ trấn áp Triệu Vô Tình.

Cùng lúc đó.

Trên chiến hạm thương thuyền, Trần Tu Võ rất có phong thái thời trẻ của Thủ Triết, thấy một màn này càng phấn chấn không thôi: “Các huynh đệ, cữu cữu và cữu mẫu của ta tới trợ giúp, huynh đệ muốn kiến công lập nghiệp nắm lấy cơ hội, giết chết!”

Trong lúc nhất thời, sĩ khí phía Trần thị như cầu vồng.

Trái lại một phương Giao Long Bang, sĩ khí lại lần nữa bị nhục, dục vọng tác chiến rơi xuống đáy cốc. Có không ít người sợ người chết, đã bắt đầu nhảy thuyền chạy trốn.

Đây chính là khác biệt giữa bang phái và gia tộc. Khi đánh trận thuận buồm xuôi gió, thành viên bang phái đều là sĩ khí tăng vọt, hung mãnh tinh tiến. Nhưng một khi đến nghịch phong cục, sĩ khí giảm xuống sẽ tương đối nhanh, vả lại hiếm có người chịu liều chết tác chiến, không tiếc hi sinh.

Mà thành viên gia tộc lại bất đồng, phía sau bọn họ có một nhà già trẻ, lẫn nhau đều có quan hệ huyết mạch tương liên. Cho dù là gia tướng, cũng là đời đời truyền thừa, cùng chủ gia giữa là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn quan hệ.

Một khi gặp phải sống chết, loại huyết mạch tương liên này thường thường có thể phát huy ra lực ngưng tụ rất mạnh, ngược lại kích phát ra lực chiến đấu mạnh hơn.

Cùng lúc đó.

Gia chủ Trần thị Trần Phương Kiệt cũng suất lĩnh tộc nhân và gia tướng tinh nhuệ đến bến tàu xuất kích, đồng hành cùng nhau, còn có mấy vị trưởng lão Linh Đài cảnh, cùng với mẫu thân Trần Tu Võ Vương Lạc Y.

Bởi vì cái gọi là binh bại như núi đổ.

Theo viện quân bến cảng không ngừng gia nhập chiến đấu, sĩ khí bang chúng Giao Long bang không ngừng tăng tốc tan tác, không ngừng có người chạy trốn, thậm chí là đầu hàng. Ngắn ngủn thời gian một nén nhang, ba chiến hạm Nộ Giao tất cả đều bị bắt được.

Mà đội thuyền Trần thị, bắt đầu đuổi giết những bang chúng nhảy xuống biển chạy trốn, ngư săn trường mâu không ngừng rơi vào trong nước, phốc phốc phốc đem một đám đào binh đóng đinh thành xiên thịt.

Những thứ này đều là chiến công, hơn nữa là thu hoạch được chiến công có độ nguy hiểm không lớn. Đương nhiên, khiến tộc nhân Trần thị cùng các gia tướng, thậm chí là các thủy thủ thuyền công đều chạy theo như vịt.

Phi liễn của Vương Thủ Triết tiếp tục ngao du trên không trung, quan sát tất cả chiến trường.

Đến lúc này, chiến đấu đã đến hồi kết, Trần thị đại hoạch toàn thắng.

Chỉ có chiến trường bên phía Triệu Vô Tình, còn có một số giằng co. Dựa vào hai người Nho Hồng lão tổ và Nhược Linh liên thủ, tự nhiên là có thể chiến thắng Triệu Vô Tình. Chỉ là chiến thắng và bắt giữ, độ khó tự nhiên không giống nhau.

Cho dù Triệu Vô Tình bị đánh rất thảm, bộ dáng cực kỳ chật vật. Nhưng dưới tình huống hắn liều chết không chịu đầu hàng, chiến đấu sẽ bị kéo vào cục diện bế tắc.

Trước mắt như vậy, Vương Thủ Triết gia nhập chiến đấu.

Dưới tình huống ba đánh một, Triệu Vô Tình cho dù không muốn, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị bắt.

Sau đó là phải thu thập chiến trường.

Vương Thủ Triết đích thân sắp xếp Nhược Linh sau khi nghỉ ngơi ở trạch viện Trần thị liền vội vàng đến hội nghị với đám

người Nho Hồng lão tổ. Trận chiến này tuy rằng thắng, nhưng một đống chuyện phiền toái tiếp theo.

Cái tên Giao Long Bang này nghe chỉ vẻn vẹn là bang phái hạng ba, trên thực tế lại là bá chủ một phương.

Khi Vương Thủ Triết chạy đến chính đường chủ trạch Trần thị, các lộ nhân mã đã tề tụ. Có Lôi thị lão tổ Lôi Nguyên Châu, Từ thị Bắc Thần lão tổ, Trần thị Nho Hồng lão tổ, cùng với Sơn Âm Liễu thị, Sơn Dương Công Tôn thị, Ánh Tú Lư thị, Kim Sa Từ thị vân vân các người liên minh thông gia.

"Thủ Triết tới rồi."

Trong chính đường, vốn có chút lộn xộn, tựa hồ có chút tranh luận và ồn ào. Nhưng đợi đến khi Vương Thủ Triết vừa tiến vào, hiện trường lập tức yên tĩnh lại, các lão tổ nhao nhao đứng lên chào hỏi Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết gặp qua chư vị lão tổ tông." Vương Thủ Triết chung quy vẫn chỉ là một tiểu bối. Hơn nữa hắn còn là một người biết lễ trọng tình, lễ tiết và tôn trọng nên có đương nhiên sẽ không thiếu nửa phần.

Sau khi chào hỏi hàn huyên một phen, Vương Thủ Triết ngồi ở chủ vị.

Đây cũng là chuyện nên làm.

Vương thị chính là thủ lĩnh của liên minh thông gia, liên minh thông gia này đều dựa vào Vương thị và Vương Thủ Triết mới trở nên mạnh mẽ như vậy. Đừng nói các vị lão tổ đều là trưởng bối của Vương Thủ Triết, cho dù là Lung Yên lão tổ ở đây, trong hội nghị chính thức cũng là Vương Thủ Triết ngồi chủ vị.

Mà quyết định cuối cùng của Vương Thủ Triết thường là quyết định cuối cùng của liên minh thông gia.

Địa vị như vậy thực sự không phải từ trên trời rơi xuống, mà là Vương Thủ Triết dựa vào năng lực thực sự có được.

Hắn vừa ngồi xuống.

Lôi thị Lôi Nguyên Châu liền nói: "Thủ Triết, lần này Trần thị tùy tiện khai chiến với Giao Long Bang đúng là không khôn ngoan. Giao Long Bang không giống với Tiền thị thương hội,

người sau chủ yếu lấy kinh thương lập nghiệp, lại cố kỵ khá nhiều. Mà Giao Long Bang thì khác, một khi liên minh thông gia với chúng ta khai chiến, sẽ không kiêng nể gì cả."

"Nguyên Châu lão tổ." Sắc mặt nho hồng lão tổ có chút không vui nói, "Lúc trước Trần mỗ đã giải thích, cũng không phải là Trần thị ta khai chiến với Giao Long bang, mà là Giao Long bang vạch hủy hiệp nghị động thủ trước. Người ta đã ức hiếp lên đầu chúng ta, chẳng lẽ Trần thị chúng ta còn phải nghiêm mặt đánh người?"

Nho Hồng lão tổ đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tất nhiên là có tư cách ngồi ngang hàng với Lôi Nguyên Châu. Hiện giờ Đông Cảng Trần thị, mặc dù trên danh nghĩa vẫn là thế gia Bát phẩm, nhưng thăng cấp Thất phẩm, cũng chỉ là vấn đề quá trình của quan phủ mà thôi.

Đương nhiên, với tư cách là tân tấn Trần thị, trước mắt chỉ có một ngày có người Thất Linh Đài, thực lực tổng thể so với Lôi thị vẫn còn kém không ít. Nhưng đây chung quy cũng chỉ là vấn đề thời gian phát triển, nắm giữ quyền nói chuyện trên biển Đông Cảng Trần thị, tiềm lực phát triển trong tương lai không thể đo lường.

"Nho Hồng lão tổ." Sắc mặt Lôi Nguyên Châu hơi lạnh lẽo nói: "Thứ gọi là nhẫn nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, thực sự ăn phải thiệt thòi gì, Thủ Triết gia chủ tự nhiên sẽ thay ngươi làm chủ. Hiện giờ tốt rồi, giết nhiều người của Giao Long Bang như vậy, lấy tính cách của Long Vô Kỵ sao có thể từ bỏ ý đồ?"

Ngay khi Nho Hồng lão tổ chuẩn bị trở về, Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng nói: "Hai vị lão tổ tạm thời bình tĩnh chớ nóng nảy, trước hãy nghe Thủ Triết nói một lời."

Lời này vừa nói ra.

Bất kể là Lôi Nguyên Châu hay Trần Nho Hồng đều phải kiềm chế tính khí, không nói nhiều nữa.

Dừng một chút, sắc mặt Vương Thủ Triết mới hơi ngưng trọng nói: "Giao Long Bang bởi vì trường kỳ hùng cứ An Giang, có một bộ phận trùng hợp với thế lực liên minh thông gia của

chúng ta. Bởi vậy, từ trước đến nay ta luôn tận lực thu thập tình báo của Giao Long Bang."

"Nói thật, lần này Giao Long Bang đột nhiên hành động, đúng là có chút ngoài dự liệu. Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng là hợp tình hợp lý. Long Vô Kỵ đã sớm thèm thuồng lợi ích của liên minh thông gia chúng ta, hơn nữa hắn ta cũng không phải một kẻ ngốc. Chỉ cần hắn ta thực sự có ý đồ bất chính, không thừa dịp liên minh thông gia chúng ta còn yếu hơn lúc nhỏ ra tay, chẳng lẽ còn chờ đến lúc chúng ta mạnh hơn động thủ sao?"

"Bởi vậy có thể suy đoán, chỉ cần bang Giao Long nảy sinh lòng động thủ, cho dù hôm nay có nhượng bộ, ngày mai cũng có thể tìm ra cớ mới. Vì vậy, Thủ Triết ở đây khuyên tất cả trưởng bối một câu, đến lúc này thì không cần ôm lòng ảo tưởng nữa."

Lời này vừa nói ra.

Trong chính đường lặng ngắt như tờ.

Lời của Vương Thủ Triết tuy không dễ nghe nhưng lại nói ra một sự thật.

"Nếu như thế, đề tài thảo luận hôm nay hẳn là cực hạn, làm sao đối phó với dã tâm của Giao Long Bang, làm sao vượt qua cục diện vây khốn trước mắt này." Vương Thủ Triết khí độ trầm ổn nói: "Ý chư vị như thế nào?"

Trong lúc nhìn quanh, Vương Thủ Triết đã bất tri bất giác tạo thành một cỗ khí độ của thượng vị giả khống chế thế cục. Có sự ung dung tự tin này của hắn, trong lòng các vị lão tổ thoáng cái giống như ăn phải viên thuốc an thần.

Có Thủ Triết ở đây, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

…

Chương 51: Vương Thủ Triết! Đây là lão tổ nhà ta!

…

Cách Trường Ninh vệ mấy ngàn dặm.

Vùng trung du An Giang.

Đoạn đường này của An Giang địa thế hiểm trở, cửu khúc thập bát loan. Giang đạo thường xuyên qua núi non trùng điệp, tạo thành từng vách đá dựng đứng.

Ngay bên trong Cửu Khúc Hồi vịnh, có một đảo giữa sông, bốn phía nó như đao gọt búa bổ hiểm trở, chỉ sau lưng trên mặt nước có một con đường thủy xuyên thẳng vào trong vịnh, bên trong hình thành một tòa cảng sông nửa thiên nhiên.

Trải qua mấy trăm năm khai phá và mở rộng, quy mô của cảng sông này đã không nhỏ, nhưng trong cùng một thời gian đã đậu hơn mười chiếc thuyền sông. Trên thuyền lớn dày đặc, đều treo Giao Long Khuyết Kỳ uy phong lẫm liệt.

Con thuyền treo cờ như thế, nhưng trên dưới An Giang thông suốt, không ai dám trêu chọc. Chỉ vì chúng đều là thuyền của Bá chủ An Giang —— Giao Long Bang.

Mà hòn đảo giữa sông này tên là "Giao Long Đảo", chính là tổng bộ của bang bá chủ Giao Long thống trị An Giang.

Ở giữa Giao Long đảo, có một toà chủ phong nhô ra, phía dưới trấn áp lấy một đầu thượng phẩm thuỷ hệ linh mạch không biết từ nơi nào di thực đến, khiến cho cả tòa ngọn núi đều bao phủ trong thuỷ khí mây mù.

Đỉnh ngọn núi chính đã sớm bị san bằng, sửa chữa không ít kiến trúc. Tại vị trí mấu chốt, còn xây dựng trận nhãn cùng trận pháp tiết điểm, cấu thành một tòa trận pháp hộ sơn.

Chính vì có nơi dễ thủ khó công như vậy làm hang ổ, vừa rồi đúc thành Giao Long Bang mấy trăm năm qua, càng ngày càng hùng mạnh.

Lúc này.

Đỉnh ngọn chủ phong, phòng thủ nghiêm mật nhất trong một tòa đại điện, bầu không khí đang trầm ngưng mà nghiêm túc.

So sánh với đại trạch thế gia đại tộc bình thường, phong cách đại điện này có vẻ đặc biệt thô kệch, không chỉ không có hoa khắc đẹp đẽ, cũng không có bố cục nghiêm cẩn, cửa chính đi vào liền trực tiếp là đại đường.

Nhưng uy nghiêm của bản thân đại điện không hề tổn hại chút nào này.

Đặc biệt là trên hai bên đại điện là đầu thú khổng lồ dùng để trang trí đính ở trên tường, càng đặc biệt dữ tợn, tràn đầy một loại bá đạo cùng phô trương khó tả.

Trên ghế ngồi đại điện chủ, một người trung niên hán tử mặc áo ngắn màu trắng, nửa đoạn quần dài chân đang tùy tiện ngồi xuống.

Hán tử trung niên này để râu dưới cằm, tư thế ngồi cũng là nửa dựa nửa dựa, tương đối tùy ý, thoạt nhìn tương đối không biên độ, cơ bắp lộ ra bên ngoài lại cứng cáp mà chặt chẽ, cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra một cỗ bá đạo mà cường thế.

Người đàn ông trung niên này đương nhiên là bang chủ Giao Long bang tiếng tăm lừng lẫy, Long Vô Kỵ.

Nghe thuộc hạ báo cáo về quá trình Triệu Vô Tình bại trận và bị giam trong ngục giam Trường Ninh vệ, ánh mắt hắn ta khép hờ, dường như đang nghe một chuyện không quan trọng.

“Bang chủ…“Lư Kim Nghĩa quỳ rạp dưới đất, mồ hôi toàn thân rơi như mưa, “Nghe nói, phủ thủ thành Trường Ninh vệ đã chính thức thụ lý án này, bắt đầu đi quá trình thẩm vấn của triều đình. Một khi tội danh được thành lập, Triệu đại thống lĩnh cùng các huynh đệ, cũng sẽ bị định là thủy khấu, xử theo tội cướp bóc. Theo luật pháp Đại Càn, Triệu đại thống lĩnh cùng một đám bang chúng nòng cốt, sẽ bị xử tử trước mặt mọi người, thi thể treo ở Đông Cảng hong gió cảnh sát ba năm… Các huynh đệ còn lại của bang chúng, cũng sẽ bị sung quân khổ dịch Man Hoang biên cương…”

“Khốn kiếp.” Mấy tên đại thống lĩnh Thiên Nhân cảnh còn đang ở hang ổ của Long Vô Kỵ đồng loạt nổi giận: “Trường

Ninh Vương thị thật to gan, dám đối xử với Triệu đại thống lĩnh như vậy.”

“Bang chủ, chuyện này tuyệt đối không thể nương tay, chúng ta phải tạo áp lực cho quan phủ Trường Ninh vệ, tiến hành đả kích Vương thị và liên minh thông gia.”

Chúng Đại thống lĩnh nhao nhao hỗn loạn, lòng đầy căm phẫn.

Đến lúc này.

Long Vô Kỵ mới hé mắt ra, đáy mắt xẹt qua một tia tinh mang: “Tưởng đại thống lĩnh, việc này ngươi thấy thế nào?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người một Đại thống lĩnh chưa từng nói chuyện.

Khác với dáng vẻ thô kệch của đại bộ phận bang giao long, người này tay dài áo rộng, thoạt nhìn phong độ nhẹ nhàng, nho nhã bất phàm, đứng trong bang chúng bang giao long, quả thực giống như hạc giữa bầy gà.

Không biết, chỉ sợ còn tưởng rằng hắn là trưởng lão của thế gia đại tộc nào đó.

Long Vô Kỵ không biết chiêu mộ được nhân tài trí nang từ đâu, tên là “Tưởng Ngọc Tùng”, tâm tư kín đáo, túc trí đa mưu. Những năm gần đây, rất nhiều hành động chiến lược, bố trí chiến thuật của Giao Long Bang đều là hắn ở sau lưng bày mưu tính kế.

“Bang chủ.” Tương Ngọc Tùng nho nhã hành lễ, chậm rãi nói: “Từ việc này có thể thấy liên minh thông gia do Trường Ninh Vương thị cầm đầu không đơn giản. Kế này hơn phân nửa là do Vương Thủ Triết của Vương thị làm.”

“Thuộc hạ từng nghiên cứu rất nhiều sự tích quật khởi của Vương Thủ Triết, người này nhìn như tính cách bảo thủ vững vàng, nhưng tư duy lại không câu nệ một khuôn mẫu thiên mã hành không, khiến người ta rất khó nắm bắt phương châm tiếp theo của hắn.”

“Có điều, phàm là người, tất nhiên sẽ có điểm khởi động chiến lược chiến thuật phương châm. Nếu ta là Vương Thủ Triết, đúng lúc Vương thị và đồng minh nhanh chóng phát triển, tất nhiên sẽ không nguyện ý cuốn vào một hồi tranh đấu thế yếu.

Tránh chiến và tranh thủ thời gian phát triển, mới là yếu tố cốt lõi của bố cục.”

“Tưởng đại thống lĩnh.” Một vị Đại thống lĩnh Thiên Nhân cảnh khác diện mạo thô kệch ồm ồm nói, “Vương thị kia vừa muốn tránh chiến cùng kéo dài, vì sao còn to gan lớn mật Thiên Địa Lệnh quan phủ tham gia việc này? Phải biết rằng, một khi xác định tội danh Triệu đại thống lĩnh, ngay cả thần tiên cũng khó cứu hắn. Chẳng lẽ, hắn muốn kết tử cừu với chúng ta sao?”

“Đây chính là điểm giảo hoạt của Vương Thủ Triết. Quan phủ phá án sẽ có một quy trình cố định, định tội cần có thời gian. Ta nghĩ ý của Vương Thủ Triết hẳn là, nếu Giao Long bang chúng ta muốn cứu Triệu đại thống lĩnh, nhất định phải chủ động đi tìm Vương thị thương lượng chuyện này trước khi quan phủ định án.”

“Nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội tốt, hoặc là ở trong đàm phán không chịu nhượng bộ, dẫn đến Triệu đại thống lĩnh bị kết án… Cũng là chúng ta gieo gió gặt bão, chính là song phương kết tử thù, bọn họ cũng hoàn toàn có thể đẩy trách nhiệm cho chúng ta. Đến lúc đó, bọn họ có thể dùng tư thái chịu hại dễ dàng thắng được sự đồng tình dư luận… cùng với khuynh hướng của thế lực trung lập.”

“Huống hồ, với cá tính của Vương Thủ Triết, tất nhiên đã sớm điều tra qua tình báo của chúng ta, hắn hẳn là biết rõ Long bang chủ là người coi trọng tình cảm nghĩa khí, là không thể dễ dàng buông tha cho Triệu đại thống lĩnh. Nói chung, trước mắt Vương thị và liên minh thông gia của họ đã chiếm được tiên cơ, mà bên ta đang ở cục diện tương đối bị động.”

Tưởng Ngọc Tùng liên tiếp phân tích, phân tích mục đích của Vương thị rất rõ ràng.

Lông mày Long Vô Kỵ chậm rãi nhăn lại: “Nói như thế, Vương thị muốn cầu hòa, lại không chịu chia phần thịt mỡ cho chúng ta? Tưởng đại thống lĩnh, có cách phá cục không?”

“Phương pháp phá cục đương nhiên là có.” Tưởng Ngọc Tùng sửa lại tay áo, cười đến vẻ mặt tự tin: “Tuy Vương Thủ Triết kia có thể tính kế, nhưng quên mất một điều, trên thế giới này cuối cùng vẫn lấy thực lực vi tôn. Tất cả cường giả của liên

minh thông gia kia cộng lại, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với một thế gia lục phẩm lợi hại một chút. Mà Giao Long Bang chúng ta, tổng thể chiến lực có thể so với thế gia ngũ phẩm."

"Chỉ cần Đại đương gia ngài đích thân dẫn người đi đến Trường Ninh vệ, lấy thân phận Tử Phủ thượng nhân tạo áp lực với hắn, đương nhiên sẽ khiến lòng người trong Liên Minh thông gia hoang mang. Tưởng mỗ lại thi triển ba tấc lưỡi không nát, vừa đấm vừa xoa, từ bên trong đánh tan ý chí của hắn. Không chỉ cứu được Triệu đại thống lĩnh không thành vấn đề, mà lợi ích thuộc về chúng ta cũng không thể thiếu được."

"Chờ chúng ta đứng vững gót chân ở Trường Ninh vệ, dù chỉ cắm một chân cũng có thể chầm chậm mưu đồ, không ngừng mở rộng lợi ích của Giao Long Bang chúng ta."

Những lời này, mấy vị Đại thống lĩnh ở đây liên tục gật đầu. Cho dù là Long Vô Kỵ, cũng nheo mắt lại, dường như có chút đồng ý.

"Chờ một chút!"

Bỗng dưng, một giọng nữ vang lên.

Cùng lúc đó, một thân ảnh thướt tha che mặt từ trong góc đi lên, chắp tay nói: "Long Đại đương gia, chỉ sợ việc này không ổn."

Đừng nhìn nàng đeo khăn che mặt, không lộ mặt, nhưng dáng vẻ lại lượn lờ, nhanh nhẹn như tiên. Chính là Tào Ấu Khanh lần trước ăn thiệt thòi lớn ở Vương thị, bị thương rất nặng.

Đôi mắt Long Vô Kỵ hơi nheo lại, không mặn không nhạt nói: "Tào tiên tử, chẳng lẽ còn có chỉ thị gì?"

Tào Ấu Khanh dường như không cảm nhận được cảm xúc của Long Vô Kỵ, tiếp tục nói: "Vương Thủ Triết kia xảo trá đến cực điểm, am hiểu nhất là kế mời quân vào rọ. Long Đại đương gia đàm phán với hắn, hơn phân nửa đã sớm rơi vào bẫy của hắn, không bằng dứt khoát để cao thủ ra hết, tập kích chủ trạch Vương thị, đánh cho hắn trở tay không kịp."

Nghe vậy, sắc mặt Long Vô Kỵ có chút phát lạnh.

Hắn híp mắt liếc nhìn Tào Ấu Khanh một cái, giọng điệu không nhanh không chậm nói: “Chẳng lẽ Tào tiên tử thật sự cho rằng, Giao Long thương hội chúng ta là thổ phỉ vong mệnh sao? Một lời không hợp liền diệt cả nhà người ta. Nếu ta thật sự làm như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa, đại quân của Học Cung và quan phủ liên hợp sẽ san bằng Giao Long đảo này thành bình địa.”

“Có thể…” Tào Ấu Khanh thấy tình huống thoát khỏi khống chế, không khỏi nóng nảy, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng cứng ngắc. “Long Đại đương gia, ngài đừng quên công tử đã dặn dò…”

Nào có thể đoán được, lời của nàng vừa mới nói ra một nửa.

Long Vô Kỵ liền không kiên nhẫn phất phất tay.

Một đạo khí kình đáng sợ lập tức hung hăng đánh vào ngực nàng.

Uy thế đáng sợ như bẻ gãy nghiền nát đâm thẳng vào tâm mạch, chấn động làm cả người nàng bay ngược ra sau, hung hăng đâm vào cột đá ngoài cửa, làm toàn bộ đại điện đều run rẩy theo.

Mãi cho đến lúc này, cuối cùng tiếng khí kình phá không mới vang lên.

Lục phủ ngũ tạng của Tào Ấu Khanh một trận phiên giang đảo hải, “Oa” phun ra một ngụm máu lớn.

Đau đớn kịch liệt làm cho sắc mặt của nàng trắng bệch, nhưng vẫn không thể che dấu được sự khiếp sợ và phẫn nộ trong ánh mắt nàng.

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Long Vô Kỵ thân là một Tử Phủ thượng nhân, lại còn nói ra tay liền ra tay, không cho thiên kiêu thánh địa như nàng chút mặt mũi nào!

Nhưng mà, còn không đợi nàng kịp phản ứng, một cỗ sát cơ đáng sợ giống như thực chất chụp xuống nàng.

Lạnh giá thấu xương, phảng phất như đến từ Cửu U, mang theo sát khí khiến người ta sợ hãi.

Trong nháy mắt này, nàng không chút nghi ngờ, nếu như nàng dám có chút dị động, chờ đợi một kích tiếp theo của nàng, có

lẽ chính là sát chiêu chân chính!

“Long Vô Kỵ ta làm việc, cần gì ngươi dạy?”

Long Vô Kỵ không thèm nhìn nàng lấy một cái, vẫn là dáng vẻ lười nhác tùy ý, đôi mắt híp nửa khép, giống như vĩnh viễn ngủ không tỉnh, ngữ khí lại trở nên lạnh lùng: “Đừng nói ngươi chỉ là một con chó ngu xuẩn dưới trướng công tử, dù công tử đích thân đến, cũng không có tư cách khoa tay múa chân với Long Vô Kỵ ta.”

Khóe miệng Tào Ấu Khanh tràn đầy máu tươi, cúi đầu, nhưng trong đôi mắt lại chứa đầy hận ý.

…

Nửa tháng sau.

Một trận mưa xuân trân quý rơi xuống trên mặt đất Trường Ninh vệ.

Các nông dân tá điền, đều lộ ra vẻ vui mừng. Trận mưa xuân kịp thời này, cho lúa mì mùa đông dư thừa thủy phân, khiến nó khỏe mạnh trưởng thành.

Nếu kế tiếp hết thảy thuận lợi, tháng năm năm nay lại là một mùa bội thu.

Nhưng mà, Trường Ninh vệ nhìn như yên lặng tường hòa, lại là có một mạch nước ngầm xuẩn xuẩn đang dâng trào. Đứng mũi chịu sào, chính là đại nhân thủ thành Trường Ninh Vệ Ngụy Văn Huân.

Ngụy Văn Huân lúc này rất hối hận.

Nhớ ngày đó khi hắn vừa mới tấn thăng Thiên Nhân cảnh, là hăng hái cỡ nào, quận thủ đại nhân tự mình chọn cho hắn ba vệ thành một tòa trấn thủ quản hạt. Hắn không chết, chọn Trường Ninh vệ.

Lý do là nơi này tiếp cận vực ngoại, thời gian khai hoang không đủ năm trăm năm.

Còn chưa có thế gia Lục phẩm trấn giữ, căn cơ tổng thể của thế gia còn yếu ớt, có đất đai để hắn thi triển hoài bão và lý tưởng.

Nhưng chờ hắn tới, mới biết nơi này chính là một cái hố.

Từ lúc bắt đầu tràn ngập nhiệt huyết, đến đấu tranh giãy giụa, đến cuối cùng giống như cá ướp muối nhận mệnh, chuẩn bị hỗn ăn cho đến khi kết thúc nhiệm kỳ. Bá chủ "Vương thị" của Trường Ninh vệ, muốn giày vò như thế nào thì tùy bọn họ đi.

Nhưng không ngờ hắn ta đã nằm ngửa nhận thua. Nhưng Vương Thủ Triết vẫn không chịu buông tha hắn ta, hở chút là úp một cái nồi đen lên đầu hắn ta.

Lần trước là án thiên kiêu Tào Ấu Khanh của Lăng Vân thánh địa hành hung tập kích, đã đặt nó lên đống lửa nướng, đành phải kiên trì cẩn thận xử lý, khắp nơi xử lý công việc không để lại bất cứ nhược điểm gì.

Mà lần này lại càng quá đáng hơn, vậy mà gây ra vụ án thủy khấu tập kích, chủ phạm chính là nghĩa tử của An Giang bá chủ Long Vô Kỵ Triệu Vô Tình!

Hơn nữa lúc bọn họ đưa phạm nhân đến thành thủ phủ của Trường Ninh vệ, gần như đã đem tất cả chứng cứ đều tiến hành cố hóa, đem sự tình nguyên bản trải qua đều khôi phục lại như cũ.

Thành thủ đại nhân này của hắn, chỉ cần căn cứ vào trình tự của luật pháp Đại Càn mà Vương thị cung cấp để làm. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đoàn người Triệu Vô Tình sẽ bị định tội tổ chức cướp bóc, tội danh và trừng phạt đều vô cùng nghiêm trọng.

Ngụy Văn Huân cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết mình lại bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu giữa các đại lão. Lúc này đêm đầu tiên, liền phái tâm phúc thân tín, suốt đêm chạy tới quận thành thỉnh cầu quận thủ chỉ thị.

Ngày thứ hai, hắn chỉ nhận được tám chữ hồi đáp của quận thủ đại nhân, theo pháp mà phá án, xử trí theo lẽ công bằng.

Đây không phải là nói nhảm sao?

Trải qua Vương Thủ Triết âm thầm tuyên truyền, vụ án Triệu Vô Tình dính líu tổ chức thủy khấu cướp bóc thế gia đã vang khắp hơn phân nửa Lũng Tả quận. Rất nhiều tiêu điểm ánh mắt của thế gia đều ở thủ phủ thành Trường Ninh vệ, ở trên người Ngụy Văn Huân của hắn.

Trong lúc đó nếu như có nửa điểm sai lầm, quan vận của Ngụy Văn Huân nửa đời sau của ông ta đã đi đến đỉnh điểm.

Ở dưới tình huống này, chỉ có người bảo vệ luật pháp thiết diện vô tư mới có một đường sinh cơ. Như vậy, hậu thuẫn của hắn chính là luật pháp Đại Càn, ầm ĩ đến trước mặt bệ hạ hắn cũng có thể quỳ thẳng thắt lưng nói chuyện.

Chỉ là nếu thượng tiên cho Ngụy Văn Huân hắn cơ hội làm lại một lần, như vậy cho dù đánh chết hắn, cũng sẽ không lựa chọn Trường Ninh vệ trấn thủ! Hắn tình nguyện đi vệ thành bị thế gia Lục phẩm khống chế, dù sao cũng là hữu danh vô thực, hơn nữa sẽ không bị sai sử như vũ khí.

Ngoại trừ Ngụy Văn Huân đau khổ ra, các đại thế gia của Trường Ninh vệ cũng đều bày ra trạng thái ngoài lỏng trong chặt, các gia tộc đều móc ra "gia sản phong phú", phái tộc nhân đi khắp nơi thu mua một ít linh khí, ngọc phù, hoặc là các loại bảo vật công kích.

Đồng thời bên trong cũng bắt đầu tổ chức tộc nhân đem gia đình tiến hành huấn luyện, để ứng đối có khả năng phát sinh chiến tranh.

Ngược lại thủ lĩnh của liên minh thông gia, Trường Ninh Vương thị, tất cả đều vẫn làm việc như trước.

Nên khai hoang, phải làm nông vụ đồng áng, nên luyện khí vẫn là luyện khí.

Vương Tông Diệu tuổi trẻ tài cao, chính là một trong những người thừa kế luyện khí do gia tộc chỉ định. Từ lúc hắn bắt đầu tiếp xúc luyện khí cho tới nay, còn chưa tới một năm thời gian, nhưng cuộc sống lại vô cùng sung túc.

Mỗi ngày ngoại trừ đi theo luyện khí sư thông thường học tập kiến thức luyện khí, còn phải tự nghiên cứu các loại luyện khí văn do Thiên Dã Tử lưu lại, hơn nữa tu luyện công pháp hỏa hệ 《Dã Thiên quyết》, còn phải để lại không ít thời gian để tinh luyện kim loại và chế tạo đồ vật.

Không sai, mỗi một luyện khí sư đều bắt đầu từ thợ rèn.

"Đinh đông! Tứ thiếu gia Tông Diệu ngài chế tạo một trăm cái cuốc tinh thiết, trải qua hai mươi lăm thanh giám định là cấp

thô sơ, ba mươi sáu thanh là cấp phổ thông, bốn mươi chín thanh là phẩm cấp tốt. Trừ phí tài liệu, ngài sẽ nhận được năm mươi điểm cống hiến của gia tộc. “

“Đinh đông! Chúc mừng Tông Diệu tứ thiếu gia nhận nhiệm vụ chế tạo một trăm thanh xẻng sắt tinh thiết. Thời hạn một tháng, trong đó không ít sáu mươi thanh xẻng sắt phẩm cấp tốt, mười thanh sắt tốt cấp. Xin Tứ thiếu gia cố gắng học tập thuật luyện khí, sớm ngày trở thành Luyện Khí Tông Sư, vì Vương thị quật khởi mà phấn đấu!”

Mặc kệ là bộ dáng Khí Linh gia tộc bao nhiêu lần, Thính Khí Linh bao nhiêu lần “Leng keng”, mí mắt Vương Tông Diệu vẫn giật giật, dưới bề ngoài uy nghiêm của Tứ thúc, rốt cuộc ẩn giấu linh hồn ác thú thế nào?

“Đinh đông! Có nhiệm vụ mới của gia tộc xuất hiện, “Tồn diễn tộc nhân”, thỉnh Tứ thiếu gia…”

Không đợi Khí Linh nói xong, Vương Tông Diệu liền chạy trối chết. Người sinh sôi tộc nhân gì gì đó, nào có thú vị nhận nhiệm vụ luyện khí? Tuy nói mỗi một tộc nhân sinh sôi, ban thưởng của gia tộc cực cao…

Phần thưởng cao, cao đến mức hắn sợ còn ở lại, sẽ không chịu nổi cám dỗ…

Sau lưng còn truyền đến âm thanh than thở của Khí Linh: “Ai, nhiệm vụ gia tộc này thật sự không dễ đẩy mạnh tiêu thụ. Hắn là đề nghị với chủ nhân một chút, đổi nhiệm vụ “sinh sôi tộc nhân” thành nhiệm vụ gia tộc có tính cưỡng chế.”

Nghe được thanh âm này, Vương Tông Diệu chạy càng nhanh hơn.

Cho đến khi hắn thi triển thân pháp chạy tới cửa chủ trạch. Lại nghe thấy một tiếng hạc kêu, một chiếc phi liên từ trong tầng mây lướt xuống.

Tiếp đó, sương kiệu phi liên được mở ra, năm bóng người xinh đẹp từ trên không rơi xuống, các nàng đều mặc chiến y của đệ tử Tử Phủ Học Cung, tư thế oai hùng hiên ngang mà tiên khí bồng bềnh.

Trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ các nàng đều rơi vào cửa chủ trạch.

Vương Tông Diệu vội vàng nghênh đón, chắp tay hành lễ nói: "Tông Diệu bái kiến Huyên Phù lão tổ, nếu cô cô, bái kiến Ngũ cô cô, Lục cô cô. Ra mắt Ly Dao muội muội."

Đoàn này năm vị mỹ nữ, vậy mà đều là tinh anh của Vương thị và Liễu thị ở trong Học Cung.

Nhất là lão tổ cầm đầu, một đôi mắt đẹp khí tức lăng lệ ác liệt, cảm giác uy áp bao phủ bốn phía mà khó có thể khống chế, làm cho Vương Tông Diệu cảm thấy sởn tóc gáy, giống như là gặp phải hung thú khó có thể địch nổi.

Hắn cũng là vô cùng cơ trí, lập tức ý thức được cái gì, lúc này sắc mặt vui vẻ lại lần nữa hành lễ: "Tông Diệu chúc mừng Huyên Phù lão tổ huyền công đại thành, thành tựu thiên nhân."

"Thì ra là Tông Diệu." Liễu Chỉ Phù đeo mạng che mặt, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa một nụ cười, "Chỉ trong chớp mắt, bộ lông của ngươi cũng trở thành một thanh niên tuấn lãng rồi. Không biết có phải là có ý trung nhân không? Chi bằng tìm một người từ trong Liễu thị cô nương của chúng ta đi."

Khoé miệng Vương Tông Diệu giật giật, tươi cười nói: "Đa tạ Huyên Phù lão tổ yêu mến, chỉ là vãn bối cần học thuật luyện khí, tạm thời không lo lắng cái này."

"Lúc ở Học Cung, ta cũng nghe nói Tông Diệu đang luyện khí." Vương Lạc Thu quan sát Tứ chất tử từ trên xuống dưới, dáng vẻ cảm thấy hứng thú nói: "Học thế nào rồi? Có thể chế tạo thượng phẩm linh khí đúng không? Lục cô của ngươi vừa vặn lại có một đôi quyền sáo."

Thượng, thượng phẩm linh khí?

Vương Tông Diệu say ngất, vẻ mặt tươi cười xấu hổ: "Lục cô cô, ta mới học được một năm chưa tới…"

"Lục cô cô, người cũng đừng trêu chọc Tông Diệu ca ca." Vương Ly Dao giải vây nói: "Luyện chế linh khí vốn không dễ, càng đừng nói đến thượng phẩm linh khí. Đoán chừng Tông Diệu ca ca hiện tại hẳn là đang thay gia đinh gia tướng chế tạo vũ khí ~~~"

"Ách…" Vương Tông Diệu xấu hổ muốn tìm lỗ nẻ mà chui vào, hắn có thể giải thích rằng bây giờ còn ở giai đoạn chế tạo

nông cụ không? Cảm ơn ngươi đã giúp ta giải vây, Ly Dao muội muội!

Đề tài này quả thực quá xấu hổ rồi, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: “Ly Dao muội muội, các muội sao đều đồng loạt trở về rồi?”

“Tông Diệu ngươi không biết sao?” “Ngũ cô cô” hơi kinh ngạc nói: “Vương thị chúng ta cùng liên minh thông gia rất có thể sẽ cùng Giao Long bang xung đột, chúng ta sẽ chạy về trợ trận. Tông An, Tông Thịnh, còn có mấy gia tộc nam đinh khác cưỡi phi liên khác trở về.”

Bây giờ các gia tộc của liên minh thông gia dần trở nên mạnh mẽ, các thanh niên của gia tộc lấy được tài nguyên để cung cấp vượt xa hai mươi năm trước, từ nhỏ đã được bồi dưỡng tài nguyên, ngược lại xuất hiện một nhóm lớn thanh niên ưu tú.

Bọn họ cũng học theo Vương thị, đưa một phần tử đệ ưu tú của gia tộc vào Học Cung. Tuy nói trước mắt chỉ là thân phận đệ tử bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng có khởi bước, tương lai một Linh Đài cảnh không chạy thoát được.

Lần liên minh thông gia này xuất hiện nguy cơ, tất nhiên đều nghĩ cách lợi dụng kỳ nghỉ trở về gia tộc, muốn cùng gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều lấy danh nghĩa xin nghỉ lặng lẽ trở về. Nhiều nhất là thời gian một tháng, phải trở về Học Cung báo danh. Các đệ tử chính thức của Học Cung, không thể ở lâu trong gia tộc.

Hơn nữa các nàng trong lúc chính thức giằng co, còn phải nghĩ biện pháp che giấu thân phận một chút, miễn cho không sinh ra phong ba.

Ngay lúc tộc nhân Vương thị lũ lượt trở về.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Bích Liên phu nhân ăn mặc như phu nhân quý phụ ngồi ngay ngắn đối diện với Vương Thủ Triết, vẻ mặt của bà ta dường như có chút bất thiện: “Thủ Triết gia chủ, ngươi ở trong thời khắc mấu chốt này, mời Hỏa Hồ lão tổ nhà ta tới làm khách, quả thực hơi quá đáng. Chẳng lẽ, ân oán giữa ngươi và Giao Long Bang, còn muốn liên lụy Vũ Văn thị chúng ta sao?”

Giao Long Bang là một thế lực cỡ lớn tồn tại mấy trăm năm.

Rất nhiều gia tộc hoặc nhiều hoặc ít đều từng gặp gỡ Giao Long Bang, Vũ Văn thị tự nhiên cũng không ngoại lệ. Bởi vậy, cho dù Vũ Văn thị cùng Vương thị có hạng mục hợp tác thâm nhập, cũng không có khả năng gia nhập trận doanh của Vương thị đi cùng Giao Long Bang.

"Phu nhân, nhìn ngài nói sao?" Trong lòng Vương Thủ Triết ôm một con hồ ly lửa lớn cỡ con chó nhỏ, cười ha hả nói: "Chúng ta và Giao Long Bang chẳng qua chỉ là một chút xung đột nho nhỏ mà thôi. Đàm phán với nhau một phen là có thể giải quyết được, không tính là chuyện lớn gì. Ta đã lâu không gặp Hỏa Hồ muội muội, có chút nhớ nhung…"

"Chi chi ~ Thủ Triết ca ca, ta cũng muốn ngươi." Thất Vĩ Hỏa Hồ nghe vậy rất vui vẻ, đắc ý lăn lộn trong lòng Vương Thủ Triết nói: "Người Luân đã sớm muốn đến trông coi Triết ca ca."

Nhìn dáng vẻ một người một hồ ly thân mật như thế, ghen tuông trong lòng Bích Liên phu nhân cuồn cuộn như thủy triều, thiếu chút nữa muốn gào thét lên: "Vương Thủ Triết, đây là lão tổ nhà ta!"

…

Chương 52: Tranh phong! Tranh đấu giữa Vương thị và Giao Long bang!

…

Trường Ninh vệ, Bình An trấn, bến đò Định Phổ.

Mặt đường cửa ra dùng xi măng cứng rắn, sau cơn mưa xuân lộ vẻ đặc biệt sạch sẽ.

Tất cả công trình kiến trúc ở bến cảng cũng dần dần bị nhà lầu kết cấu gạch ngói xi măng thay thế, từng tòa nhà cửa hàng sắp hàng chỉnh tề, phảng phất như đang đặt mình trong một cái cảng trấn nào đó trên trái đất hiện đại.

Trải qua lần lượt mở rộng cùng lật mới, hôm nay bến Định Phổ thay vì nói là "Khộ khẩu", còn không bằng nói là một tòa bến cảng nội giang.

Từng chiếc thuyền hàng đậu ở bến đò, vận chuyển các loại vật tư sinh hoạt trung đẳng cấp cao mà Vương thị cần, muối, sắt thô, đồng tinh, đồ sứ, dầu ăn, cùng với một số vật liệu đặc thù vân vân.

Hiện giờ Bình An trấn nho nhỏ, nhân khẩu thường trú đã đạt đến mười một vạn, dân cư lưu động không dưới hai vạn, mật độ khai phá đất đai và nhân khẩu đều cực kỳ cao.

Hơn nữa, người ở Bình An trấn có rất nhiều tiền, khả năng tiêu phí cực cao. Điều này cũng hấp dẫn các thương hội lớn nhỏ và các thương nhân thường xuyên đến thăm.

So với hơn hai mươi năm trước, khi Vương Thủ Triết mới nắm giữ Bình An Vương thị, khí tượng đã không thể so sánh nổi.

Ngoài ra, mỗi ngày đều có không ít tán tu đến Bình An trấn thử vận may, hoặc nhận một số nhiệm vụ của Vương thị, hoặc là đi ra vực ngoại mạo hiểm một phen.

Phương viên ngoài Trụ Hiên quan mấy trăm dặm, đã bị Vương thị và một số thế gia thông gia tiêu diệt hết lần này đến lần khác, hung thú đã biến thành "vật tư hiếm có". Do đó, mức độ nguy hiểm đối với tán tu cũng trở nên rất thấp.

Bọn họ vơ vét tất cả những thứ hơi có giá trị ở ngoại vực, khoáng thạch, thảo dược, hoặc là hài cốt hung thú, mật ong Linh Phong, hoặc là một ít kỳ trùng dị thảo. Tóm lại, dưới tình huống nhân số và số lần thăm dò đầy đủ, luôn luôn có người sẽ tìm được một vài vật có giá trị.

Mà tất cả vật phẩm lấy được bên ngoài Trụ Hiên quan, sau khi nhập quan sẽ trải qua một vòng sàng lọc tuyển chọn, những vật hữu dụng với Vương thị đều sẽ có Vương thị ưu tiên ra tay, thu mua với giá cao, những thứ vô dụng với Vương thị mới có thể chảy ra khỏi Bình An trấn.

Đây là quy củ do Trường Ninh Vương thị lập ra.

Tất cả tán tu đi qua Trụ Hiên quan tiến về ngoại vực, đều cần phải ký khế ước với Vương thị trước, mới có tư cách xuất quan.

Đây cũng không phải Vương thị ép mua ép bán, mà là luật pháp Đại Càn quy định rõ ràng, Vương thị vốn có tư cách như vậy. Đây cũng là một trong những phúc lợi mà quốc gia ban cho Khai Hoang thế gia.

Trừ phi có một ngày ngoại vực lại bị một gia tộc nào đó khai hoang, Trụ Hiên quan không còn trở thành quan khẩu ngoại vực nữa, nếu không quyền ưu tiên thu mua này vẫn luôn là của Vương thị.

Năm đó, cũng chính là Vương thị xuống dốc, thực lực không đủ để khống chế lại Trụ Hiên quan, Trụ Hiên quan mới bị cưỡng ép đóng cửa ải công cộng. Bây giờ, nếu Vương thị đã một lần nữa cường đại lên, phần vinh hạnh đặc biệt vốn nên thuộc về Vương thị này, dĩ nhiên cũng lại trở về trong tay Vương thị.

Đương nhiên, Vương thị cũng chỉ có quyền ưu tiên thu mua, giá cả vẫn phải dựa theo giá thị trường.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của các tán tu, mấy năm nay Vương thị cũng kiếm được không ít đồ tốt.

Đông Phương Thương Khung cùng Tây Môn Bất Quần hai người tán tu này, lúc này đây liền phát tài một bút.

Thừa dịp năm trước ít người, hai người kết bạn ra khỏi Trụ Hiên quan mạo hiểm.

Chỉ trong hai tháng, hai người đã thắng lợi trở về, chiến lợi phẩm bao gồm một cây Linh Sâm hoang dã, cùng với không ít thảo dược đáng giá, điều thần kỳ hơn chính là bọn họ còn nhặt được một móng vuốt của hung thú lịch sử không biết bao nhiêu năm, móng vuốt dài hơn một xích, có thể dễ dàng xuyên thủng nham thạch.

Tất cả mọi thứ lung tung cộng lại, Vương thị lại cho mấy trăm càn kim.

Hai anh em mua một phần càn kim, sau khi mua một ít đặc sản của Bình An trấn, liền chuẩn bị về quê an thân lập mệnh rồi, hiện giờ đang ở bến Định Phổ xếp hàng, chờ tiến vào độ thuyền.

Đông Phương Thương Khung là một trung niên hán tử hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi tràn đầy râu ria.

Đứng xếp hàng được một nửa, hắn quét mắt nhìn qua, không khỏi có chút kỳ quái: "Tây Môn huynh. Tại sao bến đò này lại không giống với lúc chúng ta tới? Huynh nhìn hai hàng kia đi, vậy có phải là dùng vải đỏ đắp lên tượng hay không?"

"Đông Phương lão đệ." Tây Môn Bất Quần là một người năm sáu mươi tuổi, đôi mắt nhỏ hiện ra tinh quang, "Vừa rồi lúc ta ở tiệm gạo Vương thị chọn mua Bạch Ngọc Linh mễ, nghe được có người nghị luận, nói vật đó gọi là "Thần Uy pháo", nghe nói là vật mà Vương thị dùng để nghênh đón khách quý."

"Thần Uy Pháo? Chưa từng nghe nói qua thứ này. Chẳng lẽ là loại pháo pháo pháo pháo pháo pháo pháo?" Đông Phương Thương Khung cau mày, cảm khái không thôi, "Tây Môn huynh, ta ở Lũng Tả quận chạy đông chạy tây nhiều năm, tự nhận cũng coi như là có không ít kiến thức. Nhưng đến Bình An trấn, ta mới phát hiện kiến thức của mình hóa ra là nông cạn như thế. Nơi này, quả nhiên là kỳ cảnh khắp nơi, khắp nơi đều thần kỳ. Nếu không phải quê hương ta còn có già trẻ, ta thật muốn cả đời ở lại Bình An trấn."

"Chỉ tiếc, giá nhà và giá đất ở Bình An trấn đều quá đắt, một ít bình dân đều có tiền hơn tán tu chúng ta." Tây Môn Bất Quần tiếc hận nói, "Huống chi hộ tịch Bình An trấn quản lý nghiêm khắc, tán tu muốn xuống nhà độ khó rất lớn…"

“Huynh đệ, các ngươi không biết sao?” Trong đội ngũ bán hàng rong, một thương lái vân du ba bốn mươi tuổi nói: “Vương thị đã có tin tức truyền ra, chuẩn bị khai hoang bên ngoài, xây thành. Tán tu cũng có thể báo danh tham gia, đến lúc đó có thể dựa vào công huân mua nông trạch ruộng đất.”

Khai hoang ngoài vực ngoại?

Tây Môn Bất Quần cùng Đông Phương Thương Khung lão ca trong nội tâm đều khẽ động.

Bọn họ kinh nghiệm mạo hiểm dồi dào, năng lực sinh tồn dã ngoại cũng rất mạnh, nếu gia nhập đội khai hoang của Vương thị, không chừng có thể lập được không ít công huân.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, âm thầm hạ quyết tâm. Lần này sau khi trở về liền đưa một nhà già trẻ đến Bình An trấn, đi chiêu mộ đội ngũ khai hoang của Vương thị.

Vương thị rất cường đại, mặc dù ở trên địa bàn của bọn họ sẽ có đủ loại quy củ, nhưng danh tiếng lại phi thường tốt, người dưới trướng cũng luôn dựa theo quy củ làm việc. Dần dà, uy vọng của Vương thị tự nhiên càng ngày càng tăng.

Sau một phen rộn ràng, khách độ thuyền tràn đầy, rốt cục nhổ neo, bắt đầu chậm rãi đi về hướng lòng sông.

Trên thuyền, không ít tán tu và thương nhân hành cước vân vân, đều hào hứng thảo luận kế hoạch khai phát ngoại vực của Vương thị.

Trong đó không ít người lộ ra hứng thú nồng đậm, dù sao Vương thị thanh danh tốt, trọng tín dự, lại vô cùng hào phóng. Lúc bình thường, tán tu muốn gia nhập Vương thị cũng không dễ dàng, đây là một cơ hội leo lên Vương thị.

Về phần nguy hiểm… Làm chuyện gì không có nguy hiểm? Cho dù thật sự bất hạnh xảy ra vấn đề, nghe nói tiền trợ cấp của Vương thị cũng rất cao…

Ngay khi mọi người đang nghị luận sôi nổi.

Bỗng dưng.

Bên cạnh độ thuyền có người hô to: “Mau nhìn mau nhìn, thật là một đội thuyền khổng lồ.”

Đám người bỗng dưng yên tĩnh, tất cả mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt sông cách đó không xa, xuất hiện một đội thuyền mênh mông cuồn cuộn. Trọn vẹn mấy chục chiếc chiến hạm lớn nhỏ cuồn cuộn xếp hàng, xa xa nhìn lại một mảnh đen kịt, khí thế bàng bạc.

Ở phía trước nhất của đội thuyền này, là một chiếc lâu thuyền khổng lồ hình thể đặc biệt khổng lồ, màu sắc đặc biệt ngăm đen.

Lâu thuyền này khí thế nguy nga, trên thân thuyền còn lưu lại vết đao cùng vết kiếm loang lổ, vô hình trung liền lộ ra một cỗ sát khí, giống như một loại hung thú thời tiền sử nào đó, mang theo một loại áp bách đáng sợ nào đó khiến người ta tim đập nhanh.

Đội tàu khổng lồ mà uy phong lẫm liệt như thế, cực kỳ hiếm thấy.

“Cái này… Đây là thuyền của bang Giao Long!” Một vài lão giang hồ có kiến thức rộng rãi, nhao nhao kinh hô không thôi.

Giao Long bang?

Trên độ thuyền, từng tiếng thán phục liên miên không dứt vang lên.

“Tây Môn huynh, tình huống dường như có chút không đúng.” Đông Phương Thương Khung đã quyết tâm muốn đầu nhập vào Vương thị, đã theo bản năng coi Vương thị như người một nhà, sắc mặt thoáng cái liền trở nên nghiêm túc: ” hạm đội khổng lồ của Giao Long Bang, giống như là hướng về bến đò Định Phổ của Vương thị…”

“Cái này…”

Tây Môn Bất Quần lăn lộn đến năm sáu mươi tuổi, tuy rằng tu vi thực lực chỉ là Luyện Khí cảnh tầng sáu, kiến thức lại ở trong quá trình vào nam ra bắc tích lũy không ít.

Trong lòng của hắn nhất thời lộp bộp một cái: “Kỳ ngữ của đội tàu phát sinh biến hóa, dường như là đi lòng vòng về phía ta.”

Không đợi bọn họ suy nghĩ nhiều.

Trong đội tàu của Giao Long Bang bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô uy thế hiển hách: “Ta chính là Đỗ Thiên Canh thuộc Tam đương gia Giao Long Bang, theo hẹn đến đây bái phỏng Trường Ninh Vương thị.”

Dứt lời, một đạo uy áp Thiên Nhân cảnh mênh mông bỗng nhiên từ trong đội tàu của Giao Long Bang bay lên, bá đạo lạnh thấu xương, chấn nhiếp nhân tâm phách.

Nó giống như là tạc lôi bỗng nhiên đẩy ra, trên bầu trời gió nổi mây phun, trên mặt sông tuôn trào sóng lớn cũng bị kích thích càng thêm kịch liệt, ngay cả tiếng sóng biển cũng trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Có vài người đứng gần mạn thuyền trực tiếp bị nước sông bắn tung tóe.

“Đỗ Thiên Ký?” Đông Phương Thương Khung thân hình chấn động, thất thanh nói, “Không ngờ lại có danh xưng “Đồ Linh Thủ” của Đỗ Thiên Ký. Xem ra, lai giả bất thiện a!”

Giao Long bang đã hoành hành trên An Giang mấy trăm năm, nói về thanh danh thì còn lớn hơn Trường Ninh Vương thị rất nhiều.

Tam đương gia đời này, danh tiếng “Đồ Linh Thủ” của Đỗ Thiên Cương cực kỳ vang dội, nghe nói đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, một chiêu tuyệt kỹ “Đồ Linh Thủ”, đã diệt sát qua mấy vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Khiến người ta sợ hãi nhất chính là, Đỗ Thiên Ký cực kỳ khó chơi, vả lại tâm ngoan thủ lạt. Cho dù là thế gia Thất phẩm đắc tội hắn, cũng sẽ run sợ đến mức đêm lạnh không thể say giấc.

Vương thị thế mà đắc tội Giao Long Bang? Đại quân Giao Long bang đến đây thị uy tra hỏi?

Trong lúc nhất thời, trên thuyền có không ít người lòng hướng về Vương thị, cũng không khỏi lo lắng thay Vương thị. Tuy Vương thị quật khởi rất nhanh, thực lực cũng có chút cường hãn, thế nhưng căn bản không cùng đẳng cấp với Giao Long Bang.

Cũng có một số người âm thầm bất mãn với Vương thị, đều lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa. Bọn họ muốn nhìn xem,

Vương thị có rất nhiều quy củ không nể mặt mũi, dưới sự chỉ trích của Giao Long Bang, có cứng rắn như cũ hay không?

“Vút~”

Bỗng dưng, một trận tiếng kèn hùng hậu vang lên, chấn động khiến lòng người phát run.

Đồng thời.

Trong miệng Định Phổ độ, cũng là truyền ra một thanh âm già nua nhưng cực kỳ hùng hậu: “Giao Long bang quý khách giá lâm, đón khách, phóng pháo lễ.”

” nghênh đón? Bắn pháo lễ? “

Nghe được giọng nói này, trên một chiếc chiến hạm Nộ Giao đánh nhau, không ít bang chúng Giao Long bang dũng mãnh trong mắt đều lộ ra vẻ khinh thường.

Thống lĩnh chiến hạm Mã Tuấn Hùng, một tráng hán râu ria Linh Đài cảnh trung kỳ lại bĩu môi xì một tiếng khinh miệt: “Trường Ninh Vương thị, thế gia Thất phẩm gì chứ? Chỉ một chữ thôi, sợ!”

“Hắc hắc, ở trước mặt bang Giao Long ta, thất phẩm thì tính là cái thá gì chứ.”

“Đừng nói đại quân của chúng ta áp sát, chính là ngay cả Mã thống lĩnh mang theo một chiến hạm đến vấn trách, xem tên Vương thị kiêu ngạo kia?”

“Ha ha ha!”

Trên chiến hạm Nộ Giao, từng người truyền ra tiếng cười nhạo.

Những tiếng cười nhạo kia, theo gió sông truyền đến trên độ thuyền.

Trên độ thuyền không ít người và Vương thị đều có muôn vàn quan hệ, nghe vậy đều lộ ra vẻ phẫn uất. Chỉ là thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù có bất mãn nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt về trong bụng.

Bỗng nhiên.

Tấm vải đỏ được đậy ở hai bên bến đò Định Phổ bị kéo ra, lộ ra khẩu pháo ngăm đen tráng kiện khí phách bên dưới.

“Châm lửa, bắn luôn, bắn pháo!”

Oanh oanh oanh!

Từng khẩu pháo thần uy phát ra tiếng nổ rung trời.

Từng viên đạn pháo bắn ra khỏi nòng, vẽ ra từng đường cong vô hình trên không trung, hung mãnh lao về phía hạm đội Giao Long Bang này.

Bởi vì tốc độ những đạn pháo này thật sự quá nhanh, bang chúng Giao Long Bang căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là từ xa nhìn thấy cửa ra có ánh lửa phun ra.

Thẳng đến mấy tức sau, tiếng nổ vang như sấm rền mới truyền đến tai bọn họ.

Cùng lúc đó, trên mặt nước phía trước hạm đội bọn họ đã nổ tung từng đợt bọt nước thật lớn!

Tốc độ bay của đạn pháo không thua gì âm thanh!

Trong đó có một viên đạn pháo, bởi vì không có tác dụng với góc độ và hỏa dược, trực tiếp “Oanh” một cái xuyên thủng khoang thuyền Nộ Giao chiến hạm của Mã Tuấn Hùng.

Lực lượng cực lớn chấn cho gỗ vụn bay tứ tung, thân thuyền lắc lư.

“Bá!”

Các bang chúng trên chiến hạm Nộ Giao lập tức sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch.

Đây là lôi hệ công kích đại trận nào đó sao? Vừa rồi nếu ai trong bọn họ đứng gần cái động kia hơn một chút, chẳng phải sẽ bị đánh nát bấy sao?

Chỉ một thoáng.

Những thanh âm cười nhạo trào phúng trong Nộ Giao bang im bặt mà dừng.

Toàn bộ đội thuyền đều lâm vào trong yên tĩnh quỷ dị, chỉ có tiếng hô của Giang Phong vẫn đang tiếp tục, có vẻ phá lệ chói tai.

Đám tán tu và thương nhân vân du trên thuyền cũng bị hoảng sợ, nhưng ngay sau đó, bọn họ phản ứng lại, lập tức lớn tiếng dỗ dành.

Thật không hổ là Trường Ninh Vương thị, đây đâu phải lễ pháo nghênh khách, rõ ràng chính là một hạ mã uy thật lớn!

Trường Ninh Vương thị quá bá khí! Dám chính diện trở về Ly Long bang! Đây đây, đây, đây là tiết tấu hai bên khai chiến sao?

Cùng lúc đó.

Bên trong chiếc lâu thuyền to lớn kia, con mắt hơi khép của Long Vô Kỵ cũng hơi mở ra một chút.

Hắn nghiêng người dựa vào ghế xa hoa, vẫn là bộ dáng lười nhác tùy ý, lại tự nhiên mang theo cỗ khí tức phỉ đạo phóng khoáng, tràn đầy một loại lực áp bách cường đại khó tả.

Nhưng giờ phút này, trên mặt của hắn cũng có chút kinh ngạc.

Rất hiển nhiên, tiếng nổ của pháo thần uy và uy lực có chút vượt quá dự liệu của hắn.

“Xem ra, đó chính là pháo thần uy từng xuất hiện trong trận chiến ở biển Đông Cảng.” Tương Ngọc Tùng khẽ nhíu mày, “Thoạt nhìn bộ dáng uy lực không nhỏ, pháo này nếu có quy mô, uy lực chỉ sợ không thể khinh thường.”

“Chẳng qua là phiên bản Linh Trận Cự Pháo lưu hành ở Thiên Lam Châu yếu ớt mà thôi.” Ánh mắt Long Vô Kỵ lại híp lại, giống như trở nên không thèm để ý chút nào, “Vật này vụng về không tiện di động, lại lắp ráp rất chậm, bất kỳ một tu sĩ Thiên Nhân cảnh nào cũng có thể dễ dàng phá hủy chúng.”

“Đại đương gia, hành động này của Vương thị chẳng qua là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại mà thôi.” Tưởng Ngọc Tùng chắp tay gián ngôn, “Thuộc hạ đề nghị do tam đại đương gia lại ra mặt khiêu khích một phen, đưa ra đề mục cho Vương thị.”

“Chuẩn.” Long Vô Kỵ cười sang sảng: “Lão tam, đi gặp Vương thị một lát, xem bọn họ có thủ đoạn gì?”

Giao Long bang tam đại đương gia Đỗ Thiên Canh là một tráng hán cao lớn thô kệch, thân cao chừng tám thước, một

thân cơ bắp, chỉ có một đôi tay trắng nõn như ngọc, thoạt nhìn hoàn toàn là hai họa phong với cả người hắn.

Đây là kết quả của việc hắn tu luyện huyền kỹ đặc thù "Đồ Linh Thủ".

Đỗ Thiên Ký "Vâng" một tiếng, sau đó cười lạnh một tiếng, tiếp tục cất giọng nói: "Ta là Đỗ Thiên Cương, ta là Tam đương gia của Giao Long bang. Vương thị đã thả pháo lễ, vì sao không thấy Vương Thủ Triết đến đây nghênh đón bản đương gia?"

Thanh âm của hắn như sấm nổ giữa không trung, ầm ầm nổ tung, trong nháy mắt truyền đi xa.

Nghe nói như thế, quần chúng trên thuyền và bến đò vây xem, trong lòng đều lộ ra vẻ oán giận với Vương thị.

Đỗ Thiên Ký ngươi có lợi hại cũng chỉ là tam đương gia Giao Long bang!

Giữa các thế lực và thế lực, chú ý chính là tiếp đãi đối với các thế lực khác.

Đỗ Thiên Ký trách cứ Vương Thủ Triết Vương thị không tới nhận, chẳng phải là tự giữ mình quá cao, xem trọng Vương thị sao? Hơn nữa, lời này có hương vị khiêu khích nghiêm trọng.

Đỗ Thiên Ký nói xong, tùy tiện cười lạnh không ngừng: "Vương thị chẳng qua là thế gia Thất phẩm mới thăng cấp, chỉ có một mình Vương Lung Yên nghe nói còn có chút bản lĩnh. Hắc hắc, vừa vặn để cho bản đương gia mở mang kiến thức xem nàng lợi hại cỡ nào."

"Ha ha! Tam đương gia chúng ta xuất mã, Vương thị nhất định phải xuất lão tổ tông mới có thể miễn cưỡng ứng đối." Đám đại thống lĩnh nhao nhao giễu cợt, "Thất phẩm thế gia cuối cùng cũng chỉ là Thất phẩm, ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng không thể xuất hiện một đôi."

Nhưng mà, ngay khi bọn họ cho rằng Vương thị chịu sự sỉ nhục này, xuất chiến tất nhiên là Vương Lung Yên.

Giọng nói hùng hậu của ông lão lúc trước lại vang lên: "Gia chủ Vương thị ta là nhân vật bậc nào? Đến lượt "Đồ Linh

Thủ” của ngươi đang khoa tay múa chân ở đây? Đỗ Thiên Ký, nếu như ngươi ngứa tay, để lão bộc tới chiếu cố ngươi!”

Dứt lời, một lão giả bỗng nhiên từ bến Định Phổ bay vút lên, Lăng Hư bước đi thong thả đến phía trên An Giang.

Ông lão này một thân áo đen mộc mạc, thoạt nhìn chính là dáng dấp lão bộc thường thường không có gì lạ, một thân khí tức lại mênh mông như Giang Hải, dù cho lão chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, đều cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

Lão giả này chính là trưởng lão Thương Quý Bình của Tử Phủ Học Cung, lão bộc tùy tùng mà Thiên Hà chân nhân khâm điểm cho Vương Ly Dao!

…

Chương 53: “Lão bộc” phát uy · Ly Dao giá đáo!

…

Từ năm ngoái bị Thiên Hà chân nhân trừng phạt, Thương Quý Bình vẫn luôn làm lão bộc đi theo bên cạnh Vương Ly Dao, đến nay đã gần một năm.

Trong một năm này, nhờ vào nguyên thủy linh khí dồi dào trên “Vô Danh Toái Đảo”, ở Thiên Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong khốn đốn nhiều năm, hắn rốt cục thành công đột phá bình cảnh, tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy.

Hiện giờ, hắn đã là một vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, thực lực mạnh hơn một năm trước không chỉ một bậc.

Giờ phút này, hắn nghiêm nghị đạp không đứng, một thân uy áp phóng thích ra, uy áp bành trướng lập tức kích thích toàn bộ đoạn sông đều nổi lên sóng lớn mãnh liệt.

Uy áp Đỗ Thiên Thương kia tận lực phóng xuất ra, cũng bị hắn bức lui trở về.

“Khí tức thật cường đại!”

Trên bến đò, trên thuyền, càng ngày càng nhiều người vây xem nhìn thấy Thương Quý Bình, trong lòng đều chấn động. Nhân vật mạnh mẽ như vậy, lại chỉ là một lão bộc?

“Đồ Linh Thủ” trên mặt Đỗ Thiên Ký cũng lộ ra vẻ kinh dị. Khí tức toàn thân của lão già này không ngờ cũng không kém hắn nửa phần.

Trường Ninh Vương thị, rốt cuộc từ khi nào lại có thêm một vị cao thủ lợi hại như vậy?

Chỉ là sau khi kinh dị, một cỗ tức giận không thể ngăn chặn dâng lên trong lồng ngực hắn: “Lão bộc? Hảo hảo, bản đương gia cũng muốn xem, ngươi một lão bộc Vương thị, đến tột cùng có mấy phần năng lực?”

Vừa nói xong, hắn cũng bay vút lên, khí thế toàn thân tăng vọt.

Đôi bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn không biết từ lúc nào đã nhiễm lên ánh sáng lộng lẫy như ngọc, thoạt nhìn không giống nhân thủ, ngược lại giống điêu khắc từ bạch ngọc.

Theo một tiếng gầm của hắn, hai tay hắn lật một cái, lòng bàn tay hướng về phía trước, bỗng nhiên hướng Thương Quý Bình đánh tới.

"Oanh!"

Trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ đùng.

Huyền khí toàn thân Đỗ Thiên Cương phun trào, Huyền khí bành trướng bỗng nhiên hóa thành cự thủ che trời, mang theo đại thế cuồn cuộn nghiền ép ra.

Hắn ở trong một phương bá chủ Giao Long Bang nhân tài đông đúc, cũng có thể tranh thủ được vị trí Tam đương gia, há là nhân vật tầm thường?

Thực lực và địa vị đúc thành một lòng kiêu ngạo của hắn. Vương thị mời cao thủ trợ quyền cũng thôi đi, lại khăng khăng muốn kéo thân phận "lão bộc" ra để cố ý nhục nhã hắn. Hắn làm sao có thể nhịn?

Giờ phút này nén giận ra tay, hắn gần như vừa ra tay đã dùng tới mười thành công lực.

"Đồ Linh Thủ" là một loại huyền kỹ phi thường đặc thù, nó có thể phá hư kết cấu huyền khí, làm suy yếu uy lực huyền kỹ của đối thủ, nhất là đối với loại huyền kỹ phòng ngự đặc biệt hữu hiệu.

Tu luyện đến cực hạn, thậm chí có thể dựa vào này vượt cấp đối chiến so với mình cao hơn một cảnh giới nhỏ cường giả.

Đương nhiên, "Đồ Linh Thủ" của Đỗ Thiên Ký cách cảnh giới tu luyện tới đại thành còn xa lắm, nhưng bằng chiêu này, hắn đối đầu với cường giả cùng cảnh giới, thường thường có thể chiếm được không ít ưu thế. Cũng là dựa vào huyền kỹ này, hắn mới có thể trổ hết tài năng từ trong vô số bang chúng của Giao Long Bang, từng bước leo lên vị trí hiện tại.

Kèm theo tiếng nổ "Ầm ầm", cự thủ che trời hung hăng đè tới Thương Quý Bình, mang theo bá đạo và cường ngạnh nghiền ép hết thảy, thẳng có xu thế long trời lở đất.

Ngay cả tầng mây trên bầu trời cũng bị xé toạc.

Dưới uy thế đáng sợ này, tóc mai hai bên của Thương Quý Bình cũng hơi hơi vén lên, nhưng đôi mắt của hắn vẫn không hề dao động, không có chút sợ hãi nào.

Chỉ thấy hắn duỗi tay phải ra, một thanh pháp bảo trường đao màu thủy lam xuất hiện trong tay hắn. Dưới ánh mặt trời, minh văn huyền ảo phức tạp trên thân đao nổi lên từng tia lưu quang, thoạt nhìn thần bí khó lường.

Chuôi pháp bảo trường đao này chính là vũ khí thành danh của hắn, pháp bảo trung phẩm "Nguyên Thủy Bảo Đao".

Nắm chặt trường đao, lúc này hắn liền nghênh đón cự chưởng lật trời kia xông ra ngoài, giơ tay chính là một đao.

Là trưởng lão của Học Cung, Thương Quý Bình cũng xuất thân từ đệ tử hạch tâm, một thân thực lực là không thể nghi ngờ.

Lúc trước sở dĩ hắn liên tiếp chịu thiệt đối với Vương Ly Dao, ngoại trừ thực lực của Vương Ly Dao ra, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì thân phận của Vương Ly Dao không tiện xuống tay quá nặng, bó tay bó chân, khó tránh khỏi dễ dàng chịu thiệt.

Bây giờ đối đầu với Đỗ Thiên Ký, hắn không cần cố kỵ nữa.

Trường đao quét ngang, đao ý tung hoành chém ra, giống như thiên hà mênh mông cuồn cuộn đổ xuống, mênh mông cuồn cuộn, lại sắc bén vô cùng.

Khác với kiếm ý cương nhưng nhu của Vương Ly Dao, Thương Quý Bình mới bắt đầu tu luyện đao pháp đã đại khai đại hợp, bá đạo sắc bén, đao ý lĩnh ngộ ra tự nhiên cũng là bá đạo đến cực điểm, vô cùng sắc bén.

Đao ý vừa ra, ngay cả không khí cũng như bị xé toạc.

Dưới uy thế đáng sợ, ngay cả mặt sông dưới chân cũng bị kích thích nhấc lên bọt nước thật lớn.

Người bình thường vây xem phụ cận bến đò bị uy thế nhiếp lấy, càng không thể không lui ra xa hơn mười trượng, sợ bị vạ lây.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

Từ khi Đồ Linh Thủ xuất kích, đến Thương Quý Bình xuất thủ, nhìn như qua thời gian rất lâu, kì thực chỉ qua trong nháy mắt ngắn ngủi. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đao ý bá đạo và cự chưởng ngất trời đã ngang nhiên va chạm.

"Oanh long long"

Tiếng nổ vang như sấm chớp, trong nháy mắt nổ tung giữa trời.

Cả hai đều là huyền kỹ cương mãnh bá liệt, lần va chạm này, giống như là băng cứng đụng vào băng cứng, cơ hồ là đồng thời nghiền nát.

Đao ý vỡ nát xen lẫn năng lượng Đồ Linh Thủ màu xanh ngọc bỗng nhiên bộc phát, sóng xung kích đáng sợ quét ra. Trên mặt sông lập tức nhấc lên ngàn vạn sóng lớn, ngay cả độ thuyền giữa sông cũng bị sóng lớn đẩy ra một khoảng cách dài.

Đám người vây xem bến đò và bến đò Định Phổ, từng người nhìn mà hoa mắt say mê, tầm mắt mở rộng.

Phần lớn bọn họ đều là nhân sĩ tầng dưới chót của thế giới này, bình thường nhìn thấy một số tu sĩ Linh Đài cảnh đều phải cung kính. Còn tu sĩ Thiên Nhân cảnh, tất nhiên đều là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Thi thoảng chỉ nhìn thoáng qua một lần, đã có thể hưng phấn hồi lâu, trở thành đề tài bàn tán sau bữa cơm trà dư.

Có thể tận mắt chứng kiến hai vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh, còn là cuộc quyết đấu của tu sĩ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, đó càng là cảnh tượng lớn cả đời rất khó gặp được.

Giá trị! Đợt này là đáng giá! Sau này lấy ra thổi da trâu, tất nhiên sẽ đưa tới vô số người hâm mộ.

Cùng lúc đó.

Đỗ Thiên Ký cùng Thương Quý Bình giao đấu một chiêu, sau đó tự mình lơ lửng phía trên An Giang, một tia khinh thường trong ánh mắt đều biến mất, biến thành trịnh trọng.

Bất kể có nguyện ý hay không, bọn họ cũng không thể không thừa nhận, vị đối diện kia đích thật là kình địch!

"Hay cho một "Đồ Linh Thủ" Đỗ Thiên Ký." Giọng nói Thương Quý Bình hơi khàn khàn: "Thật không hổ là Tam

đương gia bang Giao Long, khiến Thương mỗ mở rộng tầm mắt.”

“Nguyên Thủy Chân Quyết!” Đỗ Thiên Ký nheo mắt lại nói, “Đây là huyền công của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung《Thủy nhất mạch》, lai lịch các hạ chỉ sợ không đơn giản nhỉ? Học cung luôn luôn kiêng dè nhúng tay vào tranh chấp của thế lực địa phương. Chẳng lẽ các hạ là muốn phá hỏng quy củ Học Cung hay sao?”

Đừng nhìn Đỗ Thiên Ký một bộ dáng thô kệch phóng khoáng, nhưng trong xương cốt cũng là hạng người tâm tư tinh tế. Cũng khó trách hắn có thể từ trong Giao Long bang đông đúc nhân tài, được Long Vô Kỵ tán thưởng, một đường bồi dưỡng đề bạt lên vị trí Tam đương gia.

“Thương mỗ thật sự là trưởng lão của Học Cung.” Thương Quý Bình cũng không phủ nhận điểm này, đôi mắt như giếng nước không gợn sóng nói: “Chẳng qua, Thương mỗ cũng là lão nô bộc của Ly Dao tiểu thư.”

Lão bộc của Ly Dao tiểu thư?

Đỗ Thiên Ký biến sắc, trầm giọng nói: “Ly Dao tiểu thư kia là người của Vương thị? Nàng có tài đức gì, có thể làm nô bộc cho Thương trưởng lão không?”

Thương Quý Bình khẽ ngẩng đầu, giống như mang một chút vui mừng: “Ly Dao tiểu thư nhà ta chính là đại thiên kiêu thiên hạ hiếm thấy, viện trưởng Thiên Hà chân nhân của Lũng Tả Học Cung là truyền nhân y bát. Thương mỗ có thể đi theo tiểu thư, chính là sự nghiệp suốt đời.”

Đại thiên kiêu!

Y bát truyền nhân của Thiên Hà chân nhân?

Từng thân phận lần lượt tuôn ra, khiến cho Đỗ Thiên Ký lơ lửng trên không trung khẽ giật mình, kém chút ngã xuống.

Đây là nói đùa sao? Đại thiên kiêu, Vương thị còn có đại thiên kiêu?

Không những thế, đại thiên kiêu kia còn là truyền nhân y bát của Thiên Hà chân nhân?

Phải biết rằng, truyền nhân y bát cùng đệ tử thân truyền cũng không phải là một khái niệm. Thân phận đệ tử thân truyền mặc dù cũng cực cao, nhưng thượng nhân cùng chân nhân bình thường đều sẽ có bao nhiêu thân truyền.

Nhưng truyền nhân y bát thì lại khác.

Truyền nhân y bát truyền cho Học Cung, giống như thiếu tộc trưởng thuộc thế gia, tương lai có thể kế thừa tất cả của mình, bao gồm công pháp huyền kỹ, địa vị thân phận, vũ khí linh sủng, thậm chí là quan hệ tài sản cùng nhân mạch.

Bởi vậy có thể thấy được, địa vị của Ly Dao tiểu thư trong mắt Thiên Hà chân nhân quan trọng đến mức nào.

Đám quần chúng vây xem bến đò giới hạn ở kiến thức, kỳ thật ngay từ đầu đã không rõ chỗ này vòng quanh như thế nào.

Trong mắt bọn họ, Thiên Nhân cảnh chính là trời, Tử Phủ cảnh là nhân vật trong truyền thuyết. Có điều, bọn họ vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được một chút từ cuộc nói chuyện giữa hai bên. Ly Dao tiểu thư của Vương thị kia có thân phận rất cao, lại có tu sĩ Thiên Nhân cảnh làm người hầu.

Nhưng mà Giao Long giúp chiếc lâu thuyền kia.

Tưởng Ngọc Tùng và Long Vô Kỵ lại liếc nhau một cái, đều nhìn thấy một tia kinh dị và ngưng trọng trong đôi mắt đối phương.

Thiên Hà chân nhân!

Đây chính là đại lão đường đường Thần Thông cảnh, viện trưởng của Tử Phủ Học Cung Lũng Tả quận. Phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn đều là đại nhân vật nhất đẳng.

Lúc trước trong điều tra tình báo đều chỉ tra ra được Vương thị có thiên kiêu, nào ngờ còn cất giấu đại thiên kiêu?

Đại thiên kiêu có tiềm lực phi thường, mỗi một người đều là báu vật của nhân tộc.

Địa vị của bọn họ thường thường không tầm thường, sư tôn bái lạy cũng tuyệt đối là đại nhân vật đỉnh thiên. Trừ phi là nhặt nhạnh ngoài ý muốn, nếu không Tử Phủ cảnh bình thường thật sự không có tư cách thu đại thiên kiêu làm đồ đệ.

Long Vô Kỵ có thể không để thiên kiêu Thánh địa Tào Ấu Khanh vào mắt, nhưng lại không thể không coi trọng truyền nhân y bát của Thiên Hà chân nhân - Vương Ly Dao.

Thân phận giống như Vương Ly Dao, cho dù chạy tới quốc đô cầu kiến bệ hạ, đều có cơ hội được triệu kiến. Mà bệ hạ cũng quá nửa sẽ đối với nàng vẻ mặt ôn hòa, hỏi han ân cần một phen.

Dù sao, nhân tài như vậy, chỉ cần không phản quốc, tương lai nhất định sẽ trở thành trụ cột của quốc gia.

"Đại đương gia." Tưởng Ngọc Tùng chắp tay áy náy nói: "Tất cả đều là thuộc hạ sai lầm. Tình báo quan trọng như vậy mà thuộc hạ lại không điều tra ra."

"Không sao."

Long Vô Kỵ cũng là trong chớp mắt đã khôi phục thái độ bình thường, khóe miệng treo lên một tia nghiền ngẫm.

"Thú vị, Trường Ninh Vương thị này thật thú vị~~~ nội tình cùng tiềm lực của nó ẩn giấu rất sâu, thậm chí ngay cả bổn tọa cũng thiếu chút nữa nhìn lầm. Bất quá, đại thiên kiêu tuy đáng giá coi trọng, nhưng cũng chỉ là coi trọng mà thôi. Mà Thiên Hà chân nhân có lợi hại hơn nữa, có thể giúp Vương thị cũng có hạn."

"Huống chi, trên đời này cũng không phải chỉ có một vị chân nhân Thiên Hà này."

Long Vô Kỵ ung dung mà tự tin, vân vê ngón tay nói: "Bản tọa đối với vị gia chủ truyền kỳ của Vương thị Vương Thủ Triết kia, ngược lại càng ngày càng cảm thấy hứng thú. Truyền lời mời hắn tới đây, bản tọa muốn ở trên lâu thuyền này gặp hắn một lần."

Một tráng hán mặt đầy râu quai nón ngồi trên ghế thái sư, nghe được lời nói của Long Vô Kỵ, hắn đứng lên cười hắc hắc: "Đại đương gia, ta cũng rất tò mò về Vương Thủ Triết này, không bằng để ta thay ngài đi mời."

Hắn là Cao Thiên "Lạc Phách Đao" Thập Tứ đương gia bang Giao Long. Hắn ta vốn là một trong đại thống lĩnh bang Giao Long, trước đó không lâu mới vừa thăng cấp Thiên Nhân cảnh, chính là thời điểm vội vã lập công. Hôm nay tận mắt

thấy cơ hội khó có được, hắn ta đương nhiên muốn nắm chặt cơ hội biểu hiện một phen.

Long Vô Kỵ đối với tiểu tâm tư của hắn trong lòng biết rõ ràng.

Bất quá, quy củ của Giao Long Bang từ trước đến nay là "Người có năng lực vi tiên", chỉ cần Cao Thiên có thể làm tốt chuyện này, hắn tự nhiên sẽ không để ý chút lòng dạ nhỏ mọn như vậy của hắn.

Hắn khẽ vuốt cằm: "Được, vậy giao cho Thập Tứ đương gia."

"Đa tạ Đại đương gia. Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này cho ngài." Cao Thiên cười ha ha một tiếng, lập tức đứng dậy, sải bước đi ra ngoài khoang thuyền.

Đi đến đầu thuyền, hắn ta tùy tiện đứng đó, mắt hổ quét ngang: "Gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết ở đâu? Long Đại đương gia nhà ta truyền hắn lên thuyền một chuyến."

Thanh âm của hắn như sấm sét nổ tung trên bầu trời, vang lên ầm ầm, thanh thế bất phàm.

Người xem ở bến đò đều không khỏi hoảng sợ thán phục không thôi.

Giao Long Bang không hổ là thế lực cấp bá chủ một phương, tùy tùy tiện đi ra một vị, đều có uy thế cường đại như thế. Mà Đại đương gia Long Vô Kỵ của đối phương, nghe nói còn là tu sĩ Tử Phủ cảnh đỉnh thiên.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người có khuynh hướng với Vương thị đều mơ hồ lo lắng thay cho Vương thị. Chọc phải kẻ địch đáng sợ như vậy, nên kết thúc như thế nào đây?

Bỗng dưng.

Đúng vào lúc này.

Một giọng nói thanh thúy dễ nghe của nữ tử vang lên: "Đây là địa bàn của Trường Ninh Vương thị ta, ngươi là ai, dám gọi thẳng tục danh gia phụ?!"

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Chỉ thấy trên mặt sông, có một bóng người mảnh khảnh lướt sóng tới.

Bóng người kia mặc một chiếc váy lụa màu xanh phiêu dật, mặt mày xinh đẹp như hoa xuân, thân hình thướt tha như nước mùa xuân lượn lờ. Mặc dù nàng thoạt nhìn không quá hai mươi tuổi, giữa lông mày còn lưu lại vài phần ngây ngô, nhưng cũng đã thấy qua tuyệt sắc.

Nguyên Thủy Linh Khí nồng đậm vờn quanh người nàng, giống như hơi nước lưu chuyển, làm cho thân hình nàng nhiều hơn mấy phần mông lung, lại tăng thêm một vòng thần bí.

Dưới sự phụ trợ của nước sông cuồn cuộn, trên người nàng cũng phảng phất tăng thêm một cỗ khí tức nghiêm nghị, đơn giản giống như Tiên đồng ngọc nữ từ trên bức họa Thần Tiên vẽ xuống, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Nhìn thấy bóng người này, Cao Thiên đầu tiên là bị khí thế của nàng làm cho kinh hãi, nhưng chờ nàng định thần nhìn lại, phát hiện tu vi của đối phương chỉ có Linh Đài cảnh sơ kỳ, trái tim nhấc lên liền thả xuống.

“Chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh mà cũng dám nói năng bừa bãi.” Hắn cười lạnh một tiếng: “Vương Thủ Triết không có ai có thể phái sao, lại có thể để một con nhóc chưa dứt sữa đi ra thay hắn giữ thể diện?”

“Hừ”

Ánh mắt Vương Ly Dao lạnh lẽo.

Nàng nghe không được nhất chính là có người khinh thường cha nàng Vương Thủ Triết, tên này liên tục hai lần vũ nhục Vương Thủ Triết, đã hoàn toàn chọc giận nàng.

Không có một câu vô nghĩa, nàng khoát tay, thượng phẩm linh khí ‘Thu Thủy Kiếm’ bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang như nước bỗng nhiên bắn ra.

Kiếm quang mờ ảo, giống như một vệt thủy quang vạch qua trên mặt sông, mỏng manh không một tia khói lửa, tốc độ lại nhanh không tầm thường.

Bất quá trong nháy mắt, kiếm quang đã lướt qua mặt sông cuồn cuộn, bay vút đến trước mặt trời cao.

Thấy thế, sắc mặt Cao Thiên ngay cả biến cũng không thay đổi.

Chính hắn vừa mới từ Linh Đài cảnh thăng cấp lên Thiên Nhân cảnh, chênh lệch thực lực giữa Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh lớn đến mức nào, chính hắn có thể nói là hiểu rất sâu.

Hắn cũng không tin một tu sĩ Linh Đài cảnh có thể sinh ra uy hiếp gì đối với mình.

Hắn tùy ý vung ra một chưởng, đã muốn đem kiếm quang đập tan.

Nhưng chưởng lực hùng hồn thuộc về cường giả Thiên Nhân cảnh của hắn chạm đến kiếm quang, lại không như hắn dự liệu đánh tan kiếm quang, ngược lại bị kiếm quang khuấy động trực tiếp xoắn thành mảnh vỡ.

Bên trong kiếm quang phiêu đãng, một vòng khí vận khó có thể dùng lời diễn tả tràn ra, giống như nước mùa thu giàn giụa, lại như dòng sông mênh mông cuồn cuộn, ẩn chứa uy thế khiếp người khó nói lên lời.

“Kiếm ý?!”

Cao Thiên biến sắc, rốt cục ý thức được không đúng.

Nhưng mà, lúc này hắn mới kịp phản ứng, đã chậm.

Hắn vội vàng vận chuyển công pháp ngăn cản, một vòng kiếm ý kia đã đến trước mặt hắn, kiếm ý mạnh mẽ bỗng nhiên bộc phát.

“Oanh!”

Chỉ nghe một tiếng oanh minh to lớn chợt vang lên, cả người Cao Thiên bay ngược ra ngoài, hung hăng đụng vào trên một chiếc thuyền khác bên cạnh, trực tiếp đem cột buồm đụng thành hai đoạn.

Giáp da Linh Khí trung phẩm trên người hắn cũng bị trực tiếp xé mở một lỗ thủng thật lớn, chỗ da thịt xoay tròn, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ vạt áo.

Cũng may hắn quen mặc linh giáp thường ngày, nếu không chỉ một đạo kiếm ý này đã có thể lấy nửa cái mạng của hắn. Hắn không có khí lực cường đại như thể tu, chỉ dựa vào thân thể đã có thể kháng trụ kiếm ý.

Một màn này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, không chỉ có người của Giao Long Bang hoảng sợ, mà tất cả người xem ở trong bến đò cũng bị giật mình.

Một cường giả Thiên Nhân cảnh của Giao Long Bang, thế mà bị một tiểu nha đầu Linh Đài cảnh sơ kỳ đánh bay?

Tuy rằng xem ra là cao thiên đại ý, không có hảo hảo phòng thủ, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ tạo thành kết quả như thế.

Thế này này, đây là tình huống gì?

"Nguyên Thủy Linh Thể?! Nguyên Thủy Kiếm Ý?!" Thật vất vả mới giãy dụa đứng lên, sắc mặt Lạc Phách Đao Cao Thiên đã hoàn toàn thay đổi, "Chẳng lẽ, ngươi chính là đại thiên kiêu "Ly Dao tiểu thư" kia?!"

Thân là Thập Tứ đương gia bang Giao Long, nhãn lực kiến thức của hắn cũng không tầm thường, tự nhiên đã nhận ra, đạo kiếm ý vừa rồi rõ ràng là Nguyên Thủy Kiếm Ý.

Nữ tử này rõ ràng chỉ có thực lực Linh Đài cảnh sơ kỳ, nhưng đã nắm giữ kiếm ý, sử dụng lại là Nguyên Thủy Kiếm Ý… Liên tưởng đến "Ly Dao tiểu thư" mà trưởng lão Học Cung kia nhắc tới, hắn làm sao có thể đoán không ra thân phận của nàng?

Cũng chỉ có vị đại thiên kiêu của Học Cung trong truyền thuyết, truyền nhân y bát của Thiên Hà chân nhân mới phù hợp với điều kiện. Không chỉ có hắn, những người khác cũng lần lượt phản ứng lại, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ly Dao tiểu thư, người tới rồi." Thương Quý hành lễ với Vương Ly Dao từ xa, tư thái cung kính dị thường. Mà trong ánh mắt của hắn cũng lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Đây chính là Ly Dao tiểu thư, đại thiên kiêu hắn phụng dưỡng.

Tiểu thư ơi tiểu thư, hi vọng lão bộc có thể sống đến ngày ngài quát tháo thiên hạ.

Bên trong lâu thuyền.

Trong đôi mắt của Long Vô Kỵ lộ ra một vẻ khác thường.

…

Chương 54: Thông Thiên Chi Hà! Ly Dao phong thái!

…

Long Vô Kỵ đương nhiên biết chỗ lợi hại của đại thiên kiêu.

Trước kia, hắn cũng không phải chưa từng gặp qua đại thiên kiêu, vốn tưởng rằng Vương thị cho dù vận khí tốt bồi dưỡng ra một đại thiên kiêu, nhiều nhất cũng chỉ là tồn tại xếp chót trong đại thiên kiêu, bây giờ xem ra, lại dường như không phải như thế.

Vương thị này, thật đúng là có chút thú vị ~

"Ha ha ha ha! Ly Dao tiểu thư không hổ là đại thiên kiêu, y bát truyền nhân của Thiên Hà chân nhân." Hắn lảo đảo từ trên ghế đứng lên, cao giọng mở miệng.

Trong lúc nói chuyện, bóng dáng của hắn ta đã biến mất khỏi khoang thuyền, lúc xuất hiện trở lại thì đã ở trên bầu trời.

Cách Vương Ly Dao không đến ba trượng.

Đây chính là thực lực của cường giả Tử Phủ cảnh.

Mặc dù hắn không sử dụng thủ đoạn khác, chỉ cần là thân pháp hạng nhất, đã đủ để miểu sát cường giả Thiên Nhân cảnh, hơn nữa thân hình biến ảo không để lại chút dấu vết nào, người có thực lực không đến Tử Phủ cảnh thậm chí có thể nhìn không ra, hắn làm sao làm được.

Long Vô Kỵ lại giống như làm một chuyện nhỏ không đáng kể, thần sắc trên mặt không có chút biến hóa nào, cười nhạt nói ra nửa câu tiếp theo: "Hôm nay được thấy Ly Dao tiểu thư, quả thật là may mắn của Long mỗ."

Hắn vẫn mặc một thân quần đùi ngắn tùy ý mặc trang phục, một thân thảo mãng, chỉ luận cách ăn mặc có lẽ đều không có Cao Thiên giống lão đại, nhưng khí độ toàn thân phóng khoáng mà túc sát, giống như một con hung thú tuyệt thế chiếm núi làm vua, trong mỗi một lỗ chân lông toàn thân đều lộ ra khí tức nguy hiểm khiếp người.

Mặc dù hắn không có đặc biệt phóng ra uy áp khí thế, nhưng vẫn khiến cho Vương Ly Dao cảm giác được hơi thở đình trệ, khí tức bất ổn.

Trong lòng nàng âm thầm khiếp sợ.

Long Vô Kỵ này thật không hổ là Tử Phủ cảnh thượng nhân, bất luận là phong thái hay là khí độ, đều không tầm thường.

Có điều, một năm nay nàng ta ở Học Cung cũng không uổng công.

Trên Vô Danh Toái Đảo Nguyên Thủy linh khí dư thừa mang đến cho nàng rất nhiều, hơn Thương Quý Bình rất nhiều.

Một năm qua, nàng không chỉ có tu vi tiến triển nhanh chóng, đối với nắm giữ kiếm ý cũng là càng thuần thục. Dù sao, trong học cung không thiếu nhất chính là sư điệt tu tập Nguyên Thủy kiếm pháp, nàng rảnh rỗi liền tìm bọn họ luận bàn tỷ thí một phen, còn có thể tìm Nguyên Thủy thượng nhân cùng Thiên Hà chân nhân giải đáp nghi hoặc, kiếm pháp tự nhiên tiến triển nhanh chóng.

Cũng bởi vậy, nàng mới có thể cảm nhận sâu sắc hơn về nỗi khổ tâm mà phụ thân kiên trì đưa mình đến Học Cung.

Ngắn ngủn một năm thời gian, nàng có thể nói là thoát thai hoán cốt. Không nói cái khác, chỉ dựa vào kiếm pháp, nàng đã có tự tin có thể treo mình lúc trước.

Lại thêm thân là y bát truyền nhân của Thiên Hà chân nhân, nàng thường xuyên cần giao tiếp với tu sĩ Tử Phủ cảnh, thói quen thành tự nhiên, cũng sẽ không quá mức sợ hãi Long Vô Kỵ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, nàng đã điều chỉnh xong tâm tính, nhẹ nhàng thi lễ: “Vãn bối Vương thị Ly Dao, tham kiến Long Đại đương gia. Đa tạ Đại đương gia tán dương.”

“Tốt, quả nhiên là phong thái sáng quắc, thong dong không vội. Với khí độ của Ly Dao tiểu thư, tương lai ắt sẽ thành đại khí.” Long Vô Kỵ chắp hai tay sau lưng, tán thưởng gật đầu: “Trở về gặp Thiên Hà tiền bối, thay ta thỉnh an.”

Cho dù hiện giờ Giao Long Bang và Vương thị đang giằng co, thái độ của hắn vẫn thản nhiên, hào sảng, không mất phong

thái.

“Long tiền bối nói, Ly Dao nhất định sẽ đưa đến.” Vương Ly Dao lại chắp tay thi lễ, lễ phép nói: “Long tiền bối đến Trường Ninh Vương thị ta, làm vẻ vang cho Vương thị ta. Gia phụ có dặn dò, nhất định phải dốc lòng chiêu đãi tiền bối, không bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa của Vương thị ta. Long tiền bối, gia phụ đã sớm sửa chữa “nghê khách” ở Đoạn Long Hạp từ sớm, cũng từ sáng sớm đã chờ ở trong đình đón khách, mong tiền bối nói chuyện một chút.”

Nghe nói như thế, không khí lập tức ngưng trệ.

Đám đại thống lĩnh dưới trướng Long Vô Kỵ gần như đồng thời biến sắc: “Làm càn! Trường Ninh Vương thị chỉ là một thế gia Thất phẩm nho nhỏ, có tài đức gì…”

Có điều, bọn họ còn chưa nói xong, Long Vô Kỵ đã chậm rãi giơ tay lên.

Các Đại thống lĩnh lập tức câm miệng.

Trên mặt sông một lần nữa lặng ngắt như tờ.

“Đoạn Long Hạp, cái tên thú vị. Thủ Triết gia chủ thật sự là một vị diệu nhân ~” Long Vô Kỵ cười cười, trong ý cười lười biếng, có một tia lạnh lùng hiện lên: “Ly Dao tiểu thư, lòng tin của lệnh tôn thật ra rất tốt. Chẳng lẽ, hắn thật sự cho rằng, lấy Thiên Hà chân nhân tạo áp lực với bản tọa, bản tọa nhất định sẽ nể mặt hắn?”

“Gia phụ từng nói, Trường Ninh Vương thị ta từ trước đến giờ là trung quân ái quốc, tuân theo luật pháp tuân thủ quy củ, chống lại, thẳng thắn thiên đạo, không thẹn với bách tính.” Vương Ly Dao hơi ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo tự tin nói: “Tiền bối hỏi gia phụ sao lại dám tự tin như vậy? Dựa vào sự thẳng thắn thản nhiên của Vương thị ta, Thiết Cốt Côn Bằng. Tiền bối Giao Long bang thế lớn, vượt xa Vương thị ta. Nhưng nếu như tiền bối muốn ỷ thế hiếp người, Vương thị ta cũng tuyệt đối sẽ không cúi đầu khom lưng, nịnh nọt sống tạm bợ. Cho dù là một giọt máu cuối cùng của tộc nhân, cũng không sợ hãi!”

“Đây chính là sức mạnh của gia phụ, cũng là sức mạnh của nhất mạch Vương thị ta.”

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Bến đò và độ thuyền, vô số người vây xem đều ầm ầm khen tốt.

Ly Dao tiểu thư nói quá đúng!

Vương thị làm việc khác với những thế gia khác, bọn họ biết pháp tôn pháp, tuy rằng quy củ khắc nghiệt, nhưng xưa nay luôn nói một không hai, trong khu vực quản lý tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống ỷ thế hiếp người, càng sẽ không dùng những thủ đoạn quỷ mị kia đi lừa gạt bình dân.

Đây cũng là lý do vì sao, rõ ràng Bình An trấn quy củ sâm nghiêm, nhưng ngược lại càng ngày càng hấp dẫn nhiều người đến định cư. Cũng là nguyên nhân rất nhiều người vừa nghe nói, Vương thị muốn đi ngoại vực khai hoang, đều ngứa ngáy khó nhịn chuẩn bị đi theo.

Thấy thế, sâu trong đôi mắt Long Vô Kỵ hơi rùng mình, trong lòng xẹt qua một tia kiêng kỵ.

Hắn thật sự không ngờ, Vương thị ở Trường Ninh lại chiếm được dân tâm như vậy.

Nhưng ngay lập tức, hắn lại cười phá lên: “Có ý tứ, thú vị ~ Long mỗ đã không kịp chờ đợi muốn gặp Thủ Triết gia chủ. Ly Dao tiểu thư, Long mỗ bất quá chỉ nói đùa nho nhỏ với cô, chớ để ở trong lòng.”

“Vãn bối nhất thời cuồng ngôn kích tình, Long tiền bối cũng chớ để ở trong lòng.” Vương Ly Dao nhướng đôi mi thanh tú lên, cũng không kiêu ngạo không hèn mọn trả lời một câu.

Dứt lời.

Nàng lấy một ấn giám màu xanh nước biển từ trong nhẫn trữ vật ra.

Đây là bảo vật Thiên Hà chân nhân ban cho nàng phòng thân, tên là “Thiên Hà Thần Giám”.

Trong này phong ấn một đạo thần thông hoàn chỉnh của Thiên Hà chân nhân, là bảo vật Thiên Hà chân nhân tiêu phí gần trăm năm mới luyện chế xong, chuẩn bị cho y bát truyền nhân.

Đương nhiên, đây không phải là một khái niệm với các loại bảo vật như Tử Phủ kiếm phù.

Thiên Hà chân nhân luyện chế "Thần Giám Thiên Hà" này sẽ không hao tổn tu vi, chỉ tiêu hao rất nhiều sức mạnh thần thông, cần một thời gian mới có thể khôi phục lại.

Hơn nữa, "Thiên Hà Thần Giám" này cũng không phải chỉ có một lần, mà giống như một vật chứa chứa đựng thần thông lực.

Thần thông chi lực phong trong đó giống như một ngòi dẫn, Vương Ly Dao có thể thông qua thúc giục "Thiên Hà Thần Giám" dẫn động thần thông chi lực trong đó, phóng xuất ra lực lượng tiếp cận với tiểu thần thông.

Đương nhiên, với thực lực hiện nay của Vương Ly Dao, thần thông chi lực có thể dẫn động kỳ thật chỉ có một bộ phận rất nhỏ, tổn hao đối với Thiên Hà Thần Giám không tính là lớn. Hơn nữa, cho dù nàng dùng hết thần thông chi lực trong đó, cũng có thể đi tìm Thiên Hà chân nhân bổ sung năng lượng một lần nữa.

Với mức độ sủng ái của Thiên Hà chân nhân đối với nàng, chắc chắn sẽ không từ chối.

Bây giờ, nàng cần mượn một chút lực lượng thần thông bên trong "Thiên Hà Thần Giám" để chống đỡ cho phụ thân.

Theo huyền khí của nàng rót vào "Thiên Hà Thần Giám".

Trong chốc lát, từng vầng sáng màu vàng huyền ảo từ trong lòng bàn tay nàng trút xuống, rơi trên An Giang.

"Oanh long long"

Từng trận âm thanh trầm đục như tiếng sấm rền, nước sông cuồn cuộn dường như bị hấp dẫn mà cuốn ngược lên, mãnh liệt xông lên bầu trời.

Mực nước An Giang đột nhiên hạ xuống.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, một dòng sông "Thông Thiên Chi Hà" đã xuất hiện trên bầu trời.

Thông Thiên Hà này rộng hơn một trượng, một đầu nối liền An Giang, đầu kia một mực kéo dài đến chỗ cực xa, phảng

phất một mực thông đến trong tầng mây trên bầu trời, nhìn không thấy điểm cuối.

Mênh mông cuồn cuộn, vắt ngang trời cao.

Ánh mặt trời chiếu xuống, trên cả Thông Thiên Chi Hà đều hiện ra sóng ánh sáng nhỏ vụn.

Sóng nước cuồn cuộn sôi trào ở trong đó, lại bị một cỗ lực lượng vô hình ước thúc ở trong đó, mặc cho dòng nước khuấy động thế nào, đều không lộ ra mảy may.

Từ phía dưới nhìn lên, tràng diện đồ sộ nói không nên lời.

"Cái này…"

Trong Giao Long bang, một đám Đại thống lĩnh bao gồm cả Tưởng Ngọc Tùng, đều trợn mắt há hốc mồm.

Đây, đây là uy thế của đại thần thông sao?

Năng lực dời sông lấp biển như thế, quả nhiên làm cho người ta nhìn mà than thở!

Mọi người đều biết thần thông chia làm "Tiểu Thần Thông" và "Đại Thần Thông".

Tu sĩ Huyền Vũ tu luyện tới Tử Phủ cảnh, lý giải đối với lực lượng thiên địa pháp tắc sẽ tương đối sâu sắc, lúc này sẽ bắt đầu tìm hiểu thần thông thuộc về mình. Thần thông lúc này, bình thường chỉ có một hình thức đại khái, gọi là "Tiểu thần thông".

Chỉ có đến Thần Thông cảnh, thần thông đại thành mới được coi là thần thông chân chính. Thần thông lúc này sẽ được gọi là "đại thần thông".

Đại thống lĩnh của Giao Long bang đi theo bên cạnh Long Vô Kỵ, thỉnh thoảng cũng có thể kiến thức uy năng của tiểu thần thông, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy đại thần thông chân chính.

Cho dù "đại thần thông" này là bản thiến vẫn làm cho bọn họ chấn động đến thất thần.

Về phần những quần chúng vây xem kia, lại càng nín thở ngưng thần, tràn đầy cảm giác khiếp sợ, phảng phất như gặp được Thần Linh giáng thế.

Một số người kiến thức không đủ, hoặc là tâm linh tương đối yếu ớt, càng là đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống, nhịn không được quỳ bái.

Đại thần thông như thế, cho dù không phải Thiên Hà chân nhân tự mình thi triển ra, cũng đã vượt xa tưởng tượng của người bình thường.

Nếu thật sự là Thiên Hà chân nhân tự mình ra tay, vậy chắc chắn sẽ phiên giang đảo hải, bao phủ hoàn toàn Trường Ninh vệ cũng không phải việc khó.

Ngay cả Long Vô Kỵ cũng hơi thất thần, đôi mắt híp lại càng thêm tinh tế.

Trong giây lát, hắn cười ha hả: "Thật không hổ là đại thần thông Thiên Hà tiền bối tự mình phong ấn, quả nhiên đại khí phách, đại thủ đoạn. Mà Ly Dao tiểu thư ngươi tuổi còn trẻ đã có thể khống chế, cũng không hổ là đại thiên kiêu~"

"Long tiền bối, thuận theo dòng Thiên Hà này mà đi, chính là Đoạn Long Hạp."

Lúc này Vương Ly Dao đã có chút mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên khống chế Thiên Hà Thần Giám đối với nàng mà nói cũng là một chuyện khá vất vả.

Cũng khó trách, mặc dù huyết mạch của nàng đã đạt tới cấp bậc Tiên Thiên linh thể, nhưng tu vi chung quy chỉ là Linh Đài cảnh sơ kỳ, cho dù mượn thần thông chi lực của sư tôn Thiên Hà chân nhân, khống chế cũng không dễ dàng.

Nếu không phải nàng đã là thân thể linh thể, chỉ sợ ngay cả thúc giục Thiên Hà Thần Giám cũng không làm được.

"Vất vả Ly Dao tiểu thư chỉ đường cho bản tọa."

Long Vô Kỵ tiêu sái cười cười.

Dứt lời, hắn tiện tay làm thủ thế, thân hình thoắt một cái, đạp lên thiên hà mênh mông cuồn cuộn.

Trên lâu thuyền phía dưới, Tưởng Ngọc Tùng và tam đương gia Đỗ Thiên Ký nhận được tín hiệu, vội vã phi thân lên, theo sát sau lưng Đại đương gia Long Vô Kỵ, bước lên Thiên Hà.

Thiên hà cuồn cuộn như đai ngọc quét ngang bầu trời.

Long Vô Kỵ bước ra mỗi một bước, hai chân đều vững vàng đạp trên mặt nước.

Từng gợn sóng từ dưới chân hắn lan ra, giống như đạp trên mặt đất kiên cố.

Từ ngoài mặt nhìn vào, tư thái của hắn nhẹ nhàng thoải mái, giống như nhàn nhã dạo chơi, nhưng sau khi hắn và Tưởng Ngọc Tùng đi qua, Thiên Hà phía sau ba người lại giống như vỡ đê, vỡ vụn.

Nước sông ào ào trút xuống, lập tức như là ở trên mặt sông đổ xuống một trận mưa to.

mực nước vốn đột nhiên rơi xuống lập tức bắt đầu từ từ được kéo lên.

Thấy thế, đám người vừa mới bị "Đại Thần Thông" làm cho chấn động đến thất thần, lập tức lần nữa lộ ra vẻ rung động.

Tử Phủ cảnh quả nhiên không hổ là Tử Phủ cảnh, thực lực quả nhiên không thể khinh thường!

Long Vô Kỵ cường đại mà cường thế như vậy, Vương Ly Dao nhìn thấy vẻ mặt cũng ngưng trọng không thôi.

Nàng và Long Vô Kỵ mới giao tiếp một lúc như vậy, cũng đã phát hiện người này không giống với những Tử Phủ thượng nhân của Học Cung.

Thượng nhân Học Cung tương đối coi trọng quy tắc và hình tượng, tác phong làm việc phần nhiều sẽ ở trong quy tắc. Mà Long Vô Kỵ dường như tùy tâm sở dục, tính tình càng kiêu căng, khiến người rất khó đoán ra quyết định cuối cùng của hắn ta.

Nếu cuối cùng hắn ta quyết định đối địch với Vương thị, chỉ sợ thật sự không dễ đối phó.

"Long tiền bối ơi là Long tiền bối, hy vọng ngài có thể có lý trí làm việc, chớ làm tổn thương phụ thân ta." Trong đôi mắt sáng ngời của Vương Ly Dao hiện ra một vệt tàn khốc, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Nếu không, e rằng Ly Dao sẽ không từ thủ đoạn… Giết chết Giao Long giúp ngươi."

Cùng lúc đó.

Đoạn Long Hạp.

Ngọn núi hiểm yếu cao ngất đứng lặng bên bờ, núi đá lởm chởm, phảng phất như một pho tượng đá với khuôn mặt dữ tợn, ngày qua ngày, năm này qua năm khác quan sát nước An Giang chảy qua dưới chân.

Độ rộng của thuỷ vực An Giang ở chỗ này bỗng nhiên hẹp lại, lấy Đoạn Long Hạp làm ranh giới, dòng nước vốn không tính là quá bằng phẳng lại trở nên kích động chảy xiết, tiếng sóng cả năm không dứt.

Nhưng hôm nay, trên ngọn núi hiểm trở hiếm có dấu chân người này lại có thêm một đình nghỉ mát bằng đá.

Toàn bộ lương đình này được xây bằng xi măng màu trắng xám, hình dạng ngay ngắn, tạo hình cũng rộng rãi hơn nhiều so với lương đình thông thường.

Nếu như không phải nó thật sự là gió lùa tứ phía, nói nó là một tòa thính đường cũng không có vấn đề gì.

Trong lương đình đặt một cái bàn đá, trên bàn đã bày sẵn đĩa dưa và trái cây, linh tửu ấm áp. Một lư hương bằng đồng đỏ được đặt ở giữa bàn đá, đang tỏa hương thơm lượn lờ.

Những thứ này hiển nhiên đã được chuẩn bị tỉ mỉ, trên bàn đá, linh quả, điểm tâm từ dụng cụ bày ra, không chỗ nào không tinh xảo.

Vương Thủ Triết ngồi bên bàn đá.

Hắn hôm nay ăn mặc thập phần chính thức, trên người mũ, đai ngọc, thắt lưng, trang sức, đều không thiếu, ngay cả quần áo vải đều dùng tơ linh tàm hắn bình thường rất ít mặc.

Phải biết rằng, bình thường hắn tùy ý như thế nào, đừng nói là đai lưng ngọc này, ngay cả mũ cũng có lúc lười đội.

Bất quá, lăn qua lăn lại như thế, hiệu quả cũng rất rõ rệt.

Ngũ quan của hắn vốn là xuất sắc, khí chất càng là xuất chúng, bây giờ ăn mặc tỉ mỉ, ngồi bên đó, quả nhiên là ung dung đại khí, rộng rãi nhanh nhẹn, thể hiện rõ phong phạm thế gia.

Ở bên chân hắn, còn có một con hồ ly xinh xắn đang nằm.

Đuôi của tiểu hồ ly uốn cong thành một đường cong, quấn lấy mắt cá chân của Vương Thủ Triết, bụng gập lại, đang ngủ say sưa.

Sau lưng Vương Thủ Triết còn có hai nam tử đang đứng.

Trong hai người này một thân thể bên trái có nhân cách khổng lồ, tứ chi tráng kiện, trên người còn mặc giáp trụ dày nặng, đứng ở đó giống như là một thiết tháp, toàn thân đều tản ra sát khí bàng bạc.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ, sẽ phát hiện, trên mặt "người" này hiện ra ánh kim loại rất nhỏ, dĩ nhiên không phải nhân loại chân chính, mà là một khôi lỗi cơ hồ có thể lấy giả thành chân thật.

Đây là một con khôi lỗi Thiên Nhân cảnh, là con rối tổn hại lúc trước phát hiện trong di tích của "Tinh Liên Hỏa Cốc" Công Dã Tử.

Trong một năm này, Vương Thủ Triết đặc biệt tìm luyện khí sư của Thiên Công Phường, tiêu phí số tiền lớn mới chữa trị được.

Tuy nhiên, tiền này tiêu tuy nhiều, lại tiêu rất đáng giá.

Có con rối này, tương đương với Vương thị có vị cường giả Thiên Nhân cảnh thứ hai, còn có thể bảo vệ bên người Vương Thủ Triết, tăng cường sức chiến đấu cá nhân của Vương Thủ Triết rất nhiều.

Mà bên cạnh Thiên Nhân khôi lỗi này còn có một công tử trẻ tuổi ôn tồn lễ độ.

Vị công tử trẻ tuổi này đương nhiên là trưởng tử của Vương Thủ Triết, Vương Tông An.

Cách đây không lâu, Vương Thủ Triết gửi một bức thư đến Học Cung, gọi Vương Ly Dao và hắn cùng trở về, chính là vì hôm nay.

Cuộc sống của Học Cung một năm, mang đến cho Tông An thay đổi cũng rất lớn.

Một điểm biến hóa rõ rệt nhất trong đó chính là, vốn dĩ hắn hơi có chút trầm mặc cô tịch, hiện tại trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, không chỉ thay đổi nhiều, khí chất toàn thân của hắn trở

nên ôn nhuận mà ôn hòa, càng thêm hướng về phía Vương Thủ Triết.

Rất hiển nhiên, trong một năm này, tâm tính của hắn cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Hai người một khôi lỗi, cứ như vậy lẳng lặng đợi ở trong lương đình.

Vương Thủ Triết khí định thần nhàn, giống như chỉ là đến dạo chơi.

Điều này khiến Vương Tông An nhìn mà trong lòng khâm phục không thôi, phụ thân không hổ là phụ thân, mỗi khi gặp đại sự đều có tĩnh khí.

…

Chương 55: Đại thế! Vương thị đi con đường nào?

…

Bên ngoài đình nghỉ mát, một con thiên hà cuồn cuộn kéo dài ra xa.

Dưới ánh mặt trời, bọt nước Thiên Hà bắn tung tóe khắp nơi, từng điểm bọt nước hiện ra ánh sáng trong suốt, từ xa nhìn lại, phảng phất như một dải sáng trải dài phía chân trời, lãng mạn duy mỹ, lại lộ ra thiên địa chi uy mênh mông, khiến cho lòng người sinh ra rung động.

Cũng không biết Vương Thủ Triết đã đợi bao lâu.

Bỗng dưng.

“Oanh!”

Thiên Hà bên ngoài đình nghỉ mát bị Long Vô Kỵ đạp một cước, lập tức vỡ vụn thành mưa to rơi xuống An Giang.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Long Vô Kỵ liền cử trọng nhược khinh mà đáp xuống bên ngoài đình nghỉ mát.

Tư thái ung dung, thần thái thản nhiên, phảng phất như làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Ở phía sau hắn, hai thân tín Tưởng Ngọc Tùng cùng Tam đương gia Đỗ Thiên Ký cũng lập tức rơi xuống đất, một văn một võ, một trái một phải thủ ở phía sau Long Vô Kỵ.

Đôi mắt hẹp dài của Long Vô Kỵ đảo qua, tiêu điểm liền rơi vào trên người Vương Thủ Triết.

Hắn lập tức sang sảng cười nói: “Chắc hẳn vị này chính là Thủ Triết gia chủ đại danh đỉnh đỉnh. Kẻ hèn Long Vô Kỵ, được gia chủ mời đến đây nói chuyện.”

Vương Thủ Triết đứng dậy, như gió xuân ấm áp chắp tay cười nói: “Long Đại đương gia và các vị khách quý đường xa tới, làm cho Trường Ninh vệ ta vẻ vang. Thủ Triết cảm kích không

lời nào diễn tả được, chỉ có linh tửu vài chén, thay Đại đương gia đón gió tẩy trần cùng các vị khách quý."

"Đây là khuyển tử Tông An. Tông An, còn không mau gặp qua Long Đại đương gia."

Dứt lời, hắn quét mắt nhìn Vương Tông An ở phía sau.

Vương Tông An lập tức thu tay áo lại, thở phì phò quỳ xuống đất thi lễ với ba người: "Vãn bối Vương thị Tông An, ra mắt Long Đại đương gia."

Hình dáng thân hình của hắn rất rõ ràng đã trải qua huấn luyện chuyên môn, nhất cử nhất động phong độ nhẹ nhàng, quả nhiên là khí độ bất phàm, thể hiện rõ phong thái của công tử quý tộc.

"Tốt, tốt." Long Vô Kỵ tán thưởng không thôi: "Thủ Triết gia chủ quả nhiên là có phúc, một đôi nhi nữ đều có thiên tư trác tuyệt, giống như phượng tử hoàng nữ."

Sau đó, Long Vô Kỵ lại theo lễ tiết, giới thiệu Tưởng Ngọc Tùng và Tam đương gia Đỗ Thiên Ký.

Sau một phen hàn huyên và khách sáo, Vương Thủ Triết mời Long Vô Kỵ ngồi xuống. Còn đám người Vương Tông An, Tưởng Ngọc Tùng, trong trường hợp này đương nhiên không thể ngồi ngang hàng với Vương Thủ Triết, Long Vô Kỵ, mỗi người đều đứng phía sau hai người.

Hai người vừa ngồi xuống, khôi lỗi liền tiến lên cầm lấy linh bảo hồ lô, bắt đầu rót rượu cho hai người. Tửu sắc như ngọc phách, tương như mật ngọt, vừa vào chén liền có một mùi rượu làm cho người say mê xông vào mũi.

Nhưng lực chú ý của Long Vô Kỵ chủ yếu đặt ở trên người con rối.

Tuy rằng con rối này chế tác vô cùng tinh xảo, trình độ nhân cách hoá cực cao, mỗi một cử động đều linh động dị thường. Nhưng hắn cũng liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây tuyệt đối không phải chân nhân, mà là một con rối thực lực đạt tới Thiên Nhân cảnh.

"Trường Ninh Vương thị, nội tình thật sự sâu không lường được." Long Vô Kỵ híp mắt cười, thử dò xét nói: "Khôi lỗi

Thiên Nhân cảnh này hơi có chút phong cách luyện khí lưu phái ở Thiên Khuyết châu."

"Long Đại đương gia quả nhiên kiến thức rộng rãi, ánh mắt trác tuyệt." Vương Thủ Triết cười mời rượu nói: "Đây là một con rối bị hư hỏng mà Thủ Triết vô tình có được, cố ý mời Thiên Công Phường sửa chữa một phen."

"Ha ha, kỹ thuật luyện khí của Thiên Công phường đúng là rất mạnh, chính là phải trả giá cực cao." Long Vô Kỵ uống rượu ngon, hơi trêu tức nói: "E rằng Thủ Triết gia chủ sẽ phải chảy máu nhiều."

"Ai nói không phải chứ?" Vẻ mặt Vương Thủ Triết cũng đau lòng nói: "Bỏ ra trọn vẹn tám mươi vạn càn kim của ta, còn không mang theo phí bảo vệ tiếp sau. Tuy nhiên, dù sao khôi lỗi Thiên Nhân cảnh hiếm có, chiến lực cao cấp của Vương thị ta lại ít, chỉ có thể cắn răng, để Thiên Công phường giết một đao. Chẳng lẽ Long Đại đương gia ở Thiên Công phường cũng có quan hệ? Có thể chiết khấu?"

"Ta không có năng lực này." Long Vô Kỵ uống rượu lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Những người ở Thiên Công phường kia đều rất bảo thủ, mỗi người đều là dầu muối không vào. Hô lên khẩu hiệu là được, "Thích tu không tu, thích mua không mua". Mấy trăm năm qua, ta đã "thượng cung" cho bọn hắn không ít, ngay cả nửa điểm giảm giá cũng không được."

Sau khi có một cái cộng đồng "kẻ thù", hai người phảng phất có tâm tình cùng chung mối thù, trong lúc ăn uống linh đình, ngươi một lời ta một câu quở trách "Thiên Công phường" không phải".

Rượu qua ba mươi tuổi, quan hệ của hai người dường như thân cận hơn rất nhiều.

"Linh Bảo Hồ Lô này của Thủ Triết lão đệ không tệ, ta sống đến bây giờ, cũng đã thấy hai lần rồi." Long Vô Kỵ giống như hơi say, ngữ khí càng tùy tâm sở dục: "Ta thấy lão đệ cũng không phải loại thích rượu ngon, không bằng nói giá, tiện nghi cho lão ca ta một chút."

"Long lão ca quả nhiên biết hàng, bảo vật này tự động sản xuất rượu ngon cao cấp, hàng năm Vương thị chúng ta có thể

từ đó thu được lợi nhuận ba vạn càn kim, lợi nhuận một ngàn năm chính là ba ngàn vạn càn kim! Ta giảm giá cho Long lão ca, một ngàn năm trăm vạn càn kim, liền bán cho ngươi." Vương Thủ Triết lại rót cho hắn một chén rượu, báo giá chi tiết.

Nói ra thì Vương Thủ Triết cũng cảm khái vạn phần.

Trong di tích thí luyện Thần Vũ hoàng triều, hắn rất chướng mắt linh bảo hồ lô chỉ có thể chưng cất rượu này. Nhưng sau khi dùng qua, mới phát hiện hương thơm thật sự!

Chỉ cần vận hành thoả đáng, nó có thể không ngừng mang đến lợi ích lâu dài cho gia tộc. Nếu tính theo năm trăm năm, một ngàn năm, giá trị của nó sẽ vượt xa mấy món bảo vật khác.

Quả nhiên, Long Vô Kỵ trợn trắng mắt: "Giá quá cao, mua không nổi, Thủ Triết gia chủ vẫn nên giữ lại từ từ tích tiền đi."

Đừng nói là để cho Long Vô Kỵ một hơi xuất ra một ngàn năm trăm vạn càn kim, ngay cả Tiền thị lấy "Tiền" làm họ, cũng rất khó lập tức xuất ra một ngàn năm trăm vạn càn kim lưu động.

Bất quá, một phen giao nhau này, giữa hai người tựa hồ càng ngày càng "thân mật".

Đợi đến khi hỏa hầu không sai biệt lắm.

Long Vô Kỵ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, "vẻ mặt khó xử" mà cảm khái nói: "Ta và Thủ Triết lão đệ thật sự là hận gặp nhau quá muộn. Nếu quen biết sớm hơn nửa năm, làm sao lại xuất hiện hiểu lầm như vậy?"

"Cũng là may mắn, chưa xuất hiện mâu thuẫn không thể hòa giải." Vương Thủ Triết cũng biết hỏa hầu không sai biệt lắm, liền thuận tay đưa cái "thang" qua, "Chuyện giữa chúng ta, còn có đường cứu vãn."

Lúc trước hai người ngươi tới ta đi, ngoài sáng trong tối đọ sức nhiều lần, chính là vì lên tiếng dọa người, cũng may trong đàm phán chiếm cứ quyền chủ động, nắm mũi đối phương đi.

Mà quá trình này cũng là quá trình hai bên khoe "nắm đấm" của mình.

Phàm là Vương Thủ Triết có một lần không chống đỡ nổi, bị khí thế của Long Vô Kỵ ngăn chặn, phân lượng của Vương thị ở trong lòng Long Vô Kỵ sẽ giảm đi rất nhiều.

Cũng may, đã sớm có chuẩn bị, cuối cùng vẫn là Vương Thủ Triết tài nghệ cao hơn một bậc, giữ gìn quyền chủ động đến cuối cùng.

Long Vô Kỵ thấy đã tranh thủ không được quyền chủ động, liền mượn dốc xuống lừa nói: "Không sai, Giao Long thương hội chúng ta đó là làm ăn lập nghiệp, đương nhiên phải chú ý hòa vi quý. Lúc trước khuyển tử Triệu Vô Tình làm việc lỗ mãng, chịu chút giáo huấn cũng là nên. Ta bảo hắn bồi thường Vương thị một trăm vạn càn kim, cũng tự mình đến đây xin lỗi. Ý của Thủ Triết lão đệ thế nào?"

Vương Thủ Triết thưởng thức chén rượu trong tay, nghiền ngẫm cười nói: "Bồi thường trăm vạn càn kim? Xem ra, Long lão ca còn có lời sau… Không bằng một lần nói rõ, ta cũng có thể cân nhắc tổng hợp."

"Thủ Triết lão đệ quả nhiên thông minh nhạy bén, ta liền ăn ngay nói thật." Long Vô Kỵ cười híp mắt nói: "Vợ phần của cảng Đông Cảng, hai gia tộc nhỏ không đáng chú ý kia đã bán hết cho chúng ta. Nên giao long thương hội của chúng ta, đương nhiên là của chúng ta. Ngoài ra, Giao Long bang chúng ta nguyện ý bắt chước Tiền thị, hợp tác với quý liên minh. Bao gồm cả Trường Ninh vệ các ngươi, tiêu thụ tất cả thương phẩm ven bờ sông An Giang, thương hội chúng ta đã bao trọn, hơn nữa chỉ lấy một phần giá trị hàng hóa."

"Nghe có vẻ cũng không phải là chuyện xấu." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: "Chỉ là không biết, liên minh thông gia của chúng ta phải trả giá những thứ khác?"

"Chúng ta cần một số cổ phần của Thủ Đạt thương hội và thành lập cộng đồng đồng làm đồng minh với Vương thị của ngươi." Long Vô Kỵ cười sang sảng nói: "Long Vô Kỵ ta rất ít khi thưởng thức một người như vậy, coi trọng một gia tộc thất phẩm như thế. Từ nay về sau, có miếng ăn của ta, sẽ không thể thiếu lão đệ ngươi một ngụm."

Vương Thủ Triết nhíu mày, không trả lời thẳng mà bưng chén rượu trầm ngâm nói: "Long lão ca, thật ra ta cũng có một đề

nghị.”

“Ồ? Nói nghe một chút.” Long Vô Kỵ hơi nghiêng người, sắc mặt mỉm cười, một bộ bình dị gần gũi.

“Ta có thể buông tha Triệu Vô Tình, nhưng Giao Long Bang ngươi phải đáp ứng Trường Ninh Vương thị ta, trong vòng trăm năm sẽ không đặt chân đến thủy vực Trường Ninh vệ nữa.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói.

Nụ cười trên mặt Long Vô Kỵ lập tức cứng lại, trong mắt hiện lên lệ mang: “Thủ Triết lão đệ, ngươi biết ngươi đang nói gì không? Ngươi đang từ chối ý tốt của ta.”

Rất hiển nhiên, lời nói của Vương Thủ Triết đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, trong giọng nói trầm thấp của hắn đã mang theo tức giận, lúc nói chuyện cũng không tự giác mang theo vài phần uy áp.

“Vương thị ta gia tiểu nghiệp, căn cơ nông cạn.” Vương Thủ Triết lại giống như không nhận ra, ngữ khí vẫn như giếng cổ không gợn sóng: “Sợ là không leo nổi cành cao Giao Long Bang này. Vì vậy, chỉ có thể phụ ý tốt này của Long lão ca.”

Long Vô Kỵ hơi cúi người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

“Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Vương Thủ Triết không hề sợ hãi nhìn thẳng Long Vô Kỵ, ngữ khí kiên định: “Cá chết lưới rách thôi.”

“Tốt tốt tốt.” Long Vô Kỵ giận dữ cười: “Đã bao nhiêu năm rồi, Long mỗ không biết đã bao nhiêu năm không bị người uy hiếp như thế. Quả thật là tâm của bổn tướng hướng về Minh Nguyệt, nhưng Minh Nguyệt chiếu cống rãnh. Vương Thủ Triết, ngươi làm bổn tọa quá thất vọng rồi.”

Trong lúc nói chuyện, rốt cuộc hắn cũng không thu liễm uy thế nữa, một thân uy áp mênh mông chỉ thuộc về cường giả Tử Phủ cảnh đột nhiên bộc phát.

Trong không khí phảng phất “Ông” một tiếng.

Uy thế mênh mông cuồn cuộn quét ra, giống như gió lốc cấp mười hai cuồng mãnh tàn phá bừa bãi, không khí phía trên toàn bộ Đoạn Long Hạp theo đó trì trệ.

Thậm chí, ngay cả dòng sông cuồn cuộn dưới Đoạn Long Hạp dường như cũng bị kích thích, dâng trào lên.

Nếu như nói uy áp của cường giả Thiên Nhân cảnh giống như sông lớn, mênh mông cuồn cuộn, uy áp của cường giả Tử Phủ cảnh kia giống như biển rộng mênh mông vô tận, lúc bình tĩnh có lẽ không nhìn ra cái gì, một khi có cuồng phong cuộn sóng, liền giống như thiên tai giáng lâm, chỗ đáng sợ của nó, xa xa không phải cường giả Thiên Nhân cảnh có thể so sánh.

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy ngực hơi khựng lại, ngay cả hô hấp cũng có chút ngột ngạt.

Lúc trước Trường Xuân thượng nhân cũng từng dùng uy áp của Tử Phủ cảnh thăm dò hắn, chỉ là so với Long Vô Kỵ, Trường Xuân thượng nhân rõ ràng là hạ thủ lưu tình, áp lực tạo thành cho hắn không lớn bằng Long Vô Kỵ.

Tuy nhiên, dù sao Vương Thủ Triết cũng là người của hai thế giới, cường độ thần thức mạnh hơn không ít so với tu sĩ bình thường, năng lực kháng áp đương nhiên cũng mạnh hơn. Mặc dù ngực bị đè nén, trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, không nhìn ra chút khác thường nào.

So sánh ra, Vương Tông An đứng phía sau hắn lại không có định lực tốt như vậy.

Ngay từ lúc uy áp của Tử Phủ bộc phát, cả người hắn liền run lên, sắc mặt xoát một cái liền trắng bệch.

May mắn là Thiên Nhân cảnh khôi lỗi bên cạnh kịp thời bước ra một bước, chắn trước mặt hắn, thay hắn ngăn cản một phần uy áp, lúc này hắn mới ổn định lại.

Cũng may mà bản thân hắn là đại thiên kiêu, sớm đã thức tỉnh Ất Mộc linh thể, sức chịu đựng đối với uy áp vượt xa so với tu sĩ Linh Đài cảnh bình thường, nếu không e rằng sẽ xấu mặt ngay tại chỗ.

Lúc này.

Tiểu hồ ly vẫn luôn cuộn tròn bên chân Vương Thủ Triết cũng cảm ứng được uy áp của cường giả Tử Phủ cảnh, bỗng dưng tỉnh lại: “Tên khốn kiếp nào dám quấy rầy cô nãi nãi ngủ…”

Lời vừa mới nói được một nửa, nàng liền phát giác không đúng, ánh mắt bỗng dưng dừng lại trên người Long Vô Kỵ, trong mắt hồ ly nheo lại bắn ra từng đạo lệ quang: "Ngươi dám khi dễ Thủ Triết ca ca ta?!"

Trong lúc nói chuyện, thân hình của nàng đã điên cuồng bành trướng lên.

Trong chớp mắt, một con yêu hồ màu đỏ khổng lồ xuất hiện trong đình nghỉ mát, dùng tư thái bảo vệ chắn trước mặt Vương Thủ Triết và Vương Tông An.

Đây mới là Hỏa Hồ lão tổ trong trạng thái toàn thịnh.

Bảy cái đuôi cáo màu đỏ giương nanh múa vuốt trải ra sau người nàng, giống như quần ma loạn vũ. Uy áp Tử Phủ mênh mông ầm ầm quét ra, hung ác bá đạo, ngang ngược xua tan uy áp của Long Vô Kỵ.

Vương Thủ Triết và Vương Tông An lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Thất Vĩ Hỏa Hồ?" Hơi thở của Long Vô Kỵ khựng lại, sâu trong đôi mắt xẹt qua một tia kiêng kị, "Hỏa Hồ lão tổ của Lũng Tả Vũ Văn thị? Ngươi vì sao lại ở đây? Chẳng lẽ Vũ Văn thị các ngươi cũng chuẩn bị giúp Giao Long ta sao?"

Vương Thủ Triết lại cao giọng nói: "Đại đương gia không cần phải hiểu lầm, ta và Hỏa Hồ lão tổ chính là tình nghĩa cá nhân. Vũ Văn thị sẽ không tham gia xung đột giữa Giao Long bang và Vương thị ta, sau này cũng sẽ duy trì trung lập, Đại đương gia có thể yên tâm."

Trên thế giới này, truyền thừa mấy trăm năm, thậm chí là hàng ngàn năm thế gia chỗ nào cũng có.

Bởi vậy, đối với một thế gia mà nói, phát triển cố nhiên trọng yếu, nhưng trọng yếu nhất, thủy chung vẫn là có thể kéo dài không dứt truyền thừa xuống.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, tuyệt đại đa số thế gia đều thiên về phong cách hành sự, cẩn thận và bảo thủ.

Nếu không cần thiết, không có thế gia nào sẽ nguyện ý động một chút là khai chiến với các thế lực khác.

Bởi vậy, Vũ Văn thị lựa chọn trung lập, Vương Thủ Triết cảm thấy không có gì đáng trách, cũng sẽ không trách cứ bọn họ. Dù sao, nếu như ở chung với nhau, hơn phân nửa hắn cũng sẽ đưa ra quyết định như thế.

"Vũ Văn thị không gia nhập tranh chấp bảo trì trung lập, nhưng bản lão tổ không cần nghe bọn họ." Thất Vĩ Hỏa Hồ ngang ngược ngây thơ nói: "Tóm lại, ai dám ức hiếp Thủ Triết ca ca của ta, ta sẽ đánh ai."

Cái há miệng này là "Thủ Triết ca ca", khiến Long Vô Kỵ to bằng đầu cũng cảm thấy vô cùng buồn nôn, thầm nghĩ khi Hỏa Hồ lão tổ ngươi thành danh, Long Vô Kỵ ta vẫn còn là một đứa con nít đấy… ở chỗ này giả ngây thơ cái gì?

Bất quá, phàm là hung thú linh thú, so sánh với tu sĩ Huyền Vũ cùng giai, sức chiến đấu đều rất mạnh. Cho dù Long Vô Kỵ đã đắm chìm hơn trăm năm ở Tử Phủ cảnh, nếu để hắn ta thật đánh một trận với Hỏa Hồ lão tổ, ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết được.

Bởi vậy, hắn muốn dựa vào thực lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh uy áp kế hoạch của Vương thị, dĩ nhiên cũng tuyên bố thất bại.

"Ha ha! Thủ Triết lão đệ, lúc trước lão ca chẳng qua chỉ đùa một chút với ngươi thôi." Long Vô Kỵ cũng là hạng người kiêu hùng, lập tức thu khí tức cường đại của tu sĩ Tử Phủ cảnh lại, phảng phất như vô sự, sảng khoái cười nói: "Ta hỏi lão đệ một câu, vì sao ngươi nguyện ý hợp tác với Tiền thị, lại không muốn tiếp nhận phương án của Long Vô Kỵ ta?"

Xưng hô của hắn ta đối với Vương Thủ Triết ngược lại là thay đổi cực nhanh, chớp mắt lại biến thành Thủ Triết lão đệ!

Hỏa Hồ Thất Vĩ thấy Long Vô Kỵ thức thời thu tay lại, lúc này mới thu hồi tư thế hùng hổ, chuẩn bị đánh bất cứ lúc nào. Nàng ta thu chân thân, một lần nữa hóa thành một con hồ ly tinh xảo, ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân Vương Thủ Triết.

"Ai~" Vương Thủ Triết thở dài nói: "Long lão ca tính tình phóng khoáng không kiềm chế, Thủ Triết sao lại không muốn kết giao. Chỉ là, Thủ Triết vẫn là câu nói đó, Vương thị ta gia tiểu nghiệp nhỏ, chỉ muốn an an ổn ổn sinh sôi nảy nở. Có một

số lốc xoáy quá sâu, chiếc thuyền nhỏ này của Vương thị chúng ta không thể chịu đựng nổi."

Long Vô Kỵ nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại, hai mắt không khỏi híp lại, có vẻ rất hứng thú: "Không ngờ Thủ Triết lão đệ lại nhạy bén cảnh giác như thế, khiến lão ca ta lại nhìn cao hơn một chút. Nói thử xem, rốt cuộc ngươi phát hiện ra bằng cách nào?"

Vương Thủ Triết cười khổ: "Không ngờ ta lại đoán trúng."

"Ngươi thử dò xét ta?"

Hai mắt Long Vô Kỵ lập tức híp lại, trong mắt nổi lên ánh sáng nguy hiểm.

Vương Thủ Triết lập tức đứng dậy, không chút hoang mang thu tay áo thi lễ: "Long lão ca thứ lỗi. Thủ Triết vốn có suy đoán, nhưng cũng chỉ có bảy phần nắm chắc. Vì chuyện này quan hệ trọng đại, không dám tự tiện ngắt, vừa rồi mới lên tiếng thăm dò, cũng không phải cố ý mạo phạm."

"Ồ?"

Lần này Long Vô Kỵ càng thêm hứng thú.

Hắn ta vốn tưởng rằng Vương Thủ Triết chỉ đang lừa hắn ta, không ngờ hắn ta lại có bảy phần nắm chắc. Lần này hắn ta thật sự tò mò rồi.

Ông ta tự cho rằng việc này đã đủ bí ẩn, thật sự nghĩ mãi mà không rõ Vương Thủ Triết phát hiện ra bằng cách nào.

Hắn gõ gõ bàn: "Lão đệ, ngươi ăn ngay nói thật, lão ca ta đến tột cùng là chỗ nào lọt nhân tình?"

Vương Thủ Triết hiểu được, với sự coi trọng của Long Vô Kỵ đối với chuyện này, tất nhiên sẽ không cho phép mình lừa gạt qua được.

Ngay sau đó, ông ta nói một năm một mười: "Thật ra, không phải Long lão ca làm sao để lọt nhân tình, mà là đại thế đã đến, Thủ Triết chỉ là nhạy bén hơn người thường một chút, vừa rồi đã sớm phát hiện có chỗ không đúng mà thôi."

"Nói kỹ một chút."

Long Vô Kỵ cũng không tin sự tình sẽ đơn giản như vậy.

“Nếu lão ca muốn biết, đương nhiên Thủ Triết không dám giấu giếm.” Vương Thủ Triết thuận thế ngồi trở lại, sắp xếp lời nói một chút: “Ở biên thuỳ Lũng Tả quận, cộng thêm việc khai hoang mới hơn một ngàn năm, tổng thể ma sát giữa các thế gia cũng không tính là nghiêm trọng, là vì mấy năm nay phát triển vẫn luôn tương đối bình ổn, ít có biến đổi lớn. Nhưng mấy năm gần đây, Thủ Triết phát hiện thế cục Lũng Tả quận bắt đầu xảy ra biến hóa.”

“Đầu tiên là thành thủ Trường Ninh Vệ - Hạ Hầu Hoằng Đức bị điều đi. Không đến hai năm, thành thủ Định Nam Vệ tròn hai mươi năm, cũng bị điều đi.” Vương Thủ Triết bưng chén rượu nhấp một ngụm, xoa dịu yết hầu rồi mới tiếp tục nói: “Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng không đến ba năm, thành thủ của Trấn Trạch vệ vì thất trách mà bị rút lui đổi… Chuyện như vậy, gần mười năm đã xảy ra không chỉ một lần.”

“Hơn nữa mấy năm nay, mâu thuẫn giữa Đông Hải vệ Đạm Đài thị và Thác Bạt thị càng ngày càng kịch liệt, ta rất khó không suy đoán, sau một loạt chuyện này đều có một bàn tay đang thúc đẩy.” Vương Thủ Triết thở dài: “Lại liên tưởng đến thế cục biến hóa khó lường trong kinh hiện giờ, đương nhiên cũng có suy đoán.”

Nghe được những lời này, Đỗ Thiên Cương còn không có phản ứng gì, Tưởng Ngọc Tùng lại nhịn không được sắc mặt khẽ biến.

Mặc dù Vương Thủ Triết chỉ nói mấy câu vô cùng đơn giản, cho hắn cảm giác giống như đối với toàn bộ tình huống Lũng Tả quận đều như lòng bàn tay. Muốn làm được điểm này, không có mạng lưới tình báo cường đại, cùng với lực quan sát cực độ nhạy bén, căn bản không có khả năng.

Hơn nữa, Vương Thủ Triết nói những chuyện này, bất kỳ một chuyện nào cũng có vẻ rất bình thường, e rằng ngay cả những thế gia địa phương kia cũng chưa chắc có thể cảm nhận được vấn đề, nhưng Vương Thủ Triết ở xa Trường Ninh lại đã nhận ra vấn đề.

Lực quan sát và giác ngộ tiên tri đáng sợ như thế, quả thực khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Ngay cả Long Vô Kỵ, cũng như có điều suy nghĩ: “Nhưng ngươi vẫn không nói, chuyện này có liên quan gì đến Giao Long Bang của ta?”

“Giao Long thương hội trên danh nghĩa chính là thương hội, nhưng trên thực tế lại là làm việc chiếm lấy đường thủy, độc gia kinh doanh buôn bán, vả lại thế lực vượt qua mấy quận An Giang Đoạn. Nói thật, những điều này chỉ dựa vào một mình Long lão ca sợ là rất khó làm được. Cho nên ta phỏng đoán, sau lưng ngài cũng có người ủng hộ.”

Vương Thủ Triết nói xong nhìn Long Vô Kỵ một cái, thấy hắn ta không có phản ứng gì mới tiếp tục nói: “Những năm trước, Giao Long Bang không phát triển ra ngoài biển, là vì trên biển cũng có bang phái thế lực hùng mạnh nắm giữ, hai bên đều có ăn ý. Bây giờ, Giao Long Bang lại để mắt tới Đông Cảng, thậm chí còn có ý đồ đưa liên minh thông hôn Vương thị ta vào dưới trướng, nói chỉ là vì chút ích lợi của Vương thị ta, sợ là phân lượng còn chưa đủ. Cho nên Thủ Triết cả gan suy đoán, mục đích thật sự của Giao Long Bang, thật ra là trên biển. Mà điều này, chắc hẳn cũng có liên quan đến mưu cục của người đứng sau màn.”

Nói đến đây, Vương Thủ Triết thở dài, chắp tay nói với Long Vô Kỵ, cười khổ không thôi: “Vương thị ta chỉ là thế gia Thất phẩm, không quan trọng gì cho đại cục… Xin hãy buông tha.”

“Cầu xin bỏ qua? Ha ha ha, nói hay lắm, Thủ Triết lão đệ quả nhiên thông minh hơn người, rất thú vị.” Long Vô Kỵ cười vang không ngớt: “Có điều, ngươi vẫn xem thường tầm quan trọng của Trường Ninh vệ. Nơi này tuy rằng xa xôi, nhưng lại có thể mở rộng thế lực hải vực, tây có thể ngăn chặn đường đi của An Giang, nam có thể mở rộng lãnh thổ ngoại vực, là một nơi kiến công lập nghiệp hiếm có. Nơi này, lão ca ngươi nhất định phải có được.”

“Nhưng mà Vương Thủ Triết ngươi cũng là một kỳ tài khó lường. Dựa vào tuổi non chưa đến năm mươi đã có thể chấp chưởng càn khôn, phiên vân phúc vũ, biến một gia tộc sắp xuống dốc thành thất phẩm, không, tin tưởng thế gia lục phẩm bình thường không bằng các ngươi. Năng lực này không phải người bình thường có thể có được.”

“Thủ Triết lão đệ, nếu ngươi đồng ý đặt cược sớm…” Long Vô Kỵ nhìn Vương Thủ Triết, trong ánh mắt mang theo sự tán thưởng rõ ràng, giọng điệu cũng hiếm khi có thêm vài phần chân thành: “Tiền đồ tương lai của Vương thị ngươi không thể hạn lượng, chớ bỏ lỡ cơ hội.”

“Ý của Long lão ca, Thủ Triết hiểu. Chỉ có điều, sợ là đa tạ lão ca đã yêu nhầm. Vương thị ta vẫn càng nguyện ý đóng vững đánh chắc, từ từ phát triển.” Vương Thủ Triết lại chắp tay: “Vùng đất Trường Ninh vệ chúng ta, với đại thế thiên hạ chẳng qua chỉ là muối bỏ biển, cũng không phải là nơi binh gia tất tranh gì. Xin Long lão ca cho chút tiện lợi.”

“Được!” Long Vô Kỵ sảng khoái nói: “Nếu lão đệ thỉnh cầu nhiều lần, ta sẽ làm chủ, tạm thời tha cho Trường Ninh vệ. Có điều, một trăm năm quá lâu, ta không thể đồng ý.”

“Ý của lão ca là…” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

“Năm mươi năm. Ta chỉ cho ngươi năm mươi năm. Với năng lực của Thủ Triết lão đệ, thời gian năm mươi năm nhất định có thể phát triển Trường Ninh vệ rất tốt, bất kể là khai thác hải vực hay là ngoại vực phát triển, đều có hiệu quả sơ bộ.” Long Vô Kỵ thản nhiên nói: “Năm mươi năm này, cũng đủ để ngươi hiểu rõ sự thay đổi của đại cục trong thiên hạ. Đến lúc đó, thế cục trong kinh cũng sẽ được sáng tỏ. Đến lúc đó, bất cứ một quân cờ nào đối với người đó đều vô cùng trân quý, không cho phép lão đệ ngươi ba sẻ bốn.”

Năm mươi năm? Vị kia?

Vương Thủ Triết âm thầm thở phào một hơi.

Một trăm năm trước đó, chẳng qua là công phu sư tử ngoạm mà thôi, sớm đã lưu lại đường sống. Lần này có thể thắng được năm mươi năm, đã là có lời rồi.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết đồng ý nói: “Vậy một lời đã định, năm mươi năm sau, ngươi tiếp tục ước hẹn ngày hôm nay.”

“Lần này, là lão đệ ngươi thắng, đã nắm được nhược điểm của Triệu Vô Tình, lại làm tan rã mưu đồ lấy thế đè người của ta, lúc này mới giúp ngươi thắng được năm mươi năm.” Trong ánh mắt Long Vô Kỵ nhìn về phía Vương Thủ Triết lộ ra một

chút ngưng trọng và nghiêm túc: “Có điều, lần sau chưa chắc sẽ thuận lợi như thế. Lão đệ, ngươi chớ có ôm may mắn trong lòng.”

“Đa tạ Long lão ca nhắc nhở.” Vương Thủ Triết chắp tay nói lời cảm tạ.

Dừng một chút, hắn bỗng dưng ngẩng đầu, lại bổ sung một câu: “Nhưng mà, rốt cuộc ta nên xưng hô Đại đương gia là Long lão ca, hay là Ngô lão ca đây?”

Biểu cảm của Long Vô Kỵ khựng lại.

Sau vài hơi thở, hắn cười ha ha: “Thú vị, thú vị. Thủ Triết lão đệ, ta càng thêm coi trọng ngươi. Long mỗ cáo từ trước, năm mươi năm sau lại phó ước hôm nay. Thủ Triết lão đệ, ngươi chớ phụ kỳ vọng của ta!”

Vừa nói xong, hắn vung tay lên, một đạo hào quang màu xanh dâng trào gào thét ra, trong nháy mắt bọc lấy ba người Tưởng Ngọc Tùng, Đỗ Thiên Cương phía sau hắn và hắn.

“Oanh oanh oanh ~”

Hào quang bao phủ lên, thẳng vào trời cao, mênh mông cuồn cuộn, giống như sóng Ly Giang kia thanh thế to lớn, hào quang sáng lạn hầu như nhuộm nửa bầu trời thành màu xanh.

Bất quá rất nhanh, hào quang màu xanh sáng lạn liền lướt ngang bầu trời, biến mất xa xa cuối chân trời.

Từ trong lương đình nhìn ra ngoài, trên bầu trời không nhìn thấy nửa điểm hào quang, chỉ có mây trắng nhàn nhạt lượn lờ, phảng phất hết thảy vừa rồi, đều chưa bao giờ phát sinh qua.

Mãi cho đến lúc này, Vương Tông An vẫn luôn ở bên cạnh học tập quan sát, sắc mặt mới có chút lo lắng chắp tay mở miệng: “Phụ thân, năm mươi năm sau, chúng ta thật sự bị ép cuốn vào trận tranh đấu đó sao?”

“Nếu như thời cơ và đối tượng đều thích hợp, chưa chắc không thể.” Vương Thủ Triết bình tĩnh tự nhiên nói: “Tông An, chuyện hôm nay ngươi học được gì rồi?”

“Phụ thân, Tông An hiểu rồi.” Vương Tông An vẻ mặt nghiêm túc: “Chỉ có mình cường đại, mới có thể nắm giữ vận mệnh

của mình. Nếu không, chính là quân cờ trong tay người khác, muốn ngươi sống thì sống, muốn ngươi chết thì chết.”

“Không, ý của vi phụ là, con nên sớm thành thân, tăng thêm gạch ngói cho gia tộc.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nhìn hắn: “Vi phụ cũng muốn sớm ôm tôn tử.”

“…”

Thân thể Vương Tông An chấn động, khóc không ra nước mắt. Hợp với thiếu tộc trưởng hắn, chính là công cụ sinh sôi nảy nở.

…

Chương 56: Chí Thủ Triết! Thanh xuân nhạt nhòa!

…

Thoáng chớp mắt, thời gian lại đến đầu tháng năm.

Thời tiết dần dần nóng lên, lúa mạch cũng đã đến lúc hấp thụ. Lúa mạch mùa này có thể thu hoạch tốt hay không thì phải xem tháng này.

Trước cửa ra Định Phổ, trận giằng co giữa Vương thị và Giao Long giúp ngươi tới ta đi đã qua ba tháng. Nhờ sự thành lập hệ thống phi liên, nhiệt độ bàn tán chuyện này cũng từ Trường Ninh vệ không ngừng khuếch tán ra ngoài, khiến uy danh của Vương thị ở toàn bộ Lũng Tả quận đều tăng lên rất nhiều.

Dùng lời của Vương Thủ Triết trên Trái Đất mà nói, Trường Ninh Vương thị xem như là một lần tìm kiếm lớn ở Lũng Tả quận.

Bất quá, nhiệt độ chung quy sẽ dần dần tiêu tán.

Mấy tháng trôi qua, cuộc sống của Vương thị sớm đã khôi phục lại bình tĩnh, tiếp tục cắm đầu phát triển.

“Hệ thống khí linh.”

Trong thiên sảnh của viện của Vương Thủ Triết.

Theo thời tiết dần dần nóng lên, màn che bên trong phòng đã đổi thành màn che. Màn lụa màu xanh da trời theo gió chập chờn, trong phòng dường như cũng tăng thêm mấy phần mát mẻ.

Nhiều năm như vậy trôi qua, viện tử của Vương Thủ Triết cũng không thay đổi bao nhiêu, chỉ là dưới yêu cầu mãnh liệt của Lung Yên lão tổ, có thêm chút bài trí hơi quý trọng, nhưng vẫn là lấy thoải mái làm chủ.

Vương Thủ Triết ngồi trên ghế nằm thoải mái chế tạo từ linh mộc, đôi mắt nửa híp nửa nhắm, ngón tay gõ gõ tay vịn, giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Đinh đông ~ khí linh Tiểu Tuyết, bái kiến chủ nhân.”

Một hình chiếu của thiếu nữ xinh đẹp lần thứ hai đã xuất hiện trước mặt Vương Thủ Triết, đôi đùi đẹp "t thon dài", tỷ lệ dáng người khoa trương, đôi mắt to, mái tóc dài màu tuyết, cả lỗ tai mèo…

Về phần tên vì sao gọi Tiểu Tuyết? Đó là bởi vì nguyên thân của nàng là khí linh Huyết Sào, gọi là "Tiểu Huyết" cũng không dễ nghe, dứt khoát đổi tên thành "Tiểu Tuyết".

Đối với hình tượng và giọng nói của nàng, Vương Thủ Triết có chút hài lòng, hắn đã tốn hao không ít thời gian mới thông qua bảng khuôn đúc của hệ thống nặn ra bộ dáng này.

Mỗi lần nhìn thấy Khí Linh Tiểu Tuyết, Vương Thủ Triết cảm thấy mình đã tìm về thanh xuân đã mất.

"Tiền mặt mà Vương thị chúng ta có thể điều động còn bao nhiêu?" Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi.

"Đinh đông, khởi bẩm chủ nhân, có thể điều động năm trăm vạn càn kim." Giọng nói của Khí Linh Tiểu Tuyết, đặc biệt ngọt ngào êm tai trước mặt Vương Thủ Triết.

"Chỉ năm trăm vạn càn kim?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày không thôi: "Ta nhớ năm ngoái, tiền lời thuần niên của gia tộc đã đạt tới hơn ba trăm vạn."

"Đinh! Khởi bẩm chủ nhân, gia tộc chi tiêu thật sự quá lớn. Tất cả tộc nhân, gia tướng, gia đinh, gia đinh các loại chi tiêu như ăn mặc, ở, tài nguyên tu luyện và linh thực vân vân, liền đạt đến một trăm hai mươi vạn. Thủ Đạt thương hội bên kia, Vương thị chúng ta đầu tư sáu mươi vạn càn kim, trước mắt chưa hồi vốn. Khai phát đất của Bình An trấn, công trình thủy lợi, quy hoạch đường bộ, vân vân các loại công trình công cộng chi tiêu cũng đạt tới hơn hai mươi vạn, còn có tập đoàn tình báo chi tiêu, thuê chi tiêu, nhân tình lui tới…" Khí Linh Tiểu Tuyết giải thích nói.

"Được rồi, ta biết chi tiêu rất lớn rồi" Vương Thủ Triết phất phất tay làm nàng ngậm miệng, "Kiểm tra mặt chủ đề bảng của hệ thống." Vương thị bây giờ, quả thật rất có thể kiếm tiền, nhưng bởi vì rất nhiều tộc nhân đều là bồi dưỡng mạnh mẽ, thế cho nên chi tiêu cực lớn.

Nhất là bên Lung Yên lão tổ, vì nhanh chóng bồi dưỡng ra một tu sĩ Tử Phủ cảnh cho gia tộc, tài nguyên đầu tư mỗi năm cực kỳ xa xỉ. Linh nhục tam giai, tứ giai đều được cung ứng rộng rãi, thỉnh thoảng còn bỏ số tiền lớn thu mua một ít thịt linh thú ngũ giai bổ sung khí huyết cho bà.

Giá trị ba, bốn ngàn càn kim một viên Đại Tụ linh đan, Lung Yên lão tổ mười ngày tiêu hao một viên! Chỉ riêng khoản này đã vượt qua mười vạn càn kim. Mỗi ngày còn phải tiêu tốn một đến hai viên linh thạch, đây lại là chi tiêu năm sáu vạn càn kim.

Cộng thêm một ít chi tiêu khác.

Tóm lại, chỉ là Lung Yên lão tổ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, hàng năm ở trên tu luyện tiêu hao đạt tới hai mươi mấy vạn. Chẳng những vượt xa chi tiêu của Thiên Nhân cảnh bình thường, ngay cả thiên kiêu thân truyền của Học Cung quy cách cao hơn một mảng lớn, thuộc về Phòng Hữu An xem sẽ rơi lệ mà chi tiêu xa xỉ…

Đổi lấy chỗ tốt là, tu vi của Lung Yên lão tổ từ từ tăng lên, dự tính trước sau không quá mười lăm năm, liền có thể đạt tới Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Đương nhiên Vương Thủ Triết còn muốn tăng nhanh tốc độ thăng cấp của Lung Yên lão tổ một chút, chỉ là hiện giờ tiêu hao như vậy, trên thực tế đã đạt tới hiệu ứng biên giới đến cực hạn, có nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không nhanh nổi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết vừa dứt lời.

Giao diện chủ đạo của hệ thống gọn gàng lưu chuyển ở trước mặt hắn.

【 Tên gia tộc 】: Lũng Tả Trường Ninh Vương thị

【 Đẳng cấp gia tộc 】: Thất phẩm

【Danh vọng gia tộc 】: 【 Hương Vọng (100) một tay che trời】 【 Huyện Vọng (100) một tay che trời】 【 Quận Vọng (51) thanh danh vang dội 】 【Quốc Vọng (03) vô danh 】

【 Sản nghiệp gia tộc 】: 38 hạng (ấn vào kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Thành viên gia tộc 】 : 【 Trong tộc (59)】xả ngoại (13)】 (Điểm Kích Kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc nhân thân 】: 7 cái (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc gia tướng 】: 【Tưởng thành (98) 【chưa thành niên (238)】 (điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Gia phó gia tộc 】: 【 Thành niên (1027) 【 Vị thành niên (827)】(Điểm Kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【Trường thành công trình 】: 【 Tàng Kinh Các 】, 【 Tàng Bảo Các Linh Tài Các Linh Đan Các Tộc Học Diễn Võ Trường Trắc Linh Đài 】

【 Bí Bảo Chi Địa 】: 【Nơi thí luyện ngoại vực 【 Tẩy Tủy Động 】 【 Hỏa Vân Động 【 Hỏa Mạch Linh điền trung phẩm 】(Trung đẳng) Linh Dược Động (tiểu) 【Tiểu) 【Tinh Liên Hỏa Cốc (Linh điền hỏa hệ thượng phẩm, luyện khí, hỏa liên) 【Mục Tinh Hỏa Sơn Bí Cảnh (Thượng phẩm Hỏa hệ linh điền)】(Điểm Kích kiểm tra tình hình cụ thể)】

【 Danh sách thu chi 】: (Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

…

So với bảng thống kê lần trước, huyện vọng của Trường Ninh Vương thị đã đạt tới cấp độ một tay che trời, ở trong phạm vi Trường Ninh vệ gần như là nói một không hai.

Ngay cả trong toàn bộ Lũng Tả quận, danh vọng của Vương thị cũng tăng vọt, đạt tới mức thanh danh vang dội. Ngoài ra, “Hệ thống còn mở ra” hạng mục quốc vọng này, chỉ là số liệu có chút vô cùng thê thảm.

Dõi mắt khắp cả Đại Càn quốc, Trường Ninh Vương thị chỉ có thể coi là vô danh.

Hạng mục sản nghiệp gia tăng không nhiều lắm, nhưng các sản nghiệp đã từng, không ngừng dần dần phát lực, mang đến cho Vương thị một lượng lớn tài phú.

Thật ra Vương thị phát triển đến bây giờ, ngành nghề xi-măng, thủy tinh, giấy đã được coi là trụ cột, vân vân. Địa vị chủ đạo đã dần bị đồng ruộng này thay thế.

Theo Vương thị thực lực ngày càng tăng, từng lén lút trồng lương chủng đưa ra phương án, bây giờ đã sáng tỏ hơn.

Hạt lúa giống Vương thị số mười chín, lúa mạch số hai mươi ba của Vương thị đã được gieo trồng toàn diện ở Bình An trấn, số lượng ruộng tốt của Vương thị ở Bình An trấn nhờ khai hoang và mở rộng ruộng bậc thang đã tăng vọt đến mười một vạn mẫu.

Chỉ riêng phần lợi nhuận này, đã trừ đi ba thành thuế quốc thuế quốc của thành thuế quận, một thành phí con đường của Tiền thị, cùng với những chi tiêu khác, thu nhập hàng năm đã đạt đến ba mươi bốn vạn càn kim.

Tổng lương điền của bình dân, cũng dần dần gia tăng đến mười hai vạn mẫu, bọn họ cũng giúp Vương thị trồng trọt lương thực, sản xuất ra đến sáu bảy mươi vạn càn kim. Mà Vương thị có thể từ đó thu được bảy tám vạn càn kim của thế gia, cùng với rút ra được chừng mười bảy mười tám vạn càn kim.

Hạng mục này lại là lợi nhuận thuần túy của hai mươi mấy vạn càn kim.

Mà bình dân quản lý, cũng có ích lợi trợ giúp Vương thị gieo trồng lương chủng chất lượng tốt, thu nhập đạt tới mấy lần. Cũng chính vì vậy, các bình dân trong hạt địa Vương thị đều thập phần có tiền, khiến người bên ngoài hâm mộ không thôi.

Điểm thiếu sót duy nhất chính là, sau khi Bình An trấn trải qua mấy năm đại khai phát, đã tiến vào trạng thái khai phá bão hòa, tổng số lượng ruộng tốt đã rất khó lại mở rộng phạm vi lớn.

Bởi vậy, sau khi Vương thị dần mạnh lên, ánh mắt liền nhắm vào đồng ruộng của liên minh thông gia, cùng với đồng ruộng của thế gia Bát Cửu phẩm khác. Để cho trên ruộng tốt của bọn

họ đều gieo trồng lúa giống cao sản của Vương thị, đồng thời thu mua tiêu thụ thống nhất.

Số tiền này, tương đối ít. Mỗi một vạn mẫu giống lúa, ước chừng có thể mang đến tám ngàn càn kim cho Vương thị. Nhìn như lợi nhuận, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều.

Trường Ninh vệ và khu vực xung quanh, số lượng tổng mẫu đạt được hiệp nghị chủng loại với Vương thị đã vượt qua năm mươi vạn mẫu! Khiến Vương thị hàng năm đều có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Ngoài ra, còn có các loại giống lúa Bạch Ngọc Linh mễ, lúa giống Xích Tinh Linh mễ và trồng thay, cũng mang đến đủ tiền lời cho Vương thị.

Bây giờ lúa giống của Vương thị đã đủ bán thoải mái, tổng cộng chỉ khoảng bảy tám mươi vạn mẫu ruộng, còn lâu mới đủ tiêu hao toàn bộ Lũng Tả quận. Bởi vậy cách thị trường bão hòa vẫn có một đoạn đường rất dài.

Vì vậy, Vương Thủ Triết đưa mắt nhìn ra ngoại vực.

Thác hoang ngoại vực là kế hoạch lớn mà Vương thị vẫn luôn khát vọng, nơi đó có mảng lớn đất đai phì nhiêu chờ khai hoang. Sau khi nhét những thổ địa đó vào khu vực quản lý, tốc độ tích lũy tài phú của Vương thị sẽ lại lần nữa bạo tăng.

Khai hoang ngoại vực là một công trình hệ thống khổng lồ, số lượng tài chính cần thiết cũng không phải số lượng nhỏ.

Năm trăm vạn càn kim! Giai đoạn đầu đã đủ rồi.

Nhưng trước mặt Vương Thủ Triết còn có một chi phí cực lớn đang chờ đợi hắn. Đó là một loại đan dược gọi là “Vô Cực bảo đan”, đó là một loại bảo đan lục phẩm cao cấp hơn đan dược ngũ phẩm Tẩy Tủy đan!

Đan dược này cực kỳ hiếm thấy và quý giá, ngay cả Tử Phủ thế gia cũng sẽ đổ xô về phía nó. Tác dụng lớn nhất của nó chính là có thể khiến tư chất trung phẩm, còn ở Luyện Khí cảnh, trời sinh có được một tiểu thiên kiêu huyết mạch nhất trọng, nghịch thiên cải mệnh trở thành thiên kiêu huyết mạch nhị trọng.

Sau khi Vương Thủ Triết nắm giữ và suy đoán tình báo, tác dụng của nó vượt xa Tẩy Tủy đan, nên lợi hại hơn một bậc so với "dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp", nhưng tuyệt đối không đạt tới cấp bậc hiệu dụng của Giá Y Huyết Cổ Vương.

Dựa theo đạo lý mà nói, trước mắt Vương Thủ Triết đã là huyết mạch tầng thứ ba, cho dù là dùng Vô Cực bảo đan, tác dụng của nó đối với việc tăng lên huyết mạch cũng tương đối nhỏ.

Nhưng mà đừng quên, hắn trải qua tư chất huyết mạch của một con Giá Y Huyết Cổ Vương tăng lên, cùng với trợ giúp Hỏa Hồ trải qua thiên kiếp nhận được cơ hội tẩy tủy phạt mao.

Dưới đủ loại nhân tố, đã đem huyết mạch của hắn đẩy lên tới trạng thái đệ tam trọng đỉnh phong, vẻn vẹn chỉ kém một chút là có thể đột phá đến đệ tứ trọng.

Nếu như Vương Thủ Triết chưa bao giờ sử dụng dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, dùng một lần mà nói, nói không chừng có thể có một chút cơ hội xông đến linh thể tầng thứ tư. Chỉ tiếc, thứ nhất là thân thể của hắn có dược tính chịu đựng với dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp. Thứ hai, hắn cũng không thể chiếm cơ hội thăng cấp cho tộc nhân hậu bối.

Bởi vậy Vương Thủ Triết vẫn luôn tìm kiếm thiên tài địa bảo hoặc đan dược thích hợp, có thể khiến hắn phá vỡ một tia gông cùm xiềng xích, thăng cấp trở thành đại thiên kiêu.

Không có biện pháp.

Áp lực của Vương Thủ Triết quá lớn.

Lung Yên lão tổ là đại thiên kiêu, lão bà là đại thiên kiêu, trưởng nữ trưởng tử đều là đại thiên kiêu…

Nếu như hắn không thể trước khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ tư, sau này muốn thành đại thiên kiêu thì càng khó hơn.

Lần này, cơ hội tới rồi.

Căn cứ vào tin tức Bách Bảo Các đưa tới, phân bộ Bách Bảo Các ở Mạc Nam quận lấy được một viên Vô Cực Bảo Đan lục phẩm, ba tháng sau sẽ tiến hành đấu giá ở Mạc Nam quận quận thành.

Vốn dĩ dựa theo quy củ, hội đấu giá giống như xuất hiện Vô Cực Bảo Đan đều thuộc về hội đấu giá cao cấp. Thất phẩm bình thường thậm chí là gia tộc lục phẩm bình thường cũng không có tư cách tham gia.

Cũng may Vương thị tiêu phí năng lực siêu nhất lưu ở Bách Bảo Các sáu vệ phía Nam, trước sau tốn không ít tiền, đã sớm có đãi ngộ khách quý. Bởi vậy, Nam Lục Vệ Bách Bảo Các nguyện ý tiến cử Vương Thủ Triết tham gia hội đấu giá cao cấp ở Mạc Nam quận, điều kiện tiên quyết là giá không thấp hơn hai trăm vạn càn kim!

Mà một viên "Vô Cực bảo đan" bình thường giá cả cũng chỉ khoảng 200 đến 300 vạn càn kim. Bình thường chỉ có thế gia lục phẩm siêu cường hoặc là thế gia ngũ phẩm mới có thể chi tiêu nổi.

Hai ba trăm vạn càn kim, đối với Vương thị mà nói là rất đáng giá.

Nhưng Vương Thủ Triết từ trước đến nay là tính cách ổn thỏa, bỏ lỡ viên Vô Cực bảo đan này, hắn không dám xác định trước khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh còn có cơ hội nào nữa hay không.

Bởi vậy, viên Vô Cực bảo đan này hắn nhất định phải có được.

Hắn lo lắng nhất chính là, nếu đồng dạng có một gia tộc "Khí cầu" nhất định phải có cạnh tranh với hắn, năm trăm vạn càn kim có đủ hay không?

"Ài, chung quy là quá nghèo." Trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái không thôi: "Để dành chút tiền không dễ đâu."

Thủ Đạt thương hội có một khoản tài chính lớn tạm thời lắng đọng. Có điều, khoản tài chính tiếp theo là dùng để mở rộng quy mô của Thủ Đạt thương hội, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không có quyền na di.

"Thôi thôi, trước tiên trù bị hai trăm vạn vàng dự bị ở gia tộc thông gia đã." Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Theo tình hình ổn thỏa, lại đến Tiền thị chuẩn bị ba trăm vạn càn kim. Nếu một ngàn vạn đều không mua được… vậy thì chỉ có thể chờ thêm một chút."

…

Mấy ngày sau.

Trong tửu điếm 'Tử Phủ Ngả Đức Lý quận thành Lũng Tả, Vương Thủ Triết bí mật gặp gỡ gia chủ tân nhiệm Tiền thị Tiền Học Hàn.

"Hả?"

Vương Thủ Triết vừa thấy Tiền Học Hàn, liền phát hiện khí chất thần vận của hắn phảng phất có biến hóa cực lớn, cả người không những tràn đầy tự tin, ngay cả khí tức quanh thân cũng phát sinh biến hóa, một cỗ nhuệ khí nổi lên, khó có thể nội liễm.

"Vãn bối bái kiến Thủ Triết gia chủ." Tiền Học Hàn đầu tiên là chắp tay thật sâu, tỏ vẻ tôn kính và cảm tạ Vương Thủ Triết, sau đó cười nói: "Xem ra, Thủ Triết gia chủ cũng đã phát hiện. Được Thủ Triết gia chủ chiếu cố, khiến học Hàn nhiều lần lập được đại công, lão tổ tông cao hứng. Cơ hội tiến vào di tích gia tộc truyền thừa lần này, cho vãn bối. Mà vãn bối cũng không phụ kỳ vọng của lão tổ, thành công trở thành hạt giống Tử Phủ."

Hạt giống Tử Phủ?

Đó chính là thiên kiêu! Tiền thị lại có con đường thăng cấp thiên kiêu?

"Chúc mừng học Hàn gia chủ, xin gia chủ đừng tự xưng vãn bối nữa." Vương Thủ Triết xấu hổ, thầm nghĩ trong lòng, Tiền thị không hổ là Tiền thị. Một Tử Phủ thế gia có thể kéo dài hơn một ngàn năm quả nhiên có nội tình thâm hậu.

Có điều, Vương Thủ Triết âm thầm suy đoán. Nội tình bí mật mà Tiền thị nắm giữ, hơn phân nửa là kém xa so với điểm thí luyện của Thần Vũ hoàng triều. Nếu không, Tiền thị sẽ không phải là Tiền thị hiện tại nữa.

Một cơ hội tấn thăng thành thiên kiêu, đối với Tiền thị tất nhiên là vô cùng hiếm có và quý giá.

"Thủ Triết gia chủ có ơn tái tạo Học Hàn." Tiền Học Hàn cố chấp không thôi: "Lão tổ có thể cho Tử Phủ chủng ta cơ hội cũng là vì ta và Vương thị có thể ở chung rất tốt."

“Đúng rồi, Thủ Triết gia chủ lần này triệu Học Hàn đến đây là để thương lượng thương vụ của Thủ Đạt thương hội sao? Vãn bối đã phái các lộ trưởng lão cố gắng gia tăng tốc độ thu mua hoặc thuê phi liên linh cầm, bảo đảm trong kỳ hạn đạt tới một trăm hai mươi chiếc!”

“Không phải việc này.” Vương Thủ Triết lắc đầu, lập tức nói ra ý định của mình.

“Phốc!”

Tiền Học Hàn đang uống linh trà, phun ra một ngụm trà, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ, lại dự định dùng một ngàn vạn càn kim, đi đập Vô Cực bảo đan? Vật này tuy quý hiếm hiếm có, nhưng mới có kỷ lục giao dịch hơn 300 vạn càn kim.”

“Cần gấp mà thôi.” Vương Thủ Triết ăn ngay nói thật: “Bỏ lỡ lần này, ngày tháng năm nào có thể gặp được cơ hội này?”

Tiền Học Hàn thiếu chút nữa đã khóc, lần này Tiền thị cũng muốn tham gia đấu giá, mua viên Vô Cực Bảo Đan làm nội tình gia tộc. Nhưng trưởng lão hội gia tộc đưa ra là hai trăm năm mươi vạn. Dù sao hiện tại Tiền thị áp bảo thủ thương hội, tài chính đã vô cùng thiếu.

Thủ Triết gia chủ à, bút tích này của ngươi cũng quá hung ác. Còn cho các gia tộc khác một tia hy vọng hay không?

Quả nhiên là có tiền siêu tùy hứng.

Ôi, cũng là gia chủ. Tiền Học Hàn phát hiện quyền lực của mình không bằng một phần mười của Thủ Triết gia chủ. Hắn học Hàn gia chủ, chẳng những bị trưởng lão hội cản tay, trên đỉnh đầu còn có một lão tổ tông Tử Phủ cảnh quyết định đại sự của gia tộc.

Không giống nhau, quả nhiên là không giống nhau.

…

Chương 57: Mạc Nam Vương thị?

…

Tiền Học Hàn chỉ cân nhắc một chút, liền cởi mở nói: “Việc này đơn giản, Tiền thị trưởng lão hội chúng ta tất nhiên sẽ thông qua toàn phiếu. Có điều, trước mắt tiền mặt của Tiền thị cũng không đủ, Tiền thị chúng ta có thể ủng hộ ngài vô cớ cho vay một khoản càn kim từ Thủ Đạt thương hội.”

Tiền thị chính là Tử Phủ thế gia giàu có nhất Lũng Tả quận, nhưng dù vậy, dòng tiền mặt cũng không phải vô hạn. Lúc trước bọn họ đã một lần đầu tư năm trăm vạn càn kim đến Thủ Đạt thương hội, ngoài ra còn cho vay vô tức một ngàn vạn càn kim.

Chi tiêu một ngàn năm trăm vạn càn kim này, trực tiếp khiến Tiền thị tiêu hao hơn phân nửa tích góp trong thời gian dài. Bây giờ lại chen chúc, cũng chính là có thể vắt ra mấy trăm vạn càn kim.

Tuy nhiên, đầu tư của bọn họ là đáng giá.

Thủ Đạt thương hội có tiềm lực rất lớn, hành động lần này của Tiền thị chính là trói chặt Vương thị và Tiền thị lại với nhau. Trước mắt, Tiền thị chỉ dựa vào một loạt hợp tác này với Thủ Đạt thương hội, thu nhập doanh trại hàng năm đã không thấp hơn một trăm vạn.

Phải biết rằng, Thủ Đạt thương hội trước khi Tiền thị nhập trú, chỉ dựa vào ba mươi chiếc phi liên linh cầm đã thực hiện lợi nhuận lớn. Lúc ấy doanh thu tháng cuối cùng của Thủ Đạt thương hội, đã đạt đến tám vạn càn kim, chi mỗi tháng chẳng qua là hơn ba vạn năm ngàn càn kim, sắc lông gần hơn bốn vạn càn kim.

Lúc ấy tổng đầu tư của toàn bộ Thủ Đạt thương hội chẳng qua cũng chỉ là hai trăm năm mươi vạn càn kim, trong đó phần lớn càn kim thậm chí còn chưa kịp sử dụng, đều là lưu lại đợi kế tiếp mở rộng quy mô và phát triển.

Có thể tưởng tượng được, chờ sau này Thủ Đạt thương hội phát triển, hình thành quy mô nhất định, thu hoạch sẽ khả quan

đến mức nào.

Nếu không như thế, gia tộc Tiền thị khổng lồ như vậy cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể cam lòng đầu tư năm trăm vạn càn kim để đổi lấy hai phần cổ phần?

Về phần khoản vay một ngàn vạn càn kim vô tức, cũng là để tăng tốc độ phát triển lớn mạnh của Thủ Đạt thương hội, để nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, xây dựng ngưỡng cửa của ngành nghề.

Bây giờ không đủ một năm.

Đội ngũ Linh cầm phi liên của Thủ Đạt thương hội đã mở rộng gấp bốn lần, đạt tới quy mô khoảng một trăm hai mươi cỗ, doanh thu hàng tháng cũng tăng vọt đến hơn ba mươi vạn càn kim.

Mặc dù còn lâu mới đến thời cơ chia hoa hồng, nhưng tiềm lực trưởng thành trong tương lai của hãng buôn Thủ Đạt, cùng với năng lực hấp kim đáng sợ của nó, dĩ nhiên có thể thấy được.

“Thủ Đạt thương hành lý?” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Cái này cũng được, dù sao số tiền này chỉ là dự bị vàng, không nhất định có thể tiêu ra ngoài. Cho dù thật sự tiêu hết, nhiều nhất là một hai năm, Vương thị ta có thể bổ sung đủ.”

Không tính ở Thủ Đạt thương hội, dự tính thu nhập năm nay của Vương thị cũng sẽ đạt tới khoảng bốn trăm vạn càn kim.

Sau khi dứt bỏ chi tiêu cố định một năm một trăm mấy mươi vạn trong gia tộc, phương diện còn lại chỉ cần tạm thời tiết kiệm một chút, liền có thể rất nhanh bổ sung lỗ hổng.

Hắn hiện tại đã là Linh Đài cảnh trung kỳ, nhiều nhất mười năm sẽ chuẩn bị đột phá Thiên Nhân cảnh, một khi bỏ lỡ cơ hội thăng cấp đại thiên kiêu lần này, tương lai muốn đền bù sẽ phải trả giá lớn hơn.

Thậm chí, rất có thể căn bản không thể bù đắp, khiến tiềm lực của hắn chỉ dừng lại ở Tử Phủ cảnh, chỉ có thọ nguyên tám trăm đến một ngàn năm.

Huống chi, sau khi hắn trở thành đại thiên kiêu, tốc độ tu luyện tăng lên sẽ càng nhanh, trong quá trình tu luyện dài dằng

dặc, vô hình trung tương đương với tiết kiệm được rất nhiều vốn liếng.

Vô luận như thế nào, quả "Vô Cực Bảo Đan" này nhất định phải lấy được.

Hiện giờ Tiền thị có được hai phần cổ phần ở Thủ Đạt thương hội, mà Vương thị có ba phần. Phàm là chỉ cần Tiền thị không có ý kiến, những gia tộc thông gia khác đương nhiên cũng sẽ không phản đối khoản vay tiền công quỹ của Vương Thủ Triết.

Chuyện này nhất định.

Sau mấy ngày, Vương Thủ Triết đã âm thầm xuất phát từ quận thành Lũng Tả quận. Ngoại trừ Vương Thủ Triết ra, còn có Thiên Nhân cảnh khôi lỗi Vương Thủ Chủ.

"Hắn" bây giờ đã thuộc về hộ vệ tư nhân của Vương Thủ Triết.

Nhưng mà, Vương Thủ Chủ mặc dù là khôi lỗi Thiên Nhân cảnh, sức chiến đấu không tầm thường, nhưng mà ở trình độ trí tuệ trí năng, cùng với trình độ nhân cách hoá, lại không bằng Khôi Lỗi Vương Thủ Vệ Linh Đài cảnh lấy được từ di tích Thần Vũ hoàng triều.

Đây cũng là chuyện không có cách nào. Thần Vũ hoàng triều chính là một nền văn minh phát triển cao độ, lúc đó rất nhiều kỹ thuật đều đã cực kỳ tiên tiến, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân đại bộ phận đều đã sớm thất truyền. Thiên Lam Châu mặc dù ở trên kỹ thuật luyện chế khôi lỗi có rất nhiều chỗ độc đáo, nhưng còn xa xa không đạt tới trình độ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Ngoài ra, đồng hành còn có Lung Yên lão tổ.

Bây giờ Vương Thủ Triết quá quan trọng với Vương thị, có Lung Yên lão tổ hộ vệ, tính an toàn liền đề cao rất nhiều. Thông thường mà nói, chỉ cần không phải tu sĩ Tử Phủ cảnh tự mình động thủ, dựa vào thực lực của Lung Yên lão tổ đều có thể miễn cưỡng ứng phó được.

Tuy nhiên may mắn, Tử Phủ lão quái trên thế giới này đều là thượng nhân có tên có họ, là đại nhân vật cao cao tại thượng,

đa số thời gian đều ở trong hang ổ của mình, rất ít khi ở bên ngoài đi lại lung tung.

Ngoại trừ phi liên này của Vương thị, Tiền thị cũng chuẩn bị đi tham gia hội đấu giá này. Trong phi liên, ngoại trừ gia chủ đương nhiệm của Tiền thị Tiền Học Hàn, còn có hai vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh đi theo.

Hai phe kết bạn mà đi, trên đường đi cũng có chiếu ứng lẫn nhau.

Từ quận thành Lũng Tả quận một đường hướng tây, hơn nửa ngày sau, phi liên đã tới sơn mạch Thiên Lũng Sơn.

Dãy núi Thiên Lũng nằm ở phía đông nam bản đồ của toàn bộ Đại Càn quốc, thế núi kéo dài bàng bạc, bên trong có vô số núi non trùng điệp và hiểm yếu, chiếm diện tích rộng lớn vô cùng, chính là một trong dãy núi lớn nằm trong phạm vi Đại Càn.

Lũng Tả quận được đặt tên là vì nó nằm ở phía đông của dãy núi này.

Tuy nhiên, mặc dù bình nguyên hai bên trái phải núi Thiên Lũng đều đã bị nhân loại chiếm cứ khai phá, nhưng bên trong dãy núi vẫn tràn đầy nguy hiểm như trước. Chỉ vì hoàn cảnh bên trong thực sự quá mức phức tạp, không chỉ có linh mạch nhiều, mà lại có linh mạch đan xen lẫn nhau, tác dụng với thế núi phức tạp, tạo thành mạng lưới linh mạch vô cùng phức tạp, thế cho nên trong dãy núi tồn tại không ít trận pháp thiên nhiên.

Cũng vì vậy, trong dãy núi Thiên Lũng có không ít hung thú dị chủng và linh thực dị chủng. Nghe nói sâu trong núi Thiên Lũng, thậm chí còn có hung thú thất giai còn sót lại ẩn nấp trong đó.

Cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh cũng không dám tùy ý bước vào sâu trong núi Thiên Lũng.

Bất quá, núi Thiên Lũng đã bị nhân loại vây khốn trong đó, hung thú cấp cao cũng không dám dễ dàng rời khỏi bình chướng của núi Thiên Lũng, nếu không thì chính là đưa thiên tài địa bảo cho nhân loại.

Đương nhiên, tương ứng, nhân loại muốn vượt qua núi Thiên Lũng cũng không dễ dàng.

Trước mắt, muốn vượt qua núi Thiên Lũng chỉ có ba con đường.

Một là từ An Giang xuôi dòng mà lên, vượt qua vô số cửa hạp hiểm trở, là có thể vượt qua dãy núi Thiên Lũng.

Thứ hai, chính là từ Tây Bắc vệ phía cực Bắc của Lũng Tả quận đi ra ngoài, vượt qua thảo nguyên Đại Hoang đến Mạc Nam quận. Tuy nhiên, thảo nguyên Đại Hoang mênh mông bát ngát, rất nhiều đều là nơi hoang vu nhân loại chưa khai hoang, chẳng những có man tộc chưa khai hóa cư trú, còn sinh tồn rất nhiều hung thú. Đi con đường kia, phi thường không an toàn.

Thứ ba, chính là xuyên qua hành lang Khánh Lũng ở chỗ chật hẹp nhất của Thiên Lũng sơn, chỉ xuyên qua mấy trăm dặm, là có thể đến "bồn địa Khánh An" đại danh đỉnh đỉnh.

Đây là một thung lũng cực lớn, bên trong hồ nước dồi dào nguồn nước, thổ địa phì nhiêu, khí hậu hợp lòng người, chính là nơi nhân loại sống. Cái thung lũng này, cũng là một trong những quận khai hoang sớm nhất của Đại Càn quốc.

Bên trong thung lũng Khánh An có đặt một quận, tên là "Khánh An quận".

Khánh An quận là quận có ít tai nạn nhất trong các quận của Đại Càn, cũng là một trong những quận giàu có nhất. Điều kiện sinh hoạt của thế gia ở đây tốt hơn nhiều so với Lũng Tả quận, mức độ ăn mặc cao cấp xa hoa, thế gia thất phẩm lục phẩm cũng nhiều hơn Lũng Tả quận không ít.

Lần này Vương Thủ Triết và Tiền Học Duệ đi chính tuyến thung lũng Khánh An.

Tuy nhiên, "Khánh An quận" không phải đích đến lần này của Vương Thủ Triết.

Vì vậy, hắn cũng chỉ là một vài vệ thành tiện đường thoáng ngừng lại một phen, lãnh hội sơ sơ phong thái và giàu có của Khánh An quận một chút.

Phi liên đi thẳng về hướng bắc, sau năm sáu ngày dừng lại, đã đến "Trấn Bắc Quan" ở phía bắc Khánh An quận.

Trấn Bắc Quan từng là đệ nhất hùng quan của Đại Càn quốc, địa thế hiểm trở, có thể nói "Một người giữ quan vạn phu

không thể khai thông”.

Ra khỏi Trấn Bắc Quan, liền đến mục tiêu chuyến đi này của Vương Thủ Triết - Mạc Nam quận.

Mạc Nam quận nằm ở phía nam đại hoang mạc, bởi vậy mới có tên như vậy.

Nhưng quận Mạc Nam cũng không phải là vùng đất hoang mạc, mà là thảo nguyên mênh mông bát ngát. Địa hình địa mạo, kết cấu tổ chức, chuỗi sản nghiệp của thế gia, vân vân, khá giống với năm vệ Tây Bắc của quận Lũng Tả.

Chỉ là, quy mô đồng cỏ của Tây Bắc ngũ vệ so sánh với Mạc Nam quận, đó là Tiểu Vu thấy Đại Vu, ngay cả một phần mười cũng còn xa mới bằng.

Hiện giờ một trong những phương hướng phát triển của quận sách hai quận, chính là phương hướng năm vệ Lũng Tả đi về phía Mạc Nam quận khai hoang, mà Mạc Nam quận thì khai hoang về hướng Tây Bắc ngũ vệ.

Như thế hơn mấy trăm năm sau, Mạc Nam quận và Lũng Tả quận sẽ giáp giới trên thảo nguyên.

Mà Mạc Nam quận có thảo trường diện tích lớn như thế, kết cấu sản nghiệp tự nhiên cũng là lấy chăn nuôi làm chủ, nông canh và thương mậu làm phụ.

Tuy đất trên thảo nguyên có hình dạng đất cát, không đủ màu mỡ, cũng không có nguồn nước thông suốt bốn phương, rất khó hình thành kho lúa của Đại Càn như Lũng Tả quận, Khánh An quận. Nhưng Mạc Nam quận lại là nơi sản xuất thịt lớn nhất Đại Càn, cùng với nơi sản xuất ngựa chất lượng tốt nhất, được xưng “Thương thịt của quốc gia”, “Thương ngựa của quốc gia”.

Đồng thời, Mạc Nam còn sản xuất rất nhiều lông cừu, da thuộc, cùng với các loại sữa, chính là nơi sản xuất của sản phẩm da lông và sữa lớn nhất Đại Càn.

Dựa vào chuỗi sản nghiệp tương quan, thế gia lớn lớn nhỏ của Mạc Nam sống cũng tương đối dễ chịu. Chỉ xét riêng về độ giàu có và sung túc, Mạc Nam so với Khánh An quận chẳng qua cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Là một trong mấy quận Đại Càn mở ra sớm nhất, lịch sử của Mạc Nam đã tương đối lâu đời, tổng thể trong quận cũng tương đối an toàn. Hai cỗ linh cầm phi liên một đường hướng bắc mà đi, dọc theo đường đi cũng tương đối thuận lợi.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, đồng cỏ rộng lớn xanh um tươi tốt, phảng phất như hải dương xanh um, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bầy trâu dê ngựa súc sinh ở trên thảo nguyên chậm rãi nhúc nhích, hoặc ăn uống, hoặc chạy trốn, thoạt nhìn thoải mái tự đắc, vô cùng thoải mái.

Lúc trước "Vương thị đại mục trường tịch" mà Trường Ninh Vương thị lấy được từ trong tay Hoàng Phủ thị so với đại thảo nguyên Mạc Nam quận này còn như muối bỏ biển.

Phần lớn thế gia đều có phạm vi đồng cỏ cực kỳ rộng lớn. Thậm chí, diện tích đất đai còn lớn hơn gấp mấy lần thế gia ở Lũng Tả quận. Mà mặc dù bọn họ có chủ trạch nhưng phần lớn thời gian đều ở trong bãi cỏ.

Tuy nhiên, cảnh tượng như vậy mới nhìn ngược lại là thú vị, nửa ngày sau chỉ cảm thấy đơn điệu nhàm chán. Rất nhanh Vương Thủ Triết đã không còn hứng thú, chuyển sự chú ý một lần nữa đặt lên trên đường.

Hai ngày sau, phi liên linh cầm không biết đã vượt qua bao nhiêu đồng cỏ lớn trên không trung, cuối cùng mới tới quận thành Mạc Nam quận.

Quận thành xây cạnh hồ nước.

Đây là một hồ thảo nguyên khổng lồ đường kính ước chừng hơn ngàn dặm.

Hồ nước không sâu, vừa đến mùa đông sẽ đóng băng toàn bộ. Đến lúc đó, toàn bộ mặt hồ trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, giống như một viên minh châu được khảm ở trên thảo nguyên, bởi vậy được mệnh danh là - "Hồ Động Tra Tra".

Nghe nói, đây là căn cứ theo phát âm Thổ Ngữ Man Tộc chiếm cứ lúc trước.

Mạc Nam quận thành đã có lịch sử hơn hai nghìn năm.

Tường thành của nó được xây bằng gạch đỏ được nung bằng thổ pháp, cao hơn hai mươi trượng, rộng mấy trượng. Trong

thành bố trí một trận pháp phòng ngự rất lớn, phối hợp với quân phòng thủ trong thành và Tử Phủ thượng nhân, thậm chí đã từng ngăn cản thú triều cấp tám.

Lũng Tả Trường Ninh Vương thị và Lũng Tả Tiền thị đều là người đến từ bên ngoài. Tuy nhiên, thiệp mời khách quý bọn họ có được Đa Bảo các, một là Tử Phủ thế gia ngũ phẩm đại danh đỉnh đỉnh, chỉ nghiệm chứng một chút, liền được cung kính mời vào trong Mạc Nam thành.

Vào lúc này, đã thể hiện ra nội tình và căn cơ của Tử Phủ thế gia. Đoàn người Vương Thủ Triết và nhóm Tiền Học Hàn vừa tiến vào quận thành, đã có thế lực địa phương nghe tin tới đón.

Trong đó có Mạc thị Mạc Nam.

Đây là một thế gia Lục phẩm mới nổi, chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi, đã từ Thất phẩm thăng cấp lên Lục phẩm, hơn nữa còn như nhà giàu mới nổi mà chuyển chủ trạch vào trong quận thành.

Gia tộc này hiện giờ có bốn lão tổ Thiên Nhân cảnh, so với thế gia Lục phẩm bình thường còn mạnh hơn một bậc.

Không biết Mạc thị và Tiền thị có qua lại như thế nào, quan hệ giữa hai nhà dường như có chút thân mật. Gia chủ Mạc thị và một vị lão tổ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, vô cùng nhiệt tình chiêu đãi đám người Tiền Học Hàn và Vương Thủ Triết.

Đương nhiên.

Vương thị chỉ là thế gia Thất phẩm, nguyên nhân duy nhất bị nhiệt tình chiêu đãi, chính là dính ánh sáng của Tiền thị.

Hai gia tộc đều được Mạc thị sắp xếp vào ‘Quan Thiên Các’, đây là một trong những khách điếm cao cấp của Mạc Nam quận, nó sử dụng kỹ nghệ kiến trúc siêu cao, cao hơn năm mươi trượng, là kiến trúc cao nhất của Mạc Nam quận thành.

Bởi vậy khách nhân có thể ở trong khách sạn cao cấp bậc này, không có một nhân vật đơn giản nào.

Nó chỉ cách chi nhánh Đa Bảo Các hai con phố, đi lại có chút thuận tiện.

Có đón gió tự nhiên có tẩy trần.

Bên trong Quan Thiên Các, có một tửu lâu cao cấp giống như Bách Vị Cư.

Đám người Mạc thị, giống như đại phú hộ bao trọn một tầng tửu lâu, đến chiêu đãi Tiền thị và Vương thị, bày một bàn lớn ở chỗ cửa sổ lưu ly, từ nơi này có thể thu hết những hồ nước xinh đẹp "Hồ Động Tra Tra" vào đáy mắt.

Xa xỉ và "hào phóng" như vậy chọc cho Vương Thủ Triết cũng âm thầm líu lưỡi, thấp giọng truyền âm hỏi Tiền Học Hàn: "Học Hàn gia chủ, Mạc thị này làm nghề gì? Phô trương lại lớn như vậy."

Tiền Học Hàn lập tức thấp giọng trả lời: "Vốn dĩ là một thế gia Thất phẩm bình thường, bởi vì vận khí vô cùng tốt, trong phạm vi quản lý xa xôi của gia tộc vô tình thăm dò ra được tầng sâu khoáng thạch giàu có, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn phát tài lên tới thế gia Lục phẩm. Hơn trăm năm trước, bọn họ đã có liên hệ với Tiền thị chúng ta, nhà họ có hai cô nương từ xa gả đến trực mạch của Tiền thị chúng ta… coi như là một nửa gia tộc thông gia, còn chúng ta thì giúp bọn họ tiêu thụ quặng sắt chất lượng cao ở Lũng Tả quận!"

Sở dĩ là nửa gia tộc thông gia, là bởi vì chỉ có trực mạch Mạc thị gả đến trực mạch Tiền thị, mà Tiền thị gả về chính là hai thứ nữ. Về điểm này, Tiền Học Hàn tự nhiên sẽ không lắm miệng.

"Thủ Triết gia chủ, không phải Vương thị các ngươi vẫn luôn cần rất nhiều thỏi sắt thô sao? Những thỏi sắt mà nhà các ngươi dùng phần lớn đều đến từ khoáng sản giàu có của Mạc thị, giá trị chất lượng thấp."

"Ách…" Vương Thủ Triết âm thầm im lặng, không ngờ Vương thị và "Mạc thị" cũng có chút liên quan. Quả nhiên, trong tất cả mọi chuyện trên thế giới này, đều sẽ có muôn vàn liên hệ.

Chỉ là Vương Thủ Triết không biết, trong Tử Phủ Học Cung ở Lũng Tả, cũng có một vị tiểu thiên kiêu cô nương đến từ Mạc Nam Mạc, đã từng muốn nịnh bợ Vương Ly Dao làm người đi theo của nàng, kết quả bị "lão bộc" Thương Quý Bình đuổi đi.

Sau khi mọi người ngồi xuống, chỉ có Vương thị "thất phẩm", cũng không được quá mức coi trọng. Ngay cả hắn dẫn theo lão tổ, được sắp xếp ở cuối cùng. Tiền Học Hàn sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, vừa chuẩn bị phản đối hai câu, "cẩn thận" giới thiệu Vương thị, lại bị Vương Thủ Triết âm thầm ngăn lại.

Hắn cũng không muốn qua lại quá sâu với Mạc thị có khí tức nhà giàu mới nổi này. Đồng dạng, hắn cũng không muốn vì thể diện mà bại lộ nội tình của Vương thị, từ đó mà gây thêm rắc rối.

Mục đích duy nhất, chính là sau khi mua Vô Cực bảo đan, đầu tiên là ăn, cho một cái vào miệng để an tâm.

Vì vậy, trên tiệc đón gió này, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, đối với những món ngon hiếm có ở Mạc Nam, chỉ nếm một chút hương vị, có chút khiêm tốn mà trầm mặc.

Mà đám người Mạc thị thì đem tiền học hàn chúng tinh ủng nguyệt ở trong đó, các loại a dua nịnh hót như thủy triều đánh tới.

Khiến Tiền Học Hàn toát mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng lại liếc trộm Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ. Đùa à, Thủ Triết gia chủ là nhân vật cỡ nào? Đó là đại nhân vật mà ngay cả đại danh đỉnh đỉnh Long Vô Kỵ cũng dám cứng rắn.

Tuy rằng ông ta "đắt" là gia chủ Tiền thị, chung quy vẫn không thể so sánh với gia chủ Thủ Triết. Mà Lung Yên lão tổ thì càng đừng nói, lúc trước ông ta từng cứu mạng ông ta, ngay cả thiên kiêu thánh địa Tào Ấu Khanh cũng bị bà ta đánh đuổi.

Căn cứ lão tổ tông âm thầm suy đoán, Lung Yên lão tổ rất có khả năng là tồn tại có huyết mạch tương đối cao hơn so với thiên kiêu, nếu không, Băng Lan thượng nhân sẽ không coi trọng nàng như thế.

Điều duy nhất khiến Tiền Học Hàn hơi an tâm là Thủ Triết gia chủ và Lung Yên lão tổ đều không để ý.

Ngay khi Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ chuẩn bị chờ thêm một thời gian nữa thì mượn cớ cáo từ, điệu thấp rời khỏi. Trong tầng tửu lâu này, lại có mấy công tử ca trẻ tuổi xông vào.

Mấy công tử ca kia, mỗi người ăn mặc rất chú ý, hơi có chút khí tức của thiếu gia ăn chơi có chút dầu đầu phấn. Người cầm đầu trong đó, dường như mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, chính là một thân khí tức Linh Đài cảnh tầng hai, ánh mắt của hắn lạnh lùng, khóe miệng phảng phất mang theo một tia tức giận cùng cười lạnh.

Bọn họ vừa tiến đến, liền hét lên: "Chỉ là Mạc thị, cũng dám tranh vị với Tam Thập Cửu công tử?"

Mạc thị gia chủ vừa chuẩn bị nổi giận hai câu, lại mãnh liệt nhìn thấy công tử cầm đầu và nghe được lời bọn họ nói, lúc này sắc mặt đại biến: "Là hỗn thế tiểu ma đầu của Vương Thất Hải!"

"Không sai, ngươi vậy mà còn nhận ra Thất Hải công tử."

Mấy người hầu của hắn càng thêm kêu gào: "Đã nhận ra Hải công tử nhà ta, còn không mau mau cút đi."

Vương Thất Hải?

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ nhìn nhau, đều có một chút xấu hổ và im lặng.

Mạc Nam Vương thị…

…

Chương 58: “Ta là gia gia của ngươi!”

…

Thật ra vào thời điểm sớm nhất.

Vương Thủ Triết chỉ biết ở quốc đô Đại Càn, trong Quy Long Thành có một Vương thị Đại Càn, sau đó trao đổi nhiều với Lũng Tả Vương thị, càng ngày càng rõ ràng với cách cục thế giới mới biết được ở Mạc Nam cũng có một Vương thị.

Đó cũng là bàng chi Vương thị phân ra từ Đại Càn, hơn nữa từ một ngàn mấy trăm năm trước đã phân ra Thiên Nhân chi mạch. Chỉ có điều nhánh này phát triển không tệ, đi lại với chủ mạch Đại Càn cũng khá gần, từ hơn bảy trăm năm trước đã trở thành Tử Phủ thế gia.

Bây giờ, Tử Phủ giao thế của Mạc Nam Vương thị cũng sớm hoàn thành lần thứ hai, đang tiến hành lần thứ ba Tử Phủ luân chuyển, xem như một thế gia Ngũ phẩm vững vàng.

Mấy năm trước, khi Lũng Tả Vương thị vẫn còn là Tử Phủ thế gia, cũng có qua lại với Mạc Nam Vương thị.

Chỉ là về sau Lũng Tả Vương thị không thể hoàn thành Tử Phủ giao thế, gia tộc không gượng dậy nổi, dần dần suy bại. Theo thời gian trôi qua, sự lui tới của hai bên càng ngày càng ít, tình cảm cũng dần phai nhạt.

Nhất là một hai trăm năm gần đây, Mạc Nam Vương thị và Lũng Tả Vương thị rất ít qua lại. Hơn nữa hơn phân nửa đều là người của Mạc Nam Vương thị, khi làm việc đi ngang qua Lũng Tả quận, tiện đường đến thăm hỏi một chút.

Mà Lũng Tả Vương thị bởi vì thực lực suy bại lợi hại, phạm vi hoạt động nhỏ hơn, tự nhiên là dần dần có quan hệ với Mạc Nam Vương thị, hai bên càng thêm xa cách.

Mạc Nam Vương thị và Lũng Tả Vương thị đều đã xa cách như vậy, càng không cần phải nói với Trường Ninh Vương thị. Dù sao từ khi Vương Thủ Triết kế vị tới nay, còn chưa từng quen biết với Mạc Nam Vương thị.

Vì vậy, lần này hắn đến Mạc Nam, vốn dự định là lén lút đến, lặng lẽ đi, cũng không nghĩ tới muốn nhận thân thích gì đó.

Ai có thể ngờ được, hắn lại gặp phải người của Mạc Nam Vương thị trong tình huống như vậy? Hơn nữa nghe có vẻ như là tiểu bối của chữ lót "Thất"…

Ngay khi Vương Thủ Triết và lão tổ im lặng không nói gì.

Sắc mặt gia chủ Mạc thị bên kia phát lạnh, nổi giận nói: "Vương Thất Hải, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ, bình thường cũng tùy ngươi hồ đồ. Nhưng lúc này đây bổn gia chủ đang chiêu đãi Lũng Tả quý khách ~ ngươi càn quấy như thế, thật sự coi Mạc thị ta là ăn chay hay sao?"

"Lũng Tả quý khách? Bất quá chỉ là một đám nhà quê đến từ thâm sơn cùng cốc thôi!" Một tên tiểu tử ăn chơi nào đó đứng bên cạnh Vương Thất Hải kêu gào, "Cũng không mở to hai mắt nhìn một cái, đây là địa bàn của nhà nào! Các huynh đệ ơi, xốc bàn lên cho ta!"

Trong thời gian mấy câu nói, ngôn ngữ xung đột của hai bên bắt đầu thăng cấp. Vương Thất Hải và đám quần là áo lượt trẻ tuổi kích động, xông lên phía trước, "Leng keng" một tiếng liền lật tung một bàn thức ăn đang làm sạch xuống đất.

"Phi dương ương ngạnh, thật sự là ngang ngược!" Mạc thị gia chủ tức giận đến toàn thân run rẩy, xoay người áy náy nói với Tiền Học Hàn: "Học Hàn gia chủ, làm phiền tôn giá đi trước một bước. Bản gia chủ cũng không tin, tiểu ma vương Vương thị này còn dám phản trời…"

Nào có thể đoán được.

Hắn còn chưa nói xong, Tiền Học Hàn đã đứng dậy ngăn cản lời nói của Mạc thị gia chủ.

Hắn híp mắt liếc nhìn đám người trẻ tuổi Vương Thất Hải, cất cao giọng nói: "Chư vị trẻ tuổi chớ xúc động, trước hãy nghe ta nói một lời."

"Ngươi là cái thá gì, có tư cách gì nói chuyện?" Một tên công tử ngang ngược khinh thường liếc nhìn hắn: "Ở trước mặt Hải công tử của Mạc Nam quận chúng ta, là rồng thì phải cuộn lại, là hổ thì phải nằm."

Lời vừa nói ra, hai trưởng lão Thiên Nhân cảnh Tiền Học Hàn đi theo sắc mặt biến đổi, lập tức đứng lên chuẩn bị động thủ.

Tiền Học Hàn là gia chủ Tiền thị tân nhiệm, thân phận tôn quý.

Mặc dù Trưởng Lão Hội có thể hình thành cản trở đối với gia chủ, nhưng địa vị và quyền lực tổng thể của gia chủ vẫn không thấp như trước. Huống chi, ở bên ngoài, gia chủ đại biểu chính là thể diện của Tiền thị, há có thể bị người ta nhục nhã như thế?

"Khoan đã."

Tiền Học Hàn giơ tay ngăn trưởng lão lại, sau đó nhìn về phía Vương Thất Hải, thản nhiên nói: "Tại hạ Tiền Học Hàn, ngươi là gia chủ của thế gia Ngũ phẩm Lũng Tả Tiền thị. Tiểu hữu Vương thị, ngươi chuẩn bị khơi mào trở mặt với Mạc Nam Vương thị và Lũng Tả Tiền thị sao?"

Thái độ của hắn vẫn khiêm cung hữu lễ, cũng không lộ vẻ kiêu căng, nhưng mà, theo những lời này của hắn, một cỗ khí độ thượng vị giả cũng là đứng lên, thần sắc cũng tăng thêm một vòng uy nghiêm.

Lũng Tả Tiền thị chính là Tử Phủ thế gia ngũ phẩm, là gia chủ mới lên ngôi, đương nhiên là có địa vị xã hội của hắn.

"Thế gia Ngũ phẩm? Gia chủ?"

Sắc mặt của công tử trẻ tuổi Vương Thất Hải thay đổi, tức giận trừng mắt liếc nhìn "đồng bọn" của hắn ta, giống như đang chất vấn đối phương, vì sao tình báo điều tra lại sai.

Vương Thất Hải dù sao cũng là tiểu bối, chưa đảm nhiệm chức vị trong gia tộc. Mà đối phương lại là gia chủ thế gia Ngũ phẩm, địa vị tương đương với cha hắn Vương Tông Hạo trong gia tộc Mạc Nam Vương thị.

Mặc dù hắn có danh xưng là "Hỗn Thế Tiểu Ma Vương", nhưng cũng không phải kẻ ngu xuẩn. Mặc dù đối phương chỉ là Quá Giang Long, nhưng với loại đại địch thực lực hùng hậu như Tiền thị, hắn cũng không phải là có thể gánh vác được.

Chỉ là hắn tuổi còn trẻ khí thịnh, trong lúc nhất thời có chút không xuống đài được, sắc mặt cũng có chút âm tình bất định.

“Cũng được.” Tiền Học Hàn lại rộng lượng xua tay nói: “Việc này rõ ràng là hiểu lầm. Chỉ là việc nhỏ, đừng dây dưa nữa.”

“Ha ha! Nếu là khách Lũng Tả Tiền thị tới, vậy Vương Thất Hải ta đương nhiên phải nể mặt Vương thất thị.”

Trong lòng Vương Thất Hải đã sớm nảy sinh ý định rút lui, thấy có bậc thang, lập tức thuận thế xuống lừa nói một câu cảnh tượng, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm Mạc thị gia chủ một cái.

“Chuyện lần này, chúng ta nên tính sau.”

Nào có thể đoán được.

Tiền Học Hàn lại cười nói: “Tiểu hữu xin dừng bước, ta thấy tiểu hữu lớn lên phong thần tuấn lãng, diện mạo phi phàm, chắc là thiên kiêu thế hệ trẻ của Mạc Nam Vương thị.”

“Tiền mỗ thích nhất kết giao với thanh niên tuấn kiệt, nếu như không chê, Tiền mỗ mới mở một bàn tiệc chiêu đãi các vị tuổi trẻ tuấn ngạn.”

Từ sau khi Tiền Học Hàn leo lên vị trí gia chủ, dần dần triển lộ ra phong thái thành thục ổn trọng, có độ nắm bắt, hoàn toàn khác với hình tượng cẩn thận tỉ mỉ lúc trước, động một chút là “Thủ Triết cứu mạng”.

Vương Thất Hải dù sao cũng chỉ là một tiểu tử thiên kiêu hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể là đối thủ của Tiền Học Hàn?

Chỉ dăm ba câu, hắn đã bị Tiền Học Hàn làm cho vui mừng khôn xiết, rụt rè đáp ứng lời mời của hắn.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tiền Học Hàn chính là gia chủ thế gia Ngũ phẩm. Nếu như hắn chỉ là một gia chủ thế gia Thất phẩm, đi kết giao với Vương Thất Hải, người ta hơn phân nửa là mũi ngước lên nhìn ngươi.

Hiện trường chỉ có Mạc thị gia chủ cùng hai vị Thiên Nhân lão tổ là sắc mặt không được tự nhiên, tựa hồ có chút âm trầm và không vui. Nhưng mặc dù trong lòng bọn họ bất mãn và tức giận, cũng không dám làm trò trước mặt Tiền Học Hàn.

Vương Thủ Triết yên lặng nhìn cảnh tượng này, trong lòng thấu triệt như gương sáng.

Hắn có thể mang cửu phẩm Vương thị nghèo túng đi thẳng một đường đến cấp độ Thất Trùng Lục mạnh mẽ như bây giờ, há là hạng người dễ đối phó?

Kiến thức và tầm nhìn kiếp trước chẳng qua chỉ là nền tảng của hắn ở kiếp này mà thôi. Kiếp này, hắn một đường vất vả phát triển đến tận đây, cũng đã sớm không còn là hắn từ lúc mười tám tuổi.

Lần này Mạc thị mở tiệc chiêu đãi, Vương Thất Hải Vương thị và đám công tử bột xông vào gây sự, nhìn bề ngoài giống như xung đột thù hận giai đoạn không não trong tiểu thuyết huyền ảo tam lưu.

Nhưng đủ loại chi tiết cho thấy, đây hơn phân nửa là Mạc thị âm thầm bố trí.

Cố ý bao chỗ ăn uống do Vương Thất Hải định ra, dùng cái này để chọc giận Vương Thất Hải trẻ tuổi khí thịnh, để cho hắn đi vào gây rối. Mà tên ăn chơi trác táng lên tiếng khiêu khích kia, không chừng chính là quân cờ mà Mạc thị đã sớm sắp xếp.

Mà một câu của gia chủ Mạc thị phảng phất như vô tình "Hỗn thế tiểu ma vương của Vương thị", cũng khiến Tiền Học Hàn bất giác cho rằng đối phương đang vô lý gây sự.

Bọn họ đại khái cũng là ăn chắc Tiền Học Hàn chẳng qua mới hơn bốn mươi tuổi đã leo lên vị trí gia chủ, nên là trạng thái hăng hái nhất, tâm cao khí ngạo nhất. Một khi hai bên nổi lên xung đột, bọn họ chỉ cần lại trợ giúp một phen, liền có thể làm cho quan hệ giữa Tiền thị và Vương thị chuyển biến xấu, dựa vào đó trói chặt Tiền thị trên chiến thuyền Mạc thị.

Chỉ tiếc.

Mạc thị quá coi thường Tiền Học Hàn, tên kia am hiểu ẩn nhẫn và mưu tính nhất.

Lúc trước, hắn đã sớm biết mẹ kế không có ý tốt, bình thường bộ dáng vâng vâng dạ dạ công nhiên vô hại, nhưng lại sớm lén lút cùng tỳ nữ bên cạnh mẹ kế mẫu thân tốt hơn, lời ngon tiếng ngọt khiến người ta thần hồn điên đảo, vụng trộm cho tiểu cô nương nhà người ta đủ loại chỗ tốt cùng tương lai quang minh.

Sau đó, hắn lợi dụng nha đầu kia mật báo, nắm giữ tốt thời cơ, lợi dụng đủ loại điều kiện làm ra một lần tuyệt địa phản sát.

Muốn nói Vương Thủ Triết biết những điều này như thế nào, tất nhiên là vì những gì đã làm trước khi Tiền Học Hàn, có hiềm nghi lợi dụng Vương thị, Vương Thủ Triết cảm thấy hắn không đơn giản, liền âm thầm phái người điều tra một phen. Kết quả cũng không ngoài dự đoán của Vương Thủ Triết, tất cả những thứ này đều là thật.

Đây còn chưa phải lợi hại nhất.

Lợi hại nhất chính là, Tiền Học Hàn kia không để ý đến việc mình còn chưa có chính thê, cũng không để ý người bên ngoài phản đối, lại thật sự đem tỳ nữ kia nạp thành sủng thiếp, mẫu tộc sủng thiếp, cửu phẩm thế gia phụ thuộc Tiền thị kia, cũng được trọng dụng theo nước lên thì thuyền lên, rất có thái độ gà chó thăng thiên.

Đủ loại lời hứa và lợi ích mà cô nương kia đã hứa với hắn, từng cái đều được thực hiện.

Chiêu này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng thầm khen hắn đầu óc rõ ràng.

Dù sao, tính toán lúc trước của hắn tuy rằng chỉ là thuận thế đẩy thuyền, nhưng cuối cùng không giấu được người có tâm điều tra. Nhưng hắn thao tác như vậy, tuy rằng hơi có tổn hại thanh danh, sẽ dẫn đến hắn tương lai cưới vợ tương đối khó khăn, nhưng cũng dựng lên một chiêu bài ngôn xuất tất hứa, gián tiếp hướng người cho thấy, tướng kế của hắn chỉ là xuất phát từ bất đắc dĩ, tự bảo vệ mình mà thôi.

Đến lúc này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng tạm thời không có cách thật sự nhìn thấu Tiền Học Hàn, đành phải cẩn thận đối mặt.

Nhân vật như thế, sao có thể bởi vì một cái cục nho nhỏ của Mạc thị mà bị nắm mũi dẫn đi?

Hắn thuận thế mời kết giao Vương Thất Hải, tức hóa giải mâu thuẫn, lại thuận tay cho Mạc thị một gậy, cảnh cáo bọn họ tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận một chút.

Rất nhanh, liền có người đem hiện trường thu thập sạch sẽ, một lần nữa đổi một bàn khác.

Lần này, Tiền Học Hàn không nghe Mạc thị sắp xếp nữa, giống như chủ nhà, lấy được quyền chủ động.

Về phần đám người Mạc thị bị khách quý đoạt chủ, hiện tại cũng có khổ không nói nên lời, dù sao cũng là bọn hắn tính toán trước, vốn là đuối lý.

Huống chi, cho dù bọn họ không để ý tới thiệt thòi, đối mặt với sự "phố loạn" của gia chủ Tiền thị, cũng chỉ phải theo hắn tận hứng.

Tiền Học Hàn đầu tiên là khiến người ta trấn an Vương Thất Hải như gió xuân, sau đó, hắn công khai đến trước mặt Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, vái chào thật sâu: "Thủ Triết gia chủ, Lung Yên lão tổ. Lúc trước không phải vãn bối mời khách, chỉ vì khách tùy chủ là được, vãn bối cũng không tiện chủ trương."

"Cái bàn lớn mới này, chính là do vãn bối tự mình thanh toán, cho dù hai vị không ngại, mượn mười lá gan vãn bối cũng không dám để cho hai vị, chịu ủy khuất cùng ngồi xuống."

"Cái gì?"

Đám người gia chủ Mạc thị và Vương Thất Hải đều giật mình nhìn cảnh tượng này.

Nhất là Mạc thị nhất mạch, càng không hiểu. Lúc trước không phải giới thiệu nói là thế gia Thất phẩm sao? Đường đường gia chủ Tử Phủ ngũ phẩm, tại sao lại cung kính khách khí với bọn họ như vậy?

"Học Hàn gia chủ, hai vị này… Rốt cuộc…" Mạc thị gia chủ vội vàng tiến tới, có chút chột dạ thấp giọng hỏi: "Chẳng lẽ… lúc trước là tại hạ thất lễ?"

"Lão Mạc à lão Mạc ~" Tiền Học Hàn sửa lại xưng hô với hắn, nhân cơ hội giễu đạo: "Ngươi nha, ngươi thật sự phải lau sáng mắt. Thủ Triết gia chủ của chúng ta khí độ phi phàm như vậy, cứ như vậy không lọt vào mắt ngươi sao?"

Sau đó, ông ta cũng không để ý đến sự kinh ngạc của Mạc thị gia chủ, cung kính mời Lung Yên lão tổ vào thủ tịch, đồng thời cũng lôi kéo Vương Thủ Triết ngồi vào chỗ của khách quý.

Một phen an bài một phen, mọi người nhao nhao ngồi xuống trên bàn tròn lớn.

Có điều, ông ta cũng cẩn thận giữ nguyên tắc không quá phô trương của Vương Thủ Triết, chỉ giới thiệu lại một lần nữa, đây là gia chủ của Lũng Tả Trường Ninh Vương thị và lão tổ của gia tộc Lung Yên lão tổ.

Trong lúc nói chuyện, mơ hồ điểm ra một ít Vương thị không giống với thế gia Thất phẩm bình thường.

Vừa nghe là Lũng Tả Trường Ninh Vương thị, Vương Thất Hải không khỏi nhíu mày nhảy dựng: "Vị huynh đài này, vừa mới nghe Tiền thị gia chủ xưng hô ngươi là… Thủ Triết gia chủ? Ngươi tên là Vương Thủ Triết? Rốt cuộc là chữ Thủ nào? Chữ Triết nào?"

Vương Thủ Triết làm sao không biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, có điều đến lúc này cũng không có gì phải giấu diếm. Trước khi hắn đến, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trèo lên Mạc Nam Vương thị làm thân thích.

Nhưng mà, dưới cơ duyên xảo hợp đụng phải, hắn cũng không có già mồm đến mức cố ý giấu diếm. Ngay lập tức, Vương Thủ Triết cười nói: "Giữ nghiêm bản tâm chi thủ, biết người thì bo bo bo giữ mình."

"Oanh!"

Vương Thất Hải giống như cảm thấy một đạo thiên lôi đánh xuống, nện hắn có chút choáng váng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạn bè bên cạnh lại ngạc nhiên không thôi nói: "Tam Thập Cửu công tử… Tên của vị nhân huynh kia, hình như có chút không giống với gia gia của ngươi."

"Câm miệng!" Vương Thất Hải đỏ mặt không thôi, trừng mắt trở về nói: "Ngươi không nói lời nào, không ai coi ngươi là kẻ câm đâu." Sau đó, ánh mắt của ông ta có chút bất thiện nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết: "Huynh đài, ngươi cố ý đến đây để tiêu khiển bản thiếu gia sao?"

"Ài… ta cũng muốn đây là trùng hợp." Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Nhưng không có cách nào, lão tổ tông truyền chữ lót xuống, ai dám thay đổi lung tung chứ? Lũng Tả Trường

Ninh Vương thị chúng ta chính là chi nhánh của Lũng Tả Vương thị, mà Lũng Tả Vương thị chính là chi nhánh của Đại Càn Vương thị… Dựa theo chữ lót của ngươi sắp xếp theo truyền thống, ngươi có thể dựa theo thứ tự của tộc ta, gọi ta một tiếng, Tứ gia gia.”

“Tứ gia gia? Ta đi…” Vương Thất Hải sắc mặt đỏ bừng, vừa tức giận vừa giận, vừa định chửi ầm lên, lại tựa hồ nghĩ tới cái gì, vội vàng nuốt những lời thô tục vào trong bụng.

Thế gia có quy củ của thế gia, thế gia càng cổ xưa quy củ càng sâm nghiêm. Gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm, tất nhiên sẽ có các loại chi nhánh, như thế nào xác định bối phận, tự nhiên phải xem bối tự.

Loại quan hệ này của Trường Ninh Vương thị và Mạc Nam Vương thị, gọi là đồng tông bất đồng tộc, tuy không phải cùng một gia tộc, nhưng lại là cùng một tông phái. Tất cả mọi người có thể căn cứ gia phả, tìm hiểu nguồn gốc đến trên người Đại Càn Vương thị, loại quan hệ này gọi là tông thân.

Mỗi một người bối phận tử đệ thế gia tổ tông đều có căn cứ có thể tra, tuyệt đối không thể xằng bậy.

Giống như Trường Ninh Vương thị và Mạc Nam Vương thị, nếu bình thường không đến hay không tiếp xúc thì cũng thôi. Nhưng nếu gặp mặt, nói đến chữ lót thì phải dựa theo thứ tự trưởng ấu.

Chỉ cần không phải giả mạo tông thân giả, cho dù đối phương nghèo túng đến đâu, ngươi cũng phải theo quy củ mà xưng hô theo tự bối.

Cho dù Vương Thất Hải có ăn chơi không dạy dỗ đến đâu, cũng không dám lỗ mãng ở đây, nếu không một khi truyền tới tai trưởng bối gia tộc hắn, sợ là sẽ bị xử theo gia quy.

“Ha ha, thân phận của Thất Hải tiểu hữu, Thủ Triết gia chủ, ta có thể làm chứng cho hắn.” Tiền Học Hàn phảng phất sớm đã có dự liệu, cười híp mắt nói: “Lũng Tả Vương thị và Trường Ninh Vương thị, ở Lũng Tả quận ta cũng không phải tộc vô danh, đại sự như thế sao có thể tùy tiện giả mạo?”

“Ta phái người trở về hỏi một chút, có Lũng Tả Vương thị hay không.” Mặc dù trong lòng Vương Thất Hải đã tin tám chín

phần, nhưng vẫn phái một vị gia tướng ngoài cửa, chạy về chủ trạch hỏi thăm tình huống.

Không khí kế tiếp có chút nặng nề, Vương Thủ Triết và Tiền Học Hàn ngược lại ăn uống hòa thuận vui vẻ.

Không tới nửa canh giờ.

Một vị nam tử sắc mặt vuông vức, diện mạo bất phàm mang theo một đám người đi đến, vừa mới tiến vào, liền khom lưng hành lễ, cao giọng nói: "Lũng Tả tông thân đến Mạc Nam ta, Mạc Nam Vương thị gia chủ Tông Hạo, vậy mà nhất thời thất tra không thể nghênh đón, thất lễ thất lễ."

"Cha…" Sắc mặt Vương Thất Hải lập tức xấu hổ.

Thông thường mà nói, giữa các thế gia đi làm việc trên địa bàn của tông thân, đều sẽ thuận đường bái phỏng. Mà đối phương cũng sẽ bày ra lễ tiết, nên có quy cách chiêu đãi gì thì quy cách đó chiêu đãi.

Không biết thì cũng thôi đi, nếu biết không ra mặt tiếp đãi thì Mạc Nam Vương thị sẽ bị khấu trừ một cái ác danh hiềm bần ái phú, vô tổ vô tông, lan truyền ra ngoài sẽ bị người nhạo báng.

Vương Thủ Triết cũng đứng dậy dựa theo lễ tiết, quy củ đáp lễ, cũng sang sảng cười nói: "Tông Hạo gia chủ chớ tự trách, chuyến này Thủ Triết vốn không muốn lao động đồng tông nên mới giấu diếm hành tung, chẳng trách Tông Hạo gia chủ."

Vương Thất Hải vội vàng đứng dậy, đỏ mặt mà hành lễ: "Tứ gia gia, Thất Hải thất lễ."

…

Chương 59: Bi kịch! Vương Thất Hải!

…

Mặc dù Vương Thất Hải là một tiểu công tử bột thích gây chuyện thị phi, nhưng vấn đề liên quan đến tổ chế và mặt mũi gia tộc, hắn cũng không dám đi quá giới hạn.

Bất quá, tuân thủ quy củ là tuân thủ quy củ, "Tứ gia gia" này hắn tự nhiên là kêu không cam lòng tình không nguyện, đầy bụng ủy khuất.

"Thất Hải à." Vương Thủ Triết dùng ánh mắt "Từ ái" nhìn hắn, vỗ vai hắn nói: "Tuổi tác của ngươi không lớn, tu vi ngược lại là căn cơ hùng hậu, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Bất quá, thiên tư có tốt đến mấy cũng phải tĩnh tâm tu hành mới được."

Vương Thủ Triết năm nay bốn mươi tuổi, tu vi đã sớm bước vào Linh Đài cảnh tầng sáu, đang dần dần tiến về phía Linh Đài cảnh hậu kỳ. Nhất là gần đây sau khi huyết mạch của hắn tăng vọt, huyết mạch lực đã thức tỉnh đến trình độ tam trọng đỉnh phong, khoảng cách linh thể cũng chỉ một đường.

Bởi vậy, ngoại trừ khí chất tương đối thành thục ra, bề ngoài của hắn thoạt nhìn cùng thanh niên hai mươi mấy tuổi cũng không có khác biệt bao nhiêu, hoàn toàn giống như là bạn cùng lứa tuổi của Vương Thất Hải.

Phong cảnh quỷ dị như vậy khiến Vương Thất Hải chợt cảm thấy khí huyết dâng trào, có một loại xúc động mãnh liệt muốn cho Vương Thủ Triết một quyền như vậy.

Nhưng mà trưởng bối cùng tông môn cũng là trưởng bối.

Ta nhịn!

Khóe miệng Vương Thất Hải co giật, vô cùng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lúng túng: "Đa tạ lời khích lệ và giáo huấn của 'Tứ gia gia', biển phòng nhất định, ghi nhớ trong lòng."

"Lần đầu gặp mặt, Tứ gia gia ngươi cũng không mang đồ tốt gì." Vương Thủ Triết cười, nghĩ ngợi rồi quệt một vòng lên nhẫn trữ vật, lấy ra một phong bao lì xì nhét vào tay Vương

Thất Hải: “Cứ đơn giản một chút đi, thích cái gì thì tự mình mua một chút.”

Ầm ầm ầm!

Vương Thất Hải bị sét đánh cháy xém, trong lòng hô to: Bổn công tử thiếu tiền sao? Bổn công tử thoạt nhìn giống như là người thiếu tiền sao?

Nhưng cha ruột hắn vẫn ở bên cạnh nhìn hắn chằm chằm, hắn có thêm hai lá gan cũng không dám lỗ mãng, chỉ có thể đỏ mặt nhận lấy hồng bao, còn giả bộ mặt không cam lòng: “Đa tạ Tứ gia gia ban ân.”

Lúc trước hắn đã biết, Trường Ninh Vương thị này là thế gia Thất phẩm mới tấn thăng không bao nhiêu năm. Đây là một tiểu gia tộc nghèo kiết hủ lậu, thu nhập hàng năm chống đỡ hết cũng chỉ có một hai chục vạn, sau khi diệt trừ chi tiêu gia tộc còn lại mấy càn kim?

Một tấm kim phiếu mỏng manh này, nhiều nhất chính là trăm càn kim. Hắn đường đường tiểu thiếu gia đích mạch của Mạc Nam Vương thị, trong gia tộc có thiên kiêu trẻ tuổi được chú mục, công tử ca của lão tổ tông đều vô cùng sủng ái, thiếu trăm càn kim này sao?

Gia chủ Vương Tông Hạo ở bên cạnh thấy con út nghẹn đỏ mặt, bộ dáng ủy khuất, trong lòng chẳng những không có cao hứng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Tiểu tử này luôn luôn vô pháp vô thiên, làm khó hắn hôm nay lại có thể khống chế được tính tình… có tiến bộ!

Vốn dĩ Vương Thủ Triết cũng chỉ là tùy ý trêu chọc thiên kiêu của tông thân gia chứ không phải cố ý gây chuyện, lập tức thấy tốt thì nhận, ngược lại thái độ chính thức nói chuyện với gia chủ Vương Tông Hạo của Mạc Nam Vương thị.

Đồng thời, hắn lại giới thiệu Lung Yên lão tổ và Tiền Học Hàn và hai vị trưởng lão Tiền thị một phen.

Sau một phen chào hỏi thân thiện.

Vương Tông Hạo vẻ mặt nghiêm nghị chắp tay nói: “Thủ Triết gia chủ và Lung Yên lão tổ chính là dòng họ của Mạc Nam Vương thị ta. Nếu đã đến Mạc Nam quận, nào có đạo lý không

quản gia đình? Ta đã phái người thu thập trạch viện thượng đẳng, để hai vị trưởng bối tông thân vào ở. Tứ thúc chớ chối từ.”

Hắn nói rất có đạo lý.

Đây cũng là lễ tiết qua lại giữa thân thích, nếu không, rất dễ dàng rơi vào miệng lưỡi người ta.

Đối với việc này, Vương Thủ Triết cũng không tiện chối từ: “Nếu đã như vậy, làm phiền Tông Hạo gia chủ.”

Vương Tông Hạo vốn là sợ Vương Thất Hải làm loạn mới cố ý chạy tới, bây giờ chuyện nên làm xong, sau khi hàn huyên vài câu, hắn liền mượn cớ rời đi, phó thác Vương Thủ Triết cho Vương Thất Hải, sau khi cho hắn ta mở tiệc, nhất định phải mời mấy người Vương Thủ Triết đến ở lại chủ trạch Mạc Nam Vương thị, ngày mai lại sắp xếp yến tiệc tẩy trần.

Vương Thất Hải đáng thương, cứ như vậy bị giữ lại bên cạnh Vương Thủ Triết.

Thật không dễ gì ăn xong bữa cơm bị dày vò này, hắn liền khẩn cấp mà sắp xếp lại, cung kính nghênh đón mấy người Vương Thủ Triết trở về chủ trạch.

Hôm sau.

Giữa trưa, Mạc Nam Vương thị tổ chức tiệc tẩy trần. Tuy nhiên, tham gia bữa tiệc tẩy trần này cũng chính là gia chủ Vương Tông Hạo, một trưởng lão Thiên Nhân cảnh đời chữ “Thủ”, một trưởng lão Thiên Nhân cảnh đời chữ “Định” cùng với con út của đích mạch gia chủ Vương Thất Hải.

Sau khi nhìn thấy vị trưởng lão đời chữ “Thủ” kia, Vương Thủ Triết mới tính toán rõ ràng, vì sao bối phận của Mạc Nam Vương thị lại thấp như vậy. Dòng chữ “Thủ” của Mạc Nam Vương thị, tuổi tác hiện giờ phổ biến từ một trăm tuổi đến ba trăm.

Ngay cả bối tự “Tông” cũng đã không còn trẻ, bối tự “Thất” cũng có “lão nhân” hơn hai trăm tuổi, sau đó còn có “An” tự bối, “Trữ”, “Phú bối”, “Bảo” tự bối… những bối tự Trường Ninh Vương thị kia còn chưa kịp sử dụng, Mạc Nam Vương thị đã có hết thảy.

Thậm chí, bối phận tộc nhân nhỏ nhất của bọn họ cũng đã xếp đến bối tự "Nghi"!

Dưới tình huống như vậy, Trường Ninh Vương thị tùy tiện đến một người, bối phận ở Mạc Nam Vương thị đều là cấp lão tổ tông.

Tuy nhiên, loại tình huống này kỳ thật cũng vô cùng bình thường, Mạc Nam Vương thị truyền thừa đã lâu, chênh lệch bối phận giữa các mạch với các mạch sẽ chỉ càng lúc càng lớn. Như vậy xem ra, bối phận của Vương Thất Hải ở Mạc Nam Vương thị còn không thấp!

Dựa theo quy củ của thế gia, sau khi tiến hành một phen đón gió tẩy trần, Vương Tông Hạo liền mời Vương Thủ Triết ở Mạc Nam hảo hảo nghỉ ngơi một thời gian, lãnh hội một chút phong quang Mạc Nam, cũng do con trai trưởng Vương Thất Hải của hắn chiêu đãi toàn bộ hành trình.

Sau đó, hắn mượn cớ cùng các trưởng lão rời đi.

Toàn bộ quá trình, hắn chưa nói tới lạnh lùng bao nhiêu, nhưng cũng chưa nói tới thân thiện, vẫn luôn biểu hiện khách khí khí, hoàn toàn là đang hoàn thành lễ tiết nên có.

Với tâm tính của Vương Thủ Triết, đương nhiên sẽ không oán trách Mạc Nam Vương thị. Bởi vì ngay cả Lũng Tả Vương thị bây giờ cũng rất ít lui tới với Mạc Nam Vương thị, chứ đừng nói là chi nhánh nhỏ hơn Trường Ninh Vương thị này.

Tình cảm lẫn nhau vô cùng xa lạ, hơn nữa chênh lệch giai cấp khá lớn, tự nhiên cũng không thể thân thiện.

Nếu không phải Mạc Nam Vương thị trước đó không tiếp đón, không thể nói, ngay cả bữa tiệc đón khách này, Vương Tông Hạo cũng chỉ có thể tới, người phụ trách tiếp đãi chỉ có một vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh.

Là tộc trưởng, Vương Tông Hạo chỉ cần đợi đến khi đám người Vương Thủ Triết rời đi lại ra mặt một lần nữa, chuẩn bị một phần quà tặng cho Trường Ninh Vương thị, coi như là làm hết lễ tiết mà đồng tông nên có.

Đây chính là đạo lý lần này của Vương Thủ Triết, không muốn kinh động đến Mạc Nam Vương thị.

Với quan hệ, tình cảm và đẳng cấp thế gia mà nói, Vương Thủ Triết cũng chỉ đi ngang qua như vậy, thậm chí Vương Thủ Triết còn không gặp được Tử Phủ lão tổ của Mạc Nam Vương thị, thông báo cũng không có ý nghĩa gì.

…

Chỉ có Vương Thất Hải đáng thương, bị phụ thân hắn bắt đi tráng đinh, đảm nhiệm người dẫn đường và tiếp đãi Trường Ninh Vương thị trong thời gian ở Mạc Nam.

Sáng sớm hôm sau.

Hắn lòng tràn đầy không cam tâm tình nguyện, chạy đến bên ngoài viện tử mà Vương Thủ Triết tạm thời ở lại, giả vờ mời hắn đi dạo trong thành. Trong lòng âm thầm cầu nguyện, tốt nhất là Vương Thủ Triết từ chối, như vậy hắn sẽ bớt việc.

Phụ thân để lại cho hắn phí chiêu đãi hai ngàn càn kim, cũng có thể nghĩ cách kiếm lời. Hai ngàn càn kim, đối với hắn mà nói cũng là một khoản tiền không nhỏ.

“Thất Hải à, vất vả cho ngươi sáng sớm đến tiếp đãi.” Vương Thủ Triết mỉm cười nói: “Vốn chuyến đi lần này mệt nhọc, muốn nghỉ ngơi mấy ngày. Nhưng mà nhớ lại biển Thất Hải ngươi có tâm ý nắm đấm, không đành lòng, như vậy, đi dạo với ngươi đi.”

Vương Thất Hải thở gấp một hơi không thở nổi trở về, trong lòng trợn trắng mắt, ai muốn ngươi không đành lòng phụ lòng chứ? Ngươi phụ lòng, cho dù phụ lòng ta được rồi, tuyệt đối không nên nương tay.

Chỉ tiếc, Vương Thủ Triết dường như hào hứng không tệ, đi cùng Vương Thất Hải đến cửa chính của chủ trạch. Ngoài hơn trượng phía sau hắn, giống như một con rối hình người đi theo Vương Thủ Chủ, quanh thân hắn khoác vào trong áo bào đen, không thấy rõ hình dáng, bước chân vô thanh vô tức vô cùng khiêm tốn.

“Đây là khôi lỗi hộ vệ sao?” Vương Thất Hải có chút hiếu kỳ nói: “Một khôi lỗi hộ vệ Linh Đài cảnh, giá trị tương đương với một món pháp bảo. Ngươi đúng là cam lòng mua vật vô dụng này.” Trong lòng âm thầm lẩm bẩm một câu, khoe khoang!

Linh Đài cảnh khôi lỗi hộ vệ, có thể đảm đương chức trách lớn trong thế gia Cửu phẩm. Nhưng mà ở trong mắt Tử Phủ thế gia, vật này chỉ là gân gà mà thôi, trình độ thực dụng kém xa một món pháp bảo hạ phẩm.

Dù sao đến Ngũ phẩm Tử Phủ, tu sĩ Linh Đài cảnh trong nhà gần như đã là trang bị thông thường. Trừ phi thật sự tư chất quá phế, hoặc là xuất thân con vợ lẽ lại không cố gắng. Phàm là huyết mạch Vương thị bình thường, đa số đều là một Linh Đài cảnh.

Lúc trước cũng chính là Long Vô Kỵ, có thể liếc mắt một cái nhìn thấu con rối "Vương Thủ Chủ", dựa vào Vương Thất Hải, há có thể nhìn thấy chân ý của hắn ta?

"Cũng chính là nhặt được, tu luyện có thể sử dụng trước." Vương Thủ Triết lơ đễnh cười nói: "Trường Ninh Vương thị chúng ta vẻn vẹn là thất phẩm, khôi lỗi hộ vệ này dùng coi như hài lòng."

Vương Thất Hải bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Chỉ là lúc hai người một đường đi ra ngoài, ở giữa gặp phải một ít người trẻ tuổi đi tộc học hoặc luyện võ trường tu luyện, vừa nhìn thấy Vương Thất Hải liền sắc mặt mỗi người đại biến, ầm ầm mà tản ra, phảng phất đụng phải Hỗn Thế Ma Vương khó lường nào đó.

Thậm chí, có một tiểu cô nương gầy gò thân thể yếu đuối không kịp chạy trốn, hai chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, sợ tới mức gào khóc lên: "Ma Vương gia gia, đừng ăn đào, đào đào sợ lắm."

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật một cái, dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Thất Hải, rốt cuộc tiểu tử này là tồn tại như thế nào? Một đám tiểu bằng hữu có thể bị dọa thành như vậy?

Oan uổng!

Oan uổng a!

Vương Thất Hải thiếu chút nữa hộc máu, bình thường hắn cũng chỉ là tính tình có chút nóng nảy, đánh qua mấy tiểu bối mà thôi. Ăn thịt người cái gì đó, đó là tin đồn! Huống chi tiểu

cô nương giống như rau đậu này, hắn căn bản không nhận ra được.

Mạc Nam Vương thị rất lớn, đông đảo nhân khẩu, Vương Thất Hải cũng không có khả năng chấp nhận hết tất cả hài tử. Tiểu nha đầu kia khóc đến hắn rất bực bội, đổi lại là bình thường, hơn phân nửa là lắc mông rời đi.

Tuy nhiên, có "trưởng bối" của ngoại tộc tông thân ở đây, tránh cho sinh ra lời đồn bất lợi của Mạc Nam Vương thị. Vương Thất Hải kiên trì dỗ dành tiểu cô nương kia, quả nhiên, tiểu cô nương kia khóc càng thêm thê thảm.

Chọc hắn không thể làm gì, từ trong lòng lấy ra một cái hồng bao đưa cho nha đầu kia: "Được rồi được rồi, Thất Hải gia gia ngươi xin lỗi ngươi, hồng bao này xem như nhận lỗi."

Hồng bao kia, chính là Vương Thủ Triết cho ngày hôm trước.

Hắn đặt ở trên người cũng quên mất, không mở ra xem một chút. Suy nghĩ dù sao cũng chỉ chừng trăm càn kim, liền lấy ra cho tiểu bối giải nạn.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, ánh mắt có chút đồng tình liếc nhìn Vương Thất Hải.

Bé gái kia ngược lại cũng rất hiếm thấy, vừa cầm lấy hồng bao liền túm chặt lấy, không khóc không náo loạn, lau nước mắt nước mũi trông mong nói: "Cảm ơn Ma Vương gia gia, Ma Vương gia gia là người tốt."

"Ngươi tên là gì?" Vương Thất Hải giật giật khóe miệng, ra vẻ hòa ái dễ gần, sờ lên đầu nàng.

"Ta tên là Vương Hồng Đào, Ma Vương gia gia gọi ta là Đào Nhi là được." Vương Hồng Đào không kiềm chế được, bắt đầu mở hồng bao ra, vừa mới mở một góc, bên trong liền lộ ra một màu tử sắc.

Nàng đột nhiên rút ra kim phiếu bên trong, mắt trợn tròn: "Ma Vương gia gia, cái này, kim phiếu này sao lại có màu tím vậy? Ma Vương gia gia, ngài không phải gạt ta đấy chứ?"

"Cái gì?" Vương Thất Hải trừng mắt, không trừng cũng không sao, nhưng trừng mắt một cái lại ngất xỉu.

Cái này cái này cái này…

Đây không phải Tử Kim phiếu đại danh đỉnh đỉnh sao?

Thân là thiên kiêu đích mạch của thế gia Ngũ phẩm, hắn vẫn có chút nhãn lực. Liếc mắt một cái liền nhìn ra, đó là kim phiếu Tử Kim vô cùng trân quý, là giấy dùng Tử Huyết Long Linh Mộc thông qua thủ pháp đặc thù luyện chế thành.

Độ bền của nó cực kỳ cao, còn có thể phòng hỏa phòng thủy, lưu trữ mấy ngàn năm cũng sẽ không hủ hóa.

Mà nó cũng bình thường đại biểu cho tài phú kếch xù, giá trị của một tấm Tử Kim phiếu đều là mười vạn càn kim.

"Bốn, bốn…" Vương Thất Hải nuốt nước miếng, quay đầu lại trông mong nhìn Vương Thủ Triết nói: "Đó là thật?"

"Lời này của Thất Hải sai rồi." Vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Ta đường đường là gia chủ của Trường Ninh Vương thị, sao có thể dùng kim phiếu giả phát hồng bao? Thất Hải, ngươi đây là xem thường Tứ gia gia nhà ngươi sao?"

"Không không không… A" Vương Thất Hải vừa sợ vừa đau lòng, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, trong đôi mắt tràn đầy hối hận vô tận: "Mười vạn càn kim a, đây chính là mười vạn càn kim. Ta, ta lại tặng cho một nha đầu nát?"

Mạc Nam Vương thị cũng là đại tộc có tiền có thế, mà Vương Thất Hải là thiên kiêu trẻ tuổi của đích mạch, trên cơ bản có danh sách bồi dưỡng trong gia tộc. Trong gia tộc, một năm phải tiêu trên người hắn hai ba vạn càn kim.

Nhưng đó là tài nguyên phụng dưỡng tu luyện của gia tộc… Với thân phận địa vị của Vương Thất Hải, hàng năm có thể lấy hai ba ngàn càn kim tiêu tiền cũng không tệ rồi, cần phải dựa vào mẫu thân âm thầm tiếp tế một ít, mới đủ cho hắn tiêu xài.

Mười vạn càn kim…

Đó là khoản tiền tiêu vặt hơn mười năm của hắn ta.

Trong thoáng chốc, Vương Thất Hải háo hức nhìn về phía tiểu cô nương: "Minh Đào à, tử kim phiếu của ngươi có thể hay không…"

"Ô ô!"

Vương Hồng Đào nhào tới trong lòng Vương Thất Hải: “Ba mươi chín gia gia, hu hu, người ta đều nói ngươi là Đại Ma Vương, đại bại hoại. Đào Nhi vẫn hiểu lầm ngươi. Hu hu, Tam Thập Cửu gia gia là gia gia tốt nhất thiên hạ! Đào Nhi nhất định sẽ cố gắng, không phụ kỳ vọng của Tam Thập Cửu gia gia.”

“Oa~”

Vương Thất Hải rốt cuộc không khống chế được nữa, nước mắt ào ào tuôn ra, ông trời cho hắn một cơ hội phát tài, lại bị hắn gây họa như vậy.

“Tứ gia gia, ngài phát cái hồng bao lớn như vậy… Ô ô, thế nào…” Trái tim của Vương Thất Hải vỡ nát.

“Ách ha ha…” Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, ai bảo tiểu tử này quá giả bộ chứ… Vương Thủ Triết hắn ra tay phát hồng bao cho thiên kiêu trẻ tuổi tông thân gia, ra tay có thể keo kiệt sao?

Hơn nữa, loại hồng bao này đều có thể thu lợi nhuận. Luận về thiên kiêu, tiểu bối Vương thị càng nhiều thiên kiêu…

Xung quanh có không ít người lén lút vây xem, chuyện này lập tức như gió tản ra ngoài. Nói cái gì mà trưởng bối dòng họ Trường Ninh tới, cấp cho Tam Thập Cửu thiếu gia một cái hồng bao tử kim phiếu.

Tam Thập Cửu thiếu gia thuận tay cho tiểu bối Vương Mân Đào!

Theo cơn gió này thổi ra ngoài, cho dù da mặt Vương Thất Hải có dày hơn nữa, cũng là nếu không trở lại.

“Thất Hải, thời gian không còn sớm, còn phải đi dạo phố.” Vương Thủ Triết cười vỗ vỗ bả vai hắn, hòa ái nói: “Đi đi đi, dẫn Tứ gia gia đi tham quan một chút, phong thái của Mạc Nam quận.”

“Vâng… Tứ gia gia.”

Vương Thất Hải cuối cùng cũng là lấy hồng phiếu tử kim của người ta, mặc dù bị hắn tặng cho người khác, nhưng cuối cùng vẫn phải nhận phần nhân tình này, nếu không, cũng quá không biết tốt xấu.

Tuy ông ta tan nát cõi lòng, nhưng thái độ đối với Vương Thủ Triết lại lập tức cung kính hơn rất nhiều.

Sau đó hơn nửa ngày.

Hắn dẫn Vương Thủ Triết đi dạo trong Mạc Nam quận thành, tâm trạng dần dần tốt lên. Cuối cùng hắn vẫn là thiên kiêu đích mạch, tài nguyên tương lai của gia tộc không thể thiếu hắn.

Mười vạn càn kim kia cũng không cho người ngoài, dù sao thịt đều nát trong nồi của mình.

"Tứ gia gia." Vương Thất Hải đảo mắt một cái, thấp giọng cười xấu xa nói: "Sắc trời gần chạng vạng tối rồi, một ít cảnh điểm ở quận thành Mạc Nam này cũng chỉ như vậy thôi. Không bằng… thừa dịp bóng đêm sắp tới, ta dẫn Tứ gia gia đi lên thuyền ươm của "Hồ Động Tra Tra" chơi đùa?"

"Sân Phảng?" Vương Thủ Triết khẽ cau mày: "Nghe không giống một nơi đứng đắn."

"Đương nhiên không đứng đắn, nơi đứng đắn thật không thú vị." Vương Thất Hải mắt đầy tỏa sáng nói, "Trên hồ Động Tra Tra tổng cộng có tám mươi mốt chiếc thuyền, trong đó một chiếc là Thiên Cơ phảng tôn quý là "Thiên Cơ tiên tử", Tứ gia gia có biết, Thiên Lam tiên tử xuất thân là thiên kiêu, hơn tám mươi tuổi liền thành tựu cảnh giới Thiên Nhân."

Vương Thủ Triết nhíu mày, có chút không thể tin nổi nói: "Thất Hải ngươi chớ nói bậy, thiên kiêu tôn quý cỡ nào, sao có thể ủy thân trong nghề này? Không nói đâu, cho dù đi Học Cung cũng là một thân truyền."

"Vậy cũng không phải, nếu không há có thể có danh xưng tiên tử? Cũng không biết tại sao nàng lại lưu lạc đến đây." Vương Thất Hải càng nói càng hưng phấn nói: "Tứ gia gia có biết, trong Mạc Nam quận chúng ta không biết có bao nhiêu thế gia đệ tử tuổi trẻ tài cao muốn gặp mặt tiên tử cũng khó mà thỏa tâm nguyện?"

Thấy hắn như vậy.

Vương Thủ Triết "tốt bụng" nhắc nhở: "Thấy ngươi không đau lòng, ta cũng yên lòng. Tâm thái của Thất Hải ngươi không tệ, buổi sáng mất tấm kim phiếu tím, bây giờ đã buông xuống. Tâm tính rộng mở như vậy, chính là mẫu mực của tu sĩ."

Phốc!

Vương Thất Hải suýt nữa phun ra một ngụm máu, thật sự là đa tạ Tứ gia gia nhắc nhở. Vừa rồi tâm cảnh của ta bình phục một chút, một đao này của ông lại đâm lên. Vừa nghĩ tới tấm kim phiếu màu tím kia, Vương Thất Hải lại muốn khóc…

"Thiên Cơ phảng được hoan nghênh như vậy, chắc giá cả không rẻ, phí chiêu đãi Thất Hải của ngươi có đủ không?" Vương Thủ Triết lại một đao vào ngực hắn nói: "Không ngờ Thất Hải ngươi kính trọng ta như vậy, lại chuẩn bị tự móc tiền túi ra mời khách sao?"

"Tứ gia gia, ngài cần gì phải hiện thực như vậy… Ta chỉ là muốn đi mở mang kiến thức… Ta còn chưa bao giờ đi qua." Trong lòng Vương Thất Hải đang rỉ máu, cùng lắm thì chúng ta không đi.

"Được rồi, đùa với ngươi thôi." Vương Thủ Triết cười nói: "Nếu ngươi muốn đi xem, Tứ gia gia sẽ cùng ngươi đi xem một chút."

"Đa tạ Tứ gia gia." Vương Thất Hải vui mừng nhướng mày, liên tục chắp tay: "Ta sớm đã muốn đi mở mang kiến thức về Thiên Diễm tiên tử, nhưng một là không đủ tiền, hai là sợ bị phụ thân đánh gãy chân. Có Tứ gia gia ở đây, ta yên tâm rồi."

Bất tri bất giác, Vương Thất Hải xưng hô Tứ gia gia càng ngày càng thuận miệng, ý chống cự dần dần tiêu tán.

Bỗng dưng.

Đúng vào lúc này.

Một giọng nói kiêu ngạo dễ nghe của nữ tử vang lên: "Vương Thất Hải, thật sự là oan gia ngõ hẹp. Hôm nay, ta muốn thay tỷ muội tốt của ta quất chết ngươi."

"Nguy rồi, là Hoàng Phủ Phi Phi!"

Hoàng Phủ? Vương Thủ Triết cũng hơi ngẩn ra, Mạc Nam Hoàng Phủ thị…, thật ra đã lâu không nghe thấy cái tên này.

…

Chương 60: Lớn lên đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm sao?

…

Ngay lúc Vương Thủ Triết ngây người, trên lầu hai một tửu lâu bên đường đột nhiên có một luồng khí tức như liệt hỏa bùng nổ, ngay sau đó, có một bóng người từ lầu hai nhảy xuống, như tia chớp rơi xuống trước mặt hai người.

Đó là một cô gái tư thế hiên ngang, một thân áo đỏ, khí tức như lửa.

Một đầu tóc dài màu đen bị nàng buộc thành một bó, từ sau đầu rủ xuống trước ngực, thoạt nhìn phá lệ gọn gàng. Một thanh trường kích cùng hình thể của nàng không quá tương xứng bị nàng nắm ngược trong lòng bàn tay, đang tản ra khí tức hừng hực.

Người phụ nữ này hiển nhiên chính là "Hoàng Phủ Phi Phi" trong miệng Vương Thất Hải.

Vương Thủ Triết nhướng mày, dưới chân nhẹ nhàng điểm một cái, thân hình như một làn gió mát bay ra sau vài thước, cách Vương Thất Hải xa một chút.

Cái gọi là "Lai giả bất thiện, thiện giả không đến", nha đầu này và Vương Thất Hải chỉ định có việc.

Quả nhiên, ngay lúc Vương Thủ Triết di chuyển vị trí, Hoàng Phủ Phi Phi đã động thủ.

Huyền khí màu đỏ theo thân kích quấn quanh mà lên, theo động tác nàng huy động trường kích, bỗng nhiên hóa thành một đầu Hỏa Long màu đỏ gào thét bay ra, thẳng đến trước ngực Vương Thất Hải!

《Xích Long Chân Quyết》!

Xích Long Chân Quyết chính là công pháp truyền thừa của Mạc Nam Hoàng Phủ thị, phong cách mãnh liệt, bá đạo. Lúc trước Hoa Diệp lão tổ dựa vào công pháp này, sức chiến đấu đã đủ để xưng hùng ở Trường Ninh.

Bây giờ Hoàng Phủ Phi Phi sử dụng, tuy không có uy thế cuồng mãnh bá đạo như Hoa Diệp lão tổ, nhưng trong số cường giả Linh Đài cảnh, đã có thể coi là cực kỳ cường đại.

Rồng lửa gào thét, uy áp rừng rực chấn động bàn ghế và chén đũa trên quầy hàng ven đường đều run rẩy.

Vương Thất Hải biến sắc, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Cùng lúc đó, hắn vẫy tay, một thanh linh kiếm lóe sáng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Rất rõ ràng, đây là một thanh trường kiếm cấp linh khí.

Theo hắn bấm kiếm quyết, từng đạo kiếm quang gào thét phóng ra, lập tức hình thành một đạo kiếm quang hộ thuẫn tinh mịn trước người hắn.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện huyền khí hùng hậu trung chính trên người Vương Thất Hải, chính là đặc thù huyền khí của 《Vương thị Huyền Nguyên Chân Quyết》 điển hình.

Lấy huyền khí này làm căn cơ, kiếm khí sử dụng cũng nặng nề hơn bình thường vài phần.

Kiếm quang lưu chuyển, giống như một bức tường đồng vách sắt bảo vệ toàn thân hắn.

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn.

Xích Long va chạm với kiếm quang hộ thuẫn, hừng hực ánh lửa cùng kiếm khí nghiền nát cuồn cuộn tuôn ra, trong chớp mắt quét ra hơn phân nửa đường đi.

Khí kình quay cuồng, kiếm khí gào thét, không ít quầy hàng trước mặt người bán hàng đều bị khí lãng trực tiếp hất tung, nồi chén dĩa “bụp bốp” ngã đầy đất. Cũng chính là Vương Thủ Triết thấy thời cơ sớm, bằng không cũng bị liên lụy.

Người đi đường ven đường giật nảy mình, nhao nhao tránh né tứ tán.

Vương Thất Hải cũng bị chấn động rút lui vài bước, ăn chút thiệt thòi.

Hít sâu một hơi, cưỡng chế khí huyết bốc lên trước ngực, hắn tức giận mắng: “Hoàng Phủ Phỉ Phỉ, ngươi điên rồi sao? Lại dám đánh người trên đường phố?!”

“Đánh thì ngươi thế nào? Ai bảo ngươi khi dễ Uyển Thu?”

Cái cổ thon dài của Hoàng Phủ Phi Phi hơi nâng lên, một đôi mắt phượng xinh đẹp sắc bén hung hăng trừng mắt lên vương thất hải.

Trên trường kích trong tay nàng quấn quanh huyền khí màu đỏ, giống như ánh lửa hừng hực, tôn lên cả người nàng giống như một nữ chiến thần bước ra từ trong liệt diễm, khí phách mười phần.

“Ta khi dễ nàng ta là cái gì?” Vương Thất Hải vẻ mặt bị oan uổng, “Chính là mấy ngày trước nghe nói nàng ta từ Học Cung trở về thăm người thân, lúc dạo phố đụng phải, liền có lòng tốt hỏi nàng ta lăn lộn ở Lũng Tả Học Cung thế nào. Kết quả tính tình cô nàng kia nóng nảy, đi lên liền động thủ. Kết quả thực lực không bằng người, bị đánh khóc, oán ta sao?”

“Được, vậy ta cũng đánh ngươi khóc! Thực lực không bằng người, ngươi cũng đừng oán ta.”

Hoàng Phủ Phỉ Phỉ cười lạnh một tiếng, trường kích vẩy một cái, kéo lên một ánh lửa, bổ đầu vào mặt liền đánh tới Vương Thất Hải. Ánh lửa gào thét, uy thế hết sức kinh người.

“Hoàng Phủ Phi Phi, ngươi cho rằng ta dễ bắt nạt lắm hả?!”

Vương Thất Hải giật thót tim, vội vàng vận chuyển Huyền Nguyên Chân Quyết, trường kiếm cấp Linh Khí trong tay cũng vung lên, ra sức ngăn cản tiến công liên miên không dứt của Hoàng Phủ Phỉ Phỉ.

Hai người một lời không hợp, thế mà thật sự đánh nhau trên đường cái.

Người qua đường đều tránh né, chạy đến chỗ an toàn xa hơn bắt đầu vây xem.

Tuần Phòng doanh duy trì trị an địa phương cũng từ đằng xa chạy tới, vừa chuẩn bị quát hai câu, lại phát hiện người động thủ chính là hai thiên kiêu trẻ tuổi của Tử Phủ thế gia.

Các tướng sĩ tuần phòng doanh nhất thời đem lời nói đến bên miệng nuốt trở vào, ngược lại bắt đầu giữ gìn trật tự, không cho người không phận sự tới gần.

Vương Thủ Triết ở bên cạnh cũng thuận thế lui ra một chút, từ trong túi trữ vật lấy ra một bao "Thịt bò ho chuột" đặc sản địa phương, một gói kẹo bơ, bắt đầu ăn ngon lành.

Về phần khôi lỗi hộ vệ Thiên Nhân cảnh "Vương thủ chủ", thì vẫn như bóng với hình đứng ở sau lưng chủ nhân, thân thể thẳng tắp không nhúc nhích. Chỉ cần không phải nguy hại đến chủ nhân, hoặc là đối tượng bảo vệ danh sách mục tiêu, hắn sẽ không chủ động ra tay.

Nói ra thì Vương Thủ Triết đối với Tử Phủ thế gia cực kỳ lâu đời của "Mạc Nam Hoàng Phủ thị" này coi như là như sấm rền bên tai.

Mười mấy năm trước, người đối địch với Vương thị, cuối cùng bị hắn tiêu diệt là Hoàng Phủ thị của đồng tông Mạc Nam Hoàng Phủ thị.

Lúc đó, Trường Ninh Hoàng Phủ thị ở thời khắc nguy cơ, còn từng vạn dặm xa xôi chạy đến Mạc Nam Hoàng Phủ thị xin giúp đỡ. Chỉ tiếc, giữa hai tộc bọn họ sớm đã không có tình cảm gì, Lũng Tả quận cũng không phải địa bàn của Mạc Nam Hoàng Phủ thị, không đáng để bọn họ vạn dặm xa xôi phái cao thủ tới quấy đục nước.

Vì vậy, Mạc Nam Hoàng Phủ thị chỉ đưa ra một khoản tài chính để cứu cấp, cộng thêm mấy miếng Xích Hỏa Long Lân ủng hộ, liền đuổi người đi.

Phỏng chừng ngay cả Mạc Nam Hoàng Phủ thị cũng không ngờ năng lực của Trường Ninh Hoàng Phủ thị lại không chịu nổi như thế, chỉ mất tập trung một chút đã bị tiêu diệt rất nhanh.

Sau đó, chuyện này tự nhiên là không giải quyết được gì.

Hai tộc phân gia đã lâu, trưởng bối cũ đã sớm không còn, mặc dù Mạc Nam Hoàng Phủ thị là thế gia Ngũ phẩm, cũng sẽ không nguyện ý từ xa chạy tới Lũng Tả Trường Ninh báo thù cho đồng tông đã bị tiêu diệt. Cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Chỉ vì có "quan hệ" này tồn tại, Vương Thủ Triết vẫn luôn quan tâm đến Mạc Nam Hoàng Phủ thị, có tình báo liên quan cũng sẽ thu gom.

Không hề nghi ngờ, Mạc Nam Hoàng Phủ thị là Tử Phủ thế gia có nội tình thâm hậu, thế lực chỉnh thể ở Mạc Nam quận còn hơn Mạc Nam Vương thị một bậc.

Bọn họ trừ một lão tổ Tử Phủ cảnh ra, trong tộc còn nuôi dưỡng một con "Ly Hỏa Xích Long" thất giai thành thục làm linh thú trấn tộc.

Luận thực lực, con Xích Long này so với con "Huyền Băng ly giao" của Băng Lan thượng nhân ở Lũng Tả Học Cung còn lợi hại hơn một bậc, cho dù là Thất Vĩ Hỏa Hồ vừa mới thăng cấp thất giai, nếu thật sự đánh nhau thì hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của nó.

Cũng chính bởi vì sự tồn tại của Ly Hỏa Xích Long thất giai này, làm cho căn cơ của Mạc Nam Hoàng Phủ thị trở nên vô cùng hùng hậu, gần như vững vàng ngồi vị trí đệ nhất trong Mạc Nam quận.

Vấn đề duy nhất là, cung dưỡng một đầu Ly Hỏa Xích Long thất giai tiêu hao phi thường to lớn.

Điều này cũng làm cho Mạc Nam Hoàng Phủ thị có chút giật gấu vá vai về mặt tài nguyên, khó có thể từ ngũ phẩm vượt qua đến tứ phẩm.

"Thực lực của tiểu cô nương này không tệ, căn cơ cũng vô cùng vững chắc." Vương Thủ Triết vừa nhìn vừa tán thưởng không thôi.

Không ngờ trong thế hệ trẻ của Hoàng Phủ thị và Vương thị đều có nhân vật thiên kiêu.

Hơn nữa xem ra bọn họ ngoại trừ bồi dưỡng Tử Phủ hạt giống từ Tử Phủ giao thế ra, hai người này đều ở lại trong nhà, là dự bị tồn tại của Tử Phủ cảnh thứ hai hoặc thứ ba.

Dù sao, chỉ có gia tộc có thể đạt tới một môn Tam Tử Phủ, mới có tư cách được Đại Càn sắc phong làm "thế gia tứ phẩm". Đây cũng là mục tiêu cố gắng của tuyệt đại đa số thế gia ngũ phẩm.

“Ừm, đứa nhỏ Thất Hải này, mặc dù tính nết có chút kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng nền tảng cũng rất vững chắc.” Vương Thủ Triết vui vẻ nhai thịt bò hong gió, “Thế gia Ngũ phẩm không hổ là Ngũ phẩm, ở phương diện bồi dưỡng tộc nhân vẫn dốc hết sức lực.”

Cũng khó trách, một thế gia nếu muốn kéo dài trăm ngàn năm, cũng muốn càng ngày càng cường thịnh, tự nhiên không có khả năng lười biếng bồi dưỡng tộc nhân. Gia tộc trường thịnh không suy, chung quy là phải nhờ tộc nhân ưu tú nhiều đời chèo chống.

Trận giao phong giữa Vương Thất Hải và Hoàng Phủ Phi Phi ngươi tới ta đi này, đánh nhau vô cùng náo nhiệt, khó phân thắng bại. Người vây xem ở phía xa cũng càng ngày càng nhiều, âm thanh trầm trồ khen ngợi hết đợt này đến đợt khác.

Tính tình của Hoàng Phủ Phi Phi hơi nóng nảy, thấy đánh mãi không xong, dần dần có chút mất kiên nhẫn.

Bỗng dưng.

Nàng hung hăng một chiêu bức lui Vương Thất Hải, lập tức ngửa đầu huýt sáo.

Sau một khắc.

Trên bầu trời vang lên tiếng chim hót trong trẻo rõ to.

Ngay sau đó, một con chim to màu đỏ giống như ưng mà không phải ưng, giống như điêu mà không phải điêu xuất hiện ở trên bầu trời, gào thét trong kình phong bao phủ đáp xuống.

Còn đang ở giữa không trung, nó liền mở hai cánh ra, duỗi ra móng vuốt sắc bén hướng Vương Thất Hải chộp tới, khí kình trong móng vuốt phun trào, rất có khí thế chia vàng nát sắt.

“Linh Huyết Toan Nghê?”

Vương Thất Hải sắc mặt đại biến, vội vàng thi triển liễu thô thân pháp phiêu đãng mà đi, khó khăn tránh được một trảo của Linh Huyết Nga kia.

Bất quá, tránh là tránh, hắn trong lúc vội vàng cưỡng ép vận chuyển huyền khí, nội tạng cũng bởi vậy mà nhận lấy một chút xung kích, sắc mặt không tự chủ được có chút trắng bệch.

Hắn không khỏi chửi ầm lên nói: “Hoàng Phủ Phi Phi, ngươi có biết xấu hổ hay không?! Mọi người luận bàn ngươi lại còn thả chim?”

“Ai luận bàn với ngươi? Ta là muốn đánh cho ngươi khóc.” Hoàng Phủ Phi Kiều hừ một tiếng trào phúng hắn, ngay sau đó phối hợp với Linh Huyết Sư đang tung bay trên dưới, lại bắt đầu đối phó với Vương Thất Hải.

Một Hoàng Phủ Phi Phi đã đủ khó đối phó rồi, lại thêm một Linh Huyết Khuyết đồng dạng có thể tạo thành uy hiếp với hắn, Vương Thất Hải nhất thời liền không chịu nổi, rất nhanh liền bị đánh cho liên tục bại lui, chật vật không chịu nổi.

Mắt thấy nếu còn tiếp tục đánh nữa thì sẽ thật sự bị “đánh khóc”, Vương Thất Hải rốt cuộc không nhịn được nữa, mở cổ họng hô: “Vương Kiệt gia gia cứu mạng~~~~~~~”

Vương Kiệt chính là gia tướng truyền thừa của gia tộc Mạc Nam Vương thị, bởi vì thuở nhỏ thiên phú xuất chúng, được bồi dưỡng thành gia tướng Thiên Nhân cảnh, trước mắt đảm nhiệm hộ vệ bí mật của thiên kiêu trẻ tuổi Vương Thất Hải.

Vương Thất Hải cũng bị ép buộc, mới mở miệng cầu cứu.

Nào có thể đoán được.

Âm thanh của Vương Thất Hải vừa mới dứt, trong bóng tối liền có một giọng nói già nua yếu ớt phiêu đãng ra.

“Thât Hải thiếu gia, xin thứ cho lão phu không thể ra tay. Lão tổ tông từng dặn dò, tính tình thiếu gia quá mức vội vàng táo bạo, cần phải mài giũa thật tốt. Sau này so tài công bằng với bạn cùng lứa tuổi, nếu tài nghệ không bằng người mà nói, trừ phi đối phương hạ tử thủ, nếu không sẽ không được ra tay.”

Vương Thất Hải treo lơ lửng không bị tức ngất đi, vừa tránh vừa lui nói: “Đây làm sao là luận bàn công bằng? Hoàng Phủ Phi Phi có chim, ta không có…”

Bỗng dưng.

Trước mắt hắn sáng ngời, nhìn về phía Vương Thủ Triết đứng ở một bên: “Tứ gia gia! Tứ gia gia cứu cháu~~”

Tuy hắn không cảm ứng được thực lực chân thật của Vương Thủ Triết, nhưng dựa vào bản năng cũng có thể cảm giác được

Tứ gia gia này chắc chắn lợi hại hơn hắn một chút.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Tiểu tử này quả nhiên khuyết thiếu ma luyện, bị một cô nương đánh thành bộ dáng như vậy còn có mặt mũi cầu cứu? Cho dù đánh không lại, cùng lắm thì không phải là bị đánh một trận sao? Quay đầu lại khổ luyện một phen, tìm lại danh dự không phải là được rồi sao?

"Vương Thất Hải, ngươi khóc ơi! Chỉ cần ngươi khóc, ta sẽ không đánh ngươi nữa." Hoàng Phủ Phi Phi đắc ý cười to: "Nếu không, bản cô nương thấy ngươi có một lần đánh ngươi."

Trong lòng Vương Thất Hải chợt "lộp bộp".

Khóc đương nhiên không có khả năng khóc đấy. Ở chỗ này bị đánh một trận, cũng chỉ bị thương một chút, nếu thật là khóc, sau khi trở về sợ là hắn sẽ bị lão tổ tông đánh chết.

Cũng may hắn khá thông minh, vừa dùng thân pháp Liễu Nhứ tránh né, vừa đi về phía Vương Thủ Triết.

"Tứ gia gia ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ." Hắn vừa chạy vừa kêu: "Tên hung nha đầu Hoàng Phủ Phi Phi kia là một tên điên, thật sự sẽ đánh ta đến chết!"

"Ai là hung nha đầu, ai là kẻ điên?"

Nghe nói như thế, Hoàng Phủ Phi Phi lập tức bị chọc giận, đôi mắt xinh đẹp trừng một cái, trường kích trong tay cuồng vũ, từng đạo hỏa long nhất thời ùn ùn ùn lao về phía Vương Thất Hải.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng bị vạ lây.

Vương Thủ Triết tức giận trợn trắng mắt.

Ngươi nói Vương Thất Hải thông minh đi, có lúc thật đúng là rất ngốc, ngay cả Tử Kim phiếu cũng có thể đưa ra ngoài… Nhưng nếu ngươi nói hắn là một kẻ không biết suy nghĩ đi, có đôi khi lại còn rất thông minh, loại thao tác cợt nhả như dụ quái người này làm rất thuận tay.

Còn có thể để cho người ta yên lặng ăn thịt khô xem kịch hay không?

Mắt thấy hỏa long khí thế hung hãn muốn vọt tới trước mặt.

Vương Thủ Triết đành phải tiện tay vung lên, một luồng huyền khí cường hãn phát ra, ngăn cản toàn bộ từng con hỏa long kia.

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo hỏa long nổ bể ra, lập tức tiêu trừ trong vô hình, chỉ để lại từng đạo cột khói bay lên.

“Tứ gia gia, quả nhiên người cũng giống như ta nghĩ, thâm tàng bất lộ.” Vương Thất Hải sắc mặt vui vẻ, vội vàng co đầu rút cổ về phía sau Vương Thủ Triết.

Hoàng Phủ Phi Phi cũng không ngờ tới sát chiêu của mình sẽ bị người tiện tay phá vỡ. Động tác của nàng khựng lại, đôi mắt xinh đẹp cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Ngươi là ai, dám quản chuyện của bổn cô nương?”

Vương Thủ Triết mỉm cười, hơi chắp tay: “Tại hạ Vương Thủ Triết, chính là dòng họ của Mạc Nam Vương thị. Nếu Thất Hải đã nhận thua, chi bằng dừng việc này ở đây đi.”

Vương Thủ Triết vốn có tướng mạo không tầm thường, theo sự gia tăng tu vi trải nghiệm quyền thế của tuổi trẻ, càng thêm cao ngạo, thong dong tự tin, mị lực hơn trước rất nhiều.

Hoàng Phủ Phỉ Phỉ thấy vậy hơi sững sờ, nhưng ngay lập tức liền lấy lại tinh thần, bất mãn hừ lạnh nói: “Vương Thủ Triết đúng không, đừng tưởng rằng dáng dấp ngươi đẹp mắt, liền có thể tùy ý quản việc nhàn sự của bản cô nương.”

“Muốn lo chuyện bao đồng thì trước hết để cho bổn cô nương đưa ra một chút.”

Dứt lời, ánh mắt nàng rùng mình, thân hình nhoáng một cái, như một sao băng lao nhanh về phía Vương Thủ Triết.

Cùng lúc đó, trường kích trong tay cuốn theo tầng tầng hỏa diễm chồng chất, vạch phá trường không gào thét tới.

Uy thế như vậy, lại khiến Vương Thủ Triết trong thoáng chốc, giống như gặp được Hoàng Phủ Hoa Diệp đã từng bị giết chết. Đương nhiên, mặc dù cô nương này là thiên kiêu, nhưng chênh lệch vẫn rất lớn so với Hoa Diệp lão tổ lúc đó.

“Ai ~ cô nương tội gì thế?”

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ lắc đầu.

Thân là gia chủ, hắn mấy năm nay ngoại trừ cùng ái thê Liễu Nhược Lam luận bàn ra, đã bao lâu không tự mình cùng người khác động thủ.

Tiện tay vung lên, một hạt giống hệ liệt ma nữ đã rơi ra ngoài.

Những hạt giống kia còn chưa rơi xuống đất, đã bắt đầu lăng không sinh ra rễ cây xanh biếc, trong chớp mắt tạo thành một tấm lưới dây leo.

Những hạt giống dây leo "Ma nữ tóc dài" mà hắn sử dụng tự nhiên không phải những thứ có thể đổi được trong tàng bảo khố của gia tộc, mà là thành quả mới nhất sau nhiều thế hệ nghiên cứu phát minh.

Huống chi huyết mạch trên người hắn không giống bình thường, Huyền khí thúc đẩy sinh trưởng ra càng thần diệu khó lường, hiệu quả tự nhiên phi phàm.

"Oanh!"

Trường kích ngang trời, đánh trúng lưới dây leo cực lớn, ánh lửa trùng trùng điệp điệp nổ tung ra, lưới dây leo lập tức khô héo đứt gãy khoảng ba thành.

Nhưng mà, lưới dây leo còn lại lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, tựa như thiên la địa võng bao phủ Hoàng Phủ Phi Phi vào trong đó.

"Không tốt!"

Hoàng Phủ Phi Phi phản ứng cũng cực nhanh, chân điểm xuống, thân thể mềm mại bay ngược ra sau với tốc độ nhanh hơn.

Nào có thể đoán được.

Nàng còn chưa bay ra hơn trượng, mắt cá chân đã bị một sợi dây leo màu máu quấn lấy.

Dây leo màu máu kia cực kỳ quỷ dị, toàn thân mọc đầy kim châm. Cùng lúc quấn lấy mắt cá chân nàng, giữa không kim tiêm nồng đậm như lông trâu, liền hung hăng đâm vào trong da thịt của nàng. Có độc tố tê liệt mãnh liệt, trong nháy mắt rót vào trong mạch máu của nàng.

“A~”

Hoàng Phủ Phi Phi kêu lên sợ hãi, vận khởi huyền kình để bứt đứt dây leo màu máu. Nhưng sau một hơi, đầu óc nàng liền choáng váng, cả người tê dại vô lực. Sau đó, lưới dây leo do ma nữ tóc dài kết thành, bao lấy nàng.

Từng cái dây leo giống như vật sống nhanh chóng xiết chặt, trói thành một pho tượng hình người.

Nói thật, cho dù đây là chiêu thức mà Vương Thủ Triết tự mình nghiên cứu và thi triển ra, nhưng kết quả tạo thành, khiến cho bản thân hắn cũng có chút không dám nhìn thẳng, tim đập thình thịch.

“Chíp!”

Linh Huyết Nhục thấy chủ nhân bị bắt, rít lên một tiếng rồi nhào về phía Vương Thủ Triết. Nhưng không đợi nó đến gần, đã bị Vương Thủ Triết lập lại chiêu cũ, cũng nhẹ nhàng trói thành bánh chưng.

Trước sau bất quá mấy hơi thở ngắn ngủi, một người một chim đều bị bắt sống.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

“Tứ gia gia, không phải chứ…?” Vương Thất Hải trốn ở phía sau, sắc mặt trắng bệch, nuốt nước miếng. Cái này, Tứ gia gia này quá mạnh rồi chứ? Cái đồ hung bà nương Hoàng Phủ Phỉ Phỉ kia, cứ như vậy nhẹ nhõm bị chế phục rồi?

“Láo xược!”

Bỗng dưng, trong bóng tối bên đường, một đạo khí tức cường đại giống như thực chất bay lên, một lão giả quát lớn, “Tiểu tử họ Vương, ngươi dám khi dễ tiểu thư nhà ta?”

Kèm theo tiếng quát to, một lão giả dáng người cao to từ trên trời giáng xuống, một chưởng ấn hung hãn như sóng to gió lớn vỗ tới Vương Thủ Triết.

“Tứ gia gia cẩn thận.”

“Vương công tử cẩn thận.”

Vương Thất Hải và Hoàng Phủ Phi Phi cùng khẩn trương kêu lên.

Vương Thủ Triết lại bình tĩnh tự nhiên, không có chút cảm xúc khẩn trương nào. “Vương Thủ Chủ” vẫn luôn trung thành và tận tâm che chở phía sau hắn, động rồi, thân hình hắn thoắt một cái, lơ lửng trên không trung chắn trước mặt chủ nhân, cũng là một quyền đánh ra.

“Oanh!”

Quyền chưởng giao kích, một cỗ khí lãng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán mà đi, chấn động làm phòng ốc hai bên đường phố rạn nứt tổn hại.

Lão giả dáng người cao to kia, trên không trung bị chấn bay ngược ra ngoài mấy trượng, sắc mặt giật mình không thôi: “Hóa ra là Thiên Nhân cảnh khôi lỗi!”

“Cái gì? Thiên Nhân cảnh khôi lỗi?”

Sắc mặt Vương Thất Hải càng trở nên khiếp sợ và xấu hổ, lúc trước còn tưởng rằng đó là một con rối Linh Đài cảnh, hắn blah blah nói một tràng. Kết quả vạn vạn lần không nghĩ tới, đây là con rối Thiên Nhân cảnh cực kỳ hiếm thấy mà đắt đỏ.

Trọng điểm là ” đắt tiền”!

…

Chương 61: “Thiên Diễm tiên tử.”

…

Khí thế của Khôi Lỗi Vương Thủ Chủ Thiên Nhân cảnh thoáng cái tăng vọt, vững vàng khóa chặt vị lão giả Thiên Nhân của Hoàng Phủ thị kia, giống như đối phương chỉ cần có nửa điểm dị động, sẽ ra tay tấn công, thậm chí không tiếc dùng phương thức tự bạo đồng quy vu tận với đối phương.

Lão giả Hoàng Phủ thị kia trải qua chiến trận, cảm ứng đối với sát khí tự nhiên vô cùng nhạy cảm.

Trong lòng hắn rùng mình, lập tức cảm thấy nguy cơ, vội lui về sau mấy trượng, lạnh mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Vị bằng hữu Vương thị kia, ngươi muốn đối xử với tiểu thư nhà ta như thế nào? Chẳng lẽ là muốn khơi mào tranh chấp giữa Vương thị và Hoàng Phủ thị sao?”

Hắn ta nói lời này rất kiên cường, nhưng biểu cảm trên mặt lại có vẻ ngoài mạnh trong yếu.

Lúc này hắn đã không dám có bất kỳ ý nghĩ khinh thường nào đối với Vương Thủ Triết nữa.

Người có thể có được một khôi lỗi hộ vệ Thiên Nhân cảnh, sao lại là nhân vật tầm thường được? Trước tiên không nói đến giá cả, chỉ dựa vào giá trị tuyệt đối mà nói, một trưởng lão Thiên Nhân cảnh như hắn thì kém xa Thiên Nhân cảnh khôi lỗi.

“Thủ chủ, không được vô lễ.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Tiền bối chỉ là hộ nhân tâm thiết, nhất thời tình thế cấp bách mà thôi, lui ra đi.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Lúc này Vương Thủ Chủ mới thu hồi khí thế đáng sợ, lui trở lại sau lưng Vương Thủ Triết, khôi phục thành dáng vẻ đại hán khiêm tốn, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi nghe sự việc như vậy, cũng không có ai dám coi thường vị “Đại hán” không bắt mắt kia.

Dù sao muốn từ Thiên Công phường mua một con khôi lỗi Thiên Nhân cảnh, giá trị ba bốn trăm vạn càn kim, còn cần phí

tổn và linh thạch tiêu hao thời gian dài.

Đối với Tử Phủ thế gia mà nói, có ba bốn trăm vạn càn kim này, dùng để bồi dưỡng một ít tộc nhân ưu tú tấn thăng Thiên Nhân cảnh không tốt sao?

“Đa tạ Tứ gia gia hỗ trợ giải vây.” Vương Thất Hải nuốt nước bọt, nơm nớp lo sợ hành lễ với Vương Thủ Triết.

Đến lúc này, trong lòng ông ta không còn dám khinh thị Vương Thủ Triết nữa.

Ra tay chính là một cái hồng bao tử kim phiếu, tiện tay liền có thể bắt được Hoàng Phủ Phi Phi cùng là thiên kiêu. Hộ vệ bên người lại là một khôi lỗi Thiên Nhân cảnh, nhân vật bậc này há sẽ đơn giản?

Vương Thủ Triết tức giận lườm hắn ta một cái.

Ngươi cứ ngoan ngoãn chịu đòn là được, sao cứ phải liên lụy tới hắn.

Hắn quả thực lười để ý đến tiểu tử này, dứt khoát bỏ qua một bên, ngược lại chắp tay nói với Hoàng Phủ Phi Phi: “Vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, Thủ Triết lỗ mãng.”

Trong lòng hắn rõ ràng, cô nương này hẳn là không có ý xấu gì. Dù sao, vừa rồi nàng còn nhắc nhở mình cẩn thận.

Dứt lời, hắn liền vẫy nhẹ tay.

Lưới dây leo được bện từ tóc dài của ma nữ lập tức héo rũ, hóa thành tro bụi.

Lúc Vương Thủ Triết làm những chuyện này, bản thân hắn không có cảm giác gì, nhưng trong mắt người khác lại ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái nói không nên lời.

Bên đường không ít tiểu cô nương con mắt đều nhìn thẳng.

Hoàng Phủ Phi Phi cũng sửng sốt một chút, lập tức mới kịp phản ứng, mình đã thoát khốn, lảo đảo đứng vững trên mặt đất.

Sự ngang ngược hung mãnh lúc trước, lúc này đột nhiên hóa thành mềm mại và ngượng ngùng.

Nàng cúi đầu, đôi má có chút nóng lên: “Cái này, cái này không trách công tử. Là Phỉ Phỉ tự tôn tự đại, không biết trời cao đất rộng. Công tử chẳng qua là trừng phạt tiểu giới mà thôi, ngài không trách Phỉ Phỉ ngang ngược đã là tốt lắm rồi.”

“Hít.” Vương Thất Hải ở một bên hít một hơi khí lạnh, không dám tin nhìn Hoàng Phủ Phỉ Phỉ, “Hoàng Phủ Phỉ Phỉ, đầu của ngươi không phải bị choáng váng rồi chứ? Bình thường cái vẻ hung hăng đó đi đâu rồi?”

“Vương Thất Hải, ngươi còn chưa bị đánh, cho dù có thể nói rõ với bổn cô nương.” Hoàng Phủ Phi Phi nghe vậy ngước mắt lên, trừng mắt: “Bổn cô nương thích nhất vẻ đẹp của người trưởng thành.”

“Hô” Vương Thất Hải vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi nói: “Như thế mới giống như ngươi bình thường. Bổn thiếu gia thật sự sợ Tứ gia gia đánh cho ngươi choáng váng, Hoàng Phủ thị ngươi muốn chết muốn sống lại gây chuyện.”

Không đợi Hoàng Phủ Phi Phi nổi đóa, Vương Thất Hải trông mong nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Tứ gia gia, thời gian đã không còn sớm nữa. Nếu chuyện nơi đây đã xong, chúng ta phải sớm chạy đến bến tàu ở hồ Động điều tra, xem có cơ hội mở mang kiến thức một phen hay không.”

“…” Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn hắn, não của tiểu tử này quả thật có chút khác biệt. Vừa mới bị cô nương người ta đánh thành một con chó, vết sẹo này còn chưa lành lặn, liền đầy đầu suy nghĩ đi Thiên Cơ phảng kiến thức một chút.

Hoàng Phủ Phi Phi lại ném ánh mắt ghét bỏ về phía hắn, may mà đường đường là thiên kiêu của Mạc Nam Vương thị… vậy mà cũng học được những hạng người dung tục kia, đi tâng bốc chân nữ tử hoa phảng kia.

Lại nói tiếp, vẫn là vị Vương công tử kia tốt, thân như băng ly, chất như ôn ngọc mà nghi như tiên tư, khiến cho người ta hướng tới…Vương Thất Hải so sánh với nhau, thật giống như bùn dơ bẩn không chịu nổi kia.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: “Cũng được, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, đi mở mang kiến thức một phen đi.”

"…" Nét mặt Hoàng Phủ Phỉ Phỉ kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền nghĩ, "Vương công tử há lại cùng hạng người thế tục? Nhất định là muốn vạch trần một chút chân diện mục của Thiên Diễm tiên tử."

"Vương công tử là đồng tông của Mạc Nam Vương thị, chắc hẳn là đường xa tới." Hoàng Phủ Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút rồi nói, "Nếu như thế, ta sẽ cùng Vương công tử đi dạo một chút, tận tình địa chủ…"

"Hoàng Phủ Phi Phi, đây là đồng tông nhà ta." Vương Thất Hải âm u nhìn nàng.

"Nói đùa, ai cũng biết Mạc Nam thế gia chúng ta là khách hào sảng nhất." Hoàng Phủ Phỉ Phỉ đại nghĩa lẫm liệt nói: "Chính là khách từ xa đến, Vương công tử đường xa đến Mạc Nam, chính là khách quý của Hoàng Phủ thị ta, Hoàng Phủ Phỉ Phỉ ta tự nhiên phải chiêu đãi một phen."

"Hoàng Phủ Phi Phi, trong Mạc Nam quận thành của chúng ta có không biết bao nhiêu khách đến từ các nơi trong toàn quốc, sao không thấy ngươi chiêu đãi?" Vương Thất Hải cảnh giác nói: "Chẳng lẽ, ngươi có âm mưu gì?"

"Vương Thất Hải, ta thấy da của ngươi lại ngứa rồi, mau đến đây, để chiến kích Hỏa Linh của bổn cô nương cho ngươi giết ngứa."

"Sợ ngươi chắc? Có gan thì đừng mang theo chim!"

"Ngươi cũng có gan cũng có chim đấy."

"…" Vương Thủ Triết.

…

Cuối hoàng hôn, bóng đêm dần dần mông lung.

Trong hồ trong động điều tra, từng chiếc thuyền hoa sáng lên ánh đèn, mang đến cho bóng đêm âm u một dạng xinh đẹp khác.

Trên bến tàu, đầu người rung động, đều là nhân sĩ quyền quý đến từ các thế gia hoặc phú thương, đánh giá thô sơ qua, sợ là không dưới mấy trăm người.

Trong đó một chiếc thuyền hoa thật lớn chậm rãi sóng dậy mà tới, khiến cho đám người có chút xôn xao. Cũng may rất nhiều khách nhân, đều là "nhân sĩ cao nhã" có thân phận, còn không đến mức lớn tiếng ồn ào.

"Tứ gia gia ngài có điều không biết." Vương Thất Hải ở một bên thấp giọng giới thiệu nói, "Thiên Cơ phảng quy củ rất lớn, mỗi ngày chỉ chiêu đãi một đợt khách nhân. Về phần chiêu đãi ai, toàn bộ dựa vào đề xuất hiện ngày đó của thuyền hoa, ai đáp ra đề thứ nhất, chính là khách nhân tối nay của thuyền hoa. Những người khác không được can thiệp vào lựa chọn của Thiên Cơ phảng, nếu không sẽ bị nhét vào trong danh sách đen vĩnh viễn không tiếp đãi."

"Bất quá, ngẫu nhiên Thiên Lam Phảng cũng sẽ không ra đề, do Thiên Lam tiên tử tự quyết định chiêu đãi ai. Cho đến cuối cùng Thiên Diễm tiên tử quyết định, nguyện ý trở thành thiếp thất của ai."

"Hừ, cố lộng huyền hư, tự nâng giá trị của mình mà thôi." Hoàng Phủ Phi Phi khinh thường bĩu môi nói: "May mà những quyền quý ở Mạc Nam quận này đều bị sắc đẹp của họ làm cho choáng váng đầu óc. Người đàn bà kia chắc chắn có vấn đề. Cũng chỉ có những thế gia tầm thường kia mới có thể đổ xô vào việc này, đều là một đám háo sắc vô phẩm vô đức!"

Hoàng Phủ Phi Phi vừa dứt lời.

Một tiếng thét to liền vang lên: "Gia chủ Mạc Nam Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Thừa Bình giá lâm, gia chủ nhà ta có nói, tối nay mời Thiên Diễm tiên tử lên bờ, đi Hoàng Phủ phủ một chuyến."

"… Cái gì cái gì cái gì~" Hoàng Phủ Phi hai tròng mắt trợn tròn, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ, Hoàng Phủ Thừa Bình, đó không phải là cha nàng sao?

"Ha ha ha ~" Vương Thất Hải sửng sốt, sau đó thoải mái nở nụ cười, "Phiêu Phỉ Phỉ Phỉ, ngươi nói ai không nhập lưu đây? Ha~"

Nhưng tiếng cười của Vương Thất Hải còn chưa dứt.

Trên bến tàu thuyền, lại truyền ra một thanh âm khác: "Gia chủ Mạc Nam Vương thị Vương Tông Hạo giá lâm, gia chủ

nhà ta có nói, sau khi Thiên Diễm tiên tử là hậu duệ quý tộc, gia chủ nguyện nạp tiên tử làm thiếp, che chở cả đời.”

Nụ cười của Vương Thất Hải lập tức vặn vẹo thành lúng túng, mí mắt giật giật nói: “Đây là nhịp điệu quỷ quái gì vậy? Nữ tử Vương Thất Hải ta ngưỡng mộ, muốn biến thành tiểu nương của mình sao?”

Vương Thủ Triết lại hơi nheo mắt lại, e rằng Thiên Diễm tiên tử kia thật sự không đơn giản. Sau quý tộc? Sợ là hai con hồ ly Vương Tông Hạo và Hoàng Phủ Thừa Bình kia đều ngửi được mùi vị gì.

Bất quá, hương vị của Thiên Diễm tiên tử kia cũng thập phần nồng đậm, hơn phân nửa là có mục đích gì đó.

Đúng vào lúc này.

Trong thuyền hoa truyền ra thanh âm của một nữ tử: “Cảm tạ hai vị gia chủ ưu ái, chỉ là hôm nay tiểu thư nhà ta, đã có đối tượng chiêu đãi.”

“Không biết vị nào là Vương thị Thủ Triết đại nhân? Tiểu thư nhà ta mời ngài vào phường gặp mặt một lần.”

…

Chương 62: Gia chủ bảo tàng Vương Thủ Triết.

…

“Cái này…”

Cho dù với tâm trí của Vương Thủ Triết, giờ phút này cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Làm thế nào cũng không nghĩ ra, chủ nhân thuyền hoa Thiên Diễm tiên tử lại muốn gặp là hắn?

Vương Thủ Triết của Vương thị?

Cái tên này vừa ra, nhất thời dẫn đến một trận sóng gió cùng náo động xôn xao.

“Vị nào là Vương Thủ Triết? Sao ta chưa từng nghe nói về người này…”

“Nghe tên, hẳn là chữ lót “Thủ” của Vương thị. Chẳng qua, ta chưa từng nghe nói trong hàng chữ “Thủ” có một người tên Thủ Triết…”

Mặc dù chữ lót “Thủ” của Vương thị nhân tài xuất hiện lớp lớp, ước chừng sinh ra bốn trưởng lão Thiên Nhân cảnh, nhưng không có hạt giống Tử Phủ. Chẳng lẽ, Vương thị còn cất giấu một thiên kiêu tự bối “Thủ”?”

Trong lúc nhất thời, “các nhà quyền quý vây xem nghị luận ầm ĩ.

Hai người Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải thì đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Vương Thủ Triết, giống như đang nghi ngờ, ngươi trêu chọc Thiên Diễm tiên tử khi nào?

“Khụ khụ.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng: “Nói thực ra, ta thật sự không biết Thiên Diễm tiên tử gì đó. Có điều xem điệu bộ của nàng như thế, hơn phân nửa ẩn giấu bí mật gì đó. Thôi thôi, chúng ta rút lui trước để kính.”

Đổi lại trước đây, hắn còn có mấy phần hứng thú gặp mặt vị “Thiên Diễm tiên tử” này, mở rộng tầm mắt một chút.

Nhưng hiện tại, hắn đã hết hứng thú, không muốn cuốn vào một vài sự kiện khó hiểu.

Lần này hắn đến, mục đích chủ yếu vẫn là vì Vô Cực bảo đan, thuận tiện khai thác một chút tầm mắt ở Mạc Nam quận, chuyện loạn thất bát tao cũng không muốn tham dự.

"Vương công tử thật sự là pháp nhãn như đuốc, thoáng cái nhìn ra bộ mặt thật của tục khí yêu nữ kia." Hoàng Phủ Phỉ Phỉ tràn đầy vui mừng nói: "Đã như vậy, không bằng Phỉ Phỉ làm chủ, mời ngươi ăn toàn bộ linh nhục yến, thưởng thức mỹ tửu "Hỏa Vân Thiêu" của Mạc Nam quận."

Mạc Nam quận từ trước đến nay sản xuất rất nhiều thịt, trong mục trường của rất nhiều thế gia đều sinh sôi các loại linh thú dùng thịt, nhiều năm trôi qua, Mạc Nam quận dần dần diễn hóa ra các loại thủ pháp nấu nướng linh nhục đặc biệt cao siêu, mà yêu cầu đối với chất thịt cực kỳ hà khắc.

Mời bằng hữu ăn toàn bộ linh nhục yến, xem như là thành ý Mạc Nam chiêu đãi khách quý.

"Sao có thể tùy ý như vậy?" Vương Thất Hải vừa nghe đã nóng nảy, "Chúng ta tới đều tới rồi, đi kiến thức một phen cũng không quan trọng chứ? Nếu Thiên Diễm tiên tử đó thật sự có mục đích không thuần túy, Vương thị và Hoàng Phủ thị chúng ta đều ở đây, còn có thể sợ nàng hay sao?"

"Không chịu nổi dơ bẩn." Hoàng Phủ Phi Phi lườm hắn một cái.

"Phi Phi, dù sao ngươi cũng là đương đại thiên kiêu của Hoàng Phủ thị." Vương Thất Hải khích tướng nói: "Chẳng lẽ, ngươi còn lo lắng không sánh bằng một nữ tử thuyền hoa? Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một chút? Vậy mà lại không có tự tin như thế?"

"Ha ha! phép khích tướng ngây thơ như vậy cũng xem như ngươi dùng được. Có điều, bổn tiểu thư thừa nhận lời ngươi nói có chút đạo lý." Hoàng Phủ Phỉ Hoàn ôm hai tay, hất cằm kiêu ngạo nói: "Cũng được! Bổn tiểu thư liền đi mở mang kiến thức, xem con hồ ly kia có bao nhiêu phần năng lực."

Dứt lời, Hoàng Phủ Phi Phi quay đầu nhìn thuyền hoa, dịu dàng nói: "Nghe nói ngươi muốn tìm Vương công tử? Vị bên

cạnh ta là được. Bây giờ chúng ta có thể lên thuyền hoa chứ?”

Nàng vừa dứt lời.

Trên thuyền hoa còn chưa có phản ứng, đã có một đạo thanh âm kinh dị mà tức giận, từ trên một chiếc xe ngựa xa hoa đỗ gần bến tàu truyền ra: “Phỉ Phi? Ngươi… Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Phụ thân, con còn chưa hỏi cha đâu!” Hoàng Phủ Phi Phi khẽ hừ một tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ bất mãn: “Sao cha lại ở đây? Chẳng lẽ, cha còn thật sự muốn đem nữ tử thuyền hoa kia cưới về làm thiếp?”

“Hỗn trướng! Chuyện của cha…”

Hoàng Phủ Bình trong xe ngựa tức giận đến tức giận quát to một tiếng.

Bất quá, cuối cùng Hoàng Phủ Phi Phi cũng là thiên kiêu ái nữ của hắn, tính tình này nói cho cùng cũng do chính hắn sủng ái ra. Dừng một chút, hắn vẫn là nuốt nửa câu sau trở về, kiên trì giải thích nói: “Vi phụ tới đây, tự nhiên có lý do của ta, Phỉ Phỉ, việc này sau này sẽ giải thích với muội sau.”

Cùng lúc đó.

Trên thuyền hoa lại truyền ra giọng nói vừa rồi: “Hóa ra là Hoàng Phủ Phi Phi tiểu thư tiếng tăm lừng lẫy, nếu ngài đã là đồng bạn của Thủ Triết công tử, tiểu thư mời ngài cũng lên thuyền một chuyến.”

“Hừ”

Hoàng Phủ Phi Phi hừ một tiếng, lập tức lăng không bay lên, đạp sóng tiến lên, chỉ trong mấy hơi thở đã tư thế oai hùng rơi xuống trên thuyền hoa.

“Còn có Vương Thất Hải ta, ba người chúng ta cùng đi.”

Vương Thất Hải cũng vội vàng hô một câu, sau đó cũng nhảy lên, nhẹ nhàng như một sợi bông bay xuống thuyền hoa.

Ơ?

Đám quyền quý ăn dưa đều kinh nghi bất định, Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải đều là thiên kiêu đương thời hiếm có,

đối tượng trọng điểm mà từng gia tộc bồi dưỡng, bình thường giữa hai bên, ai cũng không phục ai…

Chẳng biết tại sao, hai người lại đi cùng nhau.

Cùng lúc đó.

Gia chủ Vương thị cũng ngồi trong xe ngựa xa hoa, vẻ mặt cũng tràn đầy kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhi tử thiên kiêu được sủng nịch trong nhà, vậy mà lại xen lẫn với Hoàng Phủ Phi Phi, còn cùng nhau lên thuyền hoa của Thiên Diễm tiên tử…

Lão giả phụ trách đánh xe, quay đầu truyền âm nói: "Gia chủ, việc này xử trí như thế nào? Có nên mời thiếu gia trở về hay không?"

"Thôi thôi, về chủ trạch trước đã." Vương Tông Hạo phất phất tay: "Thân phận của Thiên Diễm tiên tử rất mẫn cảm, hôm nay nàng cố ý lựa chọn gặp mặt Vương Thủ Triết, tất nhiên là không muốn đơn giản đứng xếp hàng giữa bốn gia chủ và Hoàng Phủ Thừa Bình."

"Vâng, gia chủ…" Lão giả lên tiếng, sau đó khống chế xe ngựa xa hoa quay đầu rời đi.

…

Vương Thủ Triết đứng bên cạnh bến tàu, nhìn Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải lần lượt lên thuyền hoa, không khỏi lắc đầu. Ngay lập tức, hắn cũng tùy tiện bước ra một bước, bỗng nhiên bay ra ngoài hơn mười trượng, không khí như khói lửa rơi xuống boong thuyền.

Có thể thấy được cho dù là trình độ hùng hậu của huyền khí hay là hiểu biết và vận dụng thân pháp đều vượt xa hai vị thiên kiêu trẻ Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải.

Xuyên việt đến nay đã hai mươi mấy năm, Vương Thủ Triết thủy chung vẫn duy trì thói quen cần tu không ngừng. Chỉ có hắn càng cường đại, trên thế giới cường giả như mây này, mới có thể khống chế vận mệnh của mình tốt hơn.

"Tứ gia gia không hổ là Tứ gia gia, chỉ là ở trên đường thân pháp, Thất Hải xa xa không bằng…" Vương Thất Hải cợt nhả

khen một câu: “Trở về ta sẽ cho ngài học tập thật tốt một phen.”

Vương Thất Hải càng ở chung với Vương Thủ Triết lâu, càng phát hiện mặt sâu không lường được của hắn, giống như cất giấu rất nhiều thủ đoạn và bí mật, hoàn toàn không giống một gia chủ thế gia Thất phẩm bình thường.

“Thân pháp của Vương công tử đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực.” Hoàng Phủ Phi Phi cũng khen, “Lại dường như ẩn chứa một ý nghĩa khác, tăng cao thân pháp của Liễu Nhứ một tầng huyền diệu, nhẹ nhàng như tiên giáng trần, khiến người ta không thể nắm bắt, Phỉ Phỉ bội phục.”

“Đâu có đâu có, chẳng qua là ở trong thân pháp, gia nhập một ít lý giải của mình.” Vương Thủ Triết khiêm tốn nói một câu.

Đang lúc ba người nói chuyện.

Bên trong thuyền hoa đi ra một vị nữ tử trung niên tướng mạo bình thường, hành lễ nói: “Tiện thiếp chính là tôi tớ bên cạnh tiểu thư, phụng mệnh tiểu thư, mời Thủ Triết công tử, Thất Hải công tử, Phỉ Phỉ tiểu thư vào một chuyến.”

“Làm phiền rồi.” Ba người đáp lễ.

Nữ tử trung niên dẫn bọn họ vào thuyền hoa, cho đến lầu các thuyền hoa.

Lầu các này, trang trí phong cách cổ xưa dày nặng, tài liệu mà bàn ghế nhà riêng sử dụng hơn phân nửa đều là linh mộc hiếm thấy. Tạo ra công tượng, chắc hẳn cũng là nhân vật cấp đại sư, chế tác tinh xảo mà giống như tác phẩm nghệ thuật.

Một góc lầu các đặt một đài cầm, bên cạnh đài cầm là một vị nữ tử đeo mạng che mặt, nàng mặc váy lụa màu hồ, tóc dài vén lên, lộ ra cổ phấn thon dài.

Đôi mắt trên mạng che mặt sáng rực mà nhiếp hồn người.

Nàng đứng dậy dịu dàng hành lễ: “Thiếp thân Thiên Diễm, bái kiến Thủ Triết công tử, Thất Hải công tử, Phỉ Phỉ cô nương.” Giọng nói trong trẻo mềm mại, nghe vào trong tai, khiến người ta không kìm được sinh ra một tia thương tiếc.

Ngoài ra, dáng người nàng thon dài, váy dài màu hồ cũng khó có thể che đi dáng người nổi bật của nàng.

Hoàng Phủ Phi Phi cũng là một cô gái tư thế hiên ngang, dáng người xinh đẹp, nhưng so sánh với Thiên Khuyết, giống như một quả táo xanh non chưa từng chín, thiếu đi rất nhiều vẻ đẹp và hàm súc.

Nàng nhìn Thiên Cương, lại nhìn chính mình, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Về phần Vương Thất Hải, hai mắt lại có chút đăm đăm, hai má nóng lên, hình như có chút thất thố. Cũng không phải hắn chưa từng thấy mỹ nữ, chỉ là hôm đó dường như có chút mị lực kỳ lạ khó nói thành lời.

Chỉ có Vương Thủ Triết, chỉ nhìn lướt qua trên người Thiên Cương, sau khi dừng lại hai hơi liền khôi phục bình tĩnh. Trên người nàng quả thực có khí chất đặc biệt, có lực sát thương rất lớn đối với nam nhân.

Huống chi, nàng còn đặc biệt che mặt, tạo ra cảm giác thần bí.

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết hắn là ai? Trước không nói đời này có một thê tử thiên tư tuyệt luân Liễu Nhược Lam, mà nói ở kiếp trước, dưới tình huống thông tin địa cầu phát đạt như vậy, phong cách và khí chất thế nào chưa từng thấy qua?

Trên hạng mục "tài xế già có kiến thức rộng rãi", hiếm có ai có thể ra ngoài Thủ Triết.

"Thật không hổ là Vương công tử, phần định lực này quả nhiên không tầm thường." Hoàng Phủ Phi Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm khen Vương Thủ Triết vài phần. Đồng thời, lại tỏ vẻ tiếc nuối với định lực của Vương Thất Hải.

Sau khi hàn huyên một chút.

Ba người ngồi xuống trong lầu các của thuyền hoa.

Có người hầu dâng lên linh tửu và một ít điểm tâm linh thực tinh xảo.

"Thủ Triết công tử, những điểm tâm này chính là "Dung tô cao" đơn giản của Thiên Diễm, không ngại nếm thử ý kiến một chút, Thiên Diễm cũng dễ chịu giáo huấn cải tiến một phen." Giọng nói của Thiên Diễm tiên tử trong suốt, mang theo âm thanh ngọt ngào mềm mại, giống như muốn thấm vào tim người khác vậy.

Vương Thủ Triết thuận miệng nếm thử, ăn ngay nói thật: "Độ ngọt quá cao, vị sữa chưa đủ, sấy khô làm cho vỏ ngoài cứng ngắc, phải luyện lại mới được." Nàng cũng không phải Liễu Nhược Lam, còn chưa có tư cách khiến Vương Thủ Triết trái lương tâm dỗ dành nàng.

Ánh mắt Thiên Diễm tiên tử cứng đờ, nàng đã mời không ít người nếm qua bánh sữa này, nhưng đây là lần đầu tiên bị một người đàn ông phê bình trực diện như thế. Đổi lại những cái trước kia, cái nào không phải khen một phen từ ngữ hoa lệ?

"Thủ Triết công tử nói rất đúng, Thiên Cương thụ giáo." Thiên Diễm tiên tử hạ thấp tư thái.

"Vẫn là nói chính đề trước đi." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Tại hạ xuống quận Mạc Nam này, chẳng qua mới chỉ hai ngày, không biết Thiên Diễm tiên tử ở đâu biết được tên ta? Thả Hoàng Phủ Bình và Vương Tông Hạo không gặp hai vị gia chủ Tử Phủ, lại muốn gặp ta?"

"Nếu ta nói, biểu hiện lúc trước của công tử ở trên đường, vừa vặn bị ta đi ngang qua gặp được. Ta sinh lòng hiếu kỳ với công tử." Thiên Diễm tiên tử cười nhạt một tiếng nói: "Không biết Vương công tử có tin hay không?"

"Tin." Vương Thủ Triết gật đầu.

"…" Thiên Diễm tiên tử chợt cảm thấy cạn lời, có cần phải như vậy không, sao luôn không ra bài theo lẽ thường? Mới tán gẫu chưa được mấy câu đã hai lần tán gẫu tới chết luôn rồi.

Rơi vào đường cùng.

Thiên Diễm tiên tử đành phải cười gượng hai tiếng: "Vương công tử thật sự là khôi hài, thiếp chẳng qua cùng ngươi nói đùa nho nhỏ. Thật ra, trước người thiếp vài ngày liền nghe một vị khách đến từ Lũng Tả, nói đến đại sự xảy ra gần đây ở Lũng Tả. Trường Ninh Vương thị và Thủ Triết công tử biểu hiện vô cùng kinh diễm, khiến thiếp vô cùng khâm phục."

"Hôm nay thiếp thân biết được Thủ Triết công tử trùng hợp giá lâm Mạc Nam quận, lúc này mới kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, muốn chiêm phong thái của công tử."

Trong dăm ba câu, Thiên Diễm tiên tử đã giải thích cho hành động dị thường lần này.

“Cực kỳ kinh diễm?” Biểu cảm của Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải khác nhau, nhìn Vương Thủ Triết, lại ngó ngó Thiên Diễm tiên tử, giống như rất có hứng thú với những chuyện bát quái này.

Ngược lại Vương Thủ Triết không quan tâm cười cười nói: “Tiên tử khen nhầm rồi, Vương thị ta chẳng qua chỉ tự vệ mà thôi.”

“Tự bảo vệ mình mà thôi?” Thiên Diễm tiên tử thanh âm động lòng người mà sâu kín nói: “Chỉ dựa vào lòng tự bảo vệ mình mà có thể xoay chuyển càn khôn. Đầu tiên là khuất phục Ngũ phẩm tiền thị khiến người ta không dám nảy sinh dị tâm, cam tâm tình nguyện trả giá thật lớn hợp tác với Vương thị. Sau đó, lại bằng sức một mình, tương lai Giao Long Bang hùng hổ từ chối ở ngoài cửa. Thế gia Thất phẩm cường thế như vậy, quả nhiên là chưa từng nghe thấy.”

“Mà người đúc ra tất cả, nghe nói chính là Thủ Triết gia chủ, đúng không?”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải đều vô cùng khiếp sợ nhìn Vương Thủ Triết, đây là nói đùa sao? Lũng Tả Tiền thị là một trong những gia tộc lớn chống lại trời, mà Giao Long Bang càng là một tổ chức có hung danh rõ ràng.

Thủ Triết gia chủ, toàn bộ đều chặn rồi?

…

Chương 63: Quá ưu tú cũng là một loại phiền phức.

…

“Tứ gia gia…” Vương Thất Hải nuốt nước bọt nói: “Trường Ninh Vương thị của các ngươi thật sự mạnh như vậy sao? Ngươi… Vì sao không nói sớm?”

Đôi mắt tươi đẹp của Hoàng Phủ Phi Phi liên tục đảo quanh người Vương Thủ Triết. Vương công tử này không những lớn lên phong thần tuấn lãng, dáng vẻ như trích tiên, tuổi còn trẻ tu vi thực lực sâu không lường được, còn là một gia chủ thế gia tuổi trẻ tài cao?

Có điều, vừa nghĩ tới Vương Thủ Triết đã là gia chủ, đôi mắt của nàng xẹt qua một chút thất vọng. Phàm là gia chủ thế gia, trong nhà tất có thê quyến con nối dõi. Đây là pháp tắc sinh tồn của bất kỳ một thế gia nào, tộc trưởng, đại phụ, trưởng nữ, đích trưởng nữ, những thứ này đều là tạo thành căn cơ cần thiết của một gia tộc, bọn họ đều có địa vị và đảm đương của riêng mình.

Đối mặt với mấy đôi mắt sáng quắc kia, Vương Thủ Triết lại bình tĩnh như thường, uống một ngụm rượu nói: “Vương mỗ đến Mạc Nam, một là vì tham gia hội đấu giá, hai là thuận đường kiến thức phong thổ của Mạc Nam.”

“Mạc Nam Vương thị, Mạc Nam Hoàng Phủ thị, đều là hào môn đại tộc sừng sững ở Mạc Nam hơn một ngàn năm. Truyền thừa đến nay, cũng không biết trải qua bao nhiêu gian nguy, các đời đời truyền lại anh hùng sự tích cũng là nhiều vô số kể. Về phần chút thành tựu nhỏ bé này của Vương thị ta, lại có gì đáng khoe khoang?”

“Điều này cũng là…” Trên mặt Vương Thất Hải lộ ra một tia kiêu ngạo, “Mạc Nam Vương thị ta cắm rễ tại Mạc Nam, Thác Hoang Mạc Nam, các đời tổ tông hi sinh rất nhiều, cống hiến rất nhiều.”

“Nhưng mà Tứ gia gia, Trường Ninh Vương thị các người có thể có thành tựu như vậy, há có thể so với thế gia Thất phẩm

bình thường? Lần này, là Mạc Nam Vương thị chúng ta thất lễ…” Nói đến đây, Vương Thất Hải cũng hơi đỏ mặt, hơi lúng túng.

Giữa các thế gia lui tới, thường thường quy củ rất nhiều. Nếu Trường Ninh Vương thị là thế gia Thất phẩm bình thường, hắn đến chiêu đãi coi như thích hợp.

Có thể nói loại thực lực và thể chất mà Thiên Diễm tiên tử nói, phải do phụ thân hắn toàn bộ hành trình tiếp đãi, mới là chỗ lễ tiết. Đến khi không đủ, cũng phải do thiếu tộc trưởng Mạc Nam Vương thị toàn bộ hành trình đi cùng.

“Không sao không sao.” Vương Thủ Triết cười nói: “Vương thị ta vốn chỉ có thất phẩm, hơn nữa Thất Hải ngươi cũng là thiên kiêu đích mạch, nhân vật cấp lão tổ tông trong gia tộc tương lai chớ tự coi nhẹ mình. Huống hồ ta cũng rất thích tiểu tử này.”

“Khà khà, đa tạ Tứ gia gia tán dương.” Vẻ mặt Vương Thất Hải đắc ý. Mặc dù ông ta không phải thiếu tộc trưởng, nhưng cuối cùng vẫn là huyết mạch thiên kiêu hiếm có, thành tựu tương lai quả thực mạnh hơn nhiều so với thiếu tộc trưởng.

“Ta thấy tu vi của Tứ gia gia đã là Linh Đài cảnh hậu kỳ rồi nhỉ? Nếu ta đoán không sai, Tứ gia gia hẳn cũng là huyết mạch thiên kiêu cấp đúng không?”

“Chắc chắn không phải là huyết mạch thiên kiêu bình thường.” Ánh mắt Hoàng Phủ Phỉ Phỉ sâu kín bổ sung một câu.

“May mắn còn may, hẳn là không khác các ngươi lắm.” Vương Thủ Triết khiêm tốn một câu nói: “Mọi người cùng nhau cố gắng, tranh thủ sớm ngày thành tựu Tử Phủ cảnh.”

Sớm ngày thành tựu Tử Phủ cảnh?

“Tứ gia gia ngươi thật đúng là dám nói sao? Tử Phủ cảnh đâu phải dễ dàng như vậy, huống chi ta mới hai mươi mấy tuổi…” Vương Thất Hải liếc mắt một cái, tuy rằng hắn là huyết mạch thiên kiêu, chỉ cần tài nguyên dồi dào, tương lai con đường Tử Phủ sẽ có hi vọng rất lớn.

Chỉ là cho dù là thiên kiêu cũng phải tám chín mươi tuổi mới có thể thăng cấp Thiên Nhân, còn phải tu luyện thêm hai ba

trăm năm mới có hi vọng đột phá Tử Phủ.

Quá trình trong đó quá mức dài dằng dặc, bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn đều có khả năng phát sinh. Vạn nhất không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, hoặc là vận khí không tốt, hoặc là bị thương quá nặng và căn bản, đều sẽ ảnh hưởng Tử Phủ chi lộ.

Bởi vậy, địa vị thiên kiêu tuy cao, nhưng cũng chỉ là Tử Phủ hạt giống. Không phải mỗi một hạt giống đều có thể phát triển thành đại thụ che trời. Cũng đạo lý như vậy, cũng không phải mỗi một Tử Phủ hạt giống đều có thể trở thành tu sĩ Tử Phủ cảnh.

"Ta ngược lại cảm thấy Vương công tử nói đúng, thiên kiêu chúng ta đương nhiên phải có tâm khí cao hơn một chút. Càng sớm trở thành Tử Phủ cảnh, cũng có thể giảm bớt áp lực cho gia tộc." Trong đôi mắt Hoàng Phủ Phỉ Phỉ lộ ra ánh sáng tự tin.

"Chát! Chát! Chát!"

Vài tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy Thiên Diễm tiên tử sâu kín hâm mộ nói: "Thật là hâm mộ đám thiên kiêu có căn cơ thế gia các ngươi… Ai ~ đáng thương cho ta…" Nàng thở dài thật sâu, quả thật là ta thấy mà yêu, động lòng người.

Vương Thất Hải tâm khẽ động, vừa định nói chuyện.

Vương Thủ Triết lại giành trước một bước ngắt lời nói: "Thiên Cơ tiền bối. Rượu này vào miệng ngọt mềm, dư vị kéo dài thật lâu, không tệ không tệ, chẳng lẽ cũng là tiền bối tự mình sản xuất?"

"Thiên Diễm… tiền bối?" Đôi mắt Thiên Diễm tiên tử âm u nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, giống như từng tia oán niệm đang không ngừng sinh ra… Sao tên này luôn quấy rầy sáo lộ và tiết tấu của nàng? Khiến nàng trước ngực nghẹn một luồng máu không phun ra được khó chịu.

"Tiền bối là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, cho dù là huyết mạch thiên kiêu, hiện giờ cũng ít nhất tám chín mươi tuổi rồi nhỉ?" Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi hơi khác thường: "Gọi ngài tiền bối, có gì không ổn sao?"

"Không! Không! Không! Không!" Gương mặt xinh đẹp dưới tấm khăn che của Thiên Diễm tiên tử co rúm lại, cố gắng ngăn

chặn xúc động muốn đánh Vương Thủ Triết một trận, “Rượu này tên là Bách Hoa Túy”, là dùng nhiều loại linh hoa làm rượu hoa, nếu Thủ Triết công tử thích thì uống thêm mấy chén.”

“Rượu này không tệ, đáng để uống say mấy lần.” Vương Thủ Triết khen.

“Công tử không muốn thân thế thiếp thân, chẳng lẽ chán ghét thiếp thân xuất thân phong trần sao?” Trong lòng Thiên Diễm tiên tử phẫn uất, ngữ điệu lạnh lùng nói.

“Đương nhiên không phải…chúng ta tới thuyền hoa là để tìm vui vẻ, chuyện xưa thê thảm phụ năng lượng quá nặng thì không cần nói, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng uống rượu. Hơn nữa, trên hồ điều tra không dưới trăm chiếc thuyền hoa, cô nương nào không có người thê thảm chứ?” Vương Thủ Triết thưởng thức Bách Hoa Túy, nghiền ngẫm nói.

Trước khi hắn chưa xuyên việt, cũng thích xem tiểu thuyết tiêu khiển. Đặc biệt là thích xem tác giả của một lão ngạo viết sách, tức là có thể đọc được câu chuyện đặc sắc, còn có thể từ đó hiểu được không ít thứ kỳ quái kỳ quái. Thí dụ như cái gì Quắc lão bà yêu ta《 Hoa Đô Thập Nhị Thoa 》, tất cả đều là tác phẩm chuyên viết về các nhân vật nữ muôn hình muôn vẻ, đặc sắc đến mức bị phong ấn.

Sáo lộ của Thiên Diễm tiên tử này, so sánh thì quá thô thiển. Vương Thủ Triết bản thân được năng lượng lão ngạo chính hun đúc, há có thể dễ dàng bị nắm mũi đi như thế?

Cảnh tượng này khiến Vương Thất Hải sợ ngây người, Tứ gia gia ngài thật sự quá mạnh mẽ. Tiên tử Thiên Diễm được vô số quyền quý nâng niu trong lòng bàn tay, thế mà lại bị người chế nhạo thành bộ dáng như thế?

Này, cái này cũng không sợ bị đuổi xuống thuyền hoa?

Ngược lại Hoàng Phủ Phi Phi cảm thấy có chút hả giận, Vương công tử nói rất là có lý. Thiên Diễm tiên tử cái gì này, chẳng qua chỉ là một nữ tử phong trần, đem mình giả bộ giống như vậy.

“Được được được, Vương công tử nói rất… có lý!” Thiên Diễm tiên tử tức giận đến mức thân thể run rẩy, “Thiên Diễm

chẳng qua chỉ là một cô gái phong trần, mà chư vị đều là cơm áo gạo tiền, sao có thể do thân thế của tiện thiếp bi thương, đến quấy nhiễu tâm tình ân khách? Nếu đã như vậy, thiếp thân tấu một khúc 'Đăng Thiên Khuyết', biểu thị áy náy."

Ách…Vương Thất Hải chấn kinh, nghe đồn Thiên Diễm tiên tử cầm kỹ vô song, chỉ là rất ít khi xuất thủ, trong Mạc Nam quận có cơ hội nghe nàng diễn tấu một khúc lác đác không có mấy. Nhưng chưa từng nghĩ, nàng lại không đuổi người đi, ngược lại còn tấu khúc tạ lỗi?

"Khí thế của Đăng Thiên Khuyết quá mức vang dội, nên uống rượu mạnh xứng đôi." Vương Thủ Triết nhíu mày nói: "Hay là đổi một khúc đi."

"Vậy thì hát một khúc "Túy ngọa xuân các"?" Thiên Diễm tiên tử nghiến răng nghiến lợi.

"Bài này là âm điệu lả lướt, chán chường phóng đãng, đừng dạy hư hai đứa trẻ, bài chút năng lượng đi."

"Vậy thì "Trượng kiếm Thiên Nhai Hành"!"

"Đó là tác phẩm phỉ ý dâm của tán tu, có nhiều chỗ vi phạm hành vi pháp lệnh của Đại Càn, khúc nhạc này nên phong sát."

"Vậy thì tuyệt thủ Thiên Quan, giảng giải chính là thế gia đệ tử trấn thủ Thiên Quan ngăn cản thú tai, đến chết vẫn không lui."

"Tình tráng thê lương, lại có ám chỉ quan phủ địa phương trấn thủ cùng Vương phủ chỉ huy bất lực, hiềm nghi mờ mịt vô năng… Đây là phản khúc, Thiên Diễm tiền bối phải cẩn thận."

"Cái này cũng không được, cái kia cũng không được." Thiên Diễm tiên tử đã tức giận đến run rẩy không thôi, trợn trắng mắt lên: "Chẳng lẽ muốn ta tấu một khúc ru miên hát cho hài tử ngủ sao?"

"Ách… vui mừng chút là được." Vương Thủ Triết cũng cảm thấy mình yêu cầu quá nhiều.

"Được, vậy thì lấy một khúc 'Hoàng Cầu Phượng'." Thiên Diễm tiên tử trừng mắt nói với Vương Thủ Triết: "Nếu công tử có ý kiến gì thì lăn xuống thuyền hoa của ta, bản cô nương không hầu hạ nổi."

“Hoàng Cầu Phượng?” Vương Thất Hải không khỏi lấy làm lạ nói: “Đây không phải là khúc đón dâu sao?”

“Ngu xuẩn, người rước dâu kia là Phượng Cầu Hoàng.” Hoàng Phủ Phi Phi tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: “Hoàng Cầu Phượng đang nói chính là nữ tử ngưỡng mộ nam tử…”

Nói một nửa, ánh mắt Hoàng Phủ Phi Phi không tự giác rơi xuống trên người Vương Thủ Triết, sâu trong đôi mắt có chút phiền muộn. Ai, nam tử hoàn mỹ mà hợp tâm ý như thế, vì sao đã…

Thiên Diễm tiên tử ngồi quỳ ở trước cầm đài, ngón tay thon dài ngọc nhẹ ấn dây đàn, tốn chút công phu mới điều chỉnh được hô hấp. Nói thật ra, cả đời này nàng cũng coi như trải qua khổ nạn cùng sóng to gió lớn, tự nghĩ tâm trí thành thục, ý chí kiên định.

Nhưng không ngờ lại bị dăm ba câu của Vương Thủ Triết làm rối loạn nỗi lòng.

Vì đại kế! Nàng nhịn.

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, Thiên Diễm tiên tử đã tiến nhập trạng thái, ngón tay thon dài như ngọc khẽ gảy dây đàn, tiếng đàn thanh thúy động lòng người chảy xuôi ra như nước chảy.

Một khúc Hoàng Cầu Phượng, đầu tiên là vui sướng nhẹ nhàng, giống như đang kể về một thiếu nữ ngây thơ lãng mạn vô ưu vô lự. Sau đó, thiếu nữ kia gặp được nam tử trong lòng, tiếng đàn trở nên vừa vui vẻ, vừa phiền muộn, diễn dịch một thiếu nữ mới bắt đầu tình cảm vô cùng nhuần nhuyễn.

Cuối cùng.

Mấy lần cùng nam tử trời xui đất khiến bỏ lỡ nhân duyên thiếu nữ, rốt cục đạp phá quan niệm thế tục, cuối cùng cùng cùng cùng nam tử chung đụng, tu thành chính quả, tiếng đàn trở nên duy mỹ không linh, làm cho tâm tình người ta khoan khoái dễ chịu.

Không sai, đây là một câu chuyện hài kịch cuối cùng kết thúc.

Một khúc nhạc kết thúc, trong lòng nghe được rất là khoan khoái dễ chịu.

“Được.” Vương Thất Hải nghe vậy, trong lòng nổi sóng, phảng phất hóa thân thành nam chủ của khúc nhạc này, trong đầu tràn đầy vẻ hưng phấn say khướt: “Khúc Hoàng Cầu Phượng này của tiên tử, quả nhiên là quấn xà ngang ba ngày không dứt bên tai, Thất Hải bội phục.”

Nào ngờ, Thiên Diễm tiên tử ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái, ngược lại là sâu kín mà nhìn Vương Thủ Triết, phảng phất như đang nói, lần này Vương công tử hài lòng rồi chứ?

Không phải là nàng.

Ngay cả đôi mắt xinh đẹp của Hoàng Phủ Phi Phi cũng tràn đầy sương mù, thỉnh thoảng liếc Vương Thủ Triết một cái, trong ánh mắt phức tạp không nói nên lời. Rốt cuộc nàng nên học thiếu nữ trong khúc kịch, hay là nên…

Bầu không khí quỷ dị như thế.

Nhất thời khiến Vương Thất Hải lúng túng không thôi, câm miệng bắt đầu ăn sữa bánh ngọt, uống Bách Hoa say. Bánh ngọt là ngọt, rượu là bông, nhưng tâm trạng của hắn vừa đắng lại vừa chát.

Thật hối hận, hối hận cùng Tứ gia gia đi thuyền hoa. Thiên kiêu “vào quang vạn trượng” như hắn ngày thường ở bên cạnh Tứ gia gia, giống như là chênh lệch giữa đom đóm và trăng sáng.

Trở về vẫn nên cách Tứ gia gia xa một chút, bằng không thì lòng tự tin đã bị đả kích thành mảnh nhỏ rồi.

Chỉ là, Vương Thất Hải cũng không nghĩ. Nếu không phải có Vương Thủ Triết ở đây, Hoàng Phủ Phi Phi sao có thể cùng phòng với hắn ăn uống rượu? Mà hắn, sao có thể có cơ hội bước lên thuyền hoa của Thiên Diễm tiên tử?

Vương Thất Hải không được tự nhiên, nhưng Vương Thủ Triết cũng không thoải mái lắm.

Ánh mắt của Thiên Diễm và Hoàng Phủ Phi Phi giống như hai con sói đói. Hơn nữa một con có lai lịch vô cùng thần bí và nguy hiểm, một con lại là đích nữ thiên kiêu của Hoàng Phủ thị.

Một khi thật sự có quan hệ gì đó liên lụy không rõ, ngày sau nhất định sẽ là chuyện phiền phức.

Không đợi Thiên Diễm tiên tử lên tiếng, Vương Thủ Triết vỗ tay hai cái: "Thiên Diễm tiền bối quả nhiên cầm kỹ trác tuyệt, khiến vãn bối bội phục bội phục. Đã nghe được tiên âm, chuyến đi này vãn bối đã hài lòng. Thất Hải, nhớ rõ đêm nay phụ thân ngươi muốn tìm ta bàn chuyện chứ?"

"Nào có…" Vương Thất Hải vừa nói được một nửa, lại bị ánh mắt của Vương Thủ Triết nhìn chằm chằm, lập tức giật nảy mình, vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, hình như, không, đúng là một chuyện như vậy."

"Thời gian đã không còn sớm, đừng để cha ngươi chờ lâu." Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay: "Làm phiền tiền bối tính sổ, vãn bối muốn cáo từ trước."

"Thủ Triết công tử…" Trong ánh mắt của Thiên Diễm tiên tử, u oán dường như đã ngưng tụ thành thực chất: "Thiếp thân ở trong mắt công tử lại khó coi như vậy sao?"

"Cũng không phải, Thiên Diễm tiền bối vẫn rất ưu tú." Vương Thủ Triết thuận miệng trấn an một câu.

Nàng cắn răng nói: "Thiếp thân liền ăn ngay nói thật với công tử, thiếp thân thân thế không tốt lắm, muốn phó thác cho một vị phu quân đáng tin cậy làm thiếp. Không biết thiếp thân có phong thái Bồ Liễu, có thể được công tử rủ lòng thương xót hay không?"

"Cái gì?" Hoàng Phủ Phi Phi và Vương Thất Hải đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Thiên Diễm tiên tử, nàng làm vậy cũng quá trực tiếp đi?

Đặc biệt là Vương Thất Hải, trong lòng là sóng to gió lớn không ngớt, vốn cho rằng nữ thần ngưỡng mộ trong lòng sẽ biến thành tiểu nương… Kết quả người ta hoàn toàn không muốn, trực tiếp muốn biến thành Tứ tiểu nãi nãi của hắn.

Thế đạo này… Ô hô ~ hắn không thơm thiên kiêu trẻ tuổi sao?

"Cái này… Đa tạ tiền bối yêu mến." Vương Thủ Triết nhướng mày, từ chối nói: "Nương tử nhà ta tính tình dữ dằn, người làm thiếp như ngươi không thể sống cuộc sống thái bình."

“Không sao, nếu đã muốn làm thiếp, tự nhiên đã có chuẩn bị tâm lý. Ta cho rằng là tiểu phục thấp, hết lòng hầu hạ đại nương tử, mặc kệ đánh mặc mắng tuyệt không oán hận.” Thiên Diễm tiên tử cũng liều mạng.

Vương Thủ Triết cũng không nói nên lời, hắn đã đoán ra, mục đích ban đầu của nàng, hơn phân nửa là một trong Vương Tông Hạo hoặc là Hoàng Phủ Thừa Bình. Sao chỉ chớp mắt đã lấy được tới trên đầu hắn rồi?

Ài!

Đôi khi, người quá đẹp trai, quá ưu tú cũng là một loại phiền phức.

Nếu mình bình thường một chút, sẽ thanh tịnh hơn rất nhiều.

…

Chương 64: Xoạch một cái! Đại thiên kiêu Ly Dao!

…

Nghe vậy, Hoàng Phủ Phi Phi nhướng mày.

Thiên Diễm yêu nữ này làm cái quỷ gì? Cho dù Thủ Triết công tử ưu tú như vậy, nàng cũng không đến mức tự hạ thân phận đến mức này chứ? Cho dù xuất thân phong trần, yêu nữ Thiên Diễm vẫn là một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, đặt vào trong Học Cung cũng thuộc hàng đệ tử thân truyền, làm sao đến mức tự hạ thân phận đến mức này?

"Cái này cái này cái này… Làm sao đến mức này, làm sao đến mức này?"

Vương Thất Hải lại thiếu chút nữa hộc máu, ánh mắt sâu kín không ngớt.

Thiên Diễm tiên tử tốt xấu gì cũng là nữ thần trong lòng hắn, cần gì phải tự hạ thân phận đi gả cho Tứ gia gia làm thiếp?

Thậm chí ngay cả tiểu phục cũng đi ra. Thái độ như thế, nam nhân nào có thể ngăn cản được? Xong rồi xong rồi, lần này nữ thần khẳng định phải biến thành nãi nãi cấp rồi.

Nào có thể đoán được.

"Ài." Vương Thủ Triết thở dài một hơi, vẫn lắc đầu nói: "Đa tạ tiền bối đã yêu lầm. Chỉ tiếc, Vương thị ta chẳng qua chỉ là thế gia Thất phẩm, tư ít sinh non, đã nuôi không nổi càng nhiều thiên kiêu. Đây là phí nghe hát hôm nay, tại hạ xin cáo từ trước."

Nói xong, hắn liền đứng dậy buông xuống một chồng kim phiếu.

Một xấp kim phiếu này cộng lại chừng hơn vạn càn kim, tất nhiên vượt xa tiêu phí bình thường, có thể thấy Vương Thủ Triết hoàn toàn không muốn liên quan đến nàng nữa.

Ngay sau đó, hắn cũng không để ý đến ánh mắt Thiên Diễm tiên tử biến hóa, tiêu sái phi thân rời đi.

“Tứ gia gia, chờ cháu với.”

Vương Thất Hải thấy tình huống không đúng, tuy không muốn, nhưng cũng đành phải theo sát mà lên.

“Hì hì, Vương công tử không hổ là Vương công tử, lại có định lực như vậy.” Hoàng Phủ Phi Phi mừng thầm trong lòng, sau khi kiêu ngạo liếc mắt nhìn Thiên Diễm tiên tử, cũng theo sát phía sau Vương Thủ Triết phi thân rời đi.

…

Cùng lúc đó.

Trong thuyền hoa Thiên Khuyết.

Sau khi Vương Thủ Triết đi, nụ cười gượng gạo nở rộ dưới lớp khăn che mặt của Thiên Diễm tiên tử lập tức biến mất.

“Không ngờ tên Vương Thủ Triết này đúng là dầu muối không ăn, một chút cũng không lưu lại cho ta cơ hội.” Nàng hơi nhíu mày, trong ánh mắt xẹt qua một chút ngưng trọng: “Cô cô, nhãn lực người biết ta còn trên ta, theo cô thấy, rốt cuộc tên Vương Thủ Triết này thế nào?”

Nghe được lời ấy, mụ vú già trung niên một mực yên lặng đứng hầu trong góc chậm rãi đi ra.

“Ta thấy người này hành sự nhìn như vô căn cứ, kì thực bên trong hàm chứa chương pháp, tâm tư nhạy bén khác hẳn với người thường.” Cách ăn mặc của nàng vẫn giống như trước, sống lưng không biết từ lúc nào thẳng tắp, trong đôi mắt chất phác kia cũng nổi lên tinh quang, trở nên cơ trí thâm trầm, “Tiểu thư người là một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, cam nguyện ủy thân thiếp, hắn làm một gia chủ thế gia Thất phẩm vậy mà lại không chút động đậy, thậm chí còn biểu hiện rất kháng cự, điều này vô cùng dị thường. Hoặc là, hắn vốn đã cực kỳ cẩn thận, cho dù có mảy may nguy hiểm cũng không muốn mạo hiểm, hoặc là hắn sớm có phòng bị, đối với mục đích của chúng ta đã có suy đoán đại khái, biểu hiện cực kỳ kháng cự.”

“Sớm có phòng bị?” Trong mắt Thiên Diễm tiên tử hiện lên một tia ngạc nhiên, “Điều này không có khả năng?” “Cuộc chiến đế tử” bất quá vừa mới mở màn, tranh chấp của các quận đều ẩn dưới mặt nước, ngay cả Mạc Nam Vương thị và Mạc

Nam Hoàng Phủ thị đều không hề phát giác, hắn là một gia chủ thế gia thất phẩm, làm sao có thể sớm có phòng bị?”

“Chỉ là có khả năng này mà thôi, chưa chắc đã làm đúng.” Ánh mắt người phụ nữ trung niên lóe lên, giống như nhớ ra cái gì đó, thở dài nói: “Thế sự vô thường, một tán tu nhìn không chút thu hút, tương lai đều có khả năng trở thành Tử Phủ thượng nhân. Trên lịch sử, ánh mắt siêu tuyệt, kiêu hùng có thể dẫn dắt cả gia tộc đi về hướng huy hoàng cũng chưa bao giờ là số ít. Tiểu thư nhớ kỹ, mọi chuyện đều có khả năng, tu sĩ Huyền Vũ muốn sống đủ lâu, liền kiêng kị xem thường bất cứ người nào.”

Thấy nàng như vậy, Thiên Diễm tiên tử biết cô cô hẳn là nhớ tới người kia.

Nàng hơi có chút chua xót, nhưng cũng không biết nên khuyên bảo như thế nào, chỉ có thể cung kính gật đầu: “Vâng, cô cô, ta đã biết.”

Người phụ nữ trung niên thu hồi tâm tư, tiếp tục nói: “Mặt khác, khi Vương Thủ Triết mới gặp tiểu thư thì ánh mắt trong trẻo, nhất phái bình tĩnh, không nhìn ra chút biểu hiện trấn định nào, thậm chí trong mắt không có bao nhiêu kính trọng đối với huyết mạch thiên kiêu, nếu không có kiến thức rộng rãi, tuyệt đối sẽ không biểu hiện như vậy.”

Thiên Diễm tiên tử gật gật đầu tán đồng.

Nàng đối với dung mạo khí độ của mình là rất tự tin. Dựa vào dung mạo khí chất, thiên tư huyết mạch của nàng, cho dù là ở trong Đại Càn quốc đô về Long thành, cũng có thể tranh cao thấp với “Lang Gia Các Thất Diễm”, đặt ở trong quận thành bình thường như Mạc Nam, địa vị càng có thể sánh vai với hạt giống Tử Phủ xuất thân đích mạch của Tử Phủ thế gia.

Nếu không phải như thế, nàng ở quận Mạc Nam cũng sẽ không được truy phủng như thế.

Có thể bình tĩnh được khi mới gặp mình, gia chủ thế gia Thất phẩm bình thường tuyệt đối không làm được.

Nhưng nàng vẫn có chút khó hiểu: “Nhưng căn cứ tình báo từ Lũng Tả quận truyền đến, dường như Vương Thủ Triết chưa bao giờ rời khỏi Lũng Tả quận, lần này đến Mạc Nam đã là

hành trình xa nhất của hắn, làm sao có thể có kiến thức như vậy? Chẳng lẽ, là tình báo của chúng ta có sai lầm?”

“Cũng không phải là không có khả năng…” Người phụ nữ trung niên khẽ vuốt cằm: “Tiểu thư ngài đừng quên, mạng lưới tình báo của chúng ta ở Lũng Tả quận cũng không mở ra quá lâu, cũng hoàn toàn có khả năng sơ hở. Đương nhiên, cũng không loại trừ hắn có kỳ ngộ khác. Nói tóm lại, bất kể là tình huống gì, người này cũng đáng giá để chúng ta tiến thêm một bước thăm dò lôi kéo.”

Thiên Diễm tiên tử như có điều suy nghĩ: “Cô cô nói có lý, người này và toàn bộ Trường Ninh Vương thị đều vô cùng không đơn giản, có lẽ còn cất giấu bí mật khác. Ai có thể nghĩ đến, một thế gia thất phẩm lại lợi hại như thế, gia tộc xuất hiện mấy hạt giống thiên kiêu ở Học Cung không nói, còn có một nữ nhi đại thiên kiêu bái làm môn hạ Thiên Hà chân nhân… Gia tộc có tiềm lực cỡ này, há có thể không tranh thủ?”

“Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ngươi cho rằng chỉ dựa vào điều này là có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thiên Cương ta sao?” Trong đôi mắt của Thiên Diễm tiên tử xẹt qua một tia sáng kỳ lạ có vẻ điên cuồng: “Chuyện Thiên Diễm ta quyết định, không ai có thể thay đổi.”

“Ta chính là không tin, ta đường đường là một thiên kiêu làm tiểu thiếp của ngươi, sẽ tuyệt nhiên không động tâm. Trong đó nhất định có bí mật mà ta chưa từng thấy… Rốt cuộc là bí mật gì đây?”

Mắt thấy Thiên Cương lộ ra một tia si cuồng, mụ vú già trung niên trong lòng căng thẳng, âm thầm khẩn trương lo lắng. Tiểu thư ơi tiểu thư, vì gia tộc, người nhất định phải khống chế bản thân.

…

“Tứ gia gia…”

Đi về phía chủ trạch Mạc Nam Vương thị, Vương Thất Hải cuối cùng bắt kịp bước chân chậm lại của Vương Thủ Triết.

Cho tới bây giờ, trên mặt hắn vẫn còn kinh dị và hiếu kỳ: “Đó chính là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, một khi cưới nàng làm

tiểu thiếp, uy vọng và thực lực của Trường Ninh Vương thị các ngươi chẳng phải đều có thể nâng cao một bậc sao?”

Nếu đổi lại là Vương Thất Hải, đừng nói lấy Thiên Diễm làm thiếp, cho dù là chính thê cũng được. Dù sao hắn cũng không phải trưởng tử trong nhà, quyền chọn hôn nhân lớn hơn rất nhiều.

Huống chi có thể cưới được một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh vốn là một sự tích vinh quang rực rỡ.

Đối với thế gia Ngũ phẩm mà nói, rất khó lấy được nữ tử thiên kiêu của thế gia cùng đẳng cấp. Cho dù là trưởng tử đích mạch cộng thêm tư thế thiên kiêu cưới vợ, cũng rất khó cưới được thê tử thiên kiêu.

Chỉ vì đối với thế gia Ngũ phẩm mà nói, huyết mạch thiên kiêu vốn hiếm có. Cho dù là nữ tử thiên kiêu trong gia tộc, cũng sẽ không dễ dàng gả đi, bình thường đều ở lại trong nhà bồi dưỡng thành Tử Phủ lão tổ đời tiếp theo. Nếu trong nhà đã có Tử Phủ chủng, thì hơn phân nửa sẽ lựa chọn đưa tới Học Cung địa phương hoặc là thánh địa Lăng Vân, mưu cầu đường ra khác.

Tương lai cho dù phải lập gia đình, cũng chắc chắn sẽ lựa chọn gả vào thế gia có phẩm cấp cao hơn.

“Ha ha! Vương Thủ Triết ta có bao nhiêu cân lượng, tự mình hiểu rõ.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười nói: “Thiên Cơ không phải chỉ hôn với gia tộc ta, cũng không phải thanh mai trúc mã, càng không phải hồng nhan tri kỷ hiểu nhau sâu đậm. Tự hạ thân phận, cam chịu làm tiểu thiếp như vậy, tất nhiên có mục đích khác.”

“Chúng ta chỉ là thế gia Thất phẩm tiểu môn tiểu hộ, thuyền nhỏ giáp mỏng, không thể chịu nổi sóng gió gì. Bởi vậy, ta vừa không muốn biết bí mật của nàng, cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với nàng.”

Cùng lúc đó, trong lòng Vương Thủ Triết lại thầm nghĩ, với nội tình trước mắt của Vương thị hắn, căn bản không thiếu một thiên kiêu.

Bởi vậy, cho dù Thiên Diễm kia không có mục đích quỷ dị gì, đối với Vương Thủ Triết hắn mà nói cũng không có sức hấp

dẫn quá lớn.

Bồi dưỡng một vị thiên kiêu thành Tử Phủ cảnh, tiêu hao trong đó chính là con số thiên văn. Trong nhà có thêm một thiên kiêu, phải chịu trách nhiệm.

“Lời của Tứ gia gia, có chút đạo lý.” Vương Thất Hải nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cũng biểu thị đồng ý, chỉ là vẫn tiếc hận nói: “Chỉ là bỏ lỡ cơ hội, tương đối đáng tiếc, tiểu thiếp thiên kiêu, ngẫm lại đều kích thích…”

Vương Thủ Triết tức giận nhìn hắn một cái, nhìn chút tiền đồ này? Vợ hắn Liễu Nhược Lam còn là một đại thiên kiêu. Cũng không nhiều lắm… Được rồi, hắn thừa nhận có một số việc vẫn rất kích thích, nhất là dưới tình huống đánh không lại…

Hôm nay ở bên ngoài đã không có việc gì.

Sau khi trở về chủ trạch nghỉ ngơi một chút. Mấy ngày sau đó, Vương Thất Hải dẫn Vương Thủ Triết đi dạo khắp quận thành Mạc Nam, ngược lại khiến hắn mở rộng tầm mắt. Mà trong lúc này, Hoàng Phủ Phi Phi cũng mời Vương Thủ Triết ăn một bữa linh nhục yến, xem như kết giao một phen.

Đương nhiên, loại kết giao này chỉ kết giao bằng hữu, Vương Thủ Triết cũng không phản cảm Hoàng Phủ Phi Phi. Dù sao nàng cũng là một thiên kiêu, dưới sự dốc sức bồi dưỡng của Mạc Nam Hoàng Phủ thị, tương lai có xác suất không nhỏ trở thành lão tổ Tử Phủ cảnh.

Giữa hai bên coi như mở rộng quan hệ nhân mạch cũng tốt.

Đồng thời, trong mấy ngày này.

Thái độ của Mạc Nam Vương thị đối với Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ cũng xảy ra biến hóa trong im lặng không một tiếng động. Vốn dĩ cực kỳ bận rộn, gia chủ Vương Tông Hạo “Nhật lý vạn cơ”, mỗi ngày chắc chắn sẽ “phiền toái” gặp “khách cư” Vương Thủ Triết, thái độ thân thiết nói chuyện nhà một chút.

Đồng thời.

Lung Yên lão tổ chiêu đãi cũng càng thêm dụng tâm. Không chỉ phái một vị đích nữ, mang theo một đám thị nữ đi theo hầu

hạ Yên lão tổ. Phu nhân gia tộc, mỗi ngày đều hỏi han Lung Yên lão tổ một phen.

Quy cách chiêu đãi như thể đã xem Trường Ninh Vương thị là khách nhân cùng đẳng cấp.

Cứ như vậy, lại trôi qua mấy ngày, hội đấu giá sắp chính thức bắt đầu.

Sáng sớm một ngày nọ.

Hai cha con gia chủ Vương Tông Hạo của Mạc Nam Vương thị đã đến viện tử "khách cư" của Vương Thủ Triết từ sớm, còn có một nam tử bề ngoài đã năm sáu mươi tuổi.

"Thủ Triết tứ thúc, đêm qua nghỉ ngơi có được không?" Vương Tông Hạo lo lắng thi lễ: "Nếu có chỗ nào không hợp lòng thì cứ việc nói với ta, không cần khách khí."

"Đa tạ Tông Hạo gia chủ quan tâm, tất cả đều rất tốt." Vương Thủ Triết mỉm cười đáp lễ, sau đó nhìn thoáng qua nam tử hơi lớn tuổi kia, dò hỏi: "Tông Hạo gia chủ, vị trưởng bối này là…" Người này khí độ nội liễm, giống như đại dương mênh mông sâu không lường được, khiến Vương Thủ Triết cảm thấy có chút bất phàm.

"Đến đây, để ta giới thiệu với Tứ thúc." Gia chủ Vương Tông Hạo nhiệt tình giới thiệu: "Vị này là trưởng bối chữ Định đứng thứ chín — Cửu gia gia của ta, Vương Định Tân. Cửu gia gia, vị này chính là Thủ Triết tứ thúc mà ta nhắc đến Trường Ninh Vương thị."

Vương Định Tân?

Vẻ mặt Vương Thủ Triết lập tức nghiêm túc, lập tức chắp tay hành lễ nói: "Trường Ninh Thủ Triết, bái kiến Cửu bá phụ."

Nếu nói Mạc Nam Vương thị bây giờ thực lực mạnh nhất, người có danh vọng cao nhất đương nhiên phải đếm lão tổ tông trong nhà. Nhưng mà trừ lão tổ tông không tính, người có uy vọng nhất của gia tộc chính là vị lão cửu đời chữ Định Vương Định Tân này.

Hắn không phải trưởng lão Thiên Nhân cảnh bình thường, mà là người nối nghiệp Tử Phủ giao thế mà Mạc Nam Vương thị tỉ mỉ bồi dưỡng. Đừng nhìn bề ngoài hắn chỉ hơn năm mươi

tuổi, nhưng trên thực tế đã là hai trăm năm mươi sáu mươi tuổi rồi.

Vương Định Tân xuất thân thiên kiêu, ở chín mươi tuổi đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, hiện giờ nghe nói tu vi đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng tám, nhiều nhất bốn mươi năm sau, đã có thể bắt đầu đột phá Tử Phủ cảnh.

Cái này thập phần phù hợp lưu trình bồi dưỡng người nối nghiệp Tử Phủ gia tộc bình thường, nếu là vì truy cầu tốc độ tu luyện càng nhanh, ắt sẽ bởi vì vấn đề hiệu ứng biên giới, thêm vào đầu tư lượng lớn tài nguyên dẫn đến giá cả mang tính không cao, tạo thành lượng lớn tài nguyên lãng phí.

Nếu chậm một chút, cơ năng thân thể sẽ dần thoái hóa, sẽ dần dần gia tăng độ khó trùng kích Tử Phủ cảnh giới.

Vương Thủ Triết sao có thể lãnh đạm với nhân vật như vậy?

“Thủ Triết gia chủ quả nhiên như Tông Hạo nói, phong thần tuấn lãng mà tuổi trẻ tài cao. Có điều khoảng bốn mươi, cũng đã đạt tới Linh Đài cảnh hậu kỳ rồi.” Vương Định Tân tán thưởng không thôi nói: “Ngươi quá nửa là đạt đến huyết mạch thượng phẩm Ất đẳng, nếu có thể giữ vững được thế như vậy, sợ là chưa đầy sáu mươi đã có thể trùng kích Thiên Nhân cảnh.”

Tu luyện chính là như thế, mỗi đại cảnh giới đều là tiền kỳ nhanh, nhưng mà càng đến hậu kỳ càng chậm. Lung Yên lão tổ lúc trước là ngoại lệ, là bởi vì nàng năm mươi năm thống khổ kiếp sống rất lớn rèn luyện thần thức của nàng, làm cho nàng hậu tích mà bạc phát đúc thành kỳ tích khó có thể phục chế.

“Cửu bá quá khen rồi, Thủ Triết chẳng qua là vì gia tăng tốc độ tu luyện, có chút cùng hung cực ác đối với việc tiêu hao tài nguyên.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: “Trường Ninh Vương thị chúng ta không có địa vị vững chắc bằng Mạc Nam Vương thị, gia tộc thiếu tu sĩ Thiên Nhân cảnh, dưới tình huống không thể đắc tội, chỉ có thể ra hạ sách này.”

Vương Tông Hạo và Vương Định Tân đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Tình trạng gia tộc khác nhau, tự nhiên sẽ có quyết sách khác nhau. Nhưng mà, Trường Ninh Vương thị có một thiên

kiêu phẩm cấp không thấp như ngươi, quả nhiên là số mệnh trác tuyệt, tương lai có hi vọng ngũ phẩm."

Sau khi hàn huyên vài câu.

Vương Tông Hạo nói: "Nơi này không phải là nơi nói chuyện, sau khi ta gặp Cửu gia gia một chút Lung Yên lão tổ, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện."

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi động, giống như đoán được ý đồ đến đây của bọn họ.

Quả thực thời gian cũng không xê xích bao nhiêu, với thực lực của một Tử Phủ thế gia, nếu thật sự muốn tìm hiểu Trường Ninh Vương thị một chút, mấy ngày nay đã đủ để bọn họ tìm hiểu thu thập tình báo rồi.

Sau đó, mọi người cùng nhau bái kiến Lung Yên lão tổ.

Vương Định Tân tuy rằng tuổi cùng tu vi đều vượt xa Lung Yên lão tổ. Nhưng dù sao hai bên bối phận có chút chênh lệch, Vương Định Tân vẫn là thành thành thật thật hành lễ vãn bối, cung kính xưng nàng là Lung Yên lão tổ.

Đồng tông đồng tộc chính là như thế, trước tiên luận bối phận trưởng ấu, lại bàn tới tu vi. Tu vi của ngươi có cao tới đâu, địa vị có cao tới đâu, gặp trưởng bối cũng phải cung kính. Mạc Nam Vương thị trên phương diện sinh sản tốc độ hơi nhanh, bởi vậy trong bối phận có chút thiệt thòi.

Sau khi bái kiến lễ.

Do Vương Tông Hạo an bài, mọi người uống trà sáng chiêu đãi khách quý, hưởng dụng một số món ăn ngon linh khí dạt dào. Có một loại linh mạch có thể mài thành phấn, gia công nấu nướng thành bánh bao, bánh bao, mì vân vân.

Phần lớn quận Mạc Nam đều là đồng cỏ, một lượng ít đất màu mỡ và linh điền, hơn phân nửa đều là tương đối thiếu nước, rất bất lợi đối với việc trồng lúa với số lượng lớn nước tưới.

Bởi vậy, thức ăn chính trong Mạc Nam quận ngoại trừ các loại thịt ra, hơn phân nửa đều là các loại mì thịt.

Mọi người cùng tâm sự chuyện nhà, chờ ăn xong mỹ thực, bầu không khí cũng trở nên thân thiện hơn rất nhiều. Lúc này Vương Tông Hạo mới đưa vào chính đề nói: "Thủ Triết tứ

thúc, có một chuyện thực sự không giấu diếm. Bởi vì có một số tò mò đối với Trường Ninh Vương thị, chúng ta đã vận dụng một số nhân mạch để tiến hành tìm hiểu một phen."

"Nói thật, Tứ thúc ~ Trường Ninh Vương thị các ngươi dọa ta." Trong lúc nói chuyện, Vương Tông Hạo cười khổ lắc đầu không thôi: "Ta tuyệt đối không nghĩ tới, Trường Ninh Vương thị ngoại trừ Tứ thúc ngươi là thiên kiêu ra, ở trong Tử Phủ Học Cung, còn có Lạc Tĩnh, Lạc Thu hai cô cô đều là thiên kiêu, hơn nữa đều bái làm thân truyền của thượng nhân."

"Ngoài ra, còn có một vị thúc thúc đời chữ Thủ, lại bái tán tu Đan Đỉnh thượng nhân nổi tiếng luyện đan làm sư…"

"Môn này của ngươi bốn thiên kiêu không tính, Thiên Kim Ly Dao của Thủ Triết đúng là đại thiên kiêu, cũng bái môn hạ Thiên Hà chân nhân."

Mỗi lần Vương Tông Hạo nói một câu, da mặt lập tức run lên, giống như đang bị khiếp sợ cực lớn vậy.

Về phương diện Học Cung và Lũng Tả quận, Vương Tông Hạo bỏ sót Vương Ly Từ. Nhưng ngẫm lại cũng phải, Ly Từ nàng bái nhập môn hạ Vân Dương thượng nhân vốn đã khiêm tốn, sau đó quanh năm suốt tháng không xuất hiện.

Đừng nói tình báo bên ngoài, ngay cả trong Lũng Tả Tử Phủ Học Cung cũng không có mấy người biết sự tồn tại của Vương Ly Từ.

Về phần Lung Yên lão tổ, bởi vì tấn thăng Thiên Nhân cảnh đã khuya. Bởi vậy, bọn họ không ngờ huyết mạch của nàng cũng không tầm thường. Con cháu gia tộc còn lại, cũng đều bởi vì sự khiêm tốn của Vương thị mà bỏ qua.

Nhưng vẻ ngoài của Vương thị lộ ra những nội tình này đã đủ khiến Tử Phủ thế gia coi trọng. Đương nhiên, nếu chỉ có thiên kiêu thì cũng thôi, nhiều nhất tương lai có tiềm lực tấn thăng thế gia Ngũ phẩm.

Nhưng đại thiên kiêu thì khác, còn là đại thiên kiêu có sư tôn Thần Thông cảnh.

Nếu không có chuyện này của Vương Ly Dao, Vương Định Tân cũng không thể chủ động tìm đến Vương Thủ Triết, nhiều nhất cũng chỉ mời Vương Thủ Triết qua gặp mặt một lần.

“Tông Hạo gia chủ chớ trách.” Vương Thủ Triết chắp tay bất đắc dĩ tạ lỗi nói: “Thủ Triết cũng không có ý giấu diếm, chỉ là không thể cứ đến Mạc Nam là tự thổi phồng mình được?”

Trước mắt những tình báo này biểu lộ ra, đều là tình báo công cộng, thoáng có người có lòng liền có thể thăm dò thu thập được. Mà một số át chủ bài chân chính của Vương thị, còn có rất nhiều thứ người ngoài không biết.

“Làm sao trách Tứ thúc được?” Vương Tông Hạo cười ha hả nói: “Vương thị chúng ta xuất hiện một đại thiên kiêu, Mạc Nam Vương thị ta cũng có vinh dự, chuyện vui, đây là chuyện vui lớn.”

“Bởi vậy tối hôm qua sau khi ta vừa nhận được tin tức, liền lập tức đi tìm Cửu gia gia thương lượng một chút. À không, sáng sớm liền đến tìm Thủ Triết tứ thúc cùng Lung Yên lão tổ thương lượng một chút…”

“Thương lượng?” Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, cái này có gì để thương lượng? Chẳng lẽ, còn muốn Ly Dao làm con thừa tự đến Mạc Nam sao?

Vẻ mặt Vương Tông Hạo lập tức nghiêm túc lên: “Tình huống là như vậy, ta cũng nghe nói Trường Ninh Vương thị có thể kiếm tiền. Nhưng nếu có thể kiếm tiền, giới hạn trong quy mô hiện tại, đương nhiên là kém xa Tử Phủ thế gia. Huống hồ, Vương thị trong tương lai còn có mấy thiên kiêu cần bồi dưỡng thành Tử Phủ cảnh.”

“Hai vị cô cô Lạc Thu, tuy rằng đều là người trong Học Cung, nhưng Vương thị cũng không thể thiếu trợ cấp. Thủ Nghiệp Thất thúc bên kia, Vương thị cũng phải trợ cấp một phen. Như vậy, tài chính nhất định là giật gấu vá vai. Nhưng tài chính có ít, cũng không thể trì hoãn sự trưởng thành của đại thiên kiêu.”

“Ta thương lượng với Cửu gia gia một chút, quyết định lấy danh nghĩa Mạc Nam Vương thị, phân phối cho Ly Dao muội muội một ít tài nguyên bổ trợ. Chỉ hy vọng nàng có thể đi thuận lợi hơn trên con đường thần thông trong tương lai.”

“Nhưng Mạc Nam Vương thị ta dù sao cũng chỉ là thế gia Ngũ phẩm, gia đại nghiệp tiêu hao cũng rất lớn, chỉ có thể trước khi Ly Dao muội muội thành tựu Tử Phủ, cho nàng đãi ngộ của

thiên kiêu. Hi vọng hành động này có thể giảm bớt một ít áp lực kinh tế cho Trường Ninh Vương thị.”

Giảm bớt áp lực kinh tế?

Vương Thủ Triết nghe rõ, Mạc Nam Vương thị chuẩn bị cùng cung cấp dưỡng Ly Dao với Trường Ninh Vương thị.

Nói trắng ra chính là muốn cọ đại thiên kiêu của Trường Ninh Vương thị một chút…

…

Chương 65: Phi Phi Phi! Ngươi đánh không lại nàng!

…

Thật ra tài nguyên hiện tại của Vương Ly Dao cũng không thiếu thốn.

Dù sao thân phận của nàng chính là đại thiên kiêu thân truyền của Thiên Hà chân nhân, trong một đám thân truyền trong Học Cung, thuộc loại đãi ngộ cấp bậc cao nhất.

Có điều Học Cung cũng có quy tắc của Học Cung, mỗi một phần tài nguyên đều được cung ứng dựa theo cấp bậc, tự có định số. Nếu muốn có được càng nhiều tài nguyên gia tốc tu luyện, thì phải nhận một ít nhiệm vụ Học Cung kiếm thêm học phần.

Ngoài ra, Trường Ninh Vương thị cũng sẽ cho Ly Dao một khoản trợ cấp xa xỉ, có thể giúp nàng nhanh chóng trưởng thành.

Mà thái độ của Mạc Nam Vương thị bày ra cũng rất rõ ràng, đó là muốn đầu tư một chút cho Vương Ly Dao. Một khi nàng tương lai trưởng thành đến Thần Thông cảnh, nhớ đến tình cảm bây giờ, Mạc Nam Vương thị cũng liền có thêm hậu thuẫn, đến lúc đó Mạc Nam Vương thị sẽ có lực phát triển lớn hơn.

Vương Tông Hạo thấy Vương Thủ Triết trầm mặc không nói, liền tiếp tục khuyên nhủ: “Có thể tốc độ trưởng thành của Thủ Triết tứ thúc đối với tương lai của đại thiên kiêu không đủ rõ ràng, ta và Tứ thúc giải thích tường tận một phen. Tuyệt đại bộ phận đại thiên kiêu chỉ cần thuận lợi trưởng thành, đều sẽ thăng cấp Thiên Nhân cảnh trong vòng sáu mươi tuổi, trong vòng hai trăm tuổi thăng cấp Tử Phủ cảnh.”

“Nhưng không giống với thiên kiêu Tử Phủ chủng bình thường, mục tiêu cuối cùng chỉ là Tử Phủ cảnh, mục tiêu cuối cùng của mỗi đại thiên kiêu đều là tấn thăng Thần Thông cảnh. Bởi vậy, ở giai đoạn đầu tốc độ tu luyện càng nhanh càng tốt.

Nếu không, tương lai một khi trì hoãn hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đều dễ dàng ảnh hưởng tới Thần Thông chi lộ.”

“Nếu tài nguyên dồi dào, Ly Dao có thể xung kích Thiên Nhân cảnh trong khoảng bốn mươi lăm tuổi, một trăm năm mươi tuổi xung kích Tử Phủ cảnh. Như vậy, nàng sẽ có năm trăm năm thời gian đi xung kích Thần Thông cảnh, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Giả thiết Ly Dao ở trước Thiên Nhân cảnh, luôn lấy tốc độ tu luyện nhanh nhất, trung bình tiêu hao mỗi năm sẽ có mười vạn càn kim, đó chính là chi tiêu một món hai trăm mấy chục vạn càn kim. Cũng may đại thiên kiêu tấn thăng thiên nhân không cần “Thăng Tiên đan”, tiết kiệm được một khoản.”

“Trong thời gian Thiên Nhân cảnh, bình quân mỗi năm tiêu tốn ba mươi vạn càn kim tài nguyên, kéo dài một trăm năm, chính là hơn ba ngàn vạn càn kim. Cộng thêm linh đan lục phẩm xung kích Tử Phủ cảnh, “Thông Linh bảo đan”, cùng với đan dược phụ trợ là năm trăm vạn càn kim. Tất cả chi tiêu cộng lại, phải khoảng bốn ngàn vạn càn kim!”

“Trong vòng một trăm mấy chục năm ngắn ngủi đã cần rất nhiều vốn liếng, mặc dù có Học Cung trợ cấp, gia tộc trợ cấp, cộng thêm học phần nàng tự mình đi chiến trường ngoại vực làm nhiệm vụ kiếm được, vẫn là giật gấu vá vai.”

Mấy ngàn vạn càn kim?

Lúc trước Vương Thủ Triết cũng đã tính toán tài nguyên cần thiết cho đại thiên kiêu đến Tử Phủ cảnh, điều này nhiều hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn.

Nhưng mà cũng đúng, tu sĩ Huyền Vũ tu vi càng cao, tiêu hao tu luyện hàng ngày lại càng lớn. Ở phương diện này, kinh nghiệm của Mạc Nam Vương thị làm Tử Phủ thế gia khẳng định phong phú hơn hắn, tính toán tự nhiên cũng sẽ tinh chuẩn hơn một chút.

Cũng may mắn, Thiên Hà chân nhân nhất định sẽ trợ cấp một ít, cộng thêm Học Cung và gia tộc ủng hộ cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng khiến Vương Thủ Triết hơi đau đầu là đại thiên kiêu trong nhà không phải chỉ có một mình Ly Dao…

Lung Yên lão tổ trước mắt đã tiêu hao mười mấy vạn năm, chờ nàng đến Thiên Nhân cảnh trung kỳ, hậu kỳ, các loại chi tiêu sẽ nước lên thì thuyền lên.

Còn có thê tử Liễu Nhược Lam, con trai trưởng Vương Tông An, cùng với Vương Thủ Triết hắn… tiêu hao tu luyện trong tương lai, chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê người.

Ngoài ra, chi tiêu của các tộc nhân còn lại kỳ thật cũng không thấp. Trong tộc có không ít tộc nhân thiên kiêu, nếu muốn có sự phát triển tốt, cung cấp tài nguyên là không thể tránh khỏi. Bằng không, mặc dù có tư chất thiên kiêu, cuối cùng cũng phải bị phế bỏ.

Mắt thấy Vương Thủ Triết nhíu mày, Vương Tông Hạo cho rằng hắn đang lo lắng phát triển tương lai của Ly Dao, lập tức tranh thủ thời gian thuyết phục nói: "Mặc dù Mạc Nam Vương thị chúng ta không giàu có, nhưng có nghèo đến đâu cũng không thể nghèo đến mức đồng tông đại thiên kiêu chứ? Giai đoạn trước để Ly Dao muội muội chạy đông dẹp tây làm nhiệm vụ Học Cung, cũng trì hoãn thời gian không phải sao?"

Thấy Vương Tông Hạo nói có lý, Vương Thủ Triết dựa vào đạo lý có thể tiết kiệm một người, liền đồng ý: "Nếu như thế, ta thay Ly Dao đa tạ Tông Hạo tộc trưởng."

"Đều là đồng tông Vương thị, lẽ ra phải giúp đỡ lẫn nhau, hà tất phải cảm ơn?" Vương Tông Hạo sắc mặt vui mừng, lập tức lại nói: "Về phần Ly Dao muội muội sau khi đến Tử Phủ cảnh, muốn trùng kích Thần Thông cảnh, tài nguyên tiêu hao càng là nhiều như biển. Đến lúc đó, mặc dù hợp lực lượng hai tộc Mạc Nam chúng ta và Trường Ninh, chỉ sợ cũng cung cấp không nổi. Thủ Triết tứ thúc, ta đề nghị ngài vẫn nên đi quốc đô trước một chuyến, nghĩ cách đạt được sự ủng hộ của chủ mạch."

Vương Thủ Triết rất tán thành: "Nếu có cơ hội đi quốc đô, đương nhiên phải đi gặp chủ mạch của Đại Càn Vương thị một chút."

Thật ra Vương Tông Hạo nói rất có lý, gia tộc có đại thiên kiêu tất nhiên là chuyện tốt bằng trời. Nhưng việc nuôi một đại thiên kiêu tới Thần Thông cảnh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Loại tình huống giống như mấy gia tộc đồng tông cùng nhau cung cấp nuôi dưỡng một đại thiên kiêu, mặc dù không quá phổ biến, nhưng trong lịch sử cũng từng xuất hiện mấy lần. Dù sao, mỗi một cường giả Thần Thông cảnh đều là trụ cột của quốc gia, những thứ này đều đáng giá.

Thậm chí, còn từng xuất hiện mấy thế gia cùng tông hợp lực cung dưỡng ra một cường giả Thần Thông cảnh, trực tiếp hợp tộc quy tông, hợp thành một thế gia, nhảy vọt trở thành ví dụ thế gia Tam phẩm.

Có điều, Vương Thủ Triết vô cùng tin tưởng, đợi đại thiên kiêu trong nhà đạt đến Tử Phủ cảnh, khi đi lên Thần Thông cảnh, thu nhập hàng năm của Trường Ninh Vương thị đã không chỉ mấy trăm vạn.

Mắt thấy Vương Thủ Triết đã đồng ý đề nghị, thái độ của Vương Tông Hạo và Vương Định Tân đối với hắn càng trở nên thân thiết hơn.

Cũng khó trách.

Có sợi dây ràng buộc của Ly Dao, hai bên chẳng khác nào có chung lợi ích lâu dài, chứ không phải tình nghĩa vốn chỉ là đồng tông.

Mà theo quan hệ giữa hai bên tiến thêm một bước, Vương Tông Hạo nói chuyện cũng càng thoải mái tùy ý: “Đúng rồi, Thủ Triết tứ thúc, có một việc, ta còn cần hỏi ngài rõ ràng.”

“Ngươi nói đi.” Vương Thủ Triết gật đầu với hắn.

“Là thế này.” Vẻ mặt Vương Tông Hạo hơi nghiêm túc hỏi: “Thủ Triết tứ thúc, không biết Trường Ninh Vương thị và Mạc Mạc thị ở Mạc Nam như thế nào?”

“Ồ?” Vương Thủ Triết nhướng mày, có chút ngộ ra: “Ngươi là muốn hỏi, giữa hai nhà chúng ta có lợi ích cấp độ sâu hay không? Lúc trước thấy Mạc thị dường như có ý châm ngòi quan hệ giữa Lũng Tả Tiền thị và Mạc Nam Vương thị, ý đồ thúc đẩy hai bên phát sinh hiềm khích. Chẳng lẽ Mạc thị này có xung đột gì với Vương thị chúng ta?”

Nghe Vương Thủ Triết nói “Vương thị chúng ta”, Vương Tông Hạo hiểu ý cười một tiếng, thản nhiên nói: “Chỉ là có chút xung đột lợi ích mà thôi. Chắc hẳn Tứ thúc cũng biết,

Mạc thị là nhà giàu mới nổi sản xuất quặng mỏ tổ tiên, một thân ngượng ngùng còn chưa rửa sạch, đã khẩn cấp cả tộc dời vào trong quận thành, một hồi nịnh bợ cái này, một hồi nịnh nọt cái kia, mưu toan ở trong quận thành gặp nguồn gốc…"

"Nhưng mà nói thật ra, khai thác mỏ thật sự rất kiếm tiền. Bởi vậy Vương thị chúng ta và Hoàng Phủ thị cùng xuất động, ở địa bàn xung quanh Mạc thị cũng phát hiện một số khu vực khai thác mỏ thuộc địa bàn của tiểu gia tộc, cũng ký kết khế ước với các gia tộc nhỏ, hợp tác khai khoáng."

"Nơi có lợi ích thì có tranh chấp, Mạc thị nhận định Vương thị và Hoàng Phủ thị là liên thủ áp chế không gian sinh tồn của Mạc thị, chèn ép ức hiếp tân hưng thế gia. Mấy năm nay, bọn họ bịa đặt chuyện khắp nơi, còn nịnh bợ tứ xứ Tử Phủ thế gia ở ngoại quận."

"Nếu Tứ thúc có quan hệ tâm đầu ý hợp với Mạc thị, đương nhiên ta phải nể mặt Tứ thúc." Vương Tông Hạo ăn ngay nói thật, "Nếu chỉ là bằng hữu bình thủy… Ha ha, vậy thì thôi."

Vương Thủ Triết nghe hiểu.

Đây là Mạc Nam Vương thị lại lần nữa lấy lòng hắn, trước khi đối phó Mạc thị còn phải nghe ý kiến của Vương Thủ Triết, tỏ vẻ coi trọng Trường Ninh Vương thị.

Vương Tông Hạo không hổ là tộc trưởng do đích mạch bồi dưỡng ra, làm việc quả nhiên chu toàn cẩn thận, nhất là khi hắn cố ý muốn giao hảo với ngươi, thật sự khiến người ta như tắm gió xuân.

Tuy nhiên, hắn và Mạc thị có quan hệ gì, sao có thể học thuộc lòng cho bọn họ?

Vương Thủ Triết cười nhạt, thẳng thắn nói: "Mạc thị không có quan hệ lợi hại gì với Trường Ninh Vương thị ta, Tông Hạo gia chủ không cần kiêng kỵ suy nghĩ của ta, cứ buông tay làm là được."

"Nếu như thế, Tông Hạo đã hiểu."

Vương Tông Hạo híp mắt lại, dường như có quyết định gì đó.

…

Cùng lúc đó.

Trong Mạc Nam quận thành, trong một gian phòng của một tửu lâu trang nhã lịch sự, hai vị nữ tử trẻ tuổi đang ngồi đối diện nhau.

Trên bàn giữa hai người đặt hai bình liệt tửu, cùng với một ít xiên thịt nướng bằng than không khói, Tân Hương xông vào mũi, để cho người ta khẩu vị mở rộng.

Ngồi bên trái bàn là một nữ tử trẻ tuổi áo đỏ như lửa, bộ dáng anh khí bất phàm, có chút khí thế nữ trung hào kiệt.

Nữ tử trẻ tuổi này không phải ai khác, chính là thiên kiêu thế hệ trẻ của Mạc Nam Hoàng Phủ thị Hoàng Phủ Phi Phi.

Người ngồi bên phải bàn là một cô gái mặc váy dài màu lam.

Bên hông nàng đeo một thanh bảo kiếm chế tác linh khí tinh xảo, tóc dài tới eo, khí chất không tầm thường, chỉ là trên khuôn mặt tinh xảo, phảng phất như có một vệt u ám không thể xóa nhòa.

“Kính Uyển Thu.” Hoàng Phủ Phi giơ chén rượu ra hiệu với nàng: “Ngươi cả ngày rầu rĩ không vui, hỏi ngươi vì sao không nói, có còn coi ta là bằng hữu không? Lúc trước ta còn tưởng tên khốn kiếp nhị thế tổ Vương thị kia khi dễ ngươi, ta còn muốn đánh hắn một trận.”

Thì ra, nữ tử mặc váy dài màu xanh băng lam này, đúng là Mạc Uyển Diễm.

“Phi Phi, ta là vì một số việc riêng, không liên quan đến Vương Thất Hải.” Mạc Uyển Thu lắc đầu nói: “Việc này ngươi thật sự không cần xen vào.”

“Ngươi là bằng hữu của ta, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta. Ai mà không biết Hoàng Phủ Phỉ Phỉ ta luôn chú trọng nghĩa khí nhất!” Ánh mắt Hoàng Phủ Phỉ Phỉ giật mình khẽ động, giật mình nói: “Chẳng lẽ, là trong Lũng Tả Học Cung có người khi dễ ngươi? Chẳng trách ngươi không cho ta quản, là sợ ta quản không được?”

“Ha ha, lần trước ở Mạc Nam Học Cung tìm người đánh nhau không đã nghiền. Thôi được, dù sao ta cũng nhàn rỗi, cùng ngươi đến Lũng Tả Học Cung chơi một chút. Thuận tiện nói…”

“Không được!” Mạc Uyển Thu vội vàng ngăn nàng lại: “Ngươi đừng làm loạn! Ngươi không phải nàng…”

“Ngươi muốn nói ta không phải đối thủ của hắn?” Đôi mi thanh tú của Hoàng Phủ Phỉ nhướng lên, vẻ mặt không tin: “Nam nữ kia là bao nhiêu tuổi?”

Tuy nàng tự phụ nhưng cũng biết trong Học Cung tàng long ngọa hổ, cao thủ nhiều như mây, một số thiên kiêu lớn tuổi đương nhiên nàng đánh không lại.

“Là một nữ tử, mới hai mươi tuổi…” Mạc Uyển Thu bất đắc dĩ nói.

“Con gái hai mươi tuổi?” Hoàng Phủ Phi Phi cười lạnh không thôi: “Vậy chẳng phải còn nhỏ hơn ta ba tuổi? Uyển Thu, ngươi lại xem thường ta như thế… Cho rằng ta đánh không lại tuổi tác còn nhỏ hơn ta?”

“Không phải… Cô hiểu lầm rồi. Việc này không thể trách Ly Dao tiểu thư, muốn trách chỉ do tư chất của Uyển Thu đần độn, ngay cả tư cách làm người đi theo của bà ta cũng không có.” Khuôn mặt Mạc Uyển Thu ảm đạm, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng: “Phi, thực sự không phải ta xem thường cô. Ly Dao tiểu thư chính là đại thiên kiêu ~ ta từng tận mắt thấy nàng giao phong với trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ, tuy rằng cuối cùng vẫn thất bại, nhưng cũng khiến trưởng lão bị thương. Ta chính là bị phong thái ngày đó của nàng thuyết phục, mới muốn làm người đi theo, đáng tiếc…”

Đại thiên kiêu? Giao phong với Thiên Nhân cảnh trung kỳ?

Biểu cảm của Hoàng Phủ Phỉ Phỉ đờ đẫn, dường như có chút khiếp sợ, nhưng sau mấy hơi thở, ánh mắt của nàng sáng lên: “Hóa ra là đại thiên kiêu, khó trách trâu bò dụ dỗ như vậy. Bổn tiểu thư đã sống hơn hai mươi năm, còn chưa từng gặp qua đại thiên kiêu. Lần này ta đưa ngươi đến Lũng Tả Học Cung, thuận tiện kiến thức sự lợi hại của đại thiên kiêu - Dương Thu, ngươi khi nào thì về Lũng Tả Học Cung?”

“Ai ~ lần này sau khi hội đấu giá ta sẽ trở về Học Cung, ngươi muốn theo ta đi thì tuyệt đối đừng gây chuyện thị phi.” Mạc Uyển Thu thở dài.

Nàng biết rõ Hoàng Phủ Phi Phi không phải người bình sinh, cho nên mới một mực không chịu nói cho nàng biết chân tướng. Nàng vô cùng rõ ràng, Phỉ Phỉ tuy lợi hại, nhưng chênh lệch vẫn rất lớn với Ly Dao tiểu thư.

"Sau đấu giá hội? Uyển Thu, ngươi có nhìn trúng bảo vật gì không?" Hoàng Phủ Phi Phi tò mò hỏi.

Mạc Uyển Thu do dự một chút, sau đó nghiêm mặt nói: "Phụ thân ta đã thuyết phục trưởng lão hội, quyết định vận dụng tài chính tồn kho gia tộc mua Vô Cực Bảo Đan cho ta, giúp ta tăng lên huyết mạch thiên kiêu."

"Theo lý thuyết, sự phát triển của gia tộc còn lâu mới đạt đến trình độ có thể bồi dưỡng Tử Phủ cảnh, xuất ra một thiên kiêu cũng lãng phí. Nhưng phụ thân cho rằng, nếu ta có thể trở thành thiên kiêu, liền có thể nghĩ cách trở thành người đi theo Ly Dao tiểu thư. Có một đại thiên kiêu làm chủ thượng, Mạc Nam Mạc cũng coi như là có hậu thuẫn, có thể khiến một số hạng người sài lang kiêng kỵ một chút. Huống chi ta là đệ tử Học Cung, có đãi ngộ thiên kiêu cộng thêm tài nguyên gia tộc ủng hộ, có thể sớm vì gia tộc một chuyến Tử Phủ chi lộ. Tổng hợp suy nghĩ một chút, gia tộc cho rằng đáng giá liều một phen."

"Vô Cực bảo đan, đó chính là thứ tốt." Hai mắt Hoàng Phủ Phi Phi cũng tỏa sáng: "Chỉ tiếc giá cả quá đắt, hơn nữa cũng có hạn đối với việc thăng cấp huyết mạch của ta. Tháng Uyển Thu, không ngờ Mạc thị của ngươi lại có thể phát triển nhanh chóng như vậy, còn có thể tích lũy được số tiền khổng lồ như vậy."

Càng là gia tộc có quy mô lớn, thu nhập mỗi năm tăng lớn, các loại chi tiêu cũng sẽ theo đó bạo tăng. Dưới chi tiêu to lớn, thế gia hàng năm trên thực tế có thể tích góp tài chính cũng không nhiều, hơn nữa, những tài chính này cũng không thể tùy tiện vận dụng, phải tích lũy lên, dùng cho giao thế như Thiên Nhân, Tử Phủ giao thế vân vân.

"Vô Cực bảo đan." Trong đôi mắt Mạc Uyển Thu lộ ra một tia hưng phấn và si mê, hai gò má ẩn ẩn có chút ửng hồng, trong lòng nỉ non: " Ly Dao tiểu thư, ta nhất định sẽ không để cho cô thất vọng nữa."

…

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa.

Thoáng cái đã qua mấy ngày.

Mấy ngày nay, trong quận thành của Mạc Nam quận dần dần trở nên náo nhiệt mắt thường có thể thấy được. Không ít đại biểu thế gia giống như Vương Thủ Triết từ quận bên cạnh chạy tới, đều lục tục kéo đến.

Những đại biểu thế gia này, người kém nhất đều đến từ thế gia Lục phẩm, hơn nữa còn không phải là lục phẩm yếu chỉ có ba Thiên Nhân cảnh.

Quy cách hội đấu giá lần này của Bách Bảo Các, bởi vậy có thể thấy được.

Trường Ninh Vương thị, đại khái là thế gia Thất phẩm duy nhất lần này.

Rất nhanh, thời gian đã đến ngày Bách Bảo Các mở hội đấu giá.

Ngày hôm đó.

Phong thanh khí thanh, vạn lý không vân.

Địa hình Mạc Nam địa thế cao, khí hậu khô ráo, trên bầu trời ít có hơi nước tụ tập, cũng chỉ có thể thấy ít mây. Lúc thời tiết tốt, bầu trời càng là xanh lam, giống như bảo thạch, có loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

Bách Bảo Các ở dưới bầu trời này, một mình chiếm cứ một khu vực rộng lớn gần phía bắc quận thành.

Khác với kiến trúc thấp bé thường thấy ở khu Mạc Nam, độ cao của Bách Bảo Các so với kiến trúc xung quanh rõ ràng cao hơn một mảng lớn, khí thế cũng càng thêm rộng lớn, tựa như hạc giữa bầy gà.

Hôm nay là ngày tổ chức hội đấu giá, trong ngoài Bách Bảo Các càng thêm trang trí mới, so với bình thường càng thêm vài phần long trọng, biểu lộ địa vị Bách Bảo Các không giống bình thường.

Ngày hôm nay, đám người Vương Thủ Triết đều đến hội trường đấu giá trước.

Hội đấu giá cấp bậc cao như vậy, tự nhiên mỗi một thế gia đều phân phối một phòng riêng.

Trường Ninh Vương thị và Mạc Nam Vương thị một cái thất phẩm, một cái ngũ phẩm, cũng không phải đến từ một khu vực, đương nhiên là tách ra ở lô ghế khác nhau.

Vương Thất Hải là "đi theo hầu", là cùng Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ và Thiên Nhân cảnh khôi lỗi Vương Thủ Chủ ở trong một lô.

Bối cảnh lai lịch của Bách Bảo Các rất lớn, hội đấu giá lần này cũng có ý định thể hiện nội tình và thực lực. Trừ "Vô Cực Bảo Đan" ra, vật phẩm đấu giá lần này còn có đan dược cần thiết tấn thăng Tử Phủ cảnh "Thông Linh Bảo Đan", giá trị của nó còn cao hơn Vô Cực Bảo Đan một chút.

Tóm lại, lần này Bách Bảo Các xuất ra đồ vật đều rất có sức hấp dẫn, các thế gia đều có thứ mình muốn. Mà Vô Cực Bảo Đan tuy rằng trân quý thần diệu, nhưng cũng không phải mỗi thế gia đều muốn.

Theo đám người Vương Thủ Triết ngồi vào chỗ của mình, những gia tộc khác cũng lục tục đến.

Gia tộc có tư cách tiến vào hội đấu giá này cơ hồ mỗi một gia tộc cấp bá chủ tọa trấn một phương.

Trường Ninh Vương thị, nếu không có năng lực kiếm tiền của Vương Thủ Triết rất mạnh, năng lực tiêu tiền càng mạnh, sợ là còn chưa có tư cách tiến vào hội đấu giá.

"Tứ gia gia, đó là Vương thị đến từ Lĩnh Bắc quận, thuộc về thế gia Lục phẩm." Vương Thất Hải bởi vì bình đài cất bước cao, nhãn lực kiến thức cũng rất không tầm thường, giới thiệu với Vương Thủ Triết: "Tuy nhiên tuy rằng mọi người đều họ Vương, nhưng Lĩnh Bắc Vương thị cũng không liên quan đến Đại Càn Vương thị chúng ta."

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, hắn cũng từng nghe nói về Lĩnh Bắc Vương thị. Năm đó, còn từng bịa đặt một cái tên "Vương Tử Đằng", giả mạo thành viên của Lĩnh Bắc Vương thị tham gia đấu giá hội.

"Đó là Liêu Viễn Tào thị, là ngũ phẩm Tử Phủ của Liêu Viễn quận, nội tình gia tộc này hùng hậu không thể khinh thường,

có khí tượng xung kích thế gia tứ phẩm.” Vương Thất Hải lại chỉ vào một nhóm người khác giới thiệu.

Vương Thủ Triết nghe vậy không khỏi nhìn sang gian phòng bên kia vài lần.

Thiên kiêu Tào Ấu Khanh lúc trước từng có hiềm khích với Vương thị chính là người của Liêu Viễn Tào thị.

Đối với Tào Ấu Khanh kia, hắn vẫn không từ bỏ truy tung và điều tra, chỉ vì theo trực giác của hắn phán đoán, Tào Ấu Khanh kia hẳn là một người tâm cao khí ngạo, sau khi Vương thị chịu thiệt lớn hơn phân nửa sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ồ? Thiên Phủ Công Dã thị cũng tới?” Vương Thất Hải bỗng nhiên kinh ngạc nhướng mày, lập tức giới thiệu với Vương Thủ Triết: “Công Dã thị am hiểu luyện khí. Thiên Công phường đại danh đỉnh đỉnh chính là sản nghiệp của Đại Càn tam phẩm thế gia Công Dã thị. Có điều, Thiên Phủ Công Dã thị chỉ là ngũ phẩm, chính là chi nhánh gia tộc của Đại Càn Công Dã thị.”

Công Dã thị?

Vương Thủ Triết híp mắt lại, đây chính là một gia tộc giàu có.

Nhớ ngày đó, hắn chỉ ở “Thiên Công Phường” tu một Thiên Nhân cảnh khôi lỗi đã bỏ ra tám mươi vạn…

“Đó là… Khánh An Tả Khâu thị!”

Bỗng dưng, Vương Thất Hải mở to hai mắt nhìn, giọng nói đột nhiên trở nên kinh ngạc không thôi.

“Tả Khâu thị là thế gia Tứ phẩm, ở Khánh An quận gần như là tồn tại một tay che trời. Chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ cũng là Thông Linh bảo đan?”

Mục tiêu lần này của Mạc Nam Vương thị chính là lấy được “Thông Linh Bảo Đan”, xem như trước mấy chục năm cho Tử Phủ Chủng Vương Định Tân chuẩn bị thăng cấp tài nguyên.

Dù sao, tấn thăng Tử Phủ cảnh là một chuyện lớn, chuẩn bị tài nguyên trước mấy chục năm chính là chuyện bình thường.

Nghe được lời này, Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, hiển nhiên hắn cũng đã nghe qua đại danh của Tả Khâu thị ở An Khánh

quận, Khánh An quận chính là quận phúc Đại Càn, khai hoang sớm hơn mà lịch sử lâu đời, quả thực không thể khinh thường.

Hắn đặt lực chú ý lên mấy người Tả Khâu thị.

Người cầm đầu, không ngờ lại cho rằng thoạt nhìn rất trẻ tuổi công tử ca. Hắn quần áo xa hoa, chân đạp kiếm lý mà đầu đội ngọc quan, bên hông treo bảo kiếm, một bộ dung mạo tuấn lãng bất phàm.

Chỉ là trong lúc hắn nhìn quanh, ánh mắt phảng phất có chút kiêu căng, lúc quét ngang toàn trường mơ hồ lộ ra một tia khinh miệt.

Có thể thấy được thân phận của người này ở Tả Khâu thị, chỉ sợ không thấp.

Ở phía sau hắn, có hai vị lão giả hoa phục hộ vệ hai bên. Bọn họ cũng là dáng người cao ngất, khí độ ung dung bất phàm, một thân tu vi huyền khí càng là thâm bất khả trắc giống như hàn đàm ngàn năm.

…

Chương 66: Cầm lấy! Vô Cực Bảo Đan!

…

So sánh với người của Tử Phủ thế gia bình thường, đoàn người Tả Khâu thị này rõ ràng càng thêm thong dong, cũng càng thêm tự tin.

Đây là khí chất sống lâu dài ở vị trí ưu việt, mà dần dần bồi dưỡng ra, nhìn quanh tự hùng. Cái gọi là "Trường cư vị, thì quý khí tự sinh", chính là nói đạo lý này.

"Thất hải, thế gia Tứ phẩm cũng sẽ cảm thấy hứng thú với 'Thông Linh Bảo Đan' hoặc là 'Vô Cực Bảo Đan' sao?" Vẻ mặt Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng.

"Tứ gia gia, Thông Linh bảo đan và Vô Cực bảo đan đều là linh đan lục phẩm, không chỉ tài liệu hiếm có, yêu cầu luyện chế cũng cực cao, nghe nói chỉ có luyện đan sư đạt tới Thần Thông cảnh mới có thể luyện chế."Vương Thất Hải trả lời, "Thế gia tứ phẩm vẫn là Tử Phủ thế gia, đương nhiên vẫn cảm thấy hứng thú với linh đan lục phẩm. Nhưng mà, bởi vì thế gia tứ phẩm vô cùng cường đại, thường thường chính là bá chủ một quận. Bọn họ vô luận là nhân mạch, hay là con đường, hoặc là nội tình, đều mạnh hơn rất nhiều so với chúng ta, có được bảo đan lục phẩm cũng dễ dàng hơn không ít."

"Hiểu rồi, bọn họ sẽ càng thêm cược nặng." Vương Thủ Triết gật đầu, hơi thoải mái hơn một chút.

Tựa như "Thiên Linh đan" ở cửu phẩm thế gia, bởi vì con đường ít, cơ hội khó được, một khi có cơ hội lấy tới tay mà nói thường thường sẽ nguyện ý bỏ ra một ít giá.

Nhưng với địa vị hiện nay của Vương thị, nếu muốn lấy được Thiên Linh đan tứ phẩm, nguồn gốc sẽ có nhiều con đường, giá cả không thích hợp thì có thể lựa chọn không mua, chờ khi gặp được giá cả thích hợp thì mua thêm một ít là được.

"Đa số tình huống, đúng như Tứ gia gia nói." Vương Thất Hải hơi nhíu mày nói: "Nhưng cũng chính bởi vì thế gia Tứ phẩm càng cường đại hơn, càng có tiền hơn, nếu như bọn họ thật sự

cần một món bảo vật nào đó, năng lực tăng giá cũng sẽ trở nên tương đối đáng sợ."

"Nếu như thế, vậy thì yên lặng theo dõi kỳ biến đi."

Vương Thủ Triết cũng bình tĩnh, tuy hắn có nhu cầu rất lớn đối với Vô Cực Bảo Đan. Nhưng nếu thật sự không chịu nổi, từ bỏ cũng không hối tiếc.

Cùng lắm thì sau này từ từ tìm kiếm là được.

Qua nửa canh giờ.

Tất cả mọi người trong bao sương lục tục đến đông đủ, hội đấu giá cũng chính thức mở màn.

So với hội đấu giá trước đó Vương Thủ Triết tham gia ở Đông Hải, quy cách của hội đấu giá này cao hơn nhiều, không chỉ thế gia đến tham gia hội đấu giá phần lớn là lục phẩm, ngũ phẩm, ngay cả đấu giá sư phụ trách chủ trì hội đấu giá cũng là một vị lão giả Thiên Nhân cảnh.

Đây cũng là vì phòng ngừa đấu giá sư quá yếu, không trấn giữ được cục diện.

Sau một hồi chào từ giã ấm áp, rất nhanh, vật đấu giá đầu tiên đã được đưa lên.

Đó là một hộp ngọc, trong hộp đựng ba mươi viên Linh đan dạt dào Linh khí, mùi thuốc bốn phía, hơi lộ ra ánh sáng màu lam.

"Kiện vật đấu giá thứ nhất, bốn phẩm Linh Đan "Uẩn Phách Đan" ba mươi viên." Đấu giá sư giới thiệu, "Đan này có thể dưỡng thần phách, tăng cường khí huyết, thích hợp cho tu sĩ Tử Phủ cảnh tu luyện phục dụng, cũng có thể làm thiên kiêu tu sĩ trùng kích linh đan phụ trợ Tử Phủ. Giá khởi điểm ba mươi vạn, mỗi lần kêu giá không thấp hơn một vạn."

"?"

Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút thay đổi.

Thật không hổ là đấu giá hội đẳng cấp cao, vật đấu giá đầu tiên chính là Tứ phẩm linh đan Uẩn Phách Đan.

Luận đơn giá, mặc dù linh đan này thấp hơn so với Thiên Linh đan tứ phẩm không ít, nhưng Thiên Linh đan là đan dược

thăng cấp khi đột phá Linh Đài cảnh, bình thường một viên là đủ rồi, nhưng Uẩn Phách đan lại là đan dược tiêu hao hàng ngày…

Vương Thủ Triết hơi động tâm, muốn mua cho Lung Yên lão tổ sử dụng.

“Thủ Triết chớ vội.” Lung Yên lão tổ dường như nhìn ra tâm tư của Vương Thủ Triết, nhàn nhạt nói: “Trước mắt ta bất quá là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, có Đại Tụ Linh đan đã là đủ rồi, đợi đến hậu kỳ đổi đan này cũng không muộn. Hôm nay cho dù như thế nào, trước tiên cứ lấy Vô Cực Bảo Đan đã. Còn lại tất cả đều có thể hoãn lại.”

“Vâng, lão tổ.” Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý.

Uẩn Phách Đan tuy rằng trân quý, nhưng so với Vô Cực Bảo Đan thường thấy hơn nhiều. Với của cải của Vương thị hiện giờ, chỉ cần nguyện ý nghĩ biện pháp, tóm lại có thể lấy được không ít, không đáng nhất định phải mua ở chỗ này.

Tuy nhiên, Linh Đan này Vương Thủ Triết không cần, nhưng không có nghĩa là gia tộc khác không cần.

Ba mươi viên ba mươi vạn thuộc về giá đất trũng, còn có không ít không gian tăng lên. Cũng không lâu lắm, giá đấu giá đã được nâng lên tới ba mươi tám vạn, cuối cùng bị người lấy giá bốn mươi mốt vạn càn kim.

Trong lúc đó, Mạc Nam Vương thị cũng ra tay vỗ thử một cái, chỉ là lúc ba mươi bảy vạn thì từ bỏ. Hiển nhiên, bọn họ cũng muốn tiết kiệm tài chính, đoạt được vật mình thích.

Theo Uẩn Phách Đan bị đánh bay, vật đấu giá tiếp theo cũng được đưa lên.

Đấu giá sư từng bước bắt đầu giới thiệu: “Một món pháp bảo trung phẩm Truy Nguyệt thương, giá khởi điểm năm mươi vạn càn kim.”

Ở trong hội đấu giá cấp bậc vệ thành, trung phẩm pháp bảo đã xem như đảm đương trọng trách, lại không nghĩ ở đây, chỉ có thể coi là vật đấu giá bình thường.

Đối với Tử Phủ thế gia mà nói, tu sĩ Thiên Nhân cảnh trong gia tộc ít thì mười mấy người, nhiều thì mấy chục cái. Mà uy

lực của pháp bảo trung phẩm cũng vượt xa một mảng lớn pháp bảo hạ phẩm, ở trong tranh đấu đồng giai sẽ có ưu thế không nhỏ.

Thông thường thiên kiêu Tử Phủ thế gia Thiên Nhân cảnh, cơ bản sẽ trang bị trung phẩm pháp bảo hộ thân, một số trưởng lão lợi hại hơn cũng có thể trang bị trung phẩm pháp bảo, gia tăng sức chiến đấu.

Đồ là đồ tốt, nếu dưới tình huống tài lực cho phép, Vương Thủ Triết cũng sẽ giành được làm nội tình gia tộc. Chỉ tiếc hôm nay nhất định bỏ lỡ Truy Nguyệt thương.

Sau một phen kêu giá, Truy Nguyệt thương được bán ra với giá bảy mươi bảy vạn.

So với giá năm mươi chín vạn "Tử Điện bảo" mà lúc trước Vương Thủ Triết cầm được trung phẩm pháp bảo, còn cao hơn một bậc. Có thể thấy được nội tình của Tử Phủ thế gia hoàn toàn khác với thế gia thất phẩm.

Đương nhiên, điều này có quan hệ rất lớn tới việc hắn lấy được Tử Điện bảo kiếm lúc trước, các thế gia khác cho hắn mặt mũi rời khỏi cạnh tranh.

Trong lúc suy nghĩ, Truy Nguyệt thương đã bị cầm xuống, vật phẩm tiếp theo cũng được đưa lên.

Đó là một cây trường cung màu xanh khói, toàn thân đều khắc những hoa văn huyền ảo, có ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt. Bên cạnh trường cung còn có một túi tên, bên trong đặt từng mũi tên dài.

"Thượng phẩm linh khí loại cung, 'Định huyền', mang theo mười tám mũi tên nguyên bộ, giá khởi điểm ba mươi vạn càn kim." Đấu giá sư Thiên Nhân cảnh của hội đấu giá hiển nhiên rất quen thuộc với tất cả tin tức đấu giá, thuận miệng bắt đầu giới thiệu: "Mọi người đều biết, thượng phẩm linh khí vốn hiếm thấy, cung loại thượng phẩm linh khí càng thêm hi hữu…"

"Cái này…"

Đôi mắt Vương Thủ Triết khẽ động, lập tức cảm thấy ngứa ngáy.

Hắn vô cùng am hiểu cũng rất thích tiễn thuật, chỉ là sau khi tấn thăng Linh Đài cảnh, cung tiễn Phàm phẩm tác dụng đã không lớn.

Bởi vậy, hắn đang khổ tu tiễn thuật, đồng thời cũng luôn tìm kiếm linh khí loại cung tiễn. Dù sao hắn cũng là tu sĩ Huyền Vũ hệ khống chế thực vật, so với cận chiến, dùng cung tiễn chiến đấu từ xa sẽ có ưu thế hơn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, linh cung hạ phẩm bình thường hắn không để vào mắt, cũng không muốn bỏ đi. Nhưng linh khí loại cung thượng phẩm lại vô cùng thưa thớt…

Lung Yên lão tổ hiểu rõ Vương Thủ Triết, vừa thấy vẻ mặt này của hắn, trong lòng liền hiểu rõ.

Nàng khẽ nhướng đôi lông mày xinh đẹp ngoài mạng che mặt: "Nếu giá cả phù hợp, Thủ Triết sẽ tranh thủ bắt nó lại. Linh khí này rất có lợi cho việc Vương thị ta khai hoang. Đến lúc đó lỡ như không kiếm đủ tiền, trước tiên có thể cầm theo một hai món bảo vật khác."

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền gật đầu.

Hôm nay vừa lúc thích hợp cho hắn sử dụng linh khí cũng không nhiều, nếu đợi hội đấu giá giá giá không vượt quá sáu mươi vạn, hắn liền lấy vật này. Hơn nữa, thượng phẩm linh khí sẽ không quá đà, cho dù tương lai chuôi linh cung này bị hắn đào thải, cũng có thể cho tiểu bối gia tộc kế thừa sử dụng.

Đây chính là điểm khác biệt giữa gia tộc và tán tu, sau khi mua mỗi một món đồ cũng sẽ không lãng phí, trong gia tộc có quá nhiều tộc nhân gào khóc đòi ăn.

"Ba mươi vạn càn kim." Vương Thủ Triết đã quyết định, liền nhanh chóng ra giá.

Sau đó giá cả hơi tăng lên, lúc cuối cùng Vương Thủ Triết gọi bốn mươi vạn càn kim, vậy mà rất thuận lợi lấy được thượng phẩm linh khí "Định Huyền".

Kết quả này khiến hắn hơi kinh ngạc.

Nhưng suy nghĩ một chút, hắn cũng hiểu được. Thứ nhất, hiện trường đa số là thế gia ngũ phẩm, lục phẩm, chiến lực chủ yếu trong nhà lấy trưởng lão Thiên Nhân cảnh làm chủ.

Linh khí thượng phẩm này cho dù tốt, uy lực nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa với pháp bảo hạ phẩm, đồng dạng giá cả, bọn họ khẳng định nguyện ý mua pháp bảo hơn.

Dù sao, cũng không phải mỗi gia tộc đều giống như Trường Ninh Vương thị, số lượng thiên kiêu nhiều như vậy, mỗi người đều có tư cách cầm linh khí phẩm.

Thứ hai, lần này tất cả mọi người đều có mục đích mà đến, có thể tiết kiệm tiền thì tiết kiệm.

Kết quả như thế, ngược lại tiện nghi cho Vương Thủ Triết, lấy giá tương đối thấp đoạt lấy bảo vật trong lòng.

Sau đó, lại là từng kiện bảo vật hoặc là đan dược chất lượng tốt xuất hiện, trong đó ngũ phẩm linh đan Tẩy Tủy Đan, lấy hình thức năm viên một lọ xuất hiện.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng thấy hô hấp dồn dập, mỗi một thứ đều muốn cướp đoạt trở về.

Loại hội đấu giá nhằm vào đám khách hàng cao cấp này chính là như thế.

Mỗi một vật phẩm đấu giá, đều là vật phẩm cao cấp ngay cả Tử Phủ thế gia cũng có nhu cầu. Đồ cấp bậc này, rơi vào trong mắt thế gia Thất phẩm như Vương thị, tất cả đều là thứ tốt.

Bất quá đồ vật cho dù tốt, cũng phải nhẫn nại một chút, chờ Vô Cực bảo đan tới tay lại nói.

Cũng may, trong hội đấu giá lần này, Vô Cực Bảo Đan cũng không phải là áp trục hoặc đại trục.

Đến đấu giá hậu kỳ, cũng đã đến phiên "Vô Cực Bảo Đan" xuất tràng.

Theo đấu giá sư mở miệng hô: "Lục phẩm Linh đan —— Vô Cực Bảo đan một viên, đan này có hiệu quả tăng lên tư chất huyết mạch, có thể trực tiếp đem nhất trọng huyết mạch đề thăng thành nhị trọng huyết mạch, đối với nhị trọng huyết mạch trở lên cũng có hiệu quả không kém."

"Đại sư~" Trong một gian phòng truyền đến thanh âm trưng vọng, "Nếu là tiểu thiên kiêu 'Linh Đài cảnh' trung phẩm Ất đẳng, có thể dựa vào 'Vô Cực bảo đan' để tăng lên tư chất thượng phẩm hay không?"

Tư chất trung phẩm Ất đẳng, chính là Tiên Thiên huyết mạch nhất trọng cao đoạn, trình độ thức tỉnh huyết mạch Linh Đài cảnh có thể đạt tới nhị trọng cao đoạn, cho dù ở trong tiểu thiên kiêu cũng coi như là tư chất rất tốt.

"Ồ?" Vương Thất Hải kỳ quái nói: "Mạc thị chỉ là lục phẩm, thế mà cũng muốn mua Vô Cực bảo đan sao? Với nội tình của gia tộc bọn họ, sợ là không bồi dưỡng nổi thiên kiêu?"

Lão giả đấu giá sư cũng là người có kinh nghiệm phi thường phong phú, lập tức cao giọng trả lời: "Nhưng trước tiên phục dụng một viên Tôi Huyết Đan, một viên Tẩy Tủy Đan đem huyết mạch tăng lên một chút, lại phục dụng Vô Cực Bảo Đan, đại khái khả năng có thể tăng lên tới thượng phẩm tư chất. Nếu đã phục dụng qua Tẩy Tủy Đan, cơ hội liền thập phần xa vời. Mọi người đều biết, phàm là đan dược có thể cải thiện tư chất huyết mạch, tính nhẫn dược đều cực mạnh, lần thứ nhất phục dụng hiệu quả tốt nhất, hiệu quả của viên thứ hai liền chỉ còn lại hai thành, đến viên thứ ba, hiệu quả liền thập phần yếu ớt."

"Đa tạ đại sư giải thích nghi hoặc." Người phát ngôn Mạc thị trong bao sương nghe có chút vui sướng, "Nhà chúng ta còn chưa dùng qua Tẩy Tủy đan đâu. Như thế liền có hi vọng tấn chức thiên kiêu."

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời, trong một gian phòng khác liền truyền ra một tiếng hừ lạnh.

"Chỉ là một thế gia Lục phẩm, cũng mưu toan nhúng chàm Vô Cực bảo đan? Bản công tử ngược lại muốn nhìn một chút, các ngươi chỉ là Mạc thị, chuẩn bị bao nhiêu càn kim tranh với ta?"

Tả Khâu thị?

Tả Khâu thị chính là thế gia Tứ phẩm, phòng riêng của bọn họ tự nhiên được an bài ở vị trí trung gian tôn quý nhất.

Nghe thấy Tả Khâu thị mở miệng, các phòng bên dưới nhất thời xì xào bàn tán.

Vô Cực Bảo Đan tuy rằng trân quý, nhưng đối với thế gia Tứ phẩm mà nói, không quá là vật cần gấp. Dù sao, có thể trở thành thế gia Tứ phẩm, liền ý nghĩa chí ít có thể bảo đảm có ba cường giả Tử Phủ cảnh ổn định thay đổi.

Để bảo đảm Tam Tử Phủ thay thế, số lượng thiên kiêu bồi dưỡng trong tộc thường sẽ không thấp hơn năm người. Cho dù trong lúc nhất thời số lượng thiên kiêu không đủ, chỉ cần hơn mấy chục năm, đợi đến đời sau, tộc nhân đời sau ra đời, tự nhiên sẽ có thể bổ sung đủ. Kể từ đó, sự ỷ lại đối với Vô Cực Bảo Đan cũng sẽ ít đi.

"Yên lặng."

Mắt thấy hội trường một mảnh ồn ào, lão giả đấu giá sư nghiêm mặt, bỗng dưng cao giọng quát một tiếng.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng vô hình khuếch tán đến các phòng bao.

Trong hội trường bỗng nhiên yên tĩnh.

Lão giả này mặc dù không phải Tử Phủ thượng nhân, nhưng lại đại biểu cho Bách Bảo Các. Tuyệt đại đa số thế gia, đối với Bách Bảo Các đều có chút kiêng kị cùng kính sợ.

"Hừ! Tiểu tử Tả Khâu thị, Bách Bảo Các có quy củ của Bách Bảo Các, lúc đấu giá, trước sau đấu giá hội đều không thể uy hiếp người khác, hoặc là cướp đoạt vật phẩm của người khác, nếu không sẽ coi như là đối địch với Bách Bảo Các chúng ta." Lão giả uy nghiêm cao giọng nói, "Niệm tình ngươi tuổi còn trẻ, lại vi phạm lần đầu, lão phu tạm thời không truy cứu với ngươi. Nhưng nếu còn dám tái phạm, ta sẽ lập tức trục xuất ngươi khỏi Bách Bảo Các. Sau đó, tự nhiên cũng sẽ có người đến Tả Khâu Thị ngươi hỏi tội."

Lời này của hắn rất nặng, toàn bộ hội trường đấu giá lập tức lặng ngắt như tờ, ngay cả trong phòng bao của Tả Khâu thị cũng yên tĩnh lại.

Đích xác cũng đúng. Không có quy củ, không thành phương viên. Bách Bảo Các làm sinh ý mấy ngàn năm như một ngày, tự nhiên sẽ bảo vệ hết thảy trật tự.

Nếu có người ở trong hội trường đấu giá động một chút uy hiếp người khác, hoặc là sau đó cướp đoạt vật đấu giá, tương lai lan truyền ra ngoài, thanh danh Bách Bảo Các ở đâu? Dần dà, ai còn dám tới tham gia hội đấu giá Bách Bảo Các?

Nhìn thấy tất cả mọi người đều thành thật, lúc này lão giả mới chậm lại biểu tình, tiếp tục chủ trì đấu giá: "Ai còn có nghi

vấn? Nếu không có, liền tiếp tục đấu giá hội…”

“Đại sư!” Vương Thủ Triết đột nhiên mở miệng: “Thiên kiêu Linh Đài cảnh dùng Vô Cực bảo đan, hiệu quả như thế nào?”

Lão giả đấu giá liếc sang phòng Vương Thủ Triết: “Đã là người có tam trọng huyết mạch không đề cử sử dụng, hiệu quả rất thấp.”

“Xin hỏi đại sư, rốt cuộc là thấp bao nhiêu?” Vương Thủ Triết hỏi lại.

“Khoảng cách từ huyết mạch tam trọng đến huyết mạch tam trọng chỉ có thể có hai đến ba thành hiệu quả, bởi vậy giá cả cực kém.” Lão giả đấu giá mặc dù có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn trả lời, dừng một chút nói: “Còn có vấn đề gì khác không?”

“Đa tạ đại sư giải đáp nghi hoặc.” Vương Thủ Triết khách khí cảm tạ, trong lòng lại cảm khái, vật này vẫn kém xa Giá Y Huyết Cổ Vương.

Lúc trước con Giá Y Huyết Cổ Vương kia, chính là đem huyết mạch của hắn từ tam trọng sơ đoạn thoáng cái tăng lên tới tam trọng trung đoạn.

Tuy nhiên cũng đủ rồi.

Dù sao Vương Thủ Triết hắn hiện tại đã là tam trọng huyết mạch đỉnh phong, chỉ thiếu một bước lâm môn mà thôi.

Lão giả đấu giá lúc này mới nói: “Tiếp tục đấu giá Vô Cực Bảo Đan, giá khởi điểm hai trăm vạn càn kim, mỗi lần ra giá không thấp hơn mười vạn càn kim.”

“Hai trăm năm mươi vạn.” Mạc Nam Mạc thị mở miệng trước, cưỡng ép nâng lên năm mươi vạn, không chuẩn bị cho người ta cơ hội nhặt giá thấp.

“Hừ, hai trăm sáu mươi vạn.” Bên Tả Khâu thị truyền đến thanh âm.

“Hai trăm bảy mươi vạn.” Vương Thủ Triết cũng tham gia chiến đấu.

“Hai trăm tám mươi vạn.”

“Ba trăm vạn!” Tả Khâu thị lạnh như băng hô.

Ra được giá như thế, đã làm cho mấy gia tộc có mua được nội tình, buông tha ý niệm tham chiến. Vô Cực bảo đan bình thường đạt tới ba trăm vạn, đã là giá cả nhu cầu cấp bách, mất đi giá định.

Trong gian bao của Mạc Nam Mạc thị, gia chủ Mạc thị nói với Mạc Uyển Thu: "Thu Uyển, trưởng lão gia tộc sẽ phê chuẩn ba trăm ba mươi vạn, vi phụ có thể trợ cấp thêm hai mươi vạn cho cá nhân. Vượt qua giá cả này…"

Mạc Uyển Thu hiểu chuyện gật đầu nói: "Phụ thân yên tâm, nếu như vậy, sẽ là không có duyên với Thu Thu."

"Được." Mạc thị gia chủ tiếp tục ra giá: "Ba trăm ba mươi vạn."

"Các ngươi…"

Trong phòng Tả Khâu thị, vị công tử kia tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ là một gia tộc lục phẩm lại dám trả giá nhiều như vậy?

Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên vô cùng khó coi, nhưng vẫn cắn răng, kêu giá: "Ba trăm bốn mươi vạn."

"Ba trăm năm mươi vạn." Mạc thị lại tăng giá lần nữa.

Khi Tả Khâu thị muốn tăng giá, trưởng lão Thiên Nhân cảnh ở một bên nhắc nhở: "Thất Thập Cửu thiếu gia, cái này giá quá cao. Không bằng dừng tay ở đây, lại suy nghĩ biện pháp khác đi. Vô Cực bảo đan tuy rằng trân quý khó có, nhưng chung quy vẫn có thể có biện pháp lấy được."

Thế gia Tứ phẩm hoàn toàn chính xác có tiền, nhưng có tiền hơn nữa cũng không phải gió lớn thổi tới. Hơn nữa, phàm là thế gia Tứ phẩm, nhân khẩu đều cực kỳ khổng lồ, chi nhánh dây leo vô số, các loại quy củ cũng rất nhiều, lại càng không thể xằng bậy.

"Lại gọi một lượt nữa, ta trả tiền riêng vào." Tả Khâu công tử có chút phẫn nộ: "Không lấy được nữa thì thôi."

"Ba trăm sáu mươi vạn!" Tả Khâu công tử cao giọng hô giá.

Là tên Mạc thị chết tiệt kia còn muốn, thì phải ra ba trăm bảy mươi vạn, ước chừng thêm hai mươi vạn có gánh vác nổi hay không vẫn là vấn đề.

Mạc thị gia chủ nghe vậy, thở dài: “Tả Khâu công tử, ngài thắng.”

Sau khi nói xong, hắn áy náy nhìn Mạc Uyển Thu. Mình đã cố hết sức rồi, nhưng cuối cùng vẫn không sánh được với thế gia Tứ phẩm của người ta, một công tử ca tùy tiện đi ra.

Mạc Uyển Thu cũng là ánh mắt ảm đạm, khó nén vẻ thất vọng. Lần đấu giá này thất bại, cho nàng đả kích không nhỏ. Làm sao cũng không nghĩ tới, có thể đấu giá đến trình độ như thế.

“Ha ha! Không biết tự lượng sức mình.” Tả Khâu công tử cười lạnh hai tiếng, khóe miệng treo lên một nụ cười.

Tuy giá tràn tới mức hắn hộc máu nhưng cuối cùng vẫn lấy được Vô Cực bảo đan. Mà chỉ cần có thể lấy được Vô Cực bảo đan, mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng mà, ngay khi hắn cho rằng Vô Cực Bảo Đan đã vào túi, Vương Thủ Triết bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Ba trăm bảy mươi vạn.”

“Cái gì?” Tả Khâu công tử đột nhiên biến sắc, nổi giận hô: “Ngươi ngươi ngươi… Ngươi là cái gì…”

“Nhắc nhở Tả Khâu công tử chú ý lời nói.” Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng: “Bình thường đấu giá, chớ nhiễu loạn trật tự.”

Tả Khâu công tử giật mình, lập tức nhớ tới lời nhắc nhở của lão giả đấu giá sư trước đó, đành phải cứng rắn ngăn chặn hỏa khí.

Chỉ là, vừa rồi kêu giá đã là cực hạn của hắn, trên cực hạn lại thêm hai mươi vạn…

Hắn cắn răng, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc không nói.

Lão giả đấu giá sư thấy thế, trong lòng tự nhiên đã hiểu, bình thản bắt đầu tính giờ: “Ba trăm bảy mươi vạn một lần… Ba trăm bảy mươi vạn lần thứ hai… Ba trăm bảy mươi vạn lần thứ ba, thành giao! Chúc mừng vị công tử này đạt được “Vô Cực Bảo Đan”.”

Cho dù với tâm trí của Vương Thủ Triết, trong nháy mắt này cũng sinh ra một cảm giác sung sướng và thoải mái.

Cuối cùng cũng mua được Vô Cực bảo đan rồi.

Lúc trước hao hết tâm lực kiếm tiền cho gia tộc, đề cao các loại sản xuất, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Mặc dù ở giữa có một chút ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn là bị hắn lấy tài đè người, áp xuống. Tổng thể chi tiêu, cũng xa xa không đến cực hạn hắn có thể thừa nhận.

Vương Thất Hải ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Tứ gia gia này cũng quá có tiền!! Ba trăm bảy mươi vạn a, đây chính là ba trăm bảy mươi vạn càn kim đó… à không đúng, lúc trước hắn còn bỏ ra bốn mươi vạn mua một kiện thượng phẩm linh khí.

Đây là gia tộc thất phẩm sao?

Vương Thất Hải hai mắt mê mang, cảm giác tam quan và thường thức đều bị trùng kích.

Cũng may, sau đó đấu giá Vương Thủ Triết cũng không tiếp tục ra tay.

Tuy rằng hắn rất có hứng thú với "Thông linh bảo đan" áp trục và "Ngô đồng tiên mộc" bảo vật đại trục, nhưng vì sự phát triển sau này của gia tộc, những thứ này vẫn là bỏ đi.

Trong đó tranh đoạt thông linh bảo đan vô cùng lợi hại, Mạc Nam Vương thị cũng nhiều lần ra giá, nhưng cuối cùng vẫn bị Lũng Tả Tiền thị tài đại khí thô dùng bốn trăm vạn càn kim chiếm lấy.

Kế hoạch của Mạc Nam Vương thị dự trữ Thông Linh bảo đan trước đương nhiên cũng bị ngâm nước rồi.

Bọn hắn ngược lại cũng không phải không trả nổi bốn trăm vạn này, chỉ là giá cả này thật sự quá nhiều, mua xuống rất không có lời. Thay vì hiện tại cắn răng mua lại, còn không bằng chờ một chút, lần đấu giá tiếp theo, nếu thật sự không được, còn có thể đi quốc đô thử vận may.

Dù sao cách Vương Định Tân thăng cấp Tử Phủ cảnh còn mấy chục năm nữa.

Mà Ngô Đồng Tiên Mộc cũng là một loại gỗ đẳng cấp cao, đấu giá một cây ước chừng chỉ có một hai mét khối, có đủ loại

tác dụng thần diệu. Nhưng cuối cùng giá cả lại được nâng lên đến sáu trăm ba mươi vạn càn kim. Cuối cùng bị Thiên Phủ Công Dã thị lấy đi, chắc là lấy về luyện chế bảo vật gì đó.

Đợi Ngô Đồng Tiên Mộc đấu giá xong, đấu giá hội cũng kết thúc.

Đám người Vương Thủ Triết ra khỏi bao sương, Tiền thị Tiền Học Hàn và Vương Tông Hạo liền tiến lên đón, vẻ mặt tươi cười chắp tay nói: "Chúc mừng Thủ Triết gia chủ/ Tứ thúc, lấy được bảo vật trong lòng."

"Cũng chúc mừng Hàn gia chủ." Vương Thủ Triết cười chắp tay nói.

Hắn trên mặt không hiện, nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ. Theo tình báo của hắn biết, Tử Phủ chủng của Tiền thị phỏng chừng còn phải bảy tám mươi năm mới dùng được Thông Linh Bảo Đan, vì sao Tiền Học Hàn thà trả giá nhiều như thế, cũng phải cưỡng ép thu Bảo Đan?

Nhưng mà loại lời này, Vương Thủ Triết sẽ không hỏi ngay mặt.

"Chúc mừng học Hàn gia chủ." Vương Tông Hạo cũng là phong độ nhẹ nhàng chúc mừng nói: "Lũng Tả Tiền thị không hổ là gia đình hào phú đại danh đỉnh đỉnh, trận này Mạc Nam Vương thị chúng ta thua tâm phục khẩu phục."

Tiền Học Hàn cũng vội vàng hoàn lễ, trong miệng khiêm tốn khách sáo vài câu.

Cùng lúc đó.

Đoàn người Mạc thị Mạc Nam cũng đi ra khỏi bao sương.

Mạc Uyển Thu đi theo phía sau gia chủ Mạc thị, có chút thất thần lạc phách, cảm xúc thấp kém.

Hoàng Phủ Phi cũng đi ra mở mang kiến thức, chào đón: "Kính Thu, lần này không thể mua được cũng không sao, lát nữa ta sẽ giúp ngươi hỏi thăm một chút, xem còn có Vô Cực Bảo Đan ở đâu không."

"Ừm, đa tạ…"

Mạc Uyển Thu ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Vương Thủ Triết, lập tức thân thể mềm mại chấn động, sững sờ tại chỗ.

“A, đây không phải là Thủ Triết công tử sao? Người lấy được Vô Cực Bảo Đan lại là hắn… Chẳng trách, thanh âm vừa rồi nghe có chút quen thuộc.” Ánh mắt Hoàng Phủ Phỉ Phỉ cũng sáng lên, lập tức đi qua chào hỏi.

Nào có thể đoán được.

Chân của nàng ta mới vừa nhấc lên, Mạc Uyển Thu liền chậm rãi chạy qua bên cạnh nàng ta, vọt tới trước mặt Vương Thủ Triết nơm nớp lo sợ thi lễ.

“Thu Uyển bái kiến Thủ Triết gia chủ.”

…

Chương 67: Thăng cấp! Đại thiên kiêu Thủ Triết!

…

“?”

Vẻ mặt Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc.

Hắn tự xưng là trí nhớ cũng không tệ, nhưng hắn thật sự không nhớ nổi, mỹ nữ xa lạ trước mắt bỗng nhiên chạy tới chào hỏi đã gặp qua ở đâu rồi.

Tiền Học Hàn và Vương Tông Hạo cũng sửng sốt một chút, sau đó lại nhìn về phía ánh mắt mập mờ mà chỉ có nam nhân Vương Thủ Triết mới hiểu được.

Chậc chậc chậc, thật không ngờ, Thủ Triết gia chủ cũng là một tay lão luyện phong lưu phóng khoáng, mới đến Mạc Nam chưa đầy một tháng, đã trêu hoa ghẹo nguyệt rồi.

Nghe nói, Thiên Diễm tiên tử của thuyền hoa Thiên Diễm sau khi gặp qua Thủ Triết gia chủ một lần, cũng đã đóng cửa từ chối tiếp khách đến nay, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Còn có Hoàng Phủ Phi Phi của Hoàng Phủ thị dường như cũng có chút hảo cảm với Thủ Triết gia chủ.

Mắt thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người mình, Vương Thủ Triết lập tức phản ứng lại, phong độ nhẹ nhàng chắp tay hoàn lễ: “Xin hỏi cô nương là…?”

Mạc Uyển Thu liên tục không ngừng thi lễ: “Gia chủ Thủ Triết chớ muốn chiết Sát Thu. Thu Uyển là đệ tử hạch tâm của Huyền Dao nhất mạch thượng nhân của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, cũng là sư muội của Lạc Thu học tỷ. Lúc trước Ly Dao tiểu thư bái vào môn hạ của Viện trưởng Thiên Hà chân nhân, Uyển Thu đã nhìn thấy gia chủ Thủ Triết từ xa, đến bái kiến gia chủ.”

Dòng dõi Huyền Dao?

Vương Thủ Triết bừng tỉnh nói: “Thì ra ngươi là sư muội của Lạc Thu. Nếu như thế, ngươi không cần chấp nhất vãn bối, gọi ta một tiếng ‘Sư huynh’ là được.”

Tính ra Vương Thủ Triết cũng là đệ tử ký danh Trường Xuân cốc của Tử Phủ Học Cung.

“Thu Uyển Uyển không dám.” Mạc Uyển Thu vội vàng lắc đầu, “Thu Uyển thân là người đi theo của Ly Dao tiểu thư, sao dám bất kính với gia chủ?”

“Tùy tùng của Ly Dao?” Vương Thủ Triết hơi nghi hoặc: “Sao ta lại không biết chuyện này?”

Thông thường mà nói, thu người đi theo là một chuyện lớn, dù sao theo một ý nghĩa nào đó mà nói, người đi theo của Ly Dao đã xem như nửa người một nhà của Vương thị, Ly Dao nhất định sẽ viết thư nói rõ với hắn.

Trước đó, Ly Dao thu Lục Hướng Huy làm người đi theo, đã từng viết thư cho hắn, hắn còn phái người điều tra thân thế của Lục Hướng Huy, thăm dò rõ ràng tổ tiên mười tám đời của đối phương, xác nhận mặc dù Lục thị không cường đại, nhưng thân gia trong sạch, danh dự gia tộc cũng sạch sẽ.

Gương mặt xinh đẹp của Mạc Uyển Thu hơi ửng đỏ, thấp giọng hổ thẹn nói: “Ly Dao tiểu thư còn chưa đáp ứng việc này. Nhưng mà, Uyển Thu tin tưởng, chân thành có tới, kim thạch là mở… Trong lòng ta, Ly Dao tiểu thư đã là chủ của ta rồi.”

“Ách…”

Trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt, không ngờ tiểu nha đầu này vậy mà vẫn cạo đầu nóng đầu.

Bất quá, chuyện giữa tiểu bối vẫn là do các nàng tự xử lý cho tốt.

Lập tức, hắn cũng không tiện nói thêm cái gì, liền thuận miệng khích lệ nói: “Vậy ngươi cố gắng thật tốt, tranh thủ để Ly Dao sớm ngày thừa nhận ngươi.”

“Đa tạ Thủ Triết gia chủ.” Mạc Uyển Thu phấn chấn không thôi, kích động đến mức sắc mặt hơi ửng hồng, liên tục gật đầu: “Nhất định sẽ nỗ lực.”

“Uyển Uyển Thu, ngươi thế mà cũng nhận ra Thủ Triết công tử?” Hoàng Phủ Phi Phi đi theo tới, ánh mắt quét tới quét lui

trên người hai người bọn họ, trong ánh mắt có vẻ nghi hoặc không che giấu được.

“Phi Phi.” Mạc Uyển Thu hơi lúng túng, kéo tay áo khuê mật thấp giọng nói: “Vị Thủ Triết gia chủ này chính là phụ thân của vị ‘tiểu thư’ mà ta và ngươi nói.”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Phi Phi hơi giật mình, không nhịn được nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới vài lần, trong lòng cảm khái.

Không ngờ, Thủ Triết công tử chẳng những có nhà có phòng, có con có con gái… Nữ nhi lại còn là một đại thiên kiêu!

Ài, con gái của đại thiên kiêu, phải có cá tính tâm cao khí ngạo chứ? Sau này nếu như trong cuộc sống muốn ở chung thật tốt, cũng không dễ dàng… Ài, đau đầu…

“Thì ra Phi Phi và Uyển Thu cũng biết… Gặp nhau tức là có duyên, theo lý nên mời các ngươi ăn bữa cơm. Nhưng hôm nay Vương mỗ có chuyện quan trọng quấn thân, đành phải thay đổi ngày khác.” Vương Thủ Triết nói, áy náy chắp tay với mọi người: “Chư vị, Vương mỗ cáo từ trước.”

Sau khi từ biệt mọi người, Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, Vương Thất Hải, Vương Thủ Chủ cùng nhau rời khỏi Bách Bảo Các.

Nhìn theo đoàn người rời đi, Tiền Học Hàn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng thì phức tạp không thôi.

Rốt cuộc đại thiên kiêu cũng là đại thiên kiêu ~

Tuy rằng hắn đã sớm biết chuyện Vương Ly Dao bái nhập môn hạ Thiên Hà chân nhân, nhưng mỗi lần thấy thái độ của người ngoài đối với đại thiên kiêu, vẫn không ngăn được hâm mộ.

Nếu lúc trước hắn có tư chất tuyệt hảo như vậy, thì làm sao còn phải cúi đầu làm việc lặt vặt trước mặt nữ nhân ngu xuẩn Tào Lệ Na kia nữa, chỉ vâng vâng dạ dạ, uất ức bao nhiêu năm như vậy?

Cùng lúc đó.

Trước cửa sương phòng Tả Khâu thị, Tả Khâu công tử sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

Đúng là tên kia, đoạt Vô Cực Bảo Đan của hắn. Nếu chỉ như thế cũng thôi, tiểu tử kia lại lớn lên so với hắn còn tuấn lãng bất phàm, quả nhiên là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Bất quá, nữ tử quạnh quẽ che mặt kia phía sau hắn, ngược lại tư thái cực tốt, khí chất u lãnh, khí độ tuyệt hảo, nhất định không phải phàm vật.

Tả Khâu công tử nghĩ như vậy, ánh mắt nhịn không được lại liếc về phía Lung Yên lão tổ, nhìn thêm mấy lần.

Bỗng dưng.

Lung Yên lão tổ hơi quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng thâm thúy nhàn nhạt nhìn về phía Tả Khâu công tử.

Một cỗ sát cơ vô hình vô chất giống như thực chất lập tức bao phủ hắn từ xa, khóa chặt.

“Hả?”

Tả Khâu công tử lập tức như rơi vào hầm băng, toàn thân xù lông, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Loại cảm giác này giống như bị một con hung thú tuyệt thế nhìn chằm chằm, chỉ cần có nửa điểm dị động sẽ bị một kích mất mạng.

Hai vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh trung kỳ bên cạnh hắn biến sắc, gần như đồng thời cảm giác được khí tức nguy hiểm.

Hai người vội vàng chắn trước mặt Tả Khâu công tử, như lâm đại địch mà nhìn thẳng vào Lung Yên lão tổ.

Thông qua Quan Khí Thuật, bọn họ có thể đoán được tu vi của nữ tử lạnh lùng kia chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ.

Nhưng mà, chính là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ như vậy, lại làm cho bọn họ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Nữ tử thanh lãnh kia, sợ là không đơn giản.

“Chỉ như vậy thôi.”

Thấy thế, Lung Yên lão tổ khẽ hừ một tiếng, lập tức bình thản thu hồi ánh mắt, xoay người đi theo Vương Thủ Triết rời đi.

Chờ sau khi nàng biến mất, Tả Khâu công tử mới giật mình hoàn hồn, bị tức giận không nhẹ: "Xèo cuồng, quá càn rỡ. Lại dám xem nhẹ như thế…"

"Bảy mươi chín công tử, xin cẩn thận nói." Trưởng lão Thiên Nhân cảnh vội vàng khuyên giải, "Ra ngoài, đừng ỷ vào gia thế mà ngang ngược càn rỡ, làm việc không cố kỵ. Tuy nàng này chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, nhưng có thể cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm. Loại tình huống này, hoặc là huyết mạch của bản thân nàng không thấp, hoặc là trên người có dị thuật, không thể khinh thường. Đề nghị công tử chớ tùy ý gây sự, để tránh đưa tới chuyện không cần thiết, nếu không tộc quy cũng không phải dễ lừa như vậy."

Càng là thế gia lịch sử lâu đời, về giáo dục hậu bối càng yêu cầu nghiêm khắc, đối với tiểu bối cũng tự nhiên sẽ có một hệ thống giáo dục hoàn chỉnh cùng chuẩn tắc hành vi quy phạm.

Dù sao, không phải mỗi cường giả đều đem hai chữ "cường giả" viết ở trên mặt, tiểu bối kiến thức nhãn lực không đủ, cho dù gặp được cường giả cũng chưa chắc biết được. Nếu như tiểu bối trong tộc ỷ vào gia thế, hở tí gây chuyện thị phi bên ngoài, ỷ thế hiếp người, rất dễ dàng trêu chọc đến người không nên trêu chọc, gây ra tai họa cho gia tộc.

…

Không đề cập tới phần sau trong hội đấu giá.

Vương Thủ Triết trước tiên chạy về chỗ ở khách của Mạc Nam Vương thị.

Đó là một viện tử cực kỳ lịch sự tao nhã, bên trên viết ba chữ triện cổ lão Tiên Khách Cư.

Trong khoảng thời gian Vương Thủ Triết ở khách điếm này, dù là người của Mạc Nam Vương thị cũng không được tùy ý ra vào, đến gặp đều phải thông báo trước.

Dưới sự bảo vệ của Lung Yên lão tổ và Thiên Nhân cảnh khôi lỗi Vương Thủ Chủ, sau khi Vương Thủ Triết trở về đầu tiên là nuốt "Vô Cực bảo đan", sau đó bắt đầu nhập định.

Bảo đan vào miệng liền tan, như quỳnh tương ngọc dịch theo kinh mạch của hắn lan tràn ra toàn thân.

Thời gian một hơi thở trôi qua.

Trong cơ thể Vương Thủ Triết đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhân tố huyết mạch cổ xưa ẩn giấu sâu trong huyết mạch giống như được khai quật ra từng chút một.

Giống như mỗi một dòng họ của Hoa Hạ ở địa cầu, đều có thể ngược dòng đến một đại nhân vật thời cổ đại nào đó. Nhân loại của Đại Càn quốc, huyết mạch tự nhiên cũng có thể không ngừng truy ngược lên trên, có lẽ đuổi theo, có thể truy ngược đến trên người của đại đế cổ lão nào đó.

Nhưng mà chính sự sinh sôi từng thế hệ đó đã làm cho huyết mạch của mỗi người trở nên mỏng manh và pha tạp. Những huyết mạch cổ xưa kia dùng phương thức cực kỳ mỏng manh, ngủ đông trong cơ thể con người, có lẽ cả đời cũng không có cách thức tỉnh.

Vô Cực Bảo Đan là một loại đan dược cường đại mà thần diệu, nó có thể kích thích cơ năng của thân thể cực đại, dẫn dắt huyết mạch cổ xưa lại lần nữa thức tỉnh cường hóa. Nếu như vẻn vẹn thức tỉnh huyết mạch nhất trọng, dùng Vô Cực Bảo Đan mà nói, hiệu dụng sẽ cực kỳ cường đại, xác suất cực lớn có thể trực tiếp tăng lên nhất trọng huyết mạch.

Chỉ tiếc.

Bây giờ Vương Thủ Triết đã là huyết mạch tam trọng đỉnh phong, tính dụ dỗ kích thích của Vô Cực bảo đan đã trở nên có chút yếu ớt. Nhưng cho dù yếu ớt đến đâu cũng có thể tạo ra tính tác dụng nhất định.

Từng chút lực lượng tăng cường lên kia giống như nhẹ nhàng đẩy trên Cốt Bài Đa Mễ Nặc, phản ứng dây chuyền liên tiếp khiến Vương Thủ Triết sinh ra biến hóa mãnh liệt.

Thân thể của hắn giống như bị hỏa thiêu, trở nên đỏ lên, từng sợi sương mù màu trắng bốc lên.

Lung Yên lão tổ hộ pháp ở một bên, trong con ngươi vốn trong trẻo lạnh lùng xẹt qua một tia khẩn trương và chờ mong. Trong cuộc đời nàng, muôn hình muôn vẻ người gặp qua vô

số, nhưng mà chỉ có Thủ Triết, là một người thần kỳ nhất mà nàng từng gặp.

Trong vòng hai mươi mấy năm ngắn ngủi, hắn đã thay đổi rất nhiều thứ. Toàn bộ Vương thị, không có sự tồn tại nào quan trọng hơn hắn.

Thời gian lại lần nữa trôi qua.

Một ngày một đêm trôi qua.

Khi Vương Thủ Triết mở mắt lần nữa, phát hiện thế giới này rõ ràng như vậy, xung quanh xanh um tươi tốt, mùi thơm của thực vật và hơi nước ẩm ướt trong hô hấp xông vào mũi, giống như đang ở sâu trong rừng rậm cổ xưa.

Cái này?

Vương Thủ Triết sửng sốt, hắn dường như đang ở trong phòng khách của Tiên Khách Cư, xung kích huyết mạch tiến hóa mà? Sao lập tức chạy đến…

Không đúng.

Đây chính là phòng khách tiên khách!

Trong lúc Vương Thủ Triết lờ mờ, còn có thể phân biệt đây là gian phòng hắn ở một tháng.

Chỉ là hết thảy đều đã thay đổi, cỏ xanh trên mặt đất đã từ khe hở trên sàn nhà chui ra, dài đến hơn một người, giường, bàn ghế, cửa sổ, cùng với xà nhà cột trụ trong phòng đều giống như cây cổ thụ gặp mùa xuân, một lần nữa toả sáng sinh cơ.

Chúng nó sinh trưởng ra cành cây tráng kiện, trên cành mọc đầy lá cây.

Thậm chí, trong phòng nở rộ hoặc tàn lụi rất nhiều đóa hoa, tản ra mùi thơm xông vào mũi. Khoa trương nhất là, trên một cây cột hành lang thô to, vậy mà treo lên không ít quả to mọng, nặng trịch đè bẹp cành cây.

Cái này… khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, cũng không biết quả này thụ phấn như thế nào?

“Thủ Triết, nhìn dáng vẻ này của ngươi, hẳn là huyết mạch thăng cấp thành linh thể.” Giọng nói của Lung Yên lão tổ hơi kích động nói, đây là một chuyện vui lớn, Thủ Triết trở thành

đại thiên kiêu, có nghĩa là hắn có cơ hội rất lớn để thăng cấp lên Thần Thông cảnh.

Do hắn ta đến cầm lái Vương thị ước chừng hai ngàn năm, tương lai Vương thị có thể phát triển đến loại trình độ nào, hoàn toàn không thể đo lường.

"Lão tổ?" Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn, vậy mà không phát hiện lão tổ ở đâu. Nhìn kỹ một chút mới giật mình hoàn hồn, hóa ra lão tổ bị một đóa hoa xinh đẹp vây quanh.

Nàng vốn hộ pháp bên cửa sổ, kết quả dùng gỗ ở cửa sổ, chính là một loại vật liệu cây hoa nào đó. Toàn bộ cửa sổ, đều biến thành biển hoa lá cây màu xanh lục.

Nhưng nàng còn không dám quấy rầy Thủ Triết thăng cấp huyết mạch, chỉ có thể bất động, kết quả bị bao vây trong sắc màu rực rỡ.

Lung Yên lão tổ đẩy ra Hoa Tùng, thướt tha mà ra, trong đôi mắt tràn đầy vui mừng và vui mừng. Dị tượng như vậy, sợ là Ất Mộc linh thể bình thường căn bản không làm được, chỉ là nàng vẫn có một tia lo lắng nói: "Thủ Triết, dị tượng như thế, để Mạc Nam Vương thị nhìn cũng không tốt."

Mặc dù Mạc Nam Vương thị là đồng tông, nhưng dù sao cũng không phải đồng tộc.

Bí mật Vương Thủ Triết thăng cấp đại thiên kiêu này, tất nhiên là giữ bí mật một phen. Dù sao gia tộc đã có một đại thiên kiêu Ly Dao ở bên ngoài chống đỡ thể diện. Thêm một người nữa, hoặc là hai người, người bên ngoài chưa chắc chỉ có hâm mộ.

"Lão tổ nói rất có lý." Tâm niệm Vương Thủ Triết hơi động một chút, vẫy tay một cái, thần niệm càng thêm cường đại bao phủ trong phòng, những thực vật kia hóa thành từng chút ánh sáng xanh hội tụ về phía Vương Thủ Triết, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Chỉ một thoáng.

Cành cây, hoa cỏ, lá cây, vân vân, tất cả đều héo rũ, hóa thành cành khô lá úa không có chút sinh mệnh lực. Chỉ có những trái cây to mọng kia, được Vương Thủ Triết tiện tay thu vào. Ăn một miếng, chất lỏng no đủ, ngọt lành, ngọt ngào. Có mùi

thơm ngọt ngào của táo, lại có nước mật đào nhiều, tuy rằng không phải linh quả gì, nhưng vẫn là trân phẩm hiếm có.

“Lão tổ nếm thử, quả không biết tên này không tệ.” Vương Thủ Triết hiếu kính đưa tới mấy quả.

Lung Yên lão tổ không ăn trước, mà là vung tay áo mây lên, một cỗ khí tức băng sát cuốn ra, đem tất cả cành khô lá úa đều cuốn lên ngưng tụ thành một quả cầu, răng rắc răng rắc, trong chớp mắt, bị áp súc thành một hạt châu “Mộc” to bằng nắm tay.

“Phanh!” Mộc châu bị lực băng sát nổ nát, hóa thành bụi phấn.

Trong phòng, thoáng cái sạch sẽ hơn rất nhiều.

“Vương Thủ Chủ, vào đi.” Lung Yên lão tổ ra lệnh.

Khôi lỗi Vương Thủ Chủ, lập tức từ cửa chính nhanh chóng tới đây, cúi đầu nghe lệnh.

“Xử lý căn phòng này một chút, cố gắng hết sức khôi phục nguyên trạng.” Lung Yên lão tổ nói.

“Vâng, Lung Yên lão tổ.” Vương thủ chủ nghe lời hành động.

Trong ký ức của nó, có tất cả tộc nhân Vương thị tồn tại, một khi gặp phải nguy hiểm sẽ chủ động bảo vệ bọn họ. Nhưng mà, giữa các tộc nhân cũng có danh sách ưu tiên.

Trước tiên ưu tiên, đương nhiên chính là Vương Thủ Triết, tiếp theo là Liễu Nhược Lam và Lung Yên lão tổ…

Vương Thủ Triết thấy Lung Yên lão tổ xử lý ổn thỏa, cũng âm thầm gật đầu, lão tổ được hắn hun đúc sâu sắc, bắt đầu biết giấu dốt, so với tính tình một lời không hợp thì tốt hơn nhiều.

Cảm giác vui mừng sâu sắc a.

“Thủ Triết, ngươi còn nhớ tiểu tử kia không?” Lung Yên lão tổ lạnh lùng nói: “Chính là tiểu tử Tả Khâu gia kia, hắn dám dùng ánh mắt khinh bỉ ta, lúc trước đại sự chưa thành, ta không so đo với hắn. Hiện tại… Ta chuẩn bị để hắn trả giá một chút.”

“…” Da mặt Vương Thủ Triết giật giật, thu hồi suy nghĩ vừa rồi.

...

Chương 68: Công tử vô tình…

…

Xét đến cùng, Lung Yên lão tổ vẫn là Vương Lung Yên lúc trước, cô nương tính cách kiêu ngạo lại có chút bá đạo. Chẳng qua theo tuổi tác cùng trách nhiệm trên vai tăng lên, mới khiến cho nàng ta không ngừng khắc chế tính cách vốn có.

Có điều, bất kể nói thế nào, Lung Yên lão tổ cũng là người ông ta kính trọng nhất. Đời này vì gia tộc hy sinh quá nhiều, cho dù ngẫu nhiên tùy hứng một chút, Vương Thủ Triết cũng sẽ ủng hộ.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Ý của lão tổ là, chuẩn bị tiêu diệt tiểu tử Tả Khâu sao?"

"Giết?" Lung Yên lão tổ hơi ngẩn ra, có chút do dự: "Tiểu tử kia tuy ánh mắt hèn mọn, nhưng vẫn tội không đáng chết, cho một chút giáo huấn là được. Huống chi đối phương xuất thân từ thế gia Tứ phẩm, không nên kết tử thù."

"Thủ Triết hiểu rồi." Vương Thủ Triết gật đầu: "Nếu như vậy, sự tình liền đơn giản. Tiểu tử đó tuổi tác không chênh lệch nhiều với ta, dứt khoát lấy thân phận bạn cùng lứa tuổi trực tiếp kích thích hắn luận bàn trước mặt mọi người. Bất kể thắng bại như thế nào, cũng sẽ không mở rộng mâu thuẫn, mà đảm bảo giúp lão tổ trút một ngụm ác khí."

Vốn dĩ dựa theo tâm tính của Vương Thủ Triết, sẽ không làm ra hành động tranh chấp vô nghĩa như vậy. Nếu có mâu thuẫn, bình thường đều có thể hóa giải là hóa giải. Nếu thật sự không hóa giải được mâu thuẫn sinh tử, hoặc là hắn không ra tay, vừa ra tay tất nhiên phải giải quyết "vấn đề".

"Được." Mặc dù Lung Yên lão tổ rất muốn tự mình ra tay, nhưng bối phận của nàng đặt ở nơi đó, trực tiếp ra tay với tiểu tử Tả Khâu, không khỏi có hiềm nghi lấy lớn hiếp nhỏ.

Một lát sau.

Vương Thủ Triết tìm tới Vương Thất Hải, dặn dò hắn một phen.

Vương Thất Hải có chút ngạc nhiên: “Tứ gia gia muốn tìm Tả Khâu Thanh Vân, còn muốn đánh hắn một trận?”

“Tả Khâu Thanh Vân? Tên rất dễ nghe… Như thế, lại có thêm một lý do đánh hắn.” Vương Thủ Triết mỉm cười gật đầu nói: “Không lẽ Thất Hải sợ phiền phức?”

“Có phiền phức gì?” Vương Thất Hải vội vàng ưỡn thẳng ngực, tự hào nói: “Khánh An Tả Khâu thị có lợi hại hơn nữa thì phạm vi thế lực cũng chỉ là Khánh An quận. Mạc Nam Vương thị chúng ta chính là một trong tam đại Tử Phủ thế gia Mạc Nam.”

“Tứ gia gia ngài cho dù bối phận tương đối cao, nhưng chung quy cũng là người trẻ dưới sáu mươi tuổi. Người trẻ tuổi, nhìn nhau luận bàn không vừa mắt, hoặc bị đánh một trận, hoặc bị đối phương đánh một trận cũng là bình thường. Chỉ cần không phải tàn phế chí tử, không có trưởng bối thế gia nào sẽ dễ dàng nhúng tay.”

Sau đó, Vương Thất Hải liền đi điều tra hành tung của Tả Khâu Thanh Vân.

Hắn không hổ là một đám “địa đầu xà” có hồ bằng cẩu hữu, rất nhanh liền tìm hiểu rõ ràng hành tung của Tả Khâu Thanh Vân. Hóa ra hai ngày nay, Tả Khâu Thanh Vân nghe nói Thiên Diễm tiên tử tên tuổi, mấy lần chạng vạng đều là chạy đi cầu kiến Thiên Diễm tiên tử.

Chỉ là không biết Thiên Diễm tiên tử bị cái gì kích thích, gần đây cả tháng đều đóng cửa không tiếp khách, ngay cả Tả Khâu Thanh Vân cũng liên tiếp cự tuyệt ba lần.

“Tứ gia gia.” Ánh mắt Vương Thất Hải sùng bái nhìn Vương Thủ Triết: “Xem ra ngày đó Thiên Diễm tiên tử thật sự là tình căn sâu đậm với ngài, chắc là đang làm cho ngài xem.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt.

Lung Yên lão tổ đang nhắm mắt dưỡng thần ở một bên, đôi mắt trong veo hơi mở ra, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết thản nhiên nói: “Thủ Triết đi thanh lâu rồi?”

“Cái này… chính là nhất thời hiếu kỳ, đi xem một chút. Ta và Thiên Cương kia, cũng không liên quan gì.” Vương Thủ Triết

ngược lại bình tĩnh tự nhiên, dù sao hắn không làm việc trái lương tâm, căn bản không sợ quỷ gõ cửa.

Nào có thể đoán được.

Vương Thủ Triết vừa nói xong, bên ngoài Tiên Khách Cư liền truyền đến tiếng bẩm báo của gia tướng Vương thị: "Khởi bẩm Thủ Triết gia chủ, có một nữ tử tên là Thiên Diễm tiên tử đến Vương thị đưa bái thiếp cầu kiến Thủ Triết gia chủ, không biết có tiếp kiến không?"

Đôi mắt sáng như sao của Lung Yên lão tổ, nghi ngờ quét qua trên người Vương Thủ Triết, khẽ nhíu mày: "Ngươi chớ có giấu ta, nếu thật sự có chuyện gì chúng ta giải quyết trước thời gian, ngươi lấy thân phận nạp thiếp cũng không phải là không thể, chỉ là được Từ Từ Đồ Chi… Nếu không sau khi trở về đánh lại, ta chỉ là mắt điếc tai ngơ."

"Lão tổ, thật sự không có chuyện gì." Vương Thủ Triết dở khóc dở cười nói: "Ngày đó lai lịch thần bí, trên người lộ ra một tia quỷ dị. Nữ tử thân phận không rõ, mục đích không rõ như vậy, Thủ Triết sao có thể trêu chọc lung tung? Cho dù Thủ Triết muốn nạp thiếp cũng không nhìn trúng nàng ta được."

"Điều này cũng đúng, nếu như trước kia có lam châu ngọc, nữ tử bình thường há có thể lọt vào mắt ngươi." Lung Yên lão tổ yên tâm, lại là gật đầu nói: "Sau này nếu như ngươi thật sự coi trọng ai, trước tiên nói với ta. Ta là lão tổ, vẫn có quyền thay ngươi làm chủ. Nghĩ kỹ lại, bây giờ ngươi mới chỉ có hai nam hai nữ, nên sinh nhiều thêm một chút, cho dù chỉ là con vợ kế, nhưng cũng là con của gia chủ, địa vị trong tộc sẽ không quá thấp, tương lai có thể kéo dài huyết mạch!"

Lung Yên lão tổ phảng phất có tính đàm luận: "Đương nhiên tốt nhất là quý nữ danh môn, như thế liền có thể nạp làm bình thê chi nhị phòng, con nối dõi sinh ra cũng coi đồng đích mạch…" Nàng thân là lão tổ tông, đương nhiên hi vọng con nối dõi của Thủ Triết càng nhiều càng tốt.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngăn cản: "Lão tổ đừng nói nữa, ta và Nhược Lam tình cảm sâu đậm, chỉ một mình nàng là đủ. Huống chi con cháu thế gia cưới bình thê khó khăn rất lớn, không có ý nghĩa gì."

Trên đời này nạp thiếp dễ dàng, nhưng lấy bình thê độ khó cũng không nhỏ, chỉ vì đó là đặc quyền chỉ hoàng thất nhất mạch mới có. Xác thực mà nói, chỉ có những vương gia có phong hào, mới có tư cách cưới thêm mấy vương phi. Hơn nữa cũng không phải người nào, đều có tư cách trở thành vương phi.

Về phần con cháu hoàng thất bình thường, cũng chỉ có thể có được một chính thê, còn lại chỉ có thể làm thiếp thất. Trừ phi con cháu hoàng thất nào đó được hoàng đế bệ hạ đồng ý, sau khi đích thân hạ sắc lệnh, mới có thể cưới thêm hai bình thê.

Con cháu thế gia cũng như vậy, muốn cưới thêm mấy lão bà, hoặc là trâu bò đến mức được phong làm vương khác họ, như vậy có thể "vô hạn" cưới vương phi trong quy tắc. Hoặc là xin sắc lệnh của đại đế…

Với thân phận hiện tại của Vương Thủ Triết cũng không có tư cách viết tấu chương cho Đại Đế.

Trừ phi hắn nguyện ý tiết lộ tư chất đại thiên kiêu của mình, sau đó thông qua quan hệ tỏ vẻ cầu kiến đại đế. Nếu đại đế có hứng thú, có khả năng nhất định sẽ nể tình đại thiên kiêu tiềm lực, thu xếp gặp mặt, hơi lôi kéo ban thưởng, khích lệ hai câu…

Chẳng qua đãi ngộ cũng chỉ như vậy…

Trừ phi đại thiên kiêu Vương Thủ Triết này đến Tử Phủ cảnh, Đại Đế mới có thể coi trọng một chút. Chỉ có một ngày nào đó, thật sự đột phá đến Thần Thông cảnh, mới có tư cách đi diện thánh bất cứ lúc nào.

Lời nói và thái độ của ngươi, Đại Đế cũng sẽ cân nhắc một chút, đưa vào phạm vi suy tính.

Lung Yên lão tổ nghe vậy cũng khẽ nhíu mày: "Độ khó quả thật không nhỏ, nhưng cũng không phải là không thể làm được."

Trong lòng nàng âm thầm cân nhắc, đợi nàng đến Tử Phủ cảnh, thân là một đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh đã có chút địa vị, cộng thêm công huân khai hoang ở ngoại vực Vương thị kế tiếp, cùng với ghi chép nộp thuế kếch xù, xin một sắc lệnh cho Thủ Triết.

“Trước không đề cập tới việc này.” Vương Thủ Triết nói: “Ngày đó không rõ lai lịch, ta cũng không muốn có liên quan với nó, vẫn là đuổi nó đi đi.”

“Vẫn là gặp mặt đi, nói không chừng có chuyện quan trọng gì thì sao?” Đôi mắt xanh của Lung Yên lão tổ khẽ nhúc nhích nói, “Ta cũng nghe nói qua Thiên Diễm tiên tử kia, nghe nói chính là Thiên Nhân cảnh thiên kiêu chi tư, đã tương đương với cấp bậc thân truyền của Học Cung rồi, nghe nàng nói cái gì trước đã.”

Khi Vương Thủ Triết còn muốn nói gì đó.

Vương Thất Hải lại là vẻ mặt hưng phấn hô: “Tên gia tướng ngoài cửa kia, đi mời Thiên Diễm tiên tử vào.”

Vương Thủ Triết không nhịn được trừng mắt nhìn hắn một cái: “Việc này liên quan gì đến ngươi?”

“Lời này của Tứ gia gia sai rồi.” Vương Thất Hải vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngài không ngắm Thiên Cơ tiên tử không nghĩa là ta không nhìn trúng sao? Nếu ngài thật sự không muốn, có thể kéo tơ hồng giúp ta. Dù sao ta cũng không phải trưởng tử, hiện tại cũng không có hôn ước trong người. Dù sao ta cũng không chê nàng lớn tuổi, tu vi cao…”

“…” Vương Thủ Triết im lặng, da mặt của hỗn thế tiểu ma vương này càng ngày càng dày. Thiên Lam có thể nhìn trúng ngươi mới là gặp quỷ…

Không bao lâu sau.

Một gia tướng Linh Đài cảnh dẫn Thiên Diễm tiên tử vào tiên khách cư.

Vương Thủ Triết chiêu đãi nàng trong đình nghỉ mát ở chỗ tiên khách cư, xem như sắp xếp lễ tiết. Ngược lại Vương Thất Hải, nhảy lên nhảy xuống cực kỳ ân cần, bảo các thị nữ chuẩn bị trà ngon quả ngọt, cùng với các loại đồ ăn vặt mỹ vị.

Hình thể của Thiên Diễm tiên tử lúc này giống như gầy đi rất nhiều so với một tháng trước, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết có chút u oán oán trách.

Bất quá, lực chú ý chủ yếu của nàng vẫn đặt ở trên người Lung Yên lão tổ, đôi mắt hơi hơi kinh ngạc sau đó, lúc này dịu dàng

hành lễ nói: “Vị tiên tử khí chất trác tuyệt này, chắc hẳn chính là Lung Yên lão tổ của Vương thị nhỉ? Tiểu nữ Thiên Khuyết, bái kiến Lung Yên lão tổ.”

Về phần Vương Thất Hải, đương nhiên là bị nàng hoàn toàn bỏ qua.

“Thiên Diễm, con hiểu biết không ít về Vương thị ta.” Lung Yên lão tổ nhìn nàng chằm chằm.

“Thực không dám giấu giếm, lần đó sau khi Long Vô Kỵ chịu thiệt trong tay Vương thị, Thiên Diễm liền hiểu rõ về Vương thị một chút.” Thiên Diễm tiên tử âm u nhìn thoáng qua Vương Thủ Triết nói: “Phong thái Thủ Triết gia chủ, khiến thiếp vô cùng ngưỡng mộ.”

Vương Thủ Triết uống trà, nhàn nhạt nói: “Thất Hải nói nguyện ý cưới ngươi làm chính thê, ngươi có thể…”

Lời còn chưa dứt.

Vương Thất Hải liền bị Thiên Diễm nắm chặt lấy vạt áo lồng ngực, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, trực tiếp ném ra khỏi Tiên Khách Cư. Cùng lúc đó, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của nàng đột nhiên vang lên: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa mà cũng dám chiếm tiện nghi của ta.”

“Ầm!”

Tiên Khách Cư ở bên ngoài, truyền đến một tiếng trọng vật rơi xuống đất.

“Ôi, tiên tử…” Vương Thất Hải ở ngoài sân rên rỉ thảm thiết.

“Câm miệng, còn dám nói năng bậy bạ với ta, bản cô nương cắt ngươi đi cho chó ăn.” Thiên Diễm tiên tử lạnh giọng trách mắng: “Đừng vào nữa, ta có chuyện quan trọng muốn bàn với Thủ Triết công tử.”

Mắng xong Vương Thất Hải, ánh mắt Thiên Diễm tiên tử lập tức biến đổi, lại u oán oán nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử quả nhiên là bạc tình bạc nghĩa, đã một tháng rồi, không ngờ lại đến thăm thiếp thân. Thiếp thân đáng thương vừa mới biết được một số tin tức bất lợi cho ngươi liền không để ý mặt mũi chạy tới gặp ngươi, ngươi lại có thái độ lãnh đạm như thế.”

“Tin tức bất lợi?”

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

“Công tử quả nhiên vô tình, chỉ có điều này…” Trong đôi mắt Thiên Diễm tiên tử u oán càng sâu. “Thôi thôi, thiếp thân nói thẳng với ngươi đi. Có phải ngươi đã đắc tội với tiểu tử Tả Khâu Thanh Vân kia không? Tiểu tử kia đang âm thầm giở trò xấu, chuẩn bị để ngươi chịu thiệt đây.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, đây đúng là…mọi người nghĩ đến cùng đi rồi.

…

Chương 69: Chữ ổn đi đầu! Thủ Triết quyết đoán.

…

“Không biết Thiên Cơ tiền bối làm sao biết được?” Vương Thủ Triết bình tĩnh uống trà.

Lại là tiền bối?

Ánh mắt Thiên Diễm tiên tử càng u oán không thôi.

Bổn tiên tử ngay cả mặt mũi cũng không để ý, được chút tình báo liền trông mong tới đây lấy lòng ngươi. Ngươi lại mở miệng một tiếng tiền bối…

“Tả Khâu Thanh Vân tuy không phải là dòng chính của Tả Khâu thị, nhưng cũng là tộc nhân xếp hạng cao trong trực mạch. Đây không phải chỉ là bởi vì trong tổ tiên trực hệ của hắn có một vị Tử Phủ thượng nhân, còn có một số nguyên nhân khác.” Thiên Diễm tiên tử hít sâu một hơi, nghiêm mặt giải thích: “Thế gia Tứ phẩm không giống gia tộc bình thường. Điểm mạnh nhất của bọn họ là sau khi trải qua nhiều đời huyết mạch ưu hóa, thiên phú huyết mạch của tộc nhân đời sau phổ biến đều rất cao.”

“Lại thêm cơ sở nhân khẩu khổng lồ của nó, trong mỗi một thế hệ trẻ tuổi, số lượng huyết mạch trung phẩm sinh ra cũng không ít. Trong đó không thiếu có một ít người phi thường ưu tú, trời sinh chính là trung phẩm Ất đẳng, thậm chí là huyết mạch trung phẩm giáp đẳng hiếm thấy, cũng chính là “tiểu thiên kiêu” mà chúng ta thường nói.”

“Nếu như nhân vật như thế ở Luyện Khí kỳ, trước tiên dùng một đến hai viên Tẩy Tủy đan tăng huyết mạch lên một phen, sau đó lại dùng một viên Vô Cực bảo đan, khả năng lớn là khiến huyết mạch lột xác thành Bính đẳng thượng phẩm, ngay cả ở trong thiên kiêu cũng thuộc loại tương đối lợi hại.”

“Huyết mạch bẩm sinh của Tả Khâu Thanh Vân chỉ vẹn vẹn vẹn có trung phẩm Bính đẳng, chính là dựa vào tích phúc của lão tổ tông, dùng qua Tẩy Tủy đan, cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp độ tiểu thiên kiêu, bị gia tộc loại ra khỏi danh sách bồi

dưỡng thiên kiêu. Trong Khánh An học cung, cũng là đệ tử hạch tâm thuộc loại không cao không thấp." Thiên Diễm tiên tử thuộc hàng quý trọng nói: "Không ngờ, mấy năm trước Tả Khâu Thanh Vân bùng nổ vận khí, nghe nói đã nhận được di hồi thời cổ đại nào đó, huyết mạch thoáng cái thăng cấp đến thượng phẩm Bính đẳng, khoảng cách thượng phẩm Ất đẳng cũng chỉ chênh lệch nửa bậc."

"Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Tả Khâu Thanh Vân muốn mua Vô Cực Bảo Đan. Hắn muốn trùng kích huyết mạch Thượng Phẩm Ất đẳng. Kể từ đó, hắn có thể xếp hạng trong danh sách thiên kiêu trở nên cực kỳ cao, tiền đồ vô lượng."

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Nghe ý của Thiên Cương tiền bối là, thiên kiêu của Tử Phủ thế gia hầu như đều không phải là thiên kiêu bẩm sinh? Đều là dựa vào hậu thiên huyết mạch cải thiện tăng lên?"

"Trước tiên thiên kiêu? Đó chính là huyết mạch thượng phẩm, trời sinh đã thức tỉnh huyết mạch nhị trọng…" Nét mặt Thiên Diễm tiên tử trở nên cực kỳ nghiêm túc, "Thiên phú huyết mạch như vậy, bình thường chỉ có gia tộc tam phẩm hoặc tam phẩm trở lên mới có thể sinh ra. Mà gia tộc cũng sẽ có một loạt kế hoạch bồi dưỡng, mục tiêu số một chính là không tiếc bất cứ giá nào bồi dưỡng nó đến tầng thứ ba Luyện Khí cảnh, khiến cho nó đạt tới tư chất cực phẩm. Nhân vật như vậy, một khi tấn thăng Linh Đài cảnh chính là đại thiên kiêu thức tỉnh linh thể tầng thứ tư."

"…"

Vương Thủ Triết không nói nên lời.

Không ngờ Tiên Thiên thượng phẩm huyết mạch lại khó được như thế.

Thê tử Liễu Nhược Lam của nàng, thật đúng là kỳ hoa hiếm thấy. Lúc chưa sinh ra, dựa vào một viên Tiên Thiên Đạo Thai Chủng, trực tiếp trở thành huyết mạch Giáp đẳng thượng phẩm.

Nữ nhi Vương Ly Dao sinh ra, cũng trực tiếp là huyết mạch thượng phẩm Ất đẳng.

Dựa theo Thiên Cơ nói, lấy cấp độ huyết mạch của Nhược Lam và Ly Dao, đặt vào thế gia tam phẩm nhị phẩm, cũng sẽ là tồn tại cực kỳ được coi trọng. Bởi vì huyết mạch như thế, chỉ cần bỏ ra tài nguyên hao phí, đạt tới cấp độ đại thiên kiêu cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng mà xác thực cũng đúng, Liễu Nhược Lam và Vương Ly Dao đều không tốn chút công phu nào đã trở thành đại thiên kiêu. Đặc biệt là nương tử Liễu Nhược Lam, càng làm cho Vương Thủ Triết không hiểu rõ, hấp thu một ít năng lượng của Nguyên Thủy Linh Châu thì không hiểu sao trở thành đại thiên kiêu.

Hơn nữa trên con đường tu luyện, nàng từ trước đến nay đều vô cùng lười biếng, phần lớn tinh lực đều đặt ở trên người mấy đứa nhóc. Nhưng mặc dù nàng ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, thái độ tu luyện không tích cực như thế, tu vi vẫn luôn vượt qua hắn một bậc…

Điều này khiến Vương Thủ Triết vô cùng nghi ngờ, loại "tư chất cực phẩm" được xưng là "đại thiên kiêu" này rốt cuộc có phải giới hạn cao nhất của nàng hay không?

"Xem ra tri thức của Thiên Diễm tiền bối rất phong phú." Vương Thủ Triết thái độ khách khí vài phần với nàng, chắp tay hỏi: "Trên tư chất cực phẩm, cái gì gọi là tư chất?"

"?" Thiên Diễm tiên tử sóng mắt lưu chuyển, lườm hắn một cái, "Thủ Triết công tử thật sự dám nghĩ, đây là chuyện phạm huý kị. Mà thôi, nói thật cho ngươi biết. Trên tư chất cực phẩm, chính là tư chất "Tiên Thiên linh thể", chỉ ra tư chất là ở Luyện Khí cảnh có thể đạt tới tư chất tứ trọng linh thể đáng sợ. Nhưng trên thực tế, cực hạn của nhân loại Đại Càn chúng ta chính là ở Luyện Khí cảnh đạt tới tam trọng huyết mạch, Linh Đài cảnh đạt tới tứ trọng linh thể."

"Trừ phi có được bảo vật cùng cơ duyên cực kỳ đặc thù, nếu không căn bản không đạt tới cấp bậc tiên thiên linh thể." Thiên Diễm tiên tử do dự một chút, vẫn là thấp giọng nói, "Thật ra, trước mắt Đại Càn ta nghe nói có hai loại phương thức truyền thừa có thể khiến người ta đạt tới tiên thiên linh thể, độ khó đều cực kỳ to lớn. Cái này liên quan đến tranh giành vận mệnh quốc gia của Đại Càn chúng ta, cùng với thánh địa truyền thừa

chi tranh. Người trước có tư cách tham dự tranh đoạt truyền thừa, liền gọi là "Chuẩn đế tử", người sau thì gọi là "Chuẩn thánh tử"!"

"Có ba điều kiện để trở thành 'chuẩn đế tử'. Một, là huyết mạch hoàng thất, hai, là tu vi Tử Phủ cảnh, ba, là tư chất đạt tới cực phẩm giáp đẳng, cũng chính là người nổi bật trong đại thiên kiêu!"

"Lúc trước Thủ Triết công tử đã tiếp xúc với Long Vô Kỵ, chắc hẳn cũng hiểu hiện giờ Đế lộ đã xuất hiện… Tương lai mấy trăm năm, chắc chắn sẽ là một đại thời đại phong vân tế hội." Trong ánh mắt Thiên Diễm tiên tử lóe ra vẻ khác thường: "Càng đứng lại càng sớm…"

"Tiền bối, nói cẩn thận." Vương Thủ Triết trực tiếp ngắt lời nàng, ánh mắt ngưng trọng nói: "Trường Ninh Vương thị ta chẳng qua chỉ là một thế gia Thất phẩm nho nhỏ. Tranh đoạt Thiên gia quan hệ trọng đại, Vương thị ta không xen vào nổi."

Lần này cuối cùng Vương Thủ Triết đã hiểu vì sao Thiên Diễm tiên tử lại để mắt tới hắn.

Chắc hẳn Thiên Diễm tiên tử cũng là người "chuẩn đế tử" nào đó, hơn nữa hơn phân nửa không phải là cùng một nhóm với Long Vô Kỵ. Đây là do gia tộc phát triển quá nhanh chóng, cộng thêm mấy đứa nhỏ kia của Học Cung quá mức ưu tú, dẫn phát hậu quả.

Đặc biệt là đại thiên kiêu như Vương Ly Dao bị bại lộ, khiến tiềm lực của Trường Ninh Vương thị lập tức trở nên không thể đo lường. Cũng bởi vậy, Vương thị mới tiến vào tầm nhìn của những thế lực thượng tầng này.

Nói toạc ra, bọn họ chính là muốn thông qua việc lôi kéo Vương thị để lôi kéo đại thiên kiêu Ly Dao này, gia tăng lợi thế để tương lai tranh đoạt vị trí đế tử.

Nhưng cuộc chiến đế tử, liên lụy thật sự quá lớn.

Đừng nói một thế gia Thất phẩm nho nhỏ như Vương thị, cho dù là thế gia Ngũ phẩm, một khi rơi vào trong vòng xoáy này, sơ sót một chút cũng có khả năng tan xương nát thịt.

Mắt thấy Vương Thủ Triết quả quyết từ chối, trong mắt Thiên Diễm tiên tử xẹt qua một tia thất vọng.

Tuy bây giờ Trường Ninh Vương thị chỉ là thất phẩm, nhưng chỉ dựa vào một mình Ly Dao đại thiên kiêu thì tiền đồ đã không thể hạn lượng.

Hơn nữa tiềm lực bản thân Vương thị cũng mười phần, trong tộc nghi ngờ có mấy thiên kiêu. Luận giá trị và tiềm lực, so với thế gia Ngũ phẩm bình thường đều mạnh hơn nhiều.

"Thủ Triết công tử cẩn thận, khiến Thiên Diễm công tử bội phục." Trong đôi mắt xinh đẹp trên khăn che mặt của Thiên Diễm tiên tử lộ ra một chút nghiêm túc: "Chỉ là tranh giành đế tử, tất nhiên là rút giây động rừng. Thế gia từ ngũ phẩm trở lên hiếm có người có thể không bị cuốn vào trong vòng xoáy. Mong rằng Thủ Triết công tử nhìn thấy, sớm ngày làm ra quyết đoán, miễn cho trở thành pháo hôi trong kẽ hở."

"Đa tạ lời khuyên của tiên tử." Vương Thủ Triết gật đầu hành lễ.

Trong lòng hắn cũng rõ ràng, đối với một ít người đầu cơ mà nói, càng sớm gia nhập, tương lai thu hoạch khi đắc thắng sẽ càng lớn, gia tộc cũng có thể dựa vào cái này nhất phi trùng thiên.

Nhưng Vương thị có kế hoạch phát triển của Vương thị, sớm bị cuốn vào cuộc chiến đế tử tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt.

Dẫu sao tương lai cũng sẽ bị cuốn vào, chắc chắn phải chuẩn bị chu toàn chứ không phải bị động như bây giờ.

…

Chương 70: Thủ Triết không phải người dễ chọc.

…

“Nếu như thế, việc này tạm thời không đề cập tới. Về phần Tả Khâu Thanh Vân kia, người này thiếu niên không thuận, sau đó bởi vì kỳ ngộ mà đắc chí nên thái độ khó tránh khỏi có chút ngông cuồng.” Thiên Diễm tiên tử ánh mắt trịnh trọng nói: “Lại thêm người này ở Khánh An học cung, đã được đệ tử hạch tâm thăng cấp thành đệ tử thân truyền, sư thừa thực lực mạnh mẽ.”

“Xuất thân thế gia Tứ phẩm, trực hệ tổ tông có một Tử Phủ thượng nhân, trong Học Cung có một sư tôn Tử Phủ cảnh.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Quả thật có vốn liếng ngông cuồng, nhưng không có nghĩa là hắn muốn làm gì thì làm.”

“Đúng vậy, Học Cung có quy củ của Học Cung, thế gia cũng có con đường sinh tồn của thế gia. Nhưng mà Thủ Triết gia chủ đã từng nghe nói tới một tổ chức ‘Thiên Cương’ chưa?” Thiên Diễm tiên tử vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Thiên Tuyền? Chưa từng nghe nói qua, nhưng mà nghe tên so với bang Giao Long thì dường như mạnh hơn một chút.” Vương Thủ Triết lắc đầu, trong lòng lại thêm vài phần cảnh giác.

“Chưa nghe nói qua cũng là bình thường, “Thiên Khuyết” thành lập chưa tới trăm năm, từ trước đến nay hành sự khiêm tốn, nhưng mà nội tình cùng thực lực lại là thập phần cường đại.” Thiên Dung thấp giọng nói, “Theo ta được biết, người Thiên Khuyết ở trong bóng tối đã tiếp xúc qua Tả Khâu Thanh Vân, hy vọng có thể mượn sức hắn. Chỉ là Tả Khâu Thanh Vân còn đang do dự, nhưng mà lúc này đây, hắn lại âm thầm ủy thác Thiên Cương làm một chuyện… Mà ta, trùng hợp biết được tin tức này.”

“Thú vị.” Vương Thủ Triết cười nói: “Xem ra địa vị của Thiên Diễm tiền bối ở Thiên Diễm không thấp.”

“Không thể nói là cao bao nhiêu, chỉ là vì một số chuyện không được, đầu cơ trục lợi mà thôi.” Thiên Diễm tiên tử khẽ cười nói: “Tả Khâu Thanh Vân lại không biết, Thủ Triết công tử cũng là đối tượng Thiên Diễm chúng ta lấy lòng lôi kéo. Việc này, trải qua một phen hòa giải của thiếp thân, Thiên Diễm uyển chuyển từ chối yêu cầu của Tả Khâu Thanh Vân.”

“Nói như thế, Thủ Triết nợ Thiên Cương một nhân tình?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

“Không, là thiếu thiếp một cái nhân tình.” Đôi mắt đẹp của Thiên Diễm tiên tử hơi hơi lay động, bàn tay thon dài như ngọc đưa ra một tờ giấy: “Vừa khéo Tả Khâu Thanh Vân kia ba lần bốn lượt giằng co thiếp thân, làm người phiền không chịu nổi. Bởi vậy, thiếp thân nghĩ trăm phương ngàn kế âm thầm mời hắn tới chỗ này… Nếu công tử không tiện ra tay, chỉ cần nói một câu, thiếp thân làm thay cũng không sao.”

“Thiếp thân đã nói xong, xin cáo từ trước.” Nàng thu liễm lễ với Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, nhẹ nhàng rời đi.

Chờ sau khi nàng rời đi.

Lung Yên lão tổ ánh mắt ngưng trọng nói: “Thủ Triết, đây có phải là một cái bẫy không?”

Vương Thủ Triết nắm tờ giấy có lưu mùi hương kia, ánh mắt hơi nheo lại: “Không thể nói là cạm bẫy. Từ lời của Thiên Cương, cùng với thế cục để phán đoán, Thiên Cương không chút kiêng kỵ muốn kéo chúng ta xuống nước. Nếu chúng ta động thủ với Tả Khâu Thanh Vân, chính là cùng Thiên Cương đồng mưu nắm cán, buộc lại với nhau, đây chính là kết quả Thiên Cương mong muốn.”

“Nữ tử Thiên Khuyết kia yêu tà khó lường, lẫn nhau nắm nhược điểm tuyệt không phải chuyện tốt.” Lung Yên lão tổ nhíu mày không thôi, “Không bằng chúng ta tạm thời buông tha đối phó Tả Khâu Thanh Vân, tránh cho Thiên Khuyết đạo nhi.”

“Cũng không được. Thứ nhất, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nếu như Khâu Thanh Vân kia đã có khả năng sinh ra tà niệm, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, Thiên Lam không thành có lẽ sẽ tìm Địa Khâu.” Đôi mắt Vương Thủ Triết xẹt

qua một vệt lệ mang: “Chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào có lý ngàn ngày phòng trộm?”

“Thứ hai, nếu Thiên Cương đã quyết định bán Tả Khâu Thanh Vân, đương nhiên sẽ không chỉ bán một nửa. Tính suy đoán mà nàng thể hiện ra trước mắt, nàng quá nửa không phải chuyện xấu chỉ làm một nửa phẩm tính.” Vương Thủ Triết nói: “Tối nay cho dù chúng ta không động thủ, Tả Khâu Thanh Vân hơn phân nửa cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này. Một khi chuyện cuối cùng bại lộ, Tả Khâu thị chịu tin chúng ta là người vô tội?”

“Dù hoành cũng không được, dựng cũng không được.” Đôi mắt xinh đẹp của Lung Yên lão tổ quét ngang: “Chẳng lẽ, chúng ta cứ để mặc Thiên Tuyền nắm nhược điểm của chúng ta sao? Không bằng dứt khoát để ta ra tay, thu thập sạch sẽ số lượng yêu ma quỷ quái kia.” Một luồng sát khí lẫm liệt tràn ngập từ trên người nàng.

“Lão tổ đừng vội.” Vương Thủ Triết lại bình tĩnh tự nhiên nói: “Thiên Cơ, hiện tại chúng ta không đắc tội nổi. Có điều, chỉ cần chúng ta còn chưa đứng đội rõ ràng, Thiên Cương cũng không muốn đắc tội chúng ta vô ích.”

“Từ trước mắt đã có thế cục đến xem, cuộc chiến đế tử trước mắt có hai nhóm nhân mã thế lực nổi lên mặt nước, một nhóm là Long Vô Kỵ thậm chí bao gồm Tào Ấu Khanh. Mà một nhóm khác, là đám người Thiên Cương và Thiên Diễm tiên tử. Phía sau bọn họ, tất nhiên là hai vị chuẩn đế tử đứng xa xa.”

“Nếu Thiên Cương đã tiếp xúc với Tả Khâu Thanh Vân, có khả năng hay không có một nhóm khác, cũng cố gắng lôi kéo Tả Khâu Thanh Vân?”

“Bây giờ Tả Khâu Thanh Vân và Thiên Diễm tiên tử “câu thông đồng”, có khả năng bị Thiên Khuyết mua chuộc hay không? Quyết nghị nương nhờ Thiên Khuyết một tốp nhân mã? Đổi lại ta là người cạnh tranh, có khi nào sinh ra nếu ta không chiếm được, sẽ hủy diệt tâm tư của hắn không?”

“Thủ Triết, ý của ngươi là…” Lung Yên lão tổ khẽ nhướng mày: “Ngươi chuẩn bị giá họa cho chuẩn đế tử của Long Vô Kỵ?”

“Thiên kiêu thánh địa Tào Ấu Khanh, từ trước đến nay tính tình nóng nảy trung thành và tận tâm, diệt trừ dị kỷ cho Chuẩn Đế Tử sau lưng cũng là hợp tình hợp lý.” Trong mắt Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười, “Ai bảo vị tiên tử kia âm thầm ẩn nấp đã lâu, âm thầm giở trò quỷ gì? Để cho nàng bận rộn một hồi cũng là chuyện tốt. Đến lúc không đủ, chúng ta cũng có thể quấy đục nước.”

“Mà lần này Thiên Diễm muốn dùng quỷ kế trói buộc Vương thị chúng ta, đương nhiên cũng không thể vô duyên vô cớ để nàng được lợi.”

Lung Yên lão tổ suy nghĩ một chút: “Thủ Triết, kế là kế hay. Nhưng ta và Tào Ấu Khanh chỉ mới giao chiến một lần, e rằng rất khó bắt chước được tinh túy chiêu thức của nàng ta. Nhất là Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm Ý của nàng ta, ta chỉ có thể bắt chước một chút ý uẩn… e rằng rất khó có thể giả loạn thật.”

“Lão tổ, Tào Ấu Khanh chính là thiên kiêu thánh địa, nếu nàng ta giết người sao dám để lộ bộ mặt thật?” Vương Thủ Triết khẽ cười nói: “Đổi lại ta là Tào Ấu Khanh, đương nhiên sẽ cố gắng che giấu thân phận của mình và Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm Ý. Chỉ là trong lúc lơ đãng, bị buộc lộ ra một chút gót chân, như vậy mới là hợp tình hợp lý nhất. Đâu cần lão tổ dùng toàn bộ Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm Ý ra.”

“…” Lung Yên lão tổ không nói gì, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần đồng cảm với Tào Ấu Khanh. Nàng này chết không sống, làm sao lại trêu chọc đến Thủ Triết.

Ngẫm lại kết cục của những kẻ địch trước kia của Vương thị… Tào Ấu Khanh nhất định sẽ hối hận vì hành vi của mình. Còn có thiên kiêu yêu nữ kia, hơn phân nửa cũng sẽ không có kết cục tốt.

Đúng vào lúc này.

Cuối cùng Vương Thất Hải cũng được hứa hẹn vào, ông ta mang vẻ mặt tiếc hận nói: “Tứ gia gia, tại sao Thiên Diễm tiên tử chỉ tới chưa lâu đã đi rồi?”

“Ngươi tới Thất Hải thật đúng lúc.” Vương Thủ Triết vỗ vai hắn nói: “Có một chuyện quan trọng cần hỗn thế tiểu ma vương ngươi đi làm một chút, cần phải dùng một số đám bạn

hư hỏng của ngươi.” Sau đó, hắn truyền âm dốc lòng nói vài câu.

“Cái gì?”

Vương Thất Hải vẻ mặt phẫn nộ: “Tả Khâu Thanh Vân dám dùng phương thức uy hiếp bức bách Thiên Diễm tiên tử tư hội?”

…

Chương 71: Không hợp nhau! Ngươi quá vô sỉ!

…

Cùng lúc đó.

Mạc Nam quận thành tây, có một tòa trang viên chiếm diện tích không nhỏ, tên là “Kiền Viên”.

Tòa vườn này chính là biệt uyển do Tả Khâu thị đặt mua ở Mạc Nam quận, chuyên môn dùng để ngủ lại khi đến làm việc cho tộc nhân.

Là một thế gia tứ phẩm cổ xưa truyền thừa gần hai ngàn năm, sức ảnh hưởng của Tả Khâu thị ở Mạc Nam quận tuy kém xa Tử Phủ thế gia địa phương, nhưng cũng không đến mức không có chút căn cơ.

Trong quận Mạc Nam, trang viên, biệt uyển giống như “Kiềm Viên”, còn có vài chỗ, quy mô tuy rằng không tính là đặc biệt lớn, thiết kế trang hoàng bên trong lại hết sức khéo léo, thể hiện đầy đủ phong cách cùng nội tình của thế gia Tứ phẩm.

Bình thường, Tả Khâu thị cũng sẽ phái tộc nhân tới tọa trấn, chuyên phụ trách giao dịch và câu thông với các đại thế gia ở Mạc Nam quận, thuận tiện thu thập tin tức địa phương.

Lần này Tả Khâu Thanh Vân đến Mạc Nam quận chính là ở trong “Kiềm Viên” này.

Để thuận tiện cho tộc nhân tu luyện, dưới lòng đất Kiềm Viên chuyên môn xây dựng mật thất dùng để tu luyện, trong mật thất có tụ linh trận pháp cỡ nhỏ, chỉ cần khảm lên linh thạch là có thể tụ tập linh khí, dùng để tu luyện.

Khi không có linh mạch để ỷ lại, chỉ có dựa vào tụ linh trận và đan dược phụ trợ như vậy mới có thể miễn cưỡng duy trì tốc độ tu luyện. Cũng bởi vậy, để tránh trì hoãn việc tu luyện của tộc nhân, tộc nhân phụ trách tọa trấn của Tả Khâu thị bình thường đều là mười năm một lượt thay đổi, chỉ có một số rất ít tộc nhân thọ nguyên sắp hết mới có thể tọa trấn trên một địa phương lâu dài.

Hiện tại, Tả Khâu Thanh Vân nếu ở tại "Kiềm Viên", trong mật thất dưới lòng đất này, tự nhiên có một gian bị quy về dưới danh nghĩa của hắn, cung cấp cho hắn sử dụng tu luyện hằng ngày.

Ngày thường, tuyệt đối sẽ không có người tới quấy rầy khi hắn tu luyện, dù là hai vị trưởng lão đi theo hắn đến Mạc Nam, không được cho phép, cũng tuyệt đối sẽ không đặt chân tới.

Trong mật thất.

Hai mỹ nhân váy tơ lộn xộn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng lảo đảo ngả trên giường Quý phi, đã lâm vào trong mê man.

Ánh sáng của linh đăng Huỳnh thạch bị điều đến có chút lờ mờ, lộ ra một chút mông lung. Trên mặt đất, đường vân trận pháp phức tạp đang chảy xuôi từng tia ánh sáng nhạt.

Bầu không khí mờ ám mà kiều diễm.

Tả Khâu Thanh Vân phong độ nhẹ nhàng, dáng vẻ không tầm thường đứng trước mặt người khác, giờ phút này đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt tu luyện.

Từng cỗ khí tức đỏ nhạt như hoa đào ở trên người hắn bay lên, mờ mịt như sương mù. Khiến cả tòa mật thất tràn ngập mùi vị hoa mỹ.

Thật lâu sau đó.

Tả Khâu Thanh Vân thu công pháp, lồng ngực phồng lên, như Kim Thiềm nuốt mặt trăng mãnh liệt hút vào.

Trong nháy mắt, tất cả khí tức màu đỏ đào đều bị hắn hút vào trong cơ thể, hắn cảm giác tu vi của mình lại tinh tiến một đoạn nhỏ.

Một lát sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, lộ ra một đôi mắt tà mị tuỳ ý.

Sau khi cởi bỏ ngụy trang, giờ phút này toàn thân hắn đều hiện ra một cỗ tà khí, uy áp toàn thân không giảm mà còn tăng lên, lộ ra cỗ cảm giác làm cho người ta không thoải mái và tim đập nhanh.

thờ ơ quét mắt nhìn hai nữ tử xinh đẹp đang ngủ say, sâu trong ánh mắt hắn vô ý lướt qua một chút ý ghét bỏ.

Hai nữ tử này, một người là đích nữ của thế gia Lục phẩm nào đó ở Khánh An quận, một người là học tỷ của Khánh An Học Cung. Khí chất dung mạo của các nàng đều là lựa chọn tốt nhất, đều là tư chất tiểu thiên kiêu khó có được, tương lai tiền đồ không nhỏ.

Có thể nói, các nàng đã được coi là nữ thần được rất nhiều con cháu thế gia và sư đệ Học Cung kính ngưỡng trong lòng.

Lúc trước, Tả Khâu Thanh Vân âm thầm nâng tay các nàng lên, cũng đã hao phí một phen công phu, cũng từng coi nàng là cấm tiệt, dốc lòng dạy dỗ, triệt để làm tan rã tâm phòng của các nàng.

Chỉ là hôm nay, các nàng đối với việc này chán ngán vô cùng.

Nhất là sau khi nghe thấy diễm danh "Thiên Diễm tiên tử", Tả Khâu Thanh Vân hắn như nghe được chí bảo, triển khai hành động.

Thiên kiêu khó có được.

Bất kể là thế gia hào cường, hay là thân truyền Học Cung, phàm là thiên kiêu chi tư, trong gia tộc hoặc Học Cung đều được coi trọng, coi như trân bảo, mặc cho hắn mang "dị thuật", tự tin hơn người, cũng không dám tùy tiện đụng chạm vào vạch đỏ kia.

Mà Thiên Diễm tiên tử thì lại khác, dung mạo của nàng dù có xinh đẹp, thiên tư tuyệt luân thì cũng chỉ là một cô gái phong trần, không có bối cảnh hiển hách thì cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Một khi hắn thành công "bắt được", cho dù là thân phận danh vọng, hay là tu luyện lô đỉnh của "Kim Thiềm Bảo Điển", đều giúp ích rất lớn cho hắn.

"Khà khà, Thiên Diễm ơi là Thiên Diễm, ngươi ba lần bảy lượt giả vờ cự tuyệt gặp ta, bổn công tử còn tưởng rằng ngươi là băng nữ trinh phụ gì đó chứ." Trong mắt Tả Khâu Thanh Vân xẹt qua vẻ tham lam nồng đậm, "Ngươi chỉ là thủ đoạn muốn nghênh đón, còn từ chối nữa, đơn giản là đang chơi với lửa. Chờ sau khi ngươi nếm qua tuyệt kỹ "Kim Thiềm Bão Lý" của bổn công tử… Khà khà khà khà…"

Hắn ta phát ra một tràng cười cực kỳ rõ ràng, đó là dấu hiệu của kẻ xấu.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một đạo thanh âm già nua bỗng nhiên từ chỗ sâu trong linh đài truyền đến: "Tả Khâu tiểu tử, lấy lão phu làm người lịch duyệt một ngàn mấy trăm năm, lai lịch cô gái Thiên Khuyết kia chỉ sợ không đơn giản. Lần này tìm ngươi tư hội, sợ là bụng dạ khó lường. Nếu trong lòng ngươi còn chủ quan, cẩn thận lật thuyền trong mương."

"Khương lão, ngài đã tỉnh?" Tả Khâu Thanh Vân sửng sốt một chút, vội vàng thu liễm vẻ mặt, dùng thái độ ý thức cung kính nói: "Chẳng lẽ, Khương lão cho rằng ta nên buông tha cơ hội tốt này?"

Thanh âm già nua "Thương Tường" nói, "Thiên kiêu Thiên Nhân cảnh đích thật là đỉnh lô thượng hạng, há có thể dễ dàng buông tha? Nhờ phúc của ngươi, gần đây ngươi tu luyện có chút cố công, thần hồn lão phu khôi phục không ít. Trước đó vài lúc, dược liệu ngươi thu thập được đều đã đủ chưa?"

"Hồi Khương lão, mặc dù hơi phí sức tay chân một phen, cũng may đều gom góp đủ." Trong ánh mắt của Tả Khâu Thanh Vân xẹt qua vẻ hưng phấn nồng đậm: "Khương lão, lực lượng của ngài đã khôi phục đến mức có thể điều chế "Kim Thiềm Tô Hồn Tán"? Nếu như vậy, Thiên Cương chính là vật trong bàn tay ta."

"Miễn cưỡng có thể làm được. Mặc dù sẽ tiêu hao không ít lực lượng thần hồn, bất quá, vì để cho ngươi có thể trưởng thành nhanh hơn, tương lai báo thù rửa hận cho ta, bất kỳ tổn thất nào cũng đáng giá." Khương lão nói xong, trong giọng nói hiện lên một vòng hận ý, tựa hồ là nhớ tới chuyện cũ khắc cốt ghi tâm.

Bất quá, rất nhanh, hắn lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, nói với Tả Khâu Thanh Vân: "Tả Khâu tiểu tử, còn không mau buông lỏng thể xác và tinh thần…"

"Vất vả cho Khương lão rồi."

…

Đêm đó.

Đêm dài vắng người, trong Mạc Nam quận thành đã ít có đèn đuốc, ngoài thành đã sớm lâm vào trong bóng đêm nồng đậm.

Gió trên thảo nguyên vốn đã lớn, vào đêm, tiếng ồn ào giữa thiên địa dần dần yên lặng, tiếng gió gào thét liền trở thành giai điệu chính trong thiên địa này. Thỉnh thoảng có vài tiếng sói tru ngựa kêu gào xen lẫn trong đó, càng có vẻ mênh mông thưa thớt.

Tra xét bờ hồ, thuyền hoa ngày thường hàng đêm hát sênh ca tối nay cũng không biết làm sao, tất cả đều đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, không gặp ngoại khách.

Theo bóng đêm càng thêm thâm trầm, khách nhân từ xa tới chỉ có thể hậm hực mà về, đèn đuốc trên thuyền hoa cũng dần dần tắt. Trong thiên địa không thấy một điểm tinh quang, chỉ có một vầng trăng sáng vẫn treo cao trên bầu trời, ánh trăng sáng tỏ vẩy xuống, làm nổi bật bóng đêm càng thêm thưa thớt.

Nhưng mà.

Ngay trong bóng đêm lác đác này, nhìn qua bờ hồ một chút, vẫn có một nơi sáng đèn như cũ.

Đó là một trang viên không lớn.

So với trang viên thô kệch đại khí mà Mạc Nam thường thấy, trang viên này có vẻ tinh xảo hơn rất nhiều. Nó xây dựng ở gần hồ, trong vườn không chỉ có cầu nhỏ nước chảy, đình đài thủy tạ, còn có kỳ thạch hình dạng khác nhau, bước chậm trong đó, chỉ thấy bóng thưa ngút trời, cỏ cây thấp thoáng, bên tai còn có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, tinh tế uyển chuyển, có phong cách riêng.

Bình thường, khu vườn như vậy thường gặp ở Lĩnh Bắc, Lũng Tả phía nam Kim Sa Giang, hiếm thấy ở Mạc Nam Nam.

Muốn xây dựng một khu vườn như vậy ở Mạc Nam, cần tiêu hao nhân lực, vật lực vô cùng lớn.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng kỳ thạch có thể thấy được khắp nơi trong vườn, cũng không phải là vật bình thường, mà là “Hoang Trạch kỳ thạch” sản xuất từ Đại Hoang Trạch, cần chuyên môn mời người từ Lĩnh Bắc ngàn dặm xa xôi vận chuyển lại đây, chi phí vận chuyển tương đối khả quan.

Càng đừng nói, trong vườn này còn trồng không ít thực vật đặc hữu của Lĩnh Bắc, Lũng Tả chi địa, nếu không có tu sĩ Huyền Vũ tinh thông đạo này chuyên môn tỉ mỉ hầu hạ, những thực vật này ở Mạc Nam căn bản không trồng được.

Tòa trang viên này chính là tư trạch của Thiên Diễm tiên tử tại Mạc Nam, tên là "Bằng Vân Hiên", lấy "dựa vào mây nhìn nhạn cô quạnh, tựa cầu nghe mây khói".

Nơi này, cũng là nơi nàng sắp gặp mặt Tả Khâu Thanh Vân.

Giờ khắc này.

"Dựa vào Vân Hiên", trong một tòa đình nghỉ mát rất có cổ vận, đang có một tòa đàn đài.

Một bóng hình nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu trắng, tiên tư lượn lờ đang ngồi ở bên cạnh đài cao, ngón tay ngọc thon dài khẽ vuốt sợi dây cung, phảng phất như tiếng đàn chảy xiết mềm mại phiêu dật bay ra, du dương mà êm tai.

Tiếng đàn lượn lờ, cùng nhà thuỷ tạ màu hồ kia, ánh trăng trắng sáng tỏ tôn lên lẫn nhau, càng tăng thêm sức mạnh.

Đôi mày xinh đẹp của nữ tử lúc thì chau lại, đôi mắt sâu thẳm, phảng phất như có muôn vàn nỗi sầu lo quanh quẩn trong lòng không xua đi được, ta thấy mà yêu, khiến cho người ta không kìm lòng được mà sinh ra ý che chở.

Nữ tử này, tự nhiên chính là Thiên Diễm tiên tử.

Xa xa.

Trong rừng trúc tía, bên cạnh viên đá hoang trạch, mấy nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y đang lén lén lút lút cầm một ống "Thiên Lý Kính", vụng trộm nhìn nữ tử gảy đàn.

Chẳng qua con người có năm cái, nhưng kính Thiên Lý chỉ có một cái.

Lúc này người đang sử dụng Thiên Lý Kính quan sát chính là một vị thanh niên tuấn lãng đầu đội tử quan, thân mặc hồng bào.

Hắn vừa nhìn vừa không nhịn được tặc lưỡi tán thưởng: "Quả nhiên là sầu lo "Huyền âm khó bình thiên, tâm hồn thiếu nữ như tố vô tận", Thiên Diễm tiên tử quả nhiên là một người khả

ái, làm cho người ta hận không thể ôm vào trong ngực cẩn thận che chở một phen.”

“Tiểu quận vương, để cho ta cũng nhìn hai mắt.” Vương Thất Hải ở một bên trông mong mà ngó nghiêng, lại chỉ có thể từ xa xa nhìn thấy thân ảnh của Thiên Diễm tiên tử, quả thật là cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

“Thất Hải, bởi vì cái gọi là thê tử của huynh đệ không thể lừa được.” Thanh niên đội tử quan kia chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái, nghiêm trang phê bình nói: “Bản thế tử đã quyết định, giữ lại vị trí thế tử phi cho Thiên Diễm tiên tử. Chờ sau khi phụ vương của ta chết, nàng ta sẽ trở thành một trong vương phi của quận trưởng. Thất Hải, ngươi đừng si tâm vọng tưởng nữa.”

Vương Thất Hải nhất thời trợn trắng mắt, ta thay tiên tử cảm ơn ngươi? Còn chờ phụ vương ngươi chết… Quận Vương nhà ngươi mới ba trăm mấy tuổi, khi nào có thể đến phiên ngươi kế vị?

Tuy nhiên, một nhà quận vương người ta, tốt xấu gì cũng là phong vương trên danh nghĩa Mạc Nam quận, tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo này đích thật là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của Mạc Nam quận vương phủ. Vương Thất Hải cũng không so đo với hắn, chỉ nói: “Tiểu quận vương, tối nay không thể để ngươi tới thưởng thức mỹ nữ. Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn trong nhà ngươi có mang ra không?”

“Đúng đúng đúng, ta có Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, mỹ sắc tuyệt âm như thế, há có thể không giữ lại?” Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo móc ra một cái đĩa tròn màu ngọc lớn chừng bàn tay, giao cho Vương Thất Hải nói: “Thất Hải, ngươi ghi lại hết cho ta, đừng lãng phí một giây rưỡi.”

Vương Thất Hải giật giật khóe miệng của trận bàn, trước kia hắn và tiểu quận vương cũng được xưng là Mạc Nam Song tiểu bá vương, còn không cảm thấy Ngô Cảnh Hạo vô liêm sỉ, ngược lại cảm thấy hai người chính là tri kỷ hiếm có.

Gần đây mỗi ngày sau khi lăn lộn cùng Tứ gia gia Vương Thủ Triết, tầm mắt nhìn xa trông rộng, lại phát hiện tiểu tử Ngô Cảnh Hạo này thật ra rất vô liêm sỉ.

Một nhị thế tổ trẻ tuổi khác lo lắng nói: “Tiểu quận vương, sao ngài lại trộm được Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn của quận vương điện hạ? Toàn bộ Mạc Nam quận thành đều biết, đây chính là bảo bối trân quý của quận vương điện hạ, bên trong có hình ảnh thời điểm Dao Quang thượng nhân còn trẻ. Ngài bắt đầu khởi động Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, hủy diệt hình ảnh ban đầu, không sợ bị quận vương điện hạ đánh chết sao?”

“Ta còn có thể sợ cái này sao?” Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo hừ lạnh nói: “Trước không nói đến bổn tiểu vương chính là người thừa kế quận vương phủ, quận vương phủ hết thảy đều là lão tổ tông truyền xuống, vật kia còn không phải của ta? Còn nữa, lão già kia không có việc gì liền lén lút lút trốn ở trong thư phòng, vụng trộm xem Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn. Hành động già không tu như thế, đặt mẫu thân của ta ở chỗ nào?”

“Hôm nay dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn này để chủ trì công đạo, mới có thể thể hiện được giá trị thật sự của nó.”

“Ách…” Vương Thất Hải có chút im lặng, tên này nói cha Quận Vương nhà mình già mà không đứng đắn, dường như mình rất đứng đắn. Theo ý thức tăng lên, Vương Thất Hải cảm giác có chút không hợp với tên này.

…

Chương 72: Buông tiên tử kia ra!

…

Nhưng nói đi thì phải nói lại, hai cha con Mạc Nam quận vương phủ này là tám lạng nửa cân, ai cũng đừng nói ai không đứng đắn.

Quận vương điện hạ lúc còn trẻ, cũng là hạt giống si tình, đã từng mê luyến thiên kiêu học tỷ của Học Cung, lại bởi vì "thân phận" không thể kết hợp, kết quả một mực không chịu cưới vợ sinh con, thiếu chút nữa làm lão tổ tông tức chết!

Cho đến hai trăm mấy mươi tuổi, sắp thăng cấp Tử Phủ cảnh, mới được hoàng đế bệ hạ ban thưởng một chiếu thư cưỡng ép. Sau đó, bởi vì tu vi của hắn thực sự quá cao, dẫn đến con nối dõi khó khăn, sau khi kết hôn ước chừng qua sáu bảy mươi năm, Quận vương phi mới may mắn sinh ra Ngô Cảnh Hạo.

Con nối dõi thật vất vả mới có được như thế, tự nhiên là trăm loại sủng ái.

Ngô Cảnh Hạo này cũng không phải đèn cạn dầu, từ nhỏ là nhị thế tổ ngang ngược càn rỡ, ỷ vào gia thế quận vương phủ gây chuyện khắp nơi.

Về sau, hắn càng là cùng vương thất hải của thế gia Ngũ phẩm Mạc Nam Vương thị ngưu tầm ngưu tầm ngưu mã tầm mã, lẫn nhau làm tri kỷ, còn xưng là " mạc nam song tiểu ma vương". Người khác vừa nhìn thấy hai người bọn họ liền đau đầu.

Bất quá, hai người bọn họ cũng không thừa nhận mình là tiểu ma vương, mà tự xưng là "tiểu bá vương"!

Sau một hồi thao tác, Vương Thất Hải nhanh chóng khởi động "Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn".

Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo cuối cùng cũng cam lòng buông kính ngàn dặm xuống, hắn vuốt ve ống kính kính ngàn dặm nói: "Thất Hải, ngươi mang kính ngàn dặm này đúng là bảo bối tốt. Cách xa như vậy, lại cũng có thể thưởng thức được tiên tư diệu vận của Thiên Cương tiên tử. Thứ duy nhất không được hoàn mỹ, chính là không thể đến gần chút, cảm thụ một phen hương thơm của tiên tử."

Còn lại ba hồ bằng cẩu hữu đến từ các thế gia nghe vậy, cũng nhao nhao gật đầu biểu thị đồng ý.

Tuy gia thế của ba người bọn họ không bằng Vương Thất Hải và quận vương phủ, nhưng cũng xuất thân từ lục phẩm mạnh trong Mạc Nam quận thành, ngày thường cũng đều là cấp bậc tiểu ma vương.

"…?"

Vương Thất Hải tức thì hai má nóng lên.

Mình tại sao lại làm ra một đám hồ bằng cẩu hữu như vậy… Nếu không phải bởi vì muốn giúp Tứ gia gia làm việc, thật muốn một cước đá văng bọn họ, phân rõ giới hạn với bọn họ.

"Khụ khụ! Chư vị yên tâm, bản thiếu gia đã sớm có chuẩn bị." Vương Thất Hải nói, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bộ trận bàn. Tổng thể trận bàn có màu đen tối, trên mặt còn trang trí rất nhiều phù văn huyền ảo.

"Thất Hải, đây không phải là một trong những bảo bối trấn tộc của nhà ngươi —— "Thiên Tinh Nặc Ẩn Trận" sao? Nghe nói một khi trận này khởi động, ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng khó có thể cảm nhận được khí tức của người ẩn nấp. " Ngô Cảnh Hạo vẻ mặt "Hâm phục" mà nhìn Vương Thất Hải, chậc chậc nói, "Không ngờ ngươi vì có thể đến gần nhìn trộm Thiên Diễm tiên tử, ngay cả bảo bối gia tộc cũng dám trộm ra. Bọn họ đều nói ta gan lớn, ta thấy lá gan của ngươi cũng không nhỏ! Thật không hổ là huynh đệ Ngô Cảnh Hạo ta!"

"Đại lão Thất Hải uy vũ!"

"Hỗn thế tiểu bá vương tuyệt đối không phải hư danh."

Mấy người bạn hư hỏng còn lại cũng nhao nhao ồn ào, một người trong đó càng thúc giục nói: "Thất Hải thiếu gia, nhanh khởi động trận bàn đi. Ta đã khẩn cấp muốn đến gần cảm thụ một chút khí tức của Thiên Diễm tiên tử ~~"

"Đừng giục, đừng giục, để ta nghiên cứu một chút."

Vương Thất Hải cũng là lần đầu tiên chơi trò này, không quen thuộc lắm.

Mò mẫm một hồi lâu, hắn mới hiểu được nên làm như thế nào, rót huyền khí vào vị trí chỉ định trong Thiên Tinh Nặc Ẩn Ẩn

Trận.

Rất nhanh, linh thạch khảm bên trong liền khởi động lên, phù văn huyền ảo lốm đa lốm đốm trên trận bàn cũng bay lên như vật sống, bao phủ năm người Vương Thất Hải vào bên trong.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Giống như có một bàn tay vô hình thổi qua không khí, cảm giác tồn tại của năm người cứ như vậy bị xóa đi. Từ bên ngoài nhìn vào, mấy người dường như không tồn tại, ngay cả khí tức cũng bị ngăn cách.

Đây chính là chỗ lợi hại của "Thiên Tinh Nặc Ẩn Ẩn Trận".

Có vật ẩn nấp hành tung như vậy trong tay, có thể ở trong lúc nguy cấp tránh né nguy hiểm, tranh thủ cơ hội chạy trốn, cũng có thể đây là cơ sở, tổ chức tập kích chiến cỡ nhỏ, có thể nói là công năng thập phần đa dạng.

Hơn nữa, đây còn là trận bàn mang theo cực kỳ trân quý và khó được!

Điểm thiếu hụt duy nhất chính là trận bàn này khi sử dụng vào ban ngày, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ có vào ban đêm, hòa làm một thể với tinh không mới có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất.

Ngay khi đám người Ngô Cảnh Hạo vừa mới chuẩn bị thỏa đáng, trong lòng hưng phấn khó nhịn.

Bỗng dưng.

Phía xa xa truyền đến tiếng cười của một nam tử sang sảng: "Thanh Vân đến muộn, mong rằng tiên tử thứ lỗi."

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người tới mặc áo bào trắng, thân pháp linh động, di chuyển trong bụi cây rậm rạp nhanh nhẹn như bướm, tư thái vô cùng tiêu sái.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, hắn đã lướt qua khoảng cách mấy chục trượng, dáng người nhanh nhẹn bay xuống lương đình, lập tức hai tay nhấc lên, phong độ bất phàm hướng về Thiên Diễm tiên tử thi lễ một cái.

“Đông~”

Sau khi tiếng đàn cuối cùng hạ xuống, Thiên Diễm tiên tử đặt tay lên dây đàn, đứng dậy vén áo hoàn lễ: “Tả Khâu công tử theo lời hẹn đến đây, thiếp thân liền cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt đẹp của nàng gợn sóng, còn giống như câu mà không phải liếc mắt nhìn qua Tả Khâu Thanh Vân.

Không đợi hắn trả lời, nàng liền nhẹ nhàng bước đi, phiêu nhiên rơi vào bên cạnh bàn đá trong đình nghỉ mát.

Tay ngọc vung lên, một ít rượu và thức ăn đã chuẩn bị sẵn từ trong nhẫn trữ vật dồn dập bay ra, nàng lại khoát tay áo, những rượu và thức ăn này giống như được một bàn tay vô hình nâng lên, nhẹ nhàng rơi xuống bàn đá.

“Thiếp thân chuẩn bị chút thức ăn rượu nhạt, mặc dù không tinh xảo bằng thế gia, nhưng hơn ở chỗ khác biệt, còn không nên ghét bỏ công tử Tả Khâu.” Thiên Diễm tiên tử ngữ điệu mềm mại, phảng phất gió xuân phất phơ, đưa tay hướng phía trước dẫn một cái, “Mời công tử ngồi.”

Tả Khâu Thanh Vân nói cảm tạ rồi đột nhiên ngồi xuống, miệng khen: “Tiên tử khống chế huyền khí đã đến Nhập Vi cảnh. Đáng tiếc tu vi của Thanh Vân cách Thiên Nhân cảnh còn không xa, không thể luận bàn huyền khí diệu dụng.”

Trong lúc nói chuyện, lão khẽ ngửi rượu và thức ăn, tự rót một chén rượu, rồi chậc chậc tán dương: “Món ăn hương vị đều đủ, tiên tử giỏi tay nghề. Nhất là bầu rượu này, sắc như mật hoa, mùi thơm xông vào mũi, Thanh Vân từ chối thì bất kính rồi.”

Dứt lời, hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, mím môi khen: “Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon, quả nhiên là ngon, dư vị lâu dài, hàm súc mười phần.”

“Lại nói tiếp, mấy ngày trước Thanh Vân ba phen mấy bận cầu kiến một lần, tiên tử lại thủy chung tránh mà không gặp.” Vuốt vuốt chén rượu, Tả Khâu Thanh Vân liếc mắt nhìn Thiên Diễm tiên tử một cái, khóe miệng khẽ cong, ý cười có chút nghiền ngẫm, “Cũng không biết, tiên tử vì sao lại cung kính như tiếng haha? Lần này mời tại hạ nguyệt gặp gỡ, còn chuẩn bị rượu và thức ăn như thế, chẳng lẽ…”

“Tả Khâu công tử chớ hiểu lầm.”

Thiên Diễm tiên tử chậm rãi ngồi xuống, tự tay rót cho mình một chén rượu.

Một chén rượu vào trong bụng, trong đôi mắt dịu dàng của nàng dường như nhiều hơn một vòng xuân ý, ánh mắt nhìn về phía Khâu Thanh Vân cũng trở nên nhạt nhẽo mà ôn nhu, như có thâm ý: “Hôm nay thiếp vì công tử mà chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, chỉ là để tiễn công tử mà thôi.”

“Đưa tiễn?” Tả Khâu Thanh Vân có chút kinh ngạc, “Thanh Vân tạm thời còn chưa có ý định rời khỏi Mạc Nam.”

Cánh tay ngọc của Thiên Diễm tiên tử khẽ giơ lên, chủ động thêm một chén rượu cho Tả Khâu Thanh Vân, khóe miệng dưới lớp khăn che mặt hiện lên nụ cười yếu ớt nhiếp hồn người: “Tiễn hành này không phải tiễn người kia. Công tử, chớ trách công tử trên đường xuống hoàng tuyền.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tả Khâu Thanh Vân cứng ngắc, ý cười cũng đông cứng trên mặt.

Bỗng dưng, sắc mặt hắn phát lạnh, biểu tình trở nên có chút thống khổ mà vặn vẹo: “Thiên Cương, ngươi đây là ý gì? Ngươi lại hạ độc trong rượu? Chẳng lẽ, ta cùng tiên tử có thù hận gì hay sao?”

“Ai~”

Thiên Diễm tiên tử thở dài yếu ớt: “Chúng ta đúng là không cừu không oán. Chỉ là không biết làm sao, trong lòng thiếp thân có một người muốn phó thác cho phu quân. Mà trùng hợp Tả Khâu công tử lại có chút hiềm khích với hắn.”

“Ngươi… Hay cho độc phụ nhà ngươi!” Sắc mặt Tả Khâu Thanh Vân tái nhợt, vừa sợ vừa giận: “Thiên Cơ, ngươi thật to gan, dám cả gan mưu hại đệ tử thế gia tứ phẩm, thân truyền của Học Cung!”

“Ai ~ ai bảo người nọ dầu muối không ăn ~~ như thế đành phải chịu ủy khuất Tả Khâu công tử, dùng đầu của ngươi để làm hình dáng đầu tiên.” Thiên Diễm tiên tử âm u thở dài nói: “Vì bày tỏ áy náy, những món ăn này đều là thiếp thân tự tay nấu nướng, đây là một tấm lòng thiếp thân, công tử chớ có

lãng phí ~~ hãy ăn no bụng, trên đường hoàng tuyền cũng không đến mức đói bụng."

"Ngươi… người kia, chẳng lẽ là Vương Thủ Triết? Thiên Cương, ngươi thật sự là một tiện nhân." Sắc mặt Tả Khâu Thanh Vân có chút khó coi, lửa giận bùng cháy trong lồng ngực. Trước khi hắn tới cũng từng có một phen tính toán, cũng từng suy đoán thử xem tại sao Thiên Diễm tiên tử lại lén lút gặp hắn, trong số kết quả có thể đoán ra, không có một loại nào là như vậy!

Trong nháy mắt này, Tả Khâu Thanh Vân cảm giác được lòng tự ái của nam nhân, bị Thiên Cương giẫm mạnh dưới chân.

"Cần gì chứ?" Đôi mắt Thiên Diễm tiên tử dần dần chuyển lạnh: "Tả Khâu Thanh Vân, ngươi chẳng qua chỉ có tu vi Linh Đài cảnh tầng bảy mà thôi. Bản tiểu thư muốn bóp chết ngươi, giống như bóp chết một con kiến."

"Sở dĩ để ngươi chết dưới Túy Hồng Trần, chỉ là không muốn làm bẩn tay bổn tiểu thư mà thôi."

"Được được được." Tả Khâu Thanh Vân giận dữ, hắc hắc cười âm hiểm: "Thiên Cương, ngươi đã là Sơ Nhất, vậy đừng trách Tả Khâu Thanh Vân ta đây. Đây đúng là tâm ta hướng về Minh Nguyệt, nhưng Minh Nguyệt thì sao?"

Lần này.

Đến phiên Thiên Diễm tiên tử khẽ biến ánh mắt, hàng mày liễu nhướng lên nói: "Tả Khâu Thanh Vân, bớt ở đây đe dọa. Bổn tiểu thư còn đang không tin, dựa vào độc của Túy Hồng Trần mà ngươi có thể lật được trời sao?"

Ngay khi hai người ngươi tới ta đi.

Năm người Vương Thất Hải, đã mượn tác dụng che giấu hành tung của "Thiên Tinh Nặc Ẩn Trận", chậm rãi tiếp cận đình nghỉ mát. Vương Thất Hải cần dùng thần thức khu động công hiệu của trận bàn, đã có chút cật lực, trên trán mơ hồ có chút mồ hôi.

Mà Tiểu Quận Vương Thất Hải thì sắc mặt càng u ám. Nếu không phải huynh đệ Vương Thất Hải không ngừng ra hiệu cho hắn nhẫn nại và chờ đợi thời cơ thì hắn đã sớm nhảy lên bầm thây Tả Khâu Thanh Vân kia thành vạn đoạn rồi.

…

“Thiên Cơ, ngươi luyện chế Túy Hồng Trần rất xảo diệu.” Tả Khâu Thanh Vân cười lạnh hai tiếng, tiếp tục cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch. “Chỉ tiếc, ngươi gặp phải bản công tử.”

“Ngươi vậy mà không sợ Túy Hồng Trần? Không thể nào…” Trong đôi mắt trên mạng che mặt lộ ra một tia khiếp sợ nhưng không dám tin. Túy Hồng Trần này là phương thuốc cổ trân quý trong Thiên Khuyết, không màu không vị, còn có thể thêm rượu nhẹ nhàng khoan khoái. Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh sau khi phục dụng, trong chốc lát cũng không giải được độc.

“Cổ phương? Hắc hắc.” Tả Khâu Thanh Vân biểu tình có chút quỷ dị và trêu tức nói: “Chẳng qua chỉ là một chút tiểu đạo mà thôi, tiên tử chẳng lẽ đến lúc này còn không phát hiện có gì không đúng sao?”

“?”

Thiên Diễm tiên tử nao nao, nội thị một chút, đôi mắt lập tức hàn ý dâng lên, nàng cảm thấy trong ngũ tạng phế phủ, lại có một tia cảm giác khác thường nổi lên, toàn thân mềm nhũn, đỏ phát nóng.

Loại triệu chứng này tuy rằng còn chưa rõ ràng, nhưng cũng đủ để chứng minh nàng đã mắc.

“Ngươi hạ độc?…” Thiên Diễm tiên tử sắc mặt đại biến, vội vàng thôi động huyền khí, chuẩn bị bắt lấy Tả Khâu Thanh Vân bức bách giải dược. Ai ngờ, một cảm giác tê dại mãnh liệt lập tức lan khắp toàn thân, khiến thân thể mềm mại của nàng mềm nhũn, rên rỉ một tiếng, sau đó ngã xuống trên bệ đá.

“Ai nha, quên nói cho tiên tử. Độc này chính là “Kim Thiền Tô Hồn Tán”, đồng dạng xuất từ phương cổ, vô sắc vô vị, người trúng độc trừ toàn thân tê dại vô lực ra, còn có thể không ngừng sinh ra cảm xúc nguyên thủy mà không thể khống chế, cho đến cuối cùng điên cuồng. Mà vọng động huyền khí, sẽ chỉ làm cho độc hiệu gia tốc phát tác, nói vậy tiên tử đã lĩnh hội được diệu dụng trong đó.” Tả Khâu Thanh Vân ung dung tự rót một chén rượu, chậm rãi thưởng thức tà

tiếu nói: “Chậc chậc, tiên tử trộn lẫn rượu Túy Hồng Trần này, tư vị thật không tệ.”

Ánh mắt Thiên Diễm tiên tử giống như ngưng tụ thành đao băng: “Tả Khâu Thanh Vân, hình như ta đã coi thường ngươi. Không biết loại độc này có giải được không?”

“Giải pháp? Hắc hắc hắc, đương nhiên là có.” Tả Khâu Thanh Vân tham lam nhìn chằm chằm Thiên Cơ tiên tử, cười xấu xa không thôi nói: “Chỉ cần bản công tử hảo hảo sủng hạnh tiên tử một phen, độc này tự nhiên sẽ được giải trừ.”

“Hừ, vô sỉ chi đặc biệt. Ngươi đến tột cùng không thể đến trình độ nào, mới mưu toan dùng phương thức này đối phó nữ tử? phế vật!” Thiên Diễm tiên tử chỉ cảm thấy nội tâm một cỗ khô nóng càng thêm mãnh liệt, trong nội tâm thầm nghĩ không ổn, loại độc này hoàn toàn chính xác không phải chuyện đùa.

“Mắng hay lắm, mắng hay lắm. Thật ra tinh tế nghĩ lại, ta và tiên tử chính là cá mè một lứa, đặc biệt xứng đấy.” Tả Khâu Thanh Vân cười ha ha, biểu lộ đặc biệt tự tin và quỷ dị, “Bất quá tiên tử ngươi yên tâm, chỉ cần sau khi ta sủng hạnh ngươi, ngươi liền không thể rời khỏi ta nữa. Đến lúc đó, Vương Thủ Triết Lý Thủ Triết gì đó, ngươi hết thảy đều sẽ vứt đi như giày rách, chỉ vì bản công tử mà sống.”

Một cỗ hàn ý bao phủ Thiên Diễm tiên tử, không nói đến lời nói của Tả Khâu Thanh Vân có phải đang khoác lác hay không. Cho dù là khoác lác, Thiên Diễm nàng cũng không thể nào bị loại người như hắn đạt được.

“Thôi thôi.” Mặc dù trong lòng Thiên Cương có vạn lần không muốn, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn tâm quyết đoán, kiện chí bảo kia dùng ở chỗ này cực kỳ đáng tiếc, nhưng cũng không dùng được.

“Tiên tử, ngươi vì giết ta, chung quanh đây nhất định là bốn bề vắng lặng. Nếu không, ngươi có thể kêu cứu một chút. Nhìn xem có người để ý đến ngươi hay không.” Tả Khâu Thanh Vân cười cực kỳ vui sướng.

Bỗng dưng!

Một tiếng quát lớn “chính khí lẫm liệt” vang lên: “Dâm tặc, thả Thiên Diễm tiên tử ra, bảo ta… Không, Thiên Diễm tiên

tử, bổn Tiểu Vương tới cứu ngươi.”

Vừa mới nói xong.

Mấy bóng người từ trong bóng tối nhảy ra, vây quanh Tả Khâu Thanh Vân. Trong đó người cầm đầu, chính là Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo dáng người cao ngất, dáng vẻ đường đường khí độ bất phàm.

Bất quá, lời của hắn mặc dù nói chính khí lẫm liệt, ánh mắt lại dời khỏi Thiên Diễm tiên tử không được.

…

Chương 73: Tiểu quận vương ta! Quá khó khăn!

…

Nhìn chằm chằm vào Thiên Diễm tiên tử trọn vẹn mấy hơi thở, Ngô Cảnh Hạo mới nỡ dịch chuyển ánh mắt.

Hắn chắp hai tay sau lưng, tư thái từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm vào Tả Khâu Thanh Vân, chính khí nghiêm nghị quát: "Tả Khâu Thanh Vân, không nghĩ tới ngươi đường đường là một công tử thế gia Tứ phẩm, đệ tử thân truyền của Khánh An học cung, lại làm ra hành vi hạ lưu đê tiện như vậy."

"Ta, Ngọc Diện Lang Quân, tiểu quận vương, thế tử Mạc Nam quận vương Ngô Cảnh Hạo, tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra ngay dưới mí mắt ta. Ngươi còn giả vờ bình tĩnh như thường cái gì, còn không mau chóng bó tay chịu trói?!"

"Ha ha! Thiên Diễm tiên tử, đây chính là cứu binh do ngươi an bài sao?" Nhìn bộ dạng không ai bì nổi của Ngô Cảnh Hạo, Tả Khâu Thanh Vân nhịn không được xùy cười thành tiếng, "Lại trông cậy vào một đám ngu xuẩn như vậy… Thiên Diễm tiên tử, ta không thể không bắt đầu nghi ngờ trí tuệ cùng thưởng thức của ngươi."

Cho dù là Thiên Diễm tiên tử cả người mềm nhũn vô lực, cũng nhịn không được đỡ lấy tú ngạch, vẻ mặt cạn lời.

Quá mất mặt!

Ngay cả Thiên Cương nàng một khi vô ý bị Tả Khâu Thanh Vân này thiết kế, đích thật là sai lầm của nàng. Hơn nữa nàng cũng không phải không có át chủ bài đến chuyển bại thành thắng.

Làm gì tới phiên đám hỗn thế tiểu ma vương nhảy ra cứu nàng? Còn chưa đủ gây thêm phiền toái!

Chỉ dựa vào anh hùng cứu mỹ nhân của bọn họ, thật sự còn không bằng từ Tả Khâu Thanh Vân. Ít nhất, Tả Khâu Thanh

Vân mạnh hơn bọn họ một chút.

Có điều, nếu lúc này Vương Thủ Triết nhảy ra cứu nàng, vậy nàng đương nhiên là chịu vạn vạn lần, thế nào cũng phải báo đáp "ơn cứu mạng" của đối phương, cho dù cưỡng ép lấy thân báo đáp cũng không quá đáng.

"Này này này! Ngươi nói ai ngu xuẩn hả?" Ngô Cảnh Hạo tức giận đến nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm Tả Khâu Thanh Vân khí thế bất phàm quát: "Chúng ta có năm người, ngươi mới có một người. Cho dù ngươi là Linh Đài cảnh trung hậu kỳ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ngửa. Các huynh đệ, kề vai sát cánh trên người, chú ý bày trận hình, chúng ta kiến công lập nghiệp, à không, thời điểm anh hùng cứu mỹ nhân tới rồi!"

"Tiên tử đừng sợ, Ngô Cảnh Hạo ta tới cứu ngươi."

Dứt lời, lão ta chỉ huy năm người xông lên, vây vòng vây tấn công về phía Tả Khâu Thanh Vân.

Dáng vẻ kia, cũng là khí thế mười phần.

Dù sao, tuy Ngô Cảnh Hạo và Vương Thất Hải trung nhị khờ khạo một chút, nhưng cũng là thiên kiêu thật sự. Ngay cả ba vai phụ còn lại ngay cả tên gọi cũng không có, cũng đều là tiểu thiên kiêu cường đại của thế gia, trong tay vẫn có hai cái cờ.

Nói đến cùng, nếu thật sự không có chút của cải, sao có thể cùng vương thất hải Ngô Cảnh Hạo xen lẫn cùng một chỗ?

Ngay cả Thiên Diễm tiên tử cũng nhịn không được hai mắt tỏa sáng, dâng lên một tia hi vọng. Mấy tiểu quỷ khờ khạo này vẫn có chút bản lĩnh, nói không chừng nàng thật sự có cơ hội được cứu, miễn cho vận dụng át chủ bài cứu mạng kia!

Nào có thể đoán được.

Tả Khâu Thanh Vân ngay cả mí mắt cũng không động đậy, chỉ hô hoán một tiếng trong lòng: "Khương lão."

Bỗng dưng, khí thế của hắn thay đổi.

Một cỗ khí tức tà ác quỷ dị, lại cường đại không gì sánh được từ trên người hắn bay lên, trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ đình nghỉ mát.

Khí tức nguy hiểm đáng sợ như thế khiến trong lòng Thiên Diễm tiên tử phát lạnh, thầm nghĩ không ổn.

Quả nhiên là vậy.

Sau một chén trà.

Năm người Ngô Cảnh Hạo, Vương Thất Hải đã bị hung hăng đánh một trận, sau đó cột lại thành cái bánh chưng đặt ở trong đình nghỉ mát.

Trên mặt, trên người bọn họ, tất cả đều xanh một khối tím một khối, thoạt nhìn thập phần thê thảm.

Thủ pháp trói buộc cũng vô cùng tinh diệu chuyên nghiệp, làm cho tư thái của bọn họ thập phần xấu hổ, muốn giãy dụa, lại là càng giãy càng chặt.

Thủ pháp trói buộc xuất thần nhập hóa như thế, không luyện tập trăm ngàn lần là tuyệt đối không làm được.

Tả Khâu Thanh Vân hài lòng thưởng thức kiệt tác của mình một phen, "Hắc hắc" cười lạnh nói: "Mấy người các ngươi không phải muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao? Không phải là thích Thiên Khuyết sao? Ta để các ngươi nhìn xem, tiên tử trong lòng các ngươi bị ta chinh phục từng bước một như thế nào. Ha ha ha, cũng coi như để các ngươi trước khi chết được đền bù tâm nguyện đó."

Nghe vậy, Ngô Cảnh Hạo mặt mũi bầm dập và Vương Thất Hải nhìn nhau, trong lòng ớn lạnh.

Gia hỏa này cũng quá phát rồ rồi.

Trong lúc nói chuyện, Tả Khâu Thanh Vân đã từng bước một đi về phía Thiên Diễm tiên tử, cười dâm đãng nói: "Thiên Diễm tiên tử, hiện tại hẳn là không có ai quấy rầy chuyện tốt của chúng ta rồi."

"Tả Khâu Thanh Vân." Thiên Diễm tiên tử hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Tuy ta không biết thân thể ngươi xảy ra chuyện gì, nhưng có thể xác định, chắc chắn ngươi tu luyện một loại tà pháp cấm kỵ nào đó đã ảnh hưởng tới tâm tính. Mấy người tiểu quận vương và Vương Thất Hải tuy rằng là quần là áo lượt, nhưng đều nằm trong danh sách gia tộc bồi

dưỡng, ngươi giết bọn họ thì sẽ phải đối mặt với sự trả thù của gia tộc sau lưng bọn họ. Ta khuyên ngươi suy nghĩ lại.”

Đám người Ngô Cảnh Hạo và Vương Thất Hải nghe được điên cuồng gật đầu.

Không sai, giết bọn họ một chút cũng không có lợi. Đừng giết nữa!

“Thiên Cương, ngươi bây giờ cũng chỉ có thể khoe khoang một chút. Chờ sau khi ngươi trở thành đỉnh lô của ta, cho dù đuổi ngươi đi, ngươi cũng sẽ tìm chết kiếm sống không chịu đi.” Tả Khâu Thanh Vân cười ha ha, “Về phần mấy người bọn họ, ngươi cũng không cần lo lắng. Chờ xử lý xong bọn họ, bản thiếu gia tự nhiên sẽ lưu lại chứng cứ, dạy tốt những thế gia Mạc Nam quận biết rõ, giết bọn họ chính là nhân tình Vương Thủ Triết của ngươi.”

Lúc trước hắn ta ba phen mấy bận bị Thiên Diễm tiên tử cự tuyệt, cũng đã vận dụng quan hệ điều tra một phen, biết được Thiên Diễm tiên tử kia hình như rất chung tình với Vương Thủ Triết.

Dưới thù mới hận cũ, mới khiến hắn phải nghĩ cách diệt trừ Vương Thủ Triết để giải mối hận trong lòng.

“Muốn trách thì cứ trách chính ngươi đi. Ai bảo ngươi lại bất đắc dĩ với hắn chứ, có điều chỉ là dáng dấp hơi đẹp một chút, một cái đầu thương màu bạc, nhìn thì không dùng được.”

Ngô Cảnh Hạo và đám người Vương Thất Hải nghe đến ngây người, gia hỏa này chẳng những tàn nhẫn, còn rất vô liêm sỉ. Sau khi giết chết bọn họ, lại còn muốn giá họa cho những người khác.

Phiền phức lớn rồi!

Thiên Diễm tiên tử trong lòng cũng là phát lạnh từng cơn, trong thanh âm khó nén khiếp sợ: “Ngươi làm như vậy, chẳng lẽ sẽ không sợ tin tức tiết lộ, sư tôn Dao Quang thượng nhân của ngươi biết sau đó thanh lý môn hộ sao?”

“Dao Quang thượng nhân của sư tôn ta?” Tả Khâu Thanh Vân điên cuồng nở nụ cười: “Ta thật là sợ hãi! Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Dao Quang thần phục dưới thân ta, ngoan ngoãn trở thành đỉnh lô của ta.”

Thiên Diễm tiên tử hít vào một ngụm khí lạnh.

Tả Khâu Thanh Vân này rốt cuộc trúng tà gì, tu luyện tà công gì? Vậy mà phát rồ đến mức độ như vậy?

Bỏ đi bỏ đi, xem ra chỉ có thể vận dụng món đồ kia thôi. Chỉ là mấy tên tiểu tử ngốc này sắp xui xẻo rồi, dù sao thì thứ kia thi triển ra ngay cả chính bản thân nàng cũng có chút không khống chế được.

Hy vọng mấy người bọn họ hiền lành tự có thiên tướng đi.

Thiên Diễm tiên tử khẽ cắn môi, thầm hạ quyết tâm, đang chuẩn bị lấy đồ vật trong nhẫn trữ vật ra liều mạng với Tả Khâu Thanh Vân.

Đúng lúc này.

Huyền khí trong thiên địa bỗng nhiên chấn động, tiếng rít sắc bén bỗng nhiên vang lên.

Sau một khắc, một đạo kiếm quang lạnh thấu xương bỗng nhiên như kinh hồng xẹt qua bầu trời, mang theo phong mang khiếp người hướng đình nghỉ mát gào thét mà đến.

Kiếm quang như tuyết, phiên nhược kinh hồng, khiếu nhược du long.

Sát khí lạnh như băng bao phủ toàn bộ lương đình.

Con ngươi Tả Khâu Thanh Vân đang vô cùng đắc ý chợt co rút lại, da đầu tê dại, lông tơ toàn thân dựng đứng lên, như thể bị một con hung thú tuyệt thế nhìn chằm chằm vào.

Nguy hiểm!

Sống vài chục năm, kinh nghiệm chiến đấu của Tả Khâu Thanh Vân cũng không ít. Lúc này, hắn vận khởi huyền khí, giẫm chân một cái, thân hình trong nháy mắt như chim bay nhấc lên, lướt qua, nhanh như kinh hồng vội vàng lui về phía sau.

Đây là thân pháp truyền thừa thượng phẩm của Tả Khâu thị bọn họ, “tấm ảnh thân pháp”.

Tương truyền, môn thân pháp này chính là lão tổ tông của bộ tộc Tả Khâu bọn họ quan sát chim bay cá nhảy, trong lúc ngẫu nhiên ngộ ra, kiêm có tốc độ và phiêu dật của chim bay, cùng

với sự nhanh nhẹn và linh hoạt của cá bơi, là một môn thân pháp phi thường thực dụng.

Trong chớp mắt, hắn đã thối lui ra ngoài hơn mười trượng, ly khai lương đình xa xa.

“Bá!”

Kiếm quang xẹt qua.

Thạch chất lương đình trực tiếp gọt thành lưỡng thoa, “Ầm ầm ầm” hướng hai bên ngã xuống.

Trong đình nghỉ mát, Vương Thất Hải và tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo nhìn vết kiếm sâu trong gang tấc, nhìn ống quần bị kiếm khí cắt rách, mồ hôi lạnh bất tri bất giác rơi xuống.

Chỉ kém một chút, chỉ thiếu một chút, chân hai người bọn họ có thể đã không giữ được rồi.

Thiên Diễm tiên tử càng là lông tơ dựng đứng. Vừa rồi, đạo kiếm quang kia cơ hồ là sượt qua thân thể của nàng xẹt qua, trong nháy mắt, nàng thiếu chút nữa cho rằng mục tiêu của một kiếm này là mình.

“Là ai?!”

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân cũng phát lạnh, không ngăn được sợ hãi.

Vừa rồi, phàm là phản ứng của hắn hơi chậm một chút, chỉ sợ kết cục của hắn sẽ không tốt hơn tòa đình nghỉ mát kia bao nhiêu.

Trên bầu trời.

Khi ánh kiếm tiêu tán, một bóng dáng xinh đẹp xách theo kiếm chậm rãi hiện lên trong bóng đêm.

Nàng mặc một bộ váy dài trắng nõn, che mặt, không thấy rõ dung mạo, chỉ có đôi mắt kia, bình tĩnh mà lạnh lùng, mang theo hàn ý khiến người ta kinh hãi.

Dưới màn đêm, tay áo nàng phiêu diêu, Huyền khí dâng trào quanh người nàng, uy áp bàng bạc từng đợt từng đợt tản ra, giống như cung nga tiên tử từ trong Nguyệt Cung rơi xuống phàm trần, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Vương Thất Hải và tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo vừa nãy còn sợ hãi không thôi, hai mắt tỏa sáng.

Có thể không dựa vào linh bảo Phi Vũ liền lăng không đạp không, lơ lửng trên không trung, tất nhiên là Thiên Nhân cảnh. Thực lực như thế, khí chất như thế, tuyệt không phải tu sĩ tầm thường có thể có.

Vị tới đây này, tất nhiên lại là một nhân vật cấp tiên tử!

Chắc chắn nàng không thể nhìn xuống hành động của Tả Khâu Thanh Vân, tới cứu người!

"Tiên tử, cứu mạng ~~"

"Tiên tử, tên kia điên rồi, còn biết hạ độc, ngươi ngàn vạn lần cẩn thận…"

Dưới sự kích động, năm người lập tức mồm năm miệng mười hô to lên.

"Ngươi là người phương nào?!"

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân cũng căng thẳng.

Ngay khoảnh khắc "Bạch y tiên tử" xuất hiện, trong lòng hắn đã gõ chuông cảnh báo. Giờ phút này, hắn bất giác nắm chặt vũ khí, giọng nói cũng có chút căng thẳng: "Ngươi có biết ta là ai không? Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, xuống tay với hậu duệ kiệt xuất của một thế gia tứ phẩm, hậu quả không phải ai cũng có thể gánh vác được!"

"Hừ!!"

Nghe vậy, bóng hình xinh đẹp trên không trung hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới hắn.

Cũng không thấy cô ta làm bộ gì, trường kiếm trong tay cô ta tỏa ra ánh sáng chói mắt. Ngay khoảnh khắc sau, một luồng kiếm quang đột nhiên bắn ra như xuyên thủng mây trắng.

Kiếm quang như rồng, vừa giống như sấm sét chợt phá, uy thế lẫm liệt phá vỡ màn đêm gào thét mà tới, toàn bộ bầu trời cũng theo đó rung động. Trên mặt đất càng là cát bay đá chạy, cây cối điên cuồng chập chờn.

Vào lúc này, thực lực của cường giả Thiên Nhân cảnh đã được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Lần trước khoảng cách giữa song phương còn rất xa, Tả Khâu Thanh Vân còn có thể dựa vào thân pháp né tránh kiếm quang, lần này, khoảng cách song phương đã rút rất gần, kiếm quang Thiên Nhân cảnh cũng không dễ trốn như vậy.

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân phát lạnh, lo lắng không thôi, vội vàng dùng thần niệm khẩn trương kêu gọi: "Khương lão!"

"Tiểu tử chớ sợ, thả lỏng thân thể."

Một giọng nói già nua bỗng dưng vang lên từ trong thần niệm của hắn.

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân nhẹ nhõm, vội vàng nghe theo.

Sau một khắc, một cỗ thần thức lực cường đại từ trong thức hải hắn lan tràn ra, lần nữa tiếp quản thân thể hắn, khí thế toàn thân hắn bỗng nhiên tăng vọt.

Uy thế của Bệ Ngạn lan tỏa.

Cùng lúc đó, khí chất toàn thân hắn cũng phát sinh biến hóa cực lớn, trở nên quỷ dị mà tràn đầy tà khí, phảng phất trong nháy mắt biến thành người khác.

Rất hiển nhiên, giờ phút này khống chế thân thể Tả Khâu Thanh Vân đã đổi thành "Khương lão".

Đổi lại là cường giả Linh Đài cảnh bình thường, cho dù là đại thiên kiêu, dưới tình huống cấp bách như vậy cũng tuyệt đối không kịp phản ứng gì khác, chỉ có thể lựa chọn cứng rắn ngăn cản.

Nhưng mà, dưới sự khống chế của Khương lão, tốc độ của "Tả Khâu Thanh Vân" lại nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Gần như chỉ trong chớp mắt, một tấm Linh thuẫn trung phẩm đã bị hắn lấy ra, Huyền Khí Thuẫn dày cộm lập tức bung ra, giống như tường đồng vách sắt chắn trước mặt.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay hắn vung ra, trong chớp mắt chính là mấy đạo kiếm quang vẩy ra, đánh vào mặt kiếm quang đang bay đến, ý đồ đâm lệch kiếm quang, tối thiểu cũng có thể làm suy yếu nó.

Không chỉ như vậy.

Thân pháp của hắn cũng trong khoảnh khắc đề cao một cấp bậc, càng linh động, càng tiêu sái, nhanh đến phảng phất một đoàn huyễn ảnh.

Dưới sự uy hiếp của kiếm quang của cường giả Thiên Nhân cảnh, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà vẫn có thể phản ứng đâu vào đấy, tình hình này đặt ở bất kỳ một Linh Đài cảnh nào cũng đã đủ kinh diễm.

Nhưng mà, chênh lệch thực lực cũng không phải dễ dàng bù đắp như vậy.

Kiếm quang do "Tả Khâu Thanh Vân" chém ra mới chạm đến kiếm ý của Bạch y tiên tử thì trong khoảnh khắc đã vỡ vụn mà chết. Thân pháp huyễn ảnh kia cũng không thể tránh né kiếm ý tập trung.

Bất quá trong nháy mắt, kiếm quang lạnh thấu xương đã phá tan tầng tầng trở ngại, hung hăng đánh trúng Nguyên Khí Thuẫn!

"Ầm!!!"

Một tiếng động thật lớn vang lên.

Huyền khí thuẫn chỉ chống đỡ không đến hai hơi thở liền ầm ầm vỡ vụn, cả người "Tả Khâu Thanh Vân" bị lực trùng kích đáng sợ chấn cho bay ngược ra ngoài, đụng gãy mấy cái cây, mười mấy khối hoang trạch kỳ thạch mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Sắc mặt hắn tái nhợt, máu đỏ trào ra từ khóe miệng.

Nhìn ra được nội phủ của hắn bị thương không nhẹ.

"Oa!"

Đám người Vương Thất Hải, Ngô Cảnh Hạo nhìn mà há hốc mồm, bị chấn động sâu sắc.

"Kiếm ý thật mạnh!"

Khương lão trong lòng cũng khiếp sợ không thôi.

Hắn vốn tưởng rằng, trải qua một phen suy yếu vừa rồi, hẳn là có thể giải trừ đối phương ba bốn thành kiếm ý, cuối cùng kiếm ý lưu lại nhiều nhất cũng có thể đem hắn đánh thành vết

thương nhẹ. Nào ngờ, kiếm ý này mạnh hơn hắn dự đoán không ít!

Cơ hồ là trong nháy mắt, hắn liền có phán đoán, lai lịch của nữ tử này tuyệt không đơn giản!

Có thể ở Thiên Nhân cảnh đã có được kiếm ý cường hãn như thế, ít nhất cũng phải là một thiên kiêu, còn phải là loại tinh anh gia tộc từ nhỏ đã tỉ mỉ bồi dưỡng hoặc là Học Cung tinh anh.

Hơn nữa, trực giác của hắn chỉ sợ nàng này còn chưa phát huy ra toàn bộ thực lực. Tiếp tục chiến đấu, cho dù là do mình điều khiển thân thể, Tả Khâu Thanh Vân cũng thua không thể nghi ngờ.

Lưu được núi xanh, sợ gì không có củi đốt!

Rút lui!

Khương lão quyết định thật nhanh triển khai thân pháp, như một con cá vô cùng trơn trượt chạy ra ngoài, trong chớp mắt đã bay ra xa mấy chục trượng.

Cùng lúc đó, từng sợi sương mù màu đỏ đào từ quanh người hắn tản ra, cả người hắn đều bị bao phủ trong một đám mây mù màu đỏ đào.

Màn đêm thâm trầm, tầm nhìn vốn không cao, những mây mù màu hồng đào này cùng một chỗ, tầm nhìn càng thấp. Hơn nữa, những sương mù màu hồng đào này còn có thể quấy nhiễu thần niệm, từ xa nhìn lại, căn bản không phân biệt được hắn đến cùng ở vị trí nào trong mây mù.

Đây chính là chỗ kinh nghiệm lão luyện của hắn.

Tại thời điểm kẻ địch cường đại hơn mình, chỉ dựa vào tốc độ là rất khó từ trong tay kẻ địch đào thoát.

Lúc này cần bày trận, để đối phương không cách nào tìm được vị trí cụ thể của hắn trước tiên, mới có thể tranh thủ thêm thời gian chạy trốn. Sương mù màu hồng đào này, chính là có tác dụng này.

Nếu như thời gian cho phép, hoặc điều kiện cho phép, còn có thể khiến cho phức tạp hơn một chút, nắm chắc đào thoát cũng sẽ lớn hơn.

Bất quá, giờ phút này, hắn cũng không có dư thừa thời gian làm bố trí phức tạp, chỉ có thể tận khả năng ẩn nấp thân hình, mê hoặc thần niệm của đối phương, cầu nhanh chóng đào thoát.

“Muốn chạy trốn?”

Bạch y tiên tử thấy thế, lần nữa hừ lạnh một tiếng.

Cổ tay run lên, trường kiếm trong tay nàng lần nữa tỏa ra hào quang sáng chói, kiếm quang lạnh thấu xương gào thét mà ra.

“Đùng!”

Một tia điện xẹt qua.

Từng tia từng sợi thiên lôi chân ý từ trong kiếm quang tràn ra.

Mây mù màu hồng đào giống như gặp thiên địch, lập tức như bị xua tan không còn, thân ảnh Thanh Vân của Tả Khâu lập tức bị lộ ra.

Kiếm thế chưa dứt, một kiếm hung hăng đâm trúng Huyền Khí Thuẫn hộ thể trên người hắn.

“Phụt!”

Toàn thân Tả Khâu Thanh Vân chấn động, phun ra một ngụm máu.

Thứ quỷ quái gì vậy?!

Trong lòng của hắn rung động không thôi, không nghĩ tới huyền khí vụ dùng để che mắt người, lại dễ dàng bị phá như vậy.

Kiếm ý của nữ nhân này dường như có thể khắc chế hắn.

Nếu hiện tại hắn đã là Thiên Nhân cảnh còn đỡ, thế nhưng hắn mới Linh Đài cảnh hậu kỳ, Huyền khí trong cơ thể dù có chất lượng hay là số lượng đều quá ít, đối đầu với Thiên Nhân cảnh, thuộc tính còn khắc chế đối thủ của hắn, cho dù tăng thêm Khương lão gia trì cũng căn bản không có nửa phần thắng.

“Khương lão, làm sao bây giờ?!”

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân đã có chút luống cuống, nhịn không được dùng thần niệm kêu gọi Khương lão.

“Còn có thể làm sao? Chạy!” Khương lão tức giận từ sâu trong thức hải của hắn truyền đến: “Buông lỏng thân thể, lần này thật sự phải bỏ vốn ra rồi!”

Hắn vất vả lắm mới tích lũy được một chút lực lượng thần hồn, lúc đầu còn không muốn sử dụng quá nhiều, nhưng giờ phút này đã bất chấp rất nhiều.

Nếu không bỏ được, hôm nay sợ là thật sự phải thua ở chỗ này!

Lượng lớn lực lượng thần hồn tuôn ra.

Trong nháy mắt, một đạo hào quang màu đỏ đào nồng đậm bao trùm thân thể của Tả Khâu Thanh Vân, mang theo hắn “vèo” một cái vọt vào trong bóng đêm nồng đậm.

Khác với sương mù màu hồng đào lúc trước, lần này trong quang mang có điểm điểm linh quang chảy xuôi, sặc sỡ giống như hào quang, sáng chói mắt hơn đâu chỉ gấp mười lần, ngay cả uy thế tản mát ra cũng mạnh hơn không chỉ một cấp độ.

“Tiểu Thần Thông?”

Bạch y tiên tử thấy thế khẽ nhíu mày, chợt rất nhanh buông ra.

Mặc dù Khâu Thanh Vân có chút kỳ ngộ, nhưng dựa vào thủ đoạn nào đó mà sử dụng tiểu thần thông, cũng không kéo dài được bao lâu.

Nàng lơ lửng trên không, cũng không gấp gáp đuổi theo, bàn tay ngọc run lên, xoẹt xoẹt mấy đạo kiếm quang màu trắng hiện lên, cắt sợi dây thừng, thả bọn Vương Thất Hải và Ngô Cảnh Hạo ra ngoài.

Sau đó, nàng mới lăng không bước ra một cước, đuổi sát Tả Khâu Thanh Vân mà đi.

Tốc độ của nàng cực nhanh, chỉ trong hai nhịp thở đã biến mất trong bầu trời đêm.

Trong lương đình, Ngô Cảnh Hạo được cứu, giãy dụa bò dậy.

Ánh mắt hắn điên cuồng nhìn chằm chằm vào bóng hình xinh đẹp vừa biến mất kia, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Thật là bá đạo, thật là tiên tử lợi hại! Xong rồi, Ngô Cảnh Hạo ta đã rơi vào tay giặc.”

Mấy người còn lại cũng đều kích động không thôi, tất cả đều bị phong thái tuyệt thế của tiên tử kia chinh phục, hô thẳng "Chúng ta có tân tiên tử".

Chỉ có Thiên Tuyền tiên tử ánh mắt kinh dị bất định, lẩm bẩm: "Ý của đạo thiên lôi kia sao lại giống như có chút quen mắt… không đúng, không đúng…"

Bỗng dưng.

Một tên tiểu tử kêu lên: "Tiểu quận vương, ngài xem đây là cái gì?"

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, chỉ thấy trong bầu trời đêm có một chiếc khăn lụa đang bồng bềnh hạ xuống.

Ngô Cảnh Hạo lập tức lấy lại tinh thần, mũi chân điểm một cái, thân hình liền giống như du long bay vọt lên, một phát bắt được khăn lụa.

"Là khăn lụa của tiên tử thần bí kia để lại. Phía trên này còn thêu một chữ "Khanh", chẳng lẽ đó là khuê danh của tiên tử? Hương thơm quá ~~" Ngô Cảnh Hạo kích động không thôi, say mê ngửi thật sâu khăn lụa: "Ta quyết định, ta tuyên bố, vị trí quận vương chính phi tương lai nhất định phải để lại cho vị tiên tử này."

Tiểu đệ bên cạnh nhịn không được nói thầm: "Tiểu quận vương, ngài lúc trước còn không phải đã nói, vị trí quận vương chính phi muốn lưu lại cho Thiên Diễm tiên tử sao?"

"Cũng đúng a ~"

Vẻ mặt Ngô Cảnh Hạo bỗng trở nên nặng nề.

Hắn nhíu chặt lông mày, dáng vẻ khó xử: "Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, bất luận là ủy khuất ai cũng đều không tốt. Khó khăn nha, ta quá khó khăn rồi. Ông trời ơi, vì sao ông phải dằn vặt ta như vậy?"

"Chát!"

Ngô Cảnh Hạo vừa mới nói xong, đã bị Thiên Diễm tiên tử đánh một bạt tay.

Nàng liếc Ngô Cảnh Hạo một cái, từ trong tay hắn cầm qua khăn lụa kia, trách mắng: "Ngươi cái đầu nhỏ này, ta có thể coi

trọng ngươi? Cho bổn tiên tử cút càng xa càng tốt.”

Cả người nàng mềm yếu vô lực, cũng không thể thúc giục huyền khí, nhưng một vài động tác đơn giản vẫn có thể làm được.

Nàng mở khăn lụa ra, chỉ thấy trong góc khăn lụa kia, quả nhiên thêu một chữ triện thanh tú “Kanh”

“Tào Ấu Khanh, thật sự là ngươi?” Thiên Diễm tiên tử vẻ mặt âm tình bất định.

Lúc trước nàng đã có vài phần hoài nghi, chỉ là không quá vững tin, hôm nay nhìn thấy khăn lụa này, nàng mới có bảy tám phần nắm chắc.

“Tào Ấu Khanh?” Vương Thất Hải không nhịn được lẩm bẩm: “Tên này nghe rất quen tai.”

“Tào Ấu Khanh? Tên rất hay!” Hai mắt Ngô Cảnh Hạo lóe lên vẻ hưng phấn: “Hóa ra quận vương phi tương lai của ta là “Ấu Khanh tiên tử”.”

Thiên Diễm tiên tử tức giận lườm hắn một cái: “Tiểu quận vương sắp xếp ta đến phi tần nhanh như vậy sao?”

“Ai~” Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo than thở: “Thiên Diễm tiên tử ơi! Ta biết làm như vậy có chút xin lỗi ngươi. Nhưng ta cũng không có biện pháp, quận vương chính phi chỉ có một, chỉ có thể ủy khuất ngươi.”

Thiên Diễm tiên tử nghe vậy khóe miệng giật giật.

Tiểu tử này cảm thấy bản thân cũng không khỏi quá mức tốt đẹp, làm giống như nàng thật sự muốn gả cho hắn. Lão nương nếu không phải trúng độc, một tát đánh chết tiểu tử ngươi.

“Tiểu quận vương, ta nhớ ra rồi!” Vương Thất Hải bỗng nhiên phản ứng lại, “Ta nói cái tên Tào Ấu Khanh này sao quen tai như vậy, nàng không phải môn hạ của Tử Tiêu Thượng Nhân, là thiên kiêu của Lăng Vân thánh địa sao?”

“Thì ra là thiên kiêu thánh địa, khó trách lại lợi hại như vậy.” Ngô Cảnh Hạo vừa tán dương hai câu, bỗng nhiên thân hổ chấn động, mở to hai mắt: “Không tốt! Huyết mạch hoàng thất chúng ta có quy tắc, đệ tử thánh địa Học Cung, không được làm thông gia với hoàng thất.”

“Trời cao ơi!! Tại sao vận mệnh lại trêu đùa ta như vậy?” Ngô Cảnh Hạo ngẩng đầu nhìn trời cao trong đêm tối, hai tròng mắt ngấn lệ, thanh âm ai oán không thôi: “Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của Mạc Nam quận vương phủ ta sao?”

” Bi kịch của phụ thân ta và Dao Quang thượng nhân còn tiếp tục trên người ta sao?”

“Ấu Khanh tiên tử, ta có lỗi với ngươi! Xem ra, vị trí Quận vương chính phi chỉ có thể để lại cho Thiên Diễm tiên tử…”

Thiên Diễm tiên tử nghe vậy mí mắt giật giật.

Lão nương thật sự cảm ơn ngươi!

…

Chương 74: Cường đại! Đại thiên kiêu Thủ Triết!

…

Ra khỏi biệt viện Vân Hiên là một rừng hoa đào chiếm diện tích mấy ngàn mẫu.

Địa vị ở cao nguyên Mạc Nam, khí hậu khô lạnh mà ngày đêm ấm áp cực lớn, mặc dù đã vào hạ, nhiệt độ vẫn không cao như cũ. Phẩm chủng hoa đào trong rừng này hiển nhiên cũng là trải qua đặc thù phẩm chủng chuyên môn bồi dưỡng, tỉ mỉ bảo dưỡng, cho đến lúc này, hoa đào vẫn nở đầy cành cây.

Ở dưới ánh trăng nhìn lại, hoa đào rực rỡ giống như phiến phiến phi sắc đồng vân, lãng mạn duy mỹ nói không nên lời.

Tuy nhiên, giờ phút này Tả Khâu Thanh Vân lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp hoa đào. Mới bay ra biệt viện không bao xa, hắn liền đáp xuống mặt đất, đi xuyên qua rừng hoa đào.

Hắn không dám từ trên cao bay lượn, một là xuất phát từ cẩn thận, sợ bị chặn lại.

Thứ hai, sở dĩ hắn có thể vượt cấp chiến đấu, chính là dựa vào thần hồn phụ thể của Khương lão, tăng lên chủ yếu là lực lượng thần hồn, mà không phải là số lượng huyền khí.

Nếu một mực dựa vào tiêu hao lực lượng thần hồn ngự không phi hành, hiện giờ Khương lão chỉ là trạng thái tàn hồn, không bao lâu nữa sẽ dầu hết đèn tắt.

Tả Khâu Thanh Vân thân hình mau lẹ, hai chân thỉnh thoảng lướt trên mặt đất, hoặc trên cây cối mượn lực điểm qua, tốc độ vừa nhẹ vừa nhanh, giống như một con chim tước xuyên qua rừng nhẹ nhàng, lại linh hoạt như cá bơi, lặng yên không một tiếng động bay vút qua.

“Khương lão, nữ nhân chết tiệt kia đến tột cùng là lai lịch gì?” Tả Khâu Thanh Vân tràn đầy phẫn uất không cam lòng, nhịn không được trong lòng gầm thét lên.

Nếu không có nữ tử thần bí kia quấy rối, hôm nay hắn đã nắm lấy Thiên Diễm tiên tử.

Đây chính là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, một khi có nó làm đỉnh lô, kế tiếp tu vi của hắn chắc chắn đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh liền có thể tiến vào Thiên Nhân cảnh.

Đáng tiếc, hiện tại tất cả đều bị hủy.

"Tiểu tử, chuyện hôm nay không đúng lắm." Giọng nói của Khương lão vang lên trong ý thức hải của hắn: "Nữ tử thần bí kia có lẽ thực lực phi phàm, nhưng vẫn luôn áp chế lực lượng huyết mạch phát huy, muốn che giấu lai lịch chân chính của mình. Nếu như nàng ta thật sự toàn lực ứng phó, hôm nay ta và ngươi hơn phân nửa sẽ ngã xuống."

"Khương lão, không phải ngài nói, ngài là cường giả Thần Thông cảnh đỉnh phong mấy ngàn năm trước đến từ Thiên Triều thượng quốc, khoảng cách cảnh giới tiếp theo, cũng bất quá là nửa bước xa sao?" Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân tràn đầy không cam lòng, hơi có chút oán niệm nói: "Hôm nay làm sao có thể ngay cả một nữ tử thần bí cũng đánh không lại."

"Tả Khâu tiểu tử ngươi biết cái gì?" Khương lão có chút già ngượng thành giận: "Lão phu trước mắt chỉ là trạng thái tàn hồn, nếu không phải ngươi tu vi thực lực quá yếu, sao có thể ngay cả một Thiên Nhân cảnh cũng đánh không lại? Lúc trước lão phu còn nhắc nhở ngươi, dưới tình huống thực lực không đủ, làm việc phải khiêm tốn, tránh kết thù với người."

"Thôi thôi, việc đã đến nước này thì nói nhiều cũng vô ích. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này."

Một thể hai hồn nhao nhao ầm ĩ, Tả Khâu Thanh Vân đã nhanh chóng đến giữa rừng hoa đào.

Bỗng nhiên.

Giọng nói của Khương lão vang lên trong đầu hắn, trong giọng nói già nua mang theo một tia ngưng trọng: "Tả Khâu tiểu tử, tình huống không đúng lắm. Lão phu mơ hồ có thể cảm nhận được trong bóng tối có ánh mắt âm thầm nhìn trộm, chúng ta có thể bất cứ lúc nào cũng đang giám thị."

Tả Khâu Thanh Vân nhất thời khẩn trương nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nguy hiểm nào, nhịn

không được oán giận nói: “Chung quanh chẳng qua là thực vật đông đúc mà thôi, ngay cả chim muông trùng cũng không có, Khương lão ngươi có phải là có chút cây cỏ đều là binh hay không?”

“Tả Khâu tiểu tử, cẩn thận!”

Giọng nói của Khương lão đột nhiên cao hơn mấy lần.

Tả Khâu Thanh Vân còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, đã cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm đánh tới, vội vàng thi triển thân pháp tránh né.

“Bá!”

Một dây leo huyết sắc bay sượt qua lồng ngực hắn, xé nát vạt áo hắn, mang theo một dải máu tươi.

Chỉ một thoáng, sợi dây leo huyết sắc kia liền chui vào sâu trong hoa đào, không thấy tung tích.

Cùng lúc đó, trong rừng hoa đào dưới bóng đêm truyền đến từng tiếng sột soạt, lít nhít, dường như đang ẩn giấu rất nhiều kẻ địch, có vô số ánh mắt âm thầm nhìn chằm chằm bọn hắn.

Bầu không khí quỷ dị không nói nên lời.

“Là ai?” Tả Khâu Thanh Vân lạnh lùng khắp người, tức giận trách mắng: “Có bản lĩnh thì đối mặt với Tả Khâu công tử nhà ngươi, lén lén lút lút, trốn ở một nơi bí mật gần đó thì có bản lĩnh gì?”

“Bốp bốp bốp ~”

Vài tiếng vỗ tay thanh thúy bỗng nhiên từ chỗ sâu rừng đào truyền đến.

Tiếng vỗ tay đồng thời truyền ra, còn có một giọng nam mang theo vài phần từ tính: “Không ngờ, đường đường một công tử của thế gia Tứ phẩm, thân truyền của Học Cung, sau lưng lại có một gương mặt khác.”

Trong tiếng nói.

Một vị công tử tuấn lãng áo trắng phiêu phiêu đẩy cành cây chặn đường ra, giống như nhàn nhã dạo bước từ trong rừng rậm đi ra.

Rất hiển nhiên, người vừa nói chuyện chính là hắn.

Tối nay có trăng không sao, ánh trăng màu bạc so với lúc bình thường càng thêm sáng sủa, cũng càng thêm sáng tỏ. Theo hắn đi ra khỏi rừng rậm, ánh trăng sáng trong dần dần chiếu vào trên người hắn, một thân trường bào trắng thuần lại tựa như nổi lên ánh sáng nhạt, làm nổi bật lên một thân khí độ siêu nhiên tuyệt trần của hắn.

Mà đồng thời bị ánh trăng chiếu rọi, còn có một gương mặt cực kỳ tuấn tú khiến người ta ghét. Nhất là khóe miệng người kia nhếch lên vẻ trêu chọc kia càng đặc biệt chói mắt.

"Hóa ra là ngươi? Vương Thủ Triết!" Tả Khâu Thanh Vân đột nhiên biến sắc: "Hóa ra tất cả chuyện tối nay đều là quỷ kế của ngươi? Ngươi thật to gan, dám mưu hại thân truyền của Học Cung!"

Vương Thủ Triết nhíu mày, nụ cười hài hước trên mặt thu liễm, ngược lại biến thành một nụ cười lạnh: "Tả Khâu công tử, chắc ngươi cũng hiểu, từ giây phút ngươi ủy thác 'Thiên Cương' đến đối phó ta, ta và ngươi chính là kẻ địch sinh tử."

"Thiên Cương? Làm sao ngươi biết chuyện của Thiên Cương?" Sắc mặt của Tả Khâu Thanh Vân hơi cứng đờ, có chút không dám tin, lập tức kịp phản ứng: "Sao Thiên Cương lại bán đứng ta?"

"Xem ra tình báo của ta không sai."

Vương Thủ Triết thở dài.

Kỳ thật, trước khi ra tay, hắn đã nắm chắc gần mười thành, sở dĩ còn muốn thăm dò một phen, nhưng mà xuất phát từ cẩn thận, cuối cùng xác định một chút mà thôi.

Hắn nhìn về phía Tả Khâu Thanh Vân, nói: "Tả Khâu Thanh Vân, ta đã sớm điều tra cách làm người của ngươi. Mặc dù ngươi xuất thân thế gia Tứ phẩm, nhưng lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Lần này nếu ngươi đã cố ý ra tay với ta, cho dù lần này thất bại, cũng sẽ không dễ dàng buông tha, kế tiếp sẽ chỉ tăng thêm lực lượng. Vì vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn, ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường."

"Tả Khâu Thanh Vân, giờ này ngày này chính là ngày chết của ngươi."

“Hừ! Chỉ bằng ngươi?!” Tả Khâu Thanh Vân không chỉ không hoảng hốt, ngược lại trên người còn tràn ngập sát khí nồng đậm: “Ngươi chỉ là một Linh Đài cảnh hậu kỳ cũng muốn ngăn cản bản công tử? Thật là không biết sống chết! Cút ngay cho ta!”

Vừa dứt lời, một cỗ khí tức tà ác quỷ dị, lại vô cùng cường đại bỗng nhiên từ trên người hắn bay lên, chính là đến từ lực lượng thần hồn Khương lão gia trì.

Cùng lúc đó, trung phẩm linh kiếm trong tay hắn quay tít một vòng, bỗng nhiên bộc phát ra từng trận hào quang màu đỏ đào quỷ dị.

Đây là “Đãng Phách kiếm pháp” mà hắn ta học được sau khi gặp được Khương lão, có thể dựa vào tà pháp ảnh hưởng thần hồn con người, ảnh hưởng tâm chí của đối thủ trong chiến đấu, vô cùng diệu dụng.

Đối đầu với cường giả Thiên Nhân cảnh cảnh cảnh giới cao hơn hắn một tầng, kiếm pháp này tác dụng có hạn, nhưng đối đầu với đối thủ cùng là Linh Đài cảnh, kiếm pháp này lại có hiệu quả kỳ diệu.

Vừa lúc, hôm nay hắn sẽ cho Vương Thủ Triết biết thế nào là nghiền ép tuyệt đối về thực lực!

Tả Khâu Thanh Vân đi theo kiếm, cổ tay lật chuyển, một đạo kiếm quang tà khí âm u bỗng nhiên đâm về phía Vương Thủ Triết.

Lực lượng thần hồn ngưng kết ở trong kiếm quang, hóa thành kiếm ý màu hồng đào tầng tầng tỏa ra.

Phàm là người có ý chí hơi yếu một chút, bị kiếm ý này ảnh hưởng, trong đầu sẽ xuất hiện tầng tầng ảo ảnh, cho dù không trầm mê vào, cũng không thể tập trung tinh thần chiến đấu.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, biểu cảm trên mặt ngay cả biến đổi cũng không thay đổi một chút nào.

Mắt thấy kiếm quang càng ngày càng gần, tâm niệm hắn vừa động, một bóng người khoác áo choàng bỗng nhiên từ phía sau hắn bay vút ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ngăn trước mặt hắn.

Uy thế mênh mông từ bóng người kia dâng lên, như sơn hô hải khiếu bỗng nhiên bộc phát.

Sau một khắc.

Thân hình hắn trầm xuống, trực tiếp đánh một quyền về phía đạo kiếm quang đánh tới!

“Oanh long long!!”

Tiếng nổ như lôi đình nổ vang trong nháy mắt vang vọng toàn bộ rừng hoa đào.

Dưới sự oanh kích vô cùng cương mãnh của nắm đấm, kiếm quang kiếm ý màu hồng đào trực tiếp bị oanh nát bấy.

Toàn thân Tả Khâu Thanh Vân chấn động, trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, bay rớt xa mấy trượng mới miễn cưỡng khống chế được thân hình.

Kiếm ý nghiền nát hòa cùng quyền phong lẫm liệt quét ra, quấy cho rừng đào chung quanh đều điên cuồng chập chờn, vô số cánh hoa bay lả tả rơi xuống.

Kình phong gào thét, áo choàng trên người bóng người kia được xốc lên, lộ ra thân hình khôi ngô bên trong ánh kim loại sáng bóng.

Bóng người này, lại là một con rối kim loại!

“Khôi lỗi Thiên Nhân cảnh?!”

Con ngươi Tả Khâu Thanh Vân co rụt lại, bị biến cố đột nhiên xuất hiện này làm cả kinh, thậm chí động tác cũng ngưng trệ một chút.

Rất hiển nhiên, bóng người bỗng nhiên lao ra này chính là con rối Thiên Nhân cảnh của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Chủ.

Từ sau khi hao phí một khoản tiền lớn để chữa trị, đây là lần đầu tiên Vương Thủ Chủ chân chính ra tay, mặc dù chỉ là một quyền vô cùng đơn giản, nhưng sự cường thế và bá đạo của khôi lỗi Thiên Nhân cảnh đã có thể thấy được.

Mà ngay lúc Tả Khâu Thanh Vân khiếp sợ, dây leo trong rừng cây chung quanh bỗng nhiên bắt đầu dài ra.

Từng sợi dây leo giống như từng con "cắm khổng lồ" điên cuồng vũ động hướng đồi Tả Khâu mây xanh ập tới, trong chớp mắt đã bao phủ hắn vào trong vô cùng vô tận dây leo.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Vương Thủ Triết không nhịn được xúc động.

Đặt ở dĩ vãng, phải một lần khống chế nhiều dây leo như thế, hắn vẫn là phi thường cố hết sức, bây giờ, cũng đã thuận buồm xuôi gió.

Huyết mạch nhiều một tầng ít một tầng, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Chênh lệch trong đó, thật sự là phải tự mình thể hội, mới có thể hoàn toàn hiểu được.

Trước kia hắn chỉ biết đại thiên kiêu lợi hại, hôm nay bản thân hắn cũng trở thành đại thiên kiêu, huyết mạch lột xác đến tầng thứ tư, rốt cuộc mới cảm nhận sâu sắc được linh thể biến thái của Linh Đài cảnh.

Trở thành linh thể, hắn và thực vật có tăng lên rất rõ rệt, không chỉ hiệu suất lúc hấp thu mộc nguyên linh khí cao hơn, mà ngay cả thần niệm tiêu hao khi khống chế thực vật chiến đấu cũng ít đi, khống chế càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể nắm bắt tinh chuẩn hành tung của Tả Khâu Thanh Vân.

Trong rừng hoa đào này, khắp nơi đều là "tai mắt" mà trước đó hắn thúc đẩy sinh ra.

Theo thời gian trôi qua, kinh mạch trong cơ thể hắn cũng được lực lượng huyết mạch tẩm bổ trở nên càng ngày càng rộng lớn, càng ngày càng cứng cỏi, ngay cả thần niệm cũng được tăng cường, có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Mà những thứ này, vẫn chỉ là biến hóa cơ sở nhất.

Thay đổi lớn nhất, vẫn là ở lĩnh ngộ đối với "Ý".

Trên đời này tất cả chiêu thức pháp môn, luyện đến cực điểm đều sẽ sinh ra "Ý". Kiếm có "Kiếm ý", đao có "Đao ý", quyền có "Quyền ý", ngay cả tiễn thuật cũng có "Tiễn ý".

Cái gọi là "Ý" này, nói thẳng ra, chính là một chút cảm ngộ kia. Ngộ được rồi, hiểu thông rồi, uy lực của chiêu thức có thể gia tăng trên phạm vi lớn.

Nói chung, chỉ khi đạt đến Thiên Nhân cảnh, mới có thể ngộ ra "Ý" thuộc về mình, nhưng nếu như là đại thiên kiêu Linh Đài cảnh có thể có được linh thể, thì sẽ có cơ hội chạm đến cấp độ "Ý" ở Linh Đài cảnh.

Trước kia tuy Vương Thủ Triết biết những điều này, nhưng cũng chỉ giới hạn trong "Biết rõ, cũng không phải đặc biệt hiểu rõ nguyên nhân trong đó, cho đến khi huyết mạch của hắn lột xác, sau khi trở thành Linh thể Linh Đài cảnh, một lần nữa lấy ra linh cung thượng phẩm "Định Huyền" mới mua.

Linh thể giống như mở một công tắc vô hình nào đó, thần niệm của hắn trở nên nhạy cảm hơn, cảm nhận đối với mọi thứ trên thế gian cũng trở nên tinh tế tỉ mỉ hơn, ngay cả những chuyện đã từng tập mãi thành thói quen cũng có thể mang lại cho hắn một cảm ngộ hoàn toàn mới.

Cho dù "Định huyền" vào tay còn không bao lâu, hắn đã mơ hồ nắm được vài phần tinh túy của tiễn thuật, thực lực vô hình liền bước vào một bậc thang mới.

Thân pháp, kiếm pháp, điều khiển thực vật cũng giống như vậy.

Tuy rằng hôm nay hắn còn chưa có chính thức bước vào cánh cửa "Ý", thực lực đã có biến hóa long trời lở đất.

Giờ phút này, Vương Thủ Triết cầm trong tay linh cung thượng phẩm "Định Huyền", thân hình giống như một làn gió xuân nhẹ nhàng du tẩu bên trong dây leo đang nhảy múa.

Dây leo cuồng vũ đầy trời cùng rừng hoa đào xanh um tươi tốt, tất cả đều trở thành yểm hộ của hắn, từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng đang không ngừng di chuyển, căn bản không bắt được vị trí cụ thể của hắn.

Thỉnh thoảng, hắn còn có thể kích thích dây cung, bắn ra một mũi hoặc là hai mũi tên.

Tần suất tuy rằng không cao, nhưng mỗi lần ra tay đều có thể tạo thành uy hiếp rất lớn cho Tả Khâu Thanh Vân.

Cho dù Tả Khâu Thanh Vân có lực lượng thần hồn cường đại gia trì, nhưng dưới công kích của hắn cũng mệt mỏi ứng phó, khó có thể đột phá.

Thần hồn chi lực gia trì dù sao cũng không phải vạn năng, nó chỉ là để cho Tả Khâu Thanh Vân có thể sử dụng ra chiêu thức vượt xa cấp bậc bản thân, uy lực cường đại, có thể thời gian duy trì lại vô cùng ngắn, ngắn ngủi mấy hơi, huyền khí Thanh Vân Linh Đài cảnh của Tả Khâu liền sẽ chống đỡ không nổi kiệt lực.

Vương Thủ Triết có đại trận dây leo và con rối Vương Thủ Chủ Thiên Nhân cảnh bảo vệ song trọng, công kích như vậy căn bản không uy hiếp được hắn.

Điều này làm cho một người Tả Khâu Thanh Vân và Khương lão một người một hồn càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng rung động: "Tiểu tử này thật sự chỉ là Linh Đài cảnh hậu kỳ? Sao lại lợi hại như vậy?!"

Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường, luận trình độ khó chơi, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể vượt qua Vương Thủ Triết. Hơn nữa hắn còn có một con khôi lỗi Thiên Nhân cảnh phụ trợ, đừng nói đánh chết hắn, không bị hắn phản sát đã là may mắn lắm rồi.

"Tả Khâu tiểu tử, chúng ta rút lui trước, sau đó sẽ tìm tiểu tử này tính sổ."

Giọng nói Khương lão bỗng nhiên vang lên trong đầu Tả Khâu Thanh Vân.

Cùng lúc đó, hắn quyết định thật nhanh thiêu đốt lực lượng thần hồn, lực lượng thần hồn bàng bạc hóa thành hào quang sáng chói bao trùm toàn thân Tả Khâu Thanh Vân, mạnh mẽ chạy về phía bầu trời đêm, quyết định bỏ trốn mất dạng.

Trong lòng Tả Khâu Thanh Vân không cam lòng, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi hét lên với Vương Thủ Triết: "Tiểu tử! Món nợ hôm nay, công tử ta nhớ kỹ cho ngươi. Tương lai còn dài, một ngày nào đó bản công tử sẽ đòi lại món nợ này!"

Lời còn chưa dứt, hào quang bao trùm thân thể hắn cũng đã bay ra xa hơn mười trượng, mắt thấy sẽ không thể nhìn thấy

bóng dáng nữa.

Trong con ngươi được khảm bảo thạch của Vương Thủ Chủ lóe lên hồng quang, khí tức quanh thân bỗng nhiên bộc phát, đang muốn đuổi theo, lại bị Vương Thủ Triết ngăn cản.

“Thủ Chủ, đừng đuổi theo, hắn trốn không thoát đâu.”

Vương Thủ Chủ nghe vậy lập tức dừng lại, nghe lời đứng sau lưng Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết thần thái bình tĩnh, tiện tay đặt dây cung thượng phẩm “Định Huyền” xuống sau lưng, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Chỉ thấy trong bầu trời đêm, một bóng người áo trắng phiêu diêu, tiên tư lượn lờ đang đạp không mà tới, chính là Lung Yên lão tổ ngụy trang thành Tào Ấu Khanh.

Giờ phút này không cần che giấu thân phận, Lung Yên lão tổ cũng không cần che giấu đặc chất huyền khí của bản thân nữa, toàn thân đều tràn ngập băng sát khí nồng đậm.

Trường kiếm trong tay nàng cũng từ trường kiếm pháp bảo hạ phẩm bình thường dùng để che dấu thân phận đổi thành pháp bảo trung phẩm Tử Điện bảo kiếm.

Với thực lực của Lung Yên lão tổ, đương nhiên là ngay lập tức đã chú ý tới Tả Khâu Thanh Vân đang chạy trốn.

Mắt thấy đoàn hào quang màu đỏ đào kia sắp bay đi, Lung Yên lão tổ không chút do dự, khí thế toàn thân bỗng nhiên bộc phát.

Trong chốc lát.

Một hư ảnh nữ tử như ẩn như hiện chợt hiện lên ở sau lưng của nàng, tay áo bồng bềnh, nghiêm nghị ngạo nghễ, uy thế bàng bạc như nối liền trời đất cuồng quyển mà ra.

Hư ảnh này, rõ ràng là hư ảnh pháp tướng của Lung Yên lão tổ!

Từ sau khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, đây là Lung Yên lão tổ lần đầu tiên lộ ra hư ảnh pháp tướng của mình.

Hiện giờ nàng đã là đại thiên kiêu, từ sau khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, huyết mạch tự nhiên lột xác đến tầng thứ năm.

Tứ trọng huyết mạch còn được gọi là "Linh Thể", mà ngũ trọng huyết mạch được gọi là "Đạo Thể", chính là tồn tại càng kinh khủng hơn so với linh thể.

Giờ phút này, dưới sự kích phát của huyết mạch chi lực, hư ảnh pháp tướng cao lớn phía sau nàng tựa như nữ thần băng tuyết đứng ngạo nghễ trên đỉnh tuyết, tản mát ra uy thế đáng sợ không thể xâm phạm.

Cùng lúc đó.

Cổ tay nàng run lên, huyền khí mãnh liệt dưới sự gia trì của pháp tướng hư ảnh rót vào Tử Điện bảo kiếm, một đạo kiếm quang chợt bắn ra.

Kiếm ý hoành không.

Tựa như một ngọn núi tuyết sụp đổ, lại như sấm sét nổ tung, uy thế đáng sợ như thể xé rách cả bầu trời.

Băng sát khí mênh mông trong nháy mắt tràn ngập trong thiên địa.

Trong chốc lát, trên mặt đất liền ngưng kết một tầng lại một tầng băng sương mang theo sát khí màu đen, ngay cả trên hoa đào nở rộ cũng ngưng kết một tầng băng sương.

Băng sát chi khí lan tràn, băng sương cũng theo đó lan tràn, nhiệt độ trong rừng đào đột nhiên hạ xuống, trong phạm vi gần một dặm trong khoảnh khắc biến thành một mảnh băng tuyết chi quốc.

Sở dĩ Thiên Nhân cảnh được gọi là "Thiên Nhân" là vì ở cảnh giới này, cường giả một khi ra tay có thể thay đổi thiên tượng trong thời gian ngắn, thay đổi địa mạo, có uy năng đáng sợ mà phàm nhân không thể tưởng tượng được.

Lão quỷ nhập vào người Tả Khâu Thanh Vân hoảng sợ mở to hai mắt.

Làm sao có thể? Nữ tử này rõ ràng chỉ có tu vi Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, kiếm ý và huyền khí sao có thể cường đại như thế?

…

Chương 75: Thủ Triết giúp Thiên Cương tiên tử giải độc.

…

“Tả Khâu tiểu tử, buông lỏng thân thể!”

Trong lòng Khương lão chuông cảnh báo nổ vang, cũng không quản được lực lượng thần hồn của mình bây giờ đã tiêu hao khá lớn, lúc này khống chế thân thể Tả Khâu Thanh Vân, không tiếc dốc hết vốn liếng điên cuồng thúc giục tiểu thần thông, ý đồ dựa vào tốc độ né tránh kiếm ý.

Nhưng mà, Khương lão giờ phút này bất quá chỉ là một vệt tàn hồn, cho dù có thể dựa vào lực lượng thần hồn dùng ra tiểu thần thông, bị hạn chế bởi thực lực bản thân Tả Khâu Thanh Vân, phát huy ra uy lực kỳ thật còn chưa tới một phần mười tiểu thần thông chân chính, làm sao có thể tránh thoát?

Không đợi ánh sáng mờ thoát ra xa mấy trượng, kiếm ý lạnh thấu xương đã đuổi tới, trực tiếp rơi vào trên ánh sáng đỏ đào quỷ dị.

Hào quang sáng chói trong nháy mắt nổ tung, quang mang chói mắt cơ hồ chiếu sáng nửa bầu trời.

Sau nửa hơi thở, tiếng nổ đinh tai nhức óc mới từ sâu trong rừng đào truyền đến, giống như lôi đình nổ tung, lại giống như Thiên Hà vỡ đê, trong chốc lát vang vọng bầu trời đêm.

Ngay sau đó, sóng xung kích năng lượng như sóng dữ cuồn cuộn ập tới.

Toàn bộ rừng hoa đào đều điên cuồng lay động, gần cây đào trực tiếp bị nhấc lên từng mảnh, cho dù ở khoảng cách xa cũng có vô số cành cây trực tiếp bị bẻ gãy, vô số cánh hoa bị xé rách rơi xuống, cuồng vũ đầy trời.

Vương Thủ Triết cách đó chừng mấy chục trượng, đều bị ảnh hưởng không nhỏ, không thể không chỉ huy dây leo, bảo vệ mình ở trung ương.

Đợi sóng xung kích qua đi, trong rừng đào xuất hiện một cái hố sâu cực lớn.

Nằm giữa hố sâu, Khâu Thanh Vân bị gọt thành hai đoạn thân thể. Thân thể bị cắt đứt, máu tươi điên cuồng tuôn ra, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ mặt đất chung quanh.

Trong bầu trời đêm, Lung Yên lão tổ xuất kiếm chém giết, dĩ nhiên thu kiếm thế.

Gió đêm thổi phần phật, nàng ngự không, tay áo bồng bềnh, tựa như là một vị tiên tử giáng lâm từ Tiên cung, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Thời gian như ngừng trôi trong chớp mắt.

Dưới đáy hố sâu, rốt cuộc Tả Khâu Thanh Vân cũng là cường giả Linh Đài cảnh hậu kỳ, sinh mệnh lực dồi dào, cho đến lúc này vẫn chưa chết hẳn.

Trong cổ họng hắn còn đang không ngừng tuôn ra máu tươi, hai mắt sung huyết lại gắt gao nhìn chằm chằm Lung Yên lão tổ, tràn đầy khó tin: "Đại, đại thiên kiêu, ngươi lại là đại thiên…"

Chỉ có đại thiên kiêu mới có thể chém giết một kiếm như vậy.

Chỉ tiếc.

Không ai trả lời câu hỏi này của hắn.

Không đợi hắn nói hết lời, hai mắt đã đảo một cái, triệt để mất đi sinh cơ.

"Đáng giận! Lão phu thật vất vả mới khôi phục thần hồn, đang chuẩn bị bồi dưỡng một thân thể trùng tu, không ngờ lại gặp phải kiếp nạn này!"

Thần hồn Khương lão chi không trọn vẹn ẩn nấp trong linh đài Thanh Vân ở Tả Khâu, vừa hoảng sợ lại vừa phẫn nộ.

Chẳng qua hắn cũng sẽ không đi chết cùng Tả Khâu Thanh Vân.

Thừa dịp linh đài Thanh Vân của Tả Khâu chưa tan vỡ, ý thức chưa triệt để tiêu tán mất đi, hắn vội vàng cưỡng ép thoát ly, bám vào một khối ngọc bội bên hông hắn.

Chiến đấu lúc trước tiêu hao quá nhiều lực lượng thần hồn của hắn, giờ phút này, thần hồn không trọn vẹn của hắn đã phi thường suy yếu. Nhưng dù vậy, hắn vẫn lần nữa kích phát ra

lực lượng thần hồn, bao trùm ngọc bội, lảo đảo dán sát mặt đất phi hành bỏ chạy.

Trong rừng hoa đào cỏ cây um tùm, khắp nơi cỏ dại, thể tích ngọc bội lại rất nhỏ, dựa vào cỏ dại yểm hộ, quả nhiên là một chút cũng không thu hút.

“Khà khà khà khà, mặc cho Vương Thủ Triết kia xảo trá gấp mười lần, cũng quyết đoán không ngờ còn có sự tồn tại của lão phu.” Trong ngọc bội, Khương lão cười lạnh không ngừng, trong lòng thầm hận không thôi: “Quân tử báo thù, trăm năm cũng không muộn. Chờ chạy ra khỏi nơi này, sau khi tu luyện thành công một thân thể thích hợp, lại tìm Vương Thủ Triết báo thù cũng không muộn.”

Nhưng mà.

Hắn lén lén lút lút bay ra ngoài bất quá mười trượng, đã bị một cành mây không biết từ nơi nào mọc ra “bụp” một cái quất trở về, sau đó bị một chân giẫm trúng, trực tiếp giẫm vào trong bùn hoa.

“Quả nhiên.” Giọng nói của Vương Thủ Triết truyền đến từ đỉnh đầu hắn: “Ta vẫn cảm thấy Tả Khâu Thanh Vân vô cùng kỳ quái, quả nhiên trên người có vật kỳ lạ.”

Làm sao có thể?!

Khương lão khiếp sợ đến mức cả người đều bối rối.

Qua hai ba hơi thở, hắn mới kịp phản ứng lại, vừa sợ vừa giận, kịch liệt giãy dụa: “Làm sao có thể? Ngươi làm sao có thể phát hiện lão phu?! Với số tuổi và lịch duyệt của ngươi, làm sao có thể biết được sự tình bí ẩn cao cấp “thần hồn ký sinh” này?”

Lực lượng thần hồn chấn động không khí, phát ra thanh âm tựa như tiếng người. Chỉ là thanh âm thiếu kiềm chế, lộ ra có chút ồm ồm, không rõ ràng như vậy.

Vương Thủ Triết cười nhạo một tiếng.

Đích xác, hắn ở trong thế giới Huyền Vũ này, chưa từng nghe nói qua những chuyện như “thần hồn ký sinh”.

Nhưng kiếp trước hắn đã xem nhiều các loại tiểu thuyết huyền huyễn, cái gì lão gia gia văn, hệ thống văn, còn có các loại

đánh dấu đến lưu… Nhiều vô số, ít nhất cũng phải có mấy trăm đến hơn ngàn bản.

Trên người Tả Khâu Thanh Vân có rất nhiều quỷ bí, biến hóa lại rõ ràng như thế, chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh trung hậu kỳ, trên người lại không nhúc nhích liền bộc phát ra năng lực chiến đấu vượt cấp có thể cùng Thiên Nhân cảnh đánh một trận.

Nếu như hắn là đại thiên kiêu, dựa vào ưu thế huyết mạch có lẽ còn có thể nói thông được, nhưng rõ ràng hắn không sử dụng lực lượng huyết mạch, tất nhiên là có lực lượng đặc thù khác tồn tại.

Với kiến thức và cẩn thận của Vương Thủ Triết, sao có thể không để ý nhiều?

Bất quá…

"Lại là lão gia gia lưu thời quá khứ, ta còn tưởng rằng là hệ thống chứ." Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn miếng ngọc bội kia, không khỏi có chút tiếc nuối lắc đầu.

Hệ thống thứ này vẫn là rất dễ dùng.

Xem bọn họ thì Vương thị sẽ biết, từ sau khi có hệ thống 'Tiểu Tuyết', không chỉ hiệu suất quản lý nội bộ được đề cao rất nhiều, lưu trữ tin tức, chải vuốt, và điều động cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Phải biết rằng, mạng lưới tình báo phát triển của Vương thị từ các quận truyền về đủ loại tình báo, có thể nói là biển cả, trong đó còn trộn lẫn rất nhiều tin tức không hiệu quả, nếu không có hệ thống phụ trợ tiến hành sàng lọc, loại bỏ, chỉ là xử lý những tin tức hỗn tạp này, lượng công việc lớn đến mức có thể khiến người ta tê cả da đầu.

Hơn nữa, nhân công xử lý tin tức, tin tức hỗn tạp khó tránh khỏi sẽ phạm sai lầm, còn lâu mới đáng tin như hệ thống.

Đây chỉ là hệ thống cơ bản nhất, nếu như trên người Tả Khâu Thanh Vân thật sự có loại hệ thống tùy thân như vậy, vậy chỗ tốt ngoài định mức có thể nhiều hơn!

Đang lúc Vương Thủ Triết cảm khái.

Bỗng dưng.

Trên miếng ngọc bội kia bỗng nhiên lóe lên hào quang, một hư ảnh màu xám đen như sương khói từ trong đó giương nanh múa vuốt lao ra, đột nhiên nhào về phía đầu Vương Thủ Triết.

“Ha ha ha, tiểu tử, ngoan ngoãn để cho lão phu tiến vào linh đài của ngươi đi ~~~ lão phu cam đoan giúp ngươi trở thành cường giả tuyệt thế, nắm giữ quyền lực thiên hạ, say nằm trên gối mỹ nhân, thậm chí trở thành Đế Tôn một phương, thống trị quốc gia cũng rất có khả năng.”

Kèm theo tiếng cười hung ác tà ác, hư ảnh ảm đạm lóe lên trong không khí rồi biến mất.

Còn không đợi Vương Thủ Triết phản ứng lại, “sương mù” màu xám đen đã chui vào giữa trán hắn.

Theo Khương lão thấy, tuy thần hồn chi lực của ông ta không còn lại bao nhiêu, nhưng đối phó với một mao đầu tiểu tử chỉ là Linh Đài cảnh hậu kỳ như Vương Thủ Triết vẫn dư dả.

Nhưng mà thần niệm của hắn ta mới vừa tiến vào thức hải của Vương Thủ Triết, còn chưa kịp tiến vào linh đài, giống như đụng phải tường đồng vách sắt, không cách nào tiến thêm một tấc.

Cùng lúc đó.

Sau lưng Vương Thủ Triết đột nhiên có ánh sáng màu xanh nhạt nổi lên.

Trong hào quang, có một bóng dáng mông lung mà mơ hồ khoanh chân ngồi, sinh mệnh lực mạnh mẽ quanh quẩn quanh người hắn, tựa như đồ đằng huyền ảo ở trong hào quang như ẩn như hiện, vô cùng uy nghiêm, vô cùng thần thánh. Thoạt nhìn, phảng phất như là chư thần viễn cổ kia, làm cho tâm thần người ta run rẩy.

Hư ảnh này rõ ràng là hư ảnh pháp tướng của Vương Thủ Triết.

Hư ảnh pháp tướng vừa hiện, tàn hồn của Khương lão đã trực tiếp bị bắn ra khỏi thức hải, uy áp đáng sợ trong nháy mắt đã hung hăng áp chế.

“Làm sao có thể?! Thần thức Linh Đài của ngươi sao có thể cường đại như vậy?” Khương lão tàn hồn khó có thể tin:

“Ngươi ngươi… huyết mạch của ngươi vậy mà đã đạt đến linh thể! Làm sao có thể? Ngươi, ngươi vậy mà cũng là đại thiên kiêu?!”

Đầu năm nay, đại thiên kiêu đều không đáng giá như vậy sao, vậy mà vừa va chạm liền gặp phải hai người? Hơn nữa hai người còn là một nhà?

Đợi đã!

Sự chú ý của hắn bỗng nhiên bị hư ảnh pháp tướng phía sau Vương Thủ Triết hấp dẫn, giọng nói đột nhiên trở nên sắc bén: “Hư ảnh pháp tướng… Hư ảnh pháp tướng của ngươi vì sao như thế… Đáng sợ… Tiểu tử, không, công tử, công tử tha mạng ~~ là lão phu, không, là lão nô sai rồi!”

Biến hóa liên tiếp này khiến Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc.

Hắn chẳng qua là không muốn thần hồn lão quỷ kia gửi vào linh đài của mình, theo bản năng thi triển lực lượng thần thức chống cự khu trục, nhưng không ngờ, vậy mà ngoài ý muốn ngưng tụ ra hư ảnh pháp tướng.

Càng không nghĩ tới, pháp tướng hư ảnh phát tán ra uy thế, lại có thể gắt gao trấn áp thần hồn không trọn vẹn của lão quỷ kia, khiến cho nó không thể động đậy nửa tấc.

“Thủ Triết, ngươi không sao chứ?” Lung Yên lão tổ khoan thai từ trên trời giáng xuống, ân cần hỏi thăm.

“Lão tổ yên tâm.” Vương Thủ Triết có chút xấu hổ: “Lần này là Thủ Triết quá lỗ mãng, kém chút là nhờ vào tàn hồn của lão quỷ này.”

Tuy nói tàn hồn này đã từng là cường giả, nhưng không có thân thể làm tàn hồn dựa vào, trên thực tế là rất yếu ớt.

Dù sao bên trong thức hải cũng là sân nhà của tu sĩ, có ưu thế bẩm sinh, phàm là gặp phải người huyết mạch tương đối mạnh như Vương Thủ Triết, hoặc là chuyên môn rèn luyện thần hồn, tàn hồn sẽ rất khó ký thể thành công.

Hơn nữa, cho dù ký thể thành công, cũng không thể thoáng cái khống chế thân thể mới, cần phải trải qua ma hợp dài dằng

dặc, hoặc là sử dụng bí pháp đặc thù phụ trợ, mới có thể cướp đoạt thành công.

Nếu không phải có nhiều hạn chế như vậy, tàn hồn này đã sớm lau sạch ý thức của Tả Khâu Thanh Vân, triệt để tiếp chưởng thân thể của hắn, vậy thì phiền toái giống như bây giờ?

Đương nhiên, đây cũng không phải nói vừa rồi sẽ không hung hiểm.

Một khi thần hồn cường đại đến cấp độ nhất định, sẽ sinh ra rất nhiều huyền diệu, rất nhiều thứ đều là cảm thụ không thể nào hiểu được tu vi cảnh giới hiện giờ của Vương Thủ Triết, khó đảm bảo sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.

Nhỡ đâu không cẩn thận bị ký thể thành công, tuy Vương Thủ Triết sẽ không lập tức đánh mất quyền khống chế thân thể, nhưng từ nay về sau làm việc sẽ bị đủ loại cản trở, hơn nữa một khi bản thân bị trọng thương, hoặc là gặp phải ảo cảnh tâm thần thất thủ, sẽ rất dễ dàng cho tàn hồn ký thể thừa cơ, để hắn tạm thời lấy được quyền khống chế thân thể.

Mà trong quá trình này, có trời mới biết hắn sẽ dùng thân thể của mình làm ra chút chuyện gì.

Vừa nghĩ đến những tình huống rối loạn có thể xảy ra, Vương Thủ Triết liền nghĩ mà sợ không thôi, cảm thấy mình vẫn quá không cẩn thận, trong nhẫn trữ vật thế mà không có đạo cụ khắc chế hoặc phong ấn tàn hồn trước.

Vạn nhất thần hồn và hư ảnh pháp tướng của hắn không cường đại như vậy, hoặc là lão quỷ còn có thủ đoạn khác thì sao?

“Đây cũng không tính là sai lầm của ngươi.” Lung Yên lão tổ thấy hắn như vậy, trấn an nói: “Tình huống cường giả Thần Thông cảnh lưu lại tàn hồn dù sao cũng cực kỳ hiếm thấy, ngay cả ghi chép trong điển tịch cũng không nhiều. Ngươi không có kinh nghiệm liên quan, tin tức nắm giữ cũng không được đầy đủ, đương nhiên khó mà chu đáo được.”

Dứt lời, hàn quang trong đôi mắt nàng hiện ra, sát cơ vô tận bao phủ tàn hồn lão quỷ, phảng phất trong nháy mắt tiếp theo, sẽ sinh ra một đạo kiếm ý xoắn nát nó.

Thủ Triết là vãn bối mà Lung Yên lão tổ đau lòng nhất, cũng là người quan trọng nhất của Trường Ninh Vương thị hiện giờ.

Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, Vương Lung Yên nàng nên làm thế nào cho phải?

“Tha mạng, tiên tử tha mạng!” Sợi tàn hồn của lão quỷ chợt cảm thấy đại nạn lâm đầu, phát ra dao động thần hồn thê thảm, chấn động không khí phát ra tiếng kêu khổ cầu xin tha thứ.

“Lão tổ, trước tiên dừng tay.” Vương Thủ Triết ngăn cản nói: “Lão quỷ này lai lịch kỳ quặc, chờ thẩm vấn rõ ràng mới quyết định.”

“Hừ!”

Lung Yên lão tổ hừ lạnh một tiếng, thu hồi khí tức uy áp, chỉ là vẫn như cũ có một tia thần thức một mực khóa lại tàn hồn lão quỷ, chỉ cần hắn dám can đảm nửa điểm dị động, sẽ thôi động kiếm ý giết chết.

“Nói xem, ngươi có lai lịch gì? Làm thế nào cấu kết với Tả Khâu Thanh Vân?” Đôi mắt lạnh lẽo của Vương Thủ Triết nhìn về phía tàn hồn, trong giọng nói lộ ra sát khí: “Đừng có bịa đặt lừa gạt ta. Phàm là để ta phát hiện ngươi có nửa câu nói dối, liền đành phải xin ngươi thần hồn câu diệt.”

“Vâng vâng vâng.” Tàn hồn lão quỷ nhặt về một cái mạng, vội vàng thành thành thật thật nói: “Lão phu họ Khương, tên Vũ Thần, chính là đệ tử của thế gia Khương thị Hàn Nguyệt Tiên Triều tứ phẩm, khi còn trẻ cũng từng là thiên kiêu một đời, hăng hái, tiền đồ tươi sáng.”

“Tất nhiên là thay đổi bất ngờ, Khương thị bị kẻ thù hãm hại và bao vây tiễu trừ, mấy ngàn tộc nhân tử thương hầu như không còn, chỉ có một mình Khương mỗ trốn đến ngoại vực sống tạm bợ. May mắn ông trời chiếu cố, Khương mỗ trong lúc vô ý tạo ra di tích tiền bối Thần Vũ hoàng triều. Chẳng những huyết mạch phát sinh lột xác, trở thành đại thiên kiêu, còn thu được một quyển tàn quyển thần võ vi phạm công pháp.”

“Tàn quyển này tên là 《Kim Thiềm Bảo Điển》, chính là một bảo điển hiếm thấy có thể đột phá Thần Thông cảnh. Cho dù là ở Hàn Nguyệt Tiên Triều ta, bảo điển có thể đến thẳng Lăng Hư như thế cũng là lác đác không có mấy. Bởi vậy, ta khổ tu 《Kim Thiềm Bảo Điển》, sau khi tiểu thành liền

nghĩ biện pháp mai danh ẩn tích tiềm hồi Tiên Triều, lấy thân phận tán tu hao phí hơn một ngàn năm thời gian thành lập cùng phát triển 'Kim Thiềm Giáo', cũng tiêu diệt từng kẻ thù thế gia."

"Chỉ là tiệc vui chóng tàn, Kim Thiềm giáo bị Tiên Triều định tính là "Tà giáo", cũng phái binh trấn áp giảo sát. Lão phu liều chết mấy tên cao thủ Tiên Triều, vẻn vẹn lấy thần hồn đào thoát, không thể đắc tội đành phải xâm nhập Man Hoang vực ngoại tránh né đuổi giết. Sau đó, ta liền nghĩ biện pháp tiến vào trong thần hồn hôn mê. Cho đến khi tiểu tử Tả Khâu vô tình phát hiện chỗ ngủ của ta… Lão phu cùng hắn đạt thành hiệp nghị, không tiếc hao phí lực lượng thần hồn trợ giúp nó quán đỉnh, trợ giúp huyết mạch lột xác, trở thành thiên kiêu. Chuyện sau đó, tin tưởng công tử cũng biết."

Vương Thủ Triết im lặng nghe hắn kể lại thân phận lai lịch, ngoài cảm giác hắn có chút giấu giếm ra, dường như không giống như đang nói dối. Huống hồ, lời nói dối này cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

"Hàn Nguyệt Tiên Triều mà ngươi nói ở đâu? Cách Đại Càn bao xa?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Không biết, lúc trước ta chỉ lo chạy trối chết, chỉ nhớ chạy ra rất xa." Khương Vũ Thần Khương lão quỷ thành thật thật nói: "Chẳng qua lúc trước khi ta chạy trốn tới đây, bên này còn chưa có Đại Càn quốc, Khánh An quận nơi đó vẫn chỉ là bên ngoài Man Hoang vực…"

"Ách…"

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Khánh An quận là một trong những quận khai hoang sớm nhất, cách nay đã có mấy ngàn năm lịch sử. Nói như thế, lão quỷ họ Khương này không chừng thật sự là lão quỷ tồn tại trước khi Đại Càn lập quốc.

"" Kim Thiềm bảo điển là loại thần thông bảo điển gì? Tại sao Kim Thiềm giáo lại được liệt vào tà giáo?" Vương Thủ Triết lại hỏi một vấn đề mấu chốt.

Nói đến 《Kim Thiềm Bảo Điển》, lão quỷ Khương Vũ Thần không buồn ngủ nữa.

Hắn lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, dùng ngữ khí mê hoặc giải thích: "Đó là một bộ song tu đại pháp rất giỏi, có thể thông qua bồi dưỡng đỉnh lô, hấp thụ khí huyết của đỉnh lô để đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Ngoài ra, còn có thể thông qua bồi dưỡng đỉnh lô cao cấp hơn, từng bước kích phát lực lượng huyết mạch của bản thân…"

"…"

Vương Thủ Triết lập tức câm nín.

"Kim Thiềm Giáo" bị định tính là tà giáo thật đúng là không oan uổng chút nào.

Loại tà môn công pháp dựa vào cướp đoạt người khác để nhanh chóng tăng lên công lực này, phạm vi nhỏ lưu truyền tạo thành nguy hại rất lớn, một khi lan tràn ra, tất nhiên sẽ dẫn đến lòng người tan rã, thế cục rung chuyển, thậm chí có thể sẽ trực tiếp chế ngự lẫn nhau giữa thế gia hiện giờ, thật vất vả mới hình thành kết cấu ổn định tạo thành trùng kích.

Đổi lại hắn là quốc chủ Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng phải phái binh tiêu diệt.

"Thủ Triết, công pháp như thế chớ có tham lam." Lung Yên lão tổ hung tợn trừng mắt nhìn Khương lão quỷ, sau đó khẩn trương nhắc nhở Vương Thủ Triết: "Từ biểu hiện của Tả Khâu Thanh Vân mà xem, công pháp này hơn phân nửa còn có tai hoạ ngầm không muốn ai biết."

"Lão tổ ngài yên tâm." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Vương thị chúng ta có thể đường đường chính chính phát triển, cần gì phải đi mạo hiểm tu luyện tà công như thế? Từng bước một ổn trọng cầu thắng, mới là con đường phát triển của thế gia."

Vốn hắn vừa nghe nói tới "bảo điển", còn rất có hứng thú.

Bây giờ xem ra, thứ này chính là gân gà.

Nếu hắn dám tu luyện loại công pháp này, một khi lan truyền ra ngoài, hơn phân nửa sẽ liên lụy Vương thị cùng bị quan phủ Đại Càn diệt môn. Hơn nữa, xem lão quỷ và Tả Khâu Thanh Vân ngông cuồng, giống như đầu óc bị rỉ sét là biết, bảo điển này hơn phân nửa còn có tác dụng phụ rất nghiêm trọng.

“Ngươi hiểu là tốt rồi…” Lung Yên lão tổ thở phào nhẹ nhõm.

Thủ Triết chính là điểm này khiến nàng hài lòng nhất, mọi thứ đều đi theo con đường ổn thỏa, có thể không mạo hiểm tuyệt đối không mạo hiểm.

Một hỏi một đáp như thế, lập tức khiến cho Khương Vũ Thần lão quỷ nóng nảy, hắn vội vàng nói: “Công tử ngài thế nhưng là đại thiên kiêu, tu luyện Kim Thiềm Bảo Điển mới là thích hợp ngài nhất, chẳng những tốc độ tu luyện nhanh, còn có thể làm cho ngài đánh đâu thắng đó ở chuyện nam nữ… Tiên tử, Thánh nữ gì đó, đều phủ phục ở ngài…”

“Câm miệng.” Khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp khăn che của Lung Yên lão tổ hơi đỏ lên, sát khí lẫm liệt nói: “Thủ Triết, lão quỷ này không phải người tốt gì, nếu không giết chết thôi.”

“Cái này… Vẫn nên giữ lại trước đi.” Vương Thủ Triết nói xong, thu cả ngọc bội lẫn hồn phách lão quỷ vào trong nhẫn trữ vật, giải thích nói: “Bảo điển dù sao cũng hiếm có, cho dù là số lượng Học Cung và Thánh Địa cũng sẽ không nhiều lắm. Cùng lắm thì chúng ta cầm đến Học Cung đổi ít đồ cũng được. Cho dù đổi một bộ công pháp thượng phẩm trở về, cũng là cực kỳ có lời.”

Cho dù khuyết điểm nghiêm trọng, cho dù phương pháp tu luyện tà môn, bộ công pháp này nếu có thể đạt tới cấp bậc “bảo điển”, tất nhiên có chỗ độc đáo, cho dù không thể trực tiếp lấy ra tu luyện, cũng khó đảm bảo sẽ không có đại lão vì vậy mà sinh ra linh cảm, lĩnh ngộ ra thần thông pháp môn gì khác.

Đưa nó cho Thiên Hà chân nhân, có lẽ ông ấy sẽ có hứng thú.

Khương lão quỷ đáng thương, sợ là có nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình lại có một ngày biến thành một món hàng hóa…

…

Cơ hồ là cùng một khoảng thời gian.

Dựa vào Vân Hiên.

Vương Thất Hải và năm người, vốn là tranh nhau chen lấn, chuẩn bị hiến thân giải độc cho Thiên Diễm tiên tử.

Lại bị nàng ta sau khi tức giận một trận đuổi ra khỏi Bằng Vân Hiên, dùng lời nói của nàng ta khi tức giận mà nói, nếu như độc tố này của lão nương thật sự phải như vậy mới có thể giải độc, tình nguyện tìm một con chó cũng không muốn để bọn họ được lợi.

Năm tên gia hỏa kia, chung quy không phải loại người phát rồ như Tả Khâu Thanh Vân, thấy Thiên Diễm tiên tử tức giận, đành phải buồn bực rời đi.

Thiên Diễm tiên tử tập tễnh trở lại trong sương phòng ngày thường nghỉ ngơi, ngồi xếp bằng, ý đồ dùng lực lượng thần hồn cường đại xua đuổi "Kim Thiền Tô Hồn tán".

Nào ngờ, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Nàng hao phí thời gian hai nén hương, độc tố của Tô Hồn Tán chẳng những không bức ra, ngược lại càng diễn càng mãnh liệt, vậy mà khiến nàng sinh ra nhiều tạp niệm trước nay chưa từng có.

"Tả Khâu Thanh Vân chết tiệt." Thiên Diễm tiên tử chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng không chịu nổi, trong đầu liên tục suy nghĩ viển vông, đã nhanh đến mức khó khống chế được bản thân, khiến trong lòng nàng phẫn nộ, liên tục chửi bới: "Ngươi đừng rơi vào trong tay lão nương này, nếu không sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Còn có Vương Thủ Triết kia, thật sự là một tên đại hỗn đản, bổn tiểu thư thay hắn thanh trừ kẻ địch, hắn lại ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra… Còn không đáng tin bằng mấy tên tiểu tử ngốc nghếch đáng tin cậy kia!"

"Đẹp trai thì có gì đặc biệt? Lão nương ta con mẹ nó… Ồ? Thủ Triết công tử…"

Đang lúc nàng "bạch oang" bản sắc lộ ra, bỗng dưng phát hiện Vương Thủ Triết đã phá cửa sổ mà vào, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng.

Nàng vội vàng nuốt nửa cái miệng bị mắng thô thiển vào trong bụng, che giấu ho nhẹ một tiếng, buồn bã nói: "Thủ Triết công tử, thiếp thân bất hạnh trúng độc, thần chí dĩ nhiên không rõ. Công tử đại giá quang lâm, mong rằng…"

“Ngươi cũng đừng lên giọng, nghe tiếng buồn nôn.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: “Thời điểm chú người, nghe ngược lại có mấy phần chân tính tình.”

Hắn giải quyết xong Tả Khâu Thanh Vân, thu thập chiến lợi phẩm, hủy thi diệt tích, sau đó cố ý trở về, chuẩn bị giúp Thiên Cương giải độc, lại không ngờ ngoài ý muốn nhìn thấy bộ dáng hùng hùng hổ hổ của nàng…

Đôi mắt xinh đẹp của Thiên Diễm tiên tử quét ngang, lườm hắn một cái: “Thủ Triết công tử tới giễu cợt thiếp thân sao?”

Nói xong, trong đầu nàng chợt lóe lên linh quang, bỗng nhiên hiểu được: “Thì ra là thế, thì ra là như thế, Thủ Triết công tử quả nhiên là giỏi tính toán, tâm cơ, đùa giỡn tất cả mọi người trên vỗ tay. buộc vào trên một chiếc thuyền với thiếp thân, đối với ngươi mà nói có khó khăn như vậy sao?”

Vương Thủ Triết thở dài một hơi nói: “Ai ~ đây cũng chỉ là cử chỉ bất đắc dĩ của tại hạ mà thôi. Tranh giành đế tử liên lụy quá lớn, vòng xoáy quá sâu, ta quả thực không chịu nổi.”

“Nếu như thế, Thủ Triết công tử còn quay về làm gì?” Thiên Diễm tiên tử ngữ điệu căm giận bất bình, “Chẳng lẽ, trêu chọc ta như thế còn chưa đủ? Còn muốn đến xem thảm trạng của ta? Hiện tại ngươi hài lòng rồi? Ngươi có thể cút, cút càng xa càng tốt. Không phải xinh đẹp thì có thể muốn làm gì thì làm.”

“Tiên tử bảo ta cút, đương nhiên Thủ Triết phải cút.” Vương Thủ Triết cười, giơ tay hành lễ với nàng rồi xoay người đi ra ngoài: “Ta vốn muốn đến giải độc cho tiên tử, nếu tiên tử không cần, vậy coi như là Thủ Triết đa sự.”

“Giúp ta giải độc?” Đôi mắt đẹp của Thiên Diễm tiên tử sáng lên, thể xác và tinh thần lập tức mềm nhũn, dịu dàng nói: “Công tử đừng đi, độc tố này của ta nếu không có công tử, sợ là không giải được.”

Trong lòng nàng ta thẹn thùng không thôi, lại mơ hồ có chút chờ mong và đắc ý. Chỉ cần Thủ Triết công tử thay nàng ta giải độc, vậy nàng ta chẳng phải là danh chính ngôn thuận chính là người của hắn sao?

Trong lúc nhất thời, hận ý của Thiên Diễm tiên tử đối với Tả Khâu Thanh Vân tiêu tán vô tung vô ảnh, ngược lại là có chút

cảm kích hắn.

“Nếu như vậy, ta sẽ giải độc thay tiền bối.” Vương Thủ Triết đi về, chắp tay hành lễ nói: “Chuyện cấp bách tòng quyền, có nhiều chỗ đắc tội, mong tiền bối thứ lỗi.”

Tiền bối?

Hừ, đã đến lúc này rồi mà còn gọi là “tiền bối”. Chờ sau khi gạo nấu thành cơm, bản tiểu thư sẽ cho ngươi thay đổi cách xưng hô chết tiệt này trước tiên.

Tuy nhiên bây giờ là lần đầu tiên tới cửa, nàng cũng không so đo được nhiều, lập tức nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp, ngượng ngùng nói: “Thiếp thân vẫn là lần đầu tiên, mong công tử thương tiếc.”

“Đắc tội nhiều. Tiền bối xin buông lỏng, loại độc này ta cũng là lần đầu tiên giải…”

Vương Thủ Triết nói xong liền đi về phía giường.

Sau nửa canh giờ.

Vương Thủ Triết giải độc xong, nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà, Thiên Diễm tiên tử lại là quần áo nguyên vẹn ngồi xếp bằng trên giường, ngay cả tóc mai cũng không có rối một chút.

Bà ta nhìn chằm chằm vào cửa một lúc lâu, trong đôi mắt đờ đẫn dần dần phun ra lửa giận: “Vương Thủ Triết chết tiệt! Không ngờ ngươi lại dùng phương thức nghiêm chỉnh như vậy để giải độc cho lão nương… Ngươi đây là đang nhục nhã ta~”

“Tả Khâu Thanh Vân, tên ngu xuẩn nhà ngươi! Đã nói nhất định phải thông qua phương thức đó để giải độc mà? Ngay cả độc cũng không điều trị được, lại dễ dàng bị người giải như vậy… Đúng là phế vật! Khó trách sẽ bị Vương Thủ Triết tính toán gắt gao!”

Tiếng chửi bới liên tiếp không ngừng vang lên trong phòng, xuyên thấu qua cửa sổ, rất nhanh biến mất trong rừng đá hoang trạch, tiêu tan không nghe thấy.

…

Chương 76: Về nhà! Tất cả đều là gia gia ~

…

Thời gian vội vàng trôi qua, thoáng cái đã hơn mười ngày.

Trên hồ trong động xinh đẹp phiêu đãng một chiếc thuyền hoa tạo hình hoa lệ.

Đây chính là Thiên Cương phảng danh đỉnh đỉnh.

Lầu các của thuyền hoa trống trải.

Một đám thanh niên ăn mặc hoa lệ đang uống rượu ngon, nghe nhã khúc, thổi da trâu.

"Lại nói, vào buổi tối tháng đó hắc phong cao." Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo kể lại sinh động như thật: "Tả Khâu Thanh Vân phát rồ kia dùng thủ đoạn hạ độc ti tiện…"

Một khắc đồng hồ sau.

"Ta, tiểu quận vương, Ngô Cảnh Hạo. Cùng tên ác tặc kia đại chiến ba trăm hiệp!"

Một khắc đồng hồ sau.

"Há rằng tặc tử kia ti tiện…"

Một khắc đồng hồ sau.

"Mặc dù tặc tử kia nhục mạ ta đủ kiểu, ta sừng sững bất động… Đương nhiên, biểu hiện của bọn người Thất Hải mặc dù kém hơn ta nửa bậc, nhưng tổng thể thì được."

"Tiểu quận vương uy vũ, tiểu quận vương lợi hại."

Một đám mười mấy hai mươi nhị thế tổ đều khoe khoang với tiểu quận vương.

"Tiểu quận vương, lại nói với chúng ta chuyện ấu khanh tiên tử, nàng có phải thật sự lợi hại như trong truyền thuyết hay không."

"Ấu Khanh tiên tử à, cho dù nàng đã dốc sức che giấu lai lịch của mình, nhưng dưới hỏa nhãn kim tinh của bản tiểu quận

vương, liếc mắt một cái liền khám phá ra bộ mặt thật của nàng…”

“Tiểu quận vương, ta nghe nói phụ vương nhà ngươi bị cấm túc?”

“Đó là đương nhiên, mấy ngày trước, Khánh An học cung Dao Quang thượng nhân tự mình giá lâm Mạc Nam quận thành của chúng ta. Ở quận thủ đại nhân, phụ vương, cùng với đám người lão tổ Tả Khâu thị, bản tiểu quận vương đem Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn sáng lên, chậc chậc, các ngươi là không tưởng tượng được tràng cảnh đó.”

“Dao Quang Thượng Nhân thấy nửa đoạn trước của Lưu Ảnh Tử, bộ dạng ngông cuồng của Tả Khâu Thanh Vân. Sau đó lại thấy nửa đoạn sau, còn chưa kịp lau sạch ảnh hưởng, trực tiếp nổi giận dị thường, bóp nổ cả Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.”

“Mà phụ vương nhà ta, cũng bị mẫu phi ta nổi đóa một trận, cấm túc ở trong nhà.”

“Còn có một chuyện, các ngươi muốn cũng không thể tưởng tượng được. Tả Khâu thị ở Mạc Nam quận chúng ta có một tòa biệt viện, gọi là “Kiền Viên”, sau đó sau khi Tả Khâu Thanh Vân xảy ra chuyện, quận thủ phủ phong tỏa điều tra. Các ngươi đoán xem, trong mật thất lục soát được cái gì? Ô uế không chịu nổi, táng tận lương tâm!”

“May nhờ có ta và Thất Hải huynh đệ, đã sớm phát hiện Tả Khâu Thanh Vân là kẻ xấu.”

“Tiểu quận vương cùng Thất Hải công tử, lần này chính là lập công lớn. Nghe nói quận thủ đều ban thưởng không ít. Mạc Nam quận vương phi, lại trực tiếp ban thưởng một trăm vạn càn kim cho tiểu quận vương.”

Tiểu quận vương cười đến cực kỳ đắc ý, vung tay lên: “Mọi người tùy tiện ăn, tùy tiện uống, toàn bộ do tiểu quận vương ta mời khách! Thiên Cương à, cho mọi người thêm khúc nữa ~”

Thiên Diễm tiên tử ở một bên tiếp khách, hai tròng mắt mặc dù ý cười nhẹ nhàng, nhưng gương mặt xinh đẹp dưới mạng che mặt lại có chút cứng ngắc. Đám tiểu quỷ thối tha không biết xấu hổ này, thổi da trâu không dứt.

Nếu không phải nhớ đến lúc trước bọn họ đúng là nhảy ra anh hùng cứu mỹ nhân, Thiên Diễm tiên tử nàng không chừng đã một cước đá hết bọn họ xuống sông.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng ngồi ở một bên cười khanh khách nhìn cảnh tượng này, thỉnh thoảng uống một ngụm rượu nhỏ mà có vẻ tâm trạng không tệ. Những thanh niên trong hai người này, khiến hắn nhớ tới thanh xuân đã từng mất đi.

Ông ta cũng không ghét bọn tiểu quận vương và Vương Thất Hải, so với những người xấu giấu trong xương cốt như Tả Khâu Thanh Vân. Ngược lại những người trẻ tuổi này có chút đáng yêu đơn thuần.

"Lần này, ngươi hài lòng rồi chứ?" Thiên Diễm tiên tử trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó truyền âm nói: "Bố cục của ngươi thao túng tất cả, giải quyết xong tai hoạ ngầm, còn phủi sạch quan hệ với thiếp thân."

"Tiên tử chớ nói bậy." Vương Thủ Triết cười truyền âm nói: "Chuyện này không liên quan đến ta, bọn tiểu quận vương có thể làm chứng, đó chính là thiên kiêu thánh địa Tào Ấu Khanh làm."

"Tào Ấu Khanh, ha ha~" Thiên Diễm tiên tử có một bụng tủi thân và uất ức cũng không nói nên lời.

…

Lại mấy ngày sau.

Vương Thủ Triết bái biệt Mạc Nam Vương thị, bước lên đường về.

Mà Mạc Nam Vương thị cũng biểu thị, trong tương lai không lâu sẽ phái người trẻ tuổi gia tộc và trưởng lão tiến hành hành Lũng Tả, đi tiếp kiến Lũng Tả Vương thị và Trường Ninh Vương thị một phen.

Có điều, Vương Thất Hải có chút kiềm chế không được, trước tiên đi theo Vương Thủ Triết.

Chuyến đi Mạc Nam này, mặc dù hao phí của Vương Thủ Triết trước sau hai ba tháng. Nhưng thu hoạch cũng vô cùng lớn, Vô Cực Bảo Đan khiến Vương Thủ Triết thành công thăng cấp trở thành đại thiên kiêu.

Hơn nữa quan hệ với Mạc Nam Vương thị cũng tăng nhiệt độ cực nhanh. Thu hoạch rải rác cũng không ít.

Con đường về tạm thời không đề cập tới.

Vương thị bây giờ đã không còn là Vương thị gầy yếu lúc trước nữa. Cho dù trong thời gian ngắn Vương Thủ Triết không ở nhà, Vương thị cũng sẽ dựa theo quỹ tích bình thường, phát triển đâu vào đấy.

Trường Ninh vệ, Bình An trấn.

Ven hồ Châu Vi.

Gần tháng sáu, thời tiết càng nóng bức hơn. Thời tiết lúa mạch đã kết thúc từ lâu, trong ruộng lúa mạch ven hồ đã mọc lên từng chuỗi lúa mạch vàng rực, nặng trịch, phóng mắt nhìn lại, cảnh tượng một mùa bội thu.

Trên bờ đê ven hồ, các tá điền đang cởi trần mở cống thả nước, dùng trang bị dẫn nước do Vương thị xây dựng đưa nước trong hồ vào mương máng, tưới tiêu ruộng lúa mạch.

Trên mặt đường xi măng rộng lớn, có phụ nhân kéo rổ, dắt hài tử đi qua, vào trong đất đưa cơm cho nam nhân nhà mình.

Trên mặt hồ thủy quang lấp lánh, thỉnh thoảng có thuyền đánh cá chống sào xẹt qua, cắt vỡ một hồ gợn sóng. Cách mặt hồ, còn có thể nhìn thấy hình dáng Châu Vi Hào Uyển ở đối diện.

Thỉnh thoảng, còn có gia tướng phụ trách tuần tra mang theo gia đinh thành đội từ bên hồ đi qua. Những gia đinh này đều mặc trang phục chế thức, bên hông đeo đao, thoạt nhìn tinh thần phấn chấn, kỷ luật nghiêm minh, liếc mắt một cái là có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn nồng đậm.

Mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu mưa gió, cuộc sống nơi này vẫn giống như trước đây, bình thản mà thường ngày.

Từ xa nhìn lại, tất cả đều có vẻ bận rộn và bình tĩnh, giống như một bức tranh được trải rộng ra. Trong mỗi hình ảnh của Hỉ Viên đều lộ ra một cỗ hương vị thời gian thấm đẫm, năm tháng tĩnh lặng.

Cổng Vương thị, cổng chào cao ngất tắm ánh mặt trời, thoạt nhìn cao lớn mà nguy nga.

Cổng chào này do quan phủ ban tặng, đại biểu cho mặt tiền thế gia, phẩm cấp thế gia càng cao, cổng chào càng nguy nga, quy cách điêu khắc hoa văn cũng càng cao.

Trong bách tính, thế gia thăng cấp lại được xưng là "thay đổi môn mi", chính bởi vì vậy mà đến.

Hơn hai mươi năm qua, cổng chào của Vương thị đã thay đổi hai lần. Cổng chào bây giờ chính là cổng chào bằng gỗ đại diện cho thế gia Thất phẩm, cao hơn ba trượng, vô cùng nguy nga.

Dưới cổng chào, không biết từ lúc nào đã có một đám người đứng đó.

Trong đám người này, đứng ở phía trước nhất là một người phụ nữ trung niên bốn năm mươi tuổi.

Nàng mặc một thân cẩm bào lộng lẫy, khí độ ung dung, trong tay dắt theo một nam hài bốn năm tuổi, phía sau còn có thị nữ hầu tùng đi theo, vừa nhìn liền biết thân phận bất phàm.

Liễu Phỉ Phỉ nắm tay nhi tử Vương Thất Thành mới vừa đi tới gần cổng chào, liền chú ý tới đám người này, vội vàng dẫn theo nhi tử đi qua hành lễ bái kiến: "Lục nãi nãi, Cửu thúc thúc."

Thì ra, phụ nhân này chính là lão lục bối tự "Định", tức phụ của Lục lão gia Vương Định Hải - Trần thị.

Trần thị xuất thân trực mạch Đông Cảng Trần thị, năm xưa ở nhà mẹ đẻ rất được sủng ái, sau khi gả đến Vương thị mặc dù ăn mấy năm khổ sở, nhưng theo sự quật khởi của Vương thị, nàng rất nhanh lại có cuộc sống thoải mái.

Bởi vậy, tuy rằng nàng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng trên mặt lại không thấy vẻ già nua chút nào, ngược lại so với người trẻ tuổi càng thêm một phần khí độ ung dung. Thoạt nhìn, không giống tức phụ trực mạch thế gia, ngược lại càng giống phu nhân đích mạch nhà nào.

Về phần nam hài tử nàng dắt trong tay, tự nhiên là tiểu nhi tử của nàng, chữ lót "Thủ" lão Cửu, hiện giờ Vương Thủ thành mới bốn tuổi.

“Là Tông Xương gia ~” Nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ, trên mặt Trần thị cũng lộ ra một nụ cười, “Mấy ngày trước con trở về Sơn âm Liễu thị thăm viếng, Lục nãi nãi ngược lại đã lâu không gặp con.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Thành và Vương Thất Thành đã dựa theo bối phận mà chào hỏi, qua một bên chơi.

Trần thị liếc mắt một cái, thấy thị nữ và tôi tớ đều cẩn thận nhìn hai đứa nhỏ kia, liền yên lòng, tiếp tục tán gẫu với Liễu Phỉ: “Ngươi cũng nhận được thư, tới đây chờ Tông Xương nhà ngươi đi?”

“Vâng.” Liễu Phỉ Phỉ xấu hổ gật đầu: “Tình hình chồng trước mỗi ngày đều gửi thư, nói hôm nay hắn về nhà, ta lại mang theo Thất Thành ra đây nghênh đón.”

Từ năm ngoái sau khi Vương thị nhận được lệnh khai thác, Vương Tông Xương đã được phái đi ngoại vực. Tuy rằng thường xuyên có thư gửi về, ngẫu nhiên còn có thể nghe được chút tin tức từ bên Tứ thẩm, nhưng dù sao đã lâu như vậy không gặp, nàng đã có chút đứng ngồi không yên.

Trần thị cũng là từ lúc tuổi còn trẻ tới, nhìn vẻ mặt này của nàng ta làm gì còn có chỗ nào không hiểu, lập tức nhịn không được cười: “Tông Xương nhà các ngươi cũng coi như có tiền đồ, mới hơn ba mươi đã có thể cùng công công phụ trách chủ trì ngoại vực thăm dò và khai hoang. Nào giống vị kia nhà chúng ta, lúc ở tuổi này vẫn còn ở Luyện Khí kỳ.”

Trần thị công công chính là Tiêu Hãn lão tổ.

Làm Trường Ninh Vương thị ngoại trừ Lung Yên lão tổ ra, lão tổ đầu tiên thăng cấp Linh Đài cảnh, cấp độ huyết mạch của Tiêu Hãn lão tổ tuy rằng không bằng những thiên kiêu trẻ tuổi Tông Xương, nhưng khổ tu hơn hai mươi năm cũng không phải uổng phí.

Huống chi, Vương Thủ Triết còn cố ý mua Tẩy Tủy Đan cho Tiêu Hãn lão tổ, giúp hắn tăng huyết mạch lên tới nhị trọng.

Năm ngoái sau khi hạ thu, tu vi của Tiêu Hãn lão tổ rốt cục cũng đột phá đến Linh Đài cảnh tầng ba. Lần này, chính là hắn và Vương Tông Xương cùng tọa trấn ngoại vực, phụ trách thăm dò và khai phá tiếp theo.

Một số lão nhân của gia tộc đều là bảo bối, bọn họ trải qua cuộc sống trí tuệ phong ba, có thể khiến cho đám tiểu bối được lợi không ít.

“Lục nãi nãi ngài đừng nói như vậy.” Liễu Phỉ Phỉ cười nói: “Thủ Nghiệp Thất thúc bây giờ đã bái Đan Đỉnh thượng nhân làm môn hạ, ngày lành của ngài vẫn còn ở phía sau.”

“Ai ~ nào có ngày lành gì? Ta chính là số mệnh quan tâm.” Trần thị bị khen có vài phần đắc ý, nhưng vẫn nhịn không được thở dài, “Thủ Nghiệp ngược lại làm cho ta rất yên tâm, nhưng hai đứa nhỏ Thủ Minh và Lạc Tinh này đều là tính tình muốn mạnh, lúc trước ta khuyên như thế nào cũng không nghe, cần gì phải đi theo ngoại vực. Làm cho ta ngày hôm nay, trái tim đều treo lơ lửng, sợ ngày nào đó vừa thức tỉnh… Quên đi, xui xẻo thì không nói nữa.”

Nghe nói như thế, hai đầu lông mày Liễu Phỉ Phỉ cũng hiện lên vẻ lo lắng, nhưng vẫn mở miệng an ủi Trần thị vài câu.

Đang nói, trên mặt đường xám rộng rãi phía ngoài bỗng nhiên xuất hiện một đội xe mã đội trùng trùng điệp điệp. Tuy khoảng cách còn xa, nhưng từ cờ xí tung bay trong đội ngũ, có thể phân biệt ra đó là đội xe ngựa của Vương thị.

Trần thị và Liễu Phỉ Phỉ lập tức không nói gì nữa, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt.

Rất nhanh, đội xe ngựa kia đã tới quảng trường bên ngoài cổng chào, gia tướng phụ trách thủ vệ lớn tiếng quát bắt đầu chỉ huy gia đinh dỡ hàng xuống.

Trong đội ngũ, có người chú ý tới đám người Trần thị và Liễu Phi Phi đang chờ ở cổng chào, lập tức liền có gia đinh chạy ra phía sau thông báo.

Rất nhanh, có mấy người từ trong đội ngũ giục ngựa đi ra, nhanh chóng đi về phía cổng chào.

Mấy người này đều là người trẻ tuổi, nam nhân cầm đầu mày kiếm mắt sáng, diện mạo hiên ngang, rõ ràng là lão nhị, Vương Tông Xương đời thứ tám của Vương thị.

Lúc trước hắn trời xui đất khiến bị huyết cổ Giá Y ký sinh, nhân họa đắc phúc, huyết mạch có thể lột xác, sau đó ở trong phó bản thí luyện của Thần Vũ hoàng triều cũng xông qua cửa

thứ hai, lấy được huyết mạch tư chất huyết mạch sơ cấp cải thiện dịch, sau khi phục dụng huyết mạch Ô Phong lần nữa lột xác, nhất cử đột phá đến tư chất thượng phẩm, trở thành thiên kiêu được thế nhân ca ngợi.

Tư chất như thế, Vương thị ở nhân tài đông đúc, tuy rằng không tính là xuất sắc, nhưng đặt ở trong Học Cung, tuyệt đối đủ tư cách trở thành thân truyền Tử Phủ. Vô luận đặt ở nơi nào, đều có thể được một câu khích lệ "Thanh niên tuấn kiệt".

Bây giờ hắn năm nay mới ba mươi lăm tuổi, từ năm trước đã đột phá đến Linh Đài cảnh tầng ba, nghiễm nhiên đã là lực lượng trung kiên của Vương thị, có tư cách tọa trấn một phương.

Đừng thấy hắn bối phận nhỏ, ngay cả một số người trẻ tuổi đời chữ Thủ, Lạc cũng rất chịu phục thực lực và năng lực của hắn.

"Phu quân."

Liễu Phỉ Phỉ nhìn thấy hắn, lập tức dắt Vương Thất Thành đi lên nghênh đón, thần sắc kích động không thôi.

Vương Tông Xương nhìn thấy lão bà cũng kích động không thôi, vội xuống ngựa hành lễ với nàng: "Vất vả cho nương tử lo liệu việc nhà."

Lại nói, lúc trước khi hắn đi Sơn âm Liễu thị làm việc thay Tứ thúc, ngẫu nhiên gặp được Liễu Phỉ Phỉ, lúc ấy đã bị cỗ khí chất ôn nhu kia trên người nàng hấp dẫn.

Về sau mấy lần tiếp xúc, càng cảm thấy nàng dịu dàng đáng yêu, lúc này mới về nhà cầu cha mẹ cùng Tứ thúc thay hắn đến Sơn Âm Liễu thị cầu hôn.

Mấy năm nay, hắn thường xuyên không ở nhà, cũng là nhờ Phi Phi giúp hắn tận hiếu trước mặt cha mẹ.

"Phu quân vì sự nghiệp của gia tộc bên ngoài mới gọi là vất vả." Liễu Phỉ Phỉ cũng vội vàng vén lên thi lễ, đỏ mặt: "Thiếp thân chẳng qua chỉ làm tròn bổn phận mà thôi."

"Phụ thân." Vương Thất Thành to như củ cải nhỏ, giọng điệu non nớt níu lấy ống tay áo Vương Tông Xương: "Lần này người ra ngoài làm việc đã lâu, có mang lễ vật cho Thành nhi không?"

“Có, có, đương nhiên có.” Vương Tông Xương vui mừng ôm con lên: “Chờ đến nhà, sau khi cha kiểm tra bài tập của con, liền tặng quà cho con.”

Một nhà ba người, lúc nói chuyện vô cùng náo nhiệt.

Lão Cửu Vương Thủ Minh đời chữ Thủ và lão Cửu Lạc Tinh đời chữ Lạc đứng xa xa nhìn cảnh tượng này. Vương Thủ Minh cảm thán nói: “Tông Xương nhà chúng ta khi còn trẻ cũng là một công tử ca tuấn tú phong độ, bao nhiêu tiểu thư thế gia nhớ thương. Sao mới thành thân chưa được bao nhiêu năm mà đã lười biếng. Được, không học thì học cái của tứ ca đi.”

“Ca! Ngươi lăn lộn ở ngoại vực một thời gian, lá gan càng thêm mập, trêu đùa Tông Xương thì cũng thôi đi, đã dám lén biên bài tứ ca rồi.” Vương Lạc Tinh cười khanh khách không thôi: “Đợi gặp tứ ca, xem ta có cáo trạng với ngươi không.”

“Muội muội, muội muội tốt của ta.” Vương Thủ Minh lập tức sợ hãi, cúi mặt xin tha nói: “Ta cũng chỉ là âm thầm trình lên một phen miệng lưỡi mà thôi, nếu thật sự bị Tứ ca nghe được, còn không chừng sẽ bị làm khó dễ gì đó.”

“Được, vậy ngươi đưa linh thú “Tiểu bạch hồ” nhặt được ở ngoại vực cho ta.” Vương Lạc Tinh giảo hoạt nháy mắt nói: “Vậy ta giúp ngươi giữ bí mật.”

“Không được không được, ngươi là con gái gia đình, nuôi hồ ly cái gì?” Vương Thủ Minh làm sao chịu.

“Con là một nam hài tử, nuôi hồ ly mới không tốt sao? Vương Thủ Minh, dáng vẻ con sẽ không lấy được vợ đâu.”

“Nói đùa, ta đường đường là Bát công tử của Vương thị… Không, cưới vợ gì chứ, nữ nhân thật sự quá phiền phức.”

“Ha ha!”

Bỗng dưng!

Trên bầu trời truyền đến một tiếng hạc kêu.

Một chiếc phi liễn linh cầm từ trong tầng mây xuyên thẳng xuống, tốc độ của nó rất nhanh, sau khi xoay quanh hai vòng đã vững vàng hạ xuống cửa chính Vương thị chủ trạch.

Đám người Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết và Vương Thất Hải từ trên xe ngựa bước xuống.

Mọi người vừa thấy, lập tức mừng rỡ vô cùng, vội vàng nghênh đón: “Bái kiến lão tổ, tham kiến gia chủ.”

“Thất Hải, nào nào nào, ta giới thiệu với ngươi một chút.” Vương Thủ Triết nhiệt tình kéo Vương Thất Hải, giới thiệu với mọi người: “Vị này là Vương Thất Hải của Mạc Nam Vương thị.”

“Thất Hải, đây là Tông Xương nhị thúc của ngươi.” Phỉ Phỉ Phỉ nhị thẩm “Thủ Minh bát gia gia”, đây là Lạc Tinh cửu cô nãi nãi của ngươi~”

Vương Thất Hải vốn đang tươi cười, sắc mặt lập tức cứng đờ ngay tại chỗ. Hắn quên mất, những thân thích Trường Ninh Vương thị này, bối phận đều cao.

Sai lầm, sai lầm!

Vương Thất Hải cảm thấy mình điên cuồng đến Trường Ninh Vương thị mở mang kiến thức, là một sai lầm lớn nhất trong đời hắn!

…

Chương 77: Bổn sự của phu quân trưởng! Tiểu thiếp tùy tiện nạp!

…

Ngay khi Thủ Triết Lục thúc Vương Định Hải là con dâu Trần thị, dắt một bé trai bốn năm tuổi dung mạo thanh tú tới chào hỏi.

Trong lòng Vương Thất Hải "hồi hộp" một chút, cảm giác không ổn nhất thời vui mừng trong lòng.

Chỉ thấy Vương Thủ Triết tiến lên một bước, hành lễ trước: "Thủ Triết tham kiến Lục thẩm."

Phàm là thế gia, đều chú trọng nhất là bối phận trưởng ấu. Cho dù đường đường là gia chủ hoặc là thiếu tộc trưởng, khi gặp trưởng bối nên có lễ tiết cùng tôn trọng là điều không thể thiếu.

Thậm chí, thân là gia chủ và thiếu tộc trưởng, càng nên trở thành biểu hiện của tộc nhân, giữ gìn thân tình và đoàn kết giữa tộc nhân, bày ra gia phong tốt đẹp.

Thử nghĩ một chút, nếu Vương Thủ Triết ỷ vào uy thế của gia chủ, hoặc là ỷ vào công lao lớn lao, sẽ không kính già không yêu trẻ, tộc nhân khác tự nhiên cũng sẽ bắt chước từ từ. Thời gian lâu dài, loại gia tộc này tất nhiên là lòng người tan rã, sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp và sụp đổ.

Đầu tiên là Trần thị gặp qua lão tổ, sau đó hơi câu nệ hướng Vương Thủ Triết thu liễm thi lễ: "Bái kiến Thủ Triết." Sau đó, nàng lôi kéo Vương Thủ Thành, đốc thúc nói: "Còn không mau hành lễ với Tứ ca của ngươi."

"Bái kiến Tứ ca." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Thủ Thành đang khẩn trương cũng có chút trắng bệch, nói năng có chút non nớt mà hành lễ.

Uy danh của Tứ ca ở cùng thế hệ và tiểu bối vô cùng khủng bố. Nhất là trẻ con đời thứ bảy, một khi bị hắn bắt được, động một chút cho ngươi kiểm tra một phen…

Nếu thuận lợi thông qua khảo giáo còn dễ nói chút ít, không thiếu được sẽ cho ra không ít phần thưởng. Nếu là lười biếng bị bắt được, vậy thì phiền toái lớn rồi… Lão nhân gia ông ta sẽ nhớ đến ngươi, nhìn chằm chằm vào ngươi, biến thành biện pháp giày vò ngươi… Để cho ngươi nửa đêm nằm mơ cũng không được yên ổn.

Những thứ này, đều là các ca ca tỷ tỷ nói cho hắn biết…

"Mới nửa năm không gặp, Tiểu Cửu đã cao hơn không ít." Vương Thủ Triết vẻ mặt hòa ái tươi cười, vươn tay ôm lấy Vương Thủ Thành, xoa đầu hắn nói: "Gần đây chắc là vỡ lòng rồi chứ? Học được bao nhiêu chữ? Biết làm thuật không?"

Vương Thủ Minh và Vương Lạc Tình ở một bên tư thái có chút câu nệ, lập tức thân thể cứng đờ, giọng điệu hòa ái, thái độ thân thiết kia, phảng phất làm cho bọn họ trở lại thời thơ ấu " Ấm áp".

Có mấy lần không thông qua khảo nghiệm của Tứ ca, sau khi trở về không ít lần bị phụ thân Vương Định Hải đánh một trận, bị lão nương ngậm nước mắt khóc sướt mướt khiển trách mấy buổi tối.

"Nhận, nhận ra mấy trăm chữ…" Vương Thủ Thành tuổi còn nhỏ khẩn trương không thôi, nuốt nước bọt nói: " toán học cũng sẽ giảm đi một chút."

Nói đến chuyện này, Vương Thủ Triết không buồn ngủ nữa.

Hắn thuận thế dạy Vương Thủ Thành một phen, sau đó Vương Thủ Thành tuy rằng biểu hiện khẩn trương, nhưng là có hỏi có đáp, nhìn ra được có chút công phu.

"Không tệ không tệ." Vương Thủ Triết khen ngợi nói: "Xem ra, là ngày thường lục thẩm tốn tâm tư dạy dỗ. Thủ Nghiệp giáo tốt năm xưa, bây giờ bồi dưỡng thủ thành cũng không tệ."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết còn giống như bác Trần khom người: "Lục thẩm vất vả rồi."

"Không vất vả không vất vả, đó là Thủ Nghiệp và Thủ Thành tự mình hăng hái." Dung quang Trần thị toả sáng, tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Hai người ngươi một lời ta một câu.

Vương Thủ Minh và Vương Lạc Tình ở bên cạnh hai mặt nhìn nhau, tràn đầy lúng túng. Bọn họ chỉ khen Thủ Nghiệp và Thủ Thành, hoàn toàn bỏ qua bọn họ. Quả nhiên là trái tim lớn, tiểu bảo bối, ở giữa đều là đánh chết phôi.

Sau khi khen xong Thủ Thành, Vương Thủ Triết lại bắt đầu kéo Vương Thất Hải giới thiệu: "Thất Hải, đây là chữ lót của nhà chúng ta lão Cửu… Vị này chính là Lục thái nãi nãi…"

Trái tim Vương Thất Hải run lên, chóp mũi chua xót, ta đã thấy tình thế không ổn, rụt về phía sau, Tứ gia gia ngài vẫn không quên ta, thật sự là rất cảm tạ ngài!

Nhưng thế gia chính là như thế.

Không thể vì đối phương còn nhỏ tuổi mà bỏ qua bối phận. Trong lòng hắn chảy nước mắt, trên mặt tươi cười, chắp tay nói: "Thất Hải bái kiến Cửu gia gia, bái kiến Lục thái nãi nãi."

Trong nháy mắt này, Vương Thất Hải rất muốn về nhà.

Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, hắn không nên tới một mình, hiện tại hỏa lực toàn bộ tập trung ở trên người một mình hắn.

Thời gian một nén nhang kế tiếp.

Vương Thất Hải cũng không biết là sống như thế nào, may mắn giữa các thế gia không thịnh hành dập đầu, nếu không hắn thật sự muốn dập đầu như giã tỏi!

Sau đó.

Vương Thủ Triết tự mình sắp xếp chỗ đặt chân cho Vương Thất Hải, bởi vì hắn trẻ tuổi thích sự vật mới mẻ, dứt khoát sắp xếp ở trong khách sạn khách quý bên trong Vương thị, phòng ở tầng cao nhất.

Lúc trước tòa khách sạn này xây dựng ven hồ, là vì tiệc của Lung Yên lão tổ mà chuyên môn kiến tạo, dung hợp rất nhiều thẩm mỹ hiện đại của Vương Thủ Triết ở trên địa cầu. Nhất là tầng cao nhất, đồ lót bên trong đều là xa hoa mà sạch sẽ, mười hai canh giờ cung ứng đường ống nước nóng, bồn tắm gốm sứ, bồn sứ sứ sáng ngời, hệ thống chiếu sáng trận pháp, cửa sổ thủy tinh cực lớn có thể thu hết phong cảnh hồ Châu Vi.

Ngay cả thị nữ và gã sai vặt cũng đều thống nhất chế phục, trải qua huấn luyện nghiêm khắc mà thành.

Tất cả mọi thứ đều không khí giống với không khí trang trí kiến trúc truyền thống của Đại Càn quốc.

"Tứ gia gia ~" Vương Thất Hải giống như đi vào Đại Quan Viên, nhìn tất cả mọi thứ đều cảm thấy vô cùng mới mẻ. "Sao giường này lại có tính đàn hồi như vậy? Bồn cầu gốm gốm sứ này có gì kỳ lạ, hơn nữa còn liên kết với dưới đáy, gã sai vặt đổ bồn cầu như thế nào?"

"Dưới giường này có lò xo… Còn bồn cầu và những cái khác, chính ngươi từ từ trải nghiệm." Vương Thủ Triết nói: "Cắm chuông một chút, sẽ có thị nữ và sai vặt tới nghe ngươi sai sử, có thể để bọn họ dạy ngươi."

"Một đường mệt nhọc, ngươi nghỉ ngơi một chút." Vương Thủ Triết nói: "Đến tối, ta sẽ sắp xếp yến tiệc đón khách cho ngươi. Ta cần phải về nhà nhỏ trước, xử lý một số chuyện."

"Tứ gia gia, con không mệt, con có thể đi theo người nhìn khắp nơi." Vương Thất Hải vẻ mặt phấn chấn, rất có dáng vẻ của tứ gia gia Thủ Triết đi đâu đó, ông ta đi đâu cũng được.

"Không, ngươi mệt rồi…" Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

"…" Vẻ mặt Vương Thất Hải ngây ngốc.

…

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Ly Nguyệt sáu tuổi và Vương Tông Thụy mới ba tuổi đang được Liễu Phi Phi chăm sóc.

Liễu Phỉ Phỉ là cháu gái của Nhược Lam, vừa vặn gả cho hai thúc cháu của Vương thị. Bởi vậy, quan hệ giữa Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Nhược Lam đặc biệt thân thiết hơn một chút, cũng vô cùng thân thiết với tiểu gia.

"Nhị tỷ nhị tỷ." Vương Tông Thụy còn chưa hết tức giận đã kéo tay áo tỷ tỷ nói, "Sao phụ thân vất vả lắm mới về đây, còn chưa nói được mấy câu đã bị mẫu thân kéo về Thủy Nguyệt Thiên Các rồi."

“Ta cũng không biết.” Miệng nhỏ của Vương Ly Nguyệt hơi cong lên, dường như cũng có chút không vui, dù sao thật vất vả mới gặp được phụ thân, còn chưa kịp làm nũng, chớp mắt đã bị mẫu thân kéo đi rồi: “Hình như mẫu thân nói gì đó, tiểu thiếp, tiên tử vân vân. Khẩu khí của mẫu thân, nghe giống như rất vui vẻ và vui mừng. Nói là phụ thân có tiền đồ, bản lĩnh lớn các loại…”

“Đó là khen phụ thân, hẳn là chuyện tốt.” Vương Tông Thụy nghiêm túc gật đầu: “Thật sự vui thay phụ thân…”

Liễu Phỉ Phỉ ở bên cạnh chăm sóc bọn họ nghe được là một đầu mồ hôi lạnh, đây đâu phải chuyện tốt… Thật sự lo lắng cho Tứ thúc… Nhược Lam cô cô cũng không phải là dễ chọc.

…

Cùng lúc đó.

Lăng Vân thánh địa, Tử Tiêu nhất mạch.

Tử Tiêu nhất mạch nằm ở hướng đông bắc của Lăng Vân thánh địa, chính là một dãy núi liên tiếp chiếm diện tích cực lớn.

Vị trí trung tâm sơn mạch, chính là một u cốc thật sâu được dãy núi bao quanh.

Tòa u cốc này tên là “Thiên Lôi cốc”.

Trung tâm Thiên Lôi cốc, có một toà Phù Không sơn, tên là “Tử Tiêu phong”.

Toàn thân Tử Tiêu Phong do Thiên Lôi Thạch tạo thành, từ xa nhìn lại, giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào mây trời, đỉnh núi lôi vân dày đặc, thỉnh thoảng liền có một đạo lôi đình màu xanh tím xé rách bầu trời đêm, nổ lên tầng tầng sóng âm, quả thực thần dị vô cùng.

Tục truyền, Tử Tiêu phong này chính là do Sơ đại lão tổ Tử Tiêu chân nhân của Tử Tiêu nhất mạch mở ra, cách nay đã có sáu ngàn tám trăm năm lịch sử.

Đáng tiếc, Tử Tiêu mạch truyền đến đời này của Tử Tiêu thượng nhân, đã hai ba đời chưa từng xuất hiện Thần Thông chân nhân, hiện giờ thiên tư của Tử Tiêu thượng nhân đã xem

như cực kỳ xuất sắc, bây giờ cũng chỉ là đến Tử Phủ cảnh đỉnh phong.

Tử Tiêu thượng nhân không cam lòng, đã tiến vào trạng thái bế quan, tuyên dương không thành thần thông thề không xuất quan.

Cũng may, Tử Tiêu nhất mạch lấy lôi pháp xưng hùng, sức chiến đấu từ trước đến giờ luôn mạnh mẽ, mặc dù tạm thời không có Thần Thông chân nhân tọa trấn, nhưng vẫn là một trong cửu mạch thánh địa, không ai dám xem thường.

Một vòng chung quanh Thiên Lôi cốc, chính là nơi đệ tử Tử Tiêu nhất mạch hằng ngày sinh hoạt. Trong đó có một đỉnh núi bị gọt phẳng, làm sân diễn võ.

Màn đêm buông xuống, trên sân khấu diễn võ đã tụ tập rất nhiều đệ tử, lúc này đang ở dưới sự dẫn dắt của sư huynh sư tỷ làm vãn khóa.

Căn cứ vào thực lực, tiến độ tu hành, cùng với pháp môn tu hành, chúng đệ tử chia làm mấy nhóm, có người đang luyện tập Tử Tiêu Thiên Lôi kiếm pháp, có người đang rèn luyện thân pháp, quyền pháp, cũng có người dứt khoát bắt đôi chém giết, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.

Trong góc, còn có mấy sư huynh sư tỷ vây quanh, đang trao đổi lĩnh ngộ tu hành của mình.

Đệ tử có thể tiến vào Lăng Vân thánh địa, thiên phú cũng không kém, ít nhất cũng phải là một tiểu thiên kiêu tư chất trung phẩm. Thí dụ như tư chất năm đó của Lung Yên lão tổ, gia nhập Lăng Vân thánh địa này, cũng chẳng qua cũng chỉ có thể làm một đệ tử bình thường mà thôi.

Chỉ có thiên kiêu mới có thể trở thành đệ tử hạch tâm, được các phong các mạch trọng điểm bồi dưỡng.

Cũng bởi vậy, mặc dù số lượng những đệ tử này không quá nhiều, chất lượng lại thực sự quá cứng, tùy tiện thả một người nào đó ra bên ngoài, đều là tinh anh trong tinh anh.

Trong lúc nghỉ trưa, một thanh niên mặt tròn luyện tập kiếm chiêu xong một lần, nhịn không được đưa mắt nhìn Tử Tiêu Phong ở phía xa, thở dài: “Sư tôn rốt cuộc còn bao lâu mới

xuất quan đây ~ ta nhập môn đã mấy chục năm, ngay cả mặt sư tôn cũng chưa từng thấy."

"Sư tôn bế tử quan, không xuất quan thần thông, sao lại nhanh như vậy?" Một sư huynh gầy gò bên cạnh cũng không nhịn được thở dài, "Ta nghe nói, lúc Thiên Hỏa chân nhân Thiên Hỏa nhất mạch ở bên cạnh trùng kích Thần Thông cảnh, bế quan hơn một trăm ba mươi năm. Đây là trùng kích thành công, có chút trùng kích thất bại, trực tiếp tọa hóa."

"Các ngươi cũng đừng xoắn xuýt nữa, với tư chất của chúng ta, cho dù sư tôn lão nhân gia xuất quan, chúng ta cũng khó có cơ hội thỉnh giáo hắn. Có vấn đề về tu luyện, xin trưởng lão hoặc là thân truyền sư huynh cũng giống nhau." Một vị sư huynh khác có vẻ mặt chữ điền rất tốt, "Ngươi xem Tào học tỷ người ta nhập môn một trăm sáu mươi năm, sư tôn bế quan một trăm năm, còn không phải cũng tu luyện đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy sao?"

"Tào học tỷ?" Hai mắt sư huynh mặt gầy sáng ngời: "Ngươi nói là đoạn thời gian trước ở Mạc Nam quận… Tào Ấu Khanh học tỷ?"

"Đúng vậy, chính là nàng."

"Ta cũng nghe nói." Thanh niên mặt tròn hưng phấn: "Tào học tỷ thật lợi hại, lại phát hiện ra Tả Khâu…"

Đang nói, trong bầu trời đêm bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưng gáy.

"Lôi Ưng?"

"Là ai trở về?"

Mấy người sửng sốt, lập tức vô thức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong bầu trời đêm, một con ưng lớn màu xanh tím đang giương cánh, từ trên không trung xoay quanh hạ xuống. Đôi cánh to lớn phản xạ tinh quang, thoạt nhìn đặc biệt uy nghiêm bá khí.

Đây là tọa kỵ linh cầm độc quyền của Tử Tiêu nhất mạch, "Lôi Ưng".

Lôi Ưng chính là ngũ giai linh cầm, sau khi trưởng thành sẽ có thực lực tương đương với Thiên Nhân cảnh tu sĩ. Cá biệt thiên

phú huyết mạch cực kỳ xuất sắc, thậm chí có thể đột phá cực hạn, tấn thăng thành lục giai, thậm chí là thất giai "Lôi ưng vương".

Những con Lôi Ưng này bình thường đều đứng trên đỉnh núi làm môn hộ thánh địa, có đệ tử Tử Tiêu nhất mạch trở về thì có thể ngồi Lôi Ưng trực tiếp bay về, tốc độ nhanh hơn phi liễn ngồi trong thánh địa rất nhiều.

Đáng tiếc, khác với Nguyên Thủy Linh Quy thiên tính ôn hòa, Lôi Ưng thiên tính kiệt ngạo. Chúng nó sống ở trên địa bàn Tử Tiêu nhất mạch, tiếp nhận cung cấp nuôi dưỡng của Tử Tiêu nhất mạch, nguyện ý làm đệ tử vật cưỡi chở Tử Tiêu nhất mạch, lại hiếm có đệ tử có thể chân chính thuần phục chúng nó, để chúng nó trở thành linh sủng của mình.

Nhiếp vào uy thế lôi đình chung quanh Tử Tiêu Phong, trong bầu trời đêm Lôi Ưng tránh xa phạm vi Tử Tiêu Phong, vòng một vòng lớn, mới vỗ cánh rơi vào trên sân diễn võ.

Trên lưng Lôi Ưng, một bóng người bồng bềnh hạ xuống.

Đó là một nữ tử mặc váy lụa mỏng trắng thuần, che mặt, tay áo bồng bềnh.

Bóng đêm mỏng manh, lôi quang thỉnh thoảng lóe lên, đan xen trên bầu trời quang ảnh mê ly, làm nổi bật lên một bộ váy dài trắng thuần túy, trắng sáng long lanh của nàng.

Bóng người này rõ ràng là Tào Ấu Khanh đã lâu không trở lại Lăng Vân thánh địa.

"Tào học tỷ!"

Thanh niên mặt tròn mừng rỡ không thôi.

Những người khác trên sân diễn võ cũng bất giác dừng động tác lại, ném ánh mắt kính nể về phía nàng.

Bỗng dưng.

"Tào Học tỷ! Làm tốt lắm!" Không biết là ai hô lên đầu tiên: "Bọn em ủng hộ tỷ!"

"Đúng! Đệ tử Tử Tiêu nhất mạch ta, nên có loại người không sợ cường quyền như học tỷ, dám có khí khái dám làm! Ngài

đừng để ý đến lời đồn của những người đó, chúng ta ủng hộ ngươi!”

“Đúng! Chúng ta đang ngồi thẳng, không sợ Tả Khâu thị trả thù!”

Trong lúc nhất thời, trên toàn bộ Diễn Võ Bình đều liên tiếp ủng hộ.

Nhìn từng gương mặt nhiệt tình kia, nhìn ánh mắt kính nể của bọn họ, Tào Ấu Khanh chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

Tại sao lần này trở về, thái độ của mọi người đối với nàng đều là lạ?

Thời điểm lĩnh thánh địa tích lũy bỗng dưng nhiều hơn lĩnh được một khoản điểm giá trị xa xỉ không nói, còn luôn có người đối với nàng nói những lời khó hiểu. Đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Còn nói với bọn họ Tả Khâu Thanh Vân, đắc tội Tả Khâu thị, không sợ cường quyền, lại là đang nói cái gì?

Trong lòng nàng mơ hồ, luôn có loại dự cảm không tốt.

…

Hồ Châu Vi của Trường Ninh Bình An.

Trong Thủy Nguyệt Thiên Các.

Dòng nước xung quanh giống như cơn sóng triều, điên cuồng trào dâng, đập vào bờ đê của hòn đảo nhỏ. Sóng triều gào thét, giống như một con cự thú đang cắn người, muốn nuốt trọn cả hòn đảo nhỏ này.

Nhưng mà trên đảo nhỏ, lại là một mảnh sinh cơ dạt dào, lá cây cùng dây leo điên cuồng, giống như một dũng sĩ kháng hồng, gắt gao chống cự thủy triều oanh tạc, cẩn thủ một đạo trận tuyến cuối cùng.

“Hừ, linh thể huyết mạch tứ trọng thành công!”

“Phu quân quả nhiên có bản lĩnh, khó trách đã không kìm nén được tịch mịch, cấu kết làm bậy với yêu nữ tiên tử… Đến đến đến, thử một chiêu này của ta, ngươi muốn cưới bao nhiêu tiểu thiếp cũng được.”

“Nương tử hãy nghe ta giải thích! Ta đối với nương tử thể xác và tinh thần có một không hai, tình cảm này trong thiên địa có thể biểu dương! Cái này không liên quan gì đến việc thực lực của ta trở nên mạnh mẽ…”

“Lòng người không giống nhau? Vậy ngươi giải thích cho ta, vì sao ngươi hiểu nhiều như vậy? Phiền phức như thế?… Như thế…”

“Đây là tiên nhân trong mộng truyền thụ…” Vương Thủ Triết yếu ớt giải thích: “Cô nương không phải rất thích sao?”

“Chẳng biết xấu hổ, lại đến thử một chiêu này của ta!”

“Oanh!”

Hồ nước giống như sóng biển, bài sơn đảo hải mà tới.

…

Chương 78: Thủ Triết! Phúc của người Tề

…

Hai canh giờ sau.

Sóng dữ và mưa rền gió dữ mới dần dần tiêu tán.

Bên trong Thủy Nguyệt Thiên Các, khôi phục lại yên tĩnh như trước.

Trên bàn trình độ thân thiết, mặt trời chiều đỏ bừng, Vương Thủ Triết khoác áo ngủ, thích ý nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đôi mắt nửa híp nửa khép như đang nghỉ ngơi, trong tay thưởng thức một chiếc ngọc bội phong cách cổ xưa.

Một lát sau.

Liễu Nhược Lam bưng tới một nồi "Món cháo nõn Tuyết Tinh Mễ", dịu dàng nói: "Đây là cháo bổ máu ta tự tay nấu cho phu quân, mấy tháng nay ở bên ngoài bận rộn vất vả rồi."

Gạo là loại tuyết tinh linh mễ thượng hạng, chỉ có thể sinh trưởng trong linh mạch băng hệ hiếm thấy, từ khi gieo hạt đến thu hoạch, phải ước chừng ba năm, chu kỳ sinh trưởng dài lâu khiến chúng trở nên vô cùng dinh dưỡng, có tác dụng tẩm bổ thần phục.

Dạ, là Xích Huyết Linh thiện thượng đẳng. Thịt lươn này rất ngon, mềm mại trơn tuột, có tác dụng bổ khí ích huyết. Hơn nữa còn có một ít linh dược đặc thù khiến cho bát cháo này chính là vật đại bổ.

Lúc này Liễu Nhược Lam hai má ửng đỏ, dung quang toả sáng mà phong tình tha thướt. Nàng đã sinh dục hai trai hai gái cho Vương Thủ Triết, thực tế tuổi đã gần bốn mươi rồi. Nhưng da thịt so với lúc mới gả đi ngược lại càng có vẻ nhẵn mịn bóng loáng, nước non không tì vết.

Càng nhiều biến hóa thể hiện tại, thiếu đi vài phần ngây ngô của thời thiếu nữ năm đó, nhưng lại trở nên càng thêm thành thục kiều my.

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi giật mình, bưng cháo đặt sang một bên, nắm lấy bàn tay ngọc thon thả của Liễu Nhược Lam nói: "Nương tử chính là đại phụ trong nhà, vừa phải quản lý tất cả mọi việc vặt ở hậu viện nội trạch, vừa phải gánh vác quản lý Ly Nguyệt và Tông Thụy. Chuyện nhỏ như ngày sau, do đầu bếp nương lo liệu là được."

"Vậy thì sao?" Liễu Nhược Lam khẽ nhướng mày, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Trước khi xuất giá, mẫu thân đã dặn dò. Mặc kệ bận rộn bao nhiêu, đều phải dành chút thời gian tự mình nấu cho phu quân một ít mỹ thực."

"Vâng vâng, nương tử nói đúng." Vương Thủ Triết cầm ngọc bội nhoáng một cái, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Nương tử nhìn xem, đây là vật gì?"

"Ngọc bội này, chính là ngọc bội cổ mà phu quân nhắc đến lúc trước? Trong đó thật sự còn sót lại một cái thần hồn?" Liễu Nhược Lam thoáng có chút tò mò cầm lấy ngọc bội: "Ta sống lâu như vậy, còn chưa thấy qua tàn hồn."

"Nương tử cẩn thận, thủ đoạn của Khương lão quỷ rất quỷ dị." Vương Thủ Triết nhắc nhở một câu.

Nhưng mà, không đợi Liễu Nhược Lam đáp lại, lão quỷ Khương Vũ Thần đã ngủ đông rất lâu trong ngọc bội đã có động tác.

Chỉ thấy ngọc bội bỗng nhiên tỏa ra tia sáng chói mắt, hư ảnh tàn hồn của Khương Vũ Thần lão quỷ từ trong đó nhanh như chớp vọt ra, giương nanh múa vuốt nhào về phía Liễu Nhược Lam.

Kèm theo, còn có thanh âm thần hồn chấn động không khí phát ra.

"Ha ha ha ~ tiểu tử họ Vương kia, ngươi cũng quá sơ suất rồi. Chiếm thượng phong một lần liền không coi bản tôn ra gì, thật sự cho rằng bản tôn là quả hồng mềm sao?! Chờ khi lão phu chiếm cứ được linh đài của nàng, xem ngươi còn có năng lực gì hơn ta!"

Nói đạo lý, lão quỷ Khương Vũ Thần cũng không muốn nhập vào người nữ tử, nhưng từ khi hắn rơi vào tay Vương Thủ

Triết, vẫn bị ném vào nhẫn trữ vật không thấy mặt trời, cơ hội hiện giờ quả thực quá khó khăn.

Lỡ như bỏ lỡ, không khéo hắn lại bị ném về trong nhẫn trữ vật. Cho dù cái giá là cuộc đời này của nữ tử, cũng tốt hơn là thần hồn câu diệt, tan thành mây khói.

Chuyện này…

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy hình ảnh này hết sức quen thuộc.

Đây không phải là cảnh tượng mà Khương lão quỷ cố gắng ký sinh vào linh đài của hắn sao?

Dựa vào lực lượng thần hồn yếu đuối của lão quỷ này, ngay cả Vương Thủ Triết hắn cũng không làm được, lại còn có ý đồ ký sinh Liễu Nhược Lam… Thật sự là kẻ vô tri không sợ.

Quả nhiên là vậy.

Ngay khi thần hồn của Khương lão quỷ bổ nhào vào mi tâm của Liễu Nhược Lam, đang muốn xâm nhập vào linh đài, trong đôi mắt trong suốt của Liễu Nhược Lam chợt lóe lam quang, thần niệm cường đại hội tụ phía dưới, sau lưng bỗng nhiên ngưng tụ ra một đạo hư ảnh pháp tướng.

Đó là một hư ảnh giống như thần nữ Tương Phi, thân hình uyển chuyển, quanh thân đều quanh quẩn Nguyên Thủy chi lực vô cùng thuần túy, một thân uy áp bành trướng mà mênh mông, giống như đại dương mênh mông.

Vẻn vẹn chỉ là ánh mắt quét qua, thần niệm uy áp cường đại đã một mực trấn áp tàn hồn Khương lão quỷ.

Khương lão quỷ chỉ cảm thấy như bị một ngọn núi nặng vạn cân đè lại, không chỉ tàn hồn không thể động đậy chút nào, mà sức mạnh thần niệm kinh khủng kia dường như muốn xé nát thân thể yếu ớt của hắn.

“Sao, làm sao có thể?” Ý thức tàn hồn của hắn lập tức lâm vào trong sợ hãi vô tận, cơ hồ là khàn cả giọng kinh sợ lên tiếng, “Ngươi ngươi ngươi, lực lượng thần niệm của ngươi sao có thể cường đại như thế? Làm sao có thể so với tiểu tử họ Vương kia còn kinh khủng hơn?!”

Trong nháy mắt này, hắn cảm thấy mình cũng sắp điên rồi.

Cả nhà họ Vương này đều là những kẻ biến thái gì vậy?

Đại thiên kiêu thiện dùng sức mạnh băng sát lúc trước, đã vượt quá sức tưởng tượng của Khương lão quỷ.

Cho dù là ở Hàn Nguyệt Tiên Triều, đại thiên kiêu cũng là tồn tại cực kỳ hiếm thấy, có ai mà không phải cao cao tại thượng?

Nhưng ở nông thôn xó xỉnh này, trong một thế gia nho nhỏ, vậy mà để cho hắn thấy, một, hai, ba, ba đại thiên kiêu!

Cái này mẹ nó… Nhà bọn họ chẳng lẽ là hoàng tộc Đại Càn sao?

Không không không không, không có khả năng. Hắn đã từng gửi hồn vào trong linh đài Tả Khâu Thanh Vân, hiểu biết thế giới này. Cho dù là trong nội bộ hoàng tộc Đại Càn quốc, đại thiên kiêu cũng không còn bao nhiêu.

Đây rốt cuộc là gia tộc biến thái từ đâu xuất hiện?!

Thật tình không biết.

Tuy trong lòng Khương lão quỷ rối bời, nhưng Liễu Nhược Lam cũng tuyệt đối không ngờ, một tàn hồn của lão quỷ xấu xí như vậy lại muốn ký sinh với thần hồn nàng.

Sau khi phản ứng lại, nàng lập tức xù lông, ánh mắt hơi có chút kinh ngạc kia trong chốc lát trở nên lăng lệ vô cùng, một cỗ khí tức lạnh như băng ở trên người nàng tràn ngập lên.

Không tốt, trong lòng Vương Thủ Triết lộp bộp một chút!

Đây là Liễu Nhược Linh đi ra!

Tính tình của Nhược Linh, cũng không phải Nhược Lam có thể so sánh.

Quả nhiên là vậy.

Đôi mắt Liễu Nhược Linh lạnh lùng quét về phía tàn hồn của Khương lão quỷ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng nói: “Ngươi muốn chết.” Dứt lời, một cỗ thần niệm mạnh mẽ ngưng kết như lưỡi dao, chém giết về phía Khương lão quỷ.

Sát cơ ngưng tụ như thực chất kia, khiến cho Khương lão quỷ như rơi vào hầm băng, trong thần hồn ý thức chỉ vẹn vẹn vẹn

có một cái ý niệm cuối cùng. Đó chính là… Xong rồi, Khương Vũ Thần ta tung hoành một đời, dĩ nhiên sẽ chết ở chỗ này!

“Nếu Linh hạ thủ lưu tình.” Vương Thủ Triết vội vàng hô: “Lão quỷ này còn giấu bảo điển chưa giao ra.”

“Đúng đúng đúng, không sai không sai, lão phu còn có một bộ Kim Thiềm Bảo Điển, ngươi không thể giết ta!” Khương lão quỷ giống như ôm lấy một cây cỏ cứu mạng cuối cùng, dùng lực lượng thần hồn chấn động không khí nói, “Giết ta, cái gì cũng không còn.”

“Ngu xuẩn.” Đôi mắt Liễu Nhược Linh lạnh lùng chưa biến sắc, thần niệm hóa đao như mài, trấn áp tàn hồn Khương lão quỷ, chậm rãi nghiền ép.

Trong quá trình tàn hồn của Khương lão quỷ không ngừng bị nghiền ép, mặc dù không có đau đớn thực chất. Nhưng loại tán loạn từng chút một này lại sinh ra tra tấn kinh khủng đối với ý thức của hắn.

Điều này so với việc trực tiếp giết chết thần hồn của hắn còn thống khổ hơn nhiều.

“Tha mạng, cô nãi nãi tha mạng.” Khương lão quỷ sống càng lâu, càng tham luyến nhân sinh, cũng càng tiếc mạng, hắn ta hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Liễu Nhược Linh hoàn toàn phớt lờ lời cầu xin tha thứ của hắn, tiếp tục nghiền nát thần hồn của hắn.

Loại quyết tuyệt và lạnh lùng này, cho dù là Vương Thủ Triết cũng cảm thấy sợ hãi, không kìm lòng được đồng tình với Khương lão quỷ.

Ngươi nói ngươi đang yên đang lành nằm yên trong ngọc bội không được sao? Cần phải nhảy ra đi trêu chọc Liễu Nhược Lam, kết quả còn trêu chọc Liễu Nhược Linh ra được…

“Vương công tử, nói đỡ chút đi. Ta, ta có thể giao bảo điển vô điều kiện ra đây, ta có thể chỉ điểm ngươi tu luyện… dẫu sao ta cũng từng là người tu luyện đến Thần Thông cảnh đỉnh phong…” Khương lão quỷ thấy Liễu Nhược Linh thờ ơ, liền đặt mục tiêu cầu xin tha thứ lên người Vương Thủ Triết: “Vương công tử, ngươi quản vợ của mình đi.”

“Ách…” Trong lòng Vương Thủ Triết trợn trắng mắt, lão quỷ ngươi cho rằng ta không muốn quản sao? Một lão bà khác còn có thể hơi chút quản, dù sao còn có thể giảng đạo lý… nhưng lão bà này quản như thế nào?

Ngươi quản một cái tên ta xem sao?

Vương Thủ Triết bưng lên “Cháo ngọt Băng Tinh Mễ”, chậm rãi uống, cố nén dục vọng phun ra, khen không dứt miệng nói: “Tay nghề của nương tử càng ngày càng tốt. Không sao, nếu Linh Linh ngươi cứ từ từ chơi, ta không vội.”

Sau nửa canh giờ.

Khương lão quỷ đã bị triệt để chinh phục… Phát độc thề vô điều kiện thần phục Vương Thủ Triết, cái gì nội dung 《Kim Thiềm Bảo Điển》, cũng đều tiết lộ ra toàn bộ.

Nếu Linh có hiệu suất làm việc như thế, ngoài khiến Vương Thủ Triết “kinh ngạc, khen ngợi không ngớt: “Cô nương quả nhiên thủ đoạn tốt, ta vốn còn đang đau đầu vì lão quỷ này.”

Nào ngờ, Liễu Nhược Linh thờ ơ với lời tâng bốc này, lạnh lùng nhìn lướt qua cháo sôi sục mà Vương Thủ Triết ăn, chỉ nói một câu: “Ngươi vào đi, chúng ta thử thứ trên Kim Thiềm bảo điển xem.” Sau đó xoay người đi về phía Thủy Nguyệt Thiên Các.

Vương Thủ Triết giật nảy mình, vội vàng đuổi theo đi hai bước nói: “Nương tử, nàng đừng nói giỡn, vừa rồi đã…”

“Ngươi và nàng đó là…” Liễu Nhược Linh quay đầu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua nói: “Sau này nàng ấy có bao nhiêu, ngươi không thể thiếu ta một phần.”

“Điều này sao có thể?” Vương Thủ Triết lập tức như rơi vào hầm băng, sợ hãi không thôi: “Cô nương thường thường một hai tháng mới đi ra một lần.”

“Ta mặc kệ! Ngươi như vậy thì không được, còn nạp thiếp làm gì? Vương Thủ Triết, ngươi vào đi!”

“…” Vương Thủ Triết.

…

Hôm sau.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Sáng sớm Vương Tông Xương đã tới bái kiến Vương Thủ Triết.

Lần này hắn cùng Tiêu Hàn lão tổ đi ngoại vực, mục đích chủ yếu cũng không phải là thanh lý hung thú ngoại vực, mà là tiếp tục thâm nhập điều tra tình báo, cũng căn cứ tin tức dò xét vẽ ra bản đồ địa hình chi tiết, cùng với bản đồ phân bố hung thú, để cung cấp tư liệu cho kế hoạch bước tiếp theo.

Phải biết rằng, vực ngoại địa vực rộng lớn, cũng không phải là tất cả địa phương đều thích hợp cho nhân loại cư trú.

Hơn nữa, khai hoang ngoại vực không thể so với đi ngoại vực săn bắn, bản thân nó chính là một công trình phi thường tốn thời gian công sức, không chỉ cần hệ thống tiến hành thanh lý mang tính diệt tuyệt đối hung thú, độc trùng, còn cần kiến tạo cửa ải tương tự như "Kỳ Hiên quan", nhân vi ngăn cách khu vực đã khai phá cùng ngoại vực chưa khai phá.

Chỉ có như vậy, mới có thể tránh cho sinh vật nguy hiểm tiến vào nơi tụ tập của nhân loại trong tương lai.

Sau đó, còn phải khai khẩn ruộng đồng, thành lập thôn trấn, di dời dân cư… Cần phải đối mặt vấn đề nhiều vô số kể, mỗi một chuyện đều không phải là chuyện đơn giản.

Quá trình tốn thời gian như thế, vừa nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhằm vào ngoại vực khai hoang tự nhiên cũng không thể tùy ý xằng bậy.

Nơi nào thích hợp khai phá, nơi nào có sinh vật nguy hiểm, nơi nào có địa hình địa hình không thích hợp cho con người ở lại, cần tránh đi, khai phá diện tích bao nhiêu, xây cửa khẩu ở nơi nào…

Những điều này đều không phải là chuyện đơn giản, liên lụy tới vô số chi tiết nhỏ, cần trải qua hội nghị gia tộc tiến hành thảo luận, cân nhắc nhiều lần, mới có thể quyết định cuối cùng.

Lần này Vương Tông Xương đi cũng chỉ thăm dò một phần nhỏ khu vực dự định mà thôi.

Tuy nhiên, trong quá trình thăm dò lại có không ít thu hoạch khác.

Lần này mang về chính là con mồi mà Tiêu Hàn lão tổ và Tiêu Hàn lão tổ đã thu được trong quá trình thăm dò cùng với một số thu hoạch có giá trị khác, có da thú, xương thú, thịt khô linh thú phơi nắng tốt, linh dược đã bào chế tốt, thậm chí còn có một số linh thú linh cầm linh cầm non có giá trị thuần dưỡng, cùng với mầm linh ngư vân vân.

Đây cũng là yêu cầu của Vương Thủ Triết.

Ngoại trừ công pháp thượng phẩm 《Xích Long Chân Quyết》, lúc trước Vương thị lấy được từ trong công pháp của Trường Ninh Hoàng Phủ thị, còn có một số pháp môn thuần thú cơ sở, tuy rằng tương đối thô ráp, nhưng thuần hóa những linh thú linh cầm cấp thấp này cũng là đủ rồi.

Nhân loại thuần hóa linh vật dã sinh lịch sử vô cùng lâu đời, bây giờ những linh nhục ngưu, linh nhục cầm, chủng loại linh ngư hằng ngày đều do nhân loại bồi dưỡng qua nhiều năm tháng, cho tới bây giờ đã có khác biệt rất lớn với dã sinh.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, bên trong hạt giống hoang dại vẫn có không ít chủng loại có giá trị bồi dưỡng. Bây giờ đã có cơ hội, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không bỏ qua.

Trải qua tẩy lễ của tin tức xã hội hiện đại bùng nổ, Vương Thủ Triết hiểu rất rõ, giá trị của linh thú không chỉ ở chỗ ăn.

Tuy bồi dưỡng linh chủng hơi phiền phức, nhưng chỉ cần có thể bồi dưỡng thành công, tương lai đều là cây rụng tiền.

Tất cả những điều này, Vương Tông Xương đều muốn tìm Vương Thủ Triết báo cáo một chút, sau đó hỏi thăm một chút chỉ thị bước tiếp theo.

Nhưng Vương Tông Xương vừa đến viện của Vương Thủ Triết lại được Liễu Nhược Lam sắp xếp uống trà trong đình nghỉ mát trước, nói là Tứ thúc của hắn còn chưa dậy. Điều này khiến hắn cảm thấy kỳ lạ, bây giờ tu vi của Tứ thúc đã đến Linh Đài cảnh hậu kỳ rồi nhỉ?

Theo lý thuyết mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, cũng tuyệt đối sẽ tinh thần phấn chấn. Bây giờ mặt trời đã lên ở

phương đông, Tứ thúc vẫn còn đang ngủ?

Hơn nữa tiệc tẩy trần với Vương Thất Hải tối hôm qua, Tứ thúc cũng lấy cớ không đi… Điều này khiến Vương Tông Xương nghĩ mãi mà không hiểu, Tứ thúc đây là thế nào?

“Tứ thúc nhà ngươi à, có lẽ thực sự mệt mỏi rồi.” Liễu Nhược Lam đích thân dâng hoa quả cho Vương Tông Xương: “Lần này đi Mạc Nam, đã làm không ít chuyện. Tối hôm qua một đêm đều là ngáy o o.”

Vương Tông Xương nhất thời nghiêm nghị nổi lòng tôn kính, nghiêm mặt nói: “Lại nói tiếp, cũng là bọn tiểu bối chúng ta vô năng, những năm gần đây Tứ thúc vì gia tộc mà tan nát tâm huyết, gánh nặng trên vai lão nhân gia người quá nặng rồi.”

“Cũng may, hiện giờ trong nhà nhân tài đông đúc, các phương diện đều có người phụ trách, hắn cũng là nhẹ nhàng hơn rất nhiều.” Liễu Nhược Lam nói, “Tông Xương ngươi tới sớm, có lẽ còn chưa dùng bữa sáng, cũng là vừa vặn, Ly Nguyệt và Tông Thụy cũng mới rời giường đi học sáng. Ta đi nấu chút cháo cá cho đầu bếp nương mới học. Tứ thúc của ngươi hôm qua uống một nồi lớn, nói thẳng là ăn ngon. Ngươi cũng nếm thử món ngon.”

Lời này của nàng vừa mới nói ra.

Vương Ly Nguyệt và Vương Tông Thụy vừa mới thức dậy ra khỏi cửa phòng, lập tức sợ tới mức mặt nhỏ trắng bệch, mẫu thân sao có thể như thế chứ? Sáng sớm đã nghe tin dữ như thế, hôm nay còn sống thế nào được?

“Tứ thẩm!!” Vương Tông Xương kinh hãi đứng lên nói: “Sáng nay Phi Phi đã nấu bữa sáng, tứ thẩm không cần phiền phức.”

Nói đùa, Tứ thẩm nhà ông ta ở bất cứ phương diện nào đều có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng không biết vì sao, ở phương diện trù nghệ, lại là như thế, như thế… Nhưng mà, cái này hơn phân nửa muốn Tứ thúc cõng nồi, chỉ vì ông ta khen vợ quá chăm chỉ.

Khen “Tay nghề đầu bếp” của Tứ thẩm lên trời, những người còn lại chỉ có thể tán dương Phong Vô Tận… Dần dà, Tứ thẩm vẫn luôn cho rằng tài nấu nướng của mình nhất định là loại đầu bếp bách vị bách vị cư.

Tuy thỉnh thoảng nàng ta nếm thử tay nghề của mình một chút, luôn cảm thấy hương vị thật kỳ lạ. Nhưng tất cả tộc nhân Vương thị và các khách nhân tán dương, khiến nàng ta không thể không nghi ngờ vị giác của mình quá mức độc đáo.

"Kỹ năng này của Phỉ Phỉ… Ài, mà thôi, không nói thì nàng ấy cũng được." Liễu Nhược Lam lộ ra vẻ mặt một lời khó nói hết, "Nếu như vậy, ta cũng chẳng muốn ra tay nữa. Chỉ nói hai tiểu tử này hôm nay không có khẩu phúc rồi, ta để cho đầu bếp tùy tiện gom góp sống sót một chút."

Vương Ly Nguyệt cùng Vương Tông Thụy hai tiểu tử kia, nhất thời như trút được gánh nặng, rất cảm tạ ân không giết của mẫu thân.

"Tông Xương ngươi ngồi trước đi, ta đi thúc giục phu quân rời giường." Dứt lời, Liễu Nhược Lam vội vàng rời đi.

Sau đó, Vương Tông Xương và hai tiểu tử kia hai mặt nhìn nhau một phen, ngầm hiểu lẫn nhau tránh được một kiếp.

Vương Ly Nguyệt và Vương Tông Thụy tiến lại gần, chắp tay nói: "Tham kiến Nhị ca ca."

Vương Tông Xương cũng hoàn lễ nói: "Bát muội, Thập đệ, các muội chào buổi sáng."

Vương Ly Nguyệt ở trong tiểu gia của Vương Thủ Triết, cô nương gia xếp thứ hai, nhưng phóng mắt nhìn đại gia tộc Ly Tự lót, nàng đã là người thứ tám. Vì vậy, trong tiểu gia, Vương Tông Thụy gọi Nhị tỷ là đại diện cho Vương Ly Nguyệt.

Ở bên ngoài gọi là Ly Tự bối lão nhị - Vương Ly Uyển là Ly Uyển nhị tỷ tỷ.

Đại biểu cho xưng hô khác biệt giữa tiểu gia và mọi người.

Ngay tại ba người ở bên ngoài, âm thầm ăn mừng tránh thoát một kiếp.

Trong phòng của Vương Thủ Triết.

Hai mắt hắn có chút vô thần nhìn chằm chằm lên trần nhà, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra đêm qua, hắn có một loại cảm giác vừa mới từ địa ngục bò trở về sống sót sau tai nạn.

Hắn biết đó là Liễu Nhược Linh đang ghen tuông.

Tuy Lam cũng sẽ ghen và nổi đóa, nhưng so với Nhược Linh, thì chỉ là gặp sư phụ rồi.

Càng khiến Vương Thủ Triết bó tay chính là, rõ ràng hắn chỉ có một người vợ, nhưng sau khi ghen, hắn phải chịu hai lần… Càng đáng sợ hơn là, từ nay về sau ngay cả thuế lương cũng phải nộp hai lần, đáng sợ nhất chính là, nếu như thời gian Linh Linh nàng ra ngoài quá không cố định.

“Phu quân vì sao rầu rĩ không vui như vậy?” Hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì Liễu Nhược Lam tiến vào.

Vương Thủ Triết theo bản năng rụt rụt lại: “Không sao, vi phu chỉ muốn một mình yên tĩnh.”

Nàng thấy Vương Thủ Triết nằm ngửa như vậy, chợt cảm thấy không ổn, lo lắng đến mức tự tiết lộ: “Phu quân, chẳng lẽ thật sự là thiếp làm không tốt? Tương lai của phu quân vô cùng rộng mở, quả thực không nên chỉ có một mình ta… Nếu thật sự muốn nạp thiếp, cũng không phải là không thể thương lượng.”

“Cô nương chớ nên nói như thế.”

Vương Thủ Triết rốt cuộc nằm không yên, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, che miệng Liễu Nhược Lam, thâm tình chân thành nói: “Thủ Triết sống sót, có ngươi là đủ rồi.”

“Phu quân, chàng thật tốt.”

“Không, nương tử ngươi mới là thật sự tốt.”

…

Chương 79: Vì Vương thị quật khởi mà sinh nhiều đứa bé!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lăng Vân thánh địa.

Huyền Miểu Phong.

Đây là một ngọn núi cũng không tính là cao, ngoại hình bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong ngọn núi lại hội tụ vài linh mạch kim thuộc tính cực phẩm.

Ngọn núi càng lên cao, Kim Linh chi khí trong không khí càng nồng đậm, đến gần đỉnh núi, Kim Linh chi khí trong không khí nồng đậm như sương mù, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng.

Bỗng dưng.

Một con lôi ưng hình thể thật lớn gào thét từ trời cao chợt xoay quanh xuống, vỗ cánh đáp ở trên sân diễn võ sườn núi.

Một bóng người từ trên lưng Lôi Ưng nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Tào Ấu Khanh.

“Ấu Khanh học tỷ.”

Đệ tử phụ trách thủ vệ trên sân diễn võ nhìn thấy nàng, lập tức tiến lên hành lễ.

Tào Ấu Khanh tiện tay hoàn lễ, lập tức đi lên núi.

Xuất phát từ tôn trọng đối với chủ nhân ngọn núi, nàng cũng không có trực tiếp bay lên đỉnh núi, mà là theo bậc thang mà đi lên.

Dọc theo đường đi, nàng chỉ cảm thấy kim linh chi khí sắc bén đâm vào xương cốt nàng đau nhức, như có gai ở sau lưng.

Cho dù đã tới đây không biết bao nhiêu lần, mỗi lần cảm nhận được điểm này, nàng vẫn không nhịn được mà cảm khái vạn phần.

Bằng thực lực nàng mới vào Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, trong hoàn cảnh này vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, sống lâu ở đây, không có tâm tính kiên định và nghị lực tuyệt cường, căn bản không kiên trì nổi.

Tuy nhiên, dù sao thì thực lực của nàng bày ra đó, cho dù là đi bộ thì tốc độ cũng cực nhanh.

Cũng không lâu lắm, nàng đã đến đỉnh núi.

Khác với cảnh tượng phòng thủ sâm nghiêm dưới núi, trên đỉnh núi ngược lại không có đệ tử thủ vệ, cũng không có đệ tử tuần tra, chỉ có một tòa cung điện lẻ loi trơ trọi đứng vững ở nơi này.

Đó là một tòa cung điện toàn thân được tạo thành từ kim loại, nguy nga cao ngất, khí thế hùng vĩ, mang theo một loại khí phách lẫm liệt dường như có thể xé rách bầu trời.

Cửa cung điện treo bảng hiệu, bên trên viết ba chữ to "Huyền Miểu Cung".

Tào Ấu Khanh nhịn không được hít sâu một hơi, tâm tình không tự giác có chút khẩn trương.

"Bái kiến Ấu Khanh tiên tử." Một cô gái mặc cung trang bước ra từ thiên điện bên cạnh, thi lễ với Tào Ấu Khanh, cung kính chào: "Biết Ấu Khanh tiên tử sắp tới nên Hiểu Nguyệt đặc biệt tới đón."

Cô gái này mặc một bộ váy dài tay áo hẹp màu xanh sen mộc mạc, trên đầu chỉ búi tóc cao một cách đơn giản, nhìn qua đoan trang lại lưu loát.

So với Tào Ấu Khanh, dung mạo của nàng mặc dù không tính là xuất sắc, nhưng trên người lại nhiều ra một cỗ dịu dàng và trầm tĩnh do năm tháng lắng đọng ra, làm cho người ta không tự giác sinh ra hảo cảm.

Hai mắt Tào Ấu Khanh sáng ngời, lập tức đáp lễ hỏi: "Hiểu Nguyệt tỷ tỷ, không biết chủ thượng triệu kiến là vì chuyện gì?"

"Hiểu Nguyệt không biết." Hiểu Nguyệt trầm tĩnh trả lời, sau đó liếc nàng ta một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: "Vừa rồi Ngọc

Thanh tiên tử có tới một chuyến, ngươi hãy cẩn thận một chút.”

“Lại là nha đầu chết tiệt Lạc Ngọc Thanh kia!” Tào Ấu Khanh thầm buồn bực không thôi: “Phàm gặp được nàng ta, sẽ không có chuyện tốt!”

“Đa tạ Hiểu Nguyệt tỷ tỷ đã cho ta biết.”

Nàng hướng Hiểu Nguyệt nói một tiếng cảm ơn, lúc này mới đi theo phía sau nàng đi vào trong Huyền Miểu cung.

Huyền Miểu Cung có nội ngoại hai điện, ngoại điện dùng để tiếp đãi khách nhân, diện tích càng lớn, trang trí càng xa hoa, nội điện nhỏ hơn không ít, trang trí cũng tương đối mộc mạc, chỉ có người một nhà mới có thể tiến vào.

Từ hành lang bên cạnh vòng qua ngoại điện, tiến vào phạm vi nội điện, Hiểu Nguyệt liền yên lặng lui xuống.

Tào Ấu Khanh hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tính một chút rồi mới cất bước đi vào.

So sánh với cao ngạo lạnh lùng bên ngoài thánh địa, lúc này nàng khiêm tốn cẩn thận, quả thực giống như thay đổi thành một người khác.

Đi vào phòng khách, trước mặt nàng liền nhìn thấy một bóng người đứng chắp tay đưa lưng về phía nàng.

Đó là một bóng dáng nam tử, mặc một thân áo bào trắng thuần khiết, sống lưng thẳng tắp. Cho dù chỉ là một bóng lưng cũng có vẻ uyên ngoan, khiến người ta phải đau lòng.

Lúc này, hắn đang ngửa đầu nhìn Thuần Dương chân nhân diễn kiếm đồ ở trung đường, vẫn không nhúc nhích, nhìn qua chuyên chú vô cùng.

Tào Ấu Khanh vô thức dừng bước, không dám lên tiếng quấy rầy.

Cũng không biết qua bao lâu.

Bỗng dưng.

Bóng người giống như có sở ngộ. Áo bào trên người hắn hơi phất một cái, kiếm ý vô hình nhập vào cơ thể, bỗng nhiên xẹt qua không khí.

Trong nháy mắt, toàn bộ cung điện đều chấn động.

Linh đăng trên đỉnh đầu bỗng nhiên vỡ vụn, ánh sáng trong điện lập tức ảm đạm xuống.

Bóng lưng áo trắng kia, cũng theo đó lâm vào trong bóng tối.

Trong lòng Tào Ấu Khanh chấn động, bất giác cúi đầu.

Cho dù là Huyền Vũ tu sĩ chuyên tu kiếm pháp, cũng cần dựa vào kiếm trong tay mới có thể thi triển ra kiếm ý, có thể không bằng vào bất luận ngoại vật nào liền thi triển ra kiếm ý, cái này đã thoát ly kiếm pháp, bước vào "Kiếm đạo" chi cảnh.

Chỉ có tu sĩ Tử Phủ cảnh chuyên tu kiếm pháp một đạo mới có thể có cảnh giới này.

Mà kiếm ý vô hình, càng là tiêu chí kiếm đạo tiểu thành.

Trong lòng nàng vừa khâm phục, lại vừa hâm mộ.

Đại khái cũng chỉ có đại thiên kiêu kỳ tài ngút trời như chủ thượng mới có thể ở độ tuổi như vậy kiếm đạo tiểu thành.

Mặc dù chính mình tu luyện cũng coi như khắc khổ, nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ là tìm hiểu Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm Ý hai ba thành, cũng không biết phải đến năm nào tháng nào mới có cảnh giới như thế.

"Tới?"

Lúc này, trong bóng tối chợt truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Tào Ấu Khanh vội tiến lên một bước, cúi người hành lễ: "Chúc mừng chủ thượng kiếm đạo tiến nhanh. Chắc hẳn không tới trăm năm, ngài sẽ có cơ hội nhìn thấu cánh cửa, bước ra một bước rất quan trọng."

"Nào có dễ dàng như vậy."

Bóng người kia nói xong liền xoay người, chậm rãi đi ra khỏi bóng tối.

Đó là một tu sĩ bộ dáng thanh niên, mặt như quan ngọc, khí độ thong dong, một thân khí chất nho nhã. Chỉ nhìn hình tượng này, ai cũng không nghĩ tới, thật ra hắn là một kiếm tu sát phạt quyết đoán.

Giờ phút này, hắn không cố ý phóng xuất ra uy thế, thoạt nhìn giống như là một thanh niên bình thường. Nhưng ở trước mặt hắn, Tào Ấu Khanh vẫn kính sợ không thôi, không dám có chút nào vượt khuôn phép.

Nhớ tới tiểu cô nương Lạc Ngọc Thanh kia trước đó đã tới, cũng không biết nói cái gì, Tào Ấu Khanh cắn răng một cái, bỗng dưng quỳ xuống, thỉnh tội nói: "Ấu Khanh làm việc bất lực, không thể bắt được Lũng Tả Tiền thị và sáu vệ Lũng Tả Nam, xin chủ thượng trách phạt."

"Việc này tạm thời gác sang một bên."

Thanh niên áo trắng dường như đã sớm đoán được cử động của nàng, sắc mặt bình tĩnh, không có chút kinh ngạc nào.

Hắn ngồi xuống ghế trong nội điện, tiện tay bưng chung trà bên cạnh nhấp một ngụm, thản nhiên nói: "Ta hỏi ngươi, lúc trước Tả Khâu Thanh Vân vẫn mệnh Mạc Nam, có phải là ngươi làm không?"

Tào Ấu Khanh sững sờ.

Nàng còn tưởng rằng chủ thượng gọi nàng tới đây là vì hỏi trách, không nghĩ tới lại là vì chuyện này.

Qua hai hơi thở, nàng mới phản ứng lại, vội vàng trả lời: "Chủ thượng minh giám, việc này cũng không phải là do thuộc hạ làm."

"Hay cho câu không phải ngươi làm."

Sắc mặt thanh niên áo trắng không thay đổi, chén trà nhỏ trên tay đột nhiên bị thả lại trên bàn trà, phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Giọng điệu của hắn cũng thoáng cái lạnh xuống: "Việc này nếu thật sự là ngươi gây nên, tuy rằng lỗ mãng, cũng không tính là sai lầm. Nhưng nếu việc này không phải ngươi làm, lại bị người đẩy lên trên đầu ngươi, vậy chính là ngu xuẩn!"

Trong lòng Tào Ấu Khanh lộp bộp một cái, thân hình bất giác run lên một cái, lập tức liên tục thỉnh tội: "Thuộc hạ biết sai! Chủ thượng bớt giận!"

"Biết sai? Ngươi sai ở đâu?" Thanh niên áo trắng lạnh lùng liếc nàng.

“Cái này…”

Tào Ấu Khanh nghẹn lời.

“Hừ!!”

Thanh niên áo trắng hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Năng lực không đủ, kinh nghiệm không đủ, những thứ này đều có thể đền bù, nhưng ngay cả chính mình sai ở nơi nào cũng không làm rõ được, vậy thì thật sự hết thuốc chữa rồi. Kể từ hôm nay, ngươi liền đi bế quan tại Lôi Phạt chi địa đi. Khi nào suy nghĩ cẩn thận, lúc đó đi ra.”

Đất Lôi Phạt là nơi thánh địa chuyên dùng để trừng phạt đệ tử phạm sai lầm, bên trong tràn ngập lôi cương phong bạo ngược vô cùng. Ở bên trong, không cách nào tu luyện, cũng không cách nào, có, chỉ có vô cùng vô tận nhục thể và tinh thần tra tấn.

Với thực lực hiện giờ của nàng ta, cho dù không chết cũng phải lột da.

“Chủ thượng, ta…”

Tào Ấu Khanh ủy khuất muốn cãi lại, nhưng khi chạm vào ánh mắt của thanh niên áo trắng, lại theo bản năng run rẩy một chút, vội vàng đổi giọng đồng ý: “Vâng, chủ thượng.”

“Đi thôi ~ “

Thanh niên áo trắng khoát tay áo.

Tào Ấu Khanh đành phải không tình nguyện lui xuống, đi đến nơi lôi phạt bế quan.

Hiểu Nguyệt bưng trà mới pha từ cửa đi vào, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Tào Ấu Khanh rời đi.

Nàng nhìn bóng lưng uể oải của Tào Ấu Khanh, lại nhìn công tử áo trắng, cẩn thận nói: “Chủ nhân, Ấu Khanh tiên tử làm việc mặc dù lỗ mãng một chút, nhưng rốt cuộc vẫn rất trung thành với ngài. Huống chi, chuyện này cũng không liên quan gì tới đại cục, ngài cần gì phải tức giận lớn như vậy?”

“Ta không tức giận.”

Nhìn thấy Hiểu Nguyệt, lãnh ý trên mặt thanh niên áo trắng liền biến mất, thanh âm cũng khôi phục bình tĩnh.

Hắn nhận lấy chén trà mới từ tay Hiểu Nguyệt, thuận miệng giải thích: “Chỉ là tính tình của cô ta nếu không thay đổi, tương lai sợ là bị người ta bán còn phải giúp người ta đếm tiền. Nhưng chuyện này ta nói vô dụng, ngươi có nói cũng vô dụng, còn phải do chính cô ta tự nghĩ rõ ràng mới được.”

“Mặt khác, chuyện ở Mạc Nam vừa xảy ra, giữa Tả Khâu thị và Liêu Viễn Tào thị tất sinh hiềm khích. Mấy năm kế tiếp, giữa hai nhà tất có một phen giằng co, lấy tính tình của nàng khó đảm bảo sẽ không bị cuốn vào, dứt khoát để cho nàng đi lôi phạt chi địa mài tính. Nếu nàng có thể suy nghĩ rõ ràng, vậy tốt nhất, nếu như thật sự nghĩ không thông, về sau liền để cho nàng chuyên tâm tu luyện đi.”

“Thì ra là thế. Một phen khổ tâm của chủ nhân đều là suy nghĩ cho Ấu Khanh Tiên Tử. Ngược lại Hiểu Nguyệt quá lo lắng.” Hiểu Nguyệt thu liễm lễ nghi, lại cung kính dò hỏi: “Bên Tả Khâu thị, ngài chuẩn bị xử lý như thế nào? Có muốn ta…”

Không đợi nàng nói xong, bạch y thanh niên liền khoát tay áo, cắt ngang nàng.

“Trước tiên để cho bọn họ náo loạn vài năm đã. Hai nhà này chi tranh, nếu như vận hành thích hợp, chưa chắc không thể để cho ta sử dụng.” Hắn chậm rãi quệt quệt nước trà, “Về phần Lũng Tả quận bên kia, cũng không cần nóng lòng nhất thời. Đế tử chi tranh, vốn không phải công lao một ngày. Chờ đại thế đã đến, bọn họ trốn không thoát đâu.”

Giọng điệu của hắn hời hợt, giống như đang nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Trong lòng Hiểu Nguyệt lại rùng mình, vội cung kính hành lễ đáp: “Vâng, Hiểu Nguyệt hiểu rồi.”

Chuyện trên đời này chính là như vậy, một câu nói nhẹ nhàng của thượng vị giả liền có thể quyết định tương lai của vô số người.

Kẻ yếu thì chỉ có thể mặc cho người định đoạt.

Chỉ có cường giả, mới có thể khuấy đảo phong vân, để thiên hạ vì đó khuất phục.

Tiểu viện của Thủ Triết.

Sáng sớm mùa hè chói chang, ánh mặt trời dồi dào, gió mát nhè nhẹ.

Trong sân, đình nghỉ mát bằng đá đã sớm bị các loại thực vật trèo kín, lá xanh biếc tầng tầng lớp lớp, thỉnh thoảng có kỳ hoa dị thảo đủ mọi màu sắc xen lẫn trong đó, vừa có thể che lấp ánh mặt trời, lại có tình thú sinh hoạt.

Từng đốm sáng từ trong khe lá vẩy xuống, rơi vào trên mặt hai người trong đình nghỉ mát, trên người tăng thêm vài phần ý cảnh.

Hai người này đương nhiên là hai thúc cháu Vương Thủ Triết và Vương Tông Xương.

Một phương thế giới này, cũng không phải chỉ có chém chém giết giết, cũng có nhàn quan hoa tàn, tọa xem vân quyển vân thư, nhàn tình cùng lịch sự tao nhã.

Lúc này, hai người đang ngồi hai bên bàn đá, chậm rãi thưởng thức một bình Vân Vụ linh trà.

Trà này tính hơi lạnh, uống vào có hơi khô, có hiệu quả dưỡng tính tư thần, rất được Vương Thủ Triết yêu thích.

Chỉ là khu vực xung quanh, chỉ có trong Vân Vụ động của Sơn âm Liễu thị mới có sản lượng ít. Bởi vậy, Liễu Nhược Lam mỗi lần đều sẽ thừa dịp trà mới sản xuất trở về nhà mẹ đẻ thăm người thân, sau đó như cường đạo cưỡng ép đóng gói hơn phân nửa sản lượng trở về, lại tốn tâm tư tỉ mỉ cất giữ, chỉ vì đón nhận một ngụm ngon của phu quân.

Thế cho nên những năm gần đây, gia chủ Liễu thị trẻ tuổi Liễu Viễn Huy vẫn luôn lén lút có lời phê bình kín đáo. Đáng tiếc, hắn có ý kiến cũng vô dụng, dù sao hắn cũng đánh không lại muội muội của mình, thật sự muốn phiền Liễu Nhược Lam lải nhải, chẳng qua là nhiều hơn một trận đánh mà thôi.

Trong lúc uống trà, Vương Tông Xương liền kể lại thu hoạch lần dò xét này của mình ở vực ngoại.

Ngày thường.

Hàng năm Vương thị sẽ tiến hành săn bắn thu đông, không ngừng mở rộng phạm vi săn bắn, đây đã xem như một loại thăm dò đối với ngoại vực xung quanh.

Nhưng khai hoang ngoại vực khác với săn bắn, không chỉ liên quan đến địa lý thăm dò, phân tích hoàn cảnh chi tiết, còn cần tiến hành đánh dấu và bài trừ nguy hiểm tiềm ẩn, thậm chí bao gồm cả kế hoạch phát triển và quy hoạch tương lai.

"Tứ thúc thấy một khu vực này cộng lại còn lớn hơn Bình An trấn chúng ta, địa thế bằng phẳng, lại có hồ nước tinh la to nhỏ dày đặc, đất đai phì nhiêu, tài nguyên nước phong phú, chỉ cần chịu tốn sức khai phá, liền có thể giúp Vương thị ta gia tăng mấy chục vạn mẫu ruộng tốt." Vương Tông Xương cầm một tấm bản đồ vẽ trên tay có chút viết ngoáy, hào hứng bừng bừng giới thiệu với Vương Thủ Triết, "Về phần những hồ nước kia, có thể khai quật lòng sông câu kết, cho dù có tác dụng tưới nước, lại có hiệu quả thông hành vận chuyển. Ngoài ra, có những hồ nước này, Vương thị ta phát triển kỹ thuật trồng trọt đánh cá mấy chục năm cũng có đất dụng võ."

Trên gương mặt tuấn lãng tuấn tú của hắn ta tràn đầy vẻ hưng phấn, giống như đang khát khao sự phát triển lớn về tương lai của Vương thị.

"Vấn đề duy nhất chính là, muốn đưa một khu vực này vào trong kế hoạch khai hoang, phải xây dựng kế hoạch xây dựng "Thủ Triết quan" của chúng ta, lại tiến thêm ba mươi dặm về phía trước, xây dựng quan ải ở một hạp khẩu khác, đồng thời xây dựng mười dặm trường quan vốn định, kéo dài đến hai mươi dặm."

Lời này vừa nói ra.

Lông mày Vương Thủ Triết liền nhíu lại, vị trí xây dựng quan ải tuyệt đối không phải tùy tùy tiện định ra, cần cân nhắc chi phí, phòng thủ, cùng với trường kỳ đóng quân có tiện lợi hay không.

Phần lớn vị trí xây dựng quan ải đều là nơi hẹp và hiểm yếu nhất của hạp khẩu.

Quy hoạch và tưởng tượng của Tông Xương tất nhiên có thể mang đến cho Vương thị một kho lúa và ngư trường giàu có, nhưng độ nguy hiểm và độ khó phát triển cũng theo đó gia tăng.

Hơn nữa, một khi quan ải kéo dài, áp lực phòng thủ cũng sẽ tăng lên gấp bội.

"Tông Xương thiết tưởng vô cùng tốt." Đầu tiên Vương Thủ Triết tỏ vẻ tán thưởng với Tông Xương, lập tức chuyển đề tài, nói: "Nhưng vẫn phải ăn từng miếng cơm, Vương thị chúng ta trước mắt thời gian phát triển quá ngắn, nhân khẩu thưa thớt, sợ là ăn không nổi một miếng lớn bánh nướng kia. So với ăn no có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, không bằng bảo thủ ổn thỏa. Vương thị chúng ta già trẻ lớn bé, ổn định sinh tồn so với phát triển càng quan trọng hơn."

Trán Vương Tông Xương lấm tấm mồ hôi lạnh, vội vàng chắp tay nói: "Tứ thúc, là Tông Xương lỗ mãng nóng nảy."

"Không sao không sao, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau, Tứ thúc của ngươi cũng chưa chắc đã chính xác." Vương Thủ Triết châm trà cho hắn, cười nói: "Trong khoảng thời gian này, lúc ngươi ở nhà nghỉ ngơi, bồi Phỉ Phỉ nhiều một chút. Thừa dịp còn trẻ, thêm chút hài tử cho gia đình, Vương thị chúng ta quá ít nhân khẩu."

Vương Tông Xương lập tức đỏ mặt ngượng ngùng, khúm núm nói: "Ta, ta nghe Tứ thúc. Chỉ có điều Phỉ Phỉ… hứng thú không phải là… rất lớn."

"Vậy sao được chứ? Vương thị chúng ta có còn muốn phát triển nữa không?"

Biểu cảm của Vương Thủ Triết lập tức ngưng trọng.

Suy tư một lát, hắn từ trong nhẫn trữ vật móc ra một quyển bí tịch, giống như bảo bối giao cho hắn: "Đây là bí điển Tứ thúc ngẫu có được, tên là "Tứ Thập Nhị Thức". Ngươi hảo hảo nghiên cứu một phen, tranh thủ nhiều cống hiến cho gia tộc."

Vương Tông Xương nhận lấy, tùy tiện lật lên hai cái, chợt cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh.

"Ông trời" đây đây là một thế giới hoàn toàn mới!

Hắn vội vàng đỏ mặt mà đem bí điển "Tứ Thập Nhị Thức" thu vào trong ngực, trái tim còn đang nhảy loạn phốc phốc phốc phốc phốc. Liên tục uống vài chén linh trà, mới miễn cưỡng bài trừ tạp niệm, một lần nữa khôi phục trấn định.

“Tứ thúc, lần này thăm dò bản đồ ngoại vực, còn phát hiện một vấn đề tương đối khó giải quyết.” Sau khi hắn tỉnh táo lại, trịnh trọng nói, “Ngài xem hẻm núi này, thảm thực vật um tùm, địa thế hiểm trở, bên trong cất giấu rất nhiều hang động đá vôi. Ta cùng Tiêu Hàn lão tổ liên thủ dò xét qua, phát hiện trong động đá vôi có một tộc quần Huyết Bức cỡ lớn đang sinh tồn. Hai người chúng ta không dám ở bên trong chờ lâu, chỉ dò xét một chút liền rút lui.”

“Huyết Bức tộc ngày ẩn đêm đi, tính tình hung mãnh, thường kết bè kết đội săn mồi, đối với nhân loại cũng có uy hiếp cực lớn, bởi vậy trước khi khai hoang cần phải tiêu diệt sạch sẽ tộc đàn Huyết Bức.”

“Huyết Bức?”

Nghe thấy cái tên này, vẻ mặt Vương Thủ Triết trở nên trịnh trọng.

Sau khi tộc nhân Vương thị vào Tộc Học, có một chương trình học cơ sở vô cùng quan trọng, chính là ngâm nga《Hung Thú thực vật phổ》 soi xét 《phân biệt khoáng vật》 các loại thư tịch, hơn nữa, là đọc thuộc lòng toàn bộ, phải thuộc đến mức thuộc làu làu.

Đương nhiên bản thân Vương Thủ Triết cũng từng đọc.

Mà “Huyết Bức” này, chính là một trong những hung thú trong hung thú đồ phổ, tương đối khiến người ta ghê tởm.

Chúng nó tính tình hung mãnh, tính công kích cực mạnh, vả lại am hiểu quần công, thường thường sẽ kết bè kết đội công kích súc vật dê bò chung quanh, thậm chí nhân loại, chính là một trong hung thú khiến dân chúng nói tới biến sắc.

Hết lần này tới lần khác, nơi chúng nó sống thường đều ở sâu trong động đá vôi, tiêu diệt cực kỳ khó khăn, hơn nữa một khi tiêu diệt không đủ triệt để, sẽ rất có khả năng mang đến nguy hiểm cho bách tính di chuyển tới tiếp sau.

Bình An trấn cũng từng có tộc đàn dơi máu, quấy nhiễu Vương thị mấy chục năm.

Thời gian đó, mỗi năm ở Bình An trấn đều tổn thất không ít người và vật. Năm đó Trụ Hiên lão tổ cũng đã hao phí rất

nhiều nhân lực vật lực, mới thanh lý sạch sẽ Huyết Bức.

Về điểm này, trong 《Vương thị truyền thừa Kỷ Yếu》 có ghi chép tỉ mỉ. Vương Thủ Triết đã đọc thuộc lòng kỷ yếu truyền thừa, đương nhiên có ấn tượng sâu sắc đối với chuyện này.

Cân nhắc một chút, hắn liền nói: "Đã có tộc đàn Huyết Bức, vậy phải ưu tiên thanh lý. Vừa lúc hai ba tháng sau chính là săn bắn mùa thu đông lần này, ta và Lung Yên lão tổ đích thân dẫn đội, đem một ít điểm nguy hiểm, triệt để thanh lý một phen."

Vương Tông Xương sắc mặt vui mừng: "Tứ thúc và lão tổ đích thân ra tay, đám huyết bức đó sẽ sống đến giờ."

"Không thể khinh thường, ta còn viết một lá thư bảo Lạc Tĩnh nghĩ cách trở về giúp một chút, Lạc Tĩnh am hiểu điều khiển linh trùng, đối với việc thanh trừ Huyết Bức bảo vệ không được có bí pháp gì." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

"Nếu thêm Ngũ cô cô, vậy thì rất an toàn." Vương Tông Xương gật đầu nói: "Có một số chỗ nguy hiểm, thăm dò linh trùng càng thích hợp."

Thúc cháu hai người ngươi một câu ta một câu thảo luận đại sự gia tộc.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời vang lên tiếng chim ưng kêu.

Một con chim ưng sải cánh không lớn, nhưng cực kỳ linh hoạt lướt qua sân nhỏ, sau đó cực nhanh lao xuống phía dưới.

Vương Tông Xương cười nói: "Là con khỉ mới tới của tông môn. Con nhất giai Linh Chuẩn này của hắn, là cậu của hắn tặng, ngày thường bảo bối cực kỳ khủng khiếp, tuyệt nhiên không muốn rời khỏi tầm mắt. Linh Chuẩn của hắn lần này ở vực ngoại tra xét, lập được không ít công huân, lần này hơn phân nửa là tới tìm tứ thúc tranh công thỉnh thưởng."

Quả nhiên là vậy.

Bên ngoài viện của Vương Thủ Triết truyền đến giọng nói của Vương Tông Tài: "Tứ thúc, tông tài cầu kiến."

Vương Thủ Triết cười nói: "Vào đi, bớt quấy rầy ở cửa ta."

Tiếng nói vừa dứt không bao lâu, một thanh thiếu niên dáng người thon dài, bộ dạng có chút tuấn tú như một cơn gió tiến vào trong viện.

Hắn mặc trang phục cao ngất huyền vũ, bên hông đeo bảo kiếm, trên vai đeo một con chim ưng, quả nhiên là một hảo nhi lang tinh thần phấn chấn oai hùng mạnh mẽ.

Hắn là nhi tử của lão tam Vương Thủ Nặc đời chữ "Thủ", trước mắt mới mười sáu tuổi, điều kiện sinh ra Vương thị đã bắt đầu tốt hơn, bởi vậy từ nhỏ đã không nếm qua đau khổ gì.

Một đường trưởng thành, hưởng dụng tài nguyên cũng tuyệt đối không bạc đãi.

Ở dưới nền tảng từ nhỏ nện vững chắc, tinh khí thần của hắn vô cùng sung mãn, vả lại tu vi cũng đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy. So với Vương Thủ Triết lúc mười sáu tuổi còn hơn nửa bậc.

Vương Tông mới vừa tiến vào, thấy Vương Thủ Triết và Vương Tông Xương, liền vội vàng cười hì hì đi về phía trước hành lễ: "Tông mới gặp Tứ thúc, gặp qua nhị ca. Thì ra nhị ca đến sớm hơn ta, ngài và nhị tẩu lâu ngày tái thắng tân hôn, cũng không ở bên cạnh nàng nhiều."

"Lão Lục, không lớn không nhỏ với ta." Vương Tông Xương cười mắng: "Sáng sớm hôm nay ngươi đã chạy đến chỗ Tứ thúc tranh công, chẳng lẽ là sợ ta tham ô cống hiến của ngươi tại vực ngoại?"

"Sao có thể?" Vương Tông Tài cợt nhả nói, "Chút công huân này của ta đều dựa vào sự hỗ trợ của Linh Nhi, kém xa so với Nhị ca. Với thân gia của Nhị ca, sao có thể để ý những thứ kia của ta."

Khi nói đến "Linh Nhi", hắn còn sủng nịch sờ sờ con nhất giai linh ưng kia, ánh mắt phảng phất như đang nhìn tình nhân.

"Đừng nói nhảm, ngồi xuống vừa uống trà vừa nói." Vương Thủ Triết cũng cười mắng: "Nhìn ngươi mặt mày hớn hở như vậy, chắc hẳn lần này đi theo ra vực ngoại thăm dò sẽ kiếm được không ít lợi lộc. Nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, ta nghe ngươi thổi da trâu một chút. Thổi rất hay, thổi không tốt sẽ khấu trừ cống hiến gia tộc."

Vẻ mặt của Vương Tông Tài lập tức suy sụp, hắn ngồi xuống kéo mông sau đó nói: “Tứ thúc, con đây cũng không phải là khoác lác.”

Sau đó, hắn liền bắt đầu “Hừ” lên.

Đem ‘Linh Nhi’ nhà hắn khen lên trời xuống đất không gì không làm được, biết đó là một con linh ưng cấp một bình thường, nếu không biết, còn tưởng rằng đó là Thần Chuẩn chuyển thế.

“Cho nên, mục đích của ngươi là…” Vương Thủ Triết nghe hắn thổi thời gian một nén nhang, quả thực chịu không nổi, vội vàng cắt ngang hắn.

“Tứ thúc à, tuy rằng lần này con công huân không ít, có thể đổi được không ít vật tư.” Vương Tông Tài đáng thương nói: “Nhưng lại muốn tự mình tu luyện, còn phải chú ý bồi dưỡng Linh Nhi, cuộc sống này trôi qua quá mức chậm chạp rồi. Từ năm nào tháng nào cũng có thể nuôi Linh Nhi thành tam giai a.”

Không đợi Vương Thủ Triết trả lời.

Vừa đúng lúc Liễu Nhược Lam bưng chút trái cây tươi mới lại đây, sau khi nghe được lời ấy, nàng cười khanh khách nói: “Nghe thì Tông Tài bồi dưỡng Linh Chuẩn lại không dễ dàng như vậy.”

“Tứ thẩm.” Vương Tông Tài vội vàng đứng lên hành lễ.

Hắn cũng biết Tứ thúc nhà mình tương đối bình dị gần gũi, nhưng trong gia tộc, uy thế lớn nhất chỉ sợ là Tứ thẩm nhà mình. Có một câu nói rất hay, tình nguyện trêu chọc Tứ thúc mười phần, cũng không nên trêu chọc Tứ thẩm một chút.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tứ thẩm cũng không tiếc công sức chăm sóc thế hệ trẻ của gia tộc, thường sẽ có một số phần thưởng cấp cấp cho.

Bản thân Vương Tông Tài cũng nhận được không ít trợ cấp từ tứ thẩm.

“Không cần câu nệ, ngồi một chút, ta đưa ra chủ ý cho ngươi.” Liễu Nhược Lam hiền lành chiêu đãi, cũng cười nói: “Gia tông chúng ta mới trẻ tuổi tuấn lãng, oai hùng bất phàm. Ta đã sớm

nghe nói có nhiều cô nương nhà, đều nhớ nhung tông tài. Không bằng như vậy, tông tài sớm tìm cô nương thành thân, cũng có thể nhận phần thưởng thành thân của gia tộc."

"Sau đó lại sinh thêm mấy đứa con nối dõi, vậy cống hiến của gia tộc chẳng phải là lập tức đi lên?"

Vương Tông Tài đầu đầy mồ hôi lạnh, thật sự cảm ơn tứ thẩm đã đề nghị, hắn lắc đầu nói: "Không được, ta còn trẻ, mới mười sáu tuổi, ta có 'Linh Nhi' là đủ rồi, ta cũng không muốn giống như nhị ca tứ thúc, sớm như vậy đã bước vào phần mộ hôn nhân…"

Lời còn chưa nói hết.

Một ánh mắt lạnh lẽo liền rơi vào trên người của hắn.

Vương Thủ Triết và Vương Tông Xương, hai người nhìn nhau một cái, cũng kính nể nhìn Vương Tông Tài.

Lá gan của tiểu tử này, quả nhiên là béo đến tận trời xanh, quả nhiên là thiếu niên anh hùng, người không biết không sợ a.

Vương Tông Tài nhất thời toàn thân giật mình, cảm giác mình như rơi vào hầm băng.

"Ha ha." Liễu Nhược Lam thu hồi ánh mắt, che miệng khẽ nở nụ cười, "Phu quân ơi, thiếp thân phát hiện giáo dục trách nhiệm của chúng ta đối với gia tộc truyền thừa của bọn nhỏ có chút thiếu thốn a."

"Vậy theo ý của nương tử?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Đây cũng không phải là ý của người ta." Liễu Nhược Lam trịnh trọng nói: "Truyền thừa gia tộc ở chỗ con cháu kéo dài không dứt. Tộc nhân sinh sôi nảy nở là trách nhiệm của mỗi một thành viên trong gia tộc quang vinh. Thiếp thân đề nghị định kỳ tổ chức hội nghị liên nghị giữa những người trẻ tuổi trong gia tộc… Ngoài ra, những người trẻ tuổi giống như Tông Tài tình nguyện nuôi chim cũng không muốn cưới vợ như vậy, không thể chỉ dựa vào ban thưởng để xúc tiến sinh con của bọn họ, phải trừng phạt thật tốt!"

"Tứ thẩm, cháu sai rồi." Vương Tông Tài mới sắp khóc lên, nhìn Vương Thủ Triết nói: "Tứ thúc Tứ thúc, ngài cũng không thể lỗ tai mềm quá."

Tai mềm?

Vẻ mặt của Vương Thủ Triết cũng trở nên nghiêm túc: “Tông tài a, nối dõi tông đường là nghĩa vụ của mỗi tộc nhân. Ngươi không sinh, ta không sinh, gia tộc khi nào mới có thể hưng thịnh? Chuyện hội nghị liên nghị giao cho nương tử.”

“Phu quân, thiếp thân nhất định sẽ làm thỏa đáng.” Liễu Nhược Lam nói.

“Xong rồi, xong rồi.” Vương Tông Tài một bộ khóc không ra nước mắt, sống không còn gì luyến tiếc. Ta tới đây xin chút tài nguyên thăng cấp cho Linh Nhi của nhà ta, sao chỉ trong nháy mắt đã có đại sự rồi.

…

Chương 80: Họa thủy đông dẫn! Vực ngoại khai hoang!

…

Liêu Viễn quận, Hải Vị cư.

“Hải Vị Cư” chính là một cửa hàng ngàn năm, đồng thời cũng là tửu lâu hào hoa nhất, cao cấp nhất trong Liêu Viễn Quận, sản phẩm chính là các loại hải sản hải sản.

Lịch sử của nó, gần như có thể ngược dòng đến thời điểm Liêu Viễn quận vừa khai hoang.

Nó sở dĩ có thể sừng sững nhiều năm như vậy không ngã, nguyên nhân chính là vì đông gia sau lưng nó, chính là Liêu Viễn Tào thị, một Tử Phủ thế gia ngũ phẩm.

Ngày hôm đó.

Tầng cao nhất của Hải vị cư, phong cảnh đẹp nhất, trong một gian phòng trang trí xa hoa nhất, nghênh đón hai vị khách quý.

Trong đó có một trung niên nhân mặc cẩm y hoa phục, khí chất nho nhã, chính là đông gia “Hải vị cư”, gia chủ Liêu Viễn Tào thị Tào Bang Ninh.

Mà một vị khác xấu xí, khí chất khôn khéo, trên cằm để một nhúm râu, là gia chủ Lục phẩm thế gia Khánh An quận Lưu thị, Lưu Thiên Minh.

Hai người trước sau ngồi xuống trong bữa tiệc.

Chưởng quỹ của Hải Vị cư mang theo các tiểu nhị bưng thức ăn lên, cẩn thận rót rượu, chào xong liền cung kính lui ra ngoài, đồng thời dặn dò tiểu nhị trông cửa cẩn thận, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới gần bao sương.

Tiểu nhị đương nhiên không dám chậm trễ, tạm thời không đề cập tới một loạt các vụ mua vé.

Mà cùng lúc đó, trong bao sương, gia chủ Liêu Viễn Tào thị Tào Bang Ninh cũng bắt đầu nhiệt tình rót rượu cho Lưu Thiên Minh, thêm đồ ăn, thân thiện chào hỏi hắn ăn uống.

“Đến đến đến, Thiên Minh gia chủ, ngươi một năm cũng chỉ đến hai lần như vậy, chúng ta khó có dịp gặp lại. Hôm nay huynh đệ làm chủ, ngươi mặc dù ăn thoải mái, mở rộng uống rượu, huynh đệ nơi này món ngon quản đủ, rượu ngon bao đủ…”

“Thiên Minh gia chủ, ngươi nếm thử cái này. Đây là cực phẩm Long Ngao Hà hôm nay mới từ trên biển đưa tới, cố ý để cho tửu lâu đại trù chuyên môn dùng bí pháp nấu, hương thơm mềm mại, không có nửa điểm mùi tanh. Đây coi như là hải vị cư đặc sắc thức ăn, địa phương khác chính là ăn không được…”

“Còn có cái này, đây là linh ngư đồ biển một trong tam trân Thâm Hải. Mỗi năm chỉ có mùa này mới có…”

Vì một bàn đồ ăn này, Tào Bang Ninh có thể nói là dốc vốn liếng. Tiền tài đến hay là thứ yếu, mấu chốt là bên trong có mấy món ăn sử dụng vật liệu đều là sản lượng cống phẩm cực ít, bình thường ngay cả chính hắn cũng không nỡ ăn nhiều, hôm nay, tất cả đều lấy ra chiêu đãi Lưu Thiên Minh.

Mà nhà bếp Hải Vị cư, lại bắt đầu bận rộn từ tối hôm trước, bận rộn đến tận bây giờ, mới có thể chỉnh trị ra một bàn tiệc hương vị đầy đủ.

Mà Lưu Thiên Minh quả thật cũng không phụ kỳ vọng, ăn uống rất tận hứng.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua năm vị.

Lưu Thiên Minh ăn gần hết, lúc này mới buông chén rượu xuống, nhìn về phía Tào Bang Ninh: “Gia chủ Bang Ninh, hôm nay thật đúng là để ngươi tiêu pha, ngài yên tâm, giá lương thực năm nay ta nhất định cho ngài giá ưu đãi nhất, thà rằng tự ta kiếm ít hơn một chút, cũng sẽ không để ngài thiệt thòi đâu.”

Quận Liêu Viễn người nhiều đất ít, lương thực tiêu hao hàng năm đều có một bộ phận tương đối cần mua sắm từ quận khác. Trong đó, được xưng là “lương kho lương” của Đại Càn, hơn nữa ngay Khánh An quận bên cạnh Liêu Viễn, tự nhiên cũng trở thành nơi cung cấp lương thực chủ yếu cho quận Liêu Viễn.

Lưu Thiên Minh ngày thường lui tới đông tây hai nơi, làm buôn bán lương thực.

Tử Phủ Tào thị là một trong những thế gia lớn nhất Liêu Viễn vệ, lương thực hàng năm mua từ nơi này của hắn tự nhiên không phải là một con số nhỏ.

Nhưng mà, Tào Bang Ninh nghe nói như thế trong lòng lại cứng ngắc, nhịn không được thầm mắng một tiếng "Lão hồ ly".

Gần đây Tào thị gặp phải chuyện gì, hắn không tin Lưu Thiên Minh sẽ không rõ ràng lắm. Lúc này nói lời này, rõ ràng là đoán được là hồ đồ, chờ hắn tự mình mở miệng cầu hắn.

Nhưng mặc dù biết rõ như thế, hắn cũng không còn cách nào khác, đành phải bày ra vẻ mặt xấu hổ, đứng lên làm bộ cúi đầu thật sâu với hắn: "Thiên Minh gia chủ, thực không dám giấu diếm, lão Tào ta hôm nay mời ngươi tới, thực ra là có chuyện muốn nhờ. Xem ở hai nhà chúng ta nhiều năm qua một mực duy trì tình cảm liên hôn trực mạch, còn xin ngươi ngàn vạn lần ra tay kéo lão ca ta một phen."

"Ai da, Tào lão ca, ngươi nói lời này là khách khí rồi. Đều là người một nhà, nói có cầu hay không?" Lưu Thiên Minh vội vàng đỡ lấy hắn, "Mau đứng lên. Ngươi muốn cho huynh đệ ta hỗ trợ như thế nào, ngươi nói xem, huynh đệ ta có thể giúp được không?"

Biểu hiện trên mặt hắn thập phần nhiệt tình, trong lòng lại là âm thầm xoa xoa đắc ý không thôi.

Tào Bang Ninh lão già này ỷ mình là gia chủ thế gia Ngũ phẩm, cô cô ruột lại là đệ tử hạch tâm của Thánh địa Tào Ấu Khanh, bình thường dùng lỗ mũi nhìn người không ít, bây giờ xảy ra chuyện, còn không phải là phải cầu đến trên đầu hắn sao?

Hai người ngươi tới ta đi giằng co nửa ngày, "Chân tình thực cảm" bày ra một phen "Thâm tình hậu nghị" của hai bên, lúc này mới dừng lại, bắt đầu nói chính sự.

"Thiên Minh huynh đệ, tiểu nữ nhi nhà ngươi không phải gả vào Tả Khâu thị sao? Nghe nói còn là đích mạch." Tào Bang Trữ rót cho Lưu Thiên Minh một chén rượu, nói: "Ngươi xem,

ngươi có thể giúp ta chuyển lời hay không, để cho cô nương nhà ngươi giúp ta nói chuyện một chút.”

“Cái này…”

Vừa nghe lời này, Lưu Thiên Minh vừa rồi còn hào sảng vạn phần nhất thời vẻ mặt khó xử.

Thật vất vả hắn mới gả khuê nữ vào đích mạch Tả Khâu thị, chỉ dựa vào điểm này, Tả Khâu thị mới nguyện ý phân ra một phần lương thực chất lượng tốt giao cho hắn đi ra ngoài tiêu thụ.

Hắn cũng sẽ không vì chuyện tào lao của Tào thị mà tiêu hao chút nhân mạch này của nhà mình thật vất vả mới tích cóp được.

Đương nhiên, bên ngoài hắn ta chắc chắn sẽ không nói như vậy, mà là uyển chuyển nói: “Tào lão ca, ngươi cũng biết, Tả Khâu thị không giống với những thế gia như chúng ta. Gia chủ của người ta ít nhất cũng là Thiên Nhân cảnh, một đời gia chủ chính là một hai trăm năm, dẫn đến số lượng con cháu đích mạch đông đảo. Tiểu nữ nhi của ta gả cho tuy là đích mạch, nhưng cũng chỉ là đích tôn mà thôi, còn không phải là đích trưởng tôn…”

Tào Bang Ninh đã sớm biết hắn sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy, vô cùng thuận tay móc ra một tờ kim phiếu nhét vào trong tay hắn, chân thành nói: “Thiên Minh huynh đệ, ngươi nhất định phải giúp ta! Hiện giờ điều ta có thể trông cậy cũng chỉ có ngươi! Ta cũng không yêu cầu gì khác, chỉ cần ngươi bảo khuê nữ giúp ta nói giúp một chút tình cảm, mời Tử Phủ lão tổ tông của Tả Khâu thị đồng ý gặp mặt lão tổ nhà ta một lần, nói chuyện một chút là đủ rồi.”

“Ai da, như thế nào cho không biết xấu hổ?”

Lưu Thiên Minh vuốt ve kim phiếu, phát hiện là kim phiếu màu tím, nụ cười trên mặt lập tức chân thành hơn rất nhiều. Lại nghe Tào Bang Ninh nói chuyện với Tả Khâu thị, trong lòng lập tức yên tâm.

Hắn lập tức thu lại tử kim phiếu, lên tiếng cam đoan: “Tào lão ca yên tâm, ta trở về nhất định nhờ khuê nữ giúp ngươi đi nói chuyện. Nhưng mà, nói chuyện hòa giải, cụ thể có được hay

không, ta cũng không dám cam đoan. Chuyện này ta phải nói rõ ràng trước với ngươi.”

“Đương nhiên. Thiên Minh huynh đệ đáp ứng cũng đã là giúp ta đại ân. Việc này bất luận có được hay không, ta cũng sẽ không trách Thiên Minh huynh đệ.”

Tào Bang Ninh đương nhiên là liên tục gật đầu, không nói hai lời.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, bữa cơm này cũng ăn không sai biệt lắm. Rất nhanh, Lưu Thiên Minh liền thản nhiên rời khỏi Hải Vị Cư.

Đợi y đi rồi, nụ cười giả vờ giả vịt trên mặt của Tào Bang Ninh cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, lập tức biến mất.

“Ai~”

Hắn thở dài thật mạnh, trong lòng không nhịn được lo lắng.

Lần này cô cô tùy tiện ra tay chém giết thiên kiêu Tả Khâu thị, xem như đã đắc tội với Tả Khâu thị.

Mặc dù nói rõ trên mặt, con cháu gia tộc gia nhập thánh địa hoặc là Học Cung, liền xem như là người của thánh địa, bên phía gia tộc có thể không bị liên lụy. Nhưng Tả Khâu thị mất đi một thiên kiêu, còn bị đào ra tai tiếng lớn như vậy, lập tức trở thành trò cười trong mắt rất nhiều thế gia, há sẽ giảng hoà cam hưu?

Bọn họ không làm gì được thánh địa, nhất định sẽ trút giận lên Tào thị. Cho dù bên ngoài không ra tay, nhưng trong bóng tối cũng nhất định sẽ trừng phạt Tào thị.

So sánh với Tử Phủ lão tổ trên mặt quang minh trong tộc, Tử Phủ lão tổ trong tộc có bốn năm người Tả Khâu thị, Tào thị chẳng qua chỉ là thế gia Ngũ phẩm bình thường mà thôi, trong gia tộc chỉ có một Tử Phủ lão tổ lẻ loi trơ trọi không nói, nội tình, sản nghiệp lại bị Tả Khâu thị nghiền ép toàn diện.

Nếu Tả Khâu thị thật sự ra tay chế tài Tào thị, Tào thị căn bản kháng không được.

Bây giờ, biện pháp ổn thỏa nhất mà hắn có thể nghĩ ra, cũng chính là mời lão tổ nhà mình ra mặt, nói chuyện với vị Tử Phủ

lão tổ trên mặt Thanh Vân của Tả Khâu. Nếu có thể đàm phán, tuy rằng Tào thị khó tránh khỏi phải trả một cái giá lớn, nhưng cũng coi như đã vượt qua một kiếp này. Nếu như không đàm phán được…

Ai ~

Tào Bang Ninh nhịn không được lại thở dài một hơi.

Lưu Thiên Minh hành sự nhanh chóng gian xảo, hành sự chưa chắc đáng tin. Y không thể đặt toàn bộ bảo vật lên người Lưu Thiên Minh, tốt nhất là làm hai tay chuẩn bị.

Hắn chắp tay dạo bước, vừa suy nghĩ đối sách trong đầu, vừa chậm rãi bước ra Hải Vị cư.

“Cung tiễn gia chủ.”

Trước cửa Hải Vị cư trú, chưởng quỹ mang theo một đám tiểu nhị cung kính đứng thành một hàng. Mãi đến khi nhìn thấy Tào Bang Ninh vào xe ngựa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, trong thoáng chốc phảng phất đã vượt qua một kiếp.

…

“Ân oán gút mắc giữa Khánh An Tả Khâu thị và Liêu Viễn Tào thị.” Dẫn đến thế cục thay đổi, tạm thời không liên quan đến Vương Thủ Triết.

Theo Vương Thủ Triết thành tựu đại thiên kiêu, sau khi hậu hoạn trở về gia tộc, liền một lòng vùi đầu vào công việc khẩn trương.

Trường Ninh Vương thị tích lũy lực lượng hơn hai mươi năm rốt cục mở ra một vòng khuếch trương mới.

Đối với Vương thị mà nói, đây là một lần bắt buộc phải khai thác.

Đừng thấy hiện tại tiền lời hàng năm của Vương thị đạt tới mấy trăm vạn càn kim, nhưng ngoại trừ chi tiêu số lượng hải sản ra, cũng có thể tích lũy gần hai trăm vạn càn kim. Nhìn như số lượng không ít, nhưng theo thiên kiêu, các đại thiên kiêu trong nhà dần dần đạt tới Thiên Nhân cảnh, chút tư kim này sẽ giật gấu vá vai.

Huống chi, người trẻ tuổi thế hệ mới của Vương thị đang không ngừng sinh ra. Dưới lý niệm sinh nhiều ưu dục của Vương thị, chi tiêu chưa chi ra sẽ càng ngày càng khổng lồ.

Ngoài ra, hiện giờ tổng nhân khẩu của Bình An trấn đã vượt quá mười lăm vạn, hơi có thái độ chật chội, khai hoang và phát triển bên trong cũng gặp phải bình cảnh.

Chỉ có kế thừa chí nguyện của Trụ Hiên lão tổ năm đó, đối với khai hoang bên ngoài mới là con đường phát triển căn bản.

Trụ Hiên quan!

Chính là cửa ải lúc trước Trụ Hiên lão tổ hao phí rất nhiều tiền và vô số tâm huyết xây dựng, nó che chở cho đệ tử Vương thị một đời lại một thế hệ, cùng với mấy vạn nhân khẩu của Bình An trấn.

Đi ra khỏi Trụ Hiên quan chính là một hành lang vách núi chật hẹp, đây là nơi tất yếu phải đi qua hướng ngoại vực Bình An trấn.

Cho tới nay, tán tu, thế gia đệ tử đều từ nơi này ra ngoại vực thăm dò mạo hiểm. Vận khí không tốt sẽ vứt xác đi hoang dã. Vận khí tốt, liền có thể có thu hoạch xa xỉ.

Hiện giờ trong hành lang này đang trải một con đường xi măng xi măng rộng hơn bốn trượng. (Ở Đại Càn quốc, chữ Dương không có nghĩa xấu hoặc nghĩa xấu, chỉ đại biểu cho thương phẩm từ hải ngoại.)

Xây dựng xi-măng phải dùng xi-măng nện vững chắc đường đất, sau đó lại nhào lên lớp đệm đá thật dày, sau đó dùng xi-măng nện thẳng lớp đá vụn, lại dùng xi-măng đổ lớp bê tông, xử lý bề mặt bê tông.

Công nghệ nói thì đơn giản cũng đơn giản, tài liệu trung tâm chính là xi măng.

Hiện giờ xi măng của sản nghiệp liên hợp bán ra bên ngoài, giá mỗi gánh (một trăm cân) cao tới khoảng hai năm mươi xu đồng, chỉ thấp hơn giá lương thực bình thường một nửa.

Bởi vậy có thể thấy, xi-măng vốn là một loại vật liệu kiến tạo xa xỉ phẩm cấp. Bởi vậy, không phải mỗi thế gia đều có vốn đi tu luyện con đường xi-măng.

Trong kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Con đường xi-măng có tên "Đường Thủ Triết" này rộng hơn bốn trượng, có thể cho năm chiếc xe ngựa đi song song, chiều dài lại đạt tới tám mươi dặm! Nếu đổi lại là trên Trái Đất, con đường xi măng rộng khoảng tám mươi dặm không tính là công trình lớn.

Nhưng đối với Vương thị mà nói, chi phí trong nội bộ con đường này đạt tới hai mươi mốt vạn sáu ngàn càn kim, trước sau sẽ vận dụng ba ngàn dân phu, kỳ hạn công trình đạt tới sáu tháng.

Công trình Thủ Triết Lộ, kỳ công cực kỳ chặt chẽ, cần hoàn thành trước mùa mưa tiếp theo. Nếu không một khi kéo dài tới tháng ba sang năm, độ khó thi công sẽ tăng vọt.

Nó sẽ xuyên qua vùng đất ngoại vực, cuối cùng cách đó tám mươi dặm là một hẻm núi rộng lớn, đó là địa hình hành lang do hai dãy núi song song đi qua.

Phàm là khai hoang ở ngoại vực, đầu tiên phải xây dựng quan ải ở nơi lạch trời. Nếu không một mảnh đất khai phá này cho dù tốt, một khi thú triều tiến đến không thể chống cự, tổn thất nặng nề không thể đo lường.

Nói thật ra, bây giờ kiến tạo "Thủ Triết quan" cũng không lý tưởng.

Chỉ là sau khi trải qua thăm dò địa hình trong phạm vi hai ba trăm dặm, điểm xây dựng Thủ Triết quan đã xem như là tận lực ưu đãi trong hoàn cảnh xấu. Những địa hình còn lại đều xa xa không bằng điểm xây dựng Thủ Triết quan.

Điểm kiến tạo Thủ Triết quan, sở dĩ được gọi là không lý tưởng, chủ yếu là vì hành lang trong hạp cốc quá rộng. So với điểm xây dựng hẹp nhất, cũng phải xây dựng quan ải rộng mười dặm!

Quan ải rộng mười dặm! Phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn cũng không thấy nhiều.

"Tuyền Hiên quan" mà Vương thị vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo lúc trước, độ rộng cũng chỉ hơn một trăm trượng, xa không tới một dặm.

Có thể thấy được "Thủ Triết quan" còn chưa được xây dựng hùng vĩ cỡ nào.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao ở phụ cận một trăm mấy chục năm qua không có gia tộc, đối với ngoại vực khai hoang bên ngoài Trụ Hiên quan. Mức độ khó khăn và hao tổn của việc xây dựng quan ải cấp bậc đó, tuyệt đối không phải thế gia Thất phẩm bình thường có thể xây nổi.

Thậm chí, tuyệt đại đa số thế gia Lục phẩm cũng chưa chắc có thể xây dựng.

Gia tộc Vương thị do Vương Thủ Triết cầm đầu, sở dĩ dám hùng tâm bừng bừng xây dựng "Thủ Triết quan", một là tổng số lợi nhuận hàng năm của Vương thị rất cao, hai là có rất nhiều kinh nghiệm xây dựng bê tông.

Trải qua dự đoán trên bản vẽ.

Cả tòa "Thủ Triết quan" này cộng thêm Ủng thành, tổng cộng cần dùng xi-măng bốn ngàn vạn gánh, cần khai thác đá vụn tám ngàn vạn gánh, dùng thép thép thô luyện thành hai trăm vạn gánh, cùng với tường lũy và đá tảng chất lượng tốt trải rộng đạt tới chín ngàn vạn gánh.

Số lượng người tham gia vào kế hoạch này sẽ đạt tới một vạn người.

Chỉ riêng "Thủ Triết quan" và thời gian xây dựng Ủng thành sẽ đạt tới tổng công kỳ mười năm, tổng hao phí khoảng một ngàn bốn trăm vạn càn kim. Đây còn chưa bao gồm phí tổn thiết lập Thần Uy pháo ở Thủ Triết quan trong tương lai.

Lão Ngạo thô sơ giản lược vẽ bản thảo đồ xuống tay, cũng đơn giản tính toán một chút lượng công trình, lượng tài liệu cùng giá tạo ra. Không có biện pháp, thời điểm lão Ngạo tuổi còn trẻ rất không chuyên nghiệp, đã từng thông qua một hai năm khảo chứng, chỉ là khi đó khảo chứng tương đối đơn giản… Bởi vậy ít nhiều có chút chứng cưỡng chế.)

Tài liệu công trình khổng lồ như vậy đương nhiên không thể vận chuyển thông qua "Thủ Triết lộ", thứ nhất là lượng vận chuyển quá lớn, thứ hai là chi phí vận chuyển quá cao.

Bởi vậy, trước khi xây dựng "Thủ Triết quan", còn cần xây dựng điểm chung quanh, xây dựng xưởng xi-măng, mỏ đá, và

ký túc xá dân phu vân vân.

Đương nhiên, đây còn không phải là khó khăn lớn nhất để dựng nền móng ở ngoại vực.

Khó khăn lớn nhất, thực tế đến từ tính nguy hiểm và không xác định. Vương thị phải thừa dịp mùa thu này, tiến hành càn quét quy mô lớn đối với "Thủ Triết quan", tiêu diệt tất cả động thực vật nguy hiểm.

Cùng lúc xây dựng "Thủ Triết lộ", cũng cần phải không ngừng tuần tra dọn dẹp, bảo đảm tính an toàn cho dân phu tạo đường.

Căn cứ vào đủ loại chuyện ở bên trên.

Toàn bộ đều nhờ một nhà Vương thị khai hoang, quả thực quá mức cố hết sức.

Gia tộc liên minh thông gia do Vương thị cầm đầu cũng gia nhập vào kế hoạch đại khai hoang này, mỗi gia tộc đều cần phân ra một bộ phận nhân thủ, cùng với động viên dân chúng dưới quyền tham gia vào trong đội ngũ dân phu, hơn nữa cần phải gánh vác một phần tài chính.

Đương nhiên, trong đó Vương thị bỏ vốn nhiều nhất, trong mười lăm vạn bình dân, dân phu có thể động viên cũng nhiều nhất. Vương thị sẽ toàn lực ứng phó tiến hành khai phá ngoại vực đợt này, tương lai số lượng lợi ích đạt được cũng là nhiều nhất.

Máy móc Vương thị này được vận chuyển ù ù.

Lũng Tả quận thành, trong Thiên Nguyên đan phường.

Vương Thủ Nghiệp là Luyện Đan Sư được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, đang tiến hành nhiệm vụ của hắn.

"Văn Sơn huynh, đa tạ ngươi rút thời gian luyện chế một trăm viên nhất phẩm 'Giải Độc Đan' này, đây là hai ngàn năm trăm càn kim thỉnh ngài cất kỹ."

"Cảnh Phúc huynh, cảm tạ ngài dành thời gian luyện chế hai trăm viên nhất phẩm " Liệu Thương Đan", đây là bốn ngàn kim phiếu càn kim, mong ngài có thời gian luyện chế nhiều hơn."

Khai hoang ở ngoại vực là một công trình hệ thống có tính nguy hiểm cực cao, giải độc đan và liệu thương đều là vật tư mang tính chiến lược không thể thiếu, cái trước có thể hóa giải đa số độc tố cấp thấp, cái sau có thể chữa thương bảo vệ tánh mạng hữu hiệu.

Tuy nhiên, loại đan dược nhất phẩm này chỉ có tác dụng với Luyện Khí cảnh và phàm nhân. Đối với tu sĩ Linh Đài cảnh gần như không có tác dụng, nguyên nhân trong đó cũng rất đơn giản, nhảy vọt và lột xác ở cấp độ sinh mệnh khiến bọn họ càng thêm cường đại, vết thương nhỏ cũng không làm gì được bọn họ.

Nhưng một khi làm bọn họ đều trúng độc cùng bị thương, liền không phải Giải Độc Đan cấp thấp cùng Liệu Thương Đan có tác dụng.

Bởi vậy, một ít tam phẩm tứ phẩm Hóa Độc Đan, Tạo Hóa Đan các loại cũng phải chuẩn bị không ít. Những thứ này, hoặc là Vương Thủ Nghiệp tự mình luyện chế một ít, hoặc là ủy thác Luyện Đan Sư phẩm giai cao khác luyện chế.

Có luyện đan sư có chất lượng tốt như Vương Thủ Nghiệp ở đây, chỉ cần Vương thị chịu tiêu tiền, đan dược từ tứ phẩm trở xuống sẽ không còn thiếu. Đan dược chỉ có tứ phẩm, hoặc tứ phẩm trở lên bởi vì tài liệu trân quý thưa thớt, mà không nhất định có thể cung ứng dồi dào.

Ngoài ra, Vương Thủ Nghiệp còn luyện chế một lượng lớn đan dược tam phẩm "Khai Linh Đan", thỉnh thoảng làm một viên Khải Linh Đan, thường thường cần sáu bảy trăm càn kim. Nhưng Thủ Nghiệp dựa vào Tử Tinh Phong Hoàng Mật do Lạc Tĩnh cung ứng làm tài liệu chính, có thể luyện chế số lượng lớn "Khai Linh Đan", phí tổn cũng giảm xuống không ít.

Đối với tuyệt đại đa số gia tộc mà nói, Khải Linh đan cũng không có tác dụng quá lớn.

Công hiệu lớn nhất của nó chính là tăng lên một tư chất phế phẩm gần với tư chất hạ phẩm, có xác suất không nhỏ.

Tuy tư chất hạ phẩm Đinh vẫn là tư chất thấp nhất trong tất cả tu sĩ Huyền Vũ, tỷ lệ đột phá Linh Đài cảnh rất thấp. Nhưng

chung quy, cũng coi như là tu sĩ Huyền Vũ. Rất nhiều gia tướng bình thường, thậm chí là không ít gia tộc thấp phẩm, trên cơ bản cũng chỉ là tầng thứ này.

Ngoài ra, Khải Linh Đan còn có thể đối với người vốn có tư chất hạ phẩm, hơi có chút tăng lên, người có tư chất huyết mạch càng thấp hiệu quả càng tốt.

Đương nhiên, Khải Linh đan cũng chính là viên đầu tiên hữu hiệu, viên thứ hai dùng hiệu quả rất yếu.

Nhưng cho dù như vậy, tác dụng của Khải Linh đan đối với Vương thị không thể đo lường. Vương thị có Trắc Linh Đài của mình, đại khái có thể đo ra những người tư chất bất nhập phẩm kia, có phải đã tiếp cận hạ phẩm hay không, nếu bồi dưỡng cho Khải Linh đan, tương lai có thể đảm đương gia tướng tộc binh, giảm bớt cục diện xấu hổ mà Vương thị không đủ nhân thủ.

Đối với việc bồi dưỡng huyết mạch của tộc nhân, ít nhiều cũng có chút tác dụng, xem như có còn hơn không.

Ngoại trừ Vương Thủ Nghiệp đóng quân ở quận thành, thu mua và luyện chế đan dược cũng thông qua cửa hàng Thủ Đạt gửi về Vương thị. Các tộc nhân còn lại cũng đang cố gắng vận hành tất cả.

Ví dụ như Vương Tông Diệu luyện khí sư gia tộc, là người điều khiển thợ rèn và thợ thủ công chế tạo cuốc khai hoang, xẻng, rìu gỗ, lưỡi cưa, cùng với các loại tên nỏ, trường thương, thuẫn bằng sắt, dao rựa, đạn sắt…

Mà hiện giờ hai phu thê Vương Lạc Đồng chưởng quản Vương thị đại mục trường lại bổ sung càng nhiều dinh dưỡng cho người khai hoang và dân phu.

Đừng nói dựa vào săn thú bổ sung, hiện giờ Vực ngoại gần đây dã thú hung thú ít hơn, lấy được chút thịt hoang dã, còn chưa đủ liệp thú đội mình bổ sung.

Ngoài ra, đại đội bắt cá của Vương thị, đội nuôi cá châu vi hồ vân vân, đều ngừng tiêu thụ các loại thương phẩm như thịt cá bên ngoài. Mà là đội ngũ cất giữ để nuôi dưỡng ngoại vực khai hoang, đảm bảo dinh dưỡng mỗi ngày sẽ bị hút vào.

Hết thảy trọng tâm, đều quay chung quanh vực ngoại khai hoang đại sự này tiến hành.

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Đầu tháng mười.

Trời dần dần lạnh, màu xanh lục đầy trời chuyển hướng sang màu vàng sáp.

Bên ngoài vực ngoại "Thủ Triết Lộ" đang hừng hực khí thế, tranh thủ tu kiến, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, cũng đã đẩy mạnh đến năm mươi dặm. Tiến độ của công trình, so với kế hoạch ban đầu còn nhanh hơn một bậc.

Khách ở Vương Thất Hải của Trường Ninh Vương thị, chung quy cũng là thanh niên nhiệt huyết không chịu ngồi yên. Chủ động mời Anh Anh gia nhập vào đội ngũ khai hoang thanh tiễu, mang theo một đội gia tướng và tộc binh, cả ngày tuần tra và tiêu diệt sinh vật nguy hiểm ở ngoại vực.

Dựa vào tư chất và thực lực không tệ của thiên kiêu, ngược lại để cho hắn lăn lộn có hình có dạng, đã rất được gia tướng và tộc binh yêu mến.

Vương Thất Hải lại thích có hận với Trường Ninh Vương thị, yêu chính là nơi này đồ chơi thú vị quá nhiều, từng đợt từng đợt mới mẻ. Hận đến mức, thân phận và bối phận của Trường Ninh Vương thị đều rất cao, hắn ở chung có chút không được tự nhiên.

Đương nhiên, cũng có Vương Thất Ninh, Vương Thất Thành đời chữ Thất làm cho hắn cảm thấy thân thiết. Chỉ tiếc, bối tự chữ "Thất" và chữ đệm của Trường Ninh Vương thị đều là con nít, cho dù Vương Thất Hải hắn cảm thấy thân thiết đến đâu, cũng không đến mức mỗi ngày đều lăn lộn cùng một chỗ với thằng nhóc.

Một ngày này.

Vương Thất Hải lại thắng lợi trở về, suất lĩnh đội ngũ đi đến nơi đóng quân.

Bỗng dưng!

Đã xây dựng xong một nửa, trên "Thủ Triết lộ" cùng một phần đường được sử dụng, xuất hiện một nữ tử mặc váy dài màu

xanh nhạt, hết sức kỳ lạ chính là, đầu nàng đội mũ rộng vành ngang dọc, bên hông treo một cây sáo, trên cổ tay trắng còn treo một chuỗi chuông.

Mỗi khi nàng đi một bước, tựa như lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở ngoài mấy trượng, tiếng chuông trong trẻo theo gió phiêu đãng mà đi.

Một trận gió thổi qua, lộ ra nửa khuôn mặt mềm mại thanh Nghiên.

Chỉ một thoáng, Vương Thất Hải nhìn đến ngây dại, hắn ta cảm thấy mình giống như bị loại khí chất này điện giật đến.

…

Chương 81: Con riêng Thất hải! Chịu thiệt thòi!

…

“Cô nương xin dừng bước.”

Vương Thất Hải theo bản năng hô một tiếng.

“?” Nữ tử dừng bước, đôi mắt xinh đẹp dưới đấu lạp vĩ sa, giống như có nghi hoặc mà nhìn Vương Thất Hải. Nàng từ khí chất trang điểm và trang bị vũ khí của những tộc binh gia tướng này có thể đoán được, đây là một trong những đội ngũ bị quét sạch của Vương thị.

Chỉ là người thanh niên cầm đầu kia, thoạt nhìn khí tức không kém. Nhưng nàng trước kia, chưa bao giờ gặp qua người này, càng không phải đệ đệ hoặc là cháu trai…

“Cô nương, nơi này là ngoại vực. Mặc dù phần lớn địa phương đều đã bị thanh lý, nhưng vẫn tồn tại một số khu vực nguy hiểm.” Vương Thất Hải đối với nữ tử thần bí này tim đập thình thịch không thôi, chắp tay đáp lời: “Nếu như cô nương không có chuyện quan trọng gì, nhất định không được đi dạo khắp nơi. Phía trước cách đó không xa, liền là nơi chúng ta đóng quân, có thể…”

“Ngươi là ai? Gia tướng mới chiêu mộ của Vương thị?” Giọng nói của nữ tử có chút lạnh lùng ngắt lời. Trong lòng có chút nghi hoặc, với tính cách của Tứ ca ca, từ trước đến nay không tín nhiệm tán tu, hẳn sẽ không tùy ý chiêu mộ tán tu Linh Đài cảnh sung làm gia tướng.

Huống hồ người này tuổi còn trẻ, đã có tu vi Linh Đài cảnh, cũng không phải hạng người đơn giản. Chẳng lẽ, là nhân tài mới xuất hiện của gia tộc thông gia nào đó?

“Cô nương hữu lễ, tại hạ Vương Thất Hải, xin hỏi phương danh của cô nương?” Ánh mắt Vương Thất Hải nhìn thẳng vào nữ tử thần bí kia, khí chất Thanh Nghiên kia, trong lúc lơ đãng mơ hồ tản ra cường thế bá đạo, đều hấp dẫn hắn thật sâu.

Vương Thất Hải sống đến bây giờ, dường như đây là lần đầu tiên hắn thật sự cảm nhận được cảm giác bị điện như vậy.

“Làm càn, tặc tử thật can đảm, dám giả mạo đệ tử Vương thị!” Đột nhiên, nữ tử lập tức thay đổi sắc mặt. Nộ khí trách mắng, đôi chân thon dài nhẹ nhàng bước về phía trước, chỉ một thoáng, thân thể mềm mại liền hóa thành một luồng khói nhẹ, phiêu phiêu lượn như vô hình, hướng Vương Thất Hải giết tới.

“Tốc độ thật nhanh.”

Đối mặt với sát cơ đột nhiên xuất hiện, Vương Thất Hải giật mình, trong chốc lát tay cầm chuôi kiếm, “keng” một tiếng vang lên, linh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang màu trắng như những đốm nhỏ chụp về phía làn khói nhẹ kia.

Kiếm thế công chính bình thản, nhưng lại mang theo đại khí huy hoàng.

Mặc kệ Vương Thất Hải đánh trung nhị như thế nào, hắn vẫn là thiên kiêu trẻ tuổi được thế gia Ngũ phẩm tỉ mỉ bồi dưỡng, tố chất tổng hợp vẫn rất lợi hại, phản ứng nguy cơ cũng cực kỳ nhanh chóng.

“A, Huyền Nguyên kiếm pháp của Vương thị?”

Nữ tử hơi kinh ngạc nỉ non một tiếng, nhưng chợt lạnh lùng nhướng mày: “Lại không đúng lắm, rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao phải giả mạo con cháu Vương thị.” Trong lúc nói chuyện, thân thể mềm mại như khói của nàng hơi lay động, không để lại dấu vết mà né tránh tất cả kiếm quang.

“Đi hay không đổi tên, ngồi không đổi họ, lão tử là Thất Hải gia gia của ngươi.” Vương Thất Hải từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, giống như hỗn thế tiểu ma vương, tuy rằng đối với nữ tử trước mắt có một loại cảm giác giống như là yêu đương.

Nhưng bị người mắng thành tặc tử, chỉ trích giả mạo con cháu Vương thị, làm sao còn có thể tốt tính?

Sau khi quát to một tiếng, kiếm pháp cao thâm của Vương Thất Hải lại bùng phát, từng chiêu từng thức đều lộ ra một mùi vị kiếm ra du long, khí tượng phi phàm.

Từng đạo kiếm quang dày nặng màu trắng phong bế tất cả hướng đi của nữ tử.

Kiếm chiêu như vậy đã thoát ly 《 Vương thị Huyền Nguyên Kiếm Pháp 》 nguyên bản, bước vào một cấp độ mới, nhắm thẳng vào kiếm đạo chân ý.

Cái này cũng khó trách.

Đệ tử Vương thị học kiếm pháp, trước học 《Kiếm Pháp cơ sở Vương thị 》, sau đó tu hành 《 Vương thị Huyền Nguyên Kiếm Pháp 》 trung phẩm, đợi sau khi nền tảng vững chắc, sẽ có thể tu luyện kiếm pháp thượng phẩm Vương thị truyền thừa 《 Thiên Nguyên Kiếm Quyết 》.

Chẳng qua Trường Ninh Vương thị chỉ truyền thừa Huyền Nguyên kiếm pháp của 《 Vương thị 》, kiếm quyết tiến giai lại không có được truyền thừa, thậm chí, ngay cả Lũng Tả Vương thị cũng không có truyền thừa của môn kiếm quyết thượng phẩm này.

Đây cũng là nguyên nhân nữ tử nhìn kiếm pháp của hắn giống như Huyền Nguyên Kiếm, rồi lại tựa hồ không giống lắm.

Ngay cả nữ tử kia, đôi mắt đều hơi hơi sáng lên, nỉ non một câu, “Có chút ý tứ.”

“Thiếu gia Thất Hải làm rất tốt.” Các tướng sĩ tộc binh bắt đầu hô quát hắn: “Cô nàng này quá bá đạo, bắt nàng ta cẩn thận giáo huấn. Nữ nhân mà, thích nhất chính là nam nhân mạnh hơn nàng ta.”

“Đợi sau khi Thất Hải thiếu gia phát uy, nàng sẽ biết lợi hại.”

Những tộc binh gia tướng này ở chung với Vương Thất Hải mấy tháng, ở nơi nguy hiểm khắp nơi ở ngoại vực này, sự mạnh mẽ và sự chăm sóc của Vương Thất Hải đối với mọi người cũng đã sớm khiến hắn xâm nhập vào lòng người.

Lời vừa nói ra, Vương Thất Hải càng thêm hăng hái, toàn thân tràn đầy nhiệt tình.

《 Thiên Nguyên Kiếm Quyết 》 liên miên không dứt mà thi triển ra, khí thế quanh thân không ngừng tăng trưởng, hắn cười hắc hắc không ngừng: “Tiểu cô nương, bản thiếu gia khuyên ngươi thành thành thật thật đầu hàng, thành khẩn xin lỗi. Xem

ngươi khí chất trác tuyệt cùng xinh đẹp như thế, bản thiếu gia liền tha thứ cho ngươi một lần, nếu không…hắc hắc hắc~”

Cho dù Vương Thất Hải đi theo Tứ gia gia một thời gian ngắn, phương diện ý thức dần dần đề cao. Nhưng bản tính và thói quen của thiếu gia ăn chơi trên người, vẫn như cũ không khỏi lưu lại không ít, trong lòng đắc ý, khó tránh khỏi lộ hết bản tính.

“Ngươi, muốn chết!”

Ánh mắt nữ tử phát lạnh, thân thể mềm mại nhanh chóng lắc lư, nàng giống như một con bướm bay lượn trong bụi hoa, nhanh nhẹn linh động, biến hóa khó lường. Toàn bộ kiếm mang màu trắng đều thất bại.

Bỗng dưng!

Động tác của ” bươm bướm” kia hơi dừng lại, không kịp tránh né một đạo kiếm quang đánh tới.

“Cô nương cẩn thận!” Vương Thất Hải trong lòng căng thẳng, hắn chỉ là nổi lên phản kháng, thuận tiện cho cô nương này chút lợi hại nhìn một cái, cũng không thật sự muốn làm nàng bị thương.

Nào có thể đoán được.

Khi đạo kiếm quang xẹt qua “thân thể mềm mại của nữ tử” lại thoáng như không có gì xuyên qua. Cùng lúc đó, bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng kia như nước yên tĩnh ném đá, trong chốc lát huyễn hóa ra hơn mười đạo thanh Nghiên kiều ảnh, phảng phất như bầy bướm nhảy múa đầy trời.

Một bóng hình xinh đẹp múa lên có chút hoa lệ và đẹp đẽ, nhưng hơn mười bóng hình xinh đẹp đồng thời múa lên, làm cho người ta sợ hãi và tim đập nhanh, làm cho da đầu người ta run lên.

“Ảo ảnh? Làm sao có thể!” Vương Thất Hải sắc mặt đại biến thầm hô không ổn, hôm nay sợ là gặp phải kẻ ương ngạnh, vội vàng chuẩn bị bay ngược về phía sau.

“Bây giờ mới muốn chạy trốn ư? Sợ là đã muộn.” Giọng nói lãnh diễm của nữ tử nhẹ nhàng vang lên sau lưng hắn, một con bướm nho nhỏ mà tất cả mọi người đều xem nhẹ, chẳng biết từ

lúc nào đã ở phía sau Vương Thất Hải. Trong sự vặn vẹo của con bướm, huyễn hóa thành một nữ tử đội mũ rộng vành cao chót vót.

Chẳng biết từ lúc nào, sáo ngọc đã đặt trên gáy Vương Thất Hải, chỉ cần huyền khí của nàng bộc phát lên, bảo đảm đầu Vương Thất Hải sẽ giống như dưa hấu nổ tung.

Đây chính là 《Huyễn Điệp Thần Công》, một trong tuyệt kỹ truyền thừa huyễn thuật nhất mạch trong Vạn Điệp cốc của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, cũng là tuyệt kỹ thành danh của Huyễn Điệp phu nhân của Học Cung. Một khi thi triển, khắp trời đều là bướm nhẹ nhàng, chỉ cần có một con bướm còn sống, Huyễn Điệp phu nhân sẽ có thể sống.

Chờ lúc chân thân của nàng xuất hiện, chiến đấu cơ bản đã phân ra thắng bại.

Mà nàng thân là Huyễn Điệp phu nhân đắc ý thân truyền, há sẽ không nghiên cứu sâu môn thần công này?

Bất quá, bây giờ nàng cũng chỉ nắm giữ da lông của Huyễn Điệp Thần Công, đến cấp độ của Huyễn Điệp phu nhân, thi triển lên mới giống như tiểu thần thông bình thường.

“Cô, cô nương hạ thủ lưu tình.” Vương Thất Hải bị người nắm lấy mệnh môn, lập tức toàn thân hàn ý khắp người, vội vàng thành thành thật thật xin tha: “Chúng ta xa không thù gần không oán, ngàn vạn lần đừng…”

“Hừ!”

Nữ tử khẽ hừ lạnh, “Nếu không phải thấy ngươi cũng không có sát ý, ngươi há có thể còn mạng sống? Bất quá, ngươi tử tội có thể miễn, tội sống có thể khó trốn.”

Cùng với chữ “Trốn” cuối cùng của nàng ta.

Mấy con kiến màu đen to bằng đầu ngón út chẳng biết từ lúc nào đã bò đến trên người Vương Thất Hải, những cái miệng sắc bén dễ dàng xé rách y phục của hắn, hung hăng cắn vào xương bả vai hắn, độc tố theo đó rót vào trong cơ thể hắn.

“A!”

Vương Thất Hải thống khổ vạn phần mà rít gào lên, ngã trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng rên rỉ, “Đau, đau chết ta

rồi, cô, cô nương, cô giết ta đi.”

Sống cả đời, hắn chưa bao giờ đau khổ như thế.

Các tộc binh gia tướng đều sắc mặt đại biến, vừa mới chuẩn bị tiến lên cứu người, lại bị ánh mắt nữ tử kia trừng một cái, lập tức như gặp phải tuyệt thế hung thú vậy, sợ tới mức hai chân run lên, không dám có nửa tia dị động.

“Các ngươi yên tâm, hắn không chết được đâu.” Nữ tử vẫy tay thu hồi mấy con kiến màu đen, thanh âm nhàn nhạt nói, “Đây là con kiến răng cưa độc trong hoang trạch Man Cương, tuy không cắn chết được tu sĩ Linh Đài cảnh nhưng lại khiến người ta thống khổ mười hai canh giờ. Hơn nữa càng lùi về sau, thống khổ sẽ không ngừng tăng mạnh.”

Vương Thất Hải vừa nghe, không biết nên trực tiếp ngất đi.

Giờ khắc này thống khổ đã khiến hắn đau đớn muốn chết. Nếu còn tiếp tục đau đớn, chẳng phải là hắn như lâm thập bát tầng địa ngục? Nữ nhân này thật sự quá hung tàn, quá đáng sợ, ô ô, ta phải về nhà, Tứ gia gia cứu mạng.

“Cô nương, ta sai rồi.” Vương Thất Hải khóc rống lên nói: “Đại nhân ngài không nhớ tiểu nhân, nên tha cho ta một mạng. Ta muốn xảy ra chuyện gì không hay, Tứ gia gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, chúng ta đều tự lui một bước, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

“Tứ gia gia của ngươi?” Nữ tử cau mày, hừ lạnh nói: “Tứ gia gia của ngươi? Nói nghe một chút, xem có thể hù đến bổn cô nương hay không.”

“Tứ gia gia của ta là tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị - Vương Thủ Triết.” Vương Thất Hải đau khổ rên rỉ, vừa lớn tiếng nói: “Đường lớn xi măng dưới chân ngươi là do Tứ gia gia ta xây dựng. Cô nương, ta khuyên ngươi…”

“Hỗn trướng!”

Nữ tử tức giận đến cực điểm, tiện tay hất lên, lại là mấy con nhện dữ tợn to bằng nắm tay không biết từ đâu mà đến, chúng bò lên trên mặt của Vương Thất Hải, nàng nổi giận nói, “Bằng vào ngươi cũng dám giả mạo tôn tử của Tứ ca ca ta, nói ra lai lịch của ngươi, nếu không đừng trách ta ra tay ác độc.”

“Cái gì? Tứ ca ca? Ôi chao, cô nương mau lấy đi nhện, lấy đi đi.” Vương Thất Hải đau nhức kịch liệt, toàn thân sởn tóc gáy kêu thảm thiết: “Người một nhà, chúng ta là người một nhà. Ta thật sự là Vương Thất Hải, Vương Thủ Triết thật sự là Tứ gia gia của ta!”

“Nói bậy, nếu ngươi là cháu trai của Tứ ca ca ta, bản tiểu thư sẽ là cô nãi nãi của ngươi…”

“Đúng, đúng. Ngươi hẳn là cô nãi nãi của ta, cô nãi nãi… Trước tiên cầm nhện đi rồi nói chuyện. Thật là đáng sợ, ô ô, ta phải về nhà” Vương Thất Hải có chút sụp đổ, ở Mạc Nam quận bọn họ đánh nhau thì đánh nhau, nhưng cho tới bây giờ cũng không có lấy ra con kiến nhện để đánh nhau.

Hắn nghe nói qua Linh Trùng sư, nhưng chỗ đó của Mạc Nam không thích hợp để Linh Trùng sư thành thục phát triển.

“?” Nữ tử nghi ngờ không thôi, nhìn về phía những binh gia tướng tộc kia: “Các ngươi thật sự là đội tuần tra của Vương thị? Có danh bài thân phận không?”

“Có, có.” Một gia tướng vội vàng lấy danh bài thân phận ra, cung kính đưa lên phía trước, run giọng nói: “Cô nãi nãi, người am hiểu điều khiển linh trùng, chẳng lẽ chính là thiên kiêu Học Cung của Vương thị chúng ta —— cô nãi nãi Vương Lạc Tĩnh?”

Gia tướng kia bất quá hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, bộ dáng Luyện Khí cảnh tầng sáu. Mà Vương Lạc Tĩnh đi Học Cung đã mười sáu mười bảy năm. Đường xá xa xôi, ngày thường nàng cũng rất ít về tộc, cho dù ngẫu nhiên trở về một lần, cũng phần lớn là đoàn tụ với người thân, không quá xuất đầu lộ diện.

Bởi vậy, một số gia tướng tộc binh trẻ tuổi không quen biết nàng ta cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên, Vương Lạc Tĩnh chung quy vẫn là một trong những nữ tử truyền kỳ trong tộc nhân Vương thị, cũng là niềm kiêu ngạo của tộc nhân Vương thị.

Cho dù nàng rất ít khi trở về, nhưng danh tiếng trong gia tộc lại cực lớn.

Ngay cả Vương Thất Hải mà Liên Tài cư trú Trường Ninh Vương thị mới mấy tháng, cũng như sấm rền điếc tai với tên tuổi thiên kiêu Vương Lạc Tĩnh của Học Cung. Vừa nghe được lời này, Vương Thất Hải nằm úp sấp trên mặt con nhện vội vàng hét lớn: "Thì ra ngươi chính là Vương Lạc Tĩnh, thật sự là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, người một nhà không biết người một nhà."

Vương Lạc Tĩnh nhìn chằm chằm Vương Thất Hải, sau đó kiểm tra lệnh bài thân phận của gia tướng một phen.

Đó là một tấm thẻ màu tím hơi mỏng, bên trong mềm mại rất có tính đàn hồi, phía trên ghi chú thân phận quê quán cùng chức vị gia tướng.

Nàng trước tiên xác định thân phận của gia tướng này.

Chỉ vì một trong những tài liệu chế tác chính của loại lệnh bài thân phận này, là côn trùng do nàng tự mình thuần dưỡng hấp thu ra trong cây cao su, sau đó trải qua một loạt công nghệ chế tác mà thành, người bên ngoài là rất khó bắt chước.

Sau khi tin chắc thân phận gia tướng, Vương Lạc Tĩnh tiện tay triệu hồi nhện, đánh ra mấy cây ngân châm, giúp Vương Thất Hải giải độc.

Vương Thất Hải rầm rì từ dưới đất bò dậy, sợ hãi Vương Lạc Tĩnh còn chưa tiêu tan, trốn tránh né né mà oán giận nói: "Vương Lạc Tĩnh, ngươi đây cũng quá hung tàn, ta…"

"Phải gọi là Ngũ cô nãi nãi." Vương Lạc Tĩnh lạnh giọng nói.

"Được rồi, Ngũ cô nãi nãi!" Vương Thất Hải trong lòng phát lạnh, vội vàng gọi ngọt một tiếng. Đến lúc này, hắn nào còn có chút xung động mơ mộng liên miên với nàng, trong lòng chỉ tràn đầy sợ hãi.

Vương Lạc Tĩnh ánh mắt hồ nghi bất định quan sát hắn: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ta năm nay hai mươi ba tuổi…" Vương Thất Hải thành thật trả lời.

"Ngược lại là một thiên kiêu trẻ tuổi rất tốt, chỉ là tuổi tác này…" Vương Lạc Tĩnh nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là đại ca Vương Thủ Tín, trước kia ở bên ngoài hái

hoa ngắt cỏ sinh con riêng sinh ra cháu trai? Hiện tại nghĩ biện pháp nhận tổ quy tông rồi hả?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chính là đại ca Vương Thủ Tín sáu bảy mươi tuổi có thể đối được với nhau. Mà tính tình đại tẩu Từ thị lại không tốt… Ài, đứa nhỏ này trở về gia tộc sợ là sẽ bị ủy khuất.

“Thôi thôi, vừa rồi là Ngũ cô nãi nãi của ngươi xúc động.” Vương Lạc Tĩnh ngữ điệu bỗng dưng ôn nhu thêm vài phần: “Sau này nếu bị ủy khuất gì, có thể nói cho ta biết, ta thay ngươi làm chủ.”

Uất ức?

Vương Thất Hải trợn to hai mắt, ta có gì mà ủy khuất? Oan ức lớn nhất của Vương Thất Hải ta, chính là Ngũ cô nãi nãi ngài ‘Ban cho’. Một lời không hợp liền lấy kiến cắn ta, lấy nhện dọa ta…

Cha, Trường Ninh vệ nguy hiểm quá, ta rất muốn về nhà.

…

Chương 82: Mười năm! Thủ Triết thăng cấp Thiên Nhân cảnh!

…

Bất quá lời này, cũng chỉ dám oán thầm một phen trong bụng. Hắn đối với Ngũ cô nãi nãi này là trực tiếp sợ hãi. Xinh đẹp có tốt thế nào, vẫn là cô nãi nãi của hắn, toàn thân còn mang theo độc trùng. Hắn thực sự sợ không cẩn thận, lại bị độc trùng ngược cho chết đi sống lại.

"Cảm ơn Ngũ cô nãi nãi." Vương Thất Hải oán thầm trong bụng, nhưng vẫn thành thành thật thật cảm tạ. Hắn là tiểu ma vương hỗn thế, cũng không phải không có ưu điểm, ít nhất khi đối mặt với người mình đánh không lại, lúc nên nhận kinh thì tốc độ rất nhanh.

Hắn lại nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, tại sao ngài lại đến vực ngoại?"

"Nghe Tứ ca ca viết thư nói, trong ngoại vực khai hoang có một ít Huyết Bức tương đối khó đối phó." Vương Lạc Tĩnh ngữ điệu nhàn nhạt nói: "Trước đó ta vừa mới chấp hành nhiệm vụ trong Man Cương hoang trạch, không nhận được tin tức, sau khi trở về biết được tin tức liền chạy tới xem."

"Những con dơi máu kia đúng là khá khó chơi." Vương Thất Hải vẫn còn sợ hãi nói: "Thực lực đơn thể của chúng không lợi hại lắm, nếu ở bên ngoài thì không khó đối phó. Nhưng những hang động đá vôi kia rắc rối phức tạp, ngay cả lão tổ Thiên Nhân cảnh đi vào cũng khó mà thi triển ra. Tứ gia gia đã thử nhiều phương án rồi, khói xông lửa sưởi ấm, dẫn nước rót động cũng không có tác dụng lớn."

"Ngược lại là mấy lần chúng ta tiêu diệt, giống như chọc giận tộc đàn Huyết Bức, thường xuyên tập kích đội ngũ thi công "Thủ Triết Lộ" của chúng ta. Thế cho nên không thể không gia tăng đội ngũ gia tướng, thay nhau bảo hộ đội thi công."

"Đặc biệt là nửa tháng gần đây, bởi vì dơi máu tập kích quá nhiều lần, mấy đội thi công đoạn đường sau đều tạm dừng."

Vương Thất Hải vừa nói đến tộc đàn Huyết Bức, chính là mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ. Khai Hoang chính là như thế, có đôi khi khó đối phó nhất không phải là những hung thú tứ giai, thậm chí là ngũ giai kia.

Mà là một đàn trùng, đàn thực vật nhìn như không bắt mắt, thậm chí còn có rất nhiều bầy trùng mắt thường không nhìn thấy được.

"Dẫn đường." Vương Lạc Tĩnh lạnh giọng nói.

"Cái gì?" Vẻ mặt Vương Thất Hải kinh ngạc: "Ý của Ngũ cô nãi nãi là… Hay là chúng ta triệu tập nhiều đội ngũ quét sạch, sau đó mời Lung Yên lão tổ tông tới tọa trấn?"

"Dẫn đường… Chỉ có hai người chúng ta."

"Được rồi được rồi."

…

Hơn một canh giờ sau.

Đó là một động đá vôi với hoàn cảnh địa hình cực kỳ phức tạp, bên trong nhỏ bé ngang dọc, sâu không biết bao nhiêu, thông đạo lớn nhỏ bất định lít nha lít nhít như mạng nhện, trải rộng mấy chục dặm thân núi.

Hoàn cảnh ác liệt như vậy, cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, hơn phân nửa cũng không thể làm gì.

Một trong những lối vào hang động đá vôi rộng rãi như một quảng trường, trên đỉnh hang treo đầy dơi máu. Mặc dù những con dơi này đều là huyết Bức cấp thấp nhất, điều kiện cho phép, người thường một tát cũng có thể chụp chết.

Nhưng số lượng thật sự quá nhiều, nếu là người mắc chứng sợ hãi dày đặc hơn phân nửa sẽ trực tiếp ngất xỉu. Ngay cả thiên kiêu trẻ tuổi Vương Thất Hải cũng dựng cả tóc gáy thấp giọng nói: "Ngũ cô nãi nãi, hay là chúng ta gọi thêm mấy trăm người tới?"

"Nhiều người làm hỏng việc." Vương Lạc Tĩnh khẽ lay động cổ tay trắng, phát ra một chuỗi tiếng chuông thanh thúy dễ nghe.

Tiếng linh đang từ thấp đến cao, từ cao đến thấp, biến ảo khó lường, thậm chí tần suất cao nhất khiến màng tai Vương Thất Hải đau đớn, nhưng tần suất thấp lại không nghe thấy.

Bỗng dưng!

Bầy Huyết Bức bắt đầu xao động.

Vương Lạc Tĩnh phảng phất như tìm được một tần suất thần bí nào đó, thêm lớn huyền khí thúc giục, chuông trên cổ tay điên cuồng run rẩy. Nhưng cực kỳ thần kỳ là, Vương Thất Hải vậy mà nghe không được nửa điểm âm thanh.

Lúc này, bầy Huyết Bức lại xui xẻo.

Bọn chúng càng ngày càng xao động bất an, bay loạn trong động đá vôi to lớn.

"Chát, chát, chát!"

Không ngừng có huyết bức va chạm trên vách đá hang động, huyết nhục mơ hồ ngã xuống đất. Trên bầu trời, giống như có "Huyết sủi cảo" mưa, huyết bức ngất đi, ngã chết!

"Cái này cái này…" Vương Thất Hải chấn kinh đến cực hạn, lại còn có phương thức kỳ diệu như vậy đối phó Huyết Bức.

Trong thông đạo động đá vôi như mạng nhện, không ngừng có huyết bức lao ra, như ruồi loạn đầu loạn, nhao nhao đâm đầu chết. Không bao lâu sau, trên mặt đất đã phủ lên một tầng thi thể Huyết Bức.

Mười ngày!

Chỉ trong thời gian mười ngày, Vương Lạc Tĩnh đã tiêu diệt sạch sẽ Huyết Bức trong động đá vôi trong phạm vi mấy chục dặm, trong đó còn có hai con Huyết Bức chiến lực đạt tới cấp hung thú tam giai.

Cùng với việc bầy Huyết Bức bị tiêu diệt sạch sẽ.

Tiến độ khai hoang ở ngoại vực tăng lên rất nhiều, Vương thị dành ra càng nhiều nhân thủ, một lần lại một lần càn quét khu vực khai hoang. "Thủ Triết lộ" làm xong trước một tháng.

Cùng lúc đó, xưởng xi măng, xưởng đá vụn, ký túc xá dân phu vân vân đều dựng lên.

Mảnh đất được mệnh danh là Tân An trấn này, kế hoạch khai hoang đang tiến hành đâu vào đấy từng bước một.

Thời gian, cũng là một năm rồi lại một năm trôi qua nhanh chóng.

Phảng phất ngay tại trong nháy mắt.

Lại mười năm trôi qua.

Đại Càn ba nghìn bảy mươi tám năm —— đầu tháng năm.

Từ khi Vương Thủ Triết xuyên việt đến nay đã ba mươi ba năm trôi qua. Hắn từ một thanh niên mười tám tuổi oai hùng tuấn lãng cũng đã vượt qua con số năm trăm.

Năm mươi mốt tuổi.

Nếu là đặt trên địa cầu, các loại cơ năng thân thể đã không thể tránh khỏi suy yếu, dần dần từ năm trung niên trở về nhà.

Mà lúc này tuổi của Vương Thủ Triết giống như đóng băng ở trạng thái thanh niên trai tráng, cơ năng của thân thể vô cùng dồi dào. Đây chính là chỗ tốt của việc tu luyện Huyền Vũ, càng là tuổi trẻ tu luyện đến Linh Đài cảnh thì càng có thể duy trì tuổi trẻ.

Với trạng thái của hắn bây giờ, cho dù không tấn thăng Thiên Nhân cảnh, cũng phải đến một trăm mấy chục tuổi mới bắt đầu dần dần bước vào trung niên, sau đó trong mấy chục năm cuối cùng của sinh mệnh, dần dần già yếu cho đến tử vong.

Hơn nữa hắn ta tu luyện Trường Xuân chân quyết, bản thân công pháp này có được công hiệu kéo dài tuổi thọ. Nếu dưới tình huống không bệnh không tai nạn, Vương Thủ Triết sống qua hai trăm tuổi là dễ dàng, thậm chí có thể đạt tới hai trăm ba mươi tuổi.

Nhưng mà tất cả những thứ này, sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp Thiên Nhân cảnh, lại sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mười năm qua.

Vực ngoại “Tân An trấn” khai hoang, vẫn luôn tiến hành đâu vào đấy. Mà Vương Thủ Triết lại chưa từng lười biếng một

giây trên con đường tu luyện. Huyết mạch của hắn đạt tới cấp độ đại thiên kiêu, tiến độ tu luyện từ từ tăng lên.

Chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủi, hắn đã từ Linh Đài cảnh tầng bảy, một lần thăng cấp đến Linh Đài cảnh đỉnh phong, cách Thiên Nhân cảnh cũng không quá nửa bước.

Đây chính là chỗ lợi hại của đại thiên kiêu.

Phần lớn đại thiên kiêu, chỉ cần tài nguyên tu luyện tương ứng tương đối dồi dào, cơ bản đều là ở dưới năm mươi tuổi liền thăng cấp Thiên Nhân cảnh. Mà sở dĩ Vương Thủ Triết chậm một nhịp, nguyên nhân chủ yếu vẫn là ở hắn đến bốn mươi tuổi mới trở thành đại thiên kiêu.

Trong "Tân An trấn" mới khai phá, tìm kiếm được một linh mạch mộc hệ trung phẩm hiếm có. Bởi vậy, Vương Thủ Triết đã xây dựng một tòa biệt viện nho nhỏ ở vị trí trung tâm linh mạch này.

Huyết mạch của hắn tuy không phải là Ất Mộc huyết mạch đơn thuần, nhưng trong tất cả loại linh mạch, linh mạch mộc hệ có ích lợi lớn nhất đối với hắn. Bởi vậy, lựa chọn tu luyện và tấn thăng ở chỗ hạch tâm linh mạch mộc hệ, chính là một trong những ưu điểm nhất.

Đương nhiên, nếu như hắn muốn, cũng có thể chạy tới Trường Xuân cốc của Tử Phủ Học Cung thăng cấp. Nhưng Vương Thủ Triết nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định thăng cấp trên địa bàn nhà mình càng thêm ổn thỏa.

Bây giờ tốc độ phát triển của Vương thị quá nhanh, cần lén lút tích lũy một số át chủ bài, nhưng cũng không muốn mình vừa thăng cấp đã khiến cho khắp thế giới đều biết.

Lúc này Vương Thủ Triết đã bế quan ở điểm "Tân An trấn", chuẩn bị xung kích Thiên Nhân cảnh một tháng. Theo nội tâm lắng đọng mỗi ngày, hắn đã tiến vào trạng thái không vui không buồn.

Theo sự mài cuối cùng của thân thể, khí huyết đã tràn đầy đến cực hạn.

Hắn lựa chọn tiến hành đột phá.

Khoanh chân ngồi, chậm rãi vận chuyển huyền khí hùng hậu ngưng tụ như thực chất trong cơ thể. Điều này khác với khi tấn thăng Linh Đài cảnh, khi đó chỉ cần đả thông hai cây cầu trong thiên địa, mở ra Linh Đài là được.

Mà thăng cấp lên Thiên Nhân cảnh, là tiến hóa toàn diện đối với thân thể phàm nhân.

Theo sự thúc dục của huyền khí, mỗi một tế bào trong cơ thể đều sinh động, rung động như cộng hưởng. Khí huyết cuồn cuộn không ngừng truyền vào cốt tủy xương cốt trong cơ thể.

Xương cốt được dùng khí huyết tôi luyện lâu dài, dường như đã đạt tới một điểm giới hạn nào đó, "Ầm" một tiếng, bị đánh vỡ bình cảnh. Khí huyết cực kỳ thịnh vượng thúc dục tẩy luyện, cốt tủy tiến hành lột xác từng chút một, chúng càng trở nên cường đại, nhạy cảm, có tính dẻo dai siêu cường.

"Đổi tủy!"

Đây là một bước tấn thăng Thiên Nhân cảnh cực kỳ trọng yếu, người có tư chất huyết mạch không đủ cường đại, lúc này thường thường cần đột phá phụ trợ đan —— Thăng Tiên Đan đến trợ công.

Nhưng Vương Thủ Triết chính là đại thiên kiêu, ở Linh Đài cảnh đã đạt tới cấp độ linh thể. Một bước hoán tủy này, gần như có thể nói là nước chảy thành sông, căn bản không cần cái gọi là "Thăng Tiên Đan".

Tôi hóa từng khối xương cốt, cốt tủy toàn thân bắt đầu không ngừng thay thế mới.

Quá trình này mất trọn vẹn ba ngày.

Cốt tủy toàn thân Vương Thủ Triết đã hoàn toàn được cường hóa qua một lần.

Cốt tủy là một trong những bộ phận quan trọng nhất của cơ thể người, công năng lớn nhất của nó chính là tạo máu, cùng với tăng cường sức miễn dịch.

Sau khi đổi tủy, một lần nữa tạo ra máu huyết, đồng dạng sẽ trở nên càng cường đại hơn.

Quá trình này còn được gọi là tẩy huyết.

Quá trình tẩy máu lại kéo dài mấy ngày.

Đợi sau khi Vương Thủ Triết hoàn thành hai bước quan trọng nhất này, hắn hơi mở mắt ra, đã cảm giác được biến hóa nghiêng trời lệch đất trong cơ thể mình.

Chỉ là đây còn không phải kết quả cuối cùng.

Hắn bổ sung chút đan dược, lại ăn đại lượng cao giai linh thực. Tiến vào giai đoạn tiếp theo, đó chính là tiến giai "Thiên nhân thân", trong quá trình này, thân thể sẽ không ngừng sinh ra biến hóa, càng ngày càng cường đại.

Mà lý giải của Vương Thủ Triết chính là trong quá trình này, thân thể không ngừng thay thế tân trần, tế bào mới thay thế tế bào cũ, tương đương với đổi một thân thể khác.

Mà quá trình này, lại duy trì trọn vẹn ba tháng.

Đây là toàn bộ quá trình thăng cấp Thiên Nhân cảnh, thay tủy, tẩy huyết, Thiên Nhân thân!

Loại phương thức tiến giai này khác với tiểu thuyết huyền huyễn mà kiếp trước Vương Thủ Triết xem. Đột phá của bọn họ thường thường đều là trong nháy mắt, thậm chí đánh cũng có thể đột phá đại cảnh giới!

Nhưng trong thế giới này của hắn, khi đánh không lại kẻ địch, không chuẩn bị đột phá quả thực không thể nói lý. Thậm chí ngay cả đổi tủy cũng chưa đổi xong, nói không chừng đã bị đánh chết.

Đặc biệt là quá trình đột phá này, thật sự không phải lúc một sớm một chiều, hơn nữa mỗi người đều không quá giống nhau. Giống như Vương Thủ Triết hao tốn một trăm mười hai ngày, mà thê tử Liễu Nhược Lam của hắn, từ bốn năm trước đã hoàn thành thăng cấp, nàng hao tốn không đến một trăm ngày.

Thậm chí, Vương Thủ Triết còn nghe nói có người hao phí mấy năm mới thăng cấp thành công.

Ngoài ra, đáng nhắc tới là.

Mấy ngày cuối cùng Thiên Nhân thân xuất hiện kiếp vân thuộc về Vương Thủ Triết, sau đó ầm ầm giáng xuống ba đạo thiên lôi. Vì sao không nói tỉ mỉ việc này, chỉ là vì mấy đạo thiên lôi này uy lực quá yếu, hắn dễ dàng vượt qua.

So với thiên lôi lục vĩ hỏa hồ năm đó tấn thăng thất giai, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Đương nhiên, những thiên lôi này cũng là vì gặp phải Vương Thủ Triết. Nếu đổi lại là một người không có căn cơ, có thể vượt qua thiên lôi hay không cũng không dễ nói. Từ trước tới nay luôn có một số kẻ xui xẻo chết dưới thiên lôi Thiên Nhân cảnh.

Sau khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh thành công.

Vương Thủ Triết cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất của mình, mỗi một tế bào trên thân thể đều trở nên đặc biệt cường đại, thần niệm, huyền khí đều tăng lên một bậc thang lớn.

Nhất là huyết mạch trong cơ thể lại lần nữa thức tỉnh một tầng, đạt đến tầng thứ năm Đạo Thể.

Đại thiên kiêu đến Thiên Nhân cảnh mới xem như đại thiên kiêu chân chính. Sau khi thức tỉnh đạo thể, trên lý luận mà nói đã có thể tìm hiểu tiểu thần thông rồi, có tư cách dẫn động một ít pháp tắc thiên địa.

Dù sao có số lượng tu sĩ Tử Phủ cảnh tương đối, cũng chỉ là Đạo thể mà thôi.

Đương nhiên cũng không phải nói có đạo thể là có thể sánh ngang với tu sĩ Tử Phủ cảnh. Dẫu sao Tử Phủ cảnh cũng là Tử Phủ cảnh, điểm mạnh mẽ ở các mặt mà không chỉ là đạo thể.

Nhưng dù vậy, thực lực của đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh so với đại thiên kiêu Linh Đài cảnh, hoàn toàn không thể so sánh nổi. Động thủ, hoàn toàn là người lớn đánh trẻ con.

Về điểm này, Vương Thủ Triết có một trải nghiệm riêng, tất cả đều phải bắt đầu từ việc Liễu Nhược Lam thăng cấp Thiên Nhân cảnh trước… Nói đến việc này, đều là một phen chua xót nước mắt.

Bỏ đi bỏ đi, việc này không nói cũng được.

Tóm lại, chính hắn trước mắt cũng là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, xem như không kém hơn Liễu Nhược Lam. Cũng may lúc trước hắn sáng suốt hao phí khoản tiền lớn và tâm

huyết, lấy được Vô Cực bảo đan. Nếu không sau khi đến Đạo thể lại muốn tăng huyết mạch lên, chính là khó như lên trời.

Vương Thủ Triết chỉ cảm nhận một chút sự cường đại của bản thân, sau khi ngự không phi hành mấy chục dặm trên bầu trời liền hạ xuống. Sau đó, hắn đã chuẩn bị sẵn một bảo vật liễm tức — 【 Khinh thiên ngọc phù 】 đeo lên, kích hoạt công hiệu của nó.

Trong phút chốc, khí tức cường đại của Vương Thủ Triết bị một loại năng lượng thần bí nào đó áp chế che lấp lại. Nếu như những tu sĩ Thiên Nhân cảnh khác tra xét, chỉ cảm giác được hắn hẳn là thực lực Linh Đài cảnh hậu kỳ.

Cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh, nếu không sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt, cũng khó có thể nhìn thấu công hiệu cường đại của 【 Khi Thiên ngọc phù 】.

Chỉ là 【 Khi Thiên Ngọc Phù 】 này vốn là bảo vật cực kỳ khó có được, luyện chế vô cùng khó khăn. Trong khoảng thời gian này, Bách Bảo Các cũng chưa từng xuất hiện bảo vật này. Rơi vào đường cùng, Vương Thủ Triết đành viết thư cho Ly Dao, nhờ nàng làm phiền Thiên Hà chân nhân một chút.

Thiên Hà chân nhân dù sao cũng là viện trưởng của Tử Phủ Học Cung, một trong những đại nhân vật chống trời. Cuối cùng lão nhân gia ông ấy ra mặt đưa cho Vương thị hai tấm 【 Khinh Thiên Ngọc Phù 】 vẫn là tình bằng giá một trăm vạn một tấm!

Có 【 Khi Thiên Ngọc Phù 】, Vương thị có thể che giấu ít nhất hai tu sĩ Thiên Nhân cảnh, bố cục trên phương diện chiến lược và chiến thuật sẽ càng thêm ung dung không vội.

Về phần nói, cánh cửa của thế gia Lục phẩm kia, Vương Thủ Triết cũng không phải là không muốn, chỉ là trước mắt muốn chỉ là vô ích, không bằng quảng tích lương thực chậm rãi xưng Vương Lai càng quan trọng hơn.

Cùng lúc đó.

“Tân An trấn” mới xây dựng, chỉ là một hình thức ban đầu. Một mảnh địa bàn “vải rộng” này, ước chừng có khoảng bốn cái Bán Bình An trấn lớn nhỏ, dự tính tương lai tổng cộng có

thể khai phá ruộng tốt đạt tới một trăm ba mươi đến một trăm sáu mươi vạn mẫu (Viêm sản).

Chỉ là Tân An trấn này không phải chỉ có Vương thị nhất tộc khai phá. Gia tộc thông gia liên minh thông gia, trong lần khai hoang này cũng đã xuất ra đại lực. Bởi vậy, dựa theo ước định trước đó, Vương thị trả giá công huân lớn nhất chiếm cứ sáu phần địa bàn.

Các thế gia còn lại, tổng cộng chiếm bốn phần địa bàn.

Các đại gia tộc cho dù là quan hệ thông gia, cũng tuân theo truyền thống tính toán rõ ràng huynh đệ ruột. Trên bản đồ đánh giá của Tân An trấn, cũng đã sớm khoanh khoanh vùng địa bàn của mình, hơn nữa thật sự đăng ký tạo sách của quan phủ.

Luật pháp Đại Càn quy định, mặc kệ thế gia khai thác ngoại vực như thế nào, nhưng trên danh nghĩa vẫn thuộc về quốc thổ Đại Càn. Phải thiết lập trấn thủ phủ, cũng có thành thủ phủ phái trấn thủ sứ trấn thủ địa phương.

Mà Vương Thủ Triết cũng đưa ra yêu cầu, công việc xây dựng trấn thủ phủ là của quan phủ, hơn nữa còn phải dựa vào sau Thủ Triết quan, gần như liên kết lại với nhau.

Đây cũng là một thủ đoạn mà Vương Thủ Triết tránh cho thảm án Trụ Hiên quan năm đó tái hiện.

Cũng may thành thủ đại nhân Ngụy Văn Huân lần này, trên cơ bản đã xem như nằm thẳng xuống, đủ loại yêu cầu Vương thị đưa ra, chỉ cần dưới tình huống hợp pháp thì không ai không đáp ứng.

Mấy năm trước đã khởi công xây dựng trấn thủ phủ ở Thủ Triết quan, bây giờ trấn thủ phủ đã khánh thành. Đồng thời, trấn Tân An trấn cũng đã hình thành hình thức ban đầu.

Một ngày này.

Ngụy Văn Huân tự mình đưa đến Trấn Thủ Sứ cùng một đám nhân viên tùy tùng, đến Tân An trấn nhậm chức.

Mà Vương Thủ Triết đúng lúc tấn cấp Thiên Nhân cảnh thành công, bế quan quá lâu, thuận tiện ra mặt hít thở không khí. Bởi

vậy, tự mình đến Tân An trấn thủ phủ gặp Trấn Thủ sứ mới nhậm chức.

Lại nói tiếp, Trấn Thủ Sứ ở trên địa bàn của Vương thị, từ trước đến nay luôn là quan viên không có cảm giác tồn tại nhất.

Cũng không phải nói Vương thị đặc biệt chèn ép Trấn Thủ Sứ gì đó.

Chỉ là Vương thị bây giờ thật sự quá cường đại, cường đại đến trình độ một Trấn Thủ sứ nho nhỏ chỉ có thể ngưỡng vọng. Bởi vậy, với tư cách Trấn Thủ sứ địa bàn của Vương thị, chỉ có thể chủ động thành thật nằm xuống, mọi chuyện đều nghe ý kiến của Vương thị.

Cũng chính vì vậy, "Trấn Thủ Sứ đại nhân" lần này của Bình An trấn, Vương Thủ Triết cần tĩnh tâm suy nghĩ một phen, mới có thể nhớ tới tên và hình dạng của đối phương.

"Ôi, Thủ Triết gia chủ." Thành thủ đại nhân Ngụy Văn Huân vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết đứng gác ở cửa phủ, lập tức da mặt run lên, vội vàng chủ động bước nhanh về phía trước nói: "Trấn thủ sứ Tân An đến nhậm chức, sao dám làm phiền Thủ Triết gia chủ đích thân đến?"

"Đâu có đâu có, Trấn Thủ Sứ đại nhân chính là trấn thủ một phương, về sau chắc chắn phải trấn thủ đại nhân trông nom Vương thị một phen." Vương Thủ Triết khách khí một câu, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, nghe nói thành thủ đại nhân ngài sắp thăng chức rồi? Chúc mừng Ngụy Thành Thủ."

"Sao dám không dám, Ngụy mỗ là toàn dựa vào Thủ Triết gia chủ lập vô số công huân, mới có phần công tích này." Ngụy Văn Huân khiêm tốn khách sáo, trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

Nhớ ngày đó khi hắn vừa tới Trường Ninh vệ, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, thề phải làm cho tốt một phen thành tích. Nhưng không ngờ, Trường Ninh vệ này thế cục vô cùng ác liệt, các đại thế gia kết thành liên minh thông gia, hơn nữa còn lấy Vương thị làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Khiến hắn đường đường là thành thủ đại nhân, trực tiếp trở thành một đồ trang trí. Trong lúc này, hắn cũng từng đấu tranh,

cố gắng qua, lại luôn bị Vương thị đè ép gắt gao.

Đến nhiệm kỳ mười mấy năm cuối cùng, hắn cũng không còn sức tranh đấu với Vương thị một tay che trời nữa, sau đó liền thành thật nằm xuống.

Chuyến này, ngược lại là để cho hắn xuất ra không ít công tích.

Cái gì mà trình độ kinh tế phát triển đứng đầu toàn quận, thu thuế hàng năm lại càng đạt tới đệ nhất ngoại thành quận… Thậm chí, Vương thị không cam lòng tịch mịch khai hoang, lập tức khai mở một mảnh quốc thổ khổng lồ cho Trường Ninh vệ…

Công tích quan phủ này, tự nhiên lại rơi xuống trên đầu Ngụy Văn Huân.

Điều này làm cho Ngụy Văn Huân trong lúc lơ đãng, trực tiếp nằm thành người chiến thắng cuộc đời. Dựa vào công tích tài nguyên bắt được mềm tay trấn áp vô số đối thủ cạnh tranh, điều động đến vị trí tốt của quận thành, tương lai tiền đồ vô lượng cả đời.

Bây giờ nghĩ lại, hắn cũng cảm thấy thổn thức không thôi.

“Thủ Triết gia chủ, vị này là trấn thủ phủ trấn thủ tân An chúng ta, trấn thủ sứ mới nhậm chức.” Ngụy Văn Huân vừa nói, đám người phía sau tách ra, từ trong đi ra một nam tử tuấn lãng võ tướng.

Hắn chắp tay với Vương Thủ Triết nói: “Trấn thủ sứ trấn Tân An Vương Thủ Liêm, bái kiến gia chủ.”

Thủ Liêm?

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc, không ngờ Ngụy Văn Huân lại ủy nhiệm Vương Thủ Liêm trở thành Trấn Thủ Sứ… Được rồi, đây gần như là đại biểu cho thành thủ phủ hoàn toàn từ bỏ giám thị Tân An trấn…

Không ngờ Ngụy Văn Huân từ trước đến nay có oán niệm vi từ với Vương thị, trước khi thăng chức lại tặng cho Vương thị một phần lễ vật.

…

Chương 83: Vương thị càng thêm thịnh vượng.

…

Xem ra, Ngụy Văn Huân đã bắt đầu lĩnh ngộ chân lý của quy tắc thế giới dưới sự "giáo dục" nhiều năm của Vương thị.

Loại bá chủ cường hào hùng hùng cứ một phương như Vương thị, đã không phải bất cứ một thành thủ nào có thể tùy ý nhào nặn, thậm chí đối kháng. Một khi Vương thị tích cực, Ngụy Văn Huân hạ lệnh thành thủ đại nhân này, sợ là ngay cả thành thủ phủ cũng không ra được.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, một số gia tộc Huyền Vũ bát cửu phẩm, thậm chí là bất nhập phẩm, ai cũng không phải kẻ ngốc. Thành thủ đại nhân hai ba mươi năm phải đổi một gốc cây, mà Trường Ninh Vương thị đã chiếm cứ ở đây từ nhiều thế hệ.

Huống chi Trường Ninh Vương thị khác với thế gia cường thịnh của các thành vệ khác, Trường Ninh Vương thị thông qua đối ngoại kiếm lợi ích mà lớn mạnh, chẳng những không hút máu của thế gia bản địa, ngược lại mang theo thế gia bản địa cùng kiếm và phát triển.

Trường Ninh vệ của hiện giờ, chỉ cần có thể đứng cùng một tuyến với thế gia cửu phẩm của Vương thị, căn bản sẽ không có người còn sống nghèo. Thậm chí không ít thế gia cửu phẩm kiểu cá ướp muối đã tích trữ tài nguyên và thực lực, hùng tâm bừng bừng kế hoạch làm sao thăng lên bát phẩm.

Mà thế gia Bát phẩm vốn dĩ của Trường Ninh vệ cũng đang xung kích thế gia Thất phẩm, thậm chí có một số đã thành công.

Ví dụ như Nho Hồng lão tổ của Đông Cảng Trần thị, từ hơn mười năm trước đã là Thiên Nhân cảnh. Mà Đông Cảng Trần thị cũng thay đổi nhà cửa trở thành thế gia Thất phẩm, trở thành bá chủ nói một không hai của Đông Cảng.

Liễu Chỉ Phù của Sơn âm Liễu thị cũng đã xung kích Thiên Nhân cảnh thành công.

Tuy nhiên nàng xuất thân là đệ tử nòng cốt của Học Cung, sau khi trở thành Thiên Nhân cảnh sẽ được đề bạt làm trưởng lão của Học Cung, nghiêm chỉnh mà nói không thể trở thành tư cách thăng cấp của Sơn âm Liễu thị. Bảy phẩm thăng lên lục phẩm là đủ rồi, là người duy nhất trong Thiên Nhân cảnh mà đổi thành gia tộc của Liễu thị thì không thích hợp.

Bởi vậy trước mắt Sơn Âm Liễu thị mặc dù có mười mấy tu sĩ Linh Đài cảnh, lại như cũ xem như bát phẩm, chẳng qua là thế gia vô cùng lợi hại trong bát phẩm, bình thường được xưng là bát phẩm mạnh. Thực lực tổng thể, so với bát phẩm bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà đệ nhất lão tổ Liễu thị Liễu Khánh Bạch, chính là thân ngoại tôn của Trụ Hiên lão tổ. Vốn là tư chất bất phàm, cho tới nay đều dốc lòng bế quan trùng kích Thiên Nhân cảnh. Hai mươi năm gần đây, nhờ Liễu thị càng lúc càng cường thịnh, tài nguyên Liễu thị cung cấp nuôi dưỡng Khánh Bạch lão tổ cũng bắt đầu bất kể thành quả.

Bây giờ Khánh Bạch lão tổ mới hơn một trăm bốn mươi tuổi, vậy mà đã trùng kích đến Linh Đài cảnh đỉnh phong, nếu như tất cả đều thuận lợi mà nói, không đến mấy năm, Liễu thị đã có thể trở thành thế gia Thất phẩm chân chính.

Còn có sự phát triển của Sơn Dương Công Tôn thị cũng vô cùng không tệ, chỉ là vận khí của bọn họ không tốt bằng Liễu thị. Lão tổ đầu tiên của Công Tôn thị - Công Tôn Ác —— lão tổ ác bá, hiện giờ đã là một trăm sáu mươi tuổi, nhưng vẫn chỉ là Linh Đài cảnh trung kỳ, mấy chục năm qua cũng không có tiến bộ thế nào.

Không còn cách nào khác, Công Tôn thị dựa vào Vương thị làm giàu, Ác lão tổ đã có tuổi tác quá lớn, bỏ lỡ cơ hội phát dục tốt nhất.

Bây giờ hy vọng đột phá Công Tôn thị trùng kích Thiên Nhân cảnh đều đặt ở trên người Kỳ Lão Tổ. Gia tộc toàn lực ủng hộ, hiện giờ Kỳ Lão Tổ chỉ hơn một trăm, đã là Linh Đài cảnh tầng năm đỉnh phong, dựa vào tài lực của Công Tôn thị, hi vọng thành tựu Thiên Nhân cảnh của Kỳ Lão Tổ rất lớn.

Ngoài ra gia tộc nổi lên dị quân, chính là Mẫu tộc Ánh Tú Lư thị của Vương Thủ Triết. Minh thăng lão tổ của Lô thị, hy

vọng thành tựu Thiên Nhân cảnh đời này cực kỳ xa vời. Nhưng trận pháp sư Lô thị Lư Tiếu Tiếu, lại là ở "bất tri bất giác" trở thành thiên kiêu.

Hiện giờ Lô Tiếu Tiếu bất quá bốn mươi mấy tuổi, tu vi cũng đạt tới tầng thứ năm đỉnh phong, tương lai hơn phân nửa sẽ giành trước khi Kỳ Lão Tổ thành tựu thiên nhân, để Ánh Tú Lư thị dẫn đầu trở thành cấp bảy.

Hơn nữa Lư Tiếu Tiếu thân là trận pháp sư duy nhất trong liên minh thông gia, tác dụng cũng không nhỏ, địa vị vô cùng đặc thù và vững chắc.

Lại thêm Thiên Nhân Lôi thị, Thiên Nhân Từ thị…

Bởi vậy, cho dù xóa bỏ Trường Ninh Vương thị. Toàn bộ thực lực của liên minh thông hôn cộng lại, so với thế gia lục phẩm bình thường cũng mạnh hơn một bậc. Lực ảnh hưởng của phủ thủ thành, lại bị Trường Ninh vệ gọt một lần nữa.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Ngụy Văn Huân đương nhiệm cho Vương Thủ Liêm nghi thức nhậm chức long trọng, sau đó lấy lý do không quấy rầy tân Trấn Thủ Sứ rời đi trước.

Lúc chạng vạng tối.

Tân An trấn trấn thủ trong đại sảnh phủ.

Vương Thủ Triết ngồi đối diện với Vương Thủ Liêm đang mặc nhung trang quan phục.

Trên bàn bày biện một ít rượu và thức ăn, đều là do con dâu Chu Thanh Ngưng của Vương Thủ Liêm tự mình xuống bếp nấu nướng. Tuy tài nấu nướng của nàng không tinh xảo nhưng mấy món ăn vặt cũng rất ra dáng.

"Tứ bá, người và Thủ Liêm từ từ uống rượu, ta đi đốc thúc công việc của Thái nhi." Chu Thanh thu lại lễ nghi, sau đó lặng lẽ lui ra, cho huynh đệ hai người một không gian riêng biệt.

Đợi Chu Thanh Ngưng đi rồi, Vương Thủ Liêm nâng chén nói: "Tứ ca, mấy năm nay đều dựa vào ngài, Vương thị mới có khí tượng như bây giờ, ta kính ngài một ly."

Lúc này Vương Thủ Liêm đã không còn là thiếu niên xanh lục bị muội muội Vương Lạc Thu Thiên truy sát nữa.

Kiếp sống binh nghiệp nhiều năm qua, đã luyện hắn thành một vị nam tử thành thục. Hắn hôm nay, dáng người cao ngất hùng vĩ, để hai chòm râu, trong ánh mắt càng có chút thâm thúy mà uy nghiêm.

Cũng khó trách, Vương Thủ Liêm đã bốn mươi bảy tuổi. Mặc dù huyết mạch không phải là cấp bậc thiên kiêu, nhưng cũng do gia tộc không ngừng tiêu tiền ủng hộ, đạt tới trung phẩm giáp đẳng, tu vi cũng đạt tới Linh Đài cảnh tầng ba đỉnh phong. Không bao lâu nữa, liền có thể bước vào trung kỳ.

Tương lai Tử Phủ cảnh xa không dám nói, nhưng một Thiên Nhân cảnh thì không chạy thoát được.

"Đây đâu phải công lao của một mình ta?" Vương Thủ Triết cười cười cụng ly với hắn nói: "Còn không phải là các già trẻ nhà chúng ta, các đời người đều đồng tâm hiệp lực. Những năm gần đây, lục đệ đệ ngươi cũng vất vả rồi. Bởi vì tộc quy, nhất định phải tách khỏi Thanh Ngưng và bọn nhỏ, một mình ở trong quân võ thời gian dài."

Nhà có gia quy, tộc có tộc pháp.

Chu Thanh Ngưng - nàng dâu của Lục Vương Thủ Liêm, tuy xuất thân từ thế gia quân võ, nhưng nếu đã lựa chọn gả cho Vương Thủ Liêm, đương nhiên cũng phải tuân thủ gia quy của Vương thị.

Vì vậy, khi Chu Thanh Ngưng mang thai đứa con đầu tiên của Vương Ly Tuyền, liền từ chức trong quân, trở về Vương thị chủ trạch dưỡng thai sản xuất. Những năm gần đây, vẫn luôn canh giữ ở Vương thị chủ trạch, nuôi dưỡng bọn nhỏ. Tộc nhân cưới vợ, đó là gả vào toàn bộ gia tộc. Mà hài tử sinh ra, cho dù là hài tử của mình, cũng là hài tử của cả gia tộc.

Hài tử vị thành niên, nhất định phải sinh hoạt trong chủ trạch, cũng phải học ở Tộc Học, cùng trưởng thành với tộc nhân cùng tuổi, tiếp nhận giáo dục hoàn chỉnh của Vương thị.

Loại gia quy này, cho dù là ai cũng không thể vi phạm.

Nếu không như tình huống của Thủ Liêm, phu thê hai người cùng nhau sinh sống trong quân doanh, hài tử cũng lớn lên ở

trong quân doanh… Như vậy Ly Khuyết, Tông Bình, Tông Thái mấy hài tử sẽ cùng toàn gia tộc nảy sinh cảm giác xa cách.

Chỉ là ngày lễ ngày tết qua lại một chút, cái này cùng thân thích có gì khác nhau?

Bởi vậy, quan niệm gia tộc trên thế giới này không giống quan niệm gia tộc trên Trái Đất, trong mắt tất cả tộc nhân, tầm quan trọng của mọi người nhất định vượt qua tiểu gia. Sự thân cận giữa các tộc nhân và nhận thức thân phận lẫn nhau, cũng không phải tình thân giữa thân thích ở Trái Đất có thể so sánh.

Vương Thủ Liêm từ nhỏ đã lớn lên dưới bầu không khí này, đương nhiên cũng nhận quan niệm này. Lúc này, hắn lắc đầu nói: "Cái này có gì mà vất vả chứ? Phụ thân ta không phải cũng là như thế sao? Hơn nữa, ta cũng không phải nhậm chức ở phương xa, thỉnh thoảng có thể trở về thăm. Nếu nói khổ cực mà nói, Tam ca và Thất đệ đều ở trong quận thành, mới vất vả một chút."

Hai huynh đệ vừa uống vừa trò chuyện, hai huynh đệ đã lâu không có cơ hội này để tâm sự.

"Tứ ca! Lần này đến Tân An trấn đảm nhiệm Trấn Thủ sứ, mặc dù sự việc xảy ra quá đột ngột." Vương Thủ Liêm thoáng trầm ngâm nói: "Nhưng ta đã thương lượng với phụ thân rồi, mang một nhóm quân trung tâm mà mấy năm nay chúng ta bồi dưỡng tích lũy được tới đây, khoảng chừng trăm người, đều là quân tốt trẻ tuổi có phẩm tính và tiềm lực đều ưu tú. Có thể duy trì trật tự trị an của Tân An trấn, lại có thể trợ giúp Vương thị khai thác tiếp theo đối với Tân Vực."

"Nếu là bụng của tam bá và tâm phúc của ngươi, Vương thị chúng ta cũng không thể bạc đãi bọn họ." Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: "Hàng năm gia tộc lại thêm cho ngươi và tam bá mười vạn càn kim tài nguyên, để bổ sung 'Quân phí' không đủ."

"Tứ ca, nhiều quá." Vương Thủ Liêm vội vàng nói: "Trước kia gia tộc hàng năm đều ủng hộ cho chúng ta, lại có thêm mười vạn nữa thì nhiều lắm, gia tộc dùng tiền rất nhiều."

Vương Định Tộc và Vương Thủ Liêm đều là đại biểu kéo dài thế lực phát triển trong quân đội của Vương thị. Vì vậy, hàng năm Vương thị đều âm thầm giúp đỡ bọn họ, khiến bọn họ có nhiều cơ hội lôi kéo quan hệ đồng liêu, nuôi trồng tâm phúc, dần dần lớn mạnh bản thân.

"Không sao, Tân An trấn đã tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng, một nông trang, một nông trang đều như măng mọc sau mưa, tổng thu nhập hàng năm cũng là một năm một dạng." Vương Thủ Triết vẻ mặt lại ngưng trọng nói, "Nhưng nếu cuộc chiến đế tử đã mở ra, tương lai Đại Càn quốc chúng ta tất nhiên sẽ xuất hiện rung chuyển và biến cục. Trong tay nắm giữ thêm một phần lực lượng, liền có thể nhiều thêm một phần thong dong."

"Số tiền này, ngoại trừ bồi dưỡng thế lực của mình ra, ngươi cũng có thể dùng để mở rộng nhãn tuyến, gia tăng chiều sâu mạng lưới quan hệ của quân đội, cũng có thể gia tăng xúc giác rộng của Vương thị ta."

Nói đến việc này, trong lòng Vương Thủ Triết có chút khó chịu. Đang yên đang lành sao lại xuất hiện tranh chấp đế tử… Nếu cho hắn thời gian mấy trăm năm chậm rãi phát triển, đến lúc đó Vương thị sẽ là một quái vật khổng lồ, đến lúc đó lại xuất hiện tranh giành đế tử, hắn cũng không đến mức bị động như thế.

Có điều, nếu bọt sóng thời đại đã đến, Vương Thủ Triết cũng tuyệt đối không phải hạng người oán trời trách đất, chỉ càng thêm dụng tâm đi bố cục phát triển, tận khả năng tránh cho Vương thị bị bọt nước thời đại "Tùy tay đập chết".

"Tứ ca, ta hiểu rồi." Vương Thủ Liêm vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mấy năm gần đây, ta cũng phát triển mạng lưới quan hệ với phụ thân không ít, về sau sẽ càng thêm dụng tâm phát triển. Một khi có bất cứ động tĩnh gió thổi cỏ lay gì, chúng ta cũng có thể cảnh giác trước."

"Ngụy Văn Huân con đường kia cũng không nên đứt đoạn." Vương Thủ Triết cười nói: "Ngươi và Tam bá, có thể xem như bộ hạ cũ của hắn. Phần tình nghĩa này, nói không chừng ngày nào đó sẽ có tác dụng."

“Ngoài ra, ngươi cũng phải lưu ý vấn đề tài nguyên trong quân đội, nhất là Tẩy Tủy đan, Vô Cực bảo đan, hoặc là tài liệu luyện chế đan dược liên quan. Những thứ này đều là tài nguyên mà gia tộc chúng ta cần gấp.”

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, bảo vật tương tự như Tẩy Tủy đan, Vô Cực bảo đan có thể tăng lên tư chất huyết mạch, có nhu cầu vô tận. Cũng không thể chính hắn hao phí tài nguyên to lớn, đạt tới huyết mạch đại thiên kiêu.

Các huynh đệ tỷ muội tộc nhân còn lại, mặc kệ bọn họ sống chết sao?

Trong phạm vi năng lực, huyết mạch thiên kiêu gia tộc tự nhiên càng nhiều càng tốt. Không chỉ bản thân bọn họ sẽ rất mạnh, cũng liên quan đến huyết mạch mạnh mẽ của con cháu tương lai Vương thị.

Bây giờ tổng thể huyết mạch của Vương thị tăng lên một mảng lớn, huyết mạch của các hài tử trẻ mới sinh rõ ràng mạnh hơn một bậc lớn ở trên huyết mạch Tiên Thiên. Vượt qua bình quân tuyến của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Nặc.

“Vâng, Tứ ca.” Vương Thủ Liêm biết nghe lời.

Trong mắt tộc nhân Vương thị, Tứ ca Vương Thủ Triết giống như một nhân vật thần thánh, bất kỳ quyết định nào cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Bất tri bất giác, hơn một canh giờ trôi qua.

Chu Thanh Ngưng gõ cửa đi vào, thu mình hành lễ: “Tứ bá, phu quân. Linh Nhi và Bình Nhi, bọn họ đang chấp hành nhiệm vụ ở gần đây, nghe tin liền chạy tới thăm phu quân một chút.”

“Nếu như vậy vừa khéo, chuyện giữa ta và Thủ Liêm đã nói xong. Đệ muội ngươi cũng đừng tự mình động thủ, dứt khoát mời đầu bếp nương mở lại một bàn, ta và mấy đứa trẻ cũng có chút thời gian không gặp, vừa vặn nói chuyện với chúng một phen, kiểm tra một phen.” Vương Thủ Triết lập tức tinh thần tỉnh táo.

Hai năm gần đây, hắn đều đang chạy nước rút đến Thiên Nhân cảnh, đúng là sơ sót sự đốc thúc đối với bọn nhỏ. Mỗi con của mỗi một gia tộc đều là tương lai của Vương thị, Vương Thủ

Triết thân là người đứng đầu một nhà, tự nhiên có trách nhiệm đốc thúc bọn họ tiến tới.

"Tứ ca… Vẫn quan tâm bọn nhỏ trước sau như một." Khóe miệng Vương Thủ Liêm có chòm râu hơi co lại, trong ánh mắt hiện lên một bóng ma khó có thể tiêu tan, trong đó tức Tứ ca thi giáo, cũng có "áp Sách" đến từ muội muội Vương Lạc Thu.

Chu Thanh Ngưng "Vâng" một tiếng, che miệng cười đi chuẩn bị bàn mới, khảo giáo Tứ bá, nhưng "động lực" mà bọn nhỏ trưởng thành, bọn nhỏ không nhất định sợ mẹ hiền như nàng, cũng không nhất định sợ nghiêm phụ trường kỳ không ở nhà, nhưng mà nhất định sẽ sợ tộc trưởng Tứ bá của bọn chúng.

Rất nhanh.

Trong sảnh có ba nam nữ trẻ tuổi đang đứng, bọn họ đều khoanh tay đứng đó, đầu cúi xuống thở mạnh cũng không dám thở mạnh. Nhất là Vương Ly Tuyền và Vương Tông Bình, bọn họ vốn đang chấp hành nhiệm vụ ở gần đây, thuận đường tới thăm phụ thân một chút.

Nhưng không ngờ lại đâm đầu vào người Tứ bá, đúng là ra ngoài không tính là lành dữ.

Về phần Vương Tông Thái nhỏ tuổi nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong ánh mắt tràn ngập người vô tội bị ca ca tỷ tỷ liên lụy.

"Ầm!"

Vương Thủ Liêm vừa gõ bàn, tức giận nói: "Mấy người các ngươi, vẻ mặt mỗi người đều như thế nào? Có phải mẫu thân các ngươi ngày thường chiều hư các ngươi hay không?"

"Thủ Liêm chớ hung, mấy người các ngươi đừng căng thẳng." Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Ly Tịnh, ngươi đã là đại cô nương, bình thường cũng hiểu chuyện và cố gắng. Không giống với hai tiểu tử bọn họ, ngươi ngồi xuống trước đi."

"Tạ tứ bá." Vương Ly Tuyền đã hai mươi tuổi, đã trổ mã hạ xuống đất trở thành một đại mỹ nhân, lấy lòng ngoan ngoãn cười cười với Vương Thủ Triết, sau đó ngồi xuống một bên quay đầu lại, tỏ vẻ đã phân rõ giới hạn với hai đệ đệ.

Vương Tông Thái mới mười tuổi, lập tức bị sự vô sỉ của tỷ tỷ làm cho sợ ngây người. Trước đây, tỷ tỷ từ trước đến nay đều coi hắn là bảo bối. Tại sao vừa đến trước mặt Tứ bá, lập tức liền làm phản rồi?

Ngược lại Vương Tông Bình vô cùng thấu hiểu chuyện này, đừng nói tỷ tỷ phản bội, ở trước mặt tứ bá, đổi lại Cửu thiếu gia hắn có cơ hội này, kẻ phản bội cũng là phản bội.

"Tông Bình, năm nay đã mười sáu rồi đúng không?" Vương Thủ Triết hài lòng đánh giá lão Cửu đời chữ "Tông", đứa nhỏ này lớn lên đương nhiên là bề ngoài ưu tú nhất quán của Vương thị, mày kiếm mắt sáng bừng bừng anh khí.

Hơn nữa nhìn bước đi của hắn trầm ổn không phiêu, huyền khí trong cơ thể hùng hậu ngưng thực.

Với tu vi Nhân cảnh hiện tại của Vương Thủ Triết, liếc mắt một cái đã nhìn ra hắn đã đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bảy, có thể thấy được ngày thường hắn rất chú trọng công pháp cơ bản.

Gia tộc nhân đinh càng ngày càng thịnh vượng, nam đinh đời chữ Tông đều xếp hạng thứ mười lăm, đời chữ Ly cũng xếp đến mười ba. Đồng thời, bối tự Thất và bối tự Lận cũng đều đã xếp đến lão Thất.

Có thể tưởng tượng, đời chữ tông trong tương lai nhất định sẽ vượt qua nhân số của đời chữ Thủ, mà đời chữ Thất cũng sẽ vượt qua đời chữ Tông. Một đời thịnh vượng như thế mới là căn cơ quật khởi thật sự của Vương thị trong tương lai.

"Tông Bình không tệ, kiến thức cơ bản rất vững chắc, gần đây đi theo trưởng bối hoặc huynh trưởng của gia tộc rèn luyện cho tốt." Vương Thủ Triết khen một tiếng.

Vương Tông Bình thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: "Tứ bá, Tông Bình nhất định sẽ cố gắng."

Sau đó, Vương Thủ Triết nhìn về phía Vương Tông Thái, ừm, căn cơ cũng không tệ lắm, đã ổn định ở dáng vẻ Luyện Khí cảnh tầng một cao đoạn. Liền kiểm tra văn chương một phen…

Vương Tông Thái gần mười tuổi bị giật mình, vội vàng nhanh trí nói sang chuyện khác: "Tứ bá, con nghe đại ca nói, huynh

ấy có cô nương mà huynh ấy yêu, là một tán tu tỷ tỷ rất xinh đẹp.”

Gì?

Vương Tông Bình trong nháy mắt đen mặt, thằng ranh con này vì không muốn khảo giáo văn khoa, vậy mà trong nháy mắt đem hắn bán đi? Chết tiệt, còn niệm tình huynh đệ sao?

Vương Thủ Triết còn chưa nói gì.

Vương Thủ Liêm ở một bên nổi giận đùng đùng gào lên: “Nghịch tử, ngươi thật to gan!” Hắn vẫn luôn nhậm chức trong tuần phòng doanh, đời này đã từng bắt không biết bao nhiêu tội phạm tán tu, ở trong mắt hắn, phần lớn tán tu đều là kẻ vô pháp vô thiên.

…

Chương 84: Huyết mạch Ly Dao thăng cấp! Thánh tử chi tranh!

…

Vương Tông Bình bị dọa đến chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững. Phụ thân trường kỳ nhậm chức trong hệ thống quân võ, sớm đã dưỡng thành tính nết nóng nảy. Ngày thường bởi vì tụ họp với bọn nhỏ ít xa cách nhiều, tự nhiên rất ít nổi giận.

Nhưng một khi phát hỏa, vậy thì…

"Lục đệ đừng nóng vội." Vương Thủ Triết ở bên cạnh khuyên: "Trong tán tu, chưa chắc đã không có chuyện tốt, trước tiên phải hiểu rõ tình huống đã."

"Tứ ca, trước không nói tán tu cô nương kia có được hay không." Vương Thủ Liêm vẻ mặt phẫn nộ nói, "Hắn và tiểu tử rách nát mới mười sáu tuổi, vừa mới từ trong Tộc Học đi ra, bản lãnh còn chưa học được mấy phần, liền bắt đầu hiểu được trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là muốn làm hỏng môn phong Vương thị chúng ta. Cửu thiếu gia, hừ, dựa vào ngươi cũng xứng thành Cửu thiếu gia Vương thị. Tứ ca, ngài đừng quản nữa, ta đánh một trận trước rồi nói sau."

Sau đó, Vương Thủ Liêm liền đem Vương Tông Bình ấn ngã xuống đất, coi kinh địa phương chính là một trận đòn hung ác, đánh hắn là đau khổ cầu xin tha thứ không thôi!

"Tứ bá, cha, con sai rồi." Vương Tông Bình khóc thảm không thôi: "Con cam đoan sau này cũng không dám trêu chọc tán tu cô nương nữa."

Sau đó, Vương Thủ Triết phát biểu một chút ý kiến nói: "Tuy trong tán tu đa số có đủ loại vấn đề. Nhưng cũng không thể quơ đũa cả nắm, nếu thật lòng yêu nhau, tứ bá ngược lại có thể phái người điều tra tình huống của nàng."

Vương Tông Bình sợ ngây người, Tứ bá, lão nhân gia ngài có thể nói chuyện này trước khi ta bị đánh không…

“Vẫn nên nói về Tông Thái trước đã.” Vương Thủ Triết cười híp mắt nhìn Vương Tông Thái nói: “Đến đây nào, chúng ta tiếp tục thi khoa văn, bây giờ ngươi đã mười tuổi rồi, lên Đông Hải Thiên Các lấy ‘Quan Thương Hải’ học thuộc sao? Đọc thuộc cũng không sao, tứ bá sẽ cho ngươi một đề toán học cửu chương đơn giản…”

Vương Tông Thái trợn tròn mắt, sách lược chuyển dời lập tức mất đi hiệu lực, sợ tới mức chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất… Ta vẫn còn là một đứa trẻ mà.

“Lục đệ… Khụ khụ!” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng.

Vương Thủ Liêm lập tức hiểu ý, xách tiểu nhi tử Vương Tông Thái lên đánh một trận, đánh cho tiểu tử kia kêu cha gọi mẹ không ngừng.

Chuyện như vậy thường xuyên xảy ra trên địa bàn của Vương thị. Tất cả trẻ con thế hệ trẻ đều bắt đầu kéo căng dây cung.

Cùng lúc đó.

Trụ Thủy Thiên Hồ trong Lũng Tả Học Cung.

Nước trong Thiên Hồ vẫn trong vắt xanh thẳm như trước, mây trắng như tơ, phản chiếu trên mặt hồ phẳng lặng như gương, chiếu rọi ra một cảm giác thánh khiết khó nói thành lời.

Trên bầu trời, màn nước thiên hoa hiện lên quang ảnh mờ nhạt, như ẩn như hiện.

Trên mặt hồ, từng Thủy Nguyên Linh quy giống như từng vết mực nhuộm thành điểm đen, chậm rãi du duệ, tràn ra tầng tầng gợn sóng.

Trên đài phơi nắng bên bờ đảo giữa hồ, một con linh tước non màu đỏ rực to bằng cái nắp nồi, đang “Két két” mà cãi nhau với một con thủy nguyên linh quy, vừa ầm ĩ, còn vừa vỗ cánh, nhảy nhót đôi chân nhỏ, nhìn qua rất oán giận.

Cùng lúc đó, trong Thủy Các trên Hồ Tâm, có hai bóng người đang chia nhau ngồi ở trên bàn, cúi đầu bận rộn xử lý sự vụ Học Cung.

Hai người này là một nam một nữ, nam một thân trường bào màu thủy, ôn nhuận như ngọc, vừa nhìn chính là vị quân tử

nho nhã, trong đôi mắt lại lộ ra vẻ thâm thúy cùng bình tĩnh không phù hợp với bề ngoài.

Khi đối mặt với hắn, có loại cảm giác mênh mông giống như đối mặt với vạn khoảnh sóng nước.

Vị này đương nhiên là chủ nhân của Tứ Thủy Các, Nguyên Thủy Thượng Nhân.

Một vị khác, lại là thiếu nữ thoạt nhìn tuổi cũng không lớn.

Nàng mặc một bộ quần lụa mỏng màu lam nhạt, thân hình yểu điệu, dung mạo tinh xảo, toàn thân đều lộ ra linh vận khó có thể diễn tả bằng lời.

Vị này chính là đích trưởng nữ của Vương Thủ Triết, bây giờ đã bái vào môn hạ của Thiên Hà chân nhân - Vương Ly Dao.

Cho dù dựa theo tuổi thực tế mà nói, Vương Ly Dao bây giờ đã vượt qua ba mươi tuổi, nhưng nàng thoạt nhìn vẫn như thiếu nữ hai tám tuổi thanh xuân tràn đầy, ngoại trừ khí chất lột xác trở nên càng thêm xuất chúng ra, năm tháng phảng phất căn bản không lưu lại dấu vết trên người nàng.

Đây chính là chỗ tốt của việc sớm tấn thăng Linh Đài cảnh.

Nàng mười mấy tuổi đã tấn thăng Linh Đài cảnh, cơ năng thân thể vẫn luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất, cho dù tiếp qua mấy chục năm, thoạt nhìn vẫn tươi đẹp như thiếu nữ.

Đương nhiên, đây chỉ là so sánh, thực sự đến mấy chục năm sau, nàng cũng đã sớm tấn thăng Thiên Nhân cảnh. Dù sao, Vương Ly Dao hiện giờ đã là Linh Đài cảnh hậu kỳ, qua bảy tám năm nữa, cũng nên chuẩn bị đột phá Thiên Nhân cảnh rồi.

Mười mấy năm nay, theo yêu cầu của Thiên Hà chân nhân, ngoài việc Vương Ly Dao tu luyện, cứ cách một đoạn thời gian lại rút ra một chút thời gian tham dự vào sự vụ Học Cung.

Ngay từ đầu, chúng trưởng lão Học Cung mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng không phục, luôn cảm thấy đối phương chỉ là một tiểu nha đầu, cho dù thiên tư có xuất chúng như thế nào, dù sao cũng chưa từng có kinh nghiệm liên quan, làm sao có thể quản được chuyện của một sạp hàng lớn như Học Cung?

Nhưng theo thời gian trôi qua, thái độ của mọi người dần dần thay đổi.

Lúc Vương Ly Dao xử lý sự vụ Học Cung tuy không tính là thuần thục, nhưng thường thường mạch suy nghĩ rõ ràng, làm việc quả quyết, ở vấn đề mấu chốt gần như chưa bao giờ phạm sai lầm.

Nàng không chỉ có bình tĩnh cùng bình tĩnh vượt xa ở độ tuổi này của nàng, có rất nhiều thời điểm, một ít ngôn luận trong lúc lơ đãng nói ra, càng lộ ra một cỗ cách cục cùng viễn kiến làm cho người ta sợ hãi thán phục, ngay cả các trưởng lão kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được sinh ra một loại cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Mấu chốt nhất chính là, nàng còn chưa bao giờ cảm thấy mình lợi hại bao nhiêu, dường như có thể làm được những chuyện này là chuyện đương nhiên.

Lúc Nguyên Thủy thượng nhân nói chuyện phiếm với các trưởng lão, thường xuyên không nhịn được cảm khái vạn phần.

Cách cục và tầm nhìn xa như vậy, theo lý mà nói tuyệt đối không thể xuất hiện ở trên người đứa nhỏ như nàng. Khả năng lớn nhất, chính là những thứ này đều là những thứ nàng quen thuộc từ nhỏ, tập mãi thành thói quen.

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích loại cảm giác mâu thuẫn trên người nàng.

Nguyên Thủy thượng nhân không tiếp xúc nhiều với Vương Thủ Triết, phần lớn thời gian đều thông qua miêu tả trong miệng người khác để hiểu được sự tích của hắn.

Trong miệng người khác, trên người Vương Thủ Triết thường thường mang theo một số nhãn hiệu đặc biệt, cái gì "quỷ tài thương nghiệp", cái gì mà "ôn hòa khiêm tốn, phong độ nhẹ nhàng", cái gì mà "cẩn thận quá mức", cái gì "Sủng thê cuồng ma", cái gì "gia chủ mẫu mực"…

Tuy nói rất xuất sắc, nhưng ở trong mắt thượng nhân Học Cung cấp bậc như hắn, cũng chỉ có thể coi là nhân tài tương đối xuất sắc mà thôi, đáng để lôi kéo, nhưng không đến mức quá coi trọng.

Nhưng nhìn từ biểu hiện của Vương Ly Dao, hắn, hoặc là nói bao gồm cả mọi người trong hắn, chỉ sợ đều đánh giá thấp người này.

Ngay cả Vương Ly Dao được hắn ta mưa dầm thấm đất, còn có được cách cục và ánh mắt khiến người ta sợ hãi thán phục như thế, bản thân hắn ta lại là nhân vật bậc nào?

"Sư tôn."

Bỗng dưng, đệ tử nòng cốt Phục Hạo Ba của Tứ Thủy thượng nhân bước nhanh từ cửa vào, cắt đứt suy nghĩ tung bay của Nguyên Thủy thượng nhân.

Nguyên Thủy thượng nhân liếc mắt nhìn hắn, ra hiệu hắn có chuyện nói mau.

Vương Ly Dao cũng ngẩng đầu quét mắt nhìn.

Phục Hạo Ba hành lễ với Nguyên Thủy thượng nhân và Vương Ly Dao, sau đó mới giải thích: "Là viện trưởng trở về."

Hóa ra, lúc đệ tử tuần tra nhìn thấy Thiên Hà chân nhân phi độn, lại thấy hào quang rơi vào trong hồ, liền báo cho Phục Hạo Ba phụ trách sự vụ an toàn trên đảo. Phục Hạo Ba xác nhận tình hình là thật, liền vội vàng tới thông báo cho Nguyên Thủy thượng nhân và Vương Ly Dao.

"Trở về rồi?"

Nguyên Thủy thượng nhân và Vương Ly Dao đều tỏa sáng hai mắt.

Thiên Hà chân nhân vừa rời khỏi Học Cung đã mấy năm, ở giữa ngay cả một chút tin tức cũng không có, khiến cho trong lòng bọn họ đều là bất ổn. Không nghĩ tới, lần này trở về cũng trở về lặng yên không một tiếng động.

Thiên Hà chân nhân trở về, bọn họ là đệ tử, theo lý nên đến bái kiến.

Lúc này hai người đã ra khỏi Tứ Thủy Các.

"Xoát"

Nguyên Thủy thượng nhân tiện tay vung lên, tay áo rộng thùng thình phất qua giữa không trung, một màn nước hiện ra

hào quang màu thủy lam bỗng nhiên bay lên, trong nháy mắt bao phủ lại hai người.

Sau một khắc, hào quang màu lam trong suốt nở rộ ra, thân ảnh hai người ở dưới màn nước bọc lại vạch ra một đạo hồ quang màu lam trên không trung, trong thời gian ngắn chui vào trong hồ nước xanh thẳm.

Hồ nước yên tĩnh mà thâm trầm.

Hào quang bao phủ xuống, hai người ở trong hồ nhanh chóng chìm xuống, rất nhanh tiềm nhập đáy hồ.

Sâu trong đáy hồ, có một tòa cung điện xây bằng đá đen xây thành, nguy nga hùng vĩ, khí thế hào hùng, tên là "Thiên Hà cung".

Tòa Thiên Hà cung này không chỉ là nơi Thiên Hà chân nhân tu hành sinh hoạt thường ngày, mà còn là nơi trận nhãn của Hộ Sơn đại trận "Thủy Mạc Thiên Hoa".

Bình thường, ngoại trừ Vương Ly Dao, Nguyên Thủy thượng nhân, cùng với lão quy, những người khác không được phép đều không được tự ý vào.

Hai người đều là đệ tử thân truyền, có thể tự do ra vào Thiên Hà cung. Cấm chế trong Thiên Hà cung sẽ không ngăn cản bọn họ.

Là chủ nhân của Thiên Hà cung, cường giả Thần Thông cảnh, Thiên Hà chân nhân tất nhiên cũng sớm nhận ra hai người đến.

Thời điểm hai người vừa mới đi vào trong điện, Thiên Hà chân nhân cũng đã ngồi trên bồ đoàn.

Mấy năm không gặp, thân hình Thiên Hà chân nhân vốn gầy còm phảng phất lại gầy thêm vài phần, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, liếc nhìn qua, mặt mày hồng hào, tựa như gặp chuyện gì đó rất vui mừng.

"Đệ tử Tuyền Thủy/ Ly Dao, bái kiến sư tôn."

Nguyên Thủy thượng nhân và Vương Ly Dao thấy thế, lập tức tiến lên bái kiến.

“Hai người các ngươi tới thật đúng lúc.” Thiên Hà chân nhân gật gật đầu với hai người, gọi bọn họ ngồi xuống rồi nói: “Vi sư lần này đi Hàn Nguyệt Tiên Triều, ngoài ý muốn có được nửa mảnh Tử Chi vạn năm, vừa vặn có thể thay Ly Dao nhắc lại huyết mạch. Ly Dao, con ăn nó đi, vi sư phụ trợ con luyện hóa dược lực.”

Nói xong, hắn cẩn thận từng li từng tí lấy ra một hộp thuốc linh thạch từ trong nhẫn trữ vật, mở tầng tầng cấm chế, từ bên trong lấy ra một mảnh nhỏ mảnh vỡ linh chi, giao cho Vương Ly Dao.

Mảnh linh chi kia chỉ lớn cỡ nửa bàn tay, mặt ngoài màu tím sậm, đang tản ra mùi thuốc nồng đậm.

Nguyên Thủy thượng nhân vừa thấy nửa mảnh Tử Chi này, hô hấp liền trì trệ.

Thiên Hà chân nhân trừng mắt nhìn hắn. Hắn vội vàng khống chế biểu lộ, giống như không có việc gì rũ mắt xuống, phảng phất không phát hiện gì cả.

Nhưng mà, cho dù bọn họ cố ý che giấu, nhưng Vương Ly Dao chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề.

“Trong Thập Phương Dược Điển có ghi chép rõ ràng. Tử Chi, màu sắc đỏ sậm, tính ôn, có hiệu quả kích hoạt huyết khí, tăng lên tư chất huyết mạch, ngàn năm lấy phía trên có thể làm thuốc. Tử Chi mỗi một ngàn năm sinh một vòng Tử Văn, người có mười vòng Tử Văn trở lên, xưng là ‘Vạn Niên Tử Chi’. Mười vạn năm, màu mỡ chuyển sang đậm, biến thành màu tím sậm, xưng là ‘Vạn Linh Tử Tiên Chi’, cùng ‘Vạn Linh Bạch Tiên Chi’ khác biệt.”

Nàng ngẩng đầu quét mắt nhìn Nguyên Thủy thượng nhân và Thiên Hà chân nhân một cái, lại liếc nửa miếng Tử Chi trong hộp thuốc, buồn bã nói: “Nửa miếng Tử Chi trước mắt này tuy rằng không hoàn chỉnh, nhìn không ra đến cùng có mấy vòng Tử Văn, nhưng màu sắc của nó rõ ràng so với màu đỏ sậm, cùng ghi chép trong dược điển thập phần tiếp cận. Theo biểu tượng phán đoán, cái này đại khái là một mảnh vỡ Tử Chi bảy vạn năm.”

Nghe vậy, biểu lộ của Thiên Hà chân nhân lập tức có chút lúng túng.

Hắn không nghĩ tới, Vương Ly Dao lại quen thuộc Thập Phương Dược Điển như thế.

Phải biết, có thể vào "Thập Phương Dược Điển", đều là tiên thảo hoặc thần đan bát giai cửu giai, đều là bảo vật đỉnh cấp nhất trên đời này.

Mà Tử Chi vạn năm, tuy tiếng tăm lớn, nhưng thật ra có không ít linh tài có tướng mạo tương tự với nó, Huyền Vũ tu sĩ bình thường mặc dù gặp được Tử Chi vạn năm, cũng chưa chắc có thể nhận ra được, càng đừng nói đến "Vạn Linh Tử Tiên Chi".

Ai sẽ rảnh rỗi không có việc gì đi học thuộc một tin tức chi tiết về bảo vật mà cả đời mình cũng không thấy được? Thậm chí còn keo kiệt tỉ mỉ như thế?

Vương Ly Dao âm u liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

"Thập Phương Dược Điển" là một trong những điển tịch Vương thị phải học thuộc lòng, nàng mười tuổi đã có thể thuộc làu làu rồi.

Dựa theo cách nói của phụ thân, cái này gọi là lo trước khỏi họa, miễn cho tương lai có một ngày bảo vật ở trước mặt mà không nhận ra, bỏ lỡ chẳng phải là hối hận cả đời sao?

Trước kia, nàng đối với luận điệu này của phụ thân cũng rất là im lặng, cảm thấy hắn thuần túy suy nghĩ quá nhiều. Tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lại thật sự sẽ có một ngày dùng đến.

"Khụ khụ! Sư muội mắt sáng như đuốc." Nguyên Thủy thượng nhân thấy bầu không khí không ổn, vội ho nhẹ một tiếng, hòa giải, "Sư huynh vừa rồi cũng có chút hoài nghi, chỉ là không quá chắc chắn. May mà sư muội chỉ ra."

"Khụ khụ khụ ~ vi sư chính là muốn khảo nghiệm một chút nhãn lực của các ngươi. Miểu Thủy ngươi vẫn chưa đủ cẩn thận, điểm này, ngươi phải học tập cùng sư muội của ngươi." Thiên Hà chân nhân ho nhẹ một tiếng, không chút do dự ném lại cho đồ đệ.

Nguyên Thủy thượng nhân trợn mắt há hốc mồm.

Hắn hảo tâm giảng hòa cho sư tôn, tuyệt đối không nghĩ tới, thế mà lại chịu khổ ” cõng nồi”.

Nét mặt Vương Ly Dao vẫn hết sức nghiêm túc như cũ: “Sư tôn, người thành thật nói cho ta biết, Tử Chi này ngài lấy được từ đâu?”

Nàng nếu hiểu rõ Tử Chi vạn năm, tự nhiên cũng biết Tử Chi bảy vạn năm khó có được bao nhiêu.

Cho dù là ở Hàn Nguyệt Tiên Triều, cái này cũng tất nhiên là thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, một khi vấn thế, tất nhiên sẽ khiến cho khắp nơi tranh đoạt. Sư tôn lẻ loi một mình, làm sao có thể tranh được với những thế lực bản địa của Hàn Nguyệt Tiên Triều?

Nàng quả thực không dám tưởng tượng, sư tôn phải mạo hiểm bao nhiêu, mới có thể từ trong lòng bàn tay những thế lực lớn của Hàn Nguyệt Tiên Triều đoạt ra một mảnh Tử Chi bảy vạn năm như vậy.

Thiên Hà chân nhân là người khôn khéo cỡ nào, lão vừa nhìn thấy vẻ mặt của Vương Ly Dao, gần như đã đoán được suy nghĩ của nàng, lập tức trấn an: “Nói ra cũng là vận khí của con tốt. Lúc này vi sư vừa đến Hàn Nguyệt Tiên Triều, liền đuổi kịp một di tích cỡ lớn thời kỳ Thần Vũ hoàng triều bị phát hiện, Tử Chi này chính là lấy được lúc thăm dò di tích. Quá trình ở giữa tuy có chút khó khăn, nhưng cũng may là hữu kinh vô hiểm.”

Đương nhiên, tình hình thực tế còn hung hiểm hơn những gì hắn đã nói.

Dù sao, dược tính của Tử Chi bảy vạn năm so với Vạn Niên Tử Chi mạnh hơn nhiều, yêu cầu đối với sinh trưởng tự nhiên cũng càng thêm nghiêm khắc, không phải Linh Huyệt Bảo Địa chân chính, căn bản dưỡng không ra bảo vật cấp bậc này. Trong mấy vạn năm, càng có khả năng gặp được vô số tình huống ngoài ý muốn, tỷ lệ thành tài cực thấp.

Tương ứng, tính nguy hiểm sinh trưởng đương nhiên cũng cực cao.

Hơn nữa, khi viên Tử Chi này bị phát hiện, cường giả Thần Thông cảnh ở đây không có ai không thèm thuồng. Hắn cũng

đã phải trả một cái giá rất lớn, gần như vét sạch của cải, lại bồi thêm không ít nhân tình, mới được chia đến một phần ba.

Đương nhiên, hắn nói Ly Dao may mắn, cũng không phải nói dối.

Thứ nhất, thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cách thời gian thật sự quá lâu, lúc ấy di tích lưu lại có thể khai phá không sai biệt lắm, cho dù là Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng đã hơn ngàn năm không có phát hiện qua di tích cỡ lớn như vậy. Hắn vừa mới vừa đi, liền có di tích diện thế như vậy, vận khí này không thể nói là không tốt.

Hắn đang muốn tìm linh dược có thể giúp Ly Dao tăng tư chất huyết mạch, đóa Tử Chi này đã xuất hiện, đây không phải vận may thì là gì?

Vả lại, cây Tử Chi này thật trùng hợp, vừa vặn là bảy vạn năm.

Đây cũng là vận khí của Ly Dao.

Nếu là thêm ba vạn năm nữa, trở thành "Vạn Linh Tử Tiên Chi", vậy chính là linh dược cấp chín. Trước không nói hắn còn có thể cướp được hay không, cho dù đoạt tới tay, Ly Dao cũng không có cách nào phục dụng.

Phàm là linh dược cao giai, đều có cánh cửa luyện hóa.

Linh dược cửu giai, nếu như tu sĩ Luyện Khí kỳ phục dụng, dược lực dồi dào sẽ làm người phục dụng trực tiếp bạo thể mà chết, mặc dù có cường giả đỉnh tiêm hộ pháp cũng vô dụng. Muốn phục dụng linh dược cửu giai, tối thiểu cũng phải là thực lực Thiên Nhân cảnh, còn phải có cường giả Lăng Hư cảnh trở lên trợ giúp luyện hóa dược lực mới được.

Mà linh dược cấp bảy và cấp tám, yêu cầu thấp hơn một chút, chỉ cần thực lực Linh Đài cảnh trở lên, hơn nữa cường giả Thần Thông cảnh trở lên trợ giúp luyện hóa, là có thể chậm rãi tiêu hóa dược lực, mà sẽ không để lại di chứng.

Tử Chi bảy vạn năm, mặc dù dược tính hơn xa Vạn Niên Tử Chi bình thường, nhưng dù sao cũng là bát giai linh dược, Thiên Hà chân nhân còn có thể trợ giúp Ly Dao luyện hóa, nếu là cửu giai linh dược, Thiên Hà chân nhân thật sự không còn cách nào.

“Sư muội, Tử Chi bảy vạn năm vừa vặn xuất hiện vào lúc muội cần, đây chính là thời vận của muội.” Lúc này, Nguyên Thủy thượng nhân cũng đã chậm lại, bắt đầu giúp Thiên Hà chân nhân nói chuyện, “Tử Chi này nên thuộc về muội. Muội mau ăn đi!”

Vương Ly Dao nhìn sư tôn, có nhìn Nguyên Thủy thượng nhân, trong lòng cảm động không thôi.

Phải biết rằng, từ lúc vừa nhập môn không lâu, Thiên Hà chân nhân đã cho nàng dùng qua linh đan lục phẩm Vô Cực bảo đan, lại móc ra gần một nửa của cải, vì nàng mà đào được một viên linh đan thất phẩm cực kỳ hiếm có, khiến tư chất huyết mạch của nàng từ trình độ mới vào cực phẩm Đinh đẳng tăng lên tới cực phẩm Bính đẳng.

Nếu không phải như thế, tốc độ tu luyện của nàng cũng sẽ không nhanh như bây giờ.

Hiện tại, sư tôn hao hết tâm tư làm ra Tử Chi bảy vạn năm trân quý như vậy, cũng là vì nàng, điều này làm cho nàng luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

“Sư tôn, bằng không, ngài vẫn là đem Tử Chi cho sư huynh đi…” Nàng do dự nói.

“Ngươi nói lời ngu ngốc gì đấy?” Nguyên Thủy thượng nhân bất đắc dĩ: “Bây giờ ta đã là đạo thể, hiệu quả của Tử Chi này đối với ta đã rất yếu ớt. Huống chi, sư huynh của ngươi ta đã hơn năm trăm tuổi rồi, đời này đại khái cũng chỉ dừng lại ở Tử Phủ cảnh, nhưng ngươi thì khác, tương lai của ngươi còn có khả năng vô hạn.”

“Phải biết rằng, cho dù cùng là đại thiên kiêu, thiên phú giáp đẳng và thiên phú Bính đẳng ở trên tốc độ tu luyện cũng là khác nhau một trời một vực. Ngươi đừng nhìn ngươi là đại thiên kiêu, nhưng cũng chỉ là Bính đẳng kém nhất đẳng mà thôi, trong quá trình tu luyện hễ xuất hiện vấn đề, ví dụ như bị thương quá nặng tổn thương thọ nguyên, nói không chừng không đợi đột phá Thần Thông cảnh đã hao hết thọ nguyên.”

Con đường tu luyện chính là nghịch thiên, tu luyện càng lâu, khả năng xuất hiện càng nhiều ngoài ý muốn.

Ai cũng không thể bảo đảm, sau khi trở thành đại thiên kiêu thì nhất định có thể đột phá đến Thần Thông cảnh. Trong lịch sử, đại thiên kiêu chưa tới Thần Thông cảnh chẳng lẽ còn ít sao?

Thấy Nguyên Thủy thượng nhân nói như vậy, Vương Ly Dao cũng không giả bộ nữa, thi lễ thật sâu với Thiên Hà chân nhân, trịnh trọng cảm tạ một phen, liền cầm lấy nửa mảnh Tử Chi bảy vạn năm, cẩn thận nuốt xuống.

Rất nhanh, dược lực mênh mông lấy phần bụng làm trung tâm quét ra, lực huyết mạch trong cơ thể nàng cũng lập tức được kích hoạt, sôi trào lên như nước sôi.

Sắc mặt của nàng thoáng cái liền trắng bệch, thái dương cũng nổi lên gân xanh, mồ hôi lạnh chảy xuống như mưa.

Thậm chí, mạch máu yếu ớt trong mũi nàng trực tiếp nổ tung, máu mũi theo lỗ mũi chảy xuống.

Đây là bởi vì dược lực quá mức cường đại, cộng thêm huyết mạch chi lực quá mức sinh động, đối với thân thể của nàng tạo thành trùng kích rất lớn, phàm là thể chất của nàng kém hơn một chút, vừa rồi nàng liền tránh không được muốn bị thương.

Thiên Hà chân nhân thấy thế, lập tức dán lòng bàn tay lên lưng nàng, không ngừng đưa huyền khí của mình vào trong cơ thể nàng, bắt đầu giúp nàng luyện hóa dược lực của Tử Chi.

Sắc mặt của Vương Ly Dao lúc này mới tốt hơn rất nhiều, vẻ mặt cũng không còn thống khổ như trước nữa.

Thấy thế, Nguyên Thủy thượng nhân tự giác lui ra ngoài, ngồi xuống vị trí cửa điện, bắt đầu hộ pháp cho hai người.

Hai sư đồ vừa luyện hóa, liền luyện hóa trọn vẹn một tháng.

Một tháng sau, Thiên Hà chân nhân mới thở dài một hơi, thu hồi tay đặt trên lưng Vương Ly Dao.

Mà cùng lúc đó, cuối cùng Vương Ly Dao cũng mở mắt.

Từ lúc bắt đầu luyện hóa, nàng vẫn nói toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trong cơ thể, một mực không có thời gian quản lý mình, máu mũi khô cạn còn dính ở trên môi, rất là khó chịu.

Hôm nay vừa tỉnh lại, nàng liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, phản ứng đầu tiên chính là đưa tới một cỗ nguyên thủy linh khí, thi triển một thuật pháp thanh khiết đơn giản trên người mình.

"Sư muội, ngươi cảm thấy thế nào?" Lúc này Nguyên Thủy thượng nhân cũng chú ý tới tình huống trong điện, tiến lên quan tâm hỏi thăm tình huống.

Vương Ly Dao nhắm mắt cảm thụ một phen, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng: "Ta cảm thấy huyết mạch của ta tăng lên không ít, đã từ huyết mạch tầng thứ tư tăng lên tới cấp thứ tư cao."

Từ sau khi trở thành đại thiên kiêu, mỗi lần tư chất huyết mạch tăng lên đều vô cùng khó khăn, sử dụng linh đan càng ngày càng cao cấp, nhưng cấp độ huyết mạch cũng chỉ tăng lên từng chút một, mỗi lần nhúc nhích đều vô cùng gian nan.

Không nghĩ tới, một mảnh Tử Chi bảy vạn năm lớn chừng bàn tay này lại có thể trực tiếp khiến huyết mạch của nàng "vèo" một cái tăng lên một cấp độ nhỏ.

"Tốt tốt tốt! Thật tốt quá!" Thiên Hà chân nhân vui mừng quá đỗi, "Bốn tầng cao đoạn, đó chính là tư chất huyết mạch cực phẩm Ất đẳng, dù là ở trong đại thiên kiêu cũng thuộc về thượng du. Chỉ cần tu luyện cho tốt, trăm năm sau tham dự "thánh tử chi tranh" sẽ có không ít phần thắng."

"Tranh giành thánh tử?" Trước mắt Huyên Thủy thượng nhân cũng sáng ngời: "Sao ta lại quên chuyện này nhỉ!" Sau cuộc chiến đế tử chính là "cuộc tranh giành thánh tử", Lăng Vân thánh địa chúng ta cũng nên chọn người thừa kế."

Vương Ly Dao cho tới bây giờ chưa từng nghe Thiên Hà chân nhân nói những thứ này, có chút không thể hiểu được: "Hoàng thất có "tranh đế tử" ta còn có thể hiểu được, dù sao muốn tranh ngôi vị hoàng đế. Thánh địa vì sao cũng có "tranh giành thánh tử"? Không phải là ai tấn cấp Lăng Hư cảnh trước, người đó sẽ kế thừa thánh địa sao?"

"Hài tử ngốc." Thiên Hà chân nhân trong lúc nhất thời dở khóc dở cười, "Ngươi cho rằng tranh giành đế tử chỉ là ngôi vị hoàng đế?"

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lần này Vương Ly Dao thật sự mờ mịt. Bởi vì lý do tranh đoạt đế vị quá mức đầy đủ và đương nhiên, lúc trước nàng căn bản không nghĩ tới vấn đề này.

“Đương nhiên không phải.” Thiên Hà chân nhân cười bí hiểm, rồi nhìn Nguyên Thủy thượng nhân, “Nguyên Thủy, ngươi giải thích cho sư muội.”

Ánh mắt tràn ngập tò mò của Vương Ly Dao lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy thượng nhân.

Cũng chỉ có vào lúc này, nàng mới biểu hiện dáng vẻ như là tuổi của nàng nên có.

Nguyên Thủy thượng nhân hiếm hoi cảm nhận được cảm giác làm sư huynh của người ta, giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, lập tức hắng giọng một cái, vẻ mặt nghiêm túc giải thích nói: “Tranh giành đế tử, tranh không chỉ có quyền kế thừa, còn có cơ hội thành tựu “Lăng Hư cảnh”.”

Lăng Hư cảnh!

Vương Ly Dao trong lòng cả kinh.

Đương nhiên nàng biết Lăng Hư cảnh, đó là một cảnh giới còn cường đại hơn cả Thần Thông cảnh. Bây giờ hoàng đế Đại Càn Long Xương đế, chính là cường giả Lăng Hư cảnh, chủ nhân hiện giờ của thánh địa Lăng Vân cũng vậy.

Trong truyền thuyết, cường giả Lăng Hư cảnh không chỉ có thọ nguyên gần bốn ngàn tuổi, mà còn có thực lực cường đại thông thiên triệt địa, có thể khiến tinh thần đảo ngược, giang hà nghịch lưu, có thể khiến biển cả biến thành ruộng dâu.

Đây chính là mộng tưởng của vô số tu sĩ Huyền Vũ trong thiên hạ!

“Đại Càn quốc truyền hai đời, hai đời hoàng đế đều là cường giả Lăng Hư cảnh, đây cũng không phải là trùng hợp gì.” Nguyên Thủy thượng nhân rất hài lòng với vẻ mặt kinh ngạc của Vương Ly Dao, ngữ khí càng thêm đắc ý, “Chuyện này chỉ có cao tầng Lăng Vân thánh địa nhất mạch và hoàng thất Đại Càn biết, nhưng cũng không phải là bí mật đặc biệt gì lớn, nói cho ngươi biết cũng không sao.”

“Ở trong tay hoàng thất Đại Càn, nắm giữ một bí pháp truyền xuống từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, có thể làm cho tư chất của tu sĩ Huyền Vũ đã có được đại thiên kiêu tăng lên một bậc, từ đó đề cao khả năng trở thành cường giả Lăng Hư cảnh.”

“Có điều, điều kiện sử dụng bí pháp này hà khắc, không chỉ hai ngàn năm mới có thể sử dụng một lần, vả lại bởi vì quá trình tương đối bá đạo, yêu cầu người sử dụng phải đạt tới Tử Phủ cảnh, vả lại cấp độ huyết mạch không thể thấp hơn lục trọng.” Tranh giành thánh tử, tranh chính là cơ hội sử dụng bí pháp này.”

Vương Ly Dao nghe đến đó, đã hiểu đại khái: “Có phải Lăng Vân thánh địa nhất mạch chúng ta cũng có bí pháp tương tự hay không?”

“Sư muội quả nhiên thông minh sắc sảo.” Nguyên Thủy thượng nhân khen nàng một câu: “Lăng Vân thánh địa nhất mạch chúng ta, sở dĩ có địa vị cao thượng như thế ở Đại Càn quốc, là bởi vì có bí pháp tương tự, có thể bảo đảm Lăng Hư cảnh không ngừng, truyền thừa không dứt.”

Đại thiên kiêu khó được như thế, cũng chỉ là có xác suất lớn thành tựu Thần Thông cảnh, muốn thành tựu Lăng Hư cảnh, yêu cầu đối với tư chất còn cao hơn một tầng thứ, có thể nói là hà khắc đến biến thái, nếu không có thủ đoạn đặc thù, muốn bảo trì truyền thừa không ngừng, nào có dễ dàng như vậy?

“Thì ra là thế.”

Vương Ly Dao bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt cũng lập tức sáng lên.

Nếu tranh giành “cuộc tranh giành thánh tử” chính là cơ hội trở thành cường giả Lăng Hư cảnh, vậy ý nghĩa đã khác.

Nếu nàng có thể trở thành cường giả Lăng Hư cảnh, cái khác không nói, toàn bộ Trường Ninh Vương thị đều có thể đi theo gà chó lên trời, tương lai toàn bộ Đại Càn đều có thể đi ngang. Phụ thân muốn mang theo toàn bộ gia tộc trở nên mạnh mẽ, cũng sẽ trở nên càng thêm dễ dàng.

Mà Lũng Tả Học Cung bên này, nếu nàng có thể trở thành người thừa kế của Lăng Vân thánh địa, địa vị của Lũng Tả

Học Cung cũng sẽ theo nước lên thì thuyền lên, trở thành đệ nhất Học Cung dưới Thánh Địa.

Xem ra, bất kể là vì gia tộc, hay là vì Lũng Tả Học Cung, nàng nhất định phải tranh giành một phen.

…

Chương 85: Chị dâu! Thật cảm ơn cô!

…

Trường Ninh vệ, Bình An trấn, Châu Vi Hào Uyển.

Làm một nơi phú hào trong một góc của Bình An, từ hơn ba mươi năm trước, nơi này vẫn là một mảnh đất hoang trong đầm lầy.

Chính là gia chủ phục hưng Vương Thủ Triết của Vương thị, tiến hành lấp đất tạo ruộng cho mảnh đầm lầy không có giá trị này, tiêu phí thời gian mười năm, chế tạo nó thành sự kiện lớn như bây giờ.

Hoàn cảnh tốt đẹp, người giàu tụ tập, thương nghiệp và sinh hoạt ở vị trí trung tâm đều có lợi, không những được phú hào bản địa theo đuổi, mà ngay cả kẻ có tiền trong phạm vi Trường Ninh vệ cũng tiêu phí rất nhiều tiền để xây dựng một trạch viện ở chỗ này.

Điều này khiến chủ trạch và ruộng đồng của Châu Vi hào uyển liên tiếp tăng lên, rất nhiều người mua đầu tiên quay đầu bán lại, cả đám đều kiếm được đầy bồn đầy bát. Chỉ là về sau, bọn họ hối hận đến xanh cả ruột.

Sau khi Trường Ninh Vương thị càng ngày càng cường thịnh, toàn bộ Bình An trấn càng ngày càng tốt, càng trở nên giàu có và cường đại. Giá cả của Châu Vi hào uyển đã kéo lên tới thế gia Cửu phẩm từ nơi khác tới, đều sẽ cảm thấy da đầu tê dại.

Một tòa nhà phía trước và tám mươi mẫu nông điền, vậy mà đã tăng lên đến hai ba vạn càn kim, lại còn có tiền mà không mua được, càng dựa vào giá viện của đường sông và hồ Châu Vi thì lại càng đắt.

Trong đó có một tòa viện tử sát sông, trên cửa viết hai chữ "Âu Dương".

Một ngày này, chính là đại thọ năm mươi của lão gia Âu Dương gia, trong nhà đông như trẩy hội, rất nhiều người có thân phận đều tới chúc mừng. Nhưng Âu Dương lão gia, lại phảng phất có chút rầu rĩ không vui, hắn sau khi cho các tân khách kính vài chén rượu, liền trở lại hậu viện.

Một góc hậu viện.

Sắc trời đang lạnh.

Trong viện có một ít hoa mai và hoa cúc đặc thù đang nở rộ, tranh nhau đấu tranh.

Âu Dương lão gia nằm trên ghế, người đã ngoài năm mươi tuổi như ông ta đã có chút già nua. Đôi mắt đục ngầu của ông ta dường như có chút vô thần.

Tuổi của hắn và gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết chỉ chênh nhau một hai tuổi, nhưng trên bề ngoài và tinh khí thần lại cách biệt một trời một vực, hoàn toàn không giống người một thế hệ.

Sau một hồi lâu.

Sắc trời càng ngày càng lạnh.

Một nam tử mặc hoa phục chừng ba mươi tuổi dắt theo một nữ oa oa bảy tám tuổi, cẩn thận từng li từng tí đi vào hoa viên nhỏ thuộc về phụ thân hắn. Hắn từ nhỏ đến lớn chỉ cần phụ thân tâm tình sa sút, hắn sẽ ở một góc trong hoa viên này.

“Phụ thân.” Hoa phục nam tử hạ giọng nói: “Một số tân khách đều đang chờ ngài, muốn chúc thọ lão nhân gia ngài.”

Âu Dương lão gia nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: “Để cho bọn họ đều chờ đi.”

“Phụ thân, cái này có thích hợp không?” Hoa phục nam tử thấp giọng nói: “Trong tân khách, có không ít người thân phận hiển hách… Có tam chưởng quỹ của Hằng Tường thương phố, thiếu tộc trưởng của Lý thị, phó trấn thủ sứ trấn thủ phủ, thiếu đông gia của Tín Nghĩa thuyền…” Thân phận của hắn ta không thấp, thuộc như lòng bàn tay.

“Hừ!” Âu Dương lão gia con mắt nửa híp nửa khép nói, “Thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi đến, thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến. Những vị khách quý này đến cổ họng một lão đầu phàm nhân như ta, không ngoài một chữ “Lợi”!”

“Bá Cận, ngươi phải nhớ kỹ, Âu Dương Tuấn Ngạn ta chính là thân tùy của Lục tiểu thư, một trong các đại quản sự của Vương thị.” Âu Dương Tuấn Ngạn đã già nua lớn tiếng nói, “Việc Thực Quân Lộc Trung Quân, cùng bất kỳ người ngoài

nào cũng chỉ có thể có việc công vãng lai, tuyệt đối không thể có tư lợi liên lụy. Âu Dương gia chúng ta có thể có ngày hôm nay, không ngoài mấy chữ trung thành và tận tâm. Ngươi hiện giờ cũng đã thăng làm quản sự Vương thị, cần phải nhớ kỹ điểm này."

Từ sau khi hắn được Lục tiểu thư đề bạt thành thân tín, vẫn luôn tham dự trong các hạng mục sự vụ của Vương thị, nạo vét công trình lấp đất, xây dựng và tiêu thụ Châu Vi hào uyển, an trí dân tị nạn, tổ chức dân phu đào vét hà đạo, công trình đê sông An Giang, an trí hạng mục công trình phòng ốc, chủ sự một đoạn đường Thủ Triết lộ ngoại vực, đại chủ sự một phần công trình trong Thủ Triết quan…

Suốt dọc đường đến nay, hắn đều cố gắng hết sức, làm nòng cốt cho sự quật khởi của Vương thị. Bởi vậy, Vương thị vì để biểu dương cống hiến và trung thành của hắn, hơn mười năm trước đã ban cho hắn bộ chủ trạch Châu Vi hào uyển này.

Thân là một trong chư vị đại chủ sự Vương thị, Âu Dương Tuấn Ngạn đương nhiên là đối tượng được rất nhiều người nịnh bợ.

"Vâng, thưa phụ thân." Âu Dương bá thất tha vội vàng chắp tay đáp ứng, lại nói, "Hài nhi kia liền đi xã giao một phen tân khách, miễn cho người ta nói Âu Dương gia chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, liền để cho Mộ Thu cùng ngài một lát đi."

"Đi đi" Âu Dương Tuấn Ngạn không kiên nhẫn phất phất tay, dường như ông ta không hài lòng với nhi tử mình.

Sau đó, chờ Âu Dương Bá Dận rời đi.

Âu Dương Mộ Thu đi lên nói: "Cung chúc gia gia phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

"Ha ha, tiểu tử kia. Gia gia phúc không tệ, nhưng tuổi thọ thì quá… khụ khục thôi." Âu Dương Tuấn Ngạn cưng chiều xoa xoa đầu cháu gái, vừa cười vừa nói: "Bài tập gần đây thế nào? Ở trong Vương thị tộc học phải học chăm chỉ, tu luyện một đường ngàn vạn lần cũng không thể bỏ qua."

"Gia gia nói với con, sở dĩ Âu Dương gia chúng ta có thể có được ngày hôm nay, tất cả đều là dựa vào Vương thị và Lục

tiểu thư. Con phải cố gắng nỗ lực, trở thành một người hữu dụng, tương lai báo đáp ân tình của Vương thị và Lục tiểu thư.”

“Vâng, gia gia.” Âu Dương Mộ Thu cái hiểu cái không nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Hảo hài tử.” Âu Dương Tuấn Ngạn khen ngợi một câu, trong ánh mắt hiền lành xúc động không thôi.

Sau khi điều kiện kinh tế của hắn rộng rãi, tiêu phí không ít tiền tài và điểm cống hiến của Vương thị, nghĩ biện pháp đem huyết mạch của trưởng tử Âu Dương Bá Thương, từ tư chất phế phẩm miễn cưỡng tăng lên tới hạ phẩm Đinh đẳng, xem như bước vào ngưỡng cửa của tu sĩ Huyền Vũ.

Sau đó, lại từ ngoại vệ lấy một con dâu tư chất huyết mạch bất nhập lưu Huyền Vũ gia tộc.

Cũng không chỉ là tổ tiên tích đức, mà còn là do bản thân Âu Dương Tuấn Ngạn có mệnh cách tốt. Trước đây không lâu cháu gái được sinh ra, dưới sự kiểm tra thống nhất của Trắc Linh Đài ở Vương thị lại bị kiểm tra ra tư chất huyết mạch hạ phẩm Ất đẳng.

Sau đó Âu Dương Tuấn Ngạn lại cắn răng, hao phí cống hiến và mặt mũi mua nợ, từ Vương thị đổi lấy một viên linh đan tứ phẩm giá cao 【Tôi Huyết Đan】, đem huyết mạch cháu gái bảo bối tăng lên tới Giáp đẳng hạ phẩm.

Kể từ đó, tư chất huyết mạch của Âu Dương Mộ Thu dĩ nhiên không thấp. Nếu có thể trở thành gia tướng tâm phúc của Vương thị, đa số vì gia tộc lập một ít công huân, tương lai rất có cơ hội trở thành gia tướng Linh Đài cảnh.

Bởi vậy có thể thấy được, Âu Dương Tuấn Ngạn đối với đứa cháu gái này là ôm kỳ vọng gì.

Ngay lúc hai ông cháu nói chuyện.

Bỗng dưng!

Trong hoa viên của Âu Dương Tuấn Ngạn, một bóng hình xinh đẹp bay đến. Mỗi một bước của nàng đều đạp trên hư không, lại có thể giẫm đến không khí rung động, giống như đạp trên mặt đất.

Trong vòng mấy hơi thở, hai tay nàng chắp sau lưng rơi vào trước mặt Âu Dương Tuấn Ngạn.

Nàng mặc trang phục nữ huyền võ màu vàng nhạt, hiển lộ hết tư thế oai hùng, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, liền có phong thái tuyệt thế đế lâm thiên hạ.

"Lục, Lục, Lục tiểu thư." Âu Dương Tuấn Ngạn dụi dụi con mắt, không dám tin vào một màn trước mắt này, "vèo" một cái từ trong ghế nằm nhảy ra, run rẩy kích động quỳ lạy nói: "Tuấn, Tuấn Ngạn tham kiến Lục tiểu thư."

Trong lòng hắn kích động dạt dào, Lục tiểu thư từ sau khi đi Học Cung vẫn luôn bận rộn tu luyện, số lần trở về cũng không nhiều. Thỉnh thoảng trở về một lần, cũng là vội vàng mà quay về.

Âu Dương Tuấn Ngạn nhẩm tính, lần trước thoáng nhìn thấy Lục tiểu thư đã là chuyện của tám năm trước từ xa.

"Tuấn ngạn, chuyện của ngươi, bổn tiểu thư cũng nghe nói. Những năm gần đây, ngươi vẫn luôn giữ vững bổn phận, tận tâm tận lực làm việc cho Vương thị." Vương Lạc Thu gật đầu nói: "Sáu bảy năm gần đây, ta vẫn bận rộn chuyện khác. Lần này sau khi bị Tứ ca triệu hồi, ngược lại nghe nói ngươi năm mươi đại thọ… Liền tới đây chúc mừng ngươi, Tuấn Ngạn, ngươi có chút già rồi, ài ~"

"Đa tạ, đa tạ Lục tiểu thư có thể nhớ rõ tiểu nhân." Âu Dương Tuấn Ngạn hai mắt đẫm lệ kích động không thôi: "Tiểu nhân tiện thọ không đáng nhắc tới, lại làm phiền Lục tiểu thư đích thân tới chúc mừng, tiểu nhân sợ hãi."

"Tiểu nhân đã năm mươi tuổi, có chút già cũng bình thường. Ngược lại Lục tiểu thư ngài càng phong thái tuyệt đại, giống như hai mươi năm hoa. Mộ Thu, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau bái kiến Lục tiểu thư dập đầu với Lục tiểu thư."

Âu Dương Mộ Thu quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm trong trẻo nói: "Mộ Thu bái kiến Lục tiểu thư."

Trong ánh mắt của nàng có chút sợ hãi, lại có chút hiếu kỳ. Đây chính là Lục tiểu thư mà gia gia vẫn luôn nhớ đến sao?

Thật là xinh đẹp, thật là trẻ tuổi nha, thật giống như… A…, giống như nữ thần tiên trong tranh vậy.

“Mộ Thu?” Vương Lạc Thu nhàn nhạt liếc nàng một cái, trong đôi mắt không buồn không vui.

“Cái này… Là tiểu nhân đi quá giới hạn, tiểu nhân đổi ngay cái này…” Âu Dương Tuấn Ngạn với một đầu mồ hôi lạnh, lòng chột dạ liền hoảng sợ.

“Tên rất hay, cũng không sao.” Vương Lạc Thu căn bản không quan tâm chuyện này, trong Tử Phủ Học Cung, từ trước đến nay nàng luôn nổi tiếng bá đạo, dùng một đôi thiết quyền đánh nổ trấn áp không biết bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt.

Nhưng cho dù như vậy, cũng luôn luôn có không ít sư huynh sư đệ sùng bái ái mộ nàng, thậm chí không tiếc kích thích nàng tức giận, bị nàng đánh cho một trận.

Tuy rằng Vương Lạc Thu không tưởng tượng ra, đây rốt cuộc là một loại ham mê như thế nào, nhưng cũng không ngại nàng đã sớm thành thói quen được người khác ngưỡng mộ.

Dứt lời, Vương Lạc Thu vung tay lên, một cái bình ngọc chậm rãi bay đến trong tay Âu Dương Tuấn Ngạn: “Ở đây có một viên Diên Thọ đan, mặc dù không thể bảo vệ ngươi đại thọ trăm năm, nhưng có thể khôi phục cho ngươi một chút thọ nguyên hao tổn do tích lao thành tổn hại mà tổn hại.”

“Lục tiểu thư, cái này, cái này quá trân quý rồi… Tiểu nhân số hèn…” Âu Dương Tuấn Ngạn hoảng sợ từ chối nói, “Làm sao có thể để Lục tiểu thư chi tiêu như vậy được?”

“Chẳng qua chỉ là một viên Duyên Thọ đan nho nhỏ mà thôi, vật này cũng chỉ có tác dụng với người dưới Linh Đài cảnh.” Vương Lạc Thu bá đạo phất phất tay, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Mộ Thu nói: “Đứa nhỏ này nhìn qua cũng có vài phần linh tính, bồi dưỡng thật tốt chớ có lãng phí.”

Dứt lời, nàng lại lần nữa đưa ra mấy bình đan dược tu luyện, sau đó tiêu sái đạp không rời đi.

“Cung tiễn Lục tiểu thư.” Âu Dương Tuấn, Ngạn cao giọng quát.

Rất nhanh, Âu Dương Bá Anh và một đám khách quý nghe tin chạy đến. Nghe được chính là vị Lục tiểu thư truyền kỳ của Vương thị kia đích thân đến chúc thọ, còn tặng một viên tứ phẩm linh đan "Duyên Thọ Đan", các tân khách ai nấy ánh mắt sáng rực lên, đối với Âu Dương Tuấn Ngạn càng là a dua nịnh nọt vài phần.

"Tuấn Ngạn huynh." Tam chưởng quỹ Lưu Bái của cửa hàng Hằng Tường tiếc hận nói: "Ta nghe nói Lạc Thu lục tiểu thư chính là thiên kiêu của Học Cung, mà tư chất của cháu gái lại bất phàm, vì sao không năn nỉ Lục tiểu thư thu làm thị nữ? Như thế, tiền đồ của cháu gái thật sự vô lượng."

Mấy người còn lại, cũng đều nhao nhao tiếc hận không thôi, đều nói Âu Dương lão ca bỏ lỡ thời cơ tốt.

"Hừ, các ngươi biết cái gì?" Âu Dương Tuấn Ngạn vung tay áo bất mãn nói: "Lục tiểu thư là người phong hoa tuyệt đại cỡ nào, ngay cả trong Học Cung cũng không biết có bao nhiêu người muốn nịnh bợ nàng. Mộ Thu nhà ta bất quá tư chất hạ phẩm Giáp đẳng, há có tư cách đi làm thị nữ của Lục tiểu thư?"

"Giáp đẳng hạ phẩm còn chưa đủ làm thị nữ sao?" Thiếu tộc trưởng Lý thị chỉ có tư chất Bính đẳng hạ phẩm, nghe vậy líu lưỡi không thôi: "Ta nghe nói, Giáp đẳng hạ phẩm cố gắng một phen, đều có cơ hội thi vào Học Cung."

Âu Dương Tuấn Ngạn lạnh nhạt quét ngang toàn trường: "Chuyện này có gì lạ đâu? Phàm là thiên kiêu của Học Cung, trong tương lai ai mà không phải là nhân vật cao cao tại thượng? Hơn nữa ta tin chắc Lục tiểu thư nhất định có thể trở thành một nhân vật oai phong một cõi."

Một đám tân khách lại lần nữa nịnh hót Âu Dương Tuấn Ngạn. Có Hạ lễ Duyên Thọ Đan của Lục tiểu thư, địa vị của một trong Đại quản sự Vương thị là Âu Dương Tuấn Ngạn, cho dù đến lúc chết, cũng vững như Thái Sơn.

…

Chủ trạch Vương thị.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết.

"Hai người các ngươi thật to gan!"

Lúc này sắc mặt Vương Thủ Triết lạnh như băng sương, đứng chắp tay. Đã không biết bao nhiêu năm, hắn ta chưa từng nổi giận như vậy.

Đứng ở trước mặt hắn huấn luyện, là hai nữ tử dung mạo khí chất đều là thượng tuyển. Một người mặc trang phục huyền vũ màu vàng nhạt, một người mặc váy dài màu tím thần bí.

Hai người này rõ ràng là thiên kiêu, Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh trong Học Cung của Vương thị.

Lúc này các nàng đều là cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một chút. Tứ ca ca hiếm khi tức giận, nhưng một khi thật sự làm hắn phát bực, cũng không phải là dễ kết thúc.

"Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu." Vương Thủ Triết tức giận, giống như dời núi lấp biển: "Chẳng lẽ các ngươi cho rằng Tứ ca không quản nổi các ngươi?"

"Các ngươi dám giấu trời gạt biển, tự mình gia nhập vào trong chiến trường ngoại vực, lần này đi là mấy năm. Trong mắt các ngươi, còn có người gia chủ như ta không?"

"Ta nói cho các ngươi như thế nào? Mọi thứ đều phải lấy ổn thỏa làm chủ, không được lấy sinh mệnh ra mạo hiểm làm tiền đặt cược. Vương gia chúng ta thiếu tài nguyên tu luyện các ngươi sao?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp kia của Vương Lạc Tĩnh tràn đầy vẻ ủy khuất khuất, sắp khóc lên rồi.

Nhưng Vương Lạc Thu cuối cùng vẫn có chút chống cự lẩm bẩm nói: "Tứ ca, Ly Dao bây giờ là đại thiên kiêu của Học Cung. Hai người chúng ta làm cô cô, lại chỉ là huyết mạch thượng phẩm Bính đẳng. Có chút không ném nổi người này, bởi vậy đi cược một lần, xem có thể lập chút kỳ công hay không."

"Chiến trường ngoại vực có không ít Linh Đài cảnh, chúng ta cũng không phải là yếu nhất… Hơn nữa chúng ta cũng đi theo Lục Vi tiểu học tỷ lăn lộn… Được không ít chỗ tốt, còn may mắn nhặt được một chỗ tốt…"

"Câm miệng, chuyện của Lục Vi ta sẽ tìm nàng tính sổ." Vương Thủ Triết cả giận nói: "Vô Cực bảo đan gì đó, ta đã

nghĩ cách, có cần các ngươi quan tâm không? Ta không biết chuyện chiến trường ngoại vực sao? Nơi đó, dù là Thiên Nhân cảnh cũng sẽ ngã xuống thường xuyên! Các ngươi…”

“Phu quân, đừng tức giận nữa, tức giận tổn thương cơ thể.” Liễu Nhược Lam nhanh nhẹn đi tới, ôn nhu khuyên nhủ: “Lạc Tĩnh Lạc Thu, cuối cùng cũng là muội muội của chàng, chớ có tùy ý mắng.”

Lần này, trong lòng Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu lập tức ấm áp. Chị dâu, chung quy là đau lòng các nàng…

“Nhược Lam, ngươi… Chiến trường ngoại vực là như thế nào…” Sắc mặt Vương Thủ Triết giận dữ và lo sợ không thôi, ngay cả Học Cung cũng cấm thiên kiêu Linh Đài cảnh đi chiến trường ngoại vực.

“Phu quân, ý của ta là, chớ tùy ý mắng.” Liễu Nhược Lam ôn nhu khuyên: “Trực tiếp đánh là được, đánh đến chết rồi, tuyệt đối đừng lưu thể diện. Vẫn là nói, phu quân không đánh nổi các nàng à?”

Gì?

Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu hai nữ, mặt lập tức suy sụp. Chị dâu, quá cảm tạ sự khuyên giải của chị. Còn không bằng bị mắng cả buổi!

…

Chương 86: Đánh muội muội tơi bời! Hình bóng Ly Từ

…

“Nương tử nói rất có lý, hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn đều không nhớ răn dạy nhưng đều nhớ đau.” Vương Thủ Triết nghe đề nghị của Liễu Nhược Lam, gọi Vương Lạc Tĩnh Vương Lạc Thu đến hậu sơn, sau đó đánh hai muội muội một trận.

Ngay từ đầu hai cô nương còn tưởng rằng, mặc dù so với Tứ ca ca kém mấy cảnh giới nhỏ, nhưng hai tỷ muội liên thủ thì sẽ không thua.

Tiếc rằng, Vương Thủ Triết đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, hơn nữa còn là đại thiên kiêu cấp Đạo Thể.

Một trận đánh này, tự nhiên là đánh cho các nàng rơi vào nước chảy, thê thảm không thôi. Hai tỷ muội dìu đỡ lẫn nhau, trong mắt tràn đầy ủy khuất cùng kính sợ. Tứ ca hắn… Thật sự là quá mạnh mẽ.

“Các ngươi chớ có bày ra vẻ mặt này.” Vương Thủ Triết chợt cảm thấy tức giận trong lồng ngực tiêu tan, cả người tràn ngập cảm giác thoải mái: “Tứ ca cũng là vì tốt cho các ngươi.”

Điều này khiến trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái không thôi, khó trách lúc nương tử có thể động thủ tuyệt đối không ầm ĩ, thật đúng là rất dễ giải quyết…

Cám ơn ngươi cảm ơn ngươi tốt cho ta, Tứ ca ca! Không chừng bình thường ngươi đánh không lại tẩu tẩu, nén giận một bụng, cho nên mới lấy các nàng giải tỏa cơn giận. Hai cô nương, lại là đầy bụng ủy khuất.

Nhất là Vương Lạc Thu, tức giận vụng trộm liếc mắt, thấp giọng nói thầm, hừ hừ, thần khí cái gì, chẳng qua chỉ là đá mài đao trên đường đi của bổn tiểu thư mà thôi. Đợi khi bổn tiểu thư đăng đỉnh Đại Đế, chính là Vương Thủ Triết ngươi… Khà khà khà…

“Tiểu Lục, nói thầm cái gì đấy?” Vương Thủ Triết thần thanh khí sảng mỉm cười nói: “Có phải còn có chỗ nào không phục không? Nếu có cứ việc nói ra, Tứ ca của ngươi nhất định sẽ thỏa mãn ngươi…”

“Không có không có… Lão, không, Tứ ca Huyền Vũ cái thế, là mẫu mẫu học tập của chúng ta. Ngươi nói không đi chiến trường ngoại vực, sau này chúng ta không đi là được.” Vương Lạc Thu khó khăn nặn ra một nụ cười lấy lòng.

“Đúng vậy, chúng ta đều biết Tứ ca ca quan tâm sự an ủi của chúng ta.” Vương Lạc Tĩnh cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hai người bọn họ ở trong Tử Phủ Học Cung có phong thái cỡ nào, không phải là các sư đệ số học, thần tượng của các sư huynh học tỷ, chính là địa vị chân hoàng nhân gian. Nhưng ở trước mặt huynh trưởng của các nàng Vương Thủ Triết vẫn ngoan ngoãn như chim cút.

“Haiz, các ngươi, chiến trường ngoại vực là nơi hung hiểm cỡ nào? Vì sao Học Cung cấm thiên kiêu Linh Đài cảnh mạo hiểm đến chiến trường ngoại vực?” Vương Thủ Triết nghiêm túc liếc mắt nhìn các nàng: “Tóm lại, trước khi tới Thiên Nhân cảnh, các ngươi không được mạo hiểm lung tung, cũng không được tham dự vào những sự kiện lộn xộn. Nếu không, đừng trách Vương Thủ Triết ta chấp hành gia pháp!”

“Tuân lệnh, Tứ ca ca/Tứ ca.” Hai nàng đều trịnh trọng đáp ứng.

“Đều tới đây, Tứ ca trị liệu cho các ngươi một phen.” Đánh thì đánh, nhưng Vương Thủ Triết vẫn rất đau lòng hai người bọn họ. Vừa vận dụng huyền khí giúp các nàng chữa thương, vừa tiếp tục lải nhải: “Ta cũng biết, các ngươi đều là nữ hài tâm cao ngất, có lòng tiến bộ đương nhiên là chuyện tốt, về mặt huyết mạch tăng lên ta cũng đang nghĩ biện pháp.”

“Các ngươi còn nhớ, sau khi chúng ta đả thông điểm thí luyện, đạt được tin tức tiến thêm một bước không? Phương hướng điểm tập kết và vị trí đại khái của Thần Vũ quân, ta đã biết được, chỉ là một đường đi qua, phải có hơn vạn dặm ngoại vực hoang dã. Con đường này, phải chậm rãi thăm dò… Có lẽ, nơi đó có bí mật liên quan tới việc tăng lên huyết mạch, tóm lại, trước tiên đừng nóng vội nhất thời!”

“Vâng, tứ ca ca ~ “

“Tứ ca, lần này chúng ta ngâm mình trong chiến trường ngoại vực cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì.” Vương Lạc Thu nhìn thoáng qua Vương Lạc Tĩnh rồi nói: “Tứ ca còn nhớ Huyết Cổ không? Kỳ thật, Huyết Cổ ở trong Học Cung các nơi, thậm chí là trong thánh địa Lăng Vân cũng không phải là bí mật lớn lao gì. Theo ta nói, mấy trăm năm trước, Lũng Tả Học Cung đã mở ra một căn cứ Huyết Sào.”

“Hơn ba trăm năm trước, Khánh An Học Cung ở ngoại vực cũng từng nổi lên một cái ~ tóm lại, cảnh nội Đại Càn bao gồm ngoại vực, đã từng mở ra rất nhiều căn cứ Huyết Sào. Chỉ là điều kiện sử dụng Huyết Cổ quá hà khắc, hoặc là dễ dàng bị hạng người có dã tâm, dùng phương thức tàn nhẫn lợi dụng. Bởi vậy, trong nội bộ Học Cung quản lý huyết cổ tương đối nghiêm khắc, bình thường hoặc là niêm phong lại, hoặc là cung cấp nhân sĩ liên quan đến Học Cung nghiên cứu sử dụng.”

Vương Thủ Triết gật đầu không thôi, hắn cũng mơ hồ có nghe thấy tin này. Cũng từng viết thư cho Trường Xuân thượng nhân, cố gắng mua một ít huyết cổ. Nhưng mà Học Cung quy củ nghiêm ngặt, ngay cả Trường Xuân thượng nhân cũng không thể phá hư quy củ.

Huống chi, Vương Thủ Triết có thể sử dụng huyết cổ để nâng cao huyết mạch, có năng lực hộ giá và hóa giải tác dụng phụ, cũng không muốn cho người ngoài biết.

Lúc trước Lung Yên lão tổ vượt qua một kiếp của Huyết Cổ Hoàng, nhân sĩ liên quan còn cho rằng đó là vận khí của Lung Yên lão tổ. Cũng chính là Lục Vi tiểu học tỷ và Phòng Hữu An, hơi có chút hoài nghi, nhưng mà bọn họ cũng không có chứng cớ thực chất gì.

Bởi vậy ông ta dùng giá thấp để đổi lấy những huyết cổ kia, cũng bị Học Cung thông qua Trường Xuân thượng nhân cảnh cáo một phen, nghiên cứu thì nghiên cứu, không cho phép dùng công dụng tà ác. Đây cũng là đãi ngộ mà đời đời tổ tiên đều có dòng chính và dòng chảy đỏ mới có.

Nếu không Học Cung sẽ không để cho Vương thị lén nắm giữ một bộ phận huyết cổ, cho dù đó là đồ vật của Vương thị…

“Tứ ca ca ~ lần này ở chiến trường ngoại vực chúng ta đã từng gặp phải một thiên kiêu có địa phương tên là Hàn Nguyệt Tiên Triều, hắn âm thầm ra giá cao bán ra ngoài một ít huyết cổ.” Vương Lạc Tĩnh nói: “Bởi vậy, chúng ta mạo hiểm ủy thác Lục Vi tiểu học tỷ ra mặt, hao phí tất cả học phần và tích góp của chúng ta, còn thiếu một ít học phần của học tỷ, cuối cùng cũng đổi được huyết cổ của hắn. Trong đó còn có hai con Huyết Cổ Vương và ba con huyết cổ bình thường.”

Hàn Nguyệt Tiên Triều?

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, lại là Hàn Nguyệt Tiên Triều… Lúc trước Khương lão quỷ bắt được từ chỗ Tả Khâu Thanh Vân cũng là từ Hàn Nguyệt Tiên Triều trốn ra. Chỗ đó cường thịnh, xa xa không phải Đại Càn quốc có thể so sánh.

Vốn là chuẩn bị đem Khương lão quỷ đi Học Cung đổi bí tịch, chỉ là sau khi Liễu Nhược Linh trấn áp nó, Vương Thủ Triết liền tạm thời giữ nó lại, giao cho Liễu Nhược Lam bảo quản, thỉnh thoảng từ trong miệng hắn đào ra chút tình báo, cùng với để cho hắn phun ra bộ 《Kim Thiềm Bảo Điển》 không trọn vẹn kia.

Ngoài ra tình báo liên quan tới Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng không ít, tuy nói đều là chuyện đã xảy ra từ rất lâu trước kia. Nhưng cũng có thể hiểu biết đại khái về kết cấu xã hội của Vương Thủ Triết, Hàn Nguyệt Tiên Triều…

Việc này tạm thời không đề cập tới.

Vương Thủ Triết nghe thấy bọn họ mang đến hai con Huyết Cổ Vương và một con Huyết Cổ, lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng không thôi: “Việc này ngoại trừ Lục Vi tiểu học tỷ ra, người khác không biết là các ngươi mua trộm đúng không?”

“Tứ ca, hai chúng ta cũng không ngốc.” Vương Lạc Thu liếc mắt nhìn hắn nói, nhưng lại nói: “Có điều, chuyện này Lục Vi tiểu học tỷ hẳn là không giấu giếm được. Nếu như huyết mạch chúng ta có tiến bộ, nàng nhất định sẽ đến hỏi tình huống của ngươi.”

“Kế hoạch và dự tính như vậy, Lục Vi tiểu học tỷ chính là có tư chất đại thiên kiêu. Hơn nữa đối với Tứ ca ngươi cũng có

chút hảo cảm. Không bằng nhân cơ hội này ngươi thu nàng ta lại… cũng tiện làm bạn với tẩu tẩu.”

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, Vương Lạc Thu, ta cảm ơn kế hoạch và tính toán của ngươi!

Trong phòng có một tên không lo lắng còn chưa đủ sao? Thế nào cũng phải làm một quái thai trở về cho ta… Như thế, trong nhà có thể thái bình mới là lạ.

“Được rồi được rồi, Lục Vi tiểu học tỷ cho dù có nghi vấn cũng không sao, tỷ ấy là một người không có xã giao gì, người ngoài cũng không thích quan tâm đến tỷ ấy.” Vương Thủ Triết chỉ muốn giữ bí mật chuyện kia, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể gánh vác vấn đề tiết lộ.

“Vậy Tứ ca, chúng ta bắt đầu nhanh lên.” Vương Lạc Thu vẻ mặt hưng phấn.

“Cái gì bắt đầu nhanh lên?” Vương Thủ Triết trợn trắng mắt.

“Đương nhiên là ta và Lạc Tĩnh dùng Huyết Cổ Vương để nâng cao huyết mạch, cần nhờ Tứ ca ngươi tới bảo vệ.” Vương Lạc Thu tràn đầy vẻ phấn chấn, vốn dĩ nàng và Lạc Tĩnh đều là huyết mạch Thượng Phẩm Bính đẳng. Một con Huyết Cổ Vương đi xuống, sợ là có thể khiến huyết mạch tăng lên một mảng lớn, cách con đường Nữ Đế của nàng ta lại gần thêm một bước.

Dù sao giữa thiên kiêu và thiên kiêu cũng có khác biệt. Đặc biệt là loại thiên kiêu lợi hại, sáu mươi tuổi tấn thăng Thiên Nhân cảnh cũng có. Mà thiên kiêu kém nhất cũng phải tám chín mươi tuổi mới có thể tấn thăng Thiên Nhân cảnh, cùng đẳng cấp cũng sẽ ảnh hưởng đến một phần sức chiến đấu.

“Ta đồng ý với các ngươi rồi sao?” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Loại hành động mù quáng tự ý này, ta còn chưa tìm các ngươi tính sổ đâu?”

“Cái gì?”

Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh đều trợn tròn mắt.

Cũng may Vương Thủ Triết cũng không thật sự làm khó các nàng, lệnh cưỡng chế các nàng ở nhà xong năm sau, liền tự

mình hỗ trợ các nàng dùng Huyết Cổ Vương tăng lên một chút huyết mạch.

Điều hơi đáng tiếc chính là, loại Huyết Cổ Vương có hiệu quả lợi hại hơn Vô Cực Bảo Đan này, lại chỉ có thể nâng cao huyết mạch của các nàng từ thượng phẩm Bính đẳng lên đến thượng phẩm Ất đẳng, từ biểu hiện của Trắc Linh đài mà nói, chỉ có thể nói tương đối tiếp cận thượng phẩm Giáp đẳng, so với trước khi Vương Thủ Triết phục dụng Vô Cực Bảo Đan vẫn kém hơn một bậc.

Có thể suy đoán, cho dù các nàng dùng Vô Cực Bảo Đan, cũng quả quyết không có khả năng đem huyết mạch tăng lên tới linh thể.

Đây cũng là chuyện không thể tránh được, ai bảo các nàng đã là Linh Đài cảnh tam trọng huyết mạch chứ?

Cũng may thượng phẩm Ất đẳng đã không yếu, cho dù tương lai không có cơ duyên tăng lên huyết mạch, tương lai một Tử Phủ cảnh thượng nhân dễ dàng.

Đương nhiên còn lại ba con huyết cổ bình thường, Vương Thủ Triết trực tiếp tịch thu, coi như là phí hộ giá hộ tống. Học phần các nàng nợ Lục Vi tiểu học tỷ, cũng do bản thân các nàng tự gánh vác.

Ba con huyết cổ bình thường đó, Vương Thủ Triết tạm thời ở lại bảo khố gia tộc, tạm thời chờ đợi cơ hội sau này.

Đại Càn ba ngàn một trăm bảy mươi chín năm.

Vào một ngày mưa dầm rả rích, Vương thị dần dần thịnh vượng lại nghênh đón một tin dữ.

Lão đại vương Định Xuyên của gia tộc đời thứ sáu, cũng chính là đại bá của Vương Thủ Triết thọ chung chính tẩm, hưởng thọ chín mươi chín tuổi. Các lộ thân bằng hảo hữu đều đến Vương thị bôn tang, đặc biệt là đại tỷ Vương Lạc Mai tuổi tác đã lớn cùng nhị tỷ Vương Lạc Hà, đều khóc đến chết đi sống lại.

Dựa theo thọ nguyên của phàm nhân, đại bá Vương Định Xuyên xem như là cao thọ. Trên thế giới này, người không vào Linh Đài, hiếm có người sống hơn trăm tuổi.

Điều này giúp cho điều kiện sinh hoạt của Vương thị càng ngày càng tốt, cùng với Diên Thọ đan mà Vương Thủ Triết chuẩn bị cho hắn trước kia.

Trên thực tế, mấy năm nay một số trưởng bối trong gia tộc vẫn lục tục qua đời. Đặc biệt là đời thứ năm hàng chữ Tiêu, bây giờ chỉ còn lại Lục gia gia Vương Tiêu Hàn của Vương Thủ Triết.

Mà đời chữ Định thứ sáu, cũng chỉ còn lại Tam bá Vương Định tộc, cùng với Lục thúc Vương Định Hải.

Cũng may ba vị trưởng bối kia đều đã lục tục thăng cấp thành Linh Đài cảnh, thọ nguyên cực hạn bạo tăng đến hai trăm năm.

Nhưng mà Định Xuyên đại bá chết, thương tâm nhất lại là Lung Yên lão tổ.

Lung Yên Cư ở giữa.

Lung Yên lão tổ mặc một bộ áo trắng buồn bã đứng đó, giữa hai hàng lông mày mơ hồ lộ ra một tia chua xót.

Trong lòng Vương Thủ Triết ôm một bé gái cỡ năm sáu tuổi, đang an ủi Lung Yên lão tổ nói: “Lão tổ tông, đại bá thọ sắp hết, theo lý mà nói xem như hỉ tang, ngài chớ quá đau lòng.”

“Thủ Triết, ngươi không hiểu rồi.” Lung Yên lão tổ thở dài một hơi nói: “Có đôi khi, con người sống quá lâu, chưa chắc đã là một chuyện vui vẻ. Mỗi một đứa trẻ trong nhà, đều là ta nhìn đến lớn lên, sau đó lại nhìn bọn họ chết đi! Loại tư vị này, mỗi lần nếm qua đều khó chịu. Định Xuyên như vậy, Tiêu Chí, Tiêu Kiệt cũng như thế. Còn có phụ thân, gia gia, thái gia… Một đời lại một đời người… đang ở trước mắt ta vừa đi ra.”

“Lão tổ tông, nhân viên gia tộc thay đổi là không thể tránh khỏi. Dưới sự cố gắng của các bậc tiền bối, cùng với những người thế hệ như chúng ta, dưới sự cố gắng của con cháu, Vương thị nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Sau này, huyết mạch nhà chúng ta, ít nhất mỗi người đều là Linh Đài cảnh, thọ nguyên đã nhiều hơn rồi.”

Vương Thủ Triết buông nữ oa xinh đẹp phấn điêu ngọc trác xuống, nháy mắt với nàng.

Tiểu cô nương rất có nhãn lực, lúc này chạy chậm một mạch, ôm lấy đùi của Lung Yên lão tổ, sụt sịt nói: "Lão tổ tông, ngài chớ có thương tâm, ngài vừa thương tâm, Mính Nhi cũng thương tâm theo. Hu hu…"

Lung Yên lão tổ vội vàng ôm lấy nàng, dịu dàng an ủi: "Linh Nhi ngoan, đừng khóc. Ta đồng ý với con, sẽ không đau lòng."

Vương Ly Dung!

Đây là tam nữ nhi của Vương Thủ Triết, bây giờ đã sáu tuổi. Lúc trước Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam thương nghị, tái sinh một người trước khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, góp thêm gạch ngói cho gia tộc.

Dù sao hai vợ chồng đều đã đạt đến Thiên Nhân cảnh, sinh mệnh cơ năng quá mức cường đại, muốn mang thai liền khó khăn lớn…

Kết quả chính là hao phí mấy năm công phu mới mang thai, mà nương tử nàng mang thai, tu vi cảnh giới vẫn như cũ từ từ mà áp chế không nổi. Vừa mới sinh được hài tử, liền chạy đi chuẩn bị mấy ngày, sau đó liền tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Muốn nói người khác thăng cấp Thiên Nhân cảnh, đó là nơm nớp lo sợ mà bố trí chu đáo, chỉ sợ không cẩn thận tấn thăng thất bại. Mà Liễu Nhược Lam thăng cấp Thiên Nhân cảnh giống như chơi đùa, thuận đường còn sinh con.

Cũng bởi vì vậy, hôm nay Vương Thủ Triết đã có năm đứa con… Trưởng nữ vương Ly Dao, trưởng tử Vương Tông An, thứ nữ vương Ly Nguyệt, thứ tử Vương Tông Thụy, tam nữ vương Ly Tinh.

Trong đó con trai trưởng Vương Tông An đã thành thân từ lâu, cô gái chính là đích nữ Từ Đình của Trường Ninh thiên nhân thế gia Từ thị, đây là hôn từ bé mà lúc trước Vương Thủ Triết đặt cho hắn, bao phân phối cho một người vợ.

Bây giờ Vương Tông An cũng đã là người làm cha, sinh ra trưởng tử Vương Thất Chiêu, thứ nữ vương Kỳ Đình.

Dựa theo cục diện Vương Thủ Triết chưa rời khỏi vị trí gia chủ, chính phủ Vương Thất Chiêu gọi là đích trưởng tôn Vương thị.

Ngoại trừ thiếu tộc trưởng Vương Tông An ra, gia chủ đích trưởng tôn kế thừa danh sách cũng phi thường cao. Đại Càn quốc có không ít gia tộc cách đời truyền, thậm chí là cách mấy đời truyền. Gia tộc có phẩm cấp càng cao, xác suất cách mấy đời truyền càng cao.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Có Vương Ly Diễm quấy rối, cảm xúc của Lung Yên lão tổ lập tức trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. Dù sao bây giờ gia tộc càng ngày càng thịnh vượng. Bọn nhỏ giống như cây nấm sau cơn mưa, gốc rạ nối tiếp nhau, sinh sôi không ngừng.

"Lão tổ tông, ngài ăn dưa, quả dưa này ngọt rất ngọt." Vương Ly Tuyền còn móc ra một quả Ngọc Cô Linh Qua, lau sạch sẽ rồi đưa cho Lung Yên lão tổ.

"Tốt tốt tốt." Tâm tình Lung Yên lão tổ dần dần sáng sủa, ánh mắt từ ái xoa cái đầu nhỏ của Vương Ly Tuyền: "Đứa nhỏ này có linh khí, ngược lại làm ta nhớ tới đại nha đầu Ly Từ. Thủ Triết à, nha đầu kia cũng đúng vậy, đã bao nhiêu năm rồi không biết quay về thăm."

"Lão tổ tông ngài yên tâm." Vương Thủ Triết nói: "Nha đầu Ly Từ kia luôn đi theo phó viện trưởng Vân Dương thượng nhân, cùng nhau vân du tứ hải rèn luyện. Trước đó vài ngày, còn viết thư trở về nói, nàng ta tiến bộ rất lớn, thượng nhân muốn đưa nàng ta đi xa để lịch luyện một phen."

"Mà thôi mà thôi, con cháu đều có phúc của con cháu. Ly Từ có thể được Vân Dương thượng nhân bồi dưỡng như vậy, cũng là phúc phận của nàng ta." Lung Yên lão tổ nhanh chóng buông Vương Ly Từ xuống, đặt lực chú ý lên người Vương Ly Tuyền, nói chuyện với nàng ta.

…

Gần như cùng một thời gian, phía bắc Đại Càn quốc.

Ra khỏi Mạc Nam quận, liền ra Đại Càn quốc. Giới tuyến ngoài quốc gia chính là vực ngoại, xuyên qua đại thảo nguyên vực ngoại mênh mông, lại xuyên qua vùng hoang mạc rộng lớn, lại là một khu vực không người phi thường rộng lớn.

Khác với phía nam vực ngoại, nơi này cũng không phải là địa hình phức tạp như sơn mạch, thung lũng, động đá vôi, đầm lầy

đan xen hình thành, mà là toàn bộ sơn mạch cực lớn liên miên chập chùng, kéo dài đến cuối tầm mắt, chỗ hùng vĩ, không phải ngôn ngữ có thể khái quát, thế nào cũng phải tự mình quan sát, mới có thể minh bạch.

Ra khỏi biên giới quốc gia, khí hậu ngày càng lạnh.

Phẩm chủng thực vật trên núi cũng có sự thay đổi rất lớn so với phía nam, gần như không nhìn thấy trúc, phần lớn rừng rậm cũng biến thành rừng kim cao ngất, nhưng có một điểm là không thay đổi.

Phàm là ngoại vực, chính là địa phương nhân loại chưa từng khai phá, nơi này có vô số hung thú, trùng trĩ ngủ đông. Mặc dù là ban ngày, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe được tiếng ưng kêu, tiếng thú rống, cùng với các loại chim tước líu ríu.

Thỉnh thoảng, còn có thể có chỗ nào đó không hề báo trước bộc phát ra sóng xung kích năng lượng, đó là có hung thú đang chém giết, hoặc là ngẫu nhiên gặp gỡ, hoặc là phục kích, cũng có khả năng là hai con hung thú đồng loại đang tranh địa bàn.

Tổng kết lại chính là nguy cơ tứ phía.

Bỗng dưng.

Sâu trong rừng cây cao lớn dày đặc, xuất hiện một nữ tử mặc trang phục.

Trên người nàng mặc chiếc áo da dùng da đơn giản may ra, chỉ lộ ra một đôi tay mũm mĩm, khuôn mặt cũng tròn trịa đáng yêu, thoạt nhìn ngây thơ chân thành.

Nàng phảng phất không có cảm giác được nguy hiểm trong rừng, vừa bước chậm trong rừng vừa nhìn đông ngó tây tìm cái gì đó.

Nữ tử này rõ ràng là lão đại đời thứ tám “Ly” của Vương thị đời thứ tám đã lâu không gặp, cháu gái lớn của Vương Thủ Triết, Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ nhỏ hơn Vương Thủ Triết năm tuổi, bây giờ cũng đã hơn bốn mươi mấy, nhưng mặt ngoài lại không nhìn ra chút nào. Thậm chí nàng ta còn không trở nên mạnh mẽ thành thục như Lạc Tĩnh và Lạc Thu, ngược lại vẫn là dáng vẻ không hiểu thế sự, khờ khạo.

Cũng không biết là vấn đề tướng mạo trời sinh hay là vấn đề khí chất độc đáo mà nàng sở hữu.

Trong mười mấy năm này, vẫn luôn đi theo sư tôn Vân Dương thượng nhân của nàng du lịch khắp nơi.

Mười mấy năm trôi qua, tu vi của nàng tăng trưởng nhanh chóng, hiện giờ cũng đã đến Linh Đài cảnh hậu kỳ.

Nhưng mà tu vi cảnh giới tăng lên không quan trọng, quan trọng hơn là huyết mạch thiên phú của nàng đang không ngừng tăng lên.

Hơn nữa, nàng rất hiển nhiên đối với khu rừng này đã rất quen thuộc, trong lúc đi lại nhẹ nhõm tránh được một con rắn lớn ở trên cây có ý đồ phục kích nàng.

Bỗng nhiên, nàng giống như phát hiện cái gì trước mắt sáng ngời, lập tức mũi chân điểm một cái, thân hình trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh nhảy lên, mục tiêu rõ ràng hướng trong rừng mà đi.

Ước chừng bay vút ra đại khái bốn năm dặm, nàng mới rốt cục rơi xuống đất.

Xuất hiện trước mặt nàng là một vách núi màu nâu sẫm sừng sững, trên vách núi mọc đầy các loại cây bụi thấp bé. Nơi vách núi gần mặt đất có một khe nứt thật lớn, trong khe nứt mơ hồ có tiếng vang nặng nề truyền đến.

Cẩn thận lắng nghe tựa hồ là tiếng ngáy của một loại mãnh thú nào đó.

Hai mắt Vương Ly Từ tỏa sáng, không chút do dự chui vào trong khe nứt kia.

Nói là kẽ hở nhưng thực tế bên trong rất rộng rãi, ít nhất cao cỡ hai mươi mấy tầng lầu, trái phải cũng phi thường khoáng đạt, ít nhất có thể chứa được hơn mười chiếc xe ngựa.

Đại khái là có vách núi che mưa chắn gió, trong kẽ nứt khô ráo ấm áp, thoải mái hơn nhiều so với bên ngoài bắc phong gào thét muốn tới.

Rẽ qua một khúc ngoặt.

Bỗng dưng.

Phía trước xuất hiện một mảng lớn ngăm đen.

Vương Ly Từ vô thức dừng bước, lại lui về phía sau vài bước, ngửa đầu nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ tình huống trước mắt.

Ngay tại kẽ nứt phía trước nàng, một con gấu đen to lớn, có bộ lông như cương châm đen kịt đang thành một đoàn, ngáy khò khò, ngủ say sưa.

Cho dù không có đến gần, cái đầu to như ngọn núi nhỏ kia cũng có thể mang đến cho người ta cảm giác áp bức cực lớn, hơn nữa từng đợt từng đợt phóng thích ra, uy áp của loài thú hung hãn bá đạo, đổi một tu sĩ Linh Đài cảnh lá gan hơi nhỏ ở đây, sợ là đã bị dọa đến vỡ mật rồi.

Nhưng mà, Vương Ly Từ nhìn thấy con gấu khổng lồ này, đôi mắt lại đột nhiên sáng lên, thậm chí còn nhịn không được liếm liếm môi: "Lại là một con gấu khổng lồ răng đen ngũ giai. Nhiều thịt như vậy, ít nhất đủ cho ta ăn hai tháng, không, một tháng, không, nửa tháng rồi… Ai, lượng cơm càng ngày càng lớn~"

Nói xong, nàng không nói hai lời liền cởi ngọc bội liễm hơi thở bên hông xuống.

Ngay lập tức, khí tức năng lượng thuộc về Linh Đài cảnh hậu kỳ tràn ngập trong khe nứt.

Gấu lớn răng đen đang ngủ say lập tức bừng tỉnh, đôi mắt thú cực lớn thoáng cái đã nhìn chằm chằm vào Vương Ly Dao.

Ý thức lãnh địa của hung thú đều rất mạnh, phát hiện hang động bị người xâm nhập, trong thú đồng của nó lập tức nổi lên huyết khí cuồng bạo rất nhỏ, tiếng hít thở trở nên ồ ồ, một thân khí tức cũng dần dần trở nên bạo ngược.

Vương Ly Dao lại vui mừng không sợ hãi, ngược lại móc ra một bình Hắc Xỉ Cự Hùng vô cùng thích ăn linh mật ong hướng nó lắc lư một chút, lại thuận tay thu lại, ý khiêu khích tương đối rõ ràng.

"Rống!!"

Gấu lớn răng đen lập tức giận dữ, rống to nhào về phía Vương Ly Từ, chết tiệt ngươi khinh thường ai chứ, một bình nhỏ như vậy ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Hình thể của nó thật sự khổng lồ, ít nhất cao cỡ bảy tám tầng lầu các, lúc đánh tới thì phong áp cường đại mang theo từng trận tiếng rít gào, tản ra cảm giác áp bách cường đại làm người ta tim đập nhanh.

Đặc biệt là cái miệng rộng của nó, răng nhọn hiện ra hàn quang dày đặc, cùng với móng vuốt gấu khổng lồ kia, uy thế ngàn vạn càng khiến người ta không chút nghi ngờ, nếu như bị cắn một cái, hoặc là bị đập một chưởng, trong khoảnh khắc sẽ bị nội phủ vỡ nát, trực tiếp mất mạng.

Nhưng mà, Vương Ly Từ lại không né tránh, ngược lại móc ra một thanh cự chùy, trở tay một chùy liền luân phiên đi ra ngoài.

Cây chùy này là nàng lúc trước đạt được trong phó bản thí luyện Thần Vũ hoàng triều, là một thanh linh khí thượng phẩm chiến chùy. Nhiều năm như vậy, nàng cũng không nghĩ tới đặt tên cho nó, vẫn luôn kêu “Chiến chùy” “chùy chiến”.

Bất quá, mặc dù nhận đãi ngộ có chút qua loa, thượng phẩm linh khí chung quy không hổ là thượng phẩm linh khí, uy lực so với hạ phẩm linh khí bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Theo một búa của Vương Ly Từ, đại chùy lập tức tỏa ra ánh sáng loá mắt, uy thế bàng bạc chợt bộc phát.

Cùng lúc đó, sau lưng nàng, một hư ảnh pháp tướng mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện, tản mát ra uy áp mạnh mẽ.

Nhiều năm như vậy trôi qua, nỗ lực của Vân Dương thượng nhân (Bốn phía tống tiền tiền) không tiếc ném xuống, huyết mạch của nàng tuy rằng tăng trưởng chậm chạp, nhưng vẫn luôn luôn tăng lên.

Cho đến ngày nay, cấp độ huyết mạch của nàng nghiễm nhiên đã đạt đến tứ tầng trung đoạn, cũng chính là tư chất cực phẩm Bính đẳng, sau lưng ngưng tụ ra pháp tướng hư ảnh không chỉ có hình tượng càng thêm ngưng thực, uy thế cũng so với trước kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nghiễm nhiên giống như Hoang Cổ Cự Thú tái nhập nhân gian, hung man mà bá đạo.

Dưới sự gia trì của hai người, một chùy này của Vương Ly Từ quả thực giống như Bá Vương Bàn Sơn, uy thế vô song.

Bất quá, Hắc Xỉ Cự Hùng rốt cuộc cũng là hung thú ngũ giai, tương đương với tu sĩ Thiên Nhân cảnh của nhân loại, một thân man lực tương đối đáng sợ.

Dưới sự va chạm của đại chùy và cự hùng, Vương Ly Từ lập tức bay ngược ra ngoài.

Nhưng Hắc Xỉ Cự Hùng cũng không vớt được thứ gì tốt, thân hình cực lớn của nó nhoáng một cái mãnh liệt, kém chút không đứng vững, trong khớp xương tay gấu cực lớn phát ra thanh âm ken két khả nghi.

Hiển nhiên, đòn vừa rồi nó cũng chịu chút thiệt thòi.

Hắc Xỉ Cự Hùng nổi giận, càng thêm hung mãnh nhào về phía Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ lại không ham chiến, dưới một kích đại khái đoán được thực lực của Hắc Xỉ Cự Hùng, lại làm bị thương móng vuốt của nó, liền lập tức xoay người bỏ chạy, không xa không gần nó chạy về phía trước.

Tốc độ của hắc Xỉ Cự Hùng không tính là nhanh trong số hung thú cùng giai, bởi vì hình thể cồng kềnh, bay lên thậm chí so với chạy trốn còn chậm hơn, bây giờ móng vuốt lại bị thương, tự nhiên là như thế nào cũng không đuổi kịp nàng, chỉ có thể táo bạo ở sau lưng nàng rống giận.

Rất nhanh, nàng kéo Hắc Xỉ Cự Hùng ra khỏi kẽ nứt, sau đó ngửa đầu hướng bầu trời rống lên một câu.

“Sư tôn, đến người người rồi!”

Vừa dứt lời, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một giọng nam tang thương: “Nha đầu, tránh ra.”

Trong lúc nói chuyện, một đạo hào quang màu đỏ rực rỡ đã từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bên người Vương Ly Từ.

Đó là một lão nhân khuôn mặt gầy gò, tiên phong đạo cốt, chính là sư tôn của Vương Ly Từ, phó viện trưởng của Lũng Tả Học Cung, Vân Dương thượng nhân.

Hai ba mươi năm trôi qua, bộ dáng của hắn không có gì khác so với lúc trước, một thân khí tức lại trở nên càng thêm cao thâm khó lường. Rất hiển nhiên, hai ba mươi năm này, thực

lực của hắn vẫn đang tiến bộ, chỉ là không rõ ràng như Vương Ly Dao mà thôi.

Tình huống trước mắt đã rất rõ ràng.

Hai thầy trò này liên thủ làm một ván cờ, để Vương Ly Từ phát động thiên phú hình người rada của nàng tìm được hung thú thích hợp, sau đó dùng chính mình làm mồi, xâm nhập huyệt động dụ hung thú ra ngoài, lại do Vân Dương thượng nhân đánh chết.

Nhìn dáng vẻ ăn ý thuần thục này của hai người bọn họ, đoán chừng cũng không phải là lần đầu tiên làm chuyện này, đã quen tay hay việc rồi.

Vừa rơi xuống đất, Vân Dương thượng nhân đã giơ tay đánh ra một chưởng.

Huyền khí hùng hậu hóa thành một cự chưởng che trời màu đỏ thẫm hung hăng đè xuống, thuần thục chế trụ Hắc Xỉ Cự Hùng, lập tức nắm lấy cổ của nó, "Răng rắc" một tiếng liền bẻ gãy cổ.

Đường đường là hung thú ngũ giai, ở trước mặt Tử Phủ cảnh đỉnh phong uy tín lâu năm như Vân Dương thượng nhân lại gần như không có sức phản kháng.

"Đi."

Thu thập xong Hắc Xỉ Cự Hùng, Vân Dương thượng nhân tiện tay đem thi thể Hắc Xỉ Cự Hùng nhấc lên, nhét vào trong nhẫn trữ vật.

Gấu lớn răng đen to như vậy ở trong tay hắn lại giống như không có gì phân lượng, dễ dàng nhấc lên.

Lập tức, hắn vung tay lên, một đạo hào quang màu đỏ sáng lạn bao trùm hai người vào trong, bọc bọn họ lại rồi đi về một hướng khác.

Hung thú cường đại ở vực ngoại này đều có lãnh địa riêng của mình, trong đó có một số đặc biệt mạnh, ngay cả Vân Dương thượng nhân cũng không dám tùy ý trêu chọc, bình thường đều tránh xa.

Rất nhanh, hai người đã rời khỏi khu vực này, tìm một nơi tương đối an toàn nhóm lửa, bắt đầu nướng thịt.

“Đồ ngoan, thiên phú này của ngươi thật đúng là hữu dụng, tìm hung thú và linh tài đều tìm đúng một người.” Thấy Vương Ly Từ đã nướng chín, Vân Dương thượng nhân thuận tay thu hồi con gấu răng đen đã bị hủy thành từng bộ phận nhỏ, giao tất cả những bộ phận có thể ăn trong đó cho Vương Ly Từ, “Vi sư nếu phát hiện sớm một chút, chúng ta nhiều năm như vậy cũng không đến nỗi sống khổ sở như vậy, cách mỗi vài năm phải đổi chỗ, có đôi khi thậm chí một năm phải đổi mấy nơi khác.”

“Người ta đã quên sao?” Vương Ly Từ cũng có chút ảo não, vừa quét gia vị lên thịt nướng vừa giải thích, “Ta hồi nhỏ bởi vì ăn nhầm một chút Thạch Tủy, bởi vì tiêu hóa không được dược lực nên mới để lại di chứng. Về sau, tứ thúc ta lo lắng ta ăn bậy nên hạ nghiêm lệnh, bảo ta trừ phi có người mang theo, nếu không tuyệt đối không cho phép một mình đi tới ngoại vực.”

“Tứ thúc của ngươi chính là gia chủ Vương Thủ Triết của Trường Ninh Vương thị sao?” Vân Dương thượng nhân gật gật đầu: “Hắn lo lắng không phải không có lý. Năng lực tiêu hóa huyết mạch của ngươi tuy rằng cường đại, nhưng cũng không phải không có hạn chế, nếu thật sự uống nhầm linh dược cường đại, hoặc là chạm vào sào huyệt hung thú lợi hại, thật sự sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

Trong khoảng thời gian này, lợi dụng thiên phú của Vương Ly Dao, hai người bọn họ hợp tác săn giết hung thú, tuy phần lớn thời gian tương đối thuận lợi, nhưng quả thật đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có một lần, Vương Ly Dao bằng bản năng cảm nhận được có thứ tốt, một đường sờ tới, lại là tìm thấy trong sào huyệt của một bạch ngạch hổ vương thất giai đỉnh phong.

Nếu không phải Vân Dương thượng nhân thực lực đủ mạnh, lại âm thầm đi theo, phát hiện không đúng lập tức kéo người trở về, Vương Ly Dao đã trực tiếp đưa dê vào miệng cọp.

Còn có một lần, Vương Ly Dao không cẩn thận đi nhầm vào một sào huyệt độc trùng, lại là Vân Dương thượng nhân vớt nàng ra.

Nếu thật sự để nàng đi dạo một mình ở ngoại vực, đừng nói là Vương Thủ Triết, Vân Dương thượng nhân cũng sẽ không yên tâm.

Trong lúc nói chuyện, thịt nướng đã nướng gần xong, mùi thịt dần dần tản ra.

Có hung thú ngửi được mùi thịt, rón ra rón rén muốn tới gần. Nhưng mà, không đợi chúng đến gần, đã cảm nhận được uy áp cường đại mà tu sĩ Tử Phủ cảnh phóng thích ra từ xa, lập tức bị dọa đến kẹp đuôi quay đầu bỏ chạy.

Thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, Vương Ly Từ gỡ miếng thịt xuống, cắt một miếng lớn bằng bàn tay đưa cho sư tôn Vân Dương thượng nhân, lập tức liền cầm lấy miếng lớn còn lại, cắm đầu hì hục vui vẻ ăn, thuận tiện bắt đầu nướng miếng thứ hai.

Vân Dương thượng nhân thấy thế, vui mừng cười một tiếng, nói: "Huyết mạch của ngươi bây giờ cũng tăng lên tới đoạn giữa tầng thứ tư rồi, đã có cơ hội tranh đoạt Thánh tử tương lai rồi. Đợi ăn xong bữa này, sư tôn sẽ dẫn ngươi đi Hàn Nguyệt Tiên Triều mở mang kiến thức."

Vương Ly Từ ngẩng đầu, vừa ăn vừa hỏi: "Hàn Nguyệt Tiên Triều? Nơi đó có đồ ăn ngon không?"

"Ha ha ha ha, ta biết ngươi nhất định sẽ hỏi như vậy." Vân Dương thượng nhân nhịn không được cười ha ha, "Yên tâm, Hàn Nguyệt Tiên Triều chính là một hoàng triều cổ xưa đã kéo dài mấy vạn năm, không nói những thứ khác, mỹ thực đặc sắc là không thể thiếu được. Trong đó còn có một số mỹ thực thượng cổ, cách điều chế đã sớm thất truyền, cũng ở Hàn Nguyệt Tiên Triều còn có người sẽ làm… Quan trọng nhất là, nơi đó còn có mấy bằng hữu của sư tôn…"

"Sư tôn, ta muốn đi, phải đi!"

Hai sư đồ vừa nói chuyện hòa giải, bầu không khí hòa hợp. Tiếng cười xa xa truyền bá khắp nơi ngoại vực, không hiểu sao lại có vài phần ấm áp.

Mà nội tâm Vân Dương thượng nhân cũng vô cùng dâng trào, "Lang Gia lão cẩu", ngươi không ngờ đấy chứ, lúc trước ngươi

cướp hết mọi thứ của ta, đồ đệ bảo bối của ta nhất định sẽ thay lão phu thu hồi từng người một!

…

Chương 87: Đại thế! Khí Linh “sống” lại!

…

Xuân qua đông đi, thời gian lại thoáng qua mấy năm.

Long Xương Đại Càn lịch 31804 Mùa xuân.

Khánh An quận.

Trong bồn địa Khánh An, ốc dã mấy ngàn dặm, nước xanh vờn quanh, chính là “mưu chi hương” nổi tiếng trong cảnh nội Đại Càn. Tương ứng, ngành ăn uống nơi này tự nhiên cũng phát triển cực độ.

Ngoài quận thành Khánh An quận có một trang viên tên là “Thanh Nhã Cư”.

Trang viên mỹ thực này chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, ăn ở một thể, cực kỳ đặc sắc, trong toàn bộ Khánh An quận đều rất nổi danh, thậm chí thường xuyên có thực khách ở ngoại quận mộ danh mà đến.

Rất nhiều tu sĩ Huyền Vũ từ các quận khác đến Khánh An quận du lịch, nếu như muốn lãnh hội mỹ thực Khánh An quận, Thanh Nhã Cư càng là nơi phải đến.

Thanh danh của nó rất thịnh, bởi vậy có thể thấy được.

Tuy nhiên, Thanh Nhã cư này cũng không phải là sản nghiệp của thế gia đầu tiên của Khánh An quận Tả Khâu thị, mà là sản nghiệp của hoàng thất, thành vương.

Mặc dù đối với Thành vương mà nói, đây có thể là một sản nghiệp nhỏ bé không đáng kể, nhưng chính bởi vì dựa lưng vào Thành vương phủ, Thanh Nhã cư mới có chỗ đứng ở Khánh An quận, cùng những trang viên mỹ thực khác có địa vị ngang nhau.

Một ngày này.

Chưởng quầy Thanh Nhã cư Hứa Thanh Ba đang ngồi sau quầy ở cửa ra vào, câu được câu không tính toán món nợ, bỗng nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng hót thanh thúy.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc phi liễn do chim khổng lồ màu trắng kéo đang từ phương xa bay đến.

Kéo xe cự điểu toàn thân trắng noãn, màu sắc như tuyết đầu mùa, thân thể càng ưu nhã vạn phương, linh vận vô cùng, tốc độ nhận biết cực kỳ cao.

"Ngọc trảo bạch lộ?" Hứa Thanh Ba kinh ngạc: "Người của Tả Khâu thị?"

Ngọc trảo Bạch Lộ chính là tứ giai linh cầm, đồng thời cũng là chủng loại linh cầm đặc thù của Khánh An quận. Mà ở Khánh An quận này, có tài lực nuôi Ngọc Trảo Bạch Lộ tới khống chế phi liên, cũng chỉ có Tả Khâu thị.

Trong khi nói chuyện, chiếc phi liên kia đã dừng lại ở quảng trường trước cổng trang viên.

Ngay sau đó, cửa toa xe phi liên bị người mở ra, từ bên trong một trước một sau đi ra hai người trung niên mặc hoa phục, đầu đội ngọc quan.

Hai trung niên nhân này một người nhìn qua lớn tuổi hơn một chút, khóe mắt đã sinh không ít tế văn, rõ ràng có vài phần già nua, một người nhìn qua trẻ hơn không ít, bộ dáng có chút tương tự với vị trưởng lão kia, rõ ràng có quan hệ huyết thống.

Hai người cũng không có tận lực phóng xuất ra uy thế, nhưng bước đi lại thong dong không bức bách, khí độ bất phàm, hiển nhiên cũng không phải kẻ yếu.

Hứa Thanh Ba nhận ra người tới, vội vàng buông bàn tính xuống, nhanh chóng bước lên nghênh đón: "Hai vị lão tổ, hôm nay là cơn gió gì mà có thể thổi hai vị tới đây vậy?"

Hóa ra, hai vị này chính là đệ nhất lão tổ của Khánh An Tả Khâu thị và đệ tam lão tổ, Tả Khâu Đức Nghiệp và Tả Khâu Chính Hoa, đều là cường giả lợi hại của Tử Phủ cảnh.

Làm chưởng quỹ của Thanh Nhã cư, bình thường ông ta không thể không giao tiếp với các đại nhân vật. Nhóm cường giả đứng đầu Khánh An quận này, ông ta đương nhiên không có không quen biết.

"Chúng ta tới đây hội khách." Thấy Tả Khâu Đức Nghiệp không có ý tứ nói chuyện, Tả Khâu Chính Hoa khoát tay với

hắn: “Ngươi cứ đi đi, không cần quan tâm đến chúng ta. Mặt khác, đem rượu và thức ăn tốt nhất của ngươi đưa đến Thanh Trúc Viện, tiền ký vào khoản nợ của Tả Khâu thị ta.”

Dứt lời, hai người liền đi vào trong trang viên, rất nhanh liền tiến nhập chỗ sâu trong trang viên.

Hứa Thanh Ba tất nhiên là hành lễ cung tống, lại không đề cập tới.

Mà cùng lúc đó, Tả Khâu Chính Hoa lại còn chưa hiểu chuyện này là chuyện gì xảy ra.

“Tằng gia gia, ngài tốt xấu gì cũng là đệ nhất lão tổ của Khánh An Tả Khâu thị chúng ta, địa vị tôn sùng, có cần phải cẩn thận như vậy không? Người tới đây, còn có thể là Thần Thông chân nhân hay sao?” Thấy bốn bề vắng lặng, hắn truyền âm nói với gia gia của mình.

“Ngươi biết cái gì?” Tả Khâu Đức Nghiệp liếc hắn một cái, cũng truyền âm nói: “Vị hôm nay tới đây tuy nói không phải Thần Thông chân nhân, nhưng hắn là đại thiên kiêu Lăng Vân thánh địa, tương lai sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Thần Thông chân nhân. Vận khí tốt, nói không chừng còn có khả năng chấp chưởng thánh địa, trở thành một trong hai người có quyền thế nhất Đại Càn.”

“Tê~”

Vừa nghe lời này, Tả Khâu Chính Hoa lập tức cảm thấy kính nể.

Cùng là Tử Phủ cảnh, đại thiên kiêu không chỉ đại biểu cho sức chiến đấu mạnh hơn, cũng đại biểu cho tiềm lực càng mạnh hơn, càng đừng nói sau lưng vị đại thiên kiêu này còn là quái vật khổng lồ như Lăng Vân thánh địa, địa vị tự nhiên không giống với những Tử Phủ cảnh bình thường như bọn họ.

Hắn cẩn thận hỏi: “Thanh danh mấy vị đại thiên kiêu của thánh địa ta cũng mơ hồ nghe qua. Không biết vị này là trong đó…”

“Hắn họ kép Công Dương, tên một chữ ‘Sách’, phong hào ‘Huyền Miểu’, ngươi gọi hắn là ‘Huyền Miểu Thượng Nhân hoặc ‘Biện công tử’ đều được.” Tả Khâu Đức Nghiệp giải thích: “Đợi gặp mặt, nhớ cung kính một chút, chúng ta tình

nguyện hạ thấp tư thái một chút, cũng quyết không thể đắc tội vị này."

"Tằng gia gia yên tâm, Chính Hoa biết nặng nhẹ."

Trong lúc nói chuyện, Thanh Trúc viện đã đến.

Dùng bảng cửa trước đó lấy được xoát mở cấm chế, hai người đẩy cửa viện đi vào, liếc mắt liền thấy được ba người trong đình nghỉ mát trong viện.

Ba người này một ngồi hai đứng, bên trái phải là hai vị nữ tử, vẻ mặt nghiêm túc liễm mắt, thoạt nhìn cực kỳ cung kính thuận theo. Ngồi chính giữa là một vị công tử áo trắng.

Dáng người hắn cao to, mặt như quan ngọc, khí chất nho nhã, chỉ nhìn từ ngoại hình, không thể tìm ra một chút sai lầm nào.

Khí chất của hắn, cũng hơn xa hai nữ tử đang đứng hầu ở hai bên. Đó là một loại thong dong lộ ra từ trong xương cốt, là tự tin và lạnh nhạt do vô số lần xây dựng thành công, giống như trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Có thể có khí chất và phái đầu như vậy, thân phận của công tử áo trắng này đương nhiên đã rõ ràng.

"Hiền công tử."

Tả Khâu Đức Nghiệp và Tả Khâu Chính Hoa lập tức tiến lên, khách khí hành lễ.

"Hai vị khách khí rồi."

Công tử áo trắng cũng không tự cao tự đại, cũng đứng dậy đáp lễ, sau đó nhường hai người vào trong lương đình.

Vị công tử áo trắng này, dĩ nhiên chính là vị đại thiên kiêu của thánh địa mà Tả Khâu Đức Nghiệp và Tả Khâu Chính Hoa đã đàm luận lúc trước, Huyền Miểu Thượng Nhân, Công Dương Sách.

Sau một phen khách sáo, hai bên riêng phần mình ngồi xuống.

Rất nhanh, người hầu trong trang viên liền đưa tới các loại món ngon, rượu ngon thuần hương, sau đó lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Có mỹ tửu mỹ thực làm mai, hai ba câu qua đi, song phương vốn xa lạ tự nhiên liền quen thuộc.

Sau đó, liền đến lúc nói chính sự.

Công Dương Sách liếc mắt ra hiệu cho một nữ tử váy trắng bên cạnh hắn ta, lập tức nói với hai vị lão tổ Tả Khâu thị: "Vị bên cạnh ta này, các ngươi có lẽ không biết. Nhưng tên của nàng, các ngươi hẳn là đã nghe qua."

Nữ tử váy trắng hiểu ý tiến lên một bước, cung kính thi lễ với hai vị lão tổ Tả Khâu thị, tự giới thiệu nói: "Hai vị lão tổ, tại hạ Tào Ấu Khanh ở Lăng Vân thánh địa."

Thì ra vị nữ tử váy trắng này chính là thiên kiêu thánh địa đã từng "bị cõng nồi", bị công tử áo trắng phạt đi "nơi lôi phạt" bế quan, Tào Ấu Khanh.

Kiếp sống bế quan mười mấy năm tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với các phương diện của nàng.

Bây giờ, không chỉ thực lực của nàng tăng lên một cấp bậc so với ban đầu, đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng tám, khí tức trên người cũng càng thêm trầm ngưng nội liễm. Lại mài giũa mấy chục năm, liền vô cùng có khả năng đặt chân đỉnh phong, có thể bắt đầu chuẩn bị cho đột phá Tử Phủ cảnh.

Mà cùng lúc đó, vẻ cao ngạo cùng lạnh lùng trên người nàng cũng tiêu tán đi không ít, thoạt nhìn cả người đều ổn định hơn rất nhiều.

"Là ngươi?"

Lông mày Chính Hoa của Tả Khâu nhíu lại, có chút ngoài ý muốn.

Năm đó chuyện của Tả Khâu Thanh Vân ồn ào huyên náo, Tả Khâu thị cũng bởi vậy mà mất hết mặt mũi. Cho tới bây giờ, khi tộc nhân của Tả Khâu thị đến quận thành khác làm việc, còn thường xuyên gặp phải ánh mắt khác thường.

Ngay cả khi Tả Khâu Thanh Vân không cùng một mạch với hắn, hắn cũng không có hảo cảm gì với Tào Ấu Khanh.

Suy nghĩ của Tả Khâu đức nghiệp lại sâu hơn một tầng.

Hắn nhìn về phía Công Dương Sách, trong ánh mắt lộ ra vài phần trịnh trọng: “Hiền công tử, ngài đây là ý gì? Chẳng lẽ, ngài muốn hòa giải cho Tả Khâu thị và Tào thị?”

Tuy ví dụ khi Học Cung ra mặt điều giải tranh chấp giữa các thế gia rất ít, nhưng vẫn có.

“Hai vị hiểu lầm rồi.” Công Dương Sách bưng chén rượu lên uống một hớp rượu, thản nhiên nói: “Ta đến đây cũng không phải để hòa giải, thật sự là để giải hiểu lầm.”

Hiểu lầm?

Tả Khâu Chính Hoa liếc mắt nhìn tằng gia gia nhà mình, có chút chần chờ mở miệng: “Ý của công tử là…”

“Thật ra chuyện năm đó không phải do ấu khanh làm.” Công Dương Sách giải thích: “Ta biết, lúc ấy ấu khanh không rõ hành tung, đúng là khó mà tự chứng minh trong sạch. Mấy năm nay, ta sai người điều tra kỹ tình huống lúc đó, phát hiện sự thật có lẽ không như hai nhà suy nghĩ. Hiểu Nguyệt.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Hiểu Nguyệt đứng bên cạnh Công Dương Sách đáp ứng một tiếng, lập tức chậm rãi đi ra, đưa một xấp tư liệu điều tra cho hai người Tả Khâu Đức Nghiệp và Tả Khâu Chính Hoa.

“Qua điều tra bên ta, ngày đó Tả Khâu Thanh Vân bị người chặn giết, không có người thấy rõ khuôn mặt người ra tay, chỉ là bằng vào một tấm khăn lụa lưu lại tại hiện trường, cùng với một tia khí tức lôi đình từng lộ ra, hai điểm này phán định thân phận. Việc này có rất nhiều điểm đáng ngờ.”

“Ngoài ra, những tiểu bối ngày đó ở đây xuất hiện cũng quá khéo. Ta xâm nhập điều tra, xác nhận bọn họ sở dĩ xuất hiện ở Vân Hiên là bởi vì tiểu bối Thiên kiêu của Mạc Nam Vương thị Vương Thất Hải. Vương Thất Hải biết được phương thức uy hiếp của Tả Khâu Thanh Vân, bức bách Thiên Diễm tiên tử gặp riêng mình mới kích động…”

“Việc này của chúng ta lại tiến hành điều tra sâu, qua nhiều lần trắc trở, mới từ trong miệng một nô bộc thô sử của Mạc Nam Vương thị biết được, ngày đó Vương Thất Hải từng đi đến khách viện, gặp qua Tứ gia gia cùng dòng họ với họ khác, gia chủ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết.”

“Cũng chính là sau khi gặp Vương Thủ Triết, Vương Thất Hải mới vừa rồi vẻ mặt tức giận mà ra khỏi cửa… Theo ta đoán, hơn phân nửa Vương Thất Hải là từ chỗ Vương Thủ Triết biết được tin tức.”

“Mà trước đó không lâu, Thiên Diễm tiên tử từng đến Mạc Nam Vương thị bái phỏng Vương Thủ Triết.”

Nếu đơn độc nói ra những chuyện này, có lẽ sẽ không nhìn ra cái gì, nhưng liên hệ trước sau, cũng rất tốt.

Hiểu Nguyệt giải thích từng việc điều tra ra cho hai người Tả Khâu thị, từng người đưa ra chứng cớ và khẩu cung, toàn bộ Logic vô cùng hoàn chỉnh, có lý có cứ, khiến người ta tin phục.

Mặc dù không có chứng cớ rõ ràng có thể chứng minh chuyện này có liên quan đến Vương Thủ Triết, nhưng liên hệ đến Vương Thủ Triết trước đây là Mạc Nam cùng đến với gia chủ Tiền Hàn của Lũng Tả, Tiền Học Hàn. Mà Tào Ấu Khanh trước đây lại từng ám sát Tiền Học Hàn, cũng từng nhắm vào Trường Ninh Vương thị, chân tướng đã được miêu tả rõ ràng.

“Ta cho rằng, cái chết của Tả Khâu Thanh Vân, đại khái có thể là liên quan đến hai nhà Lũng Tả Tiền thị, Trường Ninh Vương thị.” Hiểu Nguyệt cuối cùng tổng kết nói: “Hiểu Nguyệt có thể dùng tính mạng để bảo đảm, nội dung trong chứng cứ này đều là sự thật. Hai vị nếu như không tin, có thể tuyển được nhân chứng liên quan đến đây hỏi thăm.”

“Cái này thì không cần. Với thân phận của công tử, đương nhiên không cần lừa gạt chúng ta trong những chuyện nhỏ nhặt này.”

Ông ta lập tức từ chối đức nghiệp của Tả Khâu.

Hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến mức lập tức gọi người đến hỏi thăm.

Thứ nhất, nội dung Hiểu Nguyệt đưa ra cực kỳ tường tận tỉ mỉ, logic rõ ràng, chi tiết cũng tất cả đều có thể tương ứng, độ tin cậy cực cao.

Thứ hai, mặc kệ trong lòng có tin hay không, bề ngoài, dù sao hắn cũng phải giả bộ rất tín nhiệm, cho Công Dương Sách đủ

mặt mũi. Về phần âm thầm tra xét không tra, đó là một chuyện khác.

“Thật không ngờ, ta đường đường là bộ tộc Tả Khâu lại bị người ta trêu đùa như vậy, thật sự là sỉ nhục!” Tả Khâu Chính Hoa phản ứng cũng rất nhanh, lúc này liền vẻ mặt tức giận vỗ mặt bàn tỏ thái độ, “Tiền thị và Vương thị, quả thực quá không để Tả Khâu thị ta vào mắt! Tả Khâu thị ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ!”

“Hai vị bình tĩnh một chút, chớ vội.”

Thấy thái độ này của hai người, trong lòng Công Dương Sách cũng hiểu rõ.

Hắn tiếp tục nói: “Thật ra ta có một kế, có thể để cho Tiền thị và Vương thị kia trả giá đắt, cũng có thể trút giận thay cho Tả Khâu thị. Không biết Đức Nghiệp huynh có nguyện ý nghe một lời của ta không?”

Trong lòng Đức Nghiệp Tả Khâu lập tức nhảy dựng, hiểu được vòng quanh lâu như vậy, vở kịch cuối cùng đã đến.

Y lập tức phối hợp nâng tay nói: “Đương nhiên. Mời công tử nói.”

“Việc này, Tả Khâu thị và Tào thị đều là người bị hại. Suy nghĩ của ta là như vậy, không bằng hai nhà các ngươi liên thủ…” Công Dương Sách lập tức như vậy, nói đại khái kế hoạch của mình như vậy.

Tả Khâu đức nghiệp tốt xấu gì cũng là nhân tinh sống mấy trăm năm, nghe lời này liền hiểu được hơn phân nửa.

Hắn và Tằng tôn tử Tả Khâu Chính Hoa nhìn nhau, biểu tình có chút chần chờ: “Chuyện này… Chuyện này rất quan trọng, ta phải trở về thương nghị một phen, sau đó mới quyết định.”

“Đó là đương nhiên. Nên vậy.”

Công Dương Sách đương nhiên sẽ không miễn cưỡng hai người, sau khi khách sáo vài câu, liền để bọn họ rời đi.

Hai người đi rồi, trong viện Thanh Trúc chỉ còn lại ba người Công Dương Sách.

“Công tử, bọn họ sẽ đồng ý sao?” Tào Ấu Khanh hơi nhíu mày, có chút nghi ngờ.

“Yên tâm, bọn họ sẽ đồng ý.”

Trả lời nàng không phải Công Dương Sách, mà là Hiểu Nguyệt.

Bà ta cười nói: “Chủ nhân trích vụ án ấu khanh tiên tử ra khỏi Tả Khâu Thanh Vân, Tả Khâu thị liền không còn lý do tiếp tục ra tay với Tào thị nữa. Thông báo kế hoạch cho bà ta, lại nói rõ lập trường của mình, đồng thời cũng coi như là ẩn ẩn làm chỗ dựa cho Ấu Khanh tiên tử, phàm là bọn họ không ngốc, liền biết nên làm như thế nào.”

Dù sao, một đại thiên kiêu Lăng Vân thánh địa Tử Phủ cảnh, đại biểu cho nhân mạch và năng lượng, căn bản không phải một thế gia Tứ phẩm có khả năng chống lại.

Kẻ ngốc cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

“Huống chi, kế hoạch của công tử thậm chí không cần bọn họ mạo hiểm, rất dễ dàng có thể làm được, bọn họ càng không có lý do gì để cự tuyệt.” Hiểu Nguyệt lại bổ sung.

Tào Ấu Khanh vẫn không hiểu rõ: “Nhưng như vậy có hiệu quả không?”

“Vậy là đủ rồi.” Công Dương Sách liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Đa số thời điểm, kế hoạch cũng không cần phức tạp bao nhiêu, quan trọng là hữu hiệu.”

Huống chi, âm mưu dễ dàng bị phá giải, dương mưu đường đường chính chính thường mới là khó có thể ngăn cản nhất.

Mục tiêu của hắn, cho tới bây giờ cũng không phải tiêu diệt Tiền thị hay Vương thị, sắp xếp như thế, chẳng qua là để tạo áp lực cho đại thế mà thôi. Cũng dạy cho Tiền thị và Vương thị hiểu, đối địch với hắn, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Điều hắn muốn, từ đầu đến cuối, đều là Lũng Tả quận.

Đương nhiên, nếu có thể mượn cơ hội này thu nạp vài nhân tài, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Để Hiểu Nguyệt gọi người hầu trang viên tới, đem rượu và thức ăn thay vào, hắn dùng thái độ nói chuyện phiếm nhàn

nhạt nói: “Hiện giờ đại thế đã thành, cần chỉ là đẩy nhẹ một cái mà thôi. Trong chuyện này, những người khác ở Lũng Tả quận không đáng để lo, cần phải chú ý chỉ có hai người. Thứ nhất, là Tiền thị gia chủ Tiền Học Hàn, thứ hai, chính là gia chủ Vương thị, Vương Thủ Triết kia.”

“Tiền Học Hàn?”

Tào Ấu Khanh sửng sốt một chút.

Vương Thủ Triết nàng có thể hiểu được, dù sao bản thân nàng ở trong tay Vương Thủ Triết không chỉ chịu thiệt một lần, đương nhiên hiểu chỗ đáng sợ của người này. Nhưng Tiền Học Hàn?

Trong ấn tượng của nàng, Tiền Học Hàn chính là một kẻ nhát cáy khóc sướt mướt, làm gì có chuyện đáng được coi trọng như vậy?

“Ta lại quên mất Ấu Khanh tiên tử vẫn luôn bế quan, sợ là còn không rõ tình huống.” Hiểu Nguyệt rót cho Công Dương Sách một chén trà, thuận miệng giải thích với Tào Ấu Khanh: “Mấy năm nay, tình hình phát triển của Tiền thị vẫn rất mạnh. Cháu ngoại của ngươi tuy rằng Tằng Tôn Tiền Học Hàn không hiện sơn không lộ thủy, nhưng những năm gần đây, quyền uy bên trong nội bộ Tiền thị của hắn càng ngày càng tăng lên, bất tri bất giác, đã nắm giữ quyền lên tiếng tương đối lớn trong Trưởng Lão hội. Nhìn từ điểm này, hắn đã mạnh hơn phụ thân hắn quá nhiều, cũng coi như là một nhân vật.”

Phải biết rằng, trong thời gian cha Tiền Học Hàn còn tại vị, Tiền Cần Hoành của hắn đã bị Trưởng Lão Hội quản chế rất nhiều, nếu không làm việc gì cũng sẽ không sợ đầu sợ đuôi, rất nhiều lo lắng.

Tiền Học Hàn có thể sắp xếp rõ ràng các mối quan hệ phức tạp bên trong Tiền thị, hơn nữa chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi đã ngồi vững vị trí gia chủ, ngoại trừ có lão tổ ủng hộ, năng lực của bản thân chắc chắn cũng vô cùng cứng rắn.

Dừng một chút, Hiểu Nguyệt lại bổ sung một câu: “Ở trong tay hắn, Tiền thị có lẽ còn có thể tiến thêm một bước.”

Tiền thị đã là Tử Phủ thế gia, tiến thêm một bước, chính là thế gia Tứ phẩm.

Phải biết rằng, thế gia thủ thành dễ dàng, muốn tiến thêm một bước lại rất khó. Huống chi, toàn bộ Đại Càn mới có mấy thế gia tứ phẩm? Có thể đem một thế gia ngũ phẩm đưa lên tứ phẩm đã miễn cưỡng có thể được xưng một tiếng "Kiêu hùng".

Đánh giá của Hiểu Nguyệt, có thể nói là cực cao.

Tào Ấu Khanh cũng không nghĩ tới, Tiền Học Hàn mà nàng chưa từng để vào mắt kia lại có thể được đánh giá cao như vậy.

Thế nhưng, Hiểu Nguyệt tỷ đi theo chủ thượng đã nhiều năm, năng lực nhận biết người ta, ngay cả chủ thượng cũng công nhận. Ngay cả nàng ta cũng nói như vậy, cái kia hơn phân nửa là không sai được.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của nàng có thể nói là khá phức tạp.

"Nhưng mặc dù năng lực của Tiền Học Hàn cũng không tệ lắm, nhưng so với Vương Thủ Triết thì vẫn kém xa." Hiểu Nguyệt nói, trên mặt bất giác lộ ra vẻ bội phục, "Ngoại vực khai hoang, đối với bất kỳ một thế gia nào mà nói đều là công trình lớn tốn thời gian tốn sức. Nhưng dưới sự chủ trì của Vương Thủ Triết, Vương thị chỉ mất có mười năm đã hoàn thành việc khai thác và di chuyển dân cư ở ngoại vực, ở giữa luôn thuận buồm xuôi gió, gần như không gặp phải cửa ải khó khăn. Hiện giờ, trấn Tân An vừa mới khai phá kia đã vui vẻ phồn vinh, không kém bao nhiêu so với những trấn trấn đã khai hoang từ lâu. Tốc độ khai hoang này có thể nói là không thể tưởng tượng nổi."

"Mặt khác, tòa "Thủ Triết quan" mà Vương thị mới xây kia dài chừng mười dặm, ta đoán chừng trước sau Vương thị ít nhất đã đầu tư vào đây hai ngàn vạn càn kim. Mà bên trong Vương thị lại không nhìn ra chút dấu hiệu thiếu tiền nào."

"Làm sao có thể?" Tào Ấu Khanh khiếp sợ đến trợn to hai mắt.

Đây là hai ngàn vạn!

Cho dù là thế gia Ngũ phẩm, muốn lập tức móc ra nhiều càn kim như vậy cũng không có khả năng, nhất định phải bán đi

một bộ phận sản nghiệp để xoay sở, càng đừng nói Vương thị còn chỉ là một thế gia Thất phẩm. Nhà bọn họ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?!

Đương nhiên, các nàng không biết là, bởi vì đối với chi phí của xi-măng đoán sai lầm, kim ngạch mà Hiểu Nguyệt đánh giá ra trên thực tế cũng không chính xác.

Vốn mà Vương thị bỏ ra từ việc khai hoang ở ngoại vực, trên thực tế chỉ có khoảng một ngàn sáu trăm vạn. Ngoài ra, trong quá trình giết hung thú khai hoang ngoại vực phát hiện ra linh dược, cũng đáng giá hai trăm vạn càn kim, trên trình độ nhất định đã triệt tiêu một phần đầu tư.

Đương nhiên, cho dù là một ngàn bốn trăm vạn càn kim, cũng đã đủ kinh người.

Nghe nội dung hai nàng nói chuyện với nhau, đầu ngón tay Công Dương Sách vuốt ve chén trà, trong mắt xẹt qua một vòng suy nghĩ sâu xa.

So với Tiền Học Hàn, Vương Thủ Triết này mới là người mà hắn ta không nghĩ ra nhất.

Ngoại trừ năng lực kiếm tiền khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng của Vương Thủ Triết ra, năng lực mà Vương Thủ Triết thể hiện ở phương diện khác cũng thực sự khiến hắn ghé mắt.

Người này giống như trời sinh đã biết làm thế nào để gia tộc nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, từ khi bắt đầu tiếp quản gia tộc, những việc đã làm đều mang tính mục đích rõ ràng, có thể nói là chưa bao giờ xảy ra sai lầm.

Tộc nhân Vương thị được hắn bồi dưỡng ra lại càng xuất sắc hơn, tùy tiện đưa vào trong Tử Phủ thế gia nào cũng đầy đủ làm khô xương. Nữ vương Ly Dao của nàng vừa vào Học Cung đã được Thiên Hà chân nhân tán thành, trực tiếp được định là người thừa kế Lũng Tả Học Cung.

Nếu Vương Thủ Triết là người thừa kế thế gia nhị tam phẩm nào đó tỉ mỉ bồi dưỡng ra, có phần thủ đoạn và năng lực này, còn có thể nói được, nhưng hắn lại chỉ xuất thân từ thế gia cửu phẩm.

Mà ngoài ra, sau khi tiếp nhận Vương thị, Vương Thủ Triết đã làm ra một loạt điều chỉnh nhằm vào nội bộ Vương thị, ban bố một loạt tộc quy, càng cho hắn một loại cảm giác vừa nhìn mãnh liệt.

Nếu nhất định phải miêu tả thì đại khái chính là hai chữ "dã tâm".

Giống như ngay từ đầu Vương Thủ Triết đã không muốn để gia tộc dừng bước ở thất phẩm, mà trực tiếp chạy ngũ phẩm, thậm chí là phẩm giai cao hơn.

Nhưng vấn đề là, ba mươi mấy năm trước khi hắn tiếp quản Trường Ninh Vương thị, Trường Ninh Vương thị vẫn chỉ là một thế gia cửu phẩm.

Đây là điều làm cho hắn cảm thấy khó hiểu nhất.

Một người thừa kế thế gia Cửu phẩm, rốt cuộc là từ đâu có dã tâm và lòng tự tin lớn như vậy?

Điều này khiến hắn không thể không hoài nghi, ngoại trừ Vương Ly Dao ra, trong Trường Ninh Vương thị còn tồn tại đại thiên kiêu khác.

Nói không chừng, chính là bản thân Vương Thủ Triết.

Cũng chỉ có như thế, những chuyện này mới có thể giải thích được.

Nhưng một người thừa kế thế gia Cửu phẩm, một tu sĩ Huyền Vũ sớm đã đo định tư chất, làm sao có thể đột nhiên biến thành đại thiên kiêu, còn hiểu được nhiều thứ vốn không nên hiểu như vậy?

Có điều, Vương Thủ Triết hắn có lợi hại hơn nữa thì Vương thị cũng chỉ là thất phẩm mà thôi.

Vẫn là "Chuyện kia" càng quan trọng hơn.

Công Dương Sách dứt bỏ tạp niệm, đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nói: "Ta có việc phải đi Hàn Nguyệt Tiên Triều một chuyến, chuyện ở bên này, hai người các ngươi phụ trách theo đến một chút."

Hiểu Nguyệt và Tào Ấu Khanh đang trò chuyện hăng say, nghe vậy vội vàng khom người đồng ý.

“Vâng, thưa chủ nhân.”

“Vâng, thưa chủ thượng.”

Ván cờ đã bố trí xong, quân cờ cũng đã vào chỗ.

Chuyện kế tiếp, chẳng qua là thời khắc nào cũng chú ý một chút, cũng căn cứ tình huống thực tế mà điều chỉnh một chút mà thôi, có hai người bọn họ ở đây, đã đủ để ứng phó. Lấy thực lực trước mắt của Tiền thị và Vương thị, căn bản không lật được trời.

Đến lúc đó, Tiền thị và Vương thị đều phủ phục dưới chân hắn. trải bằng đường cho cuộc chiến đế tử kia!

Đến lúc đó, nhất định phải trò chuyện thật tốt với Vương Thủ Triết kia. Đó là một nhân tài, một khi được nạp vào dưới trướng, sẽ có lợi ích cực lớn cho tương lai.

…

Mà cùng lúc đó, hai vị lão tổ của Tả Khâu thị đã rời khỏi tửu lâu, cưỡi “Ngọc Trảo Bạch Lộ” trở về, cũng đang thảo luận chuyện vừa rồi.

Vẻ mặt nghiêm túc của Tả Khâu Chính Hoa, ngữ khí có chút bất mãn: “Tằng gia gia, kế này của vị Sách công tử kia, rõ ràng là muốn Tả Khâu thị chúng ta thay hắn làm lính hầu, lợi dụng chúng ta đối phó Lũng Tả Tiền thị kia. Chuyện này sợ là không đơn giản như vậy, chuyện năm đó, trước tiên không nói là thật hay giả. Chỉ sợ cũng chỉ là một lý do, hắn chắc chắn còn có mưu đồ khác.”

“Ngươi nói không sai. Chuyện năm đó chẳng qua chỉ là lý do mà thôi. Đến một bước này, chân tướng thật ra đã không còn quan trọng như vậy.” Tả Khâu Đức Nghiệp đồng ý gật gật đầu: “Hắn cũng sẽ không rảnh rỗi thoải mái, chuyên môn đến bày mưu tính kế thay Tả Khâu thị chúng ta. Theo ta thấy, hắn không phải theo dõi thương đội trong tay Tiền thị, chính là để mắt tới mảnh đất Lũng Tả quận này.”

“Đây là vì tranh đế của vị đế tử kia trải đường bằng phẳng, cũng là mưu đồ cho con đường thánh tử tương lai của hắn.”

Tuy nhiên, hắn và Tả Khâu Chính Hoa tốt xấu gì cũng là Tử Phủ thượng nhân sống mấy trăm năm, nhìn vấn đề tự nhiên sẽ

không chỉ nhìn mặt ngoài.

Tranh đấu giữa các thế gia, cho tới bây giờ đều là tranh giành lợi ích.

Nếu không phải Tả Khâu thị có ý đồ với thương đội hải vận của Tào thị, năm đó khi Tào Bang Trữ sai người tới cầu hòa, hắn sẽ ra hiệu cho tiểu tử Tả Khâu Quân Minh kia thuận thế đồng ý, mà không phải tiếp tục dây dưa với Tào thị.

Dù sao số lượng thiên kiêu trong Tào thị cũng không ít, mặc dù biểu hiện sau khi Tả Khâu Thanh Vân nhận được cơ duyên cũng không tệ lắm, nhưng mạng của hắn cũng không quý giá như vậy.

Vì hắn liều mạng với một Tử Phủ thế gia khác nhiều năm như vậy, cũng không phù hợp với lợi ích tổng thể của Tả Khâu thị.

Mà nếu Công Dương Sách đã đích thân ra mặt, vậy mưu đồ phía sau đã rõ rành rành.

“Vậy nhà chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải động thủ với Lũng Tả Tiền thị?” Tả Khâu Chính Hoa dò hỏi: “Lũng Tả Tiền thị không phải thế gia Ngũ phẩm bình thường, thương đội của bọn họ mấy năm nay vẫn luôn mở rộng. Hơn nữa, nhà chúng ta ngoại trừ chuyên môn cung cấp lương thực cho quốc đô, còn lại gần một phần ba số lương thực vận chuyển và nghiệp vụ bán ra ngoài, là hoàn thành hợp tác với Tiền thị. Nếu như động thủ, bán lương thực khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng.”

Về phần Trường Ninh Vương thị, theo ông ta thấy chỉ là bổ sung, đương nhiên sẽ không nhắc tới.

Tất nhiên Tả Khâu Đức Nghiệp hiểu rõ hắn đang băn khoăn điều gì, chỉ điểm: “Kế công tử định ra cục diện này, đã nói rõ không phải thật sự muốn giết chết Tiền thị, mà là có mưu đồ khác. Không cần lo lắng quá mức, chúng ta cứ theo kế cũ hành sự là được. Về phần tranh giành đế tử, ha ha! Trước mắt bất quá chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, Tả Khâu gia chúng ta chưa chắc đã đầu nhập vào.”

Hắn làm đệ nhất lão tổ nhiều năm như vậy, gặp nhiều thế gia đấu đá, đối với sáo lộ trong đó tự nhiên là môn thanh. Nếu như

đứng đắn muốn lật đổ một thế gia, tuyệt đối phải xuống tay từ căn cơ mệnh mạch của đối phương.

Mà kế sách mà Công Dương Sách đưa ra, thay vì nói là cắt đứt căn cơ của hắn, chi bằng nói là tạo áp lực.

Chuyện này cũng không ảnh hưởng quá lớn đến việc Tả Khâu thị và Tiền thị hợp tác sau này, dù sao, chỉ cần giữa các thế gia không phải là tử thù, ai cũng sẽ không gây khó dễ với tiền.

Hơn nữa, kế hoạch của Công Dương Sách cũng không cần vận dụng quá nhiều nhân lực vật lực.

Lần này Tả Khâu thị làm theo kế hoạch, đã có thể bán cho hắn một cái mặt mũi, cũng có thể báo thù bị trêu đùa, có thể nói là buôn bán có lời không lỗ, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Chỉ là đáng tiếc cho thương đội hải vận của Tào thị…

Tả Khâu Đức Nghiệp thầm thở dài, lập tức nhớ tới cái chết của Tả Khâu Thanh Vân, nhớ lại mấy năm nay, Tả Khâu thị vì Tả Khâu Thanh Vân mà bị những lời chỉ trích.

Hắn ta không khỏi cười lạnh một tiếng: “Nếu Tiền thị lúc trước không cho Tả Khâu thị chúng ta mặt mũi, lần này chúng ta cũng không cần lưu mặt mũi cho bọn họ. Ta ngược lại muốn xem, dưới sự liên hợp của chúng ta và Tào thị chế tài, Tiền thị có thể chống đỡ được bao lâu.”

…

Hơn một tháng sau.

Quận trưởng Lũng Tả Ninh Vệ Bình An trấn.

Từ lúc Vương Thủ Triết lấy được Vô Cực bảo đan từ Mạc Nam, trở về ngoại vi Khai Hoang vực của Trường Ninh Vương thị cho tới nay, thoáng cái đã qua mười lăm năm.

Ngay cả “Thủ Triết quan” đại danh đỉnh đỉnh cũng đã rơi xuống năm năm.

Mười lăm năm nay, mặc dù Vương thị bận rộn, nhưng tổng thể lại qua ngày thái thái bình thường, thế gia tộc phát triển không ngừng.

Dưới sự ghi chép của các đại thế gia, lượng lớn nhân khẩu, cuồn cuộn không ngừng di chuyển vào “Tân An trấn”, từng

mảnh đất hoang dưới sự quy hoạch, đâu vào đấy canh tác thành ruộng tốt, tạo thành từng mảnh từng mảnh nông trang rộng lớn.

Từng kênh mương đường sông nửa thiên nhiên, nửa nhân công, nối liền nông trang, thôn trang lại. Nếu có thể giải quyết sinh hoạt của nông dân nông dân, càng có thể giải quyết vấn đề tưới tiêu, nâng cao sản lượng của cây nông nghiệp.

Mọi người đều biết, nếu không dựa vào nguồn nước lâu dài, đồng ruộng khai hoang đi ra cũng chỉ có thể dựa vào trời ăn cơm, không thể xưng là ruộng tốt.

Mà Trường Ninh Vương thị ở Bình An trấn xây đê sông, xây cống rãnh, lắp đặt guồng rồng nước, thậm chí đã nghiên cứu ra công nghệ thành thục dẫn nước vào ruộng bậc thang. Đối với vận dụng và khống chế nước, từ trước đến nay đều là trọng trung, không thể qua loa chút nào.

Thậm chí Vương thị từ lúc khai hoang, đã có kế hoạch toàn diện thống nhất đối với công trình nước sông, kênh mương và phương tiện tưới tiêu của Tân An trấn. Khai hoang như vậy, tuy giai đoạn đầu tiêu hao rất lớn, nhưng có thể liên quan đến tương lai trăm năm, mấy trăm năm phát triển.

Ngay khi Vương thị từ trên xuống dưới, đều tương đối bận rộn.

Ngược lại là Vương Thủ Triết thân là người đứng đầu gia tộc tương đối nhàn nhã, người trong nhà mới càng ngày càng nhiều, đám người trẻ tuổi cũng đều trưởng thành lên, đương nhiên không cần hắn phải khom người thân.

Vì vậy, Vương Thủ Triết chỉ cần mỗi ngày tu luyện, trồng hoa, sau đó ngậm kẹo đùa cháu một phen.

Lúc này Vương Thủ Triết mặc trường bào rộng rãi thoải mái, trạch ở trong tiểu viện nhà mình.

Xuân mai thanh nhã, đã như nụ hoa của thiếu nữ mười sáu tuổi nửa nở, nửa che nửa mở, âm thầm phun hương thơm thanh đạm. Trên đất trống giữa hoa, Vương Thủ Triết thích ý nằm trên ghế thái sư, uống một bình Vân Vụ linh trà, hưởng thụ mùi vị ánh mặt trời mát lạnh đầu xuân.

Mấy hài tử tuổi nhỏ, vờn quanh dưới đầu gối hắn, hoặc giúp hắn đấm chân, hoặc bóp vai, đồng thời đều trông mong mà nhìn hắn.

"Lại nói Bạch Cốt Tinh kia chưa từ bỏ ý định, lại là lắc mình biến hóa, hóa thành một lão thái thái, khóc lóc hô hào: Nữ nhi ơi, con gái đáng thương của ta, con ở đâu? Yêu quái ở đâu, đi đâu! Ngộ Không đánh một gậy… Đường Tăng kinh hãi thất sắc, con khỉ hung ác này, làm sao lại đả thương hai người vô tội? Vi sư làm sao có thể dung nạp được con… Dứt lời liền niệm Khẩn Cô Chú…" Vương Thủ Triết kể lại câu chuyện ba đánh Bạch Cốt Tinh.

Nói đến chỗ đặc sắc, ông ta đột nhiên im bặt.

Một nam hài tử chừng mười tuổi, lớn lên trắng nõn sạch sẽ, tương lai chắc chắn là một mỹ nam tử. Lúc này, hai mắt hắn trắng đen rõ ràng lại trừng đến tròn vo: "Gia gia, Đường Tăng kia quá không phân rõ phải trái. Ngộ Không đánh chết yêu quái bảo vệ hắn, hắn lại muốn niệm chặt Cô Chú hại ngộ không, đáng giận, thật sự là một tên ngu ngốc thị phi không rõ!"

"Cho nên, Chiêu nhi là tiểu thiếu tộc trưởng, tương lai phải gánh vác trách nhiệm lớn, đầu tiên phải học cách phân biệt đúng sai." Vương Thủ Triết cười sủng ái ngươi sờ sờ đầu hắn.

Đều nói cách đời thân, mức độ cưng chiều của Vương Thất Chiêu đối với cháu trai ruột của Vương Thủ Triết vượt xa Vương Tông An.

"Gia gia, gia gia, chớ nghe ca ca nói nhảm." Một cô bé sáu bảy tuổi ra sức lắc cánh tay Vương Thủ Triết nói: "Nói tiếp đi, sau Ngộ Không thế nào rồi? Không phải ba đánh Bạch Cốt Tinh sao… Lúc này mới đánh hai lần. Còn nữa, Khẩn Cô Chú thật sự là thứ tốt, nếu có một con nhất định sẽ đeo lên cho ca ca, như vậy hắn có thể ngoan ngoãn nghe lời của ta."

Cô bé này tên là Vương Tự Đình, trước mắt mới bảy tuổi, chính là cháu gái trưởng của Vương Thủ Triết.

Nàng, ca ca Vương Thất Chiêu tức giận lườm nàng một cái: "Ngươi phải đeo Khẩn Cô Chú cho ta, bổn thiếu gia liền một gậy đánh chết ngươi."

“Gia gia, ca ca khi dễ con ~” Tiểu cô nương Vương Thiền Đình bĩu môi không cam lòng yếu thế, trực diện cáo trạng.

“Vương Hậu Đình, ta thấy ngươi chính là Bạch Cốt Tinh, hãm hại người tốt.”

Sau đó, hai huynh muội ầm ĩ lên.

“Được rồi, đều câm miệng.” Một cô bé chừng mười mấy tuổi khác trợn mắt nói: “Vương Thất Chiêu, Vương Thất Đình, các ngươi một người mười hai tuổi, một người bảy tuổi, có thể đừng ngây thơ như vậy hay không?”

“Vâng, tiểu cô cô.” Vương Thất Chiêu và Vương Toàn Đình đều thành thành thật thật đáp ứng. Hết cách rồi, các nàng kém Vương Ly Tuyền, khi bị giáo huấn phải thành thật, cho dù nàng còn nhỏ hơn Vương Thất Chiêu một tuổi.

Huấn luyện cháu trai cháu gái xong, Vương Ly Anh ôm cổ Vương Thủ Triết nũng nịu: “Cha, người ta muốn nghe câu chuyện Tôn Hầu Tử đại náo Thiên Cung.”

“Được rồi được rồi, xuống đây cho ta.” Vương Thủ Triết tức giận tóm lấy nàng: “Ngươi đã mười một tuổi, không cho phép chui vào lòng cha nữa. Lạc Thu cô cô của ngươi năm đó mười một tuổi đều đã chuẩn bị đồ thần diệt phật rồi.”

Cùng lúc với Vương Thủ Triết và bọn nhỏ.

Trên quảng trường ngoài cửa chính của cửa chính Vương thị, một đám kỵ sĩ từ xa chạy nhanh tới.

Trong đó, vị kỵ sĩ đi đầu cưỡi một thớt ngựa toàn thân màu đỏ như lửa, cơ bắp mượt mà như lụa, tuấn mã bốn vó trắng như tuyết, nó chính là linh chủng mã đại danh đỉnh đỉnh “Hỏa Đạp Bạch Vân”.

Con ngựa này thần tuấn mà thông linh, cho dù đường núi có chút gồ ghề cũng có thể như giẫm trên đất bằng. Nếu như ở trên đường ngang hoặc là thảo nguyên chất lượng tốt, nửa canh giờ có thể bộc phát ra xa một trăm năm mươi dặm.

Tuy nhiên, ngựa tốt như vậy cũng có khuyết điểm, đó chính là quá đắt, một con “Hỏa Đạp Bạch Vân” phẩm chất đủ tư cách thường thường bán giá đạt tới hơn vạn càn kim. Thức ăn

thường ngày cũng phải là loại đậu ẩn chứa linh khí dồi dào, linh thảo, cùng với số lượng nhỏ linh nhục hỗn hợp phối hợp.

Nhớ ngày đó, Vương Thủ Triết cưỡi một con Hỏa Đạp Bạch Vân, cưới tân nương tử Liễu Nhược Lam, cũng phong quang vô hạn.

Bây giờ đã qua ba mươi mấy năm.

Trong đại mục trường Vương thị ở phía bắc Trường Ninh vệ cũng đã thành công nắm giữ kỹ thuật sinh sản và nuôi dưỡng Hỏa Đạp Bạch Vân. Nhưng mặc dù là phối hợp linh đậu, linh thảo lương thực tốt của Vương thị, nay thành công bồi dưỡng ra một chiến mã Bạch Vân Đạp, cũng phải mất mười năm, cũng hao phí mấy ngàn càn kim thành phẩm.

Bởi vậy cho dù là Vương thị có điều kiện kinh tế dư dả, cũng không phải ai cũng có thể cưỡi lên ngọn lửa đạp mây trắng.

Theo tên kỵ sĩ kia đến trước cửa lầu xoay người xuống ngựa, quả nhiên là một gã thế gia công tử trẻ tuổi oai hùng tuấn lãng. Bộ dáng hắn chỉ mới mười tám mười chín tuổi, vóc người lại cực cao, khoác kiếm giày, lưng đeo trường cung, lưng đeo bảo kiếm, tuổi còn trẻ đã là huyền khí dày đặc mà căn cơ bất phàm.

Người này chính là con thứ của gia chủ đương đại Vương Thủ Triết - Vương Tông Thụy.

Mà hai gã trẻ tuổi khác khá lớn tuổi cùng đồng hành với hắn, bộ dáng cũng vô cùng tuấn lãng cao lớn, trên trán lộ ra vẻ thong dong mà tự tin. Bọn họ theo thứ tự là con trai Vương Thủ Dũng là Vương Tông Minh, con trai của Vương Thủ Liêm - Vương Tông Bình, hai người tuổi tác đều là hai mươi mốt tuổi.

Ba người bọn họ tuổi tác không chênh lệch nhiều, tình cảm vô cùng sâu đậm, thường xuyên kết bạn làm việc. Nhưng mà, Vương Tông Thụy tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại là đích thứ tử đương đại, bởi vậy ba người thường lấy hắn làm đầu.

Sau đó là một đội ngũ gia tướng bảy tám người.

Vương Tín, đội trưởng đội gác cổng Vương thị, vội vàng tiến lên nghênh đón: “Bái kiến Thập thiếu gia, Bát thiếu gia, Cửu

thiếu gia.” Hắn vung tay lên, liền có mấy tên gia tướng tiến lên, dắt ngựa an trí cho bọn họ.

“Tín ca, chia cho mấy huynh đệ của ngươi một chút rượu uống.” Vương Tông Minh móc ra một túi nhỏ đại đồng, ném cho đội trưởng Vương Tín, cười nói: “Hỏa Đạp Bạch Vân của Tông Thụy thiếu gia tính tình lớn, phải bố trí riêng.”

“Đa tạ mấy vị thiếu gia thưởng rượu.” Vương Tín vừa cười vừa nói: “Nghe nói mấy vị thiếu gia đi Xuất Vân vệ một chuyến? Đây lại là mặt mày hớn hở, lại khen thưởng, xem ra thu hoạch tương đối khá, hoàn thành nhiệm vụ vô cùng thuận lợi.”

“Bất quá, mấy thiếu gia các ngươi dắt tay nhau đi Xuất Vân vệ làm việc, đây không phải là hại cô nương thế gia địa phương sao? Một khi gặp qua phong thái của mấy người các ngươi, bảo đảm không thiếu người có bệnh tương tư.”

Vương Tín này xuất thân từ chi thứ của Vương thị, từ nhỏ đã tiến vào danh sách huấn luyện gia tướng trọng điểm, bây giờ chưa đủ ba mươi tuổi đã Luyện Khí cảnh tầng tám, tương lai hơn phân nửa là một gia tướng Linh Đài cảnh.

Bởi vậy, địa vị của Vương Tín cũng không thấp, cũng có thể trêu đùa mấy tiểu thiếu gia Vương thị.

Chi thứ của Vương thị bây giờ rất khủng khiếp, từ hơn một ngàn người ban đầu đến bây giờ đã phát triển đến hơn tám ngàn người.

Trong đó có một bộ phận bàng hệ, là mấy chục năm gần đây di chuyển từ Lũng Tả đến. Đặc biệt là mười mấy năm gần đây, đều di chuyển tới Tân An trấn khai hoang, giảm bớt sự khan hiếm nhân khẩu của Trường Ninh Vương thị trên phạm vi lớn.

Chi thứ cũng có gia phả của bọn họ, mỗi người đều có căn cứ có thể tra, cũng tương đối dễ dàng âm thầm điều tra. Bởi vậy, ngược lại mang đến cho Trường Ninh Vương thị không ít gia tướng, quản sự nhân tài đáng tin.

“Tín ca ngươi chớ nói bậy.” Vương Tông Bình cười mắng, “Mấy anh em chúng ta là đi làm việc rèn luyện, cũng không phải đi trêu hoa ghẹo nguyệt, chuyện này truyền tới tai Tứ bá sinh ra hiểu lầm, nói không chừng lại cần gia pháp hầu hạ.”

Kẻ xấu xí thì sống chết.

Nhưng trong ánh mắt của Vương Tông Bình, lại có một tia đắc ý không xua đi được. Hiện giờ Trường Ninh Vương thị, không những địa vị tôn sùng trong sáu vệ phía nam Lũng Tả quận, mà thanh danh hiện giờ ở toàn bộ Lũng Tả quận cũng coi như vang dội.

Vương thị chẳng những có tiền mà cường thịnh, còn vô cùng chú trọng bồi dưỡng thế hệ tuổi trẻ. Lấy Vương Tông Bình là con cháu trực mạch mà nói, tiêu chuẩn bồi dưỡng đã vượt xa đích mạch của thế gia Thất phẩm.

Khải Linh đan, Tôi Huyết đan, cùng với một viên Tẩy Tủy đan, đó là tiêu chuẩn thấp nhất của đám con cháu trực mạch Vương thị. Trước mười sáu tuổi bồi dưỡng, đều là đãi ngộ của thế gia Thất phẩm bồi dưỡng Thiên Nhân chủng.

Sau mười sáu tuổi, chỉ cần theo các trưởng bối học tập, hơn nữa nỗ lực tăng lên chính mình, liền có thể liên tục không ngừng đạt được tài nguyên tu luyện chất lượng cao, so với Thiên Nhân chủng của thế gia Thất phẩm còn tốt hơn.

Tương lai nhân sinh chỉ thẳng vào Thiên Nhân cảnh.

Đãi ngộ như thế, đừng nói thế gia Thất phẩm hoặc là thế gia Lục phẩm, ngay cả con cháu trực mạch của thế gia Ngũ phẩm cũng kém xa bọn họ. Bởi vì thế gia Ngũ phẩm tuy rằng có tiền hơn, nhưng con cháu trực mạch mỗi đời nhiều lắm.

Nào giống mấy con mèo nhỏ như Vương thị, bởi vậy mỗi người đều có vẻ quý giá.

Nhân vật như vậy đi ra ngoài, người nào cũng phong thần tuấn lãng, tu vi nội tình cao thâm hùng hậu, tiền đồ xa không thể hạn lượng. Cũng khó trách những tiểu thư thế gia thất bát cửu phẩm kia sẽ không kìm lòng nổi mà sinh lòng ngưỡng mộ, trực mạch gả vào Vương thị đã không thua gì được gả vào trực mạch ưu tú của Tử Phủ thế gia.

Thế đạo hiện giờ.

Con cháu trẻ tuổi của Vương thị, phàm là dám xuất hiện ở trên thị trường xem mắt thì sẽ gặp tranh giành, đối tượng khởi đầu phù hợp ít nhất là dòng chính của Thiên Nhân thế gia.

Mà loại con trai trưởng như Vương Tông Thụy thì càng không cần phải nói, đãi ngộ bồi dưỡng là dựa theo thiên kiêu. Dựa theo phát triển và cường thịnh của Vương thị hiện giờ, ít nhất cũng là đích nữ của một thế gia Lục phẩm mạnh mẽ, hoặc là đích nữ thế gia Ngũ phẩm mới có thể xứng đôi với hắn.

Nhưng cho dù như vậy, tất cả mọi người trong Vương thị cũng sẽ không nói ra. Bởi vì ai cũng biết, không có gia chủ Vương Thủ Triết, không có sự cường thịnh của đích mạch, lấy đâu ra sự thịnh vượng của Vương thị bây giờ?

Dưới đủ loại nhân tố, các thế hệ trẻ của Vương thị há lại không tự tin? Nhưng mà, gia giáo tốt đẹp của Vương thị, dưới tác dụng thưởng phạt, bọn họ đều là tự ngạo nhưng không ngang ngược, lễ tiết và quy củ rất nhiều.

Mấy người trẻ tuổi cười cười nói nói, đi đến Tàng Bảo Các của gia tộc, trao đổi một phen với Khí Linh "Tiểu Tuyết", sau khi xác nhận hoàn thành nhiệm vụ, thu được một khoản giá trị cống hiến gia tộc.

Đang lúc chuẩn bị tán đi, mỗi người tìm mỗi người một mẹ.

Bỗng nhiên.

Trong mật thất Tàng Bảo Các, đột nhiên mở ra, trong đó đi ra một nữ tử thướt tha duyên dáng, nữ tử kia sau khi mỉm cười với mấy vị thiếu gia, liền nhanh nhẹn rời đi, đi về phía chính giữa chủ trạch.

Vương Tông Thụy và mấy người thiếu gia, tất cả đều ngây ra như phỗng, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đây đây, đây là gặp quỷ sao?

Nguyên nhân không có gì khác.

Nữ tử kia dáng người cao gầy, đùi đẹp thon dài, tóc màu thiên thanh buộc cặp song đuôi ngựa dài về phía sau, tóc dài đều sắp kéo dài đến mặt đất. Ngoài ra, trên đôi đùi thon dài của nàng, mặc một đôi vớ dài, bên trái màu đen bên phải màu trắng, tên là "Hắc bạch song song liều".

Phải hỏi mấy thiếu gia bọn họ làm sao biết… Chỉ vì khí linh gia tộc ăn mặc như thế, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, há có thể không biết?

Khiến bọn hắn run sợ nhất là, nữ tử kia có một đôi mắt to ngập nước, lông mi dài, tai nhọn, cằm nhọn như tiêm, má đỏ trắng, phảng phất 【Khí Linh Tiểu Tuyết】, bộ dáng thoáng cái sống lại.

"Tông, Tông Thụy, là ta nhìn lầm sao?" Vương Tông Bình lung lay sắp đổ, vẻ mặt kinh hãi: "Tiểu Tuyết, nàng sống rồi!"

"Đinh đông ~ mấy vị thiếu gia, nàng không phải Tiểu Tuyết." Đột nhiên, hình tượng Tiểu Tuyết ở Tàng Bảo Các lại lần nữa xuất hiện, giọng nói của nàng có chút sâu kín nói: "Các ngươi nhìn kỹ một chút, chân của nàng không dài bằng ta, có chỗ nào đó không dài bằng ta, nơi đó… Lại càng không lớn bằng ta… Hừ, chính là một người mô phỏng đáng ghét."

"Nàng là ai?" Đám người Vương Tông Thụy truy hỏi.

"Đinh đông ~ trong điều tra thân phận, cấp bậc bảo mật của thân phận —— tuyệt mật! Thật xin lỗi chư vị thiếu gia, Vương thị gia tộc chỉ có một người có quyền hạn có thể điều tra thân phận của nàng ta, đó chính là gia chủ Vương Thủ Triết."

"Thần bí như thế? Chỉ có gia chủ biết?"

Đám người Vương Tông Thụy hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt lập tức ngưng trọng. Đủ loại suy đoán không ổn lập tức hiện lên trong lòng.

Mấy hơi thở sau.

"Đây, đây là muốn xảy ra chuyện lớn rồi." Vương Tông Minh run giọng nói: "Thì ra không phải Tiểu Tuyết bịa đặt, mà là có nghệ thuật gia công nguyên hình… Điều này khiến Tứ thẩm biết được, nên làm thế nào cho phải?"

"Bát ca…ngươi nói là… nàng, tìm tới cửa?" Sắc mặt Vương Tông Bình cũng đại biến, "Đại sự không tốt, gia tộc xuất hiện nguy cơ. Mau, Tông Thụy ngươi mau đi mời lão tổ tông. Cục diện hôm nay, cũng chỉ có lão tổ tông mới có thể giải quyết."

"Đây là lại muốn đánh rồi, hơn nữa lần này không giống trước, đây là thực chùy a!"

"Cửu ca vẫn là làm phiền ngươi đi mời lão tổ…" Vương Tông Thụy cắn răng quyết định nói, "Ta, ta đi trước liều chết cứu phụ thân."

Đồng thời, trong lòng hắn run rẩy rên rỉ nói. Cha à, người nhất định phải khắc chế chính mình, giữ vững a. Vương Tông Thụy ta, gặp được một đôi phụ mẫu như vậy, quá khó khăn.

…

Chương 88: Tiên chủ! Quần Tiên điện?

…

Trong thư phòng của Vương Thủ Triết.

Vẻ mặt của hắn phức tạp nhìn chăm chú vào nữ tử thần bí kia, trong ánh mắt có chút kinh sợ, lại có chút cảm xúc vi diệu bị gợi lên ký ức từ lâu của Phong Trần.

Song đuôi ngựa màu xanh gợn sóng, hắc bạch song song chắp đại tất, chế phục giày đen cộng thêm váy ngắn… Tất cả mọi thứ, đều một lời khó nói hết.

Thật lâu sau đó.

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày hỏi: "Ngươi, rốt cuộc là nghĩ như thế nào?"

Nữ tử thần bí kia khẽ mỉm cười: "Về nhà, thuộc hạ muốn như vậy. Bên phía Mạc Nam quận, đã có người âm thầm điều tra chuyện năm đó, chắc là liên quan đến Tào Ấu Khanh…"

"Ta hỏi ngươi, mặc thành như vậy là nghĩ như thế nào?" Khóe miệng Vương Thủ Triết giật một cái, có chút kích động muốn đá nàng ra ngoài.

"Cái này? Không phải loại gia chủ thích sao…?" Nữ tử thần bí dạo qua một vòng, váy ngắn cùng song mã vĩ lãng tung bay không thôi, "Suy đoán sở thích của chủ thượng, hơn nữa hợp với sở thích, là bổn phận công tác của thuộc hạ."

Ta cảm ơn công việc bổn phận của ngươi.

Vương Thủ Triết đau đầu, đỡ trán không thôi, hình tượng lúc trước làm ra Khí Linh Tiểu Tuyết chẳng qua chỉ là hoài niệm thanh xuân đã mất mà thôi.

Lại không nghĩ vì chuyện này, trong nhà không thiếu gà bay chó sủa. Hắn vốn muốn thay đổi một chút hình tượng khí linh, lại bị Liễu Nhược Lam cùng khí linh Tiểu Tuyết nhất trí phản đối…

Người trước cho rằng Vương mỗ hắn là có tật giật mình, người sau cho rằng hắn không tôn trọng Khí Linh cố hữu hình tượng

quyền, ồn ào trừ phi đem nàng một lần nữa bôi thành 【Khí Linh trống rỗng】, nếu không kiên quyết không cho sửa lại hình tượng "xinh đẹp" kia.

Bởi vậy, hình tượng hỏng bét kia một mực kéo dài xuống. Thế cho nên thế hệ trẻ tuổi trong gia tộc đối với hình tượng của Khí Linh Tiểu Tuyết đều là dám nghi ngờ không dám hỏi, trong nội tâm oán thầm không biết biên ra bao nhiêu chuyện xưa.

Hết lần này tới lần khác Vương Mai này cái gì không bắt chước, lại bắt chước hình tượng kiêng kị này, còn công khai một đường tới đây tìm hắn báo cáo công tác.

Đến tận bây giờ.

Trong gia tộc tất nhiên sẽ xuất hiện một ít lời đồn đãi nhảm nhí.

"Được rồi được rồi, việc đã đến nước này, nói chính sự đi." Vương Thủ Triết sống không còn gì luyến tiếc phất phất tay, hắn cũng không có sức truy cứu chuyện này.

"Vâng, gia chủ. Thông qua sự cố gắng của thuộc hạ, huyết mạch của ta đã tăng lên tới tiêu chuẩn tiểu thiên kiêu trung phẩm Ất đẳng, hơn nữa đã tìm được phương pháp, nắm chắc mấy thành có thể lấy được Vô Cực Bảo Đan, tranh thủ sớm trở thành thiên kiêu, sớm tu đến Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh. Như vậy, mới có thể xứng với tuyệt đại thiên kiêu như chủ thượng."

"Quan trọng nhất chính là, thuộc hạ vẫn kiên trì phục dụng Dưỡng Nhan đan cùng với sản phẩm bảo dưỡng do Vương thị sản xuất, như thế liền có thể trường kỳ duy trì trạng thái trẻ tuổi dồi dào, da thịt trơn bóng… Có thể tùy thời chờ chủ thượng…"

"…" Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Vương Thủ Triết chảy xuống, hắn ngắt lời từng chữ một: "Ta muốn ngươi nói về chính sự của Tả Khâu thị!"

Vương Mai hình tượng "Tiểu Tuyết" không nhịn được âm thầm trợn trắng mắt, trong lòng oán thầm không thôi, gia chủ này cũng quá khó hầu hạ, lúc trước nàng nói Tả Khâu thị

chính sự a, hắn phải mặc quần áo. Bây giờ nói đến huyết mạch tăng lên dưỡng nhan sắc, lại muốn nói Tả Khâu thị?

Tâm tư này quả thực phiêu hốt bất định, khó có thể phỏng đoán.

“Khụ khụ! Từ mười lăm năm trước, thuộc hạ phụng mệnh gia chủ, luôn lưu ý những nhân sĩ liên quan đến Mạc Nam quận thành. Ngoại trừ Thiên Diễm tiên tử và một số người xung quanh có chút mơ hồ bất định hành tung, dưới trướng chủ thượng 【Quần Tiên điện】 vài tỷ muội mấy lần thử đánh vào nội bộ cũng không có kết quả. Những người còn lại, đều đang theo dõi giám sát từng người.” Vương Mai vừa nhắc tới chính sự, vẫn hết sức nghiêm túc.

“Chờ một chút, quần Tiên Điện là tổ chức gì… Khi nào trở thành thủ hạ của ta?” Trong lòng Vương Thủ Triết có một dự cảm bất thường.

“Chủ thượng…” Ánh mắt Vương Mai nghiêm nghị không thôi nói: “Ngài bây giờ là đại thiên kiêu, tự nhiên phải có một số đại thiên kiêu nên có phô trương. Ngài suy nghĩ một chút, hai vị chuẩn đế tử dần dần triển khai cuộc chiến đế tử, dưới trướng một người có tình báo tổ chức ám sát 【Thiên Cương】, Thiên Cương chính là một vị thủ lĩnh trong đó.”

“Một vị điện hạ khác, tuy rằng mặt ngoài giấu rất sâu, nhưng hảo hữu chí giao của hắn là đại thiên kiêu Thánh địa Công Dương Sách, cũng bí mật thành lập một tổ chức tình báo tên là 【Phá Hiểu】, người phụ trách trong đó giống như tên là Lạc Ngọc Thanh.”

“Những năm gần đây, không phải hàng năm ngài đều cho ta một khoản tiền lớn, thành lập tổ chức tình báo sao?” Vương Mai nghiêm mặt nói, “Ngay lúc thành lập những tổ chức tình báo bên ngoài, thuộc hạ đã từng bước chế tạo tổ chức hạch tâm ‘Quần Tiên Điện’, đều là nữ tử mồ côi do thuộc hạ thu thập từ các nơi, sau khi trải qua huấn luyện và khảo hạch nghiêm khắc, mới được phép tiến vào.”

“Trước mắt quy mô “Quần Tiên Điện” tuy nhỏ, nhưng đã miễn cưỡng sử dụng. Trải qua trường kỳ tẩy não giáo dục của thuộc hạ, các nàng đối với “Tiên Chủ” có lòng trung thành mãnh liệt,

cảm giác trung thành cùng cúng bái. Chỉ cần "Tiên chủ" ra lệnh một tiếng, xông pha khói lửa, hy sinh tính mạng cũng không thành vấn đề."

"Tiên chủ này…" Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật: "Không phải là chỉ ta chứ?"

"Đó là đương nhiên, các nàng không có quan hệ gì với gia tộc, chỉ trung thành với một mình Tiên Chủ. Bất kỳ mệnh lệnh nào của Tiên Chủ, các nàng đều phục tùng vô điều kiện… Kể cả thuộc hạ ở bên trong, cũng là như thế." Trong đôi mắt Vương Mai, phảng phất lộ ra một vòng cuồng nhiệt, "Thuộc hạ nhất định sẽ tiếp tục khích lệ, đem quần Tiên Điện tạo thành tổ chức đứng đầu siêu việt Thiên Cương, "Phá Hiểu", các tổ chức."

Ách…, ta thật sự là cảm ơn ngươi, Vương Mai!

Vương Thủ Triết hãi hùng khiếp vía không thôi, cái này nghe có vẻ là tiêu chuẩn của nghịch thần phản diện. Nếu để quan phủ Đại Càn biết, còn không chừng cho Vương Thủ Triết một cái nhãn hiệu gian thần tặc tử gì đó.

Gia chủ thế gia đều cần thông qua quan phủ sắc phong, từ ý nào đó mà nói, cũng là thần tử của đại đế bệ hạ…

"Chủ thượng ngài yên tâm, "Quần Tiên Điện" không liên quan đến gia tộc, cũng không có ai biết thân phận chân thật của chủ thượng." Vương Mai vẻ mặt đã sớm cân nhắc chu đáo nói, "Đợi khi chủ thượng gặp các nàng, chỉ cần đeo mặt nạ đặc chế cùng đưa ra lệnh bài là được. Cho dù có tỷ muội thất thủ, cũng sẽ không liên lụy đến trên người gia chủ và Vương thị."

Vương Thủ Triết im lặng một hồi, mặc dù hắn có hành động và đầu tư thành lập hệ thống tình báo, nhưng không phải thành lập loại tổ chức khoa trương này… Nhưng nếu Vương Mai đã cân nhắc chu đáo, vậy thì để nàng đi trước, ít nhất nghe hình như vẫn rất lợi hại.

"Nói tiếp về chuyện của Tả Khâu Thanh Vân đi." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói, từ mười mấy năm trước, hắn đã biết kế hoạch lúc trước chỉ là kế tạm thời mà thôi.

Bởi vậy, cũng đã sớm làm ra đủ loại bố trí để phòng ngừa đám người Tả Khâu thị hoặc là Tào Ấu Khanh truy xét chân tướng.

“Vâng, chủ thượng. Khi thuộc hạ phát hiện có người điều tra cái chết của Tả Khâu Thanh Vân năm đó, liền thông qua manh mối truy tìm đối phương, biết được đó là “Phá Hiểu” của Công Dương Sách, chỉ là để tránh đánh rắn động cỏ, không có hành động lỗ mãng.” Vương Mai lại nói: “Nhưng không lâu sau, tai mắt của chúng ta ở địa bàn của Tào thị và Tả Khâu thị cũng dồn dập truyền tin tức. Quan hệ đối địch giữa bọn họ dường như có chút hòa hoãn, hơn nữa còn có một số hành động không bình thường.”

“Bởi vậy thuộc hạ phân tích nguyên nhân cái chết của Tả Khâu Thanh Vân năm đó, đã bị Công Dương Sách loại bỏ hiềm nghi ‘Tào Ấu Khanh’.”

Vương Thủ Triết mặt không chút thay đổi gật gật đầu: “Ngươi phân tích rất có lý, chuyện lúc trước có phải do Tào Ấu Khanh làm hay không, bản thân Tào Ấu Khanh là rõ ràng nhất. Chỉ cần người có lòng dạ đặc biệt kiên nhẫn, tiến hành điều tra, cuối cùng có thể khiến Tả Khâu thị tin tưởng Tào Ấu Khanh vô tội.”

“Ý của chủ thượng là, Tả Khâu thị nhất định sẽ động thủ với Vương thị chúng ta?” Vương Mai lạnh lùng nói.

“Tào Ấu Khanh có thể tẩy thoát người vô tội, nhưng Tả Khâu thị cũng không có chứng cứ là chúng ta làm.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Bởi vậy, mặc dù Tả Khâu thị đối địch Vương thị chúng ta, cũng chỉ thông qua thủ đoạn chế tài trấn áp bình thường.”

“Còn chưa đến mức dưới tình huống không có chứng cứ xác thực, vì một vụ án cũ năm xưa, còn là một vụ bê bối thối không chịu nổi, công khai phái đại lượng cao thủ đến tấn công Vương thị chúng ta.”

“Bởi vì cái gọi là tộc có quốc quy quốc pháp, nhưng chung quy quốc pháp là phụ thuộc vào tộc quy. Nếu như Tả Khâu thị thật sự ngu xuẩn xúc động như thế thì dễ làm rồi, còn dễ đối phó một chút. Chỉ tiếc một gia tộc tứ phẩm có được lịch sử hai ngàn năm, quả quyết sẽ không ngu xuẩn đến mức ngang nhiên chà đạp quốc pháp, khiêu khích Long Xương đế.”

“Đây cũng là đạo lý lúc trước vì sao ta phải diệt trừ Tả Khâu Thanh Vân, Tả Khâu thị không dám chà đạp quốc pháp, nhưng

Tả Khâu Thanh Vân nhập ma lại dám. Bởi vậy, ta thà rằng đối địch với Tả Khâu thị, cũng không nguyện ý để cho một tên điên không kiêng nể gì sống sót."

Vương Mai lộ ra sự sùng bái với Vương Thủ Triết: "Gia chủ anh minh, khó trách gia chủ mười mấy năm trước đã sai ta bắt đầu bố cục ở Khánh An quận và Liêu Viễn quận."

Đúng vậy!

Nói đến việc này, Vương Thủ Triết cũng cảm khái muôn vàn. Làm một gia chủ thì dễ, nhưng muốn làm một gia chủ tốt lại muôn vàn khó khăn. Mỗi một lựa chọn đều cần phải chịu trách nhiệm vì gia tộc, chịu trách nhiệm cho con cháu.

Bởi vậy, từ sau khi giết chết Tả Khâu Thanh Vân, sau khi trở lại Vương thị, Vương Thủ Triết đã bắt tay vào chuẩn bị ngày này. Đây không phải là hắn liệu địch tiên cơ, mà là một số nguy cơ trên thực tế có thể đoán được, không sớm bố trí mới là ngu xuẩn đến cực điểm.

Có thể lập tức giấu diếm được mười lăm năm, Vương Thủ Triết đã cảm thấy kiếm được. Vương thị bây giờ đã không còn là Vương thị mười lăm năm trước nữa! Ai muốn thật sự lấy Vương thị ra đối phó với một thế gia Thất phẩm, đó thuần túy là tự tìm không thoải mái.

"Vương Mai, kế tiếp ngươi sẽ như vậy… Như vậy…" Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm rồi phân phó.

"Vâng, gia chủ." Vương Mai cẩn thận lắng nghe, ánh mắt càng tỏa sáng.

…

Cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Tông Thụy từ xa nhìn chằm chằm vào thư phòng của phụ thân, lo lắng đi lại không ngừng.

Lúc trước hắn đã xác nhận qua, phụ thân vừa thấy "nữ tử thần bí" kia, liền để mấy hài tử ở trong viện tự chơi, cùng nàng vào thư phòng một mình!

“Vương Ly Tuyền, con xác định Tiểu Tuyết đi theo phụ thân đến thư phòng?” Vương Tông Thụy lo lắng khó nhịn, túm chặt lấy Tam muội đang chơi với cháu gái, liên tục xác nhận hỏi.

“Nhị ca, ngươi tìm phụ thân có việc, có thể trực tiếp hỏi ông ta nha.” Vương Ly Tuyền tức giận lườm ông ta một cái. “Ta cũng từng làm nhiệm vụ gia tộc, Tiểu Tuyết vẫn nhận được.”

Trong lòng Vương Tông Thụy lại “lộp bộp” một cái, đây đã là công phu hai nén hương rồi nhỉ? Xong rồi, chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra, chuyện này như thế nào cho phải, như thế nào cho phải.

Điều duy nhất khiến Vương Tông Thụy cảm thấy an ủi là mẫu thân đại nhân vừa vặn trở về nhà mẹ đẻ thăm người thân, không đến mức xuất hiện thảm án.

Ngay khi Vương Tông Thụy lo lắng bất an.

“Kẹt!” Một tiếng.

Cửa thư phòng phụ thân bị mở ra, phụ thân cùng nữ tử thần bí kia đồng thời xuất hiện ở cửa, nữ tử kia hướng phụ thân dịu dàng cúi đầu, sau đó xoay người cáo lui.

Đi ngang qua bên cạnh Vương Tông Thụy, hắn mỉm cười: “Thuỵ công tử cũng thật là anh tuấn.”

Sau đó, để lại một làn gió thơm rồi nhanh chóng lướt đi.

Vương Tông Thụy rùng mình một cái, bước nhanh về phía Vương Thủ Triết: “Phụ thân, việc này…”

“Thì ra là Tông Thụy trở về.” Vương Thủ Triết quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, giữa hai đầu lông mày lộ ra chút không vui nói: “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi là đích tử của Vương thị, làm gương mẫu cho các huynh đệ tỷ muội, nằm ngồi đi lại đều phải có tĩnh khí, có chuyện gì bối rối như thế?”

Vương Tông Thụy trong lòng phát khổ.

Chuyện như vậy, bảo hắn làm sao mà tĩnh khí?

Phụ thân à phụ thân, lão nhân gia ngài cho dù gặp lão tình nhân, phiền ngài kín tiếng chút được không? Như thế khiến cho mọi người đều biết, sợ là sẽ xảy ra đại sự rồi…

“Phụ thân, vị kia là…” Vương Tông Thụy thấp giọng nói.

“Gia tướng.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

“Gia tướng? Sao ta chưa từng thấy nàng?” Vương Tông Thụy lắc đầu cười khổ không thôi, lấy cớ này của phụ thân không hợp cách, còn phải suy nghĩ thật kỹ một cái cớ mới, để bảo vệ sự ổn định và an toàn của gia đình.

Bỗng nhiên.

Vương Kỳ Đình bảy tuổi hấp tấp đi tới, nháy đôi mắt to tò mò nói: “Gia gia gia, nhị thúc nói, vừa rồi tên gọi Tiểu Tuyết, là tình nhân cũ của gia gia cất giấu. Gia gia, cái gì gọi là tình nhân cũ? Người và nô tỳ kể chuyện…”

Vương Tông Thụy như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch. Vừa rồi trong tình thế cấp bách quên mất, thằng nhóc Vương Bí Đình này ngoài miệng không biết nói gì.

Vương Thủ Triết cũng hơi nhăn mặt, “hòa ái” nhìn Vương Tông Thụy nói: “Thụy nhi, lại nói tiếp, hai cha con ta đã lâu không nói chuyện đàng hoàng.”

Sau đó, đường đường là công tử dòng chính của Vương thị, chính là như bị bắt gà con xách vào thư phòng, cửa vừa đóng, rất nhanh, bên trong liền truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết cùng tiếng cầu xin đau khổ của Vương Tông Thụy: “Cha, con sai rồi, đó không phải là của cha… Ôi, con sai rồi. Người yên tâm, con sẽ không nói cho mẫu thân. Con bảo đảm có đánh chết cũng sẽ không nói đâu!”

Nhưng tiếng nói của hắn vừa dứt.

Ngoài cửa liền truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Liễu Nhược Lam: “Vương Tông Thụy, ngươi nói cho rõ ràng, chuyện gì đánh chết cũng không chịu nói cho ta biết?”

“A, mẫu thân! Ý của ta là nói, chuyện tình nhân cũ của phụ thân đến thăm hắn, ta kiên quyết sẽ không nói cho ngươi biết…”

“Vương Thủ Triết, quả nhiên bên ngoài ngươi có người.” Giọng nói của Liễu Nhược Lam càng trở nên lạnh lẽo thêm vài phần: “Nữ tử kia chính là nguyên hình của ‘Tiểu Tuyết’, khó trách, khiến ngươi luôn nhớ mãi không quên.”

“Nương tử, hãy nghe ta giải thích.” Vương Thủ Triết đổ mồ hôi lạnh: “Việc này không phải như trong tưởng tượng của nương.”

“Bọn nhỏ đều ở đây, ta vẫn chờ ngươi giải thích ở Thủy Nguyệt Thiên Các.” Trong lúc nói chuyện, giọng nói của Liễu Nhược Lam càng ngày càng xa, hiển nhiên đã sớm đến Thủy Nguyệt Thiên Các chờ Vương Thủ Triết.

“Tiểu tử thúi, lúc đầu không sao đâu!” Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn con trai.

“Phụ thân, mỗi khi gặp đại sự có tĩnh khí, là ngài dạy ta.” Vương Tông Thụy ở bên cạnh nhắc nhở, “Ngài nhanh đi Thủy Nguyệt Thiên Các đi, nhớ kỹ, nên nhận sai nhận sai, ngàn vạn lần đừng chống cự…”

“…” Vương Thủ Triết.

…

Lũng Tả quận nằm ở phía đông nam Đại Càn, Liêu Viễn quận nằm ở phía đông bắc Đại Càn, hai quận cách biển nhìn nhau, ở giữa là một mảnh sóng xanh nhộn nhạo, biển cả mênh mông vô biên, xưng là “Thanh La hải”.

Nói đến “biển Thanh La” này còn có một câu chuyện xưa nữa.

Long Xương đế từng có vị hoàng trưởng nữ, phong hào “Thanh La công chúa”. Vị Thanh La công chúa này thuở nhỏ đã thông minh phi thường, thiên tư tuyệt hảo, tiên thiên chính là huyết mạch giáp thượng phẩm, khi còn nhỏ được tiên hoàng sủng ái sâu sắc.

Sau khi trưởng thành, càng bị tiên hoàng mang theo bên người tự mình dạy bảo, không chỉ có tư chất dưới sự phụ trợ của đan dược đạt tới cực phẩm Ất đẳng, càng là không đến năm trăm tuổi liền thành công tấn cấp Thần Thông cảnh, tốc độ tu luyện cho dù là ở trong hoàng thất cũng là số một số hai.

Luận về trình độ được sủng ái, chỉ có Long Xương đế lúc đó vẫn là “đế tử” có thể sánh ngang.

Mà nàng cũng không thẹn với sự sủng ái của tiên hoàng đối với nàng, tuổi còn trẻ đã có uy danh hiển hách trên chiến trường ngoại vực.

Bởi vì chiến công của hắn, khi tiên hoàng qua đời, từng chuyên môn lưu lại di chúc, đặc biệt cho phép hậu đại Thanh La công chúa theo mẫu họ "Ngô", cũng ghi vào gia phả hoàng thất, giao cho bọn họ cùng hậu duệ hoàng tử khác giống nhau, tham dự "tranh giành đế tử".

Sau khi Long Xương đế kế vị, cũng cực kỳ nể trọng nàng, trong rất nhiều hoàng tử đều không ai có thể vượt qua nàng.

Cả đời này của Thanh La công chúa, ở trên chiến trường ngoại vực đã lập được vô số công trạng cho Đại Càn, chiến công dũng mãnh, so với mấy vị thân vương của Đại Càn hiện giờ cũng không kém bao nhiêu, có thể nói là một đời nữ chiến thần.

Trong Đại Càn quốc, không biết có bao nhiêu nữ tu sĩ Huyền Vũ của gia tộc cao phẩm xem như thần tượng.

Đáng tiếc, Thiên Đống Hồng Nhan, Thanh La công chúa sau đó ở trên chiến trường ngoại vực bất hạnh gặp phải chuyện ngoài ý muốn, còn chưa đến một ngàn hai trăm tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn. Lần đó vẫn lạc, ở Đại Càn quốc tạo thành sóng to gió lớn.

Lúc ấy vùng duyên hải Liêu Viễn quận đang khai phá, Long Xương Đế thương tâm đến cực điểm tưởng niệm ái nữ, liền đặt tên vùng biển đang khai phá này là "Biển Thanh La".

Nhiều năm như vậy, theo trình độ khai phá của Đại Càn đối với hải vực dần dần gia tăng, hải vực của Thanh La Hải cũng không ngừng gia tăng, hiện giờ "hải vực an toàn" của Thanh La Hải nghiễm nhiên đã lớn gấp ba bốn lần so với năm đó, mang đến không ít lợi ích kinh tế cho Đại Càn.

Giờ phút này, trong một vịnh đá ngầm gần phía bắc biển Thanh La, đang đậu mấy chiếc thuyền biển cực lớn.

Toàn thân những thuyền biển này được chế tạo từ cự mộc, trên thân thuyền miêu tả một đầu Nộ Long màu đỏ đang gầm thét, đầu thuyền vểnh lên cao, mép thuyền còn bao bọc da kim loại dày nặng, lộ ra cỗ lãnh ý dày đặc.

Không giống với thuyền sông bằng phẳng dưới đáy, những thuyền biển này là đáy nhọn, bởi vì nước biển sâu, sóng gió

lớn, thuyền đáy bằng rất dễ dàng bị lật tung, chỉ có thuyền đáy nhọn mới có thể chịu được sóng gió.

Bởi vì giờ phút này còn thả neo trong cảng đá ngầm, cánh buồm trên những thuyền biển này cũng không có dâng lên, chỉ có cột buồm thô tráng trụi lủi mà đứng vững.

Bên cạnh boong tàu còn có hơn mười cái nỏ sàn thuyền.

Những chiếc nỏ này giờ phút này đều đã lên dây, từng mũi tên to bằng đùi đang vận sức chờ phát động, dưới ánh mặt trời hiện ra hàn quang lẫm liệt.

Vừa qua buổi trưa, chính là lúc ánh mặt trời gay gắt nhất trong ngày, thuyền viên trên thuyền biển đều không có tinh thần gì, cả đám đều hở ngực lộ bụng nằm ở đó nghỉ ngơi, có người ngại ánh mặt trời quá chói mắt, dứt khoát dùng khăn che mặt lại.

Ngoại trừ tiếng ngáy, tiếng nghiến răng của các thuyền viên, toàn bộ vịnh đá ngầm lúc này đều gần như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, yên tĩnh đến mức thậm chí có chút quỷ dị.

Bỗng dưng.

Cửa khoang thuyền bị người mở ra, có hai bóng người một trước một sau từ bên trong đi ra.

Trong hai người này có một người trông có vẻ là người trung niên, thân hình tráng kiện, ăn mặc giống như thuyền viên, chỉ nhìn một chút sạch sẽ tinh xảo, trên đầu có một mái tóc quăn đỏ cực kỳ đặc sắc.

Người còn lại là một công tử trẻ tuổi mặc hoa phục cẩm y.

Trên đầu hắn đội ngọc quan, trên người mặc một bộ cẩm bào tinh xảo hoa lệ, nhìn qua ung dung hoa quý, phong độ nhẹ nhàng, cùng những người trên thuyền tạo thành đối lập rõ rệt.

Thuyền viên ngoài cửa nhìn thấy hai người, lập tức sợ tới mức trở mình bò dậy, nơm nớp lo sợ hành lễ với hai người: “Lão đại, Tào công tử.”

Hóa ra tráng hán trung niên trong hai người này chính là chủ nhân của đội thuyền này.

Hắn họ Nhiếp, tên Long, tên hiệu "Xích Phát Long Vương", chính là lão đại của đội hải khấu "Xích Long Khấu" tương đối hoạt động trên biển Thanh La.

Bên ngoài, hắn là lão đại của nhóm hải khấu, nhưng rất ít người biết, thật ra hắn là người của Tử Phủ Tào thị.

Năm đó, hắn bởi vì thân có huyết thống Hải Man tộc, ở trong tộc chịu đủ kỳ thị, trong một lần thám hiểm bí cảnh trên biển, thiếu chút nữa bị đẩy vào trong vòng xoáy chết chìm, may mắn gặp được Tào thị gia chủ Tào Hựu Bân lúc đó cứu giúp, mới may mắn thoát khỏi khó khăn.

Từ đó về sau, hắn được Tào Hựu Bân thu nhận dưới trướng, cũng ẩn núp trong sự sắp xếp của hắn. Nhiều năm trôi qua, hắn bất tri bất giác trở thành thủ lĩnh hải tặc, mặc dù đội tàu hải tặc thủ hạ không phải là nhánh lớn nhất, nhưng trong hải tặc cũng coi như có chút uy danh.

Còn vị công tử họ "Tào" bên cạnh hắn, xuất thân công tử của Tử Phủ Tào thị - Tào Bang Ngạn. Ở Liêu Bắc quận, cũng là một nhân vật lợi hại tiếng tăm lừng lẫy, tồn tại cấp thiên kiêu.

"Những thủ hạ này của ngươi có được hay không?"

Vừa ra khỏi cửa khoang, Tào Bang Ngạn liền không nhịn được lấy tay che miệng mũi, trong ánh mắt nhìn về phía thuyền viên xung quanh khó nén ghét bỏ. Nếu không phải cô cô Tào Ấu Khanh đích thân sai phái, hắn mới lười đến địa phương quỷ quái này chịu tội.

Những thuyền viên này đều có làn da ngăm đen thô ráp, nhìn qua giống như vỏ cây cổ thụ, trên người còn tản ra mùi tanh của biển, nhìn qua không giống như có sức chiến đấu chút nào.

"Tào công tử ngài yên tâm. Đừng nhìn bọn hắn như vậy, đợi đến lúc thực sự cần chiến đấu, mỗi người đều là một thanh hảo thủ." Xích Phát Long Vương Nhiếp Long lại tin tưởng mười phần.

Những thủ hạ này của hắn quanh năm lưu lạc trên biển, là lôi thôi lếch thếch, nhưng thực lực thì không có vấn đề gì.

Ngoại trừ lão đại Thiên Nhân cảnh tiền kỳ này của hắn ra, thủ hạ của hắn còn có mười mấy tiểu đầu mục Linh Đài cảnh, mấy

trăm tiểu lâu la Luyện Khí cảnh, thu thập một đội thuyền buôn hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nói xong, hắn tiện tay gọi một thuyền viên trẻ tuổi tới, dặn dò: "Đi gọi Văn thúc ngươi tới đây."

Thuyền viên kia đáp một tiếng, lập tức chạy đến đuôi thuyền tìm người.

Rất nhanh, một lão giả mặc trường bào màu nâu liền từ đuôi thuyền đi tới, hướng Nhiếp Long và Tào Bang Ngạn cung kính hành lễ nói: "Lão đại, Tào công tử."

Trên trường bào trên người hắn ta có rất nhiều túi, không phải là họa phong giống như những người khác trên thuyền.

Nhiếp Long khoát tay với hắn, hỏi: "Văn Đạt, đội tàu của Thủ Đạt thương hội khi nào mới tới?"

"Hồi bẩm lão đại, hải âu tín hiệu đã phát hiện đội thuyền của hãng buôn Thủ Đạt, dựa theo tốc độ đi đường thường ngày, tối đa qua một khắc nữa là đội thuyền sẽ đến." Lão đầu tên 'Văn Đạt' trả lời.

Trên thuyền bọn họ có hải âu tín hiệu chuyên môn thuần dưỡng. Trên đùi những hải âu đưa thư này cột ngọc phù đặc thù, sẽ tản mát ra linh khí dao động đặc thù, cho dù cách rất xa cũng có thể dò xét được.

Lúc cần cướp bóc, bọn họ sẽ thả hải âu đưa thư ra, bọn họ sẽ tìm được đội tàu mục tiêu, sau đó một mực quanh quẩn phía trên đội tàu, bên này có thể căn cứ vị trí ngọc phù, dò xét ra phương hướng và vị trí của đội tàu mục tiêu.

Văn Đạt chính là người phụ trách thuần dưỡng hải âu tín trên thuyền, đối với vị trí hiện tại của đoàn thuyền mục tiêu, tự nhiên cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

"Được rồi! Ngươi đi đi! Đợi đội thuyền của hãng buôn Thủ Đạt đến hải vực mục tiêu, lập tức phái người tới thông báo cho ta." Nhiếp Long khoát tay áo, Văn Đạt liền lập tức hành lễ lui xuống.

"Ta nhớ lúc trước ngươi từng nói, vị đích tiểu thư kia của Vương thị cũng ở trên thuyền?" Tào Bang Ngạn như nhớ ra cái gì, đột nhiên hỏi.

“Không sai.” Nhiếp Long gật gật đầu, “Căn cứ tin tức do thám của chúng ta cài vào bến tàu truyền về, lần này Thủ Đạt thương hội xuất động mười chiếc thuyền biển lớn, bên trong hàng hóa chất đầy gần một nửa là “Chế phẩm thủy tinh”. Bởi vì hàng hóa quý trọng, Vương thị đích nữ Vương thị Lạc Miểu phụ trách vận chuyển thuyền lần này cũng sẽ tự mình áp giải, đích mạch tử đệ tử Phòng Cảnh Huy do Liêu Viễn Phòng phụ trách tiếp khách cũng ở trên thuyền. Thám tử tận mắt nhìn bọn họ lên thuyền, không sai được.”

“Vậy là tốt rồi.” Tào Bang Ngạn cười hắc hắc: “Mặc dù Phương Cảnh Huy là con cháu dòng chính, nhưng cũng chỉ là một tiểu thiên kiêu mà thôi. Hơn nữa tuổi cũng nhỏ, không đáng để lo. Ngược lại là đích tiểu thư Vương thị kia, nghe nói là muội muội của đương đại gia chủ, lớn lên không tệ, chậc chậc…”

“Hắc hắc hắc.” Niếp Long trong nháy mắt hiểu ý, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hèn mọn: “Chờ chúng ta cướp thuyền của bọn hắn, người tự nhiên là Bang Ngạn công tử muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế đó. Ngược lại những thứ kia…”

“Yên tâm, hàng đều là của ngươi.” Tào Bang Ngạn khoát tay áo.

“Quả nhiên Bang Ngạn công tử hào sảng!” Nụ cười trên mặt Nhiếp Long lập tức trở nên chân thành hơn rất nhiều.

Tro cùng thủy tinh dương đều là thứ tốt a! Mười thuyền hàng kia tối thiểu giá trị năm mươi vạn càn kim. Một chuyến này hắn có thể kiếm được rất nhiều rồi!

“Nhìn chút tiền đồ này của ngươi kìa, đã cao hứng như vậy rồi.” Tào Bang Ngạn thấy thế không nói nên lời lắc đầu.

Trên thuyền thủ hơn mười ngày, hắn cùng Nhiếp Long đã sớm quen thuộc, nói chuyện tự nhiên cũng ít đi vài phần khách sáo, tùy ý rất nhiều.

“Đúng đúng đúng, lão Nhiếp ta bất quá cũng chỉ là một đầu lĩnh hải khấu mà thôi, làm sao so được Bang Ngạn công tử tiền đồ vô lượng.“Nhiếp Long mảy may lơ đễnh, cười nịnh nọt nói, “Ngài thế nhưng là thiên kiêu Tử Phủ Tào thị, có lão tổ

sủng ái, lại có huynh trưởng trông nom, cái gì cũng không thiếu, tự nhiên là chướng mắt chút đồ này."

Khi Tào Bang Ngạn bảy mươi tám tuổi đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, bây giờ còn chưa tới một trăm hai mươi tuổi, đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tam trọng. Mặc dù cảnh giới đơn thuần, Tào Bang Ngạn còn thấp hơn hắn một bậc.

Nhưng thật sự bàn về sức chiến đấu thực tế, hắn chưa chắc đã là đối thủ của Tào Bang Ngạn, người ta là Thiên Nhân cảnh cấp thiên kiêu, đi tới Học Cung cũng là đại nhân vật nhất đẳng.

Càng đừng nói hắn ta là đích mạch Tào thị, đệ đệ nhỏ nhất của gia chủ Tào thị Tào Bang Ninh đương nhiệm, địa vị trong nội bộ Tào thị cao hơn hắn ta nhiều, đương nhiên hắn ta không dám không nể mặt Tào Bang Ngạn.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên, lão giả tên Văn Đạt kia từ hướng đuôi thuyền vội vã mà đến, bẩm báo với hai người: "Khởi bẩm lão đại, Tào công tử, đội tàu của Thủ Đạt thương hội đã tiến vào hải vực mục tiêu, có thể chặn lại được."

Hai người Tào Bang Ngạn và Niếp Long hai mắt đều sáng ngời.

Nhiếp Long lại kích động vỗ lan can một cái: "Tốt! Mấy lần chặn đường trước đều để bọn họ chạy thoát, lúc này đây, có Bang Ngạn công tử tự mình tọa trấn, tuyệt đối vạn vô nhất thất."

Tào Bang Ngạn cũng cười lạnh một tiếng: "Yên tâm. Thuyền và người, một người cũng đừng hòng chạy."

"Ha ha ha ~ tốt!"

Nhiếp Long cười to một tiếng, bỗng dưng nhảy lên đầu thuyền, vận khởi Huyền khí rống lớn một tiếng: "Các huynh đệ! Thăng buồm! Nhổ neo! Cùng lão tử cướp con của hắn!"

Âm thanh cuồn cuộn nổ tung trên cảng đá ngầm.

Trong chốc lát, tất cả hải tặc đang nghỉ trưa đều nhảy lên giống như đánh máu gà, nhanh chóng chuyển động.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, tất cả hải khấu đã tìm được vị trí của mình, nhanh chóng nhổ neo, giương lên cánh buồm lớn

mang theo ký hiệu hải khấu.

Rất nhanh, mấy chiếc thuyền biển như mũi tên rời cung chạy ra khỏi cảng đá ngầm, xông ra ngoài biển rộng mênh mông.

Tào Bang Ngạn đứng chắp tay, đứng trên mạn thuyền, vẻ mặt tự tin thong dong. Với thực lực của bọn họ, đối phó với một đội tàu buôn, quả thực chính là giết gà dùng dao mổ trâu.

Vương thị ơi là Vương thị, ai bảo ngươi thân thiết với Tiền thị, lại gan to bằng trời dám đối nghịch với cô cô Tào Ấu Khanh.

Càng làm hại Tào thị bị Tả Khâu thị chèn ép trọn vẹn mười lăm năm!

Món nợ này, chính là Tào Bang Ngạn ta xin cho Tào thị.

…

Chương 89: Tẩu tẩu uy vũ! Chị dâu thật khí phách!

…

Vùng biển Thanh La mênh mông xanh biếc, nước biển trong veo sạch sẽ, hơi nước hơi lạnh.

Trong hải vực này, tốc độ sinh trưởng của các loại hải sản tương đối chậm, sau đó càng tăng thêm phong vị của những hải sản này. Chẳng bao lâu sau, trong hải vực rộng lớn này cũng trải rộng thuyền đánh cá, sản vật phong phú.

Chỉ tiếc, trong hải vực Thanh La, chẳng biết lúc nào, hải khẩu dần dần hưng thịnh lên. Thế cho nên hiện tại kinh tế ngư nghiệp gần như dừng lại, rất nhiều thuyền buôn lui tới so với trăm năm trước đã ít đi tám chín phần mười.

Cũng chỉ có thuyền buôn của những đại thế gia như Tào thị, Phòng thị mới có thể thoải mái đi lại trong vùng biển này.

Giờ phút này.

Trong sóng biển mênh mông này, có một đội tàu đang kết thành một trận hình ổn định, bổ gió cắt sóng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Trong đội thuyền này, bắt mắt nhất, đó là một thương thuyền cỡ lớn phong cách độc thụ nhất sơ sài.

Chiếc thuyền này tên là “Lạc Tung”, chính là thương thuyền mới nhất do Đông Cảng Trần thị và Trường Ninh Vương thị liên thủ chế tạo.

Nó không giống thuyền biển bình thường có được vài cột buồm cao ngất, ngược lại ở vị trí vốn nên là cột buồm dựng thẳng lên một vật thể hình ống tròn thật lớn.

Thể tích của nó cũng to lớn hơn nhiều so với thuyền biển bình thường, rất nhiều bộ vị khớp đã sử dụng kết cấu sắt thép mới nhất, nguồn động lực ngoại trừ cánh buồm truyền thống ra, đáy khoang thuyền còn bố trí một khoang động lực thật lớn, trong đó lắp đặt một cái nồi to lớn, cùng với một mái chèo lợi dụng kết cấu hơi nước thúc đẩy.

Đây là sản phẩm luyện khí hạng nhất do cơ cấu nghiên cứu bí mật của Vương thị đưa ra - “Máy hơi nước Vương thị”.

Muốn nói đến loại máy hơi nước này, chính là một trong những vũ khí lợi hại lớn nhất để thúc đẩy nền văn minh trên Trái Đất. Mỗi một người bình thường đều biết nguyên lý của máy hơi nước, nhưng tuyệt đại đa số người thường đều không biết kết cấu cụ thể của máy hơi nước.

Giống như Vương Thủ Triết, đương nhiên hắn ta biết có thể lợi dụng hơi nước sản sinh động lực, cũng mơ mơ hồ hồ biết được một ít kết cấu đại khái. Nhưng ngươi muốn để hắn ta đột ngột thiết kế ra kết cấu máy hơi nước, đó là chuyện đánh chết hắn ta cũng không làm được.

May mà cơ cấu nghiên cứu của Vương thị trải qua mấy chục năm phát triển, bên trong đã có nhân tài đông đúc. Về đề đề đề động lực hơi nước, mấy chục năm trước Vương Thủ Triết đã đưa ra khái niệm và nguyên lý và mạch suy nghĩ đại khái về phương hướng kết cấu và phương hướng.

Kết cấu động lực hơi nước thật ra cũng không phức tạp, trên thế giới này cũng không thiếu người thông minh, sở dĩ gặp phải bình cảnh kỹ thuật, rất nhiều lúc chỉ thiếu một lối suy nghĩ và phương hướng mà thôi.

Sau khi có mạch suy nghĩ và phương hướng rõ ràng, thợ rèn thêm Luyện Khí sư cộng kỹ thuật nhân viên, dưới sự cổ vũ của càn kim từng chút một công phá được các loại cửa ải khó khăn, trước trước sau hao phí mấy chục năm thời gian. Làm ra một bộ kết cấu khổng lồ như vậy, lại có vẻ như hệ thống động lực hơi nước vô cùng nguyên thủy.

Nhưng nó nguyên thủy cũng là hệ thống hơi nước, thuộc về “Khoa học kỹ thuật cao cấp” sơ cấp ” đun sôi nước”, so với cánh buồm thuần túy thì tiên tiến hơn rất nhiều.

Phải biết, vấn đề lớn nhất hạn chế ngành vận tải thuyền phát triển, chính là năng lực chở hàng của thuyền. Bởi vì chỉ có năng lực chở hàng đủ cường đại, mới có thể mang đến lợi nhuận đủ lớn.

Mà người hạn chế năng lực chở hàng trên thực tế chính là động lực.

Lấy cánh buồm làm động lực, không chỉ rất dễ dàng bị khí hậu và lưu manh ảnh hưởng, trong một năm có gần một nửa thời gian chỉ có thể ngừng tàu, có thể cung cấp động lực cũng có hạn mức cao nhất, tốc độ vận chuyển thực sự không tính là nhanh.

Nhưng lấy hệ thống hơi nước làm động lực thì không có cái phiền phức này.

Hệ thống hơi nước có khả năng sinh ra động lực, hạn mức cao nhất so với cánh buồm cao hơn, hơn nữa, động lực hơi nước cũng ổn định hơn động lực cánh buồm, ảnh hưởng của khí hậu và dòng chảy vô cùng nhỏ, có thể ổn định mà cung cấp động lực cường đại. Cho dù là đi ngược dòng, tốc độ cũng sẽ không quá chậm.

Ngoài ra, bởi vì giá than đá trên thế giới này vô cùng rẻ, tiêu hao của nó cũng không tính là cao.

Lấy đây là cơ sở, tương lai ngành vận hành thuyền còn có tiềm lực phát triển rất lớn.

Tuy nhiên, cắt đến trước mắt, hệ thống động lực hơi nước của Vương thị còn đang ở trong trạng thái đầu tư thí nghiệm, cần ở trong quá trình thực tiễn không ngừng cải tiến, còn xa mới tới mức có thể đầu tư quy mô lớn.

“Sương Lạc Miểu”, chính là tác phẩm thử nước của Vương thị.

Đồng thời, thuyền buôn cỡ lớn tên là “Lạc Tung Hào” này cũng là kỳ hạm của cả hạm đội này.

Nó vận chuyển chế phẩm thủy tinh đại dương quý giá nhất, trên thuyền còn lắp đặt trọn vẹn mười hai khẩu pháo thần uy, lực lượng phòng vệ cường đại, gọi nó một câu “thành lũy chiến tranh di động trên biển” tuyệt không quá đáng.

So với số hiệu Lạc Miểu, lực lượng phòng vệ của chín thương thuyền còn lại sẽ kém hơn nhiều, mỗi thương thuyền chỉ có một khẩu pháo thần uy.

Dây cung phía trước của thuyền Lạc Miểu rất cao, cách trình độ của nó ước chừng năm sáu trượng, điều này làm cho nó thoạt nhìn càng thần tuấn hơn thuyền biển bình thường.

Lúc này, ở phía trước boong thuyền, bên cạnh một khẩu pháo thần uy đang có một nữ tử thanh tú động lòng người đang đứng.

Dáng dấp của nàng có chút tuấn tú, mái tóc dài bị đơn giản buộc thành một cái đuôi ngựa, trên người cũng không có trang sức gì dư thừa. Dưới sự phụ trợ của trang phục Huyền Vũ và áo choàng, tư thái của nàng có vẻ cao gầy mà linh lung, thoạt nhìn tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, rất là hiên ngang lưu loát.

Vị nữ tử này đương nhiên chính là người phụ trách của đội thuyền lần này, Vương Lạc Anh.

Bình thường nữ tử Huyền Vũ thế gia cao phẩm, ưu tú một chút sẽ đi theo con đường Học Cung, còn lại đại bộ phận đều là đi theo con đường gả cho nhân sinh, vì gia tộc thông gia, nhất là một ít nữ tử xuất thân đích mạch, phần lớn thời gian căn bản không cách nào làm chủ hôn nhân của mình.

Tào Lệ Na là một ví dụ điển hình. Là một nữ tử đích mạch xuất thân Tào thị Liêu Viễn, tư chất của nàng không tính là kém, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo sắp xếp của gia tộc, gả cho Tiền Cần Hoành của Lũng Tả Tiền thị để tái giá.

Nhưng mà, Vương thị lại có chút khác biệt.

Dưới sự kiên trì của Vương Thủ Triết, tất cả nữ tử trong tộc Vương thị đều được hưởng quyền lợi và đãi ngộ giống như nam tử, bao gồm cả kết hôn. Bất kỳ nữ tử Vương thị nào đều có quyền lựa chọn gả hoặc là không gả, gia tộc sẽ chỉ đưa ra đề nghị chứ không bắt buộc. Thậm chí, quyền lực còn lớn hơn nam tử gia tộc một chút, dù sao một số nam đinh lâu dài không kết hôn sinh con, gia tộc sẽ có biện pháp nhất định…

Ở điểm này, Vương Thủ Triết có được sự ủng hộ mạnh mẽ của Lung Yên lão tổ.

Bởi vậy, muội muội Vương Lạc Anh cùng cha khác mẹ của Vương Thủ Triết, cho tới nay vẫn chưa từng lập gia đình. Nàng giống như nam tử cùng thế hệ trong gia tộc, dùng cố gắng và năng lực của mình chống đỡ bầu trời cho gia tộc.

Buôn bán đường biển từ trước đến nay luôn gian khổ.

Vương Lạc Miểu lựa chọn phương thức này để gánh vác một phần trách nhiệm cho gia tộc, cũng gánh một phần trách nhiệm cho ca ca Vương Thủ Triết. Hai mươi năm nay, nàng học tập từng chút một tất cả những gì có thể học tập, trưởng thành từng bước một, từng bước dung nhập.

Gió biển thổi phần phật, áo choàng phần phật.

Theo năm tháng tẩy lễ, thiếu nữ ngây thơ lúc trước kia, đã dần dần lột xác thành một nữ trung hào kiệt, có thể một mình đảm đương một phía.

“Lạc Anh tiểu thư, bên ngoài gió lớn.”

Chẳng biết từ lúc nào, một công tử trẻ tuổi nhã nhặn tuấn tú xuất hiện ở sau lưng Vương Lạc Miểu.

Hắn nhìn Vương Lạc Anh, ân cần nói: “Ngươi về trước nghỉ ngơi một chút đi, trong vùng hải vực Thanh La này còn chưa có đội thuyền nào dám động đậy treo cờ xí Phòng thị.”

Đội thương buôn này mặc dù là sản nghiệp của liên minh thông gia Vương thị, nhưng lại chuyên buôn bán qua lại với Liêu Viễn Phòng thị. Bởi vì thu được lợi nhuận khá phong phú, Phòng thị càng ngày càng coi trọng tuyến mậu dịch này, phái ra con trai trưởng đương đại của gia tộc Phòng Cảnh Huy chuyên phụ trách nối tiếp.

Người thanh niên này, dĩ nhiên chính là Phòng Cảnh Huy.

Song phương hợp tác hai mươi năm, quan hệ đã càng ngày càng mật thiết.

Phòng Cảnh Huy tuổi tác không lớn hơn Lạc Miểu mấy tuổi, đừng nhìn khí chất nho nhã nhã nhã nhặn của hắn, nhưng một thân thực lực cũng đạt đến Linh Đài cảnh tầng ba đỉnh phong. Đưa đến Học Cung, cũng là đệ tử hạch tâm cấp bậc khác của Cơ Minh Ngọc.

Có thể thấy được, nội tình của Liêu Viễn Phòng thị đã vượt xa thế gia Lục phẩm bình thường, bây giờ trùng hợp trùng kích bên bờ Tử Phủ thế gia Ngũ phẩm. Một khi bọn họ xung kích Tử Phủ thành công, cộng thêm đệ tử thân truyền của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung Phòng Hữu An làm trợ thủ tốt, tiềm lực phát triển trong tương lai rất lớn.

“Cảnh Huy công tử.” Vương Lạc Miểu khẽ gật đầu chào: “Lần này trên thuyền chở rất nhiều dụng cụ thủy tinh, ta vẫn phải canh chừng tốt một chút, một khi có chuyện cũng có thể phản ứng rất nhanh.”

Vương Lạc Miểu thân là đích muội của gia chủ, từ nhỏ đã được giáo dục và tài nguyên cũng đều tốt nhất đẳng.

Tuy rằng bởi vì tài nguyên trong sân thí luyện tiếp theo của Thần Vũ hoàng triều khô kiệt, mà không thể đạt được dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp, nhưng nàng là muội muội ruột thịt của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

“Khai Linh”, “Xóa Huyết”, ba viên Tẩy Tủy, tư chất huyết mạch của nàng đã đạt đến cấp bậc tiểu thiên kiêu trung phẩm Bính đẳng. Về sau, trong số đám Giá Y Huyết Cổ Vương Thủ Triết có được, cũng đặc biệt giữ lại cho nàng một con, sau khi sử dụng, tư chất huyết mạch của nàng có thể vượt qua ngưỡng cửa trung phẩm và thượng phẩm, đạt tới thượng phẩm Đinh đẳng.

Hiện giờ, nàng cũng đã là thiên kiêu một đời.

Có điều, tuổi của nàng dù sao cũng nhỏ hơn Vương Thủ Triết mười tuổi, bước đầu cũng hơi chậm một chút, thực lực bây giờ cũng chỉ là Linh Đài cảnh tầng ba trung hậu đoạn, cách đột phá Linh Đài cảnh trung kỳ còn có một chút khoảng cách.

Thiên phú huyết mạch như vậy, tấn thăng Tử Phủ cảnh tuy còn có một chút nguy hiểm nhỏ, nhưng Thiên Nhân cảnh lại không có khó khăn gì. Huống chi, Vương thị hiện giờ đang ở giai đoạn phát triển nhanh chóng, lợi nhuận sản nghiệp các nơi dần dần tăng lên.

Giống như Băng Sát Phù Đảo do Học Cung chủ trì khai phá, hiện tại cũng tiến vào giai đoạn thu nhập hàng năm mấy chục vạn. Mà Thủ Đạt thương hội đầu tư lượng lớn lúc trước, cũng đã sớm hồi vốn, hơn nữa thu nhập hàng năm cực kỳ khả quan.

Điều khiến mọi người Vương thị mong đợi nhất là Tân An trấn, hiện giờ Tân An trấn đã bắt đầu khai hoang khai khẩn quy mô lớn, số lượng ruộng tốt lại tăng lên, mang đến lợi nhuận khả quan cho Vương thị lấy lương thực làm chủ.

Hơn nữa Tân An trấn thuộc trấn khai hoang mới, dựa theo luật pháp Đại Càn, có thể hưởng ưu đãi miễn trừ thuế nước và thuế quận trong ba mươi năm, chỉ cần nộp thuế vệ của Trường Ninh vệ, cùng với thuế thế gia cho Vương thị. Nếu là ruộng tốt đăng ký dưới tên Vương thị, vậy thì ngay cả thuế thế gia này cũng miễn.

Bởi vậy, lợi nhuận của Tân An trấn đặc biệt khả quan.

Sau khi có tiền, Vương Thủ Triết bắt đầu vơ vét Tẩy Tủy đan, Vô Cực bảo đan có thể đề cao tư chất khắp nơi. Với địa vị và cống hiến gia tộc của Vương Lạc Anh, tương lai chưa chắc không thể được chia một viên Vô Cực bảo đan.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Phòng Cảnh Huy thấy thái độ Vương Lạc Miểu kiên định như thế, bất đắc dĩ thở dài: "Nếu như thế, ta ở đây trò chuyện với Lạc Miểu tiểu thư."

Nói xong, hắn liền đi đến bên cạnh Vương Lạc Miểu, dùng giọng điệu nói chuyện phiếm nói: "Qua năm sáu ngày nữa sẽ đến Bàn Thủy cảng của Phòng thị chúng ta, thời gian kiểm kê hàng hóa cần mấy ngày, Lạc Miểu tiểu thư có tính toán gì không? Không chuẩn bị đi nơi nào dạo một chút…"

Ngay khi hai người đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Một trận tiếng rít bén nhọn chói tai bỗng nhiên vang lên.

Đó là quan sát thủ trên đài quan sát phát hiện tình hình địch, thổi lên cảnh báo.

Trong nháy mắt, tinh thần của tất cả mọi người trong đội ngũ thương thuyền đều lập tức căng cứng, Vương Lạc Anh và Phòng Cảnh Huy cũng lập tức dừng nói chuyện, ngửa đầu nhìn về phía đài quan sát.

Trên đài quan sát, phó thủ nhìn xa đang vung cờ, truyền tin tức bằng tiếng cờ.

"Hải khấu đột kích?" Phòng Cảnh Huy biến sắc: "Rốt cuộc là hải khấu nào, ngay cả thuyền buôn của chúng ta cũng dám cướp bóc?"

Vương Lạc Miểu sắc mặt phát lạnh, lập tức căn cứ vào số lượng thuyền hải khấu được truyền đạt bằng cờ và phương hướng đột kích, tiến hành một loạt bố trí và an bài.

Với tư cách "Lạc Tung" của chiến hạm là thay đổi phương hướng, chủ động chống lại hướng hải khấu đột kích. Trên boong tàu, mười hai họng pháo thần uy đạn pháo bắn nỏ, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tất cả nhân viên không phải chiến đấu đều trốn vào trong khoang thuyền, trên boong thuyền lưu lại, tất cả đều là tu sĩ Huyền Vũ có sức chiến đấu, cùng gia tướng gia đinh hiểu được cách thao tác pháo thần uy.

Thương thuyền chở hàng lớn, là không thể nào chạy trốn được hải khấu, dựa vào ưu thế "Thiên Lý Kính" mà phát hiện tình hình địch trước, bày ra trận hình phòng thủ là có lời nhất.

Gần như chính là cùng lúc đội tàu hoàn thành điều hành, trên biển rộng mênh mông cũng xuất hiện mấy chục điểm nhỏ. Đó là mấy chục chiếc thuyền loại nhỏ, cánh buồm phồng lên, đang cực tốc theo hướng gió bay tới.

Mấy chục chiếc khoái thuyền còn đi theo mấy hải thuyền cỡ lớn. Tốc độ của hải thuyền hơi chậm hơn khoái thuyền nhưng nhanh hơn thuyền chở hàng của thương đội gấp đôi.

Trên những thuyền biển này, cờ xí của hải khấu tung bay cao cao, còn chưa tới gần, đã mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt cho tất cả mọi người trong thương đội.

Rất nhanh, trong tầm mắt mọi người, khoái thuyền đã trở nên càng ngày càng rõ ràng, khoảng cách song phương bắt đầu rút ngắn.

Một hồi hải chiến đấu kịch liệt vang lên.

Thần uy pháo như sấm oanh minh, trên mặt biển nổ lên từng đạo sóng nước. Dưới tình huống vận khí đủ tốt, còn có thể oanh chìm một con thuyền nhỏ.

Cùng với việc hải tặc nhanh chóng tiếp cận, pháo nỏ của đối phương cũng bắt đầu phản kích.

Song, so với chiến quả gọn gàng sạch sẽ của pháo thần uy, hiệu quả của pháo nỏ lập tức giống như đúc.

“Mẹ!” Thủ lĩnh hải khấu tướng mạo thô kệch Nhiếp Long, phẫn nộ đến trong hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, “Thần Uy pháo chết tiệt, uy lực làm sao có thể cường đại như thế?”

Trước đó hắn cũng từng nghe nói, thần uy pháo của Vương thị và Trần thị uy lực bất phàm, hắn vì thế còn khịt mũi coi thường. Nhưng không ngờ, hiện tại nếm mùi đau khổ, không chỉ có nhiều huynh đệ đều bị thần uy pháo đánh chết, ngay cả thuyền cũng bị hủy không ít.

“Các huynh đệ tiếp tục xông lên!”

Nhiếp Long tức giận đến tóc đỏ đều dựng đứng, khí thế toàn thân bỗng nhiên tăng vọt.

Cùng lúc đó, hắn đạp mạnh một chân trên boong tàu, cả người bỗng nhiên bay lên trời, lăng không dậm bước, bay về phía Lạc Miểu hiệu.

Bất quá trong giây lát, thân hình của hắn đã đến trên bầu trời thương đội kỳ thuyền Lạc Miểu.

Theo tay phải của hắn, một thanh đại đao hậu bối đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, đó là một thanh trường đao cấp pháp bảo.

Đây là lúc hắn thăng cấp Thiên Nhân cảnh, gia chủ tiền nhiệm Tào thị Tào Hựu Bân đã tặng cho hắn. Nếu không, dựa vào thực lực và tài lực của hắn, muốn lấy được một thanh pháp bảo trường đao như vậy, thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Nhiếp Long hai tay cầm đao, mạnh mẽ một đao hướng kỳ hạm chém tới.

Trong nháy mắt, lượng lớn huyền khí mãnh liệt tuôn ra, ngưng tụ thành đao mang hình bán nguyệt to mấy trượng gào thét lao đi, khí thế bàng bạc, bá đạo mà thảm liệt.

Vô cùng rõ ràng, Niếp Long là một cao thủ dùng đao, đã lĩnh ngộ một chút đao ý.

Giờ phút này, hắn lơ lửng trên không trung, thân hình khôi ngô giống như một tòa núi nhỏ, huyền khí ba động toàn thân sôi trào mãnh liệt, giống như sóng dữ, hơn nữa đao mang phô thiên cái địa, quả nhiên uy thế hiển hách.

Dù cho thoạt nhìn hắn chỉ tùy ý chém một đao, uy lực của một đao này vẫn đủ để phá sóng, chấn động tâm hồn người khác.

Đây chính là uy thế của Thiên Nhân!

Khi một tu sĩ Thiên Nhân cảnh Huyền Vũ toàn lực ra tay, bộc phát ra sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ. Cái gì thương thuyền, cái gì Thần Uy pháo, đều không làm nên chuyện gì.

Đây cũng là lý do vì sao có một Thiên Nhân lão tổ có thể xưng bá địa phương, trở thành thế lực hào cường.

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh sớm đã thoát ly cấp độ phàm nhân, chỉ dựa vào sức một mình thì rất có khả năng tiêu diệt một thế gia bát phẩm bình thường. Hơn nữa ở thời khắc mấu chốt, thường xuyên có thể thay đổi hướng đi của một trận chiến quy mô nhỏ.

"Không tốt, là "Xích Phát Long Vương" Nhiếp Long, Lạc Anh cô nương cẩn thận!" Phòng Cảnh Huy sắc mặt trắng bệch, vội vàng chắn trước người Vương Lạc Anh, tay trái một cái, một đạo linh thuẫn xoay tròn bay lên, mở ra một đạo năng lượng hộ thuẫn ngăn cản hai người ở trong đó.

Chẳng qua lấy thực lực của hắn, đi cứng rắn ngăn cản một chiêu này, thuần túy là châu chấu đá xe.

Vào thời khắc mấu chốt này, bên trong "Lạc Hào" đột nhiên vang lên một tiếng hú dài. Chỉ thấy một con thủy long màu lam từ trong kho hàng trong khoang thuyền lao ra, như một mũi tên nhọn đánh thẳng vào đao mang kia.

"Oanh!"

Hai luồng năng lượng giao kích mãnh liệt, một luồng sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cột buồm, boong thuyền trên "Lạc Tung" đều đồng loạt vỡ tan.

Cùng lúc đó.

Một lão giả dáng người cao lớn khôi ngô, cầm trong tay một cây trường thương màu bạc từ trong khoang thuyền phi thân mà ra, lăng không lơ lửng ở đối diện "Xích Phát Long Vương" Nhiếp Long, cao giọng cười to: "Nhiếp Long, có ta ở đây, còn không đến lượt ngươi kiêu ngạo."

“Là ngươi? Trần thị lão tổ Trần Nho Hồng?” Con ngươi Nhiếp Long co rụt lại, vẻ mặt lập tức ngưng trọng: “Ngươi không hảo hảo ở Đông Cảng đợi, vậy mà lại ra cùng thuyền?”

Hắn cũng hết sức kiêng kỵ Trần Nho Hồng, nghe đồn sau khi người này thăng cấp Thiên Nhân cảnh, bên Đông Hải đã có mấy đợt hải khấu bị hắn tiêu diệt, thậm chí trong đó còn bao gồm một đại hải khấu Thiên Nhân cảnh.

Đại hải khấu hoành hành gần hải vực Đông Hải đã hơn trăm năm, ngay cả đám người Đông Hải Vương của Đông Hải vệ cũng không làm gì được hắn, không ngờ lại chết trong tay Thiên Nhân cảnh Trần Nho Hồng.

Trận chiến đó cũng khiến thanh danh của Trần Nho Hồng vang xa, trong lúc nhất thời đám đạo chích ở các nơi trong hải vực Đông Hải đều cuộn mình lại.

Rất nhiều người đều suy đoán, thiên phú huyết mạch của Trần Nho Hồng không đơn giản, nếu không cũng không thể thăng cấp nhanh chóng như vậy, có thực lực chém giết đồng cấp.

“Lão phu ra ngoài đương nhiên là để tiêu diệt lũ quỷ đạo chích các ngươi.” Trần Nho Hồng lạnh nhạt nói: “Nhiếp Long, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

“Trần Nho Hồng, ngươi đừng quá càn rỡ! Nhiếp Long ta hoành hành Thanh La Hải nhiều năm, tu vi lại cao hơn ngươi một đoạn, ngươi lấy cái gì tới giết ta?” Nhiếp Long thẹn quá hóa giận, khí thế trên người tăng vọt, chém mạnh một đao về phía hắn.

Một đao này, cũng không tùy ý như lúc trước, mà là chính thức dùng hết toàn lực, đao thế càng thêm trầm trọng bá đạo, mang theo ý chí thảm thiết chưa từng có từ trước đến nay.

“Hừ!!”

Trần Nho Hồng hừ lạnh một tiếng, không hề sợ hãi nâng thương nghênh tiếp.

“Rầm rầm!”

Hai vị Thiên Nhân trên không trung chiến đấu kịch liệt, ngay cả mặt biển dưới chân cũng dấy lên tầng tầng sóng lớn.

Dưới sự dẫn dắt vô tình hay cố ý của Trần Nho Hồng, hai người chiến đấu không ngừng rời xa số hiệu Lạc Miểu, tránh làm tổn thương người vô tội.

Cảnh tượng này khiến Phòng Cảnh Huy vui mừng: "Tiểu thư Lạc Anh, Nho Hồng tiền bối cũng đang âm thầm bảo vệ sao? Cứ như vậy, đợt hải khấu này chết chắc rồi. Chúng ta cùng nhau giết địch, trước tiên đánh tan nanh vuốt của hải khấu."

"Ài ~ Cảnh Huy công tử, chỉ sợ ngươi nghĩ quá đơn giản, lần này hải khấu tập kích, tuyệt đối không phải sự kiện ngẫu nhiên." Vương Lạc Miểu thở dài một hơi, ánh mắt có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Phòng Cảnh Huy.

Lại nói tiếp, Phòng Cảnh Huy này hẳn là chỉ cần tiếp ứng ở Liêu Viễn Bàn cảng là được, ba lần bảy lượt thế nào cũng phải đích thân tới áp tải, tâm tư này Vương Lạc Anh nàng há có thể không biết?

Cũng không phải Vương Lạc Anh nàng vô tình, chỉ là bình thường các đệ tử ưu tú trong gia tộc đã gặp nhiều, tổng thể biểu hiện của Phòng Cảnh Huy này cũng chỉ có thể nói là bình thường không có gì lạ.

Đừng nói so sánh với ca ca Vương Thủ Triết của nàng, ngay cả ca ca Thủ Dũng, Thủ Liêm ca ca của nàng cũng kém xa.

Nói ra thì vận chuyển lần này, chính là do ca ca Vương Thủ Triết của nàng một tay bày kế, hàng hóa của mười chiếc thuyền buôn này đều là hàng thật giá thật, lại bị ca ca của nàng trở thành mồi nhử, dụ dỗ kẻ địch trong bóng tối ra tay.

Vương Lạc Anh không thể nào biết vì sao ca ca biết sẽ xảy ra chuyện, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng đã chứng kiến quá nhiều kỳ tích, có sự tín nhiệm vô điều kiện đối với ca ca.

Lần này, lại bị ca ca đoán trúng rồi.

"Lạc Tung tiểu thư, ngươi nói là, lần này hải khấu tập kích, phía sau còn có phía sau màn sai khiến?" Phòng Cảnh Huy cuối cùng cũng không tính là quá ngu ngốc, lập tức nghĩ ra những gì: "Chẳng lẽ, là Tào thị? Tào thị luôn mơ ước một khối lợi ích hải mậu này của chúng ta, chỉ là mười mấy năm trước đắc tội Khánh An Tả Khâu thị, thế cho nên bản thân ốc không mang nổi mình ốc."

Hắn vừa dứt lời.

Trên chiến hạm hải tặc, lại có một tu sĩ Thiên Nhân cảnh có khí tức cường đại bay lên trời, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi đã giá lâm trên không của thuyền Lạc Miểu, hắn chắp tay sau lưng lơ lửng giữa không trung: "Đội buôn của các ngươi còn có Thiên Nhân cảnh âm thầm bảo vệ, hừ, đúng là coi thường các ngươi rồi. Chỉ tiếc, có Tào Bang Ngạn ta ở đây, hôm nay các ngươi đừng hòng trốn thoát."

"Tào Bang Ngạn! Sao có thể là ngươi? Ngươi ngươi ngươi, ngươi thật to gan." Sắc mặt Phòng Cảnh Huy lại lần nữa trắng bệch, so với loại hải tặc tặc tử như Nhiếp Long, Tào Bang Ngạn ở Liêu Viễn quận chính là thiên kiêu có danh tiếng cực lớn.

Hơn nữa nghe đồn kẻ này làm việc từ trước đến nay có thù tất báo, tâm ngoan thủ lạt. Hễ là người từng đắc tội với hắn, kết cục đều thập phần thê thảm. Phòng Cảnh Huy thậm chí còn nghe qua tin đồn, Tào Bang Ngạn chính là quỷ đói háo sắc, không biết bao nhiêu cô nương bát cửu phẩm tiểu thế gia sau khi bị theo dõi, đều bị âm thầm chà đạp.

Chẳng qua những thứ này đều là tin đồn, cũng không có bằng chứng gì, càng không có ai dám đi tố cáo Tào Bang Ngạn.

"Phòng Cảnh Huy, khà khà khà ~" Tào Bang Ngạn nở nụ cười trêu tức vài tiếng: "Ngươi quá ngu xuẩn, biển Thanh La này mênh mông. Chờ đến khi tất cả các ngươi đều chết hết, ai biết là ta làm chứ?"

"Ngươi…" Phòng Cảnh Huy tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, vừa định phản bác vài câu, lại bị Vương Lạc Anh nhẹ nhàng kéo cánh tay, túm đến phía sau, nàng ngẩng đầu lên cao giọng nói: "Tào Bang Ngạn, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến ngươi sai khiến hải khấu đến cướp bóc thuyền buôn của chúng ta?"

Tào Bang Ngạn chậm rãi bay xuống thuyền, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Vương Lạc Miểu: "Tiểu muội muội, ngươi chính là đích nữ vương của Vương thị Lạc Miểu đúng không? Quả nhiên cũng giống như lời đồn, phong tư quắc thước, ý vị bất phàm. Chỉ cần ngươi chịu ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

“Súc sinh…” Phòng Cảnh Huy phẫn nộ không thôi, vừa định xông lên, lại bị Vương Lạc Anh một phát bắt được, ném ngã lăn quay về phía sau. Vẻ mặt nàng bình tĩnh tự nhiên nói: “Ngươi cũng là thiên kiêu, theo ngươi ngược lại cũng không sao. Nhưng mà, Vương thị chúng ta chưa từng đắc tội Tào thị các ngươi, vì sao phải động thủ với chúng ta?”

“Lạc Miểu…” Phòng Cảnh Huy ngã trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ và bi phẫn.

“Thú vị, thú vị, ngươi đây là lừa gạt ta sao?” Tào Bang Ngạn bật cười ha hả: “Có điều, tiểu mỹ nhân này của ngươi đã thức thời như vậy, ta sẽ cho các ngươi làm quỷ minh bạch. Vương thị các ngươi đắc tội với người không đắc tội nổi, sắp xong đời rồi.”

“Đắc tội với ai?” Vương Lạc Miểu khẽ nhíu mày, “Chẳng lẽ chúng ta chèn ép hải khấu, đắc tội với ‘Xích Long Vương’ Nhiếp Long? Hắn tại sao có năng lượng như vậy, có thể sử dụng Tào công tử?”

“Nhiếp Long? Ta nhổ vào, Nhiếp Long chẳng qua là một con chó do Tào thị chúng ta nuôi, bằng vào hắn cũng dám sai khiến bản công tử?” Tào Bang Ngạn vẻ mặt ngạo nghễ, ánh mắt quét tới quét lui trên người Vương Lạc Anh: “Ngươi tiểu mỹ nhân này, chớ có quá không có kiến thức…”

“Chị dâu, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, sao không ghi chép lại đi?” Vương Lạc Miểu đột nhiên nói với sau lưng.

“Lưu lại.” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, mạn thuyền trên boong tàu, bỗng dưng xuất hiện thêm một người, một nữ tử đội mũ rộng vành không thấy rõ hình dáng.

Trong tay nàng còn cầm một cái vòng tròn đạo cụ kỳ quái. Nếu là người có chút kiến thức sẽ biết, đó là linh bảo vô cùng trân quý, “Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn”.

Vật này rất khó luyện chế, Đại Càn không có một Luyện Khí sư nào có thể sản xuất. Chỉ có một gia tộc luyện khí nào đó trong truyền thuyết của “Hàn Nguyệt Tiên Triều”, mới có thể phỏng chế Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn của Thần Vũ hoàng triều.

Vật này ở Hàn Nguyệt Tiên Triều chính là vật phẩm hiếm thấy, đến Đại Càn quốc lại càng có giá trị cực cao, không phải thế

gia bình thường có thể mua được.

Mười lăm năm trước, sau khi Vương Thủ Triết được chứng kiến diệu dụng của nó, liền lưu tâm. Hao phí không ít nhân tình và càn kim mới có được một khối như vậy. Đây không phải, thời khắc mấu chốt phát huy tính tác dụng.

"Ngươi là ai? Đó là Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn!" Tào Bang Ngạn sắc mặt rùng mình, lạnh giọng nói: "Vừa rồi các ngươi dám gài bẫy ta?"

Vương Lạc Miểu bĩu môi nói: "Ngu xuẩn, đến bây giờ mới tỉnh ngộ lại sao? Dựa vào trí lực này của ngươi mà cũng muốn đối phó Vương thị chúng ta… xem thường ai chứ?"

"Ngươi!" Tào Bang Ngạn tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, giận dữ mà cười nói: "Được được, ta thừa nhận ta bị các ngươi chọc giận. Ta sẽ nhường hai người các ngươi…"

Hắn còn chưa nói hết.

Liền thấy trước mắt có một đạo thủy quang hiện lên, chẳng biết lúc nào nữ tử đội nón kia đã lấn người tới gần, cổ tay trắng nõn nhẹ giơ lên, cách không nhẹ bẫng một chưởng.

"Oanh!"

Tào Bang Ngạn cảm giác ngực mình như bị một con hoang cổ cự thú đâm vào, xương sườn răng rắc răng rắc vỡ vụn, thân thể như pháo thần uy bắn pháo bay ngược về phía sau, đụng nát lan can mạn thuyền thế đi còn chưa tiêu tan, lại bay ra hơn trăm trượng mới rơi xuống biển.

"Cái này…" Con ngươi của Phòng Cảnh Huy co rụt lại, đường đường là thiên kiêu Tào thị, lại bị người ta một chiêu đánh bay! Mặc dù có hiềm nghi xuất kỳ bất ý, nhưng, nhưng nữ tử thần bí kia, cũng quá cường đại đi?

"Y" Vương Lạc Anh bĩu môi cười nhạo: "Cái gì mà thiên kiêu Tào Bang Ngạn, Ngưu Bì thổi phồng như vậy, bổn tiểu thư còn tưởng rằng hắn lợi hại lắm chứ."

"Tẩu tẩu uy vũ, tẩu tẩu bá khí!"

…

Chương 90: Quận trưởng này, chi bằng trả lại Vương Thủ Triết ngươi đi làm?

…

Sau khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, huyết mạch của Liễu Nhược Lam đã thức tỉnh đến tầng thứ năm, trở thành Đạo Thể, độ phù hợp với Thủy Nguyên linh khí lại lần nữa đề cao một mảng lớn.

Mà trong biển rộng cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu đầu Nguyên Thủy Linh Mạch, Nguyên Thủy Linh Khí trên mặt biển cực kỳ dồi dào, nồng độ so với sông lớn trên lục địa còn cao hơn hai ba thành.

Ở trong hoàn cảnh này, huyết mạch của Liễu Nhược Lam có thể phát huy ra uy lực có thể nói là cực kỳ đáng sợ.

Trên biển rộng này, chính là sân nhà của nàng.

“Oanh long long”

Sóng lớn dâng lên, chồng lên ngàn cơn sóng.

Liễu Nhược Lam lướt sóng mà đi, tay áo tung bay, ánh sáng màu lam nhàn nhạt lượn lờ quanh người nàng, đó là nguyên thủy linh khí nồng đậm đến trình độ nhất định tự động truy đuổi quanh người nàng, hình thành nguyên khí quang hồ.

Hạo thủ vừa nhấc lên, một đạo sóng biển liền gào thét mà tới, hóa thành một cự chưởng ngập trời hướng phía Tào Bang Ngạn vỗ tới, trong nháy mắt đem nó bao phủ ở trong đó.

Đây căn bản chính là một trận chiến không có hồi hộp.

Nàng thậm chí còn không kích phát ra hư ảnh pháp tướng, chỉ dựa vào chiêu thức bình thường cũng đã đánh cho Tào Bang Ngạn không hề có sức đánh trả.

Mà cùng lúc đó, trong khoang thuyền lại có một vị Thiên Nhân lão tổ bay ra, rõ ràng là Thiên Nhân lão tổ Từ thị Từ Bắc Thần.

Hắn trốn trong khoang thuyền một lúc lâu, trong lòng tức tối, vừa bước ra khỏi cửa khoang đã lập tức đi tới bên cạnh Nho

Hồng lão tổ: "Nho Hồng lão đệ, ta và ngươi lập đội, ta lấy bốn mươi phần trăm công huân là được. Ngươi thấy sao?"

Dựa theo thủ đoạn bố trí chiến thuật của Vương Thủ Triết, từ trước đến nay luôn tuân theo nguyên tắc liệu địch từ khoan. Sắp xếp Từ Bắc Thần tiến vào, thứ nhất là vì bảo vệ nền tảng, đến cũng làm cho Trường Ninh Từ thị có chút cảm giác tham dự, chia ra một phần chiến công.

Không còn cách nào khác, ai bảo quan hệ thông gia của Trường Ninh Từ thị và Trường Ninh Vương thị bây giờ xưa đâu bằng nay. Đích nữ Từ thị Từ Cù Đình của Trường Ninh Từ thị là con dâu trưởng của Vương thị, còn sinh ra đích trưởng tôn đương thời của Vương thị!

Huyết mạch của hai nhà dung hợp đã đạt đến đỉnh điểm.

Hiện giờ Trường Ninh Từ thị phát triển vô cùng nhanh chóng, bọn họ vốn là nhân khẩu thịnh vượng, sau khi có được lượng lớn tài nguyên, lão tổ thứ hai, lão tổ thứ ba của gia tộc đã sớm tiến vào danh sách bồi dưỡng nhanh chóng.

Dựa theo kế hoạch của bọn họ, nhiều nhất là năm sáu mươi năm sau, có thể bước vào hàng ngũ thế gia Lục phẩm.

Bất quá, Nho Hồng lão tổ cũng không phải đèn cạn dầu, hắn tự tin cao giọng nói: "Ba thành, nếu không ta tình nguyện chậm rãi đánh, cho ta thời gian, ta có nắm chắc áp chế Nhiếp Long."

Năm đó sau khi hắn bởi vì thuyền khó khăn mà đạt được kỳ ngộ, tư chất huyết mạch trên thực tế đã sớm bước vào cấp thiên kiêu, nhưng hắn ẩn mà không phát, còn cố ý một mực giả già, cho đến thời cơ thích hợp mới thể hiện ra thực lực cường đại của hắn.

Nhìn dáng vẻ "lão giả râu bạc trắng" của lão, có thể tưởng tượng tuổi thật của lão, còn trẻ hơn so với dáng vẻ một vị công tử phong phú, thịnh thế của Phòng Hữu An lúc ra sân?

Nếu như hắn thật sự bỏ đi tướng mạo giả già, sau đó hảo hảo ăn mặc một phen, nhiều nhất là một bộ dáng trung niên anh tuấn.

Tướng mạo của nhóm con cháu Trần thị cũng không kém, nhìn Trần Phương Kiệt là biết, chỉ đơn thuần lấy ví dụ mà nói, chỉ kém Vương Thủ Triết nửa bậc.

“Được. Ba mươi phần trăm.“Từ Bắc Thần biết trên mặt biển mình không chiếm ưu thế, cũng không để ý, lập tức mặt mũi tràn đầy hưng phấn gia nhập chiến cuộc.

Cho dù chỉ có ba thành công huân, cũng kiếm được rất nhiều lời.

Hai người bọn họ cò kè mặc cả một phen, lại đem Nhiếp Long đối diện tức giận không nhẹ. Hai người này hoàn toàn xem hắn như món ăn trong mâm, xem thường ai đây?!

Chẳng qua cho dù hắn có tức giận hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì. Ai bảo tình thế của hắn mạnh hơn người chứ?

“Tào Bang Ngạn chết tiệt, vậy mà ngu xuẩn đến trình độ như vậy, từ đầu tới cuối bị người tính kế còn không biết!” Nhiếp Long đau khổ ngăn cản, hai vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh đối diện điên cuồng oanh tạc, oán niệm trong lòng đối với Tào Bang Ngạn cùng Tào thị càng ngày càng sâu.

“Nhiếp Long, nếu ngươi đầu hàng, còn có một đường sinh cơ.” Trần Nho Hồng cao giọng nói: “Tào thị chỉ coi ngươi là một con chó mà thôi. Việc đã tới nước này, căn cứ luật pháp Đại Càn, ngươi còn có cơ hội lập công chuộc tội, ngươi cần gì phải hy sinh vì Tào thị?”

“Ngươi biết cái gì? Lúc trước nếu không có Tào công cứu giúp, Nhiếp Long ta đã sớm chết rồi.” Nhiếp Long râu tóc màu đỏ đều dựng đứng, trong đôi mắt lớn của Đồng Lăng tràn đầy tức giận, còn có một chút thẹn thùng, “Được rồi! Hôm nay coi như ta trả lại ân cứu mạng của Tào công đi.”

Dứt lời, hắn bỗng nhiên rống lớn một tiếng, đao xuất như rồng, thẳng tắp chém về phía hai người Nho Hồng lão tổ và Từ Bắc Thần, đao khí tung hoành, mang theo một loại thảm thiết giống như muốn xé rách bầu trời.

Trận chiến này kéo dài khoảng một khắc đồng hồ.

Dưới sự liên thủ của Trần Nho Hồng cùng Từ Bắc Thần, cuối cùng Nhiếp Long vẫn bị chém giết ở trên biển Thanh La.

Trận chiến này vừa kết thúc, hai vị lão tổ cũng có chút mỏi mệt không chịu nổi. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới một tên hải khấu lại có khí tiết như thế, đến chết cũng không chịu đầu hàng bán đứng Tào thị.

Trong ánh mắt của bọn họ, đối với người này ít nhiều cũng có vài phần kính ý.

Về phần Tào Bang Ngạn kia, sau khi bị Liễu Nhược Lam đánh bại, cũng không lâu lắm liền bị bắt sống. Nói đến, hắn cũng có chút oan uổng. Dựa vào tu vi Thiên kiêu của hắn cấp Thiên Nhân cảnh tầng ba, nếu là dốc hết toàn lực đối đầu chính diện với Liễu Nhược Lam, mặc dù vẫn là đánh không lại, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chịu được thời gian nửa nén hương.

Đáng tiếc, hắn quá lỗ mãng, thực lực hoàn toàn không phát huy, đã bị dễ dàng đánh bại.

Mà cùng lúc đó.

Chiến thuyền cũng nhanh chóng kết thúc, dưới tình huống hai thủ lĩnh Thiên Nhân cảnh đều thất bại, đám hải khấu đã vô tâm tái chiến, rất nhanh đã đầu hàng dưới sự dẫn dắt của một số đầu mục Linh Đài cảnh.

Vương Lạc Miểu lập tức chỉ huy thuộc hạ trói toàn bộ hải tặc lại, tập trung nhốt lại, sau đó bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Cùng lúc đó, dưới sự dẫn dắt của đầu hàng hải khấu thủ lĩnh, Trần Nho Hồng cùng Từ Bắc Thần hai vị lão tổ đặc biệt suất lĩnh thuyền tinh nhuệ chạy một chuyến, đem hang ổ của "Xích Phát Long Vương" Nhiếp Long đoạt được, ngoại trừ bắt được không ít dư nghiệt hải tặc, còn vơ vét một đống lớn chiến lợi phẩm.

Căn cứ luật pháp Đại Càn, sau khi thế gia tiêu diệt sơn phỉ thủy khấu, chiến lợi phẩm có quyền tự xử trí. Hơn nữa, sau khi bẩm báo quan phủ, còn có thể xin một khoản ban thưởng công huân.

Đám người Vương thị hiện giờ đều được Vương Thủ Triết hun đúc sâu sắc, đương nhiên sẽ không bỏ sót những thứ này.

Tiếp theo xử lý, tiến hành đâu vào đấy.

…

Không bao lâu sau.

Quận thành Lũng Tả quận, quận thủ phủ.

Quận thủ phủ là một cơ cấu quan phủ khổng lồ, tất cả chính lệnh trong Lũng Tả quận, lớn đến triệu hiền thảo phỉ, nạp lương cứu trợ thiên tai, nhỏ đến lúc bố cáo, đều xuất phát từ nơi này.

Ở chỗ này, quản hạt tất cả sự vật của Lũng Tả quận.

Tương ứng, quy mô quận thủ phủ cũng tương đối to lớn, không chỉ nguy nga đường hoàng, hiển lộ ra khí thế đại gia, bên trong càng thủ vệ sâm nghiêm, còn có một tòa trận pháp phòng ngự to lớn thủ hộ, cấp bậc phòng hộ phi thường cao.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là quận thủ Lũng Tả quận, tu sĩ Tử Phủ cảnh Thái Sử An Khang đóng giữ ở quận thủ phủ quanh năm.

Có hắn, lại phối thêm trận pháp phòng ngự, bình thường có đến hai ba Tử Phủ thượng nhân cũng khó có thể công phá quận thủ phủ trong thời gian ngắn.

Ở vị trí phía đông trong quận thủ phủ, có một tòa nhà giam.

Người có tư cách bị giam trong nhà giam này, tự nhiên đều không phải là mặt hàng đơn giản gì. Trong đó có đệ tử danh môn thế gia phạm vào án lớn, cũng có tội phạm Huyền Vũ cùng hung cực ác, hoặc có một số nhân sĩ dị đoan phản Đại Càn…

Toàn bộ Lũng Tả quận nhân khẩu chừng bảy tám ngàn vạn, cánh rừng lớn, tự nhiên là chim chóc nào cũng có, bởi vậy, số lượng phạm nhân giam giữ trong nhà giam này còn không ít.

Hiện giờ, thiên kiêu công tử Tào Bang Ngạn Liêu Viễn Tào thị đang bị giam giữ trong nhà giam này.

Một ngày này.

Hai vị khách nhân tiến vào nhà giam.

Một vị trong đó chính là Ngụy Văn Huân sau khi kết thúc nhiệm kỳ thành thủ Trường Ninh vệ, bởi vì công tích lớn lao mà thăng chức lên chỉ huy sứ Tây thành Lũng Tả quận. Mà một vị khác là gia chủ của Trường Ninh Vương thị, Vương Thủ Triết.

Trong nhà giam âm u lạnh lẽo, Ngụy Văn Huân thấp giọng nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ, quận thủ đại nhân rất

quan tâm đến án này. Ta nhờ quan hệ đưa ngươi vào, ngươi tuyệt đối đừng để ta khó xử.”

“Chỉ huy sứ đại nhân.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Ngươi và ta tương giao hai ba mươi năm, khi nào Thủ Triết lại để đại nhân chịu thiệt? Lát nữa ta còn phải tặng ngươi một công lớn đây.”

Ngụy Văn Huân nghĩ cũng đúng, Vương Thủ Triết làm việc không đánh không chuẩn bị, chỉ cần đừng làm kẻ địch với hắn, làm đồng bạn hợp tác vẫn rất thoải mái. Dù sao, hợp tác với hắn, chỉ cần nghe lời, sau đó nằm ngửa là được.

Dưới sự dẫn đường của giám thủ.

Hai người cùng nhau tham quan quá trình Tào Bang Ngạn bị thẩm vấn ở ngoài nhà tù.

Ngay từ đầu, Tào Bang Ngạn còn rất mạnh miệng, mặc cho quan lại phụ trách thẩm vấn cưỡng bức dụ dỗ thế nào cũng không chịu mở miệng.

Quan lại kia quả thực có chút đau đầu.

Tào Bang Ngạn nói thế nào cũng là công tử đích mạch của Tử Phủ thế gia, lại là huyết mạch thiên kiêu, trước khi phán quyết chính thức xuống, ông ta không dễ hành hình lắm. Nhưng không cần tra tấn, không có giấy thông báo ký tên, chỉ dựa vào Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn do Vương thị cung cấp, chứng cứ cũng không đủ đầy đủ, không thể lập tức định tội.

Vương Thủ Triết thấy thế, gọi quan lại kia đến, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Quan lại kia nửa tin nửa ngờ xoay người rời đi, cũng không lâu lắm, liền lấy ra công cụ, dựa theo cách nói của Vương Thủ Triết mà bố trí.

Nửa giờ sau, Tào Bang Ngạn quả nhiên khai.

Quan lại kia lập tức bội phục Vương Thủ Triết sát đất.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Ngụy Văn Huân nhìn về phía Vương Thủ Triết đều thay đổi: “Không ngờ Thủ Triết gia chủ lại còn hiểu những thứ này?”

“Đâu có đâu có” Vương Thủ Triết khoát tay một cái, rất bình tĩnh: “Vương mỗ cũng chỉ là xem thêm mấy cuốn sách giải trí mà thôi, cũng chỉ là lý luận suông. Dù sao thử một lần cũng không tổn thất gì.”

Kiếp trước hắn xem nhiều tiểu thuyết, phim truyền hình như vậy, kiến thức đứng đắn không học được bao nhiêu, ngược lại học được một bụng tri thức kỳ quái lạnh lẽo không có tác dụng gì trong xã hội hiện thực.

Ai có thể ngờ được, sau khi tới thế giới Huyền Vũ này, những kiến thức lung tung rối loạn này lại phát huy tác dụng.

…

Hôm sau.

Trong hoa viên của quận thủ phủ.

Vương Thủ Triết và quận thủ Thái Sử An Khang Vu ngồi đối diện nhau ở bàn đá, thưởng trà luận đạo. Mà chỉ huy sứ Ngụy Văn Huân vừa mới lên chức, thì theo hầu ở phía sau ông ta, cúi đầu khom lưng, thở cũng không dám thở mạnh một chút.

Thật lâu sau đó.

Thái Sử An Khang đặt chén trà xuống, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Vương Thủ Triết: “Tiểu tử, ngươi rất biết gây chuyện đúng không?”

“Đại nhân.” Sắc mặt Vương Thủ Triết không thay đổi, bình tĩnh tự nhiên nói: “Vụ án này chính là Tào thị nuôi dưỡng cấu kết hải khấu, ý đồ cướp bóc thương thuyền. Chứng cứ đầy đủ, cũng không phải là ta gây chuyện.”

“Hừ, ngươi cho rằng ta là người mù điếc sao?” Thái Sử An Khang tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Nghe nói mười lăm năm trước, ngươi và Tiền thị liên thủ giết chết Tả Khâu Thanh Vân của Tả Khâu thị, còn giá họa cho Tào Ấu Khanh. Ngươi nói xem, việc này là thật hay giả?”

“Đại nhân, là thật hay giả, đến bây giờ nói ra lại có ý nghĩa gì?” Vương Thủ Triết không sao cả nói: “Tả Khâu Thanh Vân kia chính là hạng người phát rồ, chết có lợi cho toàn xã hội. Chẳng lẽ, Tả Khâu thị không vì thế hổ thẹn tỉnh lại, còn muốn phái người giết chết anh hùng vì dân trừ hại này sao?”

Thật sự là tiểu tử này làm…

Thái Sử An Khang vẻ mặt trì trệ, tuy rằng ông ta đã đoán được bảy tám phần. Nhưng tiểu tử này dễ dàng thừa nhận như vậy, thật sự khiến ông ta tức giận nói: "Vương Thủ Triết, ta thấy ngươi ngày thường coi như là hạng người thành thục vững vàng, sao có thể hành động theo cảm tình như thế? Đừng tưởng rằng ngươi là đồ đệ của Trường Xuân thượng nhân, nữ nhi Ly Dao chính là đồ đệ yêu của Thiên Hà chân nhân, có thể muốn làm gì thì làm."

"Đúng vậy, vụ án Tả Khâu Thanh Vân chính là chuyện gièm pha, Tả Khâu thị đương nhiên sẽ không tự cầm vũ lực đối phó ngươi. Nhưng cái chết của Tả Khâu Thanh Vân, chung quy vẫn là quét sạch mặt mũi của bọn họ. Đối mặt với chế tài của Tả Khâu thị chèn ép, ngay cả Liêu Viễn Tào thị cũng thê thảm vô cùng, ngươi chỉ là một thế gia Thất phẩm… chịu đựng được người ta giày vò sao? Ai, ngươi nha, ngươi nha, không sợ Vương thị tiền đồ tốt đẹp, chết hết ở đây."

Nói ra thì độ hảo cảm của Thái Sử An Khang đối với Vương Thủ Triết cũng không thấp, dù sao đây cũng là một gia tộc có ý chí tiến thủ, tương lai tiền đồ vô lượng. Hiện tại giận dữ mắng mỏ một trận, cũng coi như là một loại bảo vệ.

"Đa tạ đại nhân nhắc nhở." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Nhưng mà, đồ vật nên đến từ đầu đến cuối đều sẽ đến. Xin hỏi đại nhân, xử trí Tào Bang Ngạn như thế nào?"

"Nên xử trí như thế nào, chẳng lẽ trong lòng ngươi không rõ sao?" Thái Sử An Khang liếc hắn một cái, "Ngươi đã đem chứng cứ của Tào Bang Ngạn ngồi yên, mà Tào thị cũng bị liên lụy vào hiềm nghi nuôi giặc gây họa, Lũng Tả quận thủ nho nhỏ này của ta, chẳng lẽ còn có thể đi bắt gia chủ thế gia Ngũ phẩm Liêu Viễn đến thẩm vấn sao?"

"Vương Thủ Triết, con đường ngươi để lại cho ta chỉ có một, chính là bẩm báo án này lên Giám sát ti quốc đô, do Giám sát ti ra mặt điều tra vụ án này."

"Anh danh của đại nhân." Vương Thủ Triết cười mỉm chắp tay nịnh nọt.

Anh danh cái đầu ngươi.

Trong ánh mắt của Thái Sử An Khang tràn đầy vẻ u ám. Rất rõ ràng, lần này hắn đường đường quận thủ là bị Vương Thủ Triết sử dụng kiếm, chém về phía thanh kiếm của Liêu Viễn Tào thị.

Ngụy Văn Huân đang hầu hạ bên cạnh thấy cảnh này, quả thật cảm thấy rất quen thuộc. Khi hắn ta đảm nhiệm thành thủ ở Trường Ninh vệ, không phải cũng bị Vương Thủ Triết an bài rõ ràng sao?

“Thủ Triết, ngươi nói xem, còn cần quận thủ này của ta làm chút việc cho ngươi sao?” Thái Sử An Khang cười như không cười nói, giống như đang biểu đạt bất mãn với việc Vương Thủ Triết cầm đao sử dụng hắn.

“Việc cấp bách, chính là thanh trừ hải khấu Thanh La, trả lại bầu trời trong xanh trên vùng biển.” Vương Thủ Triết “Thành thật” gián ngôn.

Thái Sử An Khang mí mắt giật giật, thật muốn tát chết tiểu tử này một lần rồi. Cho ngươi một cây gậy, thật đúng là bò lên trên.

Quận trưởng này, chi bằng trả lại Vương Thủ Triết ngươi đi làm?

…

Chương 91: Tư thế đã được sắp xếp xong! Thái Sử An Khang chuẩn bị nằm xuống.

…

Ngụy Văn Huân ở bên cạnh cũng cảm thấy da đầu phát nổ, tâm hoảng như ma. Thủ Triết gia chủ, thật đúng là muốn an bài quận thủ đại nhân rõ ràng sao?

Lão nhân gia ông ta là Tử Phủ thượng nhân… Không phải Ngụy Văn Huân ông ta, tuyệt không phải là người muốn bày tư thế ra sao?

Ngụy Văn Huân thật sự sợ trong cơn giận dữ của quận trưởng sẽ liên lụy đến hắn ta, liên tục nháy mắt ra hiệu với Vương Thủ Triết, ám chỉ hắn ta nhanh chóng dừng lại, chớ có chọc giận quận thủ.

Nào có thể đoán được.

Vương Thủ Triết dường như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, tiếp tục nói: "Đại nhân, Thanh La hải trên danh nghĩa, Lũng Tả quận có một nửa quyền quản hạt. Nhưng trên thực tế, bởi vì Lũng Tả quận thành cách Thanh La hải quá xa, lực quản hạt không đủ. Ngoài ra, Tân Cảng phía bắc Lũng Tả quận chúng ta lại có năng lực khống chế Thanh La hải yếu kém. Thế cho nên hiện giờ Thanh La hải, gần như rời khỏi Lũng Tả quận, trở thành hải vực riêng của Liêu Viễn quận."

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt Thái Sử An Khang càng đen hơn, tiểu tử Vương Thủ Triết này, quả thực chính là đang chỉ vào hòa thượng mắng con lừa trọc, hắn đường đường là quận thủ không cần mặt mũi mà?

"Nhưng bây giờ, cơ hội của Lũng Tả quận chúng ta đến rồi." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Lần này Tào thị Liêu Viễn đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nói nhẹ ra đó là nuôi giặc tự trọng, nói nặng thì đó là súc thế mưu phản."

“Trước không đề cập tới Tào thị tiếp theo ốc còn không mang nổi mình ốc, quận thủ Liêu Viễn quận trong việc này có biết hay không? Nếu biết tình hình, hắn chính là đồng mưu tội. Nếu không biết rõ tình hình, cũng là thất trách thất trách, quản hạt bất lợi. Nhưng vào lúc này, quận trưởng Thái Sử của Lũng Tả quận chúng ta lại lâm nguy, tiêu diệt toàn bộ Thanh La hải, thủ hộ quốc hải. So sánh hai bên…”

“Có chút thú vị.” Thái Sử An Khang híp mắt lại, giống như có chút động tâm.

“Đại nhân, Thanh La Hải chính là mệnh danh của trưởng công chúa!” Vương Thủ Triết nhỏ giọng nói, “Năm đó khi bệ hạ còn là chuẩn đế tử, đã sinh ra Thanh La công chúa, cho tới nay đều coi như trân bảo. Bây giờ hắn tuổi tác… Ài, người này, càng đi về phía sau, lại càng dễ dàng hồi tưởng thời điểm trẻ tuổi… Nếu như lúc này đại nhân tiêu diệt sạch Thanh La Hải, lại tấu chiến công, nói là không đành lòng nhìn thấy danh tiếng công chúa, bị quần khấu chà đạp. Đến lúc đó, thu hồi toàn bộ quyền quản hạt của Thanh La Hải là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Thái Sử An Khang nhất thời động tâm không thôi, lúc này tuy rằng đã dần dần mở ra cuộc chiến đế tử, nhưng chờ đến khi thực sự quyền lực luân phiên cũng không phải chuyện một sớm một chiều, quá trình đó ít thì một hai trăm năm, nhiều thì hai ba trăm năm.

Mà bất kỳ một vị Đại Đế nào, càng là sắp đến tuổi già, càng là đến thời điểm quyền lực giao thế, thường thường cũng sẽ càng mẫn cảm, ngược lại sẽ nắm giữ quyền lực càng chặt hơn. Bởi vậy, hiện tại quyền thế của Đại Đế ngược lại vượt qua trước kia.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao phần lớn thượng vị giả và thế gia cao phẩm đều không muốn sớm nhúng tay vào cuộc chiến đế tử. Vạn nhất chọc giận đến thần kinh mẫn cảm nào đó của bệ hạ, liền đại sự không ổn rồi.

Nếu Thái Sử An Khang hắn có thể dựa vào công huân này lập được thì sẽ có cơ hội tiến thêm một bước, đến lúc đó, trong cuộc chiến đế tử tương lai càng có thể ung dung ứng phó.

Các loại lợi ích rất lớn, chỉ là Thái Sử An Khang vẫn có chút nghi ngờ: “Thủ Triết à, chiếu theo cách nói của ngươi, cầm về Thanh La Hải quản lý không thành vấn đề, lấy lòng bệ hạ cũng không thành vấn đề. Chỉ là sau khi lấy lại biển Thanh La, lại có tác dụng gì? Một khi trị lý bất lực, không bao lâu sau, sẽ lại sinh ra dơ bẩn. Đến lúc đó, bản quận thủ lại bị người ta tố lên một quyển… Sợ là cũng sẽ không chịu nổi.”

” băn khoăn của đại nhân vô cùng chu toàn.” Vương Thủ Triết giả vờ khen ngợi một câu, nghiêm mặt nói: ” Cảng Tân Cảng của Lũng Tả quận chúng ta cô lập bên ngoài, đích xác là cô mộc khó chống đỡ. Nhưng chúng ta có thể thiết lập thêm một vệ ở giữa quần đảo Thanh La Hải, có thể làm trung tâm vận chuyển buôn bán ở phương bắc, lại có thể phát triển ngành đánh bắt cá, chăn nuôi.”

“Trước kia ngư nghiệp yếu kém, chính là năng lực vận chuyển không đủ. Bây giờ hệ thống Lãnh Liên trên không trung của Lũng Tả Thủ Đạt thương hội chúng ta đã dần dần chín muồi, có thể dễ dàng đem nguyên liệu nấu ăn cao cấp chuyển đến các nơi trong Đại Càn, sinh ra lợi ích kinh tế rất lớn.”

“Ta tin rằng danh tiếng của Hải Tiên quý báu biển lạnh của Thanh La nhất định sẽ vang khắp Đại Càn! Vương thị ta bất tài, nguyện đi theo làm tùy tùng của đại nhân, dốc sức chế tạo Thanh La vệ.”

Thái Sử An Khang sợ đến ngây người, không ngờ tiểu tử này mưu đồ bày mưu tính kế, khẩu vị lớn như thế, dã tâm lại điên cuồng như vậy. Đây đâu phải là mưu tính biển Thanh La cho Lũng Tả quận, rõ ràng là đang giành biển Thanh La cho Vương thị bọn họ.

Nhưng không thể không thừa nhận, với năng lực biểu hiện ra trước kia của tiểu tử Vương Thủ Triết, có khả năng thành công rất lớn.

Hơn nữa kế hoạch như vậy, chẳng những có lợi cho Vương thị, trên thực tế cũng vô cùng có lợi cho hắn. Sau khi hắn trầm ngâm một lát, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết, càng thêm ngưng trọng vài phần: “Thủ Triết quả nhiên là hiểu mưu lược, nước cờ này của Thanh La Hải, tức là chèn ép Liêu Viễn

Tào thị, lại giành được lợi ích cực lớn cho Vương thị. Có thể nói là một hòn đá ném hai chim."

"Không, một đá ba con chim mới đúng." Vương Thủ Triết cười nói.

"Cũng đúng, ha ha ha." Thái Sử An An vui sướng cười nói: "Thủ Triết gia chủ, đến đây, nếm thử Vân La tiên trà trân quý của lão phu, đây chính là cao phẩm tiên trà từ Hàn Nguyệt Tiên Triều đến, có tác dụng tưới nhuần linh đài, ôn dưỡng thần hồn."

"Đa tạ đại nhân." Vương Thủ Triết cũng không khách khí, cười cùng Thái Sử An Khang nhấm nháp tiên trà.

Hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, giống như là "Huynh đệ vong niên" đã quen biết nhiều năm.

Ngụy Văn Huân ở bên cạnh thầm cảm khái, quận thủ đại nhân ơi quận thủ đại nhân, ngài nhanh như vậy đã bày sẵn tư thế nằm? Không kiên trì nhiều nữa? Ài, nói ra thật đúng là bản lĩnh của Thủ Triết gia chủ.

…

Liêu Viễn quận.

Chủ trạch Tử Phủ Tào thị.

Là một thế gia truyền thừa gần hai ngàn năm, quy mô chủ trạch Liêu Viễn Tào thị to lớn, cho dù ở trong thế gia Ngũ phẩm cũng được coi là cực lớn.

Từ trên không nhìn xuống, chỉ thấy dọc ngang dọc ngang dọc, một loạt ốc xá kéo dài trùng điệp, Kiềm Ngoã bay lên mái hiên, tường viện cao ngất, nhìn rất đồ sộ.

So với xuân phong đắc ý của Vương thị, Tào thị có vẻ sĩ khí trầm thấp, hình dung thảm đạm.

Bỗng dưng.

Một con phi điểu màu trắng vượt qua thiên sơn vạn thủy, vỗ cánh chui vào trong tầng tầng mái cong.

Rất nhanh, một ống trúc nhỏ không to bằng ngón tay cái được chế tạo từ linh trúc đã được gia đình tâm phúc đem đến "Thương Đàm Viện" của gia chủ Tào Bang Ninh.

Trên ống linh trúc này điêu khắc minh văn đơn giản, kèm theo cấm chế, chỗ bịt miệng cũng dùng sáp tỉ mỉ niêm phong, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Mà giờ khắc này, trong Thương Đàm Viện, gia chủ Tào thị Tào Bang Ninh đang ở trong thư phòng thương nghị chính sự với cô cô Tào Ấu Khanh.

Sắc mặt hai người đều lộ ra thập phần trầm trọng.

Hiển nhiên, sự thất bại của Thanh La Hải nhằm vào hành động của thương đội Vương thị đã tạo thành áp lực rất lớn cho bọn họ.

Sau khi gia tướng đưa tới ống trúc liền thối lui.

Tào Bang Ninh cầm lấy ống trúc, vừa mở ra vừa trầm giọng nói: "Cô cô, hiện giờ thế cục rất tồi tệ, Vương thị tập kích nhằm vào chúng ta đã sớm có chuẩn bị, lại dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn âm thầm lưu ảnh, lôi ra lời của Bang Ngạn."

"Trước đó ta đã đả thông quan hệ, cho người báo cho bang ngạn cần phải cắn chặt răng, nhận định những lời lúc trước nói đều là hung hăng càn quấy, đây là hành vi riêng tư của hắn, không liên quan đến Tào thị chúng ta. Như thế, Tào thị chúng ta mới có cơ hội âm thầm phát lực, cứu hắn ra."

"Bây giờ hải âu đưa thư truyền tin về, hẳn là hồi chấp."

Sắc mặt Tào Ấu Khanh thoáng thư giãn một chút: "Bang Ninh, ngươi xử lý việc này có chút thỏa đáng. Chỉ có trước hái Tào thị ra mới có đường sống. Ngươi yên tâm, đợi sau khi sóng gió qua đi, ta cũng sẽ thông qua quan hệ âm thầm xuất lực. Chính là muốn ủy khuất Bang Ngạn, chịu khổ vài năm."

"Hừ, có gì mà phải ủy khuất? Nếu không phải hắn làm việc không…" Gia chủ Tào Bang Ninh lẩm bẩm, vừa mở thư ra, chỉ mới nhìn vài lần sắc mặt đã lập tức thay đổi: "Làm sao có thể?"

Trong lòng Tào Ấu Khanh cũng cả kinh, dự cảm không tốt tự nhiên nảy sinh: "Chẳng lẽ có biến cố?"

"Ngu xuẩn Bang Ngạn!" Tào Bang Ninh tức giận đến hai tay run rẩy, lập tức hung hăng vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa đập

vỡ cái bàn Linh mộc ngàn năm kia, “Hắn, hắn vậy mà không chịu nổi, khai ra.”

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Tào Ấu Khanh cũng trở nên khó coi: “Sao Bang Ngạn lại vô lễ như vậy?”

“Đều do trong nhà từ nhỏ quá cưng chiều hắn, cả đời không trải qua sóng gió tẩy lễ.” Gia chủ Tào Bang Ninh sắc mặt tái xanh không thôi, “Không những như thế, quận thủ quận Lũng Tả quận Thái Sử An Khang đã viết xong tấu chương, còn dùng thêm cả tấu chương của “Xuyên Vân Thanh Cưu”! Lúc này, tấu báo đoán chừng đã sớm đến Giám sát ti của quốc đô, nói không chừng, ngay cả điều tra sứ triều đình phái ra cũng đang trên đường.”

Nghĩ tới đây, hắn ta đau đầu không thôi.

Phải biết rằng, quận thủ phủ trình tấu chương cho triều đình, bình thường chỉ có hai phương thức.

Một loại, chính là phái binh lính lấy khoái mã vào kinh, mỗi lần đi qua một dịch trạm đổi một con ngựa, từ Lũng Tả quận thành đến Quy Long thành, nói chung cần thời gian hơn nửa tháng. Không có tình huống khẩn cấp, tấu chương thường ngày quận thủ phủ trình lên triều đình chính là đi theo quá trình này.

Loại thứ hai, chính là chim đưa thư.

Triều đình chuyên môn thuần dưỡng một loại linh cầm dị chủng nhị phẩm “Xuyên Vân Thanh Cưu” làm tín điểu. Loại tín điểu này tốc độ nhanh, sức chịu đựng mạnh, hơn nữa có tập tính nhận tổ, trải qua huấn luyện, cho dù cách xa nhau mấy vạn dặm, cũng có thể phân biệt chính xác phương hướng, trở về sào huyệt.

Quận thủ phủ các nơi đều nuôi dưỡng một số lượng nhất định “Xuyên Vân Thanh Cưu”, một khi gặp phải chuyện cấp bách sẽ thả chim đưa thư, cấp bách đưa tấu báo vào kinh.

Mà với tốc độ của “Xuyên Vân Thanh Cưu”, từ quận thủ quận phủ Lũng Tả quận xuất phát bay đến Quy Long Thành, thời gian cần thiết sẽ không vượt quá ba ngày.

Thái Sử An Khang vận dụng “Xuyên Vân Thanh Cưu”, rõ ràng là không cho Tào thị thời gian và không gian có hành

động, có hiềm nghi có một gậy đánh chết người.

Ngoài ra, hiệu suất làm việc Giám sát ty luôn luôn rất cao, từ khi nhận được tấu báo, đến tuyển định phái điều tra sứ đi điều tra, thông thường mà nói sẽ không quá hai ngày.

Mà điều tra sử xuất kinh, tiêu chuẩn chính là phi liên.

Lấy tốc độ của phi liên, từ Quy Long Thành đến quận thành Liêu Viễn quận, chậm nhất là mười mấy ngày, nhanh nhất cần bảy tám ngày.

Quan viên bản địa Liêu Viễn quận cần Tào thị phối hợp mới có thể quản lý địa phương tốt, bởi vậy ít nhiều gì cũng sẽ cho Tào thị chút mặt mũi, xảy ra chuyện cũng dễ thương lượng, nhưng điều tra sứ từ kinh thành tới, cũng sẽ không nể mặt Tào thị.

Hơn nữa, tội danh cấu kết hải khấu này cũng không nhỏ, một khi tra ra, cho dù Tào thị không chết cũng phải bị lột một lớp da.

Ngoài ra, bên phía Tào Bang Ngạn cũng là vấn đề lớn.

Hắn là Tử Phủ hạt giống gia tộc hao tâm tổn trí bồi dưỡng ra được, mắt thấy qua hơn một trăm năm nữa là có thể thăng cấp Tử Phủ cảnh, chuẩn bị tiếp nhận vị trí của lão tổ.

Nếu như không thể kéo người ra, tất cả đầu tư trong những năm này của gia tộc đều trôi theo dòng nước không nói, làm không tốt, ngay cả Tử Phủ giao thế cũng sẽ xuất hiện vấn đề.

Tào Bang Ninh càng nghĩ những thứ này, càng cảm thấy hai cái đầu lớn, huyệt thái dương cũng từng đợt một trướng lên. Mẹ nó! Rốt cuộc hắn đổ máu gì, làm sao dính vào những chuyện phiền toái này!

Bên kia, sắc mặt Tào Ấu Khanh cũng đã sớm trở nên tái nhợt: “Trên thư viết, là gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết âm thầm đổ thêm dầu vào lửa. Vương Thủ Triết kia có tài đức gì mà có thể khiến Thái Sử An Khang ta quyết tâm đối nghịch với Tào thị chúng ta?”

“Thái Sử An Khang điên rồi sao? Y làm như vậy, rốt cuộc có ích lợi gì?”

“Cửu cô cô, nói như vậy thì có ích lợi gì? Nhanh nghĩ cách ứng phó với điều tra sứ của Giám sát ti đi.” Tào Bang Ninh sắc mặt khó coi, đồng thời cũng không nhịn được trong lòng có chút oán niệm với Tào Ấu Khanh.

Lúc trước Cửu cô cô thề thốt, đối phó Vương thị chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Trước tiên chặt một cánh tay của Tiền thị, sau đó chậm rãi thu thập Tiền thị.

Nhưng không ngờ, đây đâu phải là gãy một cánh tay của người ta, rõ ràng chính là bị người khác cởi một cánh tay.

“Cửu cô cô, nếu không làm phiền người sau lưng ngài xử lý điều tra sứ Giám sát ti đi.” Gia chủ Tào Bang Ninh bất đắc dĩ nói: “Bằng không, Tào thị chúng ta gặp phiền toái lớn rồi.”

“Chủ thượng hắn đi Hàn Nguyệt tiên triều.” Tào Ấu Khanh mí mắt giật giật: “Huống chi Giám sát ti là một trong tam ti hoạt động độc lập, chuyên môn giám sát quan phủ và thế gia phạm pháp khắp thiên hạ, ngay cả quận vương, thân vương cũng không có quyền can thiệp! Cho dù là chủ thượng có ở đây cũng không thay đổi được phương châm hành động của điều tra sử. Bang Ninh, ngươi tự nghĩ biện pháp đi, rửa sạch sẽ một chút đi.”

Tào Bang Ninh khựng lại.

Đệ đệ Tào Bang Ngạn không đáng tin cậy, Cửu cô cô thiên kiêu này cũng không đáng tin cậy, gia chủ Tào thị như hắn… quá khó khăn.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Khánh An quận, chủ trạch Tả Khâu thị.

Hai vị Tử Phủ lão tổ của Tả Khâu thị đang ngồi cùng với Hiểu Nguyệt, thương lượng kế hoạch hành động tiếp theo.

Bỗng dưng.

Một thị nữ tướng mạo thanh tú bưng một cái khay đi tới, cung kính trình vật phẩm trong đó tới trước mặt Hiểu Nguyệt: “Hiểu Nguyệt cô cô, là Ngọc Thanh tiên tử truyền tin đến.”

Hiểu Nguyệt nhận lấy xem xét, lông mày lập tức nhíu lại.

Đệ nhất lão tổ Tả Khâu Đức Nghiệp của Tả Khâu thị thấy thế, ánh mắt cũng có chút ngưng trọng vài phần: "Xảy ra chuyện?"

"Là bên Tào thị." Hiểu Nguyệt thở dài, dứt khoát cũng lười giải thích, trực tiếp đưa tờ giấy trong tay tới.

Tả Khâu Đức Nghiệp nhận lấy xem xét, lập tức giận không chỗ phát tiết: "Đám phế vật Tào thị này! Rõ ràng ngay cả thế gia Thất phẩm cũng không đối phó được? Còn bị người ta trả đũa, khiến cho sứt đầu mẻ trán như vậy. Đây là một đám heo sao? Hiểu Nguyệt tiên tử, đây là minh hữu do Sách công tử chỉ định?"

Đừng nói Tả Khâu Đức Nghiệp tu dưỡng không tốt, đổi lại là minh hữu của ai vừa ra tay, đã bị người ta ấn xuống đất ma sát, tính tình đều không tốt.

"Khụ khụ ~"

Hiểu Nguyệt lúng túng ho khan một tiếng: "Có lẽ do ấu khanh bên kia sơ suất một chút."

"Chủ quan?" Đức Nghiệp Tả Khâu liên tục cười lạnh: "Nhà giàu mới nổi chính là nhà giàu mới nổi, có thực lực lại thiếu nội tình. Đồng minh như thế, không cần cũng được."

"Đức Nghiệp tiền bối nói phải." Hiểu Nguyệt vội vàng nói: "Chỉ là có chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi, chủ thượng nhà ta đã đáp ứng với ngài rồi, thiếp thân đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, bây giờ chắc đã trong quá trình vận chuyển rồi."

Sắc mặt của Tả Khâu Đức Nghiệp thoáng thư giãn một chút, ánh mắt nhìn về phía Hiểu Nguyệt cũng có chút tán thưởng: "Cuối cùng vẫn còn đáng tin cậy. Nếu đã như vậy thì không cần phải để ý đến Tào thị kia nữa. Để Tả Khâu thị chúng ta thu thập hết Lũng Tả Tiền thị và Trường Ninh Vương thị."

Chỉ một thoáng, đã có chút lão hủ Tả Khâu Đức Nghiệp, trong đôi mắt cũng lộ ra một tia hưng phấn. Kế này một khi đạt thành, thế lực tổng thể của Tả Khâu thị sẽ tăng lên một bậc, thậm chí còn có thể tìm kiếm cơ hội đột phá đến thế gia Tam phẩm.

Thế gia Tam phẩm đấy!

Tả Khâu thị ở vị trí thế gia Tứ phẩm đã quá lâu rồi, đức nghiệp Tả Khâu của hắn đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

…

Chương 92: Đắc tội Thủ Triết! Kết cục đáng lo!

…

Lũng Tả quận thành.

Chính trị, kinh tế, và trung tâm vũ lực của cả Lũng Tả quận.

Phàm là gia tộc có chút thực lực đều sẽ mưu đồ một phần sản nghiệp trong quận thành, đồng thời bán một ít đặc sản địa phương, cũng vì gia tộc có một cứ điểm trong quận thành.

Như vậy, có thể mua sắm một số vật tư cần thiết cho gia tộc bất cứ lúc nào, cũng có thể tiếp xúc với tin tức mới nhất.

"Thương hội Trường Ninh Vương thị"

Chính là "Trường Ninh Vương thị" thế gia Thất phẩm "Trường Ninh, thương hội độc tài mở trong Lũng Tả quận. Quy mô tuy không lớn, nhưng mua bán lại là một số sản phẩm hệ thống cao cấp "Thị tinh" độc gia, công nghệ tơ lụa, cùng với "Băng cơ ngọc thương" mà các quý phụ Lũng Tả thích nhất là "Băng". "Hồng loan tử hoàng hoàn", "Ánh Nhu Ti Thanh" "Loạn điệp bách hoa hương".

【Da thịt băng cơ nhuận nhuận cao】 sử dụng linh châu Thâm Hải Kim Bạng vàng, cùng với nhiều loại linh chủng linh dược "Danh quý", cùng với " mỡ linh thú" rèn luyện mà thành, sử dụng thời gian dài có thể làm cho da thịt thoải mái mịn màng như băng tuyết.

Các sản phẩm còn lại đồng dạng đều phục vụ cho nữ tử, hiệu quả đều rất tốt. Nghe nói, ngay cả mấy đại nhân vật như Băng Lan thượng nhân của Tử Phủ Học Cung, quận vương phi của quận vương phủ cũng đang sử dụng những bảo bối này.

Chỉ là loại sản phẩm này có hai khuyết điểm lớn, một là đắt, hai là ít. Bởi vậy, những hàng hóa này thường thường phải đặt trước, hơn nữa thường đặt trước cũng không đặt được.

Bởi vậy, cánh cửa thương hội Trường Ninh Vương thị đều bị các quý phụ trong quận thành giẫm nát.

Lão tam Vương Thủ Nặc phụ trách giữ chữ lót nơi này, cả ngày đều bị các quý phụ các nhà các tộc bao vây, các loại thủ đoạn cùng lên, chỉ vì có thể đạt được cung ứng sản phẩm bảo vệ da ổn định.

Các quý phụ trên thế gian này, cũng không giống những quý phụ ở Hoa Hạ quốc cổ đại không bước ra khỏi cửa lớn. Khi các nha hoàn thị nữ không thích hợp, thường thường sẽ tự mình ra trận đối phó với Vương Thủ Nặc.

"Đáng thương" Vương Thủ Nặc, mỗi ngày không biết phải ứng phó bao nhiêu người như lang như hổ dây dưa, lại còn phải ở dưới trận thế này thủ thân như ngọc, nương tử còn không ở bên người.

Tra tấn như thế, có thể nói là chế độ địa ngục.

Nhưng mà cái thương hội nho nhỏ này, hiện giờ tiêu chuẩn kinh doanh hàng năm đã đạt tới bốn mươi vạn, Mao Lợi đạt tới ba mươi mấy vạn! Bất luận vất vả thế nào, Vương Thủ Nặc cũng sẽ kiên trì.

Ngoài ra, những quý phụ danh môn to nhỏ kia, chính là một trong những nguồn gốc tốt nhất của con đường tin tức. Các loại tin tức nhỏ lưu truyền bát quái, Vương Thủ Nặc đều sẽ sửa sang lại thành sách, cũng thông qua hệ thống chuyển phát nhanh Phi Thương truyền về nhà.

Một ngày này.

Vương Thủ Nặc giống như ngày thường, cẩn trọng trông coi thương hội, cố gắng ứng phó từng đợt từng đợt phu nhân liên tục không ngừng.

Bỗng dưng!

Hắn nghe được một tin tức, 【Khánh Phong thương hội】 hôm nay khai trương, về sau mọi người lại cưỡi phi liên đi Bách Đảo vệ du lịch, chỉ cần ba mươi đại đồng. Không những như thế, gửi thư, hàng hóa, giá cả đều thấp hơn 【Thủ Đạt thương hội】.

"Cái gì?" Vương Thủ Nặc giật mình, vội vàng dò xét quý phụ một phen, sau đó lòng như lửa đốt chạy tới 【Khánh Phong thương hành】.

Hắn biết, Thủ Đạt thương hội hiện giờ đã có lợi nhuận khá lớn, chính là một trong những sản nghiệp có tính trụ cột của Vương thị. Sở dĩ Tân An trấn ngoại vực có thể trong mười mấy năm ngắn ngủi khai phá đến trình độ như vậy, ngoài công lao thua của Thủ Đạt thương hội không thể bỏ qua.

Nếu Thủ Đạt thương hội xuất hiện nguy cơ, ắt sẽ ngăn chặn cục diện tốt đẹp hiện giờ của Vương thị.

Sau nửa canh giờ.

Trước 【Khánh Phong thương hội】 mới khai trương, biển người bắt đầu khởi động, đều là sách lược giá thấp do thương hộ tuyên truyền, hấp dẫn các thương hộ tới.

Phi liên đi vào nhà "bách tính bình thường", đã gần hai mươi năm, sớm đã không còn là vật hiếm thấy.

Người của Lũng Tả quận thành, thân ở trung tâm của phi liên, bất luận là đưa hàng hóa, thư, hoặc là đi ra ngoài du ngoạn, đều là thuận tiện nhất.

Thậm chí không thiếu kẻ có tiền, sẽ tùy tiện ngồi một chiếc phi liên ra ngoài đi dạo, sau đó vài ngày mang theo bao lớn bao nhỏ đặc sản các nơi, tràn đầy nguyên khí trở về cuộc sống tiết tấu cao của quận thành.

Mà thương hộ ở quận thành, cũng có thể thông qua phi liên gửi hệ thống, bán các loại thương phẩm chất lượng tốt ở quận thành cho các vệ ở Lũng Tả quận, vì vậy mà kiếm lời lớn.

Thủ Đạt thương hội cũng bởi vậy mà phát tài, trở thành một trong những ngành kiếm tiền tốt nhất Lũng Tả quận, không biết khiến cho bao nhiêu người trông mà thèm đỏ mắt. Chỉ có điều, hệ thống phi liên cũng không phải là dễ chế tạo như vậy.

Thứ nhất là đi đâu kiếm nhiều phi liên như vậy cũng là vấn đề, thứ hai là thế gia Ngũ phẩm Lũng Tả Tiền thị này cũng không dễ bắt nạt. Thứ ba là, sau lưng Thủ Đạt thương hội có Tử Phủ Học Cung chiếu cố, tiền thuê hàng năm cho Học Cung cũng là con số lớn.

Thế cho nên hãng buôn Thủ Đạt ở Lũng Tả quận hình thành cục diện độc đại, nhưng không ai có thể cạnh tranh.

Nhưng mà ngay hôm nay, loại cục diện lũng đoạn này đã bị phá vỡ.

Vương Thủ Nặc từ trong tiếng nghị luận vui vẻ của mọi người biết được, 【Khánh Phong thương hội】 mới khai trương này, lại là sản nghiệp của thế gia Tứ phẩm Khánh An Tả Khâu thị đại danh đỉnh đỉnh, phi liên mà bọn họ sử dụng, tuyệt đại bộ phận là thuê từ 【Lăng Vân thánh địa】.

Có ghi chép của Tả Khâu thị và thánh địa, danh dự của Khánh Phong thương hội đương nhiên không có vấn đề gì, mà bọn họ đưa ra giá cả, chỉ có ba thành của Thủ Đạt thương hội! Khiến các thương hộ ủng hộ.

Một bộ phận thương hộ liền ký kết khế ước với Khánh Phong thương hội ngay tại chỗ.

"Không xong rồi." Vương Thủ Nặc tê cả da đầu, cảm thấy nguy cơ sắp đến, vội vàng chạy về viết thư cho Vương Thủ Triết.

Trên thực tế, không phải một mình Vương Thủ Nặc thông báo cho gia tộc. Thủ Đạt thương hội tổng hành ở Lũng Tả quận, chi nhánh các nơi, Lũng Tả Vương thị, Lũng Tả Tiền thị vân vân, đều nhanh chóng truyền tin tình báo này lại.

Chỉ một thoáng, mưa gió nổi lên. Thành lập hãng buôn Thủ Đạt gần hai mươi năm, nghênh đón nguy cơ lớn nhất.

Nhưng lần này chèn ép nhằm vào Tiền thị và Vương thị, dường như mới là một góc của núi băng.

Cùng lúc đó.

Phía tây bắc Khánh An quận, phía gần Mạc Nam, có một thương đạo đã tồn tại gần ba ngàn năm, được gọi là "Hành lang Khánh Bắc".

Bởi vì cảnh nội Đại Càn nhiều núi, địa hình của Khánh An quận thì tương đối bằng phẳng, thuận tiện vận chuyển hàng hóa của đại tông, khoảng cách cũng gần, bởi vậy, thương đội ba quận Liêu Viễn, Lĩnh Bắc, Lũng Tả, muốn đi quốc đô, phần lớn đều là đi "Khánh Bắc hành lang" này.

Đội buôn Lũng Tả Tiền thị đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhiều năm như vậy, thương đội của Tiền thị nam lai bắc vãng, cũng không biết đã đi qua bao nhiêu lần trên con đường này, sớm đã vô cùng quen thuộc con đường này.

Tiền Trung là một quản sự của Tiền thị thương hội, những năm gần đây, tuyến vận chuyển ở hành lang Khánh Bắc này vẫn luôn do hắn phụ trách.

Hàng năm hắn đều qua lại giữa quốc đô và Lũng Tả mấy lần.

Nhiều năm trôi qua, hắn cũng không biết đã đi qua bao nhiêu lần trên con đường này, sớm đã vô cùng quen thuộc con đường này.

Thời điểm chạy thương, lúc nào xuất phát, lấy tốc độ gì tiến lên, đi bao nhiêu thời gian có thể tìm được địa phương nghỉ ngơi, đều là môn thanh, tính toán thời gian không bao giờ vượt quá một canh giờ.

Ngày hôm nay, hắn giống như thường ngày, bấm điểm thương đội xuất phát, chuẩn bị đợi đến giờ ngọ sau xuất quan, như vậy lúc chạng vạng tối có thể đến dịch trạm bên quốc đô nghỉ chân một chút.

Tiền thị kinh doanh thương hội nhiều năm, vận chuyển cho tới nay đều là một trong những nghiệp vụ chủ doanh của Tiền thị thương hội, chuyển sắt thô từ Mạc Nam đến Lũng Tả tài nguyên khoáng sắt vô cùng thiếu thốn nghiêm trọng, tiếp nhận vận chuyển một bộ phận lương thực của Khánh An Tả Khâu thị, cùng với vận chuyển các loại thương phẩm thủy tinh như Vương Ninh Vương thị sản xuất đến quốc đô, đều là phạm vi nghiệp vụ của Tiền thị thương hội.

Tương ứng, dây chuyền sản nghiệp liên quan đến Tiền thị cũng đã vô cùng chín chắn, không chỉ thiết lập nhà kho ở các quận, chuyên môn dùng để trữ hàng, trung chuyển, ở khâu mấu chốt vận chuyển, công cụ vận chuyển cũng đã phát triển tương đối thành thục.

Xe hàng xa của Tiền thị, xe kéo dùng đều là chuyên môn mua ở đất bắc man ngưu, hình thể lớn hơn một vòng so với trâu phía nam không nói, sức chịu đựng cũng mạnh, sức lực cũng lớn, cước trình còn nhanh hơn.

Toa xe cũng là chuyên môn cải tạo qua, chính là một toa xe lớn có khóa toàn bộ phong bế, phòng mưa phòng gió, còn có năng lực phòng ngự nhất định, dù cho vận khí không tốt, trên đường gặp phải hung thú tập kích, cũng có xác suất rất lớn có thể bảo toàn hàng hóa.

Nửa đoạn trước của thùng xe, gần chỗ đầu xe, còn có một gian phòng nhỏ chuyên môn mở ra.

Gian đơn nhỏ này ngăn cách với buồng xe phía sau, chỉ có thể từ đầu xe tiến vào, trái phải có cửa sổ, diện tích bên trong vừa vặn đủ hai giường đệm, thuận tiện cho gia tướng đánh xe thay phiên nghỉ ngơi. Thỉnh thoảng không thể không ngủ ngoài dã ngoại, thoáng chốc cũng có thể ở lại.

Xe hàng được cải trang qua, không chỉ tiện lợi dùng, năng lực chở hàng cũng gấp năm đến hai lần xe bò bình thường, gia tăng rất lớn năng lực vận chuyển của Tiền thị thương hội. Tình huống hàng hóa bị mất hoặc hư hỏng trên đường vận chuyển, cũng bởi vậy mà giảm mạnh.

Mà năng lực vận chuyển và uy tín cũng hoàn toàn là căn cơ của Tiền thị thương hội.

Chính là bởi vì có năng lực vận chuyển ưu tú, cùng với tín dự bảo đảm nhiều năm tích lũy, thương hội Tiền thị mới có thể khiến cho những thế gia khác tin tưởng bọn họ, giao hàng hóa của mình cho bọn họ vận chuyển.

Nhưng mà hôm nay, chuyện này vẫn luôn thuận lợi trên đường đi lại xảy ra sự cố.

“Phía trước xảy ra chuyện gì? Ngươi đi qua hỏi tình huống một chút.”

Nhìn xe bò phía trước không động đậy một chút nào, chặn hết đường đi. Tiền Trung cảm thấy tình hình có chút không ổn, liền phân phó với tiểu nhị bên người một câu.

Tiểu nhị lập tức lĩnh mệnh xuống xe bò, từ trong tay gia tướng hộ tống dắt một con ngựa, vội vàng cưỡi ngựa đi tới phía trước.

Đoàn xe này tuy rằng chỉ là một chi trong rất nhiều đoàn xe của Tiền thị thương hội, nhưng quy mô lại không hề nhỏ, ước

chừng có bốn mươi tám cỗ xe bò, trái phải còn có gia tướng hộ vệ, toàn bộ đội ngũ dài chừng hai dặm.

Tiền Trung mặc dù có thực lực Linh Đài cảnh, nhưng hắn tọa trấn trung ương, cũng không có bản lĩnh nhìn rõ và nghe rõ tình huống ở ngoài một dặm. Bởi vậy, lúc này hắn quả thực có chút buồn bực.

Qua một lúc lâu, tiểu nhị kia mới cưỡi ngựa vội vã chạy về, trên mặt mang vẻ lo lắng rõ ràng: "Trung thúc, đường phía trước bị chướng ngại vật cản lại, có quan binh Khánh An quận canh gác, nói là đang sửa đường. Tạm thời không cho phép thông hành."

"Tu đường?" Tiền Trung khó hiểu: "Khánh Bắc hành lang này dùng nhiều năm như vậy, mỗi ngày xe nghiền ngưu đạp, nện đất còn rắn chắc hơn cả quan đạo, cần gì phải tu đường? Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói Khánh An quận từng tu sửa con đường này."

Không biết tại sao, trong lòng của hắn mơ hồ có loại dự cảm không tốt lắm.

"Trung thúc, chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu nhị dò hỏi: "Tu chỉnh tại chỗ, đợi đường sửa xong chưa?"

"Không được." Tiền Trung khoát tay: "Trong lô hàng này ngoại trừ hàng tạp hóa Nam Bắc ngày thường mang theo, còn có một bộ phận tương đối là chế phẩm thủy tinh đặc biệt của tổng điếm Thiên Công phường và chế phẩm thủy tinh do Vương thị định chế, ta đã sớm định khế ước với chưởng quỹ Thiên Công phường, chậm nhất một tháng nữa sẽ phải giao hàng, chúng ta đã không thể trì hoãn được nữa."

Hai tháng trước Vương thị đã chế tạo xong chế phẩm thủy tinh thủy tinh định chế, giao cho bọn họ, thời gian vận chuyển của Tiền thị là dư dả, nếu như như vậy còn lỡ hẹn thời gian giao hàng, trách nhiệm toàn bộ đều ở Tiền thị, Tiền thị nhất định phải bồi thường một lượng lớn tiền trái với điều khoản.

Hơn nữa, tiền vi phạm lời hứa còn chưa phải phiền toái nhất, phiền toái nhất chính là, ông chủ của Thiên Công phường chính là thế gia Tam phẩm Công Dã thị, Tiền thị căn bản không đắc tội nổi.

Lỡ như chưởng quầy Thiên Công phường vì vậy mà làm hại Tiền thị, quay đầu lại ở trước mặt Đông gia đưa tiền một chút thuốc mắt, Tiền thị thật vất vả mới mở được một chút cục diện ở Đại Càn quốc, nói không chừng lại phải trở lại quá khứ.

Tiền Trung vừa nghĩ đến những thứ này liền đau đầu, suy nghĩ một lát, phân phó tiểu nhị nói: "Bảo mọi người ở tại chỗ tu chỉnh một lát. Ta đi trước xem tình huống, nghĩ biện pháp để cho quan binh dàn xếp cho chúng ta."

Nói xong, hắn liền dắt ngựa trong tay tiểu nhị, giục ngựa đi tới phía trước.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy từng dãy chướng ngại vật đen nhánh.

Hành lang Khánh Bắc là đi dọc theo hướng dòng nước, vị trí cách mặt phía nam không đến một dặm chính là sông Tỏa Xuân, phía bắc thì liên tục đi cao, chính là một vùng rừng cây ít người lui tới, thỉnh thoảng sẽ có hung thú qua lại, bởi vậy, dùng để xây dựng chướng ngại đều là gỗ cứng rắn kiên cố, nhưng tạm thời ngăn cản hung thú va chạm, vô cùng rắn chắc.

Giờ phút này, chướng ngại liên miên gần như hoàn toàn chặn hết mặt đường, chỉ có bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy có quan binh mặc chế phục ẩn hiện.

Tiền Trung cởi bội kiếm bên hông ném cho gia tướng, lập tức hạ sách ngựa tiến lên, lớn tiếng nói: "Xin hỏi phía trước có phải là quan binh Khánh An quận? Tại hạ Tiền thị thương hành Tiền Trung, thỉnh cầu dàn xếp một chút, ta muốn gặp thống lĩnh của các ngươi."

Dứt lời, trên chướng ngại ló ra cái đầu đội mũ sắt, liếc mắt nhìn hắn một cái, ngay sau đó vứt lại một câu "đợi đấy", liền nhảy xuống chướng ngại, chạy ra phía sau thông báo.

Không lâu sau, có một chướng ngại được dịch ra, một quan binh trung niên mặc chế phục thống lĩnh từ phía sau đi ra.

"Ôi! Đây không phải Tiền chưởng quỹ sao?" Vừa nhìn thấy Tiền Trung, thống lĩnh kia liền cười lên tiếng chào hỏi, "Chúng ta đây thật sự là đã lâu không gặp."

"Triệu thống lĩnh?" Tiền Trung sửng sốt một chút, vội vàng nghênh đón lôi kéo làm quen: "Mười mấy năm không gặp,

thống lĩnh đây là thăng quan rồi sao? Nhìn quân phục này của ngài… ngài đây là thăng lên Giáo úy rồi? Chúc mừng chúc mừng!”

Tiền Trung năm xưa làm chưởng quầy ở Khánh Bắc vệ một đoạn thời gian, từng quen biết với Triệu Chí Bang này. Người này ngoài mặt cười ha hả, trên thực tế làm việc rất cay độc, không phải người dễ tiếp xúc.

“Ta đã sớm không ở Khánh Bắc vệ, bây giờ là Giáo úy du kích của Khánh An quận, cùng với mấy Giáo úy khác phụ trách sự vụ tuần phòng phía bắc.” Triệu Chí Bang nói xong vỗ vỗ chướng ngại phía sau: “Không, hôm nay đã bị phái đến trợ giúp tu đường.”

Nói chuyện phiếm vài câu, Tiền Trung liền kéo Triệu Chí Bang qua một bên, thấp giọng nói: “Triệu giáo úy, con đường tu đạo này của ngài cũng không biết phải tu đến khi nào. Khách hàng của ta cần gấp, ngài xem, có thể dàn xếp một chút hay không?”

Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra kim phiếu, muốn nhét vào trong ngực Triệu Chí Bang.

Nhưng mà, Triệu Chí Bang thoạt nhìn rất dễ nói chuyện lại không thu tấm kim phiếu này, ngược lại ngôn từ chính nghĩa mà cự tuyệt yêu cầu dàn xếp, còn nói cái gì quá trình sửa đường thường xuyên phát sinh ngoài ý muốn, không để cho bọn họ đi qua là vì nghĩ cho an toàn của đoàn xe.

Mặc cho Tiền Trung khuyên can mãi, hao hết miệng lưỡi, Triệu Chí Bang cũng không chịu nhả ra, cứng rắn ngăn phía sau chướng ngại vật phía sau đoàn xe của Tiền thị.

Tiền Trung vừa uất ức lại vừa phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì.

Mắt thấy Triệu Chí Bang sắp rời đi, hắn vội đi kéo lại, cố nén tức giận thấp giọng nói: “Hiệu úy đại nhân, cho dù có chết, ngài tốt xấu gì cũng để ta làm quỷ minh bạch. Lúc trước ở trong Khánh An quận thành, hàng của ta bị giam mấy ngày, bây giờ lại ngăn cản không cho đi, ở đây rốt cuộc là duyên cớ gì? Ta cũng không đắc tội ngài mà?”

Nói xong, hắn thuận tay nhét kim phiếu trong tay vào tay Triệu Chí Bang, nắm chặt lấy, không cho y trả lại.

“Ta nói Tiền chưởng quỹ, ngươi dù sao cũng là người làm chưởng quỹ nhiều năm như vậy, làm sao ngay cả chút chuyện này còn nhìn không rõ?”

Triệu Chí Bang bất đắc dĩ, nhìn kim phiếu trong tay, suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn là thu, lập tức truyền âm cho hắn thấp giọng nói: “Hôm nay phía trên đã an bài xuống. Thông Dung là không thể dàn xếp được. Ngươi vẫn nên để gia chủ nhà ngươi nhanh chóng suy nghĩ một chút, gần đây đắc tội với ai đi…”

Nói xong, hắn hất tay Tiền Trung ra, cầm kim phiếu quay trở lại phía sau chướng ngại vật.

chướng ngại cao lớn cũng theo đó khép lại một lần nữa.

Tiền Trung nhìn một mảnh đen sì trước mặt, tâm tình lo lắng.

Xem ra, dự cảm bất tường lúc trước của hắn là thật.

Quả nhiên Khánh An quận có thế lực đang âm thầm nhằm vào Tiền thị. Tình huống này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc không thể giao hàng đúng hạn.

Nếu không giải quyết tình huống này, hôm nay là đơn từ Thiên Công Phường quá hạn, đắc tội Thiên Công Phường, tương lai còn không biết phải đắc tội bao nhiêu nhà.

Cứ thế mãi, vụ làm ăn này của Tiền thị có làm nữa không?

Phải biết, tuyến vận chuyển này là một trong những mệnh mạch của Tiền thị.

Mà tuyến này của Khánh An quận và quốc đô lại chiếm gần ba phần lợi nhuận của nghiệp vụ vận chuyển Tiền thị, một khi xảy ra vấn đề, tổn thất của Tiền thị chắc chắn vô cùng nghiêm trọng.

Mà Tiền thị tuy rằng gia đại nghiệp đại, nhưng quản sự phụ trách cụ thể sự vụ bên dưới, bình thường cũng chính là Linh Đài cảnh như ông ta, nếu như Khánh An quận quyết tâm muốn trả thù lao cho người ta gây phiền toái, tiểu quản sự như ông ta căn bản không gánh nổi, cũng không dám kháng.

Hắn phải nhanh chóng đưa tin cho gia chủ, để gia chủ mau nghĩ biện pháp mới được.

Vừa nghĩ đến đây, hắn đen mặt giục ngựa vội vàng trở về thùng xe.

Rất nhanh, hai con chim trắng bay ra từ cửa sổ toa xe, vỗ cánh bay lên không trung, bay về phía Lũng Tả quận thành.

Nhưng mà chuyện tương tự không phải ngẫu nhiên, các đoàn xe của Tiền thị thương hội đều xuất hiện vấn đề tương tự.

…

Lũng Tả quận thành.

Tử Phủ Tĩnh Đức của sản nghiệp Lũng Tả Vương thị, trong một sương phòng cao cấp nào đó.

Vương Thủ Triết đã nghe tin lần nữa chạy đến quận thành, đang chậm rãi uống một bình linh trà thượng đẳng, đây là "Tiên trà" mà quận thủ đại nhân Thái Sử An Khang tặng cho lúc trước.

Trà này không hổ là trà ngon Hàn Nguyệt Tiên Triều sản xuất, chẳng những hương vị kéo dài lâu dài, còn có công hiệu tưới nhuần Linh Đài thần niệm. Đến cấp bậc này của hắn, thần niệm đã rất cường đại, mỗi một điểm đều không dễ dàng.

Bởi vì cái gọi là từ tiết kiệm đến xa xỉ, Vương Thủ Triết đã ủy thác cho các phương môn lộ, thu mua tiên trà linh chủng này.

"Thủ Triết gia chủ." Tiền Học Hàn ở bên cạnh gấp đến độ mồ hôi đầm đìa: "Lúc này đã là lúc nào rồi, lão nhân gia ngài còn nhàn hạ lịch sự tao nhã như vậy để pha trà phẩm, ngài mau nghĩ cách đi."

"Đừng vội đừng vội." Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười, đưa qua một chén trà: "Học Hàn gia chủ nếm thử trà tiên này trước, có thể tĩnh tâm ngưng khí, đi Trọc Phất Trần, có chuyện chúng ta có thể từ từ nói."

"Ùng ục ùng ục." Tiền Học Hàn nhận lấy chén trà, uống liền hai ba ngụm, lau mồ hôi nói: "Thủ Triết gia chủ, Tả Khâu thị đè Tiền thị chúng ta trên mặt đất chà xát, ta cũng không có tâm tình tốt như ngươi."

Ở chung lâu với Vương Thủ Triết, Tiền Học Hàn ít nhiều cũng học được một ít từ ngữ mới lạ kỳ quái.

Tâm tình của hắn hết sức không tốt.

Lần này Tả Khâu thị toàn diện áp chế, đứng mũi chịu sào toàn bộ là các hạng sản nghiệp của Tiền thị thương hội, hiện tại cứ qua một ngày, Tiền thị đều sẽ chịu tổn thất không nhỏ.

Mười mấy năm trước, Tiền Học Hàn còn đang xem trò hay của Liêu Viễn Tào thị.

Bây giờ đến phiên Tiền thị bị Tả Khâu thị đánh, lúc này mới thực sự hiểu rõ áp lực và bất đắc dĩ trong đó. Chênh lệch giữa thế gia Ngũ phẩm và thế gia Tứ phẩm quả thực có chút lớn.

Hơn nữa Tả Khâu thị còn không phải tứ phẩm bình thường, Tả Khâu thị, Tử Phủ lão tổ nhà người ta có sáu cái (một trong số đó ở Khánh An học cung), toàn bộ Khánh An quận, người ta đều là một tay che trời.

"Thủ Triết gia chủ, ngươi phải làm chủ cho Tiền thị chúng ta nha." Tiền Học Hàn thảm hại nói: "Bây giờ có tin đồn nói rằng Tả Khâu Thanh Vân của Tả Khâu thị bị hai người chúng ta liên thủ giết chết. Hơn nữa Tả Khâu thị vẫn cho rằng, Vương thị các ngươi chẳng qua chỉ là nanh vuốt của Tiền thị chúng ta… Bởi vậy tất cả điểm phát lực đều là nhằm vào Tiền thị chúng ta. Oan uổng, oan chết ta rồi."

"Thủ Triết gia chủ, ngươi phải chịu trách nhiệm cho Tiền thị chúng ta…"

"Bình tĩnh một chút chớ nóng." Vương Thủ Triết trấn an Tiền Học Hàn nói: "Cái chết của Tả Khâu Thanh Vân, chính là một vụ tai tiếng. Tả Khâu thị không dám vi phạm luật pháp Đại Càn, trực tiếp động võ với Tiền thị. Cùng lắm thì chỉ là một số thủ đoạn nhỏ không lên được mặt bàn mà thôi."

Thủ đoạn nhỏ?

Hai mắt Tiền Học Hàn âm u, Thủ Triết gia chủ ngài nói thật nhẹ nhàng, ngài cũng biết chỉ dựa vào những thủ đoạn nhỏ đó, Tiền thị chúng ta một năm sẽ tổn thất bao nhiêu? Tiền Học Hàn ta thân là gia chủ, gánh vác áp lực nặng bao nhiêu?

Hơn nữa, bây giờ trong lòng mọi người đều biết rõ, Tả Khâu Thanh Vân đã chết trên tay Vương thị các ngươi… Kết quả lại bắt Tiền thị bọn họ gánh tội thay! Làm Tiền Học Hàn bất đắc dĩ nhất chính là, vì giữ gìn tình hữu nghị và lợi ích chung của hai bên lâu dài, cái nồi này của Tiền thị bọn họ còn phải tiếp tục gánh.

"Nhưng mà, xảy ra vấn đề thì vẫn cần phải giải quyết." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Có điều trước đó, ta và ngươi cùng đi bái phỏng quận thủ đại nhân một chút."

"Quận thủ đại nhân, e rằng cũng rất khó quản chuyện này?" Tiền Học Hàn lòng đầy nghi ngờ, trên thực tế, Tiền thị đã đi trước một bước tới thăm quận thủ Thái Sử An Khang rồi, nhưng chưa từng có được đáp án hài lòng.

Tuy nhiên, Tiền Học Hàn vẫn tôn trọng đề nghị của Vương Thủ Triết, cùng nhau đi bái phỏng quận thủ.

Bên trong quận thủ phủ.

Thái Sử An Khang "bách sự bận rộn", dành thời gian gặp Vương Thủ Triết và Tiền Học Hàn, chiêu đãi trà ngon quả ngọt. Tiền thị là thế gia Ngũ phẩm, đương nhiên sẽ được coi trọng. Mà Vương thị cũng không đơn giản, Thái Sử An Khang đương nhiên sẽ không chậm trễ.

"Học Hàn gia chủ, lúc trước đã nói rồi." Thái Sử An Khang nói: "Tả Khâu thị tuân theo luật pháp, mở thương hội ở Lũng Tả quận, tiến hành hoạt động buôn bán bình thường, ta làm quận thủ e rằng thực sự không có cách nào."

"Quận thủ đại nhân, Tiền thị chúng ta thế nào cũng tính là người một nhà của ngài." Tiền Học Hàn chưa từ bỏ ý định nói: "Nếu là cạnh tranh thương nghiệp bình thường, thương hội Thủ Đạt của chúng ta và Tiền thị sẽ không e ngại. Chỉ là Tả Khâu thị làm việc quả thực ghê tởm, đặt thị trường phi liên tốt đẹp của Khánh An quận không làm, trước chạy tới Lũng Tả quận chúng ta cạnh tranh với Thủ Đạt thương hội."

"Đây rõ ràng là khi dễ người ta, thịt trong nồi của mình bảo vệ không ăn, trước tiên đem đũa cắm vào trong bát chúng ta cướp thịt ăn, nào có đạo lý như vậy?"

Sắc mặt Thái Sử An Khang cũng có chút không vui, xét đến cùng thật sự là Tả Khâu thị có chút khi dễ người khác, cũng quả thật không để quận thủ Lũng Tả quận như ông ta vào mắt, chỉ là ông ta bất đắc dĩ nói: "Tả Khâu thị làm việc này quả thật đáng ghét, nhưng cũng không có cách nào bắt bọn họ." Dứt lời, ông ta đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết gia chủ có đạo giải quyết gì không?"

Bất kể nói thế nào, Tiền thị, Thủ Đạt thương hội, Vương thị đều xem như người một nhà của hắn. Có chút giống như hài tử nhà mình bị ức hiếp, lại là tâm tình không thể làm gì được.

"Hay là, quận thủ đại nhân đích thân đi Khánh An quận một chuyến, bái phỏng Khánh An quận thủ và Thành quận vương." Vương Thủ Triết đề nghị: "Hơn nữa đề nghị nghiêm chỉnh với bọn họ, nói tướng ăn của Tả Khâu thị quá khó coi, để bọn họ quản một chút Tả Khâu thị, mọi việc chớ có làm tuyệt tình, đừng quá đáng quá."

Thái Sử An Khang sầm mặt.

Ông ta hơi thất vọng nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ, Khánh An quận thủ Ô Định Hải, từ trước đến nay luôn đứng cùng một tuyến với Tả Khâu thị. Ta đi Khánh An quận cầu người một chuyến, chẳng qua là làm mặt cho người ta đánh, tự rước lấy nhục mà thôi."

"Đại nhân nói có lý." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Ta chính là muốn đại nhân đi, lấy một cái "hỗ nhục" trở về, hơn nữa còn muốn làm cho mấy quận xung quanh, cùng với rất nhiều người trong quốc đô đều biết đại nhân chịu " nhục" mà về."

Sắc mặt Thái Sử An Khang tái nhợt: "Vương Thủ Triết, Thái Sử An Khang ta không cần mặt mũi sao? Điều này khiến bản quận thủ sau này phải làm thế nào?"

"Xin đại nhân an tâm một chút." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Sở dĩ Thủ Triết bảo đại nhân thao tác trước là bởi vì kế hoạch của Thủ Triết đối với Khánh An quận, hành động nhằm vào Tả Khâu thị, sẽ càng ghê tởm hơn so với kế hoạch nhắm vào chúng ta của Tả Khâu thị…"

"Vì để tránh cho quận trưởng An Khánh Ô Định Hải, bọn người Thành quận vương chịu không nổi đến tìm đại nhân

khóc lóc kể lể, dẫn đến đại nhân trái phải khó xử… Còn không bằng đại nhân đưa mặt tới trước, trước tiên để cho đối phương kiêu ngạo một phen, chặn miệng chúng nhân.”

Thái Sử An Khang lập tức tỉnh táo lại, thấp giọng nói: “Thủ Triết rốt cuộc là diệu kế gì? Mau nói vui vẻ với ta.”

Tiền Học Hàn ở bên cạnh cũng cực kỳ hưng phấn, luôn miệng nói: “Ta biết ngay mà, Thủ Triết gia chủ đã sớm có chuẩn bị…”

Vương Thủ Triết cười cười, thấp giọng lẩm bẩm một phen.

Một khắc đồng hồ sau.

Sắc mặt Thái Sử An Khang và Tiền Học Hàn không ngừng thay đổi, cuối cùng lại dùng ánh mắt khác thường và hoảng sợ nhìn Vương Thủ Triết.

Kế này của ngươi, đâu chỉ là quá mức?

Đây rõ ràng là muốn đẩy Tả Khâu thị vào chỗ chết mà. Ngay cả “người một nhà” mà bọn họ thân là Vương Thủ Triết cũng sinh ra một cảm giác không rét mà run. Trong lòng như cảnh báo nhắc nhở mình, sau này đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với Vương Thủ Triết.

Mười lăm năm trước, người ta đã từng bước bố cục, buộc dây thừng trên cổ của Tả Khâu thị.

…

Chương 93: Thủ Triết diệu kế định Khánh An.

…

“Hai vị chớ nhìn ta bằng ánh mắt như thế.” Ánh mắt Vương Thủ Triết có chút vô tội, “Từ sau khi diệt sát ‘Sắc Lang’ Tả Khâu Thanh Vân, ta liền phỏng đoán, Tả Khâu thị nuốt không trôi cục tức này, sau đó xác suất âm thầm trả thù cực lớn.”

“Nếu như vậy, ta sắp xếp một phen cũng là hợp tình hợp lý nha.” Trong lúc Vương Thủ Triết nói chuyện, nhẹ nhàng tự nhiên, dường như không đáng nhắc tới.

Tiền Học Hàn và Thái Sử An Khang lại nhìn nhau một cái. Lời của Vương Thủ Triết, nghe kỹ dường như có chút đạo lý. Nhưng, tên này cũng quá cẩn thận, quá cẩn thận.

Người ta còn mơ mơ màng màng, lại bắt đầu dệt lưới, người ta còn chưa bắt đầu trả thù đâu, thiên la địa võng cũng đã bố trí xuống rồi…

Thật cảm thấy bi ai thay Tả Khâu thị, đường đường là một thế gia Tứ phẩm, lần này so đấu sợ là gặp tai vạ.

Đồng thời, bọn họ cũng có chút may mắn, mặc dù tên Vương Thủ Triết kia có chút đáng sợ, nhưng lại là đồng đội của bọn họ chứ không phải là kẻ địch. Đồng minh đáng tin cậy như thế, ngược lại sẽ khiến người ta an tâm.

…

Sau đó vài ngày.

Hai quận Lũng Tả, Khánh An, phong vân âm thầm khởi động không thôi.

Phần lớn thế gia Bát Cửu phẩm, xúc giác cũng không nhạy cảm như vậy, chỉ cảm thấy hình như có đại sự gì đó xảy ra.

Nhưng những thế gia thất phẩm, lục phẩm kia, lại rành mạch “nhìn” một vở kịch lớn.

Đường đường là quận trưởng đại nhân Lũng Tả quận, khi chạy tới Khánh An quận thương lượng việc phi liên nghiệp nghiệp,

bị đối phương không chút lưu tình mà giật mình trở về.

Dùng lời của quận trưởng quận Khánh An là Ô Định Hải mà nói, Thái Sử An Khang ngươi thật sự là ăn dưa muối lo lắng, cạnh tranh thương nghiệp giữa các thế gia và thế gia là rất bình thường mà.

Thủ đoạn thương nghiệp của Tả Khâu thị tuy bất lợi đối với việc thương lượng bạn bè, nhưng dù sao cũng là tạo phúc cho ngàn vạn nhân khẩu Lũng Tả quận. Huống hồ, thứ phục vụ thương nghiệp càng cạnh tranh sẽ càng kích phát ra tiềm lực, tự quyết không được.

Thành quận vương Khánh An quận, càng làm như không thấy Thái Sử An Khang đến thăm, lấy cớ nói không ở nhà vân du, có thể nói là không nể mặt chút nào.

Dù sao, quận vương có trách nhiệm thủ thổ an bang, không có chiếu lệnh thì không được tùy ý rời khỏi đất phong.

Vô cùng rõ ràng, Thành quận vương ngay cả kiếm cớ cũng không để bụng.

Thái Sử An Khang có thể nói là mặt xám mày tro quay về.

Chuyện này truyền tới quốc đô và mấy quận xung quanh, không tránh khỏi bị người ta chế nhạo, cho rằng Thái Sử An Khang choáng váng rồi. Người ta ngậm một miếng thịt mỡ lớn, sao nỡ nhả ra?

Còn nhìn chằm chằm vào cửa, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Tuy nhiên, phía Khánh An quận kiêu ngạo như vậy, ngược lại cũng khiến cho một số thế gia và quan phủ các vệ bắn ngược lại, nhao nhao tiến hành chống lại 【Khánh Phong thương hội】, nhưng Khánh Phong thương hội cũng không phải ăn chay, tiếp tục hạ giá, đồng thời lật ra luật pháp Đại Càn giằng co với quan phủ địa phương.

Nếu là thương hội bình thường dám làm như vậy, sớm đã bị quan phủ địa phương thu thập rồi. Tiếc rằng, thương hội Khánh Phong chính là sản nghiệp của thế gia Tứ phẩm, phi liên của người ta vẫn là thuê từ thánh địa Lăng Vân.

Theo sách lược giá thấp của Khánh Phong thương hội không ngừng phổ biến, bọn họ bắt đầu dùng phương thức thôn phệ tằm ăn, cướp đoạt định mức thị trường của Thủ Đạt thương hội.

Không lâu sau, Thủ Đạt thương hội cũng gia nhập vào trong cuộc chiến giá cả, hai thương hội lớn bắt đầu cuộc chiến đao trắng ngươi chết ta sống, không ngừng đốt tiền, đốt tiền, lại đốt tiền!

Cái này ngược lại tiện nghi cho các thương hộ và bách tính lớn nhỏ ở Lũng Tả quận.

Bởi vì chi phí vận chuyển giảm xuống trên diện rộng, cũng biến tương khắc tiến vào mậu dịch vãng lai, giao dịch giữa các khu vực càng thường xuyên, ngược lại lộ ra vẻ vui sướng phồn vinh, quy mô thị trường đang nhanh chóng mở rộng.

Dưới sự điều khiển của nhân tính, mọi người đối với giá cả hai đại thương hội mà vui vẻ, hi vọng hai nhà tiếp tục đánh, vĩnh viễn đánh tiếp.

Đương nhiên, đây là không thể nào.

Đây bất quá là hai nhà thương hội đang chiếm phân ngạch thị trường, khi thắng bại thấy rõ, trong đó một phương triệt để bị đẩy ra ngoài, giá cả chiến đấu tự nhiên cũng kết thúc.

Mà bố cục của Vương Thủ Triết dường như đã bắt đầu âm thầm phát lực.

…

Khánh An quận.

Với tư cách là “nương ngư mễ” nổi danh của Đại Càn, số lượng ruộng tốt của Khánh An quận có thể nói là đứng đầu Đại Càn, sản lượng lương thực hàng năm cũng là đứng đầu Đại Càn.

Thuế vụ ti của quốc đô từng có quan viên chuyên môn thống kê qua, lương thực tiêu hao hàng năm của Đại Càn ước chừng ba phần đều xuất phát từ Khánh An quận. Còn lại trong bảy quận, cho dù Thiên Phủ quận giàu có nhất, sản lượng hàng năm cũng kém xa Khánh An quận.

Tương ứng, ngành trồng trọt tự nhiên cũng trở thành một trong những sản nghiệp trụ cột của Khánh An quận.

Đang lúc vụ thu hoạch vụ thu hoạch, các thế gia lớn nhỏ trong Khánh An quận đều đang bận rộn thu hoạch, phơi nắng, bóc hạt, trong ruộng dọc ngang dọc dọc là một mảnh bận rộn.

Tôn thị Hà Đông, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tôn thị Hà Đông nằm trong Hà Đông vệ một trong năm vệ đông của Khánh An quận, chính là một thế gia bát phẩm tương đối cường thịnh của địa phương, trong gia tộc có ruộng tốt hơn mười vạn mẫu, hơn trăm khoảnh hầm cá, là điển hình của một thế gia Khánh An lấy gạo cá làm sản nghiệp chủ yếu.

Ngày hôm nay, gia chủ Hà Đông Tôn thị Tôn Truyền Học đang như thường ngày, ngồi xe bò tuần tra các trang viên nhà mình, kiểm tra tiến độ thu hoạch của các trang viên, tính ra sản lượng mỗi mẫu đất.

Bỗng dưng.

Trên đường đất nện ở bên cạnh có một chiếc xe bò khác chậm rãi chạy qua, một thanh niên tu sĩ vén rèm lên hướng hắn lên tiếng chào hỏi: “Duệ tài huynh, nhìn dáng vẻ mặt tươi cười của huynh, xem ra năm nay thu hoạch không tệ.”

“Đúng vậy.” Tôn Truyền Học vừa nhìn thấy người đến là cậu em vợ nhà mình, nhịn không được cười ha hả, “Không giấu gì ngươi, năm nay thu hoạch của nhà ta cao hơn năm trước hai thành. Đợi những gạo này bán đi, không sai biệt lắm có thể kiếm được bảy tám vạn, cộng thêm lợi nhuận của ngư trường, thu nhập năm nay nhà ta nói không chừng có thể đột phá mười vạn đại quan.”

Người đến là con trai trưởng của Hà Đông Lưu thị có quan hệ thông gia với Hà Đông Tôn thị, Lưu Khánh Hạo, cũng là thân đệ đệ của phu nhân Lưu thị.

Hà Đông Lưu thị cũng là thế gia Bát phẩm của Hà Đông Vệ, đời đời thông gia với Tôn thị, quan hệ với nhau luôn luôn rất thân mật.

“Ồ! Đây thật sự là thu hoạch lớn.” Lưu Khánh Hạo chậc chậc lấy làm kỳ, trong lòng lại có chút không tin: “Nhưng năm nay tuy nói coi như là mưa thuận gió hòa, sản lượng cũng không

đến mức nhiều hơn hai phần chứ? Tỷ phu, ngươi nói thật với ta, có phải ngươi lén mua nông trang mới hay không?”

“Hà… Hà Đông vệ của chúng ta có bao nhiêu nông trang ngươi còn không rõ sao? Nơi có thể khai hoang toàn bộ khai hoang, làm gì còn có nông trang mới để mua?” Tôn Truyền Học cười hắc hắc, mắt thấy xung quanh không có ai, liền gọi Lưu Khánh Hạo lên xe bò của mình, thấp giọng nói với hắn: “Ta là thấy hai nhà các thế hệ liên hôn, quan hệ thân mật nên mới nói bí mật này cho ngươi biết. Ngươi cũng đừng nói là ra ngoài. Kỳ thực, năm nay trong nhà ta có một nửa loại không phải là “hạt gạo Ngũ Hương” của Tả Khâu thị, mà là lúa giống cao sản từ con đường khác mua được.”

Nhưng mà, Lưu Khánh Hạo nghe nói như thế lại sửng sốt, lập tức cười nhạo ra tiếng: “Tỷ phu, ngươi cho dù muốn lừa gạt ta, tốt xấu cũng phải tìm lý do đáng tin cậy một chút a. Đại Càn chúng ta nào còn có giống lúa tốt hơn ‘Ngũ Hương Đạo’?”

Tả Khâu thị là dựa vào trồng trọt lập nghiệp. Năm đó Tả Khâu thị sở dĩ có thể đột ngột xuất binh trong rất nhiều thế gia, cuối cùng trở thành thế gia tứ phẩm hùng bá Khánh An quận, dựa vào tài sản lương thực cao mà nhà bọn họ tỉ mỉ đào tạo ra.

Cùng một đất, đồng dạng là thủ pháp canh tác, sản lượng lương thực nhà bọn họ cao hơn thế gia khác. Hơn nữa, Tả Khâu thị cũng không biết dùng biện pháp gì, hạt lúa chín, hạt lúa mạch trộm được từ trong nhà bọn họ, lại có thể bất luận như thế nào cũng không đâm chồi được, thế cho nên thế gia khác muốn trộm lúa giống của nhà bọn họ để trồng, đều không có cách nào.

Lúc ấy gia chủ Tả Khâu thị cũng là người tài ba, ba phen mấy bận chống chọi lại sự uy hiếp và đấu đá của các thế gia khác, lúc này mới làm cho ưu thế của Tả Khâu thị theo ngày tháng tích lũy từng bước tăng lớn, cuối cùng độc bá Khánh An quận.

Hiện giờ, Khánh An quận có phần lớn thế gia, trồng đều là lương chủng sản xuất cao của Tả Khâu thị. Một phần nhỏ thế gia còn lại, đều là tự nghiên cứu lương chủng, chỉ là thuần túy lấy sản lượng mà nói, là thua xa 【lúa gạo ngũ hương】 của Tả Khâu thị, cùng với 【Ngọc Chỉ Mạch chủng】.

Mỗi năm Tả Khâu thị chỉ dựa vào bán hai loại lương chủng này là có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Điểm này Tôn Truyền Học đương nhiên cũng biết.

Lúc trước, hắn ngay từ đầu biết loại lương chủng này cũng không tin, nhưng lại không kháng cự được hấp dẫn của sản lượng cao, liền ôm tâm thái thử mua bộ phận hạt giống. Bằng không, thu hoạch năm nay không phải cao hơn hai thành, mà là cao hơn ba thành.

Tuy nhiên, hắn cũng biết nói miệng không có bằng chứng, liền nói như vậy, Lưu Khánh Hạo khẳng định sẽ không tin tưởng. Hắn dứt khoát xuống xe trâu, từ trong đất bên cạnh tùy tiện túm lấy một bông lúa, trở tay đưa cho Lưu Khánh Hạo: "Chính ngươi nhìn xem, lúa này cùng hạt lúa Ngũ Hương ngươi trồng có phải không quá giống nhau?"

Lưu Khánh Hạo cầm tua trong tay nhìn kỹ, lại chà xát vỏ thóc, nhìn kỹ gạo bên trong, ánh mắt lập tức thay đổi: "Cái này… thật đúng là không giống. Cảm giác hạt lúa so với ngũ hương lúa càng thêm no đủ, ngô~ hương thơm cũng đậm hơn một chút."

Mặc dù khác biệt rất nhỏ, nhưng làm một thế gia đích mạch lấy việc trồng lương thực làm nguồn thu nhập chủ yếu, hắn đối với hình dáng của lúa gạo nhà mình thật sự là quá quen thuộc, cho dù chỉ có một chút khác biệt vi diệu, hắn cẩn thận nhìn xem cũng là có thể phân biệt được.

"Thế nào, ta không nói dối đấy chứ?" Tôn Truyền Học đắc ý không thôi.

"Cái này cái này cái này… cái này cũng quá không thể tưởng tượng nổi. Lại có thế gia có thể đào tạo ra giống lúa tốt hơn Tả Khâu thị." Lưu Khánh Hạo nhịn không được lẩm bẩm.

Không trách hắn kinh ngạc như vậy. Thật sự là Tả Khâu thị hùng bá Khánh An quận quá lâu rồi, khái niệm sản lượng lương thực cao nhất của Tả Khâu thị sớm đã xâm nhập vào lòng người. Cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới, có một ngày sản lượng lúa giống của Tả Khâu thị lại bị những giống lúa khác vượt qua.

Qua một hồi lâu, hắn mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên xoay người kéo tỷ phu nhà mình lại: “Tỷ phu, lúa gạo này ngươi mua ở đâu? Có lúa mì mùa đông hay không?”

Phải biết rằng, lương thực chính là mạch máu của Lưu thị bọn họ. Nếu giống lúa này thật sự có sản lượng cao như vậy, lợi nhuận của phần lương thực trong nhà bọn họ nhất định có thể tăng lên rất nhiều.

Vừa lúc tiểu nhi tử của hắn bị đo ra tư chất của tiểu thiên kiêu, hắn vốn còn lo nhà mình không bồi dưỡng nổi cường giả Thiên Nhân cảnh, đang xoắn xuýt có muốn đưa hắn đến Học Cung hay không, nếu như có thể trồng được loại lương chủng cao sản này, hắn cũng không cần rối rắm nữa.

“Tào, muội bình tĩnh một chút.” Tôn Truyền Học bị gã nhéo đến thiếu chút nữa đau chết, vội vàng đẩy tay gã ra, “Mạch chủng đương nhiên là có. Tuy nhiên lúc trước còn chưa vận đến, ta chỉ giao tiền đặt cọc, còn chưa lấy được hàng. Nếu muội muốn mua, ta đi lấy mạch chủng mang lên cho muội là được rồi.”

Khánh An quận luôn luôn là lúa mạch và thóc gạo thay phiên tác, bây giờ thóc thóc bội thu, kế tiếp tự nhiên nên trồng lúa mì đông rồi.

Lưu Khánh Hạo vỗ mạnh cánh tay Tôn Truyền học, kích động đến sắc mặt đỏ lên: “Tỷ phu tốt! Tỷ thật đúng là anh rể ruột của ta!”

“Nói nhảm, ta đương nhiên là anh rể ruột của ngươi rồi!” Tôn Truyền Học xoa xoa cánh tay của mình, không nhịn được lườm hắn một cái.

Tiểu tử này không hổ là huyết mạch loại chiến thể, một cỗ lỗ mãng, sức tay này cũng quá mạnh.

Lưu Khánh Hạo hiện tại trong đầu đều là tiểu nhi tử và Thiên Nhân cảnh, hoàn toàn không để ý đến sự ghét bỏ của Tôn Truyền Học đối với hắn. Hắn túm lấy cánh tay Tôn Truyền học, kích động hỏi: “Tỷ phu kia, tỷ khi nào thì đi mua lúa mạch?”

Tôn Truyền Học hít một hơi khí lạnh: “Hít! Ta hiện tại đi, ta đi ngay bây giờ, được chưa? Ngươi tranh thủ thời gian buông tay

cho ta.”

Lưu Khánh Hạo cũng ý thức được chính mình kích động quá mức, vội vàng ngượng ngùng thu tay lại, trơ mắt nhìn tỷ phu nhà mình.

Tôn Truyền Học không có cách nào làm gì hắn, bảo hắn ngồi xuống, quay đầu liền phân phó xa phu một tiếng, báo địa chỉ.

Rất nhanh, xe trâu chậm rãi đi đến một trang viên.

Trang viên này thoạt nhìn không khác gì những nông trang khác chung quanh, nếu không phải Tôn Truyền Học mang theo Lưu Khánh Hạo tới, mặc cho hắn nghĩ vỡ đầu, cũng không nghĩ tới nơi này lại có giống lúa cao sản bán.

Trong nông trang không có người canh gác, đi vào nông trang, theo đường đất ở giữa một đường đi về phía trước, xuyên qua phòng ốc cao thấp giao nhau, xe bò rất nhanh đã đi tới trước mặt một gian phòng bình thường không có gì lạ.

Tôn Truyền Học dẫn theo Lưu Khánh Hạo xuống xe bò, đi qua gõ cửa theo tiết tấu: “Quỳ! Khấu ~ gõ.”

Một lát sau, có một thanh niên ăn mặc nông hộ đi tới mở cửa, nhìn Tôn Truyền Học không nói chuyện.

“Tiểu ca, ta tới lấy hạt lúa mạch ta định. Ngoài ra, cậu em vợ của ta cũng muốn mua lúa mạch.” Tôn Truyền Học chắp tay với hắn, khách khí nói.

Tuy thanh niên này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng hắn lại nhìn không thấu tu vi của đối phương, rất hiển nhiên là đeo vật phẩm che lấp tu vi. Bởi vậy, khách khí một chút cũng không sai.

Thanh niên nhìn hắn một cái, lại quét mắt nhìn Lưu Khánh Hạo đi theo phía sau hắn, tựa hồ đang phân biệt thân phận của bọn họ, một lát sau gật đầu: “Đi theo ta!”

Thanh niên này tên là Vương Tiểu Hổ, là con trai út của gia tướng Vương Hổ.

Lúc trước cha hắn vượt qua kế hoạch lớn khai phá ngoại vực của Vương thị, sau đó hung hăng kiếm một đợt cống hiến gia tộc, cứng rắn đem thực lực vọt tới Luyện Khí cảnh tầng chín. Nếu không phải tư chất bẩm sinh của hắn không đủ, lại không

mua nổi Thiên Linh đan, nói không chừng trực tiếp xông lên Linh Đài cảnh.

Hắn là tiểu nhi tử cũng chiếm một lớp ánh sáng, từ khi còn rất nhỏ đã ăn một viên Khởi Linh đan, tăng lên một lớp tư chất, hôm nay tuy rằng mới hai mươi, nhưng đã có tu vi Luyện Khí cảnh tầng sáu, so với đại đa số thế gia Cửu phẩm trực mạch mạnh hơn.

Vì vậy, hắn rất được coi trọng trong số các gia tướng trẻ tuổi, lúc này mới có được công việc tốt này. Chờ hắn hoàn thành nhiệm vụ từ Khánh An quận trở về, có thể lấy được một khoản lớn cống hiến gia tộc. Bây giờ gia tộc đã trao đổi với gia tộc, hắn liều mạng, nói không chừng có thể đổi được Tôi Huyết Đan.

Như vậy, tư chất của hắn ở trong gia tướng có thể xếp rất xa, đời này nói không chừng có thể có cơ hội tiến vào Linh Đài cảnh.

Vương Tiểu Hổ đi trước dẫn đường.

Rất nhanh, ba người liền xuyên qua đại sảnh, tiến nhập nội đường, rồi sau đó đi qua một chỗ cửa ngầm giấu xuống hầm ngầm. Hầm ngầm bị chia làm rất nhiều gian ngăn cách, mỗi gian ngăn cách đều có khóa, nhìn không ra bên trong đến tột cùng là thả cái gì.

Trên đường đi, thanh niên cũng không nói gì, đi thẳng đến một cửa phòng, hắn mới lấy ra chìa khóa mở cửa, nói: “Thuật mạch tổng cộng có ba loại, theo thứ tự là “Số bốn mươi ba”, số năm mươi chín”, còn có “hai mươi bảy”. Các ngươi muốn mua loại nào, mua bao nhiêu, sau khi đặt xong thì nói với ta trước một nửa tiền đặt cọc, sau đó sẽ có người của chúng ta đưa lúa mạch chủng đến thôn trang của các ngươi. Đến trả tiền, tiền hàng thanh toán.”

Trong lúc nói chuyện, hắn còn liếc Lưu Khánh Hạo một cái, hiển nhiên lời này là chuyên môn nói với hắn.

“Cái này…” Lưu Khánh Hạo nghe hiểu quy tắc giao dịch, về mạch chủng cũng không hiểu ra sao, “Loại lúa mạch bất đồng này có gì đặc biệt không? Có thể làm phiền tiểu ca kể cho ta nghe một chút được không?”

Tôn Truyền Học trước đó cũng không biết lại có ba loại mạch chủng khác nhau, không khỏi cũng nhìn về phía thanh niên.

Thanh niên hiển nhiên sớm có chuẩn bị, nghe hai người hỏi, liền chậm rãi giải thích nói: "Bốn mươi ba năng lực kháng bệnh trùng hại tương đối mạnh, cho dù gặp phải tai nạn côn trùng đại quy mô cũng sẽ không quá nghiêm trọng."

"'Số năm mươi chín' thời gian thành thục ngắn hơn, đại khái phải nhanh hơn giống lúa của Tả Khâu thị một tuần, nhanh hơn giống lúa nhà chúng ta một hai ngày."

"Về phần'số hai mươi bảy', nó tương đối chịu úng lụt, cho dù gặp phải lũ lụt, giảm sản lượng cũng sẽ không nghiêm trọng lắm."

Nghĩ nghĩ, hắn lại bổ sung: "Phương diện sản lượng, "Số lượng" số bốn mươi ba" kém hơn một bậc so với "Số năm mươi chín", "Số hai mươi bảy" còn kém hơn, ước chừng ít hơn một phần, nhưng đều cao hơn hạt lúa mạch của Tả Khâu thị ít nhất ba đến bốn phần mười. Các ngươi có thể căn cứ theo tình huống nhà mình lựa chọn hạt giống lương thích hợp."

Thật ra mạch chủng số hai mươi bảy đã bị đào thải rất lâu trong nội bộ Vương thị rồi.

Bởi vì những năm gần đây Vương thị vẫn rất coi trọng việc phòng ngự lũ lụt, đã gần hai mươi năm rồi Bình An trấn không gặp phải lũ lụt, loại lúa mạch xuất hiện vì ứng đối lũ lụt này, đương nhiên cũng không có ai trồng nữa.

Ngược lại Khánh An quận bên này, bởi vì tài nguyên nước thật sự quá phong phú, Tả Khâu thị cũng không chú trọng kiến thiết và phòng trị lũ lụt như Vương thị, lũ lụt vẫn tương đối nghiêm trọng. Cho tới bây giờ, sông Tỏa Xuân vẫn cứ cách vài năm sẽ vỡ đê một lần.

Mạch chủng "số hai mươi bảy" áp đáy hòm lúc này mới một lần nữa có đất dụng võ.

Tôn Truyền Học và Lưu Khánh Hạo cảm thấy giàu có, sinh sản sớm, ba điểm này chịu úng úng đều rất quan trọng, rối rắm rất lâu giữa số năm mươi chín và "hai mươi bảy", kế cuối cùng, dứt khoát mỗi loại mua một nửa.

Bởi vì trước đó đã từng có kinh nghiệm hợp tác một lần, hai người rất thống khoái liền cho tiền đặt cọc, sau đó ôm trong lòng chờ mong đối với tương lai, cao hứng trở về.

Chuyện tương tự, các vệ khác ở Khánh An quận cũng đang xảy ra.

Khác nhau chính là, bởi vì tình huống các quận khác nhau, cho nên lựa chọn mua lương chủng hơi khác nhau. Có một số khu vực rất dễ gặp phải tai họa trùng, ” 48 Lú Lúa mạch chủng bán tương đối khá, có một số nơi dễ dàng gây ra lũ lụt, lúa mạch chủng “Số 91” bán tương đối khá tốt, nhưng bất kể là địa phương nào, lúa mạch số 50% đều bán tốt nhất, bởi vì sản lượng cao nhất.

Trong lúc bất tri bất giác, bên trong Khánh An quận đã có gần một nửa thế gia, vì gia tộc mua lương chủng bị đổi thành lúa giống Vương thị.

…

Chủ trạch Tả Khâu thị.

Trong một gian thư phòng xa hoa, một người đàn ông trung niên đầu đội ngọc quan, mặc cẩm bào, khí chất trầm ổn khí phách đang mô phỏng một bộ 《 Chỉ Điểm Giang Sơn Đồ 》 .

Người đàn ông trung niên này chính là gia chủ của Tả Khâu thị Khánh An, Tả Khâu Quan Ngọc.

Còn bức 《 Chỉ điểm giang sơn đồ 》 mà hắn vẽ kia, chính là bản quy hoạch tương lai của Khánh An mà tổ tiên Tả Khâu thị mới đến Khánh An quận khai hoang, hăng hái vẽ ra.

Bản đồ này chính là danh tác, truyền lưu ngàn năm sau được Long Xương Đế nhìn trúng, thu vào trong ngự thư phòng của đại đế, cũng ban thưởng cho Tả Khâu thị một lượng lớn, để biểu dương công lao khai hoang của bọn họ đối với Khánh An quận.

Bây giờ nội bộ của Tả Khâu thị cũng chỉ bảo tồn sao chép.

Dưới đủ loại nhân tố, tộc nhân nội bộ của Tả Khâu thị đều có tình cảm không nhỏ với 《 Chỉ điểm giang sơn đồ 》 , gia chủ đời đời đều lưu lại bản sao chép. Bọn họ đều kỳ vọng, có một

ngày cũng có thể thành lập công huân bất thế giống như tổ tiên.

Gia chủ đương đại Tả Khâu Quan Ngọc đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là trở ngại hiện thực, phát triển của Tả Khâu thị đã sớm gặp phải bình cảnh, hắn ôm hoài không thể thi triển. Mà hôm nay, cơ hội rốt cục đã tới!

Chỉ cần có thể đánh sụp Lũng Tả quận Thủ Đạt thương hội, liền có thể khống chế Lũng Tả, Khánh An hai đại Phi Thương vận chuyển thị trường. Thậm chí, còn có thể mượn ưu thế quy mô, tiến vào Mạc Nam, Liêu Viễn, cùng với Lĩnh Bắc quận.

Đến lúc đó, năng lực kiếm được tài phú của Tả Khâu thị có thể theo đó bước vào một bậc thang mới, đặt nền móng cho việc thăng cấp thế gia Tam phẩm.

Bên trái Khâu Quan Vũ là mô phỏng 《Chỉ Điểm giang sơn đồ》, trong lòng cũng kích tình bành trướng không thôi.

Đúng vào lúc này.

Một vị lão giả râu dài tiến vào bái kiến.

Trong tay hắn cầm một xấp sổ sách thật dày, trên mặt hơi mang theo ý cười nhẹ nhàng: “Chúc mừng gia chủ, gia chủ Hạ Hỉ.”

“Lão An, có gì vui chứ?” Tả Khâu Quan Ngọc hiển nhiên tâm tình không tệ, vừa vẽ vừa cười nói.

Lão An là thư đồng tâm phúc của hắn lúc còn trẻ, sau khi hắn đảm nhiệm chức gia chủ một đường thăng chức, trước mắt đã là một trong những đại quản sự của Tả Khâu thị, chuyên phụ trách sửa sang lại một bộ phận sổ sách liên quan.

Lão An đặt sổ sách qua một bên, chắp tay nói: “Khởi bẩm gia chủ, các khoản thu nhập của các điền trang lớn năm nay đã tổng hợp xong, thật sự là trời phù hộ Tả Khâu thị ta, năm nay ngũ hương đạo trồng lúa bội thu, thu hoạch nhiều hơn hai phần so với năm ngoái.”

Hai phần?

Tả Khâu Quan Vũ ngừng bút trong tay, lộ ra vẻ vui mừng: "Lão An, đây quả nhiên là đại hỉ sự."

Tâm tình sung sướng, bút pháp trong tay hắn càng thêm rồng bay phượng múa, hăng hái hẳn lên.

Sản nghiệp của Tả Khâu thị liên quan đến các mặt, nhưng sản nghiệp căn bản nhất vẫn lấy nông nghiệp làm chủ. Chỉ vì trong tay bọn họ nắm giữ hạt lúa gạo ngũ hương, cùng với hai vũ khí sắc bén lớn như hạt lúa mạch Ngọc Chỉ.

Trong toàn bộ Khánh An quận, phần lớn thế gia đều trồng hai loại cây nông nghiệp này. Chỉ vì sản lượng của chúng nó cao, phẩm chất tốt, một khi canh tác thì không lo lượng tiêu thụ, có thể kiếm được nhiều tiền hơn cho gia tộc.

Cũng chính là do Tả Khâu thị nắm giữ căn cơ nông nghiệp của toàn bộ Khánh An quận, mới khiến cho Tả Khâu thị càng ngày càng cường thịnh, cuối cùng phát triển thành một Tứ phẩm cự bá.

Dưới quy mô của hạt giống này, tăng thu hai phần lương thực đương nhiên là chuyện vui lớn.

"Gia chủ, sau khi lúa gạo năm hương tăng thu hoạch, dung lượng kho lương chủng các nơi có chút không đủ." Lão An chắp tay nói, "Chúng ta cần tăng tốc tiêu thụ hạt ngọc chỉ mạch chủng ra ngoài, đưa ra kho lương. Dựa theo truyền thống nhiều năm, có thể giảm giá của lúa mạch ngọc một chút, để lôi kéo lòng người nhà của các thế gia."

"Ngọc Chỉ Mạch Chủng giảm giá?" Chân mày Tả Khâu Quan Ngọc hơi nhíu lại, bác bỏ nói: "Không được. 【Khánh Phong Thương Hành】 của chúng ta đang tiến hành chiến đấu giá với 【Thủ Đạt Thương Hành】, tình hình chiến đấu mặc dù không tệ, nhưng đốt tiền lại vô cùng lợi hại. Đừng nhìn Tiền thị chỉ là một thế gia ngũ phẩm, nhưng gia tộc này nổi tiếng có tiền. Trong tương lai một hai mươi năm, tình hình chiến đấu vẫn sẽ tiếp tục giằng co."

"Như vậy đi, lần này hạt ngọc chỉ mạch chủng tăng giá hai thành bán ra, cũng có thể bù đắp một phen thiệt hại của chúng ta ở trên thương hội Khánh Phong."

Sắc mặt lão An căng thẳng, vội vàng nói: “Gia chủ, nếu tăng giá như thế, sẽ khiến các thế gia ở các nơi sinh ra ý kiến, lão bộc cho rằng…”

“Ý kiến?”

Tả Khâu Quan Vũ buông bút xuống, cười lạnh nói: “Những năm qua Tả Khâu thị ta cung cấp hạt giống lương thực chất lượng tốt cho các thế gia ở Khánh An quận, đút cho mỗi người bọn họ đều trắng trẻo mập mạp. Hôm nay, Tả Khâu thị chúng ta đang ở thời khắc mấu chốt lột xác, để bọn họ gánh vác một ít nguy hiểm liền không muốn nữa?”

Lão An cúi đầu chắp tay nói: “Chủ yếu vẫn là sợ các thế gia cảm xúc quá lớn, cự tuyệt mua thì phiền toái.”

“Cự tuyệt mua? Đó là thật tốt.” Tả Khâu Quan Vũ chắp hai tay sau lưng, thưởng thức “Chỉ điểm giang sơn đồ”, cười ha ha nói: “Ngươi có biết Trường Ninh Vương thị? Bọn họ cũng sản xuất và tiêu thụ lương thực, một loại lúa mạch gọi là Vương thị số mười chín, Vương thị số hai mươi ba.”

“Ta đã phái người điều tra qua, hai loại lúa giống này miễn cưỡng xem như lương chủng chất lượng tốt, chỉ kém hơn hạt lúa gạo năm hương của chúng ta một bậc. Dựa vào những loại lúa mạch này, Trường Ninh Vương thị kia thu hoạch tương đối khá.”

“Ý của gia chủ là?” Lông mày lão An nhíu lại, thấp giọng hỏi.

“Hừ, nếu những thế gia kia không chịu nhận tăng giá, vậy Tả Khâu thị chúng ta liền đem hạt lúa mạch chỉ xanh và lúa gạo Ngũ Hương bán cho Lũng Tả quận, thuận thế chèn ép nguồn tiêu thụ của Trường Ninh Vương thị.” Tả Khâu Quan Ngọc chỉ điểm giang sơn nói: “Bây giờ Tả Khâu thị chúng ta đang ở thời điểm lột xác, đã đến lúc thay đổi một ít sách lược bảo thủ. Từ sang năm, phải gia tăng quy mô và sản xuất của căn cứ trồng lúa mạch, không thể cực hạn ở Khánh An quận nho nhỏ nữa.”

“Nhưng gia chủ…” Lão An mơ hồ lo lắng nói: “Đề cao quy mô của căn cứ trồng trọt, thứ nhất là cần phải nuôi dưỡng ra càng nhiều nông điền ưu phẩm, thứ hai là cần bồi dưỡng càng nhiều nông dân. Trước kia gia tộc chúng ta vì duy trì kỹ thuật

không tiết lộ ra ngoài, nông thực sư do gia tộc bồi dưỡng đều là thành viên hạch tâm của Tả Khâu thị, bọn họ đều trung thành và tận tâm…”

“Có thể đem mục tiêu tuyển chọn bồi dưỡng của nông dân sư, mở rộng đến thành viên bàng hệ có độ trung thành đáng tin cậy, đồng thời tăng cường quản lý.” Tả Khâu Quan Ngọc tự tin nói: “Về phần nông điền ưu phẩm, có thể tăng giá thu mua nông trang trong tay các thế gia. Tóm lại, vì sự phát triển của Tả Khâu thị, lần này khuếch trương đã là tất nhiên.”

“Vâng, gia chủ.” Trong đôi mắt lão An có một tia lo lắng lóe lên rồi biến mất.

Tuy nhiên, nếu gia chủ đã quyết định như vậy, tất nhiên là đã thông qua cho trưởng lão hội rồi.

Hiện giờ, đã không phải là một đại quản sự nho nhỏ như hắn có thể chi phối.

Mệnh lệnh của gia chủ Tả Khâu thị nhanh chóng lan ra toàn bộ Khánh An quận, kho lúa các nơi đều bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của gia chủ.

Nhưng mà, sự phát triển của tình thế lại hoàn toàn khác với dự liệu của Tả Khâu Quan Ngọc.

Tuy rằng lúa giống mà Vương thị bán ra bên ngoài thật sự là hạt giống lúa gạo số mười chín của Vương thị, lúa mạch chủng số hai mươi ba của Vương thị, nhưng danh sách bồi dưỡng lúa giống của Vương thị, trên thực tế lại vượt lên rất nhiều so với cái này.

Lần này, Vương thị tung ra mấy loại mạch chủng đều là phẩm chủng trưởng thành nhiều năm sau khi đào tạo, có thể thích ứng với các loại địa vực khác nhau, đồng thời còn chiếu cố đến nhu cầu khác nhau của các gia tộc.

Mà bởi vì Vương thị bố cục trước, rất nhiều tiểu thế gia trong Khánh An quận đã nếm được vị ngọt của lúa giống cao sản của Vương thị, lén lút mua lúa mạch của Vương thị.

Vốn còn có không ít thế gia tuy âm thầm biết được tin tức lúa giống cao sản của Vương thị, nhưng kiêng kỵ việc hợp tác nhiều năm với Tả Khâu thị, rốt cuộc không dám tùy tiện đặt

mua lúa mạch của Vương thị, mà vẫn lựa chọn mua lúa mạch của Tả Khâu thị.

Kết quả hạt giống lúa mạch Tả Khâu thị vừa tăng giá, những thế gia còn đang quan sát lập tức không làm nữa.

Vốn dĩ lúa giống của Tả Khâu thị không rẻ, vừa tăng giá, lợi nhuận gia tộc bọn họ kiếm được sẽ bị áp súc thật lớn, so với lương chủng bình thường mua sắm của Thánh Địa Học Cung cũng chỉ kiếm được hơn một chút.

Lập tức, có không ít thế gia trong cơn tức giận hủy bỏ hạt lúa mì dự định với Tả Khâu thị, đồng thời âm thầm mua hạt lúa mạch cao cấp của Vương thị.

Mà theo sự hình thành của đợt sóng này, ngay cả những thế gia vốn còn kiên định đứng ở bên Tả Khâu thị cũng ngồi không yên.

Các thế gia khác đều trồng giống lúa cao sản của Vương thị, kiếm được nhiều tiền, chỉ nhà bọn họ còn trồng giống lúa của Tả Khâu thị, vạn nhất tương lai bởi vì sức cạnh tranh yếu đi, lương thực bán không được thì làm sao bây giờ?

Trong lúc bất tri bất giác, đội ngũ thế gia mua mạch chủng Vương thị đã dần dần lớn mạnh lên, cũng dần dần thổi quét toàn bộ Khánh An quận.

…

Hơn một tháng sau.

Tả Khâu Quan Ngọc đã làm xong 《Chỉ điểm giang sơn đồ》, pha một ấm trà, thưởng thức họa tác của mình.

Hắn chính là một trong những Tử Phủ chủng Thiên Nhân cảnh của gia tộc, lại là gia chủ cao quý, tự nhiên là có chờ đợi tương lai. Bức họa mô phỏng này, chính là ẩn chứa dã tâm và kỳ vọng của hắn.

“Gia chủ, đại sự gia chủ không tốt.”

Lão An vội vã chạy vào thư phòng báo cáo, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Lò lúa giống của các vệ ở các nơi đều gửi đến tin tức, rất nhiều thế gia đều từ chối mua hạt lúa mạch giá cả của chúng

ta. Nhà kho không dọn ra được, lúa ngũ hương không trồng được vào kho.”

“Cái gì?” Tả Khâu Quan Ngọc khẽ nhíu mày, “Không thể nào, mặc dù đúng là sẽ có một bộ phận thế gia dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng hiện tại đã sắp qua kỳ trồng trọt tốt nhất của lúa mì mùa đông rồi, những thế gia kia điên rồi sao, chẳng lẽ đều trồng lúa giống bình thường rồi?”

“Cũng không phải như thế.” Sắc mặt lão An tái nhợt nói: “Lúc trước có một số thế gia từ chối mua sắm, ta đã cho người điều tra rồi. Bây giờ sự tình đã rõ ràng, trên thị trường không biết từ khi nào xuất hiện vài loại lúa mạch hoàn toàn mới, cái gì gọi là lúa mạch chủng số hai mươi bảy, hạt lúa mạch số bốn mươi ba, số năm mươi chín! Chúng nó đều có ưu thế riêng, nhưng lời đồn rằng, sản lượng mỗi một loại ít nhất cũng cao hơn ba thành so với 【 Ngọc Chỉ mạch 】 chúng ta!

“Cao ba phần? Hay là ít nhất…” Tả Khâu Quan Ngọc lập tức nhảy dựng lên, không dám tin: “Làm sao có thể?”

Bỗng dưng, trong đầu hắn như có thứ gì chợt lóe lên.

Trong lòng của hắn hơi hồi hộp một chút: “Đợi một chút, tên lúa mạch này sao nghe có vẻ quen tai như vậy?”

Một cỗ dự cảm bất thường, từ sau gáy của Tả Khâu Quan Ngọc bay lên, cảm giác lạnh lẽo.

…

Chương 94: Bi kịch! Tả Khâu thị căn cơ bị đào móc!

…

“Là lúa giống của Trường Ninh Vương thị!”

Tả Khâu Quan Ngọc rốt cuộc là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, trí nhớ và lực phản ứng vượt xa người bình thường, chỉ là sau một thoáng ngây người, liền nhớ tới “Vương thị thập cửu chủng” và “Vương thị nhị số ba mươi ba” mạch chủng.

Mặc dù mấy loại mạch chủng này không có ‘Vương thị’ ngẩng đầu, nhưng nhìn từ quy tắc mệnh danh, quá nửa là giống lúa của Trường Ninh Vương thị.

Đương nhiên, còn có một khả năng, đó chính là có người giả mạo giống lúa của Vương thị. Chỉ là với hình thức hiện giờ để phán đoán, khả năng sau này vô cùng thấp.

“Tốt tốt tốt! Trường Ninh Vương thị, thật to gan!” Lửa giận trong lòng Tả Khâu Quan Ngọc nháy mắt vọt lên: “Vậy mà dám đối địch với Tả Khâu thị ta trên hạt giống lúa, ý đồ dao động căn cơ Tả Khâu thị ta!”

Hắn ta thật sự muốn lập tức mời lão tổ rời núi, đi qua tiêu diệt Vương thị kia.

Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua đã bị phủ quyết. Bây giờ, thương chiến kịch liệt giữa Khánh Phong thương hội và Thủ Đạt thương hội đã dẫn đến vô số người đang quan chiến. Nếu Tả Khâu thị vận dụng vũ lực đối phó Vương thị, sợ là sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

“Giá bán lúa mạch Vương thị như thế nào?” Sắc mặt Tả Khâu Quan Ngọc âm trầm như nước.

Sắc mặt lão An cũng không tốt, không ngừng lau mồ hôi nói: “So sánh, giá cả thấp hơn ba thành so với những năm trước của chúng ta.”

“Cái gì?” Tả Khâu Quan Ngọc giận dữ cười nói: “Khó trách lúa mạch của chúng ta không bán được… Đây là chuẩn bị chiến đấu giá với chúng ta sao? Thủ đoạn hay lắm, truyền lệnh

xuống, chúng ta cũng giảm giá, hàng năm phần bán lương chủng. Cùng với lúa gạo ngũ hương đồng thời giảm giá.”

Như thế hạ giá, đã lệnh cho [Ngọc Chỉ Mạch] lấy lợi cực thấp. Nhưng hôm nay Ngọc Chỉ Mạch bán không được, đại lượng ngũ hương lúa không còn chỗ để trữ.

Phải biết rằng, bảo tồn giống lúa, đối với thông gió, giữ nhiệt, cùng với khô ráo đều có yêu cầu tương đối cao, bởi vậy cần kiến tạo nhà kho chuyên môn. Nếu bảo tồn không được, phẩm chất giống lúa sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, thậm chí không mọc mầm ra được, đến lúc đó, tổn thất càng lớn hơn nữa.

Tả Khâu thị không hổ là thế gia Tứ phẩm, trong gia tộc nhân tài đông đúc, nhân thủ rất nhiều, lực chấp hành vô cùng mạnh, rất nhanh đã quán triệt mệnh lệnh của Tả Khâu Quan Ngọc.

Hạ giá năm thành, cũng đích xác có hiệu quả.

Tin tức vừa ra, có không ít thế gia còn đang quan sát lập tức ra tay mua đi một nhóm. Thậm chí, có không ít thế gia đã mua lương chủng Vương thị cũng nóng lòng mua một chút.

Dù sao, giá tiền này thật sự quá rẻ, có tiện nghi mà không chiếm thì uổng rồi.

Nhưng theo đó, đả kích của Vương thị lại nối gót mà tới. Chấp hành hoạt động dẫn khách mới, khách cũ có thể nhận được lợi ích phản lợi, khách mới có thể nhận được ưu đãi có lực lượng lớn hơn.

Hoạt động này vừa xuất hiện.

Hạt ngọc chỉ mạch lúa mạch và hạt lúa mì lại lần nữa bị chậm lại. Điều này, ngay cả giá cả năm phần cũng bán không nổi.

Tả Khâu Quan Ngọc xem như đã nhìn ra, Vương thị quyết tâm muốn đào căn cơ Tả Khâu thị.

Nếu là tổn thất gần một năm, đương nhiên Tả Khâu thị chịu được, nhưng năm này qua năm khác, gia sản của Tả Khâu thị có dày hơn nữa cũng sẽ dần dần cạn kiệt.

Đáng sợ hơn chính là, một khi căn cơ thế gia bị dao động, nếu không có biến số khác, thế gia này tất nhiên sẽ nhanh chóng suy bại.

Tả Khâu thị có sáu Tử Phủ lão tổ, trên trăm trưởng lão Thiên Nhân cảnh, chủ lực Linh Đài cảnh nhiều vô số kể.

Khi Tả Khâu thị có được nguồn kinh tế ổn định, đây không thể nghi ngờ là một thế lực lớn cực kỳ khủng bố mà khiến người ta sợ hãi. Nhưng một khi căn cơ không còn, đây chính là một bao quần áo cực lớn, tiêu hao hàng năm đều là con số trên trời.

Việc này đã không phải Tả Khâu Quan Ngọc có thể giải quyết, hắn không thể không đến bái kiến lão tổ tông, cầu giải quyết.

Hơn một tháng sau, khí hậu lạnh dần.

Lúa mì đông nên trồng, tất cả đều đã trồng xuống. Hạt ngọc chỉ mạch của Tả Khâu thị hoàn toàn bán không được, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể dời hạt lúa mạch ra khỏi kho, trước tiên chừa vị trí cho hạt lúa rồi nói tiếp.

Còn những loại lúa mạch chuyển ra khỏi nhà kho kia, không thể bán làm lúa mạch, chỉ có thể bán như lúa mì bình thường, hoặc là mài thành bột lúa mạch bán ra. Bởi vì là lương thực cũ, giá cả thậm chí còn không cao bằng mùa.

Tả Khâu thị trong một đợt giao phong này, gần như có thể nói là hoàn bại, tổn thất to lớn khó có thể đánh giá.

…

Quận thành Lũng Tả, trong hoa viên quận thủ phủ.

Lúc này, trong vườn hoa cúc đang nở rộ, muôn hồng nghìn tía, màu sắc rực rỡ, luận màu sắc, không hề kém hơn thời tiết xuân hạ trăm hoa đua sắc chút nào.

Trong đình nghỉ mát, Thái Sử An Khang và Vương Thủ Triết ngồi đối diện nhau, gia chủ Tiền thị Tiền Học Hàn thì ở một bên tiếp khách.

So với lần trước, thần thái lần này của Thái Sử An Khang và Tiền Học Hàn nhẹ nhàng tự nhiên, mặt mày hồng hào, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

“Chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Thủ Triết, có thể nói là vừa tàn vừa ác, đánh vào chỗ yếu của Tả Khâu thị.” Thái Sử An Khang vừa uống trà vừa nói: “E rằng không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tìm tới cửa.”

“Chẳng qua chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.” Vương Thủ Triết thần sắc lạnh nhạt, ngược lại cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu tài giỏi: “Chính cái gọi là rèn sắt còn cần bản thân cứng rắn. Thế gia phát triển, vẫn phải xây dựng trên cơ sở tự nâng cao bản thân, những mánh khóe nhỏ này, chẳng qua là phụ trợ.”

Trong lòng hắn hiểu rõ, thế giới này, chung quy là lấy thực lực vi tôn.

Lần này, sở dĩ Vương thị có thể dùng lúa giống khều lay căn cơ của Tả Khâu thị, một mặt là do hắn bố trí trước, lúa giống của Vương thị lại xuất sắc hơn Tả Khâu thị, đánh Tả Khâu thị trở tay không kịp.

Mặt khác, cũng là bởi vì hắn trói Tiền thị và Thái Sử An Khang lên chiến thuyền, hơn nữa Vương thị còn có một vị đại thiên kiêu ở Học Cung, Tả Khâu thị sợ ném chuột vỡ bình, không tiện trực tiếp vận dụng vũ lực, chỉ có thể dùng thủ đoạn thương nghiệp cạnh tranh.

Bằng không, mặc cho hắn trí kế chồng chất, Tả Khâu thị chỉ cần phái hai cường giả Tử Phủ cảnh tới đây, vụng trộm xử lý hắn, Vương thị sẽ xong đời.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tả Khâu thị còn chưa hoàn toàn bị bức bách. Thật sự đến thời điểm chó cùng rứt giậu, Tả Khâu thị còn có thể cố kỵ những thứ này hay không cũng khó nói.

“Nói hay lắm, Thủ Triết thật sự không hổ là cao thủ của Trường Xuân thượng nhân.” Thái Sử An Khang cười ha hả: “Nhưng mà, cho dù là mánh khóe nhỏ, có thể chơi đến trình độ như vậy, cũng đủ khiến người ta thán phục.”

Tiền Học Hàn lại pha chén trà cho hai người, nghe vậy cũng không nhịn được cảm khái muôn vàn: “Bất kể thế nào, lần này cũng nhờ có Thủ Triết gia chủ, chúng ta mới có thể hòa nhau một thành. Thủ Triết gia chủ có bản lĩnh bày mưu nghĩ kế, quả thực khiến người ta phải nhìn mà than thở.”

Vương Thủ Triết cười lắc đầu, không nói gì nữa.

Thật ra, nào có bày mưu tính kế gì, đoán địch tiên cơ? Chẳng qua chỉ là cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận mà thôi.

Vương thị phát triển tới bây giờ rất không dễ dàng, trong tộc nhiều tộc nhân như vậy, có rất nhiều người đều là ở dưới mí mắt ông ta từng chút một từ răng môi học ngữ, lâu đến có thể một mình đảm đương một phía.

Trên vai hắn gánh vác là chờ mong của vô số tộc nhân, là tương lai của bọn hắn.

Gã thua không nổi, cũng không dám thua.

"Đúng rồi, bên Tào thị, nghe nói điều tra sứ đã hồi kinh?" Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, chợt nhớ tới một chuyện, nhìn về phía Thái Sử An Khang.

"Ừ." Thái Sử An Khang gật đầu: "Tào thị đẩy mấy trưởng lão Thiên Nhân cảnh ra, đổ toàn bộ tội lên đầu bọn họ, mượn việc này tự mình lấy ra. Điều tra sứ đã mang theo mấy trưởng lão Thiên Nhân cảnh hồi kinh, đợi phán quyết xuống, sợ là phải sung quân đến chiến trường ngoại vực rồi."

Bởi vì không có chứng cứ trực tiếp, chuyện Tào thị cấu kết hải khấu không thể chứng minh có liên quan đến đích mạch. Tào thị lại quyết đoán bỏ qua bảo kê xe, điều tra sứ cũng chỉ có thể tiếp nhận kết quả này.

Đây coi như là thao tác thông thường của thế gia.

Tuy nhiên, kể từ đó, Tào thị coi như là thương gân động cốt. Dù sao, tổng cộng cường giả Thiên Nhân cảnh của Tào thị cũng chỉ có mười mấy người, lần này liền giảm đi một phần tư, thực lực bị suy yếu rất lớn.

Thái Sử An Khang nói xong lại nói thêm một câu: "Mặt khác, Tào Bang Ngạn cũng bị Tào thị chuộc về."

"?"

Vương Thủ Triết ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

"Vốn dĩ ta cũng không định thả ra, nhưng bọn họ đã đưa ra sáu trăm vạn tiền chuộc để trợ cấp tổn thất mấy năm nay vì hải khấu ở Lũng Tả quận. Cho quá nhiều." Thái Sử An Khang lộ ra một nụ cười mà tất cả mọi người đều hiểu.

Đại Càn quốc chính là hoàng thất cùng thế gia cùng trị thiên hạ, tự có một bộ quy tắc hành sự của riêng mình.

Trong đó có một quy tắc ngầm chấp nhận chính là hễ là đích mạch thế gia phạm tội, chỉ cần không phải là trọng tội phản quốc mưu nghịch, là cho phép thế gia dùng tiền chuộc người.

Đương nhiên, rất đắt.

Việc này cũng giống như tiền bảo lãnh, tiền chuộc tội. Đương nhiên, nếu hắn còn phạm vào tội lớn gì nữa thì sẽ không có cơ hội chuộc lần thứ hai. Bởi vậy, Vương Thủ Triết hoàn toàn không lo lắng chuyện thả hổ về rừng, sau khi người này trở về, hơn nửa mấy chục năm cũng không dám ra khỏi cửa.

Sáu trăm vạn càn kim, cho dù đối với quận thủ phủ mà nói cũng là một khoản tiền lớn. Tào thị đã bỏ ra một số tiền lớn chuộc người, Thái Sử An Khang đương nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền thả người ra.

"Chậc! Thật cam lòng bỏ ra vốn liếng." Tiền Học Hàn chậc chậc khen ngợi: "Nếu là ta, ta sẽ không vì Tào Bang Ngạn mà bỏ ra vốn liếng như vậy."

"Đừng nói như vậy, Tào Bang Ngạn người ta tốt xấu gì cũng là thiên kiêu." Vương Thủ Triết uống một ngụm trà, bình tĩnh nói: "Hơn nữa, từ tư liệu ta thu thập được, hắn là thọ nguyên còn lại của Tử Phủ lão tổ của Tào thị chưa tới hai trăm năm."

"Hửm? Thì ra là thế, ta nói thì sao?" Tiền Học Hàn bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu như vì Tử Phủ giao thế, Tào thị bỏ vốn chuộc người liền có thể hiểu được.

Phải biết rằng, thiên kiêu đương nhiên hiếm có, nhưng đối với Tử Phủ thế gia như Tào thị mà nói, cũng không phải Tào Bang Ngạn là không thể.

Vấn đề là, một người trẻ tuổi có tư chất thiên kiêu, muốn trưởng thành đến Tử Phủ cảnh, nhanh nhất cũng phải hai trăm năm, chậm nhất, thậm chí có thể cần ba trăm bốn mươi năm mươi năm.

Có lẽ lúc trước Tào thị đặt toàn bộ chuyện này lên người Tào Bang Ngạn, bây giờ muốn bồi dưỡng người thừa kế Tử Phủ từ đầu hiển nhiên là không kịp rồi. Tào Ấu Khanh là thiên kiêu thánh địa, cũng không thể tọa trấn gia tộc, duy trì phẩm giai thế gia.

Cho dù có không tình nguyện, Tào thị cũng chỉ có thể kiên trì mà chuộc Tào Bang Ngạn ra.

“Chậc chậc chậc ~ đợt này của Tào thị xem như lỗ lớn rồi.” Tiền Học Hàn là gia chủ thế gia, vô cùng mẫn cảm với việc lưu động tài chính của gia tộc, hơi suy nghĩ một chút liền nhịn không được cười trên nỗi đau của người khác, “Lại phải chuẩn bị cho điều tra sứ mà Giám Sát Tư phái tới, lại phải dùng món tiền khổng lồ chuộc người, ta dự đoán gia sản của Tào thị đã sắp bị vét sạch rồi. Nhưng cũng tiện lợi cho Quận Thủ đại nhân, kiếm được sáu trăm vạn.”

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Thái Sử An Khang một cái.

Sáu trăm vạn này không thuộc thuế thu vào, quận thủ phủ là có thể tự mình xử trí.

Thái Sử An Khang cười ha hả.

Hắn biết rõ bản tính của Vương Thủ Triết, không đợi Vương Thủ Triết mở miệng đã chủ động nói: “Yên tâm, Tào Bang Ngạn nếu là Thủ Triết bắt được, sáu trăm vạn bản quận thủ này đương nhiên sẽ không độc chiếm. Ta đã báo cáo với cấp trên, trong đó ba trăm vạn ta ở lại quận thủ phủ, làm tài chính dự trữ của quận thủ phủ. Ba trăm vạn còn lại, ta không tiện trực tiếp cho Vương thị, chỉ có thể làm tài chính bổ trợ phát triển Thanh La Hải.”

“Vừa lúc gần đây Ngụy Văn Huân giao nộp hải khấu có hiệu quả, qua vài năm nữa, hải khấu có thể giao nộp gần hết. Thủ Triết có thể theo kế hoạch khai phá biển Thanh La, số tiền này ngươi có thể điều động, đến lúc đó xem sổ sách là được rồi.”

Phát triển biển Thanh La đúng là cần phải bỏ ra một số tiền lớn, Vương Thủ Triết vừa cảm khái Thái Sử An Khang quả nhiên hiểu rõ, vừa đứng dậy hành lễ: “Như vậy, vậy Thủ Triết đa tạ quận thủ đại nhân.”

“Đâu có! Là do quận thủ phủ ta dính ánh sáng của Thủ Triết mới đúng.”

Thái Sử An Khang cười khoát tay.

Hắn chỉ là đi qua tay, ngay cả người cũng không phải là hắn bắt, tiền này cơ hồ có thể nói là kiếm không.

Dùng lời của Vương Thủ Triết mà nói, đây chính là "Cược thắng". Cho nên bây giờ hắn nhìn Vương Thủ Triết vô cùng thuận mắt.

Mấy người đang nói chuyện náo nhiệt.

Bỗng dưng, một người trung niên ăn mặc như quan lại quận thủ phủ từ bên ngoài hoa viên đi vào, đứng ở ngoài lương đình cung kính bẩm báo: "Quận thủ đại nhân, Chính Hoa lão tổ của Tả Khâu thị, Quan Ngọc gia chủ, còn có Khánh An quận thủ Ô Định Hải cầu kiến ở bên ngoài."

Ồ!

Tiền Học Hàn không khỏi hai mắt tỏa sáng: "Quận thủ đại nhân đúng là liệu sự như thần, quả nhiên Tả Khâu thị đã tìm tới cửa."

"Ha ha ha, bọn họ tới còn nhanh hơn ta dự đoán. Xem ra, lần này, Tả Khâu thị đúng là sốt ruột rồi." Thái Sử An Khang cũng không nhịn được cười.

Quan lại kia nhất thời không đoán được thái độ của Thái Sử An Khang, chần chừ hỏi: "Vậy… Quận thủ đại nhân, ngài còn gặp lại không?"

"Không gặp." Quận thủ Thái Sử An Khang khoát tay áo: "Cứ nói ta đang gặp khách, bảo bọn họ chờ."

Lúc trước hắn ta lấy được "tỉ nhục" ở Khánh An quận, hắn ta vẫn còn nhớ.

Bây giờ, thật vất vả mới bắt được cơ hội có thể trả thù trở về, không bỏ qua bọn họ một lần, làm sao xứng đáng với bản thân?

Kết quả, một lần phơi này, chính là hơn nửa ngày thời gian.

…

Quận thủ quận Khánh An là Ô Định Hải, Tử Phủ lão tổ Tả Khâu Chính Hoa, gia chủ Tả Khâu thị Tả Khâu Quan Ngọc ba người, đợi trong phòng khách quận thủ hơn ba canh giờ cũng không đợi được người.

Đến buổi chiều, sắc mặt hai người Ô Định Hải, Tả Khâu Chính Hoa đã xanh mét. Dù là Tả Khâu Quan Ngọc, tiểu bối,

vẻ mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Thái Sử An Khang này, hắn chính là đang trả thù!” Ô Định Hải tức giận đến thiếu chút nữa ném vỡ chén trà: “Không phải là tạm thời thắng một ván sao? Cũng không phải bản lĩnh của hắn, hắn có gì đắc ý?”

“Lão tổ…” Tả Khâu Quan Ngọc nhìn sắc mặt của Chính Hoa lão tổ nhà mình, thận trọng nói: “Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, Tả Khâu thị chúng ta có thể trở thành trò cười rồi.”

Tả Khâu Chính Hoa nghĩ tới nghĩ lui, cũng cảm thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp.

Hắn vỗ bàn một cái thật mạnh, đứng dậy: “Đi, trở về!”

Hắn còn không tin, Tả Khâu thị đường đường là một thế gia Tứ phẩm, còn có thể thu thập không được một Thất phẩm Vương thị!

Nói xong, hắn vung tay áo một cái liền ra khỏi quận thủ phủ.

Rất nhanh, một nhóm ba người đã ngồi phi liễn rời đi.

Sau khi Thái Sử An Khang biết được tin tức, chỉ cười cười, căn bản không để ở trong lòng, vẫn như cũ uống trà nói chuyện phiếm với Vương Thủ Triết, Tiền Học Hàn, tiếp tục thương lượng chuyện khai thác biển Thanh La tiếp theo.

Bên kia, sau khi ba người Tả Khâu Chính Hoa trở lại Khánh An quận thì lập tức triển khai hành động.

Là thế gia Tứ phẩm hùng bá một phương, nhân mạch và thế lực của Tả Khâu thị ở bên trong Khánh An quận là tương đối cường đại, số lượng cường giả Thiên Nhân cảnh, Linh Đài cảnh trong tộc càng nhiều đến kinh người. Khi bọn họ quyết tâm muốn làm thành một chuyện thì có thể bộc phát ra năng lượng kinh người.

Không bao lâu, các cửa ải tiến vào Khánh An quận đều thêm một tầng canh gác, bắt đầu nghiêm phòng tử thủ, ngăn chặn bất cứ thứ gì có thể là vật phẩm giống lúa Vương thị nhập cảnh.

Tuy lúa mì mùa đông đã gieo xuống, không tới nửa năm, lại đến thời tiết gieo lúa. Chỉ cần Tả Khâu thị phòng thủ đủ nghiêm ngặt, lúa gạo Vương thị không thể xuất hiện ở Khánh

An quận, thế gia ở Khánh An quận không có cách nào, tự nhiên cũng chỉ có thể mua lúa gạo Ngũ Hương của Tả Khâu thị.

Để đảm bảo có thể ngăn cản hoàn toàn hạt giống của Vương thị ở bên ngoài, nhân viên kiểm tra Tả Khâu thị phái ra có thể nói là dùng hết sức để kiểm tra, đem một ít lương chủng trải qua ngụy trang, ý đồ lừa dối vượt qua kiểm tra cũng bị chặn lại toàn bộ.

Kể từ đó, lúa giống của Vương thị quả nhiên không thể thông qua con đường bình thường vận chuyển đến Khánh An quận.

Sau khi Vương Thủ Triết biết được tin tức, không chút hoảng hốt, thuận tay để người ta lan truyền tin tức này ra ngoài.

Thuận tiện, hắn còn bảo Tiền Học Hàn trả tiền cho người phụ trách đoàn xe phụ trách vận chuyển viết phong thư, để cho bọn họ thuê kho hàng ở ngay sát Khánh An quận, sau đó đóng đinh lúa giống lại.

Quả nhiên, tin tức vừa truyền ra, rất nhiều thế gia trong Khánh An quận liền ngồi không yên.

Trước đó rất nhiều người của bọn họ đều đã đặt mua lúa giống với Vương thị, hiện giờ lúa giống không vào được Khánh An quận, tiền của bọn họ trôi theo dòng nước không nói, năm nay trồng cái gì?

Phải biết rằng, sau khi trồng qua một vòng lúa mì sản xuất cao của Vương thị, bọn họ đều đã được trải nghiệm đầy đủ lợi ích mà lúa giống sản xuất cao mang đến, đó đều là lợi nhuận thật sự của gia tộc.

Bây giờ lại bảo bọn họ đi trồng lúa giống Tả Khâu thị, chỗ nào cũng không bằng giống lúa của Vương thị, bọn họ nào còn nguyện ý?

Vấn đề luôn là không có cách nào nhiều.

Chuyện trên đời này, chỉ cần có đầy đủ lợi ích khu động, cho dù khó khăn hơn nữa, cũng luôn luôn có khả năng thực hiện.

Sau khi tin tức truyền ra không lâu, liền có rất nhiều tán tu ngửi được cơ hội buôn bán, nhao nhao nghĩ cách từ đủ mọi con đường, thậm chí không tiếc trèo đèo lội suối, cầu vòng qua

cửa khẩu của Tả Khâu thị, vận chuyển hạt giống lúa vào Khánh An quận.

Bây giờ nhu cầu của Khánh An quận đối với lúa giống Vương thị rất lớn, lúa giống của bọn họ vận chuyển vào, tự nhiên là bị cướp sạch trong vài phút. Điều này cũng làm cho đám tán tu này kiếm được một khoản lớn.

Tuy nhiên, lúa giống mà các tán tu có thể mang vào chung quy chỉ là một phần nhỏ, tuyệt đại bộ phận thế gia vẫn không mua được lúa giống.

Không ít thế gia bị bức bách, thậm chí tự mình vụng trộm thuê đoàn xe, ý đồ tự mình mang theo đoàn xe đi nhà kho Tiền thị mua lương chủng vận chuyển trở về, kết quả tất nhiên là bị trạm gác của Tả Khâu thị ngăn lại.

Ba lần bảy lượt, những thế gia kia lập tức không làm nữa.

Phải biết rằng, trong Khánh An quận Tả Khâu thị một nhà độc đại đã lâu, những năm gần đây, trong Khánh An quận ngoại trừ Tả Khâu thị là thế gia tứ phẩm này, thậm chí ngay cả một Tử Phủ thế gia ngũ phẩm cũng không có.

Không phải những thế gia Lục phẩm kia không may mắn, trong gia tộc nhiều như vậy đến một thiên kiêu cũng không bồi dưỡng được, mà cho dù vận khí tốt xuất thiên kiêu, cũng căn bản bồi dưỡng không nổi.

Một thiên kiêu muốn trưởng thành thành Tử Phủ cảnh, lượng tài nguyên tiêu hao có thể nói là nhiều như biển.

Phần lớn tài nguyên trong Khánh An quận đều bị Tả Khâu thị chiếm cứ, một nhà bọn họ chỉ nuôi sáu Tử Phủ cảnh, tài nguyên của thế gia Lục phẩm phía dưới tự nhiên cũng trở nên cực kỳ có hạn, căn bản không bồi dưỡng nổi Tử Phủ cảnh.

Nhiều năm qua, không biết có bao nhiêu thế gia Lục phẩm bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa con nối dõi thiên kiêu nhà mình đi Học Cung. Cho tới bây giờ, thượng nhân Học Cung Tử Phủ cảnh lại có hai người như vậy, thế nhưng phẩm cấp thế gia vẫn không nâng lên được.

Có thể nói, thế gia Lục phẩm trong Khánh An quận bất mãn Tả Khâu thị đã rất lâu rồi.

Trước kia là không dám đối đầu cứng rắn với Tả Khâu thị, hiện giờ, mắt thấy Tả Khâu thị phạm vào nhiều người tức giận, bọn họ làm sao còn có thể buông tha cơ hội?

Lập tức, liền có thế gia Lục phẩm bắt đầu âm thầm châm ngòi thổi gió, kích thích cảm xúc của rất nhiều thế gia cùng chung mối thù, hơn nữa Vương thị và Tiền thị âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, rất nhanh, cảm xúc bất mãn của Khánh An quận đối với Tả Khâu thị đã đạt đến đỉnh phong.

Tình huống này rất nhanh đã thu hút sự chú ý của Học Cung.

Hai thượng nhân học cung xuất thân thế gia Lục phẩm Khánh An quận thấy cơ hội khó có được, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp đưa tin tới quốc đô Quy Long thành.

Lần này, chuyện này xem như triệt để náo lớn rồi.

Nếu không phải Tả Khâu thị ở quốc đô Quy Long Thành cũng có quan hệ, kịp thời hỗ trợ nói mấy câu trên hội nghị tiểu triều, tranh thủ một chút thời gian cho Khánh An quận bên này, nói không chừng Tả Khâu thị và Ô Định Hải sẽ trực tiếp nghênh đón sự chất vấn của quốc đô.

Nhưng dù vậy, quận thủ quận Khánh An Ô Định Hải và mấy vị lão tổ của Tả Khâu thị cũng hoàn toàn ngồi không yên.

Bây giờ bầu không khí trong Khánh An quận đã vô cùng căng thẳng, nếu tình thế tiếp tục lên men, không thể lập tức giải quyết vấn đề, quận thủ Ô Định Hải coi như chấm dứt, Tả Khâu thị cũng sẽ bị triều đình khiển trách.

Đại Càn quốc là thể chế hoàng thất cùng thế gia địa phương cùng trị, điều này có nghĩa là thế gia địa phương cần gánh vác một phần trách nhiệm bảo vệ đất đai an bang, giữ gìn địa phương ổn định.

Cũng giống như lúc Lũng Tả gây lũ lụt lúc trước, các thế gia như Vương thị đều giúp đỡ thu nạp một nạn dân, đây vốn là chức trách của thế gia. Nếu không, triều đình dựa vào cái gì phải chia một phần thuế cho thế gia địa phương?

Nếu như trong phạm vi thế lực của Tả Khâu thị xảy ra sự kiện quần thể quy mô lớn, điều này tuyệt đối thuộc về sự thất trách nặng nề của Tả Khâu thị, nhẹ thì phát văn chất vấn, nghiêm

trọng, thậm chí có thể trực tiếp cướp đoạt quyền lợi của thế gia Tả Khâu thị.

Có thể nói, đến tình huống này, hành động Tả Khâu thị cố gắng phong tỏa lúa giống Vương thị đã hoàn toàn thất bại.

Lần này lại cho Tả Khâu thị một cái tát vang dội, cũng khiến nội bộ Khâu thị bị bao trùm một tầng mù mịt thật dày.

Bọn họ ở trên vị trí thế gia Tứ phẩm quá lâu, sớm đã quen với tâm tính cao cao tại thượng.

Bọn họ đã quên mất, bọn họ không phải là chúa tể của Khánh An quận mà chỉ là một phần tử. Những thế gia lớn nhỏ khác cũng không phải là heo dê do Tả Khâu thị nuôi dưỡng, mặc bọn họ tùy ý lấy.

Một khi làm trái hai chữ "nhân tính", tổn hại đến lợi ích của tất cả mọi người, tất sẽ bị phản phệ.

Không thể làm gì khác được.

Tả Khâu thị đành phải lần nữa gửi đến Ô Định Hải, sau đó nhờ chút quan hệ ở quốc đô, lại liên hệ với Thái Sử An Khang quận thủ Lũng Tả quận, hy vọng lão nhân gia có thể ra mặt điều đình việc này.

Đến lúc này.

Thái Sử An Khang Phổ cũng bày không sai biệt lắm, quan hệ của Tả Khâu thị cũng quá cứng rắn. Bởi vậy, dưới sự sắp xếp của Thái Sử An Khang và Ô Định Hải, ba gia chủ Tả Khâu thị, Vương thị, Tiền thị cùng nhau ngồi xuống trao đổi, đương nhiên, giới hạn trong việc trao đổi cấp gia chủ, lão tổ gì đó đều không tham dự.

Đây cũng là Thái Sử An Khang bảo vệ Vương Thủ Triết, dù sao Trường Ninh Vương thị mới là "thế gia Thất phẩm", trong nhà cũng không có Tử Phủ lão tổ tọa trấn.

Vị trí trao đổi được chọn định ở bên trong Tử Phủ Lưu Đức của Lũng Tả Vương thị.

Mãi đến khi hai bên chính thức gặp mặt, Tả Khâu Quan Ngọc và Vương Thủ Triết, Tiền Học Hàn mới là lần đầu tiên gặp mặt.

Đến cấp bậc như bọn họ, có thể nói đều là cấp đại lão. Song phương so chiêu dĩ vãng, đều là ẩn cư phía sau màn, cách không thao túng, căn bản sẽ không chính diện đối đầu.

"Bỉ nhân Tả Khâu Quan Ngọc, bái kiến học Hàn gia chủ, Thủ Triết gia chủ. Hai vị quả nhiên đều là thanh niên tuấn kiệt của Đại Càn quốc, là chân long trong loài người." Gia chủ Tả Khâu thị Tả Khâu Quan Ngọc, dẫn đầu phong độ nhẹ nhàng chào hỏi.

Dẫu sao cũng là gia chủ của thế gia Tứ phẩm, phong thái của hắn đều không chê vào đâu được, có thể nói là khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm.

Vương Thủ Triết và Tiền Học Hàn đương nhiên cũng là phong độ nhẹ nhàng đáp lễ, hư tình giả ý thổi phồng vài câu với thương nghiệp Tả Khâu Quan Ngọc, tựa như hai bên chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn.

Đến cấp bậc như thế, ngươi âm thầm tranh ta đấu cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng mà vạch mặt là chuyện không có ý nghĩa, trừ phi có mục đích chiến lược đặc thù gì đó, nếu không gặp nhau làm bộ làm tịch một phen, thể hiện một chút phong thái thế gia cũng là chuyện cần thiết.

Sau một phen hư tình giả ý.

Hai bên ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm, Tả Khâu Quan Ngọc lúc này mới chắp tay với Vương Thủ Triết, cười khổ không thôi nói: "Thủ Triết gia chủ, không ngờ ngài lại là đệ tử ngoại đạo thân truyền của Lũng Tả Học Cung Trường Xuân thượng nhân, khó trách tinh thông đào tạo lương chủng như vậy. Mạch chủng và lúa giống của quý gia tộc, thật sự khiến ta phải cảm thán. Lợi hại! Lợi hại!"

Với mạng lưới quan hệ của Tả Khâu thị, chỉ cần chịu tốn tâm tư, điều tra rõ bối cảnh của Vương Thủ Triết là chuyện rất dễ dàng.

"Đâu có đâu có" Vương Thủ Triết cười khiêm tốn nói: "Trình độ của ta kém sư tôn không biết bao nhiêu lần, lúa mạch và lúa giống đều được sư tôn chỉ điểm, dựa vào vận may vô tình bồi dưỡng ra được."

Chỉ điểm? Trong lúc vô ý?

Đối với chuyện này, trong lòng Tả Khâu Quan Vũ hoàn toàn không tin.

Hắn thu thập được một ít tin tức bí mật, Trường Xuân thượng nhân hơn một trăm năm trước đã từng thăm dò di tích của một Thần Vũ hoàng triều.

Trong di tích lấy được thứ gì, Trường Xuân thượng nhân chưa từng đàm luận bên ngoài mà kín đáo xử lý. Nhưng sau đó bên cạnh y có thêm một nữ anh, chính là đại thiên kiêu đệ tử "Lục Vi" của y.

Tùy tiện thu dưỡng một nữ anh chính là đại thiên kiêu?

Việc này không thể không khiến người ta hoài nghi, Trường Xuân thượng nhân ở trong di tích kia có thu hoạch khác. Thậm chí, hắn có năng lực bồi dưỡng ra một ít lương chủng chất lượng tốt.

Mà lúa giống trong tay Vương thị, hơn phân nửa cũng có liên quan đến bí mật của Trường Xuân thượng nhân.

May mà Vương Thủ Triết không biết Tả Khâu Quan Ngọc đang nghĩ gì, bằng không, nói không chừng hắn sẽ nhịn không được phun ra một ngụm trà.

Không thể không nói, sức tưởng tượng của Tả Khâu thị thật sự quá phong phú… Không ngờ lại đem nguồn gốc của lúa giống, tính toán ly kỳ như thế, cách chân tướng sự thật xa vạn dặm.

Sau đó, vẻ mặt Tả Khâu Quan Ngọc lại hơi nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén lên: "Nhưng mà, gia chủ Thủ Triết buôn bán lúa giống ở Khánh An quận chúng ta, có phải quá không để Tả Khâu thị chúng ta vào mắt rồi không?"

"Sự tình phát triển đến tình trạng như thế, Tả Khâu thị ngươi đã nguy như trứng chồng, Quan Ngọc gia chủ lại còn muốn lấy thế đè người? Đây rốt cuộc là thói quen cao cao tại thượng, hay là não bị đánh?" Vương Thủ Triết sắc mặt cũng nghiêm túc, ánh mắt bỗng nhiên chuyển lạnh, "Muốn nói chuyện thì nói, không nói chuyện thì cút."

"Phốc!"

Tiền Học Hàn thiếu chút nữa phun ra một ngụm trà, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết khâm phục không thôi.

Đối với thế gia Tứ phẩm, cư nhiên cũng là nói trở mặt liền trở mặt, ngưu bức!

…

Chương 95: Tả Khâu chấp nhận! Thủ Triết đại hoạch toàn thắng!

…

“Cái gì??” Tả Khâu Quan Ngọc giống như bị hung hăng tát một cái, khuôn mặt giống như quan ngọc lập tức đỏ bừng, tức giận từ từ bay lên, “Vương Thủ Triết! Ngươi ngươi, ngươi dám nói như vậy với ta?!”

“Ha ha ~ “

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, không phản ứng với hắn.

Bưng chén trà trên bàn lên, hắn chậm rãi uống một ngụm.

Mắt thấy sắc mặt Tả Khâu Quan Ngọc càng ngày càng khó chịu, cơ hồ sắp không chịu nổi, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Quan Ngọc gia chủ, quý nhân đều tự biết mình. Bây giờ Tả Khâu thị thân hãm loạn trong giặc ngoài, có việc cầu ta. Ta thật không biết ngươi lấy dũng khí gì, dám sĩ diện trước mặt ta?”

“Chỉ cần ta kiên trì không chịu hòa đàm, chỉ là trách nhiệm của quốc đô cũng đủ cho Tả Khâu thị uống một bình.”

“Lui một bước mà nói, mặc dù thủ đô bên kia, Tả Khâu thị có thể dựa vào quan hệ nhiều năm để dẹp yên, sự xáo động trong nội bộ Khánh An quận cũng có thể bị các ngươi dùng võ lực trấn áp. Nhưng loại lương thực bán không được, dựa vào vốn liếng của Tả Khâu thị ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu năm? Gia nghiệp lớn, cố nhiên là uy thế hiển hách, nhưng chi tiêu hàng năm các ngươi có thể chịu đựng được sao? Hoặc là, ngươi cũng có thể giảm bớt Thiên Nhân giao thế, Tử Phủ thay thế số lượng. Cũng có thể làm cho các tộc nhân dùng tiết kiệm một chút, như vậy cũng có thể chống đỡ thêm nhiều năm.”

“Chỉ tiếc, tiết kiệm như thế nào cũng không cải biến được vận mệnh suy bại này.”

Mỗi một câu nói của Vương Thủ Triết đều giống như mũi tên nhọn, một mũi lại một mũi cắm vào ngực của Tả Khâu Quan Ngọc.

Với tư cách gia chủ của Tả Khâu thị, không ai hiểu rõ tình hình kinh tế hiện giờ của Tả Khâu thị hơn ông ta. Chỉ riêng việc cung cấp nuôi dưỡng sáu Tử Phủ lão tổ đã là một khoản chi tiêu khổng lồ, càng đừng nói phía dưới còn có số lượng trưởng lão Thiên Nhân cảnh nhiều hơn, mỗi ngày đều đốt tiền.

Còn nói giảm bớt cung dưỡng, hắn dám sao?

Sáu Tử Phủ lão tổ, mỗi người đều có thể dễ dàng thu thập hắn. Cho dù hai vị đích mạch lão tổ Đức Nghiệp lão tổ và Chính Hoa lão tổ đều nguyện ý ủng hộ hắn, bốn Tử Phủ lão tổ trực mạch còn lại cũng sẽ không nguyện ý, vạn nhất đến lúc đó nội bộ Tả Khâu thị loạn lên, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Không bán lúa giống, cục diện ổn định hiện nay của Tả Khâu thị căn bản không duy trì được.

“Ngươi không sợ Tả Khâu thị chúng ta trở mặt với ngươi sao?” Tả Khâu Quan Ngọc siết chặt nắm đấm, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết đã nổi lên sát khí: “Với thực lực của Tả Khâu thị ta, diệt Vương thị ngươi dễ như trở bàn tay.”

“Ha ha!” Vương Thủ Triết cười nhạo một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thái Sử An Khang: “Quận thủ đại nhân, luật pháp Đại Càn chúng ta, khi nào thì cho phép thế gia phẩm cấp cao tùy ý tiêu diệt thế gia phẩm thấp?”

“Quan Ngọc gia chủ, cẩn thận nói.” Thái Sử An Khang liếc Tả Khâu Quan Ngọc một cái, nghiêm túc cảnh cáo nói: “Hàn nghìn Huyền Giáp vệ của Lũng Tả quận ta cũng không phải là ăn cơm khô. Huống chi, ngươi đã điều tra qua Vương thị, đương nhiên phải biết danh tiếng của Ly Dao tiểu thư. Nàng ta chính là đồ đệ yêu quý của Thiên Hà chân nhân, đường đường là tư chất đại thiên kiêu.”

Đại thiên kiêu, chỉ riêng cái danh này, trên thực tế cũng đã có thể khiến rất nhiều tu sĩ Tử Phủ cảnh kiêng kị. Càng đừng nói, đối phương còn có một viện trưởng sư tôn Thần Thông cảnh.

Cho dù Tả Khâu thị ngươi muốn ỷ thế hiếp người, cũng phải suy nghĩ đến Ly Dao tiểu thư chứ? Hơn một trăm năm sau, nàng chính là Tử Phủ thượng nhân, mấy trăm năm sau, chính là Thần Thông chân nhân.

Ra tay với Vương thị, không sợ sau này Ly Dao tiểu thư trở thành Thần Thông chân nhân trả thù Tả Khâu thị sao?

"Ngoài ra, Trường Ninh Vương thị cũng không phải bèo không rễ." Thái Sử An Khang nói: "Thành viên gia tộc có không ít người bái nhập môn hạ Tử Phủ cảnh thượng nhân, chủ mạch của Vương thị đường đường là Đại Càn Vương thị!"

Thế gia có thể dùng hai chữ "Đại Càn", ít nhất phải là thế gia Tam phẩm, hoặc đã từng là thế gia Tam phẩm.

Giống như Khánh An Tả Khâu thị tuy rằng cao quý là tứ phẩm, lại là tồn tại gần như một tay che trời ở Khánh An quận, nhưng cũng chỉ có thể dùng hai chữ Khánh An. Nếu tùy tiện trực tiếp dùng hai chữ "Đại Càn", bị người nhạo báng không nói, mọi người cũng sẽ không nhận.

Tựa như Vương thị có thể đội hai chữ "Trường Ninh", lại không thể tùy ý đội mũ "Lũng Tả". Mà Lũng Tả Vương thị đã từng là thế gia Ngũ phẩm, bây giờ tuy suy bại, nhưng vẫn có thể đội hai chữ "Lũng Tả".

Nghe Thái Sử An Khang nhắc tới "Đại Càn Vương thị", vẻ mặt Tả Khâu Quan Ngọc vốn đã thập phần khó coi trở nên đặc sắc.

Tuy nói tình báo biểu hiện, bây giờ Trường Ninh Vương thị và chủ mạch Đại Càn cũng không có lui tới gì, nhưng nếu sự tình thật sự làm lớn, không chừng sẽ có người đi Đại Càn đi dạo quan hệ.

Ví dụ Vương Ly Dao nếu chạy tới Đại Càn Vương thị, với tư thái đại thiên kiêu của nàng tất nhiên sẽ được nhiệt tình khoản đãi, làm không tốt ngay cả thần thông lão tổ cũng có thể được nàng mời ra.

Cũng chính vì cố kỵ như vậy, mới khiến Tả Khâu thị có chút bó tay bó chân…

Mắt thấy cục diện giằng co, một tên thủ thành quận Khánh An chưa từng mở miệng, Ô Định Hải vội vàng hoà giải nói: "Được rồi được rồi! Hai vị gia chủ trẻ tuổi khí thịnh, có chút đấu võ mồm cũng khó tránh khỏi, nói ra là được rồi. Quan Ngọc gia chủ, nói đến việc này vẫn là Tả Khâu thị ngươi muốn

đàm phán, chớ có bày ra gia phả thế gia Tứ phẩm nữa. Nên nhượng bộ nhượng bộ, chớ nên hành động theo cảm tình.”

“Quận thủ đại nhân nói đúng.”

Tả Khâu Quan Ngọc mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng dù sao cũng là gia chủ thế gia, rất co được dãn được.

Hắn lập tức biết điều xuống lừa, chắp tay nói lời cảm tạ với Ô Định Hải, sau đó lại bày ra một tư thái nho nhã nhẹ nhàng, nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết gia chủ, quan ngọc mới càn rỡ. Như vậy đi, luận căn nguyên việc này, chung quy là Tả Khâu thị ta nhấc lên thương chiến trước. Tả Khâu thị ta tỏ thái độ trước, sau này giá cả của thị trường phi liên do Thủ Đạt thương hội định đoạt, buôn bán thì phải cùng nhau kiếm tiền, cần gì phải vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi người ngoài?”

Lúc trước hắn lấy thế đè người, thực ra cũng là một loại sách lược. Nếu thật sự có thể trấn được Vương thị, chẳng phải là đẹp sao? Cho dù không trấn được, cũng sẽ không thiếu một miếng thịt. Cái này không phải, vừa thấy Vương thị cứng rắn, Tả Khâu Quan Ngọc lập tức thay đổi sách lược.

“Ý kiến hay.” Vương Thủ Triết cười khanh khách nói: “Vậy Thủ Đạt thương hội của chúng ta, cũng tham gia vào thị trường phi liên của Khánh An quận, thương lượng giá cả. Còn việc buôn bán lương chủng mà, cũng có thể làm chung. Các ngươi cứ việc bán cho Lũng Tả chúng ta, chúng ta cũng tùy ý bán cho Khánh An các ngươi.”

“Quan Ngọc gia chủ đã hào sảng như vậy, giao quyền định giá thị trường phi liên cho Thủ Đạt thương hội. Vương Thủ Triết ta đương nhiên cũng không phải người keo kiệt.” Vương Thủ Triết cũng bày ra dáng vẻ hào khí ngất trời nói: “Giá lương chủng do Tả Khâu thị các ngươi quyết định, Vương thị ta tuyệt đối không bán nhiều thêm một góc.”

Vẻ mặt của Tả Khâu Quan Ngọc cứng đờ, trong lòng có một vạn con ngựa rơm rạ chạy như điên.

Nếu lúa giống của Tả Khâu thị chúng ta dưới giá cả ngang hàng, có thể cạnh tranh được lúa giống của Vương thị các

ngươi, lão tử đến mức vạn dặm xa xôi chạy tới đây để bị ngươi vũ nhục sao?

Tả Khâu Quan Ngọc hung hăng bóp lòng bàn tay, mới khống chế được vẻ mặt của mình miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: "Thủ Triết gia chủ nói đùa rồi."

"Là ngươi cười nói trước." Vương Thủ Triết cười như có như không.

"Vậy theo ý của Thủ Triết gia chủ…" Tả Khâu Quan Ngọc đã cảm nhận rõ ràng Vương Thủ Triết không dễ chọc, dứt khoát thử dò xét nói: "Việc này có giải quyết vấn đề không?"

"Phương án giải quyết đương nhiên là có." Vương Thủ Triết cũng lười vòng vo với hắn, "Thứ nhất, nghiệp vụ phi liên của Khánh Phong thương hành các ngươi toàn diện giải tán, do Thủ Đạt thương hội chúng ta toàn diện tiếp nhận nghiệp vụ của Phi Thương Hội, cùng với nợ nần."

Tả Khâu Quan ngọc khóe miệng giật giật.

Có cần phải tàn nhẫn như vậy không? Hơn nữa điều kiện quá mức như thế, lại chỉ là đệ nhất…

"Thứ hai, mở thị trường phi liên ở Thủ Đạt thương hội của chúng ta và Khánh An quận." Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần hoàn thành hai điều kiện này là có thể biểu đạt thành ý của các ngươi, có thể bàn bạc chuyện lương chủng với Vương thị ta."

Hai điều kiện hung mãnh như thế, vẫn chỉ là điều kiện tiên quyết?

Cho dù là quận thủ Ô Định Hải sắc mặt cũng trở nên khó coi: "Thủ Triết gia chủ, khẩu vị của ngươi có phải quá lớn rồi không? Có phải quá khó nhìn không? Làm việc dù sao cũng phải giữ lại một chút, chớ quá đáng."

Lời này vừa nói ra.

Vương Thủ Triết không thể mở miệng, quận thủ Thái Sử An Khang liền cười ha hả: "Ô Định Hải à Ô Định Hải, lời này của ngươi sao ông đây nghe quen tai vậy? Một năm trước, khi ta đích thân đến Khánh An quận tìm ngươi thương lượng, cũng

là nói lời này với ngươi đúng không? Lúc ấy ngươi trả lời ta như thế nào?”

Hắn mô phỏng theo giọng điệu của Ô Định Hải, nói: “Thái Sử ơi là Thái Sử, người ta là cạnh tranh thương nghiệp nghiêm chỉnh, chính là chuyện tốt cho dân chúng. Ngươi đây thuần túy là ăn củ cải trắng nhàn nhạt quan tâm.”

Nói xong, hắn giống như cười mà không phải cười nhìn Ô Định Hải: “Theo như cách nói của ngươi, Thủ Triết gia chủ của chúng ta bán lương chủng giá thấp cho các thế gia lớn nhỏ ở Khánh An quận, chẳng lẽ cũng là chuyện tốt của Huệ quốc Huệ dân sao?”

Nhất thời mặt của Ô Định Hải giống như bị người ta tát một cái, nóng rát đau đớn.

Lúc trước ông ta sợ như thế nào Thái Sử An Khang, người ta bây giờ trả lại gấp bội. Hơn nữa ông ta cũng không thể học ông ta phất tay áo rời đi, nếu không, Tả Khâu thị sớm muộn gì cũng sẽ xong đời. Trước khi tiêu đời, nói không chừng sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì đó, vậy cuộc sống Ô Định Hải ông ta sẽ thật sự chấm dứt.

Ước chừng là quan hệ đại nạn buông xuống, những năm gần đây bệ hạ càng mẫn cảm, xảy ra sơ suất lớn như thế, chắc chắn sẽ đày hắn đến chiến trường ngoại vực, vận khí không tốt, trực tiếp trở thành pháo hôi.

“Thái Sử quận thủ.” Ô Định Hải biết rõ việc này không thoát thân được, đành phải kiên trì cười nói: “Việc này đích thực là tiểu đệ không đúng, tiểu đệ xin lỗi ngươi.”

Thoải mái!

Thái Sử An Khang giống như là trời đang nắng nóng, sảng khoái từ đầu đến cuối. Nghĩ đến đây, ông ta lại nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong ánh mắt càng thêm vui mừng và coi trọng.

Trường Ninh Vương thị có người này làm chủ, phải làm rầm rộ a.

“Hai điều kiện này, mặc dù nghe có chút hà khắc.” Ô Định Hải cười nói hòa giải, “Nhưng mà, cuối cùng vẫn là Tả Khâu thị tin tiểu nhân tranh luận, chủ động gây nên tranh chấp. Nếu là

trên con đường lương chủng, có sắp xếp hợp lý, phía Khánh An chúng ta chưa chắc không thể đáp ứng."

"Quận chúa! Điều kiện này…" Tả Khâu Ngọc sốt ruột.

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết lời, đã bị Ô Định Hải đánh cho một bạt tai, trực tiếp cắt ngang: "Quan Ngọc gia chủ, ngươi làm sao chuyện đến bây giờ còn không rõ đây? Tả Khâu thị các ngươi bây giờ đã là cá nằm trên thớt, nào có tư cách đàm phán? Việc cấp bách trước mắt, không bằng thương lượng một phen, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề tranh chấp hạt giống lương thực. Đây mới là căn cơ của Tả Khâu thị ngươi."

Tả Khâu Quan Ngọc như bị sét đánh, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, sau một lúc lâu mới định thần lại.

Kỳ thật trong lòng hắn làm sao không biết… Chỉ là danh tiếng của thế gia Tứ phẩm quá vang dội, hắn cũng đã quen cao cao tại thượng, từ trước đến nay đều chỉ có vận mệnh của người ngoài nắm giữ, trong lúc nhất thời căn bản không thể tiếp nhận mệnh mạch bị bóp ở trong tay một gia tộc Thất phẩm.

Một lúc lâu sau, ông ta mới khôi phục khí độ từ trong sự suy sụp: "Thủ Triết gia chủ, hai điều kiện này Tả Khâu thị chúng ta cũng có thể đáp ứng. Chỉ là, các ngươi buôn bán mấy loại lương chủng ở Khánh An quận chúng ta, Tả Khâu thị chúng ta nguyện ý dùng nhiều tiền để mua quyền bồi dưỡng. Một giá, năm trăm vạn càn kim mua năm loại lương thực và quyền tiêu thụ ở Khánh An quận."

"Nếu không, Tả Khâu thị chúng ta tình nguyện cá chết lưới rách. Đến lúc đó tình thế sẽ phát triển như thế nào, liền chỉ có thể nghe theo mệnh trời."

Khi nói đến câu cuối cùng, ngữ khí của Tả Khâu Quan Ngọc cũng trở nên cứng rắn. Thế gia Tứ phẩm cuối cùng vẫn là thế gia Tứ phẩm, tôn nghiêm và kiêu ngạo vẫn phải có.

Vương Thủ Triết cũng đã nhìn ra, bỏ tiền mua quyền tiêu thụ và bồi dưỡng lương chủng ở Khánh An quận, đã là điểm mấu chốt cuối cùng của Tả Khâu thị.

Nếu không, nếu chỉ là Vương thị rời khỏi thị trường Khánh An quận, trước không nói các thế gia Khánh An nếm được ngon

ngọt có làm hay không, ai biết sau khi Vương thị cường thịnh, có thể lại giết hồi mã thương hay không?

Bất quá, lấy được quyền bồi dưỡng và tiêu thụ là giới hạn cuối cùng, nhưng giá cả lại không phải điểm mấu chốt.

Vương Thủ Triết cũng sớm có tính toán về điều này, cũng từng điều tra tài lực của Tả Khâu thị.

"Việc bồi dưỡng và tiêu thụ trong quận Khánh An, Vương thị chúng ta có thể bán cho Tả Khâu thị các ngươi." Vương Thủ Triết uống trà, không đợi Tả Khâu Quan Ngọc có sắc mặt vui mừng, lại tiếp tục nói: "Nhưng mà, Tả Khâu thị cần trả một lần trả năm ngàn vạn càn kim Khánh An quận lũng đoạn phí, sau đó hàng năm trả hai trăm vạn càn kim phí trao quyền."

Nói ra thì Tả Khâu thị không muốn cá chết lưới rách, chẳng lẽ Vương thị muốn sao?

Bây giờ Vương thị đang ở trong quá trình thăng chức rất nhanh, tương lai tiền đồ vô lượng. Nếu không cần thiết, Vương Thủ Triết không muốn đối đầu cứng rắn với bất kỳ Tử Phủ thế gia nào.

Tả Hữu chẳng qua là bỏ ra một ít lương chủng danh sách thấp mà thôi, có thể thu được một số tiền lớn, giải quyết vấn đề thiếu vàng của phu nhân Vương thị hiện nay, cũng có thể giải quyết nguy cơ của Thủ Đạt thương hội, thuận tiện đánh lui Tả Khâu thị, hắn sao lại không làm chứ?

Dù sao, hiện tại Vương thị thiếu nhất chính là thời gian và tiền bạc.

Chỉ cần cho Vương thị đủ thời gian và không gian phát triển, một hai trăm năm sau, Vương thị chưa chắc sẽ sợ đối đầu chính diện với Tả Khâu thị.

Về phần tiền…

Từng đại thiên kiêu, thiên kiêu, tiểu thiên kiêu, già trẻ gia tộc trong Vương thị tộc kia, con số càn kim tiêu hao hàng năm đều là số lượng lớn. Theo tộc nhân mới sinh ra, con số này còn đang không ngừng tăng trưởng.

Nếu không như thế, Vương Thủ Triết hà tất mới vừa khai phá xong Tân An trấn ngoại vực, lại nhắm trúng "Thanh La vệ" thì

sao?

Mà tương lai Thanh La vệ chuẩn bị và khai phá, lại càng là một con đại thôn kim thú "Dục Hác khó lấp".

Báo giá của Vương Thủ Triết lập tức dọa sợ Tả Khâu Quan Ngọc, hắn giận không kìm được rít gào: "Thủ Triết gia chủ, cho dù vơ vét cũng phải có điểm mấu chốt. Ngươi cho rằng Tả Khâu thị chúng ta đang đợi làm thịt sao? Một ngàn vạn! Chỉ một ngàn vạn, không thể nhiều hơn nữa, thêm một góc, Tả Khâu thị chúng ta…"

"Quan Ngọc gia chủ, đừng nóng nảy như vậy. Giá cả chúng ta còn có thể thương lượng lại nha, không bằng như vậy, bốn ngàn năm trăm vạn…"

Vì lợi ích của gia tộc, hai gia chủ thế gia giống như người bán hàng rong ở đầu chợ, bắt đầu tính toán chi li cò kè mặc cả.

Quá trình này kéo dài khoảng chừng nửa tháng.

Rốt cục, ở Tả Khâu Quan Ngọc ba phen mấy bận bê bàn mà đi, sau khi thương lượng với lão tổ gia tộc, song phương rốt cục hiệp định điều kiện nghị hòa lần này.

Ngoại trừ Tả Khâu thị toàn diện rời khỏi thị trường phi liên, cũng không có điều kiện mở thị trường phi liên An Khánh quận ra, Tả Khâu thị bỏ ra hai ngàn vạn càn kim tiền mặt mua quyền bồi dưỡng giống lúa, đồng thời, mỗi năm trả cho Vương thị tổng chi một thành giá tiêu thụ lúa giống, làm phí sử dụng độc quyền.

Hiệp ước này duy trì một trăm năm.

Mà trong lúc hiệp ước, Vương thị không được chủ động tiêu thụ lúa giống trong Khánh An quận.

Đến tận đây, trận phong ba cực lớn do hạt giống tạo ra đã tan thành mây khói, kết cục cũng coi như là "Tất cả đều vui".

…

Lại qua một đoạn thời gian.

Khánh An quận, trang viên mỹ thực danh tiếng lẫy lừng - Thanh Nhã cư.

Đưa Tả Khâu Quan Ngọc đi, Hiểu Nguyệt trở lại Thanh Trúc Viện, mi tâm không tự giác liền run lên.

Tuy rằng vừa rồi Tả Khâu Quan Ngọc nói uyển chuyển, nhưng ý tứ lại tương đối rõ ràng: Lần này Tả Khâu thị tổn thất quá lớn, kế hoạch tiếp theo nhằm vào Tiền thị và Vương thị, Tả Khâu thị bọn họ không tham dự, mời công tử mời cao minh khác đi. Về phần nhân tình thuê phi liên quan đến việc thuê, Tả Khâu thị sẽ nghĩ biện pháp trả lại.

Tả Khâu Quan Ngọc đã nói đến phần này, Hiểu Nguyệt tự nhiên cũng không có cách nào miễn cưỡng, chỉ có thể khách khí một phen sau đó tiễn đi.

Nói thật, sự tình sẽ phát triển đến tình trạng này, ngay cả nàng cũng tuyệt đối không ngờ tới.

Tranh đấu giữa các thế gia từ xưa đến nay chính là so tài lực và thực lực.

Một thế gia tứ phẩm có được lịch sử hai ngàn năm, trong tộc có vô số cường giả, bất luận là tài lực, hay là thực lực, đều là gấp mấy lần Lũng Tả Tiền thị và Trường Ninh Vương thị cộng lại, theo lẽ thường mà nói là tuyệt đối không thể thất bại.

Lũng Tả Tiền thị và Trường Ninh Vương thị dưới cục diện này còn có thể nghịch phong lật bàn, đây gần như có thể được xưng là “kỳ tích”, là sự tích đại biểu có thể viết vào《quận chí quận Mịch》.

Cho dù trong quá trình này, Tiền thị và Vương thị lấy được sự khéo léo, trước đó đã có chuẩn bị, kết quả này vẫn có thể dùng từ “Không thể tưởng tượng nổi” để hình dung.

Hơn nữa, căn cứ theo tin tức từ 【Phá Hiểu】 Lạc Ngọc Thanh truyền về, lần này trong cuộc đối kháng với Tả Khâu thị cùng với Tào thị, ở địa vị chủ đạo lại không phải là Lũng Tả Tiền thị mà bọn họ ban đầu phỏng đoán, mà là Trường Ninh Vương thị.

Nói chính xác hơn, là gia chủ của Trường Ninh Vương thị - Vương Thủ Triết.

Từ đầu tới cuối, Lũng Tả Tiền thị đều đang chấp hành theo kế hoạch của Vương Thủ Triết, giống như vô cùng chắc chắn hắn

nhất định có thể thay Tiền thị hòa nhau về một thành vậy.

Trong lúc lơ đãng, Hiểu Nguyệt lại hồi tưởng lại đánh giá của Lạc Ngọc Thanh về Vương Thủ Triết, nói hắn "lòng có khe nước, kỳ mưu giỏi đoạn, cẩn thận chu toàn".

Lúc ấy, nàng còn cảm thấy đánh giá này hơi cao rồi.

Bây giờ xem ra, đánh giá này vẫn là đánh giá thấp hắn. Có lẽ, nên ở trong đánh giá này thêm một câu "Không thể tính toán theo lẽ thường".

Người giống như Vương Thủ Triết, nếu là bằng hữu, đó thật sự là chuyện khiến người ta vui vẻ, nhưng nếu làm kẻ địch, đó thật sự là…

Hiểu Nguyệt xoa xoa mi tâm, có chút đau đầu.

Bỏ đi! Nếu việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, còn không bằng ngẫm lại làm sao khắc phục hậu quả đi!

Hàn Nguyệt Tiên Triều cùng Đại Càn cách Cụ Phong Dương rộng lớn, tin tức lưu thông khó khăn, chủ nhân tạm thời không cách nào biết được tình huống Đại Càn. Nhưng chủ nhân một ngày nào đó sẽ từ Hàn Nguyệt Tiên Triều trở về, nàng dù sao cũng phải cho chủ nhân một cái công đạo.

Nghĩ tới đây, nàng bước nhanh về phòng.

Rất nhanh, hai con chim đưa thư một xanh một trắng từ cửa sổ phòng nàng bay ra, vỗ cánh bay lên không trung.

…

Liêu Viễn quận, chủ trạch Tào thị.

Đi ra khỏi viện của Tào Bang Ngạn, tâm trạng Tào Ấu Khanh có chút không tốt lắm.

Bất tri bất giác, khoảng cách Bang Ngạn bị bắt đã qua gần một năm. Trong khoảng thời gian này, trên dưới Tào thị vì ứng phó điều tra sứ, đều bận đến sứt đầu mẻ trán, tự lo không rảnh.

Cũng may, điều tra sứ cuối cùng cũng được đưa đi, Bang Ngạn cũng thành công chuộc ra, chuyện này cũng coi như là một đoạn kết thúc.

Nhưng mà, đối với nàng mà nói, chuyện này còn lâu mới hết.

Ánh mắt Tào Ấu Khanh đảo qua chung quanh.

Một đường đi tới, chung quanh thỉnh thoảng sẽ có tộc nhân Tào thị đi qua, nhìn bề ngoài, mọi người đối với nàng vẫn cung kính như lúc ban đầu, nhưng trong nội tâm nàng rõ ràng, mọi người mặc dù bên ngoài không nói, nhưng trong ngầm khẳng định đều đang oán trách nàng.

Nếu không, thời điểm mình nhìn qua, bọn họ cần gì phải né tránh?

Lần này, tổn thất của Tào thị thật sự quá lớn.

Sáu trăm vạn càn kim cho dù đối với Tử Phủ thế gia như Tào thị mà nói, cũng là một khoản tiền lớn. Vì xoay xở khoản tiền này, Tào Bang Ninh không thể không áp súc cung cấp tài nguyên cho tộc nhân, thậm chí còn bán đi mấy chiếc thuyền. Các tộc nhân há có thể không oán hận nàng?

Hơn nữa, mấy vị trưởng lão lần này bị đẩy ra ngoài gánh tội, cơ bản đều là trong tộc tuổi tương đối lớn. Đại đa số bọn họ đã vượt qua ba trăm tuổi, con cháu dưới gối ít nhất cũng có mấy chục, bản thân cũng đã là nhân vật cấp bậc lão tổ tông nhất mạch.

Tuy nói lần này là vì gia tộc, không thể không hi sinh, cháu trai Bang Ninh có lẽ sẽ bồi thường cho bọn họ, bọn họ há sẽ không có một chút oán hận nào?

Đủ loại chuyện như vậy đối với Tào Ấu Khanh mà nói đều là một loại áp lực khó tả.

Càng ngẫm nghĩ, tâm tình của nàng lại càng áp lực. Thái độ của các tộc nhân đối với nàng càng né tránh, tâm tình của nàng càng thêm tồi tệ.

Loại tâm tình này mãi cho đến khi đi tới Côn Ngô Cư của lão tổ mới tốt hơn một chút.

Tào thị lão tổ tên là “Tào Tễ Hạo”, năm nay đã gần 600 tuổi. Những năm gần đây, theo thọ nguyên đại nạn càng ngày càng gần, tinh lực hắn không bằng trước, đã không thể nào đi ra hoạt động, phần lớn thời gian đều ở trong Ngô Ngô Cư bế quan.

Tuy nhiên, cho dù lão tổ đang bế quan, khi Tào Ấu Khanh của Côn Ngô Cư này nghĩ đến, cũng có thể tới bất cứ lúc nào.

Giống như thường ngày đẩy cửa đi vào, Tào Ấu Khanh vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cầu Hạo lão tổ đang ngồi phơi nắng trong sân.

So sánh với mấy chục năm trước, bây giờ dáng vẻ ông ta đã già đi rất nhiều, không chỉ mái tóc đã trắng như tuyết, ngay cả trên mặt cũng đã có rất nhiều nếp nhăn, thoạt nhìn giống như là lão nhân bảy tám chục tuổi ở nhân gian.

"Lão tổ tông."

Nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, không biết tại sao, ủy khuất trong lòng Tào Ấu Khanh lập tức dâng lên.

Thân hình nàng nhoáng lên một cái đã đến trước ghế nằm của lão tổ, quỳ gối ở trên cỏ bên cạnh, nũng nịu ôm lấy cánh tay của hắn, ủy khuất nói: "Lão tổ tông, ta không cam lòng, thật sự là không cam lòng!"

"Ai~"

Cầu Hạo lão tổ thở dài, chậm rãi mở ra con mắt hơi có vẻ đục ngầu.

Tuy rằng vẫn không ra mặt, nhưng là Tử Phủ lão tổ duy nhất của Tào thị, hắn há có thể không biết trong khoảng thời gian này trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Đưa tay xoa đầu Tào Ấu Khanh, hắn sủng nịch nói: "Đứa nhỏ này của ngươi, bại liền bại. Với thực lực của ngươi bây giờ, chỉ cần tu luyện cho tốt, không đến trăm năm liền có thể thành tựu Tử Phủ, tương lai còn có rất nhiều cơ hội. Hiện giờ Tào thị chúng ta đã không chịu nổi giày vò."

"Lão tổ tông, từ nhỏ đến lớn ngài cưng chiều ta nhất. Ngài biết cá tính của ta, nếu không qua được cửa ải này, sợ là sẽ bị tâm ma dây dưa, đến lúc đó cửa ải Thiên Đạo Vấn Tâm sợ là khó qua." Trong ánh mắt Tào Ấu Khanh xẹt qua một tia phẫn hận: "Ngàn tính vạn tính, đều là ta xem nhẹ Vương Thủ Triết kia. Người này không trừ, ngày sau tất sẽ là một tai họa. Chờ hắn trở thành Tử Phủ, Tào thị ta tất sẽ gặp hại."

“Ai ~ đứa nhỏ này… Mà thôi, ngươi nói cũng có vài phần đạo lý. Người này không trừ, đích thực là một tai họa ngầm cực lớn.” Chử Hạo lão tổ nghĩ đến gia chủ trẻ tuổi Vương thị kia, sắc mặt cũng không tự giác trở nên trịnh trọng lên: “Có điều, việc này cần phải làm thận trọng. Trừ phi có nắm chắc vạn toàn, quyết không thể dễ dàng đả thảo kinh xà.”

Sâu trong đôi mắt của hắn, cũng xẹt qua một tia sát cơ.

“Lão tổ tông, lần này ta nhất định sẽ không thất bại.”

Nghĩ tới Vương Thủ Triết, Tào Ấu Khanh liền nhịn không được nghiến răng nghiến lợi, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Nghiên cũng tràn đầy vẻ phẫn hận.

Mặc dù nha đầu Lạc Ngọc Thanh luôn mách lẻo trước mặt chủ thượng, vô cùng đáng ghét, nhưng so với Vương Thủ Triết thì căn bản không tính là gì.

Lần này, nàng ta nói không chừng phải đích thân đi tìm nha đầu thối Lạc Ngọc Thanh kia một chuyến, để cho nàng ta hỗ trợ nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

Bà ta không tin, khi Vương Thủ Triết không có lạc đàn!

…

Chương 96: Ấu Khanh! Cuối cùng cũng đợi được ngươi!

…

Phía bắc biển Thanh La, phía gần Liêu Viễn quận có một đảo đá ngầm diện tích không lớn lắm.

Đảo đá ngầm này đã từng là hang ổ của nhóm hải khấu "Xích Long Khấu", bởi vì vị trí địa lý ưu việt, xung quanh lại có không ít quần đảo, đã được chọn trở thành trung tâm của Thanh La vệ mới thiết lập.

Vệ thành của Thanh La vệ được xây trên đảo đá ngầm này.

Hiện nay, thành trì vệ thành đã hoàn thành thiết kế quy hoạch, đầu nhập vào trong kiến thiết, trên toàn bộ đảo đá ngầm một mảnh khí thế ngất trời, khắp nơi đều là công trường đang xây dựng, cùng với đám người bận rộn. Thi thoảng còn có thể nhìn thấy thạch khôi lỗi khổng lồ khiêng đá tảng, bước từng bước nặng nề đi qua bên cạnh.

Từ bên trong hình dáng nền móng, mơ hồ đã có thể nhìn ra hình dáng ban đầu của một tòa thành thị.

Vương Thủ Triết và Ngụy Văn Huân sóng vai đi ra khỏi khoang thuyền, ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt bận rộn như vậy.

Phía sau Vương Thủ Triết còn có một thanh niên trường thân ngọc lập, chính là trưởng tử của Vương Thủ Triết, thiếu tộc trưởng hiện tại của Vương thị, Vương Tông An.

Vương Tông An năm nay đã ba mươi lăm tuổi, ngay cả hài tử cũng đã sinh ba đứa. Hắn năm xưa ở Lũng Tả Học Cung trà trộn vài năm, nhiều kiến thức hơn, sau đó lại ở Thủ Đạt thương hội rèn luyện rất nhiều năm, hôm nay nghiễm nhiên đã là một tinh anh Vương thị trầm ổn giỏi giang, đủ để một mình đảm đương một phương rồi.

Dưới sự mài luyện cố ý vô tình của Vương Thủ Triết, năng lực cá nhân của hắn, trong toàn bộ tộc nhân cùng thế hệ trong nội bộ Vương thị cũng là số một số hai.

Mà thực lực của hắn cũng đã đến Linh Đài cảnh tầng sáu, qua mười mấy năm nữa cũng phải chuẩn bị đột phá Thiên Nhân cảnh.

Ngoài ra, phía sau còn có mười mấy gia tướng tùy tùng.

Đang là cuối hè đầu thu, sóng gió trên mặt biển so với thời tiết xuân hạ yếu đi không ít, chính là thời gian thích hợp nhất để ra biển trong một năm. Phóng mắt nhìn lại, vạn khoảnh sóng biếc, sắc trời cùng bóng mây bồi hồi, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Dưới sự phụ trợ của thiên quang vân ảnh này, ngay cả những công trường phủ đầy bụi đất trên đảo, cũng có thêm vài phần tiên khí, nhìn cực kỳ cảnh đẹp ý vui.

Có thể suy đoán được, không lâu sau nơi này sẽ sinh ra một tòa thành trì chân chính.

"Coi như không tệ." Vương Thủ Triết tâm tình rất tốt gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định thành quả công tác của Ngụy Văn Huân trong khoảng thời gian này: "Đợi sau này Thanh La vệ chính thức xây dựng xong, Ngụy chỉ huy sứ nghĩ có thể dựa vào đó mà đạt được một số công huân lớn."

"Ha ha ha, đó cũng là nhờ có Thủ Triết gia chủ tiến cử ta với quận thủ đại nhân, cơ hội tốt bực này mới có thể rơi vào lão Ngụy ta." Ngụy Văn Huân chắp tay với Vương Thủ Triết, cảm kích nói: "Lần này, coi như lão Ngụy ta nợ Thủ Triết gia chủ một ân tình lớn. Tương lai Thủ Triết gia chủ có chỗ nào cần lão Ngụy ta giúp thì cứ mở miệng."

Bởi vì giao nộp hải khấu có công, địa vị của Ngụy Văn Huân ở quận thủ phủ cũng nước lên thì thuyền lên. Hiện giờ, tuy chức vị của hắn vẫn là Tây Thành Chỉ huy sứ, nhưng trên đầu lại có thêm một danh hiệu Thanh La vệ đốc thành quan tạm thời, bổng lộc cũng theo đó tăng lên một mảng lớn.

Phải biết rằng, chế độ quan liêu của Đại Càn có khác biệt rất lớn với thể chế quan liêu trên Trái Đất. Điểm khác biệt quan trọng nhất trong đó chính là có yêu cầu cứng rắn về thực lực.

Thí dụ như thành thủ vệ thành địa phương, liền yêu cầu nhất định phải có thực lực Thiên Nhân cảnh trở lên, mà quận thủ, thì phải có thực lực Tử Phủ cảnh trở lên. Nếu thực lực không

đủ, mặc dù công huân có nhiều chính tích tốt hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì căn bản không trấn áp được thế gia địa phương.

Ngụy Văn Huân bây giờ chỉ là thực lực Thiên Nhân cảnh, vị trí quận thủ như thế nào cũng không tới phiên hắn ta. Cho nên, đối với hắn ta hiện giờ mà nói, chỗ tốt thực sự nhất chính là công huân, bởi vì công huân nhiều ít và bổng lộc là trực tiếp móc nối với nhau.

Mà bổng lộc nhiều hay ít lại ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ tu luyện của hắn.

Nếu như tốc độ tu luyện của hắn đủ nhanh, có thể tu luyện đến Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ trước ba trăm tuổi, bằng công huân này, nói không chừng có thể có cơ hội ở kinh thành kiếm được một chức quan nhỏ.

Với tư chất của Ngụy Văn Huân mà nói, đây đã là đường ra tốt nhất của hắn.

"Đâu có đâu có" Vương Thủ Triết cười khoát tay: "Lúc trước ở Trường Ninh vệ, Ngụy chỉ huy sứ hợp tác với Vương thị ta. Hiện giờ Thủ Triết tiến cử Ngụy chỉ huy sứ làm đốc thành quan, cũng là có tư tâm. Ngụy chỉ huy sứ không cần như thế."

Phải biết rằng, cân nhắc đến tương lai Thanh La vệ thành sẽ là trạm trung chuyển trọng yếu của hải vận, cùng với đầu cầu khai thác đối với hải ngoại.

Trong quá trình hắn thiết kế vệ thành đã đưa ra không ít kiến nghị, nhất là bộ phận bến cảng, tuy rằng tàu bọc thép hơi nước to lớn còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, nhưng tương lai sớm muộn gì Vương thị cũng sẽ có tàu bọc thép của mình, cảng của Thanh La vệ chắc chắn phải đỗ tàu bọc thép mới được.

Nếu như người phụ trách việc này không phải là Ngụy Văn Huân, những chuyện này làm cũng sẽ không thuận lợi như vậy, còn nói không chừng phải làm thế nào.

"Cần, muốn." Ngụy Văn Huân lại tương đối kiên trì: "Mặc kệ Thủ Triết gia chủ có nhận hay không, trong lòng Ngụy Văn Huân ta, ân tình này tóm lại là nợ rồi. Hơn nữa, hiện giờ ở thủ phủ Lũng Tả quận, còn ai không biết lão Ngụy ta là người của Thủ Triết gia chủ ngươi?"

Vương Thủ Triết nghe vậy nổi hết cả da gà, không nhịn được lườm hắn một cái.

Cái gì gọi là người của hắn? Không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ như thế nào.

“Đúng rồi, quận thủ đại nhân đã nói, đề án thành lập Thanh La vệ lần này có thể thuận lợi thông qua, ít nhiều cũng nhờ đề nghị và quy hoạch của Thủ Triết gia chủ.” Ngụy Văn Huân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Hắn ta bảo ta ở Thanh La vệ mới xây dựng để tạo một địa bàn cho Vương thị. Thủ Triết gia chủ ngài nhìn xem, ngài muốn nơi nào?”

Đây chính là chỗ tốt của nhân mạch mình trong quan phủ. Nếu là những người không quen biết khác đốc kiến Thanh La vệ thành, nào có tiện nghi như vậy, còn có thể để cho ngươi tùy tiện chọn chỗ nào khác?

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không khách sáo với Ngụy Văn Huân.

Thời điểm hắn hỗ trợ quy hoạch Thanh La vệ, cũng đã có hiểu biết toàn diện đối với thủy văn địa mạo xung quanh hòn đảo đá ngầm này, sau khi suy nghĩ đơn giản một chút liền khoanh vùng một mảnh đất gần cảng khẩu.

Vì tránh cho Ngụy Văn Huân khó làm, chỗ hắn khoanh tròn cũng không tính là lớn.

Cuối cùng vẫn là Ngụy Văn Huân nhìn không được, trực tiếp vung tay lên, đem địa bàn của hắn mở rộng gấp hai lần, trực tiếp bao quát gần một phần ba hải vực của Thanh La vệ.

Cùng là người trong thể chế quan liêu, sự nắm chắc của Ngụy Văn Huân đối với thái độ của Thái Sử An Khang còn tinh chuẩn hơn Vương Thủ Triết nhiều.

Nói thật ra, Thanh La vệ này chính là dựa vào Vương Thủ Triết mới bắt được, cũng tương tự khai hoang. Nếu như không phải liên lụy tới vấn đề uy tín của triều đình, quận thủ phủ nhất định phải chiếm cứ địa vị chủ đạo, cho dù trực tiếp dựa theo tiêu chuẩn khai hoang mà phân cho Vương thị, Thái Sử An Khang cũng sẽ không có ý kiến quá lớn.

Bây giờ chỉ là một địa bàn như vậy, Thái Sử An Khang đương nhiên càng không thể có ý kiến. Dù sao với năng lực kiếm tiền

và thống trị địa phương của Vương Thủ Triết, tương lai thu thuế của Thanh La vệ sẽ rất nhiều, không ít.

Sau đó, Vương Thủ Triết và Ngụy Văn Huân trực tiếp làm theo quy trình, chuẩn bị án ở các bộ môn của quận thủ phủ, cuối cùng ký tên Vương Thủ Triết vào khế đất trống do quận thủ phủ ký kết, phủ ấn giám quan phủ ban phát cho thế gia, vùng biển này chính thức trở thành danh hiệu của Vương thị.

Đặt bút xuống, Vương Thủ Triết thuận tay thu khế đất vào trong nhẫn trữ vật: "Ta sẽ bảo người của Thủ Đạt thương hội đến đây thăm dò thực tế, xác nhận tình hình trên không trung. Nếu như cương phong không lớn, nếu như tình huống cho phép, ta sẽ bảo Thủ Đạt thương hội trực tiếp đóng ở trong thành, sau đó trồng ra hải sản liền trực tiếp xuất phát từ Thanh La vệ, vận chuyển đến các nơi."

"Vậy thì tốt." Ngụy Văn Huân chờ chính là một câu nói này, lập tức cười ha hả: "Thế gia trong Khánh An quận ngày thường khó được ăn hải sản, con đường tiêu thụ hải sản nuôi dưỡng này chắc hẳn không cần sầu. Lão Ngụy ta chúc gia chủ Thủ Triết phát tài, sớm ngày tấn thăng thế gia lục phẩm."

Nghe nói như thế, Vương Tông An vẫn im lặng giật giật khóe miệng.

Bây giờ số lượng Thiên Nhân cảnh của Vương thị đã sớm đạt đến ba người, tương lai còn có thể nhiều hơn nữa. Chỉ cần phụ thân muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng cấp lục phẩm.

Cũng không biết, nếu Ngụy Văn Huân biết được điểm này, sẽ có biểu tình gì?

"Khụ khụ ~ vậy liền nhận được cát ngôn chỉ huy sứ Ngụy rồi."

Vương Thủ Triết ho khan một tiếng, phảng phất như vô sự tiếp tục khảo sát tiến độ công trình của Thanh La vệ thành với Ngụy Văn Huân.

Cục diện hiện giờ của Thanh La vệ có thể nói là do một tay hắn bày ra, hắn cũng rất hài lòng với cục diện hiện tại.

Trên thực tế, từ lúc ban đầu, sau khi hắn biết tình huống của biển Thanh La, cũng đã theo dõi vùng biển này rồi, chỉ là khổ không có cơ hội xuống tay.

Vùng biển Thanh La này tuy rằng hải khấu thịnh hành, nhưng số lượng hải khấu nhiều thì nhiều, nhưng đều là tự mình chấp chính, giống như là năm bè bảy mảng, thực lực tổng hợp không tính là đặc biệt cường đại.

Trong đám hải tặc, một nhóm hải tặc cường đại nhất, lão đại bất quá cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh trung kỳ. Lũng Tả quận xuất động ba Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, một trận vây quét, liền tiêu diệt đám hải khấu kia.

Nói thật thực lực, bang Giao Long còn khó đối phó hơn bọn họ nhiều lắm.

Sở dĩ biển Thanh La vẫn luôn không có người quản lý, nói cho cùng, vẫn là do lợi ích quấy phá.

Trước khi vận chuyển chuỗi lạnh trên không trung xuất hiện, bảo đảm sản phẩm hải sản cùng vận chuyển là đại nan đề, hải sản tự nhiên đã cung cấp lớn hơn cầu, tự nhiên sẽ không có người đi làm chăn nuôi hải sản.

Lợi ích trên biển, chủ yếu vẫn là đến từ bộ vớt cùng với hải mậu.

Nhưng hung thú trong biển sâu tàn sát bừa bãi, lại có cơn lốc cách nhau, cho dù là đánh bắt và hải mậu, cũng chỉ có thể tiến hành ở vùng duyên hải. Cứ như vậy, lợi ích có khả năng sinh ra thập phần có hạn.

Vương Thủ Triết đã điều tra chuyên môn, phát hiện lúc Thanh La Hải vừa khai phá, còn có không ít tiểu thế gia trên biển đánh bắt và hải mậu, nhưng theo sự hoành hành của hải khấu, thuyền của tiểu thế gia trung tiểu thường xuyên gặp cướp bóc, không thể dựa vào đánh bắt và lợi nhuận hải mậu nữa, dần dần từ bỏ lợi ích này, chuyển sang phát triển theo hướng khác.

Dần dần, dần dần chỉ có Tào thị thực lực cường đại, có cường giả tọa trấn đội tàu mới có thể an toàn đi trên mặt biển, cướp lấy lợi ích đánh bắt và hải mậu trên biển.

Trong đó, hải khấu tàn sát bừa bãi, nếu nói không có Tào thị và thế gia hải mậu phóng túng, hoặc là trợ giúp, Vương Thủ Triết không tin.

Mà bây giờ, theo sự phát triển của vận chuyển chuỗi đông lạnh trên không trung, bảo đảm và vận chuyển sản phẩm biển

không còn là vấn đề khó nữa. Nuôi trồng sản phẩm biển sớm muộn cũng sẽ giống như nông nghiệp, biến thành sản nghiệp hình trụ cột trong tương lai ở vùng duyên hải.

Mà việc Vương thị phải làm chính là xây dựng chuỗi sản nghiệp nuôi trồng hải sản trước mặt tất cả mọi người, trở thành lão đại đầu rồng, cũng nhân quyền định giá và quyền nói chuyện của Đông Phong, trở thành một phương chế định quy tắc.

Mà cùng lúc đó.

Cách bến cảng không xa.

Bên trong một vịnh thiên nhiên nhỏ hẹp mà nhỏ hẹp, nước biển tinh khiết như băng, cách sâu hơn trượng vẫn có thể nhìn thấy cát mịn và nham thạch như ngọc trắng noãn.

Mấy con cá xinh đẹp linh động bơi qua, thỉnh thoảng đẩy ra sa sỏi kiếm ăn. Trong khe hở Cổ Trầm Mộc cách đó không xa, một con cua có kích cỡ bằng bàn tay, đang kiên nhẫn ẩn núp, chỉ chờ có cá nhỏ không cẩn thận tới gần khe hở, nó liền có thể nhất cử xuất kích, ăn no một bữa.

Thời gian dần qua, đám nhỏ cá kia không ngừng tiếp cận điểm phục kích của cua.

Cảnh tượng này giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Bỗng dưng.

Một chiếc thuyền đánh cá nhỏ dài hai trượng vạch phá sóng nước lao vút đến, đánh vỡ yên tĩnh, cũng quấy nhiễu đám cá nhỏ kia.

Tiểu Ngư Nhi tản đi với tốc độ cực nhanh.

Con cua con đáng thương kia trợn tròn con mắt cứng đờ tại chỗ, hơn phân nửa là bụng đói bụng rồi.

Trên thuyền nhỏ, một trước một sau, có hai vị ” ngư ông” đang đứng.

Vị tuổi già khoác áo tơi, khom lưng lắc đuôi thuyền. Mà người trẻ tuổi kia, đầu đội mũ rộng vành, tay cầm lưới đánh cá, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay bắt cá.

Theo quá trình khai phát của Thanh La vệ, khu vực vùng duyên hải xung quanh đã có không ít ngư dân địa phương mang theo gia đình di chuyển đến quần đảo Thanh La vệ. Bọn họ bắt cá ngay tại vùng biển phụ cận quần đảo, có thu hoạch liền có thể bán cho quan binh, đội ngũ dân phu hoặc là đoàn đội khai phá Vương thị.

Thậm chí, có không ít cư dân vùng duyên hải trực tiếp gia nhập vào trong đội ngũ dân phu.

Chiếc thuyền đánh cá nho nhỏ này trà trộn vào trong rất nhiều thuyền đánh cá nhỏ, quả nhiên là không dễ thấy chút nào.

Ngư thuyền đầu thuyền, "Ngư ông" trẻ tuổi xa xa nhìn đoàn đội "Vương thị thị sát cách xa hơn trăm trượng, trong đôi mắt xẹt qua một tia tàn khốc, thanh âm trong trẻo động lòng người nói: "Tên gia hỏa chết tiệt kia vậy mà ở nhà lâu như vậy, rốt cuộc đành từ trong sào huyệt đi ra."

"May mắn nha đầu Lạc Ngọc Thanh kia mặc dù thích cáo trạng điêu ngoa, nhưng cũng có mấy phần bản lĩnh, có thể giúp ta giám sát ngươi."

Giọng nói của nàng trong suốt động lòng người, chính là Tào Ấu Khanh đang cải trang.

Trên mặt nàng ta cũng không biết đã bôi thứ gì, thoạt nhìn rất giống ngư dân xung quanh, nếu không phải nàng ta mở miệng, không nhìn ra chút khác thường nào.

Nói xong, nàng xoay người lại hướng ngư dân đang phe phẩy đuôi thuyền nói: "Thời cơ đã đến, mời lão tổ tông ra tay, chém chết nó."

Theo tiếng nói của nàng rơi xuống, ngư ông của lão hủ kia lập tức đứng thẳng người.

"Nha đầu, ngươi trước giấu kỹ, mặc kệ chuyện thành hay không, ngươi cũng đừng tham dự, miễn cho ảnh hưởng tiền đồ của ngươi."

Vừa nói xong, thân hình của gã đã cao ngất mà cao lớn, một cỗ khí tức cao thủ tuyệt thế mạnh mẽ nổi lên.

…

Cùng lúc đó.

Đám người Vương Thủ Triết vẫn thị sát ở khu vực tuyển chọn cảng Thâm Thủy, thỉnh thoảng đưa ra một số ý tưởng. Những ý nghĩ này đều đến từ những kiến thức kỳ kỳ quái kỳ quái ở kiếp trước của Vương Thủ Triết.

Nếu như đặt ở trên địa cầu, chín mươi chín phần trăm tri thức cửa lạnh, hắn đều không dùng được. Nhưng ở trong thế giới này, địa vị của hắn càng ngày càng cao, sau khi liên quan đến phương diện, những tri thức lạnh này cũng có không ít công dụng bất ngờ.

"Thủ Triết gia chủ quả nhiên uyên bác hiểu biết, thế mà ngay cả những điều này cũng hiểu." Ngụy Văn Huân vừa bảo thư lại phụ trách thi công ghi nhớ lời Vương Thủ Triết nói, vừa không nhịn được cảm khái: "Thủ Triết gia chủ, trên đời này ngoại trừ sinh con, còn có chuyện gì ngươi sẽ không biết sao?"

Ặc…

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh. Đây là thứ có thể so sánh sao?

Trong khi đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Dị biến đột nhiên xảy ra!

"Ông"

Một cỗ uy thế bàng bạc bỗng nhiên như núi lửa bộc phát phóng lên trời.

Trong nháy mắt, trên bầu trời phong vân biến sắc.

Mặt biển yên tĩnh bỗng nhiên nhấc lên vạn khoảnh sóng cả, sắc trời trong khoảnh khắc cũng trở nên mờ tối, giọt nước trong không khí vẩy ra, cương phong tàn phá bừa bãi, phảng phất trong nháy mắt biến thành gió bão giao nhau giữa xuân và hạ.

Trong sóng dữ sóng lớn, một bóng người đội mũ rộng vành, thân mặc áo tơi lướt sóng đi đến, bỗng nhiên xuất hiện ở giữa biển trời.

Bóng người này đương nhiên là Cầu Hạo lão tổ.

Thân hình của gã nhìn đơn bạc nhỏ bé như vậy, so với cuồng phong tàn phá bừa bãi sau lưng gã thì sóng dữ xoay tròn không thu hút chút nào.

Nhưng mà, trong thân thể kia phóng thích ra uy thế, lại bàng bạc mênh mông cuồn cuộn, phảng phất đã cùng thiên địa hòa thành một thể.

Thần thức của tu sĩ Tử Phủ cảnh cường đại, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc cũng đã đạt đến chiều sâu nhất định, lúc ra tay có thể dẫn động uy lực thiên địa, thực lực mạnh mẽ, căn bản không thể so sánh với tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Giờ này khắc này, Cầu Hạo lão tổ chính là vì chém giết Vương Thủ Triết mà đến, ra tay đương nhiên không dung tình chút nào.

Chỉ thấy đôi mắt hơi có vẻ vẩn đục của hắn hơi nheo lại, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, bàn tay chậm rãi giơ lên, hào quang màu lam rực rỡ chợt từ trong lòng bàn tay hắn nở rộ ra.

Trong chốc lát, lực lượng pháp tắc vô hình lan tràn ra.

Nguyên Thủy Linh Khí trong thiên địa vào giờ khắc này đều giống như bị hắn khống chế trong lòng bàn tay, mang theo uy năng đáng sợ đè ép về phía Vương Thủ Triết.

mênh mông cuồn cuộn.

Uy thế của nó mạnh mẽ, giống như Thiên Hà lật úp, lại giống như thời không băng liệt, làm cho tâm thần người ta phải nứt vỡ.

Mọi người hoảng sợ, nhao nhao né tránh.

“Là tu sĩ Tử Phủ cảnh! Thủ Triết gia chủ cẩn thận.”

Sắc mặt Ngụy Văn Huân đại biến.

Gần như là vô thức, hắn vừa nhấc chân đã chắn trước mặt Vương Thủ Triết.

Nhưng đối mặt với uy thế đáng sợ như thiên uy giáng lâm ập tới, hắn chỉ cảm thấy bản thân như kiến càng nhỏ bé, có cảm giác tuyệt vọng khó mà địch nổi.

Xong rồi, xong rồi, Ngụy Văn Huân ta không nên mạnh mẽ xuất đầu, lần này sợ là sẽ bị liên lụy đánh chết.

Trong lòng Ngụy Văn Huân lạnh lẽo, vừa ảo não vừa tuyệt vọng.

Đang lúc y đang tuyệt vọng.

Trong lòng Vương Thủ Triết nhúc nhích một hồi, chỗ vạt áo bỗng nhiên thò ra một cái đầu hồ ly lông xù, bộ lông đỏ lửa đón gió bay múa, thoạt nhìn hết sức lanh lợi đáng yêu.

Nhìn cường giả Tử Phủ cảnh đạp sóng mà tới trên bầu trời, nó không nói hai lời, trực tiếp nhảy ra ngoài.

"Hống!"

Gầm lên giận dữ, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nó cấp tốc bành trướng ra, trong nháy mắt, liền biến thành một con Thất Vĩ Linh Hồ hình thể to lớn màu lửa đỏ.

Yêu khu khổng lồ của nó giống như một vách tường dày đặc, chắn chặt đám người Vương Thủ Triết ở phía sau.

Cùng lúc đó, trong con mắt ngoan lệ của nó loé lên kim quang, trên trán bỗng nhiên có hoa văn hỏa diễm màu đỏ lan tràn ra.

Đó là bản mệnh thần thông của Hỏa Hồ nhất tộc, tiêu chí của "Hồ Hỏa".

Là Thất Vĩ Hỏa Hồ, nó mọc ra cái đuôi thứ bảy, đồng thời tự động nắm giữ phương pháp sử dụng "Hồ Hỏa".

Đây cũng coi như là ưu thế bẩm sinh của hung thú.

So với nhân loại sau khi tấn thăng Tử Phủ cảnh còn phải tự mình tìm hiểu pháp tắc, vất vả tu luyện, mới có thể nắm giữ tiểu thần thông, hung thú sau khi tấn thăng, gần như là bản năng liền biết sử dụng sức mạnh của chính mình như thế nào.

Bây giờ nó bất quá chỉ có bảy đuôi, đường vân màu đỏ trên trán còn chiếm cứ một ít địa phương nhỏ, chờ nó tấn cấp đến tám đuôi, "Hồ Hỏa" từ tiểu thần thông biến thành đại thần thông, đường vân hỏa diễm màu đỏ này sẽ chiếm hơn phân nửa trán, khí thế càng tăng lên.

Nghiêm túc tính toán, từ khi Thất Vĩ Hỏa Hồ mọc ra cái đuôi thứ bảy tới nay, đây là lần đầu tiên nó toàn lực ra tay.

Nhưng nó không có chút luống cuống nào.

Gầm lên giận dữ, bảy cái đuôi cáo cực lớn hung hăng vung một cái, hồ hỏa màu đỏ bỗng nhiên quét sạch ra, hóa thành ngọn lửa đầy trời, quét tới bầu trời.

Thất vĩ hỏa hồ chính là hung thú thất giai, luận phẩm giai, tương đương với tu sĩ nhân loại Tử Phủ cảnh tiền trung kỳ.

Nhưng mà, hung thú chính là trời sinh đất dưỡng, sinh ra liền thể chất cường hãn, huyết mạch chi lực so với nhân loại đặc biệt nồng đậm, cùng giai cấp, sức chiến đấu so với nhân loại càng mạnh hơn mấy phần.

Giờ phút này, Thất Vĩ Hỏa Hồ toàn lực xuất thủ, hỏa diễm ngập trời kia uy thế cường đại, đơn giản làm cho người nhìn thấy mà giật mình, giống như muốn thiêu đốt bầu trời ra một cái động.

“Oanh long long”

Liệt diễm ngập trời cùng linh khí thủy nguyên đầy trời đụng vào nhau ở không trung, trong nháy mắt ầm ầm nổ tung như pháo hoa.

Trong phút chốc, toàn bộ bầu trời đều giống như bị uy thế đáng sợ kia xé rách, năng lượng khủng bố điên cuồng quay cuồng, giống như trời long đất lở vậy.

Mà cùng lúc đó, sóng xung kích đáng sợ cũng quét ra, vòi rồng quét sạch, sóng lớn dâng lên trên mặt biển bỗng nhiên biến lớn, tất cả đội thuyền đều điên cuồng lay động.

Bên cạnh, thuyền dùng nước cạn một chút lại trực tiếp bị sóng lớn lật tung.

Xa hơn, dân phu trong công trường vừa rồi còn đang thi công càng sợ tới mức hai cỗ chiến đấu, vừa lăn vừa bò hướng xa xa bỏ chạy.

Trong một mảnh rối loạn, chỉ có Thất Vĩ Hỏa Hồ và đám người Vương Thủ Triết được nó bảo vệ phía sau không bị ảnh hưởng chút nào.

“Lão già, bằng ngươi mà cũng dám ức hiếp Thủ Triết ca ca của ta?”

Con ngươi màu vàng của Thất Vĩ Hỏa Hồ tràn đầy lửa giận, ngay cả giọng nói hờn dỗi uyển chuyển của Thất Vĩ Hỏa Hồ

cũng trở nên ngoan lệ.

…

Chương 97: Tộc trưởng Tông An thiếu gia không dễ dàng!

…

“Ngăn, chặn lại.”

Ngụy Văn Huân lung lay, suýt chút nữa đứng không vững, may mà Vương Thủ Triết ở sau lưng đỡ hắn ta một chút mới miễn cưỡng đứng vững.

Chênh lệch giữa Thiên Nhân cảnh sơ kỳ và Tử Phủ cảnh thật sự quá lớn.

Đối mặt Tử Phủ cảnh, Thiên Nhân cảnh của hắn yếu ớt bất lực giống như trẻ con vậy. Mới vừa rồi trong nháy mắt, hắn thật sự cho rằng mình sắp chết rồi, giờ phút này càng giống như sống sót sau tai nạn, cả người đều hư thoát.

Vương Thủ Triết vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Đa tạ Ngụy chỉ huy sứ đại nhân.” Trong lời nói, nhiều hơn một chút tư thái coi là người một nhà.

Hắn ngược lại là bình tĩnh như thường, phảng phất hết thảy đều đã sớm trong dự liệu. Hắn duy nhất không ngờ tới, đại khái chính là Ngụy Văn Huân theo bản năng ngăn ở trước mặt hắn.

Liên tiếp hít thở sâu vài lần, Ngụy Văn Huân rốt cuộc mới hồi phục lại sức lực, trong lòng vẫn là khiếp sợ không thôi: “May mắn có Hỏa Hồ lão tổ ở đây. Thủ Triết gia chủ, ngài đã sớm đoán được một màn này rồi sao?”

Sau đó, Ngụy Văn Huân chỉ huy một số sĩ tốt, bảo vệ cả đám Vương Thủ Triết. Tuy rằng những sĩ tốt kia trong mắt tu sĩ Tử Phủ cảnh không khác gì con sâu cái kiến, nhưng chung quy cũng là một phần lực lượng.

“Ha ha! Khó mà nói, trước tiên xem tình hình thế nào đã.”

Vương Thủ Triết cười không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời, dư âm năng lượng nhanh chóng tan hết.

Đạo nhân ảnh kia một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Áo tơi trên người hắn chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành tro tàn, thay vào đó là một trường bào màu tím cấp pháp bảo.

Một cái mặt nạ thần bí che khuất khuôn mặt của hắn, làm cho người ta thấy không rõ dung mạo của hắn, chỉ có mái tóc màu trắng từ hai bên rối tung xuống, biểu lộ ra tuổi tác của hắn đã không nhỏ.

Hắn chắp hai tay sau lưng lăng không mà đứng, rũ mắt nhìn Thất Vĩ Linh Hồ phía dưới, trong thanh âm hiển nhiên có chút ngoài ý muốn: "Hỏa Hồ lão tổ của Vũ Văn thị?"

"Lão già, ngươi là ai?" Bảy cái đuôi của Hỏa Hồ lão tổ giương lên như ngọn lửa, nhe răng, tức giận nói: "Thủ Triết ca ca nhà ta anh tuấn như vậy mà ngươi cũng dám xuống tay?"

"Bổn tọa là ai, còn chưa tới phiên ngươi chỉ là một con linh thú tới quản." Lão giả bịt mặt hừ lạnh một tiếng, "Bằng vào con linh thú thất giai ngươi vừa mới tấn cấp không bao lâu này mà cũng muốn ngăn trở bổn tọa? Nằm mơ!"

Vừa dứt lời, khí thế toàn thân hắn đột nhiên tăng vọt.

Phía sau hắn cũng bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh khổng lồ.

Đó là một quái vật khổng lồ tương tự như cá lớn, vây to lớn tách ra một bên, tương tự lông cánh, mông lung giữa mơ hồ có thể thấy được râu dài nhỏ tung bay.

Đồng thời khi hư ảnh xuất hiện, một tiếng kêu kéo dài bỗng nhiên từ trong hư không truyền đến. Thanh âm kia phảng phất từ viễn cổ mà đến, mang theo năm tháng lắng đọng ra cao vút và xa xưa.

Sóng lớn chập chùng mặt biển trong tiếng trường minh đột nhiên trì trệ, lập tức nhấc lên vạn khoảnh sóng lớn, phảng phất đang nghênh đón quân vương giá lâm.

Rất hiển nhiên, đây chính là pháp tướng hư ảnh của hắn.

Mặc dù tộc Tào thị thức tỉnh huyết mạch đa dạng, nhưng trong đó nhiều nhất vẫn là huyết mạch loại nguyên thủy. Trong đó, huyết mạch của lão tổ Tào thị Tào Khuyết Hạo càng là người

nổi bật trong đó, hư ảnh pháp tướng thức tỉnh chính là Long Kình.

Đó là một loại cự thú tồn tại thời kỳ viễn cổ. Trong truyền thuyết, đó là một loại hung thú cường đại có thể sánh vai với vương giả trong biển cả, thuỷ hành chân long ở thời kỳ viễn cổ.

Dưới sự gia tăng của pháp tướng hư ảnh, hầu như là trong nháy mắt, có lượng nguyên thủy linh khí lớn nhất bị cưỡng ép rút ra từ đáy biển sâu.

Lực lượng pháp tắc mênh mông tùy ý lan tràn.

Trong đôi mắt đục ngầu của Cầu Hạo lão tổ lộ ra vẻ tàn khốc, lòng bàn tay chợt vỗ xuống phía dưới.

Trong phút chốc, hào quang óng ánh bỗng nhiên nở rộ.

Nguyên Thủy chi lực mênh mông cuồn cuộn hóa thành sóng lớn ngập trời, gào thét trút xuống Thất Vĩ Hỏa Hồ. Mặc dù bại lộ hư ảnh pháp tướng, rất có khả năng để cho thân phận của hắn bại lộ, nhưng bại lộ liền bại lộ đi.

Vương Thủ Triết không trừ, đối với Tào thị là đại nạn. Mà thọ nguyên của hắn cũng chỉ lác đác không có mấy.

Uy thế trong nháy mắt này, quả thực giống như là Thiên Hà lật úp, tựa hồ muốn đem hết thảy trong thiên địa bao phủ trong đó. Dù là đại hải trong mùa bão, uy thế cũng bất quá như thế mà thôi.

“Long kình pháp tướng!” Ngụy Văn Huân hô hấp trì trệ, rốt cục phản ứng lại, “Cường giả Nguyên Thủy nhất hệ Tử Phủ cảnh, lại là Long kình pháp tướng, chẳng lẽ… Chẳng lẽ là Loan Hạo lão tổ của Liêu Viễn Tào thị?!”

Thực lực đạt tới cấp bậc Tử Phủ cảnh, căn bản không có khả năng là hạng người vô danh. Càng đừng nói Hạo lão tổ chính là lão tổ của Tử Phủ Tào thị, tự nhiên càng là một trong những đối tượng trọng điểm quan tâm của quan phủ.

Cho dù Ngụy Văn Huân vẫn luôn nhậm chức ở Lũng Tả quận, cũng từng nghe nói một ít tin đồn. Đặc biệt là Tào thị, hiện tại hận Vương thị thấu xương.

Hai mắt Vương Thủ Triết híp lại, vẻ mặt không có chút bất ngờ nào.

Hắn từng cẩn thận điều tra qua Tào thị.

Nếu nói gia chủ Tào thị Tào Bang Ninh, ngược lại thật sự có chút đầu óc, lần này cũng là may mà hắn không ngừng xoay vần từ giữa, cũng quả quyết đoạn đuôi hổ, Tào thị mới có thể thoát khỏi tội danh cấu kết hải khấu.

Nhưng gia tộc này có lẽ là dùng hải khấu quá thuận tay, lúc làm việc luôn mang theo một cỗ phỉ khí bá đạo. Đối với sự dạy dỗ của tiểu bối trong tộc cũng thiếu quy hoạch, hài tử càng thiên tư tốt, càng được cưng chiều.

Thế cho nên thiên kiêu được nuôi dưỡng ra, bất kể là Tào Ấu Khanh hay là Tào Bang Ngạn, đều được nuông chiều từ bé, không chịu được nửa điểm ủy khuất, làm người cũng là tùy hứng thiển cận, có thù tất báo.

Ngay cả lão tổ Tào thị, Hạo Hạo lão tổ, năm đó cũng là loại tính cách này.

Lần này Tào thị chịu thiệt lớn như vậy, với tính cách của bọn họ, nếu có thể kiềm chế không làm cái gì, ngược lại là kỳ quái.

“Mặc kệ hắn là Huyên Hạo lão tổ hay Khôn Địa lão tổ! Dám ra tay với Thủ Triết ca ca chính là tội ác tày trời!” Thất Vĩ Hỏa Hồ ngẩng đầu nhìn con Long Kình ngâm trong bầu trời, không biết vì sao, vẻ tàn nhẫn trong mắt vàng bỗng nhiên tăng vọt, bỗng nhiên nhe răng gầm lên giận dữ: “Rống! Lão già chết đi!”

Dứt lời, bốn chân của nó đạp mạnh trong hư không, cả con hồ ly lao ra đón lấy uy thế như muốn hất bay cả bầu trời ra ngoài.

Nhất thời trên không trung, một người một hồ quấn lấy nhau.

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời hồ hỏa ngút trời, nửa bầu trời đều bị ngọn lửa nhuộm thành màu đỏ rực, nguyên thủy linh khí bành trướng sôi trào, quay cuồng, phập phồng không ngớt, trong lúc va chạm, dao động năng lượng khuếch tán ra cường đại đến mức làm người ta tim đập nhanh không thôi.

Trên bầu trời gió nổi mây phun, ngay cả mặt biển cũng bị ảnh hưởng, cuốn lên bọt nước khổng lồ.

Nhưng Thất Vĩ Hỏa Hồ đã ăn thiệt thòi về cảnh giới, hơn nữa đây là trên biển, nguyên thủy linh khí nồng đậm mà hỏa hệ linh khí mỏng manh, rất nhanh nó đã rơi vào thế hạ phong.

Rất nhiều lần, nó đều bị uy thế đáng sợ kia trùng kích đến thân hình bất ổn, quay về, thân thể yêu to lớn trượt ra mấy trăm trượng trên không trung mới một lần nữa ổn định.

"Thủ Triết gia chủ, tình hình không ổn." Lòng Ngụy Văn Huân bất giác nhớ tới: "Tào Khánh Hạo chính là Tử Phủ thượng nhân lâu năm, thực lực rất mạnh, Hỏa Hồ lão tổ dù sao cũng còn quá trẻ, e rằng khó có thể ngăn cản, ta thấy ngài nên rút đi trước."

Nghe vậy, Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, Vương Tông An lại nở nụ cười: "Ngụy bá bá đừng lo lắng. Chắc hẳn phụ thân đã sớm có sắp xếp."

Hắn từ nhỏ đến lớn, đều là chứng kiến lần lượt kỳ tích lớn lên.

Tuy rằng mỗi lần phụ thân đánh nhau đều không đánh lại mẫu thân, nhưng điều này cũng không ngăn cản địa vị cao thượng của Vương Thủ Triết trong lòng Vương Tông An.

Quả nhiên là vậy.

Vương Thủ Triết thấy Hỏa Hồ lão tổ chịu thiệt, lập tức xoay người sang chỗ khác, chắp tay nói: "Nếu đã như thế, đành phải làm phiền hai vị tiền bối."

Lời vừa nói xong.

Trong đội ngũ gia tướng có hai bóng người một trước một sau đi ra.

Hai người chợt nhìn thì bình thường không có gì lạ, nhưng theo bọn họ long hành hổ bộ mà ra, một cỗ khí thế cường hãn từ trên người bọn họ bay lên, khí thế kia, đúng là không kém chút nào so với Thất Vĩ Hỏa Hồ.

Cùng lúc đi ra, hai người cũng thuận tay lau sạch ngụy trang trên mặt.

"Quận, quận thủ đại nhân?!" Ngụy Văn Huân bỗng dưng mở to hai mắt nhìn.

Thì ra, người đi ở phía trước lại là quận thủ Lũng Tả quận, Thái Sử An Khang.

Mà vị bên cạnh Thái Sử An Khang kia, lại là một người trung niên hơi mập, tướng mạo rất hiền lành. Người trung niên này một thân cẩm y hoa phục, hai bên tóc mai đã có chút hoa râm, thoạt nhìn giống như một phú ông bình thường.

Bất quá, có thể cùng Thái Sử An Khang kết bạn mà đi, vẫn là hình tượng như thế, thân phận của hắn kỳ thật đã miêu tả rõ ràng.

Ngụy Văn Huân vội vàng luống cuống hành lễ với hai người, cung kính nói: "Quận thủ đại nhân, Thiệu Nguyên lão tổ."

Thì ra, vị này chính là lão tổ Tử Phủ Tiền thị, Thiệu Nguyên lão tổ.

Thiệu Nguyên lão tổ khoát tay áo, ánh mắt nhìn về phía Thất Vĩ Hỏa Hồ và Tào Tễ Hạo đang giao chiến trên bầu trời.

"Thủ Triết nói lúc trước, ta còn tưởng rằng hắn nói quá sự thật, không nghĩ tới…" Hắn thở dài một tiếng: "Năm đó Chử Hạo lão tổ cũng là một đời thiên kiêu, danh tiếng vô lượng. Không ngờ lúc lâm lâm rồi, lại là chuyện khó giữ được."

Tuổi của hắn nhỏ hơn Chử Hạo lão tổ hơn một trăm tuổi, lúc trước thời điểm Chử Hạo lão tổ thăng cấp Tử Phủ cảnh, hắn mới vừa đến Thiên Nhân cảnh trung kỳ, là tận mắt nhìn thấy phong quang năm đó của Cầu Hạo lão tổ, giờ phút này tự nhiên cảm khái rất nhiều.

"Tranh giành thế gia, chính là tâm thái và ánh mắt của người bề trên." Thái Sử An Khang thần thái bình tĩnh hơn nhiều: "Thanh La vệ một khi xây dựng xong, đối với sự phát triển của Tào thị cũng có rất nhiều chỗ tốt. Nếu ánh mắt của bọn họ nhìn xa một chút, thì sẽ biết nhẫn nhịn nhất thời, mưu cầu sự phát triển của gia tộc lúc này mới là việc bọn họ nên làm. Đáng tiếc bọn họ quen đi đường tắt, trong lúc bất tri bất giác đã đi hẹp đường rồi."

Thân ở vị trí khác nhau, góc độ nhìn sự việc đương nhiên cũng khác.

Hắn đã ngây người ở quận thủ hơn trăm năm, có thể nói là tận mắt nhìn thấy Bình An Vương thị từ Thịnh chuyển suy, lại

từng bước một bò dậy, biến thành Trường Ninh Vương thị. Mấy chục vệ thành, thế gia đấu đá lẫn nhau, sự tình hưng suy phập phồng thật ra cũng không hiếm thấy, chỉ là rất ít có thế gia giống Vương thị chạy nhanh như vậy mà thôi.

Hắn gặp nhiều rồi, đối với hưng suy phập phồng của thế gia tự nhiên không có nhiều cảm khái như vậy.

Nghe vậy, Thiệu Nguyên lão tổ lại thở dài, bước ra một bước, hướng lên trời nói: "Kỳ Hạo lão tổ, ngươi sao phải khổ sở như vậy? Niệm tình hai tộc chúng ta còn có chút quan hệ thông gia, chi bằng cứ bó tay như vậy, ta sẽ cố gắng bảo vệ tính mạng cho ngươi."

Thanh âm của hắn hùng hậu mạnh mẽ, ở dưới Huyền khí gia trì, trong khoảnh khắc liền ở trong bầu trời năng lượng tàn sát bừa bãi khuếch tán ra.

"Cái gì?"

Trên bầu trời, con ngươi Xi Hạo lão tổ đang kịch chiến với Thất Vĩ Hỏa Hồ co rụt lại, thần thức quét ngang, lập tức nhận ra hai người.

Tiền Thiệu Nguyên? Còn có Thái Sử An Khang?

Gần như trong khoảnh khắc, gã ta đã kịp phản ứng: "Không tốt, trúng kế rồi!"

Chỉ một thoáng, khí thế hắn yếu đi, vậy mà lại bị Hỏa Hồ lão tổ áp chế ngược lại.

Nhưng mà Cù Hạo lão tổ cũng là hạng người quyết định nhanh chóng, phản ứng đầu tiên là không đúng, hắn liền bắt đầu muốn rút lui.

Hư ảnh Long Kình sau lưng kêu dài một tiếng, hắn dốc toàn lực đánh lui Thất Vĩ Hỏa Hồ, lập tức sáng lạn hào quang màu lam nở rộ, bỗng nhiên bao vây thân hình hắn, mang theo hắn chạy trốn đi xa.

"Đuổi theo!" Ánh mắt Thái Sử An Khang nghiêm nghị: "Hôm nay tuyệt đối không thể thả hắn đi!"

Vừa nói xong, khí thế trên người hắn bỗng nhiên tăng vọt.

Trong trận trận tiếng kim loại ma sát, một bộ giáp trụ màu đen nhanh chóng lan tràn trên người hắn, cả người hắn cũng trực tiếp bay lên trời, hóa thành một đạo hào quang màu vàng đất đuổi theo phương hướng Nghệ Hạo lão tổ đào tẩu.

Tiền Thiệu Nguyên lão tổ thấy thế ánh mắt rùng mình, giơ tay vẫy một cái, trong tay liền nhiều ra một nắm Kim Toán Bàn, cả người y trong khoảnh khắc cũng bị một đoàn hào quang màu vàng bao lấy, hướng lên bầu trời bão táp mà đi.

"Lão già kia, chạy đi đâu?!"

Thất vĩ Hỏa Hồ cũng tức giận đến giương nanh múa vuốt, bốn chân đạp một cái liền hóa thành một đạo hào quang màu đỏ đuổi theo.

Cơ hồ là trong chớp mắt, bốn đạo hào quang hóa thành bốn đạo quang cầu vồng xẹt qua bầu trời, tuần tự biến mất ở chân trời xa xôi.

Sau khi mấy vị Tử Phủ cảnh đại lão rời đi.

Rất nhiều người đều cảm thấy may mắn vì sống sót sau tai nạn, không ít kẻ ý chí bạc nhược, thậm chí hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân run rẩy không thôi.

Ngụy Văn Huân phụ trách đốc tạo cũng không trách bọn họ, dù sao ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh như hắn dưới thiên uy huy hoàng này cũng run rẩy trước mắt như đại nạn lâm đầu.

Tử Phủ thượng nhân chung quy vẫn là Tử Phủ thượng nhân, mỗi một người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều lĩnh ngộ đạo của mình, trong từng chiêu từng thức đều ẩn chứa sức mạnh của pháp tắc thiên đạo. Nhìn từ góc độ này, trên thực tế Tử Phủ cảnh đã xa xa thoát khỏi phạm trù phàm nhân. Nếu đặt ở trên Địa Cầu, từng người đều là nhân vật giống như thần tiên lục địa.

"May mắn, cuối cùng chuyện cũng giải quyết xong." Sắc mặt Ngụy Văn Huân khôi phục chút nguyên khí, căm giận nói: "Không ngờ Hạo Hạo lão tổ của Tào thị lại phát rồ như vậy. May mắn Thủ Triết gia chủ anh minh cơ trí, bố trí trước, mời Hỏa Hồ lão tổ, Thiệu Nguyên lão tổ và quận thủ đại nhân đến hộ vệ."

Trong lúc nói chuyện, thái độ của ông ta với Vương Thủ Triết càng thêm lấy lòng.

Thủ Triết gia chủ này thật sự là một đại nhân vật lật tay thành mây trở tay thành mưa, bản lĩnh liệu địch tiên cơ tạm thời không nói đến, chỉ bằng việc hắn có thể mời được quận thủ đại nhân và Thiệu Nguyên lão tổ dắt tay nhau tới, thể diện này quá lớn rồi.

"Giải quyết?" Vương Thủ Triết chắp hai tay sau lưng, trên mặt lộ ra một nụ cười vi diệu: "Sợ là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Ấu Khanh Tiên Tử, ngươi đến rồi, không định ra gặp mặt sao?"

"Ấu, Ấu Khanh Tiên… Thiên kiêu thánh địa Tào Ấu Khanh?" Ngụy Văn Huân sắc mặt biến đổi: "Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều do nàng ta giở trò quỷ?"

Vừa dứt lời.

Một bóng người bỗng nhiên bay lên trời cách đó không xa, tốc độ cực nhanh lướt tới.

Theo khí tức người nọ ẩn tàng bộc phát, vải vóc phàm y ngư ông mặc hóa thành phấn vụn, ngụy trang trong nháy mắt tan đi. Một bộ thánh địa thiên kiêu nữ huyền võ kình trang tiên tư quắc thước, như mộng như ảo xuất hiện ở trên người nàng.

Bóng người này, dĩ nhiên chính là Tào Ấu Khanh.

Tu vi đến cấp bậc Thiên Nhân cảnh này, cường độ thân thể và lực lượng đều đã không phải cấp bậc phàm nhân.

Nếu như chiến đấu cấp nghiền ép còn đỡ, có thể thông qua huyền khí cường đại bảo vệ quần áo.

Nhưng một khi đến chiến đấu đồng cấp, cao thủ tương tranh thường đều là ở trong phạm vi nhỏ, nào có huyền khí và tâm tư dư thừa đi bảo vệ phàm y?

Đã như vậy, một số Huyền Vũ chiến y phẩm giai cao dần trở thành nhu yếu phẩm của cao thủ. Chẳng những không cần phân tâm bảo vệ, còn có thể tăng thêm một phần năng lực chống cự.

Trên người Tào Ấu Khanh mặc một bộ chiến y Huyền Vũ, chính là chiến y cấp pháp bảo được Thánh địa đặc biệt phối

chế cho nữ thiên kiêu Thiên Nhân cảnh nội bộ, tài liệu luyện chế cao cấp không dưới mười loại.

Bất kỳ nữ tử nào của Đại Càn mặc bộ đồ này vào, vô luận đi tới chỗ nào đều sẽ nhận được tôn trọng và lễ ngộ, bởi vì điều này đại biểu cho địa vị thiên kiêu của nàng, đại biểu cho tương lai nàng vô cùng có khả năng là một Tử Phủ thượng nhân.

Nhưng ở chỗ Vương Thủ Triết, điều này lại không thể thực hiện được.

Hắn lạnh lùng quét ngang nói: "Tào Ấu Khanh ơi là Tào Ấu Khanh, quả nhiên là ngươi đang âm thầm quấy phá."

"Vương Thủ Triết!" Mày liễu của Tào Ấu Khanh dựng đứng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Trương Thanh Nghiên tràn đầy phẫn uất và không cam lòng: "Vì sao? Tại sao mỗi lần ngươi đều có thể tính toán đến hành động của ta?"

Vương Thủ Triết không để ý đến nàng, mà quay đầu lại trịnh trọng nói với Vương Tông An: "Tông An, đây chính là "ánh tính quyết định vận mệnh" mà vi phụ thường xuyên nói với con. Nhớ ngày đó, Tào Ấu Khanh này tập sát Tiền thị Tiền Học Hàn trước mặt mọi người, căn cứ vào biểu hiện lúc đó của nàng có thể phân tích ra hai điểm. Một, nữ nhân này làm việc không từ thủ đoạn, gan to bằng trời. Hai, nữ nhân này cực kỳ tự tin đối với mình, làm việc thường thường không lưu đường sống."

"Lúc trước sau khi đánh lui nàng, vi phụ đã sai người điều tra lý lịch của nàng. Kết quả phát hiện nàng này từ nhỏ ngang ngược càn rỡ, cá tính có thù tất báo. Mãi đến sau khi được đưa đến thánh địa Lăng Vân thiên kiêu như mây, mới hơi thu liễm một chút. Nhưng mà dù có thu liễm, cũng là khó che giấu bản tính của nàng, ở thánh địa thường xuyên xung đột với người khác, chiếm tiện nghi cao cao tại thượng, ăn thiệt thòi rồi lại thế nào cũng phải nghĩ biện pháp trả thù trở về."

Tào Ấu Khanh nghe vậy xanh cả mặt, tức giận nói: "Bản tiên tử là cái tính tình gì, có liên quan gì đến ngươi?"

"Phụ thân, hài nhi hiểu rồi." Vương Tông An khí chất nho nhã hành lễ: "Phụ thân biết nữ nhân này lòng dạ hẹp hòi, tất nhiên

sẽ hành động với chúng ta. Liền cố ý bố trí cạm bẫy, lộ ra sơ hở, dụ nàng tự mình cắn câu. Hài nhi thụ giáo."

"Cái gì?"

Tào Ấu Khanh ngây ngẩn cả người, thì ra là thế…

Chẳng trách hết lần này tới lần khác bị hắn tính kế hết lần này tới lần khác, hóa ra tính cách của mình mới là sơ hở lớn nhất.

Tuy rằng trong nội tâm nàng phẫn uất không thôi, nhưng cũng thụ giáo. Dù sao những năm này ở Lôi Phạt Chi Địa đau khổ dày vò, ít nhiều cũng đã mài đi một chút lệ khí của nàng.

Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai con trai nói: "An Nhi, con cẩn thận suy nghĩ lại một chút."

Vương Tông An sau khi suy nghĩ một chút, thân thể lập tức chấn động, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Phụ thân, hài nhi thật sự đã hiểu. Ý của phụ thân là muốn hài nhi lấy đó làm gương, không được nóng vội, chớ có động một chút là địch sinh tử với người khác. Nếu không, không những sẽ gây tai họa cho bản thân, còn sẽ liên lụy đến gia tộc. Nói như thế, Tào thị Liêu Viễn rơi vào kết cục hiện nay, cũng là nhận lấy Tào Ấu Khanh liên lụy."

"Cái này…"

Thân thể mềm mại của Tào Ấu Khanh lại run lên lần nữa.

Chân thật nhất mà nói, thường thường là từ trong miệng địch nhân nói ra.

Chính là nàng lần lượt tùy hứng, kéo Tào thị vào vực sâu, vì trả thù, vì thắng lại tất cả thua cuộc, hiện tại, ngay cả lão tổ tông cũng đều thua…

"Được được được, Tào Ấu Khanh ta…"

"Ngu ngốc!" Tào Ấu Khanh còn chưa nói xong, Vương Thủ Triết lại vỗ vai Vương Tông An một cái, nói: "Tuy tính cách của Tào Ấu Khanh có vấn đề, nhưng đó hơn phân nửa là hậu quả do gia tộc làm phái. Chính cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, môn phong tộc quy có vấn đề, xảy ra vấn đề là chuyện sớm hay muộn. Không có Tào Ấu Khanh, cũng sẽ có Tào Thiếu Khanh, Tào lão khanh… Ngươi là thiếu tộc trưởng, trọng trách trên vai rất nặng, cần phải biểu thị cho gia tộc."

Vương Tông An thân thể run rẩy dữ dội, hổ thẹn không thôi nói: “Lời phụ thân nói, hài nhi khắc ghi trong lòng. Phụ thân có trọng trách gì, cứ việc phân phó Tông An, Tông An tất nhiên sẽ không để phụ thân thất vọng.”

Trong lúc nói chuyện, trong lòng hắn cũng âm thầm kích động không thôi.

Phụ thân dẫn hắn theo bên người, hướng dẫn từng bước, ân cần dạy bảo, chẳng lẽ là… Vương Tông An hắn… Đến đi, làm trọng trách trên vai hắn nặng hơn một chút đi.

Ngay cả Tào Ấu Khanh ở một bên cũng nghe mà trố mắt, giống như… Vương Thủ Triết nói có vài phần đạo lý.

Chẳng lẽ, thật sự là Tào thị bà ta sai rồi, là Tào Ấu Khanh bà ta sai rồi?

Bất quá, nàng thật sự có chút hâm mộ Vương Tông An kia, có một phụ thân cơ trí như vậy tùy thời nghe lệnh, đáng tiếc phụ thân nàng…

“Không phải như thế, sở dĩ vi phụ nói với con nhiều như vậy là vì muốn nói cho con một đạo lý.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Sau này đụng phải nữ tử như vậy, trốn xa một chút, chớ có trêu chọc. Bây giờ nghĩ lại, cũng không có chuyện trọng đại gì cần con làm.”

“Như vậy đi, sau này con cố gắng hơn một chút, sinh cho vi phụ mấy tôn nhi tôn nữ chính là đại công của con.”

Vương Tông An như bị sét đánh, hỗn loạn không thôi.

Vương Tông An ta tốt xấu gì cũng là đại thiên kiêu, chẳng lẽ, sứ mệnh cao quý nhất đời này của hắn chính là sinh sôi nảy nở con cháu đời sau của Vương thị sao?

Tông An ta, ta sao có thể dễ dàng như vậy?

…

Chương 98: Ấu Khanh nổi giận! Đứa bé giá lâm hiện trường!

…

Ngay khi Vương Thủ Triết ân cần dạy bảo nhi tử.

Dường như nội tâm Tào Ấu Khanh bên cạnh cũng xúc động rất nhiều.

Sắc mặt của nàng ta dần dần ngưng trọng, hành lễ với Vương Thủ Triết nói: "Lời hay hôm nay của Thủ Triết gia chủ, ấu khanh ghi khắc trong lòng. Chờ sau khi ngươi chết, Tào Ấu Khanh ta nhất định sẽ cố gắng thay đổi tính cách, không cho kẻ địch có cơ hội."

"Vương Thủ Triết, ngươi đừng tưởng rằng chỉ là một Chỉ huy sứ có thể bảo vệ được ngươi, ngươi cũng căn bản không biết một thiên kiêu thánh địa, một Thiên Nhân cảnh hậu kỳ rốt cuộc lợi hại đến mức nào! Hôm nay nhận ân được ngươi tận mắt nhắc nhở, ta không có gì báo đáp, chỉ có thể ban cho ngươi một cái toàn thây."

"Ài, Ấu Khanh tiên tử, ngươi nhìn ngươi, lại bắt đầu tự cho là đúng, tự nói tự nói rồi." Vương Thủ Triết "Thất vọng" lắc lắc đầu, quay đầu lại an ủi Vương Tông An, "Dựa theo tính cách suy đoán hành động logic kế tiếp của đối phương, chỉ có thể làm tham khảo định sách. Muốn làm được tiên cơ chuẩn địch chân chính, cần phải chú trọng tình báo thực tế hơn. Bởi vì cái gọi là giả thiết lớn mật, cẩn thận chứng thực, tri kỷ tri bỉ phương có thể trăm trận trăm thắng."

"Vâng, con hiểu rồi."

Vương Tông An hữu khí vô lực đáp lại, trong lòng thầm nghĩ: biết nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì? Ngài lại không cho ta cơ hội thực hành.

"Lấy tinh thần một chút." Vương Thủ Triết thấp giọng trách mắng: "Bây giờ những thứ ta dạy cho con đều phải nhớ kỹ, nhất định phải lý giải thấu đáo. Nếu không, vi phụ làm sao có thể yên tâm để con đóng giữ Thanh La vệ?"

“Tranh giữ Thanh La vệ?”

Vương Tông An sửng sốt một chút mới phản ứng lại, lập tức cảm động đến suýt khóc.

Rốt cục, thiếu tộc trưởng của Tông An hắn cũng có cơ hội nắm giữ một phương. Thiếu tộc trưởng của Tông An hắn, đây là muốn quật khởi!

Hắn lập tức phấn chấn tinh thần, vui vẻ chắp tay với Vương Thủ Triết: “Đa tạ phụ thân ủy thác trọng trách.”

“Đừng cao hứng quá sớm, sau chuyện lần này, ngươi hãy ở lại Thanh La vệ, học tập chăm chỉ học tập với Ngụy đại nhân, làm sao xây dựng địa phương, quản lý địa phương.”

“Vâng, phụ thân.”

Phụ tử hai người một hỏi một đáp, Ngụy Văn Huân cũng cười tủm tỉm nói: “Thủ Triết gia chủ xin yên tâm, thiếu tộc trưởng trầm ổn thông minh, tương lai tất thành đại khí, trở thành phụ tá đắc lực chân chính của ngài.”

Vương Thủ Triết ở bên này vẫn còn đang thay nhi tử quy hoạch tương lai lâu dài, Tào Ấu Khanh ở bên cạnh thật sự không chịu nổi.

“Vương Thủ Triết, bản lĩnh kéo dài thời gian của ngươi không tệ.” Nàng dần dần khống chế không nổi lửa giận nói: “Nhưng mà, ta đã mất kiên nhẫn, hôm nay ngươi…”

Nào có thể đoán được.

Nàng vừa dứt lời, liền có liên tiếp tiếng cười yêu kiều vang lên: “Khanh khách ~~ Ấu Khanh tiên tử ơi Ấu Khanh tiên tử, ngươi thật sự quá ngây thơ.”

Tào Ấu Khanh trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện trên mặt biển phía đảo đá ngầm, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Trên mặt nàng che khăn che mặt, thấy không rõ dung mạo, chỉ có một bộ váy dài trắng thuần, ở giữa một mảnh hải thiên xanh thẳm thoạt nhìn phá lệ sáng tỏ.

Nàng cứ như vậy đạp trên hư không chậm rãi đi tới, dáng người chập chờn, Cù Đình thướt tha, tư thái động lòng người

không nói nên lời.

Theo sự xuất hiện của nàng, sóng lớn nhấp nhô trên mặt biển đều phảng phất bị lực lượng vô hình nào đó lướt qua, trở nên an tĩnh cùng ôn nhu hơn rất nhiều.

Hả?

Vương Tông An và Ngụy Văn Huân nhìn thấy nàng, vẻ mặt đều có chút mờ mịt.

Tiên tử này là ai? Sao bọn hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua?

Nhưng mà, bọn họ không biết, Tào Ấu Khanh liếc mắt một cái liền nhận ra, đôi mắt xinh đẹp phát lạnh, không khỏi lạnh lùng nói: "Là ngươi! Thiên Cương, ngươi tại sao lại ở chỗ này?! Lẽ nào…"

"Nhìn ngươi nói kìa, Thanh La Hải này cũng không phải sản nghiệp của nhà ngươi, dựa vào cái gì ta lại không thể ở chỗ này?"

Thiên Diễm tiên tử liếc nàng một cái, lực chú ý lại căn bản không ở trên người nàng, ngược lại nhìn về phía Vương Thủ Triết, nhẹ nhàng thi lễ với hắn, đôi mắt đẹp sâu thẳm, như oán như oán: "Thủ Triết công tử, chỉ chớp mắt đã gần hai mươi năm không gặp. Phong thái của công tử đã hơn xưa, hình dung khí độ cũng càng sặc sỡ loá mắt."

Vương Thủ Triết chắp tay một cái, khách sáo nói: "Khí chất của tiên tử cũng hơn xa trước đây. Những năm gần đây, cũng may là tiên tử âm thầm cung cấp tình báo."

"Thiên Diễm tiên tử? Cái này… hóa ra phụ thân vẫn chưa từng cắt đứt liên lạc với Thiên Diễm tiên tử?" Vương Tông An ở bên cạnh biến sắc, vừa lo lắng lại vừa kính nể nhìn Vương Thủ Triết.

Sở dĩ hắn biết Thiên Diễm tiên tử là do cháu trai của Thất Hải nghe được.

Cháu trai Thất Hải từng miêu tả với bọn họ, Thiên Diễm tiên tử làm sao thích phụ thân, lại làm sao dây dưa không ngừng, muốn làm tiểu thiếp cho phụ thân.

Mẫu thân không ít lần vì chuyện này mà tức giận, thường kéo phụ thân đi Thủy Nguyệt Thiên Các áp dụng gia bạo. Thiên

Diễm tiên tử này…

“Vị này chính là thiếu tộc trưởng Tông An?”

Đang lúc Vương Tông An miên man suy nghĩ, ánh mắt Thiên Diễm tiên tử rơi xuống trên người Vương Tông An, tán dương: “Thật không hổ là con của Thủ Triết công tử, cũng phong thần tuấn lãng, dáng vẻ đường đường, oai hùng bất phàm.”

Ánh mắt của nàng, giống như là tiểu nương nhìn nhi tử ưu tú ưu tú, tức có chút vui vẻ kiêu ngạo, lại có chút “Tân tường”.

Vương Tông An bị nàng nhìn đến giật nảy mình, vội vàng chắp tay thi lễ: “Tông An bái kiến Thiên Diễm tiên tử.”

Tào Ấu Khanh ở một bên thấy bọn họ thế mà bắt đầu lải nhải chuyện nhà, thiếu chút nữa bị tức nổ tung.

Sắc mặt nàng phát lạnh mà nhìn chằm chằm vào Thiên Diễm tiên tử, tức giận ngắt lời nói: “Thiên Diễm, Thiên Diễm các ngươi vẫn luôn theo dõi ta? Khó trách… khó trách mỗi lần hành động của ta đều bị Vương Thủ Triết tính kế.”

“Nhưng mà, thủy chung ta vẫn có một việc không rõ. Mặc dù ta không thích nha đầu Lạc Ngọc Thanh kia, nhưng cũng không thể không thừa nhận ‘Phá Hiểu’ của nàng ta có vài phần năng lực. Ngươi làm thế nào đánh vào bên trong Phá Hiểu, nắm giữ được hành tung của ta?”

“Đánh vào bên trong Phá Hiểu?” Thiên Diễm tiên tử mỉm cười, “Chúng ta” và “Phá Hiểu” luôn đối địch và phòng bị nhau. Các ngươi muốn thẩm thấu Thiên Cương của chúng ta cũng không dễ dàng, chúng ta muốn thẩm thấu Phá Hiểu tự nhiên cũng không dễ dàng.”

“Bất quá, Tào thị Liêu Viễn các ngươi lại khác, từ trên xuống dưới giống như một cái sàng vậy, Thiên Diễm chúng ta muốn thẩm thấu Tào thị thì đơn giản hơn nhiều. Bắt được mấy nhân vật mấu chốt của Tào thị các ngươi, tự nhiên có thể nắm giữ hành tung của Ấu Khanh Tiên Tử của ngươi, ha ha ha…”

Sắc mặt Tào Ấu Khanh lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Hóa ra nhân tố thất bại cuối cùng vẫn là ở trong nội bộ Tào thị. Quả nhiên như Vương Thủ Triết nói, nội bộ Tào thị không

được…

Tuy nhiên, sự tình đã đến nước này, đã không cho phép Tào Ấu Khanh lùi bước.

Lão tổ tông vì nàng, vì Tào thị, bị ba vị Tử Phủ cảnh vây công, sợ là đã khó thoát một kiếp.

Hôm nay bà ta nhất định phải chém giết Vương Thủ Triết, lấy công chuộc tội. Như vậy, công tử Sách mới có thể ra mặt bảo vệ Tào thị. Tương lai, chờ sau khi bà ta thăng cấp Tử Phủ cảnh, liền có thể trọng chấn Tào thị!

"Vương Thủ Triết, hôm nay ngươi phải chết." Ánh mắt của Tào Ấu Khanh dần dần ngưng trọng, giữa huyền khí dâng trào, từng tia lôi điện không ngừng ngưng tụ trên người nàng, giọng điệu nghiêm nghị: "Thiên Tuyền, nếu ngươi dám nhúng tay, ta sẽ chém giết ngươi!"

Dứt lời, khí thế của nàng đột nhiên tăng vọt.

Một hư ảnh đỉnh thiên lập địa bỗng nhiên hiện lên phía sau nàng, đầu ưng thân người, huyền y mờ ảo, trên cánh chim khổng lồ phảng phất mang theo lôi đình điện quang, tản mát ra từng đợt từng đợt uy áp huy hoàng, bá đạo lạnh thấu xương, tựa như Lôi Thần giáng lâm nhân thế.

Một đạo hư ảnh này, tự nhiên chính là hư ảnh pháp tướng được kích hoạt sau khi tự thân huyết mạch của nàng thức tỉnh đến linh thể.

"Oanh!"

Theo pháp tướng hư ảnh xuất hiện, lôi ý cuồng bạo mãnh liệt xuất hiện trên người nàng, hội tụ thành một kiếm.

【 Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm 】 chính là một trong cửu mạch thánh địa, truyền thừa chính thống của Tử Tiêu Thiên Lôi nhất mạch. Tào Ấu Khanh thiên phú trác tuyệt, cũng thuộc một trong những người nổi bật trong nhất mạch, sau khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh thì đã kích hoạt Thiên Lôi Linh Thể, một thân thực lực há có thể khinh thường?

Giờ phút này hắn toàn lực bộc phát, tia điện màu tím phun trào, lôi ý ù ù, lại có cảm giác thiên lôi diệt đỉnh, phảng phất uy lực của thiên đạo.

“Tử Tiêu Thiên Lôi Chân Ý thật mạnh!”

Đôi mắt Thiên Diễm tiên tử ngưng lại, cảm giác có chút coi thường vị “Ấu Khanh tiên tử” đại danh đỉnh đỉnh này.

Lăng Vân thánh địa nơi đó cường giả như rừng, thiên kiêu cũng tương đối nhiều, muốn xuất đầu trong loại hoàn cảnh này, độ khó có thể so với ở Học Cung địa phương cao hơn rất nhiều lần. Tào Ấu Khanh nếu có thể dựa vào thiên kiêu chi tư giết ra danh tiếng, thực lực há sẽ đơn giản?

Lập tức, nàng không dám có chút chậm trễ nói: “Thủ Triết công tử lui lại, thiếp thân đến ngăn cản nàng.”

Dứt lời, nàng lắc mình một cái chắn trước mặt Vương Thủ Triết.

Cùng lúc đó, khí thế quanh thân nàng tăng vọt, huyền khí chuyển động, làn váy phiêu hốt bay lên, phiêu nhiên như tiên.

Chẳng biết lúc nào, trên ngón tay ngọc như được đẽo gọt của nàng đã đeo lên một bộ chỉ bộ, chất như luyện ngân, phức tạp tinh xảo, có minh văn tỉ mỉ khắc trên đó, đang tản ra từng trận khí tức pháp bảo cường hoành.

Theo đầu ngón tay nàng lay động, nhẹ nhàng vê chậm, búng lên không trung.

Sưu sưu sưu sưu sưu!

Không gian vô hình phảng phất bị ngón tay của nàng chọc tới, trong lúc rung động phát ra từng đạo tiếng rung động như dây đàn. Trong tiếng đàn nặng nề, không gian trước mặt không ngừng vặn vẹo, phảng phất tạo thành một lá chắn vô hình hữu chất.

“Lấy trời làm đàn, lấy đạo làm âm, hay cho một chiêu 【Thiên Âm Thuẫn】! Thiên Cương, ngươi quả nhiên là dư nghiệt Thiên Âm nhất mạch!”

Đôi mắt Tào Ấu Khanh hơi ngưng trọng, nhưng ngay lập tức lại lóe lên một đạo điện mang màu tím, khí tức cuồng ngạo xông thẳng lên trời: “Bổn tiểu thư không cần biết ngươi có lai lịch gì, dưới kiếm ý của Tử Tiêu Thiên Lôi của ta, tất cả đều tan thành mây khói!”

“Phá cho ta!”

Theo tiếng quát của nàng, một đạo Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm cường hãn kia, giống như thiên uy hoảng sợ chém giết về phía Thiên Cương và Vương Thủ Triết.

Kiếm ý mạnh mẽ mà khủng bố, dường như muốn chém nát cả thiên địa này.

“Uỳnh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, kiếm ý cường hãn ngang nhiên đâm vào Thiên Âm Thuẫn.

Trong nháy mắt, không gian vặn vẹo cấu thành Thiên Âm thuẫn lõm xuống, trên mặt thuẫn do lực lượng vô hình tạo thành có vết rạn như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra.

“Thủ Triết công tử mau lui ra! Ta không ngăn được nàng ta bao lâu!”

Thiên Diễm tiên tử sắc mặt trắng bệch, một giọt mồ hôi lạnh bất tri bất giác rơi xuống trán.

Nàng cũng không nghĩ tới, Tào Ấu Khanh tiến bộ thần tốc như thế, thực lực vậy mà còn cao hơn một đoạn so với tình báo lấy được lúc trước. Dù sao nàng cũng là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, vậy mà ngay cả một kiếm của Tào Ấu Khanh cũng suýt chút nữa không thể ngăn cản!

“Tiền bối chớ hoảng, phụ thân ta tất nhiên còn có chuẩn bị phía sau.” Vương Tông An bình tĩnh tự nhiên nói. Với sự hiểu biết của hắn đối với phụ thân, càng là bước ngoặt cuối cùng, tất nhiên là hậu thủ càng nhiều.

Nếu không, phụ thân tuyệt đối sẽ không kéo hắn tới đây mở mang kiến thức.

Dù sao, bình thường phụ thân hắn thường xuyên nói, vì sự phát triển của gia tộc mà gánh vác một mảnh trời là chuyện của các trưởng bối, những tiểu bối như bọn họ, chỉ cần an tâm tu luyện là được.

Quả nhiên là vậy.

Lời nói của Vương Tông An vừa dứt, một bóng dáng cực kỳ quen thuộc đột nhiên xuất hiện.

Cước bộ của nàng vô cùng nhẹ nhàng, lúc đạp không mà đi, mỗi một bước đều phảng phất giẫm lên tiết điểm không gian.

Theo bước chân nàng nhẹ nhàng, từng đạo không gian vù vù xuất hiện, nhịp điệu có khuynh hướng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, làm nội tâm người ta run rẩy!

“Mẫu thân, mẫu thân…”

Trong chớp mắt, trái tim Vương Tông An cũng run rẩy theo.

Không phải chứ? Hậu thủ lần này của phụ thân cũng quá hung tàn, vậy mà kéo mẫu thân tới làm hậu thủ.

Cái này đây đây, đây là tiết tấu muốn xảy ra đại sự a!

…

Chương 99: Hãn thê hành hung ấu khanh! Thiên Cương vậy mà…

…

Ngay khi Vương Tông An trong lòng run sợ nhìn chăm chú, Liễu Nhược Lam đã lững thững lướt qua hai người Thiên Diễm tiên tử và Vương Thủ Triết, đến trên bầu trời.

Chỉ thấy nàng đứng trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tào Ấu Khanh, bàn tay ngọc thon thả tùy ý chỉ một cái.

"Ông"

Trong hư không phảng phất truyền đến một tiếng rung động.

Một hư ảnh pháp tướng hình người cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau nàng.

So với trước đây, hình dáng pháp tướng hư ảnh này rõ ràng hơn vài phần, hư ảnh tiên y nữ tử chập chờn như thần tiên Liễu Nhược Lam, dải lụa tung bay, giống như thần nữ ở bên ngoài ba mươi ba ngày trong truyền thuyết, tản mát ra uy thế bàng bạc mà mênh mông, làm cho lòng người run sợ.

Dưới sự gia trì của hư ảnh pháp tướng này, cả người Liễu Nhược Lam cũng phảng phất hóa thân thành thần nữ, khí độ siêu nhiên, hoa thơm tuyệt đại.

Đây chính là uy thế của Nguyên Thủy Đạo Thể.

So với Thiên Lôi Linh Thể của Tào Ấu Khanh, uy thế của hư ảnh quang tướng Nguyên Thủy Đạo Nguyên Thủy Đạo của Liễu Nhược Lam đã vững vàng áp chế một đầu Tào Ấu Khanh, khiến Thiên Lôi Kiếm Ý bá đạo tuyệt luân của nàng lập tức bị suy yếu xuống.

Mà cùng lúc đó, Nguyên Thủy Linh Khí mênh mông giống như sóng thần gào thét mà đến, trong chốc lát ngưng tụ tại đầu ngón tay mảnh khảnh thon dài của nàng, như cọng hành ngọc, lập tức co rụt vào phía trong, co lại, lại co rút lại.

Nguyên Thủy linh khí như biển rộng mênh mông kia, trong nháy mắt bị lực khống chế cường đại ngưng tụ thành một đoàn nhỏ như hạt đậu nành, run rẩy, giống như một khỏa bọt nước bình thường.

Theo đầu ngón tay nàng run lên, nhẹ nhàng xông về phía kiếm ý Tử Tiêu Thiên Lôi của Tào Ấu Khanh.

"Oanh!"

"Thủy châu" tiếp xúc cùng kiếm ý, nguyên thủy linh khí dồi dào nổ tung, một đạo kiếm ý Tử Tiêu Thiên Chỉ một thoáng như bình bạc nổ bể nát.

Ngay cả không gian cũng bị chấn động đến rung động ầm ầm, nổ cho tai mọi người đau nhức, tim mật đều vỡ.

"Phốc!"

Tào Ấu Khanh như gặp phải trọng kích, miệng phun máu tươi, cả người bị chấn bay ngược ra ngoài hơn mười trượng, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Nàng hoảng sợ nhìn chằm chằm Liễu Nhược Lam.

Đây là ai, sao có thể!?

Tất cả mọi thứ, đều xảy ra trong phút chốc.

Chẳng những Tào Ấu Khanh kinh hãi không thôi, ngay cả Thiên Diễm tiên tử cũng là con ngươi co lại, tràn đầy vẻ không dám tin.

Tào Ấu Khanh bạo phát thực lực đến trình độ như vậy, lại bị một chiêu của nữ tử thần bí kia đánh lui. Thực lực của nữ tử thần bí này không khỏi cũng quá mạnh mẽ đi?

"Mẫu thân…"

Vương Tông An nhìn lên bầu trời, thân thể mềm mại xinh đẹp kia, không nhịn được lẩm bẩm một câu. Không hổ là mẫu thân đại nhân, vẫn bá khí như thế, cường thế như trước!

"Mẫu thân?"

Thiên Diễm tiên tử nhất thời chậm lại, ánh mắt nhìn về phía Liễu Nhược Lam lập tức có chút chột dạ và lấp lóe.

Hóa ra nàng… chính là đại phụ chính phòng của công tử Thủ Triết!

Bên trên bầu trời.

Không đợi Tào Ấu Khanh kịp phản ứng, Liễu Nhược Lam lại ra tay. Dưới sự gia trì của Nguyên Thủy Đạo Thể của nàng, mỗi một chiêu một thức đều ẩn chứa thiên uy khủng hoảng của Nguyên Thủy Thiên Đạo.

Đặc biệt là ở trên biển rộng sóng biếc mênh mông này, uy lực của Nguyên Thủy Đạo Thể được phát huy đến cực hạn.

Tào Ấu Khanh cũng coi như là thiên kiêu thánh địa tu vi đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng tám, thực lực bản thân sâu không lường được, nhưng đối mặt với Liễu Nhược Lam lại chỉ có sức chống đỡ chứ không có sức đánh trả.

"Cái này cái này… Thì ra chính phòng đại phụ của Thủ Triết công tử có thực lực cường đại như thế? Thiên Nhân cảnh có Nguyên Thủy Đạo Thể, quá nửa là đại thiên kiêu hiếm thấy trên đời. Chỉ là tu vi trên dưới Thiên Nhân cảnh tầng ba đỉnh phong mà có thể ngăn chặn được Tào Ấu Khanh! Như thế xem ra, hơn phân nửa vẫn không phải đại thiên kiêu bình thường."

Thiên Diễm tiên tử từ xa xa nhìn hai vị nữ tử kịch chiến trên bầu trời, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, yếu ớt nhìn Vương Thủ Triết.

Khó trách Thiên Cương nàng ba phen mấy bận tỏ vẻ muốn làm thiếp của Thủ Triết công tử, đều bị hắn láu cá né tránh qua.

Nhà có hãn thê như vậy, làm sao dám nạp tiểu thiếp?

Trong lúc nhất thời, đôi mắt đẹp của Thiên Diễm tiên tử đảo nhanh như chớp, cũng không biết đang có chủ ý quái quỷ gì.

"Liễu Nhược Lam! Ngươi chính là Liễu Nhược Lam, thì ra mới là át chủ bài chân chính của Vương thị, che giấu tư thế đại thiên kiêu, khó trách có thể sinh ra con gái kinh tài tuyệt diễm như Vương Ly Dao."

Tào Ấu Khanh bị đánh rất thê thảm, liên tục hét to.

Lại bi phẫn xen lẫn nũng nịu nói, "Nhưng mà, bằng vào ngươi muốn đánh bại ta, chỉ sợ còn kém một chút như vậy."

“Ta cho ngươi nhìn một chút, Tử Tiêu Thiên Lôi chi ý thật sự mà Tào Ấu Khanh ta lĩnh ngộ được ở Lôi Phạt mười lăm năm! Cho dù ngươi là đại thiên kiêu, tu vi cũng quá yếu!”

Theo Tào Ấu Khanh nũng nịu, khí tức của nàng lại tăng vọt, từng đạo lôi điện màu tím, giống như từng con giao long màu tím quấn quanh thân thể nàng.

Lôi điện chi ý thậm chí xé rách không khí, xâm nhập vào trong nước.

Chỉ một thoáng, trên mặt nước nổi lên một tầng cá tôm cua ~

“Tử Tiêu Thiên Lôi thật mạnh.” Thiên Diễm tiên tử hơi biến sắc nói: “Tào Ấu Khanh người này mặc dù hơi táo bạo, nhưng thiên tư và ngộ tính thật sự có chút không tầm thường, dựa vào cảm ngộ của nàng bây giờ đối với Tử Tiêu Thiên Lôi Ý Cảnh, tương lai bước vào Tử Phủ Cảnh gần như không có quá nhiều trở ngại. Đáng tiếc, đáng tiếc… Ồ, Thủ Triết công tử, Tông An, các ngươi đều không lo lắng sao?”

Lo lắng?

Hai cha con Vương Thủ Triết nhìn nhau một cái, dường như đều thấy được sự bình tĩnh trong mắt đối phương. Ngay lập tức, hai cha con đồng thời lắc đầu, một chút cũng không lo lắng.

Lo lắng, sợ là Tào Ấu Khanh.

Cùng lúc đó.

Ý cảnh Tử Tiêu Thiên Lôi Ý của Tào Ấu Khanh cũng chuẩn bị đến cực hạn.

Từng đạo chân ý Tử Tiêu Thiên Lôi cuồng bạo cuối cùng hội tụ thành một đạo Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm, cuốn theo khí tức hủy thiên diệt địa chém về phía Liễu Nhược Lam.

Kiếm kia, bầu trời đều đang run rẩy, không gian cũng lung lay sắp vỡ, phảng phất ngay cả một ngọn núi nhỏ cũng có thể nổ thành bã vụn.

Đến lúc này.

“Có chút ý tứ.”

Liễu Nhược Lam dường như mới trịnh trọng nghiêm túc lại, đôi mắt bỗng dưng phát sinh biến hóa, một đạo hàn ý lạnh như băng thấu xương phát ra ở trên người nàng.

“Xì xì…”

Một tiếng kiếm minh thanh thúy thản nhiên vang lên.

Bên hông Liễu Nhược Lam, một thanh nhuyễn kiếm thon dài đột nhiên ra khỏi vỏ, trong chớp nhoáng đã rơi vào trong lòng bàn tay của nàng.

Đó là một thanh nhuyễn kiếm dài nhỏ như nước chảy, thân kiếm so với kiếm bình thường càng thêm tinh tế, lưỡi kiếm cũng càng thêm mỏng manh, trên đó có minh văn huyền ảo như nước chảy chậm rãi lưu động, thoạt nhìn cực kỳ huyền ảo.

Thanh kiếm này tên là “Nhược Thủy bảo kiếm”, chính là hàng phỏng chế của thần thông chân bảo Như Thủy Chân Linh kiếm.

Sau khi Liễu Nhược Lam thăng cấp Thiên Nhân cảnh, Vương Thủ Triết bắt đầu tìm kiếm pháp bảo thích hợp với nàng ở khắp nơi, mất nhiều năm mới khó khăn lắm mới lấy được thanh nhuyễn kiếm Thủy hệ cấp pháp bảo trong hội đấu giá này.

Tuy nhiên, bởi vì sức chiến đấu của bản thân Liễu Nhược Lam đã cực mạnh, chiêu thức bình thường cũng đủ để treo lên đánh cường giả cùng cấp bậc, cho nên sau khi thanh kiếm này tới tay, đây là lần đầu tiên chính thức ra khỏi vỏ.

Khi bảo kiếm vào tay, khí thế toàn thân Liễu Nhược Lam bỗng nhiên trở nên sắc bén.

Cổ tay run lên, một đạo kiếm ý như nước bỗng nhiên xuất hiện.

Xung quanh bỗng yên tĩnh.

Thời gian như ngừng lại ở thời khắc này.

Trên mặt biển kích động sóng cả, hồ quang điện bay tán loạn, tại trong chớp mắt phảng phất gặp cái gì lực lượng không thể địch nổi, mãnh liệt ngưng trệ tại không trung.

Ngay cả Tử Tiêu Thiên Lôi Ý dường như có thể hủy thiên diệt địa của Tào Ấu Khanh cũng ngưng kết ở trên không trung.

Như thủy kiếm ý xẹt qua không khí, chỉ trong nháy mắt đã cùng Tử Tiêu Thiên Lôi Kiếm Ý đụng vào nhau.

"Oanh long long!!!"

Tiếng nổ cực lớn bỗng nhiên vang lên, lực lượng bành trướng ầm ầm nổ tung.

Phảng phất ngưng trệ thời không kia, thẳng đến giờ khắc này mới rốt cục khôi phục bình thường.

Sóng xung kích đáng sợ quét ra, toàn thân Tào Ấu Khanh chấn động, bảo kiếm Thiên Lôi trong tay thiếu chút nữa tuột ra khỏi tay, cả người nàng trong nháy mắt đã bị lực lượng kinh khủng chấn bay ngược ra ngoài, hung hăng rơi vào trong nước biển.

Cùng lúc đó, trong nước biển có từng trận huyết thủy cuồn cuộn tuôn ra.

Rất hiển nhiên, dưới một kiếm này, Tào Ấu Khanh đã bị thương không phải là nhẹ.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Ngụy Văn Huân hai mắt trợn tròn, đầu đầy mồ hôi bị dọa chảy ra.

Tất cả mọi người đều là tu sĩ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, chênh lệch lớn như thế sao? Một chiêu vừa rồi, nếu đổi lại là Ngụy Văn Huân hắn, sợ là sẽ trực tiếp tan xương nát thịt.

May mắn, may mắn trước đó khi hắn làm thành thủ Trường Ninh vệ, không có đối đầu trực diện với Vương thị. Vương thị lại còn cất giấu át chủ bài đáng sợ như vậy…

Mà miệng dưới lớp khăn che mặt của Thiên Diễm tiên tử thì mở thật to, đôi mắt thanh tú trợn tròn, dáng vẻ không dám tin.

Ngay cả hai cha con Vương Thủ Triết cũng hai mặt nhìn nhau, vợ/Mẫu thân dường như trở nên mạnh hơn.

Thật sự là người so với người tức chết người, đều là đại thiên kiêu, bình thường cũng không thấy nàng dụng công tu luyện… Nhưng lại khiến cha con bọn họ đuổi thế nào cũng đuổi không kịp!

【 Tiên Thiên đạo thai linh chủng 】 ở thời kỳ Thần Võ hoàng triều, lẽ nào thật sự mạnh như vậy sao?

Hai cha con đều không nhịn được mà lâm vào trong hoài nghi sâu sắc.

Sau đó.

Đại chiêu của Tào Ấu Khanh bị phá, đã mất đi lòng tin tái chiến, nàng bị trọng thương từ trong nước chui ra, sử dụng bí pháp chạy trốn.

Nhưng biển Thanh La mênh mông này, phảng phất giống như sân nhà của đạo thể Liễu Nhược Lam Nguyên Thủy vậy, mặc kệ Tào Ấu Khanh trốn như thế nào, đều trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

Càng đừng nói đến, dựa theo phong cách trước giờ của Vương Thủ Triết, sao có thể không lưu thêm hậu chiêu?

Dưới mặt biển xung quanh đã sớm ẩn núp dây leo thủy sinh do Vương Thủ Triết tỉ mỉ đào tạo ra, bất kể Tào Ấu Khanh trốn đi đâu, dùng biện pháp gì trốn đều có thể ngăn cản bà ta một chút. Mà chỉ cần lần này thôi cũng đủ để Liễu Nhược Lam đuổi kịp rồi.

Hai khắc đồng hồ sau.

Tào Ấu Khanh bị chém giết trên mặt biển cách đó mấy chục dặm, đường đường là thiên kiêu một thế hệ thánh địa, cứ như vậy ngã xuống trên biển Thanh La.

Một lát sau.

Liễu Nhược Lam thu thập xong chiến lợi phẩm liền nhanh nhẹn quay về, đáp xuống bên cạnh Vương Thủ Triết.

Hai cha con Vương Thủ Triết và Vương Tông An vội vàng tiến lên, dùng giọng nói quan tâm che chở cho thê tử/ mẫu thân, không ngừng che chở.

“Cô nương vất vả rồi, cô có bị thương không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Ai ~ tặc tử như thế, về sau vẫn là giao cho vi phu tự mình xử lý, cần gì phải nhọc nương tử?”

“Mẫu thân, đều do hài nhi vô năng, tu vi không đủ, còn mệt đến mức mẫu thân tự mình ra tay thu thập đạo chích. Ngài yên

tâm, hài nhi nhất định sẽ càng chăm chỉ tu luyện, sớm ngày có thực lực thủ hộ mẫu thân.”

Hai cha con vỗ mông ngựa một người thành thạo hơn một người, ngươi một lời ta một câu, không ngừng đổi mới giới hạn của nhân loại.

Bỗng dưng!

Đôi mắt lạnh như băng của Liễu Nhược Lam liếc về phía Thiên Diễm tiên tử, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Vương Tông An trong lòng lộp bộp một cái, thầm nghĩ không tốt.

Tuy Thiên Diễm tiên tử này luôn miệng nói muốn làm tiểu thiếp của phụ thân, bất quá, nàng rốt cuộc đã giúp đỡ phụ thân và gia tộc trong nguy cơ gia tộc lần này, nếu như bị mẫu thân tiêu diệt, không khỏi có chút…

Cùng lúc đó, Vương Tông An cũng nhận được ánh mắt ám chỉ của phụ thân.

Được rồi!

Loại thời điểm này, cũng chỉ có thiếu tộc trưởng như ta ra mặt hòa giải.

Vương Tông An ngoan cố, đang chuẩn bị cắn răng nói tốt cho Thiên Diễm tiên tử hai câu, lại thấy hành động của Thiên Diễm tiên tử còn nhanh hơn hắn, lại lắc mình vọt tới trước mặt Liễu Nhược Lam.

Vương Tông An sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Không, không, không thể nào? Thiên Diễm tiên tử này sau khi chứng kiến thực lực của mẫu thân lại còn dám xông lên, nàng không muốn sống nữa sao?

Nào có thể đoán được, phương hướng phát triển lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Tỷ tỷ uy vũ, tỷ tỷ bá khí.” Vừa đến trước mặt Liễu Nhược Lam, Thiên Diễm tiên tử đã vui vẻ tiến lên như chim nhỏ, nũng nịu nói: “Lúc trước muội muội còn lo lắng cho tỷ tỷ, nhưng chưa từng nghĩ chỉ là tiện nhân của Tào Ấu Khanh kia, sao có thể là đối thủ của tỷ tỷ?”

“Tỷ tỷ, một chiêu vừa rồi của ngài thật uy phong. Tiểu Linh Nhi dường như đã gặp được thần nữ hạ phàm, phong hoa tuyệt đại không ai bì nổi, cũng không biết Thủ Triết công tử tu mấy đời phúc phận, mới có thể cưới được nữ tử giống như trích tiên hạ phàm như tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ, làn da của tỷ tốt như vậy, chẳng lẽ dùng là hệ hộ thương của Vương thị sao? A, không dùng cái đó? Ô ô, thật sự là người so với người tức chết người! Tỷ tỷ lệ chất thiên thành, quả nhiên không phải phàm nữ như chúng ta có thể so sánh…”

Biểu cảm kia, thần thái kia, lời thoại kia, quả thực so với Vương Thủ Triết và Vương Tông An còn muốn liếm cẩu, càng không biết xấu hổ.

Mắt Vương Tông An càng trợn tròn, vẻ mặt chấn động, ngay cả Vương Thủ Triết luôn luôn bình tĩnh cũng trợn mắt há hốc mồm, lộn xộn không thôi.

Một khắc đồng hồ sau.

Liễu Nhược Lam đã bị thuận tay vuốt lông đến thoải mái. Hai nàng cứ như không coi ai ra gì mà tiến đến một nơi không người, trao đổi làm thế nào để bảo dưỡng da thịt, nấu nướng các chủ đề thường của các nữ tử như thế nào.

Dưới sự tâng bốc của Thiên Diễm tiên tử, huyết mạch “thần bếp hạ phàm” của Liễu Nhược Lam lại lần nữa ngứa ngáy, bắt đầu mời Thiên Diễm tiên tử về Vương thị làm khách, tự mình xuống bếp cho nàng…

Hai cha con Vương Thủ Triết nhìn nhau, Thiên Diễm tiên tử này lại còn có thao tác như vậy?

Chẳng lẽ, nàng là chuẩn bị đường cong cứu quốc?

…

Sau cái chết của Tào Ấu Khanh, lại là mấy ngày sau, “Chử Hạo lão tổ” của Tào thị cũng bị tam đại tử phủ tu sĩ vây công, ngã xuống ở khu vực biên giới biển Thanh La.

So với tu sĩ Thiên Nhân cảnh, năng lực sinh tồn của tu sĩ Tử Phủ cảnh mạnh hơn rất nhiều, càng đừng nói tới loại lão tổ sống mấy trăm năm như “Nghiêu Hạo lão tổ” này, át chủ bài

tích lũy trong tay càng không nhiều, độ khó chết đi tự nhiên cũng lớn hơn rất nhiều.

Lấy ba địch một, cuối cùng đánh gục, đã xem như là chiến tích rất giỏi rồi.

Cũng không lâu lắm.

Việc này liền truyền khắp Lũng Tả quận và Liêu Viễn quận, tin tức thậm chí truyền đến Khánh An quận và các nơi khác.

Số lượng tu sĩ Tử Phủ cảnh vốn là cực ít, ngoại trừ thọ nguyên hao hết, tự nhiên tọa hóa tử vong, cùng với ở chiến trường ngoại vực ngã xuống bên ngoài, trực tiếp chết trận ở bên trong cũng không thấy nhiều. Huống hồ, theo sự ngã xuống của Cầu Hạo lão tổ, còn có thiên kiêu Tào Ấu Khanh đến từ thánh địa.

Việc này, tự nhiên là đưa tới nghị luận sôi nổi cùng chú ý.

Tuy nhiên, quận thủ Lũng Tả quận Thái Sử An Khang sớm đã có chuẩn bị, đưa chứng cứ đã có được trước đó đến quốc đô và thánh địa, để chứng minh lão tổ Kỳ Hạo và Tào Ấu Khanh là phạm tội trước, tự tìm đường chết, mà đám người Vương Thủ Triết chỉ là "bị động" phòng thủ phản kích.

Điều tra và biến hóa trong đó không hề chậm trễ.

Tin tức này, đối với đại đa số mọi người mà nói, bất quá chỉ là đề tài nói chuyện sau bữa cơm trà mà thôi.

Nhưng mà đối với Liêu Viễn Tào thị mà nói, lại là một tin dữ kinh thiên.

Khi gia tộc còn đang rơi vào bi thương và buồn bã thì nguy cơ đã nối gót tới.

Đối thủ trước kia cũng chìa ra răng nanh, bắt đầu áp chế và ức hiếp Tào thị. Mà các minh hữu trước kia, chú ý một ít chỉ là tránh còn không kịp, sợ bị liên lụy, không chú ý một ít, thì bắt đầu bỏ đá xuống giếng, ý đồ chia một chén canh.

Tào thị có thể vượt qua cửa ải trước mắt hay không còn khó nói, nhưng sự suy bại của Tào thị đã trở thành kết cục đã định.

Tương ứng, là bên chiến thắng cuối cùng lần này, uy vọng của Lũng Tả Tiền thị và Trường Ninh Vương thị ở Lũng Tả và Liêu Viễn nhanh chóng tăng vọt, trong thời gian ngắn, danh

tiếng thậm chí vượt qua những Tử Phủ thế gia khác ở địa phương.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Ra khỏi Mạc Nam quận, liền không còn là cương vực của Đại Càn quốc.

Xuyên qua đại thảo nguyên vực ngoại rộng lớn cùng với khu vực hoang mạc, lại đi về phía bắc chính là một khu vực rừng rậm không người rộng lớn.

Mà xuyên qua khu vực rừng rậm không người này, lại đi về phía bắc, liền đến một vùng cao nguyên tương đối bằng phẳng, hoàn cảnh cũng tương đối không phức tạp như vậy. Tòa cao nguyên này, tên là "Cao nguyên Mạc Bắc".

Trên cao nguyên, một dân tộc sinh ra vì săn bắn và du mục, bọn họ tự xưng "Khố Da Tư Oa".

"Khố Da Tư Oa" trong hệ thống ngôn ngữ của tộc bọn họ, là ý tứ của "con dân bầu trời và đại địa".

"Khố Da Tư Oa" dùng Đại Bằng cùng Thương Lang làm đồ đằng, cho rằng mình là vương giả "Kim Sí Đại Bằng Điểu" bay lượn trên bầu trời, cùng với hậu duệ "Vương giả "Viễn cổ Thương Lang" chạy ở đại địa, là con cưng của bầu trời và đại địa.

Mà trong Đại Càn quốc, bọn họ còn có một cái tên khác —— "Mạc Bắc Man tộc".

Mạc Bắc Man tộc là nước phụ thuộc của Đại Càn quốc, tôn Đại Càn quốc làm tông chủ quốc, cách mỗi mười năm đều phái thương đội đi tới Đại Càn thông thương, Đại Càn cũng sẽ có thương đội đi tới Mạc Bắc thông thương.

Bây giờ trong Đại Càn quốc đang thịnh hành rất nhiều giống trâu ngựa, ví dụ như ngựa xấu hạng nặng ở Bắc Địa, trâu bò Bắc Địa vân vân, các loại truy tìm căn nguyên đều có quan hệ với Mạc Bắc Man tộc, chính là chủng loại ngưu mã bản địa cùng hậu duệ huyết mạch chủng loại Mạc Bắc.

Tương ứng, ảnh hưởng của Đại Càn đối với Mạc Bắc Man Tộc cũng vô cùng lớn.

Các đời Vương Trữ của Mạc Bắc, sau khi trở thành Vương Trữ đều sẽ đi tới Lăng Vân thánh địa của Đại Càn học tập mấy chục năm, sau khi học xong mới có thể về nước kế thừa vương vị.

Mấy ngàn năm qua, văn hóa của Đại Càn đã sớm cắm rễ sâu sắc ở Mạc Bắc.

Trong đó điểm rõ ràng nhất chính là, cho dù là trong gia đình bình thường ở Mạc Bắc, cũng có thể nhìn thấy không ít sản phẩm trang sức và đồ trang sức tinh xảo sản xuất từ Đại Càn, trên bàn trang điểm của quý nữ vương thất, thậm chí còn có thể nhìn thấy sản phẩm dưỡng da ở nam bộ Đại Càn.

Mà cho dù là tu sĩ không thông ngôn ngữ Man tộc, đi vào Mạc Bắc Man tộc cũng sẽ không gặp trở ngại giao lưu quá lớn. Bởi vì đại đa số người Man ở đây đều có thể nói vài câu tiếng quan thoại Đại Càn mang khẩu âm, ngay cả đoán, gập ghềnh cản trở cũng có thể hiểu đại khái.

Mà Mạc Bắc Man tộc cũng đã sớm không còn hoàn toàn dựa vào du mục để sinh tồn, mà là phát triển ra một hệ thống nuôi dưỡng và trồng trọt chỉ Mạc Bắc mới có, tộc nhân trong bộ lạc hơn phân nửa là lấy hình thức ly tán tụ cư tản lạc trên toàn bộ cao nguyên.

Mà vị trí trung tâm của toàn bộ cao nguyên, chính là trung tâm quyền lực của toàn bộ Mạc Bắc Man tộc, nơi ở của Mạc Bắc vương đình.

Nơi này cũng là nơi phồn hoa nhất của toàn bộ Mạc Bắc. Mặc dù bởi vì hoàn cảnh không thành lập thành trì, lại có một doanh trại to lớn, vương trướng Man tộc nằm trong doanh trại này.

Ngày hôm đó.

Tới gần hoàng hôn, chân trời đã bị hoàng hôn nhuộm thành một mảnh màu xích hồng sáng lạn, mà ngay cỏ mộc trong doanh trại, đồ đằng kỳ màu sắc rực rỡ cũng bị nhiễm lên một tầng màu sắc ôn nhu.

Một con Thương Lang hình thể to lớn màu xám bạc đang nằm ngang ở cửa doanh trại, híp mắt lười biếng ngủ gật.

Gió lạnh ở Mạc Bắc dường như hoàn toàn không ảnh hưởng đến nó, trong lúc hô hấp, linh khí quanh thân nó phập phồng lên xuống giống như thủy triều, làm cho người ta nhìn qua mà sợ hãi.

Trong lúc lơ đãng dẫn động thiên địa chi uy, đây là chuyện cường giả Tử Phủ cảnh trở lên mới có thể làm được, nếu là hung thú, thì tối thiểu cần thất giai trở lên.

Thương Lang này, đúng là một con hung thú thất giai trở lên.

Bỗng dưng.

Thương Lang giống như cảm giác được cái gì, lỗ tai "vèo" một cái dựng thẳng lên.

Cùng lúc đó, con mắt của nó cũng bỗng nhiên mở ra, đôi mắt màu tím đậm mang theo lệ khí từ xa nhìn về phía đường chân trời.

Chỉ thấy xa xa, ở đường chân trời, có một bóng đen đang ngọ nguậy giữa trời chiều, chậm rãi tới gần.

Nhìn chằm chằm một lát, Thương Lang liền giống như xác nhận cái gì, quơ quơ lỗ tai một lần nữa nằm sấp trở về, lập tức tiếp tục nheo mắt lười biếng ngủ gật.

Đến khi tới gần, mới có thể thấy rõ, người chậm rãi tới gần kia, đúng là thi thể một con Cự Li Ngưu cực lớn ở Mạc Bắc.

Cho dù con Cự Li Ngưu kia nằm ngang, ít nhất cũng cao như hai tầng lầu các, bộ lông toàn thân dày như là phủ vài tầng thảm lông.

Phía trước Cự Li Ngưu còn có một đám người trẻ tuổi đang hì hục kéo thi thể Cự Li Ngưu, cao hứng bừng bừng đi về phía trước.

Vị trí bắt mắt nhất trong đám người là một nữ tử mặc quần áo da lông dày cộm, dáng người cao gầy, khuôn mặt ngây thơ.

Nàng ta ngẩng đầu sải bước đi về phía trước, tất cả người trẻ tuổi xung quanh đều vây quanh nàng ta, trong ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy sùng bái.

Cô gái này rõ ràng là Vương Ly Từ xa nhà đã lâu.

Vương Ly Từ cũng chỉ nhỏ hơn Vương Thủ Triết hai tuổi, bây giờ cũng đã gần năm mươi mấy rồi. Từ lúc vừa mới đến cao nguyên Mạc Bắc, nàng đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh.

Dưới sự cung ứng đầy đủ thịt hung thú trên cao nguyên Mạc Bắc, thực lực của nàng cũng tăng trưởng nhanh chóng, hiện giờ đã năm năm trôi qua, nàng đã là Thiên Nhân cảnh tầng một trung hậu kỳ, chỉ cần ba năm năm nữa, nàng đã có thể thăng cấp Thiên Nhân cảnh tầng hai.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, tuy rằng thực lực hung thú trên cao nguyên không tầm thường, sư tôn nàng Vân Dương thượng nhân thậm chí tự mình ra tay, thay nàng săn được một con hải ngưu hoang dã thất giai trở về, tư chất huyết mạch của nàng tăng trưởng nhưng vẫn không nhanh, vẫn dừng lại ở giai đoạn Bính đẳng cực phẩm, chỉ là ở cấp độ Bính thoáng tăng lên một chút.

Có điều, dựa theo cách nói của sư tôn Vân Dương thượng nhân, huyết mạch của nàng còn có thể tăng lên, cũng đã chiếm tiện nghi lớn rồi.

Đổi thành người khác, sau khi trở thành đại thiên kiêu còn muốn huyết mạch tiến thêm một bước.

Vậy phải dựa vào cao phẩm, bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm đan dược, hoặc là thiên tài địa bảo cùng cấp bậc. Đồ cấp bậc đó, số lượng ít ỏi không nói, hơn nữa bất kỳ cái nào cũng có giá trị không nhỏ. Đừng nói hắn là Tử Phủ cảnh, coi như là Thần Thông chân nhân cũng phải táng gia bại sản mới mua được.

Cũng chính là Vương Ly Từ dựa vào huyết mạch Thao Thiết trời sinh, tư chất huyết mạch mới có thể tiếp tục tăng trưởng.

Mà những năm gần đây, bởi vì Vương Ly Từ thường xuyên đi săn hung thú trên cao nguyên, hơn nữa thực lực của nàng tuy mạnh, lại không có kiêu ngạo gì, rất dễ nói chuyện, bất tri bất giác, ngược lại là quen thuộc với những người trẻ tuổi trong Mạc Bắc Man tộc.

Rất nhiều người trẻ tuổi đều đặc biệt vui vẻ cùng nàng đi săn thú, mỗi lần nàng đi ra ngoài săn bắn, danh ngạch nhân viên đi

theo đều phải ngươi tranh ta đoạt một phen mới có thể cuối cùng xác định.

“Ly Từ tiền bối, lần sau ta còn muốn cùng ngài đi săn.”

“Ly Từ tiền bối, lần sau mời dẫn ta theo.”

Trong lúc cười nói, một đám người trẻ tuổi bất tri bất giác đã tới gần doanh trại của Vương Đình.

Nhưng mà, còn không đợi bọn họ tiến vào doanh trại, trong doanh trại bỗng dưng bộc phát ra một tiếng nổ vang thật lớn.

Ngay sau đó, hai đạo nhân ảnh một trước một sau từ trong doanh trại vọt ra, ở trên bầu trời chém giết.

Một người trong đó, rõ ràng là một nữ tử dáng người khôi ngô, thô kệch, tướng mạo tuấn tú. Nàng chải bím tóc ma hoa thô to, tay cầm hai cây búa lớn, tư thế oai hùng hiên ngang, phảng phất như tuyệt thế nữ chiến thần hạ phàm.

Nữ nhân này chính là nữ vương Mạc Bắc Man tộc đương thời, thời trẻ tuổi cũng từng đi qua Thánh địa Đại Càn “lưu học”.

Nàng thực lực rất mạnh, mỗi một búa chém xuống, bầu trời đều giống như bị xé rách.

Mà người còn lại, là một lão già râu tóc bạc trắng, hắn chỉ có lực chống đỡ khổ sở, lại không có năng lực phản kích, bị đánh cực kỳ chật vật.

“Vân Dương sư đệ, ngươi mang đồ đệ ở chỗ ta nhiều năm như vậy, ăn của ta, uống của ta, đánh với ta hai trận cũng không muốn?” Tướng mạo nữ vương Man tộc cực kỳ mỹ mãn, giọng nói ầm ầm như sấm.

“Ai da, nữ vương học tỷ hạ thủ lưu tình.” Vân Dương Thượng Nhân liều mình chống đỡ, vừa khóc lóc kể lể: “Học tỷ ngài đường đường một Thần Thông cảnh, khi dễ Tử Phủ cảnh ta thì tính là gì? Nếu có năng lực, đánh Lang Gia đi. Ngươi còn nhớ hắn không, lúc trước hắn kiêu ngạo đấy.”

“Ô, ngươi cho rằng bổn vương không dám đánh Lang Gia?” Nữ vương Man tộc đánh không đã ghiền, lập tức thu hồi song phủ, chỉ dựa vào đôi thiết quyền thi triển lực lượng với Vân Dương thượng nhân: “Vừa hay, ta muốn dẫn con gái tới thánh

địa một chuyến, đến lúc đó sẽ tìm cơ hội đánh tên Lang Gia kia một trận tơi bời."

"Con gái? Học tỷ ngài không phải là ưa thích… Luôn không tuyển phò mã sao? Ở đâu ra con gái, ta làm sao chưa từng thấy? Chẳng lẽ…" Vân Dương thượng nhân bị đánh cho ngao ngao kêu thảm thiết, đồng thời lại kìm nén không được lòng hiếu kỳ.

"Ha ha, Vân Dương học đệ, ngươi vẫn là trước sau như một dễ dàng ngứa da. Học tỷ ta, liền hảo hảo thỏa mãn một chút nhu cầu đặc thù của ngươi!"

"Học tỷ, ta sai rồi! Ta thật sự sai rồi."

Cùng lúc đó, một loạt củ cải nhỏ của Man tộc bắc địa trốn trong chiến hào, chỉ lộ ra một loạt đầu, say sưa xem náo nhiệt. Thì ra Nữ vương điện hạ còn có quá khứ như vậy.

Còn có lão đầu Vân Dương thượng nhân kia, còn rất chịu đòn, vậy mà có thể chịu nữ vương nhiều lần như vậy.

Ở trong một hàng củ cải nhỏ này, còn lăn lộn Vương Ly Từ. Nàng có chút đồng tình mà nhìn lên bầu trời, sư tôn đại nhân bị đánh cho kêu thảm ngao ngao. Sư tôn lão nhân gia cũng là vì thăng cấp huyết mạch của nàng mà chịu nhục a.

Nàng nhớ rõ hai năm đầu, Nữ vương bệ hạ vẫn rất thích nàng… Đến mấy năm gần đây, Nữ vương điện hạ bắt đầu thỉnh thoảng tìm sư tôn luận bàn, trả lại quyền cũ.

Đánh rồi đánh, còn động chút là nói, Vân Dương sư đệ à, Mạc Bắc Vương đình ta có tiếng nghèo… Vân Dương sư đệ a, ngươi không phải muốn dẫn nha đầu Ly Từ đi Hàn Nguyệt tiên triều kiến thức một chút sao? Thằng bé Ly Từ này tiềm lực vô cùng, chớ chậm trễ!

Đợi một chút loại lời nói này.

Những lời này, Vương Ly Từ nghe rất quen tai.

Mỗi lần nghe được lời nói tương tự, nàng liền biết, nàng phải chuyển nhà.

Chỉ là, qua hai tháng nữa chính là "Lễ trăng mồ" ba mươi năm một lần trên cao nguyên Mạc Bắc, đến lúc đó, lực lượng thái âm trong thiên địa đại thịnh, trong tộc đàn Thương Lang sẽ

đản sinh ra không ít tiểu lang trùng tư chất huyết mạch ưu tú, tiềm lực lớn.

Nàng vẫn nên suy nghĩ một chút, đến lúc đó làm sao mới có thể cướp được mấy con sói con từ trong tay Lang Vương trở về, nuôi lớn làm tọa kỵ cho tiểu bối trong nhà.

Ngày thứ năm sau tết tháng Sóc của Mạc Bắc Vương Đình.

Vân Dương thượng nhân hai thầy trò, liền xuất hiện ở khu vực biên giới Mạc Bắc vương đình.

Hai thầy trò mang theo bao lớn bao nhỏ, phía sau mông còn có một đám sói con giống như chó con, tinh khí thần bọn họ rất tốt, có chút hăng hái.

“Nha đầu, Mạc Bắc vương đình vui chứ?”

“Vui chứ, trước khi từ biệt, Nữ vương tỷ tỷ đã cho ta rất nhiều lễ vật.”

“Chờ chúng ta vượt qua phiến băng nguyên rộng lớn này, lại vượt qua một mảnh hải dương, chính là Hàn Nguyệt Tiên Triều đại danh đỉnh đỉnh, nơi đó càng thú vị hơn.”

“Đây là ta đây.” Vương Ly Từ hưng phấn kêu lên: “Hàn Nguyệt Tiên Triều, Ly Từ đại tiểu thư đến rồi! Chờ ta a a a a.”

“A a ô ô…” Đám sói con tru lên theo tiếng quỷ khóc.

…

Chương 100: Vương thị “Thăng cấp” thế gia Lục phẩm

…

Thời gian vội vã.

Chớp mắt, lại ba mươi năm trôi qua.

Đối với cả Đại Càn mà nói, ba mươi năm chỉ là trong nháy mắt.

Nhưng trên phương diện Trường Ninh Vương thị, ba mươi năm đủ để sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mùa xuân ba ngàn hai trăm mười lăm năm Đại Càn Xương. Từ khi Vương Thủ Triết xuyên qua đến nay, tổng cộng đã qua bảy mươi năm. Hắn từ một thanh niên anh vũ mười tám tuổi, đã trưởng thành một “công tử thành thục” tám mươi tám tuổi.

Cái này thật sự không phải nói đùa.

Vương Thủ Triết bởi vì thăng cấp Linh Đài cảnh sớm, thăng cấp Thiên Nhân cảnh sớm hơn, dung mạo và hai mươi mấy tuổi gần như không có biến hóa quá lớn. Chỉ là khí chất trở nên ôn nhuận nội liễm, thành thục ổn trọng.

Trong những năm này, mặc dù Vương thị trải qua một vài khúc mắc nhỏ, nhưng cũng không có tạo thành trở ngại quá lớn. Bởi vậy, Vương thị vẫn luôn lặng lẽ yên lặng phát triển, ổn trọng phát triển.

Nhưng cho đến bây giờ, Vương thị có chút không biết điều.

Theo hai thành viên trung tâm gia tộc, Vương Thủ Dũng và Vương Lạc Đồng, năm ngoái song song bước vào Thiên Nhân cảnh.

Quận trưởng Lũng Tả quận Thái Sử An Khang rốt cuộc không chịu nổi kế sách giấu tài của Vương thị nữa, dùng lời của hắn ta mà nói, Vương Thủ Triết, ngươi chuẩn bị lén lút nghẹn đến tứ phẩm rồi mới thăng cấp sao?

Đặc biệt là bây giờ Thanh La vệ đã khai phá đến hồi kết, nếu Vương thị không được thế gia Lục phẩm thực thụ, làm sao có

tư cách trấn thủ một vệ cho triều đình?

Ngay lập tức, Thái Sử An Khang trực tiếp dùng lệnh của quận trưởng, thông cáo minh văn đã trợ giúp Trường Ninh Vương thị xin thăng cấp thế gia Lục phẩm, nghe nói các bộ môn liên quan ở quốc đô đã được phê chuẩn.

Bảng hiệu thế gia Lục phẩm do quận thủ phủ đốc tạo ra cũng sắp đưa đến Vương thị để thay đổi nhà cửa.

Giấy không gói được lửa.

Sau khi nội bộ Vương thị thương nghị quyết định, đã đến lúc triển lộ một ít thực lực chân chính, để chấn nhiếp bọn đạo chích thèm thuồng lợi ích của Tân An trấn, Thanh La vệ.

Lần này vì hai người Vương Lạc Đồng và Vương Thủ Dũng cùng tổ chức tiệc Song Thiên Nhân, đồng thời tiến hành lễ thăng cấp.

Một gia tộc trong khoảng thời gian ngắn tấn thăng "Song Thiên Nhân" vốn là chuyện tương đối hiếm thấy. Dù sao bồi dưỡng một Thiên Nhân cảnh, không những cần xem tư chất, còn phải căn cứ theo lợi nhuận sản nghiệp của gia tộc để điều chỉnh khoảng cách.

Đa số thế gia Thất phẩm đồng thời bồi dưỡng hai Thiên Nhân chủng sẽ trở nên vô cùng cố hết sức, tài nguyên tiêu hao không theo kịp.

Cho dù là Tử Phủ thế gia, cũng sẽ có tiết tấu khống chế tiến độ tu vi Thiên Nhân chủng, đa số đều cách mười mấy hai mươi năm, bồi dưỡng ra một vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh, để duy trì tổng số lượng Thiên Nhân trưởng lão trong gia tộc.

Bởi vậy, tin mừng lần này của Vương thị lập tức khiến sáu vệ phía Nam chấn động, đồng thời một đợt "tin tức" này theo phi liên tục truyền khắp Lũng Tả quận, trở thành đề tài bàn tán của vô số người sau bữa cơm trà dư tửu.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Cùng lúc đó.

Trấn Trạch vệ một trong sáu vệ phía nam.

Sở dĩ tên Vệ này là Trấn Trạch, bởi vì thân ở bên cạnh Đại Hoang Trạch, lấy ý trấn thủ Đại Hoang Trạch.

Gia tộc cường đại nhất Trấn Trạch vệ từ trước đến nay, không ai qua được Trấn Trạch Uông thị.

Lão tổ đệ nhất Uông Khôn Nguyên của Uông thị, chính là một cao thủ Thiên Nhân cảnh bát tầng, xưa nay có mỹ dự của vị lão tổ Thiên Nhân hậu kỳ đầu tiên trong sáu vệ nam. Lúc còn trẻ vị lão tổ này không lộ ra ngoài, một mực khiêm tốn yên lặng phát dục.

Cho đến năm mươi năm trước, Uông Khôn Nguyên từ tầng sáu đỉnh phong đột phá đến tầng bảy, sau đó liền không khiêm tốn nữa, mà tuyên bố với bên ngoài Khôn Nguyên lão tổ kỳ thực chính là thiên kiêu.

Trong lúc nhất thời, Uông Khôn Nguyên ở sáu vệ phía Nam thanh danh đại táo, danh tiếng Trấn Trạch Uông thị dần dần cũng có lưu truyền trong Lũng Tả quận.

Nhưng Uông thị chung quy chỉ là một thế gia Thất phẩm mạnh mẽ, nhiều nhất chỉ xưng vương xưng bá trong phạm vi Trấn Trạch vệ mà thôi. Chỉ dựa vào tài nguyên của một vệ chi địa, muốn đẩy Khôn Nguyên lão tổ lên Tử Phủ cảnh, quả nhiên là khó như lên trời.

Kỳ thật, coi như là đẩy tu vi Khôn Nguyên lão tổ lên Thiên Nhân cảnh tầng bảy, đã làm nội bộ Uông thị khổ không thể tả. Rất nhiều tiểu bối, thậm chí đều bị trì hoãn tiền đồ, bỏ lỡ thời cơ tu luyện tốt nhất.

Bởi vậy, đường ra tốt nhất của Uông thị chính là dựa vào thân phận và thực lực của thiên kiêu Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, mở rộng lực ảnh hưởng ở sáu vệ phía Nam, nói thông tục chút, chính là vớt từ trong nồi thế gia các vệ khác.

Tập hợp lực lượng mấy vệ mới có thể thỏa mãn cái động không đáy để Khôn Nguyên lão tổ muốn tấn thăng Tử Phủ cảnh.

Chỉ tiếc.

Khôn Nguyên lão tổ sinh không gặp thời.

Khi tay của Trấn Trạch Uông thị vươn về phía Trường Ninh vệ, bị liên minh thông hôn của Vương thị bắn ngược và đánh lén. Sau nhiều phen âm thầm đấu sức và sau đó, Trấn Trạch Uông thị xám xịt lui trở về.

Sau đó, Uông thị càng là kinh văn Vương Ly Dao, đã trở thành đệ tử của Thần Thông chân nhân… Trường Ninh Vương thị sau khi bay lên trời, Uông thị lập tức trở nên thành thật, nào còn dám đánh chủ ý lên Trường Ninh vệ?

Sau đó, trong việc kinh doanh của các vệ khác ở Nam Lục Vệ khuếch trương, Uông thị khắp nơi bị liên minh thông gia do Vương thị cầm đầu đè ép, bị thất bại nhiều lần. Điều này khiến kế hoạch Uông thị đi tuyến đường Tử Phủ đường tắt dần dần phá sản.

Năm mươi năm qua đi, Khôn Nguyên lão tổ lúc trước vừa mới thăng cấp Thiên Nhân cảnh tầng bảy, hăng hái mới miễn cưỡng tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh tầng tám!

Bây giờ Khôn Nguyên lão tổ đã ba trăm tuổi. Càng về sau, Tử Phủ chi lộ càng xa xôi.

Đủ loại nguyên do, Trấn Trạch Uông thị tất nhiên hận Vương thị thấu xương, chỉ là ngại Trường Ninh liên minh thông gia càng thêm cường đại, chỉ có thể nén giận mà thôi.

Đương nhiên.

Loại hận này, chỉ là hận một phương.

Đối với Trường Ninh Vương thị mà nói, đó là căn bản không có để Trấn Trạch Uông thị ở trong lòng, chỉ là nhớ được một khoản trong kỷ nguyên truyền thừa Vương thị, một năm nào đó có chút xung đột với Trấn Trạch Uông thị, tan rã trong không vui.

Mặc dù bây giờ Vương thị cực kỳ khiêm tốn, nhưng địa vị ở sáu vệ phía nam Lũng Tả quận đã giống như bá chủ vô hình.

Ngoại trừ quần đảo không thích hợp trồng trọt của Bách Đảo vệ và Trấn Trạch Uông thị tử thủ đại bản doanh ra. Các vệ còn lại gần như đều trở thành căn cứ lương chủng của Vương thị, hàng năm đều không ngừng sản xuất lương chủng chất lượng tốt cho Vương thị, cũng mang đến lợi ích khổng lồ cho Vương thị.

Tuy nhiên, chung quy là các hương thân. Vương thị cũng không bạc đãi các loại thực vật gia tộc, ở dưới điều kiện thỏa mãn lợi ích bản thân, cũng tận khả năng trút xuống cho bọn họ chút lợi ích.

Bởi vậy, thế gia Thất Bát Cửu phẩm của các vệ đều coi việc trồng lương thực cho Vương thị là sản nghiệp số một, đi theo Vương thị là kiếm được bộn tiền, tươi cười rạng rỡ.

Ngay cả gia đình Thác Bạt và Đạm Đài đã từng có mâu thuẫn rất lớn, đánh sống đánh chết của Đông Hải vệ, dưới sự điều động của Vương thị, cuối cùng đều bắt tay giảng hòa, kiên định hỗ trợ trồng trọt, hoặc là tham gia vận chuyển đường biển.

Đầu năm nay, ai lại không qua được với tiền? Ngoại trừ Trấn Trạch Uông thị, bọn họ có mười lăm vạn mẫu ruộng tốt, nghèo chết cũng không trồng lương thực của Vương thị.

Trên thực tế, thế gia Bát Cửu phẩm còn lại của Trấn Trạch vệ đã sớm âm thầm cấu kết với Vương thị, nửa che nửa giấu làm ruộng cho Vương thị. Mặc dù Uông thị biết, cũng chỉ có thể nhắm mắt một cái, dù sao cũng không đánh lại Vương thị.

Đối với Uông thị không hợp tác, Trường Ninh Vương thị cũng đi theo bọn họ, chỉ là mười lăm vạn mẫu ruộng tốt, đối với Vương thị bây giờ đã có cũng được mà không có cũng không sao.

Một ngày này.

Trong chủ trạch Trấn Trạch Uông thị.

Uông Khôn nguyên lão tổ đã có chút lão hủ, nghe gia chủ Uông Hưng tộc báo cáo, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin: “Làm sao có thể, làm sao có thể? Vương Thủ Dũng cùng Vương Lạc Đồng, bất quá đều là bộ dáng tám chín mươi tuổi, liền thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tư chất như thế, chẳng lẽ không phải thiên kiêu?”

Cho tới nay, Uông Khôn Nguyên cực kỳ kiêu ngạo vì phong thái thiên kiêu của mình, tuy Vương thị quả thật có thiên kiêu trong Học Cung, thậm chí có đại thiên kiêu, nhưng tiền đồ vô lượng!

Nhưng Uông Khôn Nguyên của hắn, chung quy cũng có kiêu ngạo của thiên kiêu.

Uông Hưng tộc sắc mặt đắng chát không thôi: "Lão tổ tông, không nghĩ tới Vương thị ẩn giấu sâu như thế, ngoại trừ mấy vị trong học cung ra, trong gia tộc thế nhưng còn giấu ba thiên kiêu, không, hẳn là bốn người, nghe nói đệ tử thân truyền của Đan Đỉnh thượng nhân Vương Thủ Nghiệp cũng là thiên kiêu!"

"Vậy số lượng thiên kiêu nhà bọn họ…" Uông Khôn Nguyên kinh hãi: "Tại sao lại xuất hiện một đống như vậy!" Thế gia bình thường, vận khí tốt có kỳ ngộ ra một thiên kiêu, đã coi như là nghịch thiên vận khí.

Ra hai cái, đây tuyệt đối là tổ tiên tích đức không biết bao nhiêu đời.

Xuất hiện thành đống, hoặc là huyết mạch Vương thị đột nhiên phản tổ, hoặc là đạt được kỳ ngộ đặc thù nào đó. Tình huống tương tự, trong lịch sử Đại Càn cũng không phải là chưa từng có.

Mà có một bộ phận thế gia, cũng có bí mật thuộc về mình, có thể bảo đảm thiên kiêu không ngừng tầng lớp!

"Lão tổ tông, bất kể như thế nào, khí thế Vương thị đã đại thành." Uông Hưng tộc đau khổ khuyên nhủ, "Tương lai tấn thăng thế gia Ngũ phẩm, thậm chí là thế gia Tứ phẩm cũng có thể! Chúng ta không thể lại làm đúng với bọn họ nữa."

Mặt mũi Uông Khôn Nguyên cũng tràn đầy chua xót, năm mươi năm qua, Uông thị vẫn coi Vương thị là địch. Nhưng nhìn nội tình Vương thị bộc lộ ra ngoài, sợ là căn bản không có để Uông thị ở trong lòng.

"Lão tổ tông, chúng ta có thể giúp Vương thị trồng giống, đến lúc đó kiếm nhiều càn kim, lại mua chút đan dược tu luyện cho lão tổ ngài…" Uông Hưng tộc nói, "Chỉ cần ngài có thể xông lên Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, Uông thị chúng ta cho dù đem tộc sản bán hết, cũng phải ủng hộ ngài xông Tử Phủ cảnh."

"Tử Phủ cảnh sao?" Uông Khôn Nguyên đau khổ lắc đầu: "Không còn cơ hội nữa, đại bộ phận thiên kiêu xung kích Tử

Phủ cảnh, muộn nhất cũng không quá ba trăm ba mươi tuổi. Thôi thôi, Hưng tộc, con đi nhận sai với Vương thị đi. Sau này, Uông thị chúng ta sẽ giúp bọn họ làm ruộng. Tài nguyên đoạt được đều dùng để bồi dưỡng các tiểu bối trong gia tộc."

"Lão tổ tông ngài…" Uông Hưng tộc lo lắng nói.

"Việc này đã có quyết định, không, hẳn là ta chuẩn bị hậu lễ, tự mình tới cửa nhận sai với Thủ Triết gia chủ. Hy vọng Vương thị nể tình hương thân, đại nhân không nhớ tiểu nhân." Uông Khôn Nguyên đã hoàn toàn hiểu được, hiện giờ đại thế của Vương thị đã thành, khu vực sáu vệ phía Nam chắc chắn sẽ trở thành căn cứ theo truyền thống của Vương thị.

Hành động của Trấn Trạch Uông thị không phải là ngẫu nhiên.

Các thế gia Thất phẩm của sáu vệ phía Nam sau khi nghe tin, đều nhận được thiệp mời của Trường Ninh Vương thị, lần lượt chuẩn bị hậu lễ, quyết định cuối cùng do lão tổ và gia chủ song song ra mặt, trước tiên đi Vương thị chúc mừng, sau đó chờ đến ngày liền đi Trường Ninh Bình An trấn xem lễ.

Không quan tâm cảm thụ chân thật có vui hay không, nhưng tại giờ khắc này, tất nhiên là phải giả bộ vui vẻ.

Mà người hoan hô cổ vũ nhất, muốn những thế gia Bát Cửu phẩm kia. Trên đầu bọn họ có thế gia Thất phẩm, dã tâm cũng không lớn.

Bây giờ Vương thị chẳng những mang theo mọi người kiếm tiền mà còn thăng cấp thành thế gia Lục phẩm duy nhất của sáu vệ phía Nam, đương nhiên là bá chủ cấp độ khu vực rồi. Sau này bọn họ thật sự có vấn đề gì không giải quyết được, cũng không đến mức sẽ chống án không cửa.

Thế gia Thất phẩm trên đỉnh đầu, sau này phong cách làm việc tất nhiên cũng không dám quá mức tùy tiện làm bậy. Chẳng qua lần này Vương thị không mời thế gia Bát phẩm. Dù sao thế gia Thất phẩm ở Lũng Tả quận cũng rất nhiều, sao có thể mời nhiều Bát phẩm cửu phẩm như vậy?

Chỉ là những thế gia Bát Cửu phẩm kia cũng không thèm để ý, đều thương nghị với nhau đến lễ thăng cấp ngày đó, tất cả mọi người đều ở xa xa vây xem là được.

Vứt bỏ sáu vệ phía nam hậu hoa viên của Vương thị không nhắc tới.

Rất nhiều gia tộc ở Lũng Tả quận đều nhận được thư mời của Vương thị, các thế gia lần lượt bày ra tư thái thành khẩn, chuẩn bị phái ra đội hình xa hoa đến xem lễ. Dù sao đối với Lũng Tả quận mà nói, ngoại trừ hai thế gia bán tử phủ ra, còn lại chỉ có sáu thế gia lục phẩm, mà Vương thị lại là người thứ bảy!

Chỉ từ điểm này có thể phán đoán, Trường Ninh Vương thị đã bước vào hàng ngũ mười hàng đầu của Lũng Tả thế gia.

Trừ cái đó ra.

Một số thế gia bên ngoài Lũng Tả quận cũng có người phản ứng. Ví dụ như Tử Phủ thế gia mới thăng cấp của Liêu Viễn Phòng thị này, quan hệ với Trường Ninh Vương thị vô cùng không tệ. Con thứ Vương Tông Thụy của Vương Thủ Triết chính là thiên kim đích mạch đã cưới Phòng thị.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Gần nửa năm thoáng cái đã qua, lễ thăng cấp của Trường Ninh Vương thị sắp tới.

Khách khứa bắt đầu tụ tập về phía Trường Ninh.

Trên An Giang, từng chiếc từng chiếc thuyền chở hàng và thuyền khách nối tiếp nhau mà tới, dừng lại ở bến cảng Định Phổ.

Bến cảng Định Phổ!

Trải qua hơn bảy mươi năm phát triển và cải tạo, hiện giờ đã trở thành bến cảng quan trọng của Vương thị, cùng với một trong những thị trường giao dịch.

Ngoài ra, trên bầu trời từng cỗ phi liên miên không dứt hạ xuống, đỗ ở trong dịch trạm Phi Thương.

Trong đó, liên tiếp năm chiếc phi liên theo thứ tự hạ xuống, từ trong đi ra một đám người ăn mặc hoa lệ, lấy người trẻ tuổi làm chủ. Trong đó người cầm đầu, chính là một thanh niên thành thục để lại hai chòm râu nhỏ.

Hắn chắp hai tay sau lưng, khí độ bất phàm nhìn quanh, cảm khái nói: ” bến cảng Định Phổ này, Vương Thất Hải ta mới chỉ vài chục năm không tới, biến hóa lớn như thế, sắp không nhận ra rồi.”

Nam tử này chính là thiên kiêu vương thất vương hải Mạc Nam Vương thị, lúc trước hắn theo Vương Thủ Triết cùng trở về Trường Ninh bình an, còn giúp đỡ khai hoang, đợi nhiều năm mới về nhà.

Vương Thất Hải bây giờ không phải là thanh niên ăn chơi trác táng lúc trước, hắn đã bảy mươi mốt tuổi, năm ngoái đã đột phá gông cùm xiềng xích thăng cấp thành Thiên Nhân cảnh. Thành tựu như vậy, đặt trong thiên kiêu cũng coi như không tệ.

“Ba mươi chín gia gia ~” Một giọng nói nữ tử lười biếng dễ nghe nói: “Đây chính là Bình An trấn sao? Thoạt nhìn có vẻ rất không tệ, quả nhiên đúng như lời ngươi nói, khắp nơi đều là vàng. Xem tại ngươi tuân thủ ước định lần này, tám vạn càn kim ngươi nợ ta có thể còn nửa năm… Lợi tức cũng không thể thiếu được.”

Nữ tử kia có dáng dấp xinh đẹp, nhưng khi nhắc đến tiền thì mắt lại sáng ngời.

“Vương Hồng Đào.” Vương Thất Hải cũng thay đổi sắc mặt: “Nửa năm sao được? Cho dù ta làm công cho Tứ gia gia, nửa năm cũng không kiếm được… Ngươi phải nhớ, năm đó ngươi làm giàu được mười vạn càn kim, chính là ta cho…”

Nữ tử này chính là Vương Mân Đào của Mạc Nam Vương thị. Lúc đầu nàng còn là một tiểu nha đầu có nước mũi lươn, được Vương Thất Hải coi trọng thưởng cho mười vạn càn kim.

Kết quả là không thể ngăn cản.

Nàng lại dựa vào khoản tiền vốn nguyên thủy này, chơi bài cho vay trong đám tiểu bối Mạc Nam Vương thị, đồng thời thể hiện ra thiên phú tương quan rất mạnh. Chưa đến năm mươi năm thời gian, khoản tiền vốn nguyên thủy kia đã biến thành mấy trăm vạn càn kim.

Bây giờ nàng thanh danh hiển hách trong cùng thế hệ ở Mạc Nam, được gọi là Hấp Huyết Đào… Ngay cả Vương Thất Hải

cũng bị hại.

“Ba mươi chín gia gia, thiếu nợ trả tiền chính là thiên kinh địa nghĩa, ngươi không trả nổi tiền, ta kéo dài thời gian cho ngươi đã rất nể tình rồi.” Vương Mân Đào lão thần nói, thanh âm vô cùng tồi tệ: “Ngươi không phải luôn thổi phồng quan hệ với Thủ Triết lão tổ sao? Có thể đi cầu xin lão nhân gia ông ấy sao?”

…

Chương 101: Thủ Triết lão tổ!

…

Vương Hồng Đào vừa nói xong.

Vương Thất Hải nhất thời trợn trắng mắt, những năm gần đây, trong lòng đã hối hận từ lâu rồi. Lúc trước tấm kim phiếu màu tím của Tứ gia gia chính là trợ giúp ông ấy…

Kết quả lại tiện nghi cho nha đầu Vương Hồng Đào ghê tởm này.

Tuy nhiên, Vương Thất Hải cũng biết đại khái, với cá tính của hắn, tờ kim phiếu màu tím kia nếu đưa cho hắn, đã sớm bị Hồ Giảo Hải quát nát rồi. Cũng chỉ có con quỷ hút máu Vương Hồng Đào này mới có thể sử dụng số tài chính này đến mức tận cùng.

Trong khi đang nói chuyện.

Bên cạnh trạm dịch phi liên, nhân viên tiếp khách Vương thị đã sớm chờ sẵn, đã tiến lên nghênh đón.

Trong đó người cầm đầu chính là một thanh niên nam tử thân hình cao lớn, khí chất nho nhã bất phàm, bộ dáng ngược lại có sáu bảy phần tương tự với gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết.

Hắn bước nhanh ra đón, nhiệt tình cười chắp tay nói: “Chư Mạc Nam tông thân đại giá quang lâm, Tông An không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Người này, chính là đương đại thiếu tộc trưởng Vương Tông An.

Hôm nay Vương Tông An cũng đã sáu mươi lăm tuổi. Nhưng cũng bởi vì tu luyện có thành tựu, cộng thêm huyết mạch Ất Mộc cường đại gia trì, cơ năng thân thể vẫn tràn đầy như trước.

“Bái kiến Tông An ngũ thúc, sao lại phiền ngài đến đón tiếp?” Vương Thất Hải cũng vội vàng trịnh trọng hoàn lễ. Nhớ ngày đó hắn ở Bình An trấn đã không ít năm, vô cùng quen thuộc với tầng lớp ngang tuổi Vương thị.

“Giữa ngươi và ta, cần gì phải giữ lễ tiết như thế.” Vương Tông An cười đỡ hắn. Lúc trước khi Tân An trấn khai hoang, hắn còn cùng Vương Thất Hải tổ đội cùng nhau tiêu diệt hung thú, cũng không xa lạ gì nhau.

Phàm là trong nhà, thân phận thiếu tộc trưởng này từ trước đến nay là rất đặc thù. Tức là đại biểu cho kế thừa thuận vị cùng kỳ vọng tương lai của gia tộc, cũng là đại biểu cho thể diện của gia tộc.

Đối với một ít khách quý trẻ tuổi nghênh đón đưa tới lui, gia chủ ra mặt, có vẻ quá long trọng. Phái trưởng lão chiêu đãi, lại không hợp nhau. Bởi vậy, thiếu tộc trưởng ở trên sự vật gia tộc, kì thực cũng phải vì gia chủ chia sẻ rất nhiều công việc.

Thông thường mà nói, thiếu tộc trưởng ra mặt tiếp đãi, quy cách đã rất cao.

Theo đó, dựa theo lễ tiết bình thường. Vương Thất Hải bắt đầu giới thiệu khách đến từ Mạc Nam Vương thị, ngoại trừ một vị trưởng lão Thiên Nhân cảnh bối tự bối, còn lại đều là thế hệ trẻ của Mạc Nam Vương thị.

Giống như Vương Hồng Đào kia, đừng nhìn nàng trông trẻ trung, trên thực tế đã sắp sáu mươi tuổi. Vốn lúc này, gia tộc không có sắp xếp nàng đến Trường Ninh. Nàng đi nhờ vương thất hải, mới nghĩ cách mang theo.

“Vị này là Vương An Lễ, là con trai thứ ba của đại ca Vương Thất Sơn ta.” Vương Thất Hải giới thiệu một người trẻ tuổi.

“An Lễ ra mắt Tông An ngũ gia gia.” Vương An Lễ giáo dưỡng mười phần hành lễ.

Vương Thất Sơn chính là đích mạch trưởng tử hiện tại, thân phận thiếu tộc trưởng. Đứa con thứ ba của hắn, đương nhiên cũng là con cháu đích mạch. Đối với danh sách quyền kế thừa của gia tộc, vẫn còn ở trên Vương Thất Hải.

Sau đó một số đệ tử trẻ tuổi cũng đều là đệ tử trực mạch quan trọng của Mạc Nam Vương thị, là cốt cán tương lai của Mạc Nam Vương thị.

Lần này sở dĩ đánh ra đội hình như vậy, cũng là bởi vì Mạc Nam Vương thị cực kỳ xem trọng tương lai của Trường Ninh

Vương thị, vừa có thể cho các thanh niên tới đây lịch lãm một phen, cũng có thể gia tăng cảm giác thân cận lẫn nhau.

Mà bên người thiếu tộc trưởng Vương Tông An, còn đi theo trưởng tử Vương Thất Chiêu của hắn.

Vương Thất Chiêu lúc này đã hơn bốn mươi tuổi.

Trải qua nhiều năm bồi dưỡng và lịch lãm, bây giờ trong gia tộc hắn đã bắt đầu chưởng quản một ít sản nghiệp nòng cốt, hắn kế thừa khí chất nho nhã trầm ổn của phụ thân, tiếp người chờ vật cẩn thận chu đáo.

Sau khi Vương Tông An nghênh đón đám người Mạc Nam Vương thị, liền để cho Vương Thất Chiêu tiếp nhận, sắp xếp nghỉ ngơi nghỉ ngơi, cũng dẫn dắt một số nhân vật nòng cốt đi gặp gia chủ Vương Thủ Triết.

Những ngày tiếp theo, Mạc Nam tông thân này liền do đích trưởng tôn Vương Thất Chiêu mang theo chút ít hạch tâm gia tướng toàn quyền phụ trách.

Mà thiếu tộc trưởng Vương Tông An thì tiếp tục trông coi bến cảng Định Phổ và trạm dịch phi liên. Một khi có khách quý giá lâm, hắn liền chủ động nghênh đón, sau đó lại căn cứ vào thân phận phẩm cấp của đối phương, sắp xếp tộc nhân bất đồng đối tiếp phụ trách.

Giống như một ít thế gia Thất phẩm phổ thông, an bài phụ trách chiêu đãi, đều là bối phận phòng chữ gia, hoặc là đệ tử trực mạch đời chữ An tiếp đãi. Lợi hại một chút Thiên Nhân thế gia, mới do các trưởng bối đời chữ Tông phụ trách chiêu đãi.

Thế gia đại tộc làm việc, chính là cần chu đáo cẩn thận như thế, cũng không được phép sai lầm. Nếu không, cực kỳ dễ dàng nảy sinh bất mãn, cho rằng Vương thị không hiểu quy củ cố ý thất lễ.

Cùng lúc đó.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Tiểu viện này, trải qua mấy lần cải tạo và cải tạo, quy mô đã lớn hơn trước rất nhiều. Bất quá tổng thể cách cục, vẫn duy trì bộ dáng lúc trước như cũ.

Đặc biệt là chỗ ở của hắn và Liễu Nhược Lam, vẫn là dáng vẻ năm đó khi thành thân.

Người chính là như thế, tuổi càng lớn càng nhớ tình cũ.

Ánh nắng đầu thu rất trong trẻo.

Vương Thủ Triết nửa nằm trên ghế, híp mắt phơi nắng, sau đó kể lại câu chuyện vợ của Trư Bát Giới trong《Tây Du Ký》.

Hắn đã kể câu chuyện này sáu mươi mấy năm, làm bạn với đám hài tử một đời lại một thế hệ trong nhà.

Bây giờ nằm sấp trên bụng Vương Thủ Triết, đôi mắt trợn tròn đầy lanh lợi, chính là trọng tôn tử nhỏ nhất của Vương Thủ Triết - Vương An Anh.

Năm nay hắn mới bốn tuổi, phụ thân là đích thứ tử Vương Thất Hạo của Vương Tông An.

"Thái gia gia, thái gia gia, tại sao Trư Bát Giới lại phải nhận vợ?" Vương An An thản nhiên hỏi, "Có vợ rồi thì phiền lắm, phụ thân nói từ sau khi lấy mẹ, cả ngày đều bị quản thúc, một chút sức lực cũng không có."

"Ách…" Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, mỗi lần từ trong miệng những đứa nhóc này, luôn có thể nghe được một số chuyện kỳ lạ cổ quái.

Tiểu tử Thất Hạo kia khác với ca ca Vương Thất Chiêu của hắn. Hắn xưa nay hoạt bát hiếu động, sau khi trưởng thành thích nhất là chạy tới hàng hải, đặc biệt thích hoạt động trong biển Thanh La.

Chỉ có điều Bích Liên phu nhân của Lũng Tả Vũ Văn thị vẫn luôn có ý kiến rất lớn với Vương Thủ Triết. Đích xác cũng vậy, Hỏa Hồ lão tổ trong nhà hở chút là đến Vương thị ở một thời gian ngắn, thiếu tài nguyên mới có thể khiến Vũ Văn thị giậm chân một trận…

Dưới tình huống như thế, Bích Liên phu nhân không có ý kiến mới là lạ. Bởi vậy, Bích Liên phu nhân đề xuất muốn song phương đích mạch liên hôn, tăng cường quan hệ thông gia của song phương, miễn cho Hỏa Hồ lão tổ bị triệt để lừa gạt.

Vì thế, Vương Thủ Triết đã hỏi qua một vòng trong con cháu của mình, mấy nữ nhi đều tỏ vẻ tạm thời không muốn lập gia

đình. Người duy nhất thích hợp tuổi kết hôn chính là Vương Thất Hạo, nhưng hắn còn chưa chơi đủ cũng không muốn thành thân.

Kết quả Bích Liên phu nhân trực tiếp kêu gào, hoặc là Vương Thất Hạo nhà ngươi cưới đích nữ Vũ Văn thị, hoặc là Vương Thủ Triết ngươi cưới Bích Liên phu nhân của ta về. Nếu không, Vũ Văn thị kiên quyết chống lại Hỏa Hồ lão tổ ăn hai đầu.

Cưới phu nhân Bích Liên? Trán Vương Thủ Triết giật giật mới đồng ý việc này.

Rất tự nhiên, Vương Thủ Triết sắp xếp cho Vương Thất Hạo…

Tuy rằng tiểu tử Vương Thất Hạo kia rất có oán hận, nhưng thân là con cháu thế gia chính là như thế. Thân là nam đinh đích mạch, rất khó có quyền lựa chọn, lúc cần ngươi thành thân, chạy cũng không được chạy.

Tuy nhiên, đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi.

Vương Thủ Triết cũng không đến mức phải luân lạc đi can thiệp cuộc sống tình cảm giữa tôn tử và cháu dâu chứ? Bởi vì cái gọi là con cháu tự có phúc của con cháu.

Xung quanh hắn, ngoại trừ cháu út Vương An Nguyên ra, còn có đích trưởng tôn Vương An Nghiệp và cháu gái nhỏ Vương Anh Tuyền. Nhưng Vương An Nghiệp đã chín tuổi, Vương Anh Tuyền cũng đã tám tuổi.

Bọn họ đã lần lượt kiểm tra tư chất, biểu hiện vô cùng ưu tú, đồng thời bắt đầu ôn dưỡng kinh mạch tu luyện, ngày thường cũng phải thành thật đi thượng tộc học.

Cũng không biết có phải gen của Vương Thủ Triết quá ưu tú hay không, huyết mạch của các hài tử truyền thừa tiếp theo đều rất ưu tú, cơ bản đều là dáng vẻ của tiểu thiên kiêu trung phẩm Ất đẳng.

Còn có mấy hài tử, trực tiếp đạt đến cấp bậc tiểu thiên kiêu Trung Phẩm Giáp đẳng.

Dưới loại tình huống này, chỉ cần một viên vô cực bảo đan hoặc là huyết cổ Giá Y đi xuống, chắc chắn đều là tồn tại

không tệ trong thiên kiêu.

Tuy rằng Trưởng Nữ Vương Ly Dao và Trưởng Tử Vương Tông An vẫn là lợi hại nhất, nhưng bọn nhỏ của dòng chính Vương thị cơ bản đều không kém.

Về phần có thể thăng cấp huyết mạch đại thiên kiêu hay không, thì phải xem tạo hóa của bọn nhỏ.

Cho dù với tài lực và tài nguyên hiện tại của Vương thị, chi tiêu ứng phó trong tộc lớn vô cùng, đã là vô cùng vất vả. Hơn nữa độ khó mua Vô Cực Bảo Đan cũng không nhỏ, thứ này quá mức hiếm có, ngẫu nhiên mới có đấu giá.

Càng đừng nói đến số lượng đại thiên kiêu được tích lũy thêm…

Cũng chính là bởi vì huyết mạch của bọn nhỏ đều rất cao, ngươi để cho bọn nó cưới vợ cũng được, dù sao cưới vợ có thể hướng xuống phía dưới kiêm dung, so với thế nào cũng phải cưới thiên kiêu.

Nhưng ba nữ nhi, cùng với hai cháu gái vừa tuổi, trên phương diện lập gia đình đều tồn tại một chút khó khăn.

Vương Ly Dao không nói đến nàng, thân là người nổi bật trong một đại thiên kiêu, tâm huyết kết tinh và kỳ vọng của Thiên Hà chân nhân đời này… Cho dù tương lai không tranh đoạt được Thánh tử, cũng nhất định là một đại nhân vật chân đạp mây trời đất.

Vương Thủ Triết dám để Ly Dao đi lập gia đình, Thiên Hà chân nhân dám trong phút chốc dỡ bỏ Vương thị.

Về phần thứ nữ vương Ly Nguyệt cùng tam nữ vương Ly Tuyền, mặc dù thiên tư trác tuyệt không bằng đại tỷ Ly Dao, nhưng cũng là một đôi nữ tử cấp thiên kiêu, có thể để cho các nàng gả đi nơi nào?

Đích mạch của thế gia Ngũ phẩm bình thường, bao nhiêu năm mới có thể xuất hiện một thiên kiêu?

Bảo các nàng gả cho tiểu thiên kiêu, thuần túy chính là giày xéo các nàng…

Bình thường nữ hài tử đến cấp thiên kiêu, đều tương đối tâm cao khí ngạo, trừ phi các nàng có thể có đối tượng mình chọn

trúng. Nếu không, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không tiện bức bách các nàng gả cho đối tượng tu vi huyết mạch kém hơn các nàng.

Đáng tiếc, cho dù là đối tượng thiên kiêu thế gia Ngũ phẩm vừa tuổi cũng là cực ít. Huống chi cho dù có đối tượng thiên kiêu, sau khi hài tử gả đi, thế gia Ngũ phẩm cũng rất khó có tài nguyên đồng thời bồi dưỡng hai Tử Phủ cảnh.

Ngược lại, bên trong thế gia Tứ phẩm có thể lựa chọn rộng hơn một chút, nhưng thế gia Tứ phẩm Vương Thủ Triết lại quen thuộc một Tả Khâu thị…

Về phần thế gia Tam phẩm… Vương thị càng không trèo cao nổi…

Ngoài ra, hai cháu gái tương đương Vương Anh Đình và Vương Anh Dung cũng có tình trạng tương tự.

Bởi vậy, mấy nữ oa các nàng cứ đơn độc đi.

Dù sao phàm là thiên kiêu nữ oa, cơ bản rất ít tìm được đối tượng thích hợp ở giai đoạn đầu thành thân, ở lại trong gia tộc cũng đều xem như là nhân tài rất tốt.

Liễu Nhược Lam gả cho Vương Thủ Triết hắn, đó thuần túy là trường hợp đặc biệt hiếm thấy. Đời này nàng chỉ muốn nằm ngửa, là một người ngay cả Học Cung cũng không muốn đi…

Vương Thủ Triết vừa suy tư một vài chuyện bên cạnh, vừa ngậm kẹo đùa cháu một phen, hưởng thụ khoái hoạt dưới gối con cháu.

Trưởng thành cùng với thế hệ người này, cũng khiến Vương Thủ Triết cảm nhận được cảm giác chân thật và viên mãn của cuộc đời.

“Gia gia ~” Tiểu tôn nữ Vương Anh Tuyền mới có tám tuổi, lắc cánh tay Vương Thủ Triết nói: “Người ta không thích nghe Trư Bát Giới, những chuyện xưa này phụ thân đã nói với con rồi. Phụ thân nói, người ông ước ao nhất chính là Ly Từ cô cô, Ly Dao cô cô có thể xông xáo bên ngoài, có thể thực hiện giấc mộng của mình. Gia gia, người ta trưởng thành cũng đi Học Cung được không?”

Nữ oa này là trưởng nữ của Vương Tông Thụy, mẫu tộc của Vương Thủ Triết thứ tử Vương Tông Thụy, bây giờ lại là Tử Phủ thế gia mới thăng cấp, Liêu Viễn Phòng thị. Phu phụ Vương Tông Thụy liên tiếp sinh ra hai thằng bé, sau khi sinh ra Vương Anh Tuyền, đương nhiên là bảo bối vô cùng.

Vương Ngao năm nay vừa đoán ra là trung phẩm giáp đẳng, sắp đạt tới thiên phú cấp thiên kiêu. Thiên phú tiên thiên như vậy, trong con cháu của Vương Thủ Triết cũng coi như đứng đầu.

Kết quả lão tổ tông Khám Mẫu tộc "Phòng Hữu An", giống như lấy được chí bảo, ngay lập tức tìm tới cửa.

Phòng Hữu An bây giờ cũng không đơn giản, tu vi thực lực đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng chín, chỉ cần bỏ thời gian mấy chục năm bế quan chạy nước rút một phen, có xác suất khá lớn có thể thành tựu Tử Phủ cảnh.

Hắn tự mình đưa tới một viên Tẩy Tủy Đan, một viên Vô Cực Bảo Đan, cùng một đầu Giá Y Huyết Cổ Vương đã sớm chuẩn bị tốt!

Nói là những thứ này đều để lại cho Vương Ngao, hy vọng sau này nàng có thể đi Học Cung phát triển.

Hơn nữa âm thầm tuyên truyền toàn bộ học cung với Vương Anh Tuyền như thế nào cho tốt…

Đối với "đường trò xiếc kỹ xảo" của Phòng Hữu An, Vương Thủ Triết đã suy đoán thông thấu.

Phòng Hữu An lúc trước đã âm thầm quan sát, hơn nữa đánh giá Thủ Triết có khả năng nhất định, có bản lĩnh ngăn chặn tác dụng phụ đáng sợ của Giá Y Huyết Cổ Vương.

Bởi vậy hắn đã sớm hao hết thủ đoạn lấy được một cái Giá Y Huyết Cổ Vương, đồng thời thông qua con đường của Phòng thị và mình cùng cố gắng, lấy tới một viên Vô Cực bảo đan.

Phối trí như vậy, chỉ cần Vương Thủ Triết thật sự có bản lĩnh hóa giải tác dụng phụ của Giá Y Huyết Cổ Vương, Vương Anh Tuyền kia rất có thể tăng vọt lên cấp đại thiên kiêu!

Chỉ cần Vương Ngao đi Học Cung, Phòng thị liền có thể danh chính ngôn thuận chia ra một bộ phận tài nguyên đi bồi dưỡng

ngoại tôn nữ. Sau đó ngoại tôn nữ đại thiên kiêu này, dù thế nào cũng phải tính một nửa là Phòng thị chứ?

Có một ngoại tôn nữ đại thiên kiêu làm chỗ dựa, sự phát triển và sinh tồn của Phòng thị trong tương lai sẽ càng thêm ổn thỏa.

Con đường này, tương đương với tiết tấu giống như Vương Thủ Triết đi dỗ Hỏa Hồ lão tổ người ta…

Về phần nói, vì sao Phòng Hữu An không ở nội bộ Phòng thị tự mình bồi dưỡng đại thiên kiêu?

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, thứ nhất là sợ Vương Thủ Triết không chịu tận lực đi hóa giải, việc này quả thật cũng không nên phô trương. Thứ hai là, bồi dưỡng đại thiên kiêu đến Thần Thông cảnh đâu có dễ dàng như vậy?

Tài nguyên cần thiết trong đó, mênh mông như biển… Chỉ dựa vào Phòng thị bây giờ căn bản bồi dưỡng không nổi.

Đừng nói Phòng thị.

Ngay cả Vương thị hiện tại, bồi dưỡng một đại thiên kiêu đến Thần Thông cảnh cũng rất khó khăn. Vương Thủ Triết cược là, chỉ cần Vương thị càng thêm cường đại, năng lực kiếm tiền tương lai sẽ càng ngày càng mạnh, có thể bổ khuyết lỗ thủng khổng lồ kia.

Hôm nay Thanh La vệ đã khai phá sơ bộ một thời gian, không bao lâu nữa sẽ trở nên tốt hơn, tiến vào vòng tuần hoàn tốt đẹp. Sau khi rảnh tay lại có thể dồn hết tinh lực vào việc khai phá ngoại vực để gia tăng căn cơ cho Vương thị.

Vừa nghĩ đến đây.

Lòng tin của Vương Thủ Triết đối với tương lai cũng tăng lên gấp bội, có chút cưng chiều xoa đầu tiểu tôn nữ Vương Củng: “Được được được, gia gia đồng ý với con. Nhưng Lũng Tả Học Cung thì thôi đi, chờ con đến mười tám tuổi, gia gia trực tiếp đưa con đến thánh địa.”

Mặc dù Phòng thị muốn chiếm chút tiện nghi, cọ đại thiên kiêu một chút. Nhưng Vương Thủ Triết cũng không phản đối việc này, dù sao hai bên cũng là gia tộc thông gia. Mà trong thân thể của Đồng Lư, cũng chảy huyết mạch của Phòng thị.

Nhưng tổng hợp mà nói, so với Học Cung bản địa, tài nguyên và sân khấu của thánh địa rộng lớn hơn một chút. Trước kia là điều kiện trong nhà không đủ, chỉ có thể đưa đến Lũng Tả Học Cung.

Bây giờ Vương thị xưa đâu bằng nay, hẳn là nên mở phó bản thánh địa.

"Thật tốt quá, cảm ơn gia gia." Vương Củng vui vẻ hôn Vương Thủ Triết một cái.

Vương An Nghiệp đã chín tuổi, hâm mộ nhìn Khám cô cô. Hắn cũng rất hâm mộ cuộc sống của Học Cung.

Chỉ tiếc, hắn là chắt trưởng trọng tôn của Vương thị, nhất định là không cách nào thật sự trở thành đệ tử Học Cung. Chỉ có thể thành thành thật thật ở nhà, chờ kế thừa đại nghiệp gia tộc như vậy, Vương An Nghiệp hắn, nhất định là có được một cuộc sống buồn tẻ chán nản, liếc mắt nhìn đến cuối cùng…

…

Đang nói chuyện đấy.

Ngoài đình viện truyền đến giọng nói cung kính của Vương Thất Chiêu: "Gia gia, Mạc Nam Thất Hải ca ca cầu kiến."

"Thất Hải đến rồi thì trực tiếp vào đi." Vương Thủ Triết cười nói, cũng không từ trên ghế nằm. Với tu vi hiện tại của hắn, cùng với lực lượng thần niệm cường đại, có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ viện, ngay cả nửa chút gió thổi cỏ lay cũng không gạt được hắn.

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Vương Thất Chiêu dẫn Vương Thất Hải và Vương Mân Đào cùng đi vào trong viện. Sau đó hai người tiến lên hành lễ: "Thất Hải gặp qua Tứ gia gia, nhiều năm không gặp như vậy, thân thể Tứ gia gia có khỏe không?"

"Minh Đào bái kiến lão tổ tông." Vương Mân Đào dập đầu lia lịa, thái độ vô cùng thành kính.

Dựa theo đạo lý, bối phận của Vương Thủ Triết là cấp cao của nàng. Có điều, bởi vì Thiên Nhân cảnh Tử Phủ cảnh đều có thể sống rất lâu, bối phận trong đó khác biệt thường sẽ rất lớn.

Bởi vậy, trên từng tổ tiên, bình thường đều gọi chung là lão tổ tông.

“Nha đầu này là…?” Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, hồng đào, nghe có vẻ hơi quen quen.

Vương Thất Hải lúng túng, lúc vừa định giải thích.

Vương Hồng Đào cười hì hì cướp lời nói trước: “Lão tổ tông, năm đó người gặp nha đầu đó trong chủ trạch Mạc Nam, tấm Tử Kim phiếu đó của người đã giúp ta rất lớn rồi.”

“Ta nhớ ra rồi…” Khóe miệng Vương Thủ Triết co giật hai cái, sau đó dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Vương Thất Hải.

Vương Thất Hải lúng túng ho khan hai tiếng, vội vàng móc ra một danh mục quà tặng dâng lên: “Tứ gia gia, đây là danh sách quà tặng mà gia phụ đã chuẩn bị cho Vương thị, mời ngài xem qua. Bởi vì quà tặng quá nhiều, đường xá xa xôi, đã xuất phát trước, có lẽ không lâu sau có thể đến Trường Ninh.”

“Tông Hạo tộc trưởng có lòng.” Vương Thủ Triết nhận lấy danh sách, quét qua một chút, chỉ thấy trên đó đều là một ít sắt thô đã được tinh luyện kim loại, cùng với một số lượng lớn bò dê ngựa chất lượng tốt, súc mục, trong đó không thiếu linh chủng mã, linh chủng ngưu.

Nhìn ra được, lần này Mạc Nam Vương thị cực kỳ coi trọng lễ thăng cấp của Trường Ninh Vương thị. Quà tặng đều là tài nguyên cơ sở mà Vương thị cần gấp. Hơn nữa hạng tài nguyên thô sắt này, cho tới nay Vương thị chưa từng đủ.

“Thất Chiêu, việc này giao cho ngươi nhận lỗi.” Vương Thủ Triết đưa danh sách quà tặng cho Vương Thất Chiêu.

“Vâng, gia gia.” Vương Thất Chiêu nhận lấy rồi lui qua một bên tiếp khách. Tâm tư y thành thục ổn trọng, chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Các thị nữ dâng tiên trà linh quả lên, Vương Thủ Triết cũng đích thân trò chuyện với Vương Thất Hải và Vương Hồng Đào, kéo dài gia cảnh.

“Thất Hải à. Ta nghe nói Định Tân Cửu Bá mấy ngày trước xông lên Tử Phủ cảnh, nghĩ không cần thiết bao lâu, Mạc Nam

Vương thị chúng ta phải tổ chức Tử Phủ yến đúng không?" Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi.

"Hắc hắc, Tứ gia gia quả nhiên tai thính mắt tinh." Vương Thất Hải nắm linh quả lên ăn ngon lành, nói, "Ý của Cửu lão thái gia là, hơi củng cố cảnh giới trước mắt một chút, qua ba năm năm nữa mới tổ chức Tử Phủ yến."

Vương Định Tân là người nối nghiệp thay Tử Phủ do Mạc Nam Vương thị bồi dưỡng, hiện giờ khoảng chừng ba trăm tuổi, chính là niên cấp thanh niên trai tráng trong tu sĩ Tử Phủ cảnh. Hắn thăng cấp thành công, ý nghĩa Tử Phủ giao thế của Mạc Nam Vương thị vô cùng thuận lợi, ít nhất có thể kéo dài mấy trăm năm huy hoàng.

Chỉ có điều đáng tiếc chính là, đệ nhất lão tổ Mạc Nam đã gần bảy trăm tuổi, tuổi thọ chỉ sợ chống không được bao lâu. Bởi vậy, hiện giờ cách cục của Mạc Nam Vương thị, còn không được gọi là song tử phủ cường ngũ phẩm.

"Đến lúc đó, ta sẽ đích thân đến Mạc Nam Vương thị một chuyến, chúc mừng Định Tân Cửu Bá một phen." Vương Thủ Triết cũng rất vui vẻ với chuyện này, Tông Thân Vương thành tựu Tử Phủ, đương nhiên là một chuyện vinh dự.

"Thất hải nhất định sẽ chiêu đãi Tứ gia gia thật tốt." Vương Thất Hải nhiệt tình dào dạt, chỉ là ngơ ngác, thần sắc hắn ảm đạm tiếc hận nói: "Chính là Thiên Lam tiên tử của Thiên Cơ phảng, đã chẳng biết đi đâu. Nếu không, còn có thể mời Tứ gia gia cùng nhau du lãm hồ Động khám phá lần nữa. Thiếu Thiên Diễm tiên tử điều tra hồ, đã không còn linh hồn rồi."

"Ơ, không nghĩ tới, Vương Thất Hải ngươi còn rất nhớ ta?" Một giọng nói lạnh lùng sâu kín vang lên sau lưng.

Vương Thất Hải vội vàng quay đầu lại, nhưng lại giống như bị sét đánh. Cô gái kia mặc váy dài băng lam, đeo khăn che mặt thần bí, dáng vẻ như mi mắt, không phải Thiên Diễm tiên tử thì là ai?

"Làm sao có thể?" Vương Thất Hải ngó Thiên Diễm, lại nhìn Vương Thủ Triết, kìm lòng không được mà hít một hơi khí lạnh, đầu óc ong ong.

Tứ gia gia, ngài, ngài, ngài lại có thể giấu Thiên Diễm tiên tử kim ốc?

…

Chương 102: Vương thị thịnh vượng! Bá chủ một quận!

…

Thân là một thiên kiêu thế gia Ngũ phẩm, người có thể khiến Vương Thất Hải bội phục không nhiều. Thậm chí ngay cả gia tộc hoàn thành Tử Phủ giao thế Định Tân lão tổ, Vương Thất Hải cũng cảm thấy như vậy, dù sao tương lai hắn cũng có tỉ lệ rất lớn thành tựu Tử Phủ.

Nhưng mà Tứ gia gia Vương Thủ Triết của hắn, lại một lần lại một lần chấn động đến tâm linh non nớt của hắn. Từ bội phục ban đầu, đến nỗi kính sợ phía sau, cho đến bây giờ Vương Thất Hải có loại xúc động muốn quỳ xuống đất cúng bái.

Tứ gia gia im hơi lặng tiếng… Làm việc không ngờ lại… bá đạo như vậy.

“Ba!” Vương Thủ Triết tiện tay chỉ một cái, khí kình bùng lên, cách không cho hắn một hạt dẻ.

Tiểu tử này, mặt mũi tràn đầy vẻ muốn ăn đòn, không đánh cũng không được a.

“Tiên tử ở Trường Ninh Vương thị ta một khoảng thời gian.” Vương Thủ Triết nghiêm túc giải thích: “Thất Hải ngươi chớ suy nghĩ lung tung, ta và tiên tử không có quan hệ gì.”

“Thủ Triết công tử.” Sau khi Thiên Diễm tiên tử trợn trắng mắt nhìn Vương Thất Hải, tiên tư bồng bềnh đến trước mặt Thủ Triết, đưa lên một chén canh: “Vừa rồi khi tỷ tỷ chiêu đãi mẫu tộc, vẫn không quên để thiếp thân nấu chút canh bổ cho công tử, công tử nhân lúc còn nóng uống đi.”

“Tiên tử chính là khách quý, việc nhỏ vụn vặt như thế…”

“Đây chính là yêu cầu của tỷ tỷ, thiếp thân cũng không dám bao che ngài, nhưng một giọt cũng không thể sót lại!”

“Được rồi.” Vương Thủ Triết buồn bực, uống hết bát canh bổ thập toàn do Liễu Nhược Lam phát minh, mặt mày đắng chát!

Vương Thất Hải ở một bên mặt đều cứng ngắc, Tứ gia gia, đây chính là lời ngài nói không có vấn đề gì sao? Được rồi được rồi, ngài thật biết chơi. Tôn nhi không quấy rầy ngài, cáo từ trước.

…

Trong mấy ngày kế tiếp.

Không ngừng có các đại thế gia đi tới Bình An trấn, Vương thị tất nhiên là dựa theo lễ tiết chiêu đãi từng cái, an bài chu đáo. Mỗi đại biểu của mỗi một thế gia Thất phẩm, Vương Thủ Triết đều dành thời gian gặp mặt một lần, để tỏ vẻ lễ phép.

Các hộ cũng đều dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, dâng lên lễ vật phong phú.

Cũng may Vương thị bây giờ, đã xưa đâu bằng nay. Số lượng tộc nhân không ít, gia tướng và đội nô bộc dư dả, bởi vậy, cũng là chu đáo.

Ở bên trong Lũng Tả quận, phải kể đến Lũng Tả Tiền thị, Lũng Tả Vương thị, cùng với Lũng Tả Vũ Văn thị là phóng khoáng nhất, mỗi một hộ Hạ lễ thật dài cộng lại, sợ là không dưới trăm vạn càn kim, tổng giá trị của hạ lễ của Tiền thị lại càng đạt tới hai trăm vạn càn kim.

Hơn nữa bọn họ cũng đều biết Vương thị thích nhất một số nguyên vật liệu, ví dụ thô thiết, tinh đồng, linh mộc các loại, bởi vậy những vật tư cơ bản này là chiếm cứ phần lớn.

Có thể thấy được những thế gia có quan hệ tốt này vẫn rất thân thiết.

Ngoài ra, tộc nhân Vương thị ở trong Học Cung, hoặc là đóng quân bên ngoài cũng đều lần lượt trở về gia tộc. Tức là việc trọng đại trăm năm khó gặp của gia tộc, lại là bổ sung nhân thủ cho gia tộc.

Ngoại trừ Vương Ly Từ đại tiểu thư đã sớm chạy tới Hàn Nguyệt Tiên Triều, đến nay cũng không có bất kỳ tin tức gì. Những tộc nhân còn lại của Vương thị, cho dù là tộc nhân gả ra ngoài, cũng không có vắng mặt.

Chủ trạch Vương thị.

【 Ly Dao Cư 】 nằm ở ven hồ Châu Vi, một tiểu viện tinh xảo này, hoàn cảnh ưu việt mà lịch sự tao nhã.

Mỗi một góc trong viện này đều do Vương Thủ Triết thiết kế.

Tuy rằng diện mạo viện cổ điển, nhưng kết cấu bên trong lại vô cùng tinh diệu, hệ thống chiếu sáng năng lượng phù trận, hệ thống dưới nước, các công trình đều đầy đủ. Ngay cả giường cùng một ít bàn ghế đều do linh mộc thủy hệ chế tạo mà thành, công nghệ tinh xảo đều là kiệt tác của đại sư.

Đặc biệt là một ít hoa cỏ thực vật bên trong, càng là Vương Thủ Triết tỉ mỉ chọn lựa ra loại ưu chủng đào tạo ra.

Đối với trưởng nữ vương Ly Dao, từ trước đến nay Vương Thủ Triết cực kỳ sủng ái. Từ sau khi Vương Ly Dao mười chín tuổi đi Tử Phủ Học Cung, Vương Thủ Triết liền tự mình mở viện tử cho nữ nhi, cho dù hàng năm nàng cũng ở nhà mười ngày.

Hôm nay 【Ly Dao Cư 】 chủ trạch Vương thị, là nơi các lộ tân khách nằm mơ cũng muốn bước vào. Có thể gặp mặt đại thiên kiêu Vương Ly Dao một lần, đã thuộc về vinh hạnh to lớn, nếu có thể tạo được chút quan hệ với nàng, lưu lại một ấn tượng không tệ, vậy thì đáng để hồi phiếu rồi.

Bởi vậy, không ít thế gia Thất phẩm sớm đã có chuẩn bị. Bọn họ chuyến này đều mang theo nữ hài trẻ tuổi trong gia tộc, phẩm mạo tư chất đều cực kỳ ưu tú, cũng chuẩn bị hậu lễ, dùng tư thái cầu giáo đi bái kiến Vương Ly Dao. Sau đó dùng các loại phương thức không biết xấu hổ, cuồng liếm một phen, ý đồ làm thị nữ…

Lúc đầu.

Để lễ phép, Vương Ly Dao còn dành thời gian tiếp kiến.

Nhưng sau khi bái thiếp càng ngày càng nhiều, những cô nương thế gia kia liếm càng ngày càng không biết xấu hổ. Ngay cả tính tình tốt của Vương Ly Dao cũng có chút không ngại phiền phức.

Lúc này.

Ly Dao ở bên ngoài.

Một cô gái mặc váy dài màu xanh nước biển, tướng mạo thanh Nghiên đang ôm một thanh kiếm đứng ở cửa Ly Dao. Ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, quan sát những cô gái trẻ đã ăn mặc tỉ mỉ ở cửa, trong đôi mắt xẹt qua một chút khinh thường, miệng thơm khẽ nói: "Ta nói rồi, ta sẽ khống chế tu vi ngang nhau, nếu ai có thể tiếp được ba kiếm của Mạc Uyển Thu ta, ta sẽ có tư cách đi gặp Ly Dao tiểu thư."

Nữ tử váy dài màu xanh lam này chính là đệ tử thiên kiêu nhất mạch Mạc Uyển Thu của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, Huyền Dao thượng nhân nhất mạch, nàng xuất thân từ Mạc Nam Mạc thị, vốn muốn đi theo Ly Dao tiểu thư, nhưng chưa từng nghĩ ngay cả tư cách cũng không có.

Sau đó, gia tộc chuẩn bị mua một viên Vô Cực bảo đan cho nàng, kết quả bị Vương Thủ Triết cắt ngang.

Cũng may gia tộc vì ủng hộ nàng, hao phí số tiền lớn cầu mua một viên Vô Cực bảo đan, cuối cùng trợ giúp nàng xông lên thiên kiêu chi tư. Sau đó, Mạc Uyển Thu lại tốn công phu công lược mấy năm, cuối cùng mới cảm động Vương Ly Dao, thu nàng vào dưới trướng.

Nàng ta Mạc Uyển Thu thân là thiên kiêu, đều không dễ dàng như vậy.

Trong đám nha đầu tư chất ngay cả trung phẩm cũng không đạt tới này, chỉ có ngẫu nhiên mấy nha đầu miễn cưỡng xem như trung phẩm Đinh đẳng, Bính đẳng!

Chỉ có vậy?

Cũng mưu toan gà đất bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng?

Thị nữ của đại thiên kiêu, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

"Mạc Uyển Thu, chúng ta cầu kiến Ly Dao tiểu thư, liên quan gì đến ngươi?"

"Kính Uyển Thu tiên tử, van cầu ngài cho ta gặp Ly Dao tiểu thư một chút đi."

"Mạc Uyển Thu, ngươi đừng phách lối, nhận kiếm!"

Hoặc cầu khẩn, hoặc tiếng chửi rủa liên tiếp, nhưng Mạc Uyển Thu vẫn kiên định như núi, chém ngã từng tiểu thư thế gia có

ý đồ khiêu chiến vượt qua kiểm tra.

Cho dù nàng ta có áp chế tu vi thì cũng không có người nào có thể ngăn cản được ba kiếm của nàng ta.

Chúng nữ đều liếc mắt lẫm liệt, thiên kiêu của Học Cung Mạc Uyển Thu, lại đáng sợ như thế - đây, đây mới là thực lực của tùy tùng sao? Như vậy, đại thiên kiêu Ly Dao trong truyền thuyết, đến tột cùng lợi hại đến mức nào?

Bên Vương Ly Dao cũng chỉ là một góc núi băng.

Trong khoảng thời gian này, không biết có bao nhiêu thiên kim tiểu thư thế gia dùng đủ loại cớ đi vào chủ trạch Vương thị, động một chút chế tạo tình cờ và tình cờ, xem xem có thể quyến rũ được thiếu niên tuấn kiệt Vương thị nào đó hay không.

Chỉ tiếc.

Tầm mắt của thế hệ trẻ của Vương thị càng ngày càng cao, cũng càng thêm tâm cao khí ngạo.

Rất nhiều thiên kim tiểu thư đều cao hứng bừng bừng quay về.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Bất tri bất giác đã đến ngày Vương thị tổ chức song thiên nhân yến.

Sáng sớm hôm nay, xung quanh bến Định Phổ đã chật ních các tiểu thế gia tới xem náo nhiệt.

Bởi vì người xem náo nhiệt thật sự quá nhiều, chút địa phương bến đò căn bản không đủ đứng, lúc này, đã ngay cả Thủy Long trận hai bên bến đò cũng đứng đầy người.

Đám người chen chúc nhốn nháo, gần như không có chỗ nào đặt chân.

Ngô Bang Tá chỉ hơi chậm một lát, đã bị đám người chặn ở bên ngoài cửa ra, không khỏi ảo não không thôi. Sớm biết như vậy, vừa rồi hắn đã ít nói mấy câu với lão tổ.

Đang lúc hắn ảo não, phương hướng bến đò bỗng nhiên truyền đến một đạo truyền âm: “Ngô thế huynh, nơi này ~ ta chuyên

môn giúp ngươi chiếm địa phương, mau tới đây!”

Hắn theo tiếng nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy được hảo huynh đệ của mình cùng xuất hiện với hắn, dòng chính Lư Văn Hồng của Ánh Tú Lư thị. Bên cạnh hắn vây quanh hai ba gia tướng, ở giữa bay ra một chút khe hở, cũng đủ đứng một người.

Ngô Bang Tá vui mừng quá đỗi, thân hình lập tức lăng không mà lên, ở trong hư không đạp liền vài bước, sau đó nhẹ nhàng rơi vào trong khe hở kia.

Tu sĩ Luyện Khí cảnh chỉ có thể lướt đi ở giữa không trung, có thể liên tục trệ không như vậy, tạo ra hiệu quả giống như lăng không đạp bước, chỉ có tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh trở lên mới có thể làm được.

Tu sĩ Huyền Vũ xung quanh lập tức nhìn Ngô Bang Tá bằng ánh mắt kính sợ. Mấy tu sĩ Huyền Vũ lại chủ động di chuyển ra xung quanh, cố gắng chừa cho hắn nhiều không gian hơn nữa.

Ngô Bang Tá gật đầu cảm tạ bọn họ, lập tức chắp tay cảm tạ Lư Văn Hồng, nói: “Lư thế huynh, vẫn là huynh có dự kiến trước. Hôm nay thật là nhờ có huynh! Sự tình có ý nghĩa kỷ niệm như hôm nay, vạn nhất bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

“Này, huynh đệ nói những thứ này làm gì?” Lô Văn Hồng xua tay.

Lô Văn Hồng chính là tiểu thiên kiêu mà Ánh Tú Lư thị tỉ mỉ bồi dưỡng, hiện giờ Thiên Nhân lão tổ Lư thị Lư Tiếu Tiếu, chính là cô cô ruột thịt của hắn.

Từ mấy năm trước, sau khi lão thái gia Lư Chính Hùng của Ánh Tú Lư thị và Vương Lưu Linh lão phu nhân song mất đi, quan hệ thông gia giữa Ánh Tú Lư thị và đích mạch Trường Ninh Vương thị coi như phai nhạt, chỉ có giữa trực mạch vẫn duy trì liên hôn như cũ.

Cũng may, hiện giờ Thiên Nhân lão tổ của Ánh Tú Lư thị Lư Tiếu Tiếu, chính là biểu muội ruột thịt của gia chủ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết, cộng thêm Lư thị cũng có tham gia trong Thủ Đạt thương hội, cho nên liên hệ giữa hai gia tộc vẫn vô cùng chặt chẽ.

Lô Văn Hồng năm nay mới sáu mươi tuổi, đã có tu vi Linh Đài cảnh tầng bốn, tốc độ tu hành cho dù là ở trong tiểu thiên kiêu cũng miễn cưỡng có thể chen vào trung du. Chiếu theo tốc độ này, trước năm một trăm năm mươi tuổi, hắn liền có hi vọng tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Đây cũng là hiện giờ ảnh Tú Lư thị tài lực dồi dào, mới có thể cung dưỡng được hắn tu luyện như thế. Đổi lại năm mươi năm trước, cho dù hắn có tư chất tiểu thiên kiêu, cũng hơn phân nửa chỉ có thể được đưa đi Học Cung, bởi vì gia tộc căn bản không cung dưỡng nổi.

So sánh với nhau, tuy Ngô Bang Tá cũng có tư chất tiểu thiên kiêu, nhưng tốc độ tu luyện lại kém hơn Lư Văn Hồng một bậc.

Bây giờ hắn đã sáu mươi lăm tuổi, tu vi cũng bất quá là Linh Đài cảnh tầng ba đỉnh phong, còn phải mài giũa nửa năm mới có thể tấn thăng tầng bốn.

Không còn cách nào khác, gia sản của Ánh Tú Ngô thị quá mỏng, căn bản không cung cấp đủ tốc độ tu luyện.

Đây là bởi vì tỷ tỷ ruột Ngô Linh Vận của hắn gả vào Trường Ninh Vương thị, mấy năm nay Ánh Tú Ngô thị sức ảnh hưởng nước lên thì thuyền lên, túi tiền cũng càng ngày càng nhiều, bằng không, có lẽ ngay cả tốc độ tu luyện như vậy hắn cũng không cách nào duy trì.

Cũng may, tỷ phu Vương Tông Diệu của hắn chính là thiên kiêu Vương thị, mới sáu mươi chín tuổi đã là Luyện Khí sư có chút danh tiếng, tu vi cũng đã đạt đến Linh Đài cảnh tầng tám, tương lai tiền đồ rộng lớn. Ngày tháng tốt lành của Ánh Tú Ngô thị còn ở phía sau.

Cũng là bởi vì đều là thông gia Vương thị, đều là tiểu thiên kiêu, lại cùng chiếu rọi, Lư Văn Hồng và Ngô Bang Tá mới dần dần quen thuộc trở thành bằng hữu.

Hôm nay, ngày đại lễ Trường Ninh Vương thị chính thức thăng cấp thế gia Lục phẩm như vậy, hai người tự nhiên đã hẹn từ sớm, phải cùng nhau tới xem náo nhiệt.

Đang nói chuyện, đám người bỗng nhiên nhanh chóng tách ra hai bên, người của Trường Ninh Vương thị cuối cùng đã đến.

Người đến là trưởng tử, Vương Chiêu, Vương Thất Chiêu, trưởng tử của Thiếu tộc Vương thị Trường Ninh Vương Tông.

Hôm nay hắn trang phục một phen, trên đầu đội ngọc quan, trên người cũng mặc pháp bào tơ tằm băng, tôn lên mặt hắn như quan ngọc, khí độ bất phàm, phong phạm thế gia.

Đi sóng vai với hắn, còn có một phụ nhân mặc đồ cưới, chính là phu nhân của hắn, tiểu thư đích mạch của Tử Phủ Tiền thị, Tiền Vũ Nhu.

Tiền Vũ Nhu là đương kim gia chủ Tử Phủ Tiền thị, cháu gái đích trưởng của Tiền Học Hàn.

Lúc trước Tiền thị vừa mới nhập Cổ Thủ Đạt thương hội, Tiền Học Hàn đã muốn liên hôn với Vương thị, chỉ là lúc đó trưởng tử Vương Tông An của Vương Thủ Triết đã đính hôn, mà nữ nhi của Vương Thủ Triết lại có tư chất rất cao, nghĩ cũng biết Vương Thủ Triết quá nửa không nỡ gả, hắn bèn thương lượng với Vương Thủ Triết, đã sớm chọn trưởng tử của Vương Tông An.

Kết quả chính là Vương Thất Chiêu đáng thương còn chưa ra đời, đại sự cả đời đã được sắp xếp.

Cũng may, là Tử Phủ thế gia đích xuất tiểu thư, Tiền Vũ Nhu bất kể là dung mạo hay là khí chất đều là tuyệt hảo, tư chất cũng không tính là kém, tính cách cũng là dịu dàng hào phóng. Hai người lại là quen biết từ nhỏ, cuối cùng tự nhiên là tất cả đều vui vẻ, hôm nay ngay cả hài tử cũng đã có hai đứa nhỏ.

Phía sau hai vợ chồng Vương Thất Chiêu còn có một đám tộc nhân và gia tướng Vương thị, phô trương tương đối lớn.

Thế gia thay đổi cửa, chú ý “Tam Nghênh Tam mời”.

Nghênh đón đầu tiên chính là đón tiếp ở bến đò, bình thường do tiểu bối đích mạch trong gia tộc ra mặt. Nghênh thứ hai, là ở bên ngoài chủ trạch ba dặm đình, cũng do tiểu bối đích mạch ra mặt. Nghênh thứ ba mới là ở cửa thế gia, do tộc trưởng tự mình ra mặt tiếp biển.

Đây cũng là quá trình thế gia thay đổi môn phái, chính là vì thể hiện sự coi trọng của gia tộc đối với chuyện này.

Lúc trước nhân đinh Trường Ninh Vương thị thưa thớt, thời điểm thăng cấp thế gia thất phẩm, Vương Ly Dao cùng với Vương Tông An lớn tuổi nhất trong tiểu bối đích mạch chỉ mười mấy tuổi, cộng thêm Vương Thủ Triết cũng chỉ là hai thế hệ, miễn cưỡng chỉ gom góp được hai chữ "hai nghênh hai thỉnh", tuy rằng Ngụy Văn Huân đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, nhưng nói ra quả thực có chút xấu hổ.

Bây giờ, theo tộc nhân của Vương thị càng ngày càng nhiều, lễ "ba lần ba mời" này, cuối cùng cũng có thể gom đủ.

Hai người Lư Văn Hồng và Ngô Bang Tá nhìn thấy Vương Thất Chiêu, vội vàng nghênh đón chào hỏi.

Tuy Vương Thất Chiêu năm nay mới hơn bốn mươi tuổi, bối phận thấp hơn hai người một thế hệ, nhưng tư chất của hắn là thiên kiêu, hiện giờ đã Linh Đài cảnh tầng năm, tu vi còn cao hơn hai người một đoạn. Hai người đương nhiên rất khách khí với hắn.

Vương Thất Chiêu cũng dựa theo lễ nghi thế gia, khách sáo hành lễ với vãn bối và hai người, biểu hiện bình tĩnh ung dung, phong độ nhẹ nhàng, có vài phần phong thái của Vương Thủ Triết năm đó.

Đang nói chuyện, bỗng dưng, phụ cận bến đò có người ồn ào lên.

"Đến rồi! Đến rồi!"

"Thuyền của quận thủ phủ tới rồi!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy trên mặt sông An Giang, một chiếc thuyền trên thân miêu tả huy ký quận thủ đang lái thuyền tới, chậm rãi cập bờ trong ánh mắt vạn chúng.

Trong mắt vạn người, một tiếng chiêng đồng thanh thúy bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, trên thuyền truyền đến một tiếng thét to như chuông đồng: "Quận thủ phủ Lũng Tả quận, phó chỉ huy sứ Ngụy Văn Huân, phụng mệnh quận thủ đại nhân áp giải tấm biển Lục phẩm thế gia tới Trường Ninh Vương thị, người không phận sự đều tránh lui."

Liên tục ba tiếng thét to, quan thuyền đã triệt để dừng lại.

Một đội phủ binh mặc áo giáp chế thức quận thủ phủ từ trên thuyền nối đuôi nhau mà xuống, theo sát phía sau là bốn tấm "Nhàn nhân nhượng tránh bài".

Đây là nghi trượng của quận thủ phủ, trên danh nghĩa là do hoàng đế Đại Càn quốc ban tặng, trao cho quận thủ địa phương, cho phép thay quyền thiên tử.

Phía sau bốn tấm biển "Nhàn rỗi tránh bài", chính là một tấm biển do bốn lực sĩ nâng lên, dùng vải đỏ che kín cực lớn.

Đây chính là tấm biển "thế gia Lục phẩm" của Trường Ninh Vương thị.

Sau đó mới là Ngụy Văn Huân hiện giờ đã thăng làm phó tổng chỉ huy sứ quận thủ Lũng Tả quận.

Một phen phô trương này cũng có thể nói là cảnh tượng lớn khó gặp trong Lũng Tả quận.

Gần ba mươi năm qua, người duy nhất có thể so sánh, cũng chính là lúc Thanh La vệ vệ chính thức hoàn thành, quận thủ đại nhân Thái Sử An Khang đích thân chủ trì buổi lễ hoàn thành.

Vương Thất Chiêu thấy thế, vội vàng dẫn tộc nhân Vương thị đi lên nghênh đón, dựa theo lễ nghi quy củ bái kiến Ngụy Văn Huân, biểu đạt cảm tạ đối với quận thủ phủ, cùng với sự cảm kích đối với hoàng đế Đại Càn quốc, đây gọi là "Nhất nghênh".

Sau khi đi xong quy trình này, chính là nơi "Tam Lý Đình" ở bên ngoài chủ trạch, do Vương Tông An ra mặt, dẫn dắt càng nhiều tộc nhân tiến hành "Nhị nghênh".

Sau đó mới là cửa Vương thị, ven hồ Châu Vi, là "tam thỉnh" do Vương Thủ Triết đích thân ra mặt.

Sau khi "tam nghênh tam mời", mới do tộc nhân Vương thị ra mặt, treo tấm biển lên trên cổng chào.

Từ một tháng trước, cổng chào mới do quận thủ phủ phụ trách đốc kiến đã hoàn thành.

Cổng chào mới chế tạo này cao hơn bốn trượng, toàn thân do cự thạch màu xanh trắng điêu khắc thành, trên bốn cột trụ cao

ngất điêu khắc đồ án Huyền Điểu Phi Ngư tinh xảo, nhìn qua rất khí phái nguy nga.

Loại đá màu xanh trắng này tên là "Bạch văn thạch", là quặng phụ sinh của mỏ linh thạch, chất liệu vô cùng chắc chắn, lại có công hiệu ngăn cách linh khí và phong tỏa linh khí nhất định, là một loại tài liệu trận cơ thượng hạng. Bởi vì chất liệu đầy đủ, thế gia có điều kiện dùng trận cơ, trực tiếp có thể bố trí thành một đại trận hộ trạch.

Giờ phút này, tấm biển che vải đỏ treo cao cao trên cổng chào, nhìn vui mừng không nói nên lời.

Sau đó, Vương Thủ Triết đích thân ra mặt, mời Lung Yên lão tổ ra tay.

Thật ra bình thường dựa theo lệ cũ, bước bài này đều là từ tộc trưởng đến, nhưng Vương Thủ Triết cảm động lúc trước Lung Yên lão tổ vì gia tộc tồn tại làm ra hi sinh, kiên trì muốn mời Lung Yên lão tổ ra mặt rút bài. Vương Lung Yên vốn muốn từ chối, nhưng nàng thật sự nói không lại Vương Thủ Triết, cuối cùng chỉ có thể đáp ứng.

Theo bàn tay trắng nõn của Lung Yên lão tổ xé ra, vải lụa màu đỏ chót nhẹ nhàng rơi xuống, Trường Ninh Vương thị coi như chính thức thăng cấp thành "Thế gia Lục phẩm".

Nói ra, tấm biển này vẫn là do quận trưởng quận Lũng Tả quận Thái Sử An Khang tự tay viết, xem như đã cho Vương Thủ Triết đủ mặt mũi.

Cảnh tượng này, do trưởng lão Vương Tiêu Hãn của Vương thị tự tay viết vào 《Vương thị truyền thừa Kỷ Yếu》. Cùng viết vào kỷ yếu truyền thừa, còn có một bộ đồ phục hồi hoàn chỉnh cảnh tượng mà hậu nhân dựa vào ký ức miêu tả ra.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm nay, danh vọng của Trường Ninh Vương thị ở trong Lũng Tả quận thành đã tăng vọt.

Mãi cho đến mấy tháng sau, trong quận thành Lũng Tả quận, dân chúng khi nói chuyện phiếm còn thỉnh thoảng nhắc tới chuyện này, cũng nói chuyện say sưa về chuyện này.

Thật ra mấy năm nay Trường Ninh Vương thị thật sự làm rất nhiều việc lớn, mặc kệ là khai phát Thanh La vệ, xây dựng cơ

sở nuôi trồng sản vật hải sản, hay là hệ thống Phi Huy trải toàn tuyến trong Khánh An quận và Lũng Tả quận, cùng với từng bước hoàn thiện chuỗi sản nghiệp liên quan, tùy tiện lấy ra một việc, đều là một sáng kiến rất giỏi.

Nhưng dân chúng bình thường kỳ thật cũng không hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó.

Bọn họ mỗi ngày đều vì cuộc sống mà bôn ba, vừa không rõ ý nghĩa khai phát Thanh La vệ, cũng không rõ tác dụng xây dựng căn cứ nuôi trồng hải sản, bởi vì những chuyện này cách bọn họ quá xa, bọn họ thậm chí còn không biết ông chủ sau lưng Thủ Đạt thương hội là ai.

Bọn họ trực quan nhất, cũng có thể cảm nhận được nhất, chính là cảnh tượng Trường Ninh Vương thị thăng cấp thế gia Lục phẩm, cùng với quận thủ đại nhân tự tay viết chữ, phong cảnh phó tổng chỉ huy Ngụy Văn Huân tự mình áp giải.

Mà Trường Ninh Vương thị cũng đến tận đây, mới đi vào tầm nhìn của rất nhiều bách tính trong quận thành, để cho bọn họ chân chính hiểu được bốn chữ “Trường Ninh Vương thị” đại biểu năng lượng.

…

Sau một khoảng thời gian.

Nội trạch Trường Ninh Vương thị, thư phòng của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết thoải mái nửa nằm trên ghế, uống tiên trà, nhìn Khí Linh Tiểu Tuyết cưỡi song đuôi ngựa báo cáo tình huống trước mắt.

【 Tên gia tộc 】: Lũng Tả Trường Ninh Vương thị

【 Đẳng cấp gia tộc 】: Lục phẩm

【Danh vọng gia tộc 】: 【 Hương Vọng (100) một tay che trời 【 【 Huyện Vọng (100)】 một tay che trời 【 Quận Vọng (88%) uy chấn một phương 【 Quốc Vọng (11) 】

【 Sản nghiệp gia tộc 】: 139 điểm (ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Thành viên gia tộc 】: 【 Trong tộc (153) 【 Ngoại Giá (24)】(Điểm đánh kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc thông gia 】: 9 cái (ấn đập kiểm tra tình hình cụ thể)

【Gia tộc gia tướng 】: 【Thiếu niên 1863】(Thiếu niên 289)】(Điểm kích kiểm tra tình hình cụ thể)

【 Gia phó gia tộc 】: 【Tuổi trưởng (4056)】(chưa thành niên (627)】(ấn kích kiểm tra tình hình cụ thể)

…

"Tiểu Tuyết, xem xét tình hình cụ thể của tộc nhân, gửi hình chiếu gia phả ra đây." Vương Thủ Triết hài lòng thưởng thức trà, gia tộc sinh sôi đến mức này, ngay cả hắn cũng sắp không làm được toàn bộ tộc nhân.

"Vâng, chủ nhân. Mời xem trong chương cuối chương cuối cùng của phần cuối chương thứ ba, có hình chiếu tộc phổ mới nhất của Lũng Tả Vương thị." Tiểu Tuyết đáng yêu trả lời.

"Gọi ta là gia chủ…" Vương Thủ Triết nhìn nàng đầy thâm ý, vì xưng hô này nên ít gây chuyện.

"Vâng, chủ nhân." Tiểu Tuyết cười khúc khích.

…

Chương 4: Tử Phủ chi lộ

Chương thứ nhất, thái gia gia của ta là Vương Thủ Triết.

…

Trường Ninh vệ Tân An trấn.

Từ khai hoang tới nay đã gần năm mươi năm.

Tân An trấn hiện tại đã tiến vào giai đoạn khai phá thành thục, nông trang lớn nhỏ trải rộng Tân An trấn.

Ngoại trừ nông trang thế gia ra, còn có một thôn trang, dựa núi dựa sông xây dựng. Thôn dân cư trú đều là bình dân đi theo Vương thị đến khai hoang.

Những bình dân đó đều đến từ gia đình bình dân nghèo khó của Trường Ninh vệ hoặc mấy vệ phụ cận, hoặc là một số gia đình tá điền giải trừ khế ước. Di chuyển khai hoang tuy nguy hiểm, nhưng một khi thành công đứng vững gót chân thì có thể có được không ít gia đình tự canh ruộng có thể có được tài năng bay cao.

Trường Ninh Vương thị nắm giữ khai thác lệnh khai hoang ở Tân An trấn, không phải là nói đem tất cả đất đai của Tân An trấn đều khoanh lại, trở thành nông trang tư nhân của Vương thị.

Đại Càn quốc sở dĩ cổ vũ khai hoang, thậm chí sẽ cho một ít tài chính ủng hộ. Mục đích chủ yếu vẫn là khai thác quốc thổ, gia tăng cả nhân loại sinh sản sinh sống. Bởi vậy, gia tộc tham dự khai hoang có quyền căn cứ đầu tư nhiều ít, ưu tiên chế tạo nông trang, nhưng cũng phải dẫn dắt bình dân bình thường nguyện ý khai hoang ở chỗ này sinh sản sinh lợi.

Ngoài ra, quan phủ sẽ căn cứ hiệp nghị giữa các thế gia phân chia ra hạt địa của thế gia, tất cả bình dân trong hạt địa, đều thuộc về thế gia quản hạt địa dân. Thế gia có trách nhiệm thủ thổ an dân, đồng thời cũng phải gánh vác các chức trách thu thuế.

Để hồi báo, bốn phần thuế trong hạt địa thế gia có một phần thuế thuộc về thế gia địa phương sở hữu.

Bởi vậy có thể thấy được, thổ địa và bình dân quy thuận dưới thế gia gọi là lãnh địa quản hạt, mà không phải lãnh địa tư nhân. Chỉ có những nông trang được quan phủ đo đạc đăng ký, đồng thời tán thành, mới có thể xem như tài sản riêng hợp pháp của thế gia.

Chỉ là Trường Ninh Vương thị quá mức cường đại, sức ảnh hưởng của quan phủ địa phương đã bị giảm xuống mức thấp nhất. Chỉ cần không làm trái quốc pháp, đại bộ phận trạng thái đều mặc cho Vương thị sắp xếp.

Cũng may Trường Ninh Vương thị cũng không phải là thế gia ác bá gõ xương hút tủy đối với bình dân, ngược lại có chút chiếu cố đối với các bình dân dưới quyền, có cơ hội phát tài gì cũng nghĩ đến bọn họ.

Đông Lam thôn Tân An trấn.

Nơi này là phía tây bắc trấn, bởi vì Hà Hoàng và loạn thạch đồi núi khá nhiều, nơi này có thể khai khẩn ruộng tốt tương đối nhỏ vụn tạp nham, không phù hợp với chế độ sản xuất nông trang cỡ lớn của Vương thị.

Bởi vậy, có một đám bình dân định cư ở đây, dưới sự dẫn dắt của Vương thị tiến hành khai hoang. Mấy chục năm trôi qua, thôn Đông Lam đã sinh sôi nảy nở nhân khẩu định cư khoảng một ngàn ba trăm người, trong đó một lượng nhỏ lương điền dùng canh tác lúa giống Vương thị, phần lớn ruộng kém cỏi đã được cải tạo thành hình thức hồ cá dâu cơ.

Cá nuôi dưỡng trong ao cá, sạp cá Vương thị sẽ thống nhất thu mua. Mà chủng loại của cây dâu cũng là phẩm chủng chất ưu tú do Vương thị cung cấp, tằm tằm được nuôi ra có tỉ lệ sống cao, phẩm chất kén sống xuất chúng.

Lượng tiêu thụ kén tằm cũng không cần lo lắng, xưởng ươm tơ liên hợp của liên minh thông gia sẽ thống nhất thu mua.

Bởi vậy, thu nhập của các thôn dân Đông Lam thôn không tệ, an cư lạc nghiệp cũng nguyện ý đưa bọn nhỏ vào 【 Thôn Học 】 tiếp nhận giáo dục vỡ lòng.

Thôn học, chính là học đường vỡ lòng mà Vương thị và quan phủ liên hợp tổ chức, do 【 Vương thị Tộc Học 】 bồi dưỡng “tiên sinh”, thay phiên dạy học ở các thôn, phổ cập giáo dục

nền tảng cho học đồng, chỉ lấy một ít phí tổn cơ sở, tiền còn lại đều là Vương thị và quan phủ hỗ trợ.

Đông Lam thôn học, nằm ở cửa thôn, là dùng gạch ngói tốt cùng tro tàn xây dựng. Không tính là quá đẹp mắt, nhưng hết sức rắn chắc.

Lúc này, ước chừng bảy tám chục vị học đồng đang chăm chú nghe giảng trong thôn học.

Bên ngoài phòng học.

Một vị nam tử phú quý dáng người hơi béo, ước chừng năm sáu mươi tuổi, đang cúi đầu khom lưng nói: "Thất tiểu công tử, thôn học của thôn Đông Lam chúng ta, từ trước đến nay luôn là trong thôn học trấn Tân An tương đối ưu tú. Mỗi năm đều có ba bốn học đồng ưu tú, thi đậu Vương thị tộc học, hàng năm đều có người trúng đội ngũ người hầu của Vương thị chúng ta."

Gia bộc của Vương thị hiện giờ không phải ai cũng có thể làm được.

Muốn tiến vào hệ thống gia phó Vương thị, phải có thành tích khá ưu tú trong toàn bộ Vương thị Tộc Học mới được. Con đường phát triển tương lai của bọn họ, cũng có thể từ thị nữ, gã sai vặt làm việc, sau đó từng bước đi tới cương vị quản lý của quản sự, hoặc là cương vị lãnh đạo cấp đại quản sự.

Ngoại trừ hệ thống gia phó ra, Vương thị còn có hệ thống gia đinh, hệ thống gia tướng. Hai hệ thống sau yêu cầu thành tích hơi thấp, lại có yêu cầu khá cao đối với tư chất huyết mạch. Ngoài ra, còn có các loại hệ thống công chủng của Vương thị, đại biểu đều là phương hướng phát triển khác nhau.

Người được gọi là "Thất Tiểu công tử", là một vị thiếu niên nho nhỏ sắc mặt non nớt. Hắn mặc cẩm y vải bố vân văn linh, bên hông buộc đai lưng ngọc, chân mang kiếm lý mà lưng đeo linh ngọc, một bộ tiểu công tử ca điển hình của gia đình phú quý.

Thân phận của tiểu công tử này cũng không đơn giản, hắn ta chính là chắt trai đích mạch đương kim của Trường Ninh Vương thị - Vương An Nghiệp, chính là lão Thất xếp hàng

chữ lót Vương thị, bởi vậy người ta gọi hắn ta là Thất tiểu công tử.

Không chỉ như thế, lai lịch mẫu tộc của hắn cũng bất phàm, mẫu thân Tiền Vũ Nhu chính là đích trưởng tôn của tộc trưởng đương đại Lũng Tả Tiền thị. Thân phụ thân phận đích trưởng mạch của hai đại Vương thị và Tiền thị, có thể nghĩ thân phận của Vương An Nghiệp cao đến mức nào?

Bởi vậy, phía sau hắn ngoại trừ hai gã sai vặt cơ linh, xuất hành ở bên ngoài, còn có hai gia tướng hộ vệ Linh Đài cảnh ở ngoài sáng đi theo hầu hạ.

Mà ở một nơi bí mật gần đó, lại có một gia tướng Thiên Nhân cảnh đến từ Tiền thị mười hai canh giờ chiếu cố. Có thể thấy được, ngay cả Tiền thị cũng cực kỳ coi trọng huyết mạch bên ngoài này.

Đãi ngộ hộ vệ như vậy, toàn bộ Vương thị là độc nhất.

Chỉ thấy Vương An Nghiệp chắp hai tay sau lưng, lười biếng hỏi một câu: “Nghe nói gần đây Lưu Lý Chính có nạp tiểu thiếp? Chúc mừng chúc mừng.”

Tuy Vương An Nghiệp mới chín tuổi, cũng thường xuyên đi theo bên cạnh thái gia gia Vương Thủ Triết ân cần dạy bảo, Vương thị Tộc Học cũng đã ở ba năm rồi, đương nhiên không giống hài tử bình thường, nói chuyện rất có dáng vẻ lão thành tại thế.

“Chuyện này…” Lưu Lý đang đổ mồ hôi như mưa, ông ta lúc trước còn đang buồn bực, đường đường là trưởng tôn Vương thị, vì sao lại đến thị sát thôn học nho nhỏ.

Đối mặt với uy áp như thế, Liễu Lý Chính thở hổn hển quỳ xuống lạy: “Bảy tiểu thiếu gia, ta, đều là ta bị mỡ heo che mắt. Không nên dùng thủ đoạn cưỡng ép nạp Triệu tiểu nương tử làm thiếp… Dùng kẻ ti tiện…”

“Được rồi được rồi.” Vương An Nghiệp hơi không kiên nhẫn phất phất tay: “Ngươi không cần nói những thứ này với bản thiếu gia, ta mới chín tuổi, cũng nghe không hiểu những chuyện bẩn thỉu kia. Nếu không phải Triệu học tỷ trong Tộc Học tìm ta kêu oan, bản công tử… Ngươi đã thừa nhận là được… Vương Hạnh.”

“Có tiểu nhân.” Gã sai vặt Vương Hạnh Hạnh ra khỏi hàng hung tợn nhìn chằm chằm về phía Lưu Lý Chính: “Thiếu gia, tên tặc tử này nên xử trí như thế nào?”

“Ừm, thái gia gia nói, cho dù là rác rưởi cũng có tác dụng nhất định. Ta cũng nghe gia gia nói, lúc Thanh La vệ khai hoang có một vùng biển gọi là vịnh Phong Bạo hơi khó chơi.” Vương An Nghiệp suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì mua cho hắn một tấm phi liên phiếu, đưa đi vịnh Phong Bạo phát huy sức hấp đi.”

“Thiếu gia anh danh.” Vương Hạnh một tay vặn vẹo Lưu Lý Chính.

“Tha mạng, tiểu công tử tha mạng, ta không dám nữa, không dám nữa.” Lưu Lý Chính kêu rên thảm thiết nói: “Ngài, ngài không có quyền xử trí ta. Ta là Lý Chính, ta, ta là quan nhỏ nhậm chức trấn thủ phủ.”

“Hóa ra còn là một tiểu quan, vậy thì phải tuân theo quy củ, tuân theo luật pháp.” Vương An Nghiệp sờ sờ cằm, vẻ mặt chân thành nói: “Hình như Lục thái gia gia ta đã điều động đến thành Trường Ninh trông coi. Nếu đã như vậy, trước đưa đi thành thủ phủ thẩm vấn một phen, chứng cứ vô cùng xác thực rồi đưa đến Thanh La Hải Phong Bạo Loan.”

Một tiếng dứt khoát vang lên.

Lưu Lý Chính đang khóc gào, trong miệng bị nhét giẻ rách, bị gia tướng lôi xuống trói lại, đời này không có cơ hội xoay chuyển.

Một lúc lâu sau.

Vương An Nghiệp ở trong một chiếc xe ngựa linh ngưu lôi kéo, vui vẻ ăn gà quay và trái cây dâu, những thứ này đều là lễ cảm tạ của các thôn dân. Quý trọng hắn cũng không cần, chỉ cầm chút đồ ăn rẻ tiền và tảng đá kỳ quái.

“Thiếu gia ngài thật là thiện tâm, chỉ vì một chuyện nhỏ, thế mà tự mình đến chủ trì công đạo cho bình dân.” Gã sai vặt vuốt mông ngựa nói.

“Haizz~” Vương An Nghiệp thở dài thật sâu: “Sao có thể nói là việc nhỏ chứ? Thái gia gia từng nói, đê ngàn dặm vỡ ở huyệt kiến, chớ lấy thiện nhỏ mà không làm.”

“Huống chi, Vương An Nghiệp ta thân là chắt trưởng trọng tôn, cũng không làm được đại sự, chỉ có thể thành thành thật thật chờ kế thừa đại nghiệp gia tộc như vậy. Ài ~ loại cuộc sống tẻ nhạt chán nản liếc mắt một cái nhìn đến cuối cùng này, không làm chút chuyện tốt giải vây, chẳng lẽ còn học làm ăn chơi trác táng sao?”

“Ồ, tảng đá này hình như có chút cổ quái. Vương Hạnh, cắt ra.”

Sau đó tảng đá do các thôn dân tặng bị cắt ra, trong đó lộ ra linh thạch sáng lấp lánh…

“Thiếu gia, dĩ nhiên là linh thạch. Chẳng lẽ, phía dưới một cái thôn Đông Lam nho nhỏ, lại còn cất giấu linh thạch? Phát tài rồi.” Gã sai vặt hưng phấn hô.

“Mỏ linh thạch a, cũng được. Lâu như vậy không bị phát hiện, hẳn chỉ là quặng linh thạch nhỏ bé, báo cáo gia tộc cho người đi tra xét đi.” Vương An Nghiệp không có chút cảm giác hưng phấn nào, ngược lại có chút chán nản.

“Vâng, thiếu gia. Vậy ngài có chuẩn bị về chủ trạch không?” Gã sai vặt nhìn quen mắt với tính cách thiếu gia nhà mình, dù sao thiếu gia nhà mình đi tới chỗ nào, đều có thể gặp được chuyện tốt, cũng là không để bụng.

“Gần đây trong lòng có chút phiền muộn, đi dịch trạm phi liên của Tân An trấn, lên phi liên đi xem mặt trời mọc giải sầu.” Vương An Nghiệp tuổi còn nhỏ, dường như chán ghét cuộc sống khô khan chán nản: “Sau đó lại thuận đường đi Tây Bắc vệ xem mấy ngày mặt trời lặn, tiếp theo… tiện đường đi Lũng Tả quận thành, thăm ngoại tổ phụ, thái ngoại tổ phụ bọn họ một chút. A, còn có tam thái gia gia và thất thái gia gia.”

Gã sai vặt toát mồ hôi lạnh, cái này gọi là tiện đường sao? Hành trình của thiếu gia, đều đã xuyên qua Lũng Tả quận rồi! Nhưng mệnh lệnh của thiếu gia cũng không thể vi phạm, dù sao có gia tướng Linh Đài cảnh và hộ vệ Thiên Nhân cảnh chăm sóc, dựa vào thân phận của thiếu gia, sợ là không ai dám đụng vào hắn.

Linh thú kéo xe liễn, một đường vui vẻ hướng trung tâm Tân An trấn mà đi.

…

Cùng lúc đó, Tân An trấn.

Bất tri bất giác, khoảng cách “Thủ Triết quan” đã qua mấy chục năm. Tân An trấn đã từng bách phế đãi hưng, hiện giờ cũng đã trở thành một thành trấn lớn đông đúc người ở, ngày càng phồn vinh.

Duy nhất không thay đổi, chỉ có “Thủ Triết quan”.

Thành quan cao mười mấy trượng, rộng mấy trượng nguy nga mà hùng hồn, giống như một con Giao Long màu xám khói cuộn lại giữa dãy núi, kéo dài trọn vẹn mười dặm. Đứng dưới chân “Thủ Triết quan” phóng mắt nhìn lại, căn bản nhìn không thấy điểm cuối.

Nó giống như là một cái lạch trời, ngăn cách nội vực và ngoại vực.

Cách một bức tường là hai thế giới.

Sau “Thủ Triết quan”, cách đó không xa, chính là phủ trấn thủ của Tân An trấn.

Thủ cương vệ thổ, bảo cảnh an dân, vốn là chức trách trấn thủ phủ. Vì bảo vệ thành quan không mất, trấn thủ phủ xây cách “Thủ Triết quan” rất gần. Trên cơ bản, trong phủ trấn thủ, chỉ cần mở cửa, có thể liếc mắt nhìn thấy Thủ Triết quan nguy nga cao ngất.

Mà giữa Trấn Thủ phủ và Thủ Triết quan còn có một Ủng thành.

Trong Ủng thành có bố trí “Giao dịch ty”, chuyên môn phụ trách giám thị giao dịch qua lại.

Tán tu từ ngoại vực thăm dò trở về, có thể mở hàng ở đây, đem vật phẩm mình thăm dò được từ ngoại vực bán ra tại chỗ.

Phàm là tiến hành giao dịch trong Ủng thành, chỉ cần nộp nửa phần thuế quốc gia, nửa phần thuế thế gia, chỉ cần nộp thuế giao dịch, không cần nộp thuế quan.

Nếu ra khỏi Ủng thành lại giao dịch, liền phải dựa theo luật pháp Đại Càn, giao nộp hai thành thuế giao dịch, lúc nhập

quan, còn cần nộp một thành "thuế quan" cho Trường Ninh Vương thị, làm phần thưởng cho Vương thị mở cửa ải này.

Cũng bởi vì quy củ này tồn tại, trừ phi là vật phẩm thật sự rất đáng tiền, nếu không đại bộ phận tán tu đều sẽ lựa chọn đem đồ vật trực tiếp xuất thủ ở bên trong Ủng thành.

Tòa Ủng thành này cũng bởi vậy mà trở thành trung tâm mậu dịch cực kỳ náo nhiệt, cùng với trung tâm trưng bày vật tư, mỗi ngày đều có vô số tán tu ra ra vào vào, bày quầy bán hàng, cũng có vô số thế gia chưởng sự tới đây mua sắm.

Cho dù là toàn bộ Tân An trấn, cũng ít có địa phương náo nhiệt hơn nơi này.

Vào lúc giữa trưa.

Mặt trời chói mắt treo cao trên đỉnh đầu, tỏa ra nhiệt độ cao nóng rực, bóng đen dưới Thủ Triết quan chỉ bao trùm một khu vực nhỏ của Ủng thành, phần lớn vị trí đều bại lộ dưới ánh mặt trời.

Lúc này, chính là thời điểm nóng nhất trong ngày của Ủng thành, cũng là thời điểm ít người nhất trong Ủng thành.

Bận rộn hơn nửa buổi sáng, tán tu bày quầy hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, liền dứt khoát thu quán, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm.

"Lại nói "Thủ Triết quan" này, thật đúng là rất giỏi." Một tán tu tai to mặt vuông dùng vải dầu lau tinh cương trường đao của mình, trong miệng cảm khái liên tục: "Ta ở chỗ này ba mươi mấy năm, tận mắt nhìn thấy bốn đợt thú triều. Chậc chậc, chặn lại thật sự quá nhẹ nhàng! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết ta cũng không tin thú triều còn có thể dễ dàng bị ngăn cản như vậy."

"Là bản thân thú triều cũng không lớn nhỉ~" Tán tu bên cạnh không để ý tiếp lời, "Ta nghe nói tòa "Thủ Triết quan" này từ khi khai phá đến lạc thành tổng cộng cũng chỉ mất mười năm. Kiến nhanh như vậy, có thể kiên cố đến đâu?"

"Hắc, thật cho rằng lão tử chưa từng thấy thú triều sao?" Tán tu tai to khinh thường trợn trắng mắt với hắn, "Nếu bàn về quy mô, hai lần thú triều gần nhất có thể có trên trăm đầu hung thú, quy mô có thể một chút cũng không nhỏ, kết quả là ngay cả

cửa thành cũng không có phá tan. Cái này còn không kiên cố, phải như thế nào mới tính là kiên cố?”

“Hơn nữa, phẩm giai hung thú tham dự mấy lần thú triều này cũng không thấp, chỉ là ta tận mắt nhìn thấy hung thú ngũ giai đã có ba bốn đầu. Nếu đặt ở chỗ khác, đây đều là muốn xảy ra chuyện lớn.”

Nói xong, hắn nhịn không được lâm vào trong hồi ức.

“Một lần gần đây, ta đứng ở trên đầu thành, tận mắt nhìn một con Cự Hổ ngũ giai Liệt Địa đạp cửa thành rít gào nhào lên. Lúc đó trong tay ta còn cầm cung tiễn Vương thị phát, cả người đều sợ đến choáng váng, ngay cả trốn cũng quên trốn.”

“Sau đó ta nhìn thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng vung một kiếm như vậy, con Ban Lan Hổ ngũ giai kia liền trực tiếp bị đông thành tượng băng, sau đó từ chính giữa gọt thành hai đoạn.”

Hắn vừa nói vừa khua tay múa chân, cả người đều đắm chìm trong kích động và rung động lúc đó.

Tán tu bên cạnh vốn còn có chút không tin, nhưng nhìn hắn nói chân tình thật ý, không khỏi cũng tin vài phần.

Nhưng trong mấy tán tu khác, có người bỗng nhiên phản ứng lại: “Huyết mạch hệ băng cũng không nhiều, càng đừng nói là có thể đóng băng một kiếm của hung thú cấp năm. Tê! Chẳng lẽ ngươi nhìn thấy vị kia, lại là vị lão tổ của Trường Ninh Vương thị?”

“Vị kia?”

“Còn có thể là vị kia? Đương nhiên là vị Lung Yên lão tổ kia rồi!” Nhắc tới bát quái, tán tu kia lập tức lên tinh thần: “Các ngươi không biết, lúc trước vị lão tổ này bị trọng thương, rất nhiều người nói nàng ta sống không được mấy năm. Kết quả các ngươi đoán thế nào? Ngay tại lúc đó, Vương thị xuất hiện một gia chủ Thủ Triết…”

Đang nói.

Một tiểu công tử mang theo chút hộ vệ, xuất hiện ở trong chợ tán tu.

Tiểu công tử kia ra tay cực kỳ hào phóng, chỉ cần thấy thứ tốt, cũng không trả giá trực tiếp mua luôn, sau đó ném vào trong nhẫn trữ vật sâu không thấy đáy.

Loại vừa nhìn đã biết là tán tài đồng tử hàng lâm rồi.

Những người bán hàng rong tán tu đều ngừng thổi phồng, vội vàng đem những đồ tốt áp đáy hòm đều lấy ra, nhao nhao vọt tới bên cạnh tiểu công tử, giống như hiến vật quý nói: "Tiểu công tử, cái sừng duy nhất của hung thú tứ giai Vọng Nguyệt Man Tê này, chính là trân phẩm luyện chế linh khí hoặc là nhập dược, chỉ bán bốn, không, ba ngàn càn kim."

Tán tu kia ngược lại cũng muốn hô giá cao, lại bị gia tướng Linh Đài cảnh bên cạnh tiểu công tử kia trừng mắt, sau đó lập tức nuốt trở lại giá cả, báo ra một cái giá tương đối thành thật có chút cao.

Vừa dứt lời, tiểu công tử liền cầm lấy Độc Giác của Vọng Nguyệt Man Tê cất đi, sau đó lại có một gã sai vặt đi theo thanh toán.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã mua mấy vạn càn kim vật tư. Nhưng trong lòng còn đang tính toán, thất thái gia gia muốn luyện đan, cần phải cho hắn nhiều một chút tài liệu luyện đan tốt.

Lễ vật của ngoại tổ phụ đã có, nhưng Thái ngoại tổ phụ… Ai, đau đầu.

Lũng Tả quận có một đống thân thích, Thất tiểu công tử hắn đi thăm người thân, há có thể tay không mà đi? Huống chi, lần nào đi thăm người thân, không phải mang theo một phần lễ đi, lại mang theo chín phần quà đáp lễ?

Cách đó không xa mấy tán tu Linh Đài cảnh sắc mặt có chút hung ác thấy một màn này, nhìn nhau một cái, tựa hồ hạ quyết tâm nào đó.

"Tiểu thiếu gia, đây là trứng Thủy Linh Hạc lục giai Linh cầm lục giai mà chúng ta liều chết nhặt về ở trong hồ nước ngoại vực… Vật này có duyên với ngài, chúng ta sẽ nhận ba mươi vạn càn kim của ngài."

Đám tán tu này tuy trong lòng thấp thỏm, lại hạ quyết tâm làm xong chuyến này sẽ dùng tốc độ nhanh nhất cao chạy xa bay,

cả đời này cũng không tới Tân An trấn nữa.

“Viên Thủy Linh Văn? Hay cho một cái Diệu Ba linh động, chất chứa sinh cơ vô hạn.” Tiểu công tử dừng bước, có chút hứng thú nói, ” đích thật là có vài phần tương tự với trứng Nguyên Thủy Linh Hạc, ba mươi vạn chẳng phải là quá tiện nghi rồi sao?”

“Thiếu gia tuệ nhãn như đuốc, bởi vì cái gọi là bảo vật tặng anh hùng, chỉ có loại tiểu thiếu gia này…” Mấy tán tu sắc mặt vui vẻ.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị tiểu công tử ngắt lời nói: “Chỉ tiếc, các ngươi quá không có văn hóa, chưa từng thấy qua trứng Nguyên Thủy Linh Hạc chân chính. Trứng Nguyên Thủy Linh Hạc bình thường nặng hơn hai cân. Mà trứng này, hai đầu mượt mà, ngay cả một cân cũng không đủ… Đây hơn phân nửa là trứng ngỗng cỡ lớn đúng không? Ai, thời đại này tán tu, ngay cả làm giả cũng không cần tâm.”

“Cái này cái này…” Mấy tán tu lập tức mồ hôi đầm đìa, sau khi bị vạch trần, vội vàng cười gượng không thôi, “Có lẽ là chúng ta nghĩ sai rồi, tiểu công tử thật sự là vô biên pháp nhãn… Cáo từ, cáo từ!”

Trong lòng không khỏi tức giận mắng, con mẹ nó ai không có việc gì có thể nhìn thấy trứng Tứ Thủy Linh Hạc chứ? Bọn họ chính là nhặt được một quả trứng vô danh, giả mạo trứng Huy Thủy Linh Hạc mà thôi.

“Khoan đã.” Tiểu công tử thở dài một hơi nói. “Lừa danh giảo đảo dù chưa thành công, nhưng số tiền lừa gạt tiền tài lại lớn như thế, tội danh này không nhỏ.”

“Như vậy đi, vịnh Phong Bạo của biển Thanh La thiếu người, phạt các ngươi ba năm là được. Vương Hạnh, ngươi sắp xếp một chút, miễn phí tặng bọn họ mấy tấm vé phi liên.”

Mấy tán tu kia nhìn nhau một cái, bỏ lại “nhỏ ngỗng cỡ lớn”, sau đó đứng phắt dậy bỏ chạy. Nhưng còn chưa bay được bao xa đã có một luồng khí tức của tu sĩ Thiên Nhân cảnh bùng nổ: “Mấy thằng nhóc các ngươi mù mắt chó, Thất Tiểu công tử tặng vé cho các ngươi, đó là nể mặt các ngươi.”

Rất tự nhiên, mấy tán tu Linh Đài cảnh thực lực không tầm thường kia bị bắt, sau đó căn cứ theo chỉ thị của tiểu công tử, nhất định sẽ đưa đến vịnh Phong Bạo.

Các hộ thương nghiệp còn lại đều hai mặt nhìn nhau, hoảng sợ không thôi.

Tiểu thiếu gia này rốt cuộc có lai lịch gì? Lại còn mang theo hộ vệ Thiên Nhân cảnh bên người…

Đây mẹ nó không phải là ức hiếp người khác sao?

Kế tiếp, Vương An Nghiệp có chút giá cả thích hợp, mua được một đống lễ vật, tổng giá trị không dưới mười mấy vạn càn kim.

Sau nửa canh giờ.

Trên phi liên đi về phía Bách Đảo vệ, Vương An Nghiệp tựa chéo vào cửa sổ, nhìn tầng mây cuồn cuộn, mặt không biểu cảm gì mà buồn chán vô vị. Loại cuộc sống vô ưu vô lự này, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cuối cuộc đời, thật sự quá chán nản.

Chỉ có thể trừng phạt ác dương thiện một chút, điều tề nhân sinh buồn tẻ một chút.

Bỏ đi bỏ đi!

Nướng chín quả trứng ngỗng vừa rồi, ăn trứng giải sầu một chút.

Vương An Nghiệp lấy ra viên "chỏ ngỗng ngỗng" kia, ánh mặt trời trong suốt xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống trên người "đại trứng ngỗng", óng ánh linh văn trên trứng ngỗng bỗng dưng nở rộ, cơ hồ sáng mù mắt Vương An Nghiệp.

"Đợi một chút! Đây là Đạo văn Tuyền Thủy?" Vương An Nghiệp sờ cằm cẩn thận suy tư, "Màu sắc trứng loang lổ, hai đầu mượt mà có chấm mực, nặng chừng một cân, trời sinh có Đạo văn Miểu Thủy. Chẳng lẽ… Đây là?"

"Linh cầm thất giai, trứng của Thủy Thiên Tước Tuyền Cơ?"

"Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia." Gã sai vặt và hộ vệ bên cạnh đều nhao nhao chúc mừng. Ngay cả hộ vệ Thiên Nhân cảnh ngồi ở trong góc cũng đều ghé mắt nhìn không

thôi, mạng của bảy tiểu công tử này, cũng không tránh khỏi quá tốt đi?

“Ly Dao cô nãi nãi vừa hay là huyết mạch Miểu Thủy, thuận tiện đi Học Cung một chuyến, đưa nàng ta ấp nở làm thú cưng nuôi dưỡng chơi đi.” Vương An Nghiệp trầm tư một lát, liền quyết định vận mệnh của nó.

Gã sai vặt Vương Hạnh, yếu ớt hỏi: “Tiểu thiếu gia, mấy tên tán tu kia lừa đảo? Còn an bài đi vịnh Phong Bạo Thanh La sao?”

“A, thái gia gia từng nói, tội danh của bọn họ không phải do mình chủ động kết thúc. Chính bọn họ bị đánh vào mắt, cũng không ảnh hưởng tới tội danh.”

Gã sai vặt Vương Hạnh chợt cảm thấy mấy tên tán tu Linh Đài cảnh kia oan uổng chết rồi, chẳng những đánh mắt với một cái bảo bối, còn dám to gan lớn đến lừa dối thất tiểu thiếu gia… Bọn họ hoàn toàn không biết, thất tiểu thiếu gia hiếm thấy cỡ nào!

…

Chương 2: Công Tử Thế Vô Song

…

Cái gọi là trứng của linh cầm thất giai, mặc dù vô cùng trân quý, nhưng đối với quý công tử Vương An Nghiệp mà toàn bộ Lũng Tả đều có được mà nói, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Dù sao sau khi một con Tuyền Thủy Thiên Tước ấp nở, muốn bồi dưỡng đến thất giai, độ khó không phải bình thường. Tài nguyên và thời gian hao phí đều là một con số trên trời.

Có lẽ Tử Phủ thế gia bình thường sẽ làm bảo vật, hao phí mấy đời người có thể bồi dưỡng ra một Thiên Tước lão tổ thất giai. Nhưng Vương thị, căn bản không thiếu thiên kiêu, thậm chí cũng không thiếu đại thiên kiêu…

Sau khi Tiểu Tiểu xen vào.

Phi Huyên theo An Giang đi tới Đông Hải vệ, nghỉ ngơi một chút liền theo hàng hải lộ tuyến đi đến Bách Đảo vệ.

Theo lý thuyết, từ Tân An trấn xuất phát đi Bách Đảo vệ, có một tuyến đường thẳng gần nhất. Chỉ là tuyến đường kia cần xuyên qua ngoại vực chưa khai hoang, phi liên bay thẳng quá mức nguy hiểm.

Sau khi tới Bách Đảo vệ.

Vương An Nghiệp trực tiếp vào ở một hòn đảo nhỏ phong cảnh tuyệt đẹp, ở đây có biệt viện Hải Cảnh tư nhân mà Vương thị đầu tư, chuyên cung cấp cho tộc nhân Vương thị dùng để giải sầu an dưỡng. Thất tiểu công tử tới, đương nhiên là nhận được đãi ngộ tốt nhất.

Hắn cũng không làm gì khác, chỉ chán đến chết ở bờ biển cho chim biển ăn, sau đó nghiêm trang nhìn mặt trời mọc một lần.

Biển cả rất lớn, mặt trời mọc rất đẹp.

Tiểu công tử ngồi xếp bằng trên tảng đá, nội tâm bình tĩnh không gợn sóng, sinh ra một tia rung động, sau khi cảm ngộ, đối với kiếm ý có chút lĩnh ngộ. Đáng tiếc, tu vi của hắn còn thấp, những kiếm ý lĩnh ngộ này không phát huy ra được một hai phần mười.

“Tảng đá này, gọi là Ngộ Kiếm thạch đi.” Vương An Nghiệp rút kiếm, kiếm ra như rồng, trên tảng đá xiêu xiêu vẹo vẹo khắc lên mấy chữ to, sau đó hài lòng thưởng thức một phen.

Gã sai vặt và hộ vệ ở bên cạnh tấm tắc thán phục không ngớt: “Tiểu thiếu gia tuổi còn trẻ mà đã lĩnh ngộ được hình thức ban đầu của kiếm ý, tương lai sẽ quét ngang cùng thời, đẫm máu thiên kiêu.”

“Ai ~ một người vô địch thì có ích lợi gì? An Nghiệp ta thân là người thừa kế gia nghiệp, căn bản không tới phiên ta động thủ.” Vương An Nghiệp không buồn không vui lắc đầu nói: “Huống chi thái gia gia từng nói, sự cường đại của một người không khó, khó là, một gia tộc nhiều thế hệ sinh sản sinh lợi, càng ngày càng cường thịnh.”

“Tiểu thiếu gia anh minh…” Nịnh hót một cách hùng hồn.

Lúc Vương An Nghiệp đang chuẩn bị rời đi, một trận sóng gió nho nhỏ đập đến, khuấy động trên bờ biển, một mảnh mưa rơi xuống.

“Ồ?” Vương An Nghiệp nhìn thấy trên bờ biển, có một đống lớn đồ vật đen sì, dưới ánh mặt trời tản ra màu đen sặc sỡ, “Vương Vận, mang hộ vệ đi vớt lên xem thử, nếu là rác rưởi thì đốt cháy xử lý một phen, miễn cho đại dương ô nhiễm.”

Vâng, công tử. ” Gã sai vặt Vương Vận dẫn theo gia tướng, hự hự đem vật trôi nổi chỉ có mấy trăm cân kia vớt lên.

“Màu đen như mực, gặp ánh sáng sặc sỡ, đây chính là màu sắc năm màu sặc sỡ màu đen trong truyền thuyết.” Vương An Nghiệp cắt một miếng nhỏ xuống, khẽ ngửi, “Tanh nồng có khổ, lại trầm hương xa xưa, vật ấy quá nửa là Long Kình Tiên Hương trong truyền thuyết.”

“Thiếu gia, lúc ta đi học, cũng từng thấy Long Kình Tiên Hương miêu tả, vật này chính là cực phẩm hương liệu, lại có thể luyện chế một ít đan dược đặc thù.” Vận mệnh tiểu nhân hơi nghi ngờ nói: “Nhưng mà, Long Kình Tiên Hương đa số chỉ nặng hơn mười cân, nhưng vật này lại nặng mấy trăm cân, chẳng lẽ có gì kỳ lạ?”

“Khí linh ghi chép trên sách cổ có ghi lại, Long Kình là cự vật trong biển, dạ dày sản sinh Long Kình Tiên Hương càng trân

quý. Thất giai Long Kình sản xuất, đa số là mấy cân tới mười cân, bát giai đa số là ba năm mươi cân. Chỉ có Long Kình Tiên Hương cửu giai Long Kình vương đản sinh mới có thể có độ lớn trăm cân…”

“Vậy mấy trăm cân này… Chẳng lẽ là…” Vương Hạnh và Vương Vận hai mặt nhìn nhau.

“Không sai, hẳn là sản xuất của Long Kình Vương thập giai.” Vương An Nghiệp vẻ mặt bình tĩnh nói: “Vật này thật ra có giá trị một chút tiền nhỏ, Thất thái gia gia nhất định sẽ rất thích.”

Giá một chút tiền?

Hai hộ vệ Linh Đài cảnh, thậm chí là hộ vệ Thiên Nhân cảnh âm thầm trông coi, đều thiếu chút nữa ngã chết, giá trị của mọi người sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Bất quá, chuyện này đối với Thất tiểu thiếu gia mà nói, thật đúng là như thế.

Hết cách, ai bảo hắn là kết tinh của hai trường mạch lớn Tiền thị và Vương thị chứ, hơn nữa đây còn là hai gia tộc giàu có…

Bất quá, càng làm cho các hộ vệ kính nể chính là, Thất tiểu công tử vô luận là đi tới chỗ nào, đều giống như sẽ nhặt được đồ tốt. Chỉ là lúc này đây vận khí đặc biệt tốt, lấy lớn…

“Số càn kim này, chia cho các huynh đệ và Tiền Lão.” Vương An Nghiệp tiện tay lấy ra một xấp kim phiếu Càn Kim.

“Đa tạ thiếu gia ban thưởng.” Sau đó các hộ vệ mặt mày đều hớn hở phân chia, một phần dày nhất trong đó đương nhiên là đưa đến trong tay hộ vệ Thiên Nhân cảnh Tiền lão.

Đi theo Thất tiểu công tử làm việc chính là sảng khoái, hàng năm phụng dưỡng không ít, thỉnh thoảng còn có thể lấy được ban thưởng phong phú. Quan trọng nhất là, còn hết sức nhẹ nhàng, dù sao ở trong Lũng Tả quận này, sợ là không có người nào dám trêu chọc Thất tiểu công tử.

Ngoài ra, tiền đồ của bọn họ cũng mạnh hơn Linh Đài cảnh gia bên cạnh, chờ thiếu gia của bọn họ trưởng thành, liền có thể dần dần đảm nhiệm sự vật trọng yếu của gia tộc. Đến lúc đó,

những cận vệ và sai vặt bọn họ, hơn phân nửa sẽ được trọng dụng.

Bởi vậy, gã sai vặt và hộ vệ có thể tùy tùng bên cạnh Vương An Nghiệp, mỗi một người đều là tinh anh được lựa chọn tỉ mỉ.

Sau khi thu thập xong Long Kình Tiên Hương, Vương An Nghiệp liền dựa theo kế hoạch, đi thảo nguyên Tây Bắc vệ ngắm mặt trời lặn.

Rất nhanh, phi liên đáp xuống Tây Bắc vệ phong cách thô kệch phóng khoáng. So với sáu vệ phía nam với đường thủy giao thoa, lấy nông canh trồng dâu làm chủ, ngũ vệ phía tây bắc địa duyên rộng lớn, lấy ngành chăn nuôi kiêm một số sản nghiệp khoáng sản làm chủ.

Một mảng lớn thảo nguyên mênh mông bát ngát, ánh chiều tà chiếu trên cỏ, nhuộm thành từng mảng ánh đỏ rực rỡ.

Nội tâm yên tĩnh của Vương An Nghiệp xẹt qua một tia rung động, trong nháy mắt này hắn lại hiểu được. Đám hộ vệ, rón ra rón rén trốn ra xa, rất sợ quấy rầy sự giác ngộ của thiếu gia.

Mấy canh giờ sau.

Hắn chậm rãi mở mắt, nội tâm tinh thuần như băng.

Bóng đêm đã sâu, ánh trăng sáng tỏ.

Hai con ngựa một lớn một nhỏ như ánh trăng sáng, không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hắn. Màu lông của chúng trắng noãn không tỳ vết, bóng loáng như tơ lụa hoàn mỹ, trên đầu ngựa tuấn tú còn có một cái sừng như ngọc.

Càng làm cho người ta chú ý là, dưới sườn bọn chúng còn mọc lên một đôi cánh.

【 Ngọc Giác Thiên Mã 】

Đây là tinh linh hoang dại sinh sống ở sâu trong đại thảo nguyên, cực kỳ hiếm thấy, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua, đều sẽ đưa tới mọi người vây xem và tìm kiếm. Trong truyền thuyết, chỉ có người nội tâm tinh khiết không tì vết mới có thể được Ngọc Giác Thiên Mã thân cận và ưu ái.

“Ngang ngược ngang.” Con Ngọc Giác Thiên Mã non nớt kia dường như cảm thấy rất hứng thú với Vương An Nghiệp, cọ tới cọ lui ở trên người hắn ta.

Vương An Nghiệp nở nụ cười hiếm thấy, nhẹ nhàng vuốt lông cho nó, cũng từ trong nhẫn trữ vật sâu không thấy đáy lấy ra các loại thức ăn ném vào.

Ngọc Giác Thiên Mã rất bắt bẻ đối với thức ăn.

Nhưng hàng tồn kho của Vương An Nghiệp lại rất nhiều, cuối cùng hắn xác định, Ngọc Giác Thiên Mã rất hứng thú với 【Băng Tinh Ngọc Lộ】 Thủy Linh Qua và sau khi dùng nhiều loại linh mễ cao cấp trộn lẫn với nhau, 【Thiên Tầng Linh Cao Cao Giá】 làm ra.

Hì hì hì hì, Ngọc Giác Thiên Mã ăn rất vui vẻ, càng ngày càng thân thiết với Vương An Nghiệp.

Không bao lâu sau, Đại Ngọc Giác Thiên Mã ngang ngược giục đứa nhỏ rời đi, nhưng Tiểu Ngọc Giác Thiên Mã lại tựa hồ có chút không muốn, đối với mẫu thân nghênh ngang mà đáp lời, sau đó cọ cọ Vương An Nghiệp.

Rất nhanh, Đại Ngọc Giác Thiên Mã nhìn thật sâu Vương An Nghiệp và Tiểu Mã một cái, lập tức mở cánh bay vào bầu trời.

Tiểu Ngọc Giác Phi Mã trong mắt tràn đầy lưu luyến, nhưng không có vỗ cánh đuổi theo mẫu thân, cho đến khi mẫu thân biến mất trong tầm mắt, lúc này mới giống như lưu luyến mà cọ xát Vương An Nghiệp, ngang ngược cất bước kêu vài tiếng.

“Đây là…?” Vương An Nghiệp nâng cằm tự hỏi một chút: “Ngươi đây là muốn ta nuôi?”

“Cộp cộp ngang ngược!” Ngọc Giác Phi Mã vui vẻ đáp lại, nhảy nhót vòng quanh Vương An Nghiệp.

“Được rồi.” Vương An Nghiệp lại móc ra chút linh thực nó thích ăn. Sau đó, Ngọc Giác Phi Mã rất vui vẻ bắt đầu ăn từng miếng từng miếng, giống như hết sức hài lòng đối với chủ nhân mới. Về phần mẫu thân của nó, đã không thể vứt nó ra ngoài chín tầng mây nữa.

Xa xa.

Đám hộ vệ và gã sai vặt núp trong bóng tối nhìn thấy cảnh tượng này đều sợ ngây người.

Thế này cũng được?

Tiểu thiếu gia nhà chúng ta ngồi đánh nhau trên thảo nguyên, liền kéo theo một con Ngọc Giác Phi Mã trong truyền thuyết?

Lực chiến đấu của con phi mã này mặc dù không phải rất mạnh, nhưng mà cưỡi nó tốc độ phi thường nhanh, mấu chốt còn thập phần hi hữu, vô luận là đi tới chỗ nào, đều là cực kỳ phong cách.

Tiểu thiếu gia nhà chúng ta, quả nhiên là công tử thế vô song!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lăng Vân thánh địa.

Huyền Miểu Phong.

Từ khi Công Dương Sách tạm thời rời đi, trên đỉnh núi vốn dĩ không có nhiều khách, nay lại càng ít người qua lại, náo nhiệt tạo thành một sự đối lập rõ ràng với đệ tử dưới sườn núi.

Trên đỉnh núi, toà cung điện nguy nga được điêu khắc từ kim loại kia vẫn lẳng lặng đứng lặng, tản ra khí phách lẫm liệt như có thể xé rách bầu trời.

Nhưng mà, đại khái là không có người nào quan hệ, bên trong khí phách này, lại lộ ra vẻ cô tịch và lạnh lùng nói không nên lời.

Một ngày này.

Hiểu Nguyệt vẫn như thường ngày, ở trong thiên điện sửa sang lại tin tức gần đây từ bên “Phá Hiểu” truyền về.

Bỗng dưng.

Có một luồng hào quang màu vàng trắng từ trên không trung xẹt qua, trong chớp mắt đã hạ xuống cửa cung điện. Đợi hào quang tan đi, một vị công tử áo trắng từ trong đó cất bước đi ra, chậm rãi bước vào trong Huyền Miểu cung.

Trong Huyền Miểu Cung có cấm chế, cấm chế vừa mới bị xúc động, Hiểu Nguyệt liền lập tức phản ứng lại, nhanh chóng từ

trong thiên điện đi ra xem xét tình huống.

Đợi nhìn thấy bóng người đang đi vào hướng nội điện kia, hai mắt nàng sáng ngời, lúc này liền tiến lên nghênh đón, cúi người hành lễ: "Chủ nhân, ngài đã trở về."

Nguyên lai, vị công tử áo trắng này không phải ai khác, chính là chủ nhân của Huyền Miểu Cung, Huyền Miểu Thượng Nhân Công Dương Sách.

"Đứng lên đi."

Công Dương Sách tùy ý khoát tay áo, lập tức chậm rãi tiến vào nội điện.

Thấy hắn ngồi xuống chủ vị, Hiểu Nguyệt lập tức ân cần pha trà cho hắn, pha trà, rất nhanh liền đem chén trà đưa đến trong tay Công Dương Sách.

Thoáng nhìn thần sắc của hắn, Hiểu Nguyệt cười nói: "Chủ nhân, xem ra chuyến đi Hàn Nguyệt Tiên Triều lần này cũng thuận lợi rồi nhỉ?"

Tuy rằng cảm xúc của Công Dương Sách luôn luôn nội liễm, nhưng Hiểu Nguyệt đi theo hắn gần hai trăm năm, tự nhiên có thể nhìn ra được tâm tình của hắn lúc này không tệ.

"Tuy quá trình có chút khó khăn trắc trở, nhưng cũng may kết quả cũng không tệ." Công Dương Sách nhận lấy chén trà nhỏ, hồi tưởng lại thu hoạch chuyến này, khóe miệng cũng không khỏi nở một nụ cười.

Bưng chén trà lên, hắn vừa quệt nước trà, vừa chậm rãi thưởng thức mấy ngụm, trong lòng không khỏi cảm khái, vẫn là Đại Càn uống trà thoải mái. Trà tiên của Hàn Nguyệt Tiên Triều tuy rằng phẩm chất tuyệt hảo, nhưng uống lâu, liền luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Hiểu Nguyệt thừa dịp hắn uống trà, đơn giản báo cáo một chút về những sự kiện lớn chủ yếu xảy ra trong ba mươi năm qua, thánh địa và Đại Càn quốc.

Bởi vì "cuộc chiến tranh đế tử" ngày càng gần, những năm gần đây, thánh địa vẫn còn tốt, trong nước Đại Càn lại liên tục có động thái, có không ít quan viên có chức vị quan trọng đều xuất hiện thay đổi chức vị, thậm chí, có vài thế gia Tam, Tứ

phẩm đều có tộc nhân bị cuốn vào trong đó, xuất hiện tình huống bị giáng chức.

Trong hệ thống quân võ, thế cục biến hóa cũng rất phức tạp.

Sau nửa chén trà, nàng mới báo cáo đại khái xong.

Công Dương Sách đại khái sắp xếp lại tình hình một chút, trong lòng liền nắm chắc thế cục trong triều.

Trong khoảng thời gian hắn không có ở đây, thế cục trong triều biến hóa không nhỏ. Dựa theo thế cục trước mắt đến xem, phần thắng bên phía bọn họ đã là càng ngày càng lớn.

Chỉ cần lại đẩy lên mấy ván như vậy, bên bọn họ liền có thể nắm chắc thắng lợi.

Hắn rất hài lòng với chuyện này, trong ánh mắt cũng toát ra vài phần ý cười.

Uống một ngụm trà, hắn chợt nhớ tới một chuyện, hỏi Hiểu Nguyệt: "Đúng rồi, tình hình bên Lũng Tả quận thế nào rồi?"

Dựa theo dự đoán của hắn, dựa vào bản lĩnh của Tiền Học Hàn và Vương Thủ Triết, hắn là có thể chống đỡ mười mấy hai mươi năm dưới sự liên thủ của Tả Khâu thị và Tào thị. Nhưng đến lúc này, cũng nên có kết quả rồi.

"Chủ nhân thứ tội."

Sắc mặt Hiểu Nguyệt thoáng cái biến đổi.

Nàng "bụp" một tiếng quỳ xuống, thấp thỏm bất an nói: "Kế hoạch nhắm vào Lũng Tả quận đã thất bại, Ấu Khanh tiên tử cũng đã ngã xuống."

Tay Công Dương Sách bưng chén trà nhỏ hơi dừng lại, ánh mắt bỗng dưng trầm xuống.

Hắn nhìn về phía Hiểu Nguyệt: "Chuyện gì xảy ra? Nói thử xem."

"Là như vầy…"

Hiểu Nguyệt cúi đầu, chậm rãi kể lại chuyện xảy ra hơn ba mươi năm trước.

Theo lời kể của Hiểu Nguyệt, động tác của Công Dương Sách càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cuối cùng dứt

khoát ngừng động tác, đặt chén trà lại trên bàn trà.

Đợi đến khi Hiểu Nguyệt nói xong, hắn trầm mặc vài giây mới tiêu hóa xong tất cả tin tức, truy hỏi: “Ngươi nói là, một loạt mưu tính này đều xuất phát từ tay Vương Thủ Triết? Bao gồm đề án gia trì Thanh La vệ cũng là bút tích của hắn?”

“Vâng.”

Đầu ngón tay Công Dương Sách gõ nhẹ lên bàn trà, lâm vào trầm tư thật sâu.

Qua một lúc lâu, hắn ta mới thở dài một tiếng: “Xem ra, rốt cuộc ta vẫn đánh giá thấp Vương Thủ Triết…”

Phải biết rằng, bất kỳ kỹ thuật nào, từ bắt đầu nghiên cứu đến thành thục, lại đến có thể phổ cập mở rộng, đều cần một quá trình tương đối dài. Mặc dù có huyết mạch đặc thù có thể gia tốc quá trình này, cũng vẫn cần thời gian tích lũy, mới có thể hình thành đầy đủ ưu thế.

Trong quá trình này, lắng đọng chính là tâm huyết và tinh lực của vô số người.

Đây cũng là lý do tại sao đa số kỹ thuật cao cấp trên đời đều nằm trong tay thế gia đại tộc.

Bởi vì chỉ có thế gia đại tộc mới có nhiều tài lực, vật lực như vậy, cùng với nhân thủ đi nghiên cứu và kinh doanh những thứ này.

Lương chủng của Tả Khâu thị là như thế, truyền thừa luyện khí của Công Dã thị là như thế, ngành chăn nuôi ở Mạc Nam là như thế, các loại kỹ thuật mà thánh địa Lăng Vân cũng có, không có ngoại lệ.

Vương Thủ Triết có thể đề xuất kế hoạch khai phá biển Thanh La, lại có thể ở sau khi Thanh La vệ trưởng thành, trong thời gian cực ngắn xây dựng căn cứ nuôi trồng sản lượng lớn, cũng nhanh chóng dựa vào hệ thống dây xích lạnh trên không trung mở thị trường, cung ứng lượng lớn, điều này chỉ có thể nói rõ trong tay Vương thị sớm đã có kỹ thuật thành thục.

Hơn nữa, Vương Thủ Triết có lòng tin rất lớn đối với việc nuôi dưỡng hải sản và phối hợp tiêu thụ với hệ thống chuỗi đông lạnh trên không trung.

Nói cách khác, chuyện nuôi dưỡng Thanh La vệ và hải sản này, có lẽ Vương Thủ Triết đã mưu đồ từ lâu.

Sự thảm bại của Tào thị, ngoại trừ vấn đề của bản thân, một nguyên nhân rất quan trọng khác, chính là vừa lúc đánh vào trên họng súng của Vương thị…

Thậm chí Công Dương Sách không thể hoàn toàn xác định rốt cuộc Vương Thủ Triết bắt đầu kế hoạch từ khi nào. Có lẽ là sau khi chế tạo hệ thống dây xích lạnh trên không trung và đạt được thành công, cũng có lẽ sớm hơn…

Tên Vương Thủ Triết này, tâm tư thâm trầm, mưu cục lâu dài, thật sự không phải người bình thường có thể sánh kịp.

"Chủ nhân, bên phía Vương thị, tỳ tử lo lắng xảy ra sai lầm, không dám tự tiện chủ trương, bởi vậy chỉ là quét đuôi một cái, Vương Thủ Triết hẳn là không phát hiện được việc này có chúng ta ở sau lưng thúc đẩy." Hiểu Nguyệt nhìn sắc mặt của Công Dương Sách, thận trọng nói: "Chủ nhân, tỳ tử…"

"Không tự tiện làm chủ là đúng." Công Dương Sách khoát tay: "Đứng lên đi, đây không phải vấn đề của ngươi. Tâm cơ mưu lược của Vương Thủ Triết đều là người phi thường, không phải ngươi có thể đối phó được. Làm càng nhiều thì sai càng nhiều."

Tu vi nhãn giới đến phần này của hắn, rất nhiều chuyện đều đã nhìn thấu.

Trên đời này, làm người cho tới bây giờ đều không phải là ngu xuẩn, mà là ngu xuẩn lại không tự biết.

Nói cho cùng, Tào Ấu Khanh chính là bởi vì quá mức " am hiểu tự tiện chủ trương", lại cố tình không có phần tâm cơ và mưu lược kia, mới có thể nhiều lần ngã vào trong tay Vương Thủ Triết, cuối cùng đem mạng của mình cũng góp vào.

Đáng tiếc!

"Tạ chủ nhân."

Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng lên.

Thấy nước trà hơi nguội, nàng thuận tay rót thêm chén trà cho hắn, cung kính đưa tới: "Chủ nhân, nếu người Vương Thủ Triết này lợi hại như vậy, có muốn…"

“Cái này thì không cần.” Công Dương Sách khoát tay áo: “Mưu đồ của hắn có sâu hơn nữa, Vương thị chung quy cũng chỉ là một thế gia trung lưu mà thôi, ở trước mặt đại thế chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe.”

Tuy Lũng Tả quận vì sự nhúng tay của Vương Thủ Triết mà không thể đoạt được như ý nguyện, nhưng Liêu Viễn quận và Lĩnh Bắc quận đều đã bị bọn họ âm thầm nhét vào trong sự khống chế, lúc này đại thế đã thành, mặc cho Vương Thủ Triết lợi hại như thế nào cũng không thay đổi được đại cục.

Hiện giờ việc hắn phải làm là dốc hết toàn lực, giúp “hắn” giành lấy cuộc chiến đế tử.

Đợi “Đế tử chi tranh” kết thúc, mặc cho Vương Thủ Triết hắn trí kế thông thiên, chung quy cũng chỉ là môn hạ của tân đế, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lệnh.

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa ấu khanh cũng là người của hắn, không thể chết vô ích được.

Món nợ này, hắn ta cần phải đòi lại.

Dù sao cũng phải để Vương Thủ Triết biết, người của Công Dương Sách hắn không phải ai cũng có thể động.

Công Dương Sách nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, trong đôi mắt xẹt qua một tia tàn khốc: “Như vậy tính ra, ước hẹn năm mươi năm giữa Long Vô Kỵ và Vương thị sắp đến kỳ rồi nhỉ?”

“Bẩm chủ nhân, còn hai năm nữa.” Hiểu Nguyệt hạ giọng nói: “Chẳng lẽ chủ thượng muốn…”

“Thay ta hẹn Long Vô Kỵ một chút.” Công Dương Sách một hơi uống cạn linh trà, “Chuyện của đế tử, cũng nên để vị ‘Hoàng thúc’ này của hắn xuất lực rồi.”

“Vâng, thưa chủ thượng.”

Trong lòng Hiểu Nguyệt không khỏi đồng tình với Vương Thủ Triết kia, vậy mà chọc công tử muốn đích thân ra tay.

…

chương 3:/chương thứ ba Vợ tôi là thiên kiêu!

…

An Giang, chính là một trong hai con sông lớn quan trọng nhất của Đại Càn quốc.

Nó nguồn gốc phát ra từ cao nguyên Tây Hải, đi qua hai quận Tây Hải và Lĩnh Bắc, ở giữa có mấy nhánh sông tụ hợp vào trong đó, cuối cùng từ Lũng Tả quận vào biển, tổng độ dài ước chừng mấy vạn dặm.

Giao Long Bang là địa đầu xà An Giang, phạm vi thế lực cũng rất lớn. Giang đoạn từ Lĩnh Bắc đến Nhập Hải Khẩu gần vạn dặm, cũng tức là hạ du trong An Giang, đều thuộc phạm vi thế lực của Giao Long Bang.

Để tiện quản lý, cách mỗi ngàn dặm, Giao Long Bang thiết lập một phân đà, mỗi phân đà đều có một vị đương gia Thiên Nhân cảnh phụ trách tọa trấn.

Hơn nữa quanh năm đi theo bên cạnh Long Vô Kỵ là Nhị đương gia ‘Xích Ngọc Giao’ Tưởng Ngọc Tùng, Tam đương gia ‘Đồ Linh Thủ’ ‘Đỗ Thiên Canh’, nghĩa tử ‘Độc Nhãn Giao’ Triệu Vô Tình vân vân, toàn bộ Giao Long Bang tổng cộng có hơn mười lăm vị cường giả Thiên Nhân cảnh.

Trong đó, chỉ riêng đương gia Thiên Nhân cảnh hậu kỳ đã có ba bốn vị, thực lực không thể nói là không hùng hậu.

An Giang trung du, phân đà Lĩnh Bắc tiên ngọc.

Phân đà này nằm ở tiên ngọc lĩnh phía bắc của Lĩnh Bắc quận, lưng hướng mặt nước, cách Đại Càn quốc chỉ vẹn vẹn có một con sông, chính là địa phương cách Đại Càn quốc đoạn sông An Giang gần nhất.

Chỗ Lâm Giang, có một bến tàu chiếm diện tích không nhỏ, chính là phân đà tiên ngọc.

Trong bến thuyền, một công tử áo trắng đang bưng chén trà, chậm rãi quệt nước trà.

Trên bàn trà trước mặt hắn, đang bày ra một bàn cờ do linh ngọc điêu khắc thành. Trên bàn cờ giăng khắp nơi, quân cờ màu trắng ngọc cùng quân cờ màu đen đã hạ xuống không ít, hiển nhiên đã hạ xuống một đoạn thời gian.

Đối diện bàn cờ, đà chủ phân đà tiên ngọc, "Phi Thiên Điêu" Kỷ Thần cầm trong tay một quân cờ màu đen, vẻ mặt đau khổ, do dự bất định.

Qua một hồi lâu, hắn mới một mặt xoắn xuýt đem quân cờ thả xuống.

Công tử áo trắng đối diện mí mắt cũng không nhấc lên, đầu ngón tay vừa nhấc, trong gùi cờ liền có một quân cờ màu trắng ngọc bay ra, "Đùng" một tiếng rơi vào trên bàn cờ.

Kỷ Thần tập trung nhìn vào, mồ hôi trên trán lập tức chảy xuống.

"Ngươi thua."

Công tử áo trắng nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

"Vâng vâng vâng. Ta thua."

Kỷ Thần lau mồ hôi trên trán, lập tức vẻ mặt cầu xin rút ra một tấm kim phiếu trước mặt, bỏ vào đối diện.

Cũng không biết rốt cuộc hai người đánh cờ bao lâu, kim phiếu trong tay hắn chỉ còn lại mấy tấm mỏng manh, trước mặt công tử áo trắng lại dày cộm, có thể tưởng tượng được thua thảm cỡ nào.

Mặc dù thế lực của Giao Long Bang không thua Tử Phủ thế gia bình thường, nhưng Kỷ Thần hắn chẳng qua chỉ là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh, chưởng quản cũng chỉ là một trong mười phân đà của Giao Long Bang, ngày bình thường kiếm được nước béo cũng đủ cho bản thân hắn tu luyện, nơi nào có tiền tiết kiệm?

Bây giờ những thứ trên bàn này, gần như cũng đã là toàn bộ tài sản của hắn, nếu tiếp tục thua, hắn thật sự sắp phá sản rồi.

Công tử áo trắng lại không có chút ý tứ đồng tình với Kỷ Thần.

Hắn tùy ý khoát tay áo, quân cờ trên bàn cờ lại một lần nữa trở xuống trong gùi cờ.

“Trận tiếp theo.”

“Còn đánh nữa không?”

Biểu cảm của Kỷ Thần vốn đã rất đắng chát, nghe vậy thì suýt chút nữa thì trực tiếp khóc lên.

Hắn vội vàng che kim phiếu trước mặt mình, cầu xin tha thứ nói: “Kế công tử, ngài đánh cờ với ta, cho dù thắng cũng không thú vị, hay là chúng ta nghỉ một chút? Hoặc là, chờ Nhị đương gia chúng ta tới, ngài tìm hắn cùng ngài đánh? Kỳ nghệ của hắn mạnh hơn ta nhiều.”

Thì ra vị công tử áo trắng này chính là đại thiên kiêu của thánh địa, Công Dương Sách.

“Không cần. Đổi một người khác cũng sẽ không có bao nhiêu khác biệt.” Công Dương Sách không thèm để ý giương mắt nhìn về phía Kỷ Thần đối diện: “Hạ cờ đi.”

Kỷ Thần không có cách nào, đành phải cầm một quân cờ đen, vẻ mặt cầu xin bắt đầu chăm chú suy nghĩ.

Hắn cảm giác, kim phiếu của mình hôm nay sợ là khó thoát khỏi kết cục bị móc rỗng rồi!

Đúng lúc này.

Ngoài bến thuyền, bỗng nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp bá khí hùng hồn: “Ha ha ha ha, kế công tử đại giá quang lâm, lão phu không nghênh đón từ xa, thất kính.”

Cùng lúc đó truyền đến, còn có một đạo uy thế như thủy triều mãnh liệt mà đến, bành trướng phập phồng, tràn đầy khí phách hùng hồn khó nói lên lời.

Động tác đánh cờ của Kỷ Thần ngừng lại, vội vàng nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy một luồng hào quang rực rỡ bao bọc lấy uy thế từ phía chân trời lan tràn đến, trong phút chốc đã đến cửa bến tàu.

Rất nhanh, hào quang tản ra, một bóng người từ trong đó hiển lộ ra, long hành hổ bộ tiến vào ụ tàu.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng, nửa chân dài, ăn mặc vô cùng tùy ý, trên cằm còn có râu, nhìn qua không có chút uy nghiêm nào mà cường giả Tử Phủ cảnh nên có, ngược lại là một thân khí tức thảo mãng.

Nhưng mà, khí tức trên người hắn còn chưa tan hết, như thủy triều bành trướng, dĩ nhiên thể hiện ra sự cường đại cùng uy nghiêm của hắn.

Đến đây, chính là lão đại của Giao Long Bang, Long Vô Kỵ.

"Lão đại, ngài đã đến rồi ~"

Kỷ Thần như được đại xá, vội vàng bỏ quân cờ xuống nghênh đón, đồng thời nhường ghế thái sư của mình ra, cung kính mời Long Vô Kỵ ngồi xuống.

Công Dương Sách cũng đứng lên, giơ tay khách khí hành lễ: "Long gia."

"Hiền công tử khách khí ~ "

Long Vô Kỵ giơ tay khách khí đáp lễ, hai người lúc này mới phân chủ khách ngồi xuống lại.

Công Dương Sách chính là đại thiên kiêu của thánh địa, tương lai hơn phân nửa có thể trở thành cường giả Thần Thông cảnh, Long Vô Kỵ đương nhiên phải cho hắn vài phần mặt mũi, tuy rằng tư thế ngồi vẫn lười nhác như trước, nhưng giọng điệu nói chuyện lại hiếm khi khách khí.

Hai người hàn huyên vài câu, Long Vô Kỵ liền nói tới chính sự: "Hiền công tử là quý nhân việc bận, sao lại nhớ tới lão đầu tử ta đây? Còn đặc biệt sai người tới hẹn ta gặp mặt?"

"Không dối gạt Long gia, ta đến đây là vì Trường Ninh Vương thị. Người tùy tùng bên cạnh ta là Tào Ấu Khanh vì Vương thị mà vẫn lạc, lần này ta đến đây chính là mời Long gia cùng ra tay đối phó Vương thị." Công Dương Sách nói xong, ngước mắt nhìn Long Vô Kỵ: "Bây giờ Vương thị phát triển lớn lực hải sản ở Thanh La vệ, buôn bán trên biển cũng thường xuyên qua lại, Long gia đều thấy hết. Chỉ cần Long gia đồng ý ra tay, sau này, lợi ích của mảnh đất này sẽ do ngài tiếp nhận, bên ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chút nào."

“Đề nghị của Sách công tử rất có sức hấp dẫn.” Long Vô Kỵ nở nụ cười: “Nhưng mà, không phải Sách công tử đã quên, ta và Vương thị còn có một ước hẹn năm mươi năm.”

Nếu không phải như thế, hắn há sẽ ngồi nhìn Vương thị từng bước một lớn mạnh đến tình trạng bây giờ?

“Chẳng qua chỉ là một hiệp nghị miệng mà thôi” Công Dương Sách không thèm để ý, “Chỉ cần có thể đạt được mục đích, dùng chút thủ đoạn thì sao chứ? Huống chi, ước định miệng có rất nhiều sơ hở. Muốn xé bỏ ước định, động thủ sớm với Vương thị cũng không phải là việc khó gì.”

Hắn cảm thấy, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Giữa các thế gia đại tộc và các thế lực định ra ước định, sau đó lại xé bỏ rất nhiều. Cứ nói là hắn sẽ không để ý, chỉ sợ ngay cả Vương thị cũng không trông cậy vào Long Vô Kỵ có thể hoàn toàn tuân thủ ước định.

Không ngờ, Long Vô Kỵ nghe vậy lại thu nụ cười lại, trong đôi mắt hơi nheo lại hiện lên một tia lãnh ý: “Ngươi muốn ta hủy ước? Hừ! Công Dương Sách, tuy ta kính ngươi là đại thiên kiêu, nhưng ta nguyện ý cho ngươi thêm vài phần mặt mũi. Nhưng mà, Long Vô Kỵ ta làm việc, còn chưa tới phiên ngươi tới dạy.”

Tuy Công Dương Sách là đại thiên kiêu, lưng tựa thánh địa, bối cảnh hùng hậu, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là huyết mạch hoàng thất, đương nhiên cũng có kiêu ngạo của mình. Hắn có thể khách khí với Công Dương Sách, cho hắn thêm vài phần mặt mũi, nhưng Công Dương Sách muốn chỉ huy hắn làm việc, lại không thể.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Mặc dù Long Vô Kỵ ta không phải là người tốt gì, nhưng duy chỉ có chuyện bội tín vứt bỏ, ta làm không được.”

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Công Dương Sách nghe nói như thế, sắc mặt cũng rất khó coi.

Hắn sớm đã nghe nói qua tên tuổi của vị “Hoàng thúc” Long Vô Kỵ này, cũng biết tính tình của hắn cổ quái, nhưng không ngờ lại là một người cứng đầu như vậy.

Hai người vung tay vẫy nhau, bầu không khí lập tức giằng co.

Kỷ Thần ở bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trời ạ ~ lão đại cùng Sách công tử sẽ không đánh nhau chứ?

Hai người bọn họ đều là cường giả Tử Phủ cảnh, một khi đánh nhau, bến tàu này của hắn sẽ không giữ được.

Qua không biết bao lâu, Công Dương Sách hừ lạnh một tiếng: "Nếu Long gia đã kiên trì, vậy thì chờ thêm hai năm nữa. Đến lúc đó, Long gia chắc hẳn không có lý do gì từ chối nữa."

"Đó là đương nhiên." Long Vô Kỵ ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: "Đến lúc đó, không cần Sách công tử nói, lão phu sẽ tự mình ra tay với Trường Ninh Vương thị."

"Được. Hi vọng Long gia sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay." Công Dương Sách nói xong, cũng lười nói nhảm với Long Vô Kỵ nữa, đặt chén trà xuống đứng dậy rời đi.

Chờ thêm hai năm là có thể chờ thêm hai năm.

Tả Hữu đều đã chậm ba mươi mấy năm, cũng không kém hai năm này. Thừa dịp hai năm này, hắn vừa vặn cũng có thể làm chút chuẩn bị khác.

Tâm niệm lóe điện chớp, hắn đã đến bên ngoài ụ tàu.

Quảng tay áo vung lên, một đạo hào quang màu bạch kim cũng đã đem thân hình của hắn hoàn toàn bao phủ.

Sau một khắc, hào quang phóng lên tận trời, chỉ chớp mắt đã như cầu vồng xuyên qua bầu trời, rồi lập tức như một thanh lợi kiếm gào thét bay ra, mang theo uy thế cuồn cuộn biến mất ở chân trời xa xôi.

…

Lũng Tả Trường Ninh vệ.

Ở phía tây bắc thành Trường Ninh, có một miệng núi lửa cỡ trung.

Bởi vì sự tồn tại của nó, dẫn đến từng mảng lớn đất đai loạn thạch hoành sinh, nham thạch hóa tương đối nghiêm trọng, thế cho nên chỉnh thể đất đai khó có thể khai hoang diện tích lớn.

Bởi vậy, mảnh đất lớn này trải qua thời gian dài, đều tồn tại hình thức đồng cỏ rộng lớn.

Nhưng mà họa phúc tương y, bụi núi lửa từ thời cổ đại chồng chất xuống đã sớm hòa làm một thể với mặt đất, khiến cho trong đất ẩn chứa vật chất dinh dưỡng phong phú, cỏ nuôi rất tươi tốt.

Thịt dê bò do mục thảo này nuôi dưỡng ra, phẩm chất cũng tương đối thượng đẳng, rất có lượng tiêu thụ ở địa khu sáu vệ phía Nam.

Lúc ban đầu, là Hoàng Phủ thị chiếm cứ một bãi cỏ lớn này, được gọi là Hoàng Phủ Đại mục trường. Hiện giờ, bãi chăn nuôi này đã sớm rơi vào tay Vương thị, đã trở thành Vương thị đại mục trường.

Vương thị đại mục trường, tuy chỉ có lợi nhuận hàng năm mà nói, không có hiệu quả gì trong tất cả sản nghiệp của Vương thị. Nhưng mà, nó lại là một trong những sản nghiệp căn cơ của Vương thị.

Thịt Li Ngưu, thịt heo, thịt dê bình thường sản xuất ra hàng năm, ngoại trừ chuyên cung cấp cho Bình An, Tân An hai trấn ra, sản lượng còn lại cơ bản đều tiêu hóa xong ở Trường Ninh vệ và phụ cận.

Mạch Tử, lúa tử hai loại cây nông nghiệp chủ yếu này, tất nhiên là nhu yếu phẩm sinh tồn của nhân tộc. Nhưng tiến hành bổ sung thịt cho kết cấu đồ ăn, khiến khí huyết người ta càng thêm thịnh vượng, đối với người trẻ tuổi phát triển phát triển cũng rất có lợi.

Bây giờ bình dân của cả Trường Ninh vệ, cho dù là tá điền, tổng thể sinh hoạt có chút giàu có, bình quân tiêu hao đối với thịt, cá, trứng, sữa đều vượt xa Trường Ninh vệ trăm năm trước.

Sau khi các đời người này tăng cường dinh dưỡng, khiến cho người trẻ tuổi đương đại của Trường Ninh vệ, bao gồm tố chất thân thể bên trong thể trạng, đều vượt xa các tổ tiên, chiều cao bình quân, thậm chí là tỉ lệ tư chất huyết mạch đều cao hơn chỉnh thể Lũng Tả quận.

Mà bao gồm Linh Giác Li Ngưu, Thiết Bối Man Trư, Tây Bắc Linh Nhục Ngưu và các loại Linh Nhục loại sản xuất cũng tăng nhiều theo từng năm. Chỉ là bởi vì Linh Nhục sản xuất chu kỳ quá dài, tiêu hao cũng rất lớn, một mực khó có thể thỏa mãn nhu cầu Linh Nhục loại không ngừng gia tăng của toàn bộ Trường Ninh vệ.

Trong đó khó bồi dưỡng nhất chính là Tây Bắc Linh Nhục Ngưu, là một loại thực phẩm cấp ba, chu kỳ trưởng thành của nó mặc dù đã bị rút ngắn thành trăm năm, nhưng chi phí nuôi dưỡng bình quân vẫn có thể đạt tới mấy vạn càn kim một con.

Dù cho loại thịt linh này, trải qua rất nhiều đời bồi dưỡng chất lượng tốt, thể trạng của nó đã có thể so với voi trưởng thành, tỷ lệ một lần sản xuất thịt cũng gần vạn cân, nhưng chi phí một cân càn kim thuần thành đồng dạng thập phần đáng sợ.

Tuy nhiên, là linh nhục tam giai, hiệu quả bổ sung khí huyết của tu sĩ Huyền Vũ rất mạnh, cũng có trợ giúp đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của tu sĩ Huyền Vũ. Vì vậy cho dù chi phí có cao đến đâu, Vương thị đại mục trường cũng phải được diện tích lớn nuôi dưỡng.

Bây giờ tổng số lượng Linh Ngưu Tây Bắc lớn nhỏ do Vương thị nuôi đã đạt tới hơn năm trăm con, hơn nữa từng năm thêm vào, dự tính tương lai không lâu, mỗi năm có thể tàn sát mười con, miễn cưỡng có thể cung ứng Vương thị.

Không còn cách nào khác, đám thiên kiêu và đại thiên kiêu của Vương thị quá nhiều. Các loại linh thực giàu khí huyết và dinh dưỡng, cùng với các loại đan dược bổ sung là không thể tránh khỏi. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của bọn họ, chậm trễ tiền đồ.

Thậm chí, đám đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh như Vương Thủ Triết, Vương Lung Yên vì gia tốc tu luyện, thịt ăn đều là linh nhục ngũ giai. Nhưng mà linh thú ngũ giai, bãi chăn nuôi bình thường nào có điều kiện nuôi dưỡng?

Hoặc là đợi con linh thú ngũ giai nào đó đui mù, đi đụng 【Thủ Triết quan】 tìm chết. Hoặc là, chỉ có thể thu mua thời gian dài. Tóm lại, giá cả cực kỳ cao, còn cực kỳ không ổn định.

Bởi vậy, trong Vương thị đại mục trường cũng đang thử nuôi dưỡng thịt trâu tứ giai. Chỉ là hạng kỹ thuật này cần tích lũy lâu dài, nội tình trên nghề chăn nuôi của Vương thị quá kém.

Ngay miệng núi lửa mục trường.

Ở bên ngoài miệng núi lửa, Vương thị xây dựng một căn cứ nhỏ.

Cơ địa loại nhỏ này, cung cấp cho thành viên trung tâm Vương thị, cùng với các gia tướng trường kỳ ở lại làm việc. Chính là trong căn cứ này, khống chế toàn bộ Vương thị đại mục trường.

Cho tới nay, người trấn thủ Vương thị đại mục trường đều là Vương Lạc Đồng đời chữ Lạc của Vương thị.

Nàng cẩn trọng phát triển ngành chăn nuôi, đã năm sáu mươi năm, mở rộng quy mô nuôi dưỡng tổng thể khoảng gấp ba lần, trước mắt giá trị sản lượng tổng thể vượt qua một trăm vạn càn kim, cũng góp nhặt rất nhiều kỹ thuật chăn nuôi cho Vương thị.

Trọng yếu hơn là, trong quá trình này, nàng còn từ chủ tu công pháp 【Huyền Nguyên quyết】, chuyển tu Hỏa hệ công pháp 【Xích Long chân quyết】, dựa vào hỏa hệ linh mạch bên trong núi lửa, không ngừng tăng lên tu vi, hơn nữa thành tựu Thiên Nhân cảnh.

Đương nhiên, nếu không phải lúc trước nàng chủ động đi hỏi Vương Thủ Triết xin một con huyết cổ Giá Y, cũng không có khả năng tư chất như vậy ở tám mươi bảy tuổi đã xông lên Thiên Nhân cảnh.

Cùng lúc đó.

Trong căn cứ bãi chăn nuôi Vương thị.

Một vị nam tử trung niên để ria mép từ trong xe ngựa nhảy xuống, trong lòng ngực của hắn còn ôm một thằng bé khoảng bốn năm tuổi.

Gia tướng trung niên Linh Đài cảnh phụ cận đang trực, Vương Trùng vội vàng dẫn mấy tộc binh đi lên nghênh đón, chắp tay nói: “Bái kiến Lôi lão gia, ra mắt Tông Bác thiếu gia.” Hắn vung tay lên, liền có tộc binh mang theo phu xe ngựa đến một

bên nghỉ ngơi, cũng đem một ít vật tư sinh hoạt trên xe ngựa tháo xuống.

Những thứ đó đều là trái cây và vịt vịt cá ngỗng sản xuất trong các nông trang của Vương thị, tuy nơi này là đại mục trường Vương thị, nhưng sản lượng sản lượng trái cây và nông phụ sản phẩm rất ít.

“Vương Xung, nương tử nhà ta đâu? Chẳng lẽ, lại đi tuần tra bên trong bãi chăn nuôi?” Lôi Bác Vũ ôm đứa nhỏ đi vào căn cứ, vừa hỏi vừa nói. Hắn là con rể Vương thị, vốn có thể giúp đỡ Vương Lạc Đồng quản lý kinh doanh trong bãi chăn.

Chỉ là ba mươi chín năm trước, sau khi sinh hạ trưởng nữ vương Ly Hồng, căn cứ theo quy củ gia tộc, hài tử nhất định phải trưởng thành ở chủ trạch đến mười sáu tuổi, mà tốt nhất là có cha mẹ một phương nuôi dưỡng.

Bởi vậy, làm bên yếu thế trong hôn nhân, Lôi Bác Vũ chỉ có thể quay về chủ trạch Vương thị dẫn con.

Cũng may Vương thị đại mục trường cách chủ trạch, ra roi thúc ngựa cũng chỉ nửa ngày, Vương Lạc Đồng có thể dành thời gian trở về đoàn tụ, Lôi Bác Vũ cũng có thể thường xuyên mang theo hài tử đến thăm Lạc Đồng.

Như vậy, chờ sau khi Vương Ly Mân mười tám tuổi, Lôi Bác Vũ mới trở lại bãi chăn nuôi hiệp trợ Lạc Đồng. Cho đến năm năm trước, Vương Lạc Đồng vẫn còn ở Linh Đài cảnh tầng chín đỉnh phong, lại sinh hạ một đứa con trai Vương Tông Bác.

Lôi Bác Vũ chỉ đành trở về chủ trạch Vương thị một lần nữa, tận tâm tận lực làm vú em. Hết cách, ai bảo lúc hắn còn trẻ, điên cuồng mê luyến Vương Lạc Đồng chứ? Ở rể mà nói, dù sao cũng phải trả một cái giá lớn.

Cũng may Lôi Bác Vũ cũng không oán hận lắm, dù sao lão bà hắn là thiên kiêu Vương thị, dù sao cũng phải kiếm nhiều điểm cống hiến cho công việc của gia tộc chứ? Một thiên kiêu tu luyện, nếu muốn tốc độ nhanh thì tiêu hao tài nguyên cũng không ít.

Mặc dù Vương thị phụng dưỡng cho Lạc Đồng rất nhiều, nhưng cũng cần nàng hoàn thành nhiệm vụ ngoài định mức

kiếm được điểm cống hiến, mới đủ tăng tốc tu luyện. Mà Lôi Bác Vũ ở chủ trạch cũng không nhàn rỗi, luôn nhận một chút nhiệm vụ gia tộc không cần công tác, trợ cấp một chút tài nguyên hao tổn của thiên kiêu nương tử.

Trở lại chuyện chính.

Gia tướng Vương Trùng cung kính đáp lời: "Lôi lão gia, ngài cũng biết, theo quy mô cùng sản lượng của bãi chăn nuôi Vương thị chúng ta càng lúc càng lớn. Luôn sẽ có một số hung thú hung cầm, sau khi từ Đại Hoang Trạch bên kia vượt lên bờ, vượt qua biên cảnh Trấn Trạch vệ, lẻn vào trong bãi chăn nuôi của chúng ta ăn trộm linh súc."

"Hai ngày trước, có gia tướng tuần tra phát hiện tung tích mấy con hung cá sấu hoang trạch, chúng hành động vô cùng xảo trá, đã vụng trộm kéo đi vài con Linh Giác Li Ngưu. Lạc Đồng lão tổ tự mình suất lĩnh gia tướng tộc binh, tiến đến vây quét những con hung ngạc kia."

"Hung Ngạc Hoang Trạch?" Lôi Bác Vũ cau mày: "Uệ thị bên Trấn Trạch vệ làm sao vậy? Quá sơ suất với phòng bị của Đại Hoang Trạch. Ta cũng có nghe nói qua, mấy năm gần đây đã phát sinh vài lần."

"Lúc trước Vương thị chúng ta đã phái người điều tra, hẳn không phải Uông thị cố ý." Vương Trùng nói: "Bên phía bọn họ gặp tai họa nghiêm trọng hơn, còn không cẩn thận chết một tộc nhân."

Hai người đang nói chuyện.

Xa xa, một thớt ngựa chạy nhanh tới: "Nhược Đồng lão tổ có ở đây không? Hạo thiếu gia nhà chúng ta, phụng mệnh áp giải một nhóm súc sinh tới đây, đều là lương chủng vạn dặm xa xôi từ Mạc Nam vận chuyển đến."

"Lạc Đồng không ở đây, để ta xử lý việc này." Lôi Bác Vũ giao đứa nhỏ Vương Tông Bác cho tộc binh chăm sóc. Sau đó mang theo một đám quản sự, cùng với nhóm tộc binh tráng đinh đi nghênh đón Vương Thất Hạo.

Số lượng trâu dê ngựa chở từ Mạc Nam tới rất nhiều, hơn nữa phần nhiều là trâu bò ngựa chất lượng tốt. Có thể thấy được

lần này Mạc Nam Vương thị đã giúp đỡ Trường Ninh Vương thị.

Hơn nữa những trâu dê ngựa này chỉ là một phần quà mừng trong đó, các thỏi sắt còn lại đều do Vương Thất Chiêu tự mình áp tải đi kho của Vương thị.

Một đám người bận rộn, mất trọn vẹn cả ngày mới bố trí ổn thỏa nhóm súc sinh, đăng ký tạo sổ hoàn thành di chuyển.

Sau khi bận xong, Vương Thất Hạo và Lôi Bác Vũ mới có cơ hội ngồi xuống uống trà ăn cơm.

"Thất Hạo à, ta nghe nói ngươi lại xin đi trợ giúp Thanh La vệ quản lý sản nghiệp ngư trường, sau đó bị Thủ Triết gia chủ bác bỏ?" Lôi Bác Vũ uống linh trà, ngữ điệu hơi chế nhạo nói: "Ngươi cũng vậy, trong nhà có mỹ nương tử nũng nịu không hầu hạ, tình nguyện chạy xa đến Thanh La vệ nuôi cá?"

Vương Thất Hạo chính là con thứ của thiếu tộc trưởng Vương Tông An, thiếu niên thì dễ chơi, không bằng ca ca Vương Thất Chiêu hắn trầm ổn.

"Tứ cô gia gia." Vương Thất Hạo vẻ mặt buồn bã nói: "Mơ ước của ta, nhưng biển rộng mênh mông vô cùng, ta cũng muốn đi Thiên Lam đại lục trong truyền thuyết nhìn một cái. Ai, chỉ là vị trong nhà của ta, thật sự quá đau khổ. Không cho ta cái này, không cho ta cái kia… Nhưng nàng còn rất biết làm bộ làm tịch mà khiến tổ mẫu vui lòng, đã huyên náo đến mức tổ mẫu tự mình động thủ đánh ta hai lần rồi!"

Vừa nhắc tới tổ mẫu của hắn, Lôi Bác Vũ cũng nghiêm mặt lại, vội vàng nói: "Ta nói tiểu tử ngươi cũng nên đánh, ra khỏi Viễn Hải là một chuyện nguy hiểm cỡ nào chứ? Ngươi muốn Vũ Văn tiểu nương tử người ta, tuổi còn trẻ đã thủ tiết sao? Huống chi, ngươi chậm rãi sinh ra một An Chá, không sinh nhiều người, Thủ Triết gia chủ há có thể thả ngươi ra ngoài?"

"Ài, Tứ cô gia gia người thật đúng là một cái âm điệu với gia gia." Vương Thất Hạo lẩm bẩm oán giận nói, "Lão nhân gia ông ấy nói, chỉ cần ta sinh ra năm hài tử, liền tùy tiện đi nơi nào… Chưa sinh đầy năm cái trước, không cho phép bước ra khỏi khu vực an toàn một bước…"

“Năm người… hơi tàn nhẫn.” Khóe miệng Lôi Bác Vũ giật giật: “Nhưng ngươi cũng phải thông cảm ông nội ngươi một chút, người trẻ tuổi thế hệ này của các ngươi chưa từng trải qua. Năm đó nhân khẩu của Vương thị thưa thớt, thực lực yếu ớt, gần như đã đến mức diệt môn. Vì vậy, Thủ Triết gia chủ hy vọng Vương thị nhanh chóng thịnh vượng lên. Dù sao bây giờ Vương thị cũng có tiền, nuôi được càng nhiều hài tử hơn.”

Thật ra sau khi Vương Lạc Đồng sinh một cái, cũng không muốn sinh nữa. Kéo dài nhiều năm, mỗi lần gặp mặt đều sẽ bị Thủ Triết gia chủ răn dạy một trận. Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành tiếp tục cố gắng, trước khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh lại thêm một nam đinh.

Phải biết rằng, tu sĩ Huyền Vũ càng cường đại, tỷ lệ sinh dục càng ngày càng thấp. Sau khi hai bên phu thê đều là Linh Đài cảnh, tỷ lệ mỗi lần thụ thai đều vô cùng thấp, cần phải cố gắng nhiều hơn mới được.

Nhận được sự bức bách của Thủ Triết gia chủ, Lôi Bác Vũ cảm thấy khoảng thời gian đó là khoảng thời gian hắn khắc sâu ấn tượng nhất trong cuộc đời, đau đớn và vui vẻ.

Nghĩ tới việc này.

Khóe miệng Lôi Bác Vũ cong lên một nụ cười sâu xa, có một lão bà thiên kiêu thực lực cường đại, cuộc sống thật đúng là phong thái đa màu.

Bỗng dưng!

Đúng vào lúc này.

Trong căn cứ, “Loảng xoảng” một tiếng vang thật lớn, dường như có thứ gì đó đập xuống.

Mọi người vội vàng ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy trên quảng trường, một cái đầu hung thú to lớn, đang dữ tợn vô cùng mà nằm ở trên mặt đất. Ở bên cạnh nó, lơ lửng một nữ tử dáng người nóng bỏng, tay cầm một cây roi dài giống như liệt hỏa, sắc mặt của nàng không phải rất tốt, phảng phất có chút phẫn nộ.

“Nương, nương tử về rồi sao?” Lôi Bác Vũ vội vàng tiến lên, nhìn đầu lâu của con thú kia mà không khỏi hít một hơi khí

lạnh: “Cái này, đầu lâu hung cá sấu hoang trạch thật lớn, chẳng lẽ đây là hung cá sấu ngũ giai sao?”

“Sao ngươi lại ở đây?” Vương Lạc Đồng lạnh nhạt liếc hắn một cái.

Lòng Lôi Bác Vũ run lên, vội vàng cười nói: “Nương tử, là đứa bé Tông Bác kia nhớ nàng, ầm ĩ muốn tới thăm nàng.”

Vừa nhắc tới Vương Tông Bác, sắc mặt Vương Lạc Đồng mới hòa hoãn lại một chút: “Hai ngày sau, ngươi dẫn hắn về sớm một chút. Mấy ngày nay, bãi cỏ sẽ không yên ổn.”

“Tứ cô nãi nãi.” Vương Thất Hạo liếc đầu hung thú kia một cái, cũng là tiến lên hành lễ nói: “Vậy mà sẽ có một đầu hung thú cấp năm, một đường từ Đại Hoang Trạch đến bãi cỏ của chúng ta. Đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra loại chuyện này.”

Trong lòng của hắn âm thầm bội phục không thôi, Tứ cô nãi nãi thật là lợi hại, mới tấn thăng Thiên Nhân cảnh không bao lâu, liền có thể chém giết hung thú cùng giai, hơn nữa tựa hồ còn không bị thương.

“Hóa ra Thất Hạo cũng ở đây.” Thái độ của Vương Thất Hạo với Vương Thất Hạo lại thân thiện hơn rất nhiều, biểu cảm nghiêm túc trả lời: “Lúc này chắc không phải Uông thị giở trò quỷ, bọn họ còn không có bản lĩnh sử dụng hung thú cấp năm. Ta đã suy đoán, hơn phân nửa là bên trong Đại Hoang Trạch xuất hiện chút vấn đề, dẫn đến một bộ phận hung thú lưỡng cư ở Thủy Lục di chuyển bên ngoài.”

“Việc này làm không tốt sẽ xảy ra vấn đề lớn, phải lập tức bẩm báo Tứ ca xử lý. Nếu cần thiết, có thể liên hợp cao thủ tiến hành tiêu diệt Đại Hoang Trạch. Các ngươi nghỉ ngơi một lát, ta đi viết thư dùng quạ đưa thư truyền tin tức. Lão Lôi, đầu lâu hung thú này giao cho ngươi xử trí.”

Dứt lời, nàng mạnh mẽ dứt khoát bỏ đi.

“Nương tử, nàng cứ yên tâm đi, vi phu nhất định sẽ xử lý tốt.” Lôi Bác Vũ lớn tiếng đáp lại, đồng thời trong lòng đắc ý không thôi, hắn có tầm nhìn, cưới một lão bà khí phách phi phàm.

Cuộc sống vui vẻ vô biên a, chỉ đáng tiếc, tạm thời nàng không chịu tái sinh.

…

chương 4:/chương thứ tư Lão bà đại thiên kiêu của ta…

…

Thủ đô Đại Càn, Quy Long Thành.

Là quốc đô của Đại Càn, Quy Long Thành không chỉ là nơi ở của hoàng thành, mà còn là chính trị, kinh tế và trung tâm văn hóa của Đại Càn.

Trong thành quần anh tụ tập, không chỉ tụ tập nhân tài đứng đầu các ngành các nghề toàn quốc, đồng thời, cũng là nơi tụ tập nhiều cường giả nhất Đại Càn.

Tương tự, thành viên hoàng thất Đại Càn, phần lớn cũng tụ tập ở đây.

Thành đông, gần biên giới trung tâm thành, có một khu trạch viện chiếm diện tích không nhỏ.

Trạch viện trưởng này rộng chừng vài dặm, bên trong có mấy tòa nhà lớn, đình đài lầu các vô số, trung tâm còn có một cái hồ nhỏ, bất luận là cảnh sắc, hay là bố cục, đều là không thể bắt bẻ.

Đặt ở địa phương này, trạch viện như vậy có lẽ không coi là lợi hại lắm, chủ trạch của thế gia Lục thất phẩm nào cũng lớn hơn quy mô này, nhưng trong Quy Long Thành tấc đất tấc vàng này, trạch viện như vậy, đã là tuyệt đại đa số thế gia không theo kịp.

Càng đừng nói, trong trạch viện này thậm chí còn có vài dòng linh mạch cực phẩm cỡ nhỏ hội tụ, chuyên môn cung cấp cho chủ nhân trạch viện tu luyện sử dụng, hiển nhiên là chuyên môn mời Thần Thông chân nhân ra tay, hội tụ linh mạch ở đây.

Mà tòa phủ đệ này, sở dĩ có thể có hào hoa xa xỉ như thế, đều bởi vì nó thuộc về hoàng thất Đại Càn, Ngô thị, chính là phủ đệ của “Khang quận vương” Ngô Thừa Tự.

Một ngày này, sau buổi lâm triều, một chiếc xe ngựa do bốn con linh mã kéo, mang theo ký hiệu hoàng thất từ từ dừng ở cửa quận vương phủ.

“Là xe ngựa của Quận vương điện hạ.”

Thủ vệ ở cửa nhận ra xe ngựa, liền vội vàng mở cửa lớn ra, đem xe ngựa đón vào.

Đợi khi vào đến trung môn, xe ngựa mới từ từ ngừng lại.

Người hầu lái xe buông chân đạp xuống, lập tức cung kính đi tới vén rèm xe ngựa lên, rồi mới lui xuống. Rất nhanh, trên xe ngựa liền đi xuống một thanh niên mặc triều phục quận vương màu xanh lá, mặt như quan ngọc.

Hắn đương nhiên là chủ nhân của tòa phủ đệ này, Khang quận vương Ngô Thừa Tự.

So sánh với Hành quận vương, Khang quận vương trông trẻ hơn rất nhiều, khí độ trên người cũng vô cùng thong dong, phảng phất như trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó ông ta.

Phải biết rằng, cho dù là thành viên hoàng thất, cũng cần có tu vi Tử Phủ cảnh trở lên. Hơn nữa ở trên chiến trường ngoại vực lập nhiều chiến công, mới có thể thụ phong “Quận vương”, mà nếu Quận vương muốn truyền thừa tiếp tục, người kế thừa cũng phải đạt được công huân nhất định.

Khang quận vương thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, lại là quận vương, chiến công và tu vi hiển nhiên đều không thiếu, chỉ có thể chứng minh tốc độ tu luyện của nó cực nhanh, đã vượt xa thiên kiêu bình thường.

Trên thực tế, hắn cũng thật sự là đại thiên kiêu đích mạch hoàng thất, đồng thời cũng là một trong những chuẩn đế tử tham dự cuộc chiến đế tử thế hệ này.

“Điện hạ.”

Thấy Khang quận vương xuống xe ngựa, lúc này có cung nhân thị giả nghênh đón, cung kính hành lễ với ông ta.

Khang quận vương khoát tay áo, liền bảo bọn họ lui xuống, lập tức bước nhanh vào nội viện.

Hôm nay là đại triều hội nửa năm một lần, chuyện trong triều hội có hơi nhiều, hắn nhất định phải tập trung tinh lực mọi lúc, gần nửa ngày trôi qua, dù hắn thân là tu sĩ Tử Phủ cảnh, tinh thần lực phi thường cường đại, cũng đã có chút mệt mỏi.

Hắn dứt khoát miễn thông lệ thỉnh an của các con cháu, dưới sự hầu hạ của thị nữ thay triều phục màu xanh lục trên người, đi đến tiểu hồ trong viện, chuẩn bị chơi Lộ Á một lát, thả lỏng tinh thần một chút.

Nói ra, cách chơi của "Lộ Á" này là từ bên Trấn Tả quận vương ở Lũng Tả quận truyền đến, bởi vì chơi cách tân Dĩnh, gần đây ở trong Quy Long thành cũng dần dần lưu hành.

Mấy đứa cháu của hắn chơi cảm thấy không tệ, cũng hiếu kính hắn mấy bộ. Hắn chơi một hồi, cũng có chút tâm đắc.

Nhưng mà, hắn hôm nay nhất định không thể nhàn nhã được.

Mới không có mấy cây, hắn liền thấy một thị vệ vội vàng từ ngoài viện chạy đến, hướng hắn bẩm báo: "Điện hạ, Huyền Miểu thượng nhân tới rồi."

Khang quận vương động tác hơi dừng lại, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng: "Mau mời."

Thị vệ kia lập tức vội vàng rời đi.

Rất nhanh, liền có một công tử áo trắng dưới sự dẫn dắt của thị vệ, từ ngoài viện đi vào. Người này, tự nhiên chính là Huyền Miểu Thượng Nhân, Công Dương Sách trong miệng thị vệ.

"Điện hạ."

Công Dương Sách vừa thấy Khang quận vương, lập tức cung kính hành lễ.

"Hiền đệ." Khang quận vương cười ha hả, lập tức buông cần Lộ Á ra nghênh đón: "Đã lâu không gặp, tu vi kiếm đạo của ngươi lại tăng lên rồi."

"Làm sao so được với điện hạ?"

Sau một phen hàn huyên, hai người lúc này mới ngồi xuống lương đình bên hồ, lệnh cho hạ nhân nấu nước trà, nói đến chính sự.

"Điện hạ, hành trình Hàn Nguyệt Tiên Triều lần này, tiểu đệ may mắn không làm nhục mệnh, cầm thứ ngài muốn về đây."

Công Dương Sách và Khang quận vương là thiếu niên quen biết, từng kề vai chiến đấu trên chiến trường. Ở trước mặt Khang quận vương, hắn hiếm khi thiếu đi mấy phần lạnh lùng,

trên mặt cũng có thêm một nụ cười thật lòng, giọng nói cũng tùy ý hơn rất nhiều.

Nói xong, hắn lấy ra một cái hộp từ trong nhẫn trữ vật đặt lên bàn đá trước mặt, sau đó nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Khang quận vương.

Khang quận vương không lập tức mở hộp ra mà nhìn Công Dương Sách, hỏi: "Dọc đường đi còn thuận lợi không? Có gặp phải nguy hiểm gì không?"

Gió lốc trong cơn lốc tàn sát bừa bãi, nguy cơ tứ phía, lấy thực lực Tử Phủ cảnh xuyên qua Cụ Phong Dương, vẫn là phải mạo hiểm không nhỏ.

"Điện hạ yên tâm, mặc dù có chút khó khăn trắc trở nhưng ta vẫn có thể ứng phó được." Trong lòng Công Dương Sách cảm thấy ấm áp, nụ cười trên mặt cũng rõ ràng hơn trước mấy phần.

Hắn lại đẩy hộp về phía trước: "Điện hạ hãy mở ra xem một chút đi~"

"Được."

Khang quận vương Ngô Thừa Tự lúc này mới mở hộp ra, cầm lấy vật phẩm trong đó xem xét tỉ mỉ.

Đó là một cái chuông đồng lớn chừng bàn tay, mặt ngoài màu vàng xanh khắc minh văn vô cùng phức tạp, trên thân chuông còn điêu khắc đồ án hung thú dữ tợn, nhìn qua tinh xảo vô cùng, cũng huyền ảo vô cùng.

"Quả nhiên là thần thông linh bảo 'Đãng Phách Chung'!" Khang quận vương hài lòng gật gật đầu, gương mặt khá là trầm ổn cũng nở nụ cười, "Hiền đệ, vẫn là ngươi đáng tin cậy. Vật này dù ở Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng là vật hiếm, ta vốn lo lắng ngươi sẽ đi một chuyến vô ích."

"Điện hạ hài lòng là được."

Công Dương Sách cười cười.

Phải biết rằng, Đãng Phách Chung này chính là linh bảo Thần Thông, mà trong Đại Càn quốc luyện khí truyền thừa cũng không hoàn chỉnh, cho dù là Công Dã thị am hiểu luyện khí nhất, cũng chỉ nắm giữ một hai cách điều chế linh bảo Thần

Thông. Đãng Phách Chung này, cũng chỉ có trong Hàn Nguyệt Tiên Triều có người hiểu phương pháp luyện chế.

Vì đạt được nó, hắn đã phí không ít công phu, đầu tiên là tìm được một luyện khí đại sư nổi danh của Hàn Nguyệt Tiên Triều, tốn một phen tâm tư mới thuyết phục được hắn luyện chế cho mình Đãng Phách Chung, sau đó bởi vì tài liệu không đủ, không thể không đi sưu tập tài liệu.

Sau khi thật vất vả gom đủ tài liệu, hắn lại đợi trọn vẹn hai mươi năm, mới rốt cuộc đợi đến lúc Luyện Khí đại sư kia luyện chế xong thần thông linh bảo Đãng Phách Chung.

Cũng may, tất cả cố gắng đều đáng giá.

"Tiếng chuông Đãng Phách Chung có thể chấn động thần hồn, chuyên khắc chế yêu ma ngoại vực lực lượng thần hồn yếu kém." Khang quận vương Ngô Thừa Tự vuốt ve minh văn mặt ngoài Đãng Phách Chung, có chút ý tứ yêu thích không buông tay: "Có nó, lần này ta nhất định có thể chém được chiến công xa xỉ trên chiến trường ngoại vực, tranh đoạt vị trí đế tử càng nắm chắc hơn."

Cái gọi là "Đế tử chi tranh", tranh giành chính là nhân tâm.

Nó không giống với luận võ lôi đài, hoàn toàn lấy giá trị vũ lực định thắng thua, mà là cần khảo nghiệm tố chất cơ bản của Chuẩn đế tử, từ tu vi huyết mạch, đến năng lực lung lạc lòng người, khống chế năng lực quốc gia, năng lực thống quân tác chiến, cùng với chiến tích trong quá khứ rất nhiều phương diện để bình phán.

Hắn biểu hiện càng xuất sắc, sẽ có càng nhiều người ủng hộ hắn, đến lúc đó, quyết định vị trí đế tử rơi vào hội nghị tông thân nhà ai, hắn liền có cơ hội đạt được càng nhiều phiếu số.

Quá trình trong đó tương đối phức tạp.

Mỗi một lần tranh giành đế tử, giữa chuẩn đế tử đều cần trải qua một quá trình đấu sức dài dằng dặc, mới có thể cuối cùng định ra thắng bại.

Bây giờ trên thế cục khống chế triều đình hắn đã chiếm ưu thế không nhỏ, nhưng Đại Càn chính là lấy võ lập quốc, chiến công cũng không thể hạ xuống.

Nếu hắn lập được công lao bất thế trên chiến trường ngoại vực, ở trong mắt các tông thân khác, nhất là trong mắt chư vị thân vương, tự nhiên là sẽ tăng thêm rất nhiều, cũng dễ dàng được thừa nhận hơn.

"Đãng Phách Chung này chính là linh bảo thần hồn cấp Thần Thông, cần dùng thần hồn tế luyện mới có thể khống chế." Công Dương Sách nhắc nhở Khang quận vương: "Điện hạ nhận chủ trước đi."

"Được."

Khang quận vương Ngô Thừa Tự gật gật đầu, lập tức bắt đầu tế luyện Đãng Phách chung.

Kỳ thật dưới tình huống bình thường, linh bảo Thần Thông chỉ có cường giả Thần Thông cảnh mới có thể khống chế.

Tuy nhiên, Khang quận vương Ngô Thừa Tự chính là đại thiên kiêu, huyết mạch cao hơn một tầng so với cường giả Tử Phủ cảnh, lực lượng thần hồn cũng mạnh hơn không ít so với cường giả Tử Phủ cảnh bình thường, toàn lực thúc giục huyết mạch chi lực cũng có thể miễn cưỡng khống chế.

Tuy nhiên, linh bảo Thần Thông dù sao cũng là linh bảo Thần Thông, bản thân bảo vật cấp bậc này cũng đã có linh tính nhất định, Khang quận vương một mình tế luyện, suýt chút nữa là không thành công.

Cuối cùng, vẫn là Công Dương Sách ra tay giúp hắn một tay, hai người đồng thời kích hoạt huyết mạch, dùng lực lượng Pháp Tướng Hư Ảnh ngăn chặn Đãng Phách Chung, lúc này mới thành công tế luyện.

Sau khi tế luyện thành công, Đãng Phách Chung hóa thành một điểm kim quang biến mất ở mi tâm Khang quận vương.

"Phù! Nguy hiểm thật." Khang quận vương Ngô Thừa Tự thở dài một hơi: "Lấy thực lực của Tử Phủ cảnh khống chế linh bảo Thần Thông quả nhiên vẫn có chút miễn cưỡng."

Công Dương Sách thu hư ảnh pháp tướng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Làm xong chính sự, tâm thần của hắn trầm tĩnh lại, cũng nhớ tới chuyện lúc trước tan rã vui vẻ với Long Vô Kỵ: "Đúng rồi,

tính tình vị hoàng thúc kia của điện hạ ngài luôn là như thế sao?”

Hắn nói cho Khang quận vương nghe chuyện Long Vô Kỵ đụng đinh trước đó.

Khang quận vương nghe xong, cũng không nhịn được thở dài: “Tính tình của hoàng thúc quả thực trước sau như một, nhận tử lý, ai khuyên cũng vô dụng.”

“Ngay cả điện hạ cũng không khuyên được?” Công Dương Sách có chút không tin.

“Khuyên không được.” Khang quận vương Ngô Thừa Tự có chút bất đắc dĩ: “Ta cho rằng ngươi là huynh đệ trong nhà mình, vậy thì cứ nói thẳng với ngươi đi, kỳ thực ta và hoàng thúc cũng không có bao nhiêu giao tình. Ông ấy đồng ý ủng hộ ta, chẳng qua là vì yêu cầu của lão tổ tông. Thậm chí chúng ta còn chưa từng gặp nhau mấy lần.”

Năm đó, hoàng thúc cũng là bởi vì tính tình quá thối quá cứng, mới náo loạn với người nhà, rời nhà trốn đi Lũng Tả quận. Ngay cả Lục gia gia và lão tổ tông cũng thường xuyên không làm gì được hắn, hy vọng mình có thể khuyên được hoàng thúc, đó thuần túy là suy nghĩ nhiều.

“Dù vậy, hắn cũng không khỏi quá không nể mặt ngài.” Công Dương Sách nhớ tới việc này, trong lòng vẫn tức giận: “Tốt xấu gì ta cũng là một trong những Chuẩn Thánh Tử, ngài lại là lựa chọn chuẩn đế tử do Vương Gia khâm định, tương lai đại khái có thể trở thành đế tử, tiếp chưởng đế vị, điệu bộ này của hắn không khỏi quá mức coi trọng bản thân.”

“Hiền đệ, đệ có điều không biết.” Khang quận vương cũng không bất ngờ, giải thích với Công Dương Sách: “Mẫu thân của hoàng thúc chính là An quốc công nhất mạch, là đích mạch tiểu thư của Triệu thị. Bây giờ Triệu thị thế lớn, rất có danh vọng trên triều đình, bản thân ông ta lại có tư chất thiên kiêu Ất đẳng, trước mặt lão tổ tông luôn luôn cực kỳ được sủng ái, thắt lưng tự nhiên cứng rắn.”

Thấy vẻ mặt của Công Dương Sách vẫn có chút không cam lòng, hắn lại khuyên nhủ: “Hoàng thúc ở trong dòng họ nhân duyên vô cùng tốt, không chỉ có trong số những Tử Phủ cường

giả thế hệ của thúc thúc bá, có không ít giao tình đã qua mạng với hắn, ngay cả trong thế hệ của lão tổ tông, cũng có không ít người từng đích thân dẫn hắn theo."

"Ta hiện giờ đã muốn tranh giành vị trí đế tử, cần phải thu được sự ủng hộ của tông thân. Có hoàng thúc giúp ta, trong chuyện này có thể làm ít công to. Vì chút chuyện nhỏ này đấu với hoàng thúc, không đáng."

Hoàng thất Đại Càn là thế gia nhất phẩm duy nhất của Đại Càn quốc, nội tình hùng hậu, là người bình thường căn bản không tưởng tượng nổi. Không nói cái khác, chỉ riêng cường giả Thần Thông cảnh, trong hoàng thất đã có rất nhiều, sau lưng mỗi cường giả Thần Thông cảnh đều có một đoàn thể lợi ích khổng lồ.

Tuy hắn là đích trưởng nhất mạch, cũng là người cạnh tranh có vị trí đế tử mạnh nhất, nhưng đại thiên kiêu trong hoàng thất cũng không phải chỉ có một mình hắn, bởi vậy hành sự còn cần cẩn thận ổn thỏa hơn.

"Điện hạ yên tâm, ta hiểu lợi hại trong đó." Công Dương Sách gật đầu: "Ta đã ước định với hắn rồi, hai năm sau mới hành động."

"Vậy thì tốt." Khang quận vương gật gật đầu, lại bổ sung: "Mặt khác, nếu như Vương Thủ Triết kia thật sự lợi hại như ngươi nói, vậy thì cho dù hắn không có chứng cứ chính xác có thể chứng minh ngươi có quan hệ với việc này, bây giờ hơn phân nửa cũng đã đoán được chân tướng. Dù sao, Tào Ấu Khanh chính là người đi theo của ngươi, chuyện này cũng không phải bí mật trong thánh địa, không khó tra ra."

"Nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ sợ hắn ta sớm đã tra xét được địa thế của ngươi. Tốt nhất ngươi nên thông báo cho gia tộc bên kia một chút, phòng ngừa Vương thị rút củi dưới đáy nồi, xuống tay với Công Dương thị. Ngoài ra, trong thánh địa cũng phải lưu lại hậu chiêu, tuyệt đối không thể bởi vì khinh địch mà bị hắn ta lợi dụng sơ hở."

Khang quận vương rốt cuộc chìm nổi trong triều đình nhiều năm, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi như vậy, đúng là đã thay Công Dương Sách suy nghĩ xa như vậy.

Trong lòng Công Dương Sách cũng kính phục không thôi, lập tức gật đầu nói: "Điện hạ yên tâm, việc này ta sẽ an bài, tất sẽ không cho Vương thị có cơ hội."

"Được. Ngươi cũng không còn là đứa trẻ năm đó, lời dặn dò ta cũng không nói nhiều nữa." Khang quận vương cười cười, lại nhìn về phía Công Dương Sách: "Vừa hay không lâu sau ta sẽ đi chiến trường ngoại vực, ngươi đã không vội động thủ, không bằng theo ta đi chiến trường ngoại vực một chuyến. Ngươi và ta huynh đệ, cũng đã lâu không kề vai chiến đấu."

Công Dương Sách bị hắn nói như vậy, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần hoài niệm, gật đầu nói: "Cũng tốt, ta liền cùng điện hạ đi một chuyến."

Dứt lời, hai người nhìn nhau mà cười, đều là nhớ tới thời gian hai người năm đó song kiếm, lang bạt chiến trường.

Tình hữu nghị giữa nam nhân và nam nhân, thường thường là đơn giản mà chất phác như vậy.

…

Bình An trấn, chủ trạch Vương thị.

Mấy ngày này, cuộc sống của Vương Thủ Triết vừa yên vui vừa tiêu dao.

Cả ngày, chính là cùng một ít tôn bối trong tuổi nhỏ, hoặc là trọng tôn tử ở cùng một chỗ, giảng cho bọn hắn những chuyện xưa đặc sắc tuyên cổ không thay đổi kia.

Hoặc là bị Liễu Nhược Lam mời đến Thủy Nguyệt Thiên Các, cùng nhau luận bàn tâm đắc trong quá trình tu luyện gần đây.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết âm thầm oán thầm là, mấy năm nay, xác suất xuất hiện Linh như không hiểu thấu đang dần dần gia tăng.

Thường xuyên, hắn thật vất vả mới cùng Nhược Lam luận bàn xong, lại trùng hợp vượt qua Nhược Linh hiện thân, kết quả tự nhiên lại bị một chén nước Đoan Bình lý luận ngược lại đến cực thảm.

Cũng may khiến Vương Thủ Triết vui mừng là, dưới sự nỗ lực của từng thế hệ của Vương thị, Vương thị bây giờ đã xưa đâu

bằng nay, không chỉ nhân khẩu trong tộc thịnh vượng, các tộc nhân cũng đã có thể khơi mào rường cột, tọa trấn một phương.

Phần lớn thời gian, Vương Thủ Triết chỉ cần khống chế tổng đà, chiếc tàu lớn Trường Ninh Vương thị này có thể vững vàng đi về phía trước.

Mặc dù hắn là người xuyên việt, nhưng qua nhiều năm như vậy, hắn đã sớm hoàn toàn dung nhập vào trong cuộc sống hiện tại. Những ký ức trên Trái Đất kia cũng dần bị hắn phủ bụi vào tầng cuối cùng của ký ức, chỉ có ngẫu nhiên trong lúc lơ đãng, mới có thể gợi lên chút tâm tư nho nhỏ.

Duy nhất không bị phủ bụi, chỉ có những kiến thức và nhìn xa của thời đại siêu việt kia.

“Phu quân, nếm thử “Linh Liên Tử Tử Tam Sắc Tam Sắc” mới phát minh ra gần đây của thiếp thân: “Linh Liên Tử Tử Tam Sắc” này, chẳng những có công hiệu giải độc thanh nhiệt mà còn làm dịu da thịt, ăn rất ngon a.”

Ngay khi Vương Thủ Triết ngậm kẹo đùa cháu, da thịt trơn bóng, khí sắc vô cùng tốt, Liễu Nhược Lam chậm rãi đi về phía hắn, trong tay còn tự mình bưng một bát nước canh ướp lạnh cổ quái bốc khói trắng, trên mặt cũng tràn đầy biểu cảm giống như hiến bảo, thoạt nhìn hiền lành đến cực điểm.

Vô cùng hiển nhiên, nàng rất có lòng tin với đồ uống lạnh mới được nghiên cứu lần này, cảm thấy nhất định có thể đạt được ca ngợi của phu quân.

Thân là một hiền thê gia chủ, còn có cái gì so với phu quân tán thành và khoe khoang, càng có thể làm nàng hài lòng đây?

Sau lưng Liễu Nhược Lam còn có một nữ tử dáng người thướt tha, rõ ràng đã trở thành Thiên Diễm tiên tử của chị em ruột Liễu Nhược Lam.

Trên mặt nàng vẫn đeo khăn che mặt, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lại tràn đầy đồng tình.

Trái tim Vương Thủ Triết bỗng dưng run lên, vội vàng nhìn về phía chắt trai Vương An Miểu và cháu gái bảo bối Vương Thao.

Kết quả, hai đứa nhóc rất không có nghĩa khí mà lăn lông lốc từ bên cạnh chạy mất, vừa chạy còn vừa trăm miệng một lời nói: "Gia gia/ thái gia gia, chúng tôi thiếu chút nữa quên mất, hôm nay còn chưa làm bài tập đâu."

"Bà nội / Thái nãi nãi tốt, Thiên Cương tỷ tỷ tốt, chúng ta đi dùng công đọc sách."

Sau đó, hai tiểu tử trong chớp mắt đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Không trách bạn bè vô năng, chỉ trách quân địch quá mạnh mẽ.

Vương Thủ Triết tứ cố vô thân đành phải đứng dậy, thâm tình chân thành bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Nhược Lam, dịu dàng nói: "Nương tử, cô đã phải lo liệu các loại chuyện vặt trong gia tộc, lại phải rút thời gian nghiên cứu ra loại ẩm phẩm mới cho phu quân, quả thực quá mức vất vả. Thủ Triết ta có tài đức gì mà có thể cưới được thê tử hiền lành dịu dàng như vậy? Sau này, chuyện vặt vãnh như thế cô cứ để đó, giao cho đầu bếp phụ là được."

"Có thể gả cho phu quân, cũng là may mắn lớn nhất đời này của thiếp." Liễu Nhược Lam ngọt ngào cười cười, "Có thể tự tay nấu nướng mỹ vị cho phu quân, nấu rượu ngon, là thành tựu lớn nhất của Nhược Lam thân là thê tử. Nào, phu quân, thừa dịp phẩm uống còn lạnh buốt, uống một ngụm trước đi. Thiên Lam muội muội vừa mới nếm qua, nói là hương vị rất đặc biệt, dư vị thật là lâu."

"Đúng vậy đúng vậy, Thủ Triết công tử, vật uống này có hương vị tuyệt vời, chớ cô phụ tấm lòng của Nhược Lam tỷ tỷ." Thiên Diễm tiên tử che môi, trong ánh mắt lộ ra một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, hiển nhiên, nàng cũng là người bị hại.

Nàng ôm đùi Liễu Nhược Lam, quả thực cũng ôm đủ mạnh, cơ bản cách một hai năm, đều phải chạy tới Vương thị ở một thời gian ngắn, hôm nay sớm đã đánh nhau với Liễu Nhược Lam, xưng hô tỷ muội với nhau.

Khoa trương nhất là, nàng đã lớn tuổi rồi mà còn không biết xấu hổ mở miệng một tiếng "Nhược Lam tỷ tỷ".

Vốn dĩ Vương Thủ Triết còn tưởng nàng đi con đường "đường vòng cứu quốc", dùng thủ đoạn tiếp cận Liễu Nhược Lam, cố gắng mưu đồ gây rối với Vương Thủ Triết hắn.

Kết quả, hơn mười năm trôi qua…

Đường cong này của nàng đã đi đủ khúc nhạc, nhưng chưa từng thấy nàng có bất kỳ hành động "cứu nước", hại Vương Thủ Triết lo lắng vô ích mấy chục năm.

"Nếu đã như vậy, vi phu lại từ chối thì bất kính rồi." Vương Thủ Triết vẻ mặt "kích động" và "cảm kích" bưng đồ ẩm thực hắc ám lên, vùi đầu uống sạch sẽ một ngụm, ngay sau đó giống như tán thưởng thở dài một hơi, "Tay nghề của nương tử, càng thêm tuyệt diệu không thể tả."

Quả nhiên là, trước sau như một khó uống.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng vẫn giả vờ uống ngon như trước, hơn nữa vẻ mặt bình tĩnh thong dong, giống như đã diễn luyện qua ngàn vạn lần.

Quả thực cũng đúng, đã sáu mươi mấy năm rồi, còn có gì không quen?

"Haizz~" Liễu Nhược Lam nhìn dáng vẻ hạnh phúc mỹ mãn của Vương Thủ Triết, cảm khái nói: "Thật sự là hâm mộ những người có hương vị hoàn chỉnh như các ngươi. Chỉ tiếc, mỗi lần ta nếm thử thức ăn nấu nướng của mình, đều cảm thấy hương vị có chút không thích hợp."

Đâu chỉ là không đúng… Quả thực là tác phẩm của thần tiên!

Trong lòng Vương Thủ Triết điên cuồng chửi bới không thôi.

"May mà mọi người khá đồng ý, ta mới nhặt được chút lòng tin." Liễu Nhược Lam hài lòng cười cười, "Phu quân, Thiên Diễm muội muội nói tìm chàng có chuyện quan trọng cần nói. Ta đi thư phòng xem một chút, nhìn chằm chằm vào bài tập của An Huyên và Mính Nhi. Những đứa nhỏ này đều rất da, chỉ cần không để ý thì sẽ trốn lười."

Khác với Vương Thủ Triết thích ngậm kẹo đùa cháu, Liễu Nhược Lam thích theo dõi bài học của bọn nhỏ hơn. Dưới sự chỉ điểm mạnh mẽ dịu dàng của nàng, bài học của bọn nhỏ

cũng không tệ lắm, ngay cả Vương Thất Hạo từ nhỏ nghịch ngợm gây sự cũng không dám lật ra Ngũ Chỉ sơn của nàng.

Liễu Nhược Lam nói xong liền xoay người rời đi lượn lờ, Vương Thủ Triết ngồi đối diện với Thiên Diễm tiên tử, uống trà nói chuyện phiếm.

Ở chung lâu, giữa hai người đã vô cùng quen thuộc, đặc biệt là sau khi phát hiện Thiên Diễm tiên tử "đường cong cứu quốc" không quay đầu, Vương Thủ Triết cũng không bài xích Thiên Diễm tiên tử như trước nữa.

Sau khi trà qua ba chén.

Thiên Diễm tiên tử lúc này mới nói: "Thủ Triết gia chủ, đầu tiên là chúc mừng Trường Ninh Vương thị vinh đăng lục phẩm thế gia. Tuy lục phẩm này…"

Nói đến đây, nàng nhịn không được ho khan một tiếng, trong thanh âm lộ ra yếu ớt cùng cổ quái.

Người khác có lẽ không hiểu Vương thị, nhưng Thiên Diễm tiên tử lại càng ngày càng hiểu sâu về Vương thị.

Đây nào phải là một thế gia lục phẩm bình thường, đơn giản chính là một lục phẩm cấp biến thái. Thậm chí có thể nói, cho dù là thế gia ngũ phẩm bình thường, cứng rắn chống lại cũng chưa chắc sẽ là đối thủ của Vương thị.

Nhược Lam tỷ tỷ thật là đáng sợ, Lung Yên lão tổ của bọn họ cũng sâu không lường được!

Mà gia chủ Vương Thủ Triết lại càng thần bí khó lường, khiến nàng vĩnh viễn không biết được chi tiết.

Ngoài ra, còn có đại thiên kiêu Lũng Tả Học Cung thanh danh lan xa - Ly Dao tiểu thư, sư tôn người ta chính là viện trưởng Học Cung, đại lão Thần Thông cảnh uy tín lâu năm!

Nội tình và hậu trường như vậy còn không phải là ưu thế lớn nhất của Vương thị. Ưu thế lớn nhất của bọn họ là có thể kiếm tiền!

Cho dù ba ngày hai đầu chạy về phía Vương thị, Thiên Diễm cũng không thể biết rõ, rốt cuộc bọn họ đang lặng lẽ kiếm được bao nhiêu tiền!

Điều duy nhất nàng ta dám khẳng định là, thu nhập của Tử Phủ thế gia bình thường, hơn phân nửa là kém xa Vương thị!

"Ai ~ đều do Thái Sử quận thủ nể mặt." Vương Thủ Triết tiếc hận nói: "Trên này không lên lục phẩm, thực sự không có ý nghĩa lớn."

Thật ra, nếu chỉ là mặt mũi của Thái Sử An Khang, Vương Thủ Triết hoàn toàn sẽ không để ý tới.

Chỉ là hiện tại địa bàn quản hạt của Vương thị quá lớn, chỉ riêng Bình An trấn và Tân An trấn còn dễ nói một chút, tư cách một thế gia Thất phẩm cũng đủ rồi, nhưng Thanh La vệ là nơi nào?

Nơi đó hải vực bao la, hòn đảo đông đảo, nói là một vệ, nhưng trên thực tế quản lý diện tích hải vực phi thường lớn, hải đảo cũng rất nhiều, sắp đuổi kịp nửa quận rồi.

Trừ phi Vương thị đồng ý chắp tay dâng lợi ích vất vả tranh thủ, bằng không, chỉ có sau khi tấn thăng thế gia Lục phẩm, mới có tư cách chân chính quản hạt Thanh La vệ.

Thiên Diễm tiên tử đảo đôi mắt xinh đẹp, không nhịn được liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái.

Người ta có bao nhiêu thế gia Thất phẩm muốn thăng cấp lên Lục phẩm cũng không có cách nào, ngươi thì hay rồi, lại còn không tình nguyện.

Tuy nhiên, nàng cũng không muốn vướng mắc chuyện này nữa, mà trịnh trọng nói: "Thủ Triết công tử, Thiên Diễm chúng ta nhận được tình báo, Công Dương Sách đã trở về từ Tiên Triều."

"Công Dương Sách?" Vương Thủ Triết khẽ cau mày: "Đó là ai?"

"Thủ Triết công tử, ngươi chớ làm nhục trí lực của ta." Thiên Diễm tiên tử hờn dỗi liếc mắt nhìn hắn, có chút tức giận: "Với năng lực của ngươi, há lại không biết kẻ đứng sau lưng Tào Ấu Khanh là ai? Năm đó Tào Ấu Khanh nhiều lần làm khó Vương thị, sau lưng có người đang âm thầm đẩy tay, ngươi há có thể không biết?"

“Ờ nhỉ, ngươi nói Huyền Miểu thượng nhân?” Vương Thủ Triết bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thật ra ta đã mơ hồ nghe nói người này, nghe nói chính là đại thiên kiêu thánh địa của Tử Phủ cảnh, tiền đồ rộng lớn không thể đo lường, tương lai tất thành trụ cột của Đại Càn quốc chúng ta.”

“Mặc dù Tào Ấu Khanh là tùy tùng của hắn, nhưng chung quy là bởi vì phạm tội mà bị chém giết ngay tại chỗ. Việc này, bộ môn liên quan đến quận thủ Lũng Tả quận chúng ta, đã sớm có phán đoán đứt đoạn. Theo cách nói của ngươi, người ta đường đường là Huyền Miểu thượng nhân, chẳng lẽ còn có thể bởi vì một tội phạm nhiều lần xúc phạm luật pháp Đại Càn, hơn nữa đã bị tru sát để làm khó dễ Vương thị nho nhỏ của ta hay sao?”

“Ha ha! Thủ Triết công tử, ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa.” Thiên Diễm tiên tử tức giận đến mức cười lạnh liên tục: “Ngươi dám thề, ngươi thật sự không biết Công Dương Sách đã tham dự vào cuộc chiến đế tử rồi sao? Nếu là thật, Thiên Diễm ta có thể bò ba vòng trên mặt đất, học chó sủa.”

“Được rồi được rồi, ta biết thì thế nào?” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu như Công Dương Sách kia tới gây sự với ta, tiên tử còn chuẩn bị bảo vệ ta hay sao?”

“Đương nhiên là ta không có năng lực bảo vệ ngươi.” Thiên Diễm tiên tử ánh mắt thần bí nói, “Có điều, nếu là vị điện hạ kia, vẫn có thể nghĩ cách hòa giải một chút thay ngươi. Chỉ cần Thủ Triết công tử chịu gật đầu…”

“Gia nhập trận doanh của các ngươi?” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, lắc đầu nói: “Xem ra, vị Thiên Cương các ngươi ủng hộ kia tình hình không phải rất tốt. Nếu không, quả quyết sẽ không chỉ là hòa giải một hai.”

Thiên Diễm tiên tử ánh mắt biến đổi, vội vàng giải thích: “Điện hạ của chúng ta là trạch tâm nhân hậu, không muốn…”

“Dừng, dừng lại.” Vương Thủ Triết ngăn cản: “Thiên Cương các ngươi giúp đỡ Vương thị chúng ta, nhân tình trong đó chúng ta sẽ nhớ kỹ. Nhưng vẫn là câu nói kia, Vương thị chúng ta chỉ là một chiếc thuyền nhỏ rách nát, không chịu nổi gợn sóng của cuộc chiến đế tử.”

“Vương thị chúng ta chỉ muốn chia làm bổn phận trồng ruộng, kiếm chút tiền, an thân lập mệnh, nuôi gia đình sống tạm.”

Thiên Diễm tiên tử tiếc hận thở dài nói: “Ý của Thủ Triết gia chủ, Thiên Diễm hiểu được. Chỉ có điều, phàm là chuyện trong thiên hạ, người không như ý thì tám chín phần mười. Bởi vì cái gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ngươi muốn yên lặng phát triển, chỉ sợ người bên ngoài không muốn.”

“Đa tạ tiên tử khuyên nhủ, chỉ có điều việc này Thủ Triết đã sớm định luận, ít nhiều cũng có chút đề phòng.” Vương Thủ Triết khách khí chắp tay.

“Nếu như thế, Thiên Diễm tiên tử sẽ không khuyên nhiều nữa.” Thiên Diễm tiên tử hơi do dự, vẫn là thấp giọng nói: “Thủ Triết công tử nhớ kỹ, Long Vô Kỵ người này lai lịch bất phàm, tính tình hỉ nộ vô thường. Ước hẹn năm mươi năm chớ có thật sự đối đầu với hắn. Ngoài ra, nếu thật sự không còn con đường nào khác để đi thì cửa lớn của điện hạ nhà chúng ta vẫn luôn mở rộng cho Vương thị.”

“Mặc dù điện hạ không cường thế bằng vị kia, nhưng nếu chỉ muốn bảo vệ Vương thị các ngươi lại không khó.”

“Được, Thủ Triết xin đa tạ tiên tử trước.” Vương Thủ Triết lễ phép đáp lại một câu.

Thiên Diễm tiên tử lại lần nữa không công mà lui, cũng là tiếc hận không thôi.

Có điều nàng cũng biết, Vương Thủ Triết là người giỏi mưu tự đoạn, trong chuyện nhận định cũng cực kỳ bướng bỉnh, không phải loại người dễ thay đổi chủ ý.

Vẫn là từ từ mưu đồ đi ~

Vừa nhã nhặn từ chối Thiên Diễm tiên tử.

Xa xa, Liễu Nhược Lam lại bưng một chén canh bốc lên khí băng cổ quái tới, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Vương Thủ Triết: “Uống.”

“Cái này…” Vương Thủ Triết khựng lại, dò xét yếu ớt hỏi: “Nhược Linh?”

“Đừng nói nhảm, uống!” Mặc dù dáng vẻ và cách ăn mặc giống nhau, nhưng Liễu Nhược Lam và Liễu Nhược Linh vẫn rất dễ phân biệt, thái độ nhìn khí tràng và nói chuyện là được rồi.

“Cái này…” Vương Thủ Triết nhìn thấy một bát nước canh đáng sợ giống như trước đó, nhịn không được có chút buồn nôn nói: “Vừa rồi đã uống một bát rồi.”

“Của nàng, của ta.” Liễu Nhược Linh giống như uy áp thoáng nhìn Vương Thủ Triết, trước sau như một lời ít mà ý nhiều.

Nhưng ý tứ lại biểu đạt rất rõ ràng, bát vừa rồi là của Liễu Nhược Lam, bát này là của nàng, đồng chí lão vương không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

Một cỗ cảm giác mát lạnh từ đáy lòng Vương Thủ Triết ập tới, có cần bộ dạng này không? Nếu Linh Nhược Lam, các ngươi chính là một thể… đã muốn nội quyển đến trình độ như vậy sao?

Dưới uy áp vô hình mà lạnh như băng, Vương Thủ Triết uống một hơi cạn sạch nước canh đáng sợ, còn lộ ra vẻ mặt hài lòng: “Nếu linh canh của ngươi không kém hơn Nhược Lam.”

Thấy hắn uống xong, khí tức băng lãnh trên người Liễu Nhược Linh mới tiêu tán chút ít, nhàn nhạt nhìn hắn nói: “Thủy Nguyệt Thiên Các, luận bàn.”

“Cái này…” Vương Thủ Triết chợt cảm thấy sởn tóc gáy, vội vàng nhìn xung quanh nói: “Bọn nhỏ vẫn còn ở đây.”

“Ngủ rồi.” Hơi lạnh của Liễu Nhược Linh lại lần nữa dâng lên: “Phần của ta, ngươi chuẩn bị quỵt nợ?”

quỵt nợ?

Vương Thủ Triết rên rỉ thảm thiết, nhìn trời than khóc, hắn đây là tạo nghiệt tử mấy đời, lấy một thê tử đại thiên kiêu cực phẩm như vậy?

Bi kịch!

…

chương 5:/chương thứ năm Thủ Triết ta! Cũng là đại thiên kiêu!

…

Hôm nay đã định trước là một ngày không bình tĩnh.

Vương Thủ Triết thật vất vả mới giải quyết được “Liễu Nhược Linh”, còn chưa kịp nghỉ ngơi một hơi, Vương Tông Xương bên này lại từ ngoại vực trở về, trước tiên đến tìm Vương Thủ Triết báo cáo.

Lần này Tông Xương làm việc khá quan trọng, Vương Thủ Triết cũng cực kỳ coi trọng.

Trong thư phòng, Vương Thủ Triết gặp mặt Vương Tông Xương.

“Tứ thúc.” Vương Tông Xương chắp tay áy náy nói: “Lúc trước khi thăm dò ở vực ngoại đã bị một số chuyện chậm trễ, nên không thể trở về tham gia lễ thăng cấp của gia tộc.”

Tông Xương tuy là đời chữ “Tông”, nhưng tuổi thực tế cũng chỉ nhỏ hơn Vương Thủ Triết năm tuổi, bây giờ cũng đã ngoài tám mươi.

Hắn sớm nhất bị huyết cổ Giá Y kích phát ra huyết mạch cương phong, cho tới nay đều là phụ tá đắc lực của Vương Thủ Triết, một trong trụ cột gia tộc.

Dựa vào nhiều lần lập công huân, hơn nữa thăm dò và chiến đấu ở ngoại vực trong thời gian dài, kinh nghiệm thực chiến phong phú, tốc độ tu luyện của Vương Tông Xương vẫn luôn duy trì ở danh sách thứ hai của gia tộc.

Kỳ thật từ mấy năm trước, hắn cũng đã thành công tấn thăng lên Thiên Nhân cảnh.

Chỉ là bởi vì Vương Thủ Triết sắp xếp đặc biệt, Vương Tông Xương vẫn biểu hiện rất khiêm tốn, tựa như một người ẩn hình, có rất ít công tích vĩ đại của hắn lưu truyền bên ngoài. Kết quả là, rất nhiều thế gia không quen thuộc, thậm chí còn không biết Trường Ninh Vương thị có một người như Vương Tông Xương.

Chính là bởi vì Vương Tông Xương quen thuộc với ngoại vực, cộng thêm tốc độ huyết mạch cương phong của hắn nhanh, am hiểu ẩn tung che hình, Vương Thủ Triết giao cho hắn công tác quan trọng nhất.

Đối với Vương thị mà nói, chuyện quan trọng có rất nhiều. Nhưng có liên quan đến ngoại vực, lại có thể nói là một trong những chuyện quan trọng nhất, không có gì hơn 【Điểm tập huấn tổng bộ Thần Vũ quân】.

Từ rất nhiều năm trước, Vương Thủ Triết đã ở trong Học Cung tìm kiếm tư liệu, tra xét bản đồ, kết hợp với bản đồ mà sân thí luyện Khí Linh đưa cho, cuối cùng khoanh vùng ra vị trí đại khái 【điểm tập huấn tổng bộ Thần Vũ quân】.

Chỉ là tiếc nuối chính là, nơi khoanh vùng kia cách Bình An trấn của Vương thị không dưới vạn dặm.

Vạn dặm ngoại vực hoàn toàn khác với vạn dặm trong Đại Càn quốc.

Vùng đất ngoại vực ít người lui tới, hung thú dày đặc, mỗi lần tiến lên dù là mấy trăm dặm, đều là càng lúc càng thâm nhập vực ngoại, các loại nguy hiểm sẽ tăng gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần.

Cũng may bây giờ gia tộc đang dần dần cường đại, mà theo Vương Tông Xương am hiểu thăm dò và che giấu tung tích nhất thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tính an toàn của hắn ở ngoại vực cũng theo đó gia tăng thật lớn.

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng không kiềm chế được hứng thú với tập huấn của Thần Vũ quân.

Sau khi đưa cho Vương Tông Xương một đống đạo cụ bảo vệ tính mạng, cùng với pháp bảo trang bị pháp loại tiềm hành che giấu, liền đuổi hắn ra khỏi nhà dò đường.

“Tứ thúc.” Vương Tông Xương lấy ra một xấp bản đồ được vẽ rất tường tận, bày ra trên mặt bàn và mặt đất, “Gần hai năm nay, ta vẫn luôn mở rộng khu vực thăm dò ra ngoài, những thứ này đều là bản đồ trong phạm vi năm ngàn dặm tới Tân An trấn của chúng ta.”

Mở bản đồ.

Vương Thủ Triết nhớ mang máng, trước đây khi chơi game luôn cần mở sương mù. Thì ra còn cảm thấy thiết kế kia là trói buộc, nhưng bây giờ trong hiện thực, Vương Thủ Triết hắn lại hứng thú mở bản đồ hơn bất kỳ ai khác.

Nguyên nhân chỉ có một điểm, nếu không sớm mở bản đồ mà nói, tùy tiện chui đầu vào vực ngoại, vận khí tốt tự nhiên không có trở ngại gì lớn, vận khí không tốt một đầu đâm vào trong sào huyệt đại yêu nào đó, không chỉ mình chết không có chỗ chôn, một cái không tốt, thậm chí còn có thể dẫn phát thú triều cùng với hậu quả tai nạn.

Đến lúc đó, Trường Ninh Vương thị nằm sát biên giới ngoại vực đứng mũi chịu sào, tuyệt đối chạy không thoát.

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, tộc nhân không phải NPC trong trò chơi, chết là chết. Mỗi một người bọn họ đều là một phần tử của huyết mạch gia tộc, là người sống sờ sờ, hơn nữa đều là thân nhân của Vương Thủ Triết.

Bất cứ một chuyện gì xảy ra, hắn đều luyến tiếc.

“Tiểu Tuyết, giúp Tông Xương ghi bản đồ vào hệ thống.” Vương Thủ Triết dặn dò, “Hơn nữa còn tiến hành sửa chữa Giáo Chính và Tu sửa.”

“Đinh đông! Là, chủ nhân.” Khí linh Tiểu Tuyết của gia tộc chải song đuôi ngựa bỗng dưng xuất hiện, lên tiếng chào hỏi Vương Tông Xương, “Trưởng lão Tông Xương tốt, hai năm không gặp, người ngoại trừ phơi nắng một chút, vẫn tuấn lãng như trước.”

“Tiểu, Tiểu Tuyết khỏe.”

Vương Tông Xương lúng túng dời mắt, lắp bắp lên tiếng chào hỏi.

Rất nhiều năm trôi qua, hắn vẫn không thích ứng được với hình tượng này của Tiểu Tuyết, cũng không dám không kiêng nể gì mà nhìn thẳng nàng.

Dù sao trong gia tộc cũng có tin đồn, hình tượng của Tiểu Tuyết, hẳn là có quan hệ với quá khứ bí ẩn của tộc trưởng Tứ thúc. Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn.

Dưới sự phối hợp của Vương Tông Xương và Tiểu Tuyết, bản đồ mới thăm dò ra rất nhanh đã được ghi hết vào hệ thống.

Sau đó, Vương Tông Xương lại tiến hành một vòng chỉnh sửa cẩn thận. Rất nhanh, một tấm bản đồ xinh đẹp, dùng phương thức hình chiếu hiện ra trước mặt hai thúc cháu.

Tấm bản đồ này, bao hàm bên ngoài Tân An trấn ước chừng một ngàn năm trăm dặm, toàn diện tích địa hình bên trong rộng lớn.

Bản đồ rõ ràng, sơn mạch hà xuyên, hẻm núi rừng rậm, hồ nước ẩm ướt, địa hình địa hình cực kỳ chu toàn.

Thậm chí, trên bản đồ, ngay cả mỗi một khu vực nguy hiểm đều đánh dấu ra, có vài vị trí đánh dấu màu đỏ, là thăm dò được trong đó có hung thú ngũ giai chiếm cứ. Còn có mấy chục chỗ màu lam, hoặc là đánh dấu màu xanh lục, là có một chút khoáng mạch hoặc là linh mạch tương đối tốt.

Đương nhiên, phần lớn linh mạch và hung thú ngoại vực đều ở cùng một chỗ.

Hung thú càng lợi hại, chiếm cứ linh mạch thường thường càng tốt, rất nhiều đều là linh mạch trung thượng phẩm. Bản đồ trân quý này, hao phí vô số nhân lực tài lực của Vương thị đầu tư vào.

Thậm chí, có mấy gia tướng, hơn mười tộc binh cũng bởi vậy mà hi sinh.

Mà ở bên ngoài phạm vi một ngàn năm trăm dặm, Vương Tông Xương dùng phương thức thăm dò hình chữ “Z” to rộng trăm dặm, mở ra một bản đồ hẹp dài kiểu hành lang.

Hơn nữa, bản đồ kiểu Côn Bằng này cũng không phải là thẳng tắp mà đi.

Khi Vương Tông Xương thăm dò đến phía trước có điểm nguy hiểm, bình thường đều sẽ đánh dấu sau đó đi đường vòng, số lần nhiều hơn, tấm bản đồ dài này, liền trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo giống như Xà Hành.

Có thể thấy được trong quá trình Vương Tông Xương đang thăm dò, gặp phải khó khăn và nguy hiểm. Cũng chỉ có huyết mạch Cương Phong như hắn, lấy tốc độ tăng trưởng, lại tinh tu

ẩn nấp Thiên Nhân cảnh Huyền Vũ tu sĩ mới có thể làm được đến một bước này.

Nếu đổi lại là Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, sợ là phải một đường đánh qua, động tĩnh lớn không nói, còn dễ dẫn đến phản ứng dây chuyền, dẫn đến một số nguy hiểm không biết tên.

"Tứ thúc, những điểm nguy hiểm phía trước còn đỡ, nhiều nhất chỉ là sào huyệt của hung thú ngũ giai hoặc lục giai, đi vòng qua là được." Vương Tông Xương chỉ vào năm ngàn dặm, một mảng lớn bị hắn bao vây lại, dùng màu đỏ thẫm đánh dấu ra địa bàn rất lớn nói: "Mấu chốt là khu vực lớn này, chỉ là bên ngoài ta đã đụng phải, liền có mấy cái sào huyệt hung thú. Qua sự điều tra cẩn thận của ta, trong khu vực lớn này, tất nhiên chiếm cứ một con thất giai đại yêu."

"Đại yêu cấp bảy… có cơ hội đi vòng qua không?" Vẻ mặt Vương Thủ Triết ngưng trọng không thôi.

Đại yêu thất giai ít nhất cũng có thực lực của lão tổ Tử Phủ cảnh. Một số đại yêu nào đó huyết mạch lợi hại, sống đủ lâu, chiến lực càng phi thường đáng sợ.

Bình thường mà nói, những hung thú ngoại vực này đều là ở trong hoàn cảnh pháp tắc sâm lâm trưởng thành, chiến đấu, săn bắn, chém giết địa bàn chính là thường ngày của chúng nó. So với tu sĩ nhân tộc Huyền Vũ cùng giai, sức chiến đấu còn lợi hại hơn một bậc.

"Hơn phân nửa là không vượt qua được." Vẻ mặt của Vương Tông Xương cũng rất nghiêm trọng: "Trí tuệ của đại yêu cấp bảy đã rất cao, quan niệm địa bàn của bọn chúng rất lớn, thường thường sẽ chiếm cứ phạm vi hàng ngàn dặm. Qua tính toán của ta, mục tiêu cuối cùng của chúng ta rất có khả năng là ở gần sào huyệt của đại yêu kia."

"Phỏng đoán rất hợp lý." Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý, "Kiến trúc quân doanh của Thần Vũ hoàng triều, hơn phân nửa sẽ được xây dựng trên linh mạch chất lượng cao. Cho dù nơi đó không có linh mạch, với năng lực của Thần Vũ hoàng triều, di chuyển linh mạch cũng không khó. Lại trải qua mười vạn năm thay đổi thương hải tang điền, vị trí linh mạch sinh ra biến hóa cũng bình thường."

“Nếu như vậy, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, diệt trừ con đại yêu thất giai kia.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Điểm tập huấn quân doanh của Thần Vũ hoàng triều, chúng ta nhất định phải mau chóng khai thác. Bây giờ phạm vi tranh giành đế tử lan đến đã càng ngày càng rộng. Nếu Vương thị chúng ta không muốn tiện tay lợi dụng, quân cờ vứt bỏ sẽ được đẩy nhanh tốc độ lên.”

Trong lúc bất tri bất giác, Vương thị đã dần trưởng thành đến mức này. Trong suy nghĩ của Vương Thủ Triết, một con đại yêu cấp bảy đã không còn là thứ không thể ngăn cản nữa.

“Tông Xương, trong vòng một hai năm kế tiếp, ngươi và Tiêu Hãn lão tổ, Thủ Dũng ba người tổ đội, diệt trừ từng sào huyệt hung thú ngũ giai, lục giai dọc đường.” Vương Thủ Triết phân phó nói: “Nếu gặp được mục tiêu lợi hại, có thể mời Lung Yên lão tổ tọa trấn chém giết.”

“Vâng, tứ thúc.”

Trong lòng Vương Tông Xương kích động không thôi, những năm gần đây hắn thăm dò vào sinh ra tử ở ngoại vực cũng không uổng phí. Chính là những tin tức mà hắn mang về, đã đặt nền móng nền tảng cho sự phát triển của gia tộc ở ngoại vực trong tương lai.

Với thực lực tổng thể hiện tại của gia tộc, hung thú ngũ giai lục giai căn bản không đủ để trở thành trở ngại. Một đường quét dọn, đồng thời cũng là chuẩn bị cho tương lai Vương thị tiếp tục mở rộng ngoại vực.

Sau khi Vương Thủ Triết xử lý xong chuyện ngoại vực, đang muốn trở về nghỉ ngơi, lại thấy gia tướng vội vàng đến báo, nói là nhận được tin tức Vương Lạc Đồng dùng quạ đưa thư truyền về.

Từ khi Vương Lạc Đồng chủ trì Vương thị đại mục trường thị ở phía tây bắc Trường Ninh vệ tới nay, bởi vì năng lực xuất sắc, luôn luôn không có đại sự gì, tin báo cấp báo càng hiếm thấy, đương nhiên Vương Thủ Triết coi trọng.

Lấy được cấp báo xem xét, hắn mới biết được, Đại Hoang Trạch phương hướng Trấn Trạch vệ xuất hiện biến cố.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết rơi vào trầm tư.

Một dạo hắn hoài nghi, đây có phải là chuyện Uông thị của Trấn Trạch vệ làm ra hay không. Hoặc là nói, là Công Dương Sách vừa mới từ Tiên Triều trở về âm thầm giở trò.

Tuy nhiên, hai khả năng này rất nhanh đều bị Vương Thủ Triết phủ định.

Người trước làm như vậy, Trấn Trạch vệ tất nhiên sẽ đứng mũi chịu sào, tình huống bị hại chỉ sẽ càng nghiêm trọng hơn. Mà người sau, nếu gây ra tai họa như vậy khiến Vương thị ghê tởm, vậy thì bố cục của Công Dương Sách không khỏi quá thấp.

Lấy tác phong làm việc của Công Dương Sách mà lúc trước hắn biết, người này mặc dù có chút vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng còn không đến mức dùng ra thủ đoạn hạ thừa thấp kém như vậy, mà hại người hại mình.

Bất kể như thế nào, suy đoán từ đầu đến cuối cũng chỉ là suy đoán.

Việc cấp bách, vẫn là phải đích thân tới hiện trường nhìn một chút.

…

Lúc chạng vạng tối.

Bên ngoài căn cứ chính của Vương thị đại mục trường.

Một đoàn xe ngựa hạng nặng Bắc Địa đang kéo từ xa tới gần.

Trước sau xe ngựa đều có gia tướng tộc binh cưỡi chiến mã thủ hộ. Trong đó, trên những chiếc xe ngựa dẫn đầu kia, chất đầy từng khối thịt hung thú lớn.

Chúng đều đến từ một con hung thú cấp năm 【Hoang Trạch Hung Ngạc】 bị Vương Lạc Đồng chém giết.

Hung cá sấu hoang trạch, là hung thú tương đối thông thường trong hoang trạch, năng lực sinh sản của chúng rất nhanh, trưởng thành rất nhanh, hình thể khổng lồ. Thường thường khi ở tam giai, liền có thể đạt tới mấy ngàn cân nặng. Đến tứ giai, thậm chí có thể qua vạn cân!

Mà hung cá sấu hoang trạch ngũ giai lại vô cùng hiếm thấy, cho dù là ở trong vùng đất hoang vu diện tích rộng lớn cũng

hiếm thấy. Sau khi con hung thú ngũ giai này bị chém chết, chỉ riêng thịt sau khi cắt ra đã nặng hơn hai vạn ba ngàn cân.

Mà da hung cá sấu bị lột ra, cũng là một loại vật liệu phòng ngự vô cùng tốt, trong đó có một ít bộ phận tinh hoa, thậm chí có thể lấy ra để luyện chế phòng cụ da giáp cấp Linh Khí.

Ngoài ra, trên xe ngựa còn lôi kéo một ít thịt cá sấu hoang trạch tam giai tứ giai. Bọn chúng đều đã bị gia tướng xử lý tốt, da quy da, thịt về thịt, răng cùng xương cốt đều là phân loại đặt ở trên xe ngựa.

Nhân loại cùng hung thú tranh đoạt nơi ở của nhau, lịch sử lâu dài không thể đếm xuể. Đối với mỗi bộ vị trên người hung thú, đều lợi dụng đến mức tận cùng, tuyệt đối không có nửa điểm lãng phí.

Nếu không tính một số súc sinh bị tổn thất và lòng người hoảng sợ do thú tai mang đến. Đợt hung thú xâm lấn này ngược lại đã mang đến lợi ích cực lớn cho Vương thị.

Nhất là thịt hung thú ngũ giai, lỗ hổng bên trong Vương thị rất lớn.

Mỗi đại thiên kiêu, thiên kiêu trong nhà đều ăn rất ngon. Đại thiên kiêu cấp Thiên Nhân cảnh như Vương Thủ Triết, nếu hoàn toàn ăn thoải mái, một tháng tiêu hao mấy ngàn cân thịt là chuyện dễ dàng.

Thu hoạch khổng lồ cũng khiến gia tướng và tộc binh đều vui mừng. Thu hoạch lần này không tệ, Lạc Đồng lão tổ tất nhiên sẽ phát thưởng xuống.

Theo đoàn xe tiến vào căn cứ, dẫn tới sự vây xem của rất nhiều mục nông thuộc Vương thị phụ thuộc.

Hung thú bạo động, chuyện tàn hại súc sinh bọn họ đã nghe nói. Nhưng còn chưa tạo thành ác quả đã bị Lạc Đồng lão tổ chém giết. Những hung thú này cũng từ kẻ cướp ăn biến thành thức ăn của nhân loại.

Điều này khiến đám mục nông xao động bất an, lập tức ổn định lại. Có Lạc Đồng lão tổ ở đây, bất kể là hung thú gì cũng không lật nổi sóng gió.

Đây chính là sức ảnh hưởng mà một lão tổ có thực lực cường đại mang đến cho gia tộc.

Lão tổ Thiên Nhân cảnh, sẽ như một cây định hải thần châm, ổn định một thứ trung tâm nhất của gia tộc, đó chính là "lòng người".

Mà trong căn cứ, Vương Lạc Đồng, Lôi Bác Vũ, Vương Thất Hạo và những tộc nhân nòng cốt khác đang nhìn các gia tướng hăng hái bỏ thịt vào hầm lạnh trong hầm, trong lòng vừa vui mừng lại vừa có chút ưu sầu.

Lúc gia tộc tương đối nghèo, trong hầm lạnh đều là khối băng dùng.

Những khối băng này, đều là lúc mùa đông, từ vùng duyên hải thuyền bắc đến, giá cả tuy xa xỉ, nhưng lại là nhu yếu phẩm sinh tồn của thế gia gia tộc. Nếu không, cũng chỉ có thể dùng muối tiến hành ướp chế.

Nhưng đồ ướp chế dùng ít một chút vẫn được, một khi ăn nhiều, đối với thân thể cũng chỉ có hại vô ích.

Bây giờ Vương thị lựa chọn lãnh khố 【Hàn Tinh Trận】 càng thêm kiên cố nhiệt độ, tuy chi phí rất cao, nhưng có thể càng kiên định nhiệt độ, cũng có lợi cho trữ trữ đồ ăn.

Có thu hoạch linh nhục tất nhiên là chuyện tốt, nhưng sản xuất liên tục ổn định của Vương thị đại mục trường càng quan trọng hơn. Cho dù dừng lại một năm, Vương thị cũng sẽ chịu tổn thất cực lớn.

Vấn đề ở Đại Hoang Trạch một ngày không giải quyết, sẽ thủy chung là một cây gai trong lòng đám người Vương Lạc Đồng.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời, một tiếng hạc kêu kéo dài vang lên.

Một chiếc phi liễn linh cầm từ trong tầng mây bay xuống, vững vàng rơi vào trong căn cứ của mục trường. Từ tiêu ký trên kiệu sương phi liên có thể thấy được, đó là tọa giá chuyên dụng của gia chủ Vương Thủ Triết.

Phát triển đến loại tình trạng này của Vương thị, nếu người đứng đầu một nhà không có phi liên chuyên dụng, ra ngoài sẽ không còn mặt mũi gì nữa.

Dù sao, Vương Thủ Triết cũng không đến mức còn phải đi lên phi liên công cộng, hoặc là tự mình bay trên trời nhỉ?

Vương Lạc Đồng thấy vậy thần sắc vui mừng, vội vàng nghênh đón, chắp tay hành lễ với Vương Thủ Triết vừa ra khỏi phi liên: "Tứ ca ca, cuối cùng huynh cũng tới rồi."

Sau đó, nàng lại đi theo phía sau Vương Thủ Triết ra, mang khăn che mặt, Lung Yên lão tổ khí chất u lãnh hành lễ: "Lạc Đồng bái kiến lão tổ."

"Lạc Đồng, không cần đa lễ." Lung Yên lão tổ nhàn nhạt nhìn Vương Lạc Đồng một cái, trong đôi mắt lộ ra vẻ thưởng thức cùng thương yêu.

Đứa nhỏ Lạc Đồng này, từ nhỏ đã không có cảm giác tồn tại trong gia tộc. Nhưng dựa vào cố gắng của nàng, cùng với tài nguyên dần dần giành được, vậy mà khi tuổi còn trẻ đã đạt thành tựu Thiên Nhân cảnh, trở thành Lạc Đồng lão tổ hiện tại.

Nàng hôm nay xem như là một nhân vật truyền kỳ trong gia tộc.

Mà đám người Vương Lạc Đồng, sau khi nhìn thấy Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ, cảm xúc căng thẳng ban đầu cũng tan biến.

Bất kể là gia chủ Vương Thủ Triết hay Lung Yên lão tổ, đều là định hải thần châm của gia tộc, hôm nay chỉ cần một người tới, các nàng đều có thể yên tâm.

Hôm nay có tới hai người, còn có khó khăn gì có thể ở được?

Huống chi, Tứ ca ca của Lạc Đồng rất thông thiên, cho dù vấn đề trong Đại Hoang Trạch rất nghiêm trọng, cũng nhất định có thể giải quyết.

Vương Thủ Triết cười nói với Lạc Đồng Hàn hai câu, đột nhiên chú ý tới Vương Thất Hạo ở một bên, không khỏi khẽ cau mày: "Ngươi ở chỗ này làm gì?"

Vương Thất Hạo vội vàng tươi cười hành lễ: "Gia gia, ca ca phụng mệnh xử lý quà tặng của Mạc Nam Vương thị, con đi theo giúp chút việc, thuận tiện góp chút cống hiến gia tộc."

"Không có việc gì thì đừng đi lung tung ở bên ngoài." Vương Thủ Triết sắc mặt bất thiện phất phất tay: "Về sớm với vợ con,

sớm sinh thêm mấy đứa con.”

Những thời gian này, ý kiến của Vương Thủ Triết đối với đứa cháu trai Vương Thất Hạo này không nhỏ, sắp xếp cho con gái trưởng của Vũ Văn thị làm vợ, âm thầm còn dám có oán từ.

Hơn nữa đã thành thân nhiều năm, hắn đã sinh ra một Vương An Anh Tuyền. Tuổi còn trẻ, cũng không biết phải cố gắng thật tốt!

Đối với đứa nhỏ không cố gắng khai chi tán diệp, Vương Thủ Triết sao có thể có sắc mặt tốt?

Vương Thất Hạo mặt cứng ngắc, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Gia gia ơi gia gia, tuy ta chỉ là cháu đích thứ của ngài, nhưng đãi ngộ này cũng quá khác biệt đi? Ta đã hi sinh cưới vợ vì gia tộc rồi, chẳng lẽ thật sự muốn làm cỗ máy sinh con sao?

Vương Thất Hạo ta là nam nhân muốn chinh phục biển cả, cũng không muốn làm công cụ sinh con đẻ cái cả đời.

Bất quá, những lời này hắn cũng chỉ dám âm thầm oán thầm một phen, thật sự dám ở trước mặt gia gia nói ra, đảm bảo không chịu nổi.

Lập tức, hắn đành phải gượng cười hai tiếng nói: “Gia gia, ta trở về bồi Bình Nhi cùng An Huyên.”

“Ở bên cạnh Bình nhi là được, An Thiến do nãi nãi của ngươi dẫn theo, không cần ngươi quản.” Vương Thủ Triết phất phất tay: “Vương Thất Hạo ngươi chăm chỉ thu tâm cho ta, kiên định sống qua ngày. Nếu không lần sau lại bị nãi nãi ngươi đánh, chớ trách ta không ngăn cản một chút. Đi đi!”

“Vâng, Hạo nhi cáo lui.”

Vương Thất Hạo xám xịt rời đi, trong lòng lại nói thầm không ngừng, trở về nhất định phải trấn an Bình nhi thật tốt, chuyện này phải cáo trạng hắn với bà nội, những ngày này còn có thể sống sao?

Đợi sau khi Vương Thất Hạo rời đi, Lôi Bác Võ cười nhẹ nhàng khuyên bảo Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ, ngươi cũng đừng trách móc nặng nề Hạo, tuổi của hắn còn nhỏ, người trẻ tuổi nào không có chút mộng tưởng chứ?”

“Hạo nhi tâm khí phập phồng, không cho nó một chút áp lực, nó chính là một con ngựa hoang thoát cương.” Vương Thủ Triết nói, nhìn Lôi Bác Vũ từ trên xuống dưới: “Ngươi còn nói nó, ngươi cũng chỉ sinh hai người. Ngươi thân là một trưởng bối, cũng không phải làm gương cho nó. Ngươi không sinh, ta không sinh, khi nào gia tộc mới có thể thịnh vượng?”

Lôi Bác Vũ nhất thời sắc mặt âm u.

Chuyện này có thể trách ta sao? Sinh con không sinh, là Lôi Bác Vũ ta một mình định đoạt sao? Cho dù ta muốn sống, cũng không dám dùng sức mạnh với lão bà.

Lần này, ngay cả Vương Lạc Đồng cũng căng thẳng hẳn lên, chột dạ vội vàng nói sang chuyện khác: “Tứ ca ca, vẫn là vào trong phòng ngồi trước đi. Ta nói với ngài về tình huống đã điều tra được với lão tổ.”

Trong lòng nàng lại cảm khái không thôi, Tứ ca ca cái gì cũng rất tốt, chỉ là có chứng sợ hãi rất ít khi có tộc nhân mãnh liệt. Ai sinh ra nhiều như vậy, chẳng những có thể đạt được sắc mặt tốt của hắn, còn có thể đạt được cống hiến gia tộc giá trị xa xỉ.

Nhưng ai muốn sinh thiếu, nhìn xem kết cục của Vương Thất Hạo liền hiểu. Bất quá, nếu không phải Tứ ca ca bức bách, nàng cũng sẽ không vội vàng sinh nhi tử Tông Bác trước Thiên Nhân cảnh.

“Cũng được, chờ sau khi giải quyết sự kiện Đại Hoang Trạch rồi mới nói với ngươi.” Lực chú ý của Vương Thủ Triết cuối cùng cũng đặt lên Đại Hoang Trạch.

Bộ dạng kia, giống như ở trong lòng hắn, việc đại hoang trạch, còn không quan trọng bằng thành viên gia tộc sinh thêm mấy đứa con.

…

Mấy ngày sau.

Phía tây Trấn Trạch vệ có một mảnh đầm lầy diện tích rộng lớn, tên là “Đại Hoang Trạch”.

Lĩnh Bắc quận và Lũng Tả quận, chính là lấy Đại Hoang Trạch làm giao giới tuyến vạch ra, phía tây Đại Hoang Trạch,

là Lĩnh Bắc quận, phía nam Đại Hoang Trạch, chính là Lũng Tả quận.

Nhưng trên thực tế, đầm lầy nằm ở khu vực giao tiếp của hai quận này, chẳng qua là một phần nhỏ của vùng đất hoang vu mà thôi. Diện tích thực tế của nó phi thường rộng lớn, phía nam thậm chí một mực kéo dài đến ngoại vực, ngay cả An Giang, có một đoạn sông nhỏ cũng là xuyên qua giữa vùng đất hoang vu.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, mãnh thú bên trong Đại Hoang Trạch từ đầu đến cuối ngoại trừ không hết, giết không dứt. Bởi vì mặc kệ giết sạch sẽ bao nhiêu, vẫn sẽ có mãnh thú từ vực ngoại bên kia theo đầm lầy tới đây.

Đây cũng là lý do vì sao, trong An Giang thỉnh thoảng sẽ có hung ngư cùng hung cá cấp hai và hung cá sấu lui tới, những con đó đều là từ vùng đất hoang vu thượng du chạy vào trong sông.

Cũng may, hung thú bên trong Đại Hoang Trạch tuy rằng không cách nào hoàn toàn sạch sẽ, nhưng Lũng Tả Học Cung và quận thủ phủ định kỳ tiến hành tuần tra Đại Hoang Trạch, dọn dẹp sạch sẽ hung thú có tính nguy hiểm khá cao trong đó, cho nên hung thú bên trong Đại Hoang Trạch tuy rằng không ít, nhưng cấp bậc cũng không cao, cơ bản là hung thú thủy sinh và hung thú lưỡng cư dưới tứ giai.

Hung thú như hung cá sấu hoang trạch, từ cấp năm đến cấp năm đã có thể xưng vương xưng bá trong hoang trạch rồi.

Hơn nữa, bất kể là hung thú thủy sinh hay là hung thú lưỡng tê, ở thất giai trước kia đều rất ỷ lại nước, ngại ít sẽ rời khỏi thủy vực đi nơi khác. Dân chúng chung quanh chỉ cần cẩn thận một chút, đừng tự tìm đường chết, sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Cho nên, những năm gần đây, Trấn Trạch vệ tuy rằng tiếp giáp với đầm lầy Đại Hoang, nhưng cảnh nội lại coi như an ổn.

Tuy nhiên, mấy ngày gần đây, hung thú trong Đại Hoang Trạch lại di chuyển bên ngoài không rõ nguyên nhân, đã có không ít thôn trang và dân chúng bởi vậy bị thương thậm chí vẫn mạng.

Trấn Trạch Uông thị cách Đại Hoang Trạch gần nhất, dưới tình huống trong phạm vi hạt địa xảy ra sự kiện ác tính này, tự nhiên là không thể trốn tránh trách nhiệm.

Sau khi phát hiện không ổn không lâu, Trấn Trạch Uông thị đã báo cáo chuyện này lên quận thủ phủ, đồng thời bắt đầu tổ chức dân chúng di chuyển, tổ chức nhân thủ di chuyển ra ngoài.

Đồng thời, Uông thị cũng phái đội thăm dò ra, tiến vào Đại Hoang Trạch tra xét tình huống.

Bởi vì không xác định tình huống bên trong Đại Hoang Trạch, ổn thỏa để ý, lần này đội dò xét do đệ nhất lão tổ Uông thị, Khôn Nguyên lão tổ đã Thiên Nhân cảnh tầng tám tự mình dẫn đội, cộng thêm lão tổ đệ nhị Thành Nghiệp lão tổ, cùng hơn phân nửa tu sĩ Linh Đài cảnh của Uông thị, có thể nói là tương đối thận trọng.

Bất tri bất giác, đội dò xét tiến vào Đại Hoang Trạch đã mấy ngày, phạm vi dò xét cũng càng ngày càng sâu.

Nhưng mà, đoạn đường dò xét này, bọn họ ngoại trừ gặp được một đống hung thú thường thấy trong đại hoang trạch ra, thủy chung không có bất kỳ phát hiện gì có giá trị.

“Đám Hoang Trạch Hung Ngạc này trông có vẻ không giống hung cá sấu tự nguyện di chuyển ra bên ngoài, ngược lại giống như là bị sợ hãi.” Trên thuyền nhỏ dò xét đội hình, một tộc nhân Linh Đài cảnh trẻ tuổi nhanh chóng bơi qua từ bên cạnh thuyền nhỏ, dường như hoàn toàn không nhìn thấy hung ngạc Hoang Trạch tam giai trên thuyền nhỏ, không nhịn được nói thầm: “Lão tổ ngài nói, có phải là trong đầm lầy Đại Hoang này lại sinh ra một con Đại yêu không?”

Đại yêu là cách gọi lưu truyền từ thời kỳ Thần Võ hoàng triều, bình thường chỉ hung thú thất giai và bát giai, tương đương với tu sĩ Tử Phủ cảnh của nhân loại.

“Tục ngữ nói, thủy cạn đại yêu. Đại hoang trạch này nước cạn, hung thú thủy sinh bên trong còn dăm ba ngày sẽ gặp tán tu đi săn, số lượng ít hơn vực ngoại, sớm mấy trăm năm liền không nuôi nổi đại yêu.”

Văn sĩ trung niên ngồi ở đầu thuyền nghe vậy liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói.

Hắn là lão tổ thứ hai của Trấn Trạch Uông thị, Thành Nghiệp lão tổ.

Dựa theo thực phổ, hung thú đại khái có thể chia làm ba loại, một loại là thực thảo, một loại là tạp thực, một loại là ăn thịt.

Tuyệt đại bộ phận tình huống, hung thú ăn cỏ đẳng giai cũng sẽ không quá cao, đến tứ giai liền đỉnh thiên, chỉ có một số ít hung thú loại ăn cỏ huyết mạch đặc thù có tiềm lực rất mạnh.

Phần lớn hung thú ngũ giai trở lên đều là ăn thịt, ít nhất cũng là thức ăn tạp.

Nói cho cùng, cấp bậc của hung thú tăng lên cùng nhân loại tu luyện cũng không khác nhau bao nhiêu, không đủ thịt để cung ứng, thực lực cũng không tăng lên được.

Đây cũng là nguyên nhân câu nói "Thủy Thiển Vô Đại Yêu".

Nghe được lão tổ lên tiếng, tộc nhân trẻ tuổi kia gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng cười cười: "Ta chỉ là đoán mò một chút. Đoán mò mò, đoán mò."

Bên cạnh một con thuyền khác là tộc trưởng đương nhiệm của Trấn Trạch Uông thị, Uông Hưng tộc.

Nghe thấy người trẻ tuổi nói vậy, hắn cười lắc đầu, lập tức nhắc nhở: "Bên trong Đại Hoang Trạch mặc dù rất khó có thể dựng dục ra đại yêu, nhưng chưa chắc đã có hung thú lợi hại từ bên ngoài xông vào. Ta đoán lần này tám phần là loại tình huống này. Cũng không biết hung thú cấp mấy. Nếu là cấp năm, chúng ta còn ứng phó được, nếu là cấp sáu cũng có chút phiền toái. cảnh tỉnh ta một chút."

"Yên tâm, tộc trưởng."

Bọn họ là đội đệ nhất của đội dò xét.

Bởi vì Đại Hoang Trạch Thủy cạn, không đi được thuyền sông lớn, bọn họ chỉ có thể ngồi thuyền nhỏ tiến vào. Đội thứ nhất có tổng cộng hai chiếc thuyền, trên mỗi chiếc thuyền ba tu sĩ, có lão tổ thứ hai Thành Nghiệp lão tổ phụ trách tọa trấn.

Phía sau cách mấy dặm thủy vực là tiểu đội thứ hai, đồng dạng là hai chiếc thuyền, trên mỗi chiếc thuyền có ba tu sĩ, do lão tổ đệ nhất Khôn Nguyên lão tổ của Uông thị phụ trách tọa trấn.

Phân đội dò xét như vậy, có thể phân tán nguy hiểm, tránh cho đội dò xét bị tận diệt. Bởi vì hai tiểu đội cách nhau không xa, vạn nhất xuất hiện tình huống gì, cũng có thể trợ giúp lẫn nhau trước tiên.

Đây là trận hình tra xét tiêu chuẩn, thuộc về thao tác cơ bản. Nếu số lượng tu sĩ dò xét đội nhiều hơn một chút, còn có thể phân ra tiểu đội thứ ba, tiểu đội thứ tư.

Mỗi khi thuyền chạy một đoạn thời gian, trên thuyền sẽ phân ra một đến hai thành viên đi xung quanh dò xét một phen, xác nhận không có vấn đề mới tiếp tục đi tới.

Lúc này, trên hai chiếc thuyền nhỏ đều thiếu đi một thành viên, hiển nhiên là đi ra ngoài dò xét. Bọn họ ở chỗ này chờ đợi thành viên tiểu đội đi ra ngoài dò xét trở về.

Đang nói chuyện, đột nhiên phía xa có tiếng gào thét truyền tới.

“Ha ha!”

Thanh âm này sục sôi trong suốt, có lực xuyên thấu rất mạnh.

Cùng lúc đó, một bóng người từ trên mặt nước xa xa bay vút qua.

Trang phục trên người gã dính không ít máu, cả người nhìn cũng rất là chật vật và thất hồn lạc phách, thoạt nhìn dường như hoàn toàn không chú ý tới thuyền nhỏ bên này, chỉ liên tục xông về phía trước.

Đám người trên thuyền sững sờ, lập tức nhận ra, đó là tộc nhân Uông thị ra ngoài dò xét tình huống.

Thành Nghiệp lão tổ lập tức lắc mình bay ra ngoài ngăn cản hắn, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tộc nhân kia lúc này mới từ trong hoảng hốt hoàn hồn, nắm lấy cánh tay lão tổ khẩn trương nói: “Lão tổ, rồng… Có rồng! Chạy mau!”

Ngay tại thời điểm hắn nói chuyện, mặt nước phía sau hắn "ầm" một tiếng nổ tung, một đầu Thanh Giao cực lớn phá nước mà ra, mãnh liệt ngẩng đầu phát ra một tiếng ngâm dài.

Uy áp mênh mông từ trên người nó khuếch tán ra, hung man bá đạo, ngoan lệ bạo liệt.

Hình thể của nó thật sự là quá lớn, chỉ một cái đầu đã gần như lớn như một tòa tiểu lâu, thân thể lại có hơn phân nửa đều ẩn ẩn ở trong nước, căn bản không cách nào đánh giá độ dài của nó, chỉ là hình thể đã có thể mang lại cho người ta cảm giác áp bách to lớn.

Một thân lân phiến màu xanh hiện ra hàn quang, móng vuốt sắc bén kia, cùng với răng nhọn vẫn còn đang nhỏ nước xuống, càng không có chỗ nào biểu lộ sự cường đại cùng hung ác của nó.

Nhưng mà, sự chú ý của Thành Nghiệp lão tổ trong nháy mắt bị đồng tử của nó, cùng với màu sắc lân giáp hai bên gương mặt hấp dẫn.

Thanh giao bình thường đồng sắc đều là ngoài vàng trong xanh, hai bên gương mặt lân phiến cũng là tạp lân, mà không phải thuần sắc, đầu Thanh giao trước mắt này, lại là kim đồng thuần khiết, lân giáp hai bên gương mặt cũng là lân phiến xanh biếc thuần chính, khác biệt với Thanh Phục bình thường.

Phải biết, bích giáp kim đồng, đỉnh sinh song giác, đó chính là đặc thù của Nguyên Thủy Chân Long trong truyền thuyết.

Con Thanh giao trước mắt này, ngoại trừ sừng trên đỉnh đầu còn chưa lột xác, gần như đã không có bất kỳ khác biệt gì với Nguyên Thủy Chân Long trong truyền thuyết. Đây là dấu hiệu sắp hóa rồng!

"Lục giai đỉnh phong!"

Con ngươi Thành Nghiệp lão tổ co rụt lại, cơ hồ trong nháy mắt liền phản ứng kịp, lập tức xách tộc nhân kia lên phi thân mau chóng thối lui.

"Mau rút lui!"

Con ngươi Uông Hưng Tộc cũng run rẩy dữ dội, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền lập tức rống to một tiếng, đồng thời thân

hình nhoáng một cái, kéo tiểu bối bên cạnh lui nhanh về phía sau.

Bị hắn rống như vậy, những người khác của Uông thị cũng kịp phản ứng, nhao nhao xoay người bỏ chạy.

Người có thể được tuyển vào đội dò xét đều là tu sĩ Linh Đài cảnh trở lên, thân pháp sớm đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, giờ phút này toàn bộ triển khai tốc độ, lập tức xoát xoát biến thành từng đạo tàn ảnh.

Nhưng cho dù phản ứng của bọn họ đã xem như cực nhanh, nhưng vẫn như cũ đã chậm.

Lục giai đỉnh Nguyên Thủy Thanh Giao chỉ kém một bước liền có thể hóa rồng, đã tương đương với cường giả Thiên Nhân cảnh đỉnh phong của nhân loại, lại là chiến đấu sân nhà, tốc độ cực nhanh, căn bản không phải tu sĩ Linh Đài cảnh có thể bằng được.

Theo một tiếng gào thét, thân hình Nguyên Thủy Thanh Giao như du long từ trên mặt nước nhanh chóng xẹt qua, trong chớp mắt đã đuổi kịp đội dò xét của Uông thị, móng vuốt chộp về phía tộc nhân Linh Đài cảnh Uông thị chạy chậm nhất.

Thành Nghiệp lão tổ vốn mang theo tộc nhân bị thương kia bay ra ngoài một khoảng, thấy thế lập tức bỏ lại tộc nhân một mình quay về ngăn trước mặt Nguyên Thủy Thanh Giao, cầm lấy trung phẩm linh khí trường kiếm của mình muốn ngăn cản nó.

Tư chất của hắn tuy rằng kém xa Khôn Nguyên lão tổ, nhưng cũng là tiểu thiên kiêu, hiện giờ hắn đã gần hai trăm tuổi, tuy rằng đại bộ phận tài nguyên đều phải cung cấp cho Khôn Nguyên lão tổ, kéo chậm tu luyện, thực lực cũng đã Thiên Nhân cảnh tầng hai. Ngay cả pháp bảo cũng mua không nổi, chỉ có thể dùng một thanh trung phẩm linh kiếm tổ truyền.

Nhưng mà, ở trước mặt Nguyên Thủy Thanh Giao lục giai đỉnh phong, chút tu vi ấy của hắn lại căn bản không đủ nhìn.

Chỉ là một trảo, hắn liền trực tiếp thổ huyết bay ngược ra ngoài, “Oanh” một tiếng nện vào trong nước.

Thịt của tu sĩ Linh Đài cảnh làm gì có linh khí của tu sĩ Thiên Nhân cảnh phong phú?

Nguyên Thủy Thanh Giao thấy thế lập tức từ bỏ truy đuổi những tu sĩ Linh Đài cảnh kia, ngược lại hưng phấn hét lớn một tiếng, trực tiếp cắn về phía Thành Nghiệp lão tổ.

Thành Nghiệp lão tổ vừa rồi bị thương rất nặng, không chỉ nội tạng bị hao tổn, kinh mạch bị chấn động, ngay cả ý thức cũng có chút hôn mê.

Mắt thấy Nguyên Thủy Thanh Giao một ngụm cắn tới hắn, hắn vô thức vận khởi huyền khí giãy dụa một chút, nhưng ngay cả mặt nước cũng không thể thoát ly.

Mắt thấy Thành Nghiệp lão tổ sắp bị Nguyên Thủy Thanh Giao cắn trúng, giữa không trung bỗng nhiên có tiếng xé gió vang lên, một bóng người bỗng nhiên bay vút tới.

Người tới rõ ràng là Khôn Nguyên lão tổ.

Hai tiểu đội thám thính vốn chỉ cách nhau vài dặm, Khôn Nguyên lão tổ sau khi phát hiện động tĩnh bên này liền lập tức chạy tới, ở giữa cũng chỉ tốn thời gian mười hơi thở.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn lập tức như muốn nổ tung: “Nghiệt súc! Muốn chết!”

Không nghĩ nhiều nữa, hắn lập tức thôi động huyền khí toàn thân, một đạo hư ảnh khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Đó là hư ảnh pháp tướng của Khôn Nguyên lão tổ, hình thể một con gấu cực lớn.

Bởi vì hình dáng mơ hồ, không phân biệt được cụ thể là loài gấu nào, nhưng theo hư ảnh cự hùng xuất hiện, lại có một cỗ khí tức nặng nề mà mênh mông quét ra trên bầu trời.

Thân là thiên kiêu, thời điểm Khôn Nguyên lão tổ tấn thăng Thiên Nhân cảnh, huyết mạch bản thân cũng đã đạt tới đệ tứ trọng linh thể, giờ phút này, huyết mạch chi lực được kích phát ra không giữ lại chút nào, uy thế lập tức chiếm cứ nửa bầu trời.

“Oanh long long”

Trong lúc trận trận nổ vang, Khôn Nguyên lão tổ cầm trong tay hạ phẩm pháp bảo “Liệt Địa Phủ” Tổ truyền, trực tiếp bổ một búa về phía Thanh Giao to lớn kia.

Kình phong gào thét, trên thân phủ to lớn lấp lánh minh văn, có đạo đạo hào quang màu vàng đất nổi lên, tản mát ra hùng hồn bá đạo, lại phong mang sắc bén không gì sánh được, phảng phất có thể khai sơn liệt địa.

Nếu búa này bổ trúng, mặc dù lân giáp của Nguyên Thủy Thanh Giao có dày hơn nữa, sợ là cũng chưa chắc chống đỡ nổi.

Động tác Nguyên Thủy Thanh Giao đang cắn về phía Thành Nghiệp lão tổ ngừng lại một chút, trong đôi mắt màu vàng ròng bỗng nhiên xẹt qua một tia ngưng trọng, lập tức cũng bất chấp Thành Nghiệp lão tổ, quay người đánh với Khôn Nguyên lão tổ.

Khôn Nguyên lão tổ bây giờ đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng tám, lại là thiên kiêu, đã có được linh thể, sức chiến đấu mạnh hơn một phần Thiên Nhân cảnh tầng tám, lại thêm pháp bảo phụ trợ, chống lại Lục giai đỉnh phong Nguyên Thủy Thanh Giao, trong lúc nhất thời cũng không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng dù sao Khôn Nguyên lão tổ cũng đã hơn ba trăm tuổi, tinh lực và thể lực không bằng trước, theo thời gian trôi qua, sắc mặt hắn dần dần trắng bệch, động tác và tốc độ phản ứng cũng dần không theo kịp, nhiều lần xuất hiện sai lầm rõ ràng khiến Nguyên Thủy Thanh Giao nắm lấy cơ hội làm hắn bị thương.

Trong bất tri bất giác, cán cân thắng lợi dần dần nghiêng về phía Nguyên Thủy Thanh Giao.

Thương thế trên người Khôn Nguyên lão tổ càng ngày càng nhiều, tình huống cũng càng ngày càng tệ. Nhưng hắn không có đường lui, phía sau tất cả đều là con cháu và tộc nhân của hắn. Chỉ có thể huy vũ Liệt Địa Phủ, một chiêu lại một chiêu liều mạng với Nguyên Thủy Thanh Giao.

Lòng của hắn cũng dần dần chuyển lạnh. Từ sau khi hắn có kỳ ngộ thành tựu thiên kiêu, nội tâm liền bành trướng lên. Trong đầu chỉ nghĩ đều là trước tiên xưng bá sáu vệ phía nam, cũng mượn cái này tấn thăng Tử Phủ cảnh, để cho gia tộc tấn thăng thành thế gia ngũ phẩm.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là công dã tràng.

“Đi! Các ngươi đều đi! Mau đến Vương thị cầu viện.” Khôn Nguyên lão tổ gầm lên, liều mạng với Nguyên Thủy Thanh Giao.

Chỉ tiếc, con Nguyên Thủy Thanh Giao kia cách thất giai bất quá chỉ một đường. Hơn nữa huyết mạch mạnh mẽ, tiềm lực vô hạn, cho dù là đối mặt Khôn Nguyên lão tổ cấp thiên kiêu, cũng không toàn lực ứng phó, ôm tâm tính trêu tức cùng trêu đùa.

“Lão tổ!”

Uông Hưng Tộc ở phía xa thấy vậy lòng nóng như lửa đốt.

Tuy nói những năm qua để cung ứng cho Khôn Nguyên lão tổ tu hành, quả thật tiêu hao rất nhiều tài nguyên của Uông thị, thậm chí còn đem tài nguyên vốn định dùng để bồi dưỡng lão tổ Thiên Nhân cảnh thứ ba, đều lấy để cung cấp cho Khôn Nguyên lão tổ tu hành tiến giai.

Nhưng đó là vì lợi ích lâu dài của gia tộc, cũng không phải vì tư tâm cá nhân của Khôn Nguyên lão tổ.

Khôn Nguyên lão tổ làm người hào sảng trượng nghĩa, luôn luôn đều cực kỳ quan tâm tộc nhân, hắn làm tộc trưởng mấy năm nay được quan tâm không ít, tình cảm đối với Khôn Nguyên lão tổ cũng sâu đậm.

Mắt thấy tình huống càng ngày càng không đúng, Uông Hưng tộc sau khi dàn xếp tốt Thành Nghiệp lão tổ liền muốn xông lên hỗ trợ.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời bỗng vang lên tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tất cả tránh ra.”

Chỉ thấy một đạo kiếm quang màu tím hùng hậu từ trên trời giáng xuống.

Chung quanh đạo kiếm quang kia có lôi quang màu tím lập loè không ngừng, mà bên trong ý uẩn, lại phảng phất ẩn chứa một loại khí tức âm tà lại băng hàn nào đó.

Kiếm quang tốc độ cực nhanh, giống như thiểm điện.

“Oanh!”

Nguyên Thủy Thanh Giao không kịp tránh né, bị đạo kiếm quang kia đánh trúng thân thể, lực trùng kích cực lớn chấn cho nó bay ngược ra ngoài trên mặt nước. Phía sau lưng có thêm một vết thương thật sâu, dòng điện phun trào giữa, lại có năng lượng âm lãnh đáng sợ, như giòi bám vào xương chui vào trong thân thể nó.

"Gào!"

Nguyên Thủy Thanh Giao gào thét như long ngâm, giống như đang gào thét, là ai, ai dám đánh lén bản Thanh Giao?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bầu trời, một vị nữ tử mặc váy trắng bay phấp phới mang khăn che mặt đứng giữa không trung, trong tay cầm một thanh bảo kiếm được điện quang màu tím quấn quanh, thật sự giống như nữ Kiếm Tiên hạ phàm.

Nếu ở trong Học Cung, không chừng sẽ thu hoạch được một lượng lớn fan cuồng muội.

Bất quá đối với Nguyên Thủy Thanh Giao mà nói, nhân loại lớn lên có khí chất lại có nhu cầu gì? Lúc này, giương nanh múa vuốt mà rít gào một tiếng, phảng phất đang biểu đạt, tiện nhân thật to gan, dám đánh lén bản Giao.

Ngay tại thời điểm Nguyên Thủy Thanh Giao chuẩn bị nhào tới, trên bầu trời, lại có một thanh niên áo trắng vô cùng tuấn lãng đạp không mà tới, hắn lăng không đứng, nhìn lướt qua Nguyên Thủy Thanh Giao nói, giọng nói như thiên âm hàng lâm nói: "Lại là một đầu Thanh Giao sắp hóa rồng? Giống như huyết mạch còn rất thuần túy, có ý tứ, thú vị."

"Làm sao, ngươi có ý kiến gì? Lão tử chính là Chân Long huyết mạch! Còn không mau mau cúng bái" Nguyên Thủy Thanh Giao vừa thấy đối phương người đông thế mạnh, trong lòng khiếp sợ có chút thoái ý, giương nanh múa vuốt rít gào hai tiếng. Nó còn chưa đạt tới Thất giai, mặc dù linh trí đã không tệ, còn có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng vẫn không thể nói tiếng người mắng chửi vài câu.

"Lão tổ tông, nữ nhi Ly Dao bảo bối của ta gần đây tu luyện quá vất vả, ai, sư tôn của nàng quá nghiêm khắc." Thanh niên

tuấn lãng như thần tiên hạ phàm kia, nghiêm túc nói: “Cứ làm thịt đi, đưa đến Học Cung bồi bổ thân thể cho Ly Dao.”

“Được.” Một cô gái khí chất tuyệt luân khác lạnh lùng nói một câu, lúc này ánh kiếm đại thịnh đánh về phía Thanh Giao Nguyên Thủy.

Gì?

Nguyên Thủy Thanh Giao nhất thời như bị sét đánh, trong lòng tràn đầy OSS, nữ nhi của ngươi tu luyện vất vả còn liên quan gì đến ta?

Rút lui!

Những nhân loại này quá hung tàn, ta muốn trở về chỗ sâu trong Đại Hoang Trạch.

…

chương 6:/chương thứ sáu Khí Vận Chi Tử! Đích mạch Trọng Tôn của ta

…

Đầu Nguyên Thủy Thanh Giao kia một đầu chui vào dưới đáy đầm lầy, điên cuồng hướng bên ngoài chạy trốn.

Chỉ tiếc trong hoang trạch này, đại bộ phận thủy vực quá nhỏ, những nơi nó đi qua, trên mặt nước khơi dậy một đạo sóng nước thật lớn, căn bản không giấu được thân hình.

Còn chưa chạy được bao xa.

Bỗng dưng!

Lại là một vị Lăng Ba tiên tử đạp nước mà tới, nơi đi qua, từng đoá từng đoá sóng nước tung tăng nhảy nhót lên, phảng phất như đang nâng nàng tiến lên. Cũng không thấy nàng có động tác gì, chỉ nhẹ nhàng vung ống tay áo lên.

“Oanh!”

Trong nước giống như có một quả bom vô hình nổ tung, cột nước phóng thẳng lên trời, sóng xông lên như mây. Sóng xung kích dưới nước như cày trên mặt đất, chấn cho Nguyên Thủy Thanh Giao hoa cả mắt, thiếu chút nữa lật cả bụng.

Nhưng không đợi nó phục hồi tinh thần lại, trong đầm nước sâu bảy tám trượng, dòng nước như bị một bàn tay vô hình khuấy động, càng chuyển càng nhanh, tạo thành một vòng xoáy.

Thân hình khổng lồ của Nguyên Thủy Thanh Giao giống như quần jean bên trong ống đồng, bị chuyển sang thất điên bát đảo.

“Làm tốt lắm.” Giọng nói của Vương Thủ Triết lại vang lên: “Nghe nói Giao huyết đại bổ, những đứa trẻ trong nhà đúng là lúc phát triển thân thể. Lúc ngươi giết nó chú ý một chút, đừng lãng phí máu Giao.”

“Ngao~” Nguyên Thủy Thanh Giao tức giận rít gào một tiếng, ngươi nói nhân loại như ngươi sao lại đáng ghét như vậy chứ?

Con cái nhà các ngươi có trưởng thành hay không, liên quan gì đến bản giao?

Đừng luôn nghĩ đến huyết nhục trên người bản giao được không?

Bất quá, trước mắt chung quy là tình thế so với Giao Cường. Lúc trước nhân tộc kia dĩ nhiên không kém, mấy người đằng sau tới tựa hồ càng mạnh. Lão tổ long giáo huấn đúng, hảo giao không ăn thiệt thòi trước mắt.

Trước rút lại coi như kính.

Con Nguyên Thủy Thanh Giao này cuối cùng đã là lục giai đỉnh phong, hơn nữa huyết mạch không kém. Nhiều lần chịu thiệt, nó vẫn có thể kịp thời phản ứng, đuôi Giao khổng lồ bắn ra.

Nó nương sóng nước bay lên trời, tựa như một con cá chạch linh động mà láu cá, như đằng vân giá vũ hướng xa xa bỏ chạy, trong ngắn ngủn hơn mười cái hô hấp, đã chạy ra cực xa, lại một đầu mãnh liệt chui vào trong một cái bong bóng thật lớn mà sâu trong nước.

Tuy nhiên, trong quá trình chạy trốn này nó cũng không thuận buồm xuôi gió, dựa vào da dày thịt béo, lại chống đỡ một kiếm chiêu của Lung Yên lão tổ, lại lần nữa bị thương.

Trong bọt nước gợn sóng, nhấc lên từng mảnh bọt nước.

Khu vực hoang trạch chính là như thế, từng cái bong bóng to nhỏ nối liền với bãi bùn, hợp thành khu vực đầm nước có diện tích khổng lồ. Nếu đến mùa mưa, các loại bãi bùn đều sẽ bị chôn vùi, hình thành một mảng lớn đầm lầy mênh mông.

Khi đám người Vương Thủ Triết đuổi tới, Nguyên Thủy Thanh Giao không biết đã trốn đi, hay là lặng lẽ trốn ra xa, tóm lại, đã không thấy tung tích của nó nữa.

“Con cá chạch lớn này chạy trốn còn rất nhanh.” Vương Thủ Triết lơ đễnh cười cười, dường như không có vẻ gì ảo não.

Lung Yên lão tổ ném cái liếc mắt nhàn nhạt, nó chạy nhanh như vậy, còn không phải là bởi vì ngươi từng câu từng câu làm thịt giết rồi quay lại cho hài tử ăn sao? Tình thế người ta không ổn, không liều mạng chạy mới là lạ.

Cùng lúc đó.

Hai vị lão tổ của Trấn Trạch Uông thị cũng đỡ nhau bay lên không, chỉ là bộ dáng của bọn họ có chút thảm liệt, đều bị thương không nhẹ.

Bọn họ vừa đến trước mặt, liền kích động hành lễ với đám người Vương Thủ Triết: "Đa tạ Thủ Triết gia chủ đến trợ giúp, đa tạ ân cứu mạng của Lung Yên lão tổ, đa tạ vị… Tiên tử cứu mạng này."

Liễu Nhược Lam từ trước đến nay ru rú trong nhà, cho dù ra ngoài làm việc, cũng đều thay đổi một thân trang phục, hoàn toàn khác với dáng vẻ nhà bình thường. Bởi vậy, các thế gia trong sáu vệ phía Nam đều chỉ biết Lung Yên lão tổ lợi hại, nhưng lại không biết đại phụ của Vương thị lại là một đại lão che giấu đáng sợ hơn.

Lúc này Liễu Nhược Lam dáng điệu thướt tha, khí chất trác tuyệt, hoàn toàn không nhìn ra được là loại nữ tử truyền thống thích giúp chồng dạy con. Ngược lại càng giống như những tuyệt đại thiên kiêu nữ tử thánh địa… Chỉ là khí chất của nàng, càng thêm thanh mỹ hơn.

"Khôn Nguyên lão tổ, Thành Nghiệp lão tổ khách khí rồi." Vương Thủ Triết tao nhã trả lễ nói: "Trấn Trạch Uông thị và Trường Ninh Vương thị ta, đều là hương thân của sáu vệ Lũng Tả Nam, đối mặt với kẻ thù bên ngoài giúp đỡ lẫn nhau chính là bổn phận, chớ đa lễ. Huống chi, lần này Đại Hoang Trạch dị động, sinh ra uy hiếp đối với Vương thị Đại mục trường, chúng ta cũng cần giải quyết nguy cơ."

Những lời nói của Vương Thủ Triết thật sự không hề có nửa điểm dối trá.

Khiến hai vị lão tổ của Uông thị nhìn nhau một cái, đều cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Lúc trước Uông thị bọn họ nhanh chóng nâng đỡ Khôn Nguyên lão tổ thành tựu Thiên Nhân hậu kỳ, đánh chủ ý xưng bá sáu vệ phía Nam, tập hợp tài nguyên của sáu vệ phía Nam để ủng hộ Khôn Nguyên lão tổ xung kích Tử Phủ cảnh.

Bây giờ so sánh với thái độ của Vương thị, có vẻ cách cục của bọn họ quá nhỏ.

“Thủ Triết gia chủ lòng dạ khoáng đạt, quả thực khiến Uông mỗ xấu hổ.” Khôn Nguyên lão tổ lại hành lễ.

“Đâu có đâu có.” Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác: “Lần này Đại Hoang Trạch dị động, Khôn Nguyên lão tổ có manh mối không?” Đại Hoang Trạch mà hắn nói, trên thực tế chính là chỉ phạm vi nhỏ trước mắt này mà thôi.

Đầm lầy hoang vắng có khái niệm lớn chân chính, là một đầm lầy lớn đối diện với An Giang, nghe nói trong đó còn có vài con đại yêu cấp bảy chiếm giữ, ngay cả tu sĩ Tử Phủ cảnh cũng không dám xông loạn.

Cũng chỉ có ở đó mới được xem là đầm lầy hoang vu thật sự. Mà khu vực trước mắt này, chỉ là một góc nhỏ của Đại Hoang Trạch dò xét An Giang, nếu dựa theo quy tắc mệnh danh của Vương Thủ Triết, chỉ có thể gọi là 【Tiểu Hoang Trạch】.

Bất quá, mặc dù là một góc của Đại Hoang Trạch, khu vực đầm nước này như trước thập phần rộng lớn, ít nhất cũng có vài cái phạm vi thế lực vệ thành.

Khôn Nguyên lão tổ nhíu mày suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: ” Uông thị chúng ta nhiều thế hệ trấn thủ mảnh đất hoang trạch này, bình thường cũng sẽ luôn chú ý cùng dò xét đối với hắn. Vô luận là đội tuần tra của Uông thị chúng ta, hay là những tán tu liều mạng đi vật lộn tài nguyên, chưa bao giờ phát hiện có bất cứ dị thường gì.”

“Dựa theo đạo lý, chỉ dựa vào đầu Nguyên Thủy Thanh Giao kia, hơn phân nửa là từ con giun ở đối diện An Giang mà tới. Về phần là trong lúc vô ý xông tới, hay là vì mục đích gì mà đến, thì không thể biết được.”

“Trí lực của hung thú lục giai đỉnh phong gần như không khác gì nhân loại.” Vương Thủ Triết khẽ cau mày nói: “Hung thú vô cùng quyến luyến sào huyệt, trừ phi là bị ép rời đi, nếu không tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi. Ngoài ra, nó đã đến bình cảnh… mục tiêu lớn nhất chỉ sợ…”

“Ý của Thủ Triết gia chủ là… Con nghiệt súc này đang tìm kiếm cơ hội thăng cấp?” Ánh mắt Khôn Nguyên lão tổ lộ ra tinh quang, “Cơ hội này hơn phân nửa là ở trong vùng hoang trạch này? Không sai không sai, hung thú bình thường rất ít

khi tùy ý di chuyển, cho dù di chuyển hoặc quá cảnh cũng không đến mức gây ra động tĩnh lớn như thế.”

“Khôn Nguyên lão tổ, có bản đồ hoang trạch không?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Cái này…” Khôn Nguyên lão tổ do dự một chút, nhưng vẫn lấy ra một phần bản đồ lớn từ trong nhẫn trữ vật: “Phần bản đồ Hoang Trạch này hiến cho Thủ Triết gia chủ, để báo đáp ân cứu mạng của gia chủ.”

Tấm bản đồ này, chính là bản đồ tường tận của Hoang Trạch, là bản đồ các đời tổ tông Uông thị truyền xuống, hơn nữa không ngừng hoàn thiện. Địa mạo của Hoang Trạch thay đổi với tốc độ khá nhanh, mùa mưa và mùa hạn cũng có chỗ khác nhau, chế tác một tấm bản đồ có tính chu kỳ bao hàm một năm bốn mùa như vậy, rất không dễ dàng.

“Ta cũng chỉ là nhìn xem, nghĩ biện pháp đối phó con Nguyên Thủy Thanh Giao kia, không mưu toan phạm vi thế lực của ngươi.” Vương Thủ Triết cười khẽ một cái, cầm bản đồ cẩn thận nghiên cứu.

Đối với Vương thị mà nói, trong phạm vi một ngàn mấy trăm dặm ngoại vực đã thăm dò được bảy tám phần, tùy thời có thể tiến hành mở rộng vòng tiếp theo.

Cần gì phải mưu đồ lợi ích của mảnh tộc Uông thị này?

Đây chính là đạo xử thế của Vương Thủ Triết, hắn tình nguyện ngoại thác phát triển gia tộc, cũng không muốn dùng phương thức nội quyển để nghiền ép thế gia bản địa. Đây cũng là lý do vì sao bây giờ danh vọng của Trường Ninh Vương thị ở sáu vệ phía Nam như mặt trời ban trưa.

Những thế gia khác một khi cường thịnh, toàn bộ đều dựa vào đè ép hoặc bóc lột các thế gia khác để cường thịnh.

Mà Vương thị chẳng những không bóc lột, còn cung cấp cơ hội kiếm tiền tốt hơn, để các hương thân trong thôn đều có thể sống rất thoải mái, thật sự làm được tư tưởng chiến lược vĩ đại giàu có, phú hậu.

Sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của Uông thị, mọi người trước tiên đến trên một mảnh đất cao. Nơi này có các tổ tông đời đời nhà Uông thị thành lập, cũng một mực bảo vệ an toàn trạm gác. Địa thế của nó cao, cho dù mùa mưa xây dựng vô cùng vững chắc, nhưng trong thời gian ngắn, chống đỡ hung thú cao nhất không vượt qua tiến công của tứ giai.

Quan trọng nhất là, nơi này tương đối sạch sẽ, không đến mức luôn phải dựa vào huyền khí chèo chống lơ lửng trên không trung. Như Lung Yên lão tổ cùng Liễu Nhược Lam các nàng, cũng không muốn tùy tiện giẫm vào bùn đất.

Khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, Vương Thủ Triết cẩn thận nghiên cứu bản đồ một phen, cũng thỉnh thoảng thảo luận với lão tổ Thành Nghiệp của Uông thị một phen. Những năm gần đây, lão tổ Thành Nghiệp đều đang lo liệu các loại sự vật lớn nhỏ. Khôn Nguyên lão tổ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, từ trước đến nay không hỏi thế sự chỉ để ý tu luyện.

Nửa ngày sau, Vương Thủ Triết nghiên cứu ra phương án: "Thành Nghiệp lão tổ nhìn miệng hồ lô này xem, mùa mưa, nơi này là đầm nước cạn. Nhưng mùa hạn, nơi này là một miệng hồ lô thắt lưng. Giống như yếu đạo giao thông, chặn lại một vùng hoang trạch này. Bây giờ chính là mùa hạn, mực nước đang cạn."

"Chúng ta chỉ cần xây dựng một đê lớn phòng hồng trong miệng hồ lô này, liền có thể triệt để đoạn tuyệt một mảnh hoang trạch này ở bên trong. Sau đó, có thể thông qua đê đập xả nước lũ, cũng có thể trong mùa hạn, lợi dụng các phương tiện như Thủy Long Xa rót nước vào trong hoang trạch."

"Như vậy, có cơ hội thuần phục một mảnh hoang trạch cực lớn này."

Vương Thủ Triết am hiểu nhất là quy hoạch, lúc gia tộc còn yếu, đã khởi động "Công Trình to lớn" của nạo vét ruộng đúc. Tuy nói công trình kia, Vương thị đặt ở hiện tại mà nói, chỉ có thể coi là những hạng mục tiểu đả tiểu nháo, đều là luyện tập cho các tiểu bối.

Nhưng lúc đó, lại là toàn bộ lực lượng của cả gia tộc đều được đưa vào, ngay cả Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh tuổi nhỏ cũng toàn lực ứng phó.

“Cái này…” Lão tổ Thành Nghiệp không giỏi quy hoạch đã nghe đến mức ngơ ngác, yếu ớt hỏi: “Thủ Triết gia chủ, thuần phục Hoang Trạch thì có ích lợi gì?”

“Chẳng lẽ Thành Nghiệp lão tổ không nhìn ra sao?” Vương Thủ Triết liếc hắn một cái: “Tiềm lực kinh tế của phiến hoang trạch này không nhỏ, một khi triệt để thuần phục rồi kinh doanh, lợi nhuận hàng năm ước chừng hơn trăm vạn càn kim.”

Trên, trên trăm vạn?

Hai vị lão tổ Uông thị nhìn nhau, đây, đây là một con số trên trời nhỉ?

Với Uông thị hiện tại mà nói, một năm lợi nhuận nhiều nhất là ba mươi vạn, còn phải ứng phó chi tiêu khổng lồ của gia tộc, cùng với tiêu hao tu luyện của Khôn Nguyên lão tổ. Kể từ đó, gia tộc căn bản không còn lại tiền.

Trên trăm vạn một năm lợi nhuận, là chuyện trước mắt Uông thị nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nếu là hàng năm hơn trăm vạn càn kim, chẳng phải là đại biểu cho sao? Thành Nghiệp lão tổ kinh hỉ nhìn về phía Khôn Nguyên lão tổ, tài nguyên tu luyện của lão nhân gia cũng đủ rồi. Còn có thể có không ít giàu có, dần dần tích lũy lại, mua sắm đan dược 【Thông Linh Bảo Đan】 cùng với các loại tài liệu phụ trợ để tấn thăng Tử Phủ cảnh.

Thậm chí, còn có thể có tài nguyên ngoài định mức, có thể cung cấp cho các tiểu bối trong gia tộc tu luyện.

Nội tâm hai vị lão tổ Uông thị lập tức dâng trào mà kích động không thôi. Bọn họ kỳ vọng vô cùng nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Thủ, Thủ Triết gia chủ ngài nói thật? Thật sự có thể có một trăm vạn càn kim tiền lời?” Đừng nói một trăm vạn, ngay cả năm mươi vạn, ba mươi vạn cũng có thể khiến Uông thị thoát khỏi khốn cảnh, có hi vọng xoay chuyển càn khôn.

Vương Thủ Triết hiểu rõ trong lòng, chăm chú nhìn về phía Khôn Nguyên lão tổ nói: “Vừa rồi thấy hư ảnh pháp tướng của Khôn Nguyên lão tổ cường đại mà linh động, chiến lực phi phàm, chắc là đạt tới linh thể đúng không?”

Thân thể Khôn Nguyên lão tổ run lên, vẻ mặt biến hóa khó lường. Thật lâu sau, ông ta mới lộ ra vẻ mặt chua xót: "Thủ Triết gia chủ pháp nhãn như đuốc, lão hủ đích thật là huyết mạch tầng thứ tư."

"Lão tổ tông…" Sắc mặt Thành Nghiệp lão tổ biến đổi, vội vàng hô một câu. Đây chính là bí mật lớn nhất của gia tộc, nếu bị người ta biết lão tổ đệ nhất Uông thị là thiên kiêu mà nói, chắc chắn sẽ gây ra tai họa.

"Không sao." Khôn Nguyên lão tổ ngăn hắn lại, hắn ưỡn ngực, nghiêm mặt nói: "Vương thị có ân cứu mạng với chúng ta, đương nhiên không giữ lại tín nhiệm bọn họ. Huống chi, tuy ta không cảm thấy được tu vi của Thủ Triết gia chủ và Lung Yên lão tổ, nhưng có thể biết bọn họ chắc chắn rất cường đại, hơn phân nửa là ở trong thiên kiêu cũng không phải vật phàm. So với Vương thị nhân tài đông đúc, ngay cả uy hiếp cũng chưa chắc."

"Thì ra là thế." Vương Thủ Triết không phủ nhận cách nhìn của Khôn Nguyên lão tổ, chỉ là thiên kiêu quả thực đã không thể khơi dậy bất kỳ dao động nào trong lòng hắn. Chỉ là, hắn vẫn có chút tiếc hận nhìn Khôn Nguyên lão tổ: "Với tuổi tác của lão tổ, nếu đặt ở Học Cung, chỉ cần cố gắng hơn phân nửa hiện tại đã là Tử Phủ tu sĩ."

"Một chiêu sai, đầy tính sai." Sắc mặt Khôn Nguyên lão tổ lại chuyển sang bình tĩnh nói: "Muốn trách thì trách Uông mỗ tham lam không bằng rắn nuốt voi rồi."

"Cũng không phải là không có cơ hội." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Nếu có thể tìm được một ít thiên tài địa bảo loại kéo dài sinh cơ, bổ sung nguyên khí hao tổn. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất xung kích Thiên Nhân cảnh đỉnh phong một chút, cũng tìm cơ hội thăng cấp Tử Phủ. Nếu dựa theo phương án ưu tú nhất mà nói, ước chừng cần hai mươi lăm đến ba mươi năm thời gian, đoán chừng năm sáu phần trăm tỷ lệ thăng cấp thành công."

Những năm gần đây, bởi vì Vương thị có quá nhiều thiên kiêu đại thiên kiêu. Vương Thủ Triết không thể không đi khắp nơi vơ vét, về các loại tư liệu thăng cấp Tử Phủ cảnh, sau đó chỉnh lý tiêu hóa thuộc lòng.

Phóng mắt nhìn toàn bộ lịch sử Đại Càn quốc, loại tình huống này của Khôn Nguyên lão tổ cũng không hiếm thấy.

"Nắm chắc năm sáu phần?" Khôn Nguyên lão tổ kích động đến mức thân thể không ngừng run rẩy: "Thủ Triết gia chủ, có thể, có bằng lòng chỉ điểm lão hủ. Nếu có thể thành công, lão hủ nguyện ý trở thành khách khanh của Vương thị, không, gia tướng!"

Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Khôn Nguyên lão tổ nói quá lời, ta và ngươi chính là hương thân của sáu vệ phía Nam, ngươi đường đường một lão tổ đến nhà ta làm gia tướng thì còn ra thể thống gì? Trái phải chỉ là chuyện nhỏ, ta sẽ phân tích với ngươi một phen."

Chuyện nhỏ? Đối với đại sự hạng nhất của Uông thị khó như lên trời, ở trong mắt Thủ Triết gia chủ lại chỉ là chuyện nhỏ?

Hai vị lão tổ Khôn Nguyên, Thành Nghiệp vội vàng cúi người theo bản năng, làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Phía tây bắc Đại Càn quốc, có một mảnh đại hoang mạc diện tích vô cùng rộng lớn, tên là "Đạt Lạp Đại Hoang Mạc".

Hai chữ "Đạt Lạp" trong đó bắt nguồn từ cổ ngữ của Man tộc, ý là "rộng lớn, không có sinh cơ".

Mà "Đạt Lạp Đại Hoang Mạc" cũng xác thực như tên gọi, diện tích rộng lớn mà không có sinh cơ. Xác suất thảm thực vật bao trùm tương đối thấp, ngoại trừ một số ít ốc đảo bên ngoài, phần lớn thực vật địa phương đều thưa thớt, số lượng hung thú sinh hoạt trong đó cũng ít đến đáng thương, cơ bản lấy xà trùng thử kiến cấp thấp làm chủ.

Hơn nữa, thổ nhưỡng nơi này cũng lấy cát làm chủ, phì lực mỏng manh, lại không có nguồn nước, căn bản không cách nào canh tác, thậm chí ngay cả mục thảo đều rất khó sống. Mấy ngàn năm trước, còn có đại thế gia đã từng thử khai phá, nhưng sau khi thất bại mấy lần, liền không còn thế gia nào nếm thử nữa.

Mấy ngàn năm qua, nơi này tự nhiên liền hoang phế xuống, ngoại trừ di chỉ tường thành cổ lưu lại trước kia khi thế gia khai phá, cùng với bộ phận mục thảo, cừu, mã dựa vào sinh mệnh lực ngoan cường sống sót ở dã ngoại, lại tìm không thấy bất kỳ dấu vết nhân loại nào đã từng xuất hiện ở nơi này.

Mà lấy "Đạt Lạp Đại Hoang Mạc" làm ranh giới, phía tây nam là một quận có diện tích lớn nhất Đại Càn, Tây Hải quận, đông nam, chính là Mạc Nam quận.

Mạc Nam quận, biên giới phía bắc.

Đã từng là một mảnh biên giới hoang vu, không hề có người ở, không biết từ khi nào đã xuất hiện một mảng lớn rừng cây thấp bé.

Diện tích rừng cây này cũng không lớn, chỉ hướng đại hoang mạc kéo dài ra vài dặm, trong rừng cây còn thiếu một khối, tây thiếu một khối, nhìn qua thưa thớt, ít nhiều có chút khó coi.

Nhưng so với bên ngoài rừng cây, hoang mạc màu vàng nhìn không thấy bờ kia, rừng cây trước mắt lại là màu xanh lục hiếm thấy trong hoang mạc, cực kỳ hiếm có.

Trong rừng cây, một đầu gần đại hoang mạc nhất, có một đám người đang ngồi xổm trên mặt cát, tỉ mỉ quan sát mỗi một thân cây, vừa quan sát, còn dùng bút mực đầu nhọn ở trên sổ nhỏ xoát xoát ghi chép lại.

Gió cát đầy trời thổi cho bọn họ đầy bụi đất, bọn họ lại không thèm để ý chút nào, chỉ nghiêm túc làm việc.

Mà trong đám người này, lại có một người không cầm bút, cũng không cầm quyển sách nhỏ, mà dùng tay ấn mặt đất, tinh tế cảm thụ cái gì đó.

Một lát sau hắn mới buông tay ra, lộ ra nụ cười vui mừng: "Quả nhiên, suy đoán của ta không sai. Tình huống giữa địa mạch và mặt đất ảnh hưởng lẫn nhau, theo rừng cây mở rộng, tình huống địa mạch cũng có chút cải thiện."

Hắn quét mắt nhìn chung quanh, nhìn những mầm cây nho nhỏ màu nâu sẫm lộ ra trên những cành cây kia, cảm thụ được sinh mệnh lực mạnh mẽ ẩn chứa trong đó, nụ cười trên mặt càng sâu.

Lúc này, một văn sĩ trung niên mang theo sắc mặt vui mừng đi tới, cầm tiểu vở báo cáo: "Điện hạ, tin tức tốt. Kết quả thống kê đã được công bố, ba tháng trước có một phần ba cây Bà Sa mới trồng đã thành công, tỉ lệ sống rõ ràng tăng lên một đoạn. Điện hạ, ngài thật là thần kỳ, thế mà ngay cả cái này cũng bị ngài đoán trúng."

Người được xưng là "Điện hạ" lau mặt, từ trên mặt đất đứng lên: "Tình huống địa mạch đang cải thiện, tỉ lệ sống đề cao là bình thường. Nhưng diện tích rừng cây này còn xa xa không đủ, tối thiểu phải mở rộng gấp mười lần nữa, mới có thể chống được bão cát xâm nhập."

Hắn mang theo người ở chỗ này đóng quân năm mươi năm, cùng bão cát đối kháng năm mươi năm.

Lúc mới bắt đầu, hắn mang theo người thật vất vả trồng được một nhóm cây, còn rất vui vẻ, kết quả một trận bão cát tới, mầm cây mới trồng đã bị chôn xuống.

Nỗ lực nửa năm trôi qua như nước chảy.

Cũng chính là mấy năm này, theo diện tích rừng cây mở rộng, loại tình huống này mới trở nên càng ngày càng ít. Nhưng vẫn như cũ không an toàn.

Cứ cách vài năm, đại sa mạc Đạt Lạp sẽ nghênh đón bão cát với quy mô lớn, đó mới là khiêu chiến chân chính.

"Điện hạ, nhóm cây non tiếp theo đã ở trên đường đưa tới đây, hết thảy vẫn như cũ sao?" Văn sĩ trung niên dò hỏi.

"Đương nhiên." Nam nhân nhẹ gật đầu, "Quá trình ngươi đều quen thuộc, ta sẽ không dặn dò nhiều. Ngươi xem rồi an bài là được."

Vị nam nhân được xưng là "Điện hạ" này tên là "Ngô Minh Viễn", chính là hậu duệ của đương kim hoàng đế Long Xương Đế, phong hào "An quận vương".

Mà hắn cũng là một trong hai vị chuẩn đế tử tham dự "cuộc chiến đế tử" lần này.

Ngắm nhìn đại hoang mạc phương xa, An quận vương Ngô Minh Viễn đứng chắp tay, nhịn không được mặc sức nói: "Khu vực rừng phòng hộ này chỉ là bắt đầu, tiếp theo chúng ta phải

làm, chính là không ngừng mở rộng phiến rừng phòng hộ này, mở rộng thêm. Không đến ngàn năm, hoàn cảnh nơi này sẽ hoàn toàn thay đổi, đến lúc đó, nơi này cũng sẽ biến thành đất màu mỡ thích hợp cho nhân loại ở lại."

"Đại hoang mạc này diện tích rộng lớn như thế, nếu quả thật để chúng ta thành công, nơi sống của nhân loại có thể khuếch trương ra bên ngoài một mảng lớn, tổng số nhân khẩu cũng có thể nghênh đón một cái bùng nổ tăng trưởng."

"Vậy thì quá khó khăn."

Văn sĩ trung niên nghe vậy nhịn không được thở dài một tiếng.

Điện hạ đóng quân ở chỗ này năm mươi năm, hắn liền đi theo điện hạ ở chỗ này năm mươi năm, đối với đám người bọn họ vì rừng cây năm mươi năm này đã trải qua bao nhiêu khó khăn, hắn rất rõ ràng.

Một khu rừng nhỏ còn khó như vậy, huống chi là cả tòa đại hoang mạc?

Đây tất nhiên là một công trình lâu dài.

Kỳ thật, dùng thủ đoạn của tu sĩ Huyền Vũ, trong phạm vi nhất định thay đổi địa mạo sông núi, hoàn cảnh địa lý cũng không tính là quá khó khăn.

Cho dù là muốn ở trong đại hoang mạc này, xây dựng một lâm viên có cầu nhỏ nước chảy, ở bên trong trồng các nơi trên cả nước, địa khu bất đồng, chủng loại linh hoa linh thực bất đồng, bọn họ cũng hoàn toàn có năng lực làm được.

Dù sao, nơi này bọn họ không chỉ có tu sĩ Thiên Nhân cảnh huyết mạch đặc sắc, còn có mấy trận pháp sư, chỉ cần cho bọn họ thời gian, cẩn thận phối hợp và điều chỉnh, bố trí một trận pháp điều chỉnh khí hậu phạm vi nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng đây chỉ có thể bao trùm phạm vi nhỏ, mà Đại Hoang mạc thực sự quá lớn.

Huống chi, loại hình trận pháp này nếu không trực tiếp bố trí trên linh mạch, nhất định phải dựa vào linh thạch duy trì, tiêu hao hàng ngày cũng không ít, trông cậy vào loại thủ đoạn này cải tạo đại hoang mạc, căn bản không thể thực hiện được.

“Sợ cái gì? Chúng ta có chính là thời gian, cũng có nhân tài.” An quận vương Ngô Minh Viễn duỗi hai tay ra, giống như là muốn ôm cánh đồng bát ngát phía trước: “Sớm muộn cũng có một ngày, ta phải đem nơi này biến thành ốc đảo, sản vật phong phú, để cho nhân loại có thể ở chỗ này thuận lợi sinh sôi nảy nở!”

“Sớm muộn cũng có một ngày, ta muốn thiếu nước không trở thành vấn đề làm phức tạp lương thực.”

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta phải để lương thực sản xuất ở đây vượt qua Khánh An quận, trở thành “lò thóc” lớn nhất Đại Càn!”

Lúc nói lời này, trong đôi mắt của gã lóe ra thần quang sáng láng, dù trên mặt như cũ phủ đầy cát bụi, thoạt nhìn có chút bụi đất, nhưng cả người lại phảng phất như đang toả ra một loại hào quang không rõ, làm cho người ta kìm lòng không được mà rung động.

Văn sĩ trung niên và những thuộc hạ khác xung quanh nhìn hắn như vậy, không biết tại sao lửa trong lòng như bị đốt lên.

Lại nhìn về phía hoang mạc mênh mông kia, trong ánh mắt của bọn họ cũng không nhìn thấy bất kỳ du di cùng không xác định gì, còn lại, chỉ có hùng tâm vạn trượng có thể muốn chinh phục hắn!

Lúc này, thời gian đã gần đến hoàng hôn.

Mặt trời chiều treo lơ lửng ở chân trời, thoạt nhìn đặc biệt tròn, cũng đặc biệt lớn, nhuộm bầu trời chung quanh thành màu đỏ diễm lệ.

Thân ảnh mấy người dừng lại ở trong trời chiều, giống như khắc dấu ở trong thời gian, nhiều thêm một loại ý nhị nào đó không nói ra được, đạo không rõ.

Đúng lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng ưng gáy to rõ.

Mà cùng lúc đó, còn có một giọng nữ uyển chuyển mang theo tức giận: “Ngô Minh Viễn!”

“Thanh Nhụy?”

An quận vương Ngô Minh Viễn giật nảy mình, hùng tâm vừa rồi vạn trượng lập tức biến mất không thấy.

Hắn vô thức muốn tìm một chỗ trốn đi. Nhưng mà, chung quanh cây dâu này đều là cây non còn chưa quá eo, làm sao giấu được người?

Bằng không, vẫn là chạy đi?

Không được không được, với tính tình của nàng, nếu mình dám chạy, sau khi trở về nhất định sẽ càng thêm nghiêm khắc, đến lúc đó thật sự không tiện kết thúc…

Đang lúc hắn bối rối, trên bầu trời, một chiếc phi liễn do Long Ưng khổng lồ kéo xuống, rơi ở bên ngoài rừng phòng hộ.

Đại Càn quốc lấy Thương Long làm đồ đằng.

Con Long Ưng kéo xe này có huyết mạch Thương Long, đôi cánh màu vàng, vuốt ngọc, vảy xanh, chính là dị chủng trân cầm do hoàng thất Đại Càn đặc biệt thuần dưỡng, không chỉ ngoại hình thập phần uy vũ, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Cũng vì vậy, phi liên Long Ưng cũng trở thành một loại biểu tượng thân phận. Cho tới nay, chỉ có thành viên hoàng thất mới có tư cách ngồi phi liên Long Ưng.

Rất hiển nhiên, thân phận của người này cũng không đơn giản.

Phi liễn vừa mới dừng hẳn, màn xe liền được xốc lên, một phụ nhân xinh đẹp mặc váy dài tơ tằm màu tím thẫm từ trên xe chậm rãi đi xuống.

Nàng ta khí độ cao hoa, dáng vẻ thong dong.

Một cái áo choàng tùy ý khoác lên vai nàng, gió cát chung quanh còn chưa kịp thổi đến trên người nàng, đã bị linh quang trên áo choàng chiết xạ ngăn cản. Cũng bởi vậy, so sánh với đám người An quận vương và văn sĩ trung niên toàn thân bụi bẩn, nàng thoạt nhìn đặc biệt xinh đẹp.

Nhìn thấy nàng, Ngô Minh Viễn vô thức rụt rụt về phía sau, trên mặt đều viết một chữ “Sợ”.

Từ khi nhìn thấy Ngô Minh Viễn, phu nhân xinh đẹp đã không cho hắn sắc mặt tốt.

Đi tới gần, nàng khẽ vươn tay, liền nhẹ nhàng khéo léo nhéo lỗ tai của hắn dùng sức vặn một cái, thủ pháp rất là thuần thục: "Chết tiệt, buổi sáng ngươi nói với ta như thế nào? Nói cái gì mà phải đi tìm quận thủ tìm hiểu thế cục triều đình một chút, nói cái gì phải nghĩ biện pháp kéo lại một thành, kết quả thì sao? Nơi này là quận thủ phủ sao? A?!"

An quận vương lập tức đau đến mức run rẩy một chút: "Đau! Đau! Đau! Nương tử, cô khẽ dùng sức một chút, lỗ tai của ta sắp bị cô nhéo xuống rồi!"

"Phi! Đáng đời!" Phu nhân xinh đẹp trợn tròn đôi mắt đẹp, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, "Hiện tại ngươi càng ngày càng có năng lực, cư nhiên lại học được cách gạt người!"

Nhìn thấy một màn này, thuộc hạ ở đây đều nhịn không được cười trộm, ngay cả trên mặt văn sĩ trung niên cũng hiện lên một vòng ý cười.

Phu nhân xinh đẹp này đương nhiên chính là vợ của Ngô Minh Viễn, An quận vương phi.

An quận vương phi chính là tiểu thư đích mạch của thế gia Tam phẩm Công Dã thị, tên là "Công Dã Thanh Nhụy".

Kỳ thật lúc vương phi vừa gả tới, cũng là tính tình dịu dàng hào phóng, chỉ là ở chung với An quận vương lâu ngày, không biết thế nào, tính tình đã trở nên càng ngày càng đanh đá.

Đến bây giờ, nếu như Vương phi phát hỏa, đừng nói những thuộc hạ như bọn họ, ngay cả An quận vương cũng có chút sợ hãi.

Thấy đám thuộc hạ này lại còn dám cười trên nỗi đau của người khác, An quận vương trừng mắt liếc bọn họ một cái: "Nhìn cái gì vậy? Có cái gì hay? Nên làm gì thì làm cái đó đi!"

"Vâng, thuộc hạ đi làm ngay."

Văn sĩ trung niên ho khan một tiếng, vội vàng dẫn đám người vội vàng rút lui.

Sau khi bọn họ đi, Công Dã Thanh Nhụy lại tóm lấy An quận vương quở trách một hồi, cơn giận mới xem như thoáng tiêu tan vài phần.

“Ta không phải không cho ngươi làm những chuyện này, nhưng những chuyện khác ngươi cũng không thể không quản a.” Nàng thở dài buông tay ra, trên khuôn mặt thanh lệ lộ ra một chút u sầu, ” Lĩnh Bắc và Liêu Viễn bên kia liên tiếp thất bại, hiện tại chúng ta chỉ còn lại Mạc Nam một cái căn cứ địa này. Ngươi cũng không muốn nghĩ biện pháp. Phía Tây Hải bên kia không dễ động, ba quận Thiên Phủ, Lũng Tả, Khánh An này, dù sao chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp bắt được một người chứ?”

“Ta vừa mới nghe được tin tức, tên Ngô Thừa Tự kia lại mang theo người chạy tới chiến trường ngoại vực. Ngươi nói xem, vạn nhất hắn ở chiến trường ngoại vực lập được một số chiến công lớn, vậy còn có chuyện gì của ngươi?”

Nàng thật sự sốt ruột.

So sánh với Khang quận vương Ngô Thừa Tự, nội tình của bọn họ vốn rất mỏng, bất kể là ở trong dòng họ, hay là trên triều đình, lực ảnh hưởng đều có chênh lệch nhất định.

Ngay cả “Thiên Cương” thật vất vả tranh thủ được, cũng là nể mặt Ngô Minh Viễn lão tổ tông Thanh La công chúa mới ủng hộ bọn họ, cùng bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, không chuyện gì cũng nghe theo bọn họ.

Không sai, Thanh La công chúa lúc trước là chiêu phò mã, đồng thời lưu lại huyết mạch. Mà đương kim hoàng đế bệ hạ sở dĩ cho Ngô Minh Viễn chuẩn thân phận đế tử, thứ nhất là bởi vì hắn đích thật là các phương diện, bao gồm cả huyết mạch đều rất ưu tú. Thứ hai, cũng là vì lời thề năm đó, hậu duệ Thanh La công chúa có thể có quyền kế thừa.

Chỉ là dưới tình huống như vậy, Ngô Minh Viễn còn một lòng một dạ làm rừng phòng hộ của hắn, một chút cũng nhìn không ra tư thế gấp gáp, trong lòng Công Dã Thanh Nhụy sao có thể không hoảng hốt?

“Dạ dạ dạ, nương tử nói đúng.”

An quận vương thấy vẻ mặt này của vương phi, vội vàng thuận mao trấn an.

Nhưng nói xong, hắn lại không nhịn được yếu ớt nói: “Nhưng mà, nếu như ta thật sự có thể đánh hạ Đạt Lạp Đại Hoang

Mạc, chỉ cần một công tích tạo phúc vạn năm này, liền có thể treo lên đánh tên Ngô Thừa Tự kia.”

“Đạo lý ta đương nhiên hiểu. Nhưng đại hoang mạc nào có dễ công phá như vậy? Ngươi còn chuẩn bị ở đây hao tổn bao nhiêu năm, một trăm năm? Hay là hai trăm năm? Thật chờ ngươi phá được, hoàng hoa đồ ăn cũng nguội.”

Công Dã Thanh Nhụy vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn liền tức giận, nhưng lại có chút không thể làm gì.

Có thể trách được ai đây?

Lúc trước, mình không phải là bị tinh thần khai thác cùng cố gắng kiên định của hắn hấp dẫn, mới nguyện ý gả tới sao? Bằng vào tư chất huyết mạch thiên kiêu Ất đẳng của nàng, ở trong nhà kiên định tu luyện không tốt sao?

Lại nhìn thấy bộ dạng đầy bụi đất của hắn, cô không nhịn được lại ghét bỏ: “Chảy bụi đất trông như cái gì? Còn không loại bỏ cát bụi?”

“Được rồi được rồi, ta sẽ loại ngay bây giờ.”

An quận vương Ngô Minh Viễn vận khởi huyền khí toàn thân chấn động, cát bụi trên người nhất thời nhao nhao rơi xuống, cả người hắn cũng từ trạng thái bụi phác trở nên rực rỡ hẳn lên.

Kỳ thật với thực lực của hắn mà nói, ngăn cản bão cát một chút căn bản không phải việc khó.

Chỉ có điều bão cát nơi này thật sự quá lớn, cho dù nhất thời làm sạch, không đến nửa chén trà công phu liền lại là một thân cát, dùng huyền khí ngăn cản bão cát lại không có lợi, khoác áo choàng lại vướng víu…Thời gian lâu, hắn dần dần lười giày vò.

Một thân cát thì một thân cát a~ dù sao lúc đi vẫy một cái liền sạch sẽ.

“Nương tử, ta biết nàng đang lo lắng cho ta, là ta không tốt, ta đã nghĩ ra biện pháp.” Hắn tiến đến bên cạnh Vương Phi Công Dã Thanh Nhụy, thấp giọng dỗ dành, “Chúng ta về nhà trước, ta bảo nhà bếp nấu canh yến sào tuyết lê cho nàng.”

“Quay về cái gì? Ta còn có chính sự đấy.” Đôi mắt xinh đẹp của Công Dã Thanh Nhụy quét ngang, lườm hắn một cái.

“A?”

Công Dã Thanh Nhụy cười như không cười nhìn hắn: “Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta đặc biệt tới bắt ngươi sao?”

An quận vương Ngô Minh Viễn có chút mờ mịt: “Khó, chẳng lẽ không phải?”

Công Dã Thanh Nhụy hờn dỗi chẳng thèm liếc hắn một cái: “Ta mắc mớ gì phải qua đây bắt ngươi? Lần này ta chính nhi bát kinh có việc mới tới được.”

Nói xong, nàng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thứ gì đó đưa cho Ngô Minh Viễn.

“Ngươi nhìn cái này xem.”

“Hả?”

Ngô Minh Viễn tiếp nhận xem xét, phát hiện là một ống kim loại dài nhỏ, cứ cách một đoạn lại có một cái lỗ.

Hắn suy nghĩ một chút, không xác định nói: “Đây là… tưới nước dùng sao?”

“Ta biết, ngươi nhất định có thể phản ứng lại.” Công Tôn Thanh Nhụy đắc ý liếc mắt nhìn hắn: “Thứ này truyền từ Lũng Tả quận tới, ta nhìn thấy Hoàng Phủ thị lấy nó để tưới nước cho Mục thảo, còn rất dùng. Trước đó không phải ngươi còn đang vì tưới nước mà phát sầu sao? Ta liền hỏi bọn họ mấy cái, lấy tới cho ngươi xem.”

Trồng trọt rừng phòng hộ, tưới tiêu là một vấn đề rất khó.

Tuy kết cấu của ống này đơn giản, nhưng chính vì nó đơn giản, mới có thể chế tác số lượng lớn, nói không chừng thật sự có thể thay hắn giải quyết vấn đề lớn.

Ngô Minh Viễn vui vẻ, trực tiếp ôm lấy lão bà nhà mình: “Ta đã biết, tuy rằng ngoài miệng cô nương không nói ra, nhưng trong lòng vẫn ủng hộ ta.”

“Ngươi thiếu thịt yếu.” Sắc mặt Công Dã Thanh Nhụy đỏ lên, vội vàng đẩy hắn ra: “Ngươi bảo bọn họ thử một chút, nếu hữu

dụng, ta sẽ nhờ cữu cữu của ta đi Lũng Tả quận, tìm Trường Ninh Vương thị mua cách điều chế."

"Chờ một chút, Trường Ninh Vương thị?" Ngô Minh Viễn sửng sốt: "Ngươi xác định cách điều chế là của Trường Ninh Vương thị?"

"Cái này còn có thể không xác định?" Công Dã Thanh Nhụy lườm hắn một cái: "Ta cố ý hỏi. Đây là lúc vị thiên kiêu muội muội của Hoàng Phủ thị kia ăn cơm với gia chủ Trường Ninh Vương thị, trong lúc vô tình tán gẫu về vấn đề tưới tiêu của bãi cỏ, gia chủ Trường Ninh Vương thị tiện tay vẽ cho nàng. Sau đó, Trường Ninh Vương thị bên kia lại ưu hóa cách điều chế một chút, lúc này mới biến thành bộ dạng như bây giờ."

Ngô Minh Viễn vừa nghe lời này liền suy nghĩ.

Cái tên Trường Ninh Vương thị này, hắn đã nghe nói qua không ít lần từ chỗ Thiên Diễm.

Đối với vị gia chủ Trường Ninh Vương thị kia, hắn cũng là mộ danh đã lâu. Chẳng qua lúc trước hắn nghe nói người nọ mưu tính sâu xa, lo lắng chu toàn, vân vân, thật sự không biết hắn còn có bản lĩnh phương diện này.

Hơn nữa, vị đại thiên kiêu kia của Vương thị phát triển ở Lũng Tả Học Cung cũng rất không tệ, rất được khen ngợi, tiềm lực tương lai không thua Công Dương Sách.

Xem ra, mình cũng đúng là đến lúc tiếp xúc với vị gia chủ Vương thị kia một chút. Nhưng hắn còn không biết, khi hắn đấu tranh với bão cát, Thiên Cương đã đề cập với hắn rất nhiều lần, đều là bị Vương Thủ Triết từ chối, người ta hoàn toàn không muốn gặp hắn…

Ngô Minh Viễn lẩm bẩm nói: "Nương tử ngươi nói, bọn họ nếu có thể nghiên cứu ra thứ này, vậy có phải hay không… Còn có thủ đoạn khác, có thể giải quyết nan đề trước mắt của ta?"

"Chỉ nói vô dụng thôi, vậy thì ủy thác Thiên Cương hẹn tên Vương Thủ Triết kia đi, ta đã xem qua tình báo của hắn, hình như là một người rất không tệ." Công Dã Thanh Nhụy vì phu quân tranh giành đế tử, nhưng lại rầu thúi ruột.

Ngô Minh Viễn gật đầu như giã tỏi: “Được rồi, ta hết thảy đều nghe nương tử.” Dừng một chút, hắn nhìn xung quanh nói, “Đúng rồi Ức La nhà chúng ta đâu? Ta đã không gặp nàng nhiều ngày rồi.”

Ngô Ức La, chính là tiểu nữ nhi mà Ngô Minh Viễn và Công Dã Thanh Nhụy mới sinh gần đây, bởi vì thiên phú trác tuyệt, tướng mạo có chút giống Thanh La lão tổ khi còn nhỏ, Hoàng đế bệ hạ trong lòng an ủi trực tiếp ban tên cho “Ngô Ức La”, nhớ lại ý của Thanh La lão tổ.

Một đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh, một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, nói thật, còn có thể sinh ra huyết mạch quả thật không dễ dàng.

Huống hồ, huyết mạch hoàng thất từ trước đến nay quá cường đại, tỷ lệ sinh ra con nối dõi rất thấp.

Như thế, hơn phân nửa là do công lao của Công Dã Thanh Nhụy kiên trì không ngừng.

“Quỷ chết tiệt, ta thấy gần đây ngươi bận rộn đến choáng váng đầu óc.” Công Dã Thanh Nhụy liếc hắn một cái nói: “Nàng không phải từng được cháu gái của Ngô Điện sơn gia ở Lũng Tả quận, mời đi làm khách sao? Nàng nghe nói Thanh La Hải đã bị khai phát, cũng muốn đi địa phương Thanh La lão tổ tông ngã xuống năm đó, nhớ lại một phen.”

“Như vậy sao?” Ngô Minh Viễn có chút thất vọng, hữu khí vô lực nói: “Ta có chút mệt mỏi, tắm rửa sớm một chút rồi ngủ đi.”

“Mệt? Rửa mặt ngủ?”

Lửa của Công Dã Thanh Nhụy từ từ bùng lên. Không ngờ lão nương thật vất vả lừa tiểu yêu tinh chướng mắt kia đi ra ngoài chơi, đang muốn hồi vị thế giới của hai người một chút, ngươi lại nói một câu tắm rửa ngủ đi?

“Ngô Minh Viễn!”

“Nương tử, ánh mắt của nàng sao lại muốn ăn thịt người?”

“Lão nương ăn ngươi.”

“A!”

…

Đồng thời, quận thành Lũng Tả quận.

Là chủ thành trung tâm của toàn bộ Lũng Tả quận, cho tới nay đều là trung tâm kinh tế, văn hóa và chính trị.

Hệ thống phi liên linh cầm của Thủ Đạt thương hội trải qua nhiều năm phát triển, đã tiến vào giai đoạn tương đối trưởng thành, hơn nữa dần dần khai triển nghiệp vụ đến các nơi Mạc Nam quận, Liêu Viễn quận, Khánh An quận.

Tiếc nuối duy nhất là các quận khác và quốc đô đều không vào được.

Thậm chí, hào cường cùng quốc đô các quận đã bắt đầu mô phỏng theo hình thức kinh doanh của Thủ Đạt thương hội, ở trong một mẫu ba phần đất nhà mình khiến cho phong sinh thủy khởi.

Đây cũng là chuyện không có cách nào.

Vương thị cộng thêm sức ảnh hưởng của Tiền thị, phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn, dù sao cũng có giới hạn không nhỏ.

Tuy nhiên, điều này đối với Vương thị và Tiền thị mà nói đã đầy đủ, chỉ là thị trường đã có đã khiến hai gia tộc này kiếm được bộn tiền, tiến vào con đường phát triển lớn mạnh.

Hiện giờ đối với người có tiền ở quận thành mà nói, ngồi phi liên ra ngoài du ngoạn thả lỏng, đã là một trong những phương thức sống phổ biến.

Nhất là vệ thành mới nhất của Lũng Tả 【Thanh La vệ】, một hơi đẩy ra mấy hạng mục du lịch nghỉ ngơi trên hải đảo, tập hợp mỹ thực, giải trí, thám hiểm, nghỉ ngơi một thể, dẫn đến nhiệt độ chú ý rất cao.

Một số người đã trải nghiệm mang về danh tiếng ưu tú, khiến cho hạng mục du lịch của Thanh La vệ càng ngày càng thịnh vượng.

Cho dù Thủ Đạt thương hội gia tăng không ít ban công, nhưng vé phi liên đi Thanh La vệ, vẫn như cũ một phiếu khó cầu!

Nhưng đối với người bên ngoài mà nói, một chuyến khó cầu.

Nhưng đối với Vương An Nghiệp trời sinh hậu duệ quý tộc mà nói, đây không phải chuyện nhỏ. Hắn ở lại quận thành Lũng Tả một thời gian ngắn, hưởng thụ được sự yêu thương vô cùng từ trên dưới Tiền thị, các loại lễ vật hồng bao tất nhiên là thắng lợi trở về.

Thu lễ phong phú tới loại trình độ nào đây?

Có thể dùng một câu để hình dung, Vương An Nghiệp bắt đầu ghét bỏ nhẫn trữ vật của hắn - "Vô Tận Uyên", quá nhỏ!

"Thất tiểu công tử, mời đi bên này." Đại quản sự đóng quân ở quận Thủ Đạt thương hội, mang theo hộ vệ tự mình xuất mã, mở đường cho Thất tiểu công tử, an bài phi liễn độc lập.

Đùa à, đường đường là Thất tiểu công tử, sao có thể ngồi chung một phi liên với những người khác được?

Ngay khi Vương An Nghiệp mặt không cảm xúc, tâm vô gợn sóng đi theo.

Bỗng nhiên.

Phía sau truyền tới một tiếng ồn ào: "Này này, tên ăn mày kia, ngươi không mua vé, không được xông quan." "Đứng lại, ngươi đứng lại cho ta."

Sau đó, Vương An Nghiệp liền nhìn thấy một tên ăn mày gầy nhom bị truy đuổi, đụng vào trong lòng hắn.

Lúc hai người ôm nhau, trong ánh mắt thuần khiết như ngôi sao của 【tiểu ăn mày】, tràn đầy khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi, thật sự là kỳ quái, dựa vào thân thủ của nàng, rõ ràng có thể nhẹ nhõm né tránh, tại sao lại một đầu đụng vào?

Ồ!?

Còn bị ôm rồi! Nàng tinh mâu trợn lên, như bị sét đánh.

…

chương 7:/chương thứ bảy Câu chuyện mà Vương An Nghiệp và tiểu quận chúa không thể không kể.

…

Cùng lúc đó.

Cặp mắt tinh khiết vô cùng kia của Vương An Nghiệp cũng mở to ra, đồng dạng là tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Lúc tiểu ăn mày đụng vào, rõ ràng hắn đã làm ra phản ứng, tiến hành tránh né, nhưng vẫn đâm đầu vào?

Thật sự là tà môn.

Chẳng lẽ… tiểu ăn mày này là cố ý đụng sứ? Muốn lừa bịp Vương An Nghiệp hắn?

Ồ?

Trên người không có mùi thối, ngược lại có một loại mùi thơm nhàn nhạt, rất thơm. Hơn nữa thân thể gầy gò nho nhỏ, thân thể thật mềm, ôm lấy thật thoải mái, thật là kỳ quái a.

Vương An Nghiệp cảm giác trong lòng giống như có thứ gì đó mọc ra, trong nội tâm khô khan không gợn sóng, cực kỳ hiếm thấy mà sinh ra một tia rung động.

Đôi mắt của tiểu ăn mày cũng chạm vào mắt Vương An Nghiệp ở khoảng cách gần.

Đó là một đôi mắt trong suốt sáng ngời, lại có cảm giác yên tĩnh khiếm khuyết của những thiếu niên khác.

Điều này làm cho trái tim nàng có chút hoảng loạn, rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Loại cảm giác thoải mái dễ chịu này giống như khi mưa tí tách rơi xuống, nằm trên ghế trúc đọc một quyển sách, nội tâm bình tĩnh mà buông lỏng.

Thời gian.

Phảng phất như qua thật lâu, lại phảng phất là qua một cái chớp mắt.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nằm trên mặt đất, ánh mắt giao thoa, thời gian vĩnh hằng. Ngay cả gió thổi qua hai người cũng giống như trở nên ôn nhu kiều diễm.

Nhưng mà.

Bầu không khí tốt đẹp này, lại bị liên tiếp tiếng mắng chửi đột ngột vang lên cắt đứt.

“Tiểu ăn mày, còn không mau đứng lên.”

“Ôi mẹ ơi, bà nội nó, Thất tiểu công tử, Thất tiểu công tử ngài không sao chứ?”

“Tiểu ăn mày nhà ngươi, đi lại không có mắt à, lại dám xông tới đụng vào Thất tiểu công tử.”

“Thất Tiểu công tử, lão nhân gia ngài không sao chứ?”

Hộ vệ và tôi tớ bên cạnh Vương An Nghiệp vội vàng vọt lên, muốn kéo tiểu ăn mày ra.

“Được rồi.” Vương An Nghiệp bò dậy, bình tĩnh giơ tay ngăn mọi người ồn ào, sau đó kéo tiểu ăn mày lên, bình tĩnh quan tâm nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

“Không, không có việc gì.” Tiểu ăn mày giãy giụa rút tay ra, khuôn mặt “hoan hề hề” trở nên nóng bỏng, cúi đầu không dám nhìn Vương An Nghiệp.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Vương An Nghiệp tiện tay móc ra một tờ kim phiếu mệnh giá nhỏ, đưa cho nhân viên công tác đuổi theo: “Đây là tiền phi liên của hắn.”

“Thất, Thất tiểu công tử…” Nhân viên công tác kia sợ tới mức chân tay luống cuống, nào dám tiếp tiền, “Ta, ta… đều trách ta đụng chạm Thất tiểu công tử.”

Tiểu công tử này có thân phận như thế nào, một khi có nửa điểm sơ xuất, hắn sao có thể gánh vác nổi?

“Không có việc gì, ngươi chớ hoảng hốt.” Vương An Nghiệp giơ tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai hắn ta nói: “Vừa rồi ngươi đang thực hiện chức trách của mình, không có vấn đề gì.”

Tuy Vương An Nghiệp mới mười tuổi, nhưng bởi vì điều kiện gia đình tốt, đã là một thiếu niên lang khá cao lớn.

“Vâng, vâng.” Nhân viên công tác thầm thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh do dự nói: “Nhưng mà… Tiểu công tử, tấm vé phi liên đi Thanh La vệ đã sớm bán hết, thời gian gần đây đã xếp đến bảy ngày sau.”

Đại quản sự ở một bên đang treo một ngụm máu chưa phun ra, lúc này quát: “Ngu xuẩn, Thất tiểu công tử muốn một phiếu, ngươi cũng dám không? Tùy tiện chen một người là được rồi.”

“Đúng đúng đúng, thế nhưng…” Nhân viên công tác đầu đầy mồ hôi.

“Chớ làm khó hắn.” Vương An Nghiệp bình tĩnh trấn an: “Nếu đã bán vé ra thì tương đương với một lời hứa của hành khách chúng ta, không có đạo lý tạm thời đổi ý. Như vậy đi, dù sao phi liên của ta tương đối trống, để hắn đi cùng ta.”

“Thất tiểu công tử nói đúng, là ta suy nghĩ không chu toàn.” Đại quản sự chột dạ, “Bất quá, tiểu ăn mày này bẩn thỉu, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ngài, không bằng an bài cho hắn một tấm vé bay bảy ngày sau vậy.”

“Không được.” Tiểu ăn mày nghe xong nóng nảy, thanh âm thanh thúy phản đối: “Ta không đợi được nữa, hôm nay sẽ xuất phát. Ta, ta có thể đi cùng tiểu công tử này, ta không chê bai hắn.”

Đại quản sự trợn trắng mắt: “Cái gì gọi ngươi không chê hắn? Ngươi biết thất tiểu công tử nhà chúng ta là thân phận tôn quý cỡ nào… Cho ngươi cùng ngồi, là lão nhân gia hắn thiện tâm, là hắn không chê ngươi.”

“Được được được, nói thế nào cũng được, dù sao hôm nay ta phải đi.” Giọng nói của tiểu ăn mày rất trong trẻo, dễ nghe khó nghe.

Nói xong, nàng còn nhìn chung quanh một phen, một bộ có chút chột dạ mà bất đắc dĩ, hình như là đang tránh né cái gì.

Vương An Nghiệp nhìn thấy, vẻ mặt không có gợn sóng nói: “Thôi thôi, ngươi đã sốt ruột rời đi, vậy thì cùng nhau đi. Thêm ngươi một người cũng không nhiều, thiếu một người

cũng không ít. Tiền quản sự đại thúc, cần phiền ngươi sắp xếp một chút.”

Gia giáo Vương thị rất nghiêm, Vương An Nghiệp thuở nhỏ được hun đúc, tuy quý khí nội liễm không lộ ra ngoài, nhất cử nhất động lại rất có trình tự, thể hiện đầy đủ giáo dưỡng của một công tử Vương thị.

“Không phiền không phiền, không phiền phức, Thất tiểu công tử.” Xuất thân từ đại quản sự chi thứ của Tiền thị, kích động giống như đánh máu gà, tràn đầy nhiệt tình nói: “Bảo đảm hoàn toàn nhiệm vụ.”

Sau đó, dưới sự sắp xếp của đại quản sự, Vương An Nghiệp và tùy tùng hộ vệ, cùng với vị “tiểu ăn mày” lai lịch không rõ kia cùng nhau leo lên một chiếc phi liễn chuyên dùng cho khách quý.

Nó bị một con Chu Đỉnh Tiên Hạc tu vi đạt tới ngũ giai đánh đầu, xa phu vậy mà cũng là một vị lão tổ Thiên Nhân cảnh râu ria hoa râm.

Kiệu sương của phi liên được chế tạo từ 【Thiên Niên Huyền Linh Mộc】 vừa nhẹ vừa rắn chắc, chế tác tinh xảo, còn khắc rất nhiều phù văn phức tạp. Hơn nữa, không gian bên trong kiệu sương của phi liên này, so với kiệu sương bình thường lớn hơn không chỉ gấp hai lần, trong đó dùng bình phong cố định ngăn cách ra mấy vị trí, còn thiết lập một gian phòng ngủ nhỏ có thể nghỉ ngơi riêng.

Mỗi một đồ gia dụng bên trong, đều là tác phẩm tỉ mỉ mà đại sư chế tác từ huyền linh mộc, cố định bên trong kiệu sương, bất luận thế nào cũng sẽ không chuyển vị trí.

Trang phục mềm mại trong kiệu chính là thợ may đại sư trong nội bộ 【Lũng Tả Chu thị】 đại danh đỉnh đỉnh, thiết kế tỉ mỉ, thuần thủ công chế tác mà thành. Tường kiệu, thảm, thậm chí trên ghế còn có nệm êm mềm mại, đều là đại sư tỉ mỉ may bằng tơ lụa linh tằm.

Người vừa đi vào trong kiệu sương phi liễn, liền có một cỗ mát mẻ đập vào mặt.

Hóa ra, trong kiệu sương còn chứa hai bộ trận pháp loại nhỏ, một bộ 【Hàn Tinh Trận】, một bộ 【Xích Tinh Trận】, có thể căn cứ thời tiết khác nhau điều chỉnh nhiệt độ trong kiệu sương, để cho khách nhân ngồi phi liên có thể nghiệm thoải mái dễ chịu hơn.

Tuy tu sĩ Huyền Vũ càng cường đại, độ chịu nhiệt với nhiệt độ cao sẽ càng cao, tu sĩ Thiên Nhân cảnh thậm chí có thể sinh tồn trong hoàn cảnh tràn ngập nham thạch nóng chảy. Nhưng độ chịu đựng không có nghĩa là độ thoải mái.

Nhiệt độ phù hợp mới là căn bản khiến người ta sung sướng.

Phi liên xa hoa như thế, ngay cả điều kiện sinh hoạt ưu việt như Vương An Nghiệp cũng hơi liếc mắt.

Cữu cữu nói an bài cho hắn phi liên thượng hạng, không ngờ lại tốt đến mức này.

Mà đôi mắt sáng ngời của tiểu ăn mày kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên, trình độ xa hoa của phi liễn này đối với nàng cũng có chút trùng kích.

Không hề nghi ngờ, người có tư cách ngồi loại phi liên linh cầm cấp quý khách này, mỗi một người đều không phú thì quý. Một ít Thiên Nhân lão tổ của thế gia Thất phẩm bình thường, cũng quả quyết không nỡ tiêu tiền oan uổng này.

“Hoan nghênh Thất tiểu thiếu gia cưỡi 【Tôn Đạt thương hội】 Phi Lâu số ba.” Xa phu Thiên Nhân cảnh cởi mũ ra hành lễ với Vương An Nghiệp, hồng quang đầy mặt tự giới thiệu: “Ta tên là Lý Phương Diệu, đến từ thế gia thất phẩm của một tiểu thành nông thôn nào đó, có thể lái xe cho Thất tiểu thiếu gia là vinh hạnh của ta.”

Vương An Nghiệp hơi kinh ngạc nói: “Lý tiền bối, ngài là lão tổ gia tộc đúng không, sao lại chạy đến đây đánh xe?”

Tuy từ nhỏ hắn đã được hưởng thụ hậu đãi, nhưng thường thức vẫn có. Thông thường mà nói, địa vị của một Thiên Nhân lão tổ của thế gia Thất phẩm là tương đối cao, có lẽ thuộc về một bá chủ địa phương…

“Thất tiểu thiếu gia có điều không biết.” Lý Phương Diệu mỉm cười giải thích: “Loại thế gia thất phẩm nông thôn như chúng

ta, toàn bộ gia tộc vất vả khổ cực cả năm thu hoạch đều rất khó đạt tới hai mươi vạn càn kim, mà ta thân là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, cho dù không muốn tiến thêm một bước, chỉ là duy trì tu vi, thấp nhất cũng phải một hai vạn càn kim. Nếu muốn tiến thêm một bước, sẽ có đại lượng đan dược cùng linh thực tiêu hao."

"Mà ta nếu là lái xe cho 【hãng buôn Thủ Đạt】, hàng năm ước chừng chỉ cần làm việc nửa năm, liền có thể có được tiền thù lao khoảng năm vạn, trong lúc làm việc còn có thể hưởng dụng cơm bổ không tệ. Như vậy, ta liền có thể kiếm thêm một khoản tài phú xa xỉ, có thể dùng trợ cấp cho tiểu bối có tiềm lực trong nhà. Các tiểu bối trong gia tộc mạnh, tương lai Lý thị chúng ta mới có thể càng thịnh vượng."

"Lý thị chúng ta ngoại trừ lão phu ra, còn có mấy trưởng lão Linh Đài cảnh cũng ở trong đội ngũ xa phu, có điều bọn họ chỉ có tư cách điều khiển phi liễn bình thường. Cảm tạ Vương thị, cảm tạ Tiền thị, cảm tạ Thủ Đạt thương hội, để cuộc sống của Lý thị chúng ta trôi qua tốt hơn, bây giờ đều có thể đồng thời bồi dưỡng hai tiểu bối Thiên Nhân chủng."

Vương An Nghiệp giật mình gật đầu nói: "Thì ra là thế, vậy chúc gia tộc của Lý tiền bối càng ngày càng thịnh vượng, sớm ngày tấn thăng thế gia Lục phẩm."

Nội tâm khô khan bình tĩnh của hắn mơ hồ có chút rung động.

Hóa ra 【Thủ Đạt thương hội】 do thái gia gia dẫn đầu sáng lập, có thể thay đổi cách sống của rất nhiều người, cũng có thể thay đổi vận mệnh của rất nhiều gia tộc.

Thái gia gia thật đúng là người ghê gớm. Thật hy vọng Vương An Nghiệp tương lai cũng có thể giống như thái gia gia, cũng được nhiều người ngưỡng vọng, tôn sùng, hơn nữa thật lòng cảm kích như vậy.

Vương An Nghiệp giống như tìm được một số mục tiêu của cuộc đời, điều này cũng cho trong nội tâm khô khan mà vô vị của hắn, rót vào một cỗ sức sống.

Ừm, đi ra đi dạo, quả nhiên là lựa chọn đúng.

Mà tiểu ăn mày, một đôi mắt cũng chuyển động không ngừng, hiển nhiên nội tâm cũng có chút khiếp sợ.

Thế gia thiên hạ đều là hậu duệ quý tộc do lão tổ tông bệ hạ đích thân sắc phong, lão tổ tông trong nhà mang theo trưởng lão ra làm công, còn cao hứng bừng bừng như vậy…

Tình cảnh như vậy, chính là ở trong quốc đô, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua…

Xem ra Thủ Đạt thương hội này đúng là không tầm thường.

"Lêu lêu lêu lêu."

Bỗng nhiên, hai gã sai vặt Vương Hạnh và Vương Vận dỗ một con phi mã có sừng dài đi vào, đó chính là tọa kỵ mà Vương An Nghiệp lấy được ở thảo nguyên bên kia —— 【Ngọc Giác Phi Mã】.

Con Ngọc Giác Phi Mã này còn nhỏ tuổi, không dễ cưỡi nó lặn lội đường xa.

Hơn nữa, nếu Vương An Nghiệp cưỡi phi ngựa rời đi, những tùy tùng và hộ vệ khác phải làm sao bây giờ? Ngay cả hộ vệ Thiên Nhân cảnh Tiền lão, khi phi hành đường dài tốc độ cũng xa xa không theo kịp Ngọc Giác Phi Mã.

Ngọc Giác Phi Mã tuy rằng không thích thân cận hai gã sai vặt kia, nhưng bằng vào trí tuệ không tầm thường, nó cũng biết đó là tùy tùng của chủ nhân, bởi vậy không tình nguyện đi theo.

Vừa nhìn thấy chủ nhân, nó liền hưng phấn lên, bay nhào đến bên người hắn, dùng đầu ở trên người hắn không ngừng cọ tới cọ lui, ngang ngược kêu to, lấy lòng hắn muốn ăn.

Ngọc Giác Phi Mã lớn lên thần tuấn phi phàm, giống như tiên mã hạ phàm. Nhưng tiếng hí này quả thực có chút cay lỗ tai.

Ngọc Giác Phi Mã?

Tiểu ăn mày trợn tròn mắt, quả thực bị kinh ngạc đến ngây người.

Này, cái này cái gì Thất tiểu công tử, lại còn có được một con Ngọc Giác Phi Mã? Chính là nàng, lần trước muốn một con lúc, cũng từ trước đến nay được sủng nịch phụ vương của hắn cự tuyệt.

Loại phi mã dị chủng này từ trước đến nay khó có được, vả lại chỉ thân cận người nó nguyện ý thân cận. Nếu không, dù

cường đại, lại quyền cao chức trọng cũng vô dụng!

"Được rồi được rồi."

Vương An Nghiệp bị nó cọ xát đến ngứa ngáy khó nhịn, tức giận vỗ đầu ngựa, móc ra một đống lớn Linh Quả Linh Tô, còn có một số đan dược giá trị xa xỉ, bắt đầu tiến hành ném cho Ngọc Giác Phi Mã.

Những đan dược này đều là do Thất lão thái gia Vương Thủ Nghiệp nhà hắn hỗ trợ luyện chế, có thể giúp cho Ngọc Giác Phi Mã phát triển tốt hơn. Lúc trước đưa cho Thất lão thái gia một khối lớn Long Kình Vương Tiên Hương, nhưng lão nhân gia hắn cao hứng đến phát điên, nhét đan dược tốt gì cũng cho hắn.

Lại nói tiếp, Vương An Nghiệp và Thất lão thái gia Vương Thủ Nghiệp thật đúng là rất có duyên phận, trong tên của mọi người đều có chữ Nghiệp, hơn nữa đều là đứng hàng lão thất trong cùng thế hệ. Vương An Nghiệp cũng từng nghe nói, lúc Thất lão thái gia còn trẻ được nữ hài tử hoan nghênh, không biết bao nhiêu tiểu thư thế gia mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào hắn không tha.

Cuối cùng, vẫn là Thất thái nãi nãi của Lôi thị quyết thắng xông ra.

"Ai ~ nghe Thất lão thái gia nói, nữ hài tử đều rất phiền toái…" Vương An Nghiệp nhét đan dược vào miệng Ngọc Giác Phi Mã, bên cạnh là có chút ưu sầu tương lai của mình, người trong nhà đều khen Vương An Nghiệp hắn lớn lên tuấn tú, hiện tại hắn đang ngày một lớn lên, sau này sẽ có một đống cô nương phiền toái, chẳng phải là đã không còn thanh tịnh sao?

Nên làm gì bây giờ mới tốt đây? Quá phiền phức…

Ngay lúc Vương An Nghiệp hối hận, thủ đoạn nuôi ngựa xa xỉ như thế, tiểu ăn mày nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm, khó trách phụ vương không chịu mua ngựa phi giác ngọc cho nàng, chỉ là những thứ vặt vãnh kia của nàng làm sao đủ?

Nội tâm sụp đổ hơn chính là lão tổ Lý Phương Diệu đánh xe, lúc trước hắn ta còn rất hâm mộ Ngọc Giác Phi Mã.

Nhưng nhìn những linh thực và đan dược quý hiếm mà Vương An Nghiệp cho ăn kia, không khỏi thèm khát sôi trào, nội tâm bi thương bi thương, hắn đường đường là một Thiên Nhân lão tổ mỗi ngày ăn linh thực và đan dược, vậy mà xa xa không bằng một con súc sinh…

Những công tử ca của các đại gia tộc giàu có này, số mệnh thật sự rất tốt.

Quá tổn thương lòng tự tôn, nhìn không nổi nữa.

Hắn dạ một tiếng, cáo lui đi lên ghế điều khiển phía trước, nội tâm bực bội thật lâu không thể bình tĩnh. Những linh quả quý hiếm kia, đời này hắn cũng chưa nếm qua mùi vị.

Thời gian trôi qua không bao lâu.

Chiếc phi liên xa hoa do Chu Đỉnh Tiên Hạc ngũ giai kéo bay lên trời, ở trong tay Lý Phương Diệu "giáp linh" hai mươi năm, phi hành cực kỳ vững vàng. Nhất là lúc này đây, hắn khống chế cực kỳ dụng tâm, chỉ sợ không cẩn thận va chạm với thất tiểu công tử kia, đem lão Lý hắn bán cũng không đền nổi.

Phi liễn đi về hướng đông, tốc độ vừa nhanh vừa ổn. Phi liễn như vậy, tốc độ quả nhiên không phải phi liễn bình thường có thể so sánh. Chỉ trong hai canh giờ, đã đến trên bầu trời Tân Cảng.

Tuy nhiên phi liên không ngừng nghỉ ở Tân Cảng, mà bay thẳng đến Thanh La vệ. Từ trên bầu trời nhìn xuống, biển rộng mênh mông xanh biếc, giống như một tấm vải vẽ cực đẹp.

Tiểu khất cái đều sắp dán đến trên cửa sổ thủy tinh, thèm ăn nhìn biển khơi, thỉnh thoảng như có điều suy nghĩ, một bộ chưa thấy qua thế giới bên ngoài.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong vùng đất hoang vu, mấy chiếc thuyền khổng lồ lái vào cảng Khẩu Hồ Lô. Căn cứ theo chỉ thị của gia chủ Vương Thủ Triết, đã bắt đầu xắn tay áo lên làm việc.

Hai vị lão tổ Uông thị, đã bị một màn khí thế ngất trời trước mắt làm cho khiếp sợ.

Thật không hổ là tốc độ của Vương thị trong truyền thuyết, nói khai công liền khởi công!

Vùng đất hoang trạch phía bắc An Giang này, chỉ là một góc nhỏ của vùng đất hoang vu này mà thôi. Nhưng cho dù là góc, cũng có mấy vệ thành phạm vi lớn nhỏ. Mà miệng hồ lô nhỏ hẹp kia, chính là có thể ngăn chặn dòng nước hoang trạch này.

"Khôn Nguyên lão tổ yên tâm, đội thi công của Vương thị chúng ta đã trải qua chiến trường, trong đó có không ít gia tướng Linh Đài cảnh và con rối Linh Đài cảnh trợ công. Công trình này không tính là lớn, không tới một tháng là có thể hoàn thành." Trong đình nghỉ mát tạm thời, Vương Thủ Triết và hai vị lão tổ cùng uống trà nói chuyện phiếm, trong ngực hắn còn có một con hồ ly màu đỏ xinh xắn đáng yêu.

Con hồ ly kia tựa hồ rất thích loại tư thế này, an tâm, thoải mái, thật sự rất muốn vĩnh viễn nằm ngủ như vậy.

"Đây không hổ là đội thi công Vương thị đại danh đỉnh đỉnh." Khôn Nguyên lão tổ cảm khái vạn phần nói: "Đội thi công tinh nhuệ cỡ này, vậy mà đại bộ phận đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh… Phóng mắt nhìn toàn bộ Lũng Tả, e là chỉ có gia chủ Thủ Triết mới có khí phách như vậy."

Tu sĩ Luyện Khí cảnh làm công nhân, là Vương thị mấy chục năm trước đã bắt đầu bố cục. Sau khi Vương thị nắm giữ nguyên vật liệu tam phẩm đan dược 【Khải Linh đan】 đến luyện đan sản lượng hóa, liền đối với bình dân tư chất không nhập phẩm, nhưng cung cấp phục vụ huyết mạch tăng lên chỉ kém một đoạn nhỏ.

Công pháp bọn họ tu luyện tuy đều chỉ là công pháp hạ phẩm, nhưng lại là đối với lực lượng, tốc độ, thể lực… có tăng lên tương đối lớn. Một công nhân Luyện Khí cảnh thường thường có thể làm được rất nhiều công nhân bình thường không thể làm được, lực thích ứng vô cùng mạnh, hiệu suất cũng cực cao.

Vấn đề nhỏ duy nhất chính là, bọn họ cũng cần linh thực và đan dược nhất định để bổ sung, tiền đặt cọc hàng năm cũng phải đạt tới mười lăm đến ba mươi càn kim.

Đội thi công cấp bậc như thế, thật đúng là không phải gia tộc bình thường có thể nuôi nổi.

Chỉ có loại hứng thú xây dựng cơ sở này của Vương thị, cùng với gia tộc tùy thời chuẩn bị khai thác vực ngoại, mới có thể bồi dưỡng ra đội ngũ thi công cường hãn như thế, chuyên môn dùng để công kiên các loại nhiệm vụ kiến tạo độ khó cao.

"Chính là Nguyên Thủy Thanh Giao kia xui xẻo." Thành Nghiệp lão tổ vui sướng khi người gặp họa nói: "Nó bị nhốt trong vùng hoang trạch này, không còn đường lui." Cũng khó trách, Uông thị đã chết tộc nhân và gia tướng trong lần tai nạn này.

Thật ra Nguyên Thủy Thanh Giao này vẫn có thể bay một bay, nhưng bởi vì hình thể khổng lồ, năng lực huyết mạch còn chưa đủ, bay không cao cũng bay không xa. Chỉ có chờ nó bước vào thất giai, hóa thành Nguyên Thủy Thanh Long, mới có thể chân chính bay lên chín tầng mây.

Nếu thật sự đến lúc đó, nó sẽ không giữ được.

Nhưng hôm nay Nguyên Thủy Thanh Giao, lại là vô kế khả thi, nó hoặc là hướng về phía đất liền mà đi. Nhưng nội địa đều là địa bàn của nhân loại, một khi tiến vào tàn sát bừa bãi, sớm hay muộn sẽ nghe tin mà tới tu sĩ Thiên Nhân cảnh liên thủ xử lý.

Vương Thủ Triết bình tĩnh uống trà cười nói: "Cũng chỉ là chặn nước bắt cá nho nhỏ mà thôi, trước kia khi Lục thúc ta chặn một con linh ngư ngộ nhập Hà Hoàng, cũng từng làm như vậy."

Đương nhiên, bút tích lần này của Vương Thủ Triết lớn hơn nhiều so với bắt một con linh ngư nho nhỏ.

Đây là một con Nguyên Thủy Thanh Giao đạt tới lục giai đỉnh phong, sắp hóa rồng.

Hai vị lão tổ Uông thị bội phục Vương Thủ Triết đến cực điểm. Trước không nói mạch suy nghĩ mở lối đi riêng như vậy, thật ra điểm khó nhất còn ở độ khó thi công ở cửa cống chống lũ này.

Cũng chỉ có đội thi công của Vương thị mới có thể thi công nhanh chóng như vậy trong hoàn cảnh khó khăn này, hơn nữa

còn có một đội ngũ hậu cần khổng lồ vận chuyển đá xi-măng và các vật tư khác.

“Thủ Triết gia chủ khiến Uông mỗ kính nể nhất.” Khôn Nguyên lão tổ tâm tình rất tốt nói: “Công trình này không ngờ có thể nhất cử lưỡng tiện, có thể vây giết đầu Nguyên Thủy Thanh Giao kia, còn có thể thuần phục vùng hoang trạch này, đưa ra việc xem hung thú hoang trạch hoang trạch hoang dã như nuôi dưỡng thịt linh thú… Diệu, tuyệt không thể tả!”

Xác suất trưởng thành của hung cá sấu hoang trạch rất cao, có thể thả cá giống nuôi trong bong bóng hoang trạch, khiến hung cá sấu dư thừa thức ăn giá rẻ. Ngoài ra, thịt bò nuôi dưỡng hung ngạc để tăng tốc độ phát triển.

Tuy chi phí đầu tư không thấp, nhưng lợi nhuận cũng không thấp. Tỉ lệ ra thịt của hung cá sấu Hoang Trạch không ít, vả lại trên người có rất nhiều sản phẩm phụ đều có thể lợi dụng, da, trảo, răng đều có giá trị khá cao.

Vấn đề nhỏ duy nhất là, đầu tư vào giai đoạn đầu rất lớn, lại có chu kỳ vô cùng dài.

Bởi vậy, Uông thị hoàn toàn đầu phục Vương thị. Hợp tác với Vương thị một phương sản nghiệp này, do Vương thị đầu tư, cũng do bãi chăn nuôi cung cấp một số súc sinh già yếu bệnh tật.

Mà Uông thị thì phụ trách xuất công xuất lực, trở thành một gia tộc làm công vui vẻ, tuy rằng lợi ích cuối cùng Vương thị hơi chiếm phần lớn một chút, nhưng Uông thị lại không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngoài ra, hai bên còn hiệp định, trước khi sản nghiệp hung cá sấu hoang trạch chưa có lợi nhuận, hàng năm Vương thị đều cho Uông thị vay một khoản tiền, trợ giúp các tiểu bối trẻ tuổi và tài nguyên tu luyện Khôn Nguyên lão tổ xung kích Tử Phủ cảnh.

Nghĩa cử như vậy, tất nhiên khiến Uông thị hoàn toàn tâm phục khẩu phục, chỉ có thể cảm khái vận mệnh to lớn của Trường Ninh Vương thị.

Nội bộ Uông thị đã quyết định chủ ý, từ nay về sau đi theo Vương thị làm.

Trước mắt, hỗ trợ Vương thị hoặc bắt lấy hoặc giết chết đầu Nguyên Thủy Thanh Giao kia rồi nói tiếp. Lần này, nhất định phải biểu hiện thật tốt một phen, lưu lại ấn tượng tốt cho Thủ Triết gia chủ.

…

Lũng Tả quận.

Quận Vương phủ.

Trong hậu viện vương phủ, các loại linh hoa dị thực dưới ánh mặt trời xòe lá, xanh biếc, đỏ tươi, có linh quang nhàn nhạt chảy xuôi trong gân lá, thoạt nhìn sinh cơ phồn thịnh, tinh thần phá lệ.

Nhìn ra được chủ nhân của chúng đã chăm sóc chúng rất tốt.

Trong bụi hoa, Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn mặc một chiếc áo trường bào ngắn màu trắng, đang khom người, trong tay cầm một cái cuốc nhỏ cấp Linh Khí, một cái cuốc, một cái cuốc, một cái cuốc lật đất.

Là một quận vương nhàn tản, trong tay hắn cũng không có bao nhiêu thực quyền, ngoại trừ năm xưa vì tập tước mà trải qua vài lần chiến trường ra, phần lớn thời gian chính là ở nhà trồng hoa, câu cá như vậy.

Những năm này, theo tuổi tác càng lúc càng lớn, ngay cả chuyện của quận vương phủ hắn cũng rất ít nhúng tay, toàn bộ ném cho tằng tôn tử sắp tập tước, bản thân chỉ toàn tâm toàn ý chăm sóc hoa cỏ, hưởng thụ niềm vui gia đình, cũng là rất tự tại.

Linh hoa dị thực trong hậu viện này, đa số đều là hắn tự mình chăm sóc.

Đem cuốc linh khí trong tay đặt lên mặt đất, huyền khí tràn vào, minh văn trên thân khí lập tức sáng lên, từng đạo linh quang từ đầu cuốc tuôn ra, tản vào trong đất.

Cái cuốc nhỏ linh khí này là hắn chuyên môn mời Luyện Khí sư hỗ trợ luyện chế, không chỉ có thể tơi đất, còn có thể khai thông địa mạch linh khí, để linh hoa dị thực hấp thu càng dễ dàng.

Rất nhanh, đất dưới rễ cây sẽ tự động cuồn cuộn lên, nhanh chóng trở nên lỏng lẻo.

Sau đó thay đổi một gốc.

Bất tri bất giác, Ngô Điện Sơn nhàn nhã buông lỏng nửa cái sân.

Lúc này, một lão quản sự mặc trường bào văn sĩ xuyên qua cỏ cây xanh um, đi tới bên cạnh núi Ngô Điện, thấp giọng nói: "Điện hạ, mấy ngày trước An quận vương và An quận vương phi đã đến thiếp mời, nói là muốn tới bái phỏng. Tính ngày, chiều hôm nay, hoặc là ngày mai bọn họ nên đến rồi."

"A, ta nhớ ra rồi, có chuyện như vậy." Ngô Điện Sơn cuộc sống quá nhàn nhã, thiếu chút nữa quên mất việc này, thuận miệng hỏi: "Khách Viện chuẩn bị xong chưa?"

"Đã sớm thu thập thỏa đáng, đều là dựa theo tiêu chuẩn quận vương chuẩn bị. Nguyên liệu nấu ăn cũng đã đầy đủ, đều là hải sản sáng nay mới từ Thanh La vệ vận chuyển tới, dùng băng trấn, cam đoan mới mẻ." Lão quản gia tất cung tất kính báo cáo chuẩn bị của mình một lần.

"Chuẩn bị tốt là được. Phái người canh giữ ở cửa ra vào, chờ đến nơi thì lập tức thông tri cho bổn vương."

Lão quản sự này cũng theo hắn hơn trăm năm rồi, Ngô Điện Sơn đối với hắn rất là yên tâm, chỉ dặn dò một câu liền để cho hắn đi.

Tuy nhiên, bị ngắt lời như vậy, hắn không khỏi nhớ tới "cuộc chiến tranh đế tử ngày càng gay gắt" bây giờ, cũng không còn tâm cảnh nhàn nhã như đất xốp.

Kỳ thật bên trong hoàng thất, ngoại trừ mấy vị thân vương Thần Thông cảnh ra, số lượng đại thiên kiêu còn lại mặc dù không tính là nhiều, nhưng cũng có năm sáu người. Chỉ có điều, không phải mỗi một đại thiên kiêu đều có tư cách tranh giành vị trí đế tử.

Trong đó, có một người tuổi tác quá lớn, bây giờ đã Tử Phủ cảnh đỉnh phong, qua vài chục năm nữa sẽ đột phá Thần Thông cảnh, đây là sinh trưởng quá sớm, không kịp thời điểm. Còn có một người tuổi còn quá nhỏ, mới mười mấy tuổi, căn bản không đuổi kịp chuyến này.

Còn lại là huyết mạch quá xa, không phải đích trưởng nhất mạch, không có tư cách tranh giành quyền thừa kế.

Cuối cùng tính toán, cũng chỉ còn lại hai người là Khang quận vương và An quận vương, tuổi tác, tu vi, thân phận đều thích hợp.

Tuy nhiên, bản thân Ngô Điện Sơn cũng không xem trọng An quận vương.

Thứ nhất, An quận vương xuất thân Thanh La công chúa nhất mạch, trên danh nghĩa cũng không phải ổn định như vậy.

Năm đó Thanh La công chúa thật sự đã vì Đại Càn quốc lập được công lao hãn mã, tiên hoàng cũng đích xác để lại di chiếu, nhưng dù sao mấy ngàn năm trôi qua, ngay cả thân vương cũng đã thay đổi một chút, tình cảm năm đó còn có bao nhiêu người sẽ nghiêm túc nhớ kỹ?

Danh bất chính, tắc ngôn bất thuận.

Bây giờ trong nội bộ hoàng thất, đối với quyền kế thừa của An quận vương cũng không phải là không có dị nghị. Chỉ là Long Xương đế niệm tình cũ của đích trưởng nữ, lại chuyển ra di chiếu mà tiên hoàng lưu lại, cùng với lời thề lúc trước kế vị của Long Xương đế, mọi người cũng không thể nói gì.

Nhưng cũng bởi vậy, nội bộ tông thân thủy chung giữ thái độ giữ lại đối với An quận vương, ngoại trừ thân vương và quận vương của Thanh La công chúa nhất mạch, ít có người đứng ra ủng hộ hắn.

Không giống Khang quận vương bên kia, rõ ràng trước mắt thân vương ủng hộ ông ta đã có hai người, số lượng quận vương nhiều hơn An quận vương rất nhiều.

Thứ hai, chính là quan hệ thông gia.

Khang quận vương dù sao cũng là đích trưởng nhất mạch, mà đối tượng thông gia của đích trưởng nhất mạch từ trước đến nay đều là thế gia đứng đầu nhị phẩm đương triều, tam phẩm, lại cưới đều là đích mạch tiểu thư có thân phận tương đối cao, có liên hệ vô cùng chặt chẽ với những thế gia đứng đầu kia.

Mà An quận vương ở phương diện này cũng kém không ít.

Mặc dù mấy ngàn năm qua Thanh La công chúa nhất mạch cũng là nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhưng dù sao cũng không phải đích trưởng, đối tượng liên hôn khó tránh khỏi kém hơn một bậc, thế gia nhị phẩm đó là cơ bản không cần nghĩ, phần lớn thời điểm, chính là liên hôn với thế gia tam phẩm.

Nhưng cho dù là thế gia Tam phẩm, tiểu thư đích mạch gả ra, so với Khang quận vương trong danh sách gia tộc cũng kém hơn một bậc, cũng chính là đại thiên kiêu giống như An quận vương, mới có thể cưới được một tiểu thư đích mạch địa vị tương đối cao, thiên tư lại tốt như Công Tôn Thanh Nhụy trong gia tộc.

Ngày dài tháng rộng, chênh lệch giữa hai bên đương nhiên cũng kéo dãn ra.

Lực ảnh hưởng của An quận vương ở trên triều đình từ đầu đến cuối không bằng Khang quận vương, mấu chốt cũng chính là ở đây. Dù sao, quyền thần có địa vị khá cao trên triều đình, ngoại trừ thành viên hoàng thất ra, chính là xuất thân từ những thế gia đứng đầu này.

Thứ ba, chính là danh vọng cá nhân.

An quận vương làm việc thật sự quá khiêm tốn.

Rõ ràng hắn nói thế nào cũng là đại thiên kiêu, nhưng khi hắn trở thành chuẩn đế tử, chính thức tham dự vào "cuộc chiến tranh đế" trước kia, trong hoàng thất lại ngại ít nghe nói sự tích của hắn, mọi người gần như không biết tính cách và phong cách hành sự của hắn.

So sánh ra, Khang quận vương thì kiêu ngạo hơn nhiều.

Trước khi trở thành Chuẩn Đế Tử, hắn đã dựa vào thân phận đại thiên kiêu cùng với chiến lực không tầm thường, ở triều đình cùng với chiến trường tạo thành công huân không nhỏ.

So sánh hai bên, đương nhiên thế của Khang quận vương tốt hơn An quận vương nhiều.

Bây giờ, theo triều thần và tông thân đứng đội càng ngày càng nhiều, tranh đấu ngày càng gay cấn, chênh lệch giữa hai người cũng càng lúc càng lớn, thế cục càng lúc càng rõ ràng.

Hai phu thê An quận vương sẽ tới bái phỏng hắn vào lúc này, nói thực ra, hắn cũng rất bất ngờ.

Bất quá, hắn ngược lại không lo lắng lắm.

Hắn là một quận vương nhàn tản rời xa trung tâm chính trị, huyết mạch đã rất xa không nói, lực ảnh hưởng trên triều đình cũng vô cùng có hạn, ngay cả giá trị lôi kéo cũng không có bao nhiêu. Tranh giành đế tử dù tranh tới tranh lui thế nào, quan hệ với hắn cũng không lớn.

Bình thường nên thế nào thì vãng lai như thế ấy, hắn cũng không cần lo lắng gì.

Bất tri bất giác, thời gian nửa ngày nhoáng một cái đã qua.

Buổi chiều, một chiếc phi liên từ trên không trung bay xuống, chậm rãi hạ xuống quảng trường nhỏ bên ngoài quận vương phủ.

Rất nhanh, An quận vương Ngô Minh Viễn mặc thường phục quận vương cùng với An quận vương Công Dã Thanh Nhụy liền xốc lên rèm xe, từ trên phi liên đi xuống.

Lão quản sự quận vương phủ chờ đợi đã lâu, lập tức dẫn người nghênh đón, đưa hai người vào cửa lớn.

Người đi cùng hắn ta tới đón còn có một thiếu niên mười mấy tuổi.

Hắn là trưởng tử Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn Tằng Tăng Trưởng Tôn, cũng là trưởng tử của thế tử Trấn Tả Vương.

Thật ra hai vợ chồng An quận vương đến đây, vốn nên do thế tử ra mặt nghênh đón mới đủ quy cách. Có điều, gần đây thế tử Trấn Tả vương đang bế quan trùng kích Thiên Nhân cảnh, chỉ có thể do trưởng tử của hắn thay thế cha hắn ra mặt nghênh đón.

Một đường nghênh đón phu thê An quận vương vào chính sảnh, thiếu niên liền lui xuống.

Trong chính sảnh, Trấn Tả Vương Ngô điện sơn đã sớm đến, thấy thế lập tức nghênh đón.

“Thúc gia gia, đã lâu không gặp, sức khỏe lão nhân gia ngài còn tốt chứ?” Dựa theo bối phận, phu thê An quận vương dẫn

đầu hành lễ với Ngô Điện Sơn, khách khí hàn huyên.

“Ha ha ha, Minh Viễn, Thanh Nhụy, hai người các ngươi chính là khách ít a, không cần khách khí như vậy, mau mau mau, ngồi vào bên trong, ngồi vào bên trong.” Ngô Điện Sơn cũng khách khí đáp lễ, “Các ngươi một đường đi xa, trên đường thuận lợi chứ?”

Sau một phen hàn huyên, hai bên rất nhanh phân chủ khách một lần nữa ngồi xuống.

Người hầu của quận vương phủ dâng nước trà lên, hai bên uống mấy ngụm trà, tán gẫu vài câu, lúc này mới nói đến chính sự.

“Minh Viễn, hai vợ chồng các con hiếm khi đến Lũng Tả một chuyến.” Ngô điện nhấp một ngụm trà, cười nói: “Đều là người một nhà, nếu có gì ta có thể giúp được, nhất định phải nói với ta. Đừng khách khí.”

“Cũng không có chuyện gì lớn. Hai vợ chồng chúng ta chủ yếu là tới đây đón Ức La, thuận tiện đi Học Cung làm chút chuyện.” Ngô Minh Viễn cười cười: “Trong khoảng thời gian này, Ức La đã gây thêm phiền toái cho ngài không?”

“Minh Viễn nói quá lời.” Ngô Điện Sơn cười ha ha, “Đều là người một nhà, sao có thể nói là thêm phiền phức đây? Huống chi Ức La rất ngoan ngoãn, bình thường cũng đều là ở bên nha đầu Chử Nhu, cũng không thấy náo loạn yêu thiêu thân gì.”

“Thúc gia gia, người đừng cởi trói cho nha đầu kia. Tính nàng ta thế nào, ta còn có thể không biết sao?” Công Dã Thanh Nhụy che miệng cười, “Nha đầu kia ở nhà chính là một tiểu bá vương, không chọc thủng trời cũng đã rất nể tình rồi, an phận thì có thể an phận chỗ nào?”

Trong lúc hai bên nói chuyện, Ngô Điện Sơn đã phái người đến viện của Ngô Quân Nhu, chuẩn bị mang Ngô Ức La tới gặp cha mẹ nàng.

Nhưng mà, một khắc đồng hồ trôi qua, thị nữ vốn nên sớm trở về lại đều chậm chạp không xuất hiện.

Vợ chồng Ngô Điện Sơn và Ngô Minh Viễn đều cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức phái người đi qua. Lão quản sự lo lắng xảy ra vấn đề, dứt khoát tự mình đi qua tìm người.

Không lâu sau, sắc mặt lão quản sự trắng bệch trở về.

Đi theo phía sau hắn còn có hai hộ vệ Thiên Nhân cảnh sắc mặt xanh lè, cùng với một tiểu cô nương xinh xắn che tay, tròng mắt đảo loạn, Ngô Dĩnh Nhu.

Mà Ngô Ức La vốn nên xuất hiện cùng bọn họ, lại không thấy bóng dáng chút nào.

"Chuyện này… Chuyện gì xảy ra vậy?" Nguyên bản Ngô Điện Sơn thả lỏng thân thể thoáng một phát căng thẳng, biểu lộ cũng ngưng trọng lên.

Phu thê Ngô Minh Viễn cũng khẩn trương: "Chuyện gì xảy ra? Ức La đâu?"

Hai hộ vệ Thiên Nhân cảnh sợ tới mức quỳ bịch xuống, run giọng nói: "Khởi bẩm quận vương quận vương vương phi, tiểu quận chúa, nàng mất tích rồi."

Hai người bọn họ đều là An quận vương và An quận vương phi an bài ở bên cạnh Ngô Ức La, chuyên môn phụ trách bảo vệ an toàn của nàng.

Mấy ngày nay, bọn họ cũng đều tận chức tận trách canh giữ bên cạnh tiểu quận chúa.

Chẳng qua, khuê phòng nữ hài tử bọn họ rốt cuộc không tiện đi vào, bởi vậy chỉ ở trong sân trông coi, tiểu quận chúa khi đi ra ngoài mới âm thầm đuổi theo.

Trong khoảng thời gian này, tiểu quận chúa một mực không có đi ra ngoài, bọn họ thỉnh thoảng cũng có thể xuyên qua cửa sổ lưu ly nhìn thấy giọng nói của tiểu quận chúa, nhìn thấy bóng dáng tiểu quận chúa, ngược lại cũng không hoài nghi gì. Cho đến khi Ngô Điện Sơn sai người đi tìm, lại không thể tìm được người, bọn họ mới ý thức được không đúng.

Lão quản gia bổ sung một câu: "Điện hạ, lão nô đã sai người tìm toàn bộ trong ngoài quận vương phủ một lần, nhưng không tìm được tiểu quận chúa."

"Hài Nhu!" Mặt Ngô Điện Sơn lập tức đen lại, nhìn chằm chằm Ngô Dĩnh đang trốn sau lưng hai hộ vệ Thiên Nhân cảnh, lạnh lùng nói: "Ngươi thành thật khai báo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngô Dĩnh Nhu bộ dạng cũng chỉ tám chín tuổi, bị Ngô Điện Sơn Hổ trừng một cái, lập tức bị hoảng sợ, thành thành thật thật nói ra tiền căn hậu quả.

Thì ra là Ngô Ức La chê mình đi tới đâu cũng có một đám người đi theo, một chút cũng không tự do, ngay cả đi ra ngoài chơi cũng không thể chơi đến tận hứng. Hơn nữa, người khác nhìn thấy hộ vệ bên cạnh nàng, cũng sẽ vô thức cách xa nàng, dẫn đến nàng ngay cả bằng hữu cũng không kết giao được.

Cho nên, nàng nghĩ ra một biện pháp, dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại giọng nói cùng thân hình của mình, còn đặc biệt tìm một người có thể mô phỏng khí tức của nàng lừa gạt hộ vệ, cũng để Ngô Minh Nhu giúp nàng yểm hộ, một mình lặng lẽ chuồn ra khỏi quận vương phủ, đi Thanh La vệ ngắm biển.

“Cái gì? Ngươi nói Ức La một mình đi Thanh La vệ?! Ngắm biển?”

Nghe xong Ngô Dĩnh Nhu nói, Công Dã Thanh Nhụy cả kinh “Vèo” một cái đứng lên, thất thủ lật đổ chén trà trong tay.

Sắc mặt An quận vương Ngô Minh Viễn cũng trầm xuống.

Sắc mặt Ngô Điện Sơn lúc xanh lúc trắng.

Thấy thị vệ xung quanh vẫn còn đứng ngây ngốc, hắn lập tức cả giận nói: “Thất thần làm gì? Còn không mau phái người đi tìm?!”

Ngô Ức La chính là ấu nữ bảo bối nhất của An quận vương, ở trước mặt đương kim bệ hạ đều đã treo mạng. Nếu thật sự vứt bỏ ở chỗ mình, hoặc là xảy ra chuyện gì không hay, cái cọc này có thể sẽ lớn rồi!

Ngay cả Trấn Tả Vương này của hắn, chỉ sợ cũng đã làm đến cùng!

…

Ngay khi Trấn Tả Vương phủ vì chuyện tiểu quận chúa mất tích mà chấn động không thôi.

Vương An Nghiệp ngồi phi liên, sau khi bay trên đường biển dài dằng dặc, đã tới dịch trạm phi liên của Thanh La vệ.

Thanh La vệ, đây là một vệ thành mới tinh.

Bởi vì có Vương thị tham dự trong đó, trong đó tất nhiên không thể thiếu hệ thống hệ thống phong cách kiến trúc "độc hữu" của Vương thị, khung bê tông cao ngất cộng thêm tường thành nham thạch dày.

Cùng với đường phố quy hoạch chỉnh tề mà bê tông sạch sẽ, bên ngoài lát đá xanh.

Kiến trúc hai bên đường, không thiếu cao lầu có một ít "phong cách hiện đại hóa" chỉnh tề.

Tiểu ăn mày lần đầu tiên đến Thanh La vệ, bị cảnh tượng trước mắt này thu hút thật sâu. Nàng chắp tay cảm kích với Vương An Nghiệp, nói: "Đa tạ Thất tiểu công tử trượng nghĩa tương trợ, ân tình này, ta nhất định sẽ hồi báo."

"Tiểu huynh đệ chậm đã." Vương An Nghiệp kéo cánh tay của nàng, cười nói, "Vương thị ta có thể coi là hơn một nửa chủ nhân của Thanh La vệ này, ta không sao sẽ tới chơi đùa, rất quen thuộc với nơi này. Nếu ngươi đã tới, ta trước tiên dẫn ngươi đi dạo khắp nơi, sau khi ăn bữa cơm rồi chia tay cũng không muộn."

Tiểu khất cái thân thể cứng ngắc, mặt đều xấu hổ đỏ lên. Chỉ là thịnh tình khó chối từ, chỉ có thể tùy hắn đi. Ai bảo Thất tiểu công tử chẳng những có ân với nàng, còn bộ dạng tuấn tú như vậy?

Sau đó, Vương An Nghiệp liền dẫn nàng ta đi dạo: "Ngươi xem, đó là một con phố của Sinh Mãnh Hải Tiên, đều là nguyên liệu nấu ăn cao cấp hiếm thấy trong đất liền. Ở chỗ này, một càn kim có thể ăn no."

"Bên này là Thanh La học đường, chuyên môn phổ cập giáo dục cơ sở cho bọn nhỏ của Thanh La vệ. Tuy nhiên, nếu muốn tiếp nhận giáo dục cao cấp thì chỉ có thể tới Vương thị tộc học."

"Tiểu huynh đệ ngươi xem, đó là Thanh La vệ thủ phủ thành vệ, tuy gia gia ta không phải thành thủ, nhưng cũng đóng ở đây làm việc." Vương An Nghiệp nắm lấy cánh tay nàng, nhiệt tình giới thiệu, lôi kéo nàng đi vào trong phủ thành thủ.

Tiểu ăn mày xấu hổ đỏ mặt, muốn giãy dụa lại vô lực, cái này, tiểu bại hoại này muốn làm gì? Chẳng lẽ, hắn phát hiện chân

tướng thân nữ nhi của nàng, trong lòng sinh ra ý ái mộ, muốn dẫn nàng đi gặp gia gia của hắn sao?

Cái này, cái này làm sao được? Không phù hợp quy củ thế gia, không phù hợp quá trình.

Trái tim của nàng tựa như là nai con đang va chạm, suy nghĩ miên man, nàng muốn từ chối thế nhưng sau khi bị nó kéo đi thì cả người chẳng còn chút sức lực nào nữa.

"Tiểu huynh đệ ngươi xem, đó là phần tử phạm tội chuyên môn nhốt hung cực ác trong thành thủ phủ." Vương An Nghiệp mỉm cười giới thiệu: "Nghe nói bên trong còn giam giữ rất nhiều hải khấu sao?"

"Bảy, bảy tiểu công tử, ngài dẫn ta xem cái này làm gì?" Tiểu ăn mày hơi có chút nghi hoặc, hắn, hắn không phải muốn mang nàng đi gặp gia gia sao?

Đột nhiên!

Sắc mặt Vương An Nghiệp hơi nghiêm túc, lui ra phía sau bảy tám bước giữ khoảng cách với tiểu ăn mày, nghiêm túc nói: "Người đâu, bắt tiểu ăn mày nghi là đào phạm này lại, giam vào đại lao thẩm vấn một phen cho tốt."

Hắn đã sớm nhìn ra tiểu khất cái này không thích hợp, lúc trước không có động thủ, là bởi vì sợ gây ra nhiễu loạn. Hiện tại đã đến bên trong thành thủ phủ của Thanh La vệ, bên cạnh ngục giam, vậy tiểu khất cái này tự nhiên không làm nổi sóng gió rồi.

"Vâng! Thất tiểu công tử."

Một đội ngũ tuần phòng vũ trang hạng nặng, vây quanh tiểu ăn mày kia, đao thương tiễn nỏ đều nhao nhao nhắm ngay nàng.

"Cái gì?"

Tiểu ăn mày như ngũ lôi oanh đỉnh, lung lay sắp đổ. Ngô Ức La ta, từ lúc nào trở thành đào phạm rồi?

Chỉ một thoáng, nước mắt nàng đều sắp rơi xuống.

Nàng còn tưởng rằng hắn muốn lòng mang ý đồ xấu, thèm nàng, còn vì thế mà lo sợ bất an. Nhưng chớp mắt, đã phái người bắt nàng lại.

Ô ô ô ~! Ma ma nói rất đúng, nam nhân không có một thứ gì tốt, quá biết gạt người.

…

chương 8:/chương thứ tám Nữ hài tử thật là đáng sợ!

…

Sau nửa canh giờ.

Thanh La Thành Vệ thủ phủ, phòng thẩm vấn ngục giam.

Trong phòng thẩm vấn lớn như vậy, chỉ còn lại hai người Vương An Nghiệp và Ngô Ức La.

Những quan binh và hộ vệ tuần phòng doanh kia thì đều ở bên ngoài trông coi, chỉ cần một tiếng kêu gọi là có thể xông vào.

Hành động lần này, là Vương An Nghiệp chuẩn bị rèn luyện tri thức thẩm vấn hắn học được, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, coi như cống hiến trị an cho Đại Càn.

Vương An Nghiệp ngồi ngay ngắn trước bàn thẩm vấn, cùng tiểu ăn mày Ngô Ức La bị nhốt trong hàng rào trừng mắt nhìn nhau.

“Ngươi dựa vào cái gì nói ta là đào phạm?” Ngô Ức La tức giận đến trợn tròn hai mắt, trong mắt tràn đầy không phục: “Ngươi có hiểu luật pháp Đại Càn hay không?”

“Luật pháp Đại Càn? Đó là bài học bắt buộc của tộc học Vương thị ta.” Vương An Nghiệp vẻ mặt nghiêm túc mà nghiêm túc nói: “Vương An Nghiệp ta thân là con cháu thế gia lục phẩm được bệ hạ đích thân sắc phong, có quyền lực cũng có nghĩa vụ, hỗ trợ quan phủ giữ gìn trật tự địa phương, bắt tội phạm, diệt sạch phỉ, bảo vệ an toàn của bá tánh một phương.”

“Ngoài ra, ta chỉ nói ngươi hình dạng khả nghi, nghi là đào phạm. Nếu như sau khi thẩm vấn và điều tra, xác nhận ngươi vô tội, ta tự nhiên sẽ thả ngươi ra, thậm chí còn có thể bồi thường nhất định cho ngươi.”

“Ai bảo ngươi đền bù?” Ngô Ức La trợn trắng mắt, “Con mắt nào của ngươi nhìn ra ta nghi ngờ là đào phạm? Nếu như không nói ra được nguyên cớ, bản… Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Thứ nhất, làn da của ngươi trắng nõn tinh tế, cũng không phải dáng vẻ của tên ăn mày dầm mưa dãi nắng trên đường. Hơn nữa, quần áo trên người ngươi tuy cũ nát, nhưng lại không có mùi vị gì khác thường, vả lại có thể thấy được vốn là nguyên liệu tốt của cửa hàng quần áo Chu thị, chỉ là sau khi trải qua gia công đã biến thành bộ dạng như vậy.” Vương An Nghiệp bình tĩnh nói.

“Ai quy định tên ăn mày kia nhất định là dạng như ngươi nghĩ? Có lẽ ta mới vừa nhập hành mà… Còn chưa kịp trở thành ăn mày chính thức đâu.” Ngô Ức La không phục mà cãi lại.

Vương An Nghiệp không để ý tới hắn, tâm lặng như nước tiếp tục phân tích: “Thứ hai, trong ngực ngươi treo một nhẫn trữ vật. Mọi người đều biết, nhẫn trữ vật rẻ nhất phải hai ba vạn càn kim, mà cái này của ngươi là nhẫn trữ vật cấp linh khí thượng phẩm, giá trị không thấp hơn bốn mươi vạn càn kim.”

“Ngươi, ngươi… Làm sao biết?” Ngô Ức La nghẹn họng nhìn trân trối, không dám tin.

Cái này cũng quá thần kỳ, ngay cả phẩm giai nhẫn trữ vật cũng biết!

“Khi chúng ta ôm nhau, nó ca đến xương ngực của ta, ta liền thuận tiện móc ra nhìn một cái. Phẩm chất của nhẫn trữ vật này tuy rằng so với nhẫn trữ vật cực phẩm 【Vô Tận Uyên】 mà Thái ngoại tổ phụ tặng ta, kém hơn một mảng lớn, nhưng cũng không phải mặt hàng bình thường.”

Két, két?

Còn thuận tiện móc ra xem?

Thân hình nhỏ bé của Ngô Ức La lảo đảo, trước mắt một mảnh đen kịt, vội vàng hai tay ôm lấy ngực, nhịn không được chửi ầm lên: “Ngươi ngươi ngươi, tụ tập lưu manh!”

Vương An Nghiệp kỳ quái nhìn nàng một cái.

Chẳng phải là móc nhẫn của ngươi nhìn một cái sao, sao lại biến thành lưu manh?

Hắn tiếp tục nói: “Mặt khác, ống tay áo bên phải của ngươi hơi dài, trên cổ tay đeo một cái vòng tay, chính là tiểu Linh

Bảo dùng Lục Tinh Ngọc thượng đẳng chế tạo, còn có đai lưng quần của ngươi…”

Mắt thấy hắn càng nói càng thái quá, cả người Ngô Ức La đều không tốt.

“Đủ rồi!” Nàng hổn hển dậm chân tức giận nói: “Ta thừa nhận ngụy trang thuật của ta không tốt, nhưng ta thật sự không phải đào phạm.”

Nàng cảm thấy vừa thẹn vừa xấu hổ, lại tùy ý hắn nói tiếp, hắn không chừng ngay cả màu áo lót của nàng cũng nói ra. Thiệt thòi lúc trước gặp nhau, nàng lại còn có bộ dáng tim đập thình thịch, thật sự là tức chết nàng rồi.

“Cho nên, có phải đào phạm hay không, ngươi nói không tính.” Vương An Nghiệp vỗ bàn một cái, bắt chước dáng vẻ của người lớn nghiêm nghị quát, “Nếu không phải đào phạm, ngươi cần gì lén lút như thế? Bộ dạng giống như sợ bị bắt cóc vậy? Còn không đem tên, quê quán của ngươi, phạm phải chuyện gì đều lần lượt khai hết ra?”

“Được rồi được rồi, sự việc đến bây giờ cũng không có gì phải giấu diếm nữa, ta ngả bài.” Ngô Ức La tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Ta họ Ngô, chính là tiểu quận chúa trong quận vương phủ, lần này cải trang đi ra, là vì đến Thanh La vệ giải sầu, cũng không muốn những hộ vệ đáng ghét kia đều đi theo.”

Vương An Nghiệp nhíu mày, chắp tay nói: “Ồ, thì ra là tiểu quận chúa điện hạ ở trước mặt, thất kính thất kính.”

“Hừ, sợ rồi sao? Sợ thì mau mau thả ta ra.” Ngô Ức La khoát tay áo nói: “Nể tình ngươi là người vô tri không có tội, bổn tiểu quận chúa liền đại nhân không nhớ tiểu nhân, tha cho ngươi một lần.”

“A, ngươi thuộc hầu tử sao? Thật đúng là biết thuận cột mà bò lên trên.” Sắc mặt Vương An Nghiệp lại lập tức lạnh xuống, cười nhạo trào phúng nói: “Chỉ có ngươi trộm cắp tình nghi là dám giả mạo tiểu quận chúa? Nếu ngươi là tiểu quận chúa, ta chính là đại quận vương, kêu một tiếng lão tổ tông tới nghe một chút.”

“Ngươi…thật to gan! Dám vũ nhục phụ vương ta!”

Ngô Ức La bị chọc tức đến sắc mặt đỏ bừng, sức nhẫn nại cuối cùng cũng đã đến cực hạn.

Nàng ta một cước đá văng hàng rào trước mặt, thân hình nhoáng một cái, cả người tựa như Súc Địa Thành Thốn đến trước mặt Vương An Nghiệp, lập tức nắm tay nhỏ bé, một quyền đánh vào ngực hắn.

Nàng vừa động thủ, hiệu quả thu liễm hơi thở của tiểu linh bảo hoặc bí pháp trên người lập tức tán đi, khí tức tu sĩ Huyền Vũ bộc phát ra ngoài, khiến cho không khí xung quanh đều xao động từng trận.

"Ồ? Lại là cao thủ Luyện Khí cảnh tầng ba?" Vương An Nghiệp không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cũng nắm chặt nắm tay nhỏ, trực tiếp nghênh đón: "Tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi như thế, xem ra huyết mạch thiên phú không thấp, khó trách dám tùy tiện như thế. Nào nào, để An Nghiệp ca ca nhà ngươi dạy ngươi làm người."

Trong khi nói chuyện, nắm đấm hai người đã va chạm vào nhau.

"Oanh!"

Một tiếng nổ đùng vang lên, tầng tầng sóng khí lập tức lấy hai người làm tâm tròn nổ bể ra, tạo thành một đạo sóng xung kích nho nhỏ.

"Tóp, xoạt, xoạt!"

Ngô Ức La chủ động tiến công chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, lại bị chấn lui gần như.

Cảm nhận được trên cánh tay truyền đến cảm giác tê dại, đôi mắt xinh đẹp của nàng trợn tròn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi đã là Luyện Khí cảnh tầng ba đỉnh phong? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ ngươi cũng là thiên kiêu?"

Phải biết rằng, tư chất của nàng chính là thượng phẩm Giáp đẳng. Tư chất này cho dù là đứng đầu trong số các thiên kiêu, mới có thể tu luyện đến Dưỡng Tu cảnh tầng ba.

Nhưng "Thất tiểu công tử" trước mắt này, tuổi cũng trạc tuổi nàng, tu vi lại cao hơn nàng. Điều này có nghĩa hắn ít nhất

cũng là thiên kiêu, hơn nữa còn là kiểu thiên kiêu giống như nàng, mới có thể có tốc độ tu luyện như vậy.

“Là thiên kiêu có gì kỳ lạ?” Vương An Nghiệp lơ đễnh.

Thiên kiêu trong nhà hắn một bó to, đại thiên kiêu cũng không ít, tư chất cấp bậc này của hắn cũng chỉ là tiêu chuẩn trung du, hắn cũng ngại lấy ra nói.

Ngô Ức La vốn còn có chút khiếp sợ, kết quả vừa nghe xong lời này của hắn lại bình tĩnh lại, nhịn không được xùy một tiếng: “Ngươi cứ thổi đi!”

Cho dù ở hoàng thất, có thể ở độ tuổi này của nàng có được tư chất thiên kiêu giáp đẳng, cũng đã rất hiếm thấy tốt nha?

Dù sao lục phẩm linh đan giống như Vô Cực bảo đan, đối với thể chất là có yêu cầu, nàng hiện tại tuổi còn quá nhỏ, không thể ăn. Đợi nàng đến mười lăm tuổi, ăn Vô Cực bảo đan, nói không chừng sẽ thành đại thiên kiêu.

Người này không ngờ lại tỏ vẻ lơ đễnh, nhất định là đang cố làm ra vẻ!

Trong lúc hai người nói chuyện, quan binh và hộ vệ bên ngoài phòng thẩm vấn cũng nghe được động tĩnh, xông vào.

“Thất tiểu công tử, ngài không sao chứ?” Vẻ mặt đám hộ vệ đều khẩn trương, đối với Ngô Ức La chính là một trận mắng chửi, “Tiểu ăn mày bị tình nghi, ngươi thật là tốt…”

“Được rồi, các ngươi đi ra ngoài trước đi, bằng vào hắn còn không gây thương tổn được ta.” Tay trái Vương An Nghiệp chắp sau lưng, tay phải nhẹ nhàng, một bộ tính toán trước ngực.

Thấy hắn có lòng tin như vậy, lại thấy hắn quả thật không bị thương, lúc này quan binh cùng các hộ vệ mới thành thật lui ra ngoài.

Thất tiểu thiếu gia đánh nhau, làm sao có thể e ngại bạn cùng lứa tuổi? Lão nhân gia ông ta đã có hứng thú muốn chơi đùa, vậy thì để hắn đi thôi!

Thấy trong phòng thẩm vấn không còn người khác, lúc này Vương An Nghiệp mới nhìn về phía Ngô Ức La đối diện,

ngoắc ngón tay với hắn: "Nếu ngươi đã không chịu khai, vậy bổn thiếu gia liền đánh tới khi ngươi khai chiêu mới thôi."

Ngô Ức La cũng cười lạnh một tiếng: "Ngươi cứ việc thử xem. Đánh nhau với bạn cùng lứa, ta còn chưa từng sợ ai?"

Nàng rất được sủng ái ở An quận vương phủ, lại rất được đương kim bệ hạ yêu thích. Ngoại trừ mẫu thân Công Dã Thanh Nhụy có thể trị nàng vài phần, cũng là nhân vật không sợ trời không sợ đất, có thể lật trời.

Dứt lời, hai người đánh nhau "Loảng xoảng loảng xoảng" trong phòng thẩm vấn, không bao lâu, ngay cả bàn trong phòng thẩm vấn cũng bị đánh nát.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, đám quan binh và hộ vệ nghe được động tĩnh từ bên trong truyền ra, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Không nhìn ra à, tiểu ăn mày kia cũng có tài ăn mày, có thể đánh có qua có lại với Thất tiểu công tử sao? Thật sự không phải khoác lác.

"Ta chỉ hỏi ngươi có phục hay không thôi." Không bao lâu sau, bên trong truyền ra giọng nói của Vương An Nghiệp: "Nếu ngươi không phục, có thể lại đánh."

Vô cùng rõ ràng, trận mổ gà này, là Vương An Nghiệp chiếm thượng phong.

"Ta không phục!" Ngô Ức La lại kêu lên.

"Này này, ngươi không phục, còn mang theo vũ khí? Tốt tốt tốt, ngươi đã động kiếm, cũng đừng trách ta không nể mặt. Để ngươi mở mang kiến thức, ta tốn thời gian một nén nhang, lĩnh ngộ kiếm ý cùng kiếm chiêu."

"Đại ~ hải - vô - lượng ~"

Sau đó…

"A ~ áo của ta đều…" Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Ngô Ức La vang lên, sau đó, chính là một tiếng 'bụp' giòn vang: "Liệt lưu manh, đăng đồ tử, ngươi ngươi ngươi!"

"A?" Giọng nói của Vương An Nghiệp cũng có chút hoảng sợ: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà là nữ hài tử… Quá, quá

đáng sợ.”

“Ngươi khốn kiếp! Cái gì gọi là đáng sợ?” Ngô Ức La quả thực bị lời nói vô sỉ của hắn làm cho sợ ngây người.

Ngoài phòng.

Quan binh và hộ vệ hai mặt nhìn nhau, đồng thời đều nhịn không được đem lỗ tai đều dán lên trên vách tường.

Đây là đoạn cầu quỷ gì? Vậy mà tiểu ăn mày lại là nữ giả nam trang, ngay cả bọn họ cũng không nhìn ra?

Bất quá cũng khó trách, tiểu ăn mày kia nhìn qua vẫn chưa tới mười tuổi, dáng người và giọng nói ngụy trang một phen, xác thực không khác với nam hài tử cùng tuổi. Không giống nữ tử thành thục, muốn ngụy trang khó khăn tương đối cao.

Xem ra, là Thất tiểu công tử một chiêu biển rộng vô lượng, khí phách mười phần, đem quần áo của cô nương người ta đều…

“Quả nhiên giống như Thất lão thái gia nhà ta, nữ hài tử gì đó, quá phiền phức.” Giọng nói của Vương An Nghiệp có chút không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, không nói trước nữa, ngươi còn đánh nữa hay không?”

Cái gì gọi là “Nữ hài tử quá phiền phức”?

Cuộn tròn người trong góc, Ngô Ức La dùng tấm vải rách bảo vệ mình bị lời nói của hắn làm cho kinh sợ: “Ta đã như vậy, còn đánh như thế nào được nữa!”

“Ngươi có nhẫn trữ vật, khẳng định có quần áo dự bị, nếu không phục có thể đánh tiếp.”

“Được được được, vừa rồi địa hình quá nhỏ, không có biện pháp phát đại chiêu. Hôm nay bản tiểu quận chúa không đánh ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì sẽ không mang họ Ngô! Ngươi cõng trước đi, không, cút ra ngoài.”

“Được, vậy đánh ở nơi trống trải bên ngoài.”

Nói xong câu đó, Vương An Nghiệp chắp tay sau lưng đi ra.

Hai hộ vệ, cùng với một đám quan binh tuần phòng doanh đều dùng ánh mắt kính nể vạn phần nhìn Thất tiểu công tử.

Không thể tưởng được, lão nhân gia ông ta chẳng những dáng dấp tuấn tú, mà ngay cả thủ đoạn trêu muội đều độc đáo như vậy, bá đạo phi phàm.

"Lát nữa các ngươi đều đến làm chứng, xem ta đánh phục nàng như thế nào." Vương An Nghiệp vuốt ve chuôi kiếm, trong lòng mơ hồ có chút hưng phấn.

Đã bao lâu rồi, bao lâu không cảm nhận được vui vẻ như thế.

Đám đệ đệ muội muội trong nhà sao, hắn không tiện khi dễ, nhưng lớn tuổi hơn hắn, rồi lại đánh không lại một người.

Thật vất vả mới gặp được người tuổi tác không chênh lệch lắm, thân thủ dĩ nhiên cũng không tệ lắm, thật sự là quá vui mừng. Đây chẳng lẽ chính là Thái gia gia nói "Tương ngộ lương tài", "Gặp hận Vãn" sao?

Dưới tiếng trống reo hò ầm ầm của hộ vệ và tuần phòng doanh, mọi người đến một gò đất, làm thành một vòng, bắt đầu cổ vũ cho bảy tiểu công tử.

Một lát sau.

Cô nương kia tức giận bước ra.

Nàng lau mặt, thay trang phục nữ tử xinh đẹp Huyền Vũ kính, trên tay còn cầm một thanh kiếm, ngược lại lộ ra tư thế oai hùng mà tuấn tú bất phàm.

Tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn ra được, đây là một mỹ nhân bại hoại hiếm thấy, tương lai tất nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân.

"Ơ, tiểu ăn mày này không ngờ trông lại tuấn tú như vậy." Hộ vệ Giáp cảm khái nói: "Thật sự rất xứng với Thất tiểu công tử của chúng ta."

"Ngươi chớ nói bậy." Hộ vệ Ất nói: "Lớn lên có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Vẫn là phải giữ môn đăng hộ đối. Thân phận Thất tiểu công tử nhà chúng ta, sợ là ngay cả Tử Phủ đích nữ cũng phải xếp hàng."

"Ngươi biết cái gì? Tiểu cô nương này tuổi còn trẻ, sợ là còn chưa tới mười tuổi, đã có tu vi Luyện Khí cảnh tầng ba, một thân quần áo cũng có giá trị xa xỉ, hơn phân nửa không phải xuất thân gia tộc bình thường. Chẳng lẽ, nàng nói thật, thật sự là…"

“Không phải chứ? Nếu thật là như vậy thì không cần phải nói. Bằng không, ngươi vẫn nên đi báo cho thiếu tộc trưởng đi?”

“Ta còn muốn ở lại xem tỷ thí, vẫn là ngươi đi đi.”

Ngay khi hai hộ vệ Giáp Ất ngươi một câu ta một câu, Ngô Ức La và Vương An Nghiệp đã mặt đối mặt giằng co.

“Tiểu nha đầu, ngươi tuổi còn trẻ mà có thể tu luyện tới Luyện Khí cảnh tầng ba đã là rất không dễ rồi. Bất quá, đại chiêu kiếm ý Đại Hải Vô Lượng mà ta tốn thời gian một nén nhang lĩnh ngộ kia cũng không phải dễ phá như vậy đâu, nếu không có lòng tin thì sớm ngoan ngoãn chịu thua thôi!”

Vương An Nghiệp ôm kiếm đứng đó, ánh mắt lạnh lùng, giống như là một cao thủ tuyệt thế.

“Hừ. Tuổi của ngươi có thể tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng ba đỉnh phong, quả thật cũng lợi hại. Bất quá, sau khi một chiêu kia của ta sử dụng, ngay cả chính ta cũng sợ hãi…” Ánh mắt Ngô Ức La đồng dạng tràn đầy kiêu ngạo.

“Được được được, vừa lúc cho ta cảm nhận chút sợ hãi.”

“Tiểu đăng đồ tử xem kiếm!”

Sau câu trả lời tàn nhẫn theo thông lệ, hai người lại bắt đầu đánh nhau binh binh bang bang. Vẻ mặt đánh rất tốt, hộ vệ và tuần phòng doanh đều trầm trồ khen ngợi.

Bất quá nói thật, chiêu thức của hai người thật đúng là thập phần non nớt, giống như là hai con gà đang mổ nhau.

Không có biện pháp, mặc dù bọn hắn đều là thiên phú tuyệt đỉnh, huyết mạch bất phàm, tu luyện tiến bộ thần tốc. Nhưng chung quy là quá trẻ tuổi, một cái mười tuổi một cái chín tuổi, có thể có bao nhiêu thời gian đi ma sát Huyền Vũ chiến kỹ?

Nhưng khi bọn họ vừa đánh vừa nhau, còn phải khen thưởng lẫn nhau thương nghiệp.

“Diệu chiêu, diệu chiêu tuyệt thế. Tiểu ăn mày, chiêu kiếm quyết này của ngươi tên là gì?”

“Hừ, ta tên Ngô Ức La không phải tiểu ăn mày. Kiếm chiêu này gọi là Tử Khí Đông Lai, chính là phụ vương ta sáng chế. Tiểu đăng đồ tử, thân pháp của ngươi không tệ, có chút ý tứ.”

“Ta tên Vương An Nghiệp, không gọi là tiểu đăng đồ tử. Thân pháp này chính là thân pháp gia truyền của Vương thị 【Liễu Nhứ Thân Pháp】, tuy rằng chỉ là trung phẩm, nhưng tu luyện đến cao thâm, cũng có thể nhanh nhẹn khó lường như ta.”

Thổi phồng lẫn nhau như vậy, ngay cả hộ vệ Giáp và hộ vệ Ất đều sắp nhìn không nổi nữa. Chiêu thức của hai người các ngươi có bao nhiêu đồ ăn, trong lòng mình không biết sao?

Bất quá, ai bảo bọn họ chỉ là hộ vệ Giáp Ất ngay cả tên cũng không có chứ? Hai người chỉ có thể ở trong lòng chửi bậy, một bên trái với tâm máy móc ầm ầm trầm trồ khen ngợi.

“Vương An Nghiệp, đối mặt với loại thiên kiêu cùng thời như ngươi, chiêu thức bình thường đã không làm gì được ngươi. Xem một chiêu này của ta, “Thương Long rít gào”.”

Ngô Ức La dứt lời, liền đưa tay làm ra một tư thế đẹp trai, khí thế quanh thân lập tức thay đổi.

Một cỗ khí tức uy nghiêm cường hãn tràn ngập ở trên người nàng, nhưng sắc mặt của nàng cũng là có chút tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, hiển nhiên cố hết sức.

Ngay khi Vương An Nghiệp chuẩn bị cười nhạo nàng ta một chút.

Bỗng dưng.

Sau lưng nàng ngưng tụ ra một đạo hư ảnh nhàn nhạt, đó là một đạo hư ảnh hình rồng màu vàng mỏng manh dường như tùy thời đều có thể tiêu tán.

Tuy rằng rất nhỏ, hư ảnh cũng rất nhạt, nhưng thật sự là pháp tướng hư ảnh!

Mặc dù con Thương Long này rõ ràng vẫn chỉ là một con ấu long.

“Ngao ô”

Hư ảnh ấu long mỏng manh giống như tùy thời đều có thể tiêu tán ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gầm gừ non nớt.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp nhàn nhạt bao phủ toàn trường.

“Cái gì?”

Hộ vệ Giáp Ất đều là tinh anh trong Linh Đài cảnh, đi theo Vương thị cũng coi như là kiến thức rộng rãi, lập tức liền nhận ra đó là hư ảnh pháp tướng.

Hai người bọn họ đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Mẹ nó, đó là hư ảnh pháp tướng đấy.

Tuy đạo hư ảnh pháp tướng kia nhỏ yếu đến mức có chút buồn cười, nhưng dù yếu đến đâu, đó cũng là hư ảnh pháp tướng.

Hư ảnh pháp tướng cần tu vi chèo chống, nhưng lại không có quan hệ quá lớn với tu vi. Có thể kích phát ra hư ảnh pháp tướng hay không, hoàn toàn dựa vào trình độ huyết mạch nồng đậm. Người có thể ở Luyện Khí cảnh liền kích phát ra pháp tướng hư ảnh, không có cái nào mà không phải là cấp bậc thiên kiêu.

Mà nàng còn chưa đến mười tuổi, đã có thể kích phát ra pháp tướng hư ảnh, tất nhiên trong thiên kiêu đều là người đứng đầu.

"Vương An Nghiệp, hỏi ngươi có sợ không!" Trong đôi mắt trong suốt như bảo thạch của Ngô Ức La lộ ra vẻ kiêu ngạo vô tận: "Có thể bức ra hư ảnh pháp tướng của bốn tiểu quận chúa, cũng đủ để ngươi kiêu ngạo. Kiếm ý kiếm chiêu dựa vào ngươi lĩnh ngộ một nén nhang công phu, căn bản vô lực ngăn cản."

"Đùa thôi mà? Chỉ bằng con cá chạch nhe nanh múa vuốt như ngươi mà đòi trấn áp Vương An Nghiệp ta?"

Vương An Nghiệp tuy hơi giật mình, nhưng lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ thấy khí thế quanh thân hắn biến đổi, cũng có một luồng năng lượng uy nghiêm cường hãn tràn ngập ra.

Trong ánh mắt hắn ta đầy hưng phấn và kiêu ngạo: "Đừng tưởng khắp thiên hạ chỉ có ngươi có hư ảnh pháp tướng."

Nói xong, một hư ảnh pháp tướng nhàn nhạt ngưng tụ ở sau lưng Vương An Nghiệp, đó là một gốc cây xanh biếc thông thấu, sinh cơ dạt dào.

Đương nhiên, đồng dạng là bộ dáng nhìn có chút còn nhỏ, không có trưởng thành.

Bất quá, hắn thi triển cũng vô cùng cố hết sức, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống.

“Cái gì? Ngươi, ngươi cũng có thể kích hoạt hư ảnh Pháp Tướng? Một cái cây? A, chỉ là một cái cây, làm sao có thể so sánh với Thương Long Pháp của ta.”

“Nào, thử một chút a.”

Hư ảnh pháp tướng bên ngoài hai người cứ như vậy giằng co lẫn nhau, khí tức không ngừng va chạm.

Ngay vào lúc sắp chạm vào nhau này.

Trên bầu trời bỗng dưng truyền đến một tiếng quát trầm ổn nghiêm túc: “Vương An Nghiệp, không được hồ nháo! Mau thu pháp tướng hư ảnh của ngươi lại.”

“Gia gia?”

Khí thế Vương An Nghiệp yếu ớt, vội vàng thu lại pháp tướng hư ảnh, thành thành thật thật lui xuống.

Trên thực tế, thực lực hiện tại của hắn vận dụng Pháp Tướng vẫn phi thường cố hết sức, coi như gia gia hắn không đến, hắn cũng sắp không kiên trì được nữa.

Mà Ngô Ức La cũng cực kỳ vất vả, thấy thế cũng vội vàng âm thầm thu hồi hư ảnh pháp tướng, lui sang một bên thở hồng hộc.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, có hai đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống, nhanh nhẹn hạ trên quảng trường.

Người phía trước mặc một bộ thanh bào, khí chất như vực sâu núi cao, nho nhã mà phong độ nhanh nhẹn.

Hắn để chút râu dưới cằm, có vẻ đặc biệt trầm ổn dày nặng, mơ hồ có chút cảm giác không giận tự uy. Đây hiển nhiên là khí thế do trường kỳ thân ở địa vị cao mà nuôi dưỡng ra.

Người này chính là đương kim thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, Vương Tông An.

Một mình hắn phụ trách khai phá Thanh La vệ mấy chục năm, năng lực của hắn đã sớm được rèn luyện đầy đủ, dĩ nhiên là một người cầm quyền có thể nắm giữ một phương.

Mà tu vi của hắn cũng từ mười mấy năm trước đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, bây giờ đã là Thiên Nhân cảnh tầng ba.

Mà nam tử trung niên mặc quan phục ở phía sau hắn, mặc dù tu vi cũng là Thiên Nhân cảnh, nhưng khí chất và khí thế, lại kém Vương Tông An một mảng lớn.

Hơn nữa, từ vị trí đứng mà xem, hắn cũng lạc hậu hơn Vương Tông An nửa người, rõ ràng là như Thiên Lôi sai đâu đánh đó của Vương Tông An.

Tuần phòng doanh cùng hộ vệ nhìn thấy hai người bọn họ, vội vàng tiến lên hành lễ: "Tham kiến thiếu tộc trưởng, tham kiến thành thủ."

Ai cũng biết, Thanh La vệ chân chính làm chủ Vương Tông An chính là thiếu tộc trưởng Vương thị.

Chẳng qua, bởi vì thân phận con cháu thế gia, hắn không tiện gia nhập hệ thống quan phủ, chưởng quản Thanh La vệ là danh bất chính ngôn bất thuận.

Bởi vậy, Thái Sử An Khang dứt khoát phái một thành thủ năng lực bình thường đến Thanh La vệ, chuyên môn phối hợp với sự phát triển và quản lý của Vương Tông An đối với Thanh La vệ.

Bình thường Vương Tông An cũng coi như là một người thân thiện hòa ái, nhưng lúc này, hắn lại không có tâm tư quan tâm tới hành lễ của đám thuộc hạ.

Tùy ý phất tay một cái, hắn tập trung lực chú ý lên người tiểu cô nương kia, hắn càng xem lông mày càng nhăn lại, nghiêm túc nói: "Tiểu cô nương, huyết mạch của ngươi chính là Thương Long huyết mạch? Chẳng lẽ, ngươi họ Ngô?"

Ở Đại Càn quốc, huyết mạch Thương Long là huyết mạch mang tính tiêu chí của hoàng thất. Chỉ có điều, bởi vì huyết mạch của tu sĩ Huyền Vũ hiện giờ đã cực kỳ hỗn tạp, cho dù là ở trong hoàng thất, người có thể kích hoạt huyết mạch Thương Long, tỉ lệ cũng không cao.

"Xin chào gia gia, con tên là Ngô Ức La." Nói xong, nàng còn ngoan ngoãn hành lễ.

Đừng nhìn Ngô Ức La ở nhà là người lật trời, cũng là người đã chết, nhưng chung quy vẫn là được giáo dục và huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, rất lễ phép trước mặt trưởng bối.

Quả nhiên!

Vương Tông An nhíu mày, trừng mắt nhìn Vương An Nghiệp một cái.

Tiểu nghiệp chướng nhà ngươi đúng là to gan lớn mật, ngay cả huyết mạch hoàng thất cũng dám bắt nạt.

Vương An Nghiệp thì vẻ mặt vô tội.

Hắn chỉ là tội phạm mà thôi…

Khóe miệng Vương Tông An giật giật.

Tiểu tử này, thật sự là ỷ vào vận khí tốt, càng ngày càng vô pháp vô thiên. Đợi lát nữa lại trừng trị hắn!

Hắn thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng cũng không có quá mức sốt ruột.

Hiện giờ Trường Ninh Vương thị cũng không còn là gia tộc nhỏ yếu không có căn cơ không có căn cơ năm xưa, đối với những quận vương bình thường, căn bản sẽ không e ngại.

” Ức La cô nương, ngươi là con của quận vương hoặc là thân vương gia ở mạch nào?” Vương Tông An ôn hòa hỏi.

Nếu là quận vương gia yếu hơn một chút, với danh vọng hiện giờ của Vương thị, kết thúc mặc dù sẽ tương đối phiền phức, nhưng cũng không tính là khó khăn.

“Hồi bẩm gia gia, phụ vương ta tên là Ngô Minh Viễn, phong hào ‘An quận vương’.” Lúc Ngô Ức La lễ phép đáp lời, còn không quên ném cho Vương An Nghiệp một ánh mắt đắc ý.

“An quận vương?”

Sắc mặt Vương Tông An lập tức trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp càng tức giận không chỗ phát tiết.

Gần đây trong hội nghị cao tầng trong nội bộ gia tộc, tên chuẩn đế tử An quận vương được nhắc tới không ít.

Hắn thật sự không nghĩ tới, đại tôn tử nhà mình không gây chuyện thì thôi, vừa gây chuyện, lại trêu chọc đến khuê nữ của An quận Vương gia!

Đúng vào lúc này.

Trên bầu trời vang lên một tiếng ưng gáy to rõ.

Ngay sau đó, hai cỗ phi liễn hoa lệ từ trên không trung xoay quanh hạ xuống, rơi vào trên quảng trường.

Không đợi phi liên ổn định, trong đó có một cỗ phi liên liền truyền đến thanh âm Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn: "Tông An thiếu tộc trưởng, mau mau triệu tập nhân mã, phong tỏa toàn bộ Thanh La vệ."

Trong giọng nói của hắn lộ rõ sự lo lắng.

Chuyện có thể làm cho quận vương lo lắng như thế cũng không nhiều, chẳng lẽ là…

Vương Tông An nheo mắt, nhìn về phía Vương An Nghiệp và Ngô Ức La vẻ mặt vô tội, chỉ cảm thấy một trận lại một trận đau đầu.

Được lắm, xem ra hai tiểu gia hỏa này đều không phải là đèn cạn dầu gì!

…

chương 9:/chương thứ chín Hôm nay! Sợ là phải thay đổi!

…

Bất quá, cho dù khó hơn nữa, nên đối mặt vẫn phải đối mặt.

Vương Tông An nhanh chóng thu hồi tâm tình, cao giọng nói: “Quận Vương điện hạ, Tông An ở đây, mời di giá đến đây.” Cũng không thấy hắn nói chuyện có bao nhiêu sức lực, thanh âm tụ lại thành chùm, chuẩn xác hướng hai cỗ phi liên kia mà đi.

Rơi vào trong lỗ tai đám người phi liên, thanh âm không nóng không vội, vững vàng rõ ràng.

“Đây là thiếu tộc trưởng của Tông An sao?” Trong một chiếc phi liên của Long Ưng, Ngô Minh Viễn đường hoàng ngồi đó, nghe vậy hơi lộ ra vẻ tán thưởng, “Huyền kình hùng hậu, khí định thần nhàn, thiếu tộc trưởng này sợ là không đơn giản đâu.” Thân là một trong những chuẩn đế tử, ra ngoài hắn vẫn phải có chút yêu cầu đối với khí độ của mình. Không thể như Trấn Tả Vương, lòng nóng như lửa đốt.

Một trong những thủ lĩnh của Thiên Diễm, Thiên Diễm tiên tử thường xuyên đưa cho hắn một ít tình báo liên quan tới nhân vật Vương thị, trong đó Tông An thiếu tộc trưởng mặc dù đề cập qua mấy lần, nhưng cũng không khắc sâu.

Hiện tại xem ra, hẳn là Thiên Diễm tiên tử có chút che mắt.

“Ngô Minh Viễn.” Công Dã Thanh Nhụy mắt hạnh mở to: ” Ức La mất tích chuyện lớn như vậy, uổng cho ngươi còn có thể bình tĩnh tự nhiên, có tâm tư đánh giá người khác. Ta nói cho ngươi biết, nữ nhi nếu có chuyện gì không hay xảy ra, lão nương liều mạng với ngươi!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Ngô Minh Viễn an ủi: “Liệt Tả quận thành và Thanh La vệ, đều là nơi trị an thanh minh, Ức La là hài tử thông minh, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đang nói chuyện.

Hai chiếc phi liễn do Long Ưng kéo từ trên trời giáng xuống, một chiếc trong đó là phi liễn của Trấn Tả quận vương phủ mà Vương Tông An quen thuộc. Một chiếc khác, bề ngoài nhìn như có chút khiêm tốn, nhưng ký hiệu trang trí lại hiện ra sự quý khí của hoàng thất.

Hắn cẩn thận từ trong góc phát hiện một dấu hiệu, có lẽ là một trong những chuẩn đế tử gần đây Vương thị tương đối "chú ý" - tiêu ký của An quận vương phủ. Nhất là Vương Tông An quan sát được, sắc mặt của tiểu cô nương Ngô Ức La có chút chột dạ trốn về phía sau, trong lòng đã xác định.

Ngay lập tức, hắn không đợi khách quý trên phi liên đi xuống, dựa theo lễ nghi tiến lên trước một bước, dáng vẻ nhẹ nhàng hành lễ nói: "Trường Ninh Vương thị Tông An, cung nghênh Trấn Tả quận vương điện hạ."

Về phần đã nhận ra An quận vương tọa giá trước, cần phải giả câm giả điếc một phen, miễn cho người ta biết được, thật ra Vương thị đã sớm chú ý đến hắn. Mà thành thủ Triệu Đông Dịch, lại là tụt lại phía sau Vương Tông An nửa bước, cũng chắp tay thi lễ.

Đám người trên phi liễn đi xuống.

Trấn Tả quận vương Ngô điện sơn cố ý tụt lại phía sau An quận vương Ngô Minh Viễn một bước, nhẫn nại giới thiệu với Vương Tông An: "Tông Mạc phải đa lễ, đến đây, ta giới thiệu với ngươi một phen, vị này là An quận vương Ngô thị Minh Viễn, vị này là An quận vương phi Công Dã thị Thanh Nhụy." Mặc dù trong lòng hắn có chút lo lắng, nhưng cũng phải từng bước một.

"Tông An bái kiến An quận vương, quận vương phi." Vương Tông An không kiêu ngạo không hèn mọn hành lễ: "Uy danh của An quận vương, Tông An Như Lôi Quán Nhĩ."

An quận vương tiến lên hai bước, hai tay chắp lại nói: "Tông An thiếu tộc trưởng miễn lễ, ta chẳng qua là một quận vương nhàn tản, không được tán dương như thế."

Sau khi hàn huyên vài câu.

Công Dã Thanh Nhụy tính tình nóng nảy nói: "Tông An thiếu tộc trưởng, ấu nữ Ức La nhà chúng ta lừa gạt hộ vệ, rời nhà

trốn đến Thanh La vệ du ngoạn. Kính xin Tông An hỗ trợ phong tỏa Thanh La vệ, tìm ra đứa bé kia."

Đừng nói nàng là quận vương phi, ngay cả bản thân An quận vương, dưới tình huống không được bệ hạ trao quyền, cũng không có quyền trực tiếp mệnh lệnh quan phủ địa phương, hoặc là các thế gia địa phương làm gì đó.

Muốn người làm việc, còn phải dựa vào mặt mũi của quận vương phát ra thỉnh cầu. Huống chi, mặc dù Trường Ninh Vương thị chỉ là thế gia Lục phẩm, nhưng cũng không phải lục phẩm bình thường không có căn cơ gì.

Bất quá, quan phủ địa phương bình thường cùng thế gia, chỉ cần không phải xung đột lợi ích hoặc là sự tình liên quan rất lớn, hơn phân nửa là sẽ cho mặt mũi này.

"Tông An, An quận vương cũng không phải là Quận vương điện hạ bình thường." Ngô Điện Sơn ở bên cạnh nhắc nhở:"Việc này, ngươi nhất định phải toàn lực ứng phó, bảo đảm an toàn của tiểu quận chúa."

Vương Tông An thoáng nhìn về phía sau, đã thấy Vương An Nghiệp và Ngô Ức La sớm đã trốn đến góc tường đối diện, xa xa còn đang trừng mắt nhìn nhau, bộ dáng rất không vừa mắt.

Hắn ta nheo mắt, ho khan một tiếng nói: "Vương An Nghiệp, ngươi qua đây cho ta."

Vương An Nghiệp cúi đầu, thành thành thật thật đi tới, dáng vẻ uể oải. Cho tới nay, hắn đều tự am hiểu cuộc sống tẻ nhạt nhàm chán, nhìn thấy cảnh vật nhàm chán như vậy, cuối cùng cũng cảm nhận được sự kích thích đến từ nhân sinh.

"Ồ, đây không phải Thất tiểu công tử Trường Ninh Vương thị đại danh đỉnh đỉnh, Vương An Nghiệp sao? Ngươi ngày thường nguyên khí tràn đầy, sao hôm nay lại sa sút như vậy?" Quận vương Ngô điện sơn quét tới quét lui trên người Vương An Nghiệp, trong miệng hắn trào phúng, giống như tràn đầy ác ý đối với Tiểu Thất, dáng vẻ lúc trước hình như có chút khúc mắc.

"An Nghiệp bái kiến quận vương điện hạ." Vương An Nghiệp cung kính hành lễ nói: "Không biết quận vương điện hạ, gần

đây thu hoạch ở Lộ Á như thế nào? Có Ngân Nguyệt Huyên thành công lên Ngọc Đàm Thiên Hồ hay không?"

"Ngươi cái tên tiểu tử thúi này… Ít ở đây nói chuyện với ta đi." Ngô Điện Sơn tức giận đến dựng râu trừng mắt, tức giận nói, "Lộ Á chơi tâm cảnh cùng quá trình, cũng không truy cầu cá được nhiều ít cùng phẩm chất. Không giống có chút mao đầu, không hiểu đạo Á chân vị trong đó, chỉ biết ỷ vào vài phần vận khí… diễu võ dương oai. Thôi mà thôi, cảnh giới này nói ngươi cũng không hiểu, về sau không được nhắc lại nữa."

"Vậy được, ta đổi chủ đề khác. Gần đây thân thể của Nhu Nhu muội muội như thế nào? Nghe nói vài ngày trước bị bệnh, ta còn sai người đưa đến chút linh dược linh thiện, kết quả bị ném ra ngoài." Vương An Nghiệp chớp mắt, hơi quan tâm nói: "Mấy ngày trước ta còn chuẩn bị đăng môn bái phỏng Nhu muội muội. Nhưng người gác cổng trả lời, Quận Vương điện hạ đã nói, nếu ta dám bước vào quận vương phủ, liền đánh gãy hai chân của ta…"

Sắc mặt Ngô Điện Sơn lập tức cứng ngắc, tiểu tử ngươi thật là quá đáng, đây không phải là phạm trù bình thường, thuần túy là đang vạch trần vết sẹo a.

Sở dĩ Tuyền Nhu "bị bệnh" không tiếp khách, còn không phải là do tiểu tử ngươi làm ầm ĩ sao?

Bất quá, song phương cuối cùng tuổi tác chênh lệch quá lớn, bối phận chênh lệch không nhỏ. Ngô điện đầy bụng khó chịu cũng không tiện phát hiện tiểu oa nhi mười tuổi, chỉ có thể nhìn về phía Vương Tông An nói: "Tông An thiếu tộc trưởng, ngươi gọi tôn tử của ngươi ra, thuần túy là để bản vương ngột ngạt sao?"

Tuy rằng trong lòng Vương Tông An nín cười không thôi, nhưng về cháu trai nhà mình và Lương Tử Quận Vương điện hạ, nhớ đến quả thực khiến người ta không biết nói gì. Có điều, lúc này hắn còn phải giả bộ nghiêm túc mà nghiêm túc nói: "Quận vương điện hạ, chúng ta bàn chính sự trước đi."

Vợ chồng An quận vương ở một bên, nhìn một màn này cũng hơi có chút kinh ngạc, đường đường một quận vương, đến tột

cùng đã trải qua chuyện gì? Mới có thể kết thù cùng một tiểu nam hài xinh đẹp, tuấn tú bất phàm?

Nếu không phải trong lòng bọn họ lo lắng, nói không chừng còn âm thầm bật cười một phen, đường đường quận vương như ngươi cũng quá mất mặt rồi.

"Đúng đúng, chính sự, nói chuyện chính." Công Dã Thanh Nhụy vội nói: "Tông An thiếu tộc trưởng, ngươi xem kế tiếp…"

"Vương Phi đừng vội, tiểu quận chúa không việc gì." Vương Tông An xoay người cất cao giọng nói: "Ức La tiểu quận chúa, quận vương và quận vương phủ đều tìm tới, mau ra đây đi."

Ức La?

Ở chỗ này!

Vợ chồng An quận vương theo ánh mắt Vương Tông An nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy nữ nhi bảo bối nhà mình, trốn tránh né cuộn mình trong góc.

"Ngô Ức La, ngươi cho lão, ta lăn lại đây." Tảng đá lớn trong lòng Công Dã Thanh Nhụy rơi xuống đất, tức giận mắng chửi.

Ngô Ức La và Vương An Nghiệp đúng là một đức hạnh, từ trong góc nhăn nhó nhó đi ra, một bộ ủ rũ cúi đầu, không có gì thú vị. Khi đi đến bên cạnh Vương An Nghiệp, còn vụng trộm cho hắn một cái khinh bỉ, giống như đang oán trách đều trách ngươi, nếu không bản tiểu quận chúa đã sớm biển rộng trời rộng mặc chim bay rồi.

"Ngô Ức La, ngươi thành thật khai báo, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Công Dã Thanh Nhụy túm lấy Ngô Ức La, giận không kiềm chế được nói: "Ngươi cho ta một năm một mười, khai thật ra, nếu dám có nửa điểm giấu diếm, đừng trách ta…"

Trái tim Ngô Ức La run lên, mắt máy chuyển động, nảy sinh ác ý. Cái miệng nhỏ nhắn bĩu môi, nước mắt lập tức bay ra, nhào vào trong ngực Công Dã Thanh Nhụy: "Mẫu phi, người ta, người ta oan ức muốn chết. Vương An Nghiệp, đúng là tiểu tử xấu xa kia khi dễ người ta."

Cảnh lúc này, cũng chỉ có đến họa thủy đông dẫn, mới có đường sống.

Sau đó, phu thê An quận vương, cùng với ánh mắt của Trấn Tả quận vương đều rơi vào trên người Vương An Nghiệp. Một cỗ khí tức tiêu sát trong nháy mắt ngưng tụ lại.

"Ta?" Vương An Nghiệp trợn tròn mắt: "Ta ức hiếp ngươi lúc nào?"

"Ngươi còn muốn chống chế sao? Chẳng những lừa ta vào trong ngục giam, còn dùng kiếm chiêu lĩnh ngộ trong thời gian một nén nhang nữa. Biển rộng vô lượng đánh nát cả quần áo của ta." Ngô Ức La cáo trạng: "Hắn, hắn còn ôm ta, nhục nhã ta?"

Quần áo… đánh nát? Còn ôm?

Phu thê An quận vương nhìn nhau một cái, giống như bị sét đánh vậy, đây chẳng phải là đại biểu cho nữ nhi bảo bối bị… Bị…

"Ngươi cái tên tiểu tử thúi này, lại dám… Công Dã Thanh Nhụy giận đến mức lung lay sắp đổ, một ngụm máu già thiếu chút nữa không hồi được.

Mà sắc mặt An quận vương cũng tái xanh đến cực hạn, ông ta coi như nữ nhi bảo bối quý giá trong lòng, nâng ở trong tay sợ ngã, ngậm ở trong miệng sợ tan, lại bị tiểu tử thúi kia cho…

Ngay cả Trấn Tả quận vương Ngô Điện Sơn cũng bị sét đánh cháy xém, Vương An Nghiệp tiểu tử này làm được sao? Nửa năm trước bởi vì lúc xem mắt mà xảy ra chút sai lầm, vừa chọc cho cháu gái của hắn tức giận đến thiếu chút nữa bị bệnh.

Mới qua bao lâu mà đã trêu chọc phải Ức La tiểu quận chúa? Tiểu tử ngươi, không ngờ lại là sát thủ của tiểu quận chúa quận vương gia.

Vương Tông An lập tức nhức đầu, vội vàng chắp tay nói: "An quận vương, xin Vương phi bớt giận, trong đó tất có ẩn tình, kính xin cho An Nghiệp một cơ hội tự biện hộ."

Hắn mặc dù có một loại xúc động muốn quất tiểu tử kia, nhưng cũng biết phẩm tính tôn nhi của mình, tuyệt đối không đến mức không chịu nổi như thế.

“Điều này cũng đúng.” Ngô Điện Sơn ở một bên cũng khuyên: “Trường Ninh Vương thị gia giáo nghiêm ngặt, tên tiểu tử thối Vương An Nghiệp này đôi khi mặc dù thực sự tức giận, nhưng cũng không đến mức khó coi như vậy. An quận vương, quận vương phi, cho hắn một cơ hội.”

“Điều này là đương nhiên.” An quận vương hít sâu hai hơi, khôi phục vài phần thong dong, kéo cô nương sắp nổi điên - Công Dã Thanh Nhụy: “An quận vương phủ chúng ta cũng là giảng đạo lý, không thể thiên vị nghe lời một nhà Ức La. Cho dù muốn trị tội ngươi, cũng phải lấy luật pháp và chứng cứ.” Ông ta cũng biết, hiện giờ Trường Ninh Vương thị cũng không phải dễ bắt nạt như vậy.

“Được rồi.” Vương An Nghiệp vẫn bình tĩnh như thường, vuốt vuốt suy nghĩ nói: “Chuyện này phải kể từ dịch trạm quận thành…”

Suy nghĩ của hắn rất rõ ràng, mồm miệng lanh lợi, không nhanh không chậm đem toàn bộ sự kiện nguyên bản nói ra. Trong lúc đó, Ngô Ức La ngược lại là ba phen mấy bận muốn chen vào, nhưng Vương An Nghiệp nói đều là sự thật…

Một lát sau!

Mọi người đã biết chân tướng sự việc. Sau đó, dưới sự thấp giọng hỏi thăm của Công Dã Thanh Nhụy, Ngô Ức La cũng chỉ đành thành thành thật thật trả lời: “Sự tình là như vậy không sai, nhưng hắn chính là vu oan cho ta, chính là ôm ta, chính là đánh nát…”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Công Dã Thanh Nhụy bịt miệng lại, loại chuyện xấu hổ chết người này, tiểu cô nãi nãi ngươi có thể đừng động một chút nói chuyện hay không?

“Nhưng mà tiểu tử này…” Công Dã Thanh Nhụy nhìn Vương An Nghiệp, ngược lại còn rất thuận mắt, mi thanh mục tú, ánh mặt trời sạch sẽ, lại có thể khiến tiểu ma vương trong nhà chịu thiệt.

Ồ? Hình như cũng không tệ lắm.

“Khụ khụ!” Trấn Tả quận vương Ngô điện sơn, cuối cùng cũng là người già thành tinh, ông ta ho khan hai tiếng nhắc

nhở nói: “Tiểu quận chúa mệt rồi, trước tiên mọi người tự mình nghỉ ngơi một phen, sau đó lại bàn việc này.”

“Tông An thiếu tộc trưởng, việc này chỉ sợ không phải ngươi có thể chấm dứt. Mau phái người nhanh chóng đi, mời Thủ Triết gia chủ đến, cùng nhau thương thảo việc này giải quyết như thế nào đi.”

“Đa tạ điện hạ hòa giải, ta liền phái người đi mời phụ thân đại nhân tới.” Khoé miệng Vương Tông An giật giật, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ. Quả nhiên không phải hắn có thể giải quyết!

Mặc kệ, trước tiên phải cung cấp cho vợ chồng An quận vương ăn uống ngon miệng đã. Chuyện gì, đều phải chờ phụ thân đại nhân tới tự mình xử lý.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phía tây nam Lũng Tả quận, đại hoang trạch.

Trên vị trí gần miệng hồ lô An Giang, đội thi công của Vương thị đang hừng hực khí thế. Lúc này mới qua không bao lâu, đê đập trong kế hoạch đã có hình thức ban đầu, Thủy Long trận cũng đã bắt đầu làm việc.

Dòng nước “Ào ào ào” trút ra, bất tri bất giác, mực nước trong hoang trạch bắt đầu chậm rãi hạ xuống, những bãi nước vốn bị nhấn chìm dưới nước, cũng bắt đầu dần dần lộ ra mặt nước.

Trên đê đập, Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, còn có hai vị Thiên Nhân lão tổ của Uông thị đang ngồi thành một vòng, vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, vừa thảo luận kế hoạch khai phát kế tiếp của vùng hoang trạch này.

Lung Yên lão tổ đã sớm tìm một nơi yên tĩnh tĩnh tu luyện, không ở cùng bọn họ. Hỏa Hồ lão tổ thì co lại thành một đoàn nho nhỏ, đang nằm sấp trong lòng Vương Thủ Triết ngáy o o.

Cảnh tượng này nhìn qua nhàn nhã mà thích ý, nhìn không ra chút cảm giác khẩn trương nào. Không biết, còn tưởng rằng bọn họ đang mở trà nói chuyện chứ.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong hoang trạch, theo mực nước dần dần hạ xuống, tình huống của Nguyên Thủy Thanh Giao cũng càng ngày càng tệ.

Vốn bọt nước không giấu được thân hình của nó, điều này khiến nó không thể không từ một bọt nước trằn trọc chuyển sang một bọt nước khác, chẳng bao lâu nữa, lại cần phải chuyển từ bọt nước này sang một bọt nước khác.

Điều này khiến nó rất chật vật và uất ức.

Phải biết rằng, Nguyên Thủy Thanh Giao với tư cách Long thuộc huyết mạch, trời sinh đã có sức chiến đấu rất mạnh, càng đừng đề cập đến huyết mạch của nó cho dù là trong Long thuộc huyết mạch cũng coi như là loại tương đối thuần túy.

Nếu như là ở bên trong Giang Hải, sức chiến đấu của nó ở trong cùng giai chính là Vương giả tuyệt đối, chỉ có số ít dị chủng huyết mạch mới có thể nắm giữ sức mạnh liều mạng với nó ở cùng giai.

Từ khi sinh ra đến nay, nó chưa từng bị uất ức giống như bây giờ!

Đáng tiếc, tình thế mạnh hơn so với Giao.

Nước trong hoang trạch thực sự quá cạn, huyết mạch của nó trước khi lột xác thành Chân Long lại có tính ỷ lại đối với nước rất mạnh, chỉ có một thân thực lực, ở trong vũng nước cạn này lại căn bản không phát huy ra được. Hết lần này tới lần khác đối đầu lại quá cường đại, nó đánh không lại, ngoại trừ trốn, còn có thể làm sao bây giờ?

Trong lúc vô tình, Nguyên Thủy Thanh Giao cũng đã trốn vào một cái bong bóng lớn nhất. Nếu mực nước lại hạ xuống, chỉ sợ nó cũng không trốn được.

Đuôi giao cực lớn của nó liên tiếp đong đưa, một đôi kim đồng không ngừng nhìn vào chỗ sâu dưới đáy nước, cả con giao long đều biểu hiện càng ngày càng nôn nóng bất an.

Trong lúc giằng co này.

Bỗng nhiên có một con quạ đưa thư từ trên trời bay xuống, kêu “Quạ quạ” xông về phía Vương Thủ Triết trên bờ đê.

Lông mày Vương Thủ Triết run lên, đầu ngón tay thuần thục búng ra, một sợi dây leo nhỏ bé bay vút ra, trực tiếp trói con

quạ thư bay xuống thành bánh chưng.

“Cạc cạc cạc ~ “

Con quạ kia lại không thèm để ý chút nào, ngược lại còn hưng phấn kêu lên “Quạ quạ” về phía Vương Thủ Triết, vừa giãy giụa vừa suy nghĩ bổ nhào lên người hắn.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, có chút bất đắc dĩ.

Đám quạ đưa thư do Vương thị nuôi này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mỗi lần nhìn thấy hắn đều hưng phấn dị thường, liên tục xông lên người hắn.

Rõ ràng bọn chúng ở trước mặt người khác còn rất bình thường, cũng không biết tại sao chỉ riêng đối với hắn như vậy.

Tiện tay túm lấy con quạ đưa thư đang kêu kẽo kẹt kia, gỡ ống trúc nhỏ từ trên mắt cá chân của nó xuống, Vương Thủ Triết liền ném nó sang một bên không quan tâm nữa, chuyển sang lấy tờ giấy từ trong ống trúc ra, mở ra xem.

Nhìn một cái, sắc mặt của Vương Thủ Triết lập tức trở nên vừa ngưng trọng vừa cổ quái, lại có chút trầm tư, lại có chút nhịn không được muốn bật cười.

“Phu quân?” Liễu Nhược Lam nhạy bén cảm thấy có vấn đề, “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ách… ngươi tự mình xem đi.” Vương Thủ Triết lắc đầu buồn cười, đưa tờ giấy trong tay cho Liễu Nhược Lam: “Gọi cả Thất Chiêu vào đi, việc này hơn phân nửa sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.”

Liễu Nhược Lam nhận lấy nhìn qua, trong mắt cũng nổi lên vẻ cổ quái, tuy rằng trọng tôn tử bảo bối của nàng không phải là người chủ sự, nhưng nàng vẫn không hiểu vì sao gặp phải đủ loại chuyện.

Bất quá, chuyện lần này hiển nhiên không tầm thường.

Bản thân Vương Thủ Triết cũng không ngờ tới, năm lần bảy lượt từ chối Thiên Diễm tiên tử tác hợp hắn và An quận vương gặp mặt, cũng không phải là khinh thường An quận vương. Chỉ là cuộc tranh giành giữa các đế tử quá lớn, hắn còn phải suy tính thêm. Đương nhiên, phương án tốt hơn chính là đặt mình ở ngoài chuyện này.

Chẳng qua hắn cũng biết, khả năng đứng ngoài cuộc là rất nhỏ.

Nhưng không ngờ, lần này sợ là không tránh khỏi.

Phu thê hai người nhìn nhau một cái, trong lòng đã có quyết định. Hai người giải thích xong chuyện, liền lập tức xuất phát đi tới Thanh La vệ.

Dưới mặt nước.

Nguyên Thủy Thanh Giao đang nôn nóng bất an, hơi sững sờ, cảm thấy có hai đạo khí tức làm nó sợ hãi đang nhanh chóng đi xa.

Kim đồng to lớn của nó bỗng dưng sáng ngời.

Cơ hội tới rồi!

Chờ hai đạo khí tức kia hoàn toàn biến mất ở trong cảm giác, nó liền không kiềm chế được nữa, "Soạt" một tiếng từ trong bọt nước vọt ra, thẳng tắp phóng về phía ngoài đê đập.

Chỉ cần xông qua con đê này, không xa nữa chính là An Giang. Đến trong sông chính là thiên hạ của nó!

Đến lúc đó, nó nhất định phải bắt nạt đám người này, dọa cho chúng ăn hết tất cả nhân loại!

Nhưng mà, đang lúc Nguyên Thủy Thanh Giao bay lên không trung, vui vẻ rạo rực nghĩ đến tương lai tốt đẹp, chợt nghe một đạo thanh âm nữ thanh thúy từ trên bờ truyền đến: "Sửu Nê Thu, có cô nãi nãi ở đây, ngươi lại còn muốn chạy?"

Cùng lúc nói chuyện, tiểu hồ ly đỏ như lửa vốn đang nằm xếp bằng dưới bàn ngáp một cái, ngẩng đầu lên.

Hóa ra, tuy Vương Thủ Triết đi rồi, nhưng lại giữ Thất Vĩ Hỏa Hồ lại.

Nguyên Thủy Thanh Nhiêm trợn mắt líu lưỡi nhìn trừng trừng, thân hình nhỏ nhắn của nó bỗng nhiên tăng vọt, trong chớp mắt liền hóa ra yêu thân cực lớn.

Bảy cái đuôi hồ ly đỏ rực chậm rãi đong đưa sau lưng nó, uy áp bàng bạc cuồn cuộn tỏa ra, bao phủ toàn bộ khu vực hoang vu trước mắt.

Bảy, hung thú thất giai?!

Nguyên Thủy Thanh Giao sợ tới mức toàn thân giật mình, theo bản năng xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà, đã không kịp nữa rồi.

Trong nháy mắt nó vừa vặn vẹo qua cổ, trong lòng Thất Vĩ Hỏa Hồ đã có đường vân huyền ảo màu lửa đỏ lan tràn ra, hồ hỏa màu đỏ thắm trên đuôi hồ ly hừng hực cháy lên.

Đó là tiểu thần thông mang tính tiêu chí của Hỏa Hồ nhất tộc —— "Hồ Hỏa".

Theo đuôi cáo của nó nhẹ nhàng hất lên, hồ hỏa màu đỏ thắm phô thiên cái địa chụp tới đầu Nguyên Thủy Thanh Giao.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, Nguyên Thủy Thanh Giao hình thể to lớn còn chưa kịp bay ra xa, lập tức bị đập trở về trong hoang trạch.

Nhiệt độ hồ hỏa xích hồng cực cao, giao long xanh biếc Nguyên Thủy Thanh Giao kia bị hồ hỏa thiêu đốt, lập tức nhao nhao cuốn quanh.

Quá khi dễ Giao rồi!!!

Nguyên Thủy Thanh Giao đau đến mức quay cuồng gào thét trong hoang trạch, trong đồng tử vàng to lớn nước mắt lưng tròng, tràn ngập ủy khuất cùng không cam lòng, còn có lệ khí ẩn giấu cực sâu.

Thất Vĩ Hỏa Hồ tức giận liếc nó một cái.

Đáng đời! Không biết nơi này là địa bàn của nhân loại a? Một thân một giao liền dám hướng nơi nhân loại tụ cư xông vào, không lật xe mới là gặp quỷ.

Nó lười biếng nằm xuống bờ đê, ngáp nói: "Thủ Triết ca ca nói không thể để cho ngươi đi, ngươi sẽ không đi được. thành thật một chút cho ta, còn có đường sống. Bằng không ta sẽ nướng ngươi ăn sạch."

"Hống!"

Nguyên Thủy Thanh Giao tức giận đến hướng Thất Vĩ Hỏa Hồ rống to, cái đuôi cực lớn "BA~ BA~" mà đập mặt nước, gào thét chất vấn.

Đều là hung thú, sao ngươi có thể giúp nhân loại đối phó hung thú?!

Thất Vĩ Hỏa Hồ lười nói nhảm với nó, hất đuôi một cái, lại một đạo hồ hỏa phô thiên cái địa quét tới.

Nguyên Thủy Thanh Giao nhất thời lại nướng đến ngao ngao kêu đau không thôi.

Hai vị lão tổ Uông thị ở bên cạnh nhìn nhau, nhịn không được rụt cổ một cái, sau đó uống ngụm trà đè nén sự kinh hãi.

Quá hung tàn ~

Tuy trước đó bọn họ đã biết tiểu hồ ly trong lòng Vương Thủ Triết thật ra là Hỏa Hồ lão tổ của Vũ Văn thị, nhưng bọn họ thật sự không ngờ, ở trước mặt Vương Thủ Triết làm nũng làm nũng, Hỏa Hồ lão tổ nhu thuận đáng yêu, bắt đầu nổi bão tố lại hung tàn như vậy.

Bất quá, bọn hắn một chút cũng không đồng tình đầu Thanh Giao này.

Bởi vì con Thanh Giao này, Trấn Trạch Uông thị đã gãy hai tộc nhân, đối với nó hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đừng nói đồng tình, bọn họ đều hận không thể đi lên bổ một búa.

Nguyên Thủy Thanh Giao sau khi bị Hồ Hỏa lão tổ đánh mấy lần, thấy thực sự không có cách nào mở ra lỗ hổng trên người nó, bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ, ngược lại cắm đầu đâm vào chỗ sâu bọt nước.

Ở chỗ sâu trong bong bóng có một chỗ lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, tản ra linh vận nồng đậm.

Một đám linh ngư quanh quẩn chung quanh quang mang, muốn tiến lên mổ thức ăn. Nhưng mà, không đợi chúng nó tới gần, ánh sáng kia liền biến mất bóng dáng.

Một lát sau, chờ bầy cá tản đi, một tia ánh sáng nhạt kia mới một lần nữa xuất hiện.

Bầy cá lập tức bị hấp dẫn lần nữa.

Như vậy, vòng đi vòng lại.

Nguyên Thủy Thanh Giao lặn đến một tia ánh sáng nhạt kia, cái đuôi hất lên, nước bùn chung quanh cũng đừng xua tan

không còn, lộ ra tình huống chân thật dưới nước bùn.

Té ra, dưới nước bùn kia lại ẩn giấu một con trai lớn.

Hà bạng kia cũng không biết rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi, hình thể to lớn không nói, mặt ngoài vỏ trai cũng tràn đầy vết sẹo gồ ghề, nhìn rất tang thương.

Một tia ánh sáng nhạt vừa rồi từ trong nước bùn chảy ra, chính là từ trong khe hở của hà bạng này lộ ra.

Nhìn chằm chằm vào vỏ trai cực lớn này, đôi mắt vàng kim của Nguyên Thủy Thanh Giao tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nó nhìn chằm chằm vào trai ngọc này rất lâu rồi.

Lần này, nó cũng lần theo tung tích của con hà bạng này, mới từ vực ngoại đi vào bên trong hoang trạch này.

Tuy rằng bản thân con trai này chỉ là cấp năm, nhưng bên trong vỏ trai của con trai này lại dựng dục ra một gốc Trân Châu Thảo lục phẩm.

Trân Châu Thảo là một loại thủy sinh linh dược có tính ký sinh vô cùng hiếm thấy. Nó không sinh trưởng ở trên linh mạch mà ký sinh ở bên trong hà bạng, dựa vào linh khí hấp thu được từ hà bạng.

Một khi Trân Châu Thảo ký sinh hà bạng tử vong, hoặc là phẩm giai bản thân tăng lên, nó sẽ ẩn nấp trong thủy thể, cho đến khi tìm được hà bạng thích hợp sống nhờ.

Cũng bởi vì nó quanh năm trốn trong vỏ trai, mặt ngoài bao bọc một tầng trân châu thật dày, nhìn tựa như một viên trân châu hình thù kỳ quái, nó mới được đặt tên là “Trân Châu Thảo”.

Trân Châu Thảo cao nhất có thể dài đến lục phẩm. Nó là một trong những linh dược mà hung thú thủy sinh thích nhất, đồng thời cũng là một trong những tài liệu chủ yếu của Thông Linh Bảo Đan lục phẩm, có thể kích thích huyết mạch, phụ trợ đột phá Tử Phủ cảnh.

Trân Châu Thảo thai nghén bên trong con trai này, qua hai năm nữa là có thể lột xác thành Trân Châu Thảo lục phẩm rồi.

Chỉ cần cho nó thêm hai năm, đợi khi Trân Châu Thảo đột phá phẩm giai, nó có thể nuốt nó, dựa vào dược lực của Trân Châu Thanh Giao hoàn thành lột xác cuối cùng từ Nguyên Thủy Chân Long.

Chỉ còn hai năm nữa thôi!

Nguyên Thủy Thanh Giao không cam lòng rống lên một tiếng: "Ngao ô ngao!"

Tại sao hết lần này tới lần khác lại để cho nó đụng phải đám Nhân tộc biến thái này! Tại sao?!

Vận khí của nó, sao lại kém như vậy chứ?

…

Ba ngày sau.

Trong hậu hoa viên Thanh La vệ thành thủ phủ.

Sau khi trải qua mấy ngày tiêu hóa tâm tình, phu phụ An quận vương cuối cùng cũng đã có tâm tình đi đối mặt với Vương thị.

Dưới sự sắp xếp của Trấn Tả Vương Ngô Điện Sơn và sự việc.

Phu phụ Vương Thủ Triết và vợ chồng An quận vương gặp mặt trong trường hợp không chính thức.

"Tại hạ là Thủ Triết Trường Ninh Vương thị, tham kiến An quận vương, tham kiến quận vương phi." Vương Thủ Triết tươi cười chắp tay hành lễ.

"Hiền danh của Thủ Triết gia chủ, Minh Viễn đã sớm như sấm bên tai." An quận vương Ngô Minh Viễn tiến lên, nhiệt tình kéo cánh tay Vương Thủ Triết: "Chớ đa lễ, chớ đa lễ."

Mà Ngô Điện Sơn tự nhận là nhàn tản quận vương, đôi mắt giống như lão hồ ly hơi nheo lại. Sự kiện lần này mặc dù có chút hí kịch, nhưng dường như… vô cùng có khả năng để cho cuộc chiến đế tử tương lai gia nhập biến số thật lớn.

Người khác không biết Vương Thủ Triết, nhưng Ngô Điện Sơn lại liên hệ với hắn quá nhiều, biết người này thật sự sâu không lường được!

Sơ sót một tên cũng không xong.

Hôm nay, sợ là sắp thay đổi.

…

Chương 10 “Hạnh phúc nhân sinh”! Hai Tiểu Vô đoán!

…

Mà trong lúc Ngô Điện Sơn cảm khái, phu phụ Vương Thủ Triết và phu phụ Ngô Minh Viễn đã chia làm hai nhóm rất thuần thục.

Vương Thủ Triết và Ngô Minh Viễn một nhóm. Hai người ngồi cạnh nhau, trên mặt nở nụ cười như gió xuân mưa, không hề dinh dưỡng mà hàn huyên.

Hai người Liễu Nhược Lam và Công Dã Thanh Nhụy thì ngồi sang một bên khác, bắt đầu ngoại giao phu nhân. Hai nữ tử có dung mạo mỹ lệ, thành thục động lòng người, muốn tìm chủ đề giống nhau cũng không khó.

“Da dẻ Thanh Nhụy tỷ tỷ mịn màng trắng nõn, đàn hồi rất dễ rách, mái tóc cũng đen nhánh tịnh lệ, có bí quyết gì không?” Liễu Nhược Lam bày ra một mặt khác của đại phụ thế gia, dịu dàng hào phóng, lúm đồng tiền như gió xuân khiến người ta thoải mái dễ chịu.

Dáng vẻ lúc này của nàng cùng dáng vẻ khí phách của Nữ Chiến Thần lúc cầm kiếm chém người kia, quả thực giống như hai người khác nhau.

Nàng cũng không có cách nào, ai bảo chắt trai nhà mình là nam nhi chứ. Bất kể nói thế nào, lúc này đây đều là tiểu quận chúa người ta ăn thiệt thòi lớn.

“Nhược Lam muội muội có chỗ không biết, An Bắc vệ chúng ta quanh năm gió cát xâm nhập, khí hậu khô ráo, cũng chính là nam nhân căn cơ kia của nhà chúng ta, mới có thể chủ động xin đi dập cửa đem nơi rách nát kia coi như đất phong.” Công Dã Thanh Nhụy nói chuyện, còn xa xa trợn Ngô Minh Viễn một cái, lúc này mới cười duyên nói, “Mấy năm trước, tóc của ta đều khô héo rồi. May mắn có Trấn Tả quận vương phi, thỉnh thoảng đưa cho ta một ít 【Băng Cơ Ngọc Thương Xoa Xoa Cao】 【Nhu Nhu Ti Thanh】 v.v..v.v.v…

v.v.v..v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.v.y.v.v.v.v.

Liễu Nhược Lam nghe xong liền vui vẻ, tự nhiên cười nói: "Thanh Nhụy tỷ tỷ có điều không biết, những sản phẩm này đều do Vương thị ta sản xuất. Nếu tỷ tỷ dùng cũng không tệ lắm, vậy sau này muội muội hàng năm đều gửi chút bản cung cấp đặc biệt cho tỷ."

"Thật sao? Thật tốt quá, Nhược Lam muội muội ngươi thật sự là cứu tinh của ta…"

"Tỷ tỷ khách khí ~ trong tay ta còn có một chút bí phương độc nhất vô nhị, không lượng sản, đợi…"

Tình hữu nghị giữa nữ nhân, có đôi khi thường tới cực kỳ nhanh và không có đạo lý. Chỉ mấy câu, hai người đã nhanh chóng quen thuộc, lời nói trở nên cực kỳ thân mật, giống như tỷ muội tốt đã tương giao mấy chục năm.

Bên kia, hai người Vương Thủ Triết và Ngô Minh Viễn cũng đã trải qua một vòng buôn bán thổi phồng lẫn nhau, chính thức tiến vào vòng tiếp theo, tăng thêm một bước thương nghiệp.

Giao lưu giữa người cầm quyền chính là như vậy, sau khi gặp mặt cái khác không làm, trước tiên thổi phồng quan hệ lẫn nhau một vòng, sau đó lại bàn chính sự. Có đôi khi gặp phải chuyện quan trọng, một vòng buôn bán thổi không đủ, còn phải làm lại mấy vòng.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Dù sao, đến vị trí này của bọn họ, bất cứ một quyết định nào của mình, đều sẽ liên lụy tới an nguy của hơn trăm tộc nhân phía sau, thậm chí hơn một ngàn tộc nhân, cho nên trừ khi cần thiết, nếu không tuyệt đối sẽ không công khai chống lại người khác.

Nói đến chuyện này, cũng chưa bao giờ là một lần là xong, mà là phải trải qua một vòng, hoặc là nhiều lượt thăm dò.

Người cầm quyền có kinh nghiệm, trong quá trình nói chuyện với nhau (thăm dò), là có thể căn cứ kinh nghiệm mà phán đoán ra tâm tính, bố cục, cùng với ranh giới tâm lý, từ đó căn cứ vào tình huống thực tế mà điều chỉnh sách lược.

Mà An quận vương, sở dĩ không vội nói chuyện chính sự, cũng là bởi vì thận trọng. Sự hiểu biết của ông ta đối với Vương Thủ Triết và Vương thị, cơ bản đều đến từ tin tức và phán đoán của Thiên Diễm, tất nhiên có tính cách và tính hạn chế của nó.

Mà rất có khả năng Trường Ninh Vương thị sẽ trở thành thân gia của hắn ta, Vương Thủ Triết lại là đồng minh mà hắn ta muốn lôi kéo, không tự mình nhìn một chút, trò chuyện một chút, đi sâu vào tìm hiểu một chút, sao hắn ta có thể vội vàng phán đoán?

Dù sao, chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của tiểu nữ nhi. Nếu như gia phong Trường Ninh Vương thị không được, hoặc là tin tức có sai lầm, hắn thà nghĩ biện pháp nào khác bỏ qua chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự này.

“Trà của Thủ Triết gia chủ này không tệ, hình như có vài phần tương tự trà tiên của thúc gia gia.” Hắn thưởng thức trà, khen không dứt miệng.

Trấn Tả quận vương Ngô điện bên cạnh khóe miệng giật giật.

Cái gì gọi là giống như vậy? Đây rõ ràng chính là tiên trà hắn sai người mua được từ Hàn Nguyệt Tiên Triều…

Trong lòng hắn uất ức, âm u liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp núp phía sau một đám đại nhân, ngoan ngoãn vô tội như một con chim cút nhỏ.

Đều tại tiểu tử này, lúc trước hắn không nên tỷ thí với tiểu tử thúi này Lộ Á, kết quả không những thể diện thua sạch sẽ, ngay cả tiên trà cũng thua cho hắn hai lượng.

Những tiên trà kia đại khái là bị hắn cầm đi hiếu kính thái gia gia Vương Thủ Triết, lúc này mới trằn trọc chuyển đến trong miệng Ngô Minh Viễn.

Vì muốn kiếm chút tiên trà, Ngô Điện Sơn hắn dễ dàng sao?

“Nếu Minh Viễn điện hạ thích, nếu không chê, chỗ Thủ Triết còn có một lượng.” Vương Thủ Triết nói xong, vươn tay lấy ra một ấm trà tinh xảo nhét vào tay Ngô Minh Viễn.

Quả nhiên là tiên trà của ta…

Đồng tử Ngô Điện hơi co lại, trong lòng rỉ máu, đồng thời thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải khổ luyện kỹ thuật Á Lộ. Sớm muộn có một ngày, hắn phải báo thù lúc trước, cạo sạch bảo vật trong "Vô Tận Uyên" của tiểu tử kia.

Không thể không thừa nhận, những bảo vật rực rỡ muôn màu trong nhẫn trữ vật của tiểu tử kia, ngay cả quận vương như hắn cũng thèm thuồng.

"À, cái này… đã là Thủ Triết tặng, ta lại bất kính rồi." Dường như Ngô Minh Viễn cũng rất thích trà tiên này, vui vẻ cất đi.

Thao tác này khiến Ngô Điện Sơn âm thầm trợn trắng mắt.

"Thủ Triết gia chủ, đây là một bình 【Tử Ngọc Tiên Quỳnh】 xin hãy nhận lấy, nhưng mà không phải là bản gốc." Ngô Minh Viễn cũng không muốn chiếm tiện nghi của Vương Thủ Triết, cũng là lấy ra một bầu rượu để đáp lễ, "Tử Ngọc Tiên Quỳnh của Hàn Nguyệt Tiên Triều chính là rượu quý giá. Chỉ là loại rượu đó quá đắt, uống một chút đau lòng, bản quận… Ta đã nghĩ hết biện pháp dẫn vào Tử Ngọc Tiên Bồ Đằng, tốn một phen công phu mới trồng trọt thành công trên một khối linh mạch cực phẩm, tiện đà sản xuất ra những tiên quỳnh này."

Ngô Điện Sơn nhìn thấy ánh mắt có chút đăm đăm…

Nhắc tới An quận vương, quả thực có rất nhiều nơi không giống như Khang quận vương chuẩn đế tử. Nhưng có hai điểm, ông ta lại chiếm ưu thế không nhỏ.

Thứ nhất, đó là Ức La tiểu quận chúa mà hắn sinh ra, rất được bệ hạ sủng ái.

Thứ hai, chính là An quận vương am hiểu trồng trọt, dưới tay cũng có một nhóm lớn cường giả có được kỹ thuật trồng trọt nông nghiệp cao siêu. Có thể trồng sống Tử Ngọc Tiên Bồ Đằng, đủ thấy hắn có tạo nghệ cùng với tích lũy kỹ thuật trên kỹ thuật nông nghiệp.

Hơn nữa, Tây Bắc vệ ánh mặt trời dồi dào, phía dưới sa nhưỡng lại có một tầng đất màu mỡ thật dày. Tại trung tâm linh mạch cực phẩm, trồng ra Tử Ngọc Tiên Bồ Đào, cũng không kém hơn so với Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Điều đáng tiếc duy nhất là sản lượng quá ít. Hắn sản xuất ra 【Tử Ngọc Tiên Quỳnh】, đa số đều là cung cấp cho hoàng đế bệ hạ, một ít còn lại cũng hơn phân nửa bị những trưởng bối hoàng thất kia chia cắt không còn, ngay cả hắn đường đường là Trấn Tả quận vương, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nếm được một chén.

Vương Thủ Triết và An quận vương Ngô Minh Viễn hàn huyên lâu như vậy, lại tặng quà cho nhau, quan hệ với nhau cũng thân cận hơn rất nhiều, đối với nhau cũng có hiểu biết tương đối đầy đủ.

Đến tận lúc này, hai bên mới bắt đầu chính thức tiến vào chủ đề.

"Quận vương điện hạ, tiểu hầu nhi bất hảo trong nhà quả thực vô lễ, quả thật là do Thủ Triết gia dạy không nghiêm, quản giáo bất lực." Vương Thủ Triết đứng dậy, hành lễ thật sâu.

An quận vương vội vàng đỡ Vương Thủ Triết: "Thủ Triết đừng như vậy, việc này ta đã hỏi rõ chân tướng, chính là một loạt những chuyện xui xẻo mà thôi."

"Tuy trong đó có chút hiểu lầm, nhưng cũng do tiểu Bì Hầu kia làm việc quá lỗ mãng, kết quả cũng là làm nhục tiểu quận chúa điện hạ. Việc này, Thủ Triết tất sẽ cho điện hạ một câu trả lời."

Vương Thủ Triết dứt lời, vẻ mặt uy nghiêm liếc nhìn Vương Tông An ở phía sau: "Vương Tông An, đó là tôn nhi của ngươi, ngươi tự xem mà làm đi."

Vương Tông An sắc mặt chột dạ, vội chắp tay không ngừng: "Phụ thân, con hiểu rồi."

Ngay sau đó, ông ta tức giận trừng mắt nhìn Vương Thất Chiêu sau lưng, vung ống tay áo nói: "Nghiệp chướng, xem nhi tử tốt ngươi dạy. Ngươi tự mình xem rồi làm đi."

Vương Thất Chiêu sắc mặt đau khổ, lòng run lên, vội vàng chắp tay với phụ thân, xin ông bớt giận, lập tức quay đầu lại trừng mắt với Vương An Nghiệp, tức giận mắng: "Tiểu súc sinh này, sao có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?"

Vương An Nghiệp bị dọa đến mắt trợn tròn: “Cha, hiểu lầm, đều là sai lầm…”

Lời còn chưa nói xong, y đã bị Vương Thất Chiêu xách lên, trong tay cầm một nhánh dây mây đã chuẩn bị từ sớm, quất mạnh vào mông y “lốp bốp bốp” một trận, vừa đánh vừa mắng: “Ta đánh chết ngươi tiểu súc sinh này! Hôm nay coi như ta không sinh ra ngươi.”

Vương An Nghiệp đáng thương bị quất đến kêu thảm không ngừng, hai cánh tay ngắn và hai cái chân ngắn điên cuồng quơ quơ trong không khí, nhưng bất luận thế nào cũng không thể giãy dụa thoát khỏi bàn tay sắt của cha hắn.

Bộ dáng kia, quả nhiên là vừa đáng thương vừa thê thảm, vừa buồn cười khó hiểu.

Một màn này, có thể khiến tiểu quận chúa Ngô Ức La ở phía đối diện vui vẻ, ở đằng kia bụm miệng cười trộm “hì hì” cười trộm.

Tiểu tử thối! Cho ngươi khi dễ ta, cho ngươi dùng kiếm chiêu lĩnh ngộ trong một nén hương bạo rớt y phục của ta, đáng bị đánh một trận!

“Thấy tiểu tử này bị đánh, làm sao trong lòng ta có thể thoải mái như vậy chứ? Thật là kỳ quái!” Bên kia, Ngô Điện Sơn vuốt râu, vẻ mặt đầy vui mừng.

Bất quá, một màn này rơi vào trong mắt Ngô Minh Viễn cùng Công Dã Thanh Nhụy, lại là một phen ý tứ khác. Hai vợ chồng xa xa liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được đối phương đang âm thầm nhíu mày.

Mấy ngày nay trong trạng thái bình tĩnh.

Phu thê hai người bọn họ cũng lén thảo luận chuyện này.

Nói tóm lại, mặc dù Ức La chịu chút thiệt thòi trong chuyện này, nhưng thứ nhất, nguyên nhân việc này vốn là nàng xằng bậy. Thứ hai, Vương An Nghiệp chỉ mới mười tuổi, mà Ức La cũng mới chín tuổi, chỉ là hai đứa trẻ mà thôi, không đến mức ảnh hưởng lớn như vậy.

Lúc trước hai người lo lắng và tức giận, chủ yếu là bởi vì Ức La mất tích, làm cho bọn họ có chút nóng nảy, mất bình tĩnh,

thế cho nên quá mẫn cảm một chút.

Đợi đến khi hoàn toàn tỉnh táo suy nghĩ, cũng dần dần tỉnh táo lại.

Thậm chí Công Dã Thanh Nhụy còn cảm thấy, việc này chưa hẳn là một chuyện xấu.

Vương An Nghiệp chính là chắt trai đích mạch của Trường Ninh Vương thị, mẫu tộc lại là Lũng Tả Tiền thị càng ngày càng mạnh.

Đừng thấy Vương thị bây giờ chỉ là lục phẩm, nhưng nếu chú ý nhiều hơn một chút với Vương thị, sẽ phát hiện tiềm lực của Vương thị vô cùng lớn.

So sánh ra, ngược lại là Tử Phủ thế gia "Yến thị" một cái lâu đời khác của Lũng Tả quận, mấy năm gần đây càng ngày càng xuống dốc.

Thế lực chủ yếu của Lũng Tả Yên thị đều là ở phía bắc Lũng Tả quận, lấy ngành chăn nuôi, nông nghiệp cùng với sản nghiệp khoáng sản làm chính. Những sản nghiệp này ở Lũng Tả quận tiền kỳ còn được, sau đó cùng với việc các gia tộc chăn nuôi to nhỏ xuất hiện, dần dần mất đi ưu thế.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất của Yến thị chính là, lão tổ tông trong nhà đã sáu bảy trăm tuổi, cố tình hơn trăm năm trước, Tử Phủ chủng của gia tộc bọn họ thất bại khi vượt ải, Linh Đài bị thương nặng, thế cho nên Yến thị vốn đã trạng thái không tốt lắm, giống như gặp phải đả kích trí mạng.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản trong những năm gần đây, Yến thị luôn biểu hiện ra sự điệu thấp khác thường.

Không khiêm tốn không được ah!

Chỉ riêng Tử Phủ thay thế cũng đã sắp khiến Yến thị buồn chết rồi, làm sao còn quan tâm đến cái khác? Bởi vậy, những năm gần đây, chủ lực Yến thị đều là co rút ở phương bắc, kiệt lực bảo vệ sản nghiệp càng cạnh tranh lợi hại.

Trong lúc này, bọn họ còn bán ra không ít sản nghiệp ở trong Lũng Tả quận thành, vừa kiệt lực kéo dài thọ nguyên của Tử Phủ lão tổ gia tộc, vừa dùng tốc độ nhanh nhất bồi dưỡng người nối nghiệp thứ hai của Tử Phủ.

Nếu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sợ là Lũng Tả Yên thị sẽ dẫm vào vết xe đổ của các thế gia như Vũ Văn thị, Lũng Tả Vương thị, từ Ngũ phẩm rơi xuống Lục phẩm, thậm chí, mấy trăm năm sau rơi xuống Thất phẩm cũng không phải là không có khả năng.

Bố cục thế gia của Đại Càn quốc, cho tới bây giờ đều không phải là không thay đổi. Đại đa số thế gia, sau khi kéo dài rất nhiều đời đều khó tránh khỏi sụt giảm, Lũng Tả Vương thị năm đó là như thế, Lũng Tả Yên thị hiện giờ cũng như thế.

Sau mấy ngàn năm đứng sừng sững, thế gia còn có thể phát triển trên mặt trời, mới thật sự là phượng mao lân giác.

Bởi vậy, dưới tình huống Yến thị suy thoái, căn bản không lên tiếng.

Trường Ninh Vương thị, Lũng Tả Tiền thị, cùng với Lũng Tả Văn thị, ba gia tộc này bị trói lại, tương đương với một cự phách nắm trong tay Lũng Tả quận. Nếu có thể có được sự ủng hộ của liên minh này, An quận vương vốn thế đơn lực bạc, cũng tương đương với chiếm được một chi viện quân cường lực.

Đương nhiên.

Chỉ là những thứ này còn không khiến Công Dã Thanh Nhụy triệt để động tâm, điểm mấu chốt của nó còn ở trên người Ly Dao đại thiên kiêu của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung.

Bây giờ gia chủ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết chính là cha ruột của Ly Dao đại thiên kiêu. Nếu có thể được Vương thị ủng hộ, tất nhiên sẽ được Ly Dao tiểu thư ủng hộ, cũng gián tiếp có thể nhận được sự ủng hộ của Thiên Hà chân nhân.

Bây giờ thứ mà An quận vương thiếu nhất, chính là có thể được một vị đại thiên kiêu tranh giành tư cách thánh tử trong Học Cung hoặc thánh địa ủng hộ tương lai.

Giống như Công Dương Sách bên cạnh Khang quận vương, đó chính là một biểu hiệu rõ ràng.

Bởi vì một khi Khang quận vương thành công chiếm được vị trí đế tử, sẽ trái lại giúp Công Dương Sách tranh thủ được vị trí thánh tử. Bố cục tương lai của Đại Càn quốc sẽ biến thành

cục diện giống như hiện tại, thánh địa và hoàng thất hợp tác lẫn nhau, cùng thống trị và khai thác Đại Càn quốc.

Đương nhiên, Công Dã Thanh Nhụy cũng sẽ không bởi vì những thứ này mà không quan tâm đến cảm nhận của khuê nữ nhà mình.

Chẳng qua, nàng nhìn khuê nữ nhà mình và Vương An Nghiệp kia, rõ ràng đã có chút ý tứ vui vẻ oan gia. Dựa vào hiểu biết của nàng đối với khuê nữ nhà mình, nếu nói nha đầu kia không hề động tâm chút nào, nàng là không tin.

Mà Vương An Nghiệp cũng khá tuấn tú, thông minh mà cơ trí, tư chất huyết mạch càng trác tuyệt bất phàm, xứng đôi với Ức La.

Phu thê hai người vốn đã thương nghị xong, nhìn xem có thể thúc đẩy chuyện này dẫn dắt một phen hay không… tốt nhất là để Vương thị đưa ra yêu cầu thông gia.

Nào có thể đoán được.

Kế hoạch dẫn đạo của bọn họ còn chưa bắt đầu, bên phía Vương thị đã lại tạ lỗi, lại đánh "đứa trẻ nghịch ngợm gây họa" một trận tơi bời.

Cái này không thể nghi ngờ là truyền lại một tin tức, chính là hài tử của Vương thị ta phạm sai lầm, chúng ta nên tạ lỗi mà tạ lỗi, nên đánh hài tử tàn nhẫn đánh hài tử… Nhưng mà, mạch suy nghĩ lại vẫn chưa phát triển trên quan hệ thông gia.

Công Dã Thanh Nhụy chính là đích nữ của thế gia Tam phẩm, từ nhỏ đã được bồi dưỡng tỉ mỉ, nhãn giới, ý thức và cách cục tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Nàng hiểu rõ, đến giờ này khắc này, đã không thể tùy ý để tính tình từ trước đến nay ôn thôn bất tranh phu quân quyết định.

Lúc này, nàng nhìn nhìn Ngô Ức La đang vui sướng khi người gặp họa cười trộm, nhịn không được mắt trợn trắng. Nha đầu vô tâm vô phế này, một chút cũng không biết đau lòng đứa nhỏ An Nghiệp kia.

Ngay lập tức, nàng có ý đồ xấu xa, lập tức tóm lấy mông Ngô Ức La, sau đó đập mạnh vào mông nàng "Binh binh bang bang", vừa đánh vừa hô: "Thằng nhóc đầu gấu này, bản thân

tùy hứng làm bậy cũng được, bây giờ còn liên lụy người ta An Nghiệp bị đánh.”

“Ta đánh chết ngươi, nha đầu chết tiệt này, coi như già… Ta sinh ngươi vô ích.”

Ngô Ức La không kịp đề phòng đã bị đánh, trong lúc nhất thời cũng oa oa oa kêu loạn, vừa cầu xin tha thứ vừa giãy dụa muốn chạy trốn. Nhưng mà, thân thể nhỏ bé kia của nàng, làm sao là đối thủ của mẹ ruột Thiên Nhân cảnh hậu kỳ?

Công Dã Thanh Nhụy chỉ dùng một tay, đã ấn chặt nàng.

Trong lúc nhất thời, hai bên liên tiếp vang lên tiếng măng thịt nướng “lốp bốp”, còn có tiếng quỷ khóc sói tru của hai đứa bé không ngừng vang lên, ngược lại là một mảnh náo nhiệt.

Nha, tiểu quận chúa cũng bị đánh? Đánh hay lắm.

Ngô Điện Sơn ở một bên, lại càng vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu quận chúa này không rên một tiếng chạy trốn, thế nhưng thiếu chút nữa hãm hại hắn thảm rồi. Dù sao ở trong suy nghĩ của hắn, Ngô Ức La và Vương An Nghiệp chính là cá mè một lứa, đều là con gấu không đáng đồng tình, nên!

Vương Thủ Triết và Ngô Minh Viễn nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương có một tia bất đắc dĩ.

Ai cũng biết hành động chiến thuật này của đối phương đại biểu cho cái gì.

Việc đã đến nước này, Hùng Hài Tử đánh tiếp đã không cần thiết nữa rồi. Bọn họ đều là trưởng bối, tự nhiên đau lòng đứa nhỏ nhà mình, nhao nhao đưa ánh mắt dời về phía Hòa Lão Tổ Ngô Điện Sơn.

Rốt cuộc Ngô Điện Sơn cũng là nhân vật lão luyện thành tinh, am hiểu sâu sắc đạo đục nước béo cò, tuy rằng trong lòng sảng khoái, nhưng cũng nhớ kỹ sứ mệnh của mình.

Vừa nhận được ánh mắt của hai người, hắn liền làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng: “Đều được a~ hai hùng này… Không, hai đứa nhỏ đều còn nhỏ, chớ đánh hỏng thân thể. Trái phải bất quá chỉ là một hồi hiểu lầm, làm sao đến mức này, làm sao đến mức này ~~”

Hắn khuyên bảo một hồi, Vương Thất Chiêu và Công Dã Thanh Nhụy vốn đang đau lòng hài tử liền thuận thế trì hoãn tiết tấu, sau đó liền dừng lại.

“Tiểu súc sinh, nếu không phải quận vương điện hạ cầu tình, ta nhất định sẽ đánh chết ngươi.” Vương Thất Chiêu “hu tợn” buông lời hung ác.

Công Dã Thanh Nhụy đồng dạng cảnh cáo: “Nha đầu chết tiệt kia, nếu không phải Thái thúc gia gia ngươi cầu tình, mạng ngươi đã không còn.”

Dứt lời, liền thuận thế đẩy nhẹ nữ nhi một cái.

Sau đó bị đánh cho cực thảm, hai đứa nhỏ đáng thương đành phải kéo “tàn khu”, khập khễnh đi tới trước mặt Ngô Điện Sơn, nước mắt lưng tròng cảm tạ hắn, cảm tạ hắn thay hai người giải vây.

Ha ha!

Ngô Điện Sơn nhìn Vương An Nghiệp. Tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay à, lại nhìn nhìn Ngô Ức La. Ha ha, bảo ngươi rời nhà trốn đi, thiếu chút nữa hại chết bổn vương, đáng đời.

Bất quá, trong lòng của hắn nghĩ như vậy, trên mặt vẫn là một phái ấm áp tiếp nhận nói lời cảm tạ.

Hai đứa nhóc bị đánh thê thảm quay đầu trở về, trong lúc lơ đãng liếc nhau một cái, đều là từ trong mắt đối phương thấy được hương vị đồng bệnh tương liên.

Nhưng mà, sau một khắc, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới khúc mắc lúc trước, trong ánh mắt nhất thời phun ra hỏa hoa nồng đậm, phảng phất đều đang nói: Đều tại ngươi! Nếu không có ngươi, ta làm sao có thể bị đánh?!

“Hừ!”

Hai tiếng hừ lạnh đồng thời vang lên.

Hai đứa nhỏ đồng thời tức giận quay đầu đi, dùng cái ót đối diện với đối phương, không có ý định tiếp tục quan tâm đối phương.

Trong lòng hai thằng nhóc có suy nghĩ như thế nào tạm thời không đề cập tới.

Trải qua hiệp đầu tiên này, An quận vương hiểu rõ tâm tư của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết cũng hiểu tâm tư của An quận vương.

“Khụ khụ!” Ngô Điện Sơn âm thầm nhận ủy thác của Công Dã Thanh Nhụy, lúc này, hắn có thể giúp liền dự định ra tay giúp một chút: “Thủ Triết à, đứa nhỏ hai nhà các ngươi đánh cũng đánh xong rồi, bàn chuyện chính sự đi.”

“Tuy nói là một hồi hiểu lầm, nhưng tiểu quận chúa cuối cùng vẫn là đích nữ của Thanh La nhất mạch truyền thừa nhiều thế hệ, chính là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, thân phận quý trọng. Mà nàng cũng thức tỉnh huyết mạch Thương Long của hoàng thất, tướng mạo cực kỳ giống Thanh La công chúa khi còn nhỏ, rất được đương kim bệ hạ yêu thích. Chuyện này nếu truyền tới tai bệ hạ, sợ là sẽ gây ra đại sự.”

Đến rồi.

Trong lòng Vương Thủ Triết hiểu rõ, nhưng cũng chỉ có thể hùa theo nói: “Vậy dựa theo ý của điện hạ, việc này giải thích thế nào?”

“Rất đơn giản, ta xem hai hài tử bọn họ, nếu là Kim Đồng Ngọc Nữ, trời sinh một đôi, không bằng sai lầm, thừa cơ kết làm đạo lý. Kể từ đó, trong sạch không sạch sẽ liền không có vấn đề gì.” Lúc Ngô Điện Sơn nói lời này, trong lòng cũng tiếc hận không thôi.

Nhà hắn và Vương An Nghiệp cũng là tuổi tác phù hợp, bởi vậy, hắn đặc biệt thừa dịp Vương An Nghiệp hết năm đi mẫu tộc Tiền thị chúc tết, ủy thác Tiền thị tổ chức một ít hoạt động nhỏ.

Vốn ý, đương nhiên là muốn để cho Nhu Nhu ở chung với An Nghiệp, nếu như thích hợp thì chưa hẳn không thể ghép đôi.

Chỉ tiếc, chuyện phát sinh sau đó khiến ngọn núi Ngô Điện to lớn vô cùng.

Đầu tiên, trận chiến giữa Ngô Điện Sơn và Vương An Nghiệp thua rối tinh rối mù.

Sau đó, Huệ Nhu nhà hắn lại coi trọng Vương An Nghiệp, kết quả tiểu tử thối kia mở miệng một tiếng là một nữ hài tử quá phiền toái, hắn mới không muốn cưới vợ, vân vân. Khiến nhà

hắn tức giận đến mức về nhà rất lâu cũng không ra khỏi cửa, mãi đến khi mời Ngô Ức La tới mới đỡ hơn một chút.

Bây giờ xem ra, Chỉ Nhu nhà hắn và Vương An Nghiệp sợ là vô duyên vô phận.

Ngô Điện Sơn đồng thời tiếc hận, hai tên nhóc con đang tức giận lẫn nhau lại trợn tròn mắt. Cái gì? Lại còn muốn đem bọn hắn gom thành một đôi? Cái này, đây là trò đùa lớn bằng trời a?

"Không được không được, nữ hài tử đều là kẻ tinh quái." Vương An Nghiệp đầu tiên muốn quay trống, tránh đi như rắn rết nói: "Ta vốn đang tốt, đụng phải tiểu ăn mày này, xui tám đời."

"Tiểu Đăng đồ tử, bổn tiểu quận chúa đụng phải ngươi, mới là xui xẻo." Ngô Ức La tức giận đến phổi muốn nổ tung, " gả cho ngươi? Nằm mơ đi! Đi gom lưu manh!"

"Mắng ai đây?"

"Chính là ngươi mắng!"

"Đến đến đến, xem ra cần thiết phải cho ngươi…"

"Chát!" Vương An Nghiệp còn chưa nói xong đã bị Vương Thất Chiêu tức giận tóm lấy, "Leng keng leng keng" lại là một trận đánh mạnh: "Trưởng bối đang nghị sự, đến lượt ngươi nói chuyện sao? Chỉ có ngươi, còn dám hung tiểu quận chúa…"

An quận vương phi bên kia cũng không cam lòng yếu thế, cũng bắt lấy Ngô Ức La, "bốp bốp bốp" quật mạnh cái mông: "Đều do ta ngày thường quá cưng chiều ngươi, nói chuyện tùy ý làm bậy. An Nghiệp người ta là hài tử tốt biết bao nhiêu? Xinh đẹp, điều kiện gia đình tốt, ngay cả huyết mạch cũng là thiên kiêu hàng đầu…"

Âm thanh quỷ gào liên tiếp vang lên, lần nữa vang lên.

Vương An Nghiệp và Ngô Ức La đáng thương, vừa khóc lóc cầu xin tha thứ, trong lòng vừa rên rỉ. Đại nhân hai bên đều trúng độc rồi chứ? Còn chưa nói hai câu đã đánh loạn một trận.

Những ngày này, còn có thể trôi qua sao?

...

Chương 11: Thủ Triết khảo hạch chuẩn đế tử! Phong ba sắp nổi lên!

…

Hai đứa trẻ đáng thương ~

Bọn họ căn bản cũng không biết, mình đã biến thành quân cờ của hai gia tộc ngầm đánh cờ, thậm chí hôn nhân của mình trong tương lai cũng không thể do mình làm chủ.

Bất quá, hôn nhân không thể tự mình làm chủ mới là thái độ bình thường của thế giới này, nhất là đích mạch, càng là như thế.

Bởi vì hôn nhân của đích mạch, không chỉ là chuyện của mình, mà còn liên quan đến tương lai lâu dài của cả gia tộc, nếu động một chút là hôn nhân tự do, chẳng phải là lộn xộn sao?

Bao gồm Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, vợ chồng An quận vương, đều là người thân được gia tộc an bài sắp xếp. Có thể có cơ hội chọn một người từ trong mấy đối tượng mục tiêu đã là may mắn rất lớn rồi.

Một lát sau.

Lại là một vòng đánh xong, cuối cùng hai đứa nhỏ cũng thành thật, tự động núp trong góc bắt đầu vẽ vòng tròn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều không khỏi sinh ra chút cảm giác đồng bệnh tương liên.

Vương Thủ Triết lại không vội liên hôn mà chậm rãi uống một ngụm trà tiên, mỉm cười nhìn An quận vương Ngô Minh Viễn: “Minh Viễn điện hạ, lần trước ta nghe Thiên Diễm tiên tử đề cập, ngài đang gieo trồng rừng phòng hộ ở vùng đất An Bắc vệ, cũng thực thi cải tiến ruộng đất, không biết hiệu quả như thế nào?”

Hiệu quả như thế nào, Vương Thủ Triết kỳ thực đã sớm rõ ràng.

Hiểu biết của hắn về Ngô Minh Viễn và An Bắc vệ vượt xa hiểu biết của Ngô Minh Viễn đối với Vương thị. 【 Quần Tiên

điện 】 do gia tướng Vương Mai thành lập từ mấy chục năm trước cũng đã dần dần thẩm thấu An Bắc vệ, trở thành ánh mắt của Vương Thủ Triết.

Nhắc tới chuyện này, tinh thần Ngô Minh Viễn rung lên, lập tức không buồn ngủ: "An Bắc vệ ở biên thùy tây bắc Mạc Nam quận, chính là vùng giao giới giữa Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, Tây Hải quận cùng Mạc Nam quận. Khu vực kia tuy tên là "Vệ", nhưng luận diện tích thực tế, kỳ thật so với sáu vệ Lũng Tả Nam còn lớn hơn."

"Kế hoạch của ta là trước tiên đem An Bắc vệ dần dần chế tạo thành căn cứ sản xuất lương thực, lại bằng vào phòng hộ Lâm không ngừng hướng Đạt Lạp Đại Hoang Mạc thẳng tiến, cho đến đem toàn bộ Đại Hoang Mạc đều hóa thành mấy vạn dặm đất màu mỡ. Phải biết rằng, diện tích tổng diện tích của toàn bộ Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, gần như tương đương với nửa Đại Càn quốc."

"Bây giờ, cửa ải khó khăn của kỹ thuật rừng phòng hộ đã bị chúng ta công phá sơ bộ, có đầy đủ điều kiện kỹ thuật gieo trồng diện tích lớn. Người của chúng ta còn tìm được mấy chỗ nguồn nước ngầm, giải quyết một phần vấn đề nước tưới nước."

"Cây nông nghiệp chủ yếu, chúng ta đã dùng 【 gạo chịu hạn gạo 】 của Trụy Châu 】 ở Tử Phủ Học Cung Lũng Tả, sau khi cải tiến lại, nó vui vẻ chịu hạn, trồng cây to mà rễ thô dài, có thể xuyên thấu tầng đất cát, có tác dụng hấp thu chất dinh dưỡng của mặt đất. Hơn nữa, từng mẫu gạo trân châu có sản lượng cực cao, sau khi trồng cây gia công còn có thể nuôi dưỡng các loại súc sinh như lợn dê bò. Mà phân và thịt của súc sinh, sau khi lên men chín, lại là phân cho ruộng tốt."

"Cây nông nghiệp thứ phẩm, chúng ta lựa chọn 【 Ngọc Tinh Bồ Đào 】 và 【 Tư Nhiên Hương liệu 】, cái trước có thể lợi dụng đầy đủ ưu thế của nước nguồn ngầm, sản xuất ra giá trị rất cao, ủ thành rượu bồ đào tiến hành bán. Mà 【 Tư Nhiên Hương liệu 】 lại là thích hợp tiến hành kịch chủng với 【 Trân Châu Mễ 】, tối đa hóa lợi dụng đất…"

Vừa nói tới cánh đồng, Ngô Minh Viễn thật sự là thao thao bất tuyệt, cả người đều tiến nhập trạng thái phấn khích, trong đôi mắt cũng là tia sáng kỳ dị.

Ngô Điện Sơn ở bên cạnh nghe được lại buồn ngủ. Hắn chỉ là quận vương nhàn tản, ngày bình thường chăm sóc người hầu chơi hoa cỏ, câu cá câu cá còn được, về phần làm cái gì đại phát triển trồng trọt, hắn hoàn toàn không có hứng thú.

Nhưng hắn biết, Vương Thủ Triết đã có chút động lòng, hình như đang ra đề khảo giáo Ngô Minh Viễn.

Ngược lại Vương Thủ Triết nghe rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn đưa ra một số nghi ngờ, mà Ngô Minh Viễn cũng kiên nhẫn giải đáp.

Theo Vương Thủ Triết càng hỏi càng tỉ mỉ, Ngô Minh Viễn cũng càng đáp càng tỉ mỉ, từ thành phần thổ nhưỡng đến trưởng thành, đến bệnh trùng làm hại phòng trị, lại đến thăm dò khai quật nước ngầm, xây dựng mương máng tưới tiêu, thậm chí còn quy hoạch toàn bộ với An Bắc vệ, kiến tạo chi tiết, hắn đều như lòng bàn tay, hạ bút thành văn.

Trình độ và dụng tâm của hắn trên việc trồng trọt và xây dựng địa phương, đến tận đây đã triển lộ không thể nghi ngờ.

Thực lực như vậy, ngay cả Vương Thủ Triết cũng nghe được âm thầm gật đầu.

Mà trong ánh mắt của Vương Tông An cũng mơ hồ có chút khâm phục.

Gần như toàn bộ quá trình hắn tham dự việc khai phá và xây dựng của Thanh La vệ, đối với độ khó trong đó rất rõ ràng. Mà An quận vương muốn khai phá An Bắc vệ, độ khó xa xa không phải khai phá Thanh La vệ có thể so sánh.

Dù sao, Thanh La vệ ở Thanh La hải đã sớm hoàn thành khai hoang, xây dựng Thanh La vệ trên cơ sở này, độ khó so với khai hoang còn đơn giản hơn không ít, nhưng Tây Bắc vệ của An quận vương lại gần như hoàn toàn là hoang vu, tất cả đều cần phải bắt đầu lại từ đầu.

“Minh Viễn điện hạ, với kế hoạch trước mắt của ngài, nhiều nhất chỉ có trăm năm, liền có thể đem An Bắc vệ kinh doanh không tệ.” Vương Thủ Triết rót cho Ngô Minh Viễn một chén

trà, lại phảng phất không chút để ý hỏi: “Nhưng mà, kinh doanh nơi đây cho dù tốt, cũng chỉ là thể lượng của một lục vệ Lũng Tả quận phía nam, tăng cường quốc lực tổng thể của toàn bộ Đại Càn quốc, chẳng qua là gánh nước vào hồ, không đáng nhắc tới.”

“Nước ngầm An Bắc vệ kia, căn bản không đủ để chèo chống kế hoạch vĩ đại khai hoang kéo đại hoang mạc của ngài, không biết điện hạ có ý nghĩ gì?”

Ngô Điện Sơn ở bên cạnh không nhịn được âm thầm khâm phục trong lòng, Vương Thủ Triết này tuyệt đối là chủ nhân thần kỳ nhất mà hắn từng gặp trong đời này.

Người bên ngoài đối mặt với một chuẩn đế tử, đều phải nghĩ cách ôm đùi. Mà chuẩn đế tử nếu muốn thu người đi theo và thần tử, cũng sẽ cẩn thận quan sát điều tra một phen, sau đó sẽ khảo hạch gì đó.

Kết quả ở chỗ Vương Thủ Triết thì ngược lại, vị trí của hai người trực tiếp ngã xuống, biến thành Vương Thủ Triết nhắm vào đế tử thi tới thi lui, đây rốt cuộc là ai thu ai?

Bất quá, Ngô Minh Viễn ngược lại không để ý cái này.

Hắn hiếm khi gặp được một người nguyện ý nghe hắn nói những thứ này, còn có thể nghe hiểu, thậm chí một châm thấy máu đề vấn đề, lúc này đang hứng thú nói chuyện, làm sao dừng được?

Hắn uống một hơi cạn sạch tiên trà, tiếp tục nói: “Vấn đề của Thủ Triết, thật sự là trực chỉ mệnh môn. Về điểm này, ta đã có kế hoạch toàn diện. An Bắc vệ chúng ta tiếp giáp Tây Hải quận, từ An Bắc vệ đi tây, cách bờ tây gần chúng ta nhất, khoảng cách thẳng tắp chỉ có hai ngàn dặm.”

“Tây Hải” cũng không phải là biển thật, mà là một hồ nước ngọt bên trong quận Tây Hải, bởi vì diện tích to lớn, có thể so với hải dương mà đặt tên.

“Kế hoạch của ta, lấy khởi điểm Tây Hải mở ra một Đại Vận Hà nhân công, đầu tiên là quán thông đồ vật, nối liền Tây Hải quận cùng Tây Bắc vệ, sau đó lấy Tây Bắc vệ khởi điểm, quán thông Nam Bắc, nối thẳng quốc đô quy Long thành. Như vậy, vừa có thể giải quyết vấn đề thiếu nước của Đạt Lạp Đại

Hoang Mạc, lại có thể đả thông sông, giải quyết vấn đề vận chuyển khó khăn.”

Nói đến việc này, ánh mắt Ngô Minh Viễn đều tỏa sáng, có thể thấy được hắn đang cực kỳ nghiêm túc quy hoạch việc này.

Chỉ là cách đó không xa, An quận vương phi đang vểnh tai nghe lại bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Điện hạ nhà chúng ta lại bắt đầu kế hoạch chào hàng vĩ đại của hắn. Hy vọng Thủ Triết gia chủ nghe xong, có thể chịu được, chớ có mắng hoang đường mà phất tay áo rời đi.”

“Thanh Nhụy tỷ tỷ yên tâm, năng lực mà phu quân nhà ta chịu đựng vẫn tương đối mạnh.” Liễu Nhược Lam che miệng khẽ cười nói: “Hơn nữa chính hắn cũng rất thích quy hoạch đại cục, ngược lại hợp ý với quận vương điện hạ. Nhưng mà kế hoạch của điện hạ nghe không tệ, tại sao lại bị mắng là hoang đường?”

“Ài, Nhược Lam muội muội có chỗ không biết, vốn liếng của vương phủ chúng ta, gần như đều đã đầu nhập vào trong sự khai thác của An Bắc vệ, vả lại còn có ngày hồi hương xa vời. Mà kế hoạch của điện hạ tuy rằng không tệ, nhưng trong quá trình cần tiêu hao nhân lực, vật lực, cùng với tài lực, tuyệt đối không phải là thứ mà chúng ta có thể tự gánh vác.”

“Lúc trước, hắn còn từng đem kế hoạch này biểu dương triều đình, muốn thuyết phục hoàng đế bệ hạ, do triều đình cấp khoản hoàn thành, lại bị quần thần mắng là’vọng tưởng thiên khai’. Kỳ thật, ngay cả bên trong Công Dã thị chúng ta, cũng không quá tán đồng kế hoạch của điện hạ, thật sự là độ khó quá lớn…”

Công Dã Thanh Nhụy có chút bất đắc dĩ nói.

Mặc dù nàng muốn phụ trợ phu quân hoàn thành tâm nguyện, nhưng cũng không thể cưỡng cầu nương gia hiệp trợ. Huống chi, với một loạt kế hoạch của phu quân thật sự quá lớn, không chỉ có số lượng công trình lớn, thời gian dài rộng, vả lại hồi vốn càng là xa xa không hẹn. Ngay cả thế gia Tam phẩm Công Dã thị, cũng chưa chắc có thể gánh vác nổi.

Mà mấy chục năm qua, đầu tư cơ bản to lớn đã sớm vét sạch của cải của An quận vương phủ. Công Dã Thanh Nhụy còn chỉ

vào An Bắc vệ mệt mỏi, bởi vậy đối với kế hoạch lớn kia cũng là không xem trọng.

Nào có thể đoán được.

Sau khi Vương Thủ Triết nghe xong, lại liên tiếp gật đầu: "Không sai, kế hoạch này rất xa trông rộng. Đại Vận Hà khổng lồ này một khi xây dựng thành công, liền có thể xây dựng ven biên giới quận Tây Hải, cùng với An Bắc vệ. Tuy đầu tư vô cùng to lớn, chu kỳ công trình cũng rất dài, nhưng có thể mang lại nguồn lợi nhuận lâu dài không ngừng."

An quận vương cũng bị giật nảy mình, nhưng ngay lập tức lại kích động lên, chộp lấy Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết gia chủ, ngươi cũng công nhận kế hoạch? Tốt tốt tốt, ta còn tưởng rằng chỉ có Hạo hoàng huynh nhận đồng chứ."

Mấy chục năm qua, hắn cũng từng thử đi khắp nơi chào hàng quy hoạch này, nhưng chỉ thu hoạch trào phúng vô số. Người có lòng tốt khuyên hắn, giờ này khắc này, nên đem lực chú ý đặt ở Đế Tử chi tranh, mà không phải đi làm một cái kế hoạch lớn mấy trăm năm ngàn năm.

Cho dù chờ ngươi thực sự làm được, tranh giành đế tử cũng đã sớm kết thúc, An quận vương ngươi chẳng qua là vì tân đại đế làm đồ cưới.

"Vì sao không thừa nhận?" Vương Thủ Triết gật đầu tán thưởng không thôi: "Một khi kế hoạch to lớn này hoàn thành, nhiều nhất là ngàn năm, có thể khiến Đạt Lạp Đại Hoang Mạc dần dần tằm ăn rỗi, tăng thêm lực lượng từ hai quận đến ba quận cho Đại Càn, tăng cường quốc lực của Đại Càn."

"Không chỉ như thế, có kho lúa khổng lồ hai ba quận kia ủng hộ, đủ để nuôi sống nhân khẩu gấp đôi hiện nay." An quận vương kích động nói: "Đến lúc đó, quốc lực Đại Càn ta càng thêm hưng thịnh, vậy đối đầu với Man Hoang Tây Tấn mấy ngàn năm với Đại Càn ta, há có thể ngăn cản Huyền Giáp quân của Đại Càn ta?"

"Chí hướng của An quận vương khiến cho Thủ Triết bội phục."

Vương Thủ Triết cũng không nhịn được cảm khái.

Hắn vẫn cho rằng An quận vương chỉ cố gắng khai phá An Bắc vệ mà thôi, nhưng không ngờ trong lòng hắn lại có khát vọng to lớn như vậy.

Ánh mắt, cách cục, lòng dạ, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút xấu hổ.

Nhưng vị trí của hai người khác nhau, bảo vệ đồ vật khác nhau, kết cấu tự nhiên cũng khác nhau.

Đối với Vương Thủ Triết mà nói, Trường Ninh Vương thị chính là căn cơ của hắn. Tất cả cố gắng và quy hoạch của hắn đều chỉ là vì Trường Ninh Vương thị có thể phát triển tốt hơn, gia tộc có thể càng thêm vững chắc, các tiểu bối có thể có đủ tài nguyên tu luyện, mà các trưởng bối trong gia tộc cũng có cơ hội đi xung kích tầng thứ cao hơn.

Nhưng An quận vương lại khác.

Hắn thân là huyết mạch hoàng thất, lẽ ra nên đứng ở độ cao của Đại Càn quốc để mưu đồ tương lai.

Nào có thể đoán được.

An quận vương nghe thấy Vương Thủ Triết nói vậy thì hơi lúng túng: “Thủ Triết gia chủ khen nhầm rồi. Thật ra những quy hoạch này không phải hoàn toàn do ta đưa ra.”

Dừng một chút, thần sắc của hắn phảng phất có chút ảm đạm nói: “Hơn trăm năm trước, ta cùng Hạo hoàng huynh thường xuyên ngồi luận đạo, thảo luận tương lai cùng quy hoạch của Đại Càn. An Bắc vệ cùng Đạt Lạp đại sa mạc quy hoạch, bất quá là một trong số đó. Hạo hoàng huynh đối với Đông Hải, Bắc Hải, Tây Hải, còn có Đại Hoang Trạch, thậm chí Nam Hoang Vực, đều từng có quy hoạch tường tận.”

Tuy nói như vậy, nhưng kỳ thật trong những quy hoạch đó, An quận vương cũng bày mưu tính kế rất nhiều. Năm đó bọn họ, thậm chí thường sẽ vì một số ý kiến bất đồng mà cãi nhau.

“Hạo hoàng huynh? Hạo quận vương?”

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, hắn chưa từng nghe nói đến cái tên này.

Đại Càn quốc tuy nói có không ít quận vương, thậm chí còn có nhiều quận vương lánh đời không xuất hiện, nhưng trước đây

hắn đã hiểu rõ tình huống hoàng thất, mặc dù không có xâm nhập quá sâu, nhưng hiện có quận vương và tin tức cơ bản đều biết đến. Nhưng Hạo quận vương người này, hắn lại là lần đầu tiên nghe nói.

“Minh Viễn nói cẩn thận.” Ngô Điện Sơn ở bên cạnh nhíu mày nói: “Bệ hạ đã sớm hạ lệnh, không cho phép nhắc tới Hạo điện hạ.”

“Vâng, thúc gia gia, Minh Viễn lỗ mãng.” An quận vương cũng ý thức được mình lỡ lời, vội vàng không ngừng hành lễ tạ lỗi.

Vương Thủ Triết thấy thế trong lòng hồ nghi.

Tuy nhiên, thấy Ngô Điện Sơn và An quận vương phản ứng như thế, ông ta vẫn kiềm chế được tâm tư truy vấn.

Với mạng lưới tình báo hiện giờ của hắn, muốn biết rõ ràng Hạo quận vương người này, lẽ ra không khó, ngược lại cũng không cần phải ở lúc này truy hỏi đến cùng.

Đến lúc này.

Biểu hiện của Vương Thủ Triết đối với An quận vương, tổng thể vẫn tương đối hài lòng.

Trên thực tế, từ lúc Vương Thủ Triết cảm nhận được sự uy hiếp của cuộc chiến đế tử, hắn đã bắt đầu âm thầm thu thập tất cả tình báo có liên quan đến chuẩn đế tử.

Bất kể là Khang quận vương hay là An quận vương, tình báo về bọn họ, bên phía Vương Thủ Triết đều đã có nửa phòng rồi.

Có thể nói, Vương Thủ Triết hao phí mấy chục năm, đi nghiên cứu hai vị chuẩn đế tử này, đương nhiên là có hiểu biết chi tiết về quá khứ, tính cách và một số cuộc sống riêng của bọn họ.

Không có biện pháp.

Chuyện tranh giành đế tử quá lớn, không chấp nhận được Vương Thủ Triết và toàn bộ Vương thị thận trọng.

Một khi Vương thị bị cuốn vào cuộc chiến đế tử, nhất định phải tiến hành vị trí đứng. Mà một khi vị trí đứng thất bại, không dám nói Vương thị nhất định sẽ diệt vong, nhưng tất nhiên sẽ bị chèn ép trường kỳ.

Một vị Đại Đế tại vị hơn ba ngàn năm, Vương thị làm không tốt sẽ bị chèn ép hơn ba ngàn năm, gia tộc lớn hơn nữa cũng gánh không được!

Mà cách nhìn của Vương Thủ Triết đối với hai vị chuẩn đế tử này cũng không giống người thường lắm.

Khang quận vương.

Mặt ngoài thoạt nhìn, Khang quận vương là một chuẩn đế tử hoàn mỹ, cần chính yêu dân, chiến công chồng chất, thanh danh hiển hách, thậm chí hắn đối với tiểu gia đình của mình cũng có chút coi trọng, dạy dỗ ra bọn nhỏ đều có phong thái riêng, nhiều đứa nhỏ đã trở thành nhân tài rường cột.

Ngoài ra, Công Dương Sách thiên kiêu của thánh địa tận hết sức ủng hộ, cũng là điểm cộng cực lớn của Khang quận vương.

Miếu đường và hoàng thất, cùng với các quận địa phương, đa số đều xem Khang quận vương đảm nhiệm đế tử, cũng cho hắn đủ loại ủng hộ.

Long Vô Kỵ của Giao Long bang chính là một trong những người ủng hộ mạnh mẽ của Khang quận vương.

Mà An quận vương lại hoàn toàn trái lại, hắn khiêm tốn nội liễm, rất ít khi ra ngoài xã giao, chỉ một lòng một dạ làm rừng phòng hộ ở An Bắc vệ, làm kiến thiết cơ sở.

Nếu không phải trên đầu hắn còn có một danh hiệu chuẩn đế tử, sợ là rất nhiều người đều sẽ quên còn có An quận vương như thế…

Có thể nghĩ, người ủng hộ An quận vương ít ỏi không có mấy, thanh thế ngay cả ba thành Khang quận vương cũng không tới.

Nếu đổi lại là gia chủ thế gia khác, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ lựa chọn gia nhập bên Khang quận vương, bởi vì như vậy thoạt nhìn phần thắng càng lớn hơn.

Nhưng mà, sau mấy lần tiếp xúc với người bên kia, Vương Thủ Triết cảm giác được lựa chọn Khang quận vương chưa chắc là một chủ ý hay.

Bất kể là ban đầu Tiền thị chi tranh dòng chính, hay là đại quân của Long Vô Kỵ áp sát, còn có thương nghiệp đấu đá,

đều biểu thị người quyết định bên Khang quận vương quá mức cấp bách, hoặc là nói, làm việc có chút không từ thủ đoạn.

Có lẽ, Khang quận vương có thể đổ trách nhiệm lên người Tào Ấu Khanh, Công Dương Sách.

Nhưng có câu "thượng hành hạ hiệu".

Nếu không phải bản thân Khang quận vương cũng không ngăn cản, thậm chí là mặc kệ, hoặc là dứt khoát chính hắn làm việc phong cách như thế, đám thuộc hạ của ông ta há sẽ như thế?

Theo Vương Thủ Triết thấy, phong cách hành sự, hành vi, logic của Khang quận vương đều vô cùng rõ ràng, đó chính là tất cả đều hướng về vị trí đế tử, vì thế, có thể không từ thủ đoạn.

Hắn tích lũy chiến công là vì vị trí đế tử, tạo ra chiến tích là vì vị trí đế tử, đùa bỡn quyền thuật cũng là vì vị trí đế tử.

Mà trong đó, có rất nhiều chiến tích, đều chỉ là công phu bề ngoài, nhìn thì đẹp mắt, nghe thì êm tai, nhưng đối với dân chúng cả Đại Càn quốc mà nói thật ra cũng không có bao nhiêu ý nghĩa thực tế.

Dùng một câu nói đời trước của Vương Thủ Triết khái quát, chính là "ăn tương khó coi".

Ngoài ra, còn có một điểm vô cùng quan trọng.

Dưới tình thế trước mắt, dưới trướng Khang quận vương đã có nhân tài đông đúc, có rất nhiều người ủng hộ, cho dù Vương thị nguyện ý gia nhập trận doanh Khang quận vương, cũng rất khó nói sẽ nhận được bao nhiêu coi trọng.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, dù sao thứ Vương Thủ Triết theo đuổi chẳng qua là bình an vượt qua thời đại biến thiên mà thôi, có coi trọng hay không cũng không quan trọng.

Sợ nhất chính là dùng nhân tâm này, có thể vì lợi ích lớn hơn mà vứt bỏ quân cờ trong tay. Nói không chừng một ngày nào đó, Vương thị sẽ trở thành vật hi sinh.

Nguy hiểm này thật sự là quá lớn.

Vì vậy, Vương Thủ Triết vẫn luôn mưu tính và tính toán, giữa hai quận vương, qua lại so sánh và so sánh.

Trên thực tế, cho đến bây giờ, Vương Thủ Triết vẫn còn đang quan sát. Có điều, nội tâm của hắn đã có khuynh hướng nghiêng về… An quận vương.

Những kế hoạch và quy hoạch có liên quan cũng đang âm thầm ấp ủ.

Cho đến khi xảy ra lần này, sự ngoài ý muốn của Vương An Nghiệp và Ngô Ức La.

…

Sau đó, Vương Thủ Triết lại bắt đầu nói chuyện phiếm với An quận vương, mà Liễu Nhược Lam cũng cùng Công Dã Thanh Nhụy kéo đông kéo tây, từ mỹ dung mỹ phát tới giáo dục hài tử, lại nói tới kỹ xảo tu luyện vân vân.

Vương Thủ Triết không thể không thừa nhận, hắn và An quận vương trò chuyện vui vẻ, khá hợp ý nhau, trong rất nhiều lý niệm cũng coi như là cùng chung chí hướng.

Đêm dần dần đen lại.

Ngô Điện Sơn đang buồn ngủ rốt cuộc không nhịn được nữa, ho khan nhắc nhở: “Minh Viễn, Thủ Triết. Các ngươi muốn nói chuyện phiếm thì lát nữa hãy nói chuyện phiếm. Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây là để thương lượng chuyện của hai tiểu bối.”

Trong góc.

Vương An Nghiệp và Ngô Ức La đã sớm ngồi không yên, đổi thành nằm rạp trên mặt đất chơi kiến. Mỗi một giây, đối với bọn họ mà nói đều là một loại tra tấn…

Ai ~ các đại nhân quá giày vò, bọn họ đi lại không dám đi, nói chuyện lại không dám nói, khó chịu.

Nghe được Ngô Điện Sơn nói, hai đứa nhỏ cũng không suy nghĩ tỉ mỉ, hai cái đầu nhỏ liền nhao nhao gật, quản hắn làm gì, hôm nay trước hết nói sau!

Vương Thủ Triết nhìn Liễu Nhược Lam một chút, mà Liễu Nhược Lam cũng chậm rãi gật đầu.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại nhìn hai đứa nhỏ mắt đầy chờ mong, cuối cùng xoay người nói với An quận vương: “Minh

Viễn điện hạ, ta thấy An Nghiệp và Ức La đích thật là một đôi ngọc nữ kim đồng, tài mạo xứng đôi, tình đầu ý hợp. Tương lai sau khi thành thân, cũng nhất định sẽ tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau đi xuống. Chúng ta tới nói chuyện hôn sự của bọn họ một chút đi."

Nội tâm An quận vương vui vẻ, nhưng mà mặt ngoài lại nghiêm mặt gật gật đầu, đồng ý nói: "Ta thấy bọn họ cũng là rất thích lẫn nhau, vậy chúng ta hảo hảo trò chuyện một chút đi."

"Cái gì? Thích nhau sao?"

Hai con mắt nhỏ trợn tròn, sau đó liếc nhìn nhau, hai đôi mắt to vô tội chớp chớp, trên trán đầy dấu chấm hỏi.

Tương thân tương ái? Hỗ trợ lẫn nhau? Đại nhân hai nhà làm sao nhìn ra điểm này?

…

Làm sao để thương lượng hôn sự tạm thời không đề cập tới.

Lúc hôn sự vừa mới bắt đầu thương nghị, hai đứa nhóc cũng đã bị đuổi ra ngoài, ngay cả Ngô Điện Sơn cũng rất nhanh rời đi, quá trình thương nghị cụ thể hiếm có người biết.

Người khác chỉ biết nói chuyện này, chính là nói chuyện mấy ngày.

Trong lúc đó, quận vương phi Công Dã Thanh Nhị mấy lần lật bàn rời đi, lại mấy lần từ trong phòng truyền đến khí tức lạnh như băng, vợ chồng An quận vương ngay cả Vương Thủ Triết cũng một thân chật vật trốn thoát.

Tóm lại, chính là các loại kinh tâm động phách.

Cho đến mấy ngày sau, hôn sự hoàn toàn đàm phán thỏa đáng, phu thê An quận vương mới mang theo Ngô Ức La, hài lòng rời khỏi Thanh La vệ.

Thanh La vệ.

Trong thư phòng của Thành Thủ Phủ.

Sau khi phu thê An quận vương rời đi, gian thư phòng này đã bị Vương Thủ Triết trưng dụng.

Dưới ánh sáng của Huỳnh thạch linh đăng, Vương Thủ Triết sắc mặt nghiêm túc viết một phong thư, mà trưởng tử Vương Tông An thì khoanh tay đứng ở một bên, mắt nhìn không chớp, không nhúc nhích tí nào.

Một lúc lâu sau, Vương Thủ Triết mới viết xong bức thư, phơi khô, sau đó gấp lại bỏ vào trong phong thư, trịnh trọng giao cho Vương Tông An.

Hắn nghiêm túc phân phó: "Tông An, ngươi đi Tử Phủ Học Cung một chuyến, chính miệng nói việc này cho Ly Dao biết. Nói cho nàng biết…"

"Thời cơ đã tới, làm theo kế hoạch."

"Vâng, phụ thân đại nhân." Thân thể Vương Tông An không thể ngăn chặn nao nao, chợt khôi phục bình tĩnh, cung kính thi lễ một cái, thối lui ra khỏi thư phòng, lúc này mới quay người rời đi.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đã chuyển từ sáng sang tối, một vầng mặt trời đỏ khổng lồ treo ở chân trời, nhuộm màu sắc rực rỡ của những đám mây phía chân trời.

Trên mặt biển xa xa, thuyền treo buồm lớn qua lại giữa trời chiều, cũng bị phủ lên một tầng kim hồng quang mang.

Tiếng kêu của hải âu theo tiếng thủy triều từ xa xa truyền đến, mơ hồ mà mông lung, phảng phất như ở một thế giới khác.

Vừa lúc, một trận gió biển thổi qua, thổi đến vạt áo Vương Tông An bay lên, cũng giống như vén lên suy nghĩ phức tạp trong lòng hắn.

Hắn ngửa đầu nhìn chân trời, không chỉ có nheo nheo mắt nỉ non một câu.

"Nổi gió thì sao ~"

…

Chương 12: Thu Thanh Giao! Ly Dao sẽ nhập thế!

…

Giao thông thuận tiện, đã rút ngắn khoảng cách giữa các khu vực.

Từ Thanh La vệ của vịnh Bắc, trở lại trấn trạch vệ sáu vệ phía nam Lũng Tả quận, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam ngồi phi liễn riêng, chỉ tốn hai ngày rưỡi.

Nếu là trước kia, dọc theo con đường này trước tiên cần phải ngồi thuyền biển, thay đổi đường bộ, không có mười ngày nửa tháng căn bản không đến được.

Chẳng qua, mua một chiếc phi liên tư nhân, vốn là giá trên trời. Hơn nữa nuôi dưỡng linh cầm trường kỳ, bảo vệ kiệu sương, cùng với thuê phi liên xa phu chi tiêu trường kỳ, hao phí thời gian dài, hao phí cũng tương đối lớn.

Bởi vậy, tuyệt đại đa số gia chủ hoặc lão tổ của thế gia Lục phẩm, đều chỉ có thể thèm thuồng phi liên tư nhân một chút, nếu thật sự muốn mua, lại là luyến tiếc.

So sánh ra, mặc dù Vương thị cũng là lục phẩm, nhưng cho dù Vương thị triển lộ một phần trước mặt người khác, cũng tuyệt đối không phải thế gia lục phẩm bình thường có thể so sánh. Càng không nói đến, nội tình chân chính của Vương thị còn xa không chỉ như vậy, ngoại trừ nhân vật hạch tâm thật sự của Vương thị, người ngoài căn bản không thể nào biết được.

Hoang trạch, miệng hồ lô.

Dưới tốc độ của Vương thị, đê phòng hồng và cống đã cơ bản thành hình, số lượng Thủy Long Xa cũng tăng lên gấp đôi.

Từng cỗ Thủy Long Xa to như vậy rung động ù ù, nước soạt soạt trút xuống, nước bong bóng trong hoang trạch không ngừng bị rút liên tục đến bên ngoài miệng hồ lô.

Uông thị hai vị Thiên Nhân lão tổ càng tự mình ra tay, đả thông bích chướng giữa bong bóng và bọt nước, dòng nước từ trên xuống dưới, đều trút xuống miệng hồ lô.

Trong hoang trạch, Hạn Quý vốn không tính là nhiều nước đọng, đang nhanh chóng giảm bớt.

Không thể không thừa nhận, thực lực của tu sĩ Thiên Nhân cảnh mạnh mẽ, thể lực siêu nhiên, nếu vứt bỏ mặt bài vị của lão tổ đi làm việc, hiệu suất hoàn toàn không thua gì những công trình máy móc lớn có nhiều công năng trên Trái Đất, hơn nữa càng thêm linh hoạt đa biến.

Lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng Tiên Hạc hót, phi liên cá nhân của Vương Thủ Triết xoay quanh từ trên trời giáng xuống, chậm rãi dừng lại trên đê đập.

Khôn Nguyên lão tổ của Uông thị và Thành Nghiệp lão tổ thấy thế, vội vàng không ngừng tiến đến nghênh đón: "Cung nghênh Thủ Triết gia chủ."

"Hai vị lão tổ không cần đa lễ." Vương Thủ Triết vén rèm xe lên, nhanh nhẹn đạp không đi ra, cười nói: "Nhìn hai vị vẻ mặt vui mừng, chẳng lẽ là đụng phải chuyện tốt gì?"

Khôn Nguyên lão tổ vuốt chòm râu cười nói: "Thủ Triết gia chủ quả nhiên tuệ nhãn như đuốc. Không nghĩ tới, sau khi hút nước này, trong hoang trạch lại có nhiều thứ tốt như vậy."

"Chỉ là mấy ngày nay, đội tìm kiếm của Uông thị chúng ta đã nhặt được hơn mười vạn cân cá, trong đó không thiếu linh ngư nhất giai nhị giai, cùng với linh châu linh trai vân vân."

"Thủy sinh linh thảo, thu hoạch linh dược cũng rất phong phú. Hôm qua, tiểu tử Thành Nghiệp kia còn nhặt được một gốc tứ sắc thủy liên tứ giai. Sâu trong đáy nước, càng là phát hiện nhiều chỗ linh mạch."

"Thủ Triết gia chủ ngài cứ yên tâm, một phần thu hoạch này của Uông thị chúng ta tuyệt đối sẽ không độc chiếm. Dù sao, nếu không có Vương thị xây lên đê đập, bày Thủy Long trận, sẽ không có những thu hoạch này. Đợi sau khi thu chi xử lý rõ ràng, Uông thị ta chỉ lấy ba phần trong đó."

Cũng khó trách bọn họ vui vẻ như vậy.

Lần hành động trừ nước bắt giao này, giao còn không có bắt được, liền có ít nhất mấy chục vạn càn kim thu hoạch, kế tiếp thu hoạch sợ là sẽ chỉ càng phong phú.

Hiện giờ áp lực kinh tế của Uông thị rất lớn, những thu hoạch này gần như đều là nhặt không, đối với Uông thị mà nói quả thực chính là mưa đúng lúc.

“Đại Hoang Trạch rốt cuộc là địa bàn của Uông thị, ba thành quá ít, bốn thành đi.” Vương Thủ Triết cười cười, thuận miệng cho Uông thị thêm một thành, lập tức nhắc nhở nói: “Mặt khác, chớ có tát ao bắt cá, để lại địa bàn hoạt động cho các loại linh vật. Chờ thu thập xong Nguyên Thủy Thanh Giao, chúng ta lại rót nước lấp đầy, duy trì hoàn cảnh sinh thái ở hoang trạch.”

Vương Thủ Triết từng sống trên Trái Đất biết, phá hoại hoàn cảnh tự nhiên quá độ sẽ mang đến một loạt hậu quả xấu. Sự tồn tại của hoàn cảnh sinh thái như Hoang Trạch cũng rất cần thiết.

“Vâng, Thủ Triết gia chủ.” Hai vị lão tổ Uông thị vội vàng thu lại khuôn mặt tươi cười, cam đoan nói: “Chúng ta nhất định sẽ quán triệt ý chí của ngài.”

Trải qua chuyện của Nguyên Thủy Thanh Giao lần này, lại nghe qua kế hoạch khai phá của Vương Thủ Triết đối với Đại Hoang Trạch, bây giờ hai vị lão tổ đã tâm phục khẩu phục đối với Vương Thủ Triết, trong lòng cũng hoàn toàn ngả về phía Vương thị, hoàn toàn là một thái độ coi Thủ Triết gia chủ là Thiên Lôi.

Thấy bọn họ thượng đạo như vậy, Vương Thủ Triết cũng vui mừng không thôi.

Dù sao Đại Hoang Trạch cũng xem như địa bàn của Uông thị, kế tiếp khai phá Đại Hoang Trạch tránh không được phải hợp tác với Uông thị. Nếu hai người này không hiểu rõ tình huống, cũng là chuyện khiến người ta đau đầu.

“Tình huống của Nguyên Thủy Thanh Giao thế nào rồi?” Hắn thuận miệng hỏi.

Lần này náo ra đại trận như vậy, chủ yếu là nhìn trúng con Nguyên Thủy Thanh Giao kia. Thanh Giao sắp hóa rồng toàn thân đều là bảo vật, không chỉ hàm lượng linh khí trong huyết nhục phong phú, giá trị ăn uống rất cao, ngay cả lân giáp nanh vuốt, gân cốt long huyết đều thập phần đáng giá.

Trước đó, Vương thị cũng chỉ săn giết qua một con hung thú lục giai, kiếm được một khoản lớn. Đó còn chỉ là mới vào lục giai, bộ dáng còn xa chưa tới đỉnh phong, con Nguyên Thủy Thanh Giao này sắp hóa rồng, sẽ càng đáng giá.

"Trốn ở trong bong bóng lớn nhất, Hỏa Hồ lão tổ đang nhìn nó." Uông Khôn Nguyên nói: "Cái bong bóng kia mặc dù sâu, cũng không đến mấy ngày, Nguyên Thủy Thanh Giao liền không giấu được."

Nói xong, Uông Khôn Nguyên dẫn Vương Thủ Triết bay tới chỗ bong bóng Nguyên Thủy Thanh Giao ẩn thân.

"Thủ Triết ca ca ~~"

Hai người vừa đến, một con Hỏa Hồ nhỏ nhắn lung linh, giống như một tia chớp màu hỏa diễm bay vút ra, nhào vào trong ngực Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết vội vươn tay ôm lấy nó.

Hỏa hồ nho nhỏ say mê cọ vào ngực Vương Thủ Triết, thanh âm khàn khàn nũng nịu nói: "Con cá chạch nhỏ kia rất hư hỏng, Luân gia mới đánh nó mấy lần, nó đã chui vào trong bùn không chịu đi ra."

Tránh trong nước bùn?

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Nguyên Thủy Thanh Giao này thật đúng là không có mặt mũi, lần này thật sự thành cá chạch rồi.

Đáng thương cho Nguyên Thủy Thanh Giao tốt xấu cũng sắp hóa rồng, tai mắt thông minh cỡ nào?

Trong nước bùn, nó nghe Thất Vĩ Hỏa Hồ lên án, thiếu chút nữa phổi bị nổ tung. Nếu lão tử có thể đánh thắng được con hồ ly như ngươi, còn cần chui vào nước bùn sao?

Trong lòng nó một mảnh bi thương. Thật vất vả tìm được cơ duyên, còn chưa kịp hưởng dụng đã bị tin dữ như vậy.

Giận, giận không thể át!

Nguyên Thủy Thanh Giao đã không chịu đựng được nữa.

Nó đột nhiên từ trong nước bùn chui ra, cái đuôi cuốn một cái, cứng rắn kéo Trân Châu trai khổng lồ thai nghén Trân Châu Thảo từ trong bùn đất ra ngoài, lập tức giống như rồng bay lên trời, lơ lửng trên không trung giương nanh múa vuốt hướng Vương Thủ Triết rít gào: "Ngao ô ô ngao ngao ngao ô!"

"Nha, đã bị đánh thành như vậy rồi, tính tình này còn rất nóng nảy, còn dám gào thét với ta." Vương Thủ Triết lắc đầu không thôi: "Tiểu Hỏa, mau chóng xử lý nó, chú ý một chút đừng nướng chín."

"Ngao ngao ngao ô ô!!" Nguyên Thủy Thanh Giao gấp gáp, lại rít gào một trận.

"Thủ Triết ca ca, ý của nó là muốn đầu hàng." Hỏa Hồ lão tổ vỗ trán, vẻ mặt cạn lời: "Tốt xấu gì cũng là đầu giao, quá không có chí khí."

"Đầu hàng?" Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn con Nguyên Thủy Thanh Giao kia, cũng bị nó chọc cười: "Tiểu Nê Thu ngươi đừng quậy nữa, hung thú hoang dại như ngươi, ta cần ngươi dùng làm gì? Giá trị lớn nhất của ngươi chính là biến thành một đống thịt, bồi bổ thân thể cho con của Vương thị chúng ta."

"Ngao ngao ô ô ~" Nguyên Thủy Thanh Giao gấp đến độ không nhịn được, liên tục rít gào mấy chục hơi thở.

"Thủ Triết ca ca, Tiểu Nê Thu nói, giống như thả nó một con ngựa, cái vỏ trai lớn này sẽ thuộc về chúng ta." Hỏa Hồ lão tổ nằm sấp trong lòng Vương Thủ Triết, âm thanh ỏn ẻn phiên dịch: "Nó nói bên trong có một gốc Trân Châu thảo sắp thành thục."

"Trân Châu Thảo?" Vương Thủ Triết gật đầu bừng tỉnh nói: "Không ngờ trong vùng hoang trạch nho nhỏ này còn cất giấu bảo vật này. Chẳng trách con Nguyên Thủy Thanh Giao này lại chạy vào trong vùng nước cạn này."

"Thủ Triết ca ca, vậy có phải là thành giao rồi không?" Hỏa Hồ lão tổ nghiêng đầu nhìn Vương Thủ Triết: "Trân Châu Thảo là lục giai linh dược hiếm thấy, là một trong những tài liệu chính để luyện chế Thông Linh bảo đan, so với thịt của nó còn đáng giá hơn nhiều."

“Không phải nói như vậy.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Trân châu thảo kia vốn là bảo vật trong mảnh hoang trạch này của chúng ta, sau khi xử lý nó, ta cũng có thể có được. Nó làm sao có thể dùng đồ của ta đến đổi lấy tự do với ta chứ?”

Hỏa Hồ lão tổ cười đến mức mắt hồ ly híp thành một đường: “Thủ Triết ca ca nói rất có lý.”

Sau đó, nó chuyển hướng sang Nguyên Thủy Thanh Giao, dùng một giọng loli từ trên cao nhìn xuống nói: “Đại Nê Thu, lời của Thủ Triết ca ca ngươi nghe thấy rồi chứ? Ngoại trừ vỏ trai lớn này, ngươi còn có bảo vật gì có thể đổi mạng?”

Nguyên Thủy Thanh Giao treo không yên, tức giận đến mức rơi xuống bọt nước, gào khóc không ngừng.

“Nếu ngươi còn dám mắng, ta sẽ thiêu chết ngươi.” Hỏa Hồ lão tổ tức giận nói.

…

…

Lời vừa nói ra, Nguyên Thủy Thanh Giao lập tức nhận sợ, đầu Giao co rụt lại, tựa hồ lại có chút ủy khuất cùng nhóc tỳ không phục, thấp giọng oa oa lầm bầm.

Hung thú đạt đến cấp độ lục giai đỉnh phong, trí tuệ sớm đã không giống bình thường, từ một mức độ nào đó mà nói, đã bước đầu thoát ly gông cùm xiềng xích của “Thú”, cùng nhân tộc càng thêm tiếp cận.

Chỉ bất quá, bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt của hung thú quá mức đơn giản, kinh nghiệm trao đổi ít, “sinh hoạt lịch duyệt” không đủ, thế nên trạng thái biểu hiện ra ngoài, càng giống như tiểu hài nhi tám chín tuổi của nhân loại hơn.

Chỉ có đột phá đến thất giai, sau khi hóa thành đại yêu, thọ nguyên cùng trí tuệ lại lần nữa tăng vọt, lại “Ma luyện” mấy trăm năm, mới có thể chân chính “Thành thục”.

Tựa như Hỏa Hồ lão tổ, tuy đã là thất giai đại yêu, có đôi khi vẫn rất trẻ con.

“Thủ Triết ca ca ~~ ta thấy con cá chạch này cũng rất ngoan ngoãn, huyết mạch cũng tàm tạm, không bằng cho nó một cơ hội đầu nhập vào Vương thị chúng ta.” Hỏa Hồ lão tổ đề nghị.

Vương Thủ Triết nghe vậy, lại có chút nghi ngờ: “Nó dù sao cũng là hung thú lớn lên ở vực ngoại, dã tính chưa thoát, có dễ dàng cắn trả không?”

“Thủ Triết ca ca cứ yên tâm đi. Nếu là những hung thú khác, còn có chút khó xử, nhưng nó là Giao Long, vậy thì đơn giản.” Thất Vĩ Hỏa Hồ dùng móng vuốt vỗ ngực cam đoan nói: “Để cho nó dùng danh nghĩa Tổ Long phát thề độc, sau đó giao cho ta dạy dỗ, bảo đảm dạy nó ngoan ngoãn nghe lời, chỉ chỗ nào.”

Nghe xong lời nàng nói, Vương Thủ Triết cũng động lòng.

Nói thật ra, trước mắt Vương thị hết thảy đều rất tốt, chiến lực cấp cao của Thiên Nhân cảnh cũng rất nhiều, thứ thiếu sót duy nhất chính là chiến lực thật sự thuộc về Vương thị Tử Phủ cảnh.

Thực lực của Hỏa Hồ lão tổ rất mạnh, cũng vẫn luôn giúp đỡ Vương Thủ Triết. Nhưng xét đến cùng, nàng vẫn là trấn tộc linh thú của Vũ Văn thị, phần lớn thời gian đều ở lại Vũ Văn thị.

Vương thị thỉnh thoảng mượn dùng cũng không sao, dù sao Vũ Văn thị cũng không có gan ngỗ nghịch Hỏa Hồ lão tổ. Thật sự nếu muốn đưa Hỏa Hồ lão tổ vào Vương thị, phỏng chừng toàn bộ Vũ Văn thị trên dưới đều phải tìm Vương Thủ Triết liều mạng.

Nhất là Bích Liên phu nhân kia, càng không phải là một người dễ chọc.

Bất quá linh thú trấn tộc phần lớn đều cần từ cấp thấp bồi dưỡng lên. Bởi vì chỉ có như vậy, hung thú cùng gia tộc tình cảm mới đủ thâm hậu, sẽ chủ động thủ hộ gia tộc.

Hơn nữa, hung thú tuổi nhỏ tính cách còn chưa định hình, tương đối dễ dạy dỗ, không giống như hung thú đẳng cấp cao, tính cách đã định hình, muốn khiến nó nghe lời sẽ không dễ dàng như vậy. Mà hung thú từ nhỏ sinh sống trong nhân loại, cũng sẽ càng hiểu nhân tính.

Tựa như Nguyên Thủy Linh quy kia của Vương thị, bởi vì vẫn tiếp giáp mà ở với Vương thị, rõ ràng càng hiểu nhân tính hơn hung thú hoang dã.

Rất nhiều con cháu của Vương Thủ Triết, khi còn bé đều đi học Linh quy Nguyên Thủy.

Chỉ là làm như vậy chỗ thiếu hụt cũng rất rõ ràng, chính là chu kỳ bồi dưỡng quá dài.

Nuôi dưỡng hàng năm Nguyên Thủy Linh Quy trong nhà đều rất dồi dào, tu vi tiến bộ trong Nguyên Thủy Linh Quy đã xem như rất nhanh, vài thập niên trôi qua, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng bước vào tứ giai.

Với sức chiến đấu tổng thể hiện giờ của Vương thị mà nói, nó đã hoàn toàn không theo kịp đội ngũ chủ lực, chỉ có thể tiếp tục ở lại hồ Châu Vi tiếp đón tiểu hài tử như vậy.

Mà vấn đề này, ở trong thế giới Huyền Vũ này thật ra là tồn tại phổ biến.

Ví dụ như con Tử Phủ lão quy của Thiên Hà chân nhân, Huyền Băng ly giao của Băng Lan thượng nhân, thậm chí là Hỏa Hồ lão tổ, đẳng cấp của bọn chúng so với chủ nhân của mình thật ra đều đã yếu hơn một đoạn.

Về phần thuần phục những hung thú thành thục kia làm án lệ cho mình sử dụng, cũng không phải là không có, nhưng điều kiện tiên quyết là tốc độ phát triển của gia tộc phải đủ nhanh, thủy chung có thể trấn áp được đối phương mới được. Nếu không, xác suất lật xe cũng rất lớn.

Trong lịch sử, ví dụ về hung thú sau khi bị thu phục thực sự quá nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Vương Thủ Triết không muốn thu phục Nguyên Thủy Thanh Giao, thật sự là nguy hiểm không nhỏ.

“Được, vậy thì thử xem đi, vì để cho nó cam tâm tình nguyện một chút, Vương thị chúng ta chỉ cần nó phục dịch trăm năm, trăm năm sau nó đi hay ở cũng có thể thương lượng.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn đồng ý.

Hắn tự nghĩ tiềm lực phát triển của gia tộc cũng không tệ lắm, cũng chính là giai đoạn hiện tại đối với thất giai linh thú tương đối khát cầu, qua mấy chục năm, số lượng tu sĩ Tử Phủ cảnh trong gia tộc sẽ hiện ra trạng thái như giếng phun.

Đến lúc đó, chỉ là một đầu Nguyên Thủy Thanh Long thất giai còn có thể trấn trụ được nó?

“Thủ Triết ca ca quả nhiên thông minh, chỉ cần trăm năm liền dễ dàng thu phục hơn nhiều.” Hỏa Hồ lão tổ ngầm hiểu, lập tức ngao ngao cùng Nguyên Thủy Thanh Giao thương lượng.

Quả nhiên, ngay từ đầu Nguyên Thủy Thanh Giao phẫn nộ cự tuyệt, thế nhưng tình thế mạnh hơn Giao, Hỏa Hồ lão tổ đánh nhau dữ dội lại quá hung dữ.

Sau mấy lần ba lượt chống lại không có hiệu quả, nó bất đắc dĩ chỉ có thể thỏa hiệp, ngược lại cùng Hỏa Hồ lão tổ bàn điều kiện.

Cuối cùng, Nguyên Thủy Thanh Giao đáp ứng phục dịch cho Vương thị hai trăm năm, điều kiện là chờ sau khi Trân Châu Thảo kia thành thục, phải lưu lại cho nó hóa rồng sử dụng. Hơn nữa, trong lúc phục dịch, nó ăn uống đều phải do Vương thị cung dưỡng, không thể ngược đãi nó còn đang ở tuổi lớn.

Điều kiện này Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không từ chối.

Thứ hắn muốn chính là một đầu Nguyên Thủy Thanh Long thất giai, mà không phải một đầu Nguyên Thủy Thanh Giao chỉ có lục giai đỉnh phong.

Về phần phục dịch hai trăm năm và một trăm năm, đối với hắn mà nói cũng không có khác biệt quá lớn. Nguyên Thủy Thanh Long hưởng thụ qua tài nguyên phong phú của Vương thị phụng dưỡng, sao có thể nỡ rời khỏi Vương thị ra bên ngoài liều mạng?

Không thấy con Nguyên Thủy Linh quy trong hồ Châu Vi kia, hiện tại sống tiêu dao thoải mái bao nhiêu sao? Hiện tại cho dù đuổi nó đi, nó cũng không thích đi.

Sau đó.

Dưới sự chủ trì của “người trung gian” Hỏa Hồ lão tổ, Vương Thủ Triết và Nguyên Thủy Thanh Giao đều dùng danh nghĩa tổ tiên của mình phát ra lời thề nặng, đồng thời định ra khế ước, hai bên nhỏ máu đồng ý giao cho Hỏa Hồ lão tổ bảo quản.

Sau một phen nghi thức, khế ước chính thức đạt thành.

Trong thế giới Huyền Vũ này, lời thề lấy danh nghĩa tổ tiên để phát ra vẫn rất có hiệu lực. Bất kể là Vương Thủ Triết hay là Nguyên Thủy Thanh Giao, đều không có khả năng tùy ý lấy danh nghĩa lão tổ tông ra đùa giỡn.

Nếu không phải thật sự bất đắc dĩ, hai bên cơ bản sẽ không vi phạm khế ước.

Con người trên thế giới này, sự coi trọng và kính nể đối với tổ tiên huyết mạch, không phải là thứ mà con người trên Trái Đất có thể so sánh. Dù sao, cơ sở truyền thừa của thế gia chính là huyết mạch, nếu bất kính với tổ tiên, làm sao có thể gắn bó liên lạc giữa dòng họ?

Mà sự kính sợ của Nguyên Thủy Thanh Giao đối với Tổ Long, càng được khắc sâu trong huyết mạch, so với nhân loại còn coi trọng cái này hơn.

Bởi vậy song phương vừa ký kết khế ước, vậy mà nhìn nhau đều có chút cảm giác thân cận, thật giống như đã có thể cảm giác được đây chính là người một nhà.

Cũng giống như nam nữ bằng hữu sau khi cùng nhau hoàn thành đăng ký kết hôn, hai bên kết hôn thường thường sẽ phát sinh chuyển biến tâm lý vi diệu.

“Thủ Triết ca ca, Tiểu Nê Thu vừa trở thành linh thú gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, rất nhiều quy củ còn chưa hiểu. Trên người còn có một số dã tính chưa giải thoát, vì để tránh hù dọa bọn nhỏ gia tộc, hai năm qua bảo nó đi theo ta, ta đến dạy dỗ nó thật tốt.” Hỏa Hồ lão tổ híp mắt hắc hắc cười xấu xa: “Huống chi, ta còn phải khiến nó nhớ lâu một chút, để nó hiểu được, cho dù hóa thành thất giai Nguyên Thủy Thanh Long, lão đại của nó cũng vẫn là lão đại của nó.”

Nguyên Thủy Thanh Giao toàn thân giật mình.

Đây là nó mới không cần đi theo con hồ ly biến thái không có việc gì liền thích đánh nó. Hồ ly này khẳng định không có hảo tâm!

Nó trông mong nhìn Vương Thủ Triết, trong giao đồng ngập nước tràn đầy cầu xin, hy vọng gia chủ vừa ký kết khế ước này có thể khai ân…

“Hỏa Hồ lão tổ nói rất có lý.” Vương Thủ Triết đồng ý không thôi, “Quy củ của thế giới loài người rất nhiều, trong gia tộc càng có rất nhiều lễ nghi phiền phức, nó là một hung thú hoang dã, khẳng định chưa từng tiếp xúc qua những thứ này, phải để nó học tập thật tốt. Gốc Trân Châu Thảo kia tạm thời để ta bảo quản, hai năm sau lại tấn thăng cho Thanh Giao.”

Vương Thủ Triết nói xong, vung tay lên thu hồi cái vỏ trai cực lớn kia.

Nguyên Thủy Thanh Giao mặc dù bất mãn, nhưng bị ánh mắt Hỏa Hồ lão tổ trừng một cái, lập tức thành thành thật thật địa bàn tốt, uể oải cúi đầu.

Trong lòng nó tràn đầy phiền muộn.

Nguyên bản còn đỡ, như thế nào thoáng cái, nó liền biến thành linh thú thủ hộ của nhân loại thế gia?

Bất quá việc đã đến nước này, ảo não cũng vô dụng. Cũng may, chỉ cần phục dịch hai trăm năm, huyết mạch của Nguyên Thủy Thanh Long xem như thượng đẳng huyết mạch, thọ nguyên cũng tương đối dài, hai trăm năm đối với nó mà nói cũng không tính là quá lâu, miễn miễn cưỡng cưỡng còn có thể tiếp nhận!

“Hỏa Hồ lão tổ, vậy giao Thanh Giao cho ngươi.” Vương Thủ Triết hơi hành lễ với Thất Vĩ Hỏa Hồ, chân thành nói: “Mấy ngày nay ngươi cũng vất vả rồi.”

“Ai da! Thủ Triết ca ca thật quá khách khí, quan hệ giữa hai chúng ta là gì chứ.” Hỏa Hồ lão tổ trợn trắng mắt, hờn dỗi không thôi.

Lần này đến phiên Nguyên Thủy Thanh Giao có chút choáng váng.

Nó trừng mắt nhìn một đôi mắt vàng cực lớn, nhìn Hỏa Hồ lão tổ, lại nhìn Vương Thủ Triết, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, cảm thấy tam quan đều sắp sụp đổ.

Cái này cái này… Nhân tộc cùng hồ ly cũng có thể?

Nhưng mà.

Không đợi nó hết khiếp sợ, Hỏa Hồ lão tổ đã hóa ra nguyên hình, sau khi tóm lấy cổ nó liền bay về phía xa xa, đồng thời

để lại một câu nói.

“Thủ Triết ca ca, huynh cứ bận rộn cái gì thì cứ làm trước. Muội đã không kịp chờ đợi được phải chơi trò chơi với tiểu Thanh Giao rồi.”

Tiếng cười xấu xa liên tiếp vang vọng bầu trời, kèm theo tiếng ngao ô vạn phần hoảng sợ của Nguyên Thủy Thanh Giao, càng lúc càng xa, dần dần biến mất ở chân trời xa xôi.

Đến lúc này.

Uông thị lão tổ Uông Khôn Nguyên mới dám cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần, hành lễ chúc mừng Vương Thủ Triết: “Chúc mừng Thủ Triết gia chủ, vui vẻ nhận Nguyên Thủy Thanh Giao. Đợi nó hóa thành hình rồng, Vương thị sẽ có được linh thú trấn tộc chân chính”

Bây giờ hắn đã hoàn toàn tâm phục Vương thị.

Có sự trợ giúp của Nguyên Thủy Thanh Long tương lai này, Vương thị chắc chắn càng chạy càng cao. Mà với tác phong của Vương thị, sau này sau khi càng thêm cường đại, khẳng định còn có thể dẫn theo các hương thân nghèo chung quanh cùng phát tài.

Nói không chừng Uông thị bọn họ còn có thể đi theo cọ một đợt.

“Khôn Nguyên lão tổ, chờ sau khi ngươi bước lên Tử Phủ cảnh, Uông thị tất nhiên cũng sẽ quật khởi.” Vương Thủ Triết cười đáp lễ.

“Chỉ dựa vào sự chăm sóc của Thủ Triết gia chủ mới có tương lai của Uông thị ta.” Uông Khôn Nguyên vội vàng khiêm tốn một chút.

Tiếp xúc càng sâu với Vương thị, hắn càng cảm giác được nội tình của Vương thị thâm hậu, tiềm lực vô cùng, sớm đã quyết định chú ý, quyết tâm phải ôm chặt đùi Vương thị.

Nếu có thể liên hôn thì càng tốt. Vừa vặn, tiểu thư đích mạch thế hệ mới nhà hắn còn chưa gả, gả cho đích mạch của Vương thị sợ là không có khả năng, vậy thì nhìn xem có thể liên hôn với trực mạch Vương thị hay không…

Tâm tư của Khôn Nguyên lão tổ bắt đầu trở nên linh hoạt.

Mà Vương Thủ Triết xử lý xong chuyện vặt ở đây cũng tâm trạng không tệ quay về chủ trạch.

Có Nguyên Thủy Thanh Giao, tương lai của Vương thị phong vân biến ảo khó lường có thêm một con át chủ bài, lại thêm mấy phần thắng.

Tuy nhiên, bây giờ Đại Càn quốc lại nổi lên phong vân, những ngày tiếp theo sợ là không còn thanh nhàn nữa.

…

Lũng Tả Tử Phủ Học Cung.

Trường Xuân cốc.

Lại là một mùa linh triều.

Hàng năm vào lúc này đều là thời điểm linh khí mộc hệ nồng đậm nhất trong thiên địa, cỏ mọc chim bay, sinh cơ bừng bừng.

Trong Trường Xuân cốc hội tụ mấy linh mạch mộc hệ cực phẩm, mỗi khi đến thời điểm này, nồng độ linh khí mộc hệ trong cốc đều đạt tới một giá trị, cỏ cây trong sơn cốc lại càng xanh um tươi tốt, các loại linh hoa đua nhau nở, còn có vô số linh điệp linh phong ở trong bụi hoa nhẹ nhàng nhảy múa, nhìn cực kỳ bận rộn.

Mà mộc hệ linh khí cực độ nồng đậm này còn có thể sinh ra không ít linh thực đặc thù có tính mùa.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này Trường Xuân cốc còn náo nhiệt hơn bình thường mấy phần, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người trẻ tuổi mặc trang phục đệ tử Trường Xuân cốc ra ra vào vào trong cốc.

Miệng Trường Xuân cốc.

Một thanh niên đang đứng chắp tay, lẳng lặng nhìn Trường Xuân cốc trước mắt.

Hắn ta mặc một bộ áo bào xanh, uyên ngoan nhạc trì, khí độ thong dong, tựa như tùng bách nơi cửa cốc khiến người ta tâm phục.

Hắn đã đứng ở chỗ này một lát, lại thủy chung không có mở miệng nói chuyện, cũng không có nói chuyện với đệ tử

Trường Xuân cốc đi ngang qua chung quanh, ánh mắt thâm thúy lại tựa như lướt qua cấm chế ngoài cửa, nhìn thấy càng sâu, càng xa hơn.

Trong ánh mắt thâm thúy kia, dường như có một loại hoài niệm nào đó không nói rõ được.

Đệ tử Trường Xuân cốc đi ngang qua nhìn thấy hắn, đều không nhịn được châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Không có biện pháp, vị tiền bối này tu vi bọn họ tuy rằng nhìn không thấu. Nhưng một thân khí độ, thật sự là không giống bình thường. Khí chất của đệ tử thân truyền trong truyền thuyết của các phong các mạch so sánh với nhau, dường như cũng phải rơi vào hạ thừa.

Đang lúc các đệ tử trốn trong góc âm thầm nghị luận, lại thấy một người trẻ tuổi quen thuộc từ trong cốc vội vã đi ra, khom người thi lễ với người nọ: "Bái kiến tiền bối, tại hạ đệ tử hạch tâm của Trường Xuân cốc Phùng Khâu Sơn. Lục Vi học tỷ nhận được bái thiếp của ngài, cố ý phái ta đến đón chào."

Dứt lời, hắn lập tức mở ra cấm chế cửa cốc, mời đối phương vào cốc.

Hóa ra thanh niên đứng ở cửa cốc này chính là thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, Vương Tông An.

Thật ra hôm nay hắn không phải tới một mình.

Nhưng Trường Xuân cốc đối với hắn mà nói có ý nghĩa khác hẳn. Bởi vậy, hắn liền để cho gia tướng, tộc đệ, còn có các tộc chất đều ở lại khách viện của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, một mình một người bước lên mảnh đất đã lâu không gặp này.

"Phùng Khâu Sơn?" Vương Tông An liếc mắt nhìn mặt người trẻ tuổi kia, trí nhớ đột nhiên quay về: "Ta nhớ ra rồi, ngươi là trong đám đệ tử đi vào từ một sáu năm trước đúng không? Ta nhớ, ngươi là tiểu thiên kiêu thiên phú tốt nhất trong đám đệ tử đó. Không thể tưởng được nhiều năm không gặp, ngươi cũng đã Linh Đài cảnh trung kỳ rồi, thật đúng là làm cho người ta thổn thức không thôi."

Nhớ năm đó, khi hắn ở Học Cung, đệ tử nòng cốt của chủ sự trong Học Cung vẫn là mấy sư huynh Cẩm Sơn.

Bây giờ, cũng đã thay đổi thành một nhóm người.

Phùng Khâu Sơn sững sờ, lập tức có chút hồ nghi, lại có chút cẩn thận từng li từng tí nhìn Vương Tông An: "Tiền bối, ngài, ngài cũng là nhất mạch Trường Xuân cốc chúng ta?"

"Không sai! Lúc còn trẻ, ta cũng từng học ở Trường Xuân cốc." Vương Tông An phong độ nhẹ nhàng mỉm cười: "Có điều, khi đó ta chỉ là đệ tử bình thường, chắc ngươi không nhớ ta đâu."

Đệ tử bình thường?

Khóe miệng Phùng Khâu Sơn giật giật, trong lúc nhất thời không biết nên bắt đầu chửi bới từ chỗ nào.

Tiền bối, ngài tu vi thâm hậu như biển, khí độ uyên đình nhạc trì, còn mang theo một cỗ uy áp của thượng vị giả, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là đệ tử bình thường. Huống chi, chỉ có phẩm chất thần tiên như ngài, nếu thật muốn tới Trường Xuân cốc chúng ta làm đệ tử bình thường, sợ là có thể làm cho các học tỷ đánh mất hồn vía.

Không đúng! Chờ đã!

Trong đầu Phùng Khâu Sơn lóe lên linh quang, chợt nhớ tới cái gì đó: "Tiền bối, ngài, ngài không phải là Tông An sư huynh trong truyền thuyết chứ?"

Hắn nhớ mang máng, lúc hắn mới nhập môn, tựa hồ nghe các học tỷ đồng môn nhắc tới một sư huynh gọi là "Vương Tông An".

Truyền thuyết, vị "Tông An sư huynh" này mặc dù là đệ tử bình thường, nhưng phẩm mạo không tầm thường, khí độ phi phàm, khiến cho rất nhiều học tỷ đều âm thầm ái mộ không thôi.

Lúc ấy, rất nhiều học tỷ đều âm thầm suy đoán hắn có phải là hậu bối đích mạch của đại thế gia nào hay không, chuyên môn tới Học Cung lịch luyện.

Chẳng qua, "Tông An sư huynh" trong truyền thuyết rất khiêm tốn, thường thường đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Hơn nữa vị "Tông An sư huynh" kia chưa được mấy năm đã tích lũy đầy điểm cống hiến, rời khỏi Học Cung. Nhưng mà

cho tới bây giờ, còn có không ít học tỷ đối với hắn nhớ mãi không quên.

Những đệ tử hạch tâm thế hệ trẻ như bọn họ, càng thường xuyên bị lấy ra so sánh với vị "Tông An sư huynh" kia, giống như so sánh với vị "Tông An sư huynh" trong truyền thuyết kia, bọn họ đều thành "Dung chi tục phấn".

Khiến cho rất nhiều sư huynh sư đệ đều là oán niệm không thôi, đều sắp hình thành bóng ma tâm lý rồi.

"Ta họ Vương, danh Tông An. Vị "Tông An sư huynh" mà ngươi nói chắc chính là ta." Vương Tông An mỉm cười, khí độ thong dong, thái độ vân đạm phong khinh.

Thật đúng là vậy sao?!

Trong lòng Phùng Khâu Sơn như có một vạn con linh mã chạy như điên qua, cả người đều không khỏe.

Nhưng đồng thời, hắn dường như lại có chút hiểu được những học tỷ kia.

Bởi vì so sánh với vị tiền bối trước mắt này, những đệ tử hạch tâm một đời của bọn họ thật đúng là chỉ có thể coi là "Dung chi tục phấn", cũng khó trách các học tỷ luôn nhớ mãi không quên vị "Tông An sư huynh" này.

"Cái kia, cái kia, tiền bối…"

"Đều là nhất mạch đệ tử, gọi "tiền bối" quá xa lạ, gọi ta là "sư huynh" đi."

Hai người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác đã tiến vào chỗ sâu trong Trường Xuân cốc.

Dọc theo đường đi, sự xuất hiện của Vương Tông An đương nhiên lại thu hút sự chú ý của các đệ tử xung quanh.

Mà lúc này, trên đường phía trước hai người cũng bắt đầu xuất hiện một ít đệ tử bình thường đeo sọt. Bọn họ đều nhất trí đi về cùng một hướng.

Vương Tông An nhìn một màn này, trong lòng lập tức hiểu rõ: "Thời điểm bắt kịp năm Linh Triều sao? Nhìn điệu bộ của mọi người, số lượng Linh nấm năm nay hẳn là không ít."

Phùng Khâu Sơn thẳng đến lúc này còn có chút hoảng hốt, chưa lấy lại tinh thần.

Có điều, thực lực tiền bối người ta rõ ràng mạnh hơn mình quá nhiều, cũng không cần phải lôi mình ra trêu đùa loại chuyện này, hắn ngược lại không hoài nghi tính chân thật của chuyện này.

Nghe được Vương Tông An nói chuyện, hắn vội vàng hoàn hồn, cung kính đáp: "Đúng vậy, Tông An sư huynh. Linh triều năm nay so với những năm trước mạnh hơn không ít, số lượng linh cô sản xuất cũng nhiều hơn những năm trước, chất lượng cũng tốt. Sư huynh nếu đã tới, lúc trở về không bằng mang chút về nếm thử hương vị, xem như hoài niệm."

"Như vậy thì không cần." Vương Tông An cười cười, "Gia phụ và Lục Vi tiểu học tỷ tương giao tâm đầu ý hợp, mỗi năm linh triều đều gửi vào trong nhà không ít linh cô. Năm nay sợ là cũng đã trên đường đến đây, những thứ này, hãy để lại cho các sư đệ sư muội đi."

Đang nói, Vương Tông An bỗng nhìn thấy hai bóng dáng quen mắt, không khỏi cười, bước nhanh lên phía trước chào hỏi: "Bạch Lăng học tỷ, Nguyên Mặc sư huynh, đã lâu không gặp."

Hóa ra hai người này chính là Nguyên Mặc sư huynh và Bạch Lăng học tỷ có quan hệ tốt với Vương Tông An năm đó ở Học Cung.

Hai người này có thể tiến vào Học Cung, tư chất cũng không tồi. Tuy không phải tiểu thiên kiêu, nhưng cũng là tư chất bậc trung hạ phẩm Giáp đẳng. Ngoại trừ một số ít người đi cửa sau mạ vàng, hạ phẩm Giáp đẳng là một trong những điều kiện cơ bản để Học Cung tuyển nhận đệ tử.

Vài chục năm trôi qua, bọn họ cũng đã có tu vi Linh Đài cảnh tầng ba bốn, mặc trên người cũng không còn là phục sức của đệ tử, mà là phục sức của chấp sự.

Rất rõ ràng, bọn họ đã sớm tốt nghiệp trong Học Cung, bây giờ đang báo về Học Cung để làm việc.

Đây cũng là quy củ của Học Cung từ trước đến nay.

Trừ đệ tử thân truyền và đệ tử nòng cốt ra, đệ tử bình thường sau khi tốt nghiệp, chỉ cần làm việc cho Học Cung một năm,

hoặc tích đủ học phần nhất định là có thể có được tự do, trở về gia tộc.

Năm đó Vương Tông An cũng tích cóp đủ học phần mới rời khỏi Học Cung. Chỉ là thực lực của hắn khá mạnh, tích cóp học phần cũng nhanh, chỉ mất hơn mười năm đã tích cóp đủ học phần rời đi mà thôi.

Hai người Bạch Lăng và Nguyên Mặc nhìn thấy Vương Tông An cũng vui mừng không thôi. Dù sao từ sau khi Vương Tông An rời khỏi Học Cung, trong nháy mắt, bọn họ đã gần năm mươi năm chưa gặp mặt.

Trên thực tế, trước khi rời khỏi Học Cung, Vương Tông An đã báo thân phận của mình cho hai người. Bây giờ gặp lại, bọn họ ngoài kinh hỉ, trong lòng cũng cảm khái không thôi.

Ai có thể ngờ được, "thế gia Thất phẩm" trong miệng Tông An sư đệ lại là "Trường Ninh Vương thị" thanh danh vang dội mấy năm nay chứ?

Ai không biết, người thừa kế Trường Ninh Vương thị Vương Tông An mấy năm nay tọa trấn Thanh La vệ, sớm đã là đại lão một phương, ngay cả Thanh La vệ thủ cũng phải nghe lời hắn? "Tông An sư đệ" năm đó, hiện giờ đã sớm không cùng đẳng cấp với bọn họ.

Nhất là Nguyên Mặc sư huynh, hôm nay hắn đã không còn chút ghen tị nào với Vương Tông An nữa. Dù sao, thân phận và thực lực của hai người đều là một trời một vực, ngay cả ý nghĩa so sánh cũng không có.

So sánh ra, học tỷ Bạch Lăng ngược lại thản nhiên hơn nhiều.

Dù sao, mặc dù năm đó nàng ái mộ Vương Tông An, nhưng vốn không ôm bao nhiêu hi vọng, dĩ nhiên cũng sẽ không quá thất vọng.

Bây giờ gặp lại Vương Tông An, nàng chỉ cảm thấy kinh hỉ, lập tức cúi người thi lễ, mỉm cười nói: "Với thân phận hiện giờ của thiếu tộc trưởng Tông An, cũng không dám nhận một câu 'Học tỷ' này của ngài. Không bằng trực tiếp gọi ta là Bạch Lăng đi."

Nguyên Mặc cũng cung kính thi lễ.

Huyền Vũ thế giới chính là như thế, lấy thực lực luận anh hùng. Trừ phi là cùng một tông tộc, hoặc là sư huynh đệ đồng môn chính thức bái sư lễ, nếu không, vô luận nhập học trước sau, đạt giả vi trước.

Tuy nhiên, mặc dù lễ tiết cẩn thận tỉ mỉ, Bạch Lăng lại không có bao nhiêu xa lạ đối với Vương Tông An, còn muốn mời hắn đến dưới cây Trường Sinh cùng xem lễ, cảm nhận một chút cảm giác năm đó.

Tuy nhiên, chuyến này Vương Tông An có chuyện quan trọng trong người, cũng không có đồng ý.

Cùng hai người nói chuyện phiếm vài câu, song phương bởi vì có việc, rất nhanh liền tách ra.

Sau khi tách ra, Vương Tông An dưới sự dẫn dắt của Phùng Khâu sơn tiếp tục đi sâu vào trong Trường Xuân cốc.

Chỗ ở của Lục Vi học tỷ tên là "Tường Vi Các", là vì trong viện trồng đầy tường vi.

Năm đó khi Vương Tông An học ở Trường Xuân cốc, cũng từng đi vào. Không gian thực sự dùng để ở lại và tu luyện vô cùng ít, tuyệt đại bộ phận không gian của nó đều được cải tạo thành phòng nghiên cứu, chuyên dùng cho sinh vật nghiên cứu, quy mô tương đối lớn.

Trường Xuân cốc có rất nhiều thành quả nghiên cứu, thí dụ như Diệt Trùng Tán loại mới, được sinh ra từ "tường Vi các".

Ngay cả rất nhiều thành quả bồi dưỡng của phụ thân, vì khiêm tốn, cũng đều treo trên danh nghĩa Lục Vi học tỷ.

Lúc này chính là thời điểm nở hoa tường vi đẹp nhất. Từ rất xa, Vương Tông An đã nhìn thấy tường vi vi màu đỏ rực rỡ như áng mây.

Phùng Khâu Sơn dẫn đệ tử hạch tâm Vương Tông An tới nhanh tiến lên, đang muốn đi vào thông báo.

Ai ngờ còn chưa đợi hắn đi vào Tường Vi các, một bóng người đã bay vèo qua bên cạnh hắn, nhanh đến mức hắn không kịp phản ứng.

Nhưng Vương Tông An phía sau hắn lại nhướng mày, lập tức lắc mình tránh ra xa.

Cùng lúc đó, một giọng nữ trong trẻo vang lên từ chỗ sâu trong Tường Vi các: “Còn một thí nghiệm chưa hoàn thành, Cẩm Sơn sư đệ, ngươi nợ ta nhiều tiền như vậy, còn chưa hoàn thành thí nghiệm mà đã muốn chạy?”

Lời còn chưa dứt, một đạo tường vi dây leo màu xanh lá liền từ trong Tường Vi các bắn ra, trong chớp mắt liền đuổi kịp bóng người bay ra kia, sau đó trói gô hắn lại, giống như một con diều đang thả diều vậy.

“Học tỷ, ngài tha cho ta đi! Ồ, Tông An, lại là Tông An ngươi tới ~”

“Tông An, Tông An cứu ta!”

Thì ra, người bị treo trên không trung kia, lại là Cẩm Sơn sư huynh. Quần áo trên người hắn đều đã bị tường vi đằng cắt rách, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

Dưới tiếng kêu gào thê lương, Vương Tông An nhìn mà trán đổ mồ hôi.

Nghe nói Cẩm Sơn sư huynh bây giờ đã là trưởng lão Thiên Nhân cảnh, nhưng vẫn khó thoát khỏi ma trảo của Lục Vi học tỷ. Ài, thật đáng thương!

“Hóa ra là Tông An đến, vào đi.” Trong Tường Vi các vang lên giọng nói của Lục Vi học tỷ.

“Chuyện này… Cẩm Sơn sư huynh, theo lý ngài không thiếu tiền.” Vương Tông An ho khan một tiếng, hơi chột dạ hỏi: “Sao lại bán mình cho Lục Vi học tỷ? Ngài không biết thực nghiệm của tiểu học tỷ…”

“Vậy… Vậy thì thiếu tiền.”

Nghe được vấn đề của Vương Tông An, Cẩm Sơn sư huynh giống như là bị hỏi vấn đề khó có thể mở miệng, ánh mắt trốn tránh né, trả lời cũng ấp úng.

“Tông An, hắn vì muốn mua linh thực hóa hình đơn 【Bạch Ngọc Linh Mẫu Đơn】 cấp năm cho hắn nên mới thiếu tiền.” Giọng Lục Vi học tỷ vang lên, “Sư đệ Cẩm Sơn, ngươi hãy ngoan ngoãn nhận mệnh đi.”

“Chúc mừng Cẩm Sơn sư huynh, Bạch Ngọc Linh Mẫu Đơn mà ngài vất vả bồi dưỡng cuối cùng cũng hóa hình thành công.” Vương Tông An vừa nghe Lục Vi tiểu học tỷ nói, cũng nhớ tới cây bạch ngọc Linh Mẫu đan kia, không khỏi chắp tay cười nói, “Quá trình mặc dù hơi vất vả một chút, cũng thiếu chút tiền, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành một giấc mộng.”

“Chúc mừng cái rắm!” Cẩm Sơn sư huynh bị trói vẻ mặt bi phẫn không hiểu, nước mắt rơi lã chã: “Ô ô, Mẫu Đơn Bạch Ngọc của ta, hắn hóa thành một nam nhân!”

Nam?

Vương Tông An đầu tiên là có chút khiếp sợ, nhưng sau đó trong lòng lại không ngừng bật cười.

Theo lý mà nói, đại đa số linh thực đều là loài lưỡng tính, lúc hóa hình có thể dựa vào nhận thức của nó đối với giới tính mà hóa hình.

Đại đa số linh thực khi chủ nhân bồi dưỡng, đều sẽ dựa theo ý chí của chủ nhân dần dần hình thành nhận thức giới tính của mình, sau đó hóa hình ra giới tính tương ứng. Tình huống như Cẩm Sơn sư huynh, nghe có vẻ cực kỳ hiếm thấy.

“Ha ha.” Lục Vi học tỷ không chút lưu tình giễu cợt, “Ta đoán là Cẩm Sơn sư đệ ngày thường quá hèn mọn, ngay cả Mẫu Đơn Bạch Ngọc Linh cũng sợ hóa thành tao ngộ bi thảm của nữ tử.”

“Oan uổng quá, Lục Vi học tỷ ta oan a.” Cẩm Sơn sư huynh khóc lóc không ngớt: “Ngày thường ta dốc lòng che chở nàng, mỗi đêm đều thổ lộ tiếng lòng đối với nàng, nàng, nàng sao có thể đối xử với ta như thế? Cuộc đời đau khổ nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.”

Mỗi đêm đều thổ lộ tiếng lòng với một gốc linh thực? Chuyện này cô đơn biết bao…

Vương Tông An kỳ quái nhìn Cẩm Sơn sư huynh, thật sự là không thể lý giải.

Đã cô đơn như vậy, vì sao không thể tìm một học tỷ hoặc sư muội con người để yêu đương chứ?

Vương Tông An nhớ rõ, toàn bộ học tỷ và các sư muội ở Học Cung đều cười tươi như hoa, đối xử với mọi người vô cùng nhiệt tình, chỉ cần hắn nguyện ý, các học tỷ học muội đều rất vui vẻ yêu đương a!

Nếu không phải trong nhà đã sớm định hôn sự cho hắn, nói không chừng hắn đã tìm học tỷ trong lòng, đàm luận một tình yêu oanh oanh liệt liệt rồi.

Ôi ~ thật sự là không hiểu cẩm sơn sư huynh, vì sao lại có cổ quái tìm linh thực yêu đương?!

Vương Tông An trong lòng thổn thức không thôi, nhưng nể mặt Cẩm Sơn sư huynh cũng đã giúp hắn không ít, vẫn là giúp hắn nói tốt một câu.

Cũng may Lục Vi học tỷ đồng ý nể mặt Vương Tông An, rốt cuộc là thả Cẩm Sơn sư huynh xuống, đuổi ra ngoài trước.

Rồi sau đó, Lục Vi và Vương Tông An, ở trong sân tràn đầy hoa tường vi của nàng uống trà, nói chuyện.

Thật lâu sau đó.

Vương Tông An nói: "Ý của phụ thân chính là như vậy. Mấy loại thực vật sản phẩm mới kia vẫn được treo ở dưới danh nghĩa của ngài."

"Thủ Triết sư đệ cẩn thận quá mức, Tông An, ngươi có biết bên ngoài có tin đồn gì không?" Lục Vi học tỷ trợn trắng mắt nói: "Rất nhiều người ở bên ngoài đều nói ta và Thủ Triết sư đệ có quan hệ, mà Vương Tông An ngươi thật ra là con trai ta… Cho nên, ta mới không tiếc làm ra rất nhiều linh chủng thực vật chất chất tốt để giúp đỡ Vương thị."

"Khụ khụ." Vương Tông An lúng túng không thôi, vội vàng đứng dậy chắp tay tạ lỗi: "T ủy khuất Lục Vi học tỷ. Chỉ là hiện tại Vương thị càng ngày càng cường đại, gia phụ vì…"

"Được rồi! Được rồi! Nếu ta thật sự để ý thì bây giờ cũng không nói." Lục Vi học tỷ phong đạm vân khinh nói: "Dù sao ta không cha không mẹ, thích nói gì thì nói. Hơn nữa ta cũng rất thích Thủ Triết sư đệ, có cơ hội sinh con với hắn, ngẫm lại vẫn rất chờ mong. Nói không chừng còn có thể sinh ra huyết mạch đại thiên kiêu."

“…”

Khoé miệng Vương Tông An co rúm lại, cúi đầu không nói gì, thầm nghĩ học tỷ ngài cho dù đối với phụ thân có ý đồ, cũng đừng nói trước mặt ta được không? Chiếu cố cảm thụ của đứa con trai ta đây được không?

“Về phần ngươi muốn mượn người từ Trường Xuân cốc, cũng không phải là không thể, chỉ là phải xem ý nguyện của chính bọn họ. Hơn nữa, Vương thị các ngươi cần dựa theo quy củ trả thù lao cho bọn họ.” Lục Vi học tỷ nói, “Ta cảm thấy Cẩm Sơn hẳn là sẽ rất vui vẻ, hắn nợ ta tiền nhiều lắm.”

“Đa tạ Lục Vi học tỷ thành toàn.” Vương Tông An cảm kích hành lễ.

Sau khi được Lục Vi thỏa mãn, Vương Tông An liền bị Lục Vi không kiên nhẫn xã giao đuổi ra ngoài.

Đồng thời bị mượn đi, còn có Tức Nhưỡng Thủ Trạc của Lục Vi học tỷ. Dù sao gần đây Lục Vi nàng vẫn trạch ở Trường Xuân cốc nghiên cứu, thuận tiện chuyên tâm tu luyện mài giũa tu vi, tranh thủ sớm ngày xông lên Tử Phủ cảnh, Tức Nhưỡng Thủ Trạc có cũng được mà không có cũng không sao.

Sau đó.

Vương Tông An lại đi thăm cây Trường Sinh một chút, biểu đạt hắn đã đem “yêu nữ” của hắn, tế luyện thành linh thực bản mạng, hơn nữa chiếu cố nó rất khá, chỉ có điều không có vòng tay Tức Nhưỡng, cũng không tiện mang nó tới.

Chờ quay đầu lại có cơ hội, lại dẫn bản mệnh Trường Sinh thụ của hắn tới thăm cây Trường Sinh già một chút.

Đối với việc này, cây Trường Sinh tự nhiên là lão hoài khai an ủi, nói thẳng: “Cuối cùng lão phu cũng không giao phó sai người.”

Hắn há miệng một cái lão phu, cũng làm cho trong lòng Vương Tông An ẩn ẩn cảnh giác, cảm thấy trở về nhất định phải cho hắn bản mạng linh thực Trường Sinh Thụ hảo hảo tẩy não, làm tâm lý kiến thiết, đừng vạn nhất tương lai khi cửu giai hóa hình, hóa thành một đại hán keo kiệt râu ria vụn vặt thì không ổn.

Về phần lúc nàng ta ở cấp năm, dùng linh thực hóa hình đan loại chuyện này, Vương Tông An khinh thường không làm.

Dù sao loại Linh Thực Hóa Hình Đan này mặc dù có hiệu quả, nhưng trên thực tế sẽ tạo thành tổn thương đối với căn cơ của Linh Thực, trực tiếp làm cho tương lai tấn thăng thất giai, thậm chí cửu giai đều khó khăn gấp bội.

Cây mẫu đơn Bạch Ngọc Linh kia có thiên tư có hạn, hơn phân nửa thăng cấp không lên được thất giai, trường sinh thụ của hắn lại là thiên phú dị bẩm, hắn còn chỉ vào tương lai nàng thăng cấp cửu giai đâu, làm sao cam lòng?

Sau khi mọi việc ở Trường Xuân cốc xong xuôi, nhiệm vụ chuyến đi này của hắn xem như đã hoàn thành một nửa.

Về phần một nửa khác… là vị tỷ tỷ đi ” bái kiến” kia đối với quá trình trưởng thành của hắn tạo thành ảnh hưởng thật lớn, đến nay vẫn làm cho hắn cực kỳ sùng bái cùng kính sợ —— Vương Ly Dao.

Hồ Tâm Đảo.

Thủy Vân Các.

Nơi này là nơi linh khí nguyên thủy nồng đậm nhất toàn bộ Nguyên Thủy Thiên Hồ, có thể nói là Chung Linh Dục Tú, nhưng bản thân tiểu viện lại xây dựng tương đối mộc mạc, tràn ngập khí tức sinh hoạt, có thể nói là cách biệt một trời một vực với Nguyên Thủy Các của Nguyên Thủy thượng nhân.

Đây cũng là chỗ mà Vương Ly Dao bị Vương Thủ Triết ảnh hưởng.

Đối với địa phương sinh hoạt hàng ngày của mình, nàng trước giờ là lấy thoải mái làm đầu. Trong tiểu viện của nàng thậm chí còn mở một mảnh dược điền giản dị, chuyên trồng một ít linh thực linh quả Nguyên Thủy Linh Quy cùng Ly Hỏa Tước thích ăn.

Trong viện, còn có ao nước và ổ chim chuyên môn mở riêng cho hai tiểu tử kia, có loại cảm giác ấm áp giống như tiểu viện nông dân vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đại khái cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng được, Ly Dao đại thiên kiêu thanh

danh ở bên ngoài của Lũng Tả Học Cung lại có phong cách này.

Dưới giàn dây hoa trong sân, Vương Ly Dao mặc trường bào thủy lam kiếm tụ, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên lẳng lặng đọc thư của phụ thân, trong đôi mắt sáng như sao trời kia lóe lên hào quang, xẹt qua một tia hưng phấn và rung động chờ mong.

“Chuẩn bị suốt ba mươi năm, cuối cùng cũng bắt đầu. 【Huyền Ca】 của ta, đã chờ đợi quá lâu rồi.”

Từ ba mươi chín tuổi, nàng đã thành công thăng cấp Thiên Nhân cảnh.

Hôm nay, cách nàng tấn thăng Thiên Nhân cảnh đã qua gần ba mươi năm, dựa vào tư chất huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng của nàng, tu vi của nàng sớm đã đến Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Chẳng qua, vì kế hoạch của phụ thân, nàng vẫn luôn nỗ lực mài giũa thực lực của mình, củng cố căn cơ, làm việc cũng cực kỳ khiêm tốn, ngoại trừ việc của Học Cung vẫn cẩn thận tỉ mỉ, rất ít khi ra tay triển lãm thực lực của mình.

Bây giờ, kế hoạch của phụ thân rốt cục khởi động, kiếm của nàng, rốt cục cũng đã đến lúc triển lộ phong mang.

“Keng!”

Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Một thanh cực phẩm bảo kiếm linh động mười phần bị khí cơ của Ly Dao động mà động, từ bên hông nàng bắn ra, giống như linh vật vòng quanh nàng, quanh quẩn.

Bảo kiếm kia tạo hình đơn giản mà cổ xưa, minh văn khắc trên thân kiếm cũng đã có chút mơ hồ, nhưng những thứ này lại không thể che giấu uy thế của nó chút nào.

Theo xoay quanh vờn quanh, ánh sáng màu xanh mờ mịt từ trên thân kiếm tràn ngập ra, khí tức huyền ảo khó lường, mang theo một cỗ ưu nhã cùng uy nghiêm khó nói lên lời.

Trong lúc thân kiếm chấn động, một nữ đồng thanh thúy dễ nghe như tiếng đàn ca hát thanh thúy từ trong thân kiếm truyền

đến: “Ly Dao tỷ tỷ, cuối cùng cũng đến phiên ta lên sân khấu ~ thật là vui vẻ quá đi ~”

Đây chính là…

Kiếm linh —— Huyền ca!

Theo tiếng kiếm ngân lên, trên người Vương Ly Dao cũng tràn ngập uy thế, thoáng như điện quang thủy phách, lại như bích ba vạn khoảnh, nghiêm nghị sinh uy.

Trong đôi mắt sáng ngời kia của nàng, cũng có điện quang đột nhiên hiện ra.

Nhìn một màn này, trong lòng Vương Tông An vừa kính sợ lại vừa tâm phục.

Quả nhiên, tỷ tỷ chính là tỷ tỷ, chỉ riêng phần khí thế này, đã không phải tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường có thể so sánh. Ngay cả bản thân cùng là đại thiên kiêu, đều tự thẹn không bằng.

Lần này đi, tỷ tỷ chắc chắn sẽ không để phụ thân thất vọng.

Bởi vì cái gọi là “Bảo kiếm phong từ ma luyện ra, hoa mai hương tự khổ hàn lai”.

Nhiều năm dốc lòng mài một kiếm, kiếm xuất, ánh sáng chiếu khắp tứ phương.

…

Chương 13: Ly Dao vào kinh! Gió lớn nổi lên!

…

Quốc đô về Long Thành.

Là đô thành của Đại Càn quốc, Quy Long Thành đã có lịch sử hơn bảy ngàn năm, chính là đệ nhất thành Đại Càn hoàn toàn xứng đáng, quy mô to lớn, khí thế rộng lớn, đã đạt đến trình độ khiến người ta phải than thở.

Mà xung quanh Quy Long Thành này còn có 36 vệ thành vây quanh, cùng bảo vệ tòa hùng thành thiên cổ này.

Tục truyền năm đó, khai quốc Đại Đế Tử Vi Huyền Đô cùng Lăng Vân chân quân chủ nhân thánh địa đạp mây mà đến, chính là ở chỗ này gặp được một vị Yêu Đế chiếm cứ linh mạch, liên thủ tru sát hắn.

Sau đó, Tử Vi Huyền Đô Đại Đế liền ở nơi đây bình sơn xuyên, thông địa mạch, xây dựng lên tòa hùng thành thiên hạ này.

Tục truyền, sâu trong lòng đất Quy Long Thành có một tòa đại trận khoáng cổ tuyệt kim, có thể phù hộ Đại Càn quốc thiên thu vạn đại, phúc trạch miên trường, lại không biết thật giả.

Đương nhiên, bất kể lời đồn có thật hay không cũng không tổn hại gì.

Trong Quy Long Thành, hàng ngày khách thương lui tới đếm không hết, những khách thương này ít nhất cũng đến từ thế gia Lục phẩm, thấp hơn Lục phẩm, ngay cả tư cách mua cửa hàng trong Quy Long Thành cũng không có.

Đi trên đường, thỉnh thoảng có thể gặp được xe ngựa nhà hoàng thân quý thích. Những cao môn thế gia ở địa phương hiếm thấy, ở chỗ này lại phảng phất tùy ý có thể thấy được. Ngay cả trên đường tùy ý một người đi đường, cũng có thể là chi thứ của thế gia Tam phẩm, hoặc là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Thật sự là ” vãng lai không bạch đinh”.

Phía đông Quy Long Thành có một đại tửu lâu xa hoa, tên là 【 Bạch Vân Lầu 】.

Bạch Vân Lầu vốn nổi tiếng là "vị tuyệt" "Âm tuyệt" "vũ tuyệt" tam tuyệt, Quy Long Thành, rất được con cháu thế gia, thương nhân cự phú, các quyền quý trẻ tuổi yêu thích.

Mà mấy chục năm trước trong lúc vô ý tổ chức một lần trận đấu 【 dạ dày vương 】, lại làm cho thanh danh Bạch Vân Lầu lần nữa nóng nảy, lưu lại truyền kỳ về một tên tham ăn nào đó, cũng mang đến nhiệt độ kéo dài không suy.

Bạch Vân Lầu cũng đã nắm bắt thời cơ, mượn việc này tuyên truyền cách mỗi ba năm đều sẽ tổ chức một trận đấu 【 dạ dày vương 】, để hấp dẫn nhân khí.

Bây giờ đã hơn mười năm trôi qua.

Việc làm ăn của Bạch Vân Lầu càng lúc càng náo nhiệt, quy mô cuộc thi dạ dày vương càng lúc càng lớn, phần thưởng cũng càng lúc càng cao.

Dưới sự hấp dẫn của danh lợi song thu, chẳng những các người trẻ tuổi Quy Long Thành hăng hái tham gia, ngay cả những người trẻ tuổi trong ba mươi sáu tòa vệ thành như các ngôi sao xung quanh, thời gian vừa đến, cũng sẽ chen chúc đến Bạch Vân Lầu, tới tham gia bữa tiệc thịnh soạn này.

Hơn nữa loại ảnh hưởng này còn đang tiếp tục khuếch tán, ngay cả Tây Hải quận, Khánh An quận, cũng có chút người trẻ tuổi tin tức linh thông, không tiếc vạn dặm xa xôi chạy tới dự thi.

Trong Bạch Vân Lầu, cuộc thi dạ dày vương đã sớm bắt đầu.

Trên áng mây giữa lầu một, từng cái bàn dài xếp ngay ngắn chỉnh tề, trên bàn đã bày đầy thịt hung thú đã nướng xong, mùi thơm nồng đậm phiêu tán trong toàn bộ Bạch Vân Lầu.

Đám tuyển thủ tham gia cuộc thi dạ dày vương cũng đã ngồi ở phía sau bàn dài, đang ăn ngấu nghiến, ăn như gió cuốn. Bên cạnh còn có thị giả chuyên môn phụ trách đếm số và giám sát.

Dưới Vân Đài, còn có địa phương đặt cược thắng bại, lúc này cũng phi thường náo nhiệt.

Trong lầu phân bố chằng chịt những gian phòng trang nhã như sao trên trời, các thực khách đến xem náo nhiệt đã sớm chiếm chỗ, lúc này đang xem náo nhiệt của trận đấu.

Trên tầng đỉnh lầu Bạch Vân.

Khác với nhã tọa có phần chính giữa, khoảng cách giữa nhã gian tầng cao nhất nơi này rất gần, có một số thậm chí là nối liền với nhau, chỉ cần đóng cấm chế cách âm lại là có thể thoải mái nói chuyện.

Dưới tầng cao nhất, còn có một hoa viên trên không, bên trong trồng linh hoa dị thảo, có linh điệp bay múa, hoàn cảnh cực kỳ tao nhã, lại không ảnh hưởng tầm nhìn, thiết kế có thể nói là cực kỳ xảo diệu.

Lúc này, trong nhã tọa tầng cao nhất đã có không ít khách nhân ngồi, đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

Lúc này, trong hoa viên trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, theo bậc thang chậm rãi đi lên.

Đó là một nam nhân trung niên diện mạo hiên ngang. Hắn mặc một thân cổn long bào ba trảo màu tím sẫm, trên đầu mang long lân quan hoàng tộc mới cho phép đeo, đi lại thong dong, khí độ bất phàm.

Linh đăng hình huỳnh thạch điêu khắc hình dáng tiên hạc giương cánh đứng ở hai bên bậc thang, vầng sáng mông lung bao phủ trên mặt hắn, phác họa hình dáng ngũ quan vốn đã lập thể của hắn càng thêm rõ ràng.

Người này chính là chủ nhân của Bạch Vân Lầu - hậu duệ quý tộc đương triều, Hành quận vương.

“Hành quận vương, chào buổi sáng.”

“Quận vương điện hạ hôm nay thoạt nhìn khí sắc không tệ ~ “

“Khí sắc của điện hạ đương nhiên không tệ, trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi, số tiền kinh doanh của Bạch Vân Lầu đã tăng gấp mấy lần. Nhưng coi như là kiếm được rất nhiều tiền.”

“Tranh tài dạ dày vương lần này, nhiệt độ đạt tới điểm cao nhất từ trước tới nay. Sau lần này, e là quốc đô càng khó có tửu lâu có thể đánh đồng với Bạch Vân Lầu. Hành quận vương, ngươi còn phải mời khách.”

Người có thể dùng cơm trong tầng cao nhất của lầu các, không ai không phải là nhân vật có uy tín danh dự trong Quy Long Thành. Bọn họ là một nhóm nhỏ người quyền quý thích tham gia náo nhiệt, có chút quen biết với Hành quận vương, nói giỡn với nhau cũng chẳng ảnh hưởng đến toàn cục.

Mà Hành quận vương cũng mỉm cười, gật đầu hàn huyên, gặp phải người có địa vị tương tự, còn có thể ngừng chân trò chuyện một phen.

Cuối cùng, hắn ngồi xuống trong một nhã tọa dành riêng cho mình.

Vị trí này tư mật mà tầm nhìn trống trải, lấy thần niệm và thị lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh, có thể dễ dàng quan sát hiện trường trận đấu.

Rất nhanh, có người hầu của Bạch Vân Lầu dâng lên bát dưa và trái cây, cùng với một số linh thực và linh tửu đặc biệt chuẩn bị cho Hành quận vương.

Chủ quản Bạch Vân Lầu cũng nhanh chóng nhận được tin tức chạy tới, cung kính đứng hầu ở một bên, tự mình rót rượu gắp thức ăn cho Hành quận vương.

Tâm trạng của Hành quận vương rất tốt, giơ tay nhấc chân đều mang theo hương vị xuân phong đắc ý. Cũng khó trách, bất kể là ai phát tài, tâm tình cũng sẽ không kém.

“Lần này ai có hi vọng thắng nhất?” Hành quận vương thưởng thức linh tửu thuần hương, chậm rãi hỏi.

“Hồi điện hạ.” Chủ quản xoay người đáp lời, “Thi đấu dạ dày vương lần này có vài tuyển thủ hạt giống không phân biệt được cao thấp, có thiên chi kiêu tử nổi tiếng của Thương Hùng Vệ Phương thị - Phương Diệu Vũ. Người này tư chất thật tốt, từ nhỏ đã tu luyện võ công loại chiến thể trong quân 【Thương Hùng Hám Sơn quyết】, thể hình cường tráng như gấu, sức ăn kinh người.

Ba mươi sáu vệ của Quy Long Thành đều lấy tên của các loại thần thú cổ xưa, do các võ thế gia đóng quân trấn thủ, phụ trách bảo vệ quy long thành, quả thật là phòng tuyến đầu tiên của quốc đô.

“Tên tiểu tử Phương Diệu Vũ kia ta có nghe nói qua, gần đây trong quân cũng là thanh danh vang dội, có mỹ danh của mười đại thiên kiêu trẻ tuổi quân võ.” Hành quận vương tán thưởng không thôi, đồng thời lại tiếc hận nói: “Chỉ tiếc hắn xuất thân quân võ, trực tiếp trung thành với bệ hạ, hoàng thân chúng ta kết giao chính là phạm vào kiêng kị.”

“Còn có một vị là Tử Phủ chủng trẻ tuổi của thế gia Tứ phẩm Thượng Quan thị đến từ Quy Long thành chúng ta —— Thượng Quan Vân Hồng, người này trời sinh đã thức tỉnh huyết mạch loại thôn phệ, tinh tu chiến thể công pháp của Thượng Quan thị 【Long Tượng Vô Cực quyết】, hiện giờ Long Tượng chiến thể đã có chút thành tựu, được xưng là một trong mười thanh niên kiệt xuất dưới trăm tuổi của Quy Long thành.”

Quản gia lại bắt đầu giới thiệu một người khác.

“Thượng Quan thị mấy năm gần đây đúng là nhân tài đông đúc.” Hành quận vương mỉm cười tán thưởng nói: “Mười thanh niên kiệt xuất của Quy Long Thành từ đầu đến cuối đều có thể giữ được một vị trí. Thượng Quan Vân Tụ lần trước càng có tư thế đại thiên kiêu xếp hạng ba, Thượng Quan thị tam phẩm có hi vọng.”

“Tương lai của Thượng Quan thị quả thực có hi vọng.” Quản gia cười tủm tỉm nói: “Thế lực nhiều phe đã bắt đầu tranh nhau lôi kéo Thượng Quan thị, nghe nói ngay cả Khang quận vương mà tất cả mọi người trong Chuẩn đế tử đều xem trọng cũng đã phái người liên tục lấy lòng Thượng Quan thị.”

“Ngô Thừa Tự?” Khóe miệng Hành quận vương thoáng nhìn, khinh thường cười lạnh nói: “Tiểu tử kia không làm việc đàng hoàng, lôi kéo người xung quanh quả thật là một hảo thủ.”

Trong hoàng thất tông thân có không ít thành viên ủng hộ Khang quận vương.

Nhưng một nhóm người như vậy có thành kiến với Khang quận vương. Hành quận vương chính là một trong số đó, thậm chí nhiều lần công khai biểu đạt sự bất mãn với Khang quận vương.

“Điện hạ…” Quản gia mồ hôi đầm đìa trên trán, khuyên nhủ: “Hiện giờ thanh thế của vị kia khá lớn, rất có thể sẽ trở thành Đại Đế tương lai. Ngài bí mật…”

“Ta còn sợ hắn chỉ là một tên tiểu bối sao?” Hành quận vương khịt mũi coi thường nói: “Bất kể nói thế nào, Ngô Hàn Hành ta cũng là trưởng bối đồng tộc của hắn. Cứ nói hắn còn chưa thành Đại Đế chính là thành công, ta đây làm trưởng bối liền không nói được hắn nữa?”

Đại đa số hoàng tộc bởi vì xuất thân hậu duệ quý tộc nên thắt lưng cứng, cá tính bình thường sẽ thẳng thắn hơn một chút, thích thì thích, không thích cũng sẽ không a dua nịnh hót.

“Điện hạ nói đúng.”

Quản gia đau khổ lau mồ hôi trên trán, cũng không dám tranh chấp với quận vương.

“Đúng rồi, ta nhớ rõ Thượng Quan gia có một tiểu cô nương tên là ‘Thượng Quan Bích Liên’, cũng là tính tình ngay thẳng, lúc còn trẻ còn từng gây sự ở Bạch Vân Lâu ta, có ý tứ tiểu cô nương.” Hành quận vương từ Thượng Quan thị, liên tưởng đến trên người Thượng Quan Bích Liên: “Chắc là lập gia đình rồi nhỉ? Gả cho gia đình nào rồi?”

“Hồi điện hạ, việc này lão bộc nhớ rõ, đây đã là chuyện của bảy tám mươi năm trước, lúc trước ở trong kinh thành, còn có cả Thượng Quan gia đều ồn ào huyên náo.” Quản gia vừa nói tới bát quái, ngữ khí cũng trở nên hưng phấn, “Khi đó có bao nhiêu gia tộc trong kinh thành, muốn cưới Thượng Quan tiểu thư. Thượng Quan lão tổ vì sủng nịch nàng, liền do nàng tự mình lựa chọn. Kết quả, vị tiểu thư kia thế mà lại chọn một thế gia Lục phẩm ở nông thôn mà Tử Phủ lão tổ vừa mới ngã xuống…”

“Có cá tính.” Hành quận vương cười tán thưởng không thôi: “Khó trách tính nết của nàng ta, lúc trước có thể lưu lại cho ta ấn tượng không nhỏ. Chỉ có điều kể từ đó, thể diện của Thượng Quan gia coi như mất hết rồi.”

“Không phải sao.” Quản gia cũng cười nói: “Chỉ tiếc, Thượng Quan lão tổ một lời nói ra tứ mã nan truy, lén lút thương lượng nhưng sau đó nàng ta chỉ có thể để nàng ta gả đi. Mấy công tử

thế gia ở kinh thành chúng ta cũng trở thành trò cười, còn cạnh tranh không lại một tiểu thế gia ở nông thôn. Chuyện này, ồn ào huyên náo hơn mười năm mới bình ổn lại.”

“Thú vị, thú vị. Lúc quay đầu chờ nàng về kinh thăm người thân, bảo nàng đến gặp ta.” Hành quận vương cũng là một người có cá tính tùy tâm sở dục, không đợi quản gia trả lời, lại là thở dài không thôi. “Chính là nha đầu Ly Từ kia nhiều năm không gặp, nghe nói cùng lão tiểu tử Vân Dương kia đi Tiên Triều ăn chực uống chực. Muốn gặp nàng, cũng không biết phải đến năm nào tháng nào rồi.”

Hành quận vương sống tuổi tác đủ lớn, cả đời cũng từng gặp qua rất nhiều người muôn hình muôn vẻ, nhưng chỉ có Vương Ly Từ đã cho ông ta ấn tượng sâu sắc nhất.

Cũng đúng!

Nàng ta ăn không uống không ở Bạch Vân Lầu trong năm năm, suýt chút nữa đã ăn sập Bạch Vân Lầu, có thể không ấn tượng sâu sắc sao?

Cũng là như thế, mặc dù hắn vô cùng thích nha đầu mặt tròn đáng yêu kia, nhưng cũng không được hạ lệnh trục xuất Vân Dương lão tiểu tử. Không bao lâu sau, hắn liền hối hận, bởi vì đại dạ dày vương thi đấu, Bạch Vân Lầu liên tiếp sinh ý tăng lên.

Mặc dù không đến mức có thể hoàn toàn nuôi sống nha đầu Ly Từ, nhưng thúc giục Vân Dương lão tặc lại cố gắng đi ra ngoài đánh dã thú, cũng miễn cưỡng có thể ứng phó.

Ài!

Hiện tại nha đầu đáng thương kia, cũng không biết ở Tiên Triều chịu ủy khuất chỗ nào, cũng không biết có thể ăn no hay không?

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Hành quận vương mơ hồ khó chịu.

Hối hận! Nếu không phải là thật sự không liên lạc được với Vân Dương, thật sự muốn đón nàng về nuôi thật tốt, cho dù thu làm cháu nuôi gì đó cũng tốt. Về phần phần Vân Dương lão tặc kia, bảo hắn làm công tự mình đi kiếm.

“Quận vương điện hạ, Ly Từ tiểu thư chính là phúc tướng trời sinh.” Quản gia an ủi không thôi: “Nàng là đứa nhỏ có phúc, bất kể đi tới chỗ nào, cũng sẽ không thiếu đồ ăn. Huống chi, Vân Dương thượng nhân bồi dưỡng Ly Từ tiểu thư, là vì cuộc chiến thánh tử sau màn để đế tử tranh. Khi đó, nàng nhất định sẽ trở về.”

“Tốt tốt tốt, bản vương sẽ kinh doanh sản nghiệp Bạch Vân Lầu cho tốt, kiếm thêm ít tiền, dành nhiều một chút món ngon nấu ăn tuyệt phẩm, chờ nha đầu kia trở về ăn như gió cuốn.” Hành quận vương phảng phất như lập tức có động lực, cả người rạng rỡ hẳn lên.

“Đến đến đến, để bổn vương nhìn một chút, lần này rốt cuộc là Thượng Quan Vân Hồng đứng thứ nhất, hay là Phương Diệu Vũ cười đến cuối cùng.”

Lúc này, cuộc thi dạ dày vương đã chuẩn bị kết thúc.

Hành quận vương cũng thu hồi cảm xúc phức tạp, đem lực chú ý đặt ở trên cao trào trận đấu.

“Ồ? Tình huống dường như có gì đó không đúng.” Hành quận vương nhíu mày: “Không ngờ trên sân còn lại ba vị. Tên to con mạnh mẽ như gấu hoang bên trái, cơ bắp chắc là thiên kiêu quân võ Phương Diệu Vũ. Tên bên phải, thân thể hùng hậu tráng kiện, giống như một con voi khổng lồ đứng thẳng, hơn phân nửa chính là tu luyện Long Tượng Tôi Thể Quyết, kiêm cả huyết mạch loại thôn phệ Thượng Quan Vân Hồng.”

Lấy nhãn lực giới của Hành quận vương, cho dù chưa từng gặp qua bọn họ, cũng chỉ trong nháy mắt là có thể dựa vào hình thể, khí tức để phân biệt được hai người bọn họ.

Có một vài công pháp hoành luyện đặc thù, luyện đến chỗ sâu đều sẽ khiến thân thể xuất hiện đủ loại dị tượng.

Mà tu sĩ Huyền Vũ cấp thiên kiêu thì càng dễ dàng luyện không thành hình người. Bởi vậy, kết hôn sinh con phải sớm, nếu không càng về sau càng không dễ dàng lấy chồng.

Tuy nhiên, cũng không phải cả đời đều như thế.

Đại bộ phận tình huống, công pháp loại hoành luyện chiến thể thượng phẩm, khi tu luyện tới Tử Phủ cảnh coi như đại thành, đến lúc đó sẽ có biến hóa phản phác quy chân, hình tượng bề

ngoài so với tu sĩ Huyền Vũ bình thường cũng không có vẻ quá khoa trương, chỉ có lúc chiến đấu mới có thể hiện ra hình thái chiến thể.

Không hề nghi ngờ, cuộc thi dạ dày vương khóa trước, người thắng cuối cùng thường thường, phần lớn là tu sĩ Huyền Vũ loại hoành luyện chiến thể có khẩu vị rất lớn. Tu sĩ Huyền Vũ còn lại tu luyện tới phía sau, tuy khẩu vị cũng rất lớn, nhưng khó có thể so sánh với chiến thể.

Nhưng Hành quận vương lại nhìn thấy cái gì?

Ở giữa hai người to con đó là một nữ tử tương đối "nhỏ nhắn lả lướt" đứng, nàng ta mặc một bộ trường bào nữ kiểu trường bào tiên tư bồng bềnh, thân hình thon dài mà yểu điệu.

Mặc dù trên mặt nàng mang khăn che mặt, không thấy rõ hình dáng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí chất tiên tử trác tuyệt quần trên người nàng.

Nhất là đôi mắt kia, dường như có tinh quang lấp lóe trong đó.

Mỗi lần nàng xốc khăn che mặt lên, dùng tư thế ưu nhã ăn mỹ thực thi đấu, ngọc dung chỉ lộ ra một góc băng sơn, cũng đã kinh diễm đến các thi đấu quần chúng vây xem và thất bại.

"Tiên tử cố lên, tiên tử cố lên! Đánh bại Phương Diệu Vũ cùng Thượng Quan Thiên Hồng."

Từng tiếng hoan hô liên tiếp vang lên, càng ngày càng cao trào dâng trào, dường như muốn chấn sụp Bạch Vân Lầu này.

Nàng ăn không nhanh, động tác thập phần ưu nhã, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào.

Một khối linh nhục lớn hơn mười cân bị nàng tiện tay cầm lên, huyền kình nhẹ nhàng đè ép, liền thình lình bị cứng rắn áp súc đến chỉ lớn cỡ bàn tay, hai ba miếng liền ăn vào trong bụng.

Không giống như hai vị tráng hán tráng kiện bên cạnh, mang theo một khối linh nhục nướng lớn trực tiếp cắn xé ăn.

"Nha đầu, ngươi ăn như vậy, quả thực chính là phung phí của trời." Phương Diệu Vũ ồm ồm nói: "Hoàn toàn không nhấm nháp được tài nấu nướng tinh diệu của trù sư Bạch Vân Lầu."

Linh nhục bổ sung khí huyết của nhân thể, vượt xa thịt bình thường.

Theo cấp bậc trận đấu dạ dày vương càng ngày càng cao, nhân khí càng thịnh vượng, nguyên liệu sử dụng cũng càng ngày càng cao. Đến giai đoạn chung kết, Bạch Vân Lầu lại lấy ra ngũ giai linh ngưu cực kỳ trân quý, đến chiêu đãi các vị hạt giống tuyển thủ.

Chỉ là thịt này tuy tốt, nhưng rất dễ no bụng, người bình thường ăn được một ngụm nhỏ, cũng khó có thể tiêu hóa khí huyết khổng lồ trong đó. Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, ăn nhiều, cũng phải tốn thời gian tu luyện đả tọa, nhanh chóng tiêu hóa những khí huyết kia, nếu không sẽ bị khí huyết căng đến mức mạch máu vỡ tan, đổ máu không ngừng.

Nữ tử căn bản không để ý tới hắn, chỉ là yên lặng ăn từng khối từng khối ngũ giai linh ngưu thịt nướng, bụng dưới thoạt nhìn thiên bình nội liễm kia của nàng, phảng phất không có chút dấu hiệu phồng lên nào.

Ngược lại là Phương Diệu Vũ và Thượng Quan Vân Hồng thể trạng cực kỳ dũng mãnh, thái dương dần dần bắt đầu có mồ hôi chảy ra, khuôn mặt cũng có chút đỏ lên.

Hiển nhiên, hôm nay bổ sung ngũ giai linh ngưu, đã dần dần đến cực hạn của bọn họ.

“Đây, đây là Ly Từ trở về rồi sao?” Hành quận vương kích động đứng lên, tuy nhiên tập trung nhìn vào, lại thất vọng ngã ngồi trở lại ghế, “Cũng không phải là Ly Từ, Ly Từ nha đầu ăn cái gì, mới không tao nhã như nàng đâu.”

“A? Nguyên Thủy Huyền Khí của nha đầu kia không ngờ lại tinh thuần như vậy, hùng hậu như thế? Trong lúc lưu chuyển nhu hòa, đúng là phảng phất như Nguyên Thủy chân chính lưu chuyển ở trong cơ thể.”

Cuối cùng Hành quận vương cũng là tu sĩ Tử Phủ cảnh hậu kỳ bối phận ngang hàng với Vân Dương thượng nhân, ánh mắt độc đáo cỡ nào, liếc mắt liền nhìn ra sự kỳ quặc của bà ta.

Thậm chí, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được dạ dày của nàng có một đoàn nguyên thủy khí xoáy, giống như tinh hà không

ngừng xoay tròn, đem đồ ăn ăn ăn ăn vào cắn nát, hấp thu, chuyển hóa thành khí huyết tinh thuần.

Những khí huyết này, không có một giọt nào là bị lãng phí, mà là bị nàng dùng một loại phương thức cực tốc hấp thu vào trong thân thể, theo Nguyên Thủy huyền khí vận chuyển đến các nơi trong thân thể, từng chút một cường hóa bản thân.

Không sai, nàng ăn ở bên này, đồng thời cũng đã tiến nhập trạng thái tu luyện, bắt đầu tiêu hóa khí huyết những thức ăn kia mang đến.

"Nguyên Thủy huyền khí thật mạnh, tốc độ hấp thu thật nhanh."

Hành quận vương thân là người trong hoàng thất, không chỉ thực lực cường đại, kiến thức cũng rất bất phàm, bây giờ cũng bị nàng hoàn toàn hấp dẫn lực chú ý, nhịn không được liên tục cảm khái.

Nhưng chỉ sau mấy nhịp thở, hắn lại nhìn ra điểm kỳ lạ: "Ồ? Đặc tính của huyền khí này rõ ràng là một trong những công pháp cực phẩm mà thánh địa cửu mạch tu luyện - Thiên Nhất Chân Thủy Chân Quyết. Pháp môn nàng dùng không lẽ là tiểu thần thông 【Thiên Thủy Hóa Vạn Vật】."

"Cô gái này bất quá tu vi Thiên Nhân cảnh trung kỳ, lại đã được chuẩn truyền thừa chân quyết tu luyện thánh địa, chẳng lẽ nàng lại là đại thiên kiêu thánh địa? Không đúng không đúng. Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch một trong thánh địa cửu mạch, trước mắt trong thế hệ trẻ tuổi cũng không có truyền nhân đại thiên kiêu."

Từ trước đến nay đại thiên kiêu rất hiếm thấy.

Cho dù là cửu mạch thánh địa, cũng không phải mỗi một đời đều có thể ở trong thời gian thích hợp, tìm được một truyền nhân đại thiên kiêu thích hợp. Thi thoảng sẽ có một mạch nào đó xuất hiện đoạn đại.

Đương nhiên, chỉ cần thánh địa vẫn còn, mặc dù nhất mạch nào đó tạm thời đoạn đại, nhưng tóm lại vẫn có thể tiếp tục.

Nhưng bất luận nhất mạch nào, hễ xuất hiện một truyền nhân đại thiên kiêu thích hợp, tất nhiên đều là đại nhân vật danh

chấn thiên hạ, tuyệt đối không thể đột nhiên toát ra như vậy.

Ngay lúc Hành quận vương nghi ngờ không thôi, thiên kiêu Thiên Nhân cảnh Phương Diệu Vũ đến từ quân võ, rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi nữa, miệng sùi bọt mép ngã xuống đất, khí huyết toàn thân cuồn cuộn, nhìn rất không ổn.

Mỗi một lần cuộc thi dạ dày vương đều sẽ xuất hiện tình huống tương tự, ăn không nổi còn muốn liều chết.

Bạch Vân Lầu thị giả thấy thế, lập tức chỉ huy hộ vệ đem hắn nâng xuống, cũng rót cho hắn thúc giục dược tề.

"Dù sao Phương Diệu Vũ cũng kém hơn Thượng Quan Vân Hồng có được huyết mạch loại thôn phệ một chút."

Rất nhiều người ủng hộ hắn đều là tiếc hận không thôi.

Hiện tại phải xem một vị nữ tử thần bí khí chất nghiêm nghị như tiên kia, cùng với Thượng Quan Vân Hồng ai mới có thể thắng lợi.

Lại qua nửa nén hương, Thượng Quan Vân Hồng cầm lấy miếng thịt nướng cuối cùng đặt ở bên miệng. Nhưng mà, hắn há miệng cũng thiếu chút nữa trực tiếp nôn ra, rốt cục hoàn toàn từ bỏ, chạy đến dưới lôi đài oa oa nôn ra một ngụm lớn.

Qua một hồi lâu, hắn mới hồi phục lại sức lực, chạy về lôi đài hổn hển chỉ vào nữ tử thần bí, chửi ầm lên: "Thượng Quan Vân Hồng ta thân có huyết mạch loại thôn phệ, tinh tu hoành luyện chiến thể, sao có thể thua?! Chắc chắn là ngươi gian lận! Ta không phục, ta muốn kéo mạng che mặt của ngươi ra nhìn xem, xem rốt cuộc là lộ yêu nữ nào ở đây quấy rối!"

Dứt lời, khí thế toàn thân Thượng Quan Vân Hồng tăng vọt, bước chân ầm ầm vọt tới nữ tử thần bí kia, giống như cự trảo quạt hương bồ cấp tốc thò ra, chộp về phía nàng.

Dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy rõ ràng, toàn bộ cánh tay của hắn trong nháy mắt trở nên to lớn hơn rất nhiều, trên đó cơ bắp cuồn cuộn, phảng phất có man lực mênh mông đang nổi lên.

Ngay cả đầu ngón tay phá không tới, cũng phát ra trận trận tiếng kêu to.

Nhìn ra được, một trảo này mặc dù chỉ tiện tay làm, nhưng uy thế vẫn như cũ không thể khinh thường.

“Cô nương cẩn thận.”

“Tiên tử chạy mau a.”

Những người ủng hộ thần bí tiên tử dưới Vân Đài khẩn trương không thôi, nhao nhao lên tiếng nhắc nhở, đồng thời tức giận mắng mỏ: “Thượng Quan Vân Hồng, ngươi thua không nhận nợ, thật là hèn hạ.”

Nào ngờ, móng vuốt của Thượng Quan Vân Hồng còn chưa tiếp xúc với khăn che mặt của nàng.

Nữ tử thần bí kia liền nhẹ nhàng tránh khỏi một trảo kia, đồng thời một cước như thiểm điện đá vào bụng Thượng Quan Vân Hồng.

Chợt nghe thấy một tiếng “Ầm ầm”, thân thể tráng kiện của Thượng Quan Vân Hồng như bị búa đập mạnh, bay thẳng ra khỏi lôi đài, đập mạnh xuống đất.

Ngay khi mọi người đang trợn mắt há hốc mồm.

Vị tiên tử thần bí kia nhẹ nhàng giơ tay lên, một quyển trục thật lớn bay lên trời, vững vàng treo ở mái lầu Bạch Vân Lâu, lập tức “Soạt soạt” từ trên xuống dưới.

Một tấm hình khổng lồ nhất thời hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Bên trên viết một hàng chữ như rồng bay phượng múa: “Lũng Tả học cung, Thiên Hà chân truyền Vương Ly Dao, hiện tại sáu mươi chín tuổi, hôm nay thiết lập lôi đài ở đây, trước tiên đá lên kinh thành thiên kiêu, sau đó quét thánh địa cửu mạch. Phàm là người dưới năm mươi tuổi đều có thể tới chiến, người tới không từ chối!”

Hoành phúc này vừa được đưa ra.

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Chủ quản bên cạnh Hành quận vương cứng đờ cả người, trán toát mồ hôi lạnh: “Mẹ ơi, đây là đại thiên kiêu thí phong… ở kinh thành bao nhiêu năm rồi chưa từng có trường hợp lớn như vậy?”

…

Chương 14: Uy phong bát diện! Ly Dao thí phong đế đô!

…

“Thiên kiêu thí phong”, chính là truyền thống từ khi Đại Càn quốc kiến quốc tới nay.

Trong đó, hai chữ “Thử Phong”, ý tứ chính là “Sơ Thí Phong Mang”.

Từ xưa đến nay, quốc đô quy long thành chính là nơi các cao phẩm thế gia cùng hoàng thất tụ tập, cường giả tụ tập, thiên tài tụ tập, tiểu thiên kiêu càng là nhiều như “tổ lông trâu”.

Còn tư chất hạ phẩm giáp đẳng giống như lúc Vương Thủ Triết khởi hành, ở trong Quy Long Thành chỉ có thể coi là người qua đường, người ta ngay cả nhìn thẳng cũng sẽ không nhìn ngươi một cái.

Chỉ có tiểu thiên kiêu tư chất đạt tới trung phẩm Bính đẳng trở lên, mới có thể làm cho người ta hơi chút coi trọng một chút. Dù sao đến cấp bậc này, chỉ cần không thiếu tài nguyên tu luyện, xác suất tấn thăng Thiên Nhân cảnh là tương đối lớn.

Mà nếu như muốn chân chính nổi danh trong thế hệ trẻ tuổi, vậy ít nhất cũng phải là thiên kiêu, hơn nữa còn không thể là thiên kiêu bình thường nhất, ít nhất cũng phải là tư chất Thượng Phẩm Đinh đẳng trở lên.

Nhưng đây vẫn chỉ là danh tiếng vang dội.

Nếu như muốn thanh danh vang dội trong Quy Long Thành thiên tài tụ tập, ở trong thế hệ tuổi trẻ quát tháo phong vân, ngay cả thượng phẩm Đinh đẳng cũng không đủ, thế nào cũng phải trên Ất đẳng, cho dù ở trong thiên kiêu biểu hiện đều cực kỳ ưu dị thiên tài mới được.

Phải biết rằng, nơi này chính là thủ đô.

Bên trong quận thành địa phương, thiên kiêu đồng đại trong vòng trăm tuổi thường thường chỉ có hai ba con mèo nhỏ, cho dù cộng thêm quận vương địa phương, cũng rất khó vượt qua

ba người. Trong đó, thực lực ở Thiên Nhân cảnh trở lên càng ít hơn, đại khái chỉ có một hoặc hai người lẻ loi trơ trọi như vậy.

Nhưng ở Quy Long Thành này, thiên kiêu trẻ tuổi cùng thế hệ dưới trăm tuổi, bao gồm con cháu hoàng thất, ít nhất cũng có ba bốn mươi người, thậm chí còn có năm sáu chục người.

Trong đó, thực lực từ Thiên Nhân cảnh trở lên, số lượng có mười mấy người, thậm chí có thể vượt qua hai mươi người.

Muốn chen vào Top 10 trong đông đảo thiên tài như vậy, trở thành "Thập đại cao thủ" thế hệ trẻ, độ khó to lớn, có thể nghĩ.

Càng không nói đến, trong mười đại cao thủ trẻ tuổi xếp hạng đầu, ngoại trừ Thượng Quan Thiên Cương đã rời bảng mười mấy năm trước, còn có hai vị đại thiên kiêu.

Đại thiên kiêu tuy rằng hiếm thấy, nhưng ở Quy Long Thành mà anh tài hội tụ này, bình quân xuống, cách mỗi bảy tám mươi năm cũng có thể xuất hiện một người. Nhất là nơi này còn có hoàng thất Đại Càn, là thế gia nhất phẩm duy nhất, huyết mạch hoàng thất cường đại, nội tình thâm hậu, tỉ lệ xuất hiện đại thiên kiêu cao hơn các thế gia khác.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện tình huống liên tục trăm năm không có đại thiên kiêu xuất thế, nhưng loại tình huống này dù sao cũng tương đối ít, đại đa số tình huống, trong thập đại cao thủ luôn luôn có một hoặc hai bị đại thiên kiêu chiếm lĩnh.

Thỉnh thoảng xuất hiện nhân tài tỉnh phun, số lượng đại thiên kiêu thậm chí có thể đạt tới ba người.

Cũng bởi vì vậy, nếu thiên kiêu trên một số địa phương đủ tự tin, lại muốn dương danh mà nói, có thể đến quốc đô đá tung hứng, lấy danh nghĩa đẹp là "Thiên kiêu thí phong".

Trong mười đại cao thủ trẻ tuổi quốc đô, chỉ cần có thể đánh bại bất kỳ một vị nào, có thể đạt được chúng thế gia quốc đô tán thành, thanh danh lan truyền lớn, tương lai có thể đạt được không ít chỗ tốt.

Chỉ có điều, những thiên kiêu ở những nơi này, đại đa số đều kết thúc trong thất bại.

Cái này cũng khó trách, ở trong quốc đô có thể xếp trong thập đại thanh niên kiệt xuất, trong đó đại khái có một nửa là tử đệ hoàng thất.

Còn lại một nửa, đại đa số đều là lũng đoạn cho thế gia nhị phẩm Đại Càn Trần thị, tam phẩm thế gia Đại Càn Vương thị, tam phẩm thế gia Đại Càn Công Dã thị và mấy thế gia thượng tam phẩm.

Thế gia Tứ phẩm thỉnh thoảng có thể chen vào một cái, cũng xem như là thắp cao hương rồi, đáng giá giơ ngón tay cái lên tán dương một phen.

Đây cũng là lý do vì sao trong vòng một trăm năm gần đây, Quy Long Thượng Quan thị có hai tộc nhân lên bảng đã có thể khiến Hành quận vương tán dương không ngớt.

Bất quá, thiên kiêu đến quốc đô thí phong mặc dù tương đối hiếm thấy, nhưng cách mỗi mười mấy hai mươi năm, đều sẽ xuất hiện một lượng như vậy.

So sánh ra, đại thiên kiêu thí phong mới tính là đại tràng diện chân chính.

Tính ra, cách trận chiến đại thiên kiêu thí phong lần trước, hình như đã qua một trăm mấy chục năm.

Lúc đó đại thiên kiêu của Thánh địa là Công Dương Sách, không đủ trăm tuổi vì tranh thanh danh đến quốc đô bày lôi đài thí phong, giống như bật hack quét ngang toàn trường.

Cho đến khi đụng phải thanh niên kiệt xuất xếp hạng nhất, đại thiên kiêu hoàng thất —— Ngô Thừa Tự.

Trận chiến giữa hai người kinh thiên động địa, khó phân thắng bại, đánh suốt mấy ngày mấy đêm, thậm chí ngay cả bệ hạ cũng bị kinh động.

Sau đó, bệ hạ còn triệu kiến Công Dương Sách, hàn huyên khoảng một khắc đồng hồ.

Kể từ đó, Công Dương Sách danh chấn quốc đô, được người tôn xưng là “Sách công tử”, cũng được cho rằng là một trong những người cạnh tranh mạnh mẽ của thánh tử đời tiếp theo.

Mà cùng lúc đó, Ngô Thừa Tự và Công Dương Sách coi như là không đánh không quen biết, hai người cùng chung chí

hướng, kết làm bạn tốt.

Trận chiến đại thiên kiêu thí phong kia ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, thậm chí ảnh hưởng đến cuộc chiến kết cấu đế tử hiện tại.

Chẳng qua khi đó Bình An Vương thị còn đang ở "thời kỳ cường thịnh", đang đại lực khai phát xây dựng hình thức ban đầu của Bình An trấn, cho dù nghe được một chút tin đồn, cũng sẽ không để ở trong lòng.

Đại thiên kiêu thí phong lúc đó… cùng các tổ tiên như Trụ Hiên lão tổ, khoảng cách thực sự quá xa.

Sợ là các tổ tiên của Bình An Vương thị cũng không ngờ được, cuộc kỳ văn dị sự sau khi trà dư tửu hậu ở Bình An trấn cũng không tính là chuyện lạ, sau khi khoảng cách một trăm mấy chục năm, cuối cùng đã nhấc lên quan hệ rất lớn với Vương thị.

Vẫn là dùng phương thức như vậy.

Không thể không cảm khái một câu, vận mệnh có đôi khi thật sự rất thần kỳ.

…

Lúc này.

Bên trong Bạch Vân Lầu.

Sau khi vượt qua khiếp sợ ban đầu, người ở đây rốt cục nghiêm túc nhìn kỹ vị tiên tử " Bưu hãn" trước mắt này.

Tuy vẫn là không thấy rõ dung mạo, nhưng giờ phút này, Vương Ly Dao không hề che giấu khí tràng của bản thân nữa, trên người so với trước đó càng nhiều hơn một cỗ linh vận không tên, tiên tư lượn lờ, khí vận bất phàm.

Nhưng trong tiên khí này lại thêm một cổ lẫm liệt liệt, tựa như thương tùng thúy trúc, thà gãy không cong, dám hướng trời xanh hỏi ngắn dài.

Ở dưới hào quang của linh đăng Huỳnh thạch bao phủ, khí tràng kia, quả nhiên là giống như cửu thiên huyền nữ.

"Thiên Hà chân truyền?" Hành quận vương bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta nói là ai, lại có thể tu luyện truyền thừa của Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch, thì ra là đệ tử chân truyền của vị

Thiên Hà chân nhân Lũng Tả kia. Điều này cũng không kỳ quái. Mấy năm trước ta có nghe thấy, nói là Thiên Hà tiền bối thu được một vị đại thiên kiêu chân truyền, chỉ là bởi vì còn tuổi nhỏ chưa từng nhập thế."

Ở trong mắt một số người hữu tâm, tuy rằng Vương Ly Dao chưa từng nhập thế, nhưng danh tiếng chân truyền của Thiên Hà đã nổi lên.

Nhất là tồn tại có địa vị tương đối cao như Hành quận vương, tuy rằng chưa từng thấy Vương Ly Dao, nhưng cơ bản đều nghe người ta nói qua, biết rõ có một chuyện như vậy.

Chẳng qua, Hành quận vương thân là hậu duệ quý tộc hoàng thất, bản thân hắn chính là đại thiên kiêu có tư chất Lăng Vân tuyệt đỉnh.

Lúc trước theo các đại thiên kiêu Vân Dương, Lang Gia cùng nhau học tập ở thánh địa, hắn cũng từng hô mưa gọi gió, nổi tiếng quá mức. Chẳng qua bây giờ Lang Gia đã bước đầu tiên trở thành Thần Thông chân nhân, hắn và Vân Dương hai người còn đang từ từ rèn luyện ở Tử Phủ cảnh tầng chín, chuẩn bị bước cuối cùng.

Nhân vật như hắn, cho dù nghe nói qua chuyện này, há sẽ như người bình thường ngạc nhiên? Nghe qua cũng đã nghe qua.

Nếu như không phải hôm nay đúng lúc gặp được, e rằng hắn đã quên mất.

"Điện hạ… Vị đại thiên kiêu này nói nàng tên là Vương Ly Dao." Chủ quản nhẹ giọng nhắc nhở: "Cái tên này nghe có vẻ giống Ly Từ tiểu thư."

Chủ quản này có thể làm được thay quận vương chưởng quản Bạch Vân Lầu, ngoại trừ bản thân tu vi không tầm thường ra, tự nhiên cũng là hạng người am hiểu quan sát sắc mặt, khéo léo.

Hắn ta cũng biết, Hành quận vương vẫn rất thích hậu bối Ly Từ tiểu thư này, có chút thương yêu.

"A? Cũng đúng." Hành quận vương nhìn lên biên độ, lại nhìn Vương Ly Dao, có chút kinh nghi bất định: "Chẳng lẽ là xuất thân cùng một thế gia?"

“Nhưng mà không đúng a! Ta nhớ lúc trước Vân Dương từng nói qua, Ly Từ xuất thân từ một tiểu gia tộc bát phẩm. Lúc nào, Đại Càn quốc chúng ta ngay cả thế gia bát phẩm cũng mạnh mẽ như thế? Cùng một chữ, thế mà còn có thể liên tục xuất ra hai vị thiên tài tuyệt đỉnh?”

Tuy Vương Ly Dao còn chưa bắt đầu động thủ bày ra thực lực, nhưng bất kể nói thế nào, nàng cũng là truyền nhân y bát của Thiên Hà chân nhân, nếu không có chút bản lĩnh, làm sao dám đến quốc đô thử phong mang?

Phải biết rằng, xác suất đại thiên kiêu trở thành Thần Thông chân nhân tương lai vẫn là tương đối lớn. Vạn nhất nếu như thua quá thảm, vậy thì mất mặt quá lớn, làm không tốt sẽ bị đại thiên kiêu cùng thế hệ cười nhạo một hai ngàn năm.

Ở đây ngoại trừ Hành quận vương ra, ngày hôm nay cũng có không ít đại nhân vật yêu thích náo nhiệt ở đây. Nhìn thấy chân tướng của Vương Ly Dao, bọn họ cũng mừng rỡ không thôi, nhịn không được bắt đầu nghị luận.

Sự đặc sắc của trận chung kết dạ dày vương đã xem như đáng giá hồi phiếu.

Hôm nay lại xuất hiện đại thiên kiêu thí phong trăm năm khó gặp, đây là chuyện thú vị cỡ nào? Mọi người đều lên tinh thần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đến lúc này, hộ vệ Thiên Nhân của Thượng Quan thị mới phản ứng lại, nhào tới trước mặt Thượng Quan Vân Hồng, đỡ hắn dậy: “Vân Hồng thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Hắn thật sự nóng nảy, thân là gia tướng tinh anh của gia tộc, bảo vệ thiếu gia nhà mình không ra sức chính là tội lớn.

“Ta, ta còn… Ọe!”

Thượng Quan Thiên Hồng run rẩy đứng lên, còn chưa kịp đứng vững, sắc mặt đã trắng bệch, vội vàng cúi người xuống.

Vốn cuộc thi dạ dày vương, đã khiến hắn ăn no đến cực hạn phun một hồi. Cỗ kình khí bốc lên trong dạ dày này còn chưa qua, lại bị Vương Ly Dao đạp trúng bụng, lúc này hắn chỉ cảm thấy bụng cuồn cuộn như thủy triều, lần nữa không kiềm chế được nôn ọe, biểu lộ thống khổ không thôi.

Thiên Nhân hộ vệ thấy thế không khỏi trong lòng nổi cáu, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Dao cực kỳ không tốt: "Ngươi là nha đầu ở nông thôn lấy đâu ra? Còn nhỏ tuổi không biết trời cao đất rộng, chẳng những dám đến Quy Long Thành gây sự, còn dám đánh lén Vân Hồng thiếu gia nhà chúng ta?"

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn đã nhoáng lên một cái, giống như một con chim lớn bay lên, cách không một chưởng đánh về phía Vương Ly Dao.

"Ta sẽ bắt ngươi trước, giao cho Thượng Quan gia chủ của ta xử lý."

Hộ vệ này thiên tư thực lực cũng không yếu, bề ngoài vẫn là bộ dáng, nhìn qua cũng chỉ hơn một trăm mười tuổi, cũng đã là tu vi Thiên Nhân cảnh lưỡng tầng. Nếu đặt vào địa phương, không thiếu được cũng là lão tổ thế gia nào đó.

Nhưng thiên tài tụ tập, dưới chân đại đế nhân tài đông đúc, trong Quy Long Thành, lại không chói mắt như vậy.

Theo một chưởng này đánh ra, trên vân đài vang lên tiếng xé gió nặng nề. Thiên Nhân cảnh huyền khí hùng hậu hóa thành một bàn tay khổng lồ màu vàng đất cao mấy người, hung hăng vỗ xuống Vương Ly Dao.

Giống như núi cao sụp đổ, lại giống như Thái Sơn áp đỉnh, thanh thế kinh người.

Nhưng Vương Ly Dao lại đứng chắp tay, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một cái.

Lúc này.

"Keng!"

Tiếng kiếm reo vang lên.

Một bóng hình xinh đẹp mặc váy màu tím, nhanh như chớp lướt lên lôi đài. Chỉ thấy tay phải nàng cầm kiếm, kiếm xuất như rồng, hóa thành một đạo kiếm khí sắc bén bổ trúng cự chưởng màu vàng đất kia.

Cự chưởng màu vàng bị chém thành hai, bay về hai bên, đánh vào trên vân đài hai bên, vang lên hai tiếng ầm ầm, nổ ra hai cái hố.

Cho dù Vân đài này chọn dùng Vân thạch thượng đẳng, cũng không chịu được chưởng kình của Thiên Nhân tu sĩ oanh kích.

Cùng lúc đó.

Cổ tay nữ tử run lên, uy lực kiếm quang không yếu mà còn tăng, ngược lại chém về phía Thiên Nhân hộ vệ kia.

"Rầm rầm rầm!"

Trong không khí liên tiếp vang lên vài tiếng nổ đùng.

Kiếm quang bá đạo ngưng tụ đến cực hạn, hóa sinh ra một đạo kiếm ý tản ra tia sáng màu vàng sương mù, uy thế bàng bạc, lăng lệ vô cùng, tản ra uy thế đáng sợ như khai sơn liệt địa.

Đây là chiêu bài kiếm pháp của Huyền Diêu nhất mạch thượng nhân Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, một khi tu luyện tới cảnh giới đại thành, liền có thể khai sơn đoạn hà, quả thực là bá đạo vô cùng.

Kiếm ý của nàng này mặc dù chỉ là tiểu thành, nhưng cũng không thể khinh thường, cho dù là hung thú ngũ giai am hiểu phòng ngự, cũng khó có thể cứng rắn chống đỡ.

Con ngươi Thiên Nhân hộ vệ co rụt lại, vội vàng xuất bảo đao đón đỡ.

"Keng!"

Tiếng kim loại va chạm vang lên trùng trùng điệp điệp, sóng năng lượng nổ nát trong không khí bay ra khắp nơi.

Hộ vệ Thiên Nhân kia phun ra máu tươi, giống như một con diều rách nát từ trên Vân Đài bay ngược ra ngoài. May là có gia tướng Linh Đài cảnh bình thường khác phản ứng lại, lao ra đỡ lấy hắn, nếu không e là bị thương nặng hơn.

Đợi hết thảy kết thúc, mọi người chung quanh Vân đài mới phản ứng lại, không khỏi ồ lên.

Nữ tử váy tím đứng cách Ly Dao hai trượng, rõ ràng chính là người đi theo của đại thiên kiêu Vương Ly Dao - thiên kiêu của Học Cung Mạc Uyển Thu.

Nàng ta dùng tay ngọc bảo kiếm tỏa ra lệ mang, rũ mắt nhìn về phía đám người dưới Vân Đài, âm thanh mát lạnh mà trấn định: "Tiểu thư nhà ta nói trước tiên phải đá 'Thiên kiêu' lên

kinh trước, phàm là 'Thiên kiêu' dưới một trăm năm mươi tuổi, ai đến cũng không cự tuyệt. Những con cá hỗn tạp kia còn không xứng để tiểu thư nhà ta ra tay. Muốn chiến, trước hết vượt qua cửa Mạc Uyển Thu ta rồi hãy nói."

"Phốc!"

Thiên nhân hộ vệ bị tức giận không nhẹ, lần nữa miệng phun máu tươi.

Hắn thân là Thiên Nhân cảnh, cho dù là Tứ phẩm Thượng Quan thế gia nhân tài đông đúc, cũng có chút địa vị, không đến mức bị người ta coi là tạp cá.

Một chiêu vừa rồi kia nếu không phải bởi vì hắn vội vàng không kịp chuẩn bị, thân ở không trung khó có thể tránh né, há sẽ chật vật như thế?

Quả thực cũng đúng, thiên kiêu Thiên Nhân cảnh bởi vì đạt tới linh thể, đương nhiên so với Thiên Nhân cảnh bình thường lợi hại hơn một bậc, nhưng cũng không có chênh lệch lớn đến mức một chiêu bị thua.

"Lão tử liều mạng với ngươi." Hộ vệ Thiên Nhân vừa định nén giận ra tay, lại bị Thượng Quan Vân Hồng đưa tay đè lại: "Trung thúc, cô bé kia là một thiên kiêu, ngươi không phải đối thủ, hay là để ta đến giáo huấn các nàng đi."

Liên tục nôn hai lần, Thượng Quan Vân Hồng cuối cùng cũng chịu được cơn buồn nôn kia.

Sắc mặt hắn âm trầm từng bước một đi lên lôi đài, giống như nhìn xuống nhìn chằm chằm Vương Ly Dao chủ từ hai người, nén giận cười lạnh nói: "Trước tiên đá lên kinh thiên kiêu, lại quét thánh địa cửu mạch. Hảo hảo, thật sự là khẩu khí thật lớn! càn rỡ như thế, ngươi chắc hẳn là một đại thiên kiêu đi."

"Tuy đại thiên kiêu lợi hại, nhưng ngươi mới chỉ sáu mươi chín tuổi, tu vi nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh tầng ba. Mà Thượng Quan Vân Hồng ta, chính là loại huyết mạch thôn phệ thiên kiêu Bính đẳng, hiện giờ chín mươi tuổi cũng là Thiên Nhân cảnh tầng ba."

"Ta ngược lại muốn xem xem, cùng là ba tầng, ta cùng đại thiên kiêu có chênh lệch gì."

Vừa mới nói xong, khí thế Thượng Quan Vân Hồng lập tức thay đổi.

Một cỗ hung diễm ngập trời của Man Hoang hung thú từ trên người tràn ngập mà lên.

Gân cốt cơ bắp toàn thân hắn chậm rãi nhúc nhích, huyết dịch ở trong cơ thể chảy xiết cực nhanh, thân thể hắn vốn to lớn giống như thổi khí cầu, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu bành trướng lên.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, hắn đã không giống hình người, tứ chi tráng kiện như chân voi, bên ngoài làn da còn bịt kín một tầng chất sừng dày đặc giống như giáp trụ.

"Loảng xoảng, loảng xoảng!"

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo đáng sợ, hững hờ mà đi về phía hai người Vương Ly Dao. Mỗi một bước đi, cả tòa Vân Đài đều ầm ầm rung động, mơ hồ run rẩy.

Uy thế ngang ngược giống như hung thú man hoang lan tràn trên vân đài, cảm giác giống như đối mặt không phải là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh mà giống như một con hung thú đáng sợ quát tháo vực ngoại.

Nhìn thấy một màn này, mọi người vây xem dưới Vân đài đều là rung động tán thưởng không thôi.

"Long Tượng Vô Cực quyết của Thượng Quan thị quả nhiên lợi hại. Đã sớm nghe nói nó là công pháp cao cấp nhất trong các loại công pháp hoành luyện chiến thể, mặc dù không phải công pháp cực phẩm, nhưng uy lực chiến thể rèn luyện ra lại cực kỳ bá đạo. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Cái này còn chưa hết, 【Long Tượng Vô Cực quyết】 và huyết mạch loại thôn phệ của Vân Hồng thiếu gia có độ tương xứng cực cao, kết hợp lại uy lực tăng vọt, quả nhiên bổ sung lẫn nhau." Một người khác nói: "Dưới tu vi ngang nhau, đại thiên kiêu mặc dù có ưu thế về linh thể huyết mạch, nhưng chưa chắc đã chiếm được lợi thế trong Vô Cực chiến thể của Vân Hồng thiếu gia, cho dù là Long Tượng Vô Cực quyết đề thăng lực lượng hay phòng ngự đều rất đáng sợ."

“Ai ~ vị Ly Dao tiên tử này khí chất không tầm thường, nhưng chung quy là còn quá trẻ. Mới sáu mươi chín tuổi đã đến quốc đô thí phong. Loại chuyện này, cũng không thể trong lúc nhất thời a, đến hơn chín mươi tuổi trở lại, hơn phân nửa có thể quét ngang đồng đại.”

Không ít người thậm chí bắt đầu tiếc hận thay Vương Ly Dao.

Một tiếng nghị luận vang lên.

Sắc mặt Mạc Uyển Thu hơi đổi, đang định cầm kiếm ra trận thì bị Vương Ly Dao ngăn cản: “Kính Thu, Long Tượng Vô Cực chiến thể này không tầm thường, Thượng Quan Vân Hồng có tư cách khiêu chiến ta, ngươi lui ra đi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Mạc Uyển Thu mặc dù hơi không cam lòng, nhưng vẫn thành thật lui xuống lôi đài.

Cho dù được gia tộc và Vương thị song song ủng hộ, tốc độ tu luyện của nàng rất nhanh, nhưng cũng chỉ vừa mới thăng cấp Thiên Nhân cảnh, giữa nàng và Thượng Quan Vân Hồng vẫn có chút chênh lệch.

Muốn đánh, bất quá chỉ là mất mặt xấu hổ mà thôi.

Theo Mạc Uyển Thu thoái nhượng, Thượng Quan Vân Hồng dường như càng thêm tự tin, nở nụ cười dữ tợn như hung thú, khinh thường nói: “Đại thiên kiêu Vương Ly Dao phải không? Mau cho ta biết, ngươi đá thiên kiêu lên kinh như thế nào.”

Vừa mới nói xong.

Thượng Quan Vân Hồng đạp mạnh một chân lên vân đài, tốc độ chợt tăng vọt, xông về phía Vương Ly Dao.

Nếu như nói lúc trước hắn giống như một con thú công thành chậm rì, hắn hiện tại, vậy thì giống như hóa thành một con nhân hình bạo tượng, mỗi một bước giẫm lên, trên bề mặt Vân Thạch Đài thượng đẳng sẽ có thêm một dấu chân lõm xuống, chung quanh dấu chân còn có rạn nứt lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Uy lực của cú va chạm này, quả nhiên là bá đạo dị thường, cho dù là cửa thành vô cùng dày đặc của Vệ Thành chỉ sợ cũng sẽ

bị đụng nát bấy, mặc dù là hung thú ngũ giai am hiểu lực lượng, chỉ sợ đều không có khí thế như vậy.

Để cho Vương Ly Dao có thể hình nhỏ bé, lựa chọn duy nhất chỉ có thể tránh né.

Nhưng Vân Đài vì cuộc thi dạ dày vương và ca múa mà kiến tạo, lại có bao nhiêu không gian để trốn?

"Lôi đài này, đối với tiên tử có chút thiệt thòi a."

Rất nhiều bởi vì khí chất của tiên nữ Vương Ly Dao đến nhân gian, mà trên tâm lý đứng về phía quần chúng ăn dưa của nàng, nhất thời thay Ly Dao lo lắng.

Nào có thể đoán được.

Đối mặt với Thượng Quan Vân Hồng khí thế bá đạo, Vương Ly Dao vẫn đứng thẳng, không hề có ý né tránh.

Cho đến khi sắp chạm mặt.

Nàng giơ cánh tay ngọc thon dài lên, năm ngón tay như cọng hành mở ra, nhẹ nhàng nhấn về phía trước một cái, động tác nhẹ nhàng giống như là sương sớm trên đóa hoa tươi mới.

Nhưng mà, uy lực của ấn này lại không hề bình thường.

"Oanh!"

Một làn sóng khí mang tính bùng nổ đột nhiên quét về bốn phương tám hướng, khiến mái tóc và làn váy của Vương Ly Dao bay phất phới, cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng mà, động tác của Thượng Quan Vân Hồng giống như cự thú xông vào thành kia, lại giống như là bị điểm trúng huyệt đạo, trong nháy mắt liền dừng ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Hai chân của Thượng Quan Vân Hồng tráng kiện như chiến tượng viễn cổ, vậy mà lại cứng rắn giẫm vào Vân Đài ba thước, trong nháy mắt đã hạ thấp một mảng lớn ngay trước mặt Ly Dao.

Đá mây thượng đẳng dưới chân hắn đều bị lực trùng kích cực lớn chấn thành bột phấn, tạo thành vòng tròn hướng chung

quanh nổ tung mà đi.

Trong lúc nhất thời, bụi bặm tràn ngập giữa Bạch Vân Lầu, ngay cả ánh mắt của người xung quanh cũng bị ảnh hưởng.

“Đây đây, đây rốt cuộc là tình huống gì?”

“Làm sao có thể! Cho dù là đại thiên kiêu, cũng không có khả năng dễ dàng ngăn trở va chạm của Vân Hồng thiếu gia như vậy được?”

“Đó, đó thật sự là tiên nữ từ trên trời giáng xuống sao? Bằng không, làm sao có thể lợi hại như thế?”

Những người vây xem tại hiện trường đều bối rối.

Vận dụng huyền kỹ tinh diệu như vậy, đã không phải quần chúng vây xem bình thường có thể xem hiểu. Cho dù là những đại lão thực lực không tầm thường, thích náo nhiệt tầng cao nhất cũng không phải tất cả đều có thể hiểu được, lúc này cũng nhao nhao sững sờ tại chỗ, sắc mặt hoài nghi bất định.

Đối với đại lão Tử Phủ cảnh mà nói, muốn cứng rắn đón lấy một chiêu này của Thượng Quan Vân Hồng cũng không khó.

Chỉ là, muốn giống như Vương Ly Dao cử trọng nhược khinh, tay nhặt kiều hoa, lại thi triển vạn quân chi lực, vậy thì có chút làm khó bọn họ. Dù sao, cái này cần không chỉ là cảnh giới, không có lĩnh ngộ pháp tắc cực sâu, cùng với lực khống chế diệu đến đỉnh cao, thực khó làm được.

“Hảo hảo hảo, diệu, diệu a.” Hành quận vương lập tức hiểu ra, nhịn không được vỗ tay tán dương không ngớt: “Chân ý Nguyên Thủy, đây mới là chân ý Nguyên Thủy chân chính a! Nguyên Thủy có thể cương có thể nhu, chỉ có vận dụng cương nhu đến mức tận cùng, mượn lực đả lực, lúc này mới có thể đem lực xông tới của Thượng Quan Vân Hồng toàn bộ hóa nhập vào dưới chân ông ta.”

Bởi vì cái gọi là “Hành gia vừa ra tay, liền biết có hay không”.

Đồng dạng thân là đại thiên kiêu, thực lực đã đạt tới Tử Phủ cảnh tầng chín, nhãn lực và sức phán đoán của Hành quận vương đương nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Trong ánh mắt của Hành quận vương tràn đầy vẻ tán thưởng.

Cả đời này hắn, đại thiên kiêu cũng gặp qua không ít. Nhưng tuổi trẻ như Vương Ly Dao, lý giải đối với Nguyên Thủy Đạo Thể của mình sâu như vậy, còn có thể vận dụng thuần thục trong thực chiến, xảo diệu như vậy, cũng lác đác không có mấy.

Rất nhiều thiên kiêu Tử Phủ cảnh, tuy cũng đã thức tỉnh đạo thể, nhưng vận dụng chưa chắc đã linh hoạt tự nhiên như Vương Ly Dao.

Không đợi mọi người lại có phản ứng.

Bàn tay ngọc ngà của Vương Ly Dao nhẹ nhàng vung lên, vẫn ở trong trạng thái chiến đấu của Long Tượng, Thượng Quan Vân Hồng nặng hơn mấy ngàn cân lại bị nàng từ trong lôi đài rút ra, sau đó tiện tay hất lên, vẽ ra một đường vòng cung, bay đến dưới lôi đài.

“Loảng xoảng” một tiếng vang thật lớn.

Thượng Quan Vân Hồng nằm trên mặt đất một hồi lâu mới lảo đảo đứng lên, vẫn như cũ không thể tin được, hắn vậy mà thua, còn thua nhanh như thế.

“Ngươi, ngươi đầu cơ trục lợi, ta không phục!” Thượng Quan Vân Hồng nổi giận, vừa rồi thực lực của hắn còn chưa phát huy ra ngoài, căn bản cũng không bị thương.

Dùng mánh lới như thế, sao có thể coi là hắn thua?

“Đủ rồi.”

Lúc này, một giọng nam trầm ổn dày nặng bỗng nhiên từ tầng cao nhất bồng bềnh vang lên, như thần âm hạ xuống tại chỗ, ở trong lỗ tai mọi người nổ vang.

Người mở miệng, tất nhiên là Hành quận vương.

Dưới đài mọi người lúc này hướng tầng cao nhất ném đi ánh mắt kính sợ.

Chỉ nghe giọng nói uy nghiêm của Hành quận vương thản nhiên nói: “Thượng Quan Vân Hồng, thua chính là thua, đừng đánh mất mặt mũi của thiên kiêu Thượng Kinh. Cho ngươi thêm một trăm cơ hội, ngươi cũng không thắng được Vương Ly Dao.”

Lúc Hành quận vương còn trẻ cũng từng đứng đầu trong mười thanh niên kiệt xuất của quốc đô một đoạn thời gian, đương nhiên không thể để hắn làm bẩn danh đầu.

Cùng lúc đó, trong lòng Hành quận vương thoáng qua một tia nghi ngờ cùng ngưng trọng.

Hắn nhớ tới một trăm mấy chục năm trước, Công Dương Sách càn quét thiên kiêu ở kinh thành. Khi đó hắn rõ ràng mang theo mục đích mãnh liệt.

Hiện giờ đang vào thời kỳ tranh giành đế tử, giờ này khắc này, Vương Ly Dao nhập thế, lên kinh thí phong, hành Công Dương Sách năm đó.

Chẳng lẽ…

Trong ánh mắt của Hành quận vương lộ ra một tia ý vị thâm trường.

Lần này, sợ là có chút thú vị.

…

Chương 15: Mạnh mẽ! Căn cơ hưng thịnh của Vương thị!

…

Hành quận vương là người rất có uy vọng ở trong Quy Long Thành.

Nhất là đối với Thượng Quan Vân Hồng mà nói, cho dù là Thượng Quan gia đệ nhất lão tổ chạy tới gặp Hành quận vương, cũng phải khách khí, trong lòng phải tôn xưng một tiếng "Điện hạ".

Tục truyền Hành quận vương điện hạ đã tiến vào giai đoạn rèn luyện cuối cùng. Một khi hắn đột phá đạo gông cùm cuối cùng, có thể trở thành Thần Thông cảnh chân nhân, không những thực lực nâng cao một bước, mà có thể kéo dài tuổi thọ gấp đôi có thừa, thọ có thể đến hai ngàn năm.

Đến lúc đó, Quy Long Thành sẽ tổ chức hoạt động khánh điển thật lớn, bệ hạ cũng sẽ đích thân cáo tổ miếu, lấy danh nghĩa tổ tiên Ngô thị sắc phong hắn làm "Hành thân vương".

Cho dù là hoàng thất Đại Càn thiên uy hiển hách, thân vương còn sống hiện giờ cũng chỉ có mười một vị mà thôi.

Địa vị của Hành quận vương trong hoàng thất có thể tưởng tượng được.

Mặc dù trong lòng Thượng Quan Vân Hồng không phục, nhưng cũng không thể không thu hồi chiến thể, khôi phục lại thành hình người, cung kính khom lưng hành lễ: "Vâng, điện hạ. Vân Hồng xin cáo lui!"

Dứt lời, hắn dẫn chúng gia tướng chật vật rời đi.

Thượng Quan Vân Hồng đi rồi, Phương Diệu Vũ thân hình khôi ngô thoáng cái trở nên bắt mắt.

Lực chú ý của rất nhiều quần chúng vây xem tự nhiên chuyển dời, từng đôi mắt sáng ngời nhìn về phía hắn.

Sau khi trải qua một phen cứu chữa, Phương Diệu Vũ cuối cùng hóa giải khí huyết còn sót lại trong cơ thể, sống lại. Bị

mọi người nhìn chằm chằm như vậy, hắn nhất thời chột dạ, ồm ồm nói: “Cái này… Chư vị xem ta làm gì?”

“Phương huynh, ngài cũng là một trong mười thanh niên kiệt xuất quân võ, lẽ nào trơ mắt nhìn một người nơi khác diễu võ dương oai trên lôi đài sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc trước ngài không phải vẫn luôn nói, một bàn tay là có thể thu thập được Thượng Quan Vân Hồng sao?”

“Ha ha! Người ta đá đá thiên kiêu vào kinh thành.” Phương Diệu Vũ thần sắc nghiêm túc, vẻ mặt thành thật nói: “Phương Diệu Vũ ta là quân võ thiên kiêu của ba mươi sáu vệ, không phải cùng một con đường với bọn họ. Đúng rồi, canh gà nấu trong nhà quên đóng cửa, tại hạ cáo từ, cáo từ.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi Bạch Vân Lầu, sau đó nhanh chóng chạy như điên thoát khỏi hiện trường.

Đùa à, Ly Dao tiên tử kia thuần túy chính là một siêu cấp cấp cao thủ biến thái, hai người Phương Diệu Vũ đi lên, cũng chưa chắc có thể chiếm được thượng phong.

Về phần một tay thu thập Thượng Quan Vân Hồng… Được rồi, hắn thừa nhận mình đang khoác lác.

Rốt cuộc là thanh niên quân võ thập đại kiệt xuất, cho dù dáng người Phương Diệu Vũ rất khôi ngô, tốc độ vẫn rất nhanh, rất linh hoạt…

Sau mấy hơi thở, thân ảnh của hắn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi người vây xem trong Bạch Vân Lầu phát ra tiếng xùy thất vọng.

Nhưng mặc dù Phương Diệu Vũ chạy, nhưng cuộc chiến thí phong lần đầu của đại thiên kiêu Vương Ly Dao cũng đã thành công.

Rất nhanh, tin tức đại thiên kiêu thí phong tựa như một trận gió, lấy tốc độ cực nhanh truyền khắp Quy Long Thành, cũng nhanh chóng từ trên trời xuống Đệ Nhất Nhiệt Điểm Quy Long Thành.

Dù sao, cách trận chiến đại thiên kiêu thí phong lần trước đã qua một trăm mấy chục năm.

Ai cũng muốn nhìn xem, Vương Ly Dao này rốt cuộc có thể đi đến một bước nào? Có thể đánh ngang chiến tích của Công Dương Sách năm đó không?

Nhưng mà, đại đa số mọi người đều theo bản năng cho rằng, Vương Ly Dao hơn phân nửa không bằng Công Dương Sách.

Dù sao trong cuộc chiến đại thiên kiêu thí phong, Công Dương Sách lúc trước đã chín mươi mấy tuổi, còn Vương Ly Dao bây giờ mới sáu mươi chín tuổi.

Tốc độ tu luyện của đại thiên kiêu nhanh cỡ nào, sao có thể chịu được chênh lệch thời gian hai mươi mấy năm?

Mà ở bên ngoài lại đang ồn ào huyên náo.

Hành quận vương đã mời Vương Ly Dao đến trong phòng ở tầng cao nhất, hòa ái nói: "Thiên Hà chân truyền bất phàm, quả nhiên ngươi không bôi nhọ thanh danh của Thiên Hà tiền bối."

"Ly Dao tham kiến Hành quận vương điện hạ." Vương Ly Dao không kiêu ngạo không hèn mọn hành lễ.

"Miễn lễ miễn lễ ~~ Ly Dao ngươi vừa mới ăn nhiều thịt linh ngư nướng, ta không cần thứ gì để chiêu đãi ngươi nữa." Hành quận vương dặn dò đại quản sự: "Đấu một ấm tiên trà, chuẩn bị chút thượng phẩm tiên linh quả chiêu đãi Ly Dao tiểu thư. Đúng rồi, nhớ kỹ trong kho băng tinh có một con cá Tây Hải Tuyết Cơ nặng năm cân, gọi nguyên vị của bếp núc hấp một phen, để Ly Dao giải sầu."

"Điện hạ, con Tuyết Cơ Ngư kia chính là nguyên liệu nấu ăn do Di phi nương nương chỉ định…" Đại quản sự thấp giọng nói.

Tuyết Cơ Ngư thứ nhất cực kỳ hiếm thấy, thứ hai đối với nữ tử có tác dụng dưỡng nhan tẩm bổ cơ bắp không tầm thường. Mỗi một con Tuyết Cơ Ngư, ở Quy Long Thành đều sẽ rang đến giá trên trời, càng đừng nói đến bảo ngư nặng năm cân.

"Bảo ngươi đi thì đi." Sắc mặt Hành quận vương nghiêm khắc: "Di phi nàng ta đã ăn hai lần rồi, ăn ít một lần sẽ không chết.

Ly Dao là khách quý của bổn vương, đương nhiên phải dùng nguyên liệu tốt nhất để chiêu đãi.”

Vương Ly Dao vừa định cự tuyệt, lại bị Hành quận vương ngăn lại nói: “Ly Dao chớ khách khí, lần này ngươi lựa chọn Bạch Vân Lầu ta, đánh đại thiên kiêu thí phong trận, vốn có thể mang đến thanh danh và dòng người thật lớn cho Bạch Vân Lầu, chỉ là một con cá thịt tuyết có tính là gì? Ngươi cứ ở chỗ ta mà đánh, tuyệt đối đừng sang nơi khác.”

“Vậy Ly Dao đa tạ quận vương điện hạ.” Vương Ly Dao do dự một chút: “Chỉ là lôi đài kia…”

“Đổi!” Hành quận vương không chút do dự nói: “Bổn vương lập tức thay đổi lôi đài Hắc Diệu Thiết, còn thuê đại sư trận pháp bố trí trận pháp phòng hộ, cam đoan không trì hoãn Ly Dao tiểu thư chiến đấu.”

Hành quận vương phát hiện, mấy trăm năm trước mình làm ăn quả thực quá ngay thẳng, chính là dựa theo sáo lộ truyền thống mà chơi. Nhưng sau khi nếm được lợi nhuận của trận đấu dạ dày vương, tâm tư của ông ta liền trở nên linh hoạt.

Trận chiến đại thiên kiêu thí phong, tuyệt đối có thể hấp dẫn ánh mắt hơn so với trận đấu dạ dày vương, đến cuối cùng, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng sẽ bị hấp dẫn lực chú ý. Có thể nghĩ, điều này sẽ mang đến cho Bạch Vân Lầu bao nhiêu lợi ích.

Lại thừa dịp lần sóng nhiệt này, sau này ba năm tổ chức một lần đại, không, cuộc chiến thiên kiêu bình thường thí phong, mặc dù lực hấp dẫn và lực ảnh hưởng tất nhiên không bằng đại thiên kiêu thí phong, nhưng cũng có thể trường kỳ đạt được thanh danh cùng khách nguyên.

Hành quận vương cảm giác mình giống như là gặp được cánh cửa thế giới mới, trước kia sống hơn sáu trăm năm uổng phí.

Về mục đích sau lưng trận chiến này của Vương Ly Dao, hắn xem náo nhiệt kiếm tiền là được rồi, có liên quan gì đến một quận vương nhàn tản như hắn? Quan trọng nhất là, sau khi Ly Từ trở về, cam đoan có thể cho nàng ăn no, không bao giờ đuổi nàng đi nữa.

“Đúng rồi, Ly Dao tiểu thư có biết Vương Ly Từ không?” Vừa nghĩ tới Ly Từ, Hành quận vương liền tò mò hỏi một câu.

“Ly Từ tỷ tỷ, là đại tộc tỷ chữ Ly trong nhà chúng ta.” Vương Ly Dao chắp tay cảm kích nói: “Đại tộc tỷ từng viết thư về nhà, đặc biệt nhắc tới ân tình của quận vương. Trước khi Ly Dao lên kinh, phụ thân từng đặc biệt dặn dò, bảo ta nhất định phải thay hắn cảm tạ quận vương điện hạ.”

“Khó trách, ha ha, khó trách Ly Dao tiểu thư sẽ lựa chọn Bạch Vân Lầu ta đến tiến hành thí phong chi chiến, tốt tốt tốt, bổn vương quả nhiên là người tốt có hảo báo.” Hành quận vương giật mình cười nói, lập tức lại hỏi: “Tên của lệnh tôn là?”

“Gia phụ Trường Ninh Vương thị Thủ Triết, trước mắt đảm nhiệm chức gia chủ.” Vương Ly Dao cũng không giấu giếm chuyện này.

“Vương Thủ Triết?” Hành quận vương nhíu mày suy nghĩ một phen: “Chưa từng nghe nói qua. Nhưng có thể dưỡng dục ra đại thiên kiêu ưu tú như Ly Dao tiểu thư, hẳn không phải hạng người phàm tục, có cơ hội ngược lại có thể gặp một lần.”

Hắn chưa từng nghe nói qua cũng rất bình thường, thời gian Vương thị quật khởi vốn rất ngắn, danh vọng cũng quá nửa tập trung ở trong Lũng Tả quận. Chỉ là một thế gia Lục phẩm, mặc dù gây ra chút sóng gió, ở trong mắt những đại nhân vật cao cao tại thượng ở Quy Long Thành, chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo mà thôi.

Trừ phi người có lòng đặc biệt lưu ý, nếu không rất khó chú ý đến Trường Ninh Vương thị.

Hắn nói lời này, cũng là khách khí với Vương Ly Dao, hắn hoàn toàn không có hứng thú gì với Vương Thủ Triết.

Sau đó, liền đem lực chú ý đặt ở trên người chiêu đãi Ly Dao như thế nào. Hành quận vương thân là hoàng tộc “lão tiền bối”, đối với một ít người trẻ ưu tú nhìn thuận mắt, cũng thường xuyên có ý dẫn dắt.

Vương Ly Dao là người thông minh nhạy bén cỡ nào chứ, cũng cảm giác được Hành quận vương khinh thường phụ thân. Tuy nhiên, trong lòng nàng cũng không thèm để ý.

Phụ thân Vương Thủ Triết của nàng, đó là tài năng kinh thiên vĩ địa cỡ nào? Chỉ có người chân chính tận mắt nhìn thấy, mới có thể hiểu được đó là kiến thức nhìn xa, hùng tài vĩ lược cỡ nào.

Bây giờ, thanh danh Vương thị không hiển hách, chẳng qua là phụ thân cố ý giấu dốt mà thôi.

Sớm muộn có một ngày, thanh danh của hắn sẽ chấn động toàn bộ Đại Càn quốc. Đến lúc đó, những người bây giờ chướng mắt hắn, tự nhiên sẽ hiểu được chính mình sai cỡ nào.

…

Lũng Tả quận, Trường Ninh vệ, Bình An trấn.

Chủ trạch Vương thị.

Không thể không cảm khái, năm đó Trụ Hiên lão tổ thật sự rất rõ ràng, cho dù là ở thời đại tiền tài giật gấu vá vai khai hoang, ông ta vẫn xây dựng chủ trạch rất lớn.

Điều này để lại cho con cháu con cháu Vương thị không gian sinh sôi nảy nở đầy đủ, mở rộng nhân đinh.

Vương Thủ Triết rất nhàn rỗi.

Các tộc nhân đều rất ưu tú, trên cơ bản đều có thể xử lý tốt chuyện mình phụ trách. Bởi vậy, sau khi bọn họ đã chia sẻ sự vụ gia tộc, mỗi người một mặt, cuộc sống của Vương Thủ Triết ngược lại trở nên càng ngày càng thanh nhàn.

Mỗi ngày ở trong tiểu viện, ngoại trừ sống chung với lão bà, cháu gái, còn có trọng tôn tử, chính là trồng hoa nuôi cỏ, bồi dưỡng các loại thực vật mới, vân vân.

Đương nhiên, tu luyện cũng là tu luyện, dù sao đây cũng là bài học mỗi ngày.

Có điều ngoài ra, Vương Thủ Triết còn có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Tục ngữ nói, dù khổ đến đâu cũng không thể khổ con, giáo dục lại nghèo không thể nghèo. Bởi vậy, Vương thị cực kỳ coi trọng sự trưởng thành khỏe mạnh của bọn nhỏ. Trong đó, người coi trọng nhất không gì hơn gia chủ Vương Thủ Triết.

Không gian nhẫn trữ vật thượng phẩm của hắn không nhỏ, chỉ đứng sau nhẫn trữ vật 【Vô Tận Uyên】 của Vương An Nghiệp.

Mà trong nhẫn trữ vật này, có ba phần không gian dùng để bổ sung các loại văn học thiên chương cổ xưa lưu truyền thiên cổ, 《Cửu Chương Toán Thuật》, 《trận pháp nhập môn ba trăm vấn》, 《tay cầm tay dạy ngươi từ số 0 bắt đầu luyện khí》, 《Luyện Đan cơ sở tri thức trăm ngày nhập môn》, 《Tộc Học Khóa Khóa Thông》, 《Lượng Điểm Đề Ưu》 cùng với tự Vương Thủ Triết từ từ biên soạn, 《Vương thị số học cơ sở》, 《Vương thị vật lý nền tảng》, 《Vương thị hóa học nền tảng》 vân vân các kiến thức khoa lý.

Đương nhiên, còn có không ít tiên sinh ưu tú của Vương Thủ Triết, cùng nhau tự mình vất vả biên chế năm trăm bài thi bí truyền của Lệ Vương thị (chỉ giới hạn trong Vương thị sử dụng, không thể chảy ra), đây coi như là một phúc lợi đặc biệt nhỏ nhỏ mà Vương Thủ Triết dốc hết tâm huyết chuẩn bị cho bọn nhỏ Vương thị, là vì có thể để bọn họ duy trì vị trí dẫn đầu tốt hơn trong Tộc Học.

Dù sao quy mô tộc học Vương thị bây giờ càng lúc càng lớn, số lượng hài tử trong nội bộ Vương thị chiếm tỷ lệ chỉ khoảng một phần trăm.

Vương Thủ Triết nâng một bình trà, dạo bước trong chủ trạch.

Từng cây cối cao lớn tráng kiện, tán cây mở ra như hoa quan, che khuất ra từng mảnh bóng râm mát mẻ. Đi ở dưới loại đại đạo rừng ấm này, thật sự là toàn thân thư thái.

Những cây này đều là người khai thác Bình An Vương thị năm đó, Trụ Hiên lão tổ, Vũ Tá lão tổ tông, Vũ Hữu lão tổ tông bọn họ trồng xuống, đây là đạo lý tiền nhân trồng cây hóng mát.

Vương Thủ Triết rất hưởng thụ loại cảm giác được các lão tổ tông che chở này, điều này làm cho hắn có lòng trung thành mãnh liệt đối với gia tộc, cùng với sinh ra cảm giác trách nhiệm đối với đời sau của con cháu.

Từng thế hệ của hài tử Vương thị mới là căn cơ thật sự của Trường Ninh Vương thị trong tương lai.

Xa xa, dưới một gốc cây to mấy người ôm, một đám trẻ con lớn nhỏ đang vui vẻ chơi đùa dưới bóng cây, bọn họ cười sáng lạn như ánh mặt trời, vô ưu vô lo cỡ nào.

Chính là bây giờ Vương thị đủ cường thịnh, mới có thể che chở những hài tử Vương thị này, để bọn họ có một không gian khỏe mạnh trưởng thành.

Mà dưới sự nỗ lực bồi dưỡng và thúc giục không từ mà Vương Thủ Triết vất vả, hắn cũng bồi dưỡng ra các tộc nhân ưu tú, ví dụ như Ly Từ, Lạc Thu, Tông Xương vân vân.

Vì thế, Vương Thủ Triết nguyện ý duy trì truyền thống này, tranh thủ bồi dưỡng ra càng nhiều tộc nhân ưu tú hơn.

Khi Vương Thủ Triết lòng đầy thiện ý đến gần bọn nhỏ.

Đám trẻ kia lập tức giống như bị trúng thuật đình chỉ thời gian, toàn bộ biến thành từng con rối nhỏ đáng yêu, nụ cười sáng lạn trên mặt cũng theo đó ngưng kết lại như đóng băng.

Mấy hơi thở sau.

Không biết là ai dẫn đầu hô một câu: “Tứ, Tứ lão thái gia đại ma vương đi tuần, chạy mau!”

Sau đó một đám trẻ con trong nháy mắt như bừng tỉnh từ trong mộng, cả đám lập tức bước chân ngắn ngủn, vung chân lên chạy như điên.

Trải qua “điều giáo” trường kỳ, bọn họ cũng đã tổng kết ra kinh nghiệm, biết không thể chạy cùng một phương hướng, mà là làm chim thú tán.

Ý tưởng như vậy, tất nhiên là thái độ vốn dĩ có thể chạy trốn được một người thì chạy thoát được một người.

Chỉ tiếc, bọn họ quá trẻ, cuối cùng vẫn coi thường Vương Thủ Triết.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết không hề thay đổi một chút nào, giống như đã quen với cảm giác bình thường, vẫn duy trì nụ cười hòa ái.

Từng sợi dây leo từ dưới đất chui lên, giống như mái tóc dài của ma nữ, quấn quanh đám khỉ con, sau đó kéo tới trước mặt Vương Thủ Triết.

Tổng cộng tám đứa nhỏ, không có một đứa nào chạy trốn được.

Đương nhiên, đám trẻ con rách nát này chỉ là một phần của đông đảo hài tử Vương thị. Vương thị bây giờ xưa đâu bằng nay, từng thế hệ khai chi tán diệp xuống, nhân đinh tự nhiên là càng ngày càng thịnh vượng.

Bọn họ đang ở dưới sự che chở của gia tộc, khỏe mạnh trưởng thành, tương lai sẽ trở thành căn cơ thịnh vượng của Vương thị.

Nhưng mà lúc này, bọn họ đều bị dọa sợ, nguyên một đám khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hai chân như nhũn ra. Sau đó, ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào trên người một nữ hài tử.

Dường như nữ oa oa kia chính là chủ tâm cốt trong đám hài tử nhỏ rách nát này.

"Tứ gia gia tốt ~" Một tiểu nữ hài khoảng mười tuổi, chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn Vương Thủ Triết: "Sao ngài lại đột nhiên trói chúng ta lại? Có phải Khởi Khởi phạm sai lầm không?"

Vẻ mặt nàng ta là vô tội, nhưng lại rất bình tĩnh.

Vương Anh Khởi, chính là một trong những tôn nữ của lão Ngũ Vương Thủ Dũng đời chữ "Thủ", xếp hạng thứ hai mươi, người ta gọi là "Nhị tiểu thư".

Biệt thủ dũng lúc tuổi còn trẻ không ngây ngốc, nhưng tôn nữ nhi này lại là một người nghịch ngợm gây sự, mới chỉ mười tuổi, cũng đã là tộc học bá chủ, ngay cả phụ thân Vương Tông Trí hắn cũng cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Nhưng, theo nồng độ huyết mạch của Vương thị hiện giờ không ngừng tăng cao, hiệu ứng quả cầu tuyết từ từ tích lũy, đến đời chữ lót "Úm" và chữ "Thất" đời thứ chín, đời chữ lót "Úm" và chữ lót "An" thứ mười bắt đầu, tư chất huyết mạch bẩm sinh của bọn nhỏ đều được nâng cao rõ ràng.

Chữ lót "Ninh" đời thứ mười một và "Hồng" trước mắt chỉ có hai chữ, trước mắt còn không nhìn ra biến hóa quá lớn. Nhưng hiển nhiên theo thời gian trôi qua, rất nhiều hài tử đời thứ mười sau khi sinh ra đã có thể thể hiện ra.

Tựa như lúc cha Vương Tông Loan hắn sinh ra, ông nội hắn Vương Thủ Dũng chính là thiên kiêu huyết mạch Linh Đài cảnh tam trọng. Thế cho nên khi Vương Tông Hạo tám tuổi liền kiểm tra đo lường ra huyết mạch trung phẩm Ất đẳng, trong đời chữ tông, đã xem như là huyết mạch đứng đầu.

Sau đó lại dựa vào ba loại đan dược được gia tộc cung cấp Khải Linh miễn phí, Tôi Huyết, Tẩy Tủy tăng lên, bước vào trung phẩm giáp đẳng huyết mạch.

Sau đó Thủ Dũng hao tâm tổn sức kiếm cống hiến của gia tộc, cộng thêm phần thưởng của gia tộc, cống hiến thiếu nợ, mẫu tộc quyên tặng, Liễu Nhược Lam âm thầm giúp đỡ các loại thủ đoạn, hao hết tâm lực kiếm được một viên Tẩy Tủy đan cộng thêm Vô Cực bảo đan.

Khi ở Luyện Khí kỳ, Vương Tông Hạo đã bước vào nhị trọng huyết mạch Bính đẳng, cả đời dùng hai viên Tẩy Tủy đan, hiệu quả thứ hai sẽ trở nên vô cùng yếu ớt, đại khái chỉ có một thành hiệu quả.

Nhưng cho dù như vậy, cũng tạo cho tổng thể Vương Tông Hạm tính chất bay cao, huyết mạch còn cao hơn một chút so với cha hắn Vương Thủ Dũng.

Chẳng những tăng thêm cho gia tộc một thiên kiêu không tệ, tiếp theo dẫn đến nàng dâu hắn cưới cũng biến thành một tiểu thiên kiêu trung phẩm Ất đẳng.

Kết quả sinh ra một đại nhi tử Vương Thất Kinh là Trung Phẩm Bính đẳng… chọc Vương Tông Thương tức không ít, theo quy củ gia tộc, một bộ Khởi Linh Thối Huyết Tẩy Tủy Đan miễn phí tăng lên Trung Phẩm Ất.

Cũng may nữ nhi của Vương Tông Thương Ỷ của Vương Tông Tông, hai năm trước kiểm tra tư chất khí vận bùng nổ, trời sinh chính là trung phẩm giáp đẳng. Điều này đương nhiên khiến cho nhất mạch của Vương Thủ Dũng vừa vui mừng vừa ưu sầu, chỉ dựa vào Tẩy Tủy đan, nhiều hơn hai bộ nói không chừng cũng có thể xông lên thiên kiêu.

Chẳng qua loại thiên kiêu kia, chỉ là miễn cưỡng bước vào phạm trù thiên kiêu mà thôi.

Nhưng nếu lại thêm một viên Vô Cực bảo đan, trước không nói đến việc trên thị trường thứ kia càng ngày càng ít, cho dù là có, hai cha con Vương Thủ Dũng vẫn chưa trả hết một viên nợ trước đó.

Bởi vì phụ tử hai người bọn họ đều là thiên kiêu, đối với tiêu hao tài nguyên đều là cực lớn, hơn nữa tương lai sẽ tiêu hao càng nhiều. Trừ phi không muốn tiến bộ, từ bỏ tương lai Tử Phủ chi lộ, nếu không tất nhiên là thừa dịp tuổi còn trẻ, càng xông lên phía trước càng tốt, lưu lại thời gian dư thừa cho tương lai Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Lỡ như xung kích thất bại, nếu còn trẻ, nói không chừng còn có cơ hội thứ hai.

Bởi vậy con đường Tử Phủ của một thiên kiêu cực kỳ tiêu hao tài nguyên, nhìn Trấn Trạch Uông thị thế gia Thất phẩm mạnh mẽ đã biết, vì cung dưỡng một thiên kiêu, toàn tộc đều đang siết chặt dây lưng quần.

Bởi vậy nhất mạch Thủ Dũng mặc dù cống hiến nhiều, phân chia tài nguyên cũng nhiều, nhưng vẫn rất nghèo. Chỉ là hai cha con hằng ngày tu luyện, chính là đầu to, lại thêm cháu gái thiên kiêu…

Chỉ riêng mạch này của Vương Thủ Dũng, tương lai đã có thể so với thế gia Tứ phẩm sao?

Dưới sự bất đắc dĩ, cha con Vương Thủ Dũng chỉ đành kiên trì tìm được Vương Thủ Triết. Mà Vương Thủ Triết tự nhiên cũng kiên định cho rằng, thăng, bất kể thế nào vẫn phải thăng!

Cống hiến không đủ trước thiếu tộc khố, bỏ lỡ cơ hội liền không còn.

Trước tăng tư chất huyết mạch lên tới gần thiên kiêu, sau đó dựa vào Vô Cực bảo đan xông một đợt, có thể xông cao bao nhiêu thì cao bấy nhiêu. Dù sao giữa thiên kiêu và thiên kiêu cũng có chênh lệch không ít, một ít thiên kiêu gần phía trước, nếu như vận khí đủ tốt thậm chí còn có cơ hội Thần Thông cảnh!

Bút to này của Vương Thủ Triết vung lên, hai cha con Thủ Dũng đương nhiên là cao hứng bừng bừng hài lòng quay về.

Nhưng theo đó, gia chủ Vương Thủ Triết cũng mang đến áp lực vô cùng lớn. Thật ra với tài lực hiện giờ của Vương thị, mua một viên Vô Cực bảo đan đã không tính là quá áp lực, cho dù hàng năm mua một viên cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề ở chỗ, sinh ra một thiên kiêu thì dễ, nhưng bồi dưỡng một thiên kiêu khó khăn.

Bồi dưỡng một thiên kiêu đến Tử Phủ cảnh, trước sau phải hai trăm năm mươi năm đến ba trăm năm mươi năm, dứt bỏ các loại như Vô Cực bảo đan, đan dược tăng lên tư chất không đề cập tới, tổng hao phí sẽ đạt tới ba ngàn vạn tới bốn ngàn vạn, bình quân mỗi năm phải tiêu hao khoảng một trăm vạn!

Đương nhiên, đó chẳng qua là tiêu hao bình quân hàng năm.

Về phần giai đoạn trước là con số xa xa không được khoa trương như vậy, chỉ là càng tiếp cận Tử Phủ cảnh càng tiêu hao lớn, nhất là lúc xung kích Tử Phủ cảnh tiêu hao là lớn nhất, cảm giác đó giống như tiêu hao khi hài tử kết hôn… Đại bộ phận gia tộc đều cần thời gian dài để tích lũy!

Đương nhiên áp lực của Vương Thủ Triết không phải bồi dưỡng một người, thậm chí là mấy Tử Phủ cảnh mà có áp lực.

Trên thực tế, số lượng thiên kiêu của Vương thị và đại thiên kiêu quá khoa trương, mà các con cháu đời sau giáng xuống nhân thế, người có tư chất ưu tú không thể không bồi dưỡng?

Mỗi lần tăng thêm một thiên kiêu thậm chí là tiểu thiên kiêu, nói ra đó là tích lũy nội tình hùng hậu, gia tộc càng ngày càng cường thịnh, nhưng đó cũng là gánh nặng gia tộc nặng trĩu.

Đây cũng là vì sao những Tử Phủ thế gia kia bồi dưỡng thêm một hoặc hai Tử Phủ cảnh vô cùng khó khăn. Không phải khẽ cắn răng không mua nổi Vô Cực bảo đan, mà là thật sự gia tộc nội tình không đủ, bồi dưỡng không nổi.

Bởi vậy Vương Thủ Triết trước sau gì cũng phải dẫn dắt gia tộc, không ngừng khai thác đất quản hạt, sản nghiệp, kiếm được nhiều tiền hơn, thu nạp càng nhiều tài nguyên. Chỉ có như vậy, mới có thể ứng phó với những chi tiêu khổng lồ của gia tộc trong tương lai.

Những ý niệm này, nói thì chậm, nhưng trong lòng Vương Thủ Triết cũng đã qua mấy hơi thở.

Hắn chỉ là sau khi nhìn thấy Vương Anh Khởi, suy nghĩ trong lòng đều cảm khái không thôi.

“Nha đầu Ỷ Ỷ à.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm sờ sờ đầu nàng: “Tứ gia gia nghe nói gần đây con rất hoạt bát, cùng hai người Oánh Oánh thành lập 【Thiên Nữ Minh】 trong Tộc Học, điều kiện gia nhập là, nữ hài dưới mười lăm tuổi, hai, huyết mạch đạt tới trung phẩm Ất đẳng, ba, thành viên phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của chính minh chủ Vương Kỳ Thiền, phó minh chủ Vương Thiền Ỷ.”

Không sai.

Vương Anh Khởi và Vương Anh Tuyền hai người, một người chữ lót là Nhị tiểu thư, một người chữ lót chữ Hào là Nhị Thập Nhất tiểu thư! Bây giờ hai người nhỏ nhất, đã bắt đầu ở trong Tộc Học “khinh nam bá nữ” lên.

Hơn nữa dần dần, đã có khí tượng “Tổ chức” lớn nhất Vương thị Tộc Học, ngay cả rất nhiều tiên sinh cũng không làm gì được các nàng.

“Tứ gia gia, điều này có gì không đúng sao?” Vương Anh Khởi ánh mắt vô tội nói, “Liên minh thiên tài thiếu nữ hỗ trợ của tổ chức chúng ta đều gọi là 【liên minh thiên tài hỗ trợ】, là vì bảo vệ nữ hài tử yếu thế không bị tiên sinh và các bạn học bắt nạt.”

“Còn nữa, tiểu nhị thêm vài năm nữa sẽ đi thánh địa tu hành, gia gia và phụ thân sau khi thương lượng cũng để cho ta đi cùng, phải bảo vệ tiểu nhị nhất. Ta thành lập Thiên Nữ Minh, chính là tích góp của cải cho tiểu nhị một chút, trải đường bằng đường cho tương lai Thánh tử của nàng.”

“Cái gì?”

Ánh mắt Vương Thủ Triết có chút đăm chiêu: “Bản tộc trưởng đã nói khi nào, phải đi lên Thánh Lộ? Ta chính là để nàng đi Thánh Địa tu hành… Mà thôi.” Tại sao kế hoạch bồi dưỡng gia tộc hiện giờ, có hạng mục nào mà Vương Thủ Triết hắn cũng không biết sao?

“Tiểu nhị một mình nói đó.” Vương Anh Khởi nháy mắt nói: “Cô ta nói, Hữu An lão tổ của mẫu tộc cô ta đã lên tiếng, cho dù là táng gia bại sản cũng phải ủng hộ Anh Tuyền xung kích thánh lộ, không thể để cho một số người một tay che trời, làm Nhất Ngôn Đường, muốn ai xông lên thì cho người đó xông lên. Tứ gia gia, những người mà Hữu An lão tổ nói là ai vậy?”

“Ách… Ha ha ha ha.” Mí mắt Vương Thủ Triết cũng bắt đầu co giật, Phòng Hữu An ơi Phòng Hữu An, ngươi thật đúng là mưu tính sâu xa, vì Phòng thị quật khởi mà tinh anh cực kỳ lo lắng.

So sánh với một đại thiên kiêu thì cũng thôi đi, giờ đã bắt đầu chuẩn bị ké Thánh Địa chi chủ rồi hả?

Vương Thủ Triết ta, khi nào một tay che trời, Nhất Ngôn Đường?

Tranh thì tranh, ai sợ… Khoan đã, đó không phải là của Vương Thủ Triết ta… Một bên là nữ nhi, một bên là cháu gái sao?

Đợi đã, hình như còn chưa dừng lại.

Nhớ rõ mấy chục năm trước, đại chất nữ Vương Ly Từ viết thư trở về, muốn đi theo sư tôn đi Hàn Nguyệt Tiên Triều. Nàng ở trong lòng cũng biểu đạt qua, ý của sư tôn nàng hình như là muốn hảo hảo bồi dưỡng nàng, tương lai để cho nàng tham gia Thánh tử chi tranh, bước lên vị trí Thánh địa chi chủ.

“Ba người?”

“Nữ nhi, cháu gái, cháu gái…” Vương Thủ Triết lập tức có chút đau đầu.

…

Chương 16: Đại thiên kiêu quét ngang đế đô!

…

“Tứ gia gia, Tứ gia gia ngài làm sao vậy?” Ngay trong lúc Vương Thủ Triết hoảng hốt, giọng nói thanh thúy của Vương Quân Ỷ vang lên: “Nếu ngài cảm thấy 【liên minh hỗ trợ thiên tài mỹ thiếu nữ】 của chúng ta không thích hợp, vậy người ta liền giải tán đi.”

“Cái này… cũng không cần.” Vương Thủ Triết không sao cả nói, trong lòng lại thầm nghĩ, tổ hợp thiếu nữ như thế này, không bao lâu nữa bộ phận bên trong sẽ sụp đổ, tan thành mây khói.

Đợi đã… Trong cái tên trước mà Khởi Khởi nói, có chữ “xinh” sao?

“Thật tốt quá, nếu Tứ gia gia đều đồng ý, vậy 【liên minh hỗ trợ thiên tài mỹ thiếu nữ vô địch thiên tài của chúng ta】 liền có thể chính thức treo biển hiệu thành lập.” Vương Anh Ỷ hoan hô không thôi.

Còn có hai tiểu bối nữ oa oa, cũng theo đó hoan hô lên.

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Tiểu nha đầu Ỷ này, thật đúng là rất biết thuận cột mà bò đấy. Cái gì gọi là ta đồng ý? Nhìn dáng vẻ cao hứng kia của ngươi, chẳng lẽ quên chính mình còn bị ta trói?

Tiểu tử Thủ Dũng kia cả đời trung thực, tại sao lại sinh ra đứa cháu gái như vậy?

Lúc này, hắn cười ha ha nói: “Ỷ Ỷ à, vài năm nữa ngươi sẽ cùng Kiêm Gia đi thánh địa học hành tu hành, có vui không?”

“Vui vẻ” Vương Anh Khởi cười cực kỳ sáng lạn.

“Ỷ cô xem đó, Trường Ninh Vương thị chúng ta chỉ là một gia tộc lục phẩm nho nhỏ, đối với những gia tộc cao cao tại thượng mà nói, chúng ta chính là tiểu tộc nông thôn.” Vương Thủ Triết lời nói thấm thía: “Chờ cô và Kiêm Gia đi thánh địa,

nhất định phải không chịu thua kém Vương thị chúng ta, không thể khiến người ta coi thường Vương thị chúng ta.”

“Ừ, Tứ gia gia, Ỷ Ỷ nhất định sẽ cố gắng, để cho những kẻ mắt chó thánh địa nhìn người thấp kia biết, Vương thị chúng ta lợi hại bao nhiêu.” Vương Thiền Ỷ vẻ mặt nghiêm túc mà trịnh trọng nói.

“Vậy là tốt rồi, tứ gia gia xem trọng ngươi nha~”

Vương Thủ Triết nói xong, liền cười tủm tỉm bắt đầu lôi ra ngoài các loại cổ văn thi từ tập, cùng với giáo tài, mô phỏng quyển mà hắn tỉ mỉ biên soạn.

“Những thứ này, những thứ này, còn có những thứ kia, đều thuộc về ngươi. Mỗi một tháng qua, đều đến tiểu viện của Tứ gia gia để thi. Khảo qua được có thưởng, thi không qua sẽ bị phạt.”

“Cái gì!”

Vương Anh Khởi như bị sấm sét đánh, cả người đều ngây ra như phỗng.

Nàng muốn chạy, nhưng bị trói ở đâu cũng chạy không thoát. Theo sách nhét vào trong ngực càng ngày càng nhiều, trái tim của nàng cũng càng ngày càng trầm xuống, cả trái tim đều lạnh lẽo.

Nàng biết, Tứ gia gia nói muốn khảo thí, đó chính là thật sự muốn khảo thí, tuyệt đối không có giả mạo, cũng tuyệt đối đừng hòng qua khỏi. Tứ gia gia ở điểm này chưa bao giờ nói đùa.

Thời gian nháy mắt, Vương Anh Khởi chảy nước mắt ‘cảm động’.

Đây cũng là nguyên nhân Tứ gia gia lão nhân gia tên “Đại Ma Vương” đời đời truyền xuống.

Ngoại trừ Vương Anh Khởi ra, các hài tử nhỏ rách nát còn lại cũng không có một ma trảo nào có thể trốn được “đại ma vương”.

“Vương Mân Tĩnh, ngươi chính là đại tỷ của chữ lót ” bo bo bo”, mặc dù chữ lót “Hồng” hiện tại chỉ có một mình ngươi lẻ loi, nhưng dù sao cũng phải cấp cho hậu bối chữ “Oanh” phía

sau. Phải cố gắng như Ly Từ đại tỷ năm đó.” Vương Thủ Triết nói lời thấm thía vào trong lòng Vương Mân chín tuổi, nhét một quyển sách cổ văn học cơ sở, đề cao văn hóa.

“Hu hu, cảm ơn sự quan tâm của ngài, lão tổ tông.” Vương Hồng Tĩnh cũng rơi nước mắt “cảm động”.

Đến đời thứ mười một của nàng, bởi vì bối phận chênh lệch quá lớn, đối mặt đời chữ “Thủ” và “Lạc” đời thứ bảy Vương thị cũng đã trực tiếp gọi lão tổ tông.

Tựa như Vương Lung Yên tên Vương Thủ Triết đời thứ ba, cũng thường xuyên gọi lão tổ tông.

“Ninh Huy, ngươi là trưởng huynh chữ lót “Ninh”, phải dẫn đầu.” Vương Thủ Triết lại nhét một đống sách vỡ lòng cho Vương Ninh Huy.

Đứa bé trai mới chỉ bốn tuổi, còn mang theo vẻ mặt ngơ ngác.

“Vương Anh Y, đây là phần của con.”

“Vương An Tụng, Vương An Trạch, Vương Ngao ngữ, Vương Ngao Cầm, các ngươi chớ có cúi đầu, Tứ lão thái gia tuyệt đối sẽ không bất công.” Vương Thủ Triết đối với các tiểu bối trong gia tộc, ai nấy đều thuộc như lòng bàn tay, như lòng bàn tay.

Hắn giống như gió xuân trong mùa xuân, ấm áp quan tâm mỗi một tiểu bối gia tộc, không bỏ sót một cái nào.

Mỗi một đứa trẻ cảm nhận được sự quan tâm và ân cần khuyên học của trưởng bối, đều lộ ra tiếng nghẹn ngào vui quá mà khóc, lệ rơi đầy mặt, kích động đến không thể nói bằng lời.

Điều này làm cho Vương Thủ Triết rất vui mừng, hài tử của Vương thị chúng ta, quả nhiên đều là đứa bé ngoan tràn đầy ý chí chiến đấu, quan tâm đến Vương Thủ Triết lớn tuổi như hắn, cũng đều đáp lại bằng nước mắt nóng bỏng.

Được, thật sự là một đám con ngoan! Đây mới là căn cơ tương lai hưng thịnh không suy của Vương thị.

Sau khi cổ vũ hoàn thành.

Những xúc tu linh thực kia nhao nhao núp xuống lòng đất, biến mất vô tung vô ảnh.

Vương Thủ Triết nâng ấm trà, thỉnh thoảng nhấp một ngụm linh trà, lắc lắc ba cái, tâm trạng cực kỳ khoan khoái tiếp tục tuần trạch, xem có thể cho bọn nhỏ lần nữa mang đến tình yêu của trưởng bối.

Đợi đến khi bóng dáng của Vương Thủ Triết hoàn toàn biến mất trong góc, đám trẻ con vốn đang thút thít khóc đều ngã ngồi xuống đất, ôm một đống lớn sách, bắt đầu gào khóc.

Bọn họ khóc thương tâm như thế, bi thương như thế.

Một ít đại hài tử lớn tuổi cũng ở trong góc nhô đầu ra, trong ánh mắt mang theo vài phần cười trên nỗi đau của người khác, còn có mấy phần chua xót cùng hoài niệm.

Nhớ ngày đó bọn họ cũng từng như vậy.

Không có hưởng thụ qua sự quan tâm thân thiết của "đại ma vương", sao có thể xem như tộc nhân Vương thị "đúng cách"?

…

Không đề cập tới chuyện vặt ở chủ trạch Vương thị.

Vương Ly Dao ở quốc đô xa xôi thuộc về Long Thành, trong những ngày kế tiếp trôi qua thật sự là đặc sắc vô cùng.

Hành quận vương đã lĩnh ngộ thủ đoạn kinh doanh "Chân" với tốc độ nhanh nhất tháo bỏ khiêu vũ vốn có, ăn cơm là đủ dùng, đổi thành lôi đài Hắc Diệu Thiết, cũng hao phí khoản tiền khổng lồ để xây dựng một trận pháp phòng ngự.

Thuận tiện, hắn lấy cớ cho Ly Dao đại thiên kiêu tạo lôi đài rắn chắc, ngăn các lộ khiêu chiến giả ngăn ở ngoài cửa, cũng nhất nhất đăng ký tạo sách. Dùng lời của hắn mà nói, Đại Càn quốc chúng ta là xã hội văn minh, phàm là thi đấu tự nhiên phải có quy tắc, xin đăng ký lấy thẻ số, dựa theo ngày tháng có thứ tự khiêu chiến.

Hành động này, tuy khiến rất nhiều người bất mãn.

Nhưng ai bảo đó là Hành quận vương chứ?

Nếu không phải tuổi của hắn đã quá lớn, đã không thích hợp tiếp nhận truyền thừa Đại Đế, là tất nhiên có tư cách tham gia tranh đấu đế tử.

Nhân vật như vậy đang chế định quy tắc, cho dù có ý kiến lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể cười ha hả tiếp nhận, còn phải khen vài câu Hành quận vương làm rất tốt.

Kì thực.

Đó là Hành quận vương đang cố ý rang làm nhiệt độ, cũng chuẩn bị duy trì nhiệt độ tiếp tục, tận khả năng duy trì càng lâu.

Kể từ đó.

Vương Ly Dao được Hành quận vương ăn ngon uống ngon cung phụng, cứ cách hai ngày, đều tiếp nhận một lần khiêu chiến của thiên kiêu trẻ tuổi Quy Long Thành.

“Ta là thiên kiêu trẻ tuổi xếp thứ mười bảy của Quy Long Thành, Quy Long tứ phẩm Tôn thị Tôn Thiên Thu, Thiên Nhân cảnh lưỡng tầng đỉnh phong, năm nay chín mươi ba tuổi.”

Sau đó.

Sau mười hơi thở, gia hỏa tên Tôn Thiên Thu này đã bay ra khỏi lôi đài.

Qua hai ngày.

“Ta là Quy Long tứ phẩm Âu Dương thị bay lên, Thiên Nhân cảnh tầng ba đỉnh phong, năm nay 113 tuổi, rớt khỏi hàng đầu xếp hạng 16.”

Tại Bạch Vân Lầu người đông nghìn nghịt, tiêu phí thấp nhất trong tất cả các phòng bao lớn hơn gấp ba lần so với ban đầu, sau khi toàn bộ bàn tiệc lâm thời được thêm đầy ắp rượu và thức ăn thì Âu Dương Phi Dương kia chống đỡ được mười lăm hơi thở, bị oanh ra khỏi lôi đài.

Các loại sự tình như thế liên tục xuất hiện năm lần.

Thực khách (khán giả) rốt cục kìm nén không được tạo phản, dưới khoản tiêu phí lớn nhất như vậy còn có thể chạy đến xem thi đấu, ai mà không có quyền thế có tiền?

Trong đó có không ít người cũng là người trong hoàng thất.

Cho dù Hành quận vương ngươi quả thực có địa vị cao, nhưng cũng không thể hố người như thế chứ?

Chuyện này đã rất rõ ràng, Hành quận vương cố ý sắp xếp những người khiêu chiến lợi hại kia ra sau, dùng những thiên kiêu "rác rưởi" phía trước để góp đủ số.

Như vậy, Hành quận vương vì bình ổn "thiếp nộ" lập tức an bài một trận cao thủ thiên kiêu trẻ tuổi đứng hàng thứ bảy, 【Đại Càn Trần thị Trần Mục Anh】 tới khiêu chiến đại thiên kiêu Ly Dao.

Là một trong ba thế gia tam phẩm duy nhất của Đại Càn, có tư cách dùng hai chữ Đại Càn trước mặt thế gia.

Tuy rằng Trần thị cũng không phải là đi theo tiên đế đến khai hoang, nhưng lại là một nhân tài mới xuất hiện tinh tiến cực kỳ nhanh chóng.

Hiện giờ Đại Càn Trần thị vô cùng cường đại, trong gia tộc có trọn vẹn hai vị lão tổ tông Thần Thông cảnh.

Bởi vậy đánh ra bài này của Trần Mục Anh, khiến cho cơn giận của mọi người lắng xuống một chút. Sau đó, Hành quận vương lại bắt đầu rao tác với bên ngoài, thổi Trần Mục Anh giống như Duy Ngã Độc Tôn ở trên trời dưới đất vậy.

Có lời đồn nói, Trần Mục Anh là một trong những át chủ bài của Trần thị, hiện giờ xếp hạng thứ bảy thiên kiêu trẻ tuổi, chẳng qua là cố ý giấu dốt mà thôi.

Dưới các loại thổi phồng, lại đem Trần Mục Anh Tiển nhuộm thành một đại thiên kiêu ẩn tàng bách chiến bách thắng. Dường như chỉ cần hắn nguyện ý, có thể tùy thời lấy đầu như lấy túi lấy đồ vậy.

Theo lời đồn lan truyền, rất nhiều người có cảm giác chờ mong mãnh liệt đối với trận khiêu chiến này. Cho rằng cho dù lời đồn đãi quá kỳ thật, đây cũng tất nhiên là một trận khiêu chiến đáng để hồi phiếu, không thể bỏ qua.

Phòng bao của Bạch Vân Lầu tiêu phí thấp nhất, rất nhanh đã bị xào xạo đến gấp sáu lần lúc ban đầu.

Dưới sự chú ý của vạn chúng, Trần Mục Anh, người được đồn đãi rằng bản thân cũng có lòng tin bành trướng ở tầng ba Thiên Nhân cảnh, hắn cảm thấy mình đủ để đánh với đại thiên kiêu một trận, hắn đã thất bại!

Ba hơi thở!

Trần Mục Anh chỉ ra một chiêu, đã bị Vương Ly Dao dùng kiếm chưa từng ra khỏi vỏ, một kiếm phá!

Cũng không phải Trần Mục Anh thật sự không chịu nổi như thế, chỉ là nếu hắn nơm nớp lo sợ đánh với Ly Dao, ít nhất cũng sẽ không đánh khó coi như thế. Có thể thấy được đôi khi, lời đồn là biết lừa người, trải qua lần này Trần Mục Anh, nếu có thể từ trong thung lũng đi ra, chưa chắc không thể trở thành một đời hào kiệt.

Cùng lúc đó bị hố, còn có một đám thực khách, vốn là muốn dùng một trận kịch chiến nhẹ nhàng vui vẻ mà xuống đồ ăn.

Kết quả chỉ có vậy?

Trần Mục Anh kia, là dùng để phụ trợ Vương Ly Dao?

Thối đồ…

…

Cùng lúc đó.

Phía tây Quy Long Thành, cách hoàng cung đã có một khoảng cách, có một tòa trạch viện chiếm diện tích không nhỏ.

Tòa nhà này cũng không xa hoa, thoạt nhìn cũng không khác biệt gì so với những dinh thự khác, nhưng trên bảng hiệu cửa ra vào, lại khắc dấu hiệu Thương Long của hoàng thất Đại Càn.

Điều này có nghĩa là, chủ nhân tòa phủ đệ này là hoàng thất Đại Càn.

Ở Quy Long Thành, phủ đệ giống như vậy có rất nhiều. Đại Càn phát triển mấy ngàn năm, số lượng thành viên hoàng thất sớm đã nhiều không kể xiết, sản nghiệp thuộc về hoàng thất tự nhiên cũng nhiều đến mức người bình thường không thể tưởng tượng được.

Cho dù cho tới bây giờ, tuyệt đại bộ phận người trong hoàng thất, huyết mạch của hắn cách đích mạch kỳ thật đã tương đối xa, nồng độ huyết mạch cũng còn xa mới cường đại như đích mạch, nhưng so với các thế gia trung phẩm khác vẫn mạnh hơn rất nhiều, ngẫu nhiên cũng có thể sinh ra đại thiên kiêu.

Thế hệ này, trong trực mạch hoàng thất liền sinh ra một vị đại thiên kiêu, tên gọi là "Ngô Chí Hành", bởi vì thiên phú dị bẩm, mà được Long Xương Đế coi trọng, cố ý đưa hắn đến quốc đô Quy Long Thành, do hoàng thất đích mạch danh sư giáo dưỡng, hôm nay đã hơn mười năm.

Tòa dinh thự tên là "Hành Viên" này, chính là phủ đệ mà Long Xương đế ban cho vị đại thiên kiêu trực mạch này.

Hậu viện hành viên.

Trong hoa viên cỏ cây xanh um, rất có thú vị, một thanh niên đang khoanh chân ngồi trên một tảng đá lồi lên cạnh hồ nước, hai mắt khép hờ, lẳng lặng tìm hiểu thiên địa pháp tắc.

Người thanh niên này, dĩ nhiên là chủ nhân của hành viên này, Ngô Chí Hành.

Ở phía sau hắn, một đạo hư ảnh hình rồng đã ngưng thực độ nhất định đang chậm rãi du duệ, tản mát ra uy thế bàng bạc mà hùng vĩ.

Nhưng khác với Thương Long toàn thân màu vàng, hư ảnh hình rồng này lại là màu xanh, không phải màu xanh biếc như thủy hệ Thanh Long, mà là màu xanh biếc giống như trời xanh mây trắng mang theo khí tức mênh mông. Ở dưới sườn long ảnh kia, càng có một đôi cánh thật lớn, cánh có ngũ thải, mang theo khí tức thần thánh mà huyền ảo.

Theo hư ảnh kia chậm rãi du duệ, gió trong thiên địa cũng phảng phất bị dẫn dắt, vờn quanh thanh niên tạo thành từng đạo phong tức, theo hô hấp của hắn thu lại, phảng phất có sinh mệnh.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Bỗng dưng.

Hai đầu lông mày thanh niên như có một vệt kim quang hiện lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, long ảnh màu xanh biếc phía sau hắn phảng phất sống lại, ánh mắt sáng lên, vỗ cánh hướng bầu trời phát ra một tiếng long ngâm kéo dài.

Gió.

Gió mát lạnh tựa như nhận được mệnh lệnh, cuốn qua thiên địa gào thét, cuốn cỏ cây, nhấc lên gợn nước, lại xoay quanh lên không trung, gào thét bay về phía nơi cực xa.

Long ảnh màu xanh biếc lại rung cánh.

Gió trong thiên địa chợt biến đổi, cuồng phong đột nhiên nổi lên, mây đen hội tụ, thời tiết đột nhiên từ vạn dặm trời quang biến thành mây đen dày đặc.

Trên bầu trời đình viện, mây đen cuồn cuộn, có từng trận sấm rền truyền đến.

Bỗng dưng.

Một đạo thiểm điện cắt qua màn trời, giữa thiên địa truyền đến từng trận tiếng vang ầm ầm. Trong tiếng vang lớn, nước mưa như thác nước trút xuống, lại giống như bị ước thúc, vẻn vẹn rơi vào trong một phương tiểu viện này.

Ngoài viện cách một bức tường, mặt đất khô ráo như lúc ban đầu, ngay cả nửa điểm bọt nước cũng không thấy.

Trong màn mưa tầm tã, thanh niên vẫn khoanh chân ngồi như cũ, hai mắt hơi khép, cả người giống như đắm chìm trong một loại ý uẩn khó có thể nói rõ, vật ngã lưỡng vong.

Giọt mưa rơi xuống bả vai của hắn, lọn tóc, theo vạt áo hắn trượt xuống, quần áo vẫn khô ráo như lúc ban đầu, không để lại nửa điểm dấu vết ướt át.

Đó là bởi vì ngoài thân của hắn, trên quần áo dán một tầng gió mỏng như màng mỏng, ngăn cách giọt mưa, cũng ngăn cách thiên địa.

Cũng không biết qua bao lâu, mây đen trên bầu trời đình viện mới chậm rãi tản đi.

Mây tiêu, mưa phùn.

Thanh niên trong sân cũng chậm rãi mở mắt.

“Chí Hành ngoan tôn, ngươi xem như đã tỉnh ~ chúng ta đã sắp nhàm chán chết rồi.”

Bỗng dưng.

nghiêng bên trên truyền đến một thanh âm tức giận.

Thanh niên, cũng chính là Ngô Chí Hành ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện trên cây bên cạnh đang ngồi một tiểu la lỵ mặc váy màu tím.

Nàng búi tóc song nha đáng yêu, trên búi tóc buộc dây lưng màu vàng xinh đẹp, vẻ mặt tràn đầy thanh xuân, nhìn qua đặc biệt xinh đẹp đáng yêu.

Cũng không biết tới bao lâu, hai chân nàng lắc lư, rõ ràng có chút nhàm chán.

Ở bên cạnh nàng còn đi theo một mỹ phụ trung niên mặc váy màu thu, mặc trang phục thị nữ, đang dùng pháp quyết che mưa. Thấy nam nhân nhìn qua, mỹ phụ trung niên còn thi lễ một nửa với hắn.

“Gặp Tuyết Ngưng Hoàng cô nãi nãi.”

Ngô Chí Hành lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy, có nề có nếp, cung kính hành lễ với tiểu loli, sau đó lại hướng về mỹ phụ trung niên kia đáp lễ.

Tiểu loli này chính là hậu duệ của hoàng thất đích mạch, tên là “Ngô Tuyết Ngưng”, bối phận cao hơn hắn hai đời. Dựa theo quy củ của hoàng thất, cho dù hắn hiện tại đã hơn chín mươi tuổi, vẫn phải gọi cô nãi nãi Ngô Tuyết Ngưng.

Vị mỹ phụ trung niên bên cạnh Ngô Tuyết Ngưng đương nhiên là người hầu bên cạnh nàng, kiêm hộ vệ.

“Miễn lễ, bình thân đi!”

Ngô Tuyết Ngưng tựa như tiểu đại nhân lên tiếng, lập tức lăng không nhảy lên, nhẹ nhàng trùng hợp đáp xuống.

Nàng tuy rằng mới mười ba tuổi, nhưng tu vi đã Luyện Khí cảnh tầng chín, qua hơn một năm nữa là có thể tấn thăng Linh Đài cảnh. Mặc dù bởi vì tuổi tác quá nhỏ, vận dụng huyền kỹ còn chưa đủ thuần thục, nhưng nghiễm nhiên đã là bộ dáng tiểu cao thủ một phương.

“Bên ngoài đã huyên náo đến mức toàn thành mưa gió rồi, ngươi lại còn có tâm tư ở chỗ này thanh thản ổn định tu luyện?” Ngô Tuyết Ngưng chắp tay sau lưng đi vòng quanh Ngô Chí Hành một vòng, trong đôi mắt to của Bố Linh Bố

Linh tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Định tính của ngươi thật tốt quá đi~”

Ngô Chí Hành nghi hoặc khó hiểu: “Hoàng cô nãi nãi là chỉ…”

“Còn có thể có chuyện gì? Đương nhiên là chuyện đó rồi.” Ngô Tuyết nhớ lại, “Còn cái kia… trong Bạch Vân Lâu nhà của Dục Bích nha đầu, không phải là đại thiên kiêu gọi là “Vương Ly Dao”, đã nói một trăm năm mươi tuổi thì không từ chối sao? Đây chính là “Đại thiên kiêu thí phong” trăm năm khó gặp.”

Nói xong, trên mặt Ngô Tuyết Ngưng liền lộ ra biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhảy dựng lên dùng ngón tay mũm mĩm đâm vào trán Ngô Chí Hành nói: “Người ta cũng đánh tới tận cửa rồi, ngươi thân là thanh niên mười đại kiệt xuất đương đại, sao có thể không đếm xỉa đến? Nếu ta không phải tuổi quá nhỏ, đánh không lại nàng, ta đã sớm đi rồi.”

Mặc dù Ngô Tuyết Ngưng là đại thiên kiêu, nhưng nàng tuổi thật sự quá nhỏ, trong bạn cùng lứa tuổi xác thực rất mạnh, nhưng muốn tham gia đại thiên kiêu thí phong, liền hoàn toàn không đủ nhìn. Nếu thật sự muốn ra sân, đó chính là bị người tiện tay nghiền xuống.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ kích động này của nàng, nếu như nàng thật sự lớn hơn năm mươi tuổi, không, thậm chí còn không cần năm mươi tuổi, cho dù lớn thêm hai ba mươi tuổi, nàng không chừng thật sự sẽ trúng.

Ngô Chí Hành nhìn mà toát mồ hôi lạnh, lúng túng nói: “Cái này… Hoàng cô nãi nãi ngài biết ta mà, thật ra ta vốn không thích chiến đấu. Cái tên “thập đại thanh niên kiệt xuất” kia cũng là chính bọn họ xếp hạng, ta cũng không đáp ứng.”

“Đại thiên kiêu thí phong kia, ai muốn đi thì đi đi. Có thời gian rảnh rỗi như vậy, ta còn muốn dùng để lĩnh hội pháp tắc hơn, tranh thủ sớm ngày lĩnh ngộ tiểu thần thông, chuẩn bị bước vào Tử Phủ cảnh.”

“Ngươi! Ngươi ngươi! Thật sự là tức chết ta! Gỗ mục không thể khắc! ” Tiểu loli Ngô Tuyết ngưng khí đến mức giậm chân,

một khuôn mặt béo múp còn mang theo khuôn mặt trẻ con cũng tức đến đỏ cả lên.

Thấy thế, trung niên mỹ phụ bên cạnh nàng vội cười thấp giọng an ủi vài câu. Ngô Chí Hành cũng liên tục chắp tay, thì thào nói xin lỗi.

Vẻ mặt thở phì phò của tiểu loli lúc này mới dần dần thu lại.

Nàng chắp hai tay sau lưng, bắt đầu than thở: "Ai ~ ta sao lại mệnh khổ như vậy chứ? Rõ ràng thiên phú dị bẩm, tư chất tuyệt luân, cố tình sinh ra không gặp thời, cuộc chiến đế tử bởi vì tuổi quá nhỏ mà không theo kịp, cuộc chiến thánh tử ta thân là huyết mạch hoàng thất lại không tiện tham gia, khó có lần nào ngay cả đại thiên kiêu thí phong, cũng bởi vì thực lực quá yếu chỉ có thể xem náo nhiệt một chút."

"Ai~ xem ra đời này ta cũng chỉ có thể ỷ vào cuộc sống lưu manh của hoàng thất mà thôi. Ai da, bây giờ ngay cả đứa cháu ngoan ngoãn nghe lời cũng không nghe lời ta."

Sao lời này nghe cứ như muốn ăn đòn vậy nhỉ.

Khóe miệng Ngô Chí Hành giật giật: "Hoàng cô nãi nãi, rốt cuộc ngài muốn làm cái gì, ngài cứ nói thẳng là được."

"Ha ha, vẫn là đứa cháu ngoan ngươi hiểu ta." Vẻ mặt uể oải của tiểu loli Ngô Tuyết lập tức thu lại, đổi thành vẻ mặt tươi cười, "Ta muốn ngươi dẫn ta đi Bạch Vân Lầu, vây xem đại thiên kiêu thử phong. Ngươi cũng biết, nếu như không có người đủ thực lực mang theo, phụ vương ta sẽ không để cho ta đi."

"Chuyện này…" Ngô Chí Hành do dự.

Tiểu loli nheo mắt, rất có ý tứ "Ngươi dám từ chối thì phải cho ngươi đẹp mắt".

Ngô Chí Hành nhớ lại đủ loại chiến tích " huy hoàng" trong quá khứ của cô nãi nãi, lập tức đau đầu không thôi, tuy rằng không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

"Cháu ngoan, ta biết ngay ngươi rất nghe lời. Đi đi, đi Bạch Vân Lầu."

Ngô Tuyết Ngưng một lần nữa mở to hai mắt, vẻ mặt nhu thuận đáng yêu lôi kéo Ngô Chí Hành đi ra ngoài, đồng thời

trong lòng cười hắc hắc không ngừng.

Nàng biết, chí hành hiền tôn nhất định sẽ đáp ứng, lần này không chỉ có thể đi vây xem đại thiên kiêu thí phong, còn có thể ép Chí Hành ngoan tôn ra tay một lần, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Hắc hắc! Nàng thật sự quá thông minh!

…

Bên trong Bạch Vân Lầu.

Hành quận vương tốn không ít công phu, cuối cùng cũng trấn an được cảm xúc của các thực khách, biểu thị trận tiếp theo nếu không có gì đặc sắc thì sẽ trả lại đồ ăn!

Sau đó.

Hắn vội vàng chạy vào phòng khách mà Vương Ly Dao nghỉ ngơi, liên thanh oán giận nói: "Ly Dao tiểu thư của ta, ngươi không thể đánh một trận thật tốt sao? Diễn thêm một lát, cho dù diễn ba mươi hơi thở cũng được."

"Quận vương điện hạ, đi ra bên ngoài phụ thân có dặn dò." Vương Ly Dao chậm rãi uống linh trà, trịnh trọng nói: "Làm người phải có điểm mấu chốt của mình, nên làm thế nào thì làm thế đó."

"Phụ thân… Xem ra phụ thân của ngươi là Vương Thủ Triết, nghe tên chắc chắn là người bảo thủ vô vị." Hành quận vương vỗ trán một cái, có chút bất đắc dĩ nói: "Thôi thôi, không bằng như vậy, từ giờ trở đi, Bạch Vân Lầu cho đến ngày đại thiên kiêu thí phong của Ly Dao tiểu thư, bổn vương sẽ chia cho ngươi đủ một phần! Ngươi có biết đây là một khoản tiền lớn không?"

"Biết." Vương Ly Dao gật đầu nói: "Nghe hơi thú vị."

"Tốt tốt tốt, vậy chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện." Hành quận vương nở nụ cười an ủi, "Để vãn hồi danh dự, trận tiếp theo bản vương quyết nghị dùng Vương An Nam của Đại Càn Vương thị."

"Vương An Nam? Đại Càn Vương thị chữ lót an?" Đôi mắt đẹp của Vương Ly Dao giống như có chút hoảng hốt: "Bối phận này…"

“Bối phận này ở Đại Càn Vương thị quả thật có chút cao, nhưng mà hắn còn rất trẻ tuổi. Ly Dao tiểu thư cô cũng đừng quá coi thường hắn, đây chính là thiên kiêu trẻ tuổi xếp hạng thứ ba, thực tế xếp hạng thứ hai, thiên tư trải qua một loạt thăng cấp đã đạt tới Thiên kiêu Ất đẳng. Năm nay chín mươi bốn tuổi, thực lực đã chen thân Thiên Nhân cảnh tầng bốn!”

“Được thôi.” Dù là lấy tâm thái của Vương Ly Dao, đều có một tia chập chờn, nhưng mà loại ý niệm này cũng chỉ là thoáng qua, nhàn nhạt nói: “Ba phần, tính từ trận chiến đầu tiên, tất cả ba phần thu nhập buôn bán, ta liền đạt thành hợp tác với quận vương điện hạ?”

“Cái gì?” Hành quận vương ừng ực một tiếng, muốn mặc cả, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của Vương Ly Dao, đành phải cắn răng nói: “Ba thành ba thành, ngươi nha, cũng giống như nha đầu Ly Từ kia, chỉ là một con quỷ tham ăn.”

“Bất quá, lần này Vương An Nam, Ly Dao ngươi phải đánh đẹp một chút, ít nhất phải đánh hết thời gian một nén nhang, nếu không sau này bổn quận vương không dễ sắp xếp.”

Bỗng nhiên.

Vương Ly Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút kỳ lạ nói: “Quận Vương điện hạ có biết, Đại Càn Vương thị là chủ mạch của Trường Ninh Vương thị chúng ta không?”

“Còn có chuyện như thế? Cũng đúng, ta mơ hồ nhớ lúc trước Vương thị có chữ lót Ly, nhưng hình như không có gì quá tiền đồ.” Hành quận vương kinh dị bất định, ngược lại càng thêm kinh hỉ nói: “Nhưng nếu đã như thế, như thế ngược lại càng có không gian lăng xê. Đợt này, chúng ta phát tài rồi.”

Thật ra trước kia, Hành quận vương luôn coi tiền tài là vật ngoài thân, loại tâm tính phong đạm vân khinh này cho đến sau khi ở chung với Ly Từ năm năm…

“Quận vương có biết, Vương An Nam kia nếu coi là bối phận, hắn là tôn tử của con không?” Vương Ly Dao nâng chén trà lên thưởng thức một ngụm, “Điểm này, khiến con rất khó xử, không phải rất xấu hổ ra tay đánh hắn.”

“Vậy ý của Ly Dao tiểu thư là…” Hành quận vương nghi ngờ không thôi: “Hay là, chúng ta đổi lấy cái thứ tư của Công Dã gia?”

“Không, trận này, phải thêm tiền!”

“…” Hành quận vương.

…

Chương 17: Ta là cô nãi nãi Vương Ly Dao của ngươi đây…

…

“Vương Ly Dao, chúng ta đã nói rồi, tất cả ba phần kinh doanh!”

Sau hơn mười hơi thở, Hành quận vương mới bị chọc tức đến nhảy cao ba thước. Lúc này ông ta đâu còn chút phong phạm lễ nghi của quận vương gia, ung dung bình tĩnh khí độ? Ngược lại giống như một tiểu dân phố phường tính toán chi li.

Hắn chỉ vào Vương Ly Dao, cả giận nói: “Ngươi có biết, một lời hứa của quân tử đáng giá ngàn vàng không?”

Con người, chỉ có sau khi trải qua nghèo, mới có thể so đo lợi ích, quận vương cũng như thế.

“Thứ nhất, ta là tiểu nữ tử. Quận Vương điện hạ có nghe nói, chỉ có tiểu nữ tử là khó nuôi không? Thứ hai, Vương An Nam kia chính là cháu trai của ta, đánh hắn có chút không đành lòng.” Vương Ly Dao bình tĩnh mà không dao động nói: “Trận này chỉ cần tăng đến năm thành, ta liền miễn cưỡng lấy lòng hắn.”

“Một tên như ngươi không đành lòng mà muốn nhiều thêm hai phần ư? Ngươi đường đường là chân truyền của Thiên Hà, tương lai sẽ trở thành đại thiên kiêu trên con đường thánh tử, có thể nể mặt chút được hay không?” Trong lòng Hành quận vương cứ như bị dao cắt một đường, đau đớn vô cùng.

“Ai ~ sư tôn của ta… phá sản.” Vương Ly Dao thở dài một tiếng.

“Cái gì? Thiên Hà tiền bối ngài ấy…” Hành quận vương lập tức khiếp sợ: “Ngài ấy, toàn bộ gia sản của ngài ấy, toàn bộ bị ném vào trong đó?”

“Toàn bộ đập vào, quan tài cũng không còn.” Vương Ly Dao nghiêm túc gật đầu.

Lời nàng nói là sự thật, kỳ thật không phải sư tôn Thiên Hà chân nhân của nàng đầu tư thật lớn vào nàng, còn có gia tộc

ủng hộ nàng cũng là tận lực.

“Khá lắm, thật khí phách, vậy Ly Dao tiểu thư ngươi bây giờ…?” Hành quận vương lại bắt đầu đổi cách xưng hô, trong nháy mắt khách khí lên.

Thiên Hà chân nhân chính là lão tiền bối Thần Thông cảnh sống một ngàn mấy trăm năm, tiền tài và tài nguyên có thể tích góp được tất nhiên là con số kinh người, bây giờ lại toàn bộ dùng để đầu tư đồ đệ của Vương Ly Dao, có thể thấy quyết tâm của hắn, cũng có thể tưởng tượng được lá bài tẩy của Vương Ly Dao bây giờ sâu bao nhiêu.

“Tóm lại, sẽ không khiến điện hạ thất vọng.” Vương Ly Dao tránh thật nói.

“Được được, năm phần năm.” Hành quận vương tựa như hăng tiết, thoáng cái tinh thần lại bắt đầu phấn chấn: “Có điều phải nói trước, tiếp theo nên đánh như thế nào, ngươi phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Hai già trẻ chúng ta liên thủ kiếm một khoản lớn.”

Đến tận lúc này, trong lòng Hành quận vương mới có chút cảm khái, hóa ra kiếm tiền nên kiếm như vậy. Trước đây mỗi lần đại thiên kiêu thí phong, đều là phi thường náo nhiệt, nhưng mà danh tiếng đại thiên kiêu ngược lại đánh ra được, căn bản không có kiếm được tiền.

Tựa như Công Dương Sách… còn có lúc trước Ngô Hàn Hành hắn còn ở trong thập đại thanh niên kiệt xuất của quốc đô… Đều quá tâm cao khí ngạo, làm sao so được với sự thật như Vương Ly Dao?

Đợi một chút…

Hành quận vương đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Đúng rồi, Ly Dao nàng vừa vặn xuất hiện ở trận chung kết dạ dày vương, cũng đánh vang trận chiến đầu tiên, theo đó Bạch Vân Lầu mang đến nhân khí rất lớn cho hắn, sau đó ở thời khắc mấu chốt ép giá…

Chẳng lẽ tất cả đều là Vương Ly Dao đã sớm tính kế?

Không thể nào.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Hành quận vương liền tự mình phủ quyết.

Vương Ly Dao còn trẻ tuổi, lại sớm đi theo Thiên Hà chân nhân tu luyện, nhìn dáng vẻ tiên tư bồng bềnh của nàng, cũng không giống một nữ tử tâm cơ quá sâu, chẳng qua vì thiếu tiền nên mới ra giá.

Việc này, hơn phân nửa chỉ là trùng hợp mà thôi.

Sau đó.

Dưới mưu tính sâu xa của Hành quận vương, bên trong Quy Long Thành phong vân nổi lên bốn phía, lời đồn và chân tướng cùng bay. Nói chung, đều là đại thiên kiêu Vương Ly Dao, chính là một thế gia lục phẩm nho nhỏ đến từ Lũng Tả quận trưởng Ninh Vệ —— Trường Ninh Vương thị.

Trong mắt các quyền quý và thế gia ở Quy Long Thành, đừng nói Lũng Tả quận hẻo lánh, ngay cả Khánh An quận cũng cảm thấy là khu vực xa xôi. Về phần Trường Ninh vệ nho nhỏ, tám đời chưa từng nghe nói.

Ngoài cảm khái ra, bọn họ đều thán phục thế gia của Trường Ninh vệ nho nhỏ kia đã bay ra một con phượng hoàng vàng.

Điều này khiến người ta không kìm lòng được mà nghĩ đến Công Dương Sách, nhớ lúc trước Công Dương Sách cũng xuất thân từ một thế gia không đáng chú ý, nhưng hiện giờ Công Dương Sách đã quật khởi sau đó là Công Dương Sách, hơn nữa khí thế rất mạnh.

Chắc hẳn Trường Ninh Vương thị không đáng chú ý kia, tương lai không thể không bị nâng đến ngũ phẩm, thậm chí cao hơn một tầng.

Theo cái tên của Vương Ly Dao và Công Dương Sách không ngừng được nhắc tới, hai vị đại thiên kiêu trước sau cách một trăm mấy chục năm, đến quốc đô thí phong, tự nhiên được bày ra cùng nhau so sánh.

Hai người xuất thân không sai biệt lắm, nhưng lúc thử phong chênh lệch tuổi tác rất lớn. Lúc ấy Công Dương Sách đã chín mươi mấy tuổi, mà Vương Ly Dao còn chưa tới bảy mươi. Nhưng Vương Ly Dao lại có thể trong thời gian ba hơi thở

ngắn ngủi đánh bại Trần Mục Anh, thể hiện ra thực lực vượt xa dự liệu.

Bởi vậy, có một số người cảm thấy lúc ấy Công Dương Sách lợi hại, mà lại có một số người cảm thấy lúc này Vương Ly Dao lợi hại. Hai nhóm nhân mã dưới sự khiêu khích của "người có tâm", dần dần cãi lộn, sau đó xảy ra nghị luận cực lớn.

Danh tiếng cá nhân của Vương Ly Dao tăng vọt, ngay cả cái tên Trường Ninh Vương thị cũng dần dần bị người ta biết đến.

Sau đó, Bạch Vân Lầu lại tuôn ra tin tức, ba ngày sau, trong thập đại thanh niên kiệt xuất xếp hạng thứ ba, thật ra Vương An Nam xếp thứ hai, sắp sửa đánh một trận với đại thiên kiêu Vương Ly Dao.

Sở dĩ người này xếp thứ ba chủ yếu là trong số những người trẻ tuổi từ trăm tuổi trở xuống ở quốc đô, còn có hai vị đại thiên kiêu.

Một vị trong đó chính là con cháu hoàng thất Ngô Chí Hành được công nhận, tu vi của hắn còn chưa tới Tử Phủ cảnh, cũng chưa từng lập chiến công, tạm thời không phong được quận vương.

Càng đáng tiếc hơn chính là, xuất thân của Ngô Chí Hành ở trong hoàng thất không quá tốt. Huyết mạch của hắn cũng không phải do đương kim Đại Đế nhất mạch truyền thừa xuống, mà là một nhánh huyết mạch hoàng thất khác mà tiên đế lưu truyền tới nay.

Trong thời đại huyết mạch truyền thừa con nối dõi hưng thịnh, một nhánh huyết mạch truyền thừa khác của tiên đế đã cực kỳ nhỏ bé.

Mặc dù đại đế thương kỳ tài, đem nó tiếp nhập quốc đô xem như " đích mạch" để nuôi dưỡng, cho hắn đãi ngộ không tệ, nhưng chung quy sẽ không cho hắn thân phận chuẩn đế tử. Trên thực tế, đừng nói đại đế không muốn, cho dù đại đế nguyện ý, các thân vương hoàng thất và quận vương còn lại, cũng đều sẽ phản đối mãnh liệt.

Như vậy cũng giống như là Vương Thủ Triết tìm tiểu bối của Lũng Tả Vương thị, đến đây tranh thủ vị trí gia chủ của

Trường Ninh Vương thị không đáng tin cậy, các tộc nhân tộc lão tất nhiên sẽ không đồng ý.

Ngô Chí Hành này, chính là một trong những cao thủ trẻ tuổi dưới trăm tuổi, không có chút nào tranh cãi.

Cũng là con hổ chặn đường lớn nhất trong cuộc chiến đại thiên kiêu thí phong của Vương Ly Dao trong tương lai.

Mà một vị đại thiên kiêu khác, thực lực không ra sao.

Chỉ vì Ngô Tuyết Ngưng người ta hiện tại mới mười ba tuổi, ngay cả Linh Đài cảnh cũng chưa tới. Sở dĩ bảo nàng xếp hạng thứ hai, đơn giản là bởi vì nàng xuất thân quá cao, cùng huyết mạch đương kim bệ hạ, cơ hồ là nhất mạch tương thừa mà tới.

Hơn nữa nhất mạch này của nàng, trong lão tổ tông bên trên có hai vị thân vương!

Nhân vật như vậy, đã giống như tiểu công chúa tôn quý của cả Đại Càn rồi. Nhân vật bậc này, thiên kiêu của các thế gia, sao có thể tự chuốc nhục đi đoạt vị trí của nàng?

Huống chi, thật sự đi khiêu chiến một nha đầu mười ba tuổi, thắng chính bọn họ cũng không có mặt mũi.

Bởi vậy, Vương An Nam mặc dù không phải đại thiên kiêu, nhưng cũng là cao thủ thanh niên thực sự đứng thứ hai.

Với năng lực của Hành quận vương sau khi thức tỉnh, ngay cả Trần Mục Anh xếp thứ bảy cũng có thể bị xào xáo xôn xao, giống như khí thế lớn chỉ có một mình ông ta trên trời dưới đất. Càng không nói đến Vương An Nam xếp thứ hai thực tế.

Dưới sự lăng xê phô thiên cái địa, thanh danh của Vương An Nam nhanh chóng tăng vọt, trong lời nói lưu truyền ở các đại tửu lâu đầu đường cuối ngõ, Vương An Nam hắn đã được vinh dự là nhân tài ngàn năm khó xuất của Đại Càn Vương thị.

Hắn chính là cứu tinh của Đại Càn Vương thị đang dần dần suy thoái, trên vai gánh vác sứ mệnh trọng đại của Vương thị một lần nữa quật khởi, trở về nhị phẩm.

Thương Ngô Nhai.

Là một trong những ngã tư náo nhiệt nhất Quy Long Thành, nơi này có đủ loại cửa hàng cực kỳ cao cấp. Ở chỗ này, linh

khí pháp bảo, đan dược trận bàn, huyền công bí tịch cái gì cần có đều có.

Vương An Nam đã chín mươi bốn tuổi, bởi vì thăng cấp Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh đều rất sớm, bởi vậy nhìn qua cũng chỉ là dáng dấp của một công tử ca trẻ tuổi.

Hắn tuân theo gen tốt đẹp nhất của Vương thị, bộ dạng đẹp trai, cộng thêm một bộ trang phục huyền võ Thiên Linh Bảo Tàm Ti dệt, ngược lại có vẻ anh khí bức người, bề ngoài không tầm thường.

Đại Càn Vương thị chính là một trong những thế gia cổ xưa nhất trong Đại Càn quốc, lúc đỉnh cao nhất từng có một môn ba thần thông, chính là thế gia nhị phẩm nghiêm chỉnh, cũng là phụ tá đắc lực mà hoàng đế bệ hạ dựa vào.

Hơn nữa, bởi vì lão tổ đời đầu của Đại Càn Vương thị từng cùng khai quốc đại đế, Tử Vi Huyền Đô đại đế kề vai chiến đấu, vì khai thác Đại Càn quốc lập ra công lao hãn mã, trong gia tộc sẽ có một người có tư cách kế thừa cùng hưởng tước vị "Định quốc công".

Bởi vậy Đại Càn Vương thị, lại có thể được xưng là Đại Càn "Định quốc công phủ".

Phải biết rằng, trong cả thế gia Đại Càn, thế gia có tước vị công tước, chỉ có hai thế gia, không thể nói là không tôn vinh.

Đại sự gặp nước, bệ hạ còn thường thương thảo với Vương thị về đề nghị.

Nhưng hôm nay Vương thị sớm đã không phụ thịnh hội năm đó, tuy vẫn rất già, vẫn có thể kế thừa tước vị 【Định quốc công】, bệ hạ cũng vẫn "khách khí" như cũ, nhưng mà trong gia tộc chỉ có một vị lão tổ thần thông chèo chống, tự nhiên mà khiến thanh thế của Vương thị không còn lớn như trước.

Vương An Nam ở trong đám thiên kiêu, xếp hạng rất cao, cũng coi như là vãn hồi chút mặt mũi cho 【Định quốc công phủ】 đang ngày càng suy yếu. Bởi vậy, địa vị trong gia tộc khá cao, cũng rất được lão tổ tông yêu thích và coi trọng.

Lần này vì có thể biểu hiện xuất sắc trong trận chiến đại thiên kiêu, hắn cố ý đến phố Thương Ngô dạo một vòng, chính là vì

muốn xem có thể vận khí tốt, tìm được một số thứ hữu dụng hay không.

Hắn biết mình thắng hơn phân nửa là không thắng được. Yêu cầu của hắn cũng không cao, chỉ cầu có thể có một biểu hiện không tệ, ví dụ như trong tay Ly Dao đại thiên kiêu, ủng hộ nửa nén hương các loại.

Hắn cũng nhìn trận chiến kia của Trần Mục Anh, thuần túy là tiểu tử kia tự mình bay lên, bị bắt lại sơ hở.

Nhưng Vương An Nam đi dạo, liền đụng phải một người mặc giáp người quen. Người nọ vừa đến liền nhiệt tình chào hỏi một phen, sau đó nháy mắt ra hiệu: "An Nam huynh, huynh ẩn giấu đủ sâu. Xem ra là ta rất có mắt nhìn, đã sớm nhìn ra chỗ bất phàm của huynh đệ ngươi rồi."

Qua một lát, lại đụng phải một người quen Ất. Đối phương cũng nhiệt tình tìm từ giống như vậy.

Ngay sau đó, chính là người thứ ba, người thứ tư…

"An Nam thiếu gia, chẳng lẽ ngài thật sự là đại thiên kiêu ẩn tàng của Vương thị chúng ta?" Đám hộ vệ tùy tùng đều lộ ra ánh mắt khao khát.

Chuyện vì bảo vệ hạt giống tốt của gia tộc, cố ý che giấu thân phận đại thiên kiêu, trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra. Lẽ nào hiện tại chính là loại tình huống này?

"Nói bậy!" Vương An Nam sắc mặt bất thiện nói: "Ta có phải đại thiên kiêu hay không, các ngươi còn không rõ ràng sao? Huống chi, lấy tình hình gần đây của nhà chúng ta, có thể nuôi nổi hai Thần Thông chủng sao?"

"Hừ, tiểu quỷ khéo léo, xem ra đại thiên kiêu Vương Ly Dao kia cũng chỉ như vậy. Nàng cho rằng, ta sẽ mắc lừa giống như Trần Mục Anh sao?"

Nhưng còn chưa đi được hai bước.

Vương An Nam lại nghe được một tin khác, có người căn cứ manh mối dòng họ và chữ lót tiến hành điều tra, phát hiện thì ra Trường Ninh Vương thị là chi nhánh của Lũng Tả Vương thị, mà Lũng Tả Vương thị lại là chi nhánh của Đại Càn tam phẩm Vương thị.

Luận bối phận, Vương An Nam hắn lại là tôn tử của Vương Ly Dao.

Tin tức như thế, trực tiếp khiến Vương An Nam tức giận đến nổi điên. Thủ đoạn của đại thiên kiêu Vương Ly Dao kia quá ti tiện, lại dùng phương thức này để đả kích sĩ khí của hắn. Đường đường đại thiên kiêu, sao lại đến mức này?

Nhưng, lần lượt từng vụ xào, cũng khiến nhiệt độ trận chiến giữa Vương An Nam và Vương Ly Dao tăng đến cực hạn trong thời gian cực ngắn.

Vị trí phòng bao của Bạch Vân Lầu, đã tiến vào trình tự đấu giá…

Từng tấm từng tấm kim phiếu trán to nhập kho, khiến Hành quận vương cười đến tựa như phật Di Lặc, Ly Dao đại thiên kiêu này thật sự là tài thần nãi của hắn, không, con búp bê tài thần.

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Trong chớp mắt đã đến thời gian khiêu chiến.

Trong Bạch Vân Lầu người đông nghìn nghịt, người vây xem vô số.

Trong đó một gian nhã tọa coi như lịch sự tao nhã, Ngô Tuyết Ngưng tức giận đến mức bĩu môi: “Tên Hành quận vương xấu xí, lão tổ xấu xa! Tất cả mọi người đều là nhất mạch hoàng thất, hay là nhất mạch thân cận như vậy. Chỉ một gian phòng nhỏ mà lại thu phí đắt như vậy? Làm hại tiền tiêu vặt của ta đều bị móc sạch rồi.”

Dưới cơn giận dữ, “Tao lão đầu tử” của nàng cũng thiếu chút nữa phun ra miệng.

“Hoàng cô nãi nãi đừng tức giận.” Ngô Chí Hành uống trà, hảo ngôn khuyên giải an ủi: “Không phải quận vương điện hạ đã giảm giá cho chúng ta rồi sao? Hơn nữa, là ngài không nên đến xem. Ta nghĩ mãi mà không rõ, trận này có gì hay ho, Vương An Nam tất nhiên không phải là đối thủ của đại thiên kiêu Ly Dao.”

“Ngoại giới không phải có tin đồn, nói Vương An Nam là đại thiên kiêu ẩn tàng trong Định Quốc công phủ sao? Hơn nữa

còn là tôn tử đồng tông của Vương Ly Dao.” Ngô Tuyết mặt đầy kỳ quái nói: “Chuyện thú vị như vậy, chẳng lẽ không đáng để xem sao?”

“Ha ha ha…” Ngô Chí Hành lúng túng cười hai tiếng, che giấu đi qua: “Vậy thì rửa mắt chờ xem đi, ít nhất vẫn có thể nhìn thấy phong thái đại thiên kiêu Ly Dao.”

Tương tự như đối trắng, ở các nhã tọa lớn khác vang lên. Dù sao nhã tọa giá cả đều tăng đến trình độ như vậy, còn kiên trì phải bỏ tiền ra ngồi nhã tọa, thân phận nào sẽ kém?

Trận chiến này, ngay cả các hoàng thân quý tộc và quyền quý không thích xem náo nhiệt cũng bị hấp dẫn tới.

Trên lôi đài Hắc Diệu Thiết mới tinh, năng lượng trận pháp xung quanh bắt đầu khởi động.

Là người khiêu chiến, Vương An Nam dẫn đầu leo lên lôi đài. Một thân chiến đấu Huyền Vũ hoa lệ ăn vào, sắc mặt của hắn âm trầm như sắt, hiển nhiên tâm tình rất không tốt.

Cũng khó trách, hai ngày nay bị các bằng hữu mỗi ngày quan tâm cháu trai bà nội, tâm tình có thể tốt mới được gặp quỷ.

Thậm chí, nội bộ gia tộc đã bắt đầu đi điều tra việc này, nhìn xem rốt cuộc Trường Ninh Vương thị có phải là chi nhánh của Đại Càn Vương thị hay không… Nếu chi nhánh có thể xuất hiện một đại thiên kiêu, đối với chủ mạch cũng là một chuyện cực kỳ trọng đại.

Chỉ chốc lát sau.

Dưới sự chú ý của vạn người, Vương Ly Dao nhanh nhẹn bay lên lôi đài.

Bên tai nàng vang lên lời nhắc nhở cuối cùng của Hành quận vương: “Nha đầu, nhớ phải ít nhất một nén nhang… đặt nền móng cho đợt kiếm tiền tiếp theo của chúng ta.”

Theo tiếng nói hạ xuống.

Trận pháp phòng ngự ù ù khởi động, năng lượng quang thuẫn cường đại lóe lên, bao phủ hai người vào bên trong.

Vương Ly Dao ra trận, khí chất trác tuyệt, nhanh nhẹn như tiên, thật khiến rất nhiều người trước mắt sáng rõ. Dáng người,

khí chất, dáng vẻ như thế, ngược lại không phụ danh tiếng đại thiên kiêu.

Chỉ có Vương An Nam lòng tràn đầy khó chịu, hắn xanh mặt hành lễ với Vương Ly Dao, liền không kiên nhẫn nói: “Nghe nói Ly Dao đại thiên kiêu là cô nãi nãi của ta?”

“Theo lịch sử truyền thừa gia tộc và tự bối tính toán, đích thật là…” Vương Ly Dao bình tĩnh nói.

“Cuồng vọng! Hai tộc còn chưa nhận nhau, ngươi liền tùy ý nhận bối phận. Vương An Nam ta cũng có thể nói, ta mới là gia gia của ngươi.” Vương An Nam tức giận gào thét một câu, “Hôm nay, để gia gia An Nam nhà ngươi đến giáo huấn ngươi một chút!”

Dứt lời, thân hình hắn nhoáng một cái, phiêu nhiên hóa thành bảy tám đạo hư ảnh, mấy chục đạo kiếm quang, bao phủ Vương Ly Dao ở bên trong.

【 Phân Ảnh Kiếm của Vương thị 】, kiếm pháp thượng phẩm, chính là bí ẩn bất truyền của Vương thị.

Tục truyền, kiếm pháp này tu luyện tới đại thành, có thể hóa thành mấy trăm đạo hư ảnh cùng kiếm quang, chiến trường giết chóc vô địch.

Lời nói của Vương An Nam, nửa câu đầu cũng không có vấn đề gì. Dù sao, chưa từng tiếp xúc với đồng tông, còn phải do gia chủ và các tộc lão điều tra tộc phổ và kỷ yếu truyền thừa, thậm chí còn phải xác nhận nhiều lần mới có thể xác minh thân phận.

Vì vậy, nếu hắn chỉ trích còn chưa xác nhận, trước đừng nhận bừa thân thích, lấy tâm tính của Vương Ly Dao tự nhiên sẽ thản nhiên tiếp nhận.

Nhưng khẩu xuất khẩu xuất cuồng ngôn như vậy, chỉ là một tiểu bối bối chữ “An”, cũng dám nói là gia gia của Vương Ly Dao nàng, đây chẳng phải là ngay cả tiện nghi của phụ thân nàng cũng chiếm vào sao?

Chỉ một thoáng.

Trong ánh mắt của Vương Ly Dao liền có một tia lạnh lẽo hiện lên.

“Keng!”

Một tiếng kim thiết vang lên.

Chịu khí cơ của Ly Dao dẫn động, một thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa bỗng nhiên ra khỏi vỏ, run rẩy, vù vù, bay múa vòng quanh Vương Ly Dao.

Ánh sáng xanh mờ mịt rơi xuống, chiếu rọi sắc mặt Vương Ly Dao thành màu xanh.

Rõ ràng là “Huyền Ca” cực phẩm bảo kiếm!

“Ly Dao tỷ tỷ! Người kia quá đáng ghét, lại dám chiếm tiện nghi ngươi! Ta cùng ngươi đánh hắn!” Giọng Kiếm Linh như tiếng ca lảnh lót vang lên.

Khóe miệng Vương Ly Dao hơi khó nhận ra nhẹ nhàng cong lên, lập tức duỗi tay ra, “Huyền Ca” bỗng nhiên xuất hiện trong tay.

Sau một khắc.

Một đạo kiếm quang mênh mông như sóng biển gào thét lao ra.

Đối phó với một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tầng bốn, nàng có rất nhiều biện pháp, trong đó có vài loại phương thức cũng có thể chỉ tiêu hao huyền khí không nhiều lắm, liền dùng phương thức xảo diệu thắng được trận đấu. Nhưng mà, giờ phút này, nàng lại lựa chọn một loại không hoa lệ nhất.

—— lấy lực phá xảo!

Bây giờ nàng đã sáu mươi chín tuổi, thực lực đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng năm đỉnh phong, một thân huyền khí tinh thuần mà hùng hậu, chỉ là thực lực cảnh giới cũng đã vững vàng áp đảo Vương An Nam chỉ có Thiên Nhân cảnh tầng bốn.

Hơn nữa, lúc nàng tấn thăng Thiên Nhân cảnh cũng đã thức tỉnh Đạo thể, Thiên Hà chân nhân và mẫu thân cũng hoàn toàn không keo kiệt, đem cảm ngộ của bản thân đối với pháp tắc dốc túi truyền thụ, nhiều năm trầm tâm tìm hiểu, nàng đối với lĩnh ngộ pháp tắc cùng với nắm giữ đối với lực lượng, cùng nàng năm đó sớm đã không cùng một cấp bậc.

So sánh với Vương An Nam chỉ mới thức tỉnh linh thể, ưu thế này quá lớn rồi.

Càng đừng nói, cực phẩm bảo kiếm "Huyền Ca" có được Kiếm Linh, cũng không phải ăn chay.

Bảo kiếm một khi có được kiếm linh, liền có thể cùng người sử dụng tâm ý tương thông, tương đương với thần thức chi lực kéo dài, chiêu thức giống nhau, có thể điều động thiên địa linh khí, cùng với pháp tắc chi lực đều sẽ càng nhiều, đối với lực chiến đấu tăng thêm cũng không phải pháp bảo bình thường có thể so sánh.

Nếu không phải như thế, Thiên Hà chân nhân và Vương Thủ Triết cũng sẽ không hao tâm tổn trí, hao phí món tiền khổng lồ chuyên môn đi tìm cho nàng một thanh bảo kiếm cực phẩm mang kiếm linh về.

Ánh mắt Vương Ly Dao nghiêm nghị, dưới sự cộng thêm của "Huyền Ca" kiếm linh, kiếm quang trút xuống kia phảng phất ẩn chứa uy thế vô cùng vô tận, như sóng lớn mênh mông, lại giống như cơn lốc tàn phá bừa bãi đáng sợ.

Kiếm ý tinh thuần đến mấy gần như làn khí từ trong đó nở rộ ra, uy thế đáng sợ xuyên thấu qua trận pháp phòng hộ trên lôi đài tràn ngập ra, phảng phất có thể hủy thiên diệt địa.

Trước uy thế đáng sợ này, mấy phân ảnh và kiếm quang của Vương An Nam lập tức được tôn lên không chút thu hút.

"Tê!"

Dưới lôi đài, bên trong nhã tọa, hầu như đồng thời vang lên từng mảnh âm thanh hít vào khí lạnh, cũng không ít người trực tiếp giật mình đứng lên, biểu lộ kinh ngạc không thôi.

Đây, đây đây đây… Đây thật sự là thực lực mà một đại thiên kiêu sáu mươi chín tuổi có thể có?!

Bên trong nhã tọa, Ngô Tuyết Ngưng và tiểu loli cũng giật mình mở to hai mắt: "Oa a! Vị tiểu tỷ tỷ này lợi hại như vậy sao?"

Cái này cái này, hình như có chút không đúng lắm a, cho dù là đại thiên kiêu, hình như cũng không nên mạnh như vậy a? Chẳng lẽ là ký ức của nàng sai lầm?

Nàng không hiểu ra sao nhìn cháu nội nhà mình, đã thấy Ngô Chí Hành cũng là vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên, thực lực của Vương Ly Dao này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn ta. Huyết mạch sâu, sâu không lường được.

Hơn nữa một thanh bảo kiếm… thế mà…

Trên lôi đài, Vương An Nam đối mặt với kiếm quang càng là giật mình kêu lên.

Thực lực của hắn trong thế hệ trẻ tuổi đã xem như vô cùng mạnh mẽ, cũng coi là kiến thức qua không ít tràng diện lớn, nhưng lúc này lại có loại cảm giác bắp chân run rẩy.

Má ơi khung cảnh này, sao tư thế lại giống với hồi đánh cha hắn vậy?

Hắn vội vàng liều mạng vận chuyển huyền khí, toàn lực thi triển kiếm pháp chống đỡ đạo kiếm quang này, thậm chí còn nhanh tay lẹ mắt tế ra một tấm thuẫn pháp bảo trung phẩm.

Nhưng mà, ở trước mặt kiếm ý mênh mông như biển rộng kia, thế công của hắn phảng phất như là kiến càng lay cây, hoàn toàn là ở vào địa vị bị nghiền ép.

Chỉ một chiêu, Vương An Nam đã bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp hộc máu.

Hành quận vương ở tầng cao nhất nhìn mà gấp muốn chết, cũng bất chấp có hợp quy củ hay không, vội vàng truyền âm cho Vương Ly Dao: “Ly Dao tiểu thư, một nén nhang, đừng quên ngươi đã đáp ứng với ta, một nén nhang!”

Một nén nhang?

Tốt lắm, vậy thì đánh đủ một nén nhang!

Vương Ly Dao vẻ mặt bình tĩnh, ra tay lại không hề nương tay, chuyên chọn vị trí rất đau nhưng không nguy hiểm đến tính mạng mà xuống tay, cam đoan sẽ không tổn thương đến tính mạng cũng sẽ không lưu lại vết thương ngầm, trong lúc nhất thời đánh cho Vương An Nam thê thảm không thôi.

Ban đầu Vương An Nam còn cố gắng giữ thể diện, cuối cùng thật sự không chịu nổi, thê thảm thảm bắt đầu cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, Vương Ly Dao đồng ý phải đánh đủ một nén nhang, vậy khẳng định chính là một nén nhang, một phân một hào cũng sẽ không thiếu.

Thời gian một nén nhang.

Trong gian phòng trang nhã, trên bàn ở hiện trường, đều là lặng ngắt như tờ.

Đã nói là che giấu đại thiên kiêu mà? Không phải nói Vương An Nam gánh vác hy vọng quật khởi Định Quốc công phủ đâu?

“Ly Dao cô nãi nãi, ta sai rồi, ta thừa nhận, bà là cô nãi nãi thật sự của ta, đừng đánh nữa, đánh nữa thì đánh chết người.” Vương An Nam kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Nhưng Vương Ly Dao sao có thể để ý tới hắn, đã đáp ứng Hành quận vương phải đối chiến trong thời gian một nén nhang, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

A a a!

…

Chương 18: Khí vận! Thiên hạ vô song

…

“Cái này…”

Vị trí cùng trong bao sương có tầm nhìn vô cùng tốt, Ngô Tuyết Ngưng vừa rồi còn đang nói thầm, khuôn mặt xinh đẹp đã cứng ngắc.

Vương An Nam cũng được xem là cao thủ thanh niên nổi danh ở quốc đô.

Lại bị Vương Ly Dao kia đánh cho giống như cháu trai, cả sân chạy trối chết, kêu rên thảm thiết không thôi.

Có nhiều lần, Vương An Nam đã chạy ra ngoài sân, đánh không lại ngươi không đánh tổng hành đúng không? Lại bị Vương Ly Dao thân hình nhoáng một cái, trực tiếp dùng tốc độ quỷ mị ngăn cản, lấy vỏ kiếm hóa thành từng đạo kiếm khí, đánh cho hắn gào thét kêu gào.

Vô cùng thê thảm!

“Khụ khụ!” Ngô Tuyết rùng mình một cái, chớp chớp đôi mắt to nhìn Ngô Chí Hành: “Chí Hành ngoan tôn, Ly Dao đại thiên kiêu kia thoạt nhìn không đơn giản a. Nhìn ngươi cả ngày lảo đảo, cũng không biết ngươi có phải là đối thủ của nàng hay không?”

Ngô Chí Hành thổi thổi bọt Linh trà, nhấp một ngụm Linh trà nói: “Ngươi ngay cả Linh Đài cảnh cũng còn chưa tới, nói cứ như ngươi xem hiểu vậy.”

“Ngô Chí Hành!” Ngô Tuyết Ngưng tức giận đến hai gò má phồng lên, đôi mắt trợn tròn, “Bản quận chúa đang lo lắng cho ngươi. Thân là đại thiên kiêu hoàng thất, đừng đánh không lại một nha đầu nông thôn.”

“Đánh thắng được, đánh không lại, cũng không có vấn đề gì.“Ngô Chí Hành không quan trọng nói:“Lại không ảnh hưởng đến việc ta thăng cấp Tử Phủ cảnh.”

Ngô Tuyết Ngưng tức giận đến toàn thân run rẩy, gần như muốn đập bàn: “Sao có thể không liên quan? Nếu như ngươi

giống Vương An Nam, bị một nữ tử ấn xuống đất điên cuồng đánh. Mặt mũi hoàng gia chúng ta còn muốn không nữa sao? Quốc đô chúng ta mười đại thanh niên kiệt xuất còn không cần thể diện nữa sao? Tức chết ta, bản quận chủ yếu là lớn hơn năm mươi, không, sáu mươi tuổi! Há có thể cho phép Vương Ly Dao hoành hành ngang ngược ở quốc đô?"

"Kiếm của nàng không tầm thường, nội tình của nàng cũng không tầm thường." Thấy tiểu cô nãi nãi này tức giận, Ngô Chí Hành bất đắc dĩ giải thích nói: "Nàng ta ẩn giấu rất sâu, không giống đại thiên kiêu bình thường. Quên đi, nếu như nàng ta muốn cầm đệ nhất thì cứ để nàng ta đi thôi~ dù sao nàng ta cũng có tư cách này."

"Không được." Ngô Tuyết Ngưng mãnh liệt phản đối: "Nếu ngươi dám tùy ý nhận thua, ta, ta… ta sẽ đi đến chỗ bệ hạ cáo trạng! Kiếm lợi hại thì tính là gì, chúng ta đường đường là hoàng thất, còn có thể tìm không ra kiếm tốt? Ta đi tìm cho ngươi một thanh còn tốt hơn."

"Đó là cực phẩm bảo kiếm có được khí linh…" Ngô Chí Hành bất đắc dĩ nói: "Vẫn rất lợi hại."

"Vậy ta cũng cho ngươi… Cái gì? Kiếm mang khí linh?" Ngô Tuyết Ngưng hai tròng mắt tròn xoe nói, "Chính là loại pháp bảo biết nói chuyện sao?"

Dừng một chút, nàng khẽ cắn môi nói: "Được, ngươi chờ đó cho ta, ta thay ngươi tìm bệ hạ xin một cái. Tóm lại, ta tuyệt đối không cho phép ngươi thua nàng."

Nàng nhớ rõ trong tay hoàng bá kế thừa hình như có một cái, bằng không đi hỏi mượn hắn? Không được không được, Ngô Thừa Tự ỷ vào mình là chuẩn đế tử, ngày thường kiêu ngạo như vậy, hơn phân nửa sẽ không cho nàng mặt mũi.

Bỏ đi bỏ đi, nàng vẫn nên đi xin tổ gia gia thì hơn…

Thế này cũng được?

Ngô Chí Hành sờ lên đầu, khóe miệng nổi lên vẻ bất đắc dĩ.

Ngô Chí Hành ta không muốn tranh tới tranh lui, chỉ muốn yên lặng tu luyện, làm sao lại khó như vậy chứ?

Không đề cập tới các nhã tọa cùng bên trong tán tọa nghị luận ầm ĩ.

Vương An Nam trên lôi đài, từ lúc bắt đầu khóc lóc gào thét đến cầu xin tha thứ, đến cuối cùng, dứt khoát trực tiếp cuộn mình trên lôi đài, thuần thục ôm đầu tùy ý Vương Ly Dao quất, ngay cả giãy dụa cũng không giãy dụa nữa.

Bộ dáng kia, quả nhiên là thê thảm đáng thương đến cực hạn.

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng, Trần Mục Anh bị đánh bại trong ba hơi thở, đã là người thảm nhất. Nhưng không ngờ lại càng thảm hơn, Vương An Nam mới càng xui xẻo hơn.

Một nén nhang.

Vương Ly Dao thực hiện lời hứa với Hành quận vương, sau khi đánh đủ một nén hương mới ngừng tay, lạnh lùng hỏi: "Vương An Nam, ngươi là gia gia của ta?"

Vương An Nam toàn thân chật vật run rẩy ôm lấy mông đứng lên, sợ hãi đến mức ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Vương Ly Dao.

Nghe nói như thế, gã vội lắc đầu: "Không không không, ngài là cô nãi nãi của ta, ta, ta là tôn tử của ngài. Trước tiên, lúc trước là ta váng đầu."

Hắn cũng cảm nhận được, mặc dù thời gian một nén nhang này hắn bị đánh vô cùng thảm, nhưng đối phương lại không hạ tử thủ, toàn thân dưới núi không có chút tàn thương trí mạng nào, chính là một bộ vị nào đó không thể nói, có chút bị thương…

"Còn không mau cút về dưỡng thương, còn chờ ta đưa ngươi?" Đôi mắt xinh đẹp của Vương Ly Dao quét ngang: "Cút."

"Vâng vâng vâng, tôn nhi cút đi, cút ngay." Vương An Nam nào dám trêu chọc Vương Ly Dao nữa, vội vàng xám xịt lăn xuống lôi đài, dưới sự dìu đỡ của gia tướng và tùy tùng rời khỏi Bạch Vân Lầu.

Rất nhanh, đoàn người đã đi ra rất xa.

Gia tướng sắc mặt có chút âm trầm nói: “Thiếu gia, chẳng lẽ hôm nay chịu thiệt thòi như vậy sao? Có cần mời trưởng lão trong nhà xuất thủ, mặt mũi tìm về…”

“Chát!”

Gia tướng còn chưa nói xong đã bị Vương An Nam cho một cái bạt tai đánh ngã xuống đất.

Hắn nổi giận nói: “Ngươi tên ngu xuẩn này, là muốn hại chết bổn thiếu gia sao? Ngươi có biết nàng tên là Vương Ly Dao hay không, đó là trưởng bối của Ly Tự bối!”

Gia tướng đứng dậy, ủy khuất nói: “Ngài không phải nói, gia tộc còn chưa xác nhận việc này sao?”

“Chát!”

Vương An Nam lại thưởng cho hắn ta một hạt dẻ, giận dữ mà cười nói: “Ngươi còn dám ngu xuẩn một chút nữa sao? Người ta đường đường là một đại thiên kiêu, còn là đệ tử chân truyền của Thiên Hà chân nhân, đáng giá phải nói dối trong loại chuyện này sao?”

“Đó là người ta chiếm tiện nghi của Vương thị chúng ta sao? Đó là Vương thị chúng ta chiếm ánh sáng của người ta. Dựa vào ánh mắt của bản thiếu gia thì việc này hơn phân nửa là không giả được.”

Kể từ đó, gia tướng liên tục bị đánh càng thêm ủy khuất: “Nhưng lúc trước khi ngài còn ở trên lôi đài, không phải cũng rất kiêu ngạo sao? Còn nói…còn nói ngài là gia của nàng…”

Nói xong, thấy thiếu gia nhà mình thần sắc không đúng, thanh âm của hắn lập tức yếu đi, thất tha thất thểu không dám nói nữa.

“Ta đó… Ta mẹ nó… Nhất thời bị tức đến não tàn có được hay không?” Vương An Nam tức giận đến trợn trắng mắt: “Nếu ta có thể định tâm đến ngẫm lại, không xúc động như vậy, cần gì phải bị trận này đánh?”

Lại nói Vương An Nam một đường được dìu trở lại 【Định quốc công phủ】, y sư trong nhà bị thảm trạng của hắn dọa sợ hết hồn, vội vàng bôi thuốc cho hắn.

Nhưng hắn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị đương kim gia chủ Vương Vũ Xương mời tới.

Đã đến thế gia Tam phẩm, đã thuộc thế gia Thượng Tam phẩm. Tu sĩ Tử Phủ cảnh trong gia tộc đã không thể xem như lão tổ Trấn tộc nữa. Hơn nữa, vì lúc ra ngoài giao tiếp sẽ không vì tu vi mà thấp hơn những gia chủ khác, gia chủ cơ bản đều cần Tử Phủ cảnh đến đảm nhiệm.

Mà đại đa số dưới tình huống, đích mạch của thế gia đều là huyết mạch ưu tú nhất, trong tình huống cực kỳ ngẫu nhiên mới xuất hiện người có huyết mạch không tốt. Đến thế gia Tam phẩm, một gia chủ chủ càng là trụ cột hai trăm năm, ba bốn trăm năm cũng có, từ trong đích trưởng nhất mạch chọn ra một người có tư chất ưu tú là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cũng bởi vậy, thế gia cấp bậc như vậy, đã rất ít truyền chức vị gia chủ cho đích trưởng tử hoặc đích trưởng tôn, hơn phân nửa đều cách rất nhiều thế hệ.

Gia chủ thế hệ này của Đại Càn Vương thị Vương Vũ Xương, chính là người thừa kế gia chủ thích hợp nhất được tỉ mỉ chọn lựa. Hắn xuất thân đích trưởng nhất mạch, hôm nay bất quá mới ba trăm ba mươi tuổi, đảm nhiệm gia chủ mới ngắn ngủi năm sáu mươi năm.

Bất quá, hắn cũng không làm cho các trưởng bối thất vọng.

Dưới sự dốc lòng kinh doanh của hắn, Vương thị hiện giờ đã khôi phục một chút nguyên khí.

Mà Vương An Nam, một trong mười thanh niên kiệt xuất trăm tuổi trở xuống, chính là người trẻ tuổi ưu tú do Vũ Xương gia chủ một tay bồi dưỡng ra, xem như đã cho Vương thị một chút danh vọng.

Không bao lâu sau.

Vương An Nam liền đi tới thư phòng gia chủ tràn ngập cảm giác dày dặn lịch sử.

Dưới ánh sáng của linh đăng, gia chủ Vương Vũ Xương một thân phục sức sang trọng, đang nghiêm mặt uống trà.

Bởi vì gen tốt đẹp của Vương thị, hôm nay mặc dù hắn đã là dáng vẻ của người trung niên, nhưng vẫn là tướng mạo đường

đường, khí chất nho nhã, so với Vương An Nam trẻ tuổi anh tuấn càng có nhiều hương vị thành thục ổn trọng hơn, cộng thêm nhiều năm đảm đương gia chủ tích lũy ra uy nghiêm, chỉ nói riêng về tướng mạo, cho dù ở quốc đô hội tụ của quần anh đều về Long thành, cũng có thể treo lên đánh một phiếu gia chủ lớn.

Vương An Nam kéo lê thân thể bị thương, có chút chột dạ mà bẩm báo với Vũ Xương gia chủ về chuyện xảy ra, sau đó xấu hổ vô cùng nói: "Lần này, là Nam nhi cho lão tổ tông, làm mất mặt Định Quốc công phủ."

"Vết thương trên người thế nào rồi?" Vương Vũ Xương buông chén trà xuống, lo lắng hỏi.

"Tạ ơn lão tổ tông quan tâm, thương thế của Nam nhi nhìn hung hãn. Nhưng mà vị Vương kia, không, Ly Dao cô nãi nãi xuống tay rất có chừng mực, không có đánh vào chỗ yếu hại của ta." Vương An Nam trong lòng ấm áp, mình rốt cuộc là đích huyết của lão tổ tông nhất mạch truyền thừa xuống, lão tổ tông đối với hắn trước sau như một yêu thương.

"Ừ, vừa không có vết thương chí mạng nào, ta cũng yên tâm." Vương Vũ Xương sắc mặt căng thẳng, hơi giãn ra một chút.

"Lão tổ tông, ta…" Vương An Nam có chút nghẹn ngào.

Mặt hắn lần này mất hết rồi, nhưng lão tổ tông vẫn coi hắn là bảo bối, thật sự là hắn quá cảm động.

Nhưng mà, đang lúc hắn còn đang cảm động, Vương Vũ Xương chợt nghiêm sắc mặt lại: "Người đâu! Đem tiểu súc sinh không hiểu tôn ti trưởng ấu này bắt lại cho ta. Đánh gãy hai chân của hắn, mang đi xin lỗi Ly Dao tiểu thư."

"Vâng, gia chủ."

Hai gia tướng Thiên Nhân cảnh lên tiếng đẩy cửa đi vào, liên thủ đè Vương An Nam lại, trầm giọng nói: "Thiếu gia An Nam, ngươi đừng để cho chúng ta khó xử."

"Cái gì??" Vương An Nam như bị sét đánh, vẻ mặt không dám tin: "Lão, lão tổ tông ta… Ta là nam nhi mà ngươi thương yêu nhất đó."

“Nghiệp chướng! Đều do bổn gia chủ ngày thường quá cưng chiều ngươi.” Vương Vũ Xương tức giận đầy mặt, lên tiếng trách mắng, “Để cho tiểu súc sinh ngươi trở nên ngang ngược càn rỡ như thế, không coi ai ra gì. Dao Nhi nàng chính là trưởng bối bối phận của ngươi, ngươi cũng dám nói lời trái nghịch cuồng ngôn?”

Dao, Dao Nhi?

Thân thể Vương An Nam lung la lung lay, biểu cảm khó có thể tin.

Trước kia lúc hắn được sủng ái, lão tổ tông đều mở miệng một tiếng “Nam nhi”. Hiện tại thì hay rồi, Nam nhi bảo bối này của hắn đã biến thành tiểu súc sinh, nghiệt chướng.

Vương Ly Dao kia lại lập tức biến thành Dao nhi… Hai người bọn họ ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy…

“Lão tổ tông, nhưng, đã xác nhận được gót chân của Trường Ninh Vương thị?” Vương An Nam hoảng sợ không thôi, có chút “gió chết giãy dụa” nói: “Hình như, hẳn là không nhanh như vậy chứ? Dù sao cũng phải kiểm chứng bốn phía, miễn cho bị người khác thừa nhận tộc thân.”

“Khốn kiếp, việc này lại có gì tốt tứ phương kiểm chứng chứ? Huyết mạch Dao Nhi ưu tú như vậy, tất nhiên là huyết mạch tộc thân của Định Quốc công phủ ta. Vương thị bên cạnh, sao có thể ra được đại thiên kiêu?” Vương Vũ Xương nói chắc như đinh đóng cột: “Cho dù là Kỷ Yếu không đối được, đó cũng là Kỷ Yếu xảy ra vấn đề.”

“Được rồi… Ta phục rồi.” Phía nam Vương An như tro tàn.

Xem ra lão tổ tông quyết tâm muốn nhận thân thích, đoán chừng cho dù thật sự là giả mạo, lão tổ tông cũng tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp liên lụy quan hệ.

Thật ra, Đại Càn Vương thị một năm không biết phải đụng phải bao nhiêu người tự xưng họ “Vương”, đến nhận tông thân. Nhưng trong đó, đại bộ phận đều là giả mạo. Mặc dù một số ít là tông thân chân chính, Đại Càn Vương thị cũng sẽ cẩn thận kiểm chứng bốn phương, cuối cùng phải hoàn toàn phù hợp, mới có thể thừa nhận đối phương là thân tộc.

Mà quá trình này thường cần thời gian mười năm tám năm để xác nhận.

Hơn nữa cho dù chứng thực xong, cũng chỉ là xem đối phương hiện tại đại khái là thực lực địa vị gì, sau đó đãi ngộ như thế nào, tuyệt đại đa số đều là cho một khoản tài nguyên liền đuổi đi.

Nhưng đến bên Vương Ly Dao, ngay cả kiểm chứng sơ bộ cũng miễn.

Vương Vũ Xương phất ống tay áo, uy nghiêm mười phần nói: "Việc này ta ý đã quyết. Ngươi không tôn quý trưởng bối như thế, truyền tướng đi ra ngoài, người bên ngoài còn tưởng rằng Định Quốc công phủ chúng ta không có gia giáo. Đây chẳng những là trách nhiệm của ngươi, bản gia chủ cũng có trách nhiệm. Đợi sau khi đánh gãy hai chân của ngươi, bản gia chủ sẽ tự mình đi Bạch Vân Lâu gặp Dao nhi."

Vừa nói đến Dao Nhi, trong ánh mắt uy nghiêm của Vương Vũ Xương lộ ra một vẻ vui mừng và vui sướng khó có thể ngăn chặn.

Được rồi!

Nước mắt Vương An Nam chảy ròng ròng.

Hắn biết, đợt này chân của hắn đã kết luận chắc chắn. Bất quá cũng may hắn đã là tu sĩ Thiên Nhân cảnh từ lâu, cho dù chân bị gãy, chỉ cần không tổn thương đến kinh mạch, quay đầu lại phục dụng một viên đan dược kiện cốt thượng hạng, lại hảo hảo tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, cũng có thể lần nữa tốt lên.

Chính là bị nhấc đi thỉnh tội…

Bỏ đi bỏ đi, ở trên lôi đài cũng đã cầu xin tha thứ, dù sao đó cũng là trưởng bối của Vương An Nam hắn, là cô nãi nãi của hắn, cũng không sợ mất mặt.

…

"Bà nội Ly Dao, bổn quận vương cũng gọi bà đây là bà cô rồi." Hành quận vương ở trong bao sương, gấp đến độ đi qua đi lại, sắc mặt tức giận đến biến thành màu đen, "Lần này, ngươi biết bản quận vương hố, không, thu được bao nhiêu tiền? Năm trăm ba mươi vạn càn kim, ước chừng hơn năm

trăm vạn càn kim. Chỉ riêng năm thành khoản này, ngươi đã có thể chia hai trăm năm trăm sáu mươi vạn!"

"Bảo ngươi đánh hết một nén nhang, ngươi thật sự cho ta một nén nhang à? Bây giờ thực khách chịu trả giá cao tiến vào phòng bao, có người nào không phải đại lão một phương? Thậm chí có nhiều người, ngay cả bổn quận vương cũng đắc tội không nổi."

"Hiện tại bên ngoài tình cảm quần chúng xúc động, nếu như náo loạn lên, một đợt này sinh ra tổn thất thật lớn không đề cập tới, tiếp sau sẽ kiếm ít đi bao nhiêu tiền? Vương Ly Dao, ngươi và Tiền có thù sao?"

Mặc cho Hành quận vương kia miệng lẩm bẩm, Vương Ly Dao vẫn bình tĩnh uống trà như thường: "Tiểu bối kia nói lời trái lời, không đánh gãy hai chân hắn xem như cho Định quốc công phủ một chút mặt mũi."

"Ai~ thôi vậy, việc đã đến nước này thì thiệt thòi đi, có oán trách cũng chẳng làm nên chuyện gì. Bản quận vương muốn dùng đầu óc kinh doanh xuất sắc, suy nghĩ một hồi… sớm nói xong rồi, lần này ngươi nhất định phải nghe theo ta an…" Hành quận vương bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, vừa mới chuẩn bị sắp xếp trận tiếp theo.

Bên ngoài truyền đến giọng nói của chủ quản: "Điện hạ, đại hỉ, đại hỉ!"

"Lăn vào đi, việc đã đến nước này, vui mừng cái gì?" Sắc mặt Hành quận vương rất có vẻ không tốt trách cứ.

Sau đó, chủ quản quả nhiên lăn vào cửa, trên mặt tràn đầy nụ cười nói: "Các lộ khách quý đều đối với trận quyết chiến này thập phần hài lòng, bọn họ đều cảm thấy rất thú vị, Ly Dao đại thiên kiêu ra sức chèn ép tôn tử, đã truyền khắp Quy Long Thành."

"Hơn nữa Ly Dao tiểu thư một kiếm Định Âm Vương An Nam, thể hiện ra thực lực cường đại không gì sánh kịp, hiện tại bên ngoài đánh một trận với Ly Dao tiểu thư cùng Chí Hành tiểu quận vương, nghị luận ầm ĩ, suy đoán không thôi, suy đoán tỷ lệ thắng của cả hai đã đạt năm phần mười."

Ngô Chí Hành bị bệ hạ hạ lệnh, được xưng là tiểu quận vương đích mạch phúc quận vương của hoàng thất, bởi vậy cũng được xưng là tiểu quận vương.

Nhưng tương lai hắn cũng sẽ không chiếm cứ phong hào quận vương của Phúc quận vương gia, chờ hắn đến Tử Phủ cảnh, sẽ được phái đi chiến trường ngoại vực đánh một đợt công trạng, tương lai tự nhiên sẽ cáo tổ miếu, sắc phong hắn làm quận vương mới.

Mà tương lai năm sáu trăm năm sau nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Ngô Chí Hành thăng cấp Thần Thông cảnh sẽ được phong làm Đại Càn thân vương, vì hoàng thất lại thêm một vị đại lão.

Không thể nghi ngờ, đây lại là cuộc sống vừa nhìn thấy điểm cuối, buồn tẻ nhàm chán.

"Chúc mừng điện hạ, hiện tại đã có rất nhiều người hẹn trước một trận đại thiên kiêu chi chiến. Hơn nữa thả ra lời nói, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng phải cầm đến vị trí tốt nhất." Chủ quản đã cao hứng đến mặt mày hồng hào.

Đợt này Bạch Vân Lầu kiếm được rất nhiều tiền, hắn cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên, tiền tài và địa vị tăng vọt.

"Được được được, Ly Dao quả nhiên là đứa trẻ phúc của ta." Hành quận vương biến sắc, hài lòng nói với Vương Ly Dao, "Từ nay về sau, ngươi chính là cháu gái của Ngô Hàn Hành ta, ai dám khi dễ ngươi, Ngô Hàn Hành ta là người đầu tiên không đồng ý."

"Điện hạ…" Vương Ly Dao toát một giọt mồ hôi lạnh, có chút im lặng: "Phụ thân ta tuổi còn nhỏ."

"Còn gọi điện hạ cái gì? Gọi ta Hành bá bá là được rồi." Hành quận vương lơ đễnh nói: "Tuổi tác không sao cả, ta và phụ thân ngươi nhất định là bạn vong niên."

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vương Thủ Triết "Giao" vong niên của Hành quận vương đã giá lâm đến khu vực ngoại vực ngoài Thủ Triết quan.

Trải qua sự cố gắng của đám người "Trưởng lão ưu tú" Vương Tông Xương, trong phạm vi một ngàn năm trăm dặm bên ngoài Thủ Triết quan, các khu vực, linh mạch, thậm chí là các lộ yêu thú đều đã bị mò mẫm.

Cùng lúc Vương Ly Dao vào kinh thành đánh "Đại thiên kiêu thí phong", nội bộ Vương thị đã bắt đầu tiêu diệt toàn bộ yêu thú ngoại vực. Dưới đủ các nhân tố như tình báo, thực lực, vân vân, một con lại một con tam giai, tứ giai, ngũ giai hung thú bị tiêu diệt.

Huyết nhục hung thú trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất để các tộc nhân Vương thị trưởng thành, da lông, sừng, móng, gân, thậm chí là xương cốt, huyết dịch, nội đan tinh hoa… sẽ được dùng để luyện khí, chế tạo da, luyện đan vân vân.

Tóm lại, Vương thị tuân theo truyền thống nhất quán, lợi dụng toàn bộ phương vị đối với hung thú.

Hơn nữa phàm là nơi hung thú chiếm cứ, hơn phân nửa đều sẽ có linh mạch, thiên tài địa bảo, cùng với một ít bảo vật thiên nhiên kỳ kỳ quái.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, Vương thị xem như tăng vọt không ít thu nhập thêm vào.

Nhưng đối với Vương thị mà nói, làm ruộng mới là thu nhập lớn nhất. Bởi vậy, tương lai những khu vực sau khi tiêu diệt sẽ tiến vào giai đoạn khai hoang vòng thứ hai, trở thành hạt địa cùng kho lúa của các minh hữu Vương thị.

Bất kể là tiêu diệt hung thú hay khai hoang, mặc kệ chu đáo chặt chẽ cỡ nào, ít nhiều đều sẽ xuất hiện một ít sự tình ngoài dự liệu.

Đám người Vương Tông Xương, Vương Tiêu Hãn, Vương Lung Yên, cùng với đám người Nhai Tí lão tổ Công Tôn thị, sau khi quét sạch một con hung thú Thương Hùng mới vào lục giai, phát hiện phía sau sào huyệt Thương Hùng kia có một hố trời thật lớn.

Lúc trước bởi vì sợ kinh động Thương Hùng, ở khoảng cách gần cũng không có khả năng thăm dò quá cẩn thận.

Nếu chỉ là hố trời thì thôi, hố trời tuy hiếm thấy, nhưng cũng không phải chưa từng gặp. Chỉ là khi các trưởng lão Vương thị

thăm dò hố trời, phát hiện sâu bên trong có một đại trận.

Sau khi phá giải không có kết quả, liền mời Lư Tiếu Tiếu đại sư trận pháp Trường Ninh Lư thị tới, cười cười lão tổ cẩn thận kiểm tra, kết luận đây là một trận pháp cổ đại, cách hiện nay ít thì ba ngàn năm, nhiều thì năm ngàn năm.

Tuy nói trải qua thời gian dài đằng đẵng, trận pháp có rất nhiều đã mất đi hiệu lực, chỉ là thủ đoạn người bày trận vượt xa Lư Tiếu Tiếu, nàng vẫn không phá giải được.

Cuối cùng, chuyện này bẩm báo đến chỗ Vương Thủ Triết, xin chỉ thị có nên tìm Học Cung tham gia hay không.

Lợi ích khi Học Cung tham gia là trận pháp này nhất định có thể phá. Nhưng chỗ xấu cũng rất rõ ràng, phải chia sẻ lợi ích có thể tồn tại với Học Cung sau này.

Cân nhắc một chút.

Vương Thủ Triết mang theo tằng tôn nhi Vương An Nghiệp đến xem một chút, nếu như chiêu này không làm được, lại đi Học Cung mời người cũng không muộn.

Như vậy, liền xuất hiện như sau.

Thất tiểu công tử Vương An Nghiệp đáng thương đứng trên vách núi, gió lạnh thổi khiến hắn run bần bật. Mà bên dưới vách núi, mấy lão tổ Thiên Nhân cảnh bao gồm Vương Thủ Triết đều ngự khí lơ lửng xung quanh trận pháp.

“Tiểu Thất, nhảy đi, có nhiều người như chúng ta nhìn ngươi như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Vương Tông Xương cao giọng hô, “Ngay cả một con ruồi cũng không chết.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Vương An Nghiệp lộ ra thần sắc dở khóc dở cười, đây là một đám trưởng bối dạng gì vậy? Dựa vào nhảy núi phát sinh kỳ ngộ, dùng kỳ ngộ phá giải trận pháp, đến tột cùng là nghĩ như thế nào?

Thái gia gia nói đúng, trong nhà không nên lưu truyền những tiểu chép bản mạo hiểm huyền huyễn loạn thất bát tao kia, ngay cả các trưởng bối cũng nhập ma.

Không nhảy.

Hiển nhiên là không qua được.

Vương An Nghiệp khẽ cắn môi, thả người nhảy lên, tuổi còn nhỏ đã hưởng thụ một phen kích thích nhảy cực mạnh. Quả nhiên, trước khi hắn sắp ngã xuống đáy vực, bị mấy trưởng bối đồng thời nâng lên, tự nhiên là không có nửa điểm tổn thương.

Nhưng cùng lúc đó, dường như cũng không có kỳ tích gì xảy ra.

"Ta nói mà, loại lời nói vô căn cứ này, làm sao có thể tin được?" Vương An Nghiệp bĩu môi nói.

"Có lẽ là không đúng, lại nhảy thêm lần nữa." Vương Tông Xương đề nghị, "Tiểu Thất nhà chúng ta vẫn rất thần kỳ."

Đề nghị được vui vẻ chấp nhận.

Sau đó, trong mấy ngày sau, Vương An Nghiệp liên tục nhảy ba mươi lần vách núi, nhiều lần tiếp được, nhưng không có lần nào xuất hiện kỳ tích.

Dưới đáy vách núi.

Vương An Nghiệp từ trong lòng Vương Tông Xương thoát ra, tức giận vung tay rời đi: "Ta nhảy núi đều nhảy hoàn toàn không có cảm giác kích thích, không chơi nữa, muốn nhảy các ngươi tự nhảy, ngây thơ."

Có lẽ là tâm tình không tốt, có lẽ là đi vội vàng.

Vương An Nghiệp bị một dây leo ngáng chân, sau đó ngã sấp xuống đất: "Ai ui, xui xẻo, đi đường cũng té ngã…"

Dây leo dẫn dắt, trong trận pháp dày đặc sương mù, đột nhiên vang lên một trận loạn thạch.

Sương mù trước mắt dần tản ra, hình thành một thông đạo như vòng xoáy.

"Mở ra rồi, trận pháp này xuất hiện sơ hở rồi." "Trận pháp đại sư Lư Tiếu Tiếu lão tổ, hưng phấn không thôi, ôm lấy Vương An Nghiệp hôn lên má hắn một cái: "An Nghiệp lớn lên chẳng những tuấn tú giống biểu ca, số mệnh này quả thật là thiên hạ vô song."

…

Chương 19: “Hiếu thuận” Tằng tôn tử của ta…

…

“Đa tạ cười cười khen ngợi của lão tổ.” Vương An Nghiệp lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ: “Ngài cũng rất xinh đẹp đó.”

Trong lòng hắn cảm khái, các nữ nhân trưởng bối trong nhà cùng thân thích, cả đám đều thích chiếm tiện nghi của hắn, động một chút lại ôm một cái, xoa bóp, hôn một cái…

Ài, cái tên này vốn không thể quá tuấn tú, nếu không sẽ gặp phải một đống chuyện phiền phức.

“Miệng nhỏ của đứa nhỏ này thật ngọt, so với biểu ca khi còn bé còn khiến người ta yêu thích hơn.” Lư Tiếu cười đến rực rỡ như ánh mặt trời, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một xấp kim phiếu, nhét vào trong ngực Vương An Nghiệp, “Những thứ này ngươi quay lại đi mua kẹo ăn.”

Hiện tại Trường Ninh Lư thị tuy chỉ là thế gia Thất phẩm, nhưng bởi vì là mẫu tộc của Vương Thủ Triết, địa vị rất vững chắc trong liên minh thông gia. Gần mấy chục năm nay, cũng càng thêm thịnh vượng.

Hiện giờ, trong gia tộc Lô thị chỉ riêng Linh Đài cảnh đã có hơn hai mươi người, trong đó còn có ba thế hệ trẻ tuổi, chính là hạt giống Thiên Nhân được trọng điểm bồi dưỡng.

Vô cùng rõ ràng, Lư Tiếu Tiếu cũng không thỏa mãn Lư thị chỉ dừng lại ở vị trí thế gia Thất phẩm, cũng muốn nhanh chóng xông lên Lục phẩm, thậm chí là Ngũ phẩm, theo sát bước chân của biểu ca Vương Thủ Triết.

Mua kẹo ăn? Cầm kim phiếu này mua kẹo, vậy phải lấy thuyền chở hàng vận chuyển, mấy ngàn năm cũng ăn không hết.

Vương An Nghiệp sắc mặt quýnh lên, nhưng vẫn nhu thuận lễ độ cảm ơn lão tổ, cho dù nhẫn trữ vật của hắn —— trong【

Vô Tận Uyên】, số lượng kim phiếu nhiều đến ngay cả chính hắn cũng không đếm hết.

Các trưởng bối khắp nơi khi không có việc gì đều thích đút tiền cho hắn, hắn chỉ là một đứa bé, căn bản cũng không tiêu được bao nhiêu tiền. Hơn nữa có đôi khi, cho dù hắn muốn tiêu hết chút tiền đi, còn có thể càng tiêu càng nhiều… Ài, thật sự là có chút phiền não.

"Cười cười." Vương Thủ Triết ngắt lời bọn họ, nói chuyện chính: "Trận pháp này lai lịch gì? Xuất hiện lốc xoáy như vậy, cho dù có thể đi vào sao?"

Vương Thủ Triết cũng từng học qua một số tri thức trận pháp, nhưng trận pháp chi đạo vô cùng tinh thâm huyền ảo, chính là một phần khoa học cần nghiên cứu tích lũy lâu dài, hắn thân là tộc trưởng nào có nhiều nhàn rỗi như vậy?

Có thời gian đó, bồi dưỡng một chút tiểu bối trong gia tộc không phải càng thơm hơn sao? Vì vậy, hiểu biết của hắn đối với trận pháp chỉ giới hạn ở một ít kiến thức căn bản, phức tạp thâm ảo hơn một chút thì không thể biết được.

Nhưng Lư Tiếu lại cười cười, thường xuyên dành thời gian đi Vương thị Tộc Học giảng một ít bài học trận pháp cơ sở, mấy chục năm qua cũng khai quật ra vài mầm móng trận pháp sư không tệ, bây giờ đang theo Lư Tiếu Tiếu học tập.

Các gia tộc khác, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có người cười theo học.

Chỉ đơn thuần dùng phạm vi của Trường Ninh vệ mà nói, Lư Tiếu Tiếu hiển nhiên đã là trận pháp sư "đỉnh cấp".

"Thủ Triết biểu ca." Lư Tiếu cười ngọt ngào cười: "Cái đại trận ngăn cách này tuy lợi hại, nhưng thời gian tồn tại đã rất lâu rồi. Nếu An Nghiệp đã tìm ra sơ hở, kế tiếp sẽ đơn giản thôi."

Sau đó, dưới một phen thao tác của Lư Tiếu Tiếu. Vòng xoáy thông đạo kia bị chậm rãi xé mở, cho đến khi xuất hiện một lỗ hổng lớn rõ ràng có thể thấy được.

"Biểu ca, huynh chăm sóc An Nghiệp ở bên ngoài phối hợp." Nếu là phá giải trận pháp, đương nhiên là lấy ý kiến của Lư

Tiếu Tiếu làm chủ.

Huống hồ đội hình đi theo nàng tiến vào trận pháp cũng rất cường đại, có bốn tu sĩ Thiên Nhân cảnh, trong đó còn có đại sát khí như Lung Yên lão tổ. Hơn nữa Vương Thủ Triết ở bên ngoài phối hợp tác chiến, cho dù vạn nhất không cẩn thận đụng phải hung thú thất giai cũng có thể lên tới đỉnh.

Huống hồ với cá tính rộng rãi của Vương Thủ Triết từ trước đến nay, gia tộc vững vàng phát triển lâu như vậy, tích lũy nhiều tài nguyên tài phú như vậy, sao lại không lén lút chuẩn bị vài loại át chủ bài đối phó với tu sĩ Tử Phủ cảnh, hoặc là hung thú thất giai?

Lần này đi ra, tất cả mọi người có thể coi là vũ trang hạng nặng, mang theo át chủ bài tích góp nhiều năm qua, tính an toàn tự nhiên là có bảo đảm.

Chờ sau khi bọn họ lần lượt tiến vào trận pháp, Vương Thủ Triết bố trí một số trận pháp thực vật ở bên ngoài, để lại thêm một con át chủ bài, sau đó cười tủm tỉm tâm sự với Vương An Nghiệp: “An Nghiệp à, tuổi của ngươi còn nhỏ, cả ngày đội Vô Tận Uyên có phải quá rêu rao hay không? Cũng dễ bị kẻ trộm nhìn trộm đúng không?”

“A?” Vương An Nghiệp mở to hai mắt nhìn: “Thái gia gia ngài yên tâm, ta là chắt trai đích mạch của Vương thị, còn là đích mạch bên ngoài Tiền thị. Toàn bộ Lũng Tả quận đều không có ai dám đánh chủ ý của ta, huống chi còn có Tiền lão âm thầm chiếu cố.”

Điều này cũng đúng… nghe rất có lý, Vương Thủ Triết có cảm giác không có chỗ xuống tay.

Tiểu tử này tên Vô Tận Uyên, là Tiền thị dùng nhiều tiền và nhân mạch đi mua được, là quà sinh nhật Tiền Học Hàn tặng cho cháu ngoại của mình. Bởi vậy, cho dù Vương Thủ Triết có chút hâm mộ, cũng không tiện nói rõ.

Hắn cũng không thể trực tiếp nói với Vương An Nghiệp: Tôn nhi ngoan, gia gia cầm nhẫn trữ vật phẩm đổi Vô Tận Uyên cực phẩm với con được không?

Vậy cũng quá vô liêm sỉ rồi.

“Thái gia gia muốn Vô Tận Uyên?” Vương An Nghiệp sờ sờ cằm, dáng vẻ giàu có nói: “Sao không nói sớm, chỉ cần thái gia gia muốn, ta sẽ thưởng, không, tặng cho ngươi.”

May mắn hắn coi như lanh lợi, chữ “Thưởng” kia không có nói ra miệng, nếu không sau khi trở về nhất định sẽ bị cha hắn đánh cho một trận.

Mắt thấy tằng tôn tử có lòng hiếu thảo như vậy, Vương Thủ Triết cũng có chút vui mừng.

Hắn cũng không phải không mua nổi nhẫn trữ vật cực phẩm, chỉ là vật này cũng không phải là vừa cần, luyện chế hàng tồn cực ít, lật khắp toàn bộ Đại Càn cũng không tìm được mấy người.

Mà kế tiếp Vương thị muốn khai hoang đại ngoại vực, người chủ sự đeo một cái Vô Tận Uyên, có thể giảm bớt áp lực rất lớn.

Thật ra nhẫn trữ vật là thuộc về không gian thứ nguyên mang theo bên người, cần thông qua thần niệm (Tinh Thần Lực) tế luyện, để cho Thần niệm ở trong không gian trang bị trữ vật hình thành ấn ký cộng minh liên tục, kể từ đó liền có thể tâm niệm vừa động, tồn đạt tự nhiên.

Cùng một khoảng thời gian, chỉ có thể cùng một không gian trữ vật hình thành thần niệm liên kết cộng minh. Mà muốn đổi một nhẫn trữ vật, cũng phải đem đồ vật trong không gian thứ nguyên lấy ra trước. Sau đó lau đi ấn ký tế luyện thần niệm ban đầu, cũng hao phí một đoạn thời gian, tiếp tục tế luyện thần niệm, từ đó kích hoạt không gian trữ vật bên trong.

Mà người có thần niệm quá yếu ớt, ngay cả tư cách sử dụng nhẫn trữ vật cũng không có.

Vương An Nghiệp tuy nhỏ tuổi, lại còn chưa mở linh đài, nhưng mà huyết mạch đã thức tỉnh đến tầng thứ hai cao đoạn, thần niệm tự nhiên cũng không yếu, bởi vậy khống chế nhẫn trữ vật vẫn là có thể.

Nói nhiều như vậy, nói tóm lại chính là nói một người trong cùng một đoạn thời gian chỉ có thể dùng một cái nhẫn trữ vật, không có khả năng xuất hiện trạng thái ngón ngón chân bọc đầy nhẫn trữ vật.

Đồng thời cũng không có khả năng xuất hiện, mang một cái rương trữ vật giới xuất môn, dùng xong một vật liệu trong đó sau đó đổi một cái nhẫn trữ vật dùng. Không có nhẫn trữ vật bị thần niệm tế luyện kích hoạt, thứ nguyên không gian bên trong cũng không bị kích hoạt trạng thái, không thể đem nó dùng như cái rương.

Cũng chính bởi vì có nhiều hạn chế, nhẫn trữ vật có dung lượng càng lớn mới càng đáng tiền.

Có điều, sự khẳng khái của Vương Thủ Triết đối với Tằng tôn tử cũng hơi có ý tứ rụt rè một chút: "Thật ra nói ra, cũng không phải quá sốt ruột."

"Không vội à? Vậy thái gia gia chờ một chút đi, chờ ta có thứ tốt hơn lại đổi." Vương An Nghiệp thành thành thật thật nói: "Bằng không lại phải thêm một chu kỳ tế luyện, có chút phiền phức."

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi giật giật.

Khách khí một câu ngươi còn tưởng thật? Cái gì gọi là có đồ tốt hơn để đổi? "Vô Tận Uyên" đã là nhẫn trữ vật cực phẩm cực kỳ hiếm thấy rồi, cũng không phải rau cải trắng gì.

Ngay lúc Vương Thủ Triết âm thầm oán thầm, bên trong trận pháp truyền đến tiếng Lư Tiếu Tiếu: "Thủ Triết biểu ca, bên trong trận pháp không có nguy hiểm gì, chỉ là bên Trận Nhãn nhất thời không phá giải được, để An Nghiệp vào thử xem."

Tằng tổ tôn hai mặt nhìn nhau, Lư Tiếu Tiếu này thật đúng là đem Vương An Nghiệp trở thành công cụ nhân sử dụng. Đường đường một trận pháp sư, phá giải không được mắt trận, vậy mà đặt hy vọng lên trên người một đứa trẻ. Chuyện như vậy nếu nói ra, người bên ngoài sợ là sẽ chỉ cảm thấy vớ vẩn.

Có điều, căn cứ vào biểu hiện thần kỳ nhất quán của Vương An Nghiệp, Vương Thủ Triết vẫn quyết định để hắn đi thử xem. Dù sao có mọi người nhìn thấy, cũng không đến mức xảy ra chuyện gì, cho dù không thành công cũng không tổn thất gì.

Rất nhanh, xuất hiện như sau đó.

Chỗ trung tâm trận nhãn, sương đen tràn ngập như mực đậm, tạo thành một cái hạch tâm vòng xoáy tinh thần.

“Trận pháp đại sư” Lư Tiếu Tiếu nghiên cứu hồi lâu, ngay cả nguyên lý hạch tâm cũng không hiểu rõ, quả thực có chút mèo ăn cua không có chỗ hạ miệng.

“An Nghiệp, ngươi tới thử xem.” Lư Tiếu vẻ mặt chờ mong nói.

Cười cười lão tổ, cái này làm sao giải?” Vương An Nghiệp mở to hai mắt nhìn đồ chơi kia, trên khuôn mặt non nớt cũng tràn đầy vẻ ngơ ngác.

“Ta muốn biết giải như thế nào, cần ngươi làm gì?” Lư Tiếu nói có chút lẽ thẳng khí hùng.

Ta mới chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, ngay cả Tộc Học còn chưa tốt nghiệp…

Vương An Nghiệp không nói nên lời, nhìn về phía Vương Thủ Triết nhờ giúp đỡ.

“Tùy tiện thử đi.” Vương Thủ Triết nói: “Không phá được không sao, đừng có áp lực quá lớn.”

Vậy, vậy thử một chút đi.

Vương An Nghiệp nhìn trái nhìn phải, tùy tiện nhặt một hòn đá nhỏ đập vào mắt trận, “Thùng” một tiếng, một trận sóng gợn tỏa ra bốn phía, cũng không xảy ra chuyện gì.

Vương Thủ Triết đầu đầy hắc tuyến.

Bảo ngươi tùy tiện thử một chút, ngươi liền lấy đá đập? Xem như là chơi đùa gia đình hả?

Nhưng mà, trong lòng thì nhả rãnh, hắn lại không ngăn cản Vương An Nghiệp. Hết cách, căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, chỉ đạo hoặc kiến nghị của người khác đều sẽ chỉ mang lại hiệu quả phản tác dụng, vẫn là để Vương An Nghiệp tùy tiện xằng bậy, khả năng xuất hiện kỳ tích ngược lại lớn nhất.

Một đám đại nhân cứ yên lặng như vậy, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Vương An Nghiệp.

Sau đó, chỉ thấy Vương An Nghiệp cầm một cục đá lớn hơn đập… Vẫn không có phát sinh dị trạng.

Cho đến khi Vương An Nghiệp cố hết sức khiêng lên một tảng đá lớn hai ba trăm cân, còn lớn hơn người hắn rất nhiều, khi

đang chuẩn bị ném vào trong lốc xoáy, lốc xoáy trung tâm trận nhãn đột nhiên kịch liệt bắt đầu khởi động.

Trong đó truyền ra một âm thanh già nua bi phẫn: “Tiểu tử, ngươi quá mức đáng rồi. Ngươi dùng hòn đá nhỏ đập lão phu, lão phu thấy ngươi người nhỏ thì nhịn. Ngươi dùng tảng đá đập lão phu, lão phu thấy các ngươi người đông thế mạnh cũng nhịn… Tảng đá lớn này của ngươi… là muốn nện chết lão phu sao?”

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt các tu sĩ Thiên Nhân cảnh ở đây lập tức đại biến, nhanh chóng bắn ra pháp bảo, cũng dùng tốc độ nhanh nhất bảo hộ Vương An Nghiệp ở giữa.

“Yêu nghiệt phương nào, dám giả thần giả quỷ trước mặt chúng ta, muốn làm gì?” Tiêu Hàn lão tổ Vương thị huyền kình khuấy động, trợn mắt mắng: “Ngươi có biết, chúng ta chính là Trường Ninh Vương thị!”

“Lão phu ngủ ngon ở đây. Rõ ràng là các ngươi đến quấy rầy lão phu ngủ đông!” Trong mắt trận pháp hạch tâm, lốc xoáy hắc vụ bắt đầu khởi động, dường như có chút kích động: “Lão phu còn muốn hỏi ý đồ của các ngươi thế nào? Đúng là khinh người quá đáng!”

Có lẽ là tâm tình quá mức kích động, trong sương mù đen loáng thoáng hiện ra một bóng người, như quỷ mị vũ động.

“Quỷ?” Vương An Nghiệp bị dọa đến mặt nhỏ trắng bệch, theo bản năng rụt đến sau lưng Vương Thủ Triết, kéo lại vạt áo của hắn nói: “Thái gia gia, ngài không phải nói trên thế giới này không có quỷ sao?”

Trên đời này cũng lưu truyền một ít truyện ma quỷ kích thích bản sao chép, trong gia tộc cũng từng có truyền lưu. Mặc dù lời quỷ quái vẫn luôn bị trách là vớ vẩn, bất quá, nhìn thấy tình huống dọa người trước mắt, trong đầu nho nhỏ của hắn phản ứng đầu tiên chính là “quỷ”.

“An Nghiệp chớ có sợ hãi.” Vương Thủ Triết trấn an sờ sờ đầu hắn, nói: “Thứ này thoạt nhìn dọa người, thật ra chỉ là một tàn hồn niên đại xa xưa mà thôi. Đừng nhìn hắn ngang ngược càn rỡ, nhưng chúng ta muốn tiêu diệt hắn dễ như trở bàn tay.”

Trước đây Vương Thủ Triết cũng từng nhìn thấy những thứ tương tự, đó chính là lão quỷ Khương Vũ Thần ký sinh trong ngọc bội. Lão quỷ đó cũng từng đường đường là một tu sĩ Thần Thông cảnh, cuối cùng lại trở thành một luồng tàn hồn.

"Ha ha, tiểu tử, xem ra ngươi cũng có kiến thức uyên bác đấy." Trong trận pháp hạch tâm, sợi tàn hồn kia đã tức giận đến không ít: "Bổn tọa cũng muốn mở mang kiến thức, rốt cuộc ngươi có biện pháp nào diệt…"

Lời còn chưa nói xong.

Vương Thủ Triết quệt một cái lên nhẫn trữ vật, ném ra một miếng ngọc bội.

Năng lượng trong ngọc bội phun trào, một luồng hư ảnh tàn hồn bay lên, rõ ràng chính là bộ dáng của lão quỷ Khương Vũ Thần. Hắn vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết liền kinh hãi đến mức thần hồn run lên, vội vàng khom mình hành lễ: "Lão bộc bái kiến công tử."

Cũng khó trách Khương lão quỷ sợ hãi như thế, những năm gần đây, hắn không biết bị đôi bên ngoài kia thoạt nhìn là thần tiên quyến lữ, kì thực hung tàn vô cùng, quỷ chủ ý một bên so với một đôi vợ chồng nhiều hơn " dằn vặt" bao nhiêu lần, đã gần như hồn phi phách tán.

Tất cả tri thức và ký ức mà hắn biết cũng đã bị bòn rút sạch sẽ.

Ngay khi hắn cho rằng, đôi vợ chồng này sau khi vơ vét sạch sẽ tri thức dự trữ của hắn liền chuẩn bị diệt hồn, Vương Thủ Triết lại cùng hắn đạt thành một hiệp nghị khiến hắn khó có thể cự tuyệt.

Giữa sống và chết, Khương Vũ Thần không chút do dự lựa chọn tin tưởng, hơn nữa đầu nhập vào Vương Thủ Triết, cho dù Vương Thủ Triết cho hắn hy vọng, chỉ vẻn vẹn một đường.

"Khương lão, chào hỏi đồng loại của ngươi." Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói.

"Ồ? Nơi này cũng có lưu một tia tàn hồn?" Khương Vũ Thần quét thần niệm, liền hiểu ra, nói như vậy: "Khởi bẩm công tử, tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường có thể lưu lại bất diệt tàn hồn. Nhưng càng là Thần Thông cảnh sơ kỳ, năng lượng thần hồn càng yếu, tỷ lệ lưu lại tàn hồn càng thấp. Lực lượng tàn

hồn của lão quỷ trong trận pháp không kém lão bộc bao nhiêu, hơn phân nửa là thần thông hậu kỳ.”

Thần thông hậu kỳ!

Ở đây, Tiêu Hàn lão tổ, Tiêu Hàn lão tổ là vì tàn hồn lão bộc Vương Thủ Triết mà giật mình, lại bị nội dung trong lời nói của hắn làm cho chấn kinh.

Toàn bộ Đại Càn quốc, ngoại trừ hai vị Lăng Hư cảnh, đại đế đương kim cùng thánh địa chi chủ ra, có thể đạt tới Thần Thông cảnh hậu kỳ tu sĩ lác đác không có mấy.

Mà trước mắt hai sợi tàn hồn, dường như đều là Thần Thông cảnh hậu kỳ.

Chỉ có Lung Yên lão tổ nhàn nhạt liếc Vương Thủ Triết một cái, hơi truyền âm nói: “Thủ Triết, lão quỷ xảo trá như thế sao còn giữ lại? Với ý kiến của ta, hoặc là giết chết, hoặc là giao cho Học Cung xử lý.”

“Lão tổ tông xin yên tâm, Thủ Triết tự có thủ đoạn có thể trấn áp nó. Khương lão quỷ này sống đủ lâu, nếu dùng tốt thì rất có ích.” Với năng lực của Vương Thủ Triết, nếu không phải tin tưởng có thể khống chế được hắn, há sẽ giữ lão quỷ ở bên người?

Nếu Thủ Triết đã có thủ đoạn và trù tính, Lung Yên lão tổ cũng yên tâm.

Cùng lúc đó.

Sợi tàn hồn trong trận nhãn kia, cũng là lâm vào trong im lặng, hiển nhiên hắn cũng bị sợi tàn hồn kia của Khương lão quỷ dọa sợ.

“Khương lão, sợi tàn hồn kia có thể trấn áp được không?” Vương Thủ Triết nhẹ giọng hỏi.

“Nếu như một chọi một mà nói, bởi vì hắn chiếm cứ địa hình có lợi, lão bộc rất khó bắt được hắn.” Khương Vũ Thần lão quỷ hưng phấn nói, “Bất quá, chúng ta người đông thế mạnh, có thể sử dụng bạo lực phá giải đại trận ẩn nấp tàn phá này, dễ dàng trấn áp tàn hồn kia.”

Khương lão quỷ mặc dù xuất thân là tinh tu tà công 【Kim Thiềm Bảo Điển】, đối với trận pháp không có nghiên cứu quá lớn. Nhưng chung quy là lão quái vật sống ở nhân gian một ngàn mấy trăm năm, kiến thức rộng rãi, cũng nhận ra được đại khái dấu vết của trận pháp này.

"Dừng tay!" Tàn hồn trong mắt trận tức giận đến mây mù lay động: "Lão phu ở đây ngủ cho đã, các ngươi không những muốn tới phá nhà, còn muốn trấn áp lão phu, nào có đạo lý như vậy? Có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục!"

Vương An Nghiệp ở bên cạnh trừng mắt nhìn, trong ánh mắt tinh khiết dường như có chút không đành lòng.

Ông ta kéo cánh tay Vương Thủ Triết nói: "Thái gia gia, lời nói của lão gia gia đó nghe có chút đạo lý, hơn nữa dáng vẻ còn rất đáng thương. Nếu không, chúng ta bỏ qua đi."

Kỳ lão tổ cười nói: "An Nghiệp ngươi còn nhỏ, nhưng thật tốt bụng. Có điều trước tiên không nói đến lợi ích sau khi phá vỡ trận pháp này. Chỉ nói về sau liên minh thông gia chúng ta khai phá lớn ngoại vực, phụ cận nơi này có rất nhiều linh mạch, linh khí dồi dào tất nhiên phải khai phá mạnh mẽ, sao có thể để cho tai hoạ ngầm như thế?"

Vương An Nghiệp cũng hơi đau đầu, bỗng nhiên ánh mắt ông sáng lên nói: "Lão gia gia, ngài có thể chuyển nhà không? Ta đây có tiền, có thể xin thái gia gia hạ lệnh tạo một căn nhà lớn cho ngài."

Nói xong, Vương An Nghiệp vung tay lên, trong tay cầm một đống kim phiếu ánh vàng rực rỡ, trong đó lại không thiếu kim phiếu màu tím có giá trị không nhỏ.

"Nghiệp nhi nhà ta thật sự là con ngoan." Vương Thủ Triết vui vẻ xoa đầu Tằng Tôn Nhi: "Thái gia gia đồng ý với con, chỉ cần ông ấy đồng ý dời đi, ta nhất định sẽ xây một căn nhà lớn ở núi hẻo lánh. Ông ấy không ra quấy rối, cũng sẽ không tùy ý làm tổn thương ông ấy."

"Lão gia gia, người có nghe thấy không? Thái gia gia của con là gia chủ của Trường Ninh Vương thị, từ trước đến nay ông ấy nói lời giữ lời, càng không thể nuốt lời với hài tử." Vương

An Nghiệp nghiêm túc nói: “Nếu người đồng ý, con sẽ giúp người.”

Tàn hồn trong mắt trận hơi trầm ngâm, dường như đang tự hỏi gì đó.

Một lát sau, hắn hỏi: “Hài tử ngoan, cháu có biết dùng kiếm không?”

“Kiếm? Ta từng ở bên cạnh biển lớn xem triều tịch, tốn thời gian một nén nhang đã lĩnh ngộ kiếm ý đại chiêu —— biển rộng vô lượng.” Vương An Nghiệp vẻ mặt bình thản, không khoe khoang gì nói.

“Một nén nhang? Để lão phu thi triển xem.” Tàn hồn cũng có chút giật mình.

Sau đó, Vương An Nghiệp bắt đầu bày tư thế, diễn luyện Huyền Nguyên kiếm pháp một chút, sau đó thi triển ra một chiêu biển rộng vô lượng.

“Tốt tốt tốt, cơ sở kiếm pháp rất kiên cố, hiển nhiên gia giáo rất nghiêm.” Thanh âm tàn hồn kinh hỉ nói, “Kiếm ý đại chiêu của ngươi mặc dù non nớt, nhưng đích xác có ý triều tịch kiếm ý hàm ở bên trong, hiển nhiên ngươi tại trên kiếm đạo cực có ngộ tính. Ngươi bây giờ trình độ huyết mạch như thế nào?”

“Trời sinh Thượng Phẩm Bính đẳng, bây giờ trải qua một chút tăng lên tới Ất đẳng. Thái gia gia nói thân thể ta dài ra, liền nghĩ biện pháp tăng lên tư chất huyết mạch cực phẩm cho ta.” Vương An Nghiệp thành thật trả lời.

“Tiên Hoàng che chở.” Tàn hồn kia nghe vậy, vui mừng hoan hô: “Vốn thần hồn lão phu đã tan tành, chỉ còn sót lại một sợi tàn hồn kéo dài hơi tàn, còn tưởng rằng cuộc đời này chỉ có thể như thế, chờ đợi tàn hồn cuối cùng có một ngày tan thành mây khói, không ngờ Tiên Hoàng buông rèm, lại đưa một khối Phác ngọc bảo bối đến trước mặt lão phu.”

“Ha ha ha ha ~ không thể tưởng được kiếm trận của ta song tuyệt Cơ Vô Trần, vào lúc này lại có thể thu thêm một giai đồ, làm cho mạch này sư tôn truyền xuống không đến mức đứt đoạn trong tay ta.”

“Thu đồ đệ?” Vương An Nghiệp hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, trong vòng xoáy trận nhãn bắt đầu khởi động, một thanh kiếm phong cách cổ xưa từ trong đó bắn ra, linh động như cá bơi, mau lẹ như điện quang.

Trên thân kiếm trống không, có sương mù mông lung dâng lên, nhanh chóng ngưng tụ ra một vị nam tử áo trắng chòm râu đều bạc trắng, khí chất lăng tuyệt.

Ánh mắt hắn kích động nhìn Vương An Nghiệp: "Hài tử ngoan, con có bằng lòng quy vào môn hạ Cơ Vô Trần ta không? Chỉ cần con đồng ý, ta bảo đảm con đường thần thông cả đời này chắc chắn không còn là trở ngại nữa, ngay cả Lăng Hư đại đạo cũng có khả năng nhìn thấy."

"Cái này…" Vương An Nghiệp có chút mờ mịt không biết làm sao, nhìn về phía thái gia gia Vương Thủ Triết nhờ giúp đỡ.

Tàn hồn Cơ Vô Trần kia vội nói: "Con ngoan, con đừng vội cự tuyệt. Ta đây có một nhẫn trữ vật thông linh tặng cho con trước, còn có ta đã hòa làm một thể với kiếm khí này, kiếm tức là ta, ta cho kiếm…"

"Nhẫn trữ vật thông linh? Có phải tốt hơn nhẫn trữ vật cực phẩm không?" Ánh mắt Vương An Nghiệp sáng lên.

"Giống như một trời một vực! Đó chính là nhẫn trữ vật biết nói chuyện đấy!" Thần sắc Cơ Vô Trần ngạo nghễ, khuyên: "Chỉ cần ngươi bái sư, hết thảy vi sư đều là của ngươi."

Số mệnh như vậy… tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, trong lòng tràn đầy hâm mộ ghen tị, trong đó bao gồm cả Vương Thủ Triết và Khương Vũ Thần tàn hồn.

"Nhẫn trữ vật biết nói? Nghe có vẻ thú vị." Vương An Nghiệp vui vẻ nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Thái gia gia, con có nhẫn trữ vật mới rồi. 【Vô Tận Uyên】 mà người muốn, lần này có thể dùng."

Muốn?

Lung Yên lão tổ liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết, thực sự tức giận trừng mắt nhìn hắn ta. Đã lớn như vậy rồi mà còn nghịch ngợm không đứng đắn như thế?

“Khanh khách! Thủ Triết biểu ca, ngươi lại thèm 【Vô Tận Uyên】 của An Nghiệp, xấu hổ hay không.” Lư Tiếu cười không nhịn được nở nụ cười: “Có điều nói ra, ai mà không thèm.”

“Thủ Triết số tốt, có một tằng tôn tử hiếu thuận như vậy.”

Những người khác cũng cười hì hì trêu chọc Vương Thủ Triết.

Cho dù hai đời Vương Thủ Triết cộng lại đã sống hơn một trăm năm, da mặt còn dày hơn tường thành, cũng không nhịn được hơi nóng lên.

Hắn vụng trộm trừng mắt nhìn tiểu tử thối Vương An Nghiệp kia.

Loại chuyện này, hai ông cháu chúng ta âm thầm nói là được rồi, sao có thể công khai nói ra như vậy? Hắn không cần mặt mũi sao?

Bất quá, tiểu tử này cũng quá thần kỳ rồi, vừa mới nói đến nhẫn trữ vật mới, lại thật sự có một chiếc nhẫn trữ vật mới.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Vương Thủ Triết cũng hâm mộ khí vận của Tằng Tôn Nhi.

…

Chương 20: Vương An Nghiệp thu sư! Định Quốc công phủ bồi tội!

…

“Cái này… Thái gia gia, người thấy thế nào? Muốn bái sư sao?”

Trên khuôn mặt đáng yêu của Vương An Nghiệp mang theo vài phần chần chờ cùng hoang mang.

Phải biết rằng, hôm nay hắn vốn đang vui vẻ ở trên đất Tộc Học, đi dạo trong biển tri thức, kết quả lại đột nhiên bị thái gia gia một tay bắt tới nhảy núi…

Hiện tại lại đột nhiên nhảy ra một tàn hồn như vậy, nói muốn thu hắn làm đồ đệ…

Tuy rằng nhẫn trữ vật biết nói chuyện nghe có vẻ rất mê người, nhưng luôn cảm thấy quá đột ngột, còn phải hỏi ý kiến của thái gia gia.

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, nhìn về phía Cơ Vô Trần kia, thấy hắn mặc dù già nua nhưng khí độ lại như tiên, không giống người trong tà đạo. Nhưng mà, đầu năm nay bề ngoài đạo mạo ra vẻ, kì thực trong lòng nhiều người âm u như mực, cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài đã có kết luận.

Nhất là loại lão quái vật sống một hai ngàn năm này, chỉ cần bọn hắn muốn giả bộ, muốn giả ra một bộ khí độ bất phàm là chuyện không thể đơn giản hơn.

Vương Thủ Triết sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, nhưng bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy cũng thật đáng tiếc, không bằng khảo sát khảo sát.

Lúc này, hắn ta hỏi: “Cơ tiền bối, lúc thực lực của ngài mạnh nhất là tu vi cỡ nào?”

“Thần Thông cảnh hậu kỳ, tầng tám.” Cơ Vô Trần sửng sốt, vẫn thành thật trả lời: “Lão phu tương đối am hiểu kiếm pháp và trận pháp, cũng nắm giữ một loại phương thức tu luyện kiếm trận, có thể yếu kích mạnh, có thể ít địch nhiều.”

“Vì chuyện gì mà chết ở đây?” Vương Thủ Triết truy hỏi.

“Việc này nói rất dài dòng…” Nói đến việc này, thần sắc Cơ Vô Trần ảm đạm, trong lòng nổi lên vẻ bi thương: “Thê tử kết tóc Phó Hồng Diệp, năm đó trên chiến trường Tiên Ma bị Thiên Ba Xích Nguyệt Ma Triều đánh lén vẫn lạc, lão phu vì báo thê thù, một mình nhập ma triều ám sát Thiên Ba. Thế nhưng bên trong Ma Triều nguy cơ tứ phía, lão phu khắc phục không biết bao nhiêu khó khăn, cuối cùng mới may mắn ám sát thành công, bởi vậy bị cao thủ Ma Triều đuổi giết, một đường chạy đến nơi đây, đã dầu hết đèn tắt.”

“Lão phu tự biết thời gian không còn nhiều, đã không cách nào trở về Tiên Triều, đành phải mạnh mẽ chống đỡ ở chỗ này bày ra đại trận ẩn nấp, dựa vào thần hồn ký sinh bản mạng bảo kiếm, dung hợp với kiếm linh, mới miễn cưỡng bảo vệ được một chút thần chí, sống tạm đến nay. Đến tận đây, ngay cả chính ta cũng không biết đã trôi qua bao nhiêu năm.”

“Ngươi thu tằng tôn nhi ta làm đồ đệ, là muốn gửi hồn đoạt xá sao?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Sợi thần hồn này của ta đã hòa làm một thể với kiếm linh, về bản chất đã là khí linh, sao còn có thể đoạt xá?” Cơ Vô Trần thản nhiên lắc đầu.

“Đó là muốn sau khi thần công tương lai của tôn nhi ta đại thành, báo thù Ma Triều sao?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

Nghe nói như thế, Cơ Vô Trần trầm mặc trong chớp mắt, lập tức thở dài: “Nếu ta nói Tuyệt không có ý này, chỉ sợ các hạ cũng sẽ không tin. Nhưng năm đó sở dĩ lão phu không tiếc hóa thành kiếm linh, cũng muốn bảo lưu lại thần chí, mục đích chủ yếu nhất cũng không phải ở đây, mà là không hy vọng truyền thừa nhất mạch sư tôn bị đứt đoạn trong tay ta.”

“Về phần báo thù… Ngày đó ta một mình lẻn vào Xích Nguyệt Ma Triều, liền không nghĩ tới có thể sống sót trở về. Có thể tự tay giết chết cừu địch, báo thù cho vợ, ta đã không còn bao nhiêu tiếc nuối. Về phần những thứ khác…”

Nói tới đây, hắn dừng một chút, sau đó bật cười lớn: “Ngày khác, nếu có cơ hội, Nghiệp nhi dùng thanh kiếm này giết

thêm mấy người trong Ma Triều, coi như là giải mối hận trong lòng ta."

Lời ông ta nói không sai, Vương Thủ Triết gật đầu, xem như đã công nhận.

Nhưng hắn không dừng lại ở đó, mà tiếp tục đặt câu hỏi.

Một vấn đề tiếp theo một vấn đề, hắn hỏi ước chừng một khắc đồng hồ, cũng không thấy có sơ hở gì.

Cuối cùng, hắn hỏi: "Còn một câu hỏi cuối cùng, thê tử của ta am hiểu một môn Sưu Hồn thuật, nếu tiền bối nguyện ý phối hợp, ta sẽ ủng hộ An Nghiệp kế thừa y bát của ngươi."

"Nếu không, ngươi cũng biết. Với tư chất của An Nghiệp nhà chúng ta, tương lai cũng không lo tìm không thấy sư tôn Thần Thông cảnh."

"Sưu hồn?" Vừa nghe thấy hai chữ này, thần hồn Cơ Vô Trần chấn động kịch liệt một trận, ý kháng cự rõ ràng dị thường: "Không được không được, cho dù lão phu đã là một sợi tàn hồn, cũng không muốn không còn tôn nghiêm."

Vừa nói đến sưu hồn, thần hồn lão quỷ Khương Vũ Thần cũng run lên, thần hồn tàn khu cũng hơi rung động, giống như nhớ tới một số quá khứ đáng sợ nào đó. Tuy rằng tiểu tử Vương Thủ Triết trước mắt tâm cơ tinh tế vô cùng đáng sợ, nhưng so với vị kia, lại là "người tốt" rồi.

"Nếu như vậy, chuyện An Nghiệp bái sư sẽ bỏ qua." Vương Thủ Triết hơi chắp tay, áy náy nói: "Tuy ta tin tưởng tiền bối tám chín phần, nhưng dù sao An Nghiệp cũng là chắt trưởng trọng tôn của ta, nếu không nắm chắc mười phần, ta quả quyết sẽ không để An Nghiệp mạo hiểm."

Vương Thủ Triết có lý do tin tưởng, theo Vương thị không ngừng phát triển lớn mạnh, mỗi một tộc nhân đều có thể phát huy tiềm lực, mà không để minh châu phủ bụi.

Đặc biệt là chắt trai trưởng trọng tôn như Vương An Nghiệp, lại phải cưới con gái của An quận vương làm vợ, tương lai tiềm lực vô hạn.

Cơ Vô Trần tràn đầy vẻ thất vọng, vốn cho rằng thu một đồ đệ là do hắn lựa chọn, nhưng lại không muốn bị người ta hỏi

đông hỏi tây một phen, lại còn bị loại thảm.

Bất quá với sự kiêu ngạo của hắn, phải để cho hắn phối hợp sưu hồn mới có tư cách thu đồ đệ, hắn tình nguyện tan thành mây khói, để nhất mạch này tràn ngập trong lịch sử.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu lưu phái hưng thịnh mà lên, lại có không biết bao nhiêu lưu phái theo thời gian trôi qua mà chôn vùi trong vô hình, không phải chỉ có mạch này của hắn.

"Đúng rồi, không phải trước đó Cơ tiền bối nói là bảo kiếm khí linh sao?" Thấy tình huống giằng co, Lư Tiếu ở một bên đưa ra chủ ý nói: "Không bằng trực tiếp để bảo kiếm nhận chủ. Chỉ cần An Nghiệp có thể khống chế bảo kiếm, liền có thể khống chế sinh tử của khí linh, Thủ Triết biểu ca nhà ta cũng yên tâm."

Trang bị Linh Bảo cao cấp khi luyện chế, đều sẽ cân nhắc đến tương lai có thể sẽ sinh ra Khí Linh, bởi vậy, Luyện Khí Sư sẽ đặc biệt thêm vào văn tự khống chế Khí Linh ban đầu khi luyện chế, để sau này sinh ra Khí Linh, chủ nhân bảo vật vẫn có thể hoàn toàn khống chế bảo vật.

Nếu không, vạn nhất sinh ra khí linh không nghe lời, xuất hiện tình huống cắn trả chủ nhân, những bảo vật này còn có giá trị gì? Luyện khí sư làm ăn có được không?

"Nếu đã như vậy, cũng có thể xem là một biện pháp." Vương Thủ Triết nhìn về phía Cơ Vô Trần nói: "Hành động này mặc dù không thể đạt tới 100% an toàn, nhưng chỉ cần chú ý nhiều một chút, hẳn là vấn đề không lớn. Tiền bối nếu nguyện ý, đây chính là điểm mấu chốt cuối cùng của Thủ Triết."

Cơ Vô Trần trầm ngâm một lát, cuối cùng thở dài một hơi nói: "Kiếm này tên là "năm tháng", là linh bảo thần thông rất có tiếng tăm ở Tiên Triều, cũng là bảo vật truyền thừa nối dõi đời đời của kiếm trận song tuyệt nhất mạch chúng ta. Bảo vật này được truyền lại cho An Nghiệp, Cơ Vô Trần ta thân là khí linh, nhận chủ cũng không sao. Huống hồ, ta cũng có trách nhiệm truyền thừa nhất mạch sư tôn."

Lý do trước tuy có chút gượng ép, nhưng lại thêm một điều kiện sau, người… Không, hồn ở dưới mái hiên, Cơ Vô Trần

cũng không thể không cúi đầu.

Càng không nói đến, đứa bé An Nghiệp kia thoạt nhìn bản tính chất phác, chính là một khối ngọc thô, tương lai nói không chừng có thể đưa kiếm trận song tuyệt của hắn lên một tầng nữa.

Lời vừa nói ra, trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu.

Tính tin cậy của Cơ Vô Trần mạnh hơn Khương lão quỷ thật sự là đối tượng bái sư không tệ.

An Nghiệp dù sao cũng là chắt trưởng trọng tôn, không tiện vào Học Cung, cũng không tiện bái sư khác giống như Thủ Nghiệp, nếu có thể lấy loại phương thức này được sư thừa, cũng là lựa chọn không tệ.

Hơn nữa, bởi vì cái gọi là nhà có một già, như có một bảo vật. Lão tổ Thần Thông cảnh dù sao cũng sống được lâu, trải qua nhiều kinh nghiệm, những tri thức cùng kinh nghiệm bản thân bọn họ nắm giữ, cũng đã là tài phú phi thường quý giá.

Cơ Vô Trần này tuy không giống Thiên Hà chân nhân có thể làm chỗ dựa cho đồ đệ, nhưng có hắn ở đây, con đường tương lai của An Nghiệp cũng sẽ càng thêm trôi chảy, tiềm lực tương lai không thể đo lường.

Sau đó.

Dưới sự chủ trì của Vương Thủ Triết, trong giám sát của Khương lão quỷ và trong các gia tộc còn lại, cùng với gia tộc thông gia, cộng lại có chừng mười mấy Thiên Nhân lão tổ nhìn chằm chằm, linh bảo thần thông 【Năm tháng】 nhận chủ thành công.

Thần niệm mà An Nghiệp lưu lại trong thân kiếm tuy rằng yếu ớt, nhưng đã có thể chưởng khí linh sinh tử.

Trong minh văn khắc trên thần thông linh bảo có chuyên môn khắc chế khí linh, cùng ý thức thần hồn khí linh ràng buộc, chỉ cần một ý niệm của hắn, minh văn sẽ trong nháy mắt khởi động, diệt sát khí linh.

Bất quá, làm như vậy cũng có di chứng. Linh bảo thần thông thiếu đi khí linh sẽ uy lực giảm mạnh, cho đến sau năm tháng dài đằng đẵng, sẽ sinh ra một khí linh.

Bởi vì sau khi nhận đồ nhi làm chủ, Cơ Vô Trần phảng phất cảm thấy rất không có mặt mũi, dứt khoát giấu ở 【Năm tháng】 không ra ngoài, chỉ điều khiển linh kiếm tuế nguyệt lẳng lặng lơ lửng ở bên cạnh Vương An Nghiệp, yên lặng thủ hộ.

Chẳng qua, "năm tháng" dù sao cũng là linh bảo Thần Thông, với tu vi của Vương An Nghiệp chỉ là Luyện Khí cảnh tầng ba, đừng nói là phát huy ra bao nhiêu uy lực, ngay cả khống chế bình thường cũng là vấn đề.

Dù sao, bất luận pháp bảo, linh bảo phẩm cấp nào, muốn sử dụng bình thường, đối với cường độ thần niệm đều có yêu cầu. Cường độ thần niệm không đủ, ngay cả thao túng cũng chưa chắc thao túng được, chớ nói chi là dùng để chiến đấu.

Nếu không, một tu sĩ Linh Đài cảnh, chỉ cần cầm một món pháp bảo hoặc là tử phủ linh bảo, vậy chẳng phải vô địch rồi sao?

Đạo lý tương tự, cường độ thần niệm hiện giờ của Vương An Nghiệp cũng không khống chế được linh bảo Thần Thông.

Hiện tại hắn, cũng chỉ có thể dựa vào khí linh sử dụng "năm tháng", từ đó tiến hành tiến công hoặc là phòng ngự.

Chỉ là lực lượng thần hồn còn sót lại của 【Khí Linh Cơ Vô Trần】 vô cùng có hạn, một khi tiêu hao hết, liền cần thời gian rất lâu để khôi phục, bởi vậy tốt nhất chỉ ở thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng.

Hiện giờ tác dụng lớn nhất của Cơ Vô Trần không phải chiến đấu mà là dựa vào kinh nghiệm tu luyện một ngàn mấy trăm năm của hắn để chỉ đạo Vương An Nghiệp tu luyện, trợ giúp hắn mau chóng đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Chỉ có sau khi đến Thiên Nhân cảnh, Vương An Nghiệp mới có thể tế luyện thần thông linh bảo năm tháng thành bản mạng linh kiếm.

Như vậy, hắn mới có thể miễn cưỡng phát huy ra một phần uy lực của nó. Mà muốn phát huy ra toàn bộ uy lực năm tháng của linh kiếm, cần phải Vương An Nghiệp đến Thần Thông cảnh mới được.

Bởi vậy có thể thấy được, vấn đề vũ khí của tiểu tử này đời này xem như đã giải quyết, hơn nữa còn là một bước đúng chỗ, trực tiếp chính là tốt nhất.

Không những như thế.

Cơ Vô Trần còn cho hắn di sản duy nhất ngoài kiếm, 【Vô Lượng Bảo Giới】, cho Vương An Nghiệp. Tuy nói vật tư cất giữ bên trong đều bị Cơ Vô Trần trong quá trình chạy trốn tiêu hao hết, nhưng chỉ một chiếc nhẫn trữ vật cấp Linh Bảo này cũng đã là vô giá rồi.

"Thái gia gia, đợi cháu lấy đồ vật trong Vô Tận Uyên ra, Vô Tận Uyên sẽ tặng cho ngài." Vương An Nghiệp lòng đầy vui mừng thưởng thức Vô Lượng Bảo Giới, rất có lòng hiếu thảo nói với Vương Thủ Triết.

"Ách…"

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Tên tiểu tử thúi nhà ngươi có thể đừng có nhắc tới chuyện này trước mặt mọi người được không? Hắn đường đường là một đại thiên kiêu gia chủ, còn muốn dùng nhẫn trữ vật của tằng tôn nhi để đào thải, truyền ra ngoài không mất mặt à?

Bất quá mất mặt thì mất mặt, 【Vô Tận Uyên】 đã xem như nhẫn trữ vật cực phẩm có tiền cũng khó mua được.

Hơn nữa đều là người một nhà, đây cũng không tính là gì. Trước kia, rất nhiều gia đình bình thường không đủ tài lực, các trưởng bối còn thường xuyên ăn đồ ăn còn thừa của bọn nhỏ.

Mặt khác, sau khi phá giải trận pháp, còn có thu hoạch giá trị xa xỉ.

Dưới trận pháp ẩn nấp, còn cất giấu một linh mạch thổ hệ thượng phẩm cỡ trung, tuy phạm vi bao trùm của nó không tính là lớn, nhưng cũng có thể khai thác ra hơn một ngàn mẫu linh điền thượng phẩm.

Trong thời gian ngắn, đương nhiên nó không đáng giá bằng Vô Lượng Bảo Giới, nhưng đây là tài sản cố định có thể sản sinh ra hiệu quả duy trì kinh tế liên tục, mười năm, trăm năm, ngàn năm…Dưới sự tích lũy của thời gian, giá trị kinh tế mà nó có thể sản sinh ra khó có thể đánh giá.

Thu hoạch như vậy, cho dù là Vương Thủ Triết quen nhìn sóng gió, cũng cười như sóng gió. Hắn vung tay lên, lấy ra một trăm mẫu trong đó, chia đều cho Trường Ninh Lư thị và Trường Ninh Công Tôn thị.

Hai người này đều là mẫu tộc của Vương Thủ Triết, hiện giờ con cháu đời sau quan hệ thông gia càng thêm chặt chẽ, hơn nữa đều có công khai khai thác. Nâng đỡ bồi dưỡng tốt lên, bọn họ đều là minh hữu kiên định nhất của Vương thị, tương lai cũng là một sự giúp đỡ lớn.

"Đa tạ Thủ Triết biểu ca, huynh đối xử với ta thật tốt."

Lư Tiếu cười đến vui vẻ, thật muốn đi lên hôn biểu ca một cái, lại không có gan làm loạn, đành phải nắm lên Vương An Nghiệp vẻ mặt vô tội bên cạnh "phụt thít" một cái, coi như là Thủ Triết biểu ca hôn một cái khi còn bé.

"Ha ha." Mãng lão tổ cũng cười đến không khép được miệng, "Đi theo Thủ Triết làm việc chính là lưu loát, ta chỉ đi theo tham gia náo nhiệt, sẽ có chỗ tốt lớn."

Thật ra Mãng lão tổ cũng biết, Vương Thủ Triết vẫn luôn chiếu cố Công Tôn thị, cũng luôn nhớ đến sự quan tâm của Mãng lão tổ đối với Vương thị năm đó.

Tóm lại, thu hoạch lần này, tất cả mọi người hết sức hài lòng.

Quét xong phó bản này, tiếp theo, hành động quét sạch trước khi khai hoang vẫn tiếp tục như cũ.

Chế độ cụ thể là như vậy: Đầu tiên là do nhiều vị lão tổ Thiên Nhân cảnh tổ đội, liên thủ đánh chết hung thú đẳng cấp cao ngũ giai lục giai, tiêu diệt sào huyệt của nó, sau đó lại do lực lượng trung kiên Linh Đài cảnh của các gia tộc tạo thành đội ngũ, đi tiêu diệt sào huyệt của hung thú tam giai, tứ giai.

Đến bước thứ ba, liền bắt đầu do thế hệ trẻ của Vương thị dẫn đầu gia tướng tộc binh, bắt đầu quét sạch kiểu kéo lưới, tiêu diệt sạch sẽ đám hung thú nhất giai nhị giai rải rác khắp nơi.

Đến giai đoạn này, đội công trình của Vương thị có thể tiến vào ngoại vực, bắt đầu tiến hành xây cầu trải đường, dọn dẹp thủy vực hà đạo, cùng với xây dựng công sự có tính phòng ngự, xây dựng cơ sở vân vân.

Đương nhiên, đây là một quá trình dài dằng dặc, công trình to lớn, không thể gấp, cũng không gấp được.

…

Ngay khi Vương thị triển khai hành động quét sạch ngoại vực oanh oanh liệt liệt.

Trong quốc đô về Long Thành, cũng vô cùng náo nhiệt.

Vương An Nam bị cô nãi nãi cùng tông cô Ly Dao đại thiên kiêu đánh cho ôm đầu khóc rống, chuyện xưa thê thảm vô cùng, cũng giống như gió, nhanh chóng truyền khắp Quy Long Thành, trở thành rất nhiều gia đình vô duyên nhìn thấy một màn này, sau khi trà dư tửu hậu nói chuyện.

Quy Long Thành, Bạch Vân Lầu.

Bây giờ trong Bạch Vân Lầu đã vinh dự trở về đỉnh cấp nhất của tửu lâu "Loạn Hồng" tại Long Thành, cho dù hôm nay cũng không sắp xếp cuộc chiến đại thiên kiêu, cũng như khách tới như mây, tiếng người ồn ào, nhã tọa cùng tán tọa to nhỏ đều ngồi đầy khách nhân, bên ngoài còn xếp hàng dài.

Ngoại trừ ba phần kinh doanh của Ly Dao trong thời gian đó, điều này đã tạo thành một chút phiền muộn cho hắn, Hành quận vương đã đếm tiền đến mức miệng giật giật, bởi vì hắn cười quá mạnh.

"Ly Dao đại chất nữ đề nghị không sai." Hành quận vương kiếm được đầy bồn đầy bát, tự mình châm trà cho Vương Ly Dao, "Trong khoảng trống của cuộc chiến đại thiên kiêu tổ chức một ít thiên kiêu mời chiến và thiên kiêu bài vị chiến, đây quả thực chính là bút tích thần kỳ. Như vậy vừa thỏa mãn dục vọng tham gia náo nhiệt của những "tầng trung lưu" không có tiền xem cuộc chiến đại thiên kiêu kia, cũng có thể duy trì nhiệt độ, để mọi người dưỡng thành thói quen quan tâm Bạch Vân Lầu."

Tầng lớp trung lưu trong miệng Hành quận vương đương nhiên không phải bình dân bình thường, ít nhất cũng là trực mạch của thế gia Ngũ phẩm trong Quy Long thành, hoặc là dòng chính của thế gia Lục phẩm.

Nếu thật sự là dân chúng bình thường, đừng nói vào Bạch Vân Lầu tiêu phí, sợ là cũng không có dũng khí tới gần Bạch Vân

Lầu trong vòng mười trượng.

“Điện hạ quá khen, chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi.” Vương Ly Dao xốc khăn che mặt lên, nhẹ nhàng uống linh trà.

Nàng sẽ không gọi hắn là “Hành bá bá”, chênh lệch tuổi tác quá lớn, quá xấu hổ.

Đối với chuyện nàng không chịu đổi xưng hô này, Hành quận vương cũng không quá để ý. Xưng hô hay không không quan trọng, dù sao ông ta nhận định Ly Dao là đại điệt nữ là được, quan trọng nhất là, đại chất nữ này còn có thể mang đến cho ông ta nguồn tài phú không ngừng.

“Đúng rồi, cháu gái lớn có biết sau khi Vương An Nam trở về đã gặp phải chuyện gì không?” Hành quận vương thần bí bí nói, lộ ra bộ dáng rất là thần thông quảng đại.

“Hơn phân nửa là lại bị đánh một trận, sau đó nâng tới thỉnh tội với ta.” Vương Ly Dao bình tĩnh không gợn sóng nói.

Kỳ thật trận chiến đại thiên kiêu thí phong lần này đều là kế hoạch của phụ thân nàng, bao gồm lựa chọn Bạch Vân Lầu, cùng với những chi tiết khi gặp trận chung kết trận đấu dạ dày vương đều do một tay Vương Thủ Triết bày ra.

Nếu không, dựa theo kế hoạch của Thiên Hà chân nhân, Vương Ly Dao vừa bước vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ, cũng chính là lúc Thiên Nhân cảnh tầng bốn, hắn định để cho Vương Ly Dao vào kinh. Chỉ là sau khi Vương Thủ Triết biết được chuyện này, hắn đích thân đến Lũng Tả Học Cung tìm Thiên Hà chân nhân một chuyến, ngăn cản việc này, lúc này mới áp tới bây giờ.

Về phần Vương An Nam kia, mặc dù Hành quận vương không tìm hắn tới tham gia, phụ thân cũng có kế hoạch có thể kích hắn tới tham gia, đồng thời hung hăng giáo huấn một trận.

Đây là một trong những kế hoạch dự phòng của phụ thân. Bất kể Vương An Nam đến hay là không có tới, là loại phản ứng nào, đều có kế hoạch tiếp theo nhằm vào hắn.

Nói cách khác, trận “đánh độc” của Vương An Nam vốn là không tránh khỏi.

Bất quá một loạt kế hoạch này, cũng chỉ có số ít người biết được. Nếu để Hành quận vương biết hết thảy đều là kế hoạch tốt, không chừng sẽ tự đấm ngực, ảo não chia cho Ly Dao hai trăm mấy chục vạn.

Mà nếu Vương An Nam biết được việc này, sợ là cũng sẽ tức giận đến hộc máu ba lần, nằm trên giường không dậy nổi.

Cũng bởi vậy.

Phản ứng có khả năng xuất hiện của Đại Càn Vương thị đều nằm trong suy đoán của Vương Thủ Triết. Đương nhiên, khả năng lớn nhất trong đó chính là Vương Ly Dao nói.

"A? Cháu gái lớn có thể chứ?" Hành quận vương cũng khá bất ngờ, vẻ mặt kinh dị bất định: "Chẳng lẽ cháu để lại tai mắt ở Định quốc công phủ?"

Lúc hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bẩm báo của quản sự: "Khởi bẩm điện hạ, Ly Dao tiểu thư. Gia chủ phủ Định Quốc Công Vương Vũ Xương đã tới trong lầu, đưa thiếp cầu kiến Ly Dao tiểu thư, nói là tới thỉnh tội với tiểu thư."

"Đây thật đúng là… tốc độ rất nhanh." Thần sắc Hành quận vương hiện lên một tia khác thường, lập tức giật mình: "Cũng khó trách, Định quốc công phủ yên lặng quá lâu, vả lại gần đây mấy trăm năm cũng không thể lại xuất hiện một đại thiên kiêu, thực lực gần như là xếp chót trong thế gia Tam phẩm. Nếu có thể đặt vào cháu gái Ly Dao, nhất định có thể tăng uy thế của gia tộc lên một mảng lớn! Cơ hội như thế, sao có thể bỏ qua?"

"Mời gia chủ Vũ Xương vào đi." Hành quận vương cười nói: "Nghe nói lần này Vũ Xương gia chủ là một tiểu tử thông minh, Định Quốc công phủ dưới sự kinh doanh của hắn đã có chút khởi sắc. Xem bộ dạng này, quả nhiên là rất thông minh."

Với thân phận của Hành quận vương, còn không cần đi nghênh đón Vũ Xương gia chủ. Nếu đổi lại là Thần Thông lão tổ của Vương thị tới, hắn nhất định là phải chạy tới cửa khách khách khí nghênh đón.

Không bao lâu sau.

Trên lôi đài Hắc Diệu Thiết, thiên kiêu bài vị thi đấu vừa kết thúc, vài tên gia tướng Thiên Nhân cảnh mặc phục sức của gia tướng Vương thị liền nâng một cái cáng chậm rãi đi lên lôi đài.

Một màn như vậy, tự nhiên là dẫn phát vô số chú ý.

"A? Trên cáng kia, hình như là Vương An Nam thanh danh lan truyền lớn…

"Không phải hình như, đó chính là… Ta nhớ rõ ràng Vương An Nam đã rời đi, thế mà lại bị thương nặng đến mức này sao? Vương thị nâng hắn lên, chẳng lẽ là chuẩn bị khởi binh vấn tội đại thiên kiêu Ly Dao?"

"Ài, lần này Ly Dao tiểu thư quả thật có chút lỗ mãng. Tuy rằng nàng xuất thân từ thế gia đồng tông của Vương thị, nhưng dù sao cũng chỉ là xuất thân thế gia Lục phẩm. Định Quốc công phủ có lão tổ Thần Thông cảnh tọa trấn, bị đánh mặt như thế, hơn phân nửa nuốt không trôi cục tức này."

Tiếng bàn tán "Ong ong ông" từ dưới đài truyền đến, giống như là từng đợt gió thổi truyền đến lỗ tai Vương An Nam, cho dù hắn đã tâm tang muốn chết, cũng nhịn không được da mặt nóng lên từng trận.

Vương An Nam hắn ta xem như đã mất hết mặt mũi, thật có lỗi với liệt tổ liệt tông. Hắn ta thật sự hận không thể ngất đi, như vậy cái gì hắn ta cũng không biết nữa, vẫn tốt hơn phải chịu tội giống như bây giờ.

"Nhởi chậm một chút." Sắc mặt gia chủ Vương Vũ Xương âm trầm như tuyệt, hắn chắp tay sau lưng, thong thả đi ra sau cáng: "Làm cho tất cả mọi người đều nhìn kỹ, cũng khiến tiểu súc sinh này chịu chút tội."

"Vâng, gia chủ."

Các tướng lĩnh của Vương thị lĩnh mệnh, sau đó bước chân tương đối chậm rãi đi chậm hơn một bước, bắt đầu dùng tốc độ rùa để đi về phía trước.

Bọn họ sâu sắc lĩnh hội ý đồ của gia chủ, ngoại trừ quy tốc đi về phía trước ra, còn chơi các loại công việc hoa cỏ, ví dụ như chậm rì rì mà vòng quanh đường xa, hoặc là đi ba bước, lui hai bước vân vân vân.

Kể từ đó, tiếng nghị luận càng lớn hơn.

Vương An Nam nửa nằm trên cáng, thừa nhận ánh mắt sáng quắc từ bốn phương tám hướng bắn tới, tiếng người như độc, quả thực muốn chết cũng có.

Trước đây, Vương An Nam hắn là con của các trưởng bối trong gia tộc, bảo bối trong tay, là cháu trai bảo bối, cháu trai bảo bối.

Bây giờ thì sao?

Hắn đã biến thành một món lễ vật lấy lòng Vương Ly Dao.

Dường như chỉ cần Vương Ly Dao có thể vui vẻ, đừng nói đánh gãy hai chân của hắn, cho dù là đánh gãy ba cái, các lão tổ tông trong nhà đều sẽ rất vui vẻ làm thay.

Không phải là đại thiên kiêu sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Ô ô ô! Vương An Nam ủy khuất hít hít mũi, khóe mắt chảy xuống nước mắt bi ai.

Thật vất vả mới đến được lôi đài.

Ngay trước mắt bao người, gia chủ Vương Vũ Xương đứng ra, sắc mặt trầm tuấn mà nghiêm túc nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Hành quận Vương Nhã.

Ngay khi vô số người cho rằng hắn đang chuẩn bị mở miệng chỉ trích.

Vương Vũ Xương hắng giọng một cái, bỗng nhiên đổi lại vẻ mặt tươi cười, giọng nói hùng hậu cũng đồng thời vang lên: “Dao nhi à, nghiệt chướng Vương An Nam kia nhà chúng ta, dám không tuân theo trưởng bối, khẩu xuất lời nói cuồng nghịch. Ta đã hạ lệnh cho Đạt điệt nhi nhà ngươi tự mình động thủ, đánh gãy hai chân của nó.”

“Cái gì?”

Tình huống này thật sự quá mức ngoài dự liệu, hiện trường nhất thời bùng nổ. Không ít người trên mặt xuất hiện vẻ trống rỗng trong nháy mắt.

Định Quốc Công phủ lại không phải đến khởi binh vấn tội, mà là đến bồi tội?

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Vương Vũ Xương lại quay người lại trên đài, lạnh lùng nói với phía sau: “Vương Thất Đạt, bởi vì cái gọi là con trai mất dạy, tiểu súc sinh Vương An Nam kia là loại ăn gian không chịu nổi như thế, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan. Còn không mau quỳ xuống tạ tội với Ly Dao cô cô ngươi?”

Vừa dứt lời, liền có một nam tử trung niên mặc hoa phục từ trong đám người đi ra, cúi đầu đi tới bên cạnh cáng cứu thương của Vương An Nam.

Đang lúc hắn chuẩn bị quỳ xuống “Phốc phốc” một tiếng thì.

Bỗng nhiên.

Trong nhã tọa cao nhất của Bạch Vân Lầu, có một bóng dáng tiên tư lả lướt hạ xuống, bàn tay trắng nõn giơ lên, liền có một luồng huyền kình vô hình đỡ được Vương Thất Đạt Lăng Không.

Cùng lúc đó.

Giọng nói nhàn nhạt của nàng cũng theo đó vang lên: “Vũ Xương gia chủ không cần thiết như thế. Trường Ninh Vương thị chúng ta chưa từng nhận nhau với quý tộc, cũng chưa từng thẩm tra đối chiếu kỷ yếu truyền thừa. Vương Ly Dao ta không đảm đương nổi tiếng cô cô này.”

Giọng nói của Vương Ly Dao trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như lộ ra một cảm giác xa cách.

Trong lòng Vương Vũ Xương và Vương Thất Đạt “lộp bộp” một cái, đều thầm nghĩ không ổn, không khỏi nhao nhao ném ánh mắt oán trách lên người Vương An Nam trên cáng.

…

Chương 21: Long Xương đại đế hiện thân! Linh Bảo Thiên Thu ra sân!

…

Kỳ thật, đây cũng là chuyện thường tình. Người ta đường đường là một đại thiên kiêu, thân truyền của viện trưởng Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, đó là thân phận tôn quý cỡ nào?

Người ta nhớ tình cũ huyết mạch, vô cùng vui vẻ nhận thân, kết quả Vương An Nam thì ngược lại, nói một câu, ta là gia gia của ngươi! Đây đã không đơn thuần là chiếm tiện nghi của đại thiên kiêu người ta, mà là một loại kiêu căng xem thân thích nông thôn trong thành…

Nếu đổi lại là bình thường, các trưởng bối cùng lắm là răn dạy Vương An Nam không hiểu lễ nghĩa, không có tư thái làm chủ mạch nên có của Đại Càn Vương thị.

Nhưng vấn đề ở chỗ, đối phương là Vương Ly Dao, tương lai của nàng tiềm lực vô hạn, chỉ cần không ngã xuống, tương lai thứ nhất đều có thể tiếp quản Tử Phủ Học Cung Lũng Tả.

Nếu vận khí bùng nổ đến cực hạn, không chừng có thể Thanh Hoàng vỗ cánh bay lên chín tầng trời… trở thành một trong hai vị có quyền thế nhất Đại Càn quốc!

Nhân vật như vậy, đường đường là Định Quốc công phủ, cũng chỉ có một hạt giống thần thông Vương Gia Huy, có thể miễn cưỡng so sánh.

Đại thiên kiêu như vậy, không hưng phấn chút nào à?

Cũng may gia chủ lần này của Đại Càn Vương thị Vương Vũ Xương, cũng là gia chủ hưng phấn phấn, lập chí cải biến hiện trạng thấp kém của Vương thị.

Ngay lập tức, hắn liền bày ra tư thái, hai tay khép lại khom lưng hành lễ với Vương Ly Dao: “Dao Nhi, việc này…”

Nhưng mà, còn không đợi hắn thực sự thi lễ xong, Vương Ly Dao đã vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay Vương Vũ Xương, luôn miệng nói: “Vũ Xương gia chủ tuyệt đối không thể, ngài

là lão tổ tông chữ lót 'Vũ', một bái này Ly Dao không chịu nổi đâu."

Trong tông tộc, giảng bối phận nhất.

Mặc dù Vương Ly Dao chính là đại thiên kiêu, thân phận tôn quý, nhưng nếu dám tùy tiện cúi đầu với Vương Vũ Xương, truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến toàn bộ Trường Ninh Vương thị trở thành trò cười.

Đến lúc đó, lời đồn nhất định sẽ nói Vương Ly Dao ngông cuồng tự đại, không biết lễ nghĩa, thậm chí có thể sẽ ảnh hưởng đến con đường thánh tử (nữ tử tương lai của nàng.

Vương Vũ Xương tự nhiên cũng làm ra vẻ.

Vừa nghe Vương Ly Dao gọi hắn là lão tổ tông, trong lòng hắn liền vui vẻ, lúc này cũng thuận thế bò lên, vươn tay liền ôm lấy cánh tay Vương Ly Dao, kích động mà lại ảo não không thôi nói: "Dao nhi à, lần đầu nghe nói con là huyết duệ đồng tông của Định Quốc công phủ ta, ta liền kinh hỉ như điên, ta vừa tự mình lật xem gia phả cùng truyền thừa cần kiểm chứng tỉ mỉ, vừa sai người thu thập trạch viện thân tộc."

"Đang chuẩn bị phái người đến nghênh đón Dao nhi ngươi trở về chủ trạch. Nhưng không ngờ nàng lại phản bội tiểu súc sinh, sao dám như thế, sao dám như thế! Vương Thất Đạt, ngươi còn ngây ra làm cái gì? Nhìn nhi tử tốt ngươi dạy dỗ kìa!" Vương Vũ Xương càng nói càng tức giận, khuôn mặt cũng không khỏi có chút đỏ lên, toàn thân run rẩy.

Vương Thất Đạt sợ tới mức run lên, vội vàng lấy ra một cây dây leo có gai, quất thẳng vào mặt Vương An Nam, vừa quất vừa mắng: "Ta quất chết tên tiểu súc sinh nhà ngươi, Vương Thất Đạt ta sao lại sinh ra nghiệp chướng như ngươi chứ? Thôi vậy thôi, hôm nay coi như ta sinh thêm một đứa con trai…"

Vương An Nam thê thảm khóc lóc, trong lòng lại càng uất ức tới chết. Phụ thân, trước đây ta là kiêu ngạo của cha mà! Chỉ cần giả vờ giả vịt là được rồi, cần gì phải quất mạnh như vậy…

"Ly Dao cô nãi nãi, ta sai rồi! Cầu xin người hãy tha thứ cho ta lần này đi."

Hắn biết, Giải Linh còn phải là người buộc chuông, dưới sự thê thảm chỉ đành cầu xin Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao hoàn toàn không để ý tới hắn, mà khách khí tiếp tục nói chuyện với Vương Vũ Xương: "Phần tâm ý này của lão tổ tông Vũ Xương, Ly Dao lĩnh. Chỉ là Bạch Vân Lầu này ở rất tốt, dọn đến dọn đi cũng rất phiền."

"Như vậy sao được?" Vương Vũ Xương nghiêm mặt lại: "Dao Nhi con là huyết mạch của Định Quốc công phủ ta. Ngươi cũng tới quốc đô, sao có thể ở trong tửu lâu? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người đời chắc chắn sẽ chê phủ Định Quốc công ta không có cấp bậc lễ nghĩa."

Nói đến đây là đang tán gẫu?

Bên kia hai cha con Vương Thất Đạt đang đánh nhi tử và bị đánh đều trợn tròn mắt.

Ly Dao tiểu thư, bên này còn đang đánh con, trước khi ngài và lão tổ tông nói chuyện phiếm, không khuyên nhủ trước một chút sao?

Nhưng cục diện trước mắt này, Vương Ly Dao không khuyên, vậy thì phải tiếp tục đánh tiếp. Vương Thất Đạt đành phải thay đổi biện pháp tiếp tục rút, tiếp tục mắng. Mà Vương An Nam cũng chỉ đành tiếp tục khóc trời kêu đất, thê thê thảm thảm ở đó gào thét.

Nhưng tất cả những điều này dường như đều không kinh động được Vương Ly Dao. Nàng thấy hỏa hầu cũng không sai biệt lắm, liền thi lễ với Vương Vũ Xương nói: "Nếu như thế, Ly Dao liền nghe theo sự sắp xếp của Vũ Xương lão tổ tông."

"Được được được, Dao nhi nhà chúng ta hiểu biết đúng mực lễ nghĩa, ta cảm thấy rất vui mừng." Trên khuôn mặt uy nghiêm và tuấn lãng của Vương Vũ Xương lộ ra vẻ vui mừng, "Dao Nhi con yên tâm, con coi như tổ trạch nhà chúng ta là tiêu chuẩn ăn mặc ở nhà mình, tham chiếu hạt giống thần thông nhà chúng ta."

"Đa tạ lão tổ tông yêu quý." Vương Ly Dao chân thành khom người bái tạ: "Đợi đến khi Ly Dao thu dọn một chút, sau khi cùng quận vương điện hạ bái biệt một phen, liền cùng lão tổ tông về nhà."

Về nhà?

“Được được được.” Nụ cười của Vương Vũ Xương càng thêm xán lạn: “Vậy Dao nhi ngươi cứ đi trước. Từ từ sẽ đến, chúng ta không cần vội.”

Không vội vàng?

Trái tim Vương An Nam sắp vỡ nát.

Lão tổ tông, bảo bối nhà ngài từng bị tôn nhi đánh sắp chết rồi, thế mà ngài còn không sốt ruột? Ly Dao cô nãi nãi tâm là hung ác, nhưng lòng lão tổ tông ngài càng ác hơn a…

Theo tiếng quát mắng của Vương Ly Dao trên lôi đài Vương Thất Đạt, tiếng roi quất, cùng với tiếng cầu xin tha thứ thảm thiết của Vương An Nam vẫn không ngừng vang lên bên tai.

Trong đám quần chúng vây xem, vốn dĩ còn có không ít người đang cười trên nỗi đau của người khác, lúc này cũng mơ hồ bắt đầu sinh ra ý đồng tình với Vương An Nam. Tiểu tử này cũng thảm quá đi? Ha ha ha!

Chuyện nhận thân và thông đồng với Đại Càn Vương thị tất nhiên là một khâu quan trọng trong kế hoạch kế tiếp của Thủ Triết.

Chẳng qua hắn am hiểu sâu bản tính “nhân chi”, nếu là trực tiếp đưa lên cửa mà nói, cho dù Vương Ly Dao là đại thiên kiêu, vô hình trung cũng hạ thấp vị cách, dễ dàng làm cho người ta xem nhẹ, chỉ có để cho đối phương tự vắt hết óc mời về, mới có thể càng thêm coi trọng cùng quý trọng.

Ở Vương An Nam độ tức như năm, sau khi bị đánh chừng một nén hương.

Vương Ly Dao cuối cùng cũng nhanh nhẹn quay về, hành lễ với Vương Vũ Xương: “Lão tổ, Ly Dao đã chuẩn bị xong rồi.”

Phía sau nàng còn đi theo một vị tùy tùng Mạc Uyển Thu nhắm mắt theo đuôi.

Mắt thấy Vương Ly Dao còn chuẩn bị giới thiệu Mạc Uyển Thu với gia chủ, Vương An Nam quả thực muốn chết cũng muốn rồi.

Cầu xin ngài đừng giới thiệu trước nữa, đừng nói chuyện nữa…

Ngay lập tức, hắn gào thét càng thêm thê thảm uyển chuyển, ý là Ly Dao cô nãi nãi nếu ngài còn không cứu ta, ta sẽ chết, thật sự chết…

"Ồ… tại sao còn đánh?" Lúc này Vương Ly Dao mới bị hấp dẫn sự chú ý, xoay người nhìn sang hai cha con Vương Thất Đạt, ánh mắt giật mình, lập tức "liền vàng" khuyên nhủ, "Thất Đạt, mặc dù hài tử có chút sai lầm nhỏ, ra vẻ không biết xấu cũng được, cần gì phải xuống tay nặng như thế?"

Trong lòng hai cha con Vương Thất Đạt đều giật thót.

Ly Dao cô nãi nãi ngài nói lời này không lỗ tâm sao? Nếu lão nhân gia ngài nói sớm một chút, làm sao còn có thể đánh lâu như vậy?

"Ly Dao cô cô thiện tâm, nhưng tiểu súc sinh này đúng là nên đánh. Ta đánh chết ngươi tiểu súc sinh này." Vương Thất Đạt không có khả năng khuyên bảo sẽ ngừng lại, dựa theo truyền thống, hắn lại bắt đầu tăng sức mạnh lên.

"Bỏ đi bỏ đi, cuối cùng vẫn chỉ là một tiểu bối. Thất Đạt vẫn nên mang người về nhà trước, sau này từ từ thuyết giáo." Vương Ly Dao lại khuyên nhủ: "Huống chi lúc đó hai nhà vẫn chưa nhận thân. Tuy tên nhóc An Nam kia nói năng hơi kích động, nhưng ngẫm lại cũng không tính là quá đáng. Bây giờ đứa bé này bị đánh thành bộ dáng như vậy cũng rất đau lòng."

Ngẫm nghĩ thật kỹ cũng không quá đáng?

Nước mắt Vương An Nam chảy ròng ròng, ánh mắt nhìn lên bầu trời mơ hồ, trong lòng phát ra những tiếng rên rỉ.

Ly Dao cô nãi nãi, ta cảm ơn ngài 'Đau lòng'.

…

Bên này, Vương Ly Dao được mời về Định quốc công phủ, đồng thời bên kia, còn có một người cũng đang cố gắng thực hiện "lời hứa" của mình.

Chính giữa Quy Long Thành, nơi linh mạch cực phẩm hội tụ, tọa lạc một quần thể cung điện khổng lồ nguy nga.

Quần cung điện này chính là hoàng thành của Đại Càn.

Những cung điện này hiển nhiên đã tồn tại rất lâu, mặc dù ngói lưu ly trên nóc nhà vẫn sáng chói như mới, trên tường cung cũng đã nhiễm vết tích loang lổ, đó là tang thương lắng đọng lại qua năm tháng dài dằng dặc, là vết khắc của thời gian.

Bất quá, năm tháng ở lưu lại tang thương đồng thời, nhưng không có làm cho nó trở nên cổ xưa, ngược lại nhường nó dày nặng nội tình, khiến nó trong năm tháng trở nên càng nguy nga, càng ngày càng bao la.

Giống như quốc gia này.

Nó rất cổ xưa, nhưng cũng mới tinh.

Lịch sử lâu đời, nhưng cũng đang tỏa ra sinh mệnh lực phồn thịnh.

Nỗ lực mỗi một thế hệ của quốc gia đều hóa thành nội tình thâm hậu, khiến nó trở nên càng ngày càng cường đại, càng ngày càng không thể lay động. Cũng chính là nỗ lực và hy sinh của từng thế hệ, từng thế hệ, từng người, từng người, từng người, từng người, từng người, từng người, từng người, từng người một, mới đúc thành Trường Thành của nó vạn dặm, trời không sụp.

Ở chỗ sâu trong quần thể cung điện.

Có một tòa cung điện thoạt nhìn cùng chung quanh không có bao nhiêu khác biệt. Trên tấm biển cửa cung điện, viết ba chữ cổ “Chuyết Chính các” mạnh mẽ hữu lực.

Nơi này là thư các trong tòa hoàng thành này, cũng chính là nơi học tập và làm việc hằng ngày của Đại Đế.

Trong thư các.

Giá sách khổng lồ dán tường xếp thành một hàng, lít nha lít nhít sách trưng bày trên đó, làm cho tòa thư các này tăng thêm mấy phần nặng nề.

Cũng giống như những nơi khác trong hoàng cung, nơi này trang trí khiêm tốn mà xa hoa, ngay cả một tấm màn không bắt mắt cũng là dùng tơ tằm thượng phẩm dệt thành, phía trên thêu tinh xảo đẹp đẽ, sinh động như thật.

Trên góc tường, khói lượn lờ đang bốc lên từ lư hương bằng đồng thau hình dạng Thương Long, chậm rãi bay lên theo làn khói bay lên cao.

Vài bên là một cái ghế được điêu khắc từ lòng gỗ Tử Linh Đàn Mộc vạn năm, bao tương hậu sáng, hiển nhiên là cổ vật không biết đã dùng bao nhiêu ngàn năm.

Trên chiếc ghế này có một vị lão nhân mặc thường phục màu đen đang ngồi.

Năm tháng dài đằng đẵng mang đến cho hắn ta sự tang thương, sự già yếu của tế bào con người cũng đã tiến vào thời kỳ cuối, lúc này làn da của hắn ta lỏng lẻo, ánh sáng mờ nhạt, còn kèm theo một chút đốm đồi mồi, đôi mắt già đục nửa khép nửa mở kia cũng là mơ màng buồn ngủ, phảng phất đã không còn hào quang.

Ở phía sau hắn, một vị hoạn quan áo bào tro cũng tuổi già đang cầm phất trần trong tay, hơi khom lưng mà đứng. Ánh mắt của hắn thủy chung rơi ở trên mũi chân của mình, không chút sứt mẻ, giống như một pho tượng điêu khắc.

“Tổ gia gia, tổ gia gia, nước cờ tiếp theo nên mời ngài đi.”

Lúc này, một giọng nói nữ hài thanh thúy vang lên phá vỡ sự yên tĩnh này.

Đó là một nữ hài xinh đẹp đáng yêu, giống như búp bê sứ, chính là bài danh thứ hai trong “thập đại thanh niên kiệt xuất” của đương kim quốc đô —— đại thiên kiêu hoàng thất Ngô Tuyết Ngưng.

“Nha~ Tiểu Tuyết Nhi nhanh như vậy liền nghĩ đến làm sao phá giải tuyệt sát chiêu này của ta?”

Lão giả từ trong cơn mê ngủ tỉnh lại.

Hắn mê đắm mà trừng mắt nhìn về phía ván cờ, lập tức không khỏi nở nụ cười: “Diệu diệu a, Tiểu Tuyết Nhi vừa hạ xuống, từ trong hàng vạn hàng nghìn sát khí tìm được một đường sinh cơ. Thật không hổ là ta từng… cháu gái, quả thực thông minh cùng thời điểm ta còn trẻ. Lão Diêu, ngươi nói có đúng hay không?”

Hắn nói xong nghiêng người, cười hỏi hoạn quan sau lưng.

Hoạn quan lão Diêu vội vàng xoay người càng lớn hơn, vẻ mặt tươi cười nói: "Bệ hạ chính là thân thể Chân Long, thọ ngang trời đất, lão nô nào có vinh hạnh cỡ đó có thể được gặp bệ hạ khi còn nhỏ? Chỉ là nghĩ đến, khi đó bệ hạ nhất định là đại thiên kiêu vô địch kinh thiên động địa, lực áp đồng đại, thiếu niên Đại Đế! Mà Tuyết Ngưng tiểu quận chúa thông tuệ như thế, hẳn là rất giống bệ hạ lúc còn trẻ."

Lão giả này rõ ràng là Long Xương đại đế đã thống trị Đại Càn quốc hơn ba ngàn năm.

"Tuổi thọ và Thiên Tề đâu, già rồi." Long Xương đại đế cười lắc đầu, ngón tay vân vê một quân cờ, từ ái nhìn nữ nhi bảo bối không biết cách bao nhiêu đời: "Hôm nay tổ gia gia dạy con ngoan, một đường sinh cơ đó của con chính là ta cố ý để lại cho con."

"Chát!"

Long Xương đại đế hạ cờ.

Bố cục của mặt cờ lập tức lại thay đổi.

Nguyên bản thời điểm Ngô Tuyết ngưng kết quân cờ, đường sống trên ván cờ đã hiện ra, bây giờ quân cờ này hạ xuống, lại chỉ một thoáng biến thành trận pháp tuyệt sát, không còn nửa điểm đường sống.

Sau đó, Ngô Tuyết Ngưng bắt đầu vùng vẫy giãy chết, lại bị Long Xương đại đế hai ba chiêu thu thập sạch sẽ, tan tác vạn dặm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Tuyết Ngưng thoáng cái trở nên trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn cũng vểnh lên, nước mắt lưng tròng nói: "Tổ gia gia khi dễ người, cố ý thiết lập cạm bẫy hãm hại ta."

"Ui u ~~ sao còn khóc nữa?" Long Xương Đế cười ha hả nói: "Tuyết Ngưng nhà ta tiền đồ vô lượng. Tổ gia gia là đang dạy con, mọi việc đều phải có tâm nhãn. Nhất là trong bố cục tuyệt sát ẩn ẩn hiện sinh lộ, thường thường mới là tử lộ hung hiểm nhất. Đôi khi đối diện với khốn cục, cần phải làm ngược lại, giống như một tay của con, nếu như có thể chết rồi mới sống lại, lấy chém giết…"

Long Xương đại đế còn chưa nói xong, Ngô Tuyết Ngưng đã oa một tiếng khóc lớn lên: “Tổ gia gia chính là ức hiếp người! Chính là ức hiếp đứa nhỏ mười mấy tuổi! Chính là không muốn cho ta mượn Thương Long kiếm! Ô ô ô!”

Nàng khóc thê thảm như thế, bi thiết như thế, quả thực giống như là chịu ủy khuất to lớn vậy.

“Hoang đường. Thương Long kiếm chính là đạo khí trấn tộc tổ truyền của Ngô thị chúng ta, chỉ có Ngô thị đại đế chúng ta mới có thể nắm giữ, ngươi một tiểu nha đầu đem đi làm gì?” Long Xương đại đế bị nàng ta khóc đến đau đầu, cũng tức giận lắc đầu, “Ta nói cho ngươi mượn, là một thanh bảo kiếm cấp Linh Bảo —— 【 Thiên Thu 】. Ngươi không phải là muốn nói chuyện kiếm sao, 【 Thiên Thu 】 sẽ nói chuyện.”

Ngô Tuyết Ngưng lập tức nín khóc mỉm cười, vô cùng vui vẻ ôm Long Xương đế “Bẹp” hôn một cái: “Cảm ơn tổ gia gia ban thưởng. Ta quản nó thiên thu vẫn là vạn năm, chỉ cần biết nói chuyện là được.”

“Cái này cái này… Ta không phải nói ngươi đánh cờ thắng mới có sao?” Long Xương đế giật mình không thôi, “Từ khi nào biến thành đã ban thưởng cho ngươi rồi?”

“Tổ gia gia, người vừa mới tự nói, ta nói cho người mượn, là một thanh…” Ngô Tuyết Ngưng cười hì hì thuật lại lời nói của Long Xương đế, một chữ cũng không rơi xuống đất lại một lần, ngay cả khẩu khí cũng giống nhau như đúc.

Cuối cùng, nàng ôm cánh tay Long Xương đế làm nũng nói: “Tổ tiên gia gia chính là đại đế Nhân tộc, ngôn xuất pháp tùy, cũng không thể chơi xấu đâu ~”

“Ngươi đang chơi xấu.” Long Xương Đế kinh ngạc trừng mắt, sau đó quay đầu lại hỏi: “Lão Diêu, ngươi tới phân xử, trẫm từng nói lời này à?”

“Cái này…” Lão Diêu cúi đầu khom lưng, vẻ mặt tươi cười, “Hồi bệ hạ, bệ hạ ngài vừa rồi quả thật là nói như vậy.”

“Ôi, trẫm đây là bị lừa rồi.” Long Xương đế bóp cổ tay không thôi, “Nha đầu kia khóc lóc làm rối loạn suy nghĩ của ta trước, sau đó ném ra muốn Thương Long kiếm để hù dọa ta, lại để

cho ta nhất thời không điều tra, nói. Nha đầu, ngươi đây chính là tội khi quân.”

“Hì hì, đó còn không phải là do tổ gia gia dạy tốt.” Ngô Tuyết Ngưng cười đùa tí tửng nói: “Đối mặt với cục diện khốn đốn, phải làm trái lại, phá rồi lại lập.”

“Được, không hổ là người từng… cháu gái của trẫm.” Long Xương Đế cảm thấy rất an ủi, nở nụ cười: “Nếu như thế, chờ sau khi ta hao hết thọ nguyên, cũng không sợ có người có thể bắt nạt ngươi.”

“Tổ gia gia không nên nói bậy.” Ngô Tuyết Ngưng vội vàng mở to mắt nũng nịu nói, “Tổ gia gia ngài đã sống hơn ba nghìn sáu trăm tuổi rồi, nhất định sẽ tiếp tục sống sót. Chờ sau khi ta tu luyện thành công, liền ra hải ngoại, liền đi Tiên Triều tìm Bất Tử Dược cho ngài.”

“Được, tổ gia gia không có uổng công thương con.”

Long Xương đế cười vô cùng vui vẻ, sau đó liền viết một phần thủ dụ, đưa cho hoạn quan lão Diêu nói: “Lão Diêu à, ngươi đi đưa tiễn tiểu quận chúa. Thuận đường lấy thủ dụ của trẫm, đi Thần Binh điện mời 【Thiên Thu】 ra, đưa cho tiểu quận chúa.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Lão Diêu cung kính nâng lên thánh dụ, dẫn Ngô Tuyết Ngưng vui vẻ rời khỏi Chuyết Chính Các.

Không đến nửa canh giờ sau, lão Diêu trở về phục mệnh nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa đã mang theo 【Thiên Thu】 rời đi, ở bên ngoài tiếp ứng nàng, là Ngô Chí hành tiểu quận vương. Nhưng mà, tiểu quận chúa đưa 【Thiên Thu】 cho tiểu quận vương. Theo nô tài nghĩ, hẳn là muốn gia tăng phần thắng quyết chiến giữa tiểu quận vương và Ly Dao đại thiên kiêu. Bệ hạ, người xem việc này sao?”

“Nếu đã ban cho nàng, xử trí như thế nào chính là chuyện của nàng.” Long Xương Đế híp mắt nửa khép hờ nói: “Lão Diêu, Vương Ly Dao, ngươi đã gặp rồi chứ? Hắn thế nào?”

“Hồi bệ hạ, khi Ly Dao đại thiên kiêu quyết chiến với Vương An Nam của Định Quốc Công phủ, lão nô nhìn thoáng qua từ

xa.” Lão Diêu thật thà đáp: “Về phần người kia, tất nhiên là tiên tư nhấp nháy, khí độ nổi bật, phảng phất như chân hoàng trong loài người. Với tư chất huyết mạch của lão nô quan sát và suy đoán của Ly Dao đại thiên kiêu, sợ là phải hơn phần lớn đại thiên kiêu.”

“Hay cho một người trúng chân hoàng, có thể được lão Diêu ngươi đánh giá như thế, Ly Dao đại thiên kiêu kia nhất định là bất phàm, có tư cách đi con đường thánh lộ kia.” Long Xương Đế sau khi tán dương một câu, dường như lại nghĩ đến chuyện mất hứng, sắc mặt khó chịu nói, “Hừ, Định Quốc công phủ quả nhiên là vận khí tốt, chi nhánh của chi mạch cũng có thể xuất hiện một đại thiên kiêu. Chỉ hy vọng bọn họ lúc này đây khi đứng đội, lau sáng đôi mắt, chớ có giẫm lại vết xe đổ.”

Nghe vậy, lão Diêu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả bộ chính mình cái gì cũng không nghe được.

Tuy hắn ở sau khi Long Xương đế kế vị thật lâu mới đến bên cạnh hắn, nhưng trước đây nghe lão nhân trong cung đề điểm, mơ hồ biết tổ tiên Định Quốc công phủ, từng có chút hiềm khích với Long Xương đế.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mấy ngàn năm qua, Định Quốc công phủ dần dần suy bại.

Trước kia bệ hạ không đề cập tới việc này, bây giờ nghĩ lại, hơn phân nửa là lúc trước khi bệ hạ tranh đoạt vị trí đế tử, khi đó Định Quốc công phủ đứng sai đội ngũ… Dưới mấy ngàn năm hao mòn, Định Quốc công phủ lại từ đường đường nhị phẩm hạ xuống tam phẩm.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Quy Long Thượng Quan thị chính là một trong bát đại thế gia Tứ phẩm của Quy Long Thành.

Bởi vì toàn bộ thế gia thượng tam phẩm của Đại Càn, bao gồm cả hoàng thất cộng lại cũng chỉ có năm người, địa vị người người không tầm thường. Cho nên, địa vị thực tế của thế gia tứ phẩm ở trong Quy Long Thành, kỳ thật đã tương đối cao.

Mà Quy Long Thượng Quan thị là một nhóm phát triển tương đối khá trong bát đại thế gia tứ phẩm, địa vị của họ đương

nhiên cao hơn một bậc so với thế gia tứ phẩm bình thường.

Ít nhất, bên trong mười đại thế gia trong Quy Long Thành, tất nhiên sẽ có một chỗ cắm dùi cho Thượng Quan thị.

Phía nam Quy Long Thành, chủ trạch Thượng Quan thị.

Chạng vạng tối, các nơi trong quần thể kiến trúc khổng lồ đã sáng lên đèn, các ngọn đèn mông lung lấp lóe trong chủ trạch, từ trong bầu trời đêm quan sát, tựa như một biển sao do ánh đèn hội tụ thành, cùng toàn bộ Quy Long Thành hoà làm một thể, mênh mông mà hùng vĩ.

Sâu bên trong chủ trạch, khoảng cách đến trung viện gia chủ sinh sống có một chút, nhưng đồng dạng tại vị trí trục giữa, có một tòa viện tử chiếm diện tích tương đối lớn, lại thập phần khí phái, tên là "Thanh Vân Viện".

Chủ nhân của tòa viện này chính là vị đại thiên kiêu duy nhất hiện nay của Thượng Quan thị, Thượng Quan Vân Khuyết.

Giờ phút này, trong nội viện Thanh Vân Viện, ngày thường Thượng Quan Vân Tụ hay dùng noãn các, có một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Trong đó, nam tử ngồi ở chủ vị mặt mày anh tuấn, khí vũ hiên ngang, một thân khí độ thong dong mà tiêu sái, chính là chủ nhân của viện này, Thượng Quan Vân Tụ.

Hắn nhìn qua còn rất trẻ, bởi vì là ở nhà, cũng không có đội ngọc quan, mà là rất tùy ý dùng dây cột tóc đâm ở sau đầu, càng có vẻ tiêu sái không ràng buộc.

Mà nữ tử ngồi đối diện hắn lại chải búi tóc phụ nhân, phong tư yểu điệu, mặt mày phong lưu, giơ tay nhấc chân đều mang theo một cỗ phong tình.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, tất nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra nữ tử này. Bởi vì vị này rõ ràng là người quen cũ của hắn, Bích Liên phu nhân.

Bích Liên phu nhân vốn tên là "Thượng Quan Bích Liên", chính là đích nữ của Quy Long Thượng Quan thị này, đồng thời cũng là muội muội ruột của Thượng Quan Vân Lam. Tuy rằng đã gả ra ngoài, hơn nữa trong nhà công việc rất nhiều,

nhưng Bích Liên phu nhân thỉnh thoảng vẫn sẽ quay về nhà mẹ đẻ một chuyến, liên lạc với người nhà.

Lần này, nàng trở về chúc thọ mẫu thân.

“Muội muội, dù sao muội trở về cũng không có chuyện gì lớn, không bằng ở lại thêm một thời gian nữa đi.” Thượng Quan Vân Tụ nhấp một ngụm trà, ôn hòa khuyên nhủ: “Mẫu thân hiếm khi nhìn thấy muội một lần, mặt ngoài của mẫu thân không nói gì, nhưng trong bóng tối lại dặn dò muội không ít, để cho người làm ca ca như muội nghĩ biện pháp lưu lại muội một thời gian.”

“Yên tâm đi ca, ta tạm thời không đi.” Bích Liên phu nhân cười cười, tiện tay cầm lên một miếng bánh ngọt cắn một miếng nhỏ, “Lần này trở về, ta còn có chuyện khác phải làm. Ngoài ra, mấy ngày trước ở Hành quận vương phủ cũng phái người chuyển lời đến, bảo ta về nhà thăm người thân lấy thời gian đi bái kiến một chút.”

Vài chục năm trôi qua, bây giờ nàng cũng đã là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, khí độ một thân so với lần đầu tiên Vương Thủ Triết gặp nàng ở phòng đấu giá lại mạnh hơn rất nhiều, nghiễm nhiên đã là một phương đại lão.

Bất quá, bây giờ ở trước mặt người nhà, nàng không cần như lúc ở Vũ Văn thị luôn kéo căng như vậy, bày ra bộ dáng tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay, cả người liền theo đó buông lỏng không ít, lúc nói chuyện, cũng ít đi mấy phần uy nghiêm, ngược lại tăng thêm vài phần hờn dỗi nhu mị.

“Không ngờ qua nhiều năm như vậy, Hành quận vương lão nhân gia vẫn còn nhớ muội muội.” Thượng Quan Vân Lam nghe nàng nhắc tới Hành quận vương, cũng có chút bất ngờ: “Nhưng mà cũng đúng, Hành quận vương luôn thích đề bạt tiểu bối, đặc biệt thích có tính riêng. Năm đó ngài ở Bạch Vân Lầu náo ra động tĩnh không nhỏ, cũng khó trách lão nhân gia ngài vẫn nhớ rõ.”

“Đó cũng là do Thượng Quan thị chúng ta bây giờ phát triển không tệ, lão nhân gia thường xuyên nghe được tên của Thượng Quan thị, mới có thể ngẫu nhiên nhớ tới ta. Nếu chúng ta cũng giống như Vu thị, ở Quy Long Thành cũng giống như ẩn hình, chỉ sợ Hành quận vương lão nhân gia ông

ta đã sớm không nhớ rõ ta rồi.” Trong lòng Bích Liên phu nhân lại giống như Minh Kính, cũng không vì vậy mà đắc chí.

Dựa theo cách nói của tên Vương Thủ Triết đáng ghét kia, cái này gọi là “Khởi trói ký ức”.

Cái tên Thượng Quan Bích Liên của nàng, trời sinh chính là đuổi kịp quan thị buộc chặt cùng một chỗ, thanh danh Thượng Quan thị ở Quy Long Thành càng vang dội, tần suất Thượng Quan Bích Liên nàng được người nhắc tới sẽ càng cao, tự nhiên cũng sẽ có càng nhiều người nhớ rõ nàng.

Nếu như lúc nào Thượng Quan thị xuống dốc, rất nhiều đời đều không xuất hiện người trẻ ưu tú, mọi người tự nhiên sẽ dần dần quên lãng Thượng Quan thị, cũng sẽ hiếm có người nhớ rõ Thượng Quan Bích Liên nàng ta. Đây chính là thế gia, một vinh cùng vinh, một nhục cùng nhục.

Đang nói, bên ngoài bỗng nhiên có gã sai vặt gõ cửa, sau đó hạ thấp giọng bẩm báo một câu.

Thượng Quan Vân Tụ lên tiếng, gã sai vặt kia liền đi xuống.

Không bao lâu, liền có một trận tiếng bước chân nặng nề từ trong sân truyền đến, ngay sau đó, một bóng người khôi ngô liền đẩy cửa đi đến.

“Thập Lục ca…”

Mới nói được phân nửa, hắn mới chú ý tới trong noãn các còn có một người khác, vội vàng tiến lên chào hỏi: “Nhị thập thất tỷ, tỷ cũng ở đây?”

“Ồ, đây không phải là Vân Hồng sao? Chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp rồi nhỉ.” Bích Liên phu nhân cười mỉm trêu chọc: “Thế nào, đã cưới được con dâu chưa? Lúc nào mang con đến cho ta gặp?”

Biểu tình của Thượng Quan Vân Hồng lập tức cứng ngắc lại. Tỷ tỷ ngươi có thể đừng có mà nói chuyện khác được không?

“Còn không phải vẫn như cũ sao, người ta hắn vừa ý không đáp ứng, vừa ý hắn, bản thân hắn lại chướng mắt, chỉ có thể cứ tiếp tục như vậy. Tam Thập Lục thúc và thẩm thẩm đều sắp buồn chết rồi.” Thượng Quan Vân Lam thở dài, thuận miệng

giúp Thượng Quan Vân Hồng giải vây, lập tức ra hiệu với hắn: "Ngồi đi."

Thượng Quan Vân Hồng lúc này mới cứng mặt ngồi xuống, hơn nữa còn ngồi ở một đầu cách Bích Liên phu nhân tương đối xa.

Sau khi hàn huyên một lúc, Thượng Quan Vân Hồng mới nói về mục đích đến đây lần này: "Mấy ngày trước Bạch Vân Lầu xảy ra chuyện, có lẽ Thập Lục ca đã nghe nói rồi chứ? Khẩu khí này ta thật sự là nuốt không trôi."

Nhắc tới việc này, trên mặt hắn lại không nhịn được nổi lên tức giận.

Hắn còn chưa kịp chính thức động thủ, trước mặt nhiều người như vậy bị nàng từ trên lôi đài ném xuống, thật sự là mất mặt chết người.

"Ha ha ha! Nha đầu Ly Dao kia lợi hại lắm đấy!" Nghe nói như thế, Bích Liên phu nhân liếc Thượng Quan Vân Hồng một cái, trong ánh mắt lộ vẻ ghét bỏ: "Ngươi lại dám xem thường nàng ta, thua thảm như vậy cũng không oan chút nào."

Thượng Quan Vân Hồng vẻ mặt không phục: "Nhị Thập thất tỷ, người rốt cuộc hướng về ai nói chuyện? Ta chính là đệ đệ của người!"

"Ta hướng về ai? Ta đương nhiên hướng về Vương Ly Dao." Bích Liên phu nhân không chút khách khí liếc hắn một cái, vươn tay chọc chọc đầu hắn: "Chỉ với tính cách xúc động này của ngươi, còn trông cậy vào ta hướng về ngươi? Nếu ngươi có thể có một nửa bản lĩnh của Vương Ly Dao, ta cũng hướng về ngươi, nhưng ngươi có không?"

Thượng Quan Vân Hồng bị nàng vuốt cằm đến vô thức rụt rụt cổ, nhưng ngay lập tức nhớ tới, mình bây giờ đã sớm không còn là tiểu hài tử năm đó. Hắn hiện tại đã là cường giả Thiên Nhân cảnh tầng ba, chỉ luận tu vi, so với Nhị Thập Thất tỷ còn cao hơn một tầng, dựa vào cái gì còn muốn bị nàng nói?

Hắn ấm ức không thôi, lại không dám nổi giận với nàng, đành phải quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Vân Tụ, ý đồ lôi kéo viện binh bên ngoài: "Thập Lục ca, ngài quản nàng làm gì. Tốt

xấu gì ta cũng là tộc đệ của nàng, nào có khuỷu tay nào đi ra ngoài chứ?”

Nhưng mà, Thượng Quan Vân Chi lại không giúp hắn nói chuyện, ngược lại bưng chung trà lên nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Chính ngươi làm việc xúc động, còn chưa phán đoán rõ ràng thực lực của đối phương đã xông lên, thua có thể trách ai?”

Thân là cường giả, hiểu được thời thế cũng là vô cùng trọng yếu. Nếu không, đến chiến trường, một chút sơ sẩy này không chừng sẽ khiến mình mất mạng.

“Nhưng mà, ta nuốt không trôi cục tức này!” Thượng Quan Vân Hồng cả giận nói: “Ta vốn còn trông cậy vào Trần Mục Anh và Vương An Nam có thể đánh cho đẹp mắt một chút, tranh một hơi cho thiên kiêu Thượng Kinh chúng ta, ai biết cả đám bọn họ đều vô dụng như vậy? Thật sự tức chết ta!”

“Ngươi muốn ta thay ngươi lấy lại danh dự?” Thượng Quan Vân Lam nhìn về phía hắn.

Thượng Quan Vân Hồng có chút chột dạ, nhưng nhớ tới mình chịu thiệt, dũng khí lập tức lại tăng lên: “Chính nàng nói, “Trên dưới trăm năm mươi, ai đến cũng không cự tuyệt”. Thập lục ca ngươi mới hơn một trăm mười mấy tuổi, hoàn toàn phù hợp điều kiện, tự nhiên có thể xuất chiến.”

“Đại thiên kiêu thí phong từ trước đến nay, đều là do “thập đại thanh niên kiệt xuất” xuất chiến. Đây cũng là vì cho người trẻ tuổi dưới trăm tuổi có cơ hội biểu hiện bản thân, cũng là bởi vì, chỉ có như thế, mới có thể thể hiển lộ ra nội tình thâm hậu của Thượng Kinh ta, làm cho đối phương thua tâm phục khẩu phục.” Thượng Quan Vân Tụ nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói, “Vương Ly Dao kia bất quá sáu mươi chín tuổi, tuổi tác kém hơn ta gần năm mươi tuổi. Nếu như ta xuất chiến, bất luận thắng thua, lên kinh đều là vẻ vang.”

“Cái này…”

Thượng Quan Vân Hồng trong lúc nhất thời không còn lời nào để nói.

Trong lòng hắn rõ ràng, Thập Lục ca nói là sự thật. Từ một trăm tuổi trở lên tu sĩ xuất chiến, bản thân đã rơi xuống thượng

thừa, chỉ lộ ra nội tình thượng kinh không đủ, càng đừng nói Thập Lục ca còn là đại thiên kiêu.

Nếu hắn xuất chiến, chính là thắng, người khác cũng sẽ không cảm thấy là bởi vì Thập Lục ca lợi hại, sẽ chỉ cảm thấy hắn lấy lớn hiếp nhỏ, thắng mà không võ. Nếu như thua, vậy thì mất mặt.

"Ta ngược lại cảm thấy, việc này còn có thể lại thương nghị một phen." Bích Liên phu nhân chớp chớp một đôi mị nhãn có thể nói chuyện, nghiêm trang phân tích nói: "Nàng khiêu chiến cường giả thế hệ trẻ của toàn bộ Thượng Kinh, nếu quả thật bị nàng ta quét ngang đồng đại, vậy Thượng Kinh kia mất mặt càng lớn. Ngoài ra, cái gọi là không đánh không quen biết, đây cũng là một cơ hội tốt để kết giao đại thiên kiêu. Nhớ ngày đó, Công Dương Sách và Khang quận vương không phải là như vậy sao?"

"Không sai. Chỉ là, mặc dù lần này ra tay, cũng nên là Ngô Chí Hành ra tay chứ không phải ta." Thượng Quan Vân Lam rốt cuộc là đại thiên kiêu, làm việc tự nhiên có một bộ quy tắc và quy tắc hành sự của riêng mình, không dễ bị thuyết phục như vậy.

Bất quá, mở miệng đến cùng là muội muội ruột của mình, hắn cũng không có một ngụm phủ quyết, mà là lưu lại một chút đường sống.

Bích Liên phu nhân cũng không nản lòng, chỉ nói: "Đại thiên kiêu thí phong lần này, giữa chí hành tiểu quận vương và Vương Ly Dao nhất định có một trận chiến. Nếu tiểu quận vương không được nữa thì chỉ có thể dựa vào ca đi lên."

Nghe vậy, động tác của Thượng Quan Vân Tụ dừng lại, bỗng nhiên buông chén trà nhỏ xuống, nghi ngờ nhìn về phía muội muội nhà mình: "Muội muội, muội nói thật cho ta biết, muội tích cực như vậy, ta tham chiến, có phải còn mục đích khác hay không?"

Muội muội nhà mình, tự nhiên là hiểu rõ nhất nhà mình. Muội muội này của hắn từ nhỏ quỷ kế đa đoan, từ trước đến nay là vì mục đích mà chuyện gì cũng làm được, bảo đảm không đồng đều, phía trước đào hố gì chờ hắn nhảy đây.

“Ách… Ha ha ha, sao anh có thể nói ta như vậy chứ? Ta đây cũng là vì muốn tốt cho anh, đừng cả ngày chỉ lo tu luyện. Đánh nhau với cao thủ, mới có thể không ngừng đột phá bản thân.” Bích Liên phu nhân lẽ thẳng khí hùng hồn nói.

“Tuy nói vậy, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.” Bỗng dưng, Thượng Quan Vân Khuyết ánh mắt rùng mình, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: “Đúng rồi, lúc trước ta nghe đồn, ngươi cấu kết với một gia tộc họ Vương nào đó… chẳng lẽ… Vương Ly Dao kia là tư nhân của ngươi…”

“Ca!” Bích Liên phu nhân quả thực sắp tức điên lên rồi: “Ta chính là muội muội của ngươi! Có người nào hắt nước bẩn lên người muội muội như ngươi không?”

Trong lòng nàng càng tức giận đến mức lẩm bẩm, lão nương ngược lại là có xúc động muốn ngủ… Nhưng người ta không cho cơ hội a.

“Khụ khụ khụ, xin lỗi, xin lỗi.” Thượng Quan Vân Khuyết cũng cảm thấy xấu hổ, vội vàng xin lỗi: “Đều do những lời đồn kia truyền tới cái mũi giống như mắt.”

Mặc dù muội muội biểu hiện trong sạch, nhưng hắn luôn cảm thấy nàng thật giống như có chút thất vọng.

“Xuy~”

Bích Liên phu nhân lại âm thầm thở dài một hơi.

Tên Vương Thủ Triết kia cũng thật là, Tịnh sẽ đưa ra vấn đề khó cho nàng.

Thật không biết trong đầu hắn nghĩ cái gì, lại để cho nàng xúi giục ca nàng xuất chiến, là sợ nữ nhi của mình ở trên kinh sống còn chưa đủ kích thích? Hay là cho rằng, Vương Ly Dao thật sự có thể đánh thắng được ca ca nàng?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Thủ Triết gia chủ càng ngày càng có hương vị… Chẳng trách Hỏa Hồ lão tổ không có việc gì lại thích bám dính hắn, đổi vị trí mà nói… Ha ha ha!

Dị trạng như thế, lại khiến hai huynh đệ Thượng Quan Vân Lam nhìn mà sởn tóc gáy, Bích Liên nàng…

…

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng cái đã qua nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này chuyện náo nhiệt nhất của Quy Long Thành, không ai qua được trận chiến đại thiên kiêu thí phong mà Vương Ly Dao nhấc lên.

Ngày hôm nay.

Là cuộc chiến đại thiên kiêu do Hành quận vương lén lút cấu kết và hẹn sẵn, do đại thiên kiêu Ly Dao của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung giao đấu với đại thiên kiêu chí hành của hoàng thất.

Trận quyết chiến trăm năm khó gặp như vậy, tất nhiên đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, nhiệt độ đã thiêu đốt tới điểm cao nhất.

Bên ngoài Bạch Vân Lầu, người người tấp nập.

Đó đều là người quan chiến chen chúc không vào được, nhưng cho dù không có tư cách đi vào xem, ở cự ly gần cảm thụ bầu không khí cũng tốt.

Trong Bạch Vân Lầu, quyền quý như mây, quận vương nhiều như chó.

Hôm nay cho dù là ngồi trên tán tọa, đều là nhân vật cấp đại lão cao cao tại thượng trong ngày thường. Về phần những người trong nhã tọa, tùy ý xách ra một cái, đều giậm chân một cái, mặt đất đều rung lên ba cái.

Nhất là trong mấy nhã tọa xa hoa cao cấp nhất, cách tuyệt toàn bộ trận pháp khởi động, căn bản không biết ngồi bên trong là ai. Mọi người chỉ nhìn thấy, ngay cả chủ nhân của Bạch Vân Lầu là Hành quận vương, đều khom lưng đi vào, vẻ mặt tươi cười rời khỏi, một bộ cung kính.

Trong một nhã tọa.

Là một trong những nhân vật chính của một phương tham chiến —— Vương Ly Dao.

Nàng yên tĩnh ngồi trên ghế gỗ linh mộc phong cách cổ xưa, một đôi mắt sáng trong thâm thúy bình tĩnh không gợn sóng, thể hiện nội tâm nàng tĩnh lặng như đầm nước.

Ngược lại hai tên tùy tùng cấp thiên kiêu phía sau nàng tựa hồ đứng ngồi không yên.

Không sai, bây giờ nàng có hai người đi theo cấp thiên kiêu. Một người đương nhiên là Mạc Uyển Thu, mà người còn lại, rõ ràng chính là Vương An Nam.

Lại nói Thiên Nhân cảnh thiên kiêu này sinh mệnh lực ương ngạnh, đều bị đánh gãy hai chân, tăng thêm nhiều vết thương da thịt như thế, ngắn ngủn hơn mười ngày đã bắt đầu nhảy nhót tưng bừng.

Y sư của Định Quốc công phủ, thủ đoạn cũng khá cao, đan dược nội phục, ngoại dược thoa ngoài da, hơn nữa hiệu quả trị liệu của huyền khí mộc hệ không tầm thường.

Đây chính là nội tình của một hào môn đỉnh cấp, nhân tài ở các phương diện đều có.

Mà Vương Ly Dao vừa về đến chủ trạch Vương thị liền nhận được chiếu cố tốt nhất, thuận tiện còn được lão tổ duy nhất của Vương thị triệu kiến động viên một phen, ban cho không ít đồ vật, cũng đá Vương An Nam một cước cho người đi theo của Vương Ly Dao.

Mặc dù thực lực của Vương An Nam không bằng đại thiên kiêu, nhưng cũng coi như là cấp bậc tương đối lợi hại trong số các thiên kiêu, làm tùy tùng thật sự không tính là vũ nhục Vương Ly Dao.

“Bà nội Ly Dao.” Một khi trở thành tùy tùng, Vương An Nam liền hoàn toàn hóa thành chó săn của đại thiên kiêu Ly Dao, liên tục bẩm báo: “Các huynh đệ của ta đã hỗ trợ tìm hiểu, Ngô Chí Hành hơn mười ngày nay tên là bế quan, kì thực là đang tế luyện linh bảo thần thông, nghe nói là tiểu quận chúa đến chỗ bệ hạ lấy. Ta ha ha ha, hoàng thất này cũng quá thua…”

“Nói cẩn thận.” Vương Ly Dao lạnh lùng nhìn.

“Vâng vâng vâng, ta nói cẩn thận, nói cẩn thận.” Vương An Nam cúi đầu khom lưng, biểu tình lại lo lắng nói: “Bà cô, Ngô Chí Hành kia tuy rằng lá gan nhỏ chút, thực lực lại thật không yếu. Quan trọng nhất là, hắn so với bà cô lớn hơn mười tuổi…”

Đối với tu sĩ bảy tám mươi tuổi bình thường mà nói, mười tuổi đã thể hiện ra chênh lệch không quá lớn. Nhưng đại thiên kiêu ở độ tuổi này, chính là thời điểm thực lực nhanh chóng tấn cấp, có đôi khi chênh lệch năm sáu tuổi cũng sẽ có chênh lệch không nhỏ.

"Không sao." Vương Ly Dao bình tĩnh tự nhiên nói: "Trận chiến đại thiên kiêu thí phong lần này, chính là tự mình mài giũa, thắng bại cũng không quan trọng. Đại thiên kiêu chí hành thực lực càng mạnh, ta càng vui."

Vương An Nam đang nịnh nọt mấy câu như nịnh nọt.

Bên ngoài tán tọa truyền ra một trận ồn ào: "Chí hành đại thiên kiêu cùng Tuyết Ngưng đại thiên kiêu đã đến, đã đến ~"

Bên ngoài Bạch Vân Lầu.

Một vị nam tử trong khí độ ôn nhuận cùng một nữ hài tử xinh đẹp phô trương, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, bình tĩnh đi vào Bạch Vân Lầu.

Trong tiếng nghị luận và tiếng hoan hô.

Nam tử mặc trang phục màu đen kia chậm rãi bước lên lôi đài.

"Chí Hành mời thấy Ly Dao đại thiên kiêu." Trong giọng nói của Ngô Chí Hành thoáng có chút lười biếng. Bình thường mà nói, hắn chỉ muốn yên lặng tu luyện, cũng không muốn đánh sống đánh chết với người khác.

Nhưng mà trận chiến này, ngay cả bệ hạ cũng đã bắt đầu chú ý, cũng thông qua tay Tuyết Ngưng ban cho hắn thần thông linh bảo —— Thiên Thu.

Đã không thể không chiến.

Vừa mới nói xong.

Vương Ly Dao nhẹ nhàng bay xuống, nàng còn chưa kịp nói chuyện.

Sau lưng Ngô Chí Hành "Vèo" một tiếng bay ra một thanh kiếm, rung động nói: "Oa, cô nàng này rất chính chắn, Tiểu Ngô a. Lên a, nhanh lên a, đánh bại cô ta, trấn áp cô ta, thu cô ta làm…"

"Ầm!"

“Thiên Thu” còn chưa nói xong, đã bị Ngô Chí Hành đạp một cước lên lôi đài Hắc Diệu Thiết, hắn xấu hổ nói với Vương Ly Dao: “Ly Dao tiểu thư, ta cũng không ngờ tên chó chết kia lại có đức hạnh như vậy.”

Trong lòng bi ai, khó trách bệ hạ cho linh bảo Thần Thông, đều cho thống khoái như vậy…

…

Chương 22: Âm chuyển tiểu Vũ! Đại thiên kiêu chi chiến đỉnh phong!

…

Nếu chỉ như thế thì cũng thôi, nhưng cái này còn chưa tính.

Mấu chốt là sau khi Thiên Thu bị giẫm dưới chân, còn đang liều mạng giãy dụa và phun lời rác rưởi: “Tiểu tử họ Ngô, còn không mau buông bản đại gia ra. Bản đại gia là vì tốt cho ngươi, loại chuyện tán gái này, ngươi nghe ta cũng không sai.” Nó loảng xoảng, liều mạng giãy dụa dưới chân Ngô Chí Hành, giống như một con cá thoát nước.

Một màn như vậy khiến mọi người ở hiện trường trợn mắt há hốc mồm.

Hiện trường này, đều là nhân vật có địa vị rất cao ở Quy Long Thành. Mọi người cho dù chưa từng thấy qua linh bảo thần thông, tự nhiên cũng đã nghe nói qua, ít nhất, đối với linh bảo thần thông là có chút kính ngưỡng cùng ước mơ. Vô luận là ai, nằm mơ cũng muốn một món linh bảo thần thông có thể nói chuyện?

Nhưng thứ này là cái quỷ gì? Đây là kiếm, hay là lưu manh? Chỉ một thoáng, đều có chút đột phá nhận thức của thế nhân đối với thần thông linh bảo.

Ngô Tuyết Ngưng đứng ở bên cạnh lôi đài, người chuẩn bị cổ vũ cho đứa cháu ngoan cũng trợn mắt há hốc mồm, sau khi nhìn chung quanh một phen, lúng túng lui về phía sau mấy bước, tựa như phân rõ giới hạn với Ngô Chí Hành vậy.

Trong nội tâm nàng nói thầm, tuy nói nàng và tổ gia gia yêu cầu, chính là một thanh kiếm biết nói chuyện, nhưng thanh kiếm biết nói này cũng quá ti tiện… May mắn đây không phải linh bảo thần thông của nàng, bằng không còn có thể sống?

“Câm miệng.”

Khuôn mặt Ngô Chí Hành cũng đen như đáy nồi, xấu hổ đến mức hắn phải chạy mau xuống lôi đài.

Hắn đạp lên chân "Thiên Thu" dùng sức nghiền nát, tức giận nói: "Ngươi còn dám cuồng ngôn, ta sẽ đem ngươi gạt bỏ."

Tượng đất cũng có ba phần nóng tính. Tính cách của Ngô Chí Hành mặc dù tương đối Phật hệ, nhưng cũng bị Thiên Thu chọc giận đến nổi nóng.

Mấy ngày nay, "Thiên Thu" ở lúc hắn tu hành không ngừng lải nhải cũng thôi đi, nhưng đến trước mặt mọi người vẫn là như thế, quả thực quá mất mặt.

"Hừ, ngậm miệng thì câm miệng, có lúc ngươi cầu xin lão tử." Bị giết để uy hiếp, cuối cùng Thiên Thu cũng hơi thành thật một chút, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu buông tha.

"Ly Dao tiểu thư, thật xin lỗi." Ngô Chí Hành xấu hổ đến da mặt cũng có chút nóng lên, dứt khoát không để ý đến nó nữa, vội vàng xin lỗi Vương Ly Dao: "Thanh kiếm này của ta thật sự quá…"

Hai chữ "Biến thái", hắn cũng cảm thấy ở trước mặt Vương Ly Dao phảng phất như tiên tử hạ phàm, nói không nên lời!

"Không sao." Khóe miệng dưới lớp khăn của Vương Ly Dao hơi co lại, thanh nhã nói: "Tiểu quận vương quay đầu lại từ từ dạy dỗ là được, Ly Dao cũng đa tạ tiểu quận vương nể mặt, nguyện ý tiếp nhận khiêu chiến của ta."

Ngay khi hai người ở trên lôi đài đối đầu nhau, tất cả ánh mắt và tiêu điểm trong Bạch Vân Lầu tự nhiên đều rơi vào trên người bọn họ.

Trong mấy gian phòng trang nhã tốt nhất.

Bầu không khí cũng lập tức trở nên thân thiện.

Một lão giả mặc cẩm bào kim long tứ trảo, đầu đội tử kim quan nhìn tình huống trên lôi đài, mở miệng cười nhạo nói: "Lão quỷ Thiên Hà, không ngờ ngươi cũng là vận cứt chó. Ở góc nào của Lũng Tả quận cũng có thể nhặt được một đại thiên kiêu."

"Ha ha ~ "

Trong một gian nhã tọa khác, Thiên Hà chân nhân rõ ràng đang ngồi đó.

Hôm nay hắn ta ăn mặc rất chuyên nghiệp, mặc một thân trường y trắng thuần, khí chất phảng phất như lão thần tiên hạ phàm, nhưng vừa mở miệng đã trực tiếp sặc người nói: "Ngô Đức Hinh, đã một ngàn mấy trăm năm trôi qua, ngươi vẫn giống như khi còn trẻ, vô đức vô hành, không có nửa điểm tiến bộ. Lũng Tả quận chính là quận mới mở, bao nhiêu con cháu thế gia đều vì nó mà hiến dâng suốt đời, cống hiến cho Đại Càn quật khởi. Sao đến miệng ngươi lại trở thành xó xỉnh?"

"Ngươi đường đường là thân vương hàng năm hưởng dụng phụng dưỡng, cũng có một phần là triều phụng của mấy ngàn vạn con dân Lũng Tả quận. Đừng có ăn cơm trắng, lại mắng người làm ruộng."

Sắc mặt Đức Hinh thân vương hơi đen lại: "Ý này của bổn vương là thế nào? Thân vương Đại Càn chúng ta, người nào chưa từng lên chiến trường giết địch, bảo vệ quốc gia? Lập quốc bảy tám ngàn năm qua, thân vương chết trên chiến trường cũng có bao nhiêu?"

"Ha ha, giống như nói thánh địa nhất mạch chúng ta chính là ăn cơm khô vậy." Thiên Hà chân nhân cười nhạt nói: "Thánh địa chúng ta cũng có trách nhiệm bảo vệ quốc gia và giáo hóa vạn dân. Chẳng lẽ các tiền bối cửu mạch thánh địa chúng ta còn hi sinh ít sao?"

Đức Hinh thân vương và Thiên Hà chân nhân, lúc còn trẻ đại biểu cho hoàng thất nhất mạch và thánh địa nhất mạch.

Đại thiên kiêu của hai mạch này, nếu thuận mắt với nhau, tự nhiên sẽ trở thành huynh đệ tỷ muội hoặc bằng hữu. Nhưng nếu nhìn không đúng, tự nhiên cũng sẽ sinh ra các loại hiềm khích.

Không thể nghi ngờ, lúc còn trẻ hai người này đã không đối phó, hoặc là có mâu thuẫn khó có thể điều hòa.

"Thiên Hà huynh, hôm nay chính là quyết chiến giữa Dao nhi cùng Ngô Chí Hành, chúng ta vẫn là đem lực chú ý đặt ở quyết chiến đi, chớ lại ầm ĩ."

Trong cùng một nhã gian với Thiên Hà, còn có một vị lão giả khác tướng mạo xuất chúng, uy thế bất phàm. Thấy hai người sắp xảy ra chuyện, lão nhịn không được mở miệng nói:

“Được, vậy thì nể mặt Định Quốc Công.” Thiên Hà chân nhân sảng khoái nói.

Vị lão giả cẩm bào này, rõ ràng chính là lão tổ Thần Thông của thế gia Tam phẩm Vương thị - Định quốc công.

Tước vị Định Quốc Công này, chính là đại đế đời thứ nhất sắc phong cho Vương thị, vinh quang vô cùng.

Quốc Công vị so với thân vương, hàng năm phụng dưỡng cũng giống với thân vương, hơn nữa cho dù không lập công trên chiến trường cũng có thể thế tập võng thế. Nhưng, Đại Càn Vương thị chỉ được một vị trí công tước quốc gia, bởi vậy nếu như có nhiều Thần Thông cảnh đồng thời tồn tại, cũng chỉ có một người có thể thừa kế chức vị công tước quốc gia.

Chỉ là hôm nay, Đại Càn Vương thị vẻn vẹn chỉ có được một lão tổ Thần Thông cảnh, vị trí Định quốc công tự nhiên do hắn kế thừa. Mà Định quốc công thế hệ tiếp theo, vô cùng có khả năng rơi xuống hạt giống thần thông thế hệ này—— trên người Vương Chử Huy.

Mà trong một gian nhã gian khác, một nam tử trung niên cũng có khí độ hoàng thất khuyên: “Lão tổ tông Đức Hinh đừng tức giận, hôm nay chúng ta vẫn đến khuyến khích đứa bé Chí Hành kia đấy thôi.”

Vị nam tử trung niên quý khí lẫm liệt của hoàng thất này, cũng là một trong những thân vương hoàng thất, tên là Vĩnh An thân vương. Hắn và Đức Hinh thân vương cùng thuộc một mạch, đều thuộc về đương kim trưởng tử của bệ hạ đời đời truyền thừa xuống.

Nhất mạch này của Đức Hinh thân vương, đồng thời cũng là nhất mạch cường thịnh nhất trong đông đảo hậu duệ huyết mạch hoàng thất, trong đồng mạch chỉ riêng thân vương đã có hai người, quận vương lại càng đạt đến mười tám người! Hơn nữa trong thế hệ trẻ tuổi này, lại càng ra khỏi Khang quận vương, cùng với Tuyết Ngưng tiểu quận chúa người trong Long Phượng.

Mà Ngô Chí Hành vốn không phải xuất thân từ nhất mạch này, lại được liệt vào danh nghĩa là Phúc quận vương của nhất

mạch. Bởi vậy trong thế hệ trẻ tuổi nhất mạch này, bây giờ bất ngờ có tới ba vị đại thiên kiêu.

Thân là Phúc quận vương phụ thân, lần này tự nhiên cũng tới cổ vũ cho "con trai tiện nghi".

Bất quá, trong trường hợp hai vị thân vương lão tổ đồng mạch đều ở đây, hắn là một tiểu bối chỉ hơn ba trăm tuổi, tự nhiên là không có quyền nói chuyện gì. Trên thực tế, hắn căn bản ngay cả chỗ ngồi cũng không có, chỉ có thể thành thành thật thật mà khoanh tay mà đứng, một bộ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Các trưởng bối đang cãi nhau, ông ta cũng không thể tùy tiện xen vào, chỉ có thể thành thật lắng nghe.

"Kiếm của đứa nhỏ Chí Hành kia, tên là "Thiên Thu", mặc dù trong các đại thần thông linh bảo có tiếng là lắm mồm, nhưng thực lực vẫn có." Dưới sự khuyên giải của Đức Hinh thân vương, ông ta cũng lười cãi nhau với Thiên Hà chân nhân, mà nói chuyện với Vĩnh An thân vương, "Hơn nữa đứa nhỏ này tuổi tác không lớn, nhưng lại hết sức trầm ổn ổn định. Vĩnh An, ngày thường con hãy quan tâm bồi dưỡng nó thật tốt."

"Vâng, lão tổ tông." Vĩnh An thân vương cười nói: "Đứa bé kia vô cùng nhẫn nại hạ tâm tu luyện, hiện giờ tu vi đã là Thiên Nhân cảnh tầng năm, nếu nỗ lực hơn nữa, hơn phân nửa có thể đột phá đến Thiên Nhân hậu kỳ trước trăm tuổi." Trong đôi mắt của hắn cũng lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên đối với Ngô Chí Hành hết sức hài lòng.

"Không tệ không tệ, công này so với năm đó ngươi có thể sử dụng nhiều hơn." Đức Hinh thân vương vô cùng an tâm, cười nói: "Chờ hắn trưởng thành, là trợ lực tốt nhất cho kế thừa, cũng có thể phò tá Thừa Tự ổn định đế vị."

Ngô Thừa Tự, chính là một trong những chuẩn đế tử hiện giờ.

Ở trong mắt thành viên hoàng thất nhất mạch Đức Hinh, Khang quận vương Ngô Thừa Tự cơ hồ đã là đế tử ván đã đóng thuyền, chờ hắn tương lai trèo lên đế vị, Đức Hinh nhất mạch này tất nhiên sẽ thanh thế càng lớn.

Theo bọn họ thấy, bệ hạ lệnh Ngô Chí Hành làm người thừa tự phúc quận vương của Đức Hinh nhất mạch, chính là chuẩn bị tăng thêm một cái phụ trợ mạnh mẽ cho Đại Đế tương lai.

Tuy nhiên, Đức Hinh vừa nói ra lời ấy, Thiên Hà bên kia lại không làm nữa. Hắn cười nhạo cười nhạo nói: "Đức Hinh, cuộc chiến đế tử còn chưa kết thúc đâu, ngươi cứ như vậy chắc chắn Khang quận vương sẽ thắng sao?"

"Thiên Hà, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng, chỉ bằng tiểu tử Ngô Minh Viễn kia, cũng có thể cùng Thừa Tự tranh đế tử?" Đức Hinh thân vương lại nhịn không được mà đáp lễ: "Hừ, hắn có thể hưởng tư cách chuẩn đế tử, cũng chỉ là bởi vì bệ hạ không muốn vi phạm di chiếu của tiên hoàng mà thôi. Ngô Minh Viễn hắn luận đức hạnh cùng năng lực, bất luận cái nào cũng không có biện pháp cùng Thừa Tự đánh đồng, nhất định chỉ là hạng người dự thi."

Khang quận vương chính là hậu duệ nhất mạch Đức Hinh thân vương, ông ta và Vĩnh An thân vương đương nhiên là người ủng hộ kiên định nhất của Khang quận vương.

"Ui, Đức Hinh ngươi từ khi nào có khả năng dòm ngó thiên cơ? Nếu không, ngươi giúp bản viện trưởng tính thử xem, Ly Dao nhà ta và gia chí của ngươi, ai sẽ thắng trong trận chiến này?" Thiên Hà chân nhân tiếp tục phát hỏa.

Vô cùng rõ ràng, lúc còn trẻ ông ta và Đức Hinh thân vương đã kết thù với nhau rất lớn, dù đã qua nhiều năm như vậy cũng không thể tiêu tan.

Bất quá, hai vị này đều là tiền bối lớn tuổi trong Thần Thông cảnh, ngoại trừ vài người cùng thế hệ, cộng thêm Long Xương đế và Thánh địa chi chủ ra, sợ là không có ai biết rốt cuộc là vì cái gì.

Trong nhã gian cách vách, Hành quận vương đang dựng thẳng lỗ tai nghe lén.

Bốn đại lão Thần Thông cảnh trước mắt kia, cho dù là ai cũng là tồn tại mà hắn không thể đắc tội. Muốn biết những chuyện kỳ văn bát quái này thì cũng chỉ có thể nghe lén.

"Thiên Hà, ngươi sẽ không cho rằng Ly Dao nhà ngươi có thể thắng chứ?" Đức Hinh thân vương ngây ra, hồ nghi bất định: "Nếu như chí hành thiếu thiên thu, trận chiến này ít nhiều sẽ chịu thiệt thòi. Nhưng hôm nay hai người đều có thần thông

linh bảo, chí hạnh nhà ta còn chiếm không ít lợi thế về tuổi tác, đồ nhi kia của ngươi làm sao còn có phần thắng?”

“Được rồi, chúng ta tới đánh cược.” Thiên Hà chân nhân hưng phấn hẳn lên, “Hai chúng ta đánh cược hài tử nhà mình thắng. Ừm… cũng đừng đánh cược quá lớn, hai mươi thượng phẩm linh thạch đi.”

Hai mươi viên thượng phẩm linh thạch? Đừng đánh cược quá lớn?

Hành quận vương ở sát vách vừa nghe, con mắt đã xanh mét.

Những đại lão Thần Thông cảnh này chính là có tiền. Phải biết rằng, linh thạch bình thường ước chừng giá trị một trăm càn kim, mà trung phẩm linh thạch bắt đầu phi thường hiếm thấy, thường thường phải tăng giá trị gấp trăm lần, đạt tới trên vạn càn kim.

Chỉ là một số trận pháp lợi hại, linh thạch phổ thông đã không cách nào khu động, bởi vậy trung phẩm linh thạch tuy mắc, nhưng cũng có thị trường không nhỏ. Ví dụ như, hắn mời trận pháp đại sư bố trí trên lôi đài, chính là dùng mười viên trung phẩm linh thạch để khu động.

Về phần thượng phẩm linh thạch, ở toàn bộ Đại Càn quốc đều cực kỳ hiếm thấy, chính là nhu yếu phẩm mà những đại thế gia, Học Cung, quan phủ, cùng với phủ đệ hoàng thất bố trí đỉnh cấp hộ sơn đại trận.

Nếu đổi thành càn kim mà nói, thậm chí phải hơn trăm vạn càn kim một viên. Vật ấy ở Đại Càn quốc, gần như đã xem như vật tư mang tính chiến lược, ngoại giới rất ít lưu truyền.

Bởi vậy có thể thấy được, Thiên Hà chân nhân đánh cược lớn bao nhiêu.

Bất quá, không phải nói Thiên Hà chân nhân đã phá sản rồi sao? Hắn lấy đâu ra thượng phẩm linh thạch?

Trong lòng Hành quận vương hồ nghi, bên kia, sắc mặt Đức Hinh thân vương lập tức ngưng trọng.

Cho dù là cường thịnh như thân vương gia, hai mươi viên thượng phẩm linh thạch cũng là một khoản khổng lồ trên trời,

lại bổ khuyết bổ sung, gần như có thể bồi dưỡng một thiên kiêu từ Luyện Khí cảnh đến Tử Phủ cảnh.

Nhưng sự nghiêm trọng này chỉ kéo dài trong thời gian mấy hơi thở, Đức Hinh thân vương đã đưa ra quyết định: "Thiên Hà lão quỷ, ngươi đã muốn đưa tiền cho bổn vương, bổn vương há lại không đồng ý? Thượng Nhị Thượng Linh, bổn vương đồng ý."

Cùng lúc đó, giọng nói của hắn cách trận pháp ngăn cách truyền đến tai Ngô Chí Hành trên lôi đài: "Chí Hành, lấy toàn bộ bản lĩnh của ngươi ra. Trận chiến này, có lẽ thắng không được phép bại. Vương Ly Dao lên kinh làm danh khí trong Tiết Cốt Nhãn của đế tử chi tranh, chỉ sợ sau lưng có mục đích khác, không thể không đề phòng."

Mà trong lỗ tai của Vương Ly Dao, cũng nhận được lời đồn đãi của Thiên Hà chân nhân: "Dao Nhi à, vi sư mượn hai mươi viên linh thạch thượng phẩm để cược với lão quỷ Đức Hinh một ván, chỉ để giành được một ít quan tài. Trận chiến này, con phải lấy lại mặt mũi cho vi sư."

Có hai vị trưởng bối ở sau lưng truyền âm, hai vị đại thiên kiêu vốn còn có vài phần hòa thuận, ánh mắt nhất thời ngưng trọng sắc bén.

"Ly Dao tiểu thư, mời ~ "

Ngô Chí Hành buông chân đang giẫm lên "Thiên Thu", giơ tay vẫy vẫy thu vào trong tay, lập tức cổ tay run lên, múa ra một đóa kiếm hoa, bày ra một thức mở đầu Thương Long Bác Thỏ.

Hiển nhiên, cho tới nay hắn vẫn khổ luyện kiếm pháp, chính là kiếm pháp cực phẩm chiêu bài gia truyền của hoàng thất —— Thương Long kiếm pháp Thương Long kiếm pháp.

"Tiểu quận vương, mời."

"Huyền Ca" của Vương Ly Dao ra khỏi vỏ, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nắm chuôi kiếm, một ngón tay của thanh kiếm trơn trượt, kéo ra một vết nước nhàn nhạt, đây là thức mở đầu của 《Thiên Nhất Chân Thủy Kiếm Pháp》.

Thiên Hà chân nhân hiệu "Thiên Hà", đó là bởi vì hắn lĩnh ngộ ra thiên đạo thần thông chính là "Thiên Hà", mà bản thân hắn

xuất thân từ một trong chín mạch của thánh địa, Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch, công pháp chủ tu chính là cực phẩm công pháp《 Thiên Nhất Chân Thủy》, đây là chân pháp truyền thừa, tu luyện đến đại thành có thể nhắm thẳng vào Thần Thông cảnh.

Sau đó.

Ánh mắt hai người giao nhau, đồng thời ra tay.

Chỉ thấy hai người một người xuất kiếm như Thương Long Hành Không, khí kình mãnh liệt, mau lẹ như gió.

Một người khác là kiếm thế mềm mại như nước, giống như linh dương móc sừng, dấu diếm sát cơ, đều là kiếm pháp tinh xảo, kiếm ý thâm hậu.

“Keng keng keng!”

Hai thanh bảo kiếm cấp linh bảo Thần Thông linh quang chảy xuôi, thỉnh thoảng va chạm giao kích một chút, khi thì lại có kiếm quang kiếm khí phun ra nuốt vào lóe ra, vắt ngang toàn trường.

Cho dù là lôi đài Hắc Diệu Thiết lát thành, cũng bị kiếm khí tung hoành cắt ra từng khe rãnh.

Trận pháp phòng ngự trên lôi đài lại càng được khởi động toàn diện, đau khổ ngăn cản những kiếm khí như đạn lưu kia, khuấy động lên từng gợn sóng lăn tăn.

Thân là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, hai người bọn họ hiện giờ đều đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm, có được 【Đạo thể】 thiên kiêu bình thường đạt được Tử Phủ cảnh mới có, uy lực của từng chiêu từng thức đều mơ hồ mang theo chút thiên đạo.

Hơn nữa, bọn họ đều sử dụng kiếm cấp linh bảo Thần Thông, uy lực đối với kiếm pháp của mình đều tăng lên vô cùng lớn, uy lực tất nhiên bất phàm, tiện tay một kiếm, liền có thể kích phát ra kiếm ý kinh người.

“Vèo vèo!” Thiên Thu nhẫn nhịn hơn nửa ngày, cuối cùng bắt được cơ hội bắt đầu phun những lời rác rưởi: “Sảng khoái, quá sung sướng. Cô nàng đối diện, còn không mau đầu hàng, biến thành một trong trăm vạn hậu cung của chủ nhân nhà ta.”

Trong chiến đấu kịch liệt như vậy, hắn mới không tin Ngô Chí Hành dám đem khí linh như hắn giết chết.

Quả nhiên, cho dù Ngô Chí Hành tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể làm gì. Đức Hinh lão tổ tông đã nói, trận chiến này thắng không được phép bại. Ông ta chỉ đành mặt dày, mắt điếc tai ngơ.

Mà tâm của Vương Ly Dao giống như là mặt nước phẳng lặng, dường như không bị lời rác rưởi ảnh hưởng chút nào.

Nhưng "Huyền Ca" lại nổi giận.

Nàng nhịn không được chửi ầm lên: "Đồ háo sắc dơ bẩn dơ bẩn nhà ngươi, còn có tên ngụy quân tử Ngô Chí Hành ra vẻ đạo mạo kia, thật sự là người nào phối kiếm gì, bổn cô nương phải đại diện mặt trăng diệt trừ những thứ dơ bẩn này!"

Vô cùng rõ ràng, giọng nói của Huyền Ca nghe giống như là một tiểu cô nương, nhưng tùy ý một khí linh sinh ra đều cần thời gian dài tích lũy, làm sao có thể thật sự là tiểu cô nương ngây thơ?

Kết quả chính là, Ngô Chí Hành và Vương Ly Dao lâm vào kịch chiến, khí linh của mỗi người, cũng bắt đầu cãi nhau, ngươi một lời ta một câu, nói nhảm.

Một màn như vậy, ngược lại để cho quần chúng ăn dưa tầm mắt mở rộng.

Cuộc chiến đại thiên kiêu vốn là vô cùng hiếm thấy, đại thiên kiêu chi chiến có được linh bảo thần thông, có lẽ ngàn năm cũng khó gặp một lần. Chủ nhân đánh đặc sắc, khí linh mắng nhau cũng đặc sắc.

"Huyền Ca tiểu nha đầu, nếu ngươi ngoan ngoãn hôn một cái cho ta, ta liền nhường ngươi ba phần."

"Lão thất phu thiên thu, chỉ có loại chó già ăn nói vô dụng như ngươi, cho dù lão nương có rủ xuống, ngươi cũng chỉ xứng vĩnh viễn không thoải mái."

"Tiểu nha đầu ngươi thật đúng là cứng miệng, vận mệnh của ngươi và chủ nhân ngươi, cuối cùng chỉ xứng trở thành thần tử liếm chân của chủ nhân nhà ta."

“Chỉ có bộ dáng chó không tiền đồ kia của chủ nhân nhà ngươi, quỳ liếm lòng bàn chân tiểu thư nhà ta cũng chê hắn bẩn.”

Theo hai kiếm linh càng nói càng thái quá, tâm cảnh của Vương Ly Dao và Ngô Chí Hành bắt đầu trở nên bất ổn, cũng không phải bị lời rác rưởi của khí linh của đối phương phun tới, hoàn toàn là bởi vì khí linh nhà mình phun ra rác rưởi, quả thực quá xấu hổ!

Nhưng hai người bọn họ đều cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Mà trong đó, giật mình nhất phải kể đến Vương Ly Dao.

Khí linh “Huyền Ca” của nàng, trước kia ở trước mặt nàng biểu hiện tựa như là một tiểu cô nương ngây thơ đơn thuần, lúc nói chuyện tự mang theo một cỗ hương vị nũng nịu manh manh.

Ai có thể nghĩ đến khi nàng và Thiên Thu nói với lũ lụt, không những khí tràng không kém chút nào, thậm chí mơ hồ còn có hương vị so với Thiên Thu càng thêm tham gia lưu manh, lời nói ra đầy màn hình đều là che đậy từ.

Huyền Ca nàng…Rốt cuộc quá khứ đã trải qua dạng kiếm sinh gì?

Ngô Chí Hành cũng khiếp sợ không thôi.

Lão già Thiên Thu này, đến tột cùng là làm sao có thể sống đến hiện tại còn không bị xóa bỏ?

“Câm miệng hết đi! Nếu không cùng nhau mạt sát!”

Vương Ly Dao và Ngô Chí Hành gần như đồng thời rít gào.

Rất hiển nhiên, hai con hàng này đã bão lên tiếng nói rác rưởi của mình, chủ nhân của nó đều không chịu nổi.

Nghe vậy, hai khí linh đang cãi nhau mới từ trong lời nói thoải mái mà hồi phục lại tinh thần, sau đó đều rất thức thời ngậm miệng lại.

Ai ~ tiểu chủ nhân vẫn còn quá trẻ, da mặt quá mỏng.

Chờ thêm mấy trăm năm nữa, bọn họ sẽ biết có một Khí Linh biết phun rác rưởi quan trọng cỡ nào. Dù sao, nói những lời rác rưởi, cũng là một bộ phận của thực lực chỉnh thể.

Hai thanh kiếm không hẹn mà cùng ở trong lòng than thở.

Không có lời nói rác rưởi của kiếm linh quấy nhiễu, Vương Ly Dao và Ngô Chí Hành rốt cục có cơ hội yên lặng giao chiến, từng người thể hiện ra chiến đấu phấn khích.

Lầu trên lầu dưới lầu, các loại âm thanh trầm trồ khen ngợi không dứt bên tai.

Nhưng mà, đánh mãi không xong, Ngô Chí Hành lại cảm nhận được áp lực đến từ Đức Hinh lão tổ tông.

"Ly Dao tiểu thư không hổ là chân truyền của Thiên Hà, trẻ như vậy đã có kiếm quyết ý cảnh như thế, quả thực khó lường." Hắn nghiêm mặt, đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Ly Dao tiểu thư cẩn thận, tiếp theo, ta sẽ động thủ thật."

Dứt lời, hắn đột nhiên một kiếm đánh văng Vương Ly Dao, lập tức thân hình nhoáng một cái, dưới chân sinh gió, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kéo dài khoảng cách với Vương Ly Dao.

Cùng lúc đó, khí thế của hắn cũng đột nhiên biến đổi.

Nương theo một đạo long ngâm kéo dài, một đạo hư ảnh hình rồng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Đó là một thân ảnh rồng cực lớn, còn dài và nhỏ hơn cả Thương Long. Bên ngoài thân thể nó được phủ một lớp vảy xanh biếc mơ hồ có thể thấy được. Đôi cánh ngũ thải trải rộng ra, tản ra long uy bàng bạc và hùng vĩ.

Một đạo hư ảnh này, bất ngờ chính là huyết mạch pháp tướng của Ngô Chí Hành - Ứng Long.

Mọi người đều biết, Ứng Long chính là một trong những thượng cổ thần thú. Nó trời sinh đã thuộc về bầu trời, có thể khống chế gió dài trong thiên địa, chính là thần thú vô cùng cường đại.

Giờ phút này, mặc dù chỉ là một đạo pháp tướng hư ảnh, nhưng trong thân rồng to lớn hư ảo kia đều tản ra uy thế cường đại không gì sánh kịp, tôn quý mà thần thánh.

Đi kèm là hư ảnh pháp tướng xuất hiện, từng luồng huyền khí bàng bạc từ trong cơ thể Ngô Chí Hành tuôn ra, trong chớp mắt bao phủ toàn bộ lôi đài.

Từng tia hào quang từ trong Huyền khí hùng vĩ nở rộ ra.

Cái kia, đúng là thần thông chi lực!

Mặc dù hào quang kia chỉ là chiếm cứ một bộ phận trong Huyền khí, còn lại đại bộ phận vẫn như cũ là Huyền khí, nhưng thần thông chi lực chính là thần thông chi lực, điều này đại biểu Ngô Chí Hành đối với pháp tắc lĩnh ngộ đã đến tình trạng sâu đậm, sắp ngưng tụ ra thần thông thuộc về mình.

Tuy tu sĩ sau khi huyết mạch lực đạt tới linh thể, có thể bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc sâu hơn, ý đồ lĩnh ngộ thần thông, nhưng bản thân lĩnh ngộ thần thông là một quá trình vô cùng khó khăn, cần tiêu hao nhiều thời gian. Dưới tình huống bình thường, tu sĩ chỉ sau khi đạt đến Tử Phủ cảnh, lĩnh ngộ pháp tắc mới đủ sâu, từ đó có thần thông thuộc về mình.

Nhưng là đại thiên kiêu, dưới sự hỗ trợ của Đạo Thể, có xác suất nhất định, có thể ở Thiên Nhân cảnh tìm hiểu ra thần thông thuộc về mình, chỉ là vẫn tương đối khó khăn mà thôi.

Ai cũng thật không ngờ, Ngô Chí Hành gần như không thể công khai ra tay, vậy mà đã vô thanh vô tức bước vào cánh cửa tiểu thần thông, nắm giữ lực thần thông.

“Đây là tiểu thần thông mà ta tìm hiểu ra - ‘Thiên Cương’. Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cũng là kết quả mà ta khổ tâm tìm hiểu. Ly Dao tiểu thư, tiếp chiêu đi.”

Lúc nói lời này, thái dương Ngô Chí Hành chảy ra từng tia mồ hôi lạnh, rất hiển nhiên, khống chế thần thông chi lực đối với hắn hiện tại mà nói cũng là tương đối cố hết sức.

Bất quá, khóe miệng của hắn lại lộ ra một nụ cười, hiển nhiên đối với tiểu thần thông Thiên Cương này của mình thập phần có tự tin.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, linh kiếm trong tay hắn lăng không vẽ một cái.

Hào quang màu xanh biếc bỗng nhiên mãnh liệt tuôn ra.

Trong nháy mắt, trên lôi đài cuồng phong gào thét, vòi rồng to lớn quét sạch toàn bộ lôi đài, lôi đài do Hắc Diệu Thiết đúc thành lập tức rung động.

Mà thân thể mềm mại lơ lửng của Vương Ly Dao cũng giống như một chiếc thuyền lá trong gió, dường như có thể bị xé nát bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt, tất cả người đang xem đều trở nên nghiêm túc.

Bên trong nhã tọa, mấy đại lão Thần Thông cảnh lúc trước còn đang nói chuyện đều ngậm miệng lại. Trong tán tọa phía dưới càng có không ít khách nhân khẩn trương đến mức trực tiếp đứng lên.

Rất nhiều người ủng hộ Ly Dao, trong lòng cũng đã bất tri bất giác thắt chặt lại.

Đây chính là thần thông chi lực, Ly Dao tiểu thư có thể chống đỡ được sao?

Bọn họ không chú ý tới là, trong cơn lốc xoáy cuồng loạn này, khí thế của Vương Ly Dao cũng thay đổi.

Chỉ thấy nàng lăng không đứng ngạo nghễ trong cuồng phong, đôi mắt phảng phất hóa thành một vũng nước đá, giọng nói êm ái nói: “Pháp tướng và thần thông của tiểu quận vương đều vô cùng lợi hại. Như vậy, kế tiếp liền xin tiểu quận vương đánh giá một chút tiểu thần thông mà Ly Dao lĩnh ngộ.”

Nói xong, môi son nàng khẽ mở, chậm rãi đọc lên một cái tên.

“Đệ nhất thức ‘Huyền Thủy Thần Thông’, ‘Âm Chuyển Tiểu Vũ’.”

…

Chương 23: Đại đế triệu kiến! Ly Dao quét ngang người cùng thế hệ!

…

Đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, lợi hại nhất vẫn là đã thức tỉnh đạo thể. Có đạo thể, liên hệ với thiên địa pháp tắc càng chặt chẽ, có tư cách căn cứ huyết mạch đạo thể tìm hiểu thiên đạo thần thông.

Bất quá, loại thời điểm này tham ngộ ra, cơ bản đều là "Tiểu Thần Thông". Hơn nữa bởi vì tu vi cảnh giới chỉ là Thiên Nhân cảnh, lúc thi triển tiểu thần thông còn phải dựa vào huyết mạch pháp tướng lực lượng đến ủng hộ, cũng không thể hoàn toàn thi triển ra toàn bộ lực lượng tiểu thần thông, thời gian có thể duy trì cũng không dài.

Lời Vương Ly Dao vừa dứt, một cỗ khí tức trầm trọng cường thế dâng lên.

Cùng lúc đó.

Một đạo hư ảnh khổng lồ xuất hiện ở phía sau của nàng.

Đó là một con chim khổng lồ màu xanh, nó có chiếc mào hoa lệ, lông vũ xanh nhạt thật sâu, cùng với ánh sáng lấp lánh, phần đuôi càng thêm hoa lệ.

Người biết hàng lập tức nhận ra được, pháp tướng này, rõ ràng là thượng cổ thần thú Thanh Hoàng!

Thanh Hoàng chính là thượng cổ thần thú cùng cấp bậc với Ứng Long, chính là trời sinh Thủy Quân, nắm giữ nước trên bầu trời.

Hình tượng Thanh Hoàng pháp tướng sau lưng Vương Ly Dao cực kỳ rõ ràng, giống như ngưng tụ thành thực thể. Trên khí thế và khí tức, vậy mà mơ hồ ngăn chặn một đầu Ứng Long huyết mạch của Ngô Chí Hành.

Cùng lúc đó, nàng một mực che giấu nội liễm, khí tức tu vi chưa hoàn toàn bộc phát trong nháy mắt phóng thích, vậy mà triển lộ ra tu vi hơi hơn Ngô Chí Hành một chút.

Trong nháy mắt, toàn bộ Bạch Vân Lầu đều yên tĩnh lại.

“Làm sao có thể?”

Bên trong nhã gian, vốn đang bình chân như vại, Đức Hinh thân vương dường như đã nắm chắc thắng lợi, thần sắc ngưng trệ, mặt già trong nháy mắt cứng ngắc tại chỗ: “Cái này, tu vi của Vương Ly Dao lại có thể ẩn tàng sâu như thế, đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng năm đỉnh phong, nàng không phải mới sáu mươi chín tuổi sao? Thanh hoàng thân pháp tướng của nàng cũng ngưng tụ, khí tức hùng hậu… Lẽ nào…”

Các loại dị tượng cho thấy huyết mạch của Vương Ly Dao tuyệt đối không phải là trình độ sơ nhập đại thiên kiêu gì đó. Thậm chí, tư chất của nàng cũng không phải là đại thiên kiêu Bính đẳng cao hơn một bậc, bởi vì tốc độ tu hành của đại thiên kiêu Bính đẳng căn bản không có nhanh như vậy.

Chỉ có đại thiên kiêu Ất đẳng huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, mới có khả năng tu vi tiến giai thần tốc như thế, lấy sáu mươi chín tuổi đạt tới cảnh giới này.

Công Dương Sách lần trước đến đánh đại thiên kiêu chi chiến, cũng đã hơn chín mươi mấy tuổi “Cao Linh”, cũng mới là Thiên Nhân cảnh tầng sáu. Nhưng mặc dù như vậy, Công Dương Sách cũng đã xem như là đại thiên kiêu tương đối lợi hại, cùng tiểu quận vương Ngô Chí Hành hiện giờ không kém bao nhiêu, đều ở đại thiên kiêu Bính đẳng.

Nhưng bọn họ so sánh với Vương Ly Dao lại kém một bậc.

Nhưng cũng đúng, Ất đẳng và Bính đẳng có thể giống nhau sao?

Vì để huyết mạch của Vương Ly Dao tăng lên, Thiên Hà chân nhân đã đập hết vốn liếng một ngàn mấy trăm năm. Nếu còn kéo không ra chênh lệch, tiền chẳng phải là đập vô ích sao?

Nhìn thấy biểu tình như ăn phải con ruồi của Đức Hinh thân vương, Thiên Hà chân nhân tâm tình khoan khoái dễ chịu, lập tức cảm thấy lúc trước đầu nhập nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

Đức Hinh ơi Đức Hinh ~ bảo lúc trước ngươi cùng ta tranh giành Mộ Lận học tỷ!

Ngươi không phải là ỷ vào gia thế tốt, không phải là ỷ vào hoàng thân quốc thích sao? Ngươi vụng trộm dùng thủ đoạn ti tiện, hại Mộ Quân học tỷ bị Học Cung xóa tên, hại nàng cùng đường mạt lộ, chỉ có thể gả cho ngươi, trở thành vương phi của ngươi.

Hiện tại, tất cả những chuyện này, Thiên Hà ta đều sẽ hoàn trả lại toàn bộ!

"Thiên Hà lão quỷ!" Đức Hinh thân vương lúc này mới kịp phản ứng, không khỏi tức giận nói: "Ngươi lại dùng thủ đoạn ti tiện che giấu khí tức tu vi của Vương Ly Dao, cố ý dụ dỗ ta đánh bạc."

"Đức Hinh lão quỷ, là do ngươi cho tới nay vẫn quá tự phụ, bị lòng tự cao tự đại của ngươi làm mê hoặc con mắt." Thiên Hà chân nhân mỉa mai nói: "Nếu ngươi muốn quỵt nợ cũng không sao, chỉ cần ngươi ở trước mặt mọi người học ba tiếng chó sủa, ta sẽ miễn cho ngươi nợ."

Đức Hinh thân vương lơ lửng không phun ra một ngụm máu.

Nếu hắn thật sự làm như vậy, toàn bộ thể diện hoàng thất đều ném hết cho hắn. Lúc này hắn cười lạnh trả lời: "Đừng nói thắng bại còn chưa biết, cho dù là chí hạnh thua một trận nhỏ này, vẻn vẹn hai mươi miếng Thượng Linh Bổn Vương vẫn có thể chịu thiệt đấy."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng hắn lại mơ hồ khó chịu như đao cắt. Hắn thân là thân vương đích xác giàu có, nhưng nhất mạch này của hắn đông đảo nhân đinh, bọn nhỏ cần hắn trợ giúp cũng rất nhiều, số tiền còn lại thật sự không có bao nhiêu. Đó chính là ước chừng hai mươi thượng linh!!!

Ngay khi các đại lão Thần Thông ngươi tới ta đi, chiến đấu trên lôi đài vẫn đang tiếp tục.

Trong tiếng kêu to réo rắt, Thanh Hoàng pháp tướng sau lưng Vương Ly Dao đột nhiên vỗ cánh, môi trường xung quanh lập tức mây đen dày đặc, áp chế gió lốc tiểu thần thông Thiên Cương của Ngô Chí Hành giảm mạnh.

Toàn bộ Bạch Vân Lầu dường như cũng biến thành âm trầm mà hơi nước tràn ngập, bọn sai vặt vội vàng khởi động trận pháp chiếu sáng, để đèn đuốc trong lầu lại lần nữa sáng lên.

“Âm chuyển Tiểu Vũ.”

Đôi mắt Vương Ly Dao lạnh lùng, thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Ngón tay nhỏ nhắn của nàng liên tục kết động, phảng phất như dùng ngón tay ngọc chọc chọc dây đàn thiên đạo, hào quang sáng lạn tuôn ra. Trong hai tròng mắt của nàng cũng mơ hồ hiện ra một dấu ấn tiểu thần thông.

“Rầm rầm!”

Một trận gió mát lướt qua, thổi đến trong lòng nóng vội, lạnh lẽo phi thường thoải mái.

Chợt.

Hoàn cảnh xung quanh hơi nước ngưng tụ, hóa thành từng giọt từng giọt giọt nước mềm mại, phiêu phiêu đãng đãng rơi xuống phía dưới. Chỉ một thoáng, giống như là trong ngày xuân rơi xuống một trận mưa phùn kéo dài.

“Chỉ như vậy?”

Mọi người nhìn những giọt mưa mềm mại thưa thớt kia, nhất thời lâm vào trạng thái không hiểu chuyện gì xảy ra. Mưa phù hợp với ý của âm chuyển tiểu vũ.

Nhưng thứ này thì có ích gì? Loại tiểu thần thông này, ngay cả tưới nước cho linh điền cũng không đủ!

Chẳng lẽ, mưa phùn có thể làm bầu không khí, khiến người ta sinh ra một cảm giác yêu đương?

Tất cả mọi người đều cho rằng, Vương Ly Dao lĩnh ngộ ra tiểu thần thông Âm Chuyển Tiểu Vũ từ trong thiên đạo pháp tắc, chỉ là chọc cười tiểu thần thông.

Bỗng nhiên.

Ngô Chí Hành lúc trước một mực lộ ra rất bình tĩnh đột nhiên biến sắc, Ứng Long Pháp Tướng sau lưng ngâm nga một tiếng dài, trong nháy mắt biến thành một đạo phong ảnh mờ ảo bất định, ở trên lôi đài cấp tốc di động.

Ứng Long chính là chúa tể của Trường Phong, sân nhà của nó là bầu trời. Giờ phút này nếu ở trên bầu trời, e rằng chỉ trong nháy mắt Ngô Chí Hành có thể trốn xa ngàn dặm, biến mất

không còn tăm tích. Nhưng trên lôi đài này, hắn chỉ có thể di chuyển trong gang tấc, phát huy thực lực đã bị hạn chế nghiêm trọng.

Loại hạn chế này bình thường không tính là gì, nhưng khi chống lại đối thủ cùng cấp bậc, thậm chí so với mình cao hơn một bậc, liền trở nên đặc biệt bó tay bó chân.

Thời khắc này.

“Chát!”

Mỗi một giọt mưa nhỏ rơi vào cương khí hộ thể của Ngô Chí Hành.

Lực lượng áp súc đến mức tận cùng ầm ầm nổ tung, tầng tầng kiếm ý nở rộ ra, chấn động khiến cương khí hộ thể của hắn xuất hiện một làn sóng nhỏ.

Trong một giọt mưa nho nhỏ nhìn như ôn nhu kia, đúng là ẩn chứa kiếm ý áp súc đến mức tận cùng.

Giọt mưa như vậy, nếu chỉ là một giọt đương nhiên không sao, căn bản không phá được cương khí hộ thể của Ngô Chí Hành. Nhưng mà, mặc dù mưa nhỏ thưa, lại liên miên không dứt.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, mưa phùn đầy trời phảng phất bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, như là bầy ong bao phủ Ngô Chí Hành.

“Ba ba ba ba!”

Cương khí hộ thể của Ngô Chí Hành giống như pháo nổ năm mới vậy.

Bên trong mỗi một giọt mưa đều ẩn chứa áp súc kiếm ý, tích lũy lên lực lượng đáng sợ cỡ nào?

Nói thế nào thì Ngô Chí Hành cũng là đại thiên kiêu, lực lượng huyết mạch thâm hậu vô cùng, cương khí hộ thể trên người cũng ngưng thực vô cùng, lực phòng ngự có thể so với pháp bảo, nhưng lúc này cũng bị nổ chấn động không ngừng, gợn sóng nổi lên, tuy rằng còn chưa bị đánh vỡ, nhưng cũng rung động đến mức khiến hắn đầu óc choáng váng, khí huyết phù phiếm không thôi.

Hắn đành phải tiếp tục thôi động Thiên Cương, đồng thời lấy thần thông chi lực đối kháng, kích phát ra từng đợt cuồng phong, thổi tan những mưa phùn kéo dài kia.

"Tiểu Ngô, ngươi đây là muốn không được a, kiên trì không nổi a." Thiên Thu lại bắt đầu ở bên tai hắn cổ động lên, "Đối diện kia nữ nhân chẳng những dáng người chính trực, nguyên lai khí chất giống như tiên tử thoáng cái biến thành khí tức Nữ vương, thực lực đủ mạnh. Không bằng, chúng ta hàng đi, trở thành một thành viên trong hậu cung của nàng…"

"Thật ra cảm giác bị Nữ vương chinh phục cũng không tệ a, cẩn thận nghĩ đến cũng có chút sảng khoái. Về kết cục này, ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Ngươi muốn nhất thời tiếp nhận không được cũng không sao, ta có thể chậm rãi giúp ngươi xây dựng tâm lý."

Ngô Chí Hành mặt đen như mực.

Rốt cuộc hắn đã tế luyện một thanh bản mạng kiếm thế nào? Không lâu trước còn luôn miệng đòi thu Ly Dao làm hậu cung, tình thế thay đổi, lại bắt đầu suy nghĩ phải quỳ dưới váy của người ta.

Có quỷ mới muốn ngươi kiến thiết tâm lý! Ngô Chí Hành ta chỉ muốn yên lặng tu luyện.

Ngay lúc Ngô Chí Hành ở bên kia rơi vào thế yếu, "Huyền Ca" đã dần dần sụp đổ, bắt đầu giống như vò mẻ không sứt dần dần lộ ra bộ mặt thật, hưng phấn thét to: "Ly Dao tiểu tỷ tỷ, thêm chút sức lực, tiếp tục đánh bọn họ. Nhất định phải đánh ngã bọn họ, dẫm nát bọn họ dưới lòng bàn chân, để cho bọn họ quỳ xuống hát…"

Lời còn chưa nói xong.

Khí tức trên người Vương Ly Dao lại lần nữa âm hàn sắc bén thêm vài phần, khí tức cường đại phảng phất như một bàn tay vô hình, bóp cổ họng của Huyền Ca, làm cho tạp âm của nàng im bặt.

Mưa phùn bay lượn đầy trời giống như bị từng bàn tay vô hình bắt được, giống như trôi nổi giữa không trung.

Sau một khắc.

Mưa phùn đầy trời tụ đến, vô thanh vô tức, phảng phất như vạn lưu quy tông dung hợp làm một, sau đó không ngừng áp súc, áp súc, lại áp súc.

Một giọt sương xuất hiện trên mũi Huyền Ca kiếm.

Giọt sương sớm này cũng không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn so với sương sớm bình thường.

Dưới ánh đèn mông lung, mặt ngoài của nó lưu động, lưu quang uyển chuyển, tựa như có vô số phù văn huyền ảo chìm chìm nổi nổi, tản mát ra khí tức huyền ảo không gì sánh được, cũng chấn động vô cùng mạnh mẽ.

"Thiên Nhất Chân Thủy!"

Động tác uống trà của Vĩnh An thân vương dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh sợ.

Phải biết rằng, Thiên Nhất Chân Thủy chính là chiêu bài kỹ năng của "Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch" làm một trong cửu mạch thánh địa, muốn vận dụng phương pháp này, đối với lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc của tu sĩ cùng với yêu cầu khống chế lực lượng đều là cao đến mức hà khắc.

Cho dù là đại thiên kiêu, cũng hơn phân nửa phải đến Tử Phủ cảnh mới có thể vận dụng thuần thục.

Nhìn thấy cảnh này, cho dù sắc mặt Đức Hinh thân vương không tốt nhưng cũng không nhịn được than thở một tiếng: "Còn trẻ như vậy mà đã có thể nắm giữ Thiên Nhất Chân Thủy, nha đầu kia quả thật khó lường."

"Ha ha ha, đúng thế. Thiên Hà ta dốc hết tâm lực bồi dưỡng ra đồ đệ, làm sao có thể kém được?" Thiên Hà chân nhân vuốt râu, trên mặt phi thường đắc ý, nhưng trong lòng lại chảy xuống nước mắt chua xót.

Vì bồi dưỡng đồ đệ này, hắn đã phá sản hoàn toàn rồi, hơn nữa còn nợ không ít. Nếu như còn không mạnh, vậy còn có thiên lý sao?

Trong khi đang nói chuyện.

Trên lôi đài, Linh Kiếm Huyền Ca trong tay Vương Ly Dao khẽ run lên, Thiên Nhất Chân Thủy cũng đã rời khỏi mũi kiếm, nhẹ nhàng bay về phía Ngô Chí Hành.

Nước sương nho nhỏ xẹt qua không khí, nhẹ nhàng mờ ảo, lại phảng phất có lực vạn quân, ngay cả không khí cũng phát ra thanh âm không chịu nổi gánh nặng.

Trong nháy mắt này, Ngô Chí Hành lại sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi đại nạn lâm đầu.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn kiệt lực điều động huyền khí, hư ảnh Ứng Long sau lưng ngâm một tiếng dài, thần thông lực bàng bạc tầng tầng tách ra, trong giây lát liền biến thành cương khí hộ thể cường đại trùng trùng điệp điệp bao vây hắn.

Thần thông Thiên Cương, không chỉ có thể công, cũng có thể thủ.

Tầng tầng cương khí hộ thể tản ra thanh quang mờ mịt, tựa như áo giáp bảo vệ thân thể hắn. Lực phòng ngự tuy không bằng linh bảo thần thông hộ thể, nhưng đã tương đối khả quan.

Tiểu thần thông bình thường, dựa vào phong giáp đã đủ chống cự.

Nhưng giờ phút này, đáy lòng Ngô Chí Hành lại không hề nắm chắc chút nào, vẫn đang liều mạng triệu tập huyền khí, không ngừng tăng cường cương khí hộ thể.

“Oanh!”

Một giọt sương nho nhỏ rơi xuống cương khí hộ thể, kiếm ý bàng bạc áp súc đến mức tận cùng ầm ầm bộc phát, chỉ trong nháy mắt, cương khí hộ thể thật dày liền ầm ầm vỡ tan.

Ngô Chí Hành chấn động toàn thân, cả người trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, nện mạnh vào trận pháp hộ bích trên lôi đài, “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu.

Trận pháp hộ bích phía sau hắn cũng không chịu nổi, bắt đầu rạn nứt từng khúc.

Tê!

Hành quận vương cả kinh cả người đều đứng lên, ôm ngực đau lòng không thôi.

Cái này cái này, trận pháp trên lôi đài này là hắn bỏ ra số tiền lớn đặc biệt mời người bố trí, ngàn vạn lần đừng đập hư cho hắn a!!!

“Tiểu quận vương không hổ là cao thủ xếp hạng đầu trong thế hệ trẻ của quốc đô, quả nhiên không tầm thường.” Giọng nói của Vương Ly Dao có chút bồng bềnh, “Chút Thiên Nhất Chân Thủy này của ta vậy mà không làm gì được ngươi.”

“Chờ một chút… khụ khụ khụ ~ “

Ánh mắt Ngô Chí Hành hoảng sợ, vừa định nói chuyện, lại liên tục ho khan, rỉ ra từng ngụm máu tươi.

“Nếu như thế, ta chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng thức thứ hai “Huyền Thủy thần thông” Tiểu Vũ chuyển trúng mưa, có khi có trận mưa.” Vương Ly Dao vẻ mặt nghiêm túc, trong giọng nói cũng tràn đầy ngưng trọng, “Thức này, chính là lĩnh ngộ gần đây của ta, còn có chút không khống chế được. Nếu uy lực không khống chế được, mong rằng tiểu quận vương thứ lỗi.”

Theo tiếng nói của nàng rơi xuống.

Nguyên bản bầu trời âm u lạnh lẽo, lại lần nữa âm trầm cùng hắc đè ép thêm vài phần.

Từng giọt mưa rơi xuống, so với mưa nhỏ, chúng chẳng những giọt mưa lớn hơn, mà khoảng cách giữa giọt mưa cũng càng thêm dày đặc.

“Ta… ném… khụ khụ khụ ~”

Ngô Chí Hành ánh mắt sợ hãi, vội vã muốn cự tuyệt.

Ly Dao tiên tử ngươi đừng như vậy, Âm chuyển Tiểu Vũ của ngươi ta còn sắp không chịu nổi, thế mà còn tới thức thứ hai?

Cái thức thứ hai gì đó… ” Mưa nhỏ trong mưa có khi có trận mưa, tên chiêu thức tiểu thần thông này vừa nghe, dáng vẻ thật hung ác!

Hắn muốn đầu hàng, nhưng không ngừng chảy máu nhưng ngay cả lời cũng không nói ra được, đành phải vội vàng lần nữa chống đỡ cương khí vỡ vụn hộ thể.

Sau đó trơ mắt nhìn mưa rơi, dưới Thiên Nhất Chân Thủy chân pháp của Vương Ly Dao, hóa thành mười giọt “Thiên Nhất Chân Thủy”!

Uy thế kinh người phá tan trận pháp phòng hộ, tràn ngập toàn bộ Bạch Vân Lầu.

Trong nhã tọa, không biết bao nhiêu người thần sắc kinh hãi, không khống chế được đứng lên.

Ầm!

Một giọt trúng đích, hắn bị nổ nát hộ thể cương khí, hộc máu đồng thời lại lần nữa khởi động cương khí.

Oanh! Giọt thứ hai, giọt thứ ba!

Ba giọt, Ngô Chí Hành đã không còn sức chống cự, trực tiếp nằm thẳng xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Chờ sau khi hắn hôn mê, Vương Ly Dao mới dừng tay, thu hồi tiểu thần thông "Tiểu Vũ Chuyển Trung Vũ" có khi có trận mưa.

Một màn này khiến mọi người ở đây sợ ngây người.

Toàn bộ Bạch Vân Lầu một mảnh yên tĩnh, trong lúc nhất thời, đúng là không có một người nói chuyện.

Sắc mặt Đức Hinh thân vương thay đổi thất thường, trầm mặc thật lâu sau mới nói một câu: "Tốt! Trận chiến này đứa bé tuy rằng thất bại, nhưng thủy chung chưa từng nhận thua, tình nguyện bị đánh ngất xỉu. Có chí khí, không hổ là con cháu hoàng thất ta!"

"Ách…" Thiên Hà chân nhân ở bên cạnh cười nhạo nói: "Đức Hinh, ngươi thật đúng là lúc còn trẻ giống nhau như đúc, luôn thích tự dát vàng lên mặt mình."

Người ngoài không nhìn rõ, nhưng đám đại lão này lại biết rõ trong lòng. Ngô Chí Hành sao có thể không muốn đầu hàng? Rõ ràng chính là bị đánh cho không kịp đầu hàng!

"Ngươi…" Đức Hinh thân vương bị chọc giận đến sắc mặt xanh mét, sau khi âm thầm quan sát Ngô Chí Hành không gặp nguy hiểm đến tính mạng, lập tức phất ống tay áo: "Bổn thân vương xấu hổ làm bạn với ngươi."

Dứt lời, trên người gã tràn ra hào quang, thân hình thoắt một cái liền biến mất không thấy bóng dáng, đúng là trực tiếp thi triển thần thông rời đi.

Thấy hắn chạy trối chết, Thiên Hà chân nhân phảng phất như đánh thắng một trận, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, ngay cả

nhìn Vĩnh An thân vương cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Vĩnh An à, sổ sách của lão tổ tông nhà ngươi…” Hắn cười ha hả híp mắt nhìn về phía Vĩnh An thân vương.

Tuy Vĩnh An thân vương cũng là Thần Thông cảnh, nhưng vô luận là tuổi tác hay là bối phận, đều phải so với Tượng Hinh thân vương cùng Thiên Hà chân nhân nhỏ hơn rất nhiều, ở trước mặt đám lão nhân này cũng chỉ có thể cụp đuôi làm người.

Ngay lập tức, hắn thành thật mà chắp tay hành lễ: “Thiên Hà tiền bối xin yên tâm. Lại cho phép Vĩnh An trở về trù tính một chút, trong vòng ba ngày, hai mươi viên Thượng Linh tất sẽ đưa tới tay tiền bối.”

Mặc dù đối với hoàng thất mà nói, hai mươi thượng linh cũng không phải là con số nhỏ, nhưng cũng không tính là con số lớn sẽ thương gân động cốt gì, cũng sẽ không vì vậy mà quỵt nợ.

“Tốt, vậy ta chờ thêm mấy ngày. Lại nói tiếp, trong nhất mạch các ngươi, ta thưởng thức nhất chính là tiểu tử Vĩnh An nhà ngươi, tính tình không giống với lão tổ tông cố làm ra vẻ nhà ngươi.” Thiên Hà chân nhân xuân phong đắc ý cười.

Lời này Vĩnh An thân vương không có cách nào tiếp, đành phải lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ, sau đó tìm cớ, nhanh chóng rời đi.

Lần này, ba người đồng hành trong hoàng thất, chỉ còn lại kế phụ của Ngô Chí Hành là “Phúc quận vương”.

Kỳ thật Phúc quận vương cũng rất muốn đi, nhưng dù sao Ngô Chí Hành cũng là con riêng của ông ta, hôm nay ông ta hôn mê bất tỉnh, nếu như người làm dưỡng phụ như ông ta cũng rời đi, chung quy cũng không tốt lắm.

Kế tiếp, hắn liền cùng đám người Hành Khưu quận vương và Ngô Tuyết Ngưng, đưa Ngô Chí Hành đang hôn mê vào nhã gian, chăm sóc cho tốt.

Trận chiến này mặc dù đã chấm dứt.

Nhưng toàn thể người xem nhiệt độ cùng hưng phấn lại như cũ tiêu tán không đi.

Hết cách, đây chính là trận chiến đại thiên kiêu cực kỳ hiếm thấy, chỉ riêng biểu hiện của Ngô Chí Hành cũng đã đủ kinh diễm rồi, càng đừng nói đến còn có Vương Ly Dao, biểu hiện của nàng thật sự chỉ có thể dùng chấn động để hình dung.

Nhất là "Huyền Thủy Thần Thông" của nàng, thức thứ nhất "Âm Chuyển Tiểu Vũ", cùng với thức thứ hai "Mưa nhỏ trong mưa nhỏ có khi có trận mưa", tên nhìn như mộc mạc, kì thực ẩn giấu huyền cơ, thật sự là càng phẩm càng có hương vị…

Nhã tọa phía trên cùng với tán tọa phía dưới, không biết bao nhiêu tu sĩ Huyền Vũ vẫn ở trong trạng thái phấn khởi, đang nghị luận với nhau, thật lâu không cách nào bình tĩnh lại.

Một góc nào đó, bên trong nhã tọa mà hắn tiêu phí nhiều tiền mới có được, Thượng Quan Vân Hồng, Thượng Quan Vân Khuyết thấp kém đến đây, cùng với Bích Liên phu nhân ba người sắc mặt khác nhau.

"Ca ~ ta cảm giác lần trước cùng Ly Dao đại thiên kiêu giao chiến, còn có thể sống sót trở về rất không dễ dàng." Thượng Quan Vân Hồng mặt mũi tràn đầy dữ tợn, sau khi không khống chế được mà run rẩy, nuốt nước miếng nói: "Bà cô này thật sự quá hung dữ, ngay cả Chí Hành tiểu quận vương cũng bị đánh thành dạng này."

"Ca ~ ngươi còn lên hay không?" Bích Liên phu nhân nhìn về phía Thượng Quan Vân Tụ.

Lên?

Thượng Quan Vân Tụ mặt hơi đen.

Muốn lên ngươi được không?

Đừng nhìn hắn cùng là đại thiên kiêu, nhưng chung quy tư chất so với chí hành tiểu quận vương kém hơn một bậc, so với vương Ly Dao, lại kém hơn hai bậc.

Mặc dù hiện tại hắn đã đột phá Thiên Nhân cảnh tầng bảy, nhưng vẫn không có mười phần nắm chắc có thể ngăn trở thức thứ hai "Tiểu Vũ Chuyển Trung Vũ" của Vương Ly Dao có khi có trận mưa. Mặc dù miễn cưỡng chặn được, có trời mới biết nàng còn thức thứ ba hay không? Vạn nhất lại đến một chiêu "Trung Vũ Chuyển Đại Vũ", hắn chẳng phải sẽ bị đè xuống đất ma sát sao?

Hắn ta lớn hơn Vương Ly Dao gần năm mươi tuổi, một khi thua trước mặt mọi người, hắn ta có còn mặt mũi nữa không?

"Ca ~ nếu không hẹn một chút, lén luận bàn một chút." Bích Liên phu nhân chớp chớp mắt, âm thầm nói.

"Muội muội, vì sao muội luôn đánh với ta và Vương Ly Dao một trận?" Thượng Quan Vân Kỹ lại hồ nghi.

"Cùng là đại thiên kiêu ưu tú luận bàn, có thể tăng nhanh cảm ngộ của ngươi đối với thiên đạo." Bích Liên phu nhân trợn trắng mắt hờn dỗi không thôi, "Ta cũng đang nghĩ, mau chóng để cho trong nhà ra một Thần Thông cảnh đi, như vậy Thượng Quan thị chúng ta có thể tễ thân trên tam phẩm rồi."

"Điều này cũng đúng." Thượng Quan Vân Tuyền bị nàng ta nói như vậy cũng có chút động tâm, "Ly Dao tiểu thư tuổi tuy nhỏ, nhưng huyết mạch đạo thể cao hơn ta hai bậc, cảm ngộ thiên đạo thần thông lại không thua gì ta. Luận chứng với nhau một phen, đối với tất cả mọi người đều có lợi. Chỉ có điều, Ly Dao tiểu thư chưa chắc nguyện ý lén lút…"

"Yên tâm, cùng ở Lũng Tả quận, ta và Ly Dao tiểu thư vẫn từng có duyên gặp vài lần." Bích Liên phu nhân vỗ ngực ôm quyền nói: "Việc này ta sẽ cố gắng giúp ngươi xoay chuyển."

"Như vậy, vất vả cho muội muội rồi."

"Đều là người một nhà, nói gì đến vất vả?"

…

Ngay khi mọi người hưng phấn không thôi, nhao nhao nghị luận, mà Vương Ly Dao cũng đáp xuống lôi đài, chuẩn bị rời đi.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời Bạch Vân Lâu bỗng nhiên gió nổi mây phun.

Cùng với một tiếng rít bén nhọn như rắn lại như chim, có uy áp trầm trầm xâm nhập tới, băng lãnh túc sát, phảng phất cuốn theo thanh âm binh mâu ồn ào.

Cùng với uy áp này đồng thời truyền đến, còn có một giọng nói hơi bén nhọn, lại vô cùng uy nghiêm: "Xin Ly Dao tiểu thư dừng bước."

Vương Ly Dao vô thức quay đầu, chỉ thấy trước cửa Bạch Vân Lầu vốn không có người, có thần thông lực mênh mông mênh mông đang điên cuồng hội tụ.

Một lát sau, lực lượng bàng bạc chậm rãi tiêu tán, một bóng người xuất hiện ở trung tâm vòng xoáy năng lượng.

Bóng người này mặc một bộ quan phục màu xám, một tay cầm một cây phất trần, mặt trắng không râu, thân hình còng xuống, nhìn qua đã thập phần già nua.

Nhưng mà, nhìn thấy người này, ở đây có không ít quan lại quý nhân lại biến sắc, nhao nhao đứng dậy hành lễ.

"Diêu công công."

Thì ra, người này rõ ràng là vị hoạn quan, lão Diêu bên cạnh Long Xương đế.

"Chư vị không cần khách khí như thế."

Lão Diêu cúi người hành lễ với mọi người, sau đó nhìn về phía Vương Ly Dao trên lôi đài, khách khí nói: "Bệ hạ có ý chỉ truyền xuống, mời Ly Dao tiểu thư tiếp chỉ."

"Làm phiền công công."

Vương Ly Dao vẻ mặt nghiêm túc, lập tức nhẹ nhàng nhảy xuống lôi đài, chuẩn bị kỹ càng.

Khách nhân chung quanh hai mặt nhìn nhau, vội vàng cung kính khom lưng xuống.

Thấy tất cả mọi người đã làm tốt chuẩn bị, lão Diêu lúc này mới từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một quyển thánh chỉ màu vàng óng. Thánh chỉ kia là dùng tơ lụa linh tằm thượng hạng chế thành, bên trên có đường vân phức tạp tinh xảo, nhìn qua thập phần tinh tế hoa mỹ.

Lão Diêu mở thánh chỉ ra, trịnh trọng đọc: "Đại đế chiếu viết, đại thiên kiêu Vương Ly Dao của Lũng Tả Học Cung ngày mai sẽ tiến cung diện thánh, khâm thử."

Nói xong, hắn cẩn thận cuộn thánh chỉ lại, lập tức vung tay ném đi, thánh chỉ kia giống như bị một cỗ lực lượng nâng lên, chậm rãi bay về phía Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao thần sắc nghiêm túc, vội vã hai tay tiếp nhận thánh chỉ, thu liễm hành lễ nói: “Vương Ly Dao, tiếp chỉ!”

Thánh chỉ phân lượng rất nhẹ, nhưng mà rơi ở trong tay, Vương Ly Dao lại cảm thấy nặng trịch.

Phụ thân, Dao Nhi cuối cùng cũng không cô phụ kỳ vọng của người, thành công đạt được cơ hội diện thánh, có cơ hội đi ra một bước mang tính mấu chốt.

Cho dù là nàng, giờ phút này trong trái tim cũng xẹt qua một tia rung động cùng tò mò.

Long Xương đại đế, rốt cuộc là người như thế nào?

…

Chương 24: Chấn kinh! Đại Đế ngươi lại là người như vậy sao!

…

Hoàng thành Đại Càn.

Vẫn là “Chuyết Chính Các”.

Hôm nay Long Xương đế tuổi tác đã cao, ngoại trừ đại triều hội định kỳ ra, ngày thường phần lớn là làm việc trong Chuyết Chính Các.

Đại Càn có bảy quận, một quận, lãnh thổ rộng lớn, địa vực rộng lớn, mỗi ngày phát sinh chuyện to to nhỏ nhỏ đếm không hết, thật sự cần Long Xương đế tự mình xử lý rất ít.

Lấy Trường Ninh Vương thị thăng cấp từ Thất phẩm lên thế gia Lục phẩm trước đó không lâu, dựa theo quy củ là cần quận thủ Thái Sử An Khang sửa sang lại tư liệu, cũng đưa lên tấu chương, đưa tới quốc đô, do bệ hạ tự mình xem qua, sau đó phê màu đỏ.

Nhưng trên thực tế, tuyệt đại bộ phận tấu chương phổ thông, đều là do lớp nội các khổng lồ dựa theo trình tự định ra xử lý chương trình, giao cho ba vị các lão thẩm duyệt, sau khi xác nhận không có vấn đề, do ba vị các lão liên hợp kí tên, đóng dấu tỷ liền có thể chấp hành.

Chỉ có một số rất ít chuyện trọng đại, hoặc là vận khí tốt bị rút thăm được, mới có thể được đưa đến trước mặt bệ hạ, do bệ hạ đích thân phê duyệt.

Sự thật cũng đúng là nên như thế. Lấy Đại Càn quốc to lớn, nếu như vô luận đại sự việc nhỏ đều cần Đại Đế tự mình làm chủ, sợ là Đại Đế có nhiều thời gian hơn nữa cũng sẽ không đủ dùng.

Đường đường là Đại Đế, sợ là sẽ bị tấu chương như sơn như hải trực tiếp bao phủ.

Mà nay, khi Long Xương Đế tuổi tác ngày càng cao, tinh lực càng không tốt, thời gian xử lý sự vụ triều đình lại càng ít,

phần lớn thời gian đều là ở trong Chuyết Chính Các nghỉ ngơi, triệu kiến một đứa con cháu tương đối ưu tú.

Đại thiên kiêu, đã là thiên kiêu đỉnh cấp nhất Đại Càn, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tương lai chắc chắn là một trong những trụ cột của đế quốc.

Bởi vậy cho dù là Long Xương đại đế cũng rất coi trọng đại thiên kiêu. Thậm chí, nếu đại thiên kiêu nào có chuyện quan trọng bẩm tấu, còn có thể chủ động xin diện thánh.

Chỉ cần không quá bận rộn với Đại Đế, chắc chắn Đại Đế sẽ dành thời gian tới gặp hắn một lần.

Bất quá, rất ít có đại thiên kiêu chủ động đi xin diện thánh, dù sao đây chính là một vị Đại Đế thống trị Đại Càn hơn ba ngàn năm, ở trước mặt các tiểu bối vẫn là cực kỳ có uy nghiêm. Vạn nhất chọc giận lão nhân gia hắn, nói không chừng sẽ bị thua thiệt.

Trên đường lớn trong cung điện, lão Diêu tự mình dẫn Vương Ly Dao đi về phía Chuyết Chính Các.

Hắn khom lưng, thỉnh thoảng nghiêng người giao cho Vương Ly Dao một số quy củ trong hoàng cung, cùng với những nơi cần phải chú ý khi diện thánh.

Phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn quốc, đại thiên kiêu cũng là nhân tài cao cấp nhất, cho nên cho dù lão Diêu là thân tín bên cạnh Long Xương đại đế, cũng có chút thân thiện và kiên nhẫn với Vương Ly Dao.

Mà Vương Ly Dao đương nhiên cũng sẽ không bởi vì lão Diêu là một hoạn quan, mà có chút coi thường hắn.

Chỉ riêng uy áp bành trướng hiển lộ ra từ lúc trước khi hắn truyền chỉ, cùng với cỗ uy thế đáng sợ kia đã có thể nhìn ra được, hắn tất nhiên cũng là một vị đại lão, luận thực lực chưa chắc sẽ bại bởi Thiên Hà chân nhân.

Chỉ là Vương Ly Dao cũng mơ hồ có chút kỳ quái, vì sao một vị Thần Thông cảnh lại ở lại bên cạnh đại đế làm hoạn quan. Chỉ là loại nghi hoặc này nàng tuyệt đối sẽ không để ở bên ngoài.

Cước bộ của hai người đều rất nhanh.

Không bao lâu sau, đã tới bên ngoài Chuyết Chính Các.

Cửa ra vào có hai thị vệ anh tư cao ngất, bất quá cũng chỉ là tu vi Thiên Nhân cảnh, chỉ là phô trương mà thôi. Dù sao ai dám ám sát Đại Đế, hai thị vệ Thiên Nhân cảnh căn bản không đủ nhìn.

Dựa theo quy tắc thông truyền, rất nhanh Vương Ly Dao đã được mời vào trong Chuyết Chính Các.

Sau bàn lớn như vậy, Long Xương Đế thay đổi dáng vẻ ngày thường buồn ngủ, cả người phảng phất có vẻ trẻ hơn rất nhiều.

Khác với dáng vẻ thân thiết hòa ái trước mặt con cháu, giờ phút này đôi mắt hắn thâm thúy như biển, thần sắc đáy mắt cũng nhìn không rõ ràng, cho dù chỉ là tùy ý ngồi như vậy, trên người cũng lơ đãng lộ ra vẻ uy nghiêm thuộc về đế vương.

Thấy Vương Ly Dao đi vào, ánh mắt hắn đảo qua, ánh mắt liền rơi vào trên người Vương Ly Dao.

“Ly Dao bái kiến đại đế.”

Vương Ly Dao tiến lên một bước, hành lễ thật sâu.

Dù là lấy thân phận cùng tu vi của nàng, đối mặt vị đế vương nắm giữ Đại Càn quốc hơn ba ngàn năm này, trong lòng vẫn hơi có chút thấp thỏm cùng khẩn trương.

Trên đời này không giống như là Hoa Hạ cổ đại, đối mặt quân vương nhất định phải hành lễ.

Thông thường mà nói, tu sĩ Huyền Vũ chỉ bái tổ tiên, chỉ có ở một số trường hợp cực kỳ đặc thù mới có thể quỳ lạy với quân vương, bình thường hành lễ là được. Huống chi Vương Ly Dao xuất thân là đại thiên kiêu của Học Cung, thân phận cũng là siêu nhiên.

Sau mấy hơi thở công phu dừng lại.

Giọng nói uy nghiêm của Long Xương đại đế vang lên: “Miễn lễ đi. Ban tọa, ban trà.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Sau khi Vương Ly Dao cảm tạ, liền ngồi ở trên ghế lão Diêu đưa đến.

Dựa theo lão Diêu nhắc nhở lúc trước, nàng không có ngồi yên, chỉ ngồi nửa đoạn thân thể, lưng thẳng tắp, thần sắc khiêm cung, thể hiện ra lễ nghi tiểu bối gặp trưởng bối nên có.

Cùng lúc nhận trà, khóe mắt nàng liếc qua trên bàn của Long Xương đế, phát hiện bên trên đặt một xấp tư liệu, ngẩng đầu lên chính là Trường Ninh Vương thị vân vân.

Vô cùng rõ ràng, trước khi mình đến, đại đế đang bổ sung tư liệu về Trường Ninh Vương thị.

Nhưng loại tư liệu này, có thể sưu tập được đều là tin tức mà Vương thị cố ý bày ra bên ngoài, nội bộ gia tộc vẫn cất giấu càng nhiều bí mật.

Những bí mật này đều là do khí linh gia tộc giám thị, cho dù xuất động cơ quan tình báo cường lực có ý nhằm vào, cũng rất khó tra ra quá nhiều thứ.

Loại giấu diếm này, tuyệt đối không phải là truyền thống độc hữu của Vương thị. Trên thực tế đại bộ phận thế gia trên thế giới này đều sẽ có chỗ vụng về, nhà ai không có chút bí mật và át chủ bài. Càng là thế gia cổ xưa, bí mật và át chủ bài che giấu cũng càng nhiều, trên thực tế, đây cũng là một bộ phận nội tình của thế gia.

Hoàng thất Đại Càn Ngô thị, cũng nhất định là một gia tộc có bí mật và át chủ bài nhiều nhất.

Long Xương Đế chậm rãi khép tư liệu lại, giọng nói thoáng hòa ái và khuyến khích: “Lần này Ly Dao vào kinh, đã thể hiện ra thiên phú và tiềm lực kinh người. Không tệ không tệ, hôm nay gặp mặt quả nhiên là một đại thiên kiêu cực kỳ ưu tú.”

“Đa tạ bệ hạ tán dương.” Vương Ly Dao không kiêu ngạo không hèn mọn trả lời.

“Nghe nói, Ly Dao ngươi còn chuẩn bị đi đá chín mạch thánh địa?” Long Xương Đế cười như không cười hỏi: “Quả nhiên là khí phách rất lớn, chẳng lẽ là đang trải đường cho con đường thánh tử tương lai sao? Cũng không đúng, cuộc chiến thánh tử còn sớm, cần gì nóng vội như thế? Chẳng lẽ, còn có ẩn tình khác?”

“Không dám lừa bệ hạ.” Vương Ly Dao uống một ngụm linh trà, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, lời nói ra lại không sợ hãi sấm sét: “Là Trường Ninh Vương thị chúng ta đã quyết định ủng hộ An quận vương tranh thủ ngôi vị đế tử. Vì vậy Ly Dao ra ngoài đánh trận đầu tiên, kiếm chút danh tiếng để tạo thế cho An quận vương.”

Lời này vừa nói ra.

Nụ cười trên mặt Long Xương Đế dần dần cứng lại, khóe miệng nhếch lên một vệt lãnh ý.

“Lớn mật!” Lão Diêu ở một bên thấp giọng trách mắng, “Ngươi sao có thể ở trước mặt bệ hạ vọng nghị chuyện tranh đoạt đế tử?”

Trong lúc nói chuyện, còn vụng trộm nháy mắt với Vương Ly Dao.

“Diêu đại nhân, Trường Ninh Vương thị là ủng hộ tranh thủ đế tử, chứ không phải tranh đoạt.” Vương Ly Dao nghiêm mặt nhìn về phía lão Diêu, đôi mắt trong suốt như nước: “Huống chi dựa theo quốc chế Đại Càn, cái gọi là “cuộc tranh giành đế tử” vốn là chọn ra hai hoặc nhiều tên chuẩn đế tử, để bọn họ trong kỳ hạn bày ra đủ loại năng lực của mình, chọn ra người thừa kế ưu tú nhất cho Đại Càn tương lai tốt nhất.”

“Đây là chuyện quang minh chính đại, tại sao lại nói xằng bậy? Không cần phải lén lút? Huống chi, ta nói chính là chuyện. Quân vương hỏi, nếu ta cố ý giấu diếm, chẳng phải là tội khi quân sao?”

Lão Diêu bị khiến cho không còn lời nào để nói, trong lòng lại len lén trợn trắng mắt.

Lời tuy như thế, nhưng dù sao tranh đế đế tử cũng liên quan đến chủ đề mẫn cảm tuổi tác của bệ hạ đã cao, thọ nguyên sắp hết vân vân.

Những năm gần đây, đại nạn Đại Đế càng ngày càng gần, đối với những đề tài này càng thêm mẫn cảm, ngay cả một đám thân vương và Khang quận vương, ở trước mặt bệ hạ đều tận khả năng lảng tránh việc này, tránh đâm đau đến bệ hạ.

Tiểu cô nương này ngược lại tốt, mở miệng một tiếng “đế tử chi tranh”, thật đúng là nghé con mới sinh không sợ cọp.

“Không sao, không sao, lão Diêu ngươi chớ đa sự.” Lãnh ý trên mặt Long Xương đế không biết khi nào đã tiêu tán, tiếp tục hóa thành “hòa ái cùng hiền lành”, “Ly Dao nói đúng, chuẩn đế tử tranh thủ vị trí đế tử, chính là quốc quy tổ chế, mục đích là tuyển ra đại đế đời sau ưu tú hơn. Tất cả cái này, tốt nhất là đặt dưới ánh mặt trời tiến hành, mà không phải mưu mẹo nham hiểm.”

“Nhưng Ly Dao à, Trường Ninh Vương thị các ngươi chẳng qua chỉ là thế gia Lục phẩm, tuy rằng trong gia tộc còn có mấy người trẻ tuổi rất có tiềm lực. Nhưng chỉ dựa vào các ngươi ủng hộ An quận vương, chỉ sợ lực bất tòng tâm đúng không?”

“Bẩm bệ hạ, gia phụ rất xem trọng phẩm tính và tài năng của An quận vương.” Vương Ly Dao chắp tay nói: “Vì vậy, liền muốn làm hết sức mọn. Còn chuyện cuối cùng thành hay không, hết thảy còn phải xem thánh tài của bệ hạ.”

Đương nhiên, kết quả cuối cùng của cuộc chiến đế tử, phải do cả hoàng thất tiến hành phán quyết. Chỉ là trong đó Long Xương đế là đế vương cùng với gia chủ, hắn tán thành có thể chiếm cứ tỉ lệ tương đối lớn, thậm chí dưới tình huống chuẩn đế tử ủng hộ tỷ lệ chênh lệch không lớn, thường thường có thể chi phối thế cục.

Vì vậy, Vương Ly Dao nói bệ hạ thánh tài, cũng không sai.

Nghe nàng nói như vậy, Long Xương Đế ngược lại hơi có chút hứng thú: “Trước mắt An quận vương và Khang quận vương có chênh lệch khá lớn, cho dù có đại thiên kiêu Vương Ly Dao như ngươi ủng hộ, cũng không nắm được thế cục. Chẳng lẽ Vương thị các ngươi còn có kỳ chiêu diệu tưởng gì sao?”

Đến cấp bậc như Long Xương Đế, hơn nữa tuổi già sắp chết, đối với tuyệt đại đa số sự tình đã không còn hứng thú. Thậm chí, ngay cả tranh giành đế tử độ chú ý của hắn cũng không cao, dù sao lấy thế cục trước mắt xem ra, gần như là đã không có hồi hộp.

Một chuyện không có hồi hộp, làm sao có thể khiến lão niên Đại Đế hào hứng? Bất quá chính là từng bước đi qua lưu trình mà thôi.

“Hồi bệ hạ, Vương thị chúng ta cũng không có kỳ chiêu gì.” Vương Ly Dao lắc đầu nói, “Gia phụ từ trước đến nay luôn tuân theo lý niệm làm việc vững vàng, cẩn trọng. Người ta cho rằng có chí tốt lại thành, thế nhân sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được công tích của An quận vương.”

Lời vừa nói ra, Long Xương đế lập tức lại không còn hào hứng, chán đến chết nói: “Nghe ra thật ra là người chung một đường với tiểu tử Ngô Minh Viễn kia, khó trách sẽ tán thành lẫn nhau. Thôi vậy, chỉ cần chống đỡ tổ quy quốc chế, các ngươi và Ngô Minh Viễn muốn nhảy nhót mấy lần là được.”

“Bất quá, chú ý đừng quá mức nóng nảy. Đứa nhỏ Thừa Tự tính tình theo ta, có chút ghi hận cùng lòng dạ hẹp hòi. Vạn nhất các ngươi tranh không được, cẩn thận trở về gây khó dễ cho các ngươi.”

Ách… Lòng dạ hẹp hòi? Bệ hạ, ngài đây là ngay cả chính mình cũng mắng vào đấy à~

Vương Ly Dao không khỏi mỉm cười, ngược lại cảm thấy bệ hạ thân cận vài phần, lúc này chắp tay nói: “Bệ hạ nói đùa rồi, ngài là Khai Phá Minh Quân nổi danh, là Đại Đế. Trong vòng ba ngàn hai trăm năm kế vị, diện tích quốc thổ của ngài đã mở rộng gấp đôi. Chiến công của phụ thân đối với bệ hạ, cũng là tán thưởng và thán phục không thôi.”

“Hừ, ngươi còn không tin.” Long Xương đế ha hả cười nói, “Lát nữa ngươi đi hỏi Định quốc công chủ mạch Vương thị các ngươi xem có xảy ra chuyện này hay không. Cũng bởi vì năm đó đội ngũ bọn họ đứng sai đắc tội trẫm, trẫm đã mang giày nhỏ cho bọn họ hơn ba ngàn năm, cứng rắn khiến Vương thị từ nhị phẩm tiêu hao đến tam phẩm. Nếu không phải nể mặt tổ tiên Vương thị, he he.”

Vương Ly Dao dở khóc dở cười.

Đều nói người này a, càng già càng nhỏ, làm việc không có cố kỵ cũng càng ngày càng tùy tâm sở dục. Nhưng bệ hạ ngài đem loại chuyện làm khó dễ cho người ta này nói cho nàng nghe, quả thực có chút… tinh nghịch…

“Ly Dao, chắc chắn trong lòng muội đang oán trẫm.” Long Xương Đế cười tủm tỉm nói: “Muội đó, nhìn tiên tư bồng

bềnh, vừa rồi nói chuyện cũng toàn là nói thẳng, không chút nào quanh co lòng vòng, nhưng kết quả lại là một người dung tục. Trẫm cả đời làm hoàng đế hơn ba ngàn năm, mọi việc đều có ghi chép sử quan. Hiện tại trẫm còn sống, đương nhiên không có ai dám nhảy ra nói chuyện."

"Đợi sau khi trẫm chết, giang sơn một đời người mới đổi người cũ. Đến lúc đó bọn họ nâng ta, ta cũng không thể từ trong quan tài bò ra sống thêm vài năm. Bọn họ mắng ta, ta cũng không bò ra đánh bọn họ, ngươi nói ta giả vờ giả vịt có ý nghĩa gì sao?"

Vương Ly Dao cũng không còn gì để nói.

Bệ hạ ngài nói rất đúng, ta vậy mà không phản bác được.

Trước khi đến đây, nàng cũng nghĩ tới bệ hạ là người như thế nào, nhưng nàng nghĩ đến rất nhiều khả năng, duy chỉ không ngờ lại là như vậy…

Nhưng bệ hạ có thể nói mình như vậy, Vương Ly Dao lại không thể tùy ý phụ họa.

Sau khi không có chút dinh dưỡng nào thổi phồng mấy câu, nàng liền lấy ra lễ vật đã chuẩn bị sẵn: "Bệ hạ, đây là mấy món đồ chơi nhỏ do phụ thân ta thiết kế, nhờ ta đưa cho ngài ngắm nghía."

Sau đó, Vương Ly Dao liền từ trong nhẫn trữ vật móc ra một đống đồ vật, có ống Á được chế tác tỉ mỉ, kính viễn vọng một ống cỡ lớn cao hơn hai mét, kính viễn vọng một ống cỡ nhỏ, một bộ hệ thống chiếu sáng dùng trận pháp thúc giục, cùng với đủ loại tạp chất.

Lúc đầu Long Xương Đế còn tưởng rằng Vương thị chẳng qua là giống với thế gia khác, tặng một ít kỳ trân dị vật đến lấy lòng ông ta, còn không có bao nhiêu hứng thú, kết quả lại phát hiện là một đống đồ kỳ quái.

Sau khi được Vương Ly Dao giải thích, thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất quả nhiên là sào đường, kính viễn vọng cỡ lớn, còn có kính viễn vọng cỡ nhỏ.

Đến đẳng cấp đại đế, thị lực thính lực sớm đã phi phàm người có thể so sánh. Nếu hắn nguyện ý, đứng ở trên cao quan sát, ngoài mấy chục dặm cũng có thể thấy rõ ràng.

Nhưng thị lực của hắn dù lợi hại như thế nào, cũng không sánh được bảo vật đã đạt tới cấp bậc kính viễn vọng thiên văn sơ cấp. Khoảng cách thứ này có thể nhìn thấy đã không phải có thể dùng từ bên trong để hình dung, nếu dùng buổi tối mà nói, thậm chí có thể đem tinh không phóng đại lên vô số lần để xem.

Kính viễn vọng cỡ nhỏ dài nửa thước, hắn cũng cảm thấy rất hứng thú, còn chuyên môn cầm lấy bên ngoài thư phòng, bay lên nhìn đông ngó tây.

Một lát sau, hắn mới trở lại Chuyết Chính Các, vẻ mặt có chút rầu rĩ không vui, cầm kính viễn vọng một ống, thở ngắn thở dài ở bên đó.

“Bệ hạ không thích lễ vật này sao? Vừa rồi thấy bệ hạ còn vui vẻ lắm.” Lão Diêu cẩn thận hỏi.

Thấy thế, ngay cả Vương Ly Dao cũng hơi khẩn trương.

“Không phải như thế… Ài.” Long Xương đại đế thở dài một hơi, buồn bã nhớ lại: “Hơn ba nghìn năm trước, khi trẫm còn là một tiểu tử trẻ tuổi, trong một lần ngẫu nhiên gặp được trắc phi Phù Phi của Ngũ hoàng thúc gia, trong lòng không khỏi sinh ra sự kích động, trằng đêm khó ngủ.”

“???”

Vương Ly Dao hơi liếc mắt. Thì ra lúc bệ hạ còn trẻ cũng có chuyện phong lưu, chỉ tiếc đó là trắc phi của hoàng thúc gia, đoán chừng là vô duyên vô phận.

“Mấy tháng sau đấu tranh nội tâm, dày vò không được nỗi nhớ nhung, liền quyết nghị kéo hoàng huynh cùng đi nhìn lén Phù Phi tắm rửa.” Long Xương Đế thần sắc ảo não, “Chính là bởi vì khoảng cách quá gần bị phát hiện, kết quả ta và hoàng huynh cùng nhau bị đánh gần chết. Nếu lúc đó có cái này… Ly Dao, cái này gọi là gì nhỉ?”

” ===” Vương Ly Dao một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, bất đắc dĩ trả lời: “Kính viễn vọng một ống.”

“Đúng, đúng, kính viễn vọng một ống. Nếu lúc đó đã có kỳ vật như vậy, ta và hoàng huynh há lại rơi vào kết cục thê thảm như vậy?” Long Xương đại đế tức giận không thôi nói.

Chuyết Chính Các này, có chút không thể ở lại.

Trong lòng Vương Ly Dao lo sợ bất an, cảm giác chiếc ghế dưới mông có hơi nóng.

Không phải nói bệ hạ gặp đại thiên kiêu, đều là thời gian một nén nhang sao? Bây giờ cũng sắp một canh giờ rồi…

Đối mặt với bệ hạ như vậy, Vương Ly Dao cảm thấy rất áp lực, nghe xong những lịch sử đen tối của bệ hạ, có thể bị giết người diệt khẩu hay không?

…

Cuối cùng, Vương Ly Dao đương nhiên an toàn rời khỏi Chuyết Chính Các, còn được Đại Đế ban thưởng một đống lớn bảo vật và tài nguyên, để cổ vũ.

Sau đó, tin tức trận chiến đại thiên kiêu thí phong này, cũng giống như gió cuốn bồ công anh, từ quốc đô cuốn hướng các nơi trong cả nước.

Danh tiếng đại thiên kiêu của Ly Dao cũng theo đó truyền khắp toàn quốc, chỉ một thoáng chạm tay là nóng bỏng, như mặt trời ban trưa.

Trong truyền thuyết, Ly Dao đại thiên kiêu thoáng nghỉ ngơi một năm, sẽ đặt chân vào thánh địa, ở trong thánh địa lại nhấc lên cuộc chiến thiên kiêu dưới một trăm năm mươi mốt tuổi.

Đây chắc chắn không giống với chiến đấu ở thủ đô, thiên kiêu của thánh địa từ trước đến nay đều kiêu ngạo, rất nhiều người bế quan sau khi nghe vậy nhất định sẽ xuất quan dồn dập.

Hơn nữa có một năm chuẩn bị, chưa hẳn thực lực không thể tăng lên.

Tất cả mọi người đều chờ mong, Ly Dao đại thiên kiêu có thể làm được da trâu nàng từng thổi không, “Trước tiên đá lên kinh thiên kiêu, lại quét cửu mạch thánh địa”, mà độ chú ý lần này, cũng vượt xa lần ở quốc đô kia.

Nghe đồn, lúc Vương Ly Dao rời khỏi kinh thành, còn bí mật luận bàn một lần với Thượng Quan Vân Tụ của Quy Long Thượng Quan thị.

Kết quả luận bàn không công bố ra ngoài, lại có thể nghe nói sau khi Thượng Quan Vân Khuyết trở về liền tiến vào trạng thái bế quan, nói cái gì có tâm đắc, cần phải bế quan xác minh.

Về phần chân tướng như thế nào, thì không thể biết được.

…

Bên ngoài ồn ào hỗn loạn.

Tiết tấu của Trường Ninh Vương thị không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn là tiến hành kế hoạch khai phá tiêu diệt ngoại vực như cũ. Thanh danh của Ly Dao ở bên ngoài đương nhiên quan trọng, nhưng căn cơ gia tộc vẫn đang phát triển lớn mạnh, sau khi cao hứng xong, việc nên làm còn phải làm.

Các trưởng bối ai nấy đều bận rộn tới mức liên hồi.

Tự nhiên mà vậy, bọn nhỏ ở ngày nghỉ khuyết thiếu quản thúc, ở trong chủ trạch bắt đầu càng không kiêng nể gì cả.

Vương Tiễn!

Nàng chính là tôn nữ nhi mà Vương Thủ Triết yêu thương, cũng là vì từ nhỏ tư chất trác tuyệt, qua ít năm nữa chuẩn bị đưa đi thánh địa tu hành.

Đồng thời, nàng cũng là một trong những đứa trẻ non nớt, mặt bài lớn nhất, xưng vương xưng bá nhất.

Nàng cưỡi một con hổ lớn hoa bạch uy phong lẫm liệt cưỡi trên lưng.

Nhắc tới con hổ trắng kia, quả nhiên là dáng dấp uy phong bát diện, trên đầu mang theo chữ Vương, đi đường nhìn quanh tự hùng, khí tức linh thú tứ giai phát tán xuống, các loại xà trùng chuột kiến nhao nhao lui tán.

Khuyết điểm duy nhất của nó chính là ăn có chút béo, toàn thân tròn vo, nhất là cái bụng béo mập, sắp cùng mặt đất thân mật ma sát.

“Hoa Hoa!” Vương Ngao vỗ vỗ đầu đại hổ, hì hì cười nói, “Trận chiến hôm nay, là trận chiến trọng yếu nhất sau khi 【liên minh hỗ trợ mỹ nữ vô địch】 của chúng ta thành lập, chỉ cần có thể đem quân địch giết đến không còn mảnh giáp. Ta từ

trong khẩu phần lương thực tiết tiết kiệm ra mười cân, không, hai mươi cân thịt hung thú ngũ giai cho ngươi."

"Ngao ô ngao ô ~ "

Đại não hoa phủ hai mắt tỏa sáng, phát ra tiếng gầm gừ hung mãnh. Đó chính là thịt hung thú ngũ giai, chỉ nghĩ thôi cũng thấy thèm.

Không sai, con hổ này chính là con mà năm đó Vương Ly Từ nhặt về. Sau này nàng phải đến Học Cung học, đã để Hoa Hoa ở lại nông trường.

Ngay từ đầu là Tứ lão thái gia Vương Tiêu Chí hỗ trợ nuôi dưỡng. Sau đó Tứ lão thái gia qua đời, hoa hoa theo thực lực tăng trưởng, ăn uống cũng càng ngày càng nhiều, nông trường dần dần nuôi không nổi, Vương Thủ Triết liền đón nó vào chủ trạch, ở bên cạnh Vương Ly Từ gia chọn một tòa nhà, coi như linh thú trấn tộc nuôi.

Bởi vì từ nhỏ do con người nuôi lớn, tính tình rất là thân nhân, nhất là quan hệ đặc biệt tốt với bọn nhỏ. Thế cho nên phần lớn thời gian nó đều ở cùng một chỗ với bọn nhỏ.

"Trừ chuyện đó ra, lần khai hoang ngoài vực này, ta để phụ thân mang về cho con hổ cái cấp ba, khai chi tán diệp, sinh sôi nảy nở cho con cháu." Lúc Vương Ngao nói chuyện khí thế bàng bạc, phảng phất trước khi giết địch trên chiến trường, khích lệ sĩ khí cho ngàn vạn đại quân, giọng điệu có chút giống như nữ Võ Thần.

cọp cái?

Hoa Hoa càng hưng phấn ngao ô ô, nước miếng sắp chảy ra. Cuối cùng ta cũng có vợ và trẻ con rồi, thật không dễ dàng a. Ồ, hình như có chỗ nào đó không thích hợp?

Trước kia Ly Từ đại tiểu thư hình như đã từng nói muốn tìm lão bà cho hắn… Sau này Tông An thiếu gia cũng từng nói qua…Thất Chiêu thiếu gia cũng từng nói… Hơn nữa còn có Hạm tiểu thư… A, không được không được, quá nhiều, ta chỉ có lão hổ tiết tháo, không thể có nhiều lão bà như vậy ~~ vẫn là chờ Ly Từ đại tiểu thư trở về đi.

"Ngao ô ngao ô ~ "

Dưới sự phối hợp của Vương Ngao và Hoa Hoa, hơn nữa một đám "mỹ thiếu nữ" kêu gào ngao ngao, ngắn ngủn vài hiệp xung phong, đã đem một đám nam hài tử tổ hợp 【Bất phụ thanh xuân dương quang thiếu niên】 tạo thành, giết đến không còn mảnh giáp.

Vương Anh Tuyền cưỡi hoa, dạo bước trong chủ trạch, giống như là đại tướng quân đắc thắng trở về, quả nhiên là uy phong lẫm liệt.

Nàng ta ngửa mặt góc 45 độ độ nhìn lên bầu trời, thở dài nói: "Sự tịch mịch lớn nhất trong đời người chính là bách chiến bách thắng. Hiện giờ Ly Dao cô cô vừa quét ngang thiên kiêu đế đô, lại chuẩn bị đạp lên cửu mạch thánh địa, là uy phong bát diện cỡ nào."

"Bởi vì cái gọi là, Ly Dao nhập thế chấn thiên hạ, Côn Bằng không ra ai tranh phong?"

"Các thiên kiêu trẻ tuổi kinh thành, các ngươi chờ xem… Sớm muộn có một ngày, Vương Ngao ta cũng sẽ đạp phá đế đô, để thiên kiêu thiên hạ nghe được tên của ta liền run lẩy bẩy."

"Vương Ngao, tiểu nha đầu vô liêm sỉ nhà ngươi lăn từ trên lưng lão nương xuống!"

Đúng lúc này, mẫu thân Vương Thiền Phòng thị bỗng nhiên từ trên nóc nhà bên cạnh nhanh nhẹn hạ xuống, xụ mặt, cầm một sợi dây leo khí thế hung hăng đánh tới nàng.

"Tiên sinh Tộc Học vừa tới nhà thăm, nói ngươi tham ô năm môn của Thất Môn chủ. Gia gia ngươi đã gọi cha ngươi qua chuẩn bị đánh cho một trận! Ngươi còn không mau cút tới chỗ ông nội ngươi cứu cha ngươi~"

Cái gì?!!

Thân thể Vương Ngao mềm nhũn, trực tiếp từ trên lưng lão hổ lăn xuống, trong lòng rên rỉ. Xong rồi xong rồi, đã quên nửa đường chặn đường tiên sinh Tộc Học.

Tất cả đều kinh động đến gia gia!

Chẳng lẽ ta đường đường là Nữ Võ Thần, xuất sư chưa thành đã chết trước?

...

Chương 25: Thủ Triết nghiêm túc răn dạy Liễu Nhược Lam.

…

Tiểu viện của Vương Thủ Triết vĩnh viễn là màu sắc rực rỡ, thực vật tươi tốt, trong không khí tràn ngập hơi nước nhàn nhạt, mang theo sinh cơ dạt dào.

Rất nhiều hài tử đích mạch và trực mạch của Vương thị đều có ấn tượng sâu sắc với viện này.

Chỉ vì gia chủ Vương Thủ Triết đặc biệt yêu thương các tiểu bối nhà mình, gần như mỗi một đứa trẻ, lúc nhỏ đều bị hắn ôm ngồi trên đùi hắn, nghe qua những câu chuyện thần kỳ mà đặc sắc kia.

Đối với bọn nhỏ, từ trước đến nay Vương Thủ Triết giống như gió xuân mưa phùn, cẩn thận che chở, tưới tiêu toàn bộ phương vị, để bọn họ khỏe mạnh trưởng thành, cố gắng muốn cho bọn họ một thời thơ ấu rực rỡ ánh mặt trời, tích cực khỏe mạnh.

Có điều, hôm nay, sắc mặt Vương Thủ Triết lại âm trầm như nước ngồi trong đình nghỉ mát, ngay cả tiên trà thường ngày yêu nhất cũng không uống nổi.

Vương Tông Thụy là con thứ của Vương Thủ Triết, cũng là đứa con thứ tư của hắn và Liễu Nhược Lam.

Năm nay hắn đã năm mươi hai tuổi, từ nhỏ sinh ra oai hùng cao ngất, giống như công tử quyền quý trong trần thế, hôm nay mặc dù để hai chòm râu nhỏ, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn bỉ ổi, ngược lại tăng thêm vài phần thành thục và ổn trọng.

Sau khi hắn cưới đích nữ Liêu Viễn Phòng thị, cũng kiên định trải qua thời gian, trước sau sinh hai nhi tử và nữ nhi.

Nói tóm lại, ngoại trừ khi còn bé, hắn vẫn luôn hoài nghi phụ thân và Khí Linh Tiểu Tuyết, có quá khứ nào đó không thể cho ai biết, mấy lần bị mẫu thân đánh cho một lần hoài nghi mình có phải con trai của Tiểu Tuyết hay không, hắn và huynh

trưởng Vương Tông An của hắn giống nhau, cũng không khiến Vương Thủ Triết lo lắng quá nhiều.

Hiện giờ hắn năm mươi hai tuổi, đã ở trong "Trường Ninh liên hợp chế tạo ty" cẩn trọng làm việc ba mươi năm, cũng dần dần bắt đầu chọn Đại Lương, đã xem như một trong những trụ cột vững vàng của Vương thị.

Nhưng hôm nay, hắn lại thê thảm quỳ gối trước mặt phụ thân Vương Thủ Triết.

Từng giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, ánh mắt hắn trốn tránh, vẻ mặt chột dạ, giống như phạm vào một sai lầm lớn nào đó.

Kể từ khi còn bé, hắn đã rất nhiều năm, rất nhiều năm không nhìn thấy phụ thân tức giận như thế.

Ngay cả "Băng Đường Ngân Nhĩ Liên Tử Canh" mẫu thân tự tay nấu chế tạo, ý đồ lấy lòng cầu tình cho hắn, đều bị phụ thân trừng mắt trở về.

"Gia gia! Phụ thân, phụ thân…"

Lúc Vương Ngao bị mẫu thân Phòng thị "Áp", vừa thấy cảnh tượng này, nhất thời sợ tới mức rụt cổ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát, đáng thương như chim cút con.

"Phụ thân…" Phòng thị cũng thay đổi vẻ hung hãn lúc nãy trước mặt Vương Củng, yếu ớt hạ thấp thân hình hành lễ, cẩn thận nói: "Con đã mang Hình Vanh đến, người muốn giáo huấn thế nào cũng được, cho dù có đánh chết cũng được, chớ để Tông Thụy phạt quỳ nữa."

Nàng và Vương Tông Thụy từ khi thành thân tới nay, phu thê ân ân ái ái, trước sau sinh hai nam một nữ. Thấy phu quân bị phạt, nàng cũng có chút đau lòng. Nhất là nàng biết, công công không nỡ đánh nhau.

Vương Ngao ở một bên rất nhanh bị tức chết.

Mẫu thân à, rốt cuộc ta cũng không phải là con ruột của người sao? Vì cứu phu quân ngươi, thậm chí ngay cả nữ nhi cũng bán…

Dù sao Phòng thị cũng là con dâu, Vương Thủ Triết tất nhiên sẽ không cho nàng nhìn mặt.

Sắc mặt hắn hơi dịu lại, trấn an nói: "Phượng Nhi, con gả đến Vương thị của ta, từ trước đến nay hiền lành lo liệu việc nhà, làm việc chu đáo, đối nhân xử thế không thể bắt bẻ. Chỉ là chuyện hôm nay…"

Nói xong, hắn âm thầm đối với canh hạt sen bên cạnh, Liễu Nhược Lam đang tức giận nháy mắt ra hiệu.

Liễu Nhược Lam liếc hắn một cái, buông canh hạt sen xuống, kéo Phòng thị sang một bên, ôn nhu an ủi: "Phượng Nhi à, việc này ngươi cứ việc yên tâm. Lão già này tuy tức giận, nhưng dù sao Tông Thụy cũng là nhi tử của hắn, hắn sẽ không có chừng mực đâu."

Như thế, Phòng thị hơi yên lòng, tức giận đến trừng mắt nhìn nữ nhi Vương Thao một cái.

"Tông Thụy, ngươi biết sai chưa?"

Thấy Phòng thị bị khuyên sang một bên, Vương Thủ Triết lại nghiêm mặt nhìn về phía Vương Tông Thụy, sắc mặt lạnh lùng như sắt.

"Cha." Vương Tông Thụy cúi đầu nói, "Tông Thụy biết sai rồi."

"Côn Bằng là cháu gái của ta. Bây giờ cô ta đã bị bôi thành dáng vẻ như vậy, người làm cha như ngươi có trách nhiệm rất lớn." Vương Thủ Triết nói: "Nếu ngươi đã nhận sai, trách phạt sẽ giảm một nửa. Người đâu, chấp hành gia pháp, năm mươi côn."

"Vâng, phụ thân."

Vương Tông Thụy thành thật cởi áo khoác, lộ ra sau lưng.

"Rõ!" Hai tên gia tướng Linh Đài cảnh sớm đã chuẩn bị sẵn ứng tiếng mà ra, đều xách theo gia pháp côn, nói với Vương Tông Thụy: "Tông Thụy thiếu gia, đắc tội."

"Đây là trừng phạt đúng tội của ta, không trách các ngươi." Vương Tông Thụy đâu dám trách bọn họ, lập tức vội vàng khách sáo một câu, sau đó nhắm mắt lại, cắn răng nói: "Đánh đi."

Hai gia tướng Linh Đài cảnh thấy thế, lúc này mới đùa giỡn với gia pháp côn, liền đánh tới phía sau lưng Vương Tông Thụy.

Vừa mới đánh xuống lần đầu, Vương Tông Thụy đã run rẩy một chút, nhưng hắn cũng chỉ có thể chịu đựng, không dám dùng Huyền khí hộ thể chút nào.

"Chát, chát, chát!"

Gia pháp côn côn vững chắc, mới qua mấy côn, trên lưng Vương Tông Thụy đã bắt đầu da tróc thịt bong.

Phòng thị ở một bên đầu choáng váng, thiếu chút nữa ngất đi, cái này cũng gọi là có chừng mực?

Phòng thị lập tức hung hăng nhéo Vương Ngao còn đang ngơ ngác không biết làm sao: "Con nha đầu thối này, còn thất thần làm gì? Còn không mau đi cầu gia gia hạ thủ lưu tình? Bình thường gia gia thương con nhất."

Khuôn mặt nhỏ của Vương Ngao trắng bệch, vội vàng chạy tới bên cạnh Vương Thủ Triết, khóc lóc kéo cánh tay hắn lại: "Gia gia, gia gia. Đây đều là lỗi của Mính Nhi, không liên quan đến phụ thân. Là con không nên lười biếng, không nên không học tập cho tốt, con không nên năm lần bảy lượt uy hiếp tiên sinh Tộc Học, con không nên dẫn đầu gây sự, ô ô, người không nên phạt phụ thân nữa…"

"Không khóc không khóc." Vương Thủ Triết đau lòng xoa xoa đầu Vương Ngao: "Tuổi ngươi còn nhỏ, chơi tâm trọng, tự kiềm chế kém là bình thường, gia gia không trách ngươi. Muốn trách, chỉ trách phụ thân ngươi chưa tận trách nhiệm được một người phụ thân."

Dứt lời, Vương Thủ Triết xoay chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói với gia tướng: "Còn chưa ăn cơm no sao? Mỗi một côn đều đánh từ thực tế cho ta, ai dám để cho nghiệp chướng không hoàn toàn là cha này sống tốt, ta sẽ khiến hắn không dễ chịu."

Trong lòng các gia tướng rùng mình, nào còn dám giữ lại chút sức nào, vội vã tăng thêm sức mạnh, chỉ thiếu mỗi việc không cần dùng đủ sức để uống sữa nữa thôi.

"Chát, chát, chát!"

Mỗi một côn quất xuống đều khiến mặt đất xung quanh run lên nhè nhẹ.

Thêm mấy côn nữa, Vương Tông Thụy rốt cuộc không chịu nổi, đau đến kêu rên thảm thiết. Nhưng trước gia pháp của phụ thân, hắn thủy chung không dám dùng huyền khí chống cự.

“Mẫu thân, mẫu thân ~” Phòng thị mặt trắng bệch, đau lòng đến nỗi thắt cả trái tim, vội vàng kéo Liễu Nhược Lam đau khổ cầu xin: “Mẫu thân, người thương phu quân nhất, van xin người cầu xin hắn một ân tình. Nếu đánh tiếp, Phượng Nhi phu quân sẽ mất mạng.”

Liễu Nhược Lam cũng có chút không nhịn được, giọng nói giận dữ nói: “Vương Thủ Triết, Tông Thụy từ nhỏ đến lớn đều theo khuôn phép cũ, chưa từng làm trái lời ngươi, cho dù lần này đúng là có chút thất trách về chuyện của Huyên nhi, nhưng dù sao hắn cũng là con ruột của ta. Đánh vài cái không có ý gì thì được rồi. Còn đánh nữa, đừng trách ta trở mặt.”

Gia tướng biết rõ địa vị chủ mẫu, nghe vậy lập tức dừng pháp côn lại.

Phòng thị cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, yên tâm một nửa. Có bà bà ra mặt cầu tình, phu quân xem như bảo trụ.

Nào có thể đoán được.

Vương Thủ Triết nghe vậy lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Liễu Nhược Lam một cái, tức giận hừ nói: “Hừ, thật sự là từ mẫu đa bại nhi. Tông Thụy bây giờ còn không phải tật xấu bình thường mà ngươi thói quen sao? Tiểu súc sinh này ngay cả nữ nhi cũng quản không tốt, còn có thể có tiền đồ gì? Không bằng đánh chết kéo ngã, việc này ngươi không được xen vào nữa, bên cạnh đợi đi.”

Liễu Nhược Lam bị tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy: “Vương Thủ Triết, ngươi lại hung ta như thế? Được, được… Vương Thủ Triết, nếu ngươi đã ghét bỏ ta như vậy, không bằng bây giờ ta trở về Liễu thị, để cho tai ngươi thanh tịnh…”

“Hừ, ngang ngược không phân rõ phải trái. Ngươi muốn về thì về!” Vương Thủ Triết cũng tựa hồ tức giận, đúng là hiếm thấy không chịu thua, quay đầu lại nói với gia tướng: “Các ngươi

đang thất thần làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn vi phạm mệnh lệnh của bản gia chủ sao?”

Gia tướng lần này thật sự bị dọa sợ rồi.

Bọn họ đảm nhiệm gia tướng mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy gia chủ trách cứ chủ mẫu như thế. Lúc này, bọn họ nào còn dám có nửa điểm trì hoãn, vội vàng một côn một côn đánh xuống.

“Nhà này không ở lại được nữa! Vương Thủ Triết, ta ở Liễu thị chờ thư từ của ngươi…” Liễu Nhược Lam nhất thời thẹn quá hóa giận.

“Mẫu thân, mẫu thân chớ nên kích động, phụ thân chỉ là nhất thời tức giận, ngàn vạn lần chớ nên cho là thật.” Phòng thị ở bên cạnh cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Chuyện này khiến cho ngay cả Công Công bà bà đều hung ác như thế, nàng dù có đau lòng phu quân, cũng tuyệt không dám khuyên nữa.

Nhất là câu “Từ mẫu đa bại nhi” kia của công công, cũng làm cho lòng Phòng thị phát run.

Tính tình Nguyễn Cung có thể phát triển đến bước này, thành tích sẽ tồi tệ như vậy, cùng với sự bao che của bà, cùng với rất nhiều thân quyến mẫu tộc Phòng thị chiều chuộng của bà ta đều không thoát khỏi quan hệ với bà ta.

Mà giờ phút này, hiện trường dọa choáng váng nhất chính là Vương Ngao.

Cảnh tượng như thế, đừng nói là nàng gặp qua, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, nhất thời bị dọa đến ngay cả khóc cũng không dám khóc, càng không dám làm nũng cầu tình với gia gia.

Giờ phút này, trong đầu nàng chỉ còn lại một câu: Xong rồi xong rồi, phụ thân bị đánh thành bộ dáng như vậy, về sau còn có thể có ngày tốt lành cho nàng sao?

Năm mươi côn, rắn chắc, một côn không ít người đánh xong.

Vương Tông Thụy đã sớm da tróc thịt bong, vô cùng thê thảm, máu tươi chảy ròng ròng xuống đất, trên trán đầy mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch.

Hắn cũng không dám trị liệu, run run rẩy rẩy mặc quần áo vào, hành lễ nói với Vương Thủ Triết: “Hài nhi đa tạ phụ thân dạy bảo, lần giáo huấn này chắc chắn khắc ghi trong lòng, tuyệt đối không tái phạm.”

“Đã được giáo huấn, thì đứng lên đi.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói một câu: “Quay lại phải trị thương thì trị một chút, chớ để lại mầm bệnh.”

“Đa tạ phụ thân thương cảm.”

Vương Tông Thụy lúc này mới dám đứng dậy, lại thi lễ thật sâu với Vương Thủ Triết.

Sau đó, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía Vương Ngao đang bị dọa sợ: “Phụ thân, trong nhà hài nhi còn có một chút việc riêng cần xử lý, xin thứ cho hài nhi cáo lui trước.”

Trong lòng Vương Ngao hơi hồi hộp một chút, nhất thời ý thức được không ổn.

Nàng vừa xoay người muốn chạy, đã bị phụ thân Vương Tông Thụy đưa tay chụp tới, trực tiếp tóm lấy, sau đó xách ngược lên, mặc cho nàng vồ tới như thế nào, đều không làm nên chuyện gì.

Đối với chuyện này, Vương Thủ Triết uống tiên trà, coi như không thấy: “Thụy nhi có việc cứ đi làm trước đi.”

“Hài nhi cáo lui.”

Vương Tông Thụy dứt lời, liền xách Vương Ngao lên, sắc mặt âm trầm, sải bước đi về phía sân nhà mình.

Phòng thị vừa thấy, lập tức lại sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Vội vàng nói chuyện với Liễu Nhược Lam và Vương Thủ Triết, sau đó nàng nhanh chóng chạy như điên trở về. Tư thế như vậy, nếu như chậm nửa nhịp, nữ nhi bảo bối há phải bị phu quân đánh chết?

Thân là đích thứ tử, viện tử của một nhà Vương Tông Thụy cách tiểu viện của Vương Thủ Triết cũng không xa, chỉ cách có mấy chục trượng.

Không bao lâu sau, trong sân hắn liền xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết như tiếng gào khóc thảm thiết của Vương Ngao. Cùng tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, còn có âm thanh cùng cam đoan tương tự với "cha ta ta cũng không dám" nữa, "Ta nhất định học tập thật tốt, tuyệt không nghịch ngợm".

Sau đó, chính là tiếng gào khóc của Phòng thị: "Vương Tông Thụy, Kính Nhi cũng là nữ nhi của ta, ngươi còn đánh tiếp như vậy sẽ chết người đấy. Ngươi, tên khốn nhà ngươi, lão nương liều mạng với ngươi!"

"Ở bên cạnh đợi đi! Chính là nói từ mẫu nhiều bại nhi, nếu không có ngươi, còn có các trưởng bối thân thích của Phòng thị nuông chiều, Vương Anh Tuyền làm sao đến mức này?" Thanh âm lạnh lùng phẫn nộ của Vương Tông Thụy, cũng vang vọng bầu trời.

"Vương Tông Thụy, ngươi, ngươi dám hung ta… ta phải về nhà mẹ đẻ, ta sẽ dẫn ngươi về nhà mẹ đẻ, ngươi có gan thì cho ta một phần hưu thư."

"Ngươi muốn hưu thư đúng không? Được, ta sẽ viết cho ngươi."

"Họ Vương, bây giờ năng lực của ngươi lớn rồi, lập tức sẽ triệt để tiếp nhận "Trường Ninh liên hợp chế tạo ty" trở thành đại nhân vật một phương, liền mượn cơ hội đổi một tức phụ đúng không? Uổng công Phòng Huân Phượng của ta đi theo ngươi mấy chục năm, vì ngươi sinh hạ hai trai một gái!"

"Không thể nói lý, tùy ngươi nói thế nào."

"Phụ thân, mẫu thân, hu hu~ đều là lỗi của con, con không dám, con cam đoan học tập thật tốt, tôn kính mỗi một tiên sinh Tộc Học…" Vương Anh Tuyền thật sự sợ hãi, khóc đến tê tâm liệt phế, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là nhà cũng không còn.

"Còn không phải do nha đầu chết tiệt nhà ngươi gây họa sao, lão tử đánh chết ngươi." Vương Tông Thụy cả giận nói: "Ta ngay cả nương tử cũng không còn, cần con gái ngươi làm gì?"

"Cũng đúng, nếu không phải nha đầu ngươi suốt ngày làm xằng làm bậy, cha ngươi sao có thể bị đánh thảm như vậy?

Phu thê ân ái của chúng ta cũng bị ngươi chia rẽ rồi. Phu quân, đưa dây mây cho ta, ta cũng trút giận.”

Sau đó, Vương Ngao thành công hấp dẫn hỏa lực, thuận lợi đạt thành tựu nhân sinh “bị hỗn hợp song đả”.

Tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết của nàng truyền khắp trăm trượng xung quanh, rất nhanh đã hấp dẫn rất nhiều tộc nhân Vương thị tới đây xem xét tình hình.

Vốn thấy Vương Ngao khóc thảm như vậy, đại nhân trong tộc còn không đành lòng, muốn đi khuyên hòa.

Nhưng sau khi nghe Vương Củng vì sao mà bị đánh điên cuồng, thậm chí khiến cho gia chủ Thủ Triết và đại phụ Nhược Lam bất hòa, vẻ mặt của bọn họ lập tức trở nên nghiêm túc, lặng lẽ trở lại sân nhà mình, xách đứa nhỏ đến đây hỏi tình hình.

Những hài tử kia thành tích và trạng thái cũng không tệ lắm, đại nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cổ vũ vài câu, trở về ra cửa tự nhiên cũng không thiếu khoe khoang.

Những hài tử kia thành tích và tình huống không tốt, lập tức cũng bắt đầu đen mặt đánh hài tử.

Tông Thụy người ta chính là đích thứ tử của gia chủ, quản giáo trẻ con vô lực đều bị gia chủ đánh thành bộ dáng như vậy, nếu đứa trẻ nhà ai lại gây họa, học tập có không tốt, truyền đến tai gia chủ Thủ Triết thì phải làm sao bây giờ?

Một đêm này, không biết có bao nhiêu đứa trẻ bởi vì sai lầm quá nhỏ, thậm chí không cẩn thận bước chân trái vào sân nhỏ trước, bị cha mẹ bắt được cơ hội đánh một trận điên cuồng.

Tiếng bọn nhỏ kêu khóc liên tiếp, liên miên không dứt, vang vọng trên không toàn bộ chủ trạch Vương thị, đánh tan từng đám mây đen trên trời, lộ ra trăng sáng sáng tỏ.

Đêm nay trở thành hồi ức tập thể mà rất nhiều đứa trẻ cùng tuổi cả đời khó quên.

Trong tương lai hai xã đoàn nội bộ lớn như Đại Vương thị, trong ghi chép của đại sự kiện truyền thừa “Thiên Nữ Minh” và “Xuân Thiếu Tổ” đại danh đỉnh đỉnh trong Đại Tranh, cũng

là minh văn ghi lại Đại Càn Long Xương ngày 21 tháng 9 1/16 năm Đại Càn, một đêm này trải qua "Ma Nan".

Mà "các cự phách lão tổ" của Thiên Nữ Minh cùng Xuân Thiếu Tổ trải qua đêm nay, nhớ lại đêm nay, đều đem đêm nay gọi là 【Đêm đông vô tận】, 【Một đêm thanh xuân bất kham rời ta mà đi】.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, bởi vì một đêm này, cũng sinh ra mấy thiên cự tác Hồng thiên truyền lưu rất rộng.

Một đời Nữ Võ Thần Vương Tu lưu danh sử xanh, càng là ở trong cuốn sách "Nữ Võ Thần" mà nàng luyện thành như thế nào, miêu tả tường tận thống khổ một đêm này, cùng với ma luyện đêm nay mang cho nàng ảnh hưởng đối với con đường tương lai, từ đó đặt nền móng con đường Nữ Võ Thần.

Mà quyển sách này, cũng trở thành bảo điển trí thắng của các cha mẹ "Vọng tử thành long, vọng nữ thành hoàng", cho bọn họ đốt sáng một đoàn ánh sáng "Đăng tháp" sáng ngời, chỉ rõ phương hướng cho bọn họ, khiến bọn họ không còn mê man.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Mà hôm nay, điều này làm cho vô số thiếu niên thiếu nữ hậu thế phải trả giá thảm trọng một đêm, còn chưa qua đi.

Trong tiểu viện, Vương Thủ Triết nghe tiếng các tiểu hộ tập thể đánh hài tử, khóe miệng nở nụ cười vui vẻ.

Hắn vui vẻ nếm thử một ngụm trà tiên.

Thật không dễ dàng a!

Vương Thủ Triết hắn vì nền tảng và tương lai của gia tộc, quả nhiên là vắt óc lo lắng.

Bây giờ gia tộc lớn, bọn nhỏ cũng càng ngày càng nhiều, dựa vào một mình Vương Thủ Triết hắn sao có thể quản lý được? Đặc biệt là càng về sau, Vương thị đời đời sinh sôi, bọn nhỏ sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ đạt tới ngàn vạn, bảo hắn quản như thế nào?

Đương nhiên phải là gia gia xuất lực, hộ hộ xuất lực, người người đều gánh vác trách nhiệm cho tương lai của bọn nhỏ.

Vương Tông Thụy mặc dù khổ sở nhưng cũng không oan uổng, ai bảo con gái ông ta dạy không tốt?

Có điều, Vương Thủ Triết càng hiểu rõ hơn, Vương Anh Tuyền như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là đến từ Phòng Huân Phượng và đám người Phòng thị sau lưng nàng. Chính vì sự cưng chiều quá độ của bọn họ nên Vương Anh Tuyền mới càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Nhưng dù sao Phòng Huân Phượng cũng là con dâu của hắn và Nhược Lam. Thiên hạ này nào có đạo lý công công đi giáo huấn con dâu?

Hắn chỉ đành đánh cho con mình một trận, coi như là giết gà dọa khỉ, thuận tiện dấy lên một cơn sóng gió, thổi kèn cải cách giáo dục hài tử gia tộc, cũng làm cho các tộc nhân ý thức được tầm quan trọng của chuyện này.

Ngay khi Vương Thủ Triết dương dương đắc ý, Liễu Nhược Lam không biết từ khi nào đã yểu điệu đứng bên cạnh hắn, trong tay còn bưng canh hạt sen đã hâm nóng hơn.

"Nương tử, kế này hôm nay của vi phu thế nào? Có xứng với ba chữ 'đại khí phách' không?" Vương Thủ Triết vung tay áo, rất có cảm giác thành tựu 'Thủ Triết trí kế định cơ nghiệp vạn năm', lập tức lại nhìn về phía Liễu Nhược Lam nói: "Đương nhiên, chút thủ đoạn nhỏ này của vi phu, nếu như không có nương tử hi sinh hình tượng của mình khuynh lực phối hợp, quả quyết không có khả năng thành công."

Nói xong, hắn bưng canh hạt sen lên uống một hơi, chép miệng, trong lòng không khỏi ấm áp.

Canh hạt sen này mặc dù "phong vị đặc biệt", nhưng nương tử là thật lòng thương hắn, còn đặc biệt vì hắn ôn nhiệt một lần nữa.

Trong lòng hắn lập tức ấm áp, sinh ra động lực vô tận.

Vì tiểu gia hạnh phúc, mọi người ấm áp này, cho dù Vương Thủ Triết hắn có vất vả, mệt mỏi hơn nữa thì có là gì?

"Phu quân, ngươi uống xong canh hạt sen này rồi, da trâu cũng thổi xong rồi." Khóe mắt Liễu Nhược Lam lóe lên một tia lạnh lẽo: "Chắc là lúc tính toán lại rồi, chuyện ngươi hung ta rồi."

“Nương tử… Vi phu đó là vì Oánh Oánh.” Sau lưng Vương Thủ Triết mơ hồ mát lạnh, nhất thời sinh ra dự cảm không ổn.

“Nhưng mà, ngươi hung ta.”

Liễu Nhược Lam không chút để ý đi đến gần một bước, trong ánh mắt càng nhiều thêm một tia tàn khốc.

“Nương tử à, ta đây là vì bọn nhỏ của Vương thị.” Vương Thủ Triết lơ đãng lùi về sau một bước, trong lòng mơ hồ chột dạ.

“Ta nói, ngươi hung ta.”

Lãnh ý trên người Liễu Nhược Lam càng lúc càng nồng đậm.

“Nương tử à, ta là vì căn cơ vạn năm của gia tộc! Quan trọng nhất là kế hoạch này là cả hai chúng ta cùng nhau thương lượng, nàng cũng đồng ý rồi.” Vương Thủ Triết cảm thấy mình vô cùng oan uổng.

“Ta biết, nhưng mà, ngươi hung ta đây là sự thật.”

“Liễu Nhược Lam, đừng cho rằng ta dễ bắt nạt, ngươi là đại thiên kiêu, nhưng vi phu cũng không dễ chọc.”

“Ha ha! Vậy ngươi thử xem.” Liễu Nhược Lam cười lạnh.

“Thử thì thử xem.” Vương Thủ Triết còn cười lạnh.

Sau đó, trong sân tộc trưởng Vương Thủ Triết truyền ra tiếng đánh nhau leng keng, cùng với thỉnh thoảng tộc trưởng đại nhân lại bật ra một câu: “Liễu Nhược Lam, ngươi chớ quá đáng, vi phu đang nhường ngươi.”

Sau đó lại là một trận đánh nhau pằng pằng, trong đó còn kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên lại kinh động đại bộ phận tộc nhân.

Rất nhiều tộc nhân đều lo lắng, vẻ mặt đặc biệt ngưng trọng. Quả nhiên, vì sự giáo dục của bọn nhỏ Vương thị, vợ chồng gia chủ đều bắt đầu không hòa thuận.

Thủ Triết gia chủ thật sự là quá không dễ dàng!

Chỉ tiếc, bọn họ đi lên cũng không giúp được gì.

Các tộc nhân lắng nghe một lát, cũng không đành lòng nghe tiếp, đành phải mỗi người đóng cửa lại, đóng chặt cửa sổ, giả

vờ không nghe thấy.

Suy nghĩ một chút, bọn họ lại xách hài tử vừa đánh qua một lần, một lần nữa đánh một lần, coi như là gián tiếp ủng hộ Thủ Triết gia chủ.

Ngay cả Lung Yên lão tổ vừa mới từ ngoại vực trở lại Lung Yên Cư, nghỉ ngơi một chút, sau khi nghe được chuyện xảy ra, cũng nhịn không được nhíu mày, đau lòng không thôi.

"Đứa nhỏ Thủ Triết này, vì căn cơ gia tộc cường đại, quá không dễ dàng. Vương Lung Yên ta không giúp được gì, chỉ có thể cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày thành tựu Tử Phủ cảnh, trở thành ô dù bảo hộ chân chính của gia tộc."

Lung Yên lão tổ âm thầm hạ quyết tâm, lập tức phong bế lục thức của mình, ngăn cách tín hiệu cầu cứu âm thầm của Vương Thủ Triết, bắt đầu tiến vào chế độ bế quan tu luyện.

"Liễu Nhược Lam, ngươi chớ không biết tốt xấu! Nơi này là chủ trạch, ở trước mặt tộc nhân ta nhường ngươi ba phần." Vương Thủ Triết không có đường cầu cứu chung quanh không có đường khác, đành phải tế ra "tuyệt chiêu" cuối cùng: "Có bản lĩnh, chúng ta đi Thủy Nguyệt Thiên Các đọ sức một phen."

"Hừ! Các ngươi quả nhiên thường xuyên thừa dịp lúc ta ngủ đông vụng trộm tư hội…"

Vương Thủ Triết vừa dứt lời, cảm giác chất âm thanh của Liễu Nhược Lam trong tiểu viện bỗng nhiên thay đổi. Giọng nói này rất nhỏ, chỉ rơi vào trong tai Vương Thủ Triết.

"Nhược linh? Sẽ gặp nạn!"

Trái tim của Vương Thủ Triết lập tức lạnh đến đáy cốc.

…

Chương 26: Cuộc chiến đế tử! Vương thị toàn diện tham gia!

…

Cuối cùng, Vương Thủ Triết vẫn không thể tránh thoát một kiếp kia.

Thủy Nguyệt Thiên Các bây giờ đã dần dần trở thành một điểm khó mà phai mờ trong trí nhớ cuộc đời của Vương Thủ Triết.

Mà tính không xác định của Liễu Nhược Linh xuất hiện, cũng làm cho hắn nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, nhiều thêm một tia kinh tâm động phách, thỉnh thoảng sẽ mang đến cho hắn "kinh hãi" hoặc là "kinh hỉ".

Có điều quá trình này bình thường đều là kinh hãi trước, sau đó kinh hỉ, sau đó lại kinh hãi… Tư vị trong đó quả nhiên khiến nội tâm Vương Thủ Triết ngũ vị tạp trần, thở dài số mệnh trêu người.

Năm ngày sau.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam trở về tiểu viện ấm áp, lần nữa bắt đầu cuộc sống ấm áp lại bình thản như nước, giống như một đêm kịch liệt đánh nhau chưa từng xảy ra.

Mà các tộc nhân nghe được đêm đó vợ chồng gia chủ đại chiến, tuy rằng trong lòng ẩn ẩn hiếu kỳ về thắng bại tiếp theo như thế nào, nhưng cũng rất thức thời không hỏi nhiều.

Dù sao, theo một số người đến bẩm báo và ngầm phản ứng công việc của tộc nhân, sắc mặt gia chủ tựa hồ có chút tái nhợt, thân thể tựa hồ có chút suy yếu, hơn phân nửa là ăn chút thiệt thòi.

Bởi vậy, các tộc nhân yêu quý gia chủ, đều chôn sâu việc này trong lòng, đồng thời âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải dạy dỗ bọn trẻ gia tộc thật tốt, chớ để gia chủ lại bận tâm nhiều hơn —— gia chủ hắn quá không dễ dàng.

Một ngày này.

Chẳng khác gì ngày thường.

Chỉ là trong thư phòng của Vương Thủ Triết có thêm một nữ tử thần bí.

Nàng mặc một bộ váy Huyền Vũ màu xanh lam giao nhau, dáng người lồi lõm, mái tóc buộc lên một phần ba, trên mặt đeo khăn che mặt thần bí, phía sau lưng đeo một thanh trường kiếm, thoạt nhìn oai hùng hiên ngang, đồng thời lại lộ ra tiên tư bồng bềnh.

Điều khiến Vương Thủ Triết cau mày nhất là giữa hai hàng lông mày của nàng có vài phần tương tự với Ly Dao, ngay cả một số trang sức nhỏ trên người cũng gần như không kém chút nào.

"Hạo quận vương xuất thân là đích thứ tử nhất mạch của bệ hạ, tuy rằng nhân đinh nhất mạch này không tính là thịnh vượng, nhưng cũng có một thân vương, hơn mười vị quận vương…" Nữ tử thần bí báo cáo tình báo đồng thời thấy Vương Thủ Triết có chút phân thần, không khỏi hơi nhướng mày: "Gia chủ, thuộc hạ đang báo cáo công tác tình báo với ngài, làm phiền ngài chuyên chú một chút."

"…" Vương Thủ Triết nheo mắt, không nhịn được nói thầm: "Vương Mai, ngươi ăn mặc thành bộ dáng như thế, bảo ta tập trung như thế nào?"

Nữ tử thần bí này lại chính là gia tướng thần kỳ nhất của Vương thị - Vương Mai.

"Gia chủ, đây là trang phục nữ tử thịnh hành nhất ở Quy Long Thành hiện tại." Vương Mai vén tóc, bình tĩnh nói: "Từ khi Ly Dao tiểu thư quét ngang kinh thành, sau khi không còn địch thủ khi chế bá đồng đại nữa, cách ăn mặc của nàng lập tức trở nên nóng nảy. Thuộc hạ cũng là muốn gia chủ giảm bớt một chút nhớ nhung ái nữ, gia chủ chớ có tâm viên ý mã, sinh ra ý niệm không nên có."

Chỉ một thoáng.

Mi tâm Vương Thủ Triết giật giật, có một loại xúc động muốn ném nàng ra ngoài. Rốt cuộc đây là suy nghĩ ma quỷ như thế nào?

"Nói chính sự."

Vương Thủ Triết cầm chén trà uống một ngụm, cố kiềm nén xúc động đánh người.

Mỗi lần Vương Mai này đến báo cáo công việc, đều ăn mặc khác nhau, hơn nữa mỗi lần đều khiến hắn không biết phải làm thế nào. Lần này lại ăn mặc thành bộ dáng của Ly Dao, vậy lần tiếp theo có phải là biến thành Nhược Lam rồi không?

Như vậy khiến Vương Thủ Triết đã sắp quên dáng vẻ ban đầu của nàng ta.

Đợi một chút…

Lông mày Vương Thủ Triết hơi nhíu lại, rơi vào trầm tư.

Vương Mai nàng vốn có bộ dáng gì nhỉ?

"Hạo quận vương từ nhỏ tư chất trác tuyệt, huyết mạch cường đại, cũng tiến nhập hệ thống quân võ rèn luyện. Bởi vì dụng binh như thần, mỗi lần trước khi nguy hiểm lại đi đầu tiên sĩ tốt, ba lần bảy lượt thay đổi chiến cuộc bất lợi, cho nên đạt được danh hiệu "tiểu quân thần", cũng rất được quân sĩ trong hệ thống quân võ yêu mến." Vương Mai nghiêm nghị hồi báo.

Vương Thủ Triết lắng nghe, đồng thời lật xem tình báo trên tờ giấy, không khỏi cau mày nói: "Người này vừa có ý niệm trị quốc, vừa dùng binh như thần, lại thêm xuất thân bất phàm, nghe có vẻ là ứng cử viên Đại Đế hoàn mỹ."

"Không sai." Vương Mai gật đầu: "Trước đó, cuộc chiến đế tử mặc dù chưa mở màn, tỷ lệ ủng hộ của Hạo quận vương ở trong hoàng thất cùng với bên trong quân võ hệ thống đã là cực cao, xa không phải Khang quận vương hiện tại có thể so sánh. Nếu không phải trước khi cuộc chiến đế tử mở ra, hắn trùng hợp đuổi theo một nhánh quân địch xâm nhập chiến trường ngoại vực, cũng gặp phải phục kích thảm thiết, cuối cùng vẫn lạc ở trong chiến trường ngoại vực, cuộc chiến đế tử lần này không cần lo lắng."

"Lý lịch và tính cách của hắn đều rất tốt." Vương Thủ Triết cẩn thận điều tra quá khứ của Hạo quận vương, phân tích tính cách của hắn: "Khí phách của người này, có chút ý tứ hùng tài vĩ lược, nếu là Đại đế, Khang quận vương còn lâu mới có thể so sánh được với An quận vương. Khó trách, An quận vương tôn sùng hắn như thế."

Lúc trước An quận vương nhắc tới "Hạo hoàng huynh" của mình, Vương Thủ Triết đã để ý và lệnh cho Vương Mai tiến hành điều tra.

Vương Thủ Triết quen dựa vào tình báo, cũng đoán được tiên cơ của địch, đương nhiên sẽ không bỏ qua những tình báo quan trọng như thế. Đặc biệt là Hạo quận vương này, rõ ràng ảnh hưởng rất lớn trong quá trình trưởng thành của An quận vương.

"Có thể tra ra hắn ở chiến trường ngoại vực, vẫn lạc như thế nào không?" Vương Thủ Triết nhắm mắt lại, ngón tay gõ bàn sách theo tiết tấu: "Việc này ít nhiều có chút đáng ngờ. Căn cứ vào tin tức mấy trận chiến tích trước kia của hắn mà nói, Hạo quận vương này quả thật rất có tinh thần mạo hiểm, thích binh đi nước cờ hiểm, thường có kỳ mưu. Nhưng bố cục của hắn lại vô cùng kín đáo, hơn nữa hắn cũng vô cùng rõ ràng sự hung hiểm của chiến trường ngoại vực, nếu không có lợi ích cực lớn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mạo hiểm."

"Gia chủ, chuyện liên quan tới Hạo quận vương, Long Xương đại đế đã sớm hạ lệnh nghiêm cấm đàm luận, tình báo về trận đó, càng tiến hành phong tỏa tình báo." Vương Mai bất đắc dĩ nói: "Gia chủ cho ta thời gian quá ngắn. Nếu cho ta chút thời gian chậm rãi dò xét, có lẽ sẽ có thu hoạch."

Dừng một chút, đôi mắt như thần của Vương Mai và Vương Ly Dao đột nhiên tỏa sáng: "Chẳng lẽ gia chủ hoài nghi là Đức Hinh thân vương nhất mạch âm thầm giở trò?"

"Khó mà nói. Đế vị chi tranh liên lụy tới lợi ích quá lớn, mà ưu thế của Hạo quận vương lại quá rõ ràng, đúng là Đức Hinh thân vương nhất mạch có động cơ gây án." Vương Thủ Triết nói: "Đương nhiên, đây chẳng qua là một suy đoán. Vương Mai ngươi đang bảo đảm an toàn, có thể thử nghiệm chứng minh cẩn thận."

"Vì gia chủ, ta có thể dâng hiến tất cả, bao gồm cả…"

"Chú ý an toàn."

"Ta nói chính là bao gồm…"

"Ý ta nói là chú ý an toàn…"

“Được rồi, ngài là gia chủ, ngài định đoạt.” Ánh mắt Vương Mai âm u: “Chẳng lẽ hôm nay ta ăn mặc không đúng lúc?”

“…”

Vương Thủ Triết lặng lẽ lấy cung ra.

Sau năm hơi thở.

Vương Mai có chút chật vật xuất hiện ở bên ngoài tiểu viện.

Nhìn tường viện trước mắt, trong ánh mắt của nàng không có chút nhụt chí nào, ngược lại tràn ngập tín ngưỡng kiên định. Gia chủ à, Vương Mai ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Ta hiện tại đã là Thiên Nhân cảnh, có rất nhiều thời gian tiếp tục chờ đợi.

Nhắc tới Vương Mai này, nàng quả thật rất có bản lĩnh, cũng không biết nàng lấy từ đâu ra một viên Vô Cực Bảo Đan, sau khi uống vào, cưỡng ép để cho tư chất của nàng miễn cưỡng đề cao lên cấp Thiên kiêu, va chạm va chạm, cuối cùng để cho nàng bước vào Thiên Nhân cảnh.

Mà đúng vào lúc này.

Vương Tông Thụy đích thứ tử của Vương Thủ Triết cũng đến trước tiểu viện, chuẩn bị báo cáo một chút thành quả giáo dục của mấy ngày nay với Vương Ngao.

Nhưng vừa nhìn thấy Vương Mai, hắn lại giật mình.

Đại tỷ đã trở lại?

Không đúng, đây không phải đại tỷ Vương Ly Dao của hắn.

Vương Mai lúc này cũng chú ý tới Vương Tông Thụy. Nàng thu hồi biểu tình khác thường trên mặt, hướng về phía Vương Tông Thụy lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa, thu liễm hành lễ: “Tông Thụy thiếu gia tốt.”

Sau đó, nàng bồng bềnh bay đi.

Vương Tông Thụy lại như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ hơn mười hơi thở.

Thanh âm thật quen thuộc… Nhớ lúc hắn còn trẻ, cũng từng nghe nói qua âm thanh này. Đúng, Tiểu Tuyết… chính là nữ nhân giống Tiểu Tuyết như đúc!

Chính là chuyện kia, đã trở thành ác mộng lớn nhất của hắn lúc còn niên thiếu, thế cho nên sau đó khi hắn bị mẫu thân đánh đập mấy lần, có một lần hoài nghi mình có phải là con trai của phụ thân và Tiểu Tuyết hay không.

Hắn mất rất lâu rất lâu, mới đè cơn ác mộng kia xuống.

Nhưng ác mộng này… hình như nàng lại xuất hiện.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phía tây Trường Ninh vệ vệ thành, có một sơn cốc hẻo lánh.

Sơn cốc này thuộc về quan phủ Trường Ninh vệ, thuộc về một trong những khu vực quân sự, thế gia bình thường và bá tánh bình dân đều không được tự tiện xông vào.

Cốc này gọi là ” Trùng Cốc”, chung quanh trải rộng rất nhiều loại côn trùng kịch độc như rết, rết,…

Bách tính sống gần đó đều coi nơi này là cấm địa, dưới sự dạy bảo của các trưởng bối nhiều thế hệ, cũng không dám tiếp cận trong vòng năm dặm.

Một ngày này.

Trên không trùng cốc lại có hai bóng người từ hướng Trường Ninh vệ, như cầu vồng xuyên qua mặt trời bay nhanh tới. Uy thế bàng bạc xẹt qua bầu trời, xuyên phá tầng mây, để lại hai dấu vết thật dài trên bầu trời.

Uy thế hiển hách như vậy, vừa nhìn đã biết là tu sĩ Thiên Nhân cảnh cao cao tại thượng.

Dù sao, tuy rằng lão tổ Linh Đài cảnh cũng có thể ngự không, nhưng chỉ có thể bay lên không trong thời gian ngắn, không cách nào phi hành trong cự ly dài, uy thế của lúc ngự không cũng kém hơn nơi này không biết bao nhiêu lần.

Đợi hai đạo nhân ảnh huyền đứng ở trên không Trùng Cốc, cương khí hộ thể lúc ngự không phi hành tiêu tán, mới thấy rõ ràng đó là hai nữ tử.

Trong đó có một cô gái mặc trang phục huyền võ màu vàng nhạt, chân đi giày kiếm, đầu đội mũ săn, trên khuôn mặt xinh

đẹp có anh khí mà ngay cả nam tử bình thường cũng khó sánh bằng.

Mặc dù nàng chỉ tùy ý đứng ở nơi đó như vậy, đều lộ ra một cỗ cường đại mà uy thế, oai hùng hiên ngang, giống như nữ trung hào kiệt.

"Vương Lạc Tĩnh, tốc độ làm việc của ngươi nhanh hơn một chút." Nàng chắp hai tay sau lưng lơ lửng giữa không trung, giơ một tay nhấc chân đều lộ ra vẻ tự tin và thong dong cường đại, trong ánh mắt khi nhìn về phía nữ tử bên cạnh cũng tràn đầy ngạo nghễ, "Lần này trên danh nghĩa hành động của gia tộc là khai thác ngoại vực, kì thực là vì đi tới di tích Thần Vũ mở ra một con đường. Đây chính là hai người chúng ta vì gia tộc thành lập công huân, biểu hiện thật tốt một phen, tranh thủ cơ hội tốt tiến vào danh sách thứ nhất của gia tộc. Lần này Thần Vũ tập huấn mở ra, chính là nền tảng để định đường đế của chúng ta. Ngươi chớ có trì hoãn quá nhiều thời gian của ta."

Cô gái bên cạnh nàng có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn hơn nàng một chút.

Trên mặt nàng đeo mạng che mặt, trên người thì mặc một bộ váy màu sắc âm trầm, che kín hoa văn phức tạp. Nếu nhìn kỹ, lờ mờ có thể thấy, những hoa văn kia rõ ràng là rất nhiều độc trùng hung hãn.

Ánh mắt nàng thanh lãnh u tĩnh, giống như một đầm sâu không thấy đáy, mang theo một tia hàn ý: "Ta nhận được thư của sư phụ, tới thăm sư phụ một chút, cũng không cần ngươi bồi tiếp."

Hai nàng này chính là thiên kiêu của Trường Ninh Vương thị ở Lũng Tả Học Cung, hai tỷ muội Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu.

Hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng là cùng nhau vào Học Cung, tuy rằng nhao nhao náo loạn, không hợp nhau, nhưng qua nhiều năm như vậy, các nàng đã sớm quen cùng nhau phối hợp chấp hành nhiệm vụ, vô luận đi nơi nào, hầu như đều là cùng một chỗ.

Thí dụ như lần này, thật ra Vương Lạc Tĩnh cũng không cố ý thông báo cho Vương Lạc Thu, nhưng Vương Lạc Thu vẫn theo thói quen đi cùng nàng.

Nói xong, Vương Lạc Tĩnh cũng không phản ứng Vương Lạc Thu nữa, trực tiếp phi thân xuống, rơi vào trong hung địa của "Trùng Cốc" trong mắt người bình thường.

Trùng cốc quả nhiên là nơi tà dị, độc xà âm trùng trong cốc nhiều vô số kể.

Nhưng Vương Lạc Tĩnh vừa đáp xuống, các loại độc trùng giống như là gặp khắc tinh, nhao nhao hoảng sợ vạn phần mà chạy tứ tán, để lại cho nàng một chỗ đặt chân sạch sẽ.

"Lạc Tĩnh cầu kiến sư phụ."

Vương Lạc Tĩnh hướng phía trước chắp tay thi lễ, nhẹ giọng mở miệng.

Nhìn tòa điếu Cước Lâu phong cách dị vực cách đó không xa, trong ánh mắt của nàng lộ ra một tia hoài niệm. Trước khi đi Học Cung, nàng có một nửa thời gian chính là ở chỗ này cùng sư phụ Chu Trường Phong học tập ngự trùng chi thuật, cùng với cổ thuật càng thêm phức tạp nguy hiểm.

Chu Trường Phong chính là cung phụng linh trùng sư do quan phủ Trường Ninh vệ thuê, cả đời này cũng coi như cống hiến không ít cho Trường Ninh vệ.

Lúc trước, con "Xích Cương Hỏa Thiềm" mà sư phụ Chu Trường Phong ban cho nàng cũng đã giúp đỡ nàng rất lớn. Nếu không có nó, sợ rằng lúc trước nàng cũng không qua được phó bản của Thần Vũ hoàng triều.

Chỉ là sau khi nàng tiến vào Vạn Điệp cốc, từng bước học được hệ thống càng thêm nghiêm cẩn, sau truyền thừa Vạn Điệp cốc càng thêm toàn diện, sư phụ Chu Trường Phong giao cho nàng những tri thức kia, cùng với đủ loại độc trùng cũng có chút không đủ dùng.

Bây giờ, phần lớn những con côn trùng lúc trước đều đã bị đào thải, cũng chỉ có Xích Nghiễn Hỏa Thiềm có tính trưởng thành không tệ nàng vẫn giữ lại, ngẫu nhiên lúc chiến đấu sẽ lấy ra dùng.

Nhưng cho dù như vậy, Vương Lạc Tĩnh vẫn luôn coi Chu Trường Phong là sư phụ, mỗi lần về Trường Ninh chắc chắn sẽ trở về gặp ông ta một chút, kể cho ông ta nghe chuyện thú vị trong Học Cung.

“Là Tĩnh nhi tới rồi, vào đi.”

Trong phòng truyền ra giọng nói già nua mà suy yếu của Chu Trường Phong.

Vương Lạc Tĩnh đẩy cửa vào. Nhìn Chu Trường Phong đã vô cùng suy yếu ngồi xếp bằng trên giường trúc, nàng biến sắc, vội vàng đi lên đỡ: “Sư phụ, ngài đây là xảy ra chuyện gì? Là ai làm tổn thương ngài?”

“Không sao, chỉ là thọ nguyên đến mà thôi.” Chu Trường Phong đã cực kỳ già nua, nhưng thần sắc trên mặt lại hết sức tiêu sái: “Tĩnh nhi, con chớ nên quá bi thương. Vi sư đã sống một trăm chín mươi hai năm, trong số tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh đã thuộc về trường thọ rồi.”

Tuy Vương Lạc Tĩnh cũng hiểu đây là quy luật tự nhiên, tu sĩ Linh Đài cảnh không vào thiên nhân cuối cùng thành không, rất ít người có thể sống qua hai trăm tuổi, nhưng vẫn có một cỗ bi thương nồng đậm dâng lên trong lòng.

“Tĩnh nhi, thời gian của vi sư đã không còn nhiều rồi.” Chu Trường Phong nhìn Vương Lạc Tĩnh, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ tưởng niệm nồng đậm, lại giống như đang nhìn người khác: “Vi sư lần này viết thư bảo con tới đây, một là tự biết đại nạn buông xuống, muốn cáo biệt con. Hai là, mấy ngày nay, vi sư càng nghĩ, vẫn là quyết định truyền thừa nửa bộ 【Thánh Cổ chân pháp】 trong tay cho con.”

“Chân pháp?” Vương Lạc Tĩnh hơi kinh ngạc: “Sư phụ, sao ngài lại nắm giữ chân pháp?”

Chân pháp là bí điển tu luyện cực kỳ hiếm thấy, bình thường được gọi là “Cực phẩm công pháp”, tu sĩ Huyền Vũ dựa theo nó tu hành, có thể trực chỉ Thần Thông cảnh.

Cái gọi là cửu mạch thánh địa, chính là bởi vì nó có chín bộ chân pháp truyền thừa.

Mà ở bên ngoài Thánh địa, cũng chỉ có thế gia thượng tam phẩm tồn tại chân pháp truyền thừa, ngoài ra, muốn có được chân pháp truyền thừa, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp đào quật di tích, nguy hiểm không nói, tỷ lệ đạt được chân pháp cũng vô cùng nhỏ, mặc dù vận khí tốt thật sự tìm được chân pháp, xác suất là tàn thiên cũng vô cùng lớn.

Có thể nói, bất kỳ một bộ chân pháp nào cũng đều là bảo bối trọng yếu để gia tộc truyền thừa hạch tâm, ngay cả nội bộ Trường Ninh Vương thị bây giờ cũng không có chân pháp truyền thừa. Cũng chỉ có Vương Ly Dao, bởi vì bái Thiên Hà chân nhân làm sư phụ, mới có thể tu luyện chân pháp.

Bởi vậy, dù chỉ có nửa bộ chân pháp, cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

"Đây là lúc vi sư còn trẻ, lấy được ở Nam Cương Man Cổ Tộc." Trong mắt Chu Trường Phong lộ ra vẻ áy náy: "Liên quan đến chân tướng việc này, vi sư đã nói rõ chi tiết trong hai phong thư. Hai phong thư này, một phong là cho ngươi, còn phong khác…"

Nói tới đây, ánh mắt ông ta nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc: "Lạc Tĩnh, con phải đồng ý với vi sư, chờ sau khi con học xong, nhất định phải mang nửa bộ chân pháp và thư này đi Nam Cương một chuyến, giao chúng nó cho Thánh Nữ điện hạ của Man Cổ tộc Nam Cương."

Nam Cương Man Cổ Tộc?

Học tập trong Tử Phủ Học Cung hơn sáu mươi năm, kiến thức của Vương Lạc Tĩnh đã xưa đâu bằng nay. Đương nhiên nàng biết xung quanh Đại Càn vẫn có một số bộ lạc Man tộc tồn tại, những bộ lạc này có tự phong bế, kháng cự trao đổi với Đại Càn, có đã dứt khoát thần phục, còn có một số đã sớm bị hủy diệt.

Dù sao lãnh thổ Đại Càn lớn như vậy cũng không phải là phí truyền lời, Man tộc bị tiêu diệt cũng không phải một chi hai chi.

Man Cổ Tộc ở Nam Cương chính là một nhánh của Man Tộc.

Quân đội Đại Càn đã từng ba phen mấy bận muốn tiêu diệt bọn họ, lại bởi vì vị trí địa lý, cùng với cổ trùng của đối phương vô cùng lợi hại mà tuyên bố thất bại.

Bởi vì vậy, Nam Cương Man Cổ Tộc đối với người Đại Càn luôn luôn tương đối căm thù.

Lần này đi Nam Man chi địa, ít nhiều có chút nguy hiểm.

Có điều, Vương Lạc Tĩnh niệm tình cũ của sư phụ vẫn đồng ý: "Sư phụ, ở thời cơ thích hợp, con sẽ thay người đi một chuyến."

Đợi đến khi Vương Lạc Tĩnh hứa hẹn, tâm sự cuối cùng của Chu Trường Phong cũng coi như là xong, một hơi chống đỡ cho hắn một mực kiên trì đến bây giờ, cuối cùng cũng tan đi.

Sau khi chống đỡ và trò chuyện với nàng vài câu, hắn cũng không giữ được mạng nữa, khí tức dần dần mất mạng.

Mặc dù Vương Lạc Tĩnh thương tâm, nhưng vẫn dựa theo nguyện vọng của Chu Trường Phong, cũng không tiến hành chôn cất hắn, mà tùy ý để hắn nuôi dưỡng ngàn vạn độc trùng, thôn phệ sạch sẽ hắn và Điếu Cước Lâu.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Mạc Nam quận, An Bắc vệ.

An Bắc vệ nằm ở phía tây bắc của Mạc Nam quận, phía nam chính là Tây Hải quận, phía bắc là Đạt Lạp Đại Hoang mạc vô biên vô hạn. Diện tích An Bắc vệ rộng lớn, nhưng dân cư lại cực kỳ thưa thớt, hơn nữa, đại đa số dân cư đều tập trung ở trên thảo nguyên gần khu vực trung tâm Mạc Nam, bởi vì phương hướng tới gần Đại Hoang Mạc quá hoang mạc, căn bản không có dân chúng thường ở, chỉ có một ít người hái thuốc kiếm sống mới có thể ngẫu nhiên tới thăm.

Có thể nói, nơi này gần như đã là nơi hoang vu nhất của Đại Càn.

Nhưng mà, ở ngay vùng đất rộng lớn khói người hoang vu này, ở vùng biên cảnh gần Đại Hoang Mạc nhất, lại lẻ loi trơ trọi đứng lặng một tòa thành trấn.

Nói là thành trấn cũng không quá chính xác. Bởi vì địa phương này, nó thậm chí cũng không có tường thành, so với thành trấn càng giống một nơi tụ tập do rất nhiều người tụ tập cùng một chỗ mà hình thành.

Ở trung tâm mảnh đất tụ cư này là một quần thể kiến trúc khí thế hùng hồn, Phi các lưu đan, rường cột chạm trổ, thể hiện khí độ rộng lớn.

Cổng chính của khu kiến trúc này có một cổng chào to lớn sừng sững, trên cổng chào điêu khắc ký hiệu Thương Long đại biểu cho hoàng thất.

Trên cửa chính treo một tấm bảng sơn đỏ vàng, bên trên viết bốn chữ to "An quận vương phủ".

Hóa ra, tòa phủ đệ này chính là nhà của An quận vương ở An Bắc vệ.

Năm đó, An quận vương chọn An Bắc vệ làm đất phong của mình, cũng tự mình khoanh vùng vị trí quận vương phủ, liền có tòa An quận vương phủ này.

Là chuẩn đế tử, quận vương phủ của An quận vương chính là do hoàng thất bỏ vốn kiến tạo, hết thảy đều dựa theo quy chế mà làm, tự nhiên là khí phách xây dựng hùng hồn, hiển thị rõ hoàng gia uy nghi.

Mà lúc ấy, đi theo An quận vương tới An Bắc vệ, còn có rất nhiều hộ vệ, gia tướng hoàng thất, cùng với người đi theo của hắn, cùng một mạch tộc nhân hoàng thất, thành phần phức tạp, nhân viên đông đảo.

Vì để thuận tiện sinh hoạt, mọi người liền gần đây tuyển chọn xây dựng trạch đệ của mình.

Dần dà, nơi này liền hình thành một mảnh tụ cư. Mấy chục năm trôi qua, cũng dần dần trở thành quy mô. Chỉ có hai con đường, còn mở mấy tửu lâu trà tứ, tiệm tạp hóa, tiệm son phấn, mặc dù khách nhân thưa thớt, nhưng cuối cùng đã có vài phần bộ dáng thành trấn.

Ngày hôm nay, cửa chính sơn son hiếm khi mở của An quận vương phủ bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Một đôi hộ vệ nối liền mà ra, sau đó là lượng lớn nô bộc, bắt đầu lưu loát quét dọn đường cái trước cửa An quận vương phủ.

Phải biết rằng, An Bắc vệ hàng năm bão cát rất lớn, trên đường phố một ngày không quét dọn, sẽ rơi đầy cát mịn. Giờ phút này, dưới sự quét dọn thuần thục của đông đảo nô bộc, đường phố lại rất nhanh trở nên vô cùng sạch sẽ gọn gàng, giống như cho tới bây giờ chưa từng dính qua cát mịn.

Ngay cả tượng đá Giao Long ở cửa quận vương phủ cũng được lau cẩn thận một lần.

Khách nhân trong quán trà đối diện rất kinh ngạc, nhịn không được nghị luận ầm ĩ.

Phô trương lớn như vậy, chẳng lẽ An quận vương phủ muốn nghênh đón khách quý gì sao? Chẳng lẽ là một vị quận vương nào đó của hoàng thất muốn tới?

Đang lúc mọi người kinh nghi bất định, một đoàn xe khổng lồ tiến vào nơi tụ cư quy mô lớn không dưới thành trấn này.

Đây là một đoàn xe hoàn toàn do xe bò dạng sương tạo thành, đội ngũ rất dài, từ cửa quận vương phủ uốn lượn đến bên ngoài tụ cư, trên xe ngựa Linh ngưu cầm đầu cắm lá cờ xe của hãng buôn Tiền thị, còn treo ký hiệu đại biểu Trường Ninh Vương thị.

Đến ngoài cửa quận vương phủ, đoàn xe mới chậm rãi ngừng lại.

Không bao lâu sau, trưởng tử của An quận vương, tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân mang theo mấy vị quản sự từ trong cửa lớn đi ra đón.

Ngô Thịnh Quân là một thanh niên khí chất trầm ổn, bộ dáng tuấn tú, dáng người cao ngất, bước đi thong dong không vội, mang theo quý khí tự nhiên giống như bẩm sinh vậy.

Sinh ra trong Hoàng gia, từ nhỏ hắn đã nghênh đón người tới đưa lui đều là đại nhân vật, đối nhân xử thế tự nhiên có thêm vài phần lực lượng so với người bình thường.

Mà ngay khi Ngô Thịnh Quân đi ra nghênh đón, cửa xe bò dạng sương cũng được mở ra, từ bên trong đi ra một vị thanh

niên mặc áo bào trắng, khí độ bất phàm.

Thanh niên này rõ ràng là thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, Vương Tông An.

“Vương thị Tông An, tham kiến tiểu quận vương.” Vương Tông An thi lễ với Ngô Thịnh Quân, thái độ khiêm cung, phong độ nhẹ nhàng: “Không ngờ lại để tiểu quận vương tự mình nghênh đón, Tông An không khỏi sợ hãi.”

“Tông An thiếu tộc trưởng không xa vạn dặm đến An Bắc vệ ta trợ giúp phụ vương, một đường vất vả, Thịnh Quân nên nghênh đón, sao lại nói là sợ hãi?” Ngô Thịnh Quân lúc này hoàn lễ, đồng dạng là phong độ nhẹ nhàng, thái độ chân thành.

Hai người một là tiểu quận vương của An quận vương phủ, một là thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, lần lượt đại diện cho An quận vương và Trường Ninh Vương thị, lần gặp mặt này cũng có nghĩa là hai bên hợp tác tiến thêm một bước thâm hóa.

Từ một mức độ nào đó mà nói, lần gặp mặt này, có thể nói là gặp mặt mang tính lịch sử.

Hai người hàn huyên, đồng thời cửa xe ngựa kiểu trâu phía sau cũng nhao nhao mở ra, những người khác cũng từ trong xe đi xuống.

Lần này Vương Tông An tới đây không phải là một mình.

Trong buồng xe phía sau còn đựng các loại dụng cụ, thiết bị do Vương thị và Trường Xuân cốc liên hợp khai thác mấy năm nay.

Cũng chính là vì hộ tống mấy thứ này, bọn họ mới không thể không ngồi xe linh ngưu kiểu sương đi đường bộ tới đây, trên đường đi gần nửa năm, nếu không, từ Lũng Tả quận đến An Bắc vệ, ngồi phi liên nhiều nhất cũng chỉ cần bảy tám ngày.

Mà đồng hành cùng hắn, còn có một đám trưởng lão, đệ tử Trường Xuân cốc lấy Cẩm Sơn sư huynh cầm đầu, cùng với trực mạch Vương thị số lượng không ít, tộc nhân bàng chi, cùng với gia tướng, gia đinh.

Trong đó, Quang Trực Mạch tộc nhân đã có mười mấy người.

Vương Thất Thành, trưởng tử của Vương Tông Xương bây giờ đã năm mươi bốn tuổi, trưởng tử của Vương Tông Diệu, hôm nay đã bốn mươi hai tuổi, trưởng tử của Vương Thất Xuyên, Vương Tông Tài, bây giờ đã ba mươi hai tuổi, ba người bọn họ lần này đều đi theo Vương Tông An cùng tới An Bắc vệ, với tư cách quản sự dưới trướng Vương Tông An, tùy thời nghe lệnh điều khiển.

Mà ngoại trừ bọn họ ra, đồng hành còn có một nhóm tộc nhân trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi.

Sau khi những người trẻ tuổi này tốt nghiệp Tộc Học, đều đã trải qua mấy năm rèn luyện, có kinh nghiệm làm việc nhất định, có thể độc lập xử lý một số chuyện. Có bọn họ hỗ trợ làm việc, Vương Tông An làm việc trong An Bắc vệ này cũng sẽ thuận tiện hơn một chút, thời điểm mấu chốt không đến mức không ai có thể dùng.

Đây cũng chính là hiện giờ nhân khẩu của Vương thị nhiều, mới có thể phô trương như vậy. Nếu đổi lại là năm mươi năm trước, thời điểm nhân khẩu Vương thị ít nhất, e rằng Vương Tông An cũng chỉ có thể lẻ loi trơ trọi một mình tới đây, muốn làm chút chuyện gì đều phải tự mình đi làm, không nói tới hiệu suất làm việc thấp, còn dễ dàng bị người ta xem nhẹ.

Sau khi hàn huyên một phen, hai bên đều giới thiệu nhân vật chủ chốt một lượt, Ngô Thịnh Quân liền mời Vương Tông An vào ở lại quận vương phủ.

Dù sao lần này Vương Tông An tới chính là vì thay thế Vương Thủ Triết tọa trấn An Bắc, trợ giúp An quận vương Ngô Minh Viễn khai phá Đại Hoang Mạc. Đây là một công trình lớn, không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành, Vương Tông An tất nhiên phải ở lại An Bắc vệ một thời gian dài.

Vương Tông An đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Về phần những người khác mà Vương Tông An mang đến, tự nhiên cũng có chỗ ở của riêng mình, Ngô Thịnh Quân đã sớm phái người sắp xếp ổn thỏa rồi.

Lần này dàn xếp xong, liền tốn đại khái một canh giờ.

Sau khi tất cả mọi người an bài thỏa đáng, Vương Tông An liền đề xuất muốn gặp An quận vương.

Ngô Thịnh Quân sớm đã đoán trước, lập tức dẫn theo hắn đi tới rừng phòng hộ.

Quận vương phủ đi về hướng Tây Bắc không đến trăm dặm, chính là chỗ đại hoang mạc Tây Bắc.

Lúc trước An quận vương xây dựng quận vương phủ ở đây, chính là vì để cho tất cả mọi người hiểu rõ quyết tâm của mình. Hắn muốn thủ ở chỗ này, tận mắt nhìn thấy đại hoang mạc từng chút biến mất dưới sự quản lý của mình.

Rất nhanh, rừng phòng hộ thưa thớt cũng đã đến.

Vương Tông An dưới sự dẫn dắt của Ngô Thịnh Quân đi vào sâu trong rừng phòng hộ, đi tìm An quận vương.

Cẩm Sơn sư huynh đi theo phía sau Vương Tông An, lảo đảo cũng tiến vào rừng phòng hộ. Thấy trong rừng có mấy quan viên quản sự đang cắt dưa cát, chia dưa ăn, hắn cũng không ra ngoài, đi lên kiếm một miếng ăn liền gặm, thuận thế bắt đầu tán gẫu với mấy quan viên kia.

Hai bên đều là nhân tài kỹ thuật, tự nhiên có cùng chủ đề chung. Mới trò chuyện không có hai câu, Cẩm Sơn sư huynh liền cùng mấy quan viên kia đánh thành một mảnh, không hề có cảm giác bất hòa dung nhập vào trong đó.

Người không biết, còn tưởng rằng hắn cũng là quan viên dưới trướng An quận vương.

Cẩm Sơn sư huynh lần này cũng là ôm "thành ý" mà đến, không còn cách nào khác, vì sự hóa hình của gốc mẫu đơn Bạch Ngọc Linh kia, hắn nợ Lục Vi tiểu học tỷ rất nhiều.

Bây giờ hắn chỉ có hai lựa chọn, một, phối hợp với tiểu học tỷ làm các loại thí nghiệm đáng sợ kỳ quái. Hai, đi theo Vương thị đến khai phá Tây Bắc vệ làm công trả tiền.

Cho dù dùng mông đưa ra quyết định, hắn cũng kiên định lựa chọn về sau…

"Tông An bái kiến quận vương." Bên kia, dưới sự dẫn dắt của Ngô Thịnh Quân, Vương Tông An cũng thuận lợi tìm được An quận vương, hướng người thi lễ thật sâu, cung kính nói: "Tông An phụng mệnh của phụ thân, đến đây trợ giúp quận vương một tay."

Dựa theo bối phận, nữ nhi của An quận vương chính là cháu dâu của Vương Tông An, An quận vương thật ra còn thấp hơn Vương Tông An một bậc. Nhưng An quận vương dù sao cũng là hoàng thất, Vương Tông An tự nhiên sẽ không thật sự khinh thường như thế, để An quận vương dựa theo bối phận mà gọi hắn. Cũng chỉ có thể mỗi người gọi hắn là mỗi người.

"Tông An thiếu tộc trưởng." An quận vương nhìn thấy Vương Tông An cũng rất vui, vội vươn tay đỡ hắn, sốt ruột hỏi: "Trước đó Thủ Triết gia chủ gửi thư nói, lần này ngươi sẽ mang theo một món bảo vật, có thể giúp ta đẩy nhanh kiến thiết rừng phòng hộ trên diện rộng. Không biết Thủ Triết gia chủ nói rốt cuộc là vật gì?"

"Chính là cái này."

Vương Tông An thong dong cười, lập tức gỡ ra một vòng tay cổ xưa từ trên cổ tay.

"Tức Nhưỡng Trọc?" An quận vương rốt cuộc xuất thân hoàng gia, nhãn lực phi phàm, thoáng cái liền nhận ra lai lịch vòng tay này, nhưng vẫn có chút nghi hoặc, "Tức Nhưỡng Trọc trạc tuy rằng trân quý, nhưng cũng không giải quyết được khốn cảnh trước mắt của bổn vương. Chẳng lẽ, trong Tức Nhưỡng Trạc này còn có càn khôn khác?"

"Quận Vương Minh Giám." Vương Tông An cười, "Hít Tức Nhưỡng Trọc này chỉ là một vật chứa, phụ thân thật sự để cho ta mang đến, chính là dị thực trong Tức Nhưỡng Trọc Trạc này."

"Ồ? Không biết là dị thực nào?" An quận vương lập tức hứng thú.

Cẩm Sơn sư huynh vừa nghe lời này cũng hứng thú, vội cầm dưa tới gần muốn xem Vương Tông An mang theo cái gì tới. Lúc đi đường, hắn đã chú ý tới Tức Nhưỡng Trọc trên cổ tay Vương Tông An, chỉ là hắn hỏi mãi, Vương Tông An cũng không chịu nói cho hắn biết bên trong rốt cuộc là cái gì, khiến hắn ngứa ngáy khó nhịn, tò mò không thôi.

Lúc này cuối cùng muốn vạch trần đáp án, hắn nhất định phải xem rõ ràng.

"Quận vương nhìn thì biết."

Vương Tông An cũng không thừa nước đục thả câu, giơ tay đưa vào trong Tức Nhưỡng Trọc đưa Huyền Khí vào.

Chỉ một thoáng, trên Tức Nhưỡng Khoát toả ra quang mang, một đoàn quang mang màu xanh lá từ trong đó bắn ra, rơi vào trên mặt đất phía trước.

Sau một khắc, đoàn hào quang màu xanh lá kia nhanh chóng bành trướng ra, trong chớp mắt đã biến thành một cây đại thụ.

Cái cây này cao mấy trượng, thân cây tráng kiện mạnh mẽ, tán cây xanh biếc như là lọng che triển khai ra, Ất Mộc linh khí nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Bất tri bất giác, lấy cái cây này làm trung tâm, trong phạm vi mấy chục dặm, cây con trong phạm vi đều giống như được tiêm thuốc kích thích, tinh thần thoáng cái trở nên phấn chấn hẳn lên, lá cây vốn đang ỉu xìu một lần nữa tỏa ra sức sống.

Ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên tươi mát hơn vài phần.

“Trường Sinh, Trường Sinh thụ?”

Cẩm Sơn sư huynh cả kinh, tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Cây Trường Sinh ở đâu ra? Lẽ nào là cây của Lục Vi tiểu học tỷ? Lẽ nào nói tin đồn là thật, Tông An thật sự là của Lục Vi tiểu học tỷ…

Nhưng mà không đúng a! Cây trường sinh của Lục Vi tiểu học tỷ hắn đã thấy qua, so với cây này còn lớn hơn. Khó, chẳng lẽ nói…

Cẩm Sơn sư huynh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt trợn to.

“Lạch cạch~”

Dưa trong tay hắn rơi xuống đất, cả người như bị sét đánh.

Một trong mười điều bí ẩn chưa giải của Trường Xuân cốc đã lâu —— “Bí ẩn linh chủng Trường Sinh thụ biến mất, hôm nay rốt cuộc đã chính thức mở ra đáp án.

Tông An sư đệ ơi là Tông An sư đệ, ngươi vậy mà thừa dịp mọi người chúng ta đều không chú ý, lặng lẽ đem Trường Sinh

thụ linh chủng tới tay? Ngươi thật đúng là lừa gạt chúng ta thật thảm hại a!

Ánh mắt hắn sâu kín, vẻ mặt kia, giống như Vương Tông An cướp đi nữ thần mà hắn ngưỡng mộ trong lòng trăm năm vậy.

…

Chương 27: Vương thị thêm Tử Phủ! Thanh giao hóa rồng!

…

Dưới ánh mắt sâu kín của Cẩm Sơn sư huynh, lúc này ánh mắt Vương Tông An đang ôn nhu nhìn cây Trường Sinh.

Từ sau khi hắn đạt được linh chủng Trường Sinh thụ, liền dốc lòng bồi dưỡng tình cảm câu thông, mãi đến sau khi thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tế luyện nó thành linh thực bản mệnh.

Sau khi thành linh thụ bản mệnh, không dám nói một người một cây chính là tâm ý tương thông, nhưng cũng không giống linh thực bình thường. Vương Tông An có thể rõ ràng cảm giác được hỉ nộ ái ố của nàng, cùng với các loại tình cảm rất nhỏ.

Đừng thấy hiện tại nàng chỉ cao có vài trượng, nhưng tâm huyết và tài nguyên bồi dưỡng đến nay, nói ra thì chính là một giọt nước mắt chua xót, mệt hơn cả dưỡng dục con cái.

“Ào ào~”

Trong gió tây bắc đại hoang mạc gào thét, Trường Sinh thụ vui sướng đung đưa lá cây, từng mảnh trường sinh thụ lá xanh biếc như ngọc, tản ra sinh cơ nồng đậm.

Cành cây sinh cơ dạt dào cũng thân mật cọ qua cọ lại trên người Vương Tông An, giống như nữ nhi nhỏ tuổi đang làm nũng với phụ thân.

“Được rồi được rồi, Lân Lân, thời gian này cho em ở trong Tức Nhưỡng Trọc ủy khuất em.” Vương Tông An cưng chiều trấn an “Vương Củng Thụ”, ngữ khí ôn nhu hòa hoãn, giống như đang nói chuyện với con của mình vậy. “Ta nhất định sẽ cho em thêm chút đồ ăn, bồi thường cho em.”

Vương Ngao cao hứng không thôi, Ất Mộc linh khí lại lần nữa tản ra ngoài, để cho người ta trong lúc hô hấp đều cảm giác được thần thanh khí sảng.

Không giống như những sư huynh có tư tưởng không khỏe mạnh trong Trường Xuân cốc, Vương Tông An vẫn luôn coi

Trường Sinh thụ là cây non để nuôi dưỡng con gái.

Thậm chí, hắn còn cố ý nói rõ với phụ thân, đặt cho nàng một cái tên là "Vương Ngao", chuyên môn ghi vào trong gia phả.

Nghĩ đến một số sư huynh không khỏe mạnh, Vương Tông An không nhịn được liếc mắt nhìn Cẩm Sơn sư huynh một cái.

Thấy hắn giống như si ngốc nhìn chằm chằm Vương Củng, Vương Tông An lập tức cảnh giác, nhìn Cẩm Sơn sư huynh như phòng trộm nói: "Cẩm Sơn sư huynh, ta đã thay ngươi trả nợ cho Lục Vi học tỷ. Bởi vì tiền lệ của ngươi mệt mỏi, vẫn là làm phiền ngươi cách xa nữ nhi của ta một chút. Nếu không, ta lập tức trói ngươi lại, trả lại cho học tỷ."

"Con gái?"

Cẩm Sơn sư huynh dùng ánh mắt giống như nhìn biến thái nhìn Tông An, sợ hãi thán phục không thôi. Cẩm Sơn ta đã đủ hèn mọn bỉ ổi rồi, không nghĩ tới Tông An ngươi càng…

"Cút ra ngoài mười trượng!" Vương Tông An từ trước đến nay tính tình tốt, dưới ánh mắt như vậy cũng không khống chế nổi cảm xúc như núi lửa bộc phát: "Dám đến gần nữ nhi ta trong vòng mười trượng, đừng trách ta không niệm tình cũ."

Cẩm Sơn sư huynh tâm can run lên, vội vàng thối lui ra xa hơn mười trượng.

Sau đó, Vương Tông An bắt đầu nói chuyện với Trường Sinh Thụ Vương Kỳ, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Cẩm Sơn.

Vẻ mặt kia, giống như là đang dặn dò nữ nhi, nhất định phải cách tên biến thái bỉ ổi kia xa một chút, phàm là hắn dám xích lại gần, liền muốn chết đánh, ngàn vạn lần đừng khách khí, đánh không lại liền kêu cha, cha tới đánh chết hắn.

"Ào ào~"

Vương Ngao đong đưa cành, xa xa đối với Cẩm Sơn sư huynh làm ra thủ thế khinh rẻ.

Cẩm Sơn sư huynh ở xa xa sắp khóc rồi. Tông An đại thiếu gia ngươi lặng lẽ bắt cóc tiểu bảo bối Trường Xuân cốc chúng ta đi còn chưa tính, còn dạy nàng khinh bỉ ta…

Cuộc đời của Cẩm Sơn ta, tại sao lại tràn đầy bi kịch?

Tông An ơi Tông An, đại thiếu gia có cuộc đời hoàn mỹ như ngươi, làm sao có thể cảm nhận được chua xót và đau khổ của Cẩm Sơn ta?

Ngay vào lúc này.

An quận vương Ngô Minh Viễn và tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân, cũng đều từ trong khiếp sợ dần dần phục hồi tinh thần lại.

Vì khu rừng phòng hộ này, Ngô Minh Viễn và Ngô Thịnh Quân đều từng mấy lần đến Trường Xuân cốc, há lại không biết cây Trường Sinh?

Khá lắm! Không ngờ Vương thị lại hào phóng như vậy, ngay cả trường sinh thụ linh thực cũng mang tới.

Phải biết rằng, toàn bộ Đại Càn quốc cũng chỉ có Lũng Tả Tử Phủ Học Cung có một gốc cây trường sinh.

Ngay cả một mạch Thúy Vi của một trong cửu mạch thánh địa, những phương diện khác đều hơn Trường Xuân cốc rất nhiều, về điểm này, vẫn như cũ không bằng Trường Xuân cốc.

“Tốt, đa tạ Tông An thiếu tộc trưởng dốc sức ủng hộ.” An quận vương nhíu mày hành lễ nói: “Có Trường Sinh thụ gia trì, rừng phòng hộ của chúng ta liền có thể gia tốc trưởng thành, tỷ lệ sống sót của cây non tất nhiên cũng có thể đề cao thật lớn.”

Phải biết rằng, mầm cây mới trồng trong rừng phòng hộ hôm nay, chỉ có xác suất sống sót khoảng một phần ba. Hôm nay mỗi một mảnh rừng phòng hộ đều trải qua nhiều lần bổ sung, mới miễn cưỡng thành hình. Một gốc cây trường sinh này, có thể nói là giúp hắn đại ân.

“Điện hạ khách khí rồi.” Vương Tông An vội đỡ An quận vương, cười nói: “Hai nhà chúng ta chính là thông gia, thủ hộ tương trợ vốn là chuyện nên làm. Huống chi gia phụ đã quyết ý ủng hộ An quận vương, đương nhiên dốc hết toàn lực. Có điều Hình Vanh còn nhỏ tuổi, phạm vi Trường Sinh Thiên Mạc bao phủ khá nhỏ, cần quy hoạch cho nàng một tuyến đường, bố trí trước linh thạch trận để nàng hấp thu bổ sung.”

“Linh Thạch trận?” Vẻ mặt An quận vương trở nên nghiêm túc, nhưng lúc này ông ta trịnh trọng nói: “Được, việc này giao cho ta làm, ta đi nghĩ biện pháp tìm một nhóm…”

Tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân ở một bên nghe vậy lại là trong lòng run lên, sắc mặt cũng không tự chủ được căng thẳng.

Mặc dù Trường Sinh thụ tốt, có thể gia tăng tốc độ trưởng thành của rừng phòng hộ, nâng cao tỷ lệ sống, tăng nhanh tốc độ hình thành ốc đảo, nhưng cái giá phải trả lại là đại lượng linh thạch đầu nhập vào…

Chỉ là suy nghĩ một chút, Ngô Thịnh Quân cũng đã đau lòng đến không cách nào hô hấp.

An quận vương phủ bây giờ, bởi vì phụ thân hắn muốn thực hiện lý tưởng vĩ đại, tiền có thể đập vào đã sớm đập hết sạch, rất nhiều gia sản tổ truyền cũng bán đi.

Đường đường An quận vương phủ, ngoại trừ một tòa nhà lớn xinh đẹp ra, hầu như chỉ còn lại một cái giá trống.

Cho dù Ngô Thịnh Quân đã nghĩ hết biện pháp, khắp nơi đều vì quận vương phủ khai nguyên tiết lưu, cũng không chịu nổi có một phụ thân bại gia tiêu tiền như nước a! Thời đại này quý nhất như thế nào? Đương nhiên là lý tưởng…

“Điện hạ không cần lo lắng.” Vương Tông An để ở trong mắt, bất động thanh sắc nói: “Lần này đến An Bắc vệ, ta đã mang đủ một vạn hạ phẩm linh thạch, đủ dùng nhiều năm. Linh thạch tiếp theo, phụ thân đã phái người đi thu mua lâu dài, trong thời gian ngắn không cần lo lắng vấn đề tiêu hao linh thạch.”

Được lắm, vừa ra tay đã là một vạn linh thạch, đó chính là giá trị trăm vạn càn kim! Vương thị còn cân nhắc đến linh thạch tiếp theo.

Hai cha con An quận vương hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều kinh ngạc không thôi. Ngô Thịnh Quân càng là không có tiền đồ thở phào nhẹ nhõm.

Có thể nhẹ nhàng tùy ý lấy ra trăm vạn càn kim, nội tình của Trường Ninh Vương thị này còn thâm hậu hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Phải biết rằng, bây giờ An quận vương phủ của bọn họ, bởi vì chi tiêu quá lớn thu nhập quá ít, một lần xuất ra một trăm vạn càn kim cũng đã có chút giật gấu vá vai rồi.

"Cái này…" An quận vương sắc mặt hơi có chút xấu hổ, thấp giọng nói: "Tông An thiếu tộc trưởng, Vương thị các ngươi dẫn theo nhiều người như vậy mới cùng tài nguyên đến đây, hết sức ủng hộ kế hoạch của ta, ta đã rất cảm kích. Lại để cho các ngươi tự mình móc linh thạch… Mà thôi, nếu không thì triệt để sính lễ Ức La đi."

Lúc nói đến lời này, An quận vương cũng có chút mặt đỏ lên, giống như bán nữ nhi. Nhưng ai bảo An quận vương phủ bây giờ nghèo, bởi vì cái gọi là người nghèo chí đoản, ngựa gầy lông dài, ngay cả nói một câu cũng không có tự tin.

"Điện hạ." Vương Tông An lắc đầu, vẻ mặt vẫn ôn nhuận như nước: "Sính lễ chính là sính lễ, há có thể trà trộn nói chuyện? sính lễ của Ức La, gia phụ đã bắt đầu chuẩn bị, nhất định sẽ không bôi nhọ thân phận tiểu quận chúa."

"Ngoài ra, gia phụ đã nói qua, chuyện tiền bạc điện hạ không cần lo lắng. Tranh giành đế tử cũng không phải một sớm một chiều, điện hạ chỉ cần dồn tinh lực vào việc gia tăng tốc độ phát triển của An Bắc vệ là được, chúng ta cần mau chóng lấy ra chút thành tích."

"Được, được, được ~" An quận vương hơi kích động, kéo tay Vương Tông nói: "Ngô Minh Viễn ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của Thủ Triết gia chủ đối với ta. Tông An, kế tiếp để chúng ta cùng nhau, bày ra kỳ tích cho thế nhân đi."

Lúc trước khi nói chuyện với Vương Thủ Triết, hắn vui vẻ hơn là vì mình có thể gặp được một người cùng chung chí hướng, nhưng hắn thật sự không ngờ, sự ủng hộ và trợ giúp mà Vương Thủ Triết mang đến cho hắn lại ra sức như thế.

"Điện hạ đừng vội, nơi này còn có một ít mầm mống gia phụ mang đến cho ta." Vương Tông An nói xong, lại móc ra một ít hạt giống thật nhỏ, "Đây là rễ Mục Túc Thảo mọc dài, rễ của nó cực kỳ phát triển, có thể xâm nhập sâu trong lòng đất, hơn nữa nhiệt độ cao thấp, cực kỳ thích hợp trồng trọt trong đất cát, dùng để cố cát phòng cát, đồng thời sản xuất thanh dự trữ nuôi dưỡng dê bò. Lâu ngày, còn có thể từng bước cải thiện

phẩm chất đất đai, có thể làm tiền tiêu chuẩn ruộng đất rộng lớn.”

“Đồ tốt, Mục Túc Thảo từng mảng lớn có thể nhanh chóng hình thành ốc đảo, cải thiện hoàn cảnh sinh thái trên phạm vi lớn.” Đôi mắt An quận vương sáng rực, nói rõ ràng toàn bộ môi trường sinh thái ra.

Đây là danh từ mới hắn học được khi nói chuyện phiếm với Thủ Triết gia chủ.

“Ngoài ra, 【Chịu Hạn Trân Châu Mễ 】 của Tử Phủ Học Cung, mặc dù chủng loại không tệ, cũng có chút chịu hạn, nhưng vẫn không đủ hoàn mỹ.” Vương Tông An lại móc ra ít hạt gạo trân châu, “Những thứ này thuộc về 【 chịu hạn gạo Trân Châu 】 đời thứ năm, là phiên bản cải tiến về phẩm chất ban đầu, không chỉ càng thêm chịu hạn, sản lượng cũng cao hơn năm thành, cây cối dùng để làm đồ dự trữ nuôi nấng súc sinh cũng càng thêm dinh dưỡng ngon miệng. Đây là do Lục Vi tiểu học tỷ hao phí rất nhiều tinh lực và thời gian bồi dưỡng ra.”

“Đây… Đây là cực phẩm lương chủng.” An quận vương hiểu biết kích động đến toàn thân run rẩy: “Không ngờ Lục Vi đại thiên kiêu đã sớm nghiên cứu về phương diện này, mà Vương thị các ngươi lại có thể lấy được loại lương chủng này…”

Nói được một nửa, hắn bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, có chút do dự dự, lén lút nhìn nhìn Vương Tông An.

Vì thống trị đại hoang mạc, mấy năm nay hắn hợp tác với Học Cung rất nhiều, cũng từng gặp qua Lục Vi đại thiên kiêu vài lần.

Về “tin đồn” kia, hắn cũng từng nghe nói qua.

Hiện giờ Trường Xuân cốc của Lũng Tả Học Cung chỉ có hai cây non Trường Sinh thụ, một cây ở chỗ đại thiên kiêu của Lục Vi, một cây ở chỗ Vương Tông An, điều này kỳ thật đã nói rõ vấn đề.

Ngoài ra, hư ảnh pháp tướng của Lục Vi hình như là một cây tường vi dị chủng, mà nghe nói hư ảnh pháp tướng của Tông An là một cái cây… Chẳng những Tông An, ngay cả cháu trai của Tông An, con rể tương lai của An quận vương Vương

Vương An Nghiệp, hư ảnh pháp tướng của hắn cũng là một cái cây…

An quận vương càng suy nghĩ, càng cảm thấy "tin đồn" kia có khả năng là thật.

Vì sao Vương thị phát triển? Vì sao lại có nhiều hạt giống thực vật chất lượng tốt như vậy? Trong bát quái đã giải thích rất rõ ràng, đó là gia chủ Vương thị người ta Vương Thủ Triết, ỷ vào bản thân lớn lên oai hùng tuấn lãng, dáng vẻ bất phàm, cấu kết với Lục Vi đại thiên kiêu không rành thế sự!

Nàng còn sinh con trai cho Vương Thủ Triết, đưa về Vương thị nuôi dưỡng. Để trợ giúp phu quân Vương Thủ Triết không thể công khai này, cùng với con trai Vương Tông An, Lục Vi đại thiên kiêu đã nhiều lần đánh vỡ quy củ Học Cung, bán đứng rất nhiều lợi ích của Học Cung…

Nàng còn thỉnh thoảng sẽ đi Vương thị ở một thời gian ngắn, mẫu tử đoàn tụ! Chính giữa có một đoạn thời gian, nàng càng là đem Vương Tông An đi Trường Xuân cốc, đợi một thời gian là mười mấy năm.

Mà Học Cung cũng chú ý đến, Lục Vi chính là đại thiên kiêu, tương lai tiền đồ rộng lớn, cũng chỉ có thể âm thầm khoan nhượng, tận lực che giấu việc này.

Nước ở đây quá sâu.

Trong lòng An quận vương rùng mình một cái, vội vã thu liễm tâm thần, làm bộ không có bất kỳ cảm nhận gì mà cảm khái nói: "Có thể được Thủ Triết trợ giúp, chính là chuyện may mắn lớn nhất của Ngô Minh Viễn ta."

Nhưng trong lòng hắn lại thầm nghĩ, con rể tương lai An Nghiệp có huyết mạch đại thiên kiêu của Lục Vi, cũng chưa chắc là chuyện xấu.

…

Tây Hải quận.

Là một trong số mấy con sông khô trong lãnh thổ Đại Càn, lưu vực An Giang có một phần nằm trong Tây Hải quận, hơn nữa còn có một số khu vực trọng điệp với nước hồ, Tây Hải lớn nhất trong Tây Hải quận.

Trên đoạn sông An Giang có một hạp khẩu, tên là “Phi Ưng Hạp”.

Nước sông cuồn cuộn phân lưu ở đây, một bộ phận tiếp tục chảy về phía đông, một bộ phận thì tụ hợp vào trong Tây Hải.

Từ trên không quan sát xuống, cảnh tượng này mênh mông mà hùng vĩ, Tây Hải mênh mông vô tận từ từ triển khai ở phía trước, chiếu lên bầu trời và mây trắng, làm cho người ta nhịn không được lòng sinh cảm khái, tán thưởng sức mạnh hùng vĩ của thiên nhiên này.

Phụ cận hạp khẩu.

Trên vách núi đá lởm chởm, một người trung niên mặc áo ngắn quần cộc, tay cầm cần câu đường, không ngừng vẩy qua vẩy lại, thu tuyến, cứ tuần hoàn như thế.

Trên đầu hắn đội mũ rộng vành, dưới chân mang guốc gỗ, hoàn toàn là một bộ trang phục ngư dân, nhưng toàn thân lại lộ ra một cỗ bá đạo cùng cường thế khó tả, hiển nhiên không phải người bình thường.

Ở phía sau người trung niên còn có hai tráng hán cao lớn thô kệch.

Một tráng hán trong đó cạo trọc đầu bắt mắt, từ mắt trái đến khóe miệng có một vết sẹo sâu hoắm, khiến gã nhìn qua dữ tợn mà hung ác, vẻ mặt đầy khí tức hung hãn.

Hắn cứ như vậy hai tay ôm cánh tay, thẳng tắp mà đứng ở phía sau người trung niên, nhìn qua giống như là một hộ vệ trung thành.

Về phần một tráng hán khác, thì đang nhàm chán ngồi dựa vào một tảng đá.

Hắn thân cao tám thước, một thân cơ bắp, trên người mặc một bộ áo giáp thô kệch, cách ăn mặc cũng hết sức tùy ý, một đôi tay lại trắng nõn như ngọc, tựa như đồ sứ tinh mỹ được chăm sóc tỉ mỉ, hoàn toàn là hai loại họa phong.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, nhất định liếc mắt một cái là có thể nhận ra, người trung niên nhìn tương đối mộc mạc phía trước kia, chính là đại đương gia của Giao Long Bang, Long Vô Kỵ.

Về phần hai tráng hán phía sau hắn, người khoanh tay mà đứng, chính là nghĩa tử của hắn, Đại thống lĩnh Giao Long bang Triệu Vô Tình, cũng chính là người từng bị bọn Vương Thủ Triết bắt làm tù binh.

Về phần một vị khác hai tay trắng nõn như ngọc, tự nhiên chính là Tam đương gia của Giao Long bang, Đồ Linh Thủ "Đỗ Thiên Canh".

Bỗng dưng.

Tay cầm cần lộ Á, Long Vô Kỵ đang thu sợi thần sắc khẽ động, động tác trong tay bỗng nhiên biến đổi. Rất nhanh, một con cá Tây Hải Tuyết Cơ đang nhảy nhót đã bị hắn câu lên.

Triệu Vô Tình ở phía sau hắn thấy thế, thân hình mở ra bay vút ra, duỗi tay ra liền thuần thục chế trụ quai hàm con linh ngư kia, mặc cho nó giãy dụa như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

"Đại đương gia, kỹ thuật Á Đất của ngài tiến bộ không ít nha." Đỗ Thiên Ký nhếch miệng cười, thô lỗ mà xu nịnh: "Lúc này mới một buổi trưa đã hái được hai con ba cân, năm con Tuyết Cơ Linh Ngư hai cân, chưa đến hai cân đã được thả ra."

"Luyện lâu như vậy, kỹ thuật đương nhiên phải tiến bộ." Long Vô Kỵ tiện tay hạ cần Lộ Á xuống, cảm thấy mỹ mãn ngồi trên mỏm núi đá bên cạnh: "Đáng tiếc con cá Tuyết Cơ ở miệng Tây Hải còn quá nhỏ, nếu có thể câu được năm cân thoải mái hơn. Nghe nói xung quanh Thanh La vệ ở vùng biển phương đông có một ít cá Lãnh Hải Linh chất lượng tốt, lực lớn vô cùng đã nghiền."

Tuy nói như vậy, nhưng Long Vô Kỵ lại có vẻ thập phần đắc chí. Tây Hải Tuyết Cơ Linh Ngư, từ trước đến nay là cống phẩm cực kỳ đắt đỏ, ở Quy Long Thành giá bán cực cao. Chỉ là linh ngư này hành động rất nhanh, có một chút gió thổi cỏ lay liền lẻn vào đáy biển, dùng bộ lưới đánh bắt vô cùng khó khăn.

Nhưng không nghĩ tới, Lộ Á cần câu tuyết cơ linh ngư lại nhẹ nhàng như vậy.

Đỗ Thiên Ký thuận theo lời Long Vô Kỵ, lại khen ngợi hắn vài câu, lập tức cười tủm tỉm nói: "Đại đương gia, ta nghe nói

hiện tại Thanh La vệ ở Lũng Tả quận phát triển càng ngày càng tốt, càng ngày càng có nhiều hàng qua tay chúng ta. Lần trước dưới trướng ta có một thằng nhãi con cải trang đi thăm dò tình hình, sau khi trở về thì mất hồn mất vía. Nếu chúng ta có địa bàn như vậy thì tốt rồi."

Nói xong, hắn dừng một chút, trong ánh mắt nhìn về phía Long Vô Kỵ mang theo vài phần mong đợi: "Đại đương gia, dù sao hiện tại trên biển đã không có hải khấu, Tào thị cũng đã xuống dốc. Ngài xem, nếu không, chúng ta dứt khoát làm mấy cái hải thuyền, cũng đem sinh ý phát triển trên biển?"

Long Vô Kỵ liếc mắt nhìn hắn, đáy mắt thâm thúy xẹt qua một vệt hàn quang: "Thế nào, muốn làm lại nghề cũ, làm lại nghề cũ?"

"Không không không, ta nào dám đâu!" Đỗ Thiên Ký bị cái liếc mắt này của hắn nhìn chằm chằm đến lông tơ dựng đứng, vội vàng xua tay bày tỏ sự trong sạch: "Hiện giờ cường độ triều đình thanh trừng hải tặc vượt xa trước kia, ta nào có ngốc, làm sao có thể chạm vào họng súng chứ? Ta nói là làm ăn nghiêm chỉnh, làm ăn đứng đắn."

"Xem như trong lòng ngươi còn có chút hiểu biết." Long Vô Kỵ thu hồi ánh mắt, lại khôi phục dáng vẻ lười biếng: "Thanh La vệ phồn hoa, nhưng phồn hoa hơn nữa, đó còn không phải là một tay Vương Thủ Triết phát triển sao? Chỉ cần có thể khiến Vương thị đứng trên một chiếc thuyền với chúng ta, còn lo kiếm không được tiền?"

"Vâng vâng vâng, Đại đương gia anh minh." Đỗ Thiên Ký vội vàng phụ họa.

"Một người thông minh chân chính, ánh mắt không nên chỉ nhìn trước mắt, ngươi phải nhìn xa hơn. Biển Thanh La chẳng qua chỉ là cảng biển gần biển, trên biển rộng vô biên, mới là thiên địa rộng lớn hơn." Long Vô Kỵ nhìn mặt biển phương xa, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt ngạo nghễ, có chút hương vị chỉ điểm giang sơn: "Đợi sau này, Vương Thủ Triết đầu nhập vào chúng ta, ta sẽ nhờ hắn tham mưu của ta, chúng ta cùng đi khai phá hải ngoại, khai phát đại lục khác. Đến lúc đó, ta sẽ đưa các ngươi phong tước bái hầu!"

Đỗ Thiên Ký bị hắn nói cũng có chút động tâm, nhịn không được mặc sức suy nghĩ nói: "Nghe nói đối diện biển cả còn có những đại lục khác, nơi đó nhân sinh tóc vàng mắt xanh, diện mạo kỳ dị, nhất là nữ tử càng là xinh đẹp tuyệt diễm, đặc biệt có phong vận dị vực, cũng không biết có phải là thật hay không?"

Nghe hắn nói như vậy, Long Vô Kỵ không khỏi cười to một trận: "Ha ha ha, xem chút tiền đồ này của ngươi. Đợi khi có tiền, muốn bao nhiêu nữ tử dị tộc không có? Ngươi yên tâm, theo ta làm việc cho tốt, tất cả đều sẽ có."

"Không bao lâu nữa, Thủ Triết chính là huynh đệ nhà mình, đến lúc đó đi Thanh La vệ chơi trò Á lộ. Lát nữa ta sẽ thương lượng với Thủ Triết, cùng nhau khai phá tân đại lục, mỹ nhân tóc vàng mắt xanh, ha ha! Các ngươi còn không phải muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu?"

"Hắc hắc, đa tạ Đại đương gia…" Đỗ Thiên Ký trợn cả mắt lên.

Triệu Vô Tình ở một bên ném ánh mắt khinh thường về phía hắn. Trong mắt cũng chỉ có nữ nhân, chỉ chút tiền đồ này thôi sao?

Có điều, Thủ Triết gia chủ đúng là người tài ba, tương lai hợp tác với nhau, Giao Long Bang có thể được thơm lây không ít.

Đang lúc bên này Long Vô Kỵ một đám tràn đầy chờ mong, quy hoạch tương lai, trên mặt sông, có một cây lau sậy dài nhỏ thuận theo nước sông cuồn cuộn chảy xuống, như phi hồng lược ảnh, dùng một loại tốc độ cực nhanh tiến lại đây.

Trên cỏ lau có một trung niên nho nhã mặc nho sam đang đứng.

Gió sông thổi làm nổi lên quần áo của hắn, làm nổi bật khí độ thong dong của hắn, mang theo sự phong lưu nói không hết.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Vô Tình lập tức dừng động tác trên tay, xoay người bẩm báo: "Nghĩa phụ, Nhị đương gia tới."

Thì ra, trung niên nho sam này, chính là Nhị đương gia của bang Giao Long, Tưởng Ngọc Tùng.

Trong lúc nói chuyện, Tưởng Ngọc Tùng giẫm lên cọc sậy cũng đã đến phụ cận đá ngầm. Chỉ thấy ông ta điểm mũi chân, thân hình tựa như một làn gió mát nhẹ nhàng lướt qua khoảng cách vài chục trượng, rơi vào trên đá ngầm chỗ ba người.

Long Vô Kỵ thấy thế, trong con ngươi thâm thúy xẹt qua một vòng hào quang, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, vẫn rất hào sảng: "Ngọc tùng à, sao lại gấp gáp như vậy, còn muốn để Nhị đương gia là ngươi tự mình tới đây một chuyến?"

Tương Ngọc Tùng thi lễ với hắn, cung kính nói: "Đại đương gia, Ngọc Tùng có chuyện quan trọng bẩm báo, xin phép bẩm báo hai bên."

Long Vô Kỵ khoát tay áo.

Triệu Vô Tình và Đỗ Thiên Ký lúc này thức thời tránh xa xa.

Thấy hai người tránh được đủ xa, Tưởng Ngọc Tùng mới lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một phong thư, hai tay đưa cho Long Vô Kỵ: "Điện hạ, Vĩnh An thân vương gửi thư đến."

Long Vô Kỵ sửng sốt: "Lão già kia, không ngờ lại viết thư cho ta? Chẳng lẽ, sau lần cãi nhau lần trước, còn muốn chửi mắng ta một trận sao?"

Bất quá, mặc dù trong lòng nghi ngờ, tốc độ tiếp tin của hắn lại không chậm chút nào, gần như là trong nháy mắt, lá thư kia đã đến trong tay của hắn.

Sau đó là mở thư, đọc thư.

Thư không dài, bên trong không có một câu vô nghĩa, chỉ đơn giản thuật lại hành động của Vương Ly Dao ở Thượng Kinh, cùng với Vương Tông An mang theo rất nhiều vật tư cùng với nhân thủ đi tới An Bắc vệ, có lẽ đã đạt thành hiệp nghị nào đó với An quận vương, hoài nghi Trường Ninh Vương thị đã đứng về phía An quận vương.

Trong thư bảo hắn mau chóng xử lý việc này.

Tưởng Ngọc Tùng đứng ở một bên, cẩn thận từng li từng tí chú ý đến sắc mặt của Long Vô Kỵ, sợ trong thư này có câu nói nào kích thích hắn, kết quả lại thấy vẻ mặt Long Vô Kỵ bình tĩnh đến có chút không bình thường.

Một lát sau, Long Vô Kỵ vẻ mặt trấn định đem tờ giấy viết thư một lần nữa xếp lại, nhét trở vào trong phong thư, sau đó chắp tay đi đến bên cạnh núi đá, nhìn dòng sông cuồn cuộn phía trước bắt đầu xuất thần.

Tưởng Ngọc Tùng nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt mờ mịt, không hiểu ra sao.

Chuyện gì xảy ra, trước kia điện hạ có lần nào nhận được thư của Vĩnh An thân vương không phải tức giận đến giậm chân, hận không thể giết cha hắn đại chiến ba trăm hiệp, làm sao lần này lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ là kích thích đến ngu rồi?

Nhưng hắn lại không biết, bây giờ Long Vô Kỵ đâu phải trấn định? Hắn chẳng qua là đang cố gắng trấn định mà thôi, kỳ thật trong lòng đã sớm ngồi không yên.

Ai có thể ngờ được, bên này hắn còn đang thoải mái nghĩ tương lai hợp tác với Vương Thủ Triết sẽ có bao nhiêu lợi ích, Vương Thủ Triết lại lặng lẽ đứng về phía An quận vương?

Đây không phải tự vả vào mặt mình sao?

Không được, hắn phải đi tìm Vương Thủ Triết hỏi cho rõ ràng.

Không, không được, quân tử lời hứa ngàn vàng, đã nói năm mươi năm, đó chính là năm mươi năm. Bây giờ còn chưa tới năm mươi năm, mình đã vội vã đi tìm hắn đòi lời, đây không phải là lộ ra mình đặc biệt không có mặt mũi, đặc biệt thiếu kiên nhẫn sao?

Nhưng nếu như không đi, lẽ nào cứ trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết đảo ngược về phía An quận vương?

Long Vô Kỵ mặt không biểu tình, nhìn qua trấn định lại thong dong, trong lòng lại lâm vào trong rối rắm thật sâu.

“Ngọc tùng, khoảng cách năm mươi năm ước hẹn còn lại bao lâu?”

Bỗng dưng, hắn mở miệng hỏi Tưởng Ngọc Tùng.

“Khởi bẩm Đại đương gia, còn lại ba trăm hai mươi ngày.” Tưởng Ngọc Tùng ở trong lòng tính nhẩm một chút, nhanh chóng báo ra đáp án.

Sao còn lâu như vậy?!

Cơ mặt Long Vô Kỵ giật giật. Loại cảm giác này giống như là tức phụ nội định của mình chạy theo người khác, trơ mắt nhìn nàng sắp động phòng rồi.

Hắn lại nhất định phải tuân thủ lời hứa, chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể đại quân áp cảnh tiến đến xử lý.

"Thủ Triết à Thủ Triết, uổng công ta coi trọng ngươi như thế, tín nhiệm ngươi, thân cận ngươi." Trong lòng Long Vô Kỵ đang gào thét: "Ngươi không thèm chào hỏi một câu đã chạy đi theo tên Ngô Minh Viễn không có tiền đồ kia! Thằng nhóc Ngô Minh Viễn kia có gì tốt chứ? Đi theo ta chơi đùa với Long Vô Kỵ, vui vẻ biết bao."

Quả nhiên là: "Ta vốn đem tâm hướng minh nguyệt, nề hà chính là minh nguyệt chiếu cống kênh!"

"Nhưng Long Vô Kỵ ta một lời nói ra tứ mã nan truy! Ta nhịn, ta ta, ta nhịn ngươi thêm một năm! Thủ Triết à, ngươi nhất định phải kiên trì, chờ ta!"

"Long Vô Kỵ ta nhất định sẽ đuổi ngươi trở về!"

…

Cách ngoài Thủ Triết quan hơn trăm dặm, có một hồ nước xanh biếc nối liền trời.

Mảnh thủy vực này, mặc dù không rộng lớn như Đại Hoang Trạch, nhưng lượng nước dự trữ của hồ lại vô cùng khả quan. Trải qua thăm dò, chỗ sâu nhất của hồ nước sâu hơn trăm trượng, quy mô và thủy vực, xa xa không phải hồ Châu Vi ở cửa nhà có thể so sánh.

Hồ nước này chính là một trong những hạng mục trọng điểm trong kế hoạch khai phá ngoại vực kỳ thứ hai của Vương thị.

Ở trong hồ nước này, sinh tồn một loại Linh Ngư hung mãnh Kiếm Xỉ. Thông thường mà nói, Kiếm Xỉ Nha đạt tới Tam giai liền nặng ba bốn ngàn cân, mỗi một năm đều phải cắn nuốt hết đại lượng cá bình thường cùng Linh Ngư bình thường.

An Giang lấy hệ nam thủy phát đạt, tự nhiên hồ nước rất nhiều, dưới nước phân bố số lượng không ít linh mạch cỡ trung nhỏ, rất thích hợp để nuôi cá.

Nhiều năm trước Vương thị đã mở ra nghiên cứu và học tập nuôi linh ngư.

Nhưng mà, loài cá kinh tế thích hợp nuôi dưỡng, tất nhiên không phải loại hung ngư đứng đầu chuỗi thức ăn như Kiếm Xỉ Nha này. Mặc dù nó rất ngon, khí huyết tràn đầy, nhưng nó chỉ ăn thịt, chăn nuôi, đầu tư quá lớn, tính giá quá thấp.

Vì vậy, Vương thị xử lý từng cái Kiếm Xỉ Nha trong hồ nước, bỏ vào hàn tinh khố giấu đi, làm lương thực dự trữ.

Trong khoảng thời gian này, Vương Thủ Triết thường sẽ đến "Thâm Thái hồ" làm chút chuyện.

Hồ nước này tên là do Vương Thủ Triết đặt. Kiếp trước phụ cận nhà hắn có một Thái Hồ, hắn nhìn thấy hồ nước này, liền không nhịn được nhớ tới Thái Hồ. Chỉ là hồ này sâu hơn Thái Hồ rất nhiều, lượng nước càng gấp hơn mười lần, hắn liền thêm một chữ, gọi nó là "Thâm Thái Hồ".

Có điều, lần này Vương Thủ Triết đến Thâm Thái Hồ làm việc, không phải là vì nuôi cá, mà là để ký sinh Trân Châu Thảo bên trong vỏ trai.

Hồ Châu Vi quá nhỏ, bên trong cũng không có linh mạch, linh trai sinh tồn trong đó, căn bản không thể hấp thu quá nhiều dinh dưỡng và linh khí để cung ứng cho Trân Châu Thảo. Lúc trước Trân Châu Thảo ở hồ Châu Vi không bao lâu, trạng thái càng ngày càng uể oải, thậm chí có xu thế giảm cấp, Vương Thủ Triết không thể không đổi chỗ cho nó.

Mà nơi hắn có thể tìm được thích hợp nhất với Trân Châu Thảo sinh trưởng, tự nhiên chính là Thâm Thái Hồ.

Sau khi an trí Linh Bạng trên linh mạch Thâm Thái Hồ xong, Vương Thủ Triết dựa theo thông lệ, thử thúc giục Trân Châu Thảo một chút.

Kết quả xác định Trân Châu Thảo mặc dù sẽ ký sinh, nhưng quả thật cũng là một loại linh thực.

Vương Thủ Triết đã là Đạo thể, hiệu quả thúc đẩy huyết mạch mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc trước. Dưới sự thúc đẩy toàn lực của hắn, cùng với linh mạch của Thâm Thái Hồ cung cấp nuôi dưỡng, trạng thái của Trân Châu Thảo gần

như là biến đổi một ngày, tốc độ phát triển nhanh chóng, thời gian thành thục cũng bị rút ngắn đi rất nhiều.

Thời gian ngắn ngủi không đến một năm, Trân Châu Thảo đã triệt để thành thục, lột xác thành lục phẩm linh dược trân quý.

Mà theo sự trưởng thành của nó, cũng sinh ra ba viên trân châu thảo linh chủng, đây đối với Thủ Triết mà nói cũng coi như là một loại kinh hỉ.

Phải biết rằng, Trân Châu Thảo là một trong những tài liệu chính của Thông Linh Bảo Đan lục phẩm, giá trị kinh tế vô cùng cao. Nếu có thể bồi dưỡng Trân Châu Thảo, Vương thị có thể có được sản nghiệp Trân Châu Thảo của mình.

Tuy nhiên, thời hạn trưởng thành của Trân Châu Thảo rất dài, không có mấy ngàn gần vạn năm thời gian rất khó trưởng thành. Mặc dù Vương Thủ Triết đã đạt tới lực lượng huyết mạch của đạo thể, nhưng khi nó đạt tới ngũ giai, tốc độ trưởng thành cũng chỉ có thể gia tốc gấp đôi.

Đây quả thật là muốn đào tạo đến năm nào tháng nào.

Có điều, nếu chờ Vương Thủ Triết đến Tử Phủ cảnh, lực lượng huyết mạch lại tăng thêm một tầng, có lẽ tốc độ bồi dưỡng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

“Ngang ~”

Một Nguyên Thủy Thanh Giao cực lớn được triệu hoán tới.

Nó ngửi được mùi của Trân Châu Thảo thành thục, ở trong hồ nước kích động du động, tạo ra một vòng xoáy khổng lồ. Rất nhiều cá không kịp bỏ chạy đều bị cuốn đến trợn trắng mắt hôn mê, bị vòng xoáy tụ lại với nhau.

“Ngao ô”

Nguyên Thủy Thanh Giao nuốt chửng mấy trăm cân cá, thỏa mãn chép miệng, đôi mắt vàng kim trông mong nhìn Trân Châu Thảo trong tay Vương Thủ Triết, nước miếng sắp chảy xuống.

“Câm miệng.” Lúc này, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của lão tổ Hỏa Hồ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, dẫm lên đỉnh đầu Thanh Giao, nũng nịu răn dạy Nguyên Thủy Thanh Giao: “Tiểu Thanh Giao, ngươi phải biết tôn kính chủ nhân.”

Trải qua một năm dạy dỗ, Nguyên Thủy Thanh Giao rõ ràng nhu thuận hơn rất nhiều.

Nghe được Hỏa Hồ lão tổ răn dạy, trong đôi mắt màu vàng của nó xẹt qua vẻ sợ hãi, sau đó hướng Vương Thủ Triết cúi đầu, thể hiện sự tôn trọng.

Trong khoảng thời gian này, Thâm Thái Hồ cần tiêu diệt Kiếm Xỉ Nha, bởi vậy Vương Thủ Triết mời Hỏa Hồ lão tổ mang theo Thanh Giao ở đây hiệp trợ, vừa là vì công việc, cũng thuận tiện dạy dỗ nó một chút, để nó quen phối hợp làm việc với nhân loại.

Đầu Nguyên Thủy Thanh Giao này rất có linh tính, rất nhanh liền thích ứng tiết tấu nhân loại.

Bởi vậy sau khi thúc đẩy Lục giai Trân Châu Thảo, Vương Thủ Triết và Hỏa Hồ lão tổ thương lượng một phen, quyết định cho nó cơ hội thăng cấp.

“Thanh Giao, ăn trái cây này, lại ký linh khế dùng huyết mạch tổ tiên thề.” Hỏa Hồ lão tổ phối hợp với Vương Thủ Triết hành động: “Ngươi có thể hưởng dụng Trân Châu Thảo này, lột xác thành Nguyên Thủy Thanh Long chân chính.”

Nguyên Thủy Thanh Giao chờ đợi đã lâu không chút do dự, ăn trái cây và ký linh khế.

Vương Thủ Triết cũng theo hẹn, đưa Trân Châu Thảo cho nó.

Trân Châu Thảo dược tính bạo liệt, nhân loại nhất định phải luyện chế nó thành thông linh bảo đan, hòa hoãn dược tính mới có thể dùng để phụ trợ đột phá Tử Phủ cảnh. Nhưng Nguyên Thủy Thanh Giao thể chất cường hãn, lại không lo lắng về chuyện này, trực tiếp nuốt vào là có thể tiêu hóa dược lực của Trân Châu thảo.

Sau khi ăn Trân Châu Thảo, Nguyên Thủy Thanh Giao cuộn thành một cục, bắt đầu tiêu hóa dược lực, trùng kích cảnh giới. Mà Vương Thủ Triết và Hỏa Hồ lão tổ ở một bên vì hộ pháp.

Không thể không nói, dược hiệu của Trân Châu Thảo quả thật dựng sào thấy bóng.

Mấy ngày sau, Nguyên Thủy Thanh Giao đã thành công đột phá gông cùm xiềng xích, nghênh đón kiếp số lục giai đỉnh

phong đột phá đến thất giai cần phải trải qua —— Hóa Long Kiếp.

Vương Thủ Triết và Hỏa Hồ lão tổ lập tức trốn ra xa, tùy thời quan sát kiếp số của nó, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Dù sao, nếu Nguyên Thủy Thanh Giao đột phá thất bại, tất cả đầu tư lúc trước đều sẽ trôi theo dòng nước.

Cũng may, Nguyên Thủy Thanh Giao nội tình hùng hậu, huyết mạch không tầm thường, đúng là không cần Vương Thủ Triết ra tay, liền dựa vào thực lực của bản thân mạnh mẽ độ kiếp thành công, hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long.

Tựa như trong điển tịch ghi lại, bích giáp kim đồng, đầu sinh hai sừng, uy phong lẫm liệt.

Dưới ánh mặt trời, đôi sừng rồng mới sinh trên đỉnh đầu nó tuy còn ngắn, nhưng nổi lên kim quang, lộ ra thập phần tôn quý, thân thể cực lớn có lân giáp màu xanh biếc màu sắc cũng đậm hơn rất nhiều, nhìn so với trước kia càng dày hơn, càng cứng cỏi hơn.

“Ngao ô ngao ô~”

Nguyên Thủy Thanh Long hưng phấn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lập tức cúi đầu nhìn về phía Vương Thủ Triết, đúng là miệng nói tiếng người: “Người ta rốt cuộc hóa thành rồng rồi. Nhân loại như ngươi coi như không tệ.”

Thanh âm kia, nũng nịu, non nớt, hoàn toàn chính là thanh âm của một tiểu nữ hài chưa thành niên.

Vương Thủ Triết nghe mà kinh ngạc, cả người như bị sét đánh.

Cái này cái này… Nguyên Thủy Thanh Giao là thư? Hơn nữa còn là vị thành niên?

…

Chương 28: Bạn học của ta là một con rồng!

…

“Hỏa hồ, ngươi cũng không nói cho ta biết sao?”

Vương Thủ Triết há hốc mồm nhìn về phía Hỏa Hồ lão tổ.

Giọng điệu của tiểu cô nương Nguyên Thủy Thanh Long kia, mang đến cho hắn sự kích động mãnh liệt. Hồi tưởng lại trước đó bọn họ đối với Nguyên Thủy Thanh Giao làm hết thảy, hắn liền có loại cảm giác tội ác ngược đãi vị thành niên.

Cái này cái này, cái này cũng quá…

“Thủ Triết ca ca, ngươi cũng không có hỏi a.” Hỏa Hồ lão tổ vẻ mặt vô tội, đôi mắt đẹp đảo nhanh như chớp: “Ai nha không tốt, Thủ Triết ca ca ngươi nhất định phải giữ vững bản tâm, nhớ lời đáp ứng lời nói của người ta trước khi người ta hóa hình, không được cùng linh thú khác song tu, nhất là không cho phép…”

“Ta sẽ không! Muội yên tâm.”

Không đợi Hỏa Hồ lão tổ nói xong, Vương Thủ Triết đã vội vàng chặn lời nàng lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đùa à, quỷ mới có thể cùng linh thú… Càng đừng nhắc tới vẫn là một con ấu xỉ long…

“Ha ha ha, Thủ Triết ca ca tốt nhất ngươi rồi.” Hỏa Hồ lão tổ chui vào lòng hắn, cười vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Thấy dáng vẻ của nó như vậy, Vương Thủ Triết cũng có chút bất đắc dĩ. Thôi vậy, coi như là nuôi một con chiến sủng biết làm nũng.

Trong lúc một người một hồ, Nguyên Thủy Thanh Long đã bắt đầu hưng phấn độn thủy bay lên trời.

Thân hình to lớn của nàng uốn lượn trong hồ nước, xuyên qua mây, chân đạp mây, đỉnh đầu trời xanh, trong hô hấp thôn vân thổ vụ, gào thét như sấm, thật sự đã có cảm giác điểm huyết mạch thượng cổ thần thú.

Trước khi hóa rồng, tiếng gầm gừ của nàng kỳ thật càng tiếp cận thú rống, nhưng giờ phút này, theo nàng ngẩng đầu, phát ra từng trận long ngâm cao vút, kéo dài thật xa, thấu triệt thiên địa, mang theo loại tôn quý cùng uy nghiêm phảng phất từ cổ chí kim.

Năng lực phi hành của nàng, cũng rất rõ ràng đã tăng lên về chất.

Vốn dĩ, tốc độ phi hành của nàng mặc dù cũng rất nhanh, nhưng lại xa xa không linh hoạt như lúc ở trong nước, như cá gặp nước, thật giống như tài xế vừa học lái xe, mặc dù cũng có thể lên đường, nhưng ở trước mặt tài xế già căn bản không đủ nhìn.

Nhưng giờ phút này, nàng uốn lượn xoay quanh trên không trung, đã có vài phần tự tại cùng tùy ý ở trong nước, giống như bầu trời cũng biến thành sân nhà của nàng vậy.

Phiên giang đảo hải, hành vân bố vũ, không gì không làm được.

Long uy bàng bạc tràn ngập trên bầu trời Thâm Thái Hồ, làm cho linh ngư sinh sống trong thâm hồ đều bị kinh hãi, điên cuồng chạy loạn, có một bộ phận thậm chí nhảy ra khỏi mặt nước, ý đồ vượt ngục, còn có lặn thật sâu xuống đáy nước, ý đồ dùng nước bùn vùi mình, cho rằng như vậy là có thể lừa được tai mắt của Thanh Long.

Tóm lại, toàn bộ bên trong Thái Hồ đều là gà bay chó sủa, một đoàn hỗn loạn.

“Tiểu Thanh Giao, không, tiểu Thanh Long, ngươi qua đây.” Hỏa Hồ lão tổ và Vương Thủ Triết bĩu môi một chút, uy nghiêm nói với Nguyên Thủy Thanh Long.

Nguyên Thủy Thanh Long ở trong nước quẫy đuôi rồng một cái, “Rầm rầm” tạo ra một đạo sóng lớn, lúc này mới hóa thành một tiểu Thanh Long dài chừng nửa trượng, lười biếng bay đến trước mặt một người một cáo.

Phương thức tu luyện của hung thú, nói tóm lại kỳ thật cùng nhân loại không sai biệt lắm, chỉ là tính ỷ lại của chúng đối với huyết mạch, so với nhân loại mạnh hơn. Bởi vì, đại đa số kỹ

xảo chiến đấu cùng thần thông của chúng nó, đều là thông qua huyết mạch truyền thừa đấy.

Cũng bởi vậy, độ tinh khiết huyết mạch hung thú càng cao, tiềm lực phát triển càng lớn.

Con Nguyên Thủy Thanh Long huyết mạch này rất thuần khiết, vừa mới Độ Kiếp Hóa Long đã thức tỉnh không ít thiên phú thần thông, có được năng lực biến ảo thành thân thể.

Nói chung, hung thú cũng chỉ có sau khi đột phá thất giai mới có thể biến ảo thân hình lớn nhỏ. Mà làm như vậy cũng có rất nhiều chỗ tốt, trong đó chỗ tốt lớn nhất chính là làm như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thân thể khổng lồ.

Chẳng qua, con tiểu Thanh Long này đáng yêu thì đáng yêu, nhưng đại khái là bởi vì lòng tự tin do thực lực tăng lên, dẫn đến nàng có chút lâng lâng.

Nàng ta lại dùng cái đuôi vỗ vỗ bả vai Vương Thủ Triết, nói: "Về sau Vương thị chúng ta sẽ dựa vào ta bảo kê. Chỉ cần các ngươi ăn ngon uống ngon cung phụng bổn tiểu thư, trong hai trăm năm bổn tiểu thư bảo đảm các ngươi bình an trôi chảy. Còn qua hai trăm năm… ừm, vậy phải xem biểu hiện của ngươi rồi, nếu hầu hạ bổn tiểu thư tốt, bổn tiểu thư chưa chắc không thể cân nhắc lâu dài đảm nhiệm trấn tộc linh thú của Vương thị, tiếp tục che chở Vương thị."

Thanh âm của nàng vẫn như cũ là bộ dáng nũng nịu, non nớt, nhưng lời nói lại từ trên cao nhìn xuống, khí thế già nua, lộ ra khí tức thổ phỉ giống như sơn đại vương.

Lời vừa nói ra, lông tóc của Hỏa Hồ lão tổ trong nháy mắt dựng đứng, lông hồ ly màu đỏ dựng thẳng lên, khí thế đại thịnh: "Tiểu Thanh Long, ngươi nói như vậy là chuẩn bị tạo phản sao?"

Tiểu Thanh Long nghe vậy thân hình run lên, giống như là nhớ tới chuyện gì đáng sợ. Nhưng lập tức, nàng liền nhanh chóng phản ứng lại, nàng hiện tại đã đột phá thất giai, còn sợ con hồ ly thối này làm gì?

Lập tức, nàng liền nhanh chóng chống cằm, giương nanh múa vuốt không cam lòng yếu thế: "Hồ ly thối, căn cứ theo linh khế, ta mới là linh thú trấn tộc của Vương thị. Ngươi là linh

thú ngoại tộc, dựa vào cái gì quản chuyện nội bộ Vương thị chúng ta?”

“Ta là con dâu chưa qua cửa của Thủ Triết ca ca, ngươi chính là một linh thú làm công ký vào linh khế, luận địa vị ngươi phải gọi ta là chủ mẫu.” Hỏa Hồ lão tổ tức giận đến mức quanh thân bốc lên ngọn lửa hừng hực, ngay cả móng vuốt cũng bắn ra từ trong đệm thịt: “Xem ra, là bản lão tổ dạy cho ngươi một bài học còn chưa đủ sâu.”

“Ngươi đã nói chưa qua cửa, coi là chủ mẫu? Về phần đánh nhau… Hắc hắc hắc, đến, ai sợ ai?” Tiểu Thanh Long nhỏ bé khuấy động lên trận trận lốc xoáy năng lượng màu xanh nước biển, râu rồng phiêu đãng, uy phong lẫm lẫm, “Xú hồ ly ngươi thừa dịp bổn tiểu thư còn chưa hóa rồng còn liều mạng khi dễ ta, hiện tại chúng ta cùng giai tầng rồi, bổn tiểu thư còn sợ ngươi hay sao?”

“Đều im miệng.”

Vương Thủ Triết xoa xoa huyệt Thái Dương, bị các nàng làm cho đau đầu.

Một con hồ ly tâm tính loli đã đủ khó hầu hạ rồi, lại thêm một con Tiểu Thanh Long kiêu ngạo bạo lực, động một tí là cãi nhau, cuộc sống này thật sự là quá kích thích.

“Hừ! Ta nghe lời của Thủ Triết ca ca. Luân gia ngoan nhất.” Hỏa Hồ lão tổ liếc mắt nhìn sắc mặt của Vương Thủ Triết, ngoan ngoãn thu hồi ngọn lửa, nhảy trở về trong lòng Vương Thủ Triết.

“Hừ! Xem ở mặt mũi gia chủ Vương thị chúng ta, ta tạm thời tha cho ngươi một lần.” Tiểu Thanh Long tùy tiện quơ vuốt rồng, ngữ khí kiêu ngạo.

May mà nàng ta vẫn rất coi trọng việc dùng linh khế Tổ Long danh nghĩa thề, trong xương cốt đã nhận định mình là linh thú trấn tộc của Vương thị. Trong linh khế cũng có một điều như vậy, phải tôn trọng gia chủ Vương thị, đồng thời hưởng thụ cung phụng Vương thị, phải tùy thời tiếp nhận sự điều khiển của gia chủ, không được vi phạm mệnh lệnh của gia chủ, cho nên lời nói của Vương Thủ Triết vẫn là có tác dụng.

Chẳng qua, tiếp nhận thì chấp nhận, thái độ đó thì cười ha ha.

“Nguyên Thủy Thanh Long, đầu tiên chúc mừng ngươi hóa rồng thành công.” Thấy hai linh thú không còn ầm ĩ nữa, gân xanh trên trán Vương Thủ Triết giật giật cuối cùng cũng tiêu tan. Hắn điều chỉnh biểu cảm một chút, cười híp mắt nhìn Tiểu Thanh Long nhỏ bé: “Ngươi còn nhớ không, lúc ký linh khế, ăn được một quả?”

Tiểu Thanh Long sửng sốt, vẻ mặt ngơ ngác gật đầu: “Nhớ chứ, quả kia giòn ngọt ngọt, ăn rất ngon. Ngươi muốn còn thì cung phụng mấy giỏ cho ta, ta giữ lại để ăn từ từ.”

“Quả kia gọi là 【Cửu U Thị Huyết Ma Chủng】, là ta hao phí thời gian rất lâu mới bồi dưỡng ra được. Nếu ngươi thích ăn, ta có thể dành thời gian bồi dưỡng thêm mấy quả, bao gồm ngươi hài lòng.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm trang, khóe miệng lại mang theo một nụ cười ý vị sâu xa.

“Cái này, cái tên quả này nghe, hình như không giống trái cây đứng đắn…” Tiểu Thanh Long chớp đôi mắt to màu vàng óng ngập nước, đáy lòng sinh ra dự cảm không ổn: “Không có độc chứ?”

“Độc, đương nhiên là không có.” Vương Thủ Triết lắc đầu phủ nhận, nhưng không đợi tiểu Thanh Long buông lỏng một hơi, hắn đã kiên nhẫn giải thích, “Nó quý giá ở chỗ “Linh hạch ma chủng” trong thịt quả. Một khi ăn vào bụng, ma chủng sẽ ký sinh ở chỗ sâu trong dạ dày.”

“Tất nhiên, sau đó thì sao…” Con ngươi của Tiểu Thanh Long có chút tan rã, nuốt nước miếng ừng ực một tiếng.

“Sau đó, chỉ cần một ý niệm của ta, linh hạch Ma chủng sẽ mọc rễ nẩy mầm trong túi dạ dày của ngươi, gai ngược mọc đầy trên rễ sẽ đâm vào bụng ngươi.” Vương Thủ Triết biểu lộ sinh động, giống như ngày thường kể chuyện cho bọn nhỏ, sinh động như vẽ tranh, “Chúng nó sẽ hấp thu khí huyết của ngươi, coi đây là chất dinh dưỡng chậm rãi phát triển. Đến lúc đó, ngươi ăn khí huyết càng nhiều, tốc độ sinh trưởng của nó sẽ càng nhanh. Những rễ cây kia giống như xúc tu, sẽ dần dần khuếch tán đến trong mạch máu của ngươi… Trong thân thể của ngươi, sẽ có rễ cây đầy ma chủng linh hạch.”

“Không cần, không cần, nói nữa đi.” Tiểu Thanh Long lơ lửng trên không trung, ánh mắt hoảng sợ, lung la lung lay gần như

muốn ngã vào trong hồ Thâm Thái.

“Theo rễ cây càng dài càng nhiều, ngươi sẽ càng ngày càng thống khổ, ngươi cũng sẽ càng ngày càng đói khát.” Vương Thủ Triết bất vi sở động, tiếp tục nói: “Nếu đói khát kịch liệt thúc đẩy, ngươi sẽ bắt đầu điên cuồng ăn uống, nhưng cho dù ngươi ăn đến sắp vỡ bụng cũng vô dụng.”

“Bởi vì những thực vật kia, toàn bộ sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Cửu U Thị Huyết Ma chủng. Cuối cùng, nó sẽ làm nổ tung thân thể của ngươi, điên cuồng thôn phệ huyết nhục, gân rồng, xương cốt, làn da, còn có lân phiến xinh đẹp kia.”

“Cuối cùng, nó sẽ mọc thành một gốc ma thụ hùng vĩ trên thi thể của ngươi. Ta nghĩ, đến lúc đó nếu như chém nó, dùng gỗ của nó làm ghế nhất định sẽ rất chắc chắn.”

Giọng nói của Vương Thủ Triết giống như tiếng nói của ác ma, miêu tả cảnh tượng khiến người ta sợ hãi.

“Không muốn! Ta không muốn, ta không muốn bị ma chủng hạch ăn hết ~ ô ô ô, thật đáng sợ! Ta không muốn biến thành ghế!” Tiểu Thanh Long bị dọa đến gào khóc lên: “Ngươi là một tên xấu xa! Ta không tin! Ngươi nhất định là đang lừa rồng!”

“Không tin? Vậy cứ thử xem.”

Vương Thủ Triết búng ngón tay “bốp” một cái, giọng nói trầm thấp, giống như đang triệu hoán gì đó thì thầm: “Linh hạch của cửu u Thị Huyết Ma chủng đó, ngươi nghe thấy ta kêu gọi chưa? Thời cơ đã chín muồi, bắt đầu mọc rễ nảy mầm đi.”

Bỗng dưng!

Tiểu Thanh Long trừng mắt, giống như là bị điểm huyệt, toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được, trong bụng có thứ gì đó sống lại, đang nhúc nhích từng chút một, đâm vào bụng nàng, giống như đang cắm rễ trong bụng nàng.

Loại cảm giác này không phải rất thống khổ, nhưng nó giống như là một cái chốt mở, khiến cho nàng bất tri bất giác bắt đầu liên tưởng đến những hình ảnh đáng sợ trong miêu tả của

Vương Thủ Triết, điều này làm cho Tiểu Thanh Long sụp đổ ngay tại chỗ.

Mặt rồng móp méo, râu rồng của nàng rũ xuống, nước mắt không kìm được trào ra hai bên.

Long sinh của Luân gia vừa mới bắt đầu, ô ô ô, chẳng lẽ lại kết thúc thê thảm như vậy sao? Ô ô ô, Luân gia không muốn chết, ô ô ô!

Nàng càng nghĩ càng khóc, càng khóc càng thảm, hơi nước trên bầu trời không ngừng tụ lại, mây đen quay cuồng ở trên không hồ Thâm Thái càng tích càng dày, bất quá một lát đã "Soạt" nổi lên mưa to.

Vương Thủ Triết và Hỏa Hồ lão tổ cứ như vậy yên lặng nhìn nàng khóc rống và phát tiết, ánh mắt đồng tình.

Cho dù là thế giới của người trưởng thành, sụp đổ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Càng đừng nói, tiểu Thanh Long nàng quá nhỏ, còn là một tiểu bảo bảo vừa hóa rồng, không tiếp thu được tàn khốc của thế giới hiện thực cũng là rất bình thường.

Khóc đi khóc đi, khóc rồi sẽ quen và tiếp nhận.

Một lần khóc này, nàng khóc trọn vẹn nửa canh giờ, mưa to chung quanh cũng rơi hơn nửa canh giờ. Cũng may mặt hồ Thâm Thái Hồ rất rộng lớn, nước cũng đủ sâu, nếu không mực nước sợ là tăng lên một mảng lớn.

Loại thần thông thiên phú này của Nguyên Thủy Thanh Long, nếu như bị đày đi An Bắc vệ đi giúp An quận vương trồng cây tạo rừng, ngược lại vẫn có thể xem là một mãnh tướng.

Nhưng vấn đề chủ yếu nhất của An Bắc vệ, thật ra là hàm lượng hơi nước trong không khí quá ít, cho dù tiểu Thanh Long thật sự thi triển thần thông hành vân bố vũ, cũng rất khó có hiệu quả và uy thế này.

Nếu không, với thân phận của An quận vương, muốn mượn một con rồng có thể làm mưa làm gió cũng không phải là không làm được.

Những thế gia đỉnh tiêm lúc trước thử khai phá Đại Hoang Mạc, cũng chưa chắc không có thử qua biện pháp này, chỉ là hơn phân nửa thất bại mà thôi.

Ngoài ra, trải qua một phen quan sát của Vương Thủ Triết, mưa to thần thông này của nàng thật sự chỉ là một trận mưa to tiếp theo mà thôi, lực sát thương không giống với "Huyền Thủy thần thông" của Ly Dao.

"Huyền Thủy thần thông" là chính nhi bát kinh chiến đấu dùng công phạt thần thông, mà Nguyên Thủy Thanh Long Hành Vân Bố Vũ thần thông, càng giống như là dùng để chế tạo hoàn cảnh có lợi.

Nhưng cũng không thể nói thần thông này không lợi hại, mà là phải xem dùng như thế nào. Nếu như ở nơi có hơi nước nồng đậm như Khánh An quận, có thể tập hợp đủ mấy con Nguyên Thủy Thanh Long cùng nhau vân bố vũ mà nói, không chừng có thể đem quận thành Khánh An quận trực tiếp nhấn chìm.

"Người… người… nhà…" Hơn nửa canh giờ sau, con rồng xanh nhỏ khóc mệt rốt cuộc khóc thút thít ngừng khóc, chớp đôi mắt rồng ánh vàng rực rỡ, điềm đạm đáng yêu nhìn Vương Thủ Triết: "Bệnh này của ta còn cứu được không?"

Nàng muốn gọi Vương Thủ Triết là "nhân loại", nhưng lại sợ hắn cảm thấy bị mạo phạm, gọi là Vương Thủ Triết, lại cảm thấy không đủ thân cận, gọi gia chủ đi, lại có chút chán ngán, đành phải lắp bắp kêu gọi.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, hai trăm năm sau ta sẽ lấy nó ra." Vương Thủ Triết xoa đầu rồng của nàng, cười đến vẻ mặt hiền lành: "Tiểu Thanh Long, dã tính của ngươi chưa cởi, ta chỉ có thể cho ngươi thượng Khẩn Cô Chú."

Mệnh môn bị bóp, Tiểu Thanh Long lập tức trở nên nhu thuận nghe lời. Nàng dùng sừng rồng cọ cọ Vương Thủ Triết nói: "Cái gì gọi là Khẩn Cô Chú?"

"Đây là một câu chuyện, sau này từ từ kể cho ngươi nghe. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không xằng bậy, ta đảm bảo sẽ không bắt nạt ngươi." Vương Thủ Triết mang theo rất nhiều đứa bé, Hùng Hài Tử đều đã được chứng kiến, thu thập Hùng Hài Tử đã sớm thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa thu thập xong đứa bé sau đó dỗ dành, cũng là thủ đoạn phong phú, có thể nói là cấp đại sư.

“Vậy thì tốt quá, vốn, ta thích nhất nghe chuyện xưa. Long lão tổ trong Đại Trạch chúng ta, thích nhất kể chuyện xưa với chúng ta nhất.” Trong hốc mắt của Tiểu Thanh Long còn đang rơi lệ, sầu dung cũng đã lập tức tan thành mây khói, vui mừng nói: “Vậy về sau, ta giống như con hồ ly thối kia, đều gọi ngươi là Thủ Triết ca ca đi.”

“Không được không được!” Hỏa Hồ lão tổ tức giận hét lên, mở bốn trảo ra bảo vệ Vương Thủ Triết, “Thủ Triết ca ca” là xưng hô riêng của ta, ngươi phải đổi cái khác.”

Nhìn bộ dáng tức hổn hển của nàng, nếu như Tiểu Thanh Long không đáp ứng, nàng không chừng sẽ liều mạng.

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?” Tiểu Thanh Long có chút phát sầu.

Tuy rằng hiện tại nàng không phải hồ ly, nhưng dù sao vừa mới hóa thành Thanh Long, tích lũy còn chưa đủ, rất nhiều huyết mạch thần thông đều còn chưa vận dụng thuần thục đây. Nếu thật sự đánh nhau, hơn phân nửa nàng còn không phải đối thủ của hồ ly.

“Nếu không, ngươi gọi là “cha” đi.” Hỏa Hồ lão tổ tròng mắt xoay động, đưa ra một chủ ý, “Dù sao Tiểu Thanh Long ngươi tuổi tác cũng không lớn, hơn nữa ta nghe nói chủng tộc các ngươi là từ trong trứng ấp ra, phần lớn không biết cha mẹ ruột là ai, trách đáng thương.”

Cha cũng có thể kêu loạn?

Vương Thủ Triết trợn trắng mắt nhìn Hỏa Hồ lão tổ đang nảy ra chủ ý.

Nói chính ngươi giống như biết cha mẹ là ai vậy.

Hung thú Linh Đài cảnh trước kia ý thức mông muội, làm việc cơ bản đều là dựa vào bản năng, chỉ có sau khi đến Thiên Nhân cảnh, năng lực suy nghĩ mới có thể dần đạt tới tiêu chuẩn không sai biệt lắm với nhân loại, mà ký ức trước đó bình thường đều tương đối mơ hồ, không biết phụ mẫu là ai hoàn toàn là tình huống bình thường.

“Ý kiến hay!”

Tiểu Thanh Long lại không cảm thấy lời nói của Hỏa Hồ lão tổ có vấn đề, ngược lại cảm thấy rất có đạo lý.

Nàng ta cẩn thận nhìn Vương Thủ Triết, còn đưa mũi ngửi ngửi trên người Vương Thủ Triết, đôi mắt vàng càng ngày càng sáng: "Ta ngửi được khí tức viễn cổ trong huyết mạch của ngươi, còn có hương vị đồ đằng. Không tệ không tệ, ta tuyên bố, sau này ngươi sẽ là cha ta."

Bộ dáng vui mừng kia, ngược lại không giống là giả, hẳn là phát ra cao hứng từ nội tâm.

"Được thôi." Vương Thủ Triết rối rắm một chút, lập tức bất đắc dĩ xoa đầu rồng của nàng: "Thật ra ta và Nhược Lam đã lâu không sinh con, nhiều con như vậy cũng không tệ. Như vậy đi, sau này ngươi gọi là "Vương Ly Lung", coi như là con gái nuôi của ta."

Tiểu Thanh Long này tuy rằng kiêu ngạo, tính tình cũng kém, động một chút là thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng tâm tư vẫn rất đơn thuần. Dù sao, dã ngoại lấy thực lực vi tôn, nàng mấy năm nay ngoại trừ ăn, uống, ngủ, còn có đánh nhau, cũng chưa từng trải qua sự tình phức tạp gì, nào giống nhân loại có nhiều ngươi lừa ta gạt như vậy?

Nhận một con Nguyên Thủy Thanh Long huyết mạch rất thuần túy làm nữ nhi, cũng không tính là bôi nhọ cửa nhà Vương thị, còn có thể bảo đảm che chở con cháu Vương thị.

Dù sao, dưới tình huống tu vi giống nhau, tuổi thọ linh thú phổ biến dài hơn nhân loại, chờ sau khi nàng tu luyện đến cửu giai hóa hình, ít nhất còn có thể che chở Vương thị mấy ngàn năm.

"Vương Ly Lung?" Tiểu Thanh Long Vương Ly Lung mừng rỡ không thôi, học theo dáng vẻ của Hỏa Hồ lão tổ bổ nhào vào trong lòng Vương Thủ Triết làm nũng nói: "Cái tên này rất dễ nghe, sau này người ta sẽ gọi là Vương Ly Lung. Phụ thân ơi cha!"

Nghe từng tiếng "cha" kia, trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút xúc động.

Tuy nhiên, tình cảm trước mắt của hai bên chỉ là kiến lập sơ bộ, còn chưa đủ vững chắc, bản thân Ly Lung dã tính chưa thoát, rất nhiều phương thức tư duy càng thiên về dã thú,

Vương Thủ Triết tuyệt đối sẽ không ở giai đoạn hiện tại "Lấy ra" "Cửu U Thị Huyết Ma Chủng" trong bụng nàng.

Cái này vừa cho nàng một cái "Bùng Cô Chú", cũng là một công cụ đốc thúc nàng gia tốc trưởng thành.

Thấy dáng vẻ vô cùng thân thiết của Vương Thủ Triết và Vương Ly Lung, Hỏa Hồ lão tổ lập tức ăn không ngớt.

Nàng lập tức chen Vương Ly Lung sang một bên, làm nũng với Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết ca ca, người ta cũng phải đặt tên. Người ta không muốn bị người ta 'Hỏa Hồ lão tổ' kêu 'Hỏa Hồ lão tổ', bằng không mà gọi là già."

"Vậy ngươi xếp chữ đệm Lạc?" Vương Thủ Triết dò hỏi.

"Vậy sao được chứ ~ bối chữ Lạc không phải thật sự thành muội muội ngươi rồi sao."

Tốt xấu gì Hỏa Hồ lão tổ cũng lăn lộn trong xã hội loài người mấy trăm năm, kiến thức rộng rãi hơn Tiểu Thanh Long Vương Ly Lung, không có mắc lừa.

Nàng lập tức bác bỏ đề nghị của Vương Thủ Triết, sau đó tròng mắt đảo một vòng: "Nói thế nào thì ta cũng có linh khế với Vũ Văn thị, không bằng họ 'Vũ Văn' đi. Thủ Triết ca ca, huynh giúp ta đặt tên đi, lát nữa có thể để người Vũ Văn thị viết tên của ta vào trong dòng chính của Vũ Văn thị tộc phổ. Như vậy, sau khi ta hóa hình, gả đến Vương thị cũng danh chính ngôn thuận hơn."

"Ách…"

Vương Thủ Triết lau mồ hôi, thầm nghĩ kế hoạch của Hỏa Hồ ngươi thật đúng là lâu dài và chu đáo.

Bất quá, chờ nàng hóa hình cửu giai, đó là chuyện của ngày tháng năm nào. Hơn nữa, ta lúc nào đáp ứng muốn cưới nàng?

Hắn thuần thục bỏ qua đề tài mẫn cảm, nghiêm túc đặt tên cho nàng: "Nữ tử Vũ Văn thị không dựa theo bối tự sắp xếp, lông của ngươi đỏ đậm như lửa, đuôi hồ dương tự hoa cái, không bằng gọi là 'Mao Hoa' đi."

"Vũ Văn Mao Hoa? Khó nghe quá." Hỏa Hồ lão tổ chi chi mà líu lưỡi kháng nghị nói: "Xích Ngô, sau này ta sẽ gọi là Vũ

Văn Xích Ký, thuộc về tiểu thư dòng chính Vũ Văn thị, là đích nữ tương lai nhất định sẽ gả cho Vương thị.”

““Xích Ngô” thì ‘Xích Thao’ đi, tuy rằng không bằng ‘Mao Hoa’ dễ nghe, nhưng ta vẫn tôn trọng lựa chọn của ngươi.” Vương Thủ Triết bóp cổ tay thở dài. Ai ~ thật sự là không công tổn thất một cái tên rất hay.

Chuyện hôm nay, mặc dù quá trình có chút trầm bổng chập trùng, nhưng cuối cùng tất cả thuận lợi.

Bây giờ, rốt cuộc Vương thị đã có một sức chiến đấu hoàn toàn thuộc về mình Tử Phủ cảnh.

Cộng thêm bao nhiêu năm qua Vương thị tích lũy nội tình khổng lồ mà sâu không thấy đáy, thế gia Ngũ phẩm bình thường không thể nào là đối thủ của Vương thị.

Điều này cũng khiến trong lòng Vương Thủ Triết thổn thức không thôi.

Không dễ dàng a! Lúc trước Vương thị bấp bênh cỡ nào, chỉ thiếu chút nữa đã rơi ra cửu phẩm, biến thành thế gia bất nhập lưu rồi, lại có thể tuyệt địa lật bàn, từng chút từng chút đi đến bây giờ, tinh tế nghĩ lại, cũng coi như là một kỳ tích khó có thể phục chế gia tộc tầm thường.

Đột nhiên có thêm một nữ nhi, đương nhiên Vương Thủ Triết phải về báo cáo với Liễu Nhược Lam.

Tình huống nhận linh thú trấn tộc làm nhi tử hoặc nữ nhi tuy hiếm thấy, nhưng ở Đại Càn quốc cũng có tiền lệ có thể tìm được. Sau khi Liễu Nhược Lam hiểu rõ tình huống, cũng không phản đối.

Nguyên Thủy Thanh Long và Liễu Nhược Lam cùng thuộc huyết mạch Nguyên Thủy, hai bên vốn dễ dàng sinh ra cảm giác thân cận, sau khi ở chung một lúc, cũng cảm thấy Tiểu Thanh Long Ly Lung rất đáng yêu, nhiều thêm một nữ nhi cũng không tệ lắm.

Huống hồ, nàng và Vương Thủ Triết đều là đại thiên kiêu, với trình độ thức tỉnh huyết mạch của bọn họ, muốn sinh thêm một đứa bé kỳ thật cũng không dễ dàng.

Như thế, một nhà ba người tương kính tương ái lẫn nhau mấy ngày.

Nhưng không tới mấy ngày, tư tưởng dạy học truyền thống của Liễu Nhược Lam lại bắt đầu thức tỉnh, trong lúc rảnh rỗi cầm mấy bài thi Tộc Học cho Vương Ly Lung kiểm tra một chút.

Lúc Vương Ly Lung bị đặt ở trên bàn còn chưa kịp phản ứng, nàng nhìn chằm chằm vào bài thi, vẻ mặt mờ mịt.

Liễu Nhược Lam nhìn qua, ngoan ngoãn, Ly Lung thuần túy chính là một con rồng mù đường.

Vậy sao được?

Con gái của Liễu Nhược Lam nàng sao có thể mù chữ được?

Liễu Nhược Lam vung tay lên, danh sách tộc học của Vương thị lập tức được sắp xếp. Thân là con cái của Vương thị, sao có thể không đến Tộc Học chứ? Cho dù là một con rồng, nên đến trường cũng phải đi học, không thể cả ngày ở nhà không có việc gì làm, chơi bời lêu lổng, phải tranh thủ làm một con rồng có văn hóa.

Sau đó, khi Vương Ly Lung còn đang ngơ ngác, nàng ta đã được đăng ký xong quyển học.

Lúc nghe nói chuyện này, Vương Thủ Triết đều bị chấn kinh.

Để cho một con rồng tới Tộc Học học hành, áp lực đối với các tiên sinh có phải sẽ quá lớn hay không?

Nhưng hắn quả thực không lay chuyển được chấp niệm đốc thúc con cái giáo dục cùng với trưởng thành của nương tử, cuối cùng cuối cùng, hắn vẫn thỏa hiệp.

Hắn chỉ đành nghĩ biện pháp hảo hảo giáo dục Vương Ly Lung một chút, để nàng thề, ở bên trong Tộc Học không cho phép ẩu đả, không cho phép ỷ vào thực lực ức hiếp đồng học, càng không cho phép hiện ra nguyên thủy thanh long chân thân. Nếu làm loạn, không thể thiếu được phải bị đánh.

Cuối cùng.

Vương Thủ Triết còn cho thêm một đạo bảo đảm, để chắt trai Vương An Nghiệp và Vương Ly Lung đi học. Tuy An Nghiệp

mới mười tuổi, nhưng đã tương đối chín chắn ổn trọng, có nó thì sẽ không xảy ra đại loạn.

Cứ như vậy, liền xuất hiện cảnh tượng phía sau.

Sáng sớm.

Trên bến tàu hậu viện chủ trạch Vương thị.

Vương An Nghiệp một thân trang phục công tử quý phái cõng túi sách nhỏ của mình, rất bình tĩnh mang theo một tiểu Thanh Long Vương Ly Lung dài nửa trượng, đằng vân giá vũ xuất hiện bên cạnh bến tàu.

Tuy nàng là một con rồng, nhưng Liễu Nhược Lam vẫn tự tay may cho nàng một chiếc váy mới xinh đẹp, cùng với một gói sách lớn màu hồng phấn, bên trong căng phồng đều là các loại linh thực.

Dùng lý niệm của nàng mà nói, ngày đầu tiên đi học, chủ yếu lấy thích ứng làm chủ, chuẩn bị thêm chút linh thực trợ giúp các học sinh tạo thành một phần, có thể giúp nàng nhanh chóng dung nhập vào tập thể.

Cảm giác được khí tức của Vương An Nghiệp, Nguyên Thủy Linh Quy lớn hơn so với kiệu xe ngựa còn chậm rãi nổi lên mặt nước, vui sướng dùng đầu cọ cọ vào ngực Vương An Nghiệp.

Nhiều năm qua, nó chở nhiều tiểu thư và công tử đến trường như vậy, người nó thích nhất vẫn là Vương An Nghiệp.

Nguyên nhân không có gì khác, Thất tiểu công tử quá giàu có, một chút khen thưởng hắn tiện tay, sẽ thường xuyên vượt qua nó một tháng phụng dưỡng. Ai mà không thích tiểu công tử có tiền lại lớn lên xinh đẹp chứ?

Bao gồm cả Vương Ly Lung cũng rất thích hắn.

Nhìn thấy Nguyên Thủy Linh Quy thân thể béo béo, đôi mắt màu vàng của Vương Ly Lung sáng ngời, nhất thời nước miếng cũng chảy ra.

Nàng có chút ngượng ngùng nói: “An Nghiệp ca ca, lần đầu tiên chúng ta cùng nhau lên Tộc Học, huynh hãy chuẩn bị bữa sáng phong phú cho muội, Ly Lung thật là hạnh phúc hạnh phúc.”

“Ta không phải ca ca của ngài. Ly Lung cô nãi nãi, ngài gọi ta An Nghiệp là được.” Vương An Nghiệp đã quên mất mình đã sửa lại câu xưng hô lần đầu của Vương Ly Lung, sau đó bỗng nhiên cảm giác không đúng: “Đợi đã, bữa sáng?”

Hắn có chút khó hiểu. Hắn nào có chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho Vương Ly Lung?

Nguyên Thủy Linh Quy đáng thương, giờ phút này đã sớm sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, ngay cả động cũng không dám động một chút. Long, Long, Long…

Lão quy ta, mệnh thôi rồi.

…

Chương 29: Vương thị mở rộng địa bàn! Quyền thần hoặc xưng đế chi lộ?

…

Trong nháy mắt này, Nguyên Thủy Linh Quy nặn ra vài giọt nước mắt bi thương.

Thân là một đầu Nguyên Thủy Linh Quy huyết mạch bình thường, nó cũng từng có rất nhiều thời khắc sáng chói.

Thí dụ như nó từng theo gia tộc tham dự quyết chiến mấu chốt, cũng lập được công huân, cũng từng làm vật giao thông, chở chủ mẫu chạy trốn hiểm cảnh ở vực ngoại, hơn nữa nhiều lần làm vật dẫn, chinh chiến tứ phương, uy phong vô song.

Thậm chí nó còn đoạt lấy vũ khí pháp bảo của kẻ địch lớn nhất Vương thị năm đó, lập chiến công hiển hách cho Vương thị.

Đương nhiên nó cũng biết, theo thực lực tổng thể gia tộc không ngừng tăng trưởng, ngày càng nội quyển, chút thực lực này của nó đã không đủ nhìn.

Bởi vậy nó vẫn luôn cẩn trọng đảm đương vật chở, hầu hạ hết tiểu thư cùng thiếu gia một đời lại một thế hệ. Nhìn những tiểu thư thiếu gia kia, mỗi ngày lớn lên trên lưng nó, cũng dần dần trở thành một phương đại lão dậm chân chấn thiên hạ.

Mỗi lần nghĩ đến giờ khắc này, trong lòng Nguyên Thủy Linh quy không đề cập tới sự kiêu ngạo và thỏa mãn cỡ nào. Giống như nhìn bọn nhỏ của mình, cả đám đều vỗ cánh bay cao, ngao du phía chân trời.

Nhưng bây giờ nó đã sắp xuống dốc, trở thành bữa sáng của linh thú trấn tộc đời tiếp theo sao?

Loại cạnh tranh thiên phú này quá tàn nhẫn, quá thực tế.

Ô ô! Lão quy ta chẳng phải là ăn nhiều một chút, lớn lên hơi mập sao? Sau này ta chủ động giảm bớt khẩu phần lương thực mỗi ngày còn không được sao?

Lão quy tội nghiệp nhìn Vương An Nghiệp, Thất tiểu thiếu gia, ngài ngàn vạn lần phải làm chủ cho lão quy ta.

“Dừng tay.” Vương An Nghiệp ngày thường rất tôn trọng lão Quy, lúc này chắn trước mặt Nguyên Thủy Linh Quy: “Bà cô Ly Lung, lão quy gia gia là linh thú trấn tộc của Vương thị chúng ta, không phải bữa sáng của ngài.”

“Linh thú trấn tộc?” Một con rồng nhỏ hình dáng Vương Ly Lung ngẩn người, nhưng ngay lập tức cười ha ha, râu rồng bay lên nói, “Loại Nguyên Thủy Linh Quy huyết mạch nông cạn này, thế mà cũng xứng trở thành linh thú trấn tộc của Vương thị chúng ta?”

“Sau này có bổn tiểu thư trấn thủ Vương thị, sẽ không cần loại linh thú cấp thấp này nữa. Phì Quy ơi Phì Quy, ngươi hãy ngoan ngoãn trở thành bữa sáng của bổn tiểu thư đi.” Dứt lời, nàng giương nanh múa vuốt, một cỗ uy áp Thanh Long mênh mông hướng Nguyên Thủy Linh Quy trấn áp.

Nguyên Thủy Linh quy bị dọa đến cả người run rẩy, nước mắt cũng bị dọa ra.

“Thái gia gia nói rồi, không cho phép ngươi tùy ý hiện hình, ngươi sẽ làm rách y phục mà thái nãi nãi đưa cho.” Ánh mắt Vương An Nghiệp run lên, bấm kiếm quyết: “Bà cô Ly Lung, ngươi dừng lại cho ta.”

“Ông!”

Một tiếng kiếm rung vang lên, linh kiếm thần thông cổ xưa mà dày nặng kích động bay lên, kiếm ý hùng hậu tang thương bùng lên, bao phủ Vương Ly Lung.

Trong lúc lờ mờ, còn có thể nhìn thấy một hư ảnh nam tử râu tóc bạc trắng, áo trắng bồng bềnh như ẩn như hiện, hắn trầm giọng nói: “Tiểu Thanh Long, Nghiệp nhi để ngươi dừng lại.”

Chỉ dựa vào thực lực của Vương An Nghiệp căn bản không khu động được một phần vạn uy lực của năm tháng. Bây giờ “năm tháng” dựa vào năng lượng tích lũy của “Khí linh” Cơ Vô Trần, ngược lại có thể miễn cưỡng khu động, nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Chỉ khi Vương An Nghiệp tu luyện đến Thần Thông cảnh mới là lúc linh bảo Thần Thông chân chính thể hiện phong thái.

Nhưng dù vậy, dựa vào sự giúp đỡ của Cơ Vô Trần, tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường đã có thể đối kháng một chút.

Vương Ly Lung chớp chớp long nhãn, tò mò nhìn "năm tháng": "Kiếm biết nói chuyện, ngươi chính là nói trong câu chuyện của Long lão tổ, vũ khí thần thông linh bảo rất lợi hại trong loài người phải không? Không ngờ An Nghiệp ca ca thoạt nhìn yếu kém, lại còn có linh bảo thần thông."

"Gọi ta là An Nghiệp… bà cô." Vương An Nghiệp đau đầu một trận.

Huyền Vũ thế gia rất chú trọng bối phận, mặc dù hắn là đích trưởng mạch của Vương thị, nhưng cũng không thể tùy ý làm loạn bối phận.

Thái gia gia lo lắng quả nhiên có đạo lý, tính hoang dã trên người Ly Lung Cô nãi nãi chưa thoát, không ai nhìn chằm chằm trời biết sẽ xảy ra chuyện gì hỗn loạn. Nhưng Ly Lung nãi nãi hung mãnh như vậy, Vương An Nghiệp phụ trách chăm sóc, áp lực quả thực có chút lớn.

"Nhưng An Nghiệp ngươi còn quá trẻ, căn bản không biết sự đáng sợ của đại yêu thất giai." Khí thế trên người Vương Ly Lung biến đổi, hung uy cuồn cuộn dâng lên: "Chỉ dựa vào thanh kiếm nát này đã muốn trấn áp Nguyên Thủy Thanh Long đường đường của ta, sao có thể? Gào hu."

Bộ dáng kia ngược lại hung hãn vô cùng, chỉ là phối hợp với váy nhỏ xinh đẹp cùng túi sách hồng nhạt kia, nhìn thế nào đều là ngốc manh manh ngốc nghếch.

Thật ra, nàng cũng rất thích cái váy này, không những xinh đẹp, mà còn là mẫu thân từng đường từng mũi kim tự mình may cho nàng.

Là một đầu Nguyên Thủy Thanh Long dã trường hoang dã, ngoại trừ ngẫu nhiên đi nghe Long lão tổ kể chuyện xưa ra, nơi nào hưởng thụ qua thân tình ấm áp như thế.

Bởi vậy, Vương Ly Lung rất cố gắng khắc chế hiện ra nguyên hình, chỉ sợ váy này bị hủy.

"Cô nãi nãi, chúng ta đừng chơi nữa." Vương An Nghiệp thấy dáng vẻ "Siêu hung siêu cấp" của nàng, lập tức nhịn không được mà muốn bật cười, lại phải vất vả làm ra bộ dáng nghiêm

túc, “Thái tổ phụ từng có dặn dò, nếu là cô nãi nãi làm loạn, sẽ muốn ta niệm chống bụng.”

“Nâng bụng chú?” Vương Ly Lung rùng mình, mắt rồng chớp chớp: “Có phải thứ giống như Khẩn Cô Chú không?”

Trong mấy ngày ấm áp này, lúc phụ từ nữ hiếu thảo, Vương Thủ Triết đã bổ sung cho nàng không ít câu chuyện. Trong nhà không có một đứa bé, có thể tránh được vận mệnh được kể chuyện xưa.

“Không sai, thái gia gia nói ta chỉ cần niệm chú, bụng của cô nãi nãi sẽ bị nứt ra.” Ánh mắt tinh khiết của Vương An Nghiệp vô cùng, tò mò nhìn Vương Ly Lung: “Thật ra ta cũng rất tò mò, hay là chúng ta thử xem?”

Thử xem?

Thử xem tên quỷ chết tiệt nhà ngươi!

Ô ô! Phụ thân lại dạy cho tiểu An Nghiệp chống bụng, quá đáng ghét, vậy về sau nàng ta còn xưng bá Tộc Học như thế nào?

Vương Ly Lung nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó.

Trong lòng oán thầm, đồng thời lập tức thu liễm khí thế “ăn thịt người”, biến thành một bộ dáng cả người lẫn vật vô hại, mây bay lượn đến bên cạnh Vương An Nghiệp, cọ qua cọ lại nói: “An Nghiệp ca ca, bộ dáng vừa rồi của ta có hung hay không? Kỳ thật, chính là người ta đang nói đùa với huynh đó, nơi này có khô thịt linh ngưu tam giai, đưa huynh nếm thử mùi vị.”

Nàng ta tràn đầy không nỡ đưa ra khối linh thực mình thích nhất, còn là một khối rất lớn.

Đó là mẫu thân nhét vào trong túi sách của nàng, nói là vạn nhất cùng các bạn học phát sinh xung đột, có thể dùng đến đánh thành một mảnh. Hẳn là dùng như vậy a?

“Cảm ơn cô nãi nãi, ta đã dùng xong bữa sáng rồi.” Vương An Nghiệp thấy nàng ta chịu thua, cũng thu hồi linh kiếm Thần Thông “năm tháng”, bình tĩnh nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta phải nhanh chóng đến Tộc Học. Nếu đến muộn, tiên sinh sẽ làm lòng bàn tay đấy.”

Bởi vì vấn đề thể chế, tiên sinh Tộc Học ở trong Tộc Học có quyền uy rất lớn. Không quan tâm ngươi là đích tôn của trưởng tử Vương thị, hay là con cái của tá điền nào đó, đều sẽ đối xử bình đẳng, người nên phạt đều sẽ phạt, người nên đánh cũng sẽ không nương tay.

Hơn nữa, bọn họ còn có thể đi tìm tộc trưởng thái gia gia "Cáo ngự trạng".

Kiểu siêu cấp nghịch ngợm gây sự như cô cô, đối đầu với tiên sinh Tộc Học khắp nơi, còn không phải bị "một tờ đơn kiện" lật đổ sao?

Nhưng Vương An Nghiệp lại rất theo khuôn phép trong Tộc Học, chẳng những học tập tốt, tướng mạo tốt, còn là một tiểu công tử xử sự ôn nhuận như ngọc, phong độ nhanh nhẹn trong mắt nữ đồng học, còn là bảo bối trong lòng bàn tay các tiên sinh.

"Biết rồi biết rồi, ta đã sốt ruột muốn đi tộc học rồi." Vương Ly Lung chẳng hề để ý run run chòm râu.

Kỳ thật, Vương Ly Lung cũng rất thích Vương An Nghiệp, người con trai có tuổi tác tương đương với nàng, khí tức trên người rất tinh khiết rất rực rỡ. Bằng không, với tính tình của nàng, thật đúng là chưa chắc sẽ nể mặt Vương An Nghiệp.

Trong lúc nói chuyện, Vương An Nghiệp liền mang theo Vương Ly Lung bước lên mai rùa của Nguyên Thủy Linh Quy, cũng móc ra chút linh thực đút cho lão quy nói: "Linh quy gia gia, ngài đừng để ý, kỳ thật bà cô Ly Lung đang nói đùa với ngài đấy."

"Đúng vậy đúng vậy, nói đùa thôi."

Vương Ly Lung nhìn Nguyên Thủy Linh quy béo ục ịch dưới thân, không ngừng vụng trộm nuốt nước miếng.

Rốt cuộc là linh thú gia dưỡng, chính là to mọng. Nhìn thịt trên đùi, phồng lên đến mức đều sắp không rút về được mai rùa rồi, thật muốn nếm thử một miếng a.

Trong đầm lầy những con linh quy kia, từng con tinh ranh giống như khỉ con, khó bắt không nói, thịt vừa già vừa củi, nào có con này mập như vậy? Chỉ đáng tiếc, cho dù béo nữa, cũng không thể ăn.

Sau khi được hưởng thụ sự ấm áp của cuộc sống gia đình sơ bộ, Vương Ly Lung hiện giờ cũng đã bước đầu học xong hai chữ "cố kỵ", bởi vì cái gọi là "Tùy hứng nhất thời, hậu quả rất nghiêm trọng".

Ai! Làm trấn tộc linh thú thật là phiền toái, cái này cũng không thể làm, vậy cũng không thể ăn.

Vương Ly Lung liếm liếm môi, chỉ tưởng tượng đến cảm giác tươi non của Nguyên Thủy Linh Quy, cũng đã thèm muốn đến không nhịn được rồi. Được rồi ~ ăn miếng thịt bò khô giải thèm đi!

"Két.. Cọt kẹt."

Vương Ly Lung đem thịt bò khô trong tay nhét vào trong miệng, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Linh quy, ăn từng miếng một ngon ngọt.

Nguyên Thủy Linh Quy đáng thương bị dọa đến hồn đều sắp không còn.

Nghe tiếng nhai nuốt trong trẻo kia, cảm thụ được ánh mắt như muốn xé xương róc thịt của thiên địch trên lưng mình, ngay cả bắp chân nó cũng đang run rẩy, ngay cả thịt khô linh thực mỹ vị thích nhất cũng không thơm.

Quá, thật là đáng sợ!

Nó nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình có một ngày sẽ bị người khác lấy ra nhìn chằm chằm vào cơm. Có tiểu tổ tông này ở đây, mình sau này, sợ là đều phải nơm nớp lo sợ qua rồi.

Thật vất vả nơm nớp lo sợ đưa Thất tiểu thiếu gia cùng tiểu tổ tông kia đến bến tàu bên ngoài Tộc Học, Nguyên Thủy Linh Quy lập tức chạy trốn cũng như chui vào trong nước sâu, đem mình chôn vào trong nước bùn, hơn nửa ngày cũng không đi ra.

…

Tộc Học hôm nay nhất định sẽ không thái bình.

Cho dù trưởng lão Tộc Học Viện tới các tiên sinh đã sớm biết có một con rồng tới học, hơn nữa còn phải nghiên cứu làm thế nào mới khiến nàng cảm nhận được sự quan tâm của Tộc Học như gió xuân, nhưng khi chân chính nhìn thấy con rồng mặc

váy xinh đẹp kia, các tiên sinh vẫn sợ tới mức hít thở không thông.

Nghe nói, nàng tên là Vương Ly Lung, hơn nữa còn là con gái nuôi của vợ chồng gia chủ Vương thị. Các tiên sinh tộc học nhớ lại phương án nghiên cứu trước đó, đồng thời trong lòng cũng vô hạn cảm khái, hai vợ chồng tộc trưởng thật biết chơi đùa, có phải ghét bỏ công việc của bọn họ quá thoải mái hay không, cố ý cho bọn họ một chút kích thích…

Phải biết rằng, những đứa trẻ đích mạch của Vương thị, tính cách từ trước đến nay đều là hai loại cực đoan, hoặc là ngoan ngoãn nghe lời đến tận cùng, hoặc là nghịch ngợm gây sự đến cực hạn. Hy vọng con rồng này đi theo con đường thứ nhất.

Nhưng mà chỉ sau thời gian một nén nhang, các tiên sinh đã tuyệt vọng.

Đích dưỡng nữ gọi là "Vương Ly Lung" này, tuyệt đối là khiêu chiến lớn nhất cho đến nay của Tộc Học. Người ta ngồi, nàng cứ muốn bay, tiên sinh phê bình nàng vài câu, đã bị nàng phun một mặt nước vào mặt, lúc nàng đi ra phạt đứng, nàng thế mà giương nanh múa vuốt tuyên bố muốn ăn tươi tiên sinh…

Lúc ăn cơm trưa, nàng đoạt năm phần cơm trưa của bạn học, làm hại bọn họ đều không thể ăn no.

Cả buổi chiều, nàng trước sau uy hiếp vơ vét mười lăm người bạn học, cướp đi đại đồng và hạt bẫy của bọn họ, cũng bởi vì trong lúc vô tình nàng nghe nói những đồ ăn vặt có thể dùng để mua các loại mỹ vị kia.

Đương nhiên, cuối cùng số tiền kia nàng cũng không có tiêu ra ngoài, bởi vì nàng phát hiện trực tiếp đoạt bộ bán nhỏ Tộc Học, càng thêm đơn giản thuận tiện.

Vương An Nghiệp đáng thương gần như cả ngày đều không thể yên tĩnh, chỉ có thể không ngừng đi theo phía sau mông nàng thu thập tàn cuộc, gánh vác gánh nặng sinh hoạt mà tuổi còn nhỏ như hắn không nên gánh vác.

Điều này khiến các tiên sinh trong tộc học đều nhịn không được sinh lòng hoài nghi, cảm thấy đây có phải là Vương thị chủ mẫu đang cố ý trả thù hay không. Vì chuyện cháu gái

Vương Anh Tuyền của bà ta bị đánh, đến đây trả thù tiên sinh Tộc Học.

…

Tạm thời không đề cập đến cuộc sống hạnh phúc của Vương Ly Lung trong Tộc Học.

Vương thị khai phá ở ngoại vực cũng đang thúc đẩy đâu vào đấy. Lấy 【Tân An trấn】 làm tâm viên, phạm vi một ngàn năm trăm dặm chung quanh thuộc khu vực khai phá trọng điểm.

Trong khu vực rộng lớn này, Vương thị đã thể hiện dã tâm đầy đủ.

Khu vực này vô cùng rộng lớn, một khi ăn một miếng này, ước chừng có thể dung nạp từ ba đến bốn vệ thành, điều này sẽ khiến nội tình của Vương thị to ra gấp mấy lần, đến lúc đó, tuy Vương thị vẫn là lục phẩm, nội tình thâm hậu, nhưng lại vượt xa thế gia ngũ phẩm bình thường.

Nhưng với khẩu vị của Vương thị, muốn ăn một mảnh đất lớn như vậy cũng có chút khó khăn. Vấn đề chủ yếu nhất trong đó, cũng không phải là cái gì khác, mà là nhân khẩu.

Bây giờ số lượng tộc nhân đích mạch và trực mạch của Vương thị đã có một trăm mấy chục người, nhưng trong đó có không ít là gia quyến cưới về và một số lớn Hùng Hài Tử.

Lực lượng trung kiên chân chính có thể một mình đảm đương một phương vẫn như cũ là giật gấu vá vai.

Bởi vậy Vương thị tuân theo sách lược nhất quán, lôi kéo thành viên đoàn kết liên minh thông gia tiến hành liên hợp khai phá, làm như vậy vừa có thể chia rẽ đầu tư, đẩy nhanh tiến độ khai phá, cũng có thể trợ giúp gia tộc thông gia liên minh, để cho bọn họ đi về hướng phát triển nhanh.

Thế giới này rất lớn, Vương thị căn bản không cần ăn một mình. Mà sự lớn mạnh và cường thịnh của liên minh thông gia, trong tương lai cũng sẽ mang lại lợi ích cực lớn cho Vương thị.

Mà tư tưởng chiến lược "có cơm cùng nhau ăn" này của Vương Thủ Triết cũng được liên minh thông gia nhất trí ủng

hộ.

Liên minh thông gia nhiều năm, quan hệ huyết thống với nhau đã sớm thập phần thâm hậu, có thể nói là “trong ngươi có ta có ngươi”, mà đây chính là bảo chứng tốt nhất để duy trì lợi ích chung.

Cũng chính vì như thế, bây giờ danh vọng của sáu vệ phía Nam, Vương Thủ Triết đã như mặt trời ban trưa, gần như đạt đến tình trạng một tay che trời.

Mà ngoại trừ đại khai phá khí thế ngất trời, còn có một đội ngũ tinh anh, đã xâm nhập vào bên trong ngoại vực cách Bình An trấn mấy ngàn dặm.

Nhân số đội ngũ không nhiều lắm, chỉ có hơn hai mươi người, trong đó gia tướng Linh Đài cảnh cùng với Linh Đài cảnh đến lịch luyện trong tộc nhân Vương thị đã chiếm đến mười sáu người.

Trong đó có một nữ tướng chủ động xin đi theo, nàng tên Âu Dương Mộ Thu, chính là cháu gái của Âu Dương Tuấn Ngạn đi theo Vương Lạc Thu sớm nhất.

Nàng vốn chỉ có tư chất hạ phẩm Giáp đẳng, nhưng năm đó khi gia gia Âu Dương Tuấn Ngạn qua năm mươi đại thọ, may mắn gặp được Vương Lạc Thu đến thăm, liền bị nàng ghi tạc trong lòng.

Sau đó nàng vào Vương thị Tộc Học học, thành tích vẫn luôn không tệ, thông qua cố gắng, cuối cùng thành công thông qua khảo hạch gia nhập vào trong đội ngũ gia tướng Vương thị. Năm nàng mười tám tuổi, Vương Lạc Thu niệm tình cũ dùng danh nghĩa cá nhân đưa cho nàng một viên Tẩy Tủy Đan, giúp nàng nhất cử đột phá huyết mạch gông cùm xiềng xích, đạt tới tư chất trung phẩm Bính đẳng.

Đến đây, vận mệnh của Âu Dương Mộ Thu cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Tư chất Bính đẳng Trung Phẩm, làm cho nàng ở trong đông đảo gia tướng trổ hết tài năng, dựa vào công tác cẩn trọng cùng cố gắng, tốc độ thăng cấp của nàng phi thường nhanh, rốt cục ở năm ba mươi tám tuổi sớm dự chi một quả Thiên Linh Đan, đột phá thành tu sĩ Linh Đài cảnh.

Từ nhỏ nàng đã nghe câu chuyện Lạc Thu lớn lên, trong tên lại có ý hàm đặc thù, hơn nữa còn nhận ân huệ lớn hơn Lạc Thu, bởi vậy, Âu Dương Mộ Thu sùng bái Lạc Thu có thể nói là vô cùng cuồng nhiệt.

Lần khai thác Thần Võ tuyến ngoại vực này, sáng sớm đã định ra do Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu dẫn đội. Sau khi Âu Dương Mộ Thu nghe nói, liền chủ động xin gia nhập vào trong đội ngũ, cũng chỉ là vì có thể có cơ hội đi theo Lạc Thu mà thôi.

Thâm nhập ngoại vực chính là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Cho dù Vương Tông Xương đã dẫn đầu thăm dò một lần, cũng có nguy hiểm khá lớn.

Nhưng đoạn đường này đi tới, lại vô cùng thuận lợi, ở trong tay hai người thiên kiêu Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh của Học Cung, đừng nói từng con hung thú tứ giai kia, cho dù là hung thú ngũ giai, dưới sự liên thủ của hai nàng, thường thường đều chống đỡ không nổi nửa nén hương liền đi đời nhà ma.

Chỉ từ tư chất và tuổi tác và tu vi mà nói, Lạc Thu và Lạc Tĩnh kỳ thật không khác gì Vương An Nam của Đại Càn Vương thị. Nhưng đừng quên, các nàng từng lén lút đi chiến trường ngoại vực chém giết.

Thực lực, căn bản không phải thế hệ trẻ tuổi chưa từng thấy máu trong đế đô, không trải qua thực chiến tàn khốc giày vò.

Không chút khách khí nói, hai người các nàng vô luận là ai đi đế đô, trong mười đại thanh niên kiệt xuất ngoại trừ đại thiên kiêu Ngô Chí Hành ra, các nàng còn lại toàn bộ đều có thể đánh xuyên qua.

Vương Lạc Thu vừa mới dùng hình thức bạo lực, một quyền đánh bể đầu của một con hung thú tứ giai, giống như phủi đi một lớp bụi nhẹ nhõm.

Nàng đứng chắp tay, chiến y huyền vũ màu vàng nhạt theo gió phiêu lãng, sắc mặt bình tĩnh ngắm nhìn phương xa, phảng phất lâm vào trầm tư.

Âu Dương Mộ Thu vừa thu thập chiến lợi phẩm, vừa vụng trộm nhìn dáng vẻ anh tư của Vương Lạc Thu, thỉnh thoảng

còn đỏ mặt một chút.

Nếu như có thể luôn đi theo Lạc Thu tiểu thư, vậy thì hạnh phúc cỡ nào?

Nhưng nàng lại không biết, lúc này tất cả tâm tư của Vương Lạc Thu đều đã sớm đả thông con đường Thần Võ tập huấn này.

Lúc trước trong doanh tân binh kia có thứ tốt như dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp, trong điểm tập huấn của Thần Vũ quân lần này, nói không chừng cũng sẽ có thứ tốt có thể cải thiện tư chất huyết mạch. Nếu như có thể có được, tư chất huyết mạch của nàng nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.

Nàng đã nóng lòng muốn đi vào điểm tập huấn, tìm kiếm cơ hội trở thành đại thiên kiêu.

Đợi sau khi nàng trở thành đại thiên kiêu, chuyện đầu tiên nàng phải làm chính là đi Quy Long Thành, đánh xuyên qua bảng "Thập đại thanh niên kiệt xuất" Quy Long Thành.

Sau đó xem thử Long Xương đại đế kia lại có mấy phần năng lực, có thể trở thành tham khảo trên con đường của chính mình hay không.

Vừa nghĩ đến đây, nội tâm của Vương Lạc Thu liền bùng cháy.

…

Thời gian trôi mau.

Thời gian mấy tháng thoáng một cái đã qua, bất tri bất giác, lại nghênh đón một cái mùa đông đi xuân tới.

Dưới sự trợ giúp của Vương thị, mấy tháng nay An Bắc Vệ phát triển vô cùng thuận lợi, khắp nơi đều là một màu xanh um tươi tốt.

Tuy lực hiệu triệu của An quận vương kém xa Khang quận vương, nhưng thân là đại thiên kiêu hoàng thất, hơn nữa còn là một chuẩn đế tử có tư cách tranh đoạt đế vị, chỉ cần can thiệp vào cờ xí, vẫn có thể chiêu mộ được không ít nhân tài.

Nếu chỉ là thu nạp dân chúng di chuyển, chỉ cần hắn một tiếng kêu gọi, tự nhiên có thể hấp dẫn không ít bình dân đến đây

khai hoang, trong đó thậm chí không thiếu có Bát Cửu phẩm, thậm chí là phân chi thế gia Thất phẩm.

Mà theo nhân khẩu cuồn cuộn không ngừng di chuyển vào, cũng mang đến lượng lớn năng lực lao động, từng mảng lớn đất cát bị khai hoang ra.

Hạt giống chất lượng tốt mà Vương thị mang đến cũng đều được gieo xuống, cũng thành công thích ứng với đất cát của An Bắc vệ, lớn lên không tệ.

An Bắc vệ, đã càng ngày càng có dáng vẻ rồi.

Mắt thấy "quốc gia lý tưởng" của mình đang thực hiện từng chút từng chút một, khoảng thời gian này An quận vương quả thực giống như đang sống ở trong mộng, cả người đều bay bổng.

Dưới sự hưng phấn, hắn gần như cả ngày đều ở cùng một chỗ với một đám nhân tài kỹ thuật trồng trọt như Vương Tông An, đề tài thảo luận, cũng vĩnh viễn xoay quanh bước tiếp theo nên quy hoạch thủy lợi như thế nào, trân châu mễ và siêng năng như thế nào mới có thể lợi dụng không gian hữu hiệu hơn, Ngọc Tinh Bồ Đào còn có bộ đồ bón phân tốt hơn hay không, cùng với quy mô hoá thi hành công nghệ rượu của Ngọc Tinh Bồ Đào. vân vân… đủ loại chuyện như vậy.

Một đám kỹ thuật nhân tài cùng nghiên cứu kỹ thuật, mất ăn mất ngủ là chuyện bình thường, bọn họ thường nghiên cứu từ buổi sáng đến buổi tối, chớp mắt một cái đã lại tới buổi sáng, có đôi khi ngay cả cơm cũng quên ăn.

Tóm lại, đám nam nhân đều tràn đầy nhiệt tình.

Chỉ có quận vương phi Công Dã Thanh Nhụy đã phòng trống mấy tháng.

Ngày hôm đó, thị nữ Cầm Nhi vội vàng quay về.

Sắc mặt Công Dã Thanh Nhụy vui vẻ, nắm lấy nàng chờ mong hỏi: "Cầm nhi, tình huống như thế nào? Ta nghe nói bản vẽ thủy lợi của quận vương điện hạ đã quy hoạch gần xong, lần này hắn nên về nhà nghỉ ngơi mấy ngày rồi chứ?"

Cầm nhi thu mình hành lễ, cung kính bẩm báo nói: "Khởi bẩm Vương phi, Quận vương điện hạ nói. Hắn hôm nay muốn cùng

Tông An thiếu tộc trưởng ngủ say, ngay đêm đó thảo luận một chút làm thế nào đả thông phương pháp tiêu thụ Ngọc Tinh Bồ Đào.

Quận vương nói những lời kia, Cầm Nhi căn bản nghe không hiểu, chỉ có thể thành thành thật thật thuật lại một lần.

"Mánh nặng mà ngủ? Con chó kia… Hừ!" Công Dã Thanh Nhụy không tức giận đến ngất đi, "Ngày hôm nay còn có thể qua được hay không? Quân nhi đâu? Gọi Quân nhi tới, mang lão thái tử về nhà cho bổn vương phi."

"Điều này… Khởi bẩm Vương phi, Tiểu Quận vương đang ở trong tiểu viện của Tông An thiếu tộc trưởng. Hắn nói, với thương hiệu mà Tông An thiếu tộc trưởng nói hắn rất hứng thú, cũng muốn cùng nhau nghiên cứu…" Cầm Nhi yếu ớt trả lời.

"Xoẹt…"

Công Dã Thanh Nhụy hít một hơi lạnh, ôm ngực suýt chút nữa thở không nổi, thật sự hôn mê.

Quân nhi của bà ta, con trai lớn luôn nghe lời nhất của bà ta, thế mà cũng thua? Cả nhà nàng ta đều dán hết vào Vương thị rồi?

Rốt cuộc Vương thị đã cho bọn họ uống thuốc mê gì, tại sao một hai người, tất cả đều bị mê đến đầu óc choáng váng, ngay cả nhà cũng không về? Cuộc sống này, còn có thể sống sao?

…

Lại mấy ngày sau.

Một thị nữ tướng mạo bình thường đi vào thư phòng của Vương Tông An, lễ bái nói: "Thuộc hạ bái kiến Thiếu tiên chủ điện hạ."

Thiếu tiên chủ điện hạ.

Cho dù đã nghe qua xưng hô này rất nhiều lần, suy nghĩ của Vương Tông An vẫn có chút hoảng hốt. Phụ thân đại nhân, rốt cuộc là đang âm thầm thành lập một tổ chức đáng sợ, kỳ quái như thế nào?

Tương lai này, rốt cuộc là muốn quyền khuynh triều dã? Hay là muốn lập quốc xưng đế?

Mà Vương Tông An hắn, cũng từ thiếu tộc trưởng trở thành thiếu tiên chủ… chẳng lẽ, tương lai còn phải làm thiếu đế tử sao?

“Nói đi, phụ thân ta…” Vương Tông An mở miệng nói.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã bị thị nữ kia dùng khẩu khí cuồng nhiệt ngắt lời: “Thiếu chủ xin nói cẩn thận, đó là Tiên chủ bệ hạ.”

“Được rồi, Tiên chủ bệ hạ ngài ấy có gì phân phó?” Vương Tông An đã không phải lần đầu tiên tiếp xúc với Quần Tiên Điện, nhưng cho tới nay vẫn rất không thích ứng… Sự cuồng nhiệt của các nàng.

“Vì tránh tai mắt của người khác, Tiên chủ bệ hạ đã gửi đến một câu. Hắn nói, có thể bắt đầu bước thứ hai rồi.”

“Bước thứ hai sao?” Ánh mắt Vương Tông An ngưng trọng một chút, lập tức gật đầu, “Ta biết rồi, ngươi lui ra đi.”

“Vâng, Thiếu tiên chủ điện hạ.”

Thị nữ lặng lẽ lui lại.

Rất nhanh, nàng liền biến mất ở trong quận vương phủ, giống như là một giọt nước muối dung nhập vào trong biển rộng, biến mất không còn tung tích.

Mà Vương Tông An thì đứng chắp tay trong thư phòng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Rốt cuộc, đến phiên thiếu tộc trưởng của Tông An ta hiện thế.

Phụ thân à mẫu thân, ta nhất định sẽ chứng minh với các ngươi, Vương Tông An ta cũng sẽ trở thành kiêu ngạo trong lòng các ngươi!

…

Chương 30: Ta! Đại thiên kiêu Tông An! Kiếm tiền!

…

Quy Long Thành, lại được xưng là kinh thành hoặc là đế đô.

Nó vẫn luôn là chính trị, quân sự, kinh tế, võ lực, văn hóa của Đại Càn quốc, thậm chí là trung tâm của trào lưu, có thể nói nó là trái tim của cả Đại Càn quốc.

Bởi vậy, đây cũng là một nơi tốt để dương danh lập vạn và leo lên.

Hàng năm không biết có bao nhiêu cao thủ trẻ tuổi không cam lòng hoặc là không cam lòng vĩnh viễn làm thế gia cường đại ở địa phương tới đây, ý đồ tạo ra chút nội tình ở Quy Long Thành.

Nhưng tuyệt đại bộ phận đều là bốc đồng, ỉu xìu mà về.

Chỉ có số rất ít cực ít trong số đó mới có thể miễn cưỡng đứng vững gót chân ở Quy Long Thành, sau đó dựa vào sinh sôi nảy nở tích lũy từng thế hệ, cuối cùng trở thành một phần tử của Quy Long Thành.

Cũng bởi vậy, người sinh sống trong Quy Long Thành, thường thường đều sẽ có một loại cảm giác ưu việt tự nhiên, cũng sẽ càng cao ngạo hơn so với thế gia cường hào địa phương.

Đại thiên kiêu Ly Dao ngang trời xuất thế, dùng phong thái vô địch đánh xuyên thế hệ trẻ của Quy Long Thành, khiến danh vọng của hắn tăng vọt, như mặt trời ban trưa, cũng đánh nát sự kiêu ngạo trong lòng các thế hệ trẻ của Quy Long Thành, kích thích bọn họ thật sâu.

Rất nhiều thiên kiêu trẻ bắt đầu nỗ lực phấn đấu, tiến vào hình thức khổ tu.

Đặc biệt là tiểu quận vương Ngô Chí Hành bị đánh ngất tại chỗ, đã bị các trưởng bối trong nhà đốc thúc mỗi ngày tu luyện, thiên tài địa bảo và linh đan diệu dược cũng là không cần tiền phải nện lên người hắn. Chính là vì một ngày kia, Ngô

Chí Hành có thể rửa sạch nhục nhã, chứng minh hoàng thất vẫn là mạnh nhất.

Ngoài ra, Thượng Quan Vân Tụ của thế gia Tứ phẩm Quy Long Thượng Quan thị cũng ru rú trong nhà, mỗi ngày đều là khổ tu hoặc là tìm hiểu Thiên Đạo.

Hơn nữa, dưới yêu cầu mãnh liệt của hắn, tổng tài nguyên của gia tộc cũng đang không ngừng nghiêng về phía hắn.

Thân là đại thiên kiêu, Thượng Quan Vân Khuyết là mấu chốt trong tương lai thăng cấp Tam phẩm của Thượng Quan thị thế gia Tứ phẩm, địa vị của hắn ở trong nội bộ Thượng Quan thị không thể nghi ngờ là cực cao. Chỉ cần hắn có nhu cầu, gia tộc nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp thỏa mãn sự trưởng thành của hắn.

Làm một thế gia đã chen thân vào "một trong mười đại thế gia" Quy Long Thành, Thượng Quan thị cho dù là ở trong Quy Long Thành hào môn san sát, cũng thuộc về thế gia thanh danh hiển hách, uy vọng rất cao.

Chủ trạch của Thượng Quan thị nằm ở phía nam Quy Long Thành, theo gia tộc ngày càng cường thịnh, chủ trạch này được xây dựng thêm nhiều lần, quy mô đã rất lớn.

Tường ngoài chủ trạch hiện ra hình dạng bất quy tắc, uốn lượn khúc chiết, tựa như một tòa "tường thành". Nơi bị "tường thành" này quây lại, từ diện tích mà nói, gần như đã tương đương với kích thước của một thôn trấn trung đẳng ở địa phương.

Trong đó đình viện tinh la dày đặc, cây cối hoa cỏ nhiều không đếm xuể, thậm chí còn có một hồ nước nhân tạo chiếm diện tích mấy trăm mẫu và hệ nhân tạo uốn lượn phức tạp, xuyên qua toàn bộ chủ trạch.

Đây chính là nội tình cường thịnh cùng hào môn thế gia tứ phẩm, cho dù là ở trong Quy Long Thành tấc đất tấc vàng, vẫn có thể có được chủ trạch xa hoa cùng khổng lồ như thế.

Chỉ xét riêng lịch sử và nội tình thì hiện nay Trường Ninh Vương thị vẫn kém xa Quy Long Thượng Quan thị. Nhưng nếu luận về tiềm lực phát triển, Thượng Quan thị lại kém xa Trường Ninh Vương thị.

Hậu viện chủ trạch Thượng Quan thị, có một sân diễn võ chiếm diện tích ngàn mẫu.

Đại thiên kiêu Thượng Quan Vân Tụ đang chăm chỉ tu luyện Huyền Vũ chiến kỹ.

Hắn mặc Huyền Linh giáp phong cách cổ xưa dày nặng, tựa như chiến tướng thời cổ, cầm trong tay Huyền Linh thương sát khí bốn phía, mỗi một chiêu mỗi thức đều không chút hoa mỹ, dày nặng như nhạc, có khí thế hung hãn như hoành tảo thiên quân, sa trường liều mạng.

Sau lưng của hắn, pháp tướng Kỳ Lân to lớn mà ngưng thực tựa như thực chất, uy phong lẫm liệt theo Thượng Quan Vân Khuyết trên diễn võ trường qua lại bôn tập, chạy như gió, gào thét như sấm, hiển lộ hết khí tức hung hãn tuyệt thế của thú vương.

Không sai, công pháp mà Thượng Quan Vân Khuyết chủ tu chính là chiến pháp sa trường.

Luận đơn đả độc đấu, hắn có lẽ sẽ hơi chịu thiệt, nhưng một khi đến sa trường thiên quân vạn mã, liền có thể tung hoành trận địa, càn quét xen kẽ, không chỗ nào không bình.

Lại nói tiếp, Thượng Quan Vân Chi cũng là người có đại khí vận.

Bộ Huyền linh giáp cùng Huyền linh thương của hắn, công pháp tu luyện của hắn là Kỳ lân huyền linh chân pháp, đều là hắn từ trong di tích gia tộc bí mật truyền thừa, dựa vào thực lực và khí vận mà có được.

Ngày sau một khi nhập ngũ, rất có khả năng dựa vào điều này mà lập được chiến công hiển hách, ra sa trường kiếm phong hầu, giành lấy một vị trí hầu tước truyền thừa nhiều đời cho Thượng Quan thị.

Đến lúc đó, Thượng Quan thị sẽ có thể dựa vào đó để chen thân vào trong dòng huân quý, đạt được một loạt đãi ngộ ưu đãi, từ đó tăng cường nội tình của Thượng Quan thị.

Về phần vị trí quốc công, đó là chuyện Thượng Quan thị không dám hy vọng xa vời. Dù sao Đại Càn đối với sắc công hầu đều cực kỳ cẩn thận, nếu không phải khai quốc, hoặc là có

công huân nghịch thiên, thì gần như không có khả năng sắc phong quốc công.

Đại Càn to như vậy, thế gia ngàn ngàn vạn, trước mắt cũng chỉ có hai Quốc Công Phủ, hai Hầu phủ.

Xa xa.

Các con cháu của Thượng Quan thị đều tự tu luyện, đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái mà ngưỡng mộ đối với Thượng Quan Vân Khuyết. Đó là hy vọng quật khởi tương lai của đại thiên kiêu Thượng Quan thị chúng ta.

Trong suy nghĩ của rất nhiều thế hệ trẻ của Thượng Quan thị, Thượng Quan Vân Khuyết là nhân vật thần thánh. Cho dù là Ngô Chí Hành của hoàng thất, cũng chỉ là ỷ vào có hoàng thất làm chỗ dựa, có vô số tài nguyên trân quý cung cấp, mới có thể có danh vọng như ngày hôm nay, đổi chỗ, ai mạnh hơn còn chưa biết được.

Về phần lời đồn đại trên phố, nói cái gì mà Ly Dao đại thiên kiêu và Thượng Quan Vân Khuyết lén đánh một trận, kết quả Thượng Quan Vân Khuyết toàn diện thất bại mà kết thúc. Về điểm này, trong nội bộ Thượng Quan thị không có ai tin tưởng, đều cho rằng đó chẳng qua là đại thiên kiêu Ly Dao đang khoác lác tạo thế mà thôi.

Thượng Quan Vân Tụ có thực lực gì? Đó chính là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tầng bảy, sao có thể thua một nữ tử chưa đầy bảy mươi?

Ngay lúc Thượng Quan Vân Tụ đang cố gắng tu luyện, một gia tướng gác cổng bỗng nhiên vội vàng đến đây, tiến đến bên cạnh Thượng Quan Vân Tụ thấp giọng bẩm báo vài câu.

Biểu tình của Thượng Quan Vân Lam từ kinh ngạc đến kinh ngạc, lại ngưng trọng, sau đó dặn dò gia tướng thông báo vài câu, liền cởi chiến giáp, vội vàng rời đi.

Hai canh giờ sau, bên trong chủ trạch Thượng Quan thị.

Trong thủy tạ 【Tiên Khách Lâm Lâm】 chuyên chiêu đãi khách quý, một đám thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp bước đi nhẹ nhàng, như nước chảy bưng lên một đĩa kỳ trân dị quả, thịt khô cá khô, kẹo mứt kẹo các loại mỹ vị.

Những điểm tâm này, vô luận là loại nào, đều là trân phẩm được tuyển chọn cực tốt, tỉ mỉ chế tác.

Mà những thị nữ tùy tùng kia, mỗi người đều trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, khí chất trác tuyệt, khí tức các nàng thâm hậu nội liễm, hiển nhiên đều là thị nữ có tu vi Huyền Vũ.

Thị nữ cấp bậc này nếu đặt ở các quận các vệ, không chừng sẽ là hòn ngọc quý trong lòng bàn tay của thế gia Bát Cửu phẩm.

Phô trương như thế, không hổ là hào môn thế gia có nội tình mấy ngàn năm tích lũy.

Tuy nhiên, cho dù là ở Thượng Quan thị, đây cũng đã là tiêu chuẩn đãi khách với quy cách cực cao rồi, không phải mỗi một khách nhân đều có tư cách hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Trong nhà thuỷ tạ tiên khách lâm thủy, hai bên chủ khách chỉ có vài người, mỗi người đều là nam tử khí chất trác tuyệt, uyên ương nhạc trì.

Vị chủ vị kia, là một nam tử mặc hoa phục màu tím khí độ trầm ổn, phong mang nội liễm.

Khí chất của hắn ôn nhuận, nhất cử nhất động đều lộ ra vẻ thành thục ổn trọng, lúc mỉm cười khách sáo thái độ không kiêu ngạo không kiêu ngạo, nhưng lại làm cho người ta như tắm gió xuân, vừa như trở về.

Hắn tên là Thượng Quan Trấn Hải, chính là tuấn ngạn anh tài trong dòng chính Thượng Quan thị, hiện giờ vị trí đảm nhiệm chức gia chủ đã hai trăm năm. Sau khi hắn lên ngôi, không dám nói sẽ làm Thượng Quan thị bay vạn dặm, nhưng cũng phát triển không ngừng, không giống như trước kia nữa.

Có thể nói, đây là một vị gia chủ rất có thành tựu.

Thượng Quan Trấn Hải xuất thân là thiên kiêu, lúc còn trẻ mặc dù chưa tiến vào hàng ngũ thanh niên thập đại kiệt xuất, nhưng cũng đã trải qua đủ loại thời khắc vinh quang. Thứ hắn am hiểu nhất chính là kiếm thuật Huyền Vũ gia truyền của Thượng Quan thị 【Phá Quân Kiếm Quyết】, kiếm thế đại khai đại hợp, khí phách phóng khoáng, bị treo lấy nhã hào "Nhất Kiếm Trấn Thương Hải".

Năm mươi năm trước, Thượng Quan Trấn Hải đã đột phá gông cùm xiềng xích Thiên Nhân cảnh, trở thành lão tổ Tử Phủ cảnh thứ năm của Thượng Quan thị. Theo lý thuyết, sau khi gia chủ của thế gia Tứ phẩm đến Tử Phủ cảnh, đều sẽ từ chức gia chủ, chuyên tâm tu luyện.

Nhưng mà, thứ nhất là Thượng Quan Trấn Hải làm tốt, trong thời gian đó gia tộc phát triển không ngừng.

Thứ hai là, Thượng Quan thị may mắn xuất hiện một đại thiên kiêu, tương lai có hi vọng thăng cấp tam phẩm. Bởi vậy phô trương cần phải cao hơn một tầng, khắp nơi đều là tam phẩm.

Bởi vậy, nội bộ Thượng Quan thị ngầm hiểu lẫn nhau, tiếp tục ủng hộ Thượng Quan Trấn Hải đảm nhiệm gia chủ, sớm thích ứng cục diện. Mà gia chủ Thượng Quan thị kế vị cũng không thể thấp hơn cấp bậc Thượng Quan Trấn Hải.

Ngoại trừ gia chủ Tử Phủ cảnh là Thượng Quan Trấn Hải ra, người chủ yếu phụ trách tiếp đãi, còn có một đại trưởng lão Tử Phủ cảnh chòm râu hoa râm, khí thế bất phàm tương tự, cùng với sự kiêu ngạo của Thượng Quan thị, đại thiên kiêu Thượng Quan Vân Diêu.

Ngoài ra, ở đây còn có một nữ tử trưởng thành dung mạo xinh đẹp, khí chất như mật đào—— Thượng Quan Bích Liên.

Theo lý mà nói, Bích Liên phu nhân là con gái ngoài gả, cũng không thích hợp tham dự vào trong sự vụ của bổn tộc. Chỉ là trong đám khách quý lần này đến, có một vị là thiếu tộc trưởng của Lũng Tả quận Trường Ninh Vương thị.

Bích Liên phu nhân và Trường Ninh Vương thị đều là thế gia Lục phẩm Lũng Tả, ngày thường cũng có qua lại, có nàng ở đây làm thuốc bôi trơn, hai bên trao đổi cũng rẻ hơn một chút.

Đổi lại là trước kia, chỉ là khách Trường Ninh Vương thị đến ngay cả tên cũng chưa từng nghe nói, căn bản không cần khiến cho người ta coi trọng, cùng lắm là nể mặt bốn chữ “thế gia Lục phẩm”, phái một trưởng lão Thiên Nhân cảnh bình thường chiêu đãi một phen.

Nhưng từ sau khi Ly Dao đại thiên kiêu quét ngang đế đô, địa vị của Trường Ninh Vương thị cũng theo nước lên thì thuyền lên, lập tức tiến vào tầm nhìn của các đại lão. Cho dù nể mặt

đại thiên kiêu Ly Dao, cũng không ai dám khinh thường Trường Ninh Vương thị.

Nhưng chỉ dựa vào thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, còn chưa đủ tư cách khiến Thượng Quan thị coi trọng như vậy, sở dĩ cực kỳ trịnh trọng, là vì trong số những người cùng đi thăm còn có một vị An quận vương, một trong các chuẩn đế tử đương thời.

An quận vương không bằng Khang quận vương, đó cũng là một vị chuẩn đế tử, đường đường quận vương đại thiên kiêu cấp. Cho dù tương lai hắn tranh đoạt đế vị thất bại, tương lai cũng là một vị thân vương Thần Thông cảnh.

Nhân vật như vậy tới cửa, Thượng Quan thị sao có thể chậm trễ?

Song phương hàn huyên một phen, liền phân chủ khách ngồi xuống, bầu không khí hơi có chút nghiêm túc cùng ngưng trọng.

Trong mắt Thượng Quan thị, lần này An quận vương vào kinh, bên cạnh còn có thiếu tộc trưởng Trường Ninh Vương thị làm bạn, hơn phân nửa là muốn Thượng Quan thị đứng về phe phái?

Nếu cự tuyệt, liệu có khiến An quận vương sinh lòng hiềm khích?

Cũng bởi vì nguyên nhân này, đám người Thượng Quan thị mặt ngoài không nói, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút bài xích. An quận vương ngài cũng quá không "hiểu chuyện" rồi, chuyện gần như không có khả năng như vậy, nếu không phải ngài bày ra mặt bàn thì chẳng phải là ai cũng khó xuống đài sao?

"Khanh khách khanh khách!" Bích Liên phu nhân thấy bầu không khí ngưng trọng, cười duyên vài tiếng nói: "Không ngờ quay về nhà mẹ đẻ đế đô một thời gian, còn có thể nhìn thấy thiếu tộc trưởng Tông An ở đây. Lúc này mới một hai năm không gặp, phong thái của thiếu tộc trưởng càng tốt hơn năm xưa, có vài phần ung dung phong độ của Thủ Triết gia chủ."

Vương Tông An mỉm cười: "Phu nhân khen nhầm. Luận phong thái, Tông An không bằng phụ thân, ngược lại khí sắc

phu nhân càng thêm long lanh như ngọc, vừa rồi Tông An cũng không dám nhận.”

“Đó là đương nhiên, cách phụ thân ngươi xa một chút, lòng dạ cũng thông thuận hơn rất nhiều.” Bích Liên phu nhân cười duyên nói: “Tâm tình này trôi qua, tự nhiên sẽ rạng rỡ. Đúng rồi, nghe nói nhà ngươi bắt được Nguyên Thủy Thanh Giao. Chúc mừng chúc mừng, hy vọng sớm ngày hóa rồng thành công, trở thành linh thú trấn tộc của Vương thị.”

Trong lòng nàng không khỏi thầm nghĩ, chờ sau khi Vương thị có linh thú trấn tộc Tử Phủ cảnh, hẳn sẽ không liều mạng cọ xát Hỏa Hồ lão tổ nhà ta nữa chứ?

“Tông An rời nhà đã vài ngày, chỉ là trong thư tín lui tới biết được việc này.” Vương Tông An phong độ nhẹ nhàng đáp lại: “Chỉ là không ngờ, có thể gặp được phu nhân ở kinh thành. Tha hương ngộ cố tri, Tông An rất là vui mừng.”

Mừng rỡ cái đầu ngươi.

Bích Liên phu nhân âm thầm trợn tròn mắt.

Nàng ta ở lại nhà mẹ đẻ lâu như vậy, còn không phải vì cha ngươi uy bức lợi dụ sao? Thượng Quan Bích Liên ta đường đường xuất thân đích nữ tứ phẩm, lại bị cha ngươi dỗ dành lừa gạt cột vào trên một chiếc thuyền.

Mấu chốt nhất là cho tới tận bây giờ, nàng vẫn chưa chiếm được nửa điểm tiện nghi của Vương Thủ Triết.

Bất quá lời này lại không thể nói ra miệng, Bích Liên phu nhân làm bộ làm tịch cười tự nhiên nói: “Lại nói tiếp, cái này cũng tính là duyên phận. Tối nay tại tiệc đón gió tẩy trần, ta và ngươi uống nhiều vài chén.”

Sau đó, hai người lại là một phen đối thoại không có chút dinh dưỡng nào. Bất quá, lại nhanh chóng khiến cho bầu không khí trở nên vui vẻ hơn.

Thượng Quan Vân Tụ ở bên cạnh trong lòng âm thầm nhíu mày. Quan hệ giữa muội muội và Trường Ninh Vương thị, so với trong tưởng tượng càng sâu hơn, thế mà ngay cả rất nhiều chuyện trong nhà xảy ra, đều biết rõ ràng rành mạch.

Trước có Vương Ly Dao, sau có Vương Tông An, đều là muội muội Thượng Quan Bích Liên đang âm thầm trợ giúp, điều này không thể không khiến hắn suy nghĩ nhiều.

Ngay lập tức, hắn ho khan một tiếng, nói với Vương Tông An: "Tông An thiếu tộc trưởng lần này cùng Quận Vương điện hạ dắt tay nhau tới, chẳng lẽ đúng như lời đồn, Trường Ninh Vương thị các ngươi…"

Lời này lưu lại nửa đoạn, đưa tới ánh mắt sáng quắc của đám người quan thị.

"Lời đồn chính là sự thật." Vương Tông An lạnh nhạt cười nói: "Trường Ninh Vương thị chúng ta đã quyết ý hiệp trợ An quận vương điện hạ, cố gắng hết sức để tranh thủ ngôi vị đế tử. Gia tỷ đến đế đô cũng phải có danh vọng, cũng là tạo thế cho An quận vương và Vương thị ta."

Lời vừa nói ra, Thượng Quan Trấn Hải cùng một vị đại trưởng lão Thượng Quan Lập Ngôn khác không hề có dị sắc, phảng phất đều nằm trong dự liệu.

Xưa nay trận chiến đại thiên kiêu thí phong đều mang theo mục đích, mà mục đích lần này, kỳ thật cũng không khó đoán.

Bọn họ đều là nhân vật lão luyện thành tinh, tự nhiên hiểu được đây hơn phân nửa là hành động tạo thế của An quận vương, đẩy ra một lá cờ đại thiên kiêu mang tính tiêu chí, ngang vai ngang vế với Công Dương Sách của Khang quận vương.

Mà trận chiến đại thiên kiêu thí phong lần này, chiến tích của Ly Dao tiểu thư hơn xa Công Dương Sách lúc trước, uy vọng như mặt trời ban trưa, đã ẩn ẩn lấn át Công Dương Sách.

Có thể lường trước, sau khi cuộc chiến đế tử kết thúc, Ly Dao đại thiên kiêu tất nhiên sẽ trở thành một đối thủ đáng sợ mà Công Dương Sách khó có thể lảng tránh.

Đừng thấy Công Dương Sách đã dẫn đầu bước vào Tử Phủ cảnh, nhưng đã đến cấp bậc đại thiên kiêu, phần lớn là coi trọng các yếu tố huyết mạch, lực ý chí, cùng với tâm tính.

Dù sao bình thường mà nói, đại thiên kiêu thăng cấp Tử Phủ cảnh trễ nhất sẽ không vượt quá hai trăm năm mươi tuổi, quá trình cũng nhẹ nhàng như nước chảy thành sông. Với tư chất

huyết mạch của đại thiên kiêu Ly Dao, chờ khi cuộc chiến thánh tử bắt đầu, đương nhiên đã là cường giả Tử Phủ cảnh.

Trong số mọi người, chỉ có Thượng Quan Vân Khuyết mơ hồ có chút lúng túng, chỉ vì ông ta chính là một trong những hòn đá kê chân được danh vọng của Vương Ly Dao trong truyền thuyết. Hiện tại khắp kinh thành đều đồn đãi, Thượng Quan Vân Khuyết ông ta lén lút đánh một trận với Vương Ly Dao, bị đánh như một con chó.

Nhưng tình huống chân thật là, Thượng Quan Vân Khuyết hắn chẳng qua là hơi thua nửa trù mà thôi. Mà nửa trù này, vẫn thua ở trang bị, nếu như hắn cũng có linh bảo Thần Thông trợ trận, trận chiến đó ai thắng ai bại còn chưa biết được.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, ngoại trừ thế gia đứng đầu nội tình thâm hậu như hoàng thất, nhà ai có thể nói xuất ra một món linh bảo thần thông liền lấy ra một món linh bảo thần thông? Thượng Quan thị bây giờ vẫn chỉ là tứ phẩm, bảo vật cấp bậc linh bảo thần thông, cho dù muốn mượn cũng không có chỗ mượn.

Mà lời đồn này, hơn phân nửa là do Đức Hinh thân vương nhất mạch tạo ra, chính là vì phân tán sự chú ý của mọi người, để mọi người bớt chú ý một số tiểu quận vương Ngô Chí Hành thảm bại.

Thượng Quan Vân Tụ tâm tình khó chịu, lạnh nhạt nói: “An quận vương, thiếu tộc trưởng An. Xin thứ cho Thượng Quan Vân Tụ ta cuồng vọng, mặc dù có đại thiên kiêu Ly Dao chống lưng, phần thắng của ngài vẫn có chút yếu kém. Huống chi, Thượng Quan thị chúng ta chính là trung quân chi thần, bất kể là quận vương nào kế thừa đế vị, đều là ủng hộ vô điều kiện.”

Thái độ của hắn biểu đạt rất rõ ràng. Mà thái độ của hắn, cũng đại biểu cho thái độ chân chính của Thượng Quan thị, lấy cớ trung lập mà nhã nhặn từ chối mời chào của An quận vương, ám chỉ nếu có chút tổn thương tình cảm sẽ không cần nói ra miệng, tránh cho mọi người khó xử.

Mà có đại thiên kiêu Thượng Quan Vân Khuyết đứng ở phía trước, vạn nhất có biến cố gì, gia chủ Thượng Quan Trấn Hải còn chưa mở miệng, đã có đường cứu vãn.

“Vân Tụ hiểu lầm.” Dường như An quận vương đã sớm đoán trước phản ứng của bọn họ, tiêu sái cười khẽ nói: “Ngô mỗ lần này vào kinh, cũng không phải là mượn thế của Ly Dao để thuyết phục các đại thế gia và thân vương chọn đội. Sự tình cụ thể, vẫn là do thiếu tộc trưởng Tông An phụ trách giải thích.”

Lời vừa nói ra, đám người Thượng Quan thị liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó bán tín bán nghi nhìn về phía Vương Tông An.

Vương Tông An ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Đế tử hay đế tử chúng ta không nói trước, dù sao vô luận tương lai là vị quận vương nào kế thừa đế vị, Đại Càn chúng ta đại đại tiểu thế gia, nên sống qua ngày vẫn phải sống, nên bồi dưỡng truyền nhân vẫn phải bồi dưỡng truyền nhân.”

“Thế gia chúng ta, coi trọng nhất đơn giản chỉ có hai điểm, thứ nhất, chính là vạn năm truyền thừa không ngừng, thứ hai, đó là lực tranh phẩm giai cao hơn, để tộc nhân sống tốt hơn.”

Tất cả mọi người đều là người trong thế gia, Vương Tông An nói rất thực tế, đám người Thượng Quan thị đều âm thầm gật đầu.

“Mà muốn thực hiện hai mục đích này, đều không thể tách rời được một chữ —— “Tiền”. Có tiền, chúng ta có thể mua Vô Cực bảo đan, cũng có thể thượng tiên đi lấy thiên tài địa bảo cao cấp hơn, thậm chí có thể không tiếc bất cứ giá nào đập tiền mua được thần thông linh bảo.” Vương Tông An mỉm cười, thái độ ôn nhuận như ngọc, “Thế gia tứ phẩm bình thường tại sao không bồi dưỡng nổi đại thiên kiêu? Ai cũng biết, một đại thiên kiêu muốn trưởng thành là cường giả Thần Thông cảnh, ít nhất cũng phải hao phí sáu bảy trăm năm, trong lúc đó đủ loại tài nguyên tiêu hao, gấp thành càn kim phải đến hai ức năm trăm triệu.”

“Cho dù Thượng Quan thị là tồn tại tương đối mạnh trong thế gia Tứ phẩm, còn có gia chủ của Trấn Hải tiền bối giỏi kinh doanh như vậy. Bồi dưỡng một Vân Lam huynh, chỉ sợ cũng phải thắt lưng quần đúng không?”

Đám người Thượng Quan thị nghe vậy, sắc mặt đều có chút cứng ngắc và khó coi.

Vương Tông An nói không sai, muốn bồi dưỡng một đại thiên kiêu tới Thần Thông cảnh, đó là một công trình hệ thống khổng lồ, tiêu hao một lượng lớn.

Đừng nhìn Thượng Quan Vân Tụ hiện tại còn chưa tới Tử Phủ cảnh, trước mắt tiêu hao thoạt nhìn vẫn là "rất nhẹ nhàng", nhưng trên thực tế, nếu không dự tính trước kế hoạch tốt, tích góp trước tư kim cần thiết cho hắn thăng cấp sau này, chờ sau khi hắn đến Tử Phủ cảnh, nói không chừng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Dù sao, cho dù là đại thiên kiêu, cũng chỉ là có xác suất thành công tấn thăng Thần Thông cảnh mà thôi, nếu như tài nguyên cung cấp không đủ, rất có khả năng bởi vì tốc độ tu luyện không theo kịp, thẳng đến khi thọ nguyên kết thúc cũng không thể thành công tấn thăng.

Mà một khi bồi dưỡng Thần Thông cảnh thất bại, số lượng lớn tài nguyên đầu tư của gia tộc sẽ trở thành đổ bể, toàn bộ gia tộc sẽ lâm vào cảnh không gượng nổi.

Nhất là Thượng Quan Vân Tụ, sắc mặt càng thêm rầu rĩ.

Gần đây khi hắn tiêu hao thêm, tuy gia tộc dốc toàn lực ủng hộ, không nói hai lời, nhưng hắn biết, gia tộc vì vậy mà không thể không khấu trừ tài nguyên của thành viên gia tộc khác, nhất là lão tổ Tử Phủ cảnh trong tộc, đều là chủ động giảm bớt tài nguyên tiêu hao của bản thân.

Hết thảy mọi thứ, đều là trải đường cho tương lai của Thượng Quan Vân Khuyết hắn, điều này khiến trong lòng hắn rất khó chịu.

Đây chính là nguyên nhân căn bản của tuyệt đại đa số thế gia Tứ phẩm, có lòng muốn xông lên Tam phẩm, nhưng lại có chút lo trước lo sau. Của cải không đủ dày, xông không nổi!

"Huống chi, sau khi thành thần thông cảnh, còn phải suy nghĩ vấn đề thần thông linh bảo." Vương Tông An thở dài một hơi nói: "Có tu sĩ thần thông cảnh có thần thông linh bảo hay không, chênh lệch vẫn là rất lớn. Nhưng muốn kiếm một kiện thần thông linh bảo, trả giá cũng không cần Tông An đến ở rể nói."

Mặt Thượng Quan Vân Tụ đều đen lại.

Hắn trừng mắt nhìn Vương Tông An, ánh mắt bất thiện.

Tiểu tử ngươi hết chuyện để nói rồi thì sao? Nếu lão tử có linh bảo Thần Thông, cho dù Thiên Nhân cảnh không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, cũng không đến mức bị tỷ tỷ ngươi đánh…

Vương Ly Dao có một sư tôn Thần Thông cảnh đập nồi bán sắt kiếm linh bảo Thần Thông cho nàng, mà Ngô Chí Hành cũng có linh bảo Thần Thông do Long Xương đại đế ban cho, đáng thương cho hắn, trong nhà Thượng Quan Vân Tụ nghèo… Không mua nổi linh bảo Thần Thông.

Ngẫm lại cũng khó hiểu.

Sắc mặt Thượng Quan Trấn Hải và Thượng Quan Lập Ngôn cũng hơi lúng túng, vốn cảm thấy mình rất tốt, nhưng càng nghe càng cảm thấy khó chịu.

Tình huống của Thượng Quan thị đều bị Vương Tông An nói trúng.

Với tài chính trước mắt của gia tộc bọn họ, muốn trong năm sáu trăm năm tương lai bồi dưỡng ra một Thần Thông cảnh kỳ thật vẫn có chút miễn cưỡng, có một loại cảm giác giật gấu vá vai.

Trước mắt mà nói, bọn họ còn có thể thông qua cắt giảm phân ngạch của tộc nhân khác để cung cấp cho Thượng Quan Vân Khuyết, chờ sau này sau khi hắn thăng cấp Tử Phủ cảnh, muốn tiếp tục duy trì hình thức tu luyện cao tốc trước mắt này, đoán chừng phải bán tộc sản.

Về phần linh bảo Thần Thông…

Vậy thì thôi đi, trừ phi thương cân động cốt bán phần lớn tổ sản, nếu không rất khó gánh vác nổi.

Bích Liên phu nhân bên cạnh cũng trợn trắng mắt.

Tông An thiếu tộc trưởng này ngày thường nhìn rất thành thật an phận, không nghĩ tới vẫn kế thừa lời nói hay của phụ thân hắn. Tiểu tử này, giấu thật là sâu.

Ở trong thế gia Tứ phẩm, Quy Long Thượng Quan thị thực ra đã coi như là gia tộc giàu có phát triển tốt rồi, nhưng lại bị hắn

thổi phồng lên như vậy, phân tích ra, cảm giác giống như là nghèo muốn đi xin cơm.

“Tông An thiếu tộc trưởng, ngươi là đến trào phúng Thượng Quan thị chúng ta sao? Hay là đến khoe khoang tỷ tỷ ngươi đã có Học Cung bồi dưỡng, còn sớm đã có linh bảo Thần Thông?” Thượng Quan Vân Tụ ánh mắt sâu kín nhìn Vương Tông An, giọng điệu không phải rất tốt.

“Tới khoe khoang sao? Ha ha, đương nhiên không rảnh rỗi như vậy.” Vẻ mặt Vương Tông An bình tĩnh mà kiêu ngạo nói, “Vương Tông An ta, năm nay sáu mươi lăm tuổi, chỉ là bất tài, cũng là đại thiên kiêu.”

“Là tới dẫn mọi người cùng nhau phát tài.”

Không đợi mọi người kịp phản ứng, một cỗ Ất Mộc Huyền Khí cuồn cuộn tinh thuần từ trên người hắn mạnh mẽ lao lên, trong khoảnh khắc hóa thành uy thế bàng bạc quét tới.

Thiên Nhân cảnh tầng ba!!

Tuổi tác như vậy, tu vi như thế, tất nhiên là đại thiên kiêu không thể nghi ngờ!

Bích Liên phu nhân ở bên cạnh trợn tròn hai mắt, đứa nhỏ Tông An này lại cũng là đại thiên kiêu?

Cái này giấu cũng quá sâu rồi! Hơn nữa, tên Thủ Triết thối kia cũng quá có năng lực, liên tục hai đứa con đều là đại thiên kiêu, huyết mạch của hắn lại cường hãn như vậy?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Bích Liên phu nhân có chút hoảng hốt, không tự chủ liếm liếm khóe môi, gợi lên một tia tham lam nồng đậm.

Nếu như có cơ hội…

…

Chương 31: Vì sao! Nam nhân kia có gì tốt?

…

Cùng lúc đó.

Gia chủ Thượng Quan thị Thượng Quan Trấn Hải, Đại trưởng lão Thượng Quan Lập Ngôn, còn có đại thiên kiêu Thượng Quan Vân Tụ, đều vô cùng chấn động.

Gia trưởng Lục phẩm thế gia Ninh Vương thị nho nhỏ, thế mà lại xuất hiện hai đại thiên kiêu.

Tuy nói Vương Tông An bây giờ mới sáu mươi lăm tuổi chỉ có Thiên Nhân cảnh tầng ba, so với tỷ tỷ hắn yếu hơn không ít, nhưng vẫn phải xem ai so sánh…

Nhớ ngày đó Thượng Quan Vân Tụ mới sáu mươi lăm tuổi, tu vi cảnh giới cũng không ngoài như thế. Tiểu quận vương Ngô Chí Hành khi sáu mươi lăm tuổi, thì có thể mạnh đến đâu?

Ánh mắt đám người Thượng Quan thị nhìn Vương Tông An lập tức khác hẳn, đối với Trường Ninh Vương thị ở Lũng Tả quận xa xôi, trình độ coi trọng cũng trong nháy mắt đề cao mấy cấp bậc.

Gia tộc cùng lúc xuất hiện hai đại thiên kiêu, một người đi con đường thánh địa Học Cung, một người đi con đường trấn tộc. Điều này nhất định sẽ khiến Vương thị nhanh chóng quật khởi, cường đại trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cần sống qua khoảng năm trăm năm, hai đại thiên kiêu có thể song song tiến vào Thần Thông cảnh.

Mà với năng lực kiếm tiền của Vương Thủ Triết, nuôi một đại thiên kiêu, hơn phân nửa sẽ không có vấn đề quá lớn.

Đến lúc đó, Trường Ninh Vương thị đã vênh váo tận trời, trực tiếp đứng vào hàng ngũ thế gia Tam phẩm.

Cho dù đến lúc đó Thượng Quan thị cũng tiến vào tam phẩm, nhưng người ta là song thần thông gia tộc Học Cung của Vương thị, cho dù Vương Ly Dao đang ở Học Cung, có rất nhiều hạn chế, vẫn mạnh hơn Thượng Quan thị một bậc.

Hơn nữa người ta có huyết mạch đại thiên kiêu của Ly Dao không giống bình thường, nói không chừng có thể tranh giành được Thánh tử.

Nếu tương lai nàng thật sự trở thành chủ nhân thánh địa… vậy Vương thị chắc chắn một bước lên trời mà không thể thu thập, trở thành gia tộc đứng đầu có thể sánh vai với thế gia nhị phẩm An quốc công phủ. (PS: phía trước có BUG, An quốc công phủ là Triệu thị, Trần thị là Tam phẩm)

Gia tộc có tiềm lực cực lớn như thế, gia tộc nào dám khinh thường?

Trầm mặc.

Trầm mặc trọn vẹn mấy chục hơi thở, đám người Thượng Quan thị mới từ trong rung động vô cùng dần dần hoàn hồn, miễn cưỡng bình phục tâm tình.

“Tộc trưởng của Tông An thiếu tộc có tiềm lực vô hạn, quả thực làm ta lão đầu tử này hâm mộ.” Đại trưởng lão râu tóc bạc trắng Thượng Quan Lập Ngôn thổn thức không thôi: “Thế nhân đều nói thiên kiêu và đại thiên kiêu chỉ kém một tầng huyết mạch, nỗ lực là có thể đuổi kịp. Nhưng nói như vậy, trước Tử Phủ còn có vài phần thị trường. Chỉ khi chờ tới Tử Phủ cảnh, mới có thể phát hiện hồng câu giữa hai bên giống như lạch trời.”

“Chúng ta là thiên kiêu, mỗi một bước đi về phía trước Tử Phủ cảnh, đều phảng phất như đang dời núi lấp biển, khó khăn trùng trùng điệp điệp. Chớ nói chi là đi thông con đường Tử Phủ, nhìn xem Thần Thông đại đạo kia, độ khó có thể so với lên trời.”

Cũng khó trách Thượng Quan Lập Ngôn thổn thức, chỗ lợi hại nhất của đại thiên kiêu chính là đối với bọn họ mà nói, đến Tử Phủ cảnh mới tính là vừa bắt đầu, có thể từng bước trèo lên con đường thần thông mà thiên kiêu cả đời cũng chỉ có thể nhìn lên.

Cũng không phải nói thiên kiêu đến Tử Phủ cảnh thì không cách nào tu luyện. Một số thiên kiêu có huyết mạch rất cao đạt đến thượng phẩm giáp đẳng cũng có chút hy vọng tiến vào Thần Thông cảnh.

Chỉ là tất cả, đều không thể tách rời hai chữ tài nguyên, mà tài nguyên từ trước đến nay là có hạn, tất cả thế gia đều sẽ tính toán tỉ mỉ, dùng trên lưỡi đao, cũng cực kỳ chú ý giá trị tính chất ba chữ.

Cùng với bỏ ra đại giới để cho một Tử Phủ lão tổ tiềm lực hao hết, ở trên Tử Phủ cảnh nhanh chóng đi mấy tầng. Còn không bằng giảm bớt bọn tiểu bối xuống bồi dưỡng, nhiều ra mấy Thiên Nhân cảnh, thậm chí dùng ở Tử Phủ luân phiên.

Dù sao thọ nguyên cực hạn của Tử Phủ cảnh cũng chỉ tám trăm năm, thần thông cơ bản vô vọng, tài nguyên nện lung tung quả thực chính là phá sản. Không có một gia chủ nào dám xằng bậy như thế, vậy sẽ khiến người trong tộc phẫn nộ.

"Tiền bối khen trật rồi." Sau khi Vương Tông An thể hiện thực lực bản thân một phen, liền thu hồi uy thế, khôi phục sự nhẹ nhàng khiêm tốn ngay từ đầu, "Tông An có thể thành đại thiên kiêu, quả thật là may mắn. Vãn bối lúc trước đi Lũng Tả Tử Phủ học cung mạ vàng, há có thể ngờ tới được Trường Sinh thụ tiền bối nhìn trúng, ban thưởng cho Ất Mộc tinh hoa, lại được Trường Sinh thụ linh chủng chứ?"

Cố gắng a!

Bỏ qua Thượng Quan Vân Lam bản thân cũng rất có khí vận, Thượng Quan Trấn Hải và Thượng Quan Lập Ngôn đều cảm thấy đau lòng đến khó thở. Bọn họ sao lại không có vận khí như vậy, để Trường Sinh thụ tiền bối coi trọng chứ?

Cây Trường Sinh ở Lũng Tả Học Cung kia, bọn họ cũng đều nghe nói qua, nghe nói hôm nay đã là tồn tại cấp tám đỉnh phong. Nói không chừng một ngày nào đó, Trường Sinh thụ tiền bối liền vượt qua Hóa Hình Kiếp, trở thành Yêu Vương cấp chín.

Đến lúc đó, chẳng phải đại biểu hậu trường Trường Ninh Vương thị lại tăng thêm một cái? Yêu Vương cấp chín đã tương đương với chân nhân Thần Thông cảnh của nhân loại rồi. Khác với bộ dạng không mấy trăm năm sống tốt của Thiên Hà chân nhân, Trường Sinh thụ chính là trường sinh chủng nổi danh, thọ nguyên so với linh thú loài rùa còn dài hơn.

Chỉ cần thiếu tộc trưởng Tông An không chết, hoặc là Trường Sinh ấu thụ vẫn luôn ở lại Vương thị, phần tình nghĩa này sẽ một mực kéo dài mãi.

“Tông An thiếu tộc trưởng, ngươi vừa nói muốn dẫn chúng ta cùng phát tài sao? Có thể nói tỉ mỉ một chút được không?” Thượng Quan Trấn Hải lúng túng lảng sang chuyện khác mà không thất lễ.

Không thể tiếp tục nói về đề tài lúc trước nữa, hắn đã sinh ra cảm giác thất bại nồng đậm.

“Chư vị mời xem quy hoạch An Bắc vệ của chúng ta.” Vương Tông An lấy ra một bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, kích phát ra hình ảnh tồn tại trong đó: “Đây là nông trang thí nghiệm tính của chúng ta, gieo trồng chính là trân châu gạo và tư nhiên cao, mảng lớn thảo nguyên màu xanh chung quanh kia đều là Mục Túc Thảo.”

“Trân Châu Mễ là một loại lương thực cao sản, nó rất chịu đựng, có thể làm chiến mã chất lượng cao, xe ngựa kéo ngựa, xe ngựa, trâu cày vân vân, cũng có thể trở thành vật tư cứu tế và chuẩn bị chiến tranh. Người bình thường cũng có thể sử dụng Trân Châu Mễ làm phụ thực, cũng có tác dụng cải thiện sắp xếp.

“An Bắc vệ ánh mặt trời dư thừa, chỉ cần có thể bảo trì tưới tiêu. Hàng năm có thể sản xuất hai mùa trân châu mễ, hơn nữa phẩm chất ưu tú, giá cả cực thấp. Dưới sự tinh canh tỉ mỉ, sản lượng mỗi mẫu năm có thể đạt tới hai mươi lăm gánh, mỗi giá bán ba đại đồng, sản lượng mấy mẫu có thể đạt tới bảy mươi lăm đại đồng, hơn nữa các loại hương liệu tư Nhiên, rễ cây có thể làm thanh trữ vật liệu các loại, mỗi mẫu tiền lời sẽ đạt tới một càn kim hai mươi đồng.”

“An Bắc vệ địa duyên mênh mông, diện tích tương đương với năm sáu lần so với vệ bình thường, đặc sắc lớn nhất là không đồi núi không hồ nước không rừng rậm, có thể lợi dụng đất đai lớn nhất, dùng quy mô hóa trồng trọt, tưới tiêu, thu hoạch, giảm xuống chi phí lớn.”

“Vẻn vẹn chỉ là một An Bắc vệ, dự tính số lượng có thể khai phá ruộng đồng trân châu đã đạt tới một ngàn hai trăm vạn

mẫu, tổng giá trị kinh tế hàng năm đạt tới khoảng một ngàn năm trăm vạn càn kim.”

Đám người Thượng Quan thị nghe được hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Hàng năm một ngàn năm trăm vạn càn kim! Đây là một con số đáng sợ cỡ nào, một trăm năm chính là tổng sản giá trị mười lăm ức.

Chẳng qua ai cũng biết, đây là lợi nhuận cái rắm, còn phải bỏ đi thuế thu, cùng với các loại chi phí. Nhưng dù vậy, vẫn làm cho bọn họ chấn động không thôi. Ai có thể nghĩ đến, trước kia tất cả mọi người không xem trọng An Bắc vệ, giá trị kinh tế bày ra lại cao như thế?

“Súc mục nghiệp cũng là đặc sắc lớn nhất của An Bắc vệ, vật liệu chăn nuôi thanh trữ giá rẻ cộng thêm lương thực trân châu gạo tinh, có thể nuôi sống một lượng lớn thịt trâu, ngựa…, hơn nữa lực cạnh tranh thị trường rất lớn. Mọi người chú ý xem một tấm bảng này, đây là chi phí chăn nuôi một con trâu thịt và giá bán ra, lợi nhuận đạt đến ước chừng ba càn kim.”

“Trong mấy bãi chăn nuôi lớn tương lai An Bắc vệ chúng ta, dự tính có thể nuôi dưỡng hai trăm vạn con trâu thịt chất lượng cao, hai trăm vạn con trâu sữa, bò sữa kế tiếp kế tiếp lại. Chỉ riêng thịt trâu chất lượng tốt, đã là sáu bảy trăm vạn lợi nhuận.”

Trâu thịt có quy mô rất lớn, sản lượng rất đầy đủ.

Quốc gia tương đối giàu có trên Trái Đất, lượng thịt ăn mỗi năm đều là năm mươi đến trăm cân. Nhưng đây chính là thế giới Huyền Vũ, tu sĩ Huyền Vũ có nhu cầu dùng thịt để bổ sung khí huyết rất lớn, chính là Liên Linh Đài cảnh, Thiên Nhân cảnh, thậm chí là tu sĩ Tử Phủ cảnh, cũng không có khả năng mỗi ngày đều ăn lượng lớn linh nhục các giai, tiêu hao quá lớn. Dù sao cũng phải dùng phối hợp một ít thịt bình thường để bổ sung khí huyết.

Hơn nữa, trên thế giới này số lượng nhiều nhất kỳ thật vẫn là tu sĩ tầng dưới chót, tiêu hao thịt bình thường vẫn là rất lớn.

“Mọi người nếm thử rượu Ngọc Tinh Bồ Đào của chúng ta, rượu này có công hiệu dưỡng nhan tưới nhuần.” Vương Tông

An lại lấy bình rượu thủy tinh xinh đẹp ra, rót cho mỗi người một ly rượu.

Rượu nho màu đỏ tươi tỏa ra hương thơm, càng tăng thêm sức mạnh với chén lưu ly trong suốt.

Mọi người nếm thử, quả nhiên ngọt ngào ngon miệng, dư âm kéo dài, đúng là một loại rượu ngon.

"An Bắc vệ ánh mặt trời dồi dào, sản xuất ra Ngọc Tinh Bồ Đào ngọt ngào hùng hậu, rượu ủ ra cũng là thượng phẩm, tuy không bằng Linh tửu, nhưng một lọ này giá bán hai ba mươi đại đồng sao? Với quy hoạch của chúng ta đối với căn cứ Ngọc Tinh Bồ Đào của An Bắc vệ và xưởng ủ rượu, sản xuất mấy ngàn vạn bình chẳng qua là khởi đầu, một khi thành công mở rộng, tất nhiên là một hạng mục lãi kếch xù lớn."

Trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp hoặc ủ rượu bồ đào ngọc thạch, hoặc là đang rót rượu nho, khu xưởng sạch sẽ vệ sinh cực kỳ có tính thưởng thức.

Một bản đồ quy hoạch thương nghiệp, dưới sự phô trương của Vương Tông An, trong đầu mọi người được phô bày rộng rãi, rõ ràng có thể thấy được số tiền lớn trong tương lai.

Đừng nói đám người Thượng Quan thị bị tương lai tràn đầy càn kim kia làm cho hoa cả mắt, ngay cả An quận vương sớm đã không phải nghe lần đầu tiên, cũng vẫn là nghe đến nhiệt huyết sôi trào, sinh ra một loại "giáp ảo giác dũng cảm" của An quận vương ta.

"Tông An thiếu tộc trưởng, lúc trước nói đến đưa bọn ta phát tài…" Thượng Quan Trấn Hải cũng coi như là một tộc trưởng có kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không nhịn được nuốt nước bọt, động tâm không thôi: "Chẳng lẽ, là chuẩn bị mang theo chúng ta cùng chia sẻ lợi ích của An Bắc vệ? Nếu như có thể chia đủ nhiều, chúng ta nguyện ý mạo hiểm ủng hộ An quận vương."

Lúc trước Vương Tông An nói đúng, Thượng Quan thị quá thiếu tiền.

Bên cạnh Khang quận vương có rất nhiều người ủng hộ, tình huống bên trên quan thị bây giờ, mặc dù có thể đầu nhập vào Khang quận vương, chỗ tốt có thể đạt được cũng có hạn.

Ngược lại, nếu như có thể chia được một lợi ích trong An Bắc vệ, Thượng Quan thị có gì phải sợ?

Huống chi, An quận vương trong lúc vô thanh vô tức lại đã đánh ra một ván cờ lớn như vậy, không những được hai vị đại thiên kiêu Trường Ninh Vương thị ủng hộ mà còn đem An Bắc vệ mà tất cả mọi người không xem trọng xếp hàng… Tương lai chưa chắc không có phần thắng.

“Tiền bối nói đùa rồi, An Bắc vệ chính là căn cơ của điện hạ, bao nhiêu năm tâm huyết đã ném hết vào, há có thể tùy ý chắp tay nhường cho?” Vương Tông An lạnh nhạt cười nói: “Cũng chính là Vương thị chúng ta, dốc hết sức ủng hộ khai phát của An Bắc vệ, mới có thể được chia một chén canh.”

Thượng Quan Trấn Hải vẫn còn đang tức giận sôi máu.

Tuy hắn cũng hiểu đạo lý vô công bất thụ lộc, nhưng Vương Tông An ngươi nói tiền cảnh của An Bắc vệ dễ nghe như vậy, treo khẩu vị của bọn họ lên hết, kết quả phút cuối cùng lại nói không có phần của ngươi.

Sẽ không bắt nạt người khác như ngươi.

“Tông An thiếu tộc trưởng là tới trêu đùa Thượng Quan thị chúng ta sao?” Thượng Quan Trấn Hải căm giận nói: “Nếu như ôm mục đích kết thù mà đến, chúc mừng ngươi, ngươi đã đạt được mục đích rồi.”

“Tiền bối đừng vội, lợi ích của An Bắc vệ không chia sẻ, cũng không có nghĩa là không có lợi ích khác.” Vương Tông An không thèm để ý đến sự tức giận của Thượng Quan Trấn Hải, bình tĩnh điều chỉnh Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn một chút, “Vẻn vẹn An Bắc vệ, đối với cả khu Tây Bắc mà nói cũng chỉ là một góc cạnh. Chư vị nhìn xem.”

Trong hình ảnh Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn kích hoạt, hiện ra toàn bộ đại hoang mạc quan sát, An Bắc vệ vốn đã thập phần bao la, ở trong đó vẻn vẹn chỉ chiếm một góc nhỏ, phi thường tầm thường.

“Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, diện tích rộng lớn mà mênh mông. Quy mô của nó ước chừng lớn bằng ba quận. Khu vực không người khổng lồ như thế một khi khai thác thành công, sẽ sinh

ra lợi ích kinh tế như con số trên trời, đừng nói bồi dưỡng một Thần Thông cảnh, cho dù là mười tám cái, đều là dễ dàng.”

Vương Tông An bề ngoài cực tốt, phối hợp với dáng vẻ tự tin của hắn, quả thật là một thuyết khách vô cùng tốt.

Thượng Quan Trấn Hải bị lừa gạt đến có chút hoảng hốt: “Tông An, đại hoang mạc này đại quy đại, nhưng nếu muốn chinh phục nó khó khăn như thế nào? Vấn đề lớn nhất, vẫn còn ở chỗ thiếu nước đúng không?”

“Trấn Hải tiền bối không cần lo lắng, chúng ta đã quy hoạch xong một kênh đào thật lớn, là có thể giải quyết vấn đề nguồn nước, lại có thể giải quyết vấn đề vận chuyển, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.” Vương Tông An lại lấy ra một bản đồ quy hoạch khái niệm, phía trên một kênh đào rộng lớn ầm ầm, từ Tây Hải một đường xuyên suốt đến An Bắc vệ, ở giữa còn có một nhánh khác, thẳng đến bên ngoài ba mươi sáu vệ của Long thành.

Thượng Quan Trấn Hải bị chấn động, kìm lòng không được gật đầu nói: “Quả nhiên là khí phách thật lớn.”

Bỗng dưng, hắn lại nhíu mày nói: “Nhưng mà kế hoạch này nghe ra, sao lại quen tai như vậy? Đúng rồi, hình như An quận vương đã đề cập qua kế hoạch này ở trên triều, bị trào phúng ngay trước mặt mọi người!”

Nói xong, hắn nhìn về phía An quận vương vẻ mặt xấu hổ.

“Chế giễu, chẳng qua là một đám người vô tri tùy tiện nói xằng bậy mà thôi, nếu là mỗi người đều có thể nhìn thấy được lợi ích khổng lồ trong đó, làm sao có thể tới phiên An quận vương và chúng ta?” Vương Tông An cười lạnh không ngừng, “Chưa đến trăm năm sau, cả đám bọn họ đều vì khẩu xuất cuồng ngôn lúc trước mà hối hận không thôi.”

Đám người Thượng Quan Trấn Hải, cũng là bị lợi ích của An Bắc vệ mà Vương Tông An quy hoạch ra trước đó làm cho khiếp sợ, nếu thật sự có thể chinh phục Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, lợi ích trong đó đích thật là rất nhiều.

Chỉ là, Đại Vận Hà kia…

“Đại Vận Hà, kế hoạch chúng ta vận dụng trăm vạn dân phu, phân ra hơn ngàn tiêu ký đồng thời tiến hành thi công.” Vương

Tông An nói: “Ngoài ra chúng ta còn có thể chiêu mộ tán tu, thuê lượng lớn tu sĩ Huyền Vũ, cùng với điều động luyện khí khôi lỗi cùng nhau thi công, dự tính trong vòng năm mươi năm hoàn thành công trình lớn cấp sử thi này.”

“Cùng lúc đó, chúng ta còn có thể đi trước một bước tiến hành trồng cây tạo rừng Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, từng bước đi quanh đất, lấy Hạn Mục Túc Thảo để cải tiến cát đai. Dự tính sau trăm năm, Đại Hoang Mạc bước đầu đã có thể chinh phục một phần hai mươi, trong vòng năm trăm năm, biến Đại Hoang Mạc thành ốc đảo. Vì Đại Càn có thêm vài quận sản xuất lương thực, hàng năm đều có thể sản sinh ra một lượng lớn lợi ích kinh tế.”

Ánh mắt đám người Thượng Quan Trấn Hải đều trợn lên.

Năm trăm năm nghe thật lâu, trên thực tế vẫn chưa tới một Thần Thông cảnh một nửa tuổi thọ, hơn nữa trên đời này thế gia tồn tại ngàn năm trở lên cũng không phải số ít, không nói những thứ khác, chỉ riêng Thượng Quan thị cũng đã tồn tại mấy ngàn năm rồi.

Phàm là thế gia có thể kéo dài mấy ngàn năm, đều không có khả năng chỉ nhìn mảnh đất trước mắt này, có lẽ Thượng Quan Trấn Hải hắn chưa hẳn có thể nhìn thấy kết cục cuối cùng, nhưng con cháu của Thượng Quan thị bọn họ thì có thể.

Huống chi, năm trăm năm sau, không sai biệt lắm chính là thời điểm Thượng Quan Vân Tụ trùng kích Thần Thông cảnh.

“Tông An, ngươi nói xem, dẫn bọn ta đi phát tài. Vậy chúng ta nên làm như thế nào, mới có thể chia một chén canh.” Thượng Quan Trấn Hải thăm dò nói.

“Thượng Quan thị các ngươi mỗi năm lấy ra năm mươi vạn càn kim, kéo dài liên tục hai trăm năm cần phải xuất ra một trăm triệu càn kim. Ngoài ra, hàng năm cung cấp không thấp hơn một ngàn tu sĩ Luyện Khí cảnh, một trăm tên Linh Đài cảnh, mười tên Thiên Nhân cảnh, một tên tu sĩ Tử Phủ cảnh, cung cấp 【Khai hoang liên hợp ti】 điều khiển, thời gian duy trì không thấp hơn năm trăm năm.” Vương Tông An ném ra kế hoạch đã sớm ấp ủ sẵn, “Toàn bộ tổng đầu tư, tổng thu lời lãi, tổng chi chi xuất các loại, thuế thu đều thông qua 【

Khai Hoang liên hợp ti 】 tiến hành, liên hợp người thực tế khống chế người làm An quận vương điện hạ, tất cả điểm hồng trong tương lai cũng đều do liên hợp Ti tiến kết phân phối.”

Một ức càn kim?

Thượng Quan Trấn Hải nghe được con số này, trái tim cũng run rẩy, nhưng cũng may có thể chia hai trăm năm cho, áp lực sẽ nhỏ hơn một chút.

Về phần nhiều tu sĩ như vậy, đối với Thượng Quan thị mà nói cũng là gánh nặng không nhỏ. Thượng Quan thị gia đại nghiệp đại, nơi cần dùng nhân thủ cũng rất nhiều.

Nhưng sự cám dỗ mà Vương Tông An đưa ra, thật sự quá lớn. Chỉ cần chịu đựng được cửa ải khó khăn lúc trước, lợi nhuận sau này không thể đo lường. Bởi vậy, hắn vẫn rất động lòng, nếu thật sự không được, vẫn có thể thế chấp bán đi một ít sản nghiệp.

“Chúng ta phải trả giá lớn như vậy, cuối cùng lại nhận được mấy phần cổ phần?” Thượng Quan Trấn Hải động tâm không thôi nói.

“Bao nhiêu phần?” Vương Tông An nở nụ cười: “Trấn Hải tiền bối thật sự biết nói đùa, đây chính là thu nhập từ vô số quận, quý gia tộc tương lai muốn phú khả địch quốc sao? Bởi vì ngài là nhà thứ nhất chúng ta đàm luận, có thể cho ngài chút ưu đãi, chiếm ba phần trăm cổ phần và chia đỏ. 【 Đạt Lạp liên hợp Hoang 】 không ngã, Thượng Quan thị các ngươi vĩnh viễn hưởng dụng phần quyền lợi này.”

“Ba phần trăm?” Thượng Quan Trấn Hải đột nhiên biến sắc, giơ chân nói: “Chúng ta trả một cái giá lớn như vậy, chỉ có thể lấy ba phần trăm?”

“Trấn Hải tiền bối chớ tức giận, xin xem biểu thị của khoản đầu tư và tiền lời trong tương lai.” Vương Tông An bình tĩnh lấy ra một tấm biểu thị, bảo Thượng Quan thị từ từ nghiên cứu, sau đó cáo từ nói: “Chư vị, điều kiện mà chúng ta đưa ra đã rất ưu đãi rồi, chớ bỏ qua cơ hội tốt trời ban như vậy. Đám người Tông An, xin cáo lui trước.”

Vương Tông An biết, loại chuyện này không phải một ngày là có thể quyết định. Phàm là thế gia làm việc, lại liên lụy tới đầu tư nhân lực vật lực nhiều như vậy, luôn cần nội bộ thương lượng, hắn cũng không vội.

Thượng Quan Trấn Hải cầm đường cong tiền lời ghi chép, hơi kinh ngạc nói: "Tông An thiếu tộc trưởng và Quận vương điện hạ, chẳng lẽ không đi mở tiệc đón gió tẩy trần sao?"

"Tất cả mọi người rất bận rộn, lát nữa rảnh rỗi lại ăn." Vương Tông An cười đứng dậy chắp tay: "Ta và quận vương điện hạ, còn có không ít nhà phải bái phỏng."

Đích xác cũng phải, trong kinh thành này cũng không phải một nhà Thượng Quan thị…

"Còn có một vấn đề, nếu Thượng Quan thị chúng ta đồng ý tham dự hạng mục này, có cần đứng ra tỏ vẻ ủng hộ An quận vương điện hạ hay không?"

"Trấn Hải tiền bối lo lắng nhiều rồi, đây chẳng qua là một hạng mục khai phá hợp tác mà thôi, bất kể ngài ủng hộ An quận vương hay Khang quận vương, cũng sẽ không ảnh hưởng đến phần sau. Nói thật, hạng mục này quá hao tiền, cho dù Đức Hinh thân vương nhất mạch, ngay cả Khang quận vương điện hạ, chúng ta đều muốn kéo vào tham dự, nhiều người lực lượng hơn mà."

"Được được được, nếu như thế, có hi vọng hợp tác."

Trong lúc nói chuyện, Vương Tông An và An quận vương đã chính thức cáo từ.

Sau đó, bọn họ liền một nhà tiếp một nhà chính kinh bái phỏng.

Quả nhiên, bọn họ thổi qua da trâu đều sẽ đi thực hiện. Bọn họ thật sự chạy tới hai thân vương phủ Đức Hinh thân vương, Vĩnh An thân vương đi du thuyết đầu tư, tuy rằng rất nhanh đã được "lịch lễ mời ra".

Nhưng từ điểm này, có thể làm cho người ta nhìn ra tổ hợp này của An quận vương và Vương Tông An, bọn họ là chơi thật. Như thế, thật ra khiến người có lòng càng thêm kiên định tín niệm.

…

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Lại một tháng sau.

Đoạn giữa An Giang, Giao Long đảo.

Là căn cứ địa của Giao Long Bang, hòn đảo này hàng năm đều bị bao phủ bởi hơi nước và mây mù, còn có đại trận thủ hộ, dễ thủ khó công. Bên trong cảng khẩu Giao Long Đảo, càng là hàng năm ngừng ở số lượng đông đảo thuyền lớn, nếu từ bầu trời quan sát, tràng diện cũng cực kỳ đồ sộ.

Trên đảo có mấy ngọn núi, trong đó đỉnh núi cao nhất bị người ta san bằng, kiến tạo ra một khu kiến trúc, chính là nơi mọi người trong Giao Long Bang cư ngụ.

Mà trong quần thể kiến trúc này, có một tòa đại điện phong cách thô kệch, khí phách bất phàm, tên là "Giao Long Điện".

Tòa Giao Long điện này, chính là nơi nghị sự trong Giao Long Bang, cũng là trung tâm quyền lực của Giao Long Bang này.

Trong Giao Long điện.

Trên chủ tọa rộng lớn, Long Vô Kỵ từ trước đến nay luôn tiêu sái phóng khoáng, lúc này sắc mặt xanh mét, trên mặt đất là một đống thư bị xé nát.

Mấy tên thủ hạ tâm phúc của hắn, đám người Triệu Vô Tình nơm nớp lo sợ đứng ở một bên, cúi đầu ngay cả nói cũng không dám nói thêm một câu.

Từ khi Đại đương gia biết Vương Thủ Triết nương nhờ An quận vương, tính tình liền trở nên dễ giận dễ nóng nảy, âm tình bất định.

Thông tin giữa hắn và kinh thành cũng càng ngày càng thường xuyên, hơn nữa mỗi lần nhận được thư, tâm tình đều sẽ không tốt.

"Thủ Triết, ngươi thật sự là càng đi càng xa trên con đường phản bội." Bàn tay to lớn của Long Vô Kỵ hung hăng nắm chặt tay vịn, trong ánh mắt thâm thúy lóe ra một loại ánh sáng màu xanh nào đó: "Tiểu tử Ngô Minh Viễn kia đến tột cùng có cái gì tốt? Để cho ngươi tận hết sức lực giúp hắn như thế."

“Mọi người cùng vui vẻ làm huynh đệ không tốt sao?”

“Không được, không thể để cho Vương Thủ Triết tiếp tục sai, quay đầu mới là bờ.” Long Vô Kỵ hơi nheo hai mắt lại, trong ánh mắt hiện lên một tia hung ác: “Người đâu, toàn quân xuất phát, mục tiêu là Trường Ninh vệ.”

Triệu Vô Tình run lên, vội vàng thấp giọng nói: “Nghĩa phụ, khoảng cách “Ước hẹn năm mươi năm” còn khoảng bốn mươi ngày, ngài hãy nhịn một chút đi.”

“Nhẫn? Tiếp tục nhẫn nhịn, Vương Thủ Triết lại càng lún càng sâu, không còn đường quay đầu.” Long Vô Kỵ tức giận đến tròng mắt cũng bắt đầu đỏ lên: “Hiện tại đại quân hãy chia đều cho ta, toàn quân áp sát bên ngoài Trường Ninh vệ, cứ tiếp tục đóng quân ở đó. Đợi ngày ước định vừa đến, lập tức xua quân bình an trấn.”

“Long Vô Kỵ ta phải đích thân đi hỏi hắn, vì sao phải phản bội ta?”

…

Chương 32: Cái cuốc vung rất hay! Rễ tường tự nhiên sẽ đổ.

…

Kinh thành Thượng Kinh thay đổi bất ngờ.

Nội bộ An Bắc vệ.

Theo sự di chuyển của nhân khẩu, hiện giờ An Bắc vệ đã không còn thưa thớt như trước nữa, mặc dù nhân khẩu vẫn như cũ không nhiều lắm, nhưng theo sự tụ tập của nhân khẩu, đã sinh ra số lượng thôn xóm tự nhiên không ít.

Cuộc sống của dân chúng tầng dưới chót rất đơn giản, cuộc chiến đế tử cũng tốt, thượng tầng đánh cờ cũng tốt, cách bọn họ thật ra đều vô cùng xa xôi, cũng căn bản không ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, cuộc sống một ngày ba bữa mới là thực tế nhất, bọn họ cố gắng làm việc, cố gắng sinh hoạt, chẳng qua cũng chỉ là muốn so với cuộc sống hiện tại tốt hơn một chút mà thôi.

Tiểu Lộc thôn.

Đây là một thôn nhỏ hình thành chưa tới nửa năm, cũng là thôn tự nhiên do đông đảo nhân khẩu di chuyển mà hình thành, vô cùng bình thường.

Lúc xuống nhà, bởi vì cửa thôn có một tảng đá rất giống hươu con, trưởng thôn thuận miệng lấy cái tên này. Thời gian lâu rồi, mọi người dần cũng gọi thành thói quen.

Lão Lý sống trong cư dân lâu trong thôn.

Gia tộc bọn họ đều là tá điền của thế gia thất phẩm Mạc Nam Tôn thị. Lần này An Bắc vệ khai hoang, Mạc Nam Tôn thị phân một mạch thẳng tới đây, nhà bọn họ liền cũng đi theo đến đây.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là, Mạc Nam quận bây giờ người nhiều đất ít, làm tá điền, nhà bọn họ đã lâu không có đất trồng, nghe nói chỉ cần tới đây là có thể được chia đất, liền quyết định tới đây thử vận may.

Về phần những lầu dân cư này, đều là một thương hội "Vương thị tam kiến" bỏ vốn xây dựng. Bọn họ dùng một thứ gọi là "xi măng", còn có đá và gân thép, chỉ tốn nửa tháng đã xây được vài tòa nhà dân. Những căn nhà này vừa lớn vừa rộng, còn đặc biệt rắn chắc, không biết tốt hơn phòng bọn họ xây được bao nhiêu lần.

Người của Vương thị Tam Kiến biết bọn họ không mua nổi nhà ở, hứa hẹn bọn họ chỉ cần mỗi tháng giao ít tiền, là có thể luôn ở trong phòng này, nghe nói hai mươi năm sau, những căn nhà này có thể hoàn toàn thuộc về bọn họ.

Đương nhiên, cái giá phải trả là trong hai mươi năm này, trong ruộng bọn họ được chia chỉ có thể gieo hạt giống "thương hội lương chủng Vương thị" cho bọn họ, đợi đến lúc thu hoạch, cũng phải ưu tiên bán cho thương hội lương chủng Vương thị.

Có điều, cái này thì có quan hệ gì chứ? Chỉ cần có đất trồng, có thể kiếm được tiền nuôi sống chính mình, nuôi sống người nhà, trồng thứ gì đối với bọn họ mà nói đều giống nhau.

Sáng sớm hôm nay, lão Lý mang theo nhi tử rời khỏi lầu cư dân, vác cuốc đi tới khu đất phía đông thôn, bắt đầu xới đất, bón phân cho đất.

Chung quanh trong đất sớm đã có không ít người tại, tất cả mọi người cúi đầu bận rộn.

Tuy nhiên, khác với tâm trạng thấp thỏm và bất an khi mới đến, bây giờ bọn họ đều bình tĩnh mà trấn định, ngay cả động tác vung cuốc cũng lộ ra vẻ thong dong.

Thật ra cũng rất bình thường, bởi vì mấy tháng nay, bọn họ đều đã phát hiện An Bắc vệ khác với những nơi khác. Không nói cái khác, chỉ đơn giản là những thứ mà thương hội lương chủng Vương thị lấy cho bọn họ trồng, cũng không đơn giản.

Bọn họ những tá điền này cả đời đều ở trong đất bào thực, để cho bọn họ đi nghiên cứu làm thế nào cải tiến hạt giống bọn họ có thể không được, nhưng đối với phẩm chất tốt xấu của hạt giống, bọn họ so với người bình thường mẫn cảm hơn nhiều lắm.

Những hạt giống mà thương hội lương chủng Vương thị cung cấp, không chỉ nảy mầm nhanh, tỉ lệ sống cao, hơn nữa sinh

mệnh lực cũng đặc biệt cường đại, cho dù ở nơi An Bắc vệ khô hạn như vậy cũng có thể sinh trưởng rất tốt.

Trân Châu Mễ và Tư Nhiên lúc trước là như vậy, hiện tại Mục Túc Thảo cũng giống vậy.

Hạt giống Mục Túc Thảo mà chính bọn họ mang đến thì không được, đa số ngay cả mầm cũng không mọc được, mặc dù nảy mầm, bộ dạng cũng ỉu xìu, không khỏe mạnh bằng Mục Túc Thảo của Vương thị thương hành lương thực.

So sánh ra, ưu khuyết lập hiển.

Tư duy của tá điền đều rất giản dị. Theo bọn họ thấy, phẩm chủng chất ưu đãi, liền ý nghĩa thu hoạch tốt, mà thu hoạch tốt, liền ý nghĩa có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Cho nên, khi phát hiện hạt giống trong tay thương hội lương chủng Vương thị đều cực kỳ tốt, trong lòng bọn họ cũng đã an tâm, cũng có hy vọng đối với tương lai của An Bắc vệ.

“Đát đát đát đát ~ “

Tiếng vó ngựa thanh thúy vang lên, một con ngựa choai choai màu đen dẫn theo hai con ngựa nhỏ hơn, chạy dọc theo con đường xi măng ở giữa thôn.

“Ồ ~ Đại Hắc, lại dẫn theo các nàng dâu tới dạo một vòng rồi.” Nhi tử của lão Lý Tiểu Lý nhìn thấy cảnh này, chống cuốc trêu chọc một câu.

Đại Hắc cũng không biết có nghe hiểu hay không, hướng về phía hắn chào hỏi một tiếng, sau đó liền chạy vào trong đất, mang theo hai con ngựa câu khác cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Mục Túc Thảo trong đất vốn có một phần của chúng, Tiểu Lý cũng không ngăn cản, ngược lại còn đi tới sờ sờ cổ của nó.

Đại Hắc rõ ràng rất quen thuộc với hắn, một chút cũng không kháng cự, ngược lại còn thuận thế cọ hắn một cái.

“Cha, Đại Hắc lớn lên thật nhanh, bắp thịt cũng chắc nịch, sau này chắc chắn sẽ lớn lên rất cao.” Tiểu Lý nở nụ cười hài lòng, “Trước kia hình dáng ngựa mà chúng ta nuôi cũng không tốt như vậy. Cha nói xem, có phải đây là mối quan hệ với Mục Túc Thảo hay không?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao?” Lão Lý lườm hắn một cái: “Ngươi không thấy ngoài Mục Túc Thảo ra thì ngay cả cỏ rác khác cũng không đụng vào sao?”

Trên thực tế, đừng nói là ăn, ngay cả nhìn chúng nó cũng không thèm. Giống như trong mắt chúng nó, Mục Túc Thảo của Vương thị là mỹ vị quý hiếm, mà Mục Túc Thảo bình thường lại giống như cơm thừa canh cặn vậy.

Thật ra chuyện thần kỳ của An Bắc vệ còn có rất nhiều.

Ngoại trừ lầu cao xi măng và hạt giống phẩm chất tốt đến quá đáng ra, còn có đường cái rộng rãi thẳng tắp, cũng được tạo ra trong thời gian cực ngắn, còn có một con đường được chôn sâu dưới đất, “hệ thống tưới tiêu thống nhất” do vô số đường ống dẫn tạo thành, cùng với những “khí giới nông nghiệp cỡ lớn” mà lúc thu hoạch được hoàn toàn được luyện chế từ kim loại…

Có rất nhiều đồ vật, kỳ thật bọn hắn căn bản không rõ, nhưng loại chấn động khi mới gặp những sự vật thần kỳ kia, lại bị bọn hắn ghi nhớ thật sâu trong lòng. Sau đó, bọn hắn có một đoạn thời gian dài đều ở trong hoảng hốt, cho là mình có phải đang nằm mơ hay không.

Cho đến bây giờ, sau khi sống ở An Bắc vệ mấy tháng, bọn họ mới dần dần bắt đầu quen thuộc, chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy đối xử khác biệt giữa súc vật ngựa bò đối với hai loại Mục Túc thảo, vẫn như cũ nhịn không được thổn thức cảm khái.

An Bắc vệ trước đây chẳng qua chỉ là một mảnh đất hoang vu không có người ở, bây giờ, lại nghiễm nhiên đã có vài phần ý tứ của kho lương Tây Bắc. Mà biến hóa long trời lở đất như thế, không thoát khỏi quan hệ với những sự vật thần kỳ mà bọn họ nhìn thấy trong khoảng thời gian này.

Đây là “kỳ tích” do nhân loại sáng tạo ra.

Trong lúc nói chuyện, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưng gáy to rõ, một chiếc phi liễn do Long Ưng kéo xuất hiện giữa không trung xanh thẳm, sau đó xoay quanh bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

“Long Ưng… là phi liên của An quận vương phủ!” Lão Lý đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng, đẩy nhi tử

của mình một cái: “Mau! Mau đi gọi trưởng thôn!”

Tiểu Lý chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng, lập tức vội vàng chạy vào trong thôn. Cách thôn còn rất xa, hắn đã kéo cổ họng hô lên.

Không lâu sau, cả thôn mọi người đều bị kinh động.

Thôn trưởng thôn Tiểu Lộc, một tu sĩ Huyền Vũ dáng dấp trung niên cũng nhanh chóng chạy tới cửa thôn.

Rất nhanh, Long Ưng Phi Thương trên bầu trời đã từ từ hạ xuống sân phơi nắng ở cửa thôn, sau đó rèm xe được vén lên, một công tử trẻ tuổi có bộ dáng tuấn lãng được mấy quan lại vây quanh đi xuống.

Hắn mặc một bộ cẩm bào tơ tằm thiên thanh sắc, cử chỉ thong dong, khí độ tôn quý bất phàm. Thanh niên này, rõ ràng là trưởng tử của An quận vương, tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân.

“Trưởng tôn thôn Tiểu Lộc thôn nhớ nhung, bái kiến tiểu quận vương.” Trưởng thôn vội vàng tiến lên nghênh đón, hướng về phía hắn thi lễ thật sâu, “Tiểu Lộc thôn bất quá là một địa phương nhỏ như hạt vừng, lại để tiểu quận vương ba phen mấy bận tự mình đến an ủi, Tôn mỗ sợ hãi không thôi.”

Rõ ràng cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh trung kỳ, đặt ở một địa phương nhỏ cũng được coi là lão tổ một phương rồi, lúc đối mặt Ngô Thịnh Quân, Tôn Tư Sinh lại khẩn trương đến mức trên trán không ngừng đổ mồ hôi, nói chuyện cũng châm chữ để suy nghĩ, sợ nói sai một chữ.

Cũng không trách hắn căng thẳng như vậy.

Đừng nhìn Ngô Thịnh Quân trước mặt Vương Tông An không có chút kiêu ngạo nào, đối với hắn còn rất là kính trọng, nhưng ở trong mắt thế gia bình thường, hắn là tiểu quận vương An quận vương vương phủ, trên thực tế đã là đại nhân vật cao không thể với tới rồi.

Hắn tùy tiện nói một câu, có thể quyết định sinh tử tồn vong của một thế gia bát cửu phẩm. Cho dù là thế gia lục thất phẩm, cũng không dám vuốt râu hổ của hắn.

Một chi này của Tôn Tư tưởng mặc dù là từ thế gia Thất phẩm Mạc Nam Tôn thị phân ra, nhưng nhất mạch này của hắn cộng thêm chính hắn, cũng chỉ có ba cường giả Linh Đài cảnh, ở trước mặt tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân tự nhiên là kinh sợ, không dám lỗ mãng.

"Tôn thôn trưởng khách khí rồi ~" Tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân lại không hề tự cao tự đại, vẻ mặt ấm áp đưa tay nâng hắn dậy, thần sắc trịnh trọng mà chân thành, "Chư vị phụ lão là bởi vì tin tưởng phụ vương ta mới đến An Bắc vệ này cắm rễ, về tình về lý, quận vương phủ ta đều cần phụ trách đối với chư vị. Ta tới đây, cũng chỉ là dùng một phần tâm lực mà thôi."

An quận vương mấy tháng nay một mực thương nghị với Vương Tông An, chế định một hệ liệt kế hoạch khai phá, kế hoạch tập tiền, cùng với phương châm chiến lược hạch tâm ở các phương diện khác, bận tối mày tối mặt, những thứ quá chi tiết căn bản không quan tâm.

Cho nên trong khoảng thời gian này, trong An Bắc vệ có rất nhiều kế hoạch cụ thể được thực thi, trên thực tế đều là do Ngô Thịnh Quân và một đám quan sứ của quận vương phủ phụ trách.

Đặc biệt là thời điểm những thế gia và dân chúng này vừa mới dời đến An Bắc vệ, trong lòng ít nhiều đều sẽ có chút thấp thỏm cùng bất an, Ngô Thịnh Quân tốn không ít tâm tư trấn an và cổ vũ, còn thường xuyên quan tâm nhu cầu cuộc sống của bọn họ, phải để cho tất cả dân chúng đều cảm nhận được sự quan tâm và dụng tâm của An quận vương phủ.

Tiểu quận vương thân thiết chu đáo như thế, ở Đại Càn có thể nói là độc nhất, bọn họ làm sao có thể không cảm động?

Trưởng thôn Tôn tưởng niệm tất nhiên là một phen cảm động đến rơi nước mắt.

Mà trong lúc bọn họ hàn huyên, các quan lại quận vương phủ cũng đang tự bận rộn, thân thiết hỏi thăm dân chúng tình hình sinh hoạt gần đây, cung nước có thể cung ứng được hay không, có vấn đề khó khăn gì cần hỗ trợ giải quyết hay không, vân vân.

Ngoài ra, lần này đi cùng Ngô Thịnh Quân xuống nông thôn thăm hỏi, còn có hai người Vương Thất Thành, Vương Phủ Điệp của Trường Ninh Vương thị.

Hai người đến đây là để xác nhận tình hình sinh trưởng thực tế của hạt giống Mục Túc Thảo của Vương thị ở An Bắc vệ.

Trong đó, Vương Thất Thành chính là ông lão xếp hàng chữ "Thất" đời thứ chín của Vương thị. Cha của hắn chính là ông lão xếp chữ "Tông" đời thứ tám, bây giờ đã là Vương Tông Xương của lão tổ Thiên Nhân cảnh.

Bây giờ Vương Thất Thành năm mươi lăm tuổi, tu vi cũng đã là Linh Đài cảnh tầng năm, tuy rằng so ra kém những bậc cha chú có tư chất thiên kiêu, nhưng tu vi tư chất như vậy, thật ra đã không thua kém những đệ tử thuộc dòng chính của thế gia Lục thất phẩm bình thường.

Lần này trong tộc nhân Vương thị đi theo Vương Tông An đến An Bắc vệ, ngoại trừ Vương Tông An lớn tuổi nhất, thực lực mạnh nhất chính là hắn.

Mà Vương Hãn Điệp, nàng xếp hàng thứ mười hai ở đời thứ chín của Vương thị, chính là trưởng tôn nữ của lục đệ Vương Thủ Liêm của Vương Thủ Triết. Phụ thân của nàng, chính là trưởng tử của Vương Thủ Liêm, lão Cửu của "Tông" đời thứ tám của Vương thị, Vương Tông Bình.

Năm đó Vương Tông Bình thích một cô nương tán tu, trong gia tộc thật sự tạo ra một sóng gió lớn. Thông thường mà nói, con cháu thế gia rất ít khi kết hợp với cô nương tán tu, gia tộc cũng tuyệt đối sẽ không cho phép.

Cũng may gia chủ Vương Thủ Triết khai sáng, âm thầm dốc hết sức lực điều tra gia đình cô nương tán tu kia, phát hiện hộ tán tu kia tổng thể coi như thanh bạch, cũng không có bất lợi gì.

Lúc này mới tốn chút công phu, thuyết phục Vương Thủ Liêm tương đối ngoan cố, để Vương Tông Bình cưới một cô nương tán tu. Sau khi cưới cũng quá thái bình, Tông Bình cũng có chút thành tựu trong đội ngũ quân võ.

Chỉ là tư chất bẩm sinh của Vương Hãn Điệp không phải đặc biệt cao, nhưng Vương thị từ trước đến nay hào phóng với tộc

nhân, Khởi Linh đan, Tôi Huyết đan, Tẩy Tủy đan, một chuỗi đan dược đập xuống, tư chất của nàng cũng tăng lên tới trung phẩm Bính đẳng, trở thành tiểu thiên kiêu.

Bây giờ nàng hai mươi lăm tuổi, thực lực đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bảy, có kinh nghiệm làm việc tương đối nhiều, chuyện nhỏ đã hoàn toàn có năng lực độc lập xử lý.

Lần này, sở dĩ Vương Thất Thành dẫn nàng đi cũng là vì thiên phú huyết mạch của nàng vô cùng mẫn cảm với tình trạng sinh trưởng của thực vật, thường có thể phát hiện một số vấn đề mà mắt thường không thể nhìn thấy được. Có nàng ở đây, khi thu thập tin tức có thể làm ít công to.

Mà số liệu thu thập hiện giờ cũng sẽ trở thành căn cứ quan trọng để khai phá Mục Túc Thảo của đời sau.

Tiểu quận vương Ngô Thịnh Quân sau khi kết thúc hàn huyên với trưởng tôn thôn nhớ nhung một phen, giương mắt nhìn chung quanh, thấy mọi người các ti chức, trong lòng cũng hết sức vui mừng.

Trải qua mấy tháng ma hợp, không chỉ là dân chúng di chuyển đến An Bắc vệ đã thích ứng với cuộc sống của An Bắc vệ, các quan lại quận vương phủ cũng dần dần thích ứng với loại phương thức làm việc mới này.

Tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Có đôi khi, ngay cả bản thân hắn cũng bố trí rất nhiều kế hoạch, cũng thường vì sự thay đổi của An Bắc vệ mà sợ hãi thán phục.

Ánh mắt của hắn không tự giác nhìn về phía đông nam, trong ánh mắt lộ ra một vòng lo lắng.

Dựa theo kế hoạch an định của phụ thân và Tông Hạ, An Bắc vệ năm nay phát triển chẳng qua chỉ là bắt đầu, kế tiếp còn có một loạt kế hoạch khổng lồ cần thực thi.

Phụ thân và Tông An lần này vào kinh đã có vài ngày, cũng không biết có thể thành công xoay xở đủ tư kim hay không.

Đó là một khoản tài chính trường kỳ giống như con số trên trời, vô luận là nhà nào, đều rất khó gánh vác một mình.

Hi vọng tất cả thuận lợi, Đạt Lạp đại sa mạc mới có khả năng chinh phục.

…

Thủ đô Đại Càn, Quy Long Thành.

Quy Long Thành hai năm gần đây thật sự là náo nhiệt phi phàm, đầu tiên là danh sách của Ly Dao đại thiên kiêu đánh xuyên "Thập đại kiệt xuất thanh niên", kết quả dư chấn còn chưa bình, An quận vương cùng thiếu tộc trưởng Vương thị Vương Tông An liền dắt tay nhau chạy tới Quy Long Thành, bắt đầu trắng trợn tuyên truyền kế hoạch khai thác Đại Hoang Mạc.

Mà cùng lúc đó truyền ra, còn có một tin tức khác làm cho người ta khiếp sợ.

Đó chính là, Thiếu tộc trưởng Vương Tông An của Trường Ninh Vương thị, lại có tư chất đại thiên kiêu giống như tỷ tỷ của hắn. Tin tức kinh khủng như vậy, nhanh chóng tạo ra phản ứng dây chuyền trong Quy Long Thành, kế hoạch khai thác Đại Hoang Mạc cũng bởi vậy mà bị mọi người đều biết.

Mà cùng lúc đó, trong tửu lâu đỏ nhất Quy Long Thành - Bạch Vân Lâu.

Xung quanh lôi đài Hắc Diệu Thiết đã treo đầy những bức hoành phi, trên đó viết "Đại cơ duyên Đại Càn vạn năm khó gặp", "Chuẩn đế tử dẫn ngươi đi chơi Đại Hoang Mạc", "Trăm năm đầu tư vạn năm hưởng phúc", "Để lại một cơ nghiệp cho các con cháu", "Hoàng thất giá trị chữ tín là ức kim", "Hạng mục đề cử duy nhất của kỳ tài thương nghiệp Hành quận vương", "Ly Dao đại thiên kiêu thế chấp thần thông linh bảo đầu tư", "Vì Đại Càn quật khởi mà phấn đấu", "Một cỗ vượng trăm đời", "Bỏ lỡ cơ hội tốt hối hận muôn đời", vân vân và những văn tự kích động cực mạnh."

Dưới bức hoành phi rậm rạp, một trong những chuẩn đế tử xưa nay ít xuất hiện mà thần bí —— An quận vương, cùng với thiếu tộc trưởng An thiếu tộc của đại thiên kiêu Vương thị, đang xắn tay áo, kích tình vạn trượng giới thiệu kế hoạch và mục tiêu to lớn của bọn họ.

Trong phòng bao, đều là những người nói chuyện của thế gia Tứ phẩm, Ngũ phẩm. Mà trên tán tọa là rậm rạp chằng chịt ngồi không ít lão tổ hoặc gia chủ hoặc Thất phẩm thế gia, Thất phẩm, bọn họ đều hết sức chăm chú tiêu hóa thành quả mà An quận vương và Vương Tông An thể hiện ra, khiếp sợ vì kế hoạch hùng vĩ khẳng khái vạn trượng kia.

So với kế hoạch lúc trước của An quận vương, phần kế hoạch này không chỉ càng thêm tường tận, càng thêm tỉ mỉ, thậm chí cụ thể đến mỗi một giai đoạn cần bao nhiêu tiền tài, bao nhiêu người làm, bao nhiêu tài liệu, còn gia tăng rất nhiều nội dung mới, thí dụ như sau khi hoàn thành mỗi một giai đoạn mục tiêu, sẽ sinh ra bao nhiêu lợi ích vân vân.

Không nên xem thường những chi tiết này.

Chính vì sự tồn tại của những chi tiết này, mới khiến cho công trình to lớn vốn giống như lầu các trên không trung, dường như căn bản không có khả năng hoàn thành, trở thành công trình chỉ cần làm đến nơi đến chốn, từng bước từng bước tiến hành, liền nhất định có thể hoàn thành được hệ thống công trình.

Những lão tổ thế gia này đều có kiến thức, kế hoạch hư vô vĩ đại không lừa được bọn họ, một công trình đến tột cùng có khả năng hoàn thành hay không, bọn họ tự nhiên cũng sẽ có phán đoán của mình.

So với nói cho bọn hắn biết công trình này to lớn cỡ nào, đối với Đại Càn lại có bao nhiêu lợi ích, đối với tương lai có thể sinh ra ảnh hưởng sâu xa cỡ nào, không bằng dùng số liệu thực tế nói cho bọn họ biết, cửa làm ăn này kiếm bộn không lỗ, có thể kiếm được nhiều tiền mới thực tế.

Dưới lôi đài.

Một đám quan lại dưới trướng An quận vương phủ đã sớm bày sẵn bàn làm việc tại hiện trường, nhận mua khế ước vân vân.

Khác với tư thái của quan lại quan phủ bình thường ít nhiều có chút đạp thấp nâng cao, những quan lại này của An quận vương tuy rằng danh tiếng cũng không phải rất hiển hách, nhưng đều vô cùng nhiệt tình, hơn nữa còn rất trẻ tuổi.

Bọn họ đều đứng làm việc, có trật tự giới thiệu kế hoạch cổ phần của những thành viên thế gia đến đây tư vấn "Đạt Lạp Hoang liên hợp ti", ứng tận nghĩa vụ, cùng với tiền lời và nguy hiểm tương lai.

Mỗi một hạng mục điều khoản, đều viết vô cùng rõ ràng, không chơi bất kỳ trò chơi văn tự lập lờ nước đôi nào. Mà các hạng mạo hiểm, cũng đều ở trong hạng mục điều khoản chú ý trình bày rõ ràng.

Các quan lại thậm chí sẽ cẩn thận giải thích nguy hiểm trong đó, cũng yêu cầu người nhận mua suy nghĩ kỹ càng.

Cũng chính là thái độ nghiêm túc phụ trách của bọn họ, khiến các thế gia Lục Thất phẩm vốn đã có chút động tâm cuối cùng quyết định, bọn họ ở trong phạm vi năng lực của mình nhận mua từng phần tán cổ.

Những cổ phần phân tán của thế gia năm, sáu, sáu, bảy phẩm ước chừng chiếm hai mươi phần trăm cổ phần, tổng cộng chia làm hai ngàn cổ, trong đó tỉ lệ chiếm tổng cổ phần là một phần vạn.

Nhưng cho dù chỉ là một cổ trong đó, đối với thế gia Thất phẩm mà nói cũng đã là một khoản đầu tư không nhỏ rồi, bởi vì điều này có nghĩa là mỗi năm bọn họ phải bỏ ra hai ngàn càn kim, cũng liên tục đầu tư hai trăm năm, tổng đầu tư sẽ đạt tới bốn mươi vạn càn kim.

Ngoài ra, mỗi lần nhận mua một cỗ, còn phải ra mười tu sĩ Luyện Khí cảnh và một tu sĩ Linh Đài cảnh gia nhập đội ngũ khai hoang.

Đối với thế gia Thất phẩm bình thường mà nói, muốn lập tức lấy ra bốn mươi vạn càn kim sẽ tương đối tốn sức, nhưng nếu lấy ra hai trăm năm, áp lực sẽ nhỏ đi rất nhiều. Tương đối phiền toái là phải có tu sĩ gia nhập liên hợp ti, nhưng nghĩ kỹ lại, mỗi mười năm thay phiên một lần, cũng chưa chắc không được.

Không có biện pháp, thế gia Thất phẩm ở trong Quy Long Thành địa vị quá thấp.

Ở nơi cao môn khắp nơi Quy Long Thành này, thế gia Thất phẩm muốn sống sót độc lập quá khó khăn, không muốn bị

chèn ép không gian sinh tồn, cách làm đơn giản nhất chính là dựa vào thế gia cao phẩm, kết quả chính là, bên trong Quy Long Thành hầu như có hơn phân nửa thế gia Thất phẩm đều là thế gia cao môn phụ thuộc, tốt hơn một chút cũng là nửa phụ thuộc, ngày thường đều phải cụp đuôi làm người.

Hơn nữa, thế gia Thất phẩm trong Quy Long Thành muốn thăng cấp phẩm cấp, độ khó còn cao hơn hào cường địa phương nhiều.

Bất quá Thất phẩm thế gia trong Quy Long Thành cũng không phải là không có chỗ tốt, trong đó chỗ tốt lớn nhất chính là cuộc sống ổn định, cảm giác an toàn mười phần. Chỉ cần bọn hắn một mực ôm chặt bắp đùi chủ gia, không tìm đường chết, không gây chuyện, bình thường đều có thể một ngàn hai ngàn năm tiếp tục kéo dài như vậy, thậm chí còn có tồn tại thần kỳ truyền thừa bốn năm ngàn năm.

Không giống những cường hào địa phương kia, thường cách mấy trăm năm sẽ có một đợt thế lực thay đổi, chỉ có rất ít thế gia Thất phẩm có thể kiên trì ngàn năm không ngã, mà kiên trì hơn phân nửa cũng đã thành thế gia Lục phẩm.

Hôm nay, có một cơ hội phá vỡ giai cấp cố hóa như vậy đặt ở trước mắt, phong hiểm cũng không phải quá lớn, ngay cả những thế gia thất phẩm trong Quy Long Thành này cũng đã an nhàn lâu, cũng nguyện ý vì đời sau của con cháu vật lộn một lần.

Huống chi, An quận vương người ta cũng đã nói rồi, việc này không liên quan đến việc đứng đội trong cuộc chiến đế tử, hoàn toàn là hành vi thương nghiệp, cho dù hắn thất bại trong cuộc chiến đế tử lần này, cũng không chậm trễ kiếm tiền.

Nếu như lợi ích tiếp theo được bảo đảm, thế gia nguyện ý đầu tư tự nhiên cũng nhiều hơn. Có không ít thế gia cường Thất phẩm, sau khi thương lượng với cả nhà đều quyết định bán đi một ít tài sản cố định, nhận mua hai cổ hoặc ba cổ.

“Lý thị thế gia Thất phẩm ở khu Tây thành, mua một cổ.”

“Vương thị, thế gia Thất phẩm ở khu Tây thành, mua hai phần.”

“Thế gia Thất phẩm thành Bắc…”

“Thế gia Lục phẩm Công Tôn thị ở khu đông thành, mua mười hai cổ.”

“Trần thị thế gia Lục phẩm khu thành nam, mua mười cổ.”

“Quy Long ngũ phẩm thế gia Từ thị, mua một trăm cổ.”

“Quy long ngũ phẩm thế gia Vạn thị, mua một trăm mười cổ…”

Căn cứ vào khế ước nhận mua, thế gia Lục phẩm nhận mua, cần phải mua mười cổ, hơn nữa phải ra một cường giả Thiên Nhân cảnh tiến hành phục vụ mang tính giai đoạn. Nếu không, người ta liên hợp không dẫn ngươi đi chơi.

Thế gia Ngũ phẩm thì mua một trăm cổ, ngoại trừ cần ra mấy tu sĩ Thiên Nhân cảnh, còn phải ra một Tử Phủ lão tổ, chỉ là không cần phục dịch quanh năm, chỉ cần bỏ ra bốn thành thời gian là được.

Mỗi một thế gia nhận mua, đều sẽ có người chuyên xướng lên, quảng cáo.

Trong Quy Long Thành số lượng thế gia Ngũ Lục Thất phẩm rất nhiều, tất cả tài lực hợp lại với nhau, kỳ thật là số lượng tương đối đáng sợ, hai ngàn cỗ, trên thực tế cũng không thể hoàn toàn thỏa mãn khẩu vị của bọn họ.

Khi người thứ nhất nhận mua xuất hiện, không ít thế gia lập tức ý thức được, nếu không tiến hành tranh mua, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Trong tình huống tăng nhiều thịt ít, hai ngàn cổ lẻ tẻ này trong thời gian ngắn ngủi mười ngày liền tuyên cáo bán hết. Điều này làm cho rất nhiều tài chính còn chưa kịp xoay xở, hoặc là các gia tộc còn đang do dự hối hận không thôi.

Cùng lúc đó, tám đại thế gia Tứ phẩm của Quy Long Thành cũng lần lượt rơi vào tay giặc, theo Thượng Quan thị tương đối mạnh trong thế gia Tứ phẩm đứng ra, nhận mua ba phần trăm cổ phần trong đó, bảy tứ phẩm còn lại cũng đứng ngồi không yên, rất nhanh liền có bốn người nhận mua hai phần trăm cổ phần.

Cộng thêm hai phần trăm cổ phần của Hành quận vương đã sớm tỏ thái độ, bây giờ tổng cổ phần nhận mua ra đã đạt tới ba

mươi ba phần trăm.

…

Cùng lúc đó.

Trong hoàng thành, trong “Chuyết Chính Các”.

Long Xương đại đế già nua, hiếm khi tức giận.

Trên bàn sách trước mặt hắn đã chồng chất một xấp tấu chương thật dày, tất cả đều là buộc tội An quận vương, vả lại đều là nội các thẩm duyệt qua đưa tới.

“Hoang đường, quá hoang đường.” Long Xương Đế tức giận mắng nhiếc nói, “Ngô Minh Viễn hắn tốt xấu gì cũng là một trong hai vị chuẩn đế tử duy nhất, thế nhưng thân mình trần truồng ra trận cùng Vương Tông An gì đó, cái kia, cái kia… lão Diêu kia, bọn họ tên gọi là gì nhỉ?”

Hoạn quan lão Diêu cúi đầu thấp giọng nhắc nhở nói: “An quận vương nói, đó gọi là ‘Lộ Diễn’, là vì tìm kiếm ‘Thiên sứ đầu tư nhân’ có ánh mắt vô song.”

“Đúng, ” Lộ Diễn”, vừa nghe đã không phải là cái tên gì tốt. Minh Viễn hắn ngày thường không như vậy, nhất định là Vương thị thần thần thao thao kia đang âm thầm.” Long Xương Đế hừ lạnh nói: “Mất mặt, thể diện hoàng gia đều bị hắn làm mất hết. Nhìn nhìn những tấu chương buộc tội này, đều chất gần một bàn đọc sách rồi. Không phải chỉ là làm một hạng mục lớn thôi sao, không thể đề nghị ở trên đại triều hội, để quần thần quần sách thảo luận một phen?”

“Cái kia, bệ hạ…” Lão Diêu khóe miệng giật giật, hơi lúng túng yếu ớt nhắc nhở nói: “Mấy chục năm trước, An quận vương từng tại đại triều hội đề cập tới hạng mục khai hoang của Đại Hoang Mạc, kết quả bị quần thần tấn công. Trong đó, mắng là hung nhất…”

Nói đến đây, hắn há to miệng, nhưng không dám nói tiếp.

Sắc mặt Long Xương đại đế ngẩn ra, cũng hồi tưởng lại chuyện lúc trước. Lúc trước mắng hung nhất, không phải chính là ông ta sao?

Nhưng đó cũng không thể trách hắn a, tình huống lúc đó, thứ nhất, hắn cảm thấy ý nghĩ của Ngô Minh Viễn quá mức kỳ lạ,

lúc trước nhiều thế gia đều khai hoang thất bại, kế hoạch của Ngô Minh Viễn vô cùng xa vời, thứ hai, cũng là bởi vì tuổi tác của hắn đã cao, lòng khai thác sớm đã hao mòn hầu như không còn.

Hơn nữa lúc ấy đảng của Khang quận vương Ngô Thừa Tự ồn ào chèn ép, hắn liền cảm thấy Ngô Minh Viễn chẳng qua là muốn mượn kế hoạch này lôi kéo lòng người, nhân cơ hội nâng lên một chút thân phận chuẩn đế tử, mưu toan giãy dụa mà thôi.

Lại chưa từng nghĩ tới, tiểu tử Ngô Minh Viễn kia thật ra là chăm chú muốn khai thác đại hoang mạc, hơn nữa, mấy chục năm qua, rõ ràng thật sự để cho hắn đem An Bắc vệ hoang vắng, kinh doanh thành một mảnh thí nghiệm xuất sắc, mơ hồ có ý tứ điểm kho lương.

Trên cơ sở này, lại đưa ra khai hoang Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, tình huống đương nhiên sẽ khác.

Số liệu tường tận, tuyến đường phát triển rõ ràng, nguy hiểm và lợi nhuận trong tương lai đều được xây dựng trên cơ sở sự thật, so với kế hoạch khai phá lúc trước Ngô Minh Viễn ở lại khoác lác, không thể nghi ngờ làm cho người tin phục vô số lần.

Hơn nữa việc này có Ly Dao đại thiên kiêu, Tông An đại thiên kiêu giúp đỡ đọc sách, độ tin cậy và tính khả thi lại lần nữa tăng nhiều. Ngay cả Long Xương đế cũng cảm thấy An quận vương chỉ cần chịu tốn công sức, việc này hơn phân nửa thật sự có thể thành công.

“Hừ, nói cái gì mà lần này chỉ dẫn mọi người cùng phát tài, không liên quan đến cuộc chiến đế tử.” Long Xương đại đế trong lòng âm thầm khó chịu, cứ như chẳng nhớ gì cả, tự nhiên chuyển hướng công kích: “Nói đi nói lại, Ngô Minh Viễn và Vương thị chẳng qua chỉ là đang thu nhận lòng người mà thôi. Nếu không, sao bọn họ không đến Khang quận vương phủ đòi đầu tư một chút?”

“Cái này… Bệ hạ, An quận vương điện hạ đã đi qua Khang quận vương phủ.” Lão Diêu khóe miệng lại giật giật, thấp giọng nói: “Chỉ là Khang quận vương phi Triệu Di Tĩnh Thảo tiếp đãi một phen, liền lấy cớ nói quận vương điện hạ không ở

nhà, không tiện một mình làm chủ, khách khí mời bọn họ ra ngoài…”

Nói tới đây, ngay cả hắn cũng không nhịn được xấu hổ thay Long Xương đế, dựa vào tố chất nghề nghiệp gần ngàn năm mới có thể nhịn cười, không có thất thố.

Hắn rất hiểu Đại Đế, biết trong lòng Đại Đế kỳ thật đã có chút đồng ý kế khai thác của An quận vương, cũng không phải là thật sự tức giận. Hắn chính là đang căm tức An quận vương này làm việc, trong lòng khó chịu, nhịn không được càu nhàu mà thôi.

“Cố làm ra vẻ. Hắn chẳng qua là thừa dịp Khang quận vương đi chiến trường ngoại vực, không ở trong phủ, mới ra vẻ vô tư, để rêu rao bản thân.” Khóe miệng Long Xương đại đế cũng giật giật, lập tức lại giả mất trí nhớ, tự động chuyển đề tài sang điểm công kích tiếp theo: “Nếu An quận vương một lòng vì nước, vì sao không đến tìm trẫm thương lượng? Chẳng lẽ, trẫm chính là vị vua hôn kha không nói lý trong lòng hắn sao?”

“Hắn nhất định là năm đó sau khi bị trẫm răn dạy vài câu, liền ghi hận trong lòng, một lòng một dạ muốn chứng minh trẫm là sai.”

Long Xương đại đế suy bụng ta ra bụng người, càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là như vậy.

Nhưng hắn vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài có hoạn quan đến bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, An quận vương điện hạ, đại thiên kiêu Tông An của Trường Ninh Vương thị, cùng nhau đến đây cầu kiến bệ hạ.”

Long Xương đại đế sắc mặt cứng đờ.

Tiểu tử Ngô Minh Viễn kia cũng quá không nể mặt. Hắn vừa mắng xong tiểu tử kia là lòng dạ hẹp hòi, tiểu tử kia cư nhiên chạy tới cầu kiến? Long Xương ta không cần mặt mũi sao?

“Lão Diêu à, tiểu tử thối Ngô Minh Viễn kia hiện tại tới đây cầu kiến, quá nửa là khai thác đại kế gặp phải khốn cảnh.” Long Xương đại đế trầm mặc một lúc lâu, thật vất vả tìm được lý do, ra vẻ trầm ngâm nói: “Ngươi nói xem, trẫm là gặp hay là không gặp?”

Lão Diêu biết rõ tâm ý Đại Đế, cúi đầu cười nịnh nói: “Bệ hạ từ trước đến nay tâm trạch nhân hậu, quan ái tiểu bối gia tộc. Ngài không chào đón An quận vương, hắn cũng là đích truyền chi này của Thanh La công chúa, phụ thân của Ức La tiểu quận chúa. Huống chi, lần này còn có Tông An đại thiên kiêu mới nhập thế đi theo, bệ hạ ngài đương nhiên sẽ không không gặp.”

“Hừ, lão quỷ đầu ngươi, tự mình suy đoán thánh ý, lát nữa sẽ tìm ngươi tính sổ.” Long Xương đại đế cười mắng một câu, lập tức ho nhẹ một tiếng, lại nghiêm túc trầm ngâm nói, “Nhưng mà, nể mặt Ức La và đại thiên kiêu Tông An, chung quy cũng phải cho chút mặt mũi. Trẫm cũng muốn nhìn một chút, tiểu tử kia rốt cuộc có lời gì muốn nói. Lão Diêu, truyền~”

Lão Diêu cười lấy lòng xin tha thứ, lúc này mới đi ra ngoài nghiêm mặt tuyên bố: “Bệ hạ truyền An quận vương, Vương Tông An yết kiến.”

Giọng nói của lão Diêu nghe không lớn, lại chính xác truyền đến ngoài cửa hoàng thành.

Trôi qua thời gian một nén nhang, An quận vương và Vương Tông An dưới sự dẫn dắt của nội thị đến Chuyết Chính Các, song song yết kiến.

Sau một hồi lễ nghi yết kiến, hai người chia nhau ngồi xuống dưới sự sắp xếp của Long Xương đế.

Long Xương Đế hàn huyên với Vương Tông An vài câu, quan tâm tình hình Trường Ninh Vương thị một chút, quan tâm việc tu hành của Vương Tông An, còn quan tâm tình hình Trường Sinh thụ linh chủng của Tông An một chút, biểu hiện đầy đủ tình cảm thương cảm của Hoàng đế đối với đại thiên kiêu, lại đặc biệt nhắc tới Vương Ly Dao, rất khích lệ một phen.

Đương nhiên Vương Tông An không thể thiếu một câu khiêm tốn, biểu hiện cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, phong độ nhẹ nhàng, không khiến Vương Thủ Triết mất mặt chút nào.

Qua khoảng thời gian uống hết hai chén trà, hai bên mới coi như kết thúc hàn huyên, đến phiên Ngô Minh Viễn mở miệng.

Đổi lại là đang lúc tráng niên, Long Xương đại đế còn thích làm bộ làm tịch, tự tâng bốc mình một phen, nhưng theo tuổi tác đã cao, hắn làm việc ngược lại càng tùy tâm sở dục.

Ỷ vào Ngô Minh Viễn là hài tử nhà mình, lão tổ tông cho dù mắng hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng, Long Xương đế đang chuẩn bị mở miệng hỏi Ngô Minh Viễn vài câu để trút giận.

Ai ngờ, Ngô Minh Viễn lại bỗng dưng đứng lên trước một bước, kích động nói: "Bệ hạ, đại hỉ a! Đại hỉ!"

Lời Long Xương đế nói đến bên miệng lập tức bị nghẹn trở về.

Da mặt hắn giật giật, tức giận nhìn Ngô Minh Viễn hỏi: "Vui mừng từ đâu đến?"

"Năm đó Minh Viễn nhận lời dạy bảo của bệ hạ, ban đầu uống, chỉ ra rất nhiều ý tưởng cao xa trong kế hoạch. Lúc trước trong lòng Minh Viễn còn có vài phần không phục, nhưng quay đầu lại từ từ cân nhắc, mới hiểu rõ mỗi một lời của bệ hạ, mỗi một câu, đều bao hàm trí tuệ tích lũy mấy ngàn năm của đại đế." Ngô Minh Viễn vẻ mặt cảm kích đến rơi nước mắt, kích động nói, "Bởi vậy, Minh Viễn đau đớn định nghĩ đau, điều chỉnh kế hoạch, cũng hao phí mấy chục năm thời gian, từng chút từng chút một, làm ra một chút thành tích, lúc này mới có thể diện diện tới gặp bệ hạ."

Tiểu tử ngươi suy nghĩ nhiều, lúc ấy trẫm chính là vì mắng ngươi mà mắng ngươi.

Trong lòng Long Xương đại đế oán thầm một câu.

Bất quá, thấy Ngô Minh Viễn cho hắn mặt mũi như vậy, chủ động tìm một bậc thang cho hắn, tâm tình của hắn cũng trở nên không tệ, làm bộ làm tịch hòa ái sắc mặt: "Minh Viễn ngươi có giác ngộ này, cũng không uổng một mảnh dụng tâm lương khổ của trẫm."

"Thành quả của ngươi và kế hoạch tiếp theo, trẫm đã hoàn toàn biết. Làm quả thật không tệ, không mất mặt hoàng thất chúng ta. Lần này ngươi đến đây, là gặp phải khó khăn gì sao?"

"Hồi bệ hạ, không có gì khó khăn." Ngô Minh Viễn nói, "Mặc dù có chút vấn đề nhỏ, Minh Viễn cũng có thể giải quyết. Lần

này đến đây, chủ yếu là cảm tạ năm đó bệ hạ dạy bảo. Tiếp theo, chính là trong 【Đạt mở ra Hoang liên hợp ti 】, lưu lại cho bệ hạ một phần cổ phần cổ phần. Hôm nay, Minh Viễn cùng Tông An là cố ý đến đưa khế ước cho bệ hạ.”

“Một phần cổ phần?” Long Xương đại đế nở nụ cười hiền lành: “Minh Viễn à, thiên hạ này đều là của trẫm, trẫm muốn ngươi làm một phần cổ phần này để làm gì? Hiếu tâm của ngươi, trẫm tâm lĩnh.”

Mặc dù hắn không để ý một thành cổ phần này, nhưng trong lòng cũng có chút sảng khoái.

Xem ra tiểu tử Minh Viễn này là thật tâm cảm kích 【Nhắc nhở】 của hắn, mặc dù lúc ấy hắn chỉ thuần túy mắng, cũng coi như là “Vô Tâm chọc liễu xanh liễu Thành Ấm”.

“Bệ hạ một lòng vì nước, Minh Viễn bội phục. Bất quá, bệ hạ luôn phải lưu lại một ít tiền tài tư dụng.” Ngô Minh Viễn thành khẩn nói, “Có một thành phần này, ngài lén ban thưởng cho một ít tiểu bối đau lòng, mua một ít vật mình yêu thích, cũng có thể tùy tâm sở dục một ít.”

“Điều này cũng đúng. Luôn vận dụng bảo khố ban thưởng cho bọn nhỏ, phía dưới khó tránh khỏi có người sẽ lén lút chê trách.” Long Xương đại đế cảm thấy vui mừng sâu sắc, trong lòng cũng ấm áp.

Trước kia sao hắn lại không phát hiện, đứa nhỏ Minh Viễn này biết nói chuyện như vậy chứ? Mỗi một câu này, dường như đều nói đến trong lòng hắn, nói không nên lời.

Sau đó, lại là hàn huyên một phen.

Tâm trạng của Long Xương đại đế cũng trở nên hào phóng hơn bình thường không ít, còn thuận đường ban thưởng một đống bảo vật giá trị không nhỏ cho Ngô Minh Viễn và Vương Tông An, cổ vũ Vương Tông An tu hành cho tốt, tranh thủ sớm ngày trở thành Thần Thông cảnh.

Nếu như trong nhà thật sự cung dưỡng không nổi hai đại thiên kiêu, cũng có thể đến tìm hắn, hắn có thể nghĩ biện pháp giúp.

Trước không nói đến công lao thị phi ở kiếp này của Long Xương đại đế, chỉ riêng việc ông ta dẫn dắt hậu bối hoàng thất

có tiềm lực, hoặc là đại thiên kiêu của thế gia khác, quả thật rất để ý, ngay cả Thượng Quan Vân Lam mấy năm trước cũng chịu không ít chỗ tốt của ông ta.

Bây giờ trong mười một vị cường giả Thần Thông cảnh của hoàng thất, có một vị bởi vì trong nhà thật sự cung dưỡng không nổi, cuối cùng vào ở rể hoàng thất, làm phò mã.

Bây giờ, xuất thân gia tộc được hắn che chở, mặc dù còn chưa tới tam phẩm, nhưng đã là một nhóm thực lực mạnh nhất trong thế gia tứ phẩm, chỉ chờ lại xuất hiện một đại thiên kiêu, liền có thể một lần hành động xông lên thế gia tam phẩm.

Sau một nén nhang.

Gặp mặt chấm dứt, hai người Ngô Minh Viễn và Vương Tông An cũng bị khách khí mời ra Chuyết Chính Các.

Đợi sau khi hai người đi rồi, Long Xương đại đế có chút cảm khái nói: "Lão Diêu à, con lừa bướng bỉnh Minh Viễn này trưởng thành rồi, bắt đầu hiểu được đau lòng lão tổ tông rồi. Ngươi xem đi, một thành cổ phần, lưu lại cho trẫm dùng để khen thưởng tiểu bối. Nghe nói Thượng Quan thị đã phải trả một cái giá lớn, mới lấy được ba phần trăm cổ phần."

Lão Diêu thoáng sửng sốt, hơi có chút kinh ngạc thấp giọng nhắc nhở: "Một phần cổ phần này, bệ hạ không chuẩn bị trả tiền sao?"

Long Xương đại đế vung tay nói: "Đây là Minh Viễn hiếu kính trẫm, cần gì phải trả tiền?"

"Bệ hạ à, tuy nói như thế." Lão Diêu da mặt run run mấy lần, kiên trì khuyên nhủ, "Nhưng lão nô nghe nói 'Liên hợp ty' kia chính là công ty khai phá hợp tác liên minh, nội bộ cũng có trình tự, chủ yếu là do các thế gia liên hợp đầu tư, liên hợp với cổ phần, liên hợp lợi nhuận… Nếu như bệ hạ không bỏ ra số tiền này, bên ngoài những thế gia kia sẽ không nói gì, nhưng bí mật nhất định sẽ chỉ trích bệ hạ, cảm thấy ngài đây là biến tướng thôn tính tài sản công ty… Sau này trên sử sách, còn không biết viết như thế nào đây…"

Sắc mặt của Long Xương đại đế dần dần chuyển sang đen, mí mắt giật giật: "Ta nói này, sao con lừa bướng bỉnh Minh Viễn

kia lại đột nhiên đổi tính, không ngờ lại đào một cái hố chờ lão tổ tông nhảy xuống? Hắn có bao giờ để ý nhiều như vậy?”

Hồi tưởng lại một loạt thao tác trước đó của Ngô Minh Viễn và Vương Tông An, trong đầu hắn có một sợi dây lập tức xâu lại: “Việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Dựa theo cách làm trước đó của bọn họ, đợi trẫm có tiền, tiểu tử kia tất nhiên sẽ không biết xấu hổ trắng trợn tuyên truyền, ví dụ như “Bệ hạ hào phóng đầu tư, lấy được Tư Nhất Thành cổ phần” vân vân. Như vậy, ba thế gia thượng tam phẩm còn đang quan sát, quá nửa sẽ lập tức đáp lại…”

“Được! Tiểu tử này chơi rất giỏi, cáo mượn oai hùm a! Ha ha ha! Không thể tưởng được trẫm suốt ngày đánh nhạn, kết quả lại bị con lừa bướng bỉnh kia mổ mắt.”

“Bệ hạ bớt giận.” Lão Diêu đổ mồ hôi nói, “Minh Viễn điện hạ chưa chắc đã có ý này. Không bằng để lão nô đi chu toàn việc này.”

“Không sao, Ngô Minh Viễn hắn có thể đào hố chôn trẫm, cũng coi như là bản lĩnh của hắn. Trẫm chính là vua một nước, một lời đã nói ra, nào có đường sống nào?” Long Xương đại đế ngược lại nở nụ cười: “Vốn tưởng rằng cuộc chiến đế tử lần này đã không còn huyền niệm. Không ngờ được, Ngô Minh Viễn lại có thể dị quân đột ngột nổi lên. Bây giờ, thế cục ngược lại trở nên khó bề phân biệt.”

“Bất quá, như thế mới thú vị chứ! Nghĩ lại lúc trước, để đoạt được đế vị, trẫm cũng phải mất vô số công sức và tâm tư, sao có thể để đám tiểu tử này dễ dàng lấy được? Ha ha ha.”

…

Hạ du An Giang, xuyên qua đường sông gần trấn trạch vệ hoang trạch.

Từ mấy ngày trước, liền có từng chiếc từng chiếc thuyền to lớn từ thượng du xuôi dòng mà xuống, dừng ở địa phương cách bờ sông không đến một dặm.

Chúng cũng không tới gần bờ sông, mà cứ như vậy dừng ở nơi đó, phảng phất nhìn về phía hạ du xa xa.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, trên mặt nước An Giang bên cạnh Trấn Trạch vệ đã tụ tập mấy chục thuyền sông. Bọn

chúng giống như những con cự thú đang ngủ đông trong nước sông, xa xa nhìn Trường Ninh vệ, chuẩn bị lao ra, hung hăng cắn xé.

Trên những thuyền sông này, không có ngoại lệ đều treo cờ xí của Giao Long Bang.

Ở đoạn sông An Giang, gần như không có ai không nhận ra cờ xí này. Trong gió sông gào thét, những cờ xí này đón gió bay phần phật, giống như một loại uy hiếp vô hình, ấp ủ ra một loại cảm giác áp bách như mưa gió sắp đến phong mãn lầu.

Bất tri bất giác, một cảm xúc thấp thỏm lo âu bắt đầu lan tràn ra.

Thuyền đánh cá, thương thuyền đi qua An Giang đều trở nên cẩn thận từng li từng tí, khẩn trương vô cùng, cho dù không thể không đi qua bên cạnh đội tàu, cũng là có thể cách xa một chút, hận không thể người của Giao Long Bang căn bản không chú ý đến mình mới tốt.

Cảng nhỏ thuộc Trấn Trạch vệ, công nhân dỡ hàng hóa, thương nhân lui tới cũng tự giác kín tiếng hơn rất nhiều.

Bởi vì sự xuất hiện của thuyền buôn Giao Long Bang, mấy ngày nay việc làm ăn ở bến tàu đã thay đổi rất nhiều, thậm chí còn có xu thế càng ngày càng kém. Không ít thương nhân tình nguyện tổn thất một chút lợi ích, cũng không muốn ra ngoài làm ăn trong tình huống như vậy.

Trên kỳ hạm của Giao Long Bang.

Long Vô Kỵ ngồi trên đại mã kim đao, trong tay cầm một bầu rượu càn khôn nhỏ, thỉnh thoảng trên môi uống một ngụm rượu nhỏ.

Trên mặt sông xa xa, một chiếc lâu thuyền lẻ loi dừng lại.

Chiếc lâu thuyền này cũng coi như là một chiếc thuyền lớn, hình thể rất là khổng lồ, nhưng so sánh với mấy chục chiếc thuyền sông của Giao Long bang thì lại có vẻ thế đơn lực cô, tựa như lúc nào cũng có thể bị xé nát.

Trên thuyền Trường Ninh Vương thị cắm cờ xí.

Vương Thất Chiêu tiểu thiếu tộc trưởng Vương Thất của Vương thị đứng trên đầu thuyền, từ xa hô to với bên này:

“Long Đại đương gia, gia gia ta nói, chỉ cần Đại đương gia gật đầu, ông ấy lập tức đích thân đến đón Đại đương gia đến Vương thị làm khách.”

“Ha ha ha ha” Long Vô Kỵ cười lớn trả lời: “Thất Chiêu tiểu thiếu tộc trưởng, vẫn là làm phiền ngươi trở về nói cho gia gia ngươi. Khoảng cách đến hẹn năm mươi năm còn có năm ngày. Đến lúc đó không cần Thủ Triết đến mời, Long Vô Kỵ ta tự sẽ đến nhà bái phỏng.”

“Long Đại đương gia, gia gia của ta nói…”

Vương Thất Chiêu lại khuyên thêm vài câu, nhưng Long Vô Kỵ thủy chung giữ lời hứa năm đó, kiên quyết không chịu đến Vương thị làm khách.

“Sao lại đến mức này, sao lại đến mức này.”

Vương Thất Chiêu bất đắc dĩ, đành ngượng ngùng lui ra, chỉ huy thuyền sông quay đầu trở về.

Sau khi lâu thuyền của Vương thị rút đi, Triệu Vô Tình ở một bên tò mò hỏi: “Nghĩa phụ, nếu Thủ Triết gia chủ đã phóng ra tín hiệu cầu hòa, chúng ta hà tất phải xuống dốc chứ? Như thế cũng tiện khiến Thủ Triết gia chủ sinh lòng hảo cảm, nói không chừng còn có đường vãn hồi.”

“Hừ!” Long Vô Kỵ ực một ngụm rượu, trong ánh mắt tràn đầy tự tin nói: “Như vậy, Long Vô Kỵ ta chẳng phải biến thành hạng người nói không giữ lời sao? Tiểu tử Thủ Triết kia quỷ kế đa đoan, lần này nếu ta thật sự đi, nói không chừng tiểu tử kia sẽ lấy chuyện này ra giở trò, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn thực hiện được.”

“Ngươi yên tâm, kế tiếp chỉ cần ta “giao lưu trao đổi” thật tốt với Thủ Triết, hắn nhất định sẽ bị “thành ý” của ta cảm động, trở thành huynh đệ của chúng ta.”

“Nghĩa phụ uy vũ.” Triệu Vô Tình khâm phục không thôi.

“Ha ha ha, vô tình ngươi phải hiểu rõ một đạo lý. Thiên hạ này không có đào một góc tường bất động, chỉ có cái cuốc không cố gắng.” Long Vô Kỵ cười to nói: “Tóm lại, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, người anh em Thủ Triết này ta nhất định phải kết giao.”

Sau đó.

Chủ trạch Vương thị, trong thư phòng của Thủ Triết.

Vương Thất Chiêu không công mà lui, có chút lo sợ bất an, cúi đầu có chút bất đắc dĩ đem lời Long Vô Kỵ nói, nguyên phong bất động thuật lại cho gia gia.

"Gia gia, là Thất Chiêu làm việc bất lực." Vương Thất Chiêu nói: "Kính xin gia gia trách phạt."

"Không sao, việc này không trách ngươi." Vương Thủ Triết dựa lưng vào ghế thái sư uống linh trà, nghe vậy hơi trầm tư: "Long Vô Kỵ này, phụ thân là Vĩnh An thân vương, mẫu thân là thế gia nhị phẩm duy nhất của Đại Càn, con gái của An Quốc công Triệu thị. Từ nhỏ đến lớn hắn đều cực kỳ được sủng ái, tính tình kiêu ngạo không kém, không muốn bị quản thúc, đồng thời lại nghĩa bạc vân thiên, rất tin tưởng. Nhân vật như vậy, nếu có khả năng, huynh đệ sẽ có lợi hơn nhiều so với kẻ địch."

Đối với một người có ước hẹn năm mươi năm, Vương Thủ Triết sao có thể không hề điều tra hắn? Điểm đáng ngờ duy nhất trên người hắn là, đích nữ xuất thân từ An quốc công phủ kia, sau khi sinh Long Vô Kỵ không bao lâu thì không có tin tức.

Việc này bất kể là Vĩnh An thân vương phủ hay là An quốc công phủ, đều rất thận trọng, dường như không có chuyện như vậy.

"Gia gia." Vương Thất Chiêu cau mày, có chút khó hiểu: "Nhưng Long Vô Kỵ và Khang quận vương cùng xuất nhất mạch, chính là minh hữu tự nhiên, e là rất khó thuyết phục hắn ta thay đổi trận doanh."

"Thất Chiêu, ngươi phải hiểu rõ một đạo lý, thiên hạ này không có cái góc tường nào không đào được, chỉ có cái cuốc không cố gắng." Vương Thủ Triết cười nói: "Ta tin vào sự chân thành của mình, mở đá vàng ra, chỉ cần ta hiểu được, động tình, nhất định có thể cảm hóa hắn."

"…Gia gia ngươi nói thật có đạo lý."

Vương Thất Chiêu nhìn nụ cười của gia gia, không biết tại sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn. Hắn luôn cảm thấy,

ngoài miệng gia gia nói cùng với suy nghĩ trong lòng, có lẽ không phải một chuyện.

Bất tri bất giác, mấy ngày đã trôi qua.

Đến một ngày ước định, đội tàu của Giao Long Bang sau khi ra lệnh một tiếng liền nhanh chóng khởi hành, trùng trùng điệp điệp xuyên qua Đoạn Long Hạp, bức thẳng tới bến đò Định Phổ của Vương thị.

Mà cùng lúc đó, cửa ra của bến Định Phổ phát ra một khẩu pháo thần uy, đạn pháo cũng bắn lên đạn.

Đại chiến.

Hết sức căng thẳng!

…

Chương 33: Tuyệt hộ kế! Đóng cửa đánh chó!

…

Ngoài bến Định Phổ.

Đoạn đoạn đoạn sông An Giang này địa thế tương đối khoáng đạt, lại có về vịnh nước chắn phía trước, dòng nước tuy vẫn gấp gáp, nhưng so với đoạn đoạn sông chảy xiết phía sau đoạn sông Đoạn Long Hạp kia, đã xem như tương đối bằng phẳng.

Chính vì có hoàn cảnh địa lợi tương đối khoáng đạt, lúc trước khi Trụ Hiên lão tổ khai hoang Bình An trấn, ở đây mới thành lập bến đò Định Phổ, dựa vào mấy chiếc thuyền vạch trần nối liền Bình An trấn với Trường Ninh vệ, xum xuê cảnh tượng.

Sau đó, theo sự quật khởi của Vương thị, bến Định Phổ không ngừng mở rộng, cũng dần dần đào sâu, dần dần hình thành một bến cảng Nội Giang lớn vô cùng phồn vinh.

Giao Long Bang và Trường Ninh Vương thị là "Quá giang giao", một là "Tọa địa hổ".

Năm mươi năm trước, hai bên phát sinh xung đột kịch liệt ở bến Định Phổ, cho tới nay vẫn lưu truyền rộng rãi ở Trường Ninh vệ, làm cho người ta nói chuyện say sưa.

Nhớ ngày đó, Ly Dao tiểu thư của Vương thị còn nhỏ tuổi đã có thể ngăn cản quần hùng, còn lấy một chiêu "Thiên hà vắt ngang trời cao" làm kinh sợ rất nhiều cường giả của Giao Long Bang, thể hiện rõ phong thái tuyệt thế của thiếu nữ đại thiên kiêu.

Bây giờ, thời gian năm mươi năm thoáng cái đã qua.

Đại thiên kiêu Ly Dao tiểu thư của Vương thị đã danh chấn Quy Long Thành, danh vọng như mặt trời ban trưa, cũng từng bước lan ra toàn quốc, nhất là các thế gia ở Lũng Tả quận, ngoại trừ cảm xúc hâm mộ ghen tỵ ra, phần nhiều vẫn là kiêu ngạo vì Ly Dao tiểu thư.

Bởi vậy, ước hẹn năm mươi năm này cũng đã tác động không ít lòng người.

Đội tàu của Long Vô Kỵ vừa mới đến bến tàu không bao lâu, nhiều phương thế lực và thế gia cũng đã nghe tin mà động, chạy tới bến tàu Định Phổ xem kịch. Quán rượu quán trà ở bến tàu, hoặc là trên ban công lữ điếm gần sông, thậm chí là trên bến tàu, cũng đã đứng đầy người.

Bên trong An Giang, chiến hạm của Giao Long bang cơ hồ chiếm cứ toàn bộ mặt sông rậm rạp chằng chịt, từ xa nhìn lại, giống như từng tòa pháo đài di động khổng lồ, lạnh lẽo đáng sợ.

Trên boong thuyền, sàng nỏ to lớn dưới ánh mặt trời tản ra hàn quang lẫm liệt, nguyên một đám cầm trong tay vũ khí, ánh mắt lộ ra hung quang Giao Long bang thuyền viên đã sớm gối giáo chờ phát, nhìn chằm chằm cửa ra.

Bóng tối của thuyền sông bao phủ trên bến đò, cờ xí Giao Long đón gió bay phần phật, lực áp bách vô hình bao phủ toàn bộ bến đò Định Phổ, ngay cả trong không khí cũng phảng phất lộ ra áp lực khó tả.

Trên boong thuyền của chiến hạm có đặt một chiếc ghế thái sư đầu rồng rộng lớn.

Thân ghế to lớn được chế tác hoàn toàn bằng linh mộc, ngăm đen mà dày nặng, phía trên dùng bút pháp thô kệch mà cổ sơ điêu khắc đồ án Giao Long, nhìn cực kỳ khí phách bất phàm.

Trên ghế thái sư, Long Vô Kỵ mặc áo vải đánh ngắn, râu đầy mặt tuỳ ý mà ngồi, trong tay cầm một bình rượu càn khôn to bằng bàn tay, có một ngụm nhấp rượu nhỏ.

Bầu rượu càn khôn nhỏ kim loại sáng bóng trong tay hắn rõ ràng là một vật phẩm không gian, bên trong chứa càn khôn, uống lâu như vậy mà không thấy đáy.

” cạo đầu trọc, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn!” Triệu Vô Tình hai tay khoanh tay đứng sau ghế thái sư, biểu tình nghiêm túc lạnh lùng cứng rắn, tựa như một thiết tháp môn thần.

Hơn mười vị đương gia Giao Long Bang vây quanh phía sau Long Vô Kỵ, xếp thành hình quạt.

Mười mấy vị đương gia này mỗi một vị đều là cường giả Thiên Nhân cảnh, giờ phút này bọn họ cũng không che giấu thực lực của bản thân, uy thế bàng bạc bốc lên, lạnh thấu

xương, túc sát, ngay cả gió trên mặt sông cũng giống như lây nhiễm vài phần sát khí.

Vương Thủ Triết thân là chủ nhân Bình An trấn, khách quý đã tới cửa, há có đạo lý không ra mặt nghênh đón?

Lúc này, Vương Thủ Triết cũng đi tới bến đò Định Phổ dưới sự vây quanh của gia tướng tộc nhân.

Sau khi trở thành đại thiên kiêu, tốc độ tu luyện của Vương Thủ Triết tăng nhanh, lúc năm mươi mốt tuổi đã thành công thăng cấp Thiên Nhân cảnh. Bây giờ gần bốn mươi năm qua đi, tu vi của hắn đã đến mức cao thâm khó lường.

Thiếu niên non nớt từng dựa vào Lung Yên lão tổ kia phải cáo mượn oai hùm, hao hết tâm cơ, mới có thể nỗ lực chèo chống gia tộc, hiện giờ sớm đã trở thành trụ cột của gia tộc, có thể che chở các đời tộc nhân.

Năm nay hắn đã chín mươi tuổi, mặc dù ngoại hình vẫn là bộ dáng người thanh niên như cũ, thân hình cũng không còn đơn bạc, ngược lại có hương vị nặng như núi.

Bởi vì trên hai vai của hắn ta, gánh vác toàn bộ tương lai của Vương thị.

Trong gió sông săn bắn, hắn mặc một bộ áo trắng theo gió bay lên, Uyên Tầm Nhạc giằng co, đi lại thong dong, không có chút nào bởi vì đối mặt với cường giả Tử Phủ cảnh mà có chút luống cuống.

Nếu như không xem tu vi cảnh giới, chỉ xem khí tràng, hắn đúng là không thua kém Long Vô Kỵ bao nhiêu.

Tộc nhân gia tướng phía sau hắn cũng là từng cái huyền khí hùng hậu, khí chất không tầm thường, cho dù là so với đích mạch của Tử Phủ thế gia ngũ phẩm cũng không kém hơn chút nào.

Mà trong đó, khí chất của ba người đặc biệt nhô ra.

Một người trong đó nhìn qua tuổi tác đã tương đối lớn, tóc có chút hoa râm, giữa lông mày cũng lộ ra cỗ tang thương, thân hình nhưng vẫn khôi ngô cường tráng, khí huyết tràn đầy, tràn ngập cảm giác lực lượng, nhìn qua một chút cũng không giống một lão nhân.

Vị "lão nhân" này, tự nhiên là trước mắt Vương thị trừ Vương Lung Yên ra, một vị lão tổ lớn tuổi nhất, Tiêu Hãn lão tổ.

Tuy rằng lúc hắn tấn thăng Linh Đài cảnh đã hơn sáu mươi tuổi, tuổi cũng xem như tương đối lớn, nhưng bởi vì về sau tăng lên một đợt tư chất, tốc độ tu luyện sau này của Tiêu Hàn lão tổ trở nên nhanh hơn rất nhiều, lúc một trăm ba mươi ba tuổi đã thành công tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Bây giờ hắn một trăm ba mươi bảy tuổi, ở trong cường giả Thiên Nhân cảnh tuổi tác thật ra cũng không tính là lớn, chỉ là bởi vì tấn thăng Linh Đài cảnh tương đối trễ, cho nên bề ngoài tương đối già nua, nhưng cái này cũng mang cho hắn một loại khí chất phức tạp, có vẻ bình thản mà cơ trí.

Mà hai người khác đứng ở bên cạnh Tiêu Hàn lão tổ, là hai huynh đệ Vương Thủ Liêm, Vương Thủ Nghiệp.

Vương Thủ Liêm đứng hàng thứ sáu trong số chữ lót "Thủ", năm nay tám trăm tuổi, tư chất trong số huynh đệ cũng không tốt lắm, dựa vào Tẩy Tủy đan và một viên Giá Y Huyết Cổ mới miễn cưỡng chen chân vào hàng ngũ thiên kiêu, kém hơn muội muội Vương Lạc Thu của hắn không chỉ một bậc.

Nhưng dù vậy, hắn cũng đã đột phá Thiên Nhân cảnh thành công vào hai năm trước. Bởi vì tôi luyện nhiều năm trong quân đội, trên người hắn không ôn nhuận như Vương Thủ Triết, ngược lại có thêm một luồng sát khí lưỡi đao nhuốm máu, khí chất cả người giống như một thanh trường kiếm vỏ, khí thế không yếu chút nào.

So với hắn, khí chất của Vương Thủ Nghiệp ôn hòa hơn nhiều, bề ngoài cũng trẻ hơn không ít.

Tư chất của hắn cao hơn Vương Thủ Liêm một chút, cộng thêm đan dược dồi dào, tốc độ tu luyện cũng phải nhanh hơn một chút, năm năm trước cũng đã thành công tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Bây giờ hắn đã 82 tuổi, cũng sớm đã không còn là trạch nam lúc trước, nhìn thấy nữ hài tử liền tránh né không kịp nữa, mà đã trở thành một Luyện Đan Sư thành thục, ổn trọng, đáng tin cậy.

Đại khái là bởi vì quanh năm luyện đan, khí chất của hắn càng thiên về nho nhã, phong độ nhẹ nhàng lại mang theo vài phần phong độ thư sinh, ánh mắt lại tỉnh táo mà kiên nghị, tựa như thương tùng thúy bách, làm cho người ta tâm phục.

Đương nhiên cường giả Thiên Nhân cảnh của Vương thị không chỉ có ba người bọn họ, nhưng dưới tình huống Vương Thủ Triết cố ý che giấu thực lực, trong số những cường giả Thiên Nhân cảnh mà người ngoài quen biết nhất của Vương thị, ngoại trừ Lung Yên lão tổ ra thì chính là ba người bọn họ.

Ở bên ngoài, bọn họ đại biểu cho nội tình và thể diện của Vương thị.

Khí tràng của Vương Thủ Triết vốn tương đối không yếu, có ba vị cường giả Thiên Nhân cảnh khí chất khác nhau đứng ở phía sau, càng tăng thêm vài phần cường thế.

“Giao Long bang Long đại đương gia đại giá quang lâm, Thủ Triết không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Giọng của Vương Thủ Triết không lớn, nhưng lại vững vàng vượt qua vài dặm, cho đến trên chiến hạm Giang Trung, rơi vào trong lỗ tai của một đám nòng cốt của Giao Long Bang.

Thanh âm của hắn không nặng không nhẹ, thanh tịnh trầm ổn, phảng phất như đang ở trên thuyền nói chuyện với mọi người.

Trừ Long Vô Kỵ ra, các bộ xương còn lại của Giao Long Bang đều biến sắc, lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nghe nói tuổi tác của Vương Thủ Triết chưa tới trăm tuổi, không ngờ huyền khí lại tinh thuần hùng hậu như vậy, còn khống chế tỉ mỉ.

Lợi dụng huyền khí ngưng tụ thanh âm lại với nhau cũng không phải chuyện đặc biệt khó khăn, nói toạc ra cũng chỉ là một loại vận dụng sơ bộ của huyền khí, nhưng nếu đổi lại là bọn họ sử dụng một chiêu này, tuyệt đối không làm được thoải mái tự nhiên như Vương Thủ Triết, cử trọng nhược khinh.

Chỉ dựa vào điểm này, có thể phán đoán ra thực lực của Vương Thủ Triết kia, hơn phân nửa còn trên bọn họ.

Trên chiến hạm, chỉ có Long Vô Kỵ vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, chỉ là đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, đáy mắt xẹt qua

một vòng tinh quang.

Hắn cầm bầu rượu càn khôn nhỏ uống một ngụm, cao giọng cười nói: “Thủ Triết à Thủ Triết, trước mắt rốt cuộc ngươi ta là khách hay là địch, chưa thể biết được. Còn phải xem Thủ Triết gia chủ ngươi, có được tuệ nhãn đại cục hay không, chớ để bị lợi ích nhất thời mê hoặc, đi sai, đạp sai.”

Tu vi của Long Vô Kỵ đương nhiên mạnh hơn Vương Thủ Triết.

Giờ phút này, hắn huyền khí bá đạo bao phủ bến Định Phổ, thanh âm bên tai như sấm nổ làm tâm thần người ta kích động, sinh lòng kính sợ.

“Bình An trấn chính là địa bàn của Vương thị ta, các đời tổ tông Thủ Triết đều sinh hoạt ở đây.” Giọng nói của Vương Thủ Triết ôn nhuận như ngọc, lộ ra sự trầm ổn thâm thúy không nói nên lời, “Vương thị tổ huấn chúng ta, người có thiện ý mà đến, là khách, Vương thị ta nên dùng rượu ngon chiêu đãi. Người mang ác ý tới là địch, tự có thần uy pháo hầu hạ. Là địch là bạn, không phải là Thủ Triết ta định đoạt.”

Tổ huấn?

Vương Thất Chiêu, tiểu thiếu tộc trưởng tùy tùng ở một bên ngơ ngác.

Gia quy tộc huấn của Vương thị chúng ta, khi nào lại có tổ huấn này?

Được rồi… Lời này nghe cũng rất có đạo lý. Huống chi gia gia lão nhân gia cũng đã là nhân vật cấp lão tổ, lời nói ra dĩ nhiên chính là tổ huấn.

Quay đầu lại cùng các tộc lão thương nghị một phen, cộng thêm 《 gia quy huấn giới 》 đi lên đi.

“Nếu như Địch hữu không rõ, vậy Long mỗ càng không thể dễ dàng rời thuyền.” Giọng nói của Long Vô Kỵ vang lên: “Không bằng Thủ Triết gia chủ dời giá “Giao Long Hào” của ta, cùng nhau uống một chén rượu nhỏ, trò chuyện về cuộc sống tốt đẹp trong tương lai. Nếu như đàm phán được, sau này hai ta chính là huynh đệ. Nếu như không đàm phán được, ta sẽ

đưa ngươi trở về cảng Định Phổ, tiếp theo chân đao chân thương đánh một trận, ai thắng thì nghe ai."

Trong giọng nói của Long Vô Kỵ tràn ngập tự tin mãnh liệt. Loại tự tin này, cũng không phải đơn thuần xuất phát từ tu vi Tử Phủ cảnh của bản thân hắn, mà là bắt nguồn từ chiến lực của toàn bộ Giao Long Bang.

Giao Long Bang có mười mấy chiến tướng Thiên Nhân cảnh, một hai trăm tinh anh đầu mục Linh Đài cảnh, còn có mấy ngàn binh sĩ Luyện Khí cảnh, đều không phải quân ô hợp gì, đều dựa theo tiêu chuẩn thuỷ quân tinh nhuệ huấn luyện thời gian dài mà thành, hiểu được hiệp đồng tác chiến, chiến trận phối hợp.

Nhất là ở phương diện thủy chiến, Giao Long Bang càng tràn đầy tự tin.

Về phần những Thần Uy pháo kia, uy lực đích xác không tầm thường. Nhưng dù vậy, làm sao có thể ngăn cản được đại quân Giao Long bang trùng kích?

Đối mặt với uy hiếp trắng trợn của Long Vô Kỵ, mọi người trong Vương thị đều là sắc mặt khó coi. Tên kia cũng quá kiêu ngạo, đây thuần túy là đang bức hàng.

"Ha ha! Long Đại đương gia chẳng lẽ là chuẩn bị chà đạp luật pháp Đại Càn sao?" Vương Thủ Triết vẫn là bát phong bất động, cười đáp lại: "Trường Ninh Vương thị ta chính là thế gia lục phẩm do bệ hạ đích thân sắc phong, có được trách nhiệm bảo vệ đất đai an dân, nếu ngươi dám tùy ý tiến công thế gia địa phương, trước không nói thắng bại như thế nào, Đại đương gia ngươi cũng không thể chịu được đúng không?"

"Ta mặc kệ." Giọng nói ngông cuồng và ngông cuồng của Long Vô Kỵ vang lên, "Tin tưởng với trí tuệ của Thủ Triết ngươi, sớm đã nhìn thấu thân phận của ta. Tác phong làm việc của Long Vô Kỵ ta như thế nào, ngươi sẽ không hiểu? Ta tấn công thì đã sao? Cùng lắm thì bị giáng chức đến chiến trường ngoại vực làm đội dám chết, Long Vô Kỵ ta còn sợ những thứ này sao? Tóm lại một câu, ngươi không lên được sao?"

Vương Thủ Triết cười cười, khoan hãy nói, với cá tính của tên Long Vô Kỵ kia, hắn ta thật sự có thể làm được chuyện này.

Lúc này hắn ta ho khan một tiếng: "Đại đương gia nói thế nào cũng là tu sĩ Tử Phủ cảnh, chẳng lẽ còn sợ Vương thị ta hạ độc trong rượu của ngươi? Không bằng lên bờ làm tiểu khách, tiếp mối tình cũ, chúng ta bất luận đàm phán kết thúc, đều không trở ngại dễ tụ hảo tán."

"Vẫn là Thủ Triết ngươi lên đây đi."

"Không không, Thủ Triết chung quy là địa chủ, dù sao cũng phải tận tình địa chủ, vẫn là đại đương gia xuống đi."

"Ngươi lên đây."

"Ngươi xuống đi."

Hai người ngươi một câu ta một câu giằng co, lại mạnh mẽ mài nửa chén trà, cũng không có kết quả.

Tu sĩ Huyền Vũ vây xem bên ngoài bến đò nhìn thấy đều là đầu đầy hắc tuyến.

Còn tưởng rằng lập tức có thể nhìn thấy một trận long tranh hổ đấu.

Kết quả chỉ có vậy?

Hai thế lực lớn mạnh mẽ giằng co, tại sao lại đùa giỡn như vậy?

Hai người Long Vô Kỵ và Vương Thủ Triết đều cắn chặt không chịu từ bỏ quyền chủ động, nhưng có một số lời nói riêng dù sao cũng phải ngồi xuống, trò chuyện tỉ mỉ mặt đối mặt, một mực hô hào cách không như vậy đến cùng không phải là chuyện gì to tát.

"Ngọc Tùng, việc này ngươi thấy thế nào?" Long Vô Kỵ chung quy không kiên nhẫn như Vương Thủ Triết, kiên trì một lúc thì có chút không kiên trì được nữa, quay đầu lại hỏi.

Vài chục năm trôi qua, tu vi của Tưởng Ngọc Tùng cũng tăng lên không ít, mặc dù vẫn là bộ dáng nho nhã như cũ, nhưng khí chất toàn thân lại càng thêm thâm thúy khó dò.

Hắn một mực khoanh tay đứng sau lưng Long Vô Kỵ, nghe vậy chắp tay trả lời: "Khởi bẩm Đại đương gia, báo tình báo chỉ thị, Vương Thủ Triết này cẩn thận chặt chẽ, nếu không nắm chắc phần thắng tuyệt đối sẽ không xâm nhập hiểm cảnh,

muốn hắn lên thuyền sợ là có chút khó khăn. Nhưng mà, Trường Ninh Vương thị luôn chú trọng danh tiếng, trong trường hợp công chúng sẽ không đến mức làm ra hành động bất nghĩa ám hại vây công ngài."

"Điều này cũng đúng." Long Vô Kỵ cười nói: "Thủ Triết chính là điểm ấy tốt, tuy có tính toán, lại tuân thủ điểm mấu chốt, rất có phong thái quân tử. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Long Vô Kỵ ta thưởng thức hắn. Chỉ tiếc, hắn không chịu lên thuyền. Nếu không ta trước tiên ra tay bắt giữ hắn, sau đó lại từ từ thuyết phục giáo dục một phen, ngược lại là tiết kiệm được rất nhiều chuyện."

Triệu Vô Tình ở một bên lau mồ hôi lạnh nói: "Nghĩa phụ ngài lừa gạt Thủ Triết gia chủ lên thuyền, lại chuẩn bị bắt sống, có thể tỏ ra quá mức bất nghĩa hay không?"

"Hừ, tiểu tử ngươi thì biết nghĩa gì? Ta bắt hắn lại từng bước dụ dỗ, đó là vì tốt cho hắn. Tính tình của tiểu tử Ngô Minh Viễn kia vừa vặn lại xoắn trục, không nói đến tử lý, hành sự cũng quá theo quy củ, hoàn toàn không phải là đối thủ của tiểu tử Ngô Thừa Tự kia. Thuần túy là quân chi đạo, Ngô Thừa Tự thắng hắn một trăm người." Long Vô Kỵ chấn động nói: "Vì cứu Thủ Triết trong nước lửa, ta dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, đó là đại nghĩa khí."

Khóe miệng Triệu Vô Tình run rẩy, trên mặt không dám phản bác, nhưng trong lòng không nhịn được lẩm bẩm.

Nghĩa phụ ngài lúc trước còn luôn miệng nói, Thủ Triết ức hiếp ta như thế, nhất định phải khiến hắn chịu chút khổ sở, hối hận không thôi, kết quả…

Bỏ đi bỏ đi, nghĩa phụ chung quy vẫn là nghĩa phụ, cái gì là đại nghĩa, tự ngài nói là được.

"Chẳng qua chính là cái gọi là lòng phòng người không thể không có. Ngọc Tùng, xưa nay ngươi cẩn thận tỉ mỉ, lần này liền theo giúp ta đi một chuyến." Long Vô Kỵ vẫn hơi cẩn thận nói: "Nếu Thủ Triết thật sự có lòng gây rối, cũng tốt sớm chút giác ngộ."

"Vâng, Đại đương gia."

Tưởng Ngọc Tùng hành lễ đáp ứng.

Bên trong thương nghị ngắn gọn xong, lúc này Long Vô Kỵ mới nhìn về phía Vương Thủ Triết một lần nữa, sang sảng cười to nói: "Thủ Triết đã thành tâm mời, Long mỗ liền cho ngươi một mặt mũi."

Dứt lời.

Hắn vung tay lên, một đạo hào quang sáng lạn bay lượn ra, giữa thuyền lớn và bến đò nổi lên một đạo cầu vồng khí thế hùng vĩ.

Hắn mang theo Tưởng Ngọc Tùng bước lên cầu vồng, tựa như nhàn nhã dạo chơi, chỉ vài bước đã lướt qua khoảng cách mười mấy trượng, bước lên bến đò Định Phổ.

Hào quang rực rỡ tản đi phía sau hắn.

Dưới sự bao phủ của hào quang mảnh vụn, một trận đánh ngắn màu trắng mộc mạc trên người Long Vô Kỵ cũng giống như được dát lên một tầng ánh sáng, tăng thêm vài phần bất phàm.

"Đại đương gia quả nhiên hào khí ngút trời, bội phục bội phục." Vương Thủ Triết chắp tay, lại nói với Tưởng Ngọc Tùng: "Ngọc Tùng huynh, đã lâu không gặp."

"Nhiều năm không gặp, phong thái của Thủ Triết càng hơn trước." Long Vô Kỵ cũng đánh giá Vương Thủ Triết, đôi mắt hẹp dài híp thành một đường hở, mang theo vẻ bất mãn: "Chỉ là tuyệt đối không ngờ tới, Vương thị nho nhỏ không bắt mắt năm đó, trong năm mươi năm ngắn ngủi đã trưởng thành nhanh chóng mãnh liệt như vậy, lại có thể khuấy lên phong vân ở Đại Càn quốc."

Tưởng Ngọc Tùng ở một bên thì hành lễ với Vương Thủ Triết, không nhiều lời.

"Đại đương gia khen nhầm, quá khen rồi." Vương Thủ Triết mỉm cười, nói sang chuyện khác, xa xa chỉ vào bờ đê bên bến Định Phổ, có một bình đài để uống rượu, có thể thưởng thức cảnh Giang Cảnh. Thủ Triết đã sai người chuẩn bị sẵn rượu đón gió, còn mời Đại đương gia và Ngọc Tùng huynh dời giá."

Long Vô Kỵ theo phương hướng tập trung nhìn lại, đã thấy bình đài nước thân kia xây dựa vào bờ đê ven sông, xung quanh trồng rất nhiều thực vật thủy sinh, đang vào mùa hoa nở, có chút sáng lạn thưởng lãm.

Quan trọng nhất là, uống rượu nói chuyện phiếm ở đó, vừa có thể thấy được đội tàu khổng lồ của Giao Long Bang, đội tàu cũng có thể bảo vệ được Long Vô Kỵ.

Ở đó, một khi Vương Thủ Triết có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, đội tàu Giao Long có thể lập tức ra tay, dùng một đòn lôi đình báo cho Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết quả thật là tâm tư cẩn thận, uống rượu ở chỗ này rộng rãi sáng sủa." Long Vô Kỵ buông xuống hơn phân nửa đề phòng, trong lòng rất vui mừng.

Ít nhất Thủ Triết quả thật đúng như hắn nghĩ, không có ý định nhân lúc uống rượu ám hại Long Vô Kỵ hắn.

Rất nhanh.

Hai người ngồi xuống trong tiệc rượu ở bình đài gần nước, mà Tưởng Ngọc Tùng và Vương Thất Chiêu thì mỗi người đứng ở phía sau hai người hầu hạ.

Rượu chính là linh tửu do Vương Thủ Triết dùng hồ lô linh bảo rượu ủ, rượu và thức ăn chính là linh ngư nước ngọt sản xuất ra từ nước trong An Giang này, linh ngư Xích Huyết Linh Đoạn, cùng với một chậu linh hà vỏ xanh trắng sáng rực.

Thanh xác linh hà này mỗi một con chỉ có chiếc đũa dài ngắn, ở trong An Giang cực kỳ hiếm thấy, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể bắt được một đôi, gom đủ một chậu này liền cần hơn một năm thời gian, càng khó được.

Thịt của nó thật sự cắn chặt răng, tư vị vô cùng tươi đẹp, lại cực kỳ bổ dưỡng thân thể, ngày thường đều là hài đồng từ Vương thị mười tuổi trở xuống mới có tư cách ăn, bây giờ lại lấy ra chiêu đãi Long Vô Kỵ, cũng có thể thấy được Vương Thủ Triết rất coi trọng lần gặp mặt này.

"Đại đương gia, mời."

"Thủ Triết, mời."

Hai người cũng không khách sáo nhiều, không nói hai lời liền uống mấy chén trước.

Không bao lâu sau, Long Vô Kỵ đặt chén rượu xuống, giống như cười mà không phải cười nói: "Rượu Tiếp Phong này,

Long mỗ đã uống xong rồi. Kế tiếp, chúng ta tới trò chuyện một chút, vì sao Thủ Triết ngươi phải bội tín bội nghĩa."

"Bị thất tín bội nghĩa? Long Đại đương gia nặng lời." Vương Thủ Triết lắc đầu cười nói: "Ước hẹn năm mươi năm là thời hạn cho câu trả lời cuối cùng của Đại đương gia. Nhưng điều này không có nghĩa là Thủ Triết không thể sớm đưa ra quyết định."

"Nhưng ngươi cũng không thể làm ra quyết định tồi tệ này chứ?" Long Vô Kỵ nghe vậy cũng lười tiếp tục ra vẻ, tức giận bất mãn nói, "Ngươi có biết, trong lòng ta sớm đã xem ngươi như huynh đệ nhà mình rồi."

"Thủ Triết cũng không muốn phụ ý tốt của Đại đương gia." Vương Thủ Triết thở dài nói: "Nhưng mà, quyết định này của Thủ Triết chính là sau khi cân nhắc nhiều lần mới đưa ra quyết sách. Nếu Đại đương gia không chê lập trường vấn đề, ta và ngươi vẫn có thể là huynh đệ."

"Trận doanh khác nhau làm sao làm huynh đệ?" Long Vô Kỵ sắc mặt âm tình bất định, nói: "Thủ Triết, ngươi đi theo tiểu tử Ngô Minh Viễn kia phần thắng quá thấp. Không bằng dừng tay ở đây, quay đầu lại là bờ. Ngô Thừa Tự bên kia, ta đi thay ngươi nói hạng mục, chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập, bảo đảm hắn bất kể hiềm khích lúc trước, nên trọng dụng nhất định."

"Nếu ta không nói thì sao?" Vương Thủ Triết cười như không cười.

"Vậy thì đừng trách ta cứng rắn đến đây." Long Vô Kỵ sắc mặt lạnh lùng hừ một tiếng, "Ở trước mặt mấy nghìn Giao Long thuỷ quân, Vương thị ngươi lấy cái gì ngăn cản? Không dối gạt Thủ Triết ngươi nói, hôm nay ta chính là trói, cũng muốn trói ngươi lên cùng thuyền với ta."

Vương Thủ Triết bật cười, không nhịn được lắc đầu nói: "Ai cũng nói tính tình Đại đương gia tùy ý tùy tính, hôm nay xem như đã lĩnh giáo. Một khi đã như vậy, Thủ Triết cũng không làm càn nữa, mọi người đều dựa vào thủ đoạn đi. Nhưng mà, trước khi quyết chiến, đại đương gia nhìn xem con đê ta xây dựng này như thế nào?"

Đê sông?

Sắc mặt Long Vô Kỵ hơi kinh ngạc.

Ta nói là chuyện Thủ Triết ngươi thay đổi lối thoát, ngươi nói đê sông gì?

Hắn tùy ý nhìn lướt qua, sau đó khen: "Thôn rộng vững chắc, đê kiên phòng cao. Thủ Triết vì đề phòng hồng, thật sự không tính toán sổ sách."

"Đại đương gia lại xem thử dòng nước An Giang này." Vương Thủ Triết tiếp tục nói.

Sắc mặt Long Vô Kỵ có chút không kiên nhẫn, đè nén tính tình nói: "Thủ Triết, hôm nay ta đường đường đại quân áp cảnh, ngươi nhìn chung quanh mà nói hắn cũng không có… Ồ? Dòng nước này, dường như bằng phẳng hơn rất nhiều, dường như cũng nông hơn rất nhiều."

Sắc mặt Long Vô Kỵ thoáng có chút biến hóa.

Hắn lăn lộn trên An Giang nhiều năm như vậy, chính là một con rồng qua sông, cực kỳ quen thuộc thủy tính, biết dòng nước vị biến hóa tất có nguyên nhân. Mà tình huống trước mắt này rõ ràng không bình thường.

Cùng lúc đó.

Người trên chiến hạm của Giao Long bang cũng phát hiện không thích hợp.

Triệu Vô Tình bay lên trời, lơ lửng trên cao trăm trượng, dùng kính ngàn dặm không biết lấy từ đâu ra xem xét một chút, lúc này bị dọa đến sắc mặt biến đổi.

Hắn vội vàng bay tới chỗ đám người Long Vô Kỵ bên này, dưới tình thế cấp bách hô: "Nghĩa phụ, nghĩa phụ đại sự không tốt, thượng du, thượng du…"

"Thượng du?"

Long Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, nhất thời sinh ra một tia dự cảm không ổn. Hắn trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết nói: "Vương Thủ Triết, rốt cuộc ngươi đã làm ra thủ đoạn gì?"

"Đại đương gia chớ vội đừng nóng." Vương Thủ Triết phong đạm vân khinh cười cười: "Thượng du như thế nào, chúng ta

đi tìm hiểu đến tột cùng là được. Thất Chiêu, thu thập rượu và thức ăn một chút, ta và Đại đương gia chuyển đến chỗ khác uống.”

“Vâng, thưa gia gia.”

Vương Thất Chiêu xưa nay ổn trọng an tâm, nghe vậy lập tức nghe lời thu thập một chút thức ăn và bàn rượu.

Long Vô Kỵ trong lòng dự cảm không ổn, đi trước một bước liền bay vút lên.

Tưởng Ngọc Tùng và Vương Thủ Triết cũng phóng người lên, theo sát phía sau, cùng Long Vô Kỵ bơi lên trên.

…

Mà cùng lúc đó.

Thượng du An Giang, trên Đoạn Long Hạp, miệng cống khổng lồ không biết từ lúc nào đã khép lại.

Trong mấy chục năm qua, Trường Ninh Vương thị vì phòng trị lũ lụt nên đã tiến hành cải tạo hệ thống lưu thông sông An Giang ở Bình An trấn, đương nhiên Đoạn Long Hạp cũng không ngoại lệ.

Lấy xi măng trộn lẫn cương cân, đê đập được xây bằng đá thay thế cho bờ sông ban đầu, xây lên miệng cống cao cao ở vị trí hạp Đoạn Long.

Lúc này, Đoạn Long thạch dày nặng đã hoàn toàn đóng kín miệng cống. Dòng sông bị cắt đứt, nước sông cuồn cuộn không thể xuyên qua Đoạn Long hạp, chỉ có thể tụ tập ở thượng du.

Theo thời gian trôi qua, mực nước trên thượng du Đoạn Long Hạp đã lên tới một vị trí tương đối cao.

Mà trên đỉnh cửa cống, đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị đang đứng chắp tay, lẳng lặng đứng ở đỉnh cửa cống.

Gió xuân lạnh lẽo phất qua, váy dài màu lam nhạt lay động trong gió, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời cũng phảng phất phủ một tầng ánh sáng nhạt, có linh quang thủy khí nhàn nhạt quanh quẩn quanh người, từ xa nhìn lại, tựa như nữ thần Tương Quân kia, khí độ cao hoa, thần thái ung dung.

Bỗng dưng.

Trong bầu trời có mấy đạo khí tức cường hoành nhanh chóng tới gần.

Liễu Nhược Lam mặt không đổi sắc, giương mắt nhìn lướt qua, liền thấy được Long Vô Kỵ đang nhanh chóng tới gần. Sau đó chính là Vương Thủ Triết và Tưởng Ngọc Tùng.

Tốc độ của Vương Thủ Triết dường như không chậm hơn Long Vô Kỵ bao nhiêu, tư thái bay đến của hắn ta cực kỳ nhẹ nhàng.

Bất quá trong chớp mắt, ba người đã đến phụ cận.

Đối mặt với Long Vô Kỵ, trên mặt Liễu Nhược Lam không hề sợ hãi. Nàng ta phóng người lên, thong dong thi lễ với hắn: "Đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị, tham kiến Long Đại đương gia."

Long Vô Kỵ nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía Đoạn Long Hạp dưới chân, sắc mặt nhất thời trở nên âm tình bất định, dị thường khó coi.

Cái này không biết từ khi nào xuất hiện thêm một cái cống đem dòng nước ở thượng du An Giang hoàn toàn cắt đứt, nước thượng du đang không ngừng súc thế.

Một khi miệng cống chứa nước này nổ tung, thế nước tích tụ ra sẽ như nước lũ trút xuống. Thuyền sông tuy lớn, ăn nước lại không sâu, căn bản không chịu được dòng lũ quy mô như thế.

Những tướng lĩnh Thiên Nhân cảnh kia sống sót không thành vấn đề, đầu mục Linh Đài cảnh hơn phân nửa cũng sẽ không chết, nhưng mấy chục chiến hạm vất vả tích góp lên kia, cùng với mấy ngàn binh sĩ Luyện Khí cảnh, có bao nhiêu người có thể sống sót thì khó mà nói.

Đây là đóng cửa đánh…, không, là tuyệt hộ kế đóng cửa đánh rồng a!

Long Vô Kỵ nhìn Liễu Nhược Lam phiêu nhiên như tiên, đầu ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn sợ ném chuột vỡ bình, không dám tùy ý ra tay, sợ đối phương phá hư miệng cống đã tích một mảng lớn nước.

“Thủ Triết, đây là ý gì?” Long Vô Kỵ quay đầu lại, cố nén tức giận bùng nổ nói: “Cái miệng cống đột nhiên xuất hiện này là có ý gì?”

“Đại đương gia chớ nóng giận.” Vương Thủ Triết nhìn quanh bốn phía, cười nhạt giới thiệu, “Trước tiên thanh minh, tên này do tổ tông truyền xuống. Nơi này tên là ‘Đoạn Long Hạp’, miệng cống này tự nhiên gọi là ‘Đoạn Long Hạp’. Trùng hợp mà thôi, cũng không phải nhằm vào Đại đương gia.”

Đoạn Long Hạp, Đoạn Long Hạp!

Long Vô Kỵ suýt nữa tức ngất đi.

Đây là chuẩn bị chặt đứt con rồng của hắn sao? Đây còn không phải là nhằm vào hắn sao?

Hắn tức giận đến mức toàn thân run rẩy, giận dữ mà cười: “Thủ Triết ơi Thủ Triết, thật sự là tâm của bổn tướng ta hướng về trăng sáng, nhưng mà trăng sáng này của ngươi nhất định phải chiếu theo kênh mương máng. Ta cho rằng ngươi là huynh đệ, ngươi lại đối với ta như thế? Không nghĩ tới ngươi lại có thể là người như vậy!”

“Đại đương gia… ngươi vừa rồi còn muốn đại quân áp cảnh, sau khi bắt sống ta, bức bách ta thay đổi lối thoát đấy.” Vương Thủ Triết bất động như núi, mỉm cười trả lời: “Chúng ta với nhau.”

“Ta đây là vì tốt cho ngươi.” Long Vô Kỵ nhíu mày.

“Nói thật, ta đây cũng là vì tốt cho ngươi.” Vương Thủ Triết cười đến vẻ mặt thành khẩn.

Mí mắt Long Vô Kỵ giật giật, thật sự là không có cách nào với Vương Thủ Triết.

Trong lòng xao động, hắn xoay chuyển mắt, lập tức thay đổi sách lược nói: “Thủ Triết lão đệ, huynh đệ chúng ta không cần đối chọi gay gắt như thế?”

“Ngươi không phải chính là chắt trai trong nhà cùng đứa bé Ức La kia đính hôn, mới không được đi lên thuyền giặc của Ngô Minh Viễn sao? Ngươi yên tâm, ta giúp ngươi đi tìm Ngô Minh Viễn từ hôn.”

“Về phần hôn sự của cháu trai đích trọng của ngươi, ngươi cũng không cần phải lo lắng, cô nương của Đức Hinh thân vương nhất mạch chúng ta theo đích trọng tôn nhi của ngươi chọn. Đúng rồi, Ngô Tuyết Ngưng thế nào? Đó chính là cháu gái nghiêm chỉnh của ta. Tuy rằng so với trọng tôn nhà ngươi lớn hơn ba tuổi, nhưng cũng là đại thiên kiêu của gia tộc chúng ta. Quy Long Thành thập đại thanh niên kiệt xuất đứng hàng thứ hai!”

Long Vô Kỵ vỗ ngực bộp bộp rung động, đánh chủ ý lên người hòa thân.

Rèm tường này, hắn quyết tâm đào sâu vào bên trong.

…

Chương 34: Khiếp sợ! Long Vô Kỵ rơi vào tay giặc, Đại Đế nổi giận!

…

Vương Thủ Triết nghe mà toát mồ hôi lạnh.

Long Vô Kỵ này thật sự là lời gì cũng nói ra được, cái gì gọi là từ hôn? Cái gì gọi là đem Ngô Tuyết Ngưng gả cho An Nghiệp?

Ngài đi con đường này thật hoang dã.

Trước không nói Long Vô Kỵ ngươi thật sự làm như vậy, có bị Đức Hinh lão tổ nhà ngươi đánh chết hay không, cho dù không đánh chết, Ngô Tuyết Ngưng kia cũng là điều ngươi có thể làm? Người ta là đại thiên kiêu, tương lai hơn phân nửa có thể phong công chúa, hôn sự của nàng thế nào cũng phải là Long Xương đại đế gật đầu mới được.

Quả nhiên là nói khoác, không viết nháp.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Long Vô Kỵ ngươi có thể làm chủ, Vương thị ta cũng không làm ra chuyện bội bạc như vậy.

"Trước tiên không tranh luận việc này." Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào Liễu Nhược Lam ở bên cạnh giới thiệu: "Vị nữ tử này chính là gia thê Nhược Lam. Nhược Lam, đừng có đứng ngây ra đó, Long Đại đương gia từ xa tới là khách, chào hỏi."

Thật ra vừa rồi Liễu Nhược Lam đã chào hỏi, chỉ là lúc đó Long Vô Kỵ đang tức giận, căn bản không có tâm tư phản ứng, bây giờ Vương Thủ Triết nói như vậy, cũng coi như là cho Long Vô Kỵ một bậc thang.

Liễu Nhược Lam nghe vậy, lúc này thu liễm thi lễ nói: "Liễu thị lại gặp qua Đại đương gia."

Lúc này đây, coi như là chính thức gặp mặt Long Vô Kỵ.

Vốn dĩ Liễu Nhược Lam rất xinh đẹp, khí chất càng là tuyệt hảo, nhất cử nhất động đều là tiên tư lượn lờ, tay áo nhanh

nhẹn, so với Vương Ly Dao càng có thêm vài phần khí độ cao hoa ung dung.

Vô luận là ở gia tộc hay là bên ngoài, nàng đều là đại phụ tiêu chuẩn của Vương thị, ôn nhu mà hào phóng, làm việc chu toàn mà chú ý đại cục.

Tuy nhiên, nàng cũng có một số nơi có tính cách tương đối, ví dụ như nấu ăn, ví dụ vấn đề giáo dục của bọn nhỏ. Tiểu Thanh Long Vương Ly Lung trong nhà, bây giờ còn đang chịu khổ chịu nạn trong Tộc Học.

Đừng tưởng Vương Ly Lung thật sự có thể tiếp tục hung hăng càn quấy tại Tộc Học, sau khi Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam liên thủ vài lần trị liệu, "Nha đầu" của Ly Lung đã trở nên "thiếu trung thực bổn phận", ít nhất mặt ngoài đã như thế.

"Đệ muội hữu lễ."

Long Vô Kỵ cũng vội vàng trịnh trọng hoàn lễ.

Hắn vừa rồi quá mức nóng vội, không có cẩn thận quan sát Liễu Nhược Lam, bây giờ đánh giá tỉ mỉ, trong lòng lại hơi rùng mình.

Đệ muội này khí tức mờ ảo, trên thân vừa có dòng chảy cuồn cuộn mênh mông, lại có dòng nước xiết chảy xiết lạnh thấu xương, rất hiển nhiên đối với Thủy Hành pháp tắc lĩnh ngộ đã đến tình trạng sâu đậm, lại làm cho hắn đều mơ hồ sinh ra một tia kiêng kị.

Xem ra, người con dâu như Thủ Triết cũng không đơn giản.

Mấu chốt nhất là, trong tư liệu Vương thị mà hắn thu thập được trước đó, lại không có bao nhiêu tư liệu có liên quan đến đại phụ Vương thị, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không nghĩ tới phu nhân Thủ Triết lại thâm tàng bất lộ như thế.

Cái này giấu cũng quá sâu rồi!

Sau khi hai bên chính thức gặp mặt nhau.

Trùng hợp Tưởng Ngọc Tùng cũng mang theo Vương Thất Chiêu, chậm rãi bay lên Đoạn Long Hạp.

Vương Thất Chiêu năm nay mới bốn mươi sáu tuổi, so sánh với đại lão xung quanh còn là một mao đầu tiểu tử trẻ tuổi, hơn nữa tư chất của hắn tương đối kém, cũng có thể đạt tới dáng vẻ thiên kiêu.

Hắn bình thường sự tình cũng nhiều, thường xuyên phải hiệp trợ phụ thân cùng gia gia xử lý sự vụ gia tộc, bởi vậy tu vi tiến triển không tính là đặc biệt nhanh, cũng đến Linh Đài cảnh tầng năm trung đoạn.

Cách Thiên Nhân cảnh, hắn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Mặc dù tu sĩ Linh Đài cảnh có thể ngự khí phi hành một đoạn, nhưng chung quy so với Thiên Nhân cảnh chênh lệch quá nhiều, nếu không có Tưởng Ngọc Tùng mang theo, hắn căn bản không theo kịp.

Hắn vừa đến, liền thành thật từ trong nhẫn trữ vật lấy ra bàn cùng thức ăn, một lần nữa dọn bàn: "Gia gia, Long Đại đương gia, đã thu thập xong, mời ngồi."

Long Vô Kỵ thấy thế, lập tức cương quyết ngồi trở lại bàn ăn: "Thủ Triết à, không bằng trước tiên mở miệng cống một lỗ nhỏ, chậm rãi thả nước. Hai huynh đệ chúng ta đã năm mươi năm không gặp, có thể chậm rãi uống, không cần sốt ruột."

"Không sao không sao, để cho nước giữ lại một lát." Vương Thủ Triết cười nói: "Chất lượng sản phẩm của Công Trình đội Vương thị chúng ta và công xưởng tinh luyện coi như đáng tin cậy, chút nước này gánh vác được."

Ngươi chịu được, trái tim ta không chịu nổi sao?

Cơ bắp trên gương mặt Long Vô Kỵ run lên.

Nước này tích trữ càng nhiều, một khi tiết hồng, dòng nước sản sinh ra uy lực trùng kích càng mạnh. Khó trách lúc trước Vương Thủ Triết cường điệu, đê sông hắn xây dựng vừa cao lại vững vàng, thì ra ở chỗ này chờ Long Vô Kỵ hắn!

Nếu thực sự không được, phải âm thầm nghĩ cách ra lệnh cho hạm đội đi tới bến Trường Ninh vệ.

"Long đại ca." Vương Thủ Triết dường như nhìn thấu tâm tư của hắn: "Huynh đệ chúng ta ở đây uống rượu, hạm đội Giao

Long của ngươi tuyệt đối không thể lộn xộn. Nếu không người của ta sẽ nghĩ lầm, bang Giao Long các ngươi chuẩn bị tiến công Bình An trấn, sẽ lập tức nổ tan Long Hạp tự bảo vệ mình. Nếu làm ra chút hiểu lầm này, sẽ không dễ kết thúc."

Sắc mặt Long Vô Kỵ càng ngày càng đen, trầm giọng nói: "Thủ Triết lão đệ, đợt này coi như lão ca ngươi nhận thua. Ngươi nguyện ý lăn lộn với Ngô Minh Viễn, ta cũng lười quản ngươi nữa. Ăn xong bữa rượu này, ta sẽ dẫn theo hạm đội rút lui."

Long Vô Kỵ tất nhiên là một người có nghĩa khí, cực kỳ coi trọng binh sĩ dưới trướng. Cho dù hắn ta có muốn Vương Thủ Triết nương nhờ, cũng sẽ không lấy mạng của mấy ngàn binh sĩ để đổi.

"Long đại ca đã đến rồi, cần gì phải đi gấp?" Vương Thủ Triết đích thân rót rượu cho hắn, mặt đầy tươi cười chiêu đãi: "Chẳng lẽ là ghét bỏ Thủ Triết chiêu đãi không chu đáo sao?"

Nghe vậy, trong đôi mắt thâm thúy của Long Vô Kỵ có một luồng sáng lóe lên, khí tức đột nhiên trở nên nguy hiểm: "Thủ Triết, chẳng lẽ ngươi còn thật sự muốn giữ ta lại?"

"Long đại ca là người hào sảng trượng nghĩa, cho dù Thủ Triết khác với trận doanh của ngươi, cũng cực kỳ bội phục cách làm người của ngươi. Chỉ là Thủ Triết có vài câu tâm huyết, không nói ra thì không thoải mái." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

Sắc mặt Long Vô Kỵ lúc này mới thả lỏng xuống, cầm chén rượu lên cười nói: "Ta đã nói mà, với ánh mắt của ta, có thể được ta coi trọng như vậy, sao có thể không có phẩm chất như thế được? Được, ta đây sẽ nghe xem ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào."

"Nhược Lam, ngươi đi đem miệng cống Đoạn Long chầm chậm đổ nước, miễn cho Long đại ca uống rượu cũng không an tâm." Vương Thủ Triết cười cười, xoay người phân phó với Liễu Nhược Lam.

"Phu quân…" Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn Long Vô Kỵ, dường như còn có chút cố kỵ.

"Không sao, Long đại ca chính là hào kiệt hết lòng tuân thủ hứa hẹn." Vương Thủ Triết đội mũ cao cho Long Vô Kỵ nói:

“Nếu hắn đã nói nhận thua mặc kệ thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

“Vâng, thưa phu quân.”

Liễu Nhược Lam thu liễm thi lễ, nhanh nhẹn rời đi.

Không bao lâu sau, trong khoang núi bên trong Đoạn Long Hạp truyền đến tiếng vang ù ù. Đoạn Long Hạp mở ra một lỗ hổng, nước tích súc đã lâu theo lỗ hổng phun ra ngoài, xanh thẳm đồ sộ.

Chẳng qua loại phóng thủy có khống chế này cũng sẽ không mang đến cho hạ du một đợt tấn công lớn, càng không có khả năng đánh vỡ hạm đội. Thủy năng tích trữ sẽ dần dần được phóng thích trong thời gian mấy ngày.

“Thủ Triết, cái Đoạn Long Hạp này của ngươi quả nhiên là rất giỏi, thiết kế tinh xảo, xảo đoạt thiên công.” Long Vô Kỵ trầm tĩnh lại, ngược lại còn tán thưởng rất nhiều Đoạn Long Hạp: “Cũng chỉ có tiên triều thượng quốc như Hàn Nguyệt Tiên Triều mới có thể dùng thủ đoạn như vậy thống trị sông lớn.”

Hàn Nguyệt Tiên Triều, đây là một thủ đoạn tiên tiến mà Vương Thủ Triết nghe nói vô số lần lên triều. Nghe nói, lịch sử lâu đời, thực lực mạnh mẽ, diện tích quốc thổ cũng rộng lớn hơn Đại Càn quốc rất nhiều lần, có đủ loại thủ đoạn tiên tiến mà dân chúng Đại Càn không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ, đại chất nữ Vương Ly Từ đi theo sư tôn đến Hàn Nguyệt Tiên Triều du lịch.

Nghe người ta nhắc tới nhiều, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không nhịn được có vài phần hướng tới Tiên Triều thượng quốc trong lời đồn kia. Chẳng qua, hắn thân là tộc trưởng, trong khoảng thời gian ngắn sợ là không có thời gian đi Hàn Nguyệt Tiên Triều kiến thức.

“Thủ Triết ở Bình An trấn, hơi có chút hình thức ban đầu của Hàn Nguyệt Tiên Triều cai trị trấn.” Long Vô Kỵ tán thưởng không thôi, uống rượu nói: “Đậu cảng kiến trúc ngăn nắp ngay ngắn, ngay cả đê sông cũng xây dựng hùng vĩ tráng kiện như thế, dân chúng sinh hoạt giàu có, an cư lạc nghiệp, ngẫm lại đều khiến người khâm phục.”

Long Vô Kỵ chú ý Vương Thủ Triết lâu như vậy, đương nhiên sẽ không hoàn toàn không biết gì về Bình An trấn.

Phú túc của Bình An trấn cùng quận thành, kinh thành đương nhiên xa xa không thể so sánh, nhưng mà ở trong cấp bậc Vệ Thành Hương trấn, không dám nói tuyệt đối không có, nhưng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Quan trọng hơn là, đây là thành quả trong thời gian bảy mươi năm ngắn ngủi của Vương Thủ Triết. Mà những nơi giàu có thịnh vượng còn lại hơn phân nửa đều đã trải qua tích lũy ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm, căn bản không thể so sánh với nhau.

Đây cũng là lý do vì sao, Long Vô Kỵ rất thưởng thức thậm chí là khâm phục Vương Thủ Triết.

“Chỉ tiếc, Thủ Triết ngươi và ta chung quy không phải người chung đường.” Long Vô Kỵ tiếc hận không thôi, trong thần sắc có thêm chút suy sụp.

“Thật ra, năm đó Long đại ca mời, ta cũng không phải không suy nghĩ qua.” Vương Thủ Triết cụng một chén, uống một ngụm, “Thậm chí, ta còn bỏ ra rất nhiều thời gian và tinh lực để nghiên cứu đủ loại công tích, thành tựu cùng với cá tính của Khang quận vương trong quá khứ.”

“Kết quả thì sao?” Long Vô Kỵ có chút hứng thú nói.

“Ta phát hiện, gia đình Khang quận vương hòa thuận, sau khi thành thân với đích nữ Triệu thị Triệu Di Tĩnh cũng là tương kính như tân. Đối đãi con cháu hậu bối của mình, cũng là gia giáo rất nghiêm, rất có khí độ hoàng gia, chưa bao giờ nghe nói hậu bối của hắn gây ra chuyện hoang đường gì.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Hơn nữa am hiểu hợp tung liên hoành, làm tốt quan hệ với các đại thế gia, thân vương, quận vương vân vân, đồng thời lấy được ủng hộ cực lớn. Cho dù là ở thánh địa bên kia, cũng là danh tiếng không tệ.”

“Nghe nói gần đây hắn còn cùng Công Dương Sách dắt tay nhau đi tới chiến trường ngoại vực, dựa vào thủ đoạn và mưu lược của hai người bọn họ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể thu được không ít công huân, cũng từng bước lấy được tôn trọng của hệ thống quân võ.”

“Tổng thể mà nói, Khang quận vương là một chuẩn đế tử rất ưu tú, cũng rất có lòng cầu tiến, rất nhiều phương diện đều không thể bắt bẻ.”

Long Vô Kỵ càng nghe càng thấy không thích hợp, cuối cùng nhịn không được nhíu mày: “Hắn đã ưu tú như vậy, chẳng lẽ còn không đáng để ngươi trung thành? Thủ Triết, ngươi thật sự muốn vì một tờ hôn ước của chắt trai mà chôn vùi tiền đồ tốt đẹp?”

“Nhưng sự ưu tú của hắn, toàn bộ đều là phục vụ cho đại đế. Cho ta cảm giác, giống như là từ nhỏ đã vì vị trí đại đế mà chuẩn bị.” Vương Thủ Triết thở dài, trong mắt xẹt qua một tia ngưng trọng: “Đương nhiên đây cũng không phải là sai lầm gì. Dù sao thân phận, tư chất huyết mạch, cùng với tuổi tác, đều cực kỳ phù hợp với điều kiện chuẩn đế tử. Nhất mạch Đức Hinh thân vương các ngươi tất nhiên là từ nhỏ đã nghe lời hắn, gửi gắm kỳ vọng cao.”

“Đúng là như thế.” Long Vô Kỵ nghe được phân tích của Vương Thủ Triết, không khỏi liên tục gật đầu: “Lão tổ tông Đức Hinh chúng ta từ nhỏ đã cực kỳ coi trọng Ngô Thừa Tự, từ khi ông ta mười mấy tuổi đã dùng tiêu chuẩn của Chuẩn Đế Tử dạy ông ta, yêu cầu nghiêm khắc với ông ta, không cho phép ông ta có bất kỳ hành sai lầm gì. Cho dù là thân sự cũng là ngàn chọn vạn tuyển chọn, vì đợi một nữ tử thuộc dòng chính Triệu thị, kéo dài đến hơn bốn mươi tuổi mới thành hôn. Mà chính ông ta cũng vô cùng cố gắng, các phương diện đều làm Đức Hinh lão tổ, cùng với các thân vương khác cảm thấy hài lòng.”

“Quả nhiên là thế.” Khóe miệng Vương Thủ Triết lộ ra vẻ hiểu rõ: “Từ nhỏ đã được ký thác kỳ vọng cao, gánh vác sứ mệnh tranh đoạt ngôi vị Đại Đế, trên vai gánh vác gánh nặng, mỗi bước đi đều là vì muốn cách vị trí Đại Đế tiến thêm một bước, lần lượt giao bài thi khiến các trưởng bối hài lòng, không ngừng phát triển trong đủ loại khen ngợi.”

“Thậm chí, lúc lôi kéo thế lực, không tiếc vận dụng một ít thủ đoạn không để người khác biết, ví dụ như âm thầm châm ngòi rối loạn trong thế gia, hoặc là trực tiếp lôi kéo đại thế, bức bách người khác chọn phe, một tư thái cao ngạo “Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết”.

Lời vừa nói ra, Long Vô Kỵ có chút không nhịn được, ngượng ngùng bất mãn nói: “Thủ Triết, ngươi chớ có chỉ vào hòa thượng mắng lừa trọc.”

“Ta chỉ đang trình bày một sự thật, không phải cố ý nhằm vào ngươi.” Vương Thủ Triết nhíu mày nói, “Trên người Khang quận vương’trội’, ta nhìn thấy rất nhiều cái gọi là ‘Quyền thuật đế vương’. Lôi kéo, chèn ép, phân hóa, đẹp hóa bản thân những thủ đoạn này vốn không sai. Sai thì sai, hắn quen dựa vào những thủ đoạn này để đạt được mục đích, trên người thiếu đi rất nhiều đại khí phách, đại cách cục mà đế vương thật sự nên có.”

“Nếu lật một chút ghi chép lịch sử, sẽ biết, năm đó Long Xương đại đế chúng ta tranh đoạt vị trí đế tử, mặc dù cũng có chút thủ đoạn cơ xảo, nhưng cũng vững chắc thực hiện không ít chuyện, bố cục, ánh mắt, mưu lược đều có thể nói là đương đại nhân kiệt, chính là phong thái Đại Đế chân chính.”

“Thậm chí, lúc trước khi đại đế thổi da trâu, “khuếch thiên phủ, khai Lũng Tả, Thác Mạc Nam, chinh Liêu Bắc” những mục tiêu vĩ đại này xem ra càng giống như là không tưởng, hôm nay đều đã thực hiện từng cái, quốc lực tổng thể của Đại Càn quốc tăng cường không chỉ gấp đôi so với lúc trước.”

“Đó là bởi vì Ngô Thừa Tự còn chưa lên làm đại đế, tuy ta cũng thừa nhận hắn thích tô son trát phấn mình, nhưng cũng là người có mục tiêu to lớn.” Long Vô Kỵ kháng luận nói, “Hắn và Công Dương Sách liên thủ thành lập tổ chức “Phá Hiểu”, cũng là có lý tưởng, mục tiêu xây dựng cực kỳ lớn. Bọn họ chuẩn bị quốc lực cường thịnh, chinh Nam Tần, phạt Tây Tấn, dương oai quốc của Đại Càn ta.”

“Tổ chức 【Phá Hiểu】?” Vương Thủ Triết ha ha cười lạnh nói: “Tổ chức này dựa vào tên tuổi của Khang quận vương, quả thật tuyển chọn không ít kỳ nhân dị sĩ, thực lực cũng đang phát triển không ngừng. Chỉ tiếc, chỉ là một công cụ tranh quyền đoạt lợi, một thanh kiếm diệt trừ dị kỷ mà thôi.”

“Huống chi, Đại Càn chúng ta dưới sự thống trị của bệ hạ, có hắc ám bao phủ như vậy sao? Phá Hiểu Phá Hiểu, đây là đang phá ai biết? Đây là đang mắng ai đây?”

“Tổ chức rách này đã từng làm một chuyện có lợi cho dân chúng đối với quốc gia sao? Có từng thẩm thấu đến địch quốc, hi sinh chính mình diệt trừ một ít mầm họa tâm phúc hay không? Hoặc là, hàng năm đều sẽ xảy ra tai họa tự nhiên, Phá Hiểu có từng tổ chức cứu nạn hay không?”

“Đại khái ở trong mắt Khang quận vương, tám trăm triệu bình dân của Đại Càn chẳng qua chỉ là cỏ rác con kiến mà thôi, các đại thế gia địa phương chẳng qua là tay sai gia nô mà thôi. Quyền lực của đế vương, dục vọng nắm giữ tất cả mới là thứ hắn quan tâm nhất.”

“Thủ Triết, lời này của ngươi… Dừng lại ở đây…” Trán Long Vô Kỵ có chút rướm mồ hôi.

“Nơi này lại không có người ngoài. Ta cũng nói, ta có mấy lời không nói ra thì không thoải mái.” Vương Thủ Triết thản nhiên nói: “Khang quận vương mặc dù là phấn tẩy bản thân, cũng chỉ là lấy lòng những thân vương quyền quý cao cao tại thượng kia. Tai họa hạn hán, thủy tai, động đất, trùng tai, chưa bao giờ thấy hắn liếc qua, chuẩn đế tử giả không trung như vậy, làm sao có thể làm được Đại Đế? Cho dù là Giao Long các ngươi tổ chức loại thủy phỉ này, sau khi bờ sông An Giang gặp phải thủy tai, cũng sẽ xuất tiền trợ giúp nạn cứu dân, hắn thì sao?”

Long Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Thủ Triết, ngươi mắng Ngô Thừa Tự thì mắng Ngô Thừa Tự. Có một việc ta vẫn phải trịnh trọng thanh minh một chút, bang Giao Long chúng ta là thương hội đăng ký nghiêm chỉnh, không phải tổ chức thủy phỉ.”

Có điều không thể không thừa nhận, sau một trận phân tích của Vương Thủ Triết, Long Vô Kỵ cũng cảm thấy Ngô Thừa Tự quả thật có chút giả dối.

Lúc trước hắn chỉ mơ hồ cảm thấy biểu hiện của Ngô Thừa Tự có chút không thích hợp, nhưng lại nghĩ không ra chỗ nào không đúng.

Dù sao, cùng một mạch, chính hắn khi còn bé được dạy bảo kỳ thật cùng Ngô Thừa Tự không kém bao nhiêu, chỉ là không có nghiêm khắc như vậy mà thôi. Mặc dù tính tình trời sinh kiêu

ngạo không kém, ảnh hưởng hắn bị ảnh hưởng nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn chịu ảnh hưởng.

Có điều, ba chữ mà Vương Thủ Triết hình dung lại có chút chuẩn xác —— "Đại Không giả".

Bây giờ nghĩ lại, mọi thứ lúc trước hắn cảm thấy không thích hợp, liền sáng tỏ thông suốt.

Nhưng trong lòng đã đồng ý với lời nói của Vương Thủ Triết, hắn vẫn kiên trì phân tích một câu: "Ngô Thừa Tự còn trẻ, sau khi trở thành Đại Đế, hắn có rất nhiều thời gian có thể từ từ học tập."

Ngô Thừa Tự có không ra gì thì cũng xuất thân từ Đức Hinh nhất mạch bọn họ, gia gia của hắn chính là Long Vô Kỵ đại bá của hắn. Hơn nữa quận vương phi mà Ngô Thừa Tự cưới cũng là tiểu thư nhị phẩm của An quốc công phủ, mẫu thân Quản Long Vô Kỵ còn phải gọi một tiếng cô nãi nãi.

"Hắn có học hay không ta không biết, nhưng tục ngữ nói 'Ba tuổi coi già', vấn đề của Khang quận vương xuất phát từ tiểu giáo dục." Vương Thủ Triết phân tích: "Thân vương Đức Hinh cũng từng có tư chất đại thiên kiêu, chỉ tiếc sinh thời không gặp thời, không đến thời đại tốt Chân Long giao thế. Bởi vậy, trong lòng hắn tràn đầy hy vọng ký thác vào Khang quận vương, giáo dục đối với Khang quận vương không khỏi có chút gấp gáp. Căn nguyên của vấn đề này, sợ là xuất phát từ thân vương điện hạ."

"Thủ Triết lão đệ, ngươi đủ rồi. Đức Hinh thân vương là lão tổ tông của ta…" Long Vô Kỵ đen mặt, dáng vẻ chuẩn bị động thủ đánh người.

Tưởng Ngọc Tùng và Vương Thất Chiêu ở bên cạnh, càng đổ mồ hôi lạnh.

"Vậy thì nói về Vĩnh An thân vương đi, cả đời đều duy nhất…"

"Đó là cha ta!" Long Vô Kỵ bị chọc giận đến giận đến mức bật cười: "Vương Thủ Triết, có phải ngươi cố ý chọc giận ta, muốn ta chủ động động động thủ, sau đó có mai phục gì chờ ta không? Vậy lão Đông… cha ta có nhiều hơn nữa cũng không cho ngươi nói!"

“Được được được, vậy ta nể mặt Long đại ca.” Vương Thủ Triết thuận thế dừng lại, hỏi ngược lại Long Vô Kỵ: “Ngươi để tay lên ngực tự hỏi, ép Vương Thủ Triết ta đi đầu nhập vào chủ quân như vậy, có cảm thấy là đang đẩy ta vào hố lửa không?”

“Ặc… trước kia không cảm thấy, bây giờ bị ngươi nói như vậy, hình như thật có chút.” Long Vô Kỵ cũng cảm thấy có chút xấu hổ: “Thôi thôi, dù sao việc này cũng thất bại, Thủ Triết ngươi thích làm gì thì làm. Chỉ là sau khi nghĩ đến, ta và ngươi chính là quân doanh đối địch, trong lòng liền có chút buồn bực.”

“Long đại ca ngươi còn chuẩn bị lực đỉnh Khang quận vương? Ngươi đây là mưu đồ cái gì nha?” Vương Thủ Triết dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

“Có thể làm gì chứ? Nói thế nào thì đó cũng là cháu trai của ta…” Long Vô Kỵ có chút khó chịu nói: “Quan hệ bày ra đó, ta cũng không thể chạy đi ủng hộ Ngô Minh Viễn chứ?”

Nếu hắn thật sự dám làm như vậy, không nói đến cha hắn, Đức Hinh lão tổ tông cũng có thể đánh chết hắn.

“Bản thân Long đại ca có mộng tưởng gì sao?” Thấy Long Vô Kỵ có chút dao động, Vương Thủ Triết đánh ra một đòn mấu chốt.

“Giấc mộng?”

Long Vô Kỵ kinh ngạc, lập tức rơi vào trầm tư.

Qua một hồi lâu, hắn uống liền vài ngụm rượu buồn, sau đó mới chậm rãi nói: “Đại khái là muốn tạo ra chút thành tích để chứng minh bản thân, cũng muốn trốn thật xa, không muốn nhìn thấy lão…”

“Nếu như thế, ngược lại ta có một ý tưởng không thành thục.” Vương Thủ Triết can gián nói: “Thật ra bản thân Long đại ca cũng biết, thế giới này rất lớn, hải ngoại có thiên địa rộng lớn. Sao chúng ta không liên thủ hợp tác, cùng nhau khai thác hải ngoại?”

“Khai thác hải ngoại?” Ánh mắt Long Vô Kỵ sáng rực lên: “Về điểm này thì Thủ Triết không mưu mà hợp với ta. Chỉ là sóng gió biển ngoài quá lớn, nguy hiểm cũng không nhỏ.”

“Khai thác hải ngoại đại lục, bất luận là mậu dịch hay khai hoang, đều là vì Đại Càn quốc chúng ta làm cống hiến, mạnh hơn so với cả ngày trong tổ nội đấu nhiều.” Vương Thủ Triết dẫn dắt từng bước nói: “Long đại ca ngươi hóa họ thành rồng, nhưng lại cùng Giao Long Bang vây thủ nội bộ An Giang, cứ tiếp tục như vậy, chống đỡ chết cũng chỉ là một con thuồng luồng qua sông. Chỉ có vào được biển rộng, mới có thể hóa thành Chân Long, chân chính triển lộ phong thái của ngài.”

“Nói hay lắm.” Long Vô Kỵ có chút kích động nói: “Ta sớm đã chán ngấy với con rồng nhỏ nhoi An Giang này rồi, mới là sân khấu và chốn về chân chính của Long Vô Kỵ ta. Lời này của Thủ Triết lão đệ đúng là nói đến trong lòng ta.”

“Không hổ là đại ca ta, quả nhiên lòng mang chí lớn. Đến đến, đi một người, lát nữa ta dẫn ngươi đi xem một chút, ta hao phí mấy chục năm nghiên cứu chế tạo thuyền giáp.”

“Nào, cạn! Đợi đã, thuyền thiết giáp? Phong Phàm sợ là không đuổi nổi thuyền thiết giáp chứ? Chẳng lẽ là dùng trận pháp điều khiển? Nhưng đốt linh thạch lên, đốt quá hung hãn.”

“Đương nhiên không phải thuần túy dùng phù trận khu động, Dung Thủ Triết trước tiên bán một cái cửa nhỏ, chúng ta ăn xong bữa rượu này…”

“Uống rượu gì? Đi đi, dẫn ta đi xem. Nếu thật sự được, ta gọi ngươi là đại ca.”

“Chỉ là Long đại ca, ngươi và ta vẫn là phe đối địch…”

“Địch cái gì? Trận cái gì doanh? Vậy tiểu tử Ngô Thừa Tự kia bớt một mình ta ủng hộ không ít, thêm ta một người cũng không nhiều. Thủ Triết à, huynh đệ chúng ta hợp tác cùng nhau khai thác hải ngoại đại thế giới, không liên quan đến việc đứng không đứng đội.”

“Đương nhiên là không liên quan tới việc đứng đội, chúng ta liên thủ cùng nhau khai thác, là phấn đấu vì Đại Càn quật khởi. Nào, làm một cái.”

“Làm!”

Nam nhân đối với thuyền kim loại nhiệt tình và lãng mạn, tựa hồ là khắc ở trong xương cốt, từ khi nghe được ba chữ ‘Thuyền thiết giáp’, Long Vô Kỵ liền hưng phấn lên.

Uống được nửa đường, hắn liền kích động bảo Vương Thủ Triết dẫn hắn đi gặp thuyền giáp sắt.

Sau đó, Long Vô Kỵ càng thêm hưng phấn lại tiếp tục lôi kéo Vương Thủ Triết uống.

Một tiếng quát này, uống hết mấy ngày.

Cho dù Long Vô Kỵ thân là Tử Phủ lão tổ, thể chất cường hãn, dưới tình huống không dùng Huyền Khí bức mùi rượu ra khỏi cơ thể, mấy ngày nay cũng uống đến mơ mơ màng màng, thừa dịp tửu hứng cùng Vương Thủ Triết đều bái lạy.

Từ nay về sau, xưng hô "Long đại ca", "Thủ Triết hiền đệ" đã được chính thức định xuống.

Mà sau bữa rượu này, Long Vô Kỵ coi như đã hoàn toàn lên "Tòng thuyền" của Vương Thủ Triết, bắt đầu xoa tay, chuẩn bị chinh phục đại dương mênh mông, xưng vương xưng bá trên biển.

Nhưng mà.

Long Vô Kỵ và Vương Thủ Triết bái lạy, chuẩn bị toàn diện tiến hành hợp tác thương nghiệp, cùng với tin tức khai thác đối với hải ngoại, giống như là một trận gió, nhanh chóng truyền bá ra.

Rất nhanh, ngay cả trong Quy Long Thành cũng bắt đầu lưu truyền tin tức này.

"Ước hẹn năm mươi năm" giữa Long Vô Kỵ và Vương Thủ Triết, cùng với tình cảm huynh đệ, cũng bởi vậy mà được người ta nói chuyện say sưa.

Tin tức này, đối với thế gia tầng thấp mà nói, chỉ là đề tài nói chuyện sau bữa cơm trà dư, nhưng đối với thế gia tầng lớp trên mà nói, không thể nghi ngờ là một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Đại đương gia Long Vô Kỵ của Giao Long Bang, đó là con trai của Vĩnh An thân vương, nhân vật quan trọng của Đức Hinh thân vương nhất mạch đứng đắn. Chuyện này ở trong các thế gia thượng tầng xem như bí mật nửa công khai, mọi người đều ngầm hiểu.

Kết quả một người như vậy lại có thể đi cùng với Trường Ninh Vương thị của "trận doanh đối địch", đây chẳng phải là đại biểu cho một mạch của Đức Hinh thân vương, xuất hiện nội chiến sao?

Việc này dẫn phát một loạt sự nhiễu loạn của các thế gia thượng tầng tạm thời không đề cập tới.

Hoàng cung, trong Chuyết Chính các.

Long Xương đế nửa nằm trên ghế rộng rãi thoải mái, nửa híp mắt, thoạt nhìn rất là thích ý. Lão Diêu đứng ở một bên, đang miêu tả từng câu từng câu bên cạnh.

Nếu như ghé tai nghe thì có thể làm cho người ta giật nảy mình.

Mỗi một câu hắn nói, đều là những gì Vương Thủ Triết và Long Vô Kỵ nói lúc uống rượu trên eo sông Đoạn Long. Qua miệng của lão Diêu thuật lại, cũng có thanh tình không kém, ngay cả giọng điệu cũng không kém chút nào.

Cũng không biết là ai đem đoạn cuộc nói chuyện kia tiết lộ cho bệ hạ.

"Nếu lật xem ghi chép lịch sử, liền có thể biết, Long Xương đại đế của chúng ta…" Khi lão Diêu nói đến đoạn này, cười cực kỳ nịnh nọt, sau khi nói xong còn bổ sung một câu, "Bệ hạ, Thủ Triết gia chủ kia tuy là gia chủ của tiểu thế gia ở nông thôn, nhưng cũng có chút không tầm thường. Biết bệ hạ là đại đế vất vả, công tích lớn lao."

Khuôn mặt già nua của Long Xương đế cũng nở nụ cười thư thái: "Lão Diêu, có phải là người của Vương Thủ Triết biết bên cạnh tiểu tử Vô Kỵ có trẫm cố ý nói cho trẫm nghe không?"

"Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, vậy Vương Thủ Triết còn bôi nhọ ngài lúc còn trẻ rất có cơ xảo thủ đoạn đấy." Lão Diêu cười tủm tỉm nói: "Tên Tưởng Ngọc Tùng này, chính là tinh anh do lão nô một tay dạy dỗ ra, ôn hậu nội liễm, giấu rất kỹ, câu chuyện an bài thân phận lại vô cùng hoàn mỹ, ở bên cạnh Anh Tế tiểu thân vương nhiều năm đều không lộ ra sơ hở. Cho dù Vương Thủ Triết có thần cơ diệu toán, cũng không thể đoán được hắn là người của bệ hạ."

“Thủ đoạn khéo léo.” Long Xương đại đế thu nụ cười lại, có chút không phục nói: “Trẫm kia gọi là túc trí đa mưu! Hừ! Lại còn nói khi trẫm còn trẻ khoác lác. Cái này nếu nói trước mặt trẫm, trẫm bảo đảm để cho hắn nếm thử cái gì gọi là “Đế vương oai”.

“Mà thôi mà thôi, niệm tình hắn bình luận khác còn tính là “Trung thuận”, trẫm đã miễn cưỡng tha thứ cho hắn một lần. Lão Diêu, tiếp tục.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Lão Diêu biết rõ tính cách của Long Xương đại đế, trên mặt không lộ ra chút khác thường nào, mỉm cười tiếp tục nói.

“Đại Càn chúng ta được Long Xương bệ hạ thống trị, có hắc ám bao phủ như vậy sao?”

“Phá Hiểu Phá Hiểu, đây là đang phá Hiểu của ai đây? Đây là đang mắng ai?”

“Quyền lực của đế vương, dục vọng nắm giữ tất cả mới là thứ hắn quan tâm nhất.”

“Hạn hán, thủy tai, địa chấn, trùng tai các nơi, chưa bao giờ thấy hắn liếc mắt nhìn qua…”

“Chuẩn đế tử giả mạo trên không trung như vậy, làm sao có thể trở thành Đại Đế tốt?”

Nói đến phần sau, trên trán lão Diêu cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng lại không dám làm bộ làm tịch, chỉ có thể kiên trì tiếp tục thuật lại.

Mà sắc mặt của Long Xương đại đế cũng càng ngày càng đen, càng ngày càng âm trầm.

“Ầm!”

Bàn sách làm từ linh mộc vạn năm vỡ thành bụi trần.

Lão Diêu bị dọa khẽ run rẩy, lập tức câm miệng.

“Long Xương ta ở trong mắt Đức Hinh nhất mạch, chính là hắc ám bao phủ trên đầu bọn họ sao?”

“Đức Hinh tiểu tử, ngươi không từ thủ đoạn bồi dưỡng Khang quận vương như vậy, không phải là oán trách trẫm già quá

chậm, hại ngươi bỏ lỡ cơ hội tốt sao?”

Từng tiếng quát phẫn nộ trầm thấp, không ngừng từ trong miệng Long Xương đại đế truyền ra.

Sắc mặt của hắn đã khó coi đến cực hạn: “Để nghiệt chướng Ngô Thừa Tự kia tới gặp trẫm!”

“Bệ hạ, Khang quận vương và Sách đại thiên kiêu cùng đi chiến trường ngoại vực giết địch.” Lão Diêu toát mồ hôi lạnh nói.

“Giết địch? Ha ha! Thủ Triết nói đúng, tất cả đều là vì ghi tên mình, tô son trát phấn cho mình. Giải quyết triều thần xong thế gia đứng đầu Đa quận, thu phục Triệu thị, giải quyết xong thân vương. Hiện tại, hắn đây là chuẩn bị giải quyết xong hệ thống quân võ. Chậc chậc, hùng tài Đại Lược Khang quận vương a.”

“Nếu trẫm không thoái vị, nói không chừng ngày nào đó hắn còn có thể cử binh tạo phản.”

“Phá Hiểu, phá con chim của hắn!”

…

Chương 35: Hừ! Đế vương tâm thuật! Nói thật giống như ai sẽ không chơi!

…

Từng tiếng quát lớn giận dữ, liên tiếp vang lên trong Chuyết Chính Các.

Hai hộ vệ Thiên Nhân cảnh ngoài cửa bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy.

Đã rất lâu rồi không nghe bệ hạ nổi giận như vậy.

Bởi vì cái gọi là "Làm bạn với vua như hổ", Đại Đế giận dữ, liền tất nhiên có người muốn xui xẻo. Cũng không biết lần này, rốt cuộc là ai không có mắt như vậy, cư nhiên chọc tới trên đầu bệ hạ.

Chuyết Chính Các, lão Diêu nghe từng tiếng giận dữ mắng mỏ kia, trong lòng cũng giật thót, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dù hắn đã đi theo Đại Đế ngàn năm, cũng rất ít khi nhìn thấy Đại Đế nổi giận như vậy.

Trong lòng hắn không nhịn được lẩm bẩm, tiểu tử họ Vương kia thật đúng là rất có bản lĩnh, chẳng những dạy dỗ ra được đại thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm như Ly Dao tiểu thư, Tông An công tử, mình cũng không phải đèn cạn dầu.

Tuy nhiên, lão Diêu dù sao cũng là bạn với vua ngàn năm, đối với cá tính của Đại Đế vẫn có chút hiểu biết.

Lúc này mở miệng an ủi, đó chính là đụng vào thương khẩu của Đại Đế, hơn phân nửa sẽ bị giận chó đánh mèo, chỉ có chờ Đại Đế phát tiết một phen, tự mình tỉnh táo lại.

Quả nhiên là vậy.

Sau một chén trà, sắc mặt của Long Xương đại đế dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng trong đôi mắt nửa khép nửa kia vẫn lộ ra vẻ tàn khốc, lửa giận trong lòng hiển nhiên vẫn chưa tiêu tan.

Lúc này lão Diêu mới truyền nhân tới quét dọn hiện trường, thay đổi một cái bàn giống như đúc trong điện, đốt tiên hương

tĩnh khí ngưng thần, lại dâng lên một chén Hàn Nguyệt Tiên Trà.

Rất nhanh, trong Chuyết Chính Các liền khôi phục bộ dáng ban đầu, giống như vừa rồi một mảnh hỗn độn chưa từng xuất hiện qua.

Long Xương đại đế chậm rãi uống tiên trà: "Lão Diêu, ngươi nói xem, trẫm nên xử trí Đức Hinh thân vương và Khang quận vương như thế nào?"

"Bệ hạ, lão nô chính là một hoạn quan, sao dám vọng nghị chân long gia sự?" Lão Diêu vâng lời nói.

Gần vua như gần cọp.

Hắn biết rõ lấy thân phận của hắn, quyết không thể vọng nghị, càng không thể có khuynh hướng thiên lệch. Hắn phải nhớ kỹ một điểm, mọi việc lấy bệ hạ làm chủ, cũng chỉ có như thế, mới có thể ở vị trí này an ổn lâu dài, tiếp tục sinh tồn.

"Ngươi đó, chính là quá cẩn thận chặt chẽ." Long Xương đại đế phê bình: "Ngươi tận tụy phụng dưỡng trẫm ngàn năm, lòng trung thành của ngươi sao trẫm lại không hiểu? Trẫm lên ngôi ba ngàn năm, bạn bè thân thiết năm xưa đã sớm rời xa ta. Bây giờ, bên cạnh trẫm ngoại trừ ngươi, còn có người nào có thể nói lời thật lòng? Ngươi cứ tùy ý nói vài câu, trẫm cũng có thể nghiên cứu kỹ hơn."

"Vâng, bệ hạ." Lão Diêu cúi đầu xoay người, suy nghĩ một hồi lâu mới cẩn thận nói: "Việc này suy cho cùng, vẫn còn trên việc dạy dỗ Đức Hinh thân vương vô phương. Bệ hạ có thể gọi tới răn dạy một hồi, khiến hắn tỉnh lại cho tốt, chấn hưng gia phong nhất mạch."

"Đức Hinh…" Long Xương đại đế mặt không chút thay đổi, chỉ các đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn sách, trầm ngâm nói: "Đứa nhỏ này có dã tâm, lại không có đại năng, tâm cao khí ngạo, nhưng lại không có gì phải lo lắng. Cứ nói lần trước đánh cược với Thiên Hà chân nhân, không phải là thua hai mươi thượng linh, bị trào phúng mấy câu sao? Kết quả quay đầu liền thở hổn hển chạy đi, thật sự là quá hẹp hòi, thế cục khí phách đều suy sụp, còn mệt mỏi đến mức đứa bé Vĩnh An kia thay hắn xoay xở trả tiền."

“Vĩnh An thân vương vẫn ổn được.” Lão Diêu thấp giọng nói lời tốt, “Nhớ khi còn bé hắn cũng thường xuyên vào cung hoan hỉ gối, bệ hạ cũng thật lòng thương hắn.”

“Tiểu tử Vĩnh An kia quả thật bản tính đôn hậu, chỉ là từ nhỏ đã sợ Đức Hinh, dưới giáo dục của nó đã trở nên có chút khúm núm, thiếu chút khí phách và quyết đoán. Kết quả là đến cả lão bà cũng không giữ lại được.”

Nói đến việc này, Long Xương đại đế vẫn rất bất mãn, bất mãn nói: “May mà tiểu tử Vĩnh An ngu hiếu kia, còn tự cho là chính xác, cả ngày ghét bỏ Anh Tể “Ngoan hay xấu”, ỷ vào phụ uy mạnh mẽ quản thúc, động một chút trách cứ giáo huấn, ý đồ biến Anh Tể thành kẻ ngu dốt không có chủ kiến chỉ biết nghe theo. Đáng thương cho Tể Nhi của ta, chẳng những từ nhỏ đã không có mẫu thân, còn bị Vĩnh An vấy bẩn. Nếu không phải như thế, hắn sao có thể dưới cơn nóng giận chạy tới làm thủy phỉ…”

“Kia, bệ hạ.” Lão Diêu cẩn thận nhắc nhở: “Giao Long Bang cũng là thương hội đăng ký nghiêm chỉnh, Anh Tế tiểu thân vương làm việc tuy rằng xúc động, nhưng cũng đem thủy phỉ chân chính của An Giang quét sạch, bảo vệ chu toàn hàng đạo, làm cho kinh tế đường thủy phát triển. Mỗi lần gặp thủy hoạn An Giang, Giao Long Bang cũng sẽ bỏ tiền xuất lực. Cũng coi như là có công…”

“Lão Diêu à, ngươi thật đúng là hiếm khi nói tốt cho hài tử, nghĩ đến cũng là tâm tư như trẫm, đều là đau lòng cho đứa bé Anh Tế kia. Ngươi yên tâm, việc này ta chưa bao giờ trách Tế nhi, nếu không cũng sẽ không để cho ngươi lén lút phái người âm thầm hiệp trợ hắn.” Long Xương đại đế thở dài, càng thêm bất mãn với Đức Hinh thân vương và Vĩnh An thân vương, “Mẫu thân Tế nhi tư chất tuyệt luân, còn phải vượt qua Vĩnh An một bậc. Mà Tế nhi năm đó rời đi đã là tư chất trác tuyệt thiên kiêu Ất đẳng, nếu trù tính thật tốt một phen, tư chất tất nhiên còn có thể tăng lên không ít.”

“Đáng tiếc a đáng tiếc, Tể nhi bởi vì cha con không hòa thuận mà bỏ lỡ cơ hội tốt. Nếu không, Tể nhi vị tất không thể trở thành Chuẩn Đế Tử. Tính tình của hắn mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng ở điểm chân tính và nghĩa khí này, cùng trẫm giống nhau như đúc.”

“Cũng may Tế nhi vận khí không tệ, đụng phải Thủ Triết chỉ cho hắn một con đường sáng. Như thế cũng tốt, hắn không hiểu tâm thuật, lại dưỡng ra một thân khí tức thảo mãng, để cho hắn đi ra ngoài khai thác so với ở triều đình càng thêm thích hợp, cũng đỡ khiến hắn khỏi cục diện rối rắm bị vây ở nhất mạch Đức Hinh, nằm trong vũng bùn.”

Lúc này Long Xương đại đế giống như lão tổ tông của thế gia bình thường, lải nhải lẩm bẩm những con cháu đau lòng của mình, vì tương lai của bọn nhỏ mà rầu rĩ.

“Bệ hạ, nếu như Anh Tế tiểu thân vương muốn đi ra con đường mở rộng, phải chăng muốn triệu hồi Tưởng Ngọc Tùng?” Lão Diêu cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Tính tình Tế nhi quá lỗ mãng, dễ bị người tính kế, ăn thiệt thòi ngầm, có Tưởng Ngọc Tùng tâm tư kín đáo ở bên bảo vệ một chút, trẫm cũng yên tâm chút.” Trong đôi mắt Long Xương đại đế tràn đầy sự quan tâm đối với tiểu bối, “Huống chi Tế Nhi đã quen với việc hoang dã, dù sao cũng phải có người truyền tin cho trẫm, miễn cho hắn sai lầm quá mức.”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu xoay người đáp.

Sau một hồi lải nhải, khô hỏa trong lòng Long Xương đại đế mới dần lắng xuống.

Trong đôi mắt hơi có vẻ đục ngầu của hắn phảng phất ẩn chứa uy nghiêm nồng đậm: “Lão Diêu, thay trẫm soạn chỉ, Khang quận vương Ngô Thừa Tự không phụ thánh vọng, đích thân tới chiến trường ngoại vực, lấy thân phạm nguy hiểm, nhiều lần lập chiến công, làm gương cho con cháu hoàng thất, đặc biệt ban cho quận vương Tử Kim Quan một đỉnh, một trang viên thượng đẳng hoàng gia, thượng linh mười mai, càn kim năm trăm vạn. Mặt khác, gia phong Triệu thị Di tĩnh làm nhị phẩm quận vương phi, nhất ứng phục lễ khí đều đặt đủ, khâm thử.”

“Chuyện này…” Lão Diêu có chút bối rối.

Bệ hạ mới vừa rồi còn mắng Khang quận vương xối xả, hận không thể đánh chết, sao trong nháy mắt lại ban thưởng hậu hĩnh cho Khang quận vương như vậy?

Không nói những thứ khác, trên đỉnh của chiếc mũ vàng tím của quận vương kia có phủ phù ấn Chân Long, đó chính là

vinh quang và ân sủng to lớn.

Đại đế lên ngôi mấy ngàn năm, quận vương có thể đạt được vinh quang này chỉ có hai mươi, trong đó đại đa số đều là các huynh đệ hoàng thất có công theo rồng.

Gần đây có một người có vinh hạnh đặc biệt này, còn là Hạo quận vương điện hạ đã mất.

“Lão Diêu, chẳng lẽ ngươi có ý kiến?” Long Xương đại đế chậm rãi uống một ngụm trà, mắt già nửa nhắm, dáng vẻ buồn ngủ, giọng điệu cũng không vui không giận.

“Lão nô không dám.” Lão Diêu vội vàng khom lưng hành lễ, “Lão nô lập tức đi làm.”

Dứt lời, lão Diêu khom lưng, từng chút một rời khỏi Chuyết Chính Các.

Sau khi ra khỏi Chuyết Chính Các, hắn mới dám ở trên mặt thoáng lộ ra chút tiếc hận, hắn đi theo bệ hạ ngàn năm, tất nhiên là biết cá tính bệ hạ.

Lần này, nếu bệ hạ triệu hồi Khang quận vương từ ngoại vực, mắng nhiếc răn dạy một phen, vậy thì tốt hơn chút, ít nhất chứng tỏ ông ta vẫn ôm hy vọng không nhỏ với Khang quận vương.

Nhưng hôm nay, bệ hạ lại không chỉ không triệu hồi Khang quận vương khiển trách, ngược lại bất động thanh sắc hậu thưởng Khang quận vương và Di Tĩnh quận vương phi, lần này ngay cả lão Diêu cũng có chút không biết rốt cuộc bệ hạ muốn làm gì.

…

Mấy ngày sau.

Trong Quy Long Thành, có hai đại gia tộc quốc công. Một là Định quốc công Vương thị, hai là An quốc công Triệu thị.

Hai đại gia tộc này, đều là gia tộc lúc trước đi theo Tử Vi Huyền Đô Đại Đế đến khai hoang chi địa Man Hoang, chính là khai quốc công thần. Thực lực bọn họ cường hoành, công huân hiển hách, chính là phụ tá đắc lực của Đại Đế.

Bởi vậy, khai quốc đại đế tự mình sắc phong hai đại quốc công tước, thế tập võng thế, kéo dài đến nay.

Chẳng bao lâu trước, hai đại quốc công phủ đều là thế gia nhị phẩm, thực lực, uy vọng, cùng với nội tình đều sánh vai cùng đi. Chỉ là lúc mấy ngàn tiền đế vị thay đổi, hai đại quốc công gia tộc bởi vì đứng đầu trận doanh bất đồng, mà dẫn đến vận mệnh hoàn toàn trái ngược.

Bởi vì ủng hộ tân đế thất bại, thực lực và sức ảnh hưởng của Đại Càn Vương thị bị suy yếu nghiêm trọng, trong thời gian mấy ngàn năm, dần dần từ nhị phẩm trượt xuống đến tam phẩm, thậm chí trong tam phẩm thế gia, đều xem như tồn tại thực lực xếp chót.

Nhưng rốt cuộc Vương thị có một cái tên "Quốc Công Phủ", bởi vậy, lúc tiến hành sắp xếp với thế gia Tam phẩm, mọi người vẫn quen xếp Vương thị ở phía trước, gọi hắn là "Tam phẩm đệ nhất".

Kể từ đó, hai thế gia tam phẩm Đại Càn Trần thị, Đại Càn Công Dã thị tự nhiên mơ hồ có chút khó chịu, trong âm thầm không thể thiếu những lời đồn đãi nhảm nhí truyền ra.

Mà An quốc công Triệu thị, bởi vì năm đó kiên định đứng sau lưng Long Xương đại đế, có công lao từ long, ba ngàn năm qua phát triển càng cường thịnh, nhiều lần liên hôn với cường mạch trong hoàng thất.

Triệu thị bây giờ đã trở thành một thế gia cường đại một môn tứ thần thông.

Hơn nữa, bởi vì nội tình gia tộc không ngừng tăng lên, xác suất Triệu thị sinh ra đại thiên kiêu cũng lớn hơn rất nhiều so với thế gia Tam phẩm bình thường, bình quân cứ cách hai trăm mấy chục năm là có thể sinh ra một đại thiên kiêu, không chỉ có thể duy trì được sự thay đổi luân phiên của bốn thần thông chủng, ngẫu nhiên còn có thể nhiều hơn một người.

Cho dù là Đại Đế, muốn động đến Triệu thị cũng phải suy nghĩ cẩn thận, nếu không sơ sẩy một chút là có thể sẽ tổn thương đến căn cơ của hoàng thất.

Chủ trạch của Triệu thị nằm ở tây thành Quy Long Thành.

Nó chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, đặt ở nơi đó, gần như tương đương với quy mô của một vệ thành. Trong chủ trạch, linh mạch các loại thuộc tính giăng khắp nơi, linh khí nồng đậm bị trận pháp ước thúc ở bên trong, lấy một loại phương thức cực kỳ phức tạp đạt thành trạng thái cân bằng, giống như một động thiên phúc địa quy mô nhỏ do một người tạo ra.

Trong hoàn cảnh này, cho dù là một phàm nhân cũng có thể bách bệnh bất sinh, sống thoải mái hơn trăm tuổi.

Nhưng trên thực tế, trong đại trạch Triệu thị, tuyệt đối sẽ không xuất hiện phàm nhân chân chính. Cho dù là một gã sai vặt quét rác, nha đầu củi lửa sống khô, đều là tu sĩ Huyền Vũ Luyện Khí cảnh có huyết mạch.

Về phần người gác cổng Triệu đại gia, càng là một vị gia tướng Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ thâm tàng bất lộ. Thậm chí, ngay cả các hộ vệ gác cổng đều là tu sĩ Linh Đài cảnh, tu vi chính phó thống lĩnh càng đạt tới Thiên Nhân cảnh sơ kỳ.

Loại tu sĩ Linh Đài cảnh, Thiên Nhân cảnh có thể xưng tông Đạo tổ ở địa phương này, ở chỗ Triệu thị lại là trông cửa lớn! Do đó có thể thấy được nội tình của An quốc công phủ.

Nhưng tục ngữ có câu, trước cửa Tể tướng là quan thất phẩm.

Người gác cổng và hộ vệ gác cổng của Triệu thị, cũng không phải ai cũng có thể làm. Địa vị của bọn họ tương đối cao. Rất nhiều con cháu thế gia phẩm thấp đến đây bái phỏng Triệu thị, khi có việc cầu Triệu thị, đều phải thông qua bọn họ đưa bái thiếp.

Cho dù là lão tổ Tử Phủ cảnh đích thân tới cũng phải âm thầm nhét một túi lì xì với khách trọ, có thể thấy được sự béo bở của người gác cổng Triệu thị.

Ngày hôm nay cũng như mọi ngày.

Đến Triệu thị tìm người thân, bái phỏng, người nịnh bợ nối liền không dứt. Trong đó có gần một nửa, là tiểu gia tộc lục thất phẩm trong Quy Long Thành, mà hơn phân nửa, là đến từ các quận thành lớn bên ngoài kinh thành.

Trên thế giới này, vĩnh viễn sẽ không thiếu những người leo rồng phụ phượng. Cổng Triệu thị này, mỗi ngày đều đông như trẩy hội, phi thường náo nhiệt.

Bỗng dưng.

Xa xa truyền đến tiếng hô của một hộ vệ gác cổng: “Di Tĩnh tiểu thư về phủ thăm viếng rồi.”

Vừa dứt lời, những người gác cổng lười biếng tán loạn của An Quốc công phủ giống như đại gia lập tức trở nên phấn chấn, quét rác, vẩy nước, trải thảm đỏ mới tinh, chỉ trong chốc lát đã làm xong công tác chuẩn bị nghênh đón đích tiểu thư về nhà.

Xa xa, một chiếc xe ngựa lộng lẫy chậm rãi lái tới.

Bốn con ngựa kéo xe, mỗi một con đều là Bạch Ngọc Tuyết Mã tam giai thuần chủng không hề có tạp sắc, kiệu xe ngựa đều là dùng Linh Tùng Mộc thượng đẳng vạn năm, tản ra mùi tùng nhàn nhạt, vừa có thể tĩnh khí ngưng thần, còn đặc biệt linh lao kiên cố, phối hợp với phù trận khắc trên xe ngựa, thậm chí có thể miễn cưỡng ngăn cản một kích của tu sĩ Tử Phủ cảnh!

Trước sau xe ngựa, trái phải, mỗi bên có một đội thị vệ tám người đi theo.

Trong đó bốn gã đội trưởng thị vệ đều có tu vi Thiên Nhân cảnh. Bên cạnh xe ngựa còn có một vị lão ma ma mặc cung trang chậm rãi đi theo.

Lão ma ma này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng chỉ có cường giả chân chính mới có thể phát hiện khí tức khủng bố mà cường đại trên người bà, ít nhất cũng là một vị cường giả Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Phô trương như thế, cho dù là ở Quy Long thành trong quý tộc tụ tập đông đúc, đều thuộc loại cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vậy, một ít khách đến từ thế gia khác đến thăm, cũng không khỏi thấp giọng tìm hiểu: “Ai ya, trên xe ngựa kia là ký hiệu Thương Long hoàng thất phải không? Vị Di Tĩnh tiểu thư này là quận vương phi thực quyền quận vương nào? Phô trương lại lớn như vậy?”

Số lượng tất cả quận vương Đại Càn cộng lại cũng không ít, trong đó tuyệt đại bộ phận đều tập trung ở trong Quy Long Thành. Nhưng không phải mỗi một quận vương, đều là uy danh hiển hách, cực kỳ có tiền.

Có một số hoàng thất nhất mạch xuống dốc, cũng chỉ còn lại một mình quận vương miễn cưỡng chống đỡ thể diện, trong nhà cũng là nhân tài điêu linh, toàn bộ dựa vào tông khố hoàng thất cứu tế mới có thể duy trì thể diện.

Loại quận vương này đừng nói là ra vẻ, gặp phải quận vương có tiền có thế có thực lực giống như Hành quận vương, nói không chừng hai chân như nhũn ra, ngay cả nói cũng không dám nhiều lời.

Theo thế gia bên ngoài hỏi thăm, đại biểu thế gia bản địa đến đây tống tiền lập tức tìm được cảm giác ưu việt: "Quận vương phi nhà ai? Ha ha, đương nhiên là quận vương phi của nhà Chuẩn Đế Tử Khang quận vương gia. Di Tĩnh tiểu thư chính là tiểu thư đích mạch hiện nay của Triệu thị, gả cho Khang quận vương đó là liên minh mạnh mẽ."

"Theo ta thấy, Triệu thị đúng là mạnh! Chờ Khang quận vương leo lên vị trí Đại đế, phóng mắt khắp cả Đại Càn, còn có thế gia nào có thể so sánh với Triệu thị?"

Trong tiếng nghị luận, Triệu Di Tĩnh bị các hộ vệ gác cổng trước sau vây quanh đi vào An quốc công phủ.

Không bao lâu sau.

Triệu Di Tĩnh ở trong thư phòng gia chủ, gặp được đương kim gia chủ Triệu thị Triệu Thừa Văn.

"Tĩnh nhi bái kiến lão tổ tông."

Triệu Di một thân hoa phục thu liễm hành lễ, cung kính nói.

"Tĩnh nhi không cần đa lễ." Triệu Thừa Văn từ xa mà nâng lên một cái, mỉm cười nói: "Ngươi chính là quận vương phi nhị phẩm mà bệ hạ tự mình sắc phong, địa vị tôn sùng, không phải quận vương phi bình thường có thể so sánh."

Triệu Thừa Văn chính là tu sĩ Tử Phủ cảnh lâu năm, đảm nhiệm gia chủ Triệu thị đã hai trăm ba trăm năm. Bây giờ tuổi của ông ta đã đạt đến hơn năm trăm bốn mươi tuổi. Cho dù là một tu sĩ Tử Phủ cảnh cũng bắt đầu bước vào trạng thái trung niên.

Bây giờ hai bên tóc mai của hắn đã có chút trắng bệch, giống như bộ dáng khoảng năm mươi tuổi của một người bình

thường.

Bây giờ Triệu thị đã sớm bắt tay vào việc bồi dưỡng người thừa kế gia chủ đời tiếp theo rồi, chỉ cần qua mấy chục năm nữa, chờ sau khi hắn thăng cấp thành Tử Phủ cảnh, Triệu Thừa Văn liền muốn lui về làm trưởng lão gia tộc ở tuyến thứ hai.

“Lão tổ tông, Tĩnh Nhi cho dù thành đế hậu, cũng là người Tĩnh Nhi của ngài.” Triệu Di Tĩnh giọng nói mềm mại thanh thúy, sau khi làm một lễ hoàn chỉnh, mới ngồi xuống vị trí khách.

Triệu Di Tĩnh chính là xuất thân thiên kiêu Triệu thị, hiện giờ nàng chưa đến hai trăm tuổi, đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong, dáng vẻ vẫn như trước duy trì trạng thái khi còn trẻ, chỉ là khí chất càng thêm ung dung hoa quý, khí thế tuyệt đối bất phàm.

Tuy nhiên nàng cũng không vội vàng tấn thăng Tử Phủ cảnh, chỉ vì hoàng gia có tổ quy, đợi đến khi Khang quận vương chính thức kế thừa vị trí đế tử, nàng làm đế tử phát thê liền có tư cách vận dụng nội khố của hoàng thất tích lũy vạn năm, lúc ở Thiên Nhân cảnh lại tấn thăng một tầng huyết mạch, trở thành một đại thiên kiêu.

Đây là suy nghĩ vì vị trí đế hậu của Đại đế tương lai, đế tử bình thường đều sẽ kế vị từ bốn trăm đến sáu trăm tuổi, mà đa số tu sĩ Tử Phủ cảnh đều chỉ có thể sống đến hơn bảy trăm tuổi, hiếm có ai có thể siêu tám trăm tuổi.

Tổng sẽ không thể để cho sau khi đế tử kế vị trở thành Đại Đế, nguyên phối phu nhân hoặc là chết già, hoặc là đã thành lão phụ khó có thể gặp người khác chứ?

Bởi vậy, đế tử phi nếu không phải đại thiên kiêu, hoàng thất cũng sẽ không tiếc trả giá nghĩ biện pháp để nàng trở thành đại thiên kiêu. Như thế, nàng ít nhất còn có thể làm bạn với Đại Đế hơn một ngàn năm, phụ tá Đại Đế quản lý hậu cung nội trạch.

Cũng bởi vậy, đế tử vị, đối với đế tử phi mà nói cũng là một cơ duyên cực kỳ trọng yếu, một khi bỏ qua sẽ không còn nữa.

“Tĩnh nhi lần này về nhà mẹ đẻ, là vì việc anh hùng?” Gia chủ Triệu thị Triệu Thừa Văn cười hỏi.

“Lão tổ tông.” Triệu Di Tĩnh sắc mặt hơi hơi oán trách nói, “Lúc trước An quận vương và Vương thị hai vị đại thiên kiêu, ở kinh thành huyên náo sôi sùng sục, trực tiếp tham gia tranh đấu đế tử, đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với thừa tự. Ở trước mắt nguy cơ này, Anh Tế hoàng thúc làm sao có thể làm ra chuyện đâm sau lưng mình như thế?”

“Lão tổ tông, nếu không ngài viết phong thư trách cứ cho hắn ta, bảo hắn đừng có ở cùng Vương thị.”

Nói đến việc này, Triệu Thừa Văn sắc mặt cũng có chút ngưng trọng: “Việc này nói đến phức tạp. Theo lý thuyết, ngươi là tiểu bối không nên biết việc này. Chỉ là trước mắt liên quan đến tranh đấu đế tử, vụ bê bối kia cũng không thể giấu ngươi.”

“Anh Tế hắn mặc dù là nhi tử của tỷ tỷ ta, nhưng tỷ tỷ lúc còn nhỏ, bởi vì hiềm khích bất đồng với triết lý giáo dục của Đức Hinh thân vương, mà lúc ấy Vĩnh An vẫn là quận vương cũng không đứng về phía nàng, ngược lại trách cứ nàng không hiểu chuyện. Thời gian lâu dần, mâu thuẫn giữa Vĩnh An và tỷ tỷ cũng càng lúc càng lớn. Về sau, sau một lần cãi nhau, tỷ tỷ ta dưới cơn giận dữ ý đồ mang theo hài tử rời đi, lại bị Vĩnh An dẫn người ngăn cản, cũng không cẩn thận đả thương.”

“Tỷ tỷ ta dưới cơn giận dữ, liền đi Hàn Nguyệt Tiên Triều, đến nay chưa về. Vì việc này, An Quốc Công phủ chúng ta đã từng cùng Đức Hinh nhất mạch đại náo một trận. Cuối cùng kinh động bệ hạ, được bệ hạ thánh tài, nghiêm khắc trừng phạt Đức Hinh thân vương và Vĩnh An, cũng tự mình soạn chỉ, phái người cho tỷ tỷ ta Triệu Tích Tình, mời nàng trở về. Chỉ là tỷ tỷ của ta từ nhỏ tính tình quật cường, mình lại là tư thái đại thiên kiêu, tâm cao khí ngạo, cực kỳ chướng mắt sự nhu nhược của Vĩnh An, tình nguyện một mình dốc sức liều mạng ở Tiên Đình.”

Triệu Thừa Văn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy hắn còn động thủ đánh Vĩnh An quận vương.

“Ai~” Lúc Triệu Thừa Văn nói đến việc này, sắc mặt vẫn có chút không tốt lắm, “Tính cách đứa bé Anh Tế kia giống tỷ tỷ của ta, từ nhỏ đã bướng bỉnh bất tuân, mặc dù xưa nay đối với Triệu thị chúng ta rất thân thiết. Nhưng nếu ông ta thật sự muốn quyết định làm những chuyện gì, đừng nói người cậu

này của ta, dù là bệ hạ, nếu không hạ chỉ cưỡng ép triệu hoán, sợ là cũng khó có thể khiến ông ta quay đầu lại."

"Tĩnh nhi, ngươi cũng đã hiểu được tiền căn hậu quả của việc này, ngươi cứ nhẫn nhịn đi, đừng quá để ở trong lòng. Thời gian lâu dần, tự nhiên sẽ không có ai nói đến cái tên Long Vô Kỵ này nữa."

"Quả nhiên ngay cả lão tổ tông, Anh Tế hoàng thúc cũng không có biện pháp gì sao?" Triệu Di Tĩnh hơi có chút oán niệm.

Loại hành vi đâm dao sau lưng này, tổn hại tâm lý đối với đám người ủng hộ phu quân Khang quận vương của nàng không nhỏ. Càng đừng nói, trong số hoàng thân ủng hộ phu quân, có không ít người đều nể mặt Anh Tế hoàng thúc mới đứng đội, bây giờ hắn làm ra như vậy, không ít hoàng thân đều có chút dao động.

"Tĩnh nhi, ngay cả bệ hạ cũng ngầm đồng ý, ngươi cũng tuyệt đối đừng có suy nghĩ gì." Triệu Thừa Văn nhắc nhở: "Ngươi hiểu vì sao trước mắt bệ hạ lại như vậy, đột nhiên gióng trống khua chiêng thưởng cho Khang quận vương phủ không? Còn ban tặng cho ngươi vinh hạnh đặc biệt của nhị phẩm quận vương phi."

"Không phải là vì khen ngợi phu quân lập công ở chiến trường ngoại vực, có ý an ủi khao thưởng sao?" Triệu Di Tĩnh hơi hơi nghi hoặc.

"Tự nhiên không có đơn giản như vậy, chỉ là chiến trường ngoại vực lập chút chiến công, nào có vinh hạnh đặc biệt như thế?" Triệu Thừa Văn trên mặt mang theo một chút vui mừng, tinh tế phân tích cho Triệu Di Tĩnh, "Một người trước có vinh hạnh đặc biệt này, chính là Hạo quận vương. Hạo quận vương là người nào? Đó cơ hồ là người kế thừa đại đế ván đã đóng thuyền, vô luận là Khang quận vương hay là An quận vương, so sánh ra đều thua kém quá nhiều."

"Bệ hạ nhất định là trong lòng sớm đã có quyết định, chỉ là chưa từng chân chính tỏ rõ thái độ mà thôi. Gần đây An quận vương làm ra kế hoạch khai thác Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, huyên náo sôi sùng sục, kiếm được không ít thế gia ủng hộ, bề

ngoài nhìn như phong quang vô hạn, nhưng xét đến cùng vẫn là đập mặt bệ hạ."

"Sau đó, Vương thị lại làm ra chuyện của Long Vô Kỵ, ý đồ tạo thế vì tranh đoạt vị trí đế tử, thuộc về kế lôi kéo phân hóa."

"Vốn dĩ Triệu thị chúng ta còn chuẩn bị nghĩ cách phản kích, lại không ngờ bệ hạ trực tiếp trắng trợn khao thưởng Khang quận vương, đương nhiên là tỏ rõ thái độ nói cho An quận vương nhất mạch, trong lòng lão nhân gia đã sớm có thánh tài, để cho bọn họ yên tĩnh nghỉ ngơi, đừng nhảy nhót lung tung."

"Ngoài ra, tự nhiên cũng là bởi vì chuyện kia của Anh Tể, hắn cảm thấy có chút áy náy. Liền thuận thế bồi thường cho Khang quận vương phủ một phần, để yên ổn hoảng loạn lòng người."

Triệu Thừa Văn phân tích một phen cực kỳ có đạo lý.

Nghe thấy Triệu Di Tĩnh sắc mặt thư giãn, bất mãn chi ý tan thành mây khói. Trong cuộc chiến đế tử, bệ hạ mặc dù không thể một mình quyết định quy thuận, nhưng ý kiến của hắn cực kỳ quan trọng, một ít thân vương và quận vương trung lập, ít nhiều sẽ bởi vì thuộc ý của bệ hạ mà thay đổi tâm ý.

"Đa tạ lão tổ tông quyết định." Triệu Di Tĩnh cảm kích không thôi.

"Không sao không sao, đều là người một nhà. Tín hiệu của bệ hạ đã rất rõ ràng rồi, lúc này chúng ta ngàn vạn lần chớ có động tác dư thừa, miễn cho không cẩn thận bị người ta bắt nhược điểm, ngược lại rơi vào cục diện bị động." Triệu Thừa Văn vừa cười vừa nói: "Tĩnh nhi ngươi đã về nhà mẹ đẻ, liền cùng người thân đoàn tụ một thời gian, chớ lo lắng lo lắng. Đợi thừa tự từ chiến trường ngoại vực trở về, tất nhiên có thể quét ngang tất cả tên hề nhảy nhót."

"Vâng, lão tổ tông." Triệu Di Tĩnh lòng tràn đầy vui mừng.

…

Gần như cùng lúc đó.

Trong tửu lâu nổi tiếng trên mạng Bạch Vân Lầu.

Một đám quan lại trẻ tuổi đang lần nữa sửa sang lại và tập hợp sổ sách, đánh bàn tính bốp bốp cực nhanh.

Từng xấp từng xấp kim phiếu, thậm chí là tử kim phiếu chất vào trong rương tiền mã hóa đặc chế, chất đầy phòng, ánh vàng rực rỡ gần như muốn mù mắt.

An quận vương ngơ ngác nhìn nhiều rương kim phiếu như vậy, cảm thấy nửa đời trước của mình sống uổng phí rồi.

Cũng không biết là bao lâu.

Các quan lại rốt cuộc sửa sang lại tổng sổ sách, trình cho An quận vương và Vương Tông An.

An quận vương nhìn lướt qua, thiếu chút nữa bị số tiền bên trên kích thích đến ngất xỉu.

Sáu ức chín ngàn vạn càn kim.

Đủ sáu ức chín ngàn vạn càn kim!!

Dựa theo đạo lý mà nói, phí tích góp hàng năm hẳn là có thể thu không đến hai ngàn vạn càn kim. Thế nhưng thế gia kinh thành không thiếu nội tình thâm hậu, sao có thể khấu trừ như vậy, một năm một năm phiền toái như vậy?

Phần lớn thế gia giao nộp là mười năm, một số nhỏ nộp năm mươi năm.

Ví dụ như Công Dã thị và Vương thị, đều giao đặc biệt nhiều.

Còn có lão nhân gia đại đế ghét phiền phức nhất, một phần cổ phần, trực tiếp giao nộp hai trăm năm, đủ ba ức ba ngàn vạn.

Dùng lời của lão nhân gia ông ta mà nói, cầm tiền liền cút đi Đạt Lạp Đại Hoang Mạc khai hoang, lần sau đừng đến lừa hắn.

Về sau theo lão Diêu lén tiết lộ, ý của bệ hạ là dù sao tuổi cũng lớn, tiền này dứt khoát xuất từ quốc khố. Về sau quốc khố thiệt thòi không thua thiệt, nghèo không nghèo, cũng không có quan hệ gì với lão nhân gia ông ta. Nếu quốc khố nghèo, cứ để cho kế nhiệm đế tử nghĩ biện pháp…

An quận vương rất cảm kích, cảm thấy bệ hạ nói rất có đạo lý, liền vui vẻ tiếp nhận.

“Tông, Tông An.” An quận vương nuốt nước bọt nói: “Được, thật nhiều tiền a. Cả đời này ta cũng chưa từng thấy nhiều tiền

như vậy. Thật có loại xúc động muốn cuốn tiền chạy trốn, đi Hàn Nguyệt Tiên Triều tiêu dao khoái hoạt.”

Vương Tông An cũng hoảng hốt, tuy Trường Ninh Vương thị rất giàu có, nhưng chi tiêu hàng năm cũng rất lớn.

Đặc biệt là phụ thân Vương Thủ Triết của hắn là một người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, thích tích góp đủ loại át chủ bài, còn động một chút là trách móc món tiền khổng lồ nghiên cứu phát triển, phương diện này tiêu xài cũng chiếm tỷ lệ không nhỏ.

Bởi vậy, hắn sống cả đời này, tự nhiên cũng là mỗi một lần gặp qua nhiều tiền như vậy.

Nhưng dù sao hắn cũng là nam nhân một tay giám sát chế tạo ra Thanh La vệ, bên kia mấy chục năm qua, tổng vốn hao phí cũng là con số thiên văn, so với An quận vương, cuối cùng cũng trấn định hơn một chút.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Vương Tông An cổ vũ An quận vương nói: “So với tổng tiền lời trong tương lai, đây chỉ là chút tiền lẻ. Chút tiền ấy cũng chỉ đáng giá hai ba món linh bảo Thần Thông mà thôi. Không đáng để chúng ta lấy tiền chạy trốn…”

Hai ba món linh bảo Thần Thông, chỉ là hoàn mà thôi?

An quận vương liếc Vương Tông An một cái: “Tông An thiếu tộc trưởng, ta phát hiện ngươi bây giờ rất phiêu. Nói Vương thị thần thông linh bảo của ngươi hình như rất nhiều. Trước mắt cũng chỉ có Ly Dao tiểu thư một thanh đi? Đó còn là Thiên Hà chân nhân đập nồi bán sắt, mua nợ khắp nơi. Cái này còn không đáng để chúng ta cuốn tiền chạy trốn?”

Linh bảo Thần Thông?

Vừa nói đến chuyện này, Vương Tông An cũng là có chút không biết nói gì, trước đó vài lúc hắn nhận được tin tức, đứa cháu bảo bối Vương An Nghiệp kia của hắn, tùy tiện phá trận liền thoáng cái kiếm được hai kiện thần thông linh bảo, trong đó một thanh kiếm, còn có một lão gia gia tàn hồn Thần Thông cảnh hậu kỳ, giá trị tất nhiên so với linh bảo thần thông bình thường càng đắt hơn.

Công việc bận rộn của Vương Tông An và An quận vương lâu như vậy, hãm hại lừa gạt lộ diễn khắp nơi, còn hợp tác lừa gạt

bệ hạ một phen. Thành quả sau đó cũng chỉ là tùy tiện ngã một cái không khác gì cháu trai ở ngoại vực…

Quả nhiên là người so với người mà tức chết người.

“Không đáng chạy, không đáng chạy.” Vương Tông An vừa nghĩ đến đây liền không nhịn được lắc đầu, càng cảm thấy sáu mươi bảy ức càn kim này không tính là gì.

Nhà có một viên tôn tử Vương An Nghiệp, có thể giá trị ức vạn kim.

Một đám quan lại tuổi trẻ tài cao nghe đến nỗi mặt mũi muốn sụp đổ.

Hai lão đại các ngươi một đống tiền chạy trốn, còn không để bọn họ vào mắt?

Bất quá ai cũng biết, hai đại lão này đang nói đùa. Kế hoạch khai hoang Đạt Lạp Đại Hoang Mạc một khi thành công, chút tiền lẻ này tính là gì?

Mấy quan lại nghiêm túc phê bình các đại lão đang lơ lửng, sau đó lại than thở: “Chúng ta liều sống liều chết cống hiến cho Đại Càn, tích lũy nội tình, còn không nổi tiếng bằng Khang quận vương tùy ý tô son trát phấn. Bệ hạ cũng không biết nghĩ như thế nào, thế mà sắc phong…”

“Được rồi được rồi, mọi người đừng tùy tiện đoán mò thánh ý.” An quận vương trấn an các quan lại trẻ tuổi mà ưu tú nói: “Kế hoạch lớn lần này của chúng ta đã thành công viên mãn, kế tiếp chỉ cần làm tốt việc này là được. Về phần vị trí đế tử, tự nhiên có thể tranh thủ thì tranh, không thể tranh giành, chúng ta cũng phải làm quốc lực Đại Càn cường thịnh lên, có thể nuôi sống càng nhiều dân chúng bình dân hơn.”

Dưới sự trấn an của An quận vương, các quan viên một lần nữa có được sĩ khí và sức sống.

…

Chuyết Chính Các.

Long Xương đại đế nửa nằm sau bàn sách nghe lão Diêu báo cáo phản hồi các phương diện, vẻ mặt hơi có chút trêu tức và nghiền ngẫm.

“Hắc hắc! Đế vương tâm thuật, nói giống như ai còn không biết chơi tâm thuật đế vương vậy.” Long Xương đại đế có chút dương dương đắc ý, “Cuộc chiến đế tử, vốn không phải đơn giản như vậy. Nào có kết cục gì tất thắng?”

“Ngô Thừa Tự à Ngô Thừa Tự, đừng nói trẫm không cho ngươi cơ hội, giáo dục tốt nhất cũng không phải đến từ sự răn dạy của trẫm, chỉ có sự đả kích nặng nề đến từ kẻ địch mới là chất dinh dưỡng tốt nhất để nam nhân trưởng thành.”

“Nếu ngươi có thể ngộ được đế vương chi đạo chân chính, hiểu được một đại đế ngoại trừ đế vương tâm thuật ra, còn có rất nhiều thứ phải học, cũng không muộn. Nếu như trưởng thành không được, ha ha.”

“Còn ngươi nữa, Ngô Minh Viễn là con lừa bướng bỉnh, đừng tưởng rằng chỉ dựa vào một cái kế hoạch khai thác Đạt Lạp Đại Hoang Mạc là có thể hoàn toàn lật ngược tình thế, ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là vừa mới chính thức nhập cục mà thôi. Đế Vương Tâm Thuật, ha ha, ngươi còn có thể học được. Nhưng mà, niệm tình ngươi một lòng hiếu thảo, ta đã âm thầm giúp ngươi một tay, không, hai ván, ngươi phải nắm chắc cơ hội.”

“Đấu đi, tranh đi. Tranh đế chi tranh, không tranh ở đâu ra kịch hay xem? Dựa vào cái gì lão tử năm đó vất vả khổ cực, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn mới thành công, các ngươi lại muốn dễ dàng đăng đỉnh?”

“Trẫm mặc kệ, dù sao chỉ cần trẫm còn sống, các ngươi ai cũng đừng mong thắng dễ dàng như vậy.”

Long Xương đại đế lẩm bẩm, dường như đối với bố cục của mình rất vui vẻ, rất đắc ý. Dù sao hắn đã già rồi, có tư cách tùy tâm sở dục.

Lão Diêu đi theo bên cạnh, cúi đầu toát mồ hôi lạnh. Lòng đại đế này, thật là không dễ suy nghĩ.

…

Ngay tại thời điểm kinh thành ùn ùn hỗn loạn.

Bình An trấn vẫn như cũ giống như thế ngoại đào nguyên, không bị tục sự bên ngoài quấy nhiễu.

Bọn nhỏ nên ăn thì ăn, nên học thì học, nên bị đánh vẫn là bị đánh. Bọn họ hạnh phúc mà vui vẻ sinh hoạt, trưởng thành.

Trong tiểu viện quen thuộc, vẫn là màu sắc sặc sỡ, linh vận dạt dào, giống như động thiên phúc địa.

Trong đình nghỉ mát trong tiểu viện, Vương Thủ Triết đánh cờ với Tưởng Ngọc Tùng khí chất nho nhã.

Kết quả của nó đương nhiên không cần nói cũng biết, Vương Thủ Triết thua rối tinh rối mù trên ván cờ. Ba ván cờ kết thúc, ván cờ toàn bại.

Vương Thủ Triết lập tức cười bỏ con sang một bên nói: "Ngọc Tùng tiên sinh không thông đạo làm quan như vậy, khó trách sẽ bị giáng chức đến nơi tụ tập loại thổ phỉ như Giao Long Bang."

Lời này của hắn, phảng phất như thuận miệng nói chuyện phiếm, vân đạm phong khinh.

Thần sắc Tưởng Ngọc Tùng cứng đờ, trong đôi mắt có vẻ mất tự nhiên chợt lóe rồi biến mất, cười nói: "Lời gia chủ Thủ Triết nói, Tưởng mỗ nghe thế nào cũng không hiểu?"

"Bởi vì cái gọi là anh hùng tuổi xế chiều, mỹ nhân đầu bạc, đều là chuyện đáng tiếc của nhân gian." Vương Thủ Triết tự tay châm trà cho Tưởng Ngọc Tùng, lạnh nhạt cười nói: "Nhưng mà những thứ này, đều không thê lương như đế vương ba ngàn năm hạ màn. Đại đế nắm giữ quyền lực vô thượng, một lời có thể định sinh tử của vô số thế gia, phong quang vô hạn. Trước khi già rồi, sắp chết, trong lòng mặc dù hiểu rõ quyền lực giao thế không thể tránh khỏi, nhưng cũng khó tránh khỏi trở nên nhạy cảm hơn, nghi kỵ, cùng hỉ nộ vô thường. Bởi vì thỉnh thoảng trong lòng hoảng sợ, cũng trở nên có dục vọng khống chế, hy vọng khống chế tất cả biến hóa trong tay. Những điều này đều là thái độ bình thường của con người, không có gì đáng trách."

"Long đại ca thân phận đặc thù, từ nhỏ được bệ hạ chú ý, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại là quá giang long tùy tâm sở dục, hỗn thế ma vương. Bệ hạ sắp xếp một hoặc nhiều mật thám bên cạnh hắn, là có thể khống chế hắn làm việc, không đến mức thoát khỏi cương, lại có thể phụ trợ hắn làm

việc, âm thầm giúp đỡ hắn tránh bị ám toán, cũng là phi thường hợp tình hợp lý.”

Một giọt mồ hôi lạnh từ thái dương của Tưởng Ngọc tùng chảy xuống.

Đầu ngón tay hắn không khống chế được bắt đầu run rẩy, trong lòng càng bị một cỗ rung động cùng sợ hãi khó nói nên lời bao phủ.

Vương Thủ Triết này thật to gan, thật to gan! Không nói tự phỏng đoán thánh ý, lại còn nói trắng trợn như vậy!

Hơn nữa, ông ta cũng thật sự không hiểu tại sao mình lại bại lộ. Chẳng lẽ Vương Thủ Triết này có thể nhìn thấu lòng người sao?

“Chắc chắn ngươi đang suy nghĩ, thân phận Tưởng Ngọc Tùng của ta sắp xếp hoàn mỹ như vậy, không có sơ hở chút nào, làm sao lại bị hoài nghi? Ha ha, kỳ thật rất đơn giản, chỉ có mười mấy tướng lĩnh bên cạnh Long đại ca, mấy chục năm qua, ta từng cẩn thận điều tra qua.”

“Trừ ngươi ra, thân phận của những người khác hoặc nhiều hoặc ít, đều có một vài chỗ mập mờ không rõ, thân phận của không ít người lại càng không chịu được suy đoán. Đây là chuyện thường tình của con người mà, Giao Long Bang có tô son trát phấn và đăng ký quan phủ như thế nào, đó cũng là một tổ chức thủy phỉ. Người nào có tiền đồ trong sạch vô lượng, không có việc gì sẽ gia nhập một tổ chức thủy phỉ danh tiếng không tốt?”

Trong lòng Tưởng Ngọc Tùng phát lạnh, cãi: “Thủ Triết gia chủ hiểu lầm, Đại đương gia từng cứu ta, ta là vì báo ân.”

“Đúng, đó là lý do rất hợp tình hợp lý. Tuy nhiên, nếu ta là Long Xương đại đế, muốn ước thúc và giám sát hỗn thế ma vương Long Vô Kỵ, dù sao cũng phải chọn một người có đầu óc, hiểu được xem xét thời thế, còn đủ thông minh, có thể tùy thời gián ngôn ảnh hưởng Long Vô Kỵ đúng không?”

“Không phải Thủ Triết ta xem thường đám cao tầng Giao Long Bang các ngươi, ngoại trừ Ngọc Tùng tiên sinh ra, mười mấy người còn lại… Đầu óc còn không tốt bằng Long đại ca… Làm sao có thể đảm đương trách nhiệm ước thúc?”

“Thủ Triết gia chủ hết thảy đều suy đoán, làm sao có thể trị tội Ngọc tùng?” Sắc mặt Tưởng Ngọc Tùng có chút trắng bệch.

“Có phải Ngọc Tùng tiên sinh có chút coi thường Vương thị chúng ta rồi không? Nếu ta đã hoài nghi ngươi rồi, ngươi còn ở trên địa bàn của Vương thị chúng ta nghĩ biện pháp truyền tin tức ra ngoài… Hay là truyền đi Quy Long Thành…” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chẳng lẽ, coi kinh doanh mấy chục năm của Vương thị chúng ta là uổng phí sao?”

“A!” Tưởng Ngọc Tùng lập tức chán nản, mặt xám như tro nói: “Thủ Triết gia chủ, ta làm việc thay bệ hạ, kính xin ngài nương tay.”

“Yên tâm, ngươi là người của bệ hạ, ta làm sao có thể làm khó ngươi chứ?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Ta còn phải đa tạ Ngọc Tùng tiên sinh, hỗ trợ truyền tin cho bệ hạ đây.”

Thân thể Tưởng Ngọc Tùng chấn động, khó tin nhìn Vương Thủ Triết: “Ngày đó gia chủ cố ý nói cho ta nghe, bảo ta truyền tin tức về? Không có khả năng, không có khả năng. Cho dù gia chủ hoài nghi ta, ngày đó ta không nhất định sẽ đi theo bên cạnh Đại đương gia, đó là Đại đương gia tạm thời muốn ta tiếp khách!”

“Tạm thời nảy sinh ý nghĩ sao?” Vương Thủ Triết cười như không cười nói: “Ngươi cho rằng đoạn giữa ta ở bên cạnh An Giang, “Ngươi lên đây, ta xuống là diễn vô ích sao? Chính là khiến Long đại ca lo lắng, nghi ngờ liệu Thủ Triết có âm thầm bố trí mưu hại hắn không.”

Tưởng Ngọc Tùng ngập ngừng một lúc lâu, mới khiếp sợ nhìn Vương Thủ Triết: “Thì ra là thế, thì ra là thế. Đại đương gia lúc ấy trong lòng nghi ngờ chưa quyết định, mà ta lại là hắn thân cận trong người, tâm tư tinh tế và cẩn thận nhất. Mang theo ta đề phòng vạn nhất, tự nhiên hợp tình hợp lý nhất.”

“Bất động thanh sắc như thế, bèn đặt ta vào trong ván cờ. Hội Đoạn Long Hạp quan trọng như vậy, mà ta tất nhiên sẽ báo cáo chi tiết lên trên… Nương theo cơ hội tốt này, Thủ Triết gia chủ đã có thể cách mấy vạn dặm cho Khang quận vương thượng nhãn dược trước mặt bệ hạ, còn có thể thuận thế bắt được nội tuyến này của ta. Thủ Triết gia chủ, quả nhiên là tính toán

giỏi! Kế một hòn đá hai chim này dùng có thể nói là xuất thần nhập hóa, Ngọc Tùng không thể không phục. Chỉ là, nếu gia chủ tính sai thì sao?”

“Tính sai rồi?” Vương Thủ Triết vẻ mặt không sao cả nói: “Tính sai cũng không sao cả, dù sao mục tiêu chủ yếu là tấn công Long đại ca. Còn những thứ khác, đó chính là ôm cỏ đánh thỏ —— tiện tay một chút.”

Ô cỏ bắt thỏ?

Tưởng Ngọc Tùng vừa sợ hãi vừa dở khóc dở cười.

Thủ Triết gia chủ lại ví von bệ hạ thành thỏ… Quả nhiên là gan to, thật là to gan!

Không tốt!

Hôm nay Tưởng Ngọc Tùng ta…

Chết chắc rồi.

…

Chương 36: Ly Từ đại tiểu thư "quét ngang" Tiên Triều.

…

Vương Thủ Triết biết hắn là thám tử của bệ hạ, lại ở trước mặt hắn nói những lời này, rõ ràng là chắc chắn lời này của hắn sẽ không truyền về được.

Tay của Tưởng Ngọc Tùng bất giác siết chặt trong tay áo.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy, mình là người của bệ hạ, Vương Thủ Triết sẽ không dám động đến hắn. Dù sao cho tới nay người này đều biểu hiện cực kỳ cẩn thận, hơn nữa trí kế chồng chất, nếu muốn giết chết hắn dưới tình huống không bị hoài nghi, người khác làm không được, không có nghĩa là Vương Thủ Triết không làm được.

Nói không chừng, Vương Thủ Triết vì ngày hôm nay đã sớm làm ra tám loại phương án.

Từng giọt mồ hôi lạnh từ trán Tưởng Ngọc tùng chảy xuống.

Phương thức duy nhất hắn có thể tự cứu…

"Ngọc Tùng tiên sinh là người thông minh." Vương Thủ Triết uống linh trà, thong thả ung dung nói: "Nếu hôm nay Thủ Triết đã mở cái nắp này, tất nhiên phải có một kết quả."

Sắc mặt Tưởng Ngọc Tùng trắng bệch, hít sâu một hơi nói: "Thủ Triết gia chủ, lá gan của ngài cũng không khỏi quá lớn, chẳng lẽ ngài không sợ ta giả ý đáp ứng, sau đó lại cắn ngược một cái sao? Ngài cũng nói, bệ hạ hiện tại đang ở thời kỳ tâm tình mẫn cảm nhất."

"Ta nói rồi, Ngọc Tùng tiên sinh là người thông minh. Mặc kệ bệ hạ có đồng ý hay không, thời đại của ông ta cuối cùng cũng sắp qua rồi." Vương Thủ Triết vân đạm phong khinh nói: "Quyền lực đã thay đổi không thể tránh khỏi, chẳng lẽ Ngọc Tùng tiên sinh sẽ vì một vị bệ hạ sắp kết thúc, buông tha tiền đồ tốt của mình và gia tộc sao?"

"Hoặc là nói, Ngọc Tùng tiên sinh càng xem trọng Khang quận vương hơn? Muốn lấy đầu của Thủ Triết ta làm danh tác?

Ta nghĩ sẽ không, nếu tiên sinh thật sự coi trọng Khang quận vương, ngày ấy sẽ không truyền lời bất lợi cho Khang quận vương.”

Thân thể Tưởng Ngọc Tùng chấn động, không dám tin nói: “Thủ Triết gia chủ, ngài thậm chí biết cả nội dung tin tức ta truyền lại?”

“Tiên sinh, ngài đang ở trên địa bàn của Vương thị.” Vương Thủ Triết cười cười, chắp tay nói: “Thủ Triết ở đây, cảm ơn lời bẩm báo đúng sự thật ngày đó của Ngọc tùng tiên sinh.”

Đến lúc này, Tưởng Ngọc Tùng mới cười khổ một cái, dỡ xuống tất cả tâm lý chống cự: “Trước khi đụng phải Thủ Triết, Ngọc Tùng tự nhận cũng coi như là tâm tư kín đáo tỉ mỉ, rất có lòng dạ. Trước mắt so sánh với Thủ Triết gia chủ, mới cảm thấy mình non nớt thật giống như trẻ con. Chỉ là, trong lòng Ngọc Tùng còn có một nghi vấn nho nhỏ.”

Nói tới đây, hắn dừng một chút, hít sâu một hơi, mới hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: “Tuổi tác Thủ Triết gia chủ cũng không lớn, cũng chưa từng vào miếu đường làm quan, càng chưa từng gặp qua Đại Đế. Vì sao có thể có nhân tính, thậm chí là tâm tính của Đế Hoàng cân nhắc thấu triệt như thế?”

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Hắn có thể nói, đời trước quyển mưu kịch và tiểu thuyết đọc nhiều không?

Có nhãn giới “Thiển khoáng” như vậy làm tiền đề, đời này, hắn theo tuổi tác cùng lịch duyệt tăng lên, cũng đang không ngừng suy nghĩ, lặp đi lặp lại suy nghĩ, thời gian lâu dài, tự nhiên mà vậy có thể vận dụng thông thuận rồi.

Huống chi dù hắn chưa gặp qua Đại Đế, nhưng Ly Dao đã từng gặp, cũng từng viết thư cho hắn đàm luận chuyện này.

Hắn chưa bao giờ xem thường Đại Đế, nhưng hắn cũng biết, bất luận Đại Đế hùng thao vĩ lược, thiện mưu đức đoạn, tại thời điểm đại nạn sắp đến, cũng chạy không thoát khỏi bản tính con người.

Mẫn cảm, đa nghi, càng là ma chú mỗi một vị đế vương lúc tuổi già đều chạy không thoát.

Hắn lần này là hữu tâm tính vô tâm, "Bắt nạt" Đại Đế một phen.

Huống chi, cho dù tính toán của hắn bị nhìn thấu cũng không có vấn đề gì lớn, bởi vì tuyệt đại đa số lời hắn nói đều là lời nói thật, một số địa phương khuếch đại, nói thẳng cũng bất quá là một trong những thủ đoạn của đế tử mà thôi.

Hắn thân là người ủng hộ An quận vương, mưu kế và hành động vì An quận vương cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng đại đế nên sớm có chuẩn bị tâm lý, nếu như chân thức bị phát hiện, hơn phân nửa cũng sẽ chỉ cảm thấy thủ đoạn của hắn non nớt, bị nhìn một cái liền khám phá, chê cười hắn không biết tự lượng sức dám tính kế đế vương mà thôi.

Huống chi.

Nếu đổi lại là Đại Đế hai ba ngàn tuổi, đang lúc tráng niên, đương nhiên là uy thế hiển hách không thể khinh nhờn, cho dù cho Vương Thủ Triết mấy lá gan, cũng không dám tùy ý vuốt râu hùm. Bất kể là ngấp nghé đế vị, hay là biểu hiện dã tâm bừng bừng, dám lôi kéo mật thám của Đại Đế, đó đều là tự phạt diệt môn, thuần túy là tự tìm đường chết.

Đây chính là đạo lý thời đại bất đồng, thời cơ bất đồng, thủ đoạn có thể sử dụng cũng bất đồng.

Đương nhiên, lời nói thật khẳng định không thể nói ra, nói là sách cổ cũng không thích hợp, Tưởng Ngọc Tùng đọc không ít sách, nói như vậy ngược lại dễ dàng lộ tẩy.

Vương Thủ Triết dừng một chút, lập tức mỉm cười: "Vấn đề Ngọc Tùng tiên sinh hỏi rất hay, chỉ là đây là bí mật của Thủ Triết, ngươi coi như Thủ Triết rất có thiên phú ở phương diện này đi. Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai sẽ biết rõ chân tướng."

"Nếu là cơ mật của Thủ Triết gia chủ, đương nhiên Ngọc Tùng sẽ không truy vấn."

Tưởng Ngọc Tùng có chút thất vọng, nhưng cũng không bất ngờ.

Ông ta vươn người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết ngoại trừ kính nể ra, còn thêm chút tôn trọng, vái

thật sâu nói: “Ngọc tùng bái kiến chủ công, sau này kính xin chủ công dìu dắt nhiều hơn.”

“Cái này… tiên sinh nên bái An quận vương làm chủ công chứ?” Vương Thủ Triết hơi có chút ngoài ý muốn: “Đó là đại nhân vật có khả năng đăng đỉnh Đại đế.”

“Lúc trước được chủ công khen ngợi ngọc tùng là hạng người tâm tư tinh tế.” Tưởng Ngọc Tùng thoải mái cười nói: “Thật ra sau khi định ra ước hẹn năm mươi năm, ta đã bắt đầu âm thầm quan sát Vương thị, khi đó đã bội phục gia chủ Thủ Triết. Đoạn thời gian này ở lại Vương thị, ngọc tùng tỉ mỉ quan sát mọi mặt của Vương thị, trong lòng càng cảm khái vạn phần.”

“Thủ Triết gia chủ có thể trong bảy mươi năm ngắn ngủi đã khiến Bình An trấn có biến hóa nghiêng trời lệch đất, năng lực nhìn xa không phải người bình thường có thể so sánh. Hơn nữa Thủ Triết gia chủ là người cẩn thận, suy nghĩ chu đáo, tương lai tất có thành tựu lớn hơn. Nếu Ngọc Tùng muốn bái chủ công, càng nguyện ý bái Thủ Triết gia chủ hơn.”

“Như vậy cũng được.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền móc ra một cái Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, sau khi khởi động nói: “Ngọc Tùng tiên sinh cứ nói đại một chút đi.”

“Cái này… Nói cái gì?” Tưởng Ngọc Tùng kinh ngạc.

“Nói một chút về đương kim bệ hạ, nói về cách làm người của Khang quận vương. Không sao, tùy tiện nói chút cách nhìn chân thật, tuyệt đối đừng cố kỵ gì.” Vương Thủ Triết cười ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, biểu hiện rất “Lo lắng chu tường”.

Sắc mặt Tưởng Ngọc Tùng có chút biến thành màu đen.

Đây không phải kiểu đầu hàng trong truyền thuyết sao?

Sau một nén nhang, Tưởng Ngọc Tùng sắc mặt trắng bệch rời khỏi tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Gió lạnh thổi qua, sau lưng hắn ta lạnh buốt, khi quay đầu nhìn về phía tiểu viện của Vương Thủ Triết, ánh mắt càng có chút sợ hãi.

Chẳng trách khi nhắc tới gia chủ Thủ Triết với đám hài tử Vương thị, sẽ dọa cho con người ta khóc lớn tại chỗ, còn nói là

“Đại Ma Vương” gì đó.

Lúc ấy hắn còn có chút buồn bực, Thủ Triết gia chủ đối xử với mọi người cho tới bây giờ đều ấm áp như gió xuân, đối với bọn nhỏ gia tộc càng là che chở, càng bồi dưỡng ra hai vị đại thiên kiêu Ly Dao, Tông An xuất sắc. Làm sao có thể có được nhã hào “Đại ma vương”?

Nhưng ngay vừa rồi, hắn rốt cục lĩnh giáo được cái gì gọi là “đại ma vương”.

Những người bị lưu lại bên trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, làm hình thức đầu danh, nếu để bệ hạ nghe được, nhất định sẽ là kết cục bị lăng trì xử tử và xử trảm cả nhà.

Nếu bị Khang quận vương nghe được, tất nhiên cũng sẽ bất chấp tất cả băm hắn thành thịt nát rồi tính tiếp.

“Được rồi, dù sao lên thuyền Thủ Triết gia chủ cũng không định xuống.” Tương Ngọc Tùng cười khổ lắc đầu.

Bây giờ đầu danh trạng đã giao, về sau vẫn là tận tâm tận lực làm việc đi.

Vừa nghĩ tới nhiệm vụ đầu tiên Thủ Triết gia chủ giao cho hắn, Tưởng Ngọc Tùng có chút tê dại da đầu. Thủ Triết gia chủ thật sự quá to gan.

Đang lúc Tưởng Ngọc Tùng suy nghĩ tung bay, một con Thanh Long mặc váy hoa, xách cặp thư bao xinh đẹp, ngẩng đầu kiêu ngạo, bay qua đám mây cách mặt đất khoảng một xích.

Là một con Nguyên Thủy Thanh Long đứng đắn, Vương Ly Lung có kiêu ngạo của rồng. Phàm là người có thể bay, nàng tuyệt đối không cần bò.

Ở phía sau tiểu Thanh Long còn có một nam hài chán chường hữu khí vô lực, dường như đã mất đi hi vọng với đời người.

Đứa bé trai này đương nhiên là Vương An Nghiệp.

Ngày ngày nhìn thấy Ly Lung Cô nãi nãi của hắn, Vương An Nghiệp cảm thấy cuộc đời của mình đã trở nên u ám, trái tim quá mệt mỏi.

Ly Lung cô nãi nãi này, quả thực còn phiền phức hơn cả tính cách gây chuyện của Ngô Ức La.

“Cái này cái này… đây là một con rồng?” Tương Ngọc Tùng dụi dụi con mắt, bị dọa đến mức tim gan nhỏ bé đều muốn bay ra ngoài.

Hắn đương nhiên biết thường thức, có thể được xưng là “rồng”, thấp nhất đều là thất giai!

Hơn nữa, cũng chỉ có hung thú linh thú đạt đến thất giai mới có thể biến hóa thân hình, lớn nhỏ như ý.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy rồng sao? Nhìn tiếp đi, lại nhìn nữa ta sẽ ăn thịt ngươi, hu hu.”

Vương Ly Lung “hung tướng tất lộ”, sau khi giương nanh múa vuốt với Tưởng Ngọc Tùng một phen, mới tiếp tục ngạo kiều bay trở về tiểu viện Thủ Triết.

Vương An Nghiệp bất đắc dĩ hành lễ với Tưởng Ngọc Tùng ướt đẫm sau lưng, trấn an: “Tiên sinh xin lỗi, cô nãi nãi nhà ta không có tâm tư xấu, bà ta chỉ thích hù dọa người thôi, ngài đừng sợ.”

Sau đó, hắn liền nện hai cái chân ngắn đuổi sát theo: “Bà cô Ly Lung, chờ ta một chút.”

Một lát sau, trong sân truyền ra giọng nói ngọt ngào của Vương Ly Lung: “Phụ thân, người ta thả học trở về, cầu ôm~”

“Hôm nay Lung nhi ở tộc học khôn không ngoan sao?”

“Hôm nay người ta rất ngoan, chỉ ăn hai tiên sinh, năm đồng học, hi hi hi.”

“Thằng nhóc nghịch ngợm nhà ngươi, đi đi, mẫu thân ngươi nấu cho ngươi một miếng Xích Huyết thiện phiên tinh thần bổ não 【Xích Huyết thiện phiên đa chủng quả linh mễ】, đặc biệt chờ ngươi tan học trở về, bồi bổ thân thể cho ngươi đó!” Giọng nói của Vương Thủ Triết đặc biệt ‘Tân Tường’.

“Phụ thân, người ta đột nhiên nhớ tới đã hẹn với bạn học đến nhà nàng làm bài tập, tạm biệt!”

Lời còn chưa dứt, Tưởng Ngọc Tùng liền cảm giác bên cạnh có một đạo thiểm điện màu xanh mang hoa vụt qua, mang theo liên tiếp tiếng gió.

Nhưng còn chưa được bao xa, "Tia chớp" kia đã bị đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị đột nhiên xuất hiện túm về: "Nha đầu này, bài học vốn đã kéo khố, học ở Tộc Học lại vất vả như vậy, không bổ não sao được?"

"Ồ, An Nghiệp cũng ở đây sao? Ngươi cúi đầu cụp đầu ở trong góc làm cái gì, thái nãi nãi thiếu chút nữa không có gặp ngươi. Lại nói ngươi có vài ngày không tới thăm thái nãi nãi, hôm nay tới vừa đúng lúc, coi như ngươi có khẩu phúc, 【Xích Huyết lươn của ta nhiều loại Quả Nhân Linh mễ】 chịu được nhiều, ngày thường ngươi học cũng mệt, cùng Lung nhi ăn đi."

Những lời này, giống như trong cuộc đời đen tối của Vương An Nghiệp, lại giáng xuống một đạo sấm sét giữa trời quang.

Trái tim hắn sắp tan nát, khóe mắt chảy xuống nước mắt không chịu cố gắng, nhưng trên mặt còn phải nở nụ cười nhu thuận: "Nghiệp nhi thích nhất là bà nội nấu canh."

"Vậy ngươi khóc cái gì?"

"Đây là nước mắt hoan hô mà kích động."

"Thật sự là bé ngoan… Thái nãi nãi thương ngươi nhất."

Trong âm thanh liên tục truyền ra, Tưởng Ngọc Tùng hoạt động bước chân, càng chạy càng xa.

Trong đầu hắn, một đầu còn đang khiếp sợ vì Thủ Triết gia chủ lại có thể nuôi một con rồng, vẫn là làm nữ nhi nuôi dưỡng, một đầu khác lại bị một màn ấm áp kia làm cảm động.

Bởi vì cái gọi là thấy mầm biết cây, phu phụ Thủ Triết gia chủ đối đãi với bọn nhỏ kiên nhẫn che chở như thế, mà bọn nhỏ cũng kính yêu bọn họ như thế. Loại gia đình nhỏ ấm áp này, thật khiến người hâm mộ.

Có thể đi theo chủ công và chủ mẫu như vậy, đáng giá!

…

Thời gian vội vàng, Long Vô Kỵ ở Bình An trấn như cá gặp nước, chỉ huy bọn Nhị Lang học tập điều khiển tàu thiết giáp, thỉnh thoảng lái thuyền đi Đông Hải lượn một vòng.

Long Vô Kỵ và thành viên Giao Long Bang, tự nhiên là hăng hái, giống như muốn rồng như biển lớn, ngao du cửu thiên.

Đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không để quyền khống chế biển tùy ý quy vào dưới trướng Long Vô Kỵ, bởi vậy, phải phái thành viên gia tộc tiến vào hệ thống ngoại hải. Trong đó, vừa cần có con cháu ưu tú của trực mạch Vương thị, cũng cần có con cháu bàng hệ và các gia tướng hợp tác.

Vương thị đã từng khai phá Thanh La vệ, cũng không xa lạ gì với hải sự, cũng sớm đã bồi dưỡng ra nhân tuyển Hải sự.

Biển rộng vô biên vô hạn mà tràn ngập thần bí, là nơi rất nhiều nam nhi nhiệt huyết hướng tới, tộc nhân Vương thị thế hệ trẻ, tộc nhân ưu tú bàng hệ, gia tướng đều nhao nhao thỉnh nguyện gia nhập đội ngũ hải thác.

Tộc học của Vương thị càng ngày càng nổi tiếng, ở ba địa phương Thanh La vệ của Bình An Hưng An, đều áp dụng sách lược không gì dạy nổi, bồi dưỡng ra nhân tài có văn hóa lý tưởng nhiều đời.

Đối với đại khí tượng hăng hái tham gia này, Vương Thủ Triết cũng cảm thấy vui mừng.

Chỉ là ngày hôm đó.

Hắn nhàn hạ vô sự, ở trong tiểu viện uống trà, thưởng thức kỳ hoa dị thảo cùng thực vật quý hiếm đầy sân, ngày tiêu dao mà thích ý.

Bỗng dưng.

Một phụ nhân trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp, ăn mặc khí chất xem ra chính là phu nhân xuất thân tiểu thư khuê các, mặt đầy ủy khuất, khóc sướt mướt xông vào tiểu viện: “Gia gia, gia gia người phải làm chủ cho Bình nhi nha.”

Mà phía sau nàng là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn cao lớn, vẻ mặt đầy bối rối và hoảng sợ: “Nương tử, cô nương có chuyện gì từ từ nói, đừng làm phiền gia gia nghỉ ngơi.”

“Cái này…” Dù là với tâm tính của Vương Thủ Triết cũng nhịn không được giật mình trong lòng, vội vàng nói: “Bình nhi đừng vội, ngồi xuống trước đã, có gì từ từ nói.”

Đây là cháu dâu Vũ Văn thị của Vương Thủ Triết, thông thường mà nói nếu không xảy ra chuyện lớn, chắc chắn sẽ không chạy tới khóc lóc kể lể với phu quân gia gia. Cho dù có chuyện, cũng chắc chắn sẽ đi tìm con dâu Từ thị của Vương Thủ Triết, hoặc là hung ác hơn một chút thì tìm Liễu Nhược Lam.

Đây là trực tiếp kinh động đến Vương Thủ Triết, hơn phân nửa không phải chuyện nhỏ.

"Vâng, gia gia." Vũ Văn thị vội vàng ngừng khóc, nhu thuận ngồi xuống, tất cả yên lặng đợi gia gia xử trí.

Còn Vương Thất Hạo phía sau nàng thì mặt đầy xấu hổ và sợ hãi, không dám nhìn Vương Thủ Triết.

"Nghiệp chướng!" Sắc mặt Vương Thủ Triết phát lạnh, cả giận nói: "Rốt cuộc ngươi đã làm chuyện gì vô liêm sỉ, khiến Bình nhi sợ hãi thất thố như thế?" Mỗi một gia tộc, cho dù là kiệt lực quản giáo hài tử, cũng sẽ luôn có chút con nối dòng khiến người ta đau đầu.

Ngay cả hoàng thất, Long Vô Kỵ cũng là Hỗn Thế Ma Vương ngay cả Long Xương đại đế cũng bất đắc dĩ. Mà con cháu dòng chính của Vương Thủ Triết, con trai thứ hai của Tông An Vương Thất Hạo, chính là tiểu tử dễ chọc giận Vương Thủ Triết nhất.

"Phốc phốc!" Vương Thất Hạo sợ tới mức mặt không còn chút máu, trực tiếp quỳ xuống nói: "Gia, gia gia, con, con chính là báo danh đi hải ngoại mở rộng đoàn. Con nghĩ, Vương thị chúng ta dù sao cũng phải cho ra một đích mạch đi trấn giữ tràng diện đi."

Vương Thủ Triết không nhịn được trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi hoàn thành nhiệm vụ gia tộc rồi?"

"Cái này, cái này còn chưa có… Nhưng mà gia gia, con hướng tới biển rộng a" Vương Thất Hạo vẻ mặt cay đắng, nhiệm vụ gia tộc an bài cho hắn không đơn giản, là để cho hắn sinh đầy năm đứa con. Nhưng cho đến bây giờ, hắn mới cùng Vũ Văn thị sinh ra một Vương An Anh.

"Vậy ngươi cứ ở nhà, sống thật tốt với Bình nhi." Sắc mặt Vương Thủ Triết không tốt nói: "Chỉ bằng một tên tiểu tử mới

bước vào Linh Đài như ngươi, đến Hải Thác đoàn làm được chuyện gì? Thôi thôi, Nhược Lam, tôn nhi của ngươi lại náo… Cha hắn không ở nhà, làm phiền ngươi động thủ đi.”

Vương Thủ Triết lười nói nhảm với hắn, trực tiếp gọi Liễu Nhược Lam đến.

Quả nhiên, Liễu Nhược Lam nghe xong liền lôi Vương Thất Hạo vào trong phòng, đánh một trận, đánh cho hắn chịu phục, sau đó trả lại cho Vũ Văn thị, ôn nhu cười nói: “Bình nhi à, Hạo nhi nhà chúng ta chính là tính tình hoang dã, ngược lại là ủy khuất ngươi rồi. Sau này phải không hài lòng thì đến tìm bà nội nói. Đi đi, các ngươi sống thật tốt.”

“Cảm ơn nãi nãi, cảm ơn gia gia.” Vũ Văn thị ôn nhu chân thành nói lời cảm tạ, sau đó đỡ nam nhân bị đánh phục trở về, như thế có thể sống một cuộc sống yên ổn.

Đợi cháu dâu Tôn Tử đi rồi, Vương Thủ Triết cũng đau đầu một trận, tiểu tử Thất Hạo này, thật sự là dạy mãi không thay đổi. Xem ra, vẫn phải nghĩ cách.

Ài, là một đại gia trường, thật không dễ dàng gì.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ra khỏi Đại Càn, sau khi đi qua Mạc Bắc cao nguyên rộng lớn lại đi về phía bắc, sau khi đi qua một khu vực lạnh giá, liền sẽ đến một cảng không đông lạnh.

Từ nơi này xuất phát, xuyên qua Cụ Phong Dương rộng lớn, liền có thể đến một đại lục có diện tích đặc biệt rộng lớn khác.

Trên phiến đại lục kia, tồn tại một quốc gia phi thường cường đại —— Hàn Nguyệt Tiên Triều.

So với Đại Càn, thực lực Hàn Nguyệt Tiên Triều càng cường đại hơn, lịch sử càng lâu đời hơn, diện tích đất đai của Đại Càn càng gấp nhiều lần. Năm tháng dài đằng đẵng, không chỉ mang đến cho nó thực lực và nội tình cường đại, cũng là để nó phát triển ra văn minh độc thụ nhất sơ.

So với Đại Càn vẫn còn đang phát triển, Hàn Nguyệt Tiên Triều hoàn toàn xứng đáng là thượng quốc Tiên Triều.

Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Hách Lan Châu, Nam Sơn quận.

Trong quận thành, trên con đường phồn hoa nhất kia, đều có một quán ăn tên là “thịt nướng Lưu Tiên”.

Đây là một nhà hàng kinh doanh hạng mục nướng chủ yếu.

Trang trí trong quán ăn rất thô kệch, trên vách tường treo thảm vẽ đồ án hung thú, thần thú, trên mặt đất trải gạch đá màu sắc rực rỡ, ngay cả bàn ghế đồ ăn đều là đặc chế, hoặc là giống lá cây, hoặc là đồ cốt khí, có chút phong tình dị vực.

Trong quán ăn, người hầu lui tới đều có tu vi, thân hình linh động, hành tẩu như gió, tuy rằng hơn phân nửa đều chỉ là tu vi Luyện Khí cảnh tầng hai tầng ba, thân pháp sử dụng cũng tương đối cơ sở, nhưng rất rõ ràng đều là tu sĩ Huyền Vũ chính nhi bát kinh.

Trong tủ gần cửa, một mâm thịt hung thú xếp chỉnh tề ở trong trận kho băng tinh, nhìn qua tươi mới óng ánh, làm cho người ta rất muốn ăn. Bên trong một ngăn tủ khác, còn bày gia vị dùng để làm đồ ăn, linh sơ, linh quả, hết thảy đều gọn gàng ngăn nắp.

Trên thẻ bài ở cửa, còn dùng sắc thái tươi đẹp viết mấy hàng chữ to: “Ưu ưu đãi thường tân, từ hôm nay trở đi trong vòng ba ngày, cửa hàng ngũ giai Linh Tê Bạch Ngưu cung ứng không hạn lượng.”

Trong đó, mấy chữ “Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai” và “Không giới hạn cung ứng” lại càng lớn thêm thô, đặc biệt bắt mắt.

Giờ phút này.

Trước quầy hàng của quán ăn, một nữ tử khí chất hồn nhiên đang giằng co với ông chủ quán ăn. Hai người mỗi người một đầu, bóp hai bên đĩa thịt bò, động tác phảng phất như dừng lại.

Nữ tử mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, trên mặt còn có chút mủm mỉm trẻ con, thoạt nhìn ngây thơ đáng yêu, rõ ràng là cháu gái của Vương Thủ Triết, Vương Ly Từ.

Đi theo sư tôn Vân Dương thượng nhân tới Hàn Nguyệt Tiên Triều, bất tri bất giác đã ba mươi năm trôi qua, Vương Ly Từ

hiện giờ đã tám mươi tám tuổi, bề ngoài vẫn y hệt năm xưa, vẫn là dáng vẻ ngốc nghếch kia.

Bất quá, thực lực của nàng ở trong ba mươi năm này đột nhiên tăng mạnh, năm ngoái cũng đã đột phá Thiên Nhân cảnh tầng sáu.

Tiếp tục bảo trì tốc độ tu luyện như vậy, đại khái nàng có thể đột phá Tử Phủ cảnh trước một trăm năm mươi tuổi.

Chủ quán đối diện với Vương Ly Từ là một người trung niên mặc áo gấm, trên đầu đội đội mũ hàn nguyệt đặc sắc, trên cằm có một chòm râu nhỏ, thoạt nhìn hơi có chút khôn khéo.

"Ông chủ, đây là thịt Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai của ta." Vương Ly Từ giơ tay lên, muốn lấy cái khay từ trong tay ông chủ ra, không ngờ lại không hút được, trên khuôn mặt ngây thơ của nàng hiện lên một tia nghi hoặc: "Ông chủ, sao ông lại không buông tay?"

Ông chủ tiệm nhìn gương mặt mập mạp của Vương Ly Từ, vẻ mặt xoắn xuýt và bất đắc dĩ: "Tiểu cô nãi nãi, ngươi còn có thể nuốt trôi?"

"Đương nhiên ăn được." Vương Ly Từ gật đầu khẳng định.

"Nhưng ngươi cũng đã ăn hai mươi bàn rồi…" Lão bản khóc không ra nước mắt, "Ăn nữa đi, trong tiệm linh tê bạch ngưu tồn kho sẽ không đủ."

"Nhưng mà, trên bảng hiệu của ngươi rõ ràng viết 'Không hạn chế lượng cung ứng thịt Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai'." Vương Ly Từ chớp đôi mắt to ngập nước, vẻ mặt ngây thơ vô tội: "Chẳng lẽ ngươi tùy tiện viết, không tính sổ sao?"

Lão bản vẻ mặt đau khổ, trong lòng không nhịn được nói thầm.

Trên bảng hiệu của hắn viết như vậy không sai, nhưng một đĩa Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai trong tiệm này của hắn đã có ba cân, cường giả Thiên Nhân cảnh bình thường cũng có thể ăn được bốn năm khay, coi như là cường giả Thiên Nhân cảnh tu luyện công pháp chiến thể, nhiều nhất cũng có thể ăn được mười khay. Nếu ăn nhiều hơn nữa, khí huyết chi lực ẩn chứa trong thịt linh thú sẽ tiêu hóa không còn chồng chất trong cơ thể, ngược lại sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt đối với thân thể.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản hắn dám viết "Không giới hạn cung ứng". Bởi vì cho dù cung ứng rộng rãi, khẩu vị của tu sĩ đã đặt ở đó, không có khả năng thật sự ăn vô hạn.

Hơn nữa, cửa hàng này của hắn là dựa theo đầu người thu phí, đẳng cấp thực lực khác nhau, thu phí không giống nhau. Thu phí của tu sĩ Thiên Nhân cảnh cao hơn Linh Đài cảnh gấp mấy lần, trong bộ phận tiền này trên thực tế đã bao hàm tiêu phí Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai.

Dựa vào mánh lới "Không hạn lượng cung ứng" này, hắn đã hấp dẫn rất nhiều nhân khí, tiền cũng không thiếu.

Nhưng hắn thật sự không ngờ sẽ gặp phải "quái thai" như Vương Ly Từ, thoạt nhìn không hề uy hiếp, bụng lại giống như cái động không đáy, chứa đựng thế nào cũng không vừa lòng.

Lúc này, hắn lỗ lớn rồi.

Giằng co một hồi lâu, lão bản rốt cục vẫn lưu luyến buông lỏng tay.

Mở tiệm quan trọng nhất chính là uy tín và danh tiếng. Rốt cuộc là mánh lới mình làm ra, cho dù ngậm nước mắt, hắn cũng phải tuân thủ, nếu không một khi tin tức truyền ra, cửa hàng này của hắn cũng không cần mở nữa.

Vương Ly Từ bưng dĩa thịt Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai kia trở về chỗ ngồi.

Trong gian phòng trang nhã còn có một thiếu nữ mắt sáng răng trắng, mặt mày linh động đang ngồi. Phía sau thiếu nữ là một khôi lỗi hình người mặc áo giáp bằng kim loại, tản ra uy thế cường đại.

Bên cạnh bàn, còn có năm con sói con choai choai ngồi xổm thành một hàng, ánh mắt xanh thẫm nhìn chằm chằm đĩa thịt trong tay Vương Ly Từ, càng không ngừng thè ra đầu lưỡi màu đỏ tươi.

Vương Ly Từ bỏ qua ánh mắt khát vọng của bọn nó, bưng mâm trực tiếp ngồi trở lại chỗ ngồi, nói với thiếu nữ bên kia bàn: "Uyển Nhi muội muội, mau ăn đi! Ăn xong đĩa này ta lại đi lấy."

“Cảm ơn Ly Từ tỷ tỷ.”

Thiếu nữ mỉm cười ngọt ngào với Vương Ly Từ, sau đó cầm lấy thịt Linh Tê Bạch Ngưu đã cắt xong bắt đầu nướng.

Cô gái này là đích mạch của Tuy Vân Lam thị, tên là “Lam Uyển Nhi”.

Tuy Vân Châu chính là một châu phía tây Hàn Nguyệt Tiên Triều, cách Hách Lan Châu còn một Mặc Bắc Châu. Lam thị là một thế gia tam phẩm ở Tuy Vân Châu, chính là một trong cường hào bản địa, thực lực hùng hậu.

Lúc trước sau khi Vân Dương thượng nhân dẫn Vương Ly Từ đi vào Hàn Nguyệt tiên triều, trạm thứ nhất chính là Tuy Vân Lam thị, hơn nữa còn mang theo Vương Ly Từ ở lại Lam thị mười mấy năm.

Kết quả vài chục năm sau, vị “bằng hữu” thiếu nợ Vân Dương thượng nhân hai con gà kia cũng không chịu nổi nữa, rất “thỉnh Vân Dương thượng nhân lễ phép rời đi.

Vân Dương thượng nhân mặt dày mày dạn giãy dụa không có kết quả, chỉ có thể giống như trước đây, mang theo Vương Ly Từ tìm kiếm một chỗ cơ duyên tiếp theo.

Khác biệt chính là, lần này lúc Vương Ly Từ rời đi, ngoại trừ năm con sói con đi cùng nàng đến Hàn Nguyệt Tiên Triều, còn mang theo Lam Uyển Nhi.

Lam Uyển Nhi là dòng chính Lam thị, giống như Vương Ly Từ đều là loại huyết mạch thôn phệ hiếm thấy, có thể dựa vào rất nhiều thịt hung thú ăn uống để đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Bởi vì có huyết mạch và sở thích tương tự nên sau khi vào ở Lam thị không lâu, Vương Ly Từ đã nhanh chóng trở thành tỷ muội tốt với Lam Uyển Nhi.

Mức độ thức tỉnh huyết mạch của Lam Uyển Nhi không cao bằng Vương Ly Từ, cũng không thể dựa vào ăn uống nâng cao tư chất huyết mạch như Vương Ly Từ, nhưng cũng là tư chất như Thiên kiêu giáp, tư chất mạnh hơn thiên kiêu bình thường rất nhiều.

Nếu may mắn, nàng chưa chắc không có khả năng thăng cấp thần thông.

Lần này nàng đi theo Vương Ly Từ, ngoài việc luyến tiếc tiểu thư vừa quen biết ra, cũng có một phần nguyên nhân là muốn tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Bên người Lam Uyển Nhi có hộ thân khôi lỗi Tử Phủ cảnh do gia tộc cho, vấn đề an toàn cũng có bảo đảm. Các nàng cứ như vậy một đường đi một đường, bất tri bất giác, đã đồng hành vài chục năm. Thủ nghệ nướng của Lam Uyển Nhi vô cùng tốt, không bao lâu sau, thịt nướng nóng hổi đã được đặt lên bàn ăn của Vương Ly Từ.

"Ly Từ tỷ tỷ, bất tri bất giác, "mật thịt nướng tự phục vụ" trong "Lưu Thành này chúng ta cũng đã ăn ba nhà rồi. Tỷ nói xem, những cửa hàng kia có thể liên hợp lại, liệt cả hai chúng ta vào sổ đen của cửa hàng hay không?" Nàng có chút lo lắng nói.

"Không sao, Hàn Nguyệt Tiên Triều lớn như vậy, chúng ta vừa mới ăn ba châu. Còn có mấy châu chưa đi, còn có thể ăn rất lâu đấy. Chờ ăn xong hết, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác." Vương Ly Từ lại không lo lắng về điều này, tùy tiện nói, "Thật sự không được, ta mang ngươi cùng đi trên biển. Thời điểm ta đến Hàn Nguyệt Tiên Triều, từng thấy Long Kình hình thể cực lớn trong Cụ Phong Dương, nếu có thể bắt được một con, nhất định có thể ăn rất lâu."

Động tác tay kẹp thịt của Lam Uyển Nhi khựng lại, ánh mắt thoáng cái liền sáng rực lên: "Thịt Long Kình, ngon không?"

"Dựa vào kinh nghiệm ta ăn nhiều hung thú tổng kết ra như vậy, thịt Long Kình hẳn là rất béo, rất non." Vương Ly Từ nói xong không nhịn được liếm môi một cái: "Loại thịt này là thích hợp nhất để nướng, nướng lên khẳng định vang lên tiếng xì xì, rắc hương liệu lên, tuyệt đối sẽ ăn rất ngon."

Lam Uyển Nhi đều bị nàng nói là thèm, nhịn không được thoải mái nhớ tới mỹ vị thịt Long Kình.

Đi theo Ly Từ tỷ tỷ chính là tốt như vậy, nàng luôn có đủ loại biện pháp lấy được đồ ăn ngon, có đôi khi đi ngang qua hoang sơn dã lĩnh, nàng đều có thể tìm được các loại đồ ăn quý hiếm cổ quái lại ngon lành từ xó xỉnh nào đó.

Cũng tỷ như chủ ý ăn "quán thịt nướng tự phục vụ" này, chính là Ly Từ tỷ tỷ nghĩ ra. Nếu không phải có chiêu này, dựa vào sức ăn của nàng và Ly Từ tỷ tỷ, tiên tinh trên người đã sớm không đủ dùng.

"Chuyến đi này sư tôn đi về phía nam Tiên Triều, cũng không biết trên đường có thuận lợi hay không?" ăn xong, Vương Ly Từ không khỏi nhớ tới sư tôn nhà mình, có chút nhớ nhung.

Vân Dương thượng nhân mấy năm trước đã đạt đến Tử Phủ cảnh đỉnh phong đại viên mãn. Bây giờ hắn lại phải nuôi Vương Ly Từ, lại phải tích góp tài nguyên cần thiết để thăng cấp lên Thần Thông cảnh, lỗ hổng tài chính vô cùng lớn, không thể không nghĩ cách kiếm tiền khắp nơi.

Không phải sao, trước đó sư tôn của nàng đã nhận một công việc áp tiêu, áp tải một nhóm vật tư tiến về phía nam Tiên Triều, bây giờ đã đi được ba tháng rồi.

"Chuyến tiêu này mặc dù có tính nguy hiểm nhất định, nhưng Vân Dương thượng nhân thực lực cường đại, chắc sẽ không có việc gì. Hơn nữa, đây là tiêu của Hàn Nguyệt Ngô thị, trả thù lao rất hào phóng, cơ hội cũng khó có được, chỉ cần đưa đến an toàn, có thể một lần lấy được năm vạn tiên tinh. Chờ hắn trở về, tiền kiếm được có thể chống đỡ được một thời gian." Lam Uyển Nhi trấn an Vương Ly Từ nói: "Hơn nữa cha ta đã nói với ta, thiên phú loại thôn phệ giống như ta, chỉ cần tấn thăng Tử Phủ cảnh, lĩnh ngộ được tiểu thần thông của mình, sẽ không dễ đói bụng như bây giờ. Ta đoán tình hình của tỷ tỷ chắc cũng không khác lắm. Đến lúc đó, áp lực của sư tôn ngươi sẽ không lớn như bây giờ."

"Đúng vậy." Vương Ly Từ gật gật đầu: "Sau khi lĩnh ngộ tiểu thần thông, ta có thể trực tiếp cắn nuốt năng lượng trong thiên tài địa bảo rồi, hiệu suất hấp thu nhanh hơn rất nhiều so với chỉ dựa vào thức ăn để thu hoạch năng lượng. Nhưng hiện tại ta vừa mới lĩnh ngộ tiểu thần thông không lâu, dùng đến còn có chút miễn cưỡng, cũng chống đỡ không được thời gian quá dài, vẫn phải dựa vào ăn uống bổ sung năng lượng."

Trên thực tế, mười năm trước sau khi lĩnh ngộ ra tiểu thần thông, nàng đã cảm thấy sự khác biệt rõ ràng.

Trước kia nàng vô cùng dễ dàng đói bụng, một ngày phải ăn mấy bữa không nói, một khi thời gian dài không ăn cơm, con người cũng sẽ trở nên suy yếu, nhưng từ sau khi có tiểu thần thông, tần suất đói bụng của nàng rõ ràng khôi phục bình thường, cho dù thời gian dài không đại lượng ăn cũng sẽ không ảnh hưởng thực lực.

Nhưng tương ứng, sức ăn của nàng cũng tăng lên theo. Hiện tại, nếu như nàng nguyện ý, nàng thậm chí có thể thoải mái ăn một đầu Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai, thật giống như trong bụng nàng có một không gian khác, thức ăn ăn ăn ăn vào có thể cất giữ ở bên trong chậm rãi tiêu hóa vậy.

Hai nàng vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng còn đút cho sói con bên cạnh thèm nhỏ dãi, bất tri bất giác lại ăn thêm mười mấy bàn thịt linh tê bạch ngưu ngũ giai.

Những con sói con này khi vào cửa hàng đều đã trả tiền theo đầu sói, đương nhiên thịt cũng có phần của chúng.

Chủ tiệm ngay từ đầu còn "Lo lắng" các nàng ăn không vô, mỗi một lần đều "tốt bụng" hỏi thăm, về sau liền hoàn toàn từ bỏ, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ trốn đi, tùy các nàng tự mình cầm lấy.

Trọn vẹn qua hai canh giờ, hai nàng cuối cùng mới ăn không sai biệt lắm.

"Cuối cùng cũng có chút cảm giác no bụng rồi ~ đợi lát nữa chúng ta cùng đi 【không vận Diêu thị 】 đi. Ta muốn ủy thác 【Diêu thị vận 】 đưa đám sói con này về Đại Càn." Vương Ly Từ xoa xoa bụng, cảm thấy mỹ mãn thở phào nhẹ nhõm, "Những con sói con này cũng lớn rồi, phải nhanh chóng đưa về gia tộc, bằng không thì chờ sau khi trưởng thành sẽ không quen được nữa."

Lam Uyển Nhi cũng không có mục tiêu nhân sinh gì, tự nhiên không có ý kiến gì.

Hai người lại ăn trong chốc lát, ăn hết thịt trong mâm, mới sờ sờ bụng ăn lửng dạ, mang theo năm con sói con hài lòng rời khỏi tiệm thịt nướng.

"Đi rồi?"

Nhìn thấy bóng lưng hai người rời đi, chủ tiệm từ trong đóng cửa thở dài một hơi, từ bên trong đi ra.

Cuối cùng cũng tiễn hai cô nãi nãi này đi rồi. Nếu các nàng ăn tiếp, hắn cũng hoài nghi mình có thể trực tiếp bị hai nàng ăn phá sản hay không.

“Đúng rồi, chúng ta còn có bao nhiêu thịt Linh Tê Bạch Ngưu ngũ giai?” Hắn thuận miệng hỏi tiểu nhị bên cạnh.

Tiểu nhị mở tủ băng ra xem, cả người lập tức cứng lại tại chỗ, nửa ngày cũng không thể nói ra lời.

Lão bản buồn bực, thò đầu ra nhìn thoáng qua, biểu tình lập tức cứng đờ: “Hết rồi, hết chưa? Toàn bộ không còn?”

Hai mắt hắn lập tức trắng dã, suýt chút nữa thở không nổi, trực tiếp ngất xỉu.

…

【Diêu thị không vận】 chi nhánh ở Nam Sơn quận Hách Lan Châu.

Đây là nghiệp vụ hạng nhất của thế gia nhất phẩm Diêu thị đại danh đỉnh đỉnh ở Hàn Nguyệt Tiên Triều. Dựa vào Vân Dao phi thuyền độc hữu của Diêu thị, số lượng lớn hàng hóa trân quý vận chuyển ở các quận các châu tuy thu phí đắt đỏ, nhưng phục vụ lại bảo đảm.

Hơn nữa, thường cách một đoạn thời gian, sẽ có Vân Dao phi thuyền chuyên môn vượt ra hải ngoại, đi tới một ít đế quốc quốc đô xa xôi hẻo lánh, tiến hành mậu dịch viễn dương, cũng mang về một ít đặc sản địa phương đặc sắc.

“Tiểu cô nương, linh thú chính là vật sống, trong quá trình vận chuyển còn cần chuẩn bị tu sĩ chuyên nghiệp nuôi nấng chăm sóc, phí vận chuyển so với vật sống bình thường đắt gấp mười lần.”

Trong thương hội, một chưởng quỹ Thiên Nhân cảnh mập mạp tính toán sổ sách, vừa tính vừa lải nhải cằn nhằn: “Mấy con Ngân Nguyệt Thương Lang tiểu nhi tư chất huyết mạch cũng không tệ lắm, bởi vậy một đường ăn uống cũng không thể bạc đãi.”

“Tăng thêm Đông Càn quốc đường xá xa xôi, Vân Dao phi thuyền của chúng ta đi một mình cũng phải mất nửa năm, tiến vào Đông Càn quốc còn cần nộp phí dụng hải quan. Trải qua ta tính toán chính xác, năm con sói con này vận chuyển đến Đông Càn quốc đô về Long thành, tổng cộng cần năm vạn tiên tinh.”

Năm vạn tiên tinh?

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi của đoàn ăn uống nhìn nhau, đây là trò đùa sao?

Năm vạn tiên tinh, có thể đổi bao nhiêu linh nhục a. Sư tôn mạo hiểm đi ra ngoài áp tiêu một chuyến, mới có thể đổi nhiều tiền như vậy, còn được xưng là “Thù lao hậu hĩnh” “Cơ hội khó có được”.

Huống chi, với khẩu vị của hai người các nàng, lúc nào thì trên người có thể bảo tồn được tiên tinh?

“Ta, ta không có nhiều tiền như vậy.” Trong đôi mắt to lấp lánh của Vương Ly Từ toát ra vẻ thất vọng.

Năm con sói con Ngân Nguyệt Thương Lang này đi theo nàng đã lâu, đã dần dần đi vào tuổi tác cần thuần hóa. Nếu không đưa về nhà, bọn nhỏ trong gia tộc sẽ không thể thuần hóa chúng.

“Tiểu cô nương kia, ngươi có bao nhiêu tiền?” Chưởng quầy béo hòa ái nói: “Diêu thị chúng ta rất thích kết thiện duyên rộng rãi, nhìn tư chất cùng tiềm lực của các ngươi đều không tầm thường, cũng có thể giảm giá cho các ngươi. Dù sao Vân Dao phi thuyền của chúng ta đi Đông Càn quốc, mười năm mới có một cơ hội.”

Sau đó, Vương Ly Từ liền móc ra túi tiền lép kẹp, sau khi mở ra bên trong là một đống đồng xu cùng hạt dưa leng keng, sau đó nàng trông mong nhìn chưởng quầy béo: “Đại thúc, có thể nợ trước hay không? Chờ sư tôn ta làm công kiếm tiền trở về rồi trả nợ.”

“Đúng vậy a đúng vậy, chưởng quầy đại thúc béo, trước thiếu nhé.” Lam Uyển Nhi cũng là đáng thương nhìn chưởng quầy béo, vừa nói vừa thương cảm.

Mặt chưởng quỹ béo lập tức cứng ngắc.

Hai tiểu cô nương tư chất cùng thực lực thoạt nhìn tương đối không tầm thường này, tuổi còn trẻ trăm tuổi còn chưa tới, theo lý mà nói đúng là thời điểm được sủng ái trong gia tộc, sao có thể nghèo đến như thế chứ?

Còn nữa, phía trước hai chữ "chưởng quỹ" kia, có thể đừng hình dung từ hay không?

Một lát sau, chưởng quỹ đại thúc béo rất "có lễ phép" mời các nàng đi ra ngoài.

"Đại thúc béo, giúp một chút, nếu không đưa thì đám sói con sẽ lớn rồi."

"Chưởng quỹ trắng mập mỡ, người ta hát cho ngươi một bài, ngươi cứ giúp Ly Từ tỷ tỷ đi."

Hai nàng chớp chớp đôi mắt to ngập nước, không ngừng khẩn cầu.

Nhưng mà, tín niệm của chưởng quầy béo mười phần kiên định, thái độ cũng càng ngày càng lễ phép: "Ký nợ là không có khả năng thiếu nợ đấy. Đông Càn quốc quá xa, hai người các ngươi cũng quá nghèo…"

Đang dây dưa.

Một vị nữ tử mặc tiên bào màu trắng, đeo mạng che mặt đi vào cửa hàng.

Thân hình nàng cao gầy, khí chất như băng sương lạnh lùng, nhất là đôi mắt kia, càng thâm thúy như băng, mơ hồ còn hiện ra nhàn nhạt lam mang, cực kỳ đặc thù.

Trên người nàng phảng phất mang theo một cỗ lực uy hiếp vô hình, từ lúc đi vào cửa, chỉ ngắn ngủi vài bước như vậy, khí tràng vô hình cũng đã bao phủ toàn bộ gian phòng, làm cho trong lòng người ta không khỏi trầm xuống, không tự giác sinh lòng kính sợ.

Đây là tình huống nàng không cố ý phóng thích uy áp, nếu phóng thích uy áp thì khí thế sẽ càng đáng sợ hơn.

Có thể nhìn ra được, đây tất nhiên là một vị cường giả đã sống lâu ở thượng vị, cho dù không phải Thần Thông cảnh, cũng phải là Tử Phủ cảnh đỉnh phong giống Vân Dương thượng nhân, nếu không sẽ không có khí tràng như thế.

Ánh mắt nàng quét qua đám người Vương Ly Từ, đôi mắt thâm thúy hơi lóe lên một tia sáng kỳ lạ: "Tiểu cô nương, các ngươi là người Đông Càn quốc?"

"Tiên tử tỷ tỷ, ta tên là Vương Ly Từ, là người của Lũng Tả quận Đại Càn quốc. Vị này là Lam Uyển Nhi, là người của Tuy Vân Lam thị. Tiên tử tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, lợi hại như vậy, lẽ nào ở Đại Càn quốc có người quen?" Vương Ly Từ không chút do dự, lập tức ngọt ngào hô tỷ tỷ, tư thế ôm đùi thuần thục đến mức làm cho người ta đau lòng.

Chưởng quỹ mập vừa thấy nữ tử kia, đặc biệt là sau khi thấy dấu hiệu Hàn Nguyệt tiên đình đặc biệt chỉ nàng ta mặc tiên bào phiêu dật, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn lập tức tiến lên, cúi đầu khom lưng giải thích: "Vị tiên sứ đại nhân này, hai vị tiểu cô nương kia muốn đưa đồ vật về Đông Càn, nhưng lại không trả nổi tiền, cũng không phải là khách hàng làm khó chúng ta."

"Đại Càn Lũng Tả sao?" Trong ánh mắt của vị nữ tử tiên đình khí chất thâm thúy kia, giống như hiện lên một chút buồn bã, "Mặc dù không phải nhân sĩ Quy Long, nhưng cũng coi như là đồng hương. Thôi, nể mặt đồng hương, món nợ này tính lên đầu ta đi."

"Thật sao? Vậy thì ngại quá." Ánh mắt Vương Ly Từ sáng lên, ngay sau đó lại kịp phản ứng, thần sắc ảm đạm cự tuyệt: "Hay là thôi đi, chi phí đưa đến quá đắt, không thể làm phiền ngài được."

"Không sao, ta bỏ ra nổi số tiền này." Nữ tử tiên đình thấy Ly Từ bộ dạng đáng yêu, tâm địa cũng tốt, bất giác liền sinh ra vài phần hảo cảm, "Hiếm khi đụng phải đồng hương, một hồi mời các ngươi ăn bữa cơm, cũng cùng ta tán gẫu một chút tình hình gần đây của Đại Càn. Ta cũng đã rất nhiều năm không trở về rồi."

"Mời ăn cơm?"

Hai tỷ muội ăn bánh mì Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đầy vui mừng, nước miếng chảy ròng ròng.

Ra ngoài gửi hàng, lại còn có chuyện tốt từ trên trời rớt xuống này?

...

Chương 37: Chỗ chân căn cơ phát triển lớn mạnh của thị trường!

…

Bất quá, hai tiểu cô nương đến cùng xuất thân thế gia, quy củ giáo dưỡng đều là khắc ở trong xương cốt, tuy rất muốn ăn ngon, nhưng vẫn khắc chế không có trực tiếp đáp ứng.

“Tiên tử tỷ tỷ xinh đẹp.” Vương Ly Từ cố gắng khống chế nước miếng tiết ra, khó khăn lắc đầu cự tuyệt: “Cùng ngươi nói chuyện phiếm cũng được, mời ăn cơm coi như xong. Hai người chúng ta ăn rất nhiều…”

“Đúng vậy a đúng vậy a, chúng ta rất có thể ăn được, không thể để cho ngài tốn kém, bất quá vẫn là cám ơn tiên tử tỷ tỷ áo trắng bồng bềnh.” Lam Uyển Nhi ai oán thở dài.

Loại thôn phệ huyết mạch này lợi hại thì lợi hại, nhưng chung quy vẫn là quá phiền toái, chẳng những phải ăn rất nhiều một lần, hơn nữa rất nhanh đã đói bụng.

Sự hấp dẫn của mỹ thực đối với tu sĩ có huyết mạch loại thôn phệ mà nói, càng là đặc biệt khó có thể ngăn cản.

Nhìn hai tiểu cô nương một bộ hiếu ý mười phần, lại cố gắng khắc chế ham ăn phát tác, nữ tử tiên đình cũng mỉm cười.

Đôi mắt bên ngoài mạng che mặt nàng hơi cong xuống, trong giọng nói cũng mang theo vài phần vui vẻ: “Uyển Nhi, da dẻ trắng nõn như tuyết, nhưng lại tinh tế tỉ mỉ như bạch ngọc, thứ nàng tu luyện có lẽ là một trong những công pháp cực phẩm luyện thể【Chiến Tiên Ngọc Thể Chân Pháp】, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới tiểu thành rồi đúng không? Chắc là ngươi có huyết mạch loại chiến đấu đặc thù nào đó. Ừm… ta đoán xem, ngươi ăn được như vậy, quá nửa là huyết mạch thôn phệ nào đó.”

“Cái gì?”

Lam Uyển Nhi trừng lớn tròng mắt, cảm giác giống như là bị nàng liếc một cái liền nhìn thấy tinh quang vậy, nhìn qua ngốc manh manh.

Sững sờ mấy hơi, nàng mới phản ứng lại nói: “Tiên tử tỷ tỷ, ngài quen lão tổ tông nhà chúng ta sao?”

“Không biết. Nhưng nghe nói gia truyền của Tuy Vân Lam thị chủ tu công pháp là 【Thiên Cơ Uẩn Thần Chân Pháp】 là lấy tôi niệm uẩn thần làm chủ. Lão tổ nhà ngươi đã không tiếc trả một cái giá lớn, cũng muốn đến Tiên Đình xin một chân pháp tu luyện 【Chiến Tiên Ngọc Thể Chân Pháp】, mà Tiên Đình lại có thể đồng ý xin phép này, chứng tỏ ngươi chắc chắn có huyết mạch chiến thể đặc thù nào đó, rất thích hợp với môn chân pháp truyền thừa kia.”

“Tiên Tử tỷ tỷ thật lợi hại.” Lam Uyển Nhi hai mắt tỏa sáng, trong mắt đều là vẻ khâm phục.

Lúc này, nữ tử Tiên Đình kia lại nhìn về phía Vương Ly Từ, không khỏi hơi nhíu mày nở nụ cười: “Nha đầu này của ngươi cũng quá lười biếng, rõ ràng tu luyện là 【Lưu Ly Minh Vương chân pháp】 một trong cửu mạch của Đại Càn Lăng Vân thánh địa, chân pháp này tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, thì thân như kim cương lưu ly, uy như minh vương hàng thế. Nhìn ngươi khuôn mặt đầy trẻ con mập mạp, bộ dáng mũm mĩm thì tính là chuyện gì? Nào có nửa rõ ràng là uy thế của vương giả?! nha đầu lười, chỉ lo ăn thôi đúng không?”

Vương Ly Từ ngu ngơ gãi đầu, lúng túng nói: “Sư tôn nói Lưu Ly Minh Vương có chân pháp không thích hợp với con, chỉ là trước mắt không có chân pháp chiến thể tốt hơn, nên con mới tu luyện qua độ.”

“Ngươi quá độ lượng rồi… Cho dù công pháp chuyển tương lai có chiến thể của Lưu Ly Minh Vương cũng là vô cùng tốt. Thôi vậy thôi, ta không phải sư tôn của ngươi, nói nhiều làm gì? Chắc hẳn sư tôn của ngươi có suy nghĩ khác.” Nữ tử trong tiên đình lắc đầu cười nói: “Hai loại huyết mạch thôn phệ tụ lại một chỗ, đúng là ăn rất ngon. Có điều các ngươi yên tâm, nhiều hơn thì không dám nói, một bữa cơm ta vẫn mời được, sẽ không chạy trốn lấy các ngươi gán nợ.”

Trong lời nói của nàng cực kỳ tự tin, ánh mắt lại cực kỳ cay độc, thuận miệng liền có thể điểm ra lai lịch căn bản của hai nha đầu, hiển nhiên đối với công pháp trong Tiên Đình, cùng với cửu mạch của Lăng Vân thánh địa đều cực kỳ quen thuộc,

chính nàng hơn phân nửa cũng là đại nhân vật địa vị không nhỏ.

Thấy nàng nói tự tin như vậy, hai cô gái vui mừng không thôi, liên tục gật đầu: "Vậy đa tạ tiên tử tỷ tỷ, chúng ta nhất định sẽ kiềm chế bản thân."

Nữ tử tiên đình kia, lúc này mới nói với chưởng quỹ béo kia: "Chỗ ta có một quầy hàng hóa, đây là danh sách, giúp ta gửi nhị phẩm Triệu thị đến Đông Càn Quy Long Thành, tính cả tiểu cô nương kia."

"Vâng, tiên sứ đại nhân."

Chưởng quỹ mập chỉ biết nàng là nhân vật trọng yếu của Tiên Đình, lại không biết thân phận cụ thể, bởi vậy chỉ có thể xưng hô là "Tiên sứ".

Mà Đông Càn Triệu thị tuy là khai thác thế gia quốc gia, nhưng có thể danh liệt nhị phẩm, tự nhiên cũng là cực kỳ cường thịnh, cho dù đặt ở toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng là thế gia cấp đại lão uy danh hiển hách.

Hắn lúc này cung kính lên tiếng.

Sau khi tính toán một hồi, hắn cung kính nói: "Tiên sứ đại nhân, tổng cộng năm vạn chín ngàn tiên tinh."

Nữ tử tiên đình nhíu mày: "Ngươi tính sai rồi sao?"

Nàng cũng không phải lần đầu tiên gửi đồ tới Đông Càn Quy Long Thành, đối với giá cả đại khái đều có, giá cả này chênh lệch cũng quá lớn. Hơn nữa, gần sáu vạn tiên tinh, đối với nàng mà nói cũng không phải con số nhỏ.

"Khởi bẩm tiên sứ đại nhân, phí vận chuyển hàng hóa của ngài là chín ngàn tiên tinh, cô nương kia là năm vạn…" Trán chưởng quỹ mập chảy mồ hôi ròng ròng, nói một cách yếu ớt, "Nàng nhờ vả năm con Ngân Nguyệt Thương Lang, phải có chuyên gia đi theo y, chi tiêu rất lớn."

Khá lắm!

Nữ tử tiên đình liếc mắt nhìn Vương Ly Từ.

Nhìn không ra a… Tiểu cô nương mũm mĩm này lại còn có thể lừa người.

Vương Ly Từ ngượng ngùng xấu hổ, cúi đầu nói: “Tiên tử tỷ tỷ, ta có thể gửi giấy nợ cho ngài, chờ sư tôn trở về…”

“Không sao. Ta chỉ là hơi giật mình, ngươi thế mà có thể lấy được năm con linh thú con tiềm lực không tầm thường, cơ duyên thật ra không tầm thường.” Nữ tử tiên đình cười nhạt một tiếng: “Tuy ta không phải nhân vật lớn gì, chút tiền ấy vẫn là lấy ra được, coi như là giúp đỡ đồng hương một chút.”

“Tiên tử tỷ tỷ, tên chưởng quầy béo đầy mỡ kia gạt người, hắn mới vừa nói có thể trả giá.” Lam Uyển Nhi giơ tay lên báo cáo: “Hắn có hiềm nghi lừa gạt lớn.”

Nữ tử tiên đình lạnh lùng nhìn chưởng quầy béo: “Ít nhất thì bao nhiêu? Ngươi có biết kết cục khi dễ ta không?”

Nàng ta có nhiều tiền, nhưng không ngốc.

Chưởng quỹ béo sắc mặt trắng bệch, không ngừng lau mồ hôi: “Tám ngoặt, tiểu nhân thấp nhất có thể chiết khấu, tổng cộng bốn vạn bảy ngàn hai trăm tiên tinh, mạt linh sau tính bốn vạn bảy.”

“Nhiều nhất ba vạn!” Lam Uyển Nhi lại nhấc tay nói: “Con sói của chúng ta còn nhỏ, ăn không được quá nhiều.”

“Tiểu cô nãi nãi, nào có người trả giá như ngài?” Chưởng quầy béo dở khóc dở cười, “Nhiều nhất lại rẻ hơn một nghìn.”

“Ba vạn nhất, không thể nhiều hơn nữa.”

“Bốn vạn rưỡi, không thể thấp hơn được nữa.”

“Ly Từ chúng ta tính đi, chờ sau khi sư tôn ngươi trở về, chúng ta cùng đưa bọn họ về Đông Càn quốc. Ta cũng có thể nhân cơ hội nếm thử mỹ thực của Đông Càn quốc các ngươi. Hàng hóa của tiên tử tỷ tỷ, chúng ta cũng có thể mang về cho nàng, không cần tiền.”

“Bốn vạn, thật sự không thể thấp hơn nữa. Chúng ta không chỉ kiếm phí vận chuyển, còn phải cho sói con bảo phí phải không? Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Diêu thị chúng ta sẽ bồi toàn bộ.”

“Ba vạn hai… Ngươi vừa rồi lừa gạt tiên tử tỷ tỷ.”

Lam Uyển Nhi dựa theo lý lẽ mà tranh luận.

Rất nhanh, Vương Ly Từ cũng gia nhập vào hàng ngũ cò kè mặc cả, nói sói con của nàng ngoan ngoãn biết vâng lời như thế nào, tùy tiện cho chút đồ ăn thì sẽ không làm ầm ĩ.

Nửa canh giờ, sau một hồi cò kè mặc cả kịch liệt, cuối cùng giá cả rơi vào ba vạn sáu tiên tinh.

Quả thực cũng đúng, vận chuyển và chăm sóc linh thú tuy rất tốn tiền, nhưng một con sói là vận chuyển, năm con sói cũng là vận chuyển, trực tiếp nhân năm giá của một con thì có chút quá đáng.

Cuối cùng, nữ tử tiên đình rất sảng khoái trả phí vận chuyển. Giá cả hẳn là thấp không ít.

Sau khi xác định giá cả là một loạt quá trình cố định.

Đồ vật của nữ tử tiên đình tương đối đơn giản, chỉ cần thẩm tra đối chiếu một chút chủng loại cùng số lượng, cuối cùng chứa hòm là được rồi, ngược lại tiểu lang con của Vương Ly Từ tương đối phiền toái, cần thuần thú sư chuyên nghiệp ra tay, đối với tuổi tác, tư chất, thực lực, ngoại hình phẩm tướng, cùng với tình huống khỏe mạnh làm ra một loạt đánh giá cùng đăng ký, sau đó mới có thể đem sói con giao cho Tuần Thú sư Diêu thị không vận chức, vận chuyển đến Vân Dao phi thuyền.

Trong đó, đăng ký tư chất phẩm tướng là vì phòng ngừa linh thú con trong quá trình vận chuyển bị nhân viên công tác lén lút thay thế, cũng là một loại phương thức phụ trách đối với khách hàng. Mà kiểm tra tình trạng khỏe mạnh, là vì bảo đảm linh thú được đưa lên Vân Diêu phi thuyền là linh thú khỏe mạnh, bằng không, vạn nhất vận chuyển đến nửa đường linh thú xảy ra vấn đề gì, đó đều là tính trên đầu 【 không vận Diêu thị 】.

Lúc giao năm con sói con cho Thuần Thú Sư, Vương Ly Từ vẫn còn lưu luyến không rời.

Dù sao dưỡng ba mươi năm, đã sớm dưỡng ra tình cảm, đột nhiên muốn tách ra, còn có chút không thích ứng.

“Sau khi về đến nhà, các ngươi phải nghe lời người trong nhà nói, biết không? Thủ Triết tứ thúc cũng sẽ không nuông chiều các ngươi như ta, các ngươi phải tự có chút tâm tư, biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.” Vương Ly Từ lưu

luyến không rời lần lượt sờ lên năm cái đầu lông xù của con sói con, cũng mặc kệ chúng có nghe hiểu hay không, mở miệng là dặn dò một hồi.

Nói xong, nàng còn từ trên người móc ra một tờ giấy và một cây bút, xoạt xoạt vẽ một tấm bản đồ, chỉ vào hai bóng người trên bản đồ dặn dò năm con sói con: “Thấy chưa, đây chính là Thủ Triết tứ thúc, hắn là Đại Ma Vương đáng sợ, nếu phạm sai lầm bị hắn bắt được, sẽ bị bắt đi học. Bên cạnh là Tứ thẩm, nàng bình thường rất dịu dàng, nhưng nếu chọc giận nàng, các ngươi sẽ xong đời.”

Năm con sói con ngoan ngoãn ngồi xổm trên mặt đất, ngó ngó Vương Ly Từ, lại ngó ngó bức tranh trong tay nàng, đôi mắt xanh lam chớp chớp, cũng không biết có nghe hiểu hay không.

Lam Uyển Nhi ở bên cạnh nghe được một hồi thì tặc lưỡi.

Ngoan ngoãn! Không ngờ sẽ bị bắt đi học, trong nhà Ly Từ tỷ tỷ nghe thật đáng sợ!

Hơn nữa, Ly Từ tỷ tỷ vẽ Quỷ Họa phù kia, ai có thể dựa vào bức tranh kia nhận ra nàng vẽ là ai? Đừng nói là năm con sói con còn ngây thơ, ngay cả nàng cũng không làm được!

Liên miên cằn nhằn một lúc lâu, cuối cùng Vương Ly Từ mới lưu luyến buông năm con sói con ra, nhìn chúng nó được Thuần Thú sư mang theo thú hoàn, cùng nhau mang đi.

Nhưng dù sao Vương Ly Từ cũng không phải người đa sầu đa cảm, cảm xúc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi vận chuyển hàng hóa xong.

Một lớn hai nhỏ ba mỹ nữ, liền cao hứng bừng bừng rời khỏi 【 bầu không vận 】 Diêu thị, đi thẳng đến phố lớn mỹ thực.

Chưởng quầy béo phất tay tiễn ba vị mỹ nữ khác, quay đầu lau mồ hôi lạnh, cười hắc hắc nói: “Tiểu cô nương còn có thể đấu với ta sao? Chỉ cần một thuần thú sư là có thể dễ dàng xử lý năm con sói con, lần này kiếm lời rồi.”

Đáng tiếc, chưởng quầy béo vui vẻ quá sớm.

Hắn làm sao biết, mấy con sói con này đã theo Vương Ly Từ lăn lộn ăn uống nhiều năm, sớm đã hai khờ rồi.

Tất nhiên là hắn không tính được, lần này nhờ vả, đã mang đến cho thành viên của chiếc phi thuyền Vân Diêu kia bao nhiêu bóng ma tâm lý. Mãi cho đến rất nhiều năm sau, vẫn như cũ có thuyền viên trên phi thuyền nhìn thấy sói con thì đau đầu.

Nguyền rủa một đợt lớn.

…

Chuyện tương lai, đương nhiên ai cũng không biết được. Nhưng bất kể tương lai như thế nào, ít nhất hiện tại, bất kể là chưởng quỹ béo hay là ba mỹ nữ đều rất vui vẻ.

Mỹ thực trên phố mỹ thực rực rỡ muôn màu, nữ tử tiên đình cũng không hàm hồ, trực tiếp để hai cô nương ăn thoải mái.

Hiếm khi có trưởng bối sau khi biết được sức ăn của các nàng còn nguyện ý cho các nàng rộng mở ăn uống, Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đương nhiên là vui vẻ vô cùng, vui vẻ một đường từ đầu đường ăn đến cuối phố.

Ngành chăn nuôi của Hàn Nguyệt Tiên Triều rất phát triển, rất nhiều nơi ăn vặt đặc sắc đều là linh nhục linh sơ, tuy cấp bậc bình thường đều tương đối thấp, nhưng giá cả vẫn xa xỉ như cũ.

Thường thường các nàng đi ngang qua một quầy hàng bên đường, quầy hàng liền trống không.

Lại đến quầy hàng kế tiếp, tiếp tục trống!

Nữ tử tiên đình từ kim tệ tiêu vặt trả đến tiên tinh, lại bắt đầu móc ra tiên tinh phiếu ngạch nhỏ, sau đó là tiên tinh phiếu lớn…

Mặc dù có thể ăn huyết mạch loại thôn phệ, nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng tràng diện khoa trương như thế, vẫn làm cho nàng thật sâu chấn động.

Lam Uyển Nhi kia còn khá hơn một chút, tuy rằng là loại có huyết mạch thuộc loại thôn phệ tương đối ưu tú, nhưng cũng chỉ gấp hai ba lần thiên phú thôn phệ bình thường mà thôi.

Nhưng Vương Ly Từ kia đã quá khoa trương, trên khuôn mặt mập mạp đến nay vẫn không có biểu cảm thật thà, vẻ mặt vô

hại, bụng cũng không lớn bao nhiêu, nhưng giống như là một cái động không đáy, bất kể nhét thế nào cũng bất mãn.

Gần nửa ngày sau, nhóm chủ quán ở phố mỹ thực đã dọn hàng từ sớm.

Nhưng đây hình như chỉ là món khai vị, nữ tử tiên đình hỏi các nàng ăn no chưa, Lam Uyển Nhi nói là đã no một nửa. Nhưng Vương Ly Từ lại ấp úng, ngượng ngùng nói không sai biệt lắm.

Hiển nhiên là do chưa ăn no.

Phải biết rằng, đối với thiên phú loại thôn phệ mà nói, tiêu chuẩn đánh giá thiên phú mạnh yếu chính là sức ăn. Sức ăn của tiểu cô nương này thật sự có chút khoa trương, tư chất thiên phú chắc hẳn cũng vượt xa dự đoán của nàng.

Nữ tử Tiên Đình cũng có hứng thú, có lòng muốn nhìn xem hạn mức cao nhất của Vương Ly Từ ở nơi nào.

Nàng dứt khoát dẫn các nàng đi đại tửu lâu xa hoa, vung tay lên, cái gì ngũ giai lục giai cao đoan nguyên liệu đều lên, thậm chí còn cho các nàng một phần nguyên liệu nấu ăn thất giai nặng mấy ngàn cân —— non nửa thịt đùi rồng.

Còn là thịt đùi của một con Thổ Hoàng Long.

“Ô ô! Tiên tử tỷ tỷ, ngươi thật sự là người tốt.” Vương Ly Từ cắn thịt đùi rồng nướng ớt tư Nhiên, cảm kích đến chảy nước mắt: “Sống lâu như vậy, ta vẫn là lần đầu tiên được ăn thịt rồng.”

Mặc dù nàng cũng từng ăn thịt hung thú thất giai, nhưng đó là thịt Cự Li Ngưu thất giai.

Mà rồng, mặc dù ở trong hung thú thất giai đều vô cùng lợi hại, hơn nữa bình thường đều sinh tồn ở trong thâm sơn đại trạch, cho dù là tu sĩ Thần Thông cảnh đặc biệt đi săn bắn, cũng chưa chắc có thể thành công, không phải căn bản tìm không được nó, chỉ là không cẩn thận là bị nó chạy mất.

Săn bắn sinh vật dã ngoại vốn không dễ dàng, rất nhiều người câu cá cũng có thể không câu được gì chứ, chớ nói chi là săn rồng.

Lam Uyển Nhi bên cạnh nhìn thịt rồng, cũng thèm không thôi.

Tuy nhiên khẩu vị của nàng đã ăn no hơn phân nửa, mà thịt rồng thất giai lại là vật đại bổ siêu cấp. Nàng chỉ có thể ăn chút đồ thừa Vương Ly Từ xé cho nàng, còn chưa ăn mấy chục cân, đã bắt đầu bụng trướng khó chịu, khí huyết trong cơ thể quá mức dồi dào, có chút tiêu hóa không hết.

Sợ rằng huyết mạch của nha đầu này, thật sự không tầm thường.

Trong lòng nữ tử Tiên Đình cũng kinh ngạc không thôi, ánh mắt lại nhu hòa thêm vài phần: "Ngươi ăn nhiều một chút, ăn không được có thể đóng gói từ từ ăn."

"Ăn được, ăn được, thật sự là quá ngon." Vương Ly Từ gặm từng miếng từng miếng thịt rồng, ăn đến miệng đầy dầu mỡ, đôi mắt đều hạnh phúc híp lại: "Tiên tử tỷ tỷ, ngươi tên là gì vậy? Đến từ gia tộc nào?"

Thịt rồng này chính là lợi hại, ăn mấy trăm cân thịt, nàng cảm giác khí huyết trong cơ thể bắt đầu khởi động, rất lâu cũng không có động đậy tư chất đều buông lỏng, mắt thấy sắp đột phá đến đại thiên kiêu Ất rồi.

Phải biết rằng, đại thiên kiêu Bính đợi Ất đẳng chính là một ngưỡng cửa lớn, nàng đã kẹt ở bình cảnh rất nhiều năm, cho đến bây giờ, nàng mới cảm giác có khả năng đột phá.

"Ta họ Triệu, tên là Triệu Tích Tình, vốn là xuất thân từ Đại Càn Triệu thị, hiện tại phiêu đãng ở Tiên Đình." Nữ tử Tiên Đình nhìn nàng ăn sung sướng, cũng nhịn không được khẩu vị mở rộng, tùy ý chọn một ít lục giai linh nhục trên bàn ăn vào, cũng trêu đùa nói: "Ngươi hỏi cái này làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn báo đáp ta sao?"

"Ừm! Tứ thúc ta kỳ vọng rất lớn đối với ta, từ nhỏ đã nghe ngóng mệnh lệnh của ta, nói: "Ly Từ à, nếu như có người từng giúp ngươi, ngươi tuyệt đối không thể quên, có cơ hội thì phải báo ân. Sư tôn của ta cũng dạy ta như vậy." Vương Ly Từ lưu luyến không nỡ mà tạm thời buông một nửa thịt rồng xuống, liếm sạch tay, móc ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu rất nghiêm túc ghi nhớ tên của Triệu Tích Tình, xuất thân gia tộc vân vân.

Độ dày của quyển sách nhỏ kia rất dày, hơn nữa ít nhất một nửa trang đã được viết qua, có thể thấy được số lượng "người

tốt bụng giúp "quán" của Ly Từ nhiều đến mức nào.

Mà nàng cũng là mỗi một bút mỗi một nét, đều nghiêm túc ghi chép xuống.

Điểm này rất tốt, theo sư tôn của nàng.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng như vậy, Triệu Tích Tình không khỏi mỉm cười: "Ly Từ, ngươi nói xem, khi nào thì chuẩn bị báo đáp ta?"

"Sư tôn ta từng nói, nhất định phải nhớ kỹ tất cả những người từng giúp đỡ ngươi." Vương Ly Từ trịnh trọng cất kỹ quyển sổ nhỏ, nghiêm túc nói: "Chờ sau khi ta trở thành Lăng Vân thánh địa chi chủ, ta sẽ báo đáp tất cả những người từng giúp đỡ ta."

"Phốc!"

Triệu Tích Tình đang uống một ly nước, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm đồ uống.

May mắn nàng phản ứng nhạy cảm, mình đã chặn lại được.

"Khụ khụ khụ ~ "

Triệu Tích Tình ho khan liên tiếp vài tiếng, sau đó mới định thần lại, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Vương Ly Từ: "Nha đầu lười biếng này của ngươi, vẫn rất tự tin nha."

"May mắn, sư tôn nói ta vẫn rất có phần thắng." Vương Ly Từ tỏ ra đắc ý nói: "Ngoại trừ báo ân, ta còn muốn trở về Vương thị tìm tứ thúc của ta, cảm tạ lão nhân gia ông ấy dốc lòng tài bồi ta, sau đó lộ ra thân phận thánh chủ, mắt chó của ông ấy sáng mù, thuận tiện nhét cho ông ấy một đống sách để ông ấy đọc, không đọc xong không cho phép ăn vặt."

"Ngươi có biết, thánh chủ của Lăng Vân thánh địa là thân phận cỡ nào không? Ở Đại Càn, đó là đại nhân vật duy nhất có thể đứng ngang hàng với đại đế." Triệu Tích Tình tức giận liếc nàng một cái: "Nhân vật như vậy, cho dù ở Hàn Nguyệt tiên triều cũng có thể đi ngang."

"Ta biết mà, Lăng Hư cảnh vẫn rất mạnh." Vương Ly Từ nghiêm túc nói, cầm lên từng miếng thịt rồng nướng, vui vẻ gặm từng miếng một, "Nếu không ta thật sự không nắm chắc có thể trấn áp Tứ thúc Đại Ma Vương."

“…”

Triệu Tích Tình xem ra, Lăng Vân thánh địa chi chủ không những phải có tu vi tuyệt đỉnh, đồng thời còn phải gánh vác chức trách trọng đại hiệp trợ Đại Đế thủ hộ Đại Càn.

Nếu thật sự để nha đầu lười nhác này lên làm chủ thánh địa, Đại Càn ta làm không tốt đừng vong quốc.

Đừng thấy nàng không ở Đại Càn, nhưng mà đối với Đại Càn vẫn là rất có cảm tình. Trong nháy mắt này, nàng thật sự muốn rút lại thịt rồng trong tay Vương Ly Từ, miễn cho tư cách địch.

…

Bình An trấn.

Đây là một nơi kỳ tích.

Ngắn ngủn bảy mươi năm, nơi này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Rất nhiều lão nhân bình dân đã trải qua tất cả chuyện này, đều vượt qua thời đại tốt, kiếm được thân gia phong phú, cưới vợ sinh con, sinh sôi nảy nở hậu đại, cả đời mặc dù vất vả, nhưng cũng đáng giá.

Dựa vào cố gắng, bọn họ liều mạng tạo ra tài phú mà mấy đời người trước không tích góp được.

Lão nhân sau khi về hưu, lúc ngậm kẹo đùa cháu đương nhiên không tránh khỏi khoe khoang thành tựu mấy năm nay của mình, cái gì mà “đê đập Bình An trấn là do ta xây”, “ta tham gia xây dựng Thủ Triết quan”, vân vân.

Nhưng những lão nhân này càng để ý, vẫn là bọn nhỏ trong nhà có tiền đồ hay không.

Bây giờ các sản nghiệp lớn của Vương thị càng thêm cường đại, danh tiếng trong lĩnh vực liên quan cũng càng lúc càng lớn, có thể đảm nhiệm chức vụ nòng cốt trong đó, đã khác với mấy chục năm trước.

Theo Vương thị Tộc Học không ngừng khuếch trương chiêu thức, cùng với các thôn các thôn rải rác thành lập, cơ bản giáo dục cơ sở đã được phổ cập hóa trong phạm vi quản lý của Vương thị.

Gia phó trong chủ trạch Vương thị và tiêu chuẩn tuyển người trong các đại tộc sản đã viết rất rõ ràng, bắt đầu từ ba nghìn hai trăm mười lăm năm Đại Càn Long Xương, tám năm tốt nghiệp giáo dục bắt buộc của Vương thị đã trở thành tiêu chuẩn cứng nhắc.

Đây là một vạch đỏ không thể vượt qua.

Mà một số quản sự tinh anh được bồi dưỡng trọng điểm, hoặc là nhân tài kỹ thuật cao cấp, càng cần thi đậu Vương thị Tộc Học, tiếp nhận khảo hạch và học tập lĩnh vực chuyên nghiệp liên quan.

Nếu là người có thành tích phi thường ưu tú, sẽ có cơ hội tiến vào trong danh sách dốc sức bồi dưỡng của Vương thị, thậm chí không tiếc hao phí Khai Linh đan trân quý, hoặc là Tôi Huyết đan, bồi dưỡng nó thành tu sĩ Huyền Vũ, tương lai trở thành tu sĩ Linh Đài cảnh cũng có khả năng.

Như thế là có thể cá vượt long môn, từ bình dân xông vào mây xanh, trở thành tu sĩ Huyền Vũ cao cao tại thượng. Nếu có cơ duyên thành tựu Linh Đài cảnh, vậy thì càng ghê gớm.

Phải biết rằng, những thế gia Cửu phẩm bình thường bên ngoài, lão tổ trong nhà mới là Linh Đài cảnh.

Trong lúc bất tri bất giác, sự coi trọng đối với giáo dục, cũng đã xâm nhập đến trong xương cốt của tất cả bình dân dưới quyền Vương thị. Ở trong nhà, bọn nhỏ đọc sách tốt sẽ được cưng chiều, mà đứa nhỏ đọc sách không tốt, tự nhiên không thể thiếu các phụ huynh trách cứ và đánh chửi.

Dù sao, học tập không tốt, đời này cũng chỉ có thể là mệnh lăn lộn tầng dưới chót.

Mà hài tử nhà ai nếu có thể thi đậu tổng bộ của Vương thị Tộc Học 【Châu Vi Học Viện】, đó chính là chuyện đủ để làm rạng rỡ tổ tông.

Nếu có thể đi vào các ban đại tinh anh, đó là chuyện cá chép vượt Long môn, thậm chí có thể đọc sách cùng các công tử tiểu thư trực mạch, đích mạch Vương thị từ nhỏ.

Lão Tôn đầu.

Một lão nhân bình thường.

Năm đó khi cha mẹ hắn còn trẻ, gặp phải lũ lụt lớn, một đường chạy nạn đến Trường Ninh vệ, may mắn được Vương thị thu lưu, mới tránh khỏi vận mệnh lang bạc kỳ hồ.

Trong khoảng thời gian gian gian nan nhất đó, cha mẹ hắn từng tham gia đào vét Hà đạo, gia cố đê, khai phá ruộng bậc thang vân vân, còn từng ở lều tị nạn một đoạn thời gian, nhưng bọn họ lại không cảm thấy gian nan, ngược lại mỗi ngày đều sống rất phong phú, tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

Bởi vì Vương thị không giống với những đại tộc thế gia khác, bọn họ thật sự coi dân chúng là người khác.

Ở trên địa bàn của Vương thị, chưa từng xuất hiện chuyện cắt xén tiền công, ức hiếp dân chúng. Cho dù có quản sự dám xằng bậy, cũng sẽ bị bắt ngay lập tức, dựa theo tộc quy xử phạt. Cho nên, ở trên địa bàn của Vương thị, dân chúng đều đặc biệt có cảm giác an toàn.

Mà cho dù là lưu dân nhỏ yếu đến đâu, chỉ cần chịu làm việc, cũng có thể bằng bản lĩnh ăn no, tương lai tự nhiên cũng sẽ có chạy đầu.

Cha mẹ vì công việc mà gặp nhau, thành thân. Bọn họ vất vả tích tiền đồng thời, lại vay 【Vương thị tiền trang】 mua một căn phòng xi măng 【Vương thị Nhất Kiến】 khai phá, không bao lâu sau liền sinh ra lão Tôn đầu, từ nay về sau cả nhà cắm rễ ở Bình An trấn, đăng ký hộ khẩu.

Hôm nay, cha mẹ Tôn lão đầu đã mất từ lâu, Tôn lão đầu cũng già rồi.

Tuy nhiên, chuyện hắn đắc ý nhất đời này, không phải ở Bình An trấn tích lũy mấy căn phòng, cũng không phải ở Tân An trấn tích góp được một tiểu viện trăm mẫu mới khai phá, mà là đông đảo con cháu trong số con cháu hắn sinh ra, xuất hiện một tiểu tôn nhi thi đậu “Vương thị Châu Vi học viện” “Lớp Luyện Khí tinh anh”.

Chỉ dựa vào điểm này, hôm nay lão Tôn đầu đi ra ngoài tản bộ đều ngẩng đầu ưỡn ngực, cất bước chân chữ Bát.

Một đám lão nhị thấy hắn, cũng đều là hâm mộ không thôi, nhiệt tình phi phàm, đều là thuận theo hắn nâng lấy hắn.

Ai bảo phần mộ gia tổ của lão Tôn đầu bốc khói xanh, xuất hiện một tôn tử có thể thi đậu lớp tinh anh, Tôn Tiểu Lạc chứ?

Tiến vào như tinh anh, chẳng khác nào tiến vào vòng tròn càng cao hơn. Hôm nay Tôn Tiểu Lạc tính cả bàn đều là công tử trực mạch Vương thị tôn quý, còn trở thành bạn tốt.

Nghe nói Tôn Tiểu Lạc trước đây không lâu đã tốt nghiệp, xin đi 【 tổng ty Luyện Khí Vương thị 】 làm việc. Với thành tích và học lịch của hắn, thông qua thư mời là chuyện ván đã đóng thuyền. Càng đừng nói, trước khi tốt nghiệp, hắn đã thực tập mấy tháng ở tổng ty, đã sớm quen thuộc với tình huống của tổng ty Luyện Khí.

Quả nhiên là vậy.

Không đến mấy ngày, liền có gã sai vặt chuyên môn báo hỉ khua chiêng gõ trống đưa sính thư 【 tổng ty luyện khí Vương thị 】.

Loại sính thư này số lượng hàm kim cực cao, nó đại biểu Tôn Tiểu Lạc trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Vương thị tổng ty luyện khí. Sau khi rèn luyện tầng cơ sở mấy năm, hắn có thể từng bước bước vào tầng giữa, tương lai rất có khả năng sẽ trở thành tầng quản lý cấp chủ sự.

Mà xưng hô “Lão Tôn đầu” này đã biến thành “Tôn lão” trong miệng các hương thân.

…

Tổng ty luyện khí Vương thị.

Sơn mạch phía đông chủ trạch Vương thị trải qua thời gian dài khai phá đã biến thành địa phương quen thuộc. Lợi dụng ưu thế tự nhiên của sơn thể, thông qua đào động, tu luyện các loại thủ đoạn, phiến địa phương này được xây dựng ra từng mảnh công xưởng luyện khí đan xen hấp dẫn.

Công xưởng hạch tâm nhất của luyện khí Vương thị nằm trong 【 Tình Liên Hỏa cốc 】, vòng ngoài này chủ yếu vẫn là luyện chế một số công cụ, linh kiện dụng cụ, vũ khí cơ bản…

Tôn Tiểu Lạc đã trải qua kỳ thực tập, rất nhanh đã thích ứng được công việc ở tổng ty luyện khí.

Trước mắt hắn chủ yếu phụ trách một nông dân dùng thiết khí bình thường, loại thiết khí xe này chuyên môn phụ trách chế tạo cuốc, liêm, xẻng, rìu, lê các loại nông cụ cơ sở.

Mà Tôn Tiểu Lạc phụ trách một chiếc xe này, chỉ chế tạo một vật, đó chính là cuốc sắt.

Số lượng nông cụ mà Vương thị sản xuất hàng năm rất lớn. Chỉ riêng hai trấn Bình An, Tân An, nông cụ hàng năm thay đổi và nhu cầu cũng đã là một con số lớn rồi, bây giờ Vương thị lại khai thác vùng ngoại vực ngoài Thủ Triết quan, lượng công trình rất lớn, nhu cầu đối với nông cụ càng tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

Đừng xem thường một cái cuốc sắt này. Trong mấy chục năm, tổng ty Luyện Khí Vương thị vẫn luôn tiến hành cải tạo sản xuất dây chuyền sản xuất cuốc sắt, về sản lượng, cùng với chất bảo các chi tiết càng thêm tinh tế, cho đến ngày nay, hình thức rèn thủ công cùng với phần lớn thế gia và cửa hàng rèn đã có cách biệt một trời một vực.

Dưới sự nỗ lực không ngừng trong thời gian dài, cuốc sắt do Vương thị luyện khí sản xuất, không những chi phí thấp hơn thế gia khác mấy lần, chất lượng cũng tốt hơn, sản lượng cũng lớn hơn. Bởi vậy, rất nhiều khách thương ở nơi khác đều sẽ trực tiếp mua lượng lớn 【cuốc sắt Vương thị】 từ bên này của Vương thị, vận chuyển đến nơi khác, tùy tiện bán một cái đều là món lãi kếch xù.

Ngày hôm nay, Tôn Tiểu Lạc vẫn như thường ngày, bận rộn phối hợp sản xuất trong xe. Cuộc sống của hắn rất phong phú, tiền đồ tương lai cũng rất rộng lớn.

Dưới sự giúp đỡ của Vương thị, hắn đã sớm bắt đầu tu luyện Luyện Khí cảnh, bây giờ mới mười tám tuổi đã là Luyện Khí cảnh tầng ba.

Phiền não duy nhất của hắn chính là, quá mức được hoan nghênh.

Không chỉ có cùng một tiểu khu bảy cô tám dì lớn, động một chút lại muốn hắn giới thiệu cô nương, ngay cả một ít nữ văn viên Luyện Khí tổng ty của Vương thị, đều nhiều lần ám tiễn Thu Ba, biểu đạt hảo cảm với hắn.

Chỉ là Tôn Tiểu Lạc hiện nay không có hứng thú với việc yêu đương và kết hôn, hắn chỉ muốn làm tốt công tác, từng bước đề cao bản thân, để có thể đảm nhiệm chức vị công tác quan trọng hơn, xứng đáng với sự tài bồi trọng điểm của Vương thị dành cho hắn.

Hơn nữa, ai cũng không biết, từ lúc học ở học viện Châu Vi Vương thị, trong lòng hắn đã có bóng dáng của một nữ thần, đó chính là tiểu thư Chử Lôi đời chữ "Vanh" đứng hàng thứ mười lăm. Nàng và Tôn Tiểu Lạc cùng năm, cũng vừa vặn tốt nghiệp năm nay.

Tuân theo sự ưu tú nhất quán của con cháu Vương thị, Cù Lôi tiểu thư dùng thành tích ưu dị tiến vào văn phòng tổng ty, trở thành trợ lý của lão tổng ty, lão tổng Tông Diệu lão tổ.

Tuy nhiên cái bóng thanh xuân manh động này, Tôn Tiểu Lạc chỉ dám giấu ở trong lòng. Thập Ngũ tiểu thư chính là tôn nữ nhi của Thiên Nhân trưởng lão Vương thị Vương Thủ Dũng cao quý của Vương thị.

Giữa hắn, có khoảng cách tự nhiên.

Hắn chỉ có thể dựa vào cố gắng, lại cố gắng, tranh thủ có thể làm được, có thể hơi tiếp cận được một ít Thập Ngũ tiểu thư, đồng thời yên lặng thủ hộ nàng cả đời.

Ngay tại thời điểm Tôn Tiểu Lạc cẩn trọng làm việc.

Đột nhiên có người chạy tới thông báo cho hắn đến văn phòng tổng ty một chuyến, nói là phó tổng ty tổng vương thất xuyên muốn gặp hắn.

Trong lúc nhất thời, Tôn Tiểu Lạc có chút bối rối. Hắn vẫn là đệ tử lớp luyện khí tinh anh, đối với kết cấu quản lý của tổng ty luyện khí rất rõ ràng, tổng cộng thiết lập ba bộ tổng kết cấu, chỉ là lão tổng vương Tông Diệu cùng phó tổng vương Bình, đều là luyện khí sư đời thứ nhất chính tông.

Ngày thường bọn họ phải tập trung vào luyện khí chi đạo, cũng phải phụ trách truyền thụ luyện khí kỹ thuật ở bên trong.

Bây giờ người chân chính quản lý Luyện Khí tổng ty, chính là phó tổng vương thất xuyên.

Nhưng mà phó tổng truyền gọi, Tôn Tiểu Lạc đương nhiên không dám chậm trễ, lập tức giao công việc cho phó thủ, sau đó vội vàng chạy tới văn phòng phó tổng.

gõ cửa tiến vào.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Tôn Tiểu Lạc không phải Vương Thất Xuyên mà là một nữ tử thanh xuân xinh đẹp, ăn mặc xinh đẹp. Nàng cười quyến rũ khiến trong lòng Tôn Tiểu Lạc máy động, đây, đây không phải là Thập Ngũ tiểu thư Dục Lôi sao?

Nhưng mà Tôn Tiểu Lạc định lực không tầm thường, vội vàng thu liễm tâm thần, hành lễ với Vương Thất Xuyên cách đó không xa: "Tôn Tiểu Lạc bái kiến Xuyên Tổng."

Vương Thất Xuyên là con trai của Vương Tông Diệu, lớn lên anh tuấn giống với cha hắn Vương Tông Diệu, hơn bốn mươi tuổi, chính là lúc trẻ trung khỏe mạnh, hắn không giận mà uy hiếp liếc Tôn Tiểu Lạc một cái: "Tôn Tiểu Nhạc, ta nhớ rõ ngươi. Tài tử lớp Luyện Khí Tinh Anh đánh giá tổng hợp tố chất rất cao, thậm chí ở lĩnh vực lớp văn hóa còn vượt qua hai con cháu Vương thị trực mạch cùng lớp."

Tôn Tiểu Lạc vội vàng khiêm tốn nói: "Xuyên dù sao cũng khen nhầm rồi, toàn bộ đều dựa vào tài bồi của gia chủ." Hắn liệt vào danh sách tài bồi trọng điểm, là muốn gia nhập hệ thống gia tướng Vương thị, chỉ có điều hắn không phải làm chức võ.

"Tranh Lôi, ngươi đề cử người này cũng không tệ lắm." Vương Thất Xuyên hài lòng gật gật đầu: "Cuối cùng ngươi cũng đáng tin cậy rồi, nếu đứa nhỏ này không xuất thân từ gia tộc bình dân, thành tích đảm bảo mạnh hơn ngươi."

Vương Anh Lôi giậm chân không thuận, nói: "Lục ca ca, bình thường người ta làm gì có ai không đáng tin? Ta cũng không phải là mấy đứa trẻ hư hỏng Vương Anh Thiền và Vương Anh Tuyền cả ngày gây chuyện thị phi."

"Hành nghề, ngươi vẫn tương đối đáng tin cậy, thành tích tốt nghiệp lần này cũng không tệ, tổng hợp toàn lớp đệ nhất." Vương Thất Xuyên cười nói: "Nghe nói Tứ gia gia còn đích thân ngợi khen ngươi, nói ngươi là biểu thị của nữ oa nhi thế hệ trẻ."

“Đó là đương nhiên, nhưng muội nghe nói năm đó Lục ca ca ở trên lớp thành tích đuôi xe, sau khi bị Tứ bá hành hung mới hăng hăng hái vươn lên.”

“Nha, tiểu nha đầu nhà ngươi thật đúng là dám vạch khuyết điểm a.”

Nghe hai huynh muội bọn họ nói đùa, Tôn Tiểu Lạc cúi đầu làm bộ không nghe thấy, thân phận chênh lệch quá lớn, hắn cũng không thể tùy ý vượt quyền.

“Tôn Tiểu Lạc, nếu Yên Lôi đã đề cử ngươi, cộng thêm tri thức chuyên ngành của bản thân ngươi cũng vô cùng vững chắc.” Cuối cùng, Vương Thất Xuyên nói: “Ta có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ngươi, chỉ là có chút tính nguy hiểm, ngươi có bằng lòng hay không?”

Tôn Tiểu Lạc vội vàng vẻ mặt nghiêm túc: “Tiểu Nhạc được Vương thị tài bồi, xông pha khói lửa không tiếc.”

…

Ngay khi Vương thị không ngừng tự cường, vững bước phát triển.

Trong Chuyết Chính Các của hoàng cung Quy Long Thành.

niềm vui lớn nhất gần đây của Long Xương đại đế chính là xem tình báo tập hợp khắp nơi, có liên quan đến Khang quận vương, An quận vương, nhưng thứ ông ta thích xem nhất vẫn liên quan đến Vương thị.

“Thú vị, không ngờ rằng Bình An trấn nho nhỏ kia lại bị Vương Thủ Triết kia chơi tới chơi, ngược lại là trẫm coi thường hắn.”

“Trước kia trẫm sao lại không để ý đến Trường Ninh vệ nho nhỏ kia lại thu thuế cao như vậy? cống hiến của Vương thị vì quốc gia cũng không nhỏ.”

Nhưng nhìn một chút, lại không thích hợp.

Sắc mặt Long Xương đại đế càng ngày càng khó coi: “Thật can đảm, Vương Thủ Triết này thật là can đảm. Dám ỷ vào trời cao hoàng đế xa, sau khi uống chút rượu với Anh Tế, cứ thoải mái bình luận công tích của trẫm. Cái gì quá hai phần, tám phần công!”

“Cái gì bởi vì trẫm thích khai thác, không thích phát triển nội chính, kết quả dẫn đến cả nước khá nghèo khó!”

“Nghe đi, cái này nói cái gì? Hơn nửa đời người trẫm đều đang đánh giặc với Tây Tấn Nam Tần, hắn chẳng những không cảm thấy trẫm ở bảo vệ quốc gia, còn vọng nghị trẫm là một vị vua hiếu chiến. Lão tử lấy một địch hai uy phong bát diện, lại bị tiểu nhi vô tri kia nói xằng bậy.”

“Bệ hạ bớt giận, bớt giận, Vương Thủ Triết căn bản không biết người bên cạnh hắn có chúng ta mới dám nói bậy bạ như vậy.” Lão Diêu ở một bên gấp đến độ toát mồ hôi lạnh, trong lòng nói thầm, tiểu tử họ Vương kia thật đúng là rất có thể gây chuyện đấy.

Ngươi uống rượu thì uống rượu đi, hà tất phải tùy tiện nói bừa?

“Không biết? Không biết thì có thể tùy ý lén lút nghị luận với trẫm?” Long Xương đại đế không còn tâm trạng tốt, bị tức giận đến muốn đập bàn: “Công tích lớn nhất đời này của trẫm chính là đối đầu với hai đại đế quốc mà không bại. Hắn có bản lĩnh, đến Chuyết Chính Các ta giáp mặt chỉ chính, lén lút nghị luận tính chuyện gì?”

“Bệ hạ bớt giận, những năm gần đây, ngài thông qua mật thám nghe được lén lút bàn bạc thì có chỗ nào mà thiếu được?” Lão Diêu vội vàng trấn an nói.

“Vậy thì khác, tiểu tử Vương Thủ Triết kia trẫm vẫn rất thưởng thức hắn. Hừ, thật sự là ném mị nhãn cho người mù nhìn rồi.” Long Xương đại đế tức giận đến không nhẹ: “Lão Diêu ngươi truyền chỉ cho ta, triệu tiểu tử kia vào kinh, trẫm phải giáp mặt đối chất với hắn.”

“Bệ hạ không dùng được.” Lão Diêu đau khổ khuyên nhủ: “Chúng ta lén nghe lời, nghe một chút coi như xong. Huống chi tiểu tử Vương Thủ Triết kia cũng đã nói chút hảo bệ hạ.”

“Vâng, bệ hạ ngài xem. Bất quá muốn nói đến đế tử lần này, ai, Long đại ca a, như thế nào lần này không bằng lần thứ nhất. Đương kim bệ hạ tuy rằng có đủ loại… Chung quy vẫn xem như là hùng tài vĩ lược, anh minh chi chủ, các phương diện

năng lực tổng hợp rất mạnh. Cả đời sai nhỏ không ngừng, sai lớn không có sai lớn.”

“Hiện giờ hai chuẩn đế tử này, một kẻ dối trá xảo trá, chỉ biết lục đục lôi kéo người quyền mưu. Nếu như thượng vị, Đại Càn chúng ta không đảm bảo sẽ bị làm cho chướng khí mù mịt, lòng người hoảng sợ, người người bất an, lâm vào bên trong tiêu hao.”

“Một người khác, là kẻ chỉ biết vùi đầu khổ cực, nửa điểm quyền thuật đế vương không thông, muốn lên ngôi, chẳng phải là rất dễ dàng bị thần tử lén khống chế? Gặp phải Đế Không, chính là trò cười thiên đại sao.”

“Cái này cũng gọi là lời hay?” Long Xương đại đế trừng mắt, phổi đều muốn nổ tung: “Cái gì gọi là một lần không bằng một lần? Hay là nói lần này ta chỉ là góp nhặt? Cái gì gọi là sai lầm nhỏ cả đời không ngừng, sai lầm lớn không phạm? Cái gì gọi là có đủ loại…”

“Chung quy vẫn là có chút lời tốt, lời hay.” Lão Diêu vất vả khuyên nhủ, “Dù sao bọn họ là đóng cửa phòng uống rượu, lén nói một chút mà thôi, bệ hạ chớ để ở trong lòng.”

“Hừ! Duy nhất vẫn giống như câu nói người, đích thật là hai chuẩn đế tử kia quá không phải là đồ vật, Đại Càn quốc vận nước ta không tốt.” Long Xương đại đế tuy rất tức giận, nhưng cũng cảm thấy vài câu đánh giá chuẩn đế tử của Vương Thủ Triết, hơi có chút đạo lý, tiếc hận nói: “Nếu Hạo nhi ở đây, làm sao đến phiên tiểu tử kia nói ba chữ bốn? Đến điểm đánh giá hoàng thất ta không ra được một hài tử ưu tú.”

“Đúng rồi, tiểu tử kia không phải đầu nhập vào An quận vương sao?” Long Xương đại đế nghĩ lại, “Có cần truyền lời của tiểu tử đó cho An quận vương nghe một chút, sau lưng lại vọng nghị chủ quân như thế, để quân thần bọn họ rời lòng.”

“Bệ hạ…” Lão Diêu đều không còn gì để nói, đây cũng là chuyện mà đường đường là hoàng đế làm được?

“Ta chỉ nói đùa thôi, ta nào có lòng dạ hẹp hòi như vậy, không nghe nổi nửa câu ” Gián ngôn” sao?” Long Xương đại đế cuối cùng vẫn còn chút lý trí, không có lòng dạ hẹp hòi đến cực hạn.

“An quận vương còn chưa đi sao? Truyền cho Thanh yết kiến kia, trẫm phải dạy bảo hắn quyền thuật đế vương, miễn cho một nhà độc đại với “Tri thần” của Vương Thủ Triết, quay đầu âm thầm khống chế triều chính.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

“Còn nữa, chiếu thư tiếp theo cho quận trưởng Lũng Tả quận Thái Sử An Khang, nói cho hắn biết quốc khố trống rỗng. Dưới tình huống thuế Lũng Tả quận tỉ lệ thu không thay đổi, thuế mười năm sau tăng thêm năm phần. Nếu không, trẫm sẽ đổi một quận thủ thân cận Khang quận vương đi Lũng Tả quận.”

“Ha ha, Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ngươi không phải rất giỏi chuyện sao? Trẫm cũng muốn xem xem, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu cân lượng? Dám ở sau lưng vọng nghị trẫm, trẫm sẽ gây khó dễ cho ngươi, tức chết ngươi!”

Lão Diêu tức thì im lặng.

Bệ hạ đây là chuẩn bị cách không so chiêu với Vương Thủ Triết, đây là rảnh đến phát hoảng mà.

…

Chương 38: Khai thác! Cường thịnh! Vương thị sinh sôi nảy nở lớn mạnh căn bản!

…

Thủ Triết quan hoàn toàn do tro tàn đổ vào mà thành nguy nga cao lớn, giống như một con rồng khổng lồ uốn lượn nằm giữa Tân An trấn và vực ngoại, từ xa nhìn lại, vô cùng hùng hồn, vô cùng bao la hùng vĩ.

Tòa quan dài mười dặm này, đã là cánh cửa nhân loại tiến vào ngoại vực, đồng thời cũng là nơi ngăn cản hung thú ngoài ngoại vực.

Có nó ở đây, dân chúng Quan Nội mới có thể an tâm sinh hoạt.

Có nó ở đây, dân chúng mới có cảm giác an toàn.

Thủ Triết quan rộng hơn thành quan bình thường không ít, trên tường thành quanh năm có binh sĩ đóng giữ và tuần tra. Những binh sĩ này có phủ binh trấn thủ phủ tân an, cũng có gia tướng Vương thị, ngoài ra, còn có một phần là dân tráng thuê, chuyên phụ trách quét dọn, sửa sang lại, nấu cơm, bảo vệ các công việc hậu cần.

Mà phủ binh và gia tướng có thể lên đầu thành, cũng đều là tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh, từng người tinh thần phấn chấn, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã biết là người cứng rắn.

Nhưng trên đầu thành Thủ Triết quan, ngôi sao chói mắt nhất lại không phải bọn họ mà là từng thanh thần pháo giống như cự thú dữ tợn.

Toàn bộ Thủ Triết quan, cách mỗi ba trượng lại có một khẩu pháo thần uy.

Mười dặm thành quan, pháo thần uy đã bố trí mười dặm. Chúng nó giống như là từng con cự thú sắt thép, thay Vương thị trông coi khai thác ra lãnh thổ rộng lớn.

Tuy rằng nó không phòng ngự được hung cầm, hoặc là hung thú khác có thể bay, lại có thể ngăn cản tuyệt đại bộ phận hung thú Lục Hành, cam đoan trị an lâu dài trong Quan Nội.

Ngoài ra, phụ cận một số sơn mạch thiên nhiên ngăn cách, cách mỗi vài dặm, cũng sẽ thiết lập một trạm gác trên mặt đất.

Những trạm canh gác này đều là thành lũy loại nhỏ cao ba tầng do xi măng gân thép đổ thành, mà dưới đất đào ra các phương tiện tránh nạn.

Trang trí tiêu chuẩn của mỗi một trạm gác chính là một tu sĩ Huyền Vũ Luyện Khí cảnh, bốn tộc binh bình thường, năm người hợp thành một đội lính gác độc lập.

Ngày thường bọn họ cần tiến hành tuần tra trong phạm vi trách nhiệm, canh gác, để phòng dã thú và hung thú trèo đèo lội suối tới.

Đồng thời cũng phải quan sát trên bầu trời có hung cầm lợi hại bay qua hay không, nếu có dị trạng, phải lập tức đánh ra đạn pháo hoa tín hiệu.

Đạn pháo hoa với quy mô bất đồng, đại biểu cho đẳng cấp nguy hiểm bất đồng.

Đạn pháo hoa màu xanh biếc đại biểu cho hung thú nhất giai nhị giai, màu cam đại biểu tam giai tứ giai, màu đỏ đại biểu ngũ giai lục giai. Về phần màu tím… Đương nhiên là hung thú thất giai bát giai.

Trước mắt tất cả Tân An trấn ngoại trừ tuyến biên cảnh của Thủ Triết quan, trong mấy chục năm đã xuất hiện một lần màu đỏ, hai mươi lần màu cam, cùng với hơn một nghìn lần màu xanh lá.

Màu tím, trước mắt một lần cũng chưa từng xuất hiện.

Một khi xuất hiện, đối với toàn bộ Tân An trấn mà nói đều là một hồi tai nạn.

Mỗi cách mấy chục dặm Vương thị thiết lập biên phòng doanh, sẽ căn cứ vào cấp bậc nguy hiểm khác nhau làm ra hưởng ứng, xử lý nguy cơ. Một khi xuất hiện màu đỏ, sẽ lập tức khởi động tín hiệu pháo ngút trời giống như pháo thần uy.

Lúc này, trưởng lão Thiên Nhân cảnh do Vương thị hoặc những gia tộc khác thay phiên đóng quân ở Tân An trấn sẽ nhanh chóng chạy tới, hoặc đánh chết, hoặc kiềm chế hung thú.

Cho dù là vận khí không tốt, xuất hiện cảnh báo màu tím, Vương thị cũng có biện pháp ứng phó, chỉ là tổn thất to lớn khó tránh khỏi.

Cũng may hung thú ngũ giai trở lên đều rất có trí tuệ, sẽ không tùy ý xông loạn lãnh địa nhân tộc. Thất giai đại yêu càng không cần phải nói, chúng nó rõ ràng tự tiện xông vào lãnh địa nhân tộc tàn sát bừa bãi, sẽ là kết cục gì.

Khai thác nơi sống mới của nhân loại, chính là nguy hiểm như thế.

Trong đó vừa có cơ hội làm giàu vô hạn, đồng thời cũng tràn ngập nguy cơ vô tận. Đối với Vương thị như vậy, cũng như vậy đối với bình dân và thế gia đi theo Vương thị khai thác.

Trên tổng hợp, đều là cơ chế phòng vệ nội bộ Tân An trấn, mấy chục năm qua, toàn bộ hệ thống đã vô cùng hoàn thiện, dần dần tiến vào kỳ bình ổn.

Dã thú, hung thú xâm nhập hạt địa, tần suất xuất hiện càng ngày càng thấp. Những năm gần đây, thú triều cũng rất ít xuất hiện.

Sau khi ra khỏi Thủ Triết quan, chính là vực ngoại trên rộng rãi.

Nhưng mấy chục năm qua, tán tu, thế gia, quan quân Tân An trấn, không ngừng thăm dò, tiêu diệt bên ngoài Thủ Triết quan, khiến trong phạm vi năm trăm dặm bên ngoài Thủ Triết quan, hung thú gần như đã tuyệt tích, tương đối an toàn.

Mà khu vực này, chính là liên minh thế gia lấy Vương thị cầm đầu, phạm vi tiếp theo sắp trọng điểm khai phá. Một khu vực này, còn bao gồm cả khu vực lớn thủy vực ở bên trong 【Thâm Thái hồ】, thuộc về hoàn cảnh chất lượng dồi dào.

Một khi khai phát, sẽ sản xuất rất nhiều lương thực, ngư nghiệp, tơ tằm các loại cá gạo, có thể dễ dàng nuôi dưỡng trăm vạn dân chúng.

Ngày hôm đó.

Một đoàn xe đánh dấu hiệu tộc huy Vương thị chậm rãi ra khỏi Thủ Triết quan.

Đoàn xe có hơn mười chiếc xe súc vật lực, ngoại trừ hai chiếc xe ngựa đi đầu thuộc loại xe ngựa hạng nhẹ, mười chiếc còn lại đều là xe bò siêu nặng do Tê Giác Linh Ngưu tam giai kéo.

Loại xe bò siêu nặng này, càng xe, bánh xe, long cốt chịu tải đều là dùng linh mộc hoặc là sắt thép chế tạo, nhưng một lần chịu tải vật nặng khoảng mười tấn. Hàng hóa trên xe bò đều là dùng vải dầu che lại, chỉ có thể dựa vào hình dáng của hàng hóa vải dầu, miễn cưỡng nhìn ra là hàng hóa loại nồi thật lớn.

Bánh xe đặt ở trên đường đất bên ngoài vực ngoại, hằn dấu vết bánh xe thật sâu.

Trước sau đoàn xe, là gia tướng và tộc binh Vương thị võ trang đầy đủ.

Một đường đi về phía trước, không ít tán tu thừa dịp Vương thị bên ngoài khai hoang vực, chạy tới nhặt chỗ dột nhao nhao né tránh đoàn xe. Bọn họ biết, trên mảnh đất này, ai mới thật sự là trời.

Trên xe ngựa loại nhẹ chở người, có một số người trẻ tuổi đang ngồi.

Trong đó Tôn Tiểu Nhạc rõ ràng ở trong đó.

Lần đầu tiên ra khỏi Thủ Triết quan, hắn vừa có chút căng thẳng vừa có chút hưng phấn.

Bên ngoài Thủ Triết quan có vô số thiên địa rộng lớn, nhưng cũng có hung thú đáng sợ. Điều này đối với hắn từ nhỏ đã sinh sống an toàn trong thành trấn của nhân loại mà nói là một lĩnh vực tương đối xa lạ, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải hung thú khiến hắn thấp thỏm bất an.

Nhưng nhớ tới sứ mệnh trên vai mình, lòng Tôn Tiểu Lạc liền trấn định lại.

Trước khi đến, hắn đã minh bạch muốn làm gì.

Lần này Vương thị khai thác ở ngoại vực vận khí không tệ, phát hiện một mỏ đồng hiếm thấy, vả lại lượng khoáng sản còn

không thấp. Nhưng nếu sau khi khai thác mỏ đồng, trực tiếp vận chuyển về tổng ty luyện khí Vương thị, bất luận là giá thành hay là ảnh hưởng tạo thành đều không thích hợp.

Phải biết rằng, giá trị của quặng đồng cao hơn quặng sắt rất nhiều, đây là một khối thịt mỡ béo ngậy, vạn nhất gây ra động tĩnh quá lớn, khó đảm bảo sẽ không bị người nhớ thương.

Bởi vậy, Phó tổng vương thất xuyên phái Tôn Tiểu Lạc đến chủ trì xây dựng một xưởng luyện đồng sơ bộ, sau đó từng bước mở rộng quy mô lớn, ở hiện trường sau khi luyện quặng đồng tinh đồng chất lượng cao, lại vận chuyển về Vương thị.

Tôn Tiểu Lạc chính là học sinh tài cao tốt nghiệp lớp Luyện Khí tinh anh, thông minh hiếu học, cá tính ổn trọng.

Tuy hắn còn trẻ, khuyết thiếu chút kinh nghiệm, nhưng sau khi Vực ngoại khởi động mở rộng, nhiều năm qua Vương thị bồi dưỡng ra người mới có thể dùng cũng đã dùng tới, hôm nay đã giật gấu vá vai. Bởi vậy, loại nhân tài dự trữ giống như Tôn Tiểu Lạc, cũng phải sớm đuổi vịt ra trận, để cho hắn vừa làm vừa trưởng thành.

Đoàn xe tương tự, cũng không phải chỉ có một chi đội này của Tôn Tiểu Lạc.

Dưới sự chủ trì toàn cục của Vương thị, từng doanh trại ở ngoại vực lần lượt được thành lập. Hung thú xung quanh những doanh địa này đều đã được định điểm thanh trừ, vạch ra khu an toàn. Một nhóm lại một nhóm bình dân bị đưa vào doanh địa, dùng hai tay chăm chỉ diệt trừ cỏ dại, loạn thạch, cây cối, bãi đất bằng, đào mương máng, cũng vì gia viên tương lai của bọn họ mà cố gắng khai thác.

Cộc đàn của nhân loại chưa bao giờ thiếu sức dẻo dai.

Chính là bởi vì loại tinh thần lam lũ đường thủy này, cùng sự chăm chỉ và chăm chỉ khắc vào trong xương cốt mới sinh sôi nảy nở lớn mạnh lên từng chút một. Hoàng đế khai quốc Đại Càn Tử Vi Huyền Đô Đại đế như thế, tổ tiên Lũng Tả Vương thị như thế, Bình An Kỳ Hiên lão tổ cũng như vậy.

So với các tổ tiên nhiều thế hệ, bao gồm cả tộc nhân trẻ tuổi bao gồm Vương Thủ Triết trong đó, cũng không kém hơn các tổ tiên bao nhiêu. Bọn họ cũng tràn đầy nhiệt huyết, không sợ

khổ không sợ mệt, lập tức khai thác ra sự lớn mạnh của Vương thị hiện tại, cũng đặt nền móng tốt hơn cho con cháu tương lai.

Vương thị như vậy, tiểu thế gia như thế, bình dân và tá điền cũng như vậy.

Đoàn xe của Tôn Tiểu Lạc chạy gần hai mươi ngày, mới miễn cưỡng tới được khu vực Đồng Sơn. Đoạn đường này, đường xá gian hiểm, còn gặp phải một đàn sói hoang tập kích.

May mà gia tướng Vương thị của đoàn xe lợi hại, bảo vệ cho đoàn xe an toàn, cũng giết đàn sói hoang.

Bọn họ cũng không phải là đội ngũ đầu tiên đến khu Đồng Sơn, đội áp sát, đội thăm dò, đội khai thác mỏ của Vương thị, thậm chí đội kiến trúc của Vương thị đều đã để lại dấu chân ở đây, hơn nữa miễn cưỡng mở ra một con đường đất, dựng xong doanh trại tạm thời, thậm chí đã đào xong mương máng lấy nước.

Điều kiện rất gian khổ, nhưng trong lúc khai hoang, điều kiện nhà ai không vất vả?

Đệ tử trực mạch Vương Thất Khải của Vương thị, càng hăng hái chiến đấu ở một tuyến trong khu núi đồng, sau một hồi bận rộn còn đến đón tiếp Tôn Tiểu Nhạc, vỗ vai hắn nói: “Ngươi chính là đồng học của muội muội ta, Tôn Tiểu Nhạc a? Ở chỗ này làm tốt, có bất kỳ khó khăn gì, đều có thể tìm ta giải quyết.”

Vương Thất Khải năm nay hai mươi lăm tuổi, đời chữ “Thất” xếp hạng thứ mười hai, chính là ca ca ruột của Vương Anh Lôi. Tuân thừa truyền thống huyết mạch Vương thị nhất quán tuấn nam mỹ nữ, Vương Thất Khải lớn lên cũng thập phần oai hùng tuấn lãng, chỉ là quanh năm chấp hành nhiệm vụ ở dã ngoại, phơi nắng hơi đen.

Như thế, càng tăng thêm vài phần dũng cảm chi khí.

“Thập nhị công tử, ta nhất định sẽ nỗ lực, sẽ không phụ sự bồi dưỡng của Vương thị.” Tôn Tiểu Lạc cũng từ nhỏ đã nghe chuyện trong nhà lớn lên, cảm kích Vương thị.

Trận lũ lụt năm đó, nếu không có Vương thị tiếp tế ổn định, nào có ngày lành của lão Tôn gia hôm nay?

“Được được, chờ ngươi làm ra chút thành tích, ta sẽ chọn một cô nương tốt từ trong mấy chi thứ huyết mạch của gia tộc thông gia để làm mai cho ngươi.” Vương Thất Khải hào sảng khích lệ nói.

“Đa tạ thập nhị công tử.”

Trong lòng Tôn Tiểu Lạc mơ hồ có chút khó chịu, nhưng hắn cũng mười hai phần rõ ràng, hắn cùng nữ thần Lam Lôi trong lòng có một khoảng cách không thể vượt qua.

Lấy thiên phú tài tình cùng với trình độ tu dưỡng văn hóa của Cương Lôi, dù cho gả vào trong đích mạch của Thất phẩm Thiên Nhân thế gia phổ thông, đều là ủy khuất nàng. Chỉ có Lục phẩm đích mạch, mới miễn cưỡng xứng đôi nàng.

Thậm chí dựa vào sự phát triển cường thế hiện giờ của Vương thị, gả cho đích mạch ngũ phẩm đều có khả năng rất lớn. Dù sao gia gia của Lâu Lôi gia là Thủ Dũng lão tổ nhất mạch này, chỉ thiên kiêu đã có ba người, huyết mạch tôn quý chỉ mạnh hơn chứ không kém ngũ phẩm đích mạch.

Từ đó, Tôn Tiểu Lạc liền dàn xếp ổn thỏa, tích cực vùi đầu vào trong công việc. Cũng là cùng lúc đó, hắn hạ quyết tâm tuân thủ bổn phận, mấy năm sau chính kinh cưới một cô nương có thể cùng nhau cứu giúp lẫn nhau.

Một phần hồi ức tốt đẹp kia, liền đem nó vĩnh viễn lưu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm đi. Đến già rồi, có thể ngẫu nhiên lật ra một phen hồi tưởng nhân sinh.

Người trẻ tuổi như Tôn Tiểu Lạc, trong học viện Châu Vi Tộc Vương thị, hàng năm đều tốt nghiệp ra ngoài một nhóm lớn.

Bọn họ sẽ căn cứ theo chuyên ngành, thành tích, cùng với tiềm lực, được dốc lòng bồi dưỡng, tiến vào trong sản nghiệp khổng lồ của Vương thị, phát huy ra ánh sáng và nhiệt độ của mình, trở thành căn cơ lâu dài không suy tàn của Vương thị.

Vực ngoại hừng hực khí thế khai hoang, càng mang đến cho vô số người cơ hội, để cho bọn họ từ nay về sau đi lên một con đường nhân sinh khác biệt.

…

Cùng lúc đó.

Đội tiên binh của Vương thị đã vượt qua sáu ngàn dặm tuyến của Bình An trấn.

Ở chỗ này, đã không biết bao nhiêu vạn năm đều ở vào trạng thái nguyên thủy, nhân loại cũng là không biết đã bao lâu không có đặt chân đến nơi này.

Đương nhiên, ngoại trừ Vương Tông Xương của Vương thị. Ông ta là thiên kiêu huyết mạch cương phong, lại tinh thông các loại kỹ năng chuyên về sinh tồn ở dã ngoại, hành động một người thường thuận tiện hơn đoàn đội.

Trong một doanh địa bí mật.

Vương Tông Xương đang giảng giải bản đồ địa hình với Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu: "Ngũ cô cô, Lục cô cô. Đi lên phía trước một dãy núi và hồ nước, chính là ta cảm giác được địa phương của đại yêu thất giai, khu vực đó hẳn là nơi nó sống. Chúng ta liền ở đây nghỉ ngơi và hồi phục một chút, đưa tin cho gia tộc đến trợ giúp."

Đại yêu thất giai đều là hung thú cấp bá chủ một phương, cho dù là Vương thị bây giờ, cũng có thể không đụng vào thì không đụng vào.

Chỉ là lãnh địa của nó vừa vặn ngăn ở trên yếu đạo giao thông của Vương thị đi tới điểm tập huấn của Thần Võ quân, nhưng lãnh địa của đại yêu thất giai lại vô cùng rộng lớn, muốn đi đường vòng cũng không dễ đi, bởi vậy Vương thị bất luận như thế nào cũng phải diệt trừ nó.

Bọn họ một đường tiêu diệt sạch sẽ, hao phí không ít thời gian và tinh lực. Tuy nhiên Vương Lạc Tĩnh vẫn thanh thanh đạm đạm mạc như cũ, giống như không thèm để ý chút nào. Mà Vương Lạc Thu, thì vẫn thân bất nhiễm trần như cũ, giơ tay nhấc chân, đều là tư thế oai hùng bừng bừng, dáng vẻ khí phách mười phần, đại nhân vật khí độ mười phần.

Nói một cách đơn thuần, Vương Lạc Thu so với An quận vương, Khang quận vương, thậm chí là một vị đại đế hỉ nộ vô thường nào đó, đều có khí chất của đại đế hơn.

Đương nhiên, chênh lệch thực lực cũng không thể nói tỉ mỉ.

Vương Tông Xương hôm nay đã tám mươi lăm tuổi, trải qua nhiều năm độc bá một phương rèn luyện, hôm nay hắn đã là

một nam nhân vô cùng thành thục ổn trọng, trong nhất cử nhất động đều sẽ không tự giác lộ ra chút uy nghiêm. So sánh với những thiên kiêu cùng tuổi ở kinh thành kia, hắn vô luận là tư tưởng ý thức hay là trình độ lão luyện, đều không phải cùng một cấp bậc.

Không còn cách nào, ai bảo đại lão ở Quy Long Thành quá nhiều.

Ở trong mắt bọn họ, những người dưới trăm tuổi kia không gọi hài tử là gì? Lâu dần, thiên kiêu dưới trăm tuổi tự mình nhận thức vẫn là trạng thái thanh niên, cũng là càng thêm đương nhiên địa lý.

Đây là mức độ trưởng thành quyết định tâm trí của tâm trí hoàn cảnh.

Bởi vì cái gọi là hài tử nhà nghèo sớm đương gia. Lúc Vương Thủ Triết mười tám tuổi đã bắt đầu gánh vác gia nghiệp, liều chết liều mạng vì sinh tử tồn vong của gia tộc.

Vương Tông Xương cũng như vậy, hắn cẩn thận mà tỉ mỉ sắp xếp xong hết thảy, mấy tháng nay gần như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì lớn.

Dựa theo kế hoạch trước đó.

Vương Tông Xương bóp nát một đạo ngọc phù đưa tin trân quý. Loại ngọc phù truyền tin cách mấy ngàn vạn dặm này, đều có thể trong khoảng thời gian cực ngắn, giá cả hở tí là mấy vạn càn kim. Đừng nói Vương thị sẽ không tùy ý sử dụng, ngay cả hoàng thất truyền tin bình thường, cũng tuyệt đối sẽ không lãng phí như thế.

Tiết kiệm chút tiền, bồi dưỡng thêm một chút bọn nhỏ gia tộc không tốt sao?

Gần như chỉ qua một cái chớp mắt.

Vương Thủ Triết đang kể chuyện xưa cùng bọn nhỏ trong tiểu viện, một miếng ngọc bội giắt bên hông chấn động một cái, phát ra ánh sáng nào đó.

Cùng lúc đó, một đạo tin tức truyền đến trong lỗ tai của hắn.

Ánh mắt hắn khẽ híp lại, sau đó bất động thanh sắc kể hết câu chuyện ba đánh Bạch Cốt Tinh không biết bao nhiêu lần, lúc

này mới thả đám trẻ không biết đã nghe qua câu chuyện này bao nhiêu lần ra.

Bọn nhỏ như trút được gánh nặng hoan hô nhảy nhót mà đi.

Đùa à, gia trưởng trong nhà bọn họ cũng đều từ nhỏ đã nghe những chuyện xưa này mà lớn lên, đã sớm đạo văn cho bọn nhỏ, thậm chí tôn tử!

Nếu không phải vì uy áp của đại ma vương khiếp sợ, ai muốn nghe câu chuyện cũ rích này?

Phải nói là đẹp mắt, vẫn là đồng học chép bản《Tiểu chép của ta》 dạo gần đây là một con rồng liễm Ly Dao quét ngang kinh thành, cuộc sống tẻ nhạt mà nhàm chán của thiếu tộc trưởng《Thất tiểu công tử phiền não nhân sinh》 vân vân.

Về phần Vương thị còn có mấy quyển sách tốt xuất bản, như là 《Thủ Triết mưu trí định An Khánh》 《Ảo Thiên Vực ngoại khai phá sinh hoạt《Luyện Khí Tam Thiên》, mấy quyển sách tinh xảo màu sắc, thì không ai hỏi thăm.

Cuộc sống học tập của bọn nhỏ đã mệt mỏi như vậy, ai không muốn xem chút thoải mái, mới mẻ?

Nửa ngày sau.

Hai chiếc phi liên bay lên trời ở chủ trạch Vương thị, bay về phía Thủ Triết quan.

Phi liễn phi hành ở ngoại vực, nguy hiểm lớn nhất ở chỗ dễ dẫn tới hung thú tập kích, nhất là một ít hung thú loại phi hành sẽ truy đuổi phi liễn đến cùng.

Mà dưới tình huống bình thường, tốc độ của phi liên sẽ chậm hơn so với phi cầm đồng cấp, hơn nữa sau khi linh cầm tiên hạc thuần hóa cũng không am hiểu chiến đấu, lá gan cũng không lớn.

Đây chính là lý do tại sao phi liên bình thường chỉ bay vào khu vực an toàn.

Nhưng hôm nay, hai cỗ phi liên theo khu vực bị quét sạch mà bay qua, vốn là tương đối an toàn. Mặc dù là không cẩn thận đụng phải hung cầm nào đó tập kích, đó cũng là đầu hung cầm kia xui xẻo!

Không còn cách nào khác, ai bảo trong hai chiếc phi liên này có một đám đại lão đang ngồi chứ.

Đặc biệt là trận chiến của Vương Thủ Triết, một con Nguyên Thủy Thanh Long bên trái, bên phải một con Thất Vĩ Hỏa Hồ. Cho dù là đại yêu thất giai nào đó đụng phải, cũng sẽ hối hận đến xanh cả ruột.

Tốc độ phi liên thẳng tắp vẫn là cực nhanh, ở giữa nghỉ ngơi mấy lần, chẳng qua hao phí hai ngày, liền hội hợp với đám người Vương Tông Xương.

"An Nghiệp, mời sư tôn ngươi ra tay tùy chỗ bố trí một trận pháp, lấy vây khốn địch làm mục đích chủ yếu." Vương Thủ Triết phân phó với tôn nhi Vương An Nghiệp: "Nguyên liệu bày trận cần thiết ta đã chuẩn bị xong rồi."

Vương An Nghiệp cầm năm tháng trong tay, cảm giác được nhân sinh áp lực rất lớn.

Hắn mới mười một tuổi, đã có một vị hôn thê tính tình nóng nảy, một sư tôn Kiếm Linh quản thúc hắn rất nghiêm khắc.

Mỗi ngày còn phải trông nom một con rồng thích gây chuyện, cùng nhau học tập.

Những thứ này còn chưa tính, tổ đoàn gia tộc xuất môn đánh đại yêu thất giai cũng phải mang theo hắn… Hắn mới mười một tuổi, liền gánh vác trọng trách gia tộc quật khởi sao?

Dưới ánh nhìn chăm chú của một đám lão tổ tông gia tộc.

Vương An Nghiệp gọi: "Sư tôn, ngài có nghe thấy không?"

Theo tiếng nói hạ xuống, một thân bạch y tóc trắng, khí chất phiêu nhiên xuất trần, Cơ Vô Trần bộ dáng như lão kiếm tiên liền hiện thân ra.

Hắn chắp tay với Vương Thủ Triết một cái, tỏ vẻ tôn trọng: "Thủ Triết gia chủ, giá cả có thể vây khốn đại yêu thất giai không thấp hơn năm vạn tiên tinh nhỉ? Mặc dù còn có thể thu về một phần, nhưng tổn thất ba phần cũng có. Ta thấy đội hình của các ngươi, đối phó đại yêu thất giai hẳn là dư dả."

"Cơ tiền bối." Vương Thủ Triết cũng khách khí với hắn, chắp tay đáp lễ: "Chúng ta thiếu hiểu biết về đại yêu thất giai kia, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Ta hiểu Cơ tiền bối băn

khoăn, nơi này có một viên bảo đan Hoàn Hồn đan, đủ bù lại tổn thất năng lượng linh hồn của Cơ tiền bối.”

“Hoàn hồn đan, ngươi thật sự cam lòng cho ta?” Cơ Vô Trần có chút kích động nói: “Chỉ vì bày trận pháp, làm sao đến mức này chứ.”

Đan dược cấp bậc Hồn Bảo Đan này đối với linh hồn tác dụng tương đối lớn. Có viên Hoàn Hồn Bảo Đan này, thần hồn của hắn có thể vững chắc không ít, về sau năng lượng linh hồn có thể vận dụng cũng sẽ nhiều hơn không ít.

Có thể nói, giá trị của nó vượt xa lần tổn thất này.

“Tất nhiên là vì cẩn thận, dù sao đây là lần đầu tiên Vương thị ta săn giết đại yêu thất giai.” Vương Thủ Triết thản nhiên nói: “Ở đây đều là người một nhà của Vương thị chúng ta, ta không muốn xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.”

Người một nhà?

Hỏa Hồ lão tổ cười đắc ý.

Nếu không phải nghĩ đến đại phụ Liễu Nhược Lam còn ở đây, thật muốn chui vào trong ngực Thủ Triết ca ca cọ cọ một cái, làm nũng. Ai nha nha, thật là xấu hổ chết người.

Nghe vậy.

Cơ Vô Trần lâm vào trầm tư cùng cảm khái: “Nếu năm đó ta có một nửa Thủ Triết gia chủ, không, ba phần cẩn thận, ta cũng không chỉ có vậy.”

Cũng đúng, nếu không phải năm đó hắn ỷ vào thiên phú cao, thực lực mạnh mẽ, làm việc tác phong lỗ mãng, thì làm sao có thể bị đánh cho chỉ còn lại tàn hồn?

Sau khi Vương Thủ Triết giao tất cả vật liệu bày trận cho Cơ Vô Trần, nhìn hắn ta bày trận, vừa giảng giải bí quyết trong đó cho Vương An Nghiệp, trong lòng cũng có chút kích động hiếm thấy.

Những năm gần đây, hung thú ngũ giai lục giai Vương thị đều đã từng săn giết qua, nhưng còn chưa từng săn giết qua Đại yêu.

Một con Đại yêu, có thể nói là cả người toàn là bảo vật.

Khí huyết ẩn chứa trong máu thịt của nó vô cùng dồi dào, đối với tu sĩ Thiên Nhân cảnh và tu sĩ Tử Phủ cảnh tu luyện có chỗ tốt rất lớn, có thể bù đắp hao tổn của thể lực và thể lực trong quá trình tu luyện, từ đó biến tướng đề cao tốc độ tu hành. Nhất là tu sĩ tu luyện loại công pháp chiến thể, đạt được càng nhiều chỗ tốt.

Da của nó có thể làm giáp, xương có thể làm thuốc luyện đan, ngay cả máu cũng là đại bổ, có chút vật liệu trên người Đại yêu lân giáp, còn có thể dùng để chế tác pháp bảo phòng ngự hoặc là pháp bảo công kích.

Hơn nữa, đại yêu thất giai đã có được thần thông, nghe nói sau khi săn giết còn có xác suất nhất định có thể đạt được vật liệu ngưng tụ lực thần thông, có thể dùng để luyện chế bảo vật mà tu sĩ Tử Phủ cảnh mới có thể sử dụng.

Những thứ này đều là thứ tốt mà có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Đương nhiên, đồ vật tuy tốt, cũng phải an toàn lấy được mới được. Xuất phát từ sự cẩn thận nhất quán, lại là lần đầu tiên săn giết đại yêu, không có kinh nghiệm, Vương Thủ Triết sao có thể phớt lờ?

Những năm gần đây công tác chuẩn bị rất đầy đủ.

Chỉ là không biết điểm tập huấn của Thần Vũ hoàng triều rốt cuộc là bộ dáng gì? Lần này có thể đạt được cơ duyên gì?

Vì chuyện này, Vương Thủ Triết đã mong đợi hơn sáu mươi năm!

…

Chương 39: Cường đại! Thủ Triết tầng tầng lớp lớp át chủ bài!

…

Dưới sự kích thích của Hoàn Hồn bảo đan, Cơ Vô Trần chỉ hao phí chưa đầy mười ngày đã bố trí xong trận pháp.

Thật không hổ là 【Kiếm Trận song tuyệt】, hiệu suất này thật đúng là hoàn hảo.

“Bảo bối đồ nhi, tòa Cuồng Sa Mê Huyễn Trận này, ngươi hiểu chưa?” Cơ Vô Trần thưởng thức đại trận mình bày ra, trên khuôn mặt bạch y lão kiếm tiên kia lộ ra vẻ hài lòng khi hoàn thành sự đắc ý.

Trên thực tế bất cứ trận pháp vây địch nào trước khi khởi động đều phải không để lộ dấu vết. Bởi vậy trên thực tế nhìn qua chỉ là một mảnh trống rỗng, không khác gì trước khi bày trận.

“Bẩm sư tôn.” Vương An Nghiệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Sư tôn, ta vừa mới học cơ sở trận pháp… sự chờ mong của ngài đối với ta, có thể giảm xuống một chút hay không?”

“Ha ha, đương nhiên vi sư biết ngươi xem không hiểu, cũng là khoe khoang cùng ngươi. Đại trận do kiếm trận song tuyệt của ta bày ra, đám phàm nhân há có thể xem hiểu?” Cơ Vô Trần chắp hai tay sau lưng, dùng thần hồn lực phát ra tóc trắng và bạch y phấp phới, khí chất nhanh nhẹn, một phong cách lão thần tiên.

Khi nói đến phàm nhân, ông ta còn dùng ánh mắt liếc nhìn đám người Vương thị một cái.

Ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Sắc mặt đám người Vương thị lập tức trở nên bất thiện, cũng chỉ có vẻ mặt Vương Thủ Triết không thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước.

Sư tôn… ngài luôn khoe khoang như vậy, rất dễ bị đánh chết. Vương An Nghiệp oán thầm một câu trong lòng, lập tức kịp phản ứng. Không đúng, sư tôn đã bị người ta đánh chết rồi.

Ài, quả nhiên thái gia gia nói đúng. Tính cách quyết định vận mệnh. Sư tôn bị người ta đánh chết, chủ yếu vẫn là tính cách của mình quá lỗ mãng.

Vương An Nghiệp ơi Vương An Nghiệp, ngươi nhất định phải lấy đó làm gương, đừng dẫm vào vết xe đổ của sư tôn. Tốt nhất vẫn là học thêm thái gia gia, mọi việc chữ ổn vào đầu, không có chuyện nắm chắc vạn phần không làm.

Đúng lúc Vương An Nghiệp đang suy nghĩ lại, bên tai hắn vang lên tiếng dặn dò của Vương Thủ Triết: "An Nghiệp, lấy thuốc nổ trong "Vô Lượng Bảo Giới" của ngươi ra đây."

Trận pháp vây khốn kẻ địch, vẫn chỉ là một thủ đoạn trong đó, lá bài tẩy của Vương Thủ Triết há chỉ có một hạng này?

"Vâng, thái gia gia."

Thần niệm yếu ớt của Vương An Nghiệp khẽ động, như ý lớn nhỏ kia, có thể kết hợp nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông với ngón tay hắn, lúc này phun ra một đống thuốc nổ lớn, chất cao như một ngọn núi nhỏ.

Cùng lúc đó, 【Vô Lượng Bảo Giới】 mở miệng nói tiếng người: "An Nghiệp tiểu bảo bối à, ngươi khuyên Thái gia gia của ngươi đi, đừng có nhét thứ gì đó vào trong bụng người ta. Thứ này quá nguy hiểm, lỡ như nổ tung, chẳng phải bản tiểu thư sẽ hồn phi phách tán sao?"

Bảo giới này cũng biết nói chuyện, chẳng qua là thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi.

Vô cùng rõ ràng, nhận thức về giới tính của "nó" là một nữ tử.

"Vô Lượng tỷ tỷ, những thuốc nổ này đều đã được xử lý an toàn đặc biệt, sẽ không tùy tiện nổ tung." Vương An Nghiệp kiên nhẫn trấn an: "Về sau ta sẽ để lại nhiều bảo bối ở trong bụng người."

"Được được được, người ta thích nhất là các loại linh bảo, tiên tinh, tiên tinh." Vô Lượng Bảo Giới hiển nhiên cực kỳ hưng phấn, "Ngươi ngàn vạn lần đừng học sư tôn của nhà ngươi, đường đường một Thần Thông cảnh hậu kỳ, không nói đến việc nghèo rớt mồng tơi, còn nhét hết vào trong bụng người ta những thứ rác rưởi lung tung."

Cơ Vô Trần đứng bên cạnh nghe được lời này cực kỳ lúng túng. Tu luyện trận pháp quả thật rất kiếm tiền, nhưng đồng thời cũng tiêu tiền hơn, cho nên hắn quả thật không quá giàu có. Hai món linh bảo Thần Thông này đều là của cải sư tôn hắn truyền lại.

Cơ Vô Trần lúc ấy khi còn sống, đã không ít lần bị Vô Lượng Bảo Giới chế nhạo, không nghĩ tới sau khi chết lại còn bị nhắc tới…

"Vô Lượng tỷ tỷ, ta cố gắng tranh thủ đi."

Vương An Nghiệp đã dần dần hiểu được tính tình của Vô Lượng Bảo Giới. Nàng là một tiểu tỷ tỷ rất " ôn nhu", chính là không thích đồ trong bụng có đáng tiền hay không. Vui vẻ nhất, đương nhiên là giả bộ bảo vật giá trị liên thành rồi.

"Vẫn là tiểu bảo bối của An Nghiệp chúng ta mạnh hơn, tuổi còn trẻ đã có thể cất giữ nhiều bảo bối đáng giá như vậy." Vô Lượng Bảo Giới rất thích nhóc con Vương An Nghiệp này, khi nói chuyện với hắn ta ngữ khí ôn nhu gấp trăm lần Cơ Vô Trần, "Đợi ngươi trưởng thành, nhất định có thể vơ vét được nhiều thiên tài địa bảo hơn. Hi hi, tỷ tỷ thích đứa bé trai có tiền vừa đẹp trai như ngươi, lần này xem như đi theo đối phương."

Vô Lượng Bảo Giới đó khiến Vương Thủ Triết thèm thuồng không thôi.

Không gian trữ vật của nó không phải Vô Tận Uyên có thể so sánh được. Điểm thiếu hụt duy nhất chính là, linh bảo Thần Thông sẽ sinh ra khí linh, hơn nữa theo thời gian tích lũy và kinh nghiệm khác nhau, khí linh cũng sẽ hình thành tính cách khác nhau.

Đụng phải một khí linh tính cách không tốt, có đôi khi cũng rất đau đầu.

Nếu không phải kiêng dè thể diện của thái gia gia, hoặc là sợ bị Liễu Nhược Lam trách cứ, Vương Thủ Triết thật sự muốn nói một câu với An Nghiệp: "Bảo bối trọng tôn nhi, con còn quá trẻ, vô lượng bảo bảo khí linh tư của con lại quá mức thành thục, thái gia gia lo lắng con không thể khống chế được. Đến đến đây, thái gia gia trước tiên thay con bảo quản, chờ sau khi con lớn lên, có năng lực tự khống chế rồi trả lại con."

“Khụ khụ! Mọi người đồng loạt động thủ, đem thuốc nổ chôn ở vị trí trung tâm.” Vương Thủ Triết cố gắng khắc chế ý niệm lừa gạt chắt trai, chuyển dời lực chú ý.

Thế giới Huyền Vũ này vốn có thuốc nổ, khai sơn trong khu quặng mỏ bình thường đều sẽ dùng thuốc nổ, không tính là thứ gì đặc biệt hiếm thấy.

Sự hiểu biết của Vương Thủ Triết đối với thuốc nổ cũng tương đối bình thường, chỉ biết đại khái.

Bởi vậy, mặc dù Viện nghiên cứu của Vương thị vẫn luôn tiến hành cải tiến thuốc nổ, quả thật có một chút, nhưng vẫn có chênh lệch rất lớn với thuốc nổ hiện đại, uy lực cũng bình thường.

Muốn nổ tung Thiên Nhân cảnh hoặc là Tử Phủ cảnh, một là cần lượng lớn, hai là cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Dù vậy, có thể nổ chết đại yêu thất giai hay không vẫn là vấn đề.

Nhưng làm một thủ đoạn thì không thành vấn đề.

“Đến đến đến, tất cả mọi người cầm một cái ‘Kim Cương Tráo Hộ Thể Phù’, vật này có thể chống đỡ một kích toàn lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh. Mặc dù giá cả không rẻ, nhưng thời khắc mấu chốt nên dùng thì dùng, ngàn vạn lần đừng thay gia tộc tiết kiệm tiền. Hiện tại chúng ta không thiếu chút tiền này.”

Sau khi chôn thuốc nổ, Vương Thủ Triết lại lấy ra một số ngọc phù hộ thân trân quý, chia cho Lung Yên lão tổ, Liễu Nhược Lam và Vương Tông Xương.

Ngay cả Hỏa Hồ lão tổ Vũ Văn Xích Diễm và Nguyên Thủy Thanh Long Vương Ly Lung cũng được phân một viên.

“Đây là Tử Phủ kiếm phù, mỗi người một tấm dự bị.” Vương Thủ Triết lại bắt đầu chia bảo vật thứ hai.

“Đây là Bảo đan kéo dài tính mạng.” Vương Thủ Triết lại bắt đầu chia ra đợt bảo vật thứ ba: “Thương thế nặng hơn nữa, đều có thể giữ được tính mạng.”

“Đây là linh chủng ma nữ tóc dài số chín mươi sáu ta nghiên cứu, có thể vây khốn hung thú lục giai trong thời gian ngắn, về phần thất giai không dám nói có thể khống chế trong một cái chớp mắt hay không, nhưng ném nhiều mấy viên luôn có thể

phát huy tác dụng trong nháy mắt. Cái này không đáng tiền, chỉ hao phí chút thời gian của ta mà thôi.”

“Đây là Thiên Lôi đạn, là hàng mà ta thông qua Bách Bảo Các từ Hàn Nguyệt Tiên Triều tiến vào, lực sát thương không bằng Tử Phủ kiếm phù, nhưng cũng tương đương với một kích Thiên Nhân cảnh đỉnh phong. Chủ yếu là số lượng nhiều.”

“Đây là Thiên Độn Phù, thời khắc mấu chốt dùng để chạy trối chết, tuy sẽ dẫn đến nguyên khí đại thương, nhưng dù sao vẫn mạnh hơn mất mạng. Nhất là Vương Lạc Thu, ta không cho phép ngươi liều mạng.”

“Lão… Tứ ca ca, muội biết rồi.”

Đám người Vương thị đã quen với sự chuẩn bị đầy đủ của Vương Thủ Triết, tập mãi thành quen thu từng món bảo vật. Các nàng đều biết, Vương Thủ Triết thích cất giữ bảo mệnh và các loại át chủ bài, trong số tiền gia tộc kiếm được hàng năm có một phần là chuyên dùng ở phương diện này.

Ngoại trừ con át chủ bài cao cấp này ra, con át chủ bài cấp thấp cũng không ít, đó đều là đặt ở trong kho tộc để người trẻ tuổi đổi. Hơn nữa Vương Thủ Triết có yêu cầu nghiêm khắc với tộc nhân của Vương thị, bất kể là ai ra ngoài làm việc, trên người đều phải để lại hai đến ba hậu chiêu.

Mà Cơ Vô Trần lại khiếp sợ không nhỏ.

Không phải là đánh một con đại yêu cấp bảy sao? Tại thời kỳ đỉnh phong, loại cấp bậc “tiểu yêu” này, bình thường đều là một kiếm chém chết!

Huống hồ một phương Thủ Triết gia chủ, thực lực đã đủ, thậm chí có thể nói là dư dả.

Làm sao lại đến mức này, làm sao đến mức này a?

Không đề cập tới sự khiếp sợ của Cơ Vô Trần, Vương Thủ Triết còn đang tiếp tục bố trí từng đạo phòng tuyến, hắn lợi dụng địa hình xung quanh, rắc vô số hạt giống. Những hạt giống đó đều là chủng loại mới do hắn lần lượt bồi dưỡng ra.

Ngoài ra, còn có linh thực chiêu bài của hắn, Thị Huyết Đằng Mạn.

Linh thực dị chủng mà trước đây lấy được ở điểm trưng binh của Thần Vũ hoàng triều này, bây giờ cũng không biết đã trưởng thành đến trình độ nào. Vừa mới xuất hiện, nó liền tản mát ra mùi máu tanh nồng đậm, thoạt nhìn vô cùng hung tàn, làm lòng người sinh ra hàn ý.

Ngay cả Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh đều theo bản năng cảm nhận được một tia nguy hiểm, tính cảnh giác mãnh liệt. Có thể thấy được Vương Thủ Triết đang bồi dưỡng dây leo Thị Huyết Đằng là dư lực như thế nào.

Nó dựa theo chỉ lệnh của Vương Thủ Triết ẩn vào trong bụi cỏ thực vật, thu liễm tất cả khí tức, chuẩn bị phát động một đòn trí mạng bất cứ lúc nào.

Có điều Thị Huyết Đằng Mạn lợi hại thì lợi hại, nhưng điểm trưng binh mà lúc trước bọn Vương Thủ Triết tiến vào kia, dù sao cũng chỉ là một trong vô số điểm trưng binh của Thần Vũ hoàng triều, chứ không phải là duy nhất. Có thể được đặt vào loại ban thưởng điểm trưng binh này, so với toàn bộ Thần Vũ hoàng triều mà nói, chỉ sợ cũng chỉ có thể coi là linh thực tương đối bình thường.

Theo Vương Thủ Triết tự mình đánh giá, tiềm lực phát triển của con Thị Huyết Đằng Mạn này cao nhất cũng chỉ khoảng thất giai, khó khăn lắm mới có thể địch nổi Tử Phủ cảnh.

Ngay cả bản mạng linh thực của Vương Tông An cũng là một gốc cây trường sinh có thể trưởng thành đến cửu giai, bởi vậy, với sự kiêu ngạo của Vương Thủ Triết, là không thể nào tế luyện nó thành linh thực bản mạng.

Đáng tiếc linh thực cao cấp cực kỳ hiếm thấy, cho dù Vương Thủ Triết đã cố gắng tìm kiếm nhưng vẫn không thể tìm được linh thực bản mạng hợp ý.

Bố trí xong tất cả mọi thứ, lúc này Vương Thủ Triết mới thoáng lộ ra vẻ hài lòng: “Sắp xong rồi, thêm một Vương Thủ Tông nữa là được rồi.”

Vương Thủ Tông?

Lạc Tĩnh Lạc Thu khẽ nhíu mày.

Từ khi nào trong nhà lại có thêm một chữ lót “Thủ”? Chẳng lẽ, là cường giả được điều đến từ Mạc Nam Vương thị hoặc Đại

Càn Vương thị?

Không đúng không đúng, với sự cẩn thận của Tứ ca ca, điểm tập huấn của Thần Vũ quân hẳn sẽ không tiết lộ cho Đại Càn Vương thị. Dù sao, Đại Càn Vương thị mạnh hơn Trường Ninh Vương thị quá nhiều, làm như vậy có rất nhiều nguy hiểm.

Nhưng mà, các nàng còn chưa kịp ngẫm nghĩ đã thấy Vương Thủ Triết vung tay lên.

Trong nhẫn trữ vật của hắn, liền có một đạo nhân ảnh lướt ngang qua, hiện ra trước mặt mọi người.

Đó là một pho tượng khôi lỗi cao hơn một trượng, toàn thân giống như được đúc từ "tinh đồng", vừa đứng ở đó, một cỗ khí tức cường đại khiến người ta sợ hãi liền đập vào mặt.

Lúc này ánh mắt các tu sĩ Thiên Nhân cảnh rùng mình, cảm nhận được áp lực cực lớn từ trên người khôi lỗi này. Ngay cả Vũ Văn Xích Thao của Hỏa Hồ lão tổ cũng giật nảy mình, cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

"Thủ tông, thu liễm khí tức, đừng lãng phí linh năng." Vương Thủ Triết phân phó.

"Vâng, gia chủ."

Con rối luyện khí được gọi là "Vương Thủ Tông", thu liễm uy áp phát tán trên người, thành thành thật thật đứng đó, giống như một pho tượng không có sinh mệnh.

"Cắt, lại là tên thối này." Miệng rồng của Vương Ly Lung hơi nhếch lên, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Tông tràn đầy oán niệm.

Nhớ lúc trước, nàng quyền đánh vỡ lớp vỡ lòng Tộc Học, chân đá bộ bán nhỏ Tộc Học, đến mức không người nào không phục, người người kính sợ, uy phong cỡ nào? Tùy ý cỡ nào?

Kết quả, sau đó không lâu, cha nương đã lừa gạt nàng đến vùng đồng hoang, sau đó tế ra Vương Thủ Tông. Mượn sự áp chế của Vương Thủ Tông, hai người áp dụng hỗn hợp vô cùng thảm thiết với nàng.

Chính lần song đả tàn bạo kia đã khiến Vương Ly Lung ý thức sâu sắc, đừng tưởng rằng nàng là Nguyên Thủy Thanh Long

thì không ai có thể áp chế được nàng.

Nếu không khống chế nổi cục diện, chắc chắn cha mẹ sẽ lại đánh lẫn nhau một trận tàn khốc hơn.

Cho dù nàng là một con rồng da dày thịt béo, cũng không chịu nổi đòn điên cuồng như vậy. Cho đến hôm nay, mỗi khi nhớ tới việc này, Vương Ly Lung đều không nhịn được lặng lẽ rơi nước mắt chua xót.

Ở thế giới của nhân loại sinh hoạt không dễ a!

Cũng từ đó về sau, cả nhà mới có cuộc sống cha yêu con hiếu thảo, mẹ hiền con ngoan, hòa hảo mỹ mỹ, yên ổn mà hạnh phúc.

"Tứ ca ca!" Vương Lạc Thu liếc nhìn con rối Vương Thủ Tông kia, nuốt nước miếng nói: "Ngươi lấy từ đâu ra một con rối chiến tranh Tử Phủ cảnh vậy? Phải tốn bao nhiêu tiền đây?"

"Ta là con rối mua được. Mọi người phải chú ý một chút, đây là át chủ bài của gia tộc, nhất định phải giữ bí mật." Nếu không phải bởi vì ở đây đều là thành viên của gia tộc, đều là người đáng tin cậy, Vương Thủ Triết cũng sẽ không trực tiếp lấy át chủ bài trấn tộc ra.

Nói đến khôi lỗi Tử Phủ cảnh này cũng không dễ dàng gì có được.

Cho tới nay, Vương Thủ Triết đều là một người thiếu cảm giác an toàn cực độ. Theo gia tộc càng ngày càng cường thịnh, cục diện Vương thị thiếu lão tổ Tử Phủ cảnh trấn giữ cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hỏa Hồ Vũ Văn Xích Ký, mặc dù thỉnh thoảng sẽ ở lại Vương thị một thời gian. Có chuyện gì gọi nàng, nàng tới cũng vô cùng tích cực. Nhưng mà cuối cùng, nàng là trấn tộc linh thú thuộc trấn tộc của Vũ Văn thị.

Bởi vậy Vương Thủ Triết hao hết tâm cơ vơ vét tài nguyên tăng cường thực lực, thứ muốn có nhất đơn giản chính là chiến lực có thể so với Tử Phủ cảnh. Hắn thông qua quan hệ nhân mạch, thăm dò được thế gia Tam phẩm Công Dã thị có được hai con rối Tử Phủ cảnh.

Bây giờ Công Dã thị vô cùng cường thịnh, đã nghiên cứu hai con khôi lỗi kia mấy ngàn năm, phần lớn linh kiện trong đó đều đã có thể phỏng chế ra, nhưng có một phần hạch tâm quan trọng, cho tới nay vẫn không thể phỏng chế.

Cũng bởi vậy, trước mắt Công Dã thị có thể luyện chế ra khôi lỗi cao nhất cũng chỉ đến Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ.

Bởi vì sử dụng khôi lỗi Tử Phủ cảnh tiêu hao rất lớn, nội bộ Công Dã thị cũng là nhân tài đông đúc, không thiếu cường giả Tử Phủ cảnh, cũng bởi vậy, hai con khôi lỗi Tử Phủ cảnh này bọn họ cơ bản không dùng, ngoại trừ ngẫu nhiên lấy ra nghiên cứu một chút, phần lớn thời gian còn lại đều đặt ở trong nhà kho tích tro.

Sau khi Vương Thủ Triết nhận được tin, thông qua quan hệ của Bách Bảo Các, ý đồ mua một tôn từ Công Dã thị, kết quả tất nhiên là bị cự tuyệt.

Cho đến khi Vương Thủ Triết và An quận vương kết thân, thông qua Vương Ly Dao thử phong đô, Tông An thôi động kế hoạch Đạt Lạp Đại Hoang Mạc vân vân, Công Dã thị mới thật sự coi trọng Vương thị.

Cộng thêm An quận vương và quận vương Công Dã Thanh Nhụy âm thầm thuyết phục điều hòa, điều kiện mà Vương Thủ Triết đưa ra cũng không tệ, cuối cùng Công Dã thị mới đáp ứng bán ra một con rối Tử Phủ cảnh.

Mà trong đó, thúc đẩy Công Dã thị đưa ra nhân tố quyết định lớn nhất, đó là hiện giờ Công Dã thị và Vương thị thuộc về châu chấu trên một con thuyền, hơn nữa tiềm lực mà Vương thị thể hiện ra lại vô cùng cường đại, nếu giao hảo sớm, tương lai rất có khả năng biến thành minh hữu đáng tin cậy.

Con rối kia tổng cộng hao phí tám ngàn vạn càn kim của Vương Thủ Triết, may mà không phải thanh toán hết trong một lần. Trước tiên Vương Thủ Triết thanh toán bốn ngàn vạn càn kim, bốn ngàn vạn càn kim còn lại, tương lai hai mươi năm trả lại.

Dù sao Vương thị mặc dù có tiền, chỗ có thể tiêu tiền càng nhiều. Dưới tình huống gia tộc và các phương diện chi tiêu lớn

như vậy, lập tức xuất ra tám ngàn vạn tiền mặt, cũng tương đối cố hết sức, thậm chí có thể sẽ thương gân động cốt.

Cũng may, tất cả đều có giá trị.

Có con rối Tử Phủ cảnh này, kế hoạch của hắn từ trước tới nay đều bởi vì vấn đề thực lực mà gác lại, cuối cùng có thể áp dụng. Mà theo sự thực hiện của những kế hoạch này, Vương thị sẽ trở nên càng thêm cường thịnh.

So sánh với nó, chuyện khôi lỗi Tử Phủ cảnh đánh một trận phải tiêu hao linh thạch giá trị mấy chục vạn càn kim, ngược lại đều là việc nhỏ. Dù sao tồn tại chiến lực Tử Phủ cảnh, càng nhiều chính là chấn nhiếp, cơ hội chân chính cần xuất thủ ngược lại sẽ không có nhiều.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vương Thủ Triết hao phí gần hai mươi ngày, tự cảm thấy đã chuẩn bị được bảy tám phần mới cuối cùng bắt đầu hành động.

Trong thời gian này, Vương Lạc Thu tính tình tương đối nóng vội đã sắp ngủ rồi.

Vừa nghe thấy cuối cùng cũng có thể bắt đầu hành động, nàng lập tức xắn tay áo lên, bày ra dáng vẻ không chờ nổi muốn đại chiến một trận.

Kết quả lại bị Vương Thủ Triết kéo lại, khiển trách: “Gấp cái gì? Còn chưa bắt đầu điều tra đâu, bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta ngay cả đối thủ là hung thú gì cũng không biết rõ, sốt ruột đánh sẽ chịu thiệt.”

“Điều tra?”

Đương nhiên Vương Lạc Thu cũng biết tầm quan trọng của điều tra, nhưng…

Nàng lau mồ hôi lạnh trên đầu, bất đắc dĩ nhìn Vương Thủ Triết: “Tứ ca, chúng ta chuẩn bị đại yêu thất giai dồi dào như thế, còn quản nó là loại hình gì? Cho dù là đại yêu bát giai tới, cũng là một chữ chết!”

“Huống hồ, nếu ngươi thật muốn điều tra, vì sao không nhân lúc chuẩn bị mà làm việc điều tra? Chẳng phải ngươi đã dạy chúng ta, phải trù tính thời gian an bài. Tứ ca ca, thời gian của

mọi người đều rất quý giá, ta còn gấp gáp đi quét ngang kinh thành.”

“Chuẩn bị chu đáo? Ha ha, nếu lúc điều tra, không cẩn thận làm kinh động đến đại yêu thì làm sao bây giờ? Hiện tại điều tra mới là vừa vặn, một khi trinh sát thất bại là có thể lập tức làm ngay, không đến mức rơi vào cục diện quá bị động. Lạc Thu à, ngươi vẫn quá lỗ mãng.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt giáo dục nàng hai câu, lập tức quay đầu nhìn về phía Vương Tông Xương nói: “Tông Xương, đây là Linh Bảo 【Liễm Tức Áo choàng】 mà trước đây ta mua, tuy không bằng linh bảo thần thông, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, có thể giấu diếm được Tử Phủ cảnh ở khoảng cách gần.”

“Tứ thúc, con hiểu rồi.” Vương Tông Xương nhận áo choàng che hơi thở, trịnh trọng gật đầu: “Con nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ trinh sát, cũng sẽ bảo vệ tính mạng của mình.”

Tứ thúc cho hắn một đống lớn vật bảo vệ tính mạng, hắn đường đường là trinh sát Bính Phong nếu còn không giữ được mạng, vậy thì sống uổng phí rồi.

“Đa tạ Tứ thúc quan tâm yêu thương, mua linh bảo tốt như vậy.” Vương Tông Xương thích nàng ta mặc áo choàng thu liễm hơi thở, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

“Ừm, ngoại trừ ngươi ra, vật này cũng không có người dùng, cho dù ngươi đổi được từ bảo khố của gia tộc, sau này từ từ trả lại cống hiến cho gia tộc là được.” Vương Thủ Triết nặng nề vỗ vai hắn nói: “Với năng lực của Tông Xương ngươi, không dùng được một trăm năm là có thể trả hết.”

Vương Tông Xương như bị sét đánh cứng ngắc tại chỗ.

Chiêu này, làm sao lại quen thuộc như thế chứ? Lần lượt bị nhét vào bảo vật chuyên chúc, lần lượt dự chi điểm cống hiến…

Gia tộc chỉ có một trinh sát cao cấp như hắn, là lỗi của hắn sao?

Không được, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp làm ra một hậu duệ có huyết mạch cương phong mới được. Nếu không, chẳng phải vĩnh viễn cũng không thoát khỏi vận mệnh như vậy sao?

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Cách nơi đám người Vương thị đóng quân hơn một ngàn dặm, có một khu vực phạm vi rộng lớn.

Khu vực này vị trí địa lý phi thường tốt, phía sau là núi cao liên miên chập chùng, phía trước là một hồ nước xanh biếc, phong cảnh tú lệ, linh khí dạt dào, trên sườn núi còn có vân khí mỏng manh vờn quanh, giống như động thiên phúc địa.

Mà ngay trên sườn núi cao kia, linh mạch hội tụ, nơi linh khí nồng đậm nhất có một huyệt động cực lớn.

Huyệt động kia phảng phất giống như bị cự thú dùng bạo lực móc ra, mặt ngoài gập ghềnh, có nhiều chỗ còn lưu lại vết trảo, thoạt nhìn thô ráp không gì sánh được.

Trong huyệt động.

Một ít Huỳnh Quang bảo thạch tùy thời chất đống, tản ra các loại ánh sáng màu sắc. Ánh sáng đan vào nhau, trong huyệt động có vẻ mê ly mà mờ ám, đặc biệt là cảnh tượng nửa che nửa hở, bên trong những cửa nhỏ hẻo lánh ở ven trái trái đất.

Trong hoàn cảnh hoang dã ở ngoại vực, rất nhiều đại yêu tuy rằng trí tuệ không thấp, nhưng còn chưa hóa thành hình người, bởi vậy yêu điện ở, không, sào huyệt ở tương đối đơn sơ.

Có điều nồng độ linh khí cũng không tệ, ở đây và tu luyện, tốc độ phát triển có thể nhanh hơn không ít.

Kim Hổ Vương!

Nó là một đầu Thất giai Kim Sí Thôn Nhật Hổ Vương huyết mạch tôn quý, ở chỗ này sinh sản sinh lợi đã vượt qua một ngàn năm trăm năm.

Trong cuộc đời dài dằng dặc của nó, cũng từng mấy lần tìm được hổ cái đồng tộc, hơn nữa đã xảy ra một ít hoạt động không thích hợp miêu tả. Sau đó, nó tự nhiên là phủi mông tẩu hổ, cũng không biết có từng sinh ra một ít con cháu đời sau hay không.

Bất quá loại chuyện này Kim Hổ Vương cũng không quan tâm, có hậu đại hay không cũng không quan trọng. Dù sao hung thú loài hổ ăn mảnh quen rồi, hai hổ gặp nhau, trên 90% đánh nhau.

Cho dù là hổ cái mang con, sau khi thực lực của hổ con đạt tới một trình độ nhất định cũng sẽ đuổi đi. Toàn bộ nhà ở cùng một chỗ sinh sống, căn bản không tồn tại.

Sinh sản hậu đại, chẳng qua là theo bản năng mà thôi.

Hôm nay, Kim Hổ Vương rất cao hứng, bởi vì đây là lần thứ năm nó cưới vợ trong kiếp sống vương giả dài dằng dặc của nó.

Loại nghi thức cưới vợ này là nó học được từ một ít tù binh Nhân tộc, nó cảm thấy rất thú vị, liền bắt chước theo.

Bốn lão bà trước, đều là sau khi thành thân không bao lâu, cũng bởi vì không cẩn thận chọc giận Kim Hổ Vương, sau đó bị nó ăn thịt.

Kim Hổ Vương vốn đang thương tâm đến cực điểm, buồn bực không vui, đã không muốn lấy vợ nữa, cho đến khi nó gặp được vị thê tử hiện tại này.

Khoảnh khắc đó, nó lại lần nữa tìm ra dũng khí tìm kiếm tình yêu.

Đó là một con Nguyệt Thố hiếm thấy, bộ lông sáng như vầng trăng, con mắt như hồng bảo thạch lấp lánh phát sáng.

Nguyệt Thố bị trói ở trên một cây cột, là điềm đạm đáng yêu như vậy, nhu thuận và ôn nhu như vậy.

Trong nháy mắt đó, trái tim của Kim Hổ Vương đều tan ra.

Thân là một con Kim Sí Thôn Nhật Hổ Vương, có thể có ý đồ xấu xa gì chứ?

Tuy nhiên loại 【 Vương 】 giống như Kim Hổ Vương này cũng chỉ là một phạm vi nhỏ tự phong mà thôi. Ở trong thế giới Nhân tộc, hung thú thất giai còn chưa phải là vương gì, bình thường đều là dùng đại yêu để xưng hô là hung thú thất giai hoặc bát giai dã ngoại.

Nhưng mà ở trong tộc đàn hung thú, ngay cả ngũ giai tự xưng "Vương" cũng nhiều hơn, cho dù ngũ giai vẫn không biết nói chuyện, cũng không cản trở nó lôi kéo một đám hung thú đê giai để cho mình sử dụng.

Trong “Yêu Điện” của Kim Hổ Vương, ngoại trừ nó và Nguyệt Thố ra, còn có năm hung thú ngũ giai lục giai.

Theo thứ tự là lục giai cự giác bạch ngọc tê, ngũ giai xích tuyến hắc mãng, ngũ giai kim cương thạch viên, ngũ giai Sí hỏa loan tước, còn có một ám nguyệt âm báo.

Năm con hung thú này đều là hung thú quay chung quanh lãnh địa Kim Hổ Vương, mỗi con đều là vòng thành “Bá”.

Thông thường mà nói, lãnh địa của hung thú ngũ giai thường thường có phạm vi mấy trăm dặm, rất ít sẽ vượt giới đi lãnh địa của hung thú khác. Nhưng đồng dạng, đều sẽ phụ thuộc vào một số đại yêu thất giai cường đại hơn.

Mà phụ cận lãnh địa của những hung thú ngũ giai kia, có bao gồm một ít lãnh địa của hung thú tam giai tứ giai. Cứ như vậy suy ra, thường thường phía dưới còn có hung thú nhất giai nhị giai.

Khác với kết cấu xã hội chặt chẽ của con người.

Loại phụ thuộc này cực kỳ rời rạc, đa số thời gian đều là cuộc sống riêng của riêng mình, rất nhiều thời gian đều là ngủ say hoặc là tu luyện.

Chỉ có lúc Đại Yêu truyền gọi, mới có thể tụ lại cùng một chỗ. Hoặc là cùng Đại Yêu khác đánh nhau, hoặc là đi trùng kích một chút chỗ ở của nhân loại.

Hôm nay chính là ngày đại hỉ của đại yêu Kim Hổ Vương và Nguyệt Thố, hung thú xung quanh đều đồng loạt chạy tới chúc mừng, hạ lễ cũng tương đối tùy tính, có một số là linh thảo linh quả trân quý, có một số là khoáng thạch quý hiếm, thậm chí còn ngậm con mồi của hung thú tới, coi như là hạ lễ.

Bởi vậy có thể thấy được, mặc dù hung thú ngũ giai có trí tuệ không tệ, nhưng kết cấu xã hội thập phần thô kệch nguyên thủy.

Đối với những lễ vật này, Kim Hổ Vương cũng không thèm để ý.

Nó càng đặt nặng chính là lực uy hiếp và lực ảnh hưởng của bản thân, một đôi mắt hổ quét ngang toàn trường, sắc bén nổi

lên, giọng nói hùng hậu uy nghiêm nói: “Sao chỉ mấy người các ngươi?”

Trong hạt địa của Kim Hổ Vương, tổng cộng có tám đến mười con hung thú ngũ giai hoặc là trên nghe nó hiệu triệu. Nhưng hôm nay, mới chỉ có năm con tới, còn lại là chuẩn bị tạo phản sao?

Vừa thấy đại yêu tức giận, hung thú ngũ lục giai còn lại tất nhiên là sợ tới mức phủ phục trên mặt đất, nguyên một đám như quỷ khóc sói gào trả lời câu hỏi của đại yêu Kim Hổ Vương, có thanh âm chi chi chi, có thanh âm ngang ngang, tóm lại ngoại trừ bên trong hung thú có thể đoán được lĩnh ngộ một chút ý tứ, nhân loại hơn phân nửa là nghe không hiểu.

Kim Hổ Vương tuy rằng mặt hổ bất thiện, nhưng cũng không nguyện ở “ngày đại hỉ” này quét sạch hưng phấn, đợi lát nữa lại đi thu thập đám ngu xuẩn không nghe lời kia, có thể dựa theo quy củ truyền thống, trước mặt mọi người giết chết cũng ăn một hai con, răn đe cảnh cáo.

Hôm nay thì thôi.

Sau đó Kim Hổ Vương dùng ánh mắt ôn nhu chậm rãi nhìn Nguyệt Thố run lẩy bẩy: “Chư vị huynh đệ tỷ muội, dựa theo nghi thức nhân loại hỏi một chút, hôm nay đại hôn bổn vương cưới Nguyệt Thố, có ai phản đối mối hôn sự này không?”

“Ngao ngao ngao…” “Ngang ngao” “Tê tê tê” “Chít chít”” “Tranh tranh”

Bầy thú đều phát ra các loại tiếng đồng ý gào khóc thảm thiết, nói đùa, ai lại làm mất hứng của lũ đại yêu vào lúc này? Kim Hổ Vương tính tình không tốt, tức giận ăn chúng thì phải làm sao?

Người phải gả cũng không phải chúng nó, con Nguyệt Thố kia có điềm đạm đáng yêu thế nào, con hung thú nào sẽ đau lòng chứ?

Gương mặt hổ của Kim Hổ Vương lộ ra thần sắc hài lòng: “Đã không có ai phản đối, vậy bản vương động…”

“Ta phản đối!”

Một thanh âm nghe có chút non nớt, lại thập phần ngạo kiều vang lên bên ngoài, “Chỉ bằng con hổ thối ngươi, cũng dám cưới Nguyệt Thố tỷ tỷ xinh đẹp.”

Kim Hổ Vương biến sắc, chuyện ván đã đóng thuyền, lại còn có ai dám đi ra vuốt râu hổ của nó?

Lập tức giận dữ gào thét: “Ai là ai, là ai dám phản đối bổn vương?” Thanh âm kia chấn động đến mức sơn động đều run rẩy, đá vụn rào rào rớt xuống.

“Là ta là ta, là Vương Ly Lung ta phản đối ngươi.”

Thanh âm kia, quanh quẩn ở trong sơn cốc, phảng phất là đang trào phúng Kim Hổ Vương.

Giọng nói của Vương Ly Lung nghe vô cùng càn rỡ và khoan khoái, cũng khó trách như thế, nàng thân là một Nguyên Thủy Thanh Long vô ưu vô lự, ngày ngày phấn đấu trong Tộc Học và lớp văn hóa. Học không tốt còn phải chịu giáo huấn, bị tiên sinh dùng thước đánh móng vuốt rồng.

Sinh ra rồng buồn khổ như vậy, có cơ hội đi ra lộ liễu, ra oai phong, Vương Ly Lung nàng há có thể không vui sướng? Cái này không, nhiệm vụ dẫn quái gian khổ liền giao cho nàng.

…

Chương 40: Vương thị thì ra! Đã rất mạnh rồi!

…

Vương Ly Lung vui sướng, nhưng Kim Hổ Vương thì khó chịu.

Ngày đại hỉ, lại bị hung thú khác tìm tới cửa khiêu khích, cái này có thể nhịn?

- Tốt tốt tốt! Bản vương ngược lại muốn nhìn một chút, là ai ăn gan hùm mật gấu, dám đến phá quán của bản vương! Chúng tiểu nhân, theo ta lên!

Trong cơn giận dữ, Kim Hổ Vương "Oa" một tiếng, như một trận gió nhảy ra khỏi hang ổ.

Năm đại yêu tướng phía sau nó cũng gào thét vây quanh đi ra, triển khai trận thế, thoạt nhìn uy phong bát diện.

Chúng yêu bầy thú tập trung nhìn một chút.

Chỉ thấy một con rồng nhỏ màu xanh " mini mini mini chỉnh tề, đang cưỡi mây đạp gió lơ lửng ở cửa huyệt động, nàng ta vẫn cứ như một hình rồng mặc một bộ váy hoa xinh đẹp, đó là do chính mẫu thân Liễu Nhược Lam của nàng tự tay may, chân trước còn xách theo một bao sách, trong bao sách tràn đầy các loại tư liệu bổ túc.

Dùng lời của Liễu Nhược Lam mà nói, chuyến này đi xa nhà lâu như vậy, thành tích Tộc Học cũng không thể suy sụp, ngoài đánh nhau nên học bù vẫn phải học bù.

Điều này làm cho Vương Ly Lung rất buồn bực, mẫu thân nói thành tích của nàng dường như không có vượt qua. Rõ ràng từ đầu tới đuôi, thành tích của nàng ngay từ đầu đã không có tốt hơn sao?

Nhưng căn cứ vào sự kính yêu của Vương Ly Lung đối với mẫu thân, nên giả bộ vẫn phải giả bộ một chút.

Chỉ là tạo hình của Vương Ly Lung trực tiếp khiến đám hung thú choáng váng, đó là cái gì?

Chỉ có mặt hổ của Kim Hổ Vương rùng mình, có chút ngưng trọng: “Ngươi, ngươi là một con rồng?”

Đều là đại yêu thất giai, nó ngửi được khí tức cường đại ẩn giấu trên người Vương Ly Lung.

“Ngươi mù à?” Vương Ly Lung trợn trắng mắt nhìn Kim Hổ Vương, ngạo nghễ nói: “Bộ dạng bổn tiểu thư không rõ lắm sao?”

Sinh sống ở Vương thị một thời gian ngắn, nàng thường đấu trí đấu dũng với cha nương và các tiên sinh một phen, tài ăn nói và trí tuệ cũng đã trưởng thành không ít, trình độ của lam nhân cũng tăng lên thẳng tắp. Biểu hiện trực quan nhất chính là, trước kia nàng và Vũ Văn Xích Nhiễm luôn thua, bây giờ, đã có thể ngươi tới ta đi, đại chiến ba trăm hiệp.

“Bổn vương không quan tâm ngươi là ai?! Cho dù ngươi là rồng, cũng không có tư cách phản đối bổn vương cưới vợ!” Kim Hổ Vương tức giận đến nhe răng, trong đôi mắt hổ màu vàng óng tràn ngập lửa giận mãnh liệt.

Nó cảm giác có người bị Vương Ly Lung mạo phạm. Nếu không phải nhìn nàng là một con rồng, cũng không phải đối tượng dễ trêu chọc, nó đã sớm một con hổ xông lên, xé nàng thành mảnh vụn rồi.

“Này này, ngươi chỉ là Thất giai mà thôi, đừng cả ngày làm cho bản vương trở thành Yêu Vương lão tổ của mình nữa.” Vương Ly Lung bĩu môi khinh thường nói, “Quả nhiên là Trư Bát Giới xen vào trong lỗ mũi, nào là giả bộ giống gì. Bổn tiểu thư phản đối thì phản đối, ngươi không phục thì tới đánh ta đi!”

Thất giai bất quá là Đại yêu, Cửu giai mới là Yêu vương. Đầu Kim Sí Thôn Nhật Hổ này còn xa mới đủ để xưng hô Yêu vương.

“Hống hống ~ ~ tiểu long này của ngươi, đừng quá kiêu ngạo!”

Kim Hổ Vương tức giận đến bốn trảo cào đất, gào thét không thôi, cơ hồ nhịn không được muốn lao ra.

Nhưng mà, nghĩ đến thân phận của con tiểu long này, nó rốt cuộc vẫn là miễn cưỡng kiềm chế, trầm giọng rít gào: “Nể tình

ngươi tuổi còn nhỏ vô tri, bổn vương tạm thời không ăn ngươi. Còn không mau thối lui.”

Nó dầu gì cũng là một lão yêu sống một ngàn mấy trăm năm, lúc trẻ cũng từng lang bạt khắp nơi.

Hắn tự nhiên biết, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc rất khó dây vào. Chỉ là Nguyên Thủy Thanh Long tộc phần lớn đều sinh hoạt trong đại hoang trạch, rất ít ra bên ngoài.

Kim Hổ Vương cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao trong lãnh địa của mình lại chạy ra một con Nguyên Thủy Thanh Long để quấy rối.

Nó cũng không phải sợ tiểu long này rõ ràng còn nhỏ tuổi, chỉ sợ đánh tiểu nhân đến già. “Lão tổ long” trong đầm lầy thực lực mạnh mẽ, chính là một trong Yêu Vương thực lực đứng đầu trong Nam Hoang chi vực, nó còn trêu chọc không nổi.

Lần này đến phiên Vương Ly Lung trợn tròn mắt.

Hỏa lực miệng pháo của nàng đều mở hết, con hổ lớn này vẫn còn có thể nhịn được? Cái này bảo nàng dụ quái như thế nào? Làm sao hoàn thành nhiệm vụ của phụ thân?

Lúc này, tròng mắt nàng đảo một vòng, “Hắc hắc” nở nụ cười: “Muốn bổn tiểu thư đi cũng được, con Nguyệt Thố kia lớn lên rất đẹp, để cho ta bắt trở về làm tiểu lão bà cho phụ thân ta, ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

Gì?

Trong huyệt động, Nguyệt Thố đang run rẩy tuyệt vọng, tròng mắt như hồng bảo thạch từ từ ảm đạm xuống.

Vốn dĩ cho rằng cứu tinh đến, kết quả lại là kẻ bại hoại thèm nhỏ dãi sắc đẹp của cha nàng.

Ô ô ô!! A! A di di nói quả nhiên không sai, “từ xưa mỹ nhân bạc mệnh nhiều. Thân là một Nguyệt Thố xinh đẹp, vận mệnh của nó thật sự quá bi thảm, không phải bị ép gả cho xú hổ, chính là phải bị ép gả cho một lão sắc long!

Lời nói của Vương Ly Lung vừa nói ra, nhất thời hoàn toàn chọc giận Kim Hổ Vương.

“Rống rống! Con tiểu Thanh Long nhà ngươi quá đáng, ngươi làm gì có chuyện phản đối hôn sự, rõ ràng chính là đang cướp dâu mà! Tức chết ta rồi!!!”

Kim Sí Thôn Nhật Hổ cũng là hung thú dị chủng huyết mạch, ngày thường làm mưa làm gió đã quen, đương nhiên tính tình không nhỏ. Vừa rồi cũng là nể mặt Thanh Long Lão Tổ nên miễn cưỡng kiềm chế một chút, giờ phút này, nó nghe nói như thế, cũng không kiềm chế nổi nóng nảy nữa.

Vừa nói xong, nó liền nhảy lên không, nhào ra ngoài.

Trong chốc lát, hình thể nó vốn bất quá chỉ như mãnh hổ bình thường, đột nhiên phồng lớn, trong chớp mắt thể tích liền bành trướng gấp mấy lần, hóa ra yêu thân to lớn.

“Keng!” “Keng! Keng! Keng!”

Trong tiếng kim loại ma sát giống như trường kiếm ra khỏi vỏ, một đôi cánh kim loại khổng lồ xuất hiện giữa hai sườn Kim Hổ Vương, dưới ánh mặt trời lấp loé kim quang, giống như kim loại, hoa lệ bức người, nói không nên lời.

Đôi cánh này chính là nguồn gốc của cái tên “Kim Sí Thôn Nhật Hổ”.

Nhưng nếu có người bởi vì đôi cánh này hoa lệ như thế, liền cho rằng nó chỉ có biểu hiện bên ngoài, sợ là phải chịu thiệt lớn. Bởi vì trên đôi cánh này ngưng tụ vô số Canh Kim Chi Khí, nó vừa là cánh, đồng thời cũng là thủ đoạn công kích của Kim Sí Thôn Nhật Hổ.

Mà cùng lúc đó, trong đôi mắt hổ vốn dĩ màu vàng kim của Kim Hổ Vương cũng có thêm một vòng bạo ngược màu đỏ tươi.

Tiếng Hổ Bào trầm thấp vang vọng khắp nơi, từng giọt nước bọt theo hàm răng sắc bén chảy xuống, một cỗ uy thế hung ác độc địa từ trên người nó bộc phát ra, bỗng nhiên liền thổi quét ra.

Là vua của bách thú, thực lực Kim Sí Thôn Nhật Hổ mạnh mẽ không cần phải nói, giờ phút này, uy thế bản thân nó hoàn toàn phóng thích ra, không khí trong phạm vi vài dặm đều phảng phất ngưng trệ lại.

Đáng tiếc, Vương Ly Lung hoàn toàn không bị hù dọa.

“Ai u, lão già háo sắc nhà ngươi tính tình còn rất lớn nha, đừng tưởng rằng ngươi có thể biến thân.”

Trong lúc nói chuyện, long trảo của Vương Ly Lung chụp một cái, trong nháy mắt cởi váy đẹp ra, ngay cả túi sách cũng ném vào trong nhẫn trữ vật.

Chiếc nhẫn trữ vật đó dùng sợi tơ kim linh tàm cực kỳ kiên cố xuyên qua lân phiến dưới cổ, sẽ không vì nàng biến hóa lớn nhỏ mà nổ tung. Váy hoa và túi sách đều là biểu tượng tình yêu nồng đậm của mẫu thân, nàng mới đành phải chống đỡ không nổi.

Không có quần áo che chắn, Vương Ly Lung liền không còn cố kỵ nữa, thân rồng nhỏ nhắn trong nháy mắt bành trướng ra.

Ngắn ngủn trong một hơi thở, nàng từ một con Thanh Long nhỏ bé biến thành một con Nguyên Thủy Thanh Long dài gần hai mươi mét, Bích Giáp Kim Đồng, Lộc Giác Long Tu, uy nghiêm vô cùng.

Mây theo rồng, gió theo hổ.

Từ khi nàng hiện ra chân thân, liền có hơi nước từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, từng tia từng sợi vân khí lượn lờ quanh người nàng, tựa như đai lưng bằng ngọc, tăng thêm vài phần phiêu miểu ý tứ.

So sánh với khí chất hung ác dã man của Kim Sí Thôn Nhật Hổ, thân rồng mảnh dài của Nguyên Thủy Thanh Long quả thực có thể dùng ưu nhã để hình dung, long uy một thân kia lại chỉ mạnh chứ không yếu.

Thân rồng to lớn quay cuồng, toàn bộ thiên địa đều phảng phất mờ đi, long uy bàng bạc khiến không khí trở nên ngột ngạt, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Con cự giác lục giai Bạch Ngọc Tê đang theo sát phía sau Kim Hổ Vương, ngũ giai Xích Tuyến Hắc Mãng, Kim Cương Thạch Viên ngũ giai, Sí Hỏa Loan Tước ngũ giai, cùng với con Ám Nguyệt Ảnh Báo, năm con hung thú lập tức sợ tới mức phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Lục giai đến thất giai, đó là sinh mệnh nhảy vọt của đại giai vị, chênh lệch không phải ngũ giai đến lục giai có thể so sánh được.

Hai đại yêu cấp bảy đồng thời phóng xuất ra uy áp, uy thế kia quả thực đáng sợ, bọn chúng thậm chí còn không có dũng khí đối kháng.

"Ngao rống!"

Ngay lúc Vương Ly Lung hóa ra yêu thể, Kim Hổ Vương đang nổi giận đã nhào tới nơi cách nàng không xa.

Trong tiếng hổ gầm, đôi cánh màu vàng trên lưng Kim Hổ Vương mạnh mẽ vỗ một cái.

"Soạt!!!"

Cuồng phong gào thét đột nhiên nổi lên.

Trong thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, bỗng nhiên có vô số Canh Kim Chi Khí từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, ngưng tụ ở phía trên một đôi cánh sáng chói màu vàng óng ánh.

Sau một khắc, vô số Canh Kim Chi Khí hóa thành vô số kiếm khí sắc bén gào thét lao ra, nương theo cuồng phong vọt tới phía Nguyên Thủy Thanh Long.

Trong chớp nhoáng này, toàn bộ thiên địa đều phảng phất hơi mờ nhạt một chút, chỉ có đạo kiếm khí duệ kim do canh kim chi khí ngưng tụ thành kia, sáng chói không gì sánh được, chói mắt không gì sánh được.

Cái phong mang khiếp người này, làm cho mấy con hung thú ngũ giai, lục giai ở cách đó mấy trăm mét cũng nhịn không được toàn thân run rẩy một cái, tựa hồ là nhớ tới cái gì thê thảm đau đớn quá khứ.

Đây là thiên phú thần thông của Kim Sí Thôn Nhật Hổ nhất tộc —— "Kim Sí"!

Nếu như Kim Sí Thôn Nhật Hổ có cơ hội trưởng thành đến cửu giai mà nói, "Kim Sí tiểu thần thông" sẽ tiến hóa thành đại thần thông - "Thôn Nhật Kim Sí".

Mà đây cũng là trạng thái cường đại nhất của tộc Kim Sí Thôn Nhật Hổ. Bất quá, với huyết mạch của con Kim Sí Thôn Nhật Hổ này, gần như không có khả năng đi tới bước đó.

Theo truyền thuyết, Cửu giai Kim Sí Thôn Nhật Hổ có thể trong nháy mắt rút sạch một đầu Canh Kim Chi Khí hoàn chỉnh của linh mạch, sau đó hóa Canh Kim Chi Khí này thành kiếm khí sắc bén che khuất bầu trời, trút xuống.

Dưới uy thế đáng sợ như vậy, ngay cả bầu trời huy hoàng cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Hôm nay vẫn chỉ là trạng thái "kim sí" tiểu thần thông, tuy chưa đạt tới trạng thái như trong truyền thuyết, nhưng đã có vài phần khí thế che khuất bầu trời.

Kiếm khí sắc bén đầy trời kèm theo cuồng phong tung xuống, mũi nhọn không gì sánh được giống như đao cạo cốt thép. Dưới uy thế phụ trợ này, Kim Hổ Vương gào thét bay nhào tới thật sự là hung diễm ngập trời, thanh thế cường đại, quả thực giống như có thể hủy thiên diệt địa.

Vương Ly Lung lại không hề sợ hãi.

Khí thế bay lên của nàng không giảm, thân hình nhoáng một cái liền linh hoạt tránh thoát cú bổ nhào hổ kia, đồng thời đuôi rồng dài nhỏ bỗng nhiên vung lên, trực tiếp đánh tới duệ kim chi khí đầy trời kia.

Linh khí bàng bạc hội tụ ở trên đuôi, vảy rồng trên đuôi rồng của nàng đột nhiên trở nên sáng hơn vài phần, lực phòng ngự vốn đã cường đại lại bạo tăng mấy phần.

"Chát!"

"Ba ba ba ba!"

Liên tiếp trong tiếng nổ đùng đoàng như pháo nổ, mấy chục đạo kiếm khí duệ kim trong nháy mắt bị đập tan.

Mặc dù trên đuôi của Vương Ly Lung cũng bị nổ tung ra mấy lỗ thủng của Huyết Nhục, nhưng nàng lại không hề có ý định lui bước, ngược lại còn bị khơi dậy hung tính, trong con ngươi thuần kim sắc bỗng nhiên xẹt qua một vệt tàn nhẫn.

"Mu."

Một tiếng long ngâm thật dài đột nhiên vang lên.

Râu rồng của Vương Ly Lung bay lên, cả con rồng đều dấy lên uy thế mênh mông, long uy cuồn cuộn quét qua, ngay cả trên bầu trời cũng hội tụ mây đen, phảng phất như trong nháy mắt trời quang trở nên mưa gió sắp nổi lên.

Phảng phất vô cùng vô tận Nguyên Thủy Linh Khí cùng với hơi nước từ bốn phương tám hướng hội tụ đến.

Trong hồ lớn dưới chân ngọn núi càng nhấc lên sóng to gió lớn, một cột nước vòng xoáy xuất hiện phảng phất như nối liền trời đất ở giữa hồ nước, vô số tôm cá cua trong nước bị vòng xoáy cuốn vào trong cột nước, lại theo cột nước uốn lượn bị hút lên không trung.

Đây chính là thiên phú tiểu thần thông của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc sau khi đạt tới thất giai - Ngự Thủy.

Lấy lực lượng huyết mạch, khống chế nước trong thiên hạ.

Thần thông này tu luyện tới chỗ sâu nhất, tiểu thần thông hóa thành đại thần thông, thậm chí có thể phát ra tứ hải chi thủy, đủ để bao phủ đại lục, để tang điền hóa thành biển cả.

Đương nhiên, hiện giờ Vương Ly Lung còn lâu mới có bản lĩnh này.

Nhưng dưới sự điều khiển của nàng, dòng nước bành trướng bị hút ra từ trong hồ lại tựa như thác nước vỗ xuống, đánh về phía Kim Hổ Vương.

Kim Hổ Vương không kịp đề phòng, lập tức bị đập cho lảo đảo, dòng nước ào ào đổ khắp toàn thân nó, thoáng cái trở nên giống như con mèo rơi xuống nước, ngay cả kiếm khí sắc bén quanh thân cũng bị đập tan không ít.

Nhưng dù sao nó cũng là thất giai đại yêu, hơn nữa còn là hung thú Kim hệ hổ da dày thịt béo, dòng nước hỗn tạp nguyên thủy linh khí này tuy có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với nó, thậm chí còn có thể ngăn cản và quấy nhiễu kiếm khí Duệ Kim dưới sự khống chế của nó, nhưng muốn làm tổn thương nó lại còn có chút khó khăn.

Nhưng lần này lại chọc giận Kim Hổ Vương.

Nó bỗng nhiên run rẩy thân thể, chấn động nước khắp người, lập tức lần nữa gầm thét nhào về phía Nguyên Thủy Thanh Long đáng giận kia!

Trong nháy mắt, một rồng một hổ ở trên bầu trời quấn lấy nhau.

Theo song phương giao chiến, càng ngày càng nhiều Canh Kim Chi Khí bị hấp dẫn đến phiến thiên không này, hồ nước cũng liên tục không ngừng bị hút ra, bị Nguyên Thủy Thanh Long thao túng tràn vào phiến khu vực này.

Vị trí nước dưới chân ngọn núi bất tri bất giác không ngừng dâng lên, rất nhanh đã lan tới vị trí của sơn động. Nước đọng khuấy động mấy lần ập xuống, sơn động vốn là tiện tay móc ra lập tức bị sụp đổ. Đồ vật trong sơn động cũng bị dòng nước cọ rửa khắp nơi, thoạt nhìn một mảnh hỗn độn.

Trong sơn động, mắt Nguyệt Thố như hồng bảo thạch lấp lánh nước mắt, nhìn mực nước càng lúc càng cao, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ nói, hôm nay nó lại muốn chết đuối ở chỗ này sao?

Vương Ly Lung dù sao tuổi còn nhỏ, hơn nữa gần đây mới thăng cấp lên thất giai, vận dụng thần thông còn không phải đặc biệt thuần thục. Với thực lực của nàng bây giờ, cộng thêm thiên phú của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, đối phó với hung thú lục giai đương nhiên là hạ bút thành văn, nhưng đối đầu với lão yêu tích niên đỉnh phong thất giai như Kim Hổ Vương thì có chút không đủ.

Triền đấu một lát, trên long lân vốn chỉnh tề xinh đẹp trên người nàng liền nhiều ra không ít miệng vết thương, huyết thủy nhìn cực kỳ làm người sợ hãi.

“Tiểu Thanh Long.” Kim Hổ Vương mắt thấy mình chiếm ưu thế, khí thế lập tức lại tăng thêm một đoạn, trong đôi mắt hổ màu vàng óng xẹt qua một tia tham lam cùng hèn mọn: “Biết bổn vương lợi hại không?! Tiếp tục đánh, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của bổn vương. Bất quá nhìn ngươi bộ dạng cũng rất xinh đẹp, huyết mạch cũng không tệ, không bằng ta và Nguyệt Thố cùng gả cho bổn vương. Hôm nay tới một người song hỷ lâm môn! Thế nào?”

“Ngao ngao ngao!!!”

“Tê ~ tê ~”

Đây đều là tiếng quỷ khóc sói tru hưng phấn của đám hung thú Yêu Tướng dưới trướng Kim Hổ Vương, không có gì ngoài biểu đạt đại vương uy vũ, đại vương rất có văn hóa, còn có thể dùng thành ngữ.

“Ta nhổ vào! Đồ mặt thối không biết xấu hổ nhà ngươi!” Vương Ly Lung tức khắc nổi giận, phun ra một cột nước về phía Kim Hổ Vương: “Chỉ bằng con hổ thối huyết mạch này của ngươi mà cũng dám đánh chủ ý của bổn tiểu thư? Bổn tiểu thư còn nhỏ, mẫu thân nói loại người như ngươi đều là loại dơ bẩn xấu xa, không có kết cục tốt.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Lung phát ra một làn hơi nước nồng đậm, đuôi rồng vung lên, trên không trung giống như một tia chớp màu xanh nhạt bay nhanh đi.

Cùng lúc chạy trốn, nàng còn không quên một trảo giữ chặt Nguyệt Thố lại, sau đó bay thẳng lên tầng mây, hướng xa xa đằng vân giá vũ mà đi.

Nguyệt Thố vốn không kịp phản ứng, vẻ mặt mơ hồ bị bắt đi.

Đằng vân giá vũ vốn là bản năng của Nguyên Thủy Thanh Long, tốc độ cực nhanh, lần này còn đánh Kim Hổ Vương không kịp đề phòng, nhanh như chớp đã bay ra cực xa.

Trên bầu trời, còn để lại tiếng cười trào phúng của Vương Ly Lung: “Con hổ vừa thối vừa bẩn, cũng không soi mặt vào nước tiểu. Chỉ bằng ngươi còn muốn cưới Nguyệt Thố tỷ tỷ làm vợ? Còn muốn chiếm tiện nghi của bản tiểu thư? Phi!”

“Ta đây liền đem Nguyệt Thố tỷ tỷ mang về hiến cho phụ thân làm tiểu lão bà. Con hổ ngu xuẩn, ngươi cứ chờ bị đội nón xanh đi. Oa ha ha ha.”

Giọng nói đắc ý càn rỡ của nàng vang tận mây xanh.

Giọng điệu và chuyện ma quỷ như vậy cũng không biết nàng học được từ đâu, nếu vợ chồng Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam ở đây, chắc chắn sẽ đè nàng lại, sau đó ” Chuông ca leng keng” một trận quất mạnh. Tuổi còn nhỏ cũng không học tốt, đáng đánh!

Có điều, Vương Thủ Triết đánh thì đánh, trong lòng nói không chừng còn rất vui mừng sự hiếu thuận của nữ nhi.

“Ngao rống! Con cá chạch nhỏ nhà ngươi, dám làm nhục bổn vương như vậy!”

Kim Hổ Vương nổi giận, là thật sự tức giận đến cực hạn.

Dám cướp Nguyệt Thố nó vất vả bắt tới, đây quả thực là chạm đến vảy ngược của nó!

Cánh màu vàng vỗ một cái, bốn chân nó bay lên không, lập tức liền bọc lấy cuồng phong xông vào đám mây, mãnh liệt đuổi theo Vương Ly Lung.

Một rồng một hổ, trên không trung truy đuổi và triền đấu, trong lúc nhất thời long ngâm hổ gầm trận trận, chấn cho thương khung cùng dãy núi chung quanh đều mơ hồ run rẩy.

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, khoảng cách hơn ngàn dặm không tới một canh giờ đã tới.

Vương Ly Lung cuối cùng vẫn là Nguyên Thủy Thanh Long vừa mới thăng cấp không lâu, so với Kim Hổ Vương loại đại yêu thất giai lâu đời này, nội tình tích lũy vẫn kém không ít, càng không đề cập đến trong móng vuốt của nàng còn xách theo tiểu lão bà tương lai của phụ thân, dẫn đến chạy trốn và công thủ đều có chút bất tiện.

Đoạn đường này càng đánh càng chật vật, nhiều lần suýt bị Kim Hổ Vương chặn lại.

Cho đến khi điểm mai phục được thiết lập trước, Vương Ly Lung dường như không chống đỡ nổi nữa, từ đám mây nhanh chóng rơi xuống phía dưới, ngã vào trong một mảnh rừng cây, thân hình nghiền nát một mảnh cây cối như cỏ dại, hình tượng cực kỳ thê thảm.

“Ha ha ha, gào thét!” Kim Hổ Vương thấy thế, vừa hưng phấn vừa hào khí đại phát, “Con tiểu nương chanh chua như con, bổn vương xem con chạy đi đâu? Con ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, theo bổn vương trở về làm vợ. Nhìn ở trên phần huyết mạch Nguyên Thủy Thanh Long của con, bổn vương có thể cho con làm lớn, Nguyệt Thố làm nhỏ.”

Trong lúc nói chuyện, Kim Hổ Vương đã hạ xuống cách Vương Ly Lung không xa, đạp một bộ hổ bộ uy phong lẫm liệt mà đi, một bộ dáng đắc chí đắc ý sắp sửa hổ sinh đỉnh phong.

"Oa!" Miệng Vương Ly Lung Long nhếch lên, gào khóc: "Phụ thân, mẫu thân, có da già muốn ức hiếp nữ nhi, các người mau tới cứu ta!"

Tiếng nói vừa hạ xuống.

"Ầm ầm!"

Trên bầu trời một đạo kinh lôi oanh minh, lập tức mây đen giăng đầy, lập tức rầm rầm một trận mưa to rơi xuống.

Kim Hổ Vương đầu tiên là hoảng sợ, nhưng lập tức phát hiện đây là thiên phú thần thông của Thiên Nguyên Thủy Thanh Long, lúc này trong mắt lại sáng thêm vài phần.

Nó cười điên cuồng không thôi: "Tốt tốt tốt, không nghĩ tới ngươi còn có đại thần thông như vậy trong người Hành Vân Bố Vũ, huyết mạch của Nguyên Thủy Thanh Long tinh thuần vượt quá bản vương tưởng tượng. Nhưng huyết mạch của ngươi càng tôn quý, bản vương lại càng hưng phấn, gào thét! Còn có Nguyệt Thố Tiểu ngoan ngoãn, ngươi cũng trốn không thoát lòng bàn tay bản vương."

"Phụ thân, mẫu thân! Ô ô ô! Người ta không đùa nữa" Vương Ly Lung khóc càng thê thảm hơn, mưa to trên bầu trời càng thêm dữ dội.

Trong cơn mưa xối xả, cả người Nguyệt Thố đều ướt nhẹp, cả người lạnh run thành một cục trắng như tuyết.

Giờ phút này thân thể của nó cùng nội tâm giống nhau, đều là lành lạnh. Xong rồi xong rồi, đầu óc của Tiểu Thanh Long này đều bị đánh hồ đồ rồi, cha mẹ nó làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Nơi này cũng không phải là Nam Hoang đại trạch.

Đối với Nguyệt Thố mà nói, cũng là bị cưỡng gả, gả cho con Kim Hổ Vương thối kia, còn không bằng làm tiểu thiếp cho lão sắc long. Người ta tốt xấu vẫn là một con rồng, sẽ không tùy tiện ăn thỏ…

Chỉ tiếc, hết thảy đều xong rồi!

“Ngươi kêu đi, gọi đi~~ càng gọi…” Ánh mắt của Kim Hổ Vương và ánh sáng hung ác thay nhau lóe lên, dường như đã tưởng tượng được tương lai hạnh phúc khi đợi lát nữa trái ôm phải ấp rồi.

Nhưng mà, lời đắc ý của nó còn chưa nói xong, liền bỗng nhiên thấy xa xa trên sườn núi nhỏ, có một tiểu nam hài nhân loại đang phất tay kêu to với nó: “Đại Hổ, nhìn nơi này, nhìn nơi này.”

Nhân loại? Nam hài tử?

Đầu óc Kim Hổ Vương lập tức như bị kẹt lại, suýt chút nữa đã cho là mình nhìn lầm rồi.

Khu vực này cách nơi ở của nhân loại cực xa, chính là vùng đất hoang dã chân chính ít người lui tới, bình thường ngay cả một Huyền Vũ tu sĩ cũng không thấy, chớ nói chi là đột nhiên xuất hiện một tiểu nam hài yếu ớt.

“Hổ lớn, xem kiếm.”

Tiểu nam hài giả vờ giả vịt làm ra cái thức ngự kiếm.

Tư thế kia khiến cho Kim Hổ Vương không nhịn được bật cười trong lòng.

Thật sự là quá ngu xuẩn, một hài nhi nho nhỏ như vậy, có thể ngự kiếm gì chứ? Cho dù hắn thật sự có thiên phú dị bẩm, miễn cưỡng có thể ngự kiếm, lại có thể chặt đứt mấy cái lông hổ của nó?

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, Kim Hổ Vương lại không cười nổi.

“Ông!”

Chỉ nghe một tiếng kiếm minh hùng hậu Liêu Viễn vang lên, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa tang thương bỗng nhiên từ phía sau đứa bé trai đằng bay ra, gào thét xông lên bầu trời.

Trong chốc lát, thân kiếm rung động, kiếm ý bàng bạc như sóng to gió lớn quét ra, mang theo chí khí cường tráng nghiền ép hết thảy.

Đó căn bản không phải kiếm ý mà một tu sĩ Tử Phủ cảnh có thể tu luyện được, chỉ có chân chính kiến thức qua sự phóng khoáng của trời đất, thấy được sức mạnh to lớn của trời đất, bản thân có đại khí phách, cường giả lòng dạ to lớn mới có thể tu thành Vô Song Kiếm Ý.

Kiếm ý vừa ra, khiến thiên địa cũng đồng cảm.

Mà trên thân thanh trường kiếm thon dài kiếm khí nhẹ nhàng như có thể chém phá thiên địa kia, một vị kiếm tiên áo trắng đứng chắp tay.

Thân hình của hắn cũng không cao lớn, thậm chí có chút thon gầy, khí chất lại phiêu dật xuất trần, tựa như tiên nhân thế ngoại.

Đôi mắt kia càng thâm thúy mà sâu thẳm, phảng phất ẩn chứa sát khí trong thiên địa này. Hắn chỉ nhìn Kim Hổ Vương một cái, liền làm trong lòng nó nổi lên sợ hãi, phảng phất đại nạn lâm đầu.

Nếu là thời kỳ kiếm trận song tuyệt với Cơ Vô Trần toàn thịnh, tự nhiên là có thể một kiếm chém giết. Chỉ là hiện giờ Cơ Vô Trần vẫn đang ở trạng thái tàn hồn, thiêu đốt một chút năng lượng thần hồn tích góp từng tí một, cũng chỉ có thể đánh một trận với Thiên Nhân cảnh.

Sự xuất hiện của hắn chỉ để khu động trận pháp mà thôi.

Theo chỉ quyết của hắn vừa bấm, một đạo năng lượng thần hồn ba động ra, Cuồng Sa Mê Huyễn Trận được ẩn giấu trong nháy mắt khởi động.

Chỉ một thoáng, từng đạo cuồng sa như sâu trong sa mạc nhấc lên, những cát sỏi kia tựa như thật như ảo, thổi vào trên người Kim Hổ Vương, vậy mà khiến nó cảm thấy bên ngoài da không ngừng nhói nhói.

Khiến cho Kim Hổ Vương có chút thất kinh chính là, lỗ tai của nó tràn đầy cuồng phong, ánh mắt đều là vô tận bão cát, ngay cả thần niệm cũng bị ngăn cách ở trong một phạm vi nhỏ.

Quay đầu nhìn lại.

Nguyên Thủy Thanh Long và Nguyệt Thố đã chẳng biết đi đâu.

“Nơi xa”

Kim Hổ Vương loáng thoáng nghe thấy tiếng làm nũng của Vương Ly Lung: “Cha, cha, người ta làm khá lắm đúng không? Lão Kim Sí Thôn Nhật Hổ ngu xuẩn kia vậy mà thật sự bị lừa.”

” Lung nhi làm rất tốt.” Vương Thủ Triết xoa đầu một con rồng nhỏ nhỏ, đau lòng nói: “Lần này con vất vả rồi, cha chữa trị giúp con một chút.”

Nói xong, từng đạo năng lượng vô cùng tinh thuần rót vào trong cơ thể của nàng.

Thương thế mà Vương Ly Lung bị thương lại khôi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết nói: “Vất vả Xích Ký và Thủ Tông, đánh chết con Kim Sí Thôn Nhật Hổ kia, Nhược Lam và lão tổ ở bên cạnh hỗ trợ, chú ý an toàn, những người còn lại lược trận!”

“Vâng, gia chủ.”

Vương Thủ Tông đồng ý trước, lập tức vượt qua đám người, giẫm lên những bước chân ù ù, giống như một Chiến Thần Kim Cương bước vào trong Cuồng Sa Huyễn Trận.

“Khanh khách! Người ta nghe lời nhất của Thủ Triết ca ca, ngươi bảo Luân gia làm gì cũng được. Nếu có thể ở phía sau Xích Phản, thêm một muội muội thì Luân gia càng vui vẻ.” Hỏa Hồ Vũ Văn Xích Ký cười rồi huyễn hóa ra yêu thân Thất Vĩ Hỏa Hồ, giống như một đoàn liệt hỏa tiến nhập chiến trường.

Liễu Nhược Lam và Lung Yên lão tổ cũng đồng thời phi thân tiến vào ảo trận, chủ yếu chấp hành nhiệm vụ kiềm chế.

Đừng thấy các nàng một người là lão bà, một người là lão tổ, nhưng trên chiến trường lại vô cùng nghe theo mệnh lệnh của Vương Thủ Triết, tuyệt đối sẽ không tùy ý kháng lệnh quấy rối.

Hai đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh chiến lực, hai đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, chỉ đối phó một con Kim Sí Thôn Nhật Hổ, có thể nghĩ thực lực nghiền ép.

Bởi vậy, Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh trông mong nhìn Vương Thủ Triết nói: "Tứ ca ca, chẳng lẽ chúng ta chính là tới xem náo nhiệt sao?"

"Lạc Thu ngươi là tu sĩ Huyền Vũ loại chiến thể, đánh Kim Sí Hổ tương đối nguy hiểm. Lạc Tĩnh ngươi nuôi dưỡng chiến trùng không dễ, chớ lãng phí." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

"Phụ thân, cái lão già háo sắc kia đùa giỡn nữ nhi, con muốn tham chiến đánh nó." Vương Ly Lung nhìn thương thế của mình chuyển biến tốt đẹp, cũng kích động muốn tham chiến.

Nàng vừa rồi thế nhưng là bị đánh thảm, vì giả bộ giống một chút, càng là cứng rắn đỡ lấy vài cái, nếu không đem đầu xú hổ kia rút gân lột da, hung hăng cắn vài cái, khó trút mối hận trong lòng nàng!

"Ừm, vậy thì tốc chiến tốc thắng." Vương Thủ Triết đồng ý.

Sau khi Vương Ly Lung gia nhập chiến đoàn, Kim Sí Thôn Nhật Hổ vốn đã bị áp chế toàn diện, nào còn có đường chống cự, chỉ đành khổ sở cầu xin tha thứ: "Ta đầu hàng, đầu hàng. Tiểu Thanh Long xin lỗi, bổn vương không nên…"

"Giết chết!"

Vương Thủ Triết lười lá mặt lá trái với nó, trực tiếp phân phó.

Thứ nhất là lúc trước Vương thị bởi vì một con thú triều nhỏ ngũ giai Kim Sí Thôn Nhật Động mà thiếu chút nữa vẫn lạc, Vương Thủ Triết tự nhiên hận ốc và ô.

Dù sao, trong khu vực này chỉ có Thất giai Kim Sí Thôn Nhật Hổ, năm đó con kia rất có thể là con cháu của con hổ thất giai này.

Thứ hai, loại đại yêu thất giai đã sống rất lâu này, tính cách sớm đã định hình, phương thức tư duy cũng đã cố hóa, tính cách tàn bạo, bướng bỉnh khó thuần phục, gần như không thể nuôi được.

Miễn cưỡng thu vào trong gia tộc, rất có thể không chỉ không có ích, ngược lại sẽ lưu lại tai hoạ ngầm cực lớn.

Dùng cách đối phó với Vương Ly Lung, căn bản không thể thực hiện được.

Năm đại cao thủ liên thủ, lại có trận pháp vây khốn, dù cho có đánh pháp thủ vững, Kim Sí Thôn Nhật Hổ cũng không có bất kỳ chỗ trống nào để lật trời.

Không đến một nén nhang công pháp, đường đường đại yêu Kim Hổ Vương thất giai đã bị vây đánh đến chết.

"Chỉ như vậy… đã xong?"

Hai tỷ muội Vương Lạc Thu hai mặt nhìn nhau, cảm thấy bọn họ chính là đến lấy nước tương. Tốt xấu cũng để cho các nàng ra một chiêu a, có chút cảm giác tham dự được không?

Kiếm Linh Cơ Vô Trần ở một bên cũng là túm râu, đau lòng không thôi: "Ta đã nói mà, sao lại đến nước này? Trận pháp này thu lại phải lãng phí không ít vật liệu."

Sau khi Cơ Vô Trần triệt tiêu trận pháp, yêu khu khổng lồ của Kim Sí Thôn Nhật Hổ liền bộc lộ ra. Hắn vừa lải nhải nhắc nhở Vương Thủ Triết lãng phí, vừa bắt đầu thu hồi tài liệu trận pháp.

Vương Thủ Triết nhìn thi thể đại yêu thất giai kia, tuy đã sớm đoán trước nhưng ý thức cũng hoảng hốt.

Trước kia Vương thị vì một con Kim Sí Thôn Nhật Hổ ngũ giai mà suýt chút nữa đã bị diệt môn, bây giờ đánh một con Kim Sí Thôn Nhật Đại Yêu thất giai thì lông tóc không tổn hao gì.

Hóa ra Vương thị trong lúc bất tri bất giác đã trở nên mạnh mẽ như vậy.

"Ngũ cô cô Lục cô cô, các người đừng nhụt chí, thủ hạ của con hổ da già kia còn có năm yêu tướng đang trên đường tới." Vương Ly Lung ở bên cạnh nịnh nọt cô cô: "Các người bây giờ đi phục kích, vừa vặn có thể kiếm chút chiến công."

"Được được được, không ngờ chúng ta vẫn còn một số việc để làm." Cuối cùng trong mắt Lạc Tĩnh Lạc Thu cũng có chút thần thái.

"Nếu như vậy, để Thủ Tông giúp các ngươi quét dọn cái đuôi." Vương Thủ Triết cũng không yên tâm các nàng, liền phân phó Tử Phủ khôi lỗi Vương Thủ Tông hiệp trợ: "Các ngươi đừng bày ra vẻ mặt này, công huân tính cho các ngươi."

Như thế, Vương Lạc Tĩnh Vương Lạc Thu mới chuyển ưu thành vui, vui vẻ dẫn Vương Thủ Tông đi thanh trừ tàn đảng của Kim Hổ Vương.

Đội ngũ gia tướng trốn ở phía xa cũng nhận được tín hiệu tới thu hoạch.

Bọn họ vừa kích động vừa hưng phấn dọn dẹp chiến trường. Đây là một con đại yêu thất giai, không ngờ lại bị giết chết dễ dàng, mỗi một khối máu thịt trên người nó đều là bảo bối.

"Xích Ngọc muội muội, nương tử, lão tổ, vất vả cho các ngươi rồi. Còn có Lung nhi, biểu hiện lần này của ngươi thật không tệ, có tiến bộ rồi."

Trận chiến này, Vương Thủ Triết đã để lại rất nhiều thủ đoạn và át chủ bài, đều không dùng được. Nhưng hắn cũng không hối hận chút lãng phí nào, những thứ này đều là người nhà của hắn, bất cứ tổn thất nào cũng không chịu nổi.

"Cảm ơn phụ thân đã tán dương, ta còn có một món quà muốn tặng cho phụ thân đây này."

Vương Ly Lung vừa nói vừa lắc mình một cái liền biến mất không thấy bóng dáng.

Không bao lâu sau, nàng đã bắt một con thỏ trắng như tuyết cao khoảng một trượng, lớn như gấu hoang dã trở về, nói với Vương Thủ Triết: "Cha xem, con Nguyệt Thố tỷ tỷ đẹp mắt không? Đây là con gái đặc biệt bắt về làm tiểu lão bà cho cha."

"Tiểu, Tiểu gì nhỉ?"

Nửa đoạn trước Vương Thủ Triết còn cảm thấy bình thường, nhưng nửa đoạn sau lại khiến đầu hắn choáng váng.

Con thỏ kia toàn thân trắng như tuyết, hình thể ngược lại cũng rất đáng yêu, nhưng nó vừa to vừa mập, ít nhất cao ba bốn mét… chỉ có chỗ này, tiểu lão bà? Cái này sợ không phải đang đùa hắn sao?

Lúc này, Nguyệt Thố cũng có chút hiểu ra tình hình.

Mặc dù với dung mạo có hạn của nó, thật sự không hiểu tại sao cha mẹ của một con Nguyên Thủy Thanh Long lại là nhân loại, nhưng điều này không ngăn cản nó lý giải mình sắp gặp phải cái gì.

Xem ra, nhân loại này chính là phu quân tương lai của mình.

Nó có chút điềm đạm đáng yêu nhìn Vương Thủ Triết, trong con ngươi như hồng bảo thạch lập tức có chút u oán, lại có chút tò mò đánh giá hắn, thỉnh thoảng còn lộ ra chút biểu tình thẹn thùng.

Ai da ~ tên nhân loại này hình như rất tuấn tú, nếu gả cho hắn, hình như cũng không thiệt thòi.

Vương Thủ Triết cảm giác mát lạnh từng cơn đến từ sau lưng, gần như đều có thể tưởng tượng được ánh mắt lạnh như băng của Liễu Nhược Lam, thậm chí, lúc này có khả năng đã thay đổi…

Gương mặt hắn ta co quắp, cả người cứng ngắc.

Vương Ly Lung, nữ nhi ngoan của ngươi cũng quá hiếu thuận rồi!

Cha thật sự cảm ơn ngươi, ra ngoài kéo quái lại còn không quên bắt tiểu thiếp cho cha!

…

Chương 41: Bạo phát! Mở ra doanh tân binh Thần Vũ!

…

Ai cần hiếu thuận như ngươi chứ?

Lại nói ngươi thuận thì thuận thôi, thuận trở về một con thỏ là cái quỷ gì? Còn hình thể lớn như vậy… Hắn làm sao… Không đúng, phi phi, đây không phải trọng điểm.

Vương Thủ Triết mặt đen sì gầm lên: "Vương Ly Lung, cha ngươi một thân chính khí, là người như vậy sao?"

Kiểu chuyện quỷ súc phát triển như vậy, ngay cả Vương Thủ Triết từ trước đến nay đều không chịu nổi.

"Phụ thân, Nguyệt Thố tỷ tỷ vẫn rất xinh đẹp." Vương Ly Lung tủi thân nói.

"Dù xinh đẹp hơn thì đó cũng là một con thỏ… Không phải, cha ngươi không phải người như vậy, không liên quan đến thỏ hay thỏ." Vương Thủ Triết nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt Vương Ly Lung: "Lung nhi à, con nhớ kỹ, cha và mẫu thân con tình như Kim Kiên, ân ái như biển. Trong mắt lẫn nhau, đều là không thể xoa được nửa hạt cát. Con còn nhỏ, không hiểu…"

Lời này của Vương Thủ Triết vừa nói ra, ánh mắt như đao sau lưng lập tức dịu dàng hơn một chút.

"Nhưng mà phụ thân, Lung nhi thường xuyên phát hiện hai người đánh nhau mà." Vương Ly Lung vẻ mặt tủi thân và uất ức nói.

"Đừng có nói bậy, cha ngươi cùng mẫu thân ngươi đánh nhau khi nào?"

"Rất hay gặp nha, bình thường lúc ngủ dưới đáy hồ Thủy Nguyệt Thiên Các ta luôn nghe được…"

Vương Ly Lung còn chưa nói xong, đã bị Vương Thủ Triết bịt miệng lại, sau đó liếc mắt nhìn nhau với Liễu Nhược Lam mặt cũng đen như vậy, trong chớp mắt đã có trao đổi với nhau.

“Đứa nhỏ này còn biết dùng không?”

“Dù sao cũng là nữ nhi mình nhận, vậy phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao nữa! Đánh đi.”

“Hai người cùng đi có tàn nhẫn hay không?”

“Vậy lần này ta tới trước, lần sau ngươi đừng có lười biếng.”

Vợ chồng đã làm hơn bảy mươi năm, giữa Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đã sớm hình thành ăn ý, dùng ánh mắt câu thông không phải nhanh bình thường.

Sau đó, Vương Ly Lung với vẻ mặt vô tội đã bị Liễu Nhược Lam giữ chặt, kéo đến sơn cốc bên cạnh. Không bao lâu sau, trong sơn cốc đã truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết.

Cùng lúc đó, trên bầu trời có mây đen tụ lại, lại là một trận mưa lớn, quả nhiên là thê lương vô cùng.

Cũng may gia tướng đi theo lần này, thấp nhất đều là tu sĩ Linh Đài cảnh, cho dù đang ở trong mưa to cũng có thể phát ra huyền khí trong cơ thể, hình thành một luồng cương khí hộ thể mỏng manh ngăn cách mưa ở bên ngoài, tiếp tục hết sức chuyên chú thu thập chiến lợi phẩm.

Các gia tướng trong lòng cũng cảm khái.

Thật không hổ là cả nhà gia chủ Vương thị chúng ta, ngay cả đánh đứa bé cũng đánh đến sóng to gió lớn như thế.

Mà Hỏa Hồ Vũ Văn Xích Ký, cũng âm u nhìn con Nguyệt Thố kia, trong lòng thầm nghĩ, ký ức truyền thừa trong huyết mạch nói cho nàng biết, loại hồ ly quyến rũ như Nguyệt Thố này am hiểu nhất là giả bộ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ đồng tình, cũng không thể để nàng lừa Thủ Triết ca ca.

Ngay lập tức, nàng nhảy đến bên cạnh Vương Thủ Triết, dùng đầu của con hồ ly lông xù cọ cọ bắp chân hắn, dịu dàng truyền âm nói: “Thủ Triết ca ca, huynh không thể quên, huynh đã đáp ứng với Luân gia, trước khi Luân gia hóa hình tuyệt đối sẽ không cùng linh thú song tu khác. Huynh cũng không thể nhìn dáng dấp con Nguyệt Thố này đẹp, liền quên mất chuyện đã đáp ứng với Luân gia.”

Dứt lời, nàng nhe nanh trừng mắt nhìn con Nguyệt Thố kia, mắt hồ ly thon dài đầy uy hiếp: "Thỏ lớn, ngươi dám có ý nghĩ không an phận, ta sẽ ăn ngươi."

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Ai sẽ hứng thú với một con thỏ? Hắn mới không có quỷ súc như vậy được không? Hơn nữa, hắn đã đáp ứng nàng những điều này khi nào?

Nguyệt Thố cũng run lẩy bẩy, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Sao lại có cảm giác, muốn làm tiểu lão bà của nam nhân trước mắt này, cạnh tranh không nhỏ? Con Hỏa Hồ này sẽ không thừa dịp không ai chú ý, vụng trộm bắt nó đi ăn mất chứ?

Nguyệt Thố ngó ngó cái này, nhìn cái kia, nhìn cái nào cũng cảm thấy không dễ chọc, cuối cùng nhìn trúng Vương An Nghiệp thoạt nhìn vô hại nhất, lặng lẽ xê dịch bước chân trốn đến phía sau Vương An Nghiệp, đứng lên.

Hai nén nhang sau.

Đợi khi Liễu Nhược Lam và Vương Ly Lung trở về, lại bày ra dáng vẻ mẫu từ nữ hiếu.

"Nương đánh đau con sao?" Liễu Nhược Lam đau lòng mà ôm chầm lấy vết thương của Vương Ly Lung: "Đều do mẹ không tốt, ra tay quá nặng."

"Không có không có, ngài cũng là vì tốt cho hài tử." Vương Ly Lung "Kính ái" cọ vào mẫu thân.

Về sau Thủy Nguyệt Thiên Các ở cái nơi quỷ quái kia, bản tiểu thư không đi nữa, cha nương các ngươi đánh nhau có hung nữa, người ta cũng coi như không nghe thấy.

Cũng may Cơ Vô Trần thu thập xong trận pháp rồi trở về, cuối cùng cũng giải vây trước mắt.

"Ồ, đây không phải là Nguyệt Thố sao?" Cơ Vô Trần nhìn con thỏ to mọng trắng như tuyết, vẻ mặt kinh dị nói: "Không ngờ ngoại trừ Hàn Nguyệt Tiên Triều chúng ta, nơi hẻo lánh như thế này còn có Nguyệt Thố?"

"Chẳng lẽ là do ta chết quá lâu, thế sự biến hóa quá nhanh… Nguyệt Thố đã di chuyển đến Đại Kiền quốc rồi sao?"

Giọng điệu nói chuyện này khiến Vương Thủ Triết ít nhiều cũng có chút không thích ứng. Cái gì gọi là ta chết quá lâu? Người bình thường đều không nói ra loại lời thoại này đúng không?

Nhưng Cơ Vô Trần này cũng không phải người bình thường.

Vì báo thù, năm đó đơn thương độc mã đều dám đi địch quốc chơi trò ám sát, đầu óc này há cùng người bình thường?

Dù sao, nếu như Vương Thủ Triết gặp phải tình huống tương tự, chắc chắn sẽ không lỗ mãng như vậy.

Hắn đại khái sẽ trước tiên điều tra một chút tư liệu chi tiết của địch nhân, nếu như có thể mượn lực đả lực giết chết địch nhân, đương nhiên tốt nhất, nếu thật sự không được, liền cân nhắc một chút có thể nhổ tận gốc cả thế lực của địch nhân hay không, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã…

“Sư tôn, Nguyệt Thố tỷ tỷ rất hiếm sao?” Thất tiểu công tử Vương An Nghiệp, cũng tò mò đánh giá con thỏ lớn trắng như tuyết.

“Tự nhiên rất hi hữu.” Cơ Vô Trần vuốt vuốt chòm râu bạc của mình, vừa hòa ái vừa kiên nhẫn giải thích: “Màu sắc Nguyệt Thố quá bắt mắt, sức chiến đấu lại rất yếu, lại còn kén cá chọn canh, ở dã ngoại rất khó sinh tồn, cho nên bây giờ Nguyệt Thố hoang dại gần như đã tuyệt tích.”

“Tuy nhiên, sức chiến đấu của Nguyệt Thố tuy rằng không mạnh, nhưng chúng nó am hiểu trồng trọt dược thảo, hơn nữa đối với dược tính của linh dược có mẫn cảm tự nhiên, chất lượng trồng ra dược thảo so với Linh Thực sư bình thường còn tốt hơn. Một ít linh dược đặc thù, chỉ có Nguyệt Thố mới có thể trồng. Trong Bách Thảo Viên của Tiên Đình hôm nay, nuôi một đám Nguyệt Thố chuyên môn phụ trách trồng linh dược.”

“Ngoài ra, ở dã ngoại, Nguyệt Thố cũng là một tay giỏi tìm kiếm linh dược, linh dược quý trọng cơ bản tìm được một cái đúng.”

Phương diện tri thức của Cơ Vô Trần hiển nhiên rất rộng, nhắc tới Nguyệt Thố thì rõ ràng là đạo lý.

Hắn thậm chí còn kể lại cho Vương An Nghiệp một câu chuyện: “Nghe nói, năm đó Thánh Hoàng bệ hạ Thần Vũ

hoàng triều có một vị Tiên Phi, sủng vật của nàng ta là một con Nguyệt Thố, lại cực kỳ sủng ái nó. Bây giờ Nguyệt Thố nuôi dưỡng trong tiên đình chính là hậu duệ huyết mạch của con Nguyệt Thố kia."

Vương An Nghiệp rất nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ, sau đó rất tự nhiên hỏi: "Vậy Nguyệt Thố kia ăn ngon không?"

Nghe nói như thế, Nguyệt Thố lập tức run rẩy, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp.

Mí mắt Cơ Vô Trần giật giật, cẩn thận nhìn thoáng qua Vương An Nghiệp, lại phát hiện vẻ mặt hắn đơn thuần vô tội, giống như chỉ hỏi một vấn đề thiên kinh địa nghĩa vậy, căn bản không cảm thấy vấn đề của mình hung tàn đến mức nào.

Cơ Vô Trần không nói gì, nhưng vẫn gật đầu: "Ngon lắm. Hơn nữa, đại bổ."

Nghĩ cũng biết, nếu Nguyệt Thố thích ăn linh dược, trong cơ thể tự nhiên tích góp rất nhiều dược lực của linh dược, hơn nữa thịt thỏ vốn mềm mềm, tự nhiên là ăn ngon.

Nhớ năm đó, hắn có một "bằng hữu", đã từng rất hiếu kỳ đối với hương vị Nguyệt Thố, tại một đêm nào đó lén lút tiến vào Bách Thảo Viên, thuận một con thỏ đi ra, kết quả bị quan lại trông coi Bách Thảo Viên chép lấy cuốc thuốc đuổi theo hơn vạn dặm, thiếu chút nữa đã không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Nguyệt Thố hoảng sợ nhìn Cơ Vô Trần, lại nhìn Vương An Nghiệp, lập tức lặng lẽ nhích mông ra sau, cách Vương An Nghiệp xa một chút, xa hơn một chút, trong lòng chảy nước mắt thành sông.

Thiên yêu a di, thế giới này thật nguy hiểm, nó rất muốn về nhà…

Lúc này, giọng nói của Vương Thủ Triết bỗng nhiên vang lên.

"Con thỏ, ngươi thật sự biết trồng linh dược?" Vương Thủ Triết nhìn nó, hỏi: "Chu Quả có thể trồng không?"

Nguyệt Thố như được đại xá, vội vàng điên cuồng gật đầu.

Biết! Đương nhiên biết! Nó không chỉ biết trồng Chu Quả, nó còn có rất nhiều linh dược!

Loại thời điểm này, tiểu lão bà không còn là tiểu lão bà đã không quan trọng, giữ được mạng nhỏ mới là trọng yếu nhất.

“Biết trồng là được rồi.” Vương Thủ Triết gật đầu, lại hỏi: “Vậy ngươi có nguyện ý ở lại Vương thị, trồng linh dược cho Vương thị chúng ta không?”

Nguyệt Thố vội vàng gật đầu.

Đùa chắc, nó dám nói không muốn sao? Không thấy con hồ ly kia vẫn luôn nhìn chằm chằm nó như hổ rình mồi sao? Nếu nó dám nói là không, con hồ ly nhất định sẽ là người đầu tiên đề nghị ăn nó!

“Muốn thì được. Vậy về sau ngươi ở lại trong dược viên của Vương thị ta hỗ trợ trồng linh dược đi. Chỉ cần ngươi giúp Vương thị chúng ta làm việc tốt, Vương thị chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi. Điểm này, chờ sau này ngươi tiếp xúc nhiều với linh thú của Vương thị chúng ta, ngươi sẽ biết.”

Vương Thủ Triết vỗ vỗ đôi tai to của Nguyệt Thố, trấn an nó hai câu.

Hắn nhìn ra được chỉ số thông minh của con Nguyệt Thố này không thấp, hơn nữa rõ ràng nghe hiểu được tiếng người, chẳng qua không biết nói mà thôi.

Trong lòng hắn còn có chút tiếc nuối.

Nghe nói thỏ sinh sản rất nhanh, đáng tiếc thỏ lớn này chỉ có một con, nếu nhiều hơn vài con, để cho chúng phối hợp sinh sản hậu đại, nói không chừng không bao lâu, có thể sinh sản ra một đoàn. Đến lúc đó, mỗi một khối linh điền trong gia tộc đều thả một con, há không an nhàn?

Được rồi! Chỉ có một con thôi!

Cơ Vô Trần tiền bối cũng đã nói, Nguyệt Thố hoang dại đã cực kỳ hiếm thấy, có thể gặp được một con, đã xem như là vận khí không tệ. Sau này cứ để nó ở dược viên lớn nhất của Vương thị là được rồi.

Tuy Vương Thủ Triết nói sẽ không bạc đãi nó, nhưng ánh mắt cảnh giác của Hỏa Hồ lão tổ Vũ Văn Xích Ký, Nguyệt Thố vẫn không có chút cảm giác an toàn nào.

Để biểu hiện ra giá trị của mình, tiếp theo nó rất là chăm chỉ bôn tẩu khắp nơi, mang theo các gia tướng vơ vét được một đống lớn linh dược, lúc này mới hơi an tâm một chút.

Trong khoảng thời gian này, một tốp gia tướng khác cũng đã đào ra thuốc nổ đã chôn xuống, bị Vương An Nghiệp nhét trở lại trong nhẫn trữ vật. Chọc cho Vô Lượng Bảo Giới oán niệm không thôi, liên thanh oán giận con hổ kia quá không ra sức, tại sao chống đỡ không lâu, tại sao không đợi thuốc nổ nổ xong lại chết?

Đáng tiếc, nàng có oán niệm thế nào, cũng không có cách nào.

Mà lúc này, dưới sự nỗ lực của rất nhiều gia tướng, thi thể Kim Hổ Vương cuối cùng cũng bị tách rời thành rất nhiều phần, da hổ, xương hổ, máu hổ, phân loại được thu thập thỏa đáng, thịt hổ có số lượng nhiều nhất ước chừng hơn vạn cân, chất đầy mấy xe.

Đây chính là thịt của hung thú thất giai, đối với tu sĩ Huyền Vũ trợ giúp rất lớn, thuộc loại đồ tốt có tiền cũng không mua được. Dù sao, đại yêu thất giai nuôi trong nhà đều là linh thú trấn tộc, rất không có khả năng giết ăn, mà đại yêu thất giai hoang dã cũng không dễ dàng gặp được như vậy. Không gặp, Vương thị thăm dò mấy ngàn dặm bên ngoài vực ngoại, mới gặp được một con đại yêu thất giai sao?

Mà đôi "Kim Sí" trên lưng Kim Hổ Vương kia lại là bộ phận đáng giá nhất trên yêu thể của nó.

Đôi cánh vàng này vốn là lực lượng huyết mạch Kim Hổ Vương hiển hiện, phía trên còn lưu lại một phần nhỏ lực lượng thần thông của Kim Hổ Vương, là tài liệu tốt có thể dùng để luyện chế Phi Vũ Linh Bảo, cùng với Tử Phủ Bảo Khí, riêng giá cả tài liệu đã vượt qua trăm vạn.

Mà ngay trong lúc bận rộn này, đội ngũ Lạc Tĩnh và Lạc Thu mang ra ngoài cũng trở về.

Hai người Lạc Tĩnh và Lạc Thu đi ở phía trước nhất, trên mặt tràn đầy tươi cười, một bộ cảm giác sảng khoái vui vẻ sau đại chiến.

Đông đảo gia tướng kéo theo mấy thi thể hung thú hình thể khổng lồ đi ở phía sau, thi thể nặng nề kéo ở trên mặt đất ướt

át, nghiền ra dấu vết thật sâu.

Thủ hạ của Kim Hổ Vương tổng cộng có năm người, một con lục giai cự giác bạch ngọc tê, một con xích tuyến hắc mãng ngũ giai, một con kim cương thạch viên ngũ giai, một con ngũ giai Sí hỏa loan tước, cùng với một con ám nguyệt âm ảnh báo, hôm nay đều biến thành thi thể.

Năm bộ thi thể hung thú đặt cùng một chỗ, thân thể yêu thú khổng lồ kia thoạt nhìn cũng làm cho người ta rung động.

Có điều, Vương Thủ Triết lại không để ý đến những điều này. Đầu tiên hắn quan sát hai tỷ muội Lạc Tĩnh và Lạc Thu một chút, thấy trên người hai nàng chỉ có một chút trầy da, không có thương thế nghiêm trọng, lúc này mới khen các nàng vài câu, đợt này vẫn rất nghe lời.

Đều là người nhà, Vương Thủ Triết cũng không muốn người nhà quá lỗ mãng, động một chút là liều mạng.

Trị liệu cho hai người xong, hắn liền phân phó gia tướng tiếp tục tách rời thi thể.

Thịt hung thú ngũ giai, lục giai tuy rằng không trân quý và khó được như thịt hung thú thất giai, nhưng cũng là có giá trị không nhỏ, mà rất nhiều tài liệu trên người chúng nó, cũng đồng dạng là đồ tốt, thí dụ như sừng Cự Giác Bạch Ngọc Tê, da của Xích Tuyến Hắc Mãng, lông vũ Sí Hỏa Loan Tước, da của Ám Nguyệt Âm Ảnh Báo, đều là tài liệu luyện khí tốt.

Với tính cách tính toán tỉ mỉ của Vương Thủ Triết, tất nhiên không thể bỏ qua.

Khai phát ngoại vực lâu như vậy, các gia tướng làm những công việc này đều đã rất thành thạo, tách rời thi thể ra động tác rất lưu loát. Trên mặt bọn họ đều tràn đầy tươi cười vui vẻ.

Nhưng chuyến này thu hoạch lớn như vậy, gia chủ nhất định sẽ thưởng thêm một khoản điểm cống hiến. Sau khi trở về, những thứ tốt mà trước đó bọn họ vẫn do dự không hạ thủ, nói không chừng có thể mua được.

Xử lý xong thi thể hung thú, Vương Thủ Triết lại đặc biệt dẫn người đi tới sào huyệt của Kim Hổ Vương một chuyến, quả nhiên, trong sào huyệt của Kim Hổ Vương không chỉ phát hiện

một lượng lớn vật phẩm có giá trị, còn phát hiện ở chỗ sâu trong hang động có một linh mạch thượng phẩm khá lớn.

Đại yêu thất giai tu luyện tiến giai cần rất nhiều linh khí, bình thường đều sẽ chiếm cứ linh mạch tốt nhất trong khu vực phụ cận, Kim Hổ Vương tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cho nên, ngay từ đầu Vương Thủ Triết đã dự liệu được, xung quanh sào huyệt của Kim Hổ Vương này chắc chắn có linh mạch thượng phẩm.

Đáng tiếc, linh mạch thượng phẩm này chính là linh mạch Canh Kim, có rất ít thực vật có thể tồn tại trong hoàn cảnh đặc biệt nồng đậm canh kim linh khí này. Nhưng mà đây lại là nơi tốt để Vương Thủ Triết đào tạo linh thực dị chủng dùng trong chiến đấu.

Ngoài ra, căn cứ theo kinh nghiệm của Vương Thủ Triết, phụ cận Canh Kim linh mạch tất có khoáng sản kim loại.

Khoáng đồng nhỏ trước đó, cũng là hắn căn cứ vào hướng đi của linh mạch để tra xét.

Hắn lập tức phái gia tướng mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm kiếm quặng kim loại có khả năng, đồng thời an bài nhân thủ trở về gia tộc đưa tin, để cho trong tộc tổ chức một đội thăm dò, mang theo thiết bị chuyên nghiệp mà Công Dã thị mua lúc trước tới đây để thăm dò tỉ mỉ tình huống địa mạch chung quanh, để tránh bỏ lỡ khoáng sản có khả năng.

Kết quả vừa tra xét, khoáng sản kim loại không có lập tức tìm được, ngược lại trong hồ nước dưới chân núi cùng khu vực xung quanh, phát hiện mấy đầu linh mạch cỡ nhỏ giăng khắp nơi. Những linh mạch này cũng không tính là thượng phẩm, nhưng thắng ở số lượng nhiều, nếu như lợi dụng cho tốt, có thể khai phát ra không ít linh điền, còn có thể dùng cho sản lượng nước nuôi dưỡng, coi như là thu hoạch không nhỏ.

Đương nhiên, đây đều là sắp xếp tiếp theo.

Trước mắt mà nói, chuyện quan trọng nhất đối với Vương Thủ Triết, vẫn là tìm được điểm tập huấn của Thần Vũ hoàng triều.

Vì vậy, sau khi dò xét một phen, xác nhận tình hình chi tiết xung quanh và đánh dấu trên bản đồ, đoàn người Vương Thủ Triết tiếp tục tiến sâu vào vực ngoại.

Đội ngũ gia tướng cứ như vậy điều về, để cho bọn họ vận chuyển phần lớn chiến lợi phẩm trở về gia tộc.

Đám người Vương thị tiếp tục khai thác về phía trước.

Vượt qua triền núi, lọt vào tầm mắt là một dãy núi liên miên chập chùng.

Vương Thủ Triết đối chiếu bản đồ, tin chắc nếu vị trí mà Khí Linh trưng binh điểm binh đưa ra không sai, kết hợp với bản đồ đo vẽ hiện đại, hẳn là ở gần đây.

Dãy núi này chiếm diện tích tương đối lớn, chỗ gần tiếp giáp với ngọn núi dưới chân, phía xa chui vào trong biển mây cuồn cuộn, trong núi loáng thoáng có thể nhìn thấy Linh cầm bay múa, chợt nhìn không thấy dị trạng gì.

Nhưng mà, trong dãy núi này, lại có vài khu vực nhìn có chút mơ hồ, tựa hồ hơi có cảm giác hơi mờ, xuyên thấu qua quang ảnh mơ hồ, phảng phất còn có thể nhìn thấy một góc kiến trúc to lớn.

“Trận pháp?”

Gần như là bản năng, Vương Thủ Triết lập tức phản ứng lại.

Cái này cũng giống như quân doanh hiện đại, vì phòng ngừa bị vệ tinh của địch quân dò xét được, đều sẽ đối với doanh địa làm ngụy trang nhất định. Có chút xe đạn đạo đối với không trung, thậm chí là bắn một phát liền đổi một chỗ, đề phòng chính là địch nhân tìm được điểm bắn ra, một chiêu rút củi dưới đáy nồi.

Điểm tập huấn này của Thần Vũ hoàng triều, đại khái chính là dùng trận pháp làm ngụy trang tương tự.

Chỉ là trong năm tháng dài đằng đẵng, trận pháp này trường kỳ không có ai bảo vệ, thế cho nên xuất hiện thiếu hụt trận pháp, lúc này mới lộ ra sơ hở ở trước mặt bọn họ.

Quả nhiên là vậy.

Lại đi về phía trước không bao xa, 【 Thần Võ quân binh phù 】 trên người đám người Vương Thủ Triết liền sáng lên hào quang yếu ớt.

Mấy đạo lưu quang bay lên, nhanh chóng chui vào trong "bùa núi" phía trước.

Sau một khắc, quang ảnh phía trước lắc lư, dưới đáy "Quần sơn" có một mảnh trận pháp nhỏ ngụy trang chậm rãi tán đi, lộ ra một cánh cửa kim loại màu xám bạc khí thế to lớn.

Trên cửa dùng đồ liệu không biết tên vẽ đường vân màu xanh lá huyền ảo, trong đó có năng lượng chảy xuôi, tản mát ra một khí tràng vô hình nào đó, tựa hồ có được lực lượng đặc thù nào đó.

Giữa đại môn, phù điêu kim loại nhô ra chính là hình dạng một đầu rồng, sừng hươu râu dài, uy phong lẫm liệt.

Cảm giác được đám người Vương Thủ Triết tiếp cận, trên phù điêu kim loại, con ngươi màu vàng không biết tên được khảm thành từ tinh thạch lóe lên rồi lại lóe lên, cuối cùng vẫn chậm rãi sáng lên.

"Thần Vũ quân không hổ là lực lượng hạch tâm của Thần Vũ hoàng triều, dưới trướng hắn là một tòa huấn luyện doanh bình thường, mười vạn năm không người bảo vệ lại có thể duy trì vận chuyển cơ bản, chẳng qua là hơi hao tổn. Trận pháp sư bày trận này lúc trước, thực lực tuyệt đối mạnh đến đáng sợ."

Trong "năm tháng" lơ lửng bên cạnh Vương An Nghiệp, Cơ Vô Trần hiện ra thân hình, nhìn cảnh tượng này, nhịn không được cảm khái vạn phần.

Người có trình độ trận pháp cao nhất ở đây chính là hắn, đối với trình độ trận pháp mà quân doanh này thể hiện ra, cảm thụ của hắn tự nhiên cũng khắc sâu hơn những người khác.

Nhớ lúc trước, hắn vì lưu lại truyền thừa, dốc hết toàn lực bày ra trận pháp, hơn nữa thường xuyên dùng thân thần hồn bảo vệ, cũng chỉ là kiên trì mấy ngàn năm, cũng đã bắt đầu tổn hại rồi.

Mà nơi này, lại kiên trì ròng rã mười vạn năm…

So sánh ra, trình độ có cách biệt một trời.

Vương Thủ Triết sở dĩ không tiếc phế bỏ chút trọng tôn tử Vương An Nghiệp học nghề, cũng kiên trì muốn dẫn theo hắn, chủ yếu vẫn là coi trọng năng lực trận pháp của Linh Cơ Vô

Trần. Dù sao một trận pháp đại sư Thần Thông cảnh hậu kỳ, loại năng lực trận pháp này phóng mắt nhìn toàn bộ Đại Càn cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Cơ tiền bối.” Vương Thủ Triết xưa nay khách khí với Cơ Vô Trần: “Không biết trận pháp này có thể phá vỡ không?”

“Cái này…” Cơ Vô Trần hơi lúng túng nói: ” Chênh lệch giữa ta và người kiến tạo trận pháp này, tựa như là Lư Tiếu Tiếu chênh lệch với ta, giống như khác nhau giữa trời và đất.”

“…” Vương Thủ Triết cạn lời, biểu muội Lư Tiếu Tiếu của ta trêu chọc ngươi? Bây giờ người ta dù gì cũng là trận pháp sư xếp thứ nhất của Trường Ninh vệ, nhìn chung sáu vệ phía Nam cũng là người nổi bật trong trận pháp sư.

“Bất quá, dù sao trận pháp này đã mười vạn năm rồi không giữ gìn.” Cơ Vô Trần cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, trầm ngâm nói: “Nếu cho ta đủ thời gian để từ từ phá giải, vẫn có hi vọng phá vỡ. Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể để Nghiệp nhi thử một chút.”

“Cái này cũng đúng, có nghề vẫn khiến người ta rất an tâm.” Vương Thủ Triết tỏ vẻ đồng ý.

Vương An Nghiệp trừng lớn đôi mắt vô tội, thái gia gia và sư tôn, hai người các ngươi có muốn ngây thơ tùy tính như vậy không? Trình độ của ta ở trên trận pháp còn chưa nhập môn, các ngươi lại bảo ta phá giải đại trận mười vạn năm trước?

Tuổi của hắn còn nhỏ mà đã phải gánh trách nhiệm nặng nề như vậy sao.

Ngay khi mọi người đang thảo luận cách phá giải trận pháp.

Bỗng dưng, trong phù điêu kim loại có hình đầu rồng truyền ra một giọng nói lạnh như băng của nữ tử: “Cảnh cáo, cảnh cáo bọn người xâm nhập không rõ danh tiếng, xin ngừng ý nghĩ ác ý phá trận của các ngươi. Nếu không, thủ vệ Thần Vũ quân chúng ta có quyền bắt hoặc đuổi các ngươi đi.”

“Cũng giống như trong dự đoán, quả nhiên là có Khí Linh, hơn nữa còn chưa chết.” Vương Thủ Triết hơi thở phào nhẹ nhõm, thật ra dựa theo logic bình thường, Thần Vũ hoàng triều ngay cả điểm trưng binh đều có khí linh, mà một căn cứ Huyết

Sào cũng có khí linh, đường đường điểm tập huấn của quân đội Thần Vũ hoàng triều, há có thể không có khí linh chủ trì?

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết hơi lo lắng chính là trong mười vạn năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra, lỡ như Khí Linh treo rồi cũng không phải là không có khả năng.

“Ngươi mới chết đó.” Trong giọng nói lạnh như băng của nữ tử kia, ẩn chứa một tia tức giận, “Mặc dù ta chỉ là khí linh, nhưng cũng có tôn nghiêm, vũ nhục khí linh trong quân doanh, cũng sẽ bị xử phạt. Nơi này là doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ quân số 5, người không liên quan còn không mau mau thối lui.”

Cấp bậc của khí linh này quả nhiên cao hơn một chút, mạnh hơn điểm trưng binh nhiều.

“Khí linh, chúng ta không phải người không phận sự.” Vương Thủ Triết móc tinh binh lệnh bài ra nói: “Chúng ta tới tham gia tập huấn của Thần Vũ quân.”

“Lệnh bài tinh binh?” Khí Linh nói thầm một câu, sau đó bắn ra một đạo hào quang bao phủ lệnh bài, “Nha, linh hồn dao động trùng khớp lệnh bài, trải qua kiểm tra đo lường lệnh bài này là tinh binh tinh nhuệ Chinh Binh phù 【Khí Linh ban tặng【Khí Linh trao tặng hợp pháp】 【Vương Thủ Triết】, 【Nam giới tính】, 【26 tuổi】, tu vi 【Luyện Khí cảnh đỉnh phong】, điểm cống hiến 【0】.”

“Chờ một chút, tu vi của ngươi sao lại đến Thiên Nhân cảnh?” Khí Linh nghi ngờ nói.

“Trên đường chậm trễ mấy ngày… Đến hơi trễ.” Vương Thủ Triết nói.

“Đã trì hoãn bao lâu?” Giọng Khí Linh nghe có chút hồ nghi: “Hy vọng ngươi có thể nói thật trả lời, nếu không bản khí linh có quyền từ chối ngươi tiến vào quân doanh tập huấn tân binh.”

“Chậm trễ sáu mươi bốn năm…” Vương Thủ Triết thành thật trả lời.

“…” Khí linh im lặng một hồi lâu sau mới nói, “Dựa theo quy định của quân doanh tập huấn, nếu không có tình huống đặc

biệt, đến trễ ba năm sẽ tự động bỏ quyền, vả lại sẽ bị truy cầu trách nhiệm pháp luật của đào binh.”

“Đương nhiên là có tình huống đặc biệt rồi.” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Chuyến đi này của ta tuy chỉ có hơn vạn dặm, nhưng trên đường có vô số hung thú, trong đó không thiếu Đại Yêu ngũ giai lục giai, còn có Đại Yêu thất giai chặn đường. Đoạn đường này chúng ta đánh tới, sáu mươi bốn năm coi như là ngắn.”

“Hung thú? Ngươi nói là sinh hoá thú sao?” Khí Linh nghi ngờ nói: “Khoảng cách từ điểm trưng binh số 37 tới không xa, hơn nữa dọc đường đều có đội tuần tra duy trì trị an. Chẳng lẽ lại xảy ra bạo động? Ngươi có chứng cứ không?”

“Này, đây là Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, hình ảnh ta vừa mới ghi lại trận chiến với Đại yêu thất giai cách đây không lâu.” Vương Thủ Triết lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, phát cho Khí Linh xem, “Chỗ đó cách nơi này chỉ có ba ngàn dặm, ngươi cảm thấy lúc ta ở Luyện Khí cảnh, có thể có cơ hội thông qua không? Ta không tu luyện mới có thể đánh tới đây?”

Thật ra đến trễ mà không được thừa nhận thân phận tinh binh cũng là chuyện Vương Thủ Triết luôn lo lắng. Bởi vậy, vì tìm lý do cũng là nghĩ đến lý do và chứng cứ.

Thông thường mà nói, khí linh đều tương đối trình tự hóa, nếu như sẽ bởi vì đến trễ mà bị phạt, tất nhiên cũng sẽ tồn tại trường hợp đặc biệt.

“Tại sao lại có chuyện sinh hóa thú chặn đường? Chuẩn bị tinh binh Vương Thủ Triết, ngươi có thể khiếu nại liên quan và nhận được bồi thường.” Khí Linh đề nghị, đồng thời cũng tiếp nhận lý do này: “Dựa theo điều lệ quản lý thời gian dự bị tân binh đưa tin, nếu xuất hiện nhân tố không thể chống lại muộn, có thể trì hoãn thời gian đưa tin, bởi vậy lý do ngươi đưa ra là được thành lập.”

“Tinh binh dự bị Vương Thủ Triết, hoan nghênh ngươi gia nhập 【Doanh tập huấn tân binh số năm của Thần Vũ quân】. Những người thân đưa nhập ngũ còn lại có thể nghỉ ngơi ở sở chiêu đãi người nhà không quá mười ngày, đến lúc đó phải tự mình rời đi.”

Khí Linh điểm trưng binh số ba mươi bảy của Thần Vũ quân, mở miệng ra một tiếng đại nhân với tinh binh, nhưng đến nơi này lại không có loại thái độ ưu đãi này.

"Đợi đã, chúng ta không chỉ có một người tới báo danh." Vương Thủ Triết kéo vợ Liễu Nhược Lam, cùng với ra hiệu với Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu.

"Tinh binh dự bị Liễu Nhược Lam, hoan nghênh ngươi gia nhập…" "Tinh binh dự bị Vương Lạc Tĩnh…" "Tinh binh dự bị Vương Lạc Thu…"

Liên tiếp bốn tinh binh dự bị, ngược lại không làm cho khí linh kích động cái gì. Dù sao thứ nhất nàng chỉ là khí linh, thứ hai, phỏng chừng cũng đã từng gặp nhiều. Vương Thủ Triết tin tưởng, mặc dù tinh binh có chút địa vị ở Thần Vũ hoàng triều, nhưng sẽ không quá hiếm có.

Nếu không, cũng sẽ không đứng trên một chữ binh!

Tuy nhiên, Vương thị lấy được tư cách chuẩn bị tinh binh cũng không chỉ có mấy người này, còn có Vương Ly Dao và Vương Tông An. Vốn dĩ huyết mạch của Vương Tông An lúc trước là Thượng Phẩm Bính đẳng, cách cửa thứ tư còn kém một chút, nhưng kết quả số mệnh của hắn bùng nổ, bị Trường Sinh thụ tăng lên một đợt huyết mạch, đạt tới huyết mạch cực phẩm Đinh đẳng.

Sau khi có huyết mạch cấp bậc cực phẩm Đinh, Vương Tông An cũng không sốt ruột đột phá Linh Đài cảnh, mà lại lần nữa thử khiêu chiến cửa thứ tư, lấy Luyện Khí cảnh đỉnh phong cộng thêm huyết mạch Ất Mộc tam trọng, hắn dễ dàng phá quan.

Chỉ tiếc Vương Tông An ở cửa thứ ba thứ tư cũng không lấy được phần thưởng và bảo vật.

Tuy nhiên, Khí Linh trưng binh số 37 hứa, sau khi tới doanh tập huấn tân binh sẽ ban thưởng.

Thiên kiêu của Vương thị cũng không ít, nhưng rất nhiều người đã không có cơ hội tham gia lần nữa. Nhưng trên thực tế cho dù tham gia cũng rất khó, bình thường mà nói, thiên kiêu có thể vượt qua cửa thứ ba tương đối dễ dàng.

Thế nhưng có thể vượt qua cửa thứ tư, hoặc là trong thiên kiêu sức chiến đấu tương đối mạnh, hoặc dứt khoát chính là đại thiên kiêu.

Dựa vào suy đoán của Vương Thủ Triết, thiên kiêu thời kỳ Thần Vũ hoàng triều trừ phi quá mức lôi thôi, nếu không bình thường đều có thể vượt qua cửa thứ tư. Dù sao khi đó quá phát triển, kinh nghiệm chiến đấu và kỹ xảo, thậm chí là chiến kỹ Huyền Vũ đều mạnh hơn hiện tại.

Cửa thứ tư điểm trưng binh, chính là tham khảo sức chiến đấu của thiên kiêu bình thường của Thần Vũ hoàng triều.

Cho nên, Vương Thủ Triết nói với Khí Linh: "Khí Linh tiểu thư, nơi này của chúng ta còn có một vị tộc nhân có được tư cách chiến binh. Nhưng hắn là Thương Hải Di Châu, cấp độ huyết mạch đạt tới thiên kiêu, lúc ấy khảo thí Huyền Vũ chiến kỹ tu luyện không đúng chỗ, không biết trong quân doanh của chúng ta có thể suy tính thêm hay không?"

"Thiên kiêu là cái gì?" Khí Linh không rõ. Hiển nhiên ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, không có thiên kiêu hay thiên kiêu.

"Chính là người có tư chất huyết mạch đạt tới thượng phẩm, vả lại đã thức tỉnh hai tầng huyết mạch ở Luyện Khí cảnh." Vương Thủ Triết nói.

"Hóa ra là huyết mạch thượng phẩm. Ừm, bình thường người có huyết mạch thượng phẩm đều có thể đạt tới cấp độ tinh binh, nếu không vượt qua kiểm tra, khẳng định có chỗ thiếu hụt." Khí Linh nghiêm túc nói: "Dựa theo quy định, chúng ta không cách nào bổ sung người trúng tuyển."

"Tình huống là như vậy." Vương Thủ Triết biết khí linh này rất dễ nói chuyện, bèn giải thích thêm: "Chủ yếu là chúng ta xuất thân từ gia đình nghèo khổ, mặc dù có chút tư chất thiên phú, nhưng cũng không được huấn luyện tốt, dẫn đến sức chiến đấu kém hơn những người khác một chút. Ài… đều do nhà chúng ta quá nghèo… quá trễ."

Vương Tông Xương ở bên cạnh đổ mồ hôi lạnh, Tứ thúc vì muốn tìm cho hắn một cơ hội, ngay cả Khí Linh cũng bắt đầu lừa gạt.

Trong nhà nghèo… Nếu để gia tộc khác nghe được, đảm bảo sẽ tức đến hộc máu ba lần.

Nhưng, vì phối hợp với Tứ thúc, Vương Tông Xương giả vờ ra một bộ dáng tội nghiệp: "Đúng vậy đó, Khí Linh tiểu tỷ tỷ, nhà chúng ta quá nghèo."

"Nghèo không phải lý do, toàn cảnh Thần Vũ hoàng triều chúng ta thực thi giáo dục bắt buộc từ dân thường, hao tổn tài nguyên đều là dựa vào quan phủ địa phương trợ cấp. Khẳng định là ngươi không cố gắng, rõ ràng có huyết mạch thượng phẩm, lại không thông qua được kiểm tra tinh binh tư cách." Giọng nói của tiểu tỷ tỷ khí linh, nghe có chút dáng vẻ giận hắn không tranh, "Người giống như ngươi, không cố gắng, ta sẽ không mở đặc điểm đặc biệt cho ngươi."

Ví dụ đặc biệt?

Vương Thủ Triết vừa nghe, hình như có trò hay, chỉ cần tiểu tỷ tỷ của Khí Linh có tiền lệ đặc biệt là được, lập tức nói: "Khí Linh, tình hình là như vậy, ngài thấy trong nhà chúng ta có mấy đứa bé có thiên phú không tệ, mỗi ngày tu luyện đều tiêu hao rất lớn, dựa vào tài nguyên được quan phủ địa phương trợ cấp không đủ. Bởi vậy Tông Xương hắn vì mấy đứa chúng ta có tư chất tốt hơn, tuổi còn trẻ đã ra ngoài làm công kiếm tiền trợ cấp tu luyện cho chúng ta. Đây không phải là trì hoãn việc tu luyện của mình sao? Ngài nhìn hắn xem, mặt đều rám đen thành dạng gì rồi? Ài, hắn vốn cũng là một đứa bé anh tuấn."

Tứ thúc… Trong lòng Vương Tông Xương có chút u ám, Hắc ta cũng là bởi vì vẫn luôn thám hiểm dã ngoại, cống hiến cho gia tộc được không? Còn nữa, Hắc cũng là một loại màu da khỏe mạnh.

"Đúng là hơi đen, còn rất thô ráp, xem ra thật sự đã trải qua một chút ma luyện." Khí Linh tiểu tỷ tỷ bắt đầu buông lỏng, "Kiểm tra cũng không phải không được, dù sao cũng từng có tiền lệ… Nhưng mà, dựa theo quy định thì phải tăng độ khó của khảo hạch lên."

"Không sao không sao, chỉ cần tiểu tỷ tỷ có thể cho ta cơ hội tham gia thi cử là được." Vương Tông Xương mừng rỡ không thôi. Năm đó hắn không đánh nổi cửa thứ tư, quả thật là bởi vì còn quá trẻ, hơn nữa cũng không có công pháp quá tốt.

Những năm này, hắn một mực ở dã ngoại ma luyện, du tẩu ở ” giữa sinh tử”, huyền công chiến kỹ cũng không tầm thường, gia tộc càng nghĩ biện pháp lấy cho hắn một quyển phong hệ thượng phẩm công pháp.

Cho dù độ khó càng lớn, hắn có nắm chắc rất lớn thông qua. Cho dù không thông qua, ít nhất cũng cố gắng, sẽ không lưu lại tiếc nuối.

“Được, xem ngươi có thể nỗ lực vì các huynh đệ tỷ muội, cho ngươi một cơ hội khảo hạch tinh binh, hi vọng ngươi có thể nắm chắc.” Khí Linh khích lệ.

“Khí Linh tỷ tỷ, nhà chúng ta còn có một viên Thương Hải di châu.” Vương Thủ Triết kéo Lung Yên lão tổ da mặt hơi mỏng lại.

“…” Khí linh kinh ngạc, tựa hồ chờ đợi một lát, âm u nói: “Quân tinh binh dự bị Vương Thủ Triết, dám hỏi một chút, nhà các ngươi còn có mấy viên Thương Hải di châu?”

“Nhưng thật ra còn có một số di châu Thương Hải không tới, vậy tạm thời không đề cập tới. Ài, đây là lão tổ tông nhà chúng ta, năm đó…” Vương Thủ Triết tăng thêm thân thế của Lung Yên lão tổ, quả nhiên là người nghe rơi lệ, người nghe thương tâm.

“Sau đó tăng lên tới Đạo Thể Thiên Nhân cảnh? Vậy bổ sung làm gì?” Khi Vương Thủ Triết nói đến điểm mấu chốt đó, Khí Linh tức giận ngắt lời: “Nếu là thật, tuổi tác còn chưa quá hai trăm tuổi. Không cần thi tinh binh bổ sung, trực tiếp tăng thí 【chuẩn giáo úy 】 khảo hạch đi.”

“…” Vương Thủ Triết cạn lời, thì ra đại thiên kiêu còn có đãi ngộ như vậy, ngay cả kiểm tra bổ sung cũng không cần trực tiếp qua.

Chuẩn Giáo Úy? Nghe có vẻ như đẳng cấp cao hơn tinh binh.

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ, thế nào là Chuẩn Giáo úy?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Giáo úy là quan quân cao cấp của Thần Vũ quân, phần lớn do Thần Thông cảnh đảm nhiệm. Chuẩn hiệu úy là chỉ, người trẻ

tuổi có tư chất huyết mạch có thể đạt tới cấp Giáo úy.” Khí linh giải thích.

Thần Thông cảnh mới có thể đảm nhiệm hiệu úy… Thần Vũ hoàng triều thời kỳ toàn thịnh, quả nhiên mạnh đến không thể tưởng tượng.

Vương Thủ Triết vừa định biểu lộ thân phận một chút, bản thân cũng là trời cấp chuẩn hiệu úy, không, lúc nhân tài, Khí Linh cắt ngang đốc thúc nói: “Được rồi, chuyện khác tạm thời không đề cập tới, đi vào trước rồi nói sau. Trận pháp khởi động rất tốn năng lượng, các vị tân binh xin chú ý, gia quyến phải ở trong phạm vi gia tộc viện. Về phần chiến sủng sinh hóa của các ngươi, cần phải tự mình chăm sóc cho tốt, chú ý không để chúng tùy chỗ đại tiểu tiện, phá hư hoàn cảnh.”

Chiến sủng sinh hóa thú?

Tùy địa đái tiện?

Hỏa Hồ lão tổ: “…”

Nguyệt Thố: “…”

Vương Ly Lung gào thét: “Ngao ô ô, ngươi mới là sinh hóa thú, ngươi mới có thể tùy chỗ đại tiểu tiện.”

…

Chương 42: Khí vận chi tử! 100 loại cách dùng!

…

Thần sắc của Hỏa Hồ Vũ Văn, Xích Ký và Vương Ly Lung đều không tốt, chuẩn bị hiện ra nguyên hình để dỡ bỏ doanh tân binh của Thần Vũ quân này. Bất kể là Hỏa Hồ lão tổ hay là Tiểu Thanh Long, đều không phải là người có tính tình tốt.

Hai cỗ khí tức mạnh mẽ tràn ngập trên người các nàng.

Về phần con Nguyệt Thố kia, vẫn cứ mở to mắt như cũ. Dù sao chỉ cần không ăn nàng, như thế nào cũng được.

"Bình tĩnh, bình tĩnh." Lúc này, cũng chỉ có Vương Thủ Triết đứng ra hoà giải: "Xích Ngọc, Lung Nhi, chúng ta chớ so đo với Khí Linh. Lấy đại cục làm trọng, lấy đại cục làm trọng. Chờ xong việc, ta sẽ bồi thường cho các ngươi."

Giờ này khắc này, cũng chỉ có Vương Thủ Triết mới có thể đè ép được các nàng.

Bồi thường?

Con mắt Xích Thố sáng lên, chợt mắt hồ híp thành một khe hở, âm thanh ỏn ẻn nói: "Thủ Triết ca ca, người ta đều nghe theo ngươi. Chỉ cần ngươi mở miệng, muốn Luân gia làm gì cũng được."

Trong lúc nói chuyện, trong lòng Hỏa Hồ liền ảo tưởng hình ảnh Thủ Triết ca ca bồi thường nàng như thế nào, càng nghĩ đến chỗ sâu, lại càng cảm thấy vui vẻ, không kìm lòng được mà cười hì hì.

Vương Thủ Triết nhìn mà tê cả da đầu, phía sau lưng lạnh buốt, nếu thật sự đợi sau khi nàng đến Cửu giai hóa hình, chẳng lẽ cả ngày phải tu la trường?

Cũng may Vương Ly Lung vẫn bình thường hơn.

Nàng chỉ là chu miệng của Tiểu Long, ủy khuất nói: "Phụ thân, con chỉ cần miễn trừ một chút bài tập là được."

Lần này nàng ra ngoài đánh quái, nhàn hạ và nghỉ ngơi chỉnh đốn còn phải làm bài tập. Là một ấu long chưa trưởng thành, gánh nặng trên vai nàng không khỏi quá nặng.

“Không được!”

Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, Liễu Nhược Lam đã liếc ngang một cái, trực tiếp bảo Vương Thủ Triết nuốt chữ “tốt” vào miệng.

Nàng túm lấy Vương Ly Lung rồi nói liên miên: “Lung nhi, bồi thường thì bồi thường, nhưng cũng không thể nói chuyện với bài tập. Lần này ta vốn không muốn con đi theo ra ngoài, chỉ sợ trì hoãn việc học của con. Nếu không phải cha con nhất định phải liệu địch thuận lợi… Ài, nam nhân này thật sự là càng già càng nhát gan…”

Một hồi lải nhải nói đến đầu Vương Ly Lung đều cụp xuống, toàn bộ con rồng đều trở nên uể oải, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không tránh được, cùng nhau bị dơ bẩn đi vào.

Hai ánh mắt nhỏ của cha con trao đổi một chút, đều là thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Cũng may cuối cùng cũng trà trộn xong, tính tình nhỏ mọn của hai “mãnh thú” bị áp chế xuống.

Trong lúc nói chuyện, cửa của doanh tân binh Thần Vũ quân từ từ mở ra. Một đám người đi vào, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây.

Vào cửa không xa, đám người Vương Thủ Triết đã nhìn thấy hai con khôi lỗi khổng lồ một trái một phải canh giữ ở hai bên cửa.

Hình thể khôi lỗi này chỉ thấp hơn đại môn một chút, phần lớn thân thể đều do kim chúc tạo thành, chỉ có một vài vị trí mấu chốt khảm nạm một loại tinh thể màu xám, bên ngoài thân còn khắc minh văn phức tạp cùng một ít đường vân không rõ huyền ảo, thoạt nhìn hết sức uy vũ.

“Khôi lỗi?”

Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời.

Đây chính là con rối thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, còn là loại vừa nhìn đã thấy rất uy vũ khí phách này, tuyệt đối là hàng cao

cấp. Nếu có thể lấy lại toàn bộ, nội tình của Vương thị tuyệt đối có thể tăng vọt một mảng lớn.

Hắn đang chuẩn bị đi qua nhìn kỹ, nào ngờ, trong đôi mắt hai con khôi lỗi kia bỗng nhiên sáng lên hào quang màu u lam.

Lập tức, một cỗ uy áp đáng sợ bỗng nhiên từ trên người hai con khôi lỗi bay lên, như vực sâu như biển, trầm trọng mà uy nghiêm.

Hai con khôi lỗi này lại là khôi lỗi thực lực Thần Thông cảnh!

Hơn nữa, đã qua mười vạn năm rồi mà vẫn có thể vận chuyển được!

Trong lòng Vương Thủ Triết rùng mình, bước chân sắp bước ra yên lặng thu về.

Tuy nhiên, hai con rối kia cũng không làm gì, chỉ cùng nhau cúi đầu, "Tầm nhìn" màu lam đậm đảo qua từng người Vương Thủ Triết rồi nhanh chóng thu về.

Rất nhanh, uy áp đáng sợ trên người Khôi Lỗi cũng tán đi, một lần nữa khôi phục trạng thái tựa như pho tượng không nhúc nhích, đại khái là tiếp tục hôn mê.

Vương Thủ Triết đoán tác dụng của hai con rối Thần Thông cảnh này đại khái chính là thủ vệ và uy hiếp, đề phòng có nhân sĩ khả nghi trà trộn vào doanh tân binh.

Bỏ đi bỏ đi, xem ra muốn chuyển hai con rối này về là không được. Kế hoạch thứ ba là không thể thực hiện được, tạm thời chỉ có thể thành thật một chút, trước tiên dựa theo quy củ của doanh tân binh.

Ngay cả Hỏa Hồ Xích Ly Lung và Vương Ly Lung vừa rồi chuẩn bị nổi đóa, lúc này đều thành thật rụt lại, may mắn may mắn được khuyên. Nếu không thật sự muốn dỡ binh doanh này, sợ là không chiếm được chỗ tốt.

Sau đó.

Dưới sự chỉ dẫn của Khí Linh, đoàn người Vương Thủ Triết đi dọc theo đại đạo trung ương, nhanh chóng tiến vào khu vực trung tâm của doanh tân binh.

Cho dù có trận pháp bảo hộ, thời gian mười vạn năm, chung quy vẫn tạo thành ảnh hưởng to lớn không thể nghịch chuyển đối với quân doanh này.

Trên con đường chính vốn nên rộng lớn sạch sẽ mọc đầy cỏ hoang, hai bên đường chính, tùy ý có thể thấy được "Hài cốt" sớm đã phong hóa mục nát nhìn không ra hình dáng ban đầu. Ngay cả những thứ cao lớn rộng lớn, được trận pháp bảo hộ ở bên trong, vừa nhìn liền biết quần thể kiến trúc rất trọng yếu, cũng lộ ra tang thương mà cũ kỹ, tràn đầy dấu vết tuế nguyệt.

May mà Khí Linh là nòng cốt của doanh tân binh này, dường như có thể khống chế tất cả dụng cụ và khí giới còn có thể vận hành trong doanh tân binh, hơn nữa dường như vẫn vận hành rất tốt.

"Nơi này là khu nghỉ ngơi của tân binh, khu dùng cơm, khu huấn luyện. Bên kia là khu người nhà thăm viếng, cùng với khu vui chơi người nhà và khu trông coi." Khí Linh vừa giới thiệu vừa oán giận nói: "Đám người bộ lạc sửa chữa con rối bị làm sao vậy? Đám người dọn dẹp khôi lỗi đều đã hỏng lâu như vậy, cũng không thấy ai đến sửa chữa. Ta đã xin mấy trăm lần rồi."

Khí linh chỉ quét sạch khôi lỗi, là những khôi lỗi nằm co quắp ven đường, có chút đã phong hóa, mà có cái còn ở trong trạng thái tích bụi.

Vương Thủ Triết liếc nhìn xung quanh, muốn xem thử có thứ gì đáng tiền có thể sử dụng hay không.

Hắn thân là tộc trưởng của Vương thị, gánh vác trọng trách che chở các đời tộc nhân trưởng thành, trong nhà cần tài nguyên rất nhiều.

Nhất là trong nhà còn có nhiều thiên kiêu như vậy, đại thiên kiêu gào khóc đòi ăn, có thể tưởng tượng được áp lực của Vương Thủ Triết như thế nào.

Mà Thần Vũ hoàng triều lại nổi tiếng tiên tiến và có tiền, loại phụ bản di tích chưa khai phá này, tùy tiện lấy một ít đồ ra ngoài cũng rất đáng giá. Cho dù là rác rưởi…

Ngay khi Vương Thủ Triết đang tính toán.

Vương An Nghiệp nghe khí linh nói, lập tức tinh thần tỉnh táo: "Khí Linh tỷ tỷ đáng yêu, nơi vui chơi của gia quyến trẻ em có gì vui?"

Mặc dù hắn còn nhỏ tuổi, cũng đã bắt đầu gánh vác trọng trách quật khởi của gia tộc, nhưng hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Nào có tiểu hài tử nào không thích chơi? Cho dù là nam tử trưởng thành cũng thích "chơi".

"Tiểu đệ đệ ngươi trông thật là đẹp mắt, miệng lưỡi ngọt ngào, trong sân chơi có rất nhiều thứ thú vị, quay đầu tỷ tỷ cùng ngươi giới thiệu từng cái một." Khí Linh hiển nhiên rất có hảo cảm đối với Vương An Nghiệp, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng thay đổi, "Có điều ngươi phải nói cho tỷ tỷ biết, ngươi có đọc sách và tu luyện thật tốt hay không? Thánh Hoàng bệ hạ từng nói, đọc sách và tu luyện là nghĩa vụ của mỗi một Nhân tộc hoàng triều."

Vừa nói đến đọc sách và tu luyện, Vương An Nghiệp liền không mệt mỏi: "Khí Linh tỷ tỷ, ta là huyết mạch thiên kiêu Ất đẳng… A, chính là thượng phẩm Ất đẳng. Trước mắt vừa mới thức tỉnh hai tầng huyết mạch cao đoạn, tu vi năm trước đã đạt tới Luyện Khí cảnh tầng bốn, hơn nữa ta còn tốn thời gian một nén nhang lĩnh ngộ kiếm ý —— biển cả vô lượng!"

Vương An Nghiệp mới mười một tuổi, tuổi như vậy đã có tu vi như vậy, đã là lợi hại nhất đẳng rồi.

Trong những người cùng tuổi trong gia tộc, cũng chính là Vương Củng tương lai có thể sánh vai với hắn. Bởi vậy, Vương An Nghiệp vẫn mang theo chút đắc ý.

"Huyết mạch còn có thể, ngộ tính cũng là nhất đẳng." Khí Linh vui vẻ nói: "Với tư chất huyết mạch của ngươi, nếu dùng một liều dịch cải thiện huyết mạch trung cấp thì có thể trực tiếp đột phá đến huyết mạch cực phẩm Bính đẳng, tương lai khi hiệu úy suất lĩnh quân đội, cố gắng lập công cũng có thể làm tướng quân. Nếu ngươi không muốn tòng quân, cũng có thể làm đại nhân vật trấn thủ một phương, thật sự là một đứa trẻ có tiền đồ."

“Dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung cấp?” Vương An Nghiệp ngây người nói: “Ta chỉ nghe nói dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp, nhưng ta chưa từng dùng qua.”

“Cái gì? Sao ngươi có thể chưa từng sử dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp?” Khí Linh nghe xong, lập tức có chút tức giận, “Đại nhân nhà các ngươi làm như thế nào? Tại sao ngay cả tư chất huyết mạch tố tố tốt nhất cũng không mua giúp ngươi? Cái này nếu như chờ ngươi không cẩn thận đột phá đến Linh Đài cảnh, chẳng phải là lãng phí tiềm chất của ngươi sao?”

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ, có thể mua được ở đâu chứ?” Vương An Nghiệp vẻ mặt vô tội, hắn cũng muốn mua, nghe nói thứ đó hiệu quả tốt hơn Tẩy Tủy đan rất nhiều, “Tỷ tỷ có bán ở chỗ này không?”

“Tỷ tỷ là khí linh của tân binh doanh, không phải khí linh của dược điếm.” Khí Linh chỉ điểm nói: “Nếu tỷ muốn mua, chỉ cần thân phận không có vấn đề, tùy tiện tìm một hiệu thuốc là có. Trung cấp thì không dễ mua, cần thông qua kiểm tra và khảo hạch mới có tư cách mua, hơn nữa giá cả cũng không rẻ.”

Vương Thủ Triết ở bên cạnh nghe mà đầu óc choáng váng.

Cái gì gọi là tùy tiện tìm một tiệm thuốc là có thể mua?

Dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp mà hắn vẫn luôn cho là bảo vật, vậy mà trên đường cái lại có bán!

Kỳ thật lúc trước hắn cũng hoài nghi, loại dịch cải thiện sơ này ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, có thể là đồ vật tương đối phổ cập, nếu không, cũng sẽ không đả thông cửa thứ hai ở điểm trưng binh.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, thứ này ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều lại có thể tùy tiện mua được giống như tiêu viêm dược!

Thần Vũ hoàng triều thời kỳ toàn thịnh quả nhiên là đáng sợ, Hàn Nguyệt Tiên Triều hôm nay sợ là còn kém rất xa.

“Nhưng mà Khí Linh tỷ tỷ, nhà chúng ta mua không nổi dịch cập kê nha.” Vương An Nghiệp đem mạch suy nghĩ giả nghèo

giả vụng của Thái gia gia tiến hành đến cùng, đáng thương hề hề nói: “Hết cách rồi, trong nhà quá nghèo.”

“…” Khí Linh suy nghĩ một chút, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Ngươi xem ngươi, mình nghèo còn chưa tính, còn liên lụy hài tử phát triển. Khó trách một đại gia đình đều phải đi con đường trưng binh của dân thường. Ta đã nói mà, gia tộc thật sự có truyền thừa, nhập ngũ đều là con đường đặc biệt đi bên trong, làm sao có thể thông qua điểm trưng binh để nhập ngũ chứ?”

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, kiềm chế dục vọng muốn nhả rãnh.

Đã mấy chục năm không ai dám ở trước mặt hắn nói một câu “Ngươi rất nghèo” này, hôm nay bị mắng đến khuôn mặt hắn cũng có chút nóng lên. Rõ ràng là Thần Vũ hoàng triều quá biến thái, nào có phải nồi của hắn?

Được rồi được rồi! Hắn thừa nhận, Vương thị đúng là nghèo hơn so với Thần Vũ hoàng triều. Điểm này, đúng là hắn không có gì để nói.

“Còn nữa, với tư chất huyết mạch của đứa nhỏ này, thật sự không mua nổi vẫn có thể xin quan phủ vay tiền.” Khí Linh không ngừng trêu chọc Vương Thủ Triết: “Thôi được rồi, nói với ngươi cũng nói không rõ ràng. Nào nào, chỗ tỷ tỷ có một dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp dư thừa, ta tặng ngươi.”

Khí Linh vừa dứt lời, một tia sáng hiện lên, một dòng “dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp” đã rơi vào tay Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp sửng sốt một chút, sau đó cảm kích hành lễ: “Đa tạ Khí Linh tỷ tỷ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.”

“Ngoan lắm, đứa nhỏ này thật lễ phép.” Khí Linh khen ngợi không thôi.

Như vậy cũng được?

Mọi người Vương thị, bao gồm cả Vương Thủ Triết đều có chút kinh ngạc. Vương An Nghiệp tùy tiện làm nũng với Khí Linh, khóc than than, liền có thêm một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp.

Đồ chơi này vốn không coi là nhiều trong "điểm trưng binh số ba mươi bảy" lúc trước, nhiều năm như vậy đã bị móc rỗng từ lâu rồi.

Cho dù tất cả mọi người đều suy đoán trong doanh tân binh Thần Vũ hẳn là còn có, nhưng chưa từng nghĩ vừa tới binh doanh đã lấy một chi.

Vương Thủ Triết nháy mắt với cháu trai Vương Tông Xương, Vương Tông Xương lập tức hiểu ý, nói với Khí Linh: "Khí Linh tiểu tỷ tỷ, ta thấy rửa sạch những con rối đã hư hỏng đến không còn hình dáng. Loại rác rưởi này, không bằng ta giúp người ném ra quân doanh bán chút tiền, đỡ phải chướng mắt người."

"Không được, cho dù là rác rưởi, cũng là tài sản của Thần Vũ quân, phải đi xin hủy bỏ quy trình chính quy, sau đó sẽ do cơ cấu đặc biệt của quân đội tiến hành thống nhất xử lý." Khí Linh nói lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt: "Một người trưởng thành như ngươi, lại đi quản ta bán rác rưởi? Mất mặt xấu hổ…"

Khuôn mặt bị mắng của Vương Tông Xương nóng bừng, cũng may bây giờ hắn ta đen mặt không nhìn ra, lúc này ngượng ngùng trốn sau lưng Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cũng thở phào nhẹ nhõm.

May là hắn không có tự mình mở miệng, nếu không cũng phải bị mắng. Hình như thái độ của khí linh này đối với người trưởng thành cũng không ra sao cả, đối với trẻ con ngược lại rất quan tâm.

Vừa nghĩ đến đây.

Ánh mắt của Vương Thủ Triết rơi xuống trên người An Nghiệp.

Trong lòng Vương An Nghiệp có chút cay đắng.

Thân là thiếu tộc trưởng nho nhỏ của Vương thị, trên bả vai nho nhỏ lại phải gánh vác hi vọng của toàn tộc, hắn thật sự là quá khó khăn.

Vì tương lai của gia tộc liên hôn với tiểu quận chúa, làm bảo mẫu của thiếu nữ bất lương, phá trận, bái sư, bây giờ còn phải kiêm chức ăn xin đồ vật…

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ xinh đẹp dịu dàng.” Vương An Nghiệp thuần thục nở nụ cười.

Hắn cười lên rất đẹp mắt, giống như ánh nắng ban mai, tràn đầy phấn chấn.

“Trong nhà Nghiệp nhi còn có thật nhiều hài tử, đều không có dịch cải thiện tư chất huyết mạch. Con rối quét dọn hỏng mất kia, có thể cho ta bán chút tiền nhỏ hay không?”

“Ai, thật sự là hài tử đáng thương, nhà của ngươi cũng quá nghèo. Theo lý thuyết là không thể. Bất quá Thánh Hoàng bệ hạ vĩ đại đã từng nói qua, mỗi một đứa nhỏ của hoàng triều, đều giống như hài tử của hắn, phải dốc lòng che chở.” Khí Linh chuyển niệm nói: “Tất nhiên là trái với quy định, không bằng như vậy, ta cho ngươi ra một điểm phù hợp với đề bài toán đơn giản của hài tử tuổi ngươi, ngươi phải làm đúng, ta sẽ đem nó làm phần thưởng cho ngươi.”

“Cảm ơn tiểu tỷ tỷ.”

Vương An Nghiệp cười vô cùng tự tin.

Thành tích học tập của hắn rất tốt, cũng không phải là những học tra như Vương Anh Khởi, Vương Anh Khởi, cùng với loại học tra siêu cấp như Vương Ly Lung có thể so sánh.

Nhưng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, Vương An Nghiệp rất tốt kế thừa truyền thống cẩn thận của trưởng bối trong nhà, rất nhanh đã thu hồi nụ cười, bày ra một vẻ mặt tội nghiệp: “Nhưng tỷ tỷ ngài phải hạ thủ lưu tình a, thuật tính toán của ta không tốt lắm.”

“Yên tâm yên tâm, tỷ tỷ tìm lý do đưa ngươi một chút rác đi bán lấy tiền.” Giọng nói của Khí Linh tràn ngập sự dịu dàng yêu thương: “Bên cạnh nhà ăn, tùy tiện làm vài đề toán đơn giản trong nhà ăn là được.”

“Cảm ơn tiểu tỷ tỷ.”

Vương An Nghiệp cười ý vị thâm trường.

Ổn rồi! Thất tiểu công tử ta quả nhiên đủ cơ trí, tính toán đề, đây chính là so với ta tốn một nén nhang công phu lĩnh ngộ kiếm ý còn mạnh hơn a.

Đám người Vương thị nhìn nhau.

Như vậy cũng được?

Nếu để An Nghiệp tập trung tiến công Khí Linh tiểu tỷ tỷ, làm nũng hàng ngày, có phải có thể đào rỗng phó bản doanh tân binh này không?

Dưới sự chỉ dẫn của Khí Linh, mọi người tiến vào phòng ăn tân binh.

Nhiều năm không dùng như vậy, hoàn cảnh phòng ăn hơi bẩn.

Mọi người cùng nhau động thủ, phun nước phun nước, gió thổi, không bao lâu đã quét dọn sạch sẽ phòng ăn tân binh.

Để biểu dương bọn họ cống hiến cho quân doanh, vui mừng ngoài ý muốn mỗi người đạt được một điểm giá trị cống hiến.

Cũng không biết điểm cống hiến này có thể đổi thứ gì? Bảo đan thất giai? Linh bảo thần thông? Linh chủng quý hiếm? Tử Phủ khôi lỗi?

Ha ha, nghĩ thôi đã thấy không thể nào.

Ngược lại Vương Thủ Triết lại nhìn trúng cái bàn của nhà ăn gì đó, tuy rằng đã rất cũ nát, nhưng có thể nhìn ra được chất lượng vô cùng tốt.

Cũng không biết những bàn ghế này rốt cuộc dùng linh mộc liệu gì, đã qua mười vạn năm, vẫn không hư thối, lấy về chỉnh sửa chỉnh tu, hóa giải một phen, ngược lại có thể đạt được không ít vật liệu gỗ quý hiếm.

Chẳng qua, hắn vừa mới đến quân doanh, còn phải từ từ làm quen, tạm thời dằn xuống ý tưởng kích động muốn dọn về cái gì đó, chuẩn bị đợi xem tình huống rồi tính sau.

Sau đó.

Một đám người bắt đầu vây xem cuộc thi Vương An Nghiệp.

Khí Linh tiểu tỷ tỷ quả nhiên vô cùng chiếu cố An Nghiệp, tổng cộng ra ba đề. Dùng lời của nàng mà nói, chỉ cần là hài tử thông minh bình thường, trải qua giáo dục nền tảng của quan học, rất dễ dàng có thể giải đáp.

Vương An Nghiệp tràn đầy tự tin bắt đầu giải đáp, sau đó… Hắn trợn tròn mắt, đây đây…đây là thứ quỷ gì?

Vương Thủ Triết cũng liếc mắt một cái, lập tức có chút trán đổ mồ hôi.

Những đề mục này không đơn giản a, độ khó hình như không khác mấy đề bài tiểu học của kiếp trước. Trừ phi là học thần trời sinh đã có trí thông minh, nếu không không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, muốn làm ra một đề cũng khó.

Mà Vương thị tộc học tuy rằng cũng có toán thuật, nhưng bọn nhỏ ở độ tuổi như An Nghiệp, học đều là toán thuật tương đối cơ sở, nhiều nhất liên quan đến một số đề vận dụng đơn giản và vận dụng tính toán pháp tắc đơn giản.

Thứ này khiến Vương Thủ Triết lên chắc cũng sẽ luống cuống.

Thần Vũ hoàng triều này cũng quá biến thái, loại đề mục khó khăn này, thế mà được xưng "chỉ cần chỉ số thông minh bình thường, hài tử đi qua quan học, là có thể dễ dàng giải đáp"? Tiểu hài tử thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, nội quyển lại nghiêm trọng như vậy sao?

Quả nhiên, sau hai nén nhang, ba đề của Vương An Nghiệp đều sai hết, đầu đều rũ xuống.

Nguyên lai cho rằng mình là học bá, kết quả khảo nghiệm liền biến thành học tra, chuyện này đối với lòng tự tin của hắn đả kích cũng không nhỏ.

Trọng tôn nhi ăn quả đắng như thế, ngay cả Vương Thủ Triết cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, khóe miệng không nhịn được nhếch lên một nụ cười.

Hiếm khi có cơ hội thấy đứa nhỏ này chịu thiệt, như vậy cũng tốt, rất có lợi cho sự trưởng thành của nó.

Quả nhiên, Khí Linh bắt đầu hùng hùng hổ hổ nói: "Ngươi còn cười, còn dám cười? Thân là một phụ thân, sao ngươi có thể không chịu trách nhiệm như vậy? Đứa nhỏ Nghiệp nhi này thiên phú thông minh, khảo thí nhỏ mà được như vậy, người làm gia trưởng như ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm."

"Ta là thái gia gia của hắn…" Vương Thủ Triết bị mắng đến mặt nóng bừng, bao nhiêu năm rồi không ai dám mắng hắn như thế. Hắn cẩn thận từng li từng tí phản bác một câu.

“Thái gia gia? Ngươi đây vẫn là yêu sớm cưới đi, ngươi mới chín mươi tuổi đúng không? Chính mình đều là hài tử chưa lớn, làm sao ngay cả chắt nhi cũng có? Tuổi của ngươi, dạy tốt nghiệp như thế nào?” Khí linh tức giận nói, “Được rồi được rồi, lười nói với ngươi. Lúc ngươi tập huấn trong quân doanh, ta sẽ đích thân dạy dạy học An Nghiệp.”

“Tiểu An Nghiệp, ta nói với ngươi, nhất định phải học cho tốt. Nếu ngươi học tốt, những con rối hư hỏng kia tùy ngươi lấy, dù sao cũng không đáng tiền.”

“Cảm ơn Khí Linh tiểu tỷ tỷ.”

Đám người Vương Thủ Triết hoàn toàn bó tay.

Còn có chuyện tốt như vậy? Vốn là ban thưởng một cái, hiện tại thì hay rồi, chỉ cần An Nghiệp “học tra” này học tập cho tốt, chẳng phải là muốn cái gì có cái đó?

Những con rối hư hao này đối với quân doanh mà nói là rác rưởi, nhưng đối với Vương thị mà nói lại là bảo vật, chắp vá, nói không chừng có thể làm ra mấy con rối nguyên vẹn.

Tuy nói chỉ là quét sạch khôi lỗi, nhưng dùng nước tiểu Thần Vũ hoàng triều biểu hiện ra tính điểu trước sau như một, hơn phân nửa cũng sẽ không quá yếu.

Chắc chắn thực lực của Tử Phủ cảnh không đạt được, nhưng thực lực Thiên Nhân cảnh thì có? Nếu thật sự không được thì còn có thể phá hủy nguyên lý nghiên cứu.

Kể từ đó, Vương thị lại có thể tăng thêm vài phần nội tình.

Vương Thủ Triết dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn Vương An Nghiệp.

Tiểu tử này có thể dựa vào khí vận quét sạch quân doanh này không? Ngay cả Khí Linh tỷ tỷ cũng gói về nhà?

May mà từ trước đến nay Vương Thủ Triết có lý trí, biết nhổ lông dê thì chậm rãi cạo, lỡ như nhổ nôn nóng, chọc cho tiểu tỷ tỷ Nhân Khí Linh phát bực thì phiền to rồi.

Tình huống bây giờ rất rõ ràng, trong quân doanh tân binh này ngoại trừ Khí Linh tiểu tỷ tỷ hảo tâm ngốc manh này, sớm đã không còn bất cứ người sống nào nữa.

Chỉ cần từ từ mưu đồ, nơi này sớm muộn gì cũng là của Vương thị.

Sau đó, mọi người dưới sự dẫn dắt của Khí Linh, nên báo danh báo lên, nên chỉnh lý ký túc xá, tạm thời an ổn vào ở.

Hôm sau.

Khí linh tập hợp mọi người đến một quảng trường khổng lồ cùng loại với giác đấu trường. So với quảng trường điểm trưng binh nho nhỏ kia, nơi này lớn hơn không chỉ mấy chục lần!

"Chư vị, bởi vì huấn luyện viên vắng mặt, ta xin huấn luyện viên mới còn chưa tới vị. Bởi vậy, căn cứ theo điều lệ quản lý, do ta đảm nhiệm huấn luyện viên tạm thời." Khí Linh nghiêm trang nói: "Chuẩn bị tinh binh Vương Thủ Triết ra khỏi hàng, bây giờ ngươi tới làm thí nghiệm nhập ngũ đầu tiên, ngươi đã chuẩn bị chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi."

Với sự cẩn thận của Vương Thủ Triết, đã tính được một màn này, tất nhiên đã sớm có chuẩn bị tương tự.

Sau đó, trên quảng trường giác đấu lóe lên một tia sáng, xuất hiện một con hình nộm yêu ma Linh Đài cảnh. Nó giương nanh múa vuốt nhào về phía Vương Thủ Triết.

"Ách…"

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích.

Chỉ thấy một sợi dây leo chui ra từ dưới đất, trói chặt con yêu ma khôi lỗi kia. Mặc cho nó giãy dụa gào thét thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, ta đã là Thiên Nhân cảnh, kiểm tra nhập học sao vẫn là hình nộm yêu ma Linh Đài cảnh." Vương Thủ Triết hỏi.

Đồng thời hắn cũng không nhịn được nói thầm trong lòng, lại còn là hình nộm yêu ma, không có chút sáng ý nào sao? Cũng không biết là ai thiết kế ra loại cơ chế khảo thí khô khan vô vị này.

“Đây là cửa ải do Thánh Hoàng bệ hạ tự mình thiết kế, ngươi có ý kiến gì?” Khí Linh hậm hực nói: “Tân binh người ta nhập ngũ bình thường, chưa bao giờ trì hoãn quá ba năm. Ngươi thì hay rồi, trì hoãn ước chừng sáu mươi bốn năm.”

“Không thể làm lợi hại hơn một chút được sao?” Vương Thủ Triết hơi động trong lòng, thử dò xét nói.

“Đương nhiên là không thể, kỳ thi nhập học và kỳ thi tốt nghiệp đều là cửa ải do Thánh Hoàng bệ hạ thiết kế, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.” Khí Linh giải thích: “Chuẩn bị tinh binh Vương Thủ Triết, chúc mừng ngươi thông qua thí nghiệm nhập ngũ, thưởng cho sơ cấp tu luyện dược tề phụ trợ, có thể cho ngươi tu luyện ở Linh Đài cảnh. Nếu như có nhiều nhu cầu thì phải hoàn thành các loại nhiệm vụ, kiếm được càng nhiều quân công.”

Một tia sáng lóe lên, trong tay Vương Thủ Triết có thêm ba mũi dược tề.

Tuy rằng tên nghe rất thấp, nhưng Vương Thủ Triết lại biết, đây nhất định là đồ tốt.

Không đợi hắn nghiên cứu.

Khí Linh lại nói: “Tân binh chính thức Vương Thủ Triết, chúc mừng ngươi đã hoàn thành khoa huấn luyện của 【Doanh tập huấn tân binh số 5 của Thần Vũ quân】. Mời trong vòng một năm hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp, nếu ngươi có thể đạt được thành tích tốt trong kỳ thi tốt nghiệp, thì có thể nhận được thư đề cử 【học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp】.”

Còn có phó bản kế tiếp của di tích?

Vương Thủ Triết sửng sốt, sau đó lại cảm thấy không đúng: “Đợi đã, ta mới nhập ngũ đã tốt nghiệp rồi? Dù sao cũng phải hoàn thành mấy nhiệm vụ thí luyện cho ta, cho chút phần thưởng đi?”

Điểm này cũng làm cho hắn có chút bất ngờ. Mới vừa bắt đầu đã kết thúc, điều này cũng quá kỳ quái đi? Huống chi, một khi bị đá ra khỏi quân doanh, liền không có cách nào cạo lông dê rồi.

“Thi tốt nghiệp có hai điều kiện. Thứ nhất, gia nhập doanh huấn luyện tân binh tròn ba mươi năm, mặc kệ là cảnh giới gì, nhất định phải tiến hành thi tốt nghiệp. Thứ hai, thực lực đạt tới Thiên Nhân cảnh, bất kể bao nhiêu tuổi, đều phải tham gia thi tốt nghiệp trong vòng một năm.” Khí Linh trả lời cẩn thận tỉ mỉ.

“Thi tốt nghiệp có phần thưởng không?” Vương Thủ Triết giật mình.

“Kỳ thi tốt nghiệp cần phải xem ngươi đánh được cửa ải nào, cửa ải càng gần thì phần thưởng càng hậu hĩnh.” Khí Linh nghiêm túc giải thích, “Ngoài ra, nếu thành tích thi tốt nghiệp của ngươi có thể đổi mới các ghi chép lịch sử của doanh tập huấn tân binh Thần Vũ quân số 5, trở thành người đứng đầu bảng, sẽ thưởng thêm các vật phẩm vô cùng hiếm có.”

“Nếu như ngươi có thể đạt tới tổng cộng mười lăm tòa 【Tập huấn doanh tân binh Thần Vũ quân】 ghi chép lịch sử đệ nhất tổng thành tích, sẽ lại lần nữa cung cấp phần thưởng hi hữu.”

Vương Thủ Triết nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Có thể thi mấy lần?”

“Một lần định cục.”

“Nếu ta lấy đệ nhất, phía sau lại có người phá kỷ lục của ta, sẽ cướp đi phần thưởng của ta sao?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

“Đương nhiên sẽ không, mỗi lần phá kỷ lục, đều sẽ một mình ban thưởng.”

“Khí Linh tiểu thư vừa rồi nói, chỉ cần đạt tới Thiên Nhân cảnh, mặc kệ có ở lại quân doanh ba mươi năm hay không, đều phải tham gia thi tốt nghiệp trong vòng một năm? Nếu bỏ lỡ thời gian thì sao?”

“Hủy bỏ tư cách tham gia khảo hạch.”

“Khoảng cách phá kỷ lục có thời gian hạn chế sao?”

“Không có.”

Sau đó, Vương Thủ Triết lại là một chuỗi vấn đề, trực tiếp hỏi tiểu tỷ tỷ thiếu chút nữa bật máy.

Đợi sau khi hắn ta hiểu rõ toàn bộ, hắn ta trịnh trọng nói với Vương Tông Xương: “Tông Xương, nghĩ cách thông báo cho Ly Dao và Tông An, yêu cầu bọn họ phải chạy tới đây trong vòng ba tháng.”

“Vâng, tứ thúc.” Vương Tông Xương chắp tay.

“Để Tông An mang theo 【Trường Sinh Thụ】, nói ta có một kế hoạch lớn ở đây phải chấp hành.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

Trong lòng hắn thầm bổ sung một câu, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, có thể cạo lông dê Thần Vũ hoàng triều. Nếu bỏ lỡ, đó là bị thiên lôi đánh.

…

Chương 43: Thu hoạch! Vương thị song thù nhất tề thăng đại thiên kiêu!

…

Sau đó, ngoại trừ Vương Thủ Triết ra.

Những người còn lại cũng nhao nhao dưới sự đốc thúc của Khí Linh, thông qua sát hạch nhập ngũ, cũng bị hạn định trong vòng một năm tiến hành thi tốt nghiệp.

Về phần Tông Xương, tự nhiên cũng tham gia một cuộc thi bù.

Trong Giác Đấu Tràng đó, hắn đang đối mặt với một con hình nộm yêu ma có thực lực khoảng Thiên Nhân cảnh tầng bốn.

Tư chất của Tông Xương chỉ có thiên kiêu Đinh đẳng, bàn về sức chiến đấu thì không thể so với đại thiên kiêu như Vương Thủ Triết Liễu Nhược Lam, đánh vô cùng gian nan.

Bất quá, nói thế nào thì hắn cũng là thiên kiêu, kinh nghiệm thực chiến nhiều năm qua cũng tương đối phong phú, dựa vào huyết mạch cương phong và công pháp xuất quỷ nhập thần của hắn, một kích không trúng chiến pháp ẩn nấp, cùng với các loại chiến thuật hèn mọn bỉ ổi, ức hiếp hình nộm yêu ma đầu óc không đủ, cũng không có chút nào chịu thiệt.

Dù vậy, hắn cũng phải mất trọn vẹn cả ngày mới miễn cưỡng thông qua được kỳ thi bổ sung.

Khí Linh đã bổ sung cho hắn binh phù tinh binh dự bị. Sau đó, Khí Linh lại tiến hành kỳ thi nhập ngũ cho hắn. Cuộc thi nhập ngũ đơn giản hơn nhiều so với kỳ thi bổ sung, cảm giác đây giống như là một lỗ hổng trên trình tự.

Bất quá thời kỳ Thần Vũ hoàng triều toàn thịnh lúc trước, xác thực rất khó tưởng tượng từ điểm trưng binh xuất phát đến doanh tập huấn tân binh sẽ trì hoãn ròng rã sáu mươi bốn năm!

Đối với thiên kiêu hoặc đại thiên kiêu trẻ tuổi mà nói, thời gian sáu mươi bốn năm đã đủ để cho thực lực sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sau đó.

Vương Tông Xương căn cứ theo yêu cầu của Tứ thúc, tạm thời từ chối thi tốt nghiệp, mượn cớ nói còn phải rèn luyện ma luyện, xin Khí Linh ra ngoài rèn luyện, rời khỏi doanh tân binh nghĩ cách thông báo cho Tông An và Ly Dao.

Thuận tiện, những người khác trong gia tộc cũng phải hỏi thăm một chút, xem bọn họ có muốn tới chơi một chút hay không.

Trong lúc này.

Cả đám Vương Thủ Triết liền từng bước từng bước sinh hoạt trong doanh huấn luyện tân binh.

Bởi vì đã là lính tốt nghiệp chuẩn, Khí Linh cũng không sắp xếp nhiệm vụ tập huấn cho bọn họ. Mọi người nhân cơ hội đi dạo khắp nơi, đi dạo hết những nơi mà doanh tân binh có tư cách đi.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, mọi người còn thuận tiện dọn dẹp lại doanh tân binh một lần.

Tất cả mọi người đều là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, tốc độ làm việc rất chuẩn xác. Ngắn ngủi hơn mười ngày, đa số địa phương trong quân doanh đều rực rỡ hẳn lên, các loại rác và vật bị hư hao cũng đều dọn dẹp, sau khi kiểm kê, phân loại vào kho.

Vương Thủ Triết cũng thuận tiện làm công tác thống kê vật tư. Những thứ này tạm thời còn chưa phải của Vương thị, nhưng tương lai cuối cùng đều sẽ thuộc về Vương thị, bởi vậy, hắn cảm thấy làm kiểm kê tài sản của doanh tân binh một chút, sửa sang thành bảng rất cần thiết.

Khí linh không biết “dã tâm lang sói” của Vương Thủ Triết còn rất thưởng thức đám người Vương Thủ Triết, cho rằng bọn họ tích cực dọn dẹp sạch sẽ của quân doanh tân binh, đáng để khen ngợi cổ vũ, ngoại trừ mỗi người năm mươi điểm quân công do lượng công việc mang đến, còn thưởng thêm một người một trăm điểm quân công.

Loại quân công này chỉ giới hạn ở nội bộ doanh tân binh số năm sử dụng, có thể dùng để đổi các loại vật tư với Khí Linh.

Một số dược tề phụ trợ, chiến kỹ đặc thù thích hợp cho Linh Đài cảnh tu luyện, trang bị vũ khí, tiểu Linh Bảo, dịch cải

thiện tư chất huyết mạch sơ cấp, chiến đấu Linh Đài cảnh hoặc là hộ vệ khôi lỗi vân vân, đều có thể đổi được.

Trong đó, giá đổi "dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp" chỉ là ba trăm điểm quân công.

Mà linh chủng Thị Huyết Đằng Mạn mà Vương Thủ Triết lấy được lúc trước, mặc dù không rẻ như vậy, nhưng cũng chỉ đáng hai ngàn điểm quân công.

Điều này khiến đám người Vương Thủ Triết tiếc hận không thôi.

Nếu không phải Khí Linh không cho phép đám "chuẩn sinh tốt nghiệp" bọn họ cày nhiệm vụ tân binh, dựa vào hiệu suất cày nhiệm vụ của đám người bọn họ, nói không chừng có thể mang về rất nhiều thứ tốt cho con cái trong gia tộc.

Nhưng bây giờ, cũng chỉ có thể chờ sau khi đường triệt để đả thông, bọn họ tự mình đi đánh!

Trong thời gian này, Vương An Nghiệp là người khổ nhất.

Hắn cả ngày bị Khí Linh nhìn chằm chằm vào học tập các loại kiến thức văn hóa nền tảng, có toán học cơ bản, vật lý nền tảng, sinh vật học nền tảng, hóa học sinh vật học, thiên văn học, địa lý học, thậm chí còn có yêu ma ngữ… Nhiều, tạp học, quả thực làm cho người ta nhìn mà than thở.

Tuy bởi vì tuổi tác của Vương An Nghiệp, hắn học đều là bộ phận cơ bản nhất, nhưng cũng là học Vương An Nghiệp kêu khổ không ngừng.

Hiện tại xem như hắn đã hiểu rõ sự thống khổ của đám học tra trong Tộc Học. Các tiên sinh giảng cái gì? Vẻ mặt ngơ ngác!

Nhưng nếu hắn không học, đừng nói khí linh không chịu bỏ qua, ngay cả thái gia gia cũng không chịu bỏ qua cho hắn.

Dựa theo ý tứ của thái gia gia Vương Thủ Triết hắn, những kiến thức này tuy cơ sở nhưng lại là căn cơ của tất cả tri thức lý luận thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, vô cùng quan trọng.

Hiếm khi có cơ hội có thể học tập hệ thống như vậy, hắn phải học được những tri thức này, sau đó biên tập nó thành sách, cũng từng bước tiêu hóa thành tri thức của Vương thị.

Vương An Nghiệp ta, thật sự là quá khó…

Cũng may khí linh đối với Vương An Nghiệp đặc biệt ôn nhu, bởi vì sợ đả kích lòng tin của hắn, chiếu cố cảm xúc của hắn, chỉ cần hắn cố gắng học tập, hơi có chút thành tích, sẽ thưởng cho hắn một ít "rác rưởi".

Vì Vương thị, Vương An Nghiệp coi như liều mạng!

Trong cuộc sống yên tĩnh bình thản như vậy, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Còn chưa tới một tháng, hai tỷ đệ Vương Ly Dao và Vương Tông An đã dắt tay nhau tới.

Ngoài ra, ba người Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm cũng đi theo Tông Xương. Bọn họ cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này nên muốn đến thử một lần.

Lúc ấy bọn họ đều chỉ đạt tới giai đoạn chiến binh, không có tư cách tinh binh. Nhưng theo bọn họ đến, Vương Thủ Triết cũng có một số suy nghĩ khác.

"Chuẩn tinh binh Vương Thủ Triết tốt nghiệp, người nhà của ngươi không khỏi quá nhiều!" Khí Linh cảnh cáo: "Dựa theo quy định, mỗi tân binh chỉ có thể đồng thời có hai người nhà thăm dò, một người thân tùy quân."

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, hai vị kia đều là tinh binh dự bị nhận được thông báo an toàn trên đường, lập tức đến báo danh." Vương Thủ Triết kiên nhẫn giải thích: "Ba vị còn lại đều là Thương Hải di châu nhà chúng ta."

"Thương Hải di châu nhà các ngươi không khỏi quá nhiều…"

"Ài, Khí Linh tiểu tỷ tỷ, ai bảo nhà chúng ta nghèo chứ. An Nghiệp, An Nghiệp ngươi qua đây nói cho tiểu tỷ tỷ về tình hình nhà chúng ta đi."

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ…" Vương An Nghiệp lập tức lộ ra biểu cảm vô tội kiểu chiêu bài kia của hắn.

Sau mười mấy hơi thở, hắn đã giải quyết xong Khí Linh tiểu tỷ tỷ.

"Được, nếu đã như vậy, vậy thì cho bọn họ một cơ hội tham gia thi." Khí Linh tiểu tỷ bất đắc dĩ nói, "Dù sao thì việc bổ

sung khó khăn gia tăng, nếu có thể thông qua việc bổ sung tinh binh sẽ không trái với quy định.”

Vương Thủ Triết chờ chính là những lời này, lập tức, hắn nói: “Nếu như thế, vậy ta phải lập tức xin thi tốt nghiệp.”

“Nhưng bọn họ muốn học bù a?” Khí Linh nói, “Không bằng chờ bọn họ học xong rồi…”

“Rất xin lỗi, ta cảm thấy trạng thái hiện tại đặc biệt tốt, nói không chừng có thể thi ra thành tích tốt, phá vỡ kỷ lục doanh tập huấn số năm.” Vương Thủ Triết ngắt lời nói.

“Nói khoác không biết ngượng. Tuy rằng ta rất hi vọng ngươi có thể phá kỷ lục, nhưng ngươi có biết ghi chép lịch sử của doanh tập huấn tân binh số năm là ai sáng lập ra không?” Khí Linh hừ một tiếng, giọng nói nghe có chút kiêu ngạo, “Đó chính là quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy của Thần Vũ quân nổi tiếng lẫy lừng - Vương Truyền Võ các hạ. Hắn chính là niềm tự hào của doanh huấn luyện chúng ta!”

“Ta biết, Vương Truyền Võ các hạ cuối cùng tu vi đạt tới Lăng Hư cảnh đỉnh phong, năm đó hai mươi lăm tuổi sau khi đột phá Thiên Nhân cảnh tham gia thi tốt nghiệp, kiên trì ở cửa thứ bảy một canh giờ, phá vỡ kỷ lục của tiền nhân, để lại một nét huy hoàng trong ghi chép lịch sử doanh tân binh số năm.” Vương Thủ Triết hiểu rõ nói: “Ngươi yên tâm, ghi chép này không thành vấn đề.”

Những tin tình báo này, trong khoảng thời gian gần đây Vương Thủ Triết đã sớm tìm hiểu ra, về nội dung và phần thưởng thi tốt nghiệp cũng đều rõ ràng, trong lòng có nhiều lần tính toán và mưu đồ.

Lăng Hư đại đế lúc còn trẻ quả thật lợi hại, nhưng dù lợi hại hơn nữa cũng là thi tốt nghiệp hai mươi lăm tuổi tham gia. Vương Thủ Triết hắn đã chín mươi tuổi… đương nhiên là nắm chắc không ít.

Trên đường “chậm trễ” sáu mươi bốn năm, đúng là đã bỏ lỡ cơ hội kiếm cống hiến trong doanh tân binh, nhưng cũng bởi vậy mà sinh ra cơ hội cạo lông cừu tốt hơn.

“Được, nếu ngươi đã nắm chắc như vậy thì lập tức bắt đầu thi đi.” Vương Thủ Triết xin phù hợp với quy định, Khí Linh

đương nhiên sẽ không làm khó hắn.

Rất nhanh.

Một đám người liền tập trung đến sân huấn luyện.

Tạm thời không đề cập đến những lời ong tiếng ve, đối thủ ở cửa thứ nhất của Vương Thủ Triết xuất hiện, vẫn là lão tiểu nhị quen thuộc —— hình nộm Yêu Ma.

Chỉ có điều, khôi lỗi yêu ma thi tốt nghiệp khởi bước chính là Linh Đài cảnh đỉnh phong.

Cũng khó trách, có thể vào doanh huấn luyện tân binh ít nhất cũng là thiên kiêu, ở Linh Đài cảnh tu luyện ba mươi năm đều đánh không lại khôi lỗi yêu ma Linh Đài cảnh đỉnh phong, không làm được nghề cũng không trách được ai.

Nhưng với mạch suy nghĩ chiến thuật của Vương Thủ Triết, đương nhiên không thể dễ dàng thu thập nó, dù sao thì phần thưởng đánh nhanh đánh chậm đều giống nhau.

Hắn dùng dây leo trói khôi lỗi yêu ma lại, bắt đầu yên tâm gieo trồng ma nữ tóc dài số một trăm mười ba mà mình sử dụng, nó so với phiên bản công dụng càng thêm cường đại, cứng cỏi, tốc độ sinh trưởng cũng nhanh hơn.

Chỉ là nó cần Vương Thủ Triết thúc đẩy sinh trưởng ngay tại chỗ, không thể phổ cập cho tộc nhân.

Còn có tốc sinh cường hóa Hỏa Long Quả, cũng là sở trường hiện giờ của Vương Thủ Triết.

Sau ba ngày ba đêm, Vương Thủ Triết ở trong sân huấn luyện theo kiểu giác đấu, trồng đầy tóc dài ma nữ và số lượng Hỏa Long Quả sinh trưởng nhanh chóng. Sân huấn luyện êm đẹp lại bị hắn giày vò thành vườn thực vật.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại tốn không ít thời gian, ăn uống ngồi thiền, khôi phục tinh lực và huyền khí, lúc này mới dùng dây leo huyết sắc kết thúc sinh mệnh của con rối yêu ma.

Khí Linh sợ đến ngây người. Lại còn có thao tác như vậy? Nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra Vương Thủ Triết vi phạm quy định nào.

“Chúc mừng ngươi, Vương Thủ Triết, ngươi thông qua thi tốt nghiệp, được cho vào danh sách quan quân cơ sở, tranh thủ sớm ngày trở thành một quan quân cơ sở hợp cách, đồng thời thưởng một viên 【Đan phụ trợ đột phá trung cấp】, thẻ tốt nghiệp tập huấn tân binh số 5 của Thần Vũ quân.” Khí Linh hỏi: “Vương Thủ Triết, ngươi còn định đánh tiếp một cửa nữa không?”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết đã lấy được đan phụ đột phá trung cấp.

Cái gọi là “Đan phụ trợ đột phá trung cấp” là cách nói thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, nói trắng ra chính là đan dược ngũ phẩm 【Thăng Tiên đan】 hiện tại, ước chừng trị giá ba mươi vạn càn kim.

Thứ này đối với Vương thị bây giờ, chỉ có thể nói là có còn hơn không.

“Mở cửa tiếp theo.” Vương Thủ Triết nói.

Sau khi cửa thứ hai mở ra, xuất hiện hai hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh đỉnh phong.

Cho dù Vương Thủ Triết đã sớm biết tình huống, vừa thấy tình huống này, cũng là nhịn không được chửi bậy. Thánh Hoàng bệ hạ thiết kế cửa ải này cũng quá sáng tạo, tốt xấu cũng phải đổi chút thủ đoạn a!

Đổi lại là kiếp trước của hắn, nếu công ty game nào và tác giả tiểu thuyết mạng nào dám thiết kế phó bản qua loa như thế, nhất định sẽ bị phun đến không dám xem bình luận.

Có điều, nói thì nói, Vương Thủ Triết động thủ lại hết sức lưu loát, rất dễ dàng đã thu thập chúng, ngay cả Ma Nữ Tóc Dài và Tốc Hỏa Long Quả bổ sung cũng không cần.

“Chúc mừng ngươi, Vương Thủ Triết, ngươi đả thông cửa thứ hai thi tốt nghiệp, đạt được danh hiệu ‘Sinh tốt nghiệp ưu tú’, ban thưởng ‘Dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung phẩm’, nhập ngũ có thể trực tiếp đảm nhiệm quan quân cơ tầng, có hi vọng thăng chức.”

Một tia sáng trắng lóe lên, phần thưởng đã đến trong tay Vương Thủ Triết.

Lần này thì tốt hơn rất nhiều. Căn cứ hiệu quả suy đoán, cùng với phương pháp khí linh đưa ra thì có thể phán đoán, hiệu quả tăng lên huyết mạch của bảo vật này mạnh hơn Vô Cực bảo đan rất nhiều, nhưng thấp hơn Huyết Cổ Vương.

Vấn đề duy nhất chính là, cần phải đạt tới sau khi huyết mạch thức tỉnh đệ nhị trọng mới có thể sử dụng, mà tốt nhất là sử dụng ở Linh Đài cảnh. Nếu không, rất dễ tạo thành cơ năng thân thể tổn thương, dẫn đến hậu quả không thể khống chế.

Có điều, Vương Thủ Triết còn có thể khống chế Huyết Cổ Vương, còn có thể sợ dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung cấp?

Chỉ là, hôm nay huyết mạch của hắn đã thức tỉnh đến đệ ngũ trọng, hiệu quả của "dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung cấp" đã cực thấp, cho dù dùng cũng lãng phí.

Nó càng thích hợp dùng để bồi dưỡng tiểu hài tử, ví dụ như An Nghiệp, An Chá, hoặc là những hài tử có tiềm lực khác. Đối với Vương Thủ Triết mà nói, loại vật này đương nhiên càng nhiều càng tốt, hài tử trong nhà hắn có rất nhiều.

Cửa thứ hai tạm thời không đề cập tới.

Cửa thứ ba rất nhanh cũng mở ra, không ngoài dự liệu, Linh Đài đỉnh phong yêu ma khôi lỗi tam… Vương Thủ Triết vô lực trào phúng, dễ dàng thu thập tất cả chúng nó.

"Chúc mừng ngươi, Vương Thủ Triết, ngươi đả thông cửa thi tốt nghiệp thứ ba, đạt được danh hiệu 'Tinh Anh Học Sinh tốt nghiệp', ban thưởng một món pháp bảo chế thức, ngoài ra, ngươi nhập ngũ sẽ nhận các loại ưu đãi, tương lai đảm nhiệm quan quân cấp Giáo Úy cũng không thể không có khả năng."

Những chiêu trò này, hầu như giống như đúc điểm trưng binh.

Có điều Vương Thủ Triết dần dần quen rồi.

Hơn nữa, hắn từ đầu tới đuôi đều tìm hiểu rõ ràng, cái gọi là pháp bảo chế thức đó chính là pháp bảo thượng phẩm tương đối hiếm thấy trong Đại Càn quốc, giá khởi điểm bình thường phải đạt tới một trăm năm mươi vạn càn kim, mà thực tế giá thành giao rất thấp hơn ba trăm vạn, có thể coi là rất tốt.

Toàn bộ Vương thị, hiện giờ cũng chỉ có ba món mà thôi.

Chỉ là Vương Thủ Triết lại tin tưởng, qua một đợt này, pháp bảo thượng phẩm tương lai của gia tộc sẽ theo kiểu phun nước giếng tăng trưởng. Trong tất cả pháp bảo, loại thuẫn xem như tương đối đắt, bởi vậy Vương Thủ Triết lựa chọn một tấm bảo thuẫn cấp pháp bảo.

Dựa theo thói quen của Vương Thủ Triết, pháp bảo tới tay, bình thường đều sẽ lấy một cái tên. Có điều, bây giờ tình huống đặc thù, tên gì, chỉ có thể đợi sau này lại lấy, bây giờ vẫn là nắm chặt thời gian đánh cửa thứ tư trước đã.

Cửa thứ tư.

Bắt đầu từ cửa ải này, chính là hình nộm yêu ma Thiên Nhân cảnh.

So với hình nộm Yêu Ma Linh Đài cảnh lúc trước, thể trạng của nó càng thêm cường tráng, khí tức càng bá đạo, quan trọng nhất là sau lưng nó sinh ra một đôi cánh như ác ma, tản mát ra uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Có điều đối phó với loại khôi lỗi yêu ma cấp Thiên Nhân bình thường này, Vương Thủ Triết không có chút áp lực nào, dù sao thực lực của nó đại khái cũng chỉ tương đương với Thiên Nhân cảnh tam trọng huyết mạch bình thường, mà Vương Thủ Triết lại là đại thiên kiêu đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm.

Trận chiến này vẫn không có gì bất ngờ.

Con hình nộm yêu ma Thiên Nhân cảnh kia chỉ phá hủy một phần dây leo mái tóc dài của ma nữ, còn có bộ phận cấp tốc cường hóa Hỏa Long quả mà thôi. Vương Thủ Triết nên gieo hạt vá, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, thuận tiện nghe Khí Linh giới thiệu một chút danh sách chiến lợi phẩm.

“Chúc mừng ngươi, Vương Thủ Triết, ngươi thông qua khảo hạch tốt nghiệp khảo hạch cửa thứ tư, thành tích vô cùng ưu tú, có thể thu được thư đề cử của 【học viện bồi dưỡng quan quân cao cấp】, có thể cầm thư đi học viện tham gia khảo hạch. Một khi thông qua khảo hạch, sau khi được trúng tuyển, có thể trở thành một giáo úy cho phép vinh quang.” Giọng của khí linh nghe có vài phần trịnh trọng, rõ ràng có chút thay đổi thái độ đối với Vương Thủ Triết: “Ngươi còn có thể chọn từ

trong danh sách khen thưởng ưu tú, lựa lấy một món bảo vật đặc thù tâm nghi.”

Nghe khí linh kể lại, bảo vật đặc thù đều là một ít đạo cụ có công năng đặc thù, có loại giống như Sơn Hà Ấn của Vương Ly Dao, tế luyện trong thần hồn tiến hành công kích và bảo vật phòng ngự, cũng có ngọc bội hoặc đạo cụ hoặc liễm tức ẩn thân, điều khiến Vương Thủ Triết bất ngờ nhất là, lại còn có Tức Nhưỡng Trạc cấp thấp.

Mặc dù Tức Nhưỡng Trọc này là cấp thấp nhất, không gian không lớn, nhưng mà cất giữ một gốc linh thực bản mạng khó có thể di động hoàn toàn đủ rồi.

Ngoài ra, còn có khôi lỗi chiến đấu hoàn mỹ Thiên Nhân cảnh sơ kỳ (sức chiến đấu tương đương thiên kiêu), cùng với nhẫn trữ vật cực phẩm (Cấp bậc Vô Tận Uyên).

Tuy rằng đồ vật ở cửa ải này không tệ, nhưng vẫn không có đồ vật có thể nâng cao sức chiến đấu của Vương Thủ Triết, những bảo vật thần hồn kia tuy rằng lợi hại, lại phải hao phí thời gian rất lâu để tế luyện.

Mà bên ngoài khôi lỗi chiến đấu cũng có thể mua được, tuy rằng không phải “cấp hoàn mỹ”, cũng gom góp đủ dùng. Hơn nữa, trước khí linh đã nói qua, trong quá trình tốt nghiệp thi, trừ phi là Khôi Lỗi Sư chuyên trách, nếu không cấm sử dụng khôi lỗi trong quá trình khảo hạch.

Ngược lại là Tức Nhưỡng Trọc và nhẫn trữ vật cực phẩm tương đối khó mua, nhất là cái trước, phi thường không dễ kiếm.

Suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết liền tuân theo bản tâm cầm Tức Nhưỡng Thủ Trạc.

Là một tu sĩ Huyền Vũ chơi thực vật, hắn đã sớm hâm mộ Tức Nhưỡng Thủ Trọc của Lục Vi rất lâu rồi, nhưng vẫn luôn không mua được.

Có Tức Nhưỡng Thủ Trọc này, hắn có thể tùy thời tùy chỗ bồi dưỡng các loại thực vật, gia tốc thay đổi tốc độ thay đổi hạt giống. Mấu chốt nhất chính là, những thực vật chiến đấu tương tự như Thiết Mãng Đằng kia, phải tốn thời gian sớm đào tạo,

vả lại không tiện di động, hắn rốt cục có thể mang theo bên người.

Bởi vậy Vương Thủ Triết lựa chọn Tức Nhưỡng Thủ Trạc.

Sau khi điều chỉnh sơ qua, Vương Thủ Triết tiến vào cửa thứ năm.

Cuối cùng cửa thứ năm cũng có chút thay đổi, không còn là hai con Thiên Nhân cảnh yêu ma khôi lỗi, mà xuất hiện một Thiên Nhân cảnh yêu ma khôi lỗi mới, Thiêm La Cốt Ma.

Vương Thủ Triết hiểu thoáng qua, loại yêu ma bên ngoài thân bao trùm một tầng xương cốt bên ngoài này không giống với yêu ma đường lớn lúc trước, thuộc loại yêu ma trung giai tương đối hiếm thấy, lực lượng mạnh hơn yêu ma cấp thấp, lực phòng ngự cũng mạnh hơn, bình thường đều là đầu mục trong yêu ma.

Sức chiến đấu của nó ước chừng ngang với Thiên Nhân cảnh cấp thiên kiêu, so với con yêu ma Thiên Nhân cảnh lúc trước còn khó chơi hơn nhiều.

Có điều, với phong thái đại thiên kiêu của Vương Thủ Triết, đối phó loại Thiêm La Cốt Ma đẳng cấp này, đó thuần túy là nghiền ép. Gần như không phí chút công phu nào, Vương Thủ Triết liền dễ dàng đánh nổ nó.

“Chúc mừng Vương Thủ Triết các hạ thông qua khảo thi tốt nghiệp thứ năm.” Giọng nói của Khí Linh lại thêm mấy phần kính trọng, ngay cả từ ngữ cũng trở nên cung kính, “Ngài lấy được danh ngạch bảo tống 【 học viện huấn luyện quan quân cao cấp 】, một khi nhập học có thể đạt được danh hiệu “chuẩn giáo úy ưu tú”, lập công thật tốt, tương lai sẽ có cơ hội trở thành chuẩn tướng quan. Ngoài ra, ngài có được quyền lựa chọn pháp bảo ưu chất, nhưng mà cần ngài dùng pháp bảo chế thức để thay thế.”

Vương Thủ Triết nghe xong thì hơi ngẩn người, không ngờ còn cần dùng pháp bảo vốn có để thay thế. Có điều, hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy sao cũng có lời.

Rất nhanh, hắn đã đổi “pháp bảo chế thức” lấy được ở cửa thứ ba thành “pháp bảo ưu chất”.

Nguyên nhân không có nó, cái gọi là "Pháp bảo chất lượng cao" của Thần Vũ hoàng triều, ở Đại Càn gọi là "Cực phẩm pháp bảo"! Đồ chơi này, ở Đại Càn có thể nói là cực độ hiếm thấy, ở Hàn Nguyệt Tiên Triều, đều thuộc loại đồ tốt phi thường hiếm thấy, quanh năm ở vào trạng thái có tiền cũng không mua được. Bình thường, cũng chỉ có ở một ít đấu giá hội siêu lớn, mới có khả năng nhìn thấy bóng dáng của cực phẩm pháp bảo.

Dù sao, với cấp độ trước mắt của Vương Thủ Triết, còn chưa từng nhìn thấy pháp bảo cực phẩm trong hội đấu giá.

Nhưng mà hắn nghe nói qua, trước đó từng có một món pháp bảo cực phẩm, bị đánh ra cái giá trên trời ngàn vạn càn kim.

Có pháp bảo cực phẩm Thiên Nhân cảnh tu sĩ, thực lực phi hành về chất, đặc biệt là những thiên kiêu, tu sĩ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ cấp đại thiên kiêu, nếu như trong tay có một món pháp bảo cực phẩm, thậm chí có thể ngắn hạn một đợt với tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường.

Đương nhiên, uy lực của nó không thể nào so sánh được với linh bảo Thần Thông, giá cả và cấp bậc đều kém hơn rất nhiều.

Bất quá, tu sĩ Thiên Nhân cảnh dù sao cũng không phát huy được toàn bộ uy năng của thần thông linh bảo, từ hiệu quả thực tế mà nói, so với cực phẩm pháp bảo mà nói mạnh cũng có hạn. Đương nhiên, thần thông linh bảo có thể sử dụng mãi đến Thần Thông cảnh, đây là cực phẩm pháp bảo làm sao so được.

Có được bảo thuẫn cực phẩm.

Vương Thủ Triết điều chỉnh một chút trong phạm vi quy tắc, đầu tiên là tế luyện bảo thuẫn cực phẩm sơ bộ một lần, đạt tới trình độ miễn cưỡng có thể sử dụng, lại nghỉ ngơi đầy đủ một phen, lấy lại khí huyết.

Như vậy, mới tiến vào cửa thứ sáu.

Đến cửa thứ sáu, Vương Thủ Triết cũng không dám tùy ý như trước nữa, mà trở nên nghiêm túc hơn.

Bởi vì lần này xuất hiện là một "Liệt Không Thứ Ma" Thiên Nhân cảnh sơ kỳ.

Trước đó Vương Thủ Triết đã hiểu về đồ giám yêu ma, biết Liệt Không Thứ Ma thuộc về tồn tại cấp bậc rất cao trong yêu ma, gần như tương đương với đại thiên kiêu trong nhân loại, sức chiến đấu vô cùng cường hãn.

Nhìn kỹ lại, bên ngoài thân con Liệt Không Thứ Ma này bao trùm, xương cốt hiện ra ánh kim loại sáng bóng, trên lưng có sáu cái gai cực kỳ tráng kiện, ngoại hình dữ tợn, lưng hướng về phía trước cong lên, nhìn hình thể liền biết eo và tứ chi lực lượng tuyệt đối cường hãn.

So với Thiêm La Cốt Ma, lực lượng và lực phòng ngự của nó càng tiến thêm một bước cường hóa, đồng thời còn có năng lực giống như tiểu thần thông Liệt Không, có thể đem toàn bộ năng lượng tập trung đến gai xương ném ra, hình thành lực sát thương cực lớn, phi thường khó chơi.

Tuy nhiên cùng là cấp đại thiên kiêu, Vương Thủ Triết đã là thiên nhân ngũ trọng, đối phó với Liệt Không Thứ Ma vẫn rất có ưu thế. Cho dù là ổn thỏa, hắn cũng chỉ tốn hao thời gian một nén nhang, liền lấy ưu thế tuyệt đối thành công đánh chết nó.

Đương nhiên, đây cũng là vì Vương Thủ Triết có ưu thế tuổi tác và tu vi, nếu không đều là đại thiên kiêu, mọi người đều chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ mà nói, sẽ không thắng được nhẹ nhàng như vậy.

“Chúc mừng Vương Thủ Triết các hạ, thông qua khảo thí tốt nghiệp.” Trong giọng nói của Khí Linh lộ ra sự kính sợ, thái độ đối với Vương Thủ Triết đã hoàn toàn khác nhau: “Không ngờ ngài có thể đạt được thành tích tốt như vậy, [Học viện bồi dưỡng quan quân trung cao] sẽ vô cùng hoan nghênh ngài nhập học, cũng sẽ trao cho ngài tư cách chuẩn tướng quan, cũng có đãi ngộ liên quan. Ngoài ra, ngài có thể chọn phần thưởng thông quan làm…”

Tiếp theo, Khí Linh liền đem danh sách ban thưởng báo một lần.

Mặc dù Vương Thủ Triết đã có chút hiểu biết, nhưng vẫn cảm thấy vui mừng không thôi.

Không có cách nào, ban thưởng thật sự là quá phong phú. Phần trước của danh sách này cơ bản đều là trứng của một ít linh thú chiến sủng, hơn nữa đều là loại linh thú lợi hại huyết mạch thuần khiết, tiềm lực đạt tới cửu giai, tỷ như trứng rồng trứng phượng…

Chỉ bất quá, tiềm lực cửu giai thuộc tiềm lực cửu giai, lấy về vẫn là phải tự mình nuôi dưỡng, mà cho dù bồi dưỡng hắn đến thất giai, cũng phải hao phí tài lực vật lực cùng thời gian, càng đừng đề cập tới cửu giai.

Mà trừ những thứ đó ra, còn có một vài linh chủng linh thực cũng nằm trong danh sách ban thưởng, đồng dạng đều là Linh thực có tiềm lực bất phàm, tỷ như Linh chủng Trường Sinh thụ, không ngờ cũng nằm trong danh sách.

Đương nhiên, những linh thực khác cũng đều không tệ, đều có cùng một cấp bậc tiềm lực.

Chỉ là tuy Vương Thủ Triết động tâm, nhưng điều để ý nhất vẫn là "dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp" trong danh sách phần thưởng.

Thứ này, cho dù là ở Thần Vũ hoàng triều cũng không thể là hàng thông thường.

Quan trọng nhất là, thông qua tình báo mà Vương An Nghiệp thăm dò được từ trong miệng khí linh, cho dù là đối với đại thiên kiêu huyết mạch Thiên Nhân cảnh tầng năm như Vương Thủ Triết cũng có tác dụng không nhỏ.

"Chọn dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp." Vương Thủ Triết hơi hơi hưng phấn.

Bất quá, chờ hắn chân chính đem "dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp" nắm trong tay, hắn ngược lại rất nhanh liền trầm tĩnh lại.

Thứ này, hắn trực tiếp sử dụng, tất nhiên sẽ có hiệu quả, nhưng mà gây bất lợi cho chỉnh thể chiến cuộc, còn không bằng…

Hắn lập tức báo cáo với Khí Linh: "Khí Linh, ta hơi mệt, cần điều chỉnh trạng thái một chút, lại khiêu chiến cửa thứ bảy."

"Vâng, Vương Thủ Triết các hạ tôn kính. Cửa thứ bảy là một đại yêu ma Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, tiềm lực tương đương với

tiên thiên linh thể của nhân loại chúng ta, có thể tấn thăng đến Lăng Hư cảnh, vô cùng khó đối phó. Ngay cả Vương Truyền Võ các hạ, năm đó cũng chỉ kiên trì một canh giờ đã bất hạnh bị thua." Khí Linh cung kính chủ động cung cấp tin tức nói: "Căn cứ quy định, ngài có thể có một tháng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, hy vọng đến lúc đó ngài cũng có thành tích tốt."

"Đa tạ Khí Linh tiểu tỷ tỷ." Vương Thủ Triết khách khí chắp tay.

Sau đó, hắn liền ném dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp cho Vương Tông An, dặn dò: "Tông An, sau khi ngươi uống xong thì bắt đầu thi tốt nghiệp, cho đến đả thông cửa thứ sáu."

"Vâng, phụ thân."

Vương Tông An nghe lời quay về doanh trại dùng dịch cải thiện.

Sau một ngày, hắn lại đi ra, tư chất huyết mạch tăng lên một mảng lớn, từ đại thiên kiêu Đinh đẳng kém nhất tăng lên tới Bính đẳng còn nhiều hơn một ít!

Chớ xem thường một tiểu giai đoạn này tăng lên. Đến cấp độ tư chất như bọn hắn, mỗi một tiểu cảnh giới tăng lên cũng đã trở nên cực khó. Mà huyết mạch sau khi trở nên cường đại hơn, thực lực cũng sẽ có không nhỏ tăng lên.

Sau đó, Vương Tông An dựa theo chỉ thị của phụ thân, một đường đánh qua bài thi tốt nghiệp, cũng không hề bất ngờ đả thông cửa thứ sáu.

Tương tự, ở cửa thứ sáu, hắn cũng cầm dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp, cũng đem cây sáo ngự trùng cực phẩm lấy được ở cửa thứ năm giao cho Vương Lạc Tĩnh.

Đẳng cấp huyết mạch nguyên bản của Vương Lạc Tĩnh đã là thiên kiêu Ất đẳng, sắp đến trình độ Giáp đẳng, mà tư chất huyết mạch cao cấp cải thiện dịch, tác dụng trên người thiên kiêu như nàng, hiệu quả tăng lên so với đại thiên kiêu như Tông An mạnh hơn nhiều.

Dù sao, huyết mạch thiên kiêu Thiên Nhân cảnh còn chỉ thức tỉnh đến đệ tứ trọng, mà đại thiên kiêu là ngũ trọng, đẳng cấp huyết mạch khác biệt, hiệu quả tự nhiên chênh lệch rất lớn.

Một dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp đi xuống, tư chất huyết mạch của nàng thuận lợi tăng vọt đến bộ dáng đại thiên kiêu Đinh trung đoạn.

Chỉ là nàng không kịp kích động, chỉ là sau khi tế luyện một lượt cây sáo trùng cực phẩm pháp bảo kia, liền vội vàng bắt đầu thi tốt nghiệp nhập học.

Thuần túy lấy kinh nghiệm chiến đấu và lực ý chí, trên thực tế Vương Lạc Tĩnh còn trên Vương Tông An. Dù sao, nàng tu hành trong Học Cung, tiếp nhận rất nhiều nhiệm vụ chiến đấu, thậm chí là chiến trường ngoại vực nàng cũng từng đi qua.

Trước kia nàng kém hơn Vương Tông An, cũng chỉ là tư chất huyết mạch mà thôi.

Nhưng hôm nay, tư chất huyết mạch của nàng cũng đến cấp đại thiên kiêu, đã triệt để hung tàn.

Từ cửa thứ nhất đến cửa thứ năm, nàng đều là một đường quét ngang đi qua, chỉ có con Liệt Không Thích Ma ở cửa thứ sáu kia, tạo thành cho nàng một chút phiền toái.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và trang bị xuất sắc tích lũy nhiều năm, thành công chiến thắng Liệt Không Thứ Ma.

Kế tiếp, nàng lại tiếp tục mở kế hoạch trước đó, đem một đôi quyền sáo cấp pháp bảo cực phẩm, cùng với một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp cho Vương Lạc Thu: "Lạc Thu, ngươi cũng đừng thua! Nếu không thi đấu tiếp sức sẽ thất bại!"

"Hừ!"

Vương Lạc Thu chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt ngạo nghễ, đều lười để ý đến Vương Lạc Tĩnh.

Sau khi tế luyện quyền sáo, lại thành công tăng tư chất huyết mạch lên tới đại thiên kiêu, Vương Lạc Thu thi triển ra một trong những tuyệt học thánh địa cửu mạch truyền thừa 【Lưu Ly Minh Vương chân pháp】.

Không giống như Vương Ly Từ tu luyện trong thời gian dài, nàng thật sự rất chăm chỉ tu luyện môn tuyệt học này.

Lúc này, làn da quanh người nàng nổi lên màu lưu ly, khí thế lẫm liệt, giống như Minh Vương hàng lâm uy phong bát diện, một quyền một cước đều đại khai đại hợp, rất có khí thế vô địch đương đại!

Đơn thuần lấy lực công kích mà nói, nàng so với Vương Lạc Tĩnh mà nói lại mạnh hơn không ít, tự nhiên cũng là một đường quét ngang, không ngừng một đường san bằng sáu quan trước.

Sau đó, nàng giao một dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao giai cho Vương Thủ Triết, cũng giao một pháp bảo phòng ngự cực phẩm loại chuông mà Vương Tông An chỉ định cho Vương Tông An.

Đến tận đây!

Vòng tuần hoàn đầu tiên hoàn thành.

Ở trong vòng tuần hoàn nhỏ này, mỗi người đều đạt được phần thưởng mà mình muốn, có thu hoạch thật lớn, hơn nữa ai cũng không nợ ai cùng cơ duyên.

Đương nhiên, người được lợi nhiều nhất còn phải đếm Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu.

Các nàng chẳng những cạo không ít lông dê, còn bởi vậy hoàn thành lột xác tư chất huyết mạch, tăng lên tới đại thiên kiêu.

Đây coi như là giải quyết được một tâm sự của các nàng, đồng thời cũng bảo Vương thị thêm hai đại thiên kiêu nữa.

Nội tình gia tộc, lần nữa tăng vọt một đợt sóng lớn.

Nhưng đối với Vương Thủ Triết mà nói, hành động nhổ lông dê doanh tân binh, đây mới chỉ là bắt đầu. Những thứ trước đó chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo mà thôi, tiếp theo, mới thật sự là thao tác quỷ tài.

Lần này, nếu ông ta không vuốt trụi doanh tân binh Thần Vũ quân này, ông ta sẽ không tên là Vương Thủ Triết!

…

Chương 44: Chấn kinh! Gia chủ ngươi lại là người như vậy!

…

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ.” Vương Thủ Triết vẻ mặt hòa ái đối khí linh hỏi, “Tuy rằng lúc trước đã hiểu rõ, trong thi tốt nghiệp không có công pháp chiến kỹ gì, nhưng mà, nếu như ta muốn học tập công pháp thượng phẩm mới, hoặc là công pháp cực phẩm các loại, nên thao tác như thế nào.”

“Trong doanh tân binh chúng ta, có công pháp thượng phẩm của các hệ thống. Về phần công pháp cực phẩm, chủ yếu đều là chuẩn giáo úy, chuẩn tướng quan có nhu cầu, bởi vậy chỉ có trong 【 học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp 】 mới có thể có được, tân binh hoặc học viên, đều có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ tích góp công huân cùng học phần, từng bước đổi công pháp và chiến kỹ. Bởi vậy trong ban thưởng thi tốt nghiệp, sẽ không cho vào chiến kỹ công pháp.”

“Vương Thủ Triết các hạ tôn kính, ngài muốn đổi công pháp thượng phẩm, có thể tiếp nhận các loại nhiệm vụ của doanh tân binh để kiếm quân công, một môn công pháp thượng phẩm hoàn chỉnh giá đổi là hai vạn quân công.” Khí Linh cung kính giới thiệu nói: “Về phần chân pháp cực phẩm, không phải doanh tân binh chúng ta có thể truyền thụ.”

“Không phải ta không thể chấp nhận nhiệm vụ doanh tân binh sao?” Vương Thủ Triết âm thầm nhíu mày.

“Hoàn toàn chính xác là không thể, ngài đã chuẩn tốt nghiệp rồi.”

Được rồi.

Vương Thủ Triết cạn lời, đây là vòng tuần hoàn tử vong.

Cũng may, thế hệ trẻ của Vương thị cũng có không ít đứa trẻ ưu tú, ví dụ như An Nghiệp, Hạm Cáp, Hạm Khởi vân vân.

Chờ sau khi bọn họ trà trộn vào doanh tân binh, có thể liều mạng cày quân công, sớm muộn gì cũng có thể quét sạch công

pháp và huyền kỹ thượng phẩm, lấy về lấp vào kho tồn kho của Tàng Kinh các Vương thị.

Theo lý mà nói, Khí Linh nhất định sẽ cảnh cáo nói, những công pháp này đều là quyền sản xuất tri thức quý giá của quân đội, không được truyền ra ngoài, nếu không sẽ bị quân pháp xử trí các loại.

Nhưng mà Thần Vũ hoàng triều đã diệt vong mười vạn năm, doanh tân binh này đã sớm trở thành một doanh trại trống không. Quân pháp? Ai sẽ chấp hành quân pháp? Cũng không đến mức, vị Thánh Hoàng bệ hạ kia còn có thể từ trong phần mộ bò ra ngoài chấp hành quân pháp chứ?

Tóm lại.

Vương Thủ Triết đã xem doanh tân binh số năm này là tài sản riêng của Vương thị. Số sinh tốt nghiệp không kiếm được có thể dựa vào cuộc tốt nghiệp không ngừng của Vương thị.

Hiện tại vấn đề duy nhất bày ra trước mặt Vương Thủ Triết chính là nên thu được lợi nhuận lớn nhất ở cửa thứ bảy và cửa thứ tám của kỳ thi tốt nghiệp như thế nào.

Thừa dịp trung tràng nghỉ ngơi.

Vương Thủ Triết triệu tập cả đám Vương thị lại, bắt đầu sắp xếp hành động vặt lông cừu tiếp theo.

Dưới loại tình huống này, tất nhiên phải có lấy hay hi sinh, tất cả đều là vì đại cục mà phục vụ.

Loại phó bản có tính đoàn thể này, liền lập tức thể hiện ra ưu thế của gia tộc. Trong một gia tộc hài hòa, lục đục với nhau cực ít, tuy rằng ở trình độ nhất định sẽ có nhân lợi, nhưng ở phương hướng lớn, vẫn sẽ có lợi cho phương hướng đi tới gia tộc chỉnh thể hơn.

Bởi vì các tộc nhân trưởng thành dưới sự che chở của gia tộc, tự nhiên cũng có thể hiểu được sự cường đại của chỉnh thể gia tộc, ý nghĩa trọng yếu của mỗi một thành viên trong gia tộc.

Dưới sự sắp xếp trù tính chung của Vương Thủ Triết, đương nhiên sẽ không xuất hiện loại chuyện hỗn loạn chó má như tổ đội dã thú bên ngoài, cái gì mà bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở phía sau, đều là không có, cũng không cần đi mỗi một bước đều

phải cẩn thận từng li từng tí, rất sợ chơi đến cuối cùng đồng đội nào đó đột nhiên phản bội.

“Tóm lại, tình huống đã rất rõ ràng rồi. Bởi vì cửa ải thứ bảy của doanh tập huấn tân binh thứ năm đến nay chưa từng phá quan, bên trong có ban thưởng thông qua cửa thứ bảy của một cửa quân doanh có thể quét. Mà cửa thứ tám, toàn bộ quân doanh cho tới nay vẫn chưa được thông đầu tiên, cho nên có một bản doanh thủ thông, cùng một thủ lĩnh toàn quân doanh thông qua, tổng cộng có hai cái ban thưởng có thể quét.”

“Chính bởi vì cửa thứ bảy và cửa thứ tám độ khó rất lớn, xác suất được thông qua khá thấp, bởi vậy số lượng ban thưởng thông quan dự trữ trong quân doanh không nhiều lắm. Mà phần thưởng ghi chép mới và ban thưởng thông tin đều được lưu trữ trong kho hàng không gian thứ nguyên trong toàn doanh, cần khí linh căn cứ theo chiến tích thực tế giao nộp, sau đó thu hoạch từ trong kho không gian thứ nguyên.”

Nói đến đây, Vương Thủ Triết không khỏi cảm khái sự cường thịnh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Ngay cả một kho hàng không gian thứ nguyên, đều có thể chơi ra hoa, thậm chí còn có thể lấy ra bảo khố thứ nguyên thông dụng của các quân doanh, thật sự là không phục cũng không được.

Chẳng qua, loại thứ nguyên bảo khố này độ khó kiến tạo cực lớn, có lẽ còn có rất nhiều hạn chế, nếu không Thần Vũ hoàng triều hành quân đánh giặc sẽ hoàn toàn không có áp lực hậu cần.

“Cân nhắc đến tư chất đáng sợ tư chất hai mươi lăm tuổi của Truyền Vũ tiên tổ, vẫn không thể đột phá cửa thứ bảy, càng không cần nói đến khó khăn của cửa thứ tám. Lần này chúng ta cũng là chiếm ưu thế tuổi tác tối năm sáu mươi tứ năm, mới có cơ hội vạn năm khó gặp như thế. Bởi vậy, tính toán lên, không cần cân nhắc để cho hậu nhân lưu lại đường lui.”

Bởi vì sau này dù có tộc nhân tới cũng gần như không thể có thêm ghi chép mới. Nói không chừng, một đợt này ngay cả khen thưởng cũng sẽ bị cạo sạch.

“Truyền Võ tiên tổ?” Sắc mặt Vương Tông An có chút khiếp sợ: “Phụ thân, Vương của Thần triều… Truyền Võ lại là lão tổ tông của Vương thị chúng ta sao? Tại sao con chưa từng nghe nói qua loại chuyện này! Truyền thừa kỷ cương cũng không viết?”

“Kỷ luật truyền thừa cần bao nhiêu năm? Gia phả mới bao nhiêu năm?” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc nói: “Truyền Võ tiên tổ xuất thân từ doanh tập huấn tân binh thứ năm, cách Vương thị chúng ta rất gần? Hơn nữa tư chất huyết mạch lẫn nhau đều ưu tú như vậy, huyết mạch tương thừa đương nhiên là chuyện ván đã đóng thuyền.”

Vương Tông An có chút hoảng hốt, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng phụ thân đại nhân nói rất có đạo lý.

Vương Thủ Triết nhìn về phía con trai lớn luôn rất bớt lo của mình: “Tông An, tạm thời không đề cập tới việc này, sau này chúng ta từ từ bổ sung kỷ luật truyền thừa. Hiện tại nói một chút tình huống trước mắt, ngươi am hiểu nhất chính là chiến thuật kéo dài, lần này ngươi lên trước. Nhưng lần này, ngươi sẽ hi sinh phần thưởng mới của cửa thứ tám và cửa thứ bảy.”

“Vâng, phụ thân. Hết thảy lấy đại cục làm trọng, sửa sang lại càng nhiều lợi ích quan trọng hơn. Huống chi, cửa thứ bảy ta chưa chắc có thể đả thông.”

Sau một hồi thương lượng, chiến thuật tổng hợp đã chuẩn bị thỏa đáng.

Vương Tông An ra sân trước, tuyên bố đã nghỉ ngơi tốt rồi, chuẩn bị khiêu chiến cửa thứ bảy thi tốt nghiệp.

“Vương Tông An các hạ tôn kính, như ngài mong muốn.” Khí Linh đối đãi với tất cả những người tốt nghiệp vượt qua cửa ải thứ sáu đều hết sức khách khí, “Hy vọng ngài có thể hiểu rõ quy tắc. Ngài một khi thua trong cửa ải của bổn quan mà nói, sẽ mất đi cơ hội khiêu chiến lần nữa.”

“Khí linh, bắt đầu đi.” Vương Tông An bình tĩnh nói.

Hắn vừa dứt lời, trong sân huấn luyện lại xuất hiện một hình nộm yêu ma.

Bất quá lúc này xuất hiện là một đầu tu la ma tộc Thiên Nhân cảnh sơ kỳ. Đó là cao đẳng ma tộc cực kỳ đáng sợ, đại yêu ma.

Bên ngoài thân nó hoàn toàn kim loại hóa, sau lưng có một đôi cốt dực thật lớn, công kích, phòng ngự, lực lượng đều cực kỳ cường đại, có được thần thông phạm vi "Tu La lĩnh vực", khi tiến công có thể hình thành một lĩnh vực phụ năng lượng tràn đầy ma khí quanh thân, do đó tăng phúc cho bản thân, cùng với sức chiến đấu của các sĩ tốt dưới trướng.

Thông thường mà nói, Tu La Ma tộc trong Yêu Ma nhất tộc đều lấy thân phận tướng lĩnh cao cấp hoặc là thống soái một phương xuất hiện, sự xuất hiện của nó thường sẽ tạo thành tai nạn mang tính khu vực.

Tu La Ma Tộc có thể trưởng thành Đại Tu La, thực lực tương đương với cường giả Lăng Hư Cảnh của nhân loại. Tu La Ma Tộc này hiển nhiên là trạng thái tương đối trẻ tuổi, tu vi còn xa mới tới đỉnh phong.

Nhưng dù vậy, khí thế nó bày ra cũng đã cường hoành đến trình độ đáng sợ, làm cho người ta trong thoáng chốc phảng phất thấy được vực sâu luyện ngục trong truyền thuyết, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác hít thở không thông.

Cũng may Vương Tông An cũng không phải thiếu niên lang chưa trải sự đời, khai phá Thanh La vệ, trợ giúp An Bắc vệ, du thuyết lên kinh thành, thậm chí ngay cả Long Xương đại đế cũng yết kiến.

Từ ý nào đó mà nói, Vương Tông An đã chân chính bước vào vòng xã giao tầng cao nhất của Đại Càn, xem như là nhân vật cấp đại lão một phương.

Tư chất của đại thiên kiêu Bính đẳng, tu vi Thiên Nhân cảnh tầng ba, chưa chắc sẽ e ngại một con Tu La ma tộc Thiên Nhân cảnh sơ kỳ.

Vừa mới giao chiến, hắn liền từ trong Tức Nhưỡng Thủ Trọc phóng ra linh thực bản mệnh của mình —— Trường Sinh Thụ · Vương Tiễn.

Vương Ngao thật vất vả có thể từ trong Tức Nhưỡng Trọc uất ức đi ra, tán cây như lọng xanh lá rung động "Soạt soạt" một cái, một đạo sinh cơ xanh biếc chấn động, trong nháy mắt liền hướng bốn phương tám hướng phun trào mà đi, lấy bản thân

làm trung tâm, bao phủ ra một mảnh lĩnh vực Mộc hệ tràn đầy sinh cơ.

Trong lĩnh vực này, quân Phương Hữu ta có thể được trị liệu cuồn cuộn không ngừng, còn có một phần năng lượng huyền khí gia trì bổ sung, sức chiến đấu và năng lực hành quân đều có thể được tăng phúc cực lớn.

Cũng bởi vậy có thể thấy được, phương hướng bồi dưỡng của Ất Mộc thiên phú cùng với linh thực của Vương Tông An đều thiên về quân đoàn tác chiến, đi trên chiến trường dẫn quân đánh trận, hoặc là suất lĩnh các tộc nhân tác chiến tập đoàn, mới có thể chân chính phát huy ra toàn bộ thực lực của hắn.

Mà Tu La Ma cũng không đơn giản, theo cốt sí khổng lồ của nó vỗ một cái, lực trường Phụ năng lượng tràn ngập mùi vị ăn mòn theo đó triển khai, trong nháy mắt cũng bao phủ toàn bộ sân huấn luyện.

Người có thực lực không đủ mạnh, lực ý chí không đủ kiên định, một khi bị ma khí này ăn mòn sẽ bị ô nhiễm ý thức nghiêm trọng, trở nên hung tàn đáng sợ, khó tự kiềm chế, thậm chí sẽ xuất hiện hiện tượng tự giết lẫn nhau.

Trên chiến trường, đây cũng là kỹ năng buff cực kỳ cường đại.

Hiệu quả năng lượng chính phụ của hai bên hoàn toàn trái ngược, đặt ở lúc bình thường, đều là buff cường lực gần như có thể quyết định hướng đi của chiến tranh, hiện giờ, lại ngoài ý muốn thực hiện triệt tiêu lẫn nhau.

Rất nhanh, Vương Tông An đã chiến đấu kịch liệt với Tu La Ma tộc kia.

Tu La ma tiến công mạnh hơn, còn Vương Tông An thì phòng thủ mạnh hơn, Trường Xuân chân quyết vốn cực kỳ am hiểu phòng thủ, cộng thêm cực phẩm pháp bảo “Kim Cương Hộ Thể Chung” vừa mới miễn cưỡng tế luyện, cũng cho hắn một tầng cổ chung hộ thuẫn dày dặn màu vàng, khiến lực phòng ngự của hắn tăng lên một lần nữa.

Cho dù nhất thời không địch lại bị thương, một đạo năng lượng xanh biếc cuốn ở trên người hắn, hắn cũng có thể lập tức một lần nữa trở nên sinh long hoạt hổ.

Ba phen mấy bận, dù ý thức của tên tộc chủ Tu La Ma tộc kia đã bị xóa đi hơn phân nửa, nhưng vẫn bị tức đến thiếu chút nữa bạo tẩu, trực tiếp đem đối tượng đả kích đặt lên trên cây trường sinh.

Như vậy, Trường Sinh thụ sẽ không buồn ngủ nữa.

Nó vui vẻ cùng Tu La ma chơi đùa, "Ngươi đánh ta a, đến a, xem ngươi muốn đánh bao lâu mới có thể đánh chết ta".

Tên tuổi của Trường Sinh Thụ cũng không phải là vô ích, nó không chỉ có tuổi thọ cực kỳ dài, năng lực phòng ngự và tự lành lại càng cực kỳ biến thái. Ngẫm lại lúc trước, lão Trường Sinh Thụ tự nhiên rụng lá trường sinh, có thể làm cho tu sĩ Linh Đài cảnh có được năng lực hồi huyết cường đại, năng lực chữa trị của nó cường đại như thế nào thì có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, Tu La Ma cố nhiên có thể tiến công Trường Sinh Thụ, nhưng Vương Tông An cũng không phải ăn chay.

Hắn tuy rằng càng tinh thông phòng ngự, nhưng không có nghĩa là hắn một chút cũng không hiểu tiến công. Trong lúc nhất thời, các loại thực vật dây leo ở trong chiến trường bay múa, từng đạo Ất Mộc Kiếm Khí không ngừng đánh về phía đầu Tu La Ma tộc kia.

Bức cho Tu La Ma tộc không thể không từ bỏ tiến công Trường Sinh thụ, hết sức chuyên chú đối phó Vương Tông An.

Thời gian, từng chút từng giọt trôi qua trong cuộc đối chiến này.

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, một khi đánh vỡ kỷ lục cao nhất trong quân doanh, xin hãy nhớ nhắc nhở ta một chút." Vương Thủ Triết khách khí nói.

"Được, tôn kính Vương Thủ Triết các hạ."

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Bản thân Tu La Ma tộc là chủng tộc có sức chiến đấu cực kì cường đại, kỹ xảo chiến đấu vô cùng tinh xảo, nắm chắc thời cơ chiến đấu cũng mười phần đúng chỗ. Dưới sự tấn công liên tục không ngừng của đầu Tu La Ma tộc kia, Vương Tông An hơi có chút chật vật, nhưng hắn lại biểu hiện ra tính chịu đòn

cường đại, phảng phất có thể một mực gánh vác đến thiên hoang địa lão.

Mỗi lần Vương Thủ Triết nhìn thấy bộ dạng này của Tông An, sẽ không nhịn được nhớ tới Trường Xuân thượng nhân.

Trên chiến trường ngoại vực, những yêu ma ngoại vực kia mỗi lần nhìn thấy Trường Xuân thượng nhân, đoán chừng đều sẽ giống như con Tu La Ma tộc hiện tại, tức giận đến muốn bạo tẩu?

"Phá kỷ lục rồi!"

Bỗng dưng.

Khí linh mừng rỡ kêu lên.

"Tông An."

Vương Thủ Triết cũng lập tức kêu một tiếng.

Chuyện này gần như giống hệt với thời gian hắn ta ra tay.

"Ta nhận thua." Vương Tông An lập tức triệt thoái về phía sau, quyết đoán bỏ cuộc.

Trong thi tốt nghiệp, một khi nói nhận thua, chiến đấu sẽ lập tức kết thúc.

"Tại sao phải nhận thua?" Khí Linh tiếc nuối mà không hiểu nói: "Vương Tông An các hạ hoàn toàn còn có thể kiên trì thêm một chút, ghi chép lại thành tích càng tốt."

"Kiên trì lâu, sẽ có phần thưởng thêm không?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Sẽ không. Nhưng đó là một loại vinh quang, là vinh quang để hậu nhân ngưỡng vọng." Khí Linh lòng tràn đầy khó chịu nói, "Thật vất vả mới có thể phá kỷ lục, không thể phá nhiều một chút sao? Mới có hơn mười hơi…"

"Ha ha ~ "

Vương Thủ Triết không nói nhiều, chỉ là có chút không đồng ý với "Khó khăn lắm" kia. Tiếp theo, hắn là nó sẽ không cho rằng như vậy.

Hắn dứt khoát nói sang chuyện khác: "Khí Linh tiểu tỷ tỷ, nhớ lúc trước ngươi có đề cập qua, cửa thứ bảy chỉ cần có thể đột

phá ghi chép, thì sẽ có phần thưởng phá kỷ lục, là một loại thuốc gọi là "Bản tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp", không xung đột với dược hiệu cải tiến cao bình thường."

"Không sai." Khí Linh theo trình tự, trả lời chi tiết: "Đây là một loại dược tề dẫn đường huyết mạch mới nhất được nghiên cứu ra, bởi vì chi phí cực kỳ đắt đỏ, sản lượng cực kỳ thưa thớt, bởi vậy chỉ dùng để bồi dưỡng tinh anh nhân tộc tuyệt đối. Hiện giờ trong các doanh tân binh chia sẻ trong tổng khố phòng không gian, chỉ còn lại mười chi, không, hiện tại chỉ có chín chi."

Bởi vì một chi 【Tinh hoa cao cải thiện】 trong đó đã cho Vương Tông An.

Tổng cộng chỉ có mười nhánh khiến Vương Thủ Triết âm thầm tiếc hận.

Nếu là mười một chi, vậy người trưởng thành ở đây có thể mỗi người một chi. Đây cũng là vì sao, Vương Thủ Triết muốn Tông An hi sinh một chút.

Tuy nhiên, Vương thị cũng sẽ không vì vậy mà bạc đãi Vương Tông An. Mọi người đã đạt thành nhất trí, đợi sau đợt này, Vương thị sẽ đi Hàn Nguyệt Tiên Triều, bỏ ra nhiều tiền nghĩ cách kiếm chút đan dược cải thiện tư chất cao giai bồi thường cho Tông An.

"Lục thúc, theo kế hoạch, đến lúc người lên rồi."

Vương Tông An đưa tinh hoa cải tiến cao độ cho Vương Thủ Liêm. Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết cũng đưa dịch cải thiện cao độ bình thường trong tay mình cho Vương Thủ Liêm.

Vương Thủ Liêm vẫn luôn đi con đường quân võ, lúc này hắn đã tám mươi mấy tuổi, đã rất thành thục ổn trọng, đã là đại nhân vật trong mắt người khác. Hơn nữa, cách đây không lâu, hắn dựa vào công huân và thực lực, đã thành công bù đắp được chức vị thành thủ, đi vệ khác nhậm chức, lần này vẫn là xin phép trở về.

Tuy nhiên, hắn trước giờ chưa từng ở riêng với gia tộc, bởi vậy vẫn là một phần tử của Trường Ninh Vương thị.

Chỉ có điều hắn trường kỳ cần xử lý quân vụ, tốc độ tiến triển tu vi hơi chậm một chút, sức chiến đấu cũng thuộc về sự tồn tại xếp chót trong chúng trưởng lão Thiên Nhân của Vương thị. Nhưng dù vậy, hắn cũng có kinh nghiệm chiến đấu bảy tám mươi năm, vô cùng vững vàng.

"Tứ ca, Tông An, ta nhất định sẽ không để cho các ngươi thất vọng." Vương Thủ Liêm hít sâu một hơi, chậm rãi nắm hai dược tề cải thiện huyết mạch trong lòng bàn tay.

Hắn vốn cho rằng đời này mình có thể đi đến Tử Phủ cảnh đã xem như cực kỳ may mắn, lại không ngờ còn có cơ duyên tiến thêm một bước. Cơ hội lần này, hắn nhất định sẽ nắm chắc, tuyệt đối sẽ không khiến Thủ Triết thất vọng.

"Đều là người một nhà." Vương Thủ Triết vỗ vai hắn: "Bình thường dịch cải thiện cao nhất định phải huyết mạch tứ trọng mới có thể dùng, rất thích hợp cho loại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tứ trọng huyết mạch như ngươi sử dụng, sẽ không tổn thương thân thể. Có điều bản tinh hoa cao cải thiện uy lực quá mạnh, ngươi chưa chắc chịu được, ta hộ pháp cho ngươi trước."

"Dạ, tứ ca."

Vương Thủ Liêm và Vương Thủ Triết cùng nhau vào doanh trại, bắt đầu tiến hành huyết mạch tiến hóa.

Quả nhiên, tình báo Vương Thủ Triết nắm giữ không kém bao nhiêu, Vương Thủ Liêm phục dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp chỉ là hơi có chút thống khổ, nhưng toàn bộ quá trình rất thuận lợi, rất nhanh đã hoàn thành tiến hóa huyết mạch.

Hắn là thượng phẩm Đinh đẳng huyết mạch, là tồn tại thấp nhất trong thiên kiêu, sau khi tu vi đột phá Thiên Nhân cảnh mới miễn cưỡng đạt tới tứ trọng huyết mạch.

Một mũi cải tiến cao độ, huyết mạch của hắn lập tức bắt đầu nhanh chóng thuế biến, vậy mà để cho hắn từ thượng phẩm Đinh đẳng huyết mạch, trực tiếp bước vào thượng phẩm Ất đẳng trung đoạn.

Thật không hổ là phần thưởng hi hữu chỉ có thể đả thông cửa thứ sáu thi tốt nghiệp mới có.

Phải biết, cửa ải thứ sáu chính là hình nộm yêu ma cấp đại thiên kiêu "Liệt Không Thứ Ma". Có thể tốt nghiệp tại doanh tập huấn, có thể đánh bại Liệt Không Thứ Ma vốn là cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì, nếu dựa theo tình huống thông thường, sinh viên tốt nghiệp muốn đả thông cửa ải này, xác suất lớn cũng phải có tư chất đại thiên kiêu. Mà nếu thật sự xuất hiện loại này, tư chất cũng không có đạt tới đại thiên kiêu, lại đả thông ải, vậy thiên phú chiến đấu của vị tân binh này cũng tuyệt đối là biến thái.

Thần Vũ hoàng triều hao phí tài nguyên lựa chọn ưu tú bồi dưỡng, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đây vẫn chưa phải kết quả cuối cùng.

Vương Thủ Liêm rèn sắt khi còn nóng, lần nữa sử dụng tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp.

Hiệu quả của loại dược tề này cực kỳ mãnh liệt, bởi vì bình thường đều là sử dụng cho người nổi bật trong đại thiên kiêu, yêu cầu tương đối cao đối với năng lực thừa nhận của tu sĩ, cấp độ huyết mạch và tu vi của Vương Thủ Liêm chung quy vẫn hơi thấp một chút.

Rất nhanh, mạch máu trên lông của hắn bắt đầu không ngừng nứt toác ra, bên ngoài cổ họng và cơ thể đều có máu tươi chảy ra.

Lúc này, đến lượt Vương Thủ Triết ra tay.

Lòng bàn tay của hắn dán trên lưng Vương Thủ Liêm, năng lượng căn nguyên sinh mệnh dồi dào truyền vào trong cơ thể hắn, phụ trợ Vương Thủ Liêm tiêu hóa dược lực, huyết mạch tiến hóa, để tránh thân thể bởi vì không chịu nổi dược lực mà tan vỡ.

Ước chừng nửa buổi tối sau, Vương Thủ Liêm mới gắng gượng vượt qua.

Hắn mở to mắt, đáy mắt lộ ra một mảng ánh sáng thâm thúy, kinh hỉ không thôi: "Tứ ca, ta cảm giác được huyết mạch biến hóa thật lớn, trong cơ thể giống như có năng lượng huyết mạch vô cùng vô tận. Thậm chí, ta có thể mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của thiên đạo!"

“Đây chính là tác dụng của đạo thể.” Vương Thủ Triết thở dài một hơi nói: “Huyết mạch tứ trọng chỉ là linh thể, bây giờ ngươi đạt tới ngũ trọng huyết mạch chính là đạo thể. Ngươi chỉ cần chậm rãi tìm hiểu, đợi một thời gian, tự nhiên có thể tìm hiểu ra tiểu thần thông của mình. Nhưng mà ngươi đã không có thời gian tìm hiểu tiểu thần thông. Cửa ải Tu La Ma kia, ngươi sẽ không dễ dàng.”

“Tứ ca ngài yên tâm, cho dù ta chết, cũng sẽ chống đỡ qua chút thời gian đó.” Ánh mắt Vương Thủ Liêm kiên định nói.

“Tứ ca vẫn chuẩn bị cho ngươi một chút thủ đoạn, không cần phải động một chút là chết hay sống. Hơn nữa ngươi hiện tại đã là huyết mạch đại thiên kiêu, dựa theo tác dụng của bản tinh hoa cao cải thiện, tư chất huyết mạch của ngươi bây giờ cho dù không đạt được đại thiên kiêu Bính đẳng, cũng chênh lệch không xa.” Vương Thủ Triết cổ vũ nói: “Vạn nhất có nguy hiểm đến tính mạng, vẫn có thể gọi là ngừng. Chúng ta chỉ có chút tổn thất mà thôi, không đến mức lấy mạng của ngươi đi đổi.”

Sau đó.

Sau khi Vương Thủ Triết bố trí một phen, Vương Thủ Liêm cũng bắt đầu nhập ngũ.

Căn cứ vào tu vi của Vương Thủ Liêm, Khí Linh cho hắn một con yêu ma Thiên Nhân cảnh tầng bốn bình thường.

Dù sao Vương Thủ Liêm cũng chỉ có Thiên Nhân cảnh tầng một, nếu hắn chỉ là cấp thiên kiêu, cho dù có thể thắng cũng tất nhiên rất khó khăn. Hiện giờ Vương Thủ Liêm đã là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, chỉ mất chút thời gian đã thu thập nó.

Khảo hạch tinh binh thành công!

Sau đó chính là kiểm tra nhập ngũ không có gì tốt lành, ngay sau đó chính là bởi vì tuổi tác “bị ép” tham gia thi tốt nghiệp.

Dựa vào ưu thế huyết mạch của đại thiên kiêu, Vương Thủ Liêm một đường dễ dàng đánh tới cửa thứ năm, tất cả phần thưởng đều lấy một lần. Cho đến cửa thứ sáu, hắn mới gian nan.

Cửa Liệt Không Thứ Ma này không dễ đối phó, mà Vương Thủ Liêm lại không có ưu thế trên cảnh giới, trên huyết mạch ngược lại có chút ưu thế, nhưng cũng không có áp đảo.

Hắn hao phí hai canh giờ mới thu thập được Liệt Không Thích Ma, còn bị thương không nhẹ. Nhưng cũng là trận chiến này, để hắn càng thêm quen thuộc lực lượng huyết mạch bạo tăng của mình.

Vương Thủ Liêm tin rằng mình sẽ đánh Liệt Không Thích Ma một lần, chỉ cần một canh giờ là có thể thắng.

Đánh Liệt Không Thứ Ma xong, thu hồi thêm một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp. Cộng thêm phần thưởng năm cửa trước, cửa sau cho dù thất bại cũng không tổn thất lớn.

Nhưng kể từ đó, liền cắt đứt tiếp lực, cũng sẽ khiến một loạt kế hoạch sau đó của Vương Thủ Triết trở nên không hoàn mỹ như vậy.

Hiệu quả của tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp, Vương Thủ Liêm đã thật sự trải nghiệm qua, đương nhiên hiểu nó quý giá cỡ nào. Cho dù lấy được ít đi một nhánh, đối với Vương thị mà nói cũng là tổn thất cực kỳ to lớn.

Dù sao, qua thôn này, khả năng sẽ không có cửa hàng này. Dựa vào hậu nhân vừa tấn thăng Thiên Nhân cảnh tham gia thi tốt nghiệp, cũng gần như không có khả năng phá kỷ lục hôm nay.

Vương Thủ Liêm tính toán tất cả trong lòng, lặng lẽ hạ quyết tâm.

Trải qua một phen trị liệu của Vương Thủ Triết, hắn lại nghỉ ngơi ba ngày, sau khi đảm bảo thân thể đạt tới trạng thái tốt nhất, lúc này mới đi mở cửa thứ bảy!

Cửa ải này hắn chỉ cần thủ vững thời gian, bởi vậy ngay từ đầu hắn đã áp dụng chiến thuật du đấu. Dưới chân hắn giẫm lên chiến ngoa loại tốc độ pháp bảo cực phẩm có được ở cửa thứ năm, tốc độ so với Thiên Nhân cảnh sơ kỳ bình thường nhanh hơn quá nhiều.

Trong lúc không ngừng xê dịch né tránh, hắn còn không ngừng đổ ra bản bình thường của Ma Nữ Tóc Dài. Những thứ

này đều là hạt giống Vương Thủ Triết hao phí thời gian và huyền khí dự chế, tuy không mạnh mẽ bằng loại cường đại mà Vương Thủ Triết tự mình sử dụng, nhưng cũng có thể phát huy ra tính tác dụng không nhỏ.

Nhưng cuối cùng mọi người vẫn coi thường Tu La Ma.

Năng lực tổng hợp của nó vô cùng toàn diện, trên huyết mạch lại gần như trấn áp Vương Thủ Liêm một đại đẳng cấp. Tu sĩ Thiên Nhân Cảnh đã tương đương với tu sĩ Thiên Nhân Cảnh thức tỉnh huyết mạch tầng thứ sáu, có được "Thánh Thể" có thể nghĩ.

Cho dù trong miệng ngậm lá cây trường sinh, có thể đề thần tỉnh não, tránh bị "Tu La lĩnh vực" quấy nhiễu thần chí, hơn nửa canh giờ ngắn ngủi trôi qua, Vương Thủ Liêm vẫn bị đánh đến bị thương không nhẹ.

"Thủ Liêm, phiên bản Tinh Hoa cao thay đổi rất quan trọng, đừng không bỏ át chủ bài giữ mạng." Vương Thủ Triết nhắc nhở.

Ở trong nhẫn trữ vật của hắn, tồn trữ rất nhiều át chủ bài bảo mệnh, đây đều là những năm trước hắn tích góp được từng chút một. Làm những thứ này tuy rằng tiêu tiền tốn tinh lực, rất không dễ dàng, nhưng so với bản tinh hoa cao cải thiện mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Dù sao, tiền có thể kiếm lại, nhưng bản tinh hoa cao cải thiện, bỏ lỡ lần này, có khả năng thật sự sẽ không lấy được nữa.

Bởi vậy, Vương Thủ Liêm tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn là bắt đầu vận dụng át chủ bài bảo vệ tính mạng. Hoặc là bổ sung huyền khí, hoặc là gia tốc vết thương khép lại, hoặc là trực tiếp kiếm phù đánh Tu La Ma. Nếu như là tân binh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, nhìn thấy loại phương thức chiến đấu này của hắn, sợ là con ngươi đều phải rớt xuống.

Mà theo từng con át chủ bài bảo mệnh sử dụng, thời gian cũng từng chút từng chút trôi qua.

Mà lúc này Vương Thủ Liêm gần như là nỏ mạnh hết đà.

Ngay khi hắn sắp không chịu nổi nữa, chuẩn bị liều chết đánh cược một lần nữa.

“Một canh giờ hai mươi hơi thở, thời gian đến!” Vương Thủ Triết quát to một tiếng.

“Ta nhận thua!” Vương Thủ Liêm khàn giọng kêu lên một tiếng.

Sau đó, động tác của Tu La Ma dừng lại, một đạo quang mang hiện lên, thân ảnh của nó trực tiếp biến mất tại chỗ.

Với tư chất đại thiên kiêu bình thường của hắn, đối phó Tu La Ma rất khó khăn.

Tin tưởng những đại thiên kiêu tốt nghiệp trước kia, hoặc là tiên thiên linh thể cấp tuyệt thế thiên kiêu, nếu sử dụng loại thủ đoạn xấu xa này của hắn, hơn phân nửa cũng có thể phá kỷ lục trước đó của Vương Truyền Vũ.

Chỉ là đại thiên kiêu trong doanh tân binh đặc biệt chiêu dụ vào, hoặc là tuyệt thế thiên kiêu cực kỳ hiếm thấy, cơ bản đều là xuất thân bất phàm, mỗi người đều rất tâm cao khí ngạo, hơn nữa lại đều rất trẻ tuổi, chính là tuổi sĩ diện, vì một nhánh dược tề, sao có thể không biết xấu hổ như thế?

Cho dù dùng loại phương thức chơi xấu này phá kỷ lục, cũng sẽ bị đóng đinh ở trên trụ sỉ nhục lịch sử.

Ngược lại là nhóm người của Vương Thủ Triết, không hề có vấn đề thể diện, cũng không có ai tới trào phúng bọn họ.

Chờ Tu La Ma biến mất, Vương Thủ Liêm gần như tê liệt trên mặt đất, thiếu chút nữa không kiên trì nổi.

Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên trị liệu cho hắn, vui vẻ nói: “Lão Lục làm tốt lắm, đây là thời khắc quang vinh nhất đời này của ngươi.”

“Khà khà, Vương Thủ Liêm ta thành công rồi, ta không làm mất mặt gia tộc.” Sau khi Vương Thủ Liêm thoáng khôi phục chút khí tức, nhếch miệng cười rất đắc ý, đấm ngực Vương Thủ Triết một cái, cẩn thận từng li từng tí hô một: “Lão Tứ!”

Khi hô lên những lời này, trong lòng Vương Thủ Liêm khỏi phải nói là sướng bao nhiêu.

Sống tám mươi mấy năm rồi, chưa từng dám gọi Tứ ca một tiếng lão tứ, còn không to gan bằng Lục muội muội Vương Lạc Thu.

Vương Thủ Triết ngẩn người, chợt cười cười đấm hắn một cái: "Tiểu tử thúi nhà ngươi, bay bay rồi, xem ta có xử lý ngươi không. Nhưng nể tình tiểu tử thối ngươi lần này biểu hiện cũng không tệ lắm, cho phép ngươi gọi mười lần."

Đây chính là huynh đệ chân chính. Mọi người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau nỗ lực gánh vác gia tộc.

Vương thị, tuyệt đối không chỉ dựa vào một mình Vương Thủ Triết chống đỡ. Hắn không gánh nổi toàn bộ gia tộc, cũng không gánh nổi.

"Vậy chín lần còn lại ta phải giữ lại, từ từ sử dụng." Vương Thủ Liêm lấy được dịch cải thiện, bản tinh hoa của dịch cao cải thiện, ném cho Vương Thủ Dũng, đắc ý nói: "Lão Ngũ, làm cho tốt, đừng để ta và lão tứ mất mặt. Còn lại tám lần, thật sảng khoái."

Vương Thủ Dũng cầm gậy đỡ sức, vẻ mặt đen sì: "Lão Lục, quả nhiên ngươi bay mất rồi, chờ ta hoàn thành tiếp lực xong sẽ xử lý tiểu tử ngươi."

Ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng áp lực tâm lý lại thật lớn.

Sau đó.

Giống như phục chế mô thức vậy, Vương Thủ Dũng cũng dựa vào nghị lực và một luồng khí kiên trì đến cuối cùng, dù sao trong quá trình này, phải vô liêm sỉ biết bao nhiêu, vì chống đỡ thêm thời gian một nén nhang, chiêu thức gì đều có thể tạo ra được.

Đương nhiên, hắn cũng sử dụng không ít át chủ bài bảo vệ tính mạng, cộng lại ít nhất phải tốn mấy trăm vạn càn kim. Nhưng tất cả đều đáng giá, không phải sao?

Một lần làm như vậy còn được, liên tiếp hai lần, khiến khí linh đều nổi lên rất lâu, buồn bã nói: "Vương Thủ Triết các hạ, trong nhà các ngươi làm như vậy quá mất mặt rồi? Truyền ra ngoài sẽ gây chê cười, biến thành chủ đề xã hội…"

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, chúng ta làm trái quy định rồi sao?" Vương Thủ Triết trịnh trọng hỏi.

“Không có vi phạm, chính là quá vô sỉ… Ta đề nghị đình chỉ loại này…”

Khí linh còn chưa nói xong, Vương Thủ Triết đã nói với Vương Lạc Đồng: “Lạc Đồng chuẩn bị một chút, biểu hiện thật tốt.”

Lời nói của khí linh, trực tiếp bị hắn không để ý tới.

Dù sao gia tộc đã có người xoát độ hảo cảm của nàng, cũng không cần Vương Thủ Triết quét nữa.

“Vâng, Tứ ca ca.” Vương Lạc Đồng nghiêm túc trả lời, “Bất kể thế nào muội cũng sẽ không phụ kỳ vọng của huynh.”

Cho tới nay, Vương Lạc Đồng chính là tấm gương của rất nhiều nữ tử trẻ tuổi trong gia tộc, nàng không cam lòng giống như những nữ hài tử trực mạch khác chỉ có thể gả cho người khác, bởi vậy lần lượt thông qua cố gắng, chủ động tranh thủ cơ hội thay đổi vận mệnh.

Bây giờ nàng đã trở thành “Lạc Đồng lão tổ” của gia tộc, trở thành trụ cột của Vương thị.

Bởi vì nàng cực kỳ chú trọng tu luyện và ma luyện chiến kỹ Huyền Vũ, lại không giống như Thủ Liêm phải xử lý rất nhiều chuyện trên quan trường, trì hoãn tinh lực, đơn thuần từ thực lực mà nói, còn vượt qua Thủ Dũng thủ liêm một bậc.

Nhưng dù vậy.

Trận chiến của Vương Lạc Đồng vẫn đánh cực kỳ gian nan, chỉ tiêu hao một chút mấy lá bài tẩy mà thôi. Thời gian chống đỡ của nàng đã đạt đến một canh giờ ba mươi hơi thở, thành công phá vỡ kỷ lục lịch sử của Vương Thủ Dũng.

Sau đó, trong âm điệu u oán cùng khinh thường của Khí Linh, Vương Tông Xương tiếp bổng mà lên, hoàn toàn không để ý đến sự châm chọc khiêu khích của Khí Linh, tiếp tục chấp hành chiến thuật vô sỉ nhất.

Huyết mạch cương phong của Vương Tông Xương cũng cực kỳ am hiểu kéo dài chiến đấu, hắn đối với át chủ bài tiêu hao là ít nhất, lấy tư thái ít chật vật, kéo dài tới một canh giờ bốn mươi hơi thở, thuận lợi hoàn thành sứ mệnh vĩ đại mà quang vinh.

“Tiếp theo, đến lượt ta ra sân.” Vương Thủ Triết cầm chày đỡ đòn, tạm thời không đề cập tới tư chất tăng huyết mạch, sau đó, hắn cũng tiến vào trong chiến trường.

“Vương Thủ Triết, ngươi còn phải chấp hành chiến thuật vô sỉ kéo dài phá kỷ lục? Các ngươi làm ta quá thất vọng rồi. Tuy ta không có quyền trừng phạt các ngươi, nhưng ta đã báo cáo chi tiết tình huống chi tiết về tổng bộ, các ngươi sẽ có tin tức.” Khí Linh thu hồi “Tiền tố tôn kính”, “các hạ” hậu tố.

Vương Thủ Triết bỏ qua lời nói của khí linh, yên lặng bắt đầu chiến đấu.

Chiến đấu lần này vẫn là chiến thuật kéo dài, nhưng vô cùng kỳ quái. Vương Thủ Triết kéo một cái, trực tiếp kéo ba ngày, vượt xa kỷ lục cao nhất một canh giờ bốn mươi hơi.

“Vương Thủ Triết, ngươi không định kéo dài thời gian ghi chép đường lui cho người phía sau sao?” Khí Linh cũng không hiểu được sáo lộ của Vương Thủ Triết: “Ngươi làm như vậy sẽ gia tăng độ khó của người phía sau.”

“Thật sự là ta đang kéo dài thời gian. Có điều lần này kéo dài thời gian là để lưu lại thời gian đánh giết dồi dào sau này.” Vương Thủ Triết vừa cười vừa nói: “Thời gian đã không sai biệt lắm, ta tin tưởng thời gian hơn ba ngày cũng đủ để các nàng đánh chết rồi.”

Hơn ba ngày đủ để bao hàm các loại ngoài ý muốn.

Nói xong, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng bắt đầu nghiêm túc.

Dù sao cũng khác với bọn Lạc Đồng Thủ Liêm, hắn vốn đã là đại thiên kiêu, thực lực lại đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng năm, sau khi huyết mạch tăng lên một phen, cho dù bản thân là huyết mạch phụ trợ lực công kích không mạnh, tổng thể chiến lực cũng mạnh hơn con Tu La ma tộc Thiên Nhân cảnh sơ kỳ kia.

Sau một nén nhang.

Tu La Ma đã bị tiêu hao đến cực hạn, ầm ầm ngã xuống đất.

Vương Thủ Triết, thắng!

“Cái này, cái này…” Khí linh nhất thời rất không thích ứng: “Vương, không, Vương Thủ Triết các hạ tôn kính, ngài vậy mà đánh bại Tu La Ma! Đây là bản quân doanh, chưa bao giờ xuất hiện qua…”

“Ban thưởng thông chủ ở cửa thứ bảy của quân doanh, ban thưởng thông quan và phần thưởng mới nhất của bản quân doanh, làm phiền Khí Linh các hạ thanh toán một chút.” Vương Thủ Triết mỉm cười nói, dường như đã đoán được một khí linh bị cạo trọc.

…

Chương 45: Thăng cấp! Nữ nhi huyết mạch lục trọng Thánh thể!

…

“Vương Thủ Triết các hạ tôn kính, chúng ta nói vinh quang trước đi.” Khí Linh kích động không thôi, “Ngài chính là sáng tạo lịch sử bổn quân doanh chân chính. Bởi vì nếu thủ đoạn vô sỉ như trước kia, trước kia cũng có một phần nhỏ người tốt nghiệp có thể phá kỷ lục. Nhưng mà ngài đánh chết, loại vinh quang này…”

Sau khi Vương Thủ Triết hoàn thành đánh giết đầu tiên, “Tiền tố” tôn kính, hậu tố “các hạ” lại thần kỳ trở lại.

“Chúng ta nói chuyện ban thưởng trước đi.” Vương Thủ Triết ngăn cản Khí Linh khen công, những thứ đó đối với hắn hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Như ngươi mong muốn, Vương Thủ Triết các hạ…”

Khí Linh chợt cảm thấy mình không phải người chung đường với Vương Thủ Triết.

Ta nói với ngươi về lý tưởng, ngươi lại cứ nhất định phải nói hiện thực. Ta nói với ngươi về vinh quang, ngươi lại nói phần thưởng! Hừ, thế tục.

“Khe số thứ bảy bản doanh thủ thông thưởng, có thể căn cứ theo thói quen chiến đấu của Thủ Triết các hạ, lựa chọn 【Cao giai linh thực】, “Bạch Không Khí Thần Thông vũ khí (không cần trao đổi) 【Cao giai sinh hóa thú noãn】, 【Tử Phủ cảnh hậu kỳ hộ vệ khôi lỗi】

“Phần thưởng cửa thứ bảy thông quan cố định là 【Vũ khí trống rỗng khí linh thần thông】, nhưng cần dùng pháp bảo ưu chất cửa thứ năm để thay thế.”

“Cửa thứ bảy phá bản ghi chép lịch sử quân doanh, có thể cố định thu hoạch 【tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp】.”

Những phần thưởng này, trước đó Vương Thủ Triết đã thông qua Vương An Nghiệp nói bóng nói gió đánh ra, nhưng dù vậy, Vương Thủ Triết vẫn có một nghi vấn nho nhỏ nói: "Khí linh, vì sao giữa pháp bảo và thần thông vũ khí, thiếu trang bị cấp bậc Tử Phủ bảo khí?"

"Tử Phủ bảo khí? À, ta nghe nói qua thứ này. Nhưng đây là trang bị không có ý nghĩa gì lớn, thuộc về trang bị quá độ do một số dân gian tổ chức tạo ra." Khí Linh giải thích nói: "Sức khởi động chủ yếu của pháp bảo là từ năng lượng và sức mạnh của bản thân người sử dụng pháp bảo, có thể phóng đại và tăng sức chiến đấu của tu sĩ Huyền Vũ."

"Nhưng nếu tu sĩ Huyền Vũ thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm thì có thể từ từ cộng minh với thiên đạo, mượn thiên đạo chi lực để tiến hành chiến đấu. Vì vậy vũ khí tốt nhất của huyết mạch tầng thứ năm đương nhiên là bản thân có thể câu thông với vũ khí thần thông có thể kích phát thiên đạo chi lực. Tuy tu sĩ Huyền Vũ huyết mạch tầng thứ năm ban đầu không thể phát huy hoàn toàn uy lực của vũ khí thần thông, nhưng theo thời gian tích lũy, tu vi tăng lên, khí linh thai nghén, thực lực sẽ càng ngày càng mạnh."

"Chỉ có điều vũ khí thần thông rèn không dễ, giá cả tương đối đắt đỏ, không phải mỗi người có thể trang bị nổi. Bởi vậy một số tổ chức dân gian liền nghiên cứu ra một số Tử Phủ bảo khí vừa có chút thần thông lực, giá cả lại tương đối thân dân, cũng có một số người gọi nó là "Tiểu Thần Thông vũ khí"."

"Thiên tài có tiềm lực lớn như Vương Thủ Triết các hạ, đề nghị trực tiếp sử dụng vũ khí thần thông, bởi vậy trong phần thưởng cũng trực tiếp trang bị vũ khí thần thông, thời gian lâu có thể dựng dục bồi dưỡng ra khí linh thuộc về mình."

Vương Thủ Triết hiểu rồi, bây giờ Tử Phủ cảnh sử dụng một số Tử Phủ bảo khí (lại được gọi là tiểu thần thông linh bảo), thuộc về "Bần dân trang", nếu có điều kiện tốt nhất là trực tiếp lên linh bảo thần thông, dù sao chỉ cần đạt đến đạo thể, hai loại đều có thể khống chế.

Khó trách sư tôn của Ly Dao là Thiên Hà chân nhân, đập nồi bán sắt còn nợ một khoản tiền lớn, cũng phải cấp cho Ly Dao một món linh bảo Thần Thông. Nếu không cho nàng ta một

món bảo khí Tử Phủ, không bao lâu phải đổi không nói, còn trì hoãn sự mài hợp và thành lập tình cảm giữa nàng ta với bảo khí Thần Thông.

Đương nhiên, nếu là Tử Phủ tu sĩ bình thường dùng Tử Phủ bảo khí cũng rất tốt. Dù sao Đại Càn quốc tuyệt đại đa số Tử Phủ cảnh tu sĩ, thẳng đến lúc Tử Phủ cảnh mới thức tỉnh huyết mạch Đạo Thể tầng năm, cũng rất khó tiến thêm một bước.

Dùng linh bảo Thần Thông mà nói, thứ nhất là mua không nổi, thứ hai, cũng có chút lãng phí linh bảo Thần Thông!

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết hơi rối rắm là đồ vật trong phần thưởng đầu tiên đều rất tốt, nhưng chỉ có thể lựa chọn một món!

Những thứ khác không nói, những cao giai linh thực và cao giai sinh hóa thú đều có tiềm lực trực chỉ thập nhất giai cao cấp, đương nhiên tiềm lực là tiềm lực, trưởng thành đến thập nhất giai là rất khó.

Còn có khôi lỗi hộ vệ Tử Phủ cảnh hậu kỳ, đối với Vương thị cũng là bảo vật vô cùng tốt. Lấy tính nết cao cấp nhất quán của Thần Vũ hoàng triều, thứ đó nói không chừng có thể dây dưa được với tu sĩ Thần Thông cảnh một lát.

Vương Thủ Triết thật sự hận không thể vơ vét hết những thứ này đi, chỉ tiếc, thứ nhất trong quân doanh này còn có hai con khôi lỗi hộ vệ Thần Thông cảnh. Thứ hai, bảo vật được ban thưởng đầu đều là hàng tồn trữ trong phòng kho thứ nguyên khố của toàn quân doanh, cũng không ở trong quân doanh tân binh này.

Cũng may Vương Thủ Triết từ trước đến nay chú trọng tình báo, đã sớm để cho Vương An Nghiệp tìm hiểu được phần thưởng tiếp theo, trong phần thưởng đầu tiên cửa thứ tám còn có một lựa chọn thực vật có thể cung cấp.

Vì vậy, sau khi Vương Thủ Triết hơi do dự, liền lựa chọn con rối hộ vệ Tử Phủ cảnh hậu kỳ.

Bảo vật này có trợ giúp rất lớn đối với Vương thị, có thể bảo đảm an toàn hàng ngày của Vương thị.

“Vương Thủ Triết các hạ tôn kính, ngươi sẽ đạt được khôi lỗi hộ vệ Tử Phủ cảnh hậu kỳ, vũ khí khí linh thần thông trống

rỗng, cùng với tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp.” Khí linh nói tiếp: “Bởi vì ngài thông qua cửa thứ bảy, 【học viện huấn luyện quan quân trung cao】 sẽ đối xử với ngài dọn giường, cũng sẽ trao cho ngài tư cách chuẩn quan tướng, đồng thời có tư cách tiếp nhận huấn luyện và khảo hạch của quân đoàn trưởng.”

Từng tia sáng lóe lên, trước mặt Vương Thủ Triết xuất hiện một con rối hộ vệ có chiều cao không chênh lệch với người bình thường.

Thoạt nhìn nó tương đối điệu thấp, khí thế nội liễm, toàn thân không có chút khí tức cao thủ nào. So với Tử Phủ cảnh khôi lỗi Vương Thủ Tông tốn một cái giá lớn có được, nó càng lộ ra vẻ ôn hòa an bình hơn.

Điều này hiện ra thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, chính thức chế tạo khôi lỗi cường đại, cũng càng thành thạo hơn.

“Sau này ngươi sẽ gọi là Vương Thủ Tộc, hy vọng ngươi có thể bảo vệ tốt gia tộc Vương thị.” Sau khi đơn giản nhận chủ và trao đổi, Vương Thủ Triết phân phó.

“Vâng, gia chủ.” Con rối Vương Thủ Tộc cung kính đáp, sau đó nhắm mắt theo đuôi phía sau Vương Thủ Triết.

Loại khôi lỗi hộ vệ này rất cường đại, nhưng lại không cho phép mang theo thi tốt nghiệp. Không giống như linh thực bản mạng kia của Vương Tông An, chính là một bộ phận sức chiến đấu của bản thân hắn, cũng phù hợp với phương thức chiến đấu của Ất Mộc huyết mạch.

Về phần chiến sủng, trừ phi là Thuần Thú Sư chuyên trách, chuyên dựa vào chiến sủng chiến đấu. Nếu không, cho dù là chiến sủng nhận chủ, cũng không được cho phép tham chiến.

Còn có Linh Trùng sư giống như Vương Lạc Tĩnh, một thân thực lực toàn bộ ở trên người linh trùng, cũng sẽ để cho nàng dùng linh trùng để chiến đấu. Hơn nữa trên người nàng ẩn giấu rất nhiều linh trùng, nhiều đến ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể đánh giá.

Linh Trùng sư nhất mạch nhân số thưa thớt, ngay cả trong cửu mạch thánh địa cũng không có Linh Trùng sư nhất mạch, nhưng tương ứng, cũng không có bao nhiêu người tranh đoạt

tài nguyên linh trùng, bởi vậy Huyễn Điệp phu nhân đi thánh địa kiếm cho nàng không ít thứ tốt, bây giờ, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không biết trong tay nàng có bao nhiêu linh trùng quý giá.

Hơn nữa, huyết mạch của Linh Trùng sư cùng linh trùng là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, huyết mạch Linh Trùng sư càng cường đại, tốc độ linh trùng dưới chăn nuôi của nàng tấn cấp càng nhanh, có thể phát huy ra sức chiến đấu càng mạnh, thậm chí có khả năng kích phát ra viễn cổ huyết mạch, hoàn thành lột xác huyết mạch.

Cho nên, Linh Trùng sư đẳng cấp cao thường thường phi thường đáng sợ. Giống như Huyễn Điệp phu nhân của Vạn Điệp cốc, địa vị của nàng ở trong Tử Phủ Học Cung tương đối cao, bình thường không có cường giả Tử Phủ cảnh nguyện ý chiến đấu với nàng.

Mà Lạc Tĩnh bây giờ đã trở thành đại thiên kiêu, cấp độ huyết mạch đã có biến hóa về chất, tương lai một khi tu vi đi lên, sẽ trở nên so với Huyễn Điệp phu nhân còn đáng sợ hơn.

Cũng chính vì như thế, Vương Thủ Triết xếp nàng vào danh sách thứ hai, là hy vọng nàng có thể đả thông cửa thứ bảy, mà không phải chỉ ở danh sách thứ ba như Tông Xương, chỉ cần kéo dài thời gian.

Vương Thủ Triết cũng không rảnh mà dùng Linh Bảo Thuẫn Thần Thông trống không dùng bảo thuẫn cực phẩm thay thế, mà là đưa bản cao cải tinh hoa cho Vương Lạc Tĩnh: “Tĩnh Nhi, ngươi cũng đừng áp lực quá lớn, cửa thứ bảy coi như không có gì đáng kể.”

“Tứ ca ca ngài yên tâm, Tĩnh Nhi vẫn có chút nội tình của mình, chỉ là lúc trước không có tư cách sử dụng mà thôi, sau khi tiêu hóa xong lực lượng huyết mạch, cần phải cho ta chút thời gian tế luyện.” Vương Lạc Tĩnh thái độ bình tĩnh nói.

“Được, nếu đã vậy, vậy chúng ta chờ một thời gian.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

Sau đó, mọi người lại đợi mười ngày nữa.

Trong lúc đó, Vương Thủ Triết dẫn dắt mọi người tiếp tục quét dọn doanh tân binh, kiếm một số quân công ít ỏi, tranh thủ

trước khi đi, mỗi người có thể đổi một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp.

Vật kia tuy rằng cấp thấp, lại phi thường thích hợp với bọn nhỏ của gia tộc. Mấu chốt là phương thức tác dụng của nó khác với các loại đan dược như Tẩy Tủy đan, hiệu quả không xung đột, có thể chồng chất sử dụng. Làm nhiều mấy chi, trong nhà có thể có thêm không ít thiên kiêu.

Mười ngày sau.

Vương Lạc Tĩnh đã triệt để thay hình đổi dạng, chân ngọc xinh xắn óng ánh, lăng không bước lên sân huấn luyện.

So với trước đây, khí chất của nàng càng ung dung tự tin hơn, sâu không lường được.

Cũng không biết có phải công pháp Vạn Điệp cốc có hiệu quả đặc thù gì hay không, hay là do huyết mạch Linh Trùng sư ảnh hưởng, qua nhiều năm như vậy, da thịt của nàng càng ngày càng trắng như tuyết óng ánh, khí chất cũng càng thêm thanh thuần vô cấu, lượn lờ tung bay, trên người càng lộ ra một cỗ linh vận đặc thù.

Nhưng dưới vẻ bề ngoài này, lại ẩn giấu sự đáng sợ khiến người ta sợ hãi, có một cỗ tà tính khó có thể hình dung.

Trong tỷ muội cùng thế hệ của Vương Thủ Triết, Lạc Đồng không thể nghi ngờ là người có tính dẻo dai và quật cường nhất, mà Lạc Thu cũng đơn giản mà trực tiếp, chỉ có Vương Lạc Tĩnh, cho dù là Vương Thủ Triết cũng rất khó đoán ra suy nghĩ thật sự trong lòng nàng.

Cũng không ai biết, nàng ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn lợi hại.

Điều duy nhất Vương Thủ Triết có thể xác định, chỉ là Lạc Tĩnh nàng rất thích bảo vệ gia tộc, yêu quý tứ ca ca này của nàng, càng sẽ không phản bội gia tộc.

“Sử dụng bản Lạc Tĩnh cao cải thiện tinh hoa, hẳn là có tư chất huyết mạch cỡ trung đoạn đại thiên kiêu Ất đẳng.” Vương Thủ Triết thầm nghĩ trong lòng, cộng thêm tu vi của nàng đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng ba, trên lý luận mà nói đã không yếu hơn Tu La ma nhiều lắm.

Nếu thêm một số thủ đoạn mà nàng ta che giấu và cho nàng ta một số thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì trận chiến này vẫn có phần thắng.

Trong ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, Vương Lạc Tĩnh mở ra cửa thứ bảy.

Đồng dạng là một Tu La Ma tộc đáng sợ. Vương Lạc Tĩnh ngay từ đầu ngay cả côn trùng cũng không có tác dụng, mà là không ngừng huyễn hóa ra từng con bướm nhẹ nhàng nhảy múa, trải rộng toàn bộ sân huấn luyện, cũng không biết đâu là thật, đâu là giả.

Đây là huyễn thuật chiêu bài của Huyễn Điệp phu nhân, lai lịch của nàng tương đối thần bí, loại huyễn thuật thân pháp 【Huyễn Điệp Vũ】 này cũng không phải là truyền thừa của Học Cung và Thánh Địa.

Ngay cả con Tu La Ma kia, trong lúc nhất thời cũng khó có thể bắt được chân thân của Vương Lạc Tĩnh, tức giận đến điên cuồng gào thét.

Thân pháp Huyễn Điệp Vũ này, rõ ràng không phải thân pháp thượng phẩm bình thường, có thể nói là cực phẩm thân pháp trong truyền thừa chân pháp.

“Coi thường nàng ta, nàng ta còn giấu rất sâu.” Vương Thủ Triết lộ ra vẻ vui mừng, đồng thời cũng có thêm vài phần suy đoán đối với Huyễn Điệp phu nhân của Lũng Tả Học Cung.

Nữ tử thần bí mà xinh đẹp kia, rốt cuộc lai lịch ra sao?

Từ Huyễn Điệp Vũ của Lạc Tĩnh đạt được chân truyền là có thể thấy được, Huyễn Điệp phu nhân là dốc lòng truyền thụ cho nàng, cũng không biết trong đó đến tột cùng có duyên cớ gì?

Lúc này Vương Lạc Tĩnh không ngừng trêu chọc Tu La Ma.

Cùng lúc đó, nàng rất nhu thuận thuận vung ra rất nhiều hạt giống chiến đấu 【Thủ Triết bài】, sinh trưởng ra rất nhiều dây leo ma nữ tóc dài, từng chút một hạn chế hành động của Tu La Ma.

Đây chính là biên độ tăng trưởng cực lớn mà lực lượng huyết mạch của Vương Thủ Triết mang đến cho gia tộc, hạt giống

chiến đấu loại phụ trợ, có thể toàn diện tăng lên sức chiến đấu và thủ đoạn bảo mệnh của thành viên các gia tộc.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trên sân huấn luyện, từng bước mọc đầy dây leo.

Một ngày, hai ngày.

Ước chừng hai ngày rưỡi sau, cuối cùng Vương Lạc Tĩnh cũng bùng nổ.

Thổi sáo trùng cấp pháp bảo cực phẩm, đủ loại côn trùng kỳ lạ cổ quái mãnh liệt xông lên, trong đó lực sát thương lớn nhất, là một loại cổ trùng có thể tự bạo, có thể gây ra tổn thương không nhỏ cho Tu La Ma.

Chỉ là những cổ trùng tự bạo kia dường như có liên kết thần hồn nào đó với nàng, mỗi lần tự bạo một con, đều khiến sắc mặt nàng tái nhợt một phần. Cho đến sau khi nàng đánh Tu La Ma nổ ngã xuống, thiếu chút nữa đã xụi lơ trên mặt đất.

Thời gian bà ta sử dụng ngắn hơn Vương Thủ Triết, đương nhiên coi như là phá kỷ lục.

Đương nhiên Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên trị liệu cho nàng, trách cứ nói: “Sao ngươi phải kéo dài lâu như vậy? Cho ngươi một số át chủ bài bảo mệnh, sao lại không dùng?”

“Tứ ca ca, muội có thể thắng, cũng không cần lãng phí, sau này còn một trận, đó mới là trận chiến cứng rắn. Chỉ một ít tổn thương thần hồn, tu dưỡng một thời gian là được.” Vương Lạc Tĩnh tái mặt, quật cường nhỏ giọng giải thích, sau đó nhắm mắt lại không chịu tiếp tục trao đổi.

Cũng may năng lượng sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết cũng có tác dụng tưới nhuần đối với thần hồn. Dưới sự tẩm bổ của huyền khí của Vương Thủ Triết, không bao lâu sau, nàng đã khôi phục chút tinh thần, đổi Cực Phẩm Trùng Địch thành linh bảo thần thông của Khí Linh trống rỗng, cũng lấy được một lọ bản cao cải thiện tinh hoa được thưởng thêm.

Sau đó, nàng liền ném bản tinh hoa cao cải thiện cho Vương Lạc Thu.

Ánh mắt Vương Lạc Thu hơi ngưng trọng một chút, thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, con Tu La Ma kia chẳng qua là đá

đặt chân trên Đế Lộ của ta.”

Sau đó, nàng liền đi tiêu hóa tinh hoa cao cải tiến, đồng dạng đem huyết mạch tấn thăng đến bộ dáng đại thiên kiêu Ất đẳng trung đoạn, mở ra cửa thứ bảy hành trình qua ải.

Vương Lạc Thu vốn đi con đường cận chiến, một thân thực lực đều ở trên thân thể và quyền cước, trận chiến này, nàng không dùng quá nhiều thủ đoạn, chính là liều mạng với Tu La Ma.

Dường như, nàng coi Tu La Ma là công cụ ma luyện tu vi của bản thân, mặc dù trong quá trình đánh rất vất vả, nhưng trong chiến đấu lại cường hóa chính mình một chút xíu.

“Lưu Ly Minh Vương Thân” của nàng cũng một lần lại một lần bị nghiền nát trong chiến đấu, rồi lại một lần lại một lần ngưng tụ.

Ý chí chiến đấu của nàng cường đại, phảng phất bàn thạch trong sóng to gió lớn, vô luận đối mặt địch nhân cường đại cỡ nào, thủy chung không có nửa điểm dao động.

Đến ngày thứ hai, nàng dần dần lấy lại hoàn cảnh xấu, cùng Tu La Ma đánh ngang tay, càng về sau, ưu thế của nàng dần dần tích lũy.

Cho đến ngày thứ ba, nàng rốt cục bằng vào một cái Hám Sơn tích súc lực lượng đã lâu, đem Tu La Ma đánh bay, liên tiếp thế công như cuồng phong bạo vũ đem nó đánh bại.

“Vương Lạc Thu tôn kính…” Khí Linh còn chưa nói xong đã bị Vương Lạc Thu mặt không chút thay đổi giơ tay ngăn lại: “Ta không để ý tới tục sự như thế, có lời gì thì nói với lão tứ đi.”

Trong lúc nói chuyện, nàng đã cởi ra bao tay ném cho Vương Thủ Triết, sau đó chắp hai tay sau lưng, lắc lắc ba cái rời khỏi sân huấn luyện.

Dáng vẻ kia giống như Sơn Đại Vương chiến thắng trở về.

Rõ ràng bị thương không nhẹ, còn liều chết nhất định phải giả vờ không có việc gì.

“Lão Tứ, ai là lão Tứ?!” Khí Linh mơ hồ, vội vàng kêu lên: “Lạc Thu các hạ, Lạc Thu các hạ! Ai là lão Tứ?”

“Đừng kêu nữa, ngươi không có chút nhãn lực nào sao? Ta chính là…” Vương Thủ Triết đen mặt nói: “Khí linh, ta thay Vương Lạc Thu nhận phần thưởng, cực phẩm pháp bảo quyền sáo của nàng đổi thành quyền bộ Không Linh Thần Thông Không Linh.”

Sau đó, Vương Thủ Triết lại đưa bản tinh hoa sửa cao dịch cho Lung Yên lão tổ: “Lão tổ ngài trước tiên đả thông sáu cửa ải đầu tiên, sau khi cầm chất cải thiện, hai chi cùng nhau sử dụng để nâng cao huyết mạch. Nghỉ ngơi hồi phục, lại thông cửa thứ bảy. Ta đi xem nha đầu Lạc Thu kia, nàng ta bị thương cũng không nhẹ.”

Nói xong, thân pháp của Vương Thủ Triết phiêu hốt, đuổi kịp Vương Lạc Thu trốn ở một góc phía sau doanh trại đang chật vật hộc máu, vặn vẹo lỗ tai nàng, mắng: “Nha đầu lừa đảo nhà ngươi không cần sống nữa, lại dám mượn lực lượng cường đại của Tu La Ma để ma luyện chiến thể, không biết Lưu Ly Minh Vương thân bị vỡ nhiều lần, dễ dàng tạo thành ám thương không thể nghịch thương sao?”

Mắng thì mắng, nhưng hắn vẫn đau lòng trị liệu cho nàng, năng lượng sinh mệnh bổn nguyên liên tục không ngừng đưa vào trong cơ thể của nàng.

“Còn nữa, ngươi trốn cái gì? Đều là người một nhà, để cho người ta nhìn thấy ngươi thổ huyết còn cảm thấy mất mặt à?”

“Chỉ là không muốn để nha đầu giả vờ giả vịt của Lạc Tĩnh kia nhìn thấy.” Vương Lạc Thu hừ một tiếng nói: “Lão tứ, ngươi mau buông tai ta ra, vặn lại đừng trách ta trở mặt… Ôi chao! Ta sai rồi! Mau buông ra, bị người ta nhìn thấy mất mặt cỡ nào?”

“Lạc Tĩnh là tỷ của ngươi, đừng cả ngày kêu ‘Nha đầu’, không biết lớn nhỏ.”

“Mới hơn một tuổi… Được rồi được rồi, nắm tay ngươi lớn, ta nghe ngươi còn không được sao? Ngươi còn như vậy, ta muốn học Lạc Tĩnh làm nũng. Ai u, Tứ ca ca đau ~~~ phải ôm một cái~”

“Ta…”

Tiếng nũng nịu lạnh lùng không đề phòng kia khiến lông tơ toàn thân Vương Thủ Triết đều dựng thẳng lên, toàn thân khó chịu giống như những con sâu róm, thiếu chút nữa đã nổ ra một tiếng thô.

Nơi này không thể ở lại được nữa.

Vương Thủ Triết nhanh chóng trị liệu cho nàng, sau đó đá bay nàng ta: "Ngươi tự cút về doanh trại nghỉ ngơi đi."

Sau đó Vương Thủ Triết rời khỏi hiện trường như chạy trốn.

Phía sau truyền đến tiếng cười ha ha đắc ý càn rỡ của Vương Lạc Thu: "Tứ ca ca ngươi đừng chạy a! Đến đây! Chúng ta tới tổn thương lẫn nhau đi!"

Vương Thủ Triết không quay đầu lại, càng chạy càng xa.

Theo Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu có nguy hiểm nhất, lần lượt đánh bại cửa thứ bảy, kế tiếp Lung Yên lão tổ chiến đấu gần như có thể nói là không có gì bất ngờ.

Sau khi nàng đánh nổ cửa thứ sáu, nuốt bản tinh hoa cao cải thiện tinh hoa vào, tư chất huyết mạch trực tiếp tăng vọt đến đại thiên kiêu Giáp đẳng!

Mà điểm quan trọng nhất chính là, tu vi của nàng cao.

Lão tổ cả ngày chỉ cần tọa trấn gia tộc, tu luyện so với Liễu Nhược Lam thật sự nhiều hơn, cộng thêm tài nguyên tu luyện của nàng vô cùng dồi dào, hôm nay nàng đã là Thiên Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong, cách hậu kỳ chỉ có nửa bước.

Sau đó, nàng dùng ưu thế tuyệt đối, đánh nổ Tu La Ma. Đồng thời đổi mới kỷ lục của Vương Lạc Thu, lấy được bản tinh hoa dịch cải thiện, cũng tiếp sức cho Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao.

Trước mắt "Đệ nhất đại thiên kiêu" trên mặt ngoài của Vương thị, nhờ một khối Tử Chi bảy vạn năm trước, tư chất huyết mạch của nàng đã đạt tới đại thiên kiêu Ất đẳng, cách đại thiên kiêu giáp đẳng cũng đã rất gần.

Chi dược tề thứ nhất khiến cho huyết mạch của nàng tăng lên tới bậc Giáp trung cao, phiên bản tinh hoa thứ hai là để cho huyết mạch của nàng thuận lợi đột phá đến tầng thứ sáu, cũng

hướng về phía trước tăng vọt một đoạn lớn, đạt đến Tiên Thiên Linh Thể Đinh đẳng, tiếp cận Bính đẳng.

Hơn nữa bản thân nàng cũng đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong, hoàn toàn có thể nghiền áp con Tu La ma kia. Trên thực tế, nàng lúc trước tại Thượng kinh cũng đã chuẩn bị đột phá Thiên Nhân cảnh tầng bảy, nếu như không phải bị phụ thân gọi trở về, không chừng hiện tại cũng đã đột phá thành công.

Thực lực như thế, kết cục tự nhiên không có gì hồi hộp.

Nàng lấy quá trình chiến đấu bẻ gãy nghiền nát một đường nghiền áp, nhẹ nhàng đánh vỡ cửa thứ sáu, cửa thứ bảy, cũng lưu lại cho mẫu thân trọn vẹn hai ngày phá kỷ lục.

Sau đó, nàng lại tiếp sức cho BOSS, BOSS Đại BOSS, Liễu Nhược Lam đang cầm được dịch cải thiện tinh hoa của gia tộc.

Nào có thể đoán được, Liễu Nhược Lam căn bản không có sử dụng hai nhánh dược tề này, mà là một đường cứng rắn đánh xuống.

Thậm chí, nàng ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, liền trực tiếp mở ra cửa thứ bảy!

Kết quả, nàng hao phí nửa nén hương công phu, liền thoải mái đem Tu La Ma Lăng bạo chết. Sinh ra một cái ghi chép mới, cửa thứ bảy bản quân doanh, thời gian qua cửa nửa nén hương!

Cái này cái này… Đây là hoàn toàn không lưu cho hậu nhân đường lui.

Bất quá, kỳ thật vốn cũng không cần lưu lại. Đến bước này của Liễu Nhược Lam, cửa thứ bảy thông quan ghi chép ban thưởng mới đã không còn nữa.

Cho dù nàng đánh ra một cái kỷ lục tuyệt thế, cũng vẻn vẹn đem cực phẩm bảo kiếm đổi thành thần thông linh bảo kiếm.

Toàn bộ phần thưởng ở cửa thứ bảy đã bị vét sạch.

“Thưa ngài, Liễu Nhược Lam tôn kính, ta thiếu ngài ghi chép lại phần thưởng 【Tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp】, ta đã đề xuất với bộ phận có liên quan, yêu cầu

bọn họ mau chóng bổ sung cho nhà kho, chỉ cần ban thưởng vừa vào kho, ta lập tức đổi cho ngài ngay.” Khí Linh kính sợ dị thường nói.

Khí Linh nói rất nghiêm túc, hiển nhiên là nghiêm túc đồng ý, nhưng đám người Vương Thủ Triết đều không để ý. Thần Vũ hoàng triều đã diệt mười vạn năm rồi, ai sẽ tới bổ sung khố phòng cho nó?

“Ừ.” Liễu Nhược Lam lười biếng trả lời một câu, sau đó ném tinh hoa dịch tinh hoa mà mình chưa sử dụng cho Vương Tông An: “Con trai, cái này cho con.”

Tổng cộng có mười bản tinh hoa, hiện trường lại có mười một tộc nhân trung tâm trưởng thành, vì lợi ích lớn nhất, Vương Thủ Triết tạm thời hi sinh Tông An.

“Mẫu thân, đây là chiến lợi phẩm của người.” Vương Tông An vội vàng từ chối nói.

“Ta không cần nữa.” Liễu Nhược Lam lại giao dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp bình thường cho Vương Thủ Triết: “Cái này ngươi còn giữ thay An Nghiệp, nếu hắn có cơ duyên thì để vật này lại cho Huyên Nhi.”

Vương Thủ Triết và Vương Tông An hai mặt nhìn nhau, hắn vội vàng tiến lên một bước: “Nương tử, từ khi nào nàng đã là tiên thiên linh thể rồi?”

“Bất tri bất giác chính là linh thể, ngươi không biết sao?” Ánh mắt Liễu Nhược Lam có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

Tựa như đang biểu đạt, chính lão bà của ngươi Tiên Thiên linh thể cũng không biết, có phải tâm tư ở chỗ khác hay không?

Không tốt.

Vương Thủ Triết rùng mình, lập tức có cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

…

Chương 46: Bản mệnh tiên thực! Thủ Triết gia chủ muốn quật khởi!

…

Trong chớp mắt đó, Vương Thủ Triết đã nghĩ ra nhiều phương án ứng đối tinh diệu.

Nhưng mà, mỗi một loại phương án, đều phảng phất là toi mạng.

Ngay lập tức, vẻ mặt Vương Thủ Triết ảm đạm, nắm lấy bàn tay ngọc của Liễu Nhược Lam nói: "Nương tử, từ sau khi nàng gả cho ta, vẫn luôn hao tâm tổn sức, thay vi phu lo liệu tốt ngôi nhà này. Mấy năm nay, thật sự là quá vất vả cho nàng. Có thể lấy nàng làm vợ, là may mắn lớn nhất cả đời của Thủ Triết."

"Ngươi nói nhăng nói cuội gì thế, bọn nhỏ vẫn còn đó." Liễu Nhược Lam trách móc liếc hắn một cái: "Đừng lôi lôi lôi kéo, còn ra thể thống gì?"

Vương Ly Dao và Vương Tông An ở một bên nhìn nhau.

Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, trình độ tình thoại của phụ thân còn dừng lại ở bọn họ lúc còn nhỏ…

Bọn họ đều rời khỏi sự che chở của phụ mẫu nhiều năm như vậy, còn có thể nghe thấy lời yêu thương ngọt ngào như thế, thật sự có ảo giác như cách thế. Bọn họ giống như trở về căn nhà nhỏ kia của phụ mẫu, vẫn thường xuyên nghe phụ thân kể chuyện, hoặc khi lười biếng thì bị mẫu thân xách gậy đuổi theo khắp sân.

"Vâng vâng vâng, nương tử nói đúng." Vương Thủ Triết buông tay nàng ra, thâm tình chân thành nói: "Gần đây có liên quan đến tranh giành đế tử, ngoại vực khai thác rất nhiều việc vặt vãnh, nhất thời không phân tâm được. Đợi làm xong chuyện này trở về, ta nhất định sẽ chú ý nương tử nhiều hơn một chút, làm bạn với nương tử nhiều hơn một chút."

"Ừm, phu quân thật tốt, Nhược Lam gặp được chàng mới là may mắn."

Hai người ngươi một lời ta một câu, các trưởng bối cùng thế hệ của tiểu bối nhao nhao tránh đi.

Phu phụ Vương Thủ Triết đã thành thân hơn bảy mươi năm, mọi người đã sớm tổng kết ra một quy luật. Khi bọn họ ân ái phải rời xa, lúc bọn họ đánh nhau càng phải rời xa.

Bởi vì vế trước sẽ khiến người ta chán ngấy đến chết, còn vế sau rất dễ bị vạ lây.

Bởi vậy, Lung Yên lão tổ dẫn mấy tiểu bối Lạc Đồng Thủ Dũng đi một bên truyền thụ tâm đắc tu luyện. Hai tỷ đệ Vương Ly Dao thì lôi kéo hai cô cô Lạc Tĩnh, đi một bên tán gẫu bát quái học cung và thánh địa.

Để lại một mình Vương An Nghiệp tuổi còn quá nhỏ ở một bên không ai phản ứng.

Hắn mờ mịt không biết làm sao đi nơi nào, đôi mắt tai cùng tâm linh đều đang không ngừng thừa nhận bạo kích, không qua một lát trở nên lung lay sắp đổ.

Mấu chốt nhất chính là, khóe mắt Liễu Nhược Lam còn không cẩn thận liếc thấy Vương An Nghiệp, lúc này Liễu Mi nhíu mày một cái ghét bỏ nói: “Vương An Nghiệp ngươi đứng ở chỗ này làm gì? Bài tập hôm nay đã làm xong chưa? Khí Linh ~ khí linh ra đây một chút.”

“Nhược Lam các hạ, có gì phân phó?”

Thái độ của Khí Linh cực kỳ cung kính, dù sao Liễu Nhược Lam cũng là người bảo trì kỷ lục tốt nghiệp trong doanh huấn luyện tân binh số năm hiện nay. Hơn nữa, nàng còn không phải dựa vào vô lại để kéo dài thời gian sáng tạo, mà là dựa vào thực lực đáng sợ của nàng, một đường nghiền ép.

“Phiền ngươi nhìn chằm chằm bài tập An Nghiệp một chút. Bài tập gần đây của đứa nhỏ quá mệt mỏi, mấy bài kiểm tra điểm số chỉ miễn cưỡng đủ tư cách.” Liễu Nhược Lam chế giễu nói: “An Nghiệp à, trước kia ngươi ở trong Tộc Học cũng không phải như vậy, có phải gần đây tâm trạng đã tan rồi hay không?”

Vương An Nghiệp nghe mà nước mắt sắp rơi xuống.

Tằng tổ mẫu, độ khó của bài tập trong Tộc Học và bài tập hiện tại là cùng một cấp bậc sao? Ngài cũng không thể chỉ xem điểm…

“Nhược Lam các hạ nói đúng. An Nghiệp a, vẫn là tỷ tỷ quá buông lỏng ngươi, ta đây có mấy bộ mô phỏng quyển hiểu một chút.”

“…”

Vương An Nghiệp ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời, trong đôi mắt trong veo sáng ngời ngấn lệ, trong lòng tràn đầy bi thương.

Trước kia, thân là thiếu tộc trưởng nho nhỏ của Vương thị, luôn cảm thấy cuộc sống buồn tẻ nhàm chán vừa nhìn thấy đầu, bây giờ thì tốt rồi, hiện thực cho hắn trọng trách nặng trịch, cùng với sự biến ảo khó lường, kích thích nhân sinh khó nắm bắt.

Nếu có cơ hội mà nói, hắn vẫn tình nguyện trở lại quá khứ vô ưu vô lự kia.

Sau khi Vương An Nghiệp bị Khí Linh Đề trốn đi, cuối cùng phu thê Vương Thủ Triết cũng về tới thế giới của hai người.

“Nương tử, thời gian gần đây mọi người xông quan đều mệt mỏi. Lần trước ta thấy gần sào huyệt Kim Hổ Vương, linh khí dạt dào, sơn tú hồ mỹ, không bằng đi xây nhà mấy ngày để giải sầu. Vừa vặn gần đây tu luyện rất có tâm đắc, tiến triển thần tốc, có thể luận bàn một phen với nương tử.”

“Ừm.” Liễu Nhược Lam khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, giữa hai đầu lông mày nhiều hơn một chút sắc xuân, thấp giọng nói: “Ta có lẽ đã lâu chưa cùng phu quân ấn chứng đại đạo. Đều có nhiều chuyện phức tạp, đều đã thư giãn rồi.”

…

Mười ngày sau.

Phu phụ Vương Thủ Triết đã xin nghỉ giải sầu lại trở về doanh huấn luyện tân binh một lần nữa. So với Liễu Nhược Lam thì ánh sáng tỏa sáng, Vương Thủ Triết lại có vẻ hơi mệt mỏi.

Trải qua lần nghỉ ngơi ngắn ngủi này, tất cả mọi người đã khôi phục lại trạng thái không tệ.

Tiếp theo, nên nghiên cứu một chút làm sao phá được, à không, là phá vỡ cửa thứ tám.

Tu vi của đám người Vương Tông Xương Vương Lạc Đồng chỉ có Thiên Nhân cảnh tầng một, cửa thứ bảy đã là cực hạn của bọn họ, bây giờ có tư cách khiêu chiến cửa thứ tám, thực tế chỉ còn lại bảy người.

Nhưng cái này cũng không cản trở nhân viên tề tụ, quan sát một cửa chiến đấu cuối cùng này. Dù sao, đến cấp bậc này, chiến đấu của tu sĩ đã không chỉ là kỹ xảo cùng huyền khí đối kháng, còn bao hàm lĩnh ngộ đối với thiên đạo pháp tắc của mình, ở khoảng cách gần quan sát quá trình chiến đấu, nếu may mắn, có lĩnh ngộ cũng nói không chừng.

Ngay cả Vương An Nghiệp bị bắt đi làm bài tập, cũng được chuẩn xác chuyển bàn đọc sách đến xem cuộc chiến. Chỉ có điều trong khoảng thời gian chiến đấu nghỉ ngơi chỉnh đốn, An Nghiệp còn phải tận chức hoàn thành bài thi của Khí Linh, ngày ngày khổ không thể tả.

“An Nghiệp, thi tốt nghiệp đánh tới cửa ải thứ tám, ta cũng chưa từng gặp qua.” Khí Linh hưng phấn nói: “Không ngờ doanh tân binh số năm của chúng ta, lại có thể có cơ hội đạt được vinh dự đặc biệt như vậy. Cũng không biết Nhược Lam các hạ có thể đả thông quan hay không? Cho tới nay, còn chưa có người nào có thể đả thông cửa thứ tám đâu.”

“Trước mắt người giữ các ghi chép lịch sử của toàn bộ cửa ải thứ tám, là tiểu điện hạ đặc biệt chiêu sinh Ngô Phán của doanh huấn luyện tân binh đầu tiên. Năm đó, nàng mới mười sáu tuổi đã mở ra kỳ thi tốt nghiệp doanh tập luyện tân binh, thuận buồm xuôi gió đào thông đến cửa ải thứ bảy. Cho đến cửa ải thứ tám, nàng kiên trì một canh giờ sau vẫn đang ở hạ phong, cảm thấy không thể chiến thắng, bèn lựa chọn từ bỏ. Nếu không, với thực lực của nàng, mặc dù không cách nào chiến thắng, nhưng vẫn có thể kiên trì rất lâu.”

16 tuổi…

Cho dù đã không phải lần đầu tiên nghe thấy khí linh nói liên miên chuyện này, Vương An Nghiệp vẫn có một chút tinh thần hoảng hốt.

Mười sáu tuổi đã đạt đến Thiên Nhân cảnh!

Năm nay hắn cũng đã mười một tuổi, nói cách khác, năm đó vị cường giả gọi là "Ngô Phán" kia, thời điểm lưu lại ghi chép cũng chỉ lớn hơn hắn năm tuổi mà thôi.

Thiên phú này, sức chiến đấu này, rốt cuộc là mạnh đến trình độ nào? Quái vật thời kỳ Thần Vũ hoàng triều thực sự quá biến thái.

"An Nghiệp à, sau này tốt hơn với vợ một chút." Vương Tông Xương ở bên cạnh cười nói: "Vậy Ngô Phán kia, nói không chừng là tổ tiên nhà Ức La tiểu quận chúa. Nếu tiểu quận chúa có thể thức tỉnh huyết mạch giống như tổ tiên, Vương thị chúng ta đều sẽ được thơm lây theo."

"An Nghiệp à, ta nghe nói Ức La tiểu quận chúa trông rất xinh đẹp, trình độ thức tỉnh huyết mạch cũng cao, còn là huyết mạch Thương Long chính tông của hoàng thất, rất xứng đôi với ngươi." Vương Lạc Đồng ở bên cạnh cũng cười trêu chọc, "Đợi qua chuyện này, ta xin điều đi An Bắc vệ làm việc, như vậy cũng tiện giúp ngươi gần xem chút Ức La."

Vương An Nghiệp cười ha hả, trong lòng trợn trắng mắt. Những trưởng bối nhàm chán này đều thích trêu đùa hắn. Khổ nỗi hắn là tiểu bối, chỉ có thể cười lấy lòng, thật sự là quá phiền lòng.

Hơn nữa, lão bà, lão bà có cái gì tốt chứ? Hơn nữa Ngô Ức La kia không những tính tình lớn, còn không nói lý, chỉ là một kẻ chuyên gây chuyện mà thôi.

Vương An Nghiệp chỉ cần nghĩ đến, sau khi hắn lớn lên, phải ôm nhau ngủ cùng với Ngô Ức La, còn phải thông qua hoạt động hôn môi nhàm chán này để sinh con, da đầu liền tê dại, cảm giác cuộc đời sau này của mình cũng sẽ trở nên một mảnh u ám ảm đạm, không hề có chút thú vị nào.

Nếu như có lựa chọn, hắn tình nguyện mỗi ngày làm mô phỏng khoa học cơ sở của Khí Linh tỷ tỷ.

Lần này mọi người Vương thị đều thu được lợi ích rất lớn, bởi vậy tâm tình đều rất tốt, thần thái cũng tương đối thả lỏng.

"Lạc Tĩnh, đánh cho tốt, chỉ cần chống qua một canh giờ là được." Vương Thủ Triết dặn dò: "Tuyệt đối đừng nghĩ đánh

thắng, đó là không có khả năng.”

“Vâng, Tứ ca ca, muội sẽ không tùy hứng.”

Vương Lạc Tĩnh ngoan ngoãn lên tiếng, sau đó giống như một con bướm sặc sỡ bay tới sân huấn luyện, thái độ lạnh nhạt nói: “Khí Linh, mở cửa thứ tám.”

Cửa thứ tám mở ra!

Lần này xuất hiện là một con yêu ma có khí tức vô cùng đáng sợ.

Đám người Vương Thủ Triết đều rất quen thuộc với đồ giám yêu ma trong quân doanh, lập tức nhận ra được, loại huyết mạch yêu ma này, thuộc về vương giả chân chính trong yêu ma, ở bên trong yêu ma được trở thành “Ma Thần nhất tộc”.

Số lượng yêu ma vô cùng phi thường vô cùng thưa thớt, nhưng mỗi một cái, thực lực đều có thể phát triển đến tình trạng cực kỳ đáng sợ. Tổng thể thực lực cùng địa vị, cùng Tiên Thiên đạo thể trong nhân loại nhất trí.

Khác với đại yêu ma, yêu ma của Ma Thần nhất tộc ngược lại không có ngoại hình dữ tợn, tướng mạo trở nên phi thường tiếp cận nhân loại, chỉ có hai tròng mắt màu đỏ tươi, cùng với đường vân như máu ở mi tâm lộ ra yêu dị cùng điềm xấu.

Đương nhiên, tướng mạo không đủ dữ tợn, cũng không có nghĩa thực lực của nó không mạnh.

Bọn chúng từ nhỏ đã có thể nắm giữ vận dụng pháp tắc, khi tu luyện tới cấp bậc Thiên Nhân cảnh, đã tương đương với huyết mạch tầng thứ bảy của nhân loại rồi, đối với vận dụng pháp tắc gần như đạt đến trình độ Ngôn Xuất Pháp Tùy, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn, cực kỳ đáng sợ.

Một khi để cho chúng nó trưởng thành đến mức tận cùng, sẽ là một tôn Ma Thần hủy thiên diệt địa.

Cho dù khôi lỗi của Ma Thần nhất tộc trước mắt này chỉ có Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

“Lạc Tĩnh các hạ chú ý a, khôi lỗi yêu ma ở cửa thứ tám là tố tài thi thông dụng của các quân doanh, toàn quân trên dưới chỉ vẹn vẹn có một con Ma Thần ấu niên. Vẫn là năm đó Thánh

Hoàng bệ hạ tự mình ra tay bắt về, để Tượng Tiên đại nhân luyện chế. Nếu trong quá trình chiến đấu đem nó triệt để tổn hại, sẽ bị phán là phá hoại tài sản Thần Triều, hủy bỏ thành tích và ban thưởng của khảo hạch."

"Bất quá, cũng không cần vì vậy mà bó tay bó chân, chỉ cần không đánh chết nó tại chỗ, Khôi Lỗi Không Gian có thể đem chữa trị, chỉ là sẽ trì hoãn thời gian tham khảo của chư vị." Khí Linh biết trong đám người Vương thị, có Liễu Nhược Lam bực này nhân vật hung ác, không thể không nhắc nhở trước.

"Quái vật tương đương với Thiên Nhân cảnh tầng bảy huyết mạch…" Vẻ mặt Vương Thủ Triết cũng đặc biệt ngưng trọng: "Chỉ đứng ở đó thôi cũng đã khiến ta cảm thấy áp lực rất lớn, sức chiến đấu thuần túy của nó e rằng không thua kém tu sĩ Tử Phủ cảnh sơ kỳ bình thường."

Trình độ thức tỉnh huyết mạch của loại quái vật này mạnh hơn đại thiên kiêu rất nhiều. Bình thường mà nói, đại thiên kiêu cần thăng cấp đến Thần Thông cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch mới có thể đạt tới tầng thứ bảy.

Nhưng đám người Vương thị cũng có ưu thế, đó chính là ưu thế về tuổi tác và ưu thế về tu vi.

Tuổi tác nhỏ nhất trong bảy người như Liễu Nhược Lam, Vương Lạc Tĩnh đã hơn tám mươi, tu vi kém nhất cũng ở Thiên Nhân cảnh tầng ba, so với Ma Thần ấu niên mới vào Thiên Nhân cảnh mà nói thì cao hơn không ít, nói như thế nào cũng có thể triệt tiêu không ít yếu thế trên cấp độ huyết mạch.

Đương nhiên, nếu không phải như vậy, Vương Thủ Triết cũng sẽ không để Lạc Tĩnh và Lạc Thu lên sân khấu. Dù sao, chênh lệch về tư chất huyết mạch của hai bên thật sự quá lớn, nếu cấp độ tu vi giống nhau, vậy thì căn bản không cần đánh nữa, sớm đầu hàng.

Đang lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ, Vương Lạc Tĩnh đã giao chiến với ma thần ấu niên kia.

Nàng rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, thuần túy chỉ là kéo dài thời gian, có thể nói là nghiêm khắc chấp hành phương châm chiến lược Vương Thủ Triết định ra trước đó.

Có thể nhìn ra được, mặc dù tư chất huyết mạch của Vương Lạc Tĩnh đã đạt tới đẳng cấp đại thiên kiêu Ất đẳng, còn có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng ba, trong tay còn có một món linh bảo thần thông không còn khí linh, so với thực lực Ma Thần ấu niên kia vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Cũng may nàng không muốn chiến thắng, chỉ kéo dài thời gian mà thôi.

Dựa vào các loại thực vật hạt giống của Thủ Triết bài cộng thêm Huyễn Điệp Vũ biến ảo khó lường, cùng với thỉnh thoảng dùng cổ trùng san bằng một ít hoàn cảnh xấu, tuy rằng Vương Lạc Tĩnh vẫn luôn bị Ma Thần ấu niên kia áp chế, nhưng vẫn luôn ương ngạnh kiên trì.

Năm đó những thí sinh tốt nghiệp đứng đầu kia đều là thiên chi kiêu tử tâm cao khí ngạo, tuổi lại nhỏ, chưa từng trải qua bao nhiêu trắc trở, lại dễ dàng bị dư luận ước thúc, bởi vậy không quá thối sử dụng chiến thuật vô liêm sỉ kéo dài thời gian.

Nhưng người của Vương thị không giống vậy, cho dù bị đánh ngã xuống đất, cũng phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian một hơi thở. Mục đích bây giờ của bọn họ đều rất rõ ràng, chỉ cần có thể phá vỡ kỷ lục, lấy được phần thưởng là được, mặt mũi gì cũng không sao cả.

Bởi vậy đấu pháp của Vương Lạc Tĩnh cực kỳ mưu lợi, hết thảy hành động, đều là tiến hành vây quanh ba chữ kéo thời gian. Nhưng dù vậy, hơn nửa canh giờ sau, nàng vẫn dần dần có chút không kiên trì được.

Tới một canh giờ, nàng đã mấy lần rơi vào hiểm cảnh, dựa vào cắn thuốc cùng lá cây Trường Sinh các loại thủ đoạn mới miễn cưỡng kiên trì được.

Chờ ghi chép đổi mới, Vương Thủ Triết lập tức gọi ngừng, cũng trợ giúp Vương Lạc Tĩnh đã bị thương không nhẹ tiến hành trị liệu.

“Chúc mừng Vương Lạc Tĩnh các hạ, mặc dù tiếc thất bại ở cửa thứ tám, nhưng lại đổi mới kỷ lục toàn quân Ngô Phán tiểu điện hạ lưu lại.” Khí Linh ngược lại không có trào phúng.

Thứ nhất, Vương Lạc Tĩnh đã là thiên tài đứng đầu có thực lực không nhỏ, thứ hai, cũng là bởi vì nàng biết, cho dù là trào phúng những người này cũng không đau không ngứa.

“Do đó, ngươi có thể đạt được kỷ lục quan thứ tám ban thưởng 【sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】.” Khí Linh nghiêm túc giải thích: “Đây là một quân lệnh, do các thế hệ quân đoàn trưởng đã lớn tuổi, sắp xuất ngũ, phong ấn một phần tu vi trong quân lệnh. Một khi bóp nát quân lệnh là có thể sinh ra uy lực tương đương với một kích bình thường của Lăng Hư cảnh, đối với tu sĩ Thần Thông cảnh có lực sát thương và lực uy hiếp rất mạnh.”

“Đây là thiên tài siêu cấp mà quân đoàn trưởng làm ra để che chở cho quân đội, hy sinh bản thân, hy vọng Lạc Tĩnh các hạ đừng phụ tấm lòng của các vị quân đoàn trưởng.”

“Phù~”

Vương Lạc Tĩnh thở dài một hơi, cuối cùng cũng không cô phụ kỳ vọng của Tứ ca ca, lấy được phần thưởng phá kỷ lục.

Loại át chủ bài 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】 sử dụng một lần này, cho dù là ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, cũng tất nhiên là bảo vật tương đối hiếm thấy. Nếu không, cũng sẽ không làm phần thưởng phá kỷ lục cửa thứ tám.

Vương thị nhận được loại át chủ bài cấp bậc này, trong cuộc chiến đế tử kế tiếp, có thể càng thêm thành thạo, cũng có thể có được năng lực tự bảo vệ mình mạnh hơn.

Dù sao, bất luận đại lão Thần Thông cảnh nào cũng sẽ không nguyện ý đón đỡ công kích của Lăng Hư đại đế.

Cũng may thực lực của Vương Lạc Tĩnh cũng không yếu, được Vương Thủ Triết trị liệu năng lượng bản nguyên sinh mệnh, rất nhanh đã khôi phục không ít tinh thần, tự mình trở về doanh trại chữa thương.

Kế tiếp chính là Vương Lạc Thu lên sân khấu.

Mục tiêu của nàng cũng chỉ là ủng hộ hơn Vương Lạc Tĩnh mười hơi. Trận đánh này cực kỳ thảm thiết. Cho dù Lưu Ly Minh Vương chiến thể của nàng đã tu luyện rất cao thâm, cuối cùng vẫn không địch lại Ma Thần ấu niên.

May mà cấp độ huyết mạch của nàng cũng không phải đại thiên kiêu bình thường, lại có được một phần ưu thế về tu vi mới miễn cưỡng chống đỡ được. Đợi khi nàng kéo dài thời gian kết cục, đã sắp không đứng vững được nữa, cuối cùng là bị Vương Thủ Triết ôm xuống.

Đây đường đường là "thiếu nữ nữ đế", là trận chiến chật vật nhất trong đời.

Bất quá, một trận chiến này chỗ tốt của nàng cũng là không cách nào đánh giá, dù sao, nàng sở hữu chiến thể huyết mạch, cùng với tu luyện chiến thể chân pháp, chính là cần ở trong chiến đấu không ngừng mài giũa chính mình, mới có thể nhanh chóng đột phá, trở nên càng ngày càng mạnh.

Mà trên đời này, còn có thể có phương thức ma luyện nào tốt hơn đối chiến với Ma Thần ấu niên sao?

Tin rằng sau đó, sức chiến đấu tổng thể của nàng sẽ lần nữa nghênh đón một trận bay với chất lượng cao. Chờ sau khi nàng tiêu hóa xong chiến quả, cho dù là học Vương Ly Dao chạy tới kinh thành càn quét thiên kiêu, hơn phân nửa cũng có thể cười mà đi, cười trở về.

"Nhớ kỹ, không được đến kinh thành đả thông quan." Vương Thủ Triết ôm nàng vào doanh trại, sau khi ném lên giường quân đội, hung tợn cảnh cáo: "Nếu không, cũng đừng trách Tứ ca ngươi đuổi ngươi ra khỏi nhà."

Đùa à, hiện tại trong nhà đã lộ ra tiềm lực. Nếu Vương Lạc Thu lại đến náo loạn một trận, nói không chừng sẽ không khiến người ta hâm mộ và tôn trọng, mà là sợ hãi.

Càng quan trọng hơn là, Long Xương đại đế chắc chắn sẽ triệu kiến Vương Lạc Thu đã đả thông quan.

Long Xương đại đế đương nhiên không phải thứ tốt lành gì, nhưng Vương Lạc Thu thì có thể tốt đến đâu chứ?

Hai người ngươi giả bộ một chút, ta giả bộ một đợt.

Giả vờ giả vịt, làm không tốt sẽ không vừa mắt lẫn nhau, sau đó gây ra một trận mâu thuẫn. Cái này nếu khiến Long Xương đại đế tức chết thì làm sao bây giờ?

Trong kế hoạch tương lai của Vương Thủ Triết, An quận vương còn cần Long Xương đại đế đến chống lưng.

“Ngươi yên tâm đi, đi đế đô quét ngang thiên kiêu, điệt nữ đi qua con đường thực sự mất mặt.” Vương Lạc Thu nghiêm túc trả lời: “Ta sẽ không đi đế đô, ta cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ già nua của đại đế.”

“Đây còn tạm được, ngươi cuối cùng cũng trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi.” Vương Thủ Triết rất vui mừng.

“Ta chuẩn bị đi Tiên Đình xem một chút, nắm lấy cơ hội quét bọn họ một cái.” Vương Lạc Thu ngồi dựa vào tường, sắc mặt vẫn có chút trắng bệch, giữa lông mày lại lộ ra một cỗ khí phách khó có thể dùng lời nói, “Đế Đô đã không bị ta để vào mắt. Ta muốn cân đo đong đếm tiên đình.”

“…”

Vương Thủ Triết đầu đầy hắc tuyến.

Đề tài trở về cửa thứ tám.

Hai “pháo hôi” Lạc Tĩnh Lạc Thu đều được một 【Lệnh bài che chở của quân đoàn trưởng】, dựa theo kế hoạch, chính là Liễu Nhược Lam.

Mặc dù huyết mạch lục trọng của nàng thấp hơn Ma Thần ấu niên một tầng, nhưng dù sao nàng cũng có ưu thế lớn tuổi cùng tu vi.

Hơn nữa, chuyện cho tới bây giờ, rốt cuộc nàng giấu bao nhiêu bản lĩnh không lộ ra, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút đoán không ra.

Quả nhiên, Liễu Nhược Lam giao chiến với Ma Thần ấu niên, trước sau vẫn luôn duy trì cảm giác thoải mái áp đầu, bộ dáng thành thạo.

Nếu không phải Vương Thủ Triết muốn nàng kéo dài thời gian, để lại cho người phía sau đủ khoảng thời gian, không chừng nàng không cẩn thận dùng sức quá mạnh, đã giết chết con Ma Thần ấu niên kia.

“Đã Thiên Nhân cảnh tầng bảy…”

Vương Thủ Triết nhìn động tác thoải mái thoải mái của lão bà, trong lòng cũng cảm khái không thôi.

Rõ ràng phần lớn thời gian hai người đều ở cùng một chỗ, nhưng ngay cả hắn cũng không biết lão bà của mình khi nào đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy, chính thức bước vào Thiên Nhân hậu kỳ.

Dù sao, hắn thật sự không nhìn thấy Nhược Lam bế quan trùng kích cảnh giới.

Tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường đều xuất thân là thiên kiêu. Khi còn ở Thiên Nhân cảnh, bọn họ là linh thể tầng thứ tư, sau khi đến Tử Phủ cảnh thì là đạo thể tầng thứ năm. Mà hôm nay, Liễu Nhược Lam đã là thánh thể tầng thứ sáu…

Chỉ từ huyết mạch mà nói, nàng đã có năng lực áp chế một đại giai tầng Tử Phủ cảnh, hơn nữa còn có ưu thế về trang bị như các loại linh bảo Thần Thông… Hiện giờ Liễu Nhược Lam đã hoàn toàn xứng đáng với vương bài của Vương thị.

Tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường nếu dám tới cửa gây sự, sợ là trong tay Nhược Lam sẽ không dễ lấy được gì.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trận chiến giữa Liễu Nhược Lam và Ma Thần ấu niên đã "duy trì" được ba ngày, mà đủ loại thủ đoạn và thực lực của Ma Thần ấu niên cũng đã bị thăm dò rõ ràng.

"Lão tổ tông, bây giờ ngươi có nắm chắc chiến thắng Ma Thần ấu niên không?" Vương Thủ Triết hỏi.

Lung Yên lão tổ ánh mắt có chút ngưng trọng: "Hiện tại ta chỉ là huyết mạch đại thiên kiêu giáp đẳng, huyết mạch so với ấu niên Ma Thần chênh lệch khá lớn, hơn nữa tu vi cũng mới đến tầng sáu đỉnh phong. Nếu như có thể lên đến tầng bảy, hơn nữa có sự trợ giúp của thần thông linh bảo, cũng không dám nói nhất định có thể đánh thắng nó, tỷ lệ chiến đấu sẽ kéo dài rất lâu."

Đó cũng là thành tích rất cao.

Vương Thủ Triết vui mừng không thôi.

Ma Thần ấu niên tổng thể thực lực tương đương với Tử Phủ cảnh tầng một hai. Ý là nói Lung Yên lão tổ tu hành thêm một

đoạn thời gian nữa là có thể địch nổi.

Dù sao đại thiên kiêu giáp đẳng huyết mạch, kỳ thật đã là rất cao rất cao. Đồng dạng đều là đạo thể ngũ trọng huyết mạch, Lung Yên lão tổ đã là ngũ trọng cao đoạn, mà Tử Phủ cảnh bình thường chỉ là sơ nhập ngũ trọng, hơn nữa có thần thông linh bảo trợ giúp mà nói, liền có thể san bằng chênh lệch tu vi rồi.

"Thủ Triết, ngươi có nắm chắc đánh thắng nó không?" Lung Yên lão tổ cũng hơi tò mò hỏi một câu.

Trong mắt nàng, Thủ Triết rất ít khi ra tay, nhưng thực lực lại sâu không thấy đáy. Hơn nữa thủ đoạn của hắn rất nhiều, trời mới biết hắn có bao nhiêu át chủ bài.

"Khó mà nói, với thực lực tổng hợp hiện tại của ta, cũng không nắm chắc có thể kéo chết nó. Cho dù miễn cưỡng kéo dài, át chủ bài tổn thất cũng nhiều lắm." Vương Thủ Triết cũng cau mày nói: "Thứ nhất, là tu vi của ta còn có chút thấp, thứ hai, là huyết mạch của ta tốt nhất là có linh thực bản mệnh phối hợp tác chiến. Huyết đằng mạn phẩm giai không đủ tư cách làm linh thực bản mạng, bởi vậy ta đang chờ Nhược Lam giúp ta đánh đầu."

Đây cũng là bởi vì Vương Thủ Triết đã kiếm lợi trong đợt quân doanh này, huyết mạch cũng được tăng lên một đợt lớn, còn có một tấm linh thuẫn thần thông khí linh trống rỗng, lúc này mới dám nói có cơ hội kéo nó chết.

Đổi lại là Vương Thủ Triết vừa tới, gặp phải loại Ma Thần ấu niên này, là không có khả năng có cơ hội kéo chết nó. Nhưng mà, nếu như ở dã ngoại, lại là chuyện khác, Vương Thủ Triết vẫn có rất nhiều thủ đoạn có thể giết chết nó.

Chiến đấu đang tiếp tục.

Liễu Nhược Lam đánh một trận, chính là đánh mười ngày, nguyên nhân không có gì khác, chính là chuẩn bị cho người nào đó "thực lực yếu" phía sau, để lại thời gian chiến đấu sung túc.

"Oanh!"

Ma Thần ấu niên bị đánh ngã xuống đất, còn gãy mất hai chân.

Đây cũng là Vương Thủ Triết dặn dò Liễu Nhược Lam làm, nếu chỉ có một con khôi lỗi Ma Thần ấu niên như vậy, đương nhiên Vương Thủ Triết muốn nhìn xem có thể chiếm được chút tiện nghi từ điểm này hay không.

"Chúc mừng Nhược Lam tiểu điện hạ… Trước nay chưa từng có ai…" Khí linh dõng dạc vỗ tay, cuối cùng cũng nhận được phần thưởng sau khi vượt qua cửa ải lần này.

Ban thưởng không ngoài dự liệu: Có một gốc tiên thực linh chủng —— Sinh Mệnh Thụ Tiên Linh Chủng (duy nhất), một tiên linh sinh hóa thú —— trứng Côn (duy nhất), một kiện khí linh đạo khí trống rỗng (duy nhất).

Đây gần như đã là phần thưởng cao nhất.

Dù sao dựa theo quy định của doanh huấn luyện tân binh, người trẻ tuổi có thể thủ thông Ma Thần ấu niên, thấp nhất đều là đạo thể Tiên Thiên bình thường. Loại nhân vật này, tương lai chính là trụ thạch cao cấp nhất của nhân loại, Thần Vũ hoàng triều thưởng hay bồi dưỡng như thế nào cũng không quá phận.

Dùng phần thưởng tốt nhất, khích lệ người trẻ tuổi ưu tú nhất trùng kích thành tựu cao nhất, tương lai xuất lực vì nước.

Chắc hẳn, Thánh Hoàng bệ hạ vĩ đại kia chính là nghĩ như vậy.

Chỉ tiếc!

Đại khái hắn cũng không ngờ rằng, hôm nay ở Thần Vũ hoàng triều cũng đã tan vỡ mười vạn năm, doanh tân binh dưới trướng hắn sẽ gặp phải đám cuồng ma Tạp BOSS này của Vương thị.

Nếu như hắn biết chuyện này, cũng không biết có tức giận đến mức từ trong phần mộ bò dậy hay không?

Đương nhiên, ngoại trừ ban thưởng thông qua đầu tiên ra, ban thưởng thông quan bình thường cũng thập phần phong phú.

Phần thưởng tương ứng có tổng cộng bốn món.

Kiện thứ nhất, 【Đạo Linh Châu】. Vật phẩm này có thể thu linh khí linh mạch phụ trợ tu hành, chiến đấu, uy lực tăng phúc chiêu thức cực lớn, tương đương với tùy thân mang theo một dòng linh mạch cực phẩm cỡ nhỏ đang chiến đấu.

Kiện thứ hai, cực phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch (Dung dịch duy nhất). Có thể kích hoạt huyết mạch, kích phát ra tiềm lực ẩn chứa trong huyết mạch thật lớn, cần lục trọng hoặc huyết mạch trở lên mới có thể an toàn phục dụng.

Kiện thứ ba, động phủ tùy thân cỡ nhỏ (duy nhất). Không gian bên trong vật phẩm này tương đương với một tòa động phủ nhỏ, trong đó ẩn chứa một linh mạch cực phẩm cỡ nhỏ, có thể dùng ở, tu luyện, bồi dưỡng linh thực, đồng thời mang theo trận pháp ẩn nấp cao cấp, trừ khi chủ động bại lộ, nếu không rất khó bị phát hiện.

Món thứ tư, Huyền Băng Phượng Hoàng noãn (duy nhất) (không xác định có thể ấp nở ra Băng Phượng hay Băng Hoàng, tiềm lực phát triển Thập Nhất giai.)

Liên tiếp một chuỗi duy nhất, Vương Thủ Triết nghe được cũng là trong lòng sảng khoái không thôi.

“Ban thưởng đầu, lựa chọn Sinh Mệnh Thụ Tiên Linh Chủng.” Liễu Nhược Lam khẽ nhả môi, lựa chọn vật phẩm đã thương lượng trước đó: “Thông quan ban thưởng, lựa chọn dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm.”

…

Chương 47: Vương bài gia tộc! Lung Yên lão tổ thăng cấp đăng đỉnh!

…

Bởi vì Vương Thủ Triết dự liệu địch từ xa, đã sớm thông qua Vương An Nghiệp tìm hiểu được danh sách phần thưởng. Những phần thưởng này, hắn đều cân nhắc qua rất nhiều lần. Thậm chí là ai ra tay trước, ai ra tay muộn, Vương Thủ Triết đều đã tính toán rõ ràng.

Liễu Nhược Lam đánh bao lâu, sau khi đánh ra đầu tiên thì lựa chọn cái gì, đều đã cẩn thận tính toán qua, chính là vì lợi ích lớn nhất hóa.

Hiện tại thứ Vương Thủ Triết thiếu nhất chính là linh thực bản mạng.

Nhưng nếu chỉ là linh thực cấp bậc Trường Sinh thụ, hoặc là linh thực cao hơn một đại cấp độ, sau khi tế luyện thành linh thực bản mệnh trong thời gian ngắn lực chiến đấu không giúp được gì quá lớn.

Nhưng tiên linh chủng thì khác, loại linh thực cấp bậc đó, cho dù là mầm non cũng vô cùng lợi hại. Mà sở dĩ hắn biết lợi hại, tự nhiên cũng là thông qua An Nghiệp nghe ngóng được.

Trong khoảng thời gian này, Vương An Nghiệp và Khí Linh tiểu tỷ tỷ quen thuộc, người ta sắp coi hắn như con trai rồi, chỉ cần không phải là chuyện trái với quy định, cơ bản hỏi một câu chính xác.

“Như ngài mong muốn, Nhược Lam tiểu điện hạ.” Khí Linh thay đổi cách xưng hô với Liễu Nhược Lam.

Có thể tưởng tượng, người trẻ có thể đả thông cửa thứ tám, địa vị ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng cực cao.

Rất nhanh.

Liễu Nhược Lam cầm ba phần thưởng trở về tranh công: “Phu quân, lần này thiếp thân không làm phu quân thất vọng chứ?”

“Không có không có, nương tử vất vả rồi.” Vương Thủ Triết bắt đầu thuần thục đấm lưng cho nàng, che chở nói: “Có thể cưới được nương tử…”

“Có thể gả cho phu quân…” Đôi mắt đẹp của Liễu Nhược Lam gợn sóng lưu chuyển.

Lại bắt đầu…

Mọi người nhất tề phong bế ngũ giác, bắt đầu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng rút ra một bài học, nhanh nhẹn lấy ra một đôi bịt tai nhét vào tai, nằm sấp trên bàn bắt đầu vùi đầu viết, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt suy tư khổ tưởng, linh quang vừa hiện lên.

“Ba món thưởng này tùy ý phu quân xử trí.”

“Nương tử thật tốt.”

“Phu quân ngươi mới là thật sự tốt…”

Sau một khắc, cuối cùng hai người mới yên tĩnh lại.

Vương Thủ Triết cầm ba phần thưởng, kiểm tra một chút rồi nói với Khí Linh: “Khí Linh tiểu tỷ tỷ, tình hình không ổn chứ?”

“Vương Thủ Triết các hạ, ngài có nghi vấn gì không?” Khí Linh nói.

“Phần thưởng ban đầu vừa rồi là thủ lĩnh của toàn quân doanh sao?” Vương Thủ Triết cau mày nói: “Vậy thủ lĩnh của bản quân doanh chúng ta sẽ được ban thưởng gì? Khí Linh tỷ tỷ, tỷ định làm mờ phần thưởng đầu tiên của bản doanh chúng ta sao?”

“Nói xấu! Ngươi nói xấu!” Khí Linh giống như bị giẫm phải đuôi, giơ chân nói: “Ta là người có nguyên tắc, có đảm đương, có lý tưởng, có vinh quang. Phần thưởng đầu tiên của toàn bộ bản doanh đều là do các quân doanh tự thiết lập và điều chỉnh. Không có phần thưởng đầu tiên của cửa thứ tám, đó là do lãnh đạo của doanh huấn luyện tân binh cho rằng, tạm thời vẫn chưa có người thông qua cửa thứ bảy, thông đạo xây dựng cửa thứ tám cũng không có ý nghĩa gì.”

“Vậy các ngươi lãnh đạo, bảo hắn đi ra bố trí phần thưởng đầu tiên của cửa ải thứ tám một chút.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

Kỳ thật, về phần thưởng thông qua cửa thứ tám quân doanh còn chưa bố trí, hắn đã sớm phát giác. Sở dĩ không nói ra trước, cũng là có suy tính của mình.

“Lãnh đạo ư? Ta đã tìm hắn lâu lắm rồi, bây giờ không liên lạc được với hắn.” Khí Linh nói: “Căn cứ theo điều lệ quân doanh, khi lãnh đạo của tất cả những người trong danh sách đều không liên lạc được, bản khí linh có thể thay mặt quản lý việc huấn luyện tân binh.”

“Vậy được, vậy làm phiền Khí Linh ngươi thiết lập phần thưởng đầu tiên của cửa quân doanh cửa thứ tám.” Vương Thủ Triết nói.

“Cái đó… Ta không có quyền hạn bố trí phần thưởng, nhưng ta có thể ban thưởng thông qua cửa thứ bảy cho Nhược Lam tiểu điện hạ một phần thưởng.” Khí Linh suy nghĩ một chút, suy nghĩ một phương án bồi thường: “Như vậy không trái với điều lệ quản lý.”

“Đùa thôi?” Vương Thủ Triết mở chế độ trào phúng: “Sao ngươi không trả phần thưởng cho Nhược Lam ở cửa thứ nhất? Nào, nếu Lam tiểu điện hạ, đây là phần thưởng đầu tiên của cửa quân doanh thứ tám, một lọ 【hỗ trợ tu luyện phụ trợ đan sơ cấp】, chúc ngươi sớm ngày trở thành trụ cột thần triều, nỗ lực để nhân loại quật khởi.”

“Cái này…” Khí Linh suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy dùng ban thưởng cửa thứ bảy làm phần thưởng cửa thứ tám, quả thật có chút không thích hợp, không khỏi có chút rối rắm: “Vậy làm sao bây giờ? Hay là, ta liên hệ lãnh đạo thử xem?”

“Trước kia không liên hệ được, hiện tại chắc chắn cũng không liên lạc được. Không bằng như vậy, trong phần thưởng ở cửa ải thứ tám, không phải còn có một côn đản và một khí linh trống rỗng sao?” Vương Thủ Triết rất tùy ý nói: “Chỉ có hai phần thưởng này, tùy tiện cho một món đi.”

“Điều này sao có thể!” Khí Linh nghe xong lời này liền nóng nảy, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi. “Đây là

phần thưởng được ban cho toàn quân ở cửa ải cuối cùng, tất cả phần thưởng đều là phần thưởng tốt nhất. Ban thưởng chính của quân doanh, làm sao có thể dùng chung thưởng để thay thế?”

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ, lão bà Nhược Lam là đại biểu cho 【doanh tập huấn tân binh đệ ngũ】, dẫn đầu tất cả quân doanh một bước, trước tiên đả thông cửa thứ tám, hoàn thành thủ thông. Đây không phải là vinh quang của cá nhân nàng, cũng là vinh quang của toàn bộ 【doanh tập huấn tân binh đệ ngũ】, cũng là vinh quang của Khí Linh tiểu tỷ tỷ ngươi. Việc vinh quang như thế, doanh tân binh đệ ngũ doanh chúng ta nếu quá mức keo kiệt mà nói, chẳng phải là làm bẩn phần vinh quang này sao?”

Hắn mở miệng là “vinh quang”, nghe thấy khí linh tỷ tỷ có chút thoải mái.

Thủ Triết các hạ là cái quỷ gì?

Lúc trước nói chuyện vinh quang với hắn, hắn lựa chọn giẫm vinh quang dưới chân. Bây giờ nói tới phần thưởng, hắn lại bắt đầu nói hai chữ “vinh quang”! Lặp đi lặp lại như vậy sao?

Có điều không thể không thừa nhận, lời nói của Thủ Triết các hạ vẫn có chút đạo lý. Đây chính là vinh quang cao cấp nhất của 【doanh tập huấn tân binh đệ ngũ】, là chiến tích huy hoàng đủ để khắc vào lịch sử, so với vinh quang Vương Truyền Võ các hạ lưu lại năm đó còn lớn hơn rất nhiều.

Nếu có thể liên hệ với lãnh đạo, lãnh đạo chắc chắn sẽ không hẹp hòi.

“Tỷ tỷ, nếu như ngài có thể làm chủ việc này, thì giúp nhà chúng ta đi.” Vương An Nghiệp dưới ánh mắt của Thái gia gia ra hiệu, bắt đầu bán manh làm nũng: “Nhà chúng ta quá nghèo, bà nội ta đánh thủ thông cũng không dễ dàng. Đương nhiên, tất cả những chuyện này đều do chức quyền của tỷ tỷ cho phép thao tác trong phạm vi, nếu không liên lụy tỷ tỷ bị xử phạt sẽ không tốt đâu.”

Lời này của Vương An Nghiệp không phải là giả, mấy ngày nay được Khí Linh tỷ tỷ chăm sóc, hắn cũng rất có cảm tình

với nàng. Không ngờ nàng vì cứng rắn giúp Vương thị mà gặp phải nguy hiểm.

“An Nghiệp đệ đệ thật ngoan. Mặc dù việc này có chút khó khăn, nhưng tương lai của tiểu điện hạ Nhược Lam là trụ cột của nhân loại, vinh quang của thủ thông xuất từ doanh tân binh của chúng ta, các lãnh đạo cũng sẽ tán thành.” Khí Linh nói: “Như vậy đi, ta xin cấp cho lãnh đạo một chút.”

Qua một lát, Khí Linh nói: ” lãnh đạo không trả lời… Điều này khiến ta rất khó lựa chọn.”

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ.” Vương Thủ Triết nói: “Bình thường mà nói, lãnh đạo không trả lời chính là ngầm thừa nhận. Không bằng như vậy, ngài có thể thưởng cho chúng ta trước. Nếu lãnh đạo đến lúc đó phản đối, cùng lắm thì chúng ta trả lại phần thưởng là được. Nếu như vậy đều không đồng ý, cả nhà chúng ta sẽ đưa ra ý kiến với quân bộ, xuất thân và vinh dự của tướng quân chuyển tới doanh tập huấn của tân binh khác.”

“Tin rằng, thứ nhất, thứ hai, hoặc là thứ chín, thứ mười trong doanh tập huấn tân binh, luôn có lãnh đạo tuệ nhãn anh hùng.”

Thật ra Vương Thủ Triết hoàn toàn không biết những quân doanh khác ở đâu, về phần quân bộ thì càng đừng nói. Nhưng hắn tin tưởng nói như vậy, nhất định có thể tạo thành áp lực đối với khí linh.

Quả nhiên, giọng nói của Khí Linh có chút lo lắng: “Thủ Triết các hạ chớ xúc động, phần vinh quang này là thuộc về 【Tập huấn doanh tân binh thứ năm của chúng ta】. Như ngươi nói, thủ lĩnh quân doanh thông trước cho ngươi, lỡ như lãnh đạo phản đối chúng ta trả lại, dù sao tiền đồ của các ngươi đều vô lượng, sẽ không vì nhỏ mà mất lớn.”

“Như vậy đi, kế tiếp ta sẽ khởi động thông đạo khẩn cấp lúc chiến đấu. Dựa theo quy tắc do quân bộ chế định, khi doanh trại không liên hệ được người phụ trách, tình huống lại vô cùng khẩn cấp, Khí Linh có thể mở ra thông đạo khẩn cấp, tạm thời tiếp quản quyền hạn cao nhất trong doanh địa một đoạn thời gian, chỉ là sau đó phải bổ sung Trần Tình Thư, đem tình huống cụ thể trình bày rõ ràng. Nếu như lý do không đủ đầy đủ, chứng cớ không đủ cụ thể, bị lãnh đạo phía trên cho rằng Khí Linh có khí thủ tự trộm, ta sẽ bị cách thức điều tra. Đến

lúc đó lãnh đạo phía trên phái người xuống thẩm tra, xác nhận tình huống, các ngươi nhất định phải giúp ta làm chứng."

"Đó là đương nhiên."

Đương nhiên Vương Thủ Triết đồng ý ngay lập tức.

Dù sao cái gọi là "lãnh đạo phía trên" của khí linh cũng sớm đã không tồn tại nữa, tự nhiên là khí linh nói thế nào, hắn liền đáp thế đó.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi có chút cảm khái. Không thể tưởng được thời kỳ Thần Vũ hoàng triều này đối với khí linh quản khống còn rất nghiêm khắc, cái này ngược lại có chút không giống với hắn tưởng tượng. Hắn còn tưởng rằng chỉ cần đem khí linh lừa trụ là được rồi, không nghĩ tới còn muốn chui vào lỗ thủng quy tắc Thần Vũ hoàng triều.

Cũng không biết khí linh kia đùa giỡn như thế nào, một lát sau, thanh âm của khí linh lại vang lên lần nữa: "Được rồi, cửa ải thứ tám của bản quân đã bố trí thành công phần thưởng. Nhược Lam tiểu điện hạ có thể từ tiên linh sinh hóa thú —— côn noãn duy nhất), không còn khí linh đạo khí —— bội kiếm của quân đoàn trưởng (duy nhất), hai thứ này trong số đó đều là phần thưởng, được ban thưởng cho thủ lĩnh của bản doanh."

Thành công rồi!

Trong lòng Vương Thủ Triết mừng thầm không thôi.

Lúc đó hắn phát hiện lỗ hổng này không kịp thời đưa ra ý kiến, chính là vì chờ Nhược Lam mang theo vinh quang dẫn đầu toàn quân doanh, lại đàm phán với Khí Linh. Như thế, có lẽ sẽ nhận được phần thưởng tốt hơn.

Quả nhiên, hắn thành công!

Nhưng kế tiếp, Vương Thủ Triết lại bắt đầu có chút rối rắm.

Hắn rốt cuộc là lấy một cái Ấu Côn tốt? Hay là cầm đạo khí tốt? Hai cái này đều là đồ tốt cực phẩm, bỏ qua bất cứ một cái nào cũng sẽ ôm tiếc nuối cả đời.

Đơn giản, hắn giao quyền lựa chọn cho các tộc nhân.

Chỉ là sau một nén nhang, hắn bắt đầu hối hận. Bởi vì về vấn đề lấy Ấu Côn hay là đạo khí, các tộc nhân thảo luận thảo

luận, dần dần chia làm hai phái.

Vương Thủ Dũng ý kiến: "Thiên kiêu đại thiên kiêu của Vương thị chúng ta số lượng đông đảo, cộng thêm xuất thân không ngừng có hài tử mới, có thiên phú và cơ duyên luôn phải bồi dưỡng cho tốt. Dựa vào thực lực kinh tế hiện nay của Vương thị chúng ta, chỉ nuôi dưỡng bọn họ cũng đã rất cố gắng, tương lai còn phải không ngừng mở rộng sản nghiệp mới được. Côn trong truyền thuyết hình thể vô cùng khổng lồ, khẳng định ăn vô cùng nhiều, ném vào ăn không dễ, tiêu hao rất lớn, hơn nữa tốc độ trưởng thành cũng sẽ không quá nhanh, không thể trong thời gian ngắn hồi vốn không nói, còn có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của hài tử trong tộc, ta không đề nghị chọn Côn."

"Không sai, không bằng lựa chọn đạo khí trống rỗng." Dường như Vương Thủ Liêm cũng không có hứng thú với Côn, "Với trình độ huyết mạch thánh thể tầng thứ sáu của Tứ tẩu tẩu, đã có thể miễn cưỡng phát huy ra một bộ phận lực lượng của đạo khí. Nếu chờ Tứ tẩu tẩu đột phá đến Tử Phủ cảnh, đạt tới trình độ bảy tầng tiên linh thể, chiến lực tất nhiên sẽ vô cùng kinh người. Côn có trời mới biết cần phải nuôi bao lâu."

"Nhưng mà, Côn Đa đáng yêu quá." Vương Lạc Tĩnh vuốt ve Linh Bảo Trùng Địch mới lấy được trong lòng bàn tay, đáy mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng, "Huống chi, đó là tiên thú có đủ tiềm lực có thể tấn thăng đến cấp mười ba, một khi thành công dưỡng thành, Vương thị chúng ta có thể sừng sững ở đỉnh thế giới, không sợ thế lực khác uy hiếp nữa."

"Đúng vậy, ta đã nhìn thấy trong sách cổ của học viện, Côn trưởng thành có được năng lực xuyên qua hư không." Vương Lạc Thu hai mắt tỏa sáng nói: "Nếu có cơ hội đi dị giới chinh chiến một phen, đánh hạ một mảnh lãnh thổ rộng lớn, ta có thể xưng đế. Đạo khí gì đó cũng chính là bảo vật cấp trấn quốc, chỉ riêng Đại Càn chúng ta đã có hai món, cũng không hiếm lạ. Không giống Côn, một khi bỏ lỡ, muốn lấy được thì không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào."

"…"

Lời này khiến tất cả mọi người đều ghé mắt nhìn nàng ta, đặc biệt là Vương Thủ Triết, khóe miệng co giật, không nhịn được

thầm trợn mắt với nàng ta.

Lục muội muội này của hắn thật đúng là xưng đế chi tâm không chết a, lúc còn bé thổi qua da trâu nhất định phải thực hiện sao?

Còn nữa, cái gì gọi là "đạo khí" chính là "Trấn quốc cấp? Bảo vật cấp trấn quốc nó không thơm sao? Người khác còn muốn không có đâu!

Có điều lời Lạc Thu nói cũng chưa chắc không có đạo lý, lấy đạo khí là mạnh ở giai đoạn đầu, cầm tới tay là có thể dùng, mà Côn là cường giả hậu kỳ, phải chậm rãi phát dục.

Đương nhiên, Côn còn có một khuyết điểm, chính là giai đoạn đầu nuôi nấng quá phí tiền!

"Ta cũng cảm thấy Côn rất tốt." Vương An Nghiệp tuy nhỏ, nhưng cũng có quyền phát biểu ý kiến, "Thái gia gia không phải vẫn luôn thèm nhỏ dãi thị trường hải ngoại sao? Nếu có một con Côn ở trong biển hỗ trợ khai phá đường biển, sẽ an toàn hơn rất nhiều. Về phần thực vật mà nói, Côn nuôi ở trong biển có thể tự mình giải quyết một phần."

"Nếu An Nghiệp đã nói như vậy, vậy thì lấy Côn trước đi." Vương Thủ Triết lười nghe bọn họ cãi nhau, dứt khoát nói: "Nếu kiếm tiền thì mọi người cũng đừng gấp, mở rộng một mảng lớn lãnh thổ ngoại vực chúng ta, tài phú cũng sẽ không ngừng tăng lên. Về phần gia tộc phòng thủ mà nói, bây giờ chúng ta cầm mấy viên 【sự che chở của quân đoàn trưởng】, cũng coi như có chút năng lực tự bảo vệ mình."

Vương An Nghiệp ngơ ngác.

Thái gia gia ngài cũng quá nể mặt ta đi? Ta chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, gia tộc đại sự liền quyết định qua loa như vậy sao?

"Nếu đây là yêu cầu của An Nghiệp, vậy về sau An Nghiệp sẽ phụ trách chăm sóc Ấu Côn, cùng với truyền thụ kiến thức văn hóa cơ bản cho nó." Vương Thủ Triết nói: "Ngay từ đầu khi hình thể nhỏ, có thể nuôi dưỡng trong hồ Châu Vi trước, chờ lớn hơn chút nữa là có thể nuôi ở trong hồ Thâm Thái… lớn hơn chút nữa, cũng chỉ có thể thả vào Đông Hải thôi."

“A cái này…”

Vương An Nghiệp sắp khóc rồi.

Thái gia gia ngài có cần coi trọng ta như vậy không? Ta chẳng những phải chú ý việc học của mình, còn phải chăm sóc cô nãi nãi Ly Lung, hiện tại còn phải phụ trách chăm sóc Ấu Côn.

Hắn mới mười một tuổi mà lại phải gánh vác trách nhiệm nhiều như vậy. Điều này hợp lý sao?

Điều khiến Vương An Nghiệp cạn lời nhất chính là, một đám trưởng bối lại còn nhao nhao khen ngợi quyết sách của thái gia gia rất tốt, đứa bé An Nghiệp kia cẩn thận ổn trọng, nhất định có thể chiếu cố tốt Ấu Côn.

“Thì ra một người quá mức ưu tú, cũng là một loại gánh nặng.” Vương An Nghiệp chắp hai tay sau lưng, nhìn lên trời chiều, cảm thấy nội tâm của mình đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Sau đó, đương nhiên là Liễu Nhược Lam phu xướng thê tùy tiện đưa ra yêu cầu Côn.

Kết quả, một quả trứng xuất hiện trên sân huấn luyện.

Thật không hổ là Côn Đản, vỏ trứng kia trắng nõn như ngọc, tựa như là một quả trứng ngỗng phóng đại vô số lần, mặt ngoài còn ẩn ẩn hiện đường vân huyền ảo màu bạc phức tạp, thoạt nhìn thập phần cao lớn.

Chính là hình thể của quả trứng kia, hơi hơi lớn, đại khái cũng chỉ dài khoảng bốn trượng…

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Chỉ một quả trứng đã lớn như vậy, có thể tưởng tượng, đợi Côn bên trong được ấp ra, tuyệt đối là một dạ dày vương còn đáng sợ hơn cả Vương Ly Từ.

Hắn lập tức có loại cảm giác cấp bách sắp bị ăn đến nghèo.

“Lạc Thu, sức của ngươi lớn, trước tiên đưa nó đến chỗ thông gió âm lãnh trong kho chiếu nhìn.” Vương Thủ Triết dặn dò Lạc Thu một câu, lại gọi hai đệ đệ một tiếng: “Thủ Dũng Thủ Liêm cũng hỗ trợ nâng tay một chút, tránh cho Lạc Thu trượt tay.”

Nghe vậy, mọi người đang trợn mắt há hốc mồm nhìn trứng lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Ba người Lạc Thu, Lạc Thu, Thủ Dũng, Thủ Liêm lập tức cẩn thận từng li từng tí mang Côn Đản đi. Cảnh tượng đó thoạt nhìn giống như ba con kiến đang vận chuyển một quả trứng cút, không hiểu sao tràn ngập cảm giác vui mừng.

Sau khi xử lý xong trứng Côn.

Lúc này Vương Thủ Triết mới xử lý ba phần thưởng còn lại trong tay.

Hắn thu lệnh bài 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】 trong đó vào nhẫn trữ vật.

Loại uy lực này có thể so với bảo vật đạn hạt nhân cỡ nhỏ, bây giờ đã có ba viên nhập kho, lập tức khiến cảm giác an toàn trong lòng Vương Thủ Triết thỏa mãn, cảm thấy hỏa lực gia tộc dồi dào hơn rất nhiều —— thoải mái!

Sau đó, hắn lại đem dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm cho Lung Yên lão tổ.

“Thủ Triết…” Lung Yên lão tổ khẽ nhíu mày: “Ta không thể nhận vật này. Trong phần thưởng thông quan lần này, đây là một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm duy nhất. Nếu ta dùng, ngươi làm sao bây giờ?”

Trong kế hoạch ban đầu, Lung Yên lão tổ cho rằng Dịch Cực Cải không chỉ có một bình, bởi vậy không có phản đối kế hoạch của Vương Thủ Triết. Bây giờ, bà ta tuyệt đối không thể lấy.

Nếu chỉ có một cái, vậy đương nhiên nên để lại cho Thủ Triết.

“Lão tổ tông, nếu ông không dùng, hiện tại cũng không thể dựa vào chiến thuật kéo dài để thu hoạch phần thưởng.” Vương Thủ Triết khuyên: “Chẳng lẽ ông phải từ bỏ một viên 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】 cùng với một phần thưởng qua cửa vô cùng trân quý sao?”

“Thủ Triết… Lúc ngươi sắp xếp trình tự, đã tính kế phản ứng của ta vào?” Lung Yên lão tổ hơi tức giận: “Hơn nữa còn cố ý che giấu phần thưởng, căn bản không cho ta cơ hội lựa chọn.”

Lung Yên lão tổ hiện tại trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng không lấy, lại sẽ tạo thành tổn thất rất lớn cho gia tộc, quả nhiên tiến thối lưỡng nan.

“Lão tổ tông, Thủ Triết là gia chủ, tất nhiên sẽ suy xét thông suốt, tối đa hóa lợi ích. Huống chi ngài đã hi sinh nhiều vì gia tộc như vậy, nên thăng cấp Tiên Thiên linh thể sớm hơn ta.” Vương Thủ Triết cười nói: “Hơn nữa ta lớn lên dưới sự che chở của ngài, cũng hy vọng lão tổ tông luôn che chở cho gia tộc.”

“Hơn nữa, phía dưới còn có một 【 học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp 】, ta khẳng định có thể tìm được dịch cải thiện.”

“Bỏ đi bỏ đi, bây giờ mắng ngươi cũng chẳng làm nên chuyện gì.” Lung Yên lão tổ trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái, không còn giả vờ nữa, nhận lấy Cực Cải Dịch trở về doanh trại.

Nàng nhìn Vương Thủ Triết lớn lên, cũng là nhìn hắn từng chút một kinh doanh gia tộc, tự nhiên hiểu được, tiểu tử này nhìn dễ nói chuyện, nhưng thật ra trong xương cốt cực kỳ bướng bỉnh, hơn nữa đạo lý luôn là một bộ, nàng căn bản cũng nói không lại hắn.

Thấy lão tổ muốn về doanh trại, Vương Thủ Triết lập tức hấp tấp đi theo.

Hết cách, đây là lần đầu tiên Cực Cải Dịch sử dụng, dược tính của thuốc này rất mạnh, hắn sợ lão tổ tông xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Quả nhiên, cho dù lão tổ tông đã là đại thiên kiêu (cực phẩm huyết mạch) Giáp đẳng, tu vi cũng gần Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, lúc sử dụng Cực Cải Dịch vẫn thiếu chút nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dược tính này quá mạnh, suýt chút khiến kinh mạch của nàng bạo liệt không chịu nổi.

Cũng may sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết quá lợi hại, cứng rắn kéo nàng từ trên con đường huyết mạch tan vỡ kéo về, giúp đỡ nàng tiêu hóa xong Cực Cải Dịch.

Mà lúc này, huyết mạch của Lung Yên lão tổ cũng từ cực phẩm Giáp đẳng một đường tăng vọt đến Tiên Thiên linh thể Bính đẳng, so với Nhược Lam và Ly Dao còn hơn một bậc.

Lại thêm nàng sắp đột phá tu vi Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, hôm nay đã lần nữa đăng đỉnh, trở thành đệ nhất vương bài gia tộc thực chí danh quy.

"Chúc mừng lão tổ tông, chúc mừng lão tổ tông." Vương Thủ Triết vui mừng chắp tay nói: "Lão tổ tông thiên thu vạn đại, sắp tới Tử Phủ cảnh rồi, Thần Thông cảnh cũng không xa."

"Bần mồm." Lung Yên lão tổ liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái: "Dù sao đời này Vương Lung Yên ta đã bị gia tộc vây chết, cả đời cũng phải làm ô dù bảo vệ cho những nhóc con gấu các ngươi. Nhớ ta năm đó, cũng giống như Ly Từ, Lạc Thu các nàng, cũng là tâm cao khí ngạo, muốn đi thánh địa nhìn xem, muốn đi quốc đô dạo chơi, càng muốn đi Tiên Triều kiến thức một chút."

Sau khi thực lực quay về đỉnh phong, tâm tình Lung Yên lão tổ cũng trở nên tốt hơn, cả người đều cởi mở tự tin hơn rất nhiều.

"Lão tổ tông hiện tại là tư chất Tiên Thiên linh thể Bính đẳng, cứ nói là Thần Thông cảnh, ngay cả Lăng Hư cảnh cũng không thành vấn đề. Bàn về tổng thọ nguyên, ngài bây giờ vẫn là một tiểu cô nương đấy." Vương Thủ Triết cười nói, "Đợi sau khi cuộc tranh giành đế tử kết thúc, lão tổ tông ngài có thể đi khắp nơi dạo chơi. Đến lúc đó, ngài muốn đi nơi nào thì đi, cũng có thể đi Tiên Triều chơi một chút, thuận tiện tóm con nhóc Ly Từ kia về. Nàng đã bao lâu không về nhà rồi."

Lung Yên lão tổ nghe lời này, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Khi đó nàng trúng âm Sát chi độc, nhân sinh ở vào lúc tuyệt vọng và thung lũng nhất, trong đầu nghĩ đến chính là, đợi sau khi Thủ Triết xông lên Linh Đài cảnh, nàng liền dập một viên đan dược có thể tạm thời áp chế thương thế, sau đó rút kiếm giết hai nhà Lưu Triệu, đem cẩu tặc lão tổ hai nhà Lưu Triệu một đợt mang đi.

Cũng là tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi Thủ Triết leo lên vị trí gia chủ, Vương thị nho nhỏ lại bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, đại địch Lưu Triệu hai nhà đã sớm hôi phi yên diệt.

Thủ Triết bây giờ đã bắt đầu lấy toàn bộ Đại Càn làm bàn cờ đặt quân cờ bố cục, khuấy đảo phong vân, tham dự vào cuộc chiến đế tử!

Đủ loại quá khứ, cho tới bây giờ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giống như đang ở trong mộng.

Trong lúc nhất thời, trái tim phủ đầy bụi đã lâu của nàng có chút động.

"Lăng Hư nào có dễ dàng như vậy? Ngoại trừ tư chất ra, càng cần truyền thừa bảo điển, chỉ riêng cái này cũng không biết đã ngăn cản bao nhiêu người." Lung Yên lão tổ nói: "Đợi sau khi tranh giành đế tử, ta có lẽ là thời điểm đi ra ngoài một chút, nhìn một chút phong cảnh thế giới này."

"Thủ Triết, ngươi đừng quản ta, ngươi mới có được tiên chủng, chắc hẳn tâm đã sớm ngứa khó nhịn rồi. Đi thôi, bồi dưỡng nó, tế luyện thành bản mạng tiên thực."

"Nếu như thế, lão tổ sẽ nghỉ ngơi hai ngày, làm quen lực lượng huyết mạch sau khi tăng lên một chút, Thủ Triết sẽ không quấy rầy ngài nữa."

Sau khi nhận lời, Vương Thủ Triết liền rời khỏi doanh trại tạm thời của Lung Yên lão tổ, trở lại doanh trại độc lập của mình.

Vừa tới gian phòng, hắn lập tức bắt đầu nghiên cứu thu hoạch khác.

【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】 cũng không nói nhiều.

Vật này chính là đạo cụ tiêu hao một lần phong ấn lực lượng của Lăng Hư đỉnh cấp Đại Đế, cùng Tử Phủ kiếm phù trước kia không sai biệt lắm.

Chẳng qua đa số đạo cụ bảo mệnh như Tử Phủ Kiếm Phù đều là Tử Phủ cảnh bình thường tiêu hao tự thân luyện chế, đa số đều chỉ có thể phát huy ra uy lực một đòn của tu sĩ Thiên Nhân cảnh đỉnh phong bình thường.

Nhưng sự che chở của quân đoàn trưởng thì khác. Tham khảo thực lực quân đoàn trưởng thứ bảy của truyền võ tiên tổ kia,

tin tưởng đại bộ phận quân đoàn trưởng đều có thực lực Lăng Hư hậu kỳ hoặc là đỉnh phong.

Điều này cũng khiến uy lực che chở của quân đoàn trưởng cực kỳ cường hãn, tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường tuyệt đối không dễ chịu gì.

Đương nhiên, khiến Vương Thủ Triết động lòng nhất vẫn là hạt giống tiên linh thực "Sinh Mệnh Thụ" của hắn.

Hạt giống kia không tính là lớn, chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng lại óng ánh sáng long lanh cực kỳ đẹp mắt.

Cũng không biết rốt cuộc Thần Vũ hoàng triều bảo tồn như thế nào, cho dù cách mười vạn năm, loại hạt giống này thoạt nhìn cũng giống như vừa kết ra. Xuyên thấu qua vỏ ngoài hạt giống mỏng manh, Vương Thủ Triết thậm chí có thể cảm nhận được năng lượng sinh mệnh bàng bạc mà khiến người ta thân thiết trong đó.

Tiên Linh Thực!

Đây chính là Tiên Linh Thực!

Một khi trưởng thành đến mức tận cùng, đó chính là đủ mười ba giai Tiên Linh Thụ!

Gốc Trường Sinh thụ của Trường Xuân cốc kia, bây giờ cũng bất quá bát giai đỉnh phong mà thôi, mà tiềm lực trưởng thành của nó, cao nhất cũng có thể đạt tới cửu giai. Đơn thuần từ cấp độ sinh mệnh mà nói, Tiên Linh chủng này so với Trường Sinh thụ cao hơn bốn tiểu giai tầng, hai đại cảnh giới.

Trong đó chênh lệch to lớn, có thể nói khác nhau một trời một vực.

Thần niệm của Vương Thủ Triết dung hợp với tiên chủng, năng lượng sinh mệnh bổn nguyên tinh thuần trong cơ thể không ngừng truyền vào trong Sinh Mệnh Thụ Tiên Chủng.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiên chủng khẽ run rẩy.

Một cỗ ý thức non nớt vô cùng chủ động đến gần Vương Thủ Triết. Hắn có thể cảm nhận được, tiếng hoan hô và nhảy nhót của ý thức non nớt kia, dường như cực kỳ thân cận và hâm mộ Vương Thủ Triết.

Mà Vương Thủ Triết cũng cảm thấy năng lượng sinh mệnh của nó cực kỳ tinh thuần, là linh thực thích hợp nhất mà hắn gặp từ trước đến nay.

Chỉ một thoáng, bất kể là Vương Thủ Triết hay là Sinh Mệnh Thụ Tiên Chủng, đều có loại cảm giác vương bát nhìn đậu xanh, nhìn đúng mắt.

Giống như củi khô gặp phải liệt hỏa, giữa hai bên đã không khắc chế được, muốn mau chóng dung hợp lại với nhau.

Mà theo năng lượng sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết không ngừng rót vào, năng lượng bên trong Sinh Mệnh Thụ Tiên Chủng rốt cuộc tích súc đến một điểm giới hạn.

"Phốc!"

Một tiếng vang nhỏ, rễ cây nhỏ phá lớp vỏ hơi mờ, lan tràn trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết, cuốn lấy đầu ngón tay hắn, chống đỡ hạt giống nho nhỏ.

Ngay sau đó, da chủng mỏng bóc ra, một đôi lá cây nho nhỏ, xanh nhạt chậm rãi giãn ra.

Năng lượng sinh mệnh tinh thuần bàng bạc lập tức trút xuống.

Cùng lúc đó.

Sinh Mệnh Thụ Linh Chủng phảng phất bị kích phát một loại cơ chế yên lặng đã lâu nào đó.

Một thanh âm trầm ổn uy nghiêm, lại lộ ra một tia hòa ái vang lên trong đầu Vương Thủ Triết: "Con của nhân tộc, bản hoàng chúc mừng ngươi đạt được Sinh Mệnh Thụ Tiên Chủng, cũng được nàng tán thành."

"Thanh âm này…"

Ngay cả với tâm tính không chút sợ hãi của Vương Thủ Triết, lúc này cũng không nhịn được khẽ run lên.

…

Chương 48: Quy gia! Chiến lực tổng hợp của Vương thị tăng lên thật lớn!

…

Thanh âm này vậy mà có thể thông qua thần niệm của hắn, trực tiếp phản hướng truyền đến trong đầu của hắn, đây là năng lực đáng sợ mà cường đại bực nào?

Ngoài ra, thanh âm kia nghe giống như tiếng chuông sớm buổi chiều, mỗi một chữ đều phảng phất như gõ vào tâm linh của hắn, làm cho máu huyết toàn thân hắn sôi trào lên.

Hắn lập tức nhớ tới một người, một người bị hắn mắng chửi rất nhiều lần —— vị Thánh Hoàng bệ hạ của Thần Vũ hoàng triều kia.

“Hài tử của Nhân tộc, chờ đến lúc ngươi nghe được đoạn văn này, bản hoàng hẳn là đã sớm vẫn lạc. Đây chỉ là một đoạn lưu ngôn không chủ động lưu lại, ngươi không cần lo lắng bản hoàng sẽ đoạt xá các loại. Lấy niềm kiêu ngạo của bản hoàng, cũng không làm ra được sự tình bỉ ổi như thế.”

“Yêu Ma tộc và tộc ta chiến tranh đã càng ngày càng kịch liệt, bên ta không ngừng đầu tư binh lực tiến vào khe hở không gian ngăn cản Yêu Ma tộc, nhưng vẫn có không ít đê giai yêu ma xông qua trận pháp kết giới, tiến nhập thế giới nhân tộc. Bổn hoàng không thể không khởi động chiến dịch toàn dân, chiêu mộ rộng rãi dân binh, tinh anh dân binh, chiến binh, cùng tinh binh, lúc này mới miễn cưỡng duy trì cục diện.”

“Ngươi có thể tiến vào doanh tập huấn tân binh, cũng đạt được tiên chủng này, nói rõ ngươi tất nhiên là một vị thiên kiêu tuyệt thế cực kỳ kiệt xuất. Quả Sinh Mệnh thụ tiên chủng này là bản hoàng lúc còn trẻ đã du lịch qua dị không gian đoạt được, chỉ là bản hoàng đã có tiên thực bản mệnh, không lãng phí nó nữa. Ngươi đã có duyên có được nàng, cũng có thể nhận được sự tán thành của nàng, xin hãy đối đãi với nàng thật tốt.”

“Nếu như yêu ma còn chưa thối lui, liền ở trong phạm vi năng lực của ngươi, làm nhiều chuyện cho Nhân tộc.”

Vương Thủ Triết nghe Thánh Hoàng nói liên miên, tâm tình dần dần bình phục lại, thử hỏi: “Thánh Hoàng bệ hạ, hiện giờ Thần Vũ hoàng triều đã diệt vong mười vạn năm rồi.”

Nhưng thanh âm kia lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục nói: “Nếu yêu ma đã thối lui, ngươi cứ tự mình hảo hảo sinh hoạt, có lẽ có thể đi thế giới khác chơi.”

Vương Thủ Triết chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Thánh Hoàng bệ hạ, không bằng ngươi đưa quyền hạn tối cao của Thần Triều cho ta, như vậy ta có thể khai phá di tích Thần Triều… Để trục xuất yêu ma làm cống hiến.”

“Được rồi được rồi, bất tri bất giác đã nói nhiều như vậy, cứ như vậy đi. Ngươi phải đối xử thật tốt với cây Sinh Mệnh, nàng là một loại tiên thực rất thần kỳ, sẽ mang đến rất nhiều trợ giúp cho ngươi.”

“Bệ hạ, bệ hạ? Ngài có thể đem di sản đều cho ta…” Vương Thủ Triết chưa từ bỏ ý định nói nửa câu cuối cùng, lại im bặt dừng lại.

Bởi vì giọng nói đó đã mất liên lạc.

Điều này khiến Vương Thủ Triết rất thất vọng.

Đường đường là Thánh Hoàng bệ hạ đại năng như vậy, lại chỉ lưu lại một đoạn “ghi âm” ở bên trong cây tiên chủng Sinh Mệnh, cũng không biết phải làm ra một đoạn lạc ấn có thể trao đổi lẫn nhau.

Đây là sợ Vương Thủ Triết hắn cạo lông dê sao?

Thần Vũ hoàng triều đã diệt vong lâu như vậy rồi, di tích hiện tại chưa khai phá cái nào cũng ít hơn cái trước, cho dù là cho hắn một cái quyền hạn có thể mở ra doanh trại tân binh cộng hưởng nhà kho thứ nguyên cũng là tốt rồi.

Bằng không, ban thưởng một nhóm truyền thừa bảo điển cũng được a…

Chết đã nhỏ nhen như vậy!

Thất vọng!

Được rồi được rồi, vẫn là bắt tay vào trước mắt a.

Cảm giác được cây non sinh mệnh trong lòng bàn tay đang đong đưa lá non, tản ra cảm xúc hân hoan ủng hộ, tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng khôi phục không ít, tiếp tục thôi động huyền khí tiến hành thúc giục sinh trưởng đối với nó.

Trong huyền khí của hắn ẩn chứa lực lượng sinh mệnh bổn nguyên, độ phù hợp cực cao với cây Sinh Mệnh, khi hắn sinh ra, chỉ có hai mầm cây nhỏ lá non nhanh chóng sinh trưởng, rất nhanh từ bàn tay lớn lên đến dài nửa cánh tay, thân cây to hơn không ít, phiến lá cũng từ hai mảnh thương nghiệp biến thành mấy chục phiến thông hành.

Lúc này cây Sinh Mệnh, cuối cùng cũng có thể nhìn ra vài phần hình thức ban đầu của cây.

So với những cây non sinh kỳ thì thân cây của nó thấp hơn không ít thế nhưng thân cây lại to khỏe dị thường, có xu thế phát triển ngang ngược. Cùng lúc đó, lá cây của nó cũng vô cùng rộng rãi, xanh um tươi tốt khả ái, vừa nhìn là biết sức sống vô cùng dồi dào.

Ngay sau đó, Vương Thủ Triết bắt đầu vận dụng pháp môn trong 《Trường Xuân chân quyết》, tế luyện nó thành linh thực bản mạng của mình.

Do độ phù hợp của cây non Sinh Mệnh và thuộc tính huyền khí của bản thân Vương Thủ Triết cực kỳ cao, cây non Sinh Mệnh không có chút cảm xúc mâu thuẫn nào với hắn, biểu hiện cực kỳ phối hợp, điều này dẫn đến quá trình tế luyện vô cùng thuận lợi.

Không lâu sau, Vương Thủ Triết đã thành công tế luyện cây Sinh Mệnh thành linh thực bản mạng. Giữa hắn và cây Sinh Mệnh cũng xuất hiện một liên hệ tinh thần.

Trước đó, hắn chỉ có thể mơ hồ cảm giác được cảm xúc của cây Sinh Mệnh, nhưng theo sự liên hệ tinh thần này sinh ra, ý thức một người một cây tương liên, cảm xúc của cây Sinh Mệnh liền có thể truyền tới trong ý thức hải của hắn.

“Y y a a ~~”

Thanh âm của cây Sinh Mệnh rất thanh thúy, rất non nớt, tràn ngập tinh thần phấn chấn, vấn đề duy nhất là… nghe không hiểu.

Điều này cũng giống như đứa trẻ vừa sinh ra, bởi vì dây thanh còn chưa phát triển tốt, cùng với không hiểu được vấn đề phát âm chính xác, chỉ biết ê ê a a, người bên ngoài căn bản không biết hắn muốn biểu đạt cái gì.

May mà Vương Thủ Triết có liên quan đến tinh thần của nó, mặc dù lời nó nói ngay cả một chữ hắn cũng không hiểu, nhưng tốt xấu gì ý là đã hiểu.

Nó chỉ đơn thuần biểu đạt sự vui vẻ của mình và sự không muốn xa rời Vương Thủ Triết mà thôi.

Mà theo sinh mệnh thụ trở thành linh thực bản mệnh của Vương Thủ Triết, tính tác dụng của linh thực bản mệnh cũng dần dần thể hiện ra.

Phải biết rằng giữa linh thực bản mạng và chủ nhân tồn tại cộng hưởng năng lượng cùng sinh mệnh ở trình độ nhất định.

Trường Xuân thượng nhân sở dĩ có thể sống hơn tám trăm tuổi vẫn tinh thần phấn chấn như cũ, một chút dấu hiệu tuổi thọ sắp hao hết, trình độ rất lớn là bởi vì cây Trường Sinh cấp tám đỉnh phong của hắn.

Mà sinh mệnh thụ lại là cực đoan hiếm thấy, tiên linh chủng quý giá tới cực đoan, hiệu quả tự nhiên càng mạnh hơn nữa.

Cho dù vừa mới nảy mầm không bao lâu, Vương Thủ Triết vẫn có thể cảm giác được, khi mình rót huyền khí vào trong cơ thể nó, có một luồng năng lượng tràn đầy sức sống đang phản hồi hắn từ trên thân cây Sinh Mệnh, đang chậm rãi tẩm bổ thân thể của hắn, khiến hắn có cảm giác thần thanh khí sảng.

Đây chính là chỗ tốt mà linh thực bản mệnh mang lại cho chủ nhân.

Chẳng qua cây Sinh Mệnh bây giờ còn nhỏ, hiệu quả còn chưa rõ ràng. Nhưng Vương Thủ Triết có thể cảm giác được, cỗ năng lượng này có chỗ tốt rất lớn đối với thân thể, trường kỳ tẩm bổ xuống, thể chất của mình hẳn là có thể tăng lên không nhỏ, nói không chừng thọ nguyên cũng có thể kéo dài.

“Từ nay về sau, ngươi chính là một thành viên của Vương thị ta.” Vương Thủ Triết sờ lên lá cây non nớt của cây Sinh Mệnh, tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Sau này, ngươi và Vương Ly Lung giống nhau, ta sẽ đặt tên cho ngươi, không bằng… Ta gọi

ngươi là “cây cây”, thế nào? Chờ ngươi lớn lên một chút, ta lại…”

“Không được!” Liễu Nhược Lam vừa vặn trở về phòng, nghe thấy lời này của Vương Thủ Triết, lập tức biểu đạt ý kiến phản đối: “Nhà con gái, sao có thể gọi là cái tên khó nghe như ‘Vương Ly Thụ’?”

“Bà xã, nó còn là cây non, sao ngươi biết nó nhất định là con gái? Vạn nhất là con trai thì sao?” Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Nghiêm khắc mà nói, loại linh thực dị chủng giống như cây Sinh Mệnh này kỳ thật là không có phân chia giới tính, dù sao rất nhiều cây đều là tự hoa thụ phấn đấy, cuối cùng là nam hay nữ, hoàn toàn quyết định bởi ý thức tự nhiên do nó sinh ra thiên hướng bên nào.

Cho nên, tốt nhất vẫn là đừng thiết lập giới tính cho nó, bằng không rất dễ lật xe. Gốc mẫu đơn kia của Cẩm Sơn sư huynh, chính là ví dụ thảm thiết.

Nhưng mà Liễu Nhược Lam lại không cảm thấy như vậy.

Dựa theo lý giải của nàng, năng lực của cây Sinh Mệnh chính là sinh trưởng và thai nghén, làm sao có thể là nam hài tử?

Ý kiến của hai người không thể thống nhất.

Không lâu sau, cây non sinh mệnh mới sinh ra đã được đưa ra khỏi phòng, cửa doanh trại bị đóng lại “ầm” một tiếng.

Cây Sinh Mệnh ngây thơ quơ quơ lá cây, nghe động tĩnh từ trong doanh phòng truyền ra, ngây thơ cảm giác có chút không đúng.

Sao khí tức của chủ nhân hình như đã suy yếu?

Sau khi trải qua một phen tranh luận ” hữu hảo”, Vương Thủ Triết cuối cùng cũng quyết định nhường lại cho lão bà, giao quyền mệnh danh cho Liễu Nhược Lam.

Mà cái tên của cây Sinh Mệnh, cuối cùng do Liễu Nhược Lam đập bàn, lấy chữ “Tiên” trong Tiên Linh chủng, gọi là “Vương Ly Tiên”, dự định giới tính là nữ nhi.

Vương Thủ Triết cũng từ bỏ giãy dụa.

Vương Ly Tiên thì Vương Ly Tiên, con gái thì con gái đi, dù sao cũng có nhiều con gái như vậy, thêm một đứa cũng không nhiều.

Có điều, cây Sinh Mệnh mới nảy mầm mới một giai, rất hiển nhiên không thể giúp đỡ trong chiến đấu kế tiếp. Bởi vậy thời gian kế tiếp, Vương Thủ Triết bắt đầu lợi dụng đặc tính huyền khí của mình, toàn lực thúc đẩy sinh trưởng cây Sinh Mệnh.

Cây Sinh Mệnh chính là dị chủng trời sinh, so với các loại linh dược như 【Chu Quả】 【Tử Chi】 gần như rất khó sinh ra linh trí có sự khác biệt rất lớn, từ bản chất sinh mệnh mà nói, kỳ thật nó gần với linh thú hung thú hơn. Bởi vậy, sự phân chia đẳng cấp của thực lực cũng là tham chiếu đẳng cấp thực lực của linh thú hung thú.

Trải qua sự thúc đẩy của Vương Thủ Triết, thực lực của cây Sinh Mệnh tăng lên rất nhanh.

Một ngày sau, thực lực của Vương Ly Tiên đã đạt đến nhị giai, tương đương với Luyện Khí cảnh trung hậu kỳ của nhân loại.

Kết quả như vậy khiến Vương Thủ Triết cho dù trong dự liệu cũng âm thầm líu lưỡi thăng cấp với tốc độ cực nhanh. Vốn dĩ dựa theo tình huống của cây Sinh Mệnh hoang dã thì chắc chắn không thể sinh trưởng nhanh như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu là do đã trải qua tế luyện bản mạng. Trước khi cảnh giới linh thực bản mạng Truy Bình chủ nhân, trưởng thành sẽ tương đối nhanh. Mà Ất Mộc Huyền Khí (các loại mộc hệ) đối với linh thực đều có hiệu quả thúc đẩy sinh trưởng nhất định.

Chỉ là năng lượng sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết cực kỳ phù hợp với cây Sinh Mệnh nên mới tạo thành kỳ tích như vậy.

Sáu ngày sau, thực lực của cây Sinh Mệnh đã đạt đến tam giai, tương đương với Linh Đài cảnh tiền trung kỳ của nhân loại.

Sau khi đạt đến tam giai, tốc độ sinh trưởng của nó rõ ràng chậm lại, lại qua hơn hai mươi ngày mới đột phá tam giai, đạt đến tứ giai.

Nhưng mà, Tiên Linh chủng cũng chỉ là Tiên Linh chủng, dù cho chỉ là cấp bốn thì cũng không thể khinh thường.

"Vương Ly Tiên" tứ giai, thân cây đã to đến mức cần mấy người ôm mới ôm được, tán cây xanh mướt, rộng như một cái ô.

Năng lượng sinh mệnh bàng bạc mà tinh thuần trên người nàng càng trở nên mênh mông như biển, tự nhiên tạo thành "Lĩnh vực sinh mệnh".

Đây chính là chỗ cường đại của tiên linh chủng.

Nhờ vào sự cường đại của bản chất sinh mệnh, bất quá nàng tứ giai, cũng đã không sai biệt lắm tương đương với nhân loại thức tỉnh huyết mạch tầng thứ sáu, tự nhiên mà vậy có thể khống chế thiên đạo thần thông, hơn nữa thần thông này rõ ràng so với tiểu thần thông bình thường mạnh hơn không ít.

Nếu không phải đẳng cấp của cây Sinh Mệnh thực sự quá thấp thì lĩnh vực Sinh Mệnh này tuyệt đối còn có thể mạnh hơn.

Năng lượng sinh mệnh trong lĩnh vực sinh mệnh vô cùng nồng đậm, cảm giác đều sắp hoá lỏng rồi.

Vương Thủ Triết bảo Thủ Liêm giúp làm thí nghiệm, phát hiện dưới sự bao phủ của lĩnh vực Sinh Mệnh, vết thương da thịt đơn giản gần như là lập tức khép lại, các loại thương thế tương đối nghiêm trọng như gãy xương, nội phủ bị thương, tốc độ khôi phục sẽ chậm một chút, nhưng cũng chỉ cần một khắc đồng hồ là có thể khôi phục.

Hiệu quả này, so với hiệu quả trị liệu của huyền khí Vương Thủ Triết đã không kém, hơn nữa phạm vi bao phủ càng rộng.

Hắn vốn còn muốn thử xem hiệu quả sau khi lĩnh vực sinh mệnh bị thương kinh mạch, nhưng nhìn Thủ Liêm bị giày vò liên tục mấy lần, sắc mặt đã có chút không thích hợp, suy nghĩ một chút vẫn thu hồi ý nghĩ này.

Thôi kệ, tiếp tục dày vò nữa, e là Thủ Liêm sẽ bị dày vò ra bóng ma tâm lý.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại thí nghiệm hiệu quả thúc đẩy sinh mệnh lĩnh vực một chút, kết quả phát hiện hiệu quả tốt ngoài dự liệu.

Trong phạm vi lĩnh vực Sinh Mệnh, cây Sinh Mệnh có thể thông qua bản năng huyết mạch trực tiếp thao túng thực vật, thúc đẩy sinh trưởng cực hạn, tương đương với việc cường hóa năng lực bản thân của Vương Thủ Triết.

Mà theo đẳng cấp của cây Sinh Mệnh tăng lên, Vương Thủ Triết thân là chủ nhân của nàng, ngoài việc tiêu hao huyền khí, cũng có không ít chỗ tốt.

Bây giờ cường độ thân thể của hắn đã tăng lên ít nhất một phần ba so với lúc trước, kinh mạch cũng được mở rộng, ngay cả sức chịu đựng cũng tăng lên rõ rệt.

Loại cảm giác này, không giống như loại biến cường khi tu vi tấn cấp, ngược lại càng giống cảm giác lúc đột phá huyết mạch, là một loại bản chất sinh mệnh đề cao. Nói không chừng, dưới một đợt này, thọ nguyên cực hạn của hắn kỳ thật cũng đề cao, chỉ là biểu hiện ra không nhìn ra mà thôi.

Đây hẳn là nhận lấy ảnh hưởng của một tia bản chất sinh mệnh do cây Sinh Mệnh truyền lại kia.

Cây Sinh Mệnh tứ giai đã cường hãn như thế, ngũ giai, lục giai… Vậy thì mạnh bao nhiêu?

Vương Thủ Triết không nhịn được cảm khái, Tiên Linh chủng chính là Tiên Linh chủng, chính là mạnh.

Không hổ là ban thưởng đầu tiên.

Cân nhắc đến việc thúc đẩy Ly Tiên từ tam giai đến tứ giai đã tốn hơn hai mươi ngày, muốn thúc đẩy nàng từ tứ giai lên ngũ giai, không chừng phải tốn mấy tháng, hắn liền tạm thời thu hồi ý nghĩ tiếp tục thúc giục sinh trưởng.

Tiếp theo, nên đi công phá cửa ải thứ tám.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã triệu tập tộc nhân Vương thị, lần nữa đi tới sân huấn luyện, xin Khí Linh khiêu chiến cửa thứ tám.

Khí linh đương nhiên sẽ không đồng ý.

Nó đã bắt đầu quen với thói quen vô sỉ của Vương Thủ Triết, thậm chí mơ hồ có chút chờ mong.

Lúc cửa thứ bảy, Vương Thủ Triết đã thông qua vô liêm sỉ lộ đổi mới kỷ lục thông quan mấy lần, lần này, chẳng lẽ hắn lại muốn làm lại một lần? Hắn có thể thành công sao?

…

Trong sân huấn luyện.

Lại là Ma Thần ấu niên quen thuộc kia.

Nhưng Vương Thủ Triết đối chiến với nó lại khác với lúc trước.

Hắn có thêm một gốc bản mạng linh thực —— Sinh Mệnh Thụ, Vương Ly Tiên!

Vương Thủ Triết giao đấu với Ma Thần ấu niên kia, hai bên lâm vào giằng co khổ chiến.

Toàn bộ sân huấn luyện đã biến thành một chiến trường như rừng rậm nguyên thủy.

Vương Thủ Triết ở giữa, ngồi xếp bằng lơ lửng. Bên cạnh hắn, cây tiên thực còn non nớt—— mầm cây của Vương Ly Tiên cắm rễ trong sân huấn luyện, rễ cây trong suốt long lanh như thủy tinh, cắm sâu xuống mặt đất, lan tràn ra không biết bao nhiêu sâu cạn, thoải mái hấp thu chất dinh dưỡng của mặt đất.

Một phần rễ phụ trong đó còn quấn quanh người Vương Thủ Triết, giống như là một đứa trẻ vừa mới học đi, ra ngoài sẽ cực kỳ ỷ lại vào phụ mẫu, không cần bàn tay nhỏ bé nắm lấy phụ mẫu, luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Hơn nữa nàng còn có thể thông qua rễ phụ hấp thu một ít năng lượng sinh mệnh bổn nguyên trên người cha, để bổ sung năng lượng sinh mệnh của bản thân.

Là một gốc tiên thực, Sinh Mệnh Thụ Vương Ly Tiên không thể đánh nhau bằng cách rút cành đánh người.

Phương thức chiến đấu của nàng đối với “các tiểu đệ” có tính ỷ lại rất mạnh, 【Ma Nữ Tóc Dài】, 【Hỏa Long Quả bản cấp tốc cường hóa】. v.v… những thực vật do Vương Thủ Triết phát minh hoặc tăng cường này đã trở thành binh sĩ tốt nhất của Vương Ly Tiên.

Năng lượng sinh mệnh dồi dào tinh thuần, lấy nàng làm trung tâm từng đợt từng đợt khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Mái tóc dài của Ma nữ với tư thế điên cuồng tùy ý sinh trưởng, giống như một nhà giam trải rộng ra toàn bộ đại địa. Bầu trời, những sợi dây leo cứng rắn giống như thép quấn chặt lấy Ma thần ấu niên.

Mặc dù Ma Thần ấu niên rất cường đại, có thể nhẹ nhõm xé nát những dây leo Nộ Ma kia, nhưng mà, nó vừa mới xé rách dây leo, thì lại có ma nữ tóc dài mới quấn quanh tới, cảnh tượng kia, phảng phất như đang diễn một vở kịch kinh khủng.

Cùng lúc đó, Hỏa Long Quả được xếp thành hàng cường hóa, lấy một loại tư thế cực kỳ nhịp nhàng lay động, mỗi lần đong đưa, đều có một quả Hỏa Long thành thục như lựu bắn ra ngoài, sau đó ầm ầm nổ tung, lưu lại một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Uy lực một quả Hỏa Long quả không lớn, ít nhất đối với cường giả cấp bậc Ma Thần ấu niên lực sát thương không đủ mạnh, nhưng số lượng nhiều a!

Xung quanh Vương Ly Tiên, Hỏa Long Quả lấy vòng làm đơn vị sinh trưởng, hiện giờ đã đạt đến trình độ mấy trăm cây, hơn nữa số lượng còn đang không ngừng tăng lên.

Hỏa lực cường thế bao trùm như thế, ngay cả rất nhiều ma nữ tóc dài đều bị oanh thành mảnh vỡ, biến thành nhiên liệu lửa nóng hừng hực. Nhưng ma nữ tóc dài tốc độ sinh trưởng quá nhanh, một làn năng lượng sinh mệnh lan tràn ra, hạt giống sẽ nhanh chóng mọc rễ nẩy mầm, ngay cả dây leo khô héo cũng có thể toả sáng sinh cơ.

Hành động lần này, Ma Thần ấu niên vẫn còn lưu lại một chút ý thức nổi trận lôi đình, ánh mắt bốc hỏa, càng không ngừng "ngao ngao" rít gào.

Cùng lúc đó, nó còn không ngừng thúc giục thiên phú thần thông 【Ma Diễm】 của Ma Thần nhất tộc, trắng trợn phá hư.

Đó là một loại hỏa diễm đỏ thẫm, trong hỏa diễm xen lẫn Xích Sát ma khí nồng đậm, uy lực thập phần cường đại, đối với ma nữ tóc dài lực sát thương cực mạnh.

Những nơi ma diễm đi qua, từng mảng ma nữ với mái tóc dài hóa thành tro tàn.

Đơn thuần từ cấp độ sinh mệnh mà nói, Vương Ly Tiên cùng Tiên Thiên Ma Thần Thể ấu niên Ma Thần hầu như ngang nhau. Duy nhất có vẻ khuyết điểm chính là, đầu Ma Thần ấu niên kia đã là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, tương đương với là ngũ giai.

Mà Vương Ly Tiên bởi vì vừa mới sinh ra không bao lâu, dựa vào bản mạng tế luyện của cha Vương Thủ Triết và căn nguyên sinh mệnh, mới nhanh chóng trưởng thành đến tứ giai.

Nhưng vô cùng rõ ràng, Vương Ly Tiên cũng không phải dễ bắt nạt, phía sau nàng còn có một phụ thân có năng lượng sinh mệnh cuồn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng bổn nguyên cho nàng, để nàng có thể không kiêng nể gì triển khai lĩnh vực sinh mệnh.

Không phải chỉ là hạt giống của ma nữ tóc dài thôi sao? Trong nhẫn trữ vật của phụ thân muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho dù tiêu xài như vậy mấy tháng cũng chưa chắc có thể ném hết.

Ngay tại lúc này, liều mạng chính là nội tình.

“Ê ê a a.”

Vương Ly Tiên trong trận chiến đầu tiên của đời người có vẻ vô cùng hưng phấn, chiến đấu tiêu hao với Ma Thần ấu niên, cũng không ngừng tìm kiếm huyền khí bản nguyên sinh mệnh cùng với các loại hạt giống lớn.

Tồn kho hạt giống mà Vương Thủ Triết tích góp được đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiếp tục rút lại.

Vương Ly Tiên tuổi nhỏ, nhưng khôi lỗi Ma Thần ấu niên kia cũng chưa chắc trưởng thành đến đâu, chắc hẳn cũng mới sinh ra bao lâu đã bị Thánh Hoàng bệ hạ bắt tới luyện chế thành khôi lỗi thí luyện.

“A a, y y y y y ~ a ~ “

Vương Ly Tiên lắc lư cành cây tràn đầy khí tức tiên linh bán trong suốt, chỉ huy Hỏa Long Quả Thụ điên cuồng oanh tạc, giống như là một phần tử hiếu chiến cuồng nhiệt, hỏa lực đại sư.

“…”

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng vẻ mặt cạn lời, nha đầu này lại còn ghét bỏ quả Hỏa Long của hắn uy lực không đủ kình bạo, còn chê sự kháng tạc của ma nữ tóc dài, kháng hỏa tính không đủ, khiến nàng không thể đánh ra thành quả chiến đấu tốt nhất.

Lúc trước hắn làm sao cũng không ngờ tới, Vương Ly Tiên lại là một gốc cây sinh mệnh hiếu chiến như vậy, căn bản không cần hắn xuất thủ, trực tiếp coi hắn trở thành anh-máy.

“Ly Tiên, tiết kiệm năng lượng sinh mệnh bổn nguyên, đừng điên cuồng, phải học cách thao tác… Huyền khí của cha ngươi không theo kịp.” Huyền khí của Vương Thủ Triết dưới sự tiêu hao kịch liệt này, cắn thuốc và đả tọa đều không bù lại được.

“Y y nha, y y y nha.” Vương Ly Tiên lại không cảm thấy mình có vấn đề gì, ngược lại oán giận Vương Thủ Triết một trận.

Phụ thân, tu vi của ngươi quá thấp, điều này đã hạn chế nghiêm trọng sự phát huy sức chiến đấu của nàng!

MC gì đó đều là chuyện của kẻ yếu mới làm. Đánh không thắng kẻ địch, lý do duy nhất chính là hỏa lực không đủ mạnh, huyền khí không đủ đủ, hạt giống chiến đấu dự trữ không đủ nhiều, chủng loại chiến thực không đủ phong phú.

Hả? Thị Huyết Đằng Mạn vụng về kia mới bị cắt thành ba khúc đã dám co vào trong góc giả chết?

Vương Ly Tiên dùng một đạo năng lượng sinh mệnh đánh tới, dây leo Thị Huyết Đằng nhanh chóng nối liền tự lành, dưới sự đốc chiến của nàng, một lần nữa sinh long hoạt hổ đánh tới Ma Thần ấu niên.

Trận chiến này trọn vẹn đánh bảy ngày.

Cuối cùng vẫn là Ma Thần ấu niên quá trẻ tuổi không biết tiết chế, bị hai cha con Vương Thủ Triết tiêu hao không còn một mảnh, cuối cùng ầm ầm ngã xuống đất, hóa thành một đạo bạch quang bị thu hồi khôi lỗi không gian chữa trị.

Vương Thủ Triết cũng mệt tới trạng thái hư thoát.

Nếu còn đánh không lại, hắn sẽ bắt đầu dùng đủ loại át chủ bài để đập phá.

“Chúc mừng ngài, Thủ Triết tiểu điện hạ…”

Khí linh cực kỳ phấn khởi, bản quân doanh thậm chí xuất ra hai siêu cấp thiên tài thông qua cửa ải thứ tám, chuyện này đặt ở trước kia chính là chuyện nó nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Sau khi “một trận a lạp a”, nó rất lưu loát mà đưa ra một viên 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】 cùng với phần thưởng 【Đạo Linh Châu 】 mà Vương Thủ Triết yêu cầu.

Đạo Linh châu là một loại đạo cụ trữ năng, có thể chứa đựng linh khí linh mạch, cũng có thể chứa đựng huyền khí của mình, còn có thể dùng chiêu thức tăng phúc vận ra uy lực, là một loại đạo cụ tương đối mạnh và thực dụng.

Nếu như Vương Thủ Triết trước khi đánh cửa thứ tám, có loại ” sạc sạc bảo” cỡ lớn như “Đạo Linh Châu” thì cũng sẽ không vất vả như thế, gần như hư thoát, cũng có thể tự do ứng đối với sự tác động của huyền khí ẩn chứa bổn nguyên của Vương Ly Tiên.

“Ê ê a, y y y nha…”

Vương Ly Tiên còn chưa hoàn hồn từ trong hưng phấn sau trận đầu chiến thắng, quơ cành cây, không ngừng lẩm bẩm với Vương Thủ Triết, phụ thân, chúng ta phải gia tăng đầu tư nghiên cứu phát triển thực vật chiến đấu, phải đẩy nhanh tốc độ tu luyện, muốn gia tăng uy lực của Hỏa Long Quả!

Nàng còn đề nghị phụ thân cho nàng bảo quản 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】, tăng hỏa lực dự trữ.

Ha ha ~ Vương Thủ Triết giật giật khóe miệng.

Sinh Mệnh Thụ Sinh Mệnh Thụ, nghe có vẻ là Tiên Thực hòa ái dễ gần, dáng dấp cũng xinh đẹp, nói chuyện còn “rất dễ nghe”, sao lại hỏa lực bắn ra bốn phía như vậy chứ?

Về phần con át chủ bài 【 che chở 】 của quân đoàn trưởng, Vương Thủ Triết có chết cũng sẽ không cho nàng. Hắn tin tưởng với trình độ phá sản của Vương Ly Tiên, rất có khả năng lúc bắt đầu đánh nhau sẽ trước tiên đập ra Vương Phát!

Vương khai cục phe ta bùng nổ! Các ngươi tùy ý…

Vương Thủ Triết bỏ qua "Y y nha nha" của Vương Ly Tiên, đưa 【Đạo Linh Châu】 cho Ly Dao, để nàng tế luyện trước một phen, chứa đựng nhiều một ít huyền khí.

Theo lý mà nói, Vương Ly Dao hiện giờ đã là thánh thể tầng thứ sáu, có thể đè ép Ma Thần ấu niên một bậc.

Nhưng chuẩn bị thêm một con át chủ bài, chẳng phải càng nắm chắc hơn sao?

Hắn cũng là lúc đánh Ma Thần ấu niên mới phát hiện, cường độ thân thể của Ma Thần ấu niên kia phi thường biến thái, cơ hồ có thể so với pháp bảo. Không có chút thực lực, muốn đánh bị thương trên người nó sợ là rất khó khăn.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết cũng thí nghiệm ra một kết quả, đó chính là con rối Ma Thần ấu niên kia cho dù bị đánh gãy chân, chỉ cần ở trong không gian con rối một thời gian ngắn là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Muốn dựa vào việc gian lận này, gần như là không có khả năng.

Mười ngày sau.

Vương Ly Dao bắt đầu đại chiến khôi phục Ma Thần khôi lỗi ấu niên như lúc ban đầu, nàng thành thục ổn trọng, vững vàng đánh chắc, dựa vào ưu thế áp một đầu, thủy chung để cho ấu niên Ma Thần không có cơ hội trở mình.

Năm ngày sau, nàng dễ dàng thắng được.

Nếu không phải vì dự trữ chút thời gian cho Lung Yên lão tổ, nàng căn bản không cần tới năm ngày thời gian dài như vậy.

"Ly Dao tiểu điện hạ tôn kính…"

Khí linh rất hưng phấn, lại vỗ mông ngựa một hồi, sau đó đưa ra một viên 【sự yểm hộ của quân đoàn trưởng】, cùng với 【động phủ tùy thân cỡ nhỏ】.

Vật này, chắc chắn là bảo vật chuẩn bị cho Vương Thủ Triết.

Đó là một bảo vật rơi xuống, khi sử dụng cần triển khai nó, sau khi triển khai sẽ xuất hiện một cái vòng xoáy thông đạo không gian có thể cung cấp cho chủ nhân và chủ nhân lựa chọn ra vào.

Ngoài ra, nó còn mang theo trận pháp ẩn nấp mini cao giai, có thể do chủ nhân tùy ý điều khiển mở ra trạng thái ẩn nấp.

Tuy nhiên vật này cũng có rất nhiều hạn chế, trang bị trữ vật tương tự như nhẫn trữ vật thì có thể mang vào, nhưng bên trong động phủ tùy thân thì không cách nào mở nhẫn trữ vật ra được.

Dù sao, thứ nguyên không gian trọng điệp đã rất nguy hiểm, ở trong một thứ nguyên không gian, mở ra một thứ nguyên trữ vật không gian khác, rất dễ dàng bởi vì không gian năng lượng ảnh hưởng lẫn nhau mà hình thành chấn động phong bạo thứ nguyên không gian.

Ngoài ra, không gian động phủ tùy thân cỡ nhỏ mặc dù rất lớn, so với nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông còn lớn hơn rất nhiều, nhưng về phương diện công năng trữ vật thì kém hơn rất nhiều.

Thứ nhất, nó không cách nào dùng thần niệm câu thông trực tiếp tồn vật hoặc lấy vật, nhất định phải chủ nhân tự mình ra vào động phủ tùy thân vận chuyển qua lại. Mỗi lần ra vào, còn đặc biệt tiêu hao năng lượng, mà năng lượng lại cần đại lượng linh thạch hoặc huyền khí đến bổ sung.

Thứ hai, động phủ tùy thân không giống nhẫn trữ vật, bên trong ở trạng thái chân không ngăn cách, vật phẩm không dễ dàng biến chất. Bên trong nó là một môi trường chân thật linh khí dạt dào, thức ăn sẽ hư thối, các loại vật thể kim loại lưu lại bên trong thời gian dài, cũng sẽ ô hóa ăn mòn vân vân.

Tóm lại, vật này không thể xem như một trang bị trữ vật bình thường để sử dụng.

Tác dụng lớn của nó, là cho chủ nhân một động phủ tùy thân, một mảnh không gian yên tĩnh tư mật thuộc về mình. Có thể đem “nhà”, đưa đến dã ngoại hoang vu, cũng có thể đưa đến đô thị náo nhiệt.

Thứ này, Vương Thủ Triết cực kỳ thích.

Xây dựng một phen thật tốt, động phủ tùy thân này hoàn toàn có thể biến thành căn cứ bí mật của mình, cũng có thể cùng Nhược Lam có một không gian tư mật chân chính.

Mặc dù tiểu viện của mình cũng rất tốt, chỉ là trong nhà nhóc siêu quậy ra ra vào vào quá nhiều, cũng thường xuyên cần xử lý tộc vụ.

Mà Thủy Nguyệt Thiên Các mặc dù ở trên đảo của Châu Vi Hồ, nhưng cũng không chịu nổi có con gấu giống Vương Ly Lung vụng trộm trốn ở trong nước.

Huống chi, về sau hồ Châu Vi còn có Ấu Côn sinh hoạt trong đó một thời gian ngắn, cũng không thể mỗi lần đều cùng nương tử luận bàn chiến kỹ Huyền Vũ, trước tiên phải càn quét một vòng trong nước đi? Như vậy tâm quá mệt mỏi.

Vương Thủ Triết có được động phủ tùy thân, dường như nhận được một món đồ chơi lớn yêu thích, nghiên cứu suốt mười ngày vẫn yêu thích không buông tay.

Mà lúc này, trận chiến cuối cùng của Lung Yên lão tổ đã mở ra.

Để giữ gìn ý kiến, trước khi Lung Yên lão tổ khai chiến, cũng dùng 【 Đạo Linh Châu 】 dự trữ một đợt huyền khí dự phòng, trên người cũng mang theo một viên 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】.

Có điều, Lung Yên lão tổ đã dần quen với thánh thể tầng thứ sáu, vừa lúc mấy ngày trước đột phá đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy.

Điều này cũng làm cho thực lực của nàng tăng lên không ít.

Kết quả chính là, nàng lấy lực áp một bậc lớn tư thái, vẻn vẹn hao phí hơn một canh giờ, liền đem ấu niên Ma thần khôi lỗi đánh bại.

Có thể thấy được mặc dù khôi lỗi Ma Thần ấu niên có thực lực tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường, nhưng bởi vì trí tuệ bị cướp đoạt nên chỉ để lại bản năng, còn có các nhân tố địa trường hạn chế, trình độ khó chơi của nó hẳn là kém Tử Phủ cảnh dã ngoại nửa bậc.

Nhưng dù vậy, lúc này Lung Yên lão tổ gặp phải Tử Phủ cảnh bình thường cũng không cần phải sợ hãi.

Sau đó, Lung Yên lão tổ thuận lợi nhận được một viên 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】, cùng với ban thưởng cuối cùng 【 Huyền Băng Phượng Hoàng noãn 】.

Mặc dù tiềm lực của Huyền Băng Phượng Hoàng chỉ đạt đến thập nhất giai, nhưng cũng là bảo vật hiếm thấy.

Dù sao, thực lực linh thú thập nhất giai đã tương đương với Lăng Hư cảnh của tu sĩ Huyền Vũ nhân loại, một khi nó trưởng thành, Vương thị tương đương với có thêm một vị Đại Đế.

Hơn nữa, linh thú bản chất càng mạnh, tiềm lực càng mạnh, tốc độ tấn cấp tiền kỳ càng nhanh. Con Huyền Băng Phượng Hoàng này, có lẽ tấn cấp Lăng Hư cảnh rất lâu, nhưng tấn cấp Tử Phủ cảnh và Thần Thông cảnh, chắc sẽ nhanh hơn, nói không chừng rất nhanh có thể dùng tới.

Trong gia tộc, cũng chỉ có dòng máu của Lung Yên lão tổ là phù hợp nhất với nó, bởi vậy không thể nghi ngờ, vật này đã trở thành lão tổ.

Đến đây.

Con đường huấn luyện tân binh thứ năm của doanh tập huấn Thần Vũ quân (vặt lông cừu) cũng đã có một đoạn kết thúc.

Nhưng sự khai phá của gia tộc Vương thị đối với doanh tân binh thứ năm, lúc này mới xem như là vừa bắt đầu.

Trong gia tộc, còn có rất nhiều thiên kiêu tạm thời không có vượt qua lần này, ví dụ như Trưởng Tôn Vương Thất Chiêu, con gái Vương Ly Nguyệt và Vương Ly Oánh Oánh, và các con cháu dòng chính như Tông Thụy, ngoài ra còn có em gái của Vương Lạc Miểu và tỷ tỷ Vương Lạc Y, còn có Đại nương Công Tôn Huệ, Tông Thịnh, Tông Tranh vân vân.

Tư chất huyết mạch của những người này cũng không tệ lắm, nhưng còn chưa tới Thiên Nhân cảnh, tới cũng vô dụng, không cày được kỷ lục.

Huống chi Vương Lạc Y, Vương Lạc Y, còn có đại nương Công Tôn Diễm, tuy rằng các nàng cũng là cấp thiên kiêu Linh Đài cảnh, nhưng ý chí chiến đấu yếu kém, rèn luyện chiến kỹ

Huyền Vũ cũng không đủ, cho dù đến Thiên Nhân cảnh, muốn tạo ra thành tích tốt cũng khó.

Về phần Luyện Đan Đại Sư Vương Thủ Nghiệp, Luyện Khí Đại Sư Vương Tông Diệu kia, tuy bọn họ cũng là đối tượng Vương thị cực lực bồi dưỡng, thực lực cảnh giới cũng tương đối cao, Thủ Nghiệp thậm chí đã đạt tới Thiên Nhân cảnh.

Nhưng bọn họ một người luyện đan, một người luyện khí, cũng không phải là nhân viên chiến đấu thuần túy, đồng dạng rất khó đánh ra thành tích tốt.

Bởi vậy Vương Thủ Triết chuyển bọn họ đến nhóm thứ hai, hoặc là nhóm thứ ba, tận khả năng để tu vi của bọn họ cao hơn một chút rồi mới đi.

Hơn nữa chỉ dựa vào chính bọn họ có thể còn không được, còn phải dựa vào tiểu bối ưu tú, ví dụ như đám người Vương An Nghiệp và Vương Anh Tuyền dẫn theo quét một đợt.

Thành tích cuối cùng như thế nào, có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt, cũng chỉ có thể dựa vào chính bọn họ. Dù sao cơ duyên muốn dựa vào chính mình tranh thủ, ai cũng không thể làm bảo mẫu cả đời của ai.

Ở trong quân doanh nghỉ ngơi mấy ngày, đám người Vương Thủ Triết liền xuất phát về nhà. Bởi vì một đám người thực lực quá mạnh, dứt khoát cũng không che giấu tung tích, nên bay thì bay, nên cưỡi phi liên thì cưỡi phi liên.

Nếu có hung thú thất giai bát giai kia không có mắt, vậy chẳng khác nào tặng không, Vương Thủ Triết hận không được mấy con mới tốt.

So với nhấp nhô lúc trước, một đường này tốc độ trở về cực nhanh, đáng tiếc không có chút gợn sóng nào, không thể đạt thành thành tựu nhặt được.

Đến nhà, Vương Thủ Triết xử lý một chút tộc vụ mấu chốt, liền chuẩn bị bế quan hảo hảo giày vò động phủ tùy thân cỡ nhỏ của hắn, cùng với bồi dưỡng một chút tình cảm với Vương Ly Tiên.

Đợi nàng thành thục hơn một chút, hắn chuẩn bị đưa nàng đi Tộc Học học chút văn hóa, đừng cả ngày chỉ biết hỏa lực hỏa lực hỏa lực!

Nhưng không đợi Vương Thủ Triết kịp nghỉ ngơi, quận thủ Thái Sử An Khang đã trực tiếp giết tới cửa.

Vừa vào cửa, hắn ta đã nhăn mặt, vẻ mặt tủi thân và uất ức hô: "Thủ Triết cứu ta!" Dáng vẻ đó giống hệt như Tiền Học Hàn lúc trước.

Để Vương Thủ Triết không biết nên khóc hay cười.

…

Chương 49: Uy vọng vô song! Thủ Triết lão tổ đã là đại nhân vật!

…

Trong Nghênh Tân Các của Vương thị.

“Sao quận thủ đại nhân lại nói vậy?” Vương Thủ Triết vội vàng đỡ cánh tay hắn, an bài hắn ngồi xuống nói chuyện trước, trong miệng cũng trấn an: “Đừng vội đừng vội, có việc chúng ta từ từ nói.”

Sau khi gặp Vương Thủ Triết, Thái Sử An Khang giống như có “cọng tâm”, cảm xúc ổn định hơn rất nhiều.

Lúc này Vương Thủ Triết mới phân tâm, nhìn về phía sau Thái Sử An Khang.

Lần này Thái Sử An Khang không phải tới một mình, trong số những người đi cùng ông ta còn có một vị lão giả.

Ông lão kia mặc một bộ trường bào mộc mạc, một thân khí tức tu vi hùng hậu nội liễm, mơ hồ cho Vương Thủ Triết một chút áp lực, hiển nhiên giống như Thái Sử An Khang, chính là một vị tu sĩ Tử Phủ cảnh cường đại.

Chỉ có điều, so sánh với năm tráng niên Thái Sử An Khang, lưng hắn đã hơi còng xuống, làn da trên mặt cũng đã tràn đầy nếp nhăn, không ít nơi thậm chí có thể nhìn thấy dấu vết của lão nhân rõ ràng, trong ấn đường còn ẩn chứa một chút dáng vẻ già nua không xua đi được, một bộ dáng già nua, không còn sống được bao lâu nữa.

Hắn hơi có vẻ cổ xưa ống tay áo, thêu lên một ký hiệu tộc huy nho nhỏ.

Ở Lũng Tả quận, ký hiệu tộc huy này Vương Thủ Triết cũng không xa lạ gì.

Vương Thủ Triết từ trước đến nay chú trọng công tác tình báo, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra lai lịch gót chân của vị lão giả này.

Cho dù Vương Thủ Triết đã nhận ra người đến, nhưng bởi vì không biết ý đồ của đối phương, vẫn giả vờ không biết chắp tay nói: "Vị tiền bối này khí độ phi phàm, không biết là Tử Phủ lão tổ của thế gia nào?"

Thái Sử An Khang ở bên cạnh đỡ đầu nói: "Thủ Triết ngươi nhìn xem, làm ta cuống đến hồ đồ rồi. Ta giới thiệu với ngươi trước, vị này chính là Yến Vu Phi của Lũng Tả Yên thị, Vu Phi lão tổ."

"Thì ra là Vu Phi lão tổ đại danh đỉnh đỉnh. Thủ Triết đã sớm muốn bái kiến phong thái của lão tổ, lại không muốn duyên chưa có duyên gặp mặt." Vương Thủ Triết khách khí chắp tay hành lễ nói.

Lũng Tả Yến thị, chính là Tử Phủ thế gia đại danh đỉnh đỉnh. Chẳng qua địa bàn của bọn họ phần lớn ở phía bắc Lũng Tả, hơn nữa tình huống mấy trăm năm gần đây cũng không tốt lắm, rất có xu thế suy sụp, lấy tác phong hành sự tổng thể đều tương đối khiêm tốn.

Bởi vậy, khi liên minh thông gia của Vương thị và Thủ Đạt thương hội hợp doanh của Tiền thị, trải rộng chuyện làm ăn ở Lũng Tả quận, Lũng Tả Yên thị cũng không đi ra làm khó dễ, ngược lại coi như tương đối phối hợp.

Chỉ dựa vào điểm này, xem như đã kết thiện duyên với Vương Thủ Triết.

"Không dám không dám." Trên mặt Vu Phi lão tổ xuất hiện một nụ cười lấy lòng, chắp tay hoàn lễ: "Ai cũng nói Thủ Triết gia chủ là rồng phượng trong loài người, Yến mỗ còn tưởng là lời tán dương. Hôm nay gặp mặt mới biết lời đồn bảo thủ. Thủ Triết gia chủ khí độ phi phàm, vực đình núi cao, quả thực là phong thái chân long."

Trên đời này bởi vì thực sự có Long, bởi vậy Lăng Hư đại đế sẽ không dùng Chân Long để hình dung mình, tương đối hạ giá.

Bất quá bởi vì bản thân rồng có huyết mạch cao quý, thường thường đều là giống loài đỉnh cấp của chuỗi thức ăn, cũng có thể dùng long phượng để hình dung một số nam tử lợi hại.

Chỉ là Yến Vu Phi đường đường đường một vị Tử Phủ lão tổ, tuổi trên dưới bảy trăm, lại ở trước mặt người trẻ tuổi bày ra tư thái thấp kém như thế, thật sự có chút không quá phù hợp lẽ thường, chỉ sợ là có chỗ cầu.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một hồi, đại khái đã có suy đoán, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, mà là hàn huyên như thường lệ một phen, cũng dựa theo lễ nghi thế gia tiến hành tiếp đãi cao quy cách.

Dù sao, mặc kệ Thái Sử An Khang cũng tốt, Yến Vu Phi cũng thế, đều là đại nhân vật Lũng Tả quận. Có khách đến nhà, Vương thị đương nhiên không thể lãnh đạm, thất lễ.

Lần này Yến Vu Phi cũng không phải đến một mình.

Trong đoàn người Lũng Tả Yên thị, có tộc trưởng đương đại của Yến thị Yến Phi Hồng, cùng với cháu gái đích mạch của Yến Phi Hồng, Yến Song Song, còn có một số nam nữ trẻ tuổi đến từ đích thứ mạch, số lượng cũng không tính là ít. Bọn họ được gia tướng quản lý gác cổng an bài ở phòng khách quý, trà ngon trái cây ngon chiêu đãi.

Kế tiếp, Vương thị dựa theo quy cách tương ứng, thu xếp công việc chiêu đãi.

Bởi vì lão tổ đệ nhất gia tộc Lung Yên lão tổ chưa từng muốn ra mặt xã giao. Bởi vậy Vương Thủ Triết an bài thêm Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, hai vị Thiên Nhân trưởng lão bồi tiếp, còn có tiểu thiếu tộc trưởng vương thất Chiêu tương bồi.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết từ sự xuất hiện của một đám thanh niên Lũng Tả Yên thị, mơ hồ cũng đoán được ý đồ đến của bọn họ. Bởi vậy, hắn cũng sắp xếp một số nam nữ tuấn kiệt thế hệ trẻ của gia tộc đi ra tiếp khách.

Phòng bao của đám người trẻ tuổi cách khá xa các trưởng bối, cũng là sợ người trẻ ngại có trưởng bối quá mức câu nệ, để bọn họ tự chơi với bọn họ.

Trong đó trên yến hội, ngoại trừ một đám trưởng bối, còn có tiểu nữ hài đích mạch Yến Song Song của Yến thị. Nàng ước chừng mười ba mười bốn tuổi, dáng dấp phấn điêu ngọc trác,

mặc dù có chút khẩn trương, nhưng cũng không mất đi phong độ của nữ hài tử thế gia, có vẻ tự nhiên hào phóng.

Quan trọng hơn là Vương Thủ Triết đã nhìn thấu tu vi của nàng, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi Luyện Khí cảnh tầng bảy, hơn phân nửa tư chất huyết mạch là thiên kiêu không thể nghi ngờ.

"Vu Phi lão tổ thật có phúc." Vương Thủ Triết tự mình rót rượu cho Yến Vu Phi để tỏ lòng kính trọng đối với tiền bối, cũng cười tán dương: "Đứa nhỏ Song Song này tuổi còn trẻ đã có tư chất huyết mạch như vậy, tương lai có hi vọng Tử Phủ."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết móc ra một cái hồng bao, đưa cho Yến Song Song, nói vài câu khen ngợi may mắn.

Yến Song Song vội vàng kinh sợ đứng dậy hành lễ: "Đa tạ Thủ Triết lão tổ, Song nhi vô công bất thụ lộc, xin lão tổ thu hồi."

"Không sao, coi như là hậu bối thiên kiêu trẻ tuổi nâng đỡ đồng hương, không đáng gì." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: "Song nhi chớ có gánh nặng tâm lý, chỉ cần dốc lòng tu luyện cho tốt, cho Lũng Tả quận chúng ta, còn có Yến thị các ngươi nữa."

Với vị trí và tầm nhìn hiện giờ của Vương Thủ Triết, đã sớm không còn giới hạn ở một vệ một quận.

Lấy uy vọng của hắn bây giờ ở toàn bộ Lũng Tả quận, xem Yến thị là gia tộc đồng hương, Yến Song Song làm tiểu bối đồng hương cũng thể hiện địa vị và uy vọng.

"Chuyện này…" Yến Song Song hơi sợ hãi, lén nhìn Vu Phi.

Lão tổ Vu Phi còn chưa nói chuyện, Thái Sử An Khang ở bên cạnh lại cười nói: "Song nhi chớ có già mồm, hiện giờ ai mà không biết hai nhà "Vương Tiền" Lũng Tả quận chính là thế gia giàu có, Thủ Triết lão tổ kiếm được nhiều tiền như vậy, dìu dắt hậu bối thiên kiêu ưu tú của đồng hương không có vấn đề gì."

"Nếu quận thủ đại nhân đã nói như vậy, Song nhi ngươi hãy nhận lấy đi." Trên gương mặt già nua của Yến Vu Phi lộ ra một nụ cười ấm áp.

“Song nhi bái tạ ơn dìu dắt của Thủ Triết lão tổ.” Yến Song Song mới thi lễ thật sâu với Vương Thủ Triết, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Hiện giờ Lũng Tả Yến thị là quang cảnh gì, Yến thị từ trên xuống dưới đều vô cùng rõ ràng, gia tộc vì bồi dưỡng nàng mà trả giá quá nhiều. Thứ gì tốt, đều theo sát nàng dùng trước, mà tài nguyên tu luyện của các huynh đệ tỷ tỷ khác đều bị khấu trừ, cuộc sống vô cùng gian nan.

“Song nhi ngươi đến bên ca ca tỷ tỷ chơi đi, học tập với những người trẻ tuổi ưu tú của Vương thị nhiều hơn.” Yến Vu Phi cưng chiều sờ sờ đầu nàng, sâu trong đôi mắt già có thêm một chút áy náy.

“Vâng, lão tổ tông.” Sau khi Yến Song Song bái lạy tất cả trưởng bối, lúc này mới lui xuống, thị nữ ở bên ngoài dẫn tới nơi tụ hội của người trẻ tuổi.

Chờ Yến Song Song đi rồi, Yến Vu Phi mới nháy mắt ra hiệu với gia chủ đương đại của Yến thị Yến Phi Hồng.

Yến Phi Hồng lập tức mỉm cười dịu dàng đứng dậy, cung kính kính mời Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết gia chủ, lúc trước nghe nói lệnh ái Ly Dao đại thiên kiêu quét ngang các lộ thiên kiêu đại thiên kiêu ở kinh thành, vinh quang và vinh quang này khiến tất cả đồng hương Lũng Tả đều cảm thấy vinh quang, kính nể vạn phần.”

“Trước đó không lâu ta mới vừa đi kinh thành làm chút chuyện, quan viên kia vốn còn có chút hờ hững không để ý tới, nhưng vừa nghe ta là từ Lũng Tả tới, liền lập tức khách khí ba phần, trong lời nói nói nói chuyện về Ly Dao tiểu thư, cũng là kính sợ không thôi, hai ba lần liền làm xong chuyện Phi Hồng. Phi Hồng kính ngài một chén, lấy ơn hám lợi.”

Yến Phi Hồng bây giờ hơn một trăm năm mươi tuổi, chính là gia chủ Thiên Nhân cảnh cấp xuất thân tiểu thiên kiêu, bộ dáng nhìn qua thành thục ổn trọng, thân thiện hào phóng, ngược lại thể hiện rõ phong thái gia chủ Tử Phủ thế gia lâu năm.

Vương Thủ Triết cũng không khinh thường, cười đứng dậy đỡ một cái: “Phi Hồng gia chủ khen nhầm khen nhầm, gia trưởng

nhà quý Yến Ngọc Kinh, cũng đường đường là một đời thiên kiêu, nghe nói khi bảy mươi chín tuổi đã bước vào Thiên Nhân cảnh, bây giờ chỉ khoảng một trăm hai mươi ba mươi tuổi, chính là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tiềm lực mười phần, tương lai chắc chắn là một vị lão tổ trung hưng."

Nhắc tới Yến Ngọc Kinh, trong đôi mắt Yến Phi Hồng cũng lộ vẻ vui mừng: "Hài tử Ngọc Kinh kia hai năm nay đang bế quan tu luyện, chờ hắn xuất quan, ta liền lệnh hắn đến bái kiến Thủ Triết gia chủ."

"Không thể nói là bái kiến, đến lúc đó Ngọc Kinh đến làm khách của Vương thị ta, Thủ Triết nhất định phải chiêu đãi thật tốt." Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng nói.

Sau ba tuần rượu ngươi tới ta đi, Vương thị và mọi người trong Yến thị cũng quen thuộc hơn rất nhiều.

Lúc này, Thái Sử An Khang mới nói: "Thủ Triết à, lần này ta tới tìm ngươi, có hai chuyện. Trong đó một chuyện, sau khi nhìn thấy ngươi, lòng ta cũng đã định không ít, liền đặt rồi nói sau. Nói chuyện Yến thị trước đi."

"Lúc ta mới tới Lũng Tả quận, cũng nhờ Phi tiền bối chăm sóc, mới dần dần đứng vững gót chân. Bây giờ tình huống của Yên thị, tin tưởng Thủ Triết ngươi cũng đã nghe nói." Thái Sử An Khang thở ngắn thở dài nói: "Vốn hai ba trăm năm qua, sản nghiệp chính của Yến thị đã dần dần bị Tây Bắc kích phá, lợi nhuận từ từ giảm bớt, gia tộc dần dần suy bại, nhưng dựa vào nội tình nhiều năm, còn có thể miễn cưỡng duy trì. Tiếc rằng trăm năm trước, đứa nhỏ Yến Cảnh Trì tràn đầy hy vọng của gia tộc, lúc trùng kích Tử Phủ cảnh thì tâm trạng không yên, chịu khổ vượt ải thất bại, điều này không chỉ làm cho tất cả đầu tư của Yến thị đều trôi theo dòng nước, tình trạng tuyết lại càng thêm sương giá, càng trực tiếp làm cho Tử Phủ của Yến thị thay thế xảy ra vấn đề."

"Thế gia sợ nhất là giao thế xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Vương Thủ Triết cũng cảm khái nói: "Ta có thể hiểu được tình trạng như vậy. Nhớ ngày đó, Vương thị chúng ta cũng từng gặp phải khốn cảnh như vậy."

"Còn không phải sao, đều nói Tử Phủ chính là thế gia ngàn năm, nhưng một khi Tử Phủ không chịu được cửa Tử Phủ thay

thế này, sẽ suy yếu với tốc độ cực nhanh.” Thái Sử An Khang thổn thức nói, “Không biết bao nhiêu thế gia lớn nhỏ ở vùng tây bắc, đều chờ Vu Phi tiền bối tọa hóa, âm thầm liên thủ đến vây công Yến thị ăn tằm suy bại.”

“Hiện giờ vấn đề lớn nhất của Yến thị chính là thọ nguyên của Phi tiền bối không còn nhiều, cho dù hắn đã dùng Diên Thọ Đan, cũng nhiều nhất chỉ còn lại năm mươi năm thọ nguyên. Mà một đời Tử Phủ mới trồng Yến Ngọc Kinh, ít nhất còn phải một trăm năm mươi năm mới có thể thành tựu Tử Phủ. Trong đó một trăm năm không có Tử Phủ, dù là Yến thị yếu ớt nhất, cũng là thời kỳ nguy hiểm nhất.”

“Đến lúc đó đàn sói rình rập, Yến thị có thể chống đỡ được hay không tạm thời không đề cập tới, ít nhất thì Yến Ngọc Kinh tu luyện và tài nguyên xung kích Tử Phủ cảnh sợ là không theo kịp. Mà ta thân là quận thủ, cũng không có khả năng tham dự sự cạnh tranh bình thường của thế gia.”

Tử Phủ thế gia, chính là dựa vào lực uy hiếp của cường giả Tử Phủ, mới có thể khiến thế gia phía dưới tâm phục khẩu phục, không dám lướt mũi nhọn. Một khi Tử Phủ vẫn lạc, luân phiên xảy ra vấn đề, vốn là của cải phong phú, liền lập tức trở thành bùa đòi mạng.

Cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích có tội. Không có đủ thực lực, lại có tài phú khiến người ta cực kỳ hâm mộ, sao có thể không bị người ta ngấp nghé?

Lúc trước Vũ Văn thị vội vã để cho Vũ Văn Xích Kính tấn thăng thất vĩ, chính là vì nguyên nhân này. Đây là vì Bích Liên phu nhân xuất thân tứ phẩm Thượng Quan thị, sau lưng có Thượng Quan thị làm chỗ dựa nhất định, đối với các thế gia khác có lực uy hiếp nhất định, mới có thể nỗ lực duy trì, nếu không sợ là ngay cả Vũ Văn Xích Phản tấn thăng thất vĩ cũng chịu không được.

Cho dù là Vương Thủ Triết cũng ỷ vào có Thiên Hà chân nhân làm chỗ dựa, có đại thiên kiêu Vương Ly Dao ngoài sáng này giữ thể diện, khiến thế gia khác có cố kỵ không dám xằng bậy, mới dám phát triển nghiệp vụ phi liên, phát triển sản nghiệp khác, nhanh chóng vơ vét của cải. Nếu không, tiền hắn kiếm được càng nhiều, chết càng nhanh.

Kế hoạch của An Bắc vệ, cũng là có hoàng thất làm bối thư, mới có thể khai triển, nếu không, một thế gia Lục phẩm nắm giữ một lượng lớn tài phú, quả thực không khác gì tìm chết.

Vương Thủ Triết bưng chén rượu, chậm rãi nhấm nháp, dừng một chút mới nói: "Triều lên xuống, trăng tròn khuyết, trăng tròn vốn là chuyện bình thường trên thế gian. Nếu nhìn từ góc độ vĩ mô, sau khi Yên thị ngã xuống, ngắn thì ba trăm năm, nhiều thì năm sáu trăm năm, vùng đất tây bắc Lũng Tả chắc chắn sẽ sinh ra thế gia Tử Phủ mới."

"Nhìn chung lịch sử Đại Càn, thế gia hưng suy thay đổi, trước sau vẫn đang không ngừng diễn ra."

Yến Vu Phi và Yến Phi Hồng đều biến sắc, ánh mắt trở nên nặng nề.

Ý của Thủ Triết gia chủ, chẳng lẽ là đang đùn đẩy? Không muốn dính vào chuyện này?

Lập tức, hai người trong lòng hoảng hốt, lo được lo mất, không khỏi đồng thời nhìn về phía Thái Sử An Khang, hi vọng hắn lại xuất lực.

"Ai, tuy nói như thế, nhưng cuối cùng lão tổ Vu Phi vẫn có ân với An Khang." Thái Sử An Khang chắp tay nói: "Nếu Thủ Triết có thể giúp đỡ, An Khang cảm kích…"

Lời còn chưa dứt, đã bị Vương Thủ Triết trịnh trọng ngăn cản: "Quận thủ đại nhân đừng làm khó Thủ Triết như vậy. Vương thị ta một đường trưởng thành, được quận thủ Thái Sử trông nom nhiều chỗ, Thủ Triết cảm kích trong lòng."

"Việc này, không phải ta không muốn quản. Chỉ có điều Thủ Triết ăn ngay nói thật, Yến thị sẽ gặp nguy hiểm hôm nay, quả thật là đóng băng ba thước không phải một ngày. Việc này gác lại trước, vẫn nên nói chuyện chuyện thứ hai với ngươi trước đã…"

Hắn còn chưa nói xong, Yến thị gia chủ Yến Phi Hồng nóng nảy.

Hắn vội vàng đứng dậy nói: "Chỉ cần Thủ Triết gia chủ đồng ý giúp Yến thị vượt qua cửa ải khó khăn này, Yến thị chúng ta nguyện ý gả Minh Châu Song nhi đến Vương thị."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Sắc mặt Vương Thủ Triết trầm xuống, trong thần sắc nhìn về phía Yến Phi Hồng nổi lên một tia lãnh ý. Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, cùng với nụ cười trên mặt Vương Thất Chiêu lập tức ngưng kết.

Bất quá một câu vừa rồi khách và chủ đều vui vẻ, lập tức trở nên cực kỳ áp lực.

"Phi Hồng, ngươi cứ hồ nháo." Lòng Vu Phi lão tổ trầm xuống, vội vàng trách cứ Yến Phi Hồng: "Thủ Triết gia chủ là nhân vật suy nghĩ sâu xa cỡ nào, hắn an bài như vậy chắc chắn có thâm ý. Hắn nói chuyện với Thái Sử quận thủ, đâu đến lượt ngươi xen mồm lung tung?"

"Vâng, vâng, lão tổ, ta sai rồi." Yến Phi Hồng cũng ý thức được mình quá liều lĩnh, sắc mặt cực kỳ ảm đạm, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán: "Thủ Triết gia chủ, là Yến mỗ tình thế cấp bách, mất lễ nghĩa. Thủ Triết gia chủ muốn phạt, Phi Hồng cũng chấp nhận."

Vương Thủ Triết nghe vậy, ý lạnh trên mặt như băng tuyết tan rã, gió xuân ấm áp cười cười, giơ tay kính một chén rượu rồi đứng dậy nói: "Vu Phi tiền bối, Phi Hồng gia chủ, Thủ Triết mới từ vực ngoại trở về, thể xác và tinh thần khó tránh khỏi có chút mỏi mệt, đã không còn sức uống rượu, nên không tiếp khách nữa. Ta tự phạt một chén để bày tỏ áy náy, sau đó sẽ do đám người Thất Chiêu, Thủ Dũng, Thủ Liêm làm bạn."

Thái độ của hắn, tuy rằng vẫn giống như trước, giống như gió xuân hóa mưa khiến người ta thoải mái dễ chịu, nhưng lại khiến trái tim của một đám người Yến thị lạnh đến đáy cốc.

Yến Vu Phi và Yến Phi Hồng nhìn nhau, cũng vội vàng mỉm cười, nói: "Thủ Triết gia chủ nên lấy thân thể làm trọng, mời tùy ý, tùy ý."

"Thất Chiêu, ngươi và Ngũ gia gia Lục gia chăm sóc khách quý, đừng làm mất lễ nghĩa của Vương thị chúng ta." Vương Thủ Triết vỗ vai Vương Thất Chiêu: "Nhất định phải mời khách và chủ nhân cùng vui."

"Vâng, gia gia." Vương Thất Chiêu chắp tay đáp.

Sau khi Vương Thủ Triết sắp xếp một chút, mới mời Thái Sử An Khang Tương nói: “Lúc trước, An Nghiệp hiếu kính ta chút ít dã linh trà, mặc dù không đắt giá bằng cao giai linh trà tiên trà, nhưng lại là ý hàm chứa sâu xa, có một mùi vị đặc biệt. Quận thủ đại nhân nếu không chê dã trà thô bỉ, không bằng đi Thủ Triết tiểu viện phẩm trà một phen?”

Thái Sử An Khang đứng dậy, vui vẻ tiếp nhận nói: “Tiểu tử An Nghiệp kia cầm trà ra được, sao lại là bình thường? Nếu đã như vậy, hôm nay ta chỉ dính chút ánh sáng của Thủ Triết thôi.”

Lúc hắn và Vương Thủ Triết rời khỏi Yến Hội Sảnh, còn ném cho Yến Vu Phi một ánh mắt khó nói, bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này mới theo sát Thủ Triết.

“Chư vị tiền bối đến Vương thị ta làm khách, nếu có chỗ nào không chu toàn cứ việc nói ra.” Vương Thất Chiêu bắt đầu thân thiện chiêu đãi đám người Yến thị, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào, “Vu Phi tiền bối, ngài nếm thử linh tửu do hồ lô Linh Bảo chúng ta tự ủ… Phi Hồng tiền bối, đây là đặc sản của An Giang hấp linh triện Xích Vĩ Linh triện, muối tiêu ngũ giai Linh ngạc thịt.”

Vương Thất Chiêu và Thủ Dũng, Thủ Liêm chiêu đãi bọn họ, không thể nói là không dụng tâm, không nhiệt tình, không chu đáo.

Mà đám người Yến thị, cũng tận khả năng “bị sủng nhược kinh” và “vô cùng hài lòng”, cảnh tượng tự nhiên là vô cùng náo nhiệt, một bộ dáng khách chủ tẫn hoan.

Nhưng mà, sau khi Vu Phi lão tổ và Yến Phi Hồng gia chủ tươi cười tận hưởng chiêu đãi, trong lòng lại càng thêm lo sợ bất an.

Bọn họ muốn biết rõ ý đồ thật sự của Thủ Triết gia chủ, nhưng mấy lần cẩn thận thăm dò lại bị Vương Thất Chiêu “bất cẩn” chuyển đề tài.

Điều này làm cho bọn họ càng thêm bất an, nhưng lại không có biện pháp gì, chỉ có thể tiếp tục ăn không biết vị mà “hưởng thụ” chiêu đãi.

…

Cùng lúc đó.

Một đám người trẻ tuổi Vương thị phụ trách chiêu đãi các tiểu bối Yến thị, cũng thật sự làm được hòa thành một nhóm với người cùng tuổi với Yến thị.

Gia giáo Vương thị cực nghiêm, tộc học sẽ nghiêm khắc yêu cầu các loại quy phạm lễ nghi, đối nhân xử thế và tiếp người đãi vật đều sẽ có học tập và khảo hạch.

Những thành tích này đều sẽ được tính vào trong tổng điểm Tộc Học, ai dám ở phương diện này không đạt tiêu chuẩn? Nếu thật sự không đạt tiêu chuẩn, nghênh đón bọn họ cơ bản đều là đánh một trận tơi bời, ném về Tộc Học học một lần nữa học tập.

Chủ lực dẫn đầu lần này phụ trách tiếp đãi tiểu bối Yến thị chính là Thập Ngũ Vương Phong đời chữ "Thất". Ông ta là thứ tử của Vương Tông Thụy, thứ tử của Vương Thủ Triết thứ tử Vương Tông Thụy.

Vương Thất Phong cho dù không phải xuất thân đích trưởng nhất mạch của Vương Tông An, phân chia tỉ mỉ chỉ tính là đích thứ mạch, nhưng chỉ cần Vương Thủ Triết còn sống, cho dù là đích thứ mạch, thân phận địa vị cũng rất cao.

Hắn năm nay hai mươi tuổi, tướng mạo đương nhiên là kế thừa sự anh tuấn tuấn lãng của ông nội Vương Thủ Triết, hơn nữa hắn đã kiên định rèn luyện ở cơ sở 【Trưởng Ninh liên hợp chế tạo ti】 hai năm, bây giờ đã thăng chức lên ti chế tạo của Trường Ninh, bộ nghiên cứu nghiên cứu sâu về công nghệ chế tạo Lưu Ly, phó chủ sự khoa học thứ ba.

Hắn bước vào cương vị công tác, đã bỏ đi sự ngây ngô của thời đại Tộc Học, dần dần có khí độ của thanh niên tinh anh.

Khác với những đệ đệ muội muội khác ở đây, hoặc là non nớt bả vai nhóm người trẻ tuổi Yến thị, Vương Thất Phong mỗi lời nói cử động đều có vẻ vô cùng thành thục ổn trọng, làm việc chu toàn, rất có bóng dáng phụ thân Vương Tông Thụy.

Chẳng những đệ đệ muội muội kính sợ hắn, ngay cả những người bạn cùng lứa tuổi của Yến thị, cũng bất tri bất giác sinh ra cảm giác kính sợ ngước nhìn hắn.

“Thất Phong ca ca.”

Người mở miệng là một cô gái cũng đã bước vào doanh nghiệp của gia tộc - Vương Anh Lôi.

Nàng hơi bĩu môi nhỏ nhắn nói: “Thật hâm mộ ngươi, ngắn ngủn hai năm thời gian đã thăng đến phó chủ sự. Ta đây cũng sắp làm việc một năm rồi, Thất Xuyên Lục ca vẫn coi ta là tiểu hài tử, cả ngày liền để ta làm tin tức, thu phát thư tín linh tinh. Điều này làm cho những bài học học trong tộc học của ta, một chút cũng không phát huy được tác dụng.”

“Huyên Lôi, ngươi cần phải kiên nhẫn, hài tử của gia tộc chúng ta ai cũng là bắt nguồn từ tầng dưới chót.” Vương Thất Phong cười trấn an: “Tuy nhiên Lục ca chênh lệch tuổi chúng ta quá lớn, về mặt tâm tính thì đúng là sẽ coi ngươi là tiểu muội muội mà chăm sóc, luôn cảm thấy ngươi vẫn còn chưa trưởng thành. Nếu ngươi muốn trưởng thành, có thể xin bộ phận tiêu thụ sản phẩm luyện khí trước, thu lại khí tức của tiểu thư thế gia trên người, làm một số điểm thành tích rồi hẵng nói.”

“Hôm nay có khách quý ở đây, ta sẽ không nói tỉ mỉ với ngươi.” Vương Thất Phong sợ vắng vẻ khách, nói: “Ngày mai ta rảnh rỗi, ngươi tới tìm ta, ta giúp ngươi bày mưu tính kế một phen.”

“Đa tạ Thập Ngũ ca.” Vương Anh Lôi vui mừng nhướng mày.

Một vị đích thứ nữ Yến Ngọc Hương trẻ tuổi của Yến thị ở bên cạnh nghe được một phen đối thoại này, chớp đôi mắt xinh đẹp tò mò hỏi: “Thất Phong ca ca, ta có chút không rõ, ngài thân là dòng chính Vương thị tôn quý, tiến vào sản nghiệp của gia tộc vì sao còn muốn làm ở tầng dưới chót hai năm? Chẳng lẽ thật sự phải nghe theo những hạ nhân kia chỉ huy sao?”

Lần này Yến thị đến, là mang theo một chút mục đích, bởi vậy nam nữ trẻ tuổi đi cùng đều vô cùng tuấn tú, ăn mặc cũng rất dụng tâm, nam hài nhìn tuấn lãng oai hùng, nữ hài nhìn dịu dàng động lòng người.

“Ngọc Hương tiểu thư.” Vương Thất Phong khẽ khom người, phong độ nhẹ nhàng trả lời: “Chúng ta 【Trường Ninh liên hợp chế tạo ti】 là thuộc về sản nghiệp chung của liên minh

gia tộc. Đó là một thể chế độ kinh tế khổng lồ, cần chế độ hóa quản lý mới có thể lâu dài.”

“Tuy Vương thị chúng ta chiếm nhiều cổ phần trong đó, nhưng cũng không thể chuyên quyền độc hành, nếu không phục chúng như thế nào? Mặc dù ta làm ở tầng cơ, nhưng nhân tài tầng cơ sở chính là nền tảng của ty chế tạo, là nòng cốt chân chính của ty chế tạo. Phàm là người có thể đảm nhiệm phó chủ sự hoặc chủ sự, đều có một mặt rất ưu tú đáng để học tập. Ta học được rất nhiều thứ từ trên người bọn họ, bọn họ đáng để ta tôn trọng.”

“Thất Phong ca ca thật lợi hại.”

Mấy cô gái đến từ Yến thị đều dùng ánh mắt cúng bái nhìn Vương Thất Phong. Mặc dù rất nhiều từ ngữ nghe không hiểu lắm, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc các nàng thưởng thức mùi vị độc đáo trên người Vương Thất Phong, hoàn toàn khác với công tử thế gia bình thường.

Mấy công tử trẻ tuổi của gia tộc bọn họ, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi cũng coi như là người nổi bật, ở trên địa bàn của Yến thị cũng được nữ hài tử hoan nghênh. Nhưng sau khi trao đổi một phen với người trẻ tuổi Vương thị, bọn họ lại phát hiện chênh lệch giữa hai bên không nhỏ, bất luận là khí độ, nhãn giới, còn có tri thức và cách ăn nói, đều hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Người này á, chỉ sợ so sánh.

Bởi vậy, mấy nam hài tử của Yến thị đều có chút buồn bực.

Bọn họ cũng thử giao lưu với Vương Anh Lôi, Vương Anh Tuyền, còn có mấy cô gái cùng tuổi của Vương thị, Vương Anh Mộng, vô tình hay cố ý muốn khoe khoang tu vi và học thức của mình, kết quả lại bi ai phát hiện, vô luận là phương diện nào, bọn họ đều so ra kém mấy cô gái khí chất dịu dàng, đối với người khác khiêm tốn.

Nhiều khi, lời nói của các nàng sẽ khiến cho người ta sáng tỏ thông suốt, có đôi khi thậm chí là hoàn toàn nghe không hiểu.

Bọn họ không biết, đây chính là chênh lệch về nội tình văn hóa. Cấp độ tư duy của hai bên, nhận thức đối với thế giới, còn có tầm mắt khoáng đạt hoàn toàn không ở trên một lượng cấp.

Nhưng điều này không phải do bọn họ quá yếu, mà là nền giáo dục mà các thanh niên Vương thị tiếp nhận từ nhỏ vô cùng toàn diện, cấp độ ý thức và tầm mắt kiến thức trong lúc bất tri bất giác đã cao lên.

Dưới sự buồn bực.

Có một người trẻ tuổi tên là Yến Hướng Đạt, có chuyện muốn nói với ấu muội muội đích mạch Yến Song Song: "Song nhi muội muội, lúc trước muội nói Thủ Triết lão tổ cho muội một hồng bao. Hay là mở ra xem đi?"

"Cái này…" Yến Song Song có chút do dự: "Không tốt lắm chứ?"

"Song nhi muội muội, ngươi để cho chúng ta mở mang kiến thức đi, ta đoán có 5000 càn kim."

"Ta đoán có một vạn càn kim, nghe nói Thủ Triết lão tổ rất thích dìu dắt người trẻ tuổi ưu tú. Dù sao muội muội song nhi nhà chúng ta là thiên kiêu chi tư, Thủ Triết lão tổ thấy vậy khẳng định sẽ vui mừng."

Không chịu nổi sự năn nỉ của các ca ca tỷ tỷ, cuối cùng Yến Song Song cũng mở túi đỏ ra, trong đó chỉ có một tấm kim phiếu, một tấm kim phiếu màu tím.

"Tử Kim phiếu!"

Màu tím sáng ngời kia quả thực làm mù mắt đám người trẻ tuổi Yến thị.

Bọn họ làm sao cũng không ngờ, Thủ Triết lão tổ chưa từng gặp mặt lại hào phóng như vậy, ra tay chính là một tấm tử kim phiếu. Đây chính là tử kim phiếu, mười vạn càn kim!

Vương Thất Phong ở bên cạnh cười nói: "Chúc mừng Song nhi tiểu thư, trên người gia gia ta thường đeo rất nhiều hồng bao, nhưng mà tử kim phiếu đã xem như hồng bao lớn nhất rồi. Xem ra, gia gia ta rất thích ngươi."

Những người trẻ tuổi khác của Vương thị cũng đều nhao nhao chúc mừng.

"Cái này, cái này quá nhiều…" Yến Song Song có chút hoảng hốt không thôi: "Thất Phong ca ca, ngài có thể thay ta trả lại cho gia, không, Thủ Triết lão tổ sao?"

Hiện giờ Yến thị quá nghèo túng, tài nguyên gia tộc đều cầm đi chất đống Tử Phủ, trẻ con sao có thể nhìn thấy Tử Kim phiếu?

"Song nhi muội muội muội ngươi cầm đi." Vương Anh Lôi cười nói, "Tứ gia gia cho hồng bao đi ra ngoài, nào có đạo lý thu hồi?"

"Hơn nữa, vào lễ mừng năm mới, Tứ gia gia đều phát hồng bao cho con cháu nhà mình, nếu ai biểu hiện xuất sắc cũng có thể nhận được tử kim phiếu. Năm ngoái ta thi tốt nghiệp rất tốt, Tứ gia gia cũng cho ta hồng bao tử kim phiếu, xem như là một loại trợ cấp tài nguyên kèm theo biến tướng."

Trong lúc nhất thời, tất cả các thanh niên Yến Song Song, bao gồm cả Yến thị, ánh mắt đều trở nên có chút hoảng hốt, trong ánh mắt nhìn về phía đám người Vương Anh Lôi tràn đầy hâm mộ.

Vương thị này cũng quá khoa trương rồi, gia chủ phát hồng bao cho bọn nhỏ, lại còn phát tử kim phiếu…

Nếu ta thân là hài tử Vương thị, nên nên tốt bao nhiêu?

Loại tâm tình này, không thể ngăn chặn ở trong đầu đám người thanh niên Yên thị này không xua đi được.

…

Tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Ánh trăng tươi sáng, hương hoa tỏa ra bốn phía.

Vương Thủ Triết và Thái Sử An Khang nhàn nhã uống trà dã linh mà Vương An Nghiệp hiếu kính.

"Trà ngon trà ngon, trà này cam chịu dài dằng dặc, dư vị xa xưa." Thái Sử An Khang tán thưởng không thôi nói, "So với linh trà cống phẩm ta từng uống, cũng mạnh hơn nửa bậc."

"Nếu quận thủ thích, thì chia cho ngài hai tiền." Vương Thủ Triết chậm rãi thưởng thức trà.

"Một lời đã định." Ánh mắt Thái Sử An Khang sáng lên, nhưng ngược lại lại thở dài nói: "Thủ Triết à, Yến thị thật sự không còn cơ hội sao? Nếu ngươi không chịu nhúng tay vào việc này, đoán chừng các thế gia ở Lũng Tả quận khác không

ai muốn nhúng tay vào. Mà Yến thị cũng không có gan chạy ra ngoài quận tìm viện quân, nếu không sẽ khiến nhiều người tức giận, kết quả lại càng khó kiếm được chỗ tốt."

"Quận thủ đại nhân, vấn đề của Yến thị nằm ở gốc rễ." Vương Thủ Triết thở dài nói: "Năm đó bọn họ làm giàu, dựa vào sự khai thác của thời gian trước kia, hậu nhân của ngươi lại không muốn tiến thủ, thế cho nên từng bước đánh mất ưu thế sản nghiệp, chẳng qua là dựa vào sự tích lũy của Tử Phủ thế gia mới không suy tàn. Cho dù lần Tử Phủ giao thế may mắn thành công hơn trăm năm trước, chẳng qua cũng chỉ làm chậm thời gian bị đào thải mà thôi."

"Thế gia ngàn năm, thế gia ngàn năm, thế gia nào có dễ dàng kéo dài ngàn năm như vậy? Nếu tư tưởng của bọn họ không thay đổi, còn không bằng sớm tự hạ phẩm giai, bỏ đi một phần tài phú, chặt đuôi cầu sinh thật sự."

"Thủ Triết ngươi sở dĩ tức giận, là bởi vì đứa bé đáng thương Song nhi kia? Yến thị đập nồi bán sắt, tăng lên tư chất thiên kiêu cho Song nhi, là muốn nâng đứa bé kia lên giá, vì gia tộc lôi kéo cường lực trợ giúp, điểm này khiến ngươi nhìn không quen sao?"

Thái Sử An Khang cũng là người tinh ranh, sao lại nhìn không hiểu?

Hắn ta cảm khái nói: "Chuyện này khiến ngươi nhớ tới thời điểm Vương thị gian nan nhất, Lung Yên lão tổ nhà các ngươi không thể không đưa hài tử đích mạch đi Trường Ninh Từ thị thông gia, để cầu bảo vệ quá khứ đúng không?"

Vương Thủ Triết uống một ngụm linh trà, lườm hắn ta nói: "Đường đường quận thủ, suy nghĩ về tâm tư của một tiểu nhân vật như ta làm chi? Cũng không sợ mất mặt."

"Tiểu nhân vật?" Thái Sử An Khang giật giật khóe miệng, tức giận đến rót thẳng trà: "Vương Thủ Triết ngươi xem như là tiểu nhân vật, Lũng Tả quận này còn có đại nhân vật không?"

"Dựa vào tâm ý của ngươi, có thể thao túng sinh tử tồn vong của một Tử Phủ thế gia. Cái này không tính là đại nhân vật?"

"Một sự bất mãn nho nhỏ của ngươi, có thể làm cho nội tâm Tử Phủ lão tổ Yến Vu Phi hoảng loạn bất an, suy nghĩ nhiều

lần rốt cuộc là chọc giận ngươi ở chỗ nào. Cái này không tính là đại nhân vật?”

“Còn nữa, bệ hạ hạ chỉ lệnh cho ta thu thuế trong mười năm lại tăng thêm năm thành, Diêu công công tuyên chỉ lén tiết lộ, đây là bệ hạ bị Thủ Triết ngươi chọc tức không nhẹ, nghĩ biện pháp gây khó dễ cho ngươi. Nhưng ta lại không rõ, bệ hạ muốn làm khó dễ cho ngươi, hà tất liên lụy đến ta?” Thái Sử An Khang buồn bực nói, “Ta chính là một quận thủ đáng thương bình thường, Thủ Triết đại nhân, lúc ngươi đấu pháp với bệ hạ, có thể đừng tùy ý liên lụy ta được không?”

“E rằng không thể.” Vương Thủ Triết thong dong uống trà, chậm rãi nói: “Bởi vì trong mắt bệ hạ, trong mắt mọi người ở Khang quận vương, trong mắt rất nhiều hào môn thế gia ở Quy Long Thành.”

“Quận thủ đại nhân, ngài đã sớm cấu kết với Vương Thủ Triết ta rồi, cùng một giuộc rồi.”

“Tin đồn là ta thả, tất cả mọi người đều là người một nhà, quận thủ đại nhân không cần cảm tạ.”

“Ta…” Da mặt Thái Sử An Khang run rẩy, có chút kích động muốn đập phá quán.

…

Chương 50: Ấu côn tiên thú sinh ra! Yến thị cô nương tâm hồn âm thầm hứa hẹn.

…

Thái Sử An Khang sâu kín nhìn Vương Thủ Triết.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết mặt không đỏ, tim không đập, vẫn thản nhiên tự nhiên như cũ.

“Sao lại đến mức này, làm sao đến mức này.” Thái Sử An Khang vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Cuộc chiến đế tử liên lụy quá rộng, ta không thể im lặng chờ “Cáo lão hồi hương” sao?”

“Khó.” Vương Thủ Triết nói thẳng: “Đại Càn tổng cộng chỉ có bảy quận, mỗi chuẩn đế tử đều muốn tranh thủ sự ủng hộ của thế lực các quận, để tăng uy danh.”

“Đối với Khang quận vương mà nói, hiện giờ Lũng Tả quận đã là “khu luân hãm”, là cán sắt của An quận vương điện hạ ủng hộ trận doanh. Bản thân quận thủ đại nhân cũng có chút thân cận với Vương thị, Tiền thị, nhiều lần giúp đỡ giúp đỡ. Đừng nói ngài muốn kéo ra cờ trung lập, cho dù ngài muốn đánh ra cờ hiệu muốn nương nhờ Khang quận vương, ngài cho rằng Khang quận vương sẽ tin ngài sao? Tiếp nhận ngài sao?”

“Nếu ngồi chờ Khang quận vương thượng vị, với tính cách hẹp hòi như hắn theo bệ hạ. Quận thủ và nhóm quân võ thế gia “bình thường” kia của ngài, tất nhiên là nhóm đầu tiên bị chèn ép và biên giới hóa.” Vương Thủ Triết rót linh trà cho hắn, vừa phân tích nói: “Ngược lại là An quận vương điện hạ lòng dạ khoan dung độ lượng, cho dù hắn lên ngôi cũng sẽ không đặc biệt làm khó quận thủ đại nhân trung lập, nhưng ngài cũng không thể bắt được người thành thật như An quận vương khi dễ sao?”

“Trừ phi hiện tại ngài thoái ẩn, chắp tay nhường quyền lực đứng đầu một quận cho người ta, từ nay về sau không hỏi chuyện thiên hạ. Nếu không, dưới đại thế biến cách cuồn cuộn của thiên hạ này, lại có mấy người có thể thoát khỏi vòng xoáy cuộc chiến đế tử? Ít nhất nhân phẩm của Thủ Triết ta và An quận vương còn có mấy phần bảo đảm, quận thủ không tổ đội

với ta, chẳng lẽ thật muốn đầu nhập vào Khang quận vương sao?”

“Haizz~” Thái Sử An Khang thở dài một hơi: “Ta thừa nhận Thủ Triết ngươi nói đúng. Chúng ta là hạng người tầm thường, chỉ xứng đi theo sóng nước, làm gì có tư cách thoát khỏi vòng xoáy tranh đấu thiên hạ?”

Tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt ông ta nhìn về phía Vương Thủ Triết vẫn yếu ớt như cũ, trong giọng nói mang theo vài phần oán giận: “Nhưng tốt xấu gì ngươi cũng nên thương lượng tỉ mỉ với ta, bảo ta từ từ có chuẩn bị tâm lý, cứ như thế lập tức kéo ta lên xe cướp… Lên thuyền, cuộc đời này quá mức đột ngột và kích thích.”

“Buổi tối dù sao cũng phải lên.” Vương Thủ Triết cười nói: “Vì tránh cho quận thủ đại nhân do dự, bị nội tâm tra tấn, Thủ Triết dứt khoát cứng rắn kéo ngài lên thuyền. Tương lai chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

“Thủ Triết, ta cảm ơn ngươi.” Thái Sử An Khang dở khóc dở cười.

“Không cần cảm ơn.” Vương Thủ Triết mỉm cười đầy thiện ý.

Thôi thôi, xem ra đã bị chiếc thuyền tặc Thủ Triết này giam giữ rồi.

Sống chết đã quen, thì sống yên ổn.

Thái Sử An Khang nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, nằm thẳng dậy nói: “Thủ Triết, nếu chúng ta đã là châu chấu trên một sợi dây thừng. Trong mười năm đó, không, chín năm thời gian đề cao năm mươi phần trăm thuế kim, giao cho ngươi.”

“Nếu ngươi làm tốt, sau này Thái Sử An Khang ta sẽ coi ngươi như thiên lôi sai hướng tây, mặc cho ngươi sai khiến. Nếu ngươi không làm tốt, cũng không cần ta tự mình bỏ gánh, bệ hạ nhất định sẽ rút ta về. Đến lúc đó, lựa chọn quận thủ mới… Ha ha ha, ngươi hiểu rồi đấy.”

Vương Thủ Triết không khỏi ghé mắt không thôi.

Quận thủ đại nhân lúc này vừa mới nhập bọn, liền quăng nồi một cách thuần thục như vậy, lúc hắn còn trẻ chẳng lẽ là xuất thân đầu bếp trong quân sao?

Được rồi, ta không bày cho ngươi một chút lợi hại, ngươi cũng không biết Vương Thủ Triết ta có mấy con mắt.

Vương Thủ Triết buông chén trà trong tay xuống, ngồi xuống đáy chén gõ nhẹ một cái, phát ra một tiếng vang giòn.

Tiếng vang này, dường như là mở ra một chốt nào đó.

Hai tay Vương Thủ Triết giao nhau, âm thanh chầm chậm vang lên: "Theo ta được biết, thuế chủ thu từ Lũng Tả quận đến từ ba mẫu. Ba mươi triệu hai ngàn vạn mẫu ruộng tốt, đều là thuế quốc gia có giá một trăm càn kim, tính được ba mươi vạn càn kim quốc thuế. Các loại lương thực bình thường của các thế gia có khoảng hai ngàn vạn mẫu, đều là thuế 250 càn kim của quốc gia, năm mươi vạn càn kim. Vương thị trồng các loại lương điền chất lượng cao khoảng sáu trăm vạn mẫu, đều là thuế vàng của vạn mẫu quốc gia, ước chừng ba mươi vạn càn kim. Cho nên, thuế ruộng bình thường thu được, tổng cộng là bốn trăm vạn càn kim."

"Cái này…" Thái Sử An Khang trừng mắt: "Ngươi ngươi… Thủ Triết ngươi làm sao thống kê ra được? Vậy mà chênh lệch không lớn, năm ngoái hẳn là 380 vạn càn kim."

"Ha ha! Hoa điểm tâm tư điều tra và tính toán là được rồi." Vương Thủ Triết tiếp tục bình tĩnh nói: "Ngoài ra còn có thuế thu đầu to, thuế linh điền. Lũng Tả quận tổng cộng có một trăm tám mươi vạn mẫu linh điền hạ phẩm, thuế tổng cộng 180 càn kim, trung phẩm linh điền ước 12 vạn mẫu, đều có 120 vạn càn kim, thượng phẩm linh điền khoảng 9 ngàn mẫu, Thuế trung quốc khoảng 9090 vạn, cực phẩm linh điền khoảng 800 mẫu, Thuế 80 vạn của toàn quốc. Mượn thuế linh điền quốc, tổng cộng ước chừng 480 càn kim."

"Ngoài ra, còn có thuế giao dịch thương phẩm bình thường, thuế nước 400 vạn càn kim, trong đó 180 vạn do liên minh thông hôn Vương thị và sản nghiệp tương quan liên hợp với Tiền thị nạp, Hàm Thủ Đạt thương hội, Trường Ninh liên hợp chế tạo ty vân vân."

"Thuế đánh cá nuôi trồng ngư nghiệp, thuế nước 50 vạn càn kim, trong đó 27 vạn là nộp thuế cho bộ môn ngư nghiệp Vương thị."

“Thuế lưu thông giao dịch sản phẩm Huyền Vũ, bởi vì giá cả sản phẩm Huyền Vũ cao, lấy ba phần ngàn làm tiêu chuẩn thuế quốc gia, hai phần ngàn là thuế quận vệ làm tiêu chuẩn, thuế nước tổng cộng được 270 vạn càn kim, đánh giá tổng tài chính lưu thông sản phẩm Huyền Vũ ở Lũng Tả quận là 9 ức càn kim!”

“Tiểu Hạng Hợp Kế quốc thuế, tổng cộng khoảng 120 vạn càn kim.”

Ngay cả sổ sách Vương Thủ Triết cũng không lấy ra, liền tiện tay tuôn ra một chuỗi con số, lập tức tổng kết nói: “Đi quận Cửu Lũng Tả tổng cộng nộp nộp quốc thuế là khoảng 1200 càn kim.”

Thái Sử An Khang khiếp sợ nhìn Vương Thủ Triết.

Người này, tuy rằng con số cũng không phải là hoàn toàn tinh chuẩn, nhưng tổng phương diện lại không kém bao nhiêu! Nếu không phải Thái Sử An Khang hắn chính là quận thủ, chỉ sợ thật sự không có khả năng biết được số liệu này.

“Quận thủ đại nhân, trong này có gần ba trăm vạn quốc thuế, là các sản nghiệp của liên minh thông hôn Vương thị ta, cùng với các sản nghiệp như Thủ Đạt thương hội trực tiếp hoặc gián tiếp cống hiến… Đại nhân, thuế thu như vậy, ngài còn bảo ta nghĩ biện pháp tăng lên năm thành?”

Mặt già của Thái Sử An Khang đỏ lên, trừng mắt liếc Vương Thủ Triết: “Bản quận thủ không phải là không có cách sao? Lũng Tả quận là quận mới mở, tất nhiên nội tình kém mấy quận cũ kia. Nếu không, ta cũng không cần trông mong chờ ngươi trở về thương lượng việc này.”

“Khóc chưa?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Cái gì?” Thái Sử An Khang ngơ ngác.

Thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của hắn, Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ: “Ý của ta là, ngài đã từng đến chỗ bệ hạ khóc chưa? Ít nhất, có dâng tấu chương lên khóc không?”

“Không có… Vừa xảy ra chuyện này, ta liền nghĩ đến tìm ngươi. Ai nghĩ ngươi đi vực ngoại lại lâu như vậy?” Thái Sử An Khang oán giận nói: “Thủ Triết, ngươi rốt cuộc là làm gì

bệ hạ vậy? Hắn lại đưa ra vấn đề khó khăn như vậy cho ngươi?”

“Vậy thì đi khóc đi.” Vương Thủ Triết vừa uống trà vừa thản nhiên nói: “Đến kinh thành khóc, phàm là quan hệ nhân mạch có thể sử dụng đều vận dụng, đi cầu xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh.”

“Thủ Triết ngươi chắc chắn, làm như vậy có thể khiến bệ hạ thu hồi mệnh lệnh? Tuy rằng rất mất mặt, nhưng nếu thật sự có thể thành…” Thái Sử An Khang do dự nói.

“Dựa vào sự hiểu biết của ta về tính cách của bệ hạ, ông ta không có khả năng thu hồi tính mệnh. Ngươi khóc càng dữ, huyên náo càng hung, ông ta lại càng vui sướng, càng đắc ý.” Vương Thủ Triết khoan thai nói.

“Vậy ngươi còn bảo ta đi mất mặt?” Thái Sử An Khang có một loại xúc động muốn đánh người: “Thủ Triết à Thủ Triết, Thái Sử An Khang ta cũng phải nể mặt.”

“Quận trưởng đừng vội, nghe ta nói rõ ràng.” Vương Thủ Triết đặt chén trà xuống, nói tỉ mỉ một phen.

Ánh mắt Thái Sử An Khang dần dần sáng lên, vỗ đùi mạnh một cái: “Sao ta lại không nghĩ đến những thứ này nhỉ?”

…

Sau đó mấy ngày.

Một đám người Vương thị vẫn dốc hết sức chiêu đãi Lũng Tả Yến thị như trước, trưởng lão của Vương thị phụ trách chiêu đãi trưởng lão Yến thị, các người trẻ tuổi thì phụ trách chiêu đãi người trẻ tuổi của Yến thị. Bọn họ dẫn theo một đám bạn cùng lứa tuổi của Yến thị, chơi đùa từ Bình An trấn đến trấn Tân An, lại từ trấn Tân An chơi đến vùng đất khai hoang mới ở ngoại vực.

Những nơi này, mỗi một chỗ đều thể hiện phong mạo khác nhau của Vương thị, làm cho rất nhiều người trẻ tuổi khiếp sợ, lại cảm thấy khâm phục không thôi.

Dần dần, cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Vương thị vẫn là thế gia Lục phẩm, mà ngay cả Ngũ phẩm Yến thị của bọn họ cũng phải đến cửa.

Bọn nhỏ ít sầu lo, có thể tận tình hưởng thụ và lĩnh hội phong thái của Vương thị, nhưng lão tổ Vu Phi của Yến thị, áp lực của gia chủ Phi Hồng gia liền lớn.

Sau khi càng cảm nhận được sự cường thịnh và nội tình của Vương thị bất phàm, bọn họ ba phen mấy bận ý đồ cầu kiến Vương Thủ Triết, lại lần lượt bị đùn đẩy và cự tuyệt.

Quán rượu mà Vương thị chiêu đãi khách quý dùng xa hoa trong phòng.

Cửa kính thủy tinh rơi xuống đất sáng ngời tinh khiết, tầm nhìn tốt, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh có thể đem phong cảnh toàn bộ châu vi ven hồ thu hết vào trong mắt, cực kỳ cảnh đẹp ý vui.

Nhưng giờ phút này, Vu Phi lão tổ và Phi Hồng gia chủ gặp nhau, không có nửa phần tâm tình thưởng thức cảnh đẹp.

Hai người bọn họ sắc mặt ưu sầu, giống như tâm sự nặng nề.

“Lão tổ tông.” Trong ánh mắt Yến Phi Hồng lộ ra vẻ lo lắng, chắp tay nói: “Thủ Triết gia chủ mấy lần đẩy đẩy gặp nhau, chỉ sợ cũng không có thành ý giúp Yến thị chúng ta, không bằng chúng ta nghĩ biện pháp khác… Đừng có treo cổ trên một thân cây.”

“Biện pháp khác?” Vu Phi lão tổ thở dài, khí tức đen tối giữa hai đầu lông mày dường như càng thêm nồng đậm: “Bây giờ Vương thị và Tiền thị hình thành quan hệ thông gia, hỗ trợ lẫn nhau, gần như một tay che trời ở Lũng Tả quận. Yến thị chúng ta muốn duy trì thể diện Tử Phủ thế gia ở Lũng Tả quận, tuyệt đối không tránh khỏi hai nhà Vương Tiền.”

“Hơn nữa, Thái Sử quận thủ từng âm thầm tiết lộ, khiến chúng ta đừng tưởng rằng bây giờ Vương thị chỉ là thế gia Lục phẩm mà coi thường. Vương thị bây giờ, nửa sáng nửa tối cất giấu một con Nguyên Thủy Thanh Long Thất Giai, cùng với một con rối chiến đấu cất giấu Tử Phủ cảnh sơ kỳ.”

“Nếu ở thời khắc mấu chốt, cộng thêm Hỏa Hồ lão tổ hỗ trợ, chiến lực Tử Phủ cảnh của Vương thị có thể đạt tới ba cái! Lại thêm Ly Dao đại thiên kiêu, Tông An đại thiên kiêu, tổng thể chiến lực của gia tộc Vương thị đã không kém hơn thế gia Tứ phẩm bình thường!”

“Khôi lỗi Tử Phủ cảnh?” Tinh thần Yến Phi Hồng hoảng hốt, không thể tin nói: “Vật này bình thường có tiền cũng không mua được? Mặc dù có bán, nhưng cũng phải năm sáu ngàn vạn càn kim. Thứ này còn đáng giá hơn cả lão tổ Tử Phủ cảnh…”

“Tám ngàn vạn! Nghe nói là An quận vương và An quận vương phi âm thầm tác hợp, bỏ ra tám ngàn vạn từ Công Dã gia cho một cái.”

Tám ngàn vạn!

Đây là con số đáng sợ cỡ nào, cũng đủ bồi dưỡng hai tu sĩ Tử Phủ cảnh từ đầu đến cuối. Số tiền này, đối với Lũng Tả Yến thị bây giờ mà nói, chính là con số trên trời.

Bọn họ mua cho Yến Song Song quan hệ một viên Vô Cực bảo đan, vẫn là cầm cố không ít tài sản cố định của gia tộc mới miễn cưỡng đắc thủ, còn mời thêm Trường Xuân cốc Trường Xuân thượng nhân cùng lão tổ liên thủ hộ pháp, dùng huyền khí của bản thân phụ trợ Yến Song Song tiêu hóa Vô Cực bảo đan.

Tất cả những chuyện này đều là vì bồi dưỡng ra một đích nữ cấp thiên kiêu, đợi giá mà mua, tìm kiếm đồng minh. Trong đó, Lũng Tả Tân Quý Trường Ninh Vương thị chính là đối tượng thông gia tốt nhất.

Dù sao, “Nội tình của Vương thị còn thấp”, chỉ là “thế gia Lục phẩm”, so với những Ngũ phẩm hoặc là thế gia Tứ phẩm lâu năm kia thì dễ lừa gạt hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, Vương thị có hai đại thiên kiêu, tiềm lực vô cùng. Có thể liên quan đến Vương thị, có nghĩa là Yến thị không những có thể giữ được ngũ phẩm, nói không chừng còn có thể dần dần khôi phục vinh quang thời kỳ cường thịnh.

Nhưng không ngờ, Thủ Triết gia chủ của Vương thị lại khó chơi như vậy. Cho đến tận bây giờ, hai người đều không hiểu tại sao ngày đó hắn lại trở mặt.

“Lão tổ tông, tuy rằng Vương thị thật sự ưu tú hơn so với tưởng tượng.” Yến Phi Hồng bất đắc dĩ nói: “Nhưng kéo dài như vậy cũng không phải cách. Có thể, Thủ Triết gia chủ có chút chướng mắt chúng ta, chi bằng dùng phương án dự bị, tìm Khánh An quận Tả Khâu thị liên hôn đi.”

“Ài ~ chờ thêm một chút xem đi. Thứ nhất, Tả Khâu thị quá khổng lồ, kết cấu trong gia tộc quá phức tạp.” Vu Phi lão tổ suy nghĩ một chút rồi nói: “Thứ hai, Tả Khâu thị và Vương thị Tiền thị từng có đối địch và xung đột, còn bị đẩy lui. Nếu chúng ta liên hôn với Tả Khâu thị, tất nhiên sẽ đắc tội với gia tộc đồng hương cường thế. Bây giờ Vương thị còn cường đại hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

“Khó trách, ngay cả Tiền thị bây giờ cũng mơ hồ coi Vương thị là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

Vu Phi lão tổ nói xong thở dài: “Nghĩ biện pháp lại tranh thủ đi! Dù sao danh dự của Vương thị rất tốt, một khi bọn họ đồng ý, sẽ không đổi ý, ít nhiều gì cũng đáng tin hơn thế gia khác một chút.”

Hắn ta sẽ tìm đến Vương thị đầu tiên, có một phần nguyên nhân tương đương chính là vì cái này.

Trong thế gia tình huống phức tạp, có vài thế gia đấu đá gay gắt, gả cả đôi cùng đi, song song phải chịu khổ không nói, nói không chừng còn chưa đạt được mục đích kéo dài Yến thị, được không bù mất.

So sánh ra, Vương thị tốt hơn nhiều. Ít nhất, các thê tử gả vào Vương thị cuộc sống tốt, đều nổi danh ở toàn bộ Lũng Tả quận.

Ngay khi hai vị trưởng bối của Yến thị vì gia tộc mà tan nát trái tim, trên bầu trời, hai chiếc phi liên linh cầm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hạ xuống phi liên dịch trạm bên cạnh tửu điếm chiêu đãi Vương thị.

Trong hai cái phi liễn, một đám thanh niên phong hoa chính trực nối đuôi nhau đi ra, vừa nói vừa cười đi về phía tửu lâu.

“Thất Phong ca, cám ơn ngài mang bọn ta du lãm 【Thủ Triết quan】. Đó thật sự là quá bao la, quá khiến người chấn động.” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Yến Song Song có chút ửng hồng, tức là hưng phấn lại có chút ngượng ngùng mà nhìn trộm Vương Thất Phong, trong đôi mắt có thêm một chút tình cảm thiếu nữ khác.

Ngoại trừ Yến Song Song ra, hai thiếu nữ còn lại cũng có chút hảo cảm đối với con cháu trẻ tuổi của Vương thị.

Các nàng đều là dòng chính thứ mạch, không có tư cách song song tranh với Yến Song Song, lại càng là thầm cảm thấy không xứng với Vương Thất Phong. Bởi vậy, các nàng đem lực chú ý bỏ vào Thập Lục Vương Kinh đời trước của chữ lót "Thất", cùng với trên người Vương Thất Thập Thất Liêm đời chữ lót "Thất".

Bọn họ một người mười chín tuổi, một người mười sáu tuổi, theo thứ tự là cháu trai của Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm, đều là tiểu thanh niên tuấn kiệt trong thế hệ trẻ của Vương thị, tuy kém Vương Thất Phong Lai nửa bậc, nhưng đặt tới toàn bộ Lũng Tả quận, cũng coi như là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ.

Phàm là thế gia thông gia, nếu không ngoài ý muốn, đều là nữ tử trèo cao nam tử.

Ba nam đinh đích mạch trẻ tuổi của Yên thị, sau khi được chứng kiến phong thái của Vương thị, khi đối mặt với ba nữ tử trực mạch của Vương thị, Vương Anh Tuyền, Vương Hãn Hoàn, Vương Ngao Mộng, khí tràng càng yếu đi, lòng tự tin hoàn toàn không còn, ngay cả dũng khí đuổi theo cũng không có.

Mà nữ hài tử của Vương thị cũng không giống với nữ tử của các gia tộc khác, gia tộc sẽ đề nghị hắn thông gia với gia tộc nào đó, nhưng mà, có thể để ý đến đối phương hay không, quyền lựa chọn gả hay không gả đều ở trên người các nàng.

Còn đãi ngộ của nam đinh gia tộc thì hoàn toàn khác, đối mặt nam đinh độ tuổi ở trực mạch, Vương Thủ Triết sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để giục hôn.

Mà nam đinh đích mạch, vận mệnh càng thêm thê thảm, thường thường sẽ bị gia chủ bức hôn, giống như Vương Thất Chiêu chỉ phúc vi hôn đều có.

Ngoại trừ Vương Thủ Triết có "chứng sợ hãi không đủ hỏa lực" mãnh liệt, còn có "chứng sợ hãi không đủ của tộc nhân" nghiêm trọng.

Hắn ngoại trừ lấy thân làm gương, trước sau sinh năm đứa con, đối với nam đinh Vương thị giục hôn, thủ đoạn bức hôn có thể nói là tầng tầng lớp lớp.

Một khi nam đinh thành thân, ai sinh con nhanh, sinh được nhiều, liền có thể có được khuôn mặt tươi cười của Thủ Triết gia chủ, ban thưởng hồng bao cũng cho chăm chỉ. Nhưng nếu ai dám kéo nhi tử không sinh, thường thường sẽ bị gia chủ thay đổi cách sinh trưởng, gặp mặt cũng không có sắc mặt tốt.

Bởi vậy, mấy nam đinh của Vương thị cũng không kháng cự tiếp xúc với nữ tử Yên thị, dù sao, bất kể nói thế nào cũng là đích nữ đích thứ nữ xuất thân thế gia Ngũ phẩm, kém cũng không kém đến đâu.

Vu Phi lão tổ và Yến Phi Hồng, xuyên qua cửa sổ thủy tinh cũng nhìn thấy cảnh này.

Hai người nhìn nhau, tức là kinh hãi vì con gái gia tộc rơi vào tay giặc nhanh, đồng thời lại sợ đầu sợ đuôi với mấy nam đinh đích mạch kia, ngay cả nam nhân có dũng khí nói hai câu với con gái Vương thị cũng không có cũng khá bất mãn, thầm giận bọn họ không chịu thua kém.

Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt cũng ập tới trong lòng hai vị trưởng bối Yến thị.

Việc này không thể kéo dài thêm nữa, nếu không, quyền chủ động của Yến thị sẽ hoàn toàn biến mất, làm không tốt sẽ mất cả chì lẫn chài.

…

Cùng lúc đó.

Châu Vi giữa hồ, Thủy Nguyệt Thiên Các.

Chỗ thừa nhận ký ức đặc thù mấy chục năm này của Vương Thủ Triết tạm thời đã bị niêm phong.

Thứ nhất, là loại bảo vật cao giai như động phủ tùy thân cỡ nhỏ của hắn.

Thứ hai, là Vương Thủ Triết từng ủy thác Thiên Hà chân nhân thi triển thần thông, rút ra một linh mạch thủy hệ thượng phẩm mini, di chuyển ở dưới Thủy Nguyệt Thiên Các, bố trí trận pháp Tụ Linh, tụ tập linh khí ở trong phạm vi nhất định.

Điều này khiến Thủy Nguyệt Thiên Các quanh năm được bao phủ bởi hơi nước linh khí, tương đối thích hợp cho Liễu Nhược Lam thường ngày tu luyện. Dù sao, Thủy Nguyệt

Thiên Các vốn cũng được xây dựng vì Liễu Nhược Lam bế quan.

Chỉ có điều, cái linh mạch thủy hệ thượng phẩm mini tốn không ít đại giới bố trí này cuối cùng cũng không có tác dụng quá lớn.

Ngày thường Liễu Nhược Lam chỉ thích ở trong tiểu viện làm 'Mỹ thực', đốc thúc các bài tập của bọn nhỏ. Nhưng phàm là đến Thủy Nguyệt Thiên Các, bình thường đều là đôi thành đôi với Vương Thủ Triết.

Chuyên cần khổ luyện? Đó là thứ gì?

Quả thực uổng phí một tấm lòng và tiền của Vương Thủ Triết…

Phải biết, mời Thần Thông chân nhân làm việc, hoặc là nợ ân tình, hoặc là trả tiền, cái giá không nhỏ. Thiên Hà chân nhân nghèo đến sốt ruột, nhiều nhất nể mặt Ly Dao, miễn phí là không thể miễn phí.

Bất quá, hiện tại thượng phẩm thủy hệ linh mạch mini này cuối cùng cũng có chỗ hữu dụng.

Giờ phút này, ở giữa tiểu tụ linh trận, trong nước đang nổi lơ lửng một quả trứng to.

Hai vợ chồng Vương thị đứng bên cạnh quả trứng kia, được tôn lên cực kỳ xinh xắn lanh lợi.

Giờ phút này, quả trứng kia đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được thôn phệ Thủy Nguyên Linh Khí trong linh mạch.

Theo nguyên thủy linh khí dần dần tràn đầy, vỏ ngoài của nó cũng từng chút một phát sáng lên, hoa văn huyền ảo nguyên bản màu trắng bạc trên vỏ trứng nổi lên từng đạo lưu quang, vỏ trứng trắng noãn cũng sáng lên từng điểm huỳnh quang nhỏ vụn, cho đến màu lam nhạt trải rộng ra.

Trong mấy ngày, một linh mạch thượng phẩm mini linh khí dạt dào đã bị một quả trứng hút sạch, thế cho nên cuối cùng, Liễu Nhược Lam không thể không dùng nguyên thủy huyền khí của mình bổ sung năng lượng cho nó.

Cũng may Liễu Nhược Lam huyền khí hùng hậu, sau khi rút hơn phân nửa huyền khí, cuối cùng nó cũng "ăn no".

"Răng rắc!"

Theo tiếng vỏ trứng vỡ vụn vang lên, từng gợn sóng hệ nước hướng bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới.

Từ bên trong vỏ trứng truyền ra khí tức mênh mông và mênh mông, mang theo hương vị viễn cổ mênh mông, vừa nhìn liền biết bất phàm.

Ngay sau đó, một "cá đầu to" mập mạp từ trong vỏ trứng chui ra, sau khi quay đầu hất chất nhầy trên mặt, một đôi mắt to mà ngây ngốc mở ra.

Bộ dạng của nó thập phần khả ái, lúc cúi đầu nhìn về phía Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, trong ánh mắt càng giống như toát ra thần thái khác thường.

Vương Tông Côn ấp ra rồi!

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam ngửa đầu nhìn Côn Bảo Bảo to lớn, trong lòng kích động.

Từ trước khi ấp trứng, hai người đã thông qua tra duyệt điển tịch, cùng với một số thủ đoạn đặc thù xác định giới tính của Ấu Côn trong vỏ trứng, cũng đặt cho hắn một cái tên, cũng đã từng lo lắng loại tiên thú viễn cổ này có thể công nhận bọn họ hay không, dưỡng tốt hay không.

Cũng may, con Ấu Côn này dường như rất tán thành bọn họ, lại có cảm tình.

Đang lúc hai người muốn đi lên thân thiết một chút, cùng Ấu Côn gia tăng tình cảm sâu sắc.

Nó bỗng dưng quay đầu lại, mở ra miệng rộng khẽ hấp, vỏ trứng liền theo dòng nước bị hút vào trong miệng nó, "Cạc cạc" nhai lên, bộ dáng kia, giống như là ăn cơm, ăn tới mùi tặc hương.

Mặt Vương Thủ Triết hơi đen lại.

Con cá này quả nhiên là kẻ tham ăn, bản năng đầu tiên khi mở mắt chính là ăn!

Chỉ thấy Ấu Côn Vương Tông Côn hai ba cái liền ăn vỏ trứng, lúc này mới nhớ tới phụ mẫu lúc mở mắt nhìn thấy.

Cái đuôi của nó quẫy xuống, nhấc lên một đạo bọt nước, lảo đảo trườn tới trước mặt bọn họ.

"Ông"

Một giọng nói hùng hậu vang lên trong nước khiến khí huyết vợ chồng Vương Thủ Triết dao động. Ngư tôm cua trong vài dặm xung quanh đều bị chấn động choáng váng, trực tiếp lật bụng.

Vương Tông Côn nhìn thấy một màn này, nhất thời lại thèm.

Ngay khi hắn theo bản năng hưng phấn muốn đi hưởng dụng bữa ăn ngon, Vương Thủ Triết vội ngăn lại nó, trước tiên ở trong nước chấn động thanh âm nói: "Côn Nhi đừng chạy, cha có mang đồ ăn cho con."

Dứt lời, chiếc nhẫn trữ vật "Vô Tẫn Uyên" mà chắt nhi hiếu kính trên tay hắn run lên, linh ngư mỹ vị hơn một ngàn cân trực tiếp bị lôi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên cho ăn rất quan trọng, chính là thời cơ tốt để thành lập sự tín nhiệm và cảm tình sâu sắc nhất.

"Ông"

Vương Tông Côn nghe không hiểu cái gì gọi là Côn Nhi, nhưng hắn lại theo bản năng biết đó là mỹ vị, ăn vào mới có lợi đối với mình.

Sau khi kêu lên một tiếng hưng phấn, hắn hé miệng hút vào, mấy trăm cân linh ngư không còn.

Lại há miệng hít vào một hơi, còn lại cũng không còn.

Tướng ăn hung hãn như vậy khiến Vương Thủ Triết tiếp tục cho ăn, đồng thời trong lòng cũng áp lực lớn hơn.

Côn Nhi ăn khỏe như thế, chút của cải hiện tại của Vương thị cũng không biết có đủ hay không? Xem ra, phải nhanh chóng phát triển sản nghiệp gia tộc.

Nếu không, làm không tốt Côn nhi còn chưa trưởng thành, Vương thị sẽ phá sản trước.

...

Chương 51: Vương thị chế phách Lũng Tả! Đấu pháp với Đại Đế

…

Sau đó, Vương Thủ Triết lại liên tiếp cho ăn hai lần, mỗi lần có ngàn cân linh ngư.

Sau khi ăn hết những thứ này, Ấu Côn mới giống như có chút no bụng. Nó cúi đầu, dùng trán cọ cọ Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam tỏ vẻ thân thiết, sau đó bắt đầu chơi đùa trong hồ Châu Vi.

Những năm gần đây, Vương thị vẫn luôn tiến hành nạo vét và đào sâu vào hồ Châu Vi, để gia tăng lượng nước dự trữ. Làm như vậy, vừa có thể thuận tiện nuôi dưỡng nước ngọt, tưới tiêu đồng ruộng, lại có thể ở mùa mưa đến tạm thời gia tăng năng lực tích trữ của Bình An trấn.

Vài chục năm trôi qua, bây giờ hồ Châu Vi đã sớm không còn là hồ cạn thủy tầng mỏng, chỗ sâu nhất ở trung tâm thậm chí đã đạt đến ba mươi trượng, có thể gọi là một cái thủy khố cỡ lớn. Trong hồ cá rất nhiều, đã không ít có trăm cân, thậm chí là mấy trăm cân cá nặng.

Nhưng dù vậy, Ấu Côn dài ba trượng ở trong hồ Châu Vi, vẫn có thể được xưng là quái vật khổng lồ. Những nơi nó đi qua, trên mặt nước vạch ra từng đạo gợn sóng, các loại bầy cá điên cuồng chạy trốn.

Nhưng mà, bầy cá chạy trốn, lại kích phát dục vọng săn mồi của Ấu Côn.

Nó rống lên với đàn cá, liền đánh ngất xỉu chúng nó, sau đó nuốt lấy, nước từ hai má bài xuất, cá tươi mĩ vị để lại trong miệng.

“Năng lực thôn phệ này…” Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam lơ lửng trên mặt nước hồ Châu Vi, không khỏi có chút cạn lời.

Trong truyền thuyết, Côn có thần thông thôn phệ, sức ăn như biển, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh xứng với thực.

Trừ cái đó ra, Côn còn có năng lực xuyên qua không gian. Bất quá nó hiện tại vừa mới sinh ra, thực lực còn thấp, chỉ có thể thi triển ra năng lực không gian cùng loại với tiểu thần thông.

Theo lượng lớn linh ngư vào trong bụng, thực lực của nó nhanh chóng tăng trưởng, năng lực xuyên qua không gian cũng dần dần thức tỉnh.

Dần dần, bên ngoài thân thể của nó bắt đầu xuất hiện một tầng không gian ba động nhàn nhạt. Mỗi một lần nó vẫy đuôi, đều có một loại cảm giác giống như du tẩu trong khe hở không gian. Không gian vô hình trong phảng phất rút ngắn, để cho nó du động trong nước thoạt nhìn vô cùng thành thạo, linh động phi thường.

"Thật không hổ là tiên thú non." Vương Thủ Triết thán phục không thôi: "Cho dù là con non mới phá xác ra, cũng đã có chỗ rất thần dị, thậm chí đã có thể thi triển thiên phú thần thông. Thiên phú như vậy, tiềm lực như thế, cũng khó trách sẽ được xem như phần thưởng đầu tiên của cửa thứ tám."

Dựa theo hiểu biết của Vương Thủ Triết, tiềm lực phát triển của tiên thú gần như tương đương với Tiên Thiên đạo thể của nhân loại.

Liễu Nhược Lam trong nhà, Vương Ly Dao, cùng với Lung Yên lão tổ, cấp độ huyết mạch đã tấn thăng đến cấp bậc tiên thiên linh thể, dùng tục ngữ nói chính là cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, nhưng so với ấu chủng có thể trưởng thành đến tiên thú như Côn thì tiềm lực huyết mạch vẫn kém một đại cấp bậc.

Có thể tưởng tượng được, tiên thiên đạo thể trong nhân loại, thiên phú đáng sợ bao nhiêu.

Sau đó.

Vương Thủ Triết lại tìm đến Vương An Nghiệp, cùng hắn chơi đùa với Ấu Côn, sơ bộ thành lập quan hệ đồng bạn. Loại giống như Côn này, từ trước đến nay đều nổi danh vì tính tình ôn hòa, nhất là tình cảm vừa mới ra đời thành lập là thuần túy nhất.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Vương An Nghiệp và Ấu Côn đã trở thành "huynh đệ tốt", Ấu Côn đã chịu chở An Nghiệp bơi lội trong nước, hơn nữa Ấu Côn hắn còn biết An Nghiệp

khá yếu, hiểu được lúc lặn trong nước phải kích hoạt một luồng năng lượng bảo vệ An Nghiệp.

Đến lúc đó.

Kế hoạch ấp trứng của Vương Tông Côn đã hoàn thành, sau đó một loạt các công việc như cho ăn, giáo dục, bồi chơi đều có thể yên tâm giao cho An Nghiệp.

Dù sao Vô Lượng Bảo Giới của hắn đủ lớn, Linh Ngư Linh Nhục có thể chứa đựng rất nhiều.

Mặc dù, lúc đặt vật phẩm cấp thấp vào bên trong, Vô Lượng tiểu tỷ tỷ sẽ có phàn nàn, nhưng tin tưởng với sức hòa hợp của An Nghiệp, nhất định có thể dễ dàng xử lý Vô Lượng tiểu tỷ tỷ.

Sau khi quăng trách nhiệm nuôi nấng Vương Tông Côn cho Vương An Nghiệp.

Vương Thủ Triết lại bắt đầu cuộc sống nhàn nhã.

Một ngày này, ánh nắng tươi sáng.

Vương Thủ Triết thiết lập tiệc trà trong tiểu viện của mình, mời Vương Thất Phong và một đám tiểu bối tới uống trà nói chuyện phiếm.

Trong bữa tiệc, mặc dù thái độ của Vương Thủ Triết vô cùng ôn hòa hòa nhã nhặn, nhưng sáu tiểu bối nam nữ trẻ tuổi đang ngồi đều cảm thấy áp lực núi cao, như ngồi trên đống lửa, ngay cả uống ngụm trà cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Ai cũng biết, gia gia/ Tứ gia gia lão nhân gia từ trước đến nay là đại ma vương khảo giáo, một hơi trước còn cười ha ha tán dương ngươi, trong nháy mắt tiếp theo có lẽ sẽ hào hứng dạt dào khảo giáo bài học của ngươi, công việc, thậm chí là thi từ ca phú, hoặc là chiến kỹ Huyền Vũ…

Để cho hắn vừa lòng thì thôi, không thể thiếu được sẽ có chút hồng bao ban thưởng xuống.

Nhưng nếu như không hài lòng, vậy thì ha ha ha!

Lão nhân gia hắn sẽ để mắt tới ngươi, thỉnh thoảng sẽ gọi ngươi đi đàm tâm, khảo giáo, cho ngươi thời thời thời khắc

khắc đều sống không yên ổn, cho đến khi nào hắn vừa lòng mới thôi.

“Lôi nhi.” Vương Thủ Triết cười ha hả nói với Vương Anh Tuyền: “Gần đây công tác ở tổng ty luyện khí có quen không? Năng lực chỉnh thể của đứa bé Thất Xuyên kia cũng không tệ lắm, ngươi đi theo nó học cho tốt.”

“Tứ gia gia, Thất Xuyên Lục ca hoàn toàn coi ta như tiểu muội muội mà đối đãi, giao cho ta làm đều là những việc vụn vặt.” Vương Anh Tuyền hơi phàn nàn, cáo trạng điêu ngoa, “Hiện tại ta nghe Thập Ngũ ca đề nghị, chuẩn bị mời đi bộ tiêu thụ rèn luyện, đợi làm ra chút thành tích rồi quay về Luyện Khí tổng ty.”

“Có cách nghĩ, không hổ là con nhà chúng ta, vẫn là rất mạnh.” Vương Thủ Triết khen một câu, sau đó lại nói: “Có điều tu luyện cũng không thể trì hoãn, thực lực mới là căn bản, chiến kỹ Huyền Vũ không thể kéo hông.”

Bây giờ Vương thị dựa vào 【Điểm trưng binh số 37】, 【Doanh tập huấn tân binh số năm Thần Vũ hoàng triều】, cơ duyên của thế hệ trẻ đã thức dậy, khó mà nói ai ai cũng là thiên kiêu, đại thiên kiêu, nhưng trong tình huống tư chất và tâm tính không kém, muốn xông lên thiên kiêu cũng cần.

Mặc dù trước mắt mà nói 【Dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp】 tương đối khiếm khuyết, nhưng mà thực sự không được, có thể dùng Tẩy Tủy đan và Vô Cực bảo đan để thay thế. Hiệu quả của Vô Cực bảo đan càng tốt hơn, vấn đề duy nhất chính là số lượng quá ít, giá cả quá đắt.

Bây giờ đừng nói Luyện Đan Sư Vương Thủ Nghiệp gia tộc không có bản lĩnh luyện, ngay cả sư tôn Đan Đỉnh thượng nhân của hắn cũng không luyện chế được.

Vương Thủ Triết đã sớm tìm hiểu rõ ràng, hiện giờ Vô Cực Bảo Đan bán đấu giá trong phòng đấu giá, có một phần là từ Lăng Vân thánh địa lưu chuyển ra, cũng có một phần là từ Hàn Nguyệt Tiên Triều vào miệng. Hơn nữa, nghe nói Vô Cực Bảo Đan bên Tiên Triều bán rẻ hơn bên Đại Càn không ít.

Vừa lúc, sư tôn Thiên Hà chân nhân của Ly Dao, có kế hoạch muốn dẫn Ly Dao đi Tiên Triều kiến thức một phen. Nhân cơ

hội này, nếu có thể tìm được một con đường cung ứng một lượng nhỏ Vô Cực bảo đan, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Về phần huyết cổ Giá Y, Đại Càn các đời cũng xác thực mở ra mấy cái huyết sào, nhưng một là, số lượng tổng thể của huyết sào vẫn là rất ít, hai là, trước kia huyết cổ đa số đều bị thánh địa thu nạp, ngoại trừ số ít tiêu bản cùng Huyết Cổ dùng để nghiên cứu ra, còn lại đều lấy được chiến trường ngoại vực sử dụng.

Luôn có một ít tội phạm vì lấy công chuộc tội, nguyện ý thử dùng huyết cổ thăng cấp huyết mạch, thất bại liền thất bại, nếu thành công, có thể dựa vào cái này tăng cường thực lực, sau đó thông qua chiến trường lập công đến cọ rửa tội danh trước kia.

Bởi vậy thứ huyết cổ Giá Y kia, chỉ có thể tìm vận may thu được, không thể xem như con đường thăng cấp huyết mạch thông thường để sử dụng.

Thật ra Vương Thủ Triết muốn phương pháp cải thiện dịch tư chất huyết mạch sơ cấp, mặc dù hiệu quả của thứ đó không bằng Vô Cực Bảo Đan, nhưng lại thích hợp nhất cho một đứa trẻ chưa trưởng thành sử dụng.

“Vâng, Tứ gia gia.”

Vương Anh Lôi ở bên ngoài coi như là một tiểu nữ thần, nhưng ở trước mặt Vương Thủ Triết lại nhu thuận giống như một con chim cút nhỏ.

Vương Thủ Triết chậm rãi quan tâm mỗi người một lần, lúc này mới đi vào chủ đề.

“Thất Kinh, Lư Liêm.” Vương Thủ Triết lại cười hỏi: “Mấy ngày nay, nghe nói các ngươi thân thiết với hai nữ oa nhi Yên thị? Cảm thấy thế nào?”

Vương Thất Kinh và Vương Thất Liêm nghe vậy, mặt đều đỏ lên, có chút nhăn nhăn nhó nhó.

Trong đó còn có một đệ đệ tên là “Thất Luân”, lấy từ “kinh luân” trong bụng. Đây là tên do Vương Thủ Dũng đặt cho, hy vọng ái tôn có thể nổi tiếng đầy bụng kinh luân.

Mà Thất Liêm, chính là một chữ Liêm trong cái tên Vương Thủ Liêm truyền cho tôn tử, cũng là gửi gắm kỳ vọng cao đối

với ông ta.

Đây là hành vi rất phổ biến ở trong thế gia, họ đại diện cho đồng tông đồng tộc, bối tự đại biểu cho bối phận truyền thừa, một chữ cuối cùng thường thường sẽ mang chút ngụ ý ký thác, cho nên các chữ ngụ ý tốt như Hưng, Bình, An, Duệ, tần suất xuất hiện thường thường rất cao.

Cũng có một bộ phận tiểu bối tên là bắt nguồn từ tổ tông, đây cũng coi như là một loại truyền thừa.

Dù sao, dễ nghe thì nhiều như vậy, một ít gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm, nhân khẩu gia tộc là cực kỳ khổng lồ, trọng danh không thể bình thường hơn.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Vương Thủ Triết thấy bọn họ nhăn nhó, không nhịn được cười mắng: "Trai lớn lấy vợ, gái gả chồng lớn. Hai ngươi đều là đàn ông, xấu hổ cái gì?"

Trường mạch đích trưởng như Vương Thủ Triết có quyền thừa kế gia tộc như vậy, hôn nhân thường có can hệ trọng đại, tuyệt đại bộ phận tình huống bản thân căn bản không làm chủ được. Nhưng đệ tử trực mạch trong gia tộc, lựa chọn mặt liền lớn hơn rất nhiều, giữa những người trẻ tuổi còn thường tổ chức hội nghị liên nghị đạp xuân, có đôi khi nhìn đúng mắt, sẽ nói cho gia trưởng, do nhà trai đi qua cầu hôn.

Đây cũng là truyền thống giữa các thế gia.

Lần này, để cho Thất Phong dẫn theo bọn họ cùng với người trẻ tuổi của Yến thị cùng đi du lịch, cũng tồn tại tâm tư như vậy.

"Bẩm tứ gia gia, vẫn rất tốt." Vương Thất Kinh vội vàng đứng lên nói: "Phụ nữ của Yến thị tuy rằng trình độ giáo dục không bằng cô nương trong Tộc Học của Vương thị chúng ta, nhưng chung quy xuất thân dòng chính thứ mạch của thế gia Ngũ phẩm, giáo dưỡng khí chất vẫn là vượt qua kiểm tra, tính cách cũng không tệ lắm."

Vương Thất Liêm cũng vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cô nương ưu tú trong Tộc Học hoặc là tỷ tỷ muội muội, hoặc là cô cô cháu gái các loại, hoặc là dứt khoát chính là tinh anh

từ trong bình dân lựa chọn ra, tóm lại, bọn họ rất khó ở trong Tộc Học tìm được đối tượng thích hợp.

Cũng không phải bọn hắn kỳ thị những cô nương xuất thân bình dân này, chỉ là cấp độ huyết mạch nữ hài xuất thân bình dân rốt cuộc tương đối thấp, tùy ý kết hợp mà nói là không có trách nhiệm với hậu thế.

"Phong Nhi thấy thế nào?" Vương Thủ Triết nhìn về phía cháu trai Vương Thất Phong.

Hắn vẫn tương đối hài lòng với đứa cháu này. Tuy nói về thiên phú và huyết mạch của đệ tử thứ tử Tông Thụy kém hơn nhất mạch Tông An, nhưng tính cách vẫn tương đối trầm ổn, là một hài tử có thể làm được việc thiện.

Đương nhiên, ngoại trừ nha đầu điên kia.

Nha đầu này chẳng những Tông Thụy và Huân Phượng đau đầu, ngay cả Vương Thủ Triết cũng đau đầu.

Liên minh mỹ thiếu nữ gì đó, tuy rằng bị nàng biến thành liên minh học tập, thành tích của mọi người đều có tiến bộ. Nhưng nàng thủy chung vẫn không đổi tâm, cả ngày tự cho mình là nữ quân thần tương lai, hở chút là muốn "triệu tập tam quân" một trận, sau đó tìm một đám nam hài tử đánh một trận, giày vò trong nhà gà bay chó sủa, cáo trạng vô số.

Nhưng hiện tại thành tích của nàng tốt rồi, đối với tiên sinh Tộc Học cũng "Cung kính", còn mang theo con gái dưới trướng cố gắng học tập, nghiêm túc đề cao thành tích văn hóa, trong lúc nhất thời thật đúng là không có lý do thích hợp thu thập nàng.

Thật muốn nàng nhanh lớn lên một chút, hắn cũng tiện ném nàng đến thánh địa Lăng Vân, để cho nàng đi Hoắc Hoắc thánh địa, cũng để cho Vương Thủ Triết hắn tai nghe thanh tịnh một chút.

"Gia gia." Vương Thất Phong hành lễ trả lời: "Lần này Yến thị đập nồi bán sắt, bồi dưỡng được một đích nữ thiên kiêu, quả thật là đáng nghi mua giá. Có điều, nếu không phải thật sự rơi vào đường cùng, gia tộc nào muốn bán con bán con chứ?"

Nói tới đây, hắn thở dài, trong giọng nói không đành lòng: "Nữ hài Song nhi kia bản tính thuần lương, thông minh biết lễ,

nếu vào Tộc Học học bổ túc, vẫn có tiềm lực rất lớn. Nếu là như vậy… Thật sự là…”

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút nói không nổi nữa.

Trong lòng hắn rõ ràng, ở trong thế gia, đãi ngộ của Vương thị đối với nữ quyến trong tộc tuyệt đối là tốt nhất thế gia, cho dù là vợ gả tới, cũng đối xử bình đẳng. Nếu Yến Song Song gả đến Vương thị còn tốt, nên tu luyện, nên học tập thì học tập, cũng sẽ không chậm trễ, nhưng nếu gả đi Tử Phủ thế gia khác, mẫu tộc phía sau không có cường lực chống lưng không nói, còn phải trái lại giúp đỡ mẫu tộc, tương lai sợ là khó khăn.

“Được, nếu Phong Nhi đã nói chuyện cho Yên thị, vậy gia gia sẽ thành toàn cho ngươi một lần.” Vương Thủ Triết cười nói: “Để ngươi đi bái kiến Vu Phi lão tổ và Phi Hồng gia chủ, nói ta mấy ngày trước có việc vặt quấn thân, không rảnh chiêu đãi, đặc biệt thiết yến thỉnh tội.”

Chuyện này đã phơi hơn mười ngày, tin tưởng tâm tính của Yến thị có lẽ đã bình ổn lại. Ít nhất, bọn họ sẽ không cho rằng Vương thị “dễ dàng lừa gạt” vào trong lòng.

Trong hoành đồ sản nghiệp tương lai của Vương Thủ Triết, phía bắc Lũng Tả cũng là một khâu quan trọng. Nếu Yến thị không có bệnh tật quá lớn, Vương Thủ Triết vẫn nguyện ý kéo bọn họ một phen.

“Đa tạ gia gia, Phong Nhi sẽ làm.” Vương Thất Phong cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lập tức đứng dậy rút lui.

Rất hiển nhiên, hắn đối với Yến Song Song cũng có chút hảo cảm.

Về phần mấy nữ hài như Dục Lôi, Vương Thủ Triết cũng không hỏi tình huống nam đinh Yến thị các nàng. Trước khi tìm các nàng đến nói chuyện, hắn cũng đã hiểu rõ tình huống. Ba người các nàng, căn bản chướng mắt mấy nam đinh trẻ tuổi Yến thị kia, hỏi cũng là hỏi vô ích.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại “tán gẫu” với bọn nhỏ hơn nửa ngày, ngoại trừ có chút bất ngờ với bài học của Thất Liêm ra, mấy người còn lại đều được, lúc này mới chưa thỏa mãn thả chúng rời đi.

Sau khi mấy đứa trẻ này rời khỏi tiểu viện của Vương Thủ Triết mấy chục trượng, cả đám mới phun ra trọc khí, lộ ra biểu cảm như được đại xá. Khảo giáo của Tứ gia gia thật sự là tùy thời tùy chỗ, khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Cũng may lần này, ngoại trừ Vương Thất Liêm mặt như đưa đám ra, còn lại đều an toàn qua ải.

Vương Thất Liêm đáng thương, đoán chừng cả một năm kế tiếp cũng không yên ổn. Cha hắn Vương Tông Thái nhận được tin tức, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chạng vạng tối Dư Huy vẩy vào hồ Châu Vi, gió mát thổi qua, tầng tầng gợn sóng trên mặt nước nhiễm ánh nắng chiều vỡ vụn, đẹp đến mức giống như một bức tranh, từ xa nhìn lại, sâu thẳm mà yên tĩnh.

Vương Thủ Triết mở tiệc chiêu đãi Yến thị lão tổ và gia chủ ngay tại hồ Châu Vi này.

Trong lúc đó, song phương không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết nói cái gì, chỉ là tương đương với lúc Phi lão tổ đi ra, thần sắc trên mặt hắn đen tối rõ ràng bị một cỗ hồng quang thay thế, hai đầu lông mày tràn đầy vui mừng. Mà Phi Hồng gia chủ càng là hưng phấn khó nhịn, đi đường cũng có chút lâng lâng.

Hôm sau.

Vu Phi lão tổ và gia chủ Phi Hồng của Yên thị cưỡi phi liên trực tiếp trở về Yến thị.

Mà một đám nam nữ tiểu bối Yến thị, thì được an bài ở trong Vương thị Tộc Học, cùng với một ít “Mạt học hậu tiến” bổ sung học. Trong đó, ngoại trừ Vương Anh Tuyền, Vương Anh Ỷ loại này mặc dù có tiến bộ, nhưng còn thiếu rất nhiều bã tiền học, còn có một vị được xưng là khó dạy nhất trong Tộc Học, học tra trong học tra—— Vương Ly Lung.

Cùng với một “Nữ quân thần” tương lai của Vương thị, cùng với phó quan cuồng nhiệt của nữ quân thần, còn có một con rồng xanh nhỏ mặc váy hoa cùng nhau học bù, các tiểu bối của Yến thị vừa phải phòng ngừa “bị rồng ăn”, vừa phải đau khổ chống lại thế tiến công cuồng nhiệt của nhất mạch nữ quân thần, cuộc sống trôi qua có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Nam hài tử Yến thị trong đó, thường thường bị một đám tiểu cô nương kêu gào khiêu chiến luận bàn, có thể nói là hưởng thụ một lần trải nghiệm "đặc sắc nhân sinh" cả đời khó quên.

Cũng may tâm trí của Ly Tiên và Tông Côn còn quá non nớt, tạm thời không lên được Tộc Học, bằng không mà nói, trình độ sụp đổ của bọn họ sẽ cao hơn.

…

Thời gian như nước chảy, thoáng một cái đã qua một hai tháng.

Bên phía Vương thị, gia trưởng hai bên Vương Thất Phong và Yến Song Song đã gặp mặt, bắt đầu đi quá trình đính hôn, bên phía Quy Long Thành cũng bắt đầu nổi lên phong ba.

Hoàng cung Quy Long Thành.

Trong Chuyết Chính Các, vải che rủ xuống, hương thơm lượn lờ.

Long Xương đại đế ngâm nga khúc hát, thưởng thức tranh chữ của một vài danh gia đại tác, thoạt nhìn mặt mày hồng hào, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Lão Diêu khom lưng đứng ở phía sau hắn, thấp giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, nội các lại trình lên mấy bản topic, có đến từ mấy thế gia quân võ, cũng có người đến từ mấy quận vương nhàn tản."

"Ha ha." Long Xương đại đế mí mắt cũng không thèm nâng lên một cái, dáng vẻ dương dương đắc ý nói: "Lại là Thái Sử An Khang khắp nơi cầu xin ông nội, tìm người đến cầu tình đúng không? Tạm thời đè những thiếp mời này xuống. Trẫm già rồi, không có nhiều tinh lực xử lý việc vặt như vậy, nói vậy cũng không có ai có thể nói chuyện phiếm chứ?"

"Vâng, bệ hạ." Lão Diêu sau khi lên tiếng, lại thấp giọng nói, "Nhưng bệ hạ, một bộ phận thế gia cùng quan viên bên ngoài, đối với việc này vẫn còn có chút phê bình kín đáo. Lũng Tả quận vốn là quận mới mở, nội tình nông cạn, mấy năm trước cũng có chút thành tích. Hiện giờ bệ hạ thoáng cái tăng thuế năm thành, bọn họ nói…"

“Nói trẫm là cố ý chèn ép “choooa thủ” của An quận vương, có hiềm nghi kéo lệch đúng không?” Long Xương đại đế không sao cả nói, “Bọn họ thích nói gì cứ nói. Dù sao trong mắt Vương Thủ Triết, trẫm cái gì cũng không phải. Có đôi khi làm hôn phúc chi quân còn rất thú vị, không có gánh nặng tinh thần a.”

“Không phải Vương Thủ Triết hắn cảm thấy năng lực của mình sao? Không phải thích dùng miệng pháo phún cứu chính sách của trẫm sao? Không phải được xưng là ‘Điểm Thạch Thành Kim’ sao? Có bản lĩnh, chọn một người lớn một chút cho trẫm xem đi. Ha ha ha! Xem tiểu tử kia một đám nhân mã gấp đến độ nhảy nhót, trong lòng trẫm chính là một chữ, sảng khoái! Ha ha ha ~”

“Lão Diêu ngươi đừng làm trẫm không biết, có phải ngươi nhận lợi ích từ An quận vương nhất mạch hay không, đáp ứng thay hắn nói chuyện? Không có việc gì, ngươi cứ lấy lợi ích, nói lời hay. Dù sao trẫm không nghe, ai cũng không có cách nào làm gì được trẫm, ha ha ha.”

Lão Diêu im lặng một trận.

Bệ hạ ngày càng ngài…

Rơi vào đường cùng, lão Diêu nói sang chuyện khác: “Bệ hạ, còn có một chuyện vui. Vân Dao phi thuyền của Tiên Triều sắp đến Quy Long Thành, ngài nhờ người ra giá cao đấu được Cơ đại sư truyền thế làm ” Thần Triều Dư Huy Đồ”, sắp tới tay.”

“Tốt! Đây chính là song hỷ lâm môn a.” Long Xương đại đế vừa nghe, sắc mặt càng thêm hồng hào trơn bóng hẳn lên: “Lão Diêu ngươi giúp trẫm tham mưu, tác phẩm truyền thế của Cơ đại sư treo ở vị trí nào tốt? Ở nơi đó đi, mỗi lần trẫm cúi đầu nhìn là có thể thấy.”

“Không được không được, chỗ đó quá bắt mắt, thứ tốt phải chậm rãi nhấm nháp… treo sau lưng trẫm?”

“Không được không được, vẫn là…”

…

Mà ngay lúc Long Xương đại đế “phiền não”, một chiếc Vân Dao phi thuyền treo cờ xí “Diêu thị không vận”, đang xuyên

qua tầng tầng biển mây, hướng về phía Đại Càn nhanh chóng chạy tới.

Đó là một chiếc "Cự thú" phi hành thân hình vô cùng khổng lồ.

Mặc dù tên là "Phi thuyền", nhưng hình dạng chỉnh thể của nó giống như cá trích trong biển rộng, một đôi cánh lam sắc to lớn trải rộng hai bên thân thuyền, theo thân thuyền tiến lên chậm rãi lắc lư, tựa như lăng không phi hành.

Tầng năng lượng mênh mông cuồn cuộn từ phía trên và phía dưới gào thét mà qua, tạo nên gợn sóng vạn trượng. Năng lượng mênh mông lấy phương thức đặc thù nào đó sinh ra một cỗ lực nâng đỡ, khiến Vân Dao phi thuyền có thể bằng vào tiêu hao cực ít liền có thể xuyên thẳng qua tầng cương phong, lăng không bay qua ngàn vạn dặm, lui tới giữa Hàn Nguyệt Tiên Triều và Đại Càn.

Cấu tạo Vân Dao phi chu phi thường phức tạp, liên quan đến rất nhiều tri thức luyện khí cao cấp. Trước mắt Đại Càn căn bản còn không có năng lực luyện chế Vân Dao phi chu.

Bởi vậy, ở một mức độ nào đó mà nói, nó cũng là minh chứng cho thực lực luyện khí cao đoan của Hàn Nguyệt Tiên Triều, chính là một trong những sản phẩm luyện khí mang tính tiêu chí của văn minh nhân loại.

Chỉ là so với ngày thường, nó có chút thất thố khi xuyên qua tầng mây, thỉnh thoảng run rẩy, run lên, giống như có sự cố gì đó.

Nhìn kỹ, đã thấy trên hai bên cánh phi chu tràn đầy rác rưởi và vá chằng vá đụp, thậm chí còn có một bộ phận Long Cốt lồi ra, xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như miễn cưỡng dùng thủ pháp đặc thù tu bổ lại.

Trong khoang bên trong Vân Dao phi chu càng chật vật không chịu nổi, mặt đất vách tường khắp nơi đều là vết trảo, cùng với vết tích tu bổ. Trong đó một góc, còn chồng chất một đống lớn hình dạng nghiền nát, căn bản không nhận ra được nguyên hình rác rưởi.

Bên trong lồng thú.

Năm con sói con ngồi xổm chỉnh tề, ánh mắt thuần khiết mà vô tội, giống như hành vi vụng trộm phá nhà trên đường tới đây căn bản không liên quan đến chúng nó.

Bọn chúng còn nhỏ, thân là sói con, ham chơi lại có cái gì sai chứ?

Ai bảo nhân loại các ngươi không cẩn thận như vậy, đầu tiên là quên khóa, sau đó dùng khóa lại không rắn chắc, chất lượng chuồng thú cũng không hợp cách… cái này cùng chúng nó có quan hệ gì?

Thuyền trưởng Diêu Thành Siêu của phi thuyền Vân Diêu này là một tráng niên trẻ tuổi khỏe mạnh, bình thường hắn đều ở phía trước cầm lái, lúc này, hắn lại tự mình ngồi ở trước lồng sắt của đám sói con, như lâm đại địch nhìn chằm chằm bọn chúng.

Hình tượng của hắn có chút thê thảm chật vật, đáy mắt che kín tơ máu, vẻ mặt tiều tụy, coi như đã mấy tháng không chợp mắt. Trong tay hắn cầm theo bầu rượu, thỉnh thoảng liền hướng trong miệng trút một ngụm rượu, uống uống, nước mắt của hắn liền chảy xuống.

“Hỗn đản à hỗn đản, rốt cuộc là đại thần nào nuôi ra sói con a? Sao từng con đều giống như thành tinh, ngươi không thể có một cái chớp mắt rời khỏi mắt.”

“Ô ô ~ mỹ tửu cống phẩm của ta, còn có nhiều hàng hóa quý hiếm như vậy… Chủ yếu nhất là 《 Thần Triều Dư Huy Đồ 》 nhờ vận chuyển cho Long Xương đại đế.”

Vừa nói đến Thần Triều Dư Huy Đồ, Diêu Thành Siêu liền tuyệt vọng liếc nhìn đống rác một cái, những thứ này đều là vật tuyệt đối không thể sửa chữa.

Chuyện này thiệt thòi quá lớn, Diêu thị thua thiệt lớn!

“Rốt cuộc là tên chưởng quầy hỗn đản nào nhận nhiệm vụ vận chuyển sói con? Lão tử sau khi trở về, nhất định chém chết ngươi!!” Diêu Thành Siêu xuất thân công tử Diêu thị, gào thét không thôi.

Mà cùng lúc đó.

Ở một nơi nào đó của Tiên Triều, một chưởng quỹ mập mạp hắt xì: “Hắt xì xì~”

Hắn hơi suy tư một lát, liền nhớ tới nhiệm vụ vận chuyển sói con lúc trước, hình như đã sắp đến Đông Càn quốc rồi nhỉ?

Vừa nghĩ tới Đan Tử mập mạp kia, lợi nhuận tinh khiết cao, trong lòng của hắn liền nổi lên sóng gió.

Chờ sau khi đơn này kết toán, tổng bộ chắc chắn có thể ý thức được công lao và tài hoa của hắn chứ?

Thăng chức tăng lương ở ngay trước mắt a, đến lúc đó liền có thể mua hai phòng tiểu thiếp rồi, bà lão mặt vàng trong nhà kia, hắc hắc!

Chưởng quỹ mập mạp đang cười, cười đến mặt mũi nhộn nhạo, oan đại đầu giống như nha đầu ngốc kia thật sự là thân thiết a, tốt nhất là tới nhiều thêm mấy người, đến lúc đó cuộc đời của hắn liền bay vọt!

…

Chương 52: Vương Thủ Triết! Trẫm và ngươi không đội trời chung.

…

Hướng tây bắc của quận thành Lũng Tả quận, địa thế dần dần cao lên.

Một con sông lớn rộng lớn từ dãy núi lớn 【Thiên Lũng sơn mạch】 mang theo khởi nguyên từ cao nguyên, từ tây hướng đông xuyên qua toàn bộ Lũng Tả, từ 【Tân Chu bán đảo】 lao nhanh vào biển rộng.

Phía trên sông lớn chính là cao nguyên xích kim, hướng đông cao thấp chênh lệch khá lớn, sông lớn cuốn theo lượng lớn cát đỏ, nước sông có màu đỏ, sóng cả cuồn cuộn bao la vô cùng, bởi vậy, sông lớn này được gọi là 【Xích Kim Hà】!

So với An Giang "tạ khang triền miên" cùng "Cẩm tú vạn dặm", Xích Kim Hà lại bôn đằng tráng lệ, rất có xu thế khí thôn sơn hà, tự có một phen hào hùng khác.

【Xích Kim vệ】.

Vệ thành này cũng từng có thời kỳ huy hoàng thuộc về mình.

Lũng Tả quận khai hoang sơ kỳ, nơi này người ở đông đúc, thế lực các gia tộc hoành hành, chính là vùng đất hạch tâm hoàn toàn xứng đáng ở phương bắc Lũng Tả, là nơi tất tranh của thế gia.

Cuối cùng, sau khi Yến thị lão tổ thăng cấp Tử Phủ cảnh, tuyên cáo địa vị bá chủ của toàn bộ khu vực này, cũng kéo dài địa vị cho đến nay.

Yến Vu lão tổ hiện giờ chính là Tử Phủ lão tổ đời thứ ba của Yến thị. Hơn trăm năm trước vị Tử Phủ chủng của Yến thị, thiên kiêu Yến Cảnh trì, nếu như xung kích Tử Phủ cảnh thành công, chính là Tử Phủ lão tổ đời thứ tư của Yến thị.

Đáng tiếc, chuyện không như ý trên đời tám chín phần mười. Cuối cùng Yến Cảnh Trì không thể thành công đột phá Tử Phủ

cảnh, lúc này mới dẫn đến Yến thị lâm vào trong nguy cơ truyền thừa.

Hiện nay, trong phạm vi ngàn dặm phương bắc của Lũng Tả quận nhìn như bình tĩnh, kì thực không biết bao nhiêu thế gia đều đang âm thầm mài đao soàn soạt, chỉ chờ sau khi Yến thị kình lạc giành được một chén canh trước.

Ngay cả nội bộ Yên thị cũng tràn ngập lo sợ bất an, hy vọng Vu Phi lão tổ và Phi Hồng gia chủ có thể giải quyết nguy cơ gia tộc, vượt qua thời khắc gian nan nhất.

Một ngày này.

Trung tâm vệ thành của bảy vệ phía bắc Lũng Tả —— ngoài cửa thành phía đông Xích Kim thành, quan đạo chính rộng lớn từ ba ngày trước đã thực hiện quản chế giao thông.

Tất cả tán tu, thế gia, bách tính, thương đội đều không được đi qua "Xích Đông đại đạo", nếu muốn ra khỏi thành, phải đi vòng từ Tây, Nam hai môn.

Tuyệt đại đa số thành trì đều chú ý lấy đông là cao, bởi vì cái gọi là "Tử khí đông lai, quý khách hàng lâm". Bởi vậy, nghênh đón khách nhân thân phận cao quý thường thường đều ở cửa thành đông. Nhớ năm đó, khi Lũng Tả quận xảy ra lũ lụt, thành thủ Trường Ninh vệ Hạ Hầu Hoằng Đức nghênh đón Phòng Hữu An chính là ở ngoài cửa đông.

Mà giờ khắc này, bên ngoài cửa thành phía đông Xích Kim thành, cũng đã bày ra trận thế, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón khách quý.

Ngoài cửa Đông Thành, quảng trường Nghênh Tiên.

Quảng trường dùng đặc sản gạch xích kim địa phương lót thành kim quang lấp lánh dưới ánh mặt trời, chiếu sáng rạng rỡ.

Trung tâm quảng trường rộng lớn như vậy, xây dựng một tòa 【Nghênh Tiên Đài】 cao hơn mười trượng, bố cục chỉnh thể rộng rãi quý khí, lộ ra hảo khách của "nhân dân" Xích Kim vệ.

Trên thực tế, đây là Nghênh Tiên Đài mà trước kia Xích Kim Thành đặc biệt xây dựng để nghênh đón Long Xương đại đế. Năm đó ở phương bắc Lũng Tả thanh thế huyên náo, Long

Xương đại đế từng có kế hoạch thị sát Lũng Tả, bãi giá Xích Kim Thành.

Chỉ là 【Nghênh Tiên Đài】 được xây dựng xong, nhưng sau khi Long Xương đại đế đi dạo một vòng ở Lũng Tả quận thành, liền trực tiếp đi Tân Cảng vệ, sau đó lại đi biển Thanh La thị sát một phen, liền nhớ tới Thanh La trưởng công chúa mà đau thương không thôi, tâm tình không tốt, trực tiếp ngự giá trở về Long thành.

Kết quả chính là, Xích Kim Thành hao phí cự tư tu kiến Nghênh Tiên Đài xem như xây không công, không có chỗ dùng. Nhưng Đại Đế người ta chính là tùy hứng, ngươi lại có thể làm gì hắn? Cũng không thể dâng tấu mắng hắn một trận a?

Cũng bởi vậy có thể suy đoán, lúc Long Xương đại đế tráng niên kỳ thật rất tùy hứng, chỉ là hôm nay, theo thọ nguyên của đại đế sắp hết, hắn làm việc càng ít cố kỵ, hỉ nộ vô thường, cộng thêm tính cẩn thận càng ngày càng không kiêng nể gì mà thôi.

Vì vậy, Nghênh Tiên Đài đã trở thành công trình nghênh đón khách quý khác của Xích Kim Vệ. Tuy nhiên, theo Yến thị càng ngày càng suy sụp, Nghênh Tiên Đài đã gần trăm năm không được dùng qua.

Nhưng lần này, sau gần trăm năm yên lặng, Nghênh Tiên Đài lại lần nữa được sử dụng.

Bắt đầu từ ba ngày trước, Nghênh Tiên Đài đã lục tục bị thu thập trang trí, hiện nay, toàn bộ Nghênh Tiên Đài trơn bóng như mới, bên cạnh còn treo hoa tươi lụa màu, thoạt nhìn rất long trọng.

Mà trên Nghênh Tiên Đài, giờ phút này cũng đứng không ít người.

Trong Xích Kim Vệ, số lượng người có tư cách lên Nghênh Tiên Đài không nhiều lắm.

Trong đó có Xích Kim vệ thủ thành Đoạn Dương Hạ, Xích Kim thất phẩm Lưu thị Thiên Nhân lão tổ Lưu Văn Chí, Tử Phủ lão tổ Yến Vu Phi của Lũng Tả Yến thị, gia chủ Yến thị

Yến Phi Hồng, đương đại Tử Phủ trồng Yến Ngọc Kinh, cùng với một ít nhân vật chính thức của Thành Thủ phủ.

Xung quanh quảng trường tiếp khách, các tướng sĩ tuần phòng doanh võ trang đầy đủ, ngăn cách đám người đang vây xem ở bên ngoài. Trên tường thành, quân phòng thành đóng quân cũng là tinh khí thần phi thường sung mãn.

Trong lúc mọi người chờ đợi, thời gian dần trôi qua.

Bỗng dưng.

"Keng!"

Trong mây trên bầu trời truyền đến tiếng linh cầm tiên hạc hót vang rõ ràng.

Ngay sau đó, mấy chiếc phi liễn phá mây mà ra, xuất hiện trong tầm mắt của đám người Xích Kim Vệ. Dưới sự dẫn dắt của Xích Kim Vệ, phi liễn xoay quanh hạ xuống Nghênh Tiên đài.

Trên những chiếc phi liễn kia đều treo tiêu ký của hãng buôn Thủ Đạt.

Sau khi ổn định, một vị nữ tử dung mạo mỹ lệ, khí chất thanh lịch thành thục dẫn đầu đi ra khỏi xe ngựa, sau đó mới là một đám nam nữ phụ tá trẻ tuổi, cùng với thị vệ trong xe kéo khác.

Nữ tử dẫn đầu kia mặc một bộ cẩm y hoa phục màu đỏ tím cải tiến, khí chất tao nhã mà cao quý, giống như hoa mẫu đơn nở rộ, khí độ ung dung, nhưng không thấy chút tục khí nào.

Dưới sự vây quanh của một đám nam nữ trẻ tuổi, thần sắc nàng thong dong, ánh mắt bình tĩnh hữu lực, trong lúc nhìn quanh có một cỗ khí tràng uy nghiêm, hiển nhiên là nhân vật trường kỳ thân ở địa vị cao, trải qua rất nhiều đại tràng.

Ở phía sau nàng không đến hai bước xa, còn đi theo một Thiên Nhân cảnh khôi lỗi tản ra khí tràng cường đại, hiển nhiên là vì hộ vệ an toàn mà tồn tại.

Nữ tử này không phải người bên ngoài, chính là đích mẫu Công Tôn Huệ của gia chủ đương đại của Vương thị.

Công Tôn Diễm xuất thân từ đích mạch của Sơn Dương Công Tôn thị, lúc trước làm kế thê gả đến Vương thị cũng không có

ngày lành gì, may mắn con trai trưởng Vương Thủ Triết không những cố gắng ngăn cơn sóng dữ trong thời khắc mấu chốt, xoay chuyển cục diện suy bại của Vương thị, còn dẫn theo một đám gia tộc thông gia phát tài, cùng nhau phát triển.

Vài chục năm trôi qua, bây giờ Sơn Dương Công Tôn thị đã biến thành "Trường Ninh" Công Tôn thị, phẩm cấp thế gia cũng đã đạt đến thất phẩm, đang kiên định không thay đổi hướng về lục phẩm xuất phát, thậm chí có thể đạt đến ngũ phẩm tử phủ.

Cũng bởi vậy, hiện giờ Công Tôn thị sớm đã hạ quyết tâm, vững vàng ôm đùi Vương thị. Đại tộc trưởng đương đại Công Tôn Diễm, càng sùng bái biểu ca Vương Thủ Triết không thôi, khắp nơi như thiên lôi sai đâu đánh đó.

【 Thủ Đạt thương hội 】 là thương hội hợp doanh giữa liên minh thông hôn Vương thị và Tiền thị, là ràng buộc lợi ích kiên cố nhất giữa các thế gia với nhau.

Thủ Đạt thương hội lấy vận chuyển cao đoan khởi nghiệp, hàng năm lưu lượng tiền mặt sinh ra là một con số vô cùng đáng sợ.

Trừ màu đỏ hàng năm ra, Thủ Đạt thương hội còn lưu lại rất nhiều tiền mặt để khai thác, ngoại trừ nghiệp vụ bản thân của Thủ Đạt thương hội ra, cũng sẽ tiến hành đầu tư đối với một ít sản nghiệp chất lượng tốt, hoặc là sáp nhập.

Ngoài ra, Thủ Đạt thương hội còn mua sắm thương sản, thổ địa của các vệ, xây dựng nhà kho chu chuyển khổng lồ cùng với tửu lâu loại trú ẩn.

Điều này khiến cho Thủ Đạt thương hội giống như một con tiểu quái thú, không ngừng ăn ăn, không ngừng lớn lên, ngắn ngủi mấy chục năm đã phát triển thành một quái vật khổng lồ.

Đương nhiên, trong lúc này cũng đã từng xảy ra nhiều sơ suất nhỏ.

Dù sao, là người thì có tư tâm, mà Lâm Tử lớn thì chim gì cũng có, theo Thủ Đạt thương hội mở rộng, khuyết điểm trên vấn đề quản lý nội bộ cũng dần dần phóng đại, các loại vấn đề nhỏ nối đuôi nhau mà tới.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết đích thân ra tay, sau khi gọi Tiền Học Hàn lên, cùng nhau tiến hành cải cách đại đao đại phủ với kết cấu nội bộ Thủ Đạt thương hội.

Phương hướng cải cách chủ yếu, chính là tham khảo phương án quản lý hiện đại hóa, xây dựng từng bộ phận, ở trong nhiều lần thí nghiệm từng chút xây dựng ra quy phạm lưu trình, cùng với chế độ tương quan nghiêm khắc.

Trong đó có một bộ môn vô cùng khẩn yếu tên là 【Bộ tài vụ】.

Người nắm quyền của Tài vụ bộ tên là 【tổng giám tài vụ】, người quản lý tất cả tài chính lui tới của cả Thủ Đạt thương hội. Ngoài ra, bộ tài vụ còn có quyền lợi xét duyệt và đánh giá các hạng mục đầu tư bên ngoài, hoặc là sáp nhập hạng mục tình trạng tài vụ.

Có thể nói, tổng giám tài vụ của Thủ Đạt thương hội có địa vị không tầm thường.

Nếu ở lúc thẩm tra một số hạng mục, phát hiện lỗ hổng tài vụ nghiêm trọng hoặc tối nghĩa không rõ, tổng giám tài vụ có quyền trực tiếp đánh về hoặc gọi ngừng hạng mục nào đó, ở lúc cần thiết, thậm chí có thể tổ chức cổ đông đại hội.

Vị trí mấu chốt như vậy đương nhiên nên do Vương thị có cổ phần cao nhất hiện giờ xuất người đảm nhiệm.

Mà trước đó, Công Tôn Huệ chính là một trong những phòng thu chi của Thủ Đạt thương hội, hơn nữa tinh thông tài vụ, bản thân vô cùng mẫn cảm đối với con số và kinh tế. Bởi vậy, rất là tự nhiên, nàng đã được Vương Thủ Triết gánh lên vị trí tổng giám tài vụ.

Ban đầu Công Tôn Diễm chỉ là căn cứ vào việc thay Vương thị đóng kỹ, nhìn kỹ tâm tư của thủ Đạt thương hội, dụng tâm làm việc, ai biết lại càng làm càng thuận tay, có đôi khi gặp phải chuyện bất định, cũng thường xuyên về nhà thảo luận với Vương Thủ Triết.

Mà đời trước của Vương Thủ Triết tuy rằng không phải tài hội chuyên nghiệp, nhưng hắn ở niên đại tin tức bạo tạc, mưa dầm thấm đất, tri thức liên quan không tính là tinh thông, nhưng thắng ở rộng. Mỗi lần đưa ra một ít ý kiến và kiến nghị, đều

được Công Tôn Huệ tôn sùng là Khuê Dực, cũng từng bước lục lọi sử dụng đến trong công việc.

Như vậy ngược lại khiến Công Tôn Huệ càng thêm thuận buồm xuôi gió trong tài vụ, dần dần tìm tòi ra một bộ chế độ tài vụ và thủ pháp tài vụ đặc biệt.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Chỉ nói trên Nghênh Tiên Đài, đám người Yến thị và Xích Kim vệ cực kỳ nhiệt tình nghênh đón nhóm người Công Tôn Thương, đồng thời tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt lễ tiết tối cao để chiêu đãi các nàng.

Đối với Yến thị, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không tùy ý bố thí trợ giúp tính cách, mà là đưa ra kế hoạch giải quyết "tổng bao tử", phương thức chủ yếu chính là lấy "Thủ Đạt thương hội" làm chủ thể kinh tế, cổ vũ các hạng sản nghiệp của Yến thị, cũng đưa những sản nghiệp đó vào trong kế hoạch lớn của Vương Thủ Triết đối với chuỗi ngành Lũng Tả.

Một khi thành công, Yến thị không những có thể thoát khỏi khốn cảnh, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.

Nếu chẳng may thất bại, bây giờ cũng đã bám lên thuyền của Vương thị, Vương thị há sẽ trơ mắt nhìn Yến thị suy bại bị vây công?

Mà Công Tôn Huệ không những là tổng giám tài vụ của Thủ Đạt thương hội, mà còn là đích mẫu của Vương Thủ Triết. Phóng mắt nhìn toàn bộ Lũng Tả quận, đều tuyệt đối được xem là đại nhân vật. Yến thị sao dám thất lễ?

"Vu Phi lão tổ, Phi Hồng gia chủ, Đoàn thành thủ đại nhân." Đôi mắt đẹp của Công Tôn Diễm đảo qua, ánh mắt trầm ổn hữu lực xẹt qua mọi người, thản nhiên nói, "Lần này bọn ta đến đây cũng không phải là tư nhân bái phỏng, Thủ Triết tuy đưa ra đề nghị do Thủ Đạt thương hội bỏ vốn, tiến hành tổ chức lại tài sản các hạng mục sản sản của Yến thị, thành lập kế hoạch chiến lược của công ty. Nhưng ta thân là tổng giám tài vụ của Thủ Đạt thương hội, cần phụ trách đối với mỗi một cổ Đông."

"Lúc trước đã gửi thư báo cho quý gia tộc biết công việc liên quan, chắc hẳn phòng thu chi của quý gia tộc đã chuẩn bị xong

sổ sách những năm qua. Không bằng chúng ta sớm bắt đầu công việc, cũng mau chóng hoàn thành đối chiếu và xét duyệt tài sản, để công ty Tử tiến vào giai đoạn vận hành chính quy."

Đám người Yến thị lại mời, nhưng Công Tôn Huệ vẫn luôn kiên trì làm việc công, trong lúc bất đắc dĩ, Yến thị đành phải để nàng đi.

Chẳng mấy chốc, bộ phận tài vụ do Công Tôn Huệ cầm đầu đã tiến vào chủ trạch Yến thị, tiến hành xét duyệt đối với một số tài sản chuẩn bị đặt vào kế hoạch tổ chức đặt cược.

Ngay từ đầu, Yên thị còn tưởng rằng Công Tôn Huệ chỉ đi qua sân khấu mà thôi, bọn họ chưa từng nghe qua thuật ngữ tài vụ này. Nhưng mà, bọn họ rất nhanh đã lãnh hội được sự đáng sợ của Công Tôn Huệ.

Đoàn đội mà nàng mang đến, đều là do nàng tốn mấy chục năm thời gian bồi dưỡng ra tinh anh tài vụ, đều là tài sản xét duyệt, là cao thủ xét toán các hạng mục.

"Phòng thu chi Yến tổng." Công Tôn Huệ nói với một ông lão: "Trong bãi cỏ muối của các ngươi có hai vạn con dê muối không khớp, xin ngươi giải thích một chút."

"Phòng thu chi Yến tổng, trong sản nghiệp chế tạo gốm của các ngươi, có rất nhiều nhân viên ăn không, sức sản xuất vô cùng thấp. Thứ nhất, trong việc xây dựng lại tài sản, những nhân viên này đều phải loại bỏ toàn bộ. Thứ hai, ta sẽ hạ thấp đánh giá giá giá trị trị sản nghiệp chế tạo gốm của các ngươi, không đáng để Thủ Đạt thương hội chúng ta tiêu phí tài chính lớn như vậy rót vào."

"Kế toán Yến tổng, theo ta được biết, khoáng sản Chu Sa số năm của các ngươi, khoáng sản quặng Nhôm số mười sáu và khoáng sản linh thạch số hai mươi chín đều đã đào rỗng. Vì sao còn xuất hiện trong danh sách tư sản?"

Mỗi một hạng, bất kỳ điểm đáng ngờ nào nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Đây sớm đã không phải là lần đầu tiên nàng mua hoặc xây lại tài sản, nàng quá hiểu những khúc cong trong sản nghiệp thế gia kia. Loại thế gia ngàn năm này, sâu mọt nội bộ tất nhiên

không ít, hơi không chú ý sẽ bị lừa gạt, nước trên sổ sách càng tương đối lớn.

Hợp tác thì hợp tác, dẫn dắt thì dẫn dắt, nhưng Thủ Đạt thương hội là đầu tư, không phải làm từ thiện, sẽ không nuông chiều tật xấu của một số người trong nội bộ Yến thị.

Thủ Đạt thương hội làm việc, sổ sách vĩnh viễn đều trong suốt.

Sau đó, trong gia tộc Yến thị những sâu mọt, người tham ô, người nhận hối lộ, cả đám đều trong thời gian cực ngắn đã bị đoàn đội của Công Tôn Huệ đào móc ra.

Những người này gần như trải rộng khắp các nơi, các hạng sản nghiệp dưới danh nghĩa Yên thị không có một ai may mắn thoát khỏi.

Đoàn đội phòng thu chi của Yên thị đều sắp điên rồi, Phi Hồng gia chủ càng tức giận đến mức thiếu chút nữa giậm chân, ngay cả Vu Phi lão tổ cũng có chút bối rối.

Tuyệt đối không nghĩ tới, Yến thị cũng đã quang cảnh như thế, phía dưới lại còn có sâu mọt đếm không rõ như thế. Đây là không cho ăn rỗng Yến thị không bỏ qua!

“Tra! Bất kể là ai, đều tra rõ đến cùng!” Vu Phi lão tổ phẫn nộ gào thét: “Nếu ai dám âm thầm chống lại, hoặc là ra tay cản trở, Yến Vu Phi ta đích thân đến chấp hành gia pháp.”

Vu Phi lão tổ cực kỳ coi trọng việc hợp tác với Vương thị, cũng nhận định đây là hy vọng Yến thị một lần nữa quật khởi. Hiện giờ, tất cả mục nát trong nội bộ Yến thị không chịu nổi đều hiển lộ trước mặt mẹ cả của Vương Thủ Triết, cũng khiến ông ta mất hết mặt mũi.

Điều này cũng làm cho hắn hạ quyết tâm, phải chỉnh đốn nội bộ Yến thị một phen.

Ngay khi trong nội bộ Lũng Tả Yên thị gà bay chó sủa, từ trong cục diện rối loạn Trầm Tứ dần dần bộc phát sinh cơ, mà Vương thị cũng bắt đầu từng bước khống chế Bá Lũng Tả, quấy phá phong vân thiên hạ.

Cơ hồ là cùng một khoảng thời gian.

Chiến trường ngoại vực.

Khác với trong Đại Càn quốc cỏ nước phong phú, phồn vinh phì nhiêu, trên bầu trời chiến trường ngoại vực quanh năm bao phủ sát khí mê vụ chiến tranh sinh ra, túc sát mà tiêu điều.

Ma khí từ ngoại vực tản mát ra cũng xâm nhiễm vùng đất này, trên mặt đất gần như không có một ngọn cỏ. Mặc dù ngẫu nhiên có một số thực vật ngoan cường sinh tồn trên vùng đất này, dưới sự xâm nhiễm của ma khí cũng sinh ra dị biến, trở nên vặn vẹo mà nguy hiểm.

Nơi này hoang vu mà nguy hiểm, căn bản không thích hợp cho nhân loại sinh tồn.

Nhưng nơi này, lại là tiền tuyến nhất để nhân loại chống lại yêu ma ngoại vực xâm lấn. Chính là bởi vì có sự tồn tại của chiến trường ngoại vực, có vô số người anh dũng chém giết, yêu ma mới không cách nào xâm lấn thế giới này, nhân loại mới có thể phát triển phồn vinh trong lĩnh vực của mình, an cư lạc nghiệp.

Trong sương mù sát khí, phân bố rải rác rất nhiều quân doanh.

Trong những quân doanh này, quân đội đóng quân đến từ các quốc gia khác nhau, thế lực khác nhau, trong đó, thậm chí còn có một số cường giả lấy danh nghĩa cá nhân đến tham chiến, treo tên dưới trướng các thế lực khác nhau, dựa vào giết địch tích góp từng tí một chiến công.

Trên không trung một tòa quân doanh khá lớn treo cờ Thương Long đại biểu cho Đại Càn.

Tòa quân doanh này, chính là căn cứ chính của Đại Càn ở trên chiến trường ngoại vực. Mà ngoại trừ tòa quân doanh này ra, Đại Càn ở trên chiến trường ngoại vực còn có nhiều cứ điểm, một khi phát sinh chiến sự, liền có thể từ các phương hướng dành cho trợ giúp.

Trong quân doanh.

Trên quảng trường gần cửa doanh có một thanh đồng trụ thật lớn, một thi thể yêu ma bị trường thương nhuốm máu ghim trên thanh đồng trụ.

Đó là một con cao đẳng yêu ma toàn thân bao bọc bên ngoài xương cốt.

Nó sớm đã chết đi lâu rồi, cái gai trên lưng đã mất đi ánh sáng lộng lẫy, bọc bên ngoài thân thể, bên ngoài xương cốt hiện ra ánh kim loại cũng đã bị tàn phá không chịu nổi, ngay cả cái đuôi tráng kiện cũng chỉ còn lại có nửa đoạn, nhưng dù vậy, trên thi thể của nó vẫn tràn ngập khí tức lạnh lẽo và bàng bạc, cho dù đã chết từ lâu, vẫn như cũ hung diễm ngập trời, làm cho lòng người run sợ.

Yêu ma cao đẳng thực lực mạnh mẽ, tu luyện tới cực hạn, thực lực tương đương với cường giả Thần Thông cảnh của nhân loại, cực kỳ khó đối phó.

Con yêu ma trên trụ đồng này chính là chiến lợi phẩm của quân đội Đại Càn, quân công chương, đóng đinh trên trụ đồng này, vừa có thể khích lệ sĩ khí, cũng là một loại uy hiếp đối với yêu ma ngoại vực.

Trên tháp tên bốn phía tháp tên, có vầng sáng màu vàng nhạt tản ra, xua tán sương mù sát khí trong doanh địa, cũng chiếu sáng chung quanh.

Trong quân doanh, có binh sĩ mặc huyền giáp đi đi lại lại tuần tra, trật tự ngay ngắn, ánh mắt sắc bén, sát khí lạnh thấu xương.

Áo giáp màu đen trên người bọn họ dày nặng mà loang lổ, trên khớp xương còn mang theo gai ngược dữ tợn, vừa nhìn chính là vì chém giết sinh tử mà rèn đúc. Trên giáp trụ còn khắc minh văn huyền ảo, tản ra khí tức dao động huyền ảo.

Thực lực của những binh lính này, thấp nhất cũng là Luyện Khí cảnh tầng bảy tầng tám, thực lực của đội trưởng gần như đều từ Linh Đài cảnh trở lên, khí tức trên người càng là tiêu sát mà lạnh lùng, mang theo sát khí nồng đậm, vừa nhìn liền biết là những lão binh đã trải qua sinh tử nhiều năm, tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Mà ngoại trừ bọn họ ra, trong doanh địa còn có không ít tu sĩ Huyền Vũ đang đi lại.

Khác với binh sĩ tuần tra mặc huyền giáp, y phục bọn họ mặc trên người rõ ràng đều là của mình, tốp năm tốp ba, không thành hệ thống. Nhưng khí tức trên người bọn họ lại vô cùng

cường thịnh, tu vi Linh Đài cảnh cũng xem như thấp, Thiên Nhân cảnh cũng không hiếm thấy.

Thậm chí, ngay cả cường giả Tử Phủ cảnh có địa vị tôn sùng trong Đại Càn, hiếm có thể nhìn thấy, ở nơi này cũng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy.

Bọn họ có tập trung ở cửa doanh địa, từ trong nhẫn trữ vật móc đầu lâu yêu ma, trao đổi công huân, có một số ở cửa kho, dùng công huân đổi phần thưởng, cũng có chút thương tích trên người, đang đi về phía đan phòng trong doanh địa.

Bọn họ không thuộc về quan phương Đại Càn, mà là tu sĩ Huyền Vũ tự phát đến tham chiến, có thể dựa vào việc chém giết yêu ma để đổi lấy công huân. Mà một nhóm người có số lượng lớn nhất trong số họ, chính là đến từ Lăng Vân thánh địa.

Qua nhiều năm như vậy, Lăng Vân thánh địa có thể cùng hoàng thất Đại Càn kiềm chế lẫn nhau, lại cùng tồn tại lẫn nhau. Dựa vào, không chỉ có một vị Lăng Hư cảnh đại năng trấn áp, còn có vô số đệ tử Lăng Vân thánh địa, dùng thực lực cùng máu tươi đổi lấy công huân vô thượng.

Trên chiến trường giao tranh cùng yêu ma ngoại vực, người tiêu chảy máu tươi nhiều nhất, trả giá lớn nhất thảm thiết nhất, ngoại trừ quân đội Đại Càn ra chính là thánh địa Lăng Vân.

Vô luận vốn thuộc về thế lực kia, thuộc về quốc gia nào, trên chiến trường ngoại vực, bọn họ chính là chiến hữu, là đồng bào, là thủ hộ giả của cộng đồng văn minh nhân loại.

Đương nhiên, là người cũng có tư tâm.

Mọi người dù sao cũng thuộc các thế lực khác nhau, đồng thời cùng chống đỡ kẻ thù bên ngoài, tự nhiên cũng không tránh khỏi lục đục với nhau, ngươi lừa ta gạt. Đây là chuyện không thể tránh khỏi ở bất cứ đâu.

Lúc trước, Huy Thủy nhất mạch của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy thượng nhân là Chu Dư Hàng, khi đối địch bị đệ tử của Âm Sát tông ám toán, suýt chút nữa vẫn lạc trên chiến trường. Cho đến hôm nay, thương thế của hắn vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, còn đang bế quan chữa thương ở Kỳ Thủy Thiên Hồ.

Đương nhiên, sau đó Băng Lan thượng nhân và Trường Xuân thượng nhân đích thân ra chiến trường, cũng thay hắn tìm lại danh dự, khiến đối phương phải trả cái giá thảm thiết.

Vô số năm qua, chuyện tương tự, ở trên chiến trường ngoại vực này có phát sinh. Nhưng bởi vì cường địch ở bên cạnh, lại có cường giả đứng đầu văn minh nhân loại tọa trấn trên chiến trường, cho dù là người lại lòng đầy tính toán, cũng phải có chỗ thu liễm, sẽ không làm quá phận.

Dù sao, khi liên minh mới thành lập, đã có ước định trước, bất luận là ai, dám can đảm phá hoại sự ổn định và đoàn kết của liên minh nhân loại, giết không tha!

Trên chiến trường chém giết thảm thiết này, Đại Càn, tuy không phải mạnh nhất, nhưng cũng là một trong Bát Phương Đình Trụ, chống đỡ một phương an ổn, chống đỡ một mảnh bầu trời cho cả văn minh nhân loại.

Trong doanh địa Đại Càn, bên ngoài một tòa doanh trướng treo cờ tướng quân nào đó.

Bốn binh sĩ huyền giáp đang canh giữ ở cửa doanh trướng, ánh mắt sắc bén, khí tức trên người bành trướng lẫm liệt, cho dù là ở trong doanh địa, cũng duy trì trạng thái cảnh giới bất cứ lúc nào.

Lúc này, xa xa bỗng nhiên có một đội nhân mã bước nhanh tới.

Trên thân những người này đều mặc huyền sắc khải giáp dày nặng, khí thế tiêu sát, giáp trụ nhuốm máu, trên người còn tràn ngập huyết khí không tiêu tán triệt để. Trên người không ít người trong bọn họ còn mang theo thương thế thảm thiết.

Rất hiển nhiên, bọn họ mới từ trên chiến trường đi xuống.

So sánh với binh lính bình thường, khí thế trên người bọn họ càng thêm bàng bạc, giáp trụ trên người cũng càng thêm dày nặng, càng thêm hoàn mỹ, tản mát ra khí tức càng thêm huyền ảo bàng bạc, hiển nhiên không phải binh lính bình thường.

Trên giáp trụ của thanh niên cầm đầu mang theo hoa văn Thương Long màu vàng lợt, rõ ràng xuất thân hoàng thất, thân phận quý trọng.

Thanh niên này chính là một trong những Chuẩn Đế Tử có địa vị như mặt trời ban trưa của Đại Càn, Khang quận vương Ngô Thừa Tự.

Bên cạnh hắn còn có một thanh niên không mặc giáp trụ, chính là Công Dương Sách đi cùng Khang quận vương xuất chinh.

Sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, một thân bạch y trên vết máu loang lổ, cơ hồ đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, cũng không phải máu của hắn, mà là máu của yêu ma.

Một đường đi tới, hai người còn đang hưng phấn đàm luận cái gì đó.

Một trận chiến này, tuy rằng trong quá trình có rất nhiều khó khăn trắc trở, tiêu hao cũng thập phần to lớn, nhưng kết quả cuối cùng, lại là thắng cực kỳ xinh đẹp. Bằng vào chiến công lần này, hai người đều có thể được không ít chỗ tốt.

Phải biết rằng, thứ tốt có khả năng trao đổi công huân của nhân loại bên này không phải hoàn toàn là do Đại Càn lấy ra, trong đó, còn có không ít thứ đến từ Hàn Nguyệt Tiên Triều, cùng với thứ tốt của Xích Nguyệt Ma Triều bên kia.

Trong doanh trướng bên Tiên Triều thậm chí có thể đổi được Vạn Niên Tử Chi, thần thông linh bảo, bảo vật cấp bậc này. Đó là đồ tốt chân chính ngay cả những cường giả Tử Phủ cảnh như bọn họ cũng thèm nhỏ dãi.

“Tham kiến quận vương. Tham kiến Huyền Miểu thượng nhân.”

Thủ vệ ở cửa doanh trướng ánh mắt rùng mình, vội vàng cúi đầu hành quân lễ, thần sắc kính sợ.

“Miễn lễ.”

Khang quận vương khoát tay áo, tiện tay xua tan thân binh phía sau, để bọn họ nghỉ ngơi, nên chữa thương thì trị thương, lại từ biệt Công Dương Sách, để hắn cũng trở về nghỉ ngơi, lúc này mới vén rèm đi vào doanh trướng.

Đây là doanh trướng của hắn.

Thật vất vả đánh một trận đại thắng, đến nơi này, hắn mới xem như triệt để trầm tĩnh lại.

Trong doanh trướng, một thanh niên mặc trường bào văn sĩ đang ngồi phía sau bàn dài, cúi đầu viết vài chữ.

Thấy Khang quận vương đi vào, ông ta đứng dậy thi lễ với ông ta, vẻ mặt tươi cười nói: "Điện hạ, cung chúc ngài chiến thắng trở về. Lần này ngài đã cho Đại Càn chúng ta một mặt. Ta nghe nói, ngay cả bên Tiên Triều cũng có không ít người đang chú ý đến ngài."

"Thập Tứ thúc gia, ngài cũng đừng trêu chọc ta."

Khang quận vương tháo mũ giáp, sửa sang lại dáng vẻ, lúc này mới ngồi xuống đối diện với thanh niên văn sĩ kia, cười nói: "Chút công tích này của ta, đặt ở Đại Càn coi như là xuất sắc, nhưng so với tuấn kiệt lợi hại nhất bên Tiên Triều thì thua kém rất nhiều."

Văn sĩ thanh niên này tên là Triệu Chí Khôn, chính là con cháu đích mạch của Triệu thị nhị phẩm Đại Càn, cũng là một trong những thần thông trong thế hệ này của Triệu thị. Đừng nhìn dáng vẻ của hắn ta là thanh niên, nhưng tuổi thực tế cũng đã hơn ba trăm tuổi, luận bối phận, hắn ta còn cao hơn Khang quận vương hai đời.

Vương phi Triệu Tĩnh Di của Khang quận vương, chính là cháu gái ruột của Triệu Chí Khôn.

Lần này Khang quận vương đánh thắng một trận lớn, người còn chưa trở về, tin tức đã từ tiền tuyến truyền về. Triệu Chí Khôn là phụ tá của Khang quận vương, đương nhiên không thể không nhận được tin tức.

"Ta đang viết tấu chương, thượng thư triều đình thỉnh công cho ngài." Triệu Chí Khôn cũng ngồi trở lại, cầm lấy một phong tấu biểu đang viết trong tay, cười nói: "Dựa vào trận đại thắng này, lý lịch của ngài ở khối quân công này đã vô cùng xinh đẹp. Ta nghĩ, từ nay về sau, hẳn là không ai có thể ở phương diện này nghi ngờ năng lực của điện hạ. Các thân vương trong hoàng thất dựa vào quân công lập nghiệp, độ tán thành đối với ngài cũng sẽ càng cao, sau này muốn thu được sự ủng hộ của bọn họ cũng sẽ dễ dàng hơn một chút."

Khang quận vương gật gật đầu: "Không sai. Thắng được trận này cũng không uổng công ta cố ý để Công Dương hiền đệ

chạy tới Hàn Nguyệt Tiên Triều, tìm người thay ta luyện chế Đãng Phách Chung."

Trên thực tế, cũng nhờ có Đãng Phách Chung, lần này mới có thể thắng đẹp như vậy. Nếu không, chỉ bằng bản lĩnh lúc đầu của hắn, tuy rằng chưa chắc sẽ thua, nhưng muốn thắng đẹp như vậy, lại rất khó.

Trong lúc nói chuyện, Triệu Chí Khôn lại từ trong đống văn thư trên bàn rút ra một phong thư dùng da thú niêm phong lại, đưa cho Khang quận vương: "Đúng rồi, nơi này có một phong thư nhà, là do Tĩnh Di gửi tới. Nghe ý tứ người làm đưa tin, nhà sách này tựa hồ rất quan trọng, cũng không biết là vì chuyện gì."

Khang quận vương tiếp nhận thư, mở ra nhìn một cái, biểu tình lập tức biến đổi.

"Điện hạ, làm sao vậy?" Triệu Chí Khôn có chút nghi hoặc.

Khang quận vương nhíu mày không nói gì, cầm thư tiếp tục đọc. Mãi cho đến khi đọc hết toàn bộ phong thư, lại lật lại xem đi xem lại nội dung trong đó mấy lần, cẩn thận nhấm nuốt.

Nhìn thấy phản ứng này của Khang quận vương, trong lòng Triệu Chí Khôn nảy sinh nghi ngờ, nhưng lại không dám quấy rầy, đành phải lẳng lặng chờ đợi.

Qua một hồi lâu, Khang quận vương mới thở phào một hơi, đưa lá thư trong tay cho Triệu Chí Khôn, chính ông ta thì lấy một bầu rượu bên cạnh, rót cho mình một chén, uống một ngụm.

Trong lòng Triệu Chí Khôn càng thêm nghi hoặc, động tác trên tay cũng không chậm, lập tức mở thư ra đọc.

Lập tức.

Sắc mặt của hắn cũng biến đổi.

"Ngô Anh Tế này… Lúc trước ngài vì thu được ủng hộ của hắn, đối với hắn là trăm lần nhường nhịn, nhiều lần hắn không cho ngài mặt mũi, ngài đều không so đo với hắn, hắn lại còn không biết tốt xấu như thế!" Mặt Triệu Chí Khôn đen kịt, trong ánh mắt nổi lên một vòng lãnh ý, "Chuyện này, không thể tính xong."

“Hoàng thúc dù sao cũng là trưởng tử của Lục gia gia, dù là bổn quận vương cũng không thể làm gì hắn. Hắn đã đoán chuẩn điểm này, mới có thể không kiêng nể gì như thế.” Khang quận vương buông chén rượu, sắc mặt cũng không phải rất đẹp, “Cũng may, bệ hạ lão tổ tông rốt cuộc vẫn là thiên hướng chúng ta, lập tức hạ chỉ trấn an, còn phong Tĩnh Di làm nhị phẩm quận vương phi, coi như là thay chúng ta vãn hồi một chút mặt mũi. Hơn nữa hoàng thúc dù sao xuất thân đích mạch, mặc dù không ủng hộ ta, cũng không tiện công khai ủng hộ Ngô Minh Viễn, nếu không đừng nói là Đức Hinh lão tổ tông, chỉ riêng một cửa đó của Lục gia gia đã không qua được.”

“Điện hạ, chẳng lẽ ngài định bỏ qua như vậy?” Triệu Chí Khôn nhìn Khang quận vương.

“Đương nhiên không thể cứ bỏ qua như vậy.” Khang quận vương rũ mắt xuống, đáy mắt thâm thúy nổi lên từng tia lãnh mang: “Ta không làm gì được hoàng thúc, không có nghĩa là không trừng trị được người khác.”

“Ngài nói là Vương thị?” Triệu Chí Khôn cũng phản ứng lại, lại cầm lấy thư nhìn mấy lần, mi tâm chậm rãi nhíu lên, “Vương thị này quả thật không đơn giản, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy liên tục ra tay, gây ra động tĩnh lớn như vậy, đánh chúng ta trở tay không kịp. Xem bọn họ làm việc, một loạt động tác này hẳn không phải là lâm thời nảy lòng tham, mà là sớm có trù tính, chúng ta sợ là bị bọn họ coi thành đá kê chân.”

“Vương thị này đúng là không thể khinh thường, khó trách lúc trước Công Dương hiền đệ coi trọng như vậy, ba phen mấy bận muốn lôi kéo hoặc là chèn ép. Nhưng thật ra ta đã nhìn nhầm bọn họ.” Khang quận vương vuốt ve chén rượu trong tay, “Có điều, Vương thị có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một thế gia lục phẩm, ở trước mặt hoàng thất chẳng qua là con kiến hôi mà thôi. Hôm nay mấu chốt nhất, vẫn phải nghĩ cách san bằng ảnh hưởng bất lợi bởi vì hoàng thúc phản bội mà gây ra. Việc này, Thập Tứ thúc gia có đối sách gì không?”

Triệu Chí Khôn trầm tư một lát, nói: “Nếu nói việc này, ta quả thật có một kế.”

“Ồ? Thập Tứ thúc gia mời nói.”

“Lúc trước Tích Tình tổ cô nãi nãi gả vào hoàng thất, cuối cùng mặc dù xảy ra chút biến cố, nhưng rốt cuộc nàng vẫn là Vương Phi của Vĩnh An thân vương, là tức phụ của hoàng thất. Vì vậy, hoàng thất xem như thiếu nợ Triệu thị ta một vị đại thiên kiêu.” Triệu Chí Khôn gõ bàn, trầm ngâm nói: “Bây giờ, Tuyết Ngưng tiểu công chúa cũng đã mười bốn tuổi.”

“Ngươi nói là… Nguyên Thanh?” Hai mắt Khang quận vương tỏa sáng, lập tức phản ứng lại.

Đại thiên kiêu của Triệu thị đương nhiên không chỉ có một vị Triệu Chí Khôn. Trừ hắn ra, Triệu thị còn có một vị đại thiên kiêu đang bồi dưỡng, tên gọi là “Triệu Nguyên Thanh”, năm nay vừa tròn năm mươi, năm ngoái mới vừa đột phá Thiên Nhân cảnh.

Cũng bởi vì tuổi tác quá nhỏ, trong “Thập đại thanh niên kiệt xuất” của Thượng Kinh lúc trước mới không có hắn. Nhưng chỉ cần tiếp tục qua ba bốn mươi năm, hắn tất nhiên cũng sẽ giống như đám người Ngô Chí Hành, trở thành nhân vật phong vân ở kinh thành.

Nếu muốn cầu hôn Ngô Tuyết Ngưng, như vậy, trong Triệu thị duy nhất có thể xứng đôi với nàng, cũng chỉ có Triệu Nguyên Thanh.

Về phần tuổi tác của hai người kém, ngược lại là có vấn đề nhỏ.

Dù sao, tương lai đại thiên kiêu có khả năng rất lớn đột phá Thần Thông cảnh, thọ nguyên gần hai ngàn năm, tuổi tác ba mươi mấy tuổi không tính là gì.

“Không sai.” Triệu Chí Khôn gật đầu, phân tích nói: “Mẫu thân của Tuyết Ngưng tiểu công chúa chính là trưởng nữ nhất mạch đích trưởng của Trần thị tam phẩm, địa vị trong Trần thị không thấp. Theo ta được biết, Trần thị đầu tư không ít trên người Tuyết Ngưng tiểu công chúa, chắc là muốn nhờ vào đó củng cố quan hệ giữa Trần thị và hoàng thất.”

“Trước đây, lúc chúng ta lôi kéo Trần thị, thái độ Trần thị liền một mực có chút ám muội. Lần này, nếu có thể thay Nguyên Thanh cầu hôn Tuyết Ngưng tiểu công chúa, coi như gián tiếp

thành lập liên hệ với Trần thị. Đến lúc đó chỉ cần hơi thi triển thủ đoạn, Trần thị cho dù không muốn đứng chung đội, cũng không thể không đứng cùng một chiếc thuyền với chúng ta."

"Mặt khác, theo ta được biết, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa cùng chí hành tiểu quận vương quan hệ tương đối tốt. Lấy nàng làm dây ràng buộc, có lẽ còn có thể đem chí hành tiểu quận vương phía sau, yên lặng ủng hộ an định thân vương của hắn cũng kéo lên chiến thuyền của chúng ta."

Trong hoàng thất, quan hệ nhân mạch rắc rối phức tạp.

Sau lưng mỗi một vị đại thiên kiêu đều có một người đứng, thậm chí là mấy thế gia đứng đầu. Cho dù là đại thiên kiêu xuất thân Viễn Mạch như Ngô Chí Hành, sau lưng cũng có thế lực ủng hộ, thậm chí còn có một vị thân vương đang đứng.

Những quan hệ này, chỉ cần lợi dụng tốt, thường thường có thể có hiệu quả kỳ diệu.

"Ngoài ra, bên phía Vương thị ta cũng có một kế, có thể dồn ông ấy vào chỗ chết." Triệu Chí Khôn lại nói.

"Mời Thập Tứ thúc gia nói."

"Lần này tuy thanh thế Vương thị rất lớn, nhưng có một thiếu sót trí mạng. Chúng ta chỉ cần làm như vậy, như vậy…" Triệu Chí Khôn hạ thấp giọng, kề tai Khang quận vương thì thầm vài câu.

Khang quận vương nghe vậy hai mắt tỏa sáng, liên tiếp gật đầu.

Rất nhanh, hai người lại gọi Công Dương Sách, ba người âm thầm thương nghị một phen, nhanh chóng quyết định một ít chi tiết.

Cuối cùng, Khang quận vương nhìn về phía Triệu Chí Khôn và Công Dương Sách, trịnh trọng nói: "Chiến trường ngoại vực lần này, ta đã mời hoàng mệnh đến, không có ý chỉ của bệ hạ thì không được tự tiện trở về. Việc này sợ là còn phải làm phiền Thập Tứ thúc gia và Công Dương hiền đệ."

Triệu Chí Khôn và Công Dương Sách nghe vậy, đồng loạt đứng lên, chắp tay nói: "Điện hạ yên tâm, việc này bao phủ trên người hai người chúng ta."

…

Gần như cùng lúc đó.

Hoàng cung, Chuyết Chính các.

Trên bàn sách linh mộc vạn năm rộng lớn, 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 đại danh đỉnh đỉnh đang thất linh bát lạc nằm ở trên bàn sách.

Bọn chúng đông một mảnh tây một mảnh, có chút nhăn nhúm, có chút đã thành mảnh vụn, căn bản khó có thể chắp vá thành toàn đồ.

Điều kỳ quái nhất là ở chỗ ánh chiều tà, hào quang rực rỡ, một mùi nước tiểu không kiêng nể gì tràn ngập.

Long Xương đại đế cái mũi giật giật, sắc mặt đã âm trầm muốn chảy ra nước.

Ánh mắt của hắn sắc bén như đao, nhìn chằm chằm Diêu Thành Siêu cười lạnh nói: "Thành Siêu, đây là 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 của trẫm?"

Diêu Thành Siêu mồ hôi ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, lại chỉ có thể kiên trì hành lễ nói: "Khởi bẩm bệ hạ, đây, đây là《Thần Triều Dư Huy Đồ》."

"Có điều bệ hạ, xin hãy nghe ta giải thích. Đây, đây đều là chuyện tốt do đám sói con kia làm, chẳng những 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 của bệ hạ gặp họa, rất nhiều hàng hóa quý hiếm đều hủy rồi, ngay cả Vân Diêu Phi Chu của chúng ta cũng thiếu chút vì trục trặc mà rơi xuống biển, đợt này Diêu thị chúng ta tổn thất thảm trọng."

Trong lúc nói chuyện, Diêu Thành Siêu vẫn căm giận bất bình chỉ năm con "kẻ gây họa" kia.

Năm con sói con kia ngoan ngoãn ngồi, đầu lưỡi rũ xuống, trong ánh mắt tinh khiết tràn ngập vẻ vô tội. Lời tố cáo của nhân loại kia là gì, nghe cũng nghe không hiểu.

"Ha ha!" Long Xương đại đế cười lạnh một tiếng: "Các ngươi【Diêu thị không vận】là chuẩn bị quỵt nợ hay sao? Rõ ràng là các ngươi bảo quản không tốt, lại cứ muốn đổ lỗi lên người

sói con. Bằng thực lực của các ngươi, làm sao ngay cả mấy con sói con này cũng không chịu được?”

Năm con sói con nghe được liên tục gật đầu. Vị lão gia gia hòa ái này nói đúng thật, chúng chỉ là một đám sói con vô tội mà ngây thơ, lại có thể có cái gì sai chứ?

“Không không không.” Diêu Thành Siêu vội vàng lắc đầu nói: “Vãn bối chỉ giải thích nguyên do với bệ hạ một phen, “Diêu thị vận” từ trước đến nay luôn theo nguyên tắc tín dự tối thượng. Lần này, vốn là bên ta bảo quản bất lợi, nên đền tiền cho bệ hạ thì Diêu thị chúng ta một phần cũng sẽ không thiếu, hơn nữa bồi thường theo quy cách cao nhất gấp hai.”

Diêu thị tuy rằng cũng là thế gia nhất phẩm, trong gia tộc cũng có Lăng Hư lão tổ tọa trấn, nhưng bàn về thực lực tổng thể, so với Ngô thị nắm giữ một quốc gia vẫn kém một bậc lớn.

Huống chi Ngô thị truyền thừa lâu dài, bối cảnh thâm hậu, Diêu thị cũng rất khó đắc tội bọn họ.

Gấp hai lần?

Long Xương đại đế nhíu mày: “Trẫm thiếu một chút tiền của ngươi sao? Trẫm muốn, là tác phẩm《Thần Triều Dư Huy Đồ》của Cơ đại sư.”

“Bệ hạ, điều này không hợp quy củ và hiệp ước.” Diêu Thành Siêu không ngừng lau mồ hôi nói, “Bởi vì đủ loại nguyên do vận chuyển hàng hóa, có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Diêu thị chúng ta nhiều nhất chỉ có thể dựa theo gấp hai, không, giá bồi thường gấp ba.”

Diêu thị dù sao cũng là thế gia nhất phẩm, tuy không đắc tội nổi Ngô thị, nhưng cũng có nội tình của mình, nguyên tắc nên kiên trì vẫn phải kiên trì, sẽ không Long Xương đế nói cái gì thì chính là cái đó.

Long Xương đại đế không để ý tới hắn, ngược lại hứng thú nhìn về phía năm con sói con: “Năm đứa nhóc các ngươi lại bướng bỉnh như vậy, tuổi còn nhỏ đã có lực phá hoại kinh người như thế, xem ra tiềm lực thiên phú hẳn là đều không tệ. Các ngươi đâu chỉ là sói đầu đàn?”

Năm đứa nhóc ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó đồng loạt lắc đầu.

“Bệ hạ, theo văn kiện vận chuyển, người ủy thác là một cô nương, hơn phân nửa là do cô nương kia nuôi lớn năm con sói con này, bọn chúng hẳn là nhận cô nương kia làm sói đầu đàn.” Diêu Thành Siêu ở một bên thấp giọng giải thích.

“Ồ, cô nương nhà ai có bản lĩnh này, có thể một hơi bắt được năm con Thương Lang Ngân Nguyệt? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của chúng, huyết mạch còn rất tinh khiết. Con sói con như vậy, cho dù đặt trong tộc Ngân Nguyệt Thương Lang, cũng sẽ được coi là thủ lĩnh dự bị bồi dưỡng, muốn gom đủ năm con cũng không dễ dàng.” Long Xương đại đế hơi có hứng thú thuận miệng hỏi.

“Hồi bệ hạ.” Diêu Thành Siêu giải thích: “Theo thông tin đăng ký trên văn kiện ủy thác, là một vị cô nương họ Vương, nói là vận chuyển cho một nơi nhỏ ở Lũng Tả quận, gọi là tiểu gia tộc Trấn Vương thị gì đó.”

Vương thị? Lũng Tả quận?

Những từ mấu chốt này vừa xuất hiện, thần kinh của Long Xương đại đế lập tức trở nên mẫn cảm.

“Trường Ninh Vương thị?” Hắn gần như buột miệng thốt ra.

“Đúng đúng đúng, chính là Trường Ninh vệ Bình An trấn Vương thị, người nhận hàng là một người tên là Vương Thủ Triết.” Diêu Thành Siêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Tên tuổi này nghe giống như một thế gia mạt lưu bát cửu phẩm. Cũng không biết gặp vận may cứt chó gì mà có thân thích gửi chiến sủng cấp bậc này cho bọn hắn, tùy tiện bán một con sói con này cũng là giá trên trời.”

“Oan gia ngõ hẹp, oan gia ngõ hẹp!” Sắc mặt Long Xương đại đế đen xì như than đá: “Vương Thủ Triết à, Vương Thủ Triết, ngươi đúng là khắc tinh của bản đại đế. Lão tử vất vả lắm mới mua được đồ trong lòng nhưng lại bị con sói con nhà ngươi hủy không còn một mảnh.”

Được rồi, hiện tại cũng không cần lo lắng treo ở đâu nữa…

Đợi đã, không phải chuyện này!

“Hừ, Vương Thủ Triết, trẫm và ngươi không đội trời chung!” Trong đầu Long Xương đại đế lóe lên linh quang, bỗng dưng cười lạnh một tiếng: “Thành Siêu, năm con sói con trẫm giữ lại trước, để người thu hàng tự đến tìm trẫm.”

“Bệ hạ, điều này không hợp quy củ…”

“Lời trẫm nói, chính là quy củ!”

“Không phục a, không phục gọi lão tổ tông nhà ngươi đến đánh ta a! Người đâu, đem tên Diêu Thành Siêu này đuổi ra ngoài cho trẫm!”

…

Chương 53: Ly Tiên Trận mắt tụ linh! Lang con náo hoàng cung!

…

Lũng Tả quận trưởng Ninh Vệ Bình An trấn Châu Vi hồ.

Viên minh châu nho nhỏ này ở dưới sự dốc lòng kinh doanh của Vương thị có vẻ càng thêm rực rỡ, nàng cũng trở thành lạc ấn ký ức trưởng thành của nhiều thế hệ tộc nhân Vương thị, nương theo sự trưởng thành của nhiều thế hệ tộc nhân.

Hôm nay, ánh nắng tươi sáng, hoa nở chân diễm, trong hồ Châu Vi ánh sáng nhạt mà đẹp không sao tả xiết.

Trên hai bờ đê phòng ngừa khách du lịch, trong đó đa số đều là cư dân và tiểu hài của Bình An trấn.

Chỉ thấy một con "Tiểu Long Kình" dài hơn năm trượng đang ở trong hồ Châu Vi bơi lội, thỉnh thoảng có một tuyệt kỹ Long Kình bay lên không, Long Kình nhả nước, điều này làm cho đám người hai bên bờ vây xem phát ra từng trận hoan hô ủng hộ, bọn trẻ càng vui vẻ đến phát điên, hô Long Kình Long Kình.

"Tiểu Long Kình" chơi mệt, chơi quá đói, liền tùy tiện xua đuổi một đàn cá, dùng tiếng ngâm nga to rõ chấn chúng nó ngất đi, sau đó một ngụm nuốt mất.

Con Tiểu Long Kình này đương nhiên chính là con trai trưởng Tông Tự đời mới nhậm chức của Vương thị, Vương Tông Côn.

Cuộc sống và hoàn cảnh tiêu diêu tự tại bực này khiến cho Vương Tông Côn trưởng thành trong niềm vui vô ưu vô lo.

Chỉ là vì che giấu tai mắt người khác, Vương thị tuyên bố với bên ngoài, đây là một con tiểu Long Kình Vương An Nghiệp nhặt được ở bên bờ Đông Hải.

Long Kình chính là một trong những bá chủ của đại dương.

Trong biển sâu, thường xuyên sẽ có Long Kình cấp bảy lui tới, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện Long Kình Vương trưởng

thành đến cấp chín, thậm chí, tục truyền ở cực sâu trong biển rộng, còn có tồn tại Long Kình Hoàng thập nhất giai.

Có thể thấy được cấp độ huyết mạch của Long Kình cũng không thấp.

Bất quá, nồng độ huyết mạch của Long Kình khác nhau không giống nhau, cũng không phải mỗi một con Long Kình đều có tư cách trở thành Long Kình Vương, thậm chí là Long Kình Hoàng.

Hơn nữa, á chủng của Long Kình rất nhiều, thường xuyên sẽ xuất hiện một ít hạt giống Long Kình Á là kỳ quái, trước kia chưa từng phát hiện qua. Không giống á chủng, chênh lệch trên ngoại hình cũng không nhỏ.

Loại giống Long Kình này, tương truyền trong huyết mạch của nó ít nhiều có chứa một ít huyết mạch Côn, cho nên bộ dáng ít nhiều có chút tương tự.

Bởi vậy, Vương Tông Côn khi còn bé giả mạo Long Kình, cũng không có vấn đề quá lớn, dù sao ai cũng chưa từng gặp qua Côn chân chính.

“Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, thật sự là quỷ ngây thơ, con cá xấu xí.” Vương Ly Lung cưỡi trên lưng rùa già Nguyên Thủy, ôm chặt song trảo, lạnh lùng nhìn Vương Tông Côn nhảy xuống nước, trong lời nói ít nhiều có chút bất mãn.

Nguyên nhân không có gì khác.

Bây giờ chữ lót “Tông” và “Ly” của Vương thị đột nhiên có thêm một cái cây, một con cá, điều này khiến áp lực của Vương Ly Lung tăng lên.

Vốn nàng là đứa con mà phụ thân và mẫu thân sủng ái nhất, trải qua cuộc sống “vui vẻ”, “vô ưu vô lo”, kết quả hiện tại bỗng dưng lại có thêm một muội muội và một đệ đệ, tự nhiên là phân tán lực chú ý của phụ mẫu thân.

Khiến Vương Ly Lung cảm nhận được áp lực nhất chính là, Vương Ly Tiên và Vương Tông Côn đều là tiên chủng, chỉ bàn về tiềm lực trưởng thành cao hơn nàng nhiều lắm.

Hiện tại nàng còn có năng lực áp bọn họ một bậc, nhưng theo thời gian càng lâu, Vương Ly Lung nàng sớm muộn gì cũng sẽ

bị đệ đệ muội muội chèn ép ngược lại, đến lúc đó chẳng phải là xấu hổ lớn rồi sao?

Mặc dù nói, sau khi nàng lột xác thành Nguyên Thủy Thanh Long, huyết mạch hoàn thành lột xác một lần, đã tương đối tiếp cận với cấp bậc Tiên Thiên linh thể trong nhân loại, thuộc về phía trên đại thiên kiêu, dưới Tiên Thiên linh thể!

Nhưng với tốc độ tu luyện của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, chỉ dựa vào mật độ huyết mạch hiện tại của nàng, muốn thăng cấp thập nhất giai vẫn có chút khó khăn, trừ phi…

Ánh mắt của Vương Ly Lung sáng lên, nhưng ngay lập tức lại ảm đạm xuống.

Không được không được, thứ đó là lão tổ Long gia gia đích thân trông coi.

Thế giới nhân loại thú vị như vậy, ở chung với người nhà lại vui vẻ như vậy, nếu như hiện tại nàng trở về, đó chính là tự chui đầu vô lưới, chỉ sợ rất khó đi ra.

“Bà cô Ly Lung ngài làm sao vậy?” Vương An Nghiệp nhìn Vương Ly Lung hình như có chút không vui, quan tâm nói: “Có phải có bài học nào chưa làm tốt không? Thật sự không được, lát nữa ta bắt chước bút tích của ngài lén làm giúp ngài, trước tiên ứng phó tiên sinh đã.”

“An Nghiệp, ngươi thật tốt.” Đôi mắt long lanh như nước của Vương Ly, cảm động nhìn An Nghiệp, sau đó lấy một xấp sách lớn từ trong túi sách ra, nhét hết vào tay Vương An Nghiệp: “Thật sự là rất cảm ơn ngươi.”

Vương An Nghiệp không có té xuống khỏi người Nguyên Thủy lão quy, hai mắt có chút đờ đẫn nhìn Vương Ly Lung nói: “Bà cô Ly Lung, lần này bà đã làm những gì? Nhiều bài tập như vậy vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.”

“Còn không phải là con gái xấu xí kia, lại dẫn theo liên minh thiếu nữ xinh đẹp đi khiêu chiến nam sinh mười sáu tuổi trở lên, kết quả bị đánh cho tan tác, giống như chó nhà có tang vậy. Ta thân là cô cô của nàng, cũng không thể thấy chết mà không cứu đúng không?” Vương Ly Lung hùng hồn nói.

“Lúc trăng khuyết ngươi vậy mà chỉ lo đánh nhau…” Vương An Nghiệp khẽ che trán, một bộ dị thường đau đầu.

Bà cô Ly Lung này không thể rời mắt chốc lát, nếu không cô nãi nãi này sẽ gây ra cho ngươi một đống chuyện, sau đó phải để Vương An Nghiệp hắn thu thập cục diện rối rắm.

Cũng may nàng cũng biết dùng thành ngữ, cũng coi như là chuyện vui mừng.

Nhưng mà, suy nghĩ bay bổng chỉ trong chớp mắt, Vương An Nghiệp liền nhạy bén cảm thấy không thích hợp.

“Không có đơn giản như vậy a?” Hắn vẻ mặt hồ nghi nhìn nàng: “Theo ta được biết, cô nãi nãi ngài cũng không phải một con rồng thích giúp người.”

“Cái này…” Vương Ly Lung cười ngây ngô nói: “Chủ yếu vẫn là liên minh mỹ thiếu nữ cho ta tiền, các nàng cho quá nhiều, ta ngại từ chối.”

Tiền là đồ tốt, có thể mua rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, còn không cần đi cướp. Thật ra cướp cũng không sao, nhưng nàng hiện tại dù sao cũng là đích nữ Vương thị, luôn cướp tới cướp lui sẽ bị đánh.

“Bất quá ngươi yên tâm, sau đó nam sinh bị ta đánh thảm cũng cho ta tiền, sau đó ta lại giúp đỡ bọn họ quét sạch liên minh thiếu nữ xinh đẹp một lần, làm được công bằng công chính như phụ thân nói.”

“An Nghiệp à, ta cảm thấy đây là một con đường tốt, ta có thể thu tiền hai bên, sau đó không giúp bên nào.”

Ta yên tâm, yên tâm cái hồn.

Ánh mắt Vương An Nghiệp lập tức trở nên ngưng trọng thâm thúy.

Hắn chắp hai tay sau lưng thở dài một hơi. Thái gia gia giao nhiệm vụ cho hắn, thật sự gánh nặng đường xa.

Ngay lúc Vương An Nghiệp thở ngắn thở dài.

Trên không hồ Châu Vi, một chiếc phi liên linh cầm đang lượn vòng ở tầng trời thấp.

Trên phi liễn, hai đầu bàn được điêu khắc bằng linh mộc, Vương Thủ Triết đang ngồi đối diện với một ông lão.

Ông lão này thân hình cao to, khí chất tiêu sái, một thân bạch y tóc trắng giống như thần tiên, thoạt nhìn giống như một vị đại lão thần thông tu hành thành công.

Nhưng thân hình hắn lại như ẩn như hiện, như thực mà không phải thực, như hư không phải giả, hiển nhiên không phải trạng thái bình thường. Mà phía sau hắn cách đó không xa có một thanh cổ kiếm tang thương lơ lửng, đang tản ra khí tức cổ xưa.

Hắn chính là sư tôn của Vương An Nghiệp, lão gia gia Khí Linh Cơ Vô Trần.

"Đa tạ Hoàn Hồn bảo đan của Thủ Triết gia chủ." Cơ Vô Trần vô cùng cảm kích nói: "Có được sự trợ giúp của bảo đan đã khiến linh hồn ta đọng lại rất nhiều, rốt cuộc không còn ở trạng thái tàn hồn như 'Một trận gió' có thể thổi tan nữa."

Hoàn Hồn Bảo Đan và Vô Cực Bảo Đan đều là bảo đan lục giai, giá trị bình thường đều phải mấy trăm vạn càn kim, mà lại cần thông qua con đường đặc thù tiến hành đấu giá mới có thể đạt được.

Dựa vào trạng thái hồn khu của Cơ Vô Trần suy nhược, lúc nào cũng có thể tán loạn, rất khó có được bảo vật như vậy.

Vương Thủ Triết uống linh trà, lạnh nhạt cười khẽ nói: "Cơ tiền bối khách khí rồi. Ngài là sư tôn của An Nghiệp, nếu như một nửa cung phụng của Vương thị ta, Vương thị tất nhiên sẽ hết sức trù tính cho ngài. Chỉ cần có cơ hội, ta còn có thể lấy được càng nhiều Hoàn Hồn bảo đan, tương lai, thậm chí là Tố Hồn thánh đan cũng có thể."

Tố Hồn Thánh Đan?!

Trong lòng Cơ Vô Trần chấn động.

Cho dù là lấy tâm cảnh của hắn, nghe được bốn chữ này, cũng nhịn không được linh hồn khẽ run rẩy, tâm động không thôi.

Loại thánh đan này có thể cường hóa tàn hồn của hắn trên phạm vi lớn, thậm chí có thể tái tạo bộ phận tàn hồn thiếu thốn. Chỉ là, thánh đan như thế, cho dù là ở Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng là vật cực kỳ hiếm thấy.

"Thủ Triết gia chủ có lòng." Cơ Vô Trần cố nén kích động trong lòng, nói: "Trước mắt Vương thị vẫn dùng tài nguyên

trên lưỡi đao tương đối thỏa đáng, thân thể tàn hồn của ta dù không có bảo đan cũng có thể chống đỡ rất lâu.”

Dứt lời, hắn lại nói sang chuyện khác: “Lúc trước ta đã quan sát toàn bộ địa hình địa mạo của Bình An trấn, ‘Ngũ Hành Tụ Linh Đại Trận’ trong suy nghĩ của Thủ Triết gia chủ, trên lý thuyết mà nói có thể bố trí cấu tạo.”

Hắn chính là cao thủ đứng đầu kiếm trận song tuyệt, khái niệm Ngũ Hành Tụ Linh đại trận, là hắn trong lúc vô ý nói với An Nghiệp. Mà An Nghiệp lại đem tin tức này cho Thủ Triết gia chủ.

Vương Thủ Triết khá động lòng nên mới có cảnh tượng hôm nay.

“Nhưng gia chủ phải chuẩn bị tâm lý, bố trí Tụ Linh trận là một công trình lâu dài, không chỉ cần hao phí một khoản tiền lớn mua các loại nguyên liệu bày trận, còn cần rút ra linh mạch làm trận nhãn, trình tự cực kỳ rườm rà. Trong đó, điều động và bố trí của linh mạch cần mời Thần Thông chân nhân ra tay.”

Ai cũng biết Tụ Linh đại trận chính là thứ tốt, có thể làm căn cơ gia tộc, làm cho người trẻ tuổi trong tộc tu hành tốc độ nhanh hơn, để linh chủng linh thú trong phạm vi trận pháp sinh trưởng sinh sản tốc độ nhanh hơn, tích lũy năm tháng, thậm chí có thể vô cùng chậm rãi đề cao tư chất huyết mạch của trẻ mới sinh.

Nhưng Tụ Linh đại trận này cũng hao phí không nhỏ, thật đúng là không phải thế gia bình thường có thể bố trí được.

Cho dù là tại Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng chỉ có thế gia thượng tam phẩm nội tình thâm hậu, mới có thể cân nhắc xây dựng Tụ Linh đại trận bực này trấn tộc đại trận.

Chú ý, là cân nhắc…

Bởi vì không phải mỗi thượng tam phẩm đều có tài lực xây dựng.

“Phương diện tài lực không cần quá lo lắng.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Chính là bởi vì công kỳ dài dằng dặc, mới cần chuẩn bị sớm, Vương thị chúng ta có thể từ từ kiếm tiền, chậm rãi xây dựng.”

“Về phần mời Thần Thông chân nhân ra tay, chuyện này cũng không khó. Hôm nay Thiên Hà chân nhân trong túi rỗng tuếch, thiếu nợ không ít, chính là thời cơ tốt mời lão xuất thủ.”

“Hảo khí phách, hảo khí phách.” Cơ Vô Trần khen ngợi không thôi: “Giai tộc Thủ Triết, lấy tiên thực làm trung tâm trận nhãn kiến tạo Ngũ Hành Tụ Linh đại trận, một khi thành công, toàn bộ Bình An trấn sẽ dần dần biến thành tiên gia động phủ, hóa thành thánh địa nhân gian. Đến lúc đó, chỉ cần ở đây tu luyện, tu vi tất nhiên sẽ càng thêm tinh tiến thần tốc.”

Nói xong, Cơ Vô Trần dùng linh hồn lực để cầm bút, viết ra một chuỗi lớn thiên tài địa bảo và số lượng cần thiết.

Một lần viết này, chính là mấy trang giấy lớn.

Chủng loại vật liệu, giá cả và số lượng cần thiết ở phía trên, cho dù là những người quen nhìn tiền lớn như Vương Thủ Triết cũng nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Cũng may, những tài liệu này không cần mua đầy đủ hết trong một lần.

Tụ Linh đại trận bố trí không phải một lần là xong, chỉ vì trong quá trình bố trí đại trận liên quan đến vô số chi tiết, vô số quan khiếu, sai một bước cũng không được, cho nên cần phân giai đoạn, phân trình tự từng chút một.

Từ lúc bắt đầu chuẩn bị đến khi bố trí xong, đại khái cần tiêu phí hơn trăm năm. Tài liệu cần thiết để bày trận, Vương thị hoàn toàn có đủ thời gian để chậm rãi chuẩn bị.

Vì kế hoạch hôm nay, việc cấp bách nhất lại là di dời cư dân bình thường ở Bình An trấn.

Trong kế hoạch của Vương Thủ Triết, theo thời gian trôi qua, tộc nhân gia tộc sẽ càng ngày càng nhiều, hiện giờ chủ trạch căn bản không chống đỡ được mấy chục năm, sẽ vì dân số đông đúc mà dần dần không chịu nổi.

Nhưng Bình An trấn chính là nơi tổ truyền trung hưng, Vương Thủ Triết và một đám trưởng lão gia tộc cũng không muốn dời chủ trạch đến nơi khác.

Nếu như vậy, đối với công tác di chuyển của cư dân Bình An trấn, cần phải tranh thủ triển khai.

Bây giờ Vương thị ở địa phương chính là một tay che trời, uy vọng cực cao, chỉ cần bồi thường đầy đủ, trao đổi đủ, lại không cố ý ức hiếp bình dân, dỡ bỏ cũng không phải chuyện khó khăn, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại người đóng đinh như Vương Thủ Triết ở kiếp trước.

Thậm chí, cách nói cực đoan một chút, cho dù Vương Thủ Triết phát điên muốn ức hiếp bình dân một chút, các bình dân cũng chỉ biết nơm nớp lo sợ nghe lời. Trên địa bàn của Vương thị, gần như không có khả năng xuất hiện người dám làm trái Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng sẽ không làm như vậy.

…

Ngay khi Vương Thủ Triết xây dựng căn cơ vạn năm cho gia tộc.

Hoàng cung Đại Càn, Ngự Hoa Viên.

Là nơi ở của Đại Đế, kiêm trung tâm quyền lực của Đại Càn quốc, trong hoàng cung Đại Càn, đương nhiên sẽ không phải không có trận pháp. Toàn bộ hoàng cung, thực tế đều bao phủ trong một trận pháp khổng lồ công thủ vẹn toàn, nếu có người tự cho là lợi hại, dám lẻn vào hoàng cung, tự nhiên sẽ bị dạy làm người.

Trong Ngự Hoa Viên cũng bố trí trận pháp, nhưng trận pháp này không phải bố trí vì công phạt phòng ngự, mà là tiểu tụ linh trận.

Dưới tác dụng của Tiểu Tụ Linh Trận, linh khí trong toàn bộ Ngự Hoa Viên đều nồng đậm hơn so với ngoại giới, các loại kỳ hoa dị thảo tắm rửa trong đó, sinh cơ phồn thịnh, dài đến thịnh vượng, ngay cả phiến lá màu sắc cũng càng thêm đậm đặc xanh biếc, thoạt nhìn đặc biệt vui lòng người.

Còn có linh hoa dị chủng hiếm thấy ở nơi khác, dưới sự tẩm bổ của linh khí quanh năm nở rộ, đóa hoa màu sắc phức tạp, khí chất khác hẳn, hoặc ung dung, hoặc tiên khí lượn lờ, hoặc rực rỡ hoa lệ, hoặc đi đường tắt riêng, quả thực là tranh kỳ đấu diễm, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Cộng thêm việc bố trí tỉ mỉ và cắt tỉa thời gian, cảnh trí toàn bộ ngự hoa viên đều đặc biệt làm cho người ta vui mắt.

Mỗi ngày Long Xương đại đế sau khi "quận xong chính vụ", cũng sẽ đến ngự hoa viên này đi một chút, thưởng hoa, dùng lộ á câu các loại linh ngư trong ao linh ngư, thư giãn thể xác và tinh thần một chút.

Trong ngày thường, chỉ có lão Diêu tương bồi.

Dù sao Đại Đế cũng là Đại Đế, hắn sống hơn ba ngàn năm, thân bằng hảo hữu lúc trước cũng đã sớm chết hết rồi, hắn cũng đã sớm quen với người cô đơn.

Về phần các lộ tiểu bối, trên thực tế hắn cách không biết bao nhiêu đời con cháu, tuyệt đại bộ phận ở trước mặt hắn ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh, rất không thú vị, hắn tự nhiên cũng không thích triệu kiến bọn họ.

Bất quá, một ngày này, bên chân của hắn lại vây quanh năm con sói con.

Chúng nó lấy Long Xương đại đế làm trung tâm, vui vẻ chạy nhảy, lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút nho nhỏ, lại thỉnh thoảng dừng bước lại, ngửi ngửi các loại hoa cỏ lạ, quả nhiên hoạt bát lại đáng yêu, còn vô cùng nhu thuận.

Cho tới bây giờ, cũng chưa thấy chúng phá hư một hoa một cỏ, một cây một cây một cây.

"Đến đến đến ~ cái này trẫm có một bóng, ai cướp được trước, thưởng một khối linh nhục." Long Xương đại đế hứng thú, ném ra một quả cầu nhỏ, để cho năm con sói con đi tranh đoạt.

Nào ngờ, chỉ có một con sói con vọt tới, rất nhanh ngậm quả cầu nhỏ trở về, sói con còn lại đều an tâm ngồi xổm bên chân Long Xương đại đế.

"Ơ, các ngươi có đói bụng không?" Long Xương đại đế cười nói: "Trẫm nói là làm, nói thưởng là thưởng."

Nói xong, hắn bảo lão Diêu đưa tới một khối linh nhục nhỏ, ném cho con sói con lập công kia.

Nào ngờ con sói con lập công kia lại vô cùng ngoan ngoãn, lại không ăn một mình, mà ngậm linh nhục chia sẻ với các huynh đệ tỷ muội.

"Ngao! Gào hu ~"

Năm con sói con, ngươi một ngụm ta một ngụm, ngay ngắn ăn hết khối linh nhục kia, sau đó nguyên một đám vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu, trông mong nhìn Long Xương đại đế.

Cũng không gấp, cũng không cầu, cứ như vậy mở to đôi mắt ngập nước nhìn ngươi, khiến ngươi không đành lòng.

"Ồ, thật sự không ngờ, mấy con sói con này còn rất nhu thuận, rất có trật tự." Long Xương đại đế cười nói, "Xem ra, nha đầu họ Vương kia quả thực phí một phen tâm tư dạy dỗ."

"Lão Diêu, thưởng."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Lão Diêu đáp một tiếng, liền từ trong nhẫn trữ vật móc ra cả khối Đại Linh Nhục, ném cho đám sói con.

Đám sói con vẫn nhu thuận đến cực điểm, khiêm nhường lẫn nhau, ngươi một ngụm ta một ngụm, ngay ngắn trật tự chia sẻ một khối linh nhục này.

Hiển nhiên là sống chung với nhân loại lâu rồi, năm con sói con này khá có nhân tính, biết thực tế ném cho người khác là vị lão gia gia hòa ái kia.

Do đó, sau khi ăn xong, năm con sói con liền ùa lên, cọ chân, lăn lộn bán manh, thậm chí, có một con còn nhảy lên bả vai Long Xương đại đế, cuộn móng vuốt lại, ra hình ra dáng, giẫm lưng cho ông ta.

"Lớn mật!" Lão Diêu bị bọn chúng dọa sợ, vội vàng thấp giọng quát, "Mấy con sói con các ngươi, dám đụng chạm thánh thể bệ hạ, còn không mau lui xuống?"

Ngược lại Long Xương đại đế cười ha hả khoát tay: "Bọn chúng còn nhỏ thì không sao. Đừng nói nữa, giẫm lên còn rất thoải mái."

"Hành vi như vậy tất nhiên là được huấn luyện ra." Lão Diêu cũng có chút dở khóc dở cười, "Cô nương Vương thị kia rất hiếm thấy, đây là huấn luyện chiến sủng, hay là huấn luyện đáng yêu đây?"

Mấy con Thương Lang ngân nguyệt huyết mạch tốt, lại bị giáo huấn thành bộ dáng như thế, làm gì còn sức chiến đấu?

Lão Diêu không khỏi than thở đáng tiếc.

“Chiến sủng có cái gì tốt? Trẫm đời này gặp nhiều rồi.” Long Xương đại đế vô cùng hiếm hoi hưởng thụ mấy con sói con, bán manh lăn lộn, tranh nhau lấy lòng, không nhịn được khoe khoang nói: “Tiểu cô nương họ Vương kia thật sự là một nhân tài, thú vị hơn thuần thú sư hoàng thất chúng ta nhiều.”

“Đợi một chút.” Nói xong, Long Xương đại đế bỗng nhiên nhớ tới chỗ không thích hợp, lông mày uy nghiêm nhíu lại: “Mấy con sói con này rất ngoan ngoãn nghe lời, nào có không chịu nổi như tiểu tử Diêu Thành Siêu kia nói?”

“Chẳng lẽ là Diêu Thành Siêu đó không cẩn thận làm hỏng Thần Triều Dư Huy Đồ và một số bảo vật khác của trẫm. Bởi vì sợ bị gia tộc trách phạt, nên vứt nồi lên người đám sói con đáng thương và vô tội này?”

“Đáng giận! Diêu Thành Siêu kia thật quá đáng! Hắn đây rõ ràng là khi dễ chúng nó không biết nói chuyện, lại không biết xấu hổ oan uổng chúng nó như vậy!”

Từ trước đến nay Long Xương đại đế luôn thích suy bụng ta ra bụng người, càng nghĩ càng cảm thấy có lý, sắc mặt không khỏi càng ngày càng đen.

Đúng đúng đúng!

Năm con sói con ngoan ngoãn gật đầu lia lịa, ánh mắt vô tội mà tinh khiết cảm kích nhìn Long Xương đại đế.

Lão gia gia hòa ái dễ gần, ngài nói rất đúng, bọn ta chỉ là một đám sói con ngoan ngoãn, sao lại có thể có tâm tư xấu gì chứ? Nhất định là tên xấu xa kia vu oan hãm hại.

“Hừ”

Long Xương đại đế hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có chút không tốt: “Lão Diêu ngươi tra một chút, đây rốt cuộc là Diêu Thành Siêu trong lúc vô tình làm hỏng đồ, đặc biệt tìm sói con để gánh tội thay. Hay là… Diêu thị cố ý trong lúc vô tình, muốn tham gia tranh giành đế tử Đại Càn quốc ta.”

“Muốn thông qua việc này châm ngòi ly gián, để trẫm sinh ra ác cảm với Trường Ninh Vương thị, từ đó ảnh hưởng đến tiến trình tranh giành đế tử.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt của lão Diêu cũng nghiêm túc lên.

Hắn lập tức cúi người thi lễ, trầm giọng nói: “Vâng, bệ hạ. Lão nô sẽ phái người đi điều tra ngay.”

Theo lão Diêu rời đi, năm con sói con kia giống như cũng cảm nhận được vị lão nhân hòa ái dễ gần này tâm tình không tốt, lúc này đều thi kỳ mưu, bắt đầu đùa giỡn dỗ hắn, có con cầm ngược đỉnh cao, có con nằm dưới đất trợn mắt lè lưỡi giả chết, còn có ngồi ngay ngắn trên mặt đất, dứt khoát hát “Ô ô ô”.

Long Xương đại đế nhất thời không biết nên khóc hay cười: “Mấy con sói con các ngươi thật sự rất có nhân tính, huấn luyện nữ oa nhi Vương thị các ngươi nhất định là người hay.”

Đã có mấy con sói con ngoan ngoãn làm bạn, tâm trạng của Long Xương đại đế lập tức tốt hơn rất nhiều. Ông ta còn đặc biệt lấy cây cờ xí ra, vung cần câu cá trong Linh Ngư trì.

Linh ngư trên đường tới, tự nhiên đều là tiện nghi cho đám sói con này.

Đám sói con nhu thuận nghe lời này, cho Long Xương đại đế một lần nhàn rỗi cực kỳ hiếm có, trải nghiệm một chút cảm giác tâm linh thả lỏng.

Hắn đã bắt đầu cân nhắc, đợi lát nữa khi Vương Thủ Triết đến yết kiến, phải làm thế nào mới có thể để cho bản thân hắn cống hiến một cái đàng hoàng.

Lão tam không tệ, lão nhị cũng được, còn có lão ngũ, ngoan ngoãn nghe lời nhất…

Rốt cuộc là con nào đây?

Trong lúc nhất thời, Long Xương đại đế lại rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, lựa chọn chứng sợ hãi phát tác. Nhìn xem con vật này rất tốt, nhìn xem con kia cũng rất ngoan.

Thôi thôi, dứt khoát thương lượng với Thủ Triết, đưa hết năm con sói con này cho hắn là được.

Về phần thù lao, hắc hắc, vậy giảm bớt áp lực trên thuế ở Lũng Tả quận cho hắn, tăng năm thành, sửa thành tăng trưởng ba thành.

Thủ Triết a - Thủ Triết -

Xem Long Xương ta đã đủ tốt với ngươi rồi chứ, ngươi phải nhớ rõ lòng tốt của trẫm.

“Ha ha ha ha ~”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Long Xương đại đế không nhịn được phát ra tiếng cười vui sướng.

Ban đêm.

Long Xương đại đế an bài hoạn quan xây dựng ổ sói xa hoa, đã xây xong ở trong ngự hoa viên. Đám sói con cũng đều ở dưới sự an bài của hoạn quan chui vào trong ổ sói, một đám có vẻ vô cùng vui vẻ và thỏa mãn.

“Bệ hạ, có cần bắt hàng rào lên không?” Một viên hoạn quan thấp giọng hỏi.

Lúc Long Xương đại đế vừa mới chuẩn bị nói “Khóa”, lại nhìn thấy ánh mắt đáng thương của năm đứa nhỏ, lúc này liền có chút mềm lòng.

“Năm đứa nhỏ này của trẫm ngoan như vậy, khóa cái khóa gì?” Long Xương đại đế vung tay lên, lập tức hạ quyết tâm: “Sắp xếp hai tên hoạn quan, ban đêm trực đêm là được.”

Đêm nay, Long Xương đại đế hiếm khi ngủ cả một đêm.

Năng lượng mà năm con sói con này mang đến cho hắn, cũng làm cho tâm tình của hắn khó có được buông lỏng xuống.

Sáng sớm hôm sau.

Long Xương đại đế vừa rời giường rửa mặt một phen, còn đang dùng bữa sáng, đã có chút khẩn cấp, muốn đi xem năm con nhỏ kia.

Tâm tình kích động và nhớ thương như thế, đã bao lâu không xuất hiện trên người hắn?

Một trăm năm, hay là hai trăm năm? Hoặc là đã lâu hơn…

Dựa vào năm con sói con kia, ngay cả bữa sáng trong miệng vẫn đạm đạm vô vị như trước kia, dường như cũng ngon hơn mấy phần so với ngày thường.

Rất nhanh, Long Xương đại đế dùng xong bữa sáng, vui vẻ bước vào ngự hoa viên của hắn.

Trong lòng hắn nghĩ, hôm nay có nên dẫn theo năm con sói con đi săn hay không.

Ai ngờ, đúng vào lúc này, bỗng nhiên có hai hoạn quan vừa lăn vừa bò chạy ra, trong miệng kêu to: "Bệ hạ, bệ hạ không xong rồi!"

"Chuyện gì mà kích động như vậy?" Long Xương đại đế nhướng mày, uy nghiêm mười phần mà giáo huấn một câu.

"Bệ hạ, bệ hạ, năm, năm đứa…"

Ngay khi hoạn quan hoảng hốt giải thích, lão Diêu xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở bên cạnh Long Xương đại đế, mở tấu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, chuyện hôm qua ngài để lão nô tra xét, đã có kết quả."

"Chuyện này hẳn không phải là Hàn Nguyệt Diêu thị âm thầm giở trò, đích xác là năm đứa nhỏ tương đối tinh nghịch. Theo như lời thuyền viên trên phi thuyền Vân Diêu nói, năm đứa nhỏ chỉ có được năng lực ẩn nấp tiềm hành không tầm thường, còn thức tỉnh một ít năng lực không gian, lồng sắt bình thường căn bản không giam được chúng nó. Nếu cứ nhìn chằm chằm chúng nó còn tốt hơn, nhưng nếu dám nháy mắt một cái, chúng nó sẽ 'Vèo' một cái liền biến mất."

"Đúng đúng đúng! Chính là "Vù" một cái liền không còn, sau đó xảy ra chuyện." Hai viên hoạn quan vội vàng điên cuồng gật đầu, lớn tiếng đồng ý.

Long Xương đại đế mí mắt giật giật.

Cái gì gọi là "Vèo" một tiếng liền không còn nữa? Cái gì gọi là xảy ra chuyện rồi?

Một dự cảm không ổn bao phủ trong lòng Long Xương đại đế.

Hắn vội vàng vọt vào trong Ngự Hoa Viên.

Mười mấy hơi sau, trong hoa viên truyền đến thanh âm đau lòng đến run rẩy của Long Xương đại đế.

"Cửu phẩm tiên linh hoa của trẫm, hoa làm sao tàn? Đoàn hoa kim phượng, nhành hoa của trẫm gãy như thế nào? Của trẫm… cực phẩm cẩm tú thọ xuân ngư của trẫm!"

Linh hoa dị thảo và linh ngư trong Ngự hoa viên đều là dị chủng quý hiếm, ngày bình thường đều có nhân viên chuyên môn chiếu cố tỉ mỉ, gãy một mảnh lá cây, cọ xát một mảnh lân cũng đau lòng nửa ngày, nhưng hôm nay, trong Ngự hoa viên lại là một mảnh hỗn độn.

"Năm con sói con các ngươi, các ngươi…" Long Xương đại đế tức giận đến cả người phát run, đang chuẩn bị đánh chúng, lại nhìn thấy năm đôi mắt vô tội mà đáng thương của chúng, nháy nháy nhìn hắn.

Lão gia gia hòa ái dễ gần, chúng ta chỉ là mấy con sói con nhỏ mà thôi. Chỉ là ham chơi một chút mà thôi, có gì sai đâu?

Phụt!

Long Xương đại đế suýt nữa hộc máu, không khỏi gầm lên: "Vương Thủ Triết, tên tiểu tử thối nhà ngươi! Ngươi đây là đang hại ta. Trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Làm sao sau khi Vương Thủ Triết kia xuất hiện, nhân sinh của Long Xương đại đế hắn lại bắt đầu tràn ngập kinh hỉ khắp nơi?

Chẳng lẽ Vương Thủ Triết kia thật sự là khắc tinh của Long Xương đại đế hắn sao?

…

Chương 54: Thủ Triết vào kinh! Phong vân tái khởi!

…

Đối mặt với ánh mắt thuần khiết vô tội của mấy con sói con, dáng vẻ đáng thương như ngươi muốn đánh là đánh, Long Xương đại đế vung tay mấy lần nhưng vẫn không nỡ đánh tiếp.

“Thôi thôi, lần này xem như trẫm thất sách.” Long Xương đại đế thở dài, vẻ tức giận trên mặt thu lại: “Năm đứa nhóc các ngươi chỉ bướng bỉnh như vậy, trẫm quyết định cho các ngươi một hình phạt nho nhỏ, coi như giáo huấn.”

“Người đâu, khóa chúng lại trong lồng, bố trí trận pháp không gian loại nhỏ, tìm thêm hai cái nữa, không, mười tên hoạn quan thay nhau trông coi, không được có một cái chớp mắt thoát ly tầm mắt.” Long Xương đại đế hạ lệnh nói: “Xương thượng chúng nó năm ngày, không đến ba ngày là được.”

“Vâng, bệ hạ.” Các hoạn quan lập tức khom lưng lĩnh mệnh, bắt đầu đi khắp nơi tìm lồng sắt phù hợp yêu cầu, chấp hành lệnh của Long Xương đại đế.

“Trong lồng không thể cắt nước, lại phải trải lụa mềm mại.” Long Xương đại đế lại dặn dò thêm một câu, liền đen mặt xua đi Chuyết Chính Các.

Hắn không ở trong Ngự Hoa Viên hoang tàn này nổi nữa.

Đau lòng, đau lòng, nhìn vào liền khó chịu.

Sau hai ngày, tâm tình sa sút của Long Xương đại đế mới khôi phục lại rất nhiều, cơn giận đối với sói con cũng nguôi đi không ít, lại bắt đầu nhớ nhung.

Đã đói hai ngày, hẳn là nhu thuận hơn rất nhiều a?

Sáng sớm hôm nay, Long Xương đại đế lại ngự ngự hoa viên, thăm đám sói con.

“Tham kiến bệ hạ.”

Nhìn thấy Long Xương đại đế, các hoạn quan thay phiên hành lễ không ngừng.

“Năm con sói con còn ngoan không?” Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng hỏi.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hắn quét qua ổ sói được xây dựng riêng, thấy lan can hoàn hảo không tổn hao gì, trận pháp ngăn cách không gian loại nhỏ cũng rất tốt, trong lòng lập tức an tâm không ít.

Mà năm con sói con cũng ngoan ngoãn ở lại trong hang sói, mông ngồi ở trên đệm, sống lưng thẳng tắp, con mắt nhìn không chớp, động tác đều nhịp.

Vừa thấy Long Xương đại đế, trong ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ tưởng niệm và kích động, lè lưỡi “Ha ha ha ô ô”, ngay cả lông sói màu xám bạc cũng vui vẻ phất phới.

“Khởi bẩm bệ hạ.” Các hoạn quan vội vàng trả lời: “Chúng tôi tuân theo ý chỉ của bệ hạ, không hề di chuyển ánh mắt, năm con sói con đều ngoan ngoãn, chưa bao giờ rời khỏi hang sói.”

Lời vừa nói ra, Long Xương đại đế lập tức mở cờ trong bụng, hơi đắc ý nhìn lão Diêu nói: “Lão Diêu, trẫm đã nói cái gì? Mấy con mèo nhỏ này vẫn rất ngoan, chỉ hơi có chút bướng bỉnh, cần dốc lòng dạy dỗ.”

“Người tới, thả bọn chúng ra. Bọn chúng còn nhỏ, đúng là tuổi hoạt bát nhất, đều bị nhốt hai ngày, sợ là sẽ rất buồn bực.” Long Xương đại đế có chút đau lòng không đành lòng nói: “Trẫm mang theo bọn chúng ra ngoài đi dạo, giải sầu.”

Tốc độ ngự dụng công tượng của hoàng thất rất nhanh, chỉ trong thời gian hai ngày, Ngự Hoa Viên tàn phá đã được chữa trị hơn phân nửa, ít nhất nhìn bề ngoài đã không sai biệt lắm. Chỉ là những tiên hoa dị chủng quý báu kia, thoạt nhìn gầy đi không ít, trong thời gian ngắn là dài không trở lại được.

Long Xương đại đế dẫn theo năm đứa trẻ đi dạo trong ngự hoa viên, thỉnh thoảng còn dạy chúng phân biệt một số chủng loại đắt tiền, đồng thời lải nhải dạy bảo: “Ở trong hoa viên các ngươi có thể tùy tiện chơi, nhưng nếu tùy tiện phá hoại thì lại phải chịu khổ.”

Dáng vẻ kiên nhẫn của hắn ta như vậy, thật sự giống với một lão gia gia hiền lành.

Năm con sói con cũng ngoan ngoãn, nghiêng tai lắng nghe liên tục gật đầu, còn thỉnh thoảng tè ra một bãi nước tiểu, đi tưới những kỳ hoa dị hủy kia, giống như tạ lỗi vì hành vi sai lầm của chúng nó trong quá khứ.

"Được được được, quả nhiên không phụ sự dạy bảo của trẫm." Long Xương đại đế vô cùng hài lòng.

Sau khi mang năm con sói con giải sầu xong, hắn dứt khoát dẫn chúng đi Chuyết Chính Các. Hôm nay vẫn là có chút chính vụ phải xử lý, có năm con sói con đi cùng, tâm tình cũng có thể thư sướng một chút.

Lúc chạng vạng tối, Long Xương đại đế xử lý một số việc vặt nghi nan trong triều chính, ngẩng đầu nhìn lên, thấy năm đứa chỉ ngoan ngoãn ở trong Chuyết Chính Các.

Chúng nó hoặc nằm hoặc ngồi, hoặc là dứt khoát dựa vào chân Đại Đế ngủ, không có một con nào quấy rối.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Long Xương đại đế ấm áp, cảm thấy mình rất có hiệu quả đối với huấn luyện năm con sói con.

Sớm biết Ngân Nguyệt Thương Lang vui như vậy thì hắn đã mệnh Mạc Bắc Man Tộc cống hiến mấy lần rồi.

Trong bầu không khí ấm áp này, thời gian nhanh chóng trôi qua. Bất tri bất giác, bữa tối đã đến.

Các hoạn quan đi ngự thiện phòng khiêng bữa tối của Đại Đế tới.

Long Xương đại đế chính là Lăng Hư đại đế, cơ năng thân thể tự nhiên vô cùng cường hãn, nhưng một cước định sơn hà, một quyền băng sơn. Mà muốn duy trì cơ năng thân thể cường đại như thế, tiêu hao hằng ngày dĩ nhiên sẽ không ít.

Dù hắn đã già, cũng đã sớm không theo đuổi thực lực đột phá, yêu cầu bổ sung khí huyết và linh khí năng lượng vẫn cực cao như trước, trừ cần ăn linh nhục linh thực cao giai để bổ sung khí huyết, tưới nhuần nhục thân, còn cần định kỳ dùng và luyện hóa thiên tài địa bảo luyện chế thành lục phẩm linh nguyên bảo đan.

Nếu không, chỉ bằng vào đả tọa thổ nạp, hấp thu thiên địa linh khí chung quanh tụ lại, rất khó duy trì được thực lực cường đại của hắn.

Dù sao, nhục thân càng cường đại, thay mặt cảm ơn lại càng nhanh, tiêu hao khí huyết và linh khí hàng ngày cũng càng lớn. Nếu như không chiếm được đủ bổ sung, trong thời gian ngắn đương nhiên sẽ không có vấn đề, dựa vào năng lượng tích trữ trong thân thể cũng có thể chống đỡ một đoạn thời gian rất dài, nhưng nếu trường kỳ không được bổ sung, thân thể tu sĩ Huyền Vũ sẽ từng bước suy yếu, cho đến khi khô kiệt.

Giống bữa tối bình thường hôm nay của Long Xương đại đế, cần sử dụng thịt đùi và xương sống của Tuyết Văn Linh Nhục Ngưu ngũ giai.

Loại Linh Nhục Ngưu này sử dụng phương thức nuôi dưỡng đặc biệt trong mục trường lớn của hoàng thất, là một loại đặc thù thông qua thời gian dài thuần hóa và cải tiến mà thành, thức ăn mỗi ngày đều dùng các loại như linh cốc, linh thảo, chất thịt tươi mới, dinh dưỡng dồi dào.

Loại Tuyết văn linh ngưu chỉ hoàng thất mới có này, có thể phát triển cao nhất đến năm sáu giai, tốc độ phát triển nhanh, mà linh trí lại thấp, sản xuất linh ngưu cũng là thịt non mịn, vị rất tốt, cực được ngoại giới hoan nghênh.

Bên trong bãi chăn nuôi hoàng thất, thỉnh thoảng cũng sẽ tiêu thụ một ít Tuyết văn linh ngưu với giá cao bên ngoài, để bù đắp tổn thất của bãi chăn nuôi.

Bữa tối Đại Đế này, bình thường phải ăn sáu bảy trăm cân linh ngưu, dựa theo giá thị trường mà nói, đã vượt qua trên vạn càn kim.

Ngoại trừ Tuyết Văn Linh Ngưu ra, Đại Đế còn thích ăn một ít linh ngư cao giai, một ít linh quả, cao hứng lên còn có thể uống một chút linh tửu.

Bữa cơm tối này, tiêu phí thường vượt qua một vạn ba ngàn càn kim.

Trên việc bổ sung đồ ăn, chi tiêu cả một năm của Long Xương đại đế phải đạt tới khoảng bảy trăm vạn càn kim. Lại thêm một

trăm vạn linh nguyên bảo đan, mỗi năm phải dùng luyện hóa mười hai viên.

Cứ như vậy, cơ sở tiêu hao hàng năm của Đại Đế chính là một ngàn chín trăm vạn càn kim.

Mà đây còn là kết quả Long Xương đại đế đã sớm từ bỏ thăng cấp, giảm thấp quy cách cung cấp của bản thân, chỉ duy trì tiêu hao cơ bản nhất.

Nếu không, dựa theo tiêu hao lúc tráng niên của hắn, hoặc là quy cách phân phối khi ngự giá thân chinh, tiêu hao còn tăng lên gấp bội.

Bởi vậy có thể thấy, muốn nuôi sống một Đại Đế có thực lực Lăng Hư cảnh, tiêu hao hàng năm kinh người cỡ nào.

“Năm con sói con các ngươi cùng nhau ăn một chút.” Long Xương đại đế cười ha hả nói: “Nếu thích Tuyết Văn Linh Ngưu, quay đầu lại trẫm bảo Ngự Thiện Phòng chuẩn bị nhiều hơn chút thịt bò và xương.”

Hai mắt năm con sói con sáng ngời, lập tức đồng loạt gật đầu.

Lão gia gia người thật là người tốt, nói bọn chúng nước miếng đều chảy ra.

Trong lúc nói chuyện, hoạn quan hầu hạ đã mở nắp hộp thức ăn ra, lộ ra một đống lớn Tuyết văn linh ngưu nướng chín bên trong.

Nhìn ra được, thời điểm những thịt linh ngưu này đang nướng rất nắm giữ độ lửa, mỗi một khối đều ngoài cháy trong mềm, tản ra mùi thịt nướng nồng đậm, vừa nhìn liền khiến người ta rất thèm ăn.

Nhưng mà, Long Xương đại đế mới ăn một miếng, sắc mặt liền âm trầm, bất mãn nói: “Vì sao những linh ngưu này không được ướp lâu? Ăn đi hoàn toàn không có mùi vị, đầu của ngự trù bị cửa kẹp sao?”

Hắn sống mấy ngàn năm, hơn nửa đều sống an nhàn sung sướng, đương nhiên là càng sống càng kén chọn, yêu cầu cực cao đối với mùi vị đồ ăn.

Các hoạn quan sợ tới mức run bần bật.

Vẫn là lão Diêu kiên trì tiến lên một bước, thấp giọng giải thích: “Khởi bẩm bệ hạ, sáng sớm hôm nay các ngự trù phòng ngự thiện mở phòng bếp, phát hiện linh ngưu ướp muối hôm qua đều không thấy đâu.”

“Trong lúc bất đắc dĩ, linh ngưu nấu nướng đã nấu nướng ra được, đích thật là không nhập vị như ngày xưa. Vụ án này lão nô đã điều tra, kính xin bệ hạ hôm nay chịu đựng.”

“Hừ.” Tâm trạng Long Xương đại đế không vui: “Đám ngự trù kia đúng là càng ngày càng không cần tâm, thậm chí ngay cả nguyên liệu nấu ăn cũng làm mất. Lần này thì thôi, nếu như còn có lần sau nữa, trẫm sẽ bắt đầu cho bọn chúng dọn nhà.”

Chỉ là như vậy, Long Xương đại đế từ trước đến nay bắt bẻ có chút ăn không ngon, thịt linh ngưu chỉ ăn một nửa, liền có chút không có khẩu vị, lại ăn chút linh qua cùng bảy tám mươi cân linh mễ liền không động đũa nữa.

Kể từ đó, ngược lại là tiện nghi cho năm con nhỏ, chúng nó “hì hì hì” vui vẻ ăn uống cực kỳ.

Quả nhiên là chủ nhân nuôi sủng vật gì đó. Mặc dù còn chưa trưởng thành, nhưng sức ăn cùng khẩu vị của chúng đã có chút kinh người.

Rất nhanh, năm con sói con đã ăn sạch sẽ đồ ăn còn thừa, cái bụng nhỏ trở nên tròn vo.

Sau khi ăn xong, chúng nó còn không quên bán manh làm nũng làm nũng phụng dưỡng, một bộ này chơi cực kỳ thuần thục.

Điều này khiến tâm trạng của Long Xương đại đế tốt lên rất nhiều.

Hôm sau.

Long Xương đại đế lại giống như ngày hôm qua, mang theo bọn họ tản bộ, sau khi xử lý chút chính vụ, liền lại đến thời gian bữa tối.

Kết quả, đồ ăn lần này mang lên càng khiến Long Xương đại đế không hài lòng, nguyên liệu nấu ăn nhìn qua đều là vội vàng chuẩn bị đi ra, không chỉ không có nghiên cứu bình thường, ngay cả phẩm chất cũng giảm xuống.

“Lão Diêu.” Long Xương đại đế tức giận nói: “Ngươi làm sao vậy? Một tên trộm phòng bếp nho nhỏ còn bắt không được sao?”

“Bẩm bệ hạ.” Lão Diêu mồ hôi lạnh đầm đìa trả lời: “Trận pháp của ngự thiện phòng không có dấu hiệu bị xúc động, lão nô an bài thị vệ trực đêm, cũng không thấy bất luận kẻ nào ra vào. Nhưng kỳ quái chính là, sáng sớm hôm nay, những nguyên liệu nấu ăn đã xử lý xong đêm qua đều không cánh mà bay.”

“Thú vị, thú vị.” Long Xương đại đế cười lạnh không thôi: “Hoàng cung của trẫm đã không biết bao lâu rồi không xuất hiện kẻ trộm, lại còn chuyên trộm thức ăn của trẫm. Lão Diêu, ngươi điều tra ra rồi đem hắn tới cho trẫm xem xét. Trẫm ngược lại muốn xem, rốt cuộc là người phương nào, có bản lĩnh như vậy.”

Kể từ đó, khẩu vị của hắn tự nhiên lại không tốt, kết quả vẫn là rẻ cho năm con sói con, đều sắp ăn tới mức ngay cả đạo cũng đi không nổi.

Năm con mắt xanh thẫm kia mở to, kích động không thôi.

Ô ô ô, lão gia gia hòa ái dễ gần thật là người tốt!

Ngày thứ ba.

Bởi vì chuyện của hai ngày trước, Long Xương đại đế sáng sớm không có tâm tình tản bộ, trực tiếp đi tới Chuyết Chính Các.

Đêm qua lão Diêu tự mình trực một đêm, hôm nay muốn ra kết quả tất yếu.

Quả nhiên, hắn vừa đến đến Chuyết Chính Các, lão Diêu liền tới cầu kiến, bẩm báo nói: “Bệ hạ, lão nô vì đề phòng rắn động cỏ, chỉ ở phía xa âm thầm nhìn chằm chằm ngự thiện phòng, nhưng đêm qua cả đêm, trận pháp ngự thiện phòng đều không có dấu hiệu bị xúc động. Cho đến buổi sáng, lão nô đi vào, quả nhiên phát hiện thức ăn lại bị trộm rồi.”

“Sau đó, lão nô cẩn thận kiểm tra ngóc ngách trong ngự thiện phòng, rốt cuộc ở một nơi cực kỳ bí mật, phát hiện một huyệt động không lớn lắm, hơn nữa ở bên cạnh huyệt động tìm được nhúm lông này.”

Nói đến chỗ này, lão Diêu lấy ra một nhúm lông nhỏ kia, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nụ cười khổ: “Chất liệu cùng màu của cọng lông này, bệ hạ có phải có chút quen mắt hay không?”

“Cái này…” Long Xương đại đế mở to hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: “Không thể nào, năm đứa nhỏ của ta đều ngoan ngoãn ở lại trong hang sói. Buổi tối đều có chuyên gia canh gác, không thể là trộm…”

Nói đến đây, Long Xương đại đế không còn tự tin nói tiếp nữa. Ông ta cầm một nhúm lông, đi thẳng đến hậu hoa viên.

Trong ngự hoa viên, hang sói tinh xảo, hoạn quan tận chức, cùng với năm con sói nhỏ ngoan ngoãn, tất cả đều như cũ.

Sau khi hoạn quan mở hàng rào hang sói ra, năm đứa lập tức chạy như bay, lượn vòng quanh Long Xương đại đế. Dáng vẻ quyến luyến và nhu thuận như vậy, khiến trong lòng Long Xương đại đế ấm áp, thậm chí không kìm lòng được hoài nghi suy đoán của mình.

Năm đứa nhỏ ngoan như vậy, sao lại đi trộm nguyên liệu nấu ăn? Có phải mình lại oan uổng năm con hay không? Nói không chừng, là linh thú khác có màu lông tương tự làm…

“Các ngươi tối nay có ngoan ngoãn không vậy?” Long Xương đại đế ngồi xổm xuống lần lượt xoa đầu bọn chúng, giọng nói nghe có vẻ ôn nhu.

“A a ô ô…” Năm đứa nhỏ cùng kêu lên a ô, gật đầu không ngừng.

“Vậy nhúm lông kia là ai của các ngươi để lại?” Long Xương đại đế lấy ra nhúm lông kia, bắt đầu thẩm vấn: “Lão nhị, bình thường ngươi hoạt bát nhất, có phải ngươi làm chuyện xấu không? Lão Ngũ, ngươi lén lén lút lút trốn ở phía sau, có phải ngươi không?”

Năm con sói con ngồi xổm trên mặt đất, ngươi nhìn ta, ta xem xét ngươi, sau đó dùng ánh mắt thuần khiết vô tội nhìn Đại Đế.

Lão gia gia hiền lành đáng yêu, người đang nói cái gì a? Bọn tôi nghe thế nào cũng nghe không hiểu?

“Bệ hạ, chúng ta dựa theo ý chỉ của ngài, chỉ cần năm đứa ở trong ổ sói, toàn bộ hành trình chúng ta có người nhìn chằm chằm.” Hoạn quan phụ trách trông coi nói, “Chúng ta tùy thời bảo trì hai người theo dõi, có thể xác định năm đứa không rời đi.”

“Điều tra ổ sói.” Đến lúc này, Long Xương đại đế đã bán tín bán nghi, “chủ yếu kiểm tra xem có huyệt động nào không.”

Các hoạn quan lập tức lĩnh mệnh, đi vào kiểm tra ổ sói.

Ngay từ đầu, bọn họ còn chưa phát hiện vấn đề gì, cho đến khi có một hoạn quan xốc tấm thảm mềm lót trong hang sói lên.

Nơi hẻo lánh, thình lình có một cái huyệt động không lớn, lớn nhỏ chỉ đủ để cho dáng người sói con thông hành.

“Làm sao có thể?” Các hoạn quan đều bị chấn kinh.

Năm con sói con lúc nào cũng ở dưới mí mắt của họ, đào hố từ lúc nào?

Long Xương đại đế vừa nhìn, lập tức đỡ đầu choáng váng.

Bộ dáng kia, giống như là hài tử mình tin tưởng không nghi ngờ, đột nhiên biến thành một phần tử phạm pháp loạn kỷ cương, tràn đầy cảm xúc phức tạp không dám tin, bị lừa gạt, bị phản bội.

Sắc mặt của hắn đen như nước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngũ Tiểu Chỉ: “Thành thật khai báo, các ngươi rốt cuộc làm thế nào vậy?”

“Ô ô ô”

Thấy sự tích bại lộ, năm đứa nhóc chỉ biết chạy không thoát, lúc này cúi đầu, lỗ tai cũng dán trên đầu, vẻ mặt hối hận không thôi, một bộ “ta sai rồi, ta nhất định sẽ hối cải”.

Đồng thời, bọn chúng còn đùn đẩy đẩy đẩy lão Ngũ ra ngoài.

Lão Ngũ ỉu xìu đi ra, đáng thương bắt đầu biểu diễn trước mặt đại đế.

Chỉ thấy nó ngồi xổm tại chỗ rung lông, sau đó lui về phía sau.

Chuyện thần kỳ xảy ra.

Vốn dĩ một con lão Ngũ đột nhiên biến thành hai con, con xuất hiện nhiều hơn không ngờ cũng sẽ nháy mắt lè lưỡi, thoạt nhìn giống như thật. Tu sĩ Huyền Vũ thực lực kém một chút căn bản không nhìn ra chỗ nào có vấn đề. Nếu là dưới ánh trăng, có thể lấy giả làm thật.

Sau đó lão Ngũ lại lui một bước, biến ra ảo ảnh thứ hai, ảo ảnh thứ ba…

"Thuật ảo ảnh ánh trăng? Năm con sói con các ngươi rốt cuộc còn giấu bao nhiêu con bài chưa lật?" Khóe miệng Long Xương đại đế giật giật.

Tuyệt đối không nghĩ tới, đám sói con này từng con đều thần thông quảng đại, không chỉ có năng lực ẩn hình nặc tung, có năng lực không gian, lại còn ẩn giấu năng lực ảo ảnh?

Còn rất thông minh hiểu được lợi dụng năng lực ảo ảnh mê hoặc hoạn quan, sau đó vụng trộm đào hang!

Mặc dù những năng lực này, đối với Long Xương đại đế mà nói, đều chỉ là chút kỹ xảo nông cạn mà thôi, nếu chúng dám thi triển trước mặt hắn, tuyệt đối bị nhìn thấu trong phút chốc.

Nhưng đám sói con này còn nhỏ, ngay cả ngũ giai cũng còn chưa tới. Mẹ nó, đây là học được từ đâu?

Dù là Long Xương đại đế kiến thức rộng rãi, trong lúc nhất thời cũng bị chúng nó làm cho kinh ngạc.

Ngân Nguyệt Thương Lang có năng lực thức tỉnh ảo ảnh ánh trăng không có gì lạ, kỳ lạ chính là chúng ở cấp bậc này, đã thức tỉnh, hơn nữa còn có thể thuần thục vận dụng. Hơn nữa còn lừa gạt hoạn quan trông coi.

Phải biết rằng, huyết mạch của Ngân Nguyệt Thương Lang vô cùng cổ xưa, huyết mạch cũng tương đối tôn quý, trước ngũ giai chỉ có thể coi là con non. Trong tộc đàn của nó, Lang Vương hưởng dụng tài nguyên tốt nhất, thậm chí có thể tấn thăng đến cửu giai.

Thông thường mà nói, Ngân Nguyệt Thương Lang nhãi con sau khi đến ngũ giai mới tính bước vào thời thiếu niên, có thể chính thức tham dự đi săn, khi đó muốn thuần hóa sẽ không dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Ly Từ phải nhanh chóng chuyển phát nhanh trở về. Thực lực của năm con nhãi này đã đến cấp bốn trung đoạn, nhiều nhất là mười năm nữa sẽ thăng cấp lên cấp năm.

"Năm con sói này của các ngươi không ngờ lại nghịch ngợm như vậy, lại dám lừa gạt bản đại đế." Long Xương đại đế đen mặt khiển trách: "Hừ, bản đại đế không tin, ngay cả ngũ tiểu chỉ của các ngươi cũng không thu thập được."

"Người đâu, lấp lỗ hổng lại cho ta, trong ổ sói lót toàn bộ lên sàn Xích Tinh Thiết."

"Hàng rào cũng thay Xích Tinh Thiết to bằng cánh tay, khóa cho trẫm đổi Thiên Cơ Tỏa!"

Long Xương đại đế phảng phất cùng năm tiểu chỉ đối đầu, trợn mắt nghiến răng nghiến lợi: "Bản đại đế ngược lại muốn kiến thức một chút, mấy tên tiểu tử thối các ngươi còn có thể giở trò gì nữa. Đúng rồi, Xích Thiết Tinh quá cứng quá lạnh, chúng nó cuối cùng vẫn còn đang lớn lên, đệm Linh Nga nhung nhung thượng hạng vẫn phải chuẩn bị."

Lão Diêu ở một bên nghe được khóe miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

Bệ hạ ơi là bệ hạ, ngài đây là càng lún càng sâu! Ngài còn nhớ, đây là sói con nhà người ta sao?

…

Ngay khi Long Xương đại đế và năm con sói con đang phân cao thấp.

Vì đáng thương, Thái Sử An Khang sống ở dịch trạm quan phủ lại lâm vào trong khốn cảnh.

Trong gian phòng trạm dịch đơn sơ, hắn uống linh trà đắng chát trầm tư không thôi.

Không thích hợp không thích hợp, dựa theo bố cục trù tính trước đó của Thủ Triết, bây giờ bệ hạ nghe nói dáng vẻ thê thảm của ta, hẳn là sẽ rất vui vẻ gặp ta một chút, thuận tiện chế nhạo ta mấy câu.

"Chẳng lẽ, trong đó đã xảy ra biến cố gì?"

Nguyên nhân không có gì khác. Vốn dựa theo kế hoạch, sau khi Thái Sử An Khang "cầu tình không có kết quả", nên chấp hành bước thứ hai kế hoạch "Bái kiến Long Xương đại đế".

Đợi đến khi độ sảng khoái của đối phương lại tăng lên, đồng thời đau khổ cầu xin không có kết quả, là có thể chấp hành bước thứ ba trong kế hoạch.

Nhưng hôm nay, hắn hai lần trước đi cầu kiến bệ hạ, lại đều bị cản trở về.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, âm thầm nhét càn kim truyền tin cho hoạn quan, mới nhận được một tin tức kỳ quái, nói là bệ hạ gần đây rất bận, tạm thời không có tâm xử lý chính vụ.

"Vô tâm xử lý chính vụ?" Thái Sử An Khang càng suy nghĩ càng cảm thấy không phải ý vị, bỗng nhiên vỗ đùi bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là thế, thì ra là thế. Bệ hạ nhất định là có mới vui vẻ, nhất thời si mê, mới mệt mỏi chính sự."

Bệ hạ làm như vậy cũng không phải lần đầu, mà là có tiền lệ rồi.

Theo dã sử trên phố đồn đại, bệ hạ đăng cơ hơn ba ngàn năm, từng có không dưới năm lần, bởi vì mê luyến phi tử nào đó mà lười chính nhiều năm. Chỉ có điều, một lần gần nhất cũng đã là tám trăm năm trước!

"Bệ hạ à bệ hạ." Trong lòng Thái Sử An Khang cay đắng không thôi, âm thầm cảm khái: "Ngài đã một đống tuổi rồi, sao còn giữ được bình thường? Chẳng lẽ… là đám người Khang quận vương đang âm thầm mưu tính kế?"

"Phiền phức rồi, xem ra chuyện này chỉ có Thủ Triết ra tay mới có thể giải quyết được."

Vừa nghĩ đến đây, Thái Sử An Khang lập tức trải giấy viết thư múa bút thành văn, bắt đầu viết thư triệu hoán người nào đó.

…

Một đoạn thời gian sau.

Một cỗ phi liên chuyên thuộc vạch phá bầu trời, bước vào trong phạm vi lĩnh không Quy Long Thành.

Quy Long Thành tên là Thành, kì thực bao phủ một khu vực tương đối rộng lớn, chung quanh còn có ba mươi sáu quân đồn vệ bảo vệ xung quanh.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh của phi liên, có thể thấy được một mảng lớn đồng ruộng cùng mục trường. Quy mô của chúng cực kỳ to lớn, chiếm diện tích kinh người, trong đó những nơi đất đai phì nhiêu, linh mạch phong phú nhất, đều thuộc về hoàng trang trong truyền thuyết.

"Hoàng trang", tên như ý nghĩa, chính là thôn trang của hoàng thất.

Chúng chính là một trong những tài sản chủ yếu của hoàng thất, trong đó hoặc trồng trọt, hoặc nuôi trồng, hoặc là kinh doanh sản nghiệp nào đó, thậm chí có thể là một mỏ linh thạch cỡ lớn trân quý.

Cũng chính là từ trong những hoàng trang này sinh ra, tài phú khổng lồ mà cuồn cuộn không ngừng, chống đỡ chi tiêu xa xỉ của hoàng thất.

Hoàng trang cũng không giới hạn ở phụ cận Quy Long Thành, mà là khắp các quận. Trên cơ bản, trong từng quận đất màu mỡ nhất, đều có một bộ phận là tài sản riêng của hoàng thất.

"Lại nói, hoàng thất tổng thể vẫn rất có tiền." Vương Thủ Triết ở trên phi liên, cũng nhịn không được cảm khái một câu: "Chỉ là gia đại nghiệp lớn, chi tiêu cũng vô cùng lớn, chỉ là nuôi sống một Lăng Hư Đại Đế, chi tiêu hàng năm cũng chính là con số trên trời, chớ nói chi còn có nhiều Thân Vương Thần Thông cảnh, Quận Vương Tử Phủ cảnh như vậy."

"Thái gia gia, con nghe nói lần này bệ hạ muốn gia tăng thuế thu của Lũng Tả quận chúng ta." Vương An Nghiệp ở bên cạnh đã cao hơn một chút, chớp mắt nói: "Có phải Long Xương bệ hạ ăn quá nhiều hay không, hoàng thất không có tiền?"

"Đứa nhỏ ngốc." Vương Thủ Triết cưng chiều sờ sờ đầu hắn: "Thuế quốc sẽ không trực tiếp tiến vào kho riêng của hoàng thất, thậm chí là không cho phép tiến vào kho riêng của hoàng thất. Tác dụng chủ yếu của thuế nước là duy trì vận chuyển của toàn bộ triều đình, điều tiết sự không cân bằng giữa các

quận hợp lý, và dùng để cứu trợ thiên tai, quân lương, khai hoang các loại. Tiền chi tiêu của bệ hạ, có một phần thật sự là cung cấp từ quốc gia, nhưng cũng có một phần lớn là đến từ trợ cấp của hoàng thất."

"Nhưng dù sao bệ hạ cũng là Đại Đế, chính là trụ cột của một quốc gia, số lượng quốc phụng hàng năm hưởng dụng cũng không nhỏ. Thân vương, quận vương, cùng với công hầu các tước vị khác, đều sẽ có một phần thu nhập của quốc phụng."

"Chi tiêu một bộ phận tiền tài này, một bộ phận đến từ quốc thuế, một bộ phận đến từ sản nghiệp quốc hữu. Bởi vậy, Đại Càn quốc chúng ta mặc dù do hoàng thất nắm giữ, nhưng cũng không có nghĩa Đại Càn quốc chính là hoàng thất tư hữu."

Vương Thủ Triết vừa giải thích hết thảy với Vương An Nghiệp vừa âm thầm cảm khái trong lòng.

Đây chính là địa phương không giống với chế độ phong kiến thời cổ đại của Đại Càn quốc và Hoa Hạ. Rất nhiều đế hoàng Hoa Hạ cổ đại chú ý chính là "Gia thiên hạ", nói chính là "trong thiên hạ chẳng lẽ không phải là vương thổ", những triều thần quý tộc kia đều chỉ có thể coi là "người làm công", quyền sanh sát trong tay đoạt toàn bộ trong một ý niệm của hoàng đế.

Nhưng Đại Càn là do từng thế gia tạo thành, hoàng thất chỉ có thể coi là thế gia có địa vị quyền lực cao nhất trong Đại Càn quốc.

Nghiêm khắc mà nói, Đại Càn là sở hữu chung của tất cả thế gia, có chút tương tự với chế độ phụ trách cổ phần.

Một thế gia phát triển càng cường thịnh, tương đương với cổ phần chiếm cứ trong xí nghiệp "quốc gia" này càng nhiều, chức trách cần gánh vác càng nhiều, đồng thời cũng càng có quyền lên tiếng.

Mà Đại Càn Triệu thị và Đại Càn Vương thị, chính là hai người hợp tác hợp tác lúc trước khi Ngô thị tạo nghiệp, cũng không phải là gia tộc phụ thuộc đơn giản.

Dùng lời nói lưu hành đời trước của Vương Thủ Triết mà nói, đó gọi là "người sáng lập liên hợp".

Cũng bởi vậy, địa vị của Triệu thị và Vương thị rất cao, hơn nữa trên triều đình có được quyền lực không thấp.

Ngay khi Vương Thủ Triết một đường bay lượn xem hoa, phi liên đã tới chỗ giao giới khu vực Quy Long Thành.

Đi vào bên trong, không thể tùy tiện bay.

Phi liên, cần dừng lại ở trạm dịch phi liên.

Dưới sự khống chế của phu xe, phi liên xoay quanh trên quảng trường trước mặt trạm dịch phi liên chậm rãi hạ xuống.

Một lát sau, phi liên rất vững vàng, Vương Thủ Triết dẫn theo chắt trai Vương An Nghiệp, cháu gái Vương Anh Tuyền và đám người con gái Vương Ly Lung bước ra khỏi phi liên.

Phương xa, Quy Long thành xa xa đã thấy.

Trời cao mây rộng, một bích như tẩy.

Dưới trời cao, Quy Long Thành to lớn không có tường thành hùng vĩ, xuyên thấu qua hình dáng khổng lồ kia, phảng phất có thể nhìn thấy lịch sử nặng nề yên lặng dưới đại thành, cùng quyền bính đại biểu của nó.

Nhìn thấy tất cả những điều này, cảm xúc của Vương Thủ Triết cũng không khỏi hơi dâng trào.

Vương Thủ Triết hắn cuối cùng cũng sắp bước vào đế đô.

Quyền lợi trung tâm Đại Càn này.

Sợ rằng phong vân sẽ lại dấy lên.

…

Chương 55: Gia chủ hội sư chủ mạch! Đại đế ghen tỵ.

…

Mặc dù chỉ là một trạm dịch phi liên nho nhỏ ngoài ngoại ô Quy Long Thành, nhưng chung quanh vẫn là tiếng người huyên náo, một mảnh khí tượng buôn bán bận rộn.

Xung quanh trạm dịch xây dựng rất nhiều kho trữ cỡ lớn, còn có số lượng không ít mặt tiền và cửa hàng. Mỗi một ngày, đều có một đoàn xe nối đuôi nhau từ xa tới, vận chuyển vật tư khổng lồ về Quy Long Thành.

Quy Long Thành là một quái vật khổng lồ, tổng dân số vượt qua hai ngàn vạn. Trong đó, còn có một phần số lượng không nhỏ chính là tu sĩ Huyền Vũ, tài nguyên tiêu hao mỗi ngày đương nhiên là một con số trên trời.

Lấy trạm dịch phi liên này làm trung tâm điểm vật tư, chỉ là một trong số rất nhiều vật tư được đưa vào Quy Long Thành, có thể thấy quy mô khổng lồ của Quy Long Thành. So sánh với Trường Ninh Vệ, thật đúng là giống như là một thôn nhỏ ở nông thôn mà thôi.

Mà ngay khi đám người Vương Thủ Triết bước ra khỏi phi liên, cách đó không xa, một đám người chờ đợi đã lâu đã chú ý tới bọn họ, nhanh chóng tới đón.

Trong đó, nam tử trung niên cầm đầu đội ngọc quan, mặc cẩm bào màu tím, khí vũ hiên ngang, khí chất nho nhã mang theo uy nghiêm.

Mặc dù hắn ta đi nhanh, nhưng bước đi lại cực kỳ vững vàng, có thể thấy hắn ta chính là một người tâm tĩnh tư suy nghĩ xa.

Người này chính là gia chủ đương đại của phủ Định Quốc Công, Vương Vũ Xương, cho dù phóng mắt nhìn toàn bộ Quy Long Thành cũng là đại nhân vật.

“Thủ Triết vào kinh, ta chưa từng ra khỏi thành nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.” Vương Vũ Xương mặt mang nụ cười ấm áp, dẫn mọi người nhanh chóng đi tới.

“Vũ Xương lão tổ giết chết Thủ Triết.” Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên, thụ sủng nhược kinh chắp tay hành lễ nói: “Chuyến đi Thủ Triết là tiểu bối, có tài đức gì dám để lão tổ tông tới đón tiếp?”

Trong tông tộc, giảng vai vế nhất.

Cho dù Vương Thủ Triết ngươi trèo lên trời, đối mặt với lão tổ đời chữ Vũ, cũng quyết không thể khinh thường. Nếu không một khi lời đồn ra ngoài, sẽ khiến người ta nhạo báng Trường Ninh Vương thị không tổ không tông, hữu sinh vô giáo.

Đương nhiên, đây là trong tông tộc, ra khỏi tông tộc, giữa các gia tộc không có quan hệ thông gia gì, liền không có nhiều quy củ như vậy, dựa theo thực lực luận là được.

Vương Vũ Xương sau khi nhận lễ của Thủ Triết liền hòa ái đỡ lấy cánh tay hắn, nhìn từ trên xuống dưới, kinh hỉ nói: “Từ xa thấy Thủ Triết, ta chỉ liếc mắt liền nhận ra. Thật không hổ là hậu duệ huyết mạch của Định Quốc công phủ ta, khí chất thoát tục, rất giống tiên phong.”

“Vũ Xương lão tổ quá khen, Thủ Triết xấu hổ.” Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, vội vàng khiêm tốn nói: “Vẫn là lão tổ khí độ bất phàm, uyên đình nhạc trì, có phong thái trích tiên hạ phàm, Thủ Triết tự than không bằng.”

Hai gia chủ một già một trẻ của Vương thị sau khi thuần thục thổi phồng lẫn nhau, lúc này mới giới thiệu với nhau người bên cạnh.

“Thủ Triết, đây là khuyển tử Vương Thần Bình.” Vương Vũ Xương chỉ vào một vị nam tử vừa mới vào trung niên phía sau, còn mang theo vài phần khí chất thanh niên nói.

Tư thái của ông ta hiển nhiên là nâng Vương Thủ Triết lên rất cao.

“Thủ Triết bái kiến Thần Bình lão tổ.” Vương Thủ Triết vội vàng cung kính hành lễ.

Vũ Xương lão tổ khách khí với hắn, hắn cũng không thể thuận theo trèo lên trên. Huống chi, trước kia đại khái hắn đã hiểu rõ tình huống của dòng chính Đại Càn Vương thị, vị Thần Bình lão tổ trước mắt này đã sắp bốn trăm tuổi, chính là một Tử Phủ tu sĩ tráng niên.

Nếu đặt ở Lũng Tả quận, vị này tuyệt đối cũng là đại lão một phương.

Kế tiếp, tự nhiên lại là một phen khách sáo khoác lác.

“Vị này là tiểu tôn nữ nhi Linh Trúc của ta.” Vương Vũ Xương lại chỉ vào một vị nữ tử có vẻ như vừa qua ba mươi tuổi, mặc trang phục gọn gàng phong phú nói: “Trúc Nhi chính là trưởng lão của Lưu Ly Minh Vương điện.”

“Bái kiến Linh Trúc lão tổ.” Vương Thủ Triết vội vàng hành lễ, lấy lòng nói: “Bì da của Quan lão tổ sáng bóng, xem ra đã đạt tới cảnh giới đại thành của Lưu Ly Minh Vương rồi.”

“Thủ Triết quá khen, Lưu Ly Minh Vương chân pháp phải đạt tới Thần Thông cảnh mới xem như thật sự đại thành, đăng phong tạo cực, ta đây cũng chỉ là gà mờ mà thôi.” Vương Linh Trúc cười khẽ không thôi: “Trường Ninh Vương thị chúng ta không phải cũng có hai cô con gái ở Lũng Tả Học Cung, xin tu luyện Lưu Ly Minh Vương chân pháp thượng sách sao? Thủ Triết ngươi lần này cũng không dẫn các nàng ấy đến kinh thành chơi, hại ta vui mừng uổng một phen.”

Trước đó Vương Linh Trúc cũng không biết đó là đồng tông, bởi vì công pháp của các nàng đều là nửa quyển đầu do sư tôn đến hỗ trợ đăng ký.

Nửa quyển đầu đều thuộc về nhập môn cơ sở, cũng không thể xem như Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch chân chính, bởi vậy, dưới tình huống bình thường, chỉ cần có một vị sư tôn có đủ địa vị đến xin, cũng đưa tài liệu tương quan chứng minh tư chất đối phương đủ tu luyện chân pháp, vậy là đủ rồi.

Nếu muốn tiếp nhận truyền thừa hoàn chỉnh thì phải chính thức gia nhập Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch.

“Hai người? Bắt đầu bẩm Linh Trúc lão tổ, Thủ Triết chỉ biết Lạc Thu tu luyện chân pháp này.” Vương Thủ Triết giải thích: “Gần đây nàng cùng Lạc Tĩnh đi làm nhiệm vụ Học Cung, không ở nhà. Có cơ hội ta sẽ bảo nàng đi bái kiến Linh Trúc lão tổ.”

“Một người khác tên là “Ly Từ”, là sư tôn của nàng đến nhận danh sách.” Vương Linh Trúc khẽ cười nói, “Gần đây sau khi biết được Trường Ninh Vương thị chính là đồng tông, ta lật

xem qua sổ ghi chép đăng ký tư liệu mới biết được, hóa ra Ly Từ cũng tu luyện cơ sở chân pháp bản mạch."

Thì ra là Ly Từ ~

Vương Thủ Triết bừng tỉnh, trong lòng cũng có chút nhớ Ly Từ đại nha đầu.

Nha đầu chết tiệt kia, còn gửi về vài con sói muốn hắn đi lấy… Rời nhà lâu như vậy, cũng không biết trở về thăm.

"Vị này chính là hậu duệ của dòng chính ta."

Sau khi liên tiếp giới thiệu mấy vị trưởng bối, cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu giới thiệu các tiểu bối rồi.

Lần này, bắt đầu đến phiên Vương Thất Đạt hành lễ với Vương Thủ Triết: "Thất Đạt bái kiến Thủ Triết tứ gia gia."

Kỳ thật bàn về tuổi thật, Vương Thất Đạt còn lớn hơn Thủ Triết ba bốn mươi tuổi, tu vi cũng đến Thiên Nhân cảnh trung kỳ. Nhưng ai bảo bối phận của Vương Thủ Triết cao chứ.

Mặc kệ bối tự "Thất" lớn bao nhiêu tuổi, đều phải quản hệ chữ "Thủ" gọi là gia gia.

Bình thường đều sẽ quản đối phương gọi mấy gia gia và mấy gia gia, nhưng nếu là tình huống đồng tông bất đồng tộc, có đôi khi không rõ ràng đối phương xếp hạng già dặn bao nhiêu, xưng hô như "Thủ Triết gia gia" cũng không sai.

"Thất Đạt đừng khách khí, ngươi đã nhiều tuổi rồi, vẫn nên gọi ta Thủ Triết đi." Vương Thủ Triết vội vàng đỡ hắn dậy, nói.

"Tứ gia gia đừng làm hỏng thất bại như vậy." Vương Thất Đạt bị dọa không nhẹ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng vươn người chắp tay từ chối.

Phía sau một đám lão tổ tông, nếu hắn dám khoác vai với Tứ gia gia, đảm bảo sẽ bị đánh chết.

Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Tứ gia gia, để ta giới thiệu với ngài một chút. Vị này chính là khuyển tử An Nam, tiểu súc sinh nhà ngươi sao lại sững sờ như vậy? Còn không mau tới đây bái kiến Tứ lão thái gia."

Để đạt được mục đích chuyển lực chú ý, hắn còn đạp mông Vương An Nam một cước.

Vương An Nam bị đạp lảo đảo, vội vàng vái Vương Thủ Triết thật sâu: "An Nam bái kiến Tứ lão thái gia."

Đồng thời, trong lòng hắn cũng đầy bi thương.

Từ sau khi Ly Dao cô nãi nãi xuất hiện, địa vị Vương An Nam của hắn ở trong gia tộc thẳng tắp hạ xuống. Từ "ánh sáng tương lai" của Định Quốc công phủ lúc trước, Kỳ Lân Nhi trong mắt lão tổ tông, ái tử mà phụ thân thường xuyên khoe khoang.

Lập tức biến thành nghiệp chướng, tiểu súc sinh…

"Mời An Nam lên, ta đã nghe nói qua chiến tích của ngươi, cũng coi như là cao thủ thanh niên tiếng tăm lừng lẫy ở Quy Long thành." Sau khi Vương Thủ Triết đỡ hắn dậy, lấy ra một bao lì xì: "Cố gắng tu luyện thật tốt, tranh thủ sớm ngày bước vào Tử Phủ cảnh."

Túi đỏ không thể tùy tiện đưa, bình thường đều là "hài tử" cho hậu bối chưa thành thân. Vương An Nam rất ham chơi, trước mắt còn chưa có tính toán thành thân, Vương Thủ Triết mới có thể cho, nếu thành thân thì không tốt lắm.

"Đa tạ Tứ lão thái gia khích lệ."

Có hồng bao dễ lấy, tâm tình Vương An Nam lập tức tốt hơn một chút.

Có điều, hồng bao của hắn còn chưa nóng, đã bị Vương Thất Đạt kéo sang một bên tịch thu rồi.

Hắn lén lút mở ra một góc, nhanh chóng liếc mắt một cái, sắc mặt nhất thời ngưng trọng, lúc này cùng Vũ Xương gia chủ truyền âm vài câu.

Nguyên nhân không có gì khác, trong hồng bao mà Thủ Triết cho có một chồng tử kim phiếu, ước chừng mười tờ…

Cũng khó trách, một túi tiền tử kim phiếu cho Linh Đài cảnh cũng coi như tài nguyên dồi dào, nhưng cho một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh trẻ tuổi thì lại hơi khó coi.

Lần này, ngay cả sắc mặt của Vũ Xương gia chủ cũng có chút mất tự nhiên. Lúc trước đại thiên kiêu Ly Dao của Trường Ninh Vương thị và đại thiên kiêu của Tông An đều tới Định quốc công phủ gặp gỡ.

Tông An tuổi tuy nhỏ, nhưng thành thân cực sớm, con cháu con cháu đều một đống, đương nhiên không thể cầm hồng bao, muốn lấy cũng là con cháu của Tông An lấy. Nhưng bên Ly Dao, gia chủ Vũ Xương lại nhẫn tâm đưa ra mười tấm tử kim phiếu trợ cấp hồng bao.

Lúc đó còn cảm thấy bút tích không nhỏ, nhưng so với Thủ Triết… lại có vẻ hơi khó coi.

Tiểu súc sinh Vương An Nam kia, há có tư cách đánh đồng với Ly Dao?

“Chư vị trưởng bối, ta cũng giới thiệu một chút.” Vương Thủ Triết kéo An Nghiệp nói: “Vị này là chắt trai của Thủ Triết Vương An Nghiệp. An Nghiệp, còn không mau bái kiến chư vị lão tổ.”

Vương An Nghiệp lập tức nho nhã hành lễ: “An Nghiệp bái kiến Vũ Xương lão tổ, Thần Bình lão tổ, Linh Trúc lão tổ… Thất Đạt bá bá, An Nam ca ca.”

“Ồ, đây chính là An Nghiệp, trông thật là tuấn tú.” Vũ Xương gia chủ vừa cười vừa khen ngợi không ngớt, vừa âm thầm vận huyền công, hút hồng bao trong lời nói của Vương Thất Đạt.

Sau đó thay đổi cái vỏ, lại nhét năm tấm vé tử kim vốn chuẩn bị cho An Nghiệp vào đống để làm, lúc này mới tươi cười mà hồng bao: “An Nghiệp tuấn tú lịch sự, tuổi còn trẻ đã có phong thái quân tử của ông cố phụ Thủ Triết…”

Hay cho lời khen không dứt bên tai.

Không có cách nào, thân phận của Vương An Nghiệp cũng không giống nhau.

Hắn chính là vị hôn phu của Ức La tiểu quận chúa, một khi An quận vương thượng vị, An Nghiệp chính là Phò mã đỉnh phong.

Huống chi Ức La tiểu quận chúa thân mang huyết mạch Thương Long, được bệ hạ sủng ái sâu sắc, sớm muộn gì cũng

phải làm đại thiên kiêu bồi dưỡng. Cho dù cuối cùng An quận vương không thể thượng vị, Ức La tiểu quận chúa dựa vào một thân huyết mạch, sớm muộn cũng có thể phong công chúa, đến lúc đó, chỉ cần An Nghiệp nguyện ý bỏ qua thân phận người thừa kế Vương thị, đương nhiên sẽ là một vị phò mã thân vương.

"Cảm ơn Vũ Xương lão tổ." Sau khi Vương An Nghiệp được Thái gia gia gật đầu, lễ phép nhận hồng bao.

Nhưng mà, Vương An Nam ở một bên lại là trợn tròn mắt.

Hồng bao mười tấm tử kim phiếu của hắn a, còn chưa kịp liếc mắt nhìn một cái đã không còn! Tốt xấu gì cũng để cho hắn sờ hai cái!!

"Chư vị trưởng bối, vị này chính là tôn nữ nhi Vương Củng của ta." Vương Thủ Triết giới thiệu: "Ngươi chớ có sững sờ."

Vương Ngao tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng trong xương cốt lại là người to gan lớn mật, trường hợp này tự nhiên sẽ không khuyến khích.

Nàng lập tức tiến lên, ra dáng hành lễ nói: "Y bái kiến Vũ Xương lão tổ… Thất Đạt ca ca, An Nam chất nhi."

Thanh âm của nàng trong trẻo mà sạch sẽ, âm vang hữu lực, phảng phất như là một tiểu nữ tướng quân tư thế oai hùng.

Đương nhiên là các vị lão tổ và trưởng bối giao thiệp khen ngợi, chỉ có Vương An Nam vẻ mặt im lặng, tới một An Nghiệp đệ đệ hơn mười tuổi đã đủ rồi, bây giờ còn cần thêm một tiểu nha đầu cô cô nữa sao?

"Cháu trai An Nam, ta ở trong nhà xếp hạng hai mươi mốt, cháu có thể gọi ta là cô cô hai mươi mốt." Vương Củng tiểu quỷ làm bộ làm tịch vỗ vai Vương An Nam, "Nghe nói cháu lần trước sau khi bị Ly Dao cô cô đánh, thanh danh mất hết ở kinh thành? Cháu yên tâm, sau này sẽ do cháu hai mươi mốt dẫn đến che chở cháu, chờ cháu lớn lên một chút sẽ cùng cháu quét ngang đế đô."

Vương An Nam và một đám trưởng bối đều trợn tròn mắt.

Tiểu nha đầu xinh đẹp này mới mười tuổi mười một tuổi phải không? Khẩu khí này… Có phải có chút phiêu hay không?

“Vương Củng!” Vương Thủ Triết đen mặt nói: “Ta đã nói với ngươi như thế nào, đừng có mang bất lương phong khí của ngươi mang đến đế đô. An Nam tuy là tiểu bối của ngươi, nhưng chung quy lại lớn hơn ngươi rất nhiều.”

“Vâng, thưa gia gia.”

Vương Ngao chu cái miệng nhỏ nhắn vẻ mặt ủy khuất, trên mặt đồng ý rất tốt, nhưng bí mật lại ở đằng kia nói nhỏ. Ta không phải là nhìn hắn còn rất thuận mắt, muốn che chở hắn một đợt sao?

Sau khi nói xong, Vương Thủ Triết mới bất đắc dĩ giải thích: “Các vị lão tổ, nha đầu Côn Bằng nhà chúng ta có chút tính tình… Câu nói đó khó nói hết… Tóm lại, lần này đưa nàng đến kinh thành mở mang kiến thức một phen, chuẩn bị đưa đến thánh địa.”

“Đến thánh địa?” Vũ Xương gia chủ nhìn Vương Củng với ánh mắt khác xưa, cẩn thận đánh giá: “Đứa nhỏ này căn cơ không tồi, đã là Luyện Khí cảnh tầng bốn rồi, Thủ Triết là chuẩn bị đưa đi thánh địa cửu mạch mạch nào?”

“Không bằng đứa nhỏ này đi cùng ta đến Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch đi.” Linh Trúc lão tổ vui vẻ nói: “Đứa nhỏ nhà Thủ Triết này, tư chất ít nhất cũng phải là Tiên Thiên trung phẩm Ất đẳng chứ? Nếu nghĩ cách mời những thượng nhân am hiểu hệ chữa trị như Trường Xuân thượng nhân, một viên Tẩy Tủy Linh Đan cộng thêm một viên Vô Cực Bảo Đan, huyết mạch có thể dễ dàng đột phá đến thượng phẩm Ất đẳng.”

Tính năng cải thiện huyết mạch của Vô Cực Bảo Đan cực kỳ mãnh liệt, tốt nhất là bản thân huyết mạch đạt tới hai trọng, hơn nữa còn sử dụng ở Linh Đài cảnh, nếu không rất dễ dàng phản phệ bản thân.

Bất quá, nếu đến lúc đó lại sử dụng, hiệu quả sẽ yếu bớt không ít, là như vậy, nếu có trưởng bối bảo vệ, thời điểm huyết mạch nhất trọng cũng có thể miễn cưỡng tiêu hóa.

“Cái này…” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ cười: “Có lẽ sẽ khiến Linh Trúc lão tổ thất vọng, ngươi đã được đặt trước.”

“Dự định trước?” Sắc mặt Vương Linh Trúc hơi buồn bực: “Rốt cuộc là thánh địa mạch nào? Bên trong có người của Vương thị chúng ta chiếu cố hay không? Thủ Triết, ngươi quá sốt ruột, việc này nếu thương lượng trước, chúng ta có rất nhiều lựa chọn.”

Đại Càn Vương thị tốt xấu gì cũng là thế gia Tam phẩm, cho dù đã không còn vinh quang ngày xưa, nhưng số lượng tu sĩ Tử Phủ cảnh và Thiên Nhân cảnh trong tộc cũng không ít. Chỉ riêng trong các mạch trong thánh địa, đã có trọn vẹn năm Tử Phủ cảnh, một trong số đó, còn đảm nhiệm phó viện trưởng trong Tử Phủ Học Cung quận Thiên Phủ.

Nếu không phải Thánh địa có hạn chế danh ngạch với các thế gia đỉnh tiêm, cũng không muốn cùng bồi dưỡng đại thiên kiêu với bọn họ. Bằng không mà nói, Vương thị không chừng sẽ đưa thêm mấy người vào, thậm chí còn nghĩ hết biện pháp cùng Thánh địa bồi dưỡng đại thiên kiêu.

Thánh Địa Học Cung nhất mạch này, bọn họ càng thêm nguyện ý chọn lựa hạt giống huyết mạch ưu tú trong thế gia phẩm thấp, sau đó dốc lòng bồi dưỡng thành tài. Như vậy, Thánh Địa mới có thể duy trì địa vị siêu nhiên, mà không đến mức bị thế gia đại phiệt dần dần nắm trong tay.

Tựa như chủ nhân thánh địa Khương Chấn Thương của thế hệ này chính là xuất thân từ Khương thị của Thiên Phủ.

Khương thị trước kia chỉ là lục phẩm, bởi vì huyết mạch Khương Chấn Thương cường đại, thiên phú dị bẩm, lại có phẩm tính ưu tú, cơ duyên xuất chúng, cuối cùng từ trong mấy vị Chuẩn Thánh tử giết ra khỏi vòng vây, đoạt được vị trí Thánh tử, cuối cùng kế thừa vị trí Thánh địa.

Chẳng qua, cho dù Khương Chấn Thương làm chủ thánh địa, cũng không thể tùy tiện vận chuyển lợi ích cho Khương thị. Nhiều nhất là khi hắn ta ở trên vị trí, địa vị của Khương thị sẽ rất siêu nhiên, lại không người dám trêu chọc.

Hơn nữa, làm ăn gì đó cũng sẽ tiện lợi hơn một chút, dù sao cũng không có ai dám hãm hại bọn họ.

Bởi vậy, Khương thị cũng chậm rãi từ Lục phẩm từng bước một đi tới thế gia Tứ phẩm, nhưng cũng dừng lại ở đây. Thời

gian càng lâu, nội bộ Khương thị càng ngày càng tiến bộ không suy nghĩ, mấy trăm năm gần đây, càng là ở địa phương có chút không được lòng người. Chỉ là dựa vào tên tuổi của lão tổ tông "Khương Chấn Thương", tiếp tục duy trì phong quang mặt ngoài mà thôi.

Thật ra bây giờ Thiên Phủ Khương thị cũng đã cách Khương Chấn Thương quá nhiều đời, hơn nữa bởi vì bản thân không có chí tiến thủ, mấy đời gần đây đều không có nhân tài gì, trước mặt Thánh chủ cũng không thể lưu lại ấn tượng tốt, quan hệ với nhau đã vô cùng xa cách.

Ngoài ra, một trong những Chuẩn Thánh tử thế hệ này hô hào tương đối cao Công Dương Sách, cũng xuất thân từ tiểu thế gia.

Vương Ly Dao của Vương thị cũng xuất thân từ tiểu thế gia.

Có điều, nếu Vương Ly Dao của Vương thị có thể lấy được vị trí Thánh chủ, Vương thị cũng không cần nàng phá hoại quy củ vận chuyển lợi ích của Vương gia tộc. Vương thị càng nhiều là cần nàng đến làm hậu thuẫn củng cố, chỉ cần lúc làm ăn có thể làm ăn đàng hoàng, sẽ không bởi vì có người đỏ mắt mà bị theo dõi, cũng sẽ không bị người ta bắt nạt đến trên đầu là được.

Như vậy, Vương thị có thể yên tâm phát triển lớn mạnh.

Với năng lực kiếm tiền của Vương Thủ Triết, cần gì phải liều mạng đào góc tường của thánh địa chứ?

Ngay khi chư vị trưởng bối Vương thị tiếc hận, Vương Thủ Triết bất đắc dĩ ho khan hai tiếng nói: "Thật ra, ngươi đã bị Thánh chủ 'Khương tiền bối' dự định…"

"Cái gì?"

Đám người Vương thị đồng loạt khiếp sợ, một bộ dáng lộn xộn trong gió.

Thánh chủ đại nhân không những là thủ hộ giả của thánh địa, còn là thủ hộ giả của Đại Càn, kéo dài ra ngoài một chút, đó cũng là một trong những thủ hộ giả của nhân tộc!

Ngươi có thể xem thường Thiên Phủ Khương thị sa đọa, nhưng mà không thể không sùng bái kính ngưỡng Khương

thánh chủ.

Dù sao, Khương thánh chủ là cường giả Lăng Hư cảnh duy nhất của Đại Càn quốc, quyền thế đại thịnh, gần với Long Xương đại đế, đại nhân vật như vậy thu đồ đệ, là một đại sự!

Lật xem sách lịch sử liền biết, đồ đệ Khương Thánh chủ từng thu qua tuy rằng không nhiều lắm, nhưng ngoại trừ người chết sớm ra, hầu như đều trở thành Thần Thông cảnh, về sau hoặc là đảm nhiệm nhất mạch chi chủ, hoặc là trấn thủ ở chiến trường ngoại vực, hoặc là đi Tiên Đình phát triển.

"Không lẽ đứa nhỏ này cũng là…" Chúng trưởng bối Vương thị ngơ ngác nhìn Vương Củng, trong lòng mỗi người đều đang run rẩy. Trường Ninh Vương thị này là cái quỷ gì? Đại thiên kiêu đều là bán sỉ sao?

"Ài, thiên tư của Điền Thiên vốn phi phàm, cộng thêm Phòng gia dốc hết sức lực ủng hộ, sớm đã chuẩn bị tốt Tẩy Tủy đan và Vô Cực bảo đan." Vương Thủ Triết thở dài nói, "Nếu nói Hữu An sư huynh cũng rất có bản lĩnh, vậy mà thừa dịp lúc đi yết kiến Thánh chủ, thổi cho Nhai Tí đến hoa rơi như mưa… Thánh chủ một lòng tìm Ly Dao hỏi, kết quả…"

Thật ra bản thân Nguyễn Cung chính là thiên phú cường hãn bậc Giáp trung phẩm, chỉ dựa vào Tẩy Tủy Đan và Vô Cực Bảo Đan, vẫn không đủ để nàng thăng cấp đại thiên kiêu, nhưng Phòng Hữu An lại nghĩ hết biện pháp vì nàng lấy tới một con Huyết Cổ Vương!

Cứ như vậy, đại thiên kiêu đã trở thành chuyện ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa, vận khí của nha đầu Vương Anh Tuyền này cũng rất tốt, lần này Vương thị vừa vặn đả thông doanh tập huấn tân binh. Các trưởng bối do Vương Thủ Triết cầm đầu, ở trong quân doanh dựa vào nhiệm vụ hàng ngày dọn dẹp, bảo vệ quân doanh, lấy được một phần quân công.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng cuối cùng tất cả mọi người đều gom đến 300 điểm quân công doanh tân binh, tự mình đổi lấy dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp.

Nhưng như vậy cũng chưa tính là gì.

Chủ yếu là Vương An Nghiệp dựa vào học tập và viết bài tập, từng bước từng bước đạt được không ít thứ tốt ở chỗ Khí Linh tiểu tỷ tỷ… Không ngừng lặp đi lặp lại cường điệu hài tử trong nhà mua không nổi dịch cải thiện ban đầu… Cuối cùng hắn thu được sáu bình dịch cải thiện, trong hai bình có dịch cải thiện, trực tiếp móc sạch khố phòng tư nhân của Khí Linh tiểu tỷ tỷ!

Dưới sự "đề nghị" của Vương Thủ Triết, ngươi nhặt được một lọ dịch cải thiện sơ cấp và một lọ dịch cải thiện.

Hơn nữa bên Thủ Triết còn tồn một dịch cải tiến bản thông thường.

Vốn đây là Liễu Nhược Lam để lại cho An Nghiệp, nhưng Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đều đoán chừng, tương lai Vương An Nghiệp chắc chắn có thể tự mình lấy được, bởi vậy bình dịch đổi cao này hơn phân nửa cũng là "người thừa kế hợp pháp thứ hai" Vương Anh Tuyền.

Tôi Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan, Dịch Biến sơ, Trung Cải Dịch, Vô Cực Bảo Đan, cộng thêm một con Huyết Cổ Vương! Sau khi Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên liên thủ hộ pháp, nàng thuận lợi thăng cấp tư chất huyết mạch lên đến cực phẩm Ất đẳng!

Nha đầu này đúng là mệnh tốt, điều kiện khởi bước đã cao như vậy rồi.

Chẳng trách Vương Ly Dao sau khi giới thiệu một chút huyết mạch thiên phú của Côn Bằng với Thánh chủ, Thánh chủ đều động tâm.

Nhưng như vậy, sắc mặt của đám người Vương thị đều vô cùng ngưng trọng.

Nhất là gia chủ Vũ Xương hơi lúng túng.

Vốn hồng bao hắn chuẩn bị cho Vương Củng là ba mươi vạn càn kim, chút tiền ấy cho một vãn bối tư chất tương đối xuất chúng bình thường, tự nhiên là đủ rồi, nhưng cho đệ tử tương lai của Thánh chủ…

Thế này há có thể lấy ra tay được?

Càng khiến bọn họ im lặng chính là, Vương Thủ Triết còn mang đến một con rồng…

Nghe nói nàng ta tên là "Vương Ly Lung". Từ ánh mắt như hổ rình mồi của nàng ta có thể nhìn ra được, vị này tuyệt đối không phải là người lương thiện.

Bánh bao đỏ chuẩn bị trong tay quá nhỏ.

"Vũ Xương gia chủ, chúng ta có việc gì thì về nơi ở rồi nói sau." Vương Thủ Triết đề nghị.

"Vâng vâng, về chủ trạch trước, về chủ trạch đã." Vương Vũ Xương lập tức phản ứng lại, vội vàng phụ họa một câu, trong lòng lại mơ hồ phát run.

Thủ Triết tiểu tử ngươi, hôm nay cố ý đến hố chủ mạch hồng bao, nhổ lông dê sao?

Bây giờ tài chính của Đại Càn Vương thị cũng không dư dả như vậy. Ngoại trừ bởi vì bên trong kế hoạch khai thác Đạt Lạp Đại Hoang Mạc vừa mới đầu tư một số tiền lớn ra, còn bởi vì Vương Hãn Huy của thế hệ Thần Thông chủng thế hệ này của Đại Càn Vương thị sắp đột phá, cần để lại cho hắn mấy ngàn vạn càn kim dự bị tiền, lấy ra mua 【Thông Thiên Thánh Đan】 thăng cấp Thần Thông cảnh.

Đây cũng là chuyện khẩn yếu nhất trước mắt.

Hồng bao một hai trăm vạn càn kim một lần, còn phải cho rất nhiều lần, thật đúng là giật gấu vá vai.

Ngay khi Vương Thủ Triết và Vũ Xương gia chủ trở về chủ trạch Vương thị, tin tức Vương Thủ Triết vào đế đô cũng giống như hạt giống liễu, lặng lẽ không một tiếng động sôi trào trong thế lực khắp nơi.

Dù sao lúc trước Ly Dao đại thiên kiêu và đại thiên kiêu Tông An sau khi vào kinh, đều làm ra sóng gió thật lớn.

Bây giờ, vị gia chủ luôn ẩn thân phía sau màn của Trường Ninh Vương thị, Vương Thủ Triết cũng tới…

Điều này làm cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác áp bách tựa như gió thổi mây bay.

Ngay cả Long Xương đại đế trong Chuyết Chính Các cũng vô cùng chú ý tới tin tức này.

Lúc này Long Xương đại đế đang nằm trong Chuyết Chính Các, thần sắc tựa hồ có chút mỏi mệt, giống như nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, tinh thần gặp phải loại tra tấn cùng đả kích nào đó.

"Vương Thủ Triết vào kinh?" Long Xương đại đế nửa nằm, giọng khàn khàn hỏi.

Lão Diêu đang tự mình giúp hắn nhẹ nhàng ấn huyệt Thái Dương, hoạt lạc tinh thần một chút, nghe vậy lập tức trả lời: "Là bệ hạ, hắn vào kinh. Nghe nói, Định Quốc công phủ đi ba thế hệ trẻ Tử Phủ cảnh nghênh đón."

"Hừ! Trái phải đều là cá mè một lứa, quấy cùng một chỗ hỗ trợ lẫn nhau mà thôi." Long Xương đại đế bất mãn nói thầm, "Vậy Vương Thủ Triết thật không có nhãn lực gặp con, bản đại đế xử ở đây, cũng không biết đến bái kiến một đợt trước, sau đó nhanh chóng đem năm con quỷ nghịch ngợm gây sự kia bắt đi cho trẫm."

"Bệ hạ, Thủ Triết gia chủ lần đầu tiên đến đế đô, dù sao cũng phải tế bái tổ tiên trước chứ? Dù sao Trường Ninh Vương thị cũng là phân ra từ Đại Càn Vương thị." Lão Diêu cố gắng nói: "Nhưng nếu ngài gấp gáp muốn gặp hắn, thì chỉ ý triệu kiến là được, hắn bảo đảm lập tức sẽ tới ngay."

"Hạ chỉ triệu kiến? Trẫm phi!"

"Trẫm có thân phận gì? Hắn có thân phận gì? Trẫm sẽ triệu kiến hắn như vậy?"

"Chỉ có phần tử Vương Thủ Triết không làm việc đàng hoàng kia, đảm bảo không tới ba ngày, liền hấp tấp chủ động đến bái kiến trẫm, đến lấy lòng trẫm. Lão Diêu ngươi chờ xem trò hay đi, xem trẫm đến lúc đó xử lý hắn như thế nào."

"…"

Lão Diêu mí mắt nhảy dựng, đây là chuẩn bị giằng co đến cùng?

Bệ hạ, ngài cũng không sợ lần nữa lên xe?

…

Chương 56: “Phong khí Bất Lương” của Vương thị thổi quét lên kinh thành.

…

Mà cùng lúc Long Xương đại đế nhắc tới Vương Thủ Triết, đoàn người Vương Thủ Triết cuối cùng cũng đi tới chủ trạch của Vương thị dưới sự dẫn dắt của đoàn gia chủ Vương Vũ Xương.

Là một trong ba thế gia có lịch sử lâu đời nhất của Đại Càn quốc, chủ trạch của Đại Càn Vương thị cũng đã có lịch sử hơn bảy ngàn năm.

Chỉ từ diện tích to lớn của chủ trạch này, cùng với khí độ rộng lớn lộ ra từ trong khe ngói tường gạch, dường như có thể nhìn thấy sự huy hoàng của Đại Càn Vương thị.

Nếu đặt trên Trái Đất, đây chắc chắn đều là di tích lịch sử.

Đương nhiên, tài liệu mà chủ trạch Vương thị sử dụng cũng không phải là tài liệu bình thường, nếu không mấy ngàn năm trôi qua đã sớm mục nát rồi.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn phải giữ gìn định kỳ, bằng không dù có chất gỗ tốt đến đâu cũng không nhịn được sự ăn mòn của thời gian, bình quân hàng năm Vương thị giữ gìn tiền bạc trên chủ trạch chính là một khoản lớn.

Mà phía trước nhất của quần thể kiến trúc rộng lớn này là một cổng chào khổng lồ.

Bài lâu cao hơn bảy trượng, toàn thân được điêu khắc bằng bạch ngọc, đỉnh bài treo một tấm bảng được làm bằng Kim Ti Thiết Mộc, trên tấm bảng sắt vẽ ngân câu trên viết bốn chữ to “Công huân truyền thế”.

Tục truyền, tấm biển này là năm đó tiên đế khai quốc Tử Vi Huyền Đô đại đế tự tay viết chữ, đại biểu cho sự coi trọng của tiên hoàng đối với Đại Càn Vương thị, cũng là biểu dương cho việc Đại Càn Vương thị lập công huân.

Bài lâu và bảng hiệu tương tự, ngoại trừ Đại Càn Vương thị ra, cũng chỉ có Đại Càn Triệu thị bên kia có một bộ.

Chỉ riêng một tấm bảng hiệu này cũng đã đủ để cho thế gia khác cực kỳ hâm mộ không thôi, nhất là Công Dã thị và Trần thị ở sau này.

Đợi sau khi xuyên qua cổng chào, tiến vào khu vực chủ trạch của Đại Càn Vương thị, Vương Thủ Triết rõ ràng cảm giác được nồng độ linh khí trong không khí tăng lên một mảng lớn.

Rất rõ ràng, trong chủ trạch của Đại Càn Vương thị, chắc chắn đã bố trí Tụ Linh đại trận.

Đây quá nửa là lão tổ tông của Đại Càn Vương thị năm đó lưu lại, ở trong hoàn cảnh này đừng nói tu luyện, cho dù chỉ sinh tồn, cũng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.

“Thủ Triết, bên kia là phòng nghị sự, định kỳ triệu tập hội đồng trưởng lão, thương nghị quyết định chuyện lớn nhỏ trong gia tộc.”

“Nơi đó là võ trường chính, huấn luyện của tộc binh gia tướng hoặc là tổ chức một số hoạt động trọng đại đều sẽ ở đó.”

“Nhìn thấy tòa lầu cao trăm trượng to lớn kia không? Đó là Huyền Nguyên tháp chín tầng của Vương thị chúng ta, chính là kiến trúc đại sư và trận pháp sư của Tiên Đình chúng ta bỏ ra nhiều tiền mời tới, xây dựng nền móng truyền thừa chi địa của gia tộc, cũng là trận nhãn hạch tâm Tụ Linh Trận bên trong Vương thị chúng ta.”

Vương Vũ Xương dẫn theo Vương Thủ Triết dạo một vòng trong chủ trạch Vương thị, cẩn thận giới thiệu với hắn một số kiến trúc tương đối quan trọng trong chủ trạch và lịch sử liên quan đến những kiến trúc này.

Vương Thủ Triết nghe những lời này, cũng không khỏi cảm khái muôn vàn.

Thật không hổ là thế gia kéo dài hơn bảy ngàn năm, nội tình hùng hậu vô cùng. Cho dù là mầm cây linh chủng bình thường, sau khi trải qua niên đại tẩy lễ cũng hóa thành một cây đại thụ che trời linh khí dạt dào.

Dưới lòng bàn chân tùy tiện giẫm một viên gạch, nói không chừng chính là mấy ngàn năm trước, các tổ tiên trải xuống, có cảm giác tang thương của lịch sử dày đặc.

So với Trường Ninh Vương thị, căn cơ quá nông cạn.

Tuy nhiên, hiện giờ Trường Ninh Vương thị cũng có ưu thế thuộc về mình, đó chính là trẻ tuổi mà tràn đầy sức sống. Không giống Đại Càn Vương thị, cồng kềnh mà cồng kềnh, vô số tộc nhân rắc rối phức tạp, quan hệ vô cùng phức tạp, thật sự có tiền đồ không có bao nhiêu, tuyệt đại đa số đều bình thường, chỉ muốn thoải mái cả đời.

Định quốc công phủ rất lớn, đặt ở trên địa phương, quy mô gần như bằng với một thành trì vệ thành. Quang chủ trạch là trực mạch nhân khẩu đã vượt qua vạn người, nô bộc, gia đinh, gia tướng cộng lại đã đạt tới số lượng mấy vạn người.

Đây mới chỉ là thường trú ở trong chủ trạch, tộc nhân binh gia phân tán ở bên ngoài số lượng cũng vô cùng khổng lồ. Ở Quy Long Thành cùng với ngoại thành xung quanh Quy Long Thành, còn có rất nhiều chi mạch gia tộc của Định Quốc công phủ, cùng với số lượng nhân khẩu vô cùng khổng lồ.

Từ trước tới nay, phân nhánh từ Định Quốc công phủ phân ra cũng không ít, chỉ là trong quá trình lịch sử lâu dài, tuyệt đại đa số không phải đã mất đi, thì cũng đã cắt đứt liên hệ với chủ mạch.

Trong đó, Mạc Nam Vương thị, Lũng Tả Vương thị, còn có Thiên Phủ Vương thị, lúc trước đều là Tử Phủ trưởng lão của Đại Càn Vương thị phân ra, bởi vậy tổng thể mới tương đối cường thịnh.

Nhưng cho dù như vậy, Lũng Tả Vương thị cũng suýt chút ngã xuống đất.

Đám người Vương Thủ Triết nhìn mọi thứ trong chủ trạch Vương thị, cho dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, trong lòng vẫn cảm khái vạn phần, mênh mông không thôi.

Tuy nhiên, chủ trạch Vương thị quá lớn, đám người Vương Thủ Triết căn bản không có khả năng đi hết trong chốc lát, bởi vậy, chỉ là sau khi xem lướt qua một chút, Vũ Xương gia chủ liền dẫn đám người Vương Thủ Triết tới Yến Hội Sảnh dùng để đãi khách, tổ chức tiệc tẩy trần cho đám người Vương Thủ Triết.

Trong lúc đó phi thường náo nhiệt, nhiệt tình cùng với chủ mạch cũng không nói tỉ mỉ.

Cuối cùng, Vũ Xương gia chủ còn lén lút đưa cho Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung mỗi người một cái hồng bao. Nội dung không cần phải nói nhiều, mỗi người đều là mười lăm tấm tử kim phiếu.

Có thể thấy được gia chủ Vũ Xương đối với Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đều vô cùng coi trọng, cảm thấy một người một long tương lai đều có tiềm lực cực lớn, xem như sự yêu quý, kỳ vọng và dìu dắt đối với tiểu bối của thế gia.

Vương Thủ Triết đối với tình trạng hiện giờ của Đại Càn Vương thị tương đối rõ ràng, biết bởi vì Long Xương đại đế mấy ngàn năm qua cố ý vô tình chèn ép và chèn ép, Đại Càn Vương thị mặc dù còn chưa thật sự xuống dốc, nhưng nội tình gia tộc tích lũy được lúc đầu lại đang dần dần bị mài mòn, rất nhiều sản nghiệp bên ngoài đều bất tri bất giác dần dần biến mất, hoặc đóng cửa, hoặc bán ra.

Bây giờ, tình trạng kinh tế của Đại Càn Vương thị thật ra cũng không được tốt lắm, tài chính dùng để bồi dưỡng tộc nhân có thể nói là giật gấu vá vai, chỉ là tộc nhân tương đối quan trọng có thể được bồi dưỡng tốt, ví dụ như Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh, hoặc là Thần Thông cảnh trên những chiêu bài môn diện này. Tộc nhân tầng dưới chót thường thường không được bồi dưỡng tốt nhất, ở bên ngoài cạnh tranh, cũng thường thường tranh không lại An quốc công phủ càng ngày càng cường thế.

Kể từ đó, tự nhiên lâm vào bên trong tuần hoàn ác tính.

Sau bữa tiệc đón khách.

Đám người Vương Thủ Triết được sắp xếp ở trong một trạch viện có tên là 【Tứ Quý Viên】.

Tòa Tứ Quý Viên nằm ở phía tây chủ trạch, diện tích mấy chục mẫu, trong đó trồng không ít kỳ hoa dị hủy, còn có hoa viên giả sơn tạo hình lịch sự tao nhã, ao cá rừng trúc.

Kỳ lạ nhất chính là, trong sân bố trí bốn trận pháp loại nhỏ, dùng để điều tiết nhiệt độ bất đồng trong khu vực, làm kỳ hoa

dị hủy vốn nên nở rộ vào các mùa khác nhau có thể ở cùng một viện, cùng một thời gian nở rộ.

Trong trạch viện, từ phòng bếp đến người làm vườn, rồi nô bộc quét dọn vệ sinh, nhân số người hầu cao tới trăm người.

Cảnh tượng xa xỉ như vậy, trong nội bộ Trường Ninh Vương thị không có. Tiểu viện mà Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam ở cũng chỉ có mấy nô bộc định kỳ tới quét dọn một phen, cộng thêm hai đầu bếp nương mà thôi.

Dọn dẹp sân nhỏ, trồng hoa cỏ đều là hai vợ chồng Vương Thủ Triết tự mình động thủ.

Nhưng dù sao Đại Càn Vương thị cũng là kinh mạch chính, cũng không tới lượt Vương Thủ Triết đi nói chuyện ba đường bốn. Nếu đã đến thì an chi, nhập gia tùy tục là được.

Trong Tứ Quý Viên này, có gian phòng ngoại vi chuyên cung cấp cho gia tướng thuộc hạ ở, sau khi các thuộc hạ cùng đi đều sắp xếp, Vương Thủ Triết tự mình mang theo ba đứa nhỏ ở trong nội viện.

Đến lúc này, đám người Vương Thủ Triết cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi riêng.

Vương An Nghiệp nhu thuận đưa mười lăm tấm túi vàng Càn Kim cho Vương Thủ Triết nói: “Thái gia gia, ngài giữ lấy cái này. Ta thấy nhà của Vũ Xương lão tổ không phải là quá dư dả kinh tế, hơn phân nửa thái gia gia muốn trả lại, cũng không thể để ngài tự bỏ tiền túi ra.”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Nhớ kiếp trước, lúc hắn còn nhỏ, hồng bao nhận được cũng chỉ là qua tay mà thôi. Cha mẹ hoặc là lấy cớ cho hắn để cưới vợ, hoặc là dứt khoát nói muốn trả lại cho tiểu hài thân thích.

Không ngờ An Nghiệp lại nhạy cảm như vậy, lại có thể từ trong một số chi tiết nhỏ suy đoán ra, hiện giờ Đại Càn Vương thị có chút ngoài mạnh trong yếu.

Bất quá tiểu tử này làm như thế, sợ là sẽ đắc tội với người a!

Quả nhiên, Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đều trừng mắt với hắn.

Vương An Nghiệp ngươi là tiểu tài chủ, không thiếu tiền, nhưng các nàng cũng không phải a! Thật vất vả mới cầm được một đống hồng bao lớn, cho rằng có thể tích góp được chút kim khố, kết quả còn chưa kịp che nóng thì đã phải giao cho gia trưởng rồi, có thể không giận sao?

Đương nhiên, các nàng cũng có thể lựa chọn không giao, nhưng như vậy, sẽ có vẻ các nàng rất không hiếu thuận.

"Tiểu Thất, ta đột nhiên nhớ tới có một đề toán học không làm, chúng ta đến rừng cây nhỏ bên cạnh tâm sự." Tròng mắt Vương Ngao vừa chuyển, bỗng nhiên một tay ôm lấy cổ An Nghiệp, vẻ mặt hòa ái dễ gần nói.

"Đúng vậy đúng vậy, ta có mấy đề không biết làm." Vương Ly Lung cũng nở nụ cười xấu xa, vừa nói vừa xoa tay.

"Cái này… Chúng ta dạy ở đây là được rồi, làm đề toán hà tất phải chạy đến rừng cây nhỏ?" Vương An Nghiệp vẻ mặt ngốc manh, không biết vì sao.

"Bảo ngươi đi thì đi, dông dài cái gì!" Vương Củng hơi không kiên nhẫn nói.

Được rồi…

Vương An Nghiệp ngược lại rất tốt tính.

Sau đó, một thiếu nữ bất lương dẫn theo một thiếu nữ bất lương đến rừng cây nhỏ bên cạnh Vương An Nghiệp.

Qua một lát.

Trong rừng cây truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Vương Ngao: "Hay cho tên Vương An Nghiệp nhà ngươi! Ta chính là cô cô của ngươi! Ngươi đánh nhau mà thôi, lại còn mang theo thần thông linh bảo triệu hoán lão gia gia, ngươi không phải là khi dễ ta nghèo sao? Ô ô ô!"

"Cơ Vô Trần, chuyện của bản tôn mà ngươi cũng dám nhúng tay vào sao? Ôi chao! Ôi! Ngươi đánh khẽ một chút, lão già này, lại hạ thủ không nặng không nhẹ, bản tôn cần phải hiện ra nguyên hình rồi! Vương An Nghiệp, ngươi quá hèn hạ vô sỉ, đánh nhau lại còn dùng bụng đau khổ, ngao ngao ngao ngao ô ô ô, ôi ôi, ta sai rồi… chớ có đánh nữa, ta chính là đùa giỡn với An Nghiệp."

Trong lúc nhất thời, năng lượng trong rừng cây nho nhỏ loạn xạ, quả nhiên là một trận gà bay chó chạy.

Một khắc đồng hồ sau.

Một thiếu nữ một con rồng đang dìu nhau về phòng Vương Thủ Triết, đều bị đánh đến mặt mũi bầm dập, khóc sướt mướt cầu trị liệu.

Cũng không phải các nàng bị thương nặng thật, mà là kế hoạch ban đầu của các nàng muốn ra ngoài dạo phố, lãnh hội một chút phong quang của đế đô.

Hiện giờ, làm ra bộ dáng như vậy, làm sao còn có thể gặp người?

"Cô cô Tuyền, bà cô Ly Lung." Vương An Nghiệp đi theo phía sau một người một rồng, vẻ mặt không nói nên lời: "Về sau khi muốn nói đùa, nhớ nói với ta một tiếng trước. Sư tôn lão nhân gia ta phản ứng quá nghiêm trọng, cần phải chào hỏi hắn trước."

Quỷ đã sớm chào hỏi!

Khóe miệng Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đều run rẩy.

Vương Thủ Triết lại cười nhìn cảnh này, từ đầu đến cuối không hề nhúng tay vào.

Hình Vanh và Ly Lung làm sao có thể ngờ được, bây giờ thần hồn của Cơ Vô Trần tiền bối đã vô cùng ngưng tụ, muốn khi dễ An Nghiệp là chuyện không dễ dàng.

Cũng vừa lúc để cho hai nha đầu nát này chịu chút giáo huấn, miễn cho hai nàng quá mức vô pháp vô thiên.

Nhân cơ hội này, Vương Thủ Triết tự nhiên thuận thế thu hết hồng bao của ba người lại, cười tủm tỉm nói: "Ta thay các ngươi bảo quản trước, sau này mua đan dược cho các ngươi ăn."

Nhất là Khám và Ly Lung, hai cô nãi nãi nhỏ này cũng không phải thứ tốt lành gì.

Ở trong ổ tiêu tiền như đế đô, hai nàng có thể bay đến chân trời, phỏng chừng không tới hai ngày liền có thể cho Cù

Quang, quá lãng phí tiền để đến.

Mặt Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đều cụp xuống, nước mắt gần như muốn trào ra.

Cũng may Vương Thủ Triết lại thuận tay nhét cho các nàng một chồng kim phiếu nhỏ, cộng lại cũng có hơn vạn càn kim, làm cho các nàng lập tức nín khóc mà cười.

Còn về An Nghiệp thì không cho. Tiền trong Vô Lượng Bảo Giới của tiểu tử này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không rõ rốt cuộc có bao nhiêu. Cho hắn một vạn hai vạn càn kim thuần túy là đang sỉ nhục hắn.

Mười mấy tuổi, chính là thời điểm không chịu an phận nhất.

Quả nhiên, mới qua ngày thứ hai, ba đứa nhóc đã không chịu nổi tịch mịch, ra ngoài đi dạo đế đô.

Đối với điều này, Đại Càn Vương thị tự nhiên vô cùng coi trọng, ngoại trừ để cho Vương An Nam tương bồi ra, còn sắp xếp một vị trưởng lão Tử Phủ cảnh đang âm thầm chiếu cố.

Còn về Vương Thủ Triết, lần này đến đế đô không phải để chơi.

Lần này đến, hắn có mấy việc lớn phải làm, trong đó chuyện đầu tiên, chính là tìm kiếm một môn chân pháp dùng để tu luyện cho gia tộc.

Cái gọi là "Chân pháp" chính là chỉ công pháp tu hành có thể trực chỉ Thần Thông cảnh. Thí dụ như "Ly Minh Vương chân pháp" mà hai nha đầu Lạc Thu và Ly Từ tu hành chính là chân pháp truyền thừa.

Tài phú của Vương thị hiện giờ, các phương diện nội tình đều tăng trưởng rõ rệt, số lượng đại thiên kiêu trong tộc càng có xu thế phun nước giếng, tư chất huyết mạch của Lung Yên lão tổ và Nhược Lam đều đạt đến cấp linh thể Tiên Thiên.

Với tư chất cường đại và tu vi hiện giờ của các nàng, đột phá Tử Phủ cảnh cũng chỉ ba bốn mươi năm.

Công pháp thượng phẩm chỉ có thể tu luyện đến khi đột phá Tử Phủ cảnh, nếu không có chân pháp thích hợp, chờ sau khi các nàng thăng cấp Tử Phủ cảnh, sẽ không thể tiếp tục tu luyện nữa.

Cho dù dùng công pháp nguyên bản tiếp tục tu hành, tốc độ tu hành cũng sẽ trở nên vô cùng chậm chạp.

Cho nên, hắn phải mau chóng lấy được một bộ chân pháp truyền thừa.

Nhưng chân pháp truyền thừa, trong bất kỳ gia tộc hay thế lực nào đều là những thứ cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không truyền thừa ra ngoài.

Vương Thủ Triết chẳng qua là thân truyền ngoại đạo của Tử Phủ Học Cung, có thể được trao quyền tu luyện công pháp thượng phẩm Trường Xuân Chân Quyết này đã là cực hạn, nếu muốn tu luyện chân pháp hoàn chỉnh, cần phải gia nhập thánh địa.

Nhưng cho dù là Lăng Vân thánh địa, cũng chỉ có được chín bộ chân pháp hoàn chỉnh, thánh địa cửu mạch, cũng chính bởi vậy mà có.

Ngoại trừ Lăng Vân thánh địa ra, hoàng thất Đại Càn là một thế gia có được chân pháp truyền thừa nhiều nhất, nhưng cũng chỉ có được tám bộ chân pháp.

Cũng may Đại Càn Vương thị cũng là gia tộc cổ xưa nội tình lâu đời, nghe nói trong tộc có được truyền thừa của hai bộ chân pháp.

Vương Thủ Triết nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đạt được chân pháp truyền thừa từ Đại Càn Vương thị, con đường này chính là tiện lợi nhất, bởi vậy dẫn đầu thử một lần.

…

Một lúc lâu sau.

Trong một khu rừng ngọc trúc tràn đầy sức sống, Vương Thủ Triết ngồi đối diện với Vũ Xương gia chủ, uống linh trà.

Vẻ mặt của gia chủ Vũ Xương nghiêm túc, thần sắc hơi khó xử: “Thủ Triết, ngươi có biết đối với bất kỳ một thế gia thượng tam phẩm nào mà nói, truyền thừa chân pháp đều là quan trọng nhất.”

“Việc này, tuy rằng so ra kém hoàng thất chi tranh đế tử, Lăng Vân thánh địa thánh tử chi tranh, nhưng cũng không phải mỗi một tộc nhân muốn tu luyện là có thể tu luyện.”

“Vũ Xương gia chủ.” Vương Thủ Triết bình tĩnh cười hỏi: “Mặc dù Trường Ninh Vương thị ta chỉ là chi mạch của Vương thị, nhưng trong thân thể cũng chảy xuôi huyết mạch của tổ tiên khai tộc ‘Định Huyền lão tổ’. Cũng không đến mức để cho huyết mạch truyền thừa ưu tú của lão tổ tông, không có chân pháp để tu luyện chứ?”

Thánh địa tuy rằng cũng là một con đường, nhưng cũng không thể gia tộc người người đi con đường Thánh địa a?

“Đương nhiên là không.” Vũ Xương gia chủ vội vàng lắc đầu: “Chỉ là trước đây, chuyện này chưa từng xảy ra, ta cũng không dám làm chủ. Hay là như vậy đi, chúng ta chờ mấy ngày, chờ lão tổ tông xuất quan rồi mới bàn tiếp?”

“Lúc trước Thủ Triết gửi thư, ta đã nghĩ cách thông báo cho lão tổ tông. Tính toán thời gian, hẳn là mấy ngày này sẽ xuất quan. Đến lúc đó, lão tổ tông sẽ dẫn theo mấy người Thủ Triết các ngươi tế bái tổ tiên Vương thị.”

“Đúng rồi.” Nói đến đây, Vương Vũ Xương lại nhớ tới một chuyện: “Thủ Triết, lần trước ngươi gửi thư đến nói, lúc trước quân đoàn trưởng thứ bảy thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, chính là gọi là ‘Vương Truyền Võ’? Đó là một vị đại nhân vật đỉnh phong Lăng Hư? Nhưng ta lật hết gia tộc sử liệu, phát hiện lịch sử Vương thị truyền thừa nhiều nhất cũng chỉ có thể truy đến hơn một vạn năm ngàn năm trước, lại đi về phía trước thì mơ hồ không rõ. Thủ Triết phát hiện ra sử liệu này coi như đào móc ra lai lịch truyền thừa chân chính của Vương thị chúng ta, quả nhiên là một công lớn.”

“Đợi sau khi ta hoàn thiện kỷ luật truyền thừa, lại tự mình đi Tiên Triều một chuyến, chạm mặt mấy gia tộc đồng tông, thương thảo một chút các loại công việc từ đường xây dựng Truyền Vũ tiên tổ.”

“Đây chính là chuyện lớn, truyền Võ lão tổ nếu như anh linh vẫn còn, chắc chắn sẽ vì hậu thế của con cháu phồn vinh hưng thịnh mà vui mừng không thôi.” Biểu tình của Vương Thủ Triết cũng cực kỳ nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Hết thảy vất vả Vũ Xương gia chủ rồi.”

Gia chủ Vũ Xương mỉm cười: “Đều là chuyện của lão tổ tông nhà mình, có vất vả gì không?”

Dứt lời, hai người nhìn nhau, không ai nói lời nào.

…

Người lớn ra ngoài là vì chính sự, lũ trẻ đi xa, hoạt động chủ yếu đương nhiên là chơi.

Có con địa đầu xà Vương An Nam quen thuộc này ở đây, đám người Vương An Nghiệp ngược lại chơi rất vui vẻ, hơn nữa còn không sợ người ta ức hiếp. Dù sao, ngoại trừ vài người có hạn ra, trong bạn cùng lứa tuổi Vương An Nam gần như không sợ ai cả.

Về phần lấy lớn hiếp nhỏ, ở kinh thành là rất ít phát sinh. Dù sao, bạn cùng lứa tuổi ẩu đả lẫn nhau, đó gọi là đùa giỡn, mặc dù đánh thua cũng là tài nghệ không bằng người, không lời nào để nói.

Nhưng nếu ỷ lớn hiếp nhỏ…Nhà ai mà không có trưởng bối chứ? Nếu thật sự náo loạn lên, vậy thì chuyện vui có thể lớn rồi.

Vương An Nam ngay từ đầu rất không muốn mang theo đứa nhỏ chơi, nhất là không muốn mang theo Vương An Nghiệp. Hắn cảm thấy tiểu tử kia tuổi không lớn lắm, phổ lại không nhỏ.

Nhưng không quá nửa ngày, hắn liền cảm thấy rất thơm.

Bởi vì hắn ta phát hiện Vương An Nghiệp có hai thói quen tốt không tốt lắm.

Thứ nhất, hắn mua đồ thích mua một đống, hơn nữa ai ai cũng có phần.

Thứ hai, Vương An Nghiệp có tật xấu khen thưởng lung tung. Mua bộ y phục phải khen thưởng, nhìn thấy một tên ăn mày ven đường cũng phải khen thưởng, người ta nói hai câu tốt đẹp cũng phải khen thưởng.

Vương An Nam làm tùy tùng hầu hạ tiểu Thất thiếu gia, dĩ nhiên cũng được thưởng không ít. Thưởng càng nhiều, hắn đương nhiên càng hầu hạ càng thêm ra sức, mà hắn càng ra sức, được ban thưởng tự nhiên cũng càng nhiều.

Vương An Nam rất vui vẻ phát hiện, mình đã tiến vào trong một vòng tuần hoàn lành tính, vì An Nghiệp mà chạy tới chạy

lui tự nhiên cũng càng thêm cam tâm tình nguyện.

“Tiểu Thất ngươi đói bụng rồi phải không, ca ca dẫn ngươi đến tửu lâu tốt nhất kinh thành —— 【 Vạn Thất Lâu 】. Bữa tiệc này, An Nam ca ca ngươi mời khách.” Sau khi túi tiền của Vương An Nam căng phồng lên, lòng tự tin cũng bắt đầu bành trướng, vỗ bộ ngực một bộ nghĩa khí sâu nặng.

“Đa tạ An Nam ca ca.” Vương An Nghiệp hơi thi lễ, cảm tạ nói.

Hắn chính là người hiểu được cảm ơn như thế. Người khác đối tốt với hắn, hắn có thể trả lại gấp trăm lần.

“Cháu trai An Nam, không đúng chứ?” Vương Củng nghi hoặc hỏi: “Cháu nghe nói tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành hiện giờ gọi là 【 Bạch Vân Lầu 】.

Nhắc tới Bạch Vân Lầu, mặt Vương An Nam đen như mực.

Trong Bạch Vân Lầu, trong thời gian rất ngắn, hắn đã trải qua hai lần hiện trường chết của đại hình xã, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nơi đó đã trở thành ác mộng cả đời của hắn.

“Bạch Vân Lầu đó là lăng xê, dựa vào danh tiếng được xào cao hơn giá món ăn, lòng dạ rất đen tối.” Vương An Nam hùng hồn nói: “Người bản địa kinh thành chúng ta đều biết, đó chính là tửu lâu hố người, đao của Hành quận vương quá sắc bén.”

“Vậy thì thôi.” Vương An Nghiệp nhíu mày, “Vậy thì đến Vạn Ngạc Lâu nếm thử đi.”

Mặc dù hắn không thiếu tiền, nhưng cũng không thích bị làm dê béo làm thịt.

“Được rồi, Tiểu Thất, Anh Thất cô cô, Ly Lung cô nãi nãi các ngươi đi theo ta.” Vương An Nam thầm thở ra một hơi ác khí, cuối cùng cũng tránh được.

Nhưng mà, còn không đợi hắn thở ra một hơi triệt để buông lỏng.

Bỗng dưng.

Bên cạnh liền truyền đến một giọng nói trong trẻo dễ nghe của một thiếu nữ: "Vương An Nam, lời này của ngươi, ta sẽ quay lại bất động báo lại cho Hành quận vương, xem lão nhân gia ngài xử lý ngươi như thế nào."

Vương An Nam nghe vậy mặt trắng bệch, hít một hơi lạnh nhìn người đang đi tới: "Là ngươi! Ngô Tuyết Ngưng!"

"Muốn gọi ta là Tuyết Ngưng tiểu quận chúa." Thanh âm kia bất mãn nói.

Vương Anh Ngưng, Vương Ly Lung, Vương An Nghiệp ba người nhìn theo ánh mắt của Vương An Nam, liền thấy được một nữ hài nhi khí chất không tầm thường.

Cô bé kia nhìn qua cũng chỉ lớn hơn Vương An Nghiệp và Vương Củng hai ba tuổi, trên người mặc quần áo tinh xảo hoa lệ, mọi cử động đều lộ ra quý khí tự nhiên, lại bởi vì mặt mày đặc biệt linh động, cũng không có vẻ thịnh khí lăng nhân, ngược lại có vài phần tinh quái cổ xưa.

Người tới rõ ràng là "Thập đại thanh niên kiệt xuất" tiếng tăm lừng lẫy ở kinh thành, Ngô Tuyết Ngưng xếp hạng thứ hai.

Lúc này nàng so với hai năm trước, dáng người rõ ràng cao hơn rất nhiều, chỗ nên lõm, chỗ nên lồi thì lồi, đã thành một tiểu mỹ nhân.

Ở sau lưng nàng cách đó không xa, còn có một thanh niên ôm kiếm trong ngực, khí tức nội liễm vững vàng.

Hắn ta mặc một bộ thanh sam, dung mạo hiên ngang, khí chất không tầm thường, quanh thân có gió mát vờn quanh, có cảm giác phiêu dật như trăng thanh gió mát.

Thanh niên này, không hề ngoài ý muốn, tự nhiên lại bị Ngô Chí Ngưng cứng rắn lôi kéo ra ngoài.

Giờ phút này, sắc mặt Ngô Chí Hành có chút khổ sở.

Bị Tuyết Ngưng tiểu cô nãi nãi lôi ra dạo phố, đã là chuyện khổ sai rồi, hôm nay lão nhân gia bà ta lại muốn gây chuyện thị phi…

Vương An Nam chỉ khoác lác mà thôi, so đo với hắn làm gì?

Ngô Chí Hành ta chỉ muốn yên lặng tu luyện mà thôi, sao lại khó như vậy chứ?

"Này, mấy đứa bé kia, à, còn có con rồng kia nữa…!!" Ngô Tuyết Ngưng nói: "Các ngươi tuyệt đối đừng có mắc bẫy của Vương An Nam, món ăn của Vạn Thực Lâu kém hơn nhiều so với Bạch Vân Lầu."

"Tiểu Thất, nàng và ông chủ Bạch Vân Lầu đều là hoàng tộc, tâm tất nhiên là bất công, nói chuyện không có tín lực, vẫn là đi Vạn Thất lâu đi." Vương An Nam không muốn để ý tới Ngô Tuyết Ngưng, lôi kéo Vương An Nghiệp rời đi.

"Đợi một chút! Vương An Nam, ngươi không phải là bị giết hai lần ở Bạch Vân Lầu sao? Muốn trách, chỉ có thể trách Vương Ly Dao nhà các ngươi không nể mặt ngươi, hà tất giận chó đánh mèo với Bạch Vân Lầu?" Ngô Tuyết Ngưng bất mãn nói: "Ngươi đi đâu ăn ta mặc, nhưng không thể đối ngoại chửi bới Bạch Vân Lâu."

"Cùng Ly Dao cô nãi nãi nhà ta không có quan hệ gì." Mặt Vương An Nam đen thui: "Ta thuần túy chỉ là cảm thấy thức ăn của Bạch Vân Lầu không ngon. Thế nào, hoàng thất các ngươi hiện tại trâu bò như vậy? Mở tửu lâu, người ngoài cũng không thể nói một câu không tốt?"

Đại Càn Vương thị bị xỏ giày nhỏ, mặc hơn ba ngàn năm, nói không có một chút oán niệm đối với hoàng thất là không có khả năng. Năm đó Định Huyền lão tổ của Vương thị chính là phụ tá đắc lực của Tử Vi Huyền Đô Đại Đế, cùng nhau đánh hạ giang sơn.

"Hừ, cũng được, bây giờ ngươi có Vương Ly Dao làm chỗ dựa rồi, lá gan càng thêm mập. Chờ sau khi ta tu luyện thành công, chắc chắn sẽ lại lần nữa ước chiến với Vương Ly Dao ở Bạch Vân Lâu, đến lúc đó sẽ mời ngươi nếm thử thức ăn của Bạch Ngọc Lâu." Sắc mặt Ngô Tuyết Ngưng có chút khó chịu, ôm lấy hai tay cười lạnh nói: "Đến lúc đó, ngươi nhất định sẽ thu hồi lời hôm nay."

Nhưng nàng vừa dứt lời.

Vương Anh Tuyền ở bên cạnh Vương An Nam nãy giờ không nói chuyện lại khó chịu, nhảy ra cắm vào thắt lưng trào phúng

nói: “Này này, ngươi xem như cọng hành kia à? Nha đầu có cái rắm lớn một chút, nói mạnh miệng cũng không sợ đứt lưỡi sao.”

“Tuy thực lực của Ly Dao cô cô ta cũng chỉ như vậy, nhưng cũng không phải loại dã nha đầu không biết trời cao đất rộng như ngươi, muốn giẫm là giẫm được!”

…

Chương 57: Vương thị "Ba con sói con" đại náo Quy Long Thành

…

Vương Ngao ánh mắt không vui, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngô Tuyết Ngưng, xem nhẹ lời nàng vừa nói, nhìn qua cũng là mười phần khí thế. Bộ dáng ra sân, cũng giống như một nữ quân thần nho nhỏ uy phong lẫm liệt.

Chỉ là tuổi tác xem ra còn nhỏ, luôn cảm thấy thiếu mấy phần khí phách chân chính.

Nàng vừa nói ra hai câu này.

Bầu không khí nơi đây lập tức đọng lại.

Ngô Chí Hành, Vương An Nam, hai người đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn Vương Anh Tuyền.

Khẩu khí của nha đầu này, cũng quá cuồng vọng đi? Ly Dao đại thiên kiêu quét ngang đế đô cư nhiên bị đánh giá là "cũng chỉ như vậy", vậy "cao thủ thanh niên" bị Ly Dao quét sạch như bọn họ, chẳng phải là a miêu a cẩu ven đường?

Mà Vương An Nghiệp lại đỡ trán, lộ ra biểu cảm "y lòng ta mệt mỏi".

Quả nhiên Linh cô cô vẫn thích gây sự như trước đây, cứ đụng một cái là nổ.

Anh Tuyền cô cô năm nay đều mười một tuổi rồi, không thể học trưởng thành một chút sao?

Đương nhiên, trong đó khiếp sợ nhất còn phải kể tới Ngô Tuyết Ngưng tiểu quận chúa.

Trong toàn bộ các cô nương trẻ tuổi ở kinh thành, nàng kiêu ngạo nhất, vô địch nhất, bá đạo nhất, không phân rõ phải trái nhất. Kết quả lại thình lình nhảy ra một cô còn nhỏ tuổi hơn nàng, còn kiêu ngạo hơn cả nàng, trong lúc nhất thời nàng thật sự có chút không thích ứng.

"Ngươi ngươi ngươi…" Ngô Tuyết Ngưng bị chọc tức không nhẹ, hai tay chống nạnh nói, "Ngươi cái nha đầu này là cái thứ

hành tây nào? Giọng điệu nói chuyện lại cuồng vọng như thế?!”

“Như nhau. Chỉ chút bản lĩnh ấy của ngươi, thật sự thấy được thần uy của Ly Dao cô cô ta, còn không phải lập tức bị dọa quỳ xuống cầu xin tha thứ sao?” Vương Anh Tuyền cũng là kẻ không sợ trời không sợ đất, chẳng những không sợ đánh nhau, càng không sợ nói chuyện với nhau.

“Tốt tốt tốt, thì ra thật sự là cháu gái của Vương Ly Dao, khó trách kiêu ngạo như thế!” Ngô Tuyết Ngưng tức giận đến lông mày lá liễu dựng đứng, sắc mặt đỏ lên, cả người đều giống như bị điểm.“Đã như vậy, bản quận chúa sẽ thay Vương Ly Dao giáo huấn ngươi một trận!”

Dứt lời, nàng không thèm chào hỏi, trực tiếp đánh một quyền về phía Vương Ngao.

Huyền khí tinh thuần ở trên cánh tay nàng phun trào, trong chớp mắt, liền hóa thành một cỗ cương khí hệ băng cường đại từ trên nắm tay nàng nhộn nhạo ra.

Chỉ một thoáng, nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống hơn mười độ.

Vô cùng rõ ràng, nàng là Huyền Băng hệ huyết mạch thiên phú, chỉ là, so với Huyền Băng hệ phổ thông, trong huyền khí của nàng càng nhiều hơn một cỗ uy mãnh bá đạo, thẳng tiến không lùi.

Vương Ngao mặc dù cũng là “Mãnh tướng” kinh nghiệm sa trường, nhưng chung quy tuổi tác còn nhỏ, hôm nay cũng bất quá mới miễn cưỡng bước vào Luyện Khí cảnh trung kỳ mà thôi, cùng Ngô Tuyết Ngưng bây giờ thực lực chênh lệch quá lớn.

Nàng vừa thấy tình thế này liền biết tình huống không đúng, lập tức biến sắc, không chút nghĩ ngợi liền vận Liễu Nhứ thân pháp, dưới chân điểm một cái, thân hình như một bông hoa trong gió nhẹ nhàng bay ngược về phía sau.

Ngô Tuyết Ngưng lại là Linh Đài cảnh?

Vương An Nghiệp thấy thế cũng biến sắc, lập tức phản ứng lại, vội vàng hô một tiếng “Sư tôn”. Mặc kệ mệt mỏi và chán ghét như thế nào, Vương Anh Tuyền chung quy vẫn là cô cô

của hắn, loại quan hệ máu mủ tình thâm này là không thể thay đổi.

Trong nháy mắt tiếp theo.

“Ông!”

Một tiếng kiếm minh réo rắt vang lên, linh bảo Thần Thông “năm tháng” phong cách cổ xưa dày nặng lăng không ra khỏi vỏ. Uy áp của Lam lập tức lan tràn ra từ thân kiếm, bao phủ một khu vực rất lớn xung quanh.

“Tiểu cô nương dừng tay.”

Cùng với âm thanh già nua của Cơ Vô Trần, trên thân kiếm mang phong cách cổ xưa, một đạo kiếm khí mênh mông mà dày nặng kích động lên, nhẹ nhàng chém xuống phía dưới.

“Không tốt, là linh bảo Thần Thông.”

Ngô Tuyết Ngưng quá sợ hãi, phản ứng cũng rất nhanh, nhất thời thu quyền triệt hồi về phía sau.

Trong chớp mắt tiếp theo.

“Bá!”

Kiếm khí xé rách không khí.

Trên con đường đá xanh lập tức xuất hiện một khe rãnh dài hơn hai, ba trượng, trong khe rãnh còn lưu lại kiếm ý, ngăn cách Ngô Tuyết Ngưng và Vương Củng.

Vô cùng rõ ràng, thân là khí linh Cơ Vô Trần rất có lý trí, không có ý đả thương người, chỉ muốn ngăn cản trận chiến đấu này.

Nhưng mà.

Vương Ngao thiếu chút nữa thiệt thòi lớn, há lại dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế?

Chỉ cần nghĩ tới sự chật vật vừa rồi cùng với sự chửi bới của đối phương đối với Ly Dao cô cô trên thực tế rất sùng bái trong lòng.

Vương Ngao liền nổi giận trong lòng, đúng là một phát bắt được chuôi Tuế Nguyệt Kiếm lơ lửng ở trước mặt nàng, giống như quét ngang ngàn quân hướng Ngô Tuyết ngưng sát: “Tiểu

quận chúa thối tha không biết xấu hổ, lại dám đánh lén Cô nãi nãi của ngươi! Xem ta xử lý ngươi như thế nào!”

“Keng!”

Tuế Nguyệt Kiếm quét ngang, kiếm quang bốn phía, ngược lại có vẻ thập phần rực rỡ.

Bất quá, mặc dù Cơ Vô Trần đột nhiên bị bắt lại có chút mộng, nhưng cũng sẽ không “trợ Trụ vi ngược”, kích động xuất kiếm khí đến giúp Vương Tiễn.

Vạn nhất không cẩn thận đả thương tiểu quận chúa đối diện liền không ổn, đối phương xem ra lai lịch thân phận đều không bình thường.

Tuy nhiên, cho dù Cơ Vô Trần không chủ động hỗ trợ, linh bảo thần thông cũng vẫn là linh bảo thần thông, chỉ là mũi nhọn của bản thân kiếm cũng không phải Ngô Tuyết Ngưng mới vừa vào Linh Đài cảnh có thể ngăn cản.

Cho dù là năng lượng do linh bảo thần thông tự nhiên tản mát ra cũng rất đáng sợ.

Ngô Tuyết Ngưng cũng là cực kỳ kiêng kị, nàng biết rõ linh bảo Thần Thông lợi hại, lập tức thi triển thân pháp cực tốc lui về phía sau.

Cùng lúc đó, nàng há mồm hô: “Chí Hành, ngươi liền nhìn ta bị đánh a? Còn không nhanh chóng mượn ‘Thiên Thu’ của ta?”

“Vâng, cô nãi nãi.”

Ngô Chí Hành mặc dù cảm thấy trận đánh này có chút hoang đường, nhưng Tuyết Ngưng tiểu quận chúa vẫn là cô nãi nãi của hắn, huống hồ Thiên Thu còn là nàng đi giống bệ hạ muốn tới, nàng muốn mượn, hắn tự nhiên phải cho.

Hắn lập tức buông lỏng tay cầm Thiên Thu kiếm ra, nói với nó: “Thiên Thu, ngươi đi giúp nó. Nhưng phải chú ý chừng mực, đừng làm đối phương bị thương.”

“Cạc cạc, yên tâm, ta nhất định tận lực ôn nhu một chút.”

Thiên Thu đã sớm không kiềm chế được, nhận được mệnh lệnh, lập tức không thể chờ đợi được mà tuốt vỏ.

Nương theo một tiếng "Tranh" kiếm minh, trong chớp mắt Thiên Thu đã giống như kinh hồng từ không trung lướt qua, bay đến bên cạnh Ngô Tuyết Ngưng, đồng thời phát ra liên tiếp tiếng cười cạc cạc quái dị: "Thiên Thu nguyện vì tiểu quận chúa mà chiến!"

Mặc dù Ngô Tuyết Ngưng vô cùng ghét bỏ Thiên Thu, nhưng giờ phút này, đối mặt với "kẻ mạnh", có thể có một món linh bảo Thần Thông đã là rất tốt rồi, sao có thể kén chọn nhiều như vậy được?

Nàng ta bắt lấy Thiên Thu, xoay người giết về phía Vương Ngao: "Xú nha đầu, hiện tại tất cả mọi người đều có linh bảo Thần Thông. Ta cũng không tin ngươi còn có thể bay lên trời hay sao?"

"Sát sát sát!" Thiên Thu hiếm khi có cơ hội ra khỏi vỏ, có vẻ rất hưng phấn: "Tuyết Ngưng tiểu ngoan, ngươi phải nắm thật chặt Thiên Thu thúc thúc! Tốc độ của thúc thúc rất nhanh, khặc khặc."

Liên tiếp tiếng cười hèn mọn gợi cảm, vang vọng bầu trời.

Ngô Tuyết Ngưng nghe được là nổi da gà, thiếu chút nữa không nhịn được muốn vứt bỏ nó. Bất quá, vì đánh bại xú nha đầu đáng ghét ở đối diện, nàng nhịn.

Theo Thiên Thu kích động lên từng đạo kiếm khí, dựa vào Hoa Thủy Cơ Vô Trần diễu võ dương oai, nào còn là đối thủ của nàng?

Chỉ trong chốc lát, nàng đã bị đánh cho chật vật chạy trốn, trong lòng lửa giận bốc lên, cực kỳ không cam lòng. Cảnh giới hai bên chênh lệch rốt cuộc quá lớn, quá khó khăn!

"Cơ lão tiền bối, chẳng lẽ ngươi nhìn người bên ngoài ức hiếp người của Vương thị chúng ta?" Nàng ta cả giận nói.

"Y" Thiên Thu liên tục phát ra tiếng cười điên cuồng, thuộc về đại phản phái đặc biệt sao chép, "Tiểu nha đầu, ngươi chính là cháu gái của Vương Ly Dao? Nhìn ngươi còn nhỏ tuổi, tư chất huyết mạch cũng không tệ, không bằng ngoan ngoãn đi theo tiểu quận chúa Tuyết Ngưng nhà chúng ta làm tùy tùng."

"Ngươi xem tiểu quận chúa nhà chúng ta, một thân băng cơ ngọc cốt, khí chất trác tuyệt, tương lai chắc chắn sẽ là một đại

nữ thần, nhất định sẽ thương yêu ngươi thật tốt. Khục khục, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, ta cảm giác ngươi mới là chủ nhân chân chính của Thiên Thu ta, ngươi xem hai chúng ta xứng đôi sao?”

Lời này của Thiên Thu, nửa câu đầu còn có một ít người, nhưng nửa câu sau lại thể hiện ra sự hèn mọn cực độ sâu trong linh hồn của nó.

Thật không biết nó đã trải qua dạng kiếm sinh gì, hoặc là xem bao nhiêu bản tiểu thuyết bất lương, tư tưởng mới trở nên dơ bẩn không chịu nổi như thế.

“Đồ cuồng vọng vô sỉ!” Lời này của nó lại chọc giận Cơ Vô Trần, lập tức mắng một tiếng: “Khí linh tà uế như ngươi căn bản không giống khí linh một kiện linh bảo thần thông, ngược lại càng giống khí linh tà uế ma khí linh.”

Cơ Vô Trần có thù không đội trời chung với ma đạo, lần này bị khơi dậy lửa giận, cũng không vẽ nước nữa, mà tích cực giúp đỡ Vương Tiễn đối kháng với Thiên Thu Lai.

Trong lúc nhất thời, đạo đạo kiếm khí tung hoành.

Mặt đất và kiến trúc chung quanh đều bị kiếm khí của linh bảo thần thông cắt vết thương chồng chất. Cửa hàng bên đường cũng chịu tai bay vạ gió, bị liên lụy không ít, nhiều chưởng quỹ và nhân viên cửa hàng không thể không chật vật trốn thoát.

Nói đạo lý.

“Thiên Thu” cũng là một kiện thần thông linh bảo rất cường đại, nhưng mà nó hết lần này tới lần khác đụng phải “năm tháng”.

“Năm tháng” có đại sư kiếm đạo Cơ Vô Trần làm khí linh gia trì, vẫn phải dùng lực áp đảo Thiên Thu.

Bất quá, dù sao Ngô Tuyết Ngưng cũng là đại thiên kiêu Linh Đài cảnh sơ kỳ, thực lực so với Vương Khuê xác thực lợi hại hơn không ít, ngược lại miễn cưỡng hòa nhau chênh lệch hai bên.

Trong lúc nhất thời song phương đánh rất có thanh có sắc, khó phân cao thấp.

Theo song phương kịch đấu động tĩnh càng lúc càng lớn, chung quanh cũng dần dần bắt đầu có người đi đường vây xem, nhao nhao trầm trồ khen ngợi hòa thuận.

Một tiểu đội phòng doanh của Quy Long thành tuần tra phụ cận cũng đã nhận ra động tĩnh, nhanh chóng chạy tới.

Tiểu đội tuần tra trong Quy Long Thành, thấp nhất đều là Linh Đài cảnh.

Bọn họ vốn định quát lớn người gây sự bên đường, thuận tiện đem người về giam giữ lại, ai ngờ liếc mắt nhìn một cái, đã thấy song phương nháo sự, một bên là hoàng tộc đại danh đỉnh đỉnh gây chuyện — Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, mà bên còn lại trong "trận doanh", cũng có Vương An Nam của Định Quốc công phủ.

Vô cùng rõ ràng, đây là người trẻ tuổi hoàng tộc cùng người trẻ tuổi quốc công phủ đánh nhau.

Cái này rõ ràng là "thần tiên đánh nhau", tiểu đội tuần tra này nhất thời bất đắc dĩ.

Sau khi dựa theo quy củ quát tháo ngừng vài tiếng không có kết quả, bọn họ liền bất đắc dĩ lui sang một bên, bắt đầu duy trì trật tự, miễn cho thần tiên bọn họ đánh nhau, đả thương người vô tội, đồng thời sai thành viên tiểu đội nhanh chóng đi bẩm báo lên trên.

Nói thật, đội trưởng Thiên Nhân cảnh của tiểu đội Thành Phòng doanh nhìn thấy trận đánh nhau này cũng toát mồ hôi lạnh.

Hai tiểu nha đầu to xác đánh nhau, lại còn tự mình vận dụng thần thông linh bảo… Thứ này, bọn họ cũng chỉ nghe nói, táng gia bại sản cũng không đủ nửa cọng lông.

Tuyết Ngưng tiểu quận chúa và Thiên Thu, danh tiếng trong Quy Long Thành cũng không nhỏ. Tuyết Ngưng tiểu quận chúa là một trong mười thanh niên kiệt xuất, cái này không cần phải nói, Thiên Thu cũng là theo trận chiến lúc trước giữa Ngô Chí Hành và Vương Ly Dao mà danh chấn Quy Long Thành, hiếm có người không biết.

Nhưng tiểu nha đầu bên Định Quốc công phủ lại có chuyện gì? Thanh thần thông linh bảo trong tay nàng ta vậy mà còn lợi

hại hơn cả Thiên Thu?

Xem điệu bộ này, nàng đúng là một chút cũng không sợ Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, hơn phân nửa lại là một tiểu bá vương lai lịch phi phàm vô pháp vô thiên.

Công việc trong kinh thành này thật sự không dễ làm a! Tùy tiện đụng phải một người, đều là có bối cảnh đại thân phận.

"Lão già, ngươi đủ rồi a. Tất cả mọi người đều là linh bảo Thần Thông, trái phải đi theo chủ nhân kiếm miếng cơm mà thôi, chờ sau khi chủ nhân chết, sẽ có chủ nhân mới, ngươi cần gì phải làm thật?"

"Ôi ôi, lão già, ngươi chơi thật, tính tình còn rất lớn nha? Ta liều mạng với ngươi!"

"Được rồi được rồi, coi như ngươi thắng, đều tại chủ nhân của ta không đủ lực. Tuyết Ngưng à, ngươi phải nỗ lực thật tốt, thực lực quá kém, không thể chỉ dựa vào linh bảo Thần Thông phát uy được."

Thiên Thu lải nhải trong miệng, mắt thấy đánh không lại, thuần thục ném nồi lên đầu Ngô Tuyết Ngưng.

Ngô Tuyết Ngưng bị Thiên Thu làm cho tức giận không nhẹ.

Rõ ràng là ngươi không bằng linh bảo Thần Thông của người ta, được không? Tiểu nha đầu người ta chẳng qua chỉ vừa mới tiến vào Luyện Khí cảnh trung kỳ, cầm một thanh linh bảo Thần Thông, liền đem hai người bọn họ trấn áp.

Thật sự là bị tên ngu xuẩn Thiên Thu hèn mọn bỉ ổi này làm tức chết.

Thật ra nói ra, cũng không thể thực sự trách Thiên Thu. Khí Linh Cơ Vô Trần đối diện, khi còn sống đã từng là đại lão Thần Thông cảnh hậu kỳ, cho dù hiện tại chỉ còn lại tàn hồn, cũng không phải khí linh Thiên Thu tự sinh ra như vậy.

Nhất là ở tiền kỳ còn tương đối yếu của chủ nhân mình, có được thần thông linh bảo "năm tháng" của Cơ Vô Trần, ở tiền kỳ gần như có tư thế vô địch.

Chỉ bất quá, tàn hồn chung quy chỉ là tàn hồn, theo thực lực của chủ nhân dần dần cường đại, uy lực bản thân linh bảo thần thông cũng sẽ dần dần khai quật ra. Đến lúc đó, biên độ tăng

trưởng sức chiến đấu của Cơ Vô Trần sẽ càng ngày càng ít, chênh lệch giữa hai bên sẽ không còn rõ ràng như vậy nữa.

“Thật không hổ là cháu gái của Vương Ly Lung.” Vương Ly Lung ở một bên cũng nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, nắm lấy móng vuốt rồng la hét ủng hộ, “Vương Anh Tuyền đừng khách khí, đánh chết nàng, nhất là thanh kiếm miệng thối kia, trấn áp nó, gạt bỏ nó!”

Vương Ly Lung từ trước đến nay cũng là một người thích gây chuyện thị phi, lúc này cũng trở nên cực kỳ hưng phấn.

“Tuyết Thái Tuyết Cần tiểu quận chúa gì đó, chỉ bằng ngươi cũng muốn đánh Ly Dao cô cô của ta? Nào nào, tiếp nhận chiêu này của ta.” Vương Ngao càng đánh càng hưng phấn, cảm giác mình đã vô địch rồi, hét lớn: “Thiếu nữ thiên tài xinh đẹp kiếm chém vô địch quang ba kiếm!”

Hai tay nàng nắm chặt tuế nguyệt, thi triển ra một chiêu chúc tết kiếm pháp cực kỳ phổ biến.

Cơ Vô Trần có ý muốn trấn áp Thiên Thu, cũng là thúc đẩy năng lượng linh hồn rót vào trong năm tháng.

Thời gian Thuấn, một đạo kiếm khí kinh người phá không mà đi, kiếm ý lẫm lẫm, mang theo uy thế kinh người, giống như muốn xé nát không gian.

“Không tốt!”

Mí mắt Ngô Chí Hành run lên, vội vàng lắc mình chắn trước mặt Ngô Tuyết Ngưng, quyết định thật nhanh, trực tiếp kích phát lực lượng huyết mạch của mình.

Rống!

Một tiếng gào thét, ứng long pháp tướng màu xanh biếc bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn, ngũ thải cánh chim cực lớn giãn ra, chợt rung lên mãnh liệt.

Gió!

Gió rít gào bỗng nhiên gào thét từ giữa thiên địa lao đến, trong chớp nhoáng hóa thành một đạo phong kiếm như thực chất, nghênh hướng kiếm quang lẫm liệt kia.

Ầm!

Trong tiếng nổ đùng đùng kịch liệt, phong kiếm cùng kiếm ý ầm ầm đụng vào nhau, lập tức cùng nhau vỡ vụn, hóa thành vòng xoáy năng lượng to lớn cuốn ngược mà ra!

Kình khí quét qua cuốn đi cuối cùng vậy mà không cẩn thận đem Vương Ngao thổi bay ngược ra ngoài.

Vương An Nghiệp vẫn luôn chú ý chiến trường, vội vàng thân pháp linh động chạy như bay, ôm lấy cô cô Tuyền Cơ của hắn, tên tuổi ấm áp nam nho nhỏ thật sự không phải hạng xoàng.

Thấy thế, trưởng bối "Ly" "Lưu" tự bối" Vương Ly Lung không nhịn được.

Nàng tức giận phi thân đi, giận dữ nói một câu: "Ngao ô! Ngươi là một đại nhân Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ, lại dám bắt nạt chất nữ mười một tuổi của ta. Thật không biết xấu hổ!"

Trong lúc nói chuyện, nàng thuần thục cởi váy nhỏ xinh đẹp ra, nhét vào trong nhẫn trữ vật.

"Grào!"

Theo một tiếng rồng ngâm, thân hình Vương Ly Lung mở ra, trực tiếp hiển hóa ra yêu thể.

Ầm ầm ầm!

Một con Nguyên Thủy Thanh Long to lớn xuất hiện trên không đường phố, bích giáp kim đồng, sừng hươu râu rồng, uy nghiêm hiển hách.

Long uy cuồn cuộn quét ra.

Trong nháy mắt, lấy đường phố làm trung tâm, phạm vi mấy trăm thước xung quanh đều bao phủ trong long uy đáng sợ.

Tu sĩ Huyền Vũ tu vi hơi yếu một chút, lập tức cảm giác được như lâm vực sâu, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Những tu sĩ tu vi chỉ có Linh Đài cảnh, hai chân như nhũn ra, gần như không đứng thẳng được.

Vương An Nghiệp bên này vừa ôm lấy Vương Anh Tuyền nâng dậy, trong nháy mắt lại thấy Ly Lung Cô nãi nãi hiện ra nguyên hình… Hạ một cái, treo ngất đi.

Đây thật sự là một đợt sóng chưa cân bằng lại nổi lên, Vương An Nghiệp hắn tâm quá mệt mỏi.

Nhưng hắn chỉ muốn yên lặng đi dạo phố ăn một bữa cơm, sao lại khó như vậy chứ?

Ngô Chí Hành ở bên cạnh cũng mệt mỏi không thôi, tức là khiếp sợ đối phương gan to bằng trời, dám ở ban ngày ban mặt hóa thành yêu thân. Đồng thời lại là tâm nghẹn, đầu năm nay người và rồng như thế nào đều tính tình nóng nảy như vậy, một lời không hợp liền đánh nhau hiện nguyên hình?

Mọi người cùng im lặng tu luyện không tốt sao?

"Ngao ô! Ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, không cần mặt mũi!" Vương Ly Lung rít gào một tiếng, một móng vuốt đập về phía Ngô Chí Hành.

Trong lòng nàng thoải mái đến cực điểm. Nàng ở trong Tộc Học đã sớm buồn chán lắm rồi, gần đây lại bị phụ thân nhìn thấy, nào có cơ hội giương oai?

Hôm nay thừa dịp đối phương phạm sai lầm, vừa vặn sảng khoái náo một trận, sảng khoái một phen.

"Ta nói…" Ngô Chí Hành thấy tình thế không ổn, vội vàng bay ngược về phía sau, cùng lúc đó, lật tay một cái, triệu hoán Thiên Thu tới.

Nhưng mà, tu vi của hắn và Vương Ly Lung chênh lệch quá lớn.

Vương Ly Lung là Long thuộc tính, sau khi huyết mạch lột xác thành Chân Long, lại nói tư chất huyết mạch có thể không thua đại thiên kiêu trong nhân loại chút nào. Bây giờ nàng đã là thất giai, bất kể là tố chất thân thể, hay là tốc độ phản ứng, lượng huyền khí trong cơ thể cùng với trình độ tinh thuần, đều đủ để treo Ngô Chí Hành lên đánh.

Cho dù Ngô Chí Hành đã dùng tốc độ nhanh nhất làm ra phản ứng, vẫn chỉ kịp bày ra một tư thế phòng ngự, còn chưa kịp điều động huyền khí, đã bị long trảo tát trúng.

"Ầm!"

Ngô Chí Hành trực tiếp bị một trảo đánh bay ra ngoài, đập xuyên qua một tòa nhà bên đường.

Bất quá hắn coi như là da thật, trong chớp mắt liền bò ra, run rẩy tro bụi trên người, lau vết máu trên khóe miệng, lộ ra một

nụ cười tràn đầy đắng chát: “Long cô nương, cái này hài lòng rồi sao? Không hài lòng thì đánh thêm mấy lần?”

“Dọa, da của ngươi vẫn còn dày nhỉ?” Vương Ly Lung chớp chớp long tinh màu vàng kim cực lớn: “Nếu ngươi đã thức thời như vậy, thì đánh ba lần là được rồi.”

“Này này, ngươi đừng có bắt nạt người ta.” Ngô Tuyết ngưng tụ chắn trước mặt Ngô Chí Hành, tức giận nói: “Vừa rồi chí hành kình phong thổi tới tiểu cô nương kia, đó là không cẩn thận! Ai bảo nàng rõ ràng yếu đuối như vậy, còn khẩu khí lớn như vậy.”

“Ta thấy ngươi cũng rất yếu không có gió, để bản tôn thổi thử xem!” Vương Ly Lung quệt long môi trào phúng nói.

Sự việc phát triển bất ngờ như vậy, phập phồng lên xuống, cũng là để Vương An Nam làm bồi, cùng với trưởng lão Tử Phủ cảnh âm thầm chăm sóc nhìn không kịp.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng có chút bối rối.

Tuyệt đối không nghĩ tới, những tiểu hài nhi của Vương thị này, lại có thể gây chuyện như thế…

Ngay khi song phương đang giằng co.

Bỗng dưng!

Phía hoàng thành truyền đến một tiếng rồng ngâm cao vút.

Tiếng rồng ngâm kia xa xăm mênh mông, lúc mới vang lên còn ở chỗ cực xa, đợi tiếng rồng ngâm hạ xuống, một con Thương Long cực lớn đã xuất hiện trên đường phố.

Cùng là sừng hươu râu rồng, hình thể của nó lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Nguyên Thủy Thanh Long phía dưới, thân rồng thon dài cơ hồ che khuất bầu trời, to lớn đồ sộ, trên mặt đất bao phủ ra một mảnh bóng râm to lớn.

Vảy vàng óng ánh dưới ánh mặt trời càng thêm óng ánh như hoàng kim.

“Con rồng con ở đâu ra, lại dám can đảm làm loạn trong Hoàng Thành?!” Nếu như tiếng rồng ngâm như sấm từ trên bầu trời truyền đến, trong thanh âm hỗn tạp sự tức giận.

Cùng lúc đó, hắn lăng không một trảo, long trảo cực lớn cuốn lấy long uy bàng bạc đè xuống.

Uy lực một trảo dường như có thể xé rách cả núi sông.

“Con bà nó, đầu rồng già từ đâu chui ra?” Vương Ly Lung hoảng sợ, lập tức “vèo” một cái xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà, nàng nào còn chạy thoát?

Gần như ngay lúc Vương Ly Lung chuẩn bị chạy trốn, long trảo to lớn kia đã đặt trên đầu nàng, một mực khống chế nàng trong lòng bàn tay.

Sau một khắc.

Trên bầu trời, hình thể Thương Long to lớn nhanh chóng co rút lại, trong chớp mắt biến thành một lão giả áo vàng tóc vàng, tướng mạo cổ xưa.

Trong tay lão giả còn có một con Nguyên Thủy Thanh Long nhỏ bé bị thu nhỏ.

Một màn này, quả nhiên làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Ngô Chí Hành có chút chật vật, cũng vội vàng nhét Thiên Thu vào trong vỏ kiếm, kéo Ngô Tuyết Ngưng đang ngẩn người, thành thành thật thật hành lễ: “Ngô thị chí hành, tuyết ngưng, bái kiến Thương Long lão tổ.”

Địa vị của vị hoàng y lão giả này ở Đại Càn cũng không thấp.

Hắn tên là Ngô Thương Long, chính là chiến sủng của Đại đế khai quốc Tử Vi Huyền Đô Đại Đế, một đầu Thương Long huyết mạch tương đối thuần túy, cũng cực kỳ phù hợp lực lượng Thương Long mà Ngô thị đời đời truyền thừa.

Ngô Thương Long là thành viên gia tộc trong gia phả Ngô thị, bao nhiêu năm qua hắn vẫn là trấn tộc linh thú của Ngô thị.

Tuy nhiên, Ngô thị chính là hoàng thất Đại Càn, bởi vậy Ngô Thương Long cũng có thể tính là linh thú trấn quốc của Đại Càn.

Bình thường hắn ở trong Thương Long điện trong hoàng cung, phụ trách trấn thủ an toàn Quy Long Thành.

Trận ẩu đả bình thường, đương nhiên hắn sẽ không quan tâm, hôm nay, đại khái hắn cũng liên tiếp cảm nhận được dao động năng lượng của Ngô Tuyết Ngưng, Ngô Chí Hành, cùng với một con nhãi con Nguyên Thủy Thanh Long chiến đấu, mới có thể bị kinh động.

Long tộc cao giai có thọ nguyên rất dài, nhưng thọ nguyên có dài cũng có cực hạn.

Mấy ngàn năm qua Ngô Thương Long vẫn kẹt ở thập giai đỉnh phong, tuổi thọ cũng không còn lại bao nhiêu, trong thân thể lão hủ lộ ra một cỗ dáng vẻ già nua nồng đậm.

Hắn nhìn lướt qua Ngô Chí Hành và Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, nhíu mày nói: "Hai tiểu mao đầu các ngươi, lại gây chuyện thị phi?"

Ta mới không gây chuyện… mỗi lần đều là Tuyết Ngưng cô nãi nãi…

Ngô Chí Hành thầm cười khổ.

"Lão tổ… hắc hắc, chỉ là chơi đùa một chút, chơi đùa." Ngô Tuyết Ngưng cũng có chút khinh thường vị Thương Long lão tổ này, khóe miệng nhếch lên cười lúng túng, "Không cẩn thận có chút quá tức rồi."

"Trở về lại trừng trị hai người các ngươi." Ngô Thương Long liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó nhìn về Nguyên Thủy Thanh Long bị ông ta dùng thần thông 【Chưởng trung càn khôn】 bắt được: "Thằng nhãi con của ngươi từ đâu tới? Có biết linh thú ở trong Quy Long Thành không cho phép không được tùy ý hóa ra yêu thể, càng không được tùy ý ra tay hay không?"

Lão giả áo vàng Ngô Thương Long một tay nắm gáy nàng, đem nàng xách ở trong tay, bộ dáng thoải mái thoải mái kia, quả thực không khác gì nắm một con cá chạch.

"Lão già, mau buông ta ra! Lấy đại đánh lén nhỏ không tính là Hán Long tốt, có bản lĩnh thì đánh với lão tổ long nhà ta đi." Tuy rằng trong lòng Vương Ly Lung có một nhóm hoảng hốt, nhưng nàng vẫn mạnh miệng buông lời tàn nhẫn.

Nàng ở trong lòng bàn tay của hắn điên cuồng giãy dụa, vung long vĩ dài nhỏ ý đồ đem tay của hắn đẩy ra.

Nhưng mà, đẳng cấp của hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù Vương Ly Lung đã dốc hết toàn lực, cố gắng giãy dụa, nhưng ngay cả da trên tay lão giả cũng không thể cọ rách được một chút nào.

"Ta còn tưởng là con rồng con nhà ai to gan như vậy, thì ra là thằng oắt con trong nhà lão Long của Nam Hoang Đại Trạch." Ngô Thương Long cười ha hả, bấm tay búng một cái lên đầu Vương Ly Lung, "Vật nhỏ bướng bỉnh của ngươi, Quy Long Thành cũng là nơi ngươi có thể hiện nguyên hình giương oai sao?"

"Đừng nói là một con Nguyên Thủy Thanh Long nho nhỏ mới thất giai như ngươi. Cho dù lão tổ long nhà ngươi đến, ở Quy Long Thành này cũng phải thành thành thật thật cuộn mình. Nếu không, sẽ bị rút gân lột da đấy."

"Lão Long Đầu, ngươi, ngươi vậy mà búng trán ta, đau chết ta rồi! Ngao hu hu! Ngươi không phải là ỷ vào tuổi tác lớn sao! Chờ bổn tiểu thư trưởng thành, nhất định phải đàn hồi lại." Vương Ly Lung tức giận không ít.

Nàng thật vất vả mới bắt được một cái cơ hội hiện nguyên hình, hảo hảo khoe uy phong Nguyên Thủy Thanh Long. Lại chưa từng nghĩ tới, vừa mới kiêu ngạo không bao lâu lại bị một con lão long dễ dàng bắt được, còn búng cái trán.

Quá mất mặt!

Bất quá, thua rồng không thua trận, lời hung ác vẫn phải tiếp tục thả.

"Ha ha! Không kịp!" Ngô Thương Long cười nói: "Tiểu Thanh Long này của ngươi không đợi được đến ngày đó đâu."

"Ực! "Vương Ly Lung bị dọa không nhẹ, lập tức sợ, nuốt long tiên, yếu ớt nói, "Lão Long gia gia, không đến mức đó chứ? Ta chẳng qua là bị ép tự vệ, hiện nguyên hình mà thôi. Làm hỏng phòng ốc, người ta đền tiền là được… Tại sao đến mức này chứ?"

Vừa nghĩ tới kết cục bị rút gân lột da, đầu của Vương Ly Lung có chút choáng váng.

“Tên nhóc bướng bỉnh nhà ngươi lá gan cũng không lớn mà thôi, niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi, nên sẽ không hù dọa ngươi.” Ngô Thương Long vừa cười vừa nói: “Ý của ta là ta đã già rồi, đợi đến khi ngươi lớn lên có năng lực đàn đầu ta, ta đã sớm hóa thành bộ xương khô rồi. Ngươi cũng không đến mức muốn bắn một cái đầu Tử Long chứ?”

“Thì ra là như vậy, vậy thì ta yên tâm rồi.” Vương Ly Lung vỗ ngực, thở dài một hơi.

Vương An Nghiệp ở bên cạnh cũng vỗ trán một cái, tim đập thình thịch không thôi.

Ly Lung cô nãi nãi, tình thương của ngươi thật sự cảm long! Lớn như vậy mà còn chưa bị người ta đánh chết, ngươi cũng không dễ dàng gì!

“…”

Khuôn mặt già nua của Ngô Thương Long co rút.

Tiểu Bì Long này muốn quất nàng một trận thì phải làm sao bây giờ? Nhưng lai lịch của vật nhỏ này cũng không đơn giản, hù dọa một chút còn chưa tính, nếu thật ra tay thu thập, áp lực của hắn cũng có chút lớn.

Nếu không bắt về giao cho Long Xương tiểu tử xử lý?

Dù sao nghe nói gần đây hắn rất có hứng thú với những động vật nhỏ nghịch ngợm gây sự, nói không chừng, hắn chỉ cần một ngụm này…

…

Chương 58: Hóa ra ngài là vị hôn phu Ức La à?

…

Đúng vào lúc này, một bóng người từ trong bóng tối hiện thân, hắn lơ lửng ở cách Ngô Thương Long không xa, cung kính hành lễ nói: “Tại hạ Định Quốc Công Phủ Vương Diệp Hoa, bái kiến Thương Long tiền bối.”

Hắn ta kiên trì đi ra, tuyệt đối không ngờ đám nhóc Trường Ninh Vương thị này lại có thể gây chuyện như vậy. Mất tập trung một chút lại gây ra chuyện lớn, kinh động Thương Long tiền bối.

“Định Quốc công phủ a…” Thần sắc Ngô Thương Long hơi hòa ái một chút: “Ta nói cho ngươi nghe Huy Hoa tiểu tử, lúc trước đã cảm giác được ngươi núp ở một nơi bí mật gần đó. Như thế nào, tiểu Bì Long này là linh sủng mà Định Quốc công phủ các ngươi nuôi?”

Ngô Thương Long không giống Long Xương đại đế, năm đó hắn và khai quốc đại đế sóng vai chiến đấu, cũng từng có giao tình không tệ với Định Huyền lão tổ của Vương thị. Năm đó thực lực còn không bằng hắn bây giờ, còn được Định Huyền lão tổ tông của Vương thị cứu.

“Khởi bẩm Thương Long tiền bối.” Vương Diệp Hoa sắc mặt phát khổ nói: “Đứa nhỏ Ly Lung kia là con của chi nhánh của phủ Định Quốc Công Trường Ninh Vương thị, là đích nữ đương đại gia chủ nhập gia phả.”

“Trường Ninh Vương thị? Tên tuổi gần đây cũng không nhỏ, nghe nói là một gia tộc mới rất có tiềm lực.” Ngô Thương Long cười có chút ý vị sâu xa: “Cũng không quá bôi nhọ tiểu Thanh Long.”

“Vâng vâng vâng.” Vương Diệp Hoa đàng hoàng liên tục đáp: “Ly Lung không biết quy củ của Quy Long Thành là do Định Quốc Công phủ ta mất đi trách nhiệm dạy bảo. Lần này tổn thất do Định Quốc Công phủ chúng ta chịu trách nhiệm bồi thường.”

Ngô Thương Long khoát tay áo: “Việc bồi thường tạm thời không vội. Tiểu hài tử tuổi trẻ nóng nảy, thiếu kiên nhẫn, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng không phải lần đầu tiên phát sinh, dựa theo lệ thường mà xử lý. Phân chia trách nhiệm, thống kê một chút tổn thất, các nhà nên bỏ ra bao nhiêu tiền đều dựa theo quy củ. Chỉ là ta thấy Tuyết Ngưng và Chí Hành cũng có trách nhiệm, không thể chỉ nói các ngươi định Quốc Công Phủ chịu thiệt.”

“Đa tạ Thương Long tiền bối.” Vương Diệp Hoa hành lễ cảm kích: “Vậy vãn bối có thể mang Ly Lung về trước không, xin Thủ Triết gia chủ quản giáo trước.”

“Ly Lung mặc dù đã vào tộc phổ Vương thị, nhưng chung quy vẫn là huyết duệ lão long đầu Nam Hoang Cổ Trạch kia. Xem nồng độ huyết mạch sau khi nàng lột xác thành long thân so với long tộc thuần túy bình thường hơn nhiều, quá nửa là hậu duệ đích hệ của lão long đầu.” Ngô Thương Long nói đến đây, lỗ tai hơi động một chút, giống như nhận được tin tức gì, lập tức tròng mắt xoay chuyển, khoát tay áo nói: “Việc này thể sự lớn, muốn mang Ly Lung trở về, vẫn là mời Thủ Triết gia chủ tự mình đi giải thích với bệ hạ đi.”

Trong lòng Vương Anh Hoa hơi hồi hộp một chút.

Không phải chứ? Loại tiểu hài tử này đánh nhau, còn muốn liên lụy đến bệ hạ?

Bệ hạ từ trước đến nay không ưa Định quốc công phủ, gần đây còn vì nguyên nhân thuế thu, đang làm khó Lũng Tả quận và Trường Ninh Vương thị. Chẳng lẽ bệ hạ còn muốn mượn việc này để làm lớn chuyện, làm khó Trường Ninh Vương thị?

Lần này, e là Thủ Triết gia chủ sẽ gặp phiền phức, Long Xương đại đế không phải là người dễ nói chuyện.

Đúng vào lúc này.

Vương An Nghiệp mới mười hai tuổi đi về phía trước một bước, sửa sang lại dáng vẻ một chút, xa xa hành lễ đối với Ngô Thương Long nói: “Trường Ninh Vương thị An Nghiệp, bái kiến Thương Long tiền bối.”

Tuổi của hắn tuy nhỏ, nhưng từ nhỏ đã nhu thuận hiểu chuyện. Thân là thiếu tộc trưởng nho nhỏ, từ khi sinh ra nhất định sẽ

gánh vác trách nhiệm nặng trịch, trong tính tình càng có sự trầm ổn mà người cùng lứa tuổi không có.

Tuổi tác tương phản với khí độ trầm ổn không hợp, ngược lại khiến Ngô Thương Long nhìn hắn cao hơn một cái, hơi có hứng thú nói: "Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi cũng muốn vớt rồng? Ta khuyên ngươi vẫn nên trở về, tìm Vương Thủ Triết nhà ngươi đi."

"Cũng không phải như vậy." Vương An Nghiệp bình tĩnh chắp tay nói: "Chỉ là ta nghe nói tiền bối là huynh đệ của vua khai quốc, từng chinh chiến qua vùng sát phạt ngoại vực. Bây giờ lại là trấn quốc thần thú, bảo vệ Đại Càn bình an. Bây giờ tiền bối giáp mặt, An Nghiệp không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, theo lý nên bái kiến."

Đứa nhỏ này nói chuyện thật dễ nghe.

Ánh mắt Ngô Thương Long lại hòa ái vài phần, lạnh nhạt cười nói: "Lão phu năm đó chỉ là một trong những chiến sủng của Đại Đế, may mắn sống đủ lâu mà thôi. Về phần danh xưng thần thú, còn kém rất xa, miễn cưỡng tính nửa linh thú trấn quốc mà thôi."

"An Nghiệp? Vương An Nghiệp? Cái tên này, sao nghe quen tai vậy?"

Nghe hai người đối thoại, Ngô Tuyết Ngưng tiểu quận chúa cau mày, nhịn không được thì thào một tiếng.

"Cô nãi nãi, người suy nghĩ một chút về Ức La tiểu quận chúa…" Ngô Chí Hành thấp giọng nhắc nhở.

"Ức La? Con nha đầu kia có gì tốt… Đợi đã!" Gương mặt xinh đẹp của Ngô Tuyết Ngưng lộ ra vẻ khiếp sợ, "Ta nhớ ra rồi, vị hôn phu của tiểu nha đầu Ngô Ức La kia, không phải là Vương An Nghiệp sao?"

An quận vương chính là một trong hai đại chuẩn đế tử, hiện giờ thế lực đang trỗi dậy đương nhiên được chú ý rộng rãi. Mà Ngô Ức La là nữ nhi duy nhất của ông ta, còn rất được đại đế yêu thích, tự mình ban tên là Ức La, Truy Ức đại đế năm đó vẫn là con gái trưởng ái của chuẩn đế tử sinh ra Ngô Thanh La.

Có thể thấy được Đại Đế đối đãi với Ngô Ức La như một nửa nữ nhi.

Chuyện Ngô Ức La đính hôn với Vương An Nghiệp, mặc dù khiêm tốn xử lý, nhưng vẫn không thể gạt được người có lòng khắp nơi. Cũng bởi vậy, tên của Vương An Nghiệp đi theo vào trong tai nhân sĩ cao tầng của Đại Càn.

"Ngươi ngươi ngươi…" Ngô Tuyết Ngưng bước lên trước, từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát Vương An Nghiệp: "Ngươi chính là vị hôn phu của Ngô Ức La?"

"Bái kiến Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, tại hạ đúng vậy." Vương An Nghiệp đáp.

Tuy sâu trong nội tâm, hắn vẫn có chút chống chế loại hôn nhân này, mà ấn tượng đối với Ngô Ức La cũng không tốt. Nhưng ai bảo hắn từ khi sinh ra đã là thân phận thiếu tộc trưởng nho nhỏ chứ?

Thân là trường trọng tôn nhi đích trưởng mạch của gia tộc, từ nhỏ hắn được hưởng tài nguyên nhiều nhất, gánh vác trách nhiệm tự nhiên cũng nặng hơn những hài tử khác rất nhiều. Hôn nhân của hắn cũng nhất định trở thành một bộ phận chiến lược phát triển của gia tộc.

Không chỉ có hắn như vậy, phụ thân hắn cũng vậy, còn có gia gia, thái gia gia cũng vậy. Đây là trách nhiệm mà bản thân là đích mạch của gia tộc phải gánh vác. Bởi vậy mặc kệ trong lòng hắn có nguyện ý hay không, nhưng cuối cùng vẫn phải nguyện ý.

Sau khi Ngô Tuyết Ngưng xem kỹ một phen, cảm thấy Vương An Nghiệp này tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng tướng mạo lại tuấn mỹ, trầm ổn có độ, chính là một tiểu công tử nhẹ nhàng ôn nhuận như ngọc.

Công tử trẻ tuổi ở kinh thành rất nhiều, xuất thân cũng mạnh hơn thế gia Lục phẩm rất nhiều, hoàng thất cũng có rất nhiều thanh niên ưu tú, chỉ luận tướng mạo cũng không kém bao nhiêu. Chỉ là trong những người cùng tuổi, muốn tìm ra một người có thể so khí chất với Vương An Nghiệp, thật đúng là tìm không thấy…

“Cũng không ra sao cả, thân thể còn chưa đủ cứng rắn.” Ngô Tuyết Ngưng chua xót nói, “Còn là xuất thân thế gia Lục phẩm nho nhỏ, xem ra ánh mắt của Ngô Ức La cũng bình thường.”

Nàng và Ngô Ức La đều là người nổi bật trong thế hệ con gái trẻ của hoàng thất, hơn nữa còn được Đại Đế sủng ái. Tổng thể mà nói, huyết thống của nàng và Đại Đế càng gần, thuộc về dòng chính mạch chính của Đại Đế.

Mà Ngô Ức La chính là hậu duệ huyết mạch do Đại đế trưởng công chúa Ngô Thanh La chiêu mộ phò mã sinh ra, trên lý thuyết luận huyết thống kém hơn nàng một chút. Nhưng hết lần này tới lần khác Ngô Ức La thức tỉnh chính là Thương Long huyết mạch chính thống nhất của hoàng tộc, hơn nữa Đại đế còn nói, nàng cùng trưởng công chúa Thanh La năm đó có tám chín phần tương tự…

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, sự sủng ái của đại đế đối với Ngô Ức La cũng không kém hơn so với Ngô Tuyết Ngưng.

Hai vị tiểu quận chúa cũng được lão tổ tông sủng ái, lại cũng thập phần ưu tú, quan tâm lẫn nhau, nhưng mà lại nhìn không hợp mắt nhau, thật sự là một chuyện vô cùng bình thường.

Đối mặt với sự chua xót của Ngô Tuyết Ngưng, Vương An Nghiệp cũng chỉ là gật đầu cười cười, lại hành lễ với nàng và Ngô Chí: “Chuyện hôm nay, có cơ hội lại mời tiểu quận chúa và tiểu quận vương ăn cơm xin lỗi. Trước mắt An Nghiệp còn có chút chuyện phải xử lý, xin hãy tha lỗi.”

“An Nghiệp, ngươi bận trước. Việc này nói ra chúng ta cũng có lỗi, đến lúc đó cùng nhau ăn cơm tụ tập là được.” Ngô Chí Hành vội vàng hoàn lễ. Hắn có cảm quan không tệ với Vương An Nghiệp, ngửi được mùi đồng loại trên người hắn.

Sau khi Vương An Nghiệp gật đầu, lại nhìn về phía Ngô Thương Long, nhẹ nhàng hữu lễ nói: “Theo lý mà nói, tiền bối chính là trấn quốc thần thú, xử lý sự tình tự nhiên phải tuân theo hai chữ ‘Công bằng’. Bà cô Ly Lung của vãn bối mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng cũng là bởi vì tiểu quận vương thân là người trưởng thành Thiên Nhân cảnh, dẫn đầu ra tay đánh bay cô cô Phù mới mười một tuổi kia của ta, mới nhất thời lòng đầy căm phẫn, kích động ra tay.”

“Chẳng biết tại sao, tiền bối vừa đến đã trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía Ly Lung Cô nãi nãi của ta, lại không để ý đến chí hành tiểu quận vương tiên thủ đâu?”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người chung quanh đều trợn tròn mắt, tiểu tử này lá gan cũng quá lớn, vậy mà mở miệng chất vấn linh thú trấn quốc. Ngoài miệng nói đẹp, lại ám chỉ lão nhân gia hắn ra tay thiên vị.

Nhất là Ngô Chí Hành, ánh mắt nhìn Vương An Nghiệp đều có chút kinh dị bất định.

Tiểu công tử tuấn tú này còn khách khí một chút, chớp mắt sau đã kéo hắn vào trong.

“Không sai.” Vương Ly Lung lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, “Ta chính là không quen nhìn tên bại hoại kia ra tay ức hiếp Chất Chất Nữ của ta. Nàng vẫn là một cô bé mười một tuổi, ô ô, thật sự là cầm thú. Lòng đầy căm phẫn, đúng, ta chính là kích động lòng đầy căm phẫn.”

“lòng đầy căm phẫn”, từ này thật dễ nghe, nàng nhất định phải nhớ kỹ, sau này lúc cãi nhau có thể dùng.

Bại hoại? Cầm thú? Tiểu cô nương mười một tuổi?

Ngô Chí Hành sắc mặt trắng bệch, lung lay sắp đổ.

Cái mũ này cũng không nhẹ a! Hắn chẳng qua là ra tay thay Tuyết Ngưng cản một chiêu, dùng lực mạnh mẽ lan đến Lam. Nếu là truyền ra ngoài, không chừng còn đem hắn nói thành hình dạng thế nào.

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi ta bị đánh bay, bây giờ bụng còn đau.” Vương Ngao cũng lập tức nhảy ra chỉ chứng đạo, “Một người lớn cũng không biết xấu hổ nhúng tay trẻ con đánh nhau, còn kéo lệch, thật sự là thối không biết xấu hổ.”

“Thế nào gọi là thiên vị? Rõ ràng là hung nha đầu ngươi phách lối đắc ý vênh váo, ra tay quá nặng. Chí hạnh nhà ta mới ra tay ngăn cản.” Tuyết Ngưng tiểu quận chúa hổn hển phản bác.

Lần này Ngô Chí Hành đã ngồi không yên, kéo Ngô Tuyết Ngưng đang muốn nói chuyện lại, vội vàng khom người nói: “Thương Long lão tổ, chuyện này vẫn phải làm theo quy trình,

sau đó sẽ có một công cáo. Vạn nhất lời đồn đãi đầy trời, chí hạnh chết muôn lần cũng khó từ chối trách nhiệm. Đương nhiên, khi đó chí hạnh có chút gấp gáp, ra tay thật sự là không nắm giữ được đúng mực."

Ngô Thương Long híp mắt, có chút hăng hái nhìn Vương An Nghiệp nói: "Thì ra ngươi chính là vị hôn phu của Ức La, tuổi còn nhỏ nhưng rất nhạy bén. Nhưng ngươi yên tâm, chuyện hôm nay vốn không phải là chuyện lớn gì, chỉ là có người…"

Nói một nửa, hắn dừng lại một chút sau đó lại cười nói: "Được rồi, nếu ngươi đã không yên tâm Ly Lung, vậy thì dứt khoát cùng ta đi một chuyến đi, vừa lúc có người muốn gặp ngươi."

"Cái gì?"

Nghe xong lời này, Vương An Nghiệp không vội, Vương Anh Tuyền lại nóng nảy.

Chuyện hôm nay nói đến cùng vẫn là nàng gây ra trước, kết quả nàng không có việc gì, cô cô và cháu trai lại bị bắt vào trong, nàng trở về làm sao ăn nói với gia gia?

Nàng vội vàng nhảy ra nói: "Không được không được, có nạn cùng có phúc cùng hưởng. Chuyện này là do ta mà ra, ta là chủ trách, muốn bắt ta trước."

Vương Ngao tuy rằng da thịt, thường xuyên gây ra chút chuyện, nhưng cũng rất giảng nghĩa khí, chưa bao giờ bán đồng đội không nói, còn thường xuyên một mình gánh vác trách nhiệm. Nếu không phải như thế, nàng ở trong liên minh mỹ thiếu nữ gì đó, cũng sẽ không có uy vọng như vậy.

"Cũng tốt. An Nghiệp cũng lo lắng tính tình Ly Lung cô cô lỗ mãng sẽ chịu thiệt." Vương An Nghiệp lại giống như sớm có dự liệu, lạnh nhạt hành lễ nói: "An Nghiệp tin tưởng tiền bối, với tư cách trấn quốc thần thú, nhất định có thể xử trí theo lẽ công bằng."

"Được, ngụm này của ngươi là 'Trấn Quốc Thần Thú', thì ra là đặt ở đây cho lão phu đội mũ cao. Còn nhỏ tuổi, cũng không biết học được những thứ này từ đâu." Ngô Thương Long có chút không biết nên khóc hay cười, "Thôi thôi, nếu bệ hạ muốn gặp các ngươi, dứt khoát năm bước cùng đi."

Hai người còn lại, đương nhiên là chỉ Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Chí Hành.

Ngô Thương Long cũng lười nói nhảm, tay cuốn một cái, liền quấn lấy toàn bộ bốn người một rồng, đằng không bay về phía hoàng cung.

Vương An Nam và Vương Diệp Hoa bị rơi ở hiện trường đưa mắt nhìn nhau.

"Chử Hoa lão tổ, thế này phải làm thế nào cho phải đây?" Vương An Nam kinh hồn táng đảm. Xuất môn một chuyến liền vứt bỏ toàn bộ ba đứa nhóc Vương thị, hắn lần này trở về có thể bị cha đánh chết hay không?

"Còn có thể làm sao bây giờ?" Diệp Hoa lão tổ cũng cười khổ không ngừng: "Trở về nhanh chóng thông báo cho Vũ Xương và Thủ Triết gia chủ, để bọn họ mau chóng nghĩ biện pháp đi."

Không bao lâu sau.

Trong hoàng cung Chuyết Chính các.

Long Xương đại đế uy nghiêm ngồi trên ghế, ánh mắt thâm thúy sắc bén quét qua Vương thị tam tiểu chỉ.

Mặc dù ba đứa nhóc đều to gan lớn mật, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Đại Đế, còn bị ánh mắt nghiêm túc như vậy nhìn, trong lòng vẫn rất hoảng. Bất tri bất giác, ba đứa nhóc liền chen chúc thành một đoàn.

"Bệ hạ, không sai biệt lắm." Lão Diêu đều có chút nhìn không nổi nữa, thấp giọng khuyên bảo, "Chớ thực sự dọa mấy đứa nhỏ, mất mặt lắm."

"Ha ha ha ha." Long Xương đại đế có chút không kềm nổi nữa, vui vẻ cười ha hả, lộ ra bộ dáng hòa ái dễ gần nói: "Người đâu, lấy chút ít đồ ăn vặt mứt quả mật."

"Ngồi, ngồi hết đi." Long Xương đại đế cười ha hả nói: "Trẫm thật là cảm thấy vui mừng, rốt cuộc có người có năng lực ép Ngô Tuyết kiêu ngạo ương ngạnh ngưng tụ một đầu rồi. Để nha đầu kia cũng biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

"Lão tổ tông…" Ngô Tuyết Ngưng dậm chân làm nũng, "Người ta rất ngoan ngoãn."

“Được, ngươi là cái đức hạnh gì trẫm có thể không biết? Trẫm tự xưng là cao thủ đệ nhị thế hệ trẻ của Quy Long Thành.” Long Xương đại đế tức giận cắt ngang nàng, cười nói: “Lần này bị một đứa trẻ mười một tuổi trấn áp, trẫm không cần phải nói nhiều cao hứng như thế.”

“Đến đến đến, đều ngồi, chớ khách khí với trẫm.” Long Xương đại đế cười chào hỏi: “Tuyết Ngưng, Chí Hành. Hai người các ngươi thân là nửa địa chủ, chiêu đãi tốt những đứa nhỏ Vương thị này.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

“Vâng, lão tổ tông.” Ngô Tuyết Ngưng bĩu môi có chút không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

“Lão Diêu à, ngươi đi truyền tin cho Định Quốc Công phủ, nói trẫm rất thích mấy đứa nhỏ này, chuẩn bị giữ chúng lại trong hoàng cung ở vài ngày, để chúng đừng lo lắng.” Long Xương Đế vừa nói, vừa không nhịn được cười thầm trong lòng.

Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, nhìn ngươi lần này còn không ngoan ngoãn chạy tới cầu kiến trẫm?

“Bệ hạ, vì sao không trực tiếp truyền tin cho Thủ Triết gia chủ?” Lão Diêu không khỏi cười trộm.

Long Xương đế sắc mặt tối sầm lại, hơi lúng túng: “Bảo ngươi truyền thì truyền, lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy, ngươi có thể làm được, hay là đại đế cho ngươi làm?”

…

Chương 59: Khiếp sợ! Đại đế lại nhằm vào Vương An Nghiệp?

…

“Bệ hạ, ngài đừng đùa lão nô nữa, lão nô nào có bản lĩnh này?” Lão Diêu vẻ mặt khổ sở: “Ta sẽ phái người đi truyền tin ngay, sẽ phái người đi truyền.”

Dứt lời, lão Diêu không dám nhiều lời nữa, lập tức liền nhanh chóng lui xuống.

“Lão già này, càng già càng gian xảo, khắp nơi hướng về đám nanh vuốt của An quận vương nói chuyện, nhất định là thu được rất nhiều tiền của đám nanh vuốt của An quận vương.” Long Xương đại đế không chút kiêng kỵ chửi bới, quay đầu lại hướng Ngô Chí Hành, Ngô Tuyết ngưng lại nói: “Bảo Khang quận vương nhà các ngươi học cho tốt, lão Diêu là thân tín của trẫm, thời khắc mấu chốt có thể tùy tiện trợ giúp một phen, sẽ khiến cho hắn được lợi vô cùng.”

Ngô Chí Hành đổ một giọt mồ hôi lạnh.

Tuy đạo lý là như thế, nhưng bệ hạ ngài là Đại Đế, nói lời này có hợp lý không?

Cơ hội hắn tiếp xúc với Đại Đế tương đối ít, mà đa số đều là trong trường hợp chính thức, cho tới nay ấn tượng Đại Đế cho hắn đều là đoan trang uy nghiêm, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút không quá thích ứng.

Ngược lại khóe miệng Ngô Tuyết Ngưng lại nhếch lên, không thèm để ý chút nào.

Thứ nhất, nàng đã sớm quen với tính cách của lão tổ tông, thứ hai, quan hệ giữa nàng và Khang quận vương lại không thân cận, liên quan gì đến nàng?

“An Nghiệp, các nanh vuốt mà bệ hạ nói là ai vậy?” Vương Củng nhíu đôi mày thanh tú, loáng thoáng cảm thấy trong lời nói của Long Xương đại đế có ẩn ý khác.

Bất quá, nàng đến cùng là kẻ to gan lớn mật, lại tùy tiện quen rồi, ăn đồ ăn vặt mỹ vị đám hoạn quan bưng lên, sự chú ý của

nàng bất tri bất giác dời đi, tinh thần cũng buông lỏng rất nhiều.

Lời còn chưa nói được hai câu, nàng đã gặm một miếng đồ ăn vặt to như móng gà to nói thầm với Vương An Nghiệp: "Ta nghe đây, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. An Nghiệp, bỏ ớt đi cốt loan trảo ăn thật ngon."

"Cái này…" Vương An Nghiệp cười lúng túng thấp giọng nói: "Ăn loan trảo của ngươi đi, trước mặt bệ hạ phải có kính sợ, nói năng thận trọng."

"Món loan trảo này có gì ngon? Món móng vuốt lớn như vậy gặm không ra mấy cân thịt. Vẫn là thịt khô ăn ngon." Vương Ly Lung cũng thả lỏng tinh thần.

Nàng dùng răng rồng dày đặc cắn xé từng miếng thịt bò khô nước mật, còn thuận tay phân cho An Nghiệp: "An Nghiệp, ngươi vẫn nên ăn nhiều thịt một chút, thân thể của ngươi quá gầy yếu, đánh nhau như vậy không có sức. Ngươi không nghe thấy Ngô Tuyết Ngưng kia ghét bỏ ngươi không đủ cường tráng sao?"

"Ly Lung cô cô, An Nghiệp đã bắt đầu trưởng thành rồi, mấy năm nay thân thể sẽ lớn lên, cho nên ngươi cứ yên tâm đi." Vương Củng hỗ trợ giải thích.

Một giọt, hai giọt, ba giọt mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trán Vương An Nghiệp. Mặt hắn cũng đỏ lên, xấu hổ hận không thể tìm kẽ đất chui vào.

Cô cô Tuyền Cơ, ta thật sự rất cảm tạ lời giải thích của ngài… Sao ngài lại biết?

Trong lúc nhất thời, lông tơ của Vương An Nghiệp đều dựng thẳng lên, theo bản năng siết chặt quần áo, ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn Vương Ngao.

"Vậy thì quá tốt rồi." Ánh mắt Vương Ly Lung lóe ra vẻ hưng phấn, "Đợi sau khi An Nghiệp lớn lên, có thể thành thân với Ức La rồi. Đến lúc đó sẽ cùng tiểu quận chúa hôn môi nhiều hơn, tranh thủ sinh thêm mấy đứa con, ta mang theo bọn họ cưỡi mây đạp gió đi."

"Ôi, Ly Lung cô cô ngươi thật không biết xấu hổ, loại chuyện mà đại nhân mới có thể làm như vậy, ngươi sao có thể tùy tiện

nói chứ?” Vương Củng bày ra vẻ mặt “Ngươi có biết xấu hổ hay không”, trong ánh mắt lại sáng lên, phảng phất rất cảm thấy hứng thú.

Vương An Nghiệp đầu óc tối sầm, trong lòng không nhịn được mà chế giễu.

Hai người các ngươi hiểu biết thật là nhiều! Tộc Học Tộc Học không tốt lên, bài tập không làm tốt, ngay cả kiến thức cao cấp hôn môi sinh con chỉ người trưởng thành mới hiểu này cũng hiểu!

Nhất định đều là bản sao chép ngầm lưu hành trong Tộc Học.

Sau khi kết thúc chuyến đi Quy Long Thành trở về, thiếu tộc trưởng nho nhỏ này của hắn nhất định phải đích thân ra tay, chỉnh đốn một chút phong khí bất lương của Tộc Học.

Ngô Tuyết Ngưng ở bên cạnh tiếp khách cách đó không xa nâng tú ngạch lên, vô lực nói thầm: “Thật sự là một đám ấu trĩ ngây thơ, hôn miệng là có thể sinh con, nghĩ như thế nào?”

Nhưng mà nàng còn chưa nói xong, đã nhận được ánh mắt kinh dị của Ngô Chí Hành liếc tới.

Ánh mắt kia, tựa như đang nói, Tuyết Ngưng cô nãi nãi, ngài tựa hồ mới mười lăm tuổi a… Ngay cả hôn còn chưa định đâu, làm sao hiểu được cái này?

Đồng thời, ba đứa nhóc Vương thị cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng.

Bất thân miệng sinh con, còn có thể thế nào?

Mặt Ngô Tuyết Ngưng thoáng đỏ lên, lúng túng nói chuyện: “Chỉ thân thì không được, phải ôm hôn nhau mới được.”

Trong lòng nàng một mảnh ai thán. Bản tiểu quận chúa đường đường là cao thủ đứng hàng thứ hai trong thập đại thanh niên kiệt xuất của Quy Long thành… Không ngờ lại thua trong tay đám tiểu quỷ ngây thơ rắm cũng không hiểu này, mất hết mặt mũi, thật sự là chết oan uổng!

Biểu tình của Vương An Nghiệp cũng trở nên ngưng trọng. Chỉ hôn nhẹ còn chưa được, vậy mà phiền đến còn muốn ôm hôn?

Đợi đã!

Tình huống không ổn rồi!

Vương An Nghiệp đột nhiên nhớ tới đã từng ôm Ức La tiểu quận chúa… Lúc đó còn cảm thấy hoảng… Sẽ không…xảy ra chuyện chứ? Lần sau khi gặp Ức La, mình có thể đã làm cha rồi không?

Trong lúc nhất thời, Vương An Nghiệp từ trước đến nay trầm ổn đều có chút luống cuống, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn vụng trộm liếc Ngô Tuyết Ngưng, nhìn bộ dáng nàng dường như rất hiểu, rất muốn mở miệng hỏi một chút, nếu chỉ ôm không thân có xảy ra chuyện hay không?

Mà Ngô Tuyết Ngưng cũng là bị hắn liếc đến có chút tâm hoảng ý loạn, Vương An Nghiệp này sẽ không phải là ăn trong bát nhìn vào trong nồi, thèm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng chứ?

Ngay khi một đám tiểu bối lén lút líu ríu, trên mặt Long Xương đại đế ở một bên lại lộ ra vẻ vui mừng mà thú vị.

Con người sống cả đời quá lâu, cũng là một loại tội. Theo thọ nguyên gia tăng, ngươi sẽ phát hiện từng chút từng chút một, lạc thú nhân sinh đang không ngừng biến mất.

Nhìn các nàng ăn cái gì cũng vui vẻ, trò chuyện cái gì cũng thú vị, trong tâm linh già nua mà yên lặng của hắn, cũng giống như được rót vào một tia khí tức tươi sống.

Đợi chừng một nén nhang, lão Diêu mới sắp xếp xong chuyện truyền lời trở về, tiếp tục đứng ở phía sau hắn.

Long Xương đại đế thấy bọn nhỏ cũng ăn không sai biệt lắm, lúc này mới vẫy vẫy tay với Vương An Nghiệp: “Tiểu tử An Nghiệp, tới đây xem một chút cho trẫm.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vương An Nghiệp hơi sửa sang lại áo bào một chút, dáng vẻ trầm ổn đi về phía trước, sau khi chắp tay thật sâu liền đứng thẳng người, thuần thục mà bày xong tư thế, tùy ý Long Xương đại đế đánh giá.

Long Xương đại đế cũng không khách khí, tỉ mỉ tỉ mỉ, đánh giá hắn từ trên xuống dưới một phen, trong giọng nói không khỏi mang theo vài phần chua chát: "Dáng vẻ cũng rất tuấn tú, khí độ cũng rất đoan chính, có năm sáu phần tiêu chuẩn lúc trẫm còn trẻ. Chỉ là muốn phối với Ức La nhà ta, dường như còn kém một chút."

Lời vừa nói ra, đám nhỏ chỉ ghé mắt.

Tuy rằng trong lòng đều có hoài nghi, chỉ là lời bệ hạ nói đã không thể nào khảo chứng, bạn cùng lứa tuổi của hắn cơ bản đã chết sạch. Sống lâu chính là có điểm tốt này, vô luận hắn nói như thế nào mình tuổi trẻ là thế nào, đều không có biện pháp phản bác hắn.

Vương An Nghiệp càng im lặng, ngài đường đường là Đại Đế một nước, so với một tiểu bối mười hai tuổi như ta đây còn không mất mặt hơn sao?

"Còn có vợ chồng An quận vương kia, thật sự là không để trẫm vào mắt." Giọng nói của Long Xương đại đế nghe rất bất mãn: "Việc lớn như Ức La đính hôn, vậy mà không hỏi qua ý kiến của trẫm."

"Bệ hạ…" Lão Diêu ở một bên nhắc nhở, "Người ít nhất đã năm trăm năm, chưa từng quản tình trạng hôn phối của bọn tiểu bối."

" Ức La thì khác, tên của nàng vẫn là do trẫm đặt." Long Xương đại đế trừng mắt, tức giận không ít, phảng phất như muốn tìm lại một ít quyền chủ động, lại nhìn về phía Ngô Tuyết Ngưng nói, "Nha đầu ngươi chú ý một chút, trước khi đính hôn hãy hỏi ý kiến của trẫm."

"Vâng, lão tổ tông." Ngô Tuyết Ngưng ngoan ngoãn đáp lời, "Ta đều nghe lời ngài."

"Vậy còn tạm được, vẫn là Tuyết Ngưng nhà chúng ta nhu thuận." Long Xương đại đế hài lòng gật đầu, sau đó lại quan sát Vương An Nghiệp một cách cẩn thận: "Không được không được, trẫm phải kiểm tra tên tiểu tử thối nhà ngươi, nếu ngươi bên ngoài Kim Ngọc Kỳ bại trận, trẫm quyết không thể gả Ức La thông minh băng tuyết cho một cái bao cỏ."

“Ách bệ hạ.” Vương An Nghiệp hành lễ nói: “Ngài muốn khảo giáo An Nghiệp, An Nghiệp chỉ làm theo lệnh. Chỉ là lúc trước nghe nói Ly Từ bà bà gửi tới mấy con sói con, ở trên Vân Dao phi thuyền làm hư 《Thần Triều Dư Huy Đồ》của bệ hạ?”

Long Xương đại đế mặt tối sầm lại, có phải đầu óc đứa nhỏ Vương An Nghiệp này có chút trục trặc hay không? Thật sự là chuyện nào mà hắn ta khó khăn lắm mới thoát khỏi sự đau lòng vì bị tổn hại của《Thần Triều Dư Huy Đồ》.

Hắn thì hay rồi, trước khi được khảo giáo nhắc đến việc này, chẳng lẽ là chê độ khó không đủ, tăng thêm chút niềm vui cho mình sao? Long Xương đại đế hắn, nhưng tự nhiên không phải hạng người lòng dạ rộng rãi.

“Khởi bẩm bệ hạ, khi An Nghiệp thái gia gia nói đến việc này, An Nghiệp vừa lúc góp nhặt được mấy bức tranh cổ. Trong đó cũng có một bức tranh [Dư Huy Thần Triều], bởi vậy An Nghiệp tự chủ trương, chuẩn bị bồi thường cho bệ hạ, cầu xin bệ hạ tha thứ cho những con sói con này sai lầm.” Vương An Nghiệp nói xong, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một bức tranh.

“Ngươi cũng có 《Thần Triều Dư Huy Đồ》?” Long Xương đại đế hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại cười nhạo nói: “Bức tranh này danh tiếng rất lớn, hàng nhái vô số kể. Bộ dạng mà trẫm mua được, chính là chân tích duy nhất sau khi hậu nhân Cơ thị đích thân giám định, những hàng nhái vụng về kia há có thể so sánh. Mà thôi, nể tình ngươi có một tấm lòng hiếu thảo, trẫm nhận lấy.”

Lúc nói lời này, Long Xương đại đế có chút mất hứng.

Lão Diêu bước nhẹ về phía trước, đồng thời bưng về 《Thần Triều Dư Huy Đồ》, còn tiếc hận nhìn thoáng qua An Nghiệp, ngươi sớm không tiễn muộn không tiễn, cố tình phải đưa vào lúc này, đứa nhỏ này thật sự không có nhãn lực.

Quả nhiên, Long Xương đại đế tiếp nhận hình ảnh Thần Triều Dư Huy Đồ, liền đặt sang một bên, ngay cả hào hứng liếc mắt một cái cũng không có.

“Nghe nói Vương thị Tộc Học các ngươi làm việc thật ra khí thế ngất trời, cũng không biết có mấy phần thực học.” Long Xương đại đế nhìn lướt qua các vị trẻ tuổi ở đây, khóe miệng

nhếch lên một nụ cười xấu xa, “Thừa dịp hôm nay vẫn còn, trẫm dứt khoát đem các ngươi cùng nhau khảo giáo, xem Vương thị Tộc học có bao nhiêu cân lượng.”

“Cái gì? Cùng khảo giáo đi vào?” Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đều sợ ngây người, đây là điển hình của việc cửa thành cháy xém gây tai họa cho cá trong chậu. Trong lúc nhất thời, ngay cả thịt khô cũng không còn ngon nữa.

Những người trưởng thành này làm sao vậy? Nguyên một đám chỉ nghĩ đến chuyện làm khó bọn nhỏ, các nàng ở Tộc Học mỗi ngày buồn bực cũng thôi đi, ra kinh thành chơi, còn phải bị bệ hạ kiểm tra, đầu năm nay làm một đứa bé quá khó khăn.

Ngoại trừ hai đứa nhỏ Vương thị học tra ra, sắc mặt Ngô Tuyết Ngưng cũng rất khó coi, ánh mắt né tránh một bộ chột dạ, hiển nhiên cũng là một học tra không an phận.

Nhưng Đại Đế muốn ở trước mặt, khảo nghiệm một phen, ai dám nói chữ không?

Lão Diêu ở một bên âm thầm liếc mắt, trong lòng rõ ràng, bệ hạ đây đâu phải là khảo giáo hài tử? Rõ ràng là mượn đề tài để nói chuyện, lại nhằm vào Vương Thủ Triết.

“Lão Diêu, lấy mấy quyển toán thuật thi trong hoàng học ra. Nhớ kỹ, độ khó đừng quá lớn, chúng ta đừng làm khó bọn nhỏ.” Khi Long Xương đại đế nói những lời này, trong xương cốt đều lộ ra ý cười khó che giấu.

Lão Diêu hiểu ý, lời này của bệ hạ phải nghe ngược lại. Nhưng mà trong lòng hắn vẫn có vài phần thiện ý, chọn lựa một số đề thi cấp trung đẳng của Tộc Học Hoàng tộc tới đây.

Ngay cả Ngô Chí Hành, “trẻ nhỏ” này, năm người đã chia ra ngồi xuống, các công cụ như bút mực giấy trắng cũng đã sớm có hoạn quan dâng lên. Vì phòng ngừa gian lận, còn đặc biệt đem bọn họ cách rất xa, sau lưng mỗi người đều có một gã hoạn quan không ngừng nhìn chằm chằm.

Hai Vương Ly Lung Vương Anh bị trận hình này dọa đến sắp khóc, vốn còn trông cậy vào việc sao chép Vương An Nghiệp, kết quả khiến người ta rất tuyệt vọng.

Hắc hắc, Long Xương đại đế vô cùng hưởng thụ cục diện trước mắt, quay đầu lại để thành tích cuộc thi của những hài tử

này dính vào mặt Vương Thủ Triết, cười lạnh trào phúng hắn, Tộc Học Vương thị, ha ha, trình độ này?

Vương Thủ Triết ngươi chỉ có hai nước này, cũng dám ở sau lưng nghị luận dông dài với trẫm? Tẩy tẩy đi ngủ sớm một chút, còn tham gia tranh giành đế tử gì nữa? Làm cho mình chẳng khác gì thế ngoại cao nhân.

"Keng!"

Tiếng chiêng đồng thi cử vang lên.

Vương An Nghiệp không động bút trước, mà trước tiên cẩn thận xem kỹ bài thi một phen. Hắn chậm rãi nhìn từ đầu đến cuối, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng mà nghi hoặc, bài thi này là chuyện gì xảy ra? Những đề này… Lại là chuyện gì xảy ra?

Trái lại Ngô Chí Hành, sau khi quét qua đề mục một chút, cầm bút bắt đầu nghiên cứu. Hiển nhiên đây cũng là một bài tập không tệ, cho dù một bó lớn tuổi đã quên mất bảy tám phần, nhưng cuối cùng nội tình vẫn còn.

Nhưng Ngô Tuyết Ngưng lại có chút vò đầu bứt tai, sau khi làm hai ba câu, bắt đầu cắn bút một bộ dạng minh tư khổ tưởng.

Hai đứa nhỏ học tra kia của Vương thị, ngay cả dũng khí xem một chút bài thi cũng không có. Bọn họ ngay cả bài tập của Vương thị Tộc Học cũng học đến gập ghềnh, càng đừng nói là kiểm tra bài thi của Tộc Học Hoàng gia, vừa nghe đã biết là hàng cao cấp, không thấy ngay cả An Nghiệp cũng đang suy nghĩ sao?

Ba đứa trẻ Vương thị đều không động bút, điều này làm cho Long Xương đại đế cười càng thêm vui vẻ, xoay người nói với lão Diêu: "Lão Diêu ngươi có thể đoán được, điểm cộng của ba đứa nhỏ này có thể thi full điểm hay không?"

"Bệ hạ, đề này có chút…" Vương An Nghiệp giơ tay muốn nói gì đó.

Lại bị Long Xương đại đế ngắt lời nói: "Giờ thi nghiêm túc dựa vào, có lời gì thi xong rồi nói tiếp."

“Vâng, bệ hạ.” Vương An Nghiệp bất đắc dĩ vùi đầu vào cuộc thi, tốc độ viết không nhanh lại vô cùng trầm ổn.

Vương Ly Lung Vương kinh ngạc, cũng cắn răng, chuẩn bị dốc toàn lực thi cử. Việc đã đến nước này, cũng không thể nộp không? Nếu thật sự như vậy, sau khi trở về sợ là sẽ bị đánh chết.

Mà thôi mà thôi, dù sao cũng chết, có thể làm bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tận khả năng chết đẹp một chút.

Sau đó hai người các nàng bắt đầu thẩm vấn bút tích…

“Chỉ như vậy?”

Đầu tiên là Vương Ngao trừng mắt, cảm thấy có chút khó tin, chẳng lẽ bài thi Hoàng tộc mở đầu đưa một đề trước? Cũng tốt, lần này không cần nộp bài trắng, sau đó giải đề thứ nhất.

Lại nhìn đạo thứ hai, ồ, bài thi của hoàng tộc hữu hảo như vậy? Tốt tốt tốt, Quân Thần Vương Kỳ ta lại xuống thành.

Đề thứ ba, đề thứ tư, đề thứ năm… Vương Anh Tuyền thế như chẻ tre, quét ngang đề thi.

“Thoải mái, Vương Anh Tuyền ta cuộc thi đời này cho tới bây giờ chưa từng sảng khoái như vậy!” Nội tâm Vương Anh Tuyền bắt đầu bành trướng lên, “Xem ra đoạn thời gian trước, mang theo các tỷ muội cần học khổ luyện không uổng phí. Vương Anh Tuyền ta chính là học thần chân chính, được che giấu thiên tài mỹ thiếu nữ học bá! Oa ha ha ha.”

Đừng nói Vương Anh Tuyền, ngay cả Vương Ly Lung cũng bắt đầu thuận lợi giải đề, tuy rằng tốc độ không nhanh, gập ghềnh, nhưng đây đã là tốc độ khảo thí trước nay chưa từng có của nàng.

Thi đậu, lòng tin của nàng bắt đầu càng ngày càng tự tin: “Tên hoạn quan kia tới đây một chút, giúp ta buộc bút vào móng vuốt, cầm bút viết quá mệt.” Nàng cảm giác mình lập tức thông suốt, hóa ra Vương Ly Lung ta đã là một con rồng có văn hóa rồi.

Sắc mặt Long Xương đại đế dần dần ngưng trọng, quay đầu lại nói: “Lão Diêu, bọn họ sẽ không viết lung tung chứ?”

“Bẩm bệ hạ, ta đã tìm tới tiên sinh học ở hoàng tộc, thi xong phê một nhóm sau sẽ biết.” Lão Diêu nói.

“Cũng đúng, phê xong bài thi liền hiện nguyên hình.” Long Xương đại đế yên tâm hơi gật đầu, sau khi tỉnh lại, vừa lúc thi kết thúc, bài thi cũng phê xong.

Hắn cầm bài thi vào của lão Diêu, bài thi đầu tiên là bài thi đầy điểm của Ngô Chí Hành.

Long Xương đại đế hài lòng gật đầu: “Tiểu tử chí hành này, chính là ổn trọng hơn người khác rất nhiều, ban thưởng mười vạn càn kim.”

“Tạ bệ hạ.” Ngô Chí Hành chắp tay bái tạ, không kiêu không nóng nảy chút nào.

Bài thi thứ hai là của Ngô Tuyết Ngưng, sai có chút nhiều, chỉ có sáu mươi lăm điểm, nhưng cuối cùng vẫn đạt tiêu chuẩn.

Bài thi Đại Càn trăm phần chế, là truyền thừa từ Tiên Triều. Mà bài thi của Tiên Triều trăm phần chế tạo, nghe nói là nguồn gốc từ Thần Vũ hoàng triều. Về phần Thần Vũ hoàng triều vì sao dùng trăm phần chế độ, khảo cổ học gia trước mắt còn chưa có định luận.

Ngô Tuyết Ngưng có điểm số hơi thấp, khiến sắc mặt Long Xương đại đế thoáng có chút khó coi, nói với lão Diêu: “Lát nữa dặn dò tiên sinh Tộc Học, cố gắng bắt thành tích Tuyết Ngưng tiểu quận chúa. Lần sau còn như vậy, trẫm sẽ lấy đầu bọn họ.”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu đáp.

Ngô Tuyết Ngưng lúng túng cúi đầu, thở mạnh cũng không dám thở mạnh một chút, cũng may học tra như nàng còn có Vương thị tam tiểu chỉ lót đáy, cửa ải hôm nay không buồn.

Dựa theo nàng đoán chừng, bởi vì bài thi này khó hơn bình thường, Vương An Nghiệp hẳn là có thể miễn cưỡng thi đạt tiêu chuẩn. Về phần Vương Ly Lung, Vương Anh Tuyền kia, toàn thân trên dưới đều tràn ngập khí tức học tra quen thuộc giống như nàng.

Tuy nhiên hôm nay chí của Long Xương đại đế không ở Ngô Tuyết Ngưng, sau khi hơi tạo áp lực phê bình, đem lực chú ý

tập trung ở trên một bài thi tiếp theo.

“Ồ? Bảy mươi ba phần…” Long Xương đại đế bị điểm này làm cho tâm thần dao động, lại tập trung nhìn vào, trên đó viết ba chữ Vương Ly Lung. Tuy rằng chữ không đẹp, nhưng lại rất tinh tế, hiển nhiên đã từng bỏ ra một phen công sức.

“Nguyên Thủy Tiểu Thanh Long của ngươi.” Long Xương đại đế ném ánh mắt khác thường về phía nàng: “Ngược lại rất biết giả heo ăn thịt hổ, thân là một con rồng, có thể thi được điểm số này không dễ dàng. Ban thưởng… Năm, không, mười vạn càn kim.”

“Tạ bệ hạ.” Vương Ly Lung lộ ra vẻ dương dương đắc ý, một bộ dáng kiêu ngạo vốn cũng là học bá của ta, hoàn toàn không còn suy sụp trước đó.

Ngoài ý muốn, đây nhất định là ngoài ý muốn.

Vương Ly Lung hẳn là người học tập tốt nhất của Vương thị tam tiểu chích, Long Xương đại đế tự an ủi mình, mở ra bài thi tiếp theo.

“Chín, chín mươi tám phần!” Ánh sáng sáng lòa xòa kia, đâm đau đôi mắt của Long Xương đại đế, cũng đâm đau lòng ông ta.

Vừa nhìn tên, đúng là Vương Ngao.

Lại là một kẻ giả heo ăn thịt hổ, nha đầu thối nhà ngươi học tập thành tích tốt như vậy, động một chút lại bày ra một bộ khí chất “ta học tra” làm gì? Đây rõ ràng là tội khi quân.

Long Xương đại đế nóng rát, suốt ngày đánh ngỗng, bị chim nhạn mổ mù mắt.

“Ai nha, thế mà còn sai hai phần, ta thật sự là trước sau như một sơ suất chủ quan a.” Vương Ngao vẻ mặt bóp cổ tay thở dài, khó nén vẻ đắc ý trong mắt, hơn nữa giống như Ngô Tuyết Ngưng chỉ thi sáu mươi lăm ánh mắt khiêu khích.

Ngô Tuyết Ngưng tuy rằng tức giận, nhưng ở trước mặt điểm số tuyệt đối cũng không cách nào phản bác, đành phải tức giận quay đầu đi chỗ khác, tới một cái mắt không thấy tâm không phiền.

Kể từ đó, Vương Ngao liền càng thêm đắc chí, trong lòng cực kỳ sảng khoái, cái này so với đánh nhau đánh thắng còn muốn thoải mái hơn.

Khó trách những học bá trong Tộc Học kia, ai nấy đều tâm cao khí ngạo, bình thường ánh mắt nhìn học tra đều là từ trên cao nhìn xuống lộ ra một chút khinh thường. Hiện tại nàng đã hiểu tâm lý của học bá.

"Diêm tiểu nha đầu, không nghĩ tới cô còn rất thâm tàng bất lộ." Mặc dù Long Xương đại đế tràn đầy khó chịu, nhưng cũng sẽ không đặt tức giận lên người đứa nhỏ, bất đắc dĩ vung tay lên, "Phần thưởng, thưởng mười lăm vạn học bổng."

Vương An Nghiệp cuối cùng, khí độ trầm ổn an tâm, chắc không phải là học tra chứ? Hi vọng có một sự thay đổi.

Long Xương đại đế mở bài thi ra xem, kỳ tích không có sinh ra, sáng loáng đầy điểm ở trước mắt hắn.

Đại Đế khép lại bài thi, tức giận phất phất tay nói: "Thi còn được, thưởng hai mươi vạn càn kim."

Vương thị tam tiểu chỉ phát huy xuất chúng như thế, lại khiến hắn có loại cảm giác bị hố. Vốn chuẩn bị cầm bài thi, cao hứng bừng bừng dán lên trên mặt Vương Thủ Triết, lên án mạnh mẽ, liên tục giễu cợt.

Kết quả! Lại bị ba bài thi này dán lên trên mặt hắn.

"An Nghiệp tiểu tử ngươi, tuổi còn trẻ thì khó học cái gì? Sao cứ phải học giả heo ăn thịt hổ." Long Xương đại đế lẩm bẩm oán giận, âm u liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp: "Không thành thật."

"Bệ hạ…" Vương An Nghiệp toát mồ hôi lạnh, chắp tay: "Sao lại nói như vậy?"

"Vừa rồi ngươi nói thế nào? Nói bài thi này có vấn đề." Long Xương đại đế lườm hắn một cái: "Ngươi đang làm tê liệt trẫm đó."

"Bệ hạ." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ nói, "Ta vốn là muốn nói đề này quá đơn giản, có phải cầm nhầm đề thi không?"

"Đơn giản?" Long Xương đại đế trợn mắt lên, quay sang nhìn lão Diêu.

“Bệ hạ, oan uổng a.” Lão Diêu khóc hô, “Quyển thi này mặc dù không phải khó nhất, nhưng cũng là khó trong toán thuật ở tầng tuổi này.”

Long Xương đại đế nửa tin nửa ngờ, lại nhìn về phía Vương An Nghiệp nói: “An Nghiệp tiểu tử, ngươi đã nói bài thi này đơn giản. Vậy thì làm khó đi, có dám thử một lần hay không?”

“Bệ hạ…” Lão Diêu khuyên giải an ủi, giống như có loại cảm giác bệ hạ đối phó năm con sói con.

“Bệ hạ, thử một lần cũng không sao, thi không tốt ngài đừng trách ta.” Vương An Nghiệp thành thành thật thật trả lời.

“Được, tăng thêm độ khó.” Long Xương đại đế vung tay, bắt đầu đợt tiếp theo.

Độ khó của vòng này quả nhiên lớn hơn rất nhiều, ngay cả Vương Ly Lung cũng chỉ thu hoạch được hai mươi phần, mà Vương Anh Tuyền cũng chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Về phần Ngô Tuyết Ngưng học tra cặn bã kia, vẻn vẹn chỉ thi được tám phần, mà Ngô Chí Hành lại thi tám mươi phần trăm.

Độ khó này đã gần với độ khó bình thường của tộc học Vương thị, tất cả mọi người đều lộ ra nguyên hình.

Chỉ có Vương An Nghiệp tiếp tục cầm một cuộn đầy điểm dán lên mặt Long Xương đại đế.

Quả nhiên, chỉ có độ khó mới có thể phân biệt ra ai mới thật sự là học bá.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ mà sùng bái nhìn Vương An Nghiệp, Vương An Nghiệp lại thủy chung là một bộ dáng bình tĩnh tự nhiên.

“Được được, An Nghiệp tiểu tử học tập cũng không tệ lắm, xem như miễn cưỡng xứng với Ức La nhà ta rồi.” Mặc dù trên mặt của Long Xương đại đế nóng rát đau đớn, lại giống như một con bạc thua đỏ mắt, cười tủm tỉm nói: “An Nghiệp à, còn có một bài thi cuối cùng, ngươi dám khiêu chiến không?”

“Bệ hạ, bài thi đó…” Lão Diêu Vu không đành lòng.

“Câm miệng.” Long Xương đại đế sau khi trừng mắt nhìn hắn một cái, ngược lại cười nói: “An Nghiệp à, một bài thi cuối

cùng quả thực có chút khó khăn, đây chính là từ trong di tích Thần Vũ hoàng triều đào ra, ngươi có dám hay không cũng không sao.”

“Nếu ngươi có thể lấy một cái đầy điểm, trẫm sẽ đáp ứng ngươi một điều kiện. Chỉ cần không phải điều kiện quá mức thái quá, trẫm cũng có thể thỏa mãn ngươi.”

“Bệ hạ, cái này không tốt lắm đâu?” Vương An Nghiệp lắc đầu nói: “Nếu không, hôm nay dừng ở đây đi.”

“Dừng ở đây vậy à?” Trong lòng Long Xương đại đế rất khó chịu, mặt trẫm đều đã bị ngươi đánh sưng lên rồi, thật vất vả mới có cơ hội lật ngược ván cờ, ngươi lại nói ta không chơi nữa?

Lúc này, ánh mắt thăm thẳm mà không thiện.

“Được rồi được rồi.” Vương An Nghiệp bất đắc dĩ tiếp nhận nói: “Bệ hạ, ta chỉ có thể nói thử xem.”

“Được, được.” Long Xương đại đế lập tức “sống” lại, hiền lành nhìn Vương An Nghiệp nói: “Ngươi đừng có áp lực, cứ thử, trẫm không thể thiếu phần thưởng của ngươi.”

Trong lòng lại hừ hừ cười lạnh, đợi sau khi xuất hiện bài thi không kịp, trẫm lại đi tìm Vương Thủ Triết gây phiền phức.

…

Chương 60: Đại đế có khí vận chi tử! Thất bại thảm hại!

…

Dưới sự sắp xếp của lão Diêu, trên mặt bàn của mỗi người lại đặt một tờ đề thi.

Long Xương đại đế còn đặc biệt kiểm tra bài thi một chút, vừa nhìn thấy những đề mục trên đó, ông ta cũng là một trận đầu váng mắt hoa, vội vàng dời ánh mắt đi mới tốt hơn rất nhiều.

Hắn nhịn không được âm thầm than thở trong lòng, những người Thần Triều kia đầu óc không biết dài như thế nào, làm đề cho bọn nhỏ đều khó như vậy sao?

Cũng may, hắn năm đó khi Long Xương đại đế còn nhỏ, những đề mục biến thái này còn chưa bị đào ra từ di tích, ngẫm lại cũng cảm thấy may mắn.

Long Xương đại đế vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của mấy đứa nhỏ, trong lòng cũng có vài phần do dự.

Hay là cứ quên đi như vậy? Đừng quá tàn nhẫn với bọn trẻ.

Nhưng nghĩ lại hắn lại nghĩ, dù sao cũng phải lấy chút bài đối phó Vương Thủ Triết. Bây giờ bỏ cuộc, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Vừa nghĩ đến đây, Long Xương đại đế cười càng thêm hòa ái: “Bọn nhỏ, tận tình hưởng thụ lạc thú của cuộc thi đi! Cũng đừng quá áp lực, tùy tiện thi.”

Trong lòng hắn lại bồi thêm một câu, mấy đứa nhóc các ngươi, sau này nếu có bóng ma tâm lý thì đừng trách trẫm, muốn trách thì trách Vương Thủ Triết. Ai bảo hắn không có chuyện gì thì nhắm vào trẫm? Trẫm chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi, chỉ là trả thù bình thường mà thôi.

“Thi thì thi, sợ cái gì?”

Mặc dù trong bài thi thứ hai, lòng tin của học bá Vương Anh Tuyền đã bị đả kích không ít, nhưng chung quy nàng vẫn là

“thiên tài mỹ thiếu nữ” nguyên khí tràn đầy, tinh lực vô cùng dư thừa, cầm bút bắt đầu giải đề.

Vương Anh Tuyền ta không tin, cùng lắm thì thi ba mươi điểm.

Kết quả nàng vừa nhìn thấy đề mục, nhất thời mắt choáng váng, mỗi một chữ cùng ký hiệu trên đó nàng đều nhận ra, nhưng sau khi tổ hợp lại với nhau, trong đầu nàng đều là choáng váng.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta đang làm gì?

Vấn đề cuối cùng của triết học nhân sinh, từng cái nối tiếp nhau hiện ra trong đầu nàng.

Về phần Vương Ly Lung, vậy thì càng thảm hơn, trong đôi mắt vàng lấp lánh lấp lánh, đã ngất đi một vòng lại một vòng nhang muỗi.

Rất muốn ngủ thì làm sao bây giờ? Nguyên nhân không giải được đề, nhất định là vừa rồi ăn quá nhiều. Không thể không thừa nhận, đồ vật của hoàng thất vẫn ăn rất ngon… Đặc biệt là thịt linh ngưu kia, hương vị ngọt ngào ngon miệng, một hơi ăn mấy trăm cân cũng sẽ không ngán.

Vương Ly Lung choáng váng mơ hồ nghĩ.

“Ô ô”

Tuyết Ngưng tiểu quận chúa cắn cán bút, chảy xuống nước mắt không chịu cố gắng.

Mặc dù trong Tộc Học hoàng thất thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một cái đề biến thái như vậy, nhưng đó đều là dùng để làm đại đề. Cho dù không làm ra được, tiên sinh Tộc Học cũng sẽ không tức giận.

Bây giờ thì hay rồi… sẽ không có đề thứ nhất, đề thứ hai sẽ không, đề thứ ba sẽ không… Mỗi một đề đều là một trục lớn…

Đừng nói mấy nữ hài tử các nàng, ngay cả Ngô Chí Hành cũng mặt mũi trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mỗi một đề, hắn đều phải vắt hết óc đi lý giải cùng suy nghĩ, nhưng dù vậy, rất nhiều đề vẫn khiến hắn muốn ói.

Bốn đứa nhỏ tham gia cuộc thi chỉ cùng một con trong số lớn, chỉ có Vương An Nghiệp vẫn bình tĩnh như thường, bộ dáng trời sụp không sợ hãi. Chỉ thấy hắn thỉnh thoảng suy nghĩ một chút, sau đó hạ bút giải đề, từng câu từng đề đánh hạ xuống, giống như nước chảy mây trôi.

Thấy hắn như vậy, vẻ mặt đắc ý của Long Xương đại đế dần dần cứng lại, không dám xác định nói: "Lão Diêu, hắn đây là giả à? Nhất định là đang làm bộ phải không?"

"Cái này… Có lẽ là như thế, thành tích của lão nô năm đó cũng không tốt lắm, không hiểu nhiều về thế giới của học bá." Lão Diêu có chút đồng tình liếc mắt nhìn Đại Đế.

Hắn đã dự cảm được, Vương An Nghiệp này căn bản là một tấm sắt, so với năm con sói con kia còn thâm tàng bất lộ hơn.

Thật ra Long Xương đại đế cũng đã có cảm giác không ổn, chỉ là vẫn có một chút tâm lý may mắn, hy vọng có thể có "kỳ tích" phát sinh.

Đang bị dày vò từng chút một.

"Keng!"

Tiếng chiêng kết thúc cuộc thi vang lên, Vương An Nghiệp cũng nhu thuận buông bút xuống, không giải đáp nữa.

"Oa~"

Vương Ngao bắt đầu rơi nước mắt.

Học Phách Mộng thật vất vả mới thành lập được, trong nháy mắt đã bị phá hủy thành mảnh nhỏ. Vương Anh Tuyền ta, chung quy chỉ là một học tra mà thôi.

"Ô ô"

Vương Ly Lung cũng khóc lên.

Nàng đem đầu chôn ở trong ngực Vương Ngao, ôm nàng cùng nhau khóc, khóc rất không thương tâm.

Tại sao? Vì sao nhân loại phải làm ra đề bài đáng sợ này, những thứ này không phải đều là làm cho tiểu hài tử sao? Tại sao? Tại sao phải tàn nhẫn như vậy?

Về phần Tuyết Ngưng tiểu quận chúa…

Nàng đã không khóc nữa, nước mắt của nàng đã chảy khô khi thi.

“Ọe, ọe!”

Ngô Chí Hành bước chân lảo đảo chạy tới bên ngoài Chuyết Chính Các, nôn ra từng ngụm từng ngụm. Đời này của hắn vẫn là lần đầu tiên làm đề, làm được nôn.

“Ai~”

Vương An Nghiệp nhìn mọi người như vậy, cũng thở dài một tiếng.

Nói thật, những đề này xác thực không đơn giản. Đổi lại trước kia, trong mười đề bài hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đúng ba bốn cái. Nhưng sau khi trải qua đặc huấn kiểu địa ngục của Khí Linh tiểu tỷ tỷ, những cái gọi là nan đề này cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Bất kể có nguyện ý hay không, thành tích của cuộc thi rất nhanh liền xuất hiện.

Quả nhiên là vậy.

Chênh lệch giữa học tra và học tra triển lộ không bỏ sót, ba cái trứng ngỗng, một cái ba mươi điểm, cộng thêm đầy điểm.

Không hề nghi ngờ, cái kia đầy điểm chính là Vương An Nghiệp.

Cái thành tích này vừa ra.

Mọi người lại nhìn ánh mắt của Vương An Nghiệp, thì hoàn toàn khác.

Đây đâu phải là dùng hai chữ học bá để hình dung.

Rõ ràng là học thần.

“Cháu trai An Nghiệp.” Vương Ngao nắm lấy cánh tay Vương An Nghiệp, trong mắt tràn đầy sắc thái sùng bái: “Ta chưa từng nghĩ tới, thì ra cháu lợi hại như vậy, những đề kia ta cũng không làm được một chiêu.”

“Thật ra ta cũng có vài câu đề mơ hồ, may mắn đoán đúng mà thôi.” Vương An Nghiệp khiêm tốn nói.

Hắn ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu là Anh Tuyền cô cô đi doanh tân binh báo danh, Khí Linh tiểu tỷ tỷ nghĩ không ra khăng khăng muốn dạy bù cho nàng, giữa hai người các nàng dù sao cũng phải có một cái sụp đổ, tuyệt khó cùng tồn tại.

Ánh mắt Ngô Tuyết Ngưng nhìn Vương An Nghiệp cũng có chút không thích hợp.

Đây nào phải là Ngô Ức La không có mắt nhìn, đây rõ ràng là nàng nhặt được một bảo vật.

Vương An Nghiệp này bất luận là bề ngoài, khí độ, trí tuệ, thậm chí là thiên phú, đều là không thể bắt bẻ. Nếu nói khuyết điểm nhỏ bé duy nhất, chính là nội tình của thế gia Lục phẩm còn quá thấp.

"Hừ! Tiểu tử này vẫn có tài." Long Xương đại đế trên mặt nóng rát đau đớn.

Bộ đề tài mà hắn lấy ra làm kiêu ngạo kia, chẳng những không làm khó được Vương An Nghiệp, ngược lại còn cho hắn một cơ hội thể hiện bản thân "Lưng danh lập vạn".

Nhưng cũng may, Long Xương đại đế cũng là người thua được, lập tức vung tay lên, nói: "An Nghiệp tiểu tử, trẫm thừa nhận ngươi vẫn rất ưu tú, xứng với Ức La nhà chúng ta rồi."

"Bệ hạ quá khen, An Nghiệp chẳng qua là tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận mà thôi." Vương An Nghiệp phong độ nhẹ nhàng chắp tay hành lễ, tuổi còn nhỏ, thật sự là trầm ổn có độ, rất là đoan chính.

"Lúc trước đã đáp ứng một điều kiện với ngươi." Sắc mặt Long Xương đại đế hòa ái hơn rất nhiều: "Ngươi nói xem, muốn nói điều kiện gì với trẫm? Đương nhiên, nếu như ngươi muốn để An quận vương trực tiếp làm đế tử, vậy chắc chắn là không thể nào."

"Bệ hạ, lúc trước chẳng qua là nói đùa, không thể coi là thật." Vương An Nghiệp vội vàng nói: "Nếu ngài thật sự muốn thưởng, thì thưởng An Nghiệp một bao lì xì đi."

Tiểu tử này nói chuyện thật dễ nghe, mạnh hơn nhiều so với thái gia gia Vương Thủ Triết hắn.

Tâm tình của Long Xương đại đế lập tức sảng khoái hơn rất nhiều, cười khoát tay nói: "Trẫm chính là Đại Đế, hứa hẹn tự nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Thôi mà thôi, ngươi đã muốn hồng bao, vậy trẫm lại thưởng ngươi một cái, một trăm vạn, không, hai trăm vạn càn kim!"

Đôi hài tử này mà nói, đây đã là một khoản tiền khổng lồ.

Thu thuế quốc gia của toàn bộ Lũng Tả quận một năm chẳng qua cũng chỉ là một ngàn mấy trăm vạn.

Có thể thấy được Long Xương đại đế vẫn rất xem trọng Vương An Nghiệp, nghĩ biện pháp dìu dắt đứa nhỏ này một chút.

"Hai trăm vạn?" Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung hai mặt nhìn nhau, nhịn không được thấp giọng châu đầu ghé tai: "Ly Lung cô cô, An Nghiệp quả nhiên thông minh. Lúc trước hắn đã từng suy đoán bệ hạ hẳn là ăn quá nhiều, ăn đến nỗi quốc khố cũng nghèo, lúc này mới thay đổi biện pháp, muốn kiếm tiền từ Lũng Tả quận chúng ta."

Vương Ly Lung cũng nhỏ giọng thở dài: "Ài, thời đại này cuộc sống của Đại Đế cũng không dễ dàng gì."

"Đúng vậy đúng vậy, ngay cả chủ mạch Vương thị phát lì xì cho chúng ta, mỗi người đều phát một trăm năm mươi vạn càn kim." Vương Ngao cũng thấp giọng thở dài nói: "Một lời hứa của đại đế, chỉ trị giá hai trăm vạn càn kim thôi sao? Quả nhiên vẫn là nghèo…"

Một tiểu thiếu nữ một con rồng thiếu nữ, hai người châu đầu ghé tai, thấp giọng nói thầm, tự cho là rất bí mật.

Nhưng Long Xương đại đế là ai?

Người ta đường đường là Lăng Hư Đại Đế, chỉ cần hắn có lòng, ngoài Chuyết Chính Các có một con kiến nhỏ đang bò, hắn cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Đừng nói là hắn, ngay cả cường giả Thần Thông cảnh như lão Diêu cũng đã sớm thoát khỏi phạm trù phàm nhân.

Lời của hai cô gái, hai người bọn họ nghe rất rõ ràng, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Đặc biệt là Long Xương đại đế, càng bị nói đến da mặt nóng lên. Ông ta ăn rất khỏe, nhưng có Lăng Hư cảnh nào mà ông ta không thể ăn?

Quốc khố quả thật không giàu có, nhưng cũng không nghèo đến mức vì miếng ăn, phải đến mức gia thuế Lũng Tả quận chứ?

Hay cho Vương Thủ Triết ngươi, ở sau lưng biên soạn trẫm không phải còn nghiện rồi sao? Ở trước mặt bọn nhỏ, cũng dám chửi bới trẫm vì miếng ăn để nghiền ép Lũng Tả quận?

Hắn hoàn toàn không tin đó là lời của bản thân Vương An Nghiệp.

Tiểu hài tử gia gia, tư tưởng sao có thể phức tạp như vậy?

Còn có Định Quốc công phủ kia, cũng đều là một đám phần tử xấu đầu cơ trục lợi, mỗi đứa nhỏ cho một trăm năm mươi vạn càn kim hồng bao, như thể Định Quốc công phủ ngươi có nhiều tiền vậy.

Cũng không nhìn xem các ngươi nghèo thành cái dạng gì? Người khác không biết, trẫm còn có thể không rõ sao?

Nói tới nói lui, nhẫn tâm đầu tư lớn như vậy, còn không phải là vì muốn thông qua Vương Thủ Triết, thông đồng tuyến An quận vương, chuẩn bị một lần từ long chi công, đánh một trận trở mình sao?

Ha ha, trẫm liếc mắt liền nhìn thấu tiểu tâm tư gian trá của các ngươi.

Suy bụng ta ra bụng người, Long Xương đại đế càng nghĩ càng cảm thấy đạo lý này, không khỏi đối với Vương Thủ Triết và Định quốc công phủ, đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau này nhất định phải cẩn thận đắn đo nắn bọn họ, cho thêm mấy đôi giày nhỏ bọn họ xỏ xuyên.

Có điều, cho dù là đắn đo, cũng là chuyện sau này. Trước mắt, bởi vì Định Quốc công phủ tùy tiện nâng giá tiền hồng lên, cũng là cho Long Xương đại đế một nan đề thật lớn.

Đợt này cho như thế nào là vấn đề lớn. Cho ít, truyền ra ngoài lời hứa của Long Xương đại đế hắn không đáng tiền. Cho

nhiều đi, hầu bao kho riêng cũng đau đến hoảng. Hắn cũng không đến mức chuyển tiền tài quốc khố để phát bao đỏ chứ?

Đau đầu!

Sao vừa đụng phải chuyện của Vương thị lại bắt đầu đau đầu?

Vương Thủ Triết đó từ nhỏ đã khắc hắn đúng không?

“Tiểu tử An Nghiệp tự ngươi nói xem, ngoại trừ hồng bao ra còn có thưởng gì nữa? Bảo vật, đan dược, vũ khí, bảo giáp, đều có thể.” Long Xương đại đế nở nụ cười hòa ái.

Hắn dứt khoát đẩy vấn đề lại cho Vương An Nghiệp.

Càn kim là thứ tốt, nhưng động một cái cho mấy trăm ngàn vạn cũng không phải là chuyện tốt. Dù sao quốc gia lớn, khắp nơi cần dùng đến tiền mặt.

Hắn cũng đã nghĩ qua, chỉ cần An Nghiệp tiểu tử mở miệng, bảo vật trong ngàn vạn vẫn có thể cắn răng cho một kiện.

Nếu tiểu tử này không biết điều, công phu sư tử ngoạm muốn cái gì thần thông linh bảo, hắn còn có thể mượn đề tài để khuyến khích Vương Thủ Triết một chút, nghiêm túc phê bình hắn mấy canh giờ, hỏi hắn dạy hài tử như thế nào? Dạy dỗ hài tử, không thể chỉ học tập, cũng phải bắt một chút tư tưởng phẩm đức của hài tử a!

Long Xương đại đế càng nghĩ càng cảm thấy mình thông minh.

Đây chính là kế một đá hai chim a.

“Ta muốn thứ gì?”

Vương An Nghiệp lập tức có chút bối rối, bắt đầu cau mày cẩn thận suy nghĩ.

Qua một nén nhang, hắn không nghĩ ra, chỉ đành lắc đầu nói: “Bệ hạ, hình như ta không thiếu thứ gì. Ngài cứ tùy ý thưởng thức một chút là được.”

“Không thiếu cái gì…” Long Xương đại đế hít một hơi khí lạnh, dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương An Nghiệp.

Tiểu tử này, giọng điệu còn có thể lớn hơn một chút sao?

Cái gì gọi là tùy tiện thưởng chút ý tứ? Ngươi đây là xem thường ai?

“Đứa nhỏ này, nói như thế nào vậy?” Lão Diêu ở một bên âm thầm nháy mắt với Vương An Nghiệp, nói phụ họa: “Bệ hạ bảo ngươi muốn, ngươi cứ quyết tâm thực hiện, chớ có già mồm.”

Nói xong, hắn còn âm thầm giơ một ngón tay lên, giống như đang âm thầm chỉ điểm Vương An Nghiệp, không cần vượt quá một ngàn vạn là được.

Lần này Vương An Nghiệp thật sự có chút dở khóc dở cười: “Diêu công công, ta thật sự nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra mình muốn cái gì. Ta thật sự không thiếu cái gì cả.”

Hơn nữa, bảo vật giới hạn dưới một ngàn vạn, có thể có bảo vật gì tốt?

“Ai u, thằng nhóc thối nhà ngươi, thành thật quá nhỉ.” Long Xương đại đế khinh bỉ: “Ai mà không thiếu bảo vật? Cho ngươi một món linh bảo thần thông mà ngươi lại thiếu? Ngươi thiếu chân pháp tu luyện chắc?”

“Bệ hạ có thể cho ta linh bảo Thần Thông?” Vương An Nghiệp ngược lại hơi có chút hứng thú.

“Trẫm chỉ nói vậy thôi.” Long Xương đại đế vội vàng thu hồi câu chuyện, tức giận trừng mắt nói: “Một đứa bé chỉ lớn bằng cái rắm như ngươi, trẫm lại muốn cho ngươi một món linh bảo Thần Thông. Nhưng mỗi món linh bảo Thần Thông có tư tưởng đều rất sâu, ngươi tuổi còn nhỏ, không khống chế được.”

“Giống như nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông của trẫm, 【Thuỳ Bảo Giới】. Khí linh tính tình rất lớn, thường thường chỉ vào không ra. Dựa vào thực lực cấp đại đế của trẫm, mới có thể khiến hắn ngoan ngoãn nghe lời. Đổi thành ngươi…ngươi được không?”

Trong lúc nói chuyện, Long Xương đại đế còn thờ ơ vươn ngón tay, khoe ra nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông.

Chỉ thấy trên nhẫn trữ vật kia có khắc một con hung thú Côn Bằng, thoạt nhìn thập phần linh động, giống như vật còn sống,

ánh mắt hung thần ác sát trừng mắt nhìn mỗi người.

Linh bảo Thần Thông rất hiếm, nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông càng hiếm hơn, Long Xương đế tự đắc như thế, cũng không phải không có lý do.

Nhưng mà, nghe được lời nói của Long Xương đế, An Nghiệp còn chưa có phản ứng gì, Vô Lượng Bảo Giới trên tay hắn lại không làm được.

"Này này, tỷ xem thường ai vậy?" Khí Linh tiểu tỷ tỷ của Vô Lượng Bảo Giới nhịn không được kêu gào lên: "Mặc dù tỷ là Đại Đế, nhưng cũng không thể xem thường An Nghiệp nhà chúng ta như vậy chứ?"

"Cái này, cái này, cái này…" Long Xương đại đế suýt nữa trợn mắt lên: " nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông!?"

Không những là đại đế giật mình, ngay cả lão Diêu cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là nói đùa sao, tiểu tử Vương An Nghiệp này, lại có nhẫn trữ vật đẳng cấp này?

Loại nhẫn trữ vật này, toàn bộ hoàng thất cũng chỉ có ba chiếc. Một chiếc ở trên tay Đại Đế, một chiếc được sử dụng như trang bị chiến thuật ở chiến trường ngoại vực, chiếc còn lại là trên tay Đức Hinh thân vương.

Nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông không giống với trang bị vũ khí thần thông linh bảo cùng cấp. Đối với Thần Thông chân nhân mà nói là vừa cần, có ảnh hưởng rất lớn đối với sức chiến đấu hay không, cho nên cường giả Thần Thông cảnh dù có đập nồi bán sắt cũng sẽ nghĩ biện pháp mua được một món.

Mà nhẫn trữ vật, kém một cấp bậc cũng "ảnh hưởng không lớn".

Cái này giống như một tu sĩ Linh Đài cảnh mua kiện linh khí đầu tiên, bình thường không phải vũ khí chính là linh khí có tính phòng ngự. Ai lại đi mua một chiếc nhẫn trữ vật đeo trước dưới tình huống không có vũ khí?

Cũng bởi vậy, nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông không phải nhu yếu phẩm, thường thường càng thêm thưa thớt.

Vật lấy hiếm làm quý, giá cả liền tăng lên vùn vụt.

“…”

Ngô Chí Hành và Ngô Tuyết Ngưng ở một bên, cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương An Nghiệp.

Tiểu tử này có một kiện vũ khí cấp linh bảo Thần Thông, đã là thập phần ngoài dự liệu. Nhưng hắn lại còn có nhẫn trữ vật? Cái này cũng quá giàu có a?

Đây con mẹ nó mới chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi thôi…

Ngay khi mọi người trợn mắt há hốc mồm, bầu không khí vô cùng quỷ dị yên tĩnh lại, tiểu tỷ tỷ của Vô Lượng Bảo Giới vẫn còn đang tiếp tục kêu gào: “Còn nữa, cái gì gọi là An Nghiệp nhà chúng ta tuổi còn trẻ, không khống chế được thần thông linh bảo? Cái gì gọi là nước của thần thông linh bảo đều rất sâu? An Nghiệp, tỷ tỷ hỏi ngươi, nước của tỷ tỷ có sâu không? Ngươi khống chế được tỷ tỷ không?”

“Cái này… nước của tỷ tỷ không sâu, An Nghiệp khống chế được…” Vương An Nghiệp thành thật nói, “Vô Lượng tỷ tỷ rất dễ nói chuyện.”

“Đúng vậy nha, chỉ cần An Nghiệp nhà chúng ta có nhu cầu, cho dù là yêu cầu rất quá đáng, tỷ tỷ cũng sẽ nghĩ biện pháp thỏa mãn ngươi.”

“Cảm ơn Vô Lượng tỷ tỷ.”

“Không cần khách khí, An Nghiệp đệ đệ,~~”

“Còn có vị Đại Đế kia, ngươi ban cho An Nghiệp linh bảo thần thông cứ lấy ra, ta bảo đảm dạy dỗ nó ngoan ngoãn. Cho dù ta không được, còn có Vô Trần tiền bối…”

Long Xương đại đế sống mấy ngàn năm, theo lý mà nói da mặt này đã có thể so với tường thành, nhưng lúc này, lại cảm thấy da mặt cực kỳ khó có được nóng lên.

Hết cách, đợt này nối tiếp đợt khác hướng hắn vô hình vả mặt, là một hài tử vẻn vẹn chỉ có mười hai tuổi!

“Vô Trần tiền bối là?”

Lão Diêu ở bên cạnh lại nhạy cảm cảm thấy không ổn, thấp giọng hỏi một câu.

“Diêu công công. “Ngô Chí Hành thấy tình thế không ổn, cũng vội vàng tiến lên nói, “Đó là khí linh tiền bối vũ khí của An Nghiệp…”

“Cũng là linh bảo Thần Thông?” Mí mắt lão Diêu nhảy dựng lên.

“Ách… Không sai.” Ngô Chí hành vi đề phòng Đại Đế lại bị vả mặt, vội vàng không ngừng giải thích: “Là một thanh linh kiếm thần thông rất lợi hại, Thiên Thu cũng ăn thiệt thòi lớn.”

Thiên Thu cũng ăn thiệt thòi lớn?

Phải biết rằng, Thiên Thu kỳ thật xem như linh bảo thần thông khá lợi hại, chỉ là miệng quá nát, cho nên mới không được chào đón.

Đại đế và lão Diêu đều không nói gì.

Đó là một thằng nhóc con mười hai tuổi sao?

Hắn đến tột cùng là làm sao làm được?

Chẳng lẽ Vương thị đã tập trung tất cả tài phú lên người hắn rồi sao?

Khó trách hắn nghĩ tới nghĩ lui, lại nói không có nhu cầu gì, không phải người ta giả vờ… thật sự đã chướng mắt bảo vật bình thường.

May mà Long Xương đại đế, còn cảm thấy mình rất hào phóng…

“Bệ hạ, xem một chút bộ 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 đi.” Lão Diêu thấp giọng nhắc nhở nói, “Nói không chừng… Ài ~”

Đây chính là tâm lý điển hình biến hóa. Người nghèo đeo tấm biểu thị thật, người khác đều cho rằng là giả. Người giàu đeo tấm biểu thị giả, người khác đều cho rằng đó là thật!

Một đứa trẻ mười hai tuổi lấy ra 《Thần Triều Dư Huy Đồ》, thái độ của đại đế là thờ ơ cỡ nào, nhưng một đứa trẻ mười hai tuổi có hai món thần thông linh bảo, ngay cả thiên vạn bảo vật cũng chướng mắt 《Thần Triều Dư Huy Đồ》, lại khiến người ta phải suy nghĩ.

Dù sao 《 Thần Triều Dư Huy Đồ 》 có giá trị cũng chỉ là tác phẩm nghệ thuật, giá bán đấu giá cũng chỉ mấy trăm vạn càn kim, người có quyền có thế nhàn hạ chơi đùa đến giá cả này đã đến đỉnh rồi, sao có thể so sánh với linh bảo thần thông có thể đời đời tương truyền?

"Đúng vậy, Thần Triều Dư Huy Đồ mà An Nghiệp đưa, trẫm còn chưa giám định đâu." Long Xương đại đế rốt cuộc da mặt dày, xoay đầu kiểm tra " Thần Triều Dư Huy Đồ".

Hắn mở ra xem, bức tranh này phong cách cổ xưa dày nặng, phong cách và hàm súc của Cơ đại sư đập vào mặt.

"Cái này?" Long Xương đại đế kinh hãi: "Không đúng, không đúng. Phong cách cổ xưa này rất đậm đặc, rất giống phong cách của Cơ đại sư, lại càng thêm hùng hậu ba phần. Nếu nói là phỏng chế, trẫm còn chưa bao giờ thấy qua hàng nhái còn hơn nửa phẩm. Nói là hàng chính phẩm thì đúng, cho dù là người chơi nghiệp dư cũng có thể phân biệt ra được dị tính trong phong cách của bức họa này."

"Vẽ giỏi, tranh hay vẽ." Long Xương đại đế giám thưởng, khen không dứt miệng: "Bức 《 Thần Triều Dư Huy Đồ 》 này, đem sự huy hoàng và sự cô đơn cuối cùng chân chính của Thần Triều thể hiện ra vô cùng tinh tế, so với bức kia của Cơ đại sư càng rộng rãi khí thế hơn! Tiểu tử An Nghiệp, đây là phảng phẩm của ai?"

"Hồi bệ hạ, đây là sư tôn của An Nghiệp để lại cho An Nghiệp." Vương An Nghiệp thành thật trả lời.

Trong Vô Lượng Bảo Giới lúc trước, tài nguyên đã tiêu hao sạch sẽ, duy chỉ để lại một số tác phẩm nghệ thuật không có tác dụng gì. Nếu không phải nghe nói tên của bức tranh bị hư hỏng kia của Long Xương đế, vừa vặn giống với một bức tên trong đó, ngay cả bản thân An Nghiệp cũng sắp quên mất những thứ này.

"Tôn sư là…" Long Xương đại đế tò mò hỏi.

"Bẩm bệ hạ, gia sư Cơ Vô Trần, khi còn sống là người trong Tiên Triều." Vương An Nghiệp vô cùng thành thật nói: "Bây giờ là khí linh của linh bảo Thần Thông "năm tháng"."

“Tàn hồn làm khí linh? Cũng không phải chưa từng có… không tính là hiếm thấy.” Long Xương đại đế lẩm bẩm.

Bỗng dưng, thân thể hắn cứng đờ.

“Cơ Vô Trần, họ Cơ? Tên rất quen tai. Trẫm nhớ trước khi Cơ đại sư tiên đi, từng viết một bài thơ “Du Tiên Đình Ức Tiên Phụ Vô Trần”. Chẳng lẽ, Cơ tiền bối chính là vị phụ thân mà Cơ đại sư đã nhớ cả đời?”

“Khó trách, khó trách… Trong cuộc đời Cơ đại sư từng nói qua, trình độ hội họa của ngài ấy không bằng phụ thân, vạn nhất cả đời cũng bắt chước phụ thân, chỉ tiếc mặc bảo ưu tú của phụ thân đều đi theo ngài ấy. Lúc trước còn tưởng rằng đó là lời nói khiêm tốn của Cơ đại sư, bây giờ nghĩ lại… Rất giỏi, rất giỏi, trẫm đã tìm hiểu một đoạn lịch sử!”

Long Xương đại đế sống quá lâu, sở thích chân chính đã không nhiều lắm. Mấy trăm năm gần đây, ông ta có chú ý với họa tình của Cơ đại sư, đã cất giấu mấy bức tác phẩm.

Lại chưa từng nghĩ rằng còn có thể có được 《Thần Triều Dư Huy Đồ》, chỉ là lòng tốt này, sẽ rất khó dùng tiền bạc để đong đếm.

Sau khi kích động, ánh mắt hắn nhìn về phía Vương An Nghiệp liền thay đổi.

Lần này khó xử rồi…

Cũng không thể thưởng cho hắn một món linh bảo Thần Thông chứ?

Lúc này, lão Diêu nói nhỏ truyền âm vài câu.

Long Xương đại đế sáng mắt lên: “An Nghiệp à, ngươi đã không biết thích cái gì, vậy đi dạo vào Thần binh điện của trẫm, thích cái gì tự mình chọn một cái. Nhưng mà nói trước, có hai yêu cầu. Thứ nhất, không thể lấy mấy món linh bảo thần thông kia, dù sao ngươi cũng có rồi, cầm cũng lãng phí. Thứ hai, chỉ có thể lấy đồ ngươi dùng, không cho phép tặng người khác.”

“Cái gì? Ta tự mình chọn?” Vương An Nghiệp ngược lại có chút hứng thú.

“Lời hứa của trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, dù sao ngươi cũng là vị hôn phu của Ức La, cũng không phải ngoại nhân.” Long Xương đại đế vẫn rất biết tính toán.

“Vậy xin đa tạ bệ hạ.” Vương An Nghiệp cảm kích nói: “Mấy ngàn năm qua trân tàng của bệ hạ tất nhiên vô cùng phong phú, cho dù chỉ là dạo một vòng Thần Binh điện, cũng có thể tăng thêm kiến thức.”

…

Chương 61: Vương An Nghiệp đi dạo bảo khố! Vui làm cha?

…

Tiểu tử này, nói chuyện thật dễ nghe, chỉ là mạnh hơn Vương Thủ Triết kia nhiều.

Tuy Long Xương đại đế từ đầu tới đuôi đều bị vả mặt vang lên đùng đùng, nhưng luôn cảm thấy không nảy sinh nổi ác cảm với Vương An Nghiệp, ai bảo tiểu tử này khắp nơi khiến người thích chứ.

“Lão Diêu, ngươi cầm thủ dụ của trẫm bồi An Nghiệp đi. Thuận tiện giới thiệu cho hắn một chút, miễn cho hắn tuổi còn nhỏ, không biết hàng.” Long Xương đại đế tuy rằng có tiếng không khí hẹp hòi, nhưng mà như Vương Thủ Triết ” Lén lút nói bừa”, tổng thể coi như là một đại đế công lớn hơn, lúc làm đại sự cũng không hàm hồ.

Lúc còn trẻ sát phạt quyết đoán, đến tuổi già, đối với các tiểu bối lại càng thêm khoan dung hòa ái, gặp gỡ tiểu bối ưu tú trẻ tuổi, dìu dắt cũng là không chút hàm hồ.

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu lĩnh thủ dụ, đi đến bên cạnh Vương An Nghiệp, cười tủm tỉm nói: “An Nghiệp tiểu công tử, mời theo lão nô tới.”

“Làm phiền Diêu công công rồi.” Vương An Nghiệp lễ phép khiêm tốn hành lễ, thể hiện ra giáo dưỡng từ nhỏ đến lớn.

“Đợi một chút, ta cũng muốn đi xem một chút.” Ngô Tuyết Ngưng đảo mắt một cái, giống như có chủ ý gì đó: “Ta cũng có thể giúp An Nghiệp chọn một số bảo vật, tránh cho hắn bị thua thiệt.”

“Bảo vật trong Thần Binh điện của trẫm cũng không có nửa món như ngươi.” Giọng nói của Long Xương đại đế có chút bất mãn: “Chờ một ngày nào đó ngươi thi được một bài thi trung đẳng đầy điểm, trẫm sẽ cho ngươi mang đi một món.”

Lần này Long Xương đại đế vốn còn muốn bày ra một chút nội tình văn hóa hoàng thất, lại không nghĩ từ đầu tới đuôi đều

thất bại rối tinh rối mù. Nhất là một trong những đứa trẻ ông ta yêu thương nhất, Ngô Tuyết Ngưng, ngay cả một thiếu nữ Long của Vương thị cũng không sánh bằng, điều này khiến ông ta hài lòng như thế nào?

Không có nổi giận tại chỗ, đã là Đại Đế hàm dưỡng có tiến bộ cực lớn.

"Vâng, lão tổ gia gia." Ngô Tuyết Ngưng cũng cảm thấy trong lòng Long Xương đại đế thật sự có chút tức giận, vội vàng bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn nói: "Sau khi Tuyết Ngưng trở về, nhất định sẽ rút kinh nghiệm, học bù một bài học cho tốt."

Thật ra nàng ta thật đúng là không nói dối.

Ngô Tuyết Ngưng cũng là một cô gái mạnh, so ra kém Vương An Nghiệp thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung đáng ghét kia cũng không sánh bằng, vậy thì quá mất mặt rồi.

"Vậy thì tạm ổn." Sắc mặt Long Xương đại đế thoáng giãn ra: "Tính cách mạnh mẽ như vậy, cuối cùng vẫn hơi giống trẫm."

"Lão tổ gia gia." Ngô Tuyết Ngưng nói: "Trước tiên ta sẽ đi cùng An Nghiệp chọn bảo bối, sau đó trong khoảng thời gian này sẽ không đi đâu hết, xin An Nghiệp giúp đỡ bù đắp, ngài nói có được không?"

"Vẫn giống một câu." Long Xương đại đế khôi phục vẻ ôn hòa: "Vậy trẫm cho phép ngươi đi xem thử."

"Tạ lão tổ gia gia." Ngô Tuyết vui mừng nhướng mày.

…

Gần như cùng lúc đó.

Trong một tòa nghị sự đường của chủ trạch Đại Càn Vương thị, tập hợp mấy vị trưởng lão Tử Phủ cảnh cực kỳ hiếm thấy. Trong đó, chủ nhân Vũ Xương gia ngồi ở trung tâm, Vương Thủ Triết ngồi ở chủ vị.

Sắc mặt mọi người đều vô cùng nghiêm trọng, chỉ có Vương Thủ Triết vẫn giữ nguyên dáng vẻ không chút gợn sóng.

"Ôi!!! Ta sắp chết rồi."

Ở giữa nghị sự đường, tiểu bối ưu tú của Đại Càn Vương thị Vương An Nam, lúc này đang nằm sấp trên một chiếc ghế dài, trên lưng bị đánh cho da tróc thịt bong, đau đến oa oa kêu loạn.

Bên cạnh, cha hắn Vương Thất Đạt cầm cây gậy gỗ Ô Linh trong tay, đang quất Vương An Nam một cái, vừa quất vừa mắng: "Tiểu súc sinh nhà ngươi, làm gì không được. Để ngươi mang theo mấy đứa con Vương thị ra ngoài dạo phố, kết quả thế nào?"

"Lão tử quất chết một tên nghiệt chướng vô năng như ngươi, coi như không sinh được đứa con trai như ngươi!"

"Vương Thất Đạt ta thật sự là xui tám đời, mới sinh ra một tiểu súc sinh như ngươi…"

Vương Thất Đạt càng đánh càng tức giận, giống như bị đánh không phải nhi tử của hắn, mà là kẻ thù.

"Thất Đạt à, không khác biệt lắm, dù sao chuyện này cũng không trách được đứa nhỏ An Nam." Vương Thất Đạt ra tay tàn nhẫn, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút không vừa mắt, khuyên giải an ủi: "Hơn nữa nghe giọng điệu của Thương Long tiền bối, chắc là bệ hạ muốn gặp mấy đứa con của Vương thị chúng ta. Bệ hạ từ trước đến nay khoan dung rộng lượng, không đến mức làm khó mấy đứa trẻ."

Khoan nhân đại độ??

Các trưởng lão Tử Phủ cảnh của Đại Càn Vương thị nghe nói như thế, đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Xem ra nhận thức của bọn họ đối với Long Xương đại đế chênh lệch rất lớn.

Dưới tình huống gia tộc bị mang giày nhỏ mấy ngàn năm, bọn họ mới sẽ không cho rằng bệ hạ có thể cùng bốn chữ " khoan dung độ lượng" đặt giới.

Trong kinh nghiệm những năm trước, phàm là Đại Càn Vương thị phạm vào một chút sai lầm, bệ hạ đều sẽ không từ bỏ cơ hội nhằm vào một phen, đừng nói là nể tình khai quốc công huân xử lý khoan dung, không tuân thủ coi như là khoan dung.

Cũng bởi vậy, các thế gia khác đều không dám quá thân cận với Đại Càn Vương thị.

Chính là trong lần lượt nhằm vào này, Đại Càn Vương thị dần dần suy bại, cứng rắn từ nhị phẩm ngã xuống tam phẩm.

“Thôi thôi, nếu Thủ Triết đã cầu xin rồi, Thất Đạt ngươi cứ tạm thời bỏ qua cho An Nam một lần đi. Tình huống hiện giờ, cho dù đánh chết hắn cũng không làm nên chuyện gì.” Sắc mặt Vũ Xương gia chủ trầm trọng: “Kế sách hiện giờ vẫn cần mọi người tập trung suy nghĩ, nghĩ cách vớt ba vị tiểu bối của tông thân gia từ trong tay bệ hạ về.”

“Gia chủ, bệ hạ từ trước đến nay không chào đón Định quốc công phủ chúng ta.” Diệp Hoa lão tổ lo lắng nói: “Người bên ngoài đi cầu tình hơn phân nửa vô dụng, không bằng, chúng ta lập tức cắt đứt Dần Đạt lão tổ bế quan, mời hắn đi trước mặt bệ hạ cầu tình?”

“Không thể không được.” Vương Thủ Triết nói: ” Dần Đạt lão tổ còn mấy ngày nữa là có thể xuất quan, mấy ngày cuối cùng thường là giai đoạn thu công, chỉ là việc nhỏ chớ có kinh động lão tổ.”

“Với cá tính của bệ hạ, nếu là lão tổ Dần Đạt đích thân mở miệng xin tha, hơn phân nửa cũng chỉ là qua loa cho xong.” Vũ Xương gia chủ thở dài nói: “Ta nghe nói Hành quận vương điện hạ có chút coi trọng Ly Dao, mà trước mặt bệ hạ ngài ấy còn có mấy phần mặt mũi, mời ngài ấy ra mặt, có lẽ còn có vài phần khả năng.”

“Dù sao Hành quận vương cũng chỉ là tiểu bối, vẫn phải mời thân vương đức cao vọng trọng trong hoàng thất ra mặt.”

“Thay vì như vậy, còn không bằng đi cầu Thương Long lão tổ một chút, dù sao năm đó lão tổ tông Định Huyền cùng Thương Long lão tổ quan hệ không tệ.”

“Tầng quan hệ kia quá lâu quá xa, nhất là gần mấy ngàn năm qua, Vương thị chúng ta cùng Thương Long lão tổ cũng có chút xa cách.”

Mọi người ngươi một lời, ta một câu thương thảo làm sao vớt ba đứa nhỏ ra. Tình nghĩa như vậy thật khiến Vương Thủ Triết

cảm thấy rất ấm lòng, toàn bộ tông tộc Vương thị vẫn khá đoàn kết.

Loại đoàn kết và coi trọng tông tộc này cũng ảnh hưởng đến Mạc Nam Vương thị, Lũng Tả Vương thị, thậm chí ảnh hưởng đến Trường Ninh Vương thị bây giờ.

Vương Thủ Triết nghe nói, cho dù là một số chi nhánh được phân ra đã lâu, một khi nghèo túng rồi tìm đến phủ Định Quốc Công, chỉ cần có thể kiểm chứng rõ ràng, chứng minh thật sự là chi nhánh của Vương thị, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể được trợ giúp. Thậm chí, một số người hoàn toàn không có cách nào kiểm chứng rõ ràng cũng sẽ cho một chút.

Chỉ là kể từ đó, cũng dẫn đến hàng năm người đến Định Quốc công phủ đánh tiền như nước nhiều vô số kể.

Không phải mỗi một chi nhánh đều có thể giống như Mạc Nam Vương thị, Trường Ninh Vương thị phát triển không ngừng như vậy.

Trên thực tế, mặc kệ là chi nhánh gia tộc thế gia nào đi ra ngoài, tuyệt đại đa số đều sẽ dần dần tiêu vong trong dòng sông lịch sử, cho dù tạm thời không tiêu vong, đa số cũng không có tiền đồ quá lớn.

Khai Mạch không dễ, thủ mạch càng khó.

Trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm… Ngàn năm, ba ngàn năm, mỗi một giai đoạn, đều là một ngưỡng cửa to lớn, bước qua, thế gia liền có thể tiếp tục hưng thịnh, không bước qua được, suy sụp cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Định Quốc Công phủ rất nhiều lúc đã làm được hết lòng quan tâm giúp đỡ, cũng không thể lần lượt làm bảo mẫu được?

Vừa nghĩ đến đây.

Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay nói: “Các vị trưởng bối có lòng rồi, Thủ Triết vô cùng cảm kích. Có điều, cuối cùng bệ hạ vẫn là người đứng đầu một nước, việc này chắc chắn sẽ xử trí theo lẽ công bằng. Ba đứa nhóc đó chỉ tự gây họa, do bản thân bọn chúng chịu chút đau khổ cũng là nên.”

Xử trí theo lẽ công bằng?

Trong ánh mắt các trưởng lão của Định Quốc công phủ đều lộ ra vẻ nghi ngờ.

Thấy bộ dạng này của bọn họ, trong lòng Vương Thủ Triết không nhịn được cảm khái một tiếng. Bệ hạ, rốt cuộc ngài đã gây bao nhiêu khó khăn cho Định Quốc công phủ, mới có thể khiến người ta nghi ngờ đến tận đây?

Mọi người đang nhao nhao hỗn loạn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gia tướng bẩm báo: "Khởi bẩm gia chủ, có vệ sĩ trong hoàng cung xin gặp Thủ Triết gia chủ."

Nội vệ hoàng cung?

Các trưởng lão Định Quốc công phủ đều lộ ra ánh mắt hồ nghi bất định.

Cái gọi là nội vệ hoàng cung, là chỉ hoạn quan tinh anh thiếp thân nhất bên cạnh bệ hạ.

Bọn họ từng cái đều là nhân tài từ nhỏ được bồi dưỡng ra, do Diêu công công bên cạnh bệ hạ làm nội vệ đại thống lĩnh, chuyên phụ trách hầu hạ ăn uống sinh hoạt của hoàng đế, thậm chí là đảm đương tai mắt tình báo, cùng với một số việc không thể làm bên ngoài.

Gia chủ Vũ Xương nhìn Vương Thủ Triết, sau khi trưng cầu hắn đồng ý, cao giọng nói: "Mời hắn vào."

Không bao lâu sau.

Gia tướng liền mời một vị nội vệ vào.

Khí tức của hắn âm nhu nội liễm, lại giống như rắn độc tản ra khí tức nguy hiểm trí mạng, hiển nhiên là tu luyện công pháp đặc thù nào đó.

"Bái kiến Vũ Xương gia chủ, chư vị Vương thị trưởng lão." Tên nội vệ lễ tiết lễ tiết hành lễ với mọi người trong phòng nghị sự, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Vương Thủ Triết, lộ ra chút mỉm cười: "Vị này chắc là Thủ Triết gia chủ đại danh đỉnh đỉnh rồi."

"Tại hạ chính là Vương thị Thủ Triết." Vương Thủ Triết đứng dậy, bình tĩnh trả lễ: "Xin hỏi vị đại nhân này xưng hô như thế nào?"

Tuy rằng nội vệ này thoạt nhìn rất trẻ tuổi, nhưng khí tức ẩn giấu trên người lại khiến Vương Thủ Triết cảm thấy không tầm thường, hiển nhiên không phải một nội vệ đơn giản.

“Không dám không dám.” Nội vệ lộ ra nụ cười khiêm tốn, lần nữa thi lễ nói: “Thủ Triết gia chủ cứ gọi ta Tiểu Tường Tử là được.”

“Tiểu Tường tử.”

Nghe được cái tên này, trong ánh mắt đám trưởng lão Vương thị đều lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Mọi người đều biết, dưới trướng đại thống lĩnh nội vệ Diêu công công còn có bốn vị thống lĩnh nội vệ thực lực phi phàm, mỗi người đều có thực lực Tử Phủ cảnh, hợp xưng “Cát Tường Như Ý” bốn vị thống lĩnh.

Bọn họ tu luyện đều là công pháp chuyên thuộc nội vệ, thực lực đều vô cùng cường đại.

Vị “Tiểu Tường Tử” này lại là một vị thống lĩnh nội vệ trong đó.

“Hóa ra là Tường thống lĩnh.” Vương Thủ Triết cười nói: “Thủ Triết có tài đức gì mà làm phiền Tường công công đích thân tới gặp.”

Sau khi hơi hàn huyên vài câu, Tường thống lĩnh thân thiện thấp giọng nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ, lần này ta thay Diêu công công truyền một câu ý chỉ của bệ hạ.”

“Bệ hạ nói, ngài ấy rất thích ba đứa con Vương thị kia, muốn giữ chúng ở lại trong cung một đoạn thời gian, xin Thủ Triết gia chủ đừng lo lắng.”

Dừng một chút, Tường thống lĩnh lại thấp giọng nói: “Diêu công công cũng có dặn dò, nói bệ hạ không có ác ý với mấy đứa nhỏ đó. Mong Thủ Triết gia chủ an tâm một chút chớ nóng nảy, chớ vì nóng vội hỏng việc.” Trong lúc nói chuyện, còn đặc biệt chớp chớp mắt, dáng vẻ sợ Vương Thủ Triết không hiểu.

Vương Thủ Triết lập tức bừng tỉnh, nghiêm túc chắp tay nói: “Nếu như thế, còn xin Tường thống lĩnh nói với bệ hạ một câu. Lần này là do mấy đứa nhỏ của Vương thị ta phạm sai

lầm. Bọn chúng quá mức nghịch ngợm gây sự, bất hảo bất kham, Thủ Triết bắt bọn chúng cũng không có biện pháp, nếu bệ hạ có ý giữ bọn chúng ở lại trong cung một thời gian, vừa vặn nhờ bệ hạ rảnh rỗi dạy bảo Khuông Chính nhiều hơn. Đợi sau khi Thủ Triết bận xong, lại vào cung đón bọn chúng trở về."

Thật ra, đề nghị của Diêu công công có chút không mưu mà hợp với cách nghĩ của Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết gia chủ quả nhiên thông tuệ hơn người." Tường thống lĩnh cười nói: "Đã nói xong, tiểu nhân không quấy rầy chư vị khai tộc hội nữa, cáo từ."

Dứt lời, hắn giơ tay lên thi lễ, cũng không để ý giữ lại, trực tiếp rời đi. Thậm chí, hắn còn âm thầm cự tuyệt lì xì do Vũ Xương gia chủ nhét, trả lời một câu, sau này sẽ có cơ hội thân cận.

Quả nhiên là tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Sau khi đám người đi rồi, Vũ Xương gia chủ mới do dự hỏi Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, chẳng lẽ thật sự để ba đứa trẻ kia ở lại trong hoàng cung? Có nguy hiểm gì không?"

"Vũ Xương gia chủ yên tâm đi! Hoàng cung cũng không phải đầm rồng hang hổ. Huống chi, ba người bọn họ đều là quỷ lanh lợi, đặc biệt là An Nghiệp, trầm ổn có độ, từ trước đến nay luôn được trưởng bối thích, bệ hạ nhất định sẽ rất thích hắn." Vương Thủ Triết thản nhiên cười nói: "Vừa hay hôm nay các vị trưởng lão đều có mặt, chúng ta liền dứt khoát thảo luận các công việc tế tổ của Trường Ninh Vương thị đi."

"Thủ Triết đã nói như vậy…"

Mặc dù gia chủ Vũ Xương bán tín bán nghi, nhưng bệ hạ cũng đã phái người tới truyền lời, hắn tin hay không cũng không có biện pháp gì, đành phải thuận theo thoại đầu bắt đầu thảo luận về việc tế tổ Trường Ninh Vương thị.

Lần này, Vương An Nam nằm sấp trên ghế dài trợn tròn mắt.

Chỉ có vậy?

Trận đánh ác độc Vương An Nam này, đánh không chịu? Cái này mà gọi là chuyện gì vậy? Cha, cho dù là diễn kịch, cha

cũng phải để lại chút tình cảm chứ, ai ui.

…

Cùng lúc đó.

Nội viện hoàng cung, Thần Binh điện.

Thần Binh điện là một tòa kiến trúc thập phần tang thương cổ xưa.

Nó nằm ở chỗ sâu nhất trong nội viện hoàng cung, toàn thân do kim loại nào đó luyện chế mà thành, chung quanh có trùng trùng điệp điệp trận pháp cấm chế thủ hộ, thập phần bí ẩn, mà lại thủ vệ sâm nghiêm.

Theo Cơ Vô Trần âm thầm để lộ, xung quanh Thần Binh điện này thậm chí tồn tại dao động năng lượng cấp bậc Thần Thông cảnh.

Nếu không phải có lão Diêu trong tay cầm thủ dụ của bệ hạ tự mình dẫn dắt, bọn họ sợ là căn bản không tới gần được trăm mét xung quanh Thần Binh điện. Mà nếu có người không tùy tiện tới gần theo quy củ, không chừng sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.

Nơi này là bảo khố tư nhân thuộc về hoàng thất.

Xác thực mà nói, là kho vũ khí thần binh lợi mà Đại đế đời đời truyền lại. Thí dụ như "Danh khí" trong linh bảo thần thông, lúc trước vẫn niêm phong trong thần binh điện.

Quy tắc vận hành của nó bình thường là như thế, mượn tay Ngô Tuyết ngưng tụ ban tặng "Thiên Thu" cho Ngô Chí Hành, tạm thời thuộc về một mạch này của Ngô Chí Hành, hắn có thể tự sử dụng, cũng có thể truyền cho con cháu đời sau cùng là đại thiên kiêu.

Bất quá, nếu như nhất mạch này của hắn chặt đứt đại thiên kiêu truyền thừa, đợi Ngô Chí Hành vẫn lạc, Thiên Thu sẽ bị thu hồi vào trong Thần Binh Điện, tiếp tục niêm phong tồn tại, thẳng đến ban thưởng cho một vị đại thiên kiêu khác. Ngẫm lại cũng đúng, linh bảo Thần Thông phi thường trân quý cùng hi hữu, hoàng thất nhất mạch nếu không có đại thiên kiêu, cầm lấy cũng là lãng phí.

Lão Diêu cầm trong tay thủ dụ, lệnh thị vệ mở Thần Binh điện ra, đồng thời nói với Vương An Nghiệp một ít quy tắc của Thần Binh điện, lại bổ sung nói: "Nhưng mà tiểu công tử An Nghiệp ngươi có thể yên tâm, bệ hạ ban thưởng bảo vật từ trong Thần Binh điện cho ngươi, đó chính là chân chính ban thưởng cho ngươi, cho dù là tương lai, cũng sẽ không dựa theo truyền thống của hoàng thất thu hồi lại."

"Đa tạ Diêu công công." Vương An Nghiệp vô cùng lễ phép khách khí.

"Cảm ơn ta làm chi, muốn cảm ơn thì cảm ơn bệ hạ ban ân." Diêu công công cười càng thêm hòa ái dễ gần.

Quả thực cũng đúng, ai lại không thích một tiểu công tử dáng dấp đẹp mắt, lại biết lễ phép chứ?

Trong lúc nói chuyện, bọn thị vệ đã mở Thần Binh điện ra, Diêu công công dẫn Vương An Nghiệp và Ngô Tuyết Ngưng cùng nhau tiến vào Thần Binh điện.

Trong nháy mắt, các loại bảo quang liền hoa lên ánh mắt của mấy người.

Lọt vào tầm mắt là đủ loại bảo vật tản ra linh quang, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, không gì không có, không gì không có.

Dù Vương An Nghiệp tự nhận mình đã thấy qua rất nhiều bảo bối, thậm chí ngay cả di tích của Thần Vũ hoàng triều cũng đi vào, vẫn có loại cảm giác hoa cả mắt.

"Cái gọi là Thần Binh điện, cũng không nhất định đều là linh bảo Thần Thông, còn có rất nhiều thượng phẩm hoặc cực phẩm linh khí, thượng phẩm hoặc cực phẩm pháp bảo, cùng với Tử Phủ bảo khí trung phẩm trở lên." Diêu công công nói: "Tầng ngoài cùng này, đều là linh khí, nhưng cho dù là thượng phẩm linh khí rẻ nhất cũng đáng giá mấy chục vạn càn kim."

Vương An Nghiệp cũng không vội lựa chọn, mà ôm thái độ thưởng thức và học tập, chậm rãi xem qua, tỉ mỉ đánh giá từng món bảo vật. Dù sao thời gian cũng không có hạn chế, chậm rãi xem, chậm rãi thưởng thức.

Chỉ có thể nói, hoàng thất không hổ là hoàng thất, nội tình quả nhiên vô cùng thâm hậu, phẩm chất đạt tới thượng phẩm linh

khí rực rỡ muôn màu.

Những linh khí kia, từng kiện đều được đặt trong hộp tinh xảo bày ra, chỉ là có trận pháp ngăn cách, bên trong không có không khí, như thế liền có thể bảo tồn lâu dài, còn tiết kiệm phí bảo dưỡng.

Ngoài ra, trong Thần Binh điện còn cất giấu mấy chục kiện cực phẩm linh khí, mỗi một kiện đều là vật hiếm thấy. Ngay cả Vương thị, trước mắt cũng chỉ có một hai kiện như vậy.

Tu sĩ Linh Đài cảnh cầm loại cực phẩm linh khí này, có thể phát huy thực lực đến mức vô cùng nhuần nhuyễn, vượt cấp chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Nếu là tu sĩ Linh Đài cảnh có tư chất đại thiên kiêu, lại trang bị thượng cực phẩm linh khí, đó chính là người cản giết người, phật cản giết phật, đụng phải Thiên Nhân cảnh kém nhất cũng có thể đấu một trận.

Lấy đại thiên kiêu Linh Đài cảnh thuần túy mà nói, thần thông linh bảo ngược lại không nhất định có cực phẩm linh khí dùng tốt.

Đúng như Đại Đế nói, nước của thần thông linh bảo rất sâu, không dễ khống chế như vậy. Đến Thiên Nhân cảnh, đại thiên kiêu lĩnh ngộ thần thông thuộc về mình, mới có thể miễn cưỡng khống chế thần thông linh bảo, phát huy ra một chút uy lực, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn một chút mà thôi.

Chỉ tiếc, linh khí cực phẩm tuy tốt, nhưng nào tốt bằng "năm tháng" của Vương An Nghiệp? Đây chính là linh bảo thần thông mà sư tôn lão gia gia của hắn tự mình làm khí linh.

Vượt qua một khối linh khí, liền tiến vào khu pháp bảo.

Đến nơi này, số lượng bảo bối thoáng cái liền giảm xuống rất nhiều, thượng phẩm pháp bảo còn tốt, số lượng không ít, cực phẩm pháp bảo lại chỉ vẹn vẹn có hơn mười kiện.

"An Nghiệp tiểu công tử, những pháp bảo cực phẩm này phẩm chất đều không tệ. Chỉ là vì khó có thể sinh ra khí linh, bởi vậy yêu cầu thần hồn của người sử dụng tương đối cao, cũng cần nắm giữ một tia thiên đạo pháp tắc mới có thể tế luyện. Đối với một số tu sĩ thiên nhân cảnh tư chất đại thiên kiêu mà nói, cực phẩm pháp bảo cũng thập phần thích hợp, dù sao trên đời

này số lượng thần thông linh bảo quá mức thưa thớt.” Lão Diêu giới thiệu: “Pháp bảo cực phẩm công hiệu không tệ, giá bán đấu giá thường thường vượt qua một ngàn vạn càn kim, chỉ có gia tộc nội tình cực mạnh mới có thể bỏ vốn để mua, sử dụng cho Tử Phủ Chủng Chủng hoặc thần thông trong gia tộc.”

Lúc sớm nhất, lão Diêu chính là muốn để Vương An Nghiệp lấy một pháp bảo cực phẩm ngàn vạn. Dù sao, cho dù tương lai Vương An Nghiệp trở thành đại thiên kiêu, pháp bảo cực phẩm cũng có thể sử dụng rất lâu, cho dù sau này không cần, cũng có thể truyền cho nhi tử, tôn tử.

Nào ngờ thế sự biến hóa nhanh như vậy.

Sau khi Vương An Nghiệp nói lời cảm tạ, cẩn thận xem xét một lát, liền tiếp tục đi vào trong. Không có cách nào, hiện tại bảo vật chỉ có thể tự hắn sử dụng, những thứ này hắn không để vào mắt.

“Nơi này là khu vực Tử Phủ bảo khí. Tử Phủ bảo khí chính là bảo vật tốt nhất dưới linh bảo Thần Thông, giá cả từ mấy trăm vạn đến ngàn vạn, cực phẩm Tử Phủ bảo khí quý giá nhất, giá cả thậm chí không thấp hơn linh bảo Thần Thông cấp thấp. Bất quá, chúng ta đã gọi là Thần Binh điện, có tư cách cất chứa, tự nhiên thấp nhất đều là thượng phẩm bảo khí.”

Giá cả của thượng phẩm bảo khí thường thường là ngàn vạn lần đấu, nhưng nếu thật sự muốn lấy được, không có hai ba ngàn vạn càn kim căn bản đừng nghĩ, thuộc về truy cầu cả đời của đại bộ phận tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường, tích lũy tiền cả đời cũng chưa chắc mua được.

Trừ cái đó ra, trong Thần Binh Điện còn cất giấu một kiện cực phẩm bảo khí. Bảo vật này nếu cầm đi Tiên Triều bán đấu giá, hơn phân nửa có thể bán ra một trăm triệu. Từ trình độ hiếm có mà nói, cực phẩm bảo khí so với thần thông linh bảo còn hiếm có hơn, giá cả so với thần thông linh bảo bình thường còn cao hơn mấy lần.

Nguyên nhân hi hữu cũng rất đơn giản. Bởi vì có không ít thần thông linh bảo đều bắt nguồn từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, mặc dù trải qua lịch sử dài đằng đẵng, cuối cùng có thể lưu lại đến bây giờ không nhiều lắm, nhưng chung quy vẫn là có một

số lượng cấp độ. Vả lại linh bảo thần thông đã có khí linh, không dễ bị hư hao, thường thường còn có thể tiếp tục đời truyền thừa tiếp.

Nhưng thứ như bảo khí Tử Phủ, ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều không có.

Bởi vậy, hầu như tất cả Tử Phủ bảo khí đều là sau khi Tiên Triều sinh ra mới xuất hiện, trình độ luyện khí hiện đại một đạo công nghệ không đủ, có thể luyện chế ra cực phẩm bảo khí đúng là không dễ.

Bởi vậy, một kiện cực phẩm Tử Phủ bảo khí này, liền bị giấu ở trong hơn hai mươi kiện thượng phẩm Tử Phủ bảo khí, thường thường dùng để suy đoán ánh mắt của con người.

"An Nghiệp à, dưới linh bảo Thần Thông, tốt nhất chính là bảo khí cực phẩm Tử Phủ." Lão Diêu mỉm cười nhắc nhở: "Ta chỉ có thể giúp được ngươi như vậy thôi, có thể lấy ra hay không hoàn toàn dựa vào vận khí của ngươi."

"An Nghiệp, để ta tới giúp ngươi chọn ~" Ngô Tuyết Ngưng cũng vô cùng hưng phấn nói: "Giá tiền này kém hơn rất nhiều lần, chọn trúng thì sẽ được phát ~"

"Tuyết Ngưng tiểu quận chúa biết là cái gì?" Vương An Nghiệp hơi tò mò hỏi.

"Không biết, nhưng ta từ nhỏ đến lớn đều tương đối may mắn." Ngô Tuyết Ngưng nghiêm túc nói, " tỷ lệ ta có thể chọn trúng nhất định cao hơn ngươi."

"… Cảm ơn." Vương An Nghiệp trầm mặc một cái chớp mắt, hạ thấp người cảm kích nói: "Chúng ta vẫn nên nhìn linh bảo Thần Thông đi. Tuy rằng không cho phép lấy, nhưng sau khi đã nghiền cũng tốt."

"An Nghiệp tiểu công tử, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, mời qua bên này." Lão Diêu không chút bất ngờ với quyết định của Vương An Nghiệp, mang theo bọn họ đi vào trong cùng: "Linh bảo bình thường, Thần Binh điện khinh thường cất chứa. Bây giờ trong Thần Binh điện còn lại năm món linh bảo Thần Thông, trong đó một món là linh bảo Thần Thông Khí Linh trống rỗng. Bốn món còn lại…"

"Ôi ~ "

Khi Ngô Tuyết Ngưng bước vào nội điện cất giữ linh bảo Thần Thông, đột nhiên trượt chân, giẫm phải một thứ giống như vải vóc màu đen, đứng không vững, ngã về phía sau.

Nguyên bản lấy tu vi Ngưng Linh Đài cảnh của Ngô Tuyết, căn bản là không có khả năng trượt ngã vật. Nàng vội vàng xoay chuyển thân thể mềm mại, vận chuyển pháp môn, muốn cho thân thể của mình duy trì cân bằng.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong thoáng chốc chân của nàng tựa hồ bị thứ gì đó quấn lấy, thân thể mới xoay hơn phân nửa, lại lần nữa trọng tâm bất ổn, giống như chó ăn phân ngã trên mặt đất.

"Cẩn thận."

Vương An Nghiệp đi phía sau Ngô Tuyết Ngưng, theo bản năng đưa tay ôm nàng một cái.

"Phốc phốc!"

Hai người dùng tư thái ôm nhau, ngã trên mặt đất.

Ngô Tuyết Ngưng ở trên, Vương An Nghiệp ở dưới.

Môi và môi cứ như vậy đụng vào nhau, kín kẽ, bốn mắt nhìn nhau.

Thời gian như dừng lại.

Trong đầu Ngô Tuyết Ngưng trống rỗng, trong óc ong ong, một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, một vệt đỏ ửng lặng lẽ nhuộm đỏ đến tận mang tai.

Mà Vương An Nghiệp cũng có chút chấn kinh, mờ mịt, khó hiểu, cùng với nghi hoặc.

"Kỳ quái, vì sao không cắn?" Đây là ý nghĩ nghi hoặc đầu tiên lóe lên trong đầu Vương An Nghiệp.

Nhưng mà, sau một khắc, hắn liền nhớ tới một chuyện càng nghiêm trọng hơn, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng trở nên hoảng sợ không thôi.

"Xong rồi xong rồi… An Nghiệp ta, sắp làm cha rồi…"

…

Chương 62: Đắc kỳ bảo! Đại Đế tức giận đến mức hiểm giá băng băng!

…

Hết thảy hết thảy đều phát sinh ở trong tốc độ ánh sáng.

Lão Diêu thân là tu sĩ Thần Thông cảnh, vốn trong khoảnh khắc đó cũng có thể đỡ được Tuyết Ngưng tiểu quận chúa. Nhưng, lão thân là một lão hoạn quan, vẫn có chút tự biết mình.

Loại chuyện này, nếu đã có An Nghiệp tiểu công tử đẹp trai làm thay, cớ gì không làm?

Huống chi, nếu như một lão thái giám như hắn làm hỏng chuyện, nói không chừng Tuyết Ngưng tiểu quận chúa còn âm thầm oán trách hắn.

Thời gian phảng phất dừng lại, hai người cứ ôm như vậy, hôn như vậy, động tác cứng ngắc không thay đổi.

Lão Diêu quay đầu đi chỗ khác, coi như cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Người trẻ tuổi a, có tư tưởng của chính bọn họ.

Ước chừng qua mười mấy hơi thở.

Ngô Tuyết Ngưng mới dường như kịp phản ứng, vội vàng ngẩng đầu, giãy dụa bò dậy, đỏ mặt thấp giọng nói: “Vương An Nghiệp, vừa rồi cảm ơn ngươi.”

Lúc này trong đầu Vương An Nghiệp vẫn là một mảnh ong ong vang dội.

Cái này, cái này như thế nào cho phải?

Nếu là sinh con trai, tên là Vương Ninh gì? Nếu sinh con gái, lại phải gọi là Vương Hồng gì?

Ài, thiếu tộc trưởng nho nhỏ của ta thật sự là quá không dễ dàng, mới mười hai tuổi đã phải gánh vác trách nhiệm của một người phụ thân sao? Sắp phải khai chi tán diệp cho gia tộc rồi sao?

“Này này, Vương An Nghiệp, ngươi đang sững sờ cái gì?” Ngô Tuyết Ngưng thẹn thùng nhẹ nhàng đẩy hắn một cái.

“Ta đang nghĩ, hài tử của chúng ta muốn đặt tên gì?” Vương An Nghiệp thành thành thật thật trả lời.

“Ta nhổ!” Gương mặt xinh đẹp của Ngô Tuyết Ngưng ửng đỏ một mảnh, xấu hổ xen lẫn giận dữ khẽ gắt, “Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng suy nghĩ lung tung a. Mặc dù ngươi lớn lên rất đẹp, tính cách cũng rất tốt, học tập lại vô cùng bổng, còn phong độ phiên phiên… Tóm lại các phương diện đều vô cùng ưu tú a. Nhưng, chung quy ngươi đã là hôn phu của Ngô Ức La a~~”

Ngô Tuyết Ngưng tuy rằng so với Vương thị tam tiểu chỉ cần thành thục hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn mười lăm tuổi mà thôi, đối mặt với Vương An Nghiệp gọn gàng dứt khoát, trong lúc nhất thời cũng bối rối không thôi, tạp niệm bay loạn.

Làm sao bây giờ?

Tính tiến công của hắn quá mạnh mẽ, sao có thể trực tiếp như vậy?

Ô ô! Ngươi xem ta đường đường Tuyết Ngưng tiểu quận chúa là ai? Ngươi là đích trưởng tôn của một thế gia Lục phẩm, có thể cưới được một tiểu quận chúa cũng đã là thắp hương rồi.

Chẳng lẽ, ngươi còn muốn thu nhận hai tiểu quận chúa sao?

Vương An Nghiệp, ngươi quá đáng rồi!

Thế nhưng là…

Hắn thật sự là các phương diện đều rất ưu tú, hảo tâm động a!

Trong lịch sử hoàng thất từng có tiền lệ hai quận chúa đồng thời gả cho một nam tử sao?

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ hỗn loạn liên tiếp như thủy triều tràn vào trong đầu Ngô Tuyết Ngưng, làm cho trong đầu nàng giống như bị một đoàn ma bện, hỗn loạn không thôi.

“Khụ khụ ~”

Dưới tình huống không sai biệt lắm, lão Diêu thấy thế ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “An Nghiệp tiểu công tử,

Tuyết Ngưng tiểu quận chúa. Vẫn là để lão nô giới thiệu một chút vài món thần thông linh bảo này cho các ngươi đi.”

“Đúng đúng đúng, ta đã rất hiếu kỳ, thần thông Linh Bảo tương lai của ta sẽ có hình dáng như thế nào.” Ngô Tuyết Ngưng cũng không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng dời lực chú ý.

Mà Vương An Nghiệp lại nhặt mảnh vải đen trên mặt đất lên, phát hiện miếng vải đen kia tuy rằng tính chất nhẵn nhụi, nhưng lại rách tung tóe, không chút thu hút, bên trên còn có từng cái lỗ thủng.

Hắn thầm nghĩ, đây hơn phân nửa là một khối dùng để lau chùi khăn lau Thần Binh điện.

Chính là tấm giẻ lau này đã chấm hết kiếp sống thời thơ ấu ngây thơ của hắn. Hắn không dám xác định Ngô Ức La có thể sinh con hay không, nhưng nghĩ đến Tuyết Ngưng tiểu quận chúa hơn chín tháng sau…

Ài!

Nhưng Vương An Nghiệp không phải là người thích giận chó đánh mèo.

Hắn đem vải đen run lên, sửa sang lại nếp nhăn phía trên một chút, xếp chỉnh tề sau đó đặt lên trên đài đặt đồ bên cạnh, sau đó liền hết sức chuyên chú nghe lão Diêu giới thiệu từng thần thông linh bảo.

Trong nội điện, tổng cộng có mười mấy đài gác vật, chỉ có năm đài gác vật trong đó lơ lửng linh bảo Thần Thông, hơn phân nửa còn lại đều trống không.

Những đài gác vật này tuy không phải pháp bảo, cũng không phải linh bảo Thần Thông, nhưng cũng không phải vật bình thường.

Chúng nó toàn thân do kim loại ngăm đen nào đó luyện chế mà thành, trên nền miêu tả minh văn huyền ảo phức tạp, khảm nạm các loại màu sắc khác nhau, bảo thạch, thủy tinh bất đồng thuộc tính, cùng với linh thạch, nhìn qua vầng sáng lưu động, thập phần huyền diệu.

Theo cách nói Cơ Vô Trần vụng trộm nói cho Vương An Nghiệp, trên đài đặt vật này trên thực tế là một phong ấn cỡ

nhỏ, có thể phong ấn phần lớn uy năng của linh bảo thần thông, đồng thời, đối với linh bảo thần thông phong ấn ở trong đó cũng có tác dụng bảo hộ và uẩn dưỡng nhất định.

Phong ấn lâu, uy lực Thần Thông Linh Bảo trong đó không chỉ sẽ không giảm xuống, ngược lại có thể sẽ tăng lên.

“Các ngươi xem cây chiến phủ này.” Lão Diêu chỉ vào một thanh chiến phủ khổng lồ trên đài đồ chính giữa nói, “Đây là chiến phủ ‘Hình Thiên’, uy lực của nó phi thường khổng lồ, có thể phá núi đoạn sông.”

Vương An Nghiệp và Ngô Tuyết Ngưng ngửa đầu nhìn cây rìu lớn.

Ánh đèn trong nội điện hơi tối, nhưng dù vậy, hình thể to lớn của Hình Thiên chiến phủ vẫn có thể thấy rõ ràng.

Lưng búa nặng nề, đường cong thô kệch, hoa văn thần bí trên thân rìu cùng với lưỡi búa hình vòng cung lóe hàn quang kia đều tràn đầy lực uy hiếp, cho dù thân ở trong phong ấn, vẫn có thể cảm giác được khí tức bá đạo cuồng dã trên thân búa tản mát ra.

Theo lời lão Diêu vừa dứt, chiến phủ vốn chỉ lẳng lặng lơ lửng ở trên không đài đặt vật bỗng nhiên động.

Nó hơi nghiêng qua một chút, điều chỉnh góc độ, giống như đang “cúi đầu” quan sát hai người Vương An Nghiệp và Ngô Tuyết Ngưng bên dưới.

Bất quá rất nhanh, nó liền “Thất vọng” thu hồi ánh mắt.

“Lão Diêu, ngươi là chuẩn bị để cho ta rời núi sao?” Hình Thiên chiến phủ khẽ rung động, trong thanh âm hùng hậu thô kệch mang theo vài phần bất mãn, “Ta sớm đã nói qua, chủ nhân ta muốn là một mãnh tướng vô địch chiến trường. Chỉ hai tiểu oa nhi yếu đuối này, chớ có đến vũ nhục ta.”

Cho dù là ở trong phong ấn cỡ nhỏ, linh bảo Thần Thông không thể chạy loạn, nhưng nói chuyện vẫn có thể nói.

“Này này, ngươi sao lại nói chuyện vậy? Ngươi chướng mắt ta và An Nghiệp, chúng ta còn chướng mắt ngươi.” Ngô Tuyết đưa đôi mắt xinh đẹp quét ngang, mỉa mai lại: “Với bề ngoài

này của ngươi, bốn tiểu quận chúa cầm đi đánh nhau cũng cảm thấy mất mặt.”

“Hừ! Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.”

Chiến Phủ Hình Thiên buồn bực nói một câu, sau đó im lặng, không để ý tới bất luận kẻ nào nữa.

Đúng là, khí chất của mọi người khác biệt quá lớn, không phải người cùng đường.

Nếu linh bảo thần thông thai nghén ra khí linh, tính cách giữa các thần thông linh bảo khác nhau tự nhiên cũng sẽ tồn tại khác biệt rất lớn. Thông thường mà nói, linh bảo thần thông càng lợi hại thì cá tính càng mãnh liệt, càng khó thuần phục, tự nhiên cũng sẽ không tùy tùy tiện nhận chủ.

Thấy Hình Thiên không nói lời nào, lão Diêu liền vượt qua chiến phủ Hình Thiên, giới thiệu một kiện thần thông linh bảo tiếp theo: “Hai vị quý nhân nhìn xem, đây là một tấm khiên thần thông linh bảo hiếm có, tên là ‘An Toàn’.”

Chỉ thấy trên đài gác vật phía trước, một tấm thuẫn hình tranh giống như giọt nước đang lẳng lặng lơ lửng.

Mặt ngoài của nó có màu lam nhạt, như kim mà lại không phải kim, giống ngọc mà không phải ngọc, bề mặt có khắc những ký hiệu huyền ảo phức tạp, nhìn qua trầm ổn mà kiên cố. Bên dưới mũi nhọn còn được khảm một lưỡi dao kim loại màu u lam, hiển nhiên còn có lực công kích nhất định.

Dưới ánh sáng lờ mờ, trên bề mặt thuẫn phát ra một vòng sáng màu lam nhạt, nhìn rất đẹp mắt.

“An toàn?”

Vương An Nghiệp cẩn thận đánh giá nó, cảm giác ngoại hình của tấm thuẫn này tương đối phù hợp với thẩm mỹ của hắn, hơn nữa, tấm thuẫn này cũng tản ra một loại cảm giác làm cho người ta an tâm, cảm giác rất đáng tin cậy.

Hắn ngược lại là còn thiếu một cái thuẫn, bất quá bệ hạ không cho hắn cầm linh bảo Thần Thông, hiển nhiên vật ấy cùng hắn vô duyên.

“An toàn? Hóa ra ngươi chính là ‘An toàn’ của bảo thuẫn đại danh đỉnh đỉnh. “Ngô Tuyết Ngưng lại giống như là phát hiện

cái gì đó cảm thấy hứng thú, một đôi tinh mâu nhấp nháy nhìn vào mặt thuẫn kia, một bộ dáng "ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu".

"Tiểu cô nương nhận ra tại hạ?" Thanh âm "An toàn" của bảo thuẫn nghe có chút nhã nhặn, không phải loại thanh âm giống như hán tử khôi ngô trong tưởng tượng.

"Đương nhiên nghe nói qua, danh ngôn lớn nhất của ngươi chính là 'An toàn đệ nhất'." Ngô Tuyết Ngưng cười nói: "Một khi gặp phải địch nhân có chút nguy hiểm, ngươi sẽ nhanh chóng chở chủ nhân chạy trốn. Ta rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc ngươi là một tấm thuẫn hay là phi hành vật chở?"

"Đó là đương nhiên. An toàn đệ nhất, còn sống mới là chân lý." Bảo thuẫn an toàn đối mặt trào phúng không để ý, ngược lại rất nghiêm túc giải thích: "Thân là một thuẫn, trước tiên chủ nhân cảnh giác, đối mặt cường địch, cưỡng ép mang theo chủ nhân rút lui trước, sau đó mới tính, đây là sự lựa chọn chiến thuật tốt nhất."

"Đáng tiếc, ta gặp được chủ nhân tính cách đều quá xúc động, rất bướng bỉnh, đối mặt nguy hiểm không nghe khuyên bảo, nhiệt huyết dâng cao, không chịu để cho ta mang theo bọn hắn chạy trốn." Bảo thuẫn an toàn thở dài nói, "Đáng tiếc đáng tiếc, cả đám bọn hắn đều chết hết rồi."

"Ách…"

Lúc đầu Vương An Nghiệp còn cảm thấy bảo thuẫn này không tệ, bây giờ ngẫm lại vẫn là thôi đi.

Khó trách bảo thuẫn này đến bây giờ còn chưa được ban thưởng ra ngoài. Với tính cách này, dứt khoát đừng gọi "An toàn" nữa, gọi "Tòng Tâm" được rồi.

"Ngươi mau tỉnh lại đi ~ lên chiến trường, nào có nhiều lui lại như vậy." Ngô Tuyết Ngưng bĩu môi khinh thường nói: "Ta nghe nói lão tổ gia gia đang suy nghĩ, muốn đem cái khí linh tham sống sợ chết như ngươi tiêu diệt đi, để cho ngươi quay về hàng ngũ linh bảo Khí Linh Thần Thông trống rỗng."

Nói chung, khí linh đối với uy lực của linh bảo thần thông gia tăng không nhỏ, khí linh càng cường đại, đối với uy lực của linh bảo thần thông càng tăng lớn. Mà một khí linh cũng cần

thời gian dài bồi dưỡng và trưởng thành, mới chậm rãi trở nên lợi hại.

Cho nên, trừ phi khí linh kia lớn lên quá lệch, thật sự không thể nhịn được nữa, nếu không thật đúng là không nỡ gạt bỏ.

“Muốn tiêu diệt cũng không có cách nào.” Linh thuẫn an toàn thở dài nói: “Vì sao trên thế giới này lại có nhiều người như vậy, không rõ đạo lý đơn giản như “an toàn đệ nhất”. Những chủ nhân đó chênh lệch quá lớn với tam quan của ta, còn sống cũng không có ý nghĩa gì.”

Vương An Nghiệp vẻ mặt cạn lời.

Hắn sớm nên nghĩ tới.

Thần thông linh bảo của hoàng thất khẳng định không chỉ có mấy món này, nhưng những món khác đều ban thưởng đi ra ngoài, mỗi người đều có chủ nhân, hết lần này tới lần khác chỉ còn lại vài món, tất nhiên là bị chọn còn lại, tồn tại đủ loại vấn đề.

So sánh với nó, thì “Thiên Thu” lắm mồm kia vậy mà tính là khá bình thường.

Sau đó lão Diêu lại giới thiệu hai thanh kiếm.

Kiếm là binh khí thường dùng nhất, theo lý thuyết sẽ rất được hoan nghênh. Nhưng hai thanh kiếm cấp linh bảo Thần Thông bị lưu đến bây giờ, tự nhiên ít nhiều cũng có chút vấn đề.

Một thanh trong đó là thần thông bảo kiếm của khí linh trống rỗng, cũng không biết là khí linh còn chưa thai nghén ra, hay là đã bị gạt bỏ.

Một thanh khác lại là một thanh kiếm phi thường dễ nhìn, toàn thân tỏa ra ánh sáng lung linh, thần vận phi phàm.

Thân kiếm của nó thoáng rộng lớn hơn một chút so với kiếm bình thường, khí độ trầm ổn, ngay cả trên minh văn cũng tản ra khí tức uy nghiêm bá đạo, phảng phất như tướng quân chiến trường uy nghiêm lãnh khốc, làm cho người ta vừa thấy đã sinh hảo cảm.

“Chào hai vị tiểu bằng hữu.” Không đợi lão Diêu giới thiệu, thanh kiếm kia đã chủ động nhảy ra tự giới thiệu, giọng nói lắc lư thân kiếm, “Tiểu nhân tên là Thường Thắng, là một thần

thông bảo kiếm cường đại. Ta thấy thằng Thiên Thu kia đều có cơ hội đi ra ngoài, không bằng các ngươi chọn ta, ta nhất định sẽ mang theo chủ nhân chiến bách thắng.”

“Ha ha.” Lão Diêu cười tủm tỉm nói: “Thường Thắng đích thật là một thanh thần thông bảo kiếm cường đại, cũng đích xác dễ dàng mang theo chủ nhân bước lên thắng lợi. Nhưng mà, kiếm này có ngại chủ nhân hay không. Nó có ghi chép rõ ràng về bảy vị chủ nhân, mỗi người đều không thể được chết già. Bệ hạ đã bắt đầu hoài nghi, có phải hắn dùng một thanh ma khí tà ác ngụy trang thành thần thông linh kiếm hay không?”

“Lão Diêu ngươi chớ có vu oan ta.” Thường Thắng tức giận nói, “Chính là bởi vì có mấy người các ngươi nói bậy, ta mới đến bây giờ còn chưa được đưa ra ngoài. Ta nói với ngươi, vận khí bọn họ chính là không tốt, mỗi lần ở thời điểm cuối cùng đều kém một chút vận khí, chuyện này cũng không liên quan đến ta.”

Sau khi Vương An Nghiệp và Ngô Tuyết Ngưng nhìn nhau một cái, rất ăn ý cách xa một chút.

Bảy người chủ nhân của thanh kiếm kia trước sau đều không có chết già, cảm giác có chút sởn tóc gáy. Đừng nói bọn họ còn có lựa chọn khác, cho dù không có linh bảo thần thông dùng, cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn Thường Thắng.

Về phần thanh thần thông bảo kiếm trống rỗng khí linh kia, liền không có gì đẹp mắt, tuy rằng uy lực cũng không tầm thường, nhưng thiếu khí linh hỗ trợ khống chế mà nói, tổng thể vẫn là kém một hai bậc.

Ngoài ra, còn có một điểm mấu chốt là, không có khí linh phụ trợ, coi như là đại thiên kiêu, muốn ở Thiên Nhân cảnh sử dụng thần thông linh bảo cũng là rất không có khả năng, ít nhất cũng đạt được Tử Phủ cảnh mới có thể miễn cưỡng khống chế.

Sau đó chỉ còn lại một món linh bảo thần thông cuối cùng.

Đó là một thanh đao.

Một cây đao toàn thân trắng như tuyết, giống như tuyết đầu mùa.

Ngoại hình của nó cũng thon dài ưu nhã, cực phú mỹ cảm, mỗi một đường cong đều phảng phất như được nghệ thuật đại sư tỉ mỉ điêu khắc ra, khiến người ta không khỏi bị nó hấp dẫn.

Dấu vết phức tạp màu vàng trên sống đao cũng giống như được mỹ hóa tỉ mỉ, dung hợp hoàn mỹ với khí chất trên thân đao, tạo cho người ta một loại cảm giác băng quang tuyết diễm, long lanh trong sáng.

Đài gác vật phóng đao cách linh bảo thần thông khác rất xa, phảng phất như di thế độc lập vậy. Cho dù là cách phong ấn cỡ nhỏ, cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lùng và kháng cự phát ra từ trên người nó.

"Vị này là Trảm Tuyết." Khi lão Diêu nói đến nó, trong lời nói có thêm một tia trịnh trọng, "Nó chính là chiến nhận tùy thân của Thanh La công chúa năm đó, chỉ tiếc… Ai~ phải biết, năm đó Thanh La công chúa thiên tư vô song, vốn là cường giả tuyệt thế có khả năng đặt chân vào Lăng Hư."

Thì ra là di binh của công chúa Thanh La.

Bởi vì vị hôn thê Ngô Ức La chính là hậu duệ của Thanh La công chúa và phò mã, Vương An Nghiệp không khỏi nhìn nó thêm vài lần.

Nào ngờ, chính là mấy lần này, rõ ràng nhìn thấy vấn đề.

Trảm Tuyết giống như bị mạo phạm vậy, thân đao như tuyết lại chấn động một cái, một cỗ lãnh ý sắc bén phút chốc xuyên thấu qua phong ấn cỡ nhỏ, xông thẳng về phía Vương An Nghiệp.

Làm cho hắn rùng mình một cái, rút lui mấy bước.

"Trảm Tuyết bớt giận, An Nghiệp tiểu công tử tuổi còn nhỏ, hắn không biết ngài không thích bị nam tử nhìn chằm chằm." Lão Diêu vội vàng tiến lên một bước, chắn trước mặt Vương An Nghiệp, "Huống chi hắn còn là vị hôn phu của Ức La tiểu quận chúa, mong ngài đừng so đo với hắn."

Luồng lãnh ý kia "đánh giá" Vương An Nghiệp một cái, giống như đã tiếp nhận lời giải thích của lão Diêu, dần dần rút đi, tiếp tục yên lặng.

“Đao thật xinh đẹp, lần này ta lấy được đầy điểm, nhất định phải xin lệnh cho Trảm Tuyết của tổ gia gia.” Ánh mắt Ngô Tuyết Ngưng tràn đầy vẻ khao khát, “Trảm Tuyết Trảm Tuyết, còn rất có duyên với ta, trong tên của mọi người đều có một chữ ‘Tuyết’.”

Vương An Nghiệp dùng ánh mắt khác thường quét qua nàng một cái, nói thẳng: “Người ta tên là Trảm Tuyết, trọng điểm ở chữ “Trảm” kia.”

Sắc mặt Ngô Tuyết Ngưng lập tức có chút suy sụp, tức giận trừng Vương An Nghiệp một cái: “Ngươi đây là cố ý chọc giận ta, để Trảm Tuyết để lại cho Ngô Ức La đúng không?”

“Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, ngài có chỗ không biết.” Lão Diêu ở bên cạnh nói, “Tính cách của Trảm Tuyết đại nhân tương đối… Cái kia, chủ nhân mà nó có thể tiếp nhận cũng chỉ có nữ hài tử của Thanh La nhất mạch. Bệ hạ đã quyết định, chờ Ức La tiểu quận chúa lớn hơn một chút, liền giao Trảm Tuyết đại nhân cho nàng dùng để phòng thân.”

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?” Ngô Tuyết Ngưng kinh ngạc đến ngây người, “Còn lại bốn thanh linh bảo Thần Thông, ba thanh là bệnh thần kinh, một tên ngốc. Ta rốt cuộc là bị thần kinh hay là ngốc đây?”

“Chọn ta, chọn ta, chọn ta.” Ở phía xa, thân kiếm Thường Thắng run rẩy, hét lên: “Tiểu quận chúa, ngươi tuyệt đối đừng nghe những lời đồn bên ngoài kia, chọn ta, ta cam đoan sẽ đưa ngươi bay.”

Ngô Tuyết Ngưng mắt điếc tai ngơ với lời nói của hắn, thở ngắn thở dài nói: “Nếu thật sự không được, vậy lấy thanh thần thông bảo kiếm trống không khí linh kia đi, cùng lắm thì từ từ bồi dưỡng khí linh.”

Về phần ba thanh linh bảo Thần Thông khác, nàng không có chút hứng thú nào.

Đi dạo một hồi, Vương An Nghiệp cũng có thêm không ít kiến thức, chỉ là vẫn có chút tiếc nuối như cũ, không khỏi nhìn chung quanh nói: “Diêu công công tiền bối, ta nghe nói hoàng thất còn có một thanh Thương Long Kiếm, chính là đạo khí trong truyền thuyết, sao không thấy thân ảnh của nó?”

“Thằng nhóc ngốc này, Thương Long kiếm là đạo khí trấn quốc, sao lại đặt trong Thần Binh điện được?” Lão Diêu cười nói: “Bảo vật này do bệ hạ đích thân nắm giữ, do chuyện này rất quan trọng nên bệ hạ không tùy tiện bày ra bên ngoài. Nếu ngươi thật sự muốn xem, ngươi chỉ có thể chờ An quận vương lên đài, tiếp nhận truyền thừa của Thương Long kiếm rồi nhờ ngươi đi theo. Dù sao đó cũng là cha vợ ngươi, sẽ dễ nói chuyện hơn.”

Không nhìn thấy Thương Long Kiếm, mặc dù Vương An Nghiệp hơi thất vọng, nhưng vẫn nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng, nói: “Nếu như thế, vậy An Nghiệp liền chọn một món từ trong rất nhiều Tử Phủ bảo khí đi.”

Kỳ thật, Vương An Nghiệp cũng không phân biệt được trong nhiều Tử Phủ bảo khí như vậy cái nào mới là cực phẩm.

Kế sách bây giờ chỉ có thể dựa vào vận may, cho dù không tuyển được, kỳ thật cũng kiếm không ít, cũng sẽ không có quá nhiều tiếc nuối.

Tính cách của hắn từ trước đến nay tương đối tùy ý mà an, sẽ không quá mức tính toán chi li, cũng không nhất định phải cầm được đồ vật tốt nhất mới thoải mái, cho nên, cũng không quá để ý có thể chọn được món Tử Phủ bảo khí kia hay không.

“Mời tiểu công tử An Nghiệp bên này.” Lão Diêu rất thích cá tính của Vương An Nghiệp, liền dẫn hắn ta ra ngoài, thuận miệng tán gẫu: “Đúng rồi, thái gia gia ngươi đến kinh thành, là còn có chuyện gì muốn làm sao?”

“Thái gia gia nói là rất nhiều chuyện đã chen chúc nhau, liền dứt khoát đến kinh thành một chuyến.” Vương An Nghiệp cũng thuận miệng trả lời, “Ví dụ như công việc tế tổ, đón sói con về nhà, cùng với thương lượng chuyện Vương thị chủ mạch xây từ đường cho Truyền Võ lão tổ.”

“Truyền Võ Lão Tổ là…?”

Những chuyện khác lão Diêu cũng có thể hiểu được, nhưng Truyền Vũ lão tổ là ai? Vương thị khi nào thì ra một Truyền Vũ lão tổ?

“Thái gia gia ta nói, đó là truyền thừa chi tổ chân chính của Vương thị chúng ta. Vương Truyền Võ lão tổ là nhân vật thời

kỳ Thần Vũ hoàng triều, nghe nói còn là quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy của Thần Vũ hoàng triều.” Vương An Nghiệp thành thật trả lời: “Là một đại nhân vật rất giỏi. Vương thị chúng ta chính là truyền thừa của lão nhân gia.”

“Khụ khụ ~”

Lão Diêu há hốc mồm ho khan.

Leo lên tổ tiên rõ ràng như vậy, cũng may Vương Thủ Triết kia làm được.

Có điều nói thật, rất nhiều gia tộc đều từng làm chuyện leo lên danh nhân lịch sử làm tổ tiên, ví dụ như Hàn Nguyệt Ngô thị, cũng “dựa thế” nhân vật tiên triều…Không, dựa theo cách nói của người ta, là truyền thừa xác thực.

Loại chuyện này, trước không nói thật giả a… Thật ra nói thật giả cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ cần hiện tại đem gia phả bao tròn, lại đem từ đường xây xong, qua mấy ngàn vạn năm, hậu nhân ngược dòng, giả cũng sẽ biến thành thật.

Hơn nữa, nói thật, ai có thể xác định, vị Vương Truyền Võ Lão Tổ kia không phải tổ tiên chân chính của Vương thị? Mười vạn năm dài dằng dặc, chuyện gì cũng có thể xảy ra, ai có thể nói chính xác đây?

“Thì ra tổ tiên Vương thị các ngươi, còn từng đảm nhiệm quân đoàn trưởng của Thần Vũ hoàng triều, thật sự là thất kính thất kính.” Lão Diêu cũng phối hợp lộ ra vẻ kính nể.

Hắn và Vương thị không oán không thù, làm sao có thể ngốc đến mức phá hoại chuyện này?

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, trên đài để trống ngoài cửa, tấm vải đen được gấp chỉnh tề, giống như vật chết bỗng nhiên có chút rung động.

Mắt thấy, Vương An Nghiệp sắp dưới sự dẫn dắt của lão Diêu bước ra khỏi nội điện.

Bỗng dưng.

Một giọng nói khàn khàn trầm thấp của nữ tử vang lên trong đầu Vương An Nghiệp.

“Không nghĩ tới, quân đoàn trưởng lại còn lưu lại hậu duệ, khó trách lão nương nhìn ngươi coi như thuận mắt. Ngươi đừng chọn những thứ Tử Phủ bảo khí rác rưởi kia, đó đều là trang bị quá độ mà kỹ thuật sản xuất không đủ. Cái gọi là Thần Binh điện này, cũng chính là vài món ngu ngốc bên này coi như tàm tạm được, những thứ khác hoặc là đẳng cấp thấp, hoặc là rác rưởi, cầm về cũng không có tác dụng gì.”

“A?”

Vương An Nghiệp dừng bước, sắc mặt có chút nghi hoặc nhìn chung quanh.

“Tiểu công tử An Nghiệp, đã xảy ra chuyện gì sao?” Lão Diêu dường như cũng không nghe thấy âm thanh kia, nhìn lướt qua hai bên tầm mắt của Vương An Nghiệp, nhưng cũng không cảm thấy có gì khác thường.

“Đừng kích động, bọn chúng không nghe thấy thanh âm của ta đâu.” Giọng nữ tử khàn khàn trầm thấp nói, “Nơi này ta đã ngơ ngẩn cả người rồi, vốn muốn kiểm tra tâm tính của ngươi một chút rồi lại đi theo ngươi. Lại không nghĩ tới, ngươi vẫn là hậu duệ quân đoàn trưởng. Kể từ đó, ta đi theo ngươi càng thêm đương nhiên.”

Vương An Nghiệp tiếp tục mờ mịt.

Hắn căn bản không biết là ai đang nói chuyện với hắn.

“Vừa rồi ngươi nhặt miếng vải đen kia, chính là ta.” Nàng kia tiếp tục nói: “Ngươi muốn biện pháp mang ta đi, đừng để cho bọn họ nảy sinh nghi ngờ.”

Vải đen?

Ánh mắt Vương An Nghiệp không khỏi liếc về phía đài gác vật kia.

Tấm vải đen gấp gọn gàng lúc trước của hắn, dường như đã lặng lẽ xê dịch vị trí. Điều này làm cho hắn có chút kinh nghi bất định. Khối vải đen này chẳng những biết nói chuyện mà còn có thể di chuyển.

Chẳng lẽ, tấm vải đen rách nát này lại còn là linh bảo Thần Thông?

Nhưng hắn thật sự không tưởng tượng nổi, một miếng vải đen cấp linh bảo Thần Thông có thể làm được gì? Chiến đấu? Phòng ngự? Hình như đều không quá đáng tin cậy.

"Diêu công công, ta có thể lấy tấm vải đen này không?" Vương An Nghiệp thuận miệng nói.

Lời vừa nói ra, tấm vải đen kia cuống lên, âm thanh lại một lần nữa vang lên: "Thằng nhóc nhà ngươi, tâm nhãn quá thực, quá ngay thẳng. Ta bảo ngươi nghĩ cách, ngươi trực tiếp mở miệng đòi à? Một khi bại lộ… bọn chúng sẽ không hoài nghi…"

Giọng nói oán trách của tấm vải đen còn chưa hạ xuống, giọng nói của lão Diêu đã vang lên.

"Cậu hỏi miếng vải đen này à?" Lão Diêu không thèm để ý nói, "Nó từ trong di tích của Thần Vũ hoàng triều nào đó đào ra. Nó còn rất kỳ lạ, sẽ tự động lau bàn, lau sàn nhà, còn thích đem tất cả mọi thứ đều quy trí chỉnh tề. Bất quá trừ cái đó ra, cũng không có công hiệu khác. Người của Thần Vũ hoàng triều thật là… hiểu được sinh hoạt, cư nhiên còn đặc biệt luyện chế ra một miếng khăn lau sẽ tự động quét dọn."

"Dù sao đặt cũng là để, cũng không phải đồ vật quan trọng gì, nếu An Nghiệp tiểu công tử muốn thì cứ cầm đi chơi đi." Lão Diêu thuận miệng đáp ứng, lại nói: "Thứ này không đáng tiền, ngươi cứ chọn thêm một kiện bảo khí Tử Phủ đi, miễn cho việc truyền ra ngoài, có người nói bệ hạ nhất ngôn cửu đỉnh, lại thưởng cho ngươi một tấm khăn lau."

giẻ lau lau giẻ lau… Cả nhà ngươi mới là giẻ lau tự động!

Lão nương chẳng qua là bởi vì tâm tình không tốt, ưa thích quét dọn hoàn cảnh, làm chút việc nhà giải khuây, sắp xếp sắp xếp cho cô đơn mà thôi!

Lau, không, vải đen bị tức đến không nhẹ.

Cho dù mục đích đã đạt được, nó vẫn không nhịn được mắng lão Diêu máu chó xối đầu trong lòng. Sau này có cơ hội, nhất định phải để lão già này kiến thức lợi hại của lão nương.

"Cái này…" Vương An Nghiệp lắc đầu kiên trì nói: "Bệ hạ nói ngoại trừ linh bảo Thần Thông ra, chỉ có thể chọn một loại. Ta đã chọn miếng vải đen này, thì không có lý do gì lại chọn thứ khác."

Cần chính trực như vậy sao?

Ngô Tuyết Ngưng, lão Diêu, thậm chí là miếng vải đen kia, đều cảm thấy Vương An Nghiệp quá mức nghiêm túc.

“Đứa nhỏ này, quá ngay thẳng rồi, dù sao lão nương cũng tặng không… Phì phì phì, dù sao đều là lấy không, lấy nhiều một thứ rác rưởi không tốt sao? Một chút cũng không có gian… Phong thái của quân đoàn trưởng lão Vương năm đó.” Vải đen trong lòng nói thầm, âm thầm quyết định chờ sau khi ra ngoài, nhất định phải nghĩ biện pháp hảo hảo dạy dỗ Vương An Nghiệp tiểu tử này.

Thành thật như vậy, sau này ra ngoài rất dễ chịu thiệt.

“Cái này… nếu An Nghiệp tiểu công tử đã kiên trì, vậy thì chỉ lấy lau… vải đen đi.” Lão Diêu âm thầm lắc đầu thở dài.

“Đa tạ Diêu công công thành toàn.”

Vương An Nghiệp khách khí thi lễ với lão Diêu, lúc này mới cầm lấy miếng vải đen rách nát kia, gấp lại một lần nữa, lúc này mới cùng lão Diêu, Ngô Tuyết Ngưng ra khỏi Thần Binh điện.

Chờ bọn họ rời đi, ngay cả thân ảnh cũng hoàn toàn biến mất ở bên ngoài Thần Binh điện.

Sâu trong thần binh điện yên lặng bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

“Cái giẻ lau biến thái có bệnh ưa sạch sẽ kia… Cuối cùng cũng đi rồi?”

Đây là âm thanh của linh bảo Thần Thông Thường Thắng.

“Đại khái là vậy…” Linh thuẫn dường như đã thở phào nhẹ nhõm, ngay cả âm thanh cũng trở nên buông lỏng không ít: “Từ nay về sau, cuối cùng chúng ta không cần phải chịu trấn áp và khuất nhục nữa. Cuối cùng không cần phải bị chà đạp thêm mấy chục lần cả đêm nữa.”

“Hừ!” Chiến Phủ Hình Thiên cười lạnh nói: “Ta chỉ là không muốn so đo với nữ tử, nếu không, ta sẽ sợ nàng sao?”

“A a ô ô…” Không có linh khí bảo kiếm phát ra tiếng khóc như trẻ con.

“Câm miệng hết đi!”

Lúc này, Trảm Tuyết Đao bỗng nhúc nhích, một giọng nói lạnh như băng như sương vang lên trong điện: “Tên kia đi rồi, từ nay về sau trong phòng này, ta chính là lão đại.”

“Trảm Tuyết, ngươi đừng ngông cuồng!”

“Thường Thắng, nếu ngươi không phục, có thể tới thử xem.”

“Trảm Tuyết, Thường Thắng, các ngươi đừng ngây thơ quá được không? Luận về chiến trường sát phạt, các ngươi ai là đối thủ của ta?”

“Hình Thiên, ngươi đừng giả vờ!”

“Đại ca đại tỷ, dĩ hòa vi quý, an toàn là số một.” Thanh âm mệt mỏi vang lên.

“A ô ô ô…” Tiếng khóc nỉ non vang lên như trẻ con.

Sau đó, tầng trong cùng của Thần Binh điện bắt đầu trở nên phi thường náo nhiệt. Tất cả mọi người đều không phá được cấm chế có tính nhắm vào nho nhỏ, không cách nào đánh thành một đoàn, nhưng mà ít nhất, mọi người vẫn biết miệng pháo.

Mặc dù Thiên Thu không ở đây, nhưng kinh nghiệm và kỹ xảo “Thiên Thu” vẫn tồn tại vĩnh cửu.

Các loại pháo mồm xảo trá, ngươi tới ta đi rất náo nhiệt, rất nhiều nội dung tác giả cũng không dám miêu tả, chỉ sợ cua sông đại thần tìm tới cửa.

Động tĩnh này, ba người đã ra khỏi Thần Binh điện tự nhiên không nghe được.

…

Chỉ sau nửa canh giờ.

Hoàng cung Chuyết Chính các.

Vương Ly Lung và Vương Anh Tuyền, sau khi thi xong thì lại ăn một đợt, cảm giác có hơi ăn no rồi, lúc này mới được hoạn quan nội vệ an bài đi nghỉ ngơi.

Giờ này khắc này, trong Chuyết Chính Các chỉ có vài người.

“Chậc chậc.” Long Xương đại đế sau khi nghe xong tất cả báo cáo, liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp với ánh mắt khác

thường: “Ngươi cầm mảnh vải tự động này? Không lấy thêm nữa? Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là khiến trẫm rất không có mặt mũi sao? Không biết, còn tưởng rằng trẫm cố ý lấy một thứ rác rưởi lừa trẻ con đấy.”

“Bệ hạ, chúng ta đã nói chỉ có thể cầm một linh bảo không phải linh bảo Thần Thông, An Nghiệp sao dám lòng tham không đáy?” Vương An Nghiệp bình tĩnh nói.

“Được được, nói có giữ lời, là một tiểu quân tử.” Long Xương đại đế vui vẻ cười, ném ánh mắt thưởng thức đối với Vương An Nghiệp: “Chỉ là, miếng vải này tuy rằng có thể tự động quét dọn, nhưng cuối cùng lại ủy khuất ngươi rồi… Trẫm quyết định thưởng cho ngươi…”

Nào ngờ, Long Xương đại đế còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Vạt vải lau vải, cả nhà ngươi mới là khăn lau!” Đến lúc này, khối vải đen kia rốt cục nhịn không được, tự động bay ra, hướng về phía Long Xương đại đế mắng: “Thằng nhóc Lăng Hư sơ kỳ, ngươi mở to mắt ra nhìn cho kỹ, lão nương nào có giống khăn lau?”

Trong tiếng mắng chửi, tấm vải màu đen “Soạt” một tiếng mở ra, giống như một mặt tinh kỳ trôi nổi tại không trung, bay phần phật mà động.

Từng đường vân màu vàng huyền ảo theo tiếng mắng chửi của nó xuất hiện bên mép tấm vải, trong giây lát đã phác họa ra một vòng viền vàng thần bí.

Chính giữa, một cái tàn khuyết cổ triện bảy chữ dường như trầm ngư xuất thủy, từng chút từng chút một hiện ra.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức cường đại làm người ta run rẩy phun ra ngoài.

Dưới khí tức khủng bố như thế, từng cái lỗ trên người nó, đều đã trở nên không quan trọng gì, bởi vì giờ này khắc này, căn bản không có người nào để ý những lỗ hổng kia.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, miếng vải đen có chút đắc ý, cười hừ một tiếng nói: “Thằng nhóc, ngươi nhớ kỹ cho ta, lão nương là —— phương quân phía đông nam Thần Vũ

hoàng triều, quân đoàn kỳ quân đoàn thứ bảy! Người trong quân xưng là thất tỷ!

“Quân đoàn kỳ của Thần Vũ quân!?”

Chỉ một thoáng, Long Xương đại đế biến sắc.

Làm sao có thể?

Đường đường một lá cờ quân đoàn Thần Vũ quân, hắn là tôn nghiêm và ngạo khí cùng tồn tại, làm sao có thể cam tâm làm giẻ lau lâu như vậy? Còn một mực che giấu thân phận của mình?

Nhưng mà, tình huống trước mắt, đã không cho phép hắn chất vấn. Nếu như không phải quân đoàn kỳ của Thần Vũ quân đội, há sẽ có uy thế khủng bố như thế?

Phải biết, quân đoàn kỳ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều không chỉ là một lá cờ đơn giản như vậy, mà là một loại vũ khí chinh phạt chiến trường vô cùng trọng yếu, có rất nhiều tác dụng phi thường thần diệu.

Chỉ cần có thể có một mặt, đối với sức chiến đấu của quân đội Đại Càn sẽ là một loại tăng phúc thật lớn.

Cảm xúc hối hận dâng lên trong đầu Long Xương đại đế.

Thứ này quá quan trọng đối với Đại Càn quốc.

Hắn vội vàng nghiêm mặt: “An Nghiệp, tiểu tử ngươi quá đáng rồi.” Tuy trong lòng áy náy, nhưng không thể không làm như vậy a.

“Sao bệ hạ lại nói vậy?” Vương An Nghiệp có chút kỳ quái.

“Đã nói không lấy linh bảo Thần Thông, ngươi không thể vi ước.” Long Xương đại đế tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại mừng thầm không thôi.

An Nghiệp tiểu tử à An Nghiệp tiểu tử, ngươi thật đúng là phúc tinh của trẫm, lại có thể khai quật ra một quân đoàn kỳ từ trong bảo khố.

Nhưng mà An Nghiệp, ngươi đừng trách trẫm hôm nay không biết xấu hổ.

Khí linh của quân đoàn kỳ này, vừa nhìn liền biết là nhân vật lợi hại bụng đen, nước quá sâu, trẫm sợ ngươi chịu thiệt, sợ ngươi không khống chế được. Quay đầu lại, trẫm nhất định sẽ bồi thường cho ngươi thật tốt.

Về phần quân đoàn kỳ Thất tỷ tỷ, vẫn là ngoan ngoãn trở lại bên cạnh trẫm đi, trở thành quân đoàn kỳ của quân đội Đại Càn đi, trẫm nhất định sẽ đối tốt với nàng.

"Ồ, ngươi là thằng ranh con không biết xấu hổ này, lại còn chuẩn bị ăn nói để mập?" Quân đoàn kỳ thất tỷ bị sự sỉ nhục của nó làm cho chấn kinh, với độ tuổi và lịch duyệt của nó, xem cái gì sinh vật đều là thằng nhóc con.

"Ài… Thất tỷ tỷ à, nói ra trẫm cũng không có cách nào. Ai bảo An Nghiệp tiểu tử làm trái quy định trước…" Long Xương đại đế thở dài, thể hiện ra da mặt dày như tường thành: "Ta và hắn ước định, một, không lấy linh bảo Thần Thông, hai, chỉ lấy một món! Trẫm từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra là làm. Nhưng hắn làm trái điều đầu tiên, trẫm cũng không có cách nào."

"Linh bảo Thần Thông? Lão nương khi nào thì nói mình là linh bảo Thần Thông?"

Thất tỷ khinh thường cười nhạo một tiếng.

Nói xong, nàng "Soạt soạt" run lên thân thể, hắc kỳ phiêu đãng giữa, thanh âm khàn khàn kiêu ngạo của nàng lần nữa vang lên: "Mặc dù thiếu cán cờ, thân thể lão nương cũng đã có nhiều chỗ hư hao, không so được thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng không phải linh bảo thần thông tồi tệ gì. Tính thật ra, lão nương hiện tại hẳn là ít nhất xem như…"

"Một nửa kiện đạo khí!"

"Cái gì? Đạo… Đạo khí?!" Trước mắt Long Xương đại đế tối sầm, suýt chút nữa ngã xuống tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, tâm tình hối hận như thủy triều chôn vùi tâm linh của hắn.

…

Chương 63: Gió thu nổi lên! Đại đế nhớ Vương Thủ Triết!

…

Mặc dù chỉ là nửa kiện, còn có chút rách nát thê thảm không nỡ nhìn, nhưng đó cũng là đạo khí!

Phải biết rằng bồi dưỡng quân đoàn kỳ cũng không dễ dàng. Nó không giống với linh bảo thần thông, quan trọng nhất không phải là chất liệu của bản thân mà là quân hồn được uẩn dưỡng trong đó. Mà quân hồn, chỉ có trong chiến tranh mới có thể dần dần trở nên cường đại, từ lượng biến, dần dần tích lũy thành chất biến.

Một quân hồn cường đại, đối với việc tăng cường chiến lực của quân đội là vô cùng rõ ràng.

Từ khi Đại Càn lập quốc đến nay, cũng luôn luôn noi theo phương thức bồi dưỡng quân kỳ của Thần Vũ hoàng triều bồi dưỡng quân đoàn kỳ của mình, mấy ngàn năm trôi qua, mới miễn cưỡng bồi dưỡng ra ba quân đoàn kỳ có quân hồn thành hình.

Trong đó, một lá cờ quân đoàn lợi hại nhất là quân đoàn kỳ của Thương Long Quân, tên là "Thương Long", hiện giờ tọa trấn ở chiến trường ngoại vực. Dựa theo uy lực mà nói, Thương Long đại khái tương đương với một món linh bảo thần thông lợi hại.

Về phần hai mặt khác, thì chỉ miễn cưỡng bước vào cấp bậc linh bảo Thần Thông, đại khái tương đương với linh bảo Thần Thông của Khí Linh trống không.

Nhưng cho dù ba mặt kia cộng lại cũng không sánh bằng nửa quân đoàn kỳ cấp bậc đạo khí này!

Vừa rồi hắn đã làm gì vậy?

Hắn lại đưa nửa kiện đạo khí ra ngoài?

Long Xương đại đế bụm lấy ngực rỉ máu, sắc mặt tái nhợt, cả người lung lay sắp đổ.

“Bệ hạ, bệ hạ ngàn vạn lần phải chống đỡ.” Lão Diêu vội vàng khẩn trương đỡ Long Xương đại đế: “Ngươi bớt giận trước, việc này chúng ta bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn, không vội, không vội.”

“Ách… ha ha, sức chịu đựng có chút yếu, lão nương ta vừa mới phát lực, sao lại…” Quân đoàn kỳ Thất tỷ nhìn bộ dạng này của Long Xương đế, cũng cảm thấy mình kích thích quá rồi.

Được rồi được rồi! Phải tha cho người mà lại tha cho người, thật làm cho người ta tức chết không dễ dàng gì.

Nàng ngượng ngùng cười một tiếng, lập tức thu khí thế lại, một lần nữa hóa thành một tấm vải đen giản dị tự nhiên rơi vào trong tay Vương An Nghiệp, tự động xếp gọn lại, giống như lá cờ vô cùng kiêu ngạo vừa rồi kia căn bản không phải của nàng vậy.

Vương An Nghiệp cầm miếng vải đen kia, cảm giác không còn gì để nói.

Mặc dù hắn biết có thể nói chuyện có thể truyền âm, còn lão luyện như thế, Hắc Bố tỷ tỷ khẳng định không đơn giản. Nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, đây dĩ nhiên là truyền Vũ lão tổ đã từng là quân đoàn kỳ, còn là một kiện đạo khí!

Hoàng thất giấu Thương Long kiếm cực kỳ chặt chẽ, thậm chí ngay cả nhìn cũng không cho nhìn, nghĩ cũng biết, đạo khí tất nhiên là bảo bối cực kỳ hiếm thấy, mà lại vô cùng trân quý.

Qua một lúc lâu, Long Xương đại đế mới từ trong trạng thái đau đớn mất đạo khí, trong lòng rỉ máu dần dần tỉnh táo lại, tinh khí thần hơi khôi phục một chút.

Hắn dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương An Nghiệp từ trên xuống dưới: “Ngươi tên tiểu tử thúi này, sinh ra đã tức trẫm rồi sao? Cái chỗ Thần Binh điện kia, trẫm cũng đã đi qua vô số lần. Khối mực kia, không, Thất tỷ tỷ, trẫm cũng đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ phát hiện trên người nàng có chỗ nào kỳ lạ. Trẫm nghĩ cũng không ra, dựa vào cái gì nàng nguyện ý đi theo ngươi?”

“Hồi bệ hạ.” Vương An Nghiệp suy nghĩ một phen rồi trả lời: “Đại khái bởi vì ta là hậu duệ của quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy, truyền Võ lão tổ.”

XXX truyền hậu duệ cho Võ lão tổ!

Long Xương đại đế trong lòng điên cuồng trào phúng.

Trẫm đấu với Định Quốc Công phủ mấy ngàn năm, căn bản chưa từng nghe qua trong tổ tiên của Vương thị có một quân đoàn trưởng Thần Vũ quân tên là “Vương Truyền Vũ”. Nếu thật sự có, với tác phong vô sỉ của đám người lão Vương gia kia, sợ là đã sớm tuyên dương thiên hạ đều biết, còn có thể lặng yên không có hơi thở giấu đến bây giờ? Đừng nói nữa.

Đừng nói phủ Định Quốc Công, ngay cả bổn gia Vương thị của Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng chưa từng nghe nói có lão tổ tông như vậy.

“An Nghiệp, ngươi cũng đừng tự coi nhẹ mình. Thật ra trong Thần Binh điện rất nhàm chán, ở lại lâu cũng không có sức. Trước đó, tỷ tỷ là biết được Thần Vũ hoàng triều tự nhiên bị diệt, không muốn tiếp nhận sự thật, dùng làm việc để làm tê liệt chính mình, bây giờ… Tóm lại, tỷ tỷ vốn là muốn đi ra ngoài một chút.” Quân đoàn kỳ Thất tỷ nói: “Lúc trước cũng đã kiểm tra ngươi, ngươi là nội tâm sạch sẽ thuần túy, hết lòng ôn nhu, lại hiểu được thu thập hài tử. Chỉ là vừa vặn ngươi là hậu duệ của lão Vương, càng thêm kiên định ý niệm ta đi theo ngươi mà thôi.”

“Đây hết thảy đều là duyên phận! Nhất định là Lão Vương ở trong minh minh chỉ dẫn ngươi đi tới bên cạnh ta, để cho ngươi cứu vớt quân đoàn kỳ lòng sa sút này của ta, để cho tỷ tỷ một lần nữa có được dũng khí đối mặt với thế giới.”

“Thất tỷ tỷ, tỷ đừng buồn nữa.” Vương An Nghiệp nghe thấy một chút tang thương trong giọng điệu của quân đoàn kỳ khí linh và sự mất mát khó nén kia, không khỏi nhớ tới vị Khí Linh tỷ tỷ của doanh tân binh kia.

Hắn là người tiếp xúc nhiều nhất với Khí Linh tỷ tỷ, cũng hiểu nàng nhất.

Mặc dù vị Khí Linh tỷ tỷ kia chưa nói qua, nhưng hắn một mực hoài nghi Khí Linh tỷ tỷ kỳ thật đã sớm đoán được Thần

Vũ hoàng triều đã bị diệt, chỉ là không muốn tiếp nhận hiện thực, một mực lừa mình dối người mà thôi. Hắn cũng thật sự không đành lòng chọc thủng ảo tưởng của Khí Linh tỷ tỷ, cho nên mới phối hợp diễn kịch.

Những khí linh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều này, ở một khắc biết được Thần Triều bị diệt, đại khái đều là sụp đổ đi. Dù sao, đó chính là chấp niệm của chúng, sự kiêu ngạo của chúng nó.

Hắn có chút không đành lòng nhìn quân đoàn kỳ màu đen trong tay, ngữ khí nghiêm túc trấn an nói: "Tỷ tỷ, tuy rằng Thần Vũ hoàng triều quả thật đã không còn nữa, nhưng huyết mạch của Thần triều vẫn còn, tỷ cũng vẫn còn. Mà chỉ cần chúng ta còn, mọi người sẽ vĩnh viễn nhớ rõ Thần Vũ hoàng triều, Thần triều liền không coi là thật sự kết thúc."

"An Nghiệp!! Quả nhiên ta không nhìn lầm, ngươi là đứa trẻ ngoan." Quân đoàn kỳ thất tỷ hiển nhiên đã nhìn ra rồi, cười nói: "Không ngờ, ta chỉ là một khí linh sống hơn mười vạn năm, thế mà còn không rộng rãi bằng một tiểu oa nhi như ngươi."

"Ặc…" An Nghiệp có chút lúng túng gãi gãi đầu: "Thật ra những lời này không phải ta nói, là thái gia gia ta nói, thái gia gia của ta gọi là Vương Thủ Triết, cũng là hậu duệ của truyền Võ lão tổ."

"Khụ khụ ~"

Thấy một người một khí linh nói xong liền trò chuyện, Long Xương đại đế ở một bên nghe có chút xấu hổ, nhất là nói nhảm.

Hắn mở miệng ngắt lời: "An Nghiệp ơi, chúng ta thương lượng đi. Tuổi của ngươi còn nhỏ, cầm một kiện đạo khí trong tay, không khỏi quá rêu rao, cũng không an toàn. Không bằng trẫm thay ngươi bảo quản trước, chờ ngươi trưởng thành rồi lại…"

"An Nghiệp, ngươi tuyệt đối đừng tin lời hắn." Quân đoàn kỳ Thất tỷ vừa nghe lời này, vội vàng lên tiếng cắt ngang: "Thằng nhóc này rõ ràng là muốn lật lọng, giữ lão nương lại."

Nói xong, nàng lại nói với Long Xương đại đế: "Này này, ta nói với ngươi, cho dù ngươi trừ lão nương, lão nương cũng sẽ

không giúp ngươi xuất lực.”

“Nói gì vậy?” Long Xương đại đế đỏ mặt: “Trẫm sống ba bốn ngàn tuổi, làm sao có thể lừa một tiểu hài tử mười hai tuổi? Huống chi, hắn còn là con rể tương lai của hoàng thất chúng ta. Chỉ là hắn còn quá nhỏ, cũng không có khả năng đi chiến trường, cầm quân doanh kỳ mới là lãng phí quân đội và chiến trường.”

“Không có việc gì a! Bây giờ lão nương vừa lúc mệt mỏi, trong lòng cũng còn có thương tích chưa khép lại, tạm thời không muốn lên chiến trường. Thừa dịp khoảng thời gian này, ta vừa vặn có thể cùng An Nghiệp lớn lên, chờ hắn trưởng thành, ta liền mang theo hắn cùng đi chiến trường phi hành, cùng đi kiến công lập nghiệp…” Quân đoàn Kỳ Thất tỷ thong dong ứng đối, hiển nhiên đã sớm quy hoạch xong hết thảy.

“Cái này…”

Long Xương đại đế không làm gì được nàng.

Một quân đoàn kỳ không muốn phối hợp xuất lực, ngay cả là đạo khí, đi tới chiến trường cũng không có tác dụng gì. Nếu hắn thật sự cưỡng ép giữ nàng lại, phỏng chừng nàng thật làm chuyện xuất công không xuất lực.

Dù sao, nàng là quân đoàn kỳ của Thần Vũ hoàng triều, đối với Đại Càn quốc cũng không có bao nhiêu cảm giác nhận đồng.

May mà nàng vẫn rất nhận An Nghiệp, ít nhất, nàng nguyện ý cùng An Nghiệp ra chiến trường.

Sau khi suy nghĩ một chút, Long Xương đại đế bất đắc dĩ chỉ đành tiếp nhận sự thật: “Thôi thôi, vậy thì để An Nghiệp bảo quản đi. Dù sao Thất tỷ tỷ ở Thần Binh điện đã lâu, nếu không phải An Nghiệp mời nàng rời núi, hơn phân nửa cũng sẽ tiếp tục yên lặng.”

“Ồ, thỏ của ngươi… Được rồi, Đại Đế này của ngươi cũng được, có vài phần phẩm chất và sức mạnh mà Đại Đế nên có, Thất tỷ đối với ngươi ngược lại là có chút thay đổi rồi.” Thất tỷ vốn tưởng rằng Long Xương Đế còn muốn dây dưa một phen, đều nghĩ kỹ nên ứng phó hắn như thế nào, thấy hắn rõ ràng nhượng bộ nhanh như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù nói, làm đế giả, cũng nên có lòng dạ khoan dung, cũng nên có chút khí phách, như thế quốc gia mới có thể trường trị cửu an, trị vì những thế gia hào cường kia mới có thể tâm phục khẩu phục.

Nhưng đây là lòng dạ nên có của Đế giả trong miệng Thánh Hoàng, nàng cũng không hy vọng Hoàng đế Đại Càn quốc nho nhỏ này có thể làm đến mức độ này. Dù sao, Hoàng đế Đại Càn quốc này cũng chính là Lăng Hư cảnh.

Lúc này, nàng nhìn Long Xương Đế thuận mắt hơn nhiều, cũng nới lỏng miệng, nói: "Như vậy đi, nếu gặp phải tình huống bình thường, đương nhiên không cần làm phiền tỷ. Lỡ như gặp phải đối thủ lợi hại, tỷ không làm được, tỷ có thể dẫn An Nghiệp đi chi viện một đợt, nhưng tỷ phải bảo đảm an toàn cho An Nghiệp."

"Như thế rất tốt. Dù sao An Nghiệp cũng không cần chỉ huy, trẫm có thể phái cao thủ hộ vệ cá nhân của hắn chu toàn." Long Xương đại đế cũng vui vẻ trong lòng, cảm thấy đây cũng là một cách giải quyết không tệ.

Hắn cũng không thèm để ý dáng vẻ cao cao tại thượng coi mình là đại tỷ, dù sao người ta cũng là quân đoàn kỳ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, tự nhiên có tư cách nói như vậy.

Chỉ là kể từ đó, việc này tuy có thể giải quyết, nhưng khi Long Xương đại đế nhìn Vương An Nghiệp, trong lòng vẫn cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng.

Hắn đường đường là một vị Đại Đế, ra vào Thần Binh điện vô số lần, Hắc Bố tỷ lại làm như không thấy hắn.

Một hài nhi rách rưới như Vương An Nghiệp, mới vào Thần Binh điện một lần đã lừa được đạo khí ẩn giấu.

Chênh lệch giữa người với người, thật sự quá lớn.

Quan trọng nhất là, hắn còn phải nghĩ biện pháp bảo vệ hắn chu toàn, miễn cho có người sau khi biết được chuyện này âm thầm gây bất lợi cho tiểu tử kia.

"Lão Diêu, trẫm có chút mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước. Đúng rồi, an bài mấy tiểu tổ tông Vương thị ở Vọng Tiên Các bên cạnh Ngự Hoa Viên, bên kia phong cảnh tú lệ, linh khí tràn

đầy, rất có lợi cho hài tử ở tuổi này. Ngoài ra, chi phí ăn mặc mỗi ngày so với Chiếu Tuyết Ngưng, chớ có bạc đãi bọn họ."

"Chí Hành và Tuyết Ngưng cũng ở lại, thay trẫm chiêu đãi mấy vị khách nhỏ thật tốt."

Sau khi sắp xếp xong, Long Xương đại đế liền khẩn cấp đi nghỉ ngơi lấy sức. Chuyện hôm nay đã tạo thành liên tiếp bạo kích với hắn, nếu tiếp tục ở lại, hắn phải giảm thọ mấy năm mới được.

Đến lúc này.

Long Xương đại đế đã có chút hối hận, "mời" mấy con kia về trong hoàng cung chiêu đãi. Chỉ là hắn đường đường là Đại đế, một lời đã nói ra, há có thể tùy ý sửa đổi?

Trong lòng chỉ có thể ngóng trông thằng nhãi Vương Thủ Triết kia, có thể đến sớm một chút đón mấy đứa nhỏ đi.

A, còn có năm con sói con kia cũng nhanh chóng mang đi… Ai~ một lời khó nói hết.

Năm con sói con kia, đồng thời mang đến cho hắn vui thích và chữa trị, cũng thỉnh thoảng tạo thành tâm lý tổn thương cực lớn, quả nhiên là đau đớn cũng khoái hoạt. Cho tới bây giờ, vẫn còn đấu trí đấu dũng với nhau…

"Ngao ô ngao ~ " Trong tẩm cung của Đại Đế, mấy con sói con nghe tiếng mà tới, vui vẻ nhảy nhót chạy vòng quanh hắn. Dường như cảm thấy tâm tình Đại Đế không tốt, chúng nó đồng loạt xông lên, bắt đầu biểu diễn các loại tuyệt kỹ.

Bán manh bán manh, xoa bóp xoa bóp, phụ trách khôi hài phụ trách khôi hài.

"Mấy thằng nhãi con các ngươi, ha ha ha, thật đúng là biết khiến người ta vui mừng. Nào nào, trẫm đã chuẩn bị cho các ngươi một ít Linh ngưu~" Không lâu sau, Đại đế đầu hàng, khuôn mặt khôi phục lại dáng tươi cười hòa ái, nội tâm bị thương thoáng cái lại được chữa khỏi.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Lúc trưa.

Vừa qua giờ ngọ thiện, đám quan viên bận rộn cả buổi sáng rốt cục nghênh đón thời gian nghỉ trưa khó có được. Đám quan viên hoặc là tốp năm tốp ba bưng trà tụ tập dưới hành lang, thấp giọng nói chuyện phiếm, trao đổi bát quái gần đây nghe được từ các nơi, hoặc là dựa vào án đầu nghỉ ngơi, thả lỏng tâm thần mệt mỏi.

Nơi này là ngoại viện hoàng cung.

Lấy chính và điện làm trung tâm, chung quanh một vòng đều là nơi các quan viên làm việc. Đây cũng là trung tâm quyền lợi chính trị của cả Đại Càn, là vị trí của nội các.

Cách cục chính trị của cả Đại Càn sử dụng là nội các chế.

Nội các trực tiếp chịu trách nhiệm với Hoàng đế.

Trong nội các, bình thường có bốn vị các lão. Trong đó có một vị là thủ phụ, ba vị còn lại là thứ phụ.

Đương nhiên, căn cứ vào tình huống thực tế, ngẫu nhiên cũng có thể xuất hiện tình huống năm vị, thậm chí càng nhiều vị các lão, điều này quyết định bởi ý chí của đại đế.

Mà ở dưới nội các, đặt năm ti nội các, phân biệt là: Giám sát ti, Hình Luật ty, Tam Tài ty, Quân Vụ ty, cùng với Công Trình ty.

Trong đó Giám Sát ti giám sát quan viên trong triều và thị tộc trong thiên hạ. Hình Luật ty tổng lý tất cả vụ án hình sự toàn quốc. Tam Tài ty chưởng quản tất cả đất đai, cùng với thu thuế trong thiên hạ, thuận tiện còn phụ trách điều phối Thiên Hậu bốn giờ.

Về phần Quân Vụ ti, cùng với Công Trình ty, tên như ý nghĩa, chưởng quản chính là chuyện liên quan đến quân vụ cùng với công trình.

Đương nhiên, đây chỉ là khung khung lớn, liên quan đến sự vụ cụ thể, còn phân chia rất nhiều quyền trách chi tiết nhỏ.

Toàn bộ tấu chương của Đại Càn, sau khi trải qua tầng tầng sàng lọc, trong đó phải do ngũ ty phụ trách, sẽ trực tiếp đưa lên ngũ ty, do ngũ ty trực tiếp phụ trách xử lý.

Chỉ có trong đó tương đối phức tạp, hoặc là liên lụy tương đối rộng, hoặc là cực kỳ quan trọng, mới có thể bị sao chép đưa

vào nội các, do mấy vị các lão thảo luận lẫn nhau, thương nghị ra một phương án xử lý đại khái cùng với chương trình tổng bộ, lại giao cho bộ môn tương quan, tức quan viên trong ngũ ti hoàn thiện chi tiết.

Sau đó, toàn bộ phương án sẽ trình bày ngự lãm, sau khi trải qua phê duyệt thực hành.

Đương nhiên, trong đó có một số chuyện không quan trọng như vậy, thậm chí không cần thiết phải đưa lên ngự lãm, trực tiếp xử lý ở nội các, phía Đại Đế chỉ cần chuẩn bị một cái án là được.

Cũng vì vậy, quyền lực của nội các là rất lớn.

Mà mấy vị các lão trong nội các, quyền thế nặng nề, càng gần với bệ hạ.

Tuy nhiên, trong nội các cũng không chỉ có mấy vị Các lão, mà còn có rất nhiều quan viên phụ trách sao chép văn thư, truyền tin tức, và các công việc phụ trợ như sàng lọc tấu chương.

Trong đó còn có một số quan viên đến từ năm ty, thay phiên canh gác ở đây, chuyên phụ trách phối hợp các sự vụ liên quan đến nội các và năm ti.

Đang lúc mọi người nhàn nhã nghỉ trưa.

Bên cửa hông ngoại viện, bỗng nhiên có một chiếc xe ngựa đạp tuyết linh mã chậm rãi dừng lại.

Rất nhanh, màn xe ngựa bị xốc lên.

Một ông lão mặc quan phục màu tím từ trong xe ngựa đi xuống, trên quan phục có thêu Xích Kim Điêu.

Lão giả đưa yêu bài cho thị vệ phụ trách canh cửa, liền được thả vào.

Quan phục Đại Càn có quy định nghiêm khắc. Trong đó, quan phục màu tím là tiêu chí thượng tam phẩm, còn Xích Kim Điêu là tiêu chí của quan viên tam phẩm.

Nhìn thấy người tới, ngoại viện hoàng cung vốn hơi ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Trong đó có mấy quan viên nhìn nhau, lập tức nhất tề nghênh đón, hành lễ bái kiến. Những quan viên khác cũng từ xa xa hành lễ với người tới.

“Mạnh ti trưởng.”

Hóa ra người đến chính là Tam Tài ty Tư Trường Mạnh Nguyên Bạch.

Tam Tài ty quản lý thuế vụ thiên hạ, quyền lực to lớn.

Mạnh Nguyên Bạch là ty trưởng Tam Tài ty, lại là một trong số ít quan lớn tam phẩm trong triều, tay nắm quyền hành, rất có uy vọng trong triều.

Mà bản thân hắn ta cũng là trưởng lão đích mạch lớn tuổi nhất, thực lực mạnh nhất trong thế gia Tứ phẩm Mạnh thị ở Quy Long Thành, không thể khinh thường.

Trong nội các những quan viên phụ thuộc này, mặc dù làm việc ở trung tâm quyền lợi, nhưng luận chức hàm, lại cơ bản đều là dưới lục phẩm, đại bộ phận đều là tiểu tử mới vào quan trường, còn đang lịch lãm, tự nhiên xa xa không sánh bằng Mạnh Nguyên Bạch loại đại lão chủ chưởng một ty, động một tí là có thể định người chết.

Mà mấy vị quan viên nghênh đón kia, chính là quan viên Tam Tài ty đóng ở nội các, chính là cấp dưới trực thuộc của Mạnh Nguyên Bạch, tự nhiên vô cùng cung kính.

“Miễn lễ đi ~ mọi người nên bận rộn một chút, nên nghỉ ngơi một chút, không cần phải để ý đến ta.” Mạnh Nguyên Bạch khoát tay áo, trên mặt cười ha hả, một chút cũng không có ra vẻ tam tài ti trưởng.

Dứt lời, hắn lại khích lệ vài câu đối với cấp dưới trực thuộc, lúc này mới đi về phía Chính Hòa điện ở giữa ngoại viện.

Mấy vị các lão thường ngày làm việc, xử lý chính sự chính là ở Chính Hòa điện.

Mà ngũ ty, bởi vì thường xuyên cần liên lạc với quan viên các nơi, việc vặt vãnh hằng ngày cũng nhiều, cho nên địa điểm làm việc thiết lập ở ngoài cung, mỗi người đều có nha môn của mình.

Thường ngày, nếu không có Các lão triệu kiến hoặc gặp phải chuyện đặc biệt khó giải quyết, cho dù là Tư trưởng ngũ ty cũng hiếm khi xuất hiện ở nội các.

Đừng nhìn Mạnh Nguyên Bạch biểu hiện rất trấn định tự nhiên, nhưng lúc này trong lòng hắn thật ra có chút hoảng hốt.

Triệu thủ phụ bỗng triệu kiến là vì chuyện gì?

Dọc theo con đường này, hắn đã suy nghĩ lại mấy lần chuyện mình làm gần đây, tự giác không hề sơ suất, lúc này mới hơi an tâm một chút.

Chỉ vài bước, Mạnh Nguyên Bạch đã đến cửa Chính Hòa điện.

Hắn sửa sang lại quần áo và trang sức của mình, điều chỉnh lại sắc mặt một chút, lúc này mới đi vào, đi tới trước một cánh cửa ở chỗ sâu nhất, trịnh trọng gõ vang cửa: "Hạ quan Mạnh Nguyên Bạch, phụng mệnh đến đây. Không biết các lão bây giờ có thời gian đi dạo một chút không?"

Các lão làm việc, đương nhiên sẽ không phải tất cả đều chen chúc trong một gian phòng, mà là mỗi người đều có gian phòng riêng của mình. Bình thường, sẽ có quan lại chuyên môn phụ trách chạy tới chạy lui, truyền tấu chương và văn thư, chỉ có đụng phải chuyện đặc biệt trọng đại, mấy vị các lão mới có thể gặp nhau bàn bạc.

Gian phòng sâu trong Chính Hòa điện này thuộc về thủ phụ đương triều, Triệu Hồng Bác.

Theo Mạnh Nguyên Bạch thanh âm truyền vào trong cửa, bên trong cửa rất nhanh liền truyền ra một đạo thanh âm trầm thấp già nua: "Vào đi."

"Vâng."

Mạnh Nguyên Bạch hướng cánh cửa giơ tay lên thi lễ, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Bên trong cánh cửa là một căn phòng lớn rộng rãi.

Trong phòng, ngoại trừ từng dãy giá sách ra, còn có một án thư to lớn, phía trên chất đống lại một đống tấu chương chỉnh tề chỉnh tề.

Sau án thư, giờ phút này một lão giả thân hình thon gầy đang ngồi.

Lão giả này một thân quan bào màu tím, mày rậm mũi cao, khí chất thâm thúy nội liễm, cơ hồ không có chút khí thế tiết ra ngoài. Trong tay lão cầm bút, trước mặt mở ra một phần tấu chương, đang cúi đầu rất nhanh viết cái gì đó.

Phải biết rằng, ở Đại Càn quốc, chỉ có cường giả Thần Thông cảnh mới có thể được trao làm Các lão, cường giả Tử Phủ cảnh như Mạnh Nguyên Bạch, Tư trưởng tam phẩm đã là cực hạn.

Vị trước mắt này, tuy rằng khí thế nội liễm đến cực hạn, thoạt nhìn phảng phất không khác gì người bình thường, nhưng mà, Mạnh Nguyên Bạch lại không dám có chút khinh thường. Thậm chí, dù chỉ là đứng ở trước mặt hắn như vậy, Mạnh Nguyên Bạch cũng đã cảm thấy áp lực cực lớn.

Bởi vì, vị trước mắt này, chính là đương triều thủ phụ, một vị các lão có quyền lực nhất Đại Càn quốc. Đồng thời, cũng là nhị phẩm lão tổ, Hồng Bá lão tổ của nhị phẩm Triệu thị.

Ở Đại Càn quốc, vị này từ trình độ nào đó mà nói, có thể nói là "dưới một người, trên vạn người", là một trong những nhân vật chân chính đứng trên đỉnh cao quyền lợi.

Ngay cả mấy vị thân vương điện hạ tay cầm quân quyền kia, bình thường cũng không muốn xung đột với hắn.

Bên cạnh lão giả, một thanh niên văn sĩ mặc quan phục tứ phẩm màu đỏ đang cúi đầu, kiên nhẫn mà nghiêm túc mà mà mà mà mài mực. Chú ý tới ánh mắt của Mạnh Nguyên Bạch, thanh niên văn sĩ gật gật đầu với hắn.

Mạnh Nguyên Bạch sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, gật đầu đáp lễ.

Thanh niên văn sĩ này, hắn tự nhiên nhận ra.

Đừng thấy người này hôm nay mới là quan tứ phẩm, từ chức cấp mà nói còn thấp hơn hắn một phẩm, nhưng thân phận lai lịch của hắn lại không đơn giản.

Người này tên là "Triệu Chí Khôn", chính là người được coi trọng nhất trong ba Thần Thông chủng nhị phẩm Triệu thị hiện

nay, quanh năm đi theo bên cạnh Triệu các lão. Tục truyền, hình như Triệu các lão có ý bồi dưỡng thành người nối nghiệp của mình.

Nói không chừng, mấy trăm năm sau, trong bốn vị các lão của Đại Càn sẽ có một vị trí của hắn.

Địa vị như thế, Mạnh Nguyên Bạch tự nhiên không dám chậm trễ.

“Hạ quan Mạnh Nguyên Bạch, bái kiến Triệu các lão.”

Sau khi lặng yên không một tiếng động cùng thanh niên bái kiến lẫn nhau, Mạnh Nguyên Bạch liền dựa theo quy củ, cung kính thi lễ với lão giả sau bàn, sau đó liền khoanh tay đứng tại chỗ, chờ phân phó.

“Mạnh ty trưởng…ta nhớ, ngươi năm mươi năm trước tấn chức Tam Tài ty trưởng đúng không?” Triệu Hồng Bác không ngẩng đầu lên, thuận miệng nói.

“Vâng, Các lão.” Mạnh Nguyên Bạch cung kính trả lời.

“Bất tri bất giác, đã năm mươi năm trôi qua rồi.” Triệu Hồng Bác tựa hồ có chút cảm khái, “Ta còn nhớ rõ dáng vẻ của ngươi lúc mới bước vào quan trường, khi đó, ngươi hình như mới hơn một trăm tuổi, là một tiểu tử ngoại trừ tu luyện cái gì cũng không hiểu.”

“Vâng.” Mạnh Nguyên Bạch cung kính cúi đầu, ngữ khí thành khẩn phụ họa nói: “Lúc trước Nguyên Bạch làm việc lỗ mãng, đắc tội Trần Bá Dũng tiền bối Trần thị, thiếu chút nữa bị bãi quan, vẫn là Kiến Minh nhìn không thấu, đưa thuộc hạ đến trước mặt Các lão, thuyết phục ngài giúp thuộc hạ một chút, lúc này mới cho thuộc hạ cơ hội xoay người. Mấy năm nay, cũng nhờ có Các lão nâng đỡ, Nguyên Bạch mới có ngày hôm nay. Ân tri ngộ của Các lão, thuộc hạ suốt đời khó quên. Nếu có cơ hội hồi báo một hai, Nguyên Bạch tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực.”

Đây là đang biểu thị lòng trung thành.

“Lời khách sáo thì không cần nói nữa. Ngươi chỉ cần làm tốt công việc của mình, coi như giúp ta làm.” Triệu Hồng Bác thản nhiên nói: “Hôm nay tìm ngươi tới cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có một chuyện, nếu ngươi trực tiếp sắp xếp, sợ

đám thủ hạ của ngươi không chịu được áp lực, các tiểu tử vắt mũi chưa sạch liền bảo ngươi tới dặn dò hai câu. Chí Khôn."

"Vâng, lão tổ tông."

Triệu Chí Khôn đang mài mực ở bên cạnh lên tiếng, lúc này buông tấm mực trong tay xuống, lập tức lựa ra một phần trong chồng tấu chương trước mặt, hai tay nâng đưa đến trước mặt Mạnh Nguyên Bạch.

Mạnh Nguyên Bạch ngay từ đầu còn có chút không rõ ràng, đợi nhận lấy xem, mới phát hiện đó là một phần tấu chương mã mật. Vị trí người tố cáo đã bị dùng sơn phong lên, nội dung tố cáo là trốn thuế lậu thuế, mà đối tượng tố cáo là…

"Trường Ninh Vương thị?"

Mạnh Nguyên Bạch sửng sốt.

Đây không phải là thế gia có khí thế rất mạnh gần đây sao?

Là ty trưởng Tam Tài ty, xuất phát từ sự mẫn cảm của nghề nghiệp, hắn đối với các loại động tĩnh trong kinh thành đương nhiên là tương đối hiểu rõ.

Bắt đầu từ năm trước, đầu tiên là Ly Dao đại thiên kiêu vào kinh thí phong, một trận chiến thành danh, năm thứ hai, lại là đại thiên kiêu của Tông An vào kinh, làm một cái tư ty liên hợp hoang mạc khai phá gì đó, khiến cho rất nhiều thế gia trong kinh cạnh tranh vào cổ phần, đều có quan hệ với Trường Ninh Vương thị này.

Huống chi, là tam tài ty trưởng chưởng quản thuế má cùng với thổ địa, hắn hiểu rõ hơn nhiều so với những người khác, những năm gần đây, Trường Ninh Vương thị này rốt cuộc khai hoang bao nhiêu đất đai, nộp lên thuế thu nhập lại là khả quan cỡ nào.

Phải biết rằng, thế gia bình thường vì muốn đạt được địa bàn, cũng sẽ lựa chọn khai hoang, nhưng khai hoang bản thân sẽ kèm theo nguy hiểm nhất định, cho nên vì an toàn, bình thường đều khai hoang một địa phương, đủ cho gia tộc an thân lập mệnh, sau đó sẽ đình chỉ khai hoang, chuyển sang kinh doanh.

Cũng chỉ có Trường Ninh Vương thị, khai hoang xong một nơi, liền tiếp tục khai hoang xuống một mảnh, cũng không có thời điểm dừng lại. Tư thế kia, quả thực giống như là chuẩn bị biến toàn bộ ngoại vực Nam Hoang thành hậu hoa viên nhà mình.

Hắn chưa từng thấy thế gia nào thích khai hoang hơn Trường Ninh Vương thị.

Với lập trường của Tam Tài ty ty, thật ra hắn rất thích thế gia như Trường Ninh Vương thị. Dù sao, đất mà Trường Ninh Vương thị khai hoang ra đều thuộc về Đại Càn quốc, hắn cái gì cũng không cần làm, có thể chờ thu đất thu thuế, có cái gì không tốt?

Vì vậy, ông ta hiếm khi có vài phần do dự: "Các lão, Trường Ninh Vương thị này…"

"Như thế nào, ngay cả ngươi cũng nắm quyền của An quận vương, không dám tra?" Triệu Hồng Bác thấy hắn do dự, buông bút, giương mắt liếc hắn một cái.

Cặp mắt kia thâm thúy mà u lãnh, cho dù chỉ là nhẹ nhàng liếc qua, đều lộ ra một cỗ lực uy hiếp khôn cùng.

Mạnh Nguyên Bạch tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Không, Các lão hiểu lầm rồi. Đã có người tố cáo, thuộc hạ thân là tam tài ty trưởng, đương nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm. Thuộc hạ sẽ đi điều tra ngay, điều tra ngay."

Nói xong, y khom người thi lễ một cái, liền muốn cáo từ rời đi.

Nhưng mà, còn không đợi hắn nói lời cáo từ ra khỏi miệng, liền nghe được thanh âm của Triệu Hồng Bác truyền đến: "Sự việc liên quan đến việc thế gia trốn thuế lậu thuế, hơn nữa số lượng cực lớn, đây đã không chỉ là phạm vi quyền trách của Tam Tài ty. Bản Các đã sai người thông báo việc này cho Giám Sát ty và Hình Luật ty, lấy Tam Tài ty làm chủ, Tam Ti liên động, cùng điều tra việc này, cần phải điều tra việc này ra manh mối. Nguyên Bạch, đừng làm cho bản các thất vọng."

Câu nói sau cùng giống như một tảng đá lớn, nặng nề đè ép xuống, trong lòng Mạnh Nguyên Bạch trầm trọng, không dám có bất kỳ tâm tư may mắn nào nữa.

Hắn giơ tay lên thi lễ, trịnh trọng nhận lời: “Vâng, Các lão. Nguyên Bạch biết nên làm như thế nào rồi.”

Hắn hiểu được, các lão đang nói cho hắn biết, lần này, hắn quyết tâm muốn điều tra đến cùng, tuyệt đối đừng nghĩ sẽ bí mật mật báo tin tức cho Trường Ninh Vương thị, cũng tuyệt đối đừng nghĩ sẽ không đắc tội.

Nếu hắn còn muốn an ổn ở lại vị trí ty trưởng Tam Tài ty, lần này, nhất định phải hoàn toàn đứng trên thuyền của Triệu các lão, giúp hắn làm tốt chuyện này.

Ở vị trí ty trưởng Tam Tài ty nhiều năm như vậy, có chuyện Mạnh Nguyên Bạch không hiểu được, đó chính là thiên hạ thế gia, không có thế gia nào không trốn thuế, không lọt thuế.

Đây hầu như là một bí mật không thể bí mật.

Dù sao, bất cứ một thế gia nào dưới danh nghĩa đều có vô số sản nghiệp, nếu như đều quy củ nộp thuế, vậy thuế cần nộp thường thường đều là một khoản lớn.

Cho nên, phàm là thế gia, hầu như đều sẽ dùng một ít thủ đoạn lẩn tránh một phần thuế, đơn giản chính là trốn nhiều cùng trốn ít khác nhau mà thôi.

Chỉ có điều, chỉ cần không làm quá mức, quan phủ cũng nhắm mắt một cái.

Cũng bởi vậy, liên quan đến thế gia trốn thuế lậu thuế, cơ bản nhất cử báo một cái chính xác, điều tra một cái chính xác.

Hắn không biết tấu chương cử báo lần này rốt cuộc là ai viết, cũng không biết sau lưng chuyện lần này rốt cuộc là ai muốn trị Trường Ninh Vương thị, hắn chỉ biết, Trường Ninh Vương thị, lần này phiền phức lớn đến tận trời.

…

Lại trôi qua mấy ngày sau.

Tứ Quý Viên của chủ trạch Đại Càn Vương thị.

Mặc dù vườn này không lớn, nhưng lại là thủ đoạn thông qua trận pháp, trồng trọt bảo trì, ở giữa “Phương thốn” vậy mà hình thành bốn mùa rõ ràng, mười bước một cảnh, trăm bước một quý.

Hành động này tuy xa xỉ, nhưng Vương Thủ Triết lại vô cùng thoải mái.

Nhưng làm hắn thoải mái nhất, vẫn là rời xa sự vật phức tạp của gia tộc, cùng với một đám nhóc con ồn ào. Vương Thủ Triết rất thích hài tử, cảm tình đối với gia tộc cũng thâm hậu, nhưng thỉnh thoảng trộm được nửa ngày nhàn rỗi, thật sự là quá thoải mái.

Mỗi ngày đều cùng các gia chủ, trưởng lão của Đại Càn Vương thị hàn huyên kế hoạch tương lai, uống linh trà, tiêu dao tự tại.

Động phủ tùy thân cỡ nhỏ của hắn tạm thời triển khai trong phòng, có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Động phủ tùy thân tuy tên là Vi Vi, nhưng không gian chân thật lại không nhỏ. Sau khi tiến vào, trước hết đập vào mắt là một căn nhà gỗ đơn sơ nhưng lại không mất ý vị.

Từ doanh hộ vệ tân binh có được Khôi Lỗi Vương Thủ Tộc, hắn và người thường cao lớn không khác nhau lắm, công nghệ tinh xảo khó có thể phân biệt ra hắn chỉ là một con rối. Nhưng dưới bề ngoài giản dị tự nhiên này, hắn lại có được thực lực có thể so với Tử Phủ cảnh hậu kỳ.

Hơn nữa Vương Thủ Tộc chính là khôi lỗi hộ vệ, ở trên phương diện tính năng tấn công "Không đủ" mà phòng thủ cực tốt, một khi toàn lực khởi động, trong thời gian ngắn có thể ngăn chặn tu sĩ Thần Thông cảnh.

Nếu dựa trên cơ sở này, bổ sung thêm một phát "sự yểm hộ của quân đoàn trưởng", cho dù là kẻ địch Thần Thông cảnh chỉ sợ cũng không dễ chịu gì.

Đây chính là một trong những sức mạnh của Vương Thủ Triết hiện giờ, một trong những nội tình của gia tộc.

Trưởng thành Trường Ninh Vương thị cho tới bây giờ, mới xem như có tư cách chân chính sừng sững trong rất nhiều thế gia của Đại Càn, không đến mức làm bất cứ chuyện gì đều co tay rụt chân.

Hôm nay, Vương Thủ Triết lại lười biếng.

Trong động phủ tùy thân, trước nhà gỗ, hắn nằm ở trong ghế thái sư nửa khép nửa đóng. Phía sau, khôi lỗi Vương Thủ tộc cầm quạt hương bồ, giúp hắn quạt gió. Cho dù nóng hay không nóng, thứ hắn cần chính là bầu không khí này.

Mà trước nhà, một cái cây cao mấy trượng tràn đầy sinh cơ dạt dào, đang dùng cành của nàng quấn lấy ấm trà chén, sau khi pha một ấm trà rót cho Vương Thủ Triết một chén.

Cây này đương nhiên là một trong những con gái yêu của Vương Thủ Triết - Vương Ly Tiên.

"Y y a a a a ~" Vương Ly Tiên tuổi còn nhỏ, tạm thời vẫn chưa biết nói chuyện, nhưng trao đổi với Vương Thủ Triết lại hết sức thoải mái, cha uống trà, đây là lá cây nữ nhi rơi xuống khi trưởng thành, làm lá trà do con rối Vương Thủ tộc xào chế thành.

Trà Sinh Mệnh Tiên Thụ!

Tuy rằng Vương Ly Tiên còn chưa đạt tới tiêu chuẩn tiên thực chân chính, nhưng nói thế nào cũng là tiên mầm có gen mạnh mẽ, cho dù trong quá trình trưởng thành rơi xuống lá cây, cũng là tràn ngập năng lượng sinh mệnh kỳ lạ, sau khi đun sôi thành lá trà, công hiệu không giống bình thường.

Vương Thủ Triết uống một ngụm, chợt cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm giác mệt mỏi tan biến, ngay cả khí lực và tinh thần cũng thoải mái hơn không ít.

Trà ngon, trà ngon.

Chỉ là trà chính là trà ngon, chính là mỗi lần Ly Tiên dùng lá cây đời mới tạ ơn để hình dung trà này, luôn khiến Vương Thủ Triết cảm giác có chỗ nào đó không đúng…

Thôi thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Vương Thủ Triết vừa uống linh trà, vừa híp mắt, bắt đầu kể câu chuyện Trư Bát Giới quen tai quen thuộc cõng vợ. Chỉ là lần này mọi người nghe không phải bọn trẻ Hùng Hài Tử của Vương thị, mà là Tiên chủng ấu Miêu Vương Ly Tiên, cùng với một tấm "Thuẫn".

Không sai, chính là một tấm thuẫn. Đó là linh thuẫn Khí Linh Thần Thông trống rỗng mà Vương Thủ Triết lấy được từ trong

doanh tập huấn tân binh. Cái gọi là Khí Linh trống rỗng là khí linh ý thức mông lung, giống như một tờ giấy trắng vậy.

Luận uy lực, đương nhiên so với linh bảo thần thông có được khí linh thành thục kém hơn không ít. Nhưng chỗ tốt trống rỗng cũng có chỗ tốt, đó chính là có thể bồi dưỡng từ đầu, đem cá tính khí linh trở nên phù hợp với bản thân, không đến mức làm sai, đương nhiên, quá trình này cũng là thập phần dài lâu.

“Y y y nha.” Vương Ly Tiên nghe rất vui vẻ, lúc kích động run rẩy, lại rơi xuống mười mấy cái lá cây, làm ra cống hiến vì tồn kho của trà Sinh Mệnh.

“Khặc khặc khặc khặc.” Ý thức của Bảo Thuẫn Khí Linh còn vô cùng yếu ớt, nhưng đã có thể làm được một ít chuyện đơn giản. Ví dụ như dùng thân thuẫn tiếp được những lá cây đang rơi xuống kia, nhét chúng lên.

“Tiểu Thản thật ngoan.” Vương Thủ Triết xoa linh thuẫn hai cái, giống như đang cổ vũ.

“Anh Anh.” Bảo thuẫn được gọi là tanker kích động trả lời.

Từ trước đến nay Vương Thủ Triết luôn cảm thấy rất hứng thú với bảo vật loại thuẫn, bởi vì nó đại biểu cho bảo vệ và an toàn. Sau khi có Vương Ly Tiên tấn công siêu cường kia, Vương Thủ Triết càng cần cân nhắc nhiều hơn là phòng thủ cá nhân, chỉ cần hắn bất diệt, có thể tiếp tục cho Vương Ly Tiên hỏa lực, đứng ở thế bất bại.

Một tấm thuẫn có chút bạc nhược, nếu có thêm một tấm linh bảo thuẫn thần thông, có thể chơi song thuẫn lưu trong truyền thuyết.

“Y y nha.” Vương Ly Tiên cũng vung vẩy cành cây, yêu cầu gãi gãi nâng lên cao cao, tuy nàng là một cái cây, nhưng chung quy vẫn là một đứa trẻ, phải không?

Chỉ là cá tính của đứa bé này, thoáng có chút nóng nảy.

Tuy nàng là một tiên thực hệ sinh mệnh, nhưng sở thích lớn nhất của nàng lại là hỏa lực, thỉnh thoảng sẽ đốc thúc phụ thân thúc dục thăng cấp hạt giống hỏa lực cho nàng, đừng hỏi nàng hỏa lực bao nhiêu mới đủ, hỏi chính là càng nhiều càng tốt.

“Được được được, giơ cao thì thôi, ôm một cái, gãi một cái đi.” Vương Thủ Triết thoải mái nói: “Ly Tiên a Ly Tiên, con phải nhanh lớn lên, chờ khi con nói chuyện, phụ thân sẽ đưa con đến trường tộc học. Phụ thân nói với con, Tộc Học rất thú vị, có rất nhiều tiểu bằng hữu thú vị có thể cùng nhau trưởng thành.”

“Y y y nha.” Vương Ly Tiên rất vui vẻ, lại vung xuống mấy phiến lá cây. Sau đó, Tiểu Thản lại rất chó săn nhanh chóng tiếp được, giống như hiến vật quý cho Vương Thủ Triết.

“Ngoan, đều ngoan.”

…

Ngay khi Vương Thủ Triết rời xa thế tục, rời xa bọn Hùng Hài Tử, trải qua nửa ngày nhàn nhã tiêu dao.

Hoàng cung, trong Chuyết Chính các.

Long Xương đại đế nửa nằm trên ghế thái sư giả vờ ngủ, dáng vẻ tinh khí thần có chút không đủ. Năm con sói con kia đã đủ khiến ông ta dày vò và đau đầu rồi, nhưng không ngờ, hai ngày nay, năm con sói con lại thành công gặp gỡ Vương thị tam tiểu.

Kể từ đó, không phải hiệu quả một cộng một bằng hai.

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi.

Từng “tin dữ” không ngừng xung kích cực hạn của Long Xương đại đế.

Thật vất vả thanh tịnh nửa ngày, Long Xương đại đế không muốn xử lý quốc sự, chỉ muốn có nửa ngày an bình nghỉ ngơi. Lại không nghĩ, lúc này còn chưa qua hai khắc đồng hồ, hoạn quan lại đến bẩm báo: “Bệ hạ, không hay rồi. Vương thị tam tiểu chỉ cùng ngũ tiểu chỉ, còn có hoàng thất một lớn một nhỏ đều đột nhiên biến mất.”

“Cái gì? Trẫm đã phái “tiểu Cát Tử” đích thân trông giữ, bọn họ còn có thể đánh mất sao?” Trong lòng Long Xương đại đế giật thót, có chút dự cảm không ổn, vội nói: “Lấy ra tốc độ, càng nhanh càng tốt.”

Sau đó lại qua một khắc đồng hồ, quan lại đến bẩm báo: “Bệ hạ, tìm được rồi.”

“Vậy là tốt rồi, thời gian còn chưa lâu. Tìm được ở đâu?”

“Hồi bệ hạ, ở trong tiên dược viên phía sau núi…” Hoạn quan bị dọa run lẩy bẩy.

“Cái gì? Tổn thất lớn sao?”

“Đang, đang thống kê.”

“Phốc!” Long Xương đại đế suýt nữa hộc máu, cảm thấy mình lại giảm thọ mấy năm. Ông ta quay đầu lại, buồn bã nói với lão Diêu: “Vương Thủ Triết đang làm cái gì? Đã nhiều ngày như vậy, sao còn chưa tới bái kiến trẫm?”

“Bệ hạ, nghe nói mỗi ngày đều là uống trà, tâm sự, nếu không đi dạo chợ hạt giống, vơ vét một ít hạt giống cổ quái… Tóm lại, thật sự rất nhàn rỗi.” Lão Diêu thấp giọng nói, “Bệ hạ, ngài muốn triệu kiến hắn sao?”

“Triệu, gọi hắn cái rắm. Hắn có thân phận gì, trẫm là thân phận gì? Hắn không chủ động tới gặp trẫm, trẫm còn phải cầu hắn sao?” Long Xương đại đế sắc mặt càng ngày càng đen: “Dù sao hắn tới trễ một ngày, trẫm sẽ ghi hận hắn thêm một phần. Hắn càng đến trễ, thì càng phải chịu đựng cơn giận lôi đình của trẫm.”

“Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, trẫm nhớ kỹ ngươi rồi.”

Khóe miệng lão Diêu giật giật, không nói nhiều nữa.

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết từ trong động phủ đi ra, “Hắt xì xì” hai tiếng.

Bỗng dưng!

Ngọc phù trong ngực hơi rung động.

Vương Thủ Triết bóp ngọc phù, đầu tiên lông mày hơi nhíu lại, sau đó lại giãn ra. Hắn vuốt mũi, nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm, sắc trời dần lạnh, lại là mùa thu hoạch của một cốc vật.

Đại khái, rắn chuột cũng nên nghe tiếng mà động.

…

Chương 64: Gió nổi lên kinh thành! Thủ Triết chết chắc rồi!

…

Hoàng thất Đại Càn từ Tử Vi Huyền Đô đến nay, tử tôn sinh ra đã không biết có bao nhiêu.

Theo quyền lực thay đổi, đích mạch trước kia cũng sẽ dần dần trở thành bàng chi, mà bàng chi xuống dốc có lẽ cũng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một hạng người kinh tài tuyệt diễm, để nhất mạch này lại lần nữa quật khởi.

Là thế gia lớn nhất Đại Càn, Ngô thị cũng giống như những thế gia có lịch sử lâu đời khác, đều có được căn cơ dân cư khổng lồ. Nhưng tuyệt đại đa số trong đó, đều chưa nói tới có nhiều tiền đồ, nhiều nhất chính là dựa vào danh tiếng của hoàng thất, chiếm cứ nhiều tài nguyên, hoặc là hỗ trợ quản lý một ít sản nghiệp của hoàng thất.

Nhưng cuối cùng hoàng thất vẫn là hoàng thất, căn cơ hùng hậu, thực lực mạnh mẽ, hiện giờ thân vương còn sống có tới mười một người, số lượng quận vương càng khổng lồ hơn.

Trong đó, Đức Hinh thân vương nhất mạch này, là nhất mạch cường đại nhất của hoàng thất hiện tại, chỉ riêng tu vi Thần Thông cảnh thân vương đã có hai vị, số lượng quận vương đã đạt tới mười tám vị.

Hơn nữa thế tiến bộ của mạch này còn rất mạnh, tiềm lực trong tương lai không chỉ dừng lại ở đây.

Khang quận vương là một trong những chuẩn đế tử, chính là một trong những người nổi bật của thế hệ trẻ này.

Bây giờ Tuyết Ngưng tiểu quận chúa được bệ hạ sủng ái, cũng xuất thân từ Đức Hinh thân vương nhất mạch, gia gia của nàng chính là đường đệ "Vinh quận vương" của Vĩnh An thân vương, mặc dù Vinh quận vương không có thiên tư trác tuyệt như Vĩnh An thân vương, nhưng cuối cùng cũng có vị trí quận vương.

Người của chi nhánh Vinh quận vương nhỏ này không tính là quá thịnh vượng, vả lại đa số bình thường tầm thường, vẫn luôn không có người nào có thể xông lên Tử Phủ cảnh sau đó kế thừa y bát của hắn, thế cho nên bây giờ Vinh quận vương đã sáu trăm năm mươi tuổi, con trai con trai cũng chịu đựng không ít.

Tuy nhiên, Vinh quận vương người này nhân lão tâm bất lão, năm trăm tuổi đã không kiềm chế được tiếp tục tái giá, già mà rắn rỏi sinh ra con út Ngô Anh Tài, thiên phú tư chất cũng coi như không tệ, lại thức tỉnh huyết mạch Bạch Long tương đối mỏng manh.

Dựa vào sự sủng ái của lão phu đối với ấu tử thiếu thê, Vinh quận vương nghĩ biện pháp lấy được huyết mạch tư chất cải thiện dịch, bồi dưỡng Ngô Anh Tài trở thành thiên kiêu, hơn nữa nghĩ cách cầu hôn đích nữ Trần thị Đại Càn Trần thị làm vợ.

Chỉ chờ sau khi Ngô Anh Tài tu luyện thành Tử Phủ cảnh, sẽ đi chiến trường ngoại vực kiếm chút công trạng, sau khi bẩm báo bệ hạ sẽ mở một quận vương phủ cho hắn. Đến lúc đó, nhất mạch này của hắn cũng coi như là một môn hai quận vương, địa vị và lời nói của dòng chính có thể cao hơn không ít.

Sở dĩ nhắc tới Ngô Anh Tài, đó là bởi vì Ngô Anh Tài cùng nữ nhi đích trưởng nữ của Trần thị là một nữ nhi rất giỏi —— Ngô Tuyết Ngưng!

Tư chất bẩm sinh của nàng là bất phàm, cũng là huyết mạch Bạch Long, nhưng lại mạnh hơn phụ thân nàng rất nhiều. Lúc bảy tám tuổi, tư chất huyết mạch giám định vừa ra đã kinh động đến Đức Hinh thân vương nhất mạch này, hơn nữa còn báo danh cho bệ hạ, sau đó được liệt vào danh sách trọng điểm bồi dưỡng của hoàng thất, tất cả đãi ngộ đều là cao cấp nhất.

Ngoại trừ hoàng thất coi trọng Ngô Tuyết Ngưng ra, Tam phẩm thế gia Đại Càn Trần thị cũng vô cùng coi trọng cháu gái ngoại của Tuyết Ngưng này, thường xuyên âm thầm trợ cấp, tuy rằng không bằng đãi ngộ Thần Thông chủng trong nhà, nhưng cũng vượt qua trợ cấp tài nguyên của Tử Phủ chủng bình thường.

Mà Vinh quận vương cùng Ngô Anh Tài, cùng với mẫu thân Trần thị của Tuyết Ngưng, cũng dựa vào Ngô Tuyết Ngưng mà trở nên chạm tay có thể bỏng.

Một ngày này.

Vinh quận vương phủ.

Sáng sớm, bọn hạ nhân Vinh quận vương phủ bắt đầu bận rộn quét dọn vệ sinh, giăng đèn kết hoa, trải thảm đỏ.

Đây không phải là chuyện vui gì, mà là có ba vị khách quý sắp giá lâm Vinh quận vương phủ.

Vinh quận vương già mà rắn rỏi, mang theo "Kiều thê" Mạnh thị trẻ tuổi khoảng hơn hai trăm tuổi, cùng với Ngô Anh Tài và phu phụ Trần thị, cùng chiêu đãi quý khách.

Ba vị khách quý này, một vị là Khang quận vương phi Triệu Di Tĩnh, một vị là An quốc công phủ thần thông chủng Triệu Chí Khôn, còn vị kia chính là đại thiên kiêu thế hệ trẻ của An quốc công phủ—— Triệu Nguyên Thanh.

Triệu Di Tĩnh cũng không cần phải nói, thân phận của nàng cũng không phải là Vương phi tầm thường có thể so sánh, tương lai có xác suất không nhỏ vinh dự ngồi vào vị trí Hoàng Hậu.

Mà Triệu Chí Khôn của An Quốc Công phủ, cũng là một đại nhân vật trác tuyệt bất phàm, nhân vật cấp thần thông lão tổ tương lai. Hơn nữa, hắn mấy lần đi chiến trường ngoại vực, đều biểu hiện không tầm thường, chém được không ít chiến công trở về, ngay cả bệ hạ cũng đối với công tích của hắn giao khẩu tán thưởng, thường xuyên có ban thưởng.

Những điều này còn chưa phải quan trọng nhất, bây giờ hắn chính là người nối nghiệp do thủ phụ đương đại Triệu Hồng Bác tỉ mỉ bồi dưỡng. Tương lai Đại Càn quốc là trụ cột vững vàng, là đại lão quyền thế đỉnh tiêm.

Đại Càn quốc chế chính là hoàng thất cùng thế gia cộng trị thiên hạ, thế gia càng lớn càng cường thịnh, đồng nghĩa với việc có càng nhiều "Cô phần" trong tập thể Đại Càn, nắm giữ càng nhiều sức ảnh hưởng chính trị, đạt được càng nhiều quyền lực.

Hiện giờ, dưới tình huống Đại Càn chỉ có một thế gia nhị phẩm, vị trí thủ phụ rơi vào Triệu thị, chính là thực chí danh quy, đây cũng là một phần cống hiến đáng được cho Đại Càn trong nhiều năm qua.

Cho dù tương lai An quận vương may mắn leo lên vị trí đại đế, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể lay động vị trí thủ phụ của Triệu thị. Chỉ có thể giống như Long Xương đế năm đó đối phó Đại Càn Vương thị, làm suy yếu nó từng chút một, cũng nâng đỡ thế gia khác thay thế.

Đây chính là sức mạnh của thế gia nhị phẩm.

Một vị đại thiên kiêu trẻ tuổi Triệu Nguyên Thanh khác mới năm mươi tuổi, vừa mới đặt chân vào Thiên Nhân cảnh. Dựa theo cách nói ở kinh thành, hắn còn là một đứa trẻ tuổi trẻ khí thịnh!

Triệu Nguyên Thanh lúc này, thanh niên mặc trang phục hai màu lam trắng huyền vũ, vải dùng làm vải cống phẩm nổi tiếng—— vải vóc Bạch Vân Linh.

Vải này từ một linh thực dị chủng phẩm giai đạt tới bát giai, linh miên do linh cẩm thụ sản xuất dệt thành, linh miên này chất gấm mềm mại, thập phần cứng cỏi, không những ăn mặc thoải mái, còn có thể cung cấp hiệu quả phòng ngự không nhỏ. Chỉ là giá cả cực kỳ đắt đỏ, bình quân mỗi bộ giá bán đạt tới tám mươi vạn càn kim, so với một món pháp bảo trung phẩm còn đắt hơn!

Gốc Linh Miên thụ bát giai kia phải sinh trưởng trên linh mạch cực phẩm mộc hệ cỡ nhỏ, quanh năm cần cung cấp dinh dưỡng, mười năm mới có thể sản xuất một lô linh miên.

Cho dù đã tận lực cải tiến kỹ thuật gấm vóc, cũng miễn cưỡng có thể dệt ra hơn mười thớt Bạch Vân Linh Cẩm, tổng cộng có thể chế ra một hai trăm bộ quần áo, trong đó đa số đều cung cấp cho hoàng thất, hoặc là xuất khẩu đi Tiên Triều.

Dù sao, Đại Càn có thể sử dụng Bạch Vân Linh Cẩm chế tạo thành tu sĩ quá ít.

Đây không phải vấn đề mua được hay không, mà là vấn đề cam lòng không bỏ được. Dù sao, y phục là tiêu hao phẩm, không giống pháp bảo có thể truyền mấy đời người.

Quy Long Thành Cẩm thị, một thế gia Ngũ phẩm không đáng chú ý ở kinh thành, cũng bởi vì trồng cây Linh cẩm thụ bát giai này trong trang viên ngoại thành, bình quân thu nhập hàng năm không thấp hơn ngàn vạn càn kim, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái, quả thực khiến rất nhiều thế gia hâm mộ và ghen tị.

Mà Triệu Nguyên Thanh có thể mặc áo gấm mây trắng, trình độ được sủng ái của hắn ta ở Triệu thị có thể nghĩ. Trên người hắn ta, cũng ký thác Triệu thị ý đồ đạt thành một môn ngũ thần thông, thậm chí là Lục Thần Thông thành tựu.

So với thân phận địa vị của đám người Triệu thị, mấy người Vinh quận vương phủ tuy là hoàng thất, nhưng dù sao cũng không phải chủ chi đích mạch, nội tình lực lượng chung quy đều yếu đi không ít. Từ trình độ chiêu đãi của bọn họ, cùng với mức độ coi trọng đối với lần tới thăm này, là có thể thể thể hiện ra địa vị chân chính bất đồng.

Vinh quận vương đã sáu bảy trăm tuổi, thân là một tu sĩ Huyền Vũ Tử Phủ cảnh, đã bước vào tuổi già.

Hắn lúc này râu tóc bạc trắng, tinh thần lại vô cùng tốt, hồng quang đầy mặt, nhiệt tình chiêu đãi Triệu thị nhất chúng: “Chí Khôn lão đệ, nghe nói ngươi lần này ở chiến trường ngoại vực đã lập được đại công. Có công huân này trên người, lại ở trong nội các lịch lãm thêm vài năm, tích góp đủ thanh vọng cùng nhân mạch, tương lai tiếp nhận chức vị Hồng Bá tiền bối càng thêm thuận lý thành chương. Chúc mừng chúc mừng.”

“Quận vương điện hạ quá khen.” Triệu Chí Khôn thong dong cười nói: “Chiến trường giết địch vốn là bổn phận của ta. Lúc ta ở chiến trường ngoại vực cũng đã nghe nói phong thái của Vinh quận vương năm đó, chỉ thở dài sinh không gặp thời, không thể tận mắt nhìn thấy một phen.”

Nâng đỡ lẫn nhau vài câu về sau.

Khang quận vương phi Triệu Di Tĩnh khẽ cười nói với Vinh quận vương phi: “Cửu nãi nãi, nghe nói Tuyết Ngưng tiểu quận chúa lại ở trong hoàng cung? Lão tổ tông thật sự sủng ái nàng ta.”

Vinh quận vương phi Mạnh thị xuất thân từ tứ phẩm Mạnh thị, Mạnh Nguyên Bạch lão tổ mạnh nhất trong nhà chính là đại quan tam phẩm đương triều, đảm nhiệm chức vụ ty trưởng Tam Tài ty, chính là thời điểm chạm tay có thể bỏng.

Mạnh Nguyên Bạch và Mạnh thị một người đảm nhiệm chức quan lớn tam phẩm ở quan trường, một người là quận vương phi hoàng tộc, xem như dẫn dắt lẫn nhau, tạo thành kết cấu quyền thế tương đối vững chắc, lại không kém.

Mạnh thị năm đó chính là coi trọng điểm này, mới cam lòng gả nữ nhi thiên kiêu trẻ tuổi cho lão già hẹm hẹm Vinh quận vương tái giá.

Nhưng quyền thế địa vị này lại kém hơn Khang quận vương phi không chỉ một bậc.

Cho dù Mạnh thị bối phận lớn hơn Triệu Di Tĩnh một chút, tuổi cũng lớn hơn một chút, lúc này cũng nở nụ cười rạng rỡ, lộ ra một chút biểu tình lấy lòng: "Nội vệ đến đây đưa tin, là lão tổ tông mệnh Tuyết Ngưng ở trong cung, chiêu đãi mấy khách nhân nhỏ."

Trong toàn bộ Vinh quận vương phủ, người có thể xuất thủ nhất đương nhiên phải kể đến Tuyết Ngưng tiểu quận chúa. Mà Tuyết Ngưng mặc dù tuổi còn nhỏ, bối phận cũng không thấp, cùng thế hệ với Khang quận vương Ngô Thừa Tự.

Mà Vinh quận vương thì cùng với Vĩnh An thân vương, cùng với gia gia của Khang quận vương - Thái quận vương cùng một bối phận. Có thể thấy được quan hệ máu mủ giữa hai bên vẫn tương đối gần.

Lại là sau một phen nói chuyện phiếm và khách sáo với nhau.

Khang quận vương phi rốt cục nói rõ ý đồ đến: "Cửu gia gia, Cửu nãi nãi. Di Tĩnh lần này tới đây là để làm mai cho Nguyên Thanh. Nguyên Thanh xuất thân là dòng dõi đích trưởng mạch của Triệu thị, thiên tư trác tuyệt bất phàm, tương lai hơn phân nửa sẽ kế thừa vị trí công tước An quốc công."

Nói hôn.

Thật ra Triệu thị lần này lại là Khang quận vương phi, lại là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh Triệu Chí Khôn, lại là đích mạch Triệu Nguyên Thanh Triệu thị này, khiến cho long trọng như

thế, vợ chồng Vinh quận vương, vợ chồng Ngô Anh Tài đều đã đoán trước.

Các đệ tử thế gia trẻ tuổi trước mặt toàn bộ Đại Càn, có thể xứng đôi Ngô Tuyết Ngưng hầu như không có, Triệu Nguyên Thanh hoàn toàn miễn cưỡng tính là một người.

Sở dĩ nói là miễn cưỡng, đó là bởi vì Tuyết Ngưng chính là đại thiên kiêu, đồng thời còn là đích mạch quý nữ của hoàng thất, địa vị so với đại thiên kiêu bình thường càng thêm tôn quý.

Nói chung, dựa theo phương thức thông gia của nữ yếu nam mạnh, Tuyết Ngưng hoàn toàn có thể liên hôn với đế tử của hoàng thất đế quốc khác, hoặc là thế gia nhất phẩm khác, thậm chí là liên hôn với thế gia siêu phẩm của Tiên Triều cũng không có gì là lạ.

"Vinh quận vương điện hạ." Triệu Nguyên Khôn hỗ trợ nói: "Triệu thị chúng ta và Đức Hinh thân vương nhất mạch liên hôn rất nhiều, quan hệ vốn là thân mật. Nếu tiểu quận chúa có thể kết hợp cùng Nguyên Thanh, chính là cường cường liên hợp. Tuy rằng Triệu thị chúng ta kém nhất phẩm thế gia, nhưng thắng ở chỗ xa nhà. Đến lúc đó, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa giống như không xuất giá, muốn khi nào về nhà mẹ đẻ thì về nhà mẹ đẻ."

Vợ chồng Vinh quận vương cũng suy xét việc này, nếu Tuyết Ngưng gả đến quốc gia khác hoặc là tiên triều đi, tuy rằng càng thêm thiên tư và địa vị của nàng, nhưng chung quy xa nhà quá xa. Mà thực tế Triệu thị cũng không kém, chờ sau khi Khang quận vương đăng cơ, cũng là một thế gia đứng đầu quyền khuynh triều dã, lợi ích kết hợp lẫn nhau cũng sẽ càng thêm chặt chẽ.

Bất quá Ngô Tuyết Ngưng chung quy cũng không phải là hài tử bình thường, lợi ích mà hôn nhân của nàng mang đến liên lụy quá nhiều, cũng không phải bọn họ có thể trực tiếp quyết định.

Vợ chồng Vinh quận vương nghe xong mặc dù có chút động tâm, nhưng cũng không dám dễ dàng chủ trương, luôn miệng nói: "Chuyện này còn phải bẩm báo Minh Đức Hinh lão tổ, nghe ý kiến của lão nhân gia một chút."

“Vinh quận vương điện hạ yên tâm. Bên phía Đức Hinh thân vương, lão tổ tông nhà chúng ta đã trao đổi ý kiến với ông ấy, ông ấy vẫn rất ủng hộ chuyện này.” Triệu Nguyên Khôn nói.

“Nếu như lão tổ tông cũng không có ý kiến, ta đương nhiên cũng là vui mừng thấy ngài thành công.” Vinh quận vương lúc này mới nhả ra nói.

“Được được được, nếu như thế, Triệu thị chúng ta chuẩn bị, chọn ngày chính thức đến cầu thân.” Triệu Nguyên Khôn nói.

Trong trường hợp này, vợ chồng Ngô Anh Tài là cha mẹ ruột của Ngô Tuyết Ngưng, gần như ngay cả quyền lên tiếng biểu quyết cũng không có.

Ngô Anh Tài sớm biết hôn sự của Tuyết Ngưng, hắn hơn phân nửa không làm chủ được, có chuẩn bị tâm lý, đối với đứa bé Triệu Nguyên Thanh kia cũng không có ý kiến gì, cho nên vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng sắc mặt Trần thị lại mơ hồ có chút không vui.

Chỉ là bây giờ ngay trước mặt Khang quận vương phi và đám người Triệu Chí Khôn, nàng rốt cuộc vẫn khống chế vẻ mặt, không biểu hiện ra rõ ràng.

Chờ đến khi tán cuộc, phu thê Ngô Anh Tài trở về vườn của mình.

Trần thị cũng không kiềm chế được nữa, lúc này liền bùng nổ: “Ngô anh tài, lão gia hỏa kia đều muốn bán Tuyết Ngưng, ngươi ngay cả cái rắm cũng không thả một cái?”

Ngô Anh Tài hơi sửng sốt: “Nương tử, chẳng lẽ nàng không đồng ý với hôn sự này sao? Ta cảm thấy đứa bé Nguyên Thanh kia rất tốt mà, thiên phú tốt, tiềm lực tốt, làm người cũng không được chọn.”

“Tốt cái rắm!” Trần thị bất mãn cả giận nói, “Tuy Tuyết Ngưng là huyết mạch hoàng gia các ngươi, nhưng cũng có huyết mạch Trần thị chúng ta. Lão tổ tông nhà chúng ta coi nàng như bảo bối, trong nhà có cái gì đều phải giữ lại cho nàng một phần. Các ngươi hay lắm, lại gả nàng xuống Triệu thị. Hành động này, đặt Trần thị chúng ta vào chỗ nào?”

Phải biết rằng, Trần thị hiện giờ một môn hai thần thông, quyền thế và địa vị trong triều đều gần với Triệu thị, vả lại

trong bóng tối vẫn có kế hoạch đột phá tam thần thông, trở thành thế gia nhị phẩm.

Đừng nhìn hai thế gia biểu hiện không có xung đột gì lớn, kỳ thật đã sớm vụng trộm giao phong không biết bao nhiêu lần ở các lĩnh vực, mơ hồ có chút ý đối chọi gay gắt.

“Nương tử… nhưng Đức Hinh lão tổ tông cũng đồng ý.” Ngô Anh Tài bị mắng sắc mặt có chút mất tự nhiên nói: “Chắc hẳn lão tổ tông có suy nghĩ của mình.”

“Hắn đương nhiên có ý tưởng!” Việc này làm cho Trần thị tức giận đến mức không biết lựa lời nói: “Lão gia hỏa hiện tại muốn đạt được mục đích nhất, không phải là muốn Khang quận vương thành công kế vị sao? Bởi vậy, hắn không tiếc đem Tuyết Ngưng bán cho Triệu thị, để bọn họ dứt bỏ hết thảy cố kỵ, toàn lực ủng hộ Khang quận vương. Thuận tiện, còn có thể trói cả Trần thị chúng ta lên chiến thuyền, ép chúng ta không thể không đứng về phe mình, hắn cớ sao lại không làm?”

Triệu thị không đơn giản, đó là thế gia nhị phẩm duy nhất của Đại Càn quốc, ngoài truyền thừa của Lăng Hư đại đế ra, thực lực tổng hợp của Triệu thị gần như bằng ba bốn thành hoàng thất.

Một khi Triệu thị vứt bỏ cố kỵ, lựa chọn không giữ lại mà ủng hộ Khang quận vương, phản đối An quận vương, người có quyền biểu quyết trong toàn bộ hoàng thất đều khó tránh khỏi phải cố kỵ, thậm chí ngay cả bệ hạ cũng sẽ cẩn thận cân nhắc một phen.

“Khang quận vương kế vị không tốt sao?” Ngô Anh Tài nói: “Huyết mạch của chúng ta với hắn rất gần, dù sao cũng gần gũi hơn An quận vương rất nhiều. Hắn chính là cháu trai của ta…”

“Hắn kế vị không kế vị không nói trước, nhưng dựa vào cái gì phải hi sinh cháu gái đích ngoại của Trần thị chúng ta để lấy lòng Triệu thị?” Trần thị bất mãn nói, “Ngô anh tài, bây giờ ngươi lập tức đi tìm Đức Hinh lão tổ, nói hôn sự này ngươi tạm thời không đồng ý, cần suy nghĩ!”

“Cái gì?” Mặt mũi Ngô Anh Tài đều bị dọa trắng bệch, “Ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà bảo ta đi ngỗ nghịch Đức Hinh lão tổ tông?”

“Ta biết ngay là ngươi không dám.” Trần thị sắc mặt cực kỳ bất thiện, “Nhưng mà Đức Hinh lão tổ ở trên chuyện này làm thật sự có chút quá đáng, cũng quá không để Trần thị ta vào mắt. Triệu thị xác thực rất cường đại, nhưng mà Trần thị chúng ta cứ như vậy dễ khi dễ sao? Trần thị chúng ta cũng là có hai lão tổ tông thần thông!”

“Tuy Tuyết Ngưng là huyết mạch hoàng thất, nhưng chung quy cũng là đích ngoại tôn nữ mà Trần thị chúng ta gửi gắm kỳ vọng cao. Trước khi quyết định, hắn có hỏi qua ý kiến của lão tổ tông chúng ta hay không?”

“Người đâu, chuẩn bị xe, ta phải lập tức về nhà mẹ đẻ một chuyến, tìm ca ta, tìm lão tổ tông.”

Sau khi Trần thị nổi bão, trước tiên liền trở về nhà mẹ đẻ.

Ngô Anh Tài ít nhiều có chút sợ hãi, cũng vội vàng đi theo. Thê tử Trần thị này của hắn không đơn giản, ca ca Trần Cảnh Long của nàng chính là Thần Thông chủng đương đại của Đại Càn Trần thị, tất nhiên không có khả năng là nhân vật đơn giản.

Có thể tưởng tượng được, chờ sau khi người của Trần thị tam phẩm biết được việc này, không thể thiếu một phen gà bay chó chạy.

Việc này tạm thời không đề cập tới.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trường Ninh An Giang quan độ.

Quan độ Trường Ninh An Giang hiện giờ sớm đã giao túi cho Vương thị, do Vương thị phụ trách tu sửa, bảo vệ, cùng với kinh doanh. Ngoại trừ ba phần thu nhập coi như phí nhận thầu ra, phần còn lại Vương thị tự gánh vác thiệt thòi.

Nhưng dưới sự kinh doanh của Vương thị, quan độ An Giang ngày càng bận rộn, bến cảng cũng càng mở rộng càng lớn, dần dần trở thành cảng khẩu số một hạ du An Giang. Rất nhiều

hàng hóa từ đường thủy lưu chuyển ra khỏi Lũng Tả quận, đều dần dần tụ tập ở bến quan An Giang.

Sự bận rộn của thương nghiệp cũng thúc đẩy càng nhiều thương lái vân du đến đãi vàng. Bọn họ hơn phân nửa đều là tán tu, hoặc là Huyền Vũ gia tộc dưới cửu phẩm, hoặc là một số bàng hệ gia tộc vân vân.

Bọn họ hoặc đi một mình, hoặc túm năm tụm ba, hoặc nhiều người tụ tập, dựa vào một số ít xe ngựa đến vận chuyển hàng hóa, khi thì kiếm lợi nhuận ít ỏi khi thì dày lúc béo.

Đừng xem thường ngành buôn bán vân du, chỉ luận quy mô vận chuyển và tài chính, bọn họ kém xa thương hội chính quy.

Nhưng chính bởi vì bọn họ cả ngày ở tầng dưới chót lăn lộn, trực diện xã hội căn cơ cơ nhất, bất cứ lúc nào cũng đều tiếp xúc với người của ngũ hoa bát môn tam giáo cửu lưu, trong tay luôn luôn có chút con đường tin tức bí ẩn, khứu giác cũng thường vô cùng nhạy cảm.

Một số thương nhân vân du tứ phương lợi hại, thuần túy dùng khứu giác mà nói, không hề kém hơn so với một số chưởng quỹ của thương hội chính quy.

Với toàn bộ Lũng Tả quận mà nói, Trường Ninh vệ không thể nghi ngờ là nơi có cơ hội kiếm tiền nhiều nhất, mà Trường Ninh vệ giàu nhất đương nhiên phải kể tới Bình An trấn, Tân An trấn.

Tiền thị thương hội mua sắm hàng hóa của Vương thị vốn dĩ rất giỏi về hàng hóa lục lộ. Mà mua sắm hàng hóa đắt đỏ của tiểu tông đều thông qua Thủ Đạt thương hội vận hành.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn có vô số thương lái vân du ngửi được thương cơ.

Vương thị tại các loại hạt giống, kim loại, chất liệu gỗ ưu chất, khoáng thạch, dầu liệu kỳ lạ, cùng với nguyên liệu ưu chất khác, gần như đến mức sâu không thấy đáy.

Tuy rằng Tiền thị thương hội và Thủ Đạt thương hội ôm hết tuyệt đại đa số nhu cầu, nhưng chung quy không có biện pháp liếm đáy chậu quá sạch sẽ. Mà người bán hàng rong lại am hiểu xâm nhập thị trường đắm chìm, đào móc ra giao dịch vụn vặt tầng dưới chót.

Bọn họ ở tầng dưới chót xã hội vơ vét tài nguyên mà Vương thị cần, sau đó vận chuyển đến Bình An trấn thu hoạch được hồi báo lợi ích kếch xù. Lại dựa vào "giao tình" này, lại từ Vương thị mua một số sản phẩm đặc sắc của Vương thị, tiếp tục đi đến thị trường vụn vặt dưới tay bọn họ. Không ít thương lái vân du thật ra đã phát tài, càng làm quy mô càng lớn.

Mà Vương thị cũng trong lúc vô tình, nâng đỡ một số thương lái vân du ưu tú, bổ khuyết cho nhu cầu nguyên vật liệu ngày càng tăng trưởng mà dẫn đến. Hàng ngàn hàng vạn thương nhân vân du, giống như con kiến cần cù, vơ vét tài nguyên khắp nơi, sau đó từng chút từng chút vận chuyển đến Vương thị.

Mỗi lần số lượng không lớn, nhưng tổng tài nguyên cộng lại vô cùng khổng lồ.

Trong thương lái vân du lui tới, có hai thương lái vân du một già một trẻ. Mặc dù bọn họ là thương lái vân du mới tới, nhưng đối với nhu cầu của Vương thị rất hiểu rõ.

Bọn họ có một chiếc xe ngựa cũ nát chở thỏi sắt thô mà Vương thị cần nhất, cùng với một phần vải vóc chất lượng tốt có thể thỏa mãn sự cần thiết của cư dân dưới quyền Vương thị, Xạ Hương, Tinh Thố vân vân, đều là hàng hóa đắt tiền trên địa bàn của Vương thị.

Dưới tình huống hàng hóa phù hợp, bọn họ trình báo hàng hóa, sau khi kiểm tra thân phận, rất nhanh liền thuận lợi thông qua cửa khẩu do Vương thị thiết lập, lấy được giấy thông hành tạm thời của hai nơi Bình An trấn và Tân An trấn.

Sau đó, hai người giống như những thương lái vân du khác, độ qua đến phiên Bình An trấn.

Xe ngựa cũ nát chậm rãi chạy trên con đường rộng rãi mà bằng phẳng của Bình An trấn, thoát khỏi ánh mắt sắc bén của từng người, ánh mắt nhìn người giống như đang tra xét phạm nhân của gia tướng Vương thị, hai thương lái vân du một lớn một nhỏ cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Bọn họ vừa điều khiển xe ngựa hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như đang thưởng thức cảnh trí mới mẻ khác biệt của Bình An trấn.

Một thương lái vân du trẻ tuổi trong đó kiềm chế hỏi: “Sư phụ, con nghe nói Vương thị bây giờ một tay che trời ở Lũng Tả quận, hôm nay vừa thấy quả nhiên. Ngay cả giấy thông hành cũng là một nghề đặc biệt. Chúng ta cứ đến thăm ngầm như vậy, có thể rất nguy hiểm hay không?”

“Ta nghe nói, trước kia có tiền lệ quan thuế vụ đi ngầm điều tra tử vong ở địa phương.”

“Yên tâm, thương lái vân du qua lại mỗi ngày ở Bình An trấn không có một vạn, cũng có tám ngàn. Trước không nói bọn họ không có khả năng tra hỏi rõ ràng lai lịch của mọi người, huống hồ thân phận mà chúng ta ngụy trang đều là chân thật đáng tin, tính an toàn rất cao.”

“Hơn nữa, thủ đoạn trốn thuế lậu thuế của thế gia, đơn giản chính là những thứ đó. Lão sư ngươi làm quan thuế vụ nhiều năm như vậy, những chuyện này đều là môn thanh, bảo đảm tra một cái chuẩn. Không bao lâu nữa, chúng ta có thể công thành lui thân rồi.”

Vừa nghe lời này, người trẻ tuổi lập tức tinh thần tỉnh táo, lập tức quấn lấy lão sư hỏi thủ đoạn trốn thuế lậu thuế của thế gia là cái gì.

Quan thuế vụ cũ bị cuốn lấy không còn cách nào, đành phải giải thích với hắn một phen.

“Một là “giấu đất tại mẫu.” Quan thuế vụ ăn mặc thành thương nhân vân du bốn phương giải thích, “Biện pháp này nói ra cũng đơn giản. Chỉ cần buông lỏng một chút trong khoảng ruộng rộng chừng vài thước, liền có thể đăng ký thành một mẫu một mẫu, một phần đất trong đó sẽ bị “giấú” lên. Một nghìn mẫu như thế này, đất được cất giấu tương đối khả quan, đây chính là “ràng đất tại mẫu”. Mà phần đất này, bởi vì không được tính vào trong phạm vi một trượng, tự nhiên cũng không cần nộp thuế.”

Thời kỳ đầu khai hoang, thế gia địa phương có uy vọng cực cao, quan phủ địa phương cũng thường mở một mắt nhắm một mắt, muốn làm được điều này cũng không khó.

“Nhằm vào loại tình huống này, có một phương pháp vô cùng đơn giản có thể giải quyết. Đó chính là đo đạc đất đai một lần

nữa. Lần này, ta mang theo "thà Địa Xích dìu theo phương thức mới nhất của Công Trình ty, có thể tiến hành đo lường chuẩn xác đối với mẫu ruộng. Đến nơi đó, chúng ta lặng lẽ trắc nghiệm, đã biết rõ Vương thị có chơi "giấu đất tại mẫu" hay không. Đến lúc đó chúng ta báo lên trên, tam ty liên tra triệt để kiểm kê đo đạc một phen, tuyệt đối có thể khiến Vương thị nôn hết chỗ đất ẩn nấp ra."

"Thứ hai, là "Chì canh pháp"." Lão thuế vụ quan hiển nhiên là thật sự trải qua nhiều chuyện, nói đến việc này thì rõ ràng, đầu tiên là nói: "Biện pháp này cũng đơn giản, chính là lúc khai hoang nói dối thời gian."

"Thí dụ như nói một khối địa phương, kỳ thật năm năm thời gian liền mở ra không sai biệt lắm, có thể trồng trọt, nhưng thế gia lại không báo lên trên, mà kéo dài hai mươi mấy năm, lại báo lên trên ghi lại đất đai. Hơn nữa sau khi đăng ký đất đai, còn có năm mươi năm miễn thuế kỳ, tương đương với thời gian miễn thuế hơn hai mươi năm."

Mấy chục năm nay Vương thị vẫn luôn khai hoang, muốn dùng biện pháp này, quả thực không cần quá đơn giản.

"Loại tình huống này, điều tra tương đối phiền toái một chút, cần tiến hành điều tra cẩn thận. Còn phải giám định độ thành thục đất đai. Bất quá, chỉ cần làm liền nhất định sẽ có sơ hở, chỉ cần đi thăm đủ cẩn thận, chung quy có thể tìm ra chứng cứ."

"Thứ ba, đó là thuế linh điền khó tra nhất. Đây cũng là khoản lớn của việc thế gia trộm thuế." Lão thuế vụ quan nhắc tới linh điền thuế cũng có chút lớn, "Linh điền mà thế gia mở thường thường chứa rất nhiều bí mật, không phải mở ở nơi cực kỳ bí ẩn, đó là bố trí trận pháp cấm chế, hơn nữa tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài đi vào, cực kỳ khó điều tra. Tuy nhiên, nếu muốn điều tra thì cũng không phải là không có cách, dù sao thì chỉ cần trồng linh tài linh dược là không thể làm được chút dấu vết nào. Ví dụ như Tử Diệp Hà Thủ Ô, mỗi tháng đều phải dùng linh tuyền ẩn chứa linh khí Ất Mộc tưới tiêu, các loại linh dược linh tài khác, khi gieo trồng cũng có rất nhiều yêu cầu, hơn phân nửa đều phải vận chuyển từ bên ngoài vào linh điền, chúng ta có thể căn cứ vào chủng loại linh thực gieo trồng trong linh điền."

“Thì ra là thế. Đây đúng là biện pháp tốt.” Quan thuế vụ trẻ tuổi tin phục gật đầu: “Mục đích trồng trọt của thế gia đơn giản là hai loại, hoặc là tự dùng, luyện chế thành đan dược, hoặc là bán ra bên ngoài, đổi lấy tài nguyên cần thiết cho bên mình. Nếu để ý tới con đường tiêu thụ bên ngoài của bọn họ, chắc cũng có thu hoạch. Hai bên xác minh, có thể khống chế sai sót trong phạm vi nhỏ.”

“Không sai, trẻ nhỏ dễ dạy.” Lão thuế vụ quan vuốt vuốt râu, hài lòng gật gật đầu, hiển nhiên tương đối hài lòng với suy đoán của đồ đệ nhà mình, “Nhưng, biện pháp này dù sao tồn tại nhất định sai lầm, trừ phi tất yếu, có thể không cần dùng. Chúng ta chuyến này là vì thăm hỏi ngầm, trước tiên đánh giá đất đai, lại âm thầm điều tra, hết thảy đều lấy bảo đảm an toàn bản thân làm tiền đề, nhất định phải cẩn thận làm việc, tránh đánh rắn động cỏ.”

“Một khi bắt được chứng cứ, lập tức báo cáo.”

“Về phần công việc điều tra tiếp theo, tự nhiên có đại nhân phía trên đi quan tâm. Tuyệt đối đừng liều lĩnh tham công.”

Làm nghề này của bọn họ kiêng kỵ nhất chính là tham công liều lĩnh, không biết bao nhiêu quan thuế vụ đi ngầm điều tra đều là thua ở đây.

Quan thuế vụ già lo lắng người trẻ tuổi khí thịnh, mất chừng mực, tiến tới mất mạng, dặn đi dặn lại một phen.

Trong lúc nói chuyện, có xe ngựa khác từ phía đối diện chạy tới.

Hai thầy trò lập tức giả bộ thương lái vân du bình thường, thong dong che giấu đi qua.

Rất nhanh, hai thầy trò đã thành công ” náu mình vào Bình An trấn”, bắt đầu âm thầm điều tra, cố gắng tìm ra chứng cứ Vương thị trốn thuế lậu thuế. Chỉ tiếc, bọn họ cuối cùng đã coi thường thủ đoạn phòng vệ của Vương thị, cùng với độ coi trọng đối với công tác tình báo.

Nếu không phải Vương thị cố ý phóng túng, bọn họ đã bị chặn lại ở bến Trường Ninh.

…

Cùng một khoảng thời gian.

“Vọng Tiên Các” bên bờ ngự hoa viên của hoàng cung.

Toàn bộ lầu các này được chế tạo từ linh mộc, cao hơn mười trượng, từ trên cao nhìn xuống có thể thu hết hơn phân nửa cảnh trí Ngự Hoa Viên vào trong mắt.

Trong Vọng Tiên Các có rất nhiều phòng, cũng có hoạn quan cung nữ chăm sóc, bởi vậy bọn nhỏ cư trú ở đây, tâm tình cũng thập phần khoan khoái.

Quan trọng nhất là, “Vọng Tiên Các” chính là nơi linh khí tràn đầy nhất trong hoàng cung, rất có lợi cho sự trưởng thành của bọn nhỏ.

Trên đỉnh Vọng Tiên Các.

Nơi này rường cột chạm trổ, bốn phía thông thấu, cũng là nơi có tầm nhìn tốt nhất trong toàn bộ Vọng Tiên Các, ở đây uống rượu mua vui cũng tốt, ngâm thơ vẽ tranh cũng được, thậm chí là tổ chức đại hội nướng thịt gì đó cũng đều vô cùng tốt.

Đây không phải nói chơi, mà là thật sự nướng.

Đám đầu bếp ngự thiện phòng bị gọi tới, nướng các loại trân kỳ mỹ vị ngay tại hiện trường.

Long Xương đại đế đang đánh cờ, đối thủ là Vương An Nghiệp, không, xác thực mà nói là sư tôn Cơ Vô Trần của Vương An Nghiệp.

Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ Ngô Chí Hành và Ngô Tuyết Ngưng còn có chút hứng thú quan chiến ra, giống như Vương Ly Lung và Vương Anh Tuyền, cùng năm con sói con đều là trông mong nhìn chằm chằm vào thịt nướng, nước miếng đều sắp chảy ra.

“Tuyệt sát!” Long Xương đại đế một con trai hạ xuống, giết Vương An Nghiệp một con rồng lớn, nhất thời cười vô cùng thoải mái, “Ha ha ha, An Nghiệp a, mặc dù có Cơ tiền bối hỗ trợ, ngươi cũng không được. Lần kế tiếp ngươi còn chuẩn bị phái ai lên? Là Vô Lượng tiểu tỷ tỷ, hay là Thất tỷ tỷ? Hoặc là, ngươi còn ẩn giấu những tỷ tỷ khác? Oa ha ha ha.”

“Này này, ngươi đường đường là Đại Đế, không biết xấu hổ khi dễ một đứa bé?” Quân đoàn kỳ Thất tỷ tỷ nhìn không vừa

mắt, mở miệng phun nói: “Thắng một đứa trẻ mười hai tuổi, đáng để cười càn rỡ như vậy sao?”

“Trẫm là một Đại Đế sắp chết già rồi, sao lại không thể càn rỡ?” Long Xương đại đế đắc ý cười: “An Nghiệp à, trẫm dạy ngươi học khôn. Chơi cờ này, mặc dù cũng có chút may mắn, nhưng cuối cùng vẫn là tích lũy và tích lũy nội tình. Về sau trên đường đời của ngươi, đừng vì bản thân thuận buồm xuôi gió mà bồng bềnh.”

“Tạ bệ hạ dạy bảo.” Vương An Nghiệp đứng dậy trịnh trọng hành lễ.

“Trẻ nhỏ dễ dạy, mạnh hơn nhiều so với thái gia gia của ngươi.” Long Xương đại đế nói giống như từng gặp Vương Thủ Triết vậy.

Trong khoảng thời gian này, tuy Long Xương đại đế bị mấy con sói con bên ngoài của bọn họ chọc tức không nhẹ. Nhưng những con gấu con này có hơi hừng hực, khiến người ta thích cũng là thật sự khiến người ta thích.

Hắn dứt khoát tổ chức tiệc nướng này. Đem toàn bộ bọn họ buộc ở bên người là được rồi chứ?

Quả nhiên, dưới sự hấp dẫn của mỹ thực và sự giám sát đích thân của đại đế như hắn, mọi người lập tức trở nên trung thực.

Ngoại trừ nghịch ngợm một chút, thật ra những hài tử và đám sói con này cũng không tệ lắm. Tiền bồi thường gấp ba lần Diêu thị đã tới tay, 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 cũng tới tay, ngoại trừ thiệt thòi nửa món đạo khí… Chuyện này không thể nghĩ kỹ, nghĩ kỹ lại liền thấy bó tay.

Đúng vào lúc này.

Nội vệ đến đây bẩm báo, nói là Trần Cảnh Long của Đại Càn Trần thị cầu kiến đại đế.

Trần Cảnh Long chính là thần thông chủng thế hệ này của Trần thị, vừa mới ba trăm tuổi hắn đã là Tử Phủ cảnh tầng sáu, chắc chắn là một trong những quốc trụ tương lai của Đại Càn quốc. Cho dù là hiện tại, Trần Cảnh Long cũng coi như là nhân tài trụ cột, trên văn trị võ công đều có biểu hiện không tầm thường, lập không ít công huân cho Đại Càn.

Tuấn ngạn bậc này, cho dù là Đại Đế cũng là tương đối coi trọng.

“Mời hắn tới đây đi.” Long Xương đại đế cười nói với Ngô Tuyết Ngưng: “Tuyết Ngưng, cậu của con đây là mọc mũi gì vậy? Chắc chắn ông ta ngửi được mùi thịt nướng mà trẫm tỉ mỉ chuẩn bị.”

Ngô Tuyết Ngưng đảo mắt một cái, bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Nhất định là mẫu thân sợ ta nghịch ngợm trong cung, đặc biệt dặn cữu cữu tới gấp rút niệm chú cho ta.”

Nàng sợ người không nhiều lắm, Trần Cảnh Long xem như là một.

Không bao lâu sau, một nam tử thành thục trông như “30 tuổi” dưới sự dẫn dắt của nội thị đi lên Vọng Tiên Các.

“Cảnh Long tham kiến bệ hạ.” Trần Cảnh Long chắp tay hành lễ.

“Cảnh Long chớ đa lễ, ngươi tới vừa hay, cùng trẫm đánh một ván cờ, thắng trẫm mời ngươi ăn thịt.” Long Xương đại đế hòa ái vẫy tay, chung quy là thế hệ trẻ tuổi hắn coi trọng và luôn bồi dưỡng, tự nhiên thập phần thân thiết.

“Hồi bệ hạ, Cảnh Long bây giờ trong lòng có khí, khó có thể tĩnh tâm chơi cờ.” Sắc mặt Trần Cảnh Long khó coi, giống như cố nén cơn giận ngập trời, đè nén cảm xúc chắp tay tạ lỗi.

“Ồ?” Long Xương đại đế quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Lần này Cảnh Long ngươi bất thiện, đây là… cáo trạng? Ngươi đường đường là một hạt giống thần thông Tử Phủ cảnh trung hậu kỳ, tài hoa rường cột nước nhà, ai dám bắt nạt ngươi?”

“Bệ hạ.” Trần Cảnh Long vái sâu, sắc mặt khó coi nói: “Triệu thị và Đức Hinh thân vương lại thương nghị muốn ngưng cháu gái ta, gả cho tiểu tử Triệu Nguyên Thanh của Triệu thị.”

“Không sai, Trần thị ta đích xác không có tư cách khoa tay múa chân đối với hôn sự của Tuyết Ngưng. Nhưng tốt xấu trước đó cũng phải trưng cầu một chút ý kiến của Trần thị chúng ta hoặc là Tuyết Ngưng chứ? Nếu không được, chúng ta đều không được Đức Hinh thân vương nhìn thấy, nhưng hắn cũng phải hỏi ý của bệ hạ một chút chứ? Ngài là thương yêu

Tuyết Ngưng như vậy, hôn sự của nàng, dù sao cũng phải ngài gật đầu mới được.”

“Hù dọa?” Ngô Tuyết Ngưng vừa mới chuẩn bị tham kiến cữu cữu, lập tức bối rối.

Cái quỷ gì?

Bản tiểu quận chúa đi ra ăn đồ nướng công phu, thế mà đã bị gả ra ngoài?

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng có chút trắng bệch, lúc này, lại theo bản năng vụng trộm liếc nhìn Vương An Nghiệp. Tuy nàng cũng không biết vì sao phải nhìn Vương An Nghiệp, nhưng vẫn là bản năng nhìn.

“Ha ha ~ “

Nụ cười ôn hòa trên mặt Long Xương đại đế cũng dần đông lại.

…

Chương 65: Đại cách cục! Căn cơ thật sự cường thịnh của Vương thị!

…

Lão Diêu ở bên cạnh hầu hạ thấy thế, trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

Bệ hạ đích xác đã mấy trăm năm không quản hôn phối của tiểu bối trong tộc, nhưng gần đây cuộc chiến đế tử đột nhiên nổi lên phong vân, dần dần có xu thế gay cấn.

Điều này cũng đại biểu cho việc thời đại mới sắp bắt đầu, thời đại cũ sắp kết thúc.

Mà bệ hạ là "thời đại cũ" kết thúc, tâm cảnh phức tạp khó tránh khỏi.

Lần này Triệu thị và Đức Hinh thân vương nhất mạch kết thông gia sâu, một khi thành công sẽ củng cố minh ước của hai bên trên mức độ cực lớn, tạo ra ưu thế cực lớn cho cuộc chiến đế tử.

Một chiêu này ở trên chiến lược không có vấn đề gì, nhưng mà ở trên chiến thuật lại có vẻ có chút vội vàng xao động. Vừa xem nhẹ tâm tính mẫn cảm của bệ hạ trước mặt, cũng xem nhẹ phản ứng của Trần thị mà Tuyết Ngưng tiểu quận chúa ký thác kỳ vọng cao.

Nếu như bọn họ nguyện ý kiềm chế một hồi, tìm một cơ hội và cơ hội tốt hơn để làm việc này, chưa chắc không thể thành, nhưng hiện tại lại lỗ mãng cứng rắn như vậy, hiển nhiên là đã đi một nước cờ thối.

Theo bệ hạ thấy, điều này đại biểu Triệu thị đã khẩn cấp muốn đầu nhập vào "Chủ tử mới". Mà Đức Hinh thân vương nhất mạch, cũng không kịp chờ đợi mà muốn kéo Triệu thị mà bệ hạ nể trọng vào trong ngực.

Diễn xuất như thế, há có thể để cho trong lòng bệ hạ thoải mái?

"Đây không phải là chuyện rất tốt sao?" Sắc mặt Long Xương đại đế nhanh chóng khôi phục lại, giống như không có việc gì

uống linh trà, cười tủm tỉm nói: “Cảnh Long, chẳng lẽ ngươi phản ứng quá độ? Khang quận vương văn thao võ lược, mưu đồ sâu xa, đúng là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất của tương lai đại đế. Trần thị các ngươi không phải vẫn luôn muốn thăng cấp nhị phẩm sao? Leo lên con thuyền này, phát triển tương lai chẳng lẽ không thuận buồm xuôi gió?”

“Bệ hạ.” Trần Cảnh Long biến sắc, vội vàng nói: “Trần thị chúng ta được bệ hạ dìu dắt, những năm gần đây mới có thể phát triển thuận lợi lợi, cảm ơn trong lòng đối với bệ hạ, không lời nào để nói. Nếu bệ hạ chỉ hôn Tuyết Ngưng, để nàng gả cho Triệu Nguyên Thanh, Trần thị chúng ta tự coi chừng vui lòng phục tùng, trăm phương ủng hộ. Nhưng Triệu thị và Đức Hinh thân vương…”

Nói một nửa, ý tứ của Trần Cảnh Long biểu đạt rất rõ ràng.

Chỉ có bệ hạ, mới có thể khiến bọn họ thần phục vô điều kiện, những người khác không xứng!

Sắc mặt Long Xương đại đế càng hòa ái: “Cảnh Long, đừng vội, trước tiên ngồi xuống ăn chút thịt nướng. Người đâu, lên thịt nướng.”

Trần Cảnh Long nghe nói như thế, trong lúc nhất thời đầu óc có chút mơ hồ, không khỏi âm thầm nói thầm.

Bệ hạ ơi, ta đây đã bị lửa thiêu mông rồi, ngài lại để cho ta ăn thịt nướng? Nếu ngài thật lòng đau lòng cho Tuyết Ngưng, hãy mau hạ một đạo ý chỉ, để Đức Hinh thân vương thu hồi ý niệm hoang đường đó!

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Trần Cảnh Long cũng không dám tùy ý nói cái khác.

Mấy năm nay Đại Đế càng thêm vui buồn thất thường, thường xuyên không rõ rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì, hắn cũng không dám đoán lung tung, cũng không dám nói lung tung, chỉ có thể kiên trì nghe theo phân phó, ngồi xuống.

Các hoạn quan cắt thịt bò non đã nướng xong, rắc lên một lớp gia vị hơi mỏng, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Trần Cảnh Long trong lòng có việc, thật ra một chút khẩu vị cũng không có, nhưng Đại Đế nhường ăn, cho dù hắn không

rõ ràng cho lắm, cũng ít nhất phải làm bộ một chút, liền chuẩn bị đưa tay đi lấy thịt nướng.

Nhưng mà, tay của hắn vừa mới vươn ra, lại đột nhiên phát hiện thịt nướng mấy cái đĩa lớn đã không còn…

Năm con sói con tròn trịa, cộng thêm một con rồng, cùng với một tiểu cô nương thoạt nhìn tuổi còn nhỏ, lại rất có thể ăn, đều tự ngậm thịt nướng ngao ngao ngao mà ăn, trong chớp mắt đã ăn xong, còn liếm liếm miệng vẫn chưa hết.

Sau đó, mỗi người đều trông mong chờ lò thịt nướng tiếp theo lên bàn.

"Đại thúc, để cháu nói cho chú nghe. Ăn cùng con sói con, không nhanh một chút là không được ăn." Vương Củng ăn hơi chậm, trong tay còn lại mấy cân, lưu luyến đưa cho Trần Cảnh Long: "À, bây giờ cháu còn mấy miếng, để cho chú giải tỏa cơn thèm."

Khóe miệng Trần Cảnh Long co lại, lắc đầu nói: "Không cần, ta cũng không đói, tiểu muội muội tự ăn đi."

"Được rồi, vậy ta cũng không khách khí nữa." Vương Ngao hai ba ngụm, liền đem mấy cân thịt nướng ăn hết, liếm môi nói với Ngô Tuyết Ngưng, " Ngạo Kiều tiểu quận chúa, cái kia cái gì gọi là Triệu Nguyên Thanh lớn lên xinh đẹp sao?"

Qua một khoảng thời gian, hai người không đánh không quen biết nhau, hai người ngược lại là quen thuộc, chính là hai người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, còn đều là không chịu được ủy khuất tính tình, nói xong liền dễ dàng giật mình.

"Lúc nhỏ gặp qua mấy lần, cảm thấy Triệu Nguyên Thanh lớn lên còn được." Ngô Tuyết chống cằm, vụng trộm liếc nhìn Vương An Nghiệp rồi nói: "Nhưng bây giờ ta cảm thấy hắn quá béo, ánh mắt cũng có chút nham hiểm, không đủ ánh mặt trời."

"Nếu ngươi không thích, thì đừng gả đi." Vương Ngao không sao cả nói.

"Vậy sao được, lão tổ tông nhà chúng ta đều đồng ý… Ta không lay chuyển được hắn." Ngô Tuyết Ngưng cũng có chút bất đắc dĩ.

Trong nhất mạch của nàng, rất nhiều chuyện lớn đều do Đức Hinh lão tổ định đoạt. Cho dù nàng rất được sủng ái, nhưng vừa nghĩ đến Đức Hinh thân vương cường thế, trong lòng nàng liền bồn chồn.

Sau đó, Ngô Tuyết Ngưng cũng trông mong nhìn Long Xương đại đế, phảng phất như đang cầu xin hắn quyết định. So với Đức Hinh lão tổ, vẫn là lão tổ gia gia dễ nói chuyện hơn nhiều.

Nào ngờ, Long Xương đại đế bỏ qua ánh mắt của nàng, ngược lại cùng Cơ Vô Trần lơ lửng ở một bên tán gẫu: "Cơ tiền bối, lần trước ngài nói, kỹ xảo đem trận pháp cùng kiếm ý dung nhập vào trong hội họa, có thể nói tỉ mỉ cùng ta sao? Khó trách tiền bối ta xem tác phẩm, tức có khí độ tiêu sái tùy ý ở bên trong, lại có khí tức sát phạt bàng bạc."

"Bệ hạ." Cơ Vô Trần cho dù chỉ là trạng thái tàn hồn, cũng là tuân theo kính ý cùng lễ nghi đối với đại đế, chắp tay nói: "Đại đạo tương thông, bất luận là hội họa, trận pháp, kiếm pháp, tu luyện đến cuối cùng đều là một thông trăm thông. Chỉ là bệ hạ đường đường là đại đế, việc vặt phức tạp, đối với kỹ nghệ hạng tạp cũng chỉ có thể nhấp nhô mà thôi."

"Có lý có lý, chỉ tiếc…" Long Xương đại đế và Cơ Vô Trần vui vẻ trò chuyện.

Miệng nhỏ của Ngô Tuyết Ngưng cũng cong lên, ngược lại trừng mắt nói với Vương An Nghiệp: "An Nghiệp, hiện tại bệ hạ sủng ái ngươi nhất, ngươi cũng không giúp đỡ nói tốt mấy câu? May mà ta trong khoảng thời gian này dốc lòng chiêu đãi ngươi."

Vương An Nghiệp vẻ mặt mờ mịt.

Việc lớn như vậy, cũng là việc Vương An Nghiệp ta có thể nhúng tay sao? Lẽ nào Vương An Nghiệp ta nói một câu ngươi không cần gả cho Triệu Nguyên Thanh, ngươi có thể không gả đi sao?

Trần Cảnh Long ở một bên càng gấp đến độ lông mày nhíu lại, nếu như bệ hạ không chịu nhúng tay vào chuyện này, chỉ sợ khó có cơ hội cứu vãn.

Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, chợt chắp tay nói với lão Diêu: "Diêu công công, mời đến một bên tiểu tự. Cảnh Long

muốn hỏi Tuyết Ngưng mấy ngày nay ở hoàng cung nghịch ngợm gây sự chưa?”

“Trần đại nhân, mời.” Lão Diêu hiểu ý.

“Mời ~ “

Hai người tới bên cạnh Vọng Tiên Các, Trần Cảnh Long lúc này mới bất động thanh sắc dùng huyền khí ngăn cách hai người.

Hắn vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói: “Diêu công công à, ngài nhìn Cảnh Long lớn lên, cũng rất yêu thích Tuyết Ngưng. Việc này là Cảnh Long càn rỡ, kính xin công công nói giúp vài lời tốt ở trước mặt bệ hạ. Ân này ân này, Trần thị ta nhất định ghi nhớ trong lòng.”

“Ngươi tiểu tử này, ngày thường cũng là người thông minh, còn chấp chưởng quyền thế không nhỏ.” Lão Diêu cười nói, “Như thế nào ngay cả tâm tư của bệ hạ cũng đoán không ra chứ?”

Trần Cảnh Long tinh thần phấn chấn, vui vẻ nói: “Ý của Diêu công công là, bệ hạ cũng không chủ trương gả cho Trương Tuyết… Thế nhưng bệ hạ vì sao không hạ lệnh? Đúng đúng, là Cảnh Long hồ đồ rồi, hiện giờ chính là thời điểm cuộc chiến đế tử dần dần gay gắt, bất kể là Khang quận vương hay là An quận vương, nói toạc ra đều là hậu duệ huyết mạch của bệ hạ. Hiện tại thế cục còn chưa rõ ràng, nếu bệ hạ trực tiếp hạ chiếu, ngăn cản Tuyết Ngưng gả cho Triệu Nguyên Thanh, chắc chắn sẽ khiến khắp nơi nghi kỵ.”

“Nói như thế, điểm mấu chốt vẫn còn ở trên người Tuyết Ngưng. Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, chỉ cần nàng chịu náo lớn một phen, kiên trì không muốn gả cho Triệu Nguyên Thanh, khiến cho mọi người đều biết, lại khóc lóc kể lể với bệ hạ. Mọi người đều biết bệ hạ xưa nay yêu thương Tuyết Ngưng, lúc này lại nhúng tay vào bảo vệ liền thuận lý thành chương, chỉ là yêu thương quyết định tôn trọng hài tử, không liên quan đến tranh đấu đế tử.”

Trần Cảnh Long cũng là nhân vật lợi hại, bị Diêu công công chỉ điểm một chút, liền nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong đó.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Diêu công công tán thưởng, “Về sau Trần thị ở trong tay ngươi, chưa chắc không có hi vọng tiến thêm một bước.”

“Diêu công công quá khen.”

Trần Cảnh Long vừa định nói hai câu khiêm tốn, bỗng dưng, hình như hắn lại nghĩ tới điều gì, lúc này thân hình chấn động, ánh mắt bỗng dưng trở nên ngưng trọng: “Bệ hạ không muốn nhìn thấy Tuyết Ngưng gả cho Triệu Nguyên Thanh, chỉ sợ không đơn thuần chỉ vì yêu thương Tuyết Ngưng? Hẳn là…”

“Cảnh Long, nói cẩn thận.”

Diêu công công nghe nói như thế ánh mắt lại nghiêm túc, lập tức ngắt lời ông, đồng thời, một cỗ khí tức sắc bén mà âm lãnh nháy mắt bao phủ Trần Cảnh Long: “Tâm tư của bệ hạ, có thể phỏng đoán, nhưng không được tự ý đoán. Nhất là chuyện liên quan đến đại cục, nhớ kỹ đừng nên chủ quan phán đoán. Ngươi có biết, đó đều là con của bệ hạ.”

Trần Cảnh Long rùng mình, lập tức thu hồi tạp niệm trong lòng, phía sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa, chắp tay hành lễ: “Cảnh Long bái Tạ công công nhắc nhở.”

Sau đó, Trần Cảnh Long lại trở về khu nướng thịt. Lúc này trong lòng hắn yên tâm không ít, chuẩn bị cùng bọn nhỏ cùng nhau ăn thịt nướng nói chuyện phiếm.

Kết quả… Đồ nướng của hắn trực tiếp ăn một cách tịch mịch.

Sau khi kết thúc, hắn lấy cớ mẫu thân Trần thị của Tuyết Ngưng tiểu quận chúa hình như thân thể không được tốt lắm, xin Tuyết Ngưng cùng nhau trở về Trần thị chăm sóc mẫu thân. Long Xương đại đế tự nhiên cho đi, còn dặn lão Diêu từ Ngự Dược Phòng cầm chút đan dược bổ khí ích huyết, bảo Trần Cảnh Long mang về.

Sau đó mấy ngày.

Kinh thành có một chuyện ồn ào huyên náo, thanh niên cao thủ đệ nhị kinh thành đại danh đỉnh đỉnh Ngô Tuyết Ngưng, tại Bạch Vân Lâu đầu tiên trên kinh thành ước chiến Triệu Nguyên Thanh, dưới tình huống Triệu Nguyên Thanh vì biểu hiện phong độ mà cố ý nhường cho, Ngô Tuyết Ngưng ngưng chiến mà thắng.

Không đợi Triệu Nguyên Thanh phản ứng lại, Ngô Tuyết Ngưng liền ở trước mặt vô số người xem, trực tiếp tỏ thái độ không thích Triệu Nguyên Thanh, nàng còn trẻ, còn phải đi Lăng Vân thánh địa học tập, không muốn gả cho Triệu Nguyên Thanh.

Việc này vừa ra.

Kinh thành tự nhiên sôi trào lên, tin tức bay đầy trời. Dưới sự điều khiển ngầm của Trần thị, tất cả mọi người ở kinh thành đều biết, Triệu thị cầu thân với Vinh quận vương phủ, chuyện này còn chưa có kết quả, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa tâm cao khí ngạo không bỏ được.

Như vậy, Đức Hinh thân vương giận dữ, chuẩn bị nhốt Tuyết Ngưng lại. Kết quả nàng khóc lóc chạy tới ngoài cửa hoàng cung, cầu kiến lão tổ gia gia đòi công đạo.

Thấy nàng khóc thật sự thương tâm, Long Xương đại đế đau lòng không thôi, liền đem nàng lưu lại trong hoàng cung, cũng nói Tuyết Ngưng bây giờ còn nhỏ, nhất thời chịu không được cũng bình thường, hôn sự của nàng tạm thời gác lại, đợi Tuyết Ngưng đến thánh địa cầu học rồi mới thương nghị cũng không muộn.

Dù sao đã đến cấp bậc huyết mạch đại thiên kiêu, một hai trăm tuổi mới thành hôn là chuyện bình thường.

Làm như vậy, khuyết điểm chính là bởi vì huyết mạch quá mức cường đại, xác suất sinh ra con nối dõi sẽ thu nhỏ lại thật lớn. Chỗ tốt chính là tỷ lệ sinh ra hài tử có huyết mạch ưu tú sẽ cao hơn một chút, đương nhiên, chỉ là tỷ lệ "cao hơn" một chút, mà không phải tuyệt đối.

Trận "Nháo kịch" này, khiến cho các quyền quý và dân chúng trên kinh thành ăn một đợt dưa chuột.

Triệu Nguyên Thanh cầu thân không thành lại bị đạp, cùng với An quốc công phủ đều trở thành đề tài trà dư tửu hậu, uy vọng thế gia nhị phẩm cũng lập tức giảm một mảng lớn.

Tuyết Ngưng tiểu quận chúa chính là đại thiên kiêu, cho dù gả đến thế gia siêu phẩm cũng là bình thường. Triệu thị muốn trèo cao vốn không thành vấn đề, nhưng ngay cả tiểu cô nương người ta cũng không làm được, trực tiếp cầu thân làm cái gì?

Kết quả tự nhiên là cực kỳ mất mặt.

…

Trong Chuyết Chính Các.

Lão Diêu ở một bên nói bát quái đầu đường cuối ngõ, miêu tả sinh động như thật.

Mà Long Xương đại đế thì nửa nằm ở trên ghế thái sư, nghe vậy tâm trạng sảng khoái không thôi, mặt mày hồng hào, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng ít đi rất nhiều.

“Ha ha! Tuyết Ngưng đánh tốt mặt, đánh rất hay.” Bốn bề vắng lặng, chỉ có năm con sói con vây quanh bên người Long Xương đại đế, hắc hắc cười lạnh nói: “Triệu thị, mấy năm nay quả thật càng ngày càng tham không đáy. Bây giờ, thế gia nhị phẩm của cường nhị phẩm, e là đã không thể thỏa mãn khẩu vị của bọn họ.”

Lão Diêu lập tức câm miệng, lời này hắn cũng không dám nhận.

Long Xương đại đế ngược lại là tự nói: “Lão Diêu a, không phải trẫm không có lượng dung lượng người. Hôm nay thế cục chiến trường ngoại vực càng ngày càng căng thẳng, trẫm cũng ước gì không có nhiều một ít gia tộc lợi hại cùng nhau phân ưu.”

“Chỉ là Triệu thị ở trong mấy ngàn năm này phát triển quá thuận lợi, tất cả phát triển cường đại của bọn họ đều xây dựng trên việc đè ép không gian sinh tồn của các gia tộc khác, hơn nữa đã quen với hình thức này.”

“Trẫm còn nhớ, lão Diêu ngươi tên mật thám kia, tên là gì nhỉ?”

“Tưởng Ngọc Tùng.” Lão Diêu thấp giọng nói.

“Đúng đúng, chính là Tưởng Ngọc Tùng, lúc trước hắn đã truyền lại một đoạn lời nghị luận sau lưng Vương Thủ Triết. Cái gì mà thế gia cường đại, không nên xây dựng trên không gian sinh tồn của các thế gia khác, nói trẫm bỏ mặc thế gia đấu đá lẫn nhau chính là quyết sách sai lầm.”

“Hoàng thất chân chính, nên dẫn dắt và dẫn dắt thế gia thượng phẩm cùng nhau phát triển lớn mạnh. Mà thế gia thượng phẩm

chân chính, cũng có thể dẫn dắt thế gia trung phẩm cùng cường thịnh, thế gia trung phẩm chân chính cũng nên tạo phúc một phương. Những lời này, lão Diêu ngươi còn nhớ chứ?"

"Lão nô nhớ rõ." Lão Diêu thấp giọng cười lên: "Nhớ lúc ấy bệ hạ tức giận đến đập vỡ ly, nói là muốn ngự giá thân chinh đi Bình An trấn, đánh tên phản tặc Vương Thủ Triết kia một trận."

"Đúng đúng đúng, tên đó thực sự rất đáng ghét, sau lưng không biết nói xấu trẫm bao nhiêu." Long Xương đại đế nhớ lại từng câu "Nghị luận vô cùng đáng ghét đến nay, vẫn bị chọc tức đến nghiến răng.

Nếu không phải tâm chí hắn kiên định, không chừng sẽ bị Vương Thủ Triết mắng đến mức phải hoài nghi mình là hôn quân.

"Chung quy vẫn còn có chút lời tốt…" Lão Diêu có chút bất đắc dĩ an ủi.

"Hừ, nếu không phải thấy hắn còn có mấy câu nói "Đồng ý", trẫm đã sớm chém hắn." Long Xương đại đế căm giận bất bình nói thầm vài câu, sắc mặt lại dần dần trầm tĩnh, "Có điều, thằng đó có mấy lời là nói bừa. Nhưng mà có mấy lời, nghĩ kỹ vẫn là có đạo lý nhất định."

"Nếu Triệu thị thật sự có bản lĩnh, hoàn toàn có thể noi theo tổ tiên đi mở mang bờ cõi tự thành một quốc gia, trẫm cũng chỉ cảm thấy bội phục, không chỉ sẽ không ngăn cản, nói không chừng còn sẽ giúp đỡ một phen. Chỉ là, bọn họ chung quy là quá mức trầm mê vào quyền thế luồn cúi, cả ngày nghĩ đến làm sao chui vào chỗ trống của quốc gia, hấp thu càng nhiều lợi ích, rốt cuộc là rơi xuống tầm thường."

"Nếu không phải trẫm cố ý chèn ép Vương thị, dìu dắt Triệu thị, bọn họ có thể có hôm nay?"

"Bây giờ bọn họ đã lớn mạnh rồi, ngoại trừ hoàng thất của chúng ta ra, chỉ có duy nhất nhị phẩm, không ai có thể cản trở chúng ta, quả nhiên là uy phong lớn. Hiện giờ trẫm còn sống, bọn họ bắt đầu không ngừng giở trò nhỏ, nếu là trẫm… Ha ha, Đức Hinh đã già rồi, Vĩnh An lại là kẻ bất lực, dựa vào tên trẻ

ranh Khang quận vương kia, có thể chèn ép được Triệu thị sao?”

“Bệ hạ!” Lão Diêu cũng hơi có chút lo lắng, “Vậy nên làm thế nào cho phải?”

“Lão Diêu, đừng vội. Trẫm cũng chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, bốn bề không có ai nhổ nước bọt với ngươi mà thôi.” Long Xương đại đế nhẹ nhàng cười nói: “Tóm lại, trẫm tạm thời bất kể là ai kế thừa đế vị. Giang sơn Đại Càn ta dù sao cũng phải củng cố. Đế hoàng tâm thuật, ha ha.”

…

Bên trong kinh thành phong vân biến ảo, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, không sai biệt lắm cùng một đoạn thời gian, rời xa một góc hẻo lánh của kinh thành —— Bình An trấn, đồng dạng cũng có mạch nước ngầm đang lặng lẽ dâng lên.

Trong một gian phòng khách sạn sạch sẽ gọn gàng, diện tích lại chỉ có bốn năm mươi mét vuông, hai vị quan thuế vụ một già một trẻ đang nằm trên giường của từng người, tựa như hai con cá ướp muối phơi nắng quá độ, sắp mất đi sinh cơ.

Trên bàn trà bên cạnh bọn họ, trên giường, đang chất đống không ít sổ sách, quyển vở đi thăm ghi chép, bình thuốc không của Tỉnh Thần Đan, tính toán dùng đối chiếu số liệu, cùng với đủ loại đồ chơi vụn vặt…

Rất hiển nhiên, hai người vừa mới trải qua một phen “ác chiến”, tinh lực và thể lực đều đạt tới một giá trị giới hạn, đang ở trạng thái uể oải không phấn chấn.

Không tính thời gian trên đường, khoảng cách hai người đến Bình An trấn, đã qua gần nửa tháng. Vì nhanh chóng bắt được chứng cứ Vương thị trốn thuế lậu thuế, hoàn thành nhiệm vụ, hai người ở trong nửa tháng này hầu như không nghỉ ngơi, vẫn luôn dựa vào Tỉnh Thần đan nâng cao tinh thần làm việc.

Đến bây giờ, ngay cả Tỉnh Thần Đan cũng gần như không có tác dụng.

Phải biết rằng, làm như bọn họ làm như vậy, ngoại trừ động tác muốn bí mật ra, quan trọng nhất chính là binh quý thần tốc, không thể cho đối thủ thời gian phản ứng. Nếu không, loại địa đầu xà giống như Vương thị, một khi phản ứng lại bắt đầu che

giấu chứng cứ, cho dù là tam ty liên động, muốn tra ra chút gì cũng sẽ trở nên rất khó khăn.

Cho nên, bọn họ thăm dò ngầm như vậy, tuy rằng chỉ là đánh tiền tiêu, nhưng đồng dạng cũng là một khâu cực kỳ trọng yếu, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Tam Ti liên động sau đó có thể thuận lợi triển khai hay không, có thể đạt được chiến quả làm người ta hài lòng hay không.

Hai người tự nhiên không dám chậm trễ, ngay cả thời gian ngủ đều chen chúc ra ngoài làm việc.

Về phần kết quả sao…

"Lão sư, chúng ta còn phải tiếp tục điều tra nữa không?"

Quan thuế vụ trẻ tuổi ngửa đầu nhìn trần nhà trắng nõn, hai mắt vô thần, dưới ánh mắt treo hai cái túi đen như mực, nhìn qua phảng phất bị cuộc sống giày vò qua vô số lần, ngay cả giọng nói cũng uể oải: "Đất ruộng chúng ta cũng nhiều rồi, thời gian khai hoang cùng thời hạn trồng trọt thực tế cũng lén đi điều tra qua, ngay cả linh điền các nơi, có thể dò xét đều tra xét, cũng không phát hiện vấn đề…"

"Không thành vấn đề, mới là vấn đề lớn nhất. Từ mặt sổ mà xem, Trường Ninh Vương thị này thật sự mỗi năm đều nộp đủ tiền thuế, thời kỳ khai hoang càng ít tới năm mươi năm, động một tí là đến mấy năm, thậm chí mười mấy năm nộp thuế. Đây là bình thường sao? Cái này không bình thường!" Giọng của lão thuế vụ quan cũng vô lực, nhưng ngữ khí lại phẫn uất không thôi, hùng hùng hổ hổ nói: "Sau lưng Trường Ninh Vương thị tám phần mười là một phòng thu chi lợi hại, có thể làm thuế mục hoàn mỹ vô khuyết, làm cho người ta căn bản tra không ra vấn đề, hắn đây là đã sớm đề phòng chúng ta rồi!"

"Không thể là đầu óc của Trường Ninh Vương thị có vấn đề, thật sự không trốn thuế lậu thuế sao?" Quan thuế vụ trẻ tuổi thật sự không muốn điều tra nữa, cũng không điều tra nổi.

Hắn chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh mà thôi, tinh lực, thể lực mặc dù mạnh hơn rất nhiều so với tu sĩ Luyện Khí cảnh, nhưng cũng không chịu nổi cường độ cao không biết ngày đêm như vậy, không ngừng điều tra.

Cứ tra tiếp như vậy, đừng để chứng cứ Trường Ninh Vương thị trốn thuế lậu thuế không tra được, bản thân hắn đã mệt mỏi lắm rồi.

Đường đường là tu sĩ Linh Đài cảnh, bởi vì quá mệt nhọc mà xuất bệnh, nói ra không chừng bị người ta chê cười đến chết.

“Nói nhảm! Có một đống linh thạch ở trước mặt ngươi, ngươi đưa tay ra là có thể lấy được, hơn nữa những người khác cầm cũng không có vấn đề gì, ngươi có thể nhịn được hay không? Cho dù trong thời gian ngắn ngươi có thể nhịn được, một năm, hai năm, mấy chục năm, một trăm năm thì sao?” Lão thuế vụ quan căn bản không tin Trường Ninh Vương thị trong sạch.

Hắn làm quan thuế vụ nhiều năm như vậy, chuyện điều tra ngầm cũng đã sớm làm không biết bao nhiêu lần, thế gia điều tra không có một vạn cũng tám ngàn, có thể không biết đám thế gia này tính tình như thế nào sao?

Ngoài mặt dù gia phong tốt thế nào, thế gia tác phong nghiêm cẩn, vụng trộm cũng không thiếu chỗ giấu diếm bẩn thỉu, chỉ là tương đối ít một chút, tình tiết không tính nghiêm trọng mà thôi.

Loại thế gia này, điều tra hoàn toàn chính là phí sức không có kết quả tốt, tra nửa ngày cuối cùng đưa ra cũng chỉ là một chút vấn đề nhỏ, không vặn ngã đối phương không nói, ngược lại dựa vào đắc tội người khác, phía trên tự nhiên cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Cũng có một ít thế gia, trong xương cốt kỳ thực đã sớm nát bét, chuyện làm sớm đã đủ xét nhà mấy lần rồi, thượng diện đối với bọn họ làm kỳ thật cũng là môn thanh, trong tay thậm chí đã sớm nắm giữ chứng cứ, chỉ là phía trên nhân gia có người bảo vệ, tạm thời không động được, chỉ có thể hành quân lặng lẽ. Nhưng nếu có một ngày, ô dù bảo hộ phía trên xảy ra vấn đề, tự nhiên cũng liền đến thời điểm động đến bọn họ.

Tình huống giống như vậy, hắn cũng gặp qua nhiều lần, hao hết tâm tư tra ra chứng cứ, cuối cùng đều chỉ có thể phủ bụi trong hồ sơ cơ mật.

Đương nhiên, hắn cũng không nhụt chí, bởi vì hắn biết, những vật kia chỉ là tạm thời phủ bụi mà thôi, trên thực tế một ngày

nào đó sẽ dùng tới. Giống như cái loại thế gia đã mục nát từ trong xương cốt kia, một ngày nào đó sẽ đem chính mình đùa chết, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Còn tình huống của Trường Ninh Vương thị, tuy đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy, hơn nữa trông thật sự sạch sẽ đến mức khiến người ta hoài nghi cuộc đời, nhưng ông ta tin sau lưng chuyện này nhất định có một nguyên nhân hợp lý.

Mặc kệ Trường Ninh Vương thị thật sự hàng năm đều phải nộp đủ thuế thu của Chử Nghiệp nghiệp, hay là thật sự phí thời gian chuẩn bị trước, đề phòng có người kiểm toán, tất nhiên đều có vấn đề.

Hắn không tin, trên đời này thật sự có thế gia sạch sẽ!

Quan thuế vụ trẻ nghe quan thuế vụ cũ hỏi như vậy, lập tức á khẩu không trả lời được. Chuyện này… Nói thật, hắn thật sự không thể bảo đảm mình có thể nhịn được mà không đưa tay ra.

Xoắn xuýt nửa ngày, hắn mới lúng túng nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao?” Lão thuế vụ quan nhìn trần nhà, ngữ khí bất đắc dĩ: “Đương nhiên là thành thật bẩm báo, nên nói như thế nào thì nói như thế ấy. Thuận tiện, chỉnh lý tốt kỷ lục điều tra và thăm hỏi trong khoảng thời gian này của chúng ta, một khi cấp trên hỏi tới, cũng tiện cho chúng ta một câu trả lời.”

Về phần còn lại, đã không phải bọn hắn có thể quản được.

…

Cùng một thời gian.

Cửa ra Định Phổ, trong một gian phòng ở trà lâu Lâm Giang, có hai người đang ngồi đối diện uống trà.

Hai người này một người mặc trường bào văn sĩ, dáng vẻ tuấn tú, khí chất cũng thập phần nho nhã xuất chúng, một người khác mặc trang phục huyền võ màu xanh đen, tướng mạo đường đường, một thân khí chất hiên ngang, thập phần xuất chúng.

Hai người này rõ ràng là Nhị đương gia Tưởng Ngọc Tùng của Giao Long Bang, cùng với một trong những trưởng lão trực mạch của Trường Ninh Vương thị - Vương Thủ Dũng.

Chuyến đi di tích năm trước, Vương Thủ Dũng mặc dù bởi vì thực lực bản thân, cũng không thể đánh tới cửa ải cuối cùng, nhưng cũng ở thời điểm cửa thứ bảy thành công đổi mới một lần, thành công hoàn thành kế hoạch "Dát lông cừu" mà Vương Thủ Triết chế định.

Bản thân hắn cũng đạt được lợi ích cực lớn, không chỉ có được một pháp bảo cực phẩm làm vật bên người, tư chất huyết mạch cũng dưới tác dụng thay đổi cao và dịch Tinh Hoa cải tiến, trực tiếp tăng lên tới đại thiên kiêu Bính đẳng trung đoạn, trở thành một thành viên trong đại thiên kiêu ẩn tàng của Trường Ninh Vương thị.

Đương nhiên, không tránh khỏi quá nhiều đại thiên kiêu đưa tới cố kỵ, chuyện hắn trở thành đại thiên kiêu cũng không thể công khai ra ngoài, nhưng Vương Thủ Dũng cũng vì vậy mà có đầy đủ tự tin.

Dù sao, đây chính là đại thiên kiêu, hạt giống thần thông tương lai, nhân số trong toàn bộ Đại Càn đều có thể đếm được.

Nửa năm qua, bản thân hắn cũng sâu sắc cảm nhận được chỗ tốt khi trở thành đại thiên kiêu, không chỉ tốc độ tu luyện từ từ tăng vọt, sự thân cận đối với linh khí, cùng với lĩnh ngộ pháp tắc, đều như là bước vào một cảnh giới mới, để cho thực lực của hắn ở trong khoảng thời gian cực ngắn có một biên độ tăng trưởng thật lớn.

Bây giờ, tuy cấp bậc của hắn vẫn là Thiên Nhân cảnh tầng một, nhưng sức chiến đấu thực tế đã không thể so sánh nổi với lúc trước.

Mặt khác, Tứ ca cũng nói, ngoại trừ chuyện tư chất huyết mạch tuyệt đối không thể tiết lộ ra bên ngoài, pháp bảo cực phẩm gì đó ở thời khắc mấu chốt bộc lộ cũng sẽ bại lộ, vấn đề không lớn.

Cứ như vậy, càng diễn ra càng nhiều, bây giờ đối mặt với Vương Thủ Dũng, cho dù Tưởng Ngọc Tùng cấp bậc cao hơn

hắn vài tầng, cũng không có nửa điểm không sợ hãi, lộ ra mười phần tự tin.

Điều này ngược lại làm cho Tưởng Ngọc Tùng xem trọng hắn thêm vài phần.

“Thủ Dũng huynh đệ, mấy nhóm người lần này xuống đây thăm dò trái lại rất cẩn thận, trong khoảng thời gian này động tác cũng rất cẩn thận, dấu vết hành động cũng che giấu rất tốt, xem ra đều là lão luyện.” Tưởng Ngọc Tùng uống trà, mặt mày giãn ra, nhưng không hề lo lắng: “Đáng tiếc, bọn họ lại không biết, tất cả hành động của bọn họ đều nằm trong sự giám sát của Vương thị, thật đúng là tự cho là rất bí mật.”

Lần này người tới, đương nhiên không có khả năng chỉ có một đợt, chỉ là phân nhóm tiến vào Bình An trấn, đã có vài nhóm nhân mã.

“Quan thuế vụ lần này, chỉ sợ đều là tướng tài dưới Tam Tài ty, thủ đoạn lão luyện, không thể khinh thường. Nếu là thế gia khác, bọn họ tra như vậy, tất nhiên là có thể tra ra vấn đề.” Vương Thủ Dũng bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nhưng không có chút ý tứ xem thường những quan thuế vụ kia, “Chỉ là, Vương thị chúng ta cho tới bây giờ đều là thành thật nộp thuế, chưa từng trộm thuế, cũng chưa từng bỏ qua thuế, tự nhiên không sợ bọn họ tra kỹ.”

Nói đến việc này, Tưởng Ngọc Tùng cũng có chút chịu phục.

Tuy hắn rất có lòng tin đối với Vương Thủ Triết, cảm thấy hắn có thể giải quyết rắc rối lần này, nhưng hắn cũng thật sự không ngờ, Trường Ninh Vương thị lại thật sự chưa từng trốn thuế lậu thuế.

Lần đầu tiên nghe nói chuyện này, ngay cả ông ta cũng có chút không tin, chỉ là thấy Vương Thủ Triết trong thư nói lời thề son sắt, mới tạm thời tin tưởng một lần.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn có chút không yên lòng, cho nên ngoại trừ người của Vương thị ra, chính hắn cũng vẫn âm thầm phái người gắt gao nhìn chằm chằm tiến triển điều tra của đám quan thuế vụ kia.

Cũng bởi vì vậy, hắn mới vững tin chuyện này nghe có chút không hợp thói thường, không ngờ lại là thật.

Mỗi lần nhớ tới việc này, hắn đều nhịn không được cảm khái vạn phần: “Thủ Triết gia chủ không hổ là Thủ Triết gia chủ, không ngờ đã sớm lưu lại một tay. Dù là những người của ba ty trí tưởng tượng phong phú đến đâu, sợ là cũng không ngờ được, Thủ Triết gia chủ lại từ mấy chục năm trước đã đề phòng bọn họ, đã sớm chuẩn bị tốt việc bị tra thuế.”

“Đó là đương nhiên. Với sự cẩn thận nhất quán của Tứ ca, sao lại ở trên thu thuế lưu lại nhược điểm cho người ta? Nếu không làm tốt chuẩn bị vẹn toàn, Vương thị sao dám một cước bước vào trong vòng xoáy của cuộc chiến đế tử?” Vương Thủ Dũng cười cười, hiển nhiên là tin tưởng mười phần với Vương Thủ Triết: “Huống chi, Tứ ca từng nói, thuế thu chính là quốc bản, không đủ thuế thu nhập, quốc gia làm sao có thể cường thịnh? Hơn nữa, thế gia vốn có trách nhiệm thủ thổ an bang, ở điểm nộp thuế này, tự nhiên cũng nên dẫn đầu, nếu không làm sao có thể phục chúng?”

Trên thực tế, Vương Thủ Triết vẫn luôn quản rất nghiêm khối thuế thu này.

Bởi vì bây giờ thế gia Đại Càn quốc trốn thuế lậu thuế thành gió, hoàn cảnh lớn như thế, lúc trước cũng không phải không có người của Vương thị muốn âm thầm bỏ phí chút thuế, chỉ là đều bị Vương Thủ Triết lập tức phát hiện và ngăn cản, đồng thời ở trong hội nghị gia tộc nhiều lần cường điệu việc này, cũng ban bố một loạt thủ đoạn nghiêm trị, lúc này mới ngăn chặn được tà khí lệch gió này.

Mà điều này cũng là chỗ dựa mà Vương Thủ Triết dám nói để đám quan thuế vụ kia tùy tiện điều tra.

Vương Thủ Triết làm như vậy không chỉ vì suy nghĩ cho sự phát triển của Vương thị, tránh bị người ta nắm được nhược điểm, đồng thời cũng là lập tấm gương cho các tiểu bối Vương thị.

Dù sao, nếu các trưởng bối tự mình dẫn theo một cái đầu không tốt, tùy ý chà đạp pháp độ quốc gia, chà đạp quy tắc, vậy bọn hắn lại có lực lượng gì để để cho tiểu bối tuân thủ quy tắc?

Từ trước tới nay, Vương Thủ Triết dốc sức chỉnh đốn Tộc Học, hy vọng bồi dưỡng ra một đám tinh anh xã hội có gan vì

lý tưởng trong lòng mà cố gắng tiến lên, ra sức liều mạng cũng không phải là một đám sâu mọt xã hội coi rẻ pháp luật, coi thường quy tắc.

Những chi tiết này, Vương Thủ Dũng cũng rõ ràng, hơn nữa cũng vô cùng tán thành, giờ phút này chậm rãi nói, tự nhiên cũng vô cùng tự tin.

"Cuối cùng thì Thủ Triết gia chủ là Thủ Triết gia chủ, cách cục ánh mắt này quả thực không phải người thường có thể sánh kịp." Tương Ngọc Tùng cảm khái cười cười: "Khó trách bọn trẻ Vương thị đều biểu hiện xuất chúng như vậy, tinh khí thần trông có vẻ không giống nhau."

Vốn dĩ Vương Thủ Triết không có ở đây, trong lòng hắn ít nhiều có chút không an tâm, bây giờ thấy Vương Thủ Dũng làm việc cũng là trầm ổn có độ, thành thạo điêu luyện, trong lòng lại kiên định hơn không ít.

Quả nhiên, những huynh đệ bên cạnh Vương Thủ Triết cũng không đơn giản, ai cũng không thể khinh thường.

"Tưởng đại ca, bây giờ cá đã vào lưới, mồi nhử cũng đã vào vị trí, kế tiếp phải xem ngài." Nói chuyện phiếm vài câu, vẻ mặt Vương Thủ Dũng cũng trở nên trịnh trọng.

Nghe vậy, biểu tình của Tưởng Ngọc Tùng cũng trở nên trịnh trọng, buông chén trà nhỏ xuống, nghiêm túc nói: "Thủ Dũng huynh đệ yên tâm, hết thảy đều làm theo kế hoạch. Lần này, đảm bảo để cho bọn họ trộm gà không được còn mất nắm gạo, bồi thường cho phu nhân lại binh đao."

…

bến Trường Ninh.

Màn đêm buông xuống, trên bến đò vẫn bận rộn như cũ. Từng ngọn linh đăng huỳnh thạch treo lơ lửng ở cửa ra, chiếu sáng toàn bộ bến sông Trường Ninh như ban ngày.

Không còn cách nào khác, độ khẩu này quá lớn, mà Tân An trấn, Bình An trấn tiêu hao tài nguyên cũng quá lớn.

Lần này quan thuế vụ già trở về cũng không phải không thu hoạch được gì, chí ít bọn họ đã mua đủ một xe đặc sản đất đai của Vương thị, một số chế phẩm thủy tinh trung cấp, giấy của

Vương thị bình thường, thậm chí còn có một số loại lương chủng phẩm cấp bình thường, cùng với giá cả khá thấp, nhưng chất lượng cũng không tệ lắm.

Những thứ này vận chuyển đến những "thị trường ngầm" mà Tiền thị không chạm đến được, lợi nhuận có thể kiếm được cũng không thấp, ngoại trừ cần vất vả bôn ba ra thì không có vấn đề gì. Nếu bọn họ không mang chút hàng hóa đi mới gọi là không đánh tự khai.

Bởi vì không có thương nhân vân du nào sẽ không thích những món hàng rẻ nhằm vào thị trường ngầm của Vương thị.

Hai thầy trò rất thuận lợi thông qua trạm kiểm soát, tiến vào phạm vi Trường Ninh vệ. Mặc dù phạm vi Trường Ninh vệ cũng có đường xi măng, nhưng chung quy so với Bình An trấn kém hơn rất nhiều, có vài chỗ lồi lõm, tu sửa cũng không kịp thời.

Hơn nữa, "đèn đường" trên đường cũng trở nên thưa thớt và ảm đạm hơn nhiều.

"Tránh ra tránh ra ~ "

Đang lúc hai thầy trò gác xe ngựa từ từ đi tới, một phương hướng khác, bỗng nhiên có mấy cỗ xe ngựa do mấy con Bắc Địa kéo, từ trong kho chứa cách bến đò không xa vận chuyển ra, xuyên qua ba ngã, đi về phía Tây của Trường Ninh vệ.

Hai thầy trò của quan thuế vụ vội vàng kéo xe ngựa dừng lại, suýt nữa đụng phải đối phương ở ba ngã rẽ này.

Chờ những xe ngựa bắc địa kia đi xa, quan thuế vụ trẻ mới "phi" một tiếng: "Đều là người nào vậy, hơn nửa đêm chạy nhanh như vậy, đụng người thì làm sao bây giờ?"

"Có chút không đúng." Lão thuế vụ quan cau mày nói.

"Lão sư, có gì không đúng?"

"Ngươi đừng quên, lão sư của ngươi có thể được xưng là 'Khấu thuế thần nhãn'. Ta đã làm việc ở biên quan mấy chục năm, bất kỳ xe ngựa hàng hóa nào nếu như có vấn đề, liếc mắt liền có thể phát giác được có điều không đúng." Lão thuế vụ quan nói: "Những xe ngựa kia chất chứa hàng hóa nhìn như rất

ít, nhưng hàng hóa lại rất nặng, xe khung xe đều là đặc thù gia cố qua.”

“Đó chính là nén sắt, thỏi đồng hoặc là kim loại khác.” Quan thuế vụ trẻ tuổi nói: “Lão sư, đây là Trường Ninh vệ, đối với thỏi kim loại có nhu cầu rất lớn, hơn nửa đêm không có gì lạ. Còn nữa, sư phụ ngài tra thuế thần nhãn, chiết kích ở Bình An trấn.”

Quan thuế vụ già trợn trắng mắt liếc nhìn đồ đệ của ông ta, nhưng vẫn nhạy bén chỉ ra mấu chốt xảy ra vấn đề: ” nhu cầu của thỏi kim loại, đa số đều tập trung ở Bình An trấn, cùng với Tân An trấn mới khai phá. Những hàng hóa này không kéo đi Bình An trấn, lại từ kho Trường Ninh trữ về phía tây Trường Ninh, là đạo lý gì?”

“Có lẽ bên kia mới mở xưởng, hoặc là đã có công trình cần kim loại…” Quan thuế vụ trẻ tuổi ngáp dài phản bác, “Lão sư à, ta mệt rồi, chúng ta đi dịch trạm nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ngươi nhìn con đường xi măng này đi, đã có nhiều chỗ tổn hại, vết bánh xe bị nghiền nát hết rồi.” Lão thuế vụ quan nhảy xuống xe, kiểm tra bên đường nói: “Dựa vào tình hình hỗn hợp giữa bùn đất và mảnh vụn xi măng, con đường này chắc chắn sẽ thường xuyên bị tổn hại, mỗi lần sửa chữa không bao lâu, lại sẽ bị tổn hại. Có thể thấy không những chịu tải quá tải, mà còn là trường kỳ siêu tải.”

“Lão sư, ngài muốn biểu đạt điều gì?” Hai mắt quan thuế vụ trẻ tuổi đảo qua đảo lại.

“Có vấn đề, khẳng định có vấn đề.” Quan lão thuế vụ híp mắt lại, nhạy bén ngửi được khí tức bất thường, “Vương thị đối với kim loại nhu cầu rất lớn không tầm thường, có thể nói là lượng lớn. Trước đó chúng ta âm thầm điều tra tổng sổ sách quan phủ, nhưng sống ở trên sổ sách cũng không có vấn đề gì, mỗi một khoản kim loại đều có định đi rõ ràng. Nói là ở trong đường, trong phòng, các loại quan ải. Tóm lại, làm cho người ta không tìm ra sai sót.”

“Đi, chúng ta cùng đi xem, nói không chừng lần này lập được công lớn.” Lão thuế vụ quan hưng phấn lái xe ngựa, vừa đi vừa lảo đảo truy theo.

Hai người vừa tra xét, đã tra được phía tây Trường Ninh, một chỗ ở sâu trong rừng rậm, cực kỳ vắng vẻ lâm thủy trang viên.

Quan thuế vụ già dựa vào tu vi Thiên Nhân cảnh, mang theo quan thuế vụ trẻ tuổi lẻn vào, cuối cùng phát hiện một sự thật kinh người.

Phía sau Lâm Thủy trang viên, bên trong sơn thể lại có một bến cảng vô cùng bí mật.

Những hàng hóa kia đều là thông qua bến cảng bí mật này vận chuyển đến Giang thuyền đã sớm dừng ở trong cảng, sau đó thuận theo An Giang một đường đi về phía tây.

Hàng hóa chuyên chở cũng rất bình thường, chính là lấy thỏi sắt làm đĩnh kim loại, muối tinh và các loại lương chủng của Vương thị.

Trồng lúa còn dễ nói, dù sao Vương thị cũng buôn bán lương thực kiếm tiền với bên ngoài, đây là một trong những nghề chính của Vương thị.

Nhưng Vương thị không sản xuất muối tinh, lại có khẩu vị cuồng nhiệt với thỏi kim loại, dường như vĩnh viễn không thỏa mãn.

Nhưng bây giờ, lại vận chuyển Trường Ninh vệ ra?

Dây cung mẫn cảm trong lòng quan thuế vụ cũ lập tức động.

Hắn có dự cảm, lần này, sợ là hắn thật sự bắt được một con cá lớn.

Dựa vào kinh nghiệm ẩn núp nhiều năm cùng thân thủ coi như không tệ, hắn len lén ở bến cảng tìm kiếm đầu lưỡi, đối phương cũng không phải là người cứng rắn gì, sau khi bị thẩm vấn một phen liền thành thành thật thật khai ra.

Chỉ là, hắn cũng không biết chủ gia là ai, chỉ biết những thuyền này đều xuôi theo An Giang hướng tây nam mà đi, nghe nói đi rất xa.

Đi về hướng Tây Nam? Rất xa?

Chỉ là trong nháy mắt, trên mặt quan thuế vụ cũ lộ ra biểu cảm kinh sợ, mừng như điên, khó có thể tin, phức tạp đan xen.

Thật sự là xảy ra chuyện lớn rồi!

Tuy nhiên, cứ như vậy, giải thích nhu cầu của Vương thị giống như hai thỏi sắt vĩnh viễn không có chừng mực, không bình thường.

Thì ra, đều là dùng để buôn lậu, lấy lợi nhuận cực cao hồi báo! Hơn nữa, đây chẳng những là buôn lậu, còn là thông địch phản quốc!

Bởi vì vị trí phía nam An Giang Tây chỉ có một quốc gia, đó chính là một trong những kẻ thù truyền kiếp của Đại Càn —— Nam Tần.

Muối, sắt, lương chủng, đều cấm vật vi phạm Nam Tần. Đã là vật vi phạm cấm, tự nhiên là bởi vì bên Nam Tần đối với loại vật tư này nhu cầu tương đối lớn. Một khi đả thông thương lộ, lợi nhuận cao như thế nào?

Khó trách, trong khoảng thời gian ngắn Vương thị đã phát triển nhanh như vậy, hơn nữa còn khoa trương hơn nhu cầu tài nguyên!

"Phì!" Quan thuế vụ trẻ tuổi tức giận đến run rẩy: "Ta còn tưởng rằng Vương thị thật sự là sạch sẽ, lại không ngờ rằng, lại có thể làm ra như vậy, ài~~"

Tín ngưỡng của quan thuế vụ trẻ như bị đả kích nặng nề, uể oải uể oải.

"Tiểu tử, lão sư của ngươi đã sớm nói, trên thế giới này không có mèo nào không trộm tanh. Vương thị, ha ha, đợt này, các ngươi chết chắc rồi."

…

Không nói đến biến cố bên Trường Ninh vệ, bên kia, trong hoàng cung Đại Càn, Long Xương đại đế cuối cùng cũng nhớ lại Vương Thủ Triết.

"Đúng rồi, tên Vương Thủ Triết kia đâu?" Long Xương đại đế mắng xong lại nhíu mày nói: "Gần đây đang bận chuyện gì, sao còn chưa đến bái kiến trẫm?"

"Chính là uống trà mỗi ngày, cùng đám người Vương Vũ Xương, Vương Trụ Huy luận bàn một chút." Lão Diêu bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ, ta cảm thấy Thủ Triết không thích động thủ,

mỗi khi đến một nơi ở lại thì không chuyển ổ nữa. Hay là, lão nô thay bệ hạ đi tìm ngài ấy tới đây?”

Long Xương đại đế giật giật khóe miệng: “Không được, thời điểm này nhất định phải bình tĩnh. Ai thiếu kiên nhẫn trước thì người đó rơi vào đường lui. Đúng rồi, trẫm nghe nói có người tố cáo Trường Ninh Vương thị trốn thuế lậu thuế? Bọn Tam Tài ty đã nghe tin mà động rồi?”

“Vâng, bệ hạ. Nghe nói Tam Ti liên động, chính là nội các ký kết hành động, nhất định phải làm đến không đánh rắn động cỏ, trước tiên kiểm chứng chứng cứ.” Lão Diêu nhíu mày nói: “Bệ hạ, thế gia nào trên phương diện thu thuế đều khó có khả năng làm được không chút sơ hở. Việc này, chỉ sợ có người âm thầm nhằm vào Vương thị.”

“Nhắm vào? Đây không phải rất tốt sao?” Long Xương đại đế nở nụ cười: “Chỉ cần Vương Thủ Triết kia gặp khó khăn, trẫm lại ra tay giúp đỡ, hắn còn không cảm ơn đức của trẫm? Từ nay về sau, đều vui lòng bái phục dưới trướng trẫm?”

“Ách… Bệ hạ, đây không phải là ngài nhường người…”

“Bậy bạ, trẫm là loại người này sao?”

…

Chương 66: Nhiệt lục bao! Tiên chủ định kế phong vân!

…

Lũng Tả quận.

Lang Tả vệ.

Cách hành lang Đông Sơn không xa, có một trang viên chiếm diện tích không nhỏ, tên là “Tam Tiên Trang”.

“Tam Tiên Trang” trên danh nghĩa thuộc về một thế gia Bát phẩm của Lang Tả Vệ. Ngày bình thường, trang viên này thoạt nhìn cùng nông trang bên cạnh cũng không có gì khác nhau, chính là đủ loại lương chủng, đủ loại linh quả, ngẫu nhiên lại bán ra một chút thịt linh cầm cấp thấp.

Nhưng trên thực tế, nơi này lại là một chỗ ngầm dưới danh nghĩa Tam Tài ty, chỉ ở thời khắc mấu chốt mới có thể sử dụng.

Thí dụ như, giờ phút này.

Trong Tam Tiên Trang, giờ phút này đang tụ tập một đám “người từ ngoài đến”.

Trên mặt đất, nông hộ vốn trong trang vẫn làm việc như thường ngày, chỉ là trong gia tướng hộ vệ có không ít gương mặt lạ lẫm, nhân số cũng nhiều hơn bình thường không ít.

Trong tầng hầm lớn như vậy, đèn đuốc sáng trưng, mấy chục ngọn đèn huỳnh thạch đã sáng hơn rất nhiều ngày đêm.

Tầng hầm Tam Tiên Trang là chuyên đào móc, không chỉ diện tích cực lớn, độ cao cũng cực cao. Giờ phút này, trong tầng hầm này bày ra ít nhất có mấy trăm cái án, sau mỗi một cái bàn, đều có một vị thư lại cúi đầu bận rộn, bên cạnh lại chất đống sổ sách lớn khiến người ta tê dại.

Toàn bộ tầng hầm yên tĩnh dị thường, ngoại trừ tiếng “xoạt xoạt xoạt xoạt” vang lên, tiếng trù tính va chạm, cùng với tiếng ma sát, tiếng tay áo ngẫu nhiên vang lên, tiếng ho khan, gần như không có nửa điểm tạp âm.

Không khí khẩn trương mà nghiêm nghị.

Trên tầng hầm này có một bình đài kéo dài từ rìa. Tầm nhìn trên bình đài rộng rãi, có thể quan sát cả tầng hầm, thu hết mọi hành vi của mọi người ở dưới đáy mắt.

Giờ phút này, trên bình đài, có ba người đang ngồi trên ghế thái sư của mình, chậm rãi thưởng thức trà, lẳng lặng chờ đợi.

Ba người này đều mặc một thân quan bào màu đỏ, trên người thêu Lôi Ưng màu xanh tím. Rất hiển nhiên, bốn người này, đều là đại quan tứ phẩm đương triều, đặt ở địa phương, đều là đại lão một phương giậm chân một cái là có thể khiến địa chấn ba chấn.

Nhưng giờ phút này, ba người lại tụ tập lại với nhau.

“Trịnh Hoằng Văn, đám thủ hạ nhà ngươi được không hả, đã kiểm tra sổ sách gần một tháng rồi mà vẫn chưa tìm ra vấn đề?” Bỗng dưng một giọng nam trẻ tuổi lười biếng vang lên.

Người mở miệng là thanh niên ngồi ở vị trí bên cạnh. Hắn híp mắt, một thân quan bào ăn mặc lỏng lẻo, tư thế ngồi cũng tùy ý lười nhác, thoạt nhìn có mấy phần chán đến chết.

Người này họ Kiều, tên Hồng Ba, chính là chưởng lệnh của Giám sát ti.

Hắn xuất thân từ Kiều thị tứ phẩm, bản thân cũng là thiên chi kiêu tử tư chất bất phàm, thực lực đến rồi, tư lịch đủ rồi, tự nhiên thuận lý thành chương trở thành chưởng lệnh tứ phẩm.

Tuy nhiên, mặc dù Giám Sát ty phụ trách bộ môn giám sát thế gia và bách quan thiên hạ, nhưng chủ yếu chú ý vẫn là một ít tình tiết nghiêm trọng, liên quan tới hành vi phạm tội khá rộng, thí dụ như cấu kết hải khấu, thông địch phản quốc, mưu đồ tạo phản, địa phương hỏa song song cùng với các loại đại án quan trọng như thế gia diệt môn.

Giống như chuyện trốn thuế lậu thuế như vậy, Giám Sát Ti trước giờ lười quản.

Lần này, nếu không phải thủ phụ hạ lệnh, hắn cũng lười tới. Kết quả âm thầm tra xét nhiều ngày như vậy, thế mà ngay cả một chút vật hữu dụng cũng không tra ra, hắn tự nhiên có chút không kiên nhẫn.

“Kiều chưởng lệnh nghi hoặc, cũng là nghi ngờ của Chu mỗ.” Một bên khác, chưởng lệnh của Hình Luật ty là Chu Lập Đức cũng trầm giọng mở miệng, trên khuôn mặt nghiêm túc mang theo một tia nghi vấn, “Ta nhớ trước khi bắt đầu điều tra, Trịnh chưởng lệnh đã thề rất nhanh sẽ có kết quả. Nhưng hôm nay đã sắp một tháng trôi qua, vẫn không tra ra vấn đề, Trịnh chưởng lệnh phải giải thích như thế nào?”

“Hai vị chưởng lệnh vội cái gì?” Trịnh Hoằng Văn thoạt nhìn một chút cũng không nóng nảy, cầm chén trà chậm rãi nhấm nháp một ngụm, “Con ruồi không đốt trứng không có kẽ hở. Tư lại Tam Tài ty chúng ta đều đã trải qua huấn luyện chuyên môn, Vương thị này cho dù che giấu tốt đến đâu, cũng chạy không thoát hỏa nhãn kim tinh của các ti lại. Lúc này mới tra xét sổ sách mười năm, còn có rất nhiều không tra nữa, chúng ta cứ chờ là được.”

Trịnh Hoằng Văn chính là chưởng lệnh của Tam Tài ty, đồng thời cũng là trợ thủ của Tam Tài ty Trường Mạnh Nguyên Bạch.

Lần này điều tra chuyện Vương thị trốn thuế lậu thuế chính là do Tam Tài ty chủ sự, Giám Sát ty và Hình Luật ty hiệp đồng, hắn đương nhiên là người dẫn đầu trong ba người.

Đừng thấy hắn hiện tại biểu hiện rất trấn định, nhưng trên thực tế, hắn trong lòng lo lắng một chút cũng không ít hơn so với hai người. Hoặc là càng xác thực mà nói, hắn kỳ thật so với hai người càng sốt ruột.

Nếu như không phải là chủ sự, hắn nhất định phải chống đỡ, lúc này sợ là hắn đã sớm đứng lên gấp đến xoay quanh rồi.

Làm tứ phẩm trưởng lão Trịnh thị, hắn xuất thân trực mạch, trong nội bộ Trịnh thị xếp hạng địa vị kỳ thật cũng không cao lắm, năm đó gia tộc bồi dưỡng hắn, cũng là bởi vì ngoại trừ mình, cũng không có nhân tuyển thích hợp nào khác. Hôm nay, đích mạch thiên kiêu thế hệ mới của gia tộc cố ý đặt chân quan trường, lão tổ tông liền có ý đợi sau khi đối phương thăng cấp Tử Phủ cảnh liền thay thế chính mình.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến việc những năm gần đây hắn không có thành tích gì trong quan trường.

Lần này, hắn cố ý cầu xin Tư trưởng đến để hỗ trợ điều tra vụ án Vương thị trốn thuế lậu thuế, chính là muốn nhân cơ hội này lập công lớn, cũng tiện đánh tan suy nghĩ của lão tổ tông.

Kiều Hồng Ba không hề chú ý tới chuyện trốn thuế lậu thuế, cũng không biết tình hình của đương kim thế gia, nhưng hắn lại hiểu rõ. Theo hắn, thế gia nào có ai không trốn thuế lậu thuế chứ?

Vương thị trên danh nghĩa có nhiều sản nghiệp như vậy, từ Vương thị luyện khí tổng ty, Vương thị luyện đan tổng ty, đến Vương thị thương hội lương chủng vân vân, mỗi một sản nghiệp mỗi năm qua tay tư kim đều là lượng lớn, chẳng lẽ còn có thể mỗi người thanh chính liêm khiết, không giở trò bịp bợm sao?

Cho dù sản nghiệp dưới tên Vương thị quản rất nghiêm, sổ sách làm rất chặt chẽ, những sản nghiệp liên hợp liên hợp với quan hệ thông gia sáng lập thì sao?

Từ Thủ Đạt thương hội, Trường Ninh liên hợp chế tạo ty, đến Thanh La khai phá tổng ty vân vân, sản nghiệp do Vương thị và quan hệ thông gia liên thủ sáng lập cũng không ít, trong mỗi sản nghiệp đều có không ít thành viên của gia tộc thông gia nhậm chức, Vương thị quản lý đối với bọn họ, hiển nhiên không có khả năng quản lý nghiêm khắc như quản lý tộc nhân.

Giống như loại sản nghiệp liên hợp này, từ trước đến nay là khu tai họa nặng trốn thuế lậu thuế, chỉ cần tùy tiện điều tra, khẳng định có thể tra ra vấn đề.

Đến lúc đó, chỉ cần trực tiếp báo lên trên là được, công lao kia giống như nhặt không.

Mà lúc nộp thuế ở đâu đều cần phải sao chép một phần sổ sách tỉ mỉ, đương nhiên Trường Ninh Vương thị cũng có. Cho nên Trịnh Hoằng Văn mới lấy được lệnh bài từ chỗ Mạnh Nguyên Bạch, liền lập tức khẩn cấp từ trong ti khố điều ra sổ sách chi tiết vụ thu thuế của Trường Ninh Vương thị trong những năm qua, cũng trực tiếp chuyển đến chỗ ngầm của Lũng Tả quận bên này.

Thậm chí, ngay cả đồng liêu Giám Sát Tư và Hình Luật Ti tới hiệp đồng phá án cũng bị hắn kéo qua.

Vì điều này, một khi chứng cứ Vương thị trốn thuế lậu thuế, có thể lập tức phái người phong các hạng sản nghiệp của Vương thị, đóng băng tài sản của Vương thị.

Dù sao, binh quý thần tốc.

Nếu chậm một bước, nói không chừng sẽ bị Vương thị lén lút chuyển dời tài sản.

Nhưng mà, hắn nghĩ tới các loại chi tiết, thậm chí ngay cả thời điểm Mạnh ti trưởng khích lệ hắn nên đáp lời như thế nào cũng đã nghĩ xong, duy chỉ có điều không ngờ, khoản mục của Vương thị lại không tra ra vấn đề.

Kiểm tra gần một tháng, bọn họ không chỉ không thể tra ra chứng cứ Trường Ninh Vương thị trốn thuế lậu thuế, ngược lại còn chứng minh Trường Ninh Vương thị là một thế gia tuân thủ pháp luật, đúng hạn nộp thuế.

Trường Ninh Vương thị này bị bệnh sao?

Lợi ích ngay trong tầm tay thế mà cũng không lấy?

Trịnh Hoằng Văn ở trong lòng âm thầm chửi má nó, tay vẩy nước bọt cũng có chút phát run, đều sắp hận Trường Ninh Vương thị đến chết rồi.

Bây giờ ông ta chẳng khác nào bị treo trên lửa nướng, nếu Trường Ninh Vương thị thật sự không tra ra vấn đề gì, mặt mũi và lý tử của ông ta đều bị mất hết. Ngay cả lần này tam ty liên động, cũng sẽ biến thành một trò cười!

May mắn, hiện tại còn chưa tới thời khắc cuối cùng.

Hơn nữa, những quan thuế vụ xuống thăm ngầm cũng còn chưa trở về.

Lần này những quan thuế vụ bị phái xuống điều tra ngầm đều là tay lão luyện, cho dù tài khoản Trường Ninh Vương thị làm có tốt hơn nữa, cũng rất khó làm sạch sẽ. Mà cho dù chỉ có một chút lỗ hổng, thông qua điều tra ngầm, cũng có xác suất rất lớn có thể phát hiện vấn đề.

Kế hoạch bây giờ, cũng chỉ có thể gửi hi vọng vào bọn họ có thể mang đến cho mình một ít tin tức tốt.

“Chưởng lệnh, quan thuế vụ điều tra ngầm trở về rồi.”

Bỗng dưng, một bóng người mặc quan bào màu xanh lục từ phía dưới bay vút lên, rất nhanh đi tới, ghé vào bên tai Trịnh Hoằng Văn thấp giọng nói một câu.

Hai mắt Trịnh Hoằng Văn tỏa sáng: "Ồ? Mau dẫn bọn họ tới đây."

Quan viên kia lập tức lui xuống.

Chỉ trong chốc lát, vài bóng người đã được dẫn từ bên ngoài vào tầng hầm ngầm.

Mấy người này có người ăn mặc như thương nhân vân du, có người ăn mặc tán tu, cũng có người ăn mặc như công tử nhà giàu, tóm lại ăn mặc khác nhau, các ngành nghề đều có, giờ phút này đều phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là đi đường ban đêm về.

Quan thuế vụ Tam Tài ty phái xuống đương nhiên sẽ không chỉ có mấy người như vậy, chỉ là nhóm đầu tiên của bọn họ trở về.

Hai vị quan thuế vụ một già một trẻ trước đó, rõ ràng cũng ở bên trong.

"Thuộc hạ Lưu Bỉnh Thụy/ Trương Đức Hải… bái kiến chưởng lệnh." Mấy người bao gồm cả hai vị quan thuế vụ một già một trẻ đồng loạt khom mình hành lễ, thái độ cung kính.

"Không cần đa lễ. Mấy vị vất vả rồi."

Trịnh Hoằng Văn đầu tiên là an ủi hàn huyên vài câu, sau đó liền hỏi tới thu hoạch chuyến này.

Lời này vừa nói ra, mấy vị quan thuế vụ hai mặt nhìn nhau.

Qua một hồi lâu, mới có một quan thuế vụ tuổi hơi lớn khó mở miệng: "Khởi bẩm chưởng lệnh, chuyến đi Trường Ninh vệ lần này, ngành nghề của chúng ta, không dám có chút chậm trễ, chỉ là… Thứ cho hạ quan tài sơ học thiển, thật sự là không thể bắt được chứng cứ Trường Ninh Vương thị trốn thuế lậu thuế."

"Xin Chưởng lệnh thứ tội."

Mấy quan thuế vụ khác cũng vội vàng chắp tay tạ lỗi, mặt đầy hổ thẹn.

Thấy thế, trong lòng Trịnh Hoằng Văn lập tức nguội lạnh.

Hắn theo bản năng nhìn về phía quan thuế vụ cũ lớn tuổi nhất trong đám người: "Lão Lưu, ngươi được xưng là "Giám thuế thần nhãn", ngay cả ngươi cũng không phát hiện ra vấn đề?"

"Khởi bẩm chưởng lệnh, Trường Ninh Vương thị ở mẫu ruộng, thời gian cày ruộng khai hoang, cùng với những chuyện khác phải nộp thuế, hơn nữa việc dễ làm giả đích xác không có tra ra vấn đề." Quan thuế vụ cũ chắp tay trả lời.

Sắc mặt Trịnh Hoằng Văn nhất thời có chút không nhịn được.

Nhưng mà, còn không đợi tâm hắn hoàn toàn nguội lạnh, liền nghe quan thuế vụ cũ nói tiếp: "Nhưng mà, thuộc hạ phát hiện một chuyện lớn khác. Việc này, nếu như điều tra thật, Trường Ninh Vương thị liền hoàn toàn xong rồi, lại không có khả năng xoay người."

Nghe nói như thế, các quan thuế vụ khác đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía hắn. Chỉ có quan thuế vụ nhỏ vẻ mặt bình tĩnh.

Trịnh Hoằng Văn cũng giật mình trong lòng, vội vàng truy vấn: "Chuyện gì?"

"Khởi bẩm chưởng lệnh, thuộc hạ phát hiện, Trường Ninh Vương thị có hiềm nghi Nam Tần buôn lậu muối tinh, thiết đĩnh, lương chủng và các vật phẩm vi phạm lệnh cấm, có hiềm nghi thông đồng với địch phản quốc!"

"Cái gì?!"

Vừa nghe lời này, Trịnh Hoằng Văn thiếu chút nữa ném chén trà trong tay xuống.

Bên cạnh, vốn đang giả vờ không thèm để ý, trên thực tế Kiều Hồng Ba yên lặng nghe lén, hai vị chưởng lệnh của Chu Lập Đức cũng biến sắc, trong nháy mắt trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Quan thuế vụ Lưu, việc này không phải chuyện đùa, ngươi có nắm được chứng cứ?" Chưởng lệnh Giám sát ti lệnh Kiều Hồng Ba đặt chén trà xuống, trịnh trọng hỏi: "Ngươi phải biết, vu cáo thế gia lục phẩm đương triều, chính là trọng tội."

“Kiều chưởng lệnh yên tâm, hạ quan biết sự tình nghiêm trọng, bởi vậy, sau khi phát hiện tình huống không đúng, liền lập tức dùng lưu ảnh bàn đơn giản mang theo bên người để ghi lại chứng cứ.” Lão thuế vụ quan nói xong từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một miếng ngọc khuê, cẩn thận từng li từng tí giao cho Trịnh Hoằng Văn trước mặt.

Ngọc Khuê này không lợi hại như Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, có thể ghi lại một đoạn lớn hình ảnh cùng thanh âm lập thể, mà chỉ có thể ghi lại một ít hình ảnh đơn giản, nhưng ở thời điểm mấu chốt, chút chứng cớ này đã lập án điều tra rồi.

Trịnh Hoằng Văn lập tức mở ra xem.

Hai người Kiều Hồng Ba, Chu Lập Đức cũng bu lại.

Một lát sau, sắc mặt của Trịnh Hoằng Văn đã hoàn toàn thay đổi: “Tốt tốt tốt! Khó trách tài khoản Trường Ninh Vương thị làm đẹp như vậy, thậm chí ngay cả thu nhập hàng năm cũng giao nộp đủ, thì ra là vì che giấu hoạt động buôn lậu này! Hay cho một Trường Ninh Vương thị! Hay cho một thế gia tuân thủ theo luật pháp công pháp, đúng hạn nộp thuế mẫu mẫu mực!”

“Việc này can hệ trọng đại, đã là phạm vi quyền trách của Giám sát ti ta.” Sắc mặt của Kiều Hồng Ba cũng trở nên tái nhợt: “Hiện tại ta sẽ viết tấu báo cho Mạnh ti trưởng, mời thượng kinh bên kia ra tay can thiệp việc này.”

“Thông đồng với địch phản quốc.” Chu Lập Đức sắc mặt cũng vô cùng đen tối: “Tên Trường Ninh Vương thị này quả nhiên là can đảm!”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã sai người chuẩn bị giấy bút, nhanh chóng viết tấu báo.

Việc này can hệ trọng đại, tự nhiên phải đi gấp thông đạo.

Rất nhanh, sáu cái Ngọc Trảo Thanh Cưu đã bay ra khỏi Tam Tiên trang, chui vào trong tầng mây, bay về phía kinh thành.

Giống như thiểm điện màu xanh vậy.

…

Đại Càn Quy Long Thành, phủ Định Quốc Công.

Dưới sự kinh doanh tiện tay của Vương Thủ Triết, Tứ Quý Viên đã bất tri bất giác sinh cơ càng thêm dạt dào.

Linh trúc bích ngọc trong rừng trúc Hạ Trúc thông thường là tài liệu trăm năm, có thể gia công thành sáo trúc bích ngọc, ghế trúc, chiếu mát, giỏ trúc bích ngọc v.v… có được giá trị kinh tế không tồi.

Nguyên bản một mảnh rừng Linh Trúc màu ngọc bích rộng hơn một mẫu này sinh trưởng mấy trăm cây trúc, bởi vì nuôi trồng đến nay bất quá hơn mười năm, màu sắc còn xanh non nớt mà không có tác dụng lớn.

Nhưng sau khi Vương Thủ Triết nhàn hạ chiếu cố, bây giờ đã là màu xanh biếc, tính chất óng ánh như giọt nước, giống như thiếu phụ từ nữ đồng trẻ tuổi nhanh chóng trưởng thành thành.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cây Bích Ngọc Linh Trúc chín tác tác hưởng, yểu điệu thướt tha, từng chiếc lá giống như cây trâm ngọc bích nhanh nhẹn rơi xuống, lá trúc này cũng được biên chế ra chút vật phẩm thủ công nghệ, màu sắc linh động mà nhiều năm không bị thối rữa.

Trong khoảng rừng trúc, có một số măng non giống như đã đến mùa sinh dục. Người làm vườn và người hầu trong nội viện cẩn thận từng li từng tí vung vẩy cuốc ngọc, đào móc măng non.

Đây chính là nguyên liệu nấu ăn thượng hạng, bất luận là dùng để hầm thịt mặn, hoặc là xào với dưa muối, đều là vị tươi vô cùng.

Dưới rừng trúc bích ngọc.

Bên cạnh một hồ nước nở rộ như sen, đặt một bàn cờ được điêu khắc bằng đá kỳ lạ, bàn cờ đan xen ngang dọc, hai quân đen trắng đan xen vào nhau.

Vương Thủ Triết mặc áo bào trắng rộng thùng thình tay cầm cờ trắng, trên khuôn mặt anh tuấn vô cùng bình tĩnh không gợn sóng, đôi mắt thâm thúy như tinh không, điềm đạm mà tự nhiên.

Vương Thủ Triết càng trưởng thành cũng càng thể hiện mị lực nam tử thành thục, khí chất siêu nhiên giống như trích tiên hạ phàm.

Bất quá, nam tử đánh cờ với hắn cũng có chút oai hùng cao ngất, tử bào thêm thân, đầu đội ngọc quan, cằm để râu ngắn, tướng mạo đường đường mà uy nghiêm mười phần, hiển nhiên là đại nhân vật chấp chưởng quyền bính một phương.

Chỉ xét riêng về mặt bán hàng, trong quan trường Đại Càn có thể tìm không ra mấy người mạnh hơn hắn.

Tay hắn cầm quân cờ đen, sau khi hơi suy tư, "bốp" một tiếng hạ cờ, lộ ra ánh mắt tự tin đã nắm chắc thắng lợi trong tay: "Thủ Triết, ngươi trúng kế rồi, một quân cờ vừa rồi, chỉ là một mồi nhử."

Vương Thủ Triết nhìn cục diện, nhìn ra đại thế đã mất, tuyệt đối không có cơ hội lật bàn, dáng vẻ tiêu sái mà bỏ con nói: "Mang Huy lão tổ bố cục sâu xa, tư duy kín đáo, Thủ Triết bội phục bội phục."

Vị nam tử khí độ uy nghiêm thành thục đánh cờ với Vương Thủ Triết này chính là Thần Thông chủng thế hệ này của Định Quốc công phủ - Vương Hằng Huy.

Tuổi của hắn đã hơn năm trăm tuổi, chính là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, chỉ cần tích lũy một phen nội tình, sau khi mài giũa cảnh giới, là có thể thử trùng kích Thần Thông cảnh.

Chỉ là đừng nhìn dáng vẻ của hắn uy nghiêm mười phần, quan uy hiển hách, nhưng trên thực tế chính là một Chưởng Lệnh Tứ phẩm của Công Trình ty, còn là loại trên danh nghĩa không có thực quyền.

Có thể thấy được sự hà khắc và chèn ép của Long Xương đại đế đương triều đối với Định quốc công phủ.

"Ai ~ Thủ Triết ngươi thật là một tên ngốc." Gia chủ Vương Vũ Xương đứng một bên xem cuộc chiến mặt mũi tràn đầy tiếc hận nói: "Vừa rồi rõ ràng có hi vọng thắng, ngươi lại không nghe ta. Đi đi đi, bên cạnh đợi đi. Lần này ta tới thay ngươi thắng, để cho một trăm bảy mươi tam thúc xem lợi hại."

"Ha ha, Vũ Xương ngươi chớ có làm gia chủ vài năm nữa đã bắt đầu bay." Vương Ngao Huy vuốt râu ngắn, ánh mắt khinh miệt liếc qua, "Nhất định phóng ngựa tới đây, cho ngươi một trăm bảy mươi tam thúc dạy ngươi làm người."

Đám người Đại Càn Vương thị ở chung lâu với Vương Thủ Triết, bất tri bất giác cũng chọc vào một số từ ngữ đặc biệt.

Sức đánh cờ của hai người, đương nhiên đều lợi hại hơn Vương Thủ Triết, đánh một ván cờ phải kinh tâm động phách, nhiều lần chuyển động, cuối cùng vẫn là Vương Hãn Huy thắng được nửa quân cờ, thể hiện ra phong thái cay độc của Khương lão.

Vương Thủ Triết đọc rất say sưa, chỉ tiếc tâm tư của hắn từ trước đến nay không ở trên đường cờ, kỳ lực rất kém, ở nhà cũng bị ngược trăm ngàn lần với Tưởng Ngọc Tùng.

Đúng vào lúc này.

Một gia tướng Thiên Nhân cảnh vội vã đi tới: "Bẩm báo gia chủ, trưởng lão. Tam Tài ty ty trưởng Mạnh Nguyên Bạch, Hình Luật ty chưởng lệnh Triệu Chí Tài, Giám Sát ty chưởng lệnh Trần Cảnh Hổ, dẫn một đám cao thủ Tam Ti đến phủ ta, nói là muốn truy nã án phạm Thủ Triết gia chủ."

"Tróc nã nghi phạm? Lại còn là tam ty liên động." Sắc mặt Vương Trụ Huy và Vương Vũ Xương đều đại biến, "Nghe nói phạm vào chuyện gì sao?"

"Không nói." Gia tướng trả lời, "Hiện tại do Diệp Hoa lão tổ ra mặt, đem bọn họ an bài ở trong sảnh đón khách."

"Huyên Huy, Vũ Xương lão tổ." Vương Thủ Triết lại phong đạm vân khinh nói: "Cùng đi xem, chẳng phải đã hiểu rồi sao?"

Sau đó.

Một đám người sắc mặt ngưng trọng đến phòng tiếp khách trong chủ trạch, mọi người vừa vào cửa, liền thấy Vương Anh Hoa đang chiêu đãi người của Tam Ti tới, vì tìm hiểu tin tức, sắc mặt ít nhiều có chút lấy lòng.

Bọn họ nhìn thấy đám người Vương Thủ Triết đến, lúc này ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong thần sắc hình như có ý bất thiện.

"Ha ha ha." Vương Kỳ Huy cười sang sảng đi lên phía trước, "Dận Huy bái kiến Mạnh ty trưởng, Triệu chưởng lệnh, Trần

chưởng lệnh.” Hắn cũng là chưởng lệnh của Công Trình ty, nhưng mà, thuộc về chưởng lệnh không có thực quyền gì.

Chỉ là Vương Trụ Huy coi như là hư chức, nhưng cũng là Thần Thông Chủng Tử Phủ cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Định Quốc Công tương lai, một thân thực lực bày ra ở đó. Mấy Tư trưởng thực quyền và chưởng lệnh kia, cho dù là Triệu Chí Tài của Triệu thị, cũng không dám tùy ý làm bộ trước mặt Vương Kỳ Huy.

Ba người bọn họ nhao nhao đứng dậy hoàn lễ, hư lễ mười phần.

Vũ Xương gia chủ cũng sau khi chào hỏi bọn họ một phen, lúc này mới gọi mọi người ngồi xuống, nên uống trà thì uống trà. Nơi này là Định Quốc công phủ, cho dù là Tam Ti liên động tới cửa bắt người, cũng không có khả năng mặc cho bọn họ vênh váo hung hăng xông tới.

Theo quy củ, uống vài ngụm trà hàn huyên xong.

Vương Vũ Xương lúc này mới ho khan hai tiếng, tiến vào chính đề nói: “Mạnh ty trưởng, xin hỏi tông thân thủ Triết của Định quốc công phủ chúng ta, rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì? Cần làm phiền tam ty liên động tới truy nã?”

“Tiểu quốc công, Vũ Xương gia chủ.” Mạnh Nguyên Bạch đứng dậy hơi chắp tay: “Có người tố cáo lúc Trường Ninh Vương thị kinh doanh gia nghiệp, có hành vi trốn thuế lậu thuế. Nhưng khi tam ty liên động điều tra, trong lúc vô ý phát hiện Vương thị có hiềm nghi buôn lậu thông địch.”

“Bởi vậy đặc biệt tới truyền lời Vương Thủ Triết vào Hình Luật ty, dặn dò một số chuyện.”

Bởi vì Vương Trụ Huy làm việc nhàn chức chưởng lệnh không lấy ra được, bên ngoài bình thường xưng hô Vương Anh Huy là tiểu Quốc Công.

” hiềm nghi?” Vương Trụ Huy sắc mặt lạnh lẽo nói: “Chỉ là hiềm nghi đã muốn bắt Thủ Triết vào Hình Luật ty? Ngươi cho rằng Định Quốc Công phủ chúng ta dễ khi dễ như vậy sao?”

“Vương chưởng lệnh.” Triệu Chí Tài âm dương quái khí nói: “Nếu không nắm chắc một chút, sao chúng ta có thể Tam ty

liên hợp đến đây bắt người? Nói thật cho ngươi biết, căn cứ theo tình báo chúng ta nắm trong tay, Trường Ninh các ngươi phân nhánh Vương thị có chuyện rất lớn. Nếu như thức thời thì thành thành thật thật thối lui sang một bên, nếu không Định Quốc công phủ các ngươi đừng bị liên lụy vào, mất hết mặt mũi."

Triệu Chí Tài chính là tinh anh của Đại Càn Triệu thị, bình thường luôn không hợp với Vương thị. Mặc dù Vương Trụ Huy là thần thông chủng không giả, nhưng Triệu thị lại không có sao? Triệu thị là tứ thần thông truyền thừa, mạnh hơn Vương thị hiện tại rất nhiều.

"Huyên Huy huynh." Sắc mặt Trần Cảnh Hổ cũng trịnh trọng nói: "Việc này tạm thời không thể tiết lộ, nhưng đích thật là nhân viên nội bộ chúng ta lúc điều tra, phát hiện Vương thị ô ô nạp cấu, có hiềm nghi thông địch buôn lậu. Dựa theo hình luật Đại Càn, chúng ta có quyền thẩm vấn Vương Thủ Triết. Nếu các ngươi cưỡng ép ngăn cản, sẽ có tội danh cố ý gây trở ngại cho chấp pháp."

Đại Càn Trần thị chính là thế gia tam phẩm sau này, trong nhà đã có thể hoàn thành song thần thông luân phiên, thực lực tổng hợp mạnh hơn Đại Càn Vương thị hiện tại một mảng lớn.

Bởi vậy tâm thái của Trần thị, tức là coi thường thực lực của Định Quốc công phủ, lại hâm mộ tước vị Định Quốc công.

Khi nhân viên nội bộ điều tra phát hiện? Điều này không dễ làm! Nếu chỉ là người ngoài tố giác, còn có thể mượn cớ đối phương có hiềm nghi hãm hại, cản trở Vương Thủ Triết bị mang đi hỏi thăm.

Sắc mặt Vương Trụ Huy và Vương Vũ Xương đều trở nên có chút khó coi.

"Chuyện Thủ Triết, khiến chư vị trưởng bối lo lắng." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, đứng dậy chắp tay nói: "Thứ gọi là người thanh liêm tự trọc, Thủ Triết tự hỏi chính là thần dân Đại Càn tuân thủ luật pháp, đi một chuyến hiệp trợ điều tra cũng không sao. Tin tưởng Tam Tài ty, Hình Luật ty và Giám Sát ti, sau khi điều tra ra chân tướng sự thật, nhất định sẽ trả lại công đạo cho Thủ Triết."

“Thủ Triết, cái này…” Vương Trụ Huy và Vương Vũ Xương đều có chút không muốn, chỉ sợ đối phương bắt được một chút sơ hở và nhược điểm, cắn chặt không buông.

Mà bây giờ thái độ của bệ hạ đối với Vương thị, cũng từ trước đến nay là nắm lấy cơ hội có thể chèn ép liền chèn ép, cho dù không phạm sai lầm cũng phải trừng hai mắt trút giận. Không có một ai sẽ không có sai sót…

“Tốt tốt tốt.” Mạnh Nguyên Bạch cười khen: “Ngươi đã tự nhận trong sạch, vậy thì cùng chúng ta đi một chuyến hiệp trợ điều tra. Nhưng ngươi yên tâm, nếu không có chứng cứ thực sự thì điều kiện tiên quyết…”

“Khoan đã!”

Mạnh Nguyên Bạch còn chưa nói xong, đã bị một lão giả giọng nói cứng rắn mạnh mẽ cắt ngang.

Một cảm giác uy áp như núi cao phủ xuống bao phủ nghênh khách sảnh của Vương thị, khiến trong lòng mỗi người đều hoảng sợ mà phảng phất như đại nạn lâm đầu.

Một vị hoa phục lão giả dáng người cao ngất như nhạc, phảng phất xé mở không gian, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, ánh mắt uy nghiêm quét ngang qua mọi người Tam Ti: “Mấy tiểu bối các ngươi, đến Định Quốc công phủ ta bắt người, có hỏi ý kiến của bản quốc công hay không?”

Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ!

Ba người Mạnh Nguyên Bạch trong lòng rùng mình, không ai dám chậm trễ, vội vàng hành lễ nói: “Bái kiến Định quốc công.” Quốc công tước, chính là đại đế Tử Vi Huyền Đô tự mình sắc phong, luận địa vị, luận độ hi hữu còn vượt qua thân vương nửa trù.

Thân vương Đại Càn quốc có mười một người, mà Quốc Công chỉ có hai người.

Cho dù là bệ hạ thấy Định quốc công, cũng không tiện lãnh đạm bên ngoài, ngược lại sẽ có một phen khách sáo hòa ái, để tỏ vẻ tôn trọng.

“Lão tổ tông, cuối cùng ngài cũng xuất quan rồi.” Vũ Xương gia chủ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ với Chử Huy,

Chử Hoa và Vương Thủ Triết.

Lần này thời gian Dần Đạt lão tổ bế quan vượt qua dự tính một chút thời gian, bất quá cũng may thời khắc mấu chốt nhất lão xuất quan.

“Ngươi chính là Thủ Triết?” Định Quốc Công không để ý đến mấy tiểu bối kia, mà ánh mắt hòa ái nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Ta đã thấy Ly Dao và Tông An, đều là ngọc thô tiên chất hiếm thấy trên đời. Ta đã sớm nghĩ, có thể nuôi dưỡng ra một đôi nhi nữ như thế, rốt cuộc là phong thái cỡ nào.”

“Hôm nay gặp mặt, phong thái của Thủ Triết trác tuyệt, còn phải nằm trên tưởng tượng của lão phu.”

“Quốc công khen trật rồi, hổ thẹn không dám nhận.” Vương Thủ Triết dáng vẻ đoan chính hành lễ: “Trường Ninh Vương thị Thủ Triết, bái kiến quốc công.”

“Miễn lễ miễn lễ, gọi quốc công quá xa lạ, hay là gọi lão tổ Dần Đạt đi.” Định quốc công cười đến mặt mày hồng hào, tinh khí thần mười phần, hiển nhiên lần bế quan này cũng có chút tiến bộ.

“Thủ Triết bái kiến lão tổ Dần Đạt.” Vương Thủ Triết biết nghe lời.

Mạnh Nguyên Bạch ba người hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng nghe nói Định Quốc Công bế quan chưa ra, lúc này mới nắm chặt thời cơ tới bắt người. Lại không nghĩ rằng lúc mấu chốt này, Định Quốc Công lại xuất quan.

Nhưng dù vậy, bọn họ cũng không có lý do từ bỏ.

Mọi người ở đây, Mạnh Nguyên Bạch quan chức quan lớn tam phẩm là cao nhất, hắn đành phải kiên trì tiến lên một bước: “Quốc công, chúng ta chỉ là làm việc theo trình tự luật pháp, Quốc công chính là quốc chi trụ, chớ làm khó những người thay bệ hạ, thay Đại Càn làm việc.”

“Bớt chụp mũ với quốc chế đại nghĩa của bản quốc công đi.” Định Quốc Công lạnh lùng quét mắt: “Trường Ninh Vương thị chính là thế gia Lục phẩm, cho dù có hiềm nghi phạm tội thì cũng phải do quận quản lý. Vì một thế gia Lục phẩm, trung ương Tam Ti các ngươi liên động, gây chiến, rốt cuộc là làm việc cho ai? Trong lòng bản quốc công không biết sao?”

Mạnh Nguyên Bạch bị dọa đến mức thở hắt ra một hơi, nhưng dù sao hắn cũng có chút tự tin, kiên trì nói: "Quốc công. Mặc kệ nói như thế nào, hiềm nghi buôn lậu thông địch của Vương thị rất lớn là sự thật. Căn cứ theo luật pháp, chúng ta có quyền đề thẩm với gia chủ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết."

"Tốt, ngươi giảng luật pháp đúng không?" Định Quốc Công cười lạnh nói: "Vậy ngươi có biết, ta thân là Quốc Công, có thể vô điều kiện bảo vệ người không? Muốn bắt người, đi mời Bệ Hạ tự mình hạ chỉ, nếu không ai tới cũng không có tác dụng."

"Quốc công xin nghĩ lại." Mạnh Nguyên Bạch có chút lo lắng, "Ngài thân là Quốc công tự nhiên có quyền bảo vệ người, nhưng vạn nhất chứng thực tội danh của Vương Thủ Triết, ngài cũng sẽ bị liên lụy, ít nhất được điều tra người không rõ, tội danh bao che nghi phạm, không thể không ảnh hưởng danh dự của ngài."

"Hừ, chẳng lẽ bản quốc công còn có thể nhìn các ngươi cấu kết với người của Vương thị ta?" Sắc mặt Định quốc công lạnh lùng nói: "Ta giữ chữ tín, không có tội thông địch buôn lậu. Các ngươi còn không mau cút đi!"

"Đợi đã!" Lúc này, Vương Thủ Triết đi ra cắt ngang, chắp tay nói: "Thủ Triết đa tạ sự che chở của quốc công, nhưng Thủ Triết tự nhận trong sạch, không sợ bị thẩm vấn."

"Thủ Triết, ta tin tưởng nhân phẩm của ngươi, nhưng lông cánh của Triệu thị cũng không thể tin." Sắc mặt Định Quốc Công thoải mái hơn rất nhiều: "Có trời mới biết trong tay bọn họ có bao nhiêu thủ đoạn xấu xa."

"Quốc công, Nguyên Bạch nhất định sẽ chấp pháp theo lẽ công bằng." Mạnh Nguyên Bạch giải thích.

Đang ở dưới tình huống giằng co lẫn nhau, Vũ Xương gia chủ đi ra hòa giải nói: "Các vị đều là nhân vật có uy tín danh dự của quan trường và thế gia, tin tưởng đích xác sẽ không loạn động thủ đoạn xấu xa, mà Thủ Triết cũng tuyên bố mình không có buôn lậu thông địch. Nếu như thế, không bằng giảm trung một phen. Các ngươi có cái gì phải dựa theo quy định hỏi, ở Định Quốc công phủ chúng ta hỏi thăm."

Đám người Mạnh Nguyên Bạch do dự một chút, xem thái độ của Định quốc công, hôm nay chỉ sợ không thể mang Vương Thủ Triết đi được.

Có điều vụ án này rất rõ ràng, thẩm vấn Vương Thủ Triết chẳng qua cũng chỉ là tăng tốc tọa trấn cho vụ án mà thôi. Chỉ cần tra xét đội ngũ bắt được chứng thực, đừng nói Định quốc công không bảo vệ được Vương thị, ngay cả bệ hạ muốn bảo vệ cũng khó khăn.

Lập tức, ba người trao đổi ánh mắt ngắn ngủi một phen. Mạnh Nguyên Bạch đi ra nói chuyện: "Nếu như thế, hôm nay liền cho Định Quốc Công một mặt mũi. Thủ Triết gia chủ, hy vọng ngươi chớ phụ kỳ vọng của Quốc Công đối với ngươi, có vấn đề chi tiết rõ ràng, có lẽ Vương thị các ngươi còn có một đường sinh cơ."

Sau đó.

Tam Tài ty, Hình Luật ty, Giám Sát ti ở trong chủ trạch Vương thị, tiến hành hỏi thăm Vương Thủ Triết. Vương Thủ Triết đương nhiên là nói thật, những chuyện chưa làm qua đều không nhận.

Rất tự nhiên mà vậy, tam ti kiều vũ mà về.

Có điều, Vương Thủ Triết tuy có định quốc công bảo đảm, trước khi vụ án không tra rõ ràng, tạm thời phải ở lại Định quốc công phủ.

Đối với chuyện này, Vương Thủ Triết không hề dị nghị, dù sao hắn cũng là một trạch nam, thích trồng hoa nuôi cỏ, hoặc là nuôi trồng Vương Ly Tiên.

Tứ Quý Viên, ban đêm.

Mấy thị nữ tiến vào thư phòng lâm thời của Vương Thủ Triết.

Lúc mấy người các nàng không có ai, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết đều tràn ngập vẻ cuồng nhiệt.

"Tham kiến Tiên chủ."

Dưới sự dẫn dắt của vị kia, các nàng phải làm lễ đầu rạp xuống đất.

“Vương Mai.” Vương Thủ Triết tiện tay phun ra một luồng huyền khí, giữ chân ba người các nàng, hơi nhíu mày: “Nói chuyện thì nói, đừng có hư lễ như vậy.” Ngay cả Đại Đế bên kia cũng không dập đầu, hắn coi như xong.

Hơn nữa mỗi lần nghe được hai chữ tiên chủ, hắn đều nổi da gà, cũng may Vương Mai vui vẻ.

“Tiên chủ.” Vương Mai hóa trang thành thị nữ, ánh mắt có chút buồn bã nói, “Thu Quỳ cùng Đông Duẩn, đều là nữ hài nhi thuộc hạ ngàn chọn vạn tuyển ra, là thuộc hạ nuôi dưỡng các nàng từ nhỏ, bồi dưỡng thành tài, độ trung thành của các nàng không có nói…”

“Tiên chủ tạm thời bị vây khốn ở bãi cạn, chủ mẫu lại không ở bên cạnh, có thể để các nàng làm bạn hầu hạ bên cạnh một hai. Các nàng sẽ nhiều hơn, thổi sáo đàn hát đều thập phần tinh xảo, bảo đảm sẽ không để cho tiên chủ thất vọng.”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, tư tưởng của Vương Mai là như thế nào? Nếu Nhược Lam không ở bên cạnh, hắn có thể làm bừa sao? Ngay lập tức, ho khan hai tiếng nghiêm mặt nói: “Vương Mai, ta và Nhược Lam tình như Kim Kiên, không cần những thứ này.”

“Tiên chủ, thuộc hạ hiểu rồi.” Ánh mắt Vương Mai có chút nóng bỏng nói: “Nếu không, chờ đến canh giờ tiếp theo thuộc hạ cũng có thể biến…”

“Dừng, dừng lại.” Vương Thủ Triết đen mặt nói: “Lần này ta tìm ngươi đến là có chính sự.”

Vương Mai ánh mắt hơi thất vọng, lại chợt tập trung tinh thần nói: “Tiên chủ xin phân phó.”

“Trong quá trình kế hoạch lần này, không nghĩ tới Dần Đạt lão tổ đột nhiên xuất quan, làm xáo trộn một ít tiết tấu, không khỏi có chút không đủ.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Nhưng lão nhân gia ông ta cũng quan tâm ta, việc này đương nhiên không thể trách ông ta. Hiện tại, ngươi vận dụng một chút toàn bộ lực lượng có thể sử dụng của ngươi, đem Vương thị nghi ngờ, không, chính là chuyện buôn lậu thông địch mà lăng xê.”

“Lúc cần thiết, có thể đem chuyện Định Quốc công phủ che chở, cũng lãng phí đi vào.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu rồi.” Trong ánh mắt Vương Mai có chút nóng rực: “Xin hỏi tiên chủ, muốn bao nhiêu nhiệt độ?”

“Nhiệt lục toàn bộ.”

…

Chương 67: Thánh tử! Đây không phải là Thánh tử sao?

…

Trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được.

Hơn nữa, càng là dưa lớn, tốc độ truyền bá càng nhanh.

Từ lúc Mạnh Nguyên Bạch dẫn người đi thẳng vào Định Quốc công phủ, Vương Thủ Triết bị giam lỏng không đến nửa ngày, chuyện này cũng đã bị truyền đi xôn xao trong kinh thành, mà chuyện Trường Ninh Vương thị bị nghi là buôn lậu thông địch cũng được "người có tâm trợ giúp" nhanh chóng khuếch tán ra, rất nhanh đã trở nên gần như không ai không biết, không người nào không hiểu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ kinh thành đều sôi trào.

Phải biết rằng, Trường Ninh Vương thị là thế gia nổi bật nhất trong hai năm qua, trong kinh thành, đầu tiên là đại thiên kiêu của Ly Dao quét ngang lên kinh, sau đó lại liên thủ làm cái gì "liên hợp tư Đạt Phá Hoang" với An quận vương, hấp dẫn các đại thế gia chú ý, thanh thế khiến cho vô cùng to lớn, thành công tạo nên một làn sóng thế cho An quận vương.

Cũng chỉ hơn nửa năm gần đây mới hơi yên tĩnh một trận, không nghe nói có tin tức lớn gì nữa.

Xét thấy những động tĩnh lớn mà Trường Ninh Vương thị tạo ra, kỳ thật hai năm nay trong kinh thành đã sớm có lời đồn, cảm thấy Trường Ninh Vương thị dã tâm mười phần, lần này, nói không chừng là muốn mượn gió đông của đế tử để trực tiếp bước vào hàng ngũ thế gia Tam phẩm.

Ai lại có thể nghĩ đến, phong quang chỉ mới hai năm, Trường Ninh Vương thị lại dính vào chuyện lớn như vậy?

Buôn lậu, thông địch, hai tội danh này, tùy tiện một cái nào cũng đủ để một thế gia Lục phẩm vạn kiếp bất phục, huống chi là hai tội danh này?

Trong lúc nhất thời, lời đồn đại về Trường Ninh Vương thị "Bao tàng họa tâm", "Nhà giàu mới nổi chính là không đáng

tin”, vô số người bỏ đá xuống giếng.

Rõ ràng kết quả điều tra còn chưa ra, tội danh của Trường Ninh Vương thị vẫn chưa được xác thực, nhưng hướng gió đã hoàn toàn nghiêng về một bên.

Trường Ninh Vương thị dường như đã bị đóng đinh trên cột sỉ nhục, ngay cả giúp Trường Ninh Vương thị nói chuyện cũng biến thành một loại’sai lầm mang tính nguyên tắc’, sơ sẩy một chút sẽ bị những người khác trào phúng.

Những thế gia lúc trước từng dồn vốn vào trong tổ chức liên hợp khai hoang Đạt Lạp, càng là lòng người hoảng sợ, có mấy thế gia cũng đã có ý nghĩ rút vốn.

…

Vạn Ngạch Lâu.

Từ lầu hai đi lên lầu một, giờ phút này truyền đến một trận tiếng cười to vui vẻ. Hai thanh niên công tử một thân cẩm y đang cười lớn sóng vai mà đi, lững thững đi xuống.

“Ha ha ha, Trường Ninh Vương thị kia xem như hoàn toàn không lật được người.” Trên người công tử trẻ tuổi trong đó mang theo mùi rượu, cười hả hê: “Lại dám đối nghịch với Triệu thị chúng ta, đáng đời bọn họ xui xẻo!”

Một thanh niên khác bên cạnh hắn nhìn qua so với hắn lớn hơn không ít, thực lực cũng không tính là kém, nhưng khí chất lại có chút khúm núm, giống như mọi chuyện đều lấy người trẻ tuổi bên cạnh làm đầu.

Nghe được lời này của công tử trẻ tuổi, hắn ta cười phụ họa khen một câu: “Đó là đương nhiên. Trường Ninh Vương thị chẳng qua chỉ là một thế gia lục phẩm nho nhỏ, chẳng qua là ỷ vào may mắn mà có được hai đại thiên kiêu mà thôi, sao có thể so sánh với nhị phẩm Triệu thị?”

“Đúng vậy!” Công tử trẻ tuổi nghe vậy rất thoải mái, lại cười ha hả một hồi, sau đó vỗ vỗ bả vai thanh niên bên cạnh, ôm đầu nói: “Yên tâm, về sau đi theo ta lăn lộn, không ai dám khi dễ ngươi. Trường Ninh Vương thị kia chỉ là châu chấu của một con châu chấu mùa thu, nhảy nhót không được bao lâu. Ta đã hỏi thăm được tin tức từ chỗ ông nội ta, ngươi xem, lần này

Trường Ninh Vương thị chết chắc rồi! Ngay cả Đại Càn Vương thị cũng tuyệt đối trốn không thoát một tội bao che!”

Nhưng mà.

Hắn vừa mới đắc ý không bao lâu, rẽ qua một góc cầu thang, liền đụng phải hai người khác.

Phía dưới cầu thang, một thanh niên mặc trang phục màu đen đang trợn mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Triệu Nguyên Địch, ngươi vừa nói cái gì?”

Thanh niên này, mày kiếm mắt sáng, khí chất không tầm thường, rõ ràng là Vương An Nam của Đại Càn Vương thị.

Bên cạnh hắn còn có một thanh niên thân hình tráng kiện, khôi ngô vô cùng, không ngờ lại là Thượng Quan Vân Hồng.

Vương An Nam và Thượng Quan Vân Hồng đều là thiên kiêu của Thượng Kinh, đương nhiên quen biết từ rất sớm, chỉ là không tính là quá quen thuộc. Nhưng mấy ngày gần đây, có lẽ là “đồng bệnh tương liên”, hai người dần dần đi lại gần hơn, thỉnh thoảng hẹn ra ngoài ăn cơm uống rượu gì gì đó.

Hôm nay, tâm trạng Vương An Nam không tốt, liền hẹn Thượng Quan Vân Hồng đi ra uống rượu.

Ai ngờ, còn chưa tới sương phòng đã xui xẻo đụng phải gia hỏa Triệu Nguyên Địch!

Vốn trên đường đi hắn vô tình nghe được không ít người đang nghị luận về Trường Ninh Vương thị, tâm tình liền rất không tốt, nghe được lời nói của Triệu Nguyên Địch càng là tức không thở nổi, trực tiếp bùng nổ.

“Ồ! Ta nói là ai, thì ra là “quét chân trước mặt chúng Vương An Nam” “Thanh niên công tử trên lầu lại hồn nhiên không sợ, ngược lại còn mượn hơi rượu hung hăng giễu cợt Vương An Nam vài câu, lập tức nói: “Thế nào, Trường Ninh Vương thị tự làm chuyện tốt, tự mình chơi chết mình, còn không cho người ta nói?”

Thanh niên công tử này, tự nhiên chính là Triệu Nguyên Địch trong miệng Vương An Nam.

Người khác kiêng kị Vương An Nam xuất thân thế gia tam phẩm, Triệu Nguyên Địch lại không sợ, nói chuyện đương

nhiên không kiêng nể gì.

“Hừ! Kết quả điều tra không ra, Trường Ninh Vương thị có tội hay không vẫn còn chưa biết được, ngay cả Mạnh ti trưởng cũng chỉ dám nói ” hiềm nghi”, ngươi ngược lại có năng lực, lại có bản lĩnh sớm định tội cho người ta!” Vương An Nam hừ lạnh một tiếng, lập tức mỉa mai, “Lại còn có mặt mũi châm chọc ta, lúc trước lúc Ly Dao cô nãi nãi thí phong ở kinh thành ngươi đã đi đâu? Ngươi chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta, thua không dậy nổi mà thôi.”

Trong đám thanh niên thập đại kiệt xuất ở kinh thành, đương nhiên không thể không có người trẻ tuổi của Triệu thị. Triệu Nguyên Thanh là vì còn chưa đột phá Thiên Nhân cảnh, trước đây vẫn tương đối điệu thấp, nhưng Triệu Nguyên Địch lại là ở trên bảng danh sách, lúc trước còn từng cạnh tranh vị trí thứ ba với Vương An Nam, thực lực không kém.

Chẳng qua, Triệu Nguyên Địch này thấy tình thế không ổn, liền lấy cớ bế quan quy rụt lại, ngay cả đầu cũng không thò ra, tự nhiên cũng tránh khỏi mất mặt.

Bởi vì chuyện này, Vương An Nam đã sớm khó chịu hắn từ lâu rồi, hôm nay nắm lấy cơ hội, tự nhiên sẽ không khách khí.

“Vương An Nam, ngươi muốn chết!” Triệu Nguyên Địch vừa nghe lời này sắc mặt liền thay đổi, “Năm đó nếu ta không phải thiếu một món binh khí tiện tay, làm sao lại bại bởi ngươi? Ngươi thật sự cho rằng mình nhất định mạnh hơn ta sao?! Hôm nay, thiếu gia ta không thể không mở mang tầm mắt cho ngươi, cho ngươi thấy sự lợi hại của ‘Đằng Xà kiếm pháp’ của Triệu thị ta!”

“Hừ! Ta cũng học được vài cách với Ly Dao cô nãi nãi của ta, hôm nay vừa vặn bắt ngươi thử kiếm!” Vương An Nam đương nhiên cũng không cam lòng yếu thế.

“Đi! Lên lôi đài!”

“Lên lôi đài!”

Người trẻ tuổi trong kinh thành thường xuyên có xung đột, trong Vạn Dực lâu tự nhiên cũng có lôi đài dùng để tỷ thí. Hai người một lời không hợp, lại đi thẳng đến lôi đài.

Đi theo bên cạnh là thanh niên lớn tuổi và Thượng Quan Vân Hồng đều có chút há hốc mồm, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau.

Vương An Nam có thêm một khuôn mặt có thêm vết kiếm, còn có quần áo rách nát bị đánh cho trở về Định Quốc công phủ, trong tiểu viện của mình.

Vương An Nam vừa mới xé y phục xuống, còn chưa kịp chữa thương, cha hắn Vương Thất Đạt đã nhận được tin tức, hoả tốc chạy tới.

"Tiểu tử ngươi, có phải lại ở bên ngoài gây họa không?" Vương Thất Đạt vừa gặp mặt đã đổ ập xuống mắng một câu.

Vương An Nam một năm một mười đem tình huống nói ra.

Cha mình tính tình gì hắn rất rõ ràng, hắn cũng không nghĩ việc này có thể giấu diếm được, vừa mở miệng đã chuẩn bị tốt để bị cha mắng chửi một trận, thậm chí đánh cho một trận tơi bời.

Nào có thể đoán được.

Vương Thất Đạt không trực tiếp mắng hắn, mà hỏi một câu: "Thắng hay thua?"

"Thắng." Vương An Nam rầu rĩ lên tiếng: "Ta đánh gãy chân hắn rồi."

"Chân bị gãy?" Vương Thất Đạt nhướng mày, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngươi ra tay nhẹ quá đi! Cơ hội tốt như vậy mà ngươi chỉ đánh gãy chân hắn là xong việc?"

Vương An Nam chậm rãi há to miệng, biểu tình ngây ngốc: "Cha, cha không phải là một mực phản đối con đánh nhau sao?"

"Đây có thể là một chuyện sao? Trước kia là ngươi gây họa, nếu ta xuống tay không tàn nhẫn một chút, trong nhà làm sao lại có bậc thang xuống? Hơn nữa, ngươi bị thương cũng chỉ nhìn thảm liệt, lần nào cũng bị thương gân động cốt?" Vương Thất Đạt trợn trắng mắt: "Lần này là Thủ Triết tứ gia gia chịu thiệt lớn, kẻ đần cũng có thể đoán được là Triệu thị giở trò ở sau lưng. Bây giờ ngươi đừng nói là đánh gãy một chân của

Triệu Nguyên Địch, cho dù đánh gãy ba chân của hắn, cũng có thể xoay tròn. Không nhân lúc này đánh một đợt, về sau còn có cơ hội tốt như vậy?”

Vương An Nam nghe mà choáng váng.

Hắn cảm giác mình sống đến chừng này tuổi rồi, giống như là lần đầu tiên quen biết cha hắn, còn cổ vũ hắn đánh nhau.

…

Việc Vương thị buôn lậu thông địch đương nhiên sẽ bị cuốn vào trong hoàng cung.

Hoàng cung.

Chuyết Chính Các.

Trên bàn cổ xưa dày nặng, chất đầy tấu chương, hình thành đối lập rõ nét với tấu chương ngày xưa.

Long Xương đại đế sắc mặt có chút âm trầm như nước, cảm xúc giống như có chút áp lực nói không ra lời.

Những thứ này đều là tấu chương các cấp quan viên, thế gia buộc tội Vương Thủ Triết, Trường Ninh Vương thị. Thậm chí còn có không ít tấu chương buộc tội Định quốc công phủ bao che tội phạm thông địch, quấy nhiễu tam ty phá án, nên tịch thu tước vị quốc công, nói không chừng chủ mưu thông đồng địch bán quốc chính là Định quốc công phủ.

Dựa theo nhiệt độ thông đồng với địch của Vương thị hiện giờ, bị nhiều người vây quanh phun như vậy đương nhiên là hợp tình hợp lý. Ngay cả người bán hàng rong bên đường, đang nói đến Trường Ninh Vương thị, Vương Thủ Triết đều phun mấy ngụm nước bọt, để biểu đạt sự khinh thường đối với Vương thị.

Nhưng không hợp lý là, những tấu chương tràn đầy rác rưởi này lại thông qua nội các xét duyệt, hơn nữa một mạch đều trình lên trong Chuyết Chính Các.

Dùng lời của thủ phụ nội các Triệu Hồng Bác mà nói, án này rất lớn, rất nhiều tấu chương liên quan đến Định Quốc Công. Với quyền hạn của nội các, không thể quyết định đối với vụ án cấp bậc này của thân vương quốc công, chỉ có thể chuyển giao cho bệ hạ đích thân xử lý.

“Bệ hạ…” Lão Diêu tự mình bưng tới một ly trà, cười vui vẻ nói: “Đây là 【 trà Tử Loa đạo 】 lấy được từ tiên đình từ thời gian trước, có tác dụng tĩnh tâm lại. Nếu ngài không muốn uống, ta có thể bưng tới cho tiểu công tử An Nghiệp, đứa bé kia đang khỏe mạnh đó.” Vương An Nghiệp được người ta yêu thích như vậy, lão Diêu cũng bị bắt làm tù binh.

Bình thường mà nói, cái gọi là tiên trà thường thường đều là cách xưng hô đối với linh trà chất lượng tốt mà thôi, tiên trà chân chính nào có dễ dàng như thế? Mà Tử Loa Đạo Trà thì khác, trà này đến từ một cây đạo chủng trà thập nhất giai, thường thường mấy chục năm mới có thể sản xuất ra một gốc.

Giá cả cực kỳ đắt đỏ không nói, không phải đại năng chân chính hoặc người có quyền thế cực lớn, căn bản mua không được trà này. Trà này cho dù là ở Tiên Đình, cũng đã là vật cực kỳ xa xỉ.

Long Xương đại đế tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng sẽ không cùng tiền không qua được, tức giận lườm hắn một cái: “Lão già nhà ngươi, lại tới giúp đỡ An Nghiệp cọ cọ cung cấp của trẫm. Hắn cái rắm con cái gì, uống đạo trà gì? Quay đầu ban cho hắn một lượng, không, cho nhiều chút linh nhục hắn ăn, chính là thời gian dài thân thể ít uống trà.”

Dứt lời, Long Xương đại đế bưng trà ngon uống một ngụm, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, sau đó liền phun nói: “Lão cẩu Triệu Hồng Bác, đây rõ ràng là muốn lợi dụng trẫm để đả kích dị kỷ.”

“Ngươi nói vì tranh giành đế tử, nhắm vào Trường Ninh Vương thị cũng coi như hợp tình hợp lý. Nhưng bây giờ, lại còn mở rộng mặt đả kích, chuẩn bị liên lụy Định Quốc công phủ.”

“Đều đã nhiều năm như vậy, Định Quốc công phủ cũng đã thảm như vậy, vốn đường đường nhị phẩm, hiện tại ngay cả Công Dã thị và Trần thị cũng không bằng. Chẳng lẽ, còn muốn triệt để đánh Định Quốc công phủ vào bụi bặm sao? Phải đạo lý khoan dung độ lượng mà tha cho người khác cũng không hiểu?”

“Cái này… Bệ hạ.” Lão Diêu tốt bụng nhắc nhở, “Đây là đầu ngài mang theo trước.”

“Cái này… có sao?” Long Xương đại đế chớp chớp mắt: “Năm đó Vương thị Định Huyền lão tổ nói thế nào cũng là công thần đi theo lão tổ tông đánh giang sơn. Trẫm chỉ thấy Vương thị bay bổng, cảnh cáo một phen, cảnh cáo một phen mà thôi.”

“Vâng vâng vâng, là lão nô nhớ lầm.” Lão Diêu Hi cười một tiếng: “Chính là bệ hạ gõ một cái này, gõ hơn ba ngàn năm mà thôi. Khắp nói là Vương thị, cho dù là một ngọn núi đồng cũng bị đánh bẹp.”

“Hừ, lão già này, hôm nay cố tình gây khó dễ với trẫm đúng không?” Long Xương đại đế tức giận đến dựng râu trừng mắt: “Ngươi không phải đang mắng trẫm, vì một mình cao hứng, đánh đầu với Vương thị, ngược lại cổ vũ Triệu thị khí thế, nuôi ra một con hổ lớn sao?”

“Bệ hạ, lão nô không nói.” Lão Diêu vẻ mặt vô tội.

“Lão Diêu, ngươi thay đổi rồi.” Long Xương đại đế vô cùng đau đớn nói: “Trước kia ngươi cũng không phải như vậy, bây giờ sao lại bắt đầu độc miệng với trẫm thế? Hừ, nhất định là học tên Vương Thủ Triết kia. Là hắn, đúng, chính là hắn mang theo một loạt khí chất bất lương.”

“Bệ hạ, những tấu chương này… có cần lão nô đánh về nội các lại sàng lọc một lần nữa không?” Lão Diêu thấp giọng nói sang chuyện khác.

” thiêu hủy toàn bộ.” Long Xương đại đế vung tay.

“Thiêu? thiêu? Bệ hạ, cái này, cái này không ổn đâu?” Lão Diêu kinh ngạc.

“Trẫm nói đốt thì đốt.” Long Xương đại đế vẻ mặt không sao cả nói: “Dù sao thì tên đại đế trẫm này, trong mắt bọn họ chỉ là khí thế của một Đại Đế mặt trời sắp lặn. Trẫm già rồi, cho dù có tùy hứng thì sao chứ? Bọn họ còn có thể cắn ta sao!”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu bất đắc dĩ lĩnh mệnh.

“Đợi một chút.” Long Xương đại đế lại trịnh trọng nói: “Tin tức này đừng truyền tới tai mấy con nhóc Vương thị. Bọn chúng còn nhỏ, bị cuốn vào chuyện này cũng vô ích.”

“Bệ hạ, chẳng lẽ ngài cũng hoài nghi Vương Thủ Triết sao?” Lão Diêu thấp giọng hỏi.

“Ta đã xem qua bức họa tiểu tử kia, một bộ dáng công tử mặt mày hồng hào, vừa nhìn liền biết là tướng gian nịnh.” Long Xương đại đế phất phất tay nói: “Làm ra chuyện gì xấu cũng hợp tình hợp lý, đi đi đi, chớ làm phiền trẫm.”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu âm thầm bật cười không thôi, dường như ‘Ác cảm’ của bệ hạ đối với Vương Thủ Triết đã xâm nhập vào trong bản năng.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Chủ trạch phủ An Quốc Công, trong đó có một khu vườn chiếm diện tích hơn mười mẫu, trong đó có vô số kỳ hoa linh cỏ, trong sinh cơ bừng bừng lộ ra cổ vận lịch sử dày nặng.

Đây chính là một trong những linh huyệt nồng đậm nhất trong toàn bộ linh khí của An Quốc Công phủ, cũng là thần thông chủng đương đại của Triệu thị —— trạch viện của Triệu Chí Khôn.

Chính thê của Triệu Chí Khôn không phải là đích nữ của một thế gia nào đó ở Quy Long Thành, mà là một vị tiên tử hắn đã ngẫu nhiên gặp ở Tiên Triều khi đi du lịch hơn một trăm tuổi.

Sau khi đã trải qua một loạt câu chuyện ly kỳ có thể nói là truyền kỳ, sau khi tình cảm hai người ngày càng sâu sắc, mới phát hiện vị tiên tử kia thì ra là đích thứ nữ của thế gia nhất phẩm Tiên Đình - Khương thị.

Sau đó lại bị một loạt phản đối của gia đình nhà gái và nhà gái kiên trì, Triệu Chí Khôn rốt cuộc ôm được mỹ nhân về.

Bởi vì Triệu Chí Khôn người này vô luận là bề ngoài hay là tư thế thiên tư đều trác tuyệt bất phàm, còn thỉnh thoảng dẫn theo Khương thị cùng bọn nhỏ chạy đến tiểu viện ở Tiên Đình Khương thị, đối với Khương thị vô cùng thân cận.

Dần dà, Khương thị cũng dần dần tiếp nhận cuộc hôn nhân không bình thường lần này, cũng tiếp nhận con rể thập phần ưu tú là Triệu Chí Khôn. Dù sao cho dù là trong thế gia nhất phẩm, một tu sĩ Thần Thông cảnh cũng là đại lão một phương.

Huống chi, tương lai hắn còn rất có khả năng tiếp thủ phụ nội các của Đông Càn quốc. Một đích thứ nữ ưu tú gả cho hắn, không tính là thua thiệt.

Nếu nghiên cứu tỉ mỉ, vận khí và cơ duyên cả đời của Triệu Chí Khôn đều rất không tồi, cực kỳ giống nam chính trong thoại bản truyền kỳ. Tổng thể mà nói, cả đời ông ta cũng được coi là thuận buồm xuôi gió, cũng không phải chịu quá nhiều tổn thất quá lớn.

Nhưng mà một ngày này, sắc mặt của hắn thập phần ngưng trọng.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng gõ bàn đọc sách, dường như lâm vào trong trầm tư.

Trước bàn đọc sách, một ông lão có chòm râu bạc trắng, trên mặt nhăn nheo hơi khom người nói: "Khôn thiếu gia, việc này thoạt nhìn có chút kỳ quặc. Ngài bảo ta đi tìm hiểu tình báo về việc buôn lậu thông địch của Vương thị, Tam Tài ty Trường Mạnh Nguyên Bạch đã đích thân dẫn mấy vị cao thủ đi truy bắt hung phạm."

"Lão hủ sau khi tìm hiểu một chút phát hiện, sau khi đám Mạnh Nguyên Bạch ra khỏi Quy Long Thành, là đi về hướng tây nam."

Vị lão giả này tên là Triệu Khuê, chính là xuất thân bàng hệ Triệu thị, bởi vì từ nhỏ thiên phú cực kỳ xuất chúng, được đưa vào trong hệ thống gia tướng Triệu thị. Dựa vào nỗ lực và thiên phú, ông ta đã đột phá vòng vây, từng bước đi tới Tử Phủ cảnh.

Thứ nhất có thể thấy nghị lực cùng quyết tâm của hắn, thứ hai cũng có thể thể hiện ra nội tình hùng hậu của Triệu thị. Chỉ cần tình huống thích hợp, ngay cả gia tướng cũng có thể bồi dưỡng thành Tử Phủ cảnh! Cái này nếu đặt ở địa phương hẻo lánh, thỏa đáng chính là một bá chủ tọa trấn một phương.

Nhưng sau khi Triệu Khuê tấn thăng thành Tử Phủ cảnh, địa vị cũng tăng lên tương ứng, địa vị ở Triệu thị không kém hơn trưởng lão, tất cả đãi ngộ đều đầy đủ.

Các tiểu bối Triệu thị thấy hắn, cũng đều muốn tôn xưng một tiếng Khuê lão gia tử, ra ngoài phủ, đó cũng là địa vị tôn sùng,

không người nào dám tùy ý xem nhẹ hắn.

Khi Thần Thông chủng của gia tộc đi ra ngoài rèn luyện, Triệu Khuê làm thủ hộ giả tùy thị, thậm chí còn chứng kiến gợn sóng tình cảm của hai vợ chồng Triệu Nguyên Khôn.

Thế cho nên từ nay về sau, Triệu Khuê vẫn luôn đi theo Triệu Nguyên Khôn làm việc, cũng rất được Triệu Nguyên Khôn tín nhiệm.

Nghe những lời của Triệu Khuê, sắc mặt Triệu Chí Khôn càng trở nên khó coi, trầm giọng nói: "Lúc trước Tam Tài ty nói muốn tra thuế của Vương thị, lại tra được hiềm nghi Vương thị buôn lậu thông địch, ta đã cảm thấy có chút không thích hợp. Bây giờ Mạnh Nguyên Bạch đi về hướng đó, hiển nhiên có chỗ ăn khớp với tuyến kia của chúng ta."

"Khôn thiếu gia, chẳng lẽ thật sự là Vương thị phát hiện kỳ quặc, ném tuyến kia của chúng ta thành mồi nhử cho Tam Tài ty?" Triệu Khuê hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, trầm giọng nói: "Hay cho một Vương thị, hay cho một Vương Thủ Triết, lại muốn mượn tay Tam Tài ty đến đối phó chúng ta."

"Cũng may Mạnh Nguyên Bạch đi hướng tây nam, hiển nhiên là muốn ở cửa ải có tang vật cá nhân cùng thu hoạch." Trong mắt Triệu Chí Khôn lộ ra một vòng lệ sắc, "Ngươi phải nhanh chóng cản lại trước Mạnh Nguyên Bạch, triệt để xóa bỏ tất cả dấu vết."

"Khôn thiếu gia, cái này… Bọn họ vì chúng ta làm việc nhiều năm, lập được…" Triệu Khuê hiển nhiên hơi mềm lòng, "Hơn nữa còn là người bàng hệ Triệu thị chúng ta."

"Vương thị nếu đã phát hiện, nói không chừng đã âm thầm tra ra vài thứ. Việc này liên quan đến trọng đại, thậm chí vô cùng có khả năng ảnh hưởng đến tranh giành đế tử, Khuê lão, bây giờ không phải là lúc nhân từ nương tay." Triệu Chí Khôn lạnh giọng nói: "Trước mục đích chung cực, hy sinh một chút cũng là tất yếu."

"Vâng, Khôn thiếu gia." Triệu Khuê cắn răng một cái: "Lão hủ nhất định sẽ xử lý sạch sẽ."

…

An Giang - An Giang!

Con sông lớn uốn lượn chín khúc này cách xa đông tây đại địa.

Chẳng những dưỡng dục con dân vùng ven sông Đại Càn, còn đi về hướng tây nam, xuyên qua toàn cảnh Nam Tần. Chẳng bao lâu, Nam Tần chiếm thế thượng du, ý đồ chặn nước An Giang trữ lũ, dùng hạn hán hoặc nước lụt để nhằm vào Đại Càn.

Lại không nghĩ, lại bị Đại Càn cùng lão tổ long Nam Hoang Cổ Trạch liên thủ chèn ép, mất đất ngàn dặm.

Từ đó về sau, Nam Tần liền thành thật.

Ban đêm, trăng tròn.

Một đội ngũ thuyền sông treo cờ hiệu Giao Long, lão luyện rong ruổi ở bên trong mặt sông gấp khúc và chảy xiết, quen thuộc tránh đi đá ngầm trong sông cùng lốc xoáy ẩn giấu.

Con thuyền ăn nước rất nặng, nhưng chính vì như thế, ngược lại đi trầm ổn hơn thuyền sông bình thường một chút.

Trên giang thuyền dẫn đầu, trong khoang thuyền, hai gã tráng hán tràn đầy khí tức thảo mãng đang ăn thịt uống rượu.

“Thất ca sau khi hoàn thành một chuyến này, tiền của ta cũng kiếm đủ rồi.” Giao Long giúp Cửu đương gia Bành Tái Long ùng ục uống rượu nói, “Khuê lão từng đáp ứng với ta, chỉ cần làm tròn hai mươi năm, tạo cho ta một thân phận mới, đi vệ thành vắng vẻ mua một cái mặt, làm chưởng quỹ.”

“Lão Cửu, nói đến ta cũng mệt a.” Triệu Bạch Lãng của Thất đương gia Giao Long bang thở dài nói, “Nhưng mà, ta không giống với ngươi. Ta nguyên bản xuất thân không tệ, bởi vì phạm sai nên mới bị Khuê lão sai khiến trà trộn vào Giao Long Bang chuộc tội. Những năm gần đây, chúng ta lợi dụng địa vị thống trị của Giao Long Bang ở Đại Càn An Giang Đoàn, gạt Đại đương gia vận nhiều thứ đến bên kia như vậy, buôn bán lời nhiều tiền ngu muội như vậy. Trong lòng a, luôn cảm thấy áy náy vạn phần.”

“Tuy nhiên, Khuê lão từ trước đến nay thiện tâm, cầu tình với hắn, hơn phân nửa vẫn có thể cho ta một con đường sống. Sợ là sợ…” Nói đến cái này, trong ánh mắt Triệu Bạch Lãng lộ ra một vòng sợ hãi cùng kiêng kị.

“Thất ca, ta mơ hồ nghe nói Khuê lão luôn đi theo vị kia… Đây là thật hay giả?”

Lão Cửu nói cẩn thận! Việc này ngươi tuyệt đối không thể nói ra.

“Ta cũng vô tình phát hiện ra việc này, Thất ca ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ giữ kín miệng. Chỉ là hai năm gần đây, khẩu vị của vị kia càng lúc càng lớn, vậy mà lại thúc giục chúng ta lợi dụng thiết khí khổng lồ của Trường Ninh vệ để che giấu dấu vết việc này… Thất ca, ta luôn cảm thấy có chút bất an.”

“Đúng là quá thường xuyên, số lượng quá lớn, làm như vậy quá mạo hiểm, đại đương gia tính dễ dàng giấu diếm, nhưng Tưởng Ngọc Tùng… Làm xong vụ này, ta phải nói với Khuê lão một chút… Phải dừng một khoảng thời gian.”

Khi hai người ngươi một câu ta một câu, đội tàu tiếp tục theo An Giang một đường uốn lượn mà qua.

Ngay khi đội tàu xuyên qua một mảng dòng chảy xiết, bên bờ, một người áo đen che mặt từ trên trời giáng xuống, hắn chắp hai tay lơ lửng ở trên một khối đá lởm chởm. Hắn hơi có vẻ già nua đôi mắt, nhìn đội thuyền Giao Long đi ngang qua cách đó không xa xẹt qua một mảng không đành lòng, nhưng mà ngay lập tức lại bị một đạo kiên nghị thay thế.

Chuyện mà Khôn thiếu gia phân phó, ai dám vi phạm, lại có ai có thể vi phạm?

Ngay tại thời khắc hắn chuẩn bị xuất thủ.

Bỗng dưng.

Dưới ánh trăng tròn, một bóng hình xinh đẹp đột ngột xuất hiện trên mặt nước, nàng mặc váy dài màu lam băng, trên mặt đeo mạng che mặt, mái tóc trắng như tuyết phiêu đãng trong gió.

Nàng hờ hững đi về phía Triệu Khuê, mỗi một bước đều đạp lên đầu sóng. Nhưng đầu sóng cũng không có rơi xuống, mà hóa thành một đạo băng trụ mũi nhọn.

Hàn ý vô tận theo băng trụ lan tràn đến trong nước.

Chỉ trong một hai nhịp thở, mặt nước bên bờ phạm vi mấy chục trượng đã đông cứng thành mặt băng.

Tiểu thần thông của Huyền Băng nhất mạch thật mạnh.

Triệu Khuê chợt cảm thấy hàn ý khắp người, cảm giác nguy cơ tự nhiên sinh ra, mặc dù hắn là Tử Phủ cảnh từ thiên kiêu thăng cấp, cũng đã tìm hiểu ra tiểu thần thông thuộc về mình.

Nhưng không biết vì sao, luôn cảm thấy không cùng một cấp độ với tiểu thần thông của đối phương.

Từ từ, trong khí tức huyền băng này, hình như còn mang theo một chút âm Sát khí.

"Ngươi là… Vương Lung Yên!" Con ngươi Triệu Khuê đột nhiên co rút lại, nhận ra đặc thù của người tới, không dám tin nói: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi sao lại xuất hiện ở đây? Còn nữa, sao ngươi có thể mạnh như vậy. Huyền khí tức của ngươi chỉ vừa mới thăng cấp Thiên Nhân cảnh hậu kỳ. Thiên đạo ý uẩn của tiểu thần thông làm sao có thể mạnh như vậy?"

Cho dù là thần thông chủng cực kỳ lợi hại trong lòng Triệu Khuê, Khôn thiếu gia huyết mạch đã đạt tới giai đoạn Thánh Thể của Tử Phủ cảnh, thần thông ý uẩn của nó cũng chính là như vậy.

Dưới sự kinh hãi, hắn nhảy ra một chuỗi nghi vấn.

"Thủ Triết từng nói, kế hoạch tai họa này giấu diếm người trong thiên hạ, lại không thể gạt được người thật sự buôn lậu thông địch."

"Có thể hưởng thụ quan to lộc hậu của Đại Càn, đãi ngộ của thế gia đỉnh cấp, vẫn có thể làm ra hạng người buôn lậu thông địch, tất nhiên là hạng người ích kỷ, trời sinh tính bạc bẽo. Một khi biết mình sắp bại lộ, phản ứng đầu tiên chính là giết người diệt khẩu, tiêu hủy tất cả chứng cứ. Ta chỉ cần ven đường đi theo đội buôn lậu thuyền, tự nhiên sẽ có thu hoạch."

Giọng nói của Vương Lung Yên bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như đang kể một chuyện bình thường.

Nhưng Triệu Khuê lại cảm thấy lạnh đến cực hạn, Vương Thủ Triết kia lại khủng bố như vậy, ngay cả tâm tư của Khôn thiếu gia cũng đoán được.

"Xem ra giữa ta và ngươi đã có một trận chiến rồi." Triệu Khuê hít sâu, nhìn đội tàu đã đi xa, nhưng vẫn còn kịp đuổi

kịp, lúc này nhìn thẳng Vương Lung Yên, “Mặc dù ta không biết vì sao ngươi ở Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, lại có được thần thông ý hàm như thế. Nhưng, Thiên Nhân cảnh dù sao cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh. Cho dù ngươi là đại thiên kiêu, cũng tuyệt khó có thể lấy được trong tay ta.”

Đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, huyết mạch chỉ đạt tới cấp bậc Đạo Thể. Mà Tử Phủ cảnh hầu hết đều là thiên kiêu thăng lên, bởi vậy thiên kiêu Tử Phủ cũng là Đạo Thể tầng thứ năm.

Dưới tình huống như vậy, đại thiên kiêu tự nhiên không có ưu thế chiến đấu vượt cấp.

“Hả?” Vương Lung Yên ngữ điệu lạnh lùng: “Vì sao thần thông ý của ta lại mạnh như vậy? Rất đơn giản, bởi vì…”

“Vương Lung Yên ta đã là thánh thể tầng thứ sáu.”

“Oanh!!”

Theo tiếng nói của nàng rơi xuống, phạm vi hơn mười trượng mặt sông dưới chân đông kết, lập tức vỡ vụn thành vô số mảnh vụn, cuốn theo âm sát phong bạo, che khuất bầu trời hướng về Triệu Khuê bao phủ.

Uy thế của một chiêu này đã vượt xa phạm trù tiểu thần thông.

“Thánh thể!? Thánh thể Thiên Nhân cảnh?” Trong đầu Triệu Khuê ong ong một mảnh.

“Đây, đây không phải là cấp bậc đế tử/ thánh tử trong truyền thuyết sao? Sao có thể!”

…

Chương 68: Tuyệt thế thiên kiêu trảm Tử Phủ! An quốc công nguy!

…

Tuy nhiên, Triệu Khuê cuối cùng cũng là Tử Phủ cảnh đã sống sắp bảy trăm tuổi, cho dù lại khiếp sợ, nhưng lúc đối mặt với tuyệt cảnh vẫn mạnh mẽ thu liễm tất cả tạp niệm.

Chỉ thấy hắn vung ống tay áo lên.

Một cái ô nhỏ màu đồng đỏ có phong cách cổ xưa bay ra, tự động mở ra trên không trung.

Trong lúc xoay tròn, ô nhỏ càng biến càng lớn, phù văn huyền ảo trên mặt ô màu đỏ cũng toả ra từng đạo quang mang, tạo thành một đạo năng lượng hộ thuẫn hình cung nửa vòng cung.

Hộ thuẫn này có thể che chắn diện tích không nhỏ, dưới tình huống góc độ phù hợp có thể bảo vệ hơn mười người.

“La Thiên Tán.”

Đây là một kiện hạ phẩm Tử Phủ bảo khí, thuộc về vật phỏng theo linh bảo La Thiên Tán của Thần Thông La Thiên Tán.

Giá cả bán đấu giá của nó bình thường khoảng hai trăm đến bốn trăm vạn càn kim, ước chừng cùng một viên Vô Cực bảo đan giá cả không sai biệt lắm.

Bởi vì giá tổng hợp của hạ phẩm Tử Phủ bảo khí cao hơn, chính là sự phối trí đầu tiên của đại đa số tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường. Một tu sĩ Tử Phủ cảnh, phối hợp với hai ba món hạ phẩm Tử Phủ bảo khí, tổng giá cả duy trì trong vòng ngàn vạn càn kim, muốn phối trí đầy đủ cũng không dễ dàng.

Thế gia Ngũ phẩm bình thường muốn duy trì sự phát triển của gia tộc, đồng thời chậm rãi tích lũy vài món bảo khí Tử Phủ hạ phẩm, phải tích lũy được rất nhiều thời gian.

“Rầm rầm rầm!”

Đầy trời vụn băng, giống như cuồng phong đột vũ oanh kích hộ thuẫn ô mặt La Thiên Tán, đánh cho năng lượng hộ thuẫn của nó kích động vặn vẹo, tùy thời có dấu hiệu vỡ tan.

Có thể thấy được sau khi huyết mạch của Vương Lung Yên thăng cấp trở thành thánh thể, lý giải và vận dụng pháp tắc thiên đạo đã đạt tới một cấp độ khác. Tuy còn kém hơn đại lão Thần Thông cảnh, nhưng cũng không phải Tử Phủ cảnh bình thường có thể so sánh.

Nhưng mà, Tử Phủ cảnh cũng không phải dễ bắt nạt.

Triệu Khuê cao hơn Vương Lung Yên một đại cảnh giới, thủ đoạn sao chỉ có nhiêu đó?

Trong ánh mắt nhìn như lão hủ tuôn ra một đạo quang mang màu đỏ, quanh thân bỗng chốc bốc cháy lên khí tức hỏa diễm bạo liệt hừng hực. Trong hỏa diễm hừng hực, một cây Xích Long Thương hỏa diễm màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay của lão.

Trong nháy mắt này, khí thế toàn thân hắn tăng vọt, giống như chiến trường mãnh tướng giáng lâm.

“Đí diễm thần thông —— Xích Long Phiên Thiên.”

Một thương đâm ra, Xích Long thương phảng phất thiêu đốt bầu trời, năng lượng mênh mông chấn động, trong thiên địa một mảnh xích hà.

Trong từng trận hào quang, một con Xích Long hỏa diễm bay lên trời, giương nanh múa vuốt hướng Vương Lung Yên đánh tới.

Xích Long kia tuy là do năng lượng cấu thành, nhưng lại hiện ra lân giáp, uy thế cuồn cuộn, tựa như Xích Long chân chính, gào thét xẹt qua bầu trời đêm, toàn bộ thiên địa đều mơ hồ chấn động. Ngay cả trăng tròn trên đỉnh đầu cũng bị làm cho trở nên ảm đạm vô quang.

Nơi Xích Long đi qua, toàn bộ băng lăng hóa thủy.

Triệu Khuê thân là gia tướng, lại có thể có được hai kiện Tử Phủ bảo khí hạ phẩm, có thể thấy được địa vị của hắn ở trong An Quốc công phủ không thấp. Phải biết rằng, Tử Phủ thế gia lão tổ nghèo một ít, ví dụ như Lũng Tả Yến thị lão tổ sa sút, bây giờ còn có thể gom ra hai kiện Tử Phủ bảo khí hay không, vẫn là một vấn đề lớn.

Đối mặt với hỏa diễm Xích Long thế tới rào rạt, Vương Lung Yên chẳng những không có ý sợ hãi, trong đôi mắt lạnh như băng ngược lại xuất hiện vẻ nóng bỏng.

Đây là lần đầu tiên nàng thật sự đơn đấu với một tu sĩ Tử Phủ cảnh, chỉ cần có thể chiến thắng hắn, tức là Vương Lung Yên nàng đã có được năng lực khơi mào Vương thị trấn tộc lão tổ Đại Lương.

Điều này đối với Vương thị mà nói là một tấm bia quan trọng.

Nàng khẽ vẫy tay, một thanh trường kiếm màu huyền băng xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Thân kiếm của nó thanh tú, toàn thân giống như huyền băng đúc thành, dù chưa thúc dục cũng đã tản mát ra hàn ý trí mạng.

Linh bảo Thần Thông —— Linh Đông Nhi.

"Linh" là đời chữ "Linh" đời tiếp theo của Vương Lung Yên. Cả đời này nàng chưa từng lập gia đình, cho nên chuẩn bị bồi dưỡng yêu kiếm như con gái mình.

"Đông" là chỉ thuộc tính của kiếm này, một khi câu thông thiên đạo, liền có thể đem phạm vi thần thông hóa thành mùa đông, đem vạn vật đông kết lại, cũng lấy từ hài âm "Lẫm Đông".

Chỉ là trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, khí linh của thanh linh kiếm thần thông này còn ở sơ sinh kỳ của Côn Bằng, chỉ có một chút ý thức bản năng, ý thức giới tính là nam hay nữ thì càng không cần nhắc tới.

Có điều, dưới sự hướng dẫn và bồi dưỡng cố ý, có thể ảnh hưởng tới tính cách và giới tính của Khí Linh ở một mức độ nhất định.

Chỉ cần tính cách của chủ nhân tương đối khỏe mạnh ánh mặt trời, khí linh nuôi dưỡng ra thông thường sẽ phù hợp nhu cầu giới tính, tính cách cũng sẽ không quá kém.

Đương nhiên, cũng không loại trừ thời điểm dưỡng khí linh ôm "ý đồ bất lương" nào đó, dẫn đến xuất hiện một loại biến hóa không thể đoán trước được nào đó. Lúc trước, Trường Xuân cốc của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung đã xảy ra một bi kịch tương tự.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Theo huyền khí của Vương Lung Yên rót vào trong Linh Đông Kiếm, thần niệm dung hợp thành một thể, một cỗ cực hàn chi ý từ trong thân thể nàng mà nổi lên.

Trong phút chốc, một tiếng phượng kêu réo rắt vang lên.

Một hư ảnh Huyền Băng Phượng Hoàng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau nàng ta, hai cánh chấn động, ngẩng đầu kêu dài.

Lấy Vương Lung Yên làm trung tâm, uy thế dồi dào từng đợt lại từng đợt khuếch tán ra, trong phút chốc, khí tức cực hàn phảng phất muốn đông kết toàn bộ thiên địa, ngay cả trăng tròn trên đỉnh đầu cũng phảng phất nhiễm một vòng sương sắc.

Sau khi thức tỉnh đến thánh thể tầng thứ sáu, hư ảnh pháp tướng của Vương Lung Yên cũng theo đó trở nên mạnh mẽ, bây giờ nghiễm nhiên đã trở nên vô cùng rõ ràng, từng sợi lông vũ rõ ràng, giống như thực thể.

Chỉ là hư ảnh pháp tướng của con Huyền Băng Phượng Hoàng này hơi khác với trạng thái bình thường, nhưng rõ ràng cảm giác được trong khí tức huyền băng của nó, mang theo âm sát khí lạnh lẽo âm tà.

Nó vỗ cánh, liền kích phát ra một đạo phong bạo huyền băng âm sát, điên cuồng hướng bên trong Linh Đông Kiếm dũng mãnh lao tới.

“Băng Sát thần thông thức thứ nhất —— Phá Sơn.”

Vương Lung Yên lơ lửng trên không trung, chém ra một kiếm.

Vô tận Lẫm Đông Hàn ý ngưng tụ cao độ, hóa thành một đạo Băng Sát Kiếm Ý kích động hướng Xích Viêm Long mà đi.

Nơi kiếm ý đi qua, ma sát kịch liệt với không khí, sinh ra từng trận tiếng rít gào đinh tai nhức óc, mơ hồ có thể cảm nhận được, không gian vô hình đều bị cắt ra một vết rách nhàn nhạt.

“Bá!”

Hư ảnh Xích Long hoả diễm giương nanh múa vuốt, trực tiếp bị Băng Sát Kiếm Ý chém thành hai nửa, tốc độ Băng Sát

Kiếm Ý không giảm, chém lên hộ thuẫn của La Thiên Tán.

“Oanh!”

La Thiên Tán hộ thuẫn lập tức tuyên cáo vỡ nát, ngay cả bản thể cũng bị trùng kích vặn vẹo vỡ ra, không bị khống chế hướng một bên ném xuống.

Cùng lúc đó.

Một cỗ lực phản chấn thuận theo liên hệ giữa La Thiên Tán và Triệu Khuê, xông thẳng vào Triệu Khuê Tử Phủ.

Trong Tử Phủ, gợn sóng vô hình chấn động khiến thần hồn Triệu Khuê bị hao tổn, khuôn mặt lão bị vải đen che mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi. Trong hai mắt lão hủ cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Đến lúc này, hắn đã hoàn toàn xác định, Vương Lung Yên tất nhiên đã là cấp bậc Đế Nữ/ Thánh Nữ.

Ở toàn bộ Đại Càn quốc, thiên chi kiêu tử cấp bậc này phải suốt mấy ngàn năm mới có thể xuất hiện hai người, một người là đế tử, một người là thánh tử.

Đối với loại tư chất huyết mạch này, chính phủ Hàn Nguyệt Tiên Triều gọi là 【 cấp Tiên Thiên Linh Thể 】, nhưng bình thường dân gian đều sẽ dùng danh xưng thiên kiêu đại thiên kiêu —— 【 Tuyệt Thế Thiên Kiêu 】.

Hiện giờ hai phe phái Khang quận vương và An quận vương cạnh tranh với nhau, ngoại trừ hoàng quyền ra, không phải là vì tranh một cơ duyên đế tử sao?

Chỉ có trở thành đế tử, mới có cơ hội tu luyện tới Lăng Hư cảnh, hưởng thọ nguyên bốn ngàn năm!

Nhưng Triệu Khuê của hắn lại nhìn thấy cái gì?

Đồ vật người ta liều sống liều chết tranh giành, Vương Lung Yên đã ít nhất có một nửa. Một nửa công pháp bảo điển khác, có tạm thời hay không còn khó mà nói. Nhưng dựa vào thiên tư của nàng đã là cấp bậc thánh nữ, chỉ cần nguyện ý đầu nhập vào Tiên Đình, xác suất bị lấy được tu luyện bảo điển cực lớn.

Trong lòng Triệu Khuê tức là cảm giác mát mẻ kích động, lại là rung động và sợ hãi.

Khôn thiếu gia đây là trêu chọc đến một đối thủ đáng sợ như thế nào a? Chẳng lẽ, thế gia Triệu thị vạn năm, sẽ gặp phải kiếp nạn sao?

Không được! Hắn muốn chạy đi, truyền tình báo của Vương Lung Yên cho chủ gia!

Ngay lập tức, Triệu Khuê bay lên trời, quanh thân tỏa ra hào quang, tốc độ đột nhiên tăng vọt, muốn mượn ưu thế tốc độ của Tử Phủ cảnh để chạy trốn rồi nói sau.

“Muốn chạy trốn?”

Ánh mắt của Vương Lung Yên mãnh liệt, hư ảnh Huyền Băng Phượng Hoàng ở phía sau lập tức bổ nhào về phía trước, hòa thành một thể với nàng.

Đôi cánh trong suốt của hư ảnh Phượng Hoàng mở rộng ra phía ngoài, bỗng nhiên vỗ một cái, thân hình của nàng lập tức hóa thành một đạo hư ảnh cực tốc bay vút đi, trong chớp mắt liền ngăn trở Triệu Khuê.

“Rầm rầm rầm!”

Trên bầu trời một mảnh kịch chiến, càng đánh càng xa.

Vương Lung Yên dù sao vẫn chỉ là tu vi Thiên Nhân cảnh tầng bảy, dựa vào thiên phú huyết mạch cường đại và linh bảo thần thông, muốn đánh bại thậm chí áp chế Triệu Khuê cũng không khó, nhưng muốn đánh chết lại không dễ dàng.

Dù sao, bất cứ một Tử Phủ cảnh nào, sống mấy trăm năm, trong tay ít nhất cũng sẽ có vài át chủ bài bảo vệ tính mạng. Nhất là khi một Tử Phủ cảnh một lòng muốn chạy, muốn giết hắn lại càng khó.

Trận chiến này, đánh trọn vẹn nửa canh giờ.

Rốt cục, nàng liều mạng bị thương, mới thành công đánh chết Triệu Khuê.

Ở nơi nào đó trong dãy núi, thi thể Triệu Khuê bị chém thành hai đoạn, rơi xuống đáy cốc. Đôi cánh pháp tướng Phượng Hoàng sau lưng Vương Lung Yên cũng hóa thành đạo đạo quang mang tiêu tán vô tung, thân hình của nàng cũng chậm rãi rơi xuống.

Dưới khăn che mặt màu trắng, khóe miệng của nàng có máu tươi không ngừng tràn ra.

Trận chiến này, nàng cũng không thoải mái.

Nhưng mà, ánh mắt của nàng lại lập tức trở nên kiêu ngạo cùng tự tin. Nàng bây giờ, sau nhiều năm, rốt cục có thể lần nữa gánh vác trọng trách thủ hộ giả của gia tộc.

Đúng vào lúc này.

Cách đó không xa lại có hai đạo nhân ảnh nhanh chóng bay tới.

Sau khi bọn họ kết thúc.

Trong đó có một lão giả dáng người cao to, khí độ bất phàm nhìn thi thể Triệu Khuê trên mặt đất, lại nhìn Vương Lung Yên, chỗ sâu trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kính sợ và lấy lòng: "Không ngờ Lung Yên lão tổ không cho lão hủ ra tay tương trợ, đúng là thật sự nắm chắc vượt cấp đánh chết Tử Phủ cảnh."

Vị lão giả này chính là Yến Vu Phi, lão tổ đã kết thông gia với Vương thị trước đó không lâu, hơn nữa còn đạt thành một hệ thống hợp tác với các lão tổ của Lũng Tả Yến thị - hợp tác.

Mà một bóng người khác, đây là con rối thân cao một trượng, cả người giống như đồng tinh đúc thành – Vương Thủ Tông.

Hắn là một con rối chiến đấu từ Tử Phủ cảnh sơ kỳ trong tay Công Dã thị, tuy thực lực không mạnh bằng Vương Thủ tộc lấy được từ quân doanh tân binh, nhưng phóng mắt ra Đại Càn quốc cũng coi như là con rối cao cấp cực kỳ hiếm thấy.

Vương Thủ Triết từ trước đến nay dự liệu kẻ địch khoan dung, hành động lần này cực kỳ quan trọng, bởi vậy ủy thác cho Yến thị lão tổ Yến Vu Phi giúp đỡ Lung Yên lão tổ, còn phái thêm Vương Thủ Tông tương trợ.

Ba người bọn họ liên thủ, cho dù là Tử Phủ cảnh trung kỳ, sợ cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Về phần Thần Thông chủng, tỷ như Triệu Chí Khôn cũng không sợ, Lung Yên lão tổ có hỏa lực cao cấp "Quân đoàn trưởng che chở".

Vương Lung Yên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Yến Vu Phi một cái, nhẹ nhàng nói: ” Lung Yên đi trước cảm ơn Phi lão tổ trợ quyền. Chỉ là chuyện huyết mạch lột xác bởi vì kỳ ngộ dẫn đến, xin Vu Phi lão tổ thay mặt giấu diếm một hai.”

“Đó là tự nhiên, đó là đương nhiên. Chuyện hôm nay, nếu lão hủ nói ra, nhất định gọi ta là Lũng Tả Yên thị hôi phi yên diệt.” Yến Vu Phi vội vàng hạ độc thề, lại cẩn thận nói: “Chỉ là lần này lão hủ cũng không giúp đỡ được gì, tạ lễ trăm vạn càn kim này, vẫn là trả lại…”

“Không cần như thế. Hiện giờ Yến thị và Vương thị chính là quan hệ thông gia, vui buồn có nhau, Vu Phi lão tổ vẫn nên trợ cấp cho gia đình đi.” Vương Lung Yên nói.

“Vậy lão hủ từ chối thì bất kính rồi.” Yến Vu Phi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lần này vốn được Vương Thủ Triết mời đến trợ giúp, trong lòng ít nhiều còn có vài phần ngạo ý, lại không ngờ thấy được Vương Lung Yên một mình chém giết Tử Phủ cảnh.

Lúc này hắn mới hiểu được, hóa ra lần này Vương thị có nhiều mục đích, vừa hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời cũng là dùng để cảnh cáo đồng minh mới này của hắn.

Nội tình của Vương thị thật sự khiến hắn vô cùng chấn động, nhưng nội tâm lại càng thêm vui sướng.

Bây giờ Yến thị đã hoàn toàn cột chặt trên thuyền lớn của Vương thị, nội tình của Vương thị càng cường đại, Yến thị kia càng an toàn, cũng càng có cơ hội phát triển.

“Kẽo kẹt!!”

Trên vai con rối Vương Thủ Tông còn có một con chim lớn đang ngồi.

Lông vũ toàn thân nó vẫn là non nớt, thoạt nhìn mềm mại béo tròn, hiện lên màu huyền băng, lông đuôi thật dài dài đã cao hơn một trượng, kéo ở sau lưng, nhìn dị thường hoa lệ.

Từ mức độ hoa lệ của cái đuôi này có thể thấy được, con Huyền Băng Phượng Hoàng ấu niên kỳ này chính là một con Huyền Băng Phượng đực.

“An Phụng, lại đây.”

Vừa nhìn thấy Huyền Băng Phượng xinh đẹp, ánh mắt Vương Lung Yên đều nhu hòa vài phần, tay ngọc vẫy một cái, Sồ Phượng liền phành phạch vỗ cánh, bay đến bên cạnh Vương Lung Yên, thân mật dùng đầu cọ cọ nàng, lộ ra cực kỳ thân cận.

Vốn Vương Lung Yên chuẩn bị đặt tên cho hắn là "Vương Thần Phượng", kết quả bị một đám nam đinh "Thủ tự bối" tập thể "Tử gián" phản đối, bởi vì ai cũng không muốn có thêm một Huyền Băng Phượng thái gia gia đi ra.

Rơi vào đường cùng, Vương Lung Yên đành phải đặt tên cho hắn là "Vương An Phượng", ít nhất, cái tên tép riu chỉ có chữ "Ninh" kia còn cái gì cũng không hiểu đâu.

" Lung Yên lão tổ, ngài chơi với An Phượng tiểu thiếu gia trước đi." Thái độ Yến thị lão tổ Yến Vu Phi lập tức hạ thấp: "Lão hủ thu thập chiến lợi phẩm và hiện trường trước. Chúng ta phải rời khỏi nơi này, trận chiến vừa rồi đã kinh động đến Thiên Nhân cảnh."

Đương nhiên bọn họ không sợ Thiên Nhân cảnh, chẳng qua chuyện này ít đi một người biết thì sẽ bớt chút phiền phức.

Không lâu sau, Yến Vu Phi đã thu thập xong chiến lợi phẩm, hai người một khôi lỗi và một con Băng Phượng, rất nhanh đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ước chừng qua mấy ngày sau, mới có Thiên Nhân cảnh mang theo một vị Tử Phủ cảnh tôn quý, cẩn thận từng li từng tí mà tới, dò xét hiện trường, cũng không có thu hoạch gì.

…

Cùng lúc đó.

Tây Hải quận.

Quận Tây Hải nằm ở phía tây bắc Đại Càn, diện tích chiếm đất rộng lớn vô cùng, so với các quận khác của Đại Càn diện tích lớn hơn không ít. Càng có hồ nước ngọt lớn nhất, Tây Hải trong cảnh nội Đại Càn.

Dưới ánh mặt trời Tây hải, khói sóng mênh mông, tựa như sóng biển mênh mông cuồn cuộn. Ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống Tây Hải, nước gợn lăn tăn, giống như mảnh kim,

xa xa núi xanh như vẽ, mơ hồ còn có thể nhìn thấy núi tuyết cao ngất, hình ảnh an bình mà đẹp đẽ, đẹp tựa như một bức tranh.

Nhưng giờ phút này, sự yên tĩnh của Tây Hải lại bị một trận tiếng nổ to lớn phá vỡ.

Bắt đầu từ mấy tháng trước, đã có từng công trình máy móc khổng lồ mang theo tiếng ầm ầm đi tới nơi này, bắt đầu ra sức đào móc. Vô số tu sĩ Huyền Vũ tay áo lay động bay trên bầu trời, dùng phương thức đặc biệt điều khiển điều khiển công trình cơ giới phía dưới.

Dưới sự chỉ huy của bọn họ, một cái lòng sông cực lớn đang chậm rãi thành hình với một phương thức vượt xa bình thường.

Đây là kênh đào trong quá trình đào móc.

Vận Hà cũng không phải trực tiếp đào từ Tây Hải, mà là cách Tây Hải một khoảng, ở giữa cũng không đào thông.

Đây cũng là vì tránh cho nước chảy cọ rửa ảnh hưởng đào móc. Đợi sau khi toàn bộ kênh đào hoàn toàn hoàn thành, sự ngăn cách giữa Tây Hải và kênh đào mới có thể bị đào thông, dẫn nước Tây Hải vào trong kênh đào.

Đến lúc đó, không chỉ An Bắc vệ có đầy đủ thủy tài, con đường từ Tây Hải đến Quy Long Thành cũng sẽ bị đả thông.

Con kênh đào này khai thông, có thể nói là công ở đương thời, lợi ở Thiên Thu.

Giờ phút này.

Trên bầu trời Tây Hải, có một thanh niên áo bào trắng đang khoanh tay đứng, trông về phía Vận Hà xa xa.

Thanh niên này diện mạo hiên ngang, khí độ trầm ổn.

Cương phong phần phật, bạch bào trên người hắn bay lượn trong không trung, thân hình lại cao ngất như cũ, không bị ảnh hưởng chút nào, từ xa nhìn lại, tựa như định hải thần châm, phảng phất như không có chuyện gì có thể khiến hắn dao động.

Người thanh niên này, đương nhiên chính là thiếu tộc trưởng của Trường Ninh Vương thị, người đã được Vương thị phái tới chủ trì công việc vận chuyển kênh đào, Vương Tông An.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời phương xa truyền đến một tiếng ưng gáy.

Ngay sau đó, một chiếc phi liễn Long Ưng cắt ngang bầu trời xanh, nhanh như chớp bay đến.

Chỉ trong chốc lát, phi liễn của Long Ưng bay đến gần, ngay sau đó đã dừng lại ngay bên cạnh Vương Tông An.

"Tông An, bên phía Quy Long Thành truyền đến tin tức." Màn xe phía trước phi liễn bị xốc lên, mặt của An quận vương Ngô Minh Viễn xuất hiện trong xe, vẻ mặt nghiêm túc mà căng thẳng: "Trường Ninh Vương thị đã xảy ra chuyện."

"Điều điện hạ nói là lên án vật phẩm Vương thị buôn lậu lệnh cấm, chuyện liên quan đến kẻ địch đúng không? Chuyện này ta đã biết rồi." Vương Tông An lại không có chút hoảng hốt nào.

Thấy An quận vương vẻ mặt không rõ ràng nhìn hắn, ông ta nhìn An quận vương cười cười, lững thững đi vào trong xe ngựa, lúc này mới từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một phong thư, giao cho An quận vương: "Đây là thư phụ thân dặn dò ta giao cho ngài. Ngài xem xong thư, liền hiểu hết mọi chuyện."

An quận vương cầm thư, nhưng không lập tức mở ra xem, ngược lại dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn Vương Tông An: "Ngươi sẽ không phải muốn nói cho ta biết, cái này lại ở trong kế hoạch của phụ thân ngươi chứ?"

"Ách, cái này…"

Vương Tông An lập tức kẹt lại, trong lúc nhất thời cũng có chút không biết nên nói cái gì.

Hắn suy tư một lát, mới bất đắc dĩ giải thích: "Thật ra, dựa theo cách nói của phụ thân, hắn chỉ có thể tưởng tượng ra được, có thể Khang quận vương và Triệu thị sẽ có phản ứng, chúng ta sẽ gặp phải khó khăn một lần, hơn nữa mỗi một khả năng đều chuẩn bị vài phương án ứng đối. Đây chỉ là một bộ phương án trong đó."

An quận vương không nói gì.

Chẳng trách hắn ta luôn cảm thấy, hình như Vương Thủ Triết luôn có thể đoán được tiên cơ của địch, mặc kệ xuất hiện tình huống gì, đều có thể lập tức đưa ra một phương án ứng đối.

Nguyên nhân tình cảm là ở đây.

Phương pháp này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng hắn biết, đổi lại là mình, cho dù biết rõ hữu dụng, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm được.

Bởi vì không chỉ cần kiên nhẫn thật lớn, đồng thời cũng có nghĩa là chuẩn bị của mình, trong đó đại bộ phận đã định trước sẽ không có bất kỳ tác dụng gì, cuối cùng chân chính có thể sử dụng đến, khả năng chỉ có một phần mười, thậm chí là một phần mười.

Chẳng trách lão tổ tông bảo mình không có việc gì học thêm một chút triết học Vương Thủ, suy nghĩ nhiều một chút là vì cái gì. Nói thật, làm việc có thể làm được bước này, thật ra bản thân đã tương đối đáng sợ rồi.

Được rồi! Hắn vẫn nên nhìn xem trong thư Vương Thủ Triết nói cái gì. Nói không chừng có chỗ mà mình có thể xuất lực.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, ngược lại mở thư ra đọc.

Một lát sau, hắn chợt nhướng mày, lập tức mặt mày giãn ra, cả người trở nên sáng ngời.

Hắn khép thư lại, cười nhìn về phía Vương Tông An: “Tông An, ta biết ngươi và cha ngươi có phương pháp nhanh chóng âm thầm liên lạc. Ngươi thay ta nói với hắn, để hắn yên tâm, ta cam đoan tất cả đều phát triển theo kế hoạch của hắn.”

Vương Tông An cũng cười, giơ tay thi lễ với hắn: “Đa tạ điện hạ phối hợp.”

“Đâu có đâu ~ giúp Thủ Triết gia chủ cũng là đang giúp ta thôi ~ ha ha ha ~ “

Hai người nhìn nhau, tất cả đều không cần phải nói.

…

Quy Long Thành.

Đạt Lạp Hoang liên hợp đóng ở phân bộ Quy Long Thành.

Diện tích phân bộ này không tính là lớn, chỉ là một tòa nhà không tới năm gian. Vị trí sát đường có một cửa hàng mặt tiền, ngày thường xử lý sự vụ liên hợp ti cũng nằm trong mặt tiền này.

Bất tri bất giác, khoảng cách thành lập tổ chức liên hợp khai hoang Đạt Lạp, tràng diện náo nhiệt toàn thành tranh đoạt cổ phần đã trôi qua hơn một năm.

Trong thời gian hơn một năm này, ngoại trừ thời điểm ban đầu, có rất nhiều thế gia nhận mua cổ phần, nơi này coi như là tương đối náo nhiệt, sau đó vẫn luôn ở vào trạng thái tương đối thanh nhàn.

Mỗi ngày, chính là xử lý một ít sự vụ hàng ngày, ví dụ như các đại thế gia phái ra trưởng lão Thiên Nhân cảnh, thành viên gia tộc Linh Đài cảnh đăng ký, phối hợp thời gian bọn họ luân phiên trực, cùng với căn cứ theo chỉ lệnh của tổng ty tuyên bố một ít tin tức, công khai một ít tiến triển đại khái gần nhất của các công trình, những chuyện vụn vặt này.

Cho tới nay, cũng tương đối an ổn.

Nhưng gần đây, bởi vì một vài nguyên nhân mà mọi người đều biết, ngoài cửa Ti môn liên hợp khai phá Đạt Lạp lại ngoài ý muốn náo nhiệt lên.

Từ chuyện Trường Ninh Vương thị buôn lậu thông địch bắt đầu xôn xao trong kinh thành, gần như mỗi ngày đều có người ở bên ngoài phân bộ bồi hồi. Cho tới hôm nay, rốt cục có người không nhịn được đi vào.

“Chưởng quầy, ta muốn lui cổ phần.”

Một người trung niên mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt u sầu, lớn tiếng nói với phía sau quầy hàng.

“Tốt. Xin hỏi ngài là đại biểu thế gia nào đến đây? Có ấn tỷ nào có thể chứng minh thân phận không? Muốn giảm bao nhiêu cổ?”

Thanh âm của người trung niên vừa mới hạ xuống, sau quầy liền đi ra một thanh niên.

Thanh niên này thân hình thẳng tắp, khí chất như ngọc, một thân khí độ mặc dù so ra kém những quý công tử thế gia Tam Tứ phẩm, nhưng cũng không thua kém một ít công tử dòng chính thế gia Lục Thất phẩm.

Người thanh niên này đương nhiên là người phụ trách của Trường Ninh Vương thị ở phân bộ này, tên là "Vương Thất Hồng".

Hắn xếp thứ mười trong bối tự "Thất", là trưởng tử của lão tam vương gia đời thứ tám "Tông" Vương Tông, gia gia của hắn chính là lão tam Vương Thủ Nặc đời chữ "Thủ".

Năm xưa, lão tứ Vương Định Bang đời thứ sáu Vương thị "Định" chết trận trong thú triều, tổng cộng để lại bốn hài tử, chính là bốn người Vương Thủ Nặc, Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng và Vương Lạc Tĩnh.

Hiện giờ, trong bốn người, Lạc Đồng, Lạc Tĩnh, cùng với Thủ Dũng đều trước sau thăng cấp Thiên Nhân cảnh, Vương Thủ Nặc bởi vì chưa kịp có thời gian tốt, đã trở thành người có thực lực yếu nhất, nhưng bọn nhỏ của hắn từ nhỏ đã nhận được bồi dưỡng hậu hĩnh.

Vương Tông Tài làm trưởng tử của hắn, từ nhỏ đã được chờ mong, lúc mười sáu tuổi đã theo đám người Vương Tông Xương, Vương Thủ Minh tham dự khai hoang đầu tiên của Vương thị.

Bây giờ, sau nhiều năm rèn luyện, thực lực và năng lực của Vương Tông Tài đều được nâng cao rất nhiều, dĩ nhiên là tướng tài đắc lực dưới trướng Vương Thủ Triết, rất có địa vị trong tộc.

Sau khi Vương Tông An rời khỏi Thanh La vệ, Vương Tông Tông mới tiếp nhận vị trí của Vương Tông An, cùng tộc nhân khác trong gia tộc, phụ trách tọa trấn Thanh La vệ, duy trì hoạt động khai phá liên hợp ti của Thanh La.

Vương Thất Hồng là con cả của ông ta, đương nhiên từ nhỏ đã được gửi gắm kỳ vọng cao, vừa mới tốt nghiệp Tộc Học đã bắt đầu rèn luyện trong các ngành sản nghiệp của Vương thị, tích lũy rất nhiều kinh nghiệm.

Mãi cho đến năm trước, hắn được chọn gia nhập vào nhân viên đi theo của thiếu tộc trưởng Tông An, sau đó liền đi theo An Bắc vệ, sau đó lại được phái đến Quy Long Thành, bắt đầu phụ trách phân bộ phát triển ti liên hợp Đạt Lạp ở Quy Long Thành.

Bây giờ hắn ba mươi bốn tuổi, thực lực cũng đã đạt Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Trong gia tộc, tư chất và đãi ngộ của hắn tự nhiên không tính là đỉnh tiêm, nhưng so sánh trực mạch của thế gia cùng phẩm cấp, cũng đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù là đích mạch của một số thế gia Lục phẩm, cũng chỉ là như thế mà thôi.

Bây giờ, sau khi làm người phụ trách phân bộ khai phá hơn một năm, trên người hắn càng thêm một cỗ uy nghiêm nhàn nhạt, mơ hồ đã có khí tràng chủ sự một phương.

Người trung niên kia vốn tưởng rằng đối phương sẽ nghĩ biện pháp từ chối hoặc trì hoãn, không nghĩ tới Vương Thất Hồng lại dứt khoát lưu loát như vậy, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẩn cả người.

Dừng lại một chút, hắn mới phản ứng lại, mở miệng nói: “Ta là quản sự thế gia Trần thị lục phẩm khu thành nam, lúc trước Trần thị chúng ta nhận mua mười cổ, hôm nay toàn bộ rút lui.”

“Được.”

Vương Thất Hồng gật đầu, không nói thêm gì, tiện tay gọi một nhân viên phân bộ, bảo hắn dẫn người trung niên kia đi làm thủ tục.

Phân bộ thành lập nửa năm, đã sớm có một bộ hình thức vận tác thành thục thỏa đáng.

Tiếp theo, nghiệm chứng thân phận, giao nộp chứng minh cổ quyền, ký tên hiệp nghị, xóa tên nhân viên nghĩa vụ lúc trước đăng ký khỏi bảng… Dưới sự trợ giúp của nhân viên trung niên nhân, nhanh chóng bắt đầu đi lưu trình rút cổ.

Phần lớn nhân viên của phân bộ đều được lựa chọn từ trong bàng hệ của Vương thị, từ nhỏ đã tiếp nhận hệ thống giáo dục của Tộc Học Vương thị, kiến thức các phương diện dự trữ đều

đủ, có thể rất nhanh dung nhập vào các hạng sản nghiệp của Vương thị.

Đương nhiên, trong nhân viên còn có không ít người của An quận vương phủ. Nửa năm này, bọn họ trải qua nhiều chuyện, cũng dần dần trở thành quen tay, xử lý những chuyện khác nhau, quá trình nên làm như thế nào, trong lòng đều rất rõ ràng, làm việc cũng tương đối nhanh nhẹn.

Chỉ trong thời gian nửa chén trà, người trung niên đã đi xong một quy trình hoàn chỉnh, lấy được phiếu chứng nhận chi nhánh mở ra.

Bởi vì tài chính của Liên Bang Hoang Đạt Lạp lưu động rất lớn, mà nội bộ phân bộ lại không tiện tích trữ lượng lớn tài chính, cho nên lưu động tư kim liên quan đến cổ quyền đều do chi bộ mở phiếu tức liên quan, sau đó tiến hành giao dịch càn kim trong lãnh thổ nước có tiền trang.

Kế tiếp, hắn chỉ cần lấy phần chứng minh này đi đến "Đại Càn tiền trang" quốc có thể đăng ký một chút, liền có thể từ tài khoản của Đạt Đạt Lạp Hoang liên hợp Ti lấy ra phần tài chính thuộc về mình.

Mãi cho đến khi đi ra khỏi phân bộ, vị trưởng lão Lục phẩm Trần thị này vẫn còn có chút không tỉnh táo lại. Vốn tưởng rằng sẽ rất phiền toái lui cổ, cư nhiên xử lý xong rồi?

"Thế nào? Sao rồi? Người bên trong nói gì thế?"

Ngoài cửa còn có không ít quản sự thế gia đang quan sát, thấy thế lập tức đồng loạt tiến lên, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình huống.

Lần này Trường Ninh Vương thị xảy ra chuyện, phàm là thế gia chú ý tiền chuộc liên hợp với Hoang Liên Bang đều khá khẩn trương, thế gia muốn rút vốn cũng không ít, chỉ là vẫn còn đang quan sát. Những đại thế gia kia còn cố kỵ chút mặt mũi, tiểu thế gia cũng không có nhiều cố kỵ như vậy, tự nhiên đã sớm phái người canh giữ ở nơi này.

Trung niên nhân có chút hoảng hốt ngẩng đầu, đang muốn nói cái gì.

Vương Thất Hồng vốn ở lại trong phân bộ, lại chậm rãi đi ra.

“Các vị quản sự các vị thế gia, các trưởng lão công tử, trước tiên các ngươi không nên gấp gáp, hãy nghe ta nói một câu.” Vương Thất Hồng Phong Độ nhẹ nhàng hướng xung quanh chắp tay, thong dong mở miệng, “Ta biết, chư vị tới đây, có không ít đều là chuẩn bị lui cổ phần. Chư vị có thể yên tâm, tài chính liên hợp ty của ta dự trữ đầy đủ, bất kể chư vị muốn lúc nào lui cổ, muốn lui bao nhiêu cổ, ta khai phá ty đều có thể xử lý, mà cam đoan lập tức xử lý, tức thời đến sổ sách, tuyệt không khất nợ.”

“Việc này, An quận vương phủ ta có thể ra mặt đảm bảo.”

Trong lúc nói chuyện, một văn sĩ trung niên cũng từ trong phân bộ liên hợp chậm rãi đi ra.

Văn sĩ trung niên này chính là vị phủ quan luôn đi theo bên cạnh An quận vương. Hắn từ trong lòng lấy ra chứng minh thân phận của mình, biểu lộ thân phận của mình với mọi người, lập tức nói: “Trước khi ta đến, quận vương điện hạ đã chính miệng nói, hắn tin tưởng Trường Ninh vương thị trong sạch, nhưng hắn cũng hiểu được lo lắng của mọi người. Bởi vậy, hắn có thể làm bảo đảm cho việc Đạt Lạp Hoang liên hợp ti, bảo đảm mọi người bất cứ lúc nào cũng muốn lui cổ, đều có thể thuận lợi lấy lại tiền của mình.”

Vương Thất Hồng tiếp lời nói: “Nhưng, căn cứ theo quy định của liên hợp ti, bất kỳ thế gia nào một khi thoái cổ phần, sau này không được bất kỳ lý do nào chuộc cổ phần về, từ đó về sau liên hợp tất cả hạng mục lợi nhuận của ti, cũng đều không thể đạt được chia. Nếu như chư vị nghĩ kỹ, liền có thể tiến vào làm thủ tục giảm cổ phần rồi.”

Dứt lời, hai người cũng không quan tâm những người bên ngoài phản ứng thế nào, quay người trở về phân bộ.

Thấy thế, những quản sự thế gia kia lập tức kinh nghi bất định.

Bây giờ, ngôn luận liên quan đến Trường Ninh Vương thị bị lạnh rất lớn lối, nếu người của quận vương phủ và Vương thị tận tình khuyên can bọn họ, bọn họ đều cảm thấy bình thường, nhất định phải lập tức xông vào rút cổ phần ra, sợ muộn sẽ không lấy được tiền.

Nhưng giờ phút này, hai người kia thoạt nhìn đều là một bộ dáng bình tĩnh vô cùng, bọn hắn ngược lại là nghi thần nghi quỷ.

Bây giờ kết quả điều tra vẫn chưa ra, lỡ như, Trường Ninh Vương thị không buôn lậu thông địch thì sao?

Chỉ cần Trường Ninh Vương thị không ngã, kênh đào có thể tiếp tục đào, liên hợp ti cũng có thể tiếp tục vận chuyển doanh trại.

Một kênh đào nếu thuận lợi khai thông, có thể sinh ra lợi ích lớn bao nhiêu, bọn họ tự nhiên rõ ràng. Vạn nhất Trường Ninh Vương thị vượt qua một kiếp này, hiện tại rút cổ, sau này những lợi ích kia sẽ không liên quan gì đến bọn họ nữa.

Vậy chẳng phải bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền ngàn năm có một này sao?

Do dự một chút, không ít quản sự thế gia bước đi đều ngừng lại, quyết định quan sát một hồi rồi nói tiếp.

Đương nhiên, căn bản không tin thế gia Trường Ninh Vương thị còn có thể lật bàn, chỉ là số lượng ít đi rất nhiều. Mấy chục người vốn liên hợp ở ngoài phân bộ Ti, cuối cùng đi vào phân bộ, chỉ có không đến mười người.

Còn lại là tìm tửu lâu hoặc quán trà gần đó ngồi xuống chờ tin tức.

Nửa canh giờ kế tiếp, lục tục lại có mấy thế gia đi vào rút cổ, đều thuận lợi lấy lại cổ kim. Sau đó, thế gia quản sự đi vào càng ít.

Trong phòng làm việc cách nhau một bức tường, Vương Thất Thành biểu hiện Vương Thất Hồng, tình huống bên ngoài đều nhìn thấy, trong lòng không nhịn được âm thầm gật đầu.

Hắn là con trai cả của Vương Tông Xương, bối tự “Tông” đời thứ tám. Bởi vì phụ thân quanh năm không ở nhà, từ nhỏ hắn thường xuyên theo mẫu thân Liễu Phỉ Phỉ cùng ở trong tiểu viện của tộc trưởng Tứ gia gia, không ít lần chơi với Vương Tông Thụy, Vương Ly Nguyệt, cũng rất quen thuộc với thiếu tộc trưởng Vương Tông An.

Bởi vì hắn nhỏ hơn Vương Tông An mười tuổi, lớn hơn Tông Thụy hai tuổi, lại là cháu trai, lúc Vương Tông An mang quà cho đệ đệ cũng không thiếu phần của hắn.

Sau khi trưởng thành, hắn liền thuận lý thành chương bắt đầu giúp thiếu tộc trưởng Vương Tông An làm việc, trở thành phụ tá đắc lực của hắn.

Lúc Vương Tông An đi An Bắc vệ, tự nhiên mang theo hắn.

Bây giờ hắn năm mươi sáu tuổi, thực lực đã đến Linh Đài cảnh trung kỳ, trước đó không lâu đã lấy được một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung cấp từ phụ thân, tư chất huyết mạch tăng trưởng một mảng lớn, hôm nay đã là tư chất thiên kiêu.

Vốn dĩ, Vương Thất Thành là trấn giữ ở An Bắc vệ, phụ trách hiệp trợ An quận vương phủ khai hoang đại hoang mạc, khai khẩn An Bắc vệ.

Bởi vì lo lắng Thất Hồng còn quá trẻ, kinh nghiệm không đủ trấn giữ, Vương Tông An cố ý để hắn tạm thời rời khỏi An Bắc vệ, đi tới Quy Long Thành, cũng may thời khắc mấu chốt có thể giúp Thất Hồng một phen.

“Một năm không gặp, Thập đệ ngược lại là có tiền đồ.” Vương Thất Thành mang theo vẻ vui mừng, nhìn về phía Vương Thất Hồng bên cạnh: “Xem ra, phụ trách một phân bộ độc lập vẫn là rất rèn luyện người, nhìn qua ngươi già dặn hơn trước không ít.”

“Ta còn kém xa nhị ca.” Vương Thất Hồng khiêm tốn mỉm cười: “Cũng may mà thiếu tộc trưởng cho ta cơ hội rèn luyện.”

Lúc hai huynh đệ nói chuyện, trong một lầu các ở phố đối diện, một quản sự của Thượng Quan thị cũng buông “Thiên Lý Kính” trong tay xuống, lưu lại mấy người tiếp tục nhìn chằm chằm, bản thân thì rất nhanh quay trở về gia tộc.

Nhìn tình trạng hiện tại của liên hợp ti, rất có thể Trường Ninh Vương thị còn có át chủ bài, đáng để tiếp tục quan sát.

Phải nhanh chóng bẩm báo tình huống nơi này cho gia chủ.

Âm thầm chú ý đến phân bộ tổ chức liên hợp khai hoang Đạt Lạp, đương nhiên sẽ không chỉ có một nhà Thượng Quan thị.

Những chỗ tối khác, cũng có tai mắt của các đại thế gia đang âm thầm quan sát.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu tin tức từ nơi này xuất phát, phân tán đến các nơi trong Quy Long Thành, trong các thế gia.

…

Trong Tứ Quý Viên.

An quận vương phong trần mệt mỏi từ công trường chạy về, đang ở trong một đình nghỉ mát bên cạnh Trì Hạ Hà, cùng Vương Thủ Triết uống linh trà.

An quận vương đã biết được đầu đuôi sự kiện, giờ phút này vẻ mặt tràn đầy áy náy và giận dữ, đứng lên chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, ngươi là quân tử như tiên ngọc, lại vì tranh giành đế tử của ta, cam nguyện tự ô nhục mà bị vạn chúng thóa mạ. Làm sao đến mức này, làm sao đến mức này chứ!"

"Cho dù ta tranh thủ đế tử thất bại cũng không sao, sao có thể để ngươi chịu ủy khuất như thế?"

"Điện hạ chớ kích động." Vương Thủ Triết đứng dậy hoàn lễ, khuyên nhủ: "Chẳng qua chỉ là tiếp nhận điều tra mà thôi, có gì mà không ủy khuất? Huống chi, lần này Vương thị chúng ta và Tưởng tiên sinh cùng phát hiện có người âm thầm buôn lậu thông địch, vốn định thu thập bọn họ, lại không muốn sau khi điều tra lại phát hiện sự tình không đơn giản."

"Địa vị quyền thế của đối phương vượt xa dự đoán, chỉ dựa vào thủ đoạn bình thường cho dù vạch trần vụ án này, độc thủ phía sau màn kia cũng có khả năng toàn thân trở ra."

"Chỉ có đem sự tình triệt để làm lớn, ngăn chặn tất cả đường lui của đối phương, mới có thể đem hắc thủ phía sau màn trói buộc. Việc này, đã không quan hệ đế tử chi tranh. Nếu là hạng người tâm đen lạnh bạc, không quốc không điểm mấu chốt chưa diệt trừ, tương lai còn phải chấp chưởng triều đình mà nói, chẳng phải là phải hố chết vô số người vô tội?"

"Dù là Vương thị ta, sinh tồn trong hoàn cảnh này cũng sẽ run rẩy bất an. Ta bất quá chịu chút ủy khuất thì có đáng là gì?"

An quận vương sửng sốt một chút, lần nữa thi lễ thật sâu: "Thủ Triết cao thượng, xin nhận thêm một lạy của Minh Viễn."

"Điện hạ quá khen rồi, Thủ Triết một lòng tự bảo vệ mình mà thôi." Vương Thủ Triết lại đáp lễ, trịnh trọng nói: "Hi vọng điện hạ ghi nhớ, cuộc chiến đế tử lần này đã không phải tranh giành quyền thế, mà là liên quan đến hướng đi tương lai của Đại Càn."

"Minh Viễn tự nhiên dốc hết toàn lực, không gọi hạng người lòng lang dạ thú kia làm bại hoại Đại Càn ta. Cần Minh Viễn phối hợp như thế nào, xin Thủ Triết cứ việc phân phó."

"Thời khắc mấu chốt như thế này, đã đến lúc vận dụng tất cả lực lượng ngươi có thể vận dụng. Như thế, như vậy…"

…

Dưới sự hộ tống âm thầm của người của Vương thị.

Thuyền buôn lậu cơ hồ không có gợn sóng mà đến biên cảnh, dựa theo lệ thường ngày, do nhân viên nội bộ biên quân âm thầm mật báo tin tức, một đường tránh đi trạm gác, sau đó tiến hành giao dịch tại một bến cảng bỏ hoang cách cột mốc biên giới không đến mười dặm.

Nhân viên phụ trách giao dịch bên Nam Tần, đã sớm mang theo vàng bạc chờ ở chỗ này.

Nơi này vô cùng bí mật, hơn nữa có nhân viên nội bộ biên quân âm thầm phối hợp, dưới tình huống bình thường hết sức an toàn.

Trước kia, bọn họ cũng xác thực thành công hoàn thành giao dịch rất nhiều lần, thu hoạch được một số lượng lớn vàng bạc.

Nhưng lần này, lúc song phương đang chuẩn bị giao dịch, lại bị đám người Mạnh Nguyên Bạch mai phục chung quanh bắt được, suất lĩnh các cao thủ bắt được nhân viên giao dịch hai bên.

Hành động bắt giữ lần này đã được thần trợ giúp, vô cùng thuận lợi.

Mạnh Nguyên Bạch chủ trì bắt giữ nhìn thương nhân Nam Tần bị bắt, thu hoạch được rất nhiều vàng bạc, cùng với buôn lậu

muối sắt và lương chủng đầy thuyền, hưng phấn đến cực điểm.

Đây chính là đại công ngất trời a! Có lẽ dựa vào đại công này, tương lai của hắn còn có khả năng tiến thêm một bước. Mà Mạnh thị cũng sẽ theo nước lên thì thuyền lên, tương lai chưa chắc không thể xông lên tam phẩm.

Hai phạm nhân hiện hành của Giao Long Bang vừa bắt được, Mạnh Nguyên Bạch lập tức triển khai thẩm vấn hành động ngay trong đêm.

Chỉ là Mạnh Nguyên Bạch chính là tam tài ti trưởng, không am hiểu thẩm vấn, bởi vậy hắn chỉ là tọa trấn chủ vị, do chưởng lệnh Hình Luật ty Triệu Chí Tài, Giám Sát ti chưởng lệnh Trần Cảnh Hổ xuất thủ thẩm vấn.

Hai người đều là cao thủ thẩm vấn, hôm nay còn chưa sáng, hai vị đương gia bang Giao Long bị bắt hiện hình, liền chịu không nổi, đem sự tình một năm một mười đều thổ lộ ra.

Không thể trách bọn họ lực ý chí kém, chuyện này bọn họ làm cũng là không tình nguyện, chột dạ không thôi, nào có khí tiết gì đáng nói? Trên thực tế, người có khí tiết, cũng không có khả năng vì tiền mà làm việc này.

Trước khi cung khai.

Ba người Mạnh Nguyên Bạch đều kiềm chế hưng phấn và kỳ vọng thăng quan phát tài trong lòng, nhưng khi bọn họ khai ra xong, trong lòng lại như bị ném ra một quả bom nước sâu, thoáng cái bị nổ đến choáng váng, đầu óc ong ong.

Mạnh Nguyên Bạch cầm lễ vật, ngay cả tay cũng đang run.

“Không có khả năng!” Triệu Chí Tài của Triệu thị căn bản không tin, vẻ mặt âm tàn: “Hành động buôn lậu của bọn họ, chắc chắn là do Trường Ninh Vương thị sai sử. Nhất định là Vương thị nắm được nhược điểm gì đó của bọn họ, cố ý để bọn họ mưu hại Triệu thị ta, mưu hại Chí Khôn ca ta.”

Dứt lời, Triệu Chí Tài hung ác muốn đi bức cung.

Làm cho hắn vạn lần không nghĩ tới chính là, Mạnh Nguyên Bạch cùng Trần Cảnh Hổ lúc trước còn ở cùng một trận doanh, lại cùng lúc ngăn cản hắn.

“Mạnh tư trưởng, Cảnh Hổ huynh, các ngươi làm gì vậy?” Triệu Chí Tài kinh ngạc.

Trần Cảnh Hổ lạnh lùng nói: “Thứ nhất, lời khai của bọn họ rõ ràng hợp lý, còn khai ra rất nhiều chi tiết và chứng cứ. Thứ hai, vụ án này đã bị dính líu đến Triệu thị các ngươi, vậy chí tài huynh nên tránh đi, không thích hợp thẩm tra xử lí vụ án này nữa.”

“Các ngươi muốn chống lại Triệu thị chúng ta? Đối nghịch với Hồng Bá lão tổ của chúng ta?” Triệu Chí Tài giận đến sắc mặt xanh mét, vẻ mặt lạnh lùng uy hiếp: “Các ngươi phải nghĩ cho rõ chứ.”

“Triệu Chí Tài!” Mạnh Nguyên Bạch biểu tình nghiêm túc: “Ngươi có biết có bao nhiêu người đang chú ý vụ án này không? Đầu óc ngươi có thể tỉnh táo một chút được không? Dưới loại quan tâm này, đừng nói thủ phụ đại nhân, ngay cả bệ hạ cũng không dám làm việc thiên tư trái pháp luật!”

“Mạnh ty trưởng nói lời ấy sai rồi.” Trần Cảnh Hổ nghiêm mặt nói: “Giám sát ti chúng ta từ trước đến giờ là giám sát theo công bằng, đúng chính là đúng, sai chính là sai. Rốt cuộc vụ án này là Vương thị làm phía sau màn, hay là Triệu thị làm phía sau màn, tạm thời còn chưa có kết luận. Nhưng mà, lịch đại tiên hiền Giám sát ti có dạy bảo, Giám sát ti chúng ta, nên công chính không sai.”

“Cảnh Hổ ngươi tuổi tác không lớn, nhưng là một thân chính khí.” Mạnh Nguyên Bạch cũng khí độ nghiêm nghị nói: “Không sai, Tam Tài ty ta thuần phục chính là bệ hạ cùng Đại Càn, nhất cử nhất động đều phải xứng với sự giám sát của bệ hạ thánh ân, hàng tỉ con dân Đại Càn.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, ngoài miệng nói xinh đẹp, nhưng giờ phút này, trong lòng của Mạnh Nguyên Bạch và Trần Cảnh Hổ lại liên tục chửi má nó, giống như vừa mới bị một vạn đầu ngựa cỏ giày xéo.

Cho tới bây giờ, bọn họ còn có cái gì không rõ? Bọn họ đây là bị cuốn vào trong đấu pháp giữa Vương thị và Triệu thị!

Hơn nữa rất rõ ràng, là Vương thị không muốn tự mình động thủ, mới xem đám người Mạnh Nguyên Bạch, Trần Cảnh Hổ

như một thanh đao, đâm lên ngực Triệu thị!

Mượn đao giết người, không đánh mà thắng!

Khiến bọn họ hộc máu nhất là, bọn họ còn không thể không thuận theo tâm ý của đối phương, ngoan ngoãn chọc Triệu thị.

Bởi vì bọn họ căn bản không có lựa chọn thứ hai.

Bởi vì vụ án Trường Ninh Vương thị buôn lậu thông địch náo loạn quá lớn, gần như tất cả thế gia đều đang chú ý, thậm chí ngay cả đại đế cũng phái hoạn quan tới hỏi mấy lần, giờ phút này bọn họ đã bị gác trên lửa, chỉ có thể tiến lên, không thể lui về phía sau.

Thanh đao này, nếu không đâm Triệu thị, sẽ đâm ngược lên người bọn họ, thậm chí có thể sẽ trực tiếp bị gắn tội danh bao che. Tàn nhẫn! Quá độc ác!

Vương Thủ Triết kia, quả nhiên là tính kế thật độc ác!

…

Chương 69: Ta muốn lật trời! Đại lão phía sau màn Vương Thủ Triết!

…

Quy Long Thành.

Chủ trạch của Triệu thị.

Với tư cách thế gia nhị phẩm duy nhất hiện nay của Đại Càn, diện tích chủ trạch của Triệu thị là vô cùng lớn, không chỉ dùng nguyên liệu để khảo cứu, bố cục kiến trúc càng rộng lớn, thể hiện rõ phong phạm của thế gia.

Từ lúc vào hè tới nay, trong Quy Long Thành vẫn luôn là mặt trời rực rỡ, hôm nay thật khó có được trận lôi trận mưa.

Trên nóc nhà, ngói lưu ly màu xanh trải qua nước mưa tẩy lễ, ánh sáng tươi sáng không ít, thoạt nhìn lưu quang uyển chuyển, càng có vẻ xa hoa đại khí.

Hoàng hôn, chân trời xuất hiện ráng chiều xán lạn.

Tắm trong ánh nắng chiều, toàn bộ chủ trạch Triệu thị đều giống như bị dát lên một tầng ánh sáng nhu hòa đỏ tươi, tăng thêm vài phần ý uẩn.

Sâu trong chủ trạch.

Trong một thư phòng treo bảng hiệu “Chí tồn thiên cổ”, một lão giả áo tím đang đứng trước giá sách, cúi đầu lật xem một quyển sách cổ.

Có thể nhìn ra tuổi của hắn đã rất lớn, mái tóc hoa râm và nếp nhăn trên trán dưới ánh sáng của Huỳnh thạch linh đăng đều hết sức rõ ràng.

Nhưng dù vậy, một thân khí độ hiên ngang, khí thế bàng bạc của hắn vẫn khiến người ta không dám khinh thường, đứng ở đó, chính là uy nghiêm cả phòng.

Vị lão giả này, chính là đệ nhất lão tổ Triệu thị hiện nay, An Quốc Công, Triệu Bỉnh Thịnh, lão tổ đương thịnh.

Khi hắn còn trẻ, cũng từng là đại thiên kiêu một đời, quét ngang bạn cùng lứa tuổi mấy người vô bại tích, phong quang vô hạn, thậm chí còn đánh bại một đại thiên kiêu muốn thử phong phong kinh đô, hung hăng vì kinh thành mà giương cao một đợt uy danh.

Nhưng bây giờ, hắn đã một ngàn sáu bảy trăm tuổi. Ở tuổi này, cho dù là đối với Thần Thông cảnh mà nói cũng đã bước vào tuổi xế chiều, hắn cũng dần dần lui về phía sau màn, hiện giờ đã rất ít quản sự.

Nhưng dù sao hắn cũng là An quốc công đương thời, cho dù đã lui ra phía sau màn, uy vọng vẫn còn. Hễ gặp phải quyết sách trọng đại liên quan đến sự phát triển tương lai của cả gia tộc, ý kiến của hắn vẫn chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Bỗng dưng.

Cửa thư phòng bị người nhẹ nhàng gõ vang.

Thanh âm gã sai vặt từ ngoài cửa truyền đến: “Quốc Công gia, Hồng Bá lão tổ và Chí Khôn thiếu gia ở bên ngoài cầu kiến.”

“Chuyện gì?”

An quốc công Triệu Bỉnh Thịnh buông sách cổ xuống, thuận miệng hỏi.

“Không rõ lắm. Hồng Bá lão tổ không nói cụ thể, chỉ nói là có chuyện vô cùng quan trọng, xin lão tổ tông nhất định phải gặp một lần.” Gã sai vặt trả lời.

An Quốc Công khẽ nhíu mày.

Tính tình của Triệu Hồng Bác hắn biết rõ, là đại trưởng lão gia tộc, lại là thủ phụ đương triều, địa vị của Triệu Hồng Bác trong gia tộc là gần với hắn. Tương lai chờ mình vẫn lạc, hắn chính là đại trưởng lão có thực quyền nhất trong gia tộc, mặc dù là tân nhậm An Quốc Công, bởi vì tuổi nhỏ, tư lịch nông cạn, ở trên uy vọng cũng chưa chắc có thể hơn được hắn.

Nhưng cũng vì vậy, thật ra hắn và mình không hề thân cận.

Không phải có chuyện trọng yếu chân chính, hắn quyết định sẽ không buông tư thái, chủ động tới cầu kiến mình. Nói cách khác, một khi Triệu Hồng Bác thật sự tới, vậy tất nhiên là xảy ra chuyện lớn, chứ đừng nói là còn mang theo Triệu Chí Khôn.

Nghĩ tới đây, y hơi đau đầu nhưng vẫn nói: “Cho họ vào đi.”

Nói xong, hắn quay người đi đến án thư ngồi xuống.

Một lát sau, Triệu Hồng Bác còn mặc triều phục dẫn theo Triệu Chí Khôn đi vào. Hiển nhiên, hai người này vừa về nhà đã tới gặp hắn, sốt ruột đến mức ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

Vừa mới vào cửa, Triệu Hồng Bác liền xoay người đóng cửa thư phòng lại, còn thuận tay hạ một cái cấm chế.

Triệu Chí Khôn thì không nói hai lời quỳ xuống, trực tiếp cúi người dập đầu một cái với An quốc công, khóc nức nở nói: “Chí Khôn bái kiến lão tổ tông. Cầu lão tổ tông cứu mạng!”

An Quốc Công đầu đau hơn, xoa huyệt Thái Dương nói: “Đừng vội gào. Có việc nói chuyện. Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Là như vầy…”

Đến bước này, che giấu đã không có bất kỳ ý nghĩa.

Triệu Chí Khôn cũng hiểu rõ, lúc này còn che giấu giấu, muốn giấu diếm được An Quốc Công, đó chính là đang tìm chết, lập tức một năm một mười đem tình huống nói một lượt, sau đó nói: “Khuê lão đã mất đi tin tức vài ngày rồi. Đường ngầm biên quan hôm nay lại truyền đến tin tức cấp báo, nói Mạnh Nguyên Bạch mang người ở biên quan bắt được thuyền buôn lậu ngay tại chỗ, tất cả nhân viên bắt sống. Ta liền kết luận, Khuê lão tuyệt đối đã xảy ra chuyện, nếu không chiếc thuyền kia căn bản không đến được biên quan.”

“Lão tổ tông, một lần này Khôn nhi đã bị người ta tính kế! Người ta đã sớm gài bẫy chờ ta. Nếu lão tổ tông không ra tay, lần này Khôn nhi sợ là xong rồi!”

Lúc An Quốc Công nghe được nửa đoạn trước, sắc mặt đã rất khó coi, chờ nghe đến nửa đoạn sau, lại càng bị tức giận đến mức bốc lên gan nóng, thiếu chút nữa một cái tát đập nát cái bàn: “Ngươi! Ngươi thật đúng là giỏi! Ngay cả chuyện buôn lậu như vậy cũng dám đụng vào, Triệu thị ta là ngắn ngủi ngươi tu luyện đan dược, hay là thiếu ngươi linh thực rồi, lại để cho ngươi không từ thủ đoạn như thế?!”

Triệu Chí Khôn bị mắng đến sắc mặt khẽ biến, hồi lâu mới nói: “Lão tổ tông, cái này… Thật ra không phải ta buôn lậu, ta chỉ hỗ trợ quản lý một chút…”

Nghe nói như thế, An Quốc Công lập tức phản ứng lại, sắc mặt biến đổi: “Không phải ngươi, chẳng lẽ là…”

Nói xong, hắn quét mắt nhìn Triệu Hồng Bá bên cạnh, thấy đồng tử hắn cũng co rút lại, thần sắc khó nén kinh ngạc, hiển nhiên trước đó cũng không biết tình huống.

Nhưng mà cũng phải, nếu Triệu Hồng Bác biết trước, với kinh nghiệm và lão đạo của hắn, cũng không dễ dàng bị người tính kế như thế. Cục diện bây giờ, cũng sẽ không trở nên tồi tệ như thế.

An Quốc Công chỉ vào Triệu Chí Khôn, hít sâu nửa ngày, mới miễn cưỡng khống chế được cảm xúc, cắn răng nói: “Ngươi thật đúng là sẽ cho Triệu thị ta mặt dài. Khang quận vương hắn điên rồi sao, ngay cả loại chuyện này cũng dám đụng vào?”

“Lão tổ tông, thật ra Khang quận vương cũng không có cách nào. Đức Hinh thân vương nhất mạch có rất nhiều nhân đinh, nhưng kinh tế bình thường, không có khả năng cung cấp tiền tài không ngừng nghỉ cho ông ta. Tuy rằng hàng năm Triệu thị chúng ta cũng lặng lẽ cung cấp ba trăm vạn càn kim ủng hộ Khang quận vương. Nhưng Khang quận vương vì nhanh chóng mở rộng lực ảnh hưởng, chỗ cần dùng tiền quá nhiều.”

“Bất luận là tổ chức “Phá Hiểu”, hay là nuôi dưỡng các loại kỳ nhân dị sĩ môn khách, hay là lôi kéo các lộ nhân mã tráng uy, cái nào không phải chi tiêu cực lớn? Còn có lần này đi chiến trường ngoại vực lập công, không có rất nhiều càn kim mở đường, các tướng sĩ há lại vì hắn liều mạng chiến đấu, nhanh chóng kiếm chiến công?”

“Tuy trợ cấp của Đức Hinh nhất mạch và Triệu thị chúng ta đưa ra không ít, nhưng cũng không thể không dùng.”

“Những điều ngươi nói ta đương nhiên hiểu được, nhưng cái này cũng không phải… Thôi bỏ đi, mặc kệ buôn lậu rốt cuộc là ngươi hay là Khang quận vương, đều không quan trọng. Tình huống bây giờ, cho dù không phải ngươi, cũng phải là

ngươi. Ngươi phải một mình gánh hết chuyện này, tuyệt đối không thể liên lụy đến hắn.”

Giọng điệu An Quốc Công Triệu Bỉnh Thịnh như chém đinh chặt sắt.

Dừng một chút, hắn lại hỏi: “Mặt khác, chuyện này qua tay ngoại trừ lão Khuê, còn có ai khác không? Bên phía Mạnh Nguyên Bạch có thể bắt được chứng cứ trực tiếp chỉ hướng ngươi hay không?”

Nếu như không có chứng cứ trực tiếp chỉ rõ ràng, chuyện này còn có chỗ trống để thao tác.

Triệu Chí Khôn trầm mặc một chút, lập tức gật đầu.

An Quốc Công lại hít sâu một hơi.

Nhìn thấy An Quốc Công tức giận đến nổi bão, Triệu Hồng Bác ở một bên vội vàng mở miệng nói: “Lão tổ tông, hiện tại mắng ông ta cũng không làm nên chuyện gì. Bên phía Mạnh Nguyên Bạch đang thẩm vấn, đoán chừng lúc này kết quả thẩm vấn đều đã xuất hiện. Ngài vẫn là mau hỗ trợ nghĩ cách đi, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Làm sao bây giờ?” An quốc công quét mắt nhìn hai người, giọng lạnh lùng: “Còn có thể làm sao? Hiện tại, chúng ta chỉ còn một con đường có thể rời đi. Lập tức vào cung thỉnh tội, cầu Đại Đế xử lý nghiêm.”

Triệu Chí Khôn nghe vậy thần sắc đại biến.

Một khi vào cung thỉnh tội, sẽ bị xử tử nghiêm khắc! Tội danh của hắn chắc chắn sẽ chết, không thể cứu vãn được nữa. Lão tổ tông, đây là muốn từ bỏ hắn sao?

Triệu Hồng Bác nhíu chặt lông mày, còn có phần chưa từ bỏ ý định: “Rốt cuộc Khôn nhi là do chúng ta tỉ mỉ bồi dưỡng ra, một khi nó…”

“Ngu xuẩn!”

Còn không đợi hắn nói hết lời, An Quốc Công liền lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Việc này một khi nháo lớn, trải qua Tam Ti chi thủ phán phạt, không chỉ bản thân hắn đoạn tuyệt đường phía trước, Triệu thị ta cũng bị mất hết danh dự, bị ảnh hưởng

rất lớn. Đến lúc đó, ngay cả bệ hạ muốn âm thầm xử lý cũng khó."

"Cho nên việc cấp bách là trước khi bọn Mạnh Nguyên Bạch trở về phải kết thúc chuyện này, không cho chuyện này tiếp tục lên men."

"Rốt cuộc Khôn nhi là đại thiên kiêu, nếu hắn chủ động chịu tội, bệ hạ nể tình Triệu thị ta làm nghề nhiều năm, đại khái có thể mở một mặt lưới, cho hắn một cơ hội lập công chuộc tội trong doanh pháo hôi chiến trường ngoại vực. Đến lúc đó lên chiến trường, có chúng ta ở sau lưng giúp đỡ, hắn còn có cơ hội xung kích Thần Thông cảnh, không đến mức hoàn toàn chặt đứt con đường phía trước."

Còn có một điểm hắn không nói rõ.

Việc này dù sao Triệu Chí Khôn cũng là đang gánh tội thay Khang quận vương, Khang quận vương nói thế nào cũng phải niệm tình này. Đợi tương lai Khang quận vương thượng vị, Triệu Chí Khôn lại thành công thăng cấp Thần Thông cảnh, chỉ cần vận hành thích hợp một chút, khả năng Triệu Chí Khôn trở về vẫn rất lớn.

Cho dù Triệu Chí Khôn chết trên chiến trường, Triệu thị cũng có thể mượn chuyện này nhận được lợi ích rất lớn.

Nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả chuyện này là Triệu thị không thể ngã, Khang quận vương cũng không thể ngã.

Nếu không, tất cả đều kết thúc!

"Hồng Bá hiểu rồi." Triệu Hồng Bác thở dài, cũng biết chuyện đã không còn đường cứu vãn: "Vậy chuyện này chỉ có thể như vậy. Bất luận như thế nào, Khang quận vương nhất định phải bảo vệ được, nếu không sẽ không còn đường xoay người."

An Quốc Công và Triệu Hồng Bác chính là hai vị lão tổ có quyền lên tiếng lớn nhất trong Triệu thị, những lời này của bọn họ chẳng khác nào đã quyết định tương lai của Triệu Chí Khôn.

Sắc mặt Triệu Chí Khôn trắng nhợt, cả người tê liệt ngã xuống đất, trong lòng bi thương.

Nói cái gì mà lấy công chuộc tội, còn có cơ hội xung kích Thần Thông cảnh, đó đều là vô nghĩa. Chiến trường ngoại vực là chỗ nào, đi chỗ đó lấy công chuộc tội, đó không phải là đi làm pháo hôi sao?

Doanh pháo hôi, trên chiến trường từ trước đến nay là người không có nhân quyền nhất, làm đều là chuyện nguy hiểm nhất.

Hắn có thể còn sống trở về hay không còn khó nói, cho dù may mắn sống sót, vạn nhất bị trọng thương, cũng sẽ ảnh hưởng đến tu luyện cùng tấn cấp. Hơn nữa, nơi chiến trường ngoại vực kia, cách dăm ba ngày phải đánh một trận, hắn ở trong doanh pháo hôi, có thể có thời gian chữa thương hay không đều là chuyện khác.

Hơn nữa, Vương thị ở chiến trường ngoại vực cũng không phải không có người, một khi tự mình tới doanh pháo hôi, bọn họ có thể không có cơ hội bỏ đá xuống giếng, hung hăng giẫm mấy cước? Không thể nào, bọn họ nhất định sẽ làm như vậy!

Có thể nói, một khi tới chiến trường ngoại vực, đừng nói là theo đuổi con đường thần thông, ngay cả sống sót cũng là chuyện rất gian nan.

Nhưng hắn biết, đi, là cửu tử nhất sinh.

Không đi, đó là thập tử vô sống.

Lòng hắn ta lập tức lạnh đến cực hạn, cũng hận Vương thị hận đến cực hạn.

…

Chủ trạch Đại Càn Vương thị.

Tứ Quý Viên.

Vương Thủ Triết vẫn bị “giam lỏng” trước sau như một, trước khi chân tướng sự thật được điều tra rõ ràng, hắn không thể đi đâu cả.

Nhưng tính cách của hắn vốn dĩ là trạch, thích nhất loại cuộc sống an nhàn thoải mái này, mỗi ngày đều ở trong vườn hầu hạ hoa cỏ, thúc đẩy linh thực ngũ cốc vật mới trong động phủ tùy thân sinh trưởng một chút, hoặc là uống trà phơi nắng, sau đó cùng Vương An Nam chơi cờ.

“Chát!”

Vương Thủ Triết một trai leng keng hạ xuống, thần sắc lạnh nhạt nói: “An Nam, ngươi lại thua. Xem ra, ngươi vẫn còn quá trẻ, tính tình nhảy nhót, không tĩnh tâm rèn luyện kỳ nghệ.”

Vương An Nam xoa xoa mồ hôi trên trán, chắp tay hành lễ nói: “An Nam Tạ tứ thái gia gia phê bình chỉ chính, An Nam nhất định sẽ tĩnh tâm rèn luyện cho tốt.”

Ngoài miệng hắn nói xinh đẹp, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng chửi bới, còn không phải Tứ thái gia gia gần đây thua cờ quá nhiều, mới đến cứu tiểu bối hắn trút giận.

Gần đây bên trong Định Quốc công phủ đều đã truyền ra, nói Vương Thủ Triết chính là một kẻ chơi cờ thối, ngay cả Vương Thất Đạt của cha hắn cũng không đánh được, cũng chỉ có thể giẫm Vương An Nam hắn, đạt được chút cảm giác ưu việt giá rẻ.

“Thủ Triết công tử uy vũ.”

Bên cạnh, một vị nữ tử đeo mạng che mặt, khí chất tuyệt vời đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp quạt gió cho Vương Thủ Triết.

Nàng ta trông giống như một tiên tử không dính chút khói lửa trần gian, khí chất mờ ảo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mở ra, phun ra những lời nịnh nọt phô trương: “Tài đánh cờ của ngài quả nhiên là có một không hai từ cổ kim, giết cho Vương An Nam không còn mảnh giáp. Đến đây nào, mệt rồi đi, uống một ngụm băng, nghỉ ngơi một chút.”

Dứt lời, bàn tay ngọc thon dài của nàng bưng lên một bát canh Ngân Nhĩ Liên Tử ướp lạnh, giơ tay muốn đút cho Thủ Triết ăn.

“Chuyện này… Thiên Cương, ta tự ăn, tự mình ăn.” Vương Thủ Triết vội vàng nhận bát, dùng canh canh múc canh hạt sen ăn.

Khoan hãy nói, tay nghề của Thiên Diễm cũng không tệ lắm, ngọt mà không ngấy, nước lạnh còn sướng hơn.

Thiên Diễm tiên tử trong đôi mắt xẹt qua vẻ thất vọng, chợt lại cười duyên nói: “Công tử, đây là thủ nghệ Thiên Diễm đặc

biệt học cho công tử đó! Nơi này còn có cả nồi, ngài cứ từ từ mà ăn.”

Quá trình công lược Thủ Triết công tử vô cùng gian nan, có điều, qua nhiều năm như vậy, cũng không phải là không có nửa điểm thu hoạch. Ít nhất, hiện tại Thủ Triết công tử không còn há mồm ngậm miệng tiền bối, đây cũng coi như là một loại tiến bộ.

Dần dần, cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Vương An Nam thấy một màn như vậy, đồng thời hâm mộ, trong lòng không khỏi một trận bi thiết.

Vương An Nam hắn, tốt xấu gì cũng là nhân vật đứng thứ ba trên bảng xếp hạng “Thập đại thanh niên kiệt xuất” trên kinh thành… Kết quả, đừng nói bị tiên tử xinh đẹp lấy lòng, cho dù đi lấy lòng một ít tiên tử, cơ bản cũng đều là bị đóng cửa.

“An Nam, ngươi đừng ngốc nghếch đứng đó, cũng nếm thử tay nghề của Thiên Cương, đúng là không tồi.” Vương Thủ Triết đã bắt đầu ăn bát thứ hai.

Sắc mặt Vương An Nam vui vẻ, cảm kích nói: “Tứ thái gia đối với ta quá…”

Nhưng mà, hắn đang muốn đưa tay đi múc canh bạt tai, lại bị Thiên Diễm tiên tử âm thầm trừng mắt liếc một cái. Một cỗ sát khí vô hình khiến đáy lòng hắn run lên, vội thay đổi lời nói: “Tứ thái gia, ta không đói bụng, hơn nữa ta không thích ăn đồ ngọt lắm. Ngài ăn đi ~ “

Lời này của hắn vừa dứt, trong phòng bếp của Tứ Quý Viên, lại có một vị nữ tử tuyệt mỹ ăn mặc thành nữ thần phong lãnh diễm đi ra, trong tay còn bưng nguyên một mâm thịt nướng cùng hải sản.

“Gia chủ chớ quá tham ngọt, đó là món đồ chơi mà các tiểu thư khuê các mới thích ăn. Thân là nam tử, vẫn là phải ăn nhiều thịt mới có khí lực.” Thanh âm của nàng trong trẻo thông thấu, lộ ra một vòng khí tức cường thế của hệ cấm dục.

“Vương Mai, ta tỉ mỉ điều chế rượu lạnh, công tử rất thích ăn.” Thiên Cù tiên tử rất kiêng kỵ và kiêng kỵ Vương Mai, lập tức trả giọng châm chọc, “Còn nữa, ngươi có giỏi thì đi làm công

việc của ngươi đi, chớ có thừa dịp Nhược Lam tỷ tỷ không có ở bên cạnh công tử, liền dính lấy hắn không tha."

"Thiên Cương, ta cùng gia chủ có chút cơ mật muốn đàm. Nếu ngươi thức thời thì nên nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ có hiềm nghi nghe trộm tình báo."

"Công tử và An quận vương chính là quan hệ thông gia, lại là minh hữu, thân như nhất thể, lại có cơ mật gì ta không thể nghe? Hơn nữa, ta và Nhược Lam tỷ tỷ tình như tỷ muội, hôm nay đi ra bên ngoài, nên thay nàng trông chừng Thủ Triết công tử, chớ để cho những oanh oanh yến yến kia chiếm lấy lợi thế."

"Tình tỷ muội? Ta thấy rõ ràng là chính ngươi đối gia chủ mưu đồ gây rối, muốn trông coi tự trộm."

Hai người ngươi một câu ta một câu đấu khẩu, từng trận sát khí không kiêng nể gì tản ra. Quả thực cũng vậy, các nàng đều phụ trách công tác tình báo, lẫn nhau đã sớm có rất nhiều lần ma sát cùng xung đột rồi.

Đối địch trên công tác thì cũng thôi đi, nhưng hai người đều có tính cách bướng bỉnh, ôm lòng bất chính với Vương Thủ Triết cũng không có ý từ bỏ.

Bây giờ gia chủ lẻ loi một mình, lại bị giam lỏng trong Tứ Quý Viên, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở nào? Hai nàng tự nhiên là mượn cớ "đưa cơm", thi triển thủ đoạn, ý đồ công lược. Cho dù không chiếm được, nhưng cũng cố gắng không phải sao?

Tu La Trường (Ngụy) sát cơ, khiến Vương An Nam bên cạnh nhìn mà hâm mộ và ghen ghét.

Tại sao không có cô nương vì hắn mà ghen tuông như vậy?

Tứ Quý Viên này là không ở được nữa. Chỉ trong vài ván cờ như vậy, một thùng lại một thùng cẩu lương liền hướng trong miệng hắn điên cuồng đổ xuống, đều sắp đem cái bụng căng nứt rồi.

Vương An Nam quyết định thật nhanh, mượn cớ cáo từ.

Nhưng hắn vừa đi tới cửa, liền gặp phải An quận vương đến thăm hỏi.

“Đây không phải An Nam sao? Nhìn sắc mặt ngươi có vẻ không tốt lắm, lại bị Tứ thái gia ngươi hành hạ?” An quận vương vỗ vỗ bả vai hắn, ánh mắt hưng phấn nói: “Ngươi yên tâm, lát nữa bổn quận vương sẽ thay ngươi thắng lại. Lấy kỳ lực của bản quận vương, giết Thủ Triết, như chém dưa thái rau vậy.”

Mặc dù ngược rau không vinh quang, nhưng chơi cờ với Vương Thủ Triết, đó là con đường duy nhất hắn có thể đạt được cảm giác về sự ưu việt trân quý trên người Vương Thủ Triết, An quận vương đương nhiên cũng vui vẻ không thôi.

Là Vương An Nam tầng dưới chót của chuỗi thức ăn, vốn định nhắc nhở An quận vương một chút, nhưng vừa thấy bộ mặt ” đắc thế liền càn rỡ” của hắn, liền trong nháy mắt dập tắt tâm tư.

Cẩu lương không thể một mình một người ăn, mọi người cùng ăn mới vui vẻ nha~

Lập tức, hắn giả bộ như không biết, nhu thuận chắp tay nói lời cảm tạ: “An Nam bái tạ điện hạ. Nhưng mà An Nam còn có chút chuyện, xin cáo lui trước.”

“Đi đi đi, xem ta đi giết Thủ Triết ba trăm hiệp.” An quận vương đắc ý đi vào Tứ Quý Viên.

Không bao lâu sau, giọng nói chật vật của An quận vương truyền ra: “Không ngờ… khụ khụ khụ… Thủ Triết thật hăng hái, thật hứng thú, Minh Viễn bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc, không quấy rầy nữa.”

“Quay lại, không giống như trong tưởng tượng của ngươi…”

“Vẫn là không cần…”

“Trở về, thật sự có chuyện trọng đại muốn nhờ điện hạ.”

An quận vương kiên trì, lại nơm nớp lo sợ mà trở về.

Chỉ bất quá một nén nhang sau, hắn vừa mới nghe xong chuyện trọng đại liền lập tức chạy ra, một bộ vẻ sống không còn gì luyến tiếc bị nhét vô số cẩu lương.

…

Hoàng cung.

Trong Chuyết Chính Các.

Năm con sói con tròn vo vui vẻ nhảy nhót dưới đất, biểu diễn các loại tuyệt kỹ sở trường, mục đích đương nhiên là linh nhục nướng trong tay Long Xương đại đế.

Gần đây linh bảo Thần Thông Toan Nghê rất phiền muộn, bởi vì đại đế thường xuyên nhét một nắm lớn thịt nướng vào trong bụng nó, còn không cho nó phản kháng.

Nếu không phải giá trị vũ lực của Đại Đế quá cao, Miêu Diểu đã sớm mắng chửi khắp nơi.

Một mình Dận Đề rầu rĩ không vui mà hờn dỗi, nhưng Đại Đế lại chơi vô cùng vui vẻ. Trong khoảng thời gian này, mỗi lần có tâm sự, đều dựa vào đám sói con đáng yêu này mà giải thích giúp hắn.

Ngay khi Long Xương đại đế chơi rất vui vẻ.

"Bệ hạ." Nội vệ thống lĩnh tiến đến bẩm báo nói: "Triệu các lão mang theo Triệu Chí Khôn, cầu kiến bệ hạ."

Triệu Hồng Bác?

Long Xương đại đế đang trêu con sói con khẽ nhíu mày: "Lão già kia đến làm gì?"

Dừng một lát, hắn khoát tay nói: "Đang nói trẫm đang bận tấu chương, bảo hắn chờ ở bên ngoài Chuyết Chính Các."

Nội các không phải đưa tới một đống thiếp tố cáo Vương Thủ Triết sao, hắn cũng rất "bình thường".

"Vâng, bệ hạ." Thống lĩnh nội vệ nhận lệnh lui ra.

Diện tích kiến trúc của Chuyết Chính Các không nhỏ, còn bố trí trận pháp ngăn cách âm thanh, cũng có thể ngăn cản thần niệm dò xét. Đương nhiên, cũng không có mấy người gan to bằng trời, dám ở trong hoàng cung dùng thần niệm dò xét tới tìm lui.

Bởi vậy Long Xương đại đế ở bên trong làm chuyện xấu gì, bên ngoài đều rất khó cảm nhận được.

Hắn vừa cho sói con ăn, vừa mất hết hứng thú hỏi: "Lão Diêu, lão già Triệu Hồng Bác kia có lẽ không có việc gì không lên

điện Tam Bảo, sẽ không to gan lớn mật đến đốc thúc trẫm điều tra Vương Thủ Triết chứ?”

“Chắc không đến mức đó chứ?” Lão Diêu nói, “Triệu các lão từ trước đến nay suy nghĩ trầm ổn, không đến mức lỗ mãng như thế. Huống hồ lần này đến còn mang theo Triệu Chí Khôn. Chắc hẳn là liên quan đến Triệu Chí Khôn.”

“Ha ha, đây vừa mới từ chiến trường ngoại vực trở về, đã khẩn cấp xin thưởng cho hắn rồi. Hừ, từ từ chờ đi, mặc kệ bọn họ cho tốt.”

Mấy ngày gần đây, Long Xương đại đế bất tri bất giác ác cảm đối với Triệu thị càng ngày càng thịnh, mọi chuyện đều không có chỗ tốt để suy nghĩ.

Nói xong, Long Xương đại đế lại bắt đầu ném cho đám sói con, ném hai người họ Triệu ra sau đầu.

Một lần ném đi này, kéo dài hơn hai canh giờ.

Triệu Hồng Bác và Triệu Chí Khôn, cứ như vậy đứng ở bên ngoài Chuyết Chính Các hai canh giờ, đứng ở dưới ánh tà dương hoàn toàn biến mất ở chân trời, đứng ở trên trời cao, vẫn biểu tình nghiêm túc như cũ, một câu cũng không nói, càng không có nửa câu oán giận.

Nhưng ngay khi bọn họ đang chờ, một vị lão giả mặc phục sức thân vương, đầu đội thân vương quan long hành hổ bộ đi tới.

Cho dù hai bên tóc mai của hắn đã hoa râm, nhìn qua đã có già nua, nhưng trên trán lại tản ra một cỗ quý khí oai hùng, làm cho người ta vừa thấy, liền nhịn không được lòng sinh hảo cảm.

Nội vệ vừa nhìn thấy hắn, liền vội vàng hành lễ: “Tham kiến Đức Thuận thân vương.”

Đức Thuận thân vương!

Đây là một vị thân vương còn sót lại trong trưởng bối nhất mạch của An quận vương, hơn nữa tuổi tác cũng chỉ vẻn vẹn so với Đức Hinh thân vương không còn bao nhiêu tuổi.

Triệu Hồng Bác và Triệu Chí Khôn cũng vội vàng dựa theo quy củ hành lễ: “Bái kiến Đức Thuận thân vương.”

Cùng lúc đó, trong lòng hai người đều là lộp bộp, thầm nghĩ không ổn. Làm sao ở trước mắt đặc thù này, Đức Thuận thân vương đột nhiên tới?

"Ơ, đây không phải là thủ phụ đại nhân sao?" Đức Thuận thân vương phảng phất như vừa mới phát hiện hai người Triệu Hồng Bác, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Ngươi đây là mang theo Chí Khôn đến bái kiến bệ hạ sao? Vì sao phải đứng ở bên ngoài?"

Triệu Hồng Bác bình tĩnh không gợn sóng nói: "Bệ hạ đang bận phê bình sổ con, lệnh cho ta đợi một chút."

Chờ một chút nữa?

Đức Thuận thân vương hơi kinh ngạc, nhìn về phía thống lĩnh nội vệ bên cạnh, "Thủ phụ đại nhân ở đây đợi bao lâu?"

"Hồi điện hạ, đã hai canh giờ rồi." Thống lĩnh nội vệ thành thật trả lời.

"Hai canh giờ? Bệ hạ lại để cho thủ phụ nội các trong suốt hai canh giờ?" Đức Thuận thân vương vẻ mặt như không dám tin "kinh hãi": "Lão tổ tông sao lại có nhiều tấu chương như vậy? Đại đa số việc vặt, không phải đều là nội các xử lý hết sao? Thủ phụ đại nhân, đây chính là người. Lão tổ tông chúng ta tuổi tác đã cao, tâm tư cả đời vì Đại Càn, đến bây giờ còn không cho hắn thanh nhàn chút sao? Nội các các các rốt cuộc làm việc như thế nào?"

Như thế, Triệu Hồng Bác còn chưa có phản ứng, Triệu Chí Khôn trẻ tuổi khí thịnh đã có chút không kiên nhẫn. Ngươi chỉ là một lão thân vương ngay cả thực quyền cũng không có, cũng có thể khoa tay múa chân đối với thủ phụ nội các sao?

Triệu Hồng Bác dùng ánh mắt ngăn hắn lại, sau đó lại bình tĩnh như thường chắp tay giải thích với Đức Thuận thân vương: "Gần đây mọi việc hỗn loạn, việc vặt đúng là nhiều hơn một chút. Là nội các ta làm việc bất lực, vất vả bệ hạ rồi."

"Đúng là rất nhiều chuyện, ta vừa mới trở về kinh thành, đã nghe nói đến rất nhiều chuyện lộn xộn." Sắc mặt Đức Thuận thân vương cũng có chút không vui, "Đang muốn tìm bệ hạ nói chuyện một chút."

Không đợi Đức Thuận thân vương tìm người bẩm báo, lão Diêu dẫn đầu đi ra, cười tủm tỉm tiến lên hành lễ: "Thân vương điện hạ, ngài thật đúng là khách quý. Bệ hạ biết được ngài tới, bảo lão nô đi ra nghênh đón ngài, mời ngài đến bên trong Chuyết Chính Các nói chuyện."

"Lão Diêu, đã nhiều năm như vậy rồi, ngươi cũng không già đi nha." Đức Thuận thân vương cười chào hỏi, có vẻ có chút quen biết lão Diêu.

Triệu Hồng Bá ở một bên lại chắp tay nói: "Nếu Đức Thuận điện hạ tìm bệ hạ có chuyện quan trọng, vậy chúng ta cũng không tiện quấy rầy, ngày mai lại đến thỉnh kiến bệ hạ đi."

Hôm nay đến đây thỉnh tội, tự nhiên là muốn khiêm tốn xử lý, há có thể cùng Đức Thuận đồng đài?

"Đừng a!"

Đức Thuận thân vương lần này chính là "nhận lệnh mà đến", sao có thể để cho bọn họ rời đi?

Hắn lập tức nhiệt tình kéo cánh tay Triệu Hồng Bác, nói: "Hồng Bá, ngươi đường đường là thủ phụ nội các, ở bên ngoài đợi hai canh giờ, nhất định là có chuyện quan trọng muốn thương nghị với bệ hạ. Ta chỉ là một ít việc vặt, chủ yếu là tới thăm lão tổ tông, sẽ không gây trở ngại cho ngươi."

Nói xong, hắn không nói lời nào, liền kéo Triệu Hồng Bác vào Chuyết Chính Các. Sắc mặt Triệu Chí Khôn khó coi, trong lòng uất ức, nhưng cũng không dám nói nhiều, theo sát phía sau.

Sau một phen chào hỏi.

"Ta thấy lão tổ tông thân thể khang khang thái, hài nhi yên tâm rồi." Đức Thuận thân vương đã một tuổi, còn bày ra bộ dáng "ta là hài tử", thoạt nhìn quả thật có chút khó coi và vô sỉ.

Hắn vì vị trí đế tử của An quận vương, cũng coi như liều mạng.

Trước kia, bởi vì tỷ lệ thắng của An quận vương quá thấp, Đức Thuận thân vương như ông ta cũng không nghĩ quá nhiều, tự nhiên là theo sóng mà trôi.

Thế nhưng bây giờ đã khác.

Từ khi tiểu tử thối Minh Viễn cũ kỹ kia thông đồng với Vương Thủ Triết, bắt đầu vận chuyển, từng bước tăng cao, tiếng hô ngày càng cao, loáng thoáng có vài phần có xu thế ngang hàng với Khang quận vương.

Cái này còn chưa tính, bây giờ càng có cơ hội đem đối phương một kích mất mạng, Đức Thuận thân vương há có thể không kích động? Lúc này hắn, giống như là đánh máu gà, tràn ngập dục vọng chiến đấu, mặt già da mặt già đều có thể bất chấp.

Long Xương đại đế còn ăn cái trò này, nghe Đức Thuận thân vương nói như vậy, cười đến mức nếp nhăn trên mặt nở hoa, "phi" hắn một tiếng, mắng: "Ngươi cũng mặt mũi nhăn nheo, còn hài nhi hài nhi. Ngươi yên tâm, gần đây tâm tình trẫm coi như không tệ, thân thể còn khỏe mạnh. Ngược lại Đức Thuận ngươi phải tự mình dưỡng sinh, chớ có chết trước mặt trẫm."

Tuy rằng mắng, nhưng Đức Thuận chung quy vẫn là một trong những con cháu của hắn, hơn nữa bởi vì từ nhỏ thiên phú rất mạnh, Long Xương đối với hắn cũng có chút chiếu cố, tình cảm tự nhiên thân thiết.

Trong hoàng thất, trước mắt chỉ có mười một thân vương, một trong số đó là con rể ở rể, Long Xương đại đế đương nhiên là không tệ với bọn họ.

Phần Long Xương đại đế sống đến lúc này, số lượng con nối dõi huyết mạch nhiều đến ngay cả ông ta cũng không làm rõ được. Nếu ngay cả một thiên kiêu cũng không phải, sợ là cả đời cũng không thấy được đại đế.

Cũng chỉ có Ngô Tuyết Ngưng như Ngô Hàn Hành khi còn trẻ cùng với Ngô Anh Tế rất có hi vọng trở thành đại thiên kiêu, mới có thể được Đại đế chú ý chân chính, hưởng thụ một mặt từ ái của hắn.

"Đúng rồi, quốc sự làm trọng." Sau khi Đức Thuận thân vương "bán manh xong", nói với Triệu Hồng Bác: "Thủ phụ đại nhân đợi hai canh giờ, chắc hẳn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với bệ hạ, ngươi nói trước đi."

Cho dù với tâm cơ thâm trầm của Triệu Hồng Bác, cũng không nhịn được mà mí mắt run lên, thiếu chút nữa muốn mắng chửi người.

Hắn hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh nói: "Đức Thuận thân vương hiếm khi đến kinh thành, vẫn nên giải quyết chuyện của ngươi trước đi."

Hắn là dự định đợi sau khi Đức Thuận xong việc, liền mượn cớ có chuyện cơ mật báo cáo, trước đuổi hắn đi rồi nói sau.

Loại chuyện này, càng ít người biết càng tốt, đặc biệt Đức Thuận còn là "kẻ thù chính trị" lớn nhất.

"Cũng được." Đức Thuận thân vương chợt nghiêm sắc mặt, lập tức khóc lóc kể lể với Long Xương đại đế: "Bệ hạ à, ta nghe nói Trường Ninh Vương thị không những trốn thuế lậu mà còn buôn lậu thông địch! Hành vi ác liệt như vậy, còn xin bệ hạ nhất định phải lập tức nghiêm tra nghiêm ngặt, nhất là tên ác vương Thủ Triết kia, nhất định phải nghiêm trị, quyết không thể khoan nhượng a bệ hạ."

"Cái gì? Nghiêm tra nghiêm trị Vương thị?" Long Xương đại đế vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn vốn cho rằng Đức Thuận thân vương vạn dặm xa xôi chạy đến Thượng Kinh, là chuẩn bị giải vây cho Vương thị, lại không nghĩ tới, lại là đến yêu cầu nghiêm trị?

Chẳng những là Long Xương đại đế, ngay cả Triệu Hồng Bá và Triệu Chí Khôn đều liếc mắt nhìn về phía Đức Thuận.

An quận vương và Vương thị các ngươi không phải tốt đến mức mặc chung một cái quần sao? Ngươi không đến cầu tình thì thôi đi, yêu cầu nghiêm trị là cái quỷ gì?

"Bệ hạ." Đức Thuận thân vương vẻ mặt bi phẫn không hiểu, chính khí nghiêm nghị tru lên, "Đức Thuận nhất mạch ta là ai? Mọi người đều rất cẩn trọng, vì nước vì dân, nhất là đứa nhỏ Minh Viễn kia, lại càng mang tính chất thuần hậu, lòng mang vạn dân. Bên cạnh hắn, há có thể có bọn gian nịnh như Vương Thủ Triết, Vương Tông An suốt ngày xúi giục? Còn xin bệ hạ nhanh chóng ra tay, nghiêm trị không tha."

Hai người Triệu Hồng Bác cùng hít một hơi khí lạnh.

Đức Thuận thân vương này của ngươi cũng không khỏi quá mức bội bạc rồi nhỉ? An quận vương nhà ngươi có thể khởi thế, rõ ràng chính là người Vương thị người ta dốc hết toàn lực giúp đỡ.

Bây giờ thế của An quận vương ngược lại đã trỗi dậy, mà sau khi Vương thị dính líu đến chuyện, ngươi không những không giúp, lại còn dốc sức muốn phủi sạch quan hệ, đẩy hắn vào chỗ chết!

Trong lúc nhất thời, ngay cả Triệu Chí Khôn cũng bị Đức Thuận thân vương không biết xấu hổ làm cho kinh hãi.

Ngay khi sắc mặt của Long Xương đại đế càng ngày càng âm trầm.

Trong lòng Triệu Hồng Bác lại "Lộp bộp" một cái, thầm nghĩ không tốt.

Triệu thị bọn họ hiện tại chính là muốn che lại việc này, tự nhận tội, thừa dịp trước khi chuyện hoàn toàn truyền ra định tính việc này, cũng đem ảnh hưởng phía sau tiêu trừ trong vô hình, Đức Thuận thân vương lại cứ ở cửa này nhảy ra, la hét muốn nghiêm trị Vương thị.

Chỉ cần bị Đức Thuận thân vương kéo dài mấy ngày, sự tình tất nhiên sẽ càng nháo càng lớn.

Mà một khi bọn họ không kịp tự nhận tội sớm, chờ Mạnh Nguyên Bạch bên kia vạch trần chân tướng, sẽ không đơn giản là chuyện của một mình Triệu Chí Khôn, toàn bộ Triệu thị đều sẽ bị kéo vào trong vũng bùn.

Mắt thấy sắc mặt Triệu Hồng Bác biến hóa, Đức Thuận thân vương mắng nhiếc Vương Thủ Triết, nhưng trong lòng lại kính nể vài phần đối với Vương Thủ Triết chưa từng gặp mặt.

Tiểu tử kia thật sự là thần.

Ngay cả kế hoạch Triệu thị chuẩn bị bỏ xe bảo vệ soái cũng tính được.

Đúng như lời Vương Thủ Triết nói, Triệu thị nghĩ việc này quá ngây thơ. Nếu đã thúc đẩy cục diện đến tình trạng như vậy, há có thể để Triệu thị bỏ xe giữ tướng, đơn giản qua ải như vậy?

Lần này mục tiêu của hắn không chỉ đơn giản là chặt đứt một cánh tay của đối thủ.

Một loạt kế hoạch giờ mới bắt đầu.

Thứ hắn muốn, là triệt để xoay chuyển thế cục tranh giành đế tử, một ván định thắng thua!

Vương Thủ Triết kia, quả nhiên là khí phách thật lớn, lần đầu tới kinh thành, cũng không rời khỏi Tứ Quý Viên, đã chuẩn bị triệt để lật tung ngày hôm nay.

…

Chương 70: Trấn áp nhị phẩm! Kế Định đế tử

…

Long Xương đại đế nghiêng người dựa lưng vào ghế, nhìn một phen biểu diễn dõng dạc của Đức Thuận thân vương, cũng không khỏi buồn bực.

Trước kia tiểu tử Đức Thuận thân vương này là một người trung hậu thành thật tâm tính ngay thẳng.

Nhiều năm trước, hắn còn vì lý niệm chính trị và hoài bão với Đức Hinh thân vương có sự bất đồng khá lớn, trong cơn giận dữ ẩn cư đến trang viên trên Tây Hải, cả ngày câu cá, uống trà, cũng không hỏi chính sự quân sự.

Làm sao tu thân dưỡng tức mấy trăm năm, ngược lại còn càng thêm thối không biết xấu hổ?

Vương thị người ta có tội hay không trước không nói, mặc dù có tội, cũng không bạc đãi An quận vương nhà ngươi không phải… Sao có thể vừa xảy ra chuyện, liền lập tức phủi sạch quan hệ, qua cầu rút ván, đây cũng quá không biết xấu hổ đi?

“Việc này đã do tam ty liên động, Mạnh Nguyên Bạch dẫn đầu điều tra xử lý, trẫm tin tưởng Mạnh Nguyên Bạch tuyệt đối sẽ không làm việc thiên vị làm việc trái pháp luật, vô luận là ai liên quan ở bên trong, đều tuyệt sẽ không nhân nhượng.” Long Xương đại đế không kiên nhẫn phất phất tay, “Đức Thuận, ngươi nếu là câu cá chán ngấy ở Tây Hải, thì đi Đông Hải đi dạo, câu Long Kình cái gì đó, đừng đến kinh thành hồ nháo.”

“Bệ hạ bảo ta không quản, vậy ta sẽ mặc kệ.” Đức Thuận thân vương làm ra vẻ thành thật, chỉ vâng mệnh mà nói, “Bất quá hài nhi khó có được một lần đến kinh thành, mấy ngày nay ở bên cạnh lão tổ tông hầu hạ một chút.”

Không đợi Long Xương đại đế phản đối, ông ta lại làm ra bộ dạng lã chã rơi lệ: “Ta và lão tổ tông đã lâu không gặp, rất là nhớ nhung. Mỗi lần nhớ tới lúc còn trẻ đi theo lão tổ tông, chinh Tây Tấn, lấy Nam Tần, đó là hăng hái cỡ nào.”

“Nhưng không ngờ thoáng qua, ta và lão tổ tông đều đã già rồi.”

Nghe nói như thế, trong đôi mắt già nua hơi lộ ra đục ngầu của Long Xương đại đế cũng toát ra ánh sáng hồi ức trước kia, trong lòng cũng không khỏi hồi tưởng lại từng chút từng chút khi Đức Thuận thân vương phát sinh ở bên cạnh ông ta.

Người càng già, càng hoài cựu, cũng càng dễ nhớ đến tình cũ.

“Cũng được, niệm tình ngươi một lòng hiếu thảo, cùng trẫm một đoạn thời gian đi.” Sau khi Long Xương đại đế nói xong, lúc này mới nhìn về phía Triệu Hồng Bác, lộ ra một chút hòa ái: “Triệu ái khanh đến tìm trẫm, là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Bệ hạ, thần đích xác có chuyện quan trọng cần bẩm tấu.” Triệu Hồng Bác hành lễ, không cam lòng nhìn thoáng qua Đức Thuận thân vương. Đức Thuận lão gia hỏa này đứng ở chỗ này, cái này bảo hắn làm sao có thể thỉnh tội?

Vốn dĩ muốn hi sinh một Triệu Chí Khôn, cầu xin bệ hạ, sau đó giảm bớt toàn bộ sự việc.

Nhưng cục diện trước mắt này, bên hắn vừa mới thỉnh tội với bệ hạ, Đức Thuận thân vương đã dám gây náo loạn toàn thành, trắng trợn chèn ép uy vọng của Triệu thị.

Triệu Hồng Bác đảm nhiệm thủ phụ nội các nhiều năm, đương nhiên cũng là người thông minh, hiểu được đối phương hiển nhiên đã đoán được hành động thỉnh tội lần này của Triệu thị. Chuyến này Đức Thuận thân vương tới đây, chính là cố ý tới quấy rối.

Hắn chính là nhìn chuẩn Triệu thị không dám đem việc này nháo đến giai đoạn công thẩm. Một khi vạn chúng chú mục, thời điểm tam ti công thẩm đến một đợt nghịch chuyển kinh thiên, đến lúc đó toàn bộ Triệu thị đều sẽ bị kéo vào trong vũng bùn.

Triệu thị không kéo dài nổi.

Nếu đối phương muốn mở rộng chiến quả, vậy thì tặng bọn hắn thêm một cái đầu đi.

Triệu Hồng Bác cũng là người quả quyết, lập tức hạ quyết tâm, hít sâu một hơi mở tấu nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần ngoài ý muốn điều tra, vụ án buôn lậu thông địch lần này không liên quan đến Vương thị, kì thực chính là tiểu súc sinh Triệu Chí Khôn của Triệu thị chúng ta tham lam quấy phá, nhất thời hồ đồ, mới tạo ra sai lầm lớn.”

“Nguyên nhân chính là trước đây hắn ở Tiên Triều đánh bạc thua quá lớn, hao tổn quá nhiều tà niệm. Thần sau khi hiểu rõ việc này, không dám làm Vương thị trung lương oan uổng, liền lập tức mang theo nghiệt chướng Triệu Chí Khôn đến thỉnh tội.”

Lời này vừa nói ra.

Long Xương đại đế đầu tiên là ngẩn người, sau đó sắc mặt dần dần trở nên âm trầm. Vô cùng rõ ràng, những lời này của Triệu Hồng Bác cũng vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Trước đây, hắn chỉ phỏng đoán có người muốn ám toán Vương thị, cố ý tạo ra một tội danh ngập trời cho Vương thị La. Là thật hay giả, có lão Diêu ở đây, tra một chút là biết. Nếu là giả, vừa vặn có thể thuận tay bán cho tiểu tử Vương Thủ Triết kia một cái nhân tình. Ai ngờ, lại thật sự có người buôn lậu thông địch, hơn nữa, còn là thằng nhãi con của Triệu thị!

Buôn lậu thông địch, đây chính là tội lớn. Triệu thị bọn họ làm sao dám! Sao dám?

Bởi vì vấn đề hoàn cảnh địa lý, Nam Tần và Tây Tấn đều tương đối thiếu mỏ kim loại, nhất là sắt, bởi vậy chế tạo và trang bị vũ khí và trang bị quân dụng kém hơn một bậc so với Đại Càn, cộng thêm đủ loại nhân tố khác, Đại Càn mới có thể lấy một địch hai.

Bởi vậy, một trong quốc sách quân sự của Đại Càn, chính là cắt đứt phần lớn khoáng sản kim loại, muối tinh cùng với lương chủng cao cấp giữa Đại Càn và Nam Tần Tây Tấn hai nước, còn lại là dân sinh!

Một khi buôn lậu vật phẩm vi phạm lệnh của Nam Tần, đồng nghĩa với việc giúp đỡ nâng cao quốc lực của Nam Tần, ngược lại sẽ tạo thành uy hiếp đối với Đại Càn. Nếu dung túng, hậu quả khó mà lường được.

“To gan lớn mật, đây là hành vi thông đồng với địch bán nước!” Quả nhiên, Đức Thuận thân vương trước tiên nhảy ra mắng, “Triệu thị các ngươi muốn mưu phản sao?”

“Bệ hạ, Đức Thuận thân vương.” Triệu Hồng Bác vái thật sâu với Long Xương đại đế, mặt mũi tràn đầy áy náy vô cùng: “Chuyến đi này đích thật là ác liệt đến cực điểm, tội không thể xá, thần không thể giải thích, cũng không muốn giải thích. Việc này tuy là do một mình Triệu Chí Khôn gây nên, nhưng thần thân là lão tổ Triệu thị, thủ phụ nội các, quả thực có lỗi sơ sót với hậu bối của con cháu. Tội nghiệp chướng Triệu Chí Khôn phạm tội, thần khó tránh khỏi trách nhiệm.”

“Bởi vậy, thần đặc biệt xin từ chức thủ phụ nội các, kính xin bệ hạ ân chuẩn.”

Mời thủ phụ Nội các?

Đức Thuận thân vương sững sờ.

Triệu Hồng Bác này quả quyết, cũng đủ nhẫn tâm.

Mấy ngàn năm nay, uy vọng quyền thế lớn nhất của Triệu thị nhị phẩm chính là đến từ một Quốc công trong gia tộc, một thủ phụ.

Vị trí quốc công chính là di trạch tổ tông, thể hiện uy vọng của Triệu thị, thủ phụ, lại là thực quyền chân chính. Cũng là dưới thực quyền, Triệu thị mới có thể phát triển không ngừng, đạt tới cục diện cường thịnh như bây giờ.

Long Xương đại đế cũng khẽ nhíu mày.

Cho dù mấy ngày gần đây, hắn có chút bất mãn với Triệu thị, cũng có chút khó chịu với Triệu Hồng Bác, nhưng cũng chưa từng thật sự nghĩ muốn tước đoạt chức quyền thủ phụ nội các của Triệu Hồng Bác.

Dù sao Triệu thị cũng là khai quốc nguyên thần của Đại Càn, từng có vô số hy sinh và đổ máu.

Một quốc gia, cũng không phải chỉ dựa vào một hoàng thất là có thể chống đỡ được, hoàng thất chỉ là trong đó thực lực cường đại nhất, cống hiến lớn nhất, “chi quyền chiếm tỷ” gia tộc lớn nhất, cũng không phải là nhất ngôn đường như “gia thiên hạ”.

Cũng bởi vậy, thân là một Đại Đế, hắn phải cân bằng quan hệ giữa hoàng thất cùng thế gia, thế gia cùng thế gia.

“Hồng Bá, Triệu Chí Khôn buôn lậu bao nhiêu?” Long Xương đại đế sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm: “Kéo dài bao nhiêu năm?”

Ánh mắt Triệu Hồng Bác cũng nghiêm khắc nhìn về phía Triệu Chí Khôn: “Nghiệp chướng, còn không mau trả lời bệ hạ.”

“Bệ, bệ hạ.” Triệu Chí Khôn đã có chút cả người mềm nhũn, run giọng nói, “Trước trước sau sau, đã có chín mươi năm. Từ một năm đầu tiên một trăm vạn quy mô thử một phen, đến sau này, phát triển thành một năm một hai ngàn vạn, hai ba ngàn vạn, mấy năm gần đây, hàng năm đều là quy mô năm mươi triệu trở lên.”

“Trừ điểm cống nạp và các chi phí, tổng cộng có tám, tám ức ba ngàn vạn càn kim.” Trong lúc nói, Triệu Chí Khôn còn móc sổ sách ra, ngoan ngoãn trình lên, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Lão Diêu lấy sổ sách, đưa cho Long Xương đại đế.

Quy mô này không nhỏ, nhưng cũng không tính là mất khống chế!

Long Xương đại đế sắc mặt âm trầm tùy ý lật xem một chút rồi đặt sang một bên: “Tiền lời đâu?”

“Một bộ phận ta đã tiêu rồi. Ngoài ra, phần lớn ta cũng đã cầm đi trả nợ rồi…” Triệu Chí Khôn kiên trì nói: “Bệ hạ, lần đánh bạc đó ta bị lừa rồi!”

Triệu Chí Khôn cho Khang quận vương tiền, tự nhiên không có khả năng trắng trợn cho, mà là đến Tiên Triều lượn một vòng trở về.

“Bệ hạ, ta không tin đây là do một mình Triệu Chí Khôn gây nên, nhất định là do Triệu thị đứng sau sai khiến.” Đức Thuận thân vương nói: “Kính xin bệ hạ minh xét.”

“Bệ hạ.” Triệu Hồng Bác cũng khom người cất cao giọng nói: “An quốc công phủ ta chính là đại Càn đình trụ, trung thành với Đại Càn không đồng nhất, sao có thể vì lợi ích như thế mà

bán nước? Tám ức ba ngàn vạn càn kim tang lễ liên lụy đến tiên triều quý nhân, đã khó có thể đuổi về. Nhưng Triệu thị ta nguyện ý gom đủ mười ức càn kim trả lại quốc khố. Chẳng qua, lượng tài chính quá lớn, Triệu thị nhất thời khó có thể gom đủ, kính xin bệ hạ cho phép Triệu thị mỗi năm trả lại một ngàn vạn, trong vòng trăm năm trả hết."

"Bệ hạ, không phải Hồng Bá trốn tránh trách nhiệm. Chỉ là Hồng Bá chính là thủ phụ nội các, trong tay nắm giữ quyền lực không nhỏ. Nếu quả thật muốn làm ra hành vi ti tiện buôn lậu thông địch, không dám nói có thể làm đến giọt nước không lọt, lại cũng sẽ không thô ráp như thế, mà quy mô ít nhất cũng phải lớn hơn mấy lần."

Đối với chuyện này, Long Xương đại đế từ chối cho ý kiến, lại nhìn về phía Triệu Chí Khôn nói: "Anh Tề có tham gia trong đó không?"

"Khởi bẩm bệ hạ, Anh Tế biểu thúc cũng không biết rõ tình hình." Triệu Chí Khôn thành thật trả lời: "Bệ hạ ngài cũng biết tính tình Anh Tế biểu thúc, ông ấy không có khả năng làm ra hành vi như vậy. Bởi vậy, ta chỉ có thể sắp xếp hai người đương gia đi vào! Thông qua Giao Long bang chế tạo quyền thế của Bá An Giang…"

Sở dĩ thành thật như vậy, cũng là bởi vì biết chuyện này không được tra xét.

Sắc mặt Long Xương đại đế thoáng thư giãn vài phần, sau đó nhìn về phía Triệu Hồng Bá nói: "Hồng Bá đến đây lần này, xử trí như thế nào chắc hẳn đã có vấn đề, nói nghe một chút."

"Thứ nhất, thần không có mặt mũi đảm nhiệm nội các thủ phụ, còn thỉnh bệ hạ khác mời hiền minh. Thứ hai, Triệu thị ta nguyện ý bổ túc tiền cống nạp quốc khố. Thứ ba, Triệu Chí Khôn buôn lậu phản quốc, tội không thể tha, nghiêm trị không tha, chỉ hi vọng bệ hạ nể tình hắn là hạt giống thần thông, đặc biệt hứa cho hắn đi tới chiến trường ngoại vực, vào pháo hôi doanh giết địch chuộc tội, cho đến khi chuộc tội sạch."

Triệu Hồng Bác không chút đùn đẩy trách nhiệm, mạnh mẽ nói, sau đó lại cầu xin nói: "Kính xin bệ hạ nể tình Triệu thị chính là khai quốc nguyên huân, vạn năm thế gia, lưu lại một phần thể diện cho Triệu thị."

Ba điều kiện xử trí này, mỗi một người đều tạo thành tổn thương cực lớn đối với Triệu thị, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục nguyên khí. Nhưng so với thanh danh quét rác triệt để, rốt cuộc vẫn tốt hơn không ít.

Chỉ là điều kiện Triệu thị ban đầu muốn đưa ra chỉ có nhị và tam. Điều thứ nhất là Triệu Hồng Bác lâm thời nảy lòng tham, dùng để chặn miệng Đức Thuận thân vương.

"Trẫm quả thực tin tưởng, Triệu thị hẳn là không tham dự án buôn lậu thông địch. Thỉnh tội như thế, đúng là đã đủ thẳng thắn thành thật." Vẻ mặt của Long Xương đại đế bình tĩnh không gợn sóng: "Nhưng Triệu ái khanh chớ quên, bây giờ tất cả mũi nhọn đều nhắm thẳng vào Trường Ninh Vương thị, nhắm thẳng vào Vương Thủ Triết, bây giờ được vạn chúng chú mục, làm sao kết thúc?"

"Đừng tưởng rằng trẫm cả ngày ở lại hoàng cung, mắt mù tai điếc, nhắm mắt lắng nghe, không biết vì sao mà chuyện này lại phát triển đến tình trạng khó giải quyết như vậy."

"Bệ hạ." Triệu Hồng Bác chắp tay nói: "Giám tra thuế Vương thị, đích thật là sau khi thần nhận được lệnh ký kết điều tra. Chỉ là hôm nay xem ra, hẳn là có người âm thầm muốn nhằm vào Vương thị."

Kế này mặc dù là Triệu Chí Khôn đưa ra. Nhưng nếu Triệu Hồng Bác ông ta đồng ý, đương nhiên sẽ không trốn tránh trách nhiệm.

"Là thần càn rỡ, dẫn đến danh dự của Vương thị bị tổn thất. Việc này thần chỉ có thể mặt dày xin bệ hạ hòa giải một hai. Triệu thị ta nguyện ý bồi thường, cũng do Tam Ti chính thức tuyên bố với bên ngoài, Vương thị cũng không có hành vi trộm thuế lậu thuế, cũng không có hành vi buôn lậu phản quốc."

"Bệ hạ, theo như hài nhi thấy, đây rõ ràng chính là Triệu thị trộm gà không được còn mất nắm gạo, tự mình chui vào trong hố chính mình đào. Loại người vu hãm trung lương như vậy, há có thể dễ dàng buông tha?" Đức Thuận thân vương lại ở một bên quấy rối, một bộ biểu tình lòng đầy căm phẫn nói: "Hài nhi thay Vương thị kêu bất bình, thay Thủ Triết kêu oan!"

“Xì!”

Long Xương đại đế thật muốn phun một ngụm nước bọt lên mặt Đức Thuận.

Vừa rồi cũng không biết là ai, luôn miệng nói muốn nghiêm trị không tha Vương thị, trong nháy mắt lại bắt đầu chỉ trích Triệu thị hãm hại trung lương? Tiểu tử Đức Thuận này, từ lúc nào cũng trở nên vô liêm sỉ như vậy?

“Được rồi, Triệu thị nói thế nào cũng là phủ Quốc Công.” Long Xương đại đế tức giận phất tay nói: “Tổ tiên bọn họ và tổ tiên chúng ta là cùng nhau phấn đấu. Lần này vì tranh giành đế tử, đích xác là âm thầm dùng chút thủ đoạn. Nhưng nếu nói bọn họ thông đồng với địch phản quốc, trẫm không tin.”

“Có điều, nếu việc này ồn ào huyên náo, bất luận là đối với hoàng thất hay là Triệu thị đều không còn mặt mũi. Hồng bá, các người nếu muốn trẫm đến hòa giải, dù sao cũng phải lấy ra chút thành ý thực tế, trẫm mới dễ đi nói chuyện với Thủ Triết.”

“Hồi bệ hạ, Triệu thị chúng ta đều nghe bệ hạ hết.” Triệu Hồng Bá thấy Long Xương đế nhả ra, trong lòng cũng buông lỏng, hành lễ nói: “Bệ hạ nói cái gì, chúng ta sẽ làm cái đó.”

“Được, vậy trẫm sẽ suy nghĩ một chút. Thứ nhất, vị trí thủ phụ nội các là chuyện trọng đại, tuy rằng đức hạnh Triệu thị của ngươi bị tổn hại, không có mặt mũi đảm đương, nhưng cũng không thể tùy tiện tới một người là được? Hồng bá, ngày khác trên triều hội, liền do người ra mặt tiến cử Định Quốc Công Vương Dần Đạt, tạm thời đảm nhiệm chức vụ thủ phụ nội các, ngươi có ý kiến gì không?” Long Xương đại đế suy nghĩ một phen, mở miệng nói ra.

Con ngươi Triệu Hồng Bác co rút lại, nhanh chóng bình tĩnh lại, khí định thần nhàn nói: “Thần không dị nghị, Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ tài học như biển, đức vọng vô song, đảm nhiệm chức vụ thủ phụ chính là mong muốn mọi người trở về.”

“Thứ hai, vì bình phục dân oán, Triệu thị giáo tử các ngươi không nghiêm, dẫn đến việc bại hoại gia tộc, tất cả xử phạt

nên thông báo cho thiên hạ, có dị nghị gì không?" Long Xương đại đế lại nói.

"Thần, không dị nghị. Đã là lỗi của Triệu thị ta, đương nhiên phải gánh chịu tất cả hậu quả."

Triệu Hồng Bác lại chắp tay lần nữa.

Như thế, tuy rằng sẽ hạ thấp uy vọng của Triệu thị, nhưng có Đức Thuận thân vương ở đây, lại có rất nhiều công việc bên ngoài, việc này căn bản giấu không được, quan phương thông báo xử phạt là ưu giải nhất, ít nhất có thể nói dễ nghe hơn một chút.

"Coi như thức thời. Nếu như vậy, bên Thủ Triết bồi thường như thế nào, trẫm đến thay khanh hòa giải." Sắc mặt Long Xương đại đế lúc này mới hơi giãn ra một chút: "Ngoại trừ ba điều kiện do Triệu thị các khanh tự phạt ra, Triệu thị các khanh nên suy nghĩ lại, tự tra phong cách gia đình một chút. Nếu không, tương lai lại xuất hiện kẻ bại hoại như thế, trẫm chưa chắc sẽ dễ nói chuyện như hôm nay."

"Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ." Triệu Hồng Bác đều đồng ý.

Đức Thuận thân vương nghe đến đây, trong lòng cũng thở dài một hơi. Kết cục của tất cả vẫn không thể thoát khỏi tính toán của Vương Thủ Triết.

Thủ Triết thông qua Minh Viễn đã nói với hắn, lòng bệ hạ ở cân nhắc, đã muốn chèn ép Triệu thị, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh chết Triệu thị.

Hắn lần này tới quấy rối, chủ yếu là vì càn quấy một phen, mở rộng chiến quả vốn có. Hôm nay hắn đến đây, mục đích quấy rối đã hoàn thành, dị chủ vị trí thủ phụ đã là thu hoạch lớn nhất.

Kế tiếp, Vương Thủ Triết tự nhiên có biện pháp ứng đối.

Về phần Triệu Chí Khôn kia không vào doanh pháo hôi, ngược lại chỉ là thứ yếu, xét đến cùng, lão chẳng qua chỉ là một thần thông chủng mà thôi. Không thành thần thông, lực ảnh hưởng chung quy vẫn có hạn.

"Lão Diêu, ngươi dành thời gian đi nhắc nhở Vương Thủ Triết một chút." Cung kính nghe theo An quốc công phủ, mặc cho

thái độ trách phạt của vua, Long Xương đại đế vẫn tương đối hài lòng, lúc này mới nói với lão Diêu: “Mau chóng xúc tiến hắn gặp trẫm một lần.”

“Bệ hạ đây là muốn hạ chỉ triệu kiến Vương Thủ Triết sao?” Ánh mắt lão Diêu tỏa sáng nói: “Lão nô cũng đã sớm muốn gặp Vương Thủ Triết rồi.”

“Ta nhổ vào, trẫm có thân phận gì, hắn có thân phận gì?” Long Xương đại đế kiêu ngạo nói: “Sao trẫm có thể tùy tiện triệu kiến hắn?”

Dừng một chút, hắn thấp giọng nói thầm: “Ám chỉ, ám chỉ ngươi hiểu không?”

Lão nô hiểu rõ, ám chỉ, ám chỉ.” Lão Diêu cười hì hì nói.

“Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi.” Long Xương đại đế vung tay lên: “Hồng Bá các ngươi về trước chờ đợi xử lý. Đức Thuận tiểu tử ngươi theo trẫm, trình độ tỷ thí câu cá của trẫm và ngươi.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Đám người cùng kêu lên đồng ý.

…

Mấy ngày sau.

Đội ngũ điều tra do Tam Tài ty cầm đầu, khiêm tốn dán bố cáo điều tra ra.

Vụ án Trường Ninh Vương thị buôn lậu vốn đã ồn ào huyên náo trong Quy Long thành, nhiệt độ cao hay thấp. Người chú ý vụ án này cũng càng ngày càng nhiều.

Bây giờ, kết quả điều tra vừa xuất hiện, cảm xúc tích lũy mấy ngày nay, dưới sự xúi giục của người hữu tâm, lập tức bị trực tiếp “bạo nổ” rồi.

Hiệu quả kia, quả thực giống như trực tiếp ném một quả bom vào trong đống người.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, dưới tình huống bản án dường như đã được định luận, lại còn có thể xuất hiện kinh thiên động địa như vậy.

Buôn lậu thông địch, lại không phải là Trường Ninh Vương thị, mà là đại thiên kiêu Triệu Chí Khôn của Triệu thị! Ngay cả thủ phụ đương triều Triệu các lão cũng bởi vậy mà trách móc từ chức.

Trong lúc nhất thời, mọi người ồ lên, chấn động cả triều đình.

Đầu đường cuối ngõ, sau bữa cơm trà, hầu như tất cả mọi người đều đang thảo luận chuyện này.

Ngay từ đầu, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào việc Triệu Chí Khôn buôn lậu thông địch, âm thầm chửi rủa Triệu Chí Khôn là Thần Thông chủng, hưởng thụ đãi ngộ chúng tinh phủng nguyệt, lén lút làm việc, quả thực chính là bọn sâu mọt bại hoại trong thế gia, nên hung hăng trừng trị!

Nhưng rất nhanh, hướng gió xuất hiện biến hóa vi diệu.

Có người đề xuất, Triệu Chí Khôn thân là đại thiên kiêu do Triệu thị tỉ mỉ bồi dưỡng, lại vô cùng có khả năng kế thừa vị trí thủ phụ của Triệu Hồng Bác trong tương lai, tiền đồ tương lai bừng sáng, hoàn toàn không có lý do gì bí quá hóa liều đi buôn lậu?

Hắn mưu đồ cái gì? Hắn cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

Đây đúng là một điểm đáng ngờ.

Đôi mắt của quần chúng sáng như tuyết.

Mặc dù nói sau khi dư luận hình thành gió lốc, lực chú ý của mọi người rất dễ dàng sẽ bị dẫn lệch, cũng dễ dàng xuất hiện tình huống quần thể mất trí, nhưng trong đám người, cho tới bây giờ cũng không thiếu người thông minh.

“Chẳng lẽ thật ra Triệu Chí Khôn hoàn toàn không phải chủ mưu, sau lưng chuyện này còn có những người khác?”

Khi âm thanh chất vấn thứ nhất xuất hiện, rất nhanh, không ít người cũng nhao nhao tỉnh ngộ lại.

Đúng vậy, ai chẳng biết Triệu Chí Khôn chính là người ủng hộ đáng tin của Khang quận vương? Nếu thật ra hắn không thiếu tiền, vậy buôn lậu vơ vét tài sản là vì ai, còn chưa đủ rõ ràng sao?

Cũng chỉ có Khang quận vương, vì tranh giành đế tử, vì lôi kéo lòng người, mới cần lượng lớn tài chính phụ trợ.

Đổi lại là bình thường, cho dù có người ý thức được điểm này, ngôn luận như vậy cũng căn bản không có khả năng truyền ra. Dù sao, tranh đế tử, tranh chính là lòng người, tranh chính là danh vọng, Khang quận vương có thể không rõ tầm quan trọng của dư luận sao?

Tổ chức "Phá Hiểu" không phải là ăn cơm khô.

Trên thực tế, từ lúc phát giác được hướng gió không đúng, "Phá Hiểu" cũng đã âm thầm hành động, ý đồ dẫn hướng dư luận, tránh cho mọi người dồn lực chú ý lên Khang quận vương.

Nhưng lần này, Phá Hiểu lại phải đối mặt với sự liên thủ của "Thiên Cương" và "Lạc Tiên Điện".

Cho dù Phá Hiểu đã dốc hết toàn lực, nhưng cũng không thể vãn hồi thế cục, hướng dư luận vẫn từng chút nghiêng về phương hướng dự định.

Càng ngày càng nhiều gia tộc trung tiểu và người bình thường ý thức được, e là chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Khang quận vương. Triệu Chí Khôn, làm không tốt chính là xui xẻo bị đẩy ra gánh tội.

Những thế gia Tam, Tứ phẩm kia, thì đã sớm đoán được bảy tám phần chân tướng sự việc, thậm chí có thể đoán được sau lưng chuyện này có lẽ có một cỗ, hoặc là mấy cỗ thế lực đang chủ đạo dư luận phong hướng.

Bọn họ chỉ có thể không nói mà thôi.

Cái gọi là chuyện không liên quan đến mình, treo lên cao, lại không liên lụy tới trên người bọn họ, xem náo nhiệt là được rồi.

Đương nhiên, không chừng chính bọn họ cũng ở bên trong thúc đẩy một phen.

Dù sao, với tác phong làm việc của Khang quận vương, trước đây vì tranh giành vị trí đế tử mà lôi kéo lòng người khắp nơi, có thế gia nào nhìn hắn không vừa mắt cũng là chuyện rất bình thường.

“Chậc chậc chậc, tên Triệu Chí Khôn này thật sự là quá đáng thương.” Trong quán trà, lúc nhàn rỗi ngồi uống trà, có thế gia tử của tiểu thế gia nhịn không được cảm khái: “Vốn tưởng rằng hắn đi theo một vị kia nhiều năm như vậy, lại là tư chất của đại thiên kiêu, chắc hẳn là rất được coi trọng, không ngờ vị kia lại nói bỏ cuộc liền từ bỏ.”

“Khang quận vương này thật đúng là lạnh lùng.”

“Ta thật sự không nghĩ tới, Khang quận vương lại có người như vậy. Vốn tưởng rằng người khác không tệ, dù sao mấy năm nay lại quyên tiền cứu tế, lại là chinh chiến ngoại vực, trên dưới triều dã bình luận cũng không tệ lắm. Xem ra vẫn là ta kiến thức ít, nhìn lầm người rồi.” Cũng có vài người cảm thấy mình nhìn nhầm người, tâm trạng tương đối phức tạp: “Ngược lại tên Triệu Chí Khôn này, mặc dù không có điểm mấu chốt, nhưng vẫn rất trung thành, không ngờ một mình gánh vác tất cả tội lỗi.”

“Đúng vậy đúng vậy! Hơn nữa lá gan của hắn cũng thật lớn. Doanh pháo hôi là địa phương nào? Ta chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy sợ hãi rồi, nhưng hắn vẫn đáp ứng ngay, nghe nói ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi một chút. Thực sự kiên cường!”

“Nghe nói hắn bây giờ vẫn còn bị giam cầm, vẫn luôn ngoan ngoãn không giao Khang quận vương ra, nói một câu “lòng trung thành can đảm” cũng không quá đáng.”

Ngôn luận tương tự lặng lẽ lưu truyền, trong lúc nhất thời, biệt hiệu “Thiết đảm trung thành Triệu Chí Khôn” đã truyền lưu khắp kinh thành một cách quỷ dị.

Chỉ không biết thời điểm những người này nói những lời này, hàm nghĩa trong lời nói rốt cuộc là châm chọc nhiều hơn một chút, hay là khích lệ thêm một chút.

Những lời đồn đãi này được người có lòng dùng phương thức nhanh nhất truyền vào lỗ tai Khang quận vương ở chiến trường ngoại vực.

Khang quận vương nghe vậy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Là ai, là ai ở sau lưng rải lời đồn?

Giờ này khắc này, hắn nào còn có thể ở lại chiến trường ngoại vực, bất đắc dĩ, chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất trở về Long thành, tự mình dẹp loạn lời đồn.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong Tứ Quý Viên của Đại Càn Vương thị.

An quận vương đang ngồi đối diện với Vương Thủ Triết.

An quận vương dùng sức rất lớn mới kiềm chế được mình không đi xem hai vị nữ tử hầu hạ bên cạnh Vương Thủ Triết… Một người trong đó là Thiên Cương Tiên Tử, một trong những thủ lĩnh "Tổ chức tình báo" của ông ta.

"Trận đánh này của Thủ Triết làm tốt lắm, quả nhiên đúng như ngươi dự liệu, Khang quận vương đã không thể ngồi yên được nữa, chắc chắn sẽ trở về Long thành với tốc độ nhanh nhất." An quận vương uống linh trà, cảm khái không thôi nói: "Bây giờ Triệu thị bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, bản thân khó bảo toàn, chỉ có thể rụt đuôi làm người. Nếu Khang quận vương lại ngã xuống, trận chiến đế tử lần này không cần phải lo lắng."

"Chỉ là, Minh Viễn có một chuyện không rõ. Tình trạng hiện giờ của Triệu thị, chỉ có thể gắng gượng bảo vệ Khang quận vương mới có thể lật ngược tình thế." Ánh mắt An quận vương ngưng trọng mà nghi ngờ nói: "Cho dù Khang quận vương trở về Long thành, ngươi có cách nào khiến Triệu thị và Khang quận vương trở mặt?"

"Không nhìn ngược lại, tạm thời không đề cập tới, ta chỉ tin tưởng đạo lý đại nạn sắp đến tự bay. Mấy ngày nữa sẽ là đại triều hội, điện hạ đã chuẩn bị xong một kích cuối cùng chưa?" Vương Thủ Triết uống linh trà nói.

"Thủ Triết, ngươi yên tâm, Minh Viễn chắc chắn sẽ không cản trở." An quận vương nghiêm mặt nói.

Dừng một chút, hắn lại có chút nghi ngờ nói: "Thủ Triết, ta nghe nói bệ hạ đã phát hỏa mấy lần… lén lút mắng ngươi không biết điều. Theo Diêu công công nói, bệ hạ vẫn rất muốn gặp mặt ngươi, ngươi lại ba lần bốn lượt xem nhẹ ám chỉ, khiến bệ hạ rất tức giận."

“Cái này…” Vương Thủ Triết vẻ mặt vô tội nói: “Thủ Triết từ trước đến nay đần độn, chưa bao giờ lĩnh hội được tin tức này. Bệ hạ rất muốn gặp ta, sao ta lại không biết? Vì sao bệ hạ không hạ chỉ triệu kiến?”

An quận vương đỡ trán, cực kỳ bất đắc dĩ với Vương Thủ Triết.

Ngươi ngay cả ám thị của bệ hạ cũng dám ngó lơ, chẳng trách bệ hạ ngày ngày đập bàn mắng ngươi.

“Thủ Triết, ta còn một chuyện chưa rõ, vì sao ngươi có thể xác định, Khang quận vương là hạng người trời sinh lạnh lùng, qua cầu rút ván chứ?” An quận vương từ đầu đến cuối không nghĩ ra điểm này, kỳ quái không thôi. Dù sao, bề ngoài trông Khang quận vương vẫn rất đáng tin cậy.

Vương Thủ Triết uống một ngụm linh trà, chậm rãi nói: “Giải thích cụ thể nguyên nhân có chút phức tạp. Nói đơn giản một chút, nếu hắn không phải hạng người lương bạc, mà là một người trọng tình trọng nghĩa, có lý tưởng có tín ngưỡng…”

“Ta đã sớm tiếp nhận sự mời chào của hắn. Ở đâu đến phiên Minh Viễn điện hạ?”

“Ách…”

An quận vương toát mồ hôi lạnh, sao nghe có vẻ như đang treo cổ vậy.

Vậy nếu Khang quận vương đáng tin cậy có phải sẽ không còn chuyện gì cho mình không?

…

Chương 71: “Trầm Oan đến Tuyết Khang quận vương…”

…

Không bao lâu sau.

An quận vương và Vương Thủ Triết bàn xong chính sự. An quận vương lập tức hưng trí bừng bừng bày bàn cờ, cầm lấy cờ đen trắng, chuẩn bị giết Vương Thủ Triết không còn manh giáp, trả thù trở về.

Chơi cờ với Thủ Triết là hoạt động nghiệp dư mà An quận vương thích nhất gần đây nhất, đơn giản bởi vì kỳ lực của ông ta thực sự quá nát, giống như gà mờ, có thể bay nhưng không bay cao, cũng bay không xa.

Trên đời gà mờ ngàn ngàn vạn, An quận vương cũng từng tìm những tay mơ khác ngược đãi, nhưng hoàn toàn không hành hạ Vương Thủ Triết toàn thân thư thái mà sảng khoái, ngược lại vô vị, không hề có lạc thú đáng nói.

Nghĩ kỹ lại, cũng chỉ có thể quy tội cho đám Thủ Triết này về các mặt đều quá mức hoàn mỹ, ngày thường lại tính toán không bỏ sót, khiến người ta ngưỡng vọng núi cao. Ngược một cánh tay mơ cấp bậc này, mặc kệ ngược bao nhiêu hồi, đều hành hạ không ngán.

Đúng vào lúc này, có gia tướng đến bẩm báo, nói Diêu Thành Siêu không vận của Tiên Triều Diêu thị đến viếng thăm.

“Mời Diêu công tử vào đi.” Vương Thủ Triết nói.

Sau khi gia tướng lĩnh mệnh thối lui.

An quận vương có chút mất hứng buông quân cờ xuống, sâu kín nói: “Gần đây Diêu công tử tới rất nhiều lần, Thủ Triết ngươi có tính toán đi Tiên Triều phát triển không?”

“Tiên Triều mà, có cơ hội dù sao cũng phải đi mở mang kiến thức.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nghe nói bên kia đã phổ cập Luyện Khí cảnh, ngay cả tá điền bình thường, người hầu bưng trà rót nước đều có tu vi Luyện Khí cảnh, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Vừa nói đến chuyện này, An quận vương cũng lập tức hào hứng bừng bừng: "Lúc ta còn trẻ cũng từng đi Tiên Triều du học qua, ở dưới sự kinh doanh của Tiên Đình, toàn bộ Tiên Triều nồng độ linh khí cực cao, vả lại linh mạch rất nhiều, linh điền vô số, sức sản xuất cũng vượt xa Đại Càn chúng ta. Lấy tá điền mà nói, thường thường một hộ tá điền có thể bao thầu hai ba trăm mẫu nông điền, lại kiêm cả mấy mẫu linh điền hạ phẩm, như thế cũng càng có dư lực mua một ít đan dược tư chất huyết mạch cấp thấp các loại linh đan."

"Tương truyền như thế, liền sản sinh tuần hoàn lành tính, hiện nay, độ tinh khiết huyết mạch bình dân của Tiên Triều đã không thua gì những Huyền Vũ tiểu gia tộc bất nhập lưu của Đại Càn rồi."

"Nếu như Đại Càn chúng ta có thể làm được một bước này, quốc lực chỉnh thể sẽ được tăng lên theo kiểu bay vọt. Cái gì Tây Tấn Nam Tần, đều căn bản không nói chơi."

Vương Thủ Triết cũng tỏ vẻ đồng ý: "Bây giờ Vương thị chúng ta cũng thử sản xuất ra Khải Linh đan, cũng tuyển chọn một bộ phận người ưu tú từ trung tâm bình dân tiếp cận với tư chất hạ phẩm để nâng cao huyết mạch, một khi có thể đạt tới Luyện Khí cảnh tầng ba bốn, thể chất, lực lượng, tốc độ đều vượt xa bình dân. Đặc biệt là khai hoang, làm công trình, đào móc hà đạo, hiệu suất cực cao."

Tuy nhiên hiệu suất cao thì cao, muốn bồi dưỡng ra một công nhân Luyện Khí cảnh chi phí cực kỳ đắt đỏ, chỉ riêng giá thành Khởi Linh đan đã lên tới mấy trăm càn kim, đây là phần lớn nguyên vật liệu đều là tự mình sản xuất, cùng với luyện đan sư là Vương Thủ Nghiệp nhà mình.

Ngoài ra, công nhân Luyện Khí cảnh còn phải ăn linh thực bổ sung khí huyết, ngẫu nhiên còn phải có Tiểu Bồi Nguyên Đan hỗ trợ tu luyện vân vân, chi phí phụng dưỡng hàng năm cộng lại phải đạt tới mấy chục càn kim!

Cũng thiệt thòi cho Vương thị rất có thể kiếm tiền, nếu không đổi thành thế gia bình thường căn bản không chơi nổi cái này…

"Nếu ta thật sự có cơ hội leo lên đế vị, coi cả đời này là mục tiêu." An quận vương hướng về, đồng thời cũng là mục tiêu

kiên định.

“Minh Viễn điện hạ thật là khí phách.”

Lúc này, một thanh âm sang sảng vang lên ở cửa. Chỉ thấy một vị nam tử “Thanh niên” dáng người khôi ngô, long hành hổ bộ bước vào sân, cười nói: “Nếu thật sự đến một ngày đó, Đại Càn cũng có thể xưng một câu “Tiên triều”.

“Diêu công tử.” An quận vương và Vương Thủ Triết cùng nhau đứng dậy hành lễ nghênh đón.

“Hai vị đừng bẻ gãy Diêu mỗ.” Diêu Thành Siêu vội vàng hoàn lễ, “Các ngươi một vị là chuẩn đế tử, một vị là chủ nợ Diêu mỗ, không đảm đương được, không được.”

Chủ nợ?

An quận vương nhìn Vương Thủ Triết và Diêu Thành Siêu, nhịn không được cười nói: “Diêu thị chính là nhất phẩm Tiên Triều, thực lực hùng hồn vô cùng, nợ tiền Thủ Triết như vậy sao?”

Vừa nói đến việc này, Diêu Thành Siêu liền có chút căm giận bất bình: “Minh Viễn điện hạ, chờ sau khi ngươi đăng cơ, phải quản cho tốt tà khí lệch lạc của Đại Càn. Đại đế nhà các ngươi bởi vì 《Thần Triều Dư Huy Đồ》 bị hủy, mà một hơi lừa gạt chúng ta bồi thường gấp bốn lần, nói chúng ta nếu như không bồi thường, hắn liền lệnh cưỡng chế các thế gia không được bán cho tài liệu tu sửa Vân Dao phi thuyền của chúng ta, để cho chúng ta không về nhà được…”

Bởi vì một tấm bản đồ rách nát, Diêu Thành Siêu trực tiếp chịu thiệt đến một ngàn mấy trăm vạn.

Cưỡng ép tống tiền bồi thường bốn lần?

Khóe miệng An quận vương giật giật, bệ hạ còn rất mạnh. Tuy nhiên, nhớ rõ trước kia tính tình bệ hạ không phải như thế, mấy năm trước, ông ta còn là một Đại Đế hết sức chú trọng uy nghiêm và mặt mũi.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bất lương gì hay không? Hoặc là hiện tại tuổi tác càng lớn, càng không biết xấu hổ?

“Cái này còn chưa tính, hắn còn mạnh mẽ bắt giữ năm con sói con gây họa.” Diêu Thành Siêu tức giận không nhẹ, sau đó lại

u oán nhìn về phía Vương Thủ Triết: “À, năm con sói con kia chính là “Danh tiếng lên cao” gần đây… trong nhà Thủ Triết lão đệ… Minh Viễn điện hạ, ngài có biết bởi vì năm con sói con kia, tổng cộng Diêu thị chúng ta thiệt thòi bao nhiêu không?”

“Ách… Ha ha, ta cũng đã nghe nói qua việc này, Diêu công tử nén bi thương…” Khóe miệng An quận vương co giật, tốn rất nhiều công phu mới ngừng cười.

Hắn sẽ không đồng tình với Diêu thị đâu, Diêu thị dựa vào Vân Dao phi thuyền lũng đoạn thị trường không vận cỡ lớn, giá vận chuyển cực cao, không biết buôn bán lời bao nhiêu.

“Đáng giận nhất, còn phải kể tới Thủ Triết lão đệ, ngươi biết rất rõ năm con sói con đang ở trong tay Đại Đế.” Diêu Thành Siêu tức giận đến mức tròng mắt trợn trừng lên: “Vì sao còn nhìn chằm chằm vào Diêu thị chúng ta muốn con sói con?”

“Thành Siêu huynh nói lời ấy sai rồi, mọi việc đều phải giảng đạo lý đúng không?” Vương Thủ Triết đích thân pha một bình linh trà, dâng lên một chén sau đó cười tủm tỉm nói: “Mấy con sói con kia, là Ly Từ nhà chúng ta ủy thác Diêu thị các ngươi không vận chuyển, đưa đến trong tay Vương thị chúng ta. Nhưng Vương thị chúng ta cũng không thu được con sói con. Không tìm Diêu thị các ngươi muốn vật phẩm, tìm ai đòi?”

Diêu Thành Siêu nhận lấy linh trà, uống ừng ực hết sạch, lại uống liền mấy chén, lúc này mới ngồi xuống không chút khách khí ăn các loại điểm tâm: “Ngươi không thể đi tìm đại đế xin à?”

“Không thể, Vương thị ta và Đại Đế không có quan hệ nợ nần.” Vương Thủ Triết tiếp tục châm trà cho hắn: “Còn nữa, nghe nói bệ hạ thấy ta rất không vừa mắt, ta đi chắc chắn sẽ làm khó dễ ta.”

“Hắn làm sao không làm khó ta chứ?” Diêu Thành Siêu mặt mũi tràn đầy vẻ buồn bực.

Hắn cũng không phải chưa từng thử hỏi đại đế, chỉ bất quá mỗi lần đều bị oanh ra ngoài.

“Việc này chúng ta bàn lại sau, Thành Siêu huynh, đây là một phần danh sách do ta liệt kê, cần ngươi lần sau đến Đông Càn

chúng ta giúp đỡ tiến lên một chút.” Vương Thủ Triết lấy ra một phần danh sách thật dài.

Diêu Thành Siêu nhìn lướt qua sau đó sợ hãi than thở: “Ngươi đây là muốn tạo Tụ Linh Trận à, quy mô và quy cách còn không thấp… Người biết các ngươi là thế gia Lục phẩm, người không biết còn tưởng các ngươi là Nhị phẩm đó!”

Nhị phẩm thế gia tụ linh trận quy mô cũng không nhỏ, nhưng ở mặt trận nhãn hạch tâm, nhiều nhất là một gốc cửu giai linh thực hoặc là kỳ vật cùng giai. So với một gốc tiên thực trong kế hoạch của Vương thị thì bản chất khác nhau.

“Làm phiền Thành Siêu huynh.” Vương Thủ Triết chắp tay nói.

“Được thôi, ta sẽ cố hết sức thu thập tài liệu cho ngươi, có điều một ít tài liệu đặc thù cần tốn thời gian, rất khó tập hợp đủ trong một lần.“Diêu Thành Siêu đắn đo một hồi rồi nói, “Còn nữa, không được phép lấy sói con nói chuyện nữa, tự hỏi Đại Đế lấy.”

“Đó là hai chuyện khác nhau. Trên giá cả của món tài liệu này, ta đã để lại lợi nhuận hợp lý cho Diêu thị.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Trừ phi Thành Siêu huynh bằng lòng bỏ bớt lợi nhuận…”

“Được rồi, ta vẫn nên đi tìm Đại Đế thì hơn.” Diêu Thành Siêu cất tờ giấy đi, con ngươi đảo một vòng: “Thủ Triết lão đệ, ngươi ăn cơm xong chưa? Hai đầu bếp tốt của ngươi hôm nay làm món ngon gì vậy?”

“…”

Vương Thủ Triết và An quận vương.

…

Chuyết Chính Các.

Long Xương đại đế lười biếng nằm đó.

Một bên, Đức Thuận thân vương thay thế vị trí của lão Diêu, tự mình hầu hạ ở một bên, châm trà rót nước gì đó, đập lưng đấm chân, liên tiếp những lời a dua nịnh hót không tốn tiền điên cuồng đánh nổ.

Hầu hạ Đại Đế thật thoải mái, thở dài Đức Thuận tiểu tử hiện tại trở nên hiếu thuận, còn biết nói chuyện hơn lúc còn trẻ.

Chọc lão Diêu trợn trắng mắt không ngừng. Đức Thuận thân vương ngươi cũng quá giỏi chiếm vị trí rồi, ngay cả công việc của lão thái giám cũng cướp? Nếu không, ngươi cũng dứt khoát cắt, vị trí của lão Diêu ta nhường cho Đức Thuận ngươi?

Một bên khác, lấy Mạnh Nguyên Bạch cầm đầu một đám Tam Tài ty, Hình Luật ty, cùng thành viên Giám Sát ti đang báo cáo kết quả điều tra của một loạt vụ án gần đây cho Đại Đế.

"Nói như thế, Vương thị thế mà thật sự không làm gì trên thu thuế?" Ánh mắt của Long Xương đại đế cũng hơi kinh ngạc.

"Khởi bẩm điện hạ." Mạnh Nguyên Bạch đáp lời, "Chúng ta vận dụng rất nhiều quan thuế vụ có kinh nghiệm, điều tra sổ sách của Vương thị trong mấy chục năm gần đây, điều tra rõ ràng các lộ tài sản. Phát hiện Trường Ninh Vương thị không những chưa từng trốn thuế lậu thuế, ngược lại còn có thể giàu hơn một chút về lượng thuế."

"Ngoài ra, Vương thị cũng thường xuyên hao phí món tiền khổng lồ, tiến hành xây dựng các công trình như Trường Ninh vệ thậm chí là sáu vệ phía Nam Thủy Lợi, quan đạo."

"Bệ hạ, Trường Ninh Vương thị thật đúng là hiệu suất thế gia." Đức Thuận thân vương ở một bên giúp Đại Đế gõ lưng, nói bằng giọng điệu mỉa mai: "Bản thân ta cảm thấy, nên khen ngợi khen ngợi Vương thị, để cổ vũ thế gia khác noi theo."

Tuy là lời mỉa mai, nhưng Long Xương đại đế cũng cảm thấy có đạo lý, gật đầu nói: "Hoàn toàn chính xác nên biểu dương bốn phía, quay đầu viết một đạo chỉ, biểu dương Vương Thủ Triết đồng thời để hắn tham dự đại triều hội tiếp theo."

Nhắc đến Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế thật sự là tâm trạng phức tạp mà một lời khó nói hết, đáy lòng ông ta mong mỏi có thể gặp mặt ông ta một lần, nhưng lại bởi vì mình nói năng hùng hồn, kéo không nổi mặt già xuống chỉ triệu kiến.

Ghê tởm hơn chính là, tên kia ba phen mấy bận xem nhẹ ám chỉ của hắn…

Theo sự phát triển của sự kiện, lòng hiếu kỳ của Long Xương đại đế đối với Vương Thủ Triết đã thực sự khó có thể ngăn

chặn, dứt khoát mượn ý chỉ khen ngợi để ông ta tham gia đại triều hội. Cho dù không vi phạm lời tuyên bố kiên quyết không triệu kiến của ông ta, đồng thời cũng có thể gặp được Vương Thủ Triết trên đại triều hội.

Xem xem hắn có ba đầu sáu tay cỡ nào, động một chút là có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa.

"Bệ hạ, điểm đáng ngờ duy nhất của Vương thị chính là, nhu cầu của bọn họ đối với quặng sắt cực kỳ tràn đầy." Mạnh Nguyên Bạch bổ sung nói: "Tuy bọn họ mỗi một khoản sổ sách đều rõ rành mạch, nói rõ những thứ thiết đó dùng ở chỗ nào. Nhưng mà trong phòng, bên trong nền đường, trong quan ải tường thành… Chúng ta cũng không tiện đi thăm dò kiểm tra chứ?"

Cũng chính vì Vương thị có một điểm đáng ngờ này, mới khiến đám người điều tra thuế phát giác được sự khác thường " Buôn lậu", thoáng cái có loại "bừng tỉnh đại ngộ", nhận định Vương thị chính là người buôn lậu phía sau màn.

"Điểm này, trẫm ở trên đại triều đích thân hỏi Vương Thủ Triết một chút." Long Xương đại đế giải quyết dứt khoát, chuyển sang hỏi: "Vụ án Triệu Chí Khôn buôn lậu đã triệt để điều tra rõ chưa? Có liên quan đến người khác, tỷ như Triệu thị, hoặc là thừa kế…"

"Khởi bẩm bệ hạ, tất cả nhân chứng, vật chứng và bằng chứng bên cạnh đều chỉ có thể chứng minh là có liên quan đến Triệu Chí Khôn và Triệu Khuê mất tích. Cũng không có chứng cứ chứng minh Triệu thị có liên quan trong đó, cũng không có chứng cớ chứng minh Thừa Tự điện hạ tham dự." Mạnh Nguyên Bạch nói.

Sự tình đã phát triển đến trình độ như thế, chuyện duy nhất Mạnh Nguyên Bạch có thể làm, chính là tám chữ, "Không thiên vị công sự xử lý", như thế mới không đi sai đường.

"Bệ hạ, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng không có nghĩa là hắn không tham dự đúng không?" Đức Thuận thân vương lại bắt đầu can gián, "Nghe nói Khang quận vương đã từ chiến trường ngoại vực hỏa tốc chạy về, không bằng để Mạnh Nguyên Bạch đi thẩm vấn một phen?"

“Không có bằng chứng, làm sao đi thẩm vấn? Chỉ bằng lời đồn An quận vương nhất mạch các ngươi ở trên phố rải rác sao?” Long Xương đại đế tức giận lườm hắn một cái: “Trẫm tuy rằng già rồi, nhưng vẫn chưa hồ đồ. Quay đầu lại bảo người của các ngươi thu lại, trò khôi hài dội nước bẩn này có thể dừng lại rồi.”

“Vâng vâng vâng.” Đức Thuận thân vương tỏ ra nhẫn nhục chịu đựng.

“Nếu như thế, vậy Mạnh ái khanh vẫn phải hiệp trợ Thừa Tự chứng minh trong sạch, bình ổn lời đồn trên phố một chút, dù sao Thừa Tự cũng là Chuẩn Đế Tử, làm như vậy sẽ không dễ nghe.” Long Xương đại đế phất tay nói: “Đi đi.”

“Vâng, bệ hạ.” Đám Mạnh Nguyên Bạch thối lui.

…

Sau đó.

Khi Khang quận vương trở về, ba ty Tam Tài ty, Hình Luật ty, Giám Sát ty phụng mệnh giúp đỡ bình ổn “tin đồn”, những lời đồn từng gây bất lợi cho Khang quận vương kia nhanh chóng im hơi lặng tiếng trong khoảng thời gian ngắn.

Thay vào đó, trên phố lại bắt đầu thóa mạ “Trung quân Thiết Đảm Triệu Chí Khôn”.

Nói cái gì mà rõ ràng là Triệu Chí Khôn vì trả nợ cờ bạc mà buôn lậu thông địch, sau khi bị bắt được còn chết không hối cải, ý đồ kéo Khang quận vương điện hạ xuống nước, để giảm bớt tội danh của mình, che lấp sự ghê tởm của Triệu thị, lẫn lộn thị thính của quần chúng ăn dưa.

Sau khi thông qua kết quả tam ty hội thẩm công bố, Khang quận vương điện hạ đích thân ra mặt diễn thuyết, dùng một phen than khóc, lời lẽ dõng dạc dõng dạc chứng minh sự trong sạch của mình.

Thì ra Khang quận vương điện hạ một mực tắm máu hăng hái chiến đấu ở chiến trường ngoại vực, anh dũng giết địch, vì nhân loại chống đỡ kẻ thù bên ngoài, làm vẻ vang cho Đại Càn, lại bị đồng đội phía sau kéo chân sau, không thể không tạm dừng chiến sự đã sắp chiến thắng, trở về kinh thành, để rửa sạch oan khuất của mình.

Trong lúc nhất thời, “trầm oan đến mức Tuyết Khang quận vương” “Chiến trường quân thần Ngô Thừa Tự”, “Khải mẫu tuấn kiệt Đại Càn” vân vân, bắt đầu nhanh chóng lưu truyền trong Quy Long Thành.

Lúc nhắc tới “Khang quận vương trung quân ái quốc”, mỗi người đều giơ ngón tay cái lên khen ngợi không ngớt.

Trong lúc nhất thời, danh vọng của Khang quận vương từ từ tăng lên.

Chỉ tiếc, Khang quận vương đang vì rửa sạch hiềm nghi mà vui vẻ, nhưng không ngờ, lại một cước đạp vào trong cạm bẫy.

…

Chương 71: Kinh ngạc! Liễu Nhược Lam gặp phải nguy cơ trí mạng!

…

Khang quận vương phủ.

Là quận vương phủ, khoảng đất của Khang quận vương phủ không thể nghi ngờ là tốt nhất, quy mô cũng không nhỏ. Tuy nhiên, tòa nhà này là bệ hạ ban thưởng khi ông ta vừa mới lên làm quận vương, cho dù khoảng đất tốt một chút, cũng chỉ là quy cách quận vương bình thường, cũng không tính là dễ thấy.

Tuy nhiên, bên trong quận vương phủ lại có động thiên khác, không chỉ bố trí tiểu Tụ Linh trận, trong thư phòng mà Khang quận vương hay ở lại, trang trí càng khiêm tốn mà xa hoa, hết sức chú ý, luận trình độ xa hoa, gần như không thua kém một số Thân Vương Thần Thông cảnh, cũng chỉ kém hơn một chút so với Chính Các của Long Xương đại đế.

Trên vách tường, cổ họa giá trị trên trăm vạn càn kim theo thứ tự treo lên.

Trong thư phòng, màn lụa do tơ linh tàm cao phẩm dệt thành khẽ chập chờn, hoa văn hình rồng thêu phía trên trông rất sống động.

Vị trí góc tường, một cái lư hương Long Văn Xích Đồng, Long Văn đang tản ra hương khí lượn lờ, bên trong đặt hương hoàn, chính là do Long Tiên Hương cửu giai luyện chế mà thành, mặc dù ở trong Quy Long Thành cũng là hàng hiếm có giới hạn cung ứng, chỉ có thành viên có địa vị tương đối cao trong hoàng thất mới được phân phối.

Bên cạnh án thư, Khang quận vương đang nằm ngửa trên một cái xích đu, hơi nhắm mắt lại.

Mấy ngày nay, cảm xúc luôn căng thẳng của hắn thoáng buông lỏng một chút, lúc này hiếm khi có vài phần nhàn tình nhàn nhã, vừa uống một bình “Linh trà Tiên Triều” có công hiệu tĩnh khí ngưng thần, vừa hưởng thụ Vương Phi Triệu Di Tĩnh giúp hắn buông lỏng đầu óc, vô cùng thoải mái.

“Điện hạ, theo lời khai của ngài, tam ty bố cáo tình tiết vụ án, hơn nữa sau khi chúng ta “Phá Hiểu” tiến hành dẫn dắt dư luận. Bây giờ phong trào trong Quy Long Thành đã thay đổi.” Lạc Ngọc Thanh ở bên cạnh tổ chức Phá Hiểu đang báo cáo công tác.

Lạc Ngọc Thanh là một Huyền Vũ nữ tu thân hình thướt tha.

Ngũ quan của nàng không được coi là quá mức tinh xảo, trên mặt cũng chỉ vẽ chân mày đơn giản, điểm son môi, vẫn không vẽ trang dung phức tạp tinh xảo như quận vương phi Triệu Di Tĩnh, một thân khí chất lại cực kỳ xuất chúng, giống như tư thái của nàng, thần tàng nội uẩn, làm cho người ta không dám khinh thường.

Nàng là nhân tài mà Khang quận vương mời chào từ một thế gia tam phẩm ở Tiên Triều, cực kỳ am hiểu công tác tình báo, trực tiếp cấp trên chính là đại thiên kiêu thánh địa Công Dương Sách, những năm gần đây cũng vì Khang quận vương lập được không ít công trạng.

“Ngọc Thanh, trong khoảng thời gian này vất vả cho ngươi rồi.” Khang quận vương lộ ra vẻ hòa ái tán thưởng: “Sóng đồn đại vừa mới lắng xuống, còn cần ngươi để ý nhiều hơn một chút, miễn cho bị người có ý đồ nhấc lên gợn sóng lần nữa.”

“Vâng, điện hạ.” Lạc Ngọc Thanh ứng tiếng nói: “Lúc trước thất bại là bị tính toán vô tâm rồi, nhân thủ của chúng ta còn chưa tổ chức. Bây giờ đã có ba ti chứng minh cho điện hạ trong sạch, thuộc hạ sẽ không để lời đồn lại lần nữa hung hăng ngang ngược.”

“Được được được, có Ngọc Thanh tọa trấn Quy Long Thành, bản điện hạ yên tâm rồi.” Sắc mặt Khang quận vương giãn ra, lộ ra một chút ý cười.

“Điện hạ.” Quận vương phi Triệu Di Tĩnh đang giúp mát xa, hơi lấy lòng nói: “Nếu ngài đã chứng thanh bạch, không liên quan đến buôn lậu thông địch, có thể ra tay giúp Chí Khôn gia gia không?”

Tính từ đời Triệu Di Tĩnh, Triệu Chí Khôn thuộc về thế hệ ông nội của Khang quận vương. Nhưng Triệu Chí Khôn tính quan hệ của Long Vô Kỵ từ bên Triệu Tích Tình, Long Vô Kỵ là

biểu thúc của hắn, lại cùng thế hệ với Khang quận vương. (Hai chương trước viết sai, đã sửa.)

Thế gia lớn, thông gia nhiều cũng chính là như thế, có đôi khi bối phận sẽ tương đối thác loạn.

“Hửm?” Nụ cười trên mặt Khang quận vương chợt tắt: “Di Tĩnh, ngươi chuẩn bị muốn bản điện hạ giúp hắn như thế nào?”

“Là như vậy, ngày hôm qua lúc ta về nhà mẹ đẻ, đã đụng phải bà nội Khương thị.” Triệu Di Tĩnh phảng phất cũng không cảm thấy được phu quân không vui, tiếp tục nói: “Nàng âm thầm cầu tình với ta, nói doanh pháo hôi không phải nơi cho người ở. Hy vọng phu quân có thể âm thầm ra tay, đem cả nhà bọn họ nhập cư trái phép đi tiên…”

“Chát!”

Một tiếng giòn vang bỗng nhiên vang lên trong thư phòng.

Triệu Di Tĩnh che mặt, cảm giác trên mặt đau rát, vẫn trợn tròn đôi mắt đẹp, không dám tin: “Điện, điện hạ? Ngài…” Hai người thành thân đến nay, vẫn là lần đầu bị đánh.

“Khốn kiếp!” Khang quận vương sắc mặt khó coi nói: “Bây giờ là quang cảnh gì mà ngươi không biết sao? Người người đều đang nhìn chằm chằm chúng ta và Triệu Chí Khôn, muốn từ trong đó tìm ra chút chứng cứ cấu kết. Ngươi lại còn dám về nhà mẹ đẻ, còn gặp mặt Khương thị? Ngươi đang đưa dao cho đám người An quận vương, chê ta chết không đủ nhanh sao?”

Vô cùng rõ ràng, lần này Khang quận vương vô cùng bất mãn với Triệu Chí Khôn.

“Thiếp, thiếp thân không có ý này.” Triệu Di Tĩnh ánh mắt kinh hoảng nói: “Thiếp thân chỉ là nghĩ đến Chí Khôn gia gia vẫn luôn giúp đỡ ngài, hắn xảy ra chuyện chúng ta không thể mặc kệ đúng không?”

“Ý kiến phụ nhân.” Khang quận vương vung ống tay áo, tức giận nói: “Hiện tại trên người Triệu Chí Khôn gánh tội buôn lậu thông địch bán nước, loại tội danh này cũng tùy tiện có thể giúp được? Chẳng lẽ không phải là để An quận vương nắm nhược điểm sao? Chắc chắn ông ta sẽ nắm chặt việc này

không buông, ở trên đại triều tiếp tục lấy ra nói chuyện, để kéo bổn điện hạ vào trong vũng bùn."

"Điện hạ bớt giận." Lạc Ngọc Thanh vội vàng khuyên nhủ: "Lời của quận vương cũng chưa chắc không có đạo lý. Triệu Chí Khôn và Triệu thị vẫn đứng về phía điện hạ, xảy ra chuyện như vậy, về tình về lý đều phải trấn an một chút, miễn cho sinh ra hiềm khích."

Khang quận vương sắc mặt âm tình bất định một lát, hướng Triệu Di không kiên nhẫn phất tay nói: "Ngươi tạm thời lui ra trước, việc này bổn điện hạ tự có tính toán. Nhớ kỹ, tạm thời không cho về nhà mẹ đẻ."

"Vâng, điện hạ." Triệu Di Tĩnh hơi ủy khuất lui xuống.

Qua một lát, Khang quận vương mới áp chế được sự nóng nảy trong lòng, trầm giọng nói: "Ngọc Thanh, thân phận của ngươi tương đối ẩn nấp, âm thầm thay ta đi thăm an ủi Triệu Chí Khôn một chút, bảo hắn không được vội vàng xao động, chỉ cần chờ ta lấy được vị trí đế tử, nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu hắn ra khỏi pháo hôi."

"Vâng, điện hạ." Lạc Ngọc Thanh khom người trả lời.

"Ngoài ra, đánh thức ám tử chôn ở bên cạnh Triệu Chí Khôn." Khang quận vương suy nghĩ một chút, ánh mắt có chút âm lệ nói: "Triệu Chí Khôn này có vài phần sợ hãi, ta sợ hắn không chịu nổi Khương thị xúi giục, làm ra chút chuyện. Hôm nay chính là thời khắc mấu chốt nhất của cuộc chiến đế tử, chúng ta không được phép qua loa chút nào."

"Vậy…" Lạc Ngọc Thanh khẽ nhúc nhích đôi mắt nói: "Nếu Triệu Chí Khôn có dị động, thuộc hạ nên xử trí như thế nào? Hắn chính là hạt giống thần thông của Tử Phủ cảnh trung kỳ, không dễ đối phó."

"Triệu Chí Khôn bây giờ là tù nhân sắp đánh vào doanh pháo hôi, mặc dù thân phận đặc thù, tạm thời có thể đoàn tụ cùng người nhà, nhưng dựa theo lệ cũ, một thân tu vi khẳng định sẽ bị gông xiềng thần, dưới tình huống thần niệm và huyền khí đều không thể vận dụng, tùy tiện một Thiên Nhân cảnh là có thể thu thập hắn." Trong mắt Khang quận vương hiện lên một tia lãnh ý, "Triệu Chí Khôn ơi là Triệu Chí Khôn, lần này nếu

không phải ngươi ngu xuẩn, bản điện hạ há sẽ rơi vào cục diện bị động như thế? Hy vọng ngươi, đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa…”

“Điện hạ, thuộc hạ hiểu rồi.” Ánh mắt Lạc Ngọc Thanh hơi thu lại, cúi đầu.

“Công Dương hiền đệ đâu? Tại sao bản điện có một thời gian không nghe được tin tức của hắn…” Khang quận vương xử lý xong một chuyện, lại nhắc tới chuyện khác.

“Điện hạ, Sách công tử và Triệu Chí Khôn sau khi sắp xếp kế sách xong thì bị Lang Gia tiền bối gọi về thánh địa.” Lạc Ngọc Thanh thấp giọng nói: “Chắc là đại thiên kiêu Ly Dao ngang trời xuất thế, làm rối loạn tiết tấu và bố cục của Lang Gia tiền bối. Tiền bối hy vọng Sách công tử có thể bế quan một thời gian, tiếp nhận truyền thừa tiến thêm một bước.”

“Gấp cái gì?” Khang quận vương có chút bất mãn nói: “Cuộc chiến đế tử còn chưa kết thúc, cuộc chiến thánh tử vẫn còn sớm. Nếu không phải Công Dương Sách thoát cương vào thời khắc mấu chốt, sao có thể cho Vương thị cơ hội thừa cơ? Ngọc Thanh, ngươi lập tức phái người thông báo cho Công Dương Sách, lệnh hắn lập tức chạy về Long Thành.”

“Chỉ cần ta thắng được đế tử chi tranh, tất nhiên sẽ đem hết toàn lực trợ giúp hắn thành công.”

“Ngọc Thanh hiểu rồi.” Lạc Ngọc Thanh lĩnh mệnh.

“Ngoài ra, còn có Vương Thủ Triết kia…” Khang quận vương vừa nhắc tới Vương Thủ Triết, trên khuôn mặt anh tuấn thần võ kia đã tràn đầy vẻ lo lắng và hận ý.

Nhớ lúc trước, hắn cũng có ý mời chào Vương thị. Chỉ là lúc ấy Trường Ninh Vương thị chẳng qua chỉ là một thế gia Thất phẩm, hắn không quá để ý, ý đồ mời chào cũng không quá mãnh liệt, liền tùy ý Long Vô Kỵ và Công Dương Sách xử lý, hy vọng có thể hung hăng chèn ép Vương thị một đợt, để bọn họ thành thật cúi đầu nghe lệnh.

Nhưng không ngờ, Vương thị nho nhỏ không đáng chú ý kia lại đột nhiên phát triển đến tình trạng như vậy, trở thành mối họa tâm phúc của hắn.

“Tên Vương Thủ Triết này, tâm cơ thâm trầm, quỷ kế đa đoan. Nếu không phải là hắn, An quận vương làm sao có thể thừa cơ quật khởi ngang hàng với ta?”

“Nếu không phải là hắn, Triệu Chí Khôn và ta, sao lại rơi vào tình cảnh bị động như vậy?”

“Ngọc Thanh, chúng ta có cơ hội phái thích khách đến trước đại hội triệt để kết liễu kẻ này không? Làm An quận vương bị đả kích nghiêm trọng!” Trên mặt Khang quận vương hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Lạc Ngọc Thanh cười khổ một cái, lắc đầu nói: “Hành tung của Vương Thủ Triết, thuộc hạ vẫn luôn phái người theo dõi. Nhưng hơn phân nửa thời gian hắn đều ở trong chủ trạch Vương thị không ra ngoài, gần đây bởi vì lệnh cấm túc của ba ty chưa giải, hắn càng là không ra khỏi cửa lớn không bước thứ hai… Đại Càn Vương thị mặc dù xuống dốc, nhưng cũng không phải dễ khi dễ, nhân thủ bình thường lẻn vào… Đó là chịu chết.”

Nàng làm công tác tình báo cũng coi như là có kinh nghiệm phong phú, nhưng chưa bao giờ thấy một nơi chết chóc như vậy, ngồi xổm một chỗ cũng không mang theo ổ, muốn tìm một chỗ hắn lạc đàn, đều sửng sốt không tìm được.

“Hừ!” Khang quận vương tức giận hầm hừ: “Người này chẳng những đáng ghét, còn cực kỳ xảo trá. Nghe nói bệ hạ soạn chỉ, chuẩn bị triệu hắn tham gia đại triều hội lần này. Lấy tâm cơ và thủ đoạn hành sự của người này, hơn phân nửa sẽ gây sóng gió trên đại triều.”

“Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, ngươi đã khăng khăng là địch với bản điện hạ, vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác. Bởi vì cái gọi là tránh được hòa thượng không trốn được miếu, Vương Thủ Triết ngươi có thể trốn ở chủ trạch Vương thị Đại Càn không ra, chẳng lẽ, những người ở chủ trạch Trường Ninh của ngươi cũng có thể trốn sao?”

“Điện hạ muốn rút củi dưới đáy nồi?” Trong đôi mắt Lạc Ngọc Thanh suy nghĩ dao động, tính toán nói: “Nghe nói Vương Thủ Triết này rất am hiểu mượn lực đả lực, liệu địch rộng. Thuộc hạ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào những tu sĩ Tử Phủ

cảnh có liên quan đến Trường Ninh Vương thị, hiện giờ bọn họ đều có nơi đi riêng.”

“Hỏa Hồ lão tổ, hành tung của hai vị lão tổ Tiền thị, đều có thể xác định là ở trong gia tộc của mình… Ngày hôm qua còn nhận được tin tức, Yến thị lão tổ xuất hiện ở chủ trạch Yến thị. Bây giờ là thời điểm Vương thị chủ trạch yếu kém nhất.”

“Căn cứ tình báo, trước mắt Vương thị có hai chiến lực Tử Phủ cảnh. Thứ nhất là linh thú trấn tộc Vương Ly Lung, trước mắt khách cư ở trong hoàng cung. Ngoài ra, Vương thị nghi ngờ lấy được một con rối Tử Phủ cảnh từ Công Dã thị…” Lạc Ngọc Thanh tính toán một chút rồi tiếp tục nói: “Nhưng nếu Vương Thủ Triết vào kinh, với cá tính cẩn thận nhất quán của hắn, quá nửa sẽ có con rối hộ vệ bên người, cho nên con rối Tử Phủ cảnh này hơn phân nửa ở trên người hắn. Điện hạ chuẩn bị rút củi dưới đáy nồi như thế nào?”

“Được được được, ta nghe nói Vương Thủ Triết có chút sợ hãi.” Khang quận vương uống linh trà, ánh mắt chuyển động tính toán nói: “Nếu có thể bắt được vợ của Vương Thủ Triết, cùng với một số tộc nhân mấu chốt, chưa chắc không thể khiến Vương Thủ Triết ném chuột sợ vỡ đồ. Có điều, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, không thể vận dụng cao thủ ngoài sáng của chúng ta.”

“Ngọc Thanh, đã đến lúc sử dụng Ô thị huynh đệ.”

“Ô thị huynh đệ?” Ánh mắt Lạc Ngọc Thanh kiêng kỵ không thôi: “Hai người bọn họ tính tình kiệt ngạo bất tuân, lại là tội phạm truy nã của Tiên Triều, có thể ra tay quá nặng hay không?”

“Huynh đệ Ô thị am hiểu tiềm hành ẩn nấp tung tích, trộm cắp và năng lực ám sát phi thường cường đại. Nhưng nếu bọn họ nguyện ý đầu nhập vào bản điện hạ, tự nhiên là đồ luyến mệnh, nếu làm ẩu, bản điện hạ há có thể dung nạp bọn họ?” Khang quận vương nói: “Ngọc Thanh không yên tâm, ta sẽ xin ‘Tín lão’ đi theo. Tín lão là Tử Phủ trung kỳ, có thể áp trận, cũng có thể phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

“Có tín lão ở đây, cũng có thể tiết chế với Ô thị, vậy Ngọc Thanh cũng yên tâm.” Lạc Ngọc Thanh nói: “Thuộc hạ sẽ đi an bài, dùng phi liễn tọa kỵ nhanh nhất, để bọn họ tập kích

hang ổ Vương thị trước đại triều, bắt sống Liễu thị, tạo cơ hội tiết chế Vương Thủ Triết cho điện hạ."

"Hết thảy đều vất vả cho Ngọc Thanh."

Sau khi Khang quận vương và Lạc Ngọc Thanh thương nghị, một loạt an bài liền bố trí xuống. Toàn bộ tập đoàn Khang quận vương bắt đầu hoạt động đâu vào đấy.

…

An quốc công phủ.

Mấy ngày nay, phủ An quốc công rơi vào cục diện sứt đầu mẻ trán. Thần Thông chủng gia tộc ký thác kỳ vọng cao, Triệu Chí Khôn là người thừa kế nội các thủ phụ bồi dưỡng, rơi vào trong vụ án buôn lậu thông địch.

Mà gần như thủ phụ nội các dưới một người trên vạn người, đại trưởng lão Triệu Hồng Bác của gia tộc cũng bị liên lụy, "Xấu hổ khó nhẫn", xin từ chức thủ phụ nội các.

Mặc dù, bởi vì Triệu thị tự phạt kịp thời, không bị liên lụy trách phạt, thậm chí còn nhận được vài câu khen ngợi giống như "đại nghĩa diệt thân" của bệ hạ, nhưng danh vọng trong dân gian vẫn nhận lấy đả kích cực lớn.

Tục truyền, bệ hạ đã có ý muốn cho Dần Đạt lão tổ của Định Quốc công phủ tạm thời làm thủ phụ để ổn định cục diện.

Bởi vì cái gọi là dệt hoa trên gấm có rất ít người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Quốc Công Phủ đã từng đông như trẩy hội, bây giờ cửa có thể giăng lưới bắt chim, không còn náo nhiệt như ngày xưa nữa. Thậm chí, một bộ phận sản nghiệp của Triệu thị, việc làm ăn đều bị ảnh hưởng.

Viện của hạt giống thần thông Triệu Chí Khôn, vẫn là linh khí dạt dào, sinh cơ bừng bừng, chỉ là một số tôi tớ hạ nhân trong viện, lại thiếu đi sự kiêu ngạo trước kia, một đám cúi đầu liễm mắt, cẩn thận mọi cách, chỉ sợ có nửa điểm sai sót.

Trong chủ sương phòng.

Hai phu thê Triệu Chí Khôn thần sắc đều có chút sầu thảm, ngồi đối diện nhau, trên vầng trán đều có chút tức giận.

Đặc biệt là Triệu Chí Khôn, cơ quan luyện khí tinh diệu —— "Tỏa Thần gông", phảng phất như một kiện giáp trụ kéo dài từ phần bụng đến hai gò má của lão, gắt gao bao lấy lão.

Trong khí hải huyền hạch và linh đài trên đỉnh đầu đều có vật thể như lông trâu đâm vào, một khi vận dụng thần niệm và huyền khí sẽ vô cùng đau đớn.

"Tỏa Thần gông", đây là tạo vật luyện khí tương đối đắt tiền.

Từ trước đến nay chỉ có tội phạm của tu sĩ Tử Phủ cảnh mới có tư cách hưởng dụng, một khi bị đeo gông xiềng thần, mười phần thực lực cũng không phát huy được một phần.

Loại hình cụ lợi hại này, Triệu Chí Khôn chỉ nhìn thấy trong doanh pháo hôi, chỉ là lúc đó lão, sợ là ngay cả nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia thứ này sẽ dùng đến trên người lão.

Tuy nhiên, nếu không có Tỏa Thần Già, bệ hạ cũng sẽ không đặc xá hắn về nhà làm bạn với người nhà, đoàn tụ một ít thời gian sẽ áp giải tới doanh pháo hôi chiến trường ngoại vực.

"Phu quân."

Khương thị đau lòng nắm tay Triệu Chí Khôn.

Mặc dù nàng không phải đại thiên kiêu, nhưng cũng là huyết mạch tương đối lợi hại trong thiên kiêu, điều kiện tu luyện hậu đãi, cộng thêm dưới nỗ lực của bản thân, chưa đến ba trăm tuổi đã thành Tử Phủ cảnh.

Nàng hôm nay bộ dáng vẫn phong vận mười phần, thành thục dịu dàng dưới khí chất, còn có vài phần phong phạm tiên tử lúc còn trẻ cầm kiếm mà đi.

"Nguyên Hương." Triệu Chí Khôn đắng chát nói: "Là ta có lỗi với ngươi, trong khoảng thời gian này khiến ngươi chịu ủy khuất theo."

"Phu quân, ngươi đang nói lời ngu ngốc gì vậy?" Khương thị giận dữ nói: "Ta và ngươi vốn là phu thê, vốn là một thể không thể tách rời, nào có chuyện gì mà không ủy khuất? Chỉ là thiếp thân không cam lòng, ngươi vì Khang quận vương làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn giúp đỡ hắn… Hắn lại làm

những gì? Lòng như lửa đốt vội vàng chạy về, phủi sạch tất cả quan hệ với ngươi.”

“Phu quân, ngươi có biết bên ngoài đều truyền cho ngươi như thế nào không? Rõ ràng là mình vì trả nợ cờ bạc mà phản quốc, lại vì giảm bớt tội, còn tự dưng cắn xé Khang quận vương!”

“Chiến trường quân thần, tuấn kiệt Đại Càn, bất quá đều là ngụy trang tô son trát phấn.”

Triệu Chí Khôn vội vàng nói: “Nguyên Hương nói năng cẩn thận, cuối cùng Khang quận vương vẫn là Chuẩn đế tử, là Đại đế tương lai. Ta không đắc tội nổi, Triệu thị cũng không đắc tội nổi hắn.”

“Đại đế tương lai gì chứ? Chẳng qua chỉ là một chuẩn đế tử mà thôi, muốn làm đế tử, còn phải hỏi An quận vương có đồng ý hay không.” Cuối cùng, Khương thị xuất thân Tiên Triều, tầm mắt cực kỳ cao, nàng ta cười lạnh không ngừng: “Ta vốn cho rằng hắn cũng coi như là một nhân vật, lại không muốn tâm tính lạnh bạc đến mức này. Xảy ra chuyện này, vậy mà chỉ phái một người bên ngoài xuống trấn an chúng ta. Phu quân, hắn làm vậy là đang coi ngài là vứt bỏ.”

“Nguyên Hương, ngươi chớ nói bậy, hiện tại Khang quận vương nhất định phải vứt bỏ quan hệ với ta. Chỉ có hắn đoạt được vị trí đế tử, mới có thể bù đắp lại tất cả.” Triệu Chí Khôn thoáng có chút thẹn quá hóa giận nói.

“Ngươi cũng biết, ta buông bỏ tư thái, mặt dày ủy thác Di Tĩnh cầu xin hắn, kết quả Di Tĩnh lúc ấy miệng đầy đáp ứng, bây giờ lại tránh ta như ôn thần. Ngươi còn không rõ ý của hắn sao? Phu quân, ngươi cùng Ngô Thừa Tự kết giao nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả bản tính của hắn cũng không rõ sao?” Khương thị sắc mặt băng hàn, ngữ khí lạnh lùng, hiển nhiên tích nộ đã sâu.

“Cái này…” Triệu Chí Khôn sắc mặt cũng có chút âm tình bất định: “Triệu thị chúng ta đã đem tất cả tiền đặt cược đều đặt hết lên người Khang quận vương, hiện tại chỉ có mong đợi ông ta thắng. Còn có ta, nếu không trông cậy vào Khang quận vương, chẳng lẽ còn trông cậy vào An quận vương sao?”

“Chúng ta có thể đi, chúng ta cùng trở về Khương thị.” Khương thị nhìn Triệu Chí Khôn, băng sương trong mắt lập tức tiêu tan, mang theo chờ mong nói: “Chỉ cần chúng ta có thể trở lại Khương thị, nhất định có thể nghĩ biện pháp giải trừ gông xiềng thần khoá của ngươi.”

“Đi? Bọn nhỏ làm sao bây giờ?” Triệu Chí Khôn vội vàng lắc đầu: “Triệu thị làm sao bây giờ?”

Hắn ta và Khương thị đã sớm có hài tử, ngay cả chắt trai cũng có, tất cả hài tử cộng lại, số lượng cũng không ít.

“Các hài tử hiện tại đã lớn rồi, hơn nữa bọn họ dù sao cũng họ Triệu, còn có Triệu thị che chở. Mặc dù trong thời gian ngắn chịu chút ủy khuất, chờ chúng ta đứng vững gót chân ở Tiên Triều, cũng có thể bức ép Khang quận vương đưa bọn họ tới Tiên Triều đoàn tụ. Về phần Triệu thị, một thế gia vạn năm ngươi lo lắng làm cái gì? Khang quận vương thượng vị còn phải dựa vào Triệu thị, mà An quận vương thượng vị, Triệu thị nhiều nhất là Vương thị kế tiếp mà thôi.”

“Huống chi, ta nghe nói tính tình An quận vương khoan hậu, chỉ cần Triệu thị không làm chuyện điên rồ, không đến mức sẽ cắt đứt đường sống của Triệu thị.” Khương thị mở miệng liên tiếp phân tích, hiển nhiên trong khoảng thời gian này suy nghĩ không ít chuyện này.

Nói thế nào thì nàng cũng là đích nữ của thế gia nhất phẩm Tiên Triều, cho dù không quá hiểu chuyện Triệu thị này, nhưng vẫn có một số ánh mắt nhìn bố cục cơ bản, vô cùng có thể bắt được trọng điểm.

Nàng nắm chặt lấy tay Triệu Chí Khôn, vẻ mặt khẩn cầu: “Phu quân, tóm lại, chỗ pháo hôi doanh kia ngươi ngàn vạn không thể đi, không biết có bao nhiêu đôi ám thủ sẽ chờ ngươi.”

Doanh pháo hôi!

Triệu Chí Khôn cũng từng lăn lộn qua quân công ở chiến trường ngoại vực, đương nhiên hiểu rõ sự thảm thiết và đáng sợ của doanh pháo hôi, nơi đó không có nhân quyền gì đáng nói.

Trong lòng Triệu Chí Khôn run lên, lại lo lắng và khẩn cầu dưới đáy mắt Khương thị, trong lòng chung quy vẫn dao động:

“Nguyên Hương, cho dù ta có ý đi Tiên Triều trốn tránh đầu sóng ngọn gió. Nhưng mà quang cảnh trước mắt, chúng ta sao có thể chạy thoát? Cho dù có thể chạy ra Quy Long Thành, cũng chạy không xa liền bị bắt.”

“Chỉ cần phu quân nguyện ý phối hợp, ta vẫn có thể nghĩ biện pháp.” Khương thị nói: “Hơn hai mươi năm trước, khi ta đi dạo phố Vu Thành có quen biết với một tiểu bằng hữu xuất thân tiểu thế gia, nhưng rất thú vị, đôi bên có chút đàm luận với nhau. Nàng ta tướng mạo thường thường, nhưng lại cực kỳ am hiểu thuật trang điểm, có thể lấy giả làm thật. Hơn nữa, bên cạnh ta còn có một số nhân thủ và át chủ bài do nhà mẹ đẻ mang đến.”

“Làm sao chạy ra ngoài?” Triệu Chí Khôn hơi động lòng.

“Phu quân khẳng định từng nghe nói Diêu thị không vận đi.” Khương thị nói: “Khương thị chúng ta và Diêu thị đều là nhất phẩm Tiên Triều, đôi bên cũng có quan hệ thông gia huyết mạch, Vân Dao phi thuyền không vận của Diêu thị thật không đơn giản.”

“Nếu Nguyên Hương có nắm chắc, lần này ta nghe theo ngươi.” Sau khi Triệu Chí Khôn cân nhắc lợi hại, cuối cùng hạ quyết tâm.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Lại năm sáu ngày trôi qua, sóng ngầm bí mật bắt đầu khởi động không đề cập tới, cách lần đại triều hội tiếp theo chỉ vẹn vẹn có ba ngày.

Lúc này.

Trường Ninh vệ ở Quy Long Thành khá xa xôi.

Một chiếc phi liên do hai con Long Ưng lục giai đỉnh phong lôi kéo, đang dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua tầng mây trên không Trường Ninh vệ, nhanh chóng tới gần phương hướng Bình An trấn.

Bóng đêm mông lung, ánh trăng trêu chọc người.

Giờ phút này, trong phi liên chỉ có ba người, một vị là lão giả tướng mạo đường đường, mà hai vị còn lại, là hai người trung

niên thân thể nhỏ gầy, diện mạo lộ ra khí tức hèn mọn khó nói nên lời.

Hai người này đều có một đôi mắt tam giác, mũi ưng, từ bề ngoài nhìn vào, có sáu bảy phần tương tự.

Bọn họ, chính là một trong những kỳ nhân dị sĩ do thủ hạ của Khang quận vương nuôi dưỡng —— Ô thị huynh đệ!

Bọn họ là tội phạm truy nã phạm phạm gây ra rất nhiều ác tính nhập thất ở Tiên Triều, đều là cường giả Tử Phủ cảnh sơ kỳ, bởi vì ở Tiên Triều bị đuổi giết không được nữa, mới chạy tới Đại Càn. Bởi vì am hiểu ẩn nấp hành tung, cũng có vài phần thủ đoạn không gian hiếm thấy, mà được Khang quận vương coi trọng, mời chào đến thủ hạ.

Phía trước, Châu Vi hồ gợn sóng đã xuất hiện trong tầm mắt. Dưới ánh trăng, màu nước dập dờn, tựa như một vũng bạc vụn, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Ô thị huynh đệ từ trên cao nhìn xuống hồ Châu Vi, cơ hồ là đồng thời phát ra một chuỗi tiếng cười quái dị: "Điện hạ nuôi dưỡng che chở huynh đệ chúng ta nhiều năm, lần đầu tiên ra tay, chỉ có cái này?"

"Tín lão, điện hạ lại để cho chúng ta bắt cóc một nữ tử nông thôn chỉ có tu vi Thiên Nhân cảnh… Có phải có chút quá coi thường huynh đệ chúng ta hay không?"

Thấy bộ dạng này của bọn họ, lão giả tướng mạo đường đường kia khẽ nhíu mày, có chút không quen, nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò: "Việc này liên quan đến trọng đại, các ngươi không được chủ quan. Điện hạ có phân phó, thứ nhất, dùng thiên phú tiểu thần thông của các ngươi lẻn vào, tận khả năng đừng kinh động những người khác. Thứ hai, dưới tình huống điều kiện cho phép, bắt nhiều thành viên hạch tâm của Vương thị."

Lão giả tướng mạo đường đường này, tự nhiên chính là "Tín lão" trong miệng huynh đệ Ô thị.

"Lúc trước không phải nói là bắt người cướp của một người sao?" Ô thị huynh đệ có chút kỳ quái.

"Điện hạ chỉ sợ Vương Thủ Triết kia mặt ngoài trọng tình trọng nghĩa, nói không chừng lén đã sớm muốn đổi vợ… Nếu

nhân cơ hội này…”

“Thương, chúng ta hiểu, chúng ta trước giám định giám định, tiểu nương tử kia đẹp cỡ nào.”

Dứt lời, huynh đệ Ô thị liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng phát ra tiếng cười bỉ ổi.

Trong tiếng cười, thân hình hai người nhoáng một cái, rất ăn ý đồng thời bay ra khỏi phi liễn, giống như là hai con chim màu đen, từ trong tầng mây lặng yên không một tiếng động lướt xuống.

Rất nhanh, thân ảnh hai người giống như hai sợi màu đen dung nhập vào trong đêm tối, dần dần mất đi bóng dáng.

…

Chương 72: Vương thị! Đã cường đại rồi!

…

Châu Vi hồ.

Thủy Nguyệt Thiên Các.

Từng chiếc đèn pha lê trong suốt như thủy tinh khảm nạm ở các nơi, tản ra ánh sáng nhu hòa mà sáng ngời.

Những bộ đèn này được Vương thị tự chủ phát minh ra hệ thống trận pháp chiếu sáng cung cấp năng lượng, so với linh đăng huỳnh thạch bình thường càng thêm sáng ngời, phạm vi có thể chiếu sáng cũng càng lớn. Những năm gần đây, trải qua một loạt kỹ thuật cách tân, bộ đèn pha lê tiêu hao có thể dần dần giảm xuống, chỉ cần năng lượng ít ỏi, liền có thể liên tục cung cấp chiếu sáng, nghiễm nhiên đã trở thành một trong những sản phẩm đặc sắc của Vương thị.

Trên bến tàu đặc biệt gia cố, một con cá lớn đang đem đầu cá đặt ở trên bến tàu tàu, vẫy đuôi "lộp bộp" mà đập nước chơi.

Đầu con cá này vừa lớn vừa tròn, đôi mắt lại tròn lại lớn, tuyệt đại bộ phận thân thể còn nửa nổi trong nước, mơ hồ có thể thấy được dài bảy tám trượng, to lớn hùng hậu mà có thân thể dạng dây chuyền, tựa như Long Kình trong biển rộng.

Con cá lớn này đương nhiên là Vương Tông Côn.

Bất quá, hắn phiền nhất người ngoài đem hắn so sánh với Long Kình. Hắn thông qua linh thú đồ sách tìm hiểu qua Long Kình một chút, loại ngu xuẩn huyết mạch hỗn tạp này há có thể so với Côn Côn cao quý?

Trẻ con cấp tiên thú giống như Côn, khi còn nhỏ thường thường trưởng thành rất nhanh, sau khi trưởng thành đến bảy tám giai, tốc độ sinh trưởng mới có thể dần dần chậm lại. Bởi vậy, Vương Tông Côn hôm nay tuy rằng mới hơn một tuổi, kích thước cũng đã lớn hơn trước rất nhiều, tốc độ tăng trưởng thực lực cũng rất nhanh.

Lúc này, hắn đang nhàm chán bày cái đuôi, thỉnh thoảng còn hút một ngụm nước, sau đó lại nhổ ra, chốc lát phun thành

hình chữ “S”, chốc lát phun thành hình chữ “B”.

Loại thú vị ác tục này, cũng không biết là học từ ai.

Hắn vẫn còn đang trong kỳ ấu niên, tính quyến luyến đối với cha mẹ rất mạnh. Phụ thân và An Nghiệp phụ trách cho ăn công việc không ở nhà, hắn tự nhiên lại tự nhiên đến thăm mẫu thân.

Vì chiếu cố Vương Tông Côn tâm linh “nhỏ bé mà nhạy cảm”, không cho hắn sinh ra bóng ma tâm lý đóng giữ “nh nhi đồng”, Liễu Nhược Lam tạm thời chuyển đến Thủy Nguyệt Thiên Các ở lại.

Về điểm này, Vương Tông Côn tự nhiên là rất cảm động, chỉ là hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, trò chơi mạt chược này có gì thú vị.

Trong đôi mắt to tròn của hắn tràn đầy nghi hoặc.

Giờ phút này, trên đài trình độ thân cận bên cạnh bến tàu, mấy nữ tử đang vây quanh một cái bàn chơi mạt chược, âm thanh soạt soạt soạt, tiếng đánh bài bộp bộp, tiếng hò hét không dứt bên tai.

“Phanh! Ba con.”

“Ăn ~ Cửu Đồng.”

“Ta hồ đồ.”

“Chờ một chút, tấm bài này ta đánh sai rồi, ta ra một ống.”

“Mẫu thân, lúc đánh mạt chược đã nghiêm cấm sử dụng thần niệm ~ còn nữa, còn có một lá bài nữa, không thể tùy ý thu hồi.” Vương Ly Dao diện mạo thanh diễm tuyệt mỹ, vẫn như thiếu nữ hai tám tuổi khẽ bĩu môi, u oán liếc nhìn mẫu thân mình. “Cái này gọi là gian lận.”

Bộ dạng nũng nịu như thế, nào còn chút phong thái đại thiên kiêu Ly Dao quát tháo phong vân bên ngoài, ngược lại càng giống gia đình tiểu nữ nhi. Mấy ngày gần đây, sư tôn Thiên Hà chân nhân của Vương Ly Dao được Vương thị “mời”, thi triển thần thông rút lấy một ít linh mạch tán loạn ở ngoại vực, sau đó lại lấp vào chủ trạch Vương thị, đặt nền móng Tụ Linh đại trận.

Công việc của sư tôn rất bận rộn, mà Vương Ly Dao cũng không giúp được quá nhiều, chỉ có thể ở nhà cùng mẫu thân đánh mạt chược.

“Ta chỉ theo thói quen quét mắt một lượt, ngay cả cha ngươi cũng chưa bao giờ nói ta.” Liễu Nhược Lam tức giận lườm Ly Dao một cái: “Còn nữa, ta không tùy ý thu hồi, ta chỉ đánh sai rồi thu hồi thôi. Ngươi có chút lương tâm được không, vì mẹ sinh ngươi đã không dễ dàng gì.”

Liễu Nhược Lam là khuôn mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, sống mũi thẳng tắp có chút mượt mà, Thiên Đình rộng rãi, trán đầy đặn, một bộ dáng đại phụ tiêu chuẩn.

Bởi vì tu vi cao tuyệt, dung mạo của nàng tự nhiên sẽ không già đi, chính là khí chất càng thêm thành thục, cũng càng phát ra “Bá đạo” “Đo đoan trang”, “quyến rũ”.

Chỉ có điều, Đoan Trang là cho người ngoài nhìn, vũ mị là cho phu quân tương thân tương ái, về phần bá đạo, tự nhiên là cho nữ nhi nhi tử nhà mình.

Vương Ly Dao bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

Nói không lại mẫu thân, nàng đành phải âm thầm kích động thần niệm, cẩn thận từng li từng tí bảo vệ bài, lúc này mới từ trong đó rút ra một lá bài: “Ta đánh một vạn.”

“Hồ đồ.”

Đối diện, một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu xanh biếc đẩy bài ra, trên mặt lộ ra nụ cười: “Ly Dao à, bài này của muội không chuẩn chút nào, luyện một chút cho tốt vào.”

Nữ tử này có khuôn mặt trẻ con, khí chất tinh khiết, tựa như tinh linh trong rừng, nhìn từ khí chất thì không thể nhận ra tuổi thật của nàng. Nữ tử này chính là mẹ ruột của Vương Tông An trong lời đồn “Lục Vi”.

Hàng năm nàng đều sẽ đến Vương thị ở một thời gian để giải sầu, cũng không quan tâm đến những lời đồn bên ngoài.

“Lục Vi học tỷ…”

Vương Ly Dao âm u nhìn nàng.

Bỏ qua tư chất hay không tư chất tạm thời không đề cập tới, Lục Vi học tỷ là một nhân tài nghiên cứu, tính toán tính toán thực sự quá tinh tế. Trên bàn này, số lần nàng thắng là nhiều nhất.

“Dao Nhi chớ oán giận, tiếp tục tái chiến, ta thua còn nhiều hơn ngươi.” Một nữ tử đeo mạng che mặt, khí chất như sương mở miệng trấn an.

Người duy nhất mang khăn che mặt ở hiện trường đương nhiên chính là Lung Yên lão tổ. Từ sau lần đó, khăn che mặt của bà chưa từng tháo xuống.

“Soạt soạt ~ “

Tiếng ma sát tiếp tục vang lên. Thanh âm có quy luật có tiết tấu này khiến cho Vương Tông Côn cũng có chút buồn ngủ.

Cách đó không xa, một con Nguyên Thủy lão quy to béo thỉnh thoảng thò đầu ra khỏi nước, miệng ngậm linh ngư mình bắt được, hơi nhỏ hơn một chút, sau lưng có mai rất là xinh đẹp giống như Nguyên Thủy Linh quy hiện bảo trước mặt.

Mà thư quy kia cũng ngẩng đầu không thèm để ý tới hắn, một bộ dáng ngạo kiều “bổn tiểu thư không ăn món này”.

Con rùa cái này đương nhiên chính là “Cửu tiểu thư”.

Xa hơn, trên lan can còn có một con Ly Hỏa Tước tứ giai màu đỏ lửa đang cúi đầu chải lông vũ cho một con béo tròn màu xanh trắng.

Phi Vũ trên người cục béo kia còn chưa mọc hoàn toàn, thoạt nhìn mũm mĩm, tròn vo, rất là ngốc manh, rõ ràng là một con Nguyên Thủy Thiên Tước mới sinh ra không bao lâu.

Nghĩ đến, con Nguyên Thủy Thiên Tước này hẳn chính là chim non được ấp ra từ trong quả trứng chim mà An Nghiệp nhặt được.

Mà Ly Hỏa Tước, mấy chục năm trôi qua cũng sớm thoát ly ấu niên kỳ, ngoại trừ lông vũ phía sau đầu còn tương đối ngắn, mi tâm cũng còn không có mọc ra hoa văn hình ngọn lửa, cơ hồ đã thành bộ dáng chim.

Hai con chim một lớn một nhỏ chen chúc cùng một chỗ, thoạt nhìn rất thân mật, bộ dáng cũng tương tự, chẳng qua một con

là hỏa hệ, một con là thủy hệ, đều có tiềm lực thất giai.

Trong phi cầm, tiềm lực phát triển của bọn chúng đã xem như không tệ, so với Chu Đỉnh Tiên Hạc trong học cung còn mạnh hơn không ít.

Bất quá, so với Huyền Băng Phượng Hoàng tiềm lực phát triển cao tới thập nhất giai, bọn chúng đến cùng vẫn là yếu hơn một chút, tốc độ phát triển ấu niên kỳ tự nhiên cũng chậm hơn rất nhiều.

So sánh ra, Huyền Băng Phượng Vương An Phượng tuy rằng so với Nguyên Thủy Thiên Tước còn muốn ấp muộn hơn, bây giờ đã thành một con chim lớn màu lông sáng rõ, xinh đẹp tinh xảo như băng tuyết, chỉ là mũ phượng cùng đuôi lông đều còn ngắn ngủn một chút, kém xa Phượng Hoàng trưởng thành hoa lệ như vậy.

Đương nhiên, điều này chủ yếu cũng là vì hình thể của Phượng Hoàng nhất tộc đã lớn.

Thực tế bây giờ Vương An Phượng vẫn còn đang trong giai đoạn ấu niên trưởng thành với tốc độ cao, lông vũ cũng còn chưa thay xong, ít nhất phải đợi đến khi dài đến thất giai, cánh giương gần đến một hai trượng, hắn mới xem như chính thức thoát ly ấu niên kỳ.

Hiện giờ, hắn đang ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh Lung Yên lão tổ, ngưng tụ ra mấy khối băng, khống chế lực đạo xoa bóp vai cho nàng, một bộ hiếu thuận.

Vô cùng rõ ràng, Vương An Phượng là chim rất có mắt nhìn.

Hết thảy tất cả, đều lộ ra an tĩnh mà tường hòa.

Cho đến khi trong không gian xung quanh xuất hiện hai đạo dao động yếu ớt đến gần như không có, phá vỡ sự yên tĩnh của hiện trường.

“Nhược Lam, tối nay còn có khách nhân sao?” Lung Yên lão tổ nhíu mày, động tác trên tay lại không dừng lại chút nào, thuận tay lại đánh ra một lá bài, “Bạch bản.”

“Ngồi một tên. Ta cũng không mời những người khác, có lẽ là khách không mời mà đến.” Liễu Nhược Lam lười biếng nói, lập tức cũng ném ra một lá bài. “Ba con.”

“Con ăn. Mẫu thân, có muốn con đi thu thập bọn họ trước không?” Vương Ly Dao cũng rất bình tĩnh: “Chín vạn.”

“Đánh xong ván này đi, ta đã nghe bài…” Lục Vi tiểu học tỷ hơi có chút không kiên nhẫn nói, “Khó có được cơ hội đến Bình An trấn nghỉ ngơi nghỉ ngơi, đánh bài cũng không được thanh nhàn.”

Chúng nữ ngươi một câu ta một câu, dường như đều đã cảm giác được dao động khác thường trong không gian.

Cũng khó trách, nữ tử ở đây ai cũng không phải nhân vật đơn giản.

Lục Vi tiểu học tỷ tuy rằng không phải tuyệt thế thiên kiêu, nhưng huyết mạch của nàng dưới sự dốc toàn lực của Trường Xuân cốc, cũng có tăng lên rõ ràng, thuộc về cấp độ trong đại thiên kiêu cũng tương đối lợi hại.

Huống chi, tu vi trước mắt của nàng cũng đạt tới Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, thần niệm vô cùng nhạy cảm, sau khi được Lung Yên lão tổ chỉ điểm, cũng phát hiện ra khác thường.

Cùng lúc đó.

Huynh đệ Ô thị lại bị tức giận đến huyền khí bất ổn, treo lơ lửng trong không gian vặn vẹo mà ngã ra.

Bốn nữ nhân đang đánh bài này rõ ràng đều là khí tức tu vi Thiên Nhân cảnh, cũng không biết dựa vào cái gì cảm thấy được bọn họ, khẩu khí lại càn rỡ một trận thi đấu.

Mấy tiểu nương này, sợ là đem bọn họ trở thành loại tiểu hại tặc không có thực lực gì, chỉ dựa vào thủ đoạn không gian hoành hành.

Ngay tại lúc huynh đệ bọn họ chuẩn bị hiện thân, thể hiện ra khí tức Tử Phủ cảnh, chấn nhiếp mấy nữ tử nông thôn vô tri này.

Bỗng dưng.

Bên kia bỗng nhiên có một cột nước phóng lên trời, vừa vặn phun huynh đệ Ô thị ra.

Cột nước kia lại giống như có tác dụng chấn động không gian, phun ra một cái, tầng không gian chi lực bên ngoài thân hai

huynh đệ ầm ầm vỡ vụn giống như vỏ trứng gà, hai người chật vật từ trong không gian vặn vẹo ngã xuống, toàn thân đã bị nước hồ tưới ướt.

Huynh đệ Ô thị dùng thần thức quét qua bốn phía, lúc này mới phát hiện, con cá lớn bên bến tàu kia vẫn luôn nhàm chán nghịch nước, căn bản không bị hai người bọn họ để vào mắt, không biết lúc nào lại phát hiện bọn họ, một đôi mắt to tròn đang chăm chú nhìn bọn họ, nghiễm nhiên là bộ dáng phát hiện đồ chơi thú vị.

Biểu tình của hai người bọn họ nhất thời trở nên đặc sắc.

Bọn họ đã muốn dùng tiểu thần thông gian nan mà vặn vẹo không gian, để che chắn thần niệm dò xét, lại muốn ẩn giấu khí tức phi hành, tốc độ cùng tính linh hoạt tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng, kém xa trạng thái bình thường.

Chỉ bất quá, bị một con cá lớn thoạt nhìn đần độn phun ra, tính thương tổn không lớn, nhưng tính sỉ nhục lại quá mạnh mẽ.

“Đây là… một á chủng nào đó của Long Kình?”

Khóe miệng huynh đệ Ô thị nhịn không được co rút. Gia tộc nông thôn này là có bệnh à? Trong một cái hồ nước nhỏ như vậy, còn nuôi một con Long Kình?

Long Kình… Hay là á loại?

Cái lỗ mũi trên đầu Vương Tông Côn đều bị tức giận đến mức co rụt lại, phát ra tiếng “Ô ô ô” phẫn nộ, giống như đang biểu đạt: “Long Kình! Cả nhà các ngươi mới là long kình á chủng! Mở to mắt chó của các ngươi nhìn xem, bổn thiếu gia sao có thể giống Long Kình?”

“Phốc phốc!”

Vương Tông Côn há to miệng, lại phun ra cột nước, vọt tới huynh đệ Ô thị trên bầu trời.

Ô thị huynh đệ sớm có phòng bị, làm sao còn có thể tiếp tục chịu thiệt?

Thân hình hai người chỉ nhoáng một cái, đột nhiên biến mất tại chỗ, tránh thoát cột nước. Đợi khi vừa xuất hiện lần nữa, hai người đã đi tới phía trên Thủy Nguyệt Thiên Các.

Bọn họ chắp hai tay sau lưng, bộ dạng như cao nhân từ trên cao nhìn xuống đám người Liễu Nhược Lam đang chơi mạt chược: "Các ngươi chính là nội quyến của Vương Thủ Triết đúng không? Huynh đệ chúng ta khuyên các ngươi chớ hành động thiếu suy nghĩ, miễn cho huynh đệ chúng ta không cẩn thận làm các ngươi bị thương, còn phải chịu trách phạt."

Hai cỗ khí tức cường đại của tu sĩ Tử Phủ cảnh dâng lên, nếu không phải khí chất của bọn họ quá hèn mọn bỉ ổi, cộng thêm một thân nước đọng chật vật, nếu không thật đúng là có vài phần phong phạm cường giả.

"Ngao ô ô ~ các ngươi quá không để Tông Côn thiếu gia ta vào mắt." Vương Tông Côn bị tức giận đến mức kêu lên "Ô ô", tính khí nóng nảy "Lộc cộc" hướng lên trên bay lên.

Hắn vừa định bay lên trời thì "Tiên Côn vẫy đuôi" quạt cho bọn họ một cái tát lớn, giọng nói mang theo vẻ lười biếng của Liễu Nhược Lam vang lên: "Côn nhi chớ xúc động, ngươi còn nhỏ, không phải đối thủ của bọn họ."

Trong lúc nói chuyện, chẳng biết từ lúc nào Liễu Nhược Lam đã xuất hiện bên cạnh Vương Tông Côn, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu to lớn của hắn.

"Ô ô ô!" Vương Tông Côn giống như hài tử, ủy khuất oán trách vài tiếng, nhưng hỏa khí bị kích thích cũng nhanh chóng tiêu tan.

Lúc này Liễu Nhược Lam mới lạnh lùng nhìn huynh đệ Ô thị một cái: "Xem ra, lúc trước phu quân không lựa chọn phụ tá Khang quận vương, đích thật là có dự kiến trước."

"Làm sao ngươi biết chúng ta là người của Khang quận vương?" Ô thị huynh đệ hơi sửng sốt: "Hẳn là, ngươi biết huynh đệ chúng ta? Không đúng, cho dù quen biết huynh đệ chúng ta, cũng sẽ không biết chúng ta đầu phục Khang quận vương chứ?"

"Đúng là hai tên ngốc, khó trách lại ngu xuẩn đến nương nhờ Khang quận vương. Xem ra, kế hoạch trong kinh thành của phu quân thực hiện rất thuận lợi, đã bức Khang quận vương đến chó cùng rứt giậu rồi." Liễu Nhược Lam lắc đầu thở dài, trong giọng nói mang theo sự thương hại rõ ràng: "Quả nhiên

là cái gì phối hợp cái nồi với cái lọng, trái phải đều là mặt hàng dọc đường.”

Lời vừa nói ra, tất nhiên đã chọc cho huynh đệ Ô thị giận sôi lên.

“Ca ca, chúng ta đừng nhiều lời với tiểu nương tử này nữa. Ta đến bắt tiểu nương tử này, ngươi đi bắt mấy người khác. Điện hạ đã phân phó, phải tận khả năng bắt nhiều mấy người, miễn cho Vương Thủ Triết kia cắn chết không chịu đàm phán, nhân cơ hội đổi thê tử.” Đệ đệ trong huynh đệ Ô thị nói.

“Đệ đệ, hay ngươi đi bắt mấy người các nàng đi, để ta bắt tiểu nương tử này, ta muốn cho nàng nếm thử sự lợi hại của ta.”

“Ngươi đi.”

“Không, ngươi đi. Ta cảm thấy tiểu nương tử này thật mạnh mẽ, chậc chậc, diễm phúc của Vương Thủ Triết còn không cạn nha.”

Sắc mặt Liễu Nhược Lam đã trở nên âm trầm như nước, vừa định động thủ, lại nghe Vương Ly Dao giận dữ mắng một tiếng: “Hai người các ngươi muốn chết.”

“Keng!”

Một tiếng kiếm minh réo rắt vang lên.

Linh bảo Thần Thông “Huyền Ca” cảm giác được sự tức giận cùng chiến ý của chủ nhân, không cần phân phó, bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Vương Ly Dao xinh đẹp phun lửa không nói hai lời, cầm “Huyền Ca”, trực tiếp một kiếm chém ra.

Trong chốc lát.

Kiếm ý thủy lam cuồng bạo tung hoành.

Trong thiên địa phảng phất vang lên trận trận tiếng sóng “Rầm rầm”.

Kiếm ý đáng sợ không kiêng nể gì nghiền ép không khí, phát ra trận trận tiếng rít, giống như giang hà mênh mông, lại giống như sóng biển ngập trời, đem mặt thủy cuồng bạo cùng tràn ngập lực phá hoại bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Gần đây Vương Ly Dao tiến bộ cực lớn. Một lần lại một lần chiến đấu cùng ma luyện, cùng với tư chất huyết mạch tiến hóa cực lớn, đã sớm để cho nàng chiến lực vượt xa quét ngang lên kinh thành, đối với lĩnh ngộ kiếm ý, cũng sớm đã đến một cảnh giới khác.

Nước có thể chí nhu, cũng có thể chí cương.

Nước mềm, như gió xuân hóa mưa, nhuận vật vô thanh.

Nước giận dữ, thí dụ như Thiên Hà trút xuống, thi thể trôi ngàn dặm.

Đây chính là tổng cương Thiên Nhất Chân Thủy Chân Cương, cũng là áo nghĩa quan trọng nhất.

Lúc này, trong lòng Vương Ly Dao nổi giận, vô hình trung phù hợp với tâm cảnh cần thiết của "Thủy Chi Nộ", một kiếm xuất ra, lập tức như giao long xuất thủy, long phá thiên kinh!

"Đây là… Kiếm ý đại thành?" Đôi khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi của Ô thị huynh đệ cùng nhau trì trệ.

Khí tức của nữ tử này hẳn là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, làm sao có thể lĩnh ngộ được Nguyên Thủy kiếm ý cường đại như vậy? Cho dù là đại thiên kiêu cũng không được.

Bọn họ tung hoành một đời, cũng không phải chưa từng đánh qua đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, nhưng cũng chưa từng thấy người nào thái quá như Vương Ly Dao.

Tuy nhiên, huynh đệ Ô thị hiển nhiên cũng không phải hạng người dễ đối phó.

Đối mặt với kiếm ý đang đánh thẳng tới, hai người không chút hoang mang, thân hình nhoáng một cái, không gian xung quanh liền nổi lên tầng tầng gợn sóng. Hai người bọn họ giống như hai con cá sinh tồn trong không gian, dáng người chập chờn bất định, thoải mái né tránh Nguyên Thủy kiếm khí của Vương Ly Dao.

Bọn họ lấy tu vi Tử Phủ cảnh, có thể trốn thoát sau nhiều lần phạm án ở Tiên Triều, sau khi bị liệt vào danh sách truy nã còn có thể sống đến bây giờ, chính là dựa vào thuật hợp kích của huynh đệ liên thủ, cùng với tiểu thần thông hệ không gian tinh diệu.

“Quát! Tiểu cô nương còn rất lợi hại.” Giọng nói của huynh đệ Ô thị vang lên từ bốn phương tám hướng: “Chỉ tiếc, tốc độ của ngươi quá chậm, để đám gia gia Ô gia của các ngươi dạy ngươi cách làm người.”

“Ta nhổ vào!” Linh bảo thần thông “Huyền Ca” khó chịu, miệng phun những lời rác rưởi, “Chỉ bằng hai tên cặn bã bỉ ổi các ngươi, cũng không đi tiểu soi rõ khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của mình, **** cũng không dậy nổi, còn muốn @#77, không bằng thân thể, cá tính các ngươi vặn vẹo như vậy, nhất định là bởi vì thân thể bị màu lục của tiểu cô nương mà muốn dạy lão nương đó.”

Lời nói rác rưởi của Huyền Ca, so với Thiên Thu kia chỉ có hơn chứ không kém, toàn bộ viết ra, chắc chắn sẽ dẫn tới thần thú cua sông đánh nổ chùy.

Vương Ly Dao nghe xong tay cũng có chút run rẩy, treo lơ lửng không ném nàng xuống nước.

Lời nói của Huyền Ca quá lưu manh, so với nàng tư tàng ngôn tình tiểu thoại bản thối không biết xấu hổ hơn vô số lần. Nhất là ở trước mặt người nhà, thật để cho nàng có loại cảm giác tuyệt vọng chết Xã Tử.

Bất quá, cũng không biết có phải là Huyền Ca đâm trúng điểm yếu tâm lý của Ô thị huynh đệ hay không, tóm lại, hai người bọn họ trực tiếp bị kích thích đến nổi trận lôi đình, gào thét lên: “Linh bảo Thần Thông này của ngươi, miệng quá thối, khinh người quá đáng!”

Dứt lời, bọn họ đồng loạt hiện ra thân hình, một người một trảo ảnh, khí thế hung hăng chộp về phía Vương Ly Dao.

Hai người rốt cuộc là cường giả Tử Phủ cảnh, thực lực phi phàm, một trảo này, tuy không phải thần thông, nhưng vẫn tản ra uy thế kinh người.

Một trảo đánh xuống, ngay cả không gian cũng chấn động.

“Cơ hội tốt!”

Ánh mắt Vương Ly Dao hơi sáng lên, nhưng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, giơ kiếm lên nghênh đón.

“Huyền Thủy thần thông đệ ngũ thức —— thình lình xuất hiện mưa to!”

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời một đạo kinh lôi nổ lên, mưa to như hạt đậu lập tức trút xuống, trong mỗi một giọt mưa đều ẩn chứa một đám kiếm ý Thiên Nhất Chân Thủy.

“Mưa hạt dày đặc giáng xuống từ trên trời.

Một cỗ áp lực kinh khủng làm cho người hít thở không thông tràn ngập trong thiên địa, ngay cả sắc trời cũng theo đó trở nên lờ mờ.

Cho dù hiện giờ trình độ thức tỉnh huyết mạch của Vương Ly Dao đã đạt tới cấp bậc Thánh thể, nguyên thần cũng đã thập phần cường đại, nhưng rốt cuộc vẫn là Thiên Nhân cảnh, thi triển thần thông Huyền Thủy vẫn có chút cố hết sức.

Trong lúc nhất thời, dưới sự tiêu hao của Huyền khí khổng lồ, gương mặt xinh đẹp của nàng có chút trắng bệch, mồ hôi chảy xuống cổ ngọc.

Nhưng uy lực của chiêu này lại khá đáng sợ.

“Rầm rầm rầm!”

Hai đạo trảo ảnh kia bị đánh nát đầu tiên.

Ngay sau đó, “bạo vũ” trút về phía huynh đệ Ô thị, “giọt mưa” liên miên, uy thế ngập trời!

Cương khí hộ thể huynh đệ Ô thị vội vàng phồng lên, gặp “Sông mưa” điên cuồng oanh tạc.

Nhưng mà, Thiên Nhất Chân Thủy chân pháp không chỉ có một mặt cuồng bạo, nó đồng thời còn có cả âm nhu của nước. Sau khi Vương Ly Dao lĩnh ngộ chân pháp đạt tới trình độ cực cao, “Thiên Nhất Chân Thủy” ngưng tụ ra đã có công hiệu ăn mòn hộ thể cương khí.

Dưới sự ăn mòn không ngừng, cương khí hộ thể của hai huynh đệ Ô thị càng ngày càng mỏng.

Đến mức Ô thị huynh đệ không thể không tập trung sức lực, không ngừng gia tăng cường độ cương khí hộ thể, đầu nhập càng nhiều huyền khí.

“Khặc khặc, nổ tung! Nổ chết hai lão già không biết xấu hổ này!” Huyền Ca hưng phấn đến cực điểm, một bên phối hợp Ly Dao thi triển thần thông, một bên phát ra liên tiếp tiếng cười xấu xa vui sướng đầm đìa, giống như phản diện vậy.

Hai huynh đệ Ô thị thấy thế cũng hơi biến sắc.

Có điều, hai người bọn họ cuối cùng vẫn là cường giả Tử Phủ cảnh, có ưu thế về cảnh giới, cho dù bị Vương Ly Dao chiếm lấy tiên cơ, kéo vào trong sự tiêu hao vô tận của huyền khí, nhưng vẫn có thể vung tay ra, từng người một cướp lấy một món bảo khí Tử Phủ.

Trong tay bọn họ là một thanh bảo đao nửa lưỡi ánh vàng rực rỡ, vận đủ huyền khí, hợp lực đem bảo đao của mình xoắn một cái.

Chỉ một thoáng, hai thanh bảo đao nở rộ ra kim quang giao thoa mà qua, trong nháy mắt hợp hai làm một, hóa thành một cây kéo màu vàng cực lớn hướng Vương Ly Dao cắt tới.

Kéo màu vàng phát ra khí tức sắc bén cực hạn.

Một kéo này, dường như ngay cả không gian cũng bị cắt ra một vết rách màu đen bóng loáng bằng phẳng.

Uyên ương cắt!

Trong điển tịch ghi lại thần thông linh bảo thất truyền, phải do hai vợ chồng tâm ý tương thông hợp lực, mới có thể sử dụng bảo bối, một khi phát huy ra toàn bộ uy lực, thậm chí có thể vượt cấp giết địch.

Đôi “Uyên ương tiễn” này hiển nhiên không phải chính phẩm, nhưng uy lực cũng rất lớn, không thể khinh thường. Ô thị huynh đệ bằng vào đôi Tử Phủ bảo khí thượng phẩm này, thậm chí liên thủ đánh chết một tu sĩ Huyền Vũ Tử Phủ cảnh trung kỳ.

“Chanh cẩn thận.” Huyền Ca khẽ hô một tiếng, khẽ kêu một tiếng, hóa thành một đạo kiếm hồng chém về phía uyên ương Tiễn hư ảnh.

Cùng lúc đó, một giọng nói khàn khàn truyền đến.

“Băng Sát Thần Thông Thức thứ hai —— Đoạn Hải!”

Trong tiếng kêu khẽ, một đạo kiếm quang sáng long lanh như tuyết bỗng nhiên vạch phá không khí, tung hoành mà đến.

Kiếm ý băng lãnh tràn ngập, nước hồ đông cứng, trên bầu trời bỗng nhiên nổi lên những bông tuyết hắc khí, phạm vi vài dặm xung quanh đều tràn ngập băng sát khí nồng đậm.

Giống như trong nháy mắt từ hạ nhập đông.

Thì ra, Vương Lung Yên thấy tình huống sinh biến, tay cầm Linh Đông Kiếm cắt vào chiến trường.

Sợi tóc như tuyết cuồng vũ trong gió, tay áo Vương Lung Yên tung bay, pháp tướng huyền băng phượng hoàng to lớn phía sau tản ra uy áp ngang ngược bá đạo, toàn thân càng tản ra sát khí nồng đậm, giống như sát thần trong tuyết, uy thế vô song.

Kiếm cương tung hoành.

Một thức Đoạn Hải, đi sau mà đến trước.

“Oanh!”

Năng lượng va chạm kịch liệt, sóng khí như cuồng phong mưa rào hướng bốn phương tám hướng, ngay cả mặt nước cũng khuấy động lên từng đạo bọt nước.

Vương Lung Yên cầm kiếm đứng đó, vạt áo bay phấp phới trong gió đêm, lạnh lùng nói: “Dao Nhi, chúng ta mỗi người một người, nhanh chóng giải quyết, lát nữa ta còn chờ lật vốn đấy.”

Lúc trước nàng không ra tay, là muốn tặng cơ hội cho Vương Ly Dao, để nàng có thể ma luyện lại một chút kinh nghiệm chiến đấu, dù sao con đường tương lai của Ly Dao còn rất dài, cần phải nghênh đón các loại khiêu chiến.

Chỉ là huynh đệ Ô thị này dường như còn rất khó chơi, lúc này mới xuất thủ phân một người.

Sau khi thực lực tăng lên trên diện rộng, Vương Lung Yên đã chém qua Tử Phủ, bây giờ trên người nàng có thêm một cảm giác tự tin khó có thể dùng lời diễn tả, trừ phi là Tử Phủ sơ kỳ cấp đại thiên kiêu, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không có nửa điểm sợ hãi.

“Vâng, lão tổ tông.” Vương Ly Dao từ nhỏ đã bái vào môn hạ Thần Thông chân nhân, tầm mắt và tự tin càng cường đại.

Lúc này liền liên thủ với Vương Lung Yên tiến công huynh đệ Ô thị.

Hai người liên thủ, chẳng những không kém gì huynh đệ Ô thị am hiểu hợp kích, ngược lại còn chiếm thượng phong.

Đây thật sự là đánh cho huynh đệ Ô thị bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Rõ ràng là hai tu sĩ Thiên Nhân cảnh, vậy mà còn mạnh hơn bọn họ!

Không phải nói Vương thị chỉ là một thế gia Lục phẩm ở nông thôn sao? Sở dĩ gia tộc cường đại, là bởi vì vận may cứt chó, xuất hiện hai đại thiên kiêu trẻ tuổi sao?

Đây là đại thiên kiêu sao?

Đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, nào có lợi hại như vậy?

…

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, một chiếc phi liên do hai con lục giai đỉnh phong Long Ưng kéo, trên mặt “Tín lão” tướng mạo đường đường lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy tầm nhìn bị hạn chế, thần thức cũng không cách nào dò xét rất rõ ràng, nhưng phía dưới dao động năng lượng vô cùng kịch liệt, nghĩ đến chiến đấu cũng phải thập phần kịch liệt.

Hai huynh đệ Ô thị liên thủ, lại vẫn không thể lập tức chiến đấu? Chẳng lẽ Vương thị còn có át chủ bài và thủ đoạn ẩn giấu hay sao?

Xem ra, lần này điện hạ băn khoăn vô cùng chu toàn, cố ý phái thêm một át chủ bài Tử Phủ cảnh trung kỳ như vậy áp trận, mặc cho Vương thị…

Bỗng dưng!

Một con Long Ưng lục giai đỉnh phong đang vỗ cánh lơ lửng, lông vũ sau lưng nó dựng đứng, cổ đè thấp, đồng tử co rút, giống như gặp phải thiên địch đáng sợ nào đó, lâm vào trong sợ hãi cực độ.

“Vị đại nhân này đến Trường Ninh Vương thị của ta, vì sao không xuống xe trò chuyện một chút?” Giọng nói của Liễu Nhược Lam vang lên xung quanh phi liễn Long Ưng: “Chẳng lẽ là ghét bỏ Vương thị miếu nhỏ của ta, không chiêu đãi được vị đại phật này của ngài?”

“Cái gì?”

Sắc mặt Tín lão lập tức biến đổi, rốt cuộc là ai? Lại có thể dễ dàng xâm nhập lĩnh vực thần niệm của lão như vậy?

…

Chương 73: Vương thị! Mọi người đều ẩn giấu đại lão!

…

Tín lão quả thực không thể tin được, dựa vào thực lực của hắn mà lại bị người khác dễ dàng xâm nhập vào trong phạm vi cảm giác như vậy.

Tín lão, tên đầy đủ là "Ngô Trung Tín".

Hắn chính là một trong những thiên tài mà Đức Hinh thân vương khai quật ra từ trong gia tướng, cuối cùng một đường đi tới Tử Phủ cảnh.

Cho dù là xuất thân hoàng thất hậu duệ quý tộc, muốn đi đến Tử Phủ cảnh thật ra cũng không dễ dàng. Tâm tính ý chí của một người, cùng với phân phối tài nguyên gia tộc vân vân, đều là bậc cửa hữu hình và vô hình. Cho dù là hoàng thất, cũng sẽ không tùy ý tiêu xài tài nguyên trân quý.

Mà Ngô Trung Tín có thể bắt đầu từ một gia tướng nho nhỏ, từng bước một bước vào Tử Phủ cảnh, thậm chí có thể tu luyện tới Tử Phủ cảnh trung kỳ, đây là chuyện khó khăn đến mức nào?

Có được thiên tư, nghị lực, cùng với liều mạng như vậy, nếu thân là dòng dõi huyết mạch của Đức Hinh thân vương, chưa chắc không có cơ hội trở thành đại thiên kiêu, trở thành một thân vương khác.

Chỉ tiếc.

Bất kể là thế giới nào, kỹ thuật đầu thai đều rất quan trọng.

Nhưng cho dù như vậy, địa vị của Tín lão ở trong Đức Hinh thân vương nhất mạch vẫn không thấp, cho dù là các lộ quận vương gặp ông ta cũng phải gọi một tiếng Tín lão.

Xuất phát từ sự bảo vệ và nâng đỡ đối với Khang quận vương, khi Khang quận vương còn nhỏ, Đức Hinh thân vương vẫn để cho Tín lão đi theo bên cạnh hắn, một đường cùng hắn trưởng thành.

Cho nên, cho dù là Khang quận vương đối với hắn đều vô cùng tín nhiệm, trình độ tín nhiệm của hắn thậm chí vượt qua quận vương phi Triệu Di Tĩnh.

Nhân vật như thế tự nhiên cũng không phải hạng người bình thường.

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, Tín lão đã điều chỉnh lại, vững vàng ngồi trong phi liên, khí định thần nhàn nói: "Xin hỏi các hạ là ai? Có quan hệ gì với Vương thị? Ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất đừng xen vào Vương thị, tránh khỏi…"

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết.

"Oanh!"

Một lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, phi liễn xa hoa lập tức bị nổ nát bấy.

Thân xe do linh mộc trân quý luyện chế thành vỡ thành vô số mảnh, các loại vật phẩm trang sức trân quý bay múa đầy trời, ngay cả hai con long ưng lục giai đỉnh phong kéo xe cũng rít gào thoát cương mà ra, bị dọa đến hồn phi phách tán.

Vẻ mặt Tín lão biến đổi, lúc này lăn lộn trên không trung mấy vòng, vận khởi cương khí hộ thể chặn mảnh vỡ phi liễn.

Rốt cuộc hắn là cường giả Tử Phủ cảnh trung kỳ, đạo công kích kia căn bản không phải nhằm vào hắn, cho dù trong lúc vội vã ứng đối, hắn cũng không lộ ra vẻ chật vật, chỉ là sắc mặt lại khó coi đến cực điểm.

Chiếc phi liên này là chiếc mà Khang quận vương thích nhất, toàn bộ kiệu sương đều được chế tạo từ linh mộc vừa nhẹ vừa chắc chắn, đồng thời trong đó còn có không ít đồ quý giá.

Tổng giá trị vượt quá mấy trăm vạn càn kim!

Lần này đến Trường Ninh vệ, vì che giấu tai mắt, còn đặc biệt loại bỏ tiêu thức của Khang quận vương. Nhưng không ngờ lại bị người ta một chiêu đánh nổ.

Trên tầng mây, ánh trăng mông lung.

Không biết từ khi nào trên bầu trời đã xuất hiện thêm một bóng người.

Bóng người kia mặc một chiếc váy dài ở nhà, ăn mặc rất đơn giản, một thân khí chất lại nổi bật, mang theo một loại quý khí tự nhiên. Từng đạo linh vận vờn quanh người nàng, làm tôn lên khí chất của nàng càng thêm bất phàm, giống như so với Mẫu Đơn càng ung dung, so với Hạo Nguyệt càng thêm thanh khiết.

So với khí chất chói mắt hơn, là uy thế bành trướng như thủy triều của nàng.

Theo chân nàng đạp lên mặt trăng, uy thế mênh mông cũng quét tới, như sóng to gió lớn, quấy cho toàn bộ bầu trời đêm đều phong vân biến ảo, rung chuyển không ngừng.

Giờ khắc này, ngay cả ánh trăng trên bầu trời cũng phảng phất trở thành vật làm nền cho cô.

Không cần phải nói cô gái này tất nhiên là Liễu Nhược Lam.

“Ngươi đến Trường Ninh Vương thị bắt cóc ta, đều không điều tra ta trước sao?” Liễu Nhược Lam nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh, trong đôi mắt lại tản ra hàn ý lạnh lùng phẫn nộ.

“Ngươi là…?” Con ngươi của Tín lão đột nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ không dám tin: “Ngươi ngươi… ngươi là đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị? Sao có thể, sao ngươi có thể mạnh như vậy?!”

Trong khái niệm của hắn, Liễu Nhược Lam có lẽ chưa đến trăm tuổi. Ở độ tuổi này, Liễu thị có thể miễn cưỡng tiến vào Thiên Nhân cảnh cũng đã chiếm ánh sáng tài phú của Vương thị.

Nhưng hắn nhìn thấy gì? Rõ ràng Liễu thị này vẫn chỉ là tu vi Thiên Nhân cảnh, lại làm cho hắn cũng mơ hồ cảm thấy áp lực.

Rốt cuộc Trường Ninh Vương thị này đã che giấu đến trình độ nào?

“Ngươi kinh ngạc xong chưa?” Liễu Nhược Lam lãnh đạm nói: “Kinh ngạc xong rồi, vậy thì xuống dưới ngồi một chút.”

“Thật càn rỡ! Cho dù Vương thị ngươi che giấu thực lực thì sao chứ? Chỉ bằng một tên Thiên Nhân cảnh như ngươi mà

cũng muốn bắt được lão phu à?” Ngô Trung Tín nhíu mày, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Tay phải hắn nâng lên, một cây trường thương màu tử kim phong cách cổ xưa bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, tản mát ra khí tức cường hoành bá đạo.

Hắn tuy rằng không dùng nổi linh bảo Thần Thông, nhưng dù sao cũng là gia tướng tư cách cao nhất, cần theo thiếu chủ kiến công sa trường. Bởi vậy, cây trường thương này của hắn cũng được coi là bảo khí tinh phẩm Tử Phủ, uy lực không tầm thường.

Trường thương vừa vào tay, toàn thân hắn chấn động, một cỗ khí tức cường đại chỉ thuộc về tu sĩ Tử Phủ cảnh nổi lên, phía sau cũng hiện ra hư ảnh một pháp tướng hình sói to lớn, khí thế đột nhiên tăng vọt một mảng lớn!

Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn cũng bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Mũi thương tùy ý vung lên, Canh Kim Huyền Khí tụ lại thành bó, rít gào đâm về phía Liễu Nhược Lam.

Thương, vốn nổi danh bá đạo trong binh khí.

Chiến lực của Tín lão là trải qua rèn luyện chiến tranh trên chiến trường, hơn xa những thế gia lão tổ suốt ngày trấn thủ gia tộc, gần như không thể so sánh với những thế gia lão tổ từng động thủ, vừa mới ra tay, chính là lôi đình vạn quân, ngay cả trong huyền khí chấn động trên thân thương, đều phảng phất thấm vào một cỗ sát khí thiết huyết của sát tướng trên chiến trường.

Thương ý hoành không, phảng phất có thể xuyên thủng thương khung.

“Nếu không biết điều thì đừng trách ta không khách khí.” Liễu Nhược Lam hừ nhẹ một tiếng, không hề sợ hãi.

Sau một khắc.

Một viên đạo linh châu màu lam chậm rãi lơ lửng sau lưng nàng. Từng đạo linh quang lưu chuyển, nồng độ nguyên khí hành thủy chung quanh bỗng nhiên tăng vọt, nồng đậm đến mức phảng phất như muốn nhỏ ra nước.

Cùng Đạo Linh Châu đồng thời hiển hiện, còn có một đạo hư ảnh pháp tướng cực lớn.

Đó là một vị tay áo phiêu phiêu, giống như nữ thần xinh đẹp.

Thân ảnh của nàng cực kỳ giống Liễu Nhược Lam, ngay cả khí chất cũng có ba bốn phần tương tự, chỉ là càng thêm bá đạo, càng thêm uy nghiêm, càng thêm lạnh lùng, giống như Thần phi cao cao tại thượng.

Sau khi huyết mạch lột xác đến Tiên Thiên Linh Thể, hư ảnh pháp tướng của Liễu Nhược Lam dường như xảy ra một loại biến hóa khó có thể tưởng tượng, càng thêm phù hợp với Thủy Hành Pháp Tắc trong thiên địa, uy thế tản mát ra cũng càng thêm khủng bố, loáng thoáng phảng phất muốn dung hợp lại.

Đến tình trạng này, tiểu thần thông nguyên bản cũng đã lột xác thành đại thần thông chân chính.

Còn đại thần thông chân chính, cũng không chỉ là chiêu thức đơn thuần, mà là tồn tại càng tiếp cận Đạo, biến hóa vạn đoan, thần bí khó lường, có thể diễn hóa ra đủ loại thần kỳ, xem người sử dụng như thế nào.

So với Vương Lung Yên và Vương Ly Dao vừa hoàn thành lột xác huyết mạch, không biết từ lúc nào đã lột xác thành tiên thiên linh thể Liễu Nhược Lam, lĩnh ngộ và vận dụng trên thần thông đạo, tự nhiên cũng mạnh hơn các nàng rất nhiều.

Bàn tay ngọc ngà thon thả của Liễu Nhược Lam nhẹ nhàng vỗ một cái, trong hư không bỗng nhiên có sóng biển oanh minh.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Trong phút chốc, giống như có đại dương mênh mông từ trên bầu trời lật úp mà xuống, năng lượng trong không khí quay cuồng, bỗng nhiên tràn ngập một cỗ áp lực đáng sợ làm cho người ta hít thở không thông.

Thương ý chứa đầy Canh Kim Huyền Khí kia, lại tựa như một thương đâm vào trong nước, tốc độ đột nhiên chậm lại.

Liễu Nhược Lam dường như đã sớm hiểu rõ tình huống, không chút hoang mang bấm một cái kiếm quyết.

“Keng!”

Một tiếng kiếm minh vang lên, một thanh trường kiếm thần thông linh bảo toàn thân tản ra lam quang bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Thanh trường kiếm thần thông linh bảo này, đương nhiên chính là thanh trường kiếm linh bảo thần thông trống rỗng mà nàng lấy được lúc ở doanh trại tân binh thông qua cửa thứ bảy.

Trải qua gần một năm uẩn dưỡng, thanh thần thông linh bảo trường kiếm này đã uẩn dưỡng ra linh tính, tuy cách khí linh thành hình còn cần một chút thời gian, nhưng sử dụng đã có mấy phần cảm giác như cánh tay sai khiến.

Liễu Nhược Lam cầm kiếm trong tay, khí thế lại tăng vọt lần nữa, giơ tay chỉ về phía Tín lão chính là một kiếm.

Kiếm ý hoành không, tựa như sóng dữ biển gầm, chính là ngang tài ngang sức với thương ý của Tín lão.

Liễu Nhược Lam là tiên thiên linh thể Thiên Nhân cảnh, so sánh với tu sĩ Huyền Vũ Tử Phủ cảnh, điểm yếu lớn nhất chính là cảnh giới, chênh lệch về chất lượng và số lượng huyền khí trong cơ thể.

Đạo Linh Châu tồn tại, lại bù đắp cho sự thiếu hụt về chất lượng và huyền khí của nàng, kéo gần chênh lệch giữa nàng và tu sĩ Tử Phủ cảnh.

Thanh linh bảo trường kiếm thần thông trong tay nàng, uy lực mạnh hơn thanh trường thương Tử Phủ bảo khí của Tín lão rất nhiều.

Dưới tình huống dốc toàn lực, lúc này sức chiến đấu mà nàng thể hiện ra không kém hơn Tín lão nhân Tử Phủ cảnh trung kỳ chút nào, ngược lại khí thế và lực công kích có phần thắng.

Cùng lúc đó, một con Ngư Đầu Ngư Vương Tông Côn cực lớn, đã như ẩn như hiện ở trong không gian du động mà tới, góp chút trợ công cho Liễu Nhược Lam.

Đừng nhìn hắn vô cùng mập mạp, nhưng thời điểm du động trong không gian lại dị thường linh động.

“Ô ô ô ô ô…”

Vương Tông Côn hưng phấn phát ra tiếng kêu dài như tiếng thuyền.

Có cơ hội giúp mẫu thân cùng đánh kẻ xấu, thật sự rất vui.

Liên tục bị nhục dưới, sắc mặt của Tín lão đã không thể dùng rung động để hình dung nữa rồi.

Hắn cảm giác tam quan của mình đã nứt vỡ, cả người lâm vào trong hoảng hốt.

Liễu thị này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng sao có thể có thần thông linh bảo? Viên châu sau lưng nàng vừa nhìn đã biết thập phần bất phàm kia là chuyện gì xảy ra? Còn có hư ảnh pháp tướng này của nàng là chuyện gì xảy ra, làm sao có thể là hình người…

Tất cả mọi thứ đều đang đánh thẳng vào nhận thức của hắn, khiến trong đầu hắn hỗn loạn.

Nhưng mà những nghi hoặc này của hắn lại nhất định không được giải đáp.

“Oanh!”

Tầng mây trên bầu trời bị đánh tan, không gian chấn động ù ù nổi lên.

Năng lượng kinh khủng quay cuồng trong thiên địa, chấn động, trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên địa chấn động, phong vân phun trào, lực lượng pháp tắc va chạm, hào quang trong thiên địa phun trào, ngay cả ánh trăng cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Một trận ác chiến được tiến hành khí thế hừng hực giữa không trung.

Cảm nhận được năng lượng dao động đáng sợ trên đỉnh đầu, hai con long ưng lục giai đỉnh phong bị dọa đến run sợ trong lòng, lại không dám bay xa, đành phải càng bay càng thấp, càng bay càng thấp, cuối cùng vỗ cánh đáp xuống đồng ruộng, ôm đầu run lẩy bẩy.

Lục giai đỉnh phong Long Ưng cảnh giới rất cao, trí tuệ cũng không tầm thường, nhưng kéo phi liên cần linh thú có tính phục tùng rất cao, yêu cầu đối với sức chiến đấu lại không cao, bởi vậy khi Ngự Thú sư huấn luyện linh thú, cũng càng thêm nghiêng về tính phục tùng, cùng huấn luyện chiến sủng tồn tại khác biệt rất lớn.

Dù sao, cưỡi phi liên Long Ưng không chỉ có cường giả có thực lực mạnh mẽ, có đôi khi còn có lão nhân, tiểu hài tử, còn có tu sĩ Huyền Vũ cấp thấp, nếu Long Ưng kéo xe hung tính quá đủ, dễ dàng xảy ra nguy hiểm.

Cộng thêm nhiều thế hệ huyết mạch sàng lọc, khiến cho kéo phi liên Long Ưng càng ngày càng dịu dàng ngoan ngoãn, tốc độ càng lúc càng nhanh, trưởng thành cũng rất nhanh.

Về phần sức chiến đấu nha, vậy cũng chỉ có thể ha ha.

Lúc này.

Một cục trắng to lớn nhảy nhót chạy tới, tò mò nhìn hai con Long Ưng diện mạo khổng lồ uy vũ, nhưng lại vô cùng nhát gan này.

Con thỏ này hình tượng xinh đẹp, hai mắt như hồng bảo thạch lóe sáng, bộ lông sáng như trăng, chính là Nguyệt Thố đại danh đỉnh đỉnh.

Từ sau khi được Vương Ly Lung "giải cứu", nó đã ở lại Vương thị trồng thuốc, cũng chờ đợi thất giai hậu hóa hình, đảm nhiệm tương lai như tiểu thiếp của gia chủ Vương thị.

Bởi vì tính cách Nguyệt Thố dịu ngoan, lá gan lại nhỏ, sẽ không tùy ý đả thương người, bình thường cũng không có người chuyên trông coi nó.

Nó cũng không dám đi quá xa, sau khi hoàn thành công tác trồng dược, ở gần dược viên, cùng với đi dạo xung quanh chủ trạch Vương thị, còn có thể dựa vào một thân lông trắng như tuyết xinh đẹp, từ trong tay tiểu hài tử Vương thị cọ cọ mấy thanh linh sơ, mấy hạt Linh Thú đan, có chút cảm giác vui quên trời đất.

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ con thỏ đều mập lên một vòng.

Nguyệt Thố dùng đôi chân ngắn trước "súc tư" hai đầu, giống như con chim cút khổng lồ run lẩy bẩy kéo tới, tâm trạng vui sướng đến cực điểm. Nàng lớn như vậy, còn chưa thấy qua linh thú nào nhát gan hơn nàng.

"Ngao ô ngao ô ~ "

Nguyệt Thố phát ra tiếng gầm "Hung mãnh".

Hai con Long Ưng các ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không bản đại yêu sẽ ăn thịt các ngươi, hu hu hu!

Đối mặt với "hung thú hung mãnh" như vậy, hai con Long Ưng bị dọa đến ngất xỉu, sau khi liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy vẫn nên đầu hàng đi.

Sau đó, bọn chúng liền ngoan ngoãn bái phục dưới dâm uy của Nguyệt Thố, về sau ngài chính là đại tỷ rồi, ngài nói cái gì chúng ta liền nghe cái đó.

…

Trận chiến này của Vương thị, đánh vô cùng náo nhiệt.

Lung Yên lão tổ để khôi lỗi Tử Phủ cảnh Vương Thủ Tông ở một bên lược trận, sau đó tâm định tâm ổn định đối tuyến với Ô thị đệ đệ.

Cộng thêm Vương Tông Côn thượng trung hạ ba đường qua lại trợ giúp, lợi dụng năng lực không gian thiên phú của Tiên Côn, không ngừng tạo thành chấn động không gian, ngăn cản huynh đệ Ô thị dùng tiểu thần thông không gian bỏ chạy.

Mà bên Vương Ly Dao cũng có Lục Vi tiểu học tỷ lược trận phụ trợ.

Cây trường sinh của nàng còn trưởng thành hơn Vương Tông An rất nhiều, có thể liên tục bổ sung huyền khí cho Vương Ly Dao và trị liệu thương thế, tăng khả năng di chuyển của nàng lên trên diện rộng.

Ngoài ra, linh thực bản mệnh của Lục Vi tiểu học tỷ là 【Mính mạng tường vi】 lại càng là một loại linh thực có thể công có thể khống chế, bá đạo vô cùng. Từ biểu hiện ra mà xem, tiềm lực phát triển cực kỳ có khả năng cao hơn Trường Sinh thụ.

Có linh thực như vậy bên người, cũng khó trách Lục Vi tiểu học tỷ cô phụ sự phó thác của cây Trường Sinh, cũng không có tế luyện cây Trường Sinh thành linh thực bản mệnh.

Đương nhiên, Lục Vi tiểu học tỷ cũng không trực tiếp ra tay, mà là ở bên cạnh lược trận, chỉ là lúc Vương Ly Dao có sơ hở phụ trợ một chút.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn khiến cho Ô thị huynh ghê tởm quá mức, mấy phen nổi khùng, nhưng vẫn bị vô tình trấn áp.

Trận chiến đấu này, kéo dài rất lâu.

Cuối cùng, người đầu tiên lấy được một giọt máu, vẫn là Lung Yên lão tổ như trước.

Băng Sát thần thông của nàng chính là đạo sát phạt, lực bộc phát vượt qua loại thần thông nguyên thủy. Nàng dựa vào lực lượng huyết mạch thánh thể cường đại, từng chút từng chút mài mòn lòng tin của Ô thị đệ đệ, đánh vào tuyệt vọng, sau đó hoàn toàn đánh tan nó.

Lung Yên lão tổ cũng là có ý mài giũa chính mình như thế.

Thân là đệ nhất lão tổ gia tộc, nàng tự nhiên không cam lòng tụt lại phía sau, quyết tâm muốn lật mặt bài cho lão tổ tông.

Không bao lâu sau đó, Vương Ly Dao lập được chiến công.

Thân là đệ tử thân truyền của Thần Thông chân nhân, thủ đoạn tác chiến của nàng tự nhiên rất nhiều.

Chẳng qua sau khi các nàng đánh xong, vốn là muốn cho Liễu Nhược Lam nhân cơ hội ma luyện, kết quả người ta hoàn toàn không muốn ma luyện, trực tiếp gọi hai người các nàng lên, mang theo con rối Vương Thủ Tông, trực tiếp tập hợp lửa tiêu diệt Ngô Trung Tín Tử Phủ cảnh trung kỳ này…

Trận đánh này, tự nhiên là đánh vô cùng thảm thiết.

Cũng may, bởi vì quan hệ chuẩn bị bố trí Tụ Linh đại trận, châu vi hồ hiện giờ đã bước vào giai đoạn nhàn nhã phá bỏ, đại bộ phận bình dân phụ cận đều đã được an trí đến trong nhà lầu an trí của Tân An trấn, chờ đợi đồng ruộng trao đổi hoặc là mua mới.

Bởi vậy, không có xuất hiện thương vong bình dân gì, chỉ là hủy hoại chút kiến trúc, nông điền và dược điền, toàn bộ tổn thất cũng không lớn.

Nói ra bên ngoài, là có tà tu tiềm nhập Bình An trấn, ý đồ phá hoại cục diện tốt đẹp phồn vinh hưng thịnh của Bình An trấn. Vừa vặn viện trưởng Thiên Hà chân nhân của Tử Phủ Học Cung, Vương thị "Khách Cư", do lão nhân gia ông ta ra tay đánh gục tà tu.

Đêm nay không để lại người sống, cũng là Liễu Nhược Lam thừa nhận tác phong khiêm tốn trước giờ của phu quân, không ngờ bên ngoài biết bây giờ nội bộ Vương thị đã mạnh mẽ đến mức này, thậm chí còn đặt công lao đánh gục giặc Tà tu lên đầu Thiên Hà chân nhân.

Thiên Hà chân nhân tự dưng có được công lao, cũng là vẻ mặt khó hiểu.

Ngoài ra, đôi huynh đệ Ô thị kia chính là tội phạm truy nã của Tiên Triều, lấy đầu của bọn họ có thể đến cơ cấu liên quan đến Tiên Đình đổi lấy chút tiên tinh và công huân, coi như là thù lao gánh tội cho Thiên Hà chân nhân.

Hiện giờ Vương thị đã giàu có toàn diện, cũng không thiếu mấy tiên tinh kia, ngược lại Thiên Hà chân nhân nhận được một số tiền tài ngoài ý muốn có vẻ rất vui vẻ, liên miên lải nhải địa bàn tính toán phải tích góp từng tí một, lưu lại nhiều di sản cho Ly Dao.

Thiên Hà chân nhân tự nhiên cũng có xuất thân gia tộc. Bất quá gia tộc kia không tính là không chịu thua kém, trong lịch sử lâu dài đã tự mình suy bại, trước mắt bất quá cũng chỉ là cường thất phẩm mà thôi. Những người trong gia tộc hiện giờ đã sớm cùng Thiên Hà chân nhân không biết bao nhiêu bối phận.

Đối với xuất thân gia tộc, Thiên Hà chân nhân cũng từng trợ cấp trợ cấp, cũng lén lút nâng đỡ qua vài lần, nhưng sau khi nhiều lần đỡ không nổi, ông ta thất vọng, tình cảm lẫn nhau cũng càng ngày càng phai nhạt.

So sánh ra, hắn đối với Ly Dao kế thừa y bát ngược lại cực kỳ coi trọng, nói là đồ đệ, nhưng trên thực tế lại coi là nữ nhi của mình bồi dưỡng.

Trên người Ly Dao, có thể nói là ký thác tất cả hi vọng của Thiên Hà chân nhân.

Thiên Hà chân nhân cũng cực kỳ hài lòng với Ly Dao, hiện giờ trò giỏi hơn thầy đã thành kết cục đã định, chỉ là chỉ đơn thuần hi vọng Ly Dao có thể bay cao hơn, ít nhất cũng phải lăn lộn với người đứng đầu thánh địa.

Ngoài ra, trong trận chiến này Vương thị cũng thu được không ít chiến lợi phẩm.

Uyên Ương Tiễn của huynh đệ Ô thị, thanh trường thương của Tín lão đều là bảo khí Tử Phủ. Bảo khí Tử Phủ tuy không đáng giá bằng linh bảo Thần Thông, nhưng cũng có thể lấp đầy nội tình bảo khố gia tộc, tương lai luôn có thể dùng được.

Trận chiến này quan trọng nhất, trên thực tế vẫn là tăng lên lòng tin và cảm giác vinh dự trong nội bộ Vương thị.

Cho tới nay, Vương thị đều là tài phú khổng lồ, mà thiếu sức chiến đấu cao cấp, chỉ có thể dựa vào cất giữ một ít át chủ bài duy nhất một lần, hoặc là gián tiếp mượn sức mạnh khác để thủ hộ Vương thị, ví dụ như Vương Thủ Triết luôn muốn cọ cọ các loại Hỏa Hồ lão tổ của Vũ Văn thị.

Vương Thủ Triết kia hết lần này tới lần khác liệu địch rộng rãi, nói cho cùng, còn không phải bởi vì Vương thị không đủ cường đại?

Cho tới bây giờ, Vương thị dựa vào sức mạnh của tộc nhân và bản thân đánh giết xâm phạm mới thật sự mang ý nghĩa sức chiến đấu cao cấp của Vương thị thành hình.

So với lúc vừa bước vào lục phẩm, bây giờ Trường Ninh Vương thị đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu như lại đụng phải loại tứ phẩm gia tộc giống như Khánh An Quận Tả Khâu thị Ngưu Bì dụ dỗ xâm phạm, căn bản không cần thỏa hiệp với đối phương, trực tiếp đối nghịch là xong việc.

Chuyện tà tu Bình An tới xâm phạm, tạm thời kết thúc.

Tin tức truyền về kinh thành, vẫn cần một chút thời gian.

Nhưng hiện giờ sóng ngầm trong kinh thành đang dâng trào, so với chủ trạch Trường Ninh Vương thị ở Lũng Tả xa xôi thì kinh tâm động phách hơn rất nhiều. Gần như mỗi ngày đều có các thế lực và các loại nhân vật đang hành động, âm thầm giao phong, sớm đã tiến hành vô số lần.

Bên ngoài Quy Long Thành chính là ba mươi sáu vệ.

Ra khỏi phạm vi thế lực, chính là nông trang ngoại thành vô tận. Đang vào mùa hè, trong nông điền xanh biếc dạt dào, từ

trên trời cao quan sát, tựa như một mảnh thảm xanh trải lên, so với đứng trên mặt đất, càng có thể cảm nhận được sự rộng lớn và ngay ngắn trật tự của nông điền.

Lúc này.

Trên bầu trời, Vân Dao phi chu cực lớn xuyên qua mây.

Cánh Côn Bằng to lớn của nó phập phồng lên xuống, giống như chim bay vỗ cánh, lại giống như cá bơi vung vây, nhìn như tiết tấu thư giãn, tốc độ quả thực cực nhanh. Tầng năng lượng mênh mông cuồn cuộn chảy từ phía trên và phía dưới cánh Côn Bằng gào thét mà qua, ở phía sau lưu lại tầng tầng vòng xoáy năng lượng chồng chất.

Mây mù bay qua, tầng mây sau lưng vỡ nát, lưu lại đạo đạo quỹ tích mênh mông.

Phương hướng quỹ tích kia, chính là hướng về Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Bên trong khoang thuyền phi thuyền, chất đầy đặc sản của Đại Càn, trong khoang hàng ngày thường đại đa số đều là nguyên vật liệu cơ bản. Đây cũng là chuyện không thể tránh được, Tiên Triều người ta tương đối phát đạt, đối với đại bộ phận hàng hóa Đại Càn đều không có hứng thú, chỉ có thể bán chút nguyên vật liệu gia công sau đó đổi lấy chút tiên tinh dự trữ.

Nhưng lần này lại khác với lúc bình thường, trong khoang hàng có một đống giá gỗ chắc chắn, đặt rất nhiều công nghệ thủy tinh trân quý. Gương, kính phóng đại, đồ ăn tinh xảo, còn có nguyên một hòm nguyên một rương vật liệu thủy tinh.

Ngoài ra, trong kho chính của Vân Dao phi thuyền, còn chất đống lượng lớn lương chủng chất lượng cao do Vương thị sản xuất. Cũng không phải nói Tiên Triều không có lương chủng chất lượng tốt, chỉ là ở trên mặt giá, những lương chủng này của Vương thị có giá trị thị trường nhất định.

Tình huống trước mắt hết sức rõ ràng.

Vương Thủ Triết mượn “nợ” của năm con sói con, thành lập quan hệ với Diêu thị không vận, cũng “bàn bạc vui vẻ” đạt thành một loạt hợp tác, ý đồ mở ra thị trường Tiên Triều.

So sánh với Đại Càn, nhân khẩu rộng lớn của địa vực Tiên Triều lại có năng lực tiêu phí vượt xa Đại Càn. Cho dù chỉ ăn một khối thị trường nhỏ ở Tiên Triều, cũng đủ để Vương thị kiếm được đầy bồn đầy bát.

Theo lý thuyết, Vân Dao phi thuyền vận chuyển hàng hóa này không cho phép có khoang ngầm. Nhưng Diêu thị thỉnh thoảng cũng sẽ vận chuyển một ít thương phẩm không muốn báo quan, nể mặt thế gia nhất phẩm, chỉ cần không quá đáng, cơ bản là nhắm mắt mở một cái.

Ngay tại chỗ sâu trong kho hàng, có một khoang ngầm cực kỳ bí mật, bên trong chỉ có thể chứa hai ba người. Khoang u ám này ngày thường không khởi động, cũng sẽ lấp đầy phòng ngừa kiểm tra, chỉ có ở trong một ít sự kiện đặc thù mới có thể sử dụng, vụng trộm vận chuyển một ít thứ không cho người ngoài biết.

Ngoài ra, trong tầng kẹp cánh dơi của Vân Dao phi thuyền này còn có một gian mật thất bí mật, thuộc về phòng an toàn tư nhân do Diêu Thành Siêu chế tạo, bình thường cũng sẽ không bị kiểm tra.

Trong khoang tối.

Phu thê Triệu Chí Khôn rõ ràng đã cải trang qua, bởi vì không gian nhỏ hẹp, hai người gần như chen chúc với nhau.

“Nương tử, đều là lỗi của ta, hại nàng cùng nhau chịu ủy khuất.” Trong bóng tối, Triệu Chí Khôn lộ ra vẻ mặt chua xót, “Chờ qua một kiếp này, ta liền cùng nàng chân thực sinh hoạt, không muốn lại làm những chuyện lung tung rối loạn kia, để cho nàng lại theo ta giật mình chịu đựng.”

“Phu quân, nói cái gì vậy?” Nguyên Hương Khương thị nói: “Phu thê vốn là một thể, đương nhiên đồng cam cộng khổ.”

“Lòng người này, chỉ có khi gặp nạn thật sự mới có thể thấy rõ.” Triệu Chí Khôn thở dài nói: “Ngày xưa, không biết bao nhiêu người nịnh bợ ta, lấy lòng ta. Cho dù ta đi tới đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm để nịnh nọt. Ngay cả Khang quận vương cũng biểu hiện cực kỳ thân cận, giống như huynh đệ ruột thịt vậy.”

“Nguyên Hương, ta may mắn hơn Ngô Thừa Tự chính là ta gặp được ngươi. Ta đã quyết định rồi, ta không muốn lại xông vào Thần Thông cảnh nữa, sau này sẽ cùng ngươi chết già ở Tử Phủ cảnh.”

“Phu quân, chàng đang nói lời ngu ngốc gì vậy? Muội…”

Ngay khi hai vợ chồng đang nói những lời khó xử, đột nhiên Vân Dao phi thuyền lắc lư một hồi.

Cùng lúc đó, một giọng nói công tử nho nhã lễ độ vang lên trong toàn bộ Vân Diêu phi thuyền: “Tại hạ Công Dương Sách của Lăng Vân thánh địa, phụng mệnh đến đây đuổi bắt đào phạm Triệu Chí Khôn, kính xin Diêu huynh phối hợp công tác của tại hạ, để tránh tự mắc sai lầm.”

“Cái gì!?”

Sắc mặt phu thê Triệu Chí Khôn đại biến, lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Mà cùng lúc đó.

Trong gian mật thất tư nhân mà Diêu Thành Siêu trang trí khiêm tốn lại không mất xa hoa, một vị nam tử tướng mạo tuấn lãng, đầu đội ngọc quan quận vương, ánh mắt hơi kinh ngạc rồi thở dài: “Thủ Triết à Thủ Triết, quả nhiên đúng như ngươi dự đoán, Khang quận vương quả nhiên là hạng người lương bạc “mặt sắt vô tư”. Cho dù Triệu Chí Khôn tội ác tày trời, đó cũng là làm việc cho hắn.”

Cách hắn không xa, Vương Thủ Triết thong thả uống linh trà: “Một khi đế vị rơi vào tay người như vậy, tương lai Đại Càn rất đáng lo. Cho nên, điện hạ hẳn là biết rõ, bất luận thế nào cũng phải chiếm được đế tử vị này. Nếu không, hai tộc chúng ta cũng chỉ có viễn độn tiên triều tị nạn. So với mấy phần lòng dạ của bệ hạ đương triều, Khang quận vương phiền toái hơn nhiều.”

“Thủ Triết, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng ngươi.” An quận vương nghiêm mặt hứa hẹn, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Hai người các ngươi chớ có buồn nôn như vậy.” Diêu Thành Siêu cười khổ nói: “Hãy xử lý tốt chuyện trước mắt, đừng để

lại nhược điểm cho ta. Còn nữa, từ nay về sau Vương Thủ Triết không được phép bắt sói con nói chuyện nữa.”

Diêu Thành Siêu khổ quá, ngay cả đi hoàng cung diện thánh mấy lần cũng bị thị vệ oanh ra. Đời này hắn lần đầu tiên nhìn thấy đại đế thối tha không biết xấu hổ như thế.

…

Chương 74: Trước tiên chặt đứt hai tay! Đại triều sẽ đến.

…

Đám người Vương Thủ Triết tỏ ra thoải mái tự nhiên.

Nhưng hai vợ chồng Triệu Chí Khôn lại bị dọa đến lạnh run. Một khi bị bắt về, chỉ sợ ngay cả cơ hội chuộc tội trên chiến trường ngoại vực cũng không có.

Thậm chí, Công Dương Sách có cho hắn cơ hội sống sót trở về hay không, vẫn là một vấn đề đáng để thương thảo.

Bởi vì một khi Triệu Chí Khôn không còn đường sống, chưa chắc còn chịu lực bảo vệ Khang quận vương. Mà một khi ông ta phản bội, đối với Khang quận vương mà nói chính là một uy hiếp cực lớn.

Đây là chuyện rất có khả năng, nếu không vì sao Công Dương Sách sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, lại cố tình đợi Vân Dao phi thuyền rời khỏi phạm vi Quy Long Thành và ba mươi sáu vệ mới xuất hiện?

Suy nghĩ kỹ càng sợ hãi, từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Triệu Chí Khôn chảy xuống.

Bên ngoài Vân Dao phi chu.

Công Dương Sách khoanh tay đứng ở trên lưng một con lục giai Linh cầm 'Kim Sí Ngô', không nhanh không chậm đi theo Vân Dao phi thuyền lướt đi, đồng thời mở miệng cảnh cáo Vân Dao phi thuyền tiếp nhận kiểm tra.

Tầng gió mạnh cuồn cuộn thổi qua bên cạnh hắn, nhưng ngay cả hộ thể chân khí của hắn cũng không lay động được, chỉ khiến tay áo của hắn khẽ phất động.

Lần này trở về thánh địa, hắn đã tiếp nhận một phần truyền thừa của sư tôn Lang Gia, thực lực tiến bộ rõ rệt, cũng càng thong dong tự tin hơn.

Nếu như không phải được Khang quận vương gấp gáp gọi về làm việc, lần này ông ta còn có thể có thu hoạch lớn hơn nữa.

Dưới sự bày mưu tính kế của Diêu Thành Siêu, tốc độ của Vân Dao phi thuyền chậm lại, đồng thời mở một cánh cửa để Công Dương Sách đi vào.

Công Dương Sách cười lạnh một tiếng, chắp hai tay sau lưng phi thân bước vào trong phi thuyền, lấy thực lực và tự tin của hắn, tin tưởng Diêu Thành Siêu tuyệt đối không dám động thủ lung tung với hắn. Dù sao vẫn là trong phạm vi thế lực của Đại Càn, cách khu vực thành chủ Quy Long Thành cũng chỉ là năm sáu ngàn dặm mà thôi.

Hắn bước vào phi chu.

Diêu Thành Siêu liền mỉm cười nghênh đón, chắp tay nói: "Nghe đại danh Sách công tử đã lâu, hôm nay vừa thấy phong thái của công tử, thành siêu tam sinh may mắn."

Diêu thị mặc dù là tiên triều nhất phẩm, nhưng xuất thân người làm ăn, tự nhiên là gặp người ba phần cười, tài nguyên cuồn cuộn đến.

"Thành Siêu huynh." Hắn đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Công Dương Sách cũng phong độ nhẹ nhàng hoàn lễ nói: "Trước tiên tại hạ xin cảm tạ sự phối hợp của Thành Siêu huynh."

"Đâu có đâu có, không vận chuyển của Diêu thị chúng ta chính là nghiệp vụ vận chuyển, phối hợp kiểm tra cũng là chuyện đương nhiên." Diêu Thành Siêu miệng đầy khách sáo.

"Vậy thì đa tạ Thành Siêu huynh, thỉnh cầu Thành Siêu huynh tự mình giao người ra đi." Công Dương Sách lạnh nhạt nói: "Chỉ cần ngươi chịu tích cực phối hợp, nể tình ngươi là vi phạm lần đầu, lần này có thể không tính toán với ngươi."

Đây cũng là Diêu thị không vận thật sự quá cường đại, Đại Càn cũng cần tuyến vận chuyển này để duy trì liên hệ với Tiên Triều, cùng với trao đổi qua lại giữa vật tư, tất nhiên không có khả năng trực tiếp cắt đứt tuyến đường này.

"Cái này…" Diêu Thành Siêu khẽ nhíu mày nói: "Ta thấy hai vợ chồng Triệu Chí Khôn cũng rất đáng thương, không bằng phu thê Sách công tử giơ cao đánh khẽ một lần? Diêu thị ta tự có tạ lễ."

“Thành Siêu huynh, ngươi ẩn giấu bao che và giúp đỡ tội phạm bỏ chạy, ta đã không so đo với ngươi nữa.” Sắc mặt Công Dương Sách lạnh lẽo nói: “Nếu như ngươi thật sự chấp mê bất ngộ, thì đừng trách ta sử dụng vũ lực, việc này cho dù nháo đến chỗ bệ hạ, nháo đến thánh địa, cũng là Diêu thị ngươi không chiếm lý.”

“Được, vậy ta sẽ lập tức điều chuyển Vân Dao phi thuyền, đưa phu phụ họ Triệu đến trước mặt bệ hạ của quý quốc.” Giọng điệu Diêu Thành Siêu cũng cứng rắn hơn: “Tội Bao che cho trốn thoát của ta sẽ xin bệ hạ phạt.”

Một đạo lệ mang từ ánh mắt Công Dương Sách bắn ra, sát khí vô hình bao phủ Diêu Thành Siêu: “Thành Siêu huynh, ngươi thật sự muốn đối nghịch với Khang quận vương sao? Hắn là Đại Đế tương lai, cho dù là Diêu thị ngươi cũng không đắc tội nổi.”

Lời này vừa nói ra.

Triệu Chí Khôn trốn trong khoang thuyền ngầm, nhất thời bị một chậu nước lạnh dội vào, lạnh từ đầu đến chân. Công Dương Sách nếu bảo hắn đi diện thánh, tự nhiên là đi theo lộ tuyến xử trí theo lẽ công bằng, Triệu Chí Khôn hắn không còn lời nào để nói.

Nhưng bây giờ trong lời nói của Công Dương Sách đã chỉ ra, cự tuyệt Triệu Chí Khôn hắn đi diện thánh… Vậy đại biểu cho cái gì? Đại biểu bọn họ sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Lòng ông ta đang rỉ máu, cơ bắp trên khuôn mặt càng không ngừng run rẩy. Khang quận vương, đây là muốn ông ta chết!

Chỉ có người chết, mới có thể vĩnh viễn duy trì bí mật kia, mà không ảnh hưởng đến cuộc chiến đế tử của hắn.

Ngay khi Triệu Chí Khôn rơi vào tuyệt vọng.

Một thanh âm hậu hậu nhưng không mất nghiêm khắc vang lên: “Công Dương Sách, chú ý tìm từ của ngươi, Khang quận vương bất quá chỉ là một trong những Chuẩn đế tử, ngươi như thế nào chắc chắn hắn chính là Đại Đế tương lai?”

Âm thanh này… nghe có chút quen tai…

Triệu Chí Khôn khựng lại.

Khoan đã… Đây là An quận vương Ngô Minh Viễn! Hắn, hắn làm sao lại xuất hiện ở trên Vân Dao phi thuyền?

“An quận vương!”

Cùng lúc đó, Công Dương Sách cũng nhìn thấy thanh niên hoa phục từ trong khoang thuyền chậm rãi đi ra. Con ngươi hắn lập tức co rụt lại, thầm nghĩ không tốt.

Chẳng lẽ, đây là một cái bẫy rập nhằm vào hắn?

“Quận Vương điện hạ, Thủ Triết lão đệ, các ngươi tới thật đúng lúc.” Diêu Thành Siêu thay đổi sắc mặt nói: “Công Dương Sách hắn uy hiếp ta, ngay cả ta đi tự thú với Đại Đế cũng không nhường.”

Thủ Triết lão đệ?

Công Dương Sách vừa nghe cái tên này, trong lòng nhất thời giật mình, ánh mắt nhìn về phía người tới.

Chỉ thấy phía sau An quận vương, một thanh niên phong độ nhẹ nhàng, khí chất ôn nhuận đang đi theo.

Khí tràng của hắn cũng không cường thế, cũng không bá đạo, giống như gió xuân nhu hòa kia, không có nửa điểm tính xâm lược, lại tự tin thong dong, vô hình trung cho người ta một loại cảm giác tin phục.

Toàn thân khí độ của hắn cũng rất bất phàm, cho dù là đứng bên cạnh An quận vương xuất thân hoàng gia quý tộc, cũng không kém chút nào.

Đây chính là Vương Thủ Triết sao?

Chính là người này đã khiến kế hoạch của hắn tan thành bong bóng.

Cũng chính là người này, sau khi quyết ý phụ tá An quận vương, liền nhanh chóng tạo ra thanh thế của An quận vương. Hiện nay, danh vọng của An quận vương và bình dân trong các thế gia trung hạ tầng, thậm chí đạt tới mức độ có thể ngang hàng với Khang quận vương.

Từng có lúc, hắn căn bản không để Vương Thủ Triết vào mắt, lôi kéo hắn, cũng chỉ là cảm thấy hắn có vài phần bản lĩnh

kiếm tiền mà thôi.

Nhưng chưa từng nghĩ, một tiểu nhân vật ở nông thôn thế gia như vậy, lại có thể nhanh chóng quật khởi, đến bây giờ có thể khuấy đảo gió thổi mây, thậm chí ảnh hưởng đến tình trạng tương lai của toàn bộ vương triều Đại Càn.

“Thành Siêu huynh bình tĩnh một chút chớ vội, Sách công tử chẳng qua là chấp hành mệnh lệnh truy bắt đào phạm mà thôi. Hắn chính là đại thiên kiêu của thánh địa, quả quyết sẽ không tùy ý uy hiếp người khác.” Vương Thủ Triết phong đạm vân khinh cười nói: “Nếu sự tình đã đến nước này, tin tưởng Sách công tử cũng sẽ không dễ dàng buông tha Triệu Chí Khôn, Thành Siêu huynh liền mời hắn ra đi.”

“Được, có ngươi và An quận vương ở đây chủ trì công đạo, ngược lại cũng không sợ Công Dương Sách giết người diệt khẩu.” Diêu Thành Siêu lại trực tiếp mở miệng trêu ghẹo Công Dương Sách.

Vô cùng rõ ràng, thái độ của hắn lúc trước chẳng qua là tỏ ra yếu thế mà thôi.

Đại thiên kiêu của thánh địa đúng là lợi hại thật, nhưng liên quan gì đến Diêu công tử hắn? Khí tràng lẫn nhau không hợp, tam quan không hợp, muốn kết giao bằng hữu cũng không có ý nghĩa.

Sau đó, Diêu Thành Siêu dựa theo lời dặn dò của Vương Thủ Triết, mời hai vợ chồng Triệu Chí Khôn đang chật vật ra khỏi khoang thuyền ngầm.

Đến lúc này, vợ chồng Triệu Chí Khôn làm sao còn có thể không rõ tình huống?

Vợ chồng bọn họ bất quá chính là quân cờ bị người ta tùy ý điều khiển, cũng trở thành công cụ đấu sức giữa Khang quận vương và An quận vương.

“Cô nương mà ta quen ở tiệm may may kia, là người của An quận vương?” Trong ánh mắt của Khương thị, dường như cũng có chút bất thiện đối với An quận vương.

Không đợi An quận vương trả lời, Vương Thủ Triết đã đi trước một bước, chắp tay áy náy nói: “Triệu phu nhân, cô

nương kia là người của ta. Nàng ta giúp đỡ hai vị chạy trốn, cũng là ta hạ lệnh."

"Ngươi chính là Vương Thủ Triết?" Hận ý của Khương thị đối với Vương Thủ Triết dường như không thấp, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là ngươi, là ngươi hủy hết thảy của chúng ta. Ngươi đều đã thắng, vì sao còn muốn tính kế chúng ta, không chịu buông tha chúng ta?"

"Lời này của Triệu phu nhân sai rồi." Vương Thủ Triết thở dài một tiếng: "Triệu Chí Khôn hiệp trợ Khang quận vương nhằm vào Vương thị ta, mỗi người đều vì chủ của mình, nói ra cũng bình thường. Chẳng qua, nếu đã xuống sân tham dự trận đánh cược lớn này, là thua là thắng, sống hay chết thì không phải do mình quyết định."

"Hoặc là đừng hạ tràng, một khi xuống sân, phải chuẩn bị tâm lý gánh chịu hậu quả, chớ có oán trời trách đất ở đây."

Triệu Chí Khôn kéo Khương thị lại, cười khổ nói: "Nguyên Hương, hắn nói rất đúng. Nếu chúng ta đã thua thì phải có giác ngộ thua. Chỉ là lần này, ta không chỉ tự mình chịu khổ, còn liên lụy đến ngươi."

Dừng một chút, Triệu Chí Khôn hành lễ với An quận vương và Vương Thủ Triết, chua xót nói: "Minh Viễn điện hạ, Thủ Triết gia chủ, là ta bày mưu tính kế cho Khang quận vương, lúc trước nhắm vào Trường Ninh Vương thị cũng là ta, tất cả tội lỗi, Triệu Chí Khôn ta một mình làm việc một người gánh vác, cầu hai vị buông tha nguyên hương."

An quận vương nhìn thoáng qua Vương Thủ Triết, sau đó lui về phía sau nửa bước, chắp hai tay sau lưng nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ như "Ta không kiên nhẫn xử lý loại chuyện vớ vẩn này, Vương Thủ Triết ngươi xử lý".

Vương Thủ Triết tức giận liếc nhìn An quận vương một cái.

Ngươi đường đường là một chuẩn đế tử, cũng quá lười. Bình thường không phải là làm ruộng và làm nghiên cứu, nếu không thì vui vẻ chơi cờ ngược rau.

Sau này làm Đại Đế cũng lười như vậy, Vương Thủ Triết hắn chẳng phải sẽ bận chết sao?

Không được không được, vì cuộc sống thanh nhàn nửa đời sau mà suy nghĩ, cũng không thể quen tật xấu của hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết cũng lui về phía sau một bước, kéo Diêu Thành Siêu qua bắt đầu tán gẫu chút tin vui về Tiên Triều, dáng vẻ "việc không liên quan gì đến mình".

Là lão nhân gia ngài tranh đế tử, cũng không phải ta…

Lần này, đến phiên An quận vương há hốc mồm, trước kia khi làm việc với Tông An rất thoải mái, Tông An luôn có thể xử lý các loại chuyện vặt vãnh đâu vào đấy, để cho hắn không cần quan tâm.

Bây giờ cùng Thủ Triết ra ngoài làm việc, hắn mới cảm nhận được không có đạo lý lười nhất, chỉ có lười hơn.

Bây giờ hắn đã hiểu, vì sao cá tính của Tông An lại trầm ổn tinh tế như vậy, chu đáo như vậy. Có một người cha nhàn vân dã hạc như vậy, thường thường không ra bài theo lẽ thường, muốn không trầm ổn chu đáo cũng khó.

"Tông An thiếu tộc trưởng thật không dễ dàng."

An quận vương sau khi cảm khái một câu trong lòng, bất đắc dĩ chỉ có thể bước lên một bước nói: "Triệu Chí Khôn, Khương thị, chuyện của các ngươi tạm giam lại rồi nói sau."

Nói xong, ánh mắt của ông ta có chút nghiêm khắc nhìn về phía Công Dương Sách nói: "Công Dương Sách, ngươi thân là đại thiên kiêu của thánh địa, một trong những Chuẩn Thánh Tử tương lai. Sao có thể trắng đen chẳng phân biệt được, thị phi không rõ như vậy?"

"Điện hạ, tất cả đều vì chủ của nó thôi." Ánh mắt Công Dương Sách lóe lên vài cái, rốt cuộc vẫn không thể bỏ thể diện ra nói dối.

"Hoang đường!" An quận vương vung ống tay áo lên, nghiêm mặt trách cứ: "Ngươi chính là đại thiên kiêu truyền nhân của Thái Ất Kim Dương chân pháp nhất mạch, Thái Ất Kim Dương chân pháp nhất mạch, ít nhất cũng là một trong những thủ hộ giả tương lai của Đại Càn. Nếu ngay cả thao thủ tối thiểu cũng không có, làm sao thủ hộ Đại Càn, thủ hộ Nhân tộc?"

“Nếu như vậy, ta phải đi bái kiến Lang Gia chân nhân và Khương thánh chủ. Hỏi bọn họ một chút, thánh địa bây giờ có phải đã sa đọa đến bước tất cả lấy thực lực vi tôn hay không? Vì che lấp hành vi phạm tội của Khang quận vương, ngươi có thể tùy ý giết người diệt khẩu thay hắn?”

Từng câu từng câu đâm vào khuôn mặt Công Dương Sách hơi nóng lên, nhịn không được cãi: “Triệu Chí Khôn đã sợ tội lẩn trốn, lần này bắt về sau tội tăng thêm một bậc, hắn vì cầu bảo mệnh nhất định sẽ cắn xé lung tung. Hôm nay chính là thời điểm mấu chốt để tranh giành đế tử, há lại biến cố như thế? Huống chi, với tội ác của Triệu Chí Khôn, bệ hạ đã cho hắn cơ hội thứ tội, nhưng vẫn không chịu nghĩ lại, một lòng lẩn trốn, tru sát cũng không oan.”

“Hừ, cho dù Triệu Chí Khôn có tội, cũng không tới phiên đại thiên kiêu thánh địa như ngươi tự mình tru sát.” Ánh mắt An quận vương nghiêm khắc nói: “Lúc trước ta nghe nói Sách công tử tuy xuất thân tiểu thế gia, nhưng lòng mang chí lớn, có chấn hưng Đại Càn, chấn hưng Thánh Địa. Trong lòng ta vốn là khâm phục, hôm nay vừa thấy, cũng chẳng qua là một kẻ hồ đồ thị phi không phân biệt được. Nếu Khang quận vương thật sự không có liên quan đến vụ án buôn lậu, sao lại sợ Triệu Chí Khôn cắn xé như thế?”

Sắc mặt Công Dương Sách lúc đỏ lúc trắng, có lòng phản bác nhưng lại nói là không đủ.

“Điện hạ.” Lúc này Vương Thủ Triết mới kết thúc chuyện phiếm với Diêu Thành Siêu, gia nhập đề tài: “Ta đã tìm hiểu qua tính cách và quá khứ của Công Dương Sách, kết hợp với phân tích phong cách làm việc của hắn. Người này đích thật là một lòng muốn cùng Khang quận vương chấn hưng Đại Càn, chấn hưng nhân loại. Chẳng qua, hắn bị biểu tượng do Khang quận vương bày ra mê hoặc, cho rằng là cùng loại với hắn, lúc này mới phấn đấu bất chấp thân phận để giúp Khang quận vương lên ngôi, sau đó liên thủ thực hiện lý tưởng.”

Ánh mắt Công Dương Sách trở nên âm tình bất định, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết nói: “Ngươi làm sao có thể xác định, Thừa Tự huynh không cùng một loại với ta? Ta và hắn tương giao đã lâu, ta không hiểu rõ hắn hơn ngươi? Huống chi,

bây giờ chỉ là kế tạm thời, hắn đã đồng ý với ta, sau khi đăng đỉnh đế vị, nhất định sẽ cố gắng vì lý tưởng, nhưng mà…”

“Nhưng trong quá trình đăng đế, luôn sẽ dính dáng đến một số thủ đoạn âm thầm, chắc chắn sẽ có một số hành vi không vẻ vang gì, đây cũng là chuyện có thể làm sao được?” Vương Thủ Triết thuận miệng ngắt lời hắn, trong vẻ mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, lại có vài phần tiếc hận: “Tính cách của Sách công tử, ngược lại không nằm ngoài dự đoán của ta. Chẳng qua, ngươi lại là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, quá mức ngây thơ, tự mình, thậm chí rõ ràng phát hiện có gì đó không ổn, nhưng vẫn không muốn tin, vẫn tự mình lừa gạt.”

Công Dương Sách này, trước đây hắn đã bảo Vương Mai nghiêm túc điều tra qua.

Đại khái cũng là bởi vì Công Dương Sách quá lý tưởng hóa, Khang quận vương cũng hiểu rõ tính cách của ông ta, bởi vậy có rất nhiều chuyện đều là né tránh ông ta. Ví dụ như chuyện buôn lậu, trước khi sự tình lần này lộ ra ngoài ánh sáng, Công Dương Sách hoàn toàn không hay biết.

Công Dương Sách xuất thân thánh địa, chịu ảnh hưởng của thánh địa, đối với chuyện cấu kết kẻ thù bên ngoài luôn luôn căm thù đến tận xương tuỷ. Với tính cách của hắn, nếu như biết trước việc này, sợ là chưa chắc sẽ giúp hắn giấu diếm.

Cho dù là bây giờ, e rằng Khang quận vương vẫn đang lừa Công Dương Sách nói là Triệu Chí Khôn âm thầm làm, cũng không phải do y bày mưu đặt kế.

Nhưng lẽ nào Công Dương Sách thật sự một chút cũng không hoài nghi sao? Chỉ sợ chưa chắc.

“Ngươi…” Công Dương Sách bị vẻ mặt của Vương Thủ Triết kích thích đến lửa giận bùng cháy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: “Sĩ có thể giết, không thể nhục! Vương Thủ Triết, lần này đúng là ta kỳ sai một chiêu, thua ngươi, nhưng điều này cũng không có nghĩa ngươi có tư cách sỉ nhục ta!”

“Ta nói có phải sự thật hay không, trong lòng ngươi biết rõ.” Vương Thủ Triết cũng không tranh luận với hắn, bình tĩnh tự nhiên lắc đầu thở dài một tiếng: “Ngươi đi theo Khang quận

vương, tuy cũng làm một số chuyện, trên người cũng có một ít vấn đề, nhưng cũng không phải lỗi lầm tội ác tày trời, tội không đáng chết. Huống chi, ta cũng không có tư cách tới định tội của ngươi. Vẫn là chờ sau khi bụi bặm lắng xuống, ngươi tự trở về thánh địa tìm Khương thánh chủ thỉnh tội đi."

"Vương Thủ Triết, ngươi đừng tưởng rằng ngươi ăn chắc ta." Công Dương Sách phẫn nộ đến mức tận cùng ngược lại bình tĩnh lại, hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay quả thật là ta sơ ý, trúng gian kế của ngươi, nhưng chỉ bằng ngươi, muốn giữ ta lại chỉ sợ sức còn có thể không thờ ơ."

Tiếng nói vừa dứt, hắn bước ra nửa bước, tay áo không gió mà bay.

Trong chốc lát.

Một đạo kiếm ý sắc bén bỗng nhiên từ trên người hắn phóng lên trời.

Trong chớp nhoáng này, cả người hắn tựa như biến thành một thanh kiếm sắc bén không gì bẻ gãy nổi, quanh thân tràn ngập nhuệ khí, mũi kiếm vô cùng sắc bén.

Dẫu sao hắn cũng không phải tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường, mà là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh, có tự tin và kiêu ngạo thuộc về mình, cho dù là đơn thương độc mã thân hãm địch doanh, cũng sẽ không dễ dàng cam chịu số phận đầu hàng.

Huống chi, thực lực của hắn vốn không yếu, lần này về thánh địa lại tiếp nhận truyền thừa đặc thù của sư tôn Lang Gia, tu vi tuy không tăng trưởng rõ rệt, lý giải đối với kiếm đạo lại tiến thêm một bước, đương nhiên cũng tự tin tăng cường một đợt.

Duệ kim chi khí đáng sợ tràn ngập trong không khí, trong lúc nhất thời, không khí trong khoang thuyền áp chế đến đáng sợ, không khí mơ hồ chấn động, trong mơ hồ có trận trận tiếng kiếm ngân vang lên, phảng phất có vô số thanh kiếm vô hình lơ lửng trên không, đang vận sức chờ phát động.

Vô tận phong mang, tất cả đều chỉ về phía Vương Thủ Triết, dường như muốn triệt để đè sập hắn.

Vẻ mặt hai vợ chồng Triệu Chí Khôn bên cạnh lập tức ngưng trọng lên. Bọn họ minh bạch, đây là đàm phán không được, chuẩn bị động thủ.

“Ai~”

Vương Thủ Triết khẽ thở dài một hơi, tiện tay vung lên.

Một khối tượng mạo giản dị tự nhiên, cùng nhân loại thập phần tương tự khôi lỗi xuất hiện ở trước mặt hắn.

Vương Thủ Tộc!

Khác với con rối chiến tranh hình chiến tranh sát phạt trên chiến trường Vương Thủ Tông, hắn là con rối thuộc loại hộ vệ.

Phần thưởng thiết lập doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ hoàng triều, nhằm vào người trẻ có tiềm lực ưu tú, con rối được ban thưởng đương nhiên cũng lấy bảo vệ người trẻ tuổi làm chủ.

Vương Thủ Tộc, cũng là chiến lực mạnh nhất trước mắt của Vương thị, thực lực tổng hợp bình phán là “Tử Phủ cảnh hậu kỳ”, phẩm chất vô cùng ưu tú, thực lực cũng vượt xa Vương Thủ Tông Tử Phủ cảnh sơ kỳ. Cho dù đối mặt với sự tiến công của đại lão Thần Thông cảnh, hắn cũng có thể ngăn cản và dây dưa một đoạn thời gian.

Tuy nhiên, khôi lỗi hộ vệ không có nghĩa là không có năng lực tiến công.

Tục ngữ nói rất hay, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Lực công kích của Vương Thủ Tộc cũng không kém.

Vừa xuất hiện, Vương Thủ Tộc đã cảm nhận được sự đe dọa và uy hiếp của Công Dương Sách đối với Vương Thủ Triết.

“To gan! Dám uy hiếp chủ nhân ta!”

Ông ta rống to một tiếng, đáy mắt lóe lên ánh đỏ, bỗng nhiên bộc phát ra một đạo uy áp mênh mông mênh mông, vô tình trấn áp Công Dương Sách.

Hư ảnh một ngọn núi to lớn vô cùng, vừa dày vừa nặng giống như Thái Sơn lập tức xuất hiện sau lưng hắn, uy thế huy hoàng, giống như Thái Sơn áp đỉnh, ép tới không khí như ngưng đọng lại.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM!”

Hai cỗ uy thế va chạm, trong không khí lập tức truyền đến một tiếng vang trầm.

Sắc mặt Công Dương Sách trắng bệch, giống như bị một cỗ lực lượng vô hình đánh trúng, "bịch bịch bịch" lùi lại mấy bước, ánh mắt hoảng sợ không thôi: "Đây là khôi lỗi cấp bậc gì?"

Không đợi hắn kinh ngạc xong, An quận vương cũng bước ra một bước, bảo vệ trước người Vương Thủ Triết, lạnh lùng nói: "Công Dương Sách, nếu ngươi lại chấp mê bất ngộ, hôm nay trực tiếp đánh gục ngươi!"

Trên người hắn, đồng dạng có một cỗ khí tức cường đại của tu sĩ Tử Phủ cảnh bay lên, bàng bạc mà uy nghiêm.

Phía sau hắn, xuất hiện hư ảnh một con rồng màu vàng cực lớn, vô cùng hung hãn, vô cùng tôn quý, cũng vô cùng cường đại, rõ ràng là một pháp tướng Thương Long!

Là một trong những chuẩn đế tử, An quận vương đương nhiên cũng là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh thỏa đáng. Nếu không phải hắn có thiên phú xuất chúng, thực lực cường đại, cũng không có tư cách đi cạnh tranh với Khang quận vương.

Một người tương lai có thể trở thành Lăng Hư đại đế, sao có thể là kẻ yếu được?

Chẳng qua An quận vương thích làm ruộng, tính tình cũng bình thản, rất ít khi tranh đấu với người khác, mới không thể hiển sơn lộ thủy mà thôi.

Dưới sự áp bức của hai cỗ uy áp, sắc mặt Công Dương Sách càng trắng bệch hơn, đáy mắt nổi lên một tia sợ hãi.

Chỉ riêng con rối cường đại quá mức kia của Vương Thủ Triết, hắn cũng không nắm chắc có thể đối phó được bao nhiêu, lại thêm An quận vương, hắn càng không có phần thắng!

Trong lúc nhất thời, toàn thân Công Dương Sách cứng ngắc, khí thế dần dần yếu đi.

"Thủ Triết à, người này nếu đã không nghe lời người ta, vậy thì giết đi." Diêu Thành Siêu ở một bên cười nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ làm chứng thay các ngươi, là Công Dương Sách bắt mình đi tìm chết."

“Công Dương Sách không phạm sai lầm lớn, giết chết thì quá đáng tiếc.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Tiềm lực của người này không tầm thường, tương lai chắc chắn sẽ là một cường giả Thần Thông cảnh, là nhân vật thuộc cấp trụ cột của nhân loại. Giết chết dễ dàng như vậy, vậy sau này nữ nhi của ta Vương Ly Dao sẽ đăng đỉnh Thánh địa chi chủ, chẳng phải là thiếu một thủ hạ cường đại sao? Xem ở điểm này, tạm thời cứ giữ hắn lại một mạng đi.”

Khuôn mặt tươi cười của Diêu Thành Siêu trì trệ.

Thủ Triết, con mẹ nó ngươi nghĩ xa thật đấy. Sao ngươi lại biết nữ nhi của mình nhất định thành thánh địa chi chủ? Nói cứ như vị trí thánh tử đã bị Vương Ly Dao bao hết rồi vậy.

“Thủ Triết, xử trí hắn thế nào?” An quận vương hỏi: “Chẳng lẽ phải bắt lại trước sao?”

“Mời Diêu huynh, đưa hắn đi Tiên Triều dạo một vòng đi.” Vương Thủ Triết nói: “Hắn muốn trở về bao lâu thì trở về. Dù sao lúc trở về, bụi bặm đều đã lắng xuống, cũng không gây ra sóng gió gì.”

“Ngươi…”

Trên khuôn mặt kinh sợ của Công Dương Sách lộ ra vẻ nhục nhã.

“Thành Siêu huynh, vé tàu của hắn do ta bỏ ra.” Trong lúc Vương Thủ Triết nói chuyện, còn móc ra một sợi dây thừng lóe ra bảo quang: “Để tránh hắn tranh cãi muốn sớm rời thuyền, dùng sợi dây trói thú này trói lại.”

Sợi dây trói thú này của hắn cũng không đơn giản, có thể trói mãnh thú thất giai mà không ngừng giãy giụa, là chuyên môn mua để phòng ngừa Vương Ly Lung trong nhà không nghe lời, đến lúc đó dùng để giáo dục nàng.

“Ồ, Thủ Triết ngươi quả nhiên là hạng người tâm tư tinh tế, chuẩn bị còn rất đầy đủ.” Diêu Thành Siêu cầm lấy Khổn Thú Tác, tung tăng trói Công Dương Sách: “Khố công tử à, đề nghị ngươi đừng lộn xộn, nếu không hôm nay thật sự phải chết ngay tại chỗ rồi.”

Công Dương Sách mặt mũi tràn đầy khuất nhục, nhưng hắn cũng hiểu rõ, bây giờ đám người Vương Thủ Triết chắc chắn

sẽ không để cho hắn lại có cơ hội trở lại bên cạnh Khang quận vương.

Nếu hắn dám phản kháng lung tung, hơn phân nửa sẽ bị An quận vương và khôi lỗi kia đánh gục ngay tại chỗ.

Thậm chí, Diêu Thành Siêu nhìn như trung hậu thành thật, kì thực bụng đầy ý xấu này cũng sẽ nhân cơ hội nhúng tay vào.

"Chờ một chút, lão Diêu này, sao ngươi lại trói hắn thành như vậy?" Vương Thủ Triết nhìn cái khóa pháp có chút quen mắt kia, mí mắt bỗng nhiên nhảy dựng lên.

"Có gì không đúng sao?" Vẻ mặt Diêu Thành Siêu không hiểu, vòng quanh Công Dương Sách bị trói gô đi một vòng nói: "Ta trói rất tốt mà, đây chính là dây thừng học được từ một nước nhỏ hoang dã ở biên thùy."

"Không có gì không đúng cả, ngươi cảm thấy được là được." Vương Thủ Triết vẻ mặt không nói nên lời, lại móc ra một lọ dược tề ném cho Diêu Thành Siêu Đạo: "Đây là cao giai ma dược, cho dù là một con Chân Long ăn, cũng sẽ toàn thân mềm nhũn, khó mà nhúc nhích. Thứ này rất đắt, ngươi dùng tiết kiệm một chút…"

Diêu Thành Siêu và An quận vương đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Thủ Triết, sao ngươi biết cái này? Chẳng lẽ đã thử qua?

Không nghĩ tới, thằng nhãi Thủ Triết này bình thường một bộ dáng quân tử nhẹ nhàng, lại còn mang theo mấy thứ này bên người? Nghe nói, chỉ có một số đạo tặc đặc thù…

"Đây là xiềng xích hợp kim ta nghiên cứu phát minh, không những chắc chắn, còn có thể càng giãy dụa càng siết chặt, trong đó còn có gai ngược…" Vương Thủ Triết lại không biết đường xoay chuyển của bọn họ đã nghiêng đến trời cao, vẫn đang móc đồ ra ngoài giống nhau, mục đích chỉ có một, không cho Công Dương Sách có cơ hội trốn đi.

Công Dương Sách bi phẫn khó hiểu đã ngất đi.

Vương Thủ Triết, ngươi là cầm thú sao?

Chờ Diêu Thành Siêu xử lý xong Công Dương Sách, tạm thời ném vào trong khoang tối trên tường kép chật chội.

Lực chú ý của tất cả mọi người, lúc này mới đặt lên trên người phu thê Triệu Chí Khôn.

Phu thê Triệu Chí Khôn tận mắt nhìn thấy kết cục của Công Dương Sách, đã sớm bị dọa đến hồn bất phụ thể, sắc mặt trắng bệch.

Không đợi bên Vương Thủ Triết nói chuyện, Triệu Chí Khôn đã trực tiếp ôm đùi An quận vương: "Điện hạ, ngài nói cái gì thì là cái đó, tuyệt đối đừng giao ta cho Vương Thủ Triết xử trí."

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, đến mức đó sao?

…

Bất tri bất giác, đã ba ngày sau.

Hôm nay chính là ngày đại triều hội.

Từ khi kế vị tới nay, đại triều hội đã mở ra vô số lần. Nhưng đại triều hội có thể khiến Long Xương đại đế chờ mong như vậy, lại không nhiều.

Hôm nay, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy tên Vương Thủ Triết tâm tâm niệm niệm kia.

Long Xương đại đế đã nghĩ kỹ trong lòng, đợi sau khi biểu dương xong, nhất định phải nghĩ biện pháp gây khó dễ cho Vương Thủ Triết, khiến hắn xấu mặt trước văn võ bá quan, như thế mới có thể giải mối hận trong lòng mình.

"Lão Diêu à, ngươi nói xem, lát nữa trẫm sẽ đưa cho Vương Thủ Triết cái vấn đề gì?" Cách lúc đại triều sẽ bắt đầu còn một đoạn thời gian, Long Xương đại đế đã có chút khẩn cấp, hưng phấn bắt đầu suy nghĩ "Đi giày nhỏ ba mươi sáu kế".

Lão Diêu tay cầm phất trần đứng ở một bên, nghe mà khóe miệng co giật, muốn nói lại thôi.

Bệ hạ à, ngài đã quên trước đó ngài lật xe như thế nào sao? Ngài chắc chắn Vương Thủ Triết nhất định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ? Đừng giày vò nửa ngày, lại giống như trước đó, lừa mình vào trong đó.

Đến lúc đó, mất cả chì lẫn chài sẽ không ổn.

…

Chương 75: Đại triều hội! Thủ Triết ngươi hồ đồ quá.

…

Khang quận vương phủ.

Sáng sớm, trời vẫn còn tối, tôi tớ trong phủ đã sớm rời giường, bắt đầu một ngày bận rộn.

Sâu trong vương phủ, trong chủ viện phòng ngủ trang trí xa hoa, phu thê Khang quận vương cũng đã dậy từ sớm.

Khang quận vương dang hai tay đứng bên giường, Triệu Di Tĩnh đang thuần thục hầu hạ hắn mặc triều phục, đeo đai ngọc bên hông hắn, đỉnh đầu đội ngọc quan.

Dựa theo quốc chế của Đại Càn quốc, thành viên hoàng thất muốn lấy được phong hào quận vương, không chỉ yêu cầu thực lực đạt tới Tử Phủ cảnh, mà còn cần thu được đủ công huân trên chiến trường mới có tư cách thỉnh phong.

Cho dù là phong hiệu quận vương kế thừa cũng giống như vậy.

Cũng bởi vậy, Đại Càn quận vương ít có phế vật, tuyệt đại đa số đều là cường giả có chân tài thực học, đặt ở địa phương cũng đủ để tọa trấn một phương.

Triều phục của quận vương đương nhiên cũng thiết kế vô cùng khí thế, nền tảng của thanh kim phối hợp với đồ án tam trảo thương long màu vàng kim, phi thường có thể làm nổi bật lên khí phách oai hùng và khí phách của nam tử.

Chỉ xét riêng bề ngoài, Khang quận vương vẫn vô cùng xuất chúng, dáng người thẳng tắp, khí độ lẫm liệt, sau khi mặc triều phục, nhìn qua càng anh tuấn hơn không ít, càng thêm có khí độ.

Chỉ là hai ngày này, Khang quận vương vẫn luôn có chút cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Hôm nay chính là ngày đại triều hội, nhưng “Tín lão” và huynh đệ Ô thị lúc trước phái đi Trường Ninh Vương thị, cho

tới nay không có tin tức truyền về, cảm giác bất thường giống như có một khối nấm mốc không ngừng lên men trong lòng.

Ngoài ra, Công Dương Sách phụ trách chặn đường vợ chồng Triệu Chí Khôn, vốn nên hôm qua mới có thể kết thúc công việc trở về, nhưng cho đến hôm nay đều không có bất cứ tin tức gì, giống như đá chìm đáy biển, càng tăng thêm vài phần lo lắng.

"Phu quân, ta nghe nói đại triều hội lần này, bệ hạ sẽ biểu dương công huân chàng lập được ở chiến trường ngoại vực." Triệu Di Tĩnh cẩn thận giúp hắn sửa sang lại triều phục oai hùng, ôn nhu nói: "Có công huân này, ngài nhất định sẽ được ủng hộ càng nhiều tông thân hoàng thất hơn."

Công huân!

Đúng vậy, mấy ngày nay Ngô Thừa Tự hắn đến chiến trường ngoại vực nhập tử, chém giết vô số công huân. So với năm đó khi bệ hạ tranh đoạt ngôi vị đế tử, công huân còn lớn hơn gấp đôi.

Đây là công huân thật sự, công trạng mà nguyên soái quân đội đích thân xác nhận đóng dấu.

Mà Ngô Minh Viễn hắn đã làm gì? Bất quá chỉ là nhảy lên nhảy xuống, giống như tôm tép nhãi nhép, không phải chỉ là làm một cái "kế hoạch khai hoang Đạt Lạp Đại Hoang Mạc" sao? Hiện tại kế hoạch mới vừa khởi động một năm mà thôi, còn lâu mới thấy được hiệu quả.

Nội bộ Đức Hinh thân vương nhất mạch đã được khai hội, trong đại triều hội lần này, cao tầng quân đội ủng hộ hắn sẽ hiệp trợ hắn khởi động hành động quân sự chinh phạt Nam Cương Man Cổ Tộc.

Chỉ cần có thể chiếm lấy địa bàn Nam Cương Man Cổ Tộc trước giờ khó dây dưa, chính là công lao ngất trời, Ngô Minh Viễn hắn có thể lấy cái gì tranh với hắn? Đừng nói là hắn, coi như Hạo quận vương còn sống trở về, cũng khó có thể địch nổi Ngô Thừa Tự hắn.

Cuộc chiến đế tử, có đủ loại đánh giá quy củ của đế tử, không phải xem ai biết nịnh nọt hơn. Mặc dù ý kiến của bệ hạ, cũng

chẳng qua là chiếm cứ càng nhiều quyền trọng mà thôi, cũng không thể giải quyết dứt khoát.

Vừa nghĩ đến đây, vẻ lo lắng trong lòng Khang quận vương đã biến mất, Ngô Minh Viễn à Ngô Minh Viễn, chỉ bằng ngươi, cũng xứng cùng Ngô Thừa Tự ta tranh đoạt đế tử!

…

Ngay khi Khang quận vương đang thầm nghĩ về Công Dương Sách thì cũng trong khoảng thời gian này.

Vân Dao phi thuyền bọc đường gần, lăng không vượt qua núi non trùng điệp.

Ra khỏi Đại Càn, lại đi về phía đông mấy ngàn dặm, chính là cơn lốc mênh mông vô bờ.

Trong Cụ Phong Dương gió lốc gào thét, sóng biển thiên điệp, có vô số hung thú mạnh mẽ ẩn hiện trong biển, có thể nói là từng bước nguy cơ. Nếu như không có tu vi cao tuyệt, tùy tiện tiến vào trong đó, sợ là ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Sau khi tiến vào phạm vi Cụ Phong Dương, vì an toàn, Vân Dao phi chu phi hành cao thêm một bước, đã triệt để tiến nhập tầng cương phong trên không trung. Từ trên mặt biển nhìn lên, Vân Dao phi chu đã nhỏ đến mức chỉ còn lại có một điểm.

Độ cao này, đã xa xa vượt qua độ cao thông thường của loài chim phi hành, ngoại trừ số ít vài loại hung thú phi hành có tiềm lực phát triển cực cao, hung cầm bình thường căn bản không cách nào đến. Cũng chỉ có Vân Dao phi thuyền, dựa vào cấu tạo đặc thù của bản thân, mới có thể bình yên đi lại trong đó.

Đây chính là lý do tại sao, Diêu thị có thể dựa vào Vân Dao phi thuyền độc quyền kinh doanh vận tải đường xa, hơn nữa còn kiếm được bộn tiền.

Bên trong Vân Dao phi thuyền.

Diêu Thành Siêu tính toán khoảng cách, thấy thời cơ không sai biệt lắm liền đi vào kho ngầm giam giữ Công Dương Sách.

Trong kho ngầm, trên tay Công Dương Sách mang theo xiềng xích hợp kim, trên người bị trói bằng những sợi dây buộc chặt,

đang dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cho dù nghe được tiếng đẩy cửa, hắn cũng không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không mở ra, coi như không nghe thấy.

"Trì công tử, nếu đã đến rồi, ngươi cũng đừng có bộ dạng bị thiên đại khuất nhục như vậy. Cuộc đời tại mấy trăm năm, ai còn chưa có lúc bị nhục? Ngươi cứ coi như là một chút kinh nghiệm cuộc đời đi." Diêu Thành Siêu cười hì hì nhìn hắn: "Hơn nữa, người tới là khách. Sách công tử nếu đã vào Vân Dao phi thuyền, chính là khách nhân của Diêu thị ta. Dọc theo đường đi ta đều cung cấp thức ăn ngon lành, cũng không bạc đãi ngươi không phải sao?"

Công Dương Sách nghe vậy mở to mắt, ánh mắt bất thiện nhìn hắn: "Hiện giờ ngươi là dao thớt, ta là thịt cá, muốn chém giết muốn róc xương lóc thịt nghe lời là được, hà tất phải giả mù sa mưa diễn trò trước mặt ta?"

"Diêu mỗ lại không oán không cừu với Sách công tử, giết ngươi làm gì?" Diêu Thành Siêu bất đắc dĩ cười, một bộ dạng bất đắc dĩ, "Lần này chẳng qua là bởi vì làm mất hàng của Trường Ninh Vương thị, Diêu thị đuối lý, không thể không phối hợp một phen, lấy cái này trả nợ mà thôi. Hiện giờ, những gì đã hứa với Vương Thủ Triết ta đã làm được toàn bộ, nợ Vương thị cũng đã trả hết, chuyện kế tiếp liền không liên quan đến Diêu mỗ."

Dứt lời, hắn liền giơ tay cởi bỏ xiềng xích trên tay Công Dương Sách, lại cởi dây buộc thú trên người hắn xuống, đưa tay ra ngoài ý bảo: "Từ giờ trở đi, Sách công tử sẽ tự do. Nếu ngươi muốn đi, lúc nào cũng có thể đi. Diêu mỗ tuyệt đối không ngăn cản."

Công Dương Sách hồ nghi nhìn hắn một cái, thăm dò đi ra ngoài một bước, thấy Diêu Thành Siêu quả thật không có ý ngăn cản hắn, lúc này mới bước nhanh ra ngoài cửa.

Vài ngày như vậy trôi qua, dược hiệu của cao giai ma dược đã sớm qua, thực lực của Công Dương Sách tự nhiên cũng đã khôi phục. Đã không còn trói buộc buộc buộc thú tác và Hợp Kim xiềng xích, với thực lực của hắn, muốn vượt qua Cụ Phong Dương tuy vẫn có chút nguy hiểm, nhưng vẫn có hi vọng.

Chỉ cần trở về Đại Càn, ông ta có thể báo tin Triệu Chí Khôn phản bội cho Khang quận vương biết, vạch trần mưu kế vô sỉ của Vương Thủ Triết và An quận vương.

Công Dương Sách suy nghĩ rất khá.

Nhưng mà.

Một lát sau, đến cửa khoang của Vân Dao phi thuyền. Công Dương Sách nhìn cửa khoang mở ra, không có ý bước ra, ngược lại đờ đẫn nhìn bên ngoài, thật lâu không nói gì.

“Không phải Sách công tử vội vã đi sao? Sao không đi nữa?” Diêu Thành Siêu thảnh thơi đi theo phía sau, thấy Công Dương Sách đứng bất động ở cửa, cười mở miệng.

“Diêu huynh biết rõ mà còn cố hỏi?” Công Dương Sách vẻ mặt âm trầm liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ngươi không phải là đoán được ta không có bản lãnh vượt qua ‘Thần Vũ Thiên Khư’, mới thả ta ra sao?”

Giờ phút này, Vân Dao phi chu đang xuyên thẳng qua tầng gió cực nhanh.

Phía sau, một cái vòng xoáy năng lượng to lớn mắt thường nhìn không thấy điểm cuối đang vắt ngang ở giữa thiên địa, năng lượng đáng sợ vô cùng vô tận ở trong vòng xoáy rít gào, quay cuồng, rung chuyển, đang tản ra uy áp khủng bố khó có thể tưởng tượng.

Đó là sức mạnh đáng sợ phảng phất như thiên uy, khiến người ta căn bản không thể tưởng tượng, đến cùng là tình huống gì, mới có thể tạo ra vòng xoáy đáng sợ như thế.

Cho dù là dư âm của vòng xoáy này cũng thập phần khủng bố, Vân Dao phi chu căn bản cũng không dám tới gần, chỉ có thể mượn lực lượng của khí lưu bản thân tầng cương phong thôi động, từ bên cạnh trên không trung vòng qua.

Vòng xoáy năng lượng này, tên là “Thần Vũ Thiên Khư”, ở khu vực trung tâm của Cụ Phong Dương, cũng là một trong những rãnh trời chủ yếu nhất ngăn trở giao lưu giữa Tiên Triều và Đại Càn.

Cũng chính vì sự tồn tại của nó, trên Cụ Phong Dương mới có vòi rồng gào thét quanh năm, sóng lớn ngập trời.

Ngay cả hung thú mạnh mẽ tàn sát bừa bãi trong Cụ Phong Dương cũng liên quan đến năng lượng hùng hồn vô cùng vô tận ở bên trong lốc xoáy này.

Có thể nói, nếu như không có lốc xoáy này, giữa Tiên Triều và Đại Càn căn bản sẽ không khó khăn giống như bây giờ.

Cho tới bây giờ, ngoại trừ Vân Dao phi thuyền của Diêu thị có thể sao gần con đường, từ trên trời cao cách vòng xoáy khá gần bay vút qua, dùng thủ đoạn khác đi Tiên Triều, đều cần đi vòng từ phía bắc hoặc phía nam xa xôi, khoảng cách xa, tốc độ chậm không nói, tính nguy hiểm cũng cao hơn không ít.

Cho nên, phàm là người từng đi qua Tiên Triều, không ai không biết "Thần Vũ Thiên Khư" này. Về nguyên nhân "Thần Vũ Thiên Khư" hình thành, cũng là rất nhiều cách nói, từ đầu đến cuối không có kết luận.

Lúc Công Dương Sách nhìn thấy vòng xoáy này, mới hiểu được tại sao Diêu Thành Siêu lại thả hắn ra.

Đừng nói Kim Sí Ngô của hắn đã bị đám người Vương Thủ Triết mang đi, cho dù không mang đi, Kim Sí Ngô cũng không có bản lĩnh dẫn hắn vượt qua Thần Vũ Thiên Khư! Dùng thực lực của Kim Sí Ngô, đoán chừng vừa tới gần Thần Vũ Thiên Khư, đã bị xoắn thành mảnh vụn!

Đổi thành bản thân hắn, kết quả cũng là như vậy!

"Không phải Sách công tử vội vã chạy về sao?" Diêu Thành Siêu cười hì hì mở miệng: "Bây giờ vừa mới đi qua Thần Võ Thiên Khư, cách Đông Càn quốc còn không xa, ngươi từ bên cạnh vòng qua, tốn một năm rưỡi, gần như cũng đến Đông Càn quốc rồi."

Một năm nửa năm?

Sắc mặt Công Dương Sách biến thành màu đen, tức giận đến mức thiếu chút nữa thổ huyết.

Vân Diêu phi thuyền không sai biệt lắm cũng là nửa năm qua lại Đại Càn và Tiên Triều một lần. Hắn tốn một năm nửa năm đường vòng trở về, vậy còn không bằng đợi đến sau Hàn Nguyệt Tiên Triều, lại ngồi trên tàu lượn Vân Diêu trở về!

Diêu Thành Siêu này, hắn là thành tâm đến chọc giận mình đúng không? Đầu Công Dương Sách choáng váng, có chút lung lay sắp đổ.

“Nếu Sách công tử đã không vội trở về, vậy từ từ hưởng thụ hành trình đi đường đi.” Diêu Thành Siêu cười tủm tỉm nói: “Dù sao Vương Thủ Triết cũng đã trả vé tàu cho ngươi, chúng ta chắc chắn sẽ chiêu đãi ăn uống ngon.”

“Hừ!” Công Dương Sách vung tay áo, không thể không lui về khoang thuyền. Trong khoảng thời gian ngắn, sợ là hắn không trở về được, Khang quận vương ơi Khang quận vương, hy vọng ngươi tự cầu nhiều phúc đi.

Từ điểm này mà xem, tâm tính của Công Dương Sách cũng dần dần phát sinh biến hóa.

…

Cùng lúc đó.

Hoàng cung.

Định Càn Điện.

Làm địa điểm cử hành đại triều hội, Định Càn Điện có thể nói là cung điện có quy mô lớn nhất trong hoàng cung, không chỉ xây dựng cực kỳ khí thế to lớn, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn.

Bên trong Định Càn điện có một chính điện cực lớn, có thể đồng thời dung nạp hơn một ngàn người vào triều tại đây, trái phải đều có vài toà thiên điện, để cung cấp cho thành viên hoàng thất và các đại thần trước khi đại triều hội bắt đầu chờ sử dụng.

Ngoài điện, có một quảng trường cự đại, tên là “Định Càn quảng trường”.

Trên bậc thang trước quảng trường có phù điêu to lớn, phía trên điêu khắc đại đế khai quốc năm đó Tử Vi Huyền Đô đại đế cùng sơ đại thánh địa chi chủ Lăng Vân chân quân liên thủ, hình ảnh chém giết Yêu Đế, để kỷ niệm công tích vĩ đại của khai quốc đại đế.

Diện tích của quảng trường Định Càn càng cực kỳ lớn, đủ để dung nạp một đội quân trên vạn người bày trận ở đây.

Cách mỗi trăm năm nghi thức duyệt quân, một đội quân có được nhiều công huân nhất trên chiến trường, có thể được phép gặp mặt Đại Đế ở đây. Đối với tướng sĩ trong quân mà nói, đây là vinh quang vô thượng, là vinh quang đáng giá khoe khoang cả đời.

Lúc này, sắc trời hơi sáng, trên quảng trường trước Định Càn điện cũng đã lục tục có bóng người, đều là văn võ quan viên đợi lát nữa muốn tham gia đại triều hội.

Dựa theo quốc chế Đại Càn, chỉ có quan viên tứ phẩm trở lên mới có tư cách tham gia đại triều hội. Mà có thể lên làm quan tứ phẩm, tuyệt đại bộ phận đều là cường giả Tử Phủ cảnh, chỉ có số rất ít người có thiên phú huyết mạch đặc thù mới có thể ngoại lệ.

Bởi vậy, những người có thể tới đây, gần như đều là nhân vật cấp bậc đại lão, không có một người nào là kẻ yếu.

Chúng đại thần theo bậc thang đi lên trên, quan viên quen biết tụ tập cùng một chỗ, liền nhịn không được thấp giọng hàn huyên.

Những ngày gần đây, trong kinh thành phong vân biến ảo, bọn họ đều tích góp từng tí một đầy bụng, nếu không có người thổ lộ hết, hôm nay khó được đụng phải một khối, tính tình tự nhiên lên.

“Nói đến An quận vương này cũng thực sự lợi hại. Triệu Chí Khôn tốt xấu gì cũng là người thừa kế thủ phụ do Triệu thị tỉ mỉ bồi dưỡng ra, lại nói phế liền phế.” Một lão thần đã có tuổi thần sắc thổn thức, “Có điều, Triệu Chí Khôn này quả thực cũng không phải thứ gì. Hắn cần lôi kéo nhân thủ tạo thế cho Khang quận vương, thiếu tiền thì ta hiểu, nhưng buôn lậu thông địch thì qua. Thân là quan viên Đại Càn, vẫn phải có điểm mấu chốt.”

“Đúng vậy.”

Các lão thần khác đều gật đầu.

Nam Tần cùng Đại Càn giao chiến nhiều năm, loại hành vi tư thù này, đổi lại là ai cũng không thể nhịn.

“Mấy năm trước bên An quận vương không có động tĩnh gì, thanh thế hoàn toàn bị áp chế, ta còn tưởng rằng hắn từ bỏ

cạnh tranh vị trí đế tử, không nghĩ tới hai năm nay ngược lại thành ra thế này rồi. Lần này danh vọng Triệu thị gặp khó khăn, danh vọng bên An quận vương tăng mạnh, ngược lại là có mấy phần thắng.” Một lão thần nhìn qua tuổi tác lớn nhất bình luận.

“Kiều lão, vậy theo ngài thấy, hai bên hiện tại phần thắng có mấy phần?” Những người khác không khỏi hỏi.

“Bốn sáu mở.” Kiều lão vuốt râu, suy nghĩ một lát rồi trả lời: “An quận vương tứ, Khang quận vương lục.”

Thấy mọi người có nghi ngờ, hắn nhắc nhở: “Lần này Khang quận vương xuất chinh ngoại vực, công huân lớn lao, thế nhưng tranh không ít vinh quang cho Đại Càn trước mặt Tiên Triều chúng ta. Hơn nữa các ngươi đừng quên, bên Khang quận vương còn có một nhân vật có trọng lượng, có hắn ủng hộ, tỉ lệ ủng hộ của Khang quận vương ở bên Quân Vũ thế gia sẽ không thấp. Mấy vị lão thân vương hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ cho vị kia một chút mặt mũi.”

Nghe vậy, những người khác giật mình.

Cũng đúng, vị kia rất lâu không trở về, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không nhớ tới.

Trong khi nói chuyện, hơn mười bậc thang cũng đã đến đỉnh, phía trước cách đó không xa chính là thiên điện, người xung quanh cũng dần dần nhiều lên. Mấy vị lão thần tự giác ngậm miệng, không nói thêm gì nữa, sau đó nhanh chóng dung nhập vào dòng người.

Đang lúc văn võ cả triều lên triều.

Đức Hinh thân vương, Vĩnh An thân vương và Khang quận vương dắt tay nhau tới, phía sau bọn họ còn có mười bảy mười tám quận vương, một đám người phần phật.

Quận vương trong Đức Hinh thân vương nhất mạch, còn không chỉ có số lượng này, chỉ là có vài quận vương có việc quan trọng quấn thân, hoặc là không ở trong Quy Long Thành, không đuổi kịp đại triều hội lần này.

Nhưng cho dù như vậy, số lượng “người nói chuyện quyền quý” của Đức Hinh thân vương nhất mạch này cũng khá đáng sợ. Đừng tưởng rằng bọn họ đều là bối cảnh phía sau Đức

Hinh thân vương, mỗi một quận vương đi ra ngoài, đều là nhân vật cấp đại lão một phương, quyền lực nắm trong tay cũng không nhỏ.

Thậm chí, nhất mạch Đức Hinh thân vương còn có mấy quận vương đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân, quyền lên tiếng cũng không nhỏ.

Đế quyền Ngô thị thể hiện ở chỗ này, nguyên một đám quận vương, thân vương ưu tú, cùng với con nối dõi huyết mạch hoàng thất nắm trong tay rất nhiều quyền lực, chỉ cần đại đế ra lệnh một tiếng, có thể đảm bảo lệnh cấm.

Cho dù bỏ qua những thế gia nhị phẩm, tam phẩm kia, thực lực của hoàng thất cũng tuyệt đối mạnh mẽ.

Long Xương đại đế không phải là người cô đơn, càng không phải là tư lệnh chỉ huy. Mà là với hình thức của gia tộc, một mực khống chế lấy gốc rễ của quốc gia. Thế gia và hoàng thất còn lại thuộc quan hệ nửa dựa nửa hợp tác, thế gia càng cường đại, lại càng có thể chia sẻ quyền lực và lợi ích của Đại Càn.

Bởi vậy, Đức Hinh thân vương nhất mạch thanh thế to lớn xuất hiện, lập tức rước lấy rất nhiều chú ý. Không ít văn võ đại thần giao hảo với nhau đều nhao nhao tiến lên chào hỏi, hàn huyên, rất náo nhiệt.

Bởi vậy có thể thấy được, cho dù gần đây uy vọng của Đức Hinh thân vương nhất mạch bị tổn thất, nhưng không có nghĩa là lòng bọn họ mất hết. Trên thực tế, vẫn có không ít đại biểu thế gia và thế lực, vẫn tương đối coi trọng Khang quận vương thắng được trong cuộc chiến đế tử.

Cho dù trong đó có không ít thế gia cũng có liên quan đến lợi ích của An quận vương.

Nhưng loại lợi ích chung này sẽ không bị tổn hại khi Khang quận vương lên đài. Lúc đầu tư ký hợp đồng đã nói rất rõ ràng, đây chỉ là đầu tư lợi ích, không liên quan tới việc đứng đội trong cuộc chiến đế tử.

Thậm chí, không thiếu thế gia có hai đầu “đánh cược” đang chậm rãi quan sát hướng gió biến hóa.

Mà Đức Hinh thân vương dường như cũng không còn chút lo lắng nào, long hành hổ bộ hồng hào, cười với các văn võ đại

thần, hoặc là các quận vương khác, thân vương hàn huyên gần như, một bộ thao túng phong vân toàn trường.

Vĩnh An thân vương lại khiêm tốn hơn rất nhiều, nụ cười hàm súc, tiếp xúc với người khác mà không mất khí độ hoàng gia.

Về phần Khang quận vương thì biểu hiện bình dị bình dị gần gũi, phong độ nhẹ nhàng, đối đãi với người bình thường như gió xuân, đối đãi với trưởng bối lại khiêm cung hữu lễ, một tư thế mẫu mực chuẩn đế tử ưu tú.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, vừa đi về hướng Định Càn điện.

Đúng vào lúc này, Đức Thuận thân vương nhất mạch xuất hiện. Lần này đại triều hội, Đức Thuận nhất mạch tựa hồ cũng dốc toàn bộ lực lượng, ngoại trừ chuẩn đế tử An quận vương được chú ý, phía sau còn có chín vị quận vương đi theo.

Bọn họ đều là con cháu hậu duệ Đức Thuận thân vương khai chi tán diệp đi ra, tự nhiên đều là đích mạch đứng ở trên cùng một lập trường.

Nhất mạch Đức Thuận thân vương này, tổng thể thực lực cũng tương đối không kém, gần như tương đương với một thế gia tam phẩm bình thường. Nhưng so với Đức Hinh thân vương nhất mạch, thanh thế lại có vẻ suy giảm rất nhiều.

Tuy nhiên khí thế của Đức Thuận thân vương lại không kém, một bộ tinh thần quắc thước như cây già gặp mùa xuân, gặp người đều lôi kéo làm quen một phen, không chút che giấu mà không chút nào che giấu giúp đỡ An quận vương lôi kéo quan hệ cầu viện.

“Hừ!” Cách đó không xa, Đức Hinh thân vương bất mãn hừ lạnh một tiếng: “Lão già Đức Thuận này, đúng là càng sống càng mặt dày, bản thân vương xấu hổ làm bạn.”

Đức Hinh thân vương phất ống tay áo, vẻ mặt kiêu ngạo suất lĩnh con cháu của ông ta dẫn đầu bước vào Định Càn điện.

Vừa tiến vào Định Càn Điện, mọi người không nói chuyện, mỗi người đều trang trọng nghiêm nghị dựa theo phẩm cấp bất đồng, theo thứ tự đứng vào vị trí, chờ đợi đại triều hội bắt đầu.

Các lộ nhân mã, lục tục ngo ngoe mà tới.

Không bao lâu, nên vào triều đều đã đến, trong rừng thế nhưng không dưới năm sáu trăm người.

Bất quá bên trong Định Càn điện trống trải, cũng không quá chật chội.

Mọi người nghiêm túc chờ đợi, lại trôi qua một khắc đồng hồ sau. Theo một tiếng quát dài của lão Diêu: "Bệ hạ giá lâm."

"Cung nghênh bệ hạ." Những người tham gia hội đồng loạt khom lưng thi lễ, hét lớn rung trời. Trong thế giới Huyền Vũ này, quỳ lễ cũng không phải là chủ đạo.

Dưới sự hộ tống của nội vệ tinh nhuệ, Long Xương đại đế bước đi trầm ổn vào Định Càn điện, đi lên vị trí Thương Long Đế, lão Diêu thì nhắm mắt theo đuôi.

Khác với Hoa Hạ cổ đại, đại bộ phận đế ỷ không phải là ghế rồng, cũng không có trang trí hình rồng gì. Chẳng qua nhất mạch Đại Càn Đại Đế có chút đặc thù, chủ huyết mạch của bọn họ chính là Thương Long, bởi vậy đối với Thương Long vẫn tương đối coi trọng.

Có điều những Đại Đế khác cũng không nhất định sẽ tôn long.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Lăng Hư đại đế là nhân vật bậc nào? Tuyệt đại đa số rồng đều không phải đối thủ của hắn, trên thế giới này chỉ có số ít lão tổ long mới có tư cách khiêu chiến với Long Xương đại đế.

Long Xương đại đế không giống với lúc bình thường ở Chuyết Chính Các, không có dáng vẻ đàng hoàng, lúc này ông ta mặc uy vũ đế bào, vẻ mặt nghiêm nghị mà lạnh lùng, ánh mắt quan sát quét qua, một cỗ uy áp mênh mông vô hình bao phủ tất cả mọi người ở đây.

Phảng phất như là đang nói rõ, Đại Đế mặc dù già, nhưng vẫn là Đại Đế như cũ.

Cho đến khi hắn ngồi lên đế ỷ, lúc này mới tiện tay vung lên: "Thôi, họp rồi."

Cỗ uy áp bá đạo kia, mới bị tiêu trừ trong vô hình.

Tiết tấu trước hội trước khai triều sáng tỏ đơn giản.

Ngay lập tức, có quan viên tiến lên bẩm tấu: “Bệ hạ, thượng du sông Xuân An liên tiếp mưa to, quận Thiên Phủ, quận Lĩnh Bắc, quận Lũng Tả nhiều nơi gặp tai họa nghiêm trọng, nhất là quận Lĩnh Bắc…”

“Theo thông lệ.” Long Xương đại đế xua tay ngắt lời.

Sau một hồi bẩm tấu và xử lý, lại là một chuyện lớn được bẩm tấu lên, chúng triều thần tiến hành thảo luận, cãi lộn, thậm chí là sau khi công kích và chửi rủa lẫn nhau, Đại Đế lại giải quyết dứt khoát.

Phàm là chuyện thảo luận trên đại triều hội cũng không nhỏ, đã hình thành tranh luận, lúc này mới cần bệ hạ bình tĩnh sau khi tranh luận trên đại triều hội.

Ngay cả quận trưởng Lũng Tả quận Thái Sử An Khang cũng nhân cơ hội này tham gia náo nhiệt: “Bệ hạ, đây là kế hoạch khai phá lớn của Lũng Tả quận ta…” Chỉ tiếc, lời hắn còn chưa nói xong, đã bị Long Xương đại đế cắt ngang nói: “Việc này tạm giam trước, đợi trẫm rảnh rồi mới bàn tiếp.”

Vô cùng rõ ràng, đề án này đã bị Long Xương đại đế coi là “Vũ khí lợi hại” nhằm vào Vương Thủ Triết, chỉ cần Vương Thủ Triết ngươi thức thời mà ngoan ngoãn nghe lời, trẫm cũng sẽ nói chuyện đàng hoàng.

Dù sao hôm nay sẽ gặp Vương Thủ Triết, đương nhiên hắn ta không vội.

Sau khi cự tuyệt Thái Sử An Khang, Long Xương đại đế còn truyền âm hỏi lão Diêu bên cạnh: “Đúng rồi, Vương Thủ Triết đâu?”

“Hồi bệ hạ, hôm nay trời chưa sáng, tiểu tường tử đã cầm thánh chỉ đi triệu kiến Vương Thủ Triết. Dựa theo quy củ, lúc này hắn nên ở thiên điện chờ đợi, chờ bệ hạ triệu kiến.” Lão Diêu truyền âm bẩm báo.

“Cũng được, vậy thì bỏ mặc hắn trước, xử lý xong việc vặt lát nữa mới gọi hắn vào.” Tâm trạng của Long Xương đại đế khá tốt, không nhịn được có chút âm thầm đắc ý, Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ngươi suốt ngày lén lút nghị luận trẫm, để ngươi lãnh giáo uy nghiêm của đại đế trước.

Chỉ cần trẫm nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu ngươi đến xua đuổi. Chỉ bằng ngươi, cũng muốn đấu với trẫm? Ha ha!

Sau khi xử lý liên tục từng chuyện một, đó là công việc biểu dương.

Căn cứ vào sắp xếp trước đó, hôm nay muốn biểu dương hai vị tuấn kiệt.

Người biểu dương thứ nhất, tự nhiên chính là Khang quận vương lập được công huân trên chiến trường ngoại vực. Mặc kệ tình huống khác như thế nào, Khang quận vương lập công huân ở ngoại vực chính là vinh quang thật sự.

Long Xương đại đế đương nhiên là khen ngợi cổ vũ ông ta một phen, sau đó chiêu cáo thiên hạ, khoe khoang công tích của Khang quận vương.

Các văn võ đại thần ném ánh mắt tán dương Khang quận vương, sau lần này thanh thế và uy vọng của Khang quận vương sẽ bạo tăng một mảng lớn, trừ khử ảnh hưởng bất lợi lúc trước đến mức thấp nhất.

Dù sao Đại Càn cực kỳ coi trọng quân công.

Một số văn võ đại thần bắt đầu tính toán trong lòng, việc này một khi tuyên dương cả nước, sáu bốn ban đầu của Khang quận vương và An quận vương đoán chừng sẽ biến thành tám hai.

Lúc trước An quận vương thật vất vả tạo ra thanh thế, sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Trên mặt mọi người của Khang quận vương nhất mạch đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

Đến tận lúc này, Khang quận vương mới ngẩng đầu ưỡn ngực ra, hành lễ nói: “Bệ hạ, hài nhi được bệ hạ gợi ý từ chiến tích rộng rãi ngày xưa. Cùng quân bộ hao phí mười năm thời gian, định ra một kế hoạch quân sự chiến lược, xin bệ hạ xem qua.”

Long Xương đại đế cầm tấu chương lên xem, trên đó viết kế hoạch khai thác của 【Man Cổ Tộc Nam Cương tiêu diệt và Nam Cương】, thần sắc ông ta lập tức hơi chậm lại, sau đó nhanh chóng quét mắt một lần, có chút hưng phấn không thôi

nói: “Tự Nhi, nếu thật sự thực thi theo kế hoạch của con, vẫn có thể làm được.”

Nam Cương Man Cổ Tộc, từ trước đến nay đều là cái gai trong lòng Long Xương đại đế.

Nơi đó đất đai phì nhiêu, tài nguyên rất nhiều, từ xưa đến nay đều ở Man Cổ Tộc Nam Cương. Sau khi Long Xương đại đế kế vị không lâu, đã ngấp nghé mảnh đất lớn ở phía đông nam quận Thiên Phủ.

Chỉ tiếc, ba phen mấy bận dụng binh, ngược lại đánh chết không ít người của Man Cổ tộc cùng với cao thủ khác, cũng trong khoảng thời gian ngắn chiếm lĩnh qua Nam Cương.

Nhưng bởi vì Man Cổ Tộc giỏi dùng cổ và độc hai loại vũ khí, lại dựa vào hoàn cảnh địa lợi phức tạp, dùng phương thức du kích ba phen mấy bận tạo thành thương vong thật lớn cho quân đội Đại Càn.

Trong lúc bất đắc dĩ chỉ có thể rút quân, liên tiếp thất bại mấy lần, trở thành một cái gai trong lòng Long Xương đại đế.

Nhưng trong kế hoạch này của Khang quận vương lại có tác dụng với cổ và độc ở Nam Cương, trải qua sự hợp tác của thánh địa và quân bộ cùng nhau nghiên cứu ra chiến thuật mang tính nhắm vào, nghe có vẻ tính khả thi cực cao.

Long Xương đại đế chinh chiến cả đời, cũng là một tài năng quân võ, xem sơ qua một lần là hiểu ưu thế kế hoạch của Khang quận vương.

Khang quận vương lại hành lễ nói: “Bệ hạ, địa vực Nam Cương rộng lớn, chỉ có thể triệt để tiêu diệt Man Cổ tộc, Đại Càn chúng ta có thể đạt được ít nhất một quận. Hơn nữa sản vật phong phú, cực kỳ thích hợp trồng trọt quận. Ta có lòng tin, trong năm mươi năm ngắn ngủi, liền có thể bước đầu khai hoang Nam Cương, tăng cường quốc lực Đại Càn ta.”

“Dưới sự thống soái anh danh của bệ hạ, hài nhi nhất định có thể khai thác Nam Cương.”

“Tốt tốt tốt.” Long Xương đại đế có được niềm vui ngoài ý muốn này, có chút mặt mày hồng hào: “Tự Nhi cực kỳ hiểu tâm ý của trẫm, có thể nói trước khi trẫm chết đã có một tâm nguyện lớn.”

Mặc dù kế hoạch này do Khang quận vương đưa ra, để ông ta lo liệu, nhưng chung quy vẫn là công tích hoàn thành trong nhiệm kỳ của Long Xương. Trong sử sách chắc chắn sẽ ghi lại phần công lao chủ yếu này lên đầu Long Xương đại đế.

Người của Đức Hinh thân vương nhất mạch lập tức đồng thanh chúc mừng đại đế, âm thanh mỹ miều liên miên không dứt bên tai.

Không ít triều thần trung lập thầm tính toán trong lòng, thế cục dường như rất bất lợi đối với An quận vương. Kế hoạch khai thác Nam Cương này của Khang quận vương rõ ràng là nhằm vào kế hoạch khai thác An quận vương Đạt Lạp Đại Hoang Mạc.

Chẳng những có hiệu quả cực nhanh, hơn nữa còn có thể giải quyết tâm nguyện cho bệ hạ.

Một khi Khang quận vương thành công, chỉ sợ không có chuyện gì của An quận vương.

“Tự nhi, việc này giao cho ngươi toàn quyền xử lý, trong vòng ba tháng giao ra một phần kế hoạch tác chiến chi tiết hơn.” Trong mắt Long Xương đại đế lóe ra quang mang nói: “Đến lúc đó trẫm chắc chắn sẽ toàn lực ủng hộ ngươi lần hành động quân sự và kế hoạch khai thác này.”

“Vâng, lão tổ tông.” Khang quận vương trầm ổn hành lễ đáp: “Con tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của ngài.”

Trong đôi mắt của hắn cũng tràn ngập tự tin, không những có lòng tin thắng được trận chiến này, cũng có lòng tin giẫm chết An quận vương.

Kể từ đó, đương nhiên là Khang quận vương nhất mạch sắc mặt vui mừng, mà người ủng hộ An quận vương nhất mạch lại lo lắng, đại thế hoảng sợ như thế làm sao ngăn cản được?

Một khi để Khang quận vương thành công, cho dù Hạo quận vương còn sống trở về, cũng khó có thể địch nổi.

Long Xương đại đế tràn đầy vui mừng, lúc này nhớ tới một người được biểu dương khác là Vương Thủ Triết, lập tức phất phất tay với lão Diêu, cười nói: “Tuyên Vương Thủ Triết yết kiến.”

Vốn thấy tâm trạng hưng phấn của Vương Thủ Triết cũng bị kế hoạch quân sự Nam Cương làm phai nhạt đi rất nhiều, dù sao người sau chính là cái gai trong lòng hắn nhiều năm.

"Tuyên Vương Thủ Triết yết kiến." Lão Diêu hô một tiếng, âm thanh xa xa truyền đến trong thiên điện.

Qua một lát sau.

Vương Thủ Triết không xuất hiện, "Tiểu Tường Tử" phụ trách tuyên chỉ triệu kiến lại chạy vào với vẻ mặt chột dạ: "Khởi, khởi bẩm bệ hạ. Vương Thủ Triết kháng chỉ rồi!"

"Cái gì?"

Khuôn mặt mỉm cười của Long Xương đại đế cứng đờ, dần dần lạnh lại: "Ngươi nói cái gì!?"

"Bệ hạ, Vương Thủ Triết kháng chỉ, cự tuyệt bệ hạ triệu kiến." Tiểu Tường Tử lại trả lời một câu.

Chỉ một thoáng, sắc mặt của Long Xương đại đế trở nên âm trầm, sự tức giận của một đại đế tràn trề nổi lên. Hay cho tên Vương Thủ Triết nhà ngươi, thật sự cho rằng mình là thứ gì?

Bình thường ám chỉ ngươi, ngươi không để ý thì thôi.

Hạ chỉ triệu kiến, ngươi dám kháng chỉ?

Lời vừa nói ra, Đức Hinh thân vương nhất mạch lập tức cảm thấy kinh hỉ buông xuống. Vốn còn tưởng rằng trong thời khắc mấu chốt này, Vương Thủ Triết xảo trá như cáo kia sẽ làm ra hành động ghê tởm gì đó.

Nhưng không ngờ, Vương Thủ Triết kia lại hồ đồ tìm đường chết như vậy, bệ hạ hạ chỉ triệu kiến, hắn cũng dám kháng chỉ?

Tốt tốt tốt, đây chính là trì sủng sinh kiều, tự hủy tường thành a. Bệ hạ đời này, một trong những chuyện chán ghét nhất, chính là trì sủng sinh kiều.

Mà người ủng hộ Đức Thuận thân vương nhất mạch cũng đều bị khiếp sợ, vậy Vương Thủ Triết điên rồi sao? Nếu như mình điên thì cũng thôi đi, đây há chẳng phải là liên lụy đến An quận vương rồi sao?

Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ngươi hồ đồ quá.

...

Chương 76: Thủ Triết lật tung hội nghị đại triều.

…

Ngay cả Thái Sử An Khang từ trước đến nay ủng hộ Vương Thủ Triết cũng mí mắt giật giật, Thủ Triết à Thủ Triết, lúc trước mời ngươi đến kinh thành là giải quyết vấn đề.

Kết quả ngươi vừa tới liền bắt đầu ngồi xổm trong nhà, mỗi lần gặp ngươi, ngươi đều nói không vội không vội, sau này sẽ có thao tác.

Kết quả chỉ có vậy?

Đây là thao tác quỷ tài gì, ngay cả Đại Đế triệu kiến cũng dám cự tuyệt…

"Bệ hạ." Đức Hinh thân vương tinh thần phấn chấn, tự mình ra trận nói: "Ngài rất có thánh quyến với Vương thị, đáng hận Vương Thủ Triết chẳng những không đội ơn mà còn dám sinh kiều kháng chỉ. Nếu không hung hăng trừng phạt, mặt mũi bệ hạ còn gì?"

"Bệ hạ." Đức Thuận thân vương tiến lên một bước, biện giải: "Kỳ tài từ xưa rất cổ quái, Thủ Triết chính là kỳ tài bất thế, hắn không đến, có lẽ là có nỗi khổ gì đó?"

"Có nỗi khổ gì? Rõ ràng là trong lòng ghen ghét bệ hạ không chịu phê chuẩn kế hoạch cải cách mới của Lũng Tả quận, rõ ràng là ghen ghét bệ hạ khi điều tra thuế ba ty, không làm chỗ dựa cho hắn." Đức Hinh thân vương tru tâm nói: "Loại người không có đế vương trong mắt này, lòng dạ hẹp hòi này có tác dụng gì?"

Sau đó, Đức Hinh thân vương và Đức Thuận thân vương, hai lão quỷ không cần thể diện đã bắt đầu tranh cãi ầm ĩ trong Định Càn điện rồi, thậm chí còn xắn tay áo lên, dáng vẻ rất là không phục đi ra ngoài đánh nhau.

Long Xương đại đế thấy thế cũng đau đầu, lúc còn trẻ, hai tên Đức Hinh và Đức Thuận này cũng coi như là thiên chi kiêu tử,

là một trong những cánh tay đắc lực lúc trước chinh chiến khắp nơi.

Lúc trước quan hệ của bọn họ còn rất thép, chỉ là sau đó gây chút mâu thuẫn liền không hợp. Vẫn luôn là đối nghịch lẫn nhau, cả ngày cãi nhau ầm ĩ. Sau đó, Đức Thuận liền giận dữ rời khỏi Tây Hải, không hề hỏi đến chuyện quân chính trong triều nữa.

Cho đến hôm nay.

Long Xương đại đế phảng phất có cảm giác đau đầu khi trở lại quá khứ, trong đám thân vương thì hai người bọn họ là người hung ác nhất.

"Được rồi, im miệng." Sắc mặt Long Xương đại đế lạnh lẽo như băng.

Lập tức.

Trong Định Càn điện hoàn toàn yên tĩnh.

Long Xương cuối cùng vẫn là Đại Đế, một đời sống ba ngàn mấy trăm năm, sóng to gió lớn gì đó chưa từng thấy qua.

Ngay lập tức, ánh mắt hắn sắc bén nhìn về phía Tiểu Tường Tử nói: "Ngươi có biết vì sao Vương Thủ Triết kháng chỉ không? Hắn nói gì không?"

Uy áp của đại đế khiến Tiểu Tường Tử sợ tới mức mặt không còn chút máu. Cho dù địa vị của hắn trong nội vệ quan lại không thấp, đã thuộc về một trong tứ đại thống lĩnh của Như Ý Cát Tường, nhưng giờ này khắc này vẫn khó có thể ngăn cản uy áp như có như không của đại đế: "Hồi, về bệ hạ. Thủ, không, Vương Thủ Triết kia nói: "Đều do da mặt hắn quá mỏng, thật sự tiếp không nổi thánh chỉ đại đế này."

Da mặt quá mỏng?

Đây là lý do quỷ quái gì?

Chúng văn võ Định Càn Điện, rất nhiều người đều cảm thấy không hiểu ra sao, đại đế triệu kiến và khen thưởng là vinh quang hiếm có, cái này cùng da mặt hậu bạc sau nửa cái sừng quan hệ?

“Bệ hạ, chẳng lẽ là Vương Thủ Triết gặp gỡ trên đời quá ít, đến Định Càn điện diện thánh trong lòng thấp thỏm lo âu?” Lão Diêu ở bên cạnh, giúp đỡ thấp giọng nói chuyện: “Dù sao cũng xuất thân từ gia tộc lục phẩm ở nông thôn, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng lớn trong lòng có sợ hãi ngược lại cũng bình thường.”

Long Xương đại đế tức giận liếc hắn một cái, hứ, lão Diêu tên chó má này, rốt cuộc thu của Vương thị bao nhiêu tiền? Đáp lực như vậy giúp đỡ nói chuyện? Tuy nhiên, sắc mặt của hắn cuối cùng cũng hơi hòa hoãn một chút, hừ lạnh nói: “Ngoài ra, hắn còn có giải thích gì không? Nếu chỉ có vậy, trẫm vẫn sẽ trị tội của hắn.”

“Bệ hạ, Vương Thủ Triết còn nói: “Từ khi Tử Vi Huyền Đô Đại Đế khai sáng Đại Càn tới nay, thế gia đã được Đại Càn che chở, có thể có nơi sinh sôi nảy nở yên ổn.”

“Mỗi một thế gia, vốn chính là một phần tử của Đại Càn, lẽ ra nên hiệp trợ Đại Càn trị bang an dân, thủ thổ hộ quốc. Về phần nộp thuế theo chương, càng là hưởng thụ bổn phận vốn có của thế gia đặc quyền.”

“Ngươi không nộp thuế, ta không nộp thuế, khi nào Đại Càn mới có thể càng thêm cường đại?”

“Hôm nay, không ngờ bệ hạ chỉ lấy bổn phận nạp thuế cùng với giữ gìn an bình cho địa phương, muốn triệu kiến Thủ Triết biểu dương một cách trắng trợn trong đại triều hội, tôn là ‘Thế gia nạp thuế mẫu’, Thủ Triết chỉ là làm bổn phận nhỏ bé không đáng kể của một thế gia mà thôi, hổ thẹn nhận ân hậu của bệ hạ, cũng không muốn làm trò cười vạn thế, chỉ có cả gan kháng chỉ không tuân…”

Tiểu Tường Tử nói hết những lời Vương Thủ Triết nói từ đầu đến cuối, trán không ngừng nhỏ mồ hôi. Hắn biết lần này, trong lúc vô tình hắn làm lính hầu cho Vương Thủ Triết.

Chuyện này không dễ chọc giận bệ hạ, bị tát chết vẫn chưa biết chừng.

Trong Định Càn điện hoàn toàn yên tĩnh, vẻ mặt các văn võ đại thần đều có sự đặc sắc riêng của mình. Có một số người bị

lời nói này của Vương Thủ Triết làm cho giật mình, vẻ mặt vừa khiếp sợ động dung, lại chìm vào trong trầm tư.

Mà có chút văn võ đại thần, lại là một bộ không cho là đúng, khóe miệng treo một vòng trào phúng.

Đều nói Vương Thủ Triết kia lợi hại, từ sau khi quyết nghị muốn nâng đỡ An quận vương, trong khoảng thời gian ngắn lật tay thành mây trở tay thành mưa, mạnh mẽ nâng An quận vương lên đến mức có thể sánh vai với Khang quận vương.

Vốn tưởng rằng là hạng người tính tình thanh cao, nhưng không ngờ lại là một kẻ mua danh chuộc tiếng.

Trong lịch sử có sự kiện tương tự sao?

Đương nhiên là nhiều không kể xiết, chẳng qua chỉ là mượn "kháng chỉ hợp lý" để nâng danh vọng và danh dự của mình lên mà thôi. Thế mà lý do lại có thể nói là đường hoàng như vậy, cho dù bệ hạ có tức giận cỡ nào cũng không thể trị tội bằng điều này.

Nếu không, liền đến lúc bệ hạ "tên sử" rồi.

"Ha ha! Ánh mắt thiển cận, ngu xuẩn đến cực điểm." Một vị văn thần tự xưng là trí tuệ không tầm thường trong lòng cười lạnh không thôi, một chiêu này của Vương Thủ Triết nhìn như thông minh, mặt ngoài tranh thủ danh vọng thanh danh cho mình, thực chất hậu hoạn vô cùng, thứ nhất là vô hình đắc tội quá nhiều quyền quý.

Thứ hai là, lấy việc bệ hạ triệu kiến khen ngợi như thế để xoát danh vọng, trước mắt bệ hạ sau khi bị nhắc lên tự sẽ không trực tiếp trách cứ, nhưng nhất định là ghi tạc trong lòng, ngày nào đó bắt được cơ hội sẽ ngay cả vốn lẫn lãi cũng bù lại.

Quả nhiên là vậy.

Sắc mặt Long Xương đại đế biến đổi mấy lần trong khoảng thời gian ngắn, ông ta cười ha hả: "Thủ Triết nói hay lắm, nộp thuế thế gia chính là bổn phận, hổ lĩnh khen ngợi cũng nói được."

Mặt ngoài thì trầm đặc biệt hiểu biểu cảm của Vương Thủ Triết ngươi, nhưng trong lòng lại là M.

Hay cho Vương Thủ Triết ngươi, lúc đầu trẫm đã tha thứ cho ngươi vài phần, nhưng không ngờ ngươi lại lợi dụng ý chỉ triệu kiến của trẫm để tạo danh vọng cho mình. Hừ hừ, xem trẫm sẽ thu thập ngươi thế nào.

Nhưng lý do của Vương Thủ Triết đường hoàng, trong Định Càn điện quả thật không dễ so đo.

Chúng văn võ nhao nhao phụ họa Đại Đế, bệ hạ thánh minh.

Đang lúc mọi người cho rằng việc này sắp sửa bỏ qua, một vị nam tử ra khỏi hàng bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, thần có việc muốn tâu."

Người này mặc quan phục ngũ phẩm, đứng ở hàng ngũ trong các triều thần. Nhưng tướng mạo khí chất của người này lại khí vũ hiên ngang, uy thế lẫm liệt. Cho dù chỉ là ngũ phẩm nhàn chức, cũng không người nào dám khinh thường hắn.

Chính là bởi vì nam tử này chính là hạt giống thần thông của Định Quốc công phủ, được người ta gọi là "Tiểu Định quốc công" Vương Lương Huy.

"Ồ? Chử Huy có chuyện gì quan trọng cần bẩm tấu, nói nghe một chút." Long Xương đại đế vừa thấy là người của Định Quốc công phủ, vốn là theo thói quen mà quát lên. Nhưng nghĩ đến hiện giờ chính là lúc muốn nâng Vương thị kiềm chế Triệu thị, đương nhiên phải nể mặt Vương Kỳ Huy.

Huống chi Vương Trụ Huy hiện giờ đã không còn nhỏ nữa, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ bế quan, tìm kiếm cơ hội đột phá tới Thần Thông cảnh. Đến lúc đó, như thế nào cũng được xem là một trong những cột trụ của Đại Càn quốc.

"Bệ hạ, vừa rồi thần nhìn thấy gần đây có mấy đồng liêu, lúc Thủ Triết đề thế gia nộp thuế theo chương chẳng qua là bản phận, nhưng trên mặt lại mang vẻ giễu cợt. "Vương Dực Huy sắc mặt bất bình nói," ngại tình cảm của đồng nghiệp, thần sẽ không nói tên."

Lời này vừa nói ra.

Một đám đồng liêu xung quanh hắn lập tức sắc mặt đại biến, trong lòng đều thầm mắng Vương Kỳ Huy vô sỉ, vẻ mặt tự nhiên không thể lấy ra làm chứng cớ… Nhưng hiện tại một

đám người này, vô hình trung mỗi người đều bị hắn nhìn trúng.

Long Xương đại đế cũng hơi khựng lại, có chút không kiên nhẫn nói: “Ngươi muốn buộc tội thì viết tấu chương, nhưng phải có chút bằng chứng thật sự mới được.”

“Quả nhiên, Thủ Triết nói đúng, ngay cả bệ hạ cũng không để ý sao?” Vương Kỳ Huy bày ra dáng vẻ khiếp sợ mà ai thán: “Khó trách thế gia lớn nhỏ trên đời này đều cho rằng trốn thuế lậu thuế là chuyện rất bình thường. Hôm nay Trương Tam rò rỉ một chút, ngày mai Lý Tứ trộm một đợt, cứ thế trước kia quốc tướng không ra nước, bệ hạ, ngài không thể dung túng thêm nữa.”

Long Xương đại đế đen mặt, trẫm nói thế gia trộm thuế lúc nào là bình thường? Thủ pháp mũ chụp mũ của ngươi thật quen mắt, chẳng lẽ, lại là Vương Thủ Triết dạy?

“Vương Hãn Huy, trẫm đương nhiên sẽ không cho rằng thế gia trốn thuế lậu thuế là đúng, càng sẽ không dung túng.” Long Xương đại đế hơi tức giận nói, thật vất vả muốn cất nhắc Định Quốc công phủ một chút, lại không ngờ một mảnh hảo tâm bị chó ăn.

“Nói vậy là Tam Tài ty Trường Mạnh Bạch không làm tròn trách nhiệm.” Vương Trụ Huy lập tức chỉ mũi nhọn về phía Mạnh Nguyên Bạch.

“Ta tự làm đại pháp…” Mạnh Nguyên Bạch vẫn chưa lên tiếng, mí mắt đạn lên, vội vàng hô: “Bệ hạ, oan uổng a. Nguyên Bạch tự chấp chưởng Tam Tài Ti, từ trước đến nay tận tâm tận lực.”

“Đã tận tâm tận lực, vì sao thiên hạ thế gia trốn thuế lậu thuế nghiêm trọng như vậy? Thậm chí nghiêm trọng đến mức, mỗi thế gia đều cảm thấy hơi chút trộm, chỉ cần không quá đáng sẽ không sao? Phong khí như thế, không phải là lỗi của Tam Tài ty sao?” Vương Kỳ Huy nghĩa chính từ nghiêm, như một khẩu đại pháo oanh Mạnh Nguyên Bạch.

Mạnh Nguyên Bạch trong lòng lộp bộp, thầm hô không tốt.

Vương Thủ Triết vừa mượn tay hắn, ép hắn một đao chọc phủ An quốc công gần chết, bây giờ hắn còn chưa tỉnh hồn, sợ hãi

không thôi, tương lai không biết nên đối mặt với Triệu thị như thế nào, đối mặt với ân công Triệu Hồng Bác.

Nhưng không ngờ, hắn ta đã thảm đến mức này rồi, Vương thị còn không chịu bỏ qua cho hắn ta sao? Vương Thủ Triết đang trả thù, trắng trợn trả thù, trả thù hắn ta làm khó Vương thị.

"Bệ hạ, thần oan uổng a." Mạnh Nguyên Bạch vội vàng kêu oan với Long Xương đại đế: "Thế gia giấu thuế lậu thuế, chính là bệnh hoạn từ xưa đến nay, đây cũng không phải là thần không làm tròn trách nhiệm, mong bệ hạ minh giám." Thế gia trường kỳ có thói quen trộm thuế lậu thuế, đây không phải ngầm hiểu, biết rõ chuyện trong lòng sao?

"Ôi, Mạnh đại nhân nói không đúng." Vương Kỳ Huy cười mỉa mai, "Chẳng lẽ lúc trước ngươi tra thuế của Trường Ninh Vương thị là giả hay sao? Hoặc là nói, Trường Ninh Vương thị chính là tồn tại trộm thuế lậu thuế, ngươi lại nói dối bọn họ thu thuế sạch sẽ, chính là hình mẫu thế gia nạp thuế? Mạnh đại nhân, ngươi đây chính là tội khi quân đó."

Khi quân muội muội ngươi a.

Mạnh Nguyên Bạch chửi ầm lên trong lòng, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, trong lòng dự cảm bất thường càng ngày càng nặng, lại chỉ có thể kêu oan nói: "Bệ hạ, thần oan uổng. Trường Ninh Vương thị đúng là không có bất cứ vấn đề gì về thuế vụ, tất cả báo cáo và sổ sách, ở Tam Tài ty đều có hồ sơ lưu lại, bệ hạ có thể phái người lục soát bất cứ lúc nào."

"Mạnh đại nhân, xin lỗi, là Tiễn Huy oan uổng cho ngài." Vương Kỳ Huy vội vàng chắp tay xin lỗi, "Năng lực phá án của Mạnh đại nhân đích thật là lợi hại nhất đẳng của Đại Càn, trong khoảng thời gian ngắn, đã chấm dứt vụ án 【Trường Ninh Vương thị trộm thuế lậu thuế】 cùng với vụ án 【An quốc công phủ buôn lậu thông địch phản quốc】, có thể nói là sấm rền gió cuốn, thủ đoạn thông thiên."

"Vương Hãn Huy, chú ý lời nói của ngươi." Triệu Chí Tài của Triệu thị tức giận nói: "Là 【vụ án Triệu Chí Khôn buôn lậu thông địch】, đây là hành vi cá nhân của hắn, không liên quan đến An Quốc công phủ, lại không liên quan đến phản quốc.

Cá mè một lứa, cụt tay cầu sinh mà thôi. “Vương Dực Huy cười lạnh không thôi, “Thế nhân lại không ngốc sao?”

Lần này, ngay cả 【 thủ phụ nội các 】 Triệu Hồng Bác cũng khẽ nhíu mày nói: “Định quốc công, xin bảo vệ tốt người của Vương thị các ngươi, đừng có bằng chứng tùy ý bôi nhọ Triệu thị chúng ta.”

“Triệu Hồng Bác, cho phép Triệu thị ngươi buôn lậu thông địch, còn không cho người ngoài nghị luận?” Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ trợn trắng mắt nói: “Quả nhiên là bá đạo.”

“Ngươi…” Triệu Hồng Bác ánh mắt sắc bén.

“Đủ rồi!” Long Xương đại đế nhăn mày lại, cắt ngang hai đại quốc công phủ véo nhau, nhìn về phía Vương Anh Huy nói, “Hận Huy, ngươi có việc gì thì nói.” Hắn đã cảm thấy, Vương Hãn Huy bây giờ nhảy ra nói chuyện, chỉ sợ tuyệt đối không đơn giản.

“Vâng, bệ hạ. Nếu Mạnh Nguyên Bạch đại nhân có thể tra ra Trường Ninh Vương thị đã sạch sẽ, đương nhiên là bản lĩnh rất lớn, vậy đương nhiên cũng tra ra tội thế gia khác trốn thuế lậu thuế.” Vương Trụ Huy rốt cục lộ ra bộ mặt thật, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Nhưng dựa vào cái gì, Trường Ninh Vương thị tra được? Những thế gia khác không tra được sao?”

Lời vừa nói ra, trong lòng Toàn Định Càn Điện hoảng sợ, thầm nghĩ không ổn, đây là muốn xảy ra đại sự.

“Chẳng lẽ, luật lệ thuế thu của Đại Càn, cùng với tam tài ti ti trưởng Mạnh Nguyên Bạch, đã trở thành một thanh kiếm sắc trong tay người quyền thế? Muốn đối phó ai, thì phải tra người đó? Muốn che chở cho ai thì che chở cho người đó?”

Vương Trụ Huy dõng dạc dùng ánh mắt quét ngang toàn trường: “Thần đề nghị, nếu Mạnh Nguyên Bạch đại nhân có năng lực xuất chúng như vậy, chi bằng từ Đại Càn xuống, tra qua mỗi một thế gia, thậm chí thuế của hoàng gia một lần.”

“Tuyệt không oan uổng một người tốt, cũng tuyệt không buông tha một người xấu.”

Lời Vương Hãn Huy nói giống như ném một tảng đá lớn vào Định Càn điện, nhất thời nhấc lên gợn sóng. Đại Càn Vương

thị, trong nháy mắt đã đắc tội tất cả mọi người.

“Bệ hạ, tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể!” tra rõ thuế từ đầu, là đại sự cỡ nào, phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Tất cả im miệng!” Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ gầm lên một tiếng.

Uy thế của Thần Thông cảnh mênh mông như biển cả quét ngang toàn trường, ngay cả một số thân vương và các đại thần Thần Thông cảnh khác cũng thấp thoáng kinh hãi, lão già Dần Đạt kia, thực lực hình như lại có tiến bộ.

Thậm chí ngay cả Long Xương đại đế cũng giật nảy mình, Định quốc công lão già này, cũng dám phóng thích uy áp trước mặt trẫm, còn không đem đại đế để vào mắt? Mẹ nó, vừa đề bạt ngươi làm đại lý thủ phụ nội các, đã trâu bò như vậy?

“Thủ Triết từng nói, phụng công nộp thuế chính là căn cơ của quốc gia, trốn thuế lậu thuế không thể nghi ngờ là đào nền tảng của quốc gia. Hoàng thất là nhất phẩm, nên làm gương cho nhị tam phẩm chúng ta, mà chúng ta thượng tam phẩm, nên làm gương cho trung tam phẩm, trung tam phẩm phải làm gương cho hạ tam phẩm.”

Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ cao giọng nói: “Bổn Quốc Công cho rằng, chuyện tra thuế đã không thể tránh được. Trước tiên phải tra từ thượng tam phẩm lên, làm gương cho thiên hạ. Đã là Định Quốc Công phủ ta đưa ra nghị án này, có thể tra xét từ Định Quốc công phủ ta trước.”

“Mạnh Nguyên Bạch, bản thủ phụ mệnh ngươi, lập tức suất lĩnh đoàn đội tinh anh nhập trú Định Quốc công phủ ta, từ trên xuống dưới điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho Đại Càn Vương thị ta. Cũng cho thế nhân nhìn xem, Đại Càn chúng ta, căn bản không có phong thái trốn thuế lậu thuế!”

Các thế gia còn lại, nhất là Triệu thị và một số hoàng thất, đều có thể ngất đi. Định Quốc Công phủ ngươi tất nhiên là nộp thuế theo Chương, dù sao Đại Đế chèn ép nhà các ngươi mấy ngàn năm, mỗi ngày đều túm bím tóc Vương thị các ngươi, nếu không sạch sẽ chẳng phải là gặp quỷ sao?

Đúng vào lúc này đang phân tán hỗn loạn.

An quận vương Ngô Minh Viễn tiến lên một bước, vẻ mặt tức giận nói với Mạnh Nguyên Bạch: “Xin Mạnh đại nhân trả lại cho hoàng thất của ta một cái thanh bạch, An quận vương phủ ta nguyện ý tiếp nhận toàn diện tra thuế, đừng nói người trong thiên hạ cho rằng ta đường đường hoàng thất, chính là độc trùng ghé vào trên người Đại Càn hút máu vạn dân.”

“Nói hay lắm.” Đức Thuận thân vương cũng tán thành: “Mời Mạnh đại nhân, cũng trả lại cho Đức Thuận thân vương phủ ta, Đức Hinh thân vương phủ trong sạch. Chúng ta đường đường hoàng thất, há cho phép ngươi miệng trắng bêu xấu. Tra, tùy tiện tra, không, là nhất định phải tra!”

Trong Định Càn điện, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Mạnh Nguyên Bạch suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, đây là xảy ra chuyện lớn, là muốn ghi chép đại sự trong sử sách. Vương Thủ Triết kia thật độc ác, tính toán thật lợi hại.

Người chưa đến mà đã hất tung Định Càn điện.

Mà Mạnh Nguyên Bạch hắn cũng lần nữa trở thành thanh đao trong tay Vương Thủ Triết, vung về phía từng kẻ thù chính trị!

…

Chương 77: Một tay lộng phong vân! Mạnh đại nhân quy hàng!

…

“Hoang đường, việc này thật sự là quá hoang đường.” Đức Hinh thân vương nghe được lão già Đức Thuận kia, lại còn muốn lôi kéo ông ta cùng xuống nước, lúc này trong lòng giật thót, nổi trận lôi đình nói: “Đức Thuận, ngươi làm vậy là ô uế uy nghiêm và vinh dự của hoàng thất!”

“Đức Hinh, ngươi nhảy cái gì vậy?” Đức Thuận thân vương liếc mắt nhìn lão đối thủ, hắc hắc cười lạnh nói: “Từ khi tổ tiên chúng ta Tử Vi Huyền Đô đại đế mở Đại Càn đến nay, một mực duy trì chính là lý niệm hoàng thất cùng thế gia cùng trị thiên hạ. Vì sao thế gia tra được thuế, hoàng thất của chúng ta liền tra không được? Chẳng lẽ, Đức Hinh thân vương phủ các ngươi thật sự có hành vi cực kỳ nghiêm trọng trộm thuế lậu thuế?”

Ở Đại Càn, hễ là đồng ruộng hoặc là sản nghiệp khác đều phải nộp thuế theo chương.

Hoàng thất có rất nhiều quận vương phủ, thân vương phủ, mỗi một phủ đệ đều là quái vật khổng lồ, dưới tên các phủ đều có lượng lớn nông trang chất lượng tốt cùng các loại sản nghiệp.

Phần sản nghiệp này thuộc về sản nghiệp độc lập của các phủ, do bọn họ tự kinh doanh, sản xuất cũng đều do các vương phủ tự sử dụng. Ví dụ như Bạch Vân Lầu dưới danh nghĩa của Hành quận vương thuộc loại này.

Ngoài ra, hoàng thất còn có các loại hoàng trang.

Những hoàng trang này thuộc về tộc sản, chính là cả hoàng thất cùng sở hữu. Phần tài sản này vô cùng khổng lồ, do hoàng thất tông thân phủ thống nhất tiến hành quản hạt và vận tác, sản xuất chủ yếu dùng cho đại bộ phận hoàng tộc cung cấp nuôi dưỡng, cùng với trợ cấp của tử đệ ưu tú trong hoàng tộc vân vân.

Thí dụ như nói phụng dưỡng của bệ hạ, ngoại trừ quốc thuế phụng dưỡng ra, còn có một bộ phận khác chính là do hoàng

thất tông thân phủ cung cấp.

Nhưng bất kể là sản nghiệp nửa độc lập của vương phủ, hay là tộc sản của hoàng thất tông thân phủ nắm giữ, dựa theo chế độ của Đại Càn vẫn phải nộp thuế, tỉ lệ nộp thuế cũng giống như các thế gia khác, không có trường hợp đặc biệt.

Đây cũng là quy củ ban đầu khi mới lập quốc, khai quốc đại đế Tử Vi Huyền Đô đại đế mô phỏng theo Tiên Triều định ra.

Dù sao, nếu hoàng thất không cần nộp thuế, sẽ có vô số tiểu thế gia đem sản nghiệp treo dưới danh nghĩa hoàng thất, chỉ cần bọn họ nguyện ý đưa ra ba thành mức nộp thuế làm hồi báo, tự nhiên có rất nhiều hoàng tộc thiếu tiền nguyện ý tiếp nhận. Dần dà, sản nghiệp của thế gia chẳng phải là tất cả đều phụ thuộc vào danh nghĩa hoàng tộc sao?

Ngoài ra, nếu hoàng thất không nộp thuế, sản nghiệp của những thế gia khác làm sao có thể cạnh tranh với sản nghiệp hoàng thất? Chỉ riêng chi phí đã không cạnh tranh nổi. Dần dà, thiên hạ này chẳng phải đều là sản nghiệp của hoàng thất sao?

Nếu là hình thức như thế, trước không nói thế gia có nguyện ý tiếp tục chơi đùa với hoàng thất của ngươi hay không. Khắp thiên hạ đều là sản nghiệp của hoàng thất, mà lại không cần nộp thuế, thuế thu từ đâu mà có?

Thế gia còn không bằng bán hết gia sản, sau đó chạy tới Tiên Triều mua điền sản sống qua ngày là được.

Kiểu cơ cấu quốc gia này, sợ là chống đỡ không được bao nhiêu năm sẽ xong đời.

Bởi vậy, sản nghiệp hoàng thất nộp thuế đồng dạng cũng là một khâu cực kỳ quan trọng trong thu thuế Đại Càn. Cũng là bởi vậy, Đức Thuận thân vương nhảy mới đặc biệt hùng hồn.

Sắc mặt Đức Hinh thân vương thoáng cái trở nên âm trầm, trong lòng cũng có chút hoảng hốt.

Hắn làm thân vương, sao có thể không biết sản nghiệp của thân vương phủ nhà mình là đức hạnh gì?

Ỷ vào không ai dám tra xét, mấy năm nay sản nghiệp của nhà mình ở chỗ nộp thuế không ít lần làm giả. Mặc dù hắn không

tính tỉ mỉ con số cụ thể, nhưng nghĩ cũng biết lỗ hổng tuyệt đối rất lớn.

Hơn nữa, bởi vì cái gọi là "Thượng bất chính hạ tắc loạn", Đức Hinh thân vương như thế, những con cháu của ông ta, tình huống của những thân vương quận vương phủ kia, tự nhiên cũng chẳng khá hơn là bao.

Nếu thật sự tra rõ thu thuế, không chừng có thể gây ra bao nhiêu sóng gió đây?

"Bệ hạ." Đức Hinh thân vương lại nhìn về phía Long Xương đại đế, bi phẫn không thôi nói: "Đức Thuận thân vương vì nâng đỡ An quận vương lên ngôi, quả nhiên là giở trò bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Lúc này Đức Hinh nhất mạch ta sắp hiệp trợ Khang quận vương định ra kế hoạch chinh phạt Nam Cương, ông ta lại cổ động đòi tra thuế, rõ ràng là muốn đảo loạn kế hoạch của chúng ta, có hiềm nghi cản trở."

Quận Vương nhất mạch này của hắn, cùng với những thế gia không muốn bị tra thuế kia, nhao nhao phụ họa, đồng thanh chỉ trích Đức Thuận thân vương tổn hại đại kế quốc gia, vậy mà ở thời khắc mấu chốt ngáng chân Khang quận vương.

Cho dù muốn tra thuế, đợi Khang quận vương đắc thắng trở về rồi tra cũng không muộn.

Đức Thuận thân vương cười lạnh nói: "Các ngươi phải định ra kế hoạch chinh phạt Nam Cương, tự đi định ra là được, tra thuế và chuyện này căn bản là không tồn tại mâu thuẫn và xung đột. Mạnh Nguyên Bạch đại nhân và đoàn đội của hắn có kinh nghiệm thuế vụ sung túc, căn bản không cần phiền đến thân vương phủ, quận vương phủ ra mặt, tự mình có thể điều tra rõ ràng rành mạch, rõ rõ ràng."

"Bệ hạ." Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ cũng nói một cách chính nghĩa: "Đức Hinh thân vương nhất mạch đùn đẩy như thế, tìm cớ tìm lý do lảng tránh tra thuế, thần thật sự rất khó không nghi ngờ, bọn họ ở trên chuyện thu thuế có tồn tại vấn đề lớn hay không. Nói không chừng, thật sự đã thối đến tận xương tủy."

"Huống chi, kế hoạch chinh phạt Nam Cương là chiến lược quan trọng cỡ nào? Đường đường chinh phạt đại nguyên soái,

nếu như ngay cả thuế vụ nộp lên đều trăm ngàn chỗ hở, như thế nào để người ta tin tưởng hắn có năng lực, có tư cách đi chủ trì đại cục chinh phạt Nam Cương? Nói không chừng, Đức Hinh nhất mạch đưa ra kế hoạch này, chỉ là muốn thừa dịp một cơ hội này kiếm một khoản tiền chiến tranh mà thôi."

"Tổng kết lại, lão thần đề nghị, Khang quận vương phủ và An quận vương phủ có thể đồng thời tiến hành kiểm tra thuế vụ. Nếu như Khang quận vương phủ nộp thuế sai ngạch không nhiều hơn hai thành, không, ba thành! Chỉ cần không lớn hơn ba thành, Vương Dần ta lực thứ nhất ủng hộ Khang quận vương trở thành chinh phạt đại nguyên soái Nam Cương."

Lúc này, Long Xương đại đế ngồi trên ghế dựa lại không còn táo bạo và tùy ý ban đầu, ngược lại hơi nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt nội liễm, gần như không ai có thể nhìn ra tâm tư của hắn.

Mặc cho phía dưới ầm ĩ đến bay lên, hắn ta vậy mà cũng không mở miệng tỏ thái độ.

Cho đến khi Vương Dần Đạt nói xong một câu cuối cùng.

Long Xương đại đế lúc này mới nhìn về phía Đức Hinh thân vương và Khang quận vương, thần sắc bình tĩnh nói: "Đức Hinh, kế thừa, các ngươi nói thế nào?"

Lão Diêu ở bên cạnh thấy thế, trong lòng thở dài một hơi thật sâu.

Tên Vương Thủ Triết kia quả nhiên ngoan độc, nắm chắc lòng người cũng thật sự tuyệt. Một kích này của hắn không những đánh trúng điểm yếu của Đức Hinh nhất mạch, cũng đánh trúng điểm yếu của bệ hạ.

Một quốc gia, căn cơ quốc lực cường đại, một là nhân khẩu, hai chính là thuế thu.

Quốc gia có thu thuế tràn đầy, có thể càng khuếch trương nhanh hơn, có được càng nhiều thổ địa, nuôi sống càng nhiều nhân khẩu, như thế tiến vào vòng tuần hoàn lương tính, quốc gia mới có thể càng thêm cường đại.

Chính như khi Vương Thủ Triết uống rượu với Long Vô Kỵ "khi nói xằng bậy với đại đế", cho rằng bệ hạ chinh Nam Tần Tây Tấn, lấy một địch hai nhìn như uy phong lẫm liệt, nhưng

vì sao đánh đến bây giờ lại không có kết quả chân chính? Ngược lại đánh nhau, đánh cho quốc khố nghèo rớt mồng tơi!

Xét đến cùng thì vẫn nằm trên nhân khẩu và tiền.

Không có đủ tiền, làm sao có thể nuôi sống được nhiều quân đội hơn? Làm sao có thể trợ cấp bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ hơn?

Đều nói Nam Cương Man Cổ Tộc khó đánh, nhưng nếu quân lực của Đại Càn mạnh hơn, có thể tổ chức ra quân đội và hậu cần có thể so với Tiên Triều, quét ngang Nam Cương Man Cổ Tộc như lấy đồ trong túi.

Lúc trước bệ hạ thấy Vương Thủ Triết cực kỳ có thể kiếm tiền, bảo hắn trong vòng mười năm tăng thuế ở Lũng Tả quận lên năm phần, nhìn như đang gây khó dễ cho Vương Thủ Triết, cố ý làm khó hắn. Nhưng trong đó chưa chắc đã không có ý nghĩ dò xét đáy lòng của Vương Thủ Triết, muốn xem hắn có thể thật sự nghĩ ra một kế hoạch có thể làm giàu cho Đại Càn hay không.

Lỡ như trong tay Vương Thủ Triết có kế hoạch phát tài gì không nỡ lấy ra, một kế hoạch vắt kiệt này, nói không chừng sẽ trực tiếp vắt kiệt ra.

Chính trị thu thuế!

Bệ hạ làm sao có thể không biết, hoàng thất cũng tốt, thế gia cũng thế, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ làm văn trên thu thuế. Nếu tất cả mọi người đều có thể nộp toàn bộ thuế, quốc lực Đại Càn tất nhiên sẽ có một kéo lên.

Chỉ là đúng như Mạnh Nguyên Bạch nói, đây là bệnh nặng khó sửa. Đối mặt với thói tật này, cho dù bệ hạ có tâm chỉnh trị, nhưng cũng là chó cắn nhím, không thể nào hạ miệng được.

Mà bây giờ, thọ nguyên của bệ hạ sắp hết, vừa vặn là uy thế nặng nhất, cũng là thời cơ thích hợp nhất.

Vừa lúc, Vương Thủ Triết lại "vô tình" đưa ra một phương án có vẻ khả thi.

Nhìn bộ dạng bệ hạ như thế, dường như trong lòng đã có suy tính.

Lão Diêu trong lòng cảm khái, không khỏi có chút đồng tình mà nhìn Khang quận vương cùng Đức Hinh thân vương.

Thật không biết bọn họ là vận may quá tệ, hay là lấy mình suy bụng người quen rồi, kế sách gì không dễ đưa ra, thế nào cũng phải làm văn trên chuyện tra thuế, đi làm khó Vương thị?

Kết quả, Vương Thủ Triết mượn chuyện này phản kích, ngược lại khiến bản thân bọn họ rơi vào sóng gió tra thuế.

Sau câu hỏi bình tĩnh kia của Long Xương đại đế.

Đức Hinh thân vương và Khang quận vương đều run rẩy trong lòng, bọn họ quá hiểu tính cách bệ hạ. Dùng giọng điệu và vẻ mặt này để hỏi, tuyệt đối không phải trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Nhưng mà, thuế của bọn họ có thể tra sao? Sau khi tra tiếp, sợ là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lúc này, Đức Hinh thân vương kiên trì nói: “Bệ hạ xin nghĩ lại, hiện giờ chinh chiến Nam Cương sắp tới, quyết không thể…”

Hắn còn chưa nói xong đã nghe thấy Long Xương đại đế cười lạnh một tiếng.

Đại Đế không phản ứng với hắn nữa, ánh mắt quét qua toàn bộ Định Càn điện, âm thanh không lớn, nhưng lại tràn ngập uy áp khủng bố của Đại Đế: “Các ngươi đều luôn miệng nói không được kiểm tra, phải lấy đại cục làm trọng.”

“Trẫm, chỉ hỏi các ngươi một câu.”

“Vì sao Trường Ninh Vương thị điều tra, Định quốc công phủ điều tra, An quận vương phủ điều tra, lại tra các ngươi, chính là hỏng đại cục?”

Sự tức giận vô hình của Lăng Hư đại đế, giống như thực chất ép tới mỗi người đều cúi đầu, trên trán không ngừng chảy xuống mồ hôi lạnh. Cái này không đơn giản là quyền lực đế vương, càng là nghiền ép trên tầng thứ sinh mệnh cùng thực lực.

“Mạnh Nguyên Bạch.” Long Xương đại đế lạnh lùng nói.

“Có thần.” Mạnh Nguyên Bạch khom lưng đáp lại.

Sắc mặt hắn trắng bệch, toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt nhẹp. Hắn hiểu được, mình đã bị cuốn vào trong sự kiện lớn, kế tiếp chỉ cần một bước vô ý, liền có khả năng bước vào vực sâu vạn trượng.

"Trẫm biết ngươi 'giai nghiệp tinh xảo', xưa nay 'Thiết diện vô tư'." Ngữ điệu của Long Xương đại đế thoáng dịu đi vài phần: "Trẫm ban cho ngươi 【Thương Long Kiếm Lệnh】, chủ trì công việc điều tra thuế lần này, nếu có ai không theo hoặc cản trở, giết không tha!"

Kiếm lệnh Thương Long Kiếm? Đây chính là kiếm lệnh có thể tạm thời điều động đạo khí trấn quốc Thương Long Kiếm, dưới kiếm lệnh này, ai dám vọng động, tội đồng mưu phản.

Chúng văn võ đại thần nghe vậy đều kinh ngạc. Bệ hạ đây là quyết tâm muốn tra thuế rồi!

Đức Hinh thân vương nhất mạch càng là kinh hãi mồ hôi đầm đìa, hoảng loạn không thôi. Việc này, việc này nên làm như thế nào cho phải?

"Thần, muôn chết không chối từ." Mạnh Nguyên Bạch mặc dù trong lòng có một vạn người không tình nguyện, nhưng cũng không dám kháng chỉ. Cũng may có Thương Long Kiếm Lệnh, ít nhất chuyện làm việc, tuyệt sẽ không có người dám quấy nhiễu.

Phiền phức lớn rồi!

Mấy trăm văn võ đại thần ở đây, mỗi người đều có sản nghiệp gia tộc, trên con đường thuế thu hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút lỗ hổng. Một khi tra được trên đầu bọn họ…

Nhưng với uy thế của Đại Đế, ai dám trái lời?

"Bệ hạ, mặc dù nghiệp vụ điều tra thuế của Mạnh đại nhân tinh xảo, nhưng nhân thủ có hạn, muốn tra rõ thế gia cả nước tuyệt đối không có khả năng." Đức Thuận thân vương hôm nay là lần đầu tiên trở về đại triều hội mấy trăm năm nay, lại có vẻ sinh động và đầu óc thanh minh, "Theo ta thấy, không bằng tập trung tinh lực điều tra hai thân vương phủ của ta và Đức Hinh, Thừa Tự và Minh Viễn hai quận vương phủ, cùng với An quốc công và Định quốc công hai quốc công, làm đại biểu điều tra thuế."

“Chúng ta thân là thân vương, quận vương, cùng với quốc công, nên là biểu dương thiên hạ.”

“Về phần những hoàng tộc, thế gia khác, có thể tự điều tra trước trong nội bộ, nếu phát hiện có chỗ sơ hở, liền tự đi đến quan phủ, quận phủ địa phương, hoặc là Tam Tài ty bổ sung khoản thuế.”

Đức Thuận thân vương vừa nói ra lời này, những thành viên ngoại trừ Đức Hinh nhất mạch và Triệu thị nhất mạch ở đây đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng tự tra và bổ thuế rất có khả năng thương gân động cốt, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với sau khi bị điều tra ra trắng trợn công bố lên trời. Hơn nữa, nếu là tự tra, bổ sung bao nhiêu thuế là do mình nói, trong đó có không ít chỗ trống có thể thao tác.

Mọi người theo bản năng sinh ra vài phần hảo cảm đối với Đức Thuận thân vương.

Bất quá, trong nháy mắt, hảo cảm của bọn họ lại biến mất hầu như không còn.

Chỉ vì Đức Thuận thân vương bổ sung thêm nói: “Đợi sau khi các hoàng tộc và thế gia tự điều tra xong, Tam Tài ty liền có thể tra xét cả nước, đến lúc đó lại tra ra thế gia có sơ hở chưa bổ, không những phải phạt gấp trăm thuế. Gia chủ cùng tiên sinh có liên quan sổ sách phải chịu trách nhiệm, nếu tình tiết nghiêm trọng, có thể đưa đến doanh pháo hôi lập công chuộc tội.”

Mọi người nhất thời toát mồ hôi lạnh. Điều này cũng quá hung tàn. Như vậy, cho dù các thành viên khác trong gia tộc muốn làm giả trên thuế vụ, gia chủ và tiên sinh sổ sách cũng không làm.

“Nếu là có người tố cáo thế gia trốn thuế lậu thuế, một khi thẩm tra xác thực, có thể ban thưởng một khoản tiền lớn cho người tố cáo.” Nếu là oan báo cũng không sao, có thể để cho thế gia bị oan uổng khen ngợi, trao tặng danh hiệu “Nạp thuế mẫu”, Thành thủ phủ, quận thủ phủ ở các phương diện đều có thể cho ưu đãi.”

Từng biện pháp, từ trong miệng Đức Thuận thân vương nhảy ra, phảng phất là đã sớm có suy nghĩ cặn kẽ.

Cho dù là Long Xương đại đế, cũng là đối với Đức Thuận thân vương ghé mắt không thôi, lão gia hỏa này ở bên bờ Tây Hải câu cá mấy trăm năm, thật ra rất có tiến bộ a.

Long Xương đại đế suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đức Thuận nói như vậy, rất có đạo lý. Nếu như thế, vậy thì điều tra từ Đức Hinh, Đức Thuận thân vương phủ, Khang, An quận vương phủ, cùng với hai đại quốc công phủ."

"Các hoàng tộc thế gia khác, đồng thời tự tra tự xử, hai mươi năm bỏ thuế bổ sung, giấu diếm, thiếu, sản nghiệp lậu đăng ký tạo sổ một lần nữa. Sau khi tra xét lại bắt được sai lầm trọng đại, tự nhiên nghiêm trị không tha."

"Bãi triều!"

Âm thanh của Đại Đế quanh quẩn không ngớt trong điện Định Càn.

Một chùy định âm, không cho bất luận kẻ nào phản bác.

"Cung tiễn bệ hạ."

Chúng văn võ đại thần đều hành lễ cùng uống.

…

Lần đại triều hội này ba động thật lớn, vừa mới bắt đầu, tự nhiên là dẫn phát rất nhiều âm thầm nghị luận.

Long Xương đại đế hạ triều, nhưng không đi Chuyết Chính Các, mà là đến Ngự Hoa Viên tản bộ, cho sói con ăn, sau đó chuẩn bị thuận đường đi thăm Vương An Nghiệp và mấy thằng nhóc gấu.

Hắn thản nhiên bước đi, sắc mặt không còn uy nghiêm, ngược lại có loại bộ dáng ung dung tự nhiên.

"Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ." Lão Diêu cười nói, "Trải qua lần này thuế vụ chỉnh đốn, thiên phong tà khí trên dưới cả nước trốn thuế lậu thuế chắc chắn sẽ thanh toán xong, quốc lực cũng sẽ theo đó tăng lên một mảng lớn."

"Lão già nhà ngươi, trẫm bị Vương Thủ Triết dùng thương, ngươi còn vui vẻ như thế?" Long Xương đại đế tức giận trừng mắt nói: "Ngươi thành thật mà nói, có phải ngươi đã sớm đầu

nhập vào An quận vương, chỉ mong trẫm sớm chết sớm, thoái vị nhượng hiền rồi hay không?”

“Bệ hạ oan uổng quá! Lão nô sinh là người của bệ hạ, chết là quỷ của bệ hạ.” Lão Diêu vẻ mặt’sợ hãi’ xin tha: “Lão nô đây là cao hứng thay bệ hạ a! Ngài thế nhưng đã sớm muốn chỉnh đốn thuế vụ rồi, chỉ là vẫn luôn tìm không thấy nguồn gốc và cơ hội thích hợp. Hiện giờ Vương Thủ Triết nháo như vậy, chẳng phải là trúng ý của ngài sao?”

“Lão già thối tha không biết xấu hổ.” Long Xương đại đế sau khi cười mắng một câu, sắc mặt dần dần nghiêm nghị nói: “Trẫm đâu phải không có lý do và cơ hội, trẫm chỉ là vẫn không hạ quyết tâm được. Việc tra thuế nếu muốn phục chúng, tất phải bắt đầu từ hoàng gia. Thể diện của hoàng gia, đợt này sẽ thất bại mất.”

“Lần phản kích này của Vương Thủ Triết xem như khiến trẫm hạ quyết tâm. Thò đầu là một đao, rụt đầu cũng là một đao, đã là bệnh, đương nhiên là đao càng nhanh, ra tay càng ác, thanh tẩy càng sạch sẽ.”

“Trẫm tuy rằng đã già, nhưng uy phong và uy vọng vẫn còn, hơn nữa ai cũng biết trẫm hiện tại hỉ nộ vô thường, tính tình không tốt, trước khi chết kéo theo mấy người chôn cùng cũng còn chưa biết, do trẫm ra tay, bọn họ mới không dám xằng bậy. Không nhân cơ hội này trị bệnh này, chẳng lẽ còn chờ tân đế thượng vị tra tấn việc này sao?”

Tân đế thượng vị mới là tình hình thế nào, Long Xương đế có thể không rõ ràng? Khi đó gánh một đống trưởng bối, bên người một đống ngoại thích, uy vọng bản thân còn chưa thành, muốn làm chút chuyện gì đó, nào có dễ như hắn bây giờ?

“Bệ hạ thánh minh.” Lão Diêu vỗ mông ngựa, thở dài nói: “Chính là lúc này đây, uy vọng nhất mạch của Đức Hinh thân vương và Khang quận vương đã bị hao tổn.”

“Đó cũng là bọn họ gieo gió gặt bão, ngay cả ba thành sai lầm cũng không dám đáp ứng, cái này còn chưa đủ nói rõ vấn đề sao?” Long Xương đại đế sắc mặt hơi có bất mãn nói: “Nhất là lão già Đức Hinh kia, bản thân bất chính, ảnh hưởng cả ổ. Đứa bé Thừa Tự kia vốn cũng không như vậy, mấy năm nay đều dạy hư cho Đức Hinh.”

“Vừa vặn nhân cơ hội gõ Ngô Thừa Tự một cái, muốn hắn hiểu được nếu còn muốn tranh giành vị trí đế tử, thì phải tự mình ngồi thẳng dậy. Đầy người đều là cái sàng, làm sao có thể phục chúng?”

“Lão nô cũng hy vọng Khang quận vương sau khi trải qua một lần này, có thể rút ra nỗi đau trong lòng, thực sự trở thành một chuẩn đế tử có năng lực, có đảm đương.” Lão Diêu phụ họa nói.

“Vậy còn phải xem lúc bản thân hắn gặp phải khốn cảnh, có thật sự có thể niết bàn trùng sinh hay không. Nếu như không được, cũng chỉ có thể bị đào thải.” Long Xương đại đế bình tĩnh nói: “Cuộc chiến đế tử, không thể qua loa, chuyện này liên quan đến quốc vận vạn năm của Đại Càn ta.”

“Bệ hạ, tên Vương Thủ Triết kia lần này khiêng đại nghĩa kháng chỉ không đến, có muốn lão nô đích thân đi gặp hắn, sau đó áp giải hắn đến gặp bệ hạ không?”

“Hừ! Không cần phải vậy, trẫm là thân phận gì? Há là hắn muốn gặp thì gặp, muốn không gặp thì không gặp? Thờ ơ, sớm muộn gì cũng có lúc hắn cầu trẫm.”

Hai chủ nô, ngươi một lời ta một câu, dần dần đi xa.

…

Gần như cùng một thời gian.

Mạnh Nguyên Bạch sau khi hạ triều, lập tức triệu tập mấy thân tín của Tam Tài ty, lấy danh nghĩa tra thuế chạy như điên đến Định Quốc công phủ.

Tiến vào phủ Định Quốc Công.

Mạnh Nguyên Bạch đưa đám thân tín ra ngoài, sau đó túm lấy gia chủ Vương thị Vương Vũ Xương phụ trách chiêu đãi hắn: “Vũ Xương gia chủ, Vương Thủ Triết còn ở Vương thị không? Xin ngài lập tức dẫn ta đi gặp hắn.”

“Mạnh đại nhân bình tĩnh đừng nóng.” Vương Vũ Xương bình tĩnh kéo hắn ra: “Canh giờ này, Thủ Triết hơn phân nửa còn đang ngủ trưa. Không vội không vội, chúng ta uống trà tâm sự trước.”

Ngủ trưa?

Biểu cảm của Mạnh Nguyên Bạch trì trệ, hắn quả thực không thể tin được, thằng nhãi Vương Thủ Triết kia quấy Định Càn điện đến long trời lở đất, liên lụy toàn bộ thiên hạ vào.

Hắn lại còn có tâm tình nhàn rỗi ngủ trưa?

"Vũ Xương gia chủ." Mạnh Nguyên Bạch cố nén xúc động chửi má nó, hít sâu một hơi hành lễ nói: "Mạng người quan trọng a, xin nhờ ngươi."

Vương Vũ Xương lộ ra vẻ khó xử: "Lúc Thủ Triết ngủ trưa, không thích bị người khác quấy rầy."

Dừng một chút, hắn mới lại trịnh trọng gật đầu nói: "Nhưng nếu là Mạnh đại nhân mời, vậy Vương mỗ liền bất chấp tất cả. Đại nhân, xin mời đi theo ta."

"Đa tạ Vũ Xương gia chủ." Mạnh Nguyên Bạch cảm kích hành lễ lần nữa, trong lòng lại nói thầm không thôi, nhìn thấy Vương Thủ Triết kia, cảm giác như thiếu một ân tình lớn.

Vương Vũ Xương dẫn Mạnh Nguyên Bạch đi vào trong Tứ Quý Viên.

Đồng thời còn "cưỡng ép quấy rầy" Vương Thủ Triết ngủ trưa.

Không bao lâu sau, Vương Thủ Triết ở trong thư phòng tiếp đãi Mạnh Nguyên Bạch, hắn cười tự mình pha trà nói: "Mạnh đại nhân đại giá quang lâm, Thủ Triết không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Nào có thể đoán được.

Mạnh Nguyên Bạch đứng dậy trước, vẻ mặt nghiêm nghị hành lễ thật sâu: "Thủ Triết gia chủ, Nguyên Bạch lúc trước có đắc tội, kính xin gia chủ rộng lòng tha thứ một chút."

"Không dám, sao dám." Vương Thủ Triết hoàn lễ nói: "Mạnh đại nhân là một lòng vì công, Thủ Triết sao lại có lòng oán trách? Huống chi, vẫn là đại nhân chứng minh sự trong sạch của Vương thị. Mạnh đại nhân, những trà dại này chính là thu hoạch trong lúc vô tình của cháu trai Thủ Triết, mặc dù thô bỉ, nhưng lại có một hương vị khác."

Trà tốt nhất trong tay hắn bây giờ, đương nhiên là lá cây sinh mệnh Vương Ly Tiên rụng xuống. Chẳng qua quá mức trân

quý, không phải người thật sự thân cận, hắn là không nỡ chia sẻ.

“Trọng tôn nhi, có phải là đứa trẻ An Nghiệp kia không? Nhưng ta nghe nói, hiện tại hắn đang ở trong Vọng Tiên Các của bệ hạ, rất được bệ hạ sủng ái.” Mạnh Nguyên Bạch uống một ngụm, liên thanh khen: “Trà ngon trà ngon, Thủ Triết gia chủ thật đúng là người phúc duyên thâm hậu, bọn nhỏ một trận thi đấu xuất sắc.”

“Quy Long Mạnh thị đời này cũng là nhân tài xuất hiện lớp lớp nha.” Vương Thủ Triết cười nâng đỡ lẫn nhau: “Tam phẩm có hi vọng.”

Sau khi hai người tâng bốc nhau thương nghiệp một phen, dần dần quen thuộc.

Mạnh Nguyên Bạch lúc này mới lộ ra bộ mặt thật, cay đắng không thôi nói: “Thủ Triết gia chủ, kế phản kích hai lần của ngài, ta xem như đã lĩnh giáo sự lợi hại của ngài. Chỉ có điều, ngài đã đem lão Mạnh ta hãm hại. Bây giờ, Triệu thị đã hận ta thấu xương. Đức Hinh thân vương nhất mạch, cũng coi ta là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.”

“Thậm chí, tương lai các thế gia lớn nhỏ trong cả nước đều sẽ âm thầm thóa mạ Mạnh Nguyên Bạch ta. Thủ Triết gia chủ à, cái này gọi Mạnh Nguyên Bạch ta đi con đường nào?”

“Chúc mừng Mạnh đại nhân, ngài đây là muốn ghi tên vào sử sách.” Vương Thủ Triết chắp tay nói.

Sử sách vang danh thiên hạ!

Quỷ tài phải ghi tên sử xanh, khóe miệng Mạnh Nguyên Bạch giật giật: “Thủ Triết gia chủ chớ nói đùa, cầu chỉ con đường sáng.”

“Đường sáng? Chẳng lẽ Mạnh đại nhân còn có tâm tư muốn đầu nhập vào Khang quận vương?” Vương Thủ Triết tò mò hỏi.

“Làm sao có thể, bây giờ Khang quận vương hận ta thấu xương. Hơn nữa ông ta là hạng người khí độ nhỏ hẹp, trời sinh tính lạnh bạc, ta cũng không dám đầu nhập vào ông ta.” Mạnh Nguyên Bạch lắc đầu, ánh mắt mong chờ không thôi nói: “Cho nên, sau này sống sót, kính xin Thủ Triết gia chủ chiếu cố.”

“Mạnh đại nhân khách khí rồi, dìu đỡ lẫn nhau, dìu đỡ lẫn nhau mà thôi.” Vương Thủ Triết cười đáp lễ: “Sau chuyện này, ta thay ngươi giới thiệu An quận vương.”

“Được, được, được, được, nếu ta và Thủ Triết đã là người cùng một con thuyền.” Mạnh Nguyên Bạch vừa mới đầu nhập vào, rất rõ ràng mình nên ra ‘Đầu danh trạng’ rồi, sắn tay áo phấn chấn nói: “Lần này, Thủ Triết ngươi nói làm sao bây giờ, vậy làm sao bây giờ. Từ khi Mạnh mỗ trông coi gia chủ Triết gia vài lần, kế này sợ là không chỉ đơn giản tra thuế như vậy.”

“Nguyên Bạch huynh không hổ là tam tài ty trưởng.” Vương Thủ Triết cười nhạt nói: “Tùy tiện điều tra thuế là được, chỉ là Nguyên Bạch huynh phải lưu ý nhiều hơn một chút, dấu vết tài khoản ra vào không rõ nguồn tiền…”

Không rõ nguồn tiền tài?

Thân thể Mạnh Nguyên Bạch chấn động, không dám tin nhìn Vương Thủ Triết: “Chẳng lẽ Thủ Triết gia chủ chỉ là…”

Nhưng trong nháy mắt, hắn lại lập tức phấn chấn hẳn lên: “Thủ Triết huynh quả nhiên là thủ đoạn tốt, Nguyên Bạch bội phục bội phục. Ngài yên tâm, chỉ cần hắn to gan lớn mật làm qua, tất nhiên sẽ có dấu vết. Thủ hạ của Nguyên Bạch, có không ít kỳ tài khứu giác nhạy cảm.”

Hắn cũng không nghĩ tới, vừa mới lên thuyền, liền nghênh đón một trận đại công ngập trời.

…

Chương 78: Rút củi dưới đáy nồi! Đem bàn thờ nhấc lên!

…

Khang quận vương phủ.

Hoàng hôn, ráng chiều xán lạn. Cả tòa nhà đều đắm chìm trong ráng chiều màu đỏ cam, phảng phất như được phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp màu đỏ, tăng thêm vài phần mỹ lệ cùng hoa mỹ.

Hình ảnh như vậy, không thể nghi ngờ là cực đẹp.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ Khang quận vương sẽ dừng lại thưởng thức một hồi, nhưng hôm nay, ông ta lại không có hứng thú này, trực tiếp để xe ngựa chạy vào trong phủ.

Lúc này tâm tình của hắn cực kỳ không tốt.

Sau đại triều hội, vốn dĩ hắn nên lập tức chạy về quận vương phủ, nắm chặt xử lý công việc thuế vụ.

Lại không nghĩ tới, lại bị đám người Công Trình ty kia quấn lấy, cứ muốn lôi kéo hắn hỏi kế hoạch cụ thể chinh phạt Nam Cương Man Cổ Tộc, truy hỏi công trình khí giới, tài liệu gỗ thô cần dùng đến trong quá trình chinh phạt, rất có tư thế liên tục, khiến cho hắn sau khi nổi bão một trận mới bứt ra.

Nhân số hiện giờ của Nam Cương Man Cổ Tộc tuy rằng không bằng lúc trước, nhưng cũng chiếm cứ mảnh đất lớn phía nam Thiên Phủ, cho dù đã định ra kế hoạch, từ việc chuẩn bị lương thảo, xác định danh sách nhân viên xuất chinh theo quân, chuẩn bị đến điều động quân đội, chuẩn bị xuất phát, nhanh nhất cũng phải mấy tháng thời gian, nơi nào cần gấp gáp như vậy?

Đám người này là cố ý, đích thị là kế hoãn binh mà Vương Hám Huy đưa ra.

Hắn hiện tại sốt ruột nhất là xử lý việc bị tra thuế. Cái kia nếu không làm tốt, đừng nói chinh phạt đại nguyên soái, ngay cả uy vọng chuẩn đế tử như hắn cũng phải chịu đả kích lớn, tiện đà ảnh hưởng đến tranh giành đế tử.

Vương Thủ Triết!

Người đã từng nghe báo cáo, hắn lại lơ đễnh đặt một cái tên, đối tượng đáng lôi kéo trên tình báo, hắn cũng không chủ động xuất kích.

Mà bày ra thái độ cao cao tại thượng, thậm chí còn không để ý đến việc lôi kéo đối phương.

Hắn tự ý cho rằng, cho dù Vương Thủ Triết thật sự là một nhân tài, cũng từng làm ra một số thành tựu, nói cho cùng cũng chỉ là tộc trưởng một tiểu gia tộc hẻo lánh mà thôi. Không phải sau khi nghe được Khang quận vương nhất mạch của hắn có ý mời chào hắn, liền lập tức chủ động đến quy hàng sao?

Đối phương không đến, đó là đối phương không có ánh mắt, là tổn thất của đối phương.

Kết quả…

Đối phương chẳng những đầu phục Ngô Minh Viễn, còn lôi kéo Long Vô Kỵ, hung hăng đào góc tường của hắn ta.

Không những như thế, còn các loại thao tác không ngừng, đem chênh lệch giữa Ngô Minh Viễn và hắn càng kéo càng gần, một lần lại một lần gây cho hắn tổn thương cực lớn.

Còn lần này, đối phương chẳng những ép bệ hạ tra thuế, còn đặt hắn ngang hàng với An quận vương, đây không thể nghi ngờ là hung hăng đâm một đao vào ngực hắn.

Vương Thủ Triết đáng chết!

Xe ngựa chậm rãi chạy vào trong viện, Khang quận vương cau mày xuống xe ngựa.

“Điện hạ.” Quận vương phi Triệu Di Tĩnh sớm đã đứng chờ ở đây, tiến lên đỡ Khang quận vương, dịu dàng nói: “Thiếp thân đã lệnh cho phòng bếp nhỏ, chuẩn bị cho điện hạ thích ăn nhất Tây Hải Hào, Hoàng cô nấu tuyết phi long mới vừa được Thiên Phủ quận vận chuyển đến, cùng với linh kiếm kỳ ngư ngư phiến cháo.”

“Hiện tại bản vương nào có tâm tư ăn uống?” Trong lòng Khang quận vương trở nên phiền não, không kiên nhẫn xua

tay nói: “Ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc với các khách khanh.”

“Điện hạ, chuyện xảy ra trong đại triều, thiếp thân đã nghe nói.” Triệu Di Tĩnh dịu dàng nói: “Sự tình đã phát sinh, có vội cũng không gấp được. Bởi vì mỗi khi gặp đại sự có tĩnh khí, ngài trước tắm rửa thay quần áo một phen, ăn mấy miếng món ngon, lại an bài các công việc linh tinh.”

“Cái này… Ngươi nói cũng đúng.” Khang quận vương thoáng bình tĩnh lại, nghe theo sắp xếp của Triệu Di Tĩnh, tắm rửa thay quần áo, ăn chút món ngon thường ngày thích ăn, trong lòng nóng nảy thoáng cái yên tĩnh hơn rất nhiều.

Mà thừa dịp rảnh rỗi này, Triệu Di Tĩnh cũng là giúp hắn sắp xếp xong hết thảy, sau đó nhu thuận lui ra ngoài. Nàng biết, không phải mỗi một chuyện nàng đều có thể tham dự.

Khang quận vương trong thư phòng xa hoa kia, lúc này đã tụ tập không ít người, đều là môn khách tâm phúc, phụ tá do Khang quận vương nuôi dưỡng, nội vụ đại quản sự trong phủ, cùng với tổng sổ sách tiên sinh trong phủ nhiều thế hệ đi theo vân vân.

Một vị phụ tá trong đó tên là “Khương Trúc Y”, chính là đích thứ mạch xuất thân từ một thế gia Tứ phẩm Khương thị không bắt mắt ở Tiên Triều, nghe nói Khương thị kia vẫn là chi nhánh nhất phẩm Khương thị.

Tuy nhiên, Khương thị là họ Cổ, ở Tiên Triều cũng xem như thế gia vọng tộc lớn, trong Tiên Triều cũng không ít. Ngay cả trong Đại Càn quốc, cũng có không ít thế gia họ Khương, ngay cả chủ nhân thánh địa hiện nay là Khương Chấn Thương cũng là họ Khương.

Tuy nhiên, cho dù đều là Khương thị thì giữa hai bên cũng không nhất định là đồng tông.

Khương Trúc Y dáng dấp phong thần tuấn lãng, bản thân tài học trác tuyệt, tư duy nhanh nhẹn, chính là một trong những phụ tá mà Khang quận vương tin cậy nhất. Nhiều năm qua, hắn giúp Khang quận vương xử lý rất nhiều chuyện, nhất là “chuyện đó”, chính là Khương Trúc Y toàn quyền phụ trách.

Tiếp xúc với Lạc Ngọc Thanh "Phá Hiểu", cũng là hắn đang hoàn thành. Dù sao lấy thân phận của Lạc Ngọc Thanh, cũng không có khả năng thường xuyên ra vào Khang quận vương phủ.

"Trúc Y." Khang quận vương uống trà, khẽ nhíu mày hỏi: "Bên Công Dương hiền đệ vẫn chưa có tin tức gì truyền về sao?"

"Điện hạ." Khương Trúc Y chắp tay nói: "Lúc trước Ngọc Thanh cô nương truyền tin về, nói gần đây Thiên Diễm và một tổ chức tình báo mới xuất hiện, vẫn luôn cản trở nàng thám thính tin tức, có không ít nguồn tin đều bị bên kia cắt đứt. Nàng không thể không phân ra một bộ phận tinh lực để đối kháng với bọn họ, cho nên tin tức có chút chậm trễ."

Dừng một chút, Khương Trúc Y lại nói: "Nhưng, điện hạ cũng không cần quá lo lắng. Sách công tử chính là đại thiên kiêu của thánh địa, lại là sư phụ của Lang Gia chân nhân, thân phận đặc thù. Bây giờ lại là ở trên địa giới của Đại Càn chúng ta, cho dù là Tiên Triều Diêu thị ít nhiều cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi. Lần này chắc là bởi vì một số nguyên do nào đó mà chậm trễ, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là ở trong quang cảnh hai ngày này, sẽ có tin tức."

Khương Trúc Y chậm rãi mà nói, giơ tay nhấc chân vô cùng tự tin. Đây là tư thái các tuấn kiệt tiên triều thường xuyên sẽ có. Tiên Triều bất luận là kinh tế, trình độ giáo dục, hay là thực lực chỉnh thể, đều là xa siêu lớn càn, người tiên triều từ nhỏ kiến thức nhiều, tâm tính cũng thường tương đối cao.

Tuy nhiên, Khương Trúc Y thân là người ưu tú trong dòng chính thứ mạch của gia tộc, cũng có dã tâm đi ra khai chi tán diệp, tự khai nhất mạch, mà phò tá Khang quận vương leo lên vị trí Đại đế Đại Càn, không thể nghi ngờ là con đường tắt tốt nhất.

"Ừm." Khang quận vương khẽ nhíu mày, từ chối cho ý kiến đáp lại một tiếng: "Công Dương hiền đệ xưa nay tâm cao khí ngạo, hành sự không khỏi làm theo ý mình. Thôi vậy, lấy thực lực của hắn không đến mức sẽ chịu thiệt."

Dừng một chút, hắn lại hỏi: "Tín lão đâu, có tin tức gì truyền về không?"

Nếu bên tin lão thành công, có thể dựa vào đó âm thầm ngăn chặn Vương Thủ Triết. Thậm chí, để Vương Thủ Triết phản lại cho mình sử dụng cũng không phải không có khả năng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khương Trúc Y ngưng trọng: "Có tin tức, nhưng tình huống rất không ổn."

"Nghe nói lúc Tín lão và huynh đệ Ô thị làm việc, vận khí cực kỳ không tốt, đụng phải viện trưởng Thiên Hà chân nhân của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung đang khách ở Vương thị… Kết quả, ba người đều bị coi là tà tu ác tặc đánh chết ngay tại chỗ!"

"Cái gì!? Tín lão cũng bị đánh chết?" Khang quận vương đứng bật dậy, sắc mặt đột nhiên đại biến: "Còn có lão già Thiên Hà kia, tại sao lại ở Trường Ninh Vương thị?"

"Ta đã tìm hiểu được trong báo cáo của quan phủ, ba người đều bị giết. May mắn là trước khi bị giết Tín lão đã lựa chọn tự bạo, không bại lộ thân phận." Khương Trúc Y cúi đầu nói: "Ta nghe nói Thiên Hà chân nhân được Vương thị mời, dùng thần thông hỗ trợ điều động linh mạch, tạo ra Tụ linh trận cho gia tộc."

"Chuyện này hẳn là trùng hợp, Vương thị và Thiên Hà chân nhân đều chỉ coi là ba tội phạm truy nã đến từ triều ta. Nếu không, nếu để bọn chúng bắt được 'Tín lão', chắc chắn sẽ mượn cơ hội này đả kích chúng ta một đợt."

Sự phân tích "rất có lý" của Khương Trúc Y, chỉ tiếc, hắn căn bản không biết tâm tính thật sự của Vương Thủ Triết.

Tín lão cũng tốt, Ô thị huynh đệ cũng tốt, tuy rằng đích thật là người của Khang quận vương, nhưng cho dù là bắt được bọn họ, một khi muốn ở trên việc này cãi cọ với Khang quận vương, trong thời gian ngắn sẽ không nói rõ ràng, bọn họ có rất nhiều biện pháp đùn đẩy.

Ngược lại chuyện này vừa xảy ra, sẽ bộc lộ ra thực lực chân chính của nội bộ Vương thị, dễ dàng đưa tới kẻ địch càng cường đại hơn. Còn không bằng đem việc này đẩy cho Thiên Hà chân nhân, để lão nhân gia hắn gánh tội này, tất nhiên là thích hợp nhất.

"Tín lão!" Ánh mắt Khang quận vương cũng mơ hồ phiếm hồng, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận và hận ý: "Vương

thị, Thiên Hà, bản quận vương không đội trời chung với các ngươi!”

Không giống những người khác, Ngô Trung Tín là người đã sớm đi theo Khang quận vương, một đường bảo hộ hắn lớn lên.

Mặc dù Khang quận vương lại bạc tình bạc nghĩa, nhưng chung quy vẫn là nhân loại, vẫn có tình cảm như cũ.

“Điện hạ bớt giận.” Khương Trúc Y chắp tay nói: “Việc đã đến nước này, phẫn nộ đã không có ý nghĩa. Việc trước mắt chúng ta phải làm, chính là nghĩ cách vượt qua nguy cơ tra thuế lần này, ít nhất phải giảm tổn thất xuống đến thấp nhất. Chỉ có ngài cuối cùng giành được vị trí đế tử, mới có thể báo thù cho Tín lão.”

“Phù, phù.”

Khang quận vương hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng kiềm chế được cảm xúc, ánh mắt tràn ngập sắc bén nhìn sang bên kia: “Ngọc Đức tiên sinh, lúc trước ta phái tùy tùng trở về, bảo ngươi sắp xếp sổ sách một chút, tình huống thế nào rồi?”

Ngọc Đức tiên sinh là tổng sổ sách của Khang quận vương phủ, thuộc hạ quản lý hơn mười tiên sinh phòng thu chi. Ông ta xuất thân từ bàng chi của hoàng thất, tên đầy đủ là “Ngô Ngọc Đức”, các tổ tông đều xử lý sổ sách cho nhánh này của Đức Hinh.

“Hồi điện hạ.” Ngọc Đức tiên sinh nói: “Sản mục của Khang quận vương phủ chúng ta cực kỳ phức tạp, trong thời gian ngắn…”

“Thôi thôi, bản điện hạ hỏi ngươi, nếu dựa theo thực tế nộp thuế, cùng với chúng ta đã nộp thuế, số lượng chênh lệch bao nhiêu? Có thiếu năm phần hay không…” Khang quận vương từ trước đến nay thống lĩnh đại cục, thu nhập trong nhà và chi ra tổng sổ sách đương nhiên rõ ràng, chỉ là không rõ ràng lắm rốt cuộc trốn thuế lậu bao nhiêu. Loại chuyện này, bình thường căn bản không cần hắn đi quản.

“Cái này…” Ngọc Đức tiên sinh mồ hôi chảy ròng ròng, cắn răng nói: “Điện hạ, ngài quá bảo thủ, vâng, ít nhất tám phần…”

Khang quận vương giật mình trong lòng, treo lên đầu rơi xuống.

Hắn tức giận vô cùng, rít gào: "Sao lại như vậy được? Đám người các ngươi thật to gan, đúng là to gan! Tám thành làm sao mà tạo được?"

"Điện hạ oan uổng quá." Ngọc Đức tiên sinh vẻ mặt khổ sở: "Hóa ra Khang quận vương phủ chúng ta cũng dựa theo lệ cũ ít hơn năm phần trăm. Nhưng gần trăm năm nay, điện hạ vẫn vì ngôi vị đế tử mà nỗ lực bôn ba, tài chính trong phủ dần dần khan hiếm, nếu không gia tăng cường độ thuế, rất nhiều chuyện chỉ sợ đã không thể vận hành rồi."

Huống chi loại chuyện này hắn cũng không có gan tự tiện chủ trương, bởi vậy trước khi thao tác cũng đã sớm xin chỉ thị của điện hạ rồi, chỉ là phỏng chừng chính điện hạ đều quên đáp ứng.

"Không thể nghĩ cách san bằng sổ sách sao?" Khang quận vương đau đầu không thôi, xoa huyệt Thái Dương.

Ngọc Đức tiên sinh hít một hơi thật sâu, thiếu chút nữa thốt ra. Đến đến, sổ sách cho ngươi, ngươi bình một cái ta xem à?

Bất quá nếu như lời này dám nói ra, hơn phân nửa sẽ bị đánh chết.

Dưới sự bất đắc dĩ, hắn đành phải khô khan nói: "Điện hạ, khoản mục tài vụ này, rút dây động rừng lay động toàn thân. Cho dù chúng ta đã rất cẩn thận, nhưng mặc kệ là nhà ai trộm thuế trộm thuế, chỉ cần quy mô hơi lớn một chút, một khi tra rõ, tra kỹ, nhất định có thể tra ra vấn đề."

"Cho dù làm tốt sổ sách, Tam Tài ty chỉ cần tra kỹ quy mô các sản nghiệp, tỉ mỉ đối chiếu thu nhập, thẩm vấn người liên quan, cuối cùng trốn không thoát."

Đại quản gia quận vương phủ ở một bên cau mày nói: "Điện hạ, bằng không chúng ta vẫn dùng biện pháp cũ. Những quan thuế vụ phụ trách tra thuế luôn có thân nhân gia quyến, luôn có thứ chúng ta muốn, chúng ta nghĩ cách mua chuộc mấy người, động tay động chân trong quá trình tra thuế…"

Nhưng mà, ông ta còn chưa nói hết đã bị Khang quận vương cắt ngang.

“Ngu xuẩn!” Khang quận vương lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi có biết bây giờ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta không? Huống chi, lần này bên phía An quận vương sớm đã có chuẩn bị, khẳng định đã phái người âm thầm nhìn chằm chằm chúng ta, bất cứ lúc nào cũng có thể túm được bím tóc của ta. Ngươi có tin hay không, chân trước ngươi mới phái người đi ra ngoài, người đi sau sẽ bị người phía An quận vương bắt giữ, biến thành nhân chứng ta có ý đồ mua thông thuế vụ quan?”

“Vâng vâng vâng, là lão nô suy nghĩ không chu toàn.” Đại quản gia toát mồ hôi lạnh.

“Không chỉ lôi kéo mua chuộc không được, uy hiếp, ám sát những thủ đoạn này cũng không được.” Khang quận vương lạnh lùng nói: “Vương Thủ Triết đây là dương mưu trắng trợn, chính là nhìn chuẩn ta và lão tổ tông phủ thượng không kiểm tra được, một đao này đã đâm vào trong lòng ta.”

“Điện hạ yên tâm đừng nóng.” Khương Trúc Y hiến kế: “Việc này nhìn mặt ngoài, tựa hồ có chút bất lợi đối với ngài, một khi bị tra ra có hành vi trốn thuế lậu thuế, sẽ có đả kích thật lớn đối với uy vọng.”

“Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, việc này chưa chắc thật sự có lợi đối với An quận vương. Kế này của hắn có lợi cho quốc gia, lại đắc tội phần lớn hoàng tộc và thế gia. Mọi người ngoài mặt không nói, nhưng đáy lòng khẳng định hận thấu xương đám người An quận vương, ai cũng không muốn lấy thịt mình ăn, bị móc từ yết hầu ra chứ?”

“Cuộc chiến đế tử là cái gì? Đương nhiên là phải đại biểu cho lợi ích của hoàng thất, lợi ích của thế gia đại tộc. Kế này của Vương Thủ Triết tuy hay nhưng lại chặt đứt nhân duyên của An quận vương ở thế gia.”

Thần sắc Khang quận vương chấn động: “Lời của Trúc Y có lý, vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

“Mặt ngoài tích cực phối hợp tra thuế, không thể để lại nhược điểm ở đầu sóng ngọn gió này.” Khương Trúc Y phân tích nói: “Thứ hai, chủ động nhận tội với bệ hạ, lấy lý do mình không biết tình hình, cũng cam đoan nhất định sửa lại.”

“Thứ ba, âm thầm tố cáo các lộ thân vương phủ, quận vương phủ, cùng với tình huống các đại thế gia trốn thuế lậu thuế, buộc Tam Tài ty điều tra, ít nhất cũng phải làm cho bọn họ đi bổ thuế, sau đó do Lạc Ngọc Thanh tuyên dương trắng trợn. Không sai, chúng ta đích thật là đen, nhưng nếu như phần lớn người đều đen, chúng ta cũng sẽ không đen như vậy… Vào lúc này, người trắng ngược lại quá bắt mắt, quá khiến người ta căm hận.”

“Thứ tư, tích cực lôi kéo minh hữu, ám chỉ một khi An quận vương lên đài, cuộc sống của mọi người trong tương lai sẽ không dễ dàng. Không bằng khi bỏ phiếu nội bộ hoàng thất, nâng ngài lên vị trí cao, đến lúc đó tiền thuế của hoàng thất và đại gia tộc có thể nhắm mắt mở một chút.”

“Hay! Thật hay.” Khang quận vương mừng rỡ nói: “Lời này của Trúc Y, thật khiến cho tầm nhìn rộng mở trong sáng.”

Một lần này, Ngô Minh Viễn kia xem như đắc tội đại bộ phận thế gia cùng hoàng tộc khắp thiên hạ. Chính cái gọi là “Đoạn nhân tiền tài như giết người phụ mẫu”, hắn cũng không tin, Ngô Minh Viễn giày vò một lần như vậy, còn có thể có bao nhiêu thế gia cùng hoàng tộc nguyện ý ủng hộ hắn!

“Đại quản gia.” Khang quận vương phấn chấn hẳn lên.

“Điện hạ.” Hai mắt lão quản gia sáng rực lên, như thấy được một vệt sáng trong bóng tối, lập tức hưng phấn hẳn lên: “Lão nô nên làm thế nào?”

“Thế này, ngươi đi tìm…”

Khang quận vương nói nhỏ vài câu, đại quản gia lập tức liên tục gật đầu, vẻ mặt hưng phấn rời đi.

Là gia thần tâm phúc của Khang quận vương, một thân vinh nhục của ông ta đều buộc trên người Khang quận vương, một khi Khang quận vương ngã, ông ta tuyệt đối là người xui xẻo đầu tiên, bởi vậy, lúc này ông ta đương nhiên rất tích cực.

Lão quản gia đi theo Khang quận vương nhiều năm, năng lực làm việc đương nhiên không cần phải nói.

…

Phong ba tra thuế nhanh chóng triển khai trong Quy Long Thành.

Từng trận chiến loạn lạc, ồn ào huyên náo.

Đang ở trong một mảnh binh hoang mã loạn của các thế gia, bất tri bất giác, hơn nửa tháng thời gian liền trôi qua. Náo loạn oanh oanh liệt liệt tra thuế hành động, phảng phất không có chút dấu hiệu muốn ngừng lại chút nào, ngược lại có loại xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, phảng phất như liệt hỏa cháy trên đồng bằng, khó có thể ngừng lại.

Mỗi ngày đều sẽ có thế gia hoặc hoàng tộc ngã xuống.

Đám người Tam Tài ty bận rộn đến nỗi ngay cả trục xoay cũng không kịp.

Bất quá, mặc dù bên trên huyên náo oanh liệt như thế nào, dân chúng Quy Long Thành vẫn như cũ sống như thế nào, liền sống như thế nào. Ngoại trừ một bộ phận nhỏ liên quan đến lợi ích, tuyệt đại bộ phận người đều không bị ảnh hưởng, ngược lại ăn dưa say sưa ngon lành.

Thành Tây.

Bởi vì Quy Long Thành chủ yếu xây dựng ở phía nam và phía đông, vùng thành tây này miễn cưỡng xem như thành phố cũ, độ phồn hoa so với thành đông thua kém không ít. Ở nơi này, cũng phần nhiều là thành viên của hoàng thất mạch xa, cùng với một ít thế gia lịch sử lâu đời, cũng đã không hưng thịnh, trong lần tra thuế phong ba này chịu ảnh hưởng tương đối nhỏ.

Đầu đường cuối ngõ, cùng ngày thường cũng không có gì khác nhau.

Một ngày này, lão Lưu đầu vẫn như thường ngày, ở bên đường dựng một quán trà lạnh, thuận tiện bán điểm tâm. Lúc này, hắn đang nhàn nhã ngồi ở phía sau quầy hàng, xua đuổi ruồi muỗi bị mùi thức ăn hấp dẫn tới.

Quán trà lạnh lợi nhuận không cao, một chén trà lạnh cũng chỉ bán hai cái sừng đồng, một ngày kiếm không nhiều, cũng chỉ đủ cho một mình hắn chi tiêu hằng ngày mà thôi. Bất quá, lão Lưu đầu làm cái này cũng không phải là vì tiền.

Con cái của ông ta cũng đã thành gia, mấy năm trước cũng đã đi rồi, dựng một sạp cũng chỉ là giết thời gian nhàm chán, thuận tiện cũng có thể có người nói chuyện phiếm với ông ta mà thôi.

Lúc này, mấy tráng hán ở thương hội đang ngồi trong chòi hóng mát, vừa uống trà nghỉ chân, vừa trò chuyện tán gẫu câu được câu mất. Lão Lưu đầu cũng vểnh tai, ở một bên lắng nghe say sưa ngon lành.

"Nghe nói chưa? Mấy ngày trước Lý thị thành nam cũng bị điều tra, nhiều cửa hàng điền trang đều nháo đến gà bay chó sủa. Lần này thành nam Lý thị xem như xui xẻo, nếu bổ thuế bổ không được, làm không tốt sẽ bị cầm cố làm sản nghiệp để lấp lỗ thủng." Tráng hán số một cảm khái nói.

"Đó cũng là bọn họ đáng đời!" Tráng hán số hai bên cạnh không thèm để ý, "Bọn họ cũng giống chúng ta, thành thật nộp thuế, lúc này sao có thể chật vật như vậy? Hơn nữa, những ngày này thế gia bị điều tra còn ít sao, giống như Tôn thị thành nam, Thành Bắc Hàng thị, trước đây nhiều năm nhờ vào sự che chở của An quốc công phủ cũng kiếm không ít tiền, trừng phạt đúng tội ai mà không?"

"Hắc hắc, ta nào phải đồng tình với Lý thị ở thành nam? Ta là tiểu thiếp thứ mười tám đáng thương của Lý gia lục thiếu năm nay mới cưới." Tráng hán mở miệng trước đó vừa cười hắc hắc, nụ cười hèn mọn, "Tiểu nương tử kia lớn lên phải gọi là thủy linh, xinh đẹp đến độ sắp đuổi kịp tiên nữ trên trời rồi! Lý gia nháo lên như vậy, nàng ta khẳng định cũng phải chịu khổ theo rồi."

"Ngươi ấy! Hay lắm, hình như ngươi từng gặp rồi." Nam nhân số ba cười mắng hắn.

"Sao ta chưa từng thấy qua?" Tráng hán số một đắc ý nhe răng ra: "Tiểu nương tử kia chính là người trong ngõ nhà ta. Lúc nàng ta còn nhỏ, ta còn mua kẹo cho nàng ta, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng ta. Mấy ngày trước khi nàng ta về nhà mẹ đẻ thăm người thân, ta còn nghe người nhà nàng ta phàn nàn, nói Lý gia Lục Lang kia quá không ra gì, vì bổ sung cái thuế gì đó, cũng đã cho đồ vật của Thúy Vân rồi, thế mà còn có thể liếm mặt lấy về."

Nghe ba người thảo luận, tráng hán kia số bốn nhe răng, tâm tình buồn bực: “Ta ngay cả một tức phụ cũng không có, Lý gia lục thiếu kia cư nhiên có thể cưới mười tám tiểu thiếp, vạn ác thế gia tử…”

“Ta thấy ngươi là kẻ nhiều khí lực mà không có chỗ dùng, nhớ nữ nhân rồi…”

Mấy tráng hán nói xong liền cười ha ha, không khí rất náo nhiệt.

Mấy tráng hán này đều là trường công của đại thương hội, tu vi đều có Luyện Khí cảnh lưỡng tam trọng.

Một số hành vi buôn bán lớn nâng cao tính tích cực làm việc lâu dài, tăng cường khí lực của bọn họ, cũng để đề cao tính an toàn vận chuyển vật tư của bọn họ ở đoạn đường hoang dã, sẽ truyền thụ cho các trưởng công một số công pháp tu luyện thô thiển.

Mặc dù đều là chút công pháp tu luyện bất nhập lưu, tu luyện cả đời cũng không đột phá được Linh Đài cảnh, cũng không có chiêu thức tương ứng, chỉ có thể cường thân kiện thể. Nhưng dù vậy, những trường công này lớn nhỏ cũng coi như là tu sĩ Huyền Vũ, tiếp xúc với các vòng tròn lớn, kiến thức cũng mạnh hơn dân chúng bình thường một chút, tin tức tự nhiên cũng linh thông hơn.

Mấy người trò chuyện một hồi, rồi lại quay về chủ đề ban đầu.

“Lại nói tiếp, đông chủ chúng ta coi như là ổn định, ngươi xem Phúc Thụy Hành ở sát vách, chưởng quỹ nhà bọn họ mấy ngày nay gấp đến mồm mép đều bị cháy. Nghe nói đông gia bọn họ cũng bị người nặc danh cử báo, hình như tra ra vấn đề gì, không chừng toàn bộ Phúc Thụy Hành đều gặp xui xẻo.”

“Cho nên mới nói, đi theo ông chủ thật sự rất quan trọng. Ông chủ không xảy ra chuyện gì, chúng ta mới có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm như vậy, bằng không, lúc này chúng ta phải đi tìm nhà ở khắp nơi rồi.” Tin tức của tráng hán số một hiển nhiên tương đối linh thông, “Ta có một huynh đệ làm việc lâu năm ở thương hội do Khang quận vương danh nghĩa. Trước đó hắn tìm đến ta uống rượu, còn kể khổ với ta, nói là thương hội của bọn họ sắp không mở nổi nữa. Nghe nói Tam Tài ty tra

xuống, nói bọn họ thiếu thuế mấy chục năm, trực tiếp phong kín nhà kho của bọn họ, kim phiếu một bao tải, một bao cát, một túi tiền vận chuyển đến Tam Tài Tư… Chưởng quầy bọn họ liền hộc máu tại chỗ, bây giờ còn nằm ở trên giường không dậy được…”

“Đậu xanh rau má, việc trốn thuế lậu thuế này có mấy trăm tỷ càn kim đúng không?” Lưu lão đầu nghe mà cao hứng, cũng không nhịn được xen vào một câu.

“Ha ha ha, chúng ta cũng không biết, dù sao cũng chỉ có rất nhiều.” Tráng hán số một cười hắc hắc, “Ta biết ngay mà, cho dù ta cố gắng cả đời cũng không kiếm được một cái số lẻ của người ta.”

“Theo ta thấy, sớm nên điều tra bọn họ một chút đi.” Tráng hán số bốn bĩu môi, “Mấy tên đại gia tộc kia đều thích dùng mũi nhìn người, ỷ vào tu vi cao, gia thế tốt, bình thường cả đám đều cuồng đến mức không có biên giới, lại còn chiếm tài nguyên tốt nhất mà không làm việc, đúng là đồ tốt!”

“Ai da, ai da, cũng không thể nói như vậy.” Nghe hắn nói như vậy, tráng hán số một lập tức không vui, bất mãn nói: “Định quốc công phủ, Đức Thuận thân vương phủ, còn có An quận vương phủ bên kia, không phải đều không tra ra vấn đề gì sao? Còn có ông chủ chúng ta, chẳng phải cũng không có vấn đề sao? Điều này nói rõ, thế gia cũng có tốt. Chúng ta có nói một chút, không thể một cây đánh lật một thuyền người là không được.”

“Cũng đúng. Cái khác không nói, ông chủ chúng ta đối đãi với nhau đúng là không có gì để nói.” Gã tráng hán số bốn gật gật đầu, cũng nói không nên lời phản bác.

“Thật ra so với Khang quận vương, ta cảm thấy An quận vương đáng tin hơn nhiều, ít nhất trong lòng ông ta thật sự là giả vờ dân chúng.” Tráng hán số ba cũng là bưng trà lạnh chậm rãi nói, chỉ điểm giang sơn: “Nếu An quận vương có thể đăng đế vị, tương lai không nói cái khác, ít nhất cuộc sống của dân chúng chúng chúng ta nhất định có thể dễ dàng hơn không ít, tình huống thế gia ức hiếp dân chúng cũng sẽ ít đi rất nhiều. Nhưng nếu như là Khang quận vương đăng đế vị, vậy thì khó mà nói.”

Lời này vừa nói ra, những tráng hán khác cũng nhao nhao gật đầu, ngay cả Lưu lão đầu cũng không nhịn được nhẹ gật đầu.

Trước kia bọn họ còn nhìn không ra, lần tra thuế này, rất nhiều thế gia có thể đều lộ nguyên hình. Hiện giờ, ai mà không biết Đức Hinh thân vương và Khang quận vương hai nhà trốn thuế lậu thuế cực kỳ nghiêm trọng?

Nói không khách khí, bọn họ chính là sâu mọt của Đại Càn quốc!

Giống như loại người lòng đầy tư tâm này, một khi đăng đế vị, thật sự sẽ để ý bách tính dân sinh, để ý phát triển quốc gia sao? Người như thế trong lòng thực sự để ý, chỉ sợ quyền lợi trong tay có thể mang đến cho bọn họ bao nhiêu lợi ích, mang đến bao nhiêu cơ hội kiếm lời riêng tư a?

Kiến thức của dân chúng có lẽ không rộng bằng người trong những thế gia kia, nhưng bọn họ tự có một tiêu chuẩn giá trị quan và nhìn người mộc mạc, nhiều khi, nhìn vấn đề ngược lại có thể một châm thấy máu.

Mà dưới sự đối lập rõ ràng như thế, danh vọng của Khang quận vương ở dân gian có thể nói là rơi xuống đáy cốc, ngược lại An quận vương, Đức Thuận thân vương và Đại Càn Vương thị, bởi vì hành động tra thuế lần này hung hăng tăng thêm một đợt danh vọng và uy vọng.

Còn có người đào ra An quận vương trước kia lén lút dùng danh nghĩa cá nhân cứu trợ thiên tai, quyên góp. Ngay cả rất nhiều chi tiết nhỏ bình thường rất ít người chú ý, cũng bị người ta đào ra, trở thành minh chứng nhân tâm nhân đức của ba nhà bọn họ, một lòng vì dân.

Trong lúc nhất thời, dân chúng đối với bọn họ là đánh giá tốt như nước thủy triều.

Các bình dân, tự nhiên là vô cùng ủng hộ đối với An quận vương.

Nhưng mà, một đám thế gia cùng hoàng tộc không ngừng "bỏ đấu" lại đều hận đến nghiến răng nghiến lợi đối với An quận vương. Nhất là một ít đại lão có quyền biểu quyết, vì trút giận, âm thầm thả ra tin đồn, An quận vương không phải trâu sao? Dù sao cũng không thiếu phiếu này của chúng ta!

Cùng lúc đó.

Trong Chuyết Chính Các.

Long Xương đại đế không nhàn nhã nằm trên ghế tựa như thường ngày, để lão Diêu bóp vai cho hắn, mà ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư phía sau án thư.

Lão Diêu cũng cung kính cầm phất trần đứng ở phía sau hắn, cúi đầu, thần sắc nghiêm túc, tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại.

Mà trên bàn sách trước mặt Long Xương đại đế lại chất đầy tấu chương.

Theo lý mà nói, những tấu chương này đều phải xử lý ở nội các. Nhưng những tấu chương này đều là tấu chương vạch tội và phê bình thủ phụ nội các Dần Đạt lão tổ, cùng với Đức Thuận thân vương, An quận vương.

Còn có rất nhiều, là tố cáo hoàng tộc và một ít thế gia đại phiệt trốn thuế lậu thuế, cùng với các loại sổ con chuyện xấu.

Nội các không dễ xử lý, chỉ có thể giao quyền phê duyệt cho Long Xương đại đế.

Cùng lúc đó, Mạnh Nguyên Bạch cũng mồ hôi đầm đìa mà đứng ở đối diện án thư Đại Đế, cúi đầu cụp mắt, thần sắc khẩn trương chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp.

Ngay cả năm con sói con ngày thường làm ầm ĩ, lúc này cũng ngoan ngoãn núp ở trong góc, không làm ầm lên Long Xương đế như thường ngày, làm nũng lấy lòng muốn ăn.

Trong toàn bộ Chuyết Chính Các tràn ngập bầu không khí khẩn trương.

“Hoang đường, quá hoang đường.” Long Xương đại đế vỗ bàn một cái, tức giận nói: “Không ngờ trong hoàng tộc của chúng ta lại có rất nhiều sâu mọt như vậy. Trẫm vốn cho rằng cũng chỉ có Đức Hinh nhất mạch làm ra hơi quá đáng. Những người khác, ít nhất không có nát như vậy.”

“Không ngờ rằng, Đức Hinh so với Khang quận vương và một số hoàng tộc khác đều có thể nói là nạp thuế mẫu mực!”

Thật đúng là không tra không biết, vừa tra liền giật nảy mình.

Thế cục của Đại Càn ở trên thuế vụ thối nát, vậy mà đã vượt xa dự tính của Long Xương đại đế.

Đặc biệt là bên trong hoàng tộc, những hoàng tộc bình thường rất điệu thấp không ngờ cũng sẽ làm ra toàn bộ hoạt động giấu diếm, thật giống như chuyện này đã thành lệ cũ. Nghiêm trọng một chút, cuối cùng ngược lại báo thuế thành nhỏ, giấu diếm mới là đầu to.

Ngoại trừ việc trốn thuế lậu thuế ra, còn có rất nhiều chuyện vặt bẩn thỉu không chịu nổi, chuyện bẩn thỉu cũng lần lượt bị lôi ra.

Ví dụ như có một quận vương, vậy mà nhốt được rất nhiều nam nữ bình dân, để cho bọn họ không ngừng sinh sôi nảy nở hậu đại, sau khi tiểu hài sinh ra tẩy não trưởng thành sử dụng làm nô lệ.

Như thế nhìn thấy mà giật mình, làm cho Long Xương đại đế cũng sinh ra một cỗ cảm giác "chính mình mấy ngàn năm đại đế này làm trắng rồi".

Chẳng lẽ thật sự bị Vương Thủ Triết " Lén lút nghị luận" nói ra: "Cả đời này bệ hạ thích chinh chiến, không kiên nhẫn xây dựng nội chính, có hiềm nghi rất lớn về việc thích công to?"

"Bệ hạ, đây là có người ở sau lưng thao tác, ý đồ quấy đục nước." Lão Diêu thấp giọng nhắc nhở.

"Trẫm nhìn ra được." Long Xương đại đế lạnh giọng nói: "Khang quận vương đầu tiên là cúi đầu nhận sai, sau đó lại là từng chuyện từng chuyện bộc phát ra, thật ra hắn giống như cũng không tính là quá xấu. Không thể không thừa nhận, hành động này phản ứng nhạy bén, quả thật rất có khả năng tạo ra cơ hội gặp lại trong tuyệt lộ."

"Lúc trước, trẫm đã coi thường Khang quận vương. Chỉ tiếc tiểu tử Minh Viễn kia không nghe khuyên bảo, trước kia trẫm đã nói với hắn phải học được Đế Hoàng tâm thuật, mà không phải giống như một kẻ không có đầu óc."

"Bây giờ thì hay rồi, bây giờ nếu muốn các tông thân chọn một người từ trong Khang quận vương và An quận vương, bọn họ chắc chắn sẽ chọn Khang quận vương. Lòng người đấy, lòng người!"

“Cũng được, gọi là Minh Viễn và thằng nhãi Vương Thủ Triết kia chịu thiệt lớn một lần, dạy cho bọn hắn một bài học sinh động. Cải cách, cũng không phải là cải cách dễ dàng như vậy.”

Thật sự dễ sửa, hắn sớm tám trăm năm liền sửa, nơi nào sẽ kéo dài đến bây giờ?

“Vương Thủ Triết này trời sinh thông minh, thủ đoạn cũng rất nhiều. Chỉ tiếc, chiêu này của hắn ngược lại phản hiệu quả ngược lại, đắc tội quá nhiều người, ngược lại trợ giúp Khang quận vương ‘thắng được lòng người’. Sau này trẫm rảnh, có thể chỉ điểm cho hắn, dụng kế này phải cân nhắc hai chữ nhân tính.”

Ngay khi Long Xương đại đế nói một câu, bình luận Vương Thủ Triết và An quận vương hai người.

Mạnh Nguyên Bạch lại đột nhiên nói: “Bệ hạ, về Khang quận vương, lúc thần tra thuế, đã tra ra một chuyện cổ quái. Thần không dám tự tiện quyết định, đành phải trình lên ngự lãm, xin bệ hạ định đoạt.”

Dứt lời, hắn trình lên bảng số liệu.

Long Xương đại đế vừa nhìn, sắc mặt dần dần ngưng trọng hẳn lên: “Mạnh Nguyên Bạch, ngươi dùng hồng bút phác họa trọng điểm rất rõ ràng. Ý của ngươi là, Khang quận vương phủ ngoại trừ trốn thuế lậu thuế ra, còn có số tiền lớn thần bí ra vào không rõ ràng! Hơn nữa, tài chính tổng cộng, cùng với thời gian ra vào, cùng với lúc Triệu Chí Khôn buôn lậu thông địch tra ra khoản tiền đại thể có thể chống lại…”

“Hồi bệ hạ, đích xác như thế.” Mạnh Nguyên Bạch nơm nớp lo sợ nói: “Vì phòng ngừa sai lầm, thần đặc biệt sai người kiểm tra mấy lần. Hoàn toàn chính xác có nhiều tiền vốn thần bí như vậy, lặng yên không một tiếng động ra vào, thời gian cũng toàn bộ ăn khớp, sổ sách rõ ràng, không thể làm giả.”

“Ngươi có biết, ngươi đây là lên án Khang quận vương mới là chủ mưu phía sau 【vụ án Triệu Chí Khôn buôn lậu thông địch】 không?” Long Xương đại đế lạnh lùng nói, “Ngươi đây là đầu nhập vào An quận vương sao? Đường đường chuẩn đế tử sẽ đi buôn lậu thông địch? Ngươi vì sao không nói trẫm, buôn lậu thông địch?”

Mạnh Nguyên Bạch sợ tới mức mồ hôi ướt đẫm, toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngay cả đứng cũng đứng không vững, lại vẫn là kiên trì nói: “Cái này… Thần cũng không có ý này, chỉ là tra ra cái gì thì nói cái đó.”

Đúng vào lúc này.

Bên ngoài nội vệ thống lĩnh Tiểu Cát Tử vội vàng đi tới ngự tiền, thấp giọng bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, phó thống lĩnh Cấm Vệ quân Trần Cảnh Long, Hình Luật Ty chưởng lệnh Trần Cảnh Hổ dắt tay nhau đến cầu kiến bệ hạ, nói là có chuyện quan trọng muốn khởi tấu.”

“Là chuyện gì quan trọng?” Bây giờ phân phân loạn khiến Long Xương đại đế đã có chút mất kiên nhẫn: “Không nói rõ ràng, để bọn họ cút.”

“Hồi bẩm bệ hạ, huynh đệ Trần thị nói, nói… bọn họ bắt Triệu Chí Khôn sợ tội bỏ trốn. Mà Triệu Chí Khôn vì lấy công chuộc tội, giảm bớt tội, nguyện ý thổ lộ chủ mưu phía sau án buôn lậu thông địch.” Tiểu Cát Tử nơm nớp lo sợ trả lời.

Nói xong, hắn liền chôn đầu xuống, sắc mặt tái nhợt, cả người đổ mồ hôi, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Long Xương đế.

“Cái gì!?”

Long Xương đại đế toàn thân run lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong đầu hắn chợt lóe linh quang, trong nháy mắt liền hiểu ra. Đây căn bản không phải trình độ một chiêu tra thuế của Vương Thủ Triết không được, bố cục không đủ kín đáo, mà là hắn căn bản chính là chơi một chiêu “dương đông kích tây”, đùa giỡn tất cả mọi người!

Không phải Vương Thủ Triết không nghĩ đến hai chữ “nhân tính”, mà là người ta không quan tâm, hơn nữa còn trực tiếp cho Khang quận vương một chiêu “rút củi dưới đáy nồi”.

Chỉ cần đưa một Chuẩn Đế Tử khác ra ngoài, vậy còn biểu quyết cái gì? Đặt cọc cái gì?

Đến lúc đó, lựa chọn của mọi người chỉ có thể có một… Đó chính là An quận vương, Ngô Minh Viễn!

Ngươi nguyện ý cũng phải chọn hắn, không nguyện ý cũng phải chọn hắn!

…

Chương 79: Đại đế cường triệu Thủ Triết! Khang quận vương rơi xuống ngựa.

…

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của Long Xương đại đế vô cùng phức tạp, tức là vì Khang quận vương liên lụy vào vụ án buôn lậu thông địch, mà cảm thấy thất vọng dị thường, phẫn nộ dị thường, đồng thời, lại bởi vì mình "Oan uổng" Vương Thủ Triết, xem thường trí tuệ của hắn mà cảm thấy mặt già mơ hồ nóng lên.

"Bệ hạ, bệ hạ ngài không sao chứ?" Lão Diêu thấp giọng quan tâm nói.

"Không sao." Rốt cuộc làm Đại Đế mấy ngàn năm, Long Xương đại đế rất nhanh liền điều chỉnh lại, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Tuyên Trần Cảnh Long, Trần Cảnh Hổ."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Một trong những thống lĩnh nội vệ, Tiểu Cát Tử lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Không bao lâu sau, hai huynh đệ Trần Cảnh Long, Trần Cảnh Hổ áp giải Triệu Chí Khôn có chút chật vật vào trong Chuyết Chính Các.

Là đại biểu của người trẻ tuổi đương đại của Trần thị, khí độ dáng vẻ của hai người đều là không tầm thường. Trần Cảnh Long là đại thiên kiêu thì không nói, Trần Cảnh Hổ cũng khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm.

Thấy Long Xương đại đế, hai người cũng rất bình tĩnh, áp giải Triệu Chí Khôn hành lễ.

"Tham kiến bệ hạ."

Ánh mắt uy nghiêm của Long Xương đại đế quét qua hai huynh đệ Trần thị một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Triệu Chí Khôn sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: "Cảnh Long, ngươi nói xem tình huống."

“Vâng, bệ hạ.” Trần Cảnh Long bẩm tấu: “Bởi vì xá đệ Trần Cảnh Hổ cho rằng vụ án có mấy chỗ còn nghi ngờ, có chỗ kỳ hoặc, nên chuẩn bị thẩm vấn Triệu Chí Khôn lần nữa, không ngờ lại phát hiện Triệu Chí Khôn vốn nên ở nhà giam giữ, và thê tử Khương thị của hắn đã hóa trang trốn đi, chỉ để lại một đôi hóa thân che mắt người khác.”

“Cảnh Hổ chính là chưởng lệnh Hình Luật ty, nếu như phạm nhân thành công lẩn trốn, hắn có trách nhiệm không thể chối bỏ. Hắn sợ bệ hạ trách phạt, lúc này liền cầu xin ta cùng ra tay bắt đào phạm, bù lại khuyết điểm. Không ngờ, hai người chúng ta vừa mới hành động không bao lâu, phu phụ Triệu Chí Khôn liền hoàn toàn hối hận, chủ động đầu thú tự thú, cũng tỏ vẻ nguyện ý tố cáo việc buôn lậu thông địch.

Trần Cảnh Long kể ngắn gọn một phen, sau đó lấy ra một quyển hồ sơ vụ án, cùng với khẩu cung mà Triệu Chí Khôn đã viết, trình lên.

Lão Diêu đưa tay nhận lấy, trình lên cho Long Xương đại đế.

Long Xương đại đế sắc mặt nặng nề xem lướt qua một lần, chút may mắn còn sót lại trong lòng cũng nhanh chóng bị dập tắt.

Trên khuôn mặt già nua của hắn cơ bắp dần dần vặn vẹo, một cỗ tức giận khó có thể ngăn chặn dâng lên: “Tốt lắm! Quả nhiên là rất tốt! Thân là con nối dõi huyết mạch mà trẫm cực kỳ coi trọng, tương lai có khả năng sẽ đảm đương chuẩn đế tử của Đại đế, lại là chủ mưu buôn lậu thông địch, ha ha ha!”

Tiếng cười kìm nén phẫn nộ liên tiếp vang lên trong Chuyết Chính Các.

Khẩu cung của Triệu Chí Khôn cực kỳ rõ ràng, chi tiết phong phú, logic cũng không có sơ hở.

Lợi nhuận buôn lậu có được đều là thông qua Tiên Triều tẩy qua một lần, lại chuyển tới Khang quận vương phủ. Mà bên Khang quận vương, chủ yếu có người Tiên Triều tên Khương Trúc Y phụ trách đối tiếp.

Mà Khương Trúc Y kia trước mắt vẫn còn ở trong Khang quận vương phủ, đảm nhiệm phụ tá thủ tịch.

Kết hợp Mạnh Nguyên Bạch "vô tình" tra ra vấn đề sổ sách của Khang quận vương phủ, kiểm chứng lẫn nhau, xem như bằng chứng như núi! Tình huống như vậy, cho dù Khang quận vương bên kia chết không nhận, cũng có thể trị tội.

Lửa giận của Đại Đế đáng sợ đến mức nào?

Trong nháy mắt, trong Chuyết Chính Các này bị một cỗ năng lượng vô hình tràn ngập, cảm giác áp lực tràn ngập trong không khí, ép cho mỗi người đều không tự giác cúi đầu.

Thất vọng!

Long Xương đại đế từ khi bước vào tuổi già đến nay, bởi vì tự biết thời gian không nhiều, cho nên đối đãi với mỗi một đứa trẻ ưu tú đều vô cùng dụng tâm, đương nhiên cũng hao phí không ít tâm huyết của Khang quận vương.

Thậm chí có thể nói, phần tâm huyết này vượt xa đầu tư cho An quận vương. Dù sao trước khi An quận vương quật khởi, đại đa số mọi người đều cho rằng Khang quận vương mới là chuẩn đế tử ưu tú nhất.

Ngay cả bản thân Long Xương đại đế cũng cảm thấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đại đế tương lai chính là Khang quận vương.

Nhưng không ngờ Khang quận vương bề ngoài tươi sáng xinh đẹp, thanh thế vô song, trong xương cốt vậy mà đã thối nát đến tình trạng như thế!

Buôn lậu thông địch, hắn làm sao dám?!

"Bệ hạ bớt giận." Lão Diêu thấp giọng khuyên: "Không bằng trước mời Khang quận vương đến hỏi tình huống một chút. Có lẽ, trong này có hiểu lầm gì đó?"

"Hiểu lầm?" Long Xương đại đế cười âm u, đột nhiên vỗ quyển sách án trong tay xuống núi: "Bằng chứng như núi như thế, còn có thể có hiểu lầm gì?"

"Mạnh Nguyên Bạch, Trần Cảnh Hổ, vụ án buôn lậu thông địch vẫn luôn là do các ngươi xử lý, vậy thì tiếp tục làm đi. Trần Cảnh Long, trẫm lệnh cho ngươi lập tức điều động Cấm Vệ quân điều động Phong Khang quận vương phủ điều tra. Trong quận vương phủ tất cả mọi người, phàm là liên quan

đến vụ án, toàn bộ đều bị bắt giữ tại chỗ, một người cũng không được đào thoát.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Mạnh Nguyên Bạch ba người cùng nhau lĩnh mệnh.

“Đi đi.”

Long Xương đại đế không kiên nhẫn phất tay.

“Chúng thần cáo lui.”

Ba người lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Sau khi ba người áp giải Triệu Chí Khôn cùng nhau rời đi, khí thế của Long Xương đại đế lập tức tiết ra, phảng phất nếp nhăn trên mặt đều thoáng cái sâu hơn rất nhiều, ánh mắt đều đục đi rất nhiều.

Cho dù hắn sớm đoán được nội bộ hoàng thất sẽ không sạch sẽ lắm, nhưng lần này tình huống thối nát trong nội bộ hoàng tộc nghiêm trọng, cùng với Khang quận vương lại là hắc thủ phía sau vụ án buôn lậu thông địch, từng chuyện từng chuyện đều đã tạo thành đả kích không nhỏ cho hắn.

“Lão Diêu a.” Long Xương đại đế thở dài một hơi thật sâu: “Trẫm đột nhiên cảm thấy rất thất bại. Tên Thủ Triết kia, lúc trước lén đánh giá bốn chữ ‘thỉ công to lớn’ của trẫm, trẫm còn có chút không cho là đúng, nghĩ đến quay đầu hung hăng giáo huấn tên tiểu tử không biết che đậy kia một chút.”

“Lại không nghĩ a, thật sự để hắn nói trúng rồi.”

“Trẫm thân là Đại Đế, thích chinh phạt, muốn thành lập công huân bất thế như tổ tiên, lại mất đi quản thúc đối với nội vụ hoàng tộc, cuối cùng vẫn xảy ra đại sự.”

“Bệ hạ.” Lão Diêu vội vàng nói: “Thủ Triết nói năng bậy bạ, ngài không nên để trong lòng. Sau khi bệ hạ lên ngôi, diện tích quốc thổ không ngừng tăng lên, các quận trong nước đều vui vẻ phồn vinh, quốc lực càng cường đại gần gấp đôi so với ban đầu. Công tích như vậy đã vang dội cổ kim rồi.”

“A hu hu hu.”

Năm con sói con tròn vo dường như cũng cảm nhận được thương tâm của đại đế, lăn qua lăn lại bắt đầu cọ chân đại đế,

nên mại manh, nên mát xa thì xoa bóp, còn có phụ trách biểu diễn tiết mục, một bộ muốn tìm cách dỗ đại đế vui vẻ.

“Mấy vật nhỏ các ngươi, thật ra rất biết làm.” Tâm trạng sa sút của Long Xương đại đế nhất thời thư giãn hơn rất nhiều, từ “Quắc Bảo Giới” lấy ra thịt khô bắt đầu ném vào, vừa đút vừa nói: “Chung quy là so với thằng nhãi Vương Thủ Triết kia, sẽ khiến trẫm vui vẻ.”

“Phốc!”

Lão Diêu cười nghẹn.

Cũng không biết Vương Thủ Triết nghe được câu nói này sẽ phản ứng ra sao?

…

Cùng lúc đó.

Khang quận vương phủ.

Hương thơm lượn lờ, trong thư phòng xa hoa tráng lệ, Khang quận vương cùng các mưu thần môn khách dưới trướng ông ta lần nữa tề tụ.

Bất quá, so với lúc trước ngưng trọng, lúc này đây, bầu không khí trong thư phòng liền thoải mái hơn rất nhiều.

Bất luận là Khang quận vương, hay là Khương Trúc Y, Ngọc Đức tiên sinh, cùng với đám người đại quản gia, vẻ mặt đều tương đối thả lỏng, không còn cảm giác căng thẳng trước đó.

“Điện hạ, lần này có Thọ quận vương và Bình quận vương châu ngọc ở phía trước, hấp dẫn sự chú ý, tình huống của ngài sẽ không khiến người khác chú ý như vậy. Mục đích của chúng ta coi như đã đạt được một nửa.” Khương Trúc Y cười nói: “Ngoài ra, người của chúng ta đã lén tiếp xúc với không ít thân vương, quận vương, ý kiến của bọn họ đối với An quận vương đều rất lớn, đã biểu thị rõ ràng là không ủng hộ An quận vương rồi.”

“Chư vị thân vương bên kia, mặc dù không có biểu lộ rõ thái độ, nhưng cũng lộ ra ý tứ bất mãn với An quận vương. Chúng ta bên này, thế cục có thể nói là một mảnh tốt.”

“Ha ha ha ha, mưu kế của Trúc Y ngươi quả nhiên có hiệu quả.” Khang quận vương mừng rỡ không thôi: “Tên khốn Ngô Minh Viễn kia coi như đã vác đá đập chân mình rồi.”

“Đó cũng là ngài phản ứng kịp thời, hạ thủ đủ quyết đoán.” Khương Trúc Y hàm súc cười cười, cũng không kể công.

Hắn cũng chỉ giật giật khóe miệng mà thôi, Thọ quận vương và Bình quận vương đều nhờ Khang quận vương tìm người vạch trần.

“Lần này phong ba tra thuế, tuy có chút ảnh hưởng tới danh vọng của ngài, nhưng cục diện tổng thể vẫn nằm trong sự khống chế của chúng ta. Tiếp theo chỉ cần chậm rãi dẫn hướng gió, qua thêm một thời gian, ảnh hưởng phát sinh từ việc tra thuế sẽ có thể giảm đến mức thấp nhất.” Ngọc Đức tiên sinh lúc này cũng là một thân nhẹ nhàng, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn không ít: “Chỉ cần bên chúng ta không có ngã rẽ nào khác, đợi chiến dịch chinh phạt Nam Cương kết thúc, đế vị của ngài sẽ ổn định.”

Nghe nói như thế, trên mặt đại quản gia quận vương phủ cũng lộ ra nụ cười thoải mái, chắp tay khen ngợi Khang quận vương: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ, lần này, đế lộ của ngài cũng đã thành công hơn phân nửa rồi.”

“Ha ha ha, có thể có cục diện như ngày hôm nay, cũng là nhờ có chư vị phụ tá. Trong lòng bổn vương vô cùng cảm kích.” Khang quận vương ha ha cười, ôm quyền nói: “Chư vị yên tâm, đợi bổn vương lên được Đế vị, ắt sẽ không thiếu phong thưởng của các ngươi.”

“Tạ ơn điện hạ.”

Mọi người lập tức giơ tay tạ ơn.

Có mấy thủ hạ lanh lợi còn nói không ít lời may mắn, khiến Khang quận vương vui mừng không thôi, liên tục cười to.

Đang lúc mọi người bầu không khí đang say sưa.

Bỗng dưng.

Một giọng nói trầm thấp hữu lực bỗng nhiên nổ vang trên bầu trời quận vương phủ.

“Tất cả cấm vệ quân nghe lệnh.”

“Khẩu dụ của bệ hạ, Khang quận vương bị nghi buôn lậu thông địch, chứng cứ vô cùng xác thực, từ hôm nay sẽ điều tra tất cả người trong quận vương phủ, quận vương phủ, phàm là liên quan đến vụ án, toàn bộ bắt giữ tại chỗ, không cho phép thoát khỏi một người nào.”

Tiếng nói vừa dứt, vang lên một mảnh ầm ầm đồng ý.

Ngay sau đó truyền đến, chính là từng đợt tiếng đạp cửa, tiếng quát lớn, tiếng áo giáp ma sát, tiếng quát giận dữ của binh sĩ trong phủ, cùng với tiếng kinh hô hoảng loạn của đám tôi tớ trong phủ.

“Không tốt!”

Sắc mặt mọi người trong thư phòng đều biến đổi.

Không có hoàng mệnh tự ý điều binh chính là điều tối kỵ, hiện giờ Đại Đế tọa trấn ở hoàng cung, không ai có lá gan giả truyền hoàng mệnh. Cấm vệ quân dám đến, vậy chỉ có một khả năng.

Chuyện buôn lậu đã bại lộ!

Bọn họ vừa mới đang chúc mừng cuộc chiến đế tử sắp thắng lợi, làm sao có thể nghĩ đến, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi rồi!

“Chẳng lẽ là bên Công Dương Sách xảy ra vấn đề?” Khương Trúc Y thần sắc ngưng trọng, nghĩ đến cái này trước tiên.

Tư thế này của Cấm Vệ quân rõ ràng đã trực tiếp định tội Khang quận vương rồi, hoàn toàn không chuẩn bị cho bọn họ cơ hội giải thích. Trừ phi Triệu Chí Khôn phản bội, nếu không, dưới tình huống bình thường, làm sao có thể bị lột da một hồi, làm sao có thể trực tiếp xuất động Cấm Vệ quân?

“Không kịp suy xét những thứ này!” Ngọc Đức tiên sinh lại thực tế hơn một chút, nhanh chóng thúc giục Khang quận vương: “Điện hạ, điện hạ đi mau! Hiện tại chạy tới phủ thân vương, có lẽ còn kịp!”

“Đúng! Đi tìm Đức Hinh lão tổ tông, tìm Vĩnh An lục gia gia, cầu bọn họ tới trước mặt bệ hạ cầu xin thay bản vương!” Khang quận vương cũng lập tức phản ứng lại, không nói hai lời, trực tiếp đập nát nóc nhà xông ra ngoài.

Ở Quy Long Thành, tu sĩ Huyền Vũ dưới Thần Thông cảnh trừ phi nhận được đặc xá, hoặc là tình huống khẩn cấp đặc biệt, nếu không thì không cho phép phi hành.

Nhưng lúc này, Khang quận vương đã bất chấp quy định cấm không.

Uy thế Tử Phủ cảnh bộc phát ra, huyền khí hùng hồn điên cuồng phun trào, cả người hắn đều biến thành một đạo hào quang màu đỏ thắm, bắn về phía bầu trời.

Nhưng mà, hắn vừa mới bay ra xa ba bốn trượng, liền có một tấm lưới lớn màu vàng chụp xuống, hào quang màu vàng nở rộ, trực tiếp vây hắn ở trong đó.

Lưới này, là Tử Phủ Bảo Khí mà Cấm Vệ quân bình thường truy bắt tu sĩ vi phạm cấm không —— "Thiên La Võng"!

Mà Thiên La Võng này bình thường là do thống lĩnh cấm quân Quy Long Thành, Trần Cảnh Long chưởng quản.

"Trần Cảnh Long, ngươi dám cản ta?!" Khang quận vương giãy dụa mấy lần, đều giãy dụa không ra, không khỏi nổi giận.

Giờ phút này vẻ mặt hắn dữ tợn, con mắt đỏ lên, giống như thú bị nhốt trong lồng, làm sao còn có sự trầm ổn và thong dong bình thường?

"Quận vương điện hạ, xin lỗi. Ngài phạm tội thông đồng với địch, theo khẩu dụ của bệ hạ, tất cả người liên quan đến vụ án đều bị bắt tại chỗ, ngài cũng không thể ngoại lệ. Nếu không, ta không có cách nào giải thích với bệ hạ."

Phía dưới, Trần Cảnh Long một thân hắc khải, ấn kiếm mà đứng, thần sắc trầm ổn mà trấn định.

Bên cạnh hắn là Trần Cảnh Hổ cũng một thân nhung trang, cùng với Mạnh Nguyên Bạch mặc quan bào màu tím, khuôn mặt nghiêm túc.

Phía sau ba người là một đám quan viên Tam Tài ty, Giám Sát ty cùng với gần ngàn vị Cấm Vệ quân mặc áo giáp màu đen, nhìn qua một mảnh đông nghịt.

Trong ánh nắng chiều, trên người bọn họ phảng phất nhiễm lên một tầng ánh sáng đỏ, ngay cả áo giáp đen thui cũng nhiễm

phải từng tia từng tia đỏ ửng, giống như chiến giáp nhiễm máu, xơ xác tiêu điều không hiểu.

Thấy thế, Khang quận vương giống như bị dội một chậu nước lạnh, bỗng dưng bình tĩnh lại.

Trần Cảnh Long đã phụng theo hoàng mệnh mà đến, trong lòng tự nhiên nhận định hắn đã không làm ra được bao nhiêu sóng, lấy thế đè hắn, hắn tự nhiên sẽ không lựa chọn nhượng bộ giống như bình thường.

Hắn dứt khoát cũng không giãy giụa nữa, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Trần Cảnh Long, ta chính là Chuẩn Đế Tử. Muốn trị tội ta, cần phải do Tông thân phủ ra mặt. Bằng ngươi, còn chưa đủ tư cách!"

"Ta muốn gặp Đức Hinh thân vương và Vĩnh An thân vương, ta muốn gặp chư lão tông thân phủ! Đây là quyền lợi của ta thân là chuẩn đế tử, ngươi không có quyền ngăn cản! Cho dù hoàng mệnh trên người…"

Nào có thể đoán được.

Hắn còn chưa nói xong, liền bị một thanh âm thô kệch nặng nề khác cắt ngang: "Chuẩn đế tử, ngươi hiện tại đã không phải nữa."

Cùng lúc đó.

Một đạo uy nghiêm bàng bạc, hừng hực như lửa dâng lên ở phía nam Quy Long Thành.

Sau một khắc.

Một đạo cầu vồng ánh sáng màu đỏ bọc lấy uy áp bàng bạc xẹt qua bầu trời, từ thành nam một mực lan tràn đến trên không Khang quận vương phủ, chợt biến thành một người trung niên mặc áo bào đỏ thân hình khôi ngô, khí vũ hiên ngang.

Trung niên nhân này đầu đội ngọc quan thân vương, tóc đen nhánh, một thân uy thế làm cho lòng người run sợ.

"Đức Uy thân vương!"

Đám người Trần Cảnh Long, Mạnh Nguyên Bạch vội vàng cung kính giơ tay hành lễ.

Vị trước mắt này cũng không phải là thân vương bình thường, mà là Chưởng sự thân vương của Tông thân phủ.

Chưởng sự thân vương của hoàng thất tông thân phủ, vì thể hiện công bằng, bình thường đều không phải do thân vương của đích trưởng nhất mạch đảm nhiệm, mà là do đích thứ mạch, hoặc là thân vương có huyết mạch hơi lệch một chút đảm nhiệm.

Cân nhắc đến việc trấn thân vương quá trẻ tuổi, tinh lực của thái niên lại không đủ, cho nên, chưởng sự thân vương của Tông Thân Phủ, bình thường đều chọn trong số một ngàn đến một ngàn năm trăm tuổi, đang lúc tráng niên thân vương.

Mà có thể được chọn, bình thường mà nói đều là người có uy vọng cao nhất trong số thân vương ở độ tuổi này.

Cũng chỉ có như thế mới có thể phục chúng.

Vị thân vương đức uy trước mắt này, lúc còn trẻ cũng là một nhân vật không thua Hạo quận vương, bằng vào chiến công khủng bố hoành tảo đương đại, cho dù ở trong hoàng thất cũng là quân thần hình cường giả cực kỳ hiếm thấy, ở trong hoàng thất uy vọng cực cao.

Đương nhiên, danh vọng của hắn trong dân gian cũng cực cao, không chỉ dân gian lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về hắn, cho dù là trong thế gia tam phẩm cũng có không ít người coi hắn là thần tượng.

Cũng bởi vì vậy, hắn mới được bệ hạ ban cho phong hiệu chữ "Uy".

Bệ hạ coi trọng và tín nhiệm hắn, bởi vậy cũng có thể thấy được phần nào.

"Đức uy lão tổ tông…"

Nhìn thấy người này, Khang quận vương trấn định rốt cục không duy trì được nữa, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Đức Uy thân vương toát ra một tia cầu khẩn, hy vọng hắn có thể nể mặt mình ngày xưa lập được công huân, mở một mặt lưới.

Nhưng Đức Uy thân vương lại chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái, chỉ chắp tay nhìn đám người Trần Cảnh Long Mạnh

Nguyên Bạch bên dưới, lạnh lùng nói: “Khang quận vương buôn lậu thông địch, chứng cứ vô cùng xác thực, quả thực là sỉ nhục của hoàng thất ta.”

“Người này tội không thể tha. Bổn vương hiện tại đại biểu tông thân phủ, tước đoạt thân phận chuẩn đế tử của Khang quận vương Ngô Thừa Tự. Kế tiếp, định tội như thế nào, phán phạt như thế nào, tông thân phủ cũng không nhúng tay, tất cả đều theo quốc pháp.”

“Vâng.”

Mọi người rầm rầm đồng ý.

Xong rồi!

Tông Thân phủ không nhúng tay, tội danh buôn lậu thông địch một khi định ra, kết cục trước đó của Triệu Chí Khôn chính là kết cục của mình. Không, bệ hạ thất vọng phẫn nộ, nói không chừng ngay cả cơ hội đến doanh pháo hôi hắn cũng không có!

Khang quận vương sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng tuyệt vọng.

…

Không có vinh quang “Chuẩn đế tử” gia thân, lại có Đức Uy thân vương Thần Thông cảnh áp trận, Khang quận vương làm sao có thể dập dờn ra bọt nước?

Những thị nữ hộ vệ binh đinh trong Khang quận vương phủ thấy tình thế không ổn, ngay cả phản kháng cũng không dám, lập tức liền thúc thủ chịu trói.

Rất nhanh, Khang quận vương phủ đã bị Cấm vệ quân nhanh chóng tiếp quản.

Tuy nhiên, cho dù Khang quận vương không còn là chuẩn đế tử, cũng đã lập được công huân, Trần Cảnh Long để lại cho hắn chút mặt mũi, không áp giải hắn vào trong lao, mà giống như đãi ngộ của Triệu Chí Khôn trước đó, giam lỏng hắn và Khang quận vương phi Triệu Di Tĩnh trong phủ của mình.

Về phần những người khác, như là Khương Trúc Y, đại quản gia, tự nhiên là không có đãi ngộ tốt như vậy, trực tiếp bị áp giải vào trong phòng giam Giám sát ti, cũng chỉ có Ngọc Đức tiên sinh bởi vì thân phận Viễn mạch của hoàng thất, phân đến

một phòng giam độc lập sạch sẽ, xem như đãi ngộ hơi tốt một chút.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong Tứ Quý Viên.

Có một rừng quả sinh cơ dạt dào. Giờ phút này, trên cành quả đã treo đầy quả to màu vàng. Đây đều là linh chủng quả thụ vốn có của Đại Càn Vương thị - Kim Phượng Lê.

Loại linh quả này cực kỳ hiếm có, từ trước đến nay Đại Càn Vương thị không tiêu thụ ra ngoài, chỉ cung cấp cho nội bộ gia tộc hưởng dụng.

Bên cạnh rừng quả còn có một mảnh linh điền thượng phẩm nhân tạo nho nhỏ, Vương Thủ Triết tạm thời bị khách cư trưng dụng.

Giờ phút này, trong linh điền trồng đều là tinh phẩm linh sơ linh quả từng trải qua nhân loại thuần hóa cải tiến, chúng nó linh khí nồng đậm, mềm mại ướt át, bất luận là xào nấu ăn đều thập phần mỹ vị.

Chẳng qua dùng linh điền thượng phẩm gieo trồng linh sơ, sản xuất cùng một mẫu đất, hiệu quả bồi dưỡng thân thể kém hơn gieo trồng linh mễ rất nhiều, từ đó có thể nói hiệu quả cũng không có lời, cũng chỉ có thế gia có tiền mới không so đo giá, chỉ để ý ăn uống.

Có điều, đối với Vương Thủ Triết mà nói, cuộc sống cũng không phải chỉ lấp đầy bụng, còn phải có phẩm chất cuộc sống.

Thượng phẩm linh mễ có thể bổ sung số lượng lớn khí huyết của cơ thể, nhưng cũng không thể thay thế được cảm giác sảng khoái của linh qua linh sơ.

“Thiên phú trồng trọt của Thủ Triết, vẫn còn trên Tông An.” An quận vương hái một trái dưa giòn đã thay đổi phẩm chủng, bắt đầu ăn, vừa ăn vừa khen, còn vừa hái dưa mới vào trong nhẫn trữ vật, “Thanh Nhụy thích ăn dưa nhất, ta cho nàng mấy người trở về.”

Mấy người?

Vương Thủ Triết dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn.

Một lát sau, ngài đã hái được hơn hai mươi quả.

“Xích Linh Chỉ này không tệ nha, móng tay bấm một cái cũng mềm ra nước rồi.” An quận vương mấp máy môi, lại nhìn chằm chằm những linh sơ khác, “Hôm qua ở chỗ ngươi ăn chực mấy đũa, mềm mại non mịn, diệp mập. Ta hái mấy món cho Thanh Nhụy nếm thử.”

Hái mấy cái?

Hai má Vương Thủ Triết giật giật.

Ngô Minh Viễn, ngươi sắp phải véo sạch Xích Linh Chỉ này rồi có biết không?

Ngươi đường đường là chuẩn đế tử, trong nhà lại nghèo như vậy sao? Động một chút là đến Tứ Quý Viên hắn ở khách điếm ăn chực không nói, còn luôn thay đổi cách ăn chút nguyên liệu trở về. Nếu thật sự không có gì phải ăn, còn có thể đem linh mễ còn lại đóng gói đem về, nói là có thể xào một bát cơm chiên ăn khuya.

Ai ~ chuẩn đế tử hỗn thành đức hạnh như vậy, quả thực không có ai.

“Điện hạ à.” Vương Thủ Triết ngồi xổm trên đồng, chân thành học hỏi hắn: “Tương lai ngài là Đại Đế, khi xuất môn bên ngoài cũng có chút mặt mũi. Loại món ăn này của ta cũng không dễ dàng đâu, ngài lấy hết thì ta ăn gì?”

“Thủ Triết, ngươi ở Định quốc công phủ, còn lo không ăn được sao?” An quận vương cũng đỏ mặt, buông xuống mấy củ cải trắng vừa mới nhổ ra, ngượng ngùng nói: “Không phải chỉ là ăn mấy miếng thức ăn của ngươi thôi sao, đáng chút keo kiệt như thế? Chờ ta thành đại đế, ta đề bạt ngươi làm thủ phụ nội các, đến lúc đó Thủ Triết ngươi có thể ngày lý vạn cơ rồi.”

“Ta cám ơn ngươi.” Vương Thủ Triết tức giận trợn trắng mắt: “Vậy chẳng phải ta cả ngày bận rộn giúp ngươi xử lý các loại việc vặt sao? Ta cũng không có thời gian rảnh rỗi, ngươi sớm mời người khác cao minh đi.”

“Vậy thì phong ngươi làm quốc công, thế nào? Cứ gọi là thủ quốc công.” An quận vương vung tay lên, hào phóng nói.

Tư thế kia, giống như Quốc công tước nhà mình không đáng giá tiền vậy.

Huống chi, hắn còn chưa leo lên đế vị, công phu vẽ bức tranh này đã càng ngày càng chuồn mất.

“Miễn đi, cả nước chỉ có hai Quốc Công, đều có đại công hiệp đồng Huyền Đô Đại Đế khai hoang lập quốc. Nếu ngươi tùy ý phong một Quốc Công như vậy, ta sợ có người ngày ngày nguyền rủa ta.” Vương Thủ Triết khoát tay áo, dáng vẻ không hứng thú.

“Thủ Triết ngươi cũng không cần, vậy cũng không cần.” An quận vương nhìn hắn từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ, ngươi còn chuẩn bị muốn một Vương đương khác họ?”

Dứt lời, hắn thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

“Nói đến cũng không phải là không được, dựa theo tổ chế, nếu như thế gia nào đó công huân đầy đủ, cũng có thể phong vương.”

“Được rồi được rồi, điện hạ ngươi vẫn nên tự chăm sóc tốt chính mình đi.” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Lần này Khang quận vương xuống đài, kế hoạch chinh phạt Man Cổ tộc Nam Cương chắc chắn sẽ rơi vào trên đầu ngươi. Tự ngươi làm điểm tâm đi, nếu gãy kích quay về, vậy thì thành trò cười.”

Ở chung với An quận vương đã lâu, tính cách ẩn giấu không biết xấu hổ của người này cũng dần dần nổi bật, nhất là bộ dáng công khai trộm đồ ăn của hắn kia, lại có mấy phần tương tự với bộ dáng không biết xấu hổ của bệ hạ.

“Kế hoạch chinh phạt Nam Cương ta đã nghĩ xong rồi.” An quận vương tự tin hái một nắm rau xanh non đầy đất, nhét vào trong giới chỉ, hai mắt sáng lên nói: “Trận chiến này tất thắng.”

“Không ngờ gần đây điện hạ trưởng thành rất nhiều.” Vương Thủ Triết nhìn hắn với ánh mắt khác xưa: “Có diệu kế gì, nói thử xem?”

“Kế hoạch rất đơn giản, ta chiêu mộ ngươi làm đại quân sư.” An quận vương vung tay lên, tràn đầy tự tin: “Có ngươi cùng

xuất chinh, thắng không thua.”

“…” Vương Thủ Triết liếc mắt không thôi, ghét bỏ nói: “Ta chính là có thể trồng trọt, không rảnh đi đánh giặc với ngươi. Sau khi làm xong chuyện trước mắt này, ta phải trở về cùng nương tử làm ruộng sống qua ngày, ngươi từ từ suy nghĩ kế hoạch đi.”

“Thủ Triết, Thủ Triết, ngươi không thể bỏ lại ta đâu. Cùng lắm thì sau này chơi cờ ta sẽ cho ngươi thắng mấy ván.”

“Không được, trong nhà ta cũng có chuyện. Quân sư kia của ngươi, giữ lại để người bên ngoài làm đi.” Vương Thủ Triết lắc đầu lia lịa.

Hai người đang nói chuyện.

Một trong những thống lĩnh nội vệ, Tiểu Tường Tử quen thuộc đi đến.

Nhưng khác với mấy lần trước chính là, lần này trên tay hắn đang cầm thánh chỉ.

“Đại đế chiếu viết, mệnh Vương Thủ Triết lập tức tiến cung diện thánh, không được có sai lầm, khâm này!” Tiểu tường tử tuyên đọc xong, liền hợp thánh chỉ lại, cười khanh khách nhìn Vương Thủ Triết, một bộ dáng “Lão tử rốt cục nở mày nở mặt”.

Thánh chỉ?

Vương Thủ Triết cũng nhíu mày.

Lần này cuối cùng không phải ám chỉ, cũng như lấy cớ để biểu dương.

Tuy nhiên, đại đế đã hạ minh chỉ triệu kiến, đợt này hắn không có bất kỳ lấy cớ nào để lui bước.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Vương Thủ Triết cung kính nâng thánh chỉ lên, sau đó dựa theo quy củ nhét tấm kim phiếu vất vả.

“Thủ Triết gia chủ, bệ hạ muốn gặp ngài một lần thật không dễ dàng.” Tiểu Tường Tử thấp giọng vừa cười vừa nói: “May mà ngươi cứ đón thật thống khoái, nếu không bệ hạ đã nói: “Nếu

tên Vương Thủ Triết kia còn ba lần bốn cản, thì xuất động nội vệ trói hắn đến Chuyết Chính Các đi.”

“Ha ha! Bệ hạ có chỉ triệu kiến, Thủ Triết nào dám không đi chứ.” Vương Thủ Triết mỉm cười bình tĩnh, giống như người mấy lần từ chối trước đó không phải là mình vậy. “Tường thống lĩnh đợi chút, ta sẽ tắm rửa thay quần áo một phen, theo ngài tiến cung diện thánh.”

“Không cần tắm rửa thay quần áo, đi theo ta. Bệ hạ đang rất gấp, hắn nói là “lập tức”.

“Được, vậy ta bấm một ít linh sơ linh quả tươi mới, cùng mang đi. Bệ hạ thu lưu bọn An Nghiệp và năm sói con một hồi, ta đi gặp bệ hạ, cũng không tiện tay không.”

“Bệ hạ nói “lập tức”! Thủ Triết gia chủ à, đừng hại ta động thủ.”

“Cũng được, vậy rau dưa quận vương điện hạ vừa hái trước cho ta mượn dùng một chút.”

“…”

An quận vương toát mồ hôi lạnh, vừa rồi ông ta mặt dày thao tác một trận toàn thành uổng công, đều thành thay Vương Thủ Triết hái.

…

Chương 80: Đại đế Thủ Triết! Hiểm giá băng hà!

…

Trong hoàng cung, Tây Uyển hồ.

Cái hồ này hình dạng chỉnh thể gần như hình tròn, mặt hồ rộng lớn, đường kính trung bình là trăm dặm, xa xa nhìn lại, hơi có chút cảm giác khói sóng mênh mông.

Nó giống như được khảm một viên minh châu trong Quy Long Thành, lại bị tường thành to lớn của hoàng cung ngăn cách ở bên trong, trở thành "thủy ao" tư gia của Long Xương đại đế.

Trong hoàng cung, có hồ có núi, có thể thấy được quy mô to lớn của nó.

Trong phạm vi Tây Uyển hồ thủy hành linh khí cực kỳ dư thừa, linh khí hội tụ phía dưới, ngưng tụ thành linh vụ mắt thường có thể thấy được, gió thổi qua, trên mặt hồ tạo thành từng mảnh khói bụi mây mù phiêu phiêu, phảng phất một hồ tiên rơi xuống nhân gian.

Ven hồ xây dựng từng mảnh lầu các thân thủy, kiến trúc quần thể đường hoàng đại khí, hiển lộ ra phong phạm của hoàng gia.

Quần thể kiến trúc khổng lồ như vậy, lại được đặt tên là "Lâm Hồ Tiểu Trúc", có thể thấy được sự thưởng thức của Long Xương đại đế cũng không ra sao.

Trước lầu các Thân Thủy.

Lúc này, Long Xương đại đế mặc thường phục, đang loay hoay với một cây sào đường nhỏ tinh xảo.

Dây câu dài được ném ra xa hơn một dặm, hắn thành thạo vẫy vẫy mồi nhử rung rung, tư thế bơi rất tiện ái, phảng phất như nói với linh ngư ăn thịt trong hồ: "Mau tới ăn ta đi."

Tràn ngập ý tứ mê hoặc.

Bỗng nhiên.

Mũi tên kéo xuống phía dưới trầm xuống.

“Trúng rồi!”

Long Xương đại đế trong lòng sảng khoái, bỗng nhiên kéo cần, quả nhiên trúng một con cá lớn.

Hắn lập tức vui vẻ bắt đầu thu tuyến.

“Bệ hạ.” Lúc này, lão Diêu bước từng bước nhỏ đi tới, thấp giọng bẩm báo nói: “Vương Thủ Triết đã mang đến, đang chờ ở ngoài Tiểu Trúc. Có muốn tuyên hay không…”

“Để hắn chờ.” Long Xương đại đế không ngẩng đầu lên: “Trẫm đang bận câu cá.”

Lão Diêu trong lòng thầm trợn trắng mắt.

Bệ hạ ngài tâm tâm niệm niệm muốn gặp Vương Thủ Triết, thậm chí không tiếc các loại ám chỉ rõ ràng, sau khi thất bại, còn đặc biệt hạ chỉ triệu hắn “lập tức” tới đây. Kết quả hiện tại người ta đến, lại muốn vứt bỏ… Như vậy không tốt lắm.

“Thế nào? Trẫm đường đường là Đại Đế, trong lòng có tức giận, cho hắn nửa ngày cũng không được?” Long Xương đại đế hừ lạnh một tiếng: “Ngươi không xem hắn đã làm chuyện quái quỷ gì sao? Làm ra bao nhiêu phong ba… Ngay cả đế tử, đều cho chúng ta chỉ định tốt. Ta thật sự cảm ơn hắn!”

“Hắn hiện tại nếu đã vào hoàng cung, vậy thì giống như là cá béo cắn trúng mồi nhử, đó chính là thức ăn trong mâm của trẫm, bay cũng không bay đến trên trời.”

“Chỉ bằng những chuyện hắn đã làm với trẫm, trẫm không mai phục mấy trăm đao phủ thủ cho hắn, đã rất nể mặt hắn rồi.”

Long Xương đại đế càng nói càng nổi giận, đột nhiên rút cần câu, kết quả dùng sức quá mạnh, “Răng rắc” một tiếng, mũi trúc Tử Linh mài ráp mà thành cần câu trực tiếp đứt đoạn.

Cá lớn lại được tự do, lập tức nhảy mạnh ra khỏi mặt nước, “Vèo” một cái đã bơi ra xa hơn mười trượng, sau đó kéo theo cây gậy nhảy xuống đáy hồ.

“Cái này…” Lão Diêu khóe miệng giật một cái, sợ hãi than thở, “Tu vi bệ hạ, chẳng lẽ đã đến tình trạng’ngôn xuất đạo tùy’ rồi?”

“Ách…” Khóe miệng Long Xương đại đế giật giật, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn lão Diêu một cái: “Lão Diêu ngươi chớ có ỷ vào hầu hạ trẫm một ngàn mấy trăm năm, trẫm không nỡ mặt mũi đến quất ngươi, đã dám tùy ý làm bậy. Thật làm trẫm không hiểu ngươi đang trêu chọc trẫm sao?”

Dứt lời, cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, chỉ là thần niệm hơi động một chút, liền khóa lại con linh ngư chạy trốn hơn mấy trăm trượng kia.

Ngay sau đó, thần niệm Đại Đế khẽ động, linh ngư nặng mấy trăm cân kia đã bị một luồng năng lượng vô hình nâng lên, bay xuống trên bàn.

Trong miệng cá lớn còn ngậm dây câu, “xoạch xoạch” vẫy đuôi, bộ dạng “ta là ai, ta đang ở đâu, ta đang làm cái gì” dáng dấp con cá ngu ngốc.

Bộ dáng kia, nhìn thấy Đại Đế đều tức giận.

Thần niệm hắn hơi động một chút, liền đem móc câu bên miệng nó lấy đi, sau đó tức giận đá nó một cước rơi vào trong hồ.

Thân là một người câu cá thâm niên, tự nhiên là đói chết cũng khinh thường ăn loại cá này, không phải cá tự tay câu lên.

“Lão Diêu, gọi thằng nhãi Vương Thủ Triết kia tới đây.” Long Xương đại đế vẻ mặt phẫn uất nói: “Trẫm muốn hỏi một chút, chất lượng cây sào đường sản xuất nhà hắn sao có thể chênh lệch như vậy? Hại trẫm phải bỏ chạy hết.”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Diêu lĩnh mệnh, trong lòng âm thầm buồn cười đi đến Tuyên Vương Thủ Triết.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã dẫn Vương Thủ Triết và An quận vương đồng hành trở về.

Thấy đại đế chắp tay sau lưng đứng ở bên hồ không nói, một bộ tư thế “ta không nhìn thấy các ngươi”, ông ta thầm cười trong lòng, không khỏi lặng lẽ chớp chớp mắt với Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, còn không mau bái kiến bệ hạ?”

“Thần, gia chủ Vương thị Lục phẩm Trường Ninh Vương Thủ Triết, bái kiến bệ hạ.” Vương Thủ Triết khoanh hai tay lại, dáng vẻ đoan chính thẳng thắn khom lưng hành lễ.

An quận vương ở một bên, đương nhiên cũng nên hành lễ là được.

Lúc này Long Xương đại đế mới thản nhiên xoay người, liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Chỉ thấy Vương Thủ Triết mặc áo bào trắng, phong độ nhẹ nhàng, một thân khí độ ôn nhuận như gió xuân, đứng ở đó, nghiễm nhiên là một phong cảnh khiến người ta chú ý.

So sánh ra, đừng nói là bọn nhỏ của hoàng thất, ngay cả những người trẻ tuổi Đại Càn Vương thị vì dung mạo khí độ mà nổi tiếng kinh thành, so với hắn đến cũng thua kém không ít.

"Ừm, dáng dấp tạm được, khí chất cũng tạm được. Coi như hiếm có, khó trách có thể sinh ra đứa nhỏ ưu tú như Ly Dao, Tông An." Long Xương đại đế trái lương tâm nói: "Cũng chỉ là lúc trẫm còn trẻ, còn kém hơn vài bậc."

"Tạ ơn bệ hạ khen ngợi, thần, được sủng ái mà lo sợ." Vương Thủ Triết thần sắc bình tĩnh, biểu cảm tự nhiên.

Hắn sớm biết da mặt bệ hạ không mỏng, tự nhiên sẽ không bởi vậy giật mình.

Hắn thuận tay liền từ trong nhẫn trữ vật 【Vô Tận Uyên】 lấy ra bao lớn rau dưa, đưa tới trong tay lão Diêu bên cạnh: "Thần biết bệ hạ cái gì cũng không thiếu, cũng không biết phải tặng những thứ gì. Những rau dưa này đều là những thứ mà mấy ngày nay Thủ Triết làm lúc rảnh rỗi, tạm thời nói chuyện bày tỏ tâm ý."

Trái cây rau dưa?

Khuôn mặt già nua của Long Xương đại đế run lên.

Ngươi tặng quà cho đại đế, thế mà lại tặng chút rau dưa hay trái cây? Càng đừng nói đến trồng vào giờ nhàn hạ.

Cảm tình ngươi vạn dặm xa xôi chạy tới Quy Long Thành, mục đích chủ yếu chính là trồng rau, sau đó thuận tiện khuấy đảo Quy Long Thành đến long trời lở đất, cũng xác định một chút ứng cử viên đế tử?

Hắn ta suýt chút nữa không nhịn được, một cước đạp Vương Thủ Triết rơi xuống hồ.

Cũng may, rốt cuộc Long Xương đế sống hơn ba ngàn năm, công phu dưỡng khí còn tạm được, lập tức vội vàng hít sâu một hơi đè xuống xúc động muốn đạp Vương Thủ Triết, cũng không ngừng ám chỉ nhắc nhở mình.

Long Xương à Long Xương, ngươi chính là một đời đại đế, phải có độ lượng lớn, phải có khí phách lớn, miễn cho khiến tên Vương Thủ Triết kia coi thường, quay đầu lại ở phía sau âm thầm đâm chọc "Đại Đế" vọng nghị.

"Được, lão Diêu ngươi phái người đi ngự thiện phòng gia công một phen, trở về trẫm và Thủ Triết uống hai chén." Long Xương đại đế ra vẻ "ta là phong phạm của đại đế, không so đo với ngươi".

"Vâng, bệ hạ." Lão Diêu lĩnh mệnh làm việc.

"Đến đến đến, Thủ Triết ngươi qua đây ngồi đi." Long Xương đại đế nhiệt tình chào hỏi Vương Thủ Triết, để hắn ngồi trước một quán cờ, hiền lành nói: "Thủ Triết ngươi tâm tư kín đáo, trí kế trăm ra, chắc hẳn kỳ nghệ cũng khá tinh xảo. Đến đến đến, ngươi luận bàn hai ván với trẫm."

Hai má Vương Thủ Triết run rẩy, trong lòng thầm nghĩ, bệ hạ đang đùa ta sao?

Vương Thủ Triết hắn kỳ lực kém, đã sớm nổi tiếng Quy Long Thành.

Long Xương đại đế này đâu phải muốn tìm hắn luận bàn? Rõ ràng là trong lòng tràn đầy oán hận với Vương Thủ Triết hắn, muốn phát tiết oán khí trong lòng, lại không có con đường nào khác, lúc này mới tìm cớ chơi cờ.

Có điều, đại đế mời, Vương Thủ Triết cũng không tiện từ chối, lập tức đồng ý: "Thủ Triết lĩnh mệnh."

Dứt lời, hắn liền bày ra tư thế, bắt đầu đánh cờ với Long Xương đại đế.

An quận vương ở một bên nhìn thấy mà thầm buồn cười.

Trước không nói thằng nhãi Thủ Triết này có sức cờ như thế nào, ít nhất bày ra dáng vẻ mười phần, thoạt nhìn rất có khí độ của một cao thủ tuyệt thế.

Chỉ tiếc, bên ngoài kim ngọc, bại hoại trong đó!

Thủ Triết hắn thuần túy chỉ là một cái sọt cờ thối.

Quả nhiên là vậy.

Sau nửa nén nhang, Long Xương đại đế dùng tư thái gió thu quét lá rụng, hung hăng làm nhục Vương Thủ Triết một phen.

“Thoải mái!”

Long Xương đại đế giống như là trong ngày hè chói chang, uống một chén rượu tiên huyền băng trấn toàn thân thư thái, ngay cả cảm giác buồn bực trong lòng cũng tiêu tan rất nhiều.

Theo đó, hắn nhìn Vương Thủ Triết cũng giống như không có tức giận lớn như vậy, trong lúc lơ đãng thuận mắt hơn vài phần.

“Bệ hạ kỳ lực tinh xảo, Thủ Triết cam bái hạ phong.”

Vương Thủ Triết không có cảm giác gì đối với cờ thua, dù sao thua là quen rồi. Với sức cờ của hắn, ngày thường cũng có thể ngược Vương An Nam.

“Thủ Triết ngươi chớ khiêm tốn, trẫm thấy kỳ lực của ngươi cũng không tầm thường, đến đến, ta và ngươi lại đánh một ván cờ.”

Chuyện dễ chịu như vậy, sao có thể một lần liền mất?

Long Xương đại đế ánh mắt sáng ngời.

Rất nhanh, hai người lại bắt đầu ván thứ hai.

Sau khi kiểm tra được kỳ lực của Vương Thủ Triết, một ván này đại đế lại chơi ra chút thủ đoạn mới, đầu tiên là làm bộ không địch lại, sau đó lại dụ địch thâm nhập, cuối cùng lại một chiêu tuyệt sát, giết được Vương Thủ Triết là kinh ngạc không thôi.

“Ui da! Thủ Triết, ngươi xem ngươi coi thường rồi chứ? Chỉ cần vô ý, cả mâm đều thua. Nào nào nào, chúng ta lại một lần nữa, trẫm cho ngươi cơ hội lật bàn.” Long Xương đại đế đã mặt đầy hồng quang, vô cùng sảng khoái, cũng cảm thấy cực kỳ nóng nảy.

Hành hạ những kẻ chơi cờ dở tệ khác, đương nhiên là không có cảm giác quá lớn, nhưng ngược lại là Vương Thủ Triết, vậy thì hoàn toàn khác rồi.

Long Xương đại đế cảm thấy cho dù có hành hạ Vương Thủ Triết trăm ngàn lần, bản thân cũng sẽ không cảm thấy chán ngấy.

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ trôi qua…

Ngay từ đầu An quận vương còn ở bên cạnh xem say sưa, thấy về sau bắt đầu xông pha vây khốn, sau đó, ông ta dứt khoát ra ngoài đi dạo một vòng lớn trở về, kết quả Long Xương đại đế còn đang vui vẻ lôi kéo Vương Thủ Triết đánh cờ, ngược lại ông ta.

Rơi vào đường cùng, An quận vương đành phải ra ngoài đi dạo nửa ngày.

Cho đến lúc chạng vạng tối, ngự trù phòng đưa tới các loại món ngon mỹ vị, đã liên tiếp hành hạ mấy chục thanh Long Xương đại đế của Vương Thủ Triết, lúc này mới thỏa mãn dừng lại.

Hắn vỗ vỗ bả vai Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, tổng thể kỳ lực của ngươi mà nói cũng không tệ lắm, chỉ là hơi kém trẫm vài phần."

"Đừng nhụt chí, đừng nhụt chí. So tài với trẫm nhiều một chút, bao quản kỳ nghệ của ngươi nhanh chóng tăng trưởng."

Vì để sau này tìm cơ hội ngược Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế trái lương tâm khen ngợi kỳ nghệ của hắn.

An quận vương đồng tình nhìn Vương Thủ Triết.

Nói ra thì Thủ Triết cũng vì hắn mà mưu đồ, mới đắc tội bệ hạ, gặp phải "báo thù". Nếu có cơ hội, hắn nhất định phải bồi thường thật tốt cho Thủ Triết.

Rất nhanh, Ngự trù cùng nội vệ đã bày xong Thường Dạ Yến trên đài trình độ thân cận.

Long Xương đại đế hành hạ Vương Thủ Triết đến sảng khoái cả người, lập tức nhiệt tình mời Vương Thủ Triết uống hai chén nhỏ, gọi An quận vương ở một bên tiếp khách.

Trong thức ăn ngự trù đưa tới, một phần nhỏ là linh qua linh sơ mà Vương Thủ Triết mang đến, phần lớn đều là mỹ thực do

ngự thiện phòng tỉ mỉ chuẩn bị.

Rốt cuộc là Lăng Hư đại đế, một bàn đồ ăn này tuy "chuyện nhà" nhưng mặt bài vẫn như cũ mười phần. Long Xương đại đế còn đặc biệt chuẩn bị cho Vương Thủ Triết không ít nguyên liệu nấu ăn cấp bảy mỹ vị, xem như bồi thường cho mấy chục hiệp vừa rồi Vương Thủ Triết bị ngược đãi kia.

"Tay nghề trồng rau của Thủ Triết không tệ." Long Xương đại đế ăn hai đũa rau quả, lập tức hơi nhíu mày, có chút bất ngờ.

Mặc dù chỉ là một ít linh sơ bình thường, chủng loại cũng không có gì đặc biệt, nhưng tư vị của linh sơ này lại so với linh sơ bình thường càng thêm nồng đậm hơn mấy phần, cảm giác càng thêm ngon miệng.

"Nếu bệ hạ thích, Thủ Triết có thể định kỳ cống phẩm cho bệ hạ." Vương Thủ Triết khiêm tốn nói: "Nếu có thể đánh lên lệnh bài cống phẩm, chắc chắn những trái cây này có thể bán nhiều."

"Ha ha, vậy cứ quyết định như thế đi." Long Xương đại đế cười khen ngợi: "Thủ Triết ngươi thật không hổ là thần tài nổi danh, bắt được cơ hội là có thể kiếm tiền. Đến đến đến, rượu này cũng là rượu cống, chính là do một gia tộc lục phẩm ở quận Thiên Phủ sản xuất."

"Rượu ngon, rượu ngon."

Vương Thủ Triết không tham rượu, uống hai ngụm nhỏ, nhưng cũng không khỏi tán thưởng.

Quả nhiên là Quỳnh Tương cực kỳ hiếm có, so với rượu tiêu thụ của Vương thị hiện nay, còn ưu tú hơn không ít.

Quả nhiên, không thể coi thường cái thế giới này. Nhân loại dù sao ở trong cái thế giới này sinh sôi phát triển thời gian dài như vậy, dưới sự tích lũy, gia tộc có được các loại thủ đoạn bí ẩn rất nhiều.

"Nếu Thủ Triết thích thì mang về từ từ uống." Long Xương đại đế nhiệt tình nói.

Lúc này biểu hiện của hắn giống như là một "trưởng bối hòa dễ gần", giống như người trước kia huyết sát Vương Thủ Triết không phải hắn.

“Đa tạ bệ hạ.” Vương Thủ Triết cũng không chối từ.

Sau ba tuần rượu.

Hàn huyên trò chuyện một lát, cảm giác lạ lẫm của song phương liền tiêu tán đi rất nhiều.

Uống thêm mấy chén rượu, sắc mặt Long Xương đại đế càng hồng nhuận: “Thủ Triết à, ngươi có thể từ trong hai người Khang quận vương và An quận vương nhìn ra ai mới là đế tử ưu tú chân chính, phần này xem ra tiêu chuẩn cực cao. Hôm nay uống một ít rượu, ở đây cũng không có người ngoài, không ngại bình phẩm trẫm một chút chứ?”

Lão Diêu bên cạnh vừa nghe, không khỏi âm thầm liếc mắt một cái.

Quả nhiên bệ hạ vẫn xem thường như trước đây, đây là chuẩn bị lật sổ nợ cũ.

Ông ta lặng lẽ nháy mắt với Vương Thủ Triết, nhắc nhở hắn tuyệt đối đừng mắc lừa.

Vương Thủ Triết cũng là người thông minh, lúc này liền phản ứng lại, kinh sợ hành lễ: “Bệ hạ chính là Đại Đế tôn, Thủ Triết có tài đức gì mà dám bình phẩm bệ hạ?”

Hừ!

Tên tiểu tử thối Vương Thủ Triết nhà ngươi, lén lút nghị luận trẫm còn ít sao?

Đừng tưởng trẫm không biết, lúc ngươi ở Trường Ninh vệ, uống mấy chén rượu với Long Vô Kỵ, còn bình luận thấu từ đầu tới đuôi trẫm?

Long Xương đại đế trong lòng cười lạnh không ngừng, âm thầm mắng chửi, mặt ngoài lại giả vờ ra một khí độ khoan hậu nói: “Không sao, không sao, trẫm đã sống mấy ngàn năm, cái gì chưa thấy qua, cái gì chưa từng nghe qua? Ngươi tùy ý bình phẩm là được, trẫm còn không đến mức để ngươi vì lời mà bị tội.”

“Chẳng lẽ ngươi còn phải đợi trẫm hạ chỉ chỉ ý cho ngươi hay sao? Ha ha ha!”

“Cái này…”

Đại đế đã nói đến mức này rồi, Vương Thủ Triết cũng có chút đùn đẩy nhưng không đỗ.

Hắn hơi trầm ngâm, nói: “Nếu thần nói không tốt, bệ hạ thật sự không trách tội?”

“Đó là đương nhiên. Trẫm đường đường là Đại Đế một đời, nhất định là nhất ngôn cửu đỉnh.”

Long Xương đại đế vung tay lên, một bộ “Leng keng hữu lực”, “Nói mà tin”, trong lòng lại âm thầm bổ sung một câu.

Hắc hắc, tiểu tử thối Vương Thủ Triết ngươi, nếu quả thật nói không tốt, đương nhiên trẫm sẽ không trách tội ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám nói hươu nói vượn, nghĩ một đằng nói một nẻo, không có nguyên tắc mà tùy tiện tâng bốc trẫm, vậy thì đừng trách trẫm nhéo tiểu bím của ngươi.

Hừ! Lúc trước ngươi lén lút nghị luận lời của trẫm, trẫm có thể cho ngươi một cái gì cũng nhớ kỹ đâu.

“Nếu bệ hạ đã mở miệng vàng, vậy Thủ Triết sẽ mặt dày nói vài câu.” Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, nói: “Bệ hạ võ lực mạnh mẽ, tác chiến dũng mãnh, vả lại cực kỳ am hiểu thống trị quân đội, cả đời quân công lớn lao, chẳng những ở chiến trường ngoại vực nhiều lần kiến công lập nghiệp, còn lấy một địch hai, lấy lực lượng một nước Đại Càn đồng thời chống lại hai đế quốc.”

“Tài năng như thế, dù là đặt ở Thần Vũ hoàng triều, cũng tất nhiên là một vị quân đoàn trưởng thanh danh hiển hách, thậm chí có khả năng là đại nguyên soái.”

Lời này nghe rất thoải mái, có chút có lý.

Long Xương đại đế hưởng thụ lời tâng bốc của Vương Thủ Triết, trong lòng mừng thầm không thôi, đồng thời lại âm thầm cười không ngừng.

Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết! Quả nhiên ngươi vẫn là một người dung tục, chỉ dám sau lưng nói xằng bậy với trẫm, không dám nói trước mặt.

Trẫm trước nghe ngươi vỗ mông ngựa xong, đợi sau khi sướng hơn một đợt này, lại trị tội nói không thành thật của ngươi.

Đến lúc đó, bóp tròn hay là bóp dẹt ngươi đều phải nghe theo trẫm.

Vương Thủ Triết bên kia lại không biết tâm tư của đại đế, dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Bệ hạ rất thiện khai phá, trong kiếp sống quân lâm thiên hạ, không chỉ diện tích quốc gia tăng lên gấp đôi, nhân khẩu cũng thịnh vượng hơn rất nhiều, có thể nói là một vị quân vương khai thác hiếm có."

"Nói có lý, nói có lý." Long Xương đại đế vẻ mặt hưởng thụ: "Thủ Triết ngươi đúng là tri kỷ của trẫm, có thể nói thêm một chút."

"Nhưng mà…" Vương Thủ Triết dừng một chút, tiếp tục nói: "Chính vì bệ hạ thiện chiến hỉ công, sau khi đăng cơ liền dốc sức ủng hộ quân sự, từ quân đội kiến thiết đến thế gia quân võ, tạo thành một hệ thống quân võ hoàn chỉnh."

"Không ít thế gia vì nhận được sự nâng đỡ của chính sách bệ hạ, ngược lại gia nhập quân, trở thành quân võ thế gia, gia tộc nhiều thế hệ trở thành quân nhân."

"Hửm?" Sắc mặt Long Xương đại đế khựng lại: "Có gì mà không tốt? Bình thường thế gia hiệp trợ quản lý và phát triển địa phương, Quân Vũ thế gia thì chuyên chức quân sự, phân công hợp tác với nhau, hợp tác càng tăng thêm sức mạnh."

"Trên sách lược lớn đúng là không có vấn đề lớn. Nhưng đa số quân Vũ thế gia bất sự sản xuất, chỉ đơn thuần dựa vào vệ thuế, thuế quận, thuế nước đến cung dưỡng. Mà bệ hạ đối với quân Vũ thế gia từ trước đến nay lại hào phóng, dần dà, số lượng quân đội liền trở nên càng thêm khổng lồ cồng kềnh. Như vậy, các nơi thu thuế vệ, quận, thuế, thậm chí quốc thuế, liền không thể không phân ra phần lớn để duy trì quân đội chi tiêu, tự nhiên mà vậy, liền cũng không còn thừa bao nhiêu tiền đi cai trị địa phương, khai phá địa phương. Hành động này của bệ hạ, có hiềm nghi 'Cùng binh tham võ' a."

Long Xương đại đế đen mặt, vừa định mắng một câu "Vương Thủ Triết ngươi đang dạy trẫm làm việc?", kết quả nghĩ lại, đây không phải là tự mình bảo hắn nói sao? Còn đánh trước một tờ phiếu, sẽ không để hắn vì lời mà nhận tội.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải lạnh mặt phản bác: "Lời này của Thủ Triết sai rồi, hiện giờ bên ngoài Đại Càn chồng chất kẻ địch, còn có chiến trường ngoại vực cần quân đội trấn thủ. Không thêm đầu tư đại quân sự, làm sao có thể trấn áp được kẻ địch?"

"Bệ hạ, chiến trường ngoại vực là trách nhiệm chung của nhân tộc tạm thời không đề cập tới. Chỉ nói hai nước Tây Tấn và Nam Tần, bệ hạ lấy một địch hai nhìn như uy phong, nhưng vì sao không thể kéo một đánh một? Cho dù không được, ít nhất cũng phải phân hoá sự hợp tác của đối phương. Ngoài ra, mục đích của bệ hạ là gì?"

"Tự nhiên là muốn đối phương thần phục Đại Càn." Tính tình của Long Xương đại đế dần dần nổi lên: "Nếu không có quân đội thiết huyết, làm sao có thể chinh phục bọn họ?"

"Lời bệ hạ nói đương nhiên là có lý. Nhưng bồi dưỡng quân đội và quân đội đánh trận, đều là tiền. Nếu không có nguồn tiền tài dồi dào, làm sao đánh thắng trận?" Vương Thủ Triết chậm rãi nói: "Ngay cả Khang quận vương cũng biết, trước tiên buôn lậu một đợt tham ô, kiếm nhiều tiền, sau đó lại đi chiến trường ngoại vực đánh trận. Như thế mới có thể khiến tướng sĩ không sợ chết cống hiến, lần lượt đánh thắng trận."

"Vương Thủ Triết, ý của ngươi là trẫm không bằng Khang quận vương?" Lông mày Long Xương đại đế dựng ngược lên.

"Không phải, đại đế mạnh hơn Khang quận vương một chút…"

"Mạnh hơn chút?" Chân mày của Đại Đế nhíu lại.

"Đại đế đánh giặc, thường thường đều là vì một ít tranh khí phách. Ví dụ như, Tây Tấn đại đế ngôn từ bất kính đối với đại đế, liền lập tức mở quân đội giết qua, thẳng đến đối phương phát quốc thư xin lỗi, đại đế lại diễu võ dương oai mà quay về…"

"Thần muốn hỏi một câu, quân thần sau khi chiếm ưu thế, vì sao không để Tây Tấn cắt đất bồi thường? Cho dù bọn họ không đáp ứng, cũng phải để bọn họ hàng năm dâng lễ."

"Như thế, có thể làm cho Tây Tấn hàng năm hao tổn một nhóm tài nguyên cùng quốc lực, mà Đại Càn lại có thể kiếm

được quân lương để nuôi dưỡng quân đội.”

Long Xương đại đế da mặt giật giật, giận không kiềm được nói: “Ngươi thì biết cái gì, giáp giới giữa Tây Tấn và chúng ta đều là những nơi nghèo, không có ruộng cũng không có quặng, những nơi đó có tác dụng gì? Thượng cung hàng năm càng không có khả năng. Tây Tấn sẽ liều mạng với chúng ta.”

“Bệ hạ à, ta chỉ là lấy ví dụ. Tóm lại, đánh thắng trận không thể không có lợi ích đúng không?” Vương Thủ Triết ‘ngay thẳng’ nói: “Ít nhất, cũng phải chiếm được ưu thế trên thuế quan mậu dịch, ví dụ miễn thuế một số sản phẩm đặc sắc của Đại Càn chúng ta, cũng dùng số thương phẩm này đánh vào nội bộ Tây Tấn, vừa có thể kiếm tiền, còn có thể chèn ép chết đồng nghiệp trong Tây Tấn quốc…”

“Lời gian thương.” Mí mắt Long Xương đại đế run run vài cái, sau đó ăn ngay nói thật: “Chúng ta cũng không có thương phẩm gì mạnh hơn người ta, ngược lại phải đề phòng bọn họ đến Đại Càn, ảnh hưởng phá hủy hệ thống thương mậu của chúng ta.”

“Lời này đủ để chứng minh bệ hạ thiện chiến mà không thiện nội chính, có hiềm nghi rất lớn về việc thích công.” Vương Thủ Triết ăn ngay nói thật.

Thật là đại hỉ công!

Tiểu tử này vậy mà thật dám nói ra bốn chữ này trước mặt hắn…

Long Xương đại đế lơ lửng phun ra một ngụm máu, chỉ vào hắn cả giận nói: “Ngươi ngươi ngươi… ngươi dám vọng nghị trẫm như thế?”

“Bệ hạ… là ngài yêu cầu Thủ Triết nói. Thủ Triết lại không giỏi nói dối.” Vương Thủ Triết vẻ mặt vô tội: “Nếu bệ hạ muốn kêu dừng, thần câm miệng là được.”

“Đừng… Ngừng.” Long Xương đại đế thở hổn hển, tức giận nói: “Nói tiếp đi. Trẫm cũng muốn nghe xem, ngươi còn cao kiến gì nữa?”

“Bệ hạ ở trong quân võ thế gia chọn người đảm nhiệm thành thủ, đảm nhiệm quận thủ, có quân chính không phân chia nhà.” Vương Thủ Triết tiếp tục nói: “Phát triển một chỗ cần có

nhân viên chuyên trách phụ trách quản lý và thống trị, thành thủ quận thủ trách nhiệm quân sự nhiều hơn là thủ hộ địa phương, mà không phải thành thủ chính là nhất vệ chi chủ… Thử hỏi thành thủ đều xuất thân từ quân vũ thế gia, hai mươi năm ba mươi năm điều nhiệm, lại có thể có bao nhiêu phần chân tâm cùng năng lực, có thể phát triển kinh tế tốt? Cơ cấu quan phủ này, quả thực là hoang đường!”

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi nói trẫm hôn quân?” Sắc mặt Long Xương đại đế lúc trắng lúc đỏ.

“Cũng không phải nói bệ hạ là hôn quân. Chỉ là, Thủ Triết cho rằng, có kinh tế mới có quân lực. Bệ hạ phải phân ra chút tinh lực, nhìn xem như thế nào mới có thể phát triển một địa phương kinh tế tốt. Ví dụ như những lúc trước, quận thủ Lũng Tả quận Thái Sử An Khang đã có kế hoạch phát triển tìm bệ hạ, bệ hạ lại bởi vì sự tốt đẹp của bản thân mà nhiều lần đùn đẩy… Đủ thấy sự khinh miệt đối với hai chữ “kinh tế”.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

“Được được, còn có gì nữa?” Trong mắt Long Xương đại đế đều đang phun lửa: “Nói! Trẫm lệnh cho ngươi ăn ngay nói thật!”

“Lúc bệ hạ còn trẻ uy nghiêm quá đáng, tuổi già lại quá mức hòa ái mềm lòng, lại không am hiểu trị gia.” Vương Thủ Triết ăn ngay nói thật: “Trong khoảng thời gian này, thân vương, quận vương, thậm chí là hoàng tộc bình thường đều không ngừng tuôn ra các loại chuyện gièm pha vớ vẩn. Trong đó, nguyên nhân chủ yếu tất nhiên là bọn họ thân bất chính, nhưng chung quy, bệ hạ vẫn có trách nhiệm quản giáo không nghiêm…”

“Còn có…”

“Đợi đã!” Long Xương đại đế đỏ bừng mặt, giơ tay ngăn lại.

“Bệ hạ muốn thần câm miệng sao? Thần có thể lĩnh mệnh.” Vương Thủ Triết cung kính hành lễ.

“Không không không, trẫm chỉ cần chậm rãi, trước tiên thở một hơi đã.” Long Xương đại đế sắc mặt tức giận trừng mắt nhìn lão Diêu: “Lão Diêu ngươi mù à? Không thấy bị thương thần hồn lúc trẫm còn trẻ sao? An thần bảo đan của trẫm đâu?”

“Vâng vâng, bệ hạ ngài nhanh chóng nghỉ ngơi trước đi.”

Lão Diêu phản ứng cũng cực nhanh, lập tức vội vàng móc ra một viên bảo đan, đút cho Long Xương đại đế, sau đó trừng mắt nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết ngươi cũng quá không hiểu chuyện, biết rõ trong thần hồn bệ hạ có lưu ám thương, cũng không biết phải thu liễm một chút. Đánh giá điểm hôm nay đến đây đi.”

Gì?

Trong thần hồn bệ hạ có nội thương?

Vương Thủ Triết vẻ mặt khó hiểu.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua tình báo này a?

“Cũng được, vậy hôm nay dừng ở đây.” Vương Thủ Triết chắp tay.

Long Xương đại đế thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, thầm nói, nếu ngươi mắng tiếp, lão tử sẽ băng hà ngay tại chỗ.

Ông ta lập tức giả ra một bộ dáng hữu khí vô lực, “suy yếu” nói: “Đa tạ Thủ Triết thương cảm. Có điều, cái này không tính là trẫm không nghe lời người khác. Thật ra lời nói của Thủ Triết vẫn rất sâu sắc, được cho là lời vàng ngọc. Chỉ tiếc, thân thể hôm nay của trẫm… Ai~”

“Bệ hạ nếu muốn nghe, thần sau khi trở về có thể nhớ kỹ những lời hôm nay nói, biên soạn thành sách, bệ hạ có thể giữ lại từ từ xem.” Vương Thủ Triết ‘thể cảm’ lý giải nói: “Nếu như cần thiết, Thủ Triết cũng có thể trở về đoàn tụ với nương tử một chút, ở kinh đô nhiều thêm một đoạn thời gian. Bệ hạ nếu có nhu cầu, tùy thời có thể triệu Thủ Triết đến đánh giá.”

Ta cảm ơn ngươi!

Long Xương đại đế thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Vương Thủ Triết ngươi thật sự muốn để trẫm băng hà sớm một chút sao?

…

Chương 81: Thủ Triết công thành danh là được! Vui vẻ giành được bảo vật!

…

Long Xương đại đế hung hăng ném cho Vương Thủ Triết một cái xem thường, thầm nghĩ không thôi, Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, vận khí của ngươi thật sự không tệ, may mà hiện tại trẫm càng ngày càng hàm dưỡng công phu.

Nếu như đổi lại là trẫm lúc còn trẻ, với tính tình bạo ngược của trẫm, ha ha ha ha.

Ngay lập tức! Hắn cũng lười nói nhảm với Vương Thủ Triết, trực tiếp giả bộ điều tức thần hồn, nhắm mắt không nói gì.

An quận vương ở một bên sắc mặt cũng trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi.

Hôm nay tiệc tối này, tuyệt đối là một hồi kinh tâm động phách nhất mà hắn từng trải qua trong đời này.

Mỗi một giây mỗi một giây, hắn đều có thể cảm nhận được sự tức giận như sóng to gió lớn của bệ hạ, cảm giác hắn bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi ra mấy trăm đao phủ thủ, đem Vương Thủ Triết làm thành thịt nát.

Quả là to gan lớn mật!

An quận vương nằm mơ cũng không nghĩ tới, Vương Thủ Triết lại to gan lớn mật như thế, lại dám ở trước mặt phun đại đế hỉ công, vô cùng ngay thẳng mà quở trách công lao trong quá trình chấp chính của đại đế.

Mấy câu nói xuống, hắn cảm giác phía sau lưng đều ướt nhẹp, nghĩ mà sợ không thôi.

Cũng may không bao lâu sau, Long Xương đại đế hơi điều tức, thần sắc khôi phục rất nhiều, ánh mắt sâu sắc nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết lương ngôn như kim ngọc, tuyên truyền giác ngộ, khiến trẫm suy nghĩ nhiều.”

“Bệ hạ quá khen.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng hành lễ nói: “Thủ Triết chẳng qua là lời nói của thôn phu hương dã, nhận

được bệ hạ khoan hồng độ lượng, không đáng so đo. Thật ra cả đời này của bệ hạ, tổng thể mà nói, công lao xa xa hơn quá khứ, có thể xưng là một vị minh quân khai thác hiếm thấy, có thể ghi tên vào sử sách."

Có lời nói độc miệng phun người của Vương Thủ Triết, mặc dù những lời này của hắn cũng có chút chói tai, nhưng thực sự khiến người ta thoải mái hơn rất nhiều.

Long Xương đại đế tâm tình tốt hơn một chút, cười tủm tỉm nói: "Trí tuệ và phong phạm của Thủ Triết, quả thật là trẫm bình sinh ít thấy, thiên hạ không ai có thể sánh bằng. Đứa nhỏ Minh Viễn nhà ta này, tuy tâm địa thiện lương, tư chất lại ngu dốt, không bằng Thủ Triết."

"Vì cơ nghiệp vạn năm của giang sơn Đại Càn chúng ta mà suy nghĩ, trẫm sau khi suy nghĩ một phen, cảm thấy còn không bằng truyền ngôi vị đế tử cho ngươi. Ngươi cũng không cần lo lắng vấn đề huyết mạch, Ngô thị chúng ta từ trước đến nay khai sáng, đến lúc đó chỉ cần tìm quận chúa hiền lương thục đức, cho ngươi ở rể là được."

"Thủ Triết ý như thế nào?"

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Đại Đế ngươi có cần phải trả thù ta như vậy không? Lại còn chơi trò Lưu Huyền Đức nhờ vả này, cũng quá giả tạo giả tạo đi. Còn để cho ta ở rể… đời đời con cháu của ta đều có một đống lớn rồi, nếu thật dám nói nửa câu ở rể, sợ là sẽ bị Nhược Lam chém chết.

"Đa tạ bệ hạ nâng đỡ." Trong lòng Vương Thủ Triết oán thầm Đại Đế không thôi, đành phải đứng dậy lần nữa, hành lễ nói: "Thủ Triết chính là một thôn phu nông thôn, bình thường thích nhất chính là ở nhà trồng trọt, phát triển gia tộc, giáo dưỡng con cháu một chút. Vị trí Đại Đế nhìn như phong quang vô hạn, nhưng trách nhiệm và phiền toái lớn. Cứ nói là vị trí Đại Đế, chính là Liên Thành thủ, quận thủ, Thủ Triết cũng không đảm nhiệm được."

Long Xương đại đế cười ha hả nói: "Thủ Triết đã là người thích yên tĩnh, vì sao phải gia nhập cuộc chiến đế tử? Oa Cư

Trường Ninh làm phú ông không tốt sao? Thế nào cũng phải đến đế đô quấy rối phong vân.”

Lông mày Vương Thủ Triết giật giật, liếc Long Xương đại đế một cái, buồn bã nói: “Bệ hạ, thần có thể nói lời thô tục không?”

“Ặc…” Khóe miệng Long Xương đại đế giật một cái, hơi do dự, phất tay nói: “Thôi thôi, ngươi không phun trẫm là được.”

“Bệ hạ hỏi, vì sao Thủ Triết phải tham dự cuộc chiến đế tử?”

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi.

Cảm xúc trong lòng hắn đã đọng lại rất lâu, lúc này cuối cùng cũng tìm được cửa ra, giọng điệu bất tri bất giác trở nên kích động, trong lời nói tràn đầy lên án: “Bệ hạ muốn làm Thủ Triết nhúng vào gian hàng này phá sự sao?”

“Cuộc chiến đế tử hung hiểm cỡ nào?”

“Vương thị ta là thế gia Nhất Lục phẩm, phàm là có khả năng, ta đều muốn tránh xa bao nhiêu thì trốn bấy nhiêu. Còn không phải đều là con mẹ nó Khang quận vương vô liêm sỉ kia bức bách sao? Lão tử vốn là ở Bình An trấn rất tốt, khai hoang trồng trọt, cuộc sống nhỏ qua bao nhiêu thoải mái? Kết quả răng nanh của Khang quận vương thế nào cũng phải đến mở rộng thế lực, bức bách Tiền thị, bức bách Vương thị chúng ta đứng đội gia nhập.”

“Ngươi nói ép thì ép thôi. Nếu Khang quận vương thật sự là người có tư chất đại đế, Thủ Triết cũng chấp nhận. Nhưng con mẹ nó là cái gì? Lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, làm việc không có giới hạn.”

“Nếu Vương thị ta thật sự lên con thuyền rách kia, còn không chừng sẽ bị dẫn lệch đến nơi nào đó, càng có khả năng trở thành đá kê chân dùng xong liền ném.”

“Đây còn không phải phiền toái nhất. Ta sợ nhất là sau khi lên thuyền, hắn còn có thể sai khiến Vương thị ta đi làm những chuyện thiếu đạo đức kia, tỷ như buôn lậu thông địch gì đó. Bệ hạ, ngài nói ta làm tốt hay là không làm tốt đây?”

“Phối hợp với Vương thị ta, đáng đời xui xẻo, bị một đám sài lang theo dõi? Vậy ta còn có thể có biện pháp gì đây? Vì bảo

vệ Vương thị, vì tương lai của Đại Càn quốc, ta không thể lo lắng hết sức, hao hết tâm tư? Ta dễ dàng sao?”

Vương Thủ Triết mở miệng liên tục nhả rãnh, nụ cười “thình thịch” điên cuồng truyền ra, hệt như súng máy.

Long Xương đại đế cũng bị hắn nói đến da mặt dày của tường thành cũng mơ hồ có chút đỏ mặt.

Hồi tưởng lại, quả thật những chuyện xấu mà Khang quận vương làm rất phiền phức, quả thật cũng có hơi quá đáng.

Cũng khó trách oán niệm của Vương Thủ Triết lớn như vậy.

Hơn nữa tính cách của Khang quận vương cũng đúng như lời Vương Thủ Triết nói, nếu không nể mặt ông ta, chờ sau khi ông ta bước lên vị trí đại đế, e là Vương thị sẽ đẹp mắt. Nói không chừng, có thể lặng yên không một tiếng động chèn ép một thế gia lục phẩm nho nhỏ không sống nổi.

“Được rồi được rồi, trẫm hiểu rõ chỗ khó xử của Thủ Triết ngươi. Trẫm cũng không trách ngươi, muốn trách cũng chỉ trách bản thân tiểu tử Ngô Thừa Tự kia không có đức hạnh.” Long Xương đại đế cũng có chút không chịu nổi, ngăn cản Vương Thủ Triết tiếp tục phun xuống.

Suy cho cùng, lão tổ tông như hắn cũng không có trách nhiệm dạy dỗ, giám sát.

Đồng thời, trong lòng Long Xương đại đế cũng chửi rủa Ngô Thừa Tự không thôi. Tiểu tử này quả nhiên không có mệnh làm đại đế, bắt đầu một ván bài tốt, thế mà cũng có thể bị hắn đánh cho nát bét.

Dù sao Ngô Thừa Tự cũng xuất thân dòng chính, nền tảng tốt, lúc trước đã chiếm ưu thế không nhỏ từ lúc vừa mới bắt đầu. Nếu như hắn không phải chỉ vì cái lợi trước mắt như vậy, mà là bình tĩnh lại rồi từ từ phát triển, vị trí đế tử há có thể chạy thoát?

Tuy nhiên, chỗ sai lầm lớn nhất của Ngô Thừa Tự, vẫn là hắn trêu chọc Vương Thủ Triết, còn ép đối phương phải tham gia cuộc chiến đế tử… Kết quả cuối cùng, lại là tiện nghi cho An quận vương không có dã tâm quá lớn.

Quả thật là cũng có mệnh. Có câu nói rất hay, không cố gắng thì ngươi có thể thắng, cố gắng liền đem thế cục tốt đẹp phá hỏng.

Tuy nhiên, đây cũng là may mắn của Đại Càn. Dù sao, nếu thật sự để Khang quận vương lên ngôi, con thuyền khổng lồ của Đại Càn quốc tương lai sẽ đi về hướng nào hay là chuyện khác.

"Đa tạ bệ hạ độ lượng như biển, để ta phun một đợt này." Vương Thủ Triết hành lễ với Đại Đế, thật lòng thật lòng cảm tạ nói: "Những lời này ta đã nhẫn nhịn trong lòng rất lâu rồi, chỉ là khổ nỗi không ai thổ lộ hết. Bây giờ nói ra, tâm trạng đều thoải mái hơn rất nhiều."

"Ngươi ấy à, tuổi tác không lớn, tính tình lại không nhỏ." Long Xương đại đế cũng bị ông ta làm cho không biết nói gì, giơ tay đẩy món ngon mỹ vị trước mặt về phía ông ta: "Đến đây ăn miếng loan sí tiêu tan lửa."

"Tạ ơn bệ hạ."

Vương Thủ Triết lập tức không khách khí bắt đầu ăn.

Long Xương đại đế thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng lại tiêu tan không ít khúc mắc với hắn, chút tâm tư thăm dò ban đầu cũng phai nhạt đi không ít.

Trước khi gặp mặt, ông ta còn tưởng Vương Thủ Triết là loại nhân vật quyền thần, mưu thần, không nghĩ tới Vương Thủ Triết này tuy nhạy bén thông minh, nhưng lại là loại tính cách "ngay thẳng" và "có một nói một".

Điểm này cũng khá giống với đứa bé Anh Tể kia, là người chân chính. Chẳng trách hai người có thể lăn lộn cùng nhau.

"Thủ Triết à, lần này tuy rằng ngươi đã khuấy đảo Quy Long Thành đến long trời lở đất, nhưng cuối cùng vẫn phải lập được không ít công trạng. Sau khi bổ thuế lần này kết thúc, dự tính thuế nước có thể lập tức bổ sung lên mấy tỷ càn kim, tình hình tài chính của các vệ phía dưới cũng sẽ thoáng cái dư dả hơn rất nhiều."

Vương Thủ Triết lăn qua lộn lại như vậy, quốc khố trống rỗng lập tức trở nên đầy đà, điều này khiến Long Xương đại đế đã quen sống túng thiếu thốn đều có cảm giác hãnh diện.

“Ngoài ra, dự tính sau này thuế thu hàng năm đều tăng thêm sáu đến bảy phần so với năm trước, vô hình trung tăng cường quốc lực lên một mảng lớn.”

“Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi nói trẫm nên thưởng ngươi như thế nào mới tốt?”

Vương Thủ Triết trầm ngâm một chút nói: “Bệ hạ, thuế thu tăng thêm sáu bảy thành, cũng không có nghĩa là quốc lực cũng có thể tăng sáu bảy thành. Hồ nước Đại Càn chúng ta chỉ lớn như vậy, lần này chẳng qua là múc nước thế gia đến quan khố và quốc khố mà thôi. Bệ hạ, thuế chúng ta thu thêm vào, cũng không thể tùy tiện tiêu xài, cần bổ sung dân sinh, phát triển kinh tế toàn diện mới tốt.”

“Bệ hạ có phát hiện hay không, càng là bình dân tầng dưới chót, càng là thế gia cấp thấp, trốn thuế lậu thuế càng ít? Nhưng cuộc sống của bọn họ, lại là qua gấp gáp, ngay cả một càn kim, một quả Tiểu Bồi Nguyên Đan cũng phải tính toán…”

“Được rồi được rồi, việc này trẫm sẽ để ở trong lòng.”

Long Xương đại đế khoát tay áo, hơi có chút không kiên nhẫn. Hắn từ trước đến nay không có hứng thú đối với kinh tế phát triển, nhìn thấy một đống số liệu đầu óc đều muốn nổ tung.

Không được không được, chỉ là ngẫm lại thôi, hắn đã bắt đầu đau đầu rồi.

Hắn xoa ấn đường, trầm ngâm nói: “Không bằng như vậy, ngươi và Minh Viễn tự mình vạch ra kế hoạch. Kế tiếp Minh Viễn sẽ bị sắc phong làm “đế tử”, cũng ở lại bên cạnh trẫm, dưới sự chỉ điểm của trẫm bắt đầu giám quốc, học quản lý triều chính. Chờ kế hoạch của các ngươi ra, việc này sẽ do hắn toàn diện chủ trì.”

“Còn nữa, kế hoạch khai thác Lũng Tả quận mà ngươi mượn danh nghĩa Thái Sử An Khang đưa lên, thật ra trẫm cũng đã xem qua, cảm thấy vấn đề không lớn, do Minh Viễn xử lý là được.”

“Vâng, bệ hạ.” Vương Thủ Triết và An quận vương đồng loạt đáp.

Đặc biệt là An quận vương, trong ánh mắt của ông ta có chút chờ mong.

Lời này của bệ hạ hôm nay, chính là đại biểu hắn muốn bắt đầu uỷ quyền dần dần.

Mà Thủ Triết lợi dụng thuế đã bổ sung để phát triển kinh tế, dân sinh, dùng để lớn mạnh quân sự, sau đó lại dùng quân sự để phụng dưỡng kinh tế, đủ loại sách lược đương nhiên cũng không mưu mà hợp với phương châm trị quốc của ông ta.

Hạo Hoàng huynh ơi Hạo Hoàng huynh, lúc trước ngươi và ta cùng nhau thảo luận thương nghị ra nước lý tưởng, ta và Thủ Triết nhất định sẽ từng bước thực hiện. Nếu ngươi trên trời có linh, hẳn là cũng có thể yên nghỉ rồi.

“Thủ Triết, trẫm trong mắt ngươi tuy có chủng loại không phải. Nhưng trẫm từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nên là phần thưởng của ngươi, tuyệt đối sẽ không thua thiệt ngươi.” Long Xương đại đế hào phóng nói: “Khuyết cái gì cứ nói.”

“Đa tạ bệ hạ.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút bèn nói: “Ta nghe nói hoàng thất tổng cộng góp nhặt tám bộ chân pháp. Hay là ngài ban thưởng một bộ cho Trường Ninh Vương thị ta đi.”

“Cái gì?” Long Xương đại đế lơ lửng không một ai ngã chết, nhìn Vương Thủ Triết, “Sao ngươi không hỏi trẫm có《Thương Long Bảo Điển》, hoặc là 《Thương Long Đạo Kiếm》 đâu?”

“Cái này… Thần không có lá gan đó.” Vương Thủ Triết cười khan hai tiếng nói: “Ta cũng chỉ thử hỏi xem. Có lẽ trong nhà bệ hạ có dư chân pháp đâu.”

“Cút… Chân pháp, hoàng gia cũng không có dư thừa.” Long Xương đại đế vẻ mặt ghét bỏ nói: “Phủ Định Quốc Công các ngươi cũng có hai bộ chân pháp truyền thừa. Ngươi trở về tìm bọn họ, xem có thể thử một lần truyền thừa không.”

Độ khó của chân pháp “Truyền thừa” tuy rằng kém xa “bảo điển”, nhưng cũng không phải công pháp thượng phẩm có thể so sánh được.

Trong những hội đấu giá cao cấp đó, công pháp trung phẩm và công pháp thượng phẩm tuy rằng hiếm có, nhưng ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một bộ như vậy, nhưng chân pháp truyền thừa lại mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện, bởi vậy có thể thấy được trình độ hiếm có của nó.

Như thế nào là chân pháp?

Một môn chân pháp, chính là một môn đại thần thông, chính là chân chính có đại uy năng thông thiên triệt địa.

Mỗi một môn chân pháp truyền thừa, đều đại biểu cho một loại nghiên cứu và giải thích đối với thiên địa pháp tắc, đã là cấp độ "Đạo" trong truyền thuyết, huyền diệu trong đó, không phải ngươi cầm một quyển bí tịch tu luyện, tự mình nghiền ngẫm, có thể lĩnh ngộ ảo diệu trong đó, nắm giữ tu luyện chi đạo.

Cho dù ngươi hao hết tâm tư lấy được bí tịch, cũng chưa chắc có thể khám phá quan khiếu, khả năng lớn nhất vẫn là hai mắt đen nhánh như cũ, xem bí tịch tựa như đọc thiên thư, rõ ràng mỗi một chữ đều biết, nhưng lại không biết nó đang nói cái gì.

Cho nên, tu sĩ Huyền Vũ nhân loại trải qua vô số vạn năm tìm tòi, sáng tạo ra một loại biện pháp truyền thừa, đó chính là —— truyền thừa chi địa.

Ví dụ như thánh địa cửu mạch, mỗi một mạch trong đó, thật ra đại biểu đều là một môn chân pháp, một nơi truyền thừa.

Không phải truyền nhân chân pháp hạch tâm thì chỉ có thể tu luyện công pháp ngoại vi của chân pháp, chỉ có truyền nhân chân pháp chân chính mới có tư cách tiến vào nơi truyền thừa, đạt được bộ phận truyền thừa hạch tâm nhất.

Mà bộ phận truyền thừa hạch tâm này mới là bộ phận chân pháp trân quý nhất.

Mỗi một truyền thừa chi địa đều có khả năng khác nhau, nhưng đều dùng để giúp đỡ truyền nhân hạch tâm lĩnh ngộ chân lý chân pháp.

Trong đó trụ cột nhất chính là năng lượng vô cùng nồng đậm, ngoài ra chính là cảm ngộ của tu sĩ tiền bối đối với môn chân pháp này, cùng với giải thích đối với thiên địa pháp tắc, có thể làm cho người thừa kế trực quan cảm nhận được lực lượng của

thiên địa pháp tắc, từ đó gia tăng khả năng lĩnh ngộ chân lý chân pháp của tu sĩ hậu bối.

Thí dụ như Thiên Lôi phong trong cửu mạch thánh địa, chính là nơi truyền thừa của Tử Tiêu Thiên Lôi nhất mạch, nơi truyền thừa chân pháp của Ly Minh Vương, chính là địa phương truyền thừa trung tâm của Lưu Ly Minh Vương điện, 《Vương thị Huyền Nguyên chân quyết》, chính là huyền nguyên tháp chín tầng của Đại Càn Vương thị.

Đương nhiên, cho dù có nơi truyền thừa, cũng không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ chân lý chân pháp, phải có tư chất huyết mạch đều phù hợp yêu cầu mới được.

Một tu sĩ Huyền Vũ tư chất thiên kiêu hoặc là tu sĩ Huyền Vũ có thuộc tính huyết mạch không tương xứng, cho dù nghĩ cách tiến vào nơi truyền thừa, khả năng lĩnh ngộ chân lý chân pháp cũng cực kỳ bé nhỏ, còn phải lãng phí một lần cơ hội truyền thừa, giá cả cực kỳ thấp.

Nếu không tiếp nhận truyền thừa hạch tâm của mạch này, muốn mượn công pháp này đột phá tới Thần Thông cảnh thì cơ hội cực kỳ xa vời.

Trừ phi ngươi có tư chất tuyệt luân, chính là Tiên Thiên đạo thể tiềm lực cường đại đến khủng bố, mới có khả năng không dựa vào chân pháp truyền thừa mà đi ra một Thần Thông chi lộ của chính mình.

Đương nhiên, cũng có Tiên Thiên Linh Thể có thể không dựa vào chân pháp truyền thừa, tự mình đi ra một con đường thần thông thuộc về mình, nhưng so với Tiên Thiên Đạo Thể, xác suất thấp hơn không ít, có khả năng nhất là cả đời miệt mài tìm tòi, thử sai trên con đường, thẳng đến khi tuổi thọ kết thúc, cũng không thể tìm được con đường thần thông.

Vậy quá oan uổng rồi.

Hiện giờ Trường Ninh Vương thị có ba tiên thiên linh thể.

Ly Dao đã có kết quả, “ém nhất” cũng có thể đạt được truyền thừa trung tâm của Thánh địa nhất mạch Thiên Nhất Chân Thủy.

Mà chờ mong của Vương Thủ Triết đối với nàng, là nàng có thể tiến thêm một bước đạt được truyền thừa của 《Lăng Vân Bảo Điển》 trong thánh địa Lăng Vân.

Lăng Vân Bảo Điển này là một bộ bảo điển duy nhất của Lăng Vân thánh địa, thuộc loại bảo điển tu luyện có dung nãi lớn, có thể tương xứng nhiều loại huyết mạch, là truyền thừa hạch tâm cực kỳ thích hợp học cung hoặc thánh địa.

Mà yêu cầu của "Thương Long bảo điển" của hoàng thất Đại Càn tương đối hà khắc, chỉ có thể dung nạp nhiều loại huyết mạch long thuộc.

Đương nhiên, độ phù hợp cao nhất, tự nhiên là Thương Long huyết mạch đặc hữu của Ngô thị, huyết mạch bên cạnh muốn tiếp nhận truyền thừa, chưa nói tới Ngô thị có nguyện ý hay không, độ phù hợp cũng là kém.

Các loại suy nghĩ liên quan đến bảo điển và chân pháp nhanh chóng lướt qua trong đầu Vương Thủ Triết.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn nói với Long Xương đại đế: "Bệ hạ, Vương thị chỉ có hai loại chân pháp truyền thừa, lần lượt là 《Vương thị Huyền Nguyên chân pháp》 và 《Huyền Băng Li Phượng chân pháp》."

Rất rõ ràng, 《Huyền Băng Li Phượng chân pháp》 không thích hợp với Vương Thủ Triết.

Mà 《Vương thị Huyền Nguyên chân pháp》 tuy là chân pháp tương đối mạnh, nhưng chín tầng Huyền Nguyên tháp cần tích góp mấy trăm năm mới có thể tích góp đủ năng lượng, khởi động một lần chân pháp đều truyền thừa thần thông hạch tâm.

Tuy Huyền Nguyên tháp tầng chín tích góp một lần năng lượng, bình thường có thể mở ra hai lần truyền thừa, nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu xài. Dù sao, hôm nay Định Quốc Công phủ cố ý nâng đỡ một vị thần thông mới trồng ra.

Cơ hội truyền thừa của Huyền Nguyên Tháp tầng chín, phải giữ lại cho vị Thần Thông chủng mới này.

Bởi vậy, sau khi thương lượng với nhau, Định Quốc công phủ đồng ý cho phép một cơ hội truyền thừa Huyền Băng Li Phụng chân pháp cho Vương thị, nhưng truyền thừa Huyền Nguyên chân pháp của "Vương thị" lại không cho được.

Đối với điều này, đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu rất rõ, cũng không thể cưỡng cầu truyền thừa Huyền Nguyên chân pháp của Vương thị.

Dù sao, mặc dù Trường Ninh Vương thị và Đại Càn Vương thị là cùng một lão tổ tông, nhưng đã là chi mạch của chi mạch, huyết mạch giữa hai bên đã cách rất xa, người ta có thể ở dưới điều kiện tiên quyết để bảo đảm bản thân truyền thừa cho ngươi, đã xem như rất nể mặt rồi, Vương Thủ Triết đương nhiên là vô cùng cảm kích.

Đây cũng chính là nể tình đồng tông, muốn đổi thế gia khác, hắn dám mở miệng, người ta có thể bắt người ta trực tiếp đánh hắn ra ngoài.

Vốn định truyền thừa chân pháp của hoàng thất nhiều, Vương Thủ Triết còn muốn động não của hoàng thất, không ngờ lại bị đại đế từ chối.

Đích xác cũng đúng, ngay cả Lăng Vân thánh địa khẩu hiệu là "giáo hóa thiên hạ", nếu không thể thật sự dấn thân vào trong, cũng không thể đạt được bất luận truyền thừa hạch tâm của nhất mạch chân pháp nào, huống chi là hoàng thất ngưỡng cửa cao hơn?

Trừ phi nguyện ý ở rể…chuẩn bị làm phò mã thân vương các loại.

"Ồ, Định Quốc công phủ bây giờ là chuẩn bị bồi dưỡng song thần thông chủng?" Long Xương đại đế cũng liếc mắt một cái liền nhìn ra kỳ quặc, cười nói, "Hoàn toàn chính xác, hôm nay Triệu thị tổn binh tổn tướng, khí thế bị áp, chính là cơ hội tốt để Đại Càn Vương thị quật khởi một lần nữa, dù là đập nồi bán sắt cũng có lời."

"Bệ hạ thánh minh." Vương Thủ Triết tán dương.

"Vuốt mông ngựa cũng vô dụng, bớt ở đây giở công phu sư tử ngoạm, tranh thủ thời gian đổi phần thưởng đi." Long Xương Đại Đế vung tay nói.

“Cái này… Thủ Triết đã không còn nhu cầu nào khác.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

“Cái gì?” Long Xương đại đế trừng mắt: “Thủ Triết ngươi có phải có cái gì bất mãn với trẫm không? Cho rằng trẫm quá keo kiệt? Nói thật, hoàng thất ta tuy có tám bộ chân pháp, nhưng là chân pháp thích hợp cho ngươi một lần truyền thừa, trước mắt thật đúng là không có, ta cũng không thể lãng phí một lần cơ hội chân pháp truyền thừa, còn tạo thành gông cùm xiềng xích đối với tiềm lực phát triển của ngươi chứ?”

“Bệ hạ, Thủ Triết không có ý này, chỉ là trước mắt quả thực không có nhu cầu khác.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Nếu không, giữ cơ hội khen thưởng lại trước. Đợi một ngày nào đó Thủ Triết có nhu cầu, lại đến tìm bệ hạ đòi thưởng.”

“Không được, trẫm không thích bị người khác nợ, cũng không thích thiếu người…” Long Xương đại đế cau mày, dường như đang tự hỏi khen thưởng thích hợp cho Vương Thủ Triết.

Sau đó, quân thần hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời đều nghĩ không ra chủ ý gì.

“Bệ hạ.” Lão Diêu ở một bên thấp giọng nhắc nhở: “Trong Thần Binh điện, còn có một món linh bảo thần thông kiểu thuẫn, hình như rất thích hợp với Thủ Triết.”

“Linh bảo thần thông? Ngươi nói là ‘An toàn’?” Long Xương đại đế giật thót tim, lộ ra vẻ mặt khó xử: “Công lao của Thủ Triết quả thực không nhỏ, có thể trực tiếp ban thưởng một món linh bảo thần thông, sẽ không quá đáng chứ?”

Toàn bộ Thần Thông Linh Bảo của hoàng thất số lượng không tính là quá ít, nhưng đều là một củ cải trắng một cái hố, mà Thần Binh Điện tồn tại Thần Thông Linh Bảo, trên thực tế cũng không có mấy món.

Một món linh bảo Thần Thông thành thục, giá trị đều là tính theo tỷ giá. Cho dù Thần Thông chân nhân muốn mua cũng phải táng gia bại sản, bảo đảm sẽ còn nợ một khoản tiền lớn.

“Bệ hạ, lần này Thủ Triết xem như đã lập được công lao không nhỏ cho Đại Càn, huống chi vấn đề tính cách ‘an toàn’ cũng không được hoan nghênh.” Lão Diêu nói: “Không bằng

ban cho hắn bên cạnh, để hắn biết được hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, tiếp tục phấn đấu vì Đại Càn quật khởi."

"Thôi được, vậy mời 'An toàn' ra đi, hỏi hắn có muốn đi theo Thủ Triết hay không." Long Xương đại đế cũng biết tính nết an toàn, vẫn rất chọn chủ nhân. Hắn không muốn đi theo chủ nhân nào đó, cho dù uy hiếp gạt bỏ hắn cũng không làm nên chuyện gì.

Về phần để cho Vương Thủ Triết tự mình vào Thần Binh điện lấy…

Cái gọi là "một sớm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng", Long Xương đại đế đã nếm qua một lần thiệt thòi, tuyệt đối không chịu.

Tiểu tử An Nghiệp kia đã lấy đi một cái đạo khí quân đoàn kỳ không hoàn chỉnh. Lỡ như lại để Vương Thủ Triết nhặt được một món đạo khí thì làm sao bây giờ? Đám nhãi Vương thị này đều phải đề phòng một chút.

Lão Diêu tất nhiên là biết được tâm ý của bệ hạ, lập tức cười trộm trong lòng lĩnh mệnh rời đi.

Không bao lâu sau, Linh Bảo Thần Thông "An toàn" được mời ra.

Chỉ thấy trong tay hắn đang cầm một tấm thuẫn hình tranh rất giống giọt nước, bước từng bước nhỏ đi tới.

Vừa đi, tấm khiên kia còn đang lẩm bẩm: "Lão Diêu à, ngươi nói với ta đi, bệ hạ là chuẩn bị ban thưởng ta cho ai? Ta nói với ngươi, ta có yêu cầu nhất định với chủ nhân, bộ dạng quá đẹp trai, dễ rơi vào tranh chấp màu mỡ, không an toàn…"

"Còn nữa, cũng không thể lớn lên quá xấu. Xấu quá dễ bị ức hiếp, khiến tâm lý chủ nhân trở nên vặn vẹo, tính tình thô bạo, dễ gây chuyện thị phi…"

"Chỉ số thông minh cũng không thể quá thấp. Người chỉ số thông minh thấp dễ bị kích động."

Thiếu chút nữa, a a a, thuẫn chưa đến, các loại lời chê trách chủ nhân đã nối gót tới.

Lão Diêu nhìn không chớp mắt, từ đầu tới đuôi đều không phản ứng những lời thừa "an toàn" kia, sau khi vào cửa liền

khom người hành lễ với Long Xương đế: “Khởi bẩm bệ hạ, “An toàn” của thần thông linh thuẫn đã mời đến.”

“An toàn đã nhiều năm không gặp, ngươi vẫn có dáng vẻ tham sống sợ chết như vậy.” Long Xương đại đế lại có cảm giác vô cùng quen thuộc với an toàn, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Không thể thay đổi tính tình của ngươi sao? Trẫm thiếu chút nữa đã chuẩn bị giết chết ngươi rồi.”

“Thí cách thuần phục không phù hợp với chủ nhân, tình nguyện an toàn bị gạt bỏ. Ta cũng không muốn nhìn thấy từng chủ nhân chết trước mặt ta, cái này quá tổn hại một tấm thuẫn bài.” An toàn trả lời đúng lý hợp tình.

Nó tức là tham sống sợ chết, lại không sợ chết, nghe có vẻ là tổng hợp thể mâu thuẫn.

Nói xong, nó hơi nghiêng mặt khiên hình giọt nước, như là đang “đánh giá” Long Xương đại đế, ngữ khí còn rất cảm khái: “Nhưng thật ra với tính tình nóng nảy của bệ hạ ngài, có thể sống đến già thật không dễ dàng. Ta còn tưởng bệ hạ ngài đã sớm chết trận sa trường.”

Long Xương đại đế đen mặt.

Nếu như đổi thành một người ở trước mặt hắn, dám nói như thế, hắn đã sớm tát một cái. Nhưng đối mặt một món linh bảo thần thông, lại là một món linh bảo thần thông não tàn nổi danh, hắn ngoại trừ tức giận thì có thể thế nào đây? Còn có thể thật sự phế hắn hay sao?

“Đi đi đi gặp chủ nhân tương lai của ngươi.” Long Xương đại đế phất ống tay áo, chỉ vào Vương Thủ Triết, không muốn để ý tới an toàn.

Hắn ta cảm thấy Vương Thủ Triết và an toàn ngược lại là rất “phó”, đều nói chuyện “ngay thẳng” như nhau.

“Bệ hạ muốn ban thưởng cho hắn? Không được không được, tiểu tử này quá đẹp trai, quá có khí chất, rất dễ trêu chọc khoản nợ không cần thiết, không an toàn chút nào.” Ấn tượng đầu tiên của hắn đối với Vương Thủ Triết rất không tốt.

“…”

Khóe miệng Vương Thủ Triết cũng giật giật.

Anh tuấn vì sao lại thành tội rồi? Hắn chỗ nào không an toàn?

“An toàn, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.” Sắc mặt Long Xương đại đế trở nên nghiêm túc: “Nếu vẫn không được, thì chỉ có thể gạt bỏ ngươi.”

“Được rồi được rồi, vậy trước hết ta sẽ kiểm tra hắn, nếu không thông qua được khảo hạch của ta, vậy ngươi hãy xóa ta đi.” An toàn vẫn rất có nguyên tắc.

Hắn “Vèo” một cái bay lên, quay tít vài vòng quanh Vương Thủ Triết, vừa đi vừa nói: “Ta hỏi ngươi, nếu như đặt mình trong một trận chiến thắng tỷ lệ thắng không đủ năm phần, ngươi là chuẩn bị liều chết đánh cược một lần, hay là chạy trốn?”

Vương Thủ Triết trả lời không chút do dự: “Ta sẽ không để mình đặt mình trong chiến đấu chỉ có năm phần thắng, xác suất xảy ra loại tình huống này quá thấp. Nếu bất hạnh bị động gặp phải, vậy dĩ nhiên là lập tức rút lui, dù sao mệnh chỉ có một, tỷ lệ thắng năm phần quá thấp.”

“Rất tốt, ta thưởng thức thái độ này của ngươi.” An toàn lại nói: “Ta hỏi lại ngươi, kiếm quan trọng hay khiên quan trọng?”

Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Thật ra, ta đã có một tấm khiên thần thông linh bảo. Có điều, ta vẫn hy vọng có thêm một tấm khiên. Cứ như vậy, ta có thể chấp hành chiến thuật song thuẫn lưu, gia tăng tính an toàn trên diện rộng.”

“Song Thuẫn Lưu? Ngươi lại tham sống sợ chết như vậy?” Lần này ngay cả an toàn cũng kinh, chủ nhân này rất sợ chết, hắn thích!

“Cái này không gọi là tham sống sợ chết, mà gọi là cẩn thận. Dù sao người chỉ có sống sót, mới có vô tận khả năng.”

“Nói rất có lý, chủ nhân ngài có thể nói với ta một chút quy phạm chiến thuật cụ thể của Song Thuẫn Lưu không?” An toàn hưng phấn không thôi, một bộ dạng mở ra cánh cửa thế giới mới.

Vương Thủ Triết liền đơn giản trình bày một chút với nó.

“Tốt tốt tốt, có ý tứ, có ý tứ, sao ta lại không nghĩ tới. Nếu như vậy, chúng ta tốt nhất chuẩn bị thêm một ít bảo vật có tính uy lực lớn để phòng thân, cho dù gặp phải tu sĩ Huyền Vũ cấp cao cũng có thể đánh một trận.”

“Những vật kia ta đã tiết kiệm không ít, nhưng ta cảm thấy còn có chút không đủ, chuẩn bị có cơ hội lưu thêm một chút…”

“Chủ nhân! Xin hãy dẫn ta đi, an toàn của ta cuối cùng cũng gặp được chân mệnh chi chủ.”

“Ta cũng cảm thấy ngươi rất thích hợp với ta, có thể bù đắp khuyết điểm phòng thủ của ta…”

Trong lúc nhất thời, một người một thuẫn trò chuyện khí thế ngất trời, lại có một loại tư thế củi khô liệt hỏa.

Hai người Long Xương đại đế và An quận vương ở một bên nhìn nhau, đều là ghé mắt không thôi.

Rốt cuộc Vương Thủ Triết này đã trải qua cuộc sống gì chứ? Đều đã có một tấm linh bảo Thần Thông, thế mà còn cảm thấy không đủ an toàn, không đủ phòng ngự… Thật sự muốn vũ trang bản thân thành một con rùa đen sao?

Bất quá, nếu tính như vậy, hắn và “an toàn” thật đúng là “Tuyệt phối”.

…

Chương 82: Ta chỉ muốn yên lặng làm ruộng.

…

“Đa tạ bệ hạ ban thưởng cho ta linh bảo Thần Thông.” Vương Thủ Triết Bà ôm khiên bảo vật an toàn, lập tức cảm giác được cảm giác an toàn tăng lên rất nhiều, chân tâm thật ý cảm tạ Long Xương đại đế không thôi.

Tuy rằng hắn cũng có một bảo thuẫn Thần Thông, nhưng khí linh 【 Vương tanker 】 mới vừa có chút ý thức ngây thơ, so với chuyên gia lái xe bảo thuẫn như【An toàn 】 vẫn kém hơn rất nhiều.

“Thích là tốt rồi, trẫm vừa thấy an toàn liền đặc biệt thích hợp ngươi.” Long Xương đại đế ngoài miệng nói đẹp, nhưng trong lòng lại lơ đễnh nói thầm không thôi, thật sự là cái nồi gì phối với cái đó, hai người tham sống sợ chết gom lại với nhau.

“Đa tạ đại đế thành toàn, đây là chuyện chính xác nhất từ khi ta quen biết đại đế đến nay, ngài làm.” Bảo thuẫn an toàn đồng dạng cảm động đến rơi nước mắt đối với đại đế, trình độ hài lòng của hắn đối với Vương Thủ Triết càng cao hơn, ở trong “Thuẫn Sinh” dài đằng đẵng của hắn, còn chưa bao giờ gặp được một chủ nhân tham sống sợ chết như thế.

“Hừ…” Khóe mắt Long Xương đại đế run lên, quay đầu đi không muốn nói chuyện an toàn. Nếu không phải kiêng kỵ đến bài Đại Đế, ông ta thật sự muốn đánh lá chắn một trận.

“Chủ nhân, nghe ngươi vừa mới nói, ngươi còn có một bảo thuẫn thần thông? Nếu không, gọi ra cùng nhau làm quen?” Bảo thuẫn an toàn đồng dạng đối với Đại Đế không có hảo cảm gì, tự nhiên cũng không muốn để ý tới hắn.

“Cũng được.” Vương Thủ Triết lấy bảo thuẫn tanker từ trong Vô Tận Uyên ra, hắn lơ lửng trước mặt Vương Thủ Triết, run lên ê a, như thể có chút xa lạ và sợ hãi đối với hoàn cảnh xung quanh.

Không giống như bảo thuẫn có hình giọt nước giống như lưu tuyến, bảo thuẫn là một tấm quân thuẫn dày nặng rắn chắc, tạo hình ngay ngắn cổ xưa, một bộ dạng rất có thể kháng cự.

“Ồ, khí linh này mới vừa tân sinh a.” Bảo thuẫn an toàn vòng quanh xe tăng bay tới bay lui, cảm thấy rất hứng thú nói, “Như vậy càng tốt, ta có thể đem kinh nghiệm của ta đều truyền thụ cho hắn, dạy hắn làm như thế nào để làm một tấm thuẫn. Đúng rồi, hắn tên là gì?”

” Xe tăng, theo họ Vương của ta, gọi là xe tăng Vương.” Vương Thủ Triết nói.

“Cái gì? Không được không được, ta cũng muốn họ Vương…” Bảo thuẫn an toàn thoáng cái có chút không vui, cảm giác thân sơ có khác biệt a.

Vương Thủ Triết ghép tên của hắn lại, lập tức lắc đầu nói: “Nếu như ngươi họ Vương, tên sẽ quá trùng hợp. Nếu không thì đi theo nương tử ta họ Liễu, hoặc là dứt khoát đi theo họ Ngô của hoàng thất. Dù sao Đại Đế ban thưởng ngươi cho ta, cũng là che chở cho tiểu bối ta.”

Long Xương đại đế ánh mắt sáng lên, tiểu tử Thủ Triết này tuy rằng miệng lưỡi ác độc một chút, nhưng vẫn là một người biết ơn, xem ra trẫm không có “che chở” hắn.

Nào có thể đoán được.

Bảo thuẫn an toàn không chút do dự nói: “Vậy ta cứ gọi là Liễu An, hài âm gọi là giữ lại an toàn, gọi là ‘Vô’ an toàn quá tệ hại. Hơn nữa Đại đế làm việc quá lỗ mãng, đánh giặc động một chút là phải xông lên một đường, mình cho rằng mình rất trâu bò. Hắn có thể sống đến bây giờ là do may mắn, chúng ta không thể học ví dụ ngược này.”

“Ngươi sống đến bây giờ mới là vận khí… Ngươi mới là ví dụ ngược.” Long Xương đại đế tức giận đến dựng râu trừng mắt, thật sự nên sớm giết chết tên kia, quả nhiên là nghe lời an toàn, ít được mấy chục năm.

Liễu An An tất nhiên sẽ không phản ứng bất động mà muốn tiêu diệt Đại Đế của hắn, hắn có một cái tên mới, bắt đầu tận tâm tận lực dạy dỗ Vương tanker: “Z革 ni, ngươi phải hiểu rằng thân là chức trách cao nhất của một tấm khiên, đó chính

là bảo vệ an toàn cho chủ nhân, phàm là để chủ nhân bị tổn thương một chút, chính là lỗi của chúng ta.”

“Ê ê a a.”

“Không không, ngươi lý giải đối với hai chữ ‘an toàn’ quá nông cạn, sớm dự đoán chẳng qua là tiểu nhi khoa. Chính thức an toàn, phải căn cứ hoàn cảnh, thế cục, địch ta mạnh yếu phán đoán một loạt tổng hợp suy tính. Còn có phải thủy chung quán thâu lý niệm cơ bản ‘An toàn đệ nhất’ với chủ nhân, phải làm đến độ cao thống nhất của người và thuẫn…”

“Y y y y.”

Lý niệm an toàn phải nắm bắt từ búp bê, lý niệm an toàn của Bảo Thuẫn Liễu an toàn cùng với sự tích cực dạy dỗ đối với Vương tanker, khiến Vương Thủ Triết cảm thấy rất vui mừng và an toàn.

Quá nhát gan! Long Xương đại đế quả thực nhìn không nổi nữa, đạo bất đồng bất tương vi mưu, phất phất ống tay áo nói: “Minh Viễn ngươi và Thủ Triết uống thêm chút nữa, trẫm mệt rồi, sẽ không bồi người trẻ tuổi các ngươi nữa.” Tiếp tục, hắn nhất định sẽ nhịn không được đánh người lại đánh thuẫn.

Sau đó được lão Diêu đỡ, cũng không quay đầu lại rời đi.

Nói thật ra, lần gặp mặt tâm tâm niệm niệm này của Long Xương đại đế vẫn có chút “Thất vọng”, nhìn Vương Thủ Triết “toải tay lộng gió mây” như vậy, còn tưởng rằng hắn là một người có dã tâm, có lý tưởng, có khát vọng.

Kết quả thì sao? Chính là hạng người ham sống sợ chết, lười nhác an nhàn! Chỉ muốn trông coi một mẫu ba phần ruộng trong nhà, lão bà con giường chiếu ấm áp, quen với cuộc sống yên bình.

Thất vọng, quá thất vọng! Bây giờ người trẻ tuổi à, ài! Long Xương đại đế vừa lắc đầu thở dài vừa đi xa.

Sau đó, Vương Thủ Triết và hai người trẻ tuổi “ngực vô đại chí” như Ngô Minh Viễn nghe bảo thuẫn Liễu an toàn dạy bảo Vương tanker, thích ý uống đến hừng đông.

Nói tới cũng không phải quốc gia đại sự gì, chỉ là một ít việc vặt gia đình, xử lý quan hệ phu thê như thế nào a, phu thê đánh

nhau thì làm sao bây giờ? Làm sao giáo dục hài tử a, hài tử đến thời kỳ phản nghịch thì làm sao bây giờ? Hài tử sớm yêu thì làm sao bây giờ?

Cuộc sống thật vụn vặt, làm gì có nhiều thơ và phương xa như vậy.

…

Phủ Định Quốc Công.

Từ đường Vương thị của Đại Càn chính là một quần thể kiến trúc đơn độc ngăn cách.

Quần kiến trúc lấy màu xanh, màu đen, cùng màu trắng làm nền tảng, chiếm diện tích rộng lớn, phong cách rộng lớn. Xung quanh quần kiến trúc càng là cây tùng bách, xanh um như tấm đệm, lộ ra trang nghiêm mà trang trọng.

Khói thuốc lượn lờ tỏa khắp trong rừng.

Bởi vì quanh năm dâng hương, tế bái, nơi này, ngay cả trong không khí cũng phảng phất lắng đọng một cỗ khí tức trầm hương không xua đi được, chậm rãi đi vào trong rừng, càng cảm giác tâm tình nặng nề, ngay cả tiếng nói cũng không tự giác nhẹ nhõm đi.

Vương Thủ Triết đi theo phía sau đám người lão tổ Dần Đạt, xuyên qua Tùng Lâm, xuyên qua cổng chào cao ngất, đi vào bên trong từ đường.

Bố cục bên trong từ đường cũng không phức tạp.

Sau khi nhập môn, đi về phía trước không bao xa, chính là chủ điện. Cung phụng trong chủ điện chính là sơ đại lão tổ của Đại Càn Vương thị, Định Huyền lão tổ.

Trong điện có tượng của Định Huyền lão tổ.

Đó là một ông lão tướng mạo đường đường, diện mạo hiên ngang, một thân chiến giáp, tay cầm trường kiếm, quả nhiên uy phong và thô bạo.

Thủ nghệ chế tác bức tượng này cũng tương đối không tầm thường, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, chính là đem loại khí phách trên người Định Huyền lão tổ, cùng với khí tức

túc sát kinh nghiệm sa trường lắng đọng ra kia, thậm chí là uy áp của Thần Thông lão tổ, tất cả đều sống động hiện ra.

Chợt nhìn, phảng phất như là người thật.

Vương Thủ Triết nhìn bức tượng của Định Huyền lão tổ, cũng cảm thấy hết sức thân thiết. Không có gì khác, đơn giản là vị lão giả này không hổ là khai sơn lão tổ của Vương thị, cho dù đã một đống tuổi vẫn đẹp trai như trước.

Sau khi tế bái cho Định Huyền lão tổ, Vương Thủ Triết liền đi theo lão tổ Dần Đạt đi tới hai đại thiên điện phía sau chủ điện.

Trong đó thờ ở Tả Thiên Điện chính là bia công huân.

Mỗi một tấm bia công huân trong điện, đều đại biểu cho lịch đại Đại Càn Vương thị tới nay, vì Đại Càn, hoặc là tiền bối trong tộc vì Vương thị gia tộc lập được công huân lớn. Mà những tấm bia công huân này, tuyệt đại đa số đều thuộc về lão tổ Thần Thông cảnh, chỉ có số rất ít thuộc về Tử Phủ lão tổ, mà một bộ phận Tử Phủ lão tổ này, bình thường đều có tài hoa cực kỳ xuất chúng ở phương diện nào đó.

Vương Thủ Triết được lão tổ Dần Đạt dẫn dắt dâng hương cho mỗi tấm bia công huân, rất nhanh đã tới Hữu Thiên điện.

Hữu Thiên điện, cung phụng đích mạch của Đại Càn Vương thị.

Vương Thủ Triết vừa mới vào cửa đã nhìn thấy bài vị rậm rạp trước cửa, trong lòng lập tức nghiêm túc.

Thông thường nói đến thế gia ngàn năm, mấy ngàn năm thế gia, thường thường sẽ có chút trống rỗng cùng không chân thực, cũng chỉ có ở thời điểm này, đối mặt với những bài vị rậm rạp dày đặc kia, mới có thể thực sự cảm nhận được cảm giác tang thương cùng cảm giác tang thương của phần lịch sử kia.

Loại áp lực đập vào mặt này, không chỉ đến từ hình ảnh, mà còn là một loại xung kích tâm linh.

Bởi vì Vương Thủ Triết hiểu rõ, những thứ hạng trước mắt này, mỗi một tấm đều đại biểu cho sự mất đi của một vị tộc nhân tiền bối.

Mà những thứ trước mắt này, chẳng qua chỉ là giọt nước trong lịch sử mấy ngàn năm của Đại Càn Vương thị.

Đại Càn Vương thị truyền thừa kéo dài hơn bảy ngàn năm, cho dù chỉ là đích mạch, nhân số đều là một con số tương đối đáng sợ. Cũng bởi vậy, có tư cách ở trong thiên điện có được một vị trí, trên thực tế đều là cường giả Thiên Nhân cảnh cùng Tử Phủ cảnh, còn lại tộc nhân ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng chưa đạt tới, thì chỉ có một cái tên ở trên bia gia phả bên cạnh.

Dưới sự chỉ điểm của Dần Đạt lão tổ, Vương Thủ Triết dựa theo quy củ bái qua đích mạch, ngay sau đó, đi tới hậu điện của từ đường.

Hậu điện của từ đường, cung phụng trực mạch của Đại Càn Vương thị, cùng với rất nhiều chi nhánh, huyết mạch bàng chi.

Đến bên này, số lượng bài vị lại tăng vọt, một hai điện đã căn bản chứa không nổi, liền dứt khoát chia làm mười mấy tiểu điện.

Không còn cách nào khác, bất cứ một thế gia nào, nhân số của trực mạch đều vượt xa đích mạch, bảy ngàn năm trôi qua, nhân số tổng cộng chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy đáng sợ.

Huống chi, bên trong những điện này còn có một phần nhỏ thuộc về chi nhánh của Vương thị đã phân ra, ví dụ như Mạc Nam Vương thị, Lũng Tả Vương thị, Thiên Phủ Vương thị, đều có một tòa điện bên cạnh ở đây.

Mà bây giờ, bên cạnh trắc điện của Lũng Tả Vương thị lại có thêm một trắc điện mới. Chủ nhân của nó chính là Trường Ninh Vương thị, bên trong thờ phụng Trụ Hiên lão tổ, cùng với bài vị các đời tổ tiên của Trường Ninh Vương thị, hàng dưới cùng là chữ lót định, trong đó Vương Định Nhạc hiển nhiên là tại vị.

Về phần bài vị của chữ lót Thủ, tạm thời còn không cần, chỉ vì các huynh đệ giữ chữ lót của Trường Ninh Vương thị còn sống rất tốt, ngay cả lão đại Vương Thủ Tín cũng đã thăng cấp Linh Đài cảnh rồi, trong chốc lát sẽ không có ai "tấn thăng" thành bài vị…

Xây dựng trắc điện từ đường cũng đại biểu cho Trường Ninh Vương thị chính thức thành lập quan hệ tông thân với Đại Càn

Vương thị, trên ý nghĩa thật sự tạo thành đồng tông đồng tổ.

Tuy nhiên, lần tế tự này, Vương Thủ Triết cũng không gióng trống khua chiêng làm.

Mà là hai vị lão tổ Linh Lung Yên lão tổ và Tiêu Hãn lão tổ trong tộc giá lâm, cộng thêm Vương Thủ Tín, Thủ Dũng của chữ lót Thủ.

Còn có Vương Tông Xương và Vương Tông Diệu đời chữ Tông, cùng với Vương Thất Chiêu, Thất Hạo đời chữ Thất. Lời nói của đời chữ An tạm thời do Vương An Nghiệp làm đại biểu, cộng thêm Vương Ly Lung, Vương Anh Tuyền, cùng với Ly Tiên phân ra một mầm non.

Đám người này, khiêm tốn mà không mất trang trọng hoàn thành lần tế tự đầu tiên.

Sau đó, chính là về truyền thừa 【Huyền Băng Li Phụng chân pháp】 một lần của Định Quốc công phủ.

Truyền thừa của môn chân pháp này, cũng là ở trong nội bộ Định Quốc công phủ.

Phía sau từ đường có một ngọn núi băng cỡ nhỏ vuông vức, dưới núi băng có một linh mạch huyền băng cực phẩm cỡ nhỏ, chính là nơi truyền thừa chân pháp do Định Huyền lão tổ tự mình thành lập.

Trong tiểu thiên địa này, quanh năm tuyết trắng.

Lão tổ Dần Đạt của Vương thị, Chử Huy lão tổ, cùng với đám người Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ lơ lửng trên một ngọn núi băng cỡ nhỏ.

Bên trong núi băng có giấu một cái tổ phượng huyền băng ly phượng.

Dần Đạt lão tổ cảm khái nói: “Vương thị chúng ta chủ huyết mạch, chính là Băng Phượng huyết mạch. Chỉ tiếc, các thế hệ bọn nhỏ, chưa có ai có thể thức tỉnh Băng Phượng huyết mạch.”

Từ khi Định Quốc công phủ tự định ra Huyền lão tổ tới nay tổng cộng có mười ba vị lão tổ Thần Thông, Thần Thông lão

tổ kế thừa Huyền Băng Li Phượng chân pháp chẳng qua chỉ có bốn người.

Dựa theo chân pháp truyền thừa chi địa này, ước chừng mỗi năm trăm năm có thể tích lũy đủ năng lượng truyền thừa một lần, nhiều nhất có thể tích lũy hai lần cơ chế truyền thừa, xem ra bây giờ đã ngàn năm không có Băng Phượng truyền thừa.

” Dần Đạt lão tổ, ngàn năm trước nếu không có người truyền thừa huyết mạch Băng Phượng, chẳng phải là lãng phí năng lượng và cơ hội sao?” Vương Thủ Triết hơi nghi hoặc nói.

“Cái này… sẽ không lãng phí…” Dần Đạt lão tổ hơi đỏ mặt nói: “Chúng ta chuyển cơ hội truyền thừa cho Chu Chuyển, một lần có thể chuyển sáu bảy ức càn kim.”

“Chu chuyển…” Vương Thủ Triết cạn lời, chu chuyển, nói rất êm tai, nhưng mà đã bán đi rồi.

“Thủ Triết à, chúng ta cũng không có cách nào đâu. Sau khi Long Xương đế lên ngôi, chúng ta sẽ làm khó Vương thị chúng ta khắp nơi, kinh tế của chúng ta là dưới ngày càng nhiều. Ngươi đừng nhìn sáu bảy ức càn kim rất nhiều, nhưng bình quân đến một năm cũng chỉ có một trăm vạn càn kim.” Dần Đạt lão tổ vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Nhân khẩu của Vương thị chúng ta quá nhiều, chi tiêu hàng năm cũng không nhỏ, hơn nữa còn phải bồi dưỡng rất nhiều Tử Phủ chủng, cùng với phải cam đoan thần thông truyền thừa!”

Từ trong tiếng thở dài dài của Dần Đạt lão tổ có thể thấy được cuộc sống của Đại Càn Vương thị quá căng thẳng.

“Lão tổ, chúng ta thiệt thòi cho Thủ Triết, từ nay về sau, điều kiện trong nhà sẽ càng ngày càng tốt.” Chử Huy lão tổ hài lòng nói: “Đặc biệt là hợp tác với Thủ Đạt thương hội với Thủ Triết, do chúng ta chủ trì các hạng nghiệp vụ trong Quy Long Thành, hàng năm có thể kiếm được không ít tiền. Sau này, ta cũng không cần dồn ép tài nguyên tu luyện của tộc nhân nữa.”

Thân là một Thần Thông chủng, bề ngoài phong quang vô hạn, nhưng trong lòng của Chử Huy lão tổ cũng buồn rầu. Nhà nghèo, nhưng muốn duy trì chi tiêu khổng lồ của Thần Thông, tự nhiên chỉ có thể đè ép tài nguyên của những người khác.

Như thế khiến Đại Càn Vương thị lâm vào vòng tuần hoàn ác tính.

Dần Đạt lão tổ cũng phấn chấn tinh thần, hồng quang đầy mặt: "Đây đều là nhờ phúc của Thủ Triết, đời này ta chưa bao giờ được vinh quang như thế." Quả thực cũng vậy, Dần Đạt lão tổ chưa bao giờ nghĩ mình còn có một ngày được nhúng tay vào thủ phụ nội các.

Từng tiếng khen ngợi, Vương Thủ Triết ngược lại cung khiêm nói: "Hai vị lão tổ quá khen, chúng ta chính là đồng tông, nên giúp đỡ lẫn nhau. Như vậy đi, thời gian không còn sớm, Lung Yên lão tổ nhanh chóng đi tiếp nhận truyền thừa đi."

"Đúng đúng, ta lập tức khởi động truyền thừa chi địa, Lung Yên, ngươi chuẩn bị một chút liền đi vào tiếp nhận truyền thừa." Dần Đạt lão tổ biểu lộ một hồi nghiêm túc, bắt đầu thi triển thần thông khởi động truyền thừa Huyền Băng ly Phượng chân pháp.

"Vâng, Dần Đạt lão tổ." Trong đôi mắt Thanh Viễn của Lung Yên lão tổ lộ ra vẻ nóng bỏng. Một khi nàng đạt được chân pháp truyền thừa, con đường thần thông tương lai của nàng sẽ vô cùng thông thuận.

Truyền thừa chi địa biến đổi phong vân, tuyết lớn trên bầu trời cuồng bạo, sau đó lại mưa đá trút xuống như cuồng phong mưa bão.

Thời cơ đã tới.

Băng Phượng pháp tướng sau lưng Lung Yên lão tổ triển khai, một tiếng phượng hót thanh minh, nàng dấn thân vào trong truyền thừa chi địa.

Thời gian trôi qua, mưa đá và băng tuyết càng lúc càng lớn, cơ hồ đem tiểu băng sơn chôn vùi trong đó.

Trong lòng Vương Thủ Triết vui mừng, cuối cùng Lung Yên lão tổ tông cũng có thể đứng lên, có lẽ lão nhân gia bà có cơ hội trở thành lão tổ Thần Thông cảnh đầu tiên của gia tộc.

Mặc dù bản thân hắn không có thần thông truyền thừa, nhưng cũng không vội, trong học viện quan quân tương lai nhất định sẽ có cách giải quyết.

…

Án Khang quận vương buôn lậu thông địch, bởi vì chứng cứ xác thực, xử lý cực nhanh.

Đám người Trần Cảnh Long, Mạnh Nguyên Bạch bởi vì lo lắng đêm dài lắm mộng, càng là ngay cả nghỉ ngơi cũng không dám nghỉ ngơi, ngay cả trục xoay chuyển liền tiến hành thẩm vấn người liên quan.

Trong khoảng thời gian ngắn, kết quả thẩm vấn đã được đưa ra, cuối cùng cùng với lời khai của Triệu Chí Khôn, cùng với sổ sách của Khang quận vương phủ một lần xác minh lẫn nhau, chứng cứ lập tức liền đầy đủ.

Mấy người Mạnh Nguyên Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kết án, cũng viết một phần hồ sơ liên quan đưa cho Long Xương đại đế.

Vụ án buôn lậu thông địch này gây ra sóng to gió lớn trong kinh thành, đến lúc này mới coi như là hoàn toàn hạ màn.

Cả vụ án này, đừng nhìn biến cố trước kia xảy ra, phía Vương Thủ Triết An quận vương và Khang quận vương một phương ngươi tới ta đấu nhau náo nhiệt, khiến cho vô cùng phức tạp, nhưng thật sự đến lúc phân thắng bại, kết thúc ngược lại đặc biệt nhanh chóng.

Long Xương đại đế tức giận bày mưu đặt kế, tứ phía Tam Tài ty, Hình Luật ty, Giám Sát ty, Tông Thân phủ liên hợp phát ra thông cáo, tuyên bố vụ án buôn lậu thông địch lại thay đổi, hiện tại đã xác nhận Khang quận vương là chủ mưu phía sau vụ án buôn lậu này, chứng cứ xác thực, không thể cãi lại.

Dựa theo luật pháp Đại Càn quốc, tước đoạt thân phận chuẩn đế tử, quận vương hàm, tước đoạt quyền biểu quyết trong hội nghị tông thân hoàng thất, tịch thu gia sản, sung vào doanh pháo hôi lấy công chuộc tội.

Thông cáo vừa ra, toàn bộ kinh thành lập tức xôn xao.

Cho dù là những thế gia một mực chú ý một phương phế Khang quận vương và An quận vương đánh nhau, lúc này đều bị đánh trở tay không kịp, trong lúc nhất thời đều có chút mộng.

Loại cảm giác này, giống như một ngày trước còn đang đại chiến thế giới, kết quả ngủ một giấc, đột nhiên thế giới hòa bình, năm tháng yên tĩnh trở lại.

Có cảm giác không chân thực mãnh liệt.

Hết thảy những chuyện này, phát sinh thực sự quá nhanh, bọn họ căn bản còn chưa có chuẩn bị tâm lý tốt, tất cả liền kết thúc.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ những thế gia từ đầu đến cuối đứng ngoài cuộc, căn bản không chuẩn bị dính vào cuộc chiến đế tử, kế hoạch và dự định của các thế gia khác đều bị làm rối loạn.

Thế gia, thế lực đứng về phía An quận vương đương nhiên hưng phấn không thôi, có một số thậm chí còn âm thầm chúc mừng.

Thế gia bên phía Khang quận vương thì trong một đêm cây đổ bầy khỉ tan, trở thành chó rơi xuống nước bị đánh đau. Không biết bao nhiêu thế gia công khai phát biểu ý kiến, vạch rõ giới hạn với Khang quận vương.

Về phần những thế gia nguyên bản còn muốn quan sát xem thế nào, muốn chờ thế cục tranh đế đế tử rõ ràng hơn một chút lại đứng đội, giờ phút này thì đồng loạt lâm vào trong mê mang.

Bàn bài đều đã rút đi, bọn họ còn chưa kịp đặt cược, tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Dưới sự tính toán liên hoàn của Vương Thủ Triết, toàn bộ quá trình phế Khang quận vương rơi đài tương đối thuận lợi, nhưng theo đó triều đình chấn động, cho đến lúc này mới xem như thật sự thể hiện ra uy lực.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu thế gia cuống quít triệu khai hội nghị gia tộc, bắt đầu thương nghị gia tộc kế tiếp phải xử lý vấn đề như thế nào.

Mặt nước nhìn như bình tĩnh, sóng ngầm bắt đầu khởi động lại lặng yên quét qua toàn bộ triều đình.

Tất cả thế gia đều hiểu, kế tiếp, trời sắp thay đổi.

Bất quá, những thế gia này hỗn loạn, cùng dân chúng tầng dưới chót đều không có quan hệ gì. Mặc kệ thế cục như thế nào long trời lở đất như thế, bọn hắn vẫn như cũ là nên làm cái

gì làm cái đó, bất quá chỉ là trà dư tửu hậu nhiều hơn một phần đề tài nói chuyện mà thôi.

Tuy nhiên, kết cục sa lưới cuối cùng của Phế Khang quận vương vẫn khiến rất nhiều người cảm thấy hả hê. Đồng thời, cũng làm cho không ít người cảm khái "biết người biết mặt không biết lòng".

Hoàn toàn không nghĩ tới, dư luận phong thổi qua mấy lần, kết quả cuối cùng cư nhiên sẽ là như vậy.

Chủ mưu phía sau việc buôn lậu thông địch, lại thật sự chính là phế Khang quận vương.

Trong lúc rất nhiều người không nghĩ ra, cũng có không ít người bất ngờ, Long Xương đại đế và tông thân phủ lại không lựa chọn bao che hắn, mà để phế Khang quận vương tiếp nhận chế tài của quốc pháp, cũng không vì thân phận hoàng thất mà được ưu đãi đặc biệt.

Bởi vì việc này, quan cảm của bách tính phía dưới đối với hoàng thất ngược lại tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù trong hoàng thất có phế Khang quận vương bại hoại như vậy, nhưng cũng có Chuẩn Đế Tử một lòng vì dân như An quận vương, còn có thân vương đặc diện vô tư giống như Đức Uy thân vương, chung quy vẫn là người đáng tin cậy chiếm đại đa số.

Trong lúc nhất thời, danh vọng của hoàng thất ở dân gian không giảm ngược lại còn tăng lên.

…

Tiền Khang quận vương phủ.

Không có rất nhiều tôi tớ, cũng không có kỵ thú và xe ngựa nối liền không dứt trước môn đình, khiến Khang quận vương phủ trước đây lập tức trở nên quạnh quẽ hơn rất nhiều.

Ngay cả sau khi màn đêm buông xuống, trong phủ sáng lên linh đăng huỳnh thạch cũng chỉ còn lại có mấy chiếc lẻ tẻ, trơ trọi lẻ loi, thoạt nhìn vô cùng tịch liêu.

Nội viện trong phủ, chủ viện nơi Ngô Thừa Tự ở.

Ngô Thừa Tự toàn thân đầy mùi rượu đang nửa nghiêng nửa ngã tựa vào ghế đá trong viện, ngẩng đầu, cầm theo một bầu rượu không ngừng đổ vào trong miệng. Trên mặt đất bên cạnh, đã xiêu xiêu vẹo vẹo ném bầu rượu đầy đất.

Hắn giờ phút này, trên người mang "Tỏa Thần gông", khí tức suy nhược giống như một người bình thường, nơi nào còn có nửa phần uy nghiêm cùng quý khí đã từng là chuẩn đế tử? Người đầy uể oải cùng chán nản, không biết, sợ là đều sẽ cho rằng hắn là lạc phách tán tu từ đâu tới.

Nếu là nửa tháng trước, e rằng ngay cả bản thân Ngô Thừa Tự cũng không tưởng tượng nổi có một ngày mình sẽ biến thành bộ dạng này.

"Phu quân, uống rượu làm tổn thương thân thể, ít nhiều gì ngài cũng ăn một chút gì đó đi."

Lúc này, tiền Khang quận vương phi Triệu Di Tĩnh từ ngoài viện đi vào, trong tay còn bưng mấy mâm thức ăn tỏa ra hương thơm mê người.

Đây là món ngon mà nàng đau khổ cầu xin Cấm Vệ quân ở cửa ra vào giúp đi Vạn Thất Lâu mua. Hiện giờ trong phủ không có tôi tớ, chuyện gì cũng cần nàng tự mình đến, hơn nữa trong lòng lại có nỗi lo âu khó hiểu, một thời gian ngắn sau, cả người nàng đã gầy đi không ít.

Tuy nhiên, ngay khi nàng bưng bát đĩa mỹ vị lên bàn đá, Ngô Thừa Tự lại giống như bị kích thích gì đó, bỗng nhiên đỏ mắt hướng về phía nàng rống to một tiếng.

"Cút!"

"Soạt soạt ~ "

Hắn đưa tay mạnh mẽ quét qua, trực tiếp đem tất cả bát đĩa lật ngược.

Bát đĩa nát đầy đất, thức ăn cũng rơi hết trên mặt đất, dính đầy bùn đất, mắt thấy không thể ăn được nữa.

"Điện hạ…"

Triệu Di tĩnh động tác, lại giống như đã sớm thành thói quen, không có phẫn nộ hoặc thất vọng, chỉ là có chút khổ sở nhìn về phía Ngô Thừa Tự.

Ngô Thừa Tự lại không để ý đến nàng, đột nhiên ngửa đầu lại ực một ngụm rượu, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng cười làm người ta sợ hãi: “Ha ha ha ha ha ha! Thân phận chuẩn đế tử của bản vương bị đoạt mất, thân phận quận vương bị tước đoạt, tất cả cố gắng biến thành dòng chảy đông lưu, Phá Hiểu cũng bị định nghĩa là tổ chức phản loạn, bị chính quyền truy nã và vây quét. Triệu Chí Khôn lại từ chủ mưu biến thành tòng phạm, lại bởi vì tố cử chủ mưu lập công, bị nhẹ nhàng phát ra, phán quyết cũng từ pháo hôi doanh biến thành lao dịch đi chiến trường ngoại vực một trăm năm.”

“Ngươi không phải vẫn muốn giúp Triệu Chí Khôn sao? Lần này ngươi được như ý rồi?”

Tuy rằng trước đây Khang quận vương phủ bị niêm phong, nhưng cũng không triệt để cấm người khác thăm dò, cho nên mấy ngày nay hai vợ chồng Ngô Thừa Tự mặc dù bị giam lỏng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nhận được một ít tin tức bên ngoài, đương nhiên cũng biết kết cục của Triệu Chí Khôn và tổ chức Phá Hiểu.

Triệu Di Tĩnh thần sắc đau thương: “Phu quân, ngài tội gì nói loại lời này cố ý kích thích ta? Ngài rõ ràng biết rõ, ta tuy giúp Thập Tứ thúc gia, lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn hại ngài. Ngươi ta vợ chồng nhất thể, nhất vinh câu tổn nhất, ta làm sao có thể hại ngài?”

Nhưng mà, Ngô Thừa Tự lại phảng phất như không nghe thấy, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, bỗng dưng lại cười lên ha hả.

Từ sau khi bị giam lỏng, hắn ta đã biến thành dáng vẻ này, vẫn luôn uống rượu, vẫn luôn uống rượu, tinh thần hoảng hốt, khi thì thanh tỉnh, khi thì giống như bị điên, nhiều lúc nói chuyện với hắn ta hắn ta giống như không nghe thấy.

Cũng có lẽ, hắn không phải không nghe được, chỉ là không muốn nghe, không muốn nhìn, cũng không muốn biết mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn, đã có vô số người vô tình hữu ý nói cho hắn biết, hắn là hoàng thất chính thống, là người thừa kế thuận lý thành chương nhất của hoàng thất Đại Càn, tương lai nhất định phải trở thành đế tử, kế thừa giang sơn Đại Càn.

Nhiều năm trôi qua, vị trí đế tử nghiễm nhiên đã trở thành chấp niệm của hắn, hoặc là nói "Tâm Ma", hắn cũng một mực cảm thấy mình nhất định sẽ trở thành đế tử.

Nhưng hiện tại, đế tử đã biến thành An quận vương hắn đã từng xem thường. Tuy tạm thời còn chưa chính thức sắc phong, nhưng đã bắt đầu đi quy trình và chuẩn bị công tác, chỉ cần chọn một ngày lành, liền có thể chiêu cáo tổ tiên, sắc phong Ngô Minh Viễn làm đương đại đế tử.

Nhưng Ngô Thừa Tự hắn thì sao?

Lại nghèo túng đến ngay cả chó cũng không bằng.

Quả nhiên là một lần mộng nát, vạn sự thành không, hắn giống như lập tức mất đi ý nghĩa sống sót, người cũng trở nên ngơ ngơ ngác ngác.

Bỗng dưng.

Phía cửa viện truyền đến một tiếng giận dữ mắng: "Phế vật! Đem mình biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này, chẳng lẽ có thể trở về vị trí đế tử hay sao?"

Triệu Di Tĩnh vội vàng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện cửa viện không biết từ lúc nào xuất hiện một vị lão giả, mặc dù tuổi đã cao, nhưng khí thế vẫn cường hoành như trước, một phái uy nghiêm, chính là Đức Hinh thân vương.

Cũng không biết Đức Hinh thân vương ở cửa nhìn bao lâu, lúc này biểu tình trên mặt tương đối khó coi, cũng không biết là phẫn nộ hay thất vọng.

Đức Hinh thân vương giận dữ mắng một tiếng, cũng giống như cảnh tỉnh, khiến Ngô Thừa Tự từ trong hoảng hốt dần dần tỉnh táo lại.

Hắn chật vật từ dưới đất bò dậy: "Lão tổ tông, ngài sao lại tới đây?"

"Nhìn chút tiền đồ đó của ngươi kìa." Đức Hinh thân vương nhíu mày nhìn ông ta, giọng nói lạnh lùng: "Tranh đế tử thất bại thì đã sao? Chỉ cần một ngày Ngô Minh Viễn không có lên được đế vị, cuộc chiến đế tử vẫn chưa kết thúc hoàn toàn. Ngươi sống khỏe mạnh, chúng ta có lẽ còn có cơ hội. Nhưng nếu ngươi chết, vậy thì thật sự xong đời rồi!"

Ngô Thừa Tự cười sầu thảm: “Lão tổ tông, ngài đừng gạt ta nữa. Tội danh buôn lậu thông đồng với địch nhất định, vị trí đế tử đã trở thành kết cục đã định, bây giờ hắn chỉ cần chờ kết thúc quá trình là được rồi, ta làm gì còn nửa phần cơ hội?”

“Chuyện này ngươi đừng quản, ngoan ngoãn đợi đó, để bản vương phấn chấn lại, ngoan ngoãn chờ tin là được.”

Ánh mắt Ngô Thừa Tự sáng lên: “Lão tổ tông, thật sự còn có cơ hội sao?”

“Cơ hội tuy rằng không lớn, nhưng chúng ta kiên quyết không thể buông tha.”

Đức Hinh thân vương không nói tỉ mỉ, trong đôi mắt lại lóe ra quang mang âm u lạnh lẽo.

Cơ hội, hoàn toàn chính xác còn có, chẳng qua cần phải trầm tâm xuống, chờ đợi thời cơ.

Chưa tới thời khắc cuối cùng, ai thua ai thắng, còn chưa chắc.

Đức Hinh nhất mạch ta, vì đế tử vị đã trả giá nhiều như vậy. Ta làm sao cam tâm, cam tâm như vậy thất bại.

“Lão tổ tông, ta nhất định sẽ tỉnh táo lại.” Ngô Thừa Tự hưng phấn cười ha hả: “Di Tĩnh, mang rượu đến cho ta.”

“Vâng, phu quân.” Triệu Di Tĩnh yên lặng lấy ra một bầu rượu, nhưng trong mắt đều là vẻ lo lắng.

Trong chớp mắt này, nàng có chút hận Đức Hinh thân vương, nếu không phải hắn, phu quân và nàng cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ?

…

Bầu trời một bích như tẩy, một cỗ phi liên bộ dáng điệu thấp, bay lượn ở trên bầu trời, thỉnh thoảng kèm theo từng tiếng linh cầm tiên hạc to rõ vang lên.

Quan sát mặt đất, một cái khe cong uốn lượn như một con rồng uốn lượn, nối liền hai bên dãy núi, đó chính là hành lang Khánh Bắc đại danh đỉnh đỉnh, thuộc thông đạo giao thông quan trọng của Đại Càn quốc.

Cảnh nội Đại Càn nhiều núi, từ Quy Long Thành đi về phía Lũng Tả, muốn đi ngang qua nhiều ngọn núi lớn liên miên.

Núi lớn liên miên này có không ít ngọn núi cao vút trong mây, mấy ngàn dặm hoang tàn vắng vẻ, bởi vì địa hình vô cùng phức tạp, bây giờ vẫn còn lưu lại không ít hung thú độc trùng khó có thể quét sạch.

Bởi vậy, cho dù là ngồi phi liên, cũng không quá thích hợp trực tiếp vượt qua những dãy núi hỗn loạn như bình chướng kia, tình nguyện thuận theo giao thông yếu đạo mà đi, như thế tính an toàn mới có thể tăng nhiều.

"Thái gia gia, tại sao Đại Càn chúng ta không tiêu diệt được hung thú trong núi lớn? Ta nghe nói ở nông điền gần các đại sơn mạch, thỉnh thoảng sẽ bị hung thú tập kích." Vương An Nghiệp đi du lịch một phen, hơi lớn hơn một chút, khí chất càng thêm trầm ổn hơn.

"Nguyên nhân có rất nhiều, chủ yếu là hoàn cảnh địa lý quá phức tạp, quân đội tiêu diệt không quá thuận tiện, nguy hiểm cũng không nhỏ." Vương Thủ Triết giải thích nói: "Quan trọng nhất là hoàn cảnh ác liệt liên miên bất tuyệt trong ngọn núi lớn, giá trị khai phá vô cùng thấp. Cường hành tiêu diệt, là một hành động quân sự hao phí rất nhiều vốn liếng, lại nhất định hao tổn rất nhiều. Dưới tình huống khắp nơi thiếu tiền, đương nhiên phải tiêu tiền trên lưỡi đao."

"Ta hiểu rồi, lão gia gia của Đại Đế quá nghèo, không nỡ đầu tư tài nguyên vào vụ mua bán lỗ vốn." Vương An Nghiệp giật mình nói: "Trước kia ta luôn cảm thấy tiền không có tác dụng gì, nhiều quá không tiêu được cũng là một loại phiền não. Thì ra một quốc gia nếu muốn phát triển, cũng phải dựa vào tiền a. Từ nay về sau, ta nhất định phải tích lũy tiền."

Vương Anh Tuyền và Vương Ly Lung ở một bên đều ném cho hắn một cái bạch nhãn, An Nghiệp ngươi giàu như vậy, còn không để lại đường sống cho mọi người?

"Ha ha, mấy người các ngươi, sau khi trở về nên học tập còn phải học tập, chuyện kiếm tiền tạm thời không cần các ngươi quan tâm." Vương Thủ Triết nói: "Nhất là Ly Lung, gần đây việc học có tiến bộ không nhỏ, sau khi trở về lại tăng thêm sức lực. Còn có Oánh Oánh, ngươi lập tức phải đi thánh địa học tập, phải để cho An Nghiệp giúp ngươi học bù thêm."

“Biết rồi, cha/ gia gia.” Vương Ly Lung và Vương Anh Tuyền cùng cúi đầu, lộ ra một bộ dáng nhu thuận nghe lời. Trong lòng lại có chút không còn gì luyến tiếc, ngồi xe cùng với ‘lão nhân’ chính là điểm này không tốt, động một chút là học tập loại chuyện không thoải mái này.

Đối mặt với một đám tiểu bối trong nhà, Vương Thủ Triết vẫn tương đối hài lòng.

Cái gì cuộc chiến đế tử, thay đổi quyền lực Đại Càn đối với hắn mà nói căn bản không có lực hấp dẫn quá lớn. Nếu không được, hắn căn bản sẽ không cuốn vào cuộc chiến đế tử.

Thành thật trồng trọt, an an ổn ổn phát triển không tốt sao?

May mà mọi thứ sắp kết thúc, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng có thể về nhà an tâm phát triển Vương thị, trải qua cuộc sống thái thái thường.

Bỗng dưng!

Một luồng dao động năng lượng tối nghĩa lướt qua phi liễn.

Lung Yên lão tổ đang nhắm mắt tĩnh dưỡng ở một bên, chậm rãi mở mắt, lạnh giọng nói: “Có cường giả thần niệm theo dõi phi liên của chúng ta, quả nhiên như ngươi đoán trước, lần trở về này hơn phân nửa còn có chút trắc trở.”

“Ài” Vương Thủ Triết cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Cái này thật sự không tính là công lao của ta, Đức Hinh không thể làm chút thủ đoạn mới sao, loại mánh khóe này cũng quá già rồi.”

“Hi vọng lần này có chút kinh hỉ, tốt nhất là Đức Hinh đích thân đến, cũng để ta thu cái đuôi lại, về nhà yên tĩnh làm ruộng.”

…

Chương 83: Ngưu Đao Tiểu Thí! Trấn áp Tử Phủ đỉnh phong!

…

“Đức Hinh sợ là không tới được.” Lung Yên lão tổ lạnh nhạt nói:” Dần Đạt lão tổ đã nói, để đề phòng Đức Hinh chó cùng rứt giậu, ông ta ngày nào cũng nhìn chằm chằm vào đối phương. Hơn nữa khí tức thần niệm kia mặc dù mạnh mẽ, nhưng còn lâu mới đến Thần Thông cảnh mạnh mẽ vô cùng.”

Từ sau khi tru sát tu sĩ Tử Phủ cảnh, lòng tự tin của Lung Yên lão tổ được tăng trưởng nhanh chóng, hơn nữa gần đây vừa mới tiếp nhận truyền thừa hạch tâm của 【Huyền Băng Li Phụng Chân Pháp】, về mặt thực lực tự nhiên lại có một phen trưởng thành.

Bây giờ nếu nàng đối đầu với một số tu sĩ Huyền Vũ Tử Phủ sơ kỳ bình thường, cũng không cần phải cố hết sức như lúc trước.

“Thôi thôi, Dần Đạt lão tổ cũng là hảo tâm. Đức Hinh dù sao cũng là thân vương, thân phận và mặt bài bày ở đó, khả năng ông ấy tự mình ra tay là rất thấp.” Vương Thủ Triết thong dong bình tĩnh cười nói: “Lão tổ vốn còn muốn phái Hao Huy lão tổ đến đưa chúng ta, đương nhiên là bị ta một lời từ chối. Nếu ngay cả chút con đường phát tiết này cũng không lưu lại cho Đức Hinh, không chừng ông ấy sẽ làm ra chút chuyện càng điên cuồng hơn.”

Vương thị bây giờ đã sớm không còn như xưa, nội tình đã trở nên vô cùng thâm hậu, bất kỳ người nào xem nhẹ Vương thị đều sẽ tự mình ăn quả đắng.

Vương An Nghiệp nghe nói có kẻ địch tập kích, cũng không khẩn trương lắm, ngược lại tò mò nói: “Thái gia gia, ngài cố ý dẫn dụ kẻ địch tập kích chúng ta?”

“Bị một con rắn độc để mắt tới, cùng với nó che giấu, chẳng biết khi nào sẽ chui ra cắn ngươi một cái, còn không bằng cố ý lấy mồi dụ, tìm cơ hội trảm trừ nó.” Vương Thủ Triết dạy bảo An Nghiệp: “Lần này địch tập kích tất nhiên hung hãn, chắc là

trước mắt Đức Hinh ngoại trừ tự mình ra tay ra, là thủ đoạn mạnh nhất. Một khi chúng ta diệt trừ nó, có thể khiến cho đầu óc Đức Hinh hôn mê tạm thời bình tĩnh một chút, miễn cho cho cho nghĩ Vương thị chúng ta chính là quả hồng mềm, có thể tùy tiện bóp."

"Thứ hai, ta cũng muốn nhìn một chút Đức Hinh thân vương kiên nhẫn thế nào. Nếu hắn kiên nhẫn tuyệt hảo, hiểu được ngủ đông, vậy thì phải coi trọng hắn thêm vài phần. Bây giờ xem ra, Đức Hinh thân vương lại kế thừa khuyết điểm của bệ hạ, kiên nhẫn thật sự không ra sao."

"Khanh khách khanh khách ~ gia gia lại ở phía sau vọng nghị "Đại đế lão gia gia." Vương Củng cười khanh khách vang lên: "Khó trách đại đế lão gia gia nhắc tới người, luôn tức giận."

"Phụ thân, người xấu khi nào thì động thủ a?" Vương Ly Lung vẻ mặt nóng lòng muốn thử, bộ dạng giống như sắp không chờ được nữa: "Quy Long Thành và trong hoàng cung có rất nhiều người lợi hại, có thể làm con tức nghẹn. Nhất là lão Thương Long kia, không có việc gì liền bắt nạt con một chút, thật là đáng giận!"

Vương Ly Lung không phải người có tính tình tốt. Nàng vô pháp vô thiên đã quen, ở trong hoàng cung lại chỉ có thể cụp đuôi làm rồng, đã sớm tích lũy một bụng oán khí rồi.

Vừa dứt lời.

Trên bầu trời xanh lam bỗng nhiên xuất hiện một đóa "Mây đen".

Mây đen phiêu miểu bất định, không âm trầm như mây đen bình thường, ngược lại như là do vô số hạt nhỏ tổ hợp thành, nhưng đồng dạng một mảnh ô áp, mang theo cảm giác áp bách khổng lồ giống như mây đen áp thành.

Đám mây đen kia cuốn về phía phi liễn với tốc độ cực nhanh, đến khi tới gần mới nghe từng đợt âm thanh chói tai, tựa như máy móc nổ vang, ầm ĩ sắc bén, khiến người ta không kìm lòng nổi mà tê dại da đầu.

Nếu là tu sĩ Huyền Vũ bình thường thấy một màn như vậy, chỉ liếc mắt một cái sợ là sẽ bị dọa đến chân mềm nhũn.

“Bầy trùng? Là Linh Trùng sư, hay là Cổ sư Man Cương? Xem ra hơn phân nửa là Cổ sư Man Cương, ngược lại là có vài phần mới mẻ.” Vương Thủ Triết không chút hoang mang, bình tĩnh nói: “Thủ Dũng, bay một mạch về phía nam hành lang, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh đáp xuống, tránh làm tổn thương người vô tội trên tuyến vận chuyển.”

Truyền thừa linh trùng sư của Đại Càn, nếu muốn truy căn tố nguyên, thật ra ít nhiều đều có quan hệ với bên Man Cổ Tộc.

Chỉ có điều đa số Linh Trùng sư của Đại Càn đều dùng linh trùng ở trên nông nghiệp, hoặc là sản xuất nguyên vật liệu thủ công nghiệp, ví dụ như nuôi dưỡng Linh Phong, sản xuất mật linh, nuôi dưỡng Linh Tằm, gia tăng sản lượng Linh Ti vân vân.

Rất nhiều Linh Trùng sư của Đại Kiền cũng không quá am hiểu chiến đấu, hơn nữa số lượng cũng tương đối thưa thớt, Linh Trùng sư đẳng cấp cao lại cực kỳ hiếm có.

“Vâng, tứ ca.”

Vương Thủ Dũng phụ trách khống chế phi liễn lên tiếng, lập tức làm theo.

Sau một khắc.

Trên bầu trời, phi liên đột nhiên gia tốc, giống như gặp phải thiên địch, lung la lung lay chạy trốn, tư thế phi hành có chút chật vật.

Đây là kinh nghiệm mà Vương Thủ Dũng theo Thủ Triết chơi Lộ Á nhiều năm, làm mồi nhử, ngươi phải bày ra tư thái “yếu đuối” mới có thể kích phát dục vọng săn mồi lớn nhất của con mồi.

Thợ săn giỏi nhất thường xuất hiện với hình thái con mồi.

Quả nhiên là vậy.

Thấy phi liên bỏ chạy với tư thế vô cùng chật vật, bầy trùng như mây đen càng thêm hưng phấn, gia tốc tới gần.

Dường như đối phương cũng không muốn động thủ ở gần hành lang Khánh Bắc có lượng người khá lớn, có tâm tư bức Vương thị phi liên đi về hướng hẻo lánh. Dù sao chặn giết ở

trước mặt đông người, có xác suất cao hơn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Nếu song phương ôm tâm tư đồng dạng, "phối hợp" tự nhiên là ăn ý.

Một đuổi một chạy, không tới một canh giờ, phi liễn rốt cục " chèo chống không nổi", lảo đảo ngã xuống một sơn cốc dạt dào sức sống.

Trong sơn cốc này tự nhiên phân bố một đầu hạ phẩm linh mạch, trong phạm vi linh huyệt hạch tâm chiếm cứ một đầu tứ giai hùng loại hung thú. Nó chính là vương của một phương này, tất cả tài nguyên trong phạm vi lãnh địa, đều là tùy ý nó tùy ý lấy.

Gấu tứ giai ngày thường càn rỡ quen, nhìn thấy có linh cầm kéo theo vật phi hành không rõ lai xâm lãnh địa, lúc này phẫn nộ rít gào một tiếng: "Ngao~"

Nhưng một tiếng kêu kia mới kêu một nửa, liền im bặt dừng lại, nó nuốt nửa tiếng tiếp theo vốn nên khí thế cao vút trở về, biến thành một tiếng "Ô" ngoan ngoãn, sau đó phủ phục trên mặt đất, đầu dán sát trên mặt đất, chậm rãi lui vào trong huyệt động.

Không có biện pháp, bởi vì nó nhìn thấy một con rồng từ bên trong vật không rõ phi hành vọt ra.

Con rồng đón gió dài ra, hình thể càng lúc càng lớn, chớp mắt đã biến thành một con Nguyên Thủy Thanh Long dài bảy tám trượng.

Toàn bộ lân phiến màu xanh biếc trên thân nó đều hiện ra lưu quang như bích ngọc, biên giới sắc bén như đao, thân rồng tráng kiện tràn đầy cảm giác lực lượng, móng vuốt sắc bén cũng hiện ra hàn quang lẫm liệt, trên đỉnh đầu, sừng rồng màu vàng như sừng hươu kia càng tản ra long uy đáng sợ, uy thế huy hoàng, trấn áp tứ phương.

"Ngao ô"

Một tiếng rồng ngâm cao vút bỗng nhiên vang lên.

Kèm theo đi ra, còn có một giọng la lỵ phẫn nộ: "Chó con giấu đầu lòi đuôi nào dám chặn giết nãi nãi Ly Lung nhà ngươi?"

Thanh âm của nàng cực kỳ có lực xuyên thấu, chấn động khiến không gian cũng mơ hồ run rẩy.

“Hừ! Chỉ là một con long nhãi con thất giai, sắp chết đến nơi còn dám kiêu ngạo.”

Một thanh âm nam tử có vẻ già nua lại mang theo khẩu âm dị vực từ bốn phương tám hướng vang lên.

Thanh âm phiêu miểu bất định, chỉ dựa vào thanh âm, căn bản không phân biệt được chân thân của hắn ở nơi nào. Rất hiển nhiên, đây là một cao thủ ẩn nấp tiềm tung.

“Ô!!”

Không khí chấn động, một tiếng sáo cao ngất hầu như không thể nghe thấy nhanh chóng truyền ra.

Sau một khắc.

Đàn trùng đông nghịt ép về phía Vương Ly Lung.

Những con côn trùng kia lớn chừng nắm tay, phần lưng trên giáp xác trải rộng những điểm trắng dày đặc, cái miệng dữ tợn tráng kiện mà sắc bén, phần cuối chân của chúng mọc ra liêm trảo sắc bén tiện cho việc cắt chém huyết nhục, hình tượng dữ tợn, chính là một trong những chiêu bài hung trùng của Nam Cương Man Cổ Tộc —— Phệ Cốt Trùng.

Một con Phệ Cốt Trùng không tính là lợi hại, nhưng tập hợp lại, sau khi đạt đến quy mô nhất định lại cực kỳ đáng sợ, những nơi đi qua tất cả động vật đều sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Lung nhi lui ra, ngươi không am hiểu đối phó hung trùng.” Một thanh âm ôn hòa trầm ổn vang lên, trong kiệu sương phi liên, một vị “Thanh niên nam tử” khí độ trầm ổn, tuấn lãng bất phàm lăng không bước ra.

Chỉ thấy hắn vuốt ve cổ tay, giữa lục sắc quang mang lấp lóe, một gốc cây xinh đẹp trống rỗng xuất hiện trong sơn cốc.

Đó là một gốc đại thụ vô cùng cao lớn, bộ rễ đan xen, thân cây tráng kiện cơ hồ có mười người ôm mới hết, thân cây tỏa ra sức mạnh dị thường, tán cây xanh mướt như bóng mát khẽ bung trên đầu mọi người, trong khoảnh khắc bao phủ cả chiếc phi liễn như một cái ô che.

Một trận gió phất qua, phiến lá rộng lớn của nó vũ động trong gió, tản ra sinh cơ bừng bừng, tuy rằng chỉ có một gốc cây, lại làm cho người ta tựa như đặt mình trong rừng rậm.

Trong nháy mắt xuất hiện, bộ rễ to lớn tráng kiện của nó nhanh chóng chui vào trong đất, cắm thật sâu vào trong lòng đất.

Cùng lúc đó, linh khí sinh mệnh nồng đậm tràn ngập ra, trong thời gian ngắn đã tạo thành một khu vực sinh mệnh chung quanh. Trong phạm vi lĩnh vực, ngay cả hô hấp cũng phảng phất như đang phun ra nuốt vào sinh mệnh lực.

Cây này đương nhiên là bản mạng tiên thực của Vương Thủ Triết - Vương Ly Tiên.

Trải qua sự bồi dưỡng hơn một năm của Vương Thủ Triết, lúc này cấp bậc của Vương Ly Tiên đã đạt tới ngũ giai, tương đương với trình độ của Huyền Vũ tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung kỳ trước Thiên Nhân cảnh.

Sinh mệnh lĩnh vực của nàng cũng theo đó đạt được cường hóa cực lớn, tuy rằng bởi vì cấp bậc hạn chế, còn so ra kém đại thần thông của tu sĩ Thần Thông cảnh nhân loại, nhưng so với tiểu thần thông bình thường mạnh hơn không ít, càng có nhiều loại diệu dụng thần kỳ, thực lực có thể nói là tương đối bưu hãn.

Sau khi Ly Tiên triển khai, Vương Ly Lung cũng thừa cơ thối lui đến sau tán cây, long thân cuộn lên, đầu rồng ngẩng cao, rít gào nói: “Lão già giấu đầu giấu đuôi, đến đây, đến đánh Ly Lung nãi nãi của ngươi đi!”

Bộ dạng nhe răng múa vuốt kia, thập phần muốn ăn đòn.

Không cần nói, bầy trùng mãnh liệt đè xuống.

Vương Ly Tiên thì không chút hoang mang, hưng phấn quơ cành cây, năng lượng sinh mệnh từng vòng khuếch tán ra ngoài, vô số hạt giống kỳ quái quái bị nàng ném ra ngoài.

Vương Thủ Triết cũng phối hợp khuấy động ra từng đạo huyền khí sinh cơ dạt dào, bao lấy những hạt giống kia.

Hạt giống rơi trên mặt đất mọc rễ nẩy mầm, dưới sự thúc giục của song năng lượng của Vương Thủ Triết và Ly Tiên, trong

thời gian ngắn ngủi, nó đã biến thành từng cây thực vật có hình tượng khác nhau.

Trong đó số lượng nhiều nhất là Hỏa Long Quả bản cải tiến.

Vương Ly Tiên tuổi còn nhỏ, ngay cả lời nói cũng nói không lưu loát, đối với nhu cầu hỏa lực lại tựa như vô cùng vô tận, căn bản không có thời điểm thỏa mãn.

Trong những ngày nhàn hạ ở Quy Long Thành, trong động phủ tùy thân, Vương Ly Tiên ngoại trừ nghe kể chuyện ra, hầu như hàng ngày hàng đêm đều quấn lấy Vương Thủ Triết cùng nhau cải tạo Hỏa Long Quả, mục tiêu thay đổi chỉ có một, đó chính là hỏa lực càng mạnh hơn.

"Y y nha nha ~ "

Vương Ly Tiên vung nhánh cây, kích động phát ra tiếng kèn tiến công.

"Phốc phốc phốc!" Hỏa Long Quả phun ra hạt giống lớn chừng quả đấm, như mưa rơi đánh về phía đàn Phệ Cốt Trùng.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh mãnh liệt, chấn động trong hẻm núi kích động không thôi, đá vụn cuồn cuộn.

Trên bầu trời, từng đám mây hồng rực rỡ, rực rỡ như ráng mây. Phệ cốt trùng hoặc bị ngọn lửa thôn phệ, hoặc là bị sóng xung kích chấn động choáng váng, "rầm rầm" liên tục rơi xuống, tựa như một trận mưa to.

"Y y y y y a a a ~~" (Phiêu dịch tác giả: nghệ thuật bùng nổ)

Giọng nói của Vương Ly Tiên vô cùng kích động, Hỏa Long Quả thay đổi nhiều thế hệ, uy lực trở nên càng lớn hơn.

"Đây là linh thực gì?" Thanh âm già nua kia khiếp sợ không thôi, hiển nhiên trong cuộc đời dài dằng dặc này hắn đã gặp qua không ít linh thực, nhưng linh thực kỳ quái như Vương Ly Tiên, quả thực chưa từng nghe thấy.

Chiến thuật quần thể Phệ Cốt Trùng bị khắc chế hoàn toàn trước mặt Vương Ly Tiên.

"Hừ!" Thanh âm kia tiếp tục nói: "Các ngươi cho rằng lão phu chỉ có một thủ đoạn là Phệ Cốt Trùng sao?"

Lại là một tiếng sáo trùng cao tần chói tai vang lên, ba con hung trùng hình tượng khác nhau, từ ba phương hướng khác nhau xông vào trùng cốc. Hình thể của chúng vốn cũng không lớn, nhưng theo sự chạy nước rút, hình thể lại càng biến ảo càng lớn.

Trong đó có một con cóc lớn màu băng lam còn lớn hơn xe ngựa, thân hình nó vô cùng nặng nề, thoạt nhìn cực kỳ cồng kềnh, tốc độ lại cực kỳ nhanh chóng, mỗi một lần nhảy xuống đất, đều sẽ hình thành một tầng băng sương thật dày trên mặt đất, trong phạm vi băng sương bao trùm, tất cả thực vật cùng thổ nhưỡng đều bị đông lạnh thành mảnh vụn.

Trên lưng con cóc lớn kia nhô lên từng cái trống màu trắng, trong đó có lấm ta lấm tấm vầng sáng màu đen lưu chuyển, nhìn cực kỳ doạ người.

Còn phía sau là một con Quỷ Diện Tri Chu. Nó có tướng mạo xấu xí, trên bụng căng phồng sinh trưởng đường vân diễm lệ mà quỷ dị, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, nhảy nhót uyển chuyển như không có trọng lượng, thường thường ánh mắt hơi nhoáng lên một cái, nó đã xuất hiện ở một nơi khác.

Cùng với tiếng há miệng, từng tiếng kêu ầm ĩ sắc bén vang vọng khắp nơi.

Tiếng kêu này có công hiệu chấn nhiếp nhân tâm phách, làm cho thần hồn người ta kích động mà vô hình sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Hai con hung trùng này đều là vật phi phàm, tản ra hung diễm cuồn cuộn, hiển nhiên đều là hung trùng thất giai.

Uy áp và cảm giác nguy hiểm vô hình khiến cho con hung thú loài gấu tứ giai kia sợ đến vỡ mật, núp ở trong hang động ôm đầu lạnh run.

Mẹ ơi, lão gấu ta hôm nay tạo nghiệp chướng gì vậy? Những con quái vật đến đều thật hung tàn, thật đáng sợ. Ô ô bên kia còn có một con mạnh hơn nữa.

Nó bỗng nhiên run lên, thân hình càng nhỏ hơn.

Chỉ thấy sau lưng con cóc lớn kia, thình lình còn có một con hung trùng hình thể càng thêm khổng lồ.

Đó là một con rết khổng lồ mạnh mẽ đâm tới, những cái chân lít nha lít nhít nhanh chóng chuyển động, giáp xác ngăm đen đỏ phát ra sát khí ngập trời. Răng độc tráng kiện đỏ tươi như máu, tản ra ánh sáng đỏ thẫm, vừa nhìn đã biết độc tính rất mạnh.

So với hai con hung trùng khác, khí tức của nó càng thêm lạnh lẽo đáng sợ, tản ra cảm giác lạnh lùng coi rẻ chúng sinh.

Ngay cả Vương Thủ Triết, thấy con rết này, trong lòng cũng không khỏi sinh ra cảm giác sởn tóc gáy.

Bát giai đỉnh phong!

Hai con hung trùng thất giai, một con hung trùng bát giai đỉnh phong.

Đội hình như vậy đã có thể xưng là tuyệt sát.

Mặc dù Đức Hinh thân vương làm việc không có điểm mấu chốt, nhưng không có nghĩa là ông ta không có đầu óc. Tuy Phá Hiểu bị truy nã nhưng dựa vào con đường của ông ta, ông ta cũng đã điều tra rõ ràng, trong chiếc xe ngựa này của Vương Thủ Triết chỉ có một con Nguyên Thủy Thanh Long thất giai tương đối có uy hiếp.

Những người còn lại, chẳng qua chỉ là mấy người bạn nhỏ Thiên Nhân cảnh và một con rối không biết tồn tại ở Tử Phủ sơ kỳ.

Mặc dù lần này người ông ta phái đi chỉ có một, nhưng ông ta lại có đủ tự tin có thể thành công chặn giết Vương Thủ Triết.

Đức Hinh thân vương xem như đã nhìn ra, tất cả mọi thứ đều do Vương Thủ Triết thao túng ở phía sau. Chỉ cần Vương Thủ Triết chết, giống như chặt đứt hai cánh tay của Ngô Minh Viễn.

Đến lúc đó, có thể ung dung ung dung chậm rãi thu thập cái tên ngốc Ngô Minh Viễn kia.

Mạch suy nghĩ này của hắn cũng không thể nói sai, lần này phái ra vị cổ sư này, cũng đích xác cường đại đến kinh người.

Khi ba con hung trùng xuất hiện.

Chiến trường hình thức giống như lập tức đảo ngược lại, nhưng chỉ là "rất giống" mà thôi.

"Lung nhi, ngươi đối phó con nhện mặt quỷ kia, dẫn xa một chút đánh." Vương Thủ Triết đứng giữa, bình tĩnh chỉ huy.

"Lão tổ tông, con Băng sát độc cáp kia giao cho người."

Nghe thấy mệnh lệnh của Vương Thủ Triết, Vương Ly Lung nhất thời hưng phấn hẳn lên, ánh mắt lộ ra hung quang, sau một tiếng rồng ngâm, giương nanh múa vuốt nhào về phía con nhện mặt nạ quỷ kia, dùng tư thế vật lộn kịch chiến với con nhện.

Một trận núi lở đất nứt, một rồng một nhện càng đánh càng xa.

Con nhện mặt nạ quỷ kia có lẽ am hiểu công kích thần hồn, Vương Ly Lung vật lộn cận thân, có thể chiếm cứ chút ưu thế, là một lựa chọn thập phần thông minh.

Sau đó ở phía bên kia, Lung Yên lão tổ cũng từ trong kiệu phi liên bước ra, ngón tay ngọc điểm một cái, Linh Đông kiếm phát ra một tiếng vang nhỏ, chém về phía con Băng Sát Độc Cáp kia.

Băng Sát Độc Cáp bất ngờ không kịp đề phòng, trên lưng bị cắt ra một cái lỗ dài vài thước, máu màu lam chảy xuôi xuống, đất đai xung quanh đều bị đông cứng sâu.

"Oa oa!"

Băng Sát Độc Cáp vừa thô vừa to vừa tức giận đạp mạnh chân sau, mạnh mẽ lao về phía Lung Yên lão tổ.

Lung Yên lão tổ vừa dùng Linh Đông kiếm dây dưa với nó, liền dẫn nó ra ngoài.

Như vậy phân cách chiến trường ra, Thủ Triết càng dễ dàng chỉ huy sắp xếp.

"Ly Tiên, ngươi tập hỏa đối phó con rết đuôi đỏ bát giai dị chủng kia." Vương Thủ Triết phân phó.

"Ui cha cha ê a!" Vương Ly Tiên phát ra sức sống vẫy vẫy cành cây, lại lần nữa khởi xướng kèn hiệu xung phong.

Trong nháy mắt, Hỏa Long Quả bắn về phía Xích Vĩ Ngô Công như mưa rơi.

“Rầm rầm rầm.”

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, nhưng bước chân của Xích Vĩ Ngô Công chỉ chậm lại một chút, tạo thành tổn thương cho nó tương đối có hạn.

Loại hung trùng dị chủng thượng cổ này, vỏ giáp dày nặng rắn chắc, vô cùng khó chơi. Hơn nữa nó còn am hiểu dùng độc, răng độc mở ra, khói độc màu đỏ từ trong tuyến thể sau răng độc phun ra, tràn ra trong không khí, vô luận là thực vật hay là hòn đá, một khi dính vào, tất cả đều hóa thành bột phấn.

Hỏa Long Quả xếp thành hàng đều khô héo, sắp chết, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nhưng Vương Ly Tiên chính là tiên thực, mở ra lĩnh vực sinh mệnh hiệu quả cường hãn, hơn nữa không ngừng mượn bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết, vẫn có thể cứu sống một nửa Hỏa Long Quả trở về.

Cho dù không cứu được cũng không sao, chỉ cần có đầy đủ hạt giống Hỏa Long Quả, nàng có thể đánh một trận tiêu hao dài dằng dặc với đối phương.

Ba bên chiến đấu, cơ hồ là phát sinh cùng một thời gian, cũng cơ hồ là đồng thời lâm vào trong kịch chiến.

“Làm sao có thể?”

Cổ sư núp trong bóng tối kia cũng bị một màn trước mắt làm cho khiếp sợ.

Tạm thời không đề cập tới Nguyên Thủy Thanh Long Vương Ly Lung, đó là chiến lực trong dự liệu.

Nhưng Vương Thủ Triết và Vương Lung Yên là chuyện gì?

Vương Lung Yên kia bất quá chỉ là Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, lại có thể đánh qua lại với Băng Sát Độc Cáp thất giai, thậm chí loáng thoáng còn vượt qua một con Băng Sát Độc Cáp.

Mà Vương Thủ Triết kia lại dựa vào một gốc linh thực không rõ lai lịch, miễn cưỡng chặn lại hung trùng bát giai Xích Vĩ Ngô Công lợi hại nhất của hắn.

Đầu năm nay tu sĩ Thiên Nhân cảnh đã trở nên lợi hại như vậy sao?

Không kịp ngẫm nghĩ, cổ sư chỉ có thể gia tăng tần suất thôi động trùng địch, để ba con hung trùng gia tốc tiến công.

Nhất là đoạn đường tiến công của Vương Thủ Triết, càng là trọng điểm đột phá. Chỉ cần có thể công phá Vương Thủ Triết, hai đường khác sẽ không công tự phá.

Tiếng sóng cao sắc nhọn của Trùng Địch truyền ra.

Xích Vĩ Ngô Công nhận được mệnh lệnh, tiết tấu tiến công lập tức điên cuồng lên.

Trong lúc nhất thời không ngờ khiến Vương Ly Tiên đều mơ hồ cảm thấy cố hết sức, "hà ê a" tiến nhập hình thức bạo tẩu, không ngừng gia tốc bổ sung chủng ma nữ tóc dài, Hỏa Long Quả.

Nhưng mà, thời gian những thực vật này được cải thiện bồi dưỡng đến cùng vẫn là ngắn một chút, lực công kích vẫn là không đủ cường hãn, đối mặt Thiên Nhân cảnh Huyền Vũ tu sĩ tự nhiên là đủ dùng, đối mặt với Xích Vĩ Ngô Công thực lực đạt tới bát giai, vả lại phòng ngự tương đối cường hãn, liền có không đủ dùng.

Theo thời gian trôi qua, dần dần, Vương Ly Tiên mơ hồ có xu thế không ngăn cản được Xích Vĩ Ngô Công, phòng ngự của đại trận thực vật đang từng chút một bị phá hủy.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể không triệu hồi ra hai tấm khiên thần thông linh bảo, Vương tanker và Liễu An. Bọn họ giống như vật sống, quanh quẩn ở hai bên Vương Thủ Triết, tỏa ra ánh sáng dày nặng rắn chắc, bảo vệ sự an toàn của họ.

"Ai ya, là chủ nhân của ta." Liễu An An quan sát toàn bộ tràng diện, lập tức kêu lên kinh hãi: "Hung trùng cấp tám, chủ nhân ngươi có nắm chắc không?"

"Yên tâm." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay."

"Tốt tốt tốt, ta tin tưởng chủ nhân là người cẩn thận." Trái tim Liễu An An lập tức ổn định lại, "An toàn của ngài cứ giao cho ta, có hành động gì cứ việc thi triển đi."

"Ông!"

Bảo thuẫn Liễu an toàn nói chuyện, lại là một tiếng kiếm minh vang lên.

Một thanh thần thông bảo kiếm phong cách cổ xưa mà dày nặng gia nhập vào trong chiến trường, phía trên thân kiếm, mơ hồ có thể thấy được một vị lão giả râu bạc trắng.

Vị lão giả kia thân mặc áo bào trắng, thân hình hơi có chút hư huyễn, nhưng khí độ lại nghiễm nhiên giống như một lão Kiếm Thần tuyệt thế áo trắng bồng bềnh!

Dưới sự thôi thúc của hắn, bảo kiếm thần thông "năm tháng" nở rộ ra từng đạo kiếm quang sắc bén không gì sánh được, không ngừng rơi xuống trên người Xích Vĩ Ngô Công.

Kiếm mang kia uy thế huy hoàng, hào hùng như thiên uy, lập tức ngăn lại tiết tấu điên cuồng tiến công của Xích Vĩ Ngô Công, đánh cho trên người nó xuất hiện thêm từng vết thương.

"Thái gia gia, bọn cháu đến giúp ông."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Dũng che chở Vương An Nghiệp và Vương Anh Tuyền đi tới bên cạnh Thủ Triết.

Vương An Nghiệp tuy rằng tuổi còn nhỏ, thực lực kém, nhưng không chịu nổi linh bảo thần thông của người ta lợi hại, chỉ dựa vào Khí Linh Cơ Vô Trần tự động chiến đấu, cũng đủ để giải quyết phần lớn tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Cùng lúc đó, Vương An Nghiệp lại từ trong Vô Lượng Bảo Giới lấy ra một lá cờ.

Cờ xí này, tự nhiên chính là cờ quân đoàn "Thất tỷ".

Cho dù nàng không có cột cờ, trên mặt cờ cũng bị phá ra rất nhiều lỗ thủng, vẫn như cũ tản ra uy thế bàng bạc.

Quân đoàn kỳ vừa xuất hiện, giống như vật còn sống bay lên không trung, đón gió phấp phới, nàng phát ra tiếng cười ha ha ha như chuông bạc.

"Đã bao nhiêu năm? Bao nhiêu năm rồi?"

"Bổn thất tiểu thư đã bao lâu không xuất hiện trên chiến trường rồi."

"Tràng diện này mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng cũng là hương vị chiến trường a~ thật là khiến người ta say mê."

Vương An Nghiệp cung kính hành lễ nói: “Thất tỷ tỷ, có người xấu đang khi dễ thái gia gia của ta, làm phiền tỷ giúp một chuyện.”

“Tình hình nhỏ, cục diện nhỏ.” Giọng nói của Quân đoàn kỳ Thất tiểu thư nghe vô cùng tự tin: “Hai người chúng ta là quan hệ gì vậy? Thái gia gia của ngươi chính là Thái gia gia của ta.”

Lời vừa nói ra, Vương Thủ Triết và Vương Thủ Dũng đều nhìn về phía Vương An Nghiệp không ngừng: “Tiểu tử thúi, ngươi nói xem, ngươi và quân đoàn kỳ này có quan hệ gì?”

Tiểu Thất công tử Phiên Phiên Trọc Thế vẻ mặt vô tội: “Đương nhiên chính là quan hệ chị em rồi.”

“Đúng đúng đúng, quan hệ giữa ta và An Nghiệp chính là tỷ đệ thuần khiết.” Quân đoàn kỳ Thất tiểu thư dơ bẩn nói: “Hai lão già các ngươi không nên nghĩ ngợi lung tung.”

Nói xong, quân đoàn kỳ trên không trung khẽ lay động, năng lượng dày nặng bàng bạc lập tức quét sạch chiến trường.

Trong phạm vi năng lượng quân đoàn kỳ bao phủ, mỗi một người đều cảm giác được nhiệt huyết sôi trào, phảng phất có được lực lượng vô cùng vô tận.

Ngay cả những Hỏa Long Quả, Ma Nữ tóc dài trồng ra kia, các loại thực vật pháo hôi, đều bị cỗ năng lượng này bao phủ dưới, kích phát ra tiềm lực lớn hơn, tần suất phun ra Hỏa Long Quả càng nhanh, uy lực nổ tung cũng lớn hơn.

Mái tóc dài của ma nữ càng thêm tráng kiện và cứng cỏi, chúng nó bay lượn trên không, chập chờn, như là tóc dài của ma nữ quấn lấy con rết đuôi đỏ.

Xích Vĩ Ngô Công muốn tránh thoát phá hủy chúng, đã trở nên gian nan hơn trước rất nhiều. Theo “tóc dài ma nữ” quấn quanh thân thể càng ngày càng nhiều, hành động của nó cũng dần dần trở nên chậm chạp mà đờ đẫn.

Trái lại Vương Ly Tiên và Vương Thủ Triết lại cảm thấy thực lực dường như mạnh hơn rất nhiều.

“Ê ê a a, a?”

Vương Ly Tiên tựa như một tiểu nha đầu phấn khích, cành cây múa càng thêm điên cuồng, không ngừng vẩy hạt giống,

không ngừng hấp thu năng lượng sinh mệnh bổn nguyên từ bên Vương Thủ Triết, càng không ngừng bổ sung lượng lớn Hỏa Long Quả và Ma Nữ tóc dài.

Đôi bên cứ thế giảm đi.

Con rết đuôi đỏ thực lực khủng bố kia liền không may, giáp xác nặng nề của nó bị một chút xíu nổ tung dưới đống lửa, vỡ xác cùng chất lỏng bay múa đầy trời.

Mà cùng lúc đó, chiến trường hai bên Vương Ly Lung Lung và Vương Lung Yên cũng nhận được chính diện khích lệ quân đoàn kỳ, dưới tinh thần sục sôi thực lực đều tăng lên một mảng lớn.

Tự nhiên mà bắt đầu áp chế đối phương đánh, tình thế có thể nói là một mảnh tốt đẹp.

Từng con át chủ bài của Vương thị xuất hiện, khiến cổ sư ẩn nấp trong bóng tối khiếp sợ không thôi, đặc biệt là đứa trẻ rách rưới xuất hiện cuối cùng là ai?

Hắn tuổi còn nhỏ, lại có một kiện thần thông linh bảo uy lực cực lớn.

Ngay cả Bán Cổ Trùng Thánh thực lực cao tới Tử Phủ cảnh đỉnh phong như hắn cũng không mua nổi linh bảo Thần Thông.

Còn có lá cờ kia là quân đoàn kỳ trong truyền thuyết sao? Không phải nói cả Đại Càn quốc mới có được ba lá cờ quân đoàn sao? Hơn nữa một lá trong đó còn ở trong chiến trường ngoại vực.

Sao ngay cả một tiểu hài tử của Vương thị, đánh dã khung cũng có thể tế ra một quân đoàn kỳ uy lực cường đại?

Đây cũng quá khi dễ người.

Đức Hinh thân vương chết tiệt, cũng không biết công tác tình báo làm như thế nào, lại không có một hạng tình báo đúng.

May mà hắn còn thề thốt, nói là nắm chắc cục diện, nhưng không ngờ lại khó giải quyết như thế.

Chỉ là tình huống tới tình trạng bây giờ, hắn đã không còn đường lui.

Cổ trùng tâm huyết nuôi dưỡng suốt đời ở trên chiến trường, trong đó con rết đuôi đỏ kia vẫn là linh trùng bản mạng của hắn, một khi toàn bộ hao tổn, còn không bằng lấy mạng hắn thống khoái.

Huống chi hắn và Đức Hinh thân vương đã đạt thành huyết thệ, chỉ cần hắn có thể diệt trừ Vương Thủ Triết. Khi Đại Càn xuất chinh Nam Cương, có thể giúp hắn đoạt lại toàn bộ địa vị đã mất, nâng đỡ hắn làm Vương của Man Cổ tộc Nam Cương!

Cổ sư đáng thương, bởi vì thân phận mẫn cảm, chỉ có thể ẩn nấp trong trang viên ngoại thành Quy Long Thành, không tiếp xúc với ngoại giới, tình báo quá bế tắc.

Ngay cả vị trí đế tử đã xác định là An quận vương, đại nguyên soái chinh phạt Nam Cương đã đổi vị, tình báo mấu chốt này cũng không biết rõ ràng.

Hắn không hề có đường lui, chỉ có tự mình mạo hiểm đánh chết Vương Thủ Triết mới có thể lật ngược tình thế, ít nhất cũng phải khống chế được tiểu công tử thân mang dị bảo kia.

Không thể kéo dài được nữa, nếu còn kéo dài nữa thì toàn quân sẽ bị diệt.

Trong lòng xuất hiện vô số ý niệm, thân hình Cổ sư khẽ nhúc nhích, từ chỗ tối ẩn nấp lén lút lẻn về phía Vương Thủ Triết.

Hắn cực kỳ tự tin với thủ đoạn tiềm hành che giấu tung tích của mình, dù sao thân là một Cổ sư, từ trước đến nay không thể lấy sức chiến đấu của bản thân làm sở trường.

Phần lớn Cổ sư đều cực kỳ am hiểu ẩn nấp hành tung, thích trốn trong chỗ tối tiến công. Thường thường kẻ địch ngay cả Cổ sư cũng không nhìn thấy cũng đã chết trong thống khổ vạn phần.

Cũng chính là loại đặc tính này của Cổ sư, khiến các tướng sĩ Đại Càn Nam chinh chịu nhiều đau khổ, năm lần bảy lượt thất bại tan tác mà về.

Trong yên lặng không một tiếng động, hắn đã thông qua đủ loại thủ đoạn tiếp cận đến khoảng cách mười trượng xa của Vương Thủ Triết, hắn đứng ở tại chỗ thời không trống rỗng phảng phất như không có gì.

Ngay cả một gốc linh thực kỳ lạ kia, cùng với một mặt quân đoàn kỳ tàn phá kia, đều phảng phất không phát hiện ra tung tích của hắn.

Cổ sư lặng lẽ móc ra một thanh chủy thủ màu xanh biếc, chủy thủ này mặc dù không phải là linh bảo Thần Thông, nhưng cũng là vài món thượng phẩm Tử Phủ bảo khí còn sót lại trong tộc bọn họ.

Bỗng dưng!

Hắn nhíu nhíu mày, Vương Thủ Triết kia thật sự sợ chết đến cực điểm, bên người lại quanh quẩn hai tấm thuẫn bài phẩm tướng không tầm thường, một cái còn đang lải nhải dạy bảo một tấm thuẫn bài khác phòng thủ như thế nào. Mà một mặt khác, cũng sẽ y y y nha nha đáp lại.

Thật sự là gặp quỷ rồi.

Linh bảo thần thông của Vương thị, từng món lần lượt nhảy ra.

Đã như thế, cũng chỉ có thể cưỡng ép tiểu công tử dáng dấp rất đẹp kia, lấy mưu lật bàn.

Hắn hạ quyết tâm, thân hình nhoáng một cái, vừa mới phiêu hốt đi về phía trước hơn một trượng. Bỗng dưng, hắn tựa như dính vào một ít đồ vật như sợi tơ, cảm giác hết sức nhỏ, lại giống như là kinh động đến hệ thống cảnh giác nào đó.

Cũng vào lúc này, Vương Thủ Triết đang chỉ huy tác chiến xoay người lại cười nói với hắn: “Ta diễn nửa ngày, cuối cùng cũng câu được ngươi ra rồi.”

“Cái gì?”

Cổ sư trong lòng cả kinh, thầm nghĩ một tiếng “Không dễ trúng kế”.

Nhưng hắn còn chưa kịp lui lại, đã thấy một thân ảnh mạnh mẽ nhào về phía hắn, đồng thời đánh ra một quyền bình thường không có gì lạ.

Cùng lúc đó, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

“Vương Thủ Tộc ta ở đây chờ đợi đã lâu.”

Con rối bảo vệ cấp bậc Vương Thủ Tộc, Tử Phủ cảnh đỉnh phong, trước mắt chiến lực mạnh nhất của Vương thị.

Cho dù là một quyền thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, cũng tràn ngập lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa.

Cổ sư chỉ kịp vội vàng ngăn cản, liền bị một quyền đánh bay ra ngoài, đồng thời vô số mái tóc dài của ma nữ hướng hắn "Triểu Triền" mà đi.

Chiến đấu kế tiếp, cũng trở nên thiếu thốn, không có gì bất ngờ.

Dưới tình huống không chút gợn sóng, cổ sư bị bắt sống, ngay cả ba con hung trùng cũng đều nhất nhất đầu hàng.

Tình cảnh không chút trắc trở như thế, khiến quân đoàn kỳ thất tiểu thư liên tục oán giận nói: "Đây cũng quá mất sức đi, bản tiểu thư vừa mới có chút nóng người. Còn có mấy chiêu đại chiêu chiến trường, chưa kịp thi triển đâu."

Thất tiểu thư cảm thấy vô cùng thất vọng đối với lần đầu tiên tỏa sáng trong yên lặng đã lâu, kẻ thù cũng quá vô lễ rồi.

"Thật ra ta cảm thấy rất tốt." Vẫn luôn cẩn trọng bảo thuẫn bảo vệ an toàn của Vương Thủ Triết nói: "An toàn thật sự chính là khiến kẻ địch còn chưa đụng phải ngươi đã bại rồi, cuối cùng ta cũng gặp được chủ nhân chân mệnh."

Lại nói tiếp trong trận chiến đấu này, bảo thuẫn an toàn cũng không có cơ hội thay chủ nhân ngăn cản một chiêu nửa thức.

Nhưng mà hắn đối với kết quả như vậy thập phần hài lòng, chỉ có chủ nhân như vậy mới đáng giá hắn trung tâm đi theo, mới có thể cùng nhau sống lâu dài.

"Ui, đây không phải an toàn sao? Chúc mừng ngươi tìm được chân mệnh chi chủ." Quân đoàn kỳ Thất tiểu thư phảng phất mới vừa nhìn thấy an toàn, cười khanh khách nói: "Bất quá ngươi vừa mới ra khỏi Thần Binh điện, đã dám khiêu chiến Thất tỷ tỷ nhà ngươi rồi, có phải quên tỷ tỷ đối với ngươi hay không?"

"Tới tới tới, ngươi vừa mới chiến đấu xong, để tỷ tỷ kiểm tra trên người ngươi có đồ bẩn không, tỷ tỷ hảo hảo lau cho ngươi một chút."

Giọng nói quen thuộc mà đáng sợ này lại lần nữa vang lên, khiến thân hình giọt nước an toàn của bảo thuẫn chấn động,

vội vàng phiêu hốt trốn đến sau lưng Vương Thủ Triết: “Chủ nhân cứu ta.”

Đùa à, ai cũng không muốn trải qua những ngày tháng một đêm bị chà xát mấy chục lần đó, đó chính là một cơn ác mộng dài dằng dặc không xua đi được.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng là một giọt mồ hôi lạnh, xin thứ cho hắn kiến thức nông cạn, không ngờ cuộc sống giữa các linh bảo Thần Thông cũng có… thú vị như vậy.

Bất quá đạo khí chính là đạo khí, chỉ cần hành vi không phải quá mức, vẫn là không thể tùy ý đắc tội. Không phải chỉ là bị lau một chút, thỏa mãn sở thích sạch sẽ của người ta sao? Cũng không phải chuyện gì ghê gớm.

Vừa nghĩ đến đây.

Vương Thủ Triết kéo Vương Thủ Dũng qua nói: “Thủ Dũng, nơi này không nên ở lâu, chúng ta thu thập chiến lợi phẩm xong thì lập tức lên đường trở về Vương thị.”

Vương Thủ Triết rất ít rời nhà lâu như vậy, đúng là hoài niệm từng chút của Bình An trấn.

“Vâng, Tứ ca.” Vương Thủ Dũng thành thật đáp.

Hai huynh đệ vội vàng thu dọn chiến lợi phẩm, từ xa truyền đến tiếng kêu an toàn thảm thiết: “Thất tỷ tỷ, ta sai rồi, van xin tỷ không lau nữa.”

“Cứu mạng a, chủ nhân.”

Những tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp sơn cốc, không dứt bên tai.

Cuộc sống tình cảm giữa bảo vật đúng là muôn màu muôn vẻ, Vương Thủ Triết không khỏi cảm khái nói, thật không hổ là đạo khí truyền thừa của Truyền Vũ lão tổ, chính là có cá tính như vậy.

Cùng lúc đó, con gấu cuộn mình trong hang động kia run lẩy bẩy đồng thời không ngừng cầu nguyện, đây là một đám nhân loại đáng sợ cỡ nào a, các ngươi khi nào thì đi a? Gan gấu của lão Hùng ta đều sắp bể rồi.

Ngay lúc Hùng Cầu cầu nguyện, một nữ hài nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của nó.

“Gia gia, Ngũ gia gia.” Xa xa, Vương Ngao kinh hô nói: “Nơi này có một hang động, còn có một con gấu, béo quá, con gấu thật lớn a, nhất định ăn rất ngon ~”

“Dích Khảo…” Hùng.

…

Chương 84: Thăng cấp Thánh thể! Vương Thủ Triết thoát thai hoán cốt!

…

Qua một lát.

Con gấu bị kéo ra khỏi huyệt động, bị mọi người vây xem.

Đối mặt với một đám thú hai chân khủng bố, nó uốn hai đầu gối thành một "quả cầu" to, ánh mắt "ngây thơ", vẻ mặt lấy lòng nhìn mọi người, tận lực khiến cho mình thoạt nhìn càng thêm dịu dàng ngoan ngoãn vô hại, đáng thương một chút.

Lúc nó còn là một đứa trẻ con, mẫu thân nó đã từng dạy nó, nói vạn nhất bị thú hai chân đáng sợ bắt được, chỉ cần làm như vậy nhất định có thể tránh khỏi vận mệnh bị giết chết.

"Ly Lung cô cô, ngươi xem nó lớn lên tròn vo, thịt nhất định vừa béo vừa mềm, dùng để nướng sắt nhất định ăn rất ngon." Vương Củng nuốt nước miếng, trong ánh mắt nhìn về phía gấu đều đang tỏa sáng: "Ta vừa lúc học được mấy tay với ngự trù, cọ một đống gia vị, để ta tới thử xem."

Gần đây cuộc sống của nàng ở hoàng cung vô cùng thoải mái và tiêu dao, mỗi ngày đều có ăn ngon uống ngon, trên khuôn mặt xinh đẹp đã có chút mập mạp rồi.

Trên đầu ngón tay nho nhỏ của nàng cũng đeo lên một nhẫn trữ vật cực phẩm 【 Thắng Tứ Giá 】.

Cái tên này do lão gia gia bệ hạ đặt, ý là nhẫn trữ vật nho nhỏ này có thể chứa được hàng hóa kinh khủng hơn một chiếc xe ngựa bốn xe.

Tuy 【 Thắng Tứ Giá 】 không bằng 【 Vô Lượng Bảo Giới 】 và 【Bảo Giới 】 nhưng cũng là nhẫn trữ vật có lượng lớn cực kỳ hiếm có, có thể so sánh với 【 Vô Tận Uyên 】 trên tay Vương Thủ Triết.

Có được bảo vật này, tự nhiên là bởi vì Côn Bằng thể hiện ra tiềm lực cực mạnh, lại bị đương đại Thánh chủ Khương Chấn

Thương thu làm đệ tử, Long Xương đại đế cũng muốn kết nhiều thiện duyên cho hoàng thất.

“Gần đây tấm sắt đốt ăn quá chán.” Vương Ly Lung một lần nữa mặc vào chiếc váy hoa nhỏ yêu quý, làm bộ làm tịch đeo hai móng vào lưng nói, “Không bằng cắt thành mảnh mỏng, nhúng vào nồi lẩu, chấm tỏi tương ăn ~”

Gấu vừa nghe, thật sự bị dọa ngất đi.

Mình đây là đụng phải hai con ăn hàng, lão Hùng ta mạng thôi rồi!

“Được rồi” Vương Thủ Dũng nói: “Các ngươi cũng đừng khi dễ con gấu này nữa. Lần này là chúng ta dẫn chiến đến địa bàn của nó, đánh cho cái sơn cốc này không ra hình thù gì.”

“Nhìn nó bộ dáng rất thành thật, hù dọa nó như vậy, thực sự kỳ cục.”

“Ngao ô ngao ô~”

Cuối cùng cũng có một người nói đạo lý.

Lão gấu cảm động đến rơi nước mắt nhìn Vương Thủ Dũng, nghĩ thầm, tuy các ngươi hủy sơn cốc nhà của ta, nhưng mà lão gấu ta chỉ là gấu rộng lượng, không so đo với các ngươi. Đi nhanh đi, đi thôi!

Nhưng mà, không đợi nó cảm kích xong, Vương Thủ Dũng liền thuần thục nhéo nhéo cơ bắp trên bắp chân gấu, bình luận: “Quả thật rất mập. Nếu như thế, dứt khoát cho nó một cái thống khoái đi.”

Gì?

Tròng mắt lão Hùng bỗng dưng trợn tròn, bên trong tràn đầy vẻ khó tin.

Còn tưởng rằng ngươi là người tốt bụng, không ngờ còn hung tàn hơn hai người kia!

Nó vội vã xoay người nhảy lên, điên cuồng muốn chạy đi.

Nhưng mà, thực lực của nó cũng chỉ tứ giai mà thôi, ở trước mặt một đám người này, nào có thể chạy thoát?

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nó đã bị Vương Thủ Dũng tóm trở về.

Đang lúc Vương Thủ Dũng vận huyền khí, chuẩn bị một kiếm chấm dứt con gấu kia.

Vương An Nghiệp ở một bên trong lòng không đành lòng, ngăn cản nói: "Ngũ lão thái gia, ta thấy con gấu này hình như là có không ít đặc thù huyết mạch Hự Hùng, chỉ có thân hình lớn như vậy, hẳn là còn chưa trưởng thành thành Đại Hùng ~ thái gia gia không phải nói có ba không giết sao? Nếu không chúng ta tạm tha nó một mạng đi ~ "

【 Nghiêu Thổ Cự Hùng 】, là một loại hung thú hệ hùng hệ thổ không quá phổ biến. Lực lượng của nó rất lớn, phòng ngự xuất chúng, nếu là dưới tình huống vận khí đủ tốt, là có khả năng tấn thăng thành đại yêu thất giai.

Vương Thủ Dũng trước đó thật sự không để ý, bây giờ nhìn chăm chú, cẩn thận nhận ra trong chốc lát, cũng gật đầu: "Huyết mạch không phải rất tinh khiết, nhưng đích thật là một con gấu lớn, nếu còn chưa trưởng thành, vậy thì thôi. Nhà chúng ta hiện giờ cũng không thiếu miếng ăn này."

Các huynh đệ đời chữ "Thủ" của Vương thị, phần lớn đều là ăn qua đau khổ khi còn bé, quen quý trọng mỗi một chút tài nguyên, ngay cả một viên đan dược, một miếng thịt linh thú cũng phải đẩy tới nhường lui.

Nếu là lúc trước thiếu thốn tài nguyên, hắn tự nhiên không có khả năng buông tha cho con mồi này.

Nhưng bây giờ Vương thị đã giàu có, phần lớn nguồn linh nhục đều thông qua nuôi dưỡng. Dã ngoại nếu gặp được một số hung thú vị thành niên, có thể bảo đảm tính an toàn, mà không làm tổn thương người vô tội, cũng sẽ không tùy ý săn giết, mà sẽ lựa chọn khu trục hoặc là nuôi nhốt nó.

Vương Ngao chớp một đôi mắt ngập nước, giống như vẫn chưa từ bỏ ý định ăn thịt gấu, liếm môi nói: "Vậy bắt nó về nhà đi, mấy đứa nhỏ của các nàng còn chưa có chiến sủng đâu. Nếu nó ngoan ngoãn nghe lời, thì tha nó một mạng, nếu không nghe lời thì cứ giết đi."

Nàng không hổ là đại tỷ của 【liên minh hỗ trợ mỹ thiếu nữ vô địch】, ra ngoài đụng phải thứ gì tốt, còn có thể nghĩ đến những người ủng hộ đáng tin của mình.

Đối với yêu cầu rất bất hợp lý này, khiến Hùng Bi phẫn nộ.

Gấu vẫn là trước tiên cúi thấp cái đầu cao ngạo, cũng nhu thuận lăn một cái, lộ ra cái bụng lông xù, thuận tiện dùng đầu cọ cọ Vương Ngao để tỏ vẻ thân mật, phảng phất đang nói "Ta là một con gấu nghe lời, chớ có ăn ta".

Sau đó, mấy canh giờ sau.

Thu thập chiến lợi phẩm xong xuôi.

Hai con linh cầm tứ giai đỉnh phong hơi giật mình, lại kéo phi liễn bay lên trời xanh mây trắng, từ không trung vượt qua hành lang Khánh Bắc, bay vào trong lòng Khánh An quận, một đường đi về phía Lũng Tả quận.

So sánh với lúc trước, giờ phút này trên phi liên có thêm một con gấu và một người.

Con Nghiêu Thổ Cự Hùng kia còn lâu mới đạt đến thất giai, tự nhiên còn chưa nắm giữ tiểu thần thông như ý lớn nhỏ, không có cách nào thu nhỏ giống như Vương Ly Lung.

Lúc này, thân hình to béo của nó cuộn thành một quả cầu, hầu như chiếm cứ gần nửa cái kiệu, mông béo khảm ở trong lỗ khảm kiệu, không dám nhúc nhích lung tung. Trên gương mặt gấu thoạt nhìn vô hại, cũng lộ ra biểu tình lấy lòng.

Về phần người kia, tự nhiên là Cổ sư bị bắt.

Tổ tiên của người Đại Càn quá nửa đều là di dân di dân từ Tiên Triều di chuyển tới khai hoang, dân bản xứ Man Hoang thì hơn phân nửa đều là đời đời kiếp kiếp sinh tồn ở vùng đất man hoang, bởi vậy, hình dáng tướng mạo của dân bản xứ Man Hoang hơi có chút khác biệt với người Đại Càn.

So với những người khác trên phi liên, da của cổ sư đen hơn một chút, vóc dáng khá thấp, cạo trọc đầu, đầu và trên người đều xăm đầy hình xăm.

Những hình xăm hoa văn thần bí mà phức tạp, thuốc màu sử dụng cũng không bình thường, thoạt nhìn không quá giống với

phù văn lưu hành của Tiên Triều và Đại Càn, về mặt năng lực lại có hiệu quả như nhau, đều có thể dùng để tăng cường thể chất, tốc độ, còn có đủ loại diệu dụng khác.

Nghe nói, trong Nam Cương Man Cổ Tộc, hình xăm là không thể tùy tiện xăm, hoa văn và số lượng đều có quy định nghiêm khắc. Thông thường mà nói, hình xăm trên người càng nhiều người địa vị càng cao. Như thế có thể thấy được, tên Cổ Sư này hẳn là đại nhân vật trong Nam Cương Man Cổ Tộc.

Bất quá trước mắt, đại nhân vật Man Cổ Tộc này, lại bị đeo lên "Tỏa Thần gông".

Kết cấu gông xiềng xiềng thần phi thường tinh vi, từ chỗ khí hải bụng dưới của hắn, một mực lan tràn đến đỉnh đầu, đã khóa lại khí hải, lại vây khốn thần hồn.

Loại luyện khí chế tạo gông Thần này rất phức tạp, hơn nữa giá cả đắt đỏ, chính là Thiên Công Phường của Công Dã thị tỉ mỉ chế tác, nói chung chỉ cung cấp cho quan phủ và quân đội sử dụng, chuyên môn dùng để giam giữ tu vi Huyền Vũ tu sĩ cao thâm.

Vương Thủ Triết cũng nhờ vào mặt mũi của An quận vương mới lấy được mấy gông xiềng thần từ Công Dã thị.

Giờ phút này, đúng lúc phát huy tác dụng.

Về phần ba đầu cổ trùng hung mãnh kia, trong đó đầu bản mệnh Xích Vĩ Ngô Công kia, tự nhiên là chui vào trong cơ thể cổ sư, tạm thời ẩn nấp, hai đầu thất giai kia thì huyễn hóa thu nhỏ lại bị thu vào trong ngự trùng đại.

Dưới tác dụng của Tỏa Thần gông, Cổ sư ngay cả huyền khí cũng không thể vận dụng, đương nhiên cũng không thể sai khiến được chúng.

Trải qua thẩm vấn sơ bộ, Vương Thủ Triết nhanh chóng nắm bắt được tình huống cơ bản của cổ trùng sư này.

Vị Cổ sư này tên là "Ba Khắc", chính là bán bộ Thánh Cổ sư của Nam Cương Man Cổ Tộc.

Sau khi trải qua một lần đấu tranh quyền lực thất bại, hắn đào thoát đến Đại Càn quốc, cấu kết với Đức Hinh thân vương, ý

đồ mượn lực lượng cường đại của Đại Càn quốc tiến hành lật bàn.

Mà Đức Hinh thân vương nhất mạch, vốn là có kế hoạch chinh phục Man Cổ Tộc ở Nam Cương, muốn mượn cái này để đặt thắng thế cho cuộc chiến đế tử của Khang Quân vương.

Kể từ đó, song phương tất nhiên là củi khô lửa bốc, ăn nhịp với nhau.

Chỉ tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, sau một loạt thao tác rối loạn của Vương Thủ Triết, Khang quận vương còn chưa kịp chinh chiến Man Cổ Tộc đã trực tiếp ngã ngựa, mất đi tư cách cạnh tranh đế tử.

Chó cùng rứt giậu, Đức Hinh thân vương đành phải dùng quân cờ ẩn giấu này, ý đồ diệt trừ Vương Thủ Triết.

Bất quá, Đức Hinh thân vương cũng coi như là một lão gian cự hoạt, trong câu kết với Kỳ Ba Khắc, đem mình giải quyết sạch sẽ, không có lưu lại chút chứng cớ nào.

Muốn dựa vào chuyện này lật đổ Đức Hinh thân vương, độ khó không nhỏ, huống chi, làm sao đối phó Đức Hinh thân vương, Vương Thủ Triết đã có một kế hoạch hoàn chỉnh, cũng không cần quá cần loại cơ hội ngẫu nhiên này.

Mà sở dĩ Y Ba Khắc thành thật nói ra tiền căn hậu quả, thứ nhất là tính mạng nằm trong tay Vương Thủ Triết, thứ hai, cũng là bởi vì hắn đã nhận được tình báo mới nhất từ bên Vương Thủ Triết.

Đức Hinh và Khang quận vương nhất mạch đã thất bại trong cuộc chiến đế tử, ngay cả vị trí chủ soái chinh chiến Nam Cương Man Cổ Tộc cũng rơi vào trong tay An quận vương.

Rất tự nhiên, sau khi Hình Khắc mắng Quá Đức Hinh thân vương, bắt đầu tích cực cung khai, ý đồ nhận được sự tha thứ của Vương Thủ Triết, hy vọng có thể hợp tác với An quận vương và Vương Thủ Triết.

Đối với điều này, Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến.

Nam Cương Man Cổ Tộc đương nhiên phải khai thác, nhưng cũng không cần nóng lòng nhất thời. Hắn sẽ không sốt ruột giống như Đức Hinh thân vương.

…

Nửa ngày sau.

Đức Hinh thân vương phủ.

Đức Hinh thân vương phủ nằm ở thành đông, khoảng cách tường vây hoàng cung không quá năm mươi dặm, xem như là toà phủ của tất cả thân vương trong Quy Long thành gần hoàng cung nhất.

So với Khang quận vương phủ, mức độ xa xỉ của Đức Hinh thân vương lại là một bậc thang, bất luận là xây dựng tài liệu sử dụng, hay là trang trí của các gian phòng trong phủ, đều là cực kỳ xa xỉ, ngay cả linh hoa dị thực trồng trong vườn, đều càng quý trọng một chút hiếm thấy, cho dù so với hoàng cung cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Có thể tưởng tượng được, mặc dù phong ba thuế bổ trước đó đã tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với Đức Hinh thân vương phủ, nhưng còn lâu mới đến mức thương gân động cốt.

Đức Hinh thân vương dù sao đã một ngàn mấy trăm tuổi, trở thành cường giả Thần Thông cảnh cũng đã vượt qua một ngàn năm, tích lũy nhiều năm như vậy cũng không phải là giả.

Cho dù chi này của hắn chi này chi khổng lồ như vậy, nhưng dù là hàng năm kết dư không quá mấy trăm vạn, hơn ngàn năm qua, đều là một con số tương đối đáng sợ rồi.

Bổ thuế hai mươi năm mà thôi, trên thực tế ngay cả một phần mười số tiền hắn chân chính trốn thuế lậu thuế cũng không tới, trước mắt tài chính trên sổ sách của Đức Hinh thân vương tuy không tính là dư dả, nhưng gom góp một chút, vẫn có thể lấy ra được.

So sánh với tổn thất của tiền tài, ngược lại là tổn thất mặt mũi lớn hơn một chút.

Nhưng Đức Hinh thân vương lại có tính cách cực kỳ sĩ diện, chịu chuyện này đương nhiên hận Vương Thủ Triết thấu xương.

Cộng thêm đả kích lớn do Khang quận vương ngã đài tạo thành đối với Đức Hinh nhất mạch, hận ý của Đức Hinh thân vương đối với Vương Thủ Triết đã sớm đột phá chân trời.

Lần này hắn chuẩn bị hồi lâu, thế tất phải diệt trừ hắn sau đó nhanh chóng.

“Thời gian không sai biệt lắm. Chiến đấu bên kia, cũng nên kết thúc.”

Trong hoa viên phía sau vương phủ, Đức Hinh thân vương đứng chắp tay, ngửa đầu nhìn về phía đông, ánh mắt tựa như xuyên thấu không gian, xa xa nhìn về phía hành lang Khánh Bắc.

“Vương gia thần cơ diệu toán.” Một ông lão mặc trang phục quản gia khom người đứng sau lưng hắn, nghe vậy cười lấy lòng một câu: “Lão nô đã phái gia tướng tới phụ cận trông coi, dặn dò hắn một khi có kết quả thì lập tức trở về báo tin. Chắc chắn rất nhanh sẽ có tin chiến thắng gửi về.”

Lão già này chính là đại quản gia của Đức Hinh thân vương phủ, tổ tiên mười mấy đời đều là người đi theo Đức Hinh thân vương, bản thân lão càng là một trong những tâm phúc của Đức Hinh thân vương.

Có vài chuyện âm thầm bí mật, Đức Hinh thân vương chưa chắc sẽ để đám con cháu dưới biết, nhưng sẽ không tránh né ông ta.

“Nói thật, tiểu tử Vương Thủ Triết kia có chút tà môn. Không đến khoảnh khắc cuối cùng, trong lòng bổn vương luôn có vài phần không yên tâm.” Đức Hinh thân vương nói, “Bất quá, Ba Khắc đã là thuộc hạ của bổn vương có thể điều động người trong tay, thực lực mạnh nhất rồi. Có hắn ra tay, chắc hẳn là vạn vô nhất thất.”

“Vương gia ngài quá cẩn thận.” Lão quản gia không cho là đúng cười cười: “Cho dù tiểu tử họ Vương kia trí kế bách xuất, cuối cùng cũng chỉ là tộc trưởng tiểu thế gia lục phẩm mà thôi. Không có An quận vương và Đức Thuận thân vương che chở, hắn cũng chỉ là một Thiên Nhân cảnh tu sĩ bình thường mà thôi. Vương gia ngài tự mình bố trí, há có lý không bắt được?”

“Muội à, cái miệng này giống như vừa được thoa mật vậy, chỉ biết nói những lời dễ nghe thôi.” Đức Hinh thân vương cười lắc đầu, tâm trạng quả thực tốt hơn rất nhiều.

Không thể không thừa nhận, Vương Thủ Triết này thật sự có chút năng lực.

Có điều, sau ngày hôm nay, trên đời này không còn có người như Vương Thủ Triết nữa.

Thằng nhãi con Ngô Minh Viễn kia chẳng qua chỉ là một tên ngây ngô, chỉ cần Vương Thủ Triết chết ở phía sau màn thao túng tất cả trí nang, thu dọn cũng không dễ.

Nghĩ đến điểm này, tâm tình của hắn liền vô cùng sung sướng, cảm giác toàn thân thoải mái hơn không ít. Loại cảm giác sảng khoái lâng lâng này, cũng là mỗi một lần tu vi tấn chức có thể có.

Đang nói, bỗng nhiên có tôi tớ vương phủ tới báo, nói gia tướng lúc trước phái đi tìm hiểu tình hình đã trở về.

"Để hắn vào."

Đức Hinh thân vương phất phất tay, tôi tớ kia liền lĩnh mệnh đi ra ngoài. Bản thân ông ta thì ở trong vườn tìm một đình nghỉ mát ngồi xuống, chuẩn bị nghe tin tức tốt.

Sau một lát, gia tướng kia dưới sự dẫn dắt của tôi tớ đi vào hậu hoa viên, cung kính hướng Đức Hinh thân vương chào.

"Thế nào, tử trạng của tiểu tử họ Vương thế nào?" Đức Hinh thân vương bưng tiên trà vừa pha lên mặt cười thản nhiên hỏi.

"Khởi bẩm vương gia, cái kia, cái kia…"

Gia tướng kia từ khi tiến vào hậu hoa viên vẫn luôn cúi đầu, bây giờ nghe xong lời này, càng là toàn thân run rẩy, nhịn không được trực tiếp quỳ xuống, đem trán gắt gao dán trên mặt đất, nơm nớp lo sợ nói: "Vương Thủ Triết không có việc gì, ngược lại là Cổ sư đại nhân bị bắt…"

"Ngươi nói cái gì?!"

Đức Hinh thân vương tay run lên, thiếu chút nữa rơi tiên trà trong tay, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, giống như là bị người ta bôi một lớp tro dưới đáy nồi đen vậy.

Y Ba Khắc chính là Cổ sư Tử Phủ cảnh đỉnh phong, bên người còn có vài loại cổ trùng, hung trùng lợi hại, thực lực so với Tử Phủ đỉnh phong bình thường còn lợi hại hơn. Trừ phi là Thần

Thông cảnh ra tay, tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường cho dù mấy người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Nếu hắn một lòng muốn chạy trốn, cho dù là Thần Thông cảnh cũng chưa chắc giữ được hắn.

Thực lực như vậy, tại sao lại thất thủ?!

Đức Hinh thân vương khó có thể tin, trong lòng càng kinh sợ không thôi, lập tức vỗ cốc trà lên bàn đá, lạnh giọng quát: "Nói! Nói hết những gì ngươi nghe được, kể lại chi tiết!"

"Vâng."

Gia tướng kia bị dọa đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn không dám giấu diếm chút nào.

Ngay lập tức, hắn liền nói mình làm thế nào đợi ở xa xa, đợi cho dư âm năng lượng chiến đấu tản đi, mới cẩn thận tới gần kiểm tra, làm sao phát hiện không đúng, từ đủ loại dấu vết để lại xác nhận đám người Vương Thủ Triết còn sống toàn bộ, vả lại toàn bộ không tổn hao gì, ngược lại Cổ sư bị bọn họ bắt được, cùng với mình không ngừng vó ngựa như thế nào, vội vàng chạy về báo tin, ngay cả một số chi tiết cũng không giấu diếm, sợ mình bị giận chó đánh mèo.

Lão quản gia vuốt mông ngựa cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đứng ở bên cạnh ngay cả một tiếng cũng không dám hé răng, lặng lẽ thu nhỏ lại cảm giác tồn tại.

Sau khi nghe xong, vẻ kinh nộ trên mặt Đức Hinh thân vương tiêu tán không ít, vẻ mặt lại trở nên vô cùng ngưng trọng.

Quả nhiên Vương Thủ Triết này rất tà môn.

Ông ta không biết Vương Thủ Triết làm như thế nào để làm được tất cả, nhưng có thể xác định một điều, đó chính là, bất kể là mình, hay là Ngô Thừa Tự, chỉ sợ đều đã đánh giá thấp thực lực của Trường Ninh Vương thị.

Dù sao, ngay cả Ba Khắc cũng thất thủ, trừ phi là Thần Thông cảnh tự mình ra tay, nếu không sợ là khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Trường Ninh Vương thị.

Nhưng cường giả Thần Thông cảnh ở toàn bộ Đại Càn đều biết rõ, trên cơ bản mỗi người đều là đại lão một phương, nhất cử nhất động đều nằm trong sự chú ý của người khác, muốn

tránh đi tai mắt của người khác ra tay với Trường Ninh Vương thị, nói dễ vậy sao?

Trong khoảng thời gian này, lão già Vương Dần Đạt kia rảnh rỗi không có việc gì liền đến tìm mình tán gẫu, Đức Thuận lão tiểu tử kia rảnh rỗi liền gọi Vĩnh An qua câu cá với hắn, chẳng phải là sợ bọn họ lén lút động thủ với Vương Thủ Triết sao?

Trong lòng Đức Hinh thân vương vô cùng phẫn nộ, vô cùng không cam lòng, quả thực hận không thể tự mình xông đến Lũng Tả quận Trường Ninh vệ giết Vương Thủ Triết, nhưng ông ta cũng hiểu rõ, ông ta không thể làm như vậy.

Hơn nữa lão già Thiên Hà chân nhân kia mỗi ngày làm công kiếm tiền ở Vương thị.

Cho đến ngày nay, hắn đã không còn tư cách làm việc nữa, thay vì nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết, không bằng ngủ đông chờ đợi thời cơ.

Bây giờ lực lượng có thể sử dụng trên tay hắn đã không còn nhiều lắm, dùng một phần ít đi một phần, kế tiếp còn phải đối phó Ngô Minh Viễn, thật không thể lãng phí hơn nữa.

Nhắm mắt lại, Đức Hinh thân vương nghiến răng nghiến lợi hạ mệnh lệnh: “Truyền lệnh của bản vương, hủy bỏ bước tiếp theo của kế hoạch, toàn bộ nhân thủ rút về, tạm thời ẩn nấp, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của bản vương.”

“Vâng.”

Lão quản gia lập tức nhận lệnh rời đi.

Gia tướng kia cũng như được đại xá, nhanh chóng lui xuống.

Đức Hinh thân vương không quản bọn họ, nhìn vào hư không, trong đôi mắt lóe ra quang mang nham hiểm.

Kế hoạch nhằm vào Vương Thủ Triết thất bại tuy đáng tiếc, nhưng chung quy không phải mang tính quyết định. Kế hoạch tiếp theo nhằm vào Ngô Minh Viễn mới là quan trọng nhất, tuyệt đối không thể có sai sót.

Lúc này đây, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ chi tiết suy nghĩ vạn toàn, tuyệt đối không cho Ngô Minh Viễn bất luận cơ hội sống sót nào!

…

Không nói đến Đức Hinh thân vương bố trí như thế nào, kế hoạch như thế nào, Vương Thủ Triết lại không bị ảnh hưởng chút nào. Sau khi trải qua trận chiến ban đầu, phi liên đi một chút nghỉ ngơi, dọc đường đi rất thông thuận.

Mấy ngày sau.

Phi liên đi tới chủ trạch Bình An Vương thị trấn.

Không sai biệt lắm đồng thời, một phi liên khác cũng chở năm con sói con tròn vo trở lại Vương thị. Đồng thời xuống đây, còn có Tiêu Hàn lão tổ và Vương Thủ Liêm tâm lực lao lực quá độ.

Trên đường đi, năm đứa nhóc nghịch ngợm gây sự, suýt chút nữa đã làm hai đứa nó khóc.

Phi Thao vừa đến chủ trạch, hai người bọn họ liền không để ý hình tượng, vội vã gọi vợ chồng Vương Thủ Triết còn chưa kịp đoàn tụ qua.

Lúc trước vừa nhận được con sói con từ hoàng cung đến chủ trạch Vương thị, đám sói con rõ ràng nhận ra dáng vẻ của Vương Thủ Triết, biểu hiện vô cùng nhu thuận và lấy lòng, chắc hẳn cũng chỉ có Vương Thủ Triết chế trụ được chúng nó.

Kết quả, tình huống lại hoàn toàn ngoài dự liệu của hai người.

Vương Thủ Triết có thể trấn áp được chúng nó hay không tạm thời không nhìn ra, ngược lại là Liễu Nhược Lam, năm con sói con vừa nhìn thấy nàng đã bị dọa đến "ngốc như chó gỗ", lập tức trở nên cực kỳ nhu thuận, Liễu Nhược Lam bảo chúng nó đi về phía đông, chúng kiên quyết không dám đi về phía tây.

Nhìn người xuống đĩa thức ăn như thế, đám người Tiêu Hãn lão tổ và Vương Thủ Triết đều dở khóc dở cười.

Vô cùng rõ ràng, nhất định là Ly Từ đại nha đầu lúc huấn luyện sói con, đã giới thiệu cho chúng biết trong nhà ai có thể chọc, ai không thể chọc, nói không chừng còn từng vẽ bức họa dạy chúng phân biệt.

Tiêu Hãn lão tổ và Vương Thủ Liêm, nhất định là loại dễ chọc, mà Vương Thủ Triết hẳn thuộc về cấp Đại Ma Vương không dễ chọc, nhưng Liễu Nhược Lam thì không đúng, trong lòng

nha đầu Ly Từ nhất định là thuộc loại không những không thể trêu chọc, còn phải tìm mọi cách lấy lòng.

Thế cho nên mấy con sói con nghịch ngợm gây sự trước mặt người khác này, ở trước mặt Liễu Nhược Lam nhu thuận giống như năm con chó cưng.

Kế tiếp rất tự nhiên, năm con sói con, cộng thêm một con Nghiêu Thổ Cự Hùng mới thu nhận, đều bị Liễu Nhược Lam mang về dạy dỗ một đoạn thời gian, để chúng quen thuộc quy củ của Vương thị.

Sau đó, không có gì bất ngờ xảy ra, bọn chúng cũng bị đóng gói đưa đi Tộc Học.

Bây giờ chấp niệm giáo dục của Liễu Nhược Lam đã phát triển đến, mỗi một thành viên trong gia tộc đều có trình độ học tập của Tộc thượng, cho dù ngươi là một con chim, một con gấu, hay là một con rồng, hoặc là một con thỏ…

Tóm lại, không đọc sách là tuyệt đối không được.

Ngay khi Liễu Nhược Lam làm đại phụ của Vương thị, vội vàng dạy dỗ thành viên mới của gia tộc, quản lý các loại sự vụ nội bộ trong gia tộc, Vương Thủ Triết nghỉ ngơi mấy ngày, cũng bắt đầu triệu tập tộc nhân, chuẩn bị bắt đầu thúc đẩy "kế hoạch phát triển toàn diện Lũng Tả quận".

Phần kế hoạch này cực kỳ phức tạp, bao gồm xây dựng công trình thủy lợi ở hạ du An Giang, kế hoạch thủy vận của Lũng Tả quận, cùng với kế hoạch mở rộng toàn diện lương chủng Vương thị, kế hoạch khai phá vực ngoại tiến thêm một bước vân vân.

Trong đó, kiến thiết cơ sở của một số lượng lớn công trình tất nhiên là tiêu tốn rất nhiều công trình, thời gian xây dựng dài dằng dặc, nhưng một khi xây dựng thành công, có thể giảm bớt rất nhiều lũ lụt tai hoạ liên tục phát ở hạ du An Giang, đồng thời đề cao năng lực vận chuyển hàng hóa đại tông trên diện rộng.

Đến lúc đó, cơ sở kinh tế của toàn bộ Lũng Tả quận đều sẽ tăng vọt một bậc thang lớn, mà Vương thị cũng sẽ nâng cao một bước.

Sự phát triển của gia tộc, cho tới bây giờ cũng không phải là có thể một lần là xong, mà là cần tất cả mọi người trong gia tộc đồng tâm hiệp lực, từng bước một đi về phía trước.

Bây giờ, cuộc tranh giành đế tử kết thúc, Vương thị rốt cuộc có thể loại trừ quấy nhiễu, an an ổn phát triển. Kế tiếp, Vương thị cũng nghênh đón một kỳ phát triển cao tốc.

…

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Nhoáng một cái, lại là khoảng ba mươi năm vội vàng đi qua.

Thời gian đã tới mùa xuân năm 321414.

Trong ba mươi năm này, ngoại trừ An quận vương thuận lợi trèo lên vị trí đế tử, trở thành "đế tử An" người người ca tụng ra, cũng không phát sinh đại sự gì.

Đế tử An giám quốc tới nay, nương theo quốc khố, quận khố và vệ khố dồi dào, mạnh mẽ phát triển kiến thiết nội chính, ba mươi năm qua, thực lực kinh tế tổng thể của cả Đại Càn quốc từng bước tăng lên, lại có một loại cảm giác như mặt trời lên cao.

Uy vọng của hắn cũng từng bước tăng lên như mặt trời ban trưa.

Về phần kế hoạch chinh phạt Nam Cương từng huyên náo xôn xao, ngay từ đầu đã rất kiêu ngạo, đến bây giờ cũng đã lâm vào trong yên lặng, không người nhắc lại.

Mà Ngô Thừa Tự đã từng phong quang vô hạn, cũng đã sớm bị giáng chức đến trong doanh pháo hôi chiến trường ngoại vực, trải qua cuộc sống sống không bằng chết.

Dần dần, cho dù người lén nhắc tới Ngô Thừa Tự cũng càng ngày càng ít.

Đức Hinh thân vương nhất mạch cũng hoàn toàn ngủ đông, làm việc trở nên vô cùng khiêm tốn, mỗi năm đều thành thành thật thật nộp thuế theo chương, cũng không phạm pháp loạn kỷ cương, ước thúc đối với tộc nhân cũng nghiêm khắc hơn trước rất nhiều, không còn sự kiêu ngạo của " đích trưởng nhất mạch".

Còn tổ chức "Phá Hiểu" bị truy nã và chèn ép kia cũng đã hoàn toàn bị đánh tan, hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Mà Triệu thị vốn thanh thế cường thịnh, người người kính sợ, những năm này cũng khiêm tốn hơn rất nhiều, hiếm khi lộ diện trên triều đình không nói, tác phong cũng bớt đi vài phần ngạo mạn. An quốc công còn mấy lần ở trường hợp công khai biểu đạt nỗi đau lòng "không cẩn thận lầm đường lạc lối" đối với Triệu Chí Khôn, dần dần vãn hồi một chút danh vọng.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn không lớn bằng lúc trước.

Ngược lại Đại Càn Vương thị, mấy năm nay danh vọng càng ngày càng cao, thanh danh càng ngày càng tốt, dần dần có dấu hiệu hưng thịnh.

Trong thời gian ba mươi năm ngắn ngủi.

Đối với lịch sử của cả nhân loại, đây chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Đối với Đại Càn quốc mà nói, đây cũng chỉ là bước một bước nhỏ.

Nhưng đối với Trường Ninh Vương thị có lịch sử ngắn ngủi mà nói, ba mươi năm ngắn ngủi này, đã đủ để nội bộ sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trải qua di chuyển đối với bình dân, hiện giờ toàn bộ cảnh nội Bình An trấn đã trở thành lãnh địa tư nhân của Vương thị.

Trong quá trình di chuyển, mỗi một hộ bình dân đều không chịu thiệt. Vương thị thông qua tài chính bồi thường, đổi đất đai, mỗi một hộ hàng đều nhận được lợi ích lớn, thậm chí vì chuyện này mà phát tài.

Bình An trấn sau khi nghiêng trời lệch đất, ở vị trí trung tâm, chẳng biết từ lúc nào đã sinh ra một mảnh rừng rậm.

Trong cánh rừng rậm này mỗi một gốc cây đều là linh thực, có chút bọn chúng thông qua mua sắm linh chủng tự trồng mà thành, có chút dứt khoát chính là linh thực dã sinh từ vực ngoại di dời trở về.

Chỉ riêng linh thực này đã có giá trị xa xỉ.

Mà ở vị trí trung tâm Linh Thực sâm lâm phạm vi mười dặm này, lại có một gốc cây sinh mệnh dồi dào tiên cơ cắm rễ ở đây. Rễ rễ của nó rắc rối chằng chịt, cắm thật sâu vào trong mặt đất, hấp thu năng lượng tinh thuần trong linh mạch thượng phẩm.

Đúng vậy, dưới mặt đất dần dần hình thành một linh mạch mộc hệ thượng phẩm.

Trong ba mươi năm này, sư tôn của Ly Dao là Thiên Hà chân nhân được Trường Ninh Vương thị thuê, ở ngoại vực cướp đoạt các loại linh mạch loại nhỏ, thi triển thần thông lực rút lấy linh mạch, xây dựng căn cơ cho Tụ Linh trận cho Vương thị.

Là căn cơ hạch tâm của trận pháp, vị trí trung tâm tự nhiên là ưu tiên kiến tạo nhất. Không ngừng thêm gạch ngói vào, tạo thành một đạo linh mạch phẩm cấp này. Căn cơ xung quanh cũng đã có hiệu quả sơ bộ.

Bất quá Tụ Linh trận cỡ lớn trong nội bộ gia tộc này, cũng không phải một sớm một chiều có thể thành hình, ngắn ngủn ba mươi năm, cũng chỉ là miễn cưỡng hình thức ban đầu. Nếu muốn hoàn thành toàn bộ, ít nhất cũng sáu bảy mươi năm, nhiều thì tám chín mươi năm.

Nhưng dù vậy, trong phạm vi Bình An Vương thị, linh khí cũng đã tràn đầy rất nhiều lần.

Ngay bên cạnh Sinh Mệnh Chi Thụ Vương Ly Tiên, có một gian phòng cổ xưa bằng linh mộc xây dựng, trong phòng chính là chỗ linh huyệt tràn đầy linh khí nhất.

Trong phòng, trên giường gỗ, Vương Thủ Triết khoanh chân ngồi, đang đắm chìm trong chế độ tu luyện.

Bởi vì thiếu chân pháp, bây giờ Vương Thủ Triết vẫn tu luyện công pháp thượng phẩm - 《Trường Xuân Chân Quyết》.

Một luồng sinh cơ bừng bừng quanh quẩn bên cạnh hắn, tôn thêm hắn ta như tiên nhân hạ phàm.

Một cành cây của Vương Ly Tiên quấn quanh trên người Vương Thủ Triết, hân hoan nhảy nhót hấp thu năng lượng sinh mệnh bổn nguyên nồng đậm trong lúc hắn tu luyện.

Cùng lúc đó, trong cành của cây Sinh Mệnh cũng thỉnh thoảng thấm ra từng giọt chất lỏng xanh biếc nồng đậm, rót vào trong da của Vương Thủ Triết, giống như một loại phụng dưỡng đối với Vương Thủ Triết.

Đây chính là chỗ tốt khi có được linh thực bản mệnh cùng tu luyện, vừa có thể gia tăng tốc độ trưởng thành của linh thực bản mệnh, đồng thời cũng có thể hưởng dụng các loại ưu việt linh thực bản mệnh phụng dưỡng trở về.

Giống như Linh Thực Trường Sinh Thụ nổi tiếng, bồi dưỡng ngược lại lợi ích lớn nhất chính là trì hoãn già yếu, gia tăng tuổi thọ, cũng có chút tác dụng tăng lên tư chất huyết mạch.

Nhưng cây Sinh Mệnh lại khác, nàng đường đường là tiên thực, trong lúc tu luyện cộng sinh, có thể thong thả tăng thể chất, huyết mạch, thọ nguyên của chủ nhân, hiệu quả tốt hơn cây Trường Sinh không biết bao nhiêu lần.

Nhất là vào hai năm trước, Vương Ly Tiên đột phá thành công, bước vào hàng ngũ thất giai, càng là cho Vương Thủ Triết một sự trợ giúp to lớn.

Loại phụng dưỡng này, ngoại trừ khiến Vương Thủ Triết vốn đã rất tuấn tú trở nên đẹp trai không có gì đáng chú ý ra, cũng khiến cho tuổi thọ và huyết mạch của hắn đều tăng lên khá nhiều.

Thọ nguyên tăng lên tạm thời không dễ đánh giá, nhưng tư chất huyết mạch lại rõ ràng tăng lên rõ ràng.

Vương Thủ Triết vốn là tư chất đại thiên kiêu giáp đẳng, lần này trực tiếp nhảy lên thành đại thiên kiêu giáp đỉnh phong, cách linh thể tiên thiên chỉ một đường.

Hai năm gần đây, Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên lại cần tu khổ luyện, chậm rãi tăng tư chất huyết mạch và trình độ tu vi của Vương Thủ Triết lên.

Một ngày này.

Hiệu quả tích lũy của ngày tháng cuối cùng cũng được thể hiện, Vương Thủ Triết lại vượt qua một ranh giới kia, huyết mạch lại thức tỉnh một tầng, bước vào cấp bậc thánh thể tầng thứ sáu.

Sau khi thân thể hoàn thành lột xác thức tỉnh huyết mạch, Vương Thủ Triết liền cảm thấy cả người đều giống như thoát thai hoán cốt, pháp tắc thiên đạo dường như đã có thể thấy được rõ ràng, vốn dĩ ở những nơi tối nghĩa khó hiểu khi tìm hiểu tiểu thần thông cũng lập tức trở nên tự nhiên thông suốt.

Tin tưởng hắn chỉ cần tốn chút thời gian là có thể từng bước sửa đổi tiểu thần thông của hắn, hoàn thiện, sau đó tiến vào hàng ngũ thần thông.

Từ lúc bế quan tỉnh lại, trên mặt Vương Thủ Triết lộ ra vẻ vui sướng.

Lần bế quan này, hắn không những huyết mạch bước vào cấp bậc Thánh thể, ngay cả tu vi cũng bước vào Thiên Nhân cảnh tầng chín.

Tiếp theo, chỉ cần tu luyện cho tốt, mài giũa tu vi thì Tử Phủ cảnh cũng sẽ không quá xa.

Lần này thức tỉnh huyết mạch có thể xem như đột phá mang tính lịch sử, trước khi Tử Phủ cảnh tiến vào hàng ngũ Thánh Thể thứ sáu, chỉ cần thăng cấp Tử Phủ cảnh thì có thể thức tỉnh một tầng huyết mạch, đạt tới cấp bậc "đại thành thánh thể" tầng thứ bảy.

Phải biết, tuyệt đại bộ phận chân nhân Thần Thông cảnh, huyết mạch cũng chỉ là cấp bậc đại thành Thánh thể.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết cũng cảm khái muôn vàn.

Từ một tiểu nhân vật "bình thường không có gì lạ" mà từng bước đi tới hôm nay, thật sự không dễ dàng.

…

Chương 85: Lung Yên Thăng Tử Phủ! Đại đế cải trang vi hành!

…

“Phụ thân, ê a… ê, chúc mừng ngài đã tiến vào Thánh thể, người ta phải thưởng cho ê a.” Vương Ly Tiên sau khi đạt đến thất giai đã có thể nói chuyện rồi, trong âm thanh ngọt ngào còn mang theo chút thanh âm non nớt.

Đừng thấy nàng đã đến thất giai, nhưng nói về độ thành thục tư tưởng, cùng một tiểu cô nương nhân loại năm sáu tuổi cũng không có khác biệt quá lớn.

“Đây vẫn là may mắn vì có Tiên Nhi nhà chúng ta.” Vương Thủ Triết vẻ mặt hiền lành vừa cười vừa nói: “Tiên nhi, con muốn ban thưởng gì, phụ thân đều có thể nghĩ biện pháp.”

Đối với cô con gái Vương Ly Tiên này, hắn cực kỳ cưng chiều, chỉ cần trong phạm vi năng lực, chuyện gì cũng nguyện ý làm.

“Y y a a~~” Vương Ly Tiên vừa nghe xong lập tức kích động, hưng phấn nói: “Gần đây người ta đọc sách quá mệt mỏi, muốn y a nghỉ ngơi, phải trong vòng nửa năm không đi Tộc Học y y y y~~~”

Sau khi Vương Ly Tiên đạt đến thất giai, liền được Liễu Nhược Lam an bài vào trong Tộc Học.

Có điều cân nhắc đến bản thể của nàng chính là một gốc cây Sinh Mệnh khổng lồ, ngày thường cũng rất bận rộn, vừa muốn làm hạch tâm Tụ Linh trận pháp hội tụ linh khí, còn phải đi theo Vương Thủ Triết tu luyện.

Cho dù bản thể của nàng có thể biến ảo thành nhỏ, mỗi ngày trên dưới tộc học cũng không phải rất thuận tiện.

Vì vậy, Vương Thủ Triết đặc biệt phân ra một nhánh cây giống như mầm cây nhỏ, trực tiếp đóng quân ở trong Tộc Học tiếp nhận giáo dục chính quy.

Đây cũng là một trong những thiên phú thần thông của cây Sinh Mệnh, năng lực ở các phương diện đều yếu hơn bản thể

không ít, nhưng cảm quan là cộng hưởng, dùng để cảm thụ tri thức văn hóa và thế giới học tập hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hiện giờ các tiên sinh tộc học của Vương thị đã dần quen việc dạy các loại động vật nhỏ học tập, cũng đã quen với việc Liễu Nhược Lam thỉnh thoảng lại nhét một số giống loài kỳ lạ cổ quái vào trong Tộc Học.

Bọn họ đã làm được một cách đối xử bình đẳng.

Cho dù nàng là một cái cây, hoặc là một con cá, cũng là chạy không khỏi câu hỏi của tiên sinh Tộc Học, tầng tầng lớp lớp thi cử, cùng với bài tập bài tập ngoài lớp, tàn phá vô tình hàng ngày của Tộc Học.

Nếu thành tích học tập của ai không đạt tiêu chuẩn, nên phạt vẫn sẽ phạt, bài tập tăng gấp đôi, mời gia trưởng nói chuyện cũng đều không thành vấn đề.

Đây đều là quyền lực tuyệt đối mà Vương thị giao cho Tộc Học, không quan tâm là trưởng lão Vương thị hay là phu thê tộc trưởng đều phải tuân thủ quy tắc.

Vương Ly Tiên thân là một cái cây, hơn nữa tâm trí còn chưa hoàn toàn phát dục thành thục, có thể trông cậy vào thành tích của nàng tốt bao nhiêu?

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, cơ bản là thỉnh thoảng sẽ bị luân phiên mời đi Tộc Học, bị tiên sinh Tộc Học phê bình, nói cái gì mà phải tăng cường sự liên động giữa Tộc Học và gia trưởng, gia trưởng không thể mặc kệ hài tử, thân là tộc trưởng, càng nên làm người tốt.

Điều này khiến Vương Thủ Triết cảm thấy mất mặt, đã sớm muốn tìm cơ hội bắt Vương Ly Tiên học tập.

Bởi vậy, Vương Ly Tiên vừa nhắc tới chuyện này, sắc mặt của hắn ta liền suy sụp xuống: “Điều này tuyệt đối không được, nếu ta đồng ý với ngươi việc này, mẫu thân ngươi tuyệt đối sẽ không tha cho ta.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết rút ra một xấp bài thi: “Dù sao thì tu luyện của chúng ta cũng đã kết thúc. Nhân lúc có thời gian, cha tự mình dạy bù cho con, những bài thi này đều là phụ thân tỉ mỉ chuẩn bị cho con.”

“Y y a y a a, phụ thân ngươi qua Y nha cầu dỡ sông nha ~~” Vương Ly Tiên bi phẫn vung vẩy cành cây kháng nghị.

“Thế thì gọi là qua cầu rút ván. Tiên nhi ơi là Tiên nhi, bài tập này của ngươi có rất nhiều điểm yếu a.”

“Hu hu hu, người ta còn nhỏ mà.”

Trong lúc nhất thời, tình cảnh vừa mới trả lại phụ từ nữ hiếu, lập tức trở nên gà bay chó sủa.

Đây chính là một trong những ngày thường của Vương thị, bất kể khi nào, Vương thị cũng kiên quyết sẽ không buông lỏng công việc của bọn nhỏ.

Lại nửa tháng trôi qua.

Ngay khi hai cha con dần dần ma sát đến lửa cháy, sắp đi đến lúc thoát ly quan hệ cha con, triệt để quyết liệt, một tin dữ truyền đến Vương thị.

Nghe được tin tức, Vương Thủ Triết lập tức khởi hành rời khỏi Bình An trấn, tạm thời phó thác công khóa của Vương Ly Tiên cho Liễu Nhược Lam. Về phần hai người bọn họ có thể lấy được các loại rạn nứt mẹ con hay không, Vương Thủ Triết trong lúc nhất thời không quản được nhiều lắm.

Một ngày sau.

Bách Đảo vệ, Chung Sơn đảo.

Chung Sơn đảo, chính là chủ trạch của Chung thị bách đảo.

Trong quá trình Vương thị trưởng thành, Bách Đảo Chung thị là một thế gia không thể vượt qua.

Nhất là lão ca Chung Hưng Vượng Chung, trước trước sau đã giúp đỡ Vương thị không ít chuyện, điều này đối với Vương thị lúc đó còn nhỏ yếu mà nói, có thể xem như mưa đúng lúc.

Mà Vương Thủ Triết cũng rất cảm kích hắn, sau khi Vương thị trưởng thành, đã triển khai không ít hợp tác với Chung thị ở Bách Đảo, khiến Chung thị cũng theo đó mà phát triển một đợt.

Bất tri bất giác, liên hệ giữa hai nhà cũng trở nên càng ngày càng chặt chẽ.

Tin dữ lần này là từ Chung thị ở Bách đảo truyền tới.

Biển rộng bao la.

Bầu trời một bích như tẩy, chỉ vẹn vẹn có vài sợi tơ trắng noãn theo gió phiêu đãng, trên mặt biển cũng là khó được gió êm sóng lặng, phản chiếu biển trời một màu, trong suốt xanh thẳm không nói nên lời.

Hai con Chu Đỉnh Tiên Hạc lông vũ trắng noãn vỗ cánh, tư thái phiêu dật từ trên không trung cực tốc lướt qua. Phía sau chúng, kéo theo một chiếc phi liễn linh mộc, nhìn cực kỳ rộng rãi.

Trên thân chiếc xe phi liên có khắc ký hiệu bắt mắt màu vàng, chính là ký hiệu của Trường Ninh Vương thị, hơn nữa còn là ký hiệu đặc biệt của gia chủ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết.

Song hạc lôi xuống, chiếc phi liên này dùng tốc độ cực nhanh kéo ngang trời cao, bay vút về phía đảo Chung Sơn.

Dựa theo tuyến đường phi liên thông thường, phi liên phải thuận theo An Giang đến Đông Cảng, sau đó thuận theo tuyến đường biển đi về Bách Đảo vệ.

Đây cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của phi liên.

Phải biết rằng, phi liên phi hành trên biển, sợ nhất gặp phải chính là cơn lốc bỗng nhiên xuất hiện, hung thú phi hành cường đại, cùng với ba điểm phương hướng bị lạc này.

Trên tuyến đường quanh năm có thuyền qua lại, hung thú mạnh mẽ ven đường đều đã sớm bị thanh lý sạch sẽ, biến hóa khí hậu trên tuyến đường cũng có người giám sát, cho dù gặp phải thời tiết gió lốc cũng có thể sớm biết được, dọc đường có nhiều phao tiêu, không dễ dàng lạc phương hướng, có thể đảm bảo an toàn cho phi liên.

Nhưng phi liên này của Vương Thủ Triết xuất phát từ Bình An trấn, theo lục địa hướng đông, trực tiếp dùng khoảng cách thẳng tắp vượt qua một bộ phận vực ngoại và biển lớn, căn bản không sợ nguy hiểm gì.

Bởi vì người ngồi trên phi liên này là Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ.

Vài thập niên trôi qua, thực lực của hai người sớm đã xưa đâu bằng nay, nên sợ hãi hẳn là những hung thú kia, mà không phải bọn họ, lúc này mới có thể hào hoành bay thẳng tắp như thế.

Giờ phút này, trên Chung Sơn đảo đã tụ tập không ít người.

Là chủ trạch của Chung thị, trên đảo Chung Sơn luôn luôn rất náo nhiệt, nhưng hôm nay, người trên Chung Sơn đảo lại đặc biệt nhiều. Trên quảng trường chuyên môn xây dựng để phi liên hạ xuống gần bến cảng, thỉnh thoảng sẽ có một chiếc phi liên hạ xuống, có vẻ đặc biệt bận rộn.

Xuất hiện loại tình huống này, chỉ vì trưởng lão Chung Hưng Vượng của Chung thị ở Bách Đảo đã hao hết thọ nguyên, đã đến lúc hấp hối. Những người này đều là tới tiễn hắn đoạn đường cuối cùng.

Vị trưởng lão Chung Hưng vượng này tuy không phải đại nhân vật đỉnh thiên ở Bách Đảo vệ, nhưng cũng là nhân vật địa vị không thấp, danh vọng rất cao. Hơn nữa hắn sống đủ lâu, làm việc lại khắp nơi giúp người làm điều tốt, bởi vậy nhân duyên rất tốt.

Toàn bộ thế gia lớn nhỏ của Bách Đảo vệ, số người chịu ân huệ của hắn cũng không ít.

Giờ phút này, hắn lâm vào hấp hối, có không ít gia tộc Bát Cửu phẩm nghe tin chạy tới, thăm hắn một lần cuối cùng, vừa có thể biểu lộ tâm ý, lại có thể tăng cường nhân tình vãng lai với Chung thị.

Nhiều đại biểu thế gia như vậy đến đây, đương nhiên Bách Đảo Chung thị phải phái người tiếp đãi.

Giờ phút này, trên quảng trường cảng khẩu, một vị thanh niên đang mang theo mấy tiểu bối nghênh khách.

Thanh niên này tên là “Chung Nguyên Khải”, chính là một trong những người trẻ tuổi của Chung thị ở Bách đảo. Năm nay hắn mới hơn bốn mươi tuổi, đã có tu vi Linh Đài cảnh tầng ba, trong phạm vi thế lực của Bách Đảo vệ, đều thuộc về nhân vật phong vân trong thế hệ trẻ tuổi.

Đối mặt với rất nhiều đại biểu thế gia, hắn biểu hiện phong độ nhẹ nhàng, trầm ổn hữu độ.

Mặc dù dưới sự nịnh nọt tận lực của một đám gia chủ hoặc lão tổ Linh Đài cảnh, tư thái của hắn vẫn khiêm tốn hữu lễ như trước, nhưng trong lúc vô tình lại lộ ra sự tự tin cường đại.

Đích xác cũng đúng, so với những lão giả Linh Đài cảnh tiềm lực hao hết của thế gia Bát Cửu phẩm kia, khởi điểm của hắn hoàn toàn khác với bình đài đứng thẳng, đương nhiên tâm tính cũng khác nhau.

Bỗng dưng.

Có người chú ý tới song hạc phi liễn cấp tốc tới gần trên bầu trời.

“Linh cầm song giá phi liễn!”

Bến cảng, đám người thoáng cái sôi trào lên.

Những Linh Đài lão tổ xuất thân từ thế gia bát cửu phẩm, hơn một trăm tuổi cũng không có bình tĩnh như ngày xưa, giống như nhìn thấy kỳ quan gì đó ghê gớm, từng người vô cùng kích động, trướng đến mức khuôn mặt đều có chút đỏ lên.

Trong ánh mắt của bọn họ cũng tràn đầy phấn khởi và hâm mộ không gì sánh nổi.

Cũng khó trách, thực lực của ngũ giai linh cầm tương đương với Thiên Nhân cảnh Huyền Vũ tu sĩ. Bàn về cấp độ sinh mệnh, hai con linh cầm kia cao hơn bọn họ rất nhiều.

Thế gia Cửu phẩm bình thường, đừng nói mua một con linh cầm Ngũ giai, cho dù là nuôi, táng gia bại sản cũng không nuôi nổi.

Trên thực tế, cho dù là thế gia Thất phẩm, trừ phi giống như Trường Ninh Vương thị không thể tính toán theo lẽ thường, nuôi dưỡng một con linh cầm Ngũ giai cũng sẽ rất vất vả.

Càng miễn bàn xuất hiện hai con, còn chỉ là dùng để kéo một chiếc phi liên.

“Là tọa giá của gia chủ Trường Ninh Vương thị.” Chung Nguyên Khải giật mình một cái, cơ hồ trong nháy mắt đã nhận ra ký hiệu trên phi liên, vội vàng hô: “Nguyên Thịnh! Mau! Mau thông báo cho Dương lão tổ đến đón tiếp.”

Người trẻ tuổi tên Nguyên Thịnh kia vừa nghe lời chạy về.

Chung Nguyên Khải lại phản ứng lại, trước tiên hắn vận khởi pháp quyết, chạy vội về phía chủ trạch.

Tốc độ của Nguyên Thịnh quá chậm, vẫn là hắn chạy nhanh hơn một chút. Gia chủ Vương thị đến thăm, đó là chuyện lớn, không cho phép chậm trễ chút nào.

Không ngờ, Chung Nguyên Khải còn chưa chạy được hai bước.

Phương hướng chủ trạch Chung thị, có hai cỗ khí tức thiên nhân bàng bạc không phân biệt trước sau, cơ hồ đồng thời bay lên, cấp tốc bay vút tới bên này.

Đồng thời truyền đến còn có hai giọng nói trầm hồn hữu lực.

"Thủ Triết gia chủ đến Chung thị, Hướng Dương không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội."

"Vạn năm bái kiến Thủ Triết gia chủ."

Vừa dứt lời, đồng thời Chung Hướng Dương, Chung Vạn Niên hai vị Thiên Nhân lão tổ cũng đã bay lên trời, nghênh đón phi liễn tọa giá, cách không hành lễ.

"Không ngờ lại là gia chủ Trường Ninh Vương thị đích thân đến…" Các đại biểu của các gia tộc nhỏ ở hiện trường lập tức xì xào bàn tán, vừa chấn kinh, vừa hưng phấn.

Trường Ninh Vương thị chính là cự phách đỉnh thiên ở Lũng Tả quận.

Đừng nhìn bề ngoài bọn họ mới lục phẩm, nhưng thật ra mọi người đều coi bọn họ là ngũ phẩm, thậm chí nghe nói thực lực của rất nhiều gia tộc ngũ phẩm ở bên ngoài quận đều kém xa Vương thị. Dù sao, bọn họ không những có một con rối Tử Phủ cảnh, còn có một linh thú thất giai trấn tộc, Nguyên Thủy Thanh Long.

Quan trọng nhất là, Vương thị cực kỳ có tiền, cũng kéo theo toàn bộ sáu vệ phía Nam đều từng bước hưng thịnh.

Bách Đảo Chung thị, mấy năm nay chính là theo sát bước chân của Vương thị mà kiếm được đầy bồn đầy bát, đã dã tâm bừng bừng chuẩn bị trong vòng trăm năm trùng kích lục phẩm.

Sau khi Bách Đảo Chung thị giàu, những thế gia Bát Cửu phẩm trong Bách Đảo vệ thậm chí là thế gia không nhập phẩm cũng được lợi không ít. Dựa vào ra biển đánh bắt, rong biển nuôi dưỡng hải sản, linh trai linh châu vân vân, bọn họ cũng kiếm được không ít càn kim.

Thế cho nên, những tiểu gia tộc bất nhập phẩm kia đều bắt đầu bồi dưỡng "Linh Đài chủng", ý đồ nhảy vào cửu phẩm. Mà cửu phẩm thì bắt đầu bồi dưỡng tu sĩ thứ hai, thậm chí là tu sĩ Linh Đài cảnh thứ ba, kế hoạch trùng kích bát phẩm. Về phần những thế gia vốn là bát phẩm, thì trong đầu quy hoạch làm sao có thể thăng cấp thất phẩm.

Xét đến cùng, những thứ này đều dính xiềng xích sản nghiệp của Vương thị.

Ngay lúc Chung Sơn đảo lâm vào sôi trào, màn xe trên phi liễn hơi rung động, một bóng người áo xanh không dấu vết xuất hiện ở trước người Hướng Dương lão tổ.

Chính là Vương Thủ Triết.

Trả lễ với Hướng Dương lão tổ, giọng nói ôn hòa khiêm tốn của ông ta theo đó vang lên: "Hướng Dương lão tổ ngài là lão tiền bối, đừng có bẻ gãy Thủ Triết."

Chung Hướng Dương nghe vậy, vội cười đỡ Vương Thủ Triết: "Thủ Triết đến Chung thị ta, làm cho ta vinh hạnh cho Chung thị!"

Nhiều năm trôi qua, vị lão tổ lớn tuổi nhất Bách Đảo Chung thị này cũng đã dần dần già yếu, sắp thăng cấp thành bài vị lão tổ Chung thị.

Thuận thế, Chung Hướng Dương liếc mắt đánh giá Vương Thủ Triết, phát hiện hắn vẫn là một bộ dáng thanh niên tuấn lãng, thậm chí còn phong độ nhẹ nhàng hơn ban đầu, khí độ nổi bật, ánh mắt cũng càng thêm thâm thúy trầm ổn hơn rất nhiều.

Có điều, cái này cũng không tính là gì.

Điều khiến hắn cạn lời nhất là hắn đã hoàn toàn nhìn không thấu tu vi của Vương Thủ Triết, giống như đó là một cái đầm sâu không thấy đáy.

Chênh lệch quá lớn.

Thật sự là người phải chết so với người, hàng so với hàng cũng phải ném.

Hai bên hàn huyên vài câu.

Vương Thủ Triết lập tức vẻ mặt nghiêm túc, nói chính sự: "Thỉnh cầu Hướng Dương lão tổ, dẫn chúng ta đi gặp Chung lão ca lần cuối"

Chúng ta? Chẳng lẽ vị kia cũng tới?

Chung Hướng Dương liếc nhìn phi liễn, trong lòng chấn động. Không nghĩ tới, vị kia cũng là người nhớ tình cũ như thế.

Hắn không dám trì hoãn nữa, vội vàng nói: "Thủ Triết gia chủ đi theo ta."

"Làm phiền Hướng Dương lão tổ rồi."

Lập tức, hai vị lão tổ Chung Hướng Dương và Chung Vạn Niên liền dẫn đường ở phía trước, Song Hạc Phi Thương của Vương thị căn bản không dừng lại ở bến cảng, mà một đường chạy về chỗ sâu trong hòn đảo nhỏ, trực tiếp hạ xuống chủ trạch Chung thị.

Lúc này Lung Yên lão tổ mới hạ phi liễn xuống, cùng hai vị lão tổ Chung thị chào nhau.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của hai vị lão tổ, hai người Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ nhanh chóng đi tới trạch viện của Chung Hưng Vượng.

Chung Hưng vượng cả đời không cưới vợ, giờ phút này canh giữ ở ngoài cửa đều là cháu trai nhất mạch của ông ta.

Bỗng dưng, Lung Yên lão tổ đeo mạng che mặt dừng bước.

Trong mắt nàng lộ ra một tia phức tạp: "Thủ Triết, ngươi đi xem tình huống của hắn trước, sau đó bẩm báo với ta."

"Vâng, lão tổ."

Vương Thủ Triết lên tiếng.

Do hai vị Thiên Nhân lão tổ Chung Hướng Dương, Chung Vạn Niên tự mình dẫn đường, hắn rất nhanh đã được dẫn tới trước giường của Chung Hưng Vượng.

Trước giường, đang có mấy vị nam đinh chất tử của Chung Hưng Vượng trông coi, thấy ba người đã đến, lập tức đứng dậy hành lễ: “Bái kiến lão tổ.”

Chung Hướng Dương khoát tay áo, ra hiệu cho bọn họ đứng sang bên cạnh, đừng che chắn trước giường.

Giờ phút này, Chung Hưng Vượng nằm trên giường, hai mắt đã nhắm nghiền, hơi thở mong manh.

Vương Thủ Triết cũng bất chấp chào hỏi với mấy tiểu bối kia, lập tức tiến lên bắt lấy cổ tay hắn, một sợi sinh mệnh bổn nguyên huyền khí theo kinh mạch của hắn đến trong cơ thể hắn, dò xét tình huống của hắn.

Vương Thủ Triết nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ: “Không ổn”.

Chung lão ca đây là thọ nguyên triệt để khô kiệt, sinh cơ đã tuyệt, cho dù là tánh mạng bổn nguyên huyền khí của hắn, cũng đã vô lực hồi thiên.

Được luồng huyền khí này tưới nhuần và kích thích, Chung Hưng Vượng hơi phấn chấn một chút, nâng ánh mắt ảm đạm nhìn Vương Thủ Triết, suy yếu bất lực nói: “Thủ Triết đến rồi.”

“Chung lão ca.”

Vẻ mặt Vương Thủ Triết có chút ảm đạm, kéo tay hắn tiều tụy, nhớ tới lúc mình còn là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu, Chung lão ca đã giúp đỡ hắn, trong lòng không khỏi bi thương.

“Thủ Triết à.” Sắc mặt Chung Hưng Vượng ửng hồng, giống như hồi quang phản chiếu, tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều: “Ngươi chớ khó chịu, cả đời này của lão ca ngươi đáng giá!”

“May mà ngươi ba phen mấy bận, từ Trường Xuân cốc cầu đan dược duyên thọ cho ta, nếu không lão ca ngươi ta đã sớm đi rồi.”

Dưới tình huống bình thường, thọ nguyên cực hạn của tu sĩ Linh Đài cảnh là hai trăm tuổi, nhưng đây là thọ nguyên trên lý thuyết, trên thực tế ngay cả tu sĩ Linh Đài cảnh có thể sống qua một trăm chín mươi tuổi cũng không nhiều.

Bây giờ Chung Hưng Vượng đã sống đến hai trăm mười tám tuổi.

Trên thực tế đây là bởi vì Vương Thủ Triết ba lần mấy lần dùng bổn nguyên huyền khí sinh mệnh giúp hắn chải vuốt kinh mạch, làm dịu khí huyết, lúc này mới kéo dài thọ nguyên của hắn ở mức độ cực lớn.

Chỉ có điều, Vương Thủ Triết không muốn kỳ thuật hiếm thấy như mình có thể giúp người kéo dài tuổi thọ bị tuyên truyền ra ngoài, tạo thành các loại phiền toái không cần thiết, lúc này mới tuyên bố là từ Trường Xuân cốc cầu được Trường Sinh quả, Duyên Thọ đan.

"Thủ Triết gia chủ." Hướng Dương lão tổ cũng an ủi: "Tuổi thọ là trời định, thịnh vượng mà hắn có thể sống đến bây giờ đã là nhờ phúc của ngài rồi."

Hướng Dương lão tổ cũng muốn kéo dài tuổi thọ, chỉ là hôm nay hắn đã hơn ba trăm chín mươi tuổi, ở trong Thiên Nhân cảnh lão tổ đã xem như là cực kỳ trường thọ. Cho dù tốn hao cái giá thật lớn, tìm tới thiên tài địa bảo dùng để kéo dài tuổi thọ, cũng sống không được mấy năm.

Hắn suy nghĩ một chút thì cũng thôi, còn lưu lại cho bọn nhỏ thêm chút càn kim đi!

"Chung lão ca, ngươi còn có tâm nguyện gì chưa?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Các cháu của ta đều rất tốt, có gia tộc Chung thị chăm sóc, cũng không cần ta quan tâm." Chung Hưng Vượng lắc đầu, lại nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong ánh mắt lộ ra một tia chờ mong: "Nếu nhất định phải nói có tâm nguyện gì… ta hi vọng học tỷ có thể sớm ngày đột phá đến Tử Phủ cảnh, trở thành Tử Phủ thượng nhân quát tháo lăng vân. Sau đó cả đời sống vô tai vô hiểm, tinh tế ngoạn mục."

"Lão tổ nhà ta đã đến, ta sẽ mời bà ấy vào." Vương Thủ Triết nói.

"Tuyệt đối không được!" Chung Hưng Vượng nghe vậy lại vô cùng căng thẳng: "Ta không muốn học tỷ thấy bộ dáng ta khô bại xấu xí như vậy."

Nhưng mà, còn không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lung Yên lão tổ đã vang lên trong phòng: “Chung Hưng Vượng, cho dù là trước kia, cũng chưa chắc ngươi đẹp đến mức nào.”

“Học, học tỷ…” Chung Hưng Vượng lúng túng.

“Thủ Triết, Hướng Dương lão tổ, làm phiền các ngươi đều ra ngoài.” Lung Yên lão tổ lên tiếng.

“Vâng, lão tổ tông/ Lung Yên lão tổ.” Đám người Vương Thủ Triết sau khi lên tiếng, dẫn theo một đám tiểu bối đều đồng loạt rút lui, chỉ để lại một mình Chung Hưng Vượng.

Đám người đều đi rồi.

Lung Yên lão tổ nhẹ nhàng xuất hiện trong phòng hắn, lập tức vung tay áo lên, một đạo huyền khí mênh mông lạnh như băng liền kích động lên, phong bế cả phòng lại.

Mà đám người Vương Thủ Triết thì thành thành thật thật chờ ngoài viện.

Đợi một nén nhang sau.

Không gian bên cạnh Vương Thủ Triết hơi dao động, Lung Yên lão tổ từ trong trống rỗng xuất hiện, thân hình lượn lờ, giống như một làn sương băng, khiến người ta căn bản không bắt được.

Trong đôi mắt thanh lãnh của nàng, cất giấu một tia bi thương khó có thể che giấu.

“Hắn đi rồi.”

“Lão tổ tông, ngài phải nén bi thương.” Vương Thủ Triết giật thót trong lòng, thở dài an ủi Lung Yên lão tổ.

Đám con cháu đời sau của Chung Hưng Vượng nghe vậy, lập tức vọt vào, gào khóc.

“Hướng Dương lão tổ, hải vực phụ cận có hung thú gì không?” Lung Yên lão tổ lạnh lùng nói, phảng phất trong lòng có một cỗ lệ khí không thể phát tiết.

Khuôn mặt già nua của Chung Hướng Dương cứng đờ lại, hơi do dự nói: “Cách phía nam Bách Đảo vệ năm trăm dặm có một đảo Ác Giao cuộn một con ác Giao lục giai. Chúng ta phát

động bao vây tiễu trừ vài lần đều bị nó trốn thoát, sau đó lại quay về đảo Ác Giao gây sóng gió trả thù, hại không ít ngư dân của Bách Đảo vệ chúng ta."

"Vậy thì nó… nếu như Thủ Triết ngươi không có chuyện gì khác, thì ở đoạn đường cuối cùng Bách Đảo vệ tặng sư đệ." Lung Yên lão tổ nói: "Ta làm xong việc sẽ trực tiếp trở về Vương thị bế quan."

Vừa dứt lời, nàng tùy ý bước ra một bước, trong nháy mắt sau đã xuất hiện ở trên không chủ trạch Chung thị, sau đó hóa thành một đạo bạch sắc kinh hồng một đường đi về phía nam.

"Cái này, cái này, cái này… Khí tức thật cường đại, tốc độ khủng bố." Thần sắc trên mặt lão Chung Hướng Dương chấn động vô cùng: "Chẳng lẽ tu vi của Lung Yên lão tổ nàng… đã…"

"Đây là chuyện không lâu trước đây, Vương thị chúng ta tạm thời không muốn tuyên truyền ra ngoài." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Kính xin Hướng Dương, hai vị lão tổ vạn năm tạm thời giữ bí mật cho chúng ta."

"Chúng ta nhất định giữ kín miệng." Chung Hướng Dương, Chung Vạn Niên, vội vàng chắp tay đáp lại.

Cùng lúc đó, trong lòng bọn họ cũng giống như sóng to gió lớn, rung động không thôi.

Lung Yên lão tổ so với Chung Hưng Vượng cũng không lớn hơn bao nhiêu tuổi nhỉ? Cái này liền thành Tử Phủ rồi!?

Kể từ đó, Vương thị há chẳng phải chính là thế gia Ngũ phẩm kinh nghiêm chỉnh?

Nếu cộng thêm một chút thực lực nội tình khác của Vương thị, cho dù là đụng phải thế gia Tứ phẩm yếu hơn một chút, cũng hoàn toàn không sợ.

Điều này khiến bọn họ vô cùng cảm khái.

Chẳng bao lâu trước, Vương thị còn là một thế gia nho nhỏ cần ngưỡng vọng bọn họ. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành quái vật khổng lồ như vậy, ngay cả Chung thị bách đảo ngày càng phát triển cũng chỉ có thể nhìn ngược lại bọn họ.

Cái này, quả thật là một kỳ tích ghê gớm a!

…

Ngay khi Vương Thủ Triết đưa Chung Hưng Vượng lên đoạn đường cuối cùng của Bách Đảo vệ.

Một chiếc thuyền lớn dùng hai loại hàng khách từ giữa An Giang xuôi dòng xuống, lái vào hạ du An Giang.

Chủ nhân của chiếc thuyền lớn này chính là xuất thân thương nhân vân du tán tu. Nhiều năm buôn bán, hắn từng bước tích lũy vốn liếng nguyên thủy, làm ăn càng làm càng lớn, dứt khoát mua một chiếc thuyền lớn hai tay, buôn bán lớn.

Bởi vì mình cũng bắt đầu từ thương lái vân du, từ đó làm giàu, chủ nhân thuyền cũng khá chiếu cố đối với thương nhân tán tu hành cước, cho phép bọn họ tiêu chút phí dụng lên thuyền của hắn, hoặc là thuê một ít khoang thuyền. Bởi vậy, trên chiếc thuyền lớn này rồng rắn lẫn lộn, người nào cũng có.

Đầu thuyền.

Có hai vị lão giả đang đứng dựa vào mạn thuyền, ngắm nhìn mép bờ An Giang. Bên cạnh hai người, còn có một cô gái mặt mày linh động đi theo.

Ba người tuy rằng quần áo mộc mạc, nhưng vẫn khó có thể che giấu một thân khí chất hoa lệ, có khác biệt rất lớn với những thương nhân vân du trên thuyền kia.

Nhất là vị lão giả đứng ở giữa kia, chắp tay sau lưng hướng về phía kia, liền cho người ta một loại cảm giác giống như núi cao không thể rung chuyển, rất hiển nhiên cũng không phải là người bình thường.

Hắn nhìn đê sông cao cao ven bờ An Giang, đặt câu hỏi: “Đây là… “An Giang phòng hồng hà” với giá cả khoa trương đến mức khiến người ta líu lưỡi?”

“Lão gia.” Vị lão giả mặt trắng không râu, mặt mang ý cười bên cạnh hắn trả lời: “Xem kết cấu và quy mô, e rằng là được. Đội công trình chống lũ của Vương thị đã tu hành ước chừng ba mươi năm, hiện nay Thiên Lý Hà Đê đã hao phí sáu ức chín ngàn vạn càn kim…”

“Hừ, khó trách tên Vương Thủ Triết kia nhảy lên nhảy xuống, muốn làm công trình thủy lợi An Giang gì đó.” Lão giả uy

nghiêm nhướng mày, thầm nói: “Bảo vệ không được trung gian tham ô bao nhiêu…”

Ba người này, hai vị lão giả dĩ nhiên chính là Long Xương đại đế và lão Diêu.

Hiện giờ 【Đế Tử An】 đã giám quốc mấy chục năm, tích lũy không ít kinh nghiệm, hoàn toàn có thể độc lập xử lý chuyện triều chính, Long Xương đại đế cũng trở nên thanh nhàn vô sự.

Người này vừa nhàn rỗi đã dễ dàng làm ra chút thiêu thân.

Mà một “cô gái” ăn mặc bình thường khác lại là đại thiên kiêu của hoàng thất Ngô Tuyết Ngưng.

Mấy năm nay nàng một mực tu hành ở Thánh Địa. Lần này vốn là về nhà thăm người thân, lại bị Long Xương đại đế tính ham chơi bắt tới, cùng cải trang vi hành.

Nếu dựa theo người bình thường tính ra, nàng đã hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài vẫn là bộ dáng thiếu nữ như cũ. Đặt ở địa phương, cô bé ở tuổi này rất nhiều đều đã gả làm vợ, nhưng dùng tiêu chuẩn ở kinh thành để cân nhắc, nàng hiện tại vẫn còn là con nít.

Ngô Tuyết Ngưng dở khóc dở cười nói: “Lão, tổ, không, gia gia. Ta nghe An Nghiệp nói, Vương thị chính là tu trúc thủy lợi với giá gốc. Mấy năm nay Thủ Triết gia chủ còn bỏ thêm không ít vào trong đó. Ngài không tuân thủ Hà Kiên gia chủ, không phải là không tin lời của An Nghiệp chứ?”

“Đương nhiên ta tin lời của An Nghiệp rồi.” Long Xương đại đế kiêu ngạo ngẩng đầu, bất mãn nói: “Nhưng chỉ sợ An Nghiệp bị người nào đó che mắt thôi. Tên Vương Thủ Triết kia xảo trá vô cùng, cái gọi là về quê trồng ruộng, chính là lấy lui làm tiến. Những quốc sách phát triển kinh tế của đế tử An, sau lưng nào không có bóng dáng của hắn?”

“Theo ta thấy, bọn họ cũng đừng cả ngày viết thư mà đi, đế tử An có thể dứt khoát chuyển triều đình đến Trường Ninh vệ thôi.”

Mỗi một câu nói của hắn đều tràn đầy ghen tuông.

Đế tử An giám quốc, không thỉnh giáo lão hoàng đế có kinh nghiệm hơn ba ngàn năm như hắn, lại cả ngày thông đồng với Vương Thủ Triết. Điều này làm cho hắn làm sao chịu nổi?

Hừ, trẫm làm hoàng đế mấy ngàn năm, kinh nghiệm làm hoàng đế chẳng lẽ còn không bằng tên Vương Thủ Triết kia sao?

Trường Ninh Vương thị ông ta không phải được xưng là "Thổ hoàng đế" Lũng Tả quận sao, lần này trẫm muốn xem kỹ, xem ông ta có thể kinh doanh địa bàn của mình thành bộ dáng gì?

…

Chương 86: Đại đế giá lâm Vương thị! Ý khó bình…

…

Ngô Tuyết Ngưng im lặng, âm thầm trợn trắng mắt.

Đây rõ ràng là mấy chục năm gần đây, đế tử An giám quốc đến nay cẩn trọng xử lý mỗi một chuyện, quốc lực phát triển không ngừng, lão tổ tông lại không có chuyện gì có thể làm.

Không phải sao, lão tổ tông vô cùng nhàm chán, bắt đầu ăn các loại giấm chua. Đặc biệt là đối với Thủ Triết gia chủ càng líu ríu không thôi, tóm lại đối với hắn có đủ loại bất mãn.

"Còn nữa, Tuyết Ngưng à, liên hệ giữa ngươi và An Nghiệp hình như rất thường xuyên. Ngươi phải chú ý thân phận một chút, không bao lâu nữa, Ức La và An Nghiệp sẽ thành thân rồi." Long Xương đại đế vẻ mặt chân thành nói: "Ngô thị chúng ta gả cho một quận chúa đến Vương thị hắn, đã là vinh quang lớn bằng trời của Vương thị hắn rồi, ngươi chớ cho ta thêm một người nữa."

Ngô Tuyết Ngưng lập tức đỏ mặt, giậm chân nói: "Gia gia ngài nói bậy bạ gì thế? Ta và An Nghiệp, chúng ta không có gì. Chúng ta chính là bằng hữu, thư từ qua lại với nhau cũng rất bình thường mà."

Dựa theo bối phận, Long Xương đại đế là lão tổ gia gia của nàng, tuy nhiên lần này ra ngoài, đại đế nhất định phải làm bộ "bình dân", hắn cũng không phải đặc biệt già, vẫn nên gọi gia gia là ổn thỏa hơn.

Khiến Ngô Tuyết Ngưng im lặng nhất là, lần này lão tổ gia gia ngoài miệng nói là cải trang vi hành, nhưng trên thực tế là đang chơi. Từ Khánh An quận đến Lĩnh Bắc quận, trên đường đi tới đây, cơ bản đều đang chơi trò giả heo ăn thịt hổ.

Mỗi lần nhìn thấy một số chuyện bất bình, chuyện khó chịu, không phải để cho lão Diêu đi lên đụng sứ, chính là để Ngô Tuyết ngưng đi làm mồi câu. Sau đó dùng điểm phá mặt, từng bước dụ dỗ đối phương lộ ra chân diện mục, sử dụng ra một ít thủ đoạn dơ bẩn tiến hành hãm hại "nhỏ yếu", sau đó tại thời

khắc mấu chốt nhất, lão nhân gia ông ta đột nhiên lại phản chuyển một cái, triệt để xoay chuyển cục diện.

Mỗi lần sau khi hắn cho thấy thân phận Đại Đế, nhìn những người xấu vi họa một phương kia một đám bị dọa đến sợ vỡ mật, khóc rống nước mắt cầu xin tha thứ, lão nhân gia hắn đừng nói là có bao nhiêu sảng khoái.

Quả thực làm không biết mệt.

Đoạn đường này đi tới, ngắn ngủn mấy tháng thời gian, lão tổ gia gia đã xử lý năm thế lực Huyền Vũ thế gia có thể xưng là "Bá chủ một phương", tám thành thủ, thậm chí ngay cả quận thủ quận Lĩnh Bắc, đều thiếu chút nữa bị liên lụy vào.

Lão tổ gia gia mỹ danh nói: dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vừa lúc khảo sát một chút hoàn cảnh cơ tầng thế gia bình thường không chạm đến, thay "đế tử An" xử lý một chút u ác tính thế gia các nơi, phát huy một chút dư quang và dư nhiệt của khí đại đế.

Nhưng Ngô Tuyết Ngưng lại nghe được lão tổ gia gia nói với lão Diêu: "Lão Diêu à, trẫm cảm thấy cả đời này sống uổng phí, hóa ra cải trang vi hành thú vị như vậy, chơi một con heo ăn thịt hổ thoải mái như vậy. Khó trách thằng nhãi Vương Thủ Triết kia, phàm là có chút thực lực thì cất giấu, động một chút lại mua các loại bảo vật liễm tức trang điểm nhỏ yếu, cảm tình cũng chỉ tốt một ngụm này thôi~"

"Nói đến kẻ đứng đầu thiên hạ ác thế lực này, nhất định là tên Vương Thủ Triết kia. Cho nên trạm cuối cùng này của trẫm, nhất định phải đi gặp Vương Thủ Triết thật tốt."

Điều này cũng làm cho Ngô Tuyết Ngưng dở khóc dở cười.

Cũng không biết Thủ Triết gia chủ kia rốt cuộc đã làm chuyện gì quá đáng với lão tổ gia gia? Vậy mà khiến lão tổ gia gia ba câu không rời Thủ Triết gia chủ, hơn phân nửa không phải lời hay ho gì, oán niệm đó cũng sắp tràn ra rồi.

Thuyền sông xuôi dòng mà xuống, tốc độ rất nhanh.

Vẻn vẹn nửa ngày đã đến nơi giao hội giữa An Giang và Đại Hoang Trạch.

Từ xưa đến nay, An Giang và Đại Hoang Trạch chính là không phân biệt lẫn nhau, ngươi ta tương liên. Mùa mưa hàng năm đều sẽ có lượng lớn nước tụ hợp vào trong Đại Hoang Trạch, khiến Đại Hoang Trạch trở nên giống như một đại dương rộng lớn.

Mà đến mùa hạn hàng năm, nước của Đại Hoang Trạch lại dần dần khô cạn, hình thành hoàn cảnh đầm lầy ẩm ướt to lớn.

Nhưng kế hoạch quản lý An Giang của Vương Thủ Triết cũng bao hàm kế hoạch thống trị và khai thác Đại Hoang Trạch, hắn theo đường cong tự nhiên của An Giang, xây dựng nên một con đê lớn dài đến trăm dặm, ngăn cách An Giang và Đại Hoang Trạch.

Sau đó ở trong đê sông, lại xây dựng mấy cái cống khổng lồ, người khống chế dòng nước An Giang nhập vào đại hoang trạch.

Trừ cái đó ra.

Vương Thủ Triết và Thái Sử An Khang còn triệu tập mấy chục vạn dân phu, chiêu mộ một lượng lớn cao thủ thế gia, thậm chí là điều động một bộ phận quân đội, tiến hành nạo vét đất quy mô lớn với Đại Hoang Trạch, xây dựng đê, hơn nữa còn trồng rất nhiều cây ở trên đê, mục đích là gia tăng lượng tích trữ của Đại Hoang Trạch trên phạm vi lớn.

Hơn nữa kế hoạch này, cũng không phải ngắn ngủn mười năm tám năm có thể giải quyết, thậm chí ngay cả trăm năm cũng là ngắn.

Đối với kế hoạch khổng lồ, hao tài tốn của này, Long Xương đại đế không hề qua loa, có sức lớn như vậy còn không bằng khai hoang thêm, có nhiều tiền như vậy còn không bằng đi Nam Cương một chút, có thể mở ra một quận.

Vừa nghĩ tới Nam Cương, sắc mặt Long Xương đại đế lại có chút khó coi.

Cho tới nay, Nam Cương chính là gai trong lòng hắn, là vết nhơ nho nhỏ trong mấy ngàn năm “cuộc đời của đại đế hoàn mỹ”.

Vốn cho rằng, sau khi đế tử An giám quốc, sẽ lập tức khởi động kế hoạch chinh phạt Nam Cương, để ngăn chặn miệng

dân chúng, để cho những hoàng tộc cùng thế gia cho rằng đế tử là dựa vào "Vận khí" thượng vị, hảo hảo nhìn thủ đoạn của hắn một chút. Thuận tiện, còn có thể thay đại đế hắn nhổ bỏ cái gai trong lòng, hảo công đức viên mãn địa hoàn mỹ thoái vị.

Kết quả kế hoạch đến kế hoạch đi, đến bây giờ vẫn còn trong kế hoạch, dần dần đã sắp không có người nhắc tới chuyện chinh phạt Nam Cương nữa.

Chẳng lẽ, còn phải để Long Xương đại đế của hắn mang cái gai trong lòng này đi tiếc nuối sao?

Đích thị là thằng nhãi Vương Thủ Triết kia đang âm thầm giở trò quỷ. Hắn nhất định là ghen ghét trẫm nhiều lần làm khó dễ hắn, lúc này mới âm thầm giật dây đế tử An kéo dài kế hoạch chinh phạt Nam Cương.

Đây là lòng an cái gì?

Đây chính là đang mang giày nhỏ cho trẫm. Đúng là phản hắn!

Trong lòng Long Xương đại đế tràn đầy ý nghĩ vụn vặt, nhìn đê sông khổng lồ ngăn cách An Giang và đại hoang trạch xa xa, lưng đeo hai tay cười lạnh trào phúng nói: "Bố cục của tên Vương Thủ Triết kia, thối giống như chơi cờ với hắn. Chỉ nhìn một mẫu ba phần đất trước mắt, mà không giỏi về vận doanh tuyến dài. Kế hoạch khai thác đại hoang trạch này, chính là một thức hôn chiêu. Nhìn như có thể ngăn chặn một ít lũ lụt hạ du An Giang, nhưng kỳ thực đầu nhập vào lớn hơn sản xuất, giá thấp hơn, còn có phiêu lưu đắc tội lão quái vật trong Nam Hoang đại trạch."

"Một khi lão quái vật kia nổi đóa, để ta xem Vương Thủ Triết sẽ kết thúc như thế nào."

Nói xong lời này, Long Xương đại đế không khỏi mừng thầm trong lòng.

Đứng ở góc độ người đứng xem chỉ điểm giang sơn, chậm rãi nói, quả nhiên rất thoải mái. Trước kia thằng nhãi Vương Thủ Triết kia làm như vậy, luôn thích làm một số bình luận quốc sách, vọng nghị chuyện Đại Đế, khiến hắn khó mà bình tĩnh.

Bây giờ, khi Long Xương đại đế hắn lại phun lỗ hổng sách lược của hắn, mới phát hiện thì ra một cái xịt cũng có chỗ tốt

khi làm xịt, chủ yếu là trong lòng sảng khoái. Nhất là trong những lời nói hắn phun Vương Thủ Triết kia, có không ít là học được từ trong lời nói của Vương Thủ Triết, cái gì mà vận doanh dây dài, kế hoạch khai thác, giá trị tính chất cực thấp vân vân.

Cái này gọi là " gậy ông đập lưng ông", có thể khiến thằng nhãi Vương Thủ Triết kia nếm thử mùi vị bị phun ngay trước mặt.

Nhưng ngay lúc Long Xương đại đế thầm sảng khoái, bên cạnh lại có người hừ lạnh một tiếng: "Lão phu sống một trăm ba mươi tuổi, đời này nghe được vô số da trâu, nhưng giống như các hạ thổi mát mẻ thoát tục như vậy, thối không biết xấu hổ, thật đúng là hiếm thấy."

Người nói chuyện chính là một vị lão giả mặc hoa phục cách đó không xa.

Long Xương đại đế nghiêm mặt, quay đầu lại đánh giá lão giả hoa phục kia vài lần, kiêu căng nói: "Ta nói đều là quốc gia đại sự, tiểu lão đầu ngươi thì biết cái gì?"

Chỉ là tiểu mao đầu hơn một trăm tuổi, cũng dám ở trước mặt đại đế của hắn làm người già?

Đổi lại tính tình trước kia của Long Xương đại đế, đã sớm hổ khu chấn động, theo thói quen dùng uy thế của đại đế đè lên.

Bất quá cải trang vi hành, tự có chỗ vui chơi cải trang vi hành, người khác căn bản không biết ngươi là Đại Đế, có thể dễ dàng nghe được một ít, trước kia người ngoài căn bản không dám ở trước mặt hắn nói.

Đến lúc đó, có thể dựa vào chân tài thực học của mình, khiến đối phương ngã đầu bái phục.

Lúc này mới có thể thể hiện bản lĩnh thật sự nha~

"Mặc dù lão phu không phải đại nhân vật gì, nhưng cũng là chủ nhân của chiếc "Định Giang Hào" này." Lão già cười lạnh nói: "Lão phu cả đời cũng chưa làm qua chuyện gì lớn, chỉ là một thương nhân vân du tán tu hành nho nhỏ, chứng kiến Trường Ninh Vương thị từ một thế gia cửu phẩm nho nhỏ, một đường trưởng thành đến mức như mặt trời ban trưa, đã trải qua một kỳ tích chưa bao giờ có."

“Nếu ngươi khoác lác lung tung, nói người khác cũng thôi. Nhưng ngươi lại nói Thủ Triết gia chủ không hiểu bố cục dây dài, chỉ lo lợi ích trước mắt, lão phu quả thực khó có thể gật bừa. Không đơn giản là lão phu, còn có ngàn vạn vạn lần vì vậy mà thay đổi quần thể vận mệnh, cũng sẽ không cẩu đồng.”

“Lão già khọm như ngươi sống một đống tuổi rồi còn không hiểu thanh hồng tạo trắng, cũng chỉ có thể đến già đi làm thương nhân, liên lụy hậu bối mà thôi.”

“Cái gì? Tiểu tử ngươi dám mắng ta là lão già họm hẹm?!”

Long Xương đại đế mặt đen như sắt, vừa xắn tay áo muốn cùng “phì già” này mắng nhau vài câu, lại bị lão Diêu và Ngô Tuyết một trái một phải kéo lại.

“Gia gia, chúng ta hiện tại đang ở trên thuyền của người ta, người tạm thời nhẫn nhịn một chút. Vạn nhất bị đuổi xuống sẽ không tốt.” Ngô Tuyết ngưng đầu đầy hắc tuyến, vội vàng mềm giọng khuyên giải.

Trước kia nàng rất kính yêu lão tổ gia gia, một mặt là bởi vì lão tổ gia gia đối xử với nàng rất tốt, mặt khác, cũng là cảm thấy lão tổ gia gia rất lợi hại, giống như cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể giải quyết. Nhưng hiện tại…

Được rồi, không nhắc tới cũng được.

Bên phía bọn họ có động tĩnh lớn như vậy, những người khác trên thuyền đương nhiên cũng chú ý tới. Chẳng những lão giả áo gấm kia, ngay cả các thương nhân vân du khác cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Long Xương đại đế, âm thầm bàn tán xôn xao.

“Đây thật đúng là hạng người mắt cao thấp, ngay cả Thủ Triết gia chủ cũng không để vào mắt.”

“Nhìn khí chất của hắn cũng không tầm thường, đáng lẽ phải là người được sống an nhàn sung sướng mới đúng. Chắc là vừa mới thất bại xong, không thể gián tiếp làm chút chuyện buôn bán sống qua ngày.”

“Ài ~ trên đời nhiều người ngoài miệng nói vô địch, chân chính làm chút chuyện thực sự lại vẻ mặt mơ hồ.”

“Cái lão phá gia chi tử này, nên đi Bình An trấn và Tân An trấn xem một chút. Xem Thủ Triết gia chủ người ta quản gia như thế nào, dẫn dắt mọi người cùng nhau giàu có.”

“Ngươi đã lạc hậu chưa? Hiện giờ toàn bộ Bình An trấn đã bị phá bỏ, trở thành căn cứ chủ trạch của Vương thị thuần túy. Hiện tại nhân khẩu chủ yếu tập trung ở Tân An trấn, Tân Bình trấn, Vọng Hải trấn, Đông Hà trấn các nơi mới khai trương.”

“Ngay cả bến Định Bồ ban đầu cũng trở thành bến buôn bán riêng của Vương thị, thương nhân vân du có thể đi làm ăn, nhưng nếu không có tình huống đặc biệt thì không được vào phạm vi chủ trạch Vương thị. Muốn giống như trước kia, từ bến đò Định Bồ một đường xuyên qua nội trạch Vương thị đến Trụ Hiên quan là không thể nào.”

“Tuy nhiên, Vương thị đã xây dựng một bến đò mới ở Tân Bình trấn, tên là bến đò Tân Bình, thay thế phần lớn công năng cửa ra Định Bồ vốn có. Chiến hào Định Giang của chúng ta, mục tiêu lần này chính là bến đò Tân Bình.”

Long Xương đại đế tuy bị một đám bình dân chửi rủa đến mặt già biến thành màu đen, gần như nổi điên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đám người này chẳng qua chỉ là tán tu tầng dưới chót mà thôi, hắn đường đường là Đại Đế một đời, vì chút tranh cãi này mà trở mặt với bọn họ, quả thực quá mức mất mặt.

Bất quá.

Long Xương đại đế lại nhận được một số tình báo hữu dụng, cái gì mà Bình An trấn biến thành trạch địa tư gia của Vương thị, cái gì mà bình dân nguyên địa bị di chuyển đến Tân Bình trấn, Tân An trấn.

Đây đều là nơi thế gia dễ dàng sinh ra hủ bại, xuất hiện vấn đề nhất.

Mấy tháng nay, bởi vì ức hiếp bình dân quá đáng, khiến cho dân bản xứ không phân biệt sinh ra thế gia, Long Xương đại đế đã xử lý mấy nhà.

Nếu là không quá đáng, sau khi phạt tiền cưỡng chế chỉnh đốn là được. Nếu khiến cho dân oán sôi trào, dân chúng lầm than,

Long Xương đại đế không thể thiếu được phải thể hiện một chút uy phong của Đại Đế, nổi giận lôi đình.

Theo như đại đế tính toán, tên Vương Thủ Triết kia còn chưa sa đọa đến mức đến mức ức hiếp bình dân, nhưng hắn không làm, không có nghĩa là mỗi một người chấp hành phía dưới đều sẽ không có thao tác trong rương ngầm.

Ngay cả hắn đường đường là Đại Đế, cũng không có khả năng làm được mỗi một quan dưới trướng đều không chút tham ô, mỗi một quan lại đều tận tâm tận lực làm việc, huống chi tiểu tử Vương Thủ Triết kia?

Bởi vậy, hắn cũng không nghĩ sẽ phát hiện ra vấn đề lớn gì, cũng chỉ là muốn bắt bím tóc của Vương Thủ Triết, lấy việc này làm văn, gây khó dễ cho hắn mà thôi.

Cũng để cho hắn biết đường đường uy phong và bản lĩnh của đại đế, đừng cả ngày mắt cao hơn đầu, không coi trọng cái này, xem thường cái kia…

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của Long Xương đại đế lại lần nữa bay lên, hận không thể lập tức đến bến Tân Bình gì đó, nắm lấy sự sai lầm của Vương Thủ Triết.

Thuyền hàng "Số Định Giang" xuôi dòng mà xuống, tốc độ rất nhanh, ngắn ngủn mấy ngày sau, đã ngừng tại bến đò Tân Bình.

Bến đò mới cách bến biển chỉ có mấy chục dặm, đến nay mới chính thức vận chuyển hơn mười năm. Bởi vì là bến đò mới xây, khắp nơi tràn ngập thiết kế xảo diệu may mắn của thợ thủ công Vương thị, cũng để lại đủ không gian để phát triển trong tương lai.

Bến đò được xây dựng rất lớn rất xa hoa, cùng một thời gian thuyền neo đậu rất nhiều, bên cạnh thậm chí còn xây rất nhiều bến tàu cỡ lớn, xưởng tàu, có thể cung cấp tàu thuyền chỉnh sửa.

Kho hàng ở bến cảng cũng liên miên không dứt, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối.

Cho dù là Long Xương đại đế, nhìn thấy một màn này cũng không khỏi nhíu mày, bến đò mới phồn vinh thật.

Nơi này mỗi ngày thuyền tới lui, sợ là không thấp hơn mấy trăm chiếc.

“Gia gia ngài xem, mấy chiếc thuyền kia lớn lên rất quái dị, bụng to eo tròn, hai bên còn có bánh xe kỳ quái.” Ngô Tuyết Ngưng bỗng nhiên chú ý tới một phương hướng khác đang chậm rãi lái tới mấy chiếc thuyền, lập tức cảm thấy mới lạ không thôi, vẻ mặt hưng phấn.

“Đó là thuyền chở hàng gần biển cỡ lớn của Vương thị, có thể bù lại hướng gió không đúng lúc, động lực cánh buồm không đủ, để bảo đảm tính hiệu quả thời gian của vận tải biển.” Thấy tiểu cô nương dáng vẻ hiếu kỳ của bảo bảo, bên cạnh có người cười nói phổ cập khoa học, “Ngoại trừ những thuyền hàng Minh Luân này, Vương thị còn có thuyền bánh thiết giáp, cùng với thuyền loại nhỏ, đều có các loại diệu dụng riêng. Nghe nói là dùng khí lực và trận pháp kết hợp thuyền bè.”

“Cái đó ta biết.” Ngô Tuyết Ngưng thoáng cái nhớ ra, “Trước kia An Nghiệp đã từng nói với ta, sau khi đun sôi nước sẽ có hơi nước bốc hơi. Dùng hơi nước để sử dụng, có thể sinh ra động lực rất mạnh rất lâu.”

“An Nghiệp còn nói, bộ nghiên cứu của Vương thị vẫn luôn nghiên cứu phát minh động lực hơi nước, hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với cái này, đã ở bộ nghiên cứu sau khi tốt nghiệp Tộc Học nhiều năm rồi.”

Thấy nàng mở miệng là An Nghiệp, sắc mặt Long Xương đại đế càng không vui, đồng thời cũng có chút hãi hùng khiếp vía.

Cho đến tận bây giờ, hoàng thất vẫn chưa xuất hiện tiền lệ hai quận chúa gả cho cùng một người.

Đừng chỉ một lần làm không tốt, bảo thằng nhãi Vương Thủ Triết kia chiếm hời cực lớn.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt của Long Xương đại đế càng thêm khó coi.

Bởi vì ba người bọn họ là lần đầu tiên đi vào địa bàn của Vương thị, chưa bao giờ được thông hành thông hành nội bộ của Vương thị, đương nhiên là không thể thiếu bị các nhân viên liên quan nghi ngờ và tra hỏi.

Hơn nữa, bởi vì Long Xương đại đế không phối hợp hỏi thăm, cùng với hành vi lão Diêu lén lút ý đồ đút lót, ba người thiếu chút nữa bị coi là người mù phái về tại chỗ.

Ngay khi Long Xương đại đế bị làm cho thẹn quá hóa giận, đều chuẩn bị tự bạo thân phận, đến một câu "Trẫm không chơi nữa, trẫm ngả bài, để thằng nhãi Vương Thủ Triết kia lăn tới yết kiến", chủ nhân của "Định Giang Hào" thấy một màn này, tới đây miễn cưỡng bảo đảm cho bọn họ.

Biết bọn họ không quen biết Trường Ninh vệ, chủ nhân "Định Giang Hào" dứt khoát trực tiếp dẫn bọn họ xuất quan, dọc theo đường đi giải thích đại khái cho bọn họ đủ loại quy củ của Vương thị một chút, tránh cho bọn họ hai mắt tối sầm mà tới, lại gây ra tai họa gì.

Đợi đến khi xuất quan, không đợi lão Diêu tỏ vẻ cảm tạ, chủ nhân Định Giang đã vỗ vai Long Xương đại đế, cảm thán nói: "Lão huynh đệ à, ta đảm bảo cho ngươi sẽ mạo hiểm. Trong phạm vi hạt địa của Vương thị, ngươi ngàn vạn lần không nên phạm pháp loạn kỷ, lừa cả ta vào trong."

Long Xương đại đế trừng mắt.

Khá lắm! Đã bao nhiêu năm rồi? Bao nhiêu năm rồi không ai dám vỗ bả vai hắn?

Nhưng không đợi hắn hết khiếp sợ, chủ nhân của "Định Giang Hào" lại nghiêm túc nói: "Lão huynh đệ, ngươi trừng cái gì mà trừng? Gia đạo của ngươi sa sút rồi, còn không biết phải thu liễm tính tình thối tha, tương lai sẽ chịu thiệt thòi đấy. Ta thấy tuổi của ngươi còn phải ra ngoài buôn bán cũng không dễ dàng gì, mới quan tâm ngươi một chút, nhắc nhở ngươi vài câu. Đổi lại là người khác, chưa chắc sẽ có ta tốt bụng như vậy."

Nói xong, hắn đoán chừng tu vi của Long Xương đại đế, lại khích lệ một câu: "Có điều, ta thấy ngươi cũng là tu sĩ Linh Đài cảnh, xem như một nhân tài. Hiện giờ Vương thị đang phát triển không ngừng, chỉ cần ngươi chịu làm cho tốt, cuối cùng vẫn có thể san bằng gia tộc."

"Ai nói với ngươi về đạo của nhà ta rơi xuống rồi hả? Trong nhà lão tử rất tốt." Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng, tức giận nói, "Còn nữa, ta sẽ phạm pháp làm loạn kỷ luật cho

ngươi xem một chút. Cho ngươi một bài học sinh động, dạy ngươi sau này ngàn vạn lần đừng tùy tiện đảm bảo cho người khác, nói không chừng ta vẫn còn là gián điệp!”

Ngô Tuyết Ngưng ở một bên che trán, quay đầu đi cũng không muốn nhận lão tổ tông này.

Người ta hảo tâm đảm bảo cho ngài, ngài thật đúng là muốn hãm hại người a? Lão tổ gia gia thật sự là càng già càng nhỏ, càng sống càng tùy tâm sở dục.

“Ha ha, ngươi sẽ không.” Chủ nhân Định Giang Hào cười nói, “Đừng thấy ngươi nóng nảy như vậy, trông bộ dáng của lão Bất Canh, nhưng thực chất bên trong ngươi không phải người xấu, càng không thể là gián điệp. Ta vào Nam ra Bắc hơn một trăm năm, năm đó ở Bình An trấn còn thay Vương thị bắt thật nhiều gián điệp và truy nã tội phạm. Đôi mắt này của ta nhìn người là biết rồi.”

Chuẩn cái rắm!

Long Xương đại đế tức giận trợn trắng mắt.

Ngươi muốn nhìn chuẩn người, sao lại không nhìn ra trẫm là Đại Đế? Sao lại không nhìn ra tên Vương Thủ Triết kia, là một kẻ đại gian tự thiện?

“Được rồi, ta cũng bận rộn. Ba người các ngươi ở Tân Bình trấn tìm cơ hội. Quả thực không được, còn có thể gia nhập đội công trình của Vương thị đi đánh bóng, Linh Đài cảnh có thể lấy không ít tiền công.” Chủ nhân Định Giang lại vỗ vỗ bả vai hắn, dặn dò vài câu rồi nghênh ngang rời đi, “Nếu thật sự gặp phải khó khăn gì, hãy báo tên của lão hủ.”

“Ta tên là Đông Phương Thương Khung.”

Bầu trời phương Đông?

Sắc mặt Long Xương đại đế cứng đờ.

Hiện tại xã hội tầng dưới chót của Đại Càn quốc, đều bắt đầu lưu hành lấy cái tên này sao? Hơn nữa lão đầu tử kia, trước sau vỗ vai trẫm bao nhiêu lần?

“Lão gia, bến Tân Bình này quy mô hùng vĩ, giống như là một tòa thành nhỏ vậy.” Lão Diêu nói, “Chúng ta trước tiên tìm khách sạn đặt chân, lại mưu bước kế tiếp.”

“Đúng. Chúng ta ở lại trước, rồi từ từ chọn lỗi của Vương Thủ Triết.” Long Xương đại đế rất tán thành gật gật đầu.

“Gia gia, người ta là chủ nhân của Thủ Triết gia rất tốt, ngài cần gì phải luôn gây khó dễ cho hắn chứ?” Ngô Tuyết ngưng tụ không vừa mắt, bĩu môi nói.

“Người rất tốt? Tuyết Ngưng nha đầu, ngươi đừng trúng độc của Vương thị.” Long Xương đại đế phản bác: “Ngươi xem hắn đi, vào địa bàn của gia tộc còn phải kiểm tra Đông Bàn tra, đơn độc phát giấy thông hành tạm thời, khiến cho giống như quốc gia trong nước, đây là chuẩn bị làm gì? Đóng cửa tự xưng đế sao? Hừ, là hạng người dã tâm bừng bừng.”

Sau đó.

Long Xương đại đế bắt đầu hỏi sai các kiểu bới móc trên địa bàn của Vương thị.

Đầu tiên là bới móc những hộ di chuyển kia.

“Đại gia à, nghe nói tổ tổ của ngươi đều là cư dân của Bình An trấn mà. Trong quá trình di dời có ủy khuất gì không? Có bị cưỡng ép không? Có bất kỳ bất mãn nào ngươi cũng có thể nói với ta.”

“Ủy khuất? Đều bồi thường giá gấp năm lần rồi, sao có thể có ủy khuất gì? Nhà ngươi cũng dời? Ta nói với ngươi, làm người này phải giảng lương tâm, Vương thị đối xử tử tế như vậy, cũng không thể bắt nạt bọn họ.”

“Này này này lão gia hỏa, ngươi là gián điệp đúng không? Ai mà không biết Vương thị phá giá đổi lấy cực kỳ hào, phá bỏ hộ vận chuyển, cả đám đều giàu đến chảy mỡ rồi.”

Long Xương đại đế hỏi liên tiếp mấy người đều trả lời tương tự, mãi đến khi hỏi được một người trung niên cà lơ phất phơ, mới nghe được đáp án khác nhau: “Ủy khuất? Ta có, nhưng ta oan ức chết mất! Vương thị, hắn quá gian xảo, cưỡng ép hủy nhà ta, cưỡng ép chinh phạt hai mươi mẫu đồng ruộng nhà ta.”

“Đến đến, có vấn đề gì cứ việc nói với trẫm, không, nói với ta.” Long Xương đại đế lập tức hưng phấn.

Giày vò lâu như vậy, cuối cùng cũng bắt được chân đau của Vương thị.

“Đương nhiên là uất ức rồi. Vương thị chỉ chịu bồi thường nhà chúng ta bốn ngàn càn kim, hoặc là đổi ba trăm mẫu ruộng cộng thêm một tòa trạch viện ở Tân Bình trấn.” Người nọ kêu gào: “Ta muốn tố cáo bọn họ, Vương thị đây là ức hiếp bình dân.”

Long Xương đại đế mặt tối sầm: “Nhiều như vậy còn không biết đủ? Vậy ngươi muốn bồi thường bao nhiêu?”

“Ít nhất phải bồi thường hai vạn càn kim, hoặc là đổi một ngàn mẫu ruộng.”

“Cút!”

Long Xương đại đế trực tiếp đạp bay một cước của tên côn đồ kia.

Ba người Long Xương đại đế chia nhau hành động, lặng lẽ thăm hỏi rất nhiều hộ rời nhà, nhưng thủy chung không tìm được đáp án có thể làm hắn hài lòng, ngược lại một lần lại một lần cảm nhận được sự phúc hậu của Vương thị, cùng với nhân tính hóa thể hiện ra trong quá trình dỡ bỏ di chuyển.

Chỉ có một số rất ít người có ý kiến với Vương thị, nhưng những kẻ đó đều là điêu dân ngay cả Long Xương đại đế hắn cũng nhịn không được muốn đánh, căn bản không thể giữ lời.

Hành động của bọn họ cũng kinh động đến cơ chế phòng vệ trong nội bộ Vương thị.

Rất nhanh, đội ngũ bắt giữ đã vây khốn quán rượu của bọn họ.

Long Xương đại đế đương nhiên không cam lòng bị bắt, thi triển Lăng Hư cảnh chi uy, lặng yên không một tiếng động xé ra một khe hở không gian, “Trốn” đến địa bàn Bình An trấn, chỉ để lại lão Diêu và Ngô Tuyết Ngưng hai người hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ đang chạy trốn hay là không trốn đây?

Bỏ đi bỏ đi, vẫn là khoanh tay chịu trói thì hơn, thật sự không muốn làm loạn với Đại Đế.

Trước không đề cập tới bên kia lão Diêu và Ngô Tuyết Ngưng bị bắt, bên này, Long Xương đại đế không cam lòng lại đi tới Vương thị Tộc Học.

Vị trí Tộc Học Vương thị hắn đã sớm tìm hiểu ra. Vốn nếu không bị "bắt", trạm tiếp theo của bọn họ chính là Tộc Học Vương thị.

Tộc Học Vương thị, đó là một nơi khen chê không đồng nhất.

Có người nói nơi đó là "Thánh địa", cũng có người nói nơi đó là "Địa Ngục".

Nhưng bất kể là thánh địa hay luyện ngục, Long Xương đại đế đều muốn dùng "mắt của mình" đi xem thử. Dù sao, lúc trước khi thông thư với Vương thị, ông ta đã nghe nói, năm con sói con mà ông ta yêu thương nhất vẫn luôn học ở Tộc Học…

Đã ba mươi năm trôi qua, hình như vẫn chưa tốt nghiệp.

Hắn cũng muốn nhìn xem Vương thị Tộc Học trong truyền thuyết kia rốt cuộc đang làm những trò gì.

Đường đường Đại Đế, muốn trộm gà bắt chó lẻn vào Tộc Học của Vương thị đương nhiên không khó. Sau khi vào Tộc Học, thần niệm khổng lồ của hắn hơi động một chút, liền tìm được năm con sói con kia.

Vừa nhìn thấy năm con sói con kia… không, hiện tại đã không thể coi là sói con nữa, có lẽ coi như là nửa thành niên.

Ba mươi năm trôi qua, năm con chúng nó bây giờ đều thăng cấp đến ngũ giai, hình thể cũng lớn hơn rất nhiều so với khi đó, ngồi xổm xuống so với mọi người đều cao hơn.

Trong lúc nhất thời, đủ loại ký ức hiện lên trong lòng, trong ánh mắt Đại Đế lộ ra một tia hoài niệm.

"Hả?"

Long Xương đại đế bỗng nhiên thần sắc khẽ động, phát hiện hình như chúng đang chịu phạt, mỗi người đều ủy khuất, đang xếp hàng để tiên sinh Tộc Học dùng thước rút trảo tim.

"Năm người các ngươi a, đã nhiều năm như vậy, làm sao thi tốt nghiệp còn có thể thi không đậu đây? Không thi được cũng thôi đi, lại còn dám ăn gian!" Biểu cảm của tiên sinh Tộc Học cao tuổi phẫn nộ, vừa đánh vừa mắng, giọng điệu không chút khách khí, "Ta quá thất vọng đối với các ngươi rồi!"

Thấy thế, một luồng lửa giận không thể ngăn chặn dâng lên trong lòng Long Xương đại đế.

Hắn "Vèo" một cái lách mình qua, một tay ngăn cản thước trong tay tiên sinh Tộc Học, cả giận nói: "Ngay cả trẫm, ta cũng không nỡ đánh bọn chúng, lão già ngươi còn không dừng tay cho ta!"

Tiên sinh Tộc Học đầu tiên là ngây người, sau đó cũng giận không nhịn được mà mắng: "Lão già nhà ngươi là ai? Bọn chúng là học sinh của ta, phạm sai lầm thì phải chịu phạt, cho dù là Thủ Triết gia chủ cũng không được tùy ý cản trở."

Thủ Triết gia chủ?

Long Xương đại đế vừa nghe xong tức giận hơn, lập tức mắng: "Ta đang muốn tìm hắn rắc rối đây! Ngươi tìm hắn cho ta. Ta phải hỏi hắn một chút, hắn dựa vào cái gì sai người đánh tiểu sói con của ta?"

…

Chương 87: Đại đế làm yêu! Tiên sinh dạy làm người!

…

“Tìm Thủ Triết gia chủ? Từ từ nói đến tìm Thủ Triết gia chủ, cho dù ngươi tìm được Liễu Nhược Lam cũng vô dụng.” Một tiên sinh Tộc Học đã hơn một trăm mấy mươi tuổi, mạnh mẽ nói: “Tộc Học chính là nơi dạy học dục oa, ở đây mặc kệ là bình dân hay là trường mạch của Vương thị, hoặc là một con sói, một con gấu, một cái cây đều đối xử bình đẳng.”

“Khẩu hiệu của chúng ta là kiên quyết không cho một học tra, tốt nghiệp Tộc Học.”

“Ta mặc kệ ngươi là ai, ngươi có thân phận gì, lại cùng Vương đại lang, Vương nhị lang, Vương tam nữ, Vương tứ lang, Vương ngũ nữ là quan hệ gì. Nhưng bọn họ nếu ở trong tay ta dạy bảo, ta phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ, để cho bọn họ học văn hóa, phân rõ thị phi.”

Long Xương đại đế trợn trắng mắt, đây là tên quỷ gì? Được rồi được rồi, ông ta cũng thừa nhận, năm con sói con trông rất giống nhau, đặt tên như vậy càng dễ dàng phân biệt hơn.

“Hừ, một học sinh nho nhỏ mà thôi, dám diễu võ dương oai trước mặt ta. Ta mặc kệ, gọi bọn Vương đại lang, ta nhất định quản rồi.” Năm con sói thiếu niên của Long Xương đại đế vẫy vẫy tay, lộ ra vẻ mặt hòa ái: “Đến đây, đến chỗ ta. Ta không tin. Tên Vương Thủ Triết kia còn có thể lật trời.”

Đám người Vương Đại Lang cũng nhận ra lão gia gia của đại đế đã từng chiếu cố bọn họ một đoạn thời gian, thập phần hòa ái dễ gần, hưng phấn ô ô kêu, muốn tiến lên cùng hắn thân thiết một phen. Nhưng mà vụng trộm liếc mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm trọng của tộc học tiên sinh.

Lúc này Tề Huyên lắc đầu, cúi đầu tỏ vẻ bọn họ đang bị phạt, cũng không dám xằng bậy. Ánh mắt nhỏ kia, thật sự là muốn bao nhiêu người vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

Kể từ đó, tự nhiên lại khiến Long Xương đại đế đau lòng không thôi, vừa định nổi đóa, vạt áo lại bị một mầm cây nhỏ

dùng cành kéo lại, một nữ hài tử oa oa nói: “Lão gia y nha gia, người đừng có giận tiên sinh, y cũng là vì y nha.”

Một thân cây? Hay là một cây non?

Long Xương đại đế từ trên xuống dưới đánh giá mầm cây nhỏ kia, vẻ mặt dần dần ngưng trọng: “Mầm cây nhỏ à, đây là linh thực chủng loại gì, ngươi mới bao nhiêu tuổi chứ? Tại sao đều biết nói chuyện? Chẳng lẽ đại ma vương Vương Thủ Triết kia cưỡng ép sử dụng Hóa Hình Đan, Khai Trí Đan các loại với ngươi?”

“Không có a a, cha y nha nha nha luân gia.” Ngọn cây nhỏ nói, “Chỉ là y y y y y, luôn cùng cha y y nha nha nha nha nha, bài tập khó quá.”

Long Xương đại đế nghe mà toát mồ hôi lạnh, tiểu cô nương ngươi nói có thể bớt được hai tiếng ê a không?

Có điều hắn đã hiểu, mầm cây nhỏ này hình như vẫn là con gái của Vương Thủ Triết, hẳn chính là linh thực bản mạng của hắn. Nhưng mà tên Vương Thủ Triết kia là biến thái sao, sao ngay cả linh thực bản mạng cũng phải đến Tộc Học học?

Một nữ nhi ngoan ngoãn, tiểu ôn nhu như vậy, hắn cũng nỡ?

“Ngươi tên là gì? Ài. Công khóa nhìn cho ta xem ~” Long Xương đại đế xoa xoa cành cây của nàng, ngữ điệu ôn nhu không thôi. Nhưng trong lòng thầm nghĩ, linh thực bản mệnh của Vương Thủ Triết trí lực không cao, đã trưởng thành đến thất giai rồi còn có thể nói, trí lực không khác gì mấy đứa trẻ ba bốn tuổi?

Ở trong đó xuất hiện biến cố gì sao?

“Lật gia gọi, Vương y nha Ly Tiên.” Vương Ly Tiên không biết từ nơi nào biến ra mấy bài thi: ” toán thuật y, khó quá, không hiểu…”

Toán thuật đúng là đau đầu!

Long Xương đại đế nhận lấy bài thi, lập tức nở nụ cười: “Tiểu nha đầu nhà ngươi, những điều này đều là giảm thừa nhận. Nào nào, lão gia gia dạy ngươi.” Đại đế cho dù có học thêm cặn bã, thuật tính cơ bản vẫn không thành vấn đề.

Sau đó hào hứng bừng bừng giảng giải cho Vương Ly Tiên, hưởng thụ niềm vui vẻ biểu lộ cho người khác.

Long Xương đại đế miệng sùi bọt mép nói ra, những cành cây khó chịu của Vương Ly Tiên đều vặn thành một khối: "Khó quá, thuật tính toán quá y nha phiền toái, không bằng đánh nhau ê a thú vị. Không cần tính, nhiều, chỉ cần nhiều hơn là được."

"Không sao không sao, ngươi còn nhỏ, có thể từ từ học." Long Xương đại đế cười trấn an Ly Tiên hai câu, trong lòng thầm nghĩ, Vương thị Tộc Học, cũng không ngoài như thế, lòng tự tin của hắn lập tức bành trướng.

Sau đó đi về phía năm con sói con mặt ủ mày chau kia, tràn đầy tự tin nói: "Đem bài thi tốt nghiệp của các ngươi cho ta xem, có gì không biết, ta chỉ điểm các ngươi một phen, đảm bảo các ngươi rất nhanh sẽ tốt nghiệp."

"Ô ô ô" Năm con sói con lập tức hưng phấn, cảm giác như cứu tinh từ trên trời rơi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trước bàn học của mình, ngậm bài thi chạy về giao cho Long Xương đại đế.

Sau đó há miệng, đôi mắt trông mong nhìn Long Xương đại đế cứu vớt bọn họ trong nước sôi lửa bỏng.

"Đến đến đến, để trẫm…" Long Xương đại đế mở quyển thí nghiệm ra, nụ cười dần dần cứng lại, tiếp theo trở nên cứng ngắc. Phía trên rậm rạp chằng chịt, đều là văn tự và ký hiệu hắn nhận thức hoặc không nhiều lắm.

Nhưng mà lúc trộn lẫn cùng một chỗ, giống như thiên thư vậy, quấy cho trong đầu hắn thành một đoàn bột nhão.

Bài thi Vương đại lang thi một trăm phần, thi bốn mươi chín phần. Mấy con sói con còn lại, có cao có thấp, nhưng đều không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng sau khi Long Xương đại đế nhanh chóng tra xét một lượt đề mục, phát hiện mình quá nửa sẽ thi đậu được mấy điểm…

Đây là ý gì?

Ý tứ là đường đường Long Xương đại đế, ngay cả Vương đại lang, Vương ngũ nữ bọn họ cũng không bằng…

Ngốc như gà gỗ!

May mà hắn còn muốn giảng bài cho bọn họ, để bọn họ tốt nghiệp nhanh hơn.

Năm con sói con lớn nhỏ, vẫn ôm trong lòng hy vọng tốt đẹp như trước, mong ngóng lão gia gia tốt bụng nói sai đề.

Lại phát hiện hảo tâm lão gia gia Đại Đế, lâm vào trầm tư.

Tiên sinh Tộc Học ở một bên mặc kệ bọn họ, nhưng lại kéo Vương Ly Tiên đang trong trạng thái mầm cây nhỏ lại, lời nói thấm thía: "Ngươi đứa nhỏ này, ta cũng biết ngươi vừa mới khai trí không bao lâu, bất quá bây giờ những kiến thức này ngươi học đều là học vỡ lòng, nếu ngay cả những điều này cũng không nắm chắc, tương lai làm sao có thể đối mặt cạnh tranh càng thêm kịch liệt? Ta nói cho ngươi biết, như vậy ngươi ngay cả đánh nhau cũng không đánh tốt."

"Y y nha, toán thuật vô dụng nha." Vương Ly Tiên vung vẩy cành cây, cố chấp quay đầu lại, "Đánh nhau, chỉ cần hỏa lực đủ, rầm rầm rầm, nổ tung! Đã thắng rồi!"

"Hoạt lực bao nhiêu mới đủ đây?" Tiên sinh Tộc Học hỏi.

"Càng nhiều càng tốt, y y nha nha, nổ là nghệ thuật!" Vương Ly Tiên vung vẩy cành cây, tỏ vẻ chỉ cần có đủ hỏa lực là thắng được tất cả địch thủ trên thế gian.

"Ta nghe ngươi nói về phương thức tác chiến của ngươi, giả thiết ngươi có một vạn điểm năng lượng… Được rồi, con số quá lớn, ta hiểu rồi, giả thiết ngươi có một trăm điểm năng lượng, cha ngươi có thể mỗi hơi bổ sung cho ngươi mười điểm, hoàn cảnh bình thường mỗi hơi thở có thể tự động khôi phục một điểm, ngươi thúc đẩy một cây Hỏa Long quả cần hai điểm…" Tộc học tiên sinh bắt đầu nói chuyện với nàng về phương án tác chiến, tính toán tính toán tinh diệu như thế nào.

"Chúng ta tính ngươi trong thời gian mười hơi thở, tổng cộng có thể tạo ra bao nhiêu điểm hỏa lực?"

"Chúng ta phân biệt có năm loại Hỏa Long Quả giá trị hỏa lực khác nhau… Còn có chín loại linh thực khác… Làm sao bố trí

có thể sinh ra càng nhiều hỏa lực.”

“Ly tiên nha đầu, cô không tính ra được đúng không? Học toán, có thể khiến cho hỏa lực của cô mạnh hơn, lợi hại hơn. Hơn nữa còn không cần giống như năm người Vương Đại Lang kia, ba mươi năm đều không xong nghiệp, ngay cả con gấu ngu xuẩn kia, năm ngoái cũng tốt nghiệp rồi!”

Một con gấu cũng có thể tốt nghiệp?

Khuôn mặt già nua của Long Xương đại đế hơi nóng lên, trong tay cầm bài thi, giống như là đang cầm một đôi củ khoai lang phỏng tay. Lúc này giả vờ giả vịt đóng bài thi lại, chắp hai tay sau lưng lộ vẻ nghiêm túc nói: “Kỳ thực tộc học tiên sinh nói đúng, tri thức và văn hóa học được, đó đều là của các ngươi.”

“Có sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là không chịu nỗ lực sửa chữa. Bởi vậy, ta cảm thấy với trình độ này của các ngươi, vẫn nên tiếp tục ở trong Tộc Học tiếp tục đào tạo. Hiện tại ta giúp các ngươi lung tung, cái kia chính là hại các ngươi.”

“Chút văn hóa này của các ngươi, miễn cưỡng ra khỏi Tộc Học có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ lại đến thảo nguyên ngao ô ngao ngao đi săn sao?”

“Ngao ô ngao ô ~” Đám Vương Đại Lang cúi đầu, lộ ra ánh mắt xấu hổ, lão gia gia có lòng tốt Đại Đế nói đúng, bọn họ cần phải tỉnh lại để tỉnh lại.

Ngay cả tiên sinh Tộc Học cũng ném ánh mắt tán thưởng về phía hắn: “Vương đại lang bọn họ có trưởng bối như ngươi, tương lai có hi vọng tốt nghiệp.”

“Sao dám, tất cả đều phải dựa vào tiên sinh.” Long Xương đại đế không dám xem thường tiên sinh Tộc Học nữa.

…

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết đã xử lý xong hậu sự của lão ca Chung Hưng Vượng, về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, điều chỉnh tâm tính một chút.

Ngày hôm đó, hắn đang ở trong tiểu viện trộm được nửa ngày nhàn rỗi, nửa nằm ở trên ghế thái sư, phơi nắng uống linh trà, nhìn thư mà đế tử An cách dăm ba bữa sẽ gửi tới.

Trải qua thời gian mấy chục năm giám quốc, đế tử An càng trưởng thành ổn trọng, xử lý các quốc gia đại sự ngay ngắn rõ ràng.

Chỉ là thân là vua một nước, chuyện vặt lớn nhỏ quả thực quá nhiều, để trong thư của hắn, có ba phần nội dung là oán trách cả ngày quá bận rộn, quá đau đầu. Sau đó, lại có ba phần nội dung là thử mê hoặc Vương Thủ Triết dọn đi Quy Long Thành, phụ tá hắn xử lý chính sự.

Bằng không, hắn sẽ chuyển đến Bình An trấn ở.

Chỉ có khoảng bốn phần nội dung, là gần đây gặp phải một số chuyện phiền toái trên chính vụ, thương lượng với hắn.

Nói đùa.

Quy Long Thành sẽ không đi, đánh chết cũng sẽ không đi, cho dù là cho thủ phụ nội các cũng sẽ không đi.

Ở nhà bồi lão bà và bọn nhỏ, phơi nắng không tốt sao?

Lúc này.

Vương Thủ Triết nhấc bút lên, trả lại một phong thơ rồng bay phượng múa, lại từ chối lời mời ra làm quan không chút do dự, sau đó trấn an cảm xúc của Đế Tử An.

Sau khi đưa ra mấy ý kiến có tính xây dựng, lại nằm trở về ghế thái sư phơi nắng.

Hắn híp mắt lại, hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm có.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một gia tướng vội vàng chạy đến bẩm báo: “Khởi bẩm gia chủ, đội tuần tra Tân Bình trấn tới cấp báo. Bọn chúng phát hiện một đám thám tử khả nghi đang làm việc gián điệp và kích động dân biến. Khi đội tuần tra thực thi truy bắt theo luật lệ, trong đó có một bộ phận khả nghi xé rách không gian bỏ chạy.”

“Phốc!”

Vương Thủ Triết phun ra một ngụm linh trà, trừng mắt nói: “Cái gì gọi là xé nát không gian bỏ chạy?”

“Đúng vậy…” Gia tướng cạn lời đưa thư khẩn, “Xa nát không gian bỏ chạy, tin tức nói như vậy.”

Vương Thủ Triết cầm thư xem qua, quả nhiên là nói như vậy.

Một số tu sĩ Tử Phủ cảnh có thiên phú đặc biệt xuất chúng, có thể lợi dụng một số nguyên lý không gian để ảnh độn đã có chút ghê gớm.

Mà một số tu sĩ Thần Thông cảnh tinh thông thuật không gian, cũng có thể thuấn di cự ly ngắn, nhưng chưa nói tới xé nát không gian bỏ chạy.

Trong truyền thuyết, chỉ có đến cấp bậc Lăng Hư Đại Đế, mới có được năng lực phá toái hư không đáng sợ.

Xé nát không gian bỏ chạy? Đây là thám tử cấp bậc gì?

Thám tử cấp Lăng Hư sao?

Vương thị có tài đức gì, có thể trêu chọc đến thám tử cấp Lăng Hư đến thăm dò?

Nói như vậy, chân tướng chỉ có một.

Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, lập tức không còn gì để nói, đường đường Long Xương đại đế, thế mà lại chạy đến địa bàn của Vương thị lén lút làm thám tử?

Đây là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, nghèo cực nhàm chán sao?

Lao động điệp báo và xúi giục dân biến?

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi co rúm lại, gien di truyền của Ngô thị này có thể có vấn đề hay không? Luôn dễ dàng làm ra vẻ…

Có phải nên lại trịnh trọng suy nghĩ một chút chuyện thông gia với Ngô thị hay không?

…

Chương 88: “Vô lại ” Đại Đế! Quận chúa hổ thẹn!

…

Có điều, Vương Thủ Triết cũng chỉ càu nhàu mà thôi.

Nếu thật sự dám có loại ý nghĩ này, đoán chừng đế tử An liền có lý do không để ý tới triều chính, trực tiếp đến tìm Vương Thủ Triết hắn liều mạng.

Huống hồ, nếu bàn về quan hệ huyết mạch thật ra trong huyết mạch của Vương thị cũng có một phần huyết mạch Ngô thị tồn tại.

Dù sao, lúc trước thời điểm Định Quốc Công phủ cường thịnh, tự nhiên không thể thiếu thông gia với hoàng thất, số lần liên hôn với đích mạch cũng không ít. Trường Ninh Vương thị là chi nhánh, đương nhiên cũng không thoát khỏi liên quan.

Nếu như thật sự bàn luận, vậy thì luận không rõ ràng lắm.

Bỏ đi bỏ đi!

Vương Thủ Triết thở dài một hơi thật sâu.

Hầu hạ bậc Đại Đế này cũng thật quá mệt mỏi.

Không đúng, hiện tại đế tử An cũng càng thêm già mồm, cả ngày oán giận quá mệt. Không phải yêu cầu Vương Thủ Triết đích thân xuống núi, chính là yêu cầu phái thêm mấy đệ tử tinh anh của Vương thị đi phụ tá hắn.

Bây giờ, trưởng tử Vương Tông An vẫn đang chủ trì kế hoạch khai thác Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, mà Trưởng Tôn Vương Thất Chiêu cùng với mấy đệ tử trẻ ưu tú cũng bị phái đi Quy Long Thành phụ tá.

Tên kia, không phải là còn chưa thượng vị, đã muốn học theo Long Xương đại đế lười biếng rồi chứ?

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Ngoài Tộc Học Vương thị.

Hồ Châu Vi trải qua nhiều lần được xây dựng thêm, diện tích thủy vực đã tăng lên mấy lần so với ban đầu. Hiện giờ, là một trong những trận cơ của đại tụ linh trận của Vương thị, phía dưới nó lại chôn vào một linh mạch thủy hệ thượng phẩm.

Được nguyên thủy linh khí tẩm bổ, thủy sinh thực vật bên bờ mọc um tùm, sinh cơ bừng bừng, tràn đầy linh vận. Ngay cả linh ngư, linh oa trong nước, so với ban đầu càng thêm tươi mới non nớt.

Gió mát phất qua, trên mặt nước tạo nên tầng tầng gợn sóng, thỉnh thoảng có mấy chiếc thuyền con xẹt qua, có một loại vận vị như thơ như họa, cảnh sắc quả nhiên đẹp không sao tả xiết.

Giờ phút này.

Trên đài nghỉ ngơi nhàn nhã bên hồ Châu Vi có thêm một bếp lò.

Long Xương đại đế được đội hộ vệ Tộc Học lễ phép "mời" ra, đang ngồi ở bên lò, nướng linh nhục và linh ngư ngon lành.

Sở dĩ hắn không bị bắt là bởi vì bị coi là "trưởng bối" xa của Ngũ Lang Nữu Vương thị, lúc này mới chỉ bị mời ra ngoài mà thôi.

Mà Ngũ Lang Nữu và Ly Tiên của Vương thị cũng nhờ đó mà có được một cơ hội thở dốc, được phép tạm thời tiếp khách.

Giờ phút này.

Vương Đại Lang cùng năm con sói con đồng loạt ngồi xổm bên cạnh lò nướng, lỗ mũi không ngừng co rúm lại, nước miếng chảy ròng ròng.

Vương Ly Tiên thân là một mầm cây nhỏ, nửa cụp trên bình đài, rễ cây thật dài xuyên qua khe hở của bình đài Thân Thủy, chui vào sâu trong đê sông, hấp thu chất dinh dưỡng của mặt đất.

Thân là một cái cây, Vương Ly Tiên không cự tuyệt thịt, nhất là thịt ngon, sức chống cự của nàng cũng không mạnh.

"Vương đại lang… Ngũ nữu mấy người các ngươi, ta nói với các ngươi." Long Xương đại đế nướng thịt chín, từ trong bảo giới lấy ra hương liệu ngự thiện phòng tỉ mỉ điều chế rắc lên,

bày ra dáng vẻ trưởng bối ân cần dạy bảo nói: “Đây bất luận là sói hay làm người, đều phải giữ được trái tim già dặn.”

“Hiện tại các ngươi cũng đã trưởng thành, phải học cách độc lập thật tốt. Chuyện học tập, ta kiên quyết sẽ không nuông chiều các ngươi. Các ngươi nhất định phải khắc khổ học tập, tranh thủ làm năm con sói hữu dụng với Vương thị, đến đây ăn thịt.”

Sau khi Long Xương đại đế chia thịt, Ngũ Lang Nữu của Vương thị nhanh chóng lang thôn, còn gật đầu “Ô ô ô”. Thật sự quá sùng bái đại đế lão gia gia, không những thịt nướng ngon như vậy, ngay cả nói chuyện cũng có đạo lý.

Vương Ly Tiên thì phân ra mấy cành quấn lấy cá nướng, rễ đâm vào trong đó, những cá nướng nướng thịt kia liền bị hấp thu với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Tiên nhi, làm một gốc cây sinh mệnh trong truyền thuyết, ngươi phải ăn nhiều một chút.” Long Xương đại đế hiền lành nhìn nàng nói: “Tới tới, tới ăn chậm một chút, bên đại đế gia gia nhà ngươi còn có rất nhiều.”

Long Xương đại đế cũng nằm mơ cũng không ngờ, linh thực bản mệnh của Vương Thủ Triết lại là một gốc cây sinh mệnh. Thật sự là không biết vận cứt chó mà tên đó tích có bao nhiêu đời lại có thể đạt được cơ duyên lớn như vậy.

Thực sự là làm cho hắn ta hâm mộ và ghen ghét.

“Y a… Cảm ơn đại đế gia gia.” Vương Ly Tiên cảm kích nói.

“Khách khí cái gì, ngươi còn gọi ta là đại đế gia gia, ngươi chính là cháu gái, cháu gái ruột của ta.” Long Xương đại đế vẻ mặt hiền lành hòa ái nói: “Đại đế gia gia ngươi quyết định, để Tiên nhi ngươi có một hoàn cảnh trưởng thành khỏe mạnh an toàn, đại đế gia gia sẽ ở lại Vương thị bảo vệ ngươi, dạy ngươi.”

Trong lúc nói chuyện, hắn thuận tay cắt hơn phân nửa cá nướng và thịt nướng, chia cho Vương Ly Tiên.

Ngũ Lang Nữu Vương thị lập tức trợn tròn mắt.

Đây là sủng ái di chuyển a! Lập tức cảm giác thịt trong miệng cũng không thơm nữa.

“Y nha, đại đế gia gia thật giỏi a.” Vương Ly Tiên vui vẻ nói.

Ngay khi Long Xương đại đế tự mình dùng thịt nướng chiêu đãi Vương Ly Tiên và Ngũ Lang Nữ Vương thị, một bóng người cao lớn xuất hiện bên bình đài nước thân.

Người này mặc một bộ trường sam màu trắng, đoan chính là dung mạo tuấn nhã, khí độ nổi bật.

Bóng người này, đương nhiên là Vương Thủ Triết.

Hắn chắp tay hành lễ với Đại Đế trên đài cao, nói: “Bệ hạ đến Vương thị, Thủ Triết không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

“Ồ, Thủ Triết tới rồi.” Long Xương đại đế cười ha hả nhiệt tình ngoắc tay: “Đến đây, trẫm lại nướng một lò linh nhục, cùng ăn.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vương Thủ Triết nghe lời mà đi, trong lòng lại líu lo không thôi.

Bệ hạ không hổ là Đại Đế sống ba ngàn mấy trăm năm, độ dày da mặt quả nhiên có thể so với tường thành, làm ra chuyện như thế, lại còn giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Thủ Triết, ngươi nếm thử linh nhục trẫm nướng. Bếp nướng này, vẫn là Ly Dao lúc trước tặng cho trẫm.” Long Xương đại đế một bộ dáng quen thuộc, ở trên địa bàn của Vương thị, thật đúng là không xem mình là người ngoài.

Vương Thủ Triết vẻ mặt cạn lời, ăn mấy miếng thịt nướng tượng trưng rồi nói: “Bệ hạ đến Vương thị ta, Thủ Triết không thể nghênh giá, quả thực sợ hãi khó yên.”

Ý trong lời nói đương nhiên là hỏi đại đế một chút, ngài tới bái phỏng không thể thông báo trước một chút sao?

Long Xương đại đế âm thầm trợn trắng mắt.

Nếu như trẫm thông báo cho ngươi, chẳng phải là cho ngươi cơ hội giấu kỹ đuôi sao? Đến lúc đó, trẫm còn làm sao nắm thóp của ngươi, làm sao một cái mặt kinh thiên xoay chuyển, bạch bạch bạch đánh ngươi?

Chỉ tiếc, thằng nhãi Vương Thủ Triết này kinh doanh địa bàn vững chắc, nước giội không vào. Lão nhân gia ông ta còn chưa

triển khai hành động, đã bị bọn nanh vuốt của Vương thị phát hiện.

Nếu không phải hắn chạy nhanh, trừ phi vận dụng vũ lực đối kháng, bằng không sẽ bị bắt vào "tư ngục" của Vương thị.

Hừ!

Ở trên một mẫu ba phân đất này, dốc lòng kinh doanh địa bàn như thế, quả nhiên đã coi mình là "Thổ đại đế".

Long Xương đại đế trong lòng nghĩ linh tinh, mặt ngoài bình tĩnh dời đi đề tài, bình phẩm nói: "Thủ Triết, chủ trạch Vương thị này của ngươi quy hoạch thật sự là khí thế bàng bạc. Tụ linh trận như vậy, một khi khánh thành, dần dà, chủ trạch Vương thị này sẽ trở thành nơi của Chung Linh Dục Tú chân chính, có thể bảo vệ cơ nghiệp Vương thị kéo dài vạn năm đó!"

"Ngay cả trẫm đến nơi này cũng có chút lưu luyến quên về."

Làm Lăng Hư đại đế, kiến thức nhãn lực của hắn rốt cuộc không phải người bình thường có thể so sánh, gần như liếc mắt liền nhìn ra Tụ Linh trận mà chủ trạch Vương thị chuẩn bị bố trí này không tầm thường, tuyệt đối không phải trận pháp sư bình thường có thể bố trí được.

Vương Thủ Triết khựng lại, khách sáo nói: "Nếu bệ hạ thích, có thể ở lại Vương thị một thời gian ngắn coi như nghỉ phép."

Trên thế giới này cũng không có cái gọi là "Phổ Thiên hạ phàm chẳng lẽ không phải Vương thổ", bây giờ Vương thị có được đất đai tư gia, đều là chính thức đăng ký trong sổ sách ở phía chính phủ, chỉ cần nộp thuế theo chương, không phạm phải mấy loại hành vi phạm tội đặc biệt nghiêm trọng. Tự nhiên là đời đời đều thuộc về Vương thị, cho dù là ai cũng không thể tùy ý cướp đoạt.

Giống như lúc trước Vương thị đánh bại hai nhà Lưu Triệu, ép bọn họ ra khỏi Bình An trấn, nhưng cũng không có quyền tùy ý nhét đất của bọn họ vào tên Vương thị. Còn phải thông qua quy trình chính quy, nên mua thì mua, nên chuyển nhượng thì chuyển nhượng.

Bởi vậy, hiện giờ chủ trạch Vương thị (Nguyên Bình An trấn), tự nhiên đều thuộc về tộc sản của Vương thị. Đại đế tới, đó

cũng chỉ là khách ở.

Có điều lúc Vương Thủ Triết nói một câu, cũng chỉ là khách sáo khách sáo.

So với hoàn cảnh hoàng cung, địa bàn này của Vương thị tuy không đến mức nói một không một không hai, nhưng trên mức độ xa hoa mà nói quả thực kém không biết bao nhiêu đẳng cấp.

Nào có thể đoán được.

Long Xương đại đế ánh mắt sáng lên, sau đó vuốt râu làm bộ làm tịch trầm ngâm nói: "Nếu là Thủ Triết mời, trẫm cũng không tiện bác bỏ mặt mũi của ngươi. Vừa lúc, vừa rồi trẫm nhận Tiên Nhi vì ghi tôn nữ nhi, vừa vặn lưu lại bồi dưỡng một chút tình cảm."

"Cái gì?" Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh: "Bệ hạ, chuyện này xảy ra khi nào?"

"Trước khi Thủ Triết ngươi tới." Long Xương đại đế xua tay nói: "Việc này ngươi không cần lo lắng. Đây cũng là nể tình Vương Thủ Triết ngươi, lần này đã lập được công lao hãn mã cho Đại Càn quốc. Ngươi cũng không cần lo lắng trên dưới triều dã sẽ có chê trách. Trẫm đã đến tuổi này rồi, nhận một đứa con gái ký danh, hoàn toàn không cần xem sắc mặt của bọn họ."

Lời này nói ra, giống như Ly Tiên là cháu gái ký danh, khiến Vương thị chiếm tiện nghi bằng trời vậy.

Cơ bắp trên gương mặt Vương Thủ Triết co giật không thôi, khó khăn lắm mới khống chế được vẻ mặt của mình.

Ngài đây rõ ràng là muốn cọ tiên thực, giả bộ cái gì?

Da mặt này của bệ hạ… Chỉ có thể nói Đại Đế thật không hổ là Đại Đế, người bình thường thật sự không có cách nào so sánh.

Chỉ là trong đó còn có một băn khoăn…

Vương Thủ Triết hơi rối rắm, liếc nhìn Long Xương đại đế một cái, cẩn thận hỏi: "Bệ hạ ngài muốn thu Tiên Nhi làm nữ nhi ký danh, Thủ Triết đương nhiên là vạn phần vinh hạnh. Chỉ là bối phận của hai chúng ta…"

Long Xương đại đế nghe vậy trợn trắng mắt, chắp tay sau lưng kiêu ngạo nói: “Thủ Triết, ngươi đừng nghĩ nhiều, trẫm không có ý đó đâu. Chúng ta sau này vẫn là quan hệ quân thần thuần túy, ngươi cũng không cần có suy nghĩ không an phận gì.”

Trong lời nói và vẻ mặt đó, dường như tràn ngập ghét bỏ đối với Vương Thủ Triết.

“Hô!”

Vương Thủ Triết cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không có ý kia càng tốt, nếu không hắn thật sự có chút hầu hạ không nổi vị Đại Đế tùy hứng này.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy dáng vẻ như trút được gánh nặng của Vương Thủ Triết, trong lòng Long Xương đại đế lại tức giận, sắc mặt cũng có chút đen lại: “Vương Thủ Triết, ngươi đây là vẻ mặt gì? Ngươi đây là đang ghét bỏ trẫm sao?”

“Thần, cũng không có ý này.”

Vương Thủ Triết chắp tay, trong lòng giống như có một vạn con ngựa chạy như điên.

Đây thật đúng là “chỉ cho châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn”, thật cho rằng mình không nhìn ra sự ghét bỏ của đại đế lúc nãy sao?

“Không có ý này là tốt nhất.” Long Xương đại đế lúc này mới hài lòng nở nụ cười, phất phất tay nói: “Trẫm ở lại Vương thị một thời gian ngắn, thuận tiện dạy cho Tiên nhi một chút. Trẫm không phải người già mồm cãi láo gì, ngươi cũng không cần hầu hạ bên người, nên làm gì thì làm nấy.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vương Thủ Triết chắp tay đồng ý, dáng vẻ vô cùng cung kính ngoan ngoãn, thực tế lại là mệt mỏi không thôi.

Ai kêu ai bảo hắn là Lăng Hư đại đế chứ, nắm tay to, cánh tay thô, chỉ có thể đi theo hắn.

Cũng may, đây chỉ là ở một thời gian ngắn.

…

Cùng lúc đó.

Tân Bình trấn.

So với Bình An trấn, vị trí địa lý của Tân Bình trấn càng gần biển đông hơn.

Diện tích thổ địa của nó cũng vô cùng rộng lớn, lớn hơn Bình An trấn bốn năm lần. Cảnh nội càng có núi non đồi núi, lại có đường sông hồ, ngay cả hồ lớn nhất trong hạt địa của Vương thị - Thâm Thái Hồ, đều nằm trong phạm vi Tân Bình trấn.

Công trình thủy lợi nặng nhất của Vương thị, lúc mới khai hoang Tân Bình trấn, thiết kế chỉnh thể đã hoàn thành.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, đường sông và hồ nước nhỏ nhắn ngang dọc đều bị nối lại với nhau, những nơi nên đào thì đào, nên chỉnh sửa đê sông thì xây đê, các cửa cống lại càng không giống nhau, chỉnh thể tạo ra một cái lưới đường thủy dày đặc.

Cũng đừng xem thường cái thủy lộ võng này.

Phải biết rằng, năng lực vận tải trên không trung còn tương đối có hạn, vận chuyển đường bộ cũng không đủ mau lẹ, hiện tại, đường sông và hồ nước trong đều có tác dụng vô cùng lớn.

Vận chuyển, tưới tiêu, tiết lũ, tiêu úng…những chức năng liên quan đến đường thủy này, đều liên quan đến mấu chốt phát triển của toàn thể dân sinh.

Nếu không phải nhớ đến sự lưu luyến và không nỡ của tộc nhân Vương thị đối với “Tổ địa”, coi toàn bộ Tân Bình trấn là căn cứ chủ trạch của Vương thị, sẽ càng thêm thích hợp và tiết kiệm tiền.

Dựa vào vị trí miệng loa ở hạ du An Giang, có một khối châu tam giác nho nhỏ, góc kẹp có một đường sông rộng dẫn vào bên trong Tân Bình trấn. Ở chỗ đường sông hơi hẹp, Vương thị xây dựng một cái cống lớn, tên là “Dòng cống Tân Bình”.

Cái “Tân Bình Hạp Khẩu” này có rất nhiều tác dụng.

Nhưng một tác dụng quan trọng nhất trong đó chính là —— miệng cống Côn đạo.

Theo Vương Tông Côn càng lớn càng lớn, sức ăn của nó cũng càng ngày càng kinh người, Trường Ninh Vương thị dùng chi tiêu cũng càng ngày càng tăng.

Theo Vương Tông Côn thăng cấp ngũ giai, cho dù giàu có của Vương thị cũng không chống đỡ nổi chi tiêu lớn như vậy. Rất tự nhiên mà vậy, nuôi nấng đối với Vương Tông Côn cũng đổi thành hình thức "một nửa ném cho nửa chăn thả".

Chính là cứ cách một đoạn thời gian, sẽ để cho trưởng bối trong tộc có thực lực cường đại mang theo Vương Tông Côn đi dạo một vòng trong biển, dựa vào hung thú thủy sinh "Số lượng dự trữ phong phú" trong hải dương để thỏa mãn khẩu vị của Vương Tông Côn càng lúc càng lớn.

Đương nhiên, bởi vì nguyên nhân nào đó mọi người đều biết, bình thường khi trưởng bối ra ngoài chăn thả, đều sẽ mang theo Vương An Nghiệp.

Có điều, theo thực lực của Vương An Nghiệp và Vương Tông Côn nhanh chóng tăng trưởng, một người một côn liên thủ, ở trong biển sâu đã có đủ năng lực tự bảo vệ mình, công tác "Chăn thả" này liền hoàn toàn buông tay cho Vương An Nghiệp.

Một ngày này.

An Nghiệp mang theo Vương Tông Côn đã ăn no nê từ cửa biển bơi vào lòng sông, chậm rãi bơi về phía cống phẳng mới.

Lần ra biển này, một người một Côn đều "thu hoạch" khá phong phú. Dù là trong bụng Vương Tông Côn có một không gian riêng chuyên môn cất giữ đồ ăn, cũng vẫn cảm thấy có chút căng thẳng đến hoảng hốt, ngay cả tư thái lúc du động cũng trở nên có chút lười biếng, giống như là đang tản bộ tiêu thực vậy.

Lúc này thực lực của Vương Tông Côn đã đạt tới lục giai, mặc dù vẫn chưa trưởng thành, hình thể cũng đã trở nên phi thường khổng lồ. Mặc dù đường sông bên ngoài cửa cống Tân Bình đã mở rất rộng, một con cá bơi ở bên trong cũng có vẻ hơi chật chội, căn bản không hoạt động được.

Dưới ánh mặt trời, thân hình lưu tuyến kia tựa như một thành lũy di động, tản ra cảm giác áp bách cường đại, nghiễm nhiên đã có vài phần uy nghiêm "Long Kình" biển sâu.

Vương An Nghiệp khoanh chân ngồi trên lưng Vương Tông Côn, đang kiểm kê thu hoạch ra biển lần này, tính toán những

người muốn tặng cho các trưởng bối trong nhà, những người đó là lưu lại cho các cháu trai đệ đệ muội muội cháu trai.

Ba mươi năm trôi qua, lúc này Vương An Nghiệp đã trở thành một thanh niên ngọc thụ lâm phong.

Bây giờ hắn đã bốn mươi hai tuổi, mấy năm trước cũng đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, thực lực cùng năm đó sớm đã không thể so sánh, cho dù là so sánh với hoàng thất nhân tài xuất hiện lớp lớp, tốc độ tu luyện của hắn đều tuyệt đối là đội đầu tiên.

Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng sau lưng có tài nguyên của hoàng thất ủng hộ, thực lực bây giờ cũng không bằng hắn.

Đương nhiên, ở Vương thị, hiện giờ hắn chỉ có thể coi là đội thứ hai.

Dù sao Vương thị biến thái quá nhiều.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là tạm thời. Chờ thực lực của hắn mạnh hơn một chút nữa, liền có thể dựa theo sự chỉ điểm của Cơ Vô Trần mà sư tôn hắn năm đó lưu lại trong truyền thừa chi địa tiếp nhận một bước truyền thừa, đến lúc đó, vô luận là thực lực, hay là tư chất huyết mạch đều có thể thăng một đợt nữa, nói không chừng có thể thành công tiến vào đội thứ nhất của Vương thị.

Ngay khi Vương An Nghiệp tâm không tập trung kiểm kê thu hoạch, bất tri bất giác, một người một Côn cách cổng Tân Bình càng ngày càng gần.

…

Một chiếc thuyền tuần tra hình sông bên trong, chậm rãi chạy trong lòng sông rộng lớn.

Loại thuyền tuần tra này chuyên môn duy trì trị an hạt địa, tức sẽ bắt các loại người bất lợi đối với hạt địa. Đồng thời cũng là một loại cảnh cáo, cảnh cáo một số kẻ có ý đồ xấu, ở trong hạt địa Vương thị đều thành thật một chút.

Số hiệu của chiếc thuyền tuần tra này là 003, do hai tu sĩ Linh Đài cảnh làm chính phó đội trưởng, còn lại là mười sĩ tốt Luyện Khí cảnh trung giai hoặc trên trở lên, bọn họ ngoại trừ

binh khí lạnh ra, còn trang bị các loại vũ khí nóng như 【 súng tán đạn 】, 【 Phích Lịch Đạn 】 mới.

Ngoài ra, chính phó đội trưởng còn trang bị một chiếc nhẫn trữ vật, chuyên chở một số tiếp tế quan trọng, ví dụ đạn dược, thuốc trị thương, cùng với một số hạt giống thực vật kỳ quái nhưng lại có tác dụng diệu dụng.

Trong đó chính đội trưởng tên là Thân Đồ Hồng Ngang, xuất thân bình dân trong địa hạt của Vương thị, được Vương thị học giáo dục chính quy, lúc trước cũng tốt nghiệp thành tích tốt đẹp, trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Vương thị.

Hiện giờ Thân Đồ Hồng Ngao đã sáu bảy mươi tuổi, đã có tu vi Linh Đài cảnh tầng ba, trở thành một trung kiên tướng dưới trướng Vương thị. Khứu giác nhạy cảm, trầm ổn vững vàng, cộng thêm xuất thân học lịch không tầm thường, cưới được lại là cô nương bàng hệ Vương thị học được từ Vương thị tộc.

Bởi vậy, tiền đồ của Thân Đồ Hồng Thường trong Vương thị cũng không thấp.

Ở Đại Càn quốc, ngoại trừ những nơi văn hoa tập trung của đám người Quy Long Thành, hoặc là nơi tập trung tinh anh như Lăng Vân thánh địa. Nhưng phàm là tu vi Linh Đài cảnh, bất luận là thân phận hay thực lực đều có thể nói là không yếu, được cho là tinh anh.

Mà phó đội trưởng tên là Vương An Tùng, chính là đệ tử huyết mạch trực hệ của Vương thị. Phụ thân hắn tên là Vương Thất Bách, là thứ tử của đệ tử hạch tâm Huyền Băng điện nhất mạch ở Tử Phủ Học Cung Vương Tông Thịnh.

Vương Tông Thịnh tuổi còn trẻ đã bái nhập Tử Phủ Học Cung, tuy rằng không chói mắt như Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, nhưng cũng coi như có chút thành tựu. Có điều, thành tựu lớn nhất của hắn chính là cấu kết với một học tỷ trong Học Cung gọi là Chu Văn Phương.

Chu Văn Phương chính là nữ tử đích thứ mạch của Lũng Tả Chu thị, từ nhỏ thiên phú xuất chúng mà bái nhập Học Cung, cũng được Lũng Tả Chu thị gửi gắm hy vọng không nhỏ.

Quanh thân Lũng Tả chính là thế gia Lục phẩm lâu đời, nghiệp vụ trọng yếu nhất của gia tộc chính là vải vóc cùng với sản nghiệp du ngoạn trên dưới, cực kỳ am hiểu việc trồng dâu nuôi tằm. Trong đó cửa hàng y phục Chu thị là cửa hàng y liệu cao cấp nhất ở bên trong Lũng Tả quận.

Trong cửa hàng có một số quần áo trung cao cấp, động một tí cũng phải hơn vạn càn kim, thậm chí còn có hàng cao cấp nhất hơn mười vạn càn kim.

Trước đây hôn phục của Vương Thủ Triết là thông qua định chế của Tiền thị ở Lũng Tả Chu thị, lúc trước thật sự bỏ ra một khoản tiền lớn.

Bởi vậy Chu thị ở trong thế gia Lục phẩm cũng coi như là thế gia có tiền, có dã tâm nhất định muốn xông vào Tử Phủ thế gia Ngũ phẩm.

Sau khi Vương Tông Thịnh thành thân với Chu Văn Phương, chủ yếu là sinh hoạt trong học cung, trải qua cuộc sống như "Thần Tiên Quyến Lữ", cùng nhau ra ngoài làm nhiệm vụ đánh dã ngoại, rất là tiêu dao thích ý.

Nhưng mà dù là thần tiên quyến lữ, đứa con nên sinh vẫn phải sinh con. Dưới sự thúc giục của Vương Thủ Triết, hai người lần lượt sinh hạ hai nam một nữ, bọn nhỏ đều lớn lên trong gia tộc.

Trong đó, con thứ Vương Thất Bách lại sinh ra Vương An Tùng.

Lúc đó thật sự là thời gian thấm thoát.

Hiện giờ Vương An Tùng cũng đã ba mươi ba tuổi, trở thành một thanh niên tuổi trẻ tài cao.

Gia tộc chính là như thế, từng thế hệ tiếp nối một đời sinh sôi nảy nở, nhân đinh càng ngày càng thịnh vượng.

Vương An Tùng mặc một bộ trang phục huyền võ kiểu dáng, có vẻ anh tư bộc phát, không giống tổ phụ Vương Tông Thịnh một thân công pháp hoành luyện thể tu, dáng người hắn cân xứng mà thon dài, bộ dáng anh tuấn soái khí.

Hôm nay thiên phú huyết mạch của hắn đạt tới tiểu thiên kiêu Ất đẳng, tu vi đã đạt tới Linh Đài cảnh tầng hai, trong đám bạn

cùng lứa tuổi của Vương thị, không coi là tốt nhất, nhưng cũng không tính là kém, kiếm nhiều điểm cống hiến, vẫn có cơ hội từ danh sách thứ tư gia tộc bước vào danh sách thứ ba.

Lúc này Vương An Tùng đang ngồi bệt bên trong thuyền tuần tra, nghiêm túc thẩm vấn hai kẻ nghi phạm vừa mới bắt được.

Bởi vì hai tên nghi phạm kia đầu hàng tương đối lưu loát, hơn nữa là một vị lão giả cùng một cô nương. Đội tuần tra chỉ là dựa theo lệ cũ cùng quy củ đặt gông lên tay bọn họ, cũng không có đặc biệt ngược đãi bọn họ.

Nhưng ánh mắt Vương An Tùng vô cùng cảnh giác, đám sĩ tốt trực tiếp dùng tán đạn nhắm ngay bọn họ, có vẻ hơi căng thẳng.

“Hai vị, các ngươi vẫn là thành thật khai báo đi.” Vương An Tùng nghiêm túc nói: “Người trước đó xé mở không gian bỏ chạy, là ai? Dùng bảo vật gì? Các ngươi đến từ đâu, mục đích đến Tân Bình trấn của ta là gì?”

Lão Diêu sống một ngàn mấy trăm, nhưng chưa bao giờ có chuyện mất mặt như hôm nay. Ngươi nói cứng rắn chạy đi, đương nhiên cũng có thể chạy thoát, nhưng chạy thì có thể làm gì? Không phải là không công bảo Thủ Triết nhìn chê cười sao? Đều bị bệ hạ liên lụy rồi…

Đương nhiên, cũng cực kỳ xấu hổ còn có Ngô Tuyết Ngưng, may mà đội tuần tra của Vương thị khá quy củ, chỉ cần không phản kháng, cũng không có chỗ nào đi quá giới hạn.

“Tiểu tử, lão phu đã nói qua nhiều lần, chuyện này vẫn là mời Thủ Triết gia chủ các ngươi tới đi.” Lão Diêu bất đắc dĩ nói: “Các ngươi cũng không cần căng thẳng như vậy, chúng ta sẽ không làm tổn thương các ngươi.”

“Hoang đường, Tứ lão thái gia nhà ta đâu phải dễ gặp như vậy?” Vương An Tùng tức giận nói: “Chúng ta đã bắt được Đông Phương Thương Khung, hắn đã khai tất cả các ngươi ra. Ta nhắc nhở các ngươi, đối với loại người có ác ý rõ ràng như các ngươi, đội tuần tra chúng ta có quyền hành hình.”

“Thập nhị công tử, ngài quá lương thiện rồi, theo ta thấy không cần nói nhảm với bọn họ. Có một số phần tử phạm tội

chính là như thế, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, không bằng dựa theo luật pháp mà hành hình đi.” Một sĩ tốt đề nghị.

“Các ngươi cũng nghe được?” Vương An Tùng nghiêm túc nói: “Với tội của các ngươi trước mắt, bất luận là dựa theo luật pháp Đại Càn hay là điều lệ trị an địa phương Tân Bình trấn, chúng ta đều có quyền dụng hình, không bằng để lại chút thể diện cho nhau đi.”

Đến lúc này, Ngô Tuyết Ngưng rốt cục có chút chịu không nổi, xoay người nói: “Diêu gia gia, đây cũng quá mất mặt. Chuyện này đúng là sai ở chúng ta, không bằng ta tự bạo thân phận đi.”

“Chỉ có thể như thế.” Lão Diêu cũng không thể làm gì được, “Liền báo thân phận của ngươi đi.”

Vì thỏa mãn hứng thú ác độc của đại đế trước giả bộ một đợt, sau đó đem sự kiện đảo ngược mà hình thành cảm giác sảng khoái, hai người dọc theo đường đi quả thực không ít chịu ủy khuất.

Sau khi được lão Diêu gật đầu đồng ý, Ngô Tuyết Ngưng mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Vương An Tùng: “Ngươi cũng là chữ lót của Vương thị? Trong nhà xếp thứ mười hai?”

“Đúng vậy, ta chính là Vương An Tùng.” Vương An Tùng là học sinh tốt nghiệp ưu tú của Tộc Học, khí chất phong độ đương nhiên không kém, “Cô nương, nếu ngươi khai thật ra, ta sẽ xin giảm miễn tội cho ngươi.”

“Kỳ thật, đây là một hiểu lầm, chúng ta là người một nhà.” Sau khi Ngô Tuyết Ngưng thả lỏng khúc mắc, lại nghĩ tới người nào đó, ngược lại hơi có chút nhăn nhó.

“Người một nhà?” Vương An Tùng nhíu mày, dường như không tin.

“Ta tên Ngô Tuyết Ngưng, là tiểu quận chúa của hoàng thất.” Ngô Tuyết Ngưng cắn môi, có chút ngượng ngùng nói: “Ta và Thất ca Vương An Nghiệp của ngươi chính là bằng hữu.”

“Thì ra là bằng hữu của Thất ca? Hay là một tiểu quận chúa của hoàng thất?” Vương An Tùng giãn lông mày ra, đứng dậy, vẻ mặt hòa ái đi tới: “Vậy thì đúng là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, người một nhà không biết người một nhà.”

“Đó là đương nhiên, ta còn nhận ra Ly Lung nhà các ngươi đấy.” Ngô Tuyết Ngưng cười ngọt ngào: “An Tùng, chúng ta đều là người một nhà, lần này ngươi có thể cởi bỏ…”

“Hỗn trướng!”

Vương An Tùng gầm lên giận dữ: “Một gián điệp kích động dân biến, còn dám trêu đùa bản công tử như vậy? Còn là tiểu quận chúa hoàng thất, biết Thất ca nhà ta…”

Dừng một chút, Vương An Tùng phẫn nộ cực kỳ: “Ai với yêu nữ nhà ngươi là người một nhà, sao ngươi không giả mạo vợ chưa cưới của Thất ca nhà ta chứ? Dám giả mạo Thất tẩu của ta?”

Ngô Tuyết Ngưng bị rống đến lùi lại hai bước, ánh mắt có chút hoảng hốt, cái gì gọi là nàng dâu giả mạo An Nghiệp chứ? Ta thật ra…

A nha không được không được ~

Trong lúc Ngô Tuyết Ngưng đang bị mắng hoảng hốt, ngoài thuyền truyền đến một trận tiếng kêu “Long Kình” thấp giọng, kêu rên ô ô.

Cùng lúc đó, truyền đến tiếng cười ôn hòa của Vương An Nghiệp trở về: “Đây không phải thuyền tuần tra số 003 sao, 12, hôm nay ngươi làm việc không?”

“Là Thất ca.” Vương An Tùng sắc mặt vui mừng.

Nhưng biểu tình của Ngô Tuyết Ngưng thoáng cái lại ngây dại ra, trong lòng chợt nghĩ “Lạc Tranh” không tốt.

Xong rồi xong rồi, sao lại trùng hợp như thế, đụng phải An Nghiệp? Hình tượng xui xẻo này của mình bị nhìn thấy, nên làm thế nào cho phải?

…

Chương 89: Quận chúa bức hôn! Vương An Nghiệp đi con đường nào?

…

“Thất ca, ta đang ở trên thuyền tuần tra.” Huyền khí của Vương An Tùng từ trong khí hải chấn động mà ra, âm thanh leng keng truyền ra ngoài: “Ngươi đến thật đúng lúc, chúng ta bắt được hai gián điệp kích động dân biến, một trong hai người còn giả mạo là vị hôn thê của ngươi. Ta ha ha, ai mà không biết Thất tẩu nhà ta là Ức La tiểu quận chúa.”

Giả mạo vị hôn thê?

Ngô Tuyết Ngưng lập tức càng trợn tròn mắt, khuôn mặt đỏ bừng lên, một bộ dáng hỗn loạn trong gió. Ta ta ta, ta từ khi nào giả mạo vị hôn thê của An Nghiệp rồi?

“Còn có chuyện bực này? Ta khi nào lại có thêm một vị hôn thê?” Giọng nói kinh dị của Vương An Nghiệp truyền đến: “Ngươi chờ một chút, ta lên thuyền liếc mắt nhìn một cái.”

Ô ô, mất mặt người!

Ngô Tuyết Ngưng gấp đến độ dậm chân.

Lần này phụng bồi bệ hạ làm bộ tán tu, nàng tự nhiên không có khả năng dùng “Tiên tư ngọc cốt” chân diện mục. Dưới sự “Tu sửa” tỉ mỉ của đại đế lão tổ tông, nàng đã từ “Tiểu tiên nữ nhi” tinh linh, biến thành “Dung chi tục phấn” trăm dặm chọn một.

Càng đừng nói, vẫn là sau khi theo lão tổ gia gia “giằng gió gây sóng” trên địa bàn Vương thị một phen, bị coi như gián điệp bắt được.

Nàng còn mang theo còng tay, dáng vẻ chật vật như thế, làm sao có thể để cho An Nghiệp nhìn thấy? Nếu thật sự bị nhìn thấy, sau này nàng ở trước mặt An Nghiệp làm gì còn hình tượng gì đáng nói?

“Lão Diêu gia gia… xin giúp đỡ.” Ngô Tuyết ngưng mắt chờ mong truyền âm.

Ài!

Lão Diêu trong lòng thở dài một hơi thật sâu.

Đứa nhỏ Tuyết Ngưng này, thật sự càng lún càng sâu.

Có điều, muốn trách cũng chỉ có thể trách đứa bé An Nghiệp kia quá mức ưu tú.

Đừng nói tiểu nha đầu Tuyết Ngưng như vậy, ngay cả lão Diêu trăm ngàn năm qua sớm đã nhìn quen các thanh niên tuấn kiệt, cũng không thể không thừa nhận Vương An Nghiệp bất luận là bề ngoài, tài tình, hay khí độ, đều là tài năng xuất chúng hiếm thấy, hoàn toàn không bới móc ra được bệnh xấu gì.

Quan trọng nhất là trên người An Nghiệp có một loại khí chất đặc biệt, làm cho người ta bất tri bất giác sẽ sinh ra hảo cảm với hắn.

Bỏ đi bỏ đi, chuyện như vậy vẫn là để cho bệ hạ tự mình đau đầu đi.

Dứt lời, ngón tay hắn tùy ý chỉ một cái, một đạo huyền khí cực kỳ âm nhu liền khuấy động mà lên.

Trong nháy mắt, còng tay bằng sắt màu đen của Ngô Tuyết Ngưng tróc vảy như bột mịn, rơi xuống lả tả.

Cùng lúc đó, dưới chân hắn nhẹ nhàng giẫm một cái, thuyền tuần tra số 003 lập tức kịch liệt lắc lư, binh lính trên thuyền tất cả đều lắc lư đông lắc, mất đi cân bằng.

Tu sĩ Thần Thông cảnh là tồn tại đáng sợ bực nào? Đó là tu sĩ Huyền Vũ có uy năng thật sự như dời sông lấp biển.

Toàn bộ tu sĩ Thần Thông cảnh của Đại Càn cộng lại, số lượng cũng không nhiều lắm, mỗi người đều có thể nói là trụ cột của quốc gia. Chỉ cần hắn muốn, một đầu ngón tay có thể dễ dàng phá hủy chiếc thuyền tuần tra này, giết chết tất cả mọi người trên thuyền.

Chỉ có điều những thứ này đều là người và tài sản của Vương thị, lão Diêu cũng không phải tới tìm Vương thị xúi quẩy, tự nhiên sẽ không tùy ý phá hoại và giết chóc.

Cơ hội tới rồi!

Ngô Tuyết Ngưng hai mắt tỏa sáng, huyền khí ngưng thực đã đạt tới Thiên Nhân cảnh mãnh liệt tuôn ra, trong nháy mắt liền hóa thành một đạo lưu quang, "Vèo" một cái từ cửa sổ mạn thuyền vọt ra ngoài.

Đương nhiên nàng cũng sẽ không tùy ý giết người, bây giờ trong đầu chỉ nghĩ đều là nhanh chóng rời khỏi nơi này, không muốn chạm mặt Vương An Nghiệp.

"Yêu nữ, ngươi còn dám chạy trốn?!" Vương An Tùng kinh sợ gầm lên một tiếng, "Thất ca, ngàn vạn lần đừng để yêu nữ kia chạy!"

Lúc này hơn phân nửa thân thể của Vương Tông Côn đều ở dưới nước, Vương An Nghiệp đứng trên lưng Côn, đang chuẩn bị trấn an Côn một phen liền lên thuyền ôn chuyện với đệ đệ, nhưng không ngờ lại xuất hiện biến cố như thế.

Lúc này.

Hắn khẽ nhíu mày nói: "An Tùng, ngươi yên tâm đi, nàng ta trốn không thoát đâu."

Nói xong, hắn liền thi lễ với Vương Tông Côn dưới chân: "Làm phiền thúc gia gia ngăn nàng lại thay ta."

"Ùng ục ~"

Vương Tông Côn phát ra một tiếng trường minh như sáo vũ khí.

Hắn đương nhiên cũng chú ý tới nữ tu sĩ bỗng nhiên vọt ra kia. Nghe được lời này của Vương An Nghiệp, xác nhận là kẻ địch, đương nhiên cũng không khách khí nữa.

Nó thích nhất là đi bắt người xấu!

Trong nháy mắt.

Đạo đạo không gian chi lực lấy hắn làm tâm vòng tròn khuếch tán ra, trong phạm vi vài dặm, hết thảy trong không khí trong nháy mắt chậm lại, sau đó chậm rãi ngưng kết.

Sóng nước dập dờn, gió thổi qua mặt nước, chuồn chuồn trên lá cỏ, cánh hoa theo gió bay xuống… Tất cả mọi thứ đều ngưng kết trong không gian, phảng phất ngay cả thời gian cũng đình trệ trong nháy mắt này.

Ngô Tuyết Ngưng đang bay lượn thân hình trì trệ, lập tức giống như mọi thứ chung quanh, thân hình trực tiếp bị ngưng kết trong không gian, không thể động đậy.

Thoạt nhìn, giống như là tác phẩm nghệ thuật được đặc biệt gia công.

Không gian giam cầm!

Một trong những tiểu thần thông mang tính tiêu chí nhất của hệ không gian.

Vương Tông Côn là tiên thú trời sinh, luận tư chất không sai biệt lắm tương đương với Tiên Thiên Đạo Thể trong nhân loại. Hôm nay nó đã lục giai, đã sớm nắm giữ đại thần thông, đã thông hiểu đạo lý, diễn hóa ra đủ loại diệu dụng thần kỳ. Không gian giam cầm tiểu thần thông như vậy, tự nhiên càng là hạ bút thành văn.

Hơn nữa, với tư cách tiên thú, cường độ thân thể của hắn cường hãn hơn xa so với tu sĩ nhân loại cùng giai, năng lượng có thể chứa đựng trong cơ thể cũng là lượng lớn, cho dù là sử dụng đại thần thông tiêu hao năng lượng vô cùng đáng sợ, cũng có thể kiên trì rất lâu, nếu như là tiểu thần thông, lại càng gần như không cần lo lắng vấn đề năng lượng hao hết.

Nếu thật sự động thủ, Tử Phủ cảnh bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Khốn kiếp!

Sắc mặt Ngô Tuyết Ngưng biến đổi, lập tức cảm thấy không ổn.

Nếu chỉ có một mình Vương An Nghiệp, nàng vẫn rất có hi vọng chạy thoát, dù sao bản thân nàng cũng là đại thiên kiêu, thực lực không tầm thường, thời điểm toàn lực thi triển độn pháp tốc độ càng tuyệt luân.

Nhưng mà, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Long Kình dưới chân Vương An Nghiệp kia, vậy mà nắm giữ thần thông hệ không gian cực kỳ hiếm thấy, có thể trực tiếp giam cầm hành động của nàng!

Thất sách!

Bất quá, nàng cũng không có bối rối, mà là quyết định thật nhanh, trực tiếp gọi ra thần thông linh bảo trường kiếm —— "Khuynh Thành Tuyết".

Thanh thần thông linh bảo trường kiếm này, vẫn là thần thông linh bảo mà nàng trước khi đi thánh địa học tập, lão tổ gia gia ban cho nàng. Cũng chính là thanh thần thông linh bảo mới khai linh trí trong bảo khố kia, còn chỉ biết kêu khóc "Ô ô ô oa".

Đương nhiên, giống như Ngô Tuyết Ngưng, thanh trường kiếm thần thông linh bảo này cũng làm ngụy trang, không nhìn kỹ rất khó nhìn ra là cùng một thanh.

"Khuynh Thành Tuyết" vừa ra, uy thế mạnh mẽ bạo khai, không gian giam cầm quanh thân Ngô Tuyết ngưng lập tức buông lỏng vài phần.

Thần thông linh bảo rốt cuộc là thần thông linh bảo, cho dù linh trí không mạnh, đối với thực lực gia tăng cũng thập phần rõ ràng.

Mặc dù không gian giam cầm của Vương Tông Côn rất mạnh, nhưng dù sao hắn còn chưa tới thất giai, thi triển ra thần thông, uy lực tự nhiên là giảm đi một chút. Nếu không, dù có thần thông linh bảo trong tay, cũng sẽ không bị ảnh hưởng dễ dàng như vậy.

Ngô Tuyết Ngưng nắm lấy cơ hội, lúc này liền vận khởi thân hình không ngừng nhảy ra ngoài.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp cao hứng, phía sau, Vương An Nghiệp đã ra tay.

"Keng!"

Chỉ nghe một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Trường kiếm thần thông "năm tháng" ra khỏi vỏ, Vương An Nghiệp tiện tay chụp vào trong tay, lăng không chém về phía trước.

Trong chốc lát.

Kiếm quang đại khí bàng bạc quét ngang thiên địa.

Toàn bộ bầu trời dường như trong nháy mắt đã đổ ập xuống, trùng trùng điệp điệp, như núi cao vạn trượng, lại như sóng cả vạn khoảnh, mang theo uy thế đáng sợ ù ù đè xuống.

"Ầm ầm!"

Ngô Tuyết Ngưng đúng là trực tiếp bị một kiếm này từ không trung đập vào trong nước, tóe lên bọt nước thật lớn, thiếu chút nữa cắm đầu vào trong bùn sông.

Nàng, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, lại bị An Nghiệp đánh!

Đời này Ngô Tuyết Ngưng còn chưa từng chật vật và tủi thân và uất ức như vậy, trong lúc nhất thời, nước mắt không ngăn được "ào ào" chảy xuôi, hòa thành một thể với nước sông trong suốt.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc thương tâm, cho dù chết, cũng tuyệt đối không thể để An Nghiệp nhận ra nàng chính là Ngô Tuyết Ngưng. Nếu không, sau này nàng làm sao còn mặt mũi gặp hắn?

Chung quy nàng vẫn là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, một thân tu vi thực lực tất nhiên là bất phàm, ở trong nước huyền khí khuấy động, giống như một mỹ nhân ngư vọt nhanh về phía trước bỏ chạy.

"Xì xì xì xì~"

Vương Tông Côn vừa thấy như thế, nhất thời càng thêm hưng phấn.

Cô nàng nhân loại kia lại còn muốn cùng hắn thi bơi?

Đúng là rất thú vị.

Hắn cõng Vương An Nghiệp "ầm ầm" một tiếng chìm vào trong nước, như "Cự kình" rơi vào trong mương nước, trong nước sông nổi lên sóng gợn, cọ rửa nổ tung đến trên đê hai bờ sông.

Cái đuôi lắc lư, hắn "Oanh" một tiếng vọt ra, giống như một chiếc thuyền lớn xuất kích.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, hắn đã đuổi kịp Ngô Tuyết Ngưng, ở bên cạnh nàng vui vẻ bơi lội, thông qua chấn động trong nước

phát ra thanh âm khàn khàn, tựa như đang cười nhạo Ngô Tuyết Ngưng.

Ngô Tuyết ngưng thần không thở nổi, tức giận ngất đi.

Vương An Nghiệp nuôi một con Long Kình có phẩm loại quỷ gì, sao lại biến thái như thế?

Đồng thời, Vương Tông Côn tùy ý du động, cũng làm cho sóng ngầm dưới nước phun trào, chấn động làm Ngô Tuyết Ngưng có chút đầu váng mắt hoa, cũng làm cho nàng khóc không ra nước mắt.

Nàng hối hận!

Sớm biết như vậy, nàng đã không đi theo lão tổ gia gia cải trang vi hành. Ai có thể nghĩ tới, đi ra ngoài chuyến này lại xui xẻo như thế?

Đúng vào lúc này.

Vương An Nghiệp tùy thời chờ phát động mạnh mẽ từ trên người Vương Tông Côn nhảy xuống. Ở trong nước linh động bay vọt tới, tóm lấy chân Ngô Tuyết Ngưng.

Ngô Tuyết Ngưng cả kinh, vội vàng quay người quét ngang một cước, tốc độ và lực lượng chấn động làm cho một đạo gợn sóng dưới nước.

“Khá lắm.”

Sắc mặt Vương An Nghiệp nghiêm túc.

Đây là gián điệp của thế lực nào, không những thực lực cường đại như thế, còn rất ngang ngược. Đối mặt với sự bắt giữ của Thất công tử, lại còn dám nhiều lần chống cự.

Thật sự cho rằng Thất công tử Vương An Nghiệp hắn ăn chay mà lớn lên sao?

Lúc này.

Vương An Nghiệp không chút khách khí đón đỡ phản kích, liền triền đấu với Ngô Tuyết Ngưng dưới nước.

Hai người đều không phải huyết mạch thủy hệ, ở dưới nước, kiếm pháp cùng tiểu thần thông thi triển đều bị ảnh hưởng rất lớn, muốn công kích đến đối phương, cần phải gần sát một

chút mới được. Tuổi tác của hai người cùng tu vi đều không kém bao nhiêu, trong lúc nhất thời lại đấu ngang tay, khó phân thắng bại.

Vương Tông Côn ở một bên quan chiến thấy thú vị, ở bên kia "hiên Ngang Ngang Việt" mà cổ vũ Vương An Nghiệp. An Nghiệp làm rất tốt, bắt lấy yêu nữ kia, Côn gia gia nhà ngươi nặng nề có thưởng.

Hai người đang ở dưới nước, một người đang hăng hái chạy, một người dùng hết sức bắt lấy. Đánh nhau quấn lấy, rất nhanh xảy ra vấn đề.

Bất tri bất giác, hai người đã hoàn toàn quấn lấy nhau.

Ngô Tuyết Ngưng sững sờ, thầm nghĩ không ổn. Nàng đường đường là tiểu quận chúa hoàng thất, lần này tiện nghi chẳng phải là bị An Nghiệp chiếm hết rồi sao? Phải làm thế nào đây?

Vương An Nghiệp ngược lại không cảm thấy có vấn đề gì.

Theo hắn thấy, mình chỉ là bắt một yêu nữ đào phạm mà thôi, chiến đấu kịch liệt làm sao quản được nhiều như vậy?

Thái gia gia Vương Thủ Triết của hắn đã từng dạy hắn, đối mặt với bất kỳ kẻ thù nào cũng không được chủ quan, đặc biệt là đừng vì kẻ địch là một nữ tử mà nhân từ nương tay.

Mắt thấy đối phương đột nhiên ngẩn người, hắn tự nhiên là nhân cơ hội này tay chân cùng sử dụng, mãnh liệt khóa khớp nối của nàng, sau đó từ trong Vô Lượng Bảo Giới móc ra một sợi dây thừng buộc thú, vô cùng thành thạo trói nàng lại.

Vương thị vẫn luôn có truyền thống săn bắn mùa thu đông, tuy rằng muốn kết hợp thực tế, đổi thành ba năm tổ chức một lần. Nhưng Vương An Nghiệp là chắt trai đích mạch của Vương thị gần như mỗi lần đều tham gia. Hắn đi săn cũng là một tay săn tốt, có đôi khi bắt con mồi còn sống, muốn mang về, buộc chặt chắc là nhất định, bởi vậy thủ pháp tương đối thuần thục.

Sau khi trói xong.

Vương An Nghiệp liền xách nàng lên trên bờ, huyền khí chấn động, nước trên người và quần áo lập tức hóa thành vô số giọt nước nhỏ bé bị đánh bay. Toàn thân hắn lập tức trở nên sạch sẽ sạch sẽ.

Đây là tiểu kỹ xảo hắn thường xuyên chăn cá, giao tiếp với nước lâu ngày, sau đó lĩnh ngộ ra được.

“Chiêu “Cẩu thổ vẩy nước” này của ngươi sử không tệ.” Ngô Tuyết Ngưng thấy không chạy trốn thành công, biết không thể tránh né, dứt khoát đập bình.

Nhất là bị Vương An Nghiệp trói thành bộ dáng như thế, trong lòng bà ta không tức giận mới là lạ.

“Con yêu quái này…” Vương An Nghiệp nói được một nửa, vẻ mặt nhất thời cứng ngắc.

Sau khi bơi thêm vật lộn, bột tục trên mặt Ngô Tuyết Ngưng đã được rửa sạch, lộ ra một gương mặt thanh Nghiên tuyệt mỹ.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi là Tuyết Ngưng…” Trên khuôn mặt anh tuấn của Vương An Nghiệp lộ ra vẻ khiếp sợ: “Sao lại là ngươi? Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Trong mấy chục năm này, Ngô Tuyết Ngưng có một nửa thời gian học tập ở Thánh Địa, một nửa thời gian là ở trong Quy Long Thành.

Vương An Nghiệp với tư cách là thiếu tộc trưởng nho nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ đi thánh địa một chút, hoặc là đi Quy Long Thành làm chút việc. Tuy hai người gặp mặt không nhiều, nhưng cách mỗi mấy năm luôn luôn có cơ hội gặp mặt một lần, ôn lại một chút.

Dáng vẻ của hai bên sau khi trưởng thành, có thể nói là cũng không xa lạ.

“Trước khi tra hỏi, có thể cởi bỏ dây trói thú của ngươi hay không?” Ngô Tuyết Ngưng hung hăng ném qua cho hắn một cái liếc mắt.

Hôm nay cái mặt này, thật đúng là quá mất mặt rồi.

“Đắc tội.” Vương An Nghiệp vội vàng chắp tay thở dài, vội vàng giúp Ngô Tuyết mở dây thừng ra.

Toàn bộ quá trình, hắn đều cẩn thận từng li từng tí, sợ chạm vào thân thể nàng, một bộ biết lễ biết tiết.

Hành động như thế, khiến Ngô Tuyết Ngưng lại sinh ra oán khí.

Mới vừa rồi ở dưới nước lại chụp lấy nàng, tiện nghi gì cũng chiếm hết. Nhưng vừa quay đầu, lại biến thành một quân tử chính nhân, đây là chuẩn bị ăn sạch sẽ không nhận nợ sao?

Trong lòng tràn đầy khó chịu, Ngô Tuyết Ngưng trong lúc nhất thời nổi giận, nhìn Vương An Nghiệp hung tợn nói: "Vương An Nghiệp, ta hỏi ngươi, chuyện vừa rồi, ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào?"

"Cái này…" Vương An Nghiệp nghiêm túc cân nhắc một phen nói: "Tuyết Ngưng ngươi đường đường là tiểu quận chúa hoàng thất, tất nhiên sẽ không đến địa hạt của Vương thị ta phá hư, chắc hẳn trong này có hiểu lầm gì đó. Ta sẽ nói rõ với Thập Nhị đệ, tạm thời sẽ không bắt ngươi."

Cái gì gọi là tạm thời không bắt? Chẳng lẽ một lát nữa còn muốn bắt nàng? Hơn nữa, nàng đang hỏi chuyện này sao?

Ngô Tuyết ngưng thần không thở nổi, tức giận ngất đi.

Lúc này Vương Tông Côn chẳng biết từ lúc nào cũng bơi đến bên bờ, đầu cá khổng lồ cứ như vậy kéo lên trên đê sông, có chút hăng hái nhìn hai người cãi nhau.

Giờ phút này, Bát Quái Chi Tâm trong lòng hắn hừng hực thiêu đốt.

Cô nàng kia, thì ra là một đại mỹ nhân, thoạt nhìn hình như có rất nhiều gút mắc với An Nghiệp. Rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì?

"Vương An Nghiệp, ngươi chớ giả ngu giả ngây!" Ngô Tuyết Ngưng hiểu, lúc này không thể tùy ý hắn ngắt lời, lập tức gọn gàng dứt khoát hỏi: "Ta hỏi là lúc ở đáy sông, ngươi vừa bắt vừa ôm hôn ta, chuyện này nên xử lý thế nào?"

Nàng cũng nghĩ thông rồi, nếu không nhân cơ hội lần này chủ động tấn công. Qua thêm vài năm, Vương An Nghiệp và Ức La một khi thành thân, nàng sẽ không còn cơ hội nữa. Qua thêm mấy năm nữa, bọn họ không chừng ngay cả hài tử cũng sinh ra một đống lớn rồi.

"Đợi một chút!" Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Vương An Nghiệp chảy xuống, cau mày hồi tưởng, "Lúc chiến đấu, bắt và ôm đúng là có, nhưng từ đâu mà ra thân này?"

“Vương An Nghiệp ta hỏi ngươi, cả đời này ngươi có hôn ta không?” Ngô Tuyết ngưng mắt nhìn sao, ánh mắt sáng quắc chất vấn.

“Cái này… Thật ra từng có, nhưng mà khi đó chúng ta còn nhỏ, hơn nữa còn là…” Vương An Nghiệp vừa giải thích một nửa, đã bị Ngô Tuyết Ngưng cắt ngang.

“Vậy thì đúng là có rồi.”

“Còn có loại chuyện này?”

Vương Tông Côn đang ăn dưa lập tức trợn tròn mắt, tinh thần lập tức tỉnh táo lại.

An Nghiệp nhà chúng ta có thể a, lúc này còn chưa thành thân đâu, ngay cả nữ hài tử cũng đã hôn rồi.

“Cái này… Tuyết Ngưng à? Cuối cùng đều là hiểu lầm.” Vương An Nghiệp bất đắc dĩ nói, “Ngươi nhắc những thứ này làm gì?”

“Vương An Nghiệp, ta cũng đường đường là tiểu quận chúa, một khi tu luyện đến Tử Phủ cảnh, chính là quận chúa của Đại Càn quốc.” Ngô Tuyết ngưng hừ một tiếng nói: “Ta bị huynh ôm lại hôn lại bắt, huynh bảo ta còn mặt mũi nào mà gả cho người nữa?”

“Lời này không có bệnh, không gả được, không gả được.” Ăn dưa Côn nghe được liên tục gật đầu, tỏ vẻ một đợt này đứng tuyết ngưng tiểu quận chúa. Cái đuôi đập nước vang lên lách cách, tỏ vẻ nếu như có nhu cầu, Tông Côn hắn có thể làm chứng, ngươi vừa rồi thật sự lại bắt lại ôm, còn đem người trói lại.

Vương An Nghiệp tức giận trừng mắt nhìn Vương Tông Côn, ngươi tới làm loạn cái gì? Hắn hít sâu một hơi, hành lễ với Ngô Tuyết: “Quả thật là lỗi của An Nghiệp, không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến Tuyết Ngưng ngươi nguôi giận.”

” nguôi giận?” Ngô Tuyết Ngưng nghiêm mặt nói, “Đây cũng không phải là đứa bé qua nhà, nào có tức giận hay không? Ngươi nghĩ đi, ta là thân phận gì? Ta là một đại Thiên kiêu quận chúa a, cho dù gả cho hạt giống Lăng Hư của thế gia nhất phẩm Tiên Triều, cũng không có làm nhục nhân gia chứ?”

“Khặc khặc khặc, bất nhục không nhục không nhục.” Ăn dưa Côn lại bắt đầu vỗ nước sông ồn ào lên.

Vương An Nghiệp lau mồ hôi trên trán, cũng chỉ đành nói theo, không bôi nhọ không bôi nhọ.

“Nhưng mà thân thể tàn hoa bại liễu này của ta, lại có mặt mũi gì đi hãm hại người ta?” Gương mặt Ngô Tuyết Ngưng nóng lên, lòng dạ độc ác nói: “Cũng không thể còn chưa gả đi, liền đội nón xanh cho người ta đi? Chuyện này ta làm không được.”

Khá lắm!

Ngay cả thân thể tàn hoa bại liễu cũng xuất hiện.

Trán Vương An Nghiệp đầm đìa mồ hôi, áy náy không thôi nói: “Tuyết Ngưng tiểu quận chúa, nhưng ta đã có hôn ước với Ức La, chỉ sợ…”

“Vậy cũng không sao.” Ngô Tuyết nhíu mày, “Nếu An Nghiệp công tử không muốn chịu trách nhiệm, thì coi như tuyết đọng mệnh khổ. Cùng lắm là sau này cả đời không lập gia đình, An Nghiệp công tử ngươi cũng không cần gánh nặng tâm lý, ta sẽ không dây dưa ngươi.”

“Bổ bã nam tra nam, tên cặn bã ăn hết lau sạch không nhận nợ kêu ư ư ư ư ư…” Ăn dưa bùm bùm” lập tức kích động lên, ánh mắt to lớn tức giận nhìn chằm chằm Vương An Nghiệp, An Nghiệp ơi là An Nghiệp, tuy rằng ngươi là cháu trai của ta, nhưng mà đợt này, Côn gia đứng ở bên cháu dâu Tuyết Ngưng nhà ta.

“Cái này… Ta hỏi ý nghĩ của thái gia gia một chút.” Vương An Nghiệp cũng không am hiểu phương diện tình cảm, trong lúc nhất thời, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, có một số không biết nên làm thế nào cho phải. Thôi vậy thôi, về nhà hỏi thái gia gia nên xử trí như thế nào đi, về phương diện tình cảm hắn có vẻ tương đối chuyên nghiệp.

“An Nghiệp ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ép ngươi.” Ngô Tuyết Ngưng lập tức kéo cánh tay hắn, cầm khăn giúp hắn lau mồ hôi, ôn nhu mà tỉ mỉ nói: “Cho dù thái gia gia không đồng ý, ta cũng không oán không hối.”

“Tuyết Ngưng, ngươi và ta như vậy cũng không tốt…” Vương An Nghiệp khẩn trương vạn phần giãy dụa một cái.

“Chúng ta đều đã như vậy rồi… An Nghiệp ngươi là ghét bỏ ta?”

“Không chê, không chê.”

Cách đó không xa, thuyền tuần tra số 003 đuổi tới trợ giúp, Vương An Tùng đứng ở đầu thuyền, vốn còn đang lo lắng cho Thất ca.

Lại đột nhiên nhìn thấy một màn này, lúc này hổ thân chấn động, trong lòng sóng to gió lớn nổi lên, không phải chứ? Yêu… Không, nữ tử kia thật sự là vị hôn thê của Thất ca?

Xong rồi xong rồi, lúc trước hắn bắt vị hôn thê của Thất ca, Thất ca sẽ không tức giận chứ?

Mà cùng lúc đó, khóe mắt của lão Diêu cũng giật giật, khóe miệng kinh ngạc, cái này đã cấu kết với nhau? Tốc độ hạ thủ của Tuyết Ngưng nha đầu cũng thật là nhanh…

Thôi thôi, việc này liên quan gì đến một thái giám như ta?

Có đau đầu, cũng là vì bệ hạ đau đầu.

…

Cùng lúc đó.

Linh thụ cốc trong bản thể Ly Tiên, trong đó tràn đầy sinh cơ linh khí, mỗi một hơi thở đều có thể cảm giác được tiên linh chi khí thấm vào phế phủ.

“Thủ Triết à, cốc mà trẫm ở có tên không?” Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng, sau khi dò xét thì vô cùng hài lòng hiện trường.

Vương Thủ Triết sửng sốt: “Bệ hạ ngài muốn ở đây?”

“Thủ Triết, nghe ngươi nói kìa, ta cần phụ đạo bài tập Tiên Nhi, đương nhiên là tiện ở gần đây.” Long Xương đại đế nói với vẻ đương nhiên, lại trầm ngâm: “Ta vì muốn phụ đạo bài tập Tiên Nhi nên mới ở lại Vương thị, sau này ở đây gọi là “Lưu Tiên Cốc” đi.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, vẫn thành thật hành lễ nói: “Đa tạ bệ hạ ban tên.”

“Ồ, Nhã cư này của Thủ Triết ngươi không tệ, tuy rằng vật liệu linh mộc sử dụng không phải cao cấp nhất, nhưng chế tạo lại rất khác biệt cổ hủ, rất phù hợp thẩm mỹ của trẫm.” Long Xương đại đế lại hài lòng nói: “Trẫm xa hoa cả đời, ở trong căn nhà gỗ trong rừng bực này, thật sự có một phen tư vị khác.”

“Trẫm đặt tên cho nó là “Lưu Tiên Cư”, ý của Thủ Triết như thế nào?”

Được!

Ngay cả phòng bế quan của ta cũng chiếm hết, ngay cả tên cũng lấy xong rồi.

Ngài vạn dặm xa xôi chạy tới Vương thị, cọ cọ, cũng không biết đại đế nuôi lão kim đã đủ chưa?

Trong lòng Vương Thủ Triết tràn đầy suy nghĩ vụn vặt, còn có bệ hạ ngài đặt tên, động một chút chính là Vọng Tiên, Lưu Tiên, cái gì, chẳng lẽ là lúc còn trẻ có lo lắng gì đó?

Long Xương đại đế nhìn thấy vẻ mặt của Vương Thủ Triết, khoái cảm trong lòng tự nhiên sinh ra, Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi cũng có ngày hôm nay.

…

Chương 90: Thiếu niên khí vận ” chiết kích” tình trường! Phong vân tái khởi!

…

Con sông Tân Bình trấn của Trường Ninh vệ.

Trên thuyền tuần tra số 003.

Đám người Vương An Nghiệp trở lại trên thuyền tuần tra, hắn đang phát tiền, một chồng mười tờ kim phiếu mệnh giá nhỏ, tản ra cho mười sĩ tốt Luyện Khí cảnh của đội tuần tra: “Các vị đều vất vả rồi.”

Mỗi một tấm đều là hai mươi càn kim.

“Không vất vả không vất vả, cố gắng để Vương thị quật khởi.”

“Bái Tạ Thất công tử.”

“Thất công tử càng thần võ tuấn lãng, còn như chân tiên hạ phàm.”

Liên tiếp những lời cảm kích và nịnh nọt không ngừng, mỗi người nói chuyện đều rất êm tai.

Những đội tuần tra này đều là tộc binh do Vương thị lựa chọn ưu tú bồi dưỡng từ nhỏ, tổ tiên mấy đời đều sống dưới cánh chim của Vương thị, độ trung thành đều vượt qua được khảo nghiệm.

Đương nhiên, Vương thị đầu tư ở trên người bọn họ cũng không nhỏ. Một viên “Khởi Linh đan”, có thể tăng tư chất huyết mạch vốn “phế phẩm giáp đẳng” của bọn họ lên đến hạ phẩm Đinh đẳng, đạt được tư cách tu luyện Huyền Vũ.

Mà Tộc Binh học viện phụ thuộc Tộc Học ngoại trừ dạy dỗ Huyền Vũ chiến kỹ ra, đối với lớp văn hóa cũng nắm rất nghiêm, hàng năm còn sẽ dựa theo thành tích khoa văn học mà sắp xếp, cho những người có biểu hiện ưu tú trong đó thêm vào một khoản tài nguyên.

Trong đó người ưu tú nhất, còn có cơ hội thi vào Vương thị Tộc Học, tiếp nhận giáo dục tinh anh hóa, tương lai tiền đồ càng rộng.

Tầng tầng tuyển chọn và khích lệ như vậy, cũng khiến cho mỗi một tộc binh đều vô cùng cố gắng, tổng hợp tố chất tương đối ưu tú.

Chờ sau khi bọn họ mười tám tuổi tốt nghiệp sẽ tiến vào những bộ phận khác nhau trong nội bộ Vương thị, có những cương vị khác nhau, hàng năm đều có thể lĩnh được cơ sở nuôi dưỡng, ở phòng bổ sung, phụ cấp linh thực, trợ cấp đan dược,, đãi ngộ thù lao hết sức hậu đãi.

Giống như một tộc binh ưu tú Luyện Khí cảnh tầng năm, hàng năm có thể nhận được vật tư tổng hợp và tổng giá trị phụng dưỡng ước chừng là sáu mươi càn kim, nếu lập nhiều công hơn nữa, gần trăm năm cũng có thể.

Đãi ngộ này, đã tốt hơn tuyệt đại đa số con cháu trực mạch của thế gia Bát Cửu phẩm Đại Càn quốc.

Nhưng cho dù như vậy, một tấm kim phiếu hai mươi càn kim của Vương An Nghiệp ban thưởng, đối với bọn họ mà nói cũng đã xem như thu nhập cực kỳ phong phú rồi.

Về phần đội trưởng đội tuần tra Linh Linh số ba Thân Đồ Hồng Tông, bình thường lời nói rất thận trọng, trong mắt thuộc hạ và bình dân đều là trung niên nam tử nghiêm khắc, giờ phút này cười vô cùng xán lạn, mặt đầy a dua: “Tiểu nhân kính ngưỡng Thất tiểu thiếu gia như nước An Giang sôi trào, ngài giống như mặt trời trên không, luôn luôn chỉ dẫn tiểu nhân… ngài cho quá nhiều.”

Bộ dáng kia, phảng phất chỉ cần Thất tiểu thiếu gia ra lệnh một tiếng, hắn liền dám xách đao gào khóc xông về phía Đại Đế.

Không có cách nào, ai mà không biết Thất công tử đời chữ “An” của Vương thị là một thần tài đi lại? Ai lại không thích Tài thần gia chứ?

“Thân Đồ đại thúc, ngươi cầm đi, ngươi không giống những người trẻ tuổi kia, ngươi có một gia đình phải nuôi sống.” Vương An Nghiệp cười nói: “Lần này ra biển chăn cá, ta không cẩn thận nhặt được chút bảo bối và một đống linh thạch. Đã có duyên gặp ở đây, đương nhiên người gặp phải sẽ có phần.”

Thân Đồ Hồng Huy thuộc về danh sách gia tướng Linh Đài cảnh, thu nhập thật ra không ít, tổng thu nhập của năm phải vượt qua hai ngàn càn kim (ngậm các loại vật tư. Nhưng hắn cưới được nữ tử ưu tú của chi thứ Vương thị, trước sau sinh mấy đứa con cũng đều có tiền đồ, hiện tại ngay cả cháu trai cũng có, chi tiêu hàng năm tự nhiên không nhỏ.

Làm trưởng bối, dù sao cũng phải cho các hài tử ưu tú trợ cấp trợ cấp chứ? Ai không hy vọng bọn nhỏ có thể đi càng cao xa hơn?

Gia tộc chính là như thế, từng gia đình nhỏ tụ tập cùng một chỗ, cuối cùng ngưng tụ ra một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ.

Tấm kim phiếu hai ngàn càn kim mà An Nghiệp đưa ra dĩ nhiên là lập tức giảm bớt áp lực kinh tế của gia đình nhỏ Thân Đồ Hồng Thương này.

“Thất tẩu, vừa rồi An Tùng rất đắc tội.”

Vương An Tùng thân là con cháu trực mạch của Vương thị, còn cơ trí nịnh nọt Ngô Tuyết Ngưng, châm trà đưa nước, một câu “Thất tẩu” vỗ mông Ngô Tuyết Ngưng là mở cờ trong bụng, từ đáy lòng tha thứ tên tiểu tử thối An Tùng này.

“An Tùng, ngươi nói bậy bạ gì vậy? Ta và An Nghiệp còn chưa viết hết bát tự.” Ngô Tuyết nghiêm nghị liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp một cái, tươi cười rạng rỡ thưởng Vương An Tùng một tờ kim phiếu, “Thất tẩu của ngươi đến vội vàng, cũng không mang theo lễ vật gì, ngươi thích cái gì, tự mình mua một ít.”

Tử Kim phiếu!

“An Tùng bái Tạ Thất tẩu dìu dắt.”

Sau khi kích động hô to một tiếng, Vương An Tùng hưng phấn, cũng lâm vào trong hoảng hốt. Cho dù hắn là con cháu trực mạch của Vương thị, cũng không phải dễ dàng có thể nhìn thấy Tử Kim phiếu.

Tân Thất tẩu tẩu là địa vị gì a? Chẳng những tuổi còn trẻ mà thực lực đã mạnh mẽ vô cùng, dường như so với Thất ca cũng không kém bao nhiêu, thân gia còn phong phú như vậy?

Cũng khó trách, bản thân Ngô Tuyết Ngưng xuất thân từ Vinh quận vương phủ.

Mặc dù giá trị vũ lực của Vinh quận vương ở trong một đám quận vương hoàng thất không lồi ra chút nào, nhưng hắn chung quy là một quận vương chính trực Miêu Hồng, mình cũng không phải loại thích tiêu xài, gia sản tự nhiên cực kỳ phong phú.

Mà mẫu tộc Ngô Tuyết Ngưng lại là thế gia tam phẩm Trần thị, nhân tài lớp lớp phát triển không ngừng.

Ngô Tuyết Ngưng tập hợp hai đại gia tộc sủng nịch một thân, tự nhiên là hầu bao tràn đầy.

Huống chi, Ngô Tuyết Ngưng còn là thần thông của hoàng thất, bất kể là Đại Đế cũng tốt, tông thân phủ cũng được, đều sẽ cho trợ cấp không nhỏ.

"Tiểu tử ngươi…"

Vương An Nghiệp đối với "vô sỉ" của mười hai đệ tử nhà mình cũng vô cùng cạn lời. Tiểu tử này, thật đúng là một chút di truyền cũng không có di truyền đến "hàm hậu" của Tông Thịnh tam gia gia.

"Thất ca, lần này không phải ngài nhặt được không ít linh thạch sao?" Vương An Tùng lại nở nụ cười tiến lại gần Vương An Nghiệp: "Có thể chia mấy viên cho Thập Nhị đệ nghèo khó của nhà ngươi tu luyện không?"

"Không cho, thất ca của ngươi nhặt linh thạch cũng rất vất vả, mỗi lần đều phải xoay người đứng dậy, không thì phải vận huyền khí hít một hơi, ngẫu nhiên còn phải dùng chân đá đá tảng đá một cái."

"Thất ca…" Vương An Tùng sắp khóc rồi.

Ta có thể giúp ngài cùng nhặt! Ta không sợ vất vả.

Có linh thạch nhặt, đừng nói đá tảng đá, đá núi hắn cũng nguyện ý.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Lưu Tiên cốc.

Lưu Tiên Cư.

Không biết từ khi nào, Long Xương đại đế đã lật ngược ra khỏi quán cờ, hứng trí bừng bừng chơi trò chém giết trắng đen với Vương Thủ Triết.

Ngẫm lại cũng thật sự như vậy.

Long Xương đại đế tốn bao công sức cũng không bắt được bím tóc của Vương Thủ Triết, lúc này trong lòng có thể kìm nén cổ sức lực, muốn ở những phương diện khác bù đắp lại thực sự khó khăn, muốn giáo dục Thủ Triết, biện pháp tốt nhất đương nhiên không gì hơn được chơi cờ.

"Thủ Triết à, đã ba mươi năm trôi qua rồi, tài đánh cờ này của ngươi vẫn là tài kéo khố như vậy, trẫm cảm thấy vô cùng vui mừng." Long Xương đại đế một tay cầm ấm trà, hút linh trà, một tay khác vân vê cờ hạ cờ, càng đánh càng mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn.

Vương Thủ Triết lại không hề cảm thấy xấu hổ vì thua cờ, ngược lại vừa xuống tìm thức ăn bù tiền: "Bệ hạ ở Vương thị, đương nhiên Thủ Triết rất hoan nghênh. Chỉ là tài lực của Vương thị có hạn, quả thực không nuôi nổi một vị Đại Đế."

Có vài thứ nên cần thì tất nhiên phải lấy.

Nhục thân của một tu sĩ Huyền Vũ Lăng Hư cảnh cường hãn là cực kỳ đáng sợ, cho dù chỉ là duy trì tiêu hao hằng ngày của hắn, cũng cần một khoản tiền khổng lồ con số thiên văn. Nếu như Đại Đế ăn thoải mái, ngay cả Vương thị trước mắt cũng không gánh nổi.

Đây chỉ là tiêu hao của một Lăng Hư cảnh sơ kỳ đại đế.

Nếu đổi lại là một vị tu sĩ Lăng Hư cảnh còn muốn đi lên trên một chút, muốn tấn thăng lên cấp bậc cao hơn, vậy tài nguyên tiêu hao liền càng là số lượng lớn, cả nước đều phải thít chặt dây lưng quần.

Hoặc có thể nói, với kích thước của Đại Càn quốc hiện nay, không nuôi nổi Chân Tiên cảnh, thậm chí ngay cả cung cũng không cung cấp nổi.

"Thủ Triết ngươi nhìn xem, đừng thua cờ, bắt đầu chú ý tả hữu mà nói." Long Xương đại đế trợn trắng mắt nói: "Ngươi yên

tâm, Dưỡng lão kim của trẫm sẽ do Tông Thân phủ và quốc khố Đại Càn cung ứng, sẽ không ăn không uống không ở Vương thị của ngươi.”

Tuy đại đế da mặt đủ dày, nhưng cũng biết mình tiêu hao kinh người bao nhiêu. Mặc dù là tam phẩm thế gia giống Trần thị và Đại Càn Vương thị cũng chưa chắc có thể nuôi nổi hắn, huống chi Vương thị?

Hắn còn chưa vô sỉ đến mức muốn ăn sạch Vương thị.

“Nếu như vậy, Thủ Triết sẽ yên tâm.” Vương Thủ Triết bắt đầu an tâm chơi cờ với Đại Đế.

Thua cờ mà thôi, lại không thua người và tiền, đến bao nhiêu lần hắn cũng không ngại.

“Tiểu gia tử hẹp hòi.” Long Xương đại đế sau khi lẩm bẩm một câu, vừa tiếp tục chơi cờ vừa ngược rau vừa nói: “Đúng rồi, Nam Cương Man Cổ tộc ngươi còn đánh hay không? Khi nào đánh, có thể cho trẫm một chữ chắc chắn không?”

Chinh phạt Nam Cương, có thể nói là cây gai cuối cùng trong lòng Long Xương đại đế, hắn cũng không muốn mang theo phần tiếc nuối này kết thúc cuộc đời này.

“Bệ hạ, đó là công việc do đế tử an bài sẵn.” Vương Thủ Triết nói: “Ta chỉ là một tộc trưởng thế gia Lục phẩm nho nhỏ, sao có thể đưa tin cho bệ hạ?”

“Ngươi bớt giở trò này đi.” Long Xương đại đế tức giận nói: ” tần suất thông tin giữa ngươi và đế tử An cũng sắp bằng thời kỳ thanh niên nhiệt tình ái kỳ. Chẳng lẽ không phải ngươi đề nghị cho hắn, để hắn tạm hoãn Nam Cương công lược sao?”

“Bệ hạ, quả thật đế tử An đã thương thảo qua chuyện này với ta. Chỉ là kế hoạch chiến lược mà phế Khang quận vương đưa ra tuy đại thể khả thi, nhưng vẫn có nhiều chỗ thiếu sót, tùy tiện hành động sẽ khiến Đại Càn chịu thiệt.” Nhắc tới chính sự, vẻ mặt của Vương Thủ Triết có chút nghiêm túc.

“Ta thấy kế hoạch kia rất tốt, chinh phục Man Cổ tộc Nam Cương hẳn là khả thi, hai người các ngươi sẽ không phải ngay cả phế Khang quận vương cũng không bằng chứ?” Long Xương đại đế trừng mắt nói xấu: “Đừng cả ngày chỉ lo vùi đầu làm ruộng và phát triển nội chính, có thời gian đó, không bằng

nhanh chóng đem Nam Cương tiêu hóa một phen, lập tức có thể gia tăng quốc lực Đại Càn trên phạm vi lớn.”

“Bệ hạ, ngài cũng đã nói sau khi đánh xong cần “tiêu hóa” một phen.” Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ, vừa lạc đường vừa nói: “Việc này khó là khó ở trên hai chữ “tiêu hóa”. Văn hóa dân tục của Nam Cương Man Cổ tộc khác với Đại Càn, lại hết lòng tin vu cổ, đối ngoại tộc, nhất là đối với Đại Càn chúng ta có cảm giác bài xích và tâm tình đối địch mãnh liệt. Tùy tiện phát động chiến tranh, kết quả là “Đánh hạ thì dễ tiêu hóa khó”.”

“Nhưng bệ hạ ngài yên tâm, đế tử An đã có biện pháp tiêu hóa cụ thể, hơn nữa đã đang chuẩn bị công tác này, chỉ là còn có một số công tác chuẩn bị chưa hoàn thành. Không bao lâu nữa, sẽ phát động tiến công toàn diện đối với Nam Cương.”

“Được, vậy trẫm sẽ mỏi mắt mong chờ.” Tâm tình của Long Xương đại đế lập tức khoan khoái: “Thủ Triết ngươi và đế tử An Quân nổi tiếng vững vàng, kế hoạch tỉ mỉ như thế, chiếm được Nam Cương hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Trẫm sớm chúc mừng các ngươi cờ mở đắc thắng.”

Ngay khi tâm tình Đại Đế vô cùng tốt, lão Diêu, Ngô Tuyết Ngưng, cùng với đám người Vương An Nghiệp đến Lưu Tiên Cốc.

Ngay từ đầu.

Long Xương đại đế vẫn có vài phần xấu hổ, dù sao ở thời khắc mấu chốt nhất, ông ta ” vứt bỏ” lão Diêu và Tuyết Ngưng nha đầu, xé nát không gian rút lui trước.

Nhưng nửa khắc đồng hồ sau.

Trong Lưu Tiên cốc liền truyền ra tiếng gầm gừ phẫn nộ của Long Xương đại đế: “Không được! Trẫm quyết không cho phép việc này, ngươi muốn gả đến Tiên Triều.”

“Lão tổ gia gia, nhưng người ta đã cùng An Nghiệp… như vậy, còn gả đi Tiên Triều như thế nào? Danh tiếng này, người ta cũng sẽ không lấy a.”

“Oan nghiệt! Vương Thủ Triết, nhìn xem chuyện tốt vô liêm sỉ ngươi làm! Sao Ngô thị ta đắc tội Vương thị ngươi, ngươi lại đối xử với trẫm như vậy?”

“Trẫm không nên tới đây! Không nên tới!”

“…”

Vương Thủ Triết cạn lời. Sao chuyện này lại đổ lên đầu hắn rồi?

Có điều, đây đúng thật là một chuyện đau đầu. Đừng nói là Đại Đế tức giận, thật ra hắn cũng có chút căm tức.

Hắn lập tức nhìn chằm chằm Vương An Nghiệp với ánh mắt không tốt. Tiểu tử này, trêu chọc một tiểu quận chúa còn chưa đủ, lại còn trêu chọc một người khác. Lần này thật sự không tiện kết thúc.

Có thể làm sao bây giờ?

Đánh đi! Đánh chết đi!

Ngay sau đó, Vương Thủ Triết liền xắn tay áo, cầm cái tên này lên, tự mình túm An Nghiệp lại đánh một lần.

Không còn cách nào khác, phụ thân An Nghiệp của hắn bây giờ đang ở Thượng Kinh giúp đế tử An quản lý triều chính, gia gia hắn Tông An cũng đang đào kênh đào An Bắc vệ, đều không ở Bình An trấn, người làm thái gia gia như hắn cũng chỉ có thể tự mình lên.

Không đánh đến Long Xương đại đế mềm lòng, chuyện này sợ là khó khăn!

…

Tạm thời không đề cập tới những ngày hỗn loạn, gà bay chó chạy trong nội bộ Vương thị.

Không sai biệt lắm cùng một thời gian, ngoại thành Quy Long Thành.

Trong mảnh địa vực rộng lớn mênh mông vô bờ này, có vô số trang viên. Phần lớn trong đó đều thuộc hoàng thất, hoặc dưới danh nghĩa tông thân phủ, hoặc dưới danh nghĩa thân vương, quận vương.

Đây cũng là một trong những lợi ích của khai quốc.

Hoàng thất lập quốc ở đây, thành lập đô thành lúc ban đầu, tự nhiên cũng chiếm giữ đất tốt nhất. Cũng dựa vào hoàng trang

quy mô như vậy cung cấp nuôi dưỡng, hoàng thất mới có cường thịnh như bây giờ.

Giờ phút này, vùng ngoại ô đang đổ mưa.

Một tòa hoàng trang đứng lặng trong mưa, dường như đang ủ gì đó.

Đó là một trang viên hoàng gia vô cùng lớn. Trong đó trồng vô số linh thụ trân quý, có một số có giá trị đặc biệt để thưởng thức, mà một số thì lại cực kỳ có giá trị thực dụng.

Ngoài ra, trong hoàng trang còn có không ít linh điền thượng phẩm và linh tuyền thủy, sản xuất các loại cốc vật và linh ngư có giá trị kinh tế không tệ.

Tòa trang viên này thuộc về Đức Hinh thân vương nhất mạch, từng bởi vì trốn thuế lậu thuế mà bị kiểm tra và trách phạt, nhưng cho dù nó nộp thuế theo chương, trên thực tế cũng là một tòa trang viên cao cấp nhất có lợi nhuận phong phú. Nếu như ra tay, không thể thiếu được giá trị của một món linh bảo thần thông.

Mưa vẫn rơi.

Đức Hinh thân vương mặc áo tơi, đang câu cá trong linh hồ trong trang viên.

So với ba mươi năm trước, giờ phút này hắn phảng phất đã già đi rất nhiều, nguyên bản tóc nửa đen đã hoa râm một mảnh, nếp nhăn trên mặt cũng sâu hơn rất nhiều.

Nhưng tâm linh của hắn lại dường như càng thêm yên lặng.

Dù sao, có cá cắn câu mà không nhấc cần, nếu câu không phải tịch mịch, câu chính là thiên hạ đại thế, tóm lại, đều không phải người thường.

Bỗng dưng.

Một vị tâm phúc vội vàng chạy tới.

Hắn vui mừng bẩm báo: “Thân vương điện hạ, Lạc Ngọc Thanh cô nương truyền về tin tức, nói là tra xét được tình báo. Kế hoạch chinh phạt Nam Cương của đế tử An và Vương Thủ Triết kia đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, sắp phát động chiến tranh toàn diện đối với Nam Cương.”

Lúc trước Phá Hiểu bị truy nã, Lạc Ngọc Thanh cũng rơi vào tội phạm truy nã. Chính là Đức Hinh thân vương vận dụng thủ đoạn có thể vận dụng, âm thầm bảo vệ bọn họ, lúc này mới để cho đám người Lạc Ngọc Thanh trốn thoát và truy nã.

Bây giờ tiếng gió dần lắng xuống, "Phá Hiểu" cũng bắt đầu tro tàn lại cháy.

So với thời điểm "Phá Hiểu" đỉnh cao nhất, hiện giờ, cái tên "Phá Hiểu" này ngược lại càng thêm hợp với tình hình.

Phá vỡ hắc ám vô tận, tìm kiếm vệt ánh sáng kia.

Bây giờ, không phải cũng như vậy sao?

Nghe thuộc hạ bẩm báo, thân thể già nua của Đức Hinh thân vương chấn động, ngay cả cần câu vững vàng cũng khẽ run lên.

Giọng hắn hơi run rẩy: "Tin tức này có thật không?"

"Tin tức là thật. Ngoại trừ Lạc Ngọc Thanh ra, chúng ta cũng vận dụng một số nhân mạch, từ con đường khác dò xét được tin tức này. Ấn chứng lẫn nhau, có thể bảo đảm tin tức vô cùng xác thực." Tâm phúc thân cận kích động bẩm báo.

"Được được được!"

Đức Hinh thân vương vừa nhấc lên, câu được một con linh ngư dài ba thước.

Trong ánh mắt yên lặng của hắn cũng theo đó tỏa ra ánh sáng khiếp người, kích động nói: "Ba mươi năm rồi! Suốt ba mươi năm! Bản vương còn tưởng rằng, đế tử An và Vương Thủ Triết kia đã từ bỏ kế hoạch công lược Nam Cương. Không ngờ lúc vận chuyển lại nghênh đón chuyển cơ vào lúc này."

"Quả nhiên là 'thủ được vân khai kiến nguyệt minh'. Quả nhiên, chỉ cần có thể trầm ổn lòng lại kiên nhẫn chờ đợi, cá sẽ mắc câu."

"Vương Thủ Triết, đế tử An! Lúc trước chiêu "man thiên quá hải" rút củi dưới đáy nồi của các ngươi, chơi thật là thật là lưu loát. Nhưng mà một đợt này, cuối cùng vẫn bị Đức Hinh ta canh giữ rồi."

“Đế tử An, tất cả đều do ngươi tự tìm, chớ có trách ta lòng dạ độc ác!”

“Thông tri cho tất cả mọi người, chuẩn bị hành động theo kế hoạch!”

“Ha ha ha ~ “

Tiếng cười đắc ý vang vọng khắp trang viên hoàng gia. Ngay cả linh ngư trong hồ cũng sợ tới mức hốt hoảng chạy trốn.

…

Trong nháy mắt, năm năm trôi qua.

Vẫn là Lưu Tiên cốc, Lưu Tiên cư.

So với năm năm trước, tiên linh chi khí trong Lưu Tiên cốc càng thêm dồi dào, cũng càng thêm sinh cơ dạt dào.

Giống như bị thái độ sinh hoạt của Vương Thủ Triết ảnh hưởng vậy, Long Xương đại đế cũng học Vương Thủ Triết mở một vườn rau, ngoài nhàn hạ thì trồng đủ loại rau xanh, hầu hạ làm vườn kỳ hoa dị thảo, phụ đạo học công khóa của Vương Ly Tiên.

Dáng vẻ này, ngược lại là cực giống một vị lão nhân nghỉ hưu ở nhà, không có việc gì, nhàn nhã thoải mái.

Năm năm qua, Long Xương đại đế không chỉ không thay đổi già nua, ngược lại được nuôi tới mức mặt đầy hồng quang, dường như ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng xoa dịu đi rất nhiều.

Rất hiển nhiên, cuộc sống nghỉ hưu của hắn ở Vương thị, khiến cho thân thể và linh hồn của hắn đều giống như được thoải mái, sau đó trẻ đi rất nhiều.

Cái này đương nhiên phải quy công cho thủ đoạn của Vương Ly Tiên và Vương Thủ Triết. Vương Ly Tiên là cây Sinh Mệnh, hiệu quả kéo dài tuổi thọ quả thật kinh người, dưới sự chậm rãi tẩm bổ của năm năm, tình trạng thân thể của Long Xương đại đế rõ ràng cải thiện không ít, tuy rằng kéo dài bao nhiêu thọ nguyên không dễ tính toán, nhưng bảo thủ phỏng chừng, kiên trì thêm ba bốn trăm năm hẳn là vấn đề không lớn.

Long Xương đại đế cũng vô cùng hài lòng với cuộc sống nghỉ hưu trước mắt, chỉ là chỉ có hai chuyện, vẫn luôn là cái gai trong lòng hắn.

Chuyện thứ nhất đương nhiên là chuyện của tiểu quận chúa Ngô Tuyết Ngưng và Vương An Nghiệp.

Ngô Tuyết Ngưng giống như đang cố gắng hết sức, toàn tâm toàn ý không phải Vương An Nghiệp không gả, khiến hắn vô cùng đau đầu.

Việc này truyền ra, tự nhiên là đưa tới một mảnh phân tranh trong hoàng thất.

Ngay cả đế tử An cũng vì thế mà tức giận một hồi, khoảng chừng ba tháng chưa từng quan tâm đến Vương Thủ Triết, còn ba lần bảy lượt viết thư khiển trách Vương Tông An, thậm chí ngay cả Vương Thất Chiêu ở lại bên cạnh đế tử An phò tá cũng bị liên lụy, bị đế tử An xỏ giày nhỏ mấy lần.

Nhưng Vinh quận vương phủ lại giống như được tiêm máu gà, đặc biệt ủng hộ việc này. Hắn thậm chí còn âm thầm tuyên dương, nói Tuyết Ngưng tiểu quận chúa và Vương An Nghiệp khi còn nhỏ chính là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư.

Chủ ý của hắn cũng rất rõ ràng.

Bọn họ biết, tương lai Vương thị quật khởi đã không thể ngăn cản, mà Đức Hinh thân vương nhất mạch này, cũng đã đắc tội chết Vương thị và đế tử An. Chờ tương lai đế tử An thượng vị, Vinh quận vương làm Đức Hinh thân vương nhất hệ quận vương, địa vị sẽ trở nên rất xấu hổ, khó tránh khỏi sẽ bị hoàng thất nội bộ mấy mạch khác bài trừ chèn ép.

Nếu như có thể có cơ hội để Tuyết Ngưng tiểu quận chúa và Ức La tiểu quận chúa, đến một “Nga hoàng nữ Anh Cộng Thị nhất phu”, tự nhiên có thể giảm bớt quan hệ với Vương thị, đề cao không gian sinh tồn trong tương lai.

Đương nhiên, tất cả điều kiện tiên quyết đều được xây dựng trên ý chí của Ngô Tuyết Ngưng. Bản thân nàng quyết tâm muốn gả cho Vương An Nghiệp, Vinh quận vương phủ mới thuận nước đẩy thuyền, thêm dầu vào lửa.

Theo Vinh quận vương phủ tỏ thái độ, phía đế tử An cũng cảm thấy có “nguy cơ” nào đó, lúc này liền kết thúc trận chiến lạnh

với Vương Thủ Triết, cũng nhanh chóng triển khai hành động.

Nửa tháng sau, Ức La tiểu quận chúa xuất hiện ở Vương thị, bắt đầu mượn đọc đào tạo trong Tộc Học Vương thị.

Cùng tháng, Tuyết Ngưng tiểu quận chúa cũng tiến vào Vương thị Tộc Học, cũng là mượn đọc sâu tạo.

Hai vị tiểu quận chúa, từ nay về sau bắt đầu cuộc sống "khoái lạc" của khách cư Vương thị.

Chuyện này đương nhiên khiến Long Xương đại đế cũng cảm thấy đau đầu.

Tuy ông ta cũng thích Vương An Nghiệp, nhưng hai tiểu quận chúa kiệt xuất nhất của hoàng thất cùng thời gả cho một người, hay là cháu trai của Vương Thủ Triết, đây chẳng phải là tiện nghi cho Vương Thủ Triết?

Hắn thực sự không cam lòng, mỗi lần nghĩ tới, đều cảm thấy trong lòng khó chịu như bị kim đâm.

Một cái gai trong lòng khác, tự nhiên vẫn là sự tình Nam Cương công lược.

Long Xương đại đế sao cũng không ngờ tới cái mà Vương Thủ Triết gọi là "sắp hành động", thế mà kéo dài trọn vẹn năm năm cũng không có tiến triển gì. Thậm chí, đế tử An ngay cả mệnh lệnh lệnh quân đội chuẩn bị chiến đấu cũng chưa từng thả ra…

Cái này cũng gọi là "Nhanh"?

Ngày hôm nay, cuối cùng Long Xương đại đế cũng không kiềm chế được nữa, bắt được Vương Thủ Triết, sau đó dùng Hắc Bạch Tử hung hăng giáo huấn hắn một trận, lúc này mới hỏi: "Vương Thủ Triết, ngươi và đế tử An chuẩn bị khi nào sẽ triển khai kế hoạch chinh phạt Nam Cương?"

"Hồi bệ hạ." Vương Thủ Triết cung kính đáp: "Lúc trước thần còn thảo luận với Đế Tử An về việc này. Nhanh thôi ~ sắp rồi, chỉ còn chút xíu công tác chuẩn bị cuối cùng. Bệ hạ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một thời gian là có thể thu hoạch được trái cây thắng lợi."

"Hừ! Nếu không phải nể mặt ngươi ba phen mấy bận giúp trẫm kéo dài tuổi thọ… Mà thôi, ngươi và đế tử An nắm chặt

thời gian.” Long Xương đại đế không kiên nhẫn vẫy lui Vương Thủ Triết.

Qua một tháng.

Trong hoàng trang ngoại ô Quy Long Thành.

Đức Hinh thân vương ngồi ở Linh Thủy hồ câu cá, sắc mặt già nua lại lần nữa tang thương thêm vài phần.

Hơn năm năm trước, hắn ta nghe tin Đế Tử An chuẩn bị bắt đầu kế hoạch công lược Nam Cương, sau đó hắn ta đã chuẩn bị xong công tác chuẩn bị, chờ đến thời khắc mấu chốt cho Đế Tử An đón đầu tấn công.

Kết quả…

Lần chờ đợi này, chính là hơn năm năm.

Lịch trình tâm lộ của Đức Hinh thân vương cũng từ phấn chấn chuyển sang căng thẳng, dần dần mất kiên nhẫn, cho tới bây giờ đã hoàn toàn thất vọng.

Hiện giờ tình huống của Ngô Thừa Tự trong doanh pháo hôi rất không tốt, đã có hai lần suýt chút nữa chết trong tay yêu ma, bây giờ còn bị thương. Nếu vẫn không hành động, đừng nói là không tốt, Ngô Thừa Tự chết trong doanh pháo hôi, vậy thì tất cả đều thành không.

“Khởi bẩm thân vương điện hạ.”

Lúc này, người hầu cận tâm phúc của Đức Hinh lại vui mừng nhướng mày vọt vào.

“Hành động rồi, hành động rồi! Chúng ta nhận được tin tức, lần này đế tử An cuối cùng cũng bắt đầu công lược Nam Cương rồi, biên quân đã bắt đầu đổi phòng ngự!”

“Được!”

Đức Hinh thân vương đột nhiên đứng lên, một thân chán chường cùng già nua phảng phất trong nháy mắt biến mất, hăng hái nói: “Chính là cái gọi là ‘Công phu không phụ lòng người’, rốt cục để cho ta đợi đến ngày này! Thừa tự a Thừa Tự, ngươi nhất định phải kiên trì.”

“Phân phó xuống, dựa theo kế hoạch tiến hành công tác chuẩn bị. Đế tử An ơi đế tử An, lần này ngươi chết chắc rồi!”

“Ha ha ha.” Tiếng cười liên tiếp vang lên trong hoàng trang.

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Chớp mắt một cái, Long Xương đại đế đã ở Vương thị “sống” mười năm, thời gian cũng tới Đại Càn Long Xương ba nghìn hai trăm năm mươi tám năm.

Đại đế giống như đã triệt để dung nhập vào cuộc sống của Vương thị, ngoại trừ trồng rau nuôi hoa ra, còn nuôi một đàn linh kê linh nga.

Các tiểu hài tử Vương thị cũng thích chạy tới Lưu Tiên Cốc, bởi vì nơi này có một lão gia gia đặc biệt hòa ái dễ gần, luôn thích tặng quà cho tiểu hài tử.

Một ngày này.

Long Xương đại đế đang cùng một đám tiểu hài tử, miệng phun bọt mép nói một võ giả trẻ tuổi tư chất tung hoành, ở Tiên Triều tung hoành vô địch, thu hoạch được nhiều câu chuyện hồng nhan tri kỷ, hắn còn đặt cho câu chuyện kia một cái tên Ngô Quan Trạch nói toạc ra thanh niên vô địch của Tiên Triều.

Không hề nghi ngờ, Ngô Quan Trạch chính là tên của Long Xương đại đế!

Quả thật là một cái tên sách nát, đặt lên một chút chuyện xưa chắc chắn sẽ đập phố.

Khi Vương Thủ Triết tìm tới cửa, khi nghe được Đại Đế kể chuyện rất cạn lời, gia tộc tam lệnh ngũ thân bát tuổi trở xuống không được xem YY Huyền Vũ tiểu bản, kết quả Đại Đế đi đầu làm trái, còn nói lời lẽ chính nghĩa, cái này không gọi là tiểu bản YY, gọi là “sách lịch sử”.

Bản lịch sử?

Vương Thủ Triết âm thầm líu ríu, đại đế thổi da trâu thật là đủ tuyệt, dưới tiền đề bạn cùng lứa tuổi gần như chết sạch, còn không phải muốn thổi như thế nào thì thổi như thế đó?

“Bệ hạ, ta đây là tới nói một tiếng với ngài.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Kế hoạch chinh phạt Nam Cương ngài vẫn luôn

tâm tâm niệm, sắp bắt đầu rồi.”

“Sắp rồi? Thủ Triết ngươi sắp một trăm năm rồi, rốt cuộc là ba trăm năm?” Mí mắt Long Xương đại đế không thèm nâng lên một chút, tiếp tục kể cho bọn trẻ Vương thị nghe câu chuyện YY quét ngang tiên đình khi còn trẻ, rút thời gian trả lời một câu: “Đi đi, đừng quấy rầy trẫm giảng cho bọn nhỏ kiến thức lịch sử, ngươi xem những đứa nhỏ này thích nghe nhiều hơn.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật một cái, hắn không quản được Đại Đế, còn không quản được một đám Hùng Hài Tử sao? Lúc này, ho khan hai tiếng rồi nói: “Ta nghe nói trong Tộc Học, ngày mai sẽ đột kích cuộc thi.”

“Cái gì? Tiên sinh chưa nói?”

“Tại sao có thể như vậy, thiên tai a.”

“Lão tổ tông, ngài đang nói đùa sao? Bây giờ còn chưa tới giữa kỳ…”

Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc: “Không nói đùa, là ta tự mình hạ lệnh gia thí. Ai thi không tốt, thì ngoan ngoãn đến chỗ ta ở một thời gian ngắn, ta tự mình dạy.”

Không nghỉ sau đó.

Mười mấy đứa trẻ con, nhanh như chớp biến mất không thấy.

“Vương Thủ Triết, ngươi không hăng hái rồi.” Long Xương đại đế vẻ mặt không vui nói: “Ta nói rất thú vị.”

“Bệ hạ, kế hoạch chinh phạt Nam Cương quan hệ trọng đại, đế tử An tuy giám quốc, lại chưa đăng cơ, không có quyền quyết định khởi động kế hoạch, xin bệ hạ tự mình hạ chỉ…” Vương Thủ Triết nói, lấy ra một bản tấu chương chính thức.

“Các ngươi, lần này chơi thật à?” Mắt Long Xương đại đế sáng rực lên.

“Tất nhiên là thật.”

“Khởi động bao lâu?”

“Chậm nhất nửa năm.”

“Được được được! Trẫm liền hạ chỉ, cái này liền hạ chỉ.”

…

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua một tháng.

Trong hoàng trang ngoại ô Quy Long Thành.

Đức Hinh thân vương, vẫn đang tịch mịch câu cá.

Tựa như sự tái diễn của lịch sử, thuộc hạ tâm phúc của hắn lại một lần nữa vui mừng chạy vội tới: "Thân vương điện hạ, đại hỉ a, đại hỉ a. Đế tử An phát động kế hoạch chinh phạt Nam Cương."

Lần này.

Đức Hinh thân vương không hề cử động, dường như đối với chuyện này đã sớm tuyệt vọng và chết lặng.

Người chính là như thế, một khi tâm linh bị thương nhiều, sẽ không còn tín nhiệm nữa.

"Điện hạ, lần này là thật." Thuộc hạ tâm phúc lo lắng thề thốt: "Lần này thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng."

Đức Hinh thân vương tiếp tục bất động, mười năm trước và năm năm trước, ngươi cũng nói như vậy…Kết quả? Chính là lần lượt bị đùa bỡn!

Ôi! Hài nhi Thừa Tự đáng thương của ta nghe nói lần này bị thương rất nặng ở doanh pháo hôi… cũng không biết có thể chịu đựng được bao lâu.

"Điện hạ, lần này bệ hạ tự mình soạn chỉ, đã điều động quân đội, ba tháng sau, toàn quân xuất kích!" Thuộc hạ tâm phúc sử dụng đòn sát thủ.

Đức Hinh thân vương thân thể chấn động, cuối cùng cũng động dung, hai hàng nước mắt từ trên mặt rơi xuống: "Đức Hinh ta, rốt cục lại chờ đến ngày hôm nay. Thông tri cho tất cả mọi người, là có thể chuẩn bị kế hoạch."

"Đế tử An, ngươi chớ có trách Đức Hinh ta không niệm tình huyết mạch đồng tông, muốn trách thì chỉ trách chính ngươi, vì sao nhất định phải cướp đế vị của Đức Hinh nhất mạch chúng ta."

"Đế tử An, ngươi lần nữa khẳng định nhất định chết chắc!"

…

Chương 91: Thanh Quân bên cạnh! Tru Thủ Triết!

…

Ra khỏi quận Thiên Phủ, đi về phía nam sẽ là một vùng đồi núi lớn liên miên chập trùng.

Nơi này không có núi cao hiểm trở khó vượt qua. Có, chỉ là từng ngọn đồi núi cao không quá trăm trượng.

Núi đồi nhấp nhô bất định, có đôi khi liên miên bất tận, có đôi khi cách xa nhau mấy trăm dặm mới sẽ xuất hiện một tòa khác, ngẫu nhiên còn có lũng sông ẩm địa, hoàn cảnh địa lý cực kỳ phong phú.

Kiều Mộc cao lớn chiếm lĩnh vị trí dồi dào ánh mặt trời, rừng trúc xanh biếc chiếm lĩnh khe hở giữa cây, giữa núi rừng các loại bụi cây, dây leo mọc thành bụi, chủng loại thảm thực vật cực kỳ phong phú.

Bởi vì khí hậu ẩm ướt, nhiệt độ thích hợp, hơn nữa tài nguyên tự nhiên tương đối phong phú. Cũng bởi vậy, nơi này có rất nhiều loài chim, còn có rất nhiều linh cầm sống.

Tuy nhiên, môi trường ẩm nóng không chỉ thích hợp cho loài chim sinh sống, đồng thời cũng sinh ra rất nhiều xà trùng thử kiến, độc trùng độc ếch độc, còn có đủ loại nấm, màu sắc diễm lệ, tùy tiện một loại đều có thể dễ dàng lấy mạng người. Trong đó có một số, thậm chí ngay cả tu sĩ Huyền Vũ cũng không chống đỡ được.

Đồng thời, bởi vì vị trí địa lý đặc thù, gió núi cũng hội tụ ở đây. Mỗi năm mùa hè, trong núi còn tràn ngập đại lượng chướng khí có thể dễ dàng đưa người vào chỗ chết.

Vô luận nhìn thế nào, trước khi giải quyết vấn đề này, nơi này cũng không phải là nơi thích hợp cho nhân loại sinh tồn.

Nhưng, có một tộc đàn khổng lồ, lại sống ở đây từ nhiều thế hệ.

Đó chính là Man Cổ Tộc ở Nam Cương.

Địa điểm tụ cư của Nam Cương Man Cổ Tộc ở sâu trong rừng rậm, cách biên giới quận Thiên Phủ rất xa.

Kỳ thật lúc sớm nhất, toàn bộ dãy núi đều là của Nam Cương Man Cổ Tộc, bao gồm thung lũng sông bên Thiên Phủ Quận, cũng là địa bàn của bọn họ.

Nhưng theo Đại Càn chiếm cứ Thiên Phủ, cùng với chiến loạn trục niên sau đó, nơi tụ cư của Nam Hoang Man Cổ Tộc càng dời càng xa, từng bước xâm nhập sâu trong rừng rậm ít dấu chân người.

Nhiều năm trôi qua, cũng dần dần đứng vững gót chân.

Lịch sử Nam Cương Man Cổ Tộc vô cùng lâu đời, trước khi Đại Càn lập quốc đã sinh sống trên mảnh đất này. Vô số năm qua, Man Cổ Tộc đã hình thành một bộ văn hóa địa vực đặc biệt.

Tuân theo truyền thống từ xưa đến nay, Man Cổ Tộc lấy trại làm đơn vị, tản mát tụ cư trong rừng rậm và đồi núi.

Những trại nhỏ này chỉ gần ngàn người, lớn, dân số lại có thể đạt tới mấy vạn người. Lấy Cổ Thần Trại chỗ thánh nữ làm hạch tâm, trại lớn nhỏ lan tỏa ra xung quanh, cấu thành toàn bộ nơi tụ cư của Man Cổ Tộc.

Hoàn cảnh sinh hoạt ác liệt cũng dẫn đến nhân khẩu Man Cổ Tộc từ đầu đến cuối không nhiều lắm.

Địa bàn của bọn họ cộng lại còn lớn hơn Lũng Tả quận không ít, nhưng tổng nhân khẩu của toàn bộ Man Cổ Tộc đại khái cũng không đến một ngàn vạn người, thậm chí chưa đến một phần tám của Lũng Tả quận bây giờ.

Bất quá, đây đã là tình huống mấy chục năm trước.

Những năm gần đây, tình huống của Man Cổ Tộc xảy ra không ít biến hóa, có thể nói là long trời lở đất cũng không đủ, nhân khẩu cũng tăng lên rất nhiều.

Nơi Man Cổ Tộc tụ cư là một nơi bình thường, có một trại bình thường không lớn không nhỏ, tên là “Kim Cô Trại”.

Tòa trại này tọa lạc ở bên cạnh một mảnh đồi núi liên miên, chiếm diện tích không nhỏ.

Trong trại rải rác rất nhiều trúc lâu có đặc sắc của Man Cổ Tộc, trên lầu có người ở, dưới lầu có bếp đất, có thể dùng để nhóm lửa nấu cơm, đất trống bên cạnh còn có thể dùng để nuôi dưỡng gia súc, độc trùng.

Bên trong nắng sớm, lầu các bằng trúc màu vàng óng phảng phất bị dát lên một tầng vầng sáng, có mấy sợi khói bếp dâng lên, tràn đầy khí tức sinh hoạt nồng đậm.

Trại tử phòng, trên đồi núi liên miên chập chùng một dãy núi lại một dải ruộng bậc thang, từ chân núi một mực lan tràn đến đỉnh núi, kéo dài hơn mười dặm, từ xa nhìn lại, cực kỳ đồ sộ.

Trong ruộng bậc thang trồng dâu cao lớn, cây trà thấp bé, cùng với một ít thực vật, dược thảo có giá trị kinh tế khác. Trong đó gần linh mạch, càng là được mở ra vài mẫu linh điền, chuyên dùng để trồng Linh Tang Thụ, Linh Trà Thụ, cùng với một ít linh dược đặc thù.

Mọi thứ đều sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp.

Chân trời, nắng sớm vừa nở.

Trong rừng dâu trên ruộng bậc thang, đã có mấy nữ hài tử đang bận rộn hái lá dâu.

Bởi vì lá dâu tằm ăn vào không thể dính giọt sương, tằm ăn vào sẽ đau bụng, hơn nữa lá dâu không kiên nhẫn để lâu, sau khi hái xuống sẽ rất nhanh khô quắt, cho nên lá dâu tằm ăn ngày đó nhất định phải hái xuống trước khi mặt trời còn chưa lên.

Một khi mặt trời lên, lá dâu dính sương, sẽ không thể cho tằm ăn nữa.

Mắt thấy mặt trời sắp lên, động tác của mấy nữ hài tử rõ ràng nhanh hơn vài phần. Khi mặt trời mọc ở chân trời, chiếu xuống ánh nắng ban mai, một đám nữ hài tử đã toàn bộ hái xong lá dâu, cõng gùi chứa đầy lá dâu cười toe toét tụ lại với nhau.

Đám nữ hài tử này tuổi tác rõ ràng cũng không lớn, người lớn nhất nhìn mới hai mươi tuổi, người nhỏ nhất kia, xem chừng mới mười ba mười bốn tuổi.

Cũng không biết là thủy thổ, hay là vấn đề gen, da thịt của những cô bé này đều đặc biệt trắng nõn mịn màng. Khi các nàng tụ cùng một chỗ, quả thực là một phong cảnh đẹp đẽ.

Trên đường bên cạnh, đám hán tử thô kệch vác cuốc vừa mới chuẩn bị xuống đất trợn tròn hai mắt.

Mà trong những nữ hài tử này, có một người lớn lên cực kỳ xinh đẹp.

Nàng mặc áo ngắn màu xanh nhạt và bảy phần quần áo màu xanh nhạt của Man Cổ Tộc, cánh tay trắng như tuyết và mắt cá chân lộ ra bên ngoài, bên hông còn quấn quanh một chiếc váy gai được may bằng vải nhiều màu, phía trên dùng sợi tơ màu vàng thêu đồ đằng phượng hoàng xinh đẹp, thoạt nhìn phi thường đẹp.

Nàng tên A Tang, năm nay mười chín tuổi.

Mười chín tuổi, cũng là vừa đến tuổi có thể kết hôn mà thôi. Mặc dù A Tang lớn lên cao gầy, dáng người cũng đã có quy mô, trên mặt thoạt nhìn vẫn là một đoàn trẻ con.

Nàng thoải mái cõng một cái gùi lá dâu, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn, đang vui vẻ trò chuyện với các tỷ muội: "Đêm qua lúc đi phòng tằm kiểm tra, a ba nói tằm bảo bảo nhà ta đã lột hết lần thứ tư, sắp kết kén. A ba ta hôm nay chuẩn bị bắt đầu cắm tằm sơn. Chờ mấy ngày, lúc tằm bảo bảo không ăn gì nữa, bỏ tằm vào, tằm bảo bảo sẽ bắt đầu kết kén."

"Ai da, nhanh như vậy sao?" Tiểu cô nương bên cạnh vẻ mặt hâm mộ, "Nhà ta còn chưa lột da xong đâu, xem ra đầu tiên kết kén năm nay lại là tằm nhà các ngươi."

"Ai da, cũng chưa chắc. Nhà A Khám ở phía đông trại cũng rất lợi hại. Nghe nói nhà các nàng cũng đang nghiên cứu kỹ thuật nuôi tằm, nói không chừng năm nay đã bị bọn họ vượt qua." A Tang cười cười, biểu hiện rất khiêm tốn.

"Ngươi đừng khiêm tốn, a ba ngươi thật lợi hại, dưỡng ra tằm vừa nhanh vừa tốt. Kén ra cũng lớn nhất, nuôi được nhiều tằm, tiền có thể bán được nhiều hơn người khác." Nghe các nàng nói chuyện phiếm, phía sau hơn hai mươi tuổi, tỷ tỷ tương đối trầm ổn cười mở miệng nói.

“Kỳ thực cũng không có lợi hại như vậy đâu ~” A Tang ngại ngùng cười cười, giải thích nói, “Dù sao thì a ba ta cũng là chắt trai của đại cổ sư đời trước. Huyết mạch của ông cũng chỉ hơi mạnh hơn những người khác một chút, so với những thiên tài có thể lên làm cổ sư thì vẫn kém rất nhiều. Những thúc gia gia kia của ta, đó mới thật sự là lợi hại.”

Mấy tiểu tỷ muội nghe nàng nói như vậy, cũng nhịn không được khát khao phong thái của cổ sư.

Ở trong Cổ trại, Cổ sư có địa vị cao thượng. Bình thường mà nói, trại chủ của trại đều là từ trong Cổ sư lợi hại nhất lựa chọn ra, được xưng là “Đại Cổ sư”.

Bởi vì chỉ có Cổ sư và Đại Cổ sư mới có thể bảo vệ trại sống sót trong vùng đất hoang dã nguy hiểm.

Để đảm bảo huyết mạch Cổ sư có thể truyền thừa đời đời, một số Cổ sư lợi hại thậm chí sẽ cưới mấy lão bà. Sinh rất nhiều, trong đời sau ngẫu nhiên cũng có thể sinh ra con nối dõi huyết mạch tư chất vô cùng ưu dị, tương lai trưởng thành, cũng có thể bảo vệ trại tốt hơn.

Mấy tiểu tỷ muội líu ríu nói, không biết như thế nào, liền nói đến chuyện trước kia.

“Ta nghe nói trại chúng ta trước kia còn chưa tới hai ngàn người, chính là loại trại nhỏ nhất. Hiện tại có thể có nhiều người như vậy, vẫn là sau khi 【Chuẩn thánh nữ Tĩnh】 tới, điều kiện sinh hoạt của chúng ta trở nên tốt hơn, mới chậm rãi nhiều lên.”

“Trước kia tổ tông chúng ta vất vả mở ra ruộng bậc thang, độ khó tưới tiêu và sản xuất phi thường lớn, lương thực mỗi năm có thể sản xuất quá có hạn. Nếu thời tiết không tốt, làm không tốt sẽ không thu hoạch được hạt nào. Nuôi sống trên một cái trại cũng đủ khó, sinh nhiều, làm sao có thể nuôi nổi? Cũng chỉ là hiện tại, ruộng bậc thang toàn bộ cải tạo thành cây dâu và cây Linh Tang, chúng ta thu nhập quá nhiều, thời gian mới thoải mái.”

“Hơn nữa khi đó, tiểu hài tử không chịu nổi chướng khí, rất nhiều hài tử căn bản không sống được đến lúc thành niên, làm gì có ngày lành như chúng ta bây giờ?”

Tỷ tỷ nhìn có vẻ trầm ổn kia nói xong liền nhịn không được thở dài, cảm khái các tổ tông không dễ dàng.

“Ta cũng từng nghe a ma nói.” A Tang cũng nói, “A ma nói khi nàng còn bé, cuộc sống của chúng ta sẽ rất khổ. Khi đó còn có trùng táng gì. Nói là lão nhân lớn tuổi, sau khi không làm được việc gì, sẽ đem tất cả những thứ đáng giá ở trong nhà, chỉ mặc quần áo lên núi, sau khi chết liền cho côn trùng trong núi ăn. Năm đó A ma ma đã tận mắt nhìn thấy a ma đi lên núi.”

A Tang nói xong, trên người cũng nổi da gà, vội vàng lắc lắc đầu, lắc lắc hình ảnh trong đầu, lập tức nhịn không được cảm khái: “May mà hiện tại cuộc sống khá giả. Bằng không, tuổi này của a ma, nói không chừng cũng phải lên núi. Ta không nỡ.”

“Đúng vậy.” Những tiểu tỷ muội khác đều gật đầu: “Vẫn là hiện tại tốt. Nếu không phải Chuẩn Thánh Nữ yên tĩnh lợi hại, nào có được cuộc sống tốt đẹp như chúng ta bây giờ?”

Một đám người cùng một chỗ nói chuyện phiếm, chủ đề chính là dễ dàng lệch. Mấy người nói tới nói lui, không biết tại sao lại nói trở về trên kén tằm.

“Đợi vào thu, Trường Ninh liên hợp người của Chức Tạo ty sẽ tới nơi này của chúng ta thu kén, nghe nói lần này kén lại tăng giá. Đến lúc đó lấy tiền, các ngươi chuẩn bị mua gì đó?”

“Nói đến, đến mùa đông, các cổ sư ra ngoài làm công cũng nên về nhà. Đến lúc đó, bọn họ ngoại trừ mang về rất nhiều lương thực, còn có thể mang về rất nhiều đồ tốt của Đại Càn. Đến lúc đó, chúng ta có thể mua từ trong tay bọn họ. Lần trước Địch Hoa tỷ mang về những trang sức cùng phấn son đều có thể tiêu thụ dễ dàng…” Một tiểu tỷ muội nói xong, lại không xác định hỏi những người khác, “Tiêu lượng dễ dàng” là dùng như vậy sao?”

Những “từ ngữ” từ bên Đại Càn truyền tới, các nàng có chút không biết dùng. Cái gọi là đi ra ngoài làm công, đó chính là Cổ sư trẻ tuổi trong trại, được tổ chức Vương thị thuê đến Đại Càn, chuyên làm công việc diệt trùng trong nông điền.

Một cổ sư trẻ có thể nuôi dưỡng rất nhiều Ích Trùng như Thảo Linh Trùng Vương, sau khi thành thạo, có thể đảm bảo mấy vạn mẫu ruộng tốt không sinh trùng tai. Thu nhập hàng năm là một con số trên trời.

Bọn họ kiếm được "khoản lớn" đương nhiên sẽ mua rất nhiều thứ tốt tiên tiến trở về.

"Đem đồ vật Địch Hoa tỷ mang về là tốt, chỉ là mỗi lần đều phải đoạt. Nhất là Dưỡng Nhan Cao, ra tay chậm một chút sẽ hết." Một tiểu tỷ muội oán giận, "Nghe nói 【Chuẩn thánh nữ Tĩnh】 dùng chính là loại dưỡng nhan cao kia, chỉ có Đại Càn Vương thị có. Lần trước a ba ta thật vất vả cướp được một hộp, ta còn tưởng là cho ta, ai biết hắn chuyển tay liền cho mẹ ta."

"Lúc mẹ ta nhận được đồ ăn thì vui vẻ lắm, cơm tối hôm đó phong phú hơn bình thường rất nhiều. Chỉ là khổ cho ta, buổi tối bị đuổi ra khỏi trúc lâu, chỉ có thể tới chỗ tỷ tỷ tá túc, bị tỷ tỷ ta ghét bỏ nửa đêm. Ha ha ha."

Nghe nói như thế, các tỷ muội hiểu ngay, lập tức cười hi hi ha ha. Cũng chỉ có tiểu nữ hài mười ba mười bốn tuổi kia còn có chút mờ mịt, không biết các nàng đang cười cái gì.

Lúc này, một tiểu tỷ muội bỗng nhiên đụng phải A Tang, cười hì hì nói: "Ha ha a Tang, đến lúc đó sơn lang nhà ngươi cũng sẽ trở về. Ta nghe nói trong trại sát vách có cổ sư góp tiền mua một trang viên nhỏ ở Đại Càn, đón vợ con đi hưởng phúc. Sơn lang nhà ngươi có nói khi nào sẽ đón ngươi cùng đi Đại Càn không?"

"Ai da ~ ta còn chưa có gả đi đâu đấy." A Ta lập tức xấu hổ, xấu hổ đỏ mặt quay đầu đi.

"Đó không phải là chuyện sớm muộn sao? Dựa vào bản lĩnh sơn lang nhà ngươi, tích lũy chút tiền mua thôn trang ở Đại Càn vẫn có khả năng nha!"

"Nghe nói Đại Càn bên kia tốt lắm, cái gì cũng tốt hơn so với bên này của chúng ta, nếu có thể qua bên đó hưởng phúc thì tốt rồi."

A Tang bị nàng nói, cũng có chút khát khao phồn hoa của Đại Càn.

Lúc trước khi Sơn Lang viết thư cho nàng, cũng từng nhắc tới một số chuyện của Đại Càn, lúc ấy nàng đã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ cảm thấy người của Đại Càn thật lợi hại. Nếu có cơ hội, nàng cũng muốn đi xem.

Trong lúc nói cười cười, một đám tiểu cô nương đã cõng gùi đi tới bên kia rừng cây dâu.

Bên này có vài chiếc xe lăn bằng sắt, các nàng chỉ cần bỏ sọt trên người vào trong xe, xe sẽ theo quỹ đạo trượt xuống dưới núi.

Đến lúc đó, các nàng đi xuống núi lấy là được, thuận tiện hơn nhiều so với tự mình cõng xuống.

Nghe đại cổ sư trong trại nói, xe quỹ đạo này có thể động, là "vì tác dụng của trọng lực".

Thật ra A Tang cũng không hiểu cụ thể là có ý gì, phỏng chừng chính đại cổ sư cũng không nhất định hiểu được, hắn chính là nghe người Đại Càn nói. Nhưng không sao, dùng tốt là được.

Trong lúc nói cười cười, một đám tiểu cô nương liền kết bạn trở về trại.

Lúc này, nắng sớm sơ hở, một ngày bận rộn trong trại vừa mới bắt đầu. Nhưng khác với trước là, hôm nay, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo ước mơ cùng hi vọng.

Bởi vì bọn họ biết, cuộc sống đang trở nên càng ngày càng tốt.

Từng giọt từng giọt "Kim Cô trại" phát sinh, cũng không hiếm thấy ở Nam Cương, càng ngày càng nhiều trại gia nhập vào trong kế hoạch "Công ty khai thác" chung giàu có của Vương thị.

Ruộng bậc thang vốn dùng để sản xuất lương thực và linh chủng ít ỏi, dưới sự thúc đẩy lợi nhuận kếch xù, nhanh chóng chuyển biến thành căn cứ sản xuất linh tang, tang phổ thông, linh trà, trà bình thường.

Về phần nguồn lương thực, vậy thì đơn giản.

Chỉ cần lấy ra khoảng một phần mười thu nhập trong lợi nhuận kinh tế trồng dâu nuôi tằm, là có thể thông qua công ty

khai thác của Vương thị, mua được đủ lương thực và linh mễ cho người nhà sinh hoạt.

Hơn nữa gạo và linh mễ của Vương thị, sau khi nấu chín mềm mại, thơm ngào ngạt. So với gạo thổ Túc trồng trên ruộng bậc thang ban đầu, gạo thổ linh ăn ngon hơn rất nhiều.

Hiện tại thời đại này, chỉ có kẻ ngốc mới có thể trồng gạo đất trong ruộng.

Ma ma cùng lão gia gia lớn tuổi, cũng không cần bởi vì không có năng lực lao động mà đi "Trùng táng", bọn họ có thể nuôi tằm, xào trà, có dư nhiệt có thể phát huy.

Mấy chục năm qua đi, từng nhà từng nhà, lướt qua càng lúc càng có hối hả.

Nhưng mà một hồi nguy cơ to lớn, đang không hề có dấu hiệu bao phủ Nam Cương.

…

Quân kỳ phần phật!

Quân đội Đại Càn vượt qua quận Thiên Phủ, thẳng tiến vào Nam Cương.

Trong đó ba chiến đoàn trứ danh của Đại Kiền quốc gồm Thương Hùng đoàn, Chu Tước đoàn, Bạch Hổ đoàn tạo thành tiền quân.

Ba đoàn này, chính là ba đội chủ lực tinh nhuệ nổi tiếng của Đại Càn, từng đoàn chiến đoàn trưởng đều là tu sĩ Tử Phủ cảnh, dưới quản lý mười ba doanh, phải là tu sĩ Thiên Nhân cảnh mới có tư cách đảm nhiệm chính phó doanh trưởng, mỗi doanh có mười ba đội, chính phó đội trưởng đều là tu sĩ Linh Đài cảnh.

Bởi vậy, một chiến đoàn tinh nhuệ số người biên soạn ước chừng hơn năm nghìn hai trăm người.

Một vạn năm sáu ngàn nhân mã tạo thành tiền quân, một đường gặp nước bắc cầu, gặp núi mở núi, gặp chướng khí san sát. Những nơi đi qua, đều san thành bình địa.

Bao gồm Nam Cương Man Cổ Tộc, một ít trại gần Đại Càn. Các trại dân căn bản vô lực cũng không có gan ngăn cản, đều

chạy tán loạn, trốn vào trong rừng sâu xa hơn.

Hai cánh trái phải của quân đội Đại Càn, do hai chiến đoàn tinh nhuệ Quỳ Ngưu, Tê Cừ am hiểu phòng thủ phòng hộ, phòng ngừa kẻ địch từ bên cạnh tập kích trung quân.

Mà trung quân, là một đoàn vương bài đại danh đỉnh đỉnh —— Thương Long một đoàn năm đoàn đảm nhiệm chủ lực, cùng với năm đoàn phổ thông làm phụ chiến, tổng cộng có tiểu sáu vạn người tạo thành đội ngũ trung quân khổng lồ.

Có chiến đoàn Huyền Vũ làm hậu vệ, cùng với hai đoàn hậu cần duy trì tuyến tiếp tế đồ quân nhu.

Tổng cộng có hơn mười vạn người, hợp thành 【 quân đoàn chinh phạt Nam Cương lần này 】.

Quân đoàn trưởng do đế tử An đảm nhiệm.

Nhưng bệ hạ sợ đế tử An tuổi trẻ không biết quân sự, đặc mệnh đã nửa xuất ngũ 【 Tiêu Ly Mặc 】 từ bên cạnh tiết chế.

Tiêu Ly Mặc người này đã một ngàn mấy trăm tuổi, xuất thân quân Vũ thế gia hắn chinh chiến cả đời, vì Đại Càn lập được quân công hiển hách. chinh phạt Tây Tấn, Nam Tần, đều có công huân hắn lập được.

Thậm chí về sau khi đảm nhiệm quân đoàn trưởng chiến trường ngoại vực, còn đánh ra uy phong và danh khí, khiến quân uy Đại Càn nổi danh quốc tế, ngay cả yêu ma thô bạo cũng sinh ra sợ hãi.

Bởi vậy, Tiêu Ly Mặc Tố có danh xưng là truyền kỳ quân thần của Đại Càn.

Chỉ là hơn một trăm năm trước, lúc ấy Tiêu Ly Mặc là quân đoàn trưởng quân đoàn ngoại vực nhậm chức, Hạo quận vương được vinh dự là ngôi sao hy vọng tương lai của Đại Càn, vậy mà một mình xâm nhập truy kích một đội ngũ yêu ma, cuối cùng bị yêu ma vây quanh hi sinh oanh liệt sau đó.

Việc này đã được tông thân phủ điều tra, tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là do Hạo quận vương quá tự tin và lỗ mãng, không liên quan đến Tiêu Ly Mặc. Nhưng cho dù như vậy, cũng liên lụy không ít tiền đồ của người.

Mà Tiêu Ly Mặc cũng là trách nhiệm từ chức, trở về Quy Long Thành trạng thái nửa về hưu.

Chỉ là bệ hạ đối với Tiêu Ly Mặc cực kỳ tín nhiệm, lại không đành lòng vì bản lĩnh cùng anh danh một đời của hắn bị mai một, liền để cho hắn treo hư chức đại nguyên soái, chuyên trách các loại nhiệm vụ kiến thiết huấn luyện quân đội.

Dưới tình huống như vậy, có Tiêu Ly Mặc tiết chế, đế tử An dưới sự chỉ huy của quân đoàn cũng không thể hoàn toàn tùy tâm sở dục, một khi hành động quân sự nào đó khiến Tiêu Ly Mặc cảm thấy quá mức nguy hiểm, Tiêu Ly Mặc có quyền tiết chế cũng đưa ra đề nghị tốt hơn.

Nhưng hành động lần này, toàn quân trên dưới đều tràn đầy lòng tin.

Dùng lực lượng quân sự mạnh mẽ này, đủ để quét ngang Nam Cương Man Cổ Tộc. Khó thì khó, làm sao đứng vững gót chân ở Nam Cương, tiêu hóa chiến quả. Nhưng Đế Tử An làm công tác chuẩn bị bốn mươi năm, hiển nhiên là đã có kế hoạch hoàn thiện.

Bởi vậy, 【quân đoàn chinh phạt Nam Cương】 một đường quét ngang qua, hầu như không gặp bất cứ sự chống cự nào, đã đạt đến cách Nam Cương thánh địa "Cổ Thần Trại" mấy trăm dặm, đồng thời tạm thời dựng trại tạm thời dừng lại.

Trong trung quân đại quân.

Doanh trướng liên miên không dứt, bao phủ mặt đất.

Trong một doanh trướng thoạt nhìn cũng không xa hoa, lại càng không bắt mắt.

Đế tử An mặc một thân Huyền Vũ chiến giáp xa hoa, có vẻ đặc biệt oai hùng bất phàm. Mà mấy chục năm giám quốc trải qua, cũng làm cho hắn nảy sinh một chút dáng vẻ đế vương. Tùy tùy tiện ngồi ở nơi đó, liền có chút khí chất không giận mà uy.

Một đám tâm phúc do Vương Thủ Triết cầm đầu, lần lượt mở hội nhỏ thuộc về nhân viên nội bộ của đế tử An.

"Thủ Triết lúc trước bố cục vô cùng thành công." Đế Tử An vui mừng nói: "Bây giờ tộc nhân Man Cổ sống tốt, ngược lại

còn yếu hơn ý chí chiến đấu ban đầu. Như chúng ta dự đoán trước đó, đại quân chúng ta đi qua nơi nào, căn bản không có chống cự ra hồn."

"Thủ Triết à, mấy chục năm nay, ngươi vất vả rồi."

Vương Thủ Triết lạnh nhạt lắc đầu nói: "Công lao của việc này, hẳn là Lạc Tĩnh, Lạc Thu, cùng với những người khác của Vương thị. Ta chẳng qua chỉ huy cách xa một chút, chưa nói tới vất vả gì."

Lúc trước, khi mưu đồ chinh phạt Nam Cương, Vương Thủ Triết biết được Ngũ muội Vương Lạc Tĩnh, hình như có liên quan đến "Thánh Cổ chân pháp" của Man Cổ tộc. Mà sư tôn Chu Trường Phong nàng từng "nhặt được" lại còn có liên quan đến Thánh Nữ của Man Cổ Tộc.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Vương Lạc Tĩnh, hắn mới thực sự chế tạo ra "kế hoạch chinh phạt Man Cổ Tộc Nam Cương" chân chính, đây là một kế hoạch toàn diện nhằm vào Man Cổ Tộc từ trên xuống dưới.

Mấy chục năm vất vả kinh doanh, bây giờ toàn bộ Nam Cương Man Cổ Tộc đã hoàn toàn thay đổi phương thức sinh hoạt.

"Trong kế hoạch này, một nước cờ lợi hại nhất của Thủ Triết gia chủ, là lấy sản nghiệp có giá trị phụ trợ cao, thay thế sản nghiệp ruộng đất nông canh mà Man Cổ Tộc kinh doanh nhiều thế hệ." Thiên Diễm tiên tử ngồi ở chỗ dưới tay, trong mắt không ngừng có ánh sáng kỳ lạ, kính nể nói: "Những linh tang linh tằm kia, cùng với các sản nghiệp tằm tang bình thường, cố nhiên để tộc nhân Man Cổ sống một cuộc sống hậu hĩnh lương thực không lo, nhưng cũng hoàn toàn phá hủy tác phẩm nông nghiệp vốn đã lạc hậu của bọn họ."

"Một phần nhỏ thu vào trong số lượng cao mà gieo trồng dâu có được, liền có thể mua được lương thực vừa rẻ vừa ngon của Vương thị, ai cũng không ngăn cản được hấp dẫn bực này. Chỉ tiếc, một khi chiến tranh xảy ra, chỉ cần Vương thị bấm con đường tiêu thụ lương thực, toàn bộ Man Cổ tộc sẽ rơi vào hoàn cảnh khủng hoảng thiếu lương thực. Kể từ đó, tự nhiên là không chiến mà bại."

“Cũng không phải là không có người thông minh bỗng nhiên cảnh giác, chỉ là dưới chiều hướng đại thế, những âm thanh và hành động phản đối kia, đều bất quá là châu chấu đá xe mà thôi.”

“Thủ Triết gia chủ, không ngờ ngươi càng lúc càng lớn tuổi, tâm tư này càng âm hiểm.” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Thiên Diễm tiên tử âm u nhìn Vương Thủ Triết: “Toàn bộ Man Cổ Tộc, lần này bị ngươi hại thảm rồi.”

“Sao tiên tử lại nói như vậy?” Vương Thủ Triết ung dung uống trà: “Vương thị chúng ta từ trước đến nay chủ trương là cùng chung giàu có, cùng nhau phát triển. Hơn nữa quả thật cũng dẫn dắt nhân dân Nam Cương sống cuộc sống hạnh phúc an khang.”

“Lấy góc độ khác mà suy nghĩ, nếu không phải kế hoạch “binh không huyết nhận” này của ta, với cá tính của Đại Đế tất nhiên là trước khi thoái vị, không tiếc bất cứ giá nào để chinh phục Nam Cương, đến lúc đó vô luận là Nam Cương hay là Đại Càn, đều sẽ chết rất nhiều rất nhiều người.”

“Ta thật sự là cứu vớt Man Cổ Tộc.”

Liên tiếp phản bác, khiến cho Thiên Diễm tiên tử trợn trắng mắt: “Dù sao Thủ Triết gia chủ Thiệt Xán Liên Hoa, nói thế nào cũng được.”

Mấy năm gần đây, Thiên Diễm tiên tử dường như có ý kiến không nhỏ với Vương Thủ Triết. Đặc biệt là khi đồn đãi chắt trai Vương An Nghiệp của Vương Thủ Triết, rất có khả năng sẽ cùng cưới hai tiểu quận chúa, nàng ta càng tràn ngập vẻ âm u.

Giống như là đang biểu đạt, chắt trai của Thủ Triết gia chủ ngươi đều có thể cưới hai lão bà, ngươi đây là nạp thiếp cũng không dám sao?

“Thiên Diễm.” Đế tử An thay Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác, “Ngươi cũng biết, lần chinh phạt Nam Cương này chẳng qua là ôm cỏ bắt thỏ thuận tiện mà thôi. Mục đích quan trọng nhất của chúng ta, ngươi đừng quên, cũng không được phép có nửa điểm sai lầm.”

“Vâng, đế tử điện hạ.” Thiên Diễm tiên tử lập tức trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt xẹt qua một tia nóng bỏng: “Vì ngày hôm nay, ta đã chờ đợi rất lâu rất lâu rồi, cho dù là đánh bạc tính mạng, ta cũng sẽ không phạm sai lầm. Thiên Diễm đa tạ bệ hạ chủ trì công đạo cho ta!”

“Mục đích của ngươi và ta giống nhau mà thôi, chúng ta phải cảm tạ Thủ Triết đã mưu tính việc này cho chúng ta.” Sắc mặt đế tử An vô cùng nghiêm trọng, lại nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết… So với việc ta có thể nắm giữ đại đế, việc này quan trọng hơn ta, tất cả đều nhờ cậy vào ngươi.”

“Thủ Triết cố gắng hết sức.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

…

Ngay lúc đế tử dàn xếp một đám, lén mở hội nhỏ.

Trong doanh trướng của đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc, dường như cũng đang mưu đồ bí mật gì đó.

Một nam tử mặc áo giáp thân vệ của đại nguyên soái, lại công khai đi qua đi lại trên người Tiêu Ly Mặc, ánh mắt âm trầm có chút nôn nóng bất an: “Sao có thể như thế, sao có thể như thế? Vương thị lại man thiên quá hải như thế, sớm đã đánh bại Nam Cương, cũng nhắm chuẩn mạch máu lương thực của Nam Cương.”

“Như vậy, Nam Cương Man Cổ Tộc có dũng khí và át chủ bài gì giao chiến với quân đội Đại Càn?”

“Nếu không xảy ra giao chiến kịch liệt, chúng ta lại có cơ hội gì? Có thể…”

Quân thần Đại Càn Tiêu Ly Mặc cả đời cưỡi ngựa, lúc này rõ ràng đã không phụ danh oai hùng lúc thanh niên, ngược lại có vẻ có chút già nua và cô đơn. Lúc này, hắn khẽ cau mày: “Đức Hinh, có thể không đánh mà thắng Nam Cương, là tâm nguyện của quân nhân chúng ta.”

“Bất kể là đế tử An hay là Vương Thủ Triết đều thể hiện ra năng lực phi thường. Đã không có cơ hội, vì Đại Càn, không bằng chúng ta thu tay lại, để lại một tương lai cho Đại Càn.”

Nam tử cải trang thành thân vệ kia, rõ ràng là Đức Hinh thân vương giả trang mà thành.

“Thu tay lại? Dựa vào cái gì mà phải thu tay lại, nếu không phải Đức Hinh ta sinh nhầm niên đại, vị trí đế tử này chính là của Đức Hinh ta. Hiện giờ, vì để đẩy ngã đế vị dòng dõi, ta đã hao phí vô số tâm huyết và chuẩn bị.” Trong giọng nói của Đức Hinh thân vương, tràn đầy ý điên cuồng và không cam lòng: “Vị trí đế tử này, là thuộc về Đức Hinh nhất mạch chúng ta. Là lão già Đức Thuận kia và Ngô Minh Viễn, mạnh mẽ đoạt lấy.”

“Là bọn họ, làm hại Đức Hinh nhất mạch ta chật vật như thế, ngay cả thừa tự cũng sống không bằng chết trong doanh pháo hôi. Ngươi bảo ta thu tay lại, ha ha ha ~ Tiêu Ly Mặc, ngươi đừng quên, ngươi cũng không phải thứ tốt đẹp gì, lúc trước… Ha ha ha.”

Liên tiếp tiếng cười trầm thấp mà điên cuồng vang lên.

Tiêu Ly Mặc cau mày, dường như cực kỳ chán ghét, nhưng cũng bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một tiếng.

Cùng lúc đó.

Một “thân vệ” khác dáng người hơi nhỏ, thanh âm thanh tú động lòng người nói: “Thân vương điện hạ xin bớt giận, chúng ta vẫn còn một cơ hội cuối cùng.” Thanh âm kia lại là thanh âm của một nữ tử.

“Lạc Ngọc Thanh, ngươi còn có mặt mũi nói chuyện?” Giọng nói của Đức Hinh thân vương lộ ra ý oán trách: “Vương thị lén lút làm ra động tác lớn như vậy ở Nam Cương, đều kéo dài mấy chục năm rồi, cái gọi là tổ chức “Phá Hiểu” của ngươi, vì sao nửa điểm cũng không cảm nhận được? Giống loại phế vật như ngươi, ta quả nhiên là uổng phí tâm cơ bảo vệ ngươi.”

“Thân vương điện hạ.” Giọng nói Lạc Ngọc Thanh có chút ủy khuất nói, “Cho dù dưới sự che chở của ngài, chúng ta miễn cưỡng sống tạm qua ngày, nhưng mạng lưới tình báo của chúng ta bị thương nặng đã hư hỏng nghiêm trọng. Hơn nữa cho đến tận bây giờ, chúng ta vẫn là tội phạm truy nã, làm sao có thể trắng trợn hoạt động?”

“Mà việc này của Vương thị lại làm quá bí ẩn, cố hết sức phong tỏa tin tức các lộ. Đại Càn và Nam Cương vốn cũng không có lui tới gì… Chúng ta cũng không nghĩ tới, bọn họ lại lén lút làm ra nhiều chuyện như vậy…”

Đức Hinh thân vương không kiên nhẫn phất tay nói: “Được rồi, việc này có quỷ biện bao nhiêu cũng vô nghĩa. Ngươi nói xem, dưới chiến cuộc như vậy, chúng ta còn có cơ hội gì?”

“Thuộc hạ nhận được tình báo, lần này 【Cổ Thần Trại】 đúng lúc gặp phải thời điểm thánh nữ thay đổi… “Lạc Ngọc Thanh thấp giọng nói, “Như thế, như vậy như vậy…”

Đức Hinh thân vương nhăn mày lại: “Kế này đúng là có một chút khả thi, nhưng thân vệ quân của đại nguyên soái, cho dù có tin tưởng đại nguyên soái đến đâu, cũng không thể đồng ý trực tiếp hành động nhằm vào đế tử An.”

“Đúng vậy.” Tiêu Ly Mặc đồng ý nói: “Hàng đầu tiên mà toàn bộ quân đội nguyện trung thành là Đại Càn Đại Đế, hạng hai chính là đế tử. Trừ phi Đại Đế hạ lệnh, nếu không bất kỳ quân đội nào cũng sẽ không triển khai hành động với đế tử An.”

“Thuộc hạ khi nào thì nói là nhắm vào Đế Tử An?” Ánh mắt Lạc Ngọc Thanh lóe ra quang mang, thấp giọng nói.

“Chúng ta có “biểu hiện tình báo”, thực ra Vương Thủ Triết của Trường Ninh Vương thị chính là yêu nghiệt của Ma Triều, là hắn dùng tà thuật mê hoặc Đại Đế, mê hoặc đế tử An. Chứng cớ chính là đế tử An và Đại Đế, dường như đều đồng ý hai vị tiểu quận chúa cùng gả cho chắt trai của Vương Thủ Triết!”

“Nếu không phải yêu ma tà thuật, làm sao có thể làm được chuyện không hợp thói thường như thế?”

Ánh mắt Đức Hinh thân vương sáng lên: “Tốt tốt tốt, kế này không tồi. Chúng ta căn bản không phải nhằm vào Đế Tử An, mà là yêu nghiệt Vương thị! Là nhắm vào thằng nhãi Vương Thủ Triết kia!”

Kế hoạch này, Đức Hinh thân vương càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, lập tức càng trở nên hưng phấn.

“Một khi kế này thành công, tất cả cố gắng của đế tử An và Vương thị đều thay chúng ta làm giá y.”

“Khẩu hiệu mà chúng ta đánh ra là - - “Thanh Quân trắc! Tru Thủ Triết!”

…

Chương 92: Thánh nữ luân phiên! Thủ Triết làm mưa làm gió!

…

Cổ Thần Trại.

Là trung tâm chính trị và văn hóa của Man Cổ Tộc, Cổ Thần Trại diện tích phi thường lớn, cơ hồ lớn gấp mười mấy lần tiểu cổ trại bình thường, mặc dù là loại đại cổ trại mấy vạn người kia, so với tòa Cổ Thần Trại này cũng là tiểu vu kiến đại vu, quy mô chênh lệch cực lớn.

Nhân khẩu thường trú trong Cổ Thần Trại cũng chừng mười mấy vạn, xa xa không phải cổ trại bình thường có thể so sánh.

Cho dù là bình thường, trong trại này cũng thường xuyên có khách nhân của trại khác đến, vật tư lưu thông thập phần thường xuyên, trong trại, còn thiết lập chợ và mậu dịch chuyên môn, nghiễm nhiên đã có vài phần bộ dáng thành thị.

Gần đây, ngày khánh điển tới gần, trong trại không ngừng có khách đến, càng trở nên náo nhiệt hơn bình thường, ban ngày người đến người đi, có chút cảm giác huyên náo. Mặc dù bên ngoài quân đội Đại Càn đã đại quân áp cảnh, cũng không ngăn cản được phần nhiệt tình này.

Hơn mười ngày nữa chính là ngày chuẩn thánh nữ Tĩnh chính thức kế nhiệm thánh nữ, tế cáo tổ tiên. Đối với Man Cổ Tộc mà nói, đây là ngày cực kỳ trọng yếu, càng là một buổi lễ khó có được, nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Cho nên, nam nữ già trẻ trong trại từ sớm đã bắt đầu hành động.

Tế đài trung ương trại, tự nhiên là trọng yếu nhất.

Tế đàn tế bái tổ tiên này đã có lịch sử vô cùng lâu đời, từ sau khi Cổ Thần Trại dời đến đây, vẫn luôn sử dụng. Vật liệu đá màu nâu xanh trải qua năm tháng, đã trở nên pha tạp mà cũ kỹ, thoạt nhìn đặc biệt thâm trầm túc mục.

Trên tế đài là một cây cột đồ đằng cao lớn.

Giờ phút này, đang có lão nhân trong trại mang theo thùng thuốc màu, dùng thuốc màu tươi đẹp từng chút từng chút một, kiên nhẫn cẩn thận phác hoạ lại đồ đằng trên trụ một lần nữa, để cho cột đồ đằng cổ xưa một lần nữa tỏa ra sinh cơ.

Trên tế đài, cũng có chút hán tử gầy gò làn da ngăm đen đang một lần lại một lần tiến hành tẩy trừ tế đàn, phải để cho mỗi một khe đá đều trơn bóng như mới, không dính một chút bụi bặm.

Nơi xa hơn, còn có một số hán tử đang vận chuyển vật phẩm, dưới sự chỉ huy của trưởng lão trong tộc tiến hành bố trí tế đàn một lần nữa.

Khác với nữ hài tử cao gầy trắng nõn, nam tử Man Cổ tộc nhìn phổ biến gầy gò hơn rất nhiều, làn da cũng nghiêng về phía ngăm đen, so với nữ hài tử thần thái phấn chấn, lộ ra vẻ mặt không nổi lên nhiều.

Bất quá, trên người nam nam nữ, ít nhiều đều sẽ có chút hình xăm.

Trong trúc lâu bên cạnh tế đàn, có một đám nữ hài tử đang bận rộn tháo đồ trang sức cũ kỹ trong trúc lâu xuống, hoặc là lau chùi sạch sẽ, hoặc là thay đồ mới.

Tòa trúc lâu này chính là một tòa trúc lâu lớn hiếm thấy của Man Cổ Tộc, bất kể là độ cao hay diện tích đều gấp nhiều lần trúc lâu bình thường, trình độ chế tác và độ phức tạp cũng vượt xa trúc lâu bình thường.

Không hề nghi ngờ, chủ nhân của nó chính là thánh nữ hoặc thánh tử của Man Cổ Tộc. Loại xưng hô này là xưng hô lịch sử từ xưa đến nay.

Chỉ là Man Cổ Tộc tạm thời không có cách nào tiến thêm một bước vào Lăng Hư, bởi vậy thánh nữ và thánh tử đều là hư vị mà thôi.

Là chỗ ở của Thánh nữ, vật liệu chế tác tòa trúc lâu này cũng không phải là loại trúc bình thường, mà là linh trúc đặc thù, có rất nhiều linh hiệu. Mỗi một cây linh trúc trong đó đều được xử lý bằng thủ pháp đặc biệt, cho dù đã dùng rất nhiều năm, cũng không có hiện ra chút cổ xưa nào.

Giờ phút này, có mấy cô gái đang cầm giỏ trúc, từ bên trong lấy ra từng tấm dán cắt tinh mỹ tuyệt luân, dán trên cửa sổ trúc lâu.

Đây cũng là một trong những tập tục của Man Cổ Tộc.

Xắt thiếp họa chính là Lục Thần Cổ trong truyền thuyết cổ xưa trong tộc, nghe nói là cổ trùng siêu cường tổ tông đại năng bồi dưỡng ra, mỗi một con đều có đại uy năng thông thiên triệt địa, có thể che chở tộc nhân sống sót trong thế giới hung hiểm.

Mỗi khi gặp lễ mừng, đều sẽ có lão nhân cắt một ít dán lên cửa sổ, dùng để tiêu tai cầu phúc, thỉnh cầu tổ tiên phù hộ, thuận tiện còn có thể gia tăng bầu không khí ngày lễ.

"Các ngươi nghe nói gì chưa?" Một nữ hài tử bỗng nhiên mở miệng, "Ngày hôm qua chuẩn thánh nữ Á liên hợp mấy vị trưởng lão đi đến chỗ thánh nữ nãi nãi cáo trạng, chỉ trích chuẩn thánh nữ lặng lẽ cấu kết người ngoài, bán đứng Thánh Cổ Tộc chúng ta, còn nói nàng rắp tâm hại người, ngay từ đầu đã không an hảo, là tay sai của người Đại Càn. Động tĩnh huyên náo thật lớn."

Người Đại Càn gọi là Man Cổ Tộc, nhưng Man Cổ Tộc tự nhiên gọi mình là Thánh Cổ Tộc.

"Ngươi còn nói động tĩnh náo loạn rất lớn, có thể không nghe nói sao? Ngày hôm qua a ba ta còn đi xem náo nhiệt đấy." Một nữ hài tử khác liếc mắt nhìn nàng một cái, "Nếu ta nói, tiền chuẩn thánh nữ Á chính là không thấy rõ tình thế. Nàng không phải là muốn dựa vào chuyện này lật đổ chuẩn thánh nữ Tĩnh, chính mình mượn cơ hội thay thế nàng, trở thành tân nhiệm thánh nữ sao? Nhưng nàng cũng không nghĩ, chuẩn thánh nữ sau khi đến thì đã làm cho chúng ta bao nhiêu chuyện? Lại giúp chúng ta giải quyết bao nhiêu phiền toái?"

"Lúc trước khi chuẩn thánh nữ Tĩnh Cương tới, có nhiều trưởng lão phản đối thánh nữ nãi nãi thu lưu nàng như vậy, hiện tại không phải cũng tâm phục khẩu phục sao? Nói chuẩn thánh nữ yên lặng bao che họa tâm, ai tin? Dù sao ta cũng không tin."

"Đúng vậy." Một nữ hài tử khác cũng có chút bất mãn "Thời gian tế điển này cũng định rồi, Á rõ ràng còn chưa có tâm, còn

tưởng mình là chuẩn thánh nữ cao cao tại thượng kia. Nàng cũng không nhìn xem, hiện tại ngoại trừ trưởng lão Dát cùng mấy cái phái thủ cựu kia, còn có mấy trưởng lão nguyện ý ủng hộ nàng?”

Chuẩn Thánh nữ Tĩnh trong miệng các nàng đương nhiên chính là Ngũ muội muội của Vương Thủ Triết, Vương Lạc Tĩnh.

Bắt đầu từ mấy chục năm trước, nàng đã tới Man Cổ Tộc. Làm người Đại Càn, ngay từ đầu nàng tự nhiên là cất bước khó khăn, rất nhiều người của Man Cổ Tộc đều mang theo kính mắt sắc nhìn nàng, lúc nào cũng đề phòng nàng, ngay cả bái nhập môn hạ đương nhiệm của Thánh Nữ, cũng đã trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở.

Nhưng mấy chục năm qua, dưới sự cố gắng của nàng, Man Cổ Tộc phát triển càng lúc càng nhanh, cuộc sống của mọi người cũng lướt qua càng tốt, hết thảy đều hiện ra xu thế thịnh vượng phồn vinh, mọi người đối với nàng, tự nhiên cũng thay đổi.

Hơn nữa, bởi vì nàng đối đãi với mọi người vẫn luôn thân hòa, cũng không có tư thế gì, không cao cao tại thượng giống như tiền chuẩn thánh nữ Á, còn thường xuyên sẽ dạy các hài tử trong trại một ít kiến thức hữu dụng, mấy chục năm trôi qua, ở trong trại dân bình thường đã tích lũy lên thanh vọng rất cao.

Không nói cái khác, chỉ có những tiểu cô nương được trưởng lão an bài tới hỗ trợ bố trí trúc lâu này, năm đó cũng không ít lần chạy đông chạy tây theo Vương Lạc Tĩnh. Vương Lạc Tĩnh nói một câu, có thể còn có tác dụng hơn cha mẹ ruột của các nàng.

Tuy rằng gần đây bởi vì Đại Càn đại quân tiếp cận, trong trại có ít người bàng hoàng, cũng có một số người bắt đầu chất vấn chuẩn thánh nữ Tĩnh, nhưng các nàng vẫn luôn tin tưởng vững chắc, chuẩn thánh nữ Tĩnh sẽ không vứt bỏ các nàng.

“Tuy nhiên, tuy rằng ta tin tưởng Chuẩn thánh nữ Tĩnh nhất định sẽ không phản bội chúng ta. Nhưng a ba ta nói, vấn đề lớn nhất bây giờ không phải là ai làm thánh nữ, mà là Đại Càn bên kia rõ ràng quyết tâm muốn chinh phục Nam Cương, sẽ không dễ dàng dừng tay. Nhưng thực lực của chúng ta rõ ràng không bằng Đại Càn, đánh nhau nhất định sẽ tổn thất thảm

trọng, sẽ chết rất nhiều người… Hơn nữa đến lúc đó, Á nói không chừng sẽ mượn cơ hội này gây khó dễ…” Cô bé kia nói xong liền nhíu mày, có chút lo lắng.

Một nữ hài tử khác thấy thế, an ủi nàng: “Ta không hiểu nàng đang nói cái gì. Nhưng ta tin tưởng, mặc kệ là vấn đề gì, Chuẩn Thánh Nữ Tĩnh nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp. Trước kia nhiều cửa ải khó khăn như vậy, nàng không phải đã giải quyết rồi sao? Lần này nhất định cũng có thể.”

“Cái này có thể giống nhau sao?” Nữ hài lườm nàng một cái.

“Các ngươi nghĩ nhiều như vậy làm gì? Những người kia đều là những đại nhân vật nên lo lắng, những tiểu nhân vật như chúng ta không xen tay vào được. Ngươi trước tiên hãy làm tốt việc cầm đầu trước đi, dán tranh đều dán lệch rồi.” Có hai nữ hài tử đang bưng giỏ trúc đi ngang qua bên cạnh, nghe được các nàng nói chuyện, nhịn không được lẩm bẩm một câu.

Trong giỏ trúc của các nàng là một cái chuông đồng nhỏ, chế tác thành hình dạng côn trùng, phi thường tinh xảo. Đó là trùng linh, cũng là dùng lúc khánh điển. Trong truyền thuyết cổ xưa, đường vân điêu khắc trên trùng linh có thể dùng câu thông với tổ tiên.

Trong lúc nói chuyện, có một cô gái trong đó đã khéo léo trèo lên mái hiên, bắt đầu treo chiếc chuông côn trùng dưới mái hiên.

Nữ hài kia nghe vậy, vội vàng dán xiêu xiêu vẹo dán lại, lập tức không phục phản bác: “Ta đây không phải lo lắng chuẩn thánh nữ Tĩnh cùng tương lai của Thánh Cổ Tộc chúng ta sao? Chẳng lẽ các ngươi không lo lắng?”

“Tới phiên ngươi lo lắng sao?”

Nữ tính của Man Cổ Tộc có địa vị rất cao, tính cách của nữ hài tử tự nhiên cũng đanh đá, cũng không phải người có thể chịu thiệt. Hai câu không hợp, hai nữ hài tử liền chống nạnh lên.

Những nữ hài tử khác thì vội vàng khuyên can, trong lúc nhất thời tràng diện có chút hỗn loạn.

“Khụ khụ ~”

Đang cãi nhau, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan.

Nữ hài tử cả kinh, lúc này mới phát hiện sau lưng không biết từ lúc nào có một ma ma áo đen đứng.

Trên đầu ma ma kia đeo mũ đính châu, tai đeo vòng tai vàng, trên cổ tay còn đeo mấy vòng tay nạm bảo thạch. Ở Man Cổ Tộc, chỉ có cổ sư địa vị rất cao mới có thể ăn mặc như vậy.

"A Nhã ma ma."

Mấy tiểu cô nương hiển nhiên nhận ra nàng.

Vị này chính là ma ma bên cạnh thánh nữ nãi nãi, thực lực cũng rất mạnh mẽ, là một vị đại cổ sư lợi hại.

Lập tức, các nàng cũng ý thức được mình phạm phải sai lầm gì, vội vàng rụt cổ lại, ngoan ngoãn nhận sai.

"Xin lỗi, A Nhã ma ma, chúng ta không nên ở chỗ này cãi nhau, quấy rầy thánh nữ nãi nãi và chuẩn thánh nữ tĩnh tu luyện. Chúng ta biết sai rồi. Xin lỗi!"

"Được rồi, tự mình đi lãnh phạt đi." A Nhã ma ma lắc đầu, khoát tay áo đuổi người đi.

"Ồ~"

Các cô nương đành phải ủ rũ rời đi.

"Đám hài tử này ~ ui ~"

A Nhã ma ma thở dài, không nhịn được quay đầu nhìn trúc lâu phía sau.

Thánh nữ điểm hạ và chuẩn thánh nữ Tĩnh điện hạ đã đóng cửa nói chuyện rất lâu rồi, cũng không biết nói thế nào rồi. Lần này đại quân Đại Càn tiếp cận, sinh tử tồn vong của Thánh Cổ tộc đều nằm trong một ý niệm của hai vị này.

Hy vọng, tất cả đều là kết quả tốt!

…

Cùng lúc đó.

Trong trúc lâu nơi Thánh nữ ở.

“Tục truyền thật lâu trước kia, Thánh Cổ tộc nhân chúng ta còn ở trong trạng thái man hoang, cũng không biết nuôi dưỡng cổ trùng. Chúng ta cả ngày đều sống gian nan dưới sự bao vây của độc trùng hung thú, mỗi ngày đều sống trong run sợ. Có lẽ vừa mở mắt, trượng phu và hài tử đều đã chết.”

Một cô gái mặc hoa lệ, trên quần áo màu đen trang trí các loại ký hiệu thần bí, thanh âm hơi khàn khàn thấp giọng nỉ non, “Cho đến một ngày, Cổ Thần hàng lâm đến trong dãy núi này, hắn ban cho tộc nhân chúng ta dị năng nuôi dưỡng cổ trùng, cũng để lại một con Thánh Cổ 【Thiên Tàm】 và 《Thánh Cổ chân pháp》 truyền thừa.”

“Mà tộc nhân của chúng ta, học được khống chế như thế nào khống chế độc trùng kỳ cổ, đạt được năng lực săn giết hung thú. Dần dần, Thánh Cổ tộc nhân khai chi tán diệp, chiếm cứ địa bàn rộng lớn…”

Vị hoa phục nữ tử kia sắc mặt loang lổ, thanh âm trầm thấp, phảng phất đã già. Nhưng trên mặt không có nếp nhăn, thoạt nhìn vẫn có chút trẻ tuổi. Chỉ là, từ trên mặt đến cổ, nàng xăm không ít hình xăm thần bí, khiến nàng thoạt nhìn thần bí mà nguy hiểm.

Đây chính là thánh nữ của tộc nhân Thánh Cổ đương đại —— thánh nữ Đại.

Trên vai nàng, một con tằm dài khoảng hai thước lười biếng nằm sấp, lớn lên trắng trẻo mập mạp. Đôi mắt nó có chút chán chường, đang ngủ nửa mê nửa tỉnh, cổ trùng đúng là như vậy, phần lớn thời gian đều đang ngủ.

Đây chính là thánh cổ của tộc nhân Thánh Cổ đời đời tương truyền 【Thiên Tàm】, tương truyền Thiên Tàm sau khi tử vong sẽ trùng sinh. Cũng dưới sự nuôi dưỡng của đương kim thánh nữ hoặc Cổ Thánh, nhanh chóng đạt tới giai đoạn cổ trùng cấp chín.

Cũng bởi vậy, Thánh Cổ truyền thừa của Thánh Cổ Tộc chưa bao giờ đoạn tuyệt.

Mà cách không xa sau lưng Thánh nữ Đại, một vị nữ tử trẻ tuổi cũng mặc váy cổ sư màu đen, hơi cúi đầu im lặng lắng nghe, không nói một lời.

Nàng chính là Ngũ muội muội của đương đại tộc trưởng Vương Thủ Triết của Trường Ninh Vương thị - Vương Lạc Tĩnh.

Dáng người Vương Lạc Tĩnh có vẻ xinh xắn lanh lợi, trên khuôn mặt tuấn tú mà thanh thuần đáng yêu quá mức quyến rũ, nếu đổi lại là người hơi quắc thước trên Trái Đất, chắc chắn chính là một vị nữ sinh sơ cao trung.

Nhưng trên thực tế, nàng đã 125 tuổi rồi. Chính là bởi vì tốc độ tu luyện tương đối nhanh, cơ năng thân thể vẫn duy trì trạng thái cực kỳ trẻ tuổi.

Từ khi thu hoạch được rất nhiều trong doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ hoàng triều, sau khi thành công thăng cấp huyết mạch đến trung đoạn đại thiên kiêu Ất đẳng, tốc độ tu luyện của Vương Lạc Tĩnh đột nhiên tăng mạnh.

Bây giờ tu vi của nàng đã tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh tầng tám, cách Tử Phủ cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tâm cảnh của nàng khác với tộc nhân Man Cổ, không muốn xăm đủ loại hình xăm trên người để gia tăng sức chiến đấu.

“Lạc Tĩnh.” Thánh Nữ Đại xoay người nhìn Vương Lạc Tĩnh, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia sáng kỳ lạ: “Ngươi có biết, vì sao ta nguyện ý ủng hộ ngươi đảm nhiệm Thánh Nữ đời kế tiếp không?”

“Khởi bẩm thánh nữ.” Vương Lạc Tĩnh thấp giọng nói, “Ngài là nể mặt sư tôn Chu Trường Phong của ta.”

“Không, năm đó khi ta còn là chuẩn thánh nữ, thu người Đại Càn trường phong làm đồ đệ đã chịu đủ lục đục. Nào ngờ sau khi Trường Phong thoáng có chút thực lực, thừa dịp ta bế quan tiếp nhận thần thông truyền thừa, dưới sự hiệp trợ âm thầm của Nghịch tặc Ba Khắc, trộm nửa bộ《Thánh Cổ Chân Pháp》của ta.” Thánh nữ Đại thở dài nói, “Cũng khiến cho ta tức giận công tâm, dẫn đến truyền thừa thất bại một nửa. Hắn cũng là tội đầu sỏ khiến ta cho tới nay, đều không thể đột phá đến Thần Thông cảnh. Thế cho nên ta bất quá hơn sáu trăm tuổi, liền phải tiến hành truyền thừa thay đổi rồi.”

“Theo lý thuyết, đời này của ta đều không cách nào tha thứ cho hắn. Nhưng lá thư lúc lâm chung của hắn lại trình bày

nguyên nhân, chính mình cũng vì thế mà thất vọng cả đời, ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng có thể không đột phá, lấy cái này chuộc tội."

"Ta có thể tha thứ cho hắn, cũng tiếp nạp ngươi nhập môn hạ, đã là khoan dung độ lượng rồi."

Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt bình tĩnh nói: "Vậy ý của Thánh Nữ điện hạ là…?"

"Giống như câu chuyện vừa rồi ta kể." Thánh Nữ Đại thở dài nói: "Thánh Cổ Tộc chúng ta bây giờ cũng gặp phải khốn cảnh mà các tổ tiên đã trải qua."

"Chẳng qua lúc trước tổ tiên gặp phải độc trùng và hung thú. Mà bây giờ, chúng ta gặp phải Đại Tần và Đại Càn càng cường đại hơn. Trước mắt Đại Tần còn tốt hơn một chút, biên giới lãnh thổ còn cách Thánh Cổ Tộc chúng ta chướng khí tràn ngập núi non trùng điệp, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ sẽ mở rộng đến chỗ chúng ta."

"Mà Đại Càn càng là cực kỳ hiếu chiến, lãnh thổ cùng thực lực mở rộng phi thường nhanh. Nhất là Long Xương đế thế hệ này, mở rộng dã tâm cực thịnh, đã sớm thâu tóm đất đai phì nhiêu nhất Thánh Cổ Tộc chúng ta, lại còn chưa thỏa mãn, còn ý đồ toàn diện chinh phục Thánh Cổ Tộc chúng ta."

"Mỗi lần chúng ta chống cự, ít nhất sẽ có mấy chục vạn tộc nhân ưu tú chết trên chiến trường."

Vương Lạc Tĩnh im lặng không nói gì, tuy trong lòng nàng có chút đồng cảm với Thánh Cổ Tộc. Nhưng quy tắc của thế giới này chính là như thế, cường giả sẽ không ngừng khai thác lãnh thổ, hoặc chinh phục hoặc thôn tính kẻ yếu.

Diện tích quốc thổ khổng lồ của Đại Càn bây giờ, đích thật là đánh xuống từng chút một. Trên thực tế nếu Đại Càn không thể tự cường, sớm muộn cũng sẽ bị Nam Tần và Tây Tấn liên thủ nuốt chửng.

"Lạc Tĩnh, sở dĩ ta ủng hộ ngươi làm Thánh Nữ là bởi vì lúc trước ngươi mang đến thư của Chu Trường Phong, còn mang đến một phong thư của Vương thị Vương Thủ Triết các ngươi." Thánh nữ Đại bình tĩnh nói: "Chính như Thánh Cổ Tộc vào thời khắc nguy cấp nhất, sau khi Cổ Thần đại nhân

hàng lâm thay đổi vận mệnh của Thánh Cổ Tộc. Mà Thánh Cổ Tộc hiện giờ cũng đã đến lúc không thể không thay đổi rồi.”

“Vương thị các ngươi và đương kim đế tử An, quả thực khác với Long Xương đế và những người Đại Càn khác. Bọn họ tuân thủ hứa hẹn lúc trước, trong mấy chục năm ngắn ngủi, đã mang đến cho Thánh Cổ tộc biến hóa nghiêng trời lệch đất, điều này khiến ta thấy được đường ra thật sự của tương lai Thánh Cổ tộc.”

“Thánh Nữ điện hạ, ta hiểu rồi.” Vương Lạc Tĩnh bình tĩnh nói: “Ngài yên tâm, bất luận là ta, hay là Tứ ca ca của ta. Đều sẽ ở vị trí khác nhau, mang đến tân sinh cho Thánh Cổ tộc, được hưởng hòa bình lâu dài, cùng với cộng đồng phát triển.”

Thánh nữ Đại khẽ gật đầu.

Trên thực tế, mấy chục năm qua nàng cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn chú ý đến thay đổi to lớn mà Vương thị mang đến cho Thánh Cổ Tộc. Đồng thời, trong số cổ sư tiếp nhận tổ chức Vương thị đi “làm công”, có không ít là người của nàng.

Nàng đi tìm hiểu những chuyện Vương Thủ Triết đã từng làm, cuối cùng may mắn là.

Danh tiếng của Vương thị và Vương Thủ Triết rất tốt, có các loại lợi ích đều sẽ dẫn theo đồng minh cùng phát triển và nỗ lực.

Tương tự, danh vọng và uy tín của đế tử An cũng rất tốt, khiến nàng yên tâm không ít.

Cũng chính vì đủ loại nguyên nhân thúc đẩy Thánh Nữ Đại quyết định liên hợp với nhiều vị cổ trưởng lão cấp trọng lượng, cuối cùng ủng hộ 【Chuẩn Thánh Nữ Tĩnh】, là thánh nữ đời tiếp theo, dẫn dắt Thánh Cổ Tộc đi tới tương lai mới.

Nếu đổi lại là người chấp hành kế hoạch này, chính là Long Xương đế hoặc Khang quận vương, đoán chừng nàng tuyệt đối không dám cược lớn như vậy. Vương Thủ Triết nói đúng, trước khi Long Xương đế chết, Thánh Cổ tộc và Đại Càn tất có một trận chiến, đến lúc đó, sẽ không dễ kết thúc như vậy.

Thế cục hôm nay, đối với Thánh Cổ Tộc mà nói đã thuộc về tối ưu giải thích.

“Thánh Nữ điện hạ, Tứ ca của ta đưa tới một phong thư.” Vương Lạc Tĩnh lấy ra một phong thư dâng lên, đồng thời thấp giọng nói: “Hắn nói, thời cơ đã chín muồi, có thể theo kế hoạch thu lưới rồi.”

“Tốt, vậy ta sẽ rửa mắt chờ đợi.” Trong ánh mắt thánh nữ Đại lộ ra một vòng kiên định, nàng tin chắc đây là làm ra lựa chọn tốt nhất cho toàn bộ Thánh Cổ Tộc. Huống chi, nàng đã không thể không đáp ứng.

Nếu nàng dám vi phạm quy định Vương Lạc Tĩnh làm thánh nữ, hoặc là không tuân thủ kế hoạch hành động. Mười vạn quân đội Đại Càn như hổ lang bên ngoài kia, sẽ lập tức san bằng Cổ Thần Trại.

…

Thời gian vội vàng.

Thời gian mười ngày thoáng cái đã trôi qua.

Đại quân Đại Càn quốc, cứ như vậy lẳng lặng chiếm cứ mấy trăm dặm bên ngoài Cổ Thần Trại.

Điều này tạo áp lực và uy hiếp vô cùng lớn cho toàn bộ Man Cổ Tộc.

Sứ giả hai bên ngươi tới ta đi, phảng phất một ngày đều phải chạy rất nhiều lần, đàm phán với nhau, ý đồ đạt thành mục đích nhất trí.

Hôm nay.

Là ngày truyền thừa của Cổ Thần Trại thánh nữ.

Trong Cổ Thần Trại vui mừng khôn xiết, tạm thời “Quên mất”, bóng ma chiến tranh bao phủ trên đỉnh đầu, đắm chìm trong không khí tế điển.

Trước tế đàn.

Trúc đài xem lễ đã dựng xong truyền thừa. Xung quanh đã người đông nghìn nghịt, nhưng đều là quần chúng vây xem, bọn họ không có chỗ ngồi.

Không giống với bầu không khí trang trọng nghiêm túc của tế điển hoàng thất Đại Càn, Thánh Cổ Tộc bên này rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, còn có phong tục toàn dân tham dự.

Mà các đại nhân vật Thánh Cổ Tộc, nhao nhao đến, được dẫn vào đài trúc dự lễ.

Bọn họ đều là giai tầng thống trị hết sức quan trọng của Thánh Cổ Tộc, thực lực kém cỏi nhất cũng là cổ sư Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ.

Căn cứ vào truyền thống của Thánh Cổ Tộc, bọn họ là những người có rất nhiều hình xăm phù văn.

Rất nhanh, trên đài trúc xem lễ đã có thêm mấy chục người.

Sau đó, từng cổ trưởng lão ra sân. Chỉ có cổ sư tương đương với tu sĩ Tử Phủ cảnh Đại Càn mới có tư cách đảm nhiệm Cổ trưởng lão, mỗi một người bọn họ đều là đại nhân vật đỉnh thiên của Thánh Cổ tộc, quyền lực trong tay cũng có thể thao túng hướng đi và tương lai của Thánh Cổ tộc.

Hôm nay toàn bộ Thánh Cổ Tộc mặc dù kém thời kỳ đỉnh phong rất nhiều, nhưng vẫn có được tổng cộng mười bảy Cổ trưởng lão.

Lúc trước từ trong hai vị Chuẩn Thánh Nữ, Hình Vanh chọn ra một người thừa kế thánh nữ, chính là dựa vào mười bảy Cổ trưởng lão biểu quyết. Trong đó, chuẩn Thánh Nữ Tĩnh đạt được chín Cổ trưởng lão cùng với Thánh Nữ Đại ủng hộ, thành công trở thành Thánh Nữ kế nhiệm.

Sau khi các Cổ trưởng lão xuất hiện, bầu không khí hiện trường càng ngày càng trang trọng nghiêm túc.

Trong đó Cổ trưởng lão Dát, cùng Chuẩn Thánh nữ Á bị đào thải xuất hiện, đặc biệt làm cho người ta chú ý.

Trưởng lão Dát là một trong những trưởng lão có địa vị cao nhất trong Thánh Cổ Tộc, mà nguyên Chuẩn Thánh Nữ Á là dòng dõi phi thường kiệt xuất của hắn, từ nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú vô cùng trác tuyệt.

Trước khi chuẩn thánh nữ yên tĩnh xuất hiện, tất cả mọi người đều cho rằng Á nhất định sẽ kế nhiệm thánh nữ đời tiếp theo, dù sao thánh nữ Đại lúc trước truyền thừa thất bại một nửa,

dưới tình huống không thể tấn chức Cổ Thánh, tất nhiên phải thoái vị sớm.

Nhưng khiến trưởng lão Dát cùng Á vạn vạn không nghĩ tới chính là 【 Tĩnh 】 dị quân đột khởi, lại dựa vào công tích cùng thánh nữ Đại toàn lực ủng hộ, cuối cùng đạt được quyền kế nhiệm thánh nữ.

Bởi vậy có thể thấy được.

Trưởng lão Dát cùng tiền chuẩn thánh nữ Á, giờ phút này tâm tình tuyệt đối sẽ không tốt. Bọn họ lúc đi tới, sắc mặt đều là đen, hình xăm cũng trở nên càng thêm đậm đặc.

"Ồ, đây không phải là tắc nghẽn sao?" Trưởng lão xưa nay luôn cãi cọ với trưởng lão, châm chọc nói, "Ta còn tưởng các ngươi hôm nay không tới chứ."

Trưởng lão Dực là một bà lão, vì lý do địa bàn và lịch sử của thế lực, xưa nay luôn đối nghịch với Dát. Lần này, bà cũng là người ủng hộ cường lực của Chuẩn Thánh Nữ Tĩnh.

"Hừ!"

Trưởng lão Dát ánh mắt càng thêm âm trầm vài phần: "Nói không chừng Thiên Tằm đại nhân sẽ ghét bỏ huyết mạch ngoại tộc, không muốn truyền thừa."

"Ha ha ha, ngươi nằm mơ đi, huyết mạch Cổ sư của Chuẩn Thánh Nữ Tĩnh vô cùng hùng hậu thuần túy, căn bản không tính là ngoại tộc." Trưởng lão cười gằn nói: "Huống chi Thánh Nữ Đại đã sớm hỏi ý kiến của Thiên Tàm đại nhân, đại nhân đã sớm biểu đạt yêu thích sự yên tĩnh."

Ý kiến của Thánh Cổ Thiên Tàm tự nhiên vô cùng quan trọng, tương đối mà nói, Thánh Cổ Thiên Tàm càng thêm thích yên tĩnh, trong đó có thể là do thiên phú huyết mạch của Tĩnh mạnh hơn một mảng lớn.

Nếu là Cổ sư ngay cả Thánh Cổ Thiên Tàm cũng không muốn tiếp nhận, làm sao có thể được nhiều Cổ trưởng lão ủng hộ?

"Hừ!"

Trưởng lão Dát hừ lạnh một tiếng, khi vừa chuẩn bị phản bác vài câu.

Lại không nghĩ, ngoài đài xem lễ lại truyền đến một tiếng quát dài: “Đại Càn “Đế Tử An” giá lâm.”

Đế tử An?

“Đại nhân vật bình thường” không hiểu nội tình, nhao nhao chấn kinh không thôi, nghị luận.

“Sao Đại Càn đế tử An lại qua đây?”

“Hẳn là sau khi Thánh Nữ Đại và các Cổ trưởng lão thương nghị, mời tới xem lễ.”

“Hắn thật to gan, không sợ chúng ta cùng xông lên giết hắn sao, giải quyết khốn cục đại quân áp cảnh.”

“Ngu xuẩn, nếu giết Đế Tử An, Thánh Cổ Tộc chúng ta sẽ bị toàn tộc chôn cùng.”

Tuy nhiên, bọn họ cũng chỉ dám nói những lời này khi đế tử An còn xa.

Chờ sau khi đế tử An và một đám tùy tùng hộ vệ đến gần, xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ. Đế tử An một thân áo giáp quân trang, thu hoạch được vô số ánh mắt hoặc căm hận, kính sợ, hoặc ngưỡng mộ.

Vương Thủ Triết một bộ áo trắng, nhẹ nhàng như trích tiên, còn lại là tụt lại phía sau đế tử An vài bước, không muốn đoạt danh tiếng.

Nhưng dù vậy.

Rất nhiều nữ tử trẻ tuổi vây xem đều dồn dập ném ánh mắt ngưỡng mộ đối với đế tử An và Vương Thủ Triết, trong đó, tiếng xì xào bàn tán với Vương Thủ Triết càng nhiều hơn.

“Vị công tử áo trắng kia thật tuấn tú.”

“Xong rồi, ta muốn gả cho hắn thì làm sao bây giờ?”

“Người công tử kia khẳng định là đại nhân vật của Đại Càn, làm sao có thể để ý tới ngươi.”

“Dù là ngủ một buổi tối cũng tốt mà.”

“Vậy chúng ta tập hợp một chút tỷ muội, chờ khánh điển kết thúc, liền chen chúc lên, coi như sờ được một chút cũng đáng giá.”

Nữ tử Man Cổ Tộc, phong khí tự nhiên cởi mở hơn Đại Càn rất nhiều. Nhất là trong ngày lễ khánh điển hiếm có này, nam nữ giữa nam và nữ nhìn đúng mắt nhau, làm chút chuyện gì cũng đều vô cùng bình thường.

Cho dù là xì xào bàn tán, đều rơi vào trong tai đám người Đế Tử An và Vương Thủ Triết. Hết cách, thực lực quá mạnh, trừ phi đặc biệt dùng thần niệm ngăn cách che đậy, nếu không nghe không được cũng khó.

Ngay lúc bọn họ không để tâm, sau lưng có một "hộ vệ cao cấp" toàn thân được áo giáp bao phủ, lại dùng giọng nói già nua mà trêu chọc truyền âm nói: "Hắc hắc hắc, tiểu bạch kiểm như Thủ Triết đích xác rất được nữ tử dị tộc hoan nghênh. Ngươi muốn lưu chút phong lưu vận sự thì tùy tiện, trẫm cam đoan sẽ không cáo trạng với Nhược Lam."

Vương Thủ Triết tức giận trợn trắng mắt, Long Xương đại đế càng tới gần về hưu, lòng ham chơi càng lúc càng nặng. Ở Vương thị lâu, lại bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ lung tung, nhất định phải đi theo cùng xuất chinh chơi.

Nói cái gì phải chứng kiến cái gai trong lòng bị nhổ, an tĩnh thoái vị thật tốt.

Có năng lực, ngươi tự đánh đi? Giả dạng thành một hộ vệ thì tính là gì?

Hiện giờ toàn bộ Vương thị, cũng chính là Nhược Lam, An Nghiệp và Ly Tiên, lão nhân gia ông ấy còn có thể nghe một hai câu.

Ài, hành vi xử sự của lão ngoan đồng thật là làm cho người ta đau đầu.

Có điều, Vương Thủ Triết không muốn Long Xương đại đế đến, không sợ, chỉ sợ ông ta khóc.

…

Chương 93: Các vị! Một ván định thắng thắng!

…

“Đế Tử An, Thủ Triết gia chủ, mời qua bên này.”

Một vị Cổ trưởng lão đức cao vọng trọng —— hoàn thành, là một trong những đại biểu, thái độ cung kính nghênh đón đám người đế tử An.

Trưởng lão Hất là một Cổ trưởng lão đôn hậu và tư tưởng khai sáng, đồng thời cũng là người ủng hộ trung thành của thánh nữ Đại. Hơn ba mươi năm trước, ông ta còn từng dùng thân phận người giám hộ của “đoàn đội Cổ Sư làm công”, đi tới Lũng Tả quận và Vương thị, ở đó một thời gian.

Hắn và Vương Thủ Triết cũng từng có giao tiếp và trao đổi, đối với lý niệm của nhau đều tương đối tán đồng, trong quá trình Vương thị khai thác với Nam Cương, cũng có trợ giúp tương đối lớn.

“Đa tạ trưởng lão đã hoàn thành.”

Sau khi hàn huyên vài câu, đám người đế tử An đã được dẫn tới chính giữa đài xem lễ, ngồi xuống vị trí chủ khách ở ghế khách quý.

Các thân vệ của đế tử An ở phía sau tản ra bảo vệ xung quanh, bày ra dáng vẻ trận địa sẵn sàng đợi thời khắc chuẩn bị.

Thân vệ của hắn tuy rằng chỉ có mấy chục người, nhưng đều không phải là nhân vật đơn giản, trong đó có năm người là tộc nhân trẻ tuổi ưu tú trong Đức Thuận thân vương nhất mạch, bọn họ đều là thiên kiêu có thực lực Thiên Nhân cảnh, lớn tuổi nhất không vượt qua một trăm tám mươi tuổi.

Phần người này, chính là đối tượng Đức Thuận nhất mạch cần trọng điểm bồi dưỡng, tương lai đều có thể trở thành phụ tá đắc lực của đế tử An.

Còn lại, cũng có đệ tử đến từ thế gia ủng hộ đế tử An, tỷ như Công Dã thị, Vương thị, Trần thị, Thượng Quan thị cùng với thiên kiêu trẻ tuổi gia tộc khác, giống mấy “thiên kiêu trẻ tuổi”

Trần Mục Anh, Vương An Nam, Thượng Quan Vân Hồng, đều ở trong nhóm này.

Còn lại, chính là đến từ các mạch khác của hoàng thất, cùng với thiên kiêu trẻ tuổi của thế gia Quân Vũ, bọn họ xếp hạng trong thế hệ trẻ của thế gia Quân Vũ, cũng đều được coi là người nổi bật, thanh danh vang dội.

Bởi vậy, tổng số người thân vệ tuy rằng chỉ có mấy chục người, nhưng mỗi người đều là thiên kiêu trẻ tuổi kiệt xuất. Trong đó có không ít người tuổi tác tương đối lớn, đã đạt đến Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.

Ngoài ra, còn có mấy đại thiên kiêu trẻ tuổi nổi tiếng Quy Long Thành thình lình xuất hiện trong danh sách, theo thứ tự là Quy Long Thượng Quan Quan thị Thượng Quan Vân Tụ, Ngô Chí Hành Ngô thị, cùng với Công Dã Chính Bình của Công Dã thị.

Trong đó Công Dã Chính Bình lớn tuổi nhất, đã gần một trăm tám mươi tuổi, tu vi cũng đã đột phá Tử Phủ cảnh.

Còn có Ngô Chí Hành kia, tuy rằng hắn được nhận làm con thừa tự trong phúc quận vương của Đức Hinh nhất mạch, nhưng phần lớn thời gian hắn đều ở nhà tu luyện, từ trước đến nay không tham gia những chuyện lung tung, cũng không quen thuộc với Khang quận vương, đế tử An cảm thấy nhân phẩm và thực lực của hắn đều không tệ, vẫn là dốc lòng bồi dưỡng hắn ở bên cạnh mình.

Hiện giờ Đế Tử An còn chưa đăng cơ, có thể làm thân vệ đi theo hắn xuất chinh, tương lai tiền đồ rộng lớn, không cần nói nhiều. Các nhà các hộ đều hận không thể đưa con cháu ưu tú cho Đế Tử An.

Cũng chính vì như thế, đội ngũ thân vệ này không đơn giản, lực chiến đấu tổng hợp tương đối kinh người. Cho dù đặt vào thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, cũng coi như là một đội ngũ tinh nhuệ.

Bất quá.

Đây không phải là người lợi hại nhất trong đội thân vệ, trong đó có hai tu sĩ Huyền Vũ được bao phủ trong chiến giáp mới

là nhân vật trọng yếu trong đội thân vệ. Bọn họ dáng người khôi ngô, khí chất nghiêm túc, vừa nhìn đã biết không phải người dễ chọc, cũng không giao lưu với thân vệ khác, ngay cả ở lại cũng là doanh trướng đơn độc.

Tất cả thiên kiêu thân vệ đều âm thầm suy đoán, đây có lẽ là hai hộ vệ Thần Thông cảnh.

Hơn nữa một trong số đó hơn phân nửa là Đức Thuận thân vương. Đế tử nhà mình ra ngoài đánh giặc, hắn hơi làm cải trang, hộ vệ bên người để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Một thân phận khác thì không rõ ràng, rất có thể là cao thủ đỉnh tiêm bệ hạ âm thầm bồi dưỡng, xếp vào bên cạnh đế tử An làm hộ vệ.

Dù sao, thân phận đế tử An quá tôn quý, đối với Đại Càn cũng cực kỳ quan trọng, không thể sơ xuất chút nào, xâm nhập vào doanh trại địch, há có thể không có chút công tác bảo an chu toàn?

Chỉ là tất cả mọi người không biết, càng không đoán được cao thủ thần bí không biết tên này lại là Long Xương đại đế.

Hơn nữa, giờ phút này trong lòng hắn còn tràn đầy oán niệm, nhìn chằm chằm vào ót Vương Thủ Triết, trong lòng không ngừng vỡ vụn.

Hộ vệ này chứa thật sự quá uất ức, tiểu tử Vương Thủ Triết kia tùy tiện ngồi trước mặt hắn. Hắn đường đường là Đại Đế, lại phải đứng thẳng người, đặt pho tượng sau lưng hắn.

Hừ hừ, đợi sau khi về nhà, lại nghĩ biện pháp làm khó dễ cho hắn, tìm lại tâm thái không cân bằng.

Sự xuất hiện của đám đế tử An, tự nhiên là khiến cho mọi người Man Cổ Tộc ngờ vực vô căn cứ, trong lòng hoặc có căm thù, hoặc có tò mò.

Ngay khi trong lòng mọi người đang sôi nổi hỗn loạn.

Một tiếng hét lớn bỗng nhiên vang lên.

“Thánh nữ đại giá đáo, chuẩn thánh nữ lặng giá đáo.”

Mọi người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy một đám nữ hài thanh xuân tịnh lệ cung kính vây quanh, thánh nữ Đại đang từ phương hướng trúc lâu chậm rãi đi tới.

Nàng vẫn như cũ mặc váy cổ sư màu đen thêu ký hiệu thần bí, trên đầu mang trang sức lộng lẫy, từ cổ và cánh tay lộ ra ngoài, còn có thể nhìn thấy hình xăm quỷ bí phức tạp.

Cho dù thần sắc của nàng nhìn qua có chút mỏi mệt, nhưng vẫn như cũ không tổn hao uy nghi của nàng, khí chất chỉnh thể cao quý mà thần bí, mang theo cổ người sống lâu ở thượng vị mới có thong dong.

Ở sau lưng nàng, còn đi theo một nữ tử cũng mặc váy cổ sư màu đen.

So với thánh nữ Đại, cách ăn mặc của nàng khiêm tốn hơn nhiều, trên người không có hình xăm thần bí, trên đầu cũng không đeo trang sức lộng lẫy, nhưng khí chất toàn thân, lại thong dong mà bình tĩnh, làm cho người ta không dám khinh thường.

Nữ tử này đương nhiên là người kế thừa thánh nữ đời tiếp theo của Man Cổ Tộc, cũng là nhân vật chính của nghi thức tế điển lần này - Vương Lạc Tĩnh.

Nhìn thấy hai người, đám người đang ầm ĩ lập tức yên tĩnh lại.

Các trưởng lão Man Cổ Tộc lập tức đứng dậy nghênh đón.

Đừng nhìn bọn họ bí mật chèn ép hăng say, nhưng trước mặt Thánh nữ Đại, thủy chung vẫn duy trì thái độ cung kính, không dám tùy ý lỗ mãng.

Đám người đế tử An và Vương Thủ Triết đương nhiên cũng đứng dậy chào hỏi nhau với thánh nữ Đại, hàn huyên vài câu.

Thánh Nữ Đại cũng thuận tiện trấn an cảm xúc của mọi người một chút, tỏ vẻ bọn họ là khách nhân của mình mời tới.

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên song phương gặp mặt, nhưng là thần giao đã lâu, rất nhiều chuyện cũng đã đạt thành ăn ý cùng nhận thức chung.

Lúc này, trên mặt thánh nữ đại bất động thanh sắc, trong lòng cũng là gợn sóng chập trùng, xa xa không bình tĩnh như bề ngoài.

Tuy nàng đã sớm biết kế hoạch của Vương Thủ Triết, nhưng nhìn phía sau Đế Tử An, hai vị kia tản ra khí tức cường đại, khiến Thiên Tàm trong cơ thể nàng đều kiêng kị không thôi, liên tiếp cảnh báo cường giả với nàng, vẫn không nhịn được âm thầm kinh hãi.

Cho dù truyền thừa của nàng không thất bại một nửa, tương lai tấn thăng làm Cổ Thánh, cũng chỉ tương đương với Thần Thông cảnh bên Đại Càn mà thôi. Nhưng Đế Tử An xuất hành, bên cạnh lại có hai cường giả Thần Thông cảnh hộ vệ.

Cho dù trong đó có một ít nguyên nhân đặc thù, cũng đủ để chứng minh Đại Càn cường đại. Thánh Cổ Tộc so sánh với bọn họ, thật sự là quá yếu, quá yếu!

Thánh Cổ Tộc muốn chống lại Đại Càn, gần như không có khả năng, trừ phi có thể tìm được truyền thừa bí điển chân chính, hoặc là tìm được phương pháp có thể khiến Thiên Tằm lột xác thành Thiên Hoàng Điệp thập nhất giai…

Mà thôi, nghĩ những thứ này làm gì. Nếu thật sự dễ dàng như vậy, các đời Cổ Thánh đã sớm nghĩ ra biện pháp. Huống chi, cho đến ngày nay, nàng sớm đã không còn lựa chọn khác, nghĩ những thứ này, cũng chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi.

Trong lòng thầm thở dài một hơi, ánh mắt Thánh Nữ Đại lại xẹt qua mặt Vương Thủ Triết, nhịn không được lại lần nữa cảm khái.

Những người Đại Càn này quả nhiên đều rất nổi bật, đặc biệt là Vương Thủ Triết, dáng dấp thật tuấn tú a! Khó trách khiến đám nữ oa oa mê đắm ngũ mê tam đạo. So sánh ra, đám nam oa nhi trong trại của mình quá không có chí tiến thủ.

Trong lúc suy nghĩ, giờ lành cũng đã đến.

Thánh nữ Đại phất phất tay, tiếng nhạc trống lại lần nữa vang lên, các thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi cũng đồng loạt nhảy lên điệu múa lấy lòng tiên tổ. Bầu không khí trong trại nhất thời lại vui vẻ lên.

Thánh nữ Đại thì ở trong bầu không khí vui vẻ này, mang theo Vương Lạc Tĩnh bước lên tế đài.

Đám người Vương Thủ Triết ở bên cạnh nhìn, đều cảm thấy rất mới lạ.

Khác với tưởng tượng trước đó, nghi thức tế tự tổ tiên của Man Cổ Tộc đơn giản ngoài dự liệu, không có điếu văn thật dài, cũng không có ca công tụng đức dài dòng, thánh nữ Đại chỉ là sau khi cung kính tế bái một phen, liền đem chuyện mình muốn truyền vị trí thánh nữ cho Vương Lạc Tĩnh nói một lần.

Thần sắc của nàng trang trọng nghiêm túc, ngữ điệu lại nhẹ nhàng, giống như đang báo cáo một chuyện vui với tổ tiên, nói cho bọn họ biết Thánh Cổ Tộc có người kế tục.

Ngay cả tế phẩm bày biện trên tế đàn, cũng chỉ là hoa quả tươi, cùng với thi thể hung thú tươi mới vừa mới săn được, còn mang theo máu tươi.

Thấy đám người Vương Thủ Triết hiếu kỳ, có cổ trưởng lão từng đi qua Vương thị ở bên cạnh truyền âm giải thích cho hai người: “Trong truyền thuyết cổ xưa của Thánh Cổ Tộc chúng ta, cho rằng sau khi tiên tổ chết cũng sẽ không triệt để tiêu tán, mà sẽ hóa thành vô số cổ linh dung nhập vào trong thiên địa. Thánh Cổ Tộc chúng ta có thể khống chế cổ trùng, cũng chính là dựa vào di trạch của tổ tiên.”

“Những hoa quả tươi và thi thể hung thú dùng để tế tự này, sau đó sẽ đưa tới dã ngoại, để sâu bọ hoang dại và cổ trùng chúng ta thuần dưỡng cắn nuốt.”

Trong lúc nói chuyện, thánh nữ Đại cũng đã kết thúc nghi thức tế tự.

Bắt đầu từ giờ khắc này, Vương Lạc Tĩnh coi như đã nhận được sự thừa nhận của tổ tiên, từ “chuẩn thánh nữ Tĩnh” chính thức trở thành “Thánh nữ Tĩnh”.

Đương nhiên, đây còn không phải là kết thúc nghi thức kế thừa của thánh nữ.

Tiếp theo, còn có một bước quan trọng hơn, đó chính là giao phó toàn bộ 《Cổ Thánh chân pháp》, cùng với để Thánh Cổ “Thiên Tàm” nhận Vương Lạc Tĩnh làm chủ.

Chỉ có hoàn thành một bước này, Vương Lạc Tĩnh mới xem như hoàn toàn trở thành thánh nữ của Man Cổ Tộc.

Từ nay về sau, địa vị của nàng không còn ai có thể rung chuyển.

Lập tức, thánh nữ Đại liền bảo A Nhã ma ma mang bình đã sớm chuẩn bị xong.

Đó là một cái bình gốm chế, cũng không biết đã dùng bao lâu, đã bị cuộn đến ngăm đen tỏa sáng, thoạt nhìn rất là phong cách cổ xưa.

Dưới ánh mắt chăm chú nín thở ngưng thần của tất cả mọi người, tiền thánh nữ Đại triệu hồi ra con Thiên Tàm trắng trẻo mập mạp kia, sau đó duỗi ngón tay thon dài ra, dùng một cây châm thô đặc chế đâm vào đầu ngón tay của năm ngón tay một cái.

Năm giọt máu tươi màu đỏ tươi biến thành màu đen lập tức bị nhỏ vào trong bình gốm.

Năm giọt máu này vừa rời khỏi cơ thể, sắc mặt của tiền thánh nữ Đại lập tức trở nên tái nhợt vô cùng, thân thể cũng lắc lư theo, hiển nhiên là tiêu hao thật lớn. A Nhã ma ma nhìn mà đau lòng không thôi, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Tiền thánh nữ Đại lúc này mới thở ra một hơi, dùng ngôn ngữ Thánh Cổ Tộc cổ xưa niệm chú.

Tiếng chú ngữ vang lên, Thiên Tàm Bảo Bảo vốn lười biếng lập tức giống như ngửi thấy hương vị mê người, thoáng cái tỉnh táo lại, sau đó men theo mùi vị bò vào trong vại, liếm năm giọt máu kia sạch sẽ.

Một lát sau, nó bắt đầu nhả tơ kết kén, rất nhanh liền biến thành một cái quang kén vàng kim nhạt.

Tiền thánh nữ Đại Niệm chính là chú ngữ giải trừ khế ước.

Theo quang kén thành hình, liên hệ khế ước giữa nàng và Thiên Tàm càng ngày càng mờ nhạt, cho đến cuối cùng hoàn toàn đứt gãy. Sắc mặt của tiền thánh nữ Đại càng trở nên khó coi, cả người giống như bị hút khô tinh khí thần, nhìn già nua đi rất nhiều.

Trong bình gốm, Thiên Tàm cắn nuốt năm giọt tinh huyết của tiền thánh nữ Đại hóa thành kiển sáng lại tản mát ra khí tức cường thịnh.

Là truyền thừa Thánh Cổ của Thánh Cổ tộc, con Thiên Tàm này đã trải qua mấy đời U Cổ Thánh uẩn dưỡng, thực lực so với cửu giai Cổ Trùng một loại còn mạnh hơn không ít.

Giờ phút này, sau khi hóa thành kén, lực lượng của nó không có ràng buộc, lập tức hoàn toàn nở rộ ra. Uy áp cường đại mà khủng bố bao phủ toàn bộ tế đàn, mang theo phảng phất hung lệ chi khí đến từ viễn cổ man hoang.

Người Thánh Cổ tộc dưới tế đài không kìm lòng được lộ ra vẻ kính sợ.

“Tĩnh, ngươi lại đây.”

Tiền thánh nữ Đại mệt mỏi vẫy vẫy tay với Vương Lạc Tĩnh.

“Vâng.”

Vương Lạc Tĩnh yên tĩnh đi tới.

“Dựa theo những gì lúc trước ta dạy ngươi, trích máu, niệm chú, hoàn thành khế ước.” Tiền thánh nữ Đại dặn dò: “Cẩn thận một chút, ngươi nhiều nhất chỉ có hai lần cơ hội khế ước. Chú ngữ ngàn vạn lần không thể đọc sai, một âm điệu cũng không được sai.”

Nàng cũng không lo lắng Thiên Tàm sẽ không nhận Vương Lạc Tĩnh, chỉ lo lắng nàng không quen thuộc cổ ngữ của Thánh Cổ Tộc, sẽ niệm sai chú.

“Ngài yên tâm.”

Vương Lạc Tĩnh biểu diễn nghiêm túc, cây châm thô trong tay trước đây của thánh nữ Đại, liền chuẩn bị bắt đầu khế ước Thiên Tàm.

Thấy một màn này, những người ủng hộ của Vương Lạc Tĩnh đều lộ ra vẻ vui mừng.

Tĩnh rốt cục muốn trở thành thánh nữ ~~ có nàng, tương lai Thánh Cổ Tộc khẳng định có thể lướt qua càng tốt, không cần sợ hãi đánh trận với Đại Càn nữa.

Ngay cả Long Xương đại đế trong lòng không ngừng lảm nhảm, giờ phút này cũng không nhịn được âm thầm cảm khái một câu.

Tên Vương Thủ Triết kia chung quy vẫn có vài phần bản lĩnh. Ai có thể nghĩ tới, tiểu tử kia vậy mà không nói một tiếng, sớm đã đánh hạ Nam Cương binh không còn máu mũi nào rồi?

Ừm! Cũng may là trẫm dốc lòng dạy bảo hắn, dạy hắn lúc đánh cờ, nói cho hắn biết không thể để mắt tới một thành trước mắt, muốn phóng tầm mắt ra xa, mưu tính đại cục.

Không phải sao, quả nhiên Thủ Triết đã học rất nhanh.

Trẻ nhỏ dễ dạy, trẫm cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nhưng đúng vào lúc này.

Lại nghe dưới tế đài truyền đến một tiếng hét lớn: "Đợi đã! Ta phản đối truyền thừa Thánh Cổ đại nhân cho Vương Lạc Tĩnh!"

Mọi người nhất thời cả kinh, lại thấy người mở miệng là trưởng lão sắc mặt âm trầm như mực, trong đôi mắt lóe lên vẻ âm lãnh.

Thấy mọi người nhìn về phía hắn, chắp tay mà đứng, bất động như núi, hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị, chờ thời khắc này gây khó dễ.

"Ha ha, ngươi điên rồi hay sao?" Trưởng lão nghiến răng tức giận mắng: "Chuẩn thánh nữ kế nhiệm thánh nữ là do toàn thể trưởng lão Thánh Cổ tộc chúng ta cùng quyết định, đã tế bái tổ tiên rồi, ngươi có tư cách gì phản đối?"

"Tất cả đều là âm mưu của Vương Lạc Tĩnh và Càn quốc. Bọn họ giả ý giúp Thánh Cổ Tộc chúng ta, kì thực là rắp tâm hại người." Trưởng lão Dát ánh mắt sáng ngời, nhìn quanh bốn phía, giọng nói sang sảng nói: "Bọn họ dùng tiền tài và cuộc sống xa hoa để làm tan rã ý chí của người trẻ tuổi, dùng yêu ngôn phá hủy sản lượng lương thực của Thánh Cổ Tộc chúng ta."

"Mục đích của bọn họ, chính là triệt để nô dịch Thánh Cổ Tộc chúng ta, để chúng ta trở thành nô lệ trên công tác, chó săn trên chiến tranh."

"Các tộc nhân, các ngươi mở mắt ra nhìn xem! Quân đội Càn Quốc, ngay tại ngoài Cổ Thần Trại mấy trăm dặm như hổ rình

mồi. Đế tử An, càng đã xâm nhập Thánh Cổ Tộc ta, khống chế thánh nữ thay đổi truyền thừa.”

“Lẽ nào các ngươi không cảm thấy đây là sỉ nhục sao?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn tộc nhân đời đời trở thành nô lệ sao?”

Trưởng lão Dát một loạt lời nói có tính kích động, khiến cho rất nhiều thượng vị nắm giữ một phương đều lâm vào trầm tư, mà một ít người trẻ tuổi bên ngoài quan lễ đài, lại càng có chút nhiệt huyết dâng trào, cảm thấy trưởng lão Dát nói đúng, đây hết thảy đều là âm mưu của Càn quốc, không có tư cách đảm nhiệm thánh nữ.

Tâm tình, dần dần kích động lên.

Dưới sự kích động ồn ào của một số người có dụng ý khác, dưới tế đài rất nhanh liền hô khẩu hiệu: “Thánh nữ Đại, vì sao ngươi muốn đem Thánh Cổ tộc bán cho Càn quốc, ngươi đi ra giải thích một chút!”

“Đuổi Đế Tử An đi! Đuổi Đế Tử An đi!”

Các trưởng lão cùng các trưởng lão ủng hộ Tĩnh, sắc mặt đều trở nên có chút khó xử. Bây giờ Thánh Nữ Đại vừa mới giải trừ khế ước với Thánh Cổ Thiên Tàm, chính là thời điểm nguyên khí đại thương, không thể dùng vũ lực khống chế cục diện.

Trưởng lão Dát nhảy ra phản đối vào lúc này, rõ ràng chính là ăn chuẩn điểm này.

Sắc mặt thánh nữ Đại vốn tái nhợt càng thêm khó coi.

Mắt thấy tình thế lập tức thay đổi, các thân vệ của đế tử An nhao nhao hành động, bảo vệ đế tử An và Vương Thủ Triết.

“He he, Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi lật thuyền rồi à?” Giọng nói của Long Xương đại đế vang lên trong tai Vương Thủ Triết: “Trẫm dạy ngươi ngoan ngoãn, lòng người quốc gia nào cũng không thể thống nhất. Luôn có người vì quyền lực, sẽ làm ra rất nhiều chuyện ngu xuẩn ngoài dự liệu của ngươi.”

Có điều xấu hổ thì chế nhạo, Long Xương đại đế không hề lo lắng bắt không được Nam Cương Man Cổ tộc. Dù sao, mười

vạn đại quân tinh nhuệ của Đại Càn đang chiếm giữ ở bên cạnh, cùng lắm thì dùng vũ lực đẩy ngang là được.

Hôm nay Man Cổ Tộc, ý chí chiến đấu của đám thanh niên đã rất yếu ớt, càng hoàn toàn không có lương thực chống đỡ cho bọn họ chống cự quân đội.

Một chiêu này của Thủ Triết, làm rất đẹp.

"Bệ hạ, người đồng ý với thần một chuyện, lát nữa dù có chuyện gì xảy ra, tâm trạng của ngài đừng quá kích động." Vương Thủ Triết truyền âm, cũng vang lên trong tai Long Xương đại đế.

"Cái gì? Trẫm sẽ có kích động gì?" Long Xương đại đế khinh thường bĩu môi: "Ngươi cũng quá coi thường trẫm, chỉ chút cảnh tượng nhỏ này, trẫm cam đoan ngay cả tim đập cũng không nhanh hơn."

Hắn cảm thấy tràng diện trước mắt này chỉ là vấn đề nhỏ, dựa vào thực lực Lăng Hư đại đế của hắn, che chở mọi người an toàn rời đi không có vấn đề lớn.

Ngay lúc rối loạn dần lên.

"Yên lặng!"

Vương Lạc Tĩnh quát lên một tiếng uy nghiêm, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng lại giống như gợn sóng quét ngang toàn trường.

Mấy chục năm nay, danh tiếng của chuẩn thánh nữ Tĩnh dần cao lên trong toàn Thánh Cổ Tộc, bây giờ được vô số bình dân ca tụng, tự nhiên có uy thế cường đại của nàng.

Chỉ một thoáng, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả người có dụng tâm mang theo tiết tấu khác, đều tạm thời dừng lại, sợ sau khi bại lộ sẽ bị bắt.

"Từ khi Đại Càn và Vương thị giúp Thánh Cổ Tộc chúng ta đến nay, còn chưa đủ bốn mươi năm." Vương Lạc Tĩnh thần thái uy nghiêm, âm thanh truyền khắp bốn phương tám hướng: "Cuộc sống của người dân Thánh Cổ Tộc chúng ta liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tổng nhân khẩu của chúng ta, đã từ trước đến nay chưa đủ ngàn vạn, trưởng thành đến một

ngàn tám trăm vạn, tuyệt đại đa số người tăng trưởng đều là người trẻ tuổi và trẻ nhỏ.”

“Hiện giờ lão nhân nhà ai, còn cần vì tiết kiệm lương thực mà đi “trùng táng” sao? Còn có hộ gia đình nào ăn không đủ no, mặc không ấm? Tranh đấu giữa trại và trại cũng trở nên ít đi. Tất cả mọi người tự hỏi một chút, cuộc sống bây giờ và quá khứ, có bao nhiêu biến hóa?”

“Còn có người nói, Đại Càn là dị tộc, đối với Thánh Cổ Tộc rắp tâm hại người. Nhưng điều tra cùng nghiên cứu của Hàn Nguyệt Tiên Triều đã sớm chứng minh, hiện giờ tất cả quốc gia, bộ lạc trên đại địa, bất kể là tiên tiến hay là lạc hậu, đều là Thần Vũ di dân năm đó, cũng không có loại người khác.”

“Người Thánh Cổ Tộc chúng ta và người Đại Càn, thậm chí là người Nam Tần, người Tây Tấn, hoặc là người Tiên Triều, kết cấu thân thể cũng không khác nhau. Trong máu của chúng ta đều chảy xuôi huyết mạch giống nhau, đó chính là máu của Thần Vũ Hoàng triều.”

Lời nói của Vương Lạc Tĩnh cũng đồng dạng nhận được sự tán đồng của rất nhiều người, đặc biệt trong quần chúng vây xem còn có quá nhiều người trẻ tuổi. Bọn họ đã quen với cuộc sống hiện tại, làm sao có thể nguyện ý trở lại quá khứ?

Huống chi, sau khi chứng kiến sự phồn hoa và cường thịnh của Đại Càn, sự kính sợ của bọn họ đối với Đại Càn cũng khiến bọn họ căn bản không muốn khai chiến với Đại Càn.

“Thánh nữ Tĩnh, Thánh nữ Tĩnh!”

Người ủng hộ của Vương Lạc Tĩnh cũng bắt đầu hô khẩu hiệu, ủng hộ thánh nữ Tĩnh kế vị.

Trưởng lão Phù Huề lại nhảy ra nói: “Mọi người cùng nhau giàu có, cùng nhau phát triển, cùng nhau hướng tới tương lai tốt đẹp không? Nếu có người rắp tâm hại người, muốn phá hoại khí vận của Thánh Cổ tộc, đó chính là địch nhân của trưởng lão Côn Bằng ta!”

“Cũng là kẻ thù mà trưởng lão ta đã hoàn thành.”

Từng Cổ trưởng lão đều đứng ra biểu lộ thái độ.

Hai nhóm nhân mã, giống như lâm vào trong cục diện bế tắc. Trong lúc nhất thời, không ít phái trung lập cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

…

Gần như cùng lúc đó.

Ngoài Cổ Thần Trại mấy chục dặm, trong một mảnh rừng rậm.

Một đội ngũ ba trăm người, ẩn nấp trong rừng rậm. Khí tức của bọn họ nội liễm mà kéo dài, dường như hòa thành một thể với rừng rậm. Áo giáp và vũ khí trên người đội ngũ tinh nhuệ này, tuy đều là trang bị chế thức, nhưng cũng đã đạt đến cấp bậc pháp bảo trung phẩm.

Bốn mặt trận kỳ phiêu đãng trong gió, khuấy động ra từng đạo năng lượng vô hình, sương mù dần dần tràn đầy, ngăn cách rừng rậm này, phòng ngừa thần niệm và những thủ đoạn khác dò xét.

Bọn họ, chính là đại nguyên soái thân vệ doanh tiếng tăm lừng lẫy.

Sự bố trí của Thân Vệ doanh này cực cao, yêu cầu thấp nhất là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, vả lại trong đó chỉ riêng Tử Phủ cảnh đã có đến ba tu sĩ, số lượng nòng cốt Thiên Nhân cảnh trung hậu kỳ cũng không ít.

Bởi vậy cho dù số lượng chỉ có ba trăm, cũng là một lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Bọn họ không những phải gánh vác trọng trách an toàn của hộ vệ đại nguyên soái, phòng ngừa chiến thuật chém đầu của địch nhân, vào thời khắc mấu chốt còn phải gánh vác trách nhiệm công kiên.

Bọn họ không giống với tu sĩ Huyền Vũ bình thường, bọn họ xuất thân từ hệ thống quân võ, không những độ trung thành đáng tin cậy, mà còn làm nghiêm lệnh, am hiểu quân trận chém giết. Năng lực tác chiến tập thể, mạnh hơn rất nhiều so với tu sĩ xuất thân thế gia bình thường.

Trên chiến trường ngoại vực, danh tiếng của nguyên soái thân vệ doanh của Đại Càn rất vang dội, từng là lực lượng công

kiên, thành công vây giết mấy tên yêu ma Thần Thông cảnh, tạo ra thanh danh lớn như vậy.

Ở phía trước đội ngũ này.

Đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc đứng chắp tay sau lưng, gió lạnh đìu hiu, bóng lưng phảng phất mang theo một tia bi thương.

Xa xa.

Đức Hinh thân vương và Lạc Ngọc Thanh đang thương lượng với một gã tộc nhân Man Cổ đầy hình xăm trên da.

"Ngõa Ba Khắc, năm đó ngươi phục kích Vương thị không thành chạy trốn trở về, sau lại chủ động xin Anh Tuyền trở về Man Cổ Tộc tích súc lực lượng, chuẩn bị cùng ta nội ứng ngoại hợp, điểm này không sai. Nhưng vì sao ngươi không truyền tin tức Man Cổ Tộc phát sinh kịch biến cho bổn vương?" Sắc mặt Đức Hinh thân vương có chút khó coi, "Chẳng lẽ ngươi đã phản bội bổn vương hay sao?"

"Thân vương điện hạ, tất cả hành động của ta tại Thánh Cổ Tộc đều rất cẩn thận, lấy ẩn tàng cùng âm thầm tích súc lực lượng làm chủ, đương nhiên không thể tùy ý tự động." Lận Ba Khắc cũng có chút tức giận, "Ta cũng không nghĩ tới, thân vương điện hạ ngay cả tình báo rõ ràng như vậy cũng không nắm được."

"Hiện tại ta đã hoài nghi, thân vương điện hạ ngươi còn có thể khống chế cục diện hay không, đừng khiến một số lão huynh đệ ta vất vả lôi kéo. Nhớ ngày đó, cũng là tình báo của thân vương điện hạ ngài quá kém, đánh giá sai thực lực của Vương thị nghiêm trọng, mới khiến cho ta phục kích thất bại, thiếu chút nữa bị Vương thị giết chết!"

Đối mặt với sự chất vấn và phẫn nộ của Ba Khắc, Đức Hinh thân vương cũng nhịn không được mặt nóng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Ngọc Thanh ở một bên. Phá Hiểu và Lạc Ngọc Thanh, quả nhiên càng ngày càng không dùng được.

"Thân vương điện hạ." Lạc Ngọc Thanh bất mãn nói: "Ta là người Tiên Triều, lúc trước vì phụ tá Khang quận vương mà bỏ qua hết thảy. Nói thật, tranh đoạt đế tử thất bại, phần Phá Hiểu chúng ta cần phụ trách cực ít."

“Hiện giờ chúng ta đã sống như chuột chạy qua đường, độ khó thu thập tình báo cực lớn. Nếu ngài cảm thấy Ngọc Thanh không được, không bằng rút ta về, ta đây sẽ về Tiên Triều.”

Nàng ta có một cỗ ý tứ, “Ngươi phải cảm thấy lão nương không được thì tự mình xông lên”.

Đức Hinh thân vương tức giận trong lòng.

Quả nhiên là “Long Du Thiển Thiển bị tôm đùa. Nhớ năm đó, mình nói chuyện ai dám không nghe? Kết quả hiện tại ngay cả Ba Khắc cùng Lạc Ngọc Thanh cũng dám nói chuyện với hắn như thế. Bất quá, giờ khắc này, hắn bây giờ có thể vận dụng lực lượng lại có bao nhiêu?

Trong lúc bất đắc dĩ, hắn còn phải trấn an Ba Khắc và Lạc Ngọc Thanh, thanh âm cũng ôn hòa hơn rất nhiều: “Bổn vương cũng biết cục diện trước mắt tương đối khó khăn, bất quá qua lúc này đây, chúng ta đã có thể nhất cử lật bàn. Ta chỉ hỏi Ba Khắc ngươi một câu, ngươi cùng ngươi tích súc lực lượng, có thể khống chế được cửa trại của Cổ Thần Trại, ổn định cục diện bên trong hay không?”

“Có thể. Dù sao năm đó lực ảnh hưởng của ta vẫn còn, một số lão huynh đệ cũng không thích tác phong của thánh nữ Đại.” Lận Ba Khắc trịnh trọng nói, “Nhất là trưởng lão Ca, hắn đã sớm chờ ta trở về.”

“Được, chỉ cần ngươi có thể khống chế được cửa trại và cục diện, lần này chúng ta có thể thắng.” Đức Hinh thân vương phấn chấn nói: “Bên cạnh đế tử An bất quá chỉ là hai hộ vệ Thần Thông cảnh, cộng thêm một đám mao đầu tiểu tử, căn bản không địch lại quân lực của chúng ta.”

“Ngõa Ba Khắc, Ngọc Thanh, các ngươi chớ có sốt ruột. Sau khi chuyện thành, các ngươi nhất định sẽ có được thứ các ngươi muốn.”

Đức Hinh thân vương nói chắc như đinh đóng cột, trong lòng thầm nghĩ, hai người các ngươi ở thời khắc mấu chốt lấy Kiều, bổn thân vương nhớ kỹ các ngươi.

“Tạ Thân vương điện hạ.” Linh Ba Khắc cùng Lạc Ngọc Thanh song song hành lễ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Đức Hinh thân vương lộ ra vẻ nóng bỏng.

Thời cơ đã tới, một ván định thắng thua, các vị!

…

Chương 94: Chân Tiên lão tổ! Là nhà ta!

…

Cùng lúc đó.

Cổ Thần Trại, trước tế đàn.

Trưởng lão Dát cùng trưởng lão Dát mỗi nhóm nhân mã mỗi người một lời, cãi vã càng thêm kịch liệt, thậm chí còn khiến cho rất nhiều đại trại chủ Thiên Nhân cảnh cấp cảm xúc đối lập.

Mắt thấy tình huống càng ngày càng không chịu khống chế, hàng lông mày của tiền thánh nữ nhăn lại thật sâu: "Yên lặng!"

Giờ phút này, sắc mặt tái nhợt của nàng đã hơi khôi phục một chút, thanh âm mang theo huyền khí hùng hậu gột rửa ra, chấn nhiếp tâm thần người ta run rẩy, lập tức yên tĩnh trở lại.

Lúc này tiền thánh nữ Đại, tuy ngược lại sau khi tế luyện Thiên Tàm đại thương nguyên khí, nhưng vẫn là cường giả Tử Phủ cảnh đỉnh phong, theo lời Thánh Cổ Tộc thì đó là bán bộ Cổ Thánh.

Ở Thánh Cổ Tộc đã thật lâu chưa từng xuất hiện Cổ Thánh mà nói, đã là nhân vật đỉnh phong.

Bởi vì cái gọi là "Hổ tử uy vẫn còn", quyền uy mà nàng dựng lên nhiều năm qua sẽ không tiêu trừ trong khoảnh khắc.

Ánh mắt uy nghiêm của nàng đảo qua các vị trưởng lão Garu, tiền chuẩn thánh nữ Á, cùng với một đám người nhảy chộn rộn, thanh âm lạnh lùng nói: "Thánh nữ kế thừa nghi thức vô cùng thần thánh, Thánh Cổ tộc ta từ trước đến nay, còn chưa có người dám ở trên nghi thức kế thừa thánh nữ đại náo, ý đồ ngăn cản nghi thức. Huống chi thánh nữ tĩnh kế vị, là kết quả sau khi các vị cổ trưởng lão biểu quyết. Ai muốn nghi thức kế thừa làm vấy bẩn thần thánh, đó là phản đồ của toàn bộ Thánh Cổ tộc ta."

"Trưởng lão Dát, nếu ngươi còn dám tùy ý làm bậy, cắt đứt nghi thức kế thừa của thánh nữ, thì đừng trách ta xem ngươi là

phản đồ, giết ngươi tại chỗ.”

Trưởng lão Hám Lòng run lên, sợ hãi dâng lên.

Hắn biết thánh nữ Đại từ trước đến nay là người nói được làm được, nếu nói như vậy, vậy tất nhiên là thật sự nổi lên sát tâm.

Hắn lúc này cũng không dám nói gì nữa, trong lòng lại âm thầm lo lắng. Tên Ngõa Ba Khắc kia sao lại thế này? Vì sao còn chưa hành động?

Nếu chờ Vương Lạc Tĩnh tế luyện Thiên Tàm thì khó mà vãn hồi.

Ngay tại thời điểm hắn lo lắng không thôi.

Bỗng dưng.

Một tiếng côn trùng bén nhọn vang vọng toàn bộ Cổ Thần Trại, thanh âm bén nhọn chói tai, một tiếng nối tiếp một tiếng liên miên không dứt, phảng phất muốn xé rách tai người ta.

Đây là cảnh báo do lính gác Thánh Cổ Tộc bố trí ngầm phát ra!

Tiếng cảnh báo vang lên, chỉ có ý nghĩa một việc, có người tập kích trại!

Kể cả tiền thánh nữ Đại, sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi.

Trưởng lão Dát lại vui mừng nhướng mày.

“Được được được! Rốt cuộc cũng đến rồi! Ta đã chờ lâu lắm rồi.”

“Oanh!”

Một tiếng nổ rung trời vang lên, cửa trại Cổ Thần Trại trong nháy mắt bị phá.

Thông thường mà nói đây là chuyện không thể nào, mặc dù Man Cổ Tộc không tiên tiến như Đại Càn, nhưng Cổ Thần Trại lại là thành trại trung tâm của Man Cổ Tộc, chẳng những có phòng ngự nghiêm mật, còn có Vu Cổ đại trận tấn công phòng ngự một thể.

Cho dù là tu sĩ Thần Thông cảnh muốn xông vào Cổ Thần Trại cũng phải mất một phen công phu.

Có thể dễ dàng bị công phá như vậy, hiển nhiên là có nội quỷ.

Trong lúc mọi người còn đang kinh nghi bất định.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Hắn mặc trường bào cổ sư đặc sắc của Thánh Cổ Tộc, trên cánh tay trần trụi vẽ đầy hình xăm, uy thế bàng bạc theo sự xâm nhập của hắn mà tới, ngay cả không khí cũng theo đó ngưng trệ vài phần.

Cùng lúc đó, thanh âm ầm ầm của hắn cũng vang lên trên không trung của tế đài: "Bàn Lam Đại, ta nghe Ba Khắc trở về, ha ha ha ha."

Linh Ba Khắc?

Đại bộ phận người ở đây còn có chút mờ mịt, mấy Cổ trưởng lão lớn tuổi cũng là kinh ngạc. Hắn làm sao lại trở về?

Lúc trước, Ngõa Ba Khắc cùng thánh nữ Đại tranh đoạt quyền kế nhiệm, sau khi thất bại đã dùng thủ đoạn ti tiện, khiến cho thánh nữ Đại không thể tiếp nhận truyền thừa hoàn chỉnh, sau khi sự tình bại lộ đã bị đuổi bắt bỏ chạy chẳng biết đi đâu.

Nhiều năm trôi qua như vậy, người bình thường, thậm chí là rất nhiều đại trại chủ cũng sớm đã không biết người này. Chỉ có các cổ trưởng lão sống đủ lâu mới rõ ràng chuyện lúc trước.

"Tranh Ba Khắc!" Trưởng lão tức giận nói, "Ngươi là phản đồ của Thánh Cổ Tộc, lại còn có mặt mũi trở về?"

"Hôm nay là lễ mừng tân thánh nữ kế nhiệm, cả tộc hoan khánh, ta thân là đại trưởng lão, trở về xem vốn là chuyện rất bình thường." Giọng nói của Hám Ba Khắc cực kỳ càn rỡ, "Nghe nói tân thánh nữ này dùng thủ đoạn ti tiện đoạt được tư cách kế nhiệm, không hổ là đệ tử của Bàn Lam Đại, đúng là ti tiện nhất mạch."

"Yếm Ba Khắc, huynh đệ của ta, ngươi trở về vừa đúng lúc." Trưởng lão Ca Bi phẫn hận quát: "Ngươi đến phân xử Thánh nữ của Thánh Cổ Tộc chúng ta, dựa vào cái gì mà phải để cho người Càn Quốc ti tiện làm."

"Cái tên phản đồ Ba Khắc kia không có tư cách biểu quyết ai là thánh nữ." Trưởng lão Bệ Ngạn phản bác.

“Y Ba Khắc năm đó cũng là bị Bàn Côn Đại oan uổng mà bị truy nã, hắn bất quá chỉ là chỉ trích Bàn Côn Đại nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm Càn Quốc, có cái gì sai?”

Hiện trường ngươi một câu ta một câu, lập tức lộn xộn.

Không hề nghi ngờ, “Nghi thức kế thừa” của Vương Lạc Tĩnh lại một lần nữa bị cắt ngang.

Long Xương đại đế đang đứng thẳng sau lưng Vương Thủ Triết lại không nhịn được cười xấu xa với Vương Thủ Triết: “Hôm nay rất náo nhiệt, ngoài ý muốn liên tục xuất hiện, ngưu quỷ xà thần gì đó đều chạy ra. Không khống chế được cục diện như vậy, kế chim tước chiếm tổ của ngươi e rằng phải chơi hết. Không bằng… khà khà khà…”

“Không bằng cái gì?” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ trả lời.

Trong lòng hắn có chút mệt mỏi.

Bệ hạ ngươi tới thì tới thôi, an tâm đến xem náo nhiệt không được sao? Nhiều chuyện thật sự.

Còn phải để Vương Thủ Triết hắn phối hợp thỏa mãn dục vọng muốn thổ rãnh của hắn.

“Không bằng ngươi cầu trẫm, trẫm ra tay cho ngươi khống chế, để Vương Lạc Tĩnh nhà ngươi có thể thuận lợi kế thừa thánh nữ.” Trong lòng Long Xương đại đế nóng lòng muốn thử, đặc biệt muốn giải trừ ngụy trang trên người, lập tức nhảy ra nói lão tử chính là Long Xương đại đế, ai dám tạo phản một cái tát đều chụp chết hết!

Sau đó toàn trường đều khiếp sợ, cả đám phủ phục run lẩy bẩy trên mặt đất.

Long Xương đại đế ông ta giống như là cải trang vi hành mấy ngày trước, lần thứ hai nghiêng trời lệch đất, giải quyết dứt khoát!

Loại chuyện này, đại đế hắn ngẫm lại đều là cực sảng khoái. Từ sau khi đến Vương thị dưỡng lão, liền chưa từng trải nghiệm qua tư vị phiêu phiêu diệu thần hồn như thế.

Vương Thủ Triết thở một hơi thật dài không thuận theo.

Nếu hiện tại lão nhân gia ngài nhảy ra xuất thủ, bố cục mấy chục năm nay của ta chẳng phải là đều sẽ trôi theo dòng nước sao?

Lúc này hắn truyền âm trấn an nói: “Bệ hạ an tâm một chút chớ vội, cục diện bây giờ còn đang trong tầm kiểm soát. Thời cơ còn chưa tới, nếu như ngài thật muốn ra tay, trước tạm thời nhẫn nại một chút, chờ ta đập chén làm hiệu.”

“Cái gì mà nói trẫm thật sự muốn ra tay? Trẫm chính là Vương nổ, là ngươi phải đau khổ cầu xin trẫm, trẫm mới ra tay giúp ngươi giải cục.” Long Xương đại đế kiêu ngạo hồi âm: “Trước khi rơi chén là hiệu, nhớ phải năn nỉ trẫm trước.”

“Vâng vâng vâng, ngài là bệ hạ, ngài định đoạt.” Vương Thủ Triết trấn an truyền âm: “Trước tiên chúng ta không vội, không vội. Bệ hạ chỉ cần nhớ rõ, ta phải cầu ngài, sau đó đập chén làm hiệu rồi mới ra tay.”

“Được rồi, vậy trẫm sẽ xem một chút trò hay.”

Long Xương đại đế có chút không vui, nhưng lời nói của mình cũng đã nói ra rồi, đành phải bất đắc dĩ cưỡng chế xúc động đem mình coi là vương nổ bay ra ngoài.

Cho dù lòng ngứa ngáy khó nhịn, hắn nhưng cũng biết, mình thân là Vương oanh, tự nhiên phải tại thời khắc mấu chốt nhất ném ra ngoài nổ! Nhất định phải chờ đối phương cho là mình thắng chắc, lúc mơ mơ hồ lại nổ, như vậy mới là thoải mái nhất.

Loại cảm giác tuyệt vời này, quả nhiên là trăm lần khó chịu.

Nhẫn nại, nhẫn nại, thời cơ còn chưa đến, để kẻ địch lại phiêu đãng trong chốc lát.

Đúng vào lúc này.

Hiện trường lại truyền ra tiếng cười điên cuồng của Huyên Ba Khắc: “Bàn Côn Đại, ngươi giải trừ được nguyên khí của Thánh Cổ Thiên Tàm, đã là nửa thân thể tàn phế. Lại còn dám uy hiếp Ba Khắc ta?”

“Ngươi cho rằng, Ba Khắc ta sẽ còn ngu ngốc giống như trước? Lần này ta trở về là mang theo bằng hữu.”

Bằng hữu?

Long Xương đại đế trong lòng hừ lạnh khinh thường.

Chỉ là một tên phản tặc chạy trốn mà thôi, có thể lấy được cái gì hồ bằng cẩu hữu đức hạnh? Hơn phân nửa là loại một chưởng của trẫm đập chết.

Được, trẫm sẽ đợi ngươi xuất bài lần nữa, để ngươi đắc ý thêm một lát nữa.

Ngay khi Long Xương đại đế nghĩ như vậy.

Đột nhiên!

Phương hướng cửa trại Cổ Thần Trại, từng đạo khí tức Huyền Vũ tu sĩ phóng lên cao. Những khí tức này mỗi một đạo kém nhất đều là Thiên Nhân cảnh, tản ra uy năng đáng sợ.

Mấy trăm đạo khí tức hội tụ cùng một chỗ, hình thành uy áp mang tính thực chất, làm cho sắc mặt đại đa số người ở hiện trường đều bỗng nhiên biến đổi. Những người thực lực yếu, sắc mặt càng là trắng bệch, có loại cảm giác sắp đại nạn lâm đầu.

Ngay cả vẻ mặt nhẹ nhõm của Long Xương đại đế cũng hơi ngưng lại.

Khí tức này, hắn quá quen thuộc. Đây là quân trận của Đại Càn!

Chỉ có tu sĩ Huyền Vũ tu luyện công pháp cùng một hệ thống, cũng trải qua nhiều năm huấn luyện đặc biệt mới có thể làm được khí tức hội tụ, hồn nhiên như một, mà sẽ không quấy nhiễu lẫn nhau. Phối hợp với quân trận chuyên môn, chỉ cần nhân số đầy đủ, phối hợp ăn ý, lại hung hãn không sợ chết, thậm chí có thể tác chiến vượt cấp. Nếu như tăng phúc quân đoàn kỳ, có thể phát huy ra sức chiến đấu hết sức kinh người.

Trước mắt, ngoại trừ Tiên Triều ra, cũng chỉ có trong hệ thống quân võ của Đại Càn, có quân trận thành hệ thống thành lập như vậy tồn tại! Đây cũng là nguyên nhân Đại Càn có can đảm đồng thời khai chiến với hai nước Nam Tần Tây Tấn, song tuyến tác chiến. Cũng là nguyên nhân Đại Càn có thể liên tiếp chém giết được công huân không tầm thường trên chiến trường ngoại vực.

Nhưng mà, còn không đợi mọi người suy nghĩ nhiều, liền nghe thấy từng trận âm thanh ma sát áo giáp từ cửa trại truyền đến.

Cùng lúc đó, từng vị binh sĩ mặc áo giáp đen tuyền khí thế nghiêm nghị giống như dòng lũ màu đen từ cửa trại mãnh liệt lao tới.

Khí tức mấy trăm người hội tụ mà thành uy thế bàng bạc, ép cho trại dân bình thường dưới tế đàn gần như không thở nổi. Ngay cả những Cổ trưởng lão thực lực mạnh mẽ kia, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Không hề nghi ngờ, những binh sĩ huyền giáp này chính là "Đại Càn Huyền Giáp Quân" uy danh hiển hách!

Hơn nữa, những thứ trước mắt này hiển nhiên không phải Huyền Giáp quân phổ thông, mà là tinh nhuệ trong tinh nhuệ!

Ở trên không những binh sĩ Huyền Giáp quân tinh nhuệ này, còn lăng không lơ lửng hai vị tu sĩ Huyền Vũ cường đại tản ra khí tức mênh mông.

Một người mặc huyền giáp trên người, rõ ràng là tướng lĩnh trong quân. Người này, đương nhiên là đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc.

Một vị khác là lão giả mặc cẩm y, đầu đội ngọc quan của thân vương, chính là Đức Hinh thân vương.

Giờ phút này, hai người trôi nổi trên không trung, uy thế một thân Thần Thông cảnh gần như phóng thích không giữ lại chút nào, uy áp đáng sợ kia chấn động đến mức ngay cả không gian đều đang run rẩy.

Dưới sự phụ trợ của Huyền Giáp quân như nước lũ màu đen kia, khí thế của hai người lại tăng thêm một bậc, tựa như trọng kiếm xuất khiếu, phong mang tất lộ, thanh thế độc nhất vô nhị.

Gần như là Đức Hinh thân vương vừa xuất hiện, giọng nói của ông ta liền vang lên rung trời: "Thân vương Đức Hinh của Đại Càn quốc, đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc dẫn thân binh doanh tới."

"Đám người Trường Ninh Vương thị là yêu nhân Ma triều, dùng yêu thuật mê hoặc Đại Đế, khống chế đế tử an, họa loạn siêu cương."

“Chúng ta đến đây cần vương tru tà, người không có phận sự mau mau lui tán, để tránh bị liên lụy.”

Đức Hinh thân vương tuy già rồi, nhưng thực lực tu vi vẫn còn, hơn nữa tu sĩ Thần Thông cảnh hiểu rất sâu về thiên đạo, mỗi một câu nói đều mang theo đại đạo chí lý huy hoàng, thần thánh không thể xâm phạm, âm thanh chấn động khiến Cổ thần trại run rẩy.

Uy thế như vậy.

Nhất thời làm cho hiện trường lặng ngắt như tờ, rất nhiều người trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đây là tu sĩ Huyền Vũ Thần Thông cảnh.

Trong Thánh Cổ Tộc lớn như vậy, cũng chỉ có Thánh Nữ nhất mạch có thể truyền thừa thần thông, hiện tại Thánh Nữ không thể bước vào Thánh Đồ, cũng chỉ có Thánh Cổ Thiên Tàm mới có thể địch nổi.

Nhưng những người khác khiếp sợ, Đức Thuận thân vương hóa thành thân vệ, Long Xương đại đế đương nhiên sẽ không bị uy thế thần thông dọa sợ. Nhất là Long Xương đại đế, trực tiếp choáng váng.

“Cái gì cái gì?”

Tiểu tử Đức Hinh kia và tiểu tử Tiêu Ly Mặc sao lại tới đây? Còn mang theo Thân Vệ Doanh của đại nguyên soái thân vệ quân trung tâm công kiên!

Loại đội ngũ tinh nhuệ Huyền Giáp quân cấp bậc này, ở trong toàn bộ Đại Càn quốc đều là đều biết, cũng chỉ đứng sau hắn đường đường là đội quân tinh nhuệ nhất trong cấm vệ quân Đại Đế.

Bọn họ am hiểu hợp kích, công kiên! Cho dù là tu sĩ Thần Thông cảnh một khi lâm vào trong đó cũng sẽ bị các loại thủ đoạn dây dưa, nếu không có thủ đoạn đặc thù nào bỏ chạy, cuối cùng chính là bị vây giết.

Trên đời này, cao thủ đích xác cường đại, nhưng mà quân đội cũng thập phần đáng sợ. Nhất là loại quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh như Huyền Giáp quân, trải qua huấn luyện

chuyên môn, rất nhiều đều có thủ đoạn và năng lực vượt cấp giết địch, khốn địch.

Điều khiến Long Xương đại đế choáng váng nhất là những lời Đức Hinh thân vương nói ra từ miệng.

Vương thị nhất mạch là yêu nhân của Ma Triều, mê hoặc vị Đại Đế này của hắn? Còn khống chế Đế Tử An?

Một cảm giác kinh sợ dâng lên trong ngực Long Xương đại đế.

Quả thực là thả rắm con mẹ nó! Lão tử bị Vương Thủ Triết mê hoặc khi nào? Tiểu tử Đức Hinh và Đại nguyên soái luôn miệng "Dẫn binh cần vương", đây rõ ràng là lấy cớ tạo phản!

"Vương Thủ Triết, đây là chuyện gì?" Long Xương đại đế vốn xem kịch rất vui vẻ, kết quả xuất hiện một màn bực bội như vậy, đương nhiên phải truyền âm nghi ngờ Vương Thủ Triết.

"Cái này… Bệ hạ." Vương Thủ Triết thở dài truyền âm nói: "Nghe ý tứ của Thân vương điện hạ, hoài nghi ta, không, hắn là tin tưởng ta là yêu nhân Ma Triều, dùng tà thuật mê hoặc bệ hạ và đế tử An. Lần này chính là chuyên đến đây tru Tà Cần Vương."

"Lắm lời, trẫm đâu phải người điếc, không cần ngươi ở rể thuật lại một lần. Trẫm hỏi là vì sao Đức Hinh lại cho rằng ngươi là yêu nhân?" Long Xương đại đế tức giận mắng.

"Bệ hạ, ta không phải con giun trong bụng thân vương điện hạ…" Vương Thủ Triết bất đắc dĩ trả lời: "Có lẽ hắn cảm thấy cuộc chiến giữa các đế tử có chút oan, không phải rất cam tâm, muốn mượn cơ hội này lật bàn đi."

"Cái gì gọi là 'Hưng lượng'? Trẫm thấy hắn chính là ý này! Nương theo khẩu hiệu Tru Tà Cần Vương, giết chết yêu nhân và đế tử an toàn của ngươi, sau đó lại bịa đặt ra một đống chứng cứ, nói là thời điểm yêu nhân phản kháng của ngươi, giết chết đế tử An." Long Xương đại đế rốt cuộc là đại đế, thấy quen âm mưu quỷ kế, lập tức phân tích tám chín phần mười.

"Bệ hạ anh minh, chỉ là bệ hạ có thể đừng dùng hai chữ "Yêu nhân" để chỉ Thủ Triết không?" Vương Thủ Triết kháng nghị: "Nghe có chút chói tai."

“Trẫm hiện tại không rảnh nghe ngươi kể chuyện cười, tên khốn Đức Hinh kia quả thực không hợp lẽ thường. May là trẫm phúc chí tâm linh, đến theo các ngươi xem náo nhiệt.” Long Xương đại đế nhịn không được phẫn nộ trong lòng, truyền âm nói: “Ngươi yên tâm, có trẫm ở đây, ai cũng không lật trời được. Ngươi sang bên cạnh đi, trẫm thu thập Đức Hinh.”

“Bệ hạ bớt giận, thần còn chưa ” năn nỉ” và “ném chén” đâu.” Vương Thủ Triết ngắt Đại Đế: “Bệ hạ tạm thời bình tĩnh đừng vội, xem tình huống rồi nói sau.”

“Còn phải xem tình hình?” Long Xương đại đế trợn tròn hai mắt.

“Hiện tại đại nguyên soái và Thân Vệ doanh cũng có liên quan trong đó, cũng không biết bọn họ bị Đức Hinh mê hoặc hay là dứt khoát đồng mưu.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Chúng ta chờ một chút, dù sao bệ hạ ngài ở chỗ này cũng không sợ bọn họ lật trời.”

“Cũng đúng. Ta canh tiểu tử ngươi vận khí không tệ, may mà lúc trước ngươi còn không muốn trẫm đi theo.” Long Xương đại đế tạm thời kiềm chế lại, thuận miệng lẩm bẩm một câu.

Không quan tâm Long Xương đại đế và Vương Thủ Triết nói thế nào.

Chỉ trong mấy câu nói đó, Đức Hinh thân vương và đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc đã suất lĩnh đại nguyên soái Thân Vệ doanh, cứ như vậy mà sống giá lâm đến trước tế đàn.

Cường giả Thần Thông cảnh và Thân Vệ doanh uy thế hiển hách tràn ngập thiên địa, thoáng cái đã khống chế tràng diện.

Sắc mặt mấy vị trưởng lão ủng hộ thánh nữ Tĩnh đều trở nên vô cùng khó coi.

Trưởng lão hoàn toàn đứng ra, nhìn lên bầu trời nói: “Đức Hinh thân vương, Tiêu đại nguyên soái. Mấy ngày hôm trước sứ giả hai bên chúng ta đi tới, đã tạm thời đạt thành hiệp nghị ngưng chiến. Hôm nay là ngày thánh nữ kế vị của ta, các ngươi cấu kết, không, các ngươi phá cửa trại Cổ Thần Trại của ta, khí thế hùng hổ tiến đến…”

Trưởng lão hoàn thành xong còn chưa kịp nói xong, đã bị Đức Hinh thân vương cắt ngang: "Cái các ngươi gọi là thánh nữ Tĩnh, chẳng qua chỉ là một trong những yêu nhân Vương thị. Hôm nay chúng ta tru sát chúng yêu nghiệt Vương thị, yêu nữ kia há có thể chạy thoát?"

"Trưởng lão đã xong, hóa ra Vương Lạc Tĩnh chính là yêu nữ Ma Triều, chẳng trách có thể mê hoặc Tiền Thánh Nữ Đại." Trưởng lão Dát nói: "May mà Cổ Thần che chở, vào thời khắc mấu chốt khiến Vương Lạc Tĩnh bại lộ thân phận."

"Thối lắm, Đức Hinh kia là người Càn quốc, hắn nói thánh nữ Tĩnh là yêu nữ thì là yêu nữ sao?" Trưởng lão Dận Nộ nói.

Chúng Man Cổ Tộc trưởng lão đang cãi lộn, đế tử An vươn tay, ngăn cản tất cả mọi người tiếp tục nói chuyện.

Hắn lạnh lùng đứng dậy, quét mắt một vòng trên người mấy trăm tướng sĩ Thân Vệ doanh: "Thân Vệ doanh các ngươi, đối tượng đầu tiên trung thành là Đại Đế, danh sách thứ hai là đương đại đế tử."

"Hôm nay đại đế không có mặt, hiện trường đương nhiên là lấy đế tử ta làm đầu. Ta lấy thân phận đế tử ra lệnh cho các ngươi, lập tức bắt lấy Đức Hinh thân vương."

"Cái này…"

Mấy vị thống lĩnh và các tướng sĩ của Thân vệ doanh tâm thần chấn động, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, ngay cả quân dung quân kỷ cũng có chút hỗn loạn.

Theo lý mà nói, bọn họ mỗi một vị đều từng lập lời thề độc, lấy đại đế cùng đế tử làm đối tượng nguyện trung thành.

Nhưng mà, hôm nay hạ lệnh chính là đại nguyên soái. Nhiều năm như vậy, bọn họ một mực ở trên chiến trường đi theo đại nguyên soái tác chiến, biết rõ bản tính làm người của đại nguyên soái, đối với đại nguyên soái tự nhiên là tin tưởng không nghi ngờ.

Hơn nữa mệnh lệnh lần này là cần vương tru tà!

Thấy Thân Vệ Doanh hơi rối loạn, đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc vẫn im lặng, lúc này mới lạnh nhạt nói: "Đại đế không có

mặt, mệnh lệnh của đế tử An đương nhiên là mệnh lệnh tối cao.”

“Nhưng mà một là, có chứng cớ cho thấy đế tử An đã bị yêu nhân Vương thị khống chế, thứ hai, lần này xuất chinh, bệ hạ từng ban cho bổn đại nguyên soái tiết chế quyền đối với đế tử An. Hôm nay, đế tử An sâu sắc bị yêu nhân Vương thị mê hoặc, nhiều lần làm ra quyết định không hợp lẽ thường, bọn ta làm trung thần, trực thần, tự nhiên nên trảm trừ yêu nghiệt, cứu tỉnh đế tử An. Vì thế, mặc dù tan xương nát thịt, cũng không đáng tiếc.”

Lời đại nguyên soái vừa nói ra, sự bạo động của Thân Vệ doanh nhất thời dừng lại.

Trong đó một vị thống lĩnh Tử Phủ cảnh trung kỳ triều đế tử An Nhất ôm quyền, dùng một loại ngữ khí dứt khoát kiên quyết trầm giọng nói: “Đế tử điện hạ, đợi sau khi chúng ta tru sát yêu nghiệt, chắc chắn hướng về phía ngài nhận tội.”

“Tốt tốt tốt, đại nguyên soái quả nhiên thủ đoạn tốt! Hôm nay, ta sẽ mỏi mắt mong chờ.” Đế Tử An giận quá hóa cười, sắc mặt lại tái nhợt, ngay cả ngón tay giấu ở đáy tay áo cũng đang run nhè nhẹ.

Chuyện kia, hắn trước kia căn bản không tin, cũng không dám tin. Càng về sau đó, đó là bán tín bán nghi, cho đến bây giờ, chứng kiến một màn trước mắt này, hắn cũng đã tin tám chín phần, cuối cùng hai phần, chỉ đợi tìm chứng cứ.

“Việc này là nội vụ của Đại Càn ta, cụ thể sự việc không thể nói với người ngoài, đem tất cả người ngoại tộc dọn dẹp sạch sẽ.” Đức Hinh thân vương vung tay lên, trực tiếp hạ lệnh: “Chớ để đám người Vương thị chạy trốn.”

Cái gì?

Chúng Thánh Cổ tộc nhân đều kinh sợ.

Người Càn Quốc này quá kiêu ngạo! Đây chính là ở trên địa bàn của bọn họ, hơn nữa còn là ở trước tế đài tổ tiên thần thánh, vậy mà trái lại muốn thanh trừ bọn họ!

Ngay lúc các trưởng lão và thanh niên nhiệt huyết chuẩn bị liều chết phản kháng.

Vương Lạc Tĩnh bỗng nhiên mở miệng: “Chư vị, chuyện này là bởi vì Vương thị chúng ta mà ra. Yên tâm, Vương thị chúng ta tuyệt đối không phải là yêu ma triều Ma, Đại nguyên soái tất nhiên sẽ chứng minh chúng ta trong sạch. Đợi sau khi chứng minh trong sạch, ta lại đến kế thừa vị trí thánh nữ.”

“Thánh nữ Tĩnh!” Sắc mặt Trưởng lão Dận Chân thay đổi liên tục: “Việc này chỉ sợ…”

“Nghe thánh nữ Tĩnh.” Ánh mắt của tiền thánh nữ hơi khởi động, cũng nói: “Đây là chuyện nội bộ của Đại Càn, Thánh Cổ tộc chúng ta không quản nổi.”

Có hai thánh nữ trước sau đồng thời nói chuyện, dưới sự thúc giục của thân vệ doanh của đại nguyên soái, hiện trường nhanh chóng được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả hũ gốm đựng Thiên Tàm cổ cũng được thánh nữ Đại hộ tống rời đi, hiện trường chỉ còn lại nhân viên nội bộ Đại Càn.

Đến lúc này.

Đức Hinh thân vương lúc này mới dồn lực chú ý lên người Vương Thủ Triết, lạnh giọng nói: “Tướng sĩ của Thân Vệ doanh, hạ gục yêu nhân Vương Thủ Triết, Yêu nữ vương Lạc Tĩnh.”

Ngay khi thân vệ doanh chuẩn bị động thủ.

“Chờ một chút!”

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng mở miệng.

Hắn chậm rãi đứng dậy, ung dung bình tĩnh nói: “Thân vương điện hạ, bởi vì cái gọi là bắt gian thành song, bắt trộm bắt tang. Nếu ta là yêu nghiệt Ma Triều, ngươi bắt ta đương nhiên là chuyện đương nhiên.”

“Chỉ cần ngươi lấy chứng cứ ra, Thủ Triết tất nhiên không thể nói gì hơn. Nếu không lấy ra được, ha ha! Đây chính là ngươi tạo phản.”

“Vương Thủ Triết, ngươi đã chết đến nơi rồi, còn muốn có chứng cứ?” Đức Hinh thân vương cười lạnh nói: “Ngươi ngoan ngoãn đi theo chúng ta, Đại nguyên soái tự nhiên sẽ thẩm phán ngươi, ngươi cũng sẽ nhìn thấy chứng cứ. Hiện tại, không tới phiên ngươi nói chuyện.”

Đức Hinh thân vương lấy đâu ra chứng cứ, đương nhiên là muốn cứng rắn.

"Khốn kiếp!" Đế Tử An tức giận nói: "Đức Hinh, con luôn miệng nói Vương thị chính là người của Ma Triều, nhưng ngay cả một chút chứng cứ cũng không có đã muốn bắt người. Thật sự coi bản đế tử là vật trang trí sao? Chúng tướng sĩ Vệ Doanh nghe đây! Chuyện hôm nay, ta đã dùng Lưu Ảnh Bàn ghi lại toàn bộ."

Trong lúc nói chuyện, đế tử An trực tiếp lấy ra một cái Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn nói: "Nếu chứng minh Vương Thủ Triết là yêu nhân của Ma Triều, bắt hắn đi ta cũng không có gì để nói. Nhưng nếu ngay cả chứng cứ cũng không có, vậy thì hành động hôm nay của các ngươi không khác gì mưu phản! Tất cả những người tham dự đều là tặc phản quốc! Đến lúc đó, bệ hạ sẽ chủ trì công đạo cho chúng ta!"

Nói xong, đế tử An liền giao Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn cho Đức Thuận thân vương, lạnh mặt tức giận nói: "Đức Thuận lão tổ, lần này Thân Vệ Doanh và Đại nguyên soái nếu dám vi phạm mệnh lệnh của bản đế tử, nhất định là mưu phản. Ngài cầm Lưu Ảnh Bàn, cũng liều lĩnh phá vây, cầu đại đế chủ trì công đạo. Hôm nay người tham dự mưu phản, cả nhà trên dưới, một người cũng đừng hòng trốn thoát!"

"Yên tâm, cho dù bản vương có chết cũng phải chết trước mặt đại đế." Đức Thuận thân vương nói với giọng bi tráng.

Các thân vệ của đế tử còn lại, nhao nhao hưởng ứng: "Chúng ta nguyện ý lấy tính mạng, bảo vệ Đức Thuận thân vương bỏ chạy."

Bây giờ bọn họ đã xác định, hộ vệ thần bí kia quả nhiên là Đức Thuận thân vương.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên bao la hùng vĩ.

???

Long Xương đại đế cũng ngụy trang thành thân vệ nhìn dấu chấm hỏi trong đầu.

Người khác không biết hắn ở đây, Đế Tử An và Đức Thuận còn chưa biết sao? Hai người này hát như vậy, ra sức biểu diễn, rốt cuộc là chơi trò gì vậy?

Trẫm chỉ cần mở mũ giáp ra, chuyện này không phải lập tức giải quyết sao? Còn cần làm tới làm lui làm cái gì?

“Bệ hạ, chờ ta đập vỡ chén làm hiệu.” Vương Thủ Triết lại truyền âm nhắc nhở.

Long Xương đại đế khựng lại.

Hắn đã cảm thấy không thích hợp.

Trong này có âm mưu, âm mưu to lớn, Thủ Triết tiểu tử rốt cuộc đang mưu đồ cái gì?

Quả nhiên, hành động như thế ở bên Thân Vệ Doanh lại dẫn phát bạo động, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Đức Hinh thân vương và đại nguyên soái. Một chút chứng cứ cũng không lấy ra được, liền trực tiếp vi phạm mệnh lệnh của đế tử An, ngay trước mặt hắn giết người, bắt người, điều này cùng tạo phản có khác nhau sao?

Mỗi một người trong Thân Vệ doanh đều xuất thân từ gia tộc Quân Vũ, nếu như liên lụy đến hai chữ “Mưu phản”… Cả nhà đều bị liên lụy.

Đức Hinh thân vương cũng không ngờ tới, đế tử An lại còn có một màn này chờ hắn, nếu như thật sự để Đức Thuận lão bất tử chạy thoát, cầm lấy Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đến trước mặt bệ hạ cáo trạng, thì phiền toái lớn rồi.

Hắn chỉ đành mặt đen nói: “Đế tử An, chứng cứ đương nhiên là có, chỉ là trong này liên lụy quá sâu, quá rộng, chính là sỉ nhục của Đại Càn ta, làm sao có thể công bố cho mọi người?”

“Các ngươi không tin ta, còn không tin được đại nguyên soái sao?”

“Lời này thật ra có chút đạo lý, nếu liên lụy quá nhiều bí văn, tự nhiên không thể công bố cho mọi người.” Đế Tử An ngược lại đồng ý, hơi trầm ngâm, lại nói tiếp: “Không bằng như vậy, lần này ta xuất chinh, được Đại Đế quan tâm, ban tặng bí bảo trấn quốc do tổ tiên Ngô thị truyền lại 【sự che chở của tiên tổ trông mong】. Không bằng, liền do bốn đế tử, Vương Thủ Triết, Đức Hinh thân vương, cùng với đại nguyên soái bốn người cùng nhau tiến vào trong không gian 【sự che chở của tiên tổ trông mong】, do Đức Hinh thân vương đem chứng cớ

chứng minh cho bản đế tử, hoặc chứng minh tội danh của Vương Thủ Triết, hoặc chứng minh hắn trong sạch.”

[Sự che chở mà tổ tiên trông mong]

Mặc dù Vương Thủ Triết không phải lần đầu tiên nghe thấy bí bảo kia tiếp xúc, nhưng vẫn không nhịn được khóe miệng co giật.

Không ngờ Ngô thị lại có đại lão nổi tiếng thời kỳ Thần Vũ hoàng triều—— bí bảo thủ hộ không gian mà Ngô Phán để lại.

Cái tên “Ngô Phán Phán” này, Vương Thủ Triết đương nhiên là như sấm bên tai. Đó là người duy trì kỷ lục sát hạch tốt nghiệp tốt nghiệp của doanh huấn luyện tân binh thời toàn Thần Vũ hoàng triều… Cho đến khi sự xuất hiện của Vương thị, mới phá kỷ lục của nàng.

Tuy nhiên, Ngô Phán người ta là mười sáu tuổi vừa đạt tới Thiên Nhân cảnh liền đánh xuống toàn bộ ghi chép huấn luyện doanh tổng, so với Vương Truyền Võ lão tổ của Vương thị còn lợi hại hơn rất nhiều.

Vương thị chúng ta hoàn toàn chiếm ưu thế tuổi tác, mới phá vỡ kỷ lục của nàng.

Chỉ cần nàng này không chết sớm, hơn phân nửa là tồn tại đáng sợ Chân Tiên cảnh.

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết cũng hoài nghi Đế Tử An công bố “Ngô Phán” là tổ tiên Ngô thị.

Vương Thủ Triết suy bụng ta ra bụng người, hắn cảm thấy nói không chừng Ngô thị chính là đào được di tích Chân Tiên của Ngô Phán, từ đó làm giàu, đồng thời nhận người ta làm lão tổ tông.

Thậm chí, vô cùng có khả năng, Ngô thị nguyên bản cũng không nhất định họ Ngô, là vì leo lên họ của Ngô Phán Phán mới sửa được.

…

Chương 95: Lão tổ tông! Không ngờ là ngươi!

…

Đề nghị này của đế tử An, nghe có vẻ cực kỳ hợp tình hợp lý, ngay cả Long Xương đại đế bị ” ghìm ở một bên cưỡng ép ăn dưa, cũng là cảm thấy đế tử an ngôn có lý.

Chỉ là, trong lòng đại đế đang rỉ máu, 【 sự che chở của tiên tổ Phán Phán 】 quả thật là thần khí bảo mệnh chiến trường, nhưng lại cần tiên linh khí đến khu động. Tiên linh chi khí dự trữ trong đó, chỉ đủ khởi động một lần và duy trì thời gian một ngày.

Một khi tiên linh chi khí hao tổn xong, phải mặt dày mang theo trên trăm triệu tư kim đi Tiên Triều “cầu” Chân Tiên lão đại bổ sung năng lượng, mà đồ vật còn phải tồn tại bên kia, người ta có rảnh rỗi và nhàn hạ mới làm chút việc vặt.

Đời này Đại Đế thử qua mấy lần tư vị, không muốn nhìn sắc mặt đại lão nữa, trực tiếp phong tỏa hy vọng.

Nhưng cũng chính hành vi này, làm cho ngôi sao hi vọng của Đại Càn “Hạo quận vương”, vẫn lạc ở trên chiến trường ngoại vực.

Bởi vậy, lúc này đây đế tử An đang chuẩn bị xuất chinh Nam Cương, đại đế mấy chục năm trước đã đem 【 【 sự che chở của tiên tổ Phán Phán 】 cấp cho đế tử An, lại không nghĩ rằng một lần chờ đợi này, liền đợi mấy chục năm.

Giờ phút này, Long Xương đại đế thật sự muốn lập tức mở mũ giáp ra, dùng uy thế của một đại đế quay ngược lại toàn cục, không cần lãng phí tiên linh chi khí của bí bảo nữa. Nhưng không ngờ, bên tai lại truyền đến tiếng Vương Thủ Triết không nhanh không chậm: “Bệ hạ, nhớ đợi khi ta đập chén làm hiệu.”

Thần mẹ nó “bát ly vi hiệu”! Trẫm tin ngươi cái quỷ!

Long Xương đại đế tức giận đến giận sôi máu, trong lòng mắng Vương Thủ Triết và đế tử An là hai tên phá gia chi tử. Tuy nhiên ngại mình nói ra, cho dù ông ta có oán niệm nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể nuốt trở về.

Bỏ đi! Chờ thêm một chút! Xem rốt cuộc hai tên tiểu tử này đang làm cái âm mưu gì.

Lúc này đây.

Ba vị thống lĩnh Tử Phủ cảnh của thân vệ doanh của đại nguyên soái cũng đều tập trung ánh mắt vào Đức Hinh thân vương và đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc. Chứng cứ bất công cho mọi người không sao, nhưng dù sao cũng phải để đế tử an tâm phục khẩu phục chứ?

Bằng không, cái này cùng tạo phản có gì khác nhau?

Đức Hinh thân vương và Tiêu Ly Mặc liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy phương án này có thể thực hiện được. Đức Hinh thân vương trong lòng cười lạnh không ngừng, 【 sự che chở của hy vọng của tổ tiên 】 quả thực là vật bảo vệ chiến trường, nhưng cũng có khuyết điểm trí mạng.

Cái này bí bảo một khi mở ra, tiến vào chiến trường phù hộ không gian về sau, liền cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách, phải đợi sau khi Tiên Linh chi khí hao hết mới có thể thoát ly.

Bốn người trong một không gian phong bế trọn vẹn một ngày, có thể phát sinh bao nhiêu chuyện? Đức Hinh ông ta đường đường là tu sĩ Thần Thông cảnh, không cần đại nguyên soái ra tay cũng có thể ngược hai mao đầu tiểu tử bọn họ một trăm lần.

Một chiêu này của đế tử An, chính là đang tự tìm đường chết.

“Nếu như thế, vậy sẽ do đại nguyên soái chủ trì công đạo, ta lấy chứng cứ ra giằng co với Vương Thủ Triết trong không gian che chở, cho đế tử An một công đạo.” Đức Hinh thân vương lời lẽ chính nghĩa nói: “Đến lúc đó, đế tử An chắc chắn sẽ tâm phục khẩu phục.”

“Như thế rất tốt.” Thống lĩnh và các tướng sĩ Thân vệ doanh cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đều cực kỳ tín nhiệm đại nguyên soái, nhưng cũng không muốn ở dưới tình huống không có chứng cứ, hoàn toàn vi phạm mệnh lệnh của đế tử An. Điều này sẽ làm cho trong lòng bọn họ bất an.

Nhưng chỉ cần đế tử An và đại nguyên soái đạt thành nhất trí, cho dù là núi đao biển lửa, bọn họ cũng sẽ không sợ hãi.

Dưới tình huống hai bên nhanh chóng đạt thành nhất trí.

Đế Tử An tiện tay lật một cái, trong tay có thêm một món ngọc khí có màu sắc cổ xưa dày nặng, nhìn hình dáng thì giống như một chiếc trâm ngọc.

Vừa xuất hiện, liền có linh vận nồng đậm từ trên ngọc khí tản ra, đó là đặc thù lực lượng tiên linh chi khí độc thuộc về riêng mình, hùng hồn mênh mông, lại nhẹ nhàng như gió, linh vận đến đâu, không gian chung quanh đều hơi vặn vẹo nhộn nhạo lên.

Nhận thấy được khí tức này, trên mặt những người xung quanh đều không khỏi hiện lên vẻ mơ ước, ngay cả Đức Hinh thân vương và lão nguyên soái Tiêu Ly Mặc cũng không ngoại lệ.

Đây chính là lực lượng Chân Tiên, vô cùng cường đại.

Trong truyền thuyết, thọ nguyên Chân Tiên có thể đạt vạn năm, giơ tay nhấc chân đều có thể thay trời đổi đất, chính là tồn tại cường đại mà bọn họ khó có thể tưởng tượng. Thậm chí hai chữ "Tiên Triều" của Hàn Nguyệt Tiên Triều, chính là bởi vì có cường giả Chân Tiên Cảnh tọa trấn bên trong cảnh nội, bằng hai chữ này, cũng đủ để chấn nhiếp tuyệt đại bộ phận quốc gia.

Ngược lại là đế tử An, bởi vì thấy nhiều nên rất bình tĩnh.

Ông ta gọi ba người Vương Thủ Triết, Đức Hinh thân vương, còn có lão nguyên soái đứng gần một chút. Vương Thủ Triết cau mày "khó xử" đến gần một chút, còn cố ý đứng ở phía cách xa Đức Hinh thân vương. Đức Hinh thân vương thấy thế hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý, thản nhiên tới gần một chút. Lão nguyên soái cũng im lặng đuổi theo.

Thấy tất cả mọi người đều dựa vào đủ gần, lúc này đế tử An mới rót huyền khí của bản thân vào trong sự che chở của 【

tiên tổ Phán Phán 】, trâm ngọc trong nháy mắt bị kích phát.

Một đạo lực lượng tràn đầy khó có thể nói bằng lời từ trong ngọc khuyết nở rộ ra, hạo nhiên như uy lực thiên địa, hóa thành một cỗ năng lượng gần như trong suốt trong nháy mắt bao trùm bốn người.

Tiếp theo một cái chớp mắt, bốn người liền đồng loạt biến mất.

Ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Đây là chỗ lợi hại của Phán Chi che chở, một khi tiến vào trong không gian che chở, liền giống như hoàn toàn biến mất, ngay cả Lăng Hư Đại Đế cũng khó tìm ra tung tích, trừ phi Chân Tiên tinh thiện đạo không gian ra tay, nếu không trong thời gian nhất định, chính là ở trong phòng ngự tuyệt đối.

Bất quá, bí bảo này chủ yếu là phòng ngừa đột phát ngoài ý muốn phát sinh, cũng không phải là không có sơ hở.

Vấn đề lớn nhất trong đó chính là 【 sự che chở của tiên tổ Phán Phán 】 tiêu hao tiên linh chi khí, nhưng người được bảo vệ lại không có năng lực khống chế tiên linh chi khí, bởi vậy, một khi tiến vào bên trong không gian che chở, liền không cách nào di chuyển nữa, cũng không cách nào chủ động đi ra, chỉ có thể chờ tiên linh chi khí hao hết sau đó bị động bắn ra.

Nếu không có viện quân mà nói, địch nhân chỉ cần kiên trì ở nguyên tại chỗ ngồi xổm thủ, cũng có thể ngồi xổm chết ngươi. Nếu sử dụng ở lúc sơn cùng thủy tận, cũng bất quá là kéo dài chút thời gian mà thôi.

…

Cùng lúc đó.

Trong không gian che chở.

Đây là một không gian lơ lửng hình cầu, không thiên không địa, không mặt trời không trăng, ngay cả trọng lực và ánh sáng cũng biến mất.

Bốn người cứ như vậy lơ lửng trong mảnh không gian yên tĩnh này, phảng phất như đảo hoang.

Đế Tử An đã sớm có chuẩn bị, lấy ra một viên minh châu lơ lửng ở bên người, chung quanh lập tức sáng lên một mảnh ánh sáng nhu hòa. Mà trên cánh tay Vương Thủ Triết cũng quấn quanh một gốc linh thực xanh biếc ướt át, cành lá và lá non của nó, đều tản ra ánh sáng giống như đom đóm.

Đức Hinh thân vương và Tiêu Ly Mặc cũng đều lấy ra bảo vật chiếu sáng, không gian bảo hộ lập tức sáng lên.

Dưới bầu không khí quỷ dị này, bốn người giằng co ước chừng mấy chục hơi thở.

Đế Tử An mới phá vỡ sự yên tĩnh nói: "Đức Hinh thân vương, hiện tại có thể lấy chứng cứ ra rồi chứ?"

"Hy vọng có thể che chở?" Đức Hinh thân vương không phản ứng mà nhìn quanh bốn phía, ha ha cười lạnh nói: "Đây là một trong những bí bảo tương truyền của hoàng thất chúng ta. Nhớ trước đây khi ta còn trẻ, từng cùng với Tiêu Ly Mặc, cùng với Đức Thuận lão tiểu tử cùng hưởng qua một lần. Đúng rồi, chính là lúc đánh nhau với Tây Tấn… Tiêu đại nguyên soái, không biết ngươi còn nhớ không?"

Tiêu Ly Mặc sắc mặt hơi đổi, âm trầm vài phần không có lên tiếng.

"Đức Hinh thân vương." Đế Tử An Tuyền cả giận nói: "Mời ngươi đưa ra chứng cứ, đừng để ý xung quanh mà nói hắn."

"Vội cái gì? Dù sao cũng có thời gian. Tiên linh chi khí của bảo vật này không hao hết, chúng ta không ra được." Đức Hinh thân vương trêu tức nói: "Đế tử An a đế tử An, bổn vương thật sự không nghĩ tới, ngươi lại to gan lớn mật như thế, dám ở trong không gian hoang đảo không người nào có thể thăm dò với chúng ta. Ở đây phát sinh bất cứ chuyện gì, còn không phải do người thắng quyết định sao?"

"Đức Hinh thân vương, ngươi có ý gì?" Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi thay đổi: "Đại nguyên soái vẫn còn ở đây, không tới lượt ngươi kiêu ngạo chứ?"

"Đại nguyên soái?" Đức Hinh thân vương khinh miệt liếc Tiêu Ly Mặc một cái, sau đó lại nhìn linh thực trên người Vương Thủ Triết nói: "Linh thực này của ngươi sẽ phát sáng, là cố ý

muốn che lấp Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn phía dưới phiến lá? Muốn ghi lại tất cả, sau đó tìm bệ hạ giải oan?"

"Đừng ấu trĩ, ngươi cho rằng ngươi và đế tử An hôm nay còn có thể sống sót rời khỏi không gian che chở này sao? Toàn bộ ngươi ghi chép lại cũng vô ích, ha ha ha ha."

Kiềm chế vài chục năm, cảm xúc của Đức Hinh thân vương sớm đã gần như điên cuồng, bây giờ thật vất vả chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, những thứ mình muốn đều đã dễ như trở bàn tay, cảm xúc của ông ta còn có thể áp chế được sao?

Ỷ vào trong cô đảo không người nào có thể ước thúc này, ai cũng sẽ không biết bên trong xảy ra chuyện gì, tâm tình bị đè nén đã lâu của hắn triệt để phóng thích ra ngoài, cười vô cùng dữ tợn và càn rỡ.

Thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng Vương Thủ Triết lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vốn định nói thêm vài câu kích thích Đức Hinh thân vương, không ngờ hắn lại thiếu kiên nhẫn như vậy.

"Làm sao có thể? Đại nguyên soái từ trước đến nay luôn trung quân ái quốc, là không có khả năng hợp tác với ngươi." Vương Thủ Triết giống như có chút rối loạn, tức giận nói: "Hắn căn bản không có lý do phản bội bệ hạ, phản bội đế tử An."

Cùng lúc đó.

Trước tế đàn Cổ Thần Trại, mấy trăm tướng sĩ của Thân Vệ Doanh vây thành vòng tròn, sớm đã xua tan đám ngoại tộc nhân, bảo vệ các phương hướng.

Nhưng giờ phút này, bọn họ luôn luôn kỷ luật nghiêm ngặt, không sợ hãi, nhìn một màn trên đài thi lễ trước tế đài, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, biểu tình mờ mịt, lại chấn động, còn có chút kinh nộ cùng khó có thể tin.

Chỉ thấy trên đài xem lễ chẳng biết lúc nào xuất hiện một mầm cây linh thực kỳ lạ, cành non mềm mại của nàng cuốn theo một cái hình ảnh Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, đang chiếu rõ ràng một ít hình ảnh.

Trong hình ảnh, Đức Hinh thân vương mặt dữ tợn và giọng điệu huênh hoang như vậy: "Ngươi tưởng ngươi và đế tử An

còn sống sót rời khỏi không gian che chở này sao? Ngươi ghi chép hết lại cũng vô dụng, ha ha ha."

"Cái này cái này… Cái này… Sao lại như thế, sao lại như thế?!"

Thấy cảnh tượng này, rốt cuộc Long Xương đại đế không kiềm chế được nữa.

Con mẹ nó "Vứt chén làm hiệu"!

Hắn lập tức bạo phát, đem chiến giáp cởi ra, mũ giáp khẽ tháo, lộ ra hình dáng Đại Đế, uy áp Lăng Hư Đại Đế cũng không kiêng nể quét ra, chấn động không gian chung quanh rung chuyển bất an.

Khuôn mặt già nua của hắn đều méo mó, sắc mặt xanh lè giận dữ hét lên với mầm cây: "Vương Ly Tiên, ngươi nói cho trẫm. Rốt cuộc Vương Thủ Triết và tiểu tử Ngô Minh Viễn kia đang giở trò gì?"

"Bệ, bệ, bệ, hạ?!"

Các tướng sĩ thân vệ doanh của đại nguyên soái tuy không phải là một người quen biết đại đế, nhưng mấy tên thống lĩnh Tử Phủ cảnh cùng với một đám cao tầng trong số đó đều là tinh anh Đại Càn, hoặc nhiều hoặc ít đều từng gặp Long Xương đại đế.

Lúc này, cả đám bọn họ đều bối rối, suýt chút nữa thì ngã từ giữa không trung xuống như bị sét đánh.

Bệ hạ lại còn ở hiện trường?

Thân vệ đội của Đế Tử An cũng giật mình không ít.

Mặc cho bọn họ nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới, một cao thủ thần bí khác lại là bệ hạ giả trang?

Hôm nay một loạt biến cố này, quả thực quá nghe rợn cả người.

Hai nhóm người, nhất là các tướng sĩ thân vệ doanh của đại nguyên soái sợ tới mức chân đều mềm nhũn, vô thức muốn hành lễ yết kiến.

"Được rồi, đừng nhúc nhích, cũng đừng hành lễ, tiếp tục đợi đừng nói chuyện." Long Xương đại đế cau mày vung tay lên,

kinh sợ hai đợt thân vệ, tiếp tục nói với phân thân của Vương Ly Tiên: “Tiên Nhi, chuyện này là như vậy?”

“Bên trong có bổn tôn Tiên Nhi, giấu ở bên trong Tức Nhưỡng Trọc Trạc nha.” Ly Tiên phân thân giòn giã nói: “Tiên nhi tương đối đặc thù, bổn tôn và phân thân có thể đồng thời cảm ứng hai bên, cộng hưởng cái gì nha. Phụ thân nói, loại năng lực thần thông này có thể phát triển và lợi dụng một chút, nếu như kết hợp với Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, nói không chừng có thể thực hiện được chức năng hội nghị video ở khoảng cách xa.”

“Tình huống cụ thể như thế nào Tiên nhi cũng không hiểu, chính là phụ thân mời người của Công Dã thị cùng nhau nghiên cứu mấy chục năm, cải tạo Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn. Dù sao Tiên Nhi nha nha học xong năng lực thần thông, có thể thông qua hai Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn biến thành như vậy.”

“Thật ra phụ thân cũng không quá hiểu rõ, hắn một hồi nói là Tiên nhi là sóng truyền tin gì, một hồi lại nghiên cứu nói là nha nha số lượng tự nhiên nha cái gì thông tin nha, nghiên cứu đến nghiên cứu đi, thật phiền phức.”

So với trước đây, Vương Ly Tiên lại hơi thành thục hơn một chút, câu nói càng thêm thông suốt, y y y nha nha cũng ít đi rất nhiều, rất có tiến bộ. Mấy câu nói ra, ngược lại đã nói rõ đại khái sự tình.

Chỉ một thoáng.

Sắc mặt Long Xương đại đế trở nên càng thêm khó coi: “Tiên nhi, ngươi nói là, hình ảnh thiên cơ lưu ảnh bàn trên cành của ngươi, là hình ảnh chân thật đang phát sinh trong không gian che chở?”

“Đúng vậy.” Vương Ly Tiên lời ít ý nhiều trả lời.

Vừa rồi giải thích chuyên nghiệp có thể khiến nàng mệt mỏi, làm một học tra tra có chỉ số thông minh phát dục chậm chạp, còn rất khó đấy.

“Vậy liệu ngươi có vặn vẹo tạo ra những hình ảnh đó không? Ví dụ như cố ý bịa ra hình ảnh và âm thanh của Đức Hinh…” Long Xương đại đế mới nói được một nửa đã nuốt trở lại.

Không còn cách nào, trình độ của Vương Ly Tiên hắn quá rõ ràng. Thông qua mấy chục năm "Cẩn thận nghiệp chướng" của hắn, trước mắt Vương Ly Tiên miễn cưỡng nắm giữ sự giảm thiểu trong vòng một ngàn dặm.

Nếu nói nàng có thể biên tạo hình ảnh, đánh chết Long Xương đại đế cũng không tin.

Nói như thế…

Sắc mặt Long Xương đại đế càng thêm âm trầm đáng sợ. Bởi vì hình ảnh và giọng nói kế tiếp khiến ông ta muốn nổi giận và giết người.

"Vương Thủ Triết, đế tử An, dù sao thời gian vẫn còn sớm, các ngươi hãy ngoan ngoãn hưởng thụ tuyệt vọng và sợ hãi đi. Cho các ngươi cũng nếm thử, mấy chục năm qua ta sống như thế nào. Bởi vì các ngươi, đứa nhỏ Thừa Tự kia, mấy lần suýt chết trong doanh pháo hôi còn sống."

"Đức Hinh, ngươi đủ rồi chứ?" Hình ảnh cùng âm thanh của đại nguyên soái truyền ra, "Ngươi đã thắng rồi thì nhanh giải quyết vấn đề đi."

"Giải quyết vấn đề như thế nào? Khà khà khà, ta nói thay ngươi, không phải là giết chết đế tử An và Vương Thủ Triết, sau đó vu oan tất cả lên người Vương Thủ Triết, nói yêu nhân này trước khi chết phản kích, giết chết đế tử An sao? Tất cả mọi chuyện xảy ra trong không gian bí mật này, không phải để mặc chúng ta bịa đặt sao?"

"Cho dù Đại Đế có hoài nghi thì sao? Bởi vì căn bản không có bất cứ chứng cứ nào, giống như lần đó, cho dù trong lòng hắn cảm thấy kỳ quặc, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tín nhiệm ngươi, Tiêu Ly Mặc!"

"Đức Hinh, ngươi im miệng." Đại nguyên soái tức giận nói.

"Tiêu Ly Mặc, ngươi sợ cái gì?" Giọng nói càn rỡ đầy đắc ý của Đức Hinh thân vương truyền ra: "Đây là trong không gian bảo hộ, trừ phi Chân Tiên giáng lâm, nếu không ai cũng không cứu được bọn họ. Tiêu Ly Mặc, ngươi trở nên nhát gan như vậy từ khi nào vậy? Hơn chín trăm năm trước, lúc ngươi giết thê tử kết tóc Ngọc Sương công chúa, không phải lá gan rất lớn sao?"

“Ngươi!” Tiêu Ly Mặc nổi giận nói: “Ngươi đã đồng ý với ta, vĩnh viễn sẽ không nhắc lại chuyện này.”

“Cái gì?”

Trên đài quan lễ, Đức Thuận thân vương kinh sợ không thôi mở to hai mắt nhìn: “Ngọc Sương năm đó bị Tiêu Ly Mặc giết chết?”

Mặc dù ông ta biết một số kế hoạch của Vương Thủ Triết và đế tử An, nhưng cũng chỉ biết đại khái. Chuyện này, càng hoàn toàn không nằm trong phạm vi dự liệu của ông ta!

Long Xương đại đế lại bỗng chốc mắt tối sầm lại, thân thể nhoáng một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Tuy rằng trong cuộc đời này của hắn, con cháu con cháu đã sớm sinh ra một đống lớn, thân vương, quận chúa, cũng đã trải qua không biết bao nhiêu đời.

Nhưng có thể khiến ký ức của hắn khắc sâu hơn mười nữ hậu duệ, cộng lại cũng không quá mười người, Ngọc Sương công chúa lúc trước là một trong số đó. Địa vị của Ngọc Sương công chúa trong lòng hắn ước chừng không khác Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La bao nhiêu.

Dựa theo lệ thường, trong hậu duệ nữ nhi của đại đế có tiềm lực thành Tử Phủ, sẽ được xưng là tiểu quận chúa, đợi đến khi Tử Phủ cảnh sẽ được chính thức sắc phong làm “Quận chúa”, ban phong hào. Nếu như có cơ hội trở thành Thần Thông cảnh, đại đế sẽ phong nó làm “công chúa”, ban cho phong hào và đất phong, xem như con mình.

Địa vị của công chúa ở Đại Càn cực kỳ cao, ngoại trừ hậu duệ tử tự sinh ra không phải họ “Ngô”, cơ hồ không khác gì thân vương.

Đây không đơn thuần chỉ là đế quốc Đại Càn như thế, những đế quốc khác chỉ cần tuân theo đế chế, đồng dạng là truyền thống như thế.

Dù sao Đại đế đời này quá lâu rồi, con cháu thân cận nhất của hắn sớm đã mất đi trước hắn một bước, tự nhiên phải chọn lựa người ưu tú trong hậu duệ bồi dưỡng. Quy củ gia phong “thân vương” và “công chúa” tự nhiên cũng sẽ thay đổi theo.

Mấy trăm mấy ngàn năm ở chung, cho dù huyết mạch cách rất nhiều thế hệ, quan hệ giữa đại đế và những thân vương công chúa này cũng vô cùng thân thiết, đều coi như mình sinh ra, liên hệ qua lại với nhau cũng vô cùng chặt chẽ.

Bằng không, sống sót, Đại Đế liền thật sự trở thành người cô độc, từng bước mất đi nhân tính, thậm chí có thể sẽ trở nên vặn vẹo, trở thành tai nạn khó có thể ngăn chặn. Đây cũng từng xuất hiện trong lịch sử.

Cũng chính là duy trì tình cảm và ràng buộc của con cháu đời đời này, mới khiến cho đại đế mặc dù đến già, vẫn là tình cảm dạt dào, tính cách tươi sống.

Dưới loại hình thức này, cảm tình của Long Xương đại đế đối với Ngọc Sương công chúa đương nhiên là vô cùng sâu đậm, lúc này mới gả Ngọc Sương cho tiểu quận chúa xuất thân võ thế gia, thanh niên kiệt xuất Tiêu Ly Mặc.

Dù sao, Tiêu Ly Mặc lúc đó tuổi trẻ anh tuấn, quân công rực rỡ, tư chất bản thân cũng cực kỳ xuất chúng, gần như mọi thứ đều xuất sắc, một lần là đối tượng mà các quý nữ trẻ tuổi trong kinh muốn gả nhất.

Hơn nữa, loại quan hệ thông gia này đối với cả đế quốc cũng cực kỳ hữu dụng.

Bởi vì quan hệ với Ngọc Sương công chúa, hiện giờ trong hậu duệ đích mạch của Quân Vũ Tiêu thị cũng có dòng máu hạch tâm của hoàng thất. Cũng chính vì vậy, đại đế rất tín nhiệm đối với quân Võ Tiêu thị, cũng rất tín nhiệm Tiêu Ly Mặc.

Nhưng không ngờ, cái chết của Ngọc Sương công chúa năm đó lại do Tiêu Ly Mặc gây ra.

Điều này đương nhiên khiến Long Xương đại đế lại tức giận, lại đau lòng đến cực điểm, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Bệ hạ, bệ hạ ngài phải kiên trì.” Đức Thuận thân vương vội vàng tiến lên đỡ lấy Long Xương đại đế, lập tức cũng không lo mình tức giận nữa, vội trấn an an an ủi: “Có lẽ chuyện này là Đức Hinh lão già bịa chuyện.”

Năm đó Đức Thuận, Đức Hinh, còn có Tiêu Ly Mặc là người nổi bật cùng một thế hệ, tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, còn từng cùng một chỗ đi theo Đại Đế chinh chiến tứ phương,

quan hệ rất thiết. Chính là bởi vì cái chết của Ngọc Sương công chúa, khiến Đức Thuận cho rằng Tiêu Ly Mặc không có bảo vệ tốt Ngọc Sương, lúc này mới cùng bọn họ dần dần rời lòng, cuối cùng phát triển đến tình trạng gần như chết già không qua lại.

"Y nha." Cành cây của phân thân Ly Tiên cũng quấn lên người Đại Đế, đưa một ít tiên linh bổn mạng vào trong cơ thể hắn.

Tuy tiên linh chi khí trong phân thân tương đối ít, nhưng năng lượng hệ sinh mệnh cực kỳ thoải mái, ít nhiều cũng giảm bớt tình huống Đại Đế hỏng bét.

"Ngọc Sương năm đó chết, ngẫm lại đúng là có một chút chỗ kỳ quái, chỉ là lúc ấy có Tiêu Ly Mặc làm chứng, mới…" Long Xương đại đế khôi phục một chút, hít sâu một hơi, trong ánh mắt loé lên sát khí, "Tiêu Ly Mặc, uổng cho trẫm tín nhiệm ngươi như thế, ngươi lại dám giết Ngọc Sương công chúa của trẫm!"

Nếu không phải hắn không có biện pháp tìm ra không gian che chở, nói không chừng đã động thủ đánh chết Tiêu Ly Mặc tại chỗ rồi.

Nhưng hắn vừa mới khôi phục một chút.

Hình ảnh trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn tiếp tục.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận và khó tin của Đế Tử An và Vương Thủ Triết, Đức Hinh thân vương càng thêm đắc ý: "Hiện tại các ngươi tuyệt vọng rồi chứ? Hình tượng của đại nguyên soái trong mắt các ngươi có phải đã triệt để sụp đổ rồi không?"

"Đức Hinh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc cả giận nói.

"Chớ nóng vội, đừng vội! Chính là ta hận Vương Thủ Triết và Ngô Minh Viễn thấu xương, đặc biệt là Vương Thủ Triết kia, bản vương không muốn để hắn chết thống khoái như vậy. Ta muốn để cho hắn ở trong đảo hoang tuyệt vọng này từng chút một bị phá hủy tự tin. Ta muốn để hắn quỳ xuống cầu xin ta ha ha ha."

"Như vậy xem ra, cái chết của Hạo quận vương, chỉ sợ Tiêu đại nguyên soái cũng không thoát khỏi liên quan?" Giọng Vương Thủ Triết run run: "Thật không ngờ, đường đường một

đời quân thần đức cao vọng trọng, sẽ bởi vì giết vợ mà bị Đức Hinh nắm được nhược điểm. Bởi vậy ở thời khắc mấu chốt, lợi dụng chức vị đại nguyên soái, bẫy chết Tinh Hạo quận vương tương lai của Đại Càn!"

"Vương Thủ Triết, đến bây giờ ngươi mới nghĩ đến điểm này, cũng không phải rất thông minh. Có ta yểm hộ bên tông thân phủ, thủ đoạn của đại nguyên soái sạch sẽ một chút, đương nhiên không thể để lại chứng cứ." Đức Hinh đắc ý mà hung hăng ngang ngược nói: "Hôm nay cũng là như thế. Hai người các ngươi chết rồi, cũng sẽ không lưu lại bất cứ chứng cứ gì. Mà Vương Thủ Triết ngươi sẽ lưu lại tiếng xấu thiên cổ, Trường Ninh Vương thị các ngươi cũng sẽ vì vậy mà bị liên lụy."

"Sợ rồi chứ? Sợ thì cầu xin ta, nếu như ngươi nguyện ý dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại cảnh tượng ngươi giết Đế Tử An, nói không chừng ta sẽ cho ngươi cơ hội làm một con chó, ha ha ha."

Tiếng cười điên cuồng vang lên trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.

"Đức Hinh! Con súc sinh này…"

Đại Đế khó có thể tin nổi giận dữ gầm lên một tiếng, nhưng ngay cả một câu cũng chưa nói xong, đã phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, lung lay như sắp đổ.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi Tiêu Ly Mặc giết vợ, lại còn liên lụy đến cái chết của Hạo quận vương.

Đó đồng dạng là hậu bối hắn thập phần yêu thương, bất kể là tính cách, hay là thực lực, năng lực, đều là thập phần xuất chúng, từng một lần được hắn ký thác kỳ vọng cao, rõ ràng, rõ ràng…

Đức Hinh này, thật đáng chết!

Long Xương đại đế tức giận đến cả người run rẩy, ngay cả chửi Đức Hinh một câu súc sinh cũng không làm được, chỉ vì đồ hỗn trướng kia cũng là một trong những hậu duệ huyết mạch của ông ta, còn là một người từ nhỏ đến lớn đều vô cùng tín nhiệm và coi trọng.

"Bệ hạ, bệ hạ ngài phải kiên cường." Đức Thuận thân vương căng thẳng vạn phần, "Tiên Nhi, Tiên Nhi mau cứu lão tổ

tông.”

“Ui, Tiên Nhi đã rất cố gắng rồi, phải chờ bản thể đi ra…” Vương Ly Tiên cũng có chút ủy khuất, “Khí tiên linh bản mệnh của ta sắp không còn rồi.”

Long Xương đại đế trong lòng tức giận ngập trời, trong lòng đầy bi ai.

Uổng công lão tự cho là anh minh một đời, lại ngay cả tử tôn tôn đều không có dạy tốt.

Bất quá, hắn cuối cùng vẫn là đau lòng ly tiên, thân thể chấn động, chấn khai cành cây ly tiên phân thân: “Tiên nhi ngươi yên tâm. Trẫm chính là Đại Đế, không phải dễ dàng chết như vậy.”

Ngoại trừ Đại Đế ra, khiếp sợ nhất đương nhiên phải kể đến Đại nguyên soái Thân Vệ Doanh.

Bọn họ thân là thân vệ của đại nguyên soái, tình cảm đối với đại nguyên soái tự nhiên là rất sâu đậm, thậm chí có một bộ phận người, đều là từ nhỏ đến lớn nghe câu chuyện của đại nguyên soái mà lớn lên, coi nó là thần tượng.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vậy mà Đại nguyên soái…

“Hỏng bét!”

Trong đám thân vệ của Đế Tử An, Vương An Nam bỗng nhiên vẻ mặt khẩn trương nhảy ra: “Mặc dù đế tử An và Tứ lão thái gia ta vạch trần chân tướng, nhưng bây giờ bọn họ đang ở trong không gian phù hộ. Bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ của Đức Hinh lão tặc và Tiêu lão tặc.”

Long Xương đại đế trong lòng cũng căng thẳng.

Trước khi tiên linh chi khí của không gian che chở tiêu hao hết, là không có khả năng mở ra, ngay cả đại đế như hắn cũng bất lực.

“Đại đế gia gia đừng lo nha.” Thấy mọi người khẩn trương, Vương Ly Tiên vội an ủi: “Cha đã chuẩn bị rồi.”

Vù!

Đại Đế thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cục diện cũng không phải tệ nhất.

Ngẫm lại cũng đúng, thằng nhãi Vương Thủ Triết kia từ trước đến nay đều là hạng người tham sống sợ chết, sao có thể để cho mình rơi vào kết cục tất phải giết?

Quả nhiên là vậy!

Trong không gian phù hộ.

Vương Thủ Triết và đế tử An liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cũng khó coi.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, thậm chí cục diện này vốn là thiết lập vì thế, nhưng nghe được một màn này, nội tâm vẫn cực kỳ không thoải mái.

Hơn nữa, thật ra bọn họ cũng không biết, Ngọc Sương công chúa lại bị Tiêu Ly Mặc giết chết.

Vốn dĩ bọn họ cũng không thể nào hiểu được, vì sao Tiêu Ly Mặc lại cấu kết với Đức Hinh. Nhưng hiện tại đã hiểu rõ, lại bất cẩn vạch trần ra một bí ẩn mới.

“Không sai biệt lắm.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Cả đời này Tiêu Ly Mặc lập không ít công huân cho Đại Càn và nhân loại, để lại cho hắn vài phần thể diện, để Đại Đế tự mình xử lý đi.”

“Rút lui đi.”

Sắc mặt đế tử An cũng có chút chán nản và bi thương.

Mặc dù hắn chưa từng gặp qua Ngọc Sương công chúa, nhưng đó cũng là một vị công chúa hoàng thất thanh danh vang dội, là mẫu mực của rất nhiều hậu bối hoàng thất. Ai có thể nghĩ tới một vị nữ trung hào kiệt như vậy, lại chết trong tay trượng phu của mình?

“Rút lui? Các ngươi có thể rút lui ở đâu?” Đức Hinh hơi sững sờ, chợt lại cười lạnh, “Chẳng lẽ, trước khi chết sợ hãi, còn để cho các ngươi được điên rồi sao?”

“Đức Hinh, ngươi vì đế vị, đã hoàn toàn thất bại hết thảy.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Con người, quả nhiên là dục

vọng thành dã, bại dã tâm. Thôi vậy, ngươi sớm đã tẩu hỏa nhập ma, nói với ngươi cũng vô dụng.”

“Tiên nhi, phá vỡ không gian phù hộ.”

“Ừm ừm, phụ thân ~ “

Theo tiếng đáp ứng giòn giã của Vương Ly Tiên, bản thể tràn ngập linh vận và sinh cơ của nàng bỗng nhiên từ trong vòng tay Tức Nhưỡng nhảy ra, rơi vào trong không gian che chở.

Bởi vì không gian có hạn, hình thể của nàng áp súc không ít, nhưng lá cây xanh tươi ướt át kia, thân cây tráng kiện, cùng với khí tức sinh mệnh nồng đậm từ trên người nàng tản mát ra cùng với tiên linh chi khí, vẫn làm cho Đức Hinh cùng đại nguyên soái Tiêu Ly Mặc sửng sốt một chút.

Vương Thủ Triết khế ước chuyện cây Sinh Mệnh, cho dù trong nội bộ Vương thị cũng không phải tất cả mọi người đều biết, đối ngoại càng là giấu kín, cũng chỉ có Long Xương đại đế, đế tử An, cùng với mấy người quan hệ thân cận có hạn đều biết.

Đức Hinh và Tiêu Ly Mặc, tự nhiên càng không thể biết, giờ phút này đột nhiên nhìn thấy, đều không kịp phản ứng.

Mà ngay trong lúc hai người ngây người, rễ cây tráng kiện mạnh mẽ của Vương Ly Tiên đã đâm vào trong vách ngăn không gian che chở.

Trong chốc lát, tiên linh chi khí nồng đậm liền theo rễ cây nhanh chóng bị hấp thu vào trong cơ thể nàng.

Cho dù cấp bậc của Vương Ly Tiên còn chưa tới Chân Tiên cảnh, nhưng nàng chính là trời sinh tiên thực, bổn nguyên cường hãn, cộng thêm một ít đặc thù của bản thân Tiên Thực, người khác không khống chế được tiên linh chi khí, nàng lại có thể miễn cưỡng khống chế hấp thu một chút.

Ít nhất, hút khô khí tiên linh trong 【 sự che chở của tiên tổ Phán Phán 】 không có vấn đề.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay lúc Đức Hinh thân vương sắc mặt đại biến gầm lên một tiếng, “Làm sao có thể”, không gian che chở giống như bọt xà

phòng, “Ba” một tiếng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau đó bốn người, cứ như vậy một lần nữa sinh sôi xuất hiện trên đài trúc xem lễ.

“Đây là có chuyện gì? Gốc linh thực kia làm sao có thể phá vỡ…” Đức Hinh thân vương phảng phất vẫn còn không tin, nỉ non một câu.

Nhưng hắn còn chưa nói hết, liền cảm thấy không thích hợp, bỗng nhiên ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt tức giận giống như muốn ăn thịt người ở bên cạnh.

Ầm!

Đức Hinh thân vương cảm thấy đầu óc trống rỗng, hai chân bủn rủn suýt ngã nhào xuống đất: “Lão, lão tổ tông!”

…

Chương 96: Thủ Triết! Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu át chủ bài?

…

Lại cho Đức Hinh thân vương đoán một trăm lần, ông ta cũng đoán không ra cục diện trước mắt này.

Không gian phù hộ của tiên tổ không thể phá vỡ lại bị một cây thực vật phá hỏng. Mà hắn vừa mở mắt ra đã nhìn thấy lão tổ tông mà hắn sợ hãi nhất.

Ánh mắt của lão tổ tông, đây là muốn ăn người a.

Tiêu Ly Mặc ở bên cạnh sắc mặt khẽ biến, trong đôi mắt xẹt qua một vòng thần sắc vô cùng phức tạp, có thống khổ, có tuyệt vọng, nhưng cũng có vài phần giải thoát.

“Lão tổ tông, hiểu lầm, đây đều là một hồi hiểu lầm.” Đức Hinh thân vương gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vẫn muốn giãy dụa cầu sinh, “Là ta nhận được tình báo, chỉ chứng Vương thị chính là gian tế Xích Nguyệt Ma Triều… Có lẽ, có lẽ là tình báo của ta sai lầm.”

Long Xương đại đế không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Các thống lĩnh tướng sĩ của thân vệ doanh nguyên soái cũng đều yên lặng nhìn hắn, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa tức giận và hận ý nồng đậm.

Bọn họ đều nghe hiểu, Đức Hinh lão tặc là bắt được mệnh mạch của đại nguyên soái, buộc ông ta tham dự vào sự kiện mưu hại Hạo quận vương.

Sau đó, lại dùng điều này áp chế, chuẩn bị mưu hại đế tử An.

Bên kia, hai người Đế Tử An và Vương Thủ Triết công thành lui thân cũng yên lặng lui về phía sau một chút, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tất cả.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ tiếng Đức Hinh thân vương giải thích ra, trong sân không còn âm thanh nào khác, bầu không khí áp lực đến đáng sợ.

“Lão tổ tông…”

Đức Hinh thân vương nói xong cũng dần cảm thấy không đúng, ngậm miệng lại, mặt như tro tàn.

Cho dù hắn không biết rốt cuộc bên ngoài không gian che chở đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ nhìn ánh mắt của Long Xương đại đế, hắn cũng hiểu, Long Xương đại đế cái gì cũng biết.

Mình hoàn toàn xong đời rồi!

Long Xương đại đế không nhìn hắn nữa mà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiêu Ly Mặc.

Trong đôi mắt già nua của hắn ngoại trừ phẫn nộ ra, cảm xúc lại phức tạp hơn rất nhiều.

So với con cháu hậu duệ Đức Hinh của mình, thật ra ông ta càng coi trọng Tiêu Ly Mặc hơn, thậm chí sự tín nhiệm đối với ông ta còn vượt qua bất cứ ai.

Nhưng không ngờ Tiêu Ly Mặc lại che giấu sâu như vậy.

“Bệ hạ.” Tiêu Ly Mặc hành lễ thật sâu, trong ánh mắt thoáng qua vẻ thoải mái: “Thần, chết muôn lần!”

“Chết không đáng tiếc.”

Long Xương đại đế hận đến nghiến răng.

Dừng một chút, đại đế mới nói: “Thân vệ doanh nghe lệnh, bắt Tiêu Ly Mặc, Đức Hinh hai tên phản nghịch, áp giải về quân doanh chờ trẫm xử lý.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Thân Vệ doanh tuân lệnh động thủ, lập tức tiến lên bắt Tiêu Ly Mặc và Đức Hinh thân vương lại, đeo Tỏa Thần gông lên.

Đang lúc binh sĩ Thân vệ doanh muốn áp giải bọn họ về đại doanh, Đức Hinh thân vương bỗng nhiên hét to một tiếng: “Chờ một chút! Lão tổ tông, ta còn muốn nói.”

“Nghiệt chướng này! Chính miệng ngươi thừa nhận hết thảy, còn có cái gì để biện bạch?” Long Xương đại đế giận không nhịn được hét to một tiếng.

“Vương Thủ Triết, hóa ra tất cả mọi chuyện hôm nay đều là âm mưu quỷ kế của ngươi.” Đức Hinh thân vương lại không nhìn hắn, mà là trợn mắt trừng Vương Thủ Triết, tựa như một

con cá ướp muối chết không nhắm mắt: “Ta không rõ! Vì sao, vì sao ngươi lại biết ta động thủ với các ngươi vào hôm nay?”

Lời vừa nói ra, ngay cả Long Xương đại đế cũng không khỏi trừng mắt về phía Vương Thủ Triết, giống như muốn nghe lời giải thích của Vương Thủ Triết.

Đức Hinh thân vương và Tiêu Ly Mặc đúng là chết không có gì đáng tiếc, nhưng Vương Thủ Triết cũng quá mức quỷ thần tính kế. Dưới thế cục phức tạp như vậy mà còn có thể dự đoán trước, bố trí một cái túi lớn chu đáo như thế chờ Đức Hinh tự cắm đầu vào.

“Ai~”

Đối mặt với ánh mắt phức tạp của mọi người, Vương Thủ Triết thở dài một hơi thật sâu: “Thiên Cương, ngươi nói trước đi.”

Hắn vừa mới nói xong.

Trong đám thân vệ của Đế Tử An có một vị chậm rãi đi ra.

Ở trước mặt mọi người, nàng vươn tay tháo xuống mũ giáp, lộ ra một mái tóc dài như thác nước, cùng với gương mặt thanh Nghiên tuyệt lệ kia.

Nàng này, chính là Thiên Cương.

Nàng cung kính thi lễ với bệ hạ, nhưng không phải lễ tiết của dân chúng bình thường khi yết kiến hoàng đế, mà là lễ nghi quân đội.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Long Xương đại đế, lúc này nàng mới cố nén kích động, mở miệng nói: “Bệ hạ, ta vốn tên là “Chu Hồng Diệp”, phụ thân họ Chu, tên Bác Văn, chính là một tướng lĩnh dưới trướng Hạo quận vương.”

Chu Bác Văn?

Long Xương đại đế suy nghĩ một phen, loáng thoáng có chút ấn tượng: “Trẫm nhớ ra rồi. Là hài tử của Quân Võ Chu thị đúng không, khi còn bé trẫm còn từng gặp qua. Lúc ấy hắn còn từng được liệt vào một trong “Quân võ thập đại kiệt xuất thanh niên”, sau đó trở thành phụ tá đắc lực của Hạo quận vương.”

“Đúng, chính là hắn.”

Thiên Cương cũng không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, Long Xương đại đế lại còn nhớ rõ phụ thân, trong lúc nhất thời cái mũi cay cay, thiếu chút nữa cảm xúc mất khống chế.

Nàng hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, lập tức nói êm tai tất cả.

Hóa ra năm đó phụ thân nàng chính là phó quan Hạo quận vương, phụ trách chia binh tiếp ứng Hạo quận vương, kết quả bởi vì trễ chiến cơ, gián tiếp dẫn đến Hạo quận vương vẫn lạc, sau đó bị phán phạt vào doanh pháo hôi lấy công chuộc tội, cuối cùng chết ở trong doanh pháo hôi.

Nhưng năm đó Thiên Diễm vụng trộm đi đến doanh pháo hôi, gặp qua phụ thân một lần. Chu Bác Văn nói với nàng, mình bị oan, là bị người dùng tình báo giả và giả mệnh lệnh kéo dài và thiết kế.

Chu Bác Văn có thể trở thành phó quan của Hạo quận vương, kiến thức, năng lực và thủ đoạn tự nhiên đều không phải binh lính tầm thường có thể so sánh. Tình báo giả và giả mệnh lệnh muốn lừa gạt hắn, vốn không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa tình báo trong quân truyền lại tự có một bộ quy củ riêng, nếu không quen thuộc người trong quân đội, tùy tiện truyền tin tình báo giả rất dễ dàng bị vạch trần.

Hắn ở trong doanh pháo hôi phục bàn toàn bộ sự kiện, cân nhắc nhiều lần, cuối cùng chỉ cho ra một cái kết luận: việc này vô cùng có khả năng cùng quân đội cao tầng có quan hệ, nếu không không có khả năng làm đến giọt nước không lọt như thế.

Thậm chí, việc này có khả năng nhất định có liên quan đến đại nguyên soái cùng với cuộc chiến đế tử.

Dù sao, mệnh lệnh giả và tình báo giả đều là đóng dấu đại nguyên soái, vả lại dấu vết ấn giám đều là thật, nếu không hắn cũng không có khả năng dễ dàng mắc bẫy như vậy.

Về sau xảy ra chuyện, hắn lập tức muốn đi tìm văn bản của những tin tình báo giả và mệnh lệnh giả, lại phát hiện những văn bản vốn nên bảo tồn ở trong quân doanh kia đều không thấy đâu.

Dường như, cho tới bây giờ Nguyên soái vẫn chưa từng ra lệnh.

Khổ nỗi không có bất cứ chứng cứ gì, hắn chỉ có thể ngậm oan mà chết.

Vì trả lại trong sạch cho phụ thân, nàng dựa vào một chút quan hệ đổi tên đổi họ vào Thiên Cương, cũng nỗ lực trở thành cao tầng của Thiên Cương, mượn dùng con đường của Thiên Cương bắt đầu điều tra chuyện năm đó.

Mà mục tiêu hoài nghi đầu tiên của nàng chính là Khang quận vương nhất mạch làm người vừa được lợi.

Trước đó nàng ra sức lôi kéo nhân tài cho đế tử An, nghe ngóng tình báo, một mặt là không hy vọng Khang quận vương thượng vị, một mặt khác, kỳ thật cũng là gửi hi vọng sau khi đế tử An kế nhiệm đế tử, có thể điều tra lại vụ án này, trả lại cho phụ thân nàng một cái trong sạch. Nếu phụ thân và Hạo quận vương dưới suối có biết, cũng có thể an nghỉ.

Nhiều năm trôi qua, tuy rằng nàng thông qua đủ loại dấu hiệu, cùng với một ít chứng cứ gián tiếp vụn vặt, cơ bản có thể phán đoán là Đại nguyên soái và Đức Hinh thân vương liên thủ hại chết Hạo quận vương.

Nhưng đối phương một người là Quân Thần đại nguyên soái, một người là thân vương hoàng thất.

Việc này rất lớn.

Nếu không có chứng cớ thực chùy chân chính có thể giải quyết dứt khoát, không có xích chứng thực hoàn chỉnh mà không cách nào lay động, căn bản không làm gì được bọn họ. Ngay cả đế tử An cũng cảm thấy trong những chứng cứ kia có một bộ phận chứng cứ quá chủ quan ước đoán, một khi lấy ra, rất có thể sẽ bị đối phương tìm được lỗ hổng lật đổ.

Thiên Diễm tiên tử chỉ đành xin Vương Thủ Triết giúp đỡ, hy vọng hắn có thể giúp đỡ.

Đợi nàng nói xong, Vương Thủ Triết mới tiếp lời: “Bệ hạ, tuy rằng chứng cứ không đủ đầy đủ, nhưng đúng là Đức Hinh có động cơ gây án rõ ràng, một số bằng chứng khác cũng chỉ về phía hắn, hiềm nghi gây án vô cùng lớn. Chỉ là Thủ Triết vẫn luôn không nghĩ ra vì sao đại nguyên soái lại muốn xâm nhập

tranh đấu đế tử như vậy. Hơn nữa chuyện đã qua quá lâu, gần như là không có khả năng thu hoạch được chứng cứ thực chùy. Người duy nhất biết được toàn bộ chân tướng, e rằng cũng chỉ còn lại người tham dự thực tế lúc đó."

"Bởi vậy, Thủ Triết chỉ có thể bày ra cục diện trước mắt này, dẫn xà xuất động, lợi dụng trạng thái tâm lý của Đức Hinh thân vương, dụ dỗ chính hắn nói ra chân tướng."

"Không thể đơn giản như vậy!" Đức Hinh thân vương không cam lòng rống giận, "Ngươi bố trí cái bẫy này, sao dám tin rằng ta nhất định sẽ mắc câu? Tất cả kế hoạch hành động đều do bổn vương tự quyết định, chẳng lẽ ngươi còn có yêu thuật có thể khống chế suy nghĩ và hành động của ta sao?"

"Không sai." Long Xương đại đế cũng cau mày: "Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng Đức Hinh nhất định sẽ hành động vào lúc này, hơn nữa còn áp dụng loại hành động này?"

"Bệ hạ, nói đến chuyện này thì hơi phức tạp." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ.

Đại Đế tới chính là phiền toái, vướng tay vướng chân.

" phức tạp cũng phải nói." Long Xương đại đế trợn mắt: "Chuyện này lớn như vậy, ngươi còn muốn hàm hồ sao?"

Được rồi.

Vương Thủ Triết trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chuyện này phải nói từ năm xưa Tào Ấu Khanh quấy rối ở Lũng Tả quận ta, khi Long Vô Kỵ bức bách ta đầu nhập vào Khang quận vương."

"Lôi quá xa rồi chứ?" Long Xương đại đế trừng mắt: "Ngươi lừa gạt ai?"

"Bệ hạ, lúc ấy thần cảm thấy cuộc chiến đế tử quá nguy hiểm, không muốn bị liên lụy, nhưng đám người Long Vô Kỵ gây áp lực quá lớn. Vì vậy, thần không thể không cân nhắc việc được mất và an nguy sau cuộc chiến đế tử."

"Dẹp vào đó, hoàn toàn điều tra một chút về tính cách và những gì đã trải qua của "chủ quân tương lai" Khang quận vương, cùng với những nhân vật có sức ảnh hưởng chủ yếu bên cạnh hắn, toàn diện tình báo kinh nghiệm và tính cách,

cùng với đối thủ của Khang quận vương, cũng là hợp tình hợp lý đúng không?" Vương Thủ Triết vô tội nói.

Long Xương đại đế trừng mắt.

Hồn ngươi quá hợp tình hợp lý!

Chỉ là một tiểu thế gia đầu nhập vào chủ quân mà thôi ~ lúc ấy có nhiều thế gia như vậy đứng đội trước, làm sao chỉ có ngươi chỉnh trận trượng lớn như vậy?

Bất quá, ngoài miệng hắn lại đồng ý nói: "Cẩn thận chặt chẽ, suy nghĩ chu đáo chặt chẽ."

"Vi thần biết, tính cách con người thường tạo thành một loạt các yếu tố liên quan với gia đình nguyên sinh, kinh nghiệm nhân sinh, thương tổn tâm lý vân vân." Vương Thủ Triết giải thích: "Khi đó ta đã phát hiện, Đức Hinh thân vương vô cùng chấp nhất đối với cuộc chiến đế tử, khi Khang quận vương còn nhỏ vẫn luôn truyền thụ cho hắn, "Ngươi xuất thân thời cơ rất tốt, nhất định phải làm đế tử", "Ngươi chính là đại đế tương lai" vân vân. Tóm lại, chính là ký thác tiếc nuối cả đời của mình vào Khang quận vương."

"Khi đó Khang quận vương đang lúc hot, Đức Hinh thân vương khoác lác khắp thế giới, nói bản thân dạy dỗ Khang quận vương ưu tú như thế nào. Còn nêu ra khi Khang quận vương còn nhỏ, bởi vì dạy quá nghiêm khắc, nói ra những lời 'không muốn làm đế tử', bị Đức Hinh thân vương nghiêm khắc trừng phạt, để chứng minh may mắn có Đức Hinh thân vương, Khang quận vương mới có thành tựu như ngày hôm nay."

Con ngươi Đức Hinh thân vương bị các thân vệ áp giải co rụt lại.

Ông ta không ngờ Vương Thủ Triết lại điều tra kỹ càng như vậy, ngay cả những chi tiết nhỏ mà ông ta đã quên cũng điều tra rõ ràng.

"Bởi vậy có thể thấy được, chấp niệm kế thừa vị trí đại đế của Đức Hinh thân vương vượt xa Khang quận vương. Cho dù Khang quận vương có thể từ bỏ, nhưng Đức Hinh thân vương, phàm là còn có một chút cơ hội lật ngược tình thế, thì có khả

năng rất lớn sẽ không buông tha. Nếu bỏ mặc không quản, sớm muộn gì cũng sẽ là tai họa ngầm.”

“Nhưng Đức Hinh chính là thân vương, chúng ta cũng không thể không đến cửa chém người, lấy tuyệt hậu hoạn chứ? Nếu làm như vậy, bệ hạ cũng sẽ không bỏ qua chúng ta. Bởi vậy, kiến tạo một không gian an toàn có thể khống chế, cũng phóng xuất mồi nhử hấp dẫn tai hoạ ngầm kia chủ động tiến vào, lại bộc phát, tự nhiên là biện pháp hợp tình hợp lý nhất.”

“Quy Long Thành không phải là nơi động thủ tốt, mà Nam Cương là nơi hẻo lánh, Sơn Cao Đế Viễn, chính là nơi tốt để đại triển quyền cước. Bởi vậy, đế tử An trước tiên là thả ra kế hoạch muốn chinh phạt Nam Cương, mục đích là để Đức Hinh thân vương thấy hi vọng và tương lai, tạm thời ổn định lại, không đến mức được ăn cả ngã về không, điên cuồng phản công ngay tại chỗ.”

“Mọi người đều biết, Đức Hinh thân vương không phải là người có tính tình tốt, kiên nhẫn cũng không tốt. Ta đặc biệt để đế tử An không ngừng kéo dài kế hoạch chinh phạt Nam Cương, dần dần mài mòn sự kiên nhẫn của Đức Hinh. Đợi đến khi sự kiên nhẫn của hắn bị hao mòn hết, có khả năng sẽ không khống chế được nữa, lại thả ra phong thanh ổn định cảm xúc của hắn, chờ hắn kiên nhẫn không còn, mới thả tiếng gió.”

Long Xương đại đế tức giận ngắt lời nói: “Tiểu tử ngươi tính toán đủ xa đấy. Nhưng ngươi làm sao biết, ranh giới kiên nhẫn của Đức Hinh thân vương ở đâu? Nói không chừng tâm cảnh người ta sụp đổ, trực tiếp bí quá hóa liều thì sao?”

“Sự kiên nhẫn của Đức Hinh dù không tốt, nhưng chung quy vẫn mạnh hơn bệ hạ một chút, dù sao hoàn cảnh bên ngoài của hắn ước thúc lớn hơn bệ hạ. Lúc bệ hạ mất đi kiên nhẫn, Đức Hinh cũng nhanh…” Vương Thủ Triết ăn ngay nói thật, “Ta là tham khảo theo tiết tấu của bệ hạ.”

“Ta cá chân!”

Long Xương đại đế không khống chế được, một cước dán thẳng vào mặt Vương Thủ Triết.

Hóa ra mấy lần đó, ngươi đã coi trẫm là cây cột kiên trì rồi?

Còn nữa, cái gì gọi là hoàn cảnh bên ngoài ước thúc? Ý này của ngươi, không phải là nói không ai tiết chế trẫm, trẫm không có kiên nhẫn gì, thích làm gì thì làm sao?

Nếu không phải trẫm nể mặt Tiên nhi, An Nghiệp, còn có Nhược Lam, trẫm đã đánh ngươi ngay tại chỗ, có tin hay không?

Dưới sắc mặt âm tình bất định của đại đế, Vương Thủ Triết tiếp tục nói: "Ba phen mấy bận như vậy, cuối cùng cũng đến lúc đế tử An xuất chinh."

"Đức Hinh thân vương bị dằn vặt mấy chục năm, sự kiên nhẫn đã sớm tiêu hao hầu như không còn, ông ta hễ còn có tâm tư muốn lật lại ván cờ, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm một thuở này. Chỉ cần ông ta có kế hoạch động thủ, tất nhiên sẽ ra tay vào lúc này, bởi vì nếu bỏ lỡ cái thôn này, có trời mới biết cửa hàng tiếp theo ở đâu."

Sắc mặt Đức Hinh thân vương khó coi tới cực hạn.

Tên Vương Thủ Triết kia, không ngờ siết chặt tâm lý phập phồng của hắn, thông qua điều kiện bên ngoài để khống chế cảm xúc của hắn, để tất cả mạch suy nghĩ hành động của mình đều rơi vào trong sự khống chế của hắn.

Người này, thật là đáng sợ!

"Ta cũng hiếu kỳ, mặc dù ngươi có thể khống chế hắn lần này sẽ ra tay." Một Tiêu Ly Mặc khác bị áp giải nhíu mày nói, "Nhưng vì sao ngươi lại tin tưởng, Đức Hinh sẽ lựa chọn động thủ trong Cổ Thần Trại khi Thánh Nữ thay đổi?"

"Bẩm đại nguyên soái, chúng ta hao phí mấy chục năm kinh doanh Nam Cương, hình thành bố cục hôm nay, tương đương đã đem Nam Cương biến tướng thu phục. Chinh phục Nam Cương, cũng biến thành đi dạo mà thôi."

"Một kế hoạch chinh phạt không có bất kỳ ác chiến nào, đế tử An chỉ cần cả ngày ở trung quân trấn thủ là được, sau đó thuận lợi lợi đoạt được đại công ngập trời, hoàn toàn ổn định vị trí đế tử An." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Cho Đức Hinh một vạn lá gan, hắn cũng không dám động thủ trong trung quân chứ? Hơn nữa, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn đế tử An lấy được chiến công bất thế chứ?"

“Dưới tâm thái lo lắng mất cân bằng như thế, chỉ cần chúng ta lộ ra một sơ hở duy nhất, hắn sẽ giống như một con sài lang đói bụng mấy chục năm đột nhiên nhìn thấy một miếng thịt, dục vọng mãnh liệt vượt qua lý trí, rất dễ dàng mắc câu.”

“Huống hồ Ngọc Thanh tiểu thư đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, quyết ý tận trung đế tử an. Có nàng ở bên cạnh gõ trống, mê hoặc một hai, tự nhiên càng thêm nước chảy thành sông.”

“Lạc Ngọc Thanh?!” Đức Hinh thân vương đột nhiên nhìn chằm chằm vào mấy trăm thân vệ kia, gào thét như chó điên: “Lạc Ngọc Thanh, con tiện nhân này! Ngươi ăn cây táo rào cây sung!”

Trong Thân Vệ doanh, Lạc Ngọc Thanh giả trang thành thân vệ nhanh chóng bay xuống, tháo mũ giáp xuống, hành lễ với Long Xương đại đế, đế tử An, Vương Thủ Triết, lúc này mới lạnh lùng nói với Đức Hinh thân vương: “Ta vốn là người Tiên Triều, được đại thiên kiêu của Lăng Vân thánh địa Công Dương Sách mời đến tổ chức ‘Phá Hiểu’. Ta vốn cho rằng, Công Dương Sách và Khang quận vương đều có một lòng nhiệt huyết, vì nhân loại quật khởi chiến đấu có khát vọng.”

“Đáng tiếc, bất kể là Công Dương Sách hay là Khang quận vương, đều làm ta quá thất vọng. Bọn họ chẳng những thất bại, còn thất bại vô cùng khó coi, Khang quận vương còn bộc lộ ra tất cả bộ mặt thật giả. Sau đó, ‘Phá Hiểu’ của chúng ta bị truy nã, tỷ muội huynh đệ do một tay ta bồi dưỡng ra, một đám bị đào ra hậu sinh bắt sống, ngay trong lòng ta nóng như lửa đốt, ta đã gặp được đế tử An và Thủ Triết gia chủ.”

“Trải qua một phen tâm sự suốt đêm, ta phát hiện Đế Tử An mới là chủ quân chân chính trong lòng ta, mà Thủ Triết gia chủ càng là lương thần vạn năm khó gặp. Lạc Ngọc Thanh ta, nguyện ý suất lĩnh Phá Hiểu chiến đấu vì bọn họ, theo bọn họ cùng nhau chứng kiến Nhân tộc quật khởi, xua đuổi yêu ma tương lai tốt đẹp.”

Những lời này, Lạc Ngọc Thanh nói rất mạnh mẽ, ánh mắt sáng ngời, giống như thật sự tìm được bản mệnh chủ quân vậy.

Tuy nhiên, so sánh ra, Đức Hinh bị “phản bội” cũng không phải dễ dàng như vậy.

Hắn muốn nứt cả ra, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

“Đúng rồi, chẳng những ta bỏ tối theo sáng, ngay cả Linh Ba Khắc cũng ở dưới sự khuyên bảo của Thủ Triết gia chủ, thay đổi tẩy tâm cách đầu phục đế tử An điện hạ.” Lạc Ngọc Thanh chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Đây chính là đạo lý mà Thủ Triết gia chủ nói, “Người đắc đạo đa trợ, người thất đạo thì quả trợ”.”

“Đáng giận a đáng giận!”

Đức Hinh thân vương rốt cuộc không chịu nổi phun ra một ngụm máu, suýt nữa ngất xỉu.

Mình không những từ đầu tới đuôi đều bị Vương Thủ Triết tính đến gắt gao, mà ngay cả thủ hạ được coi là trọng bên cạnh cũng âm thầm đầu nhập vào Vương Thủ Triết.

Loại cục diện này, làm sao có thể không thua? Không thua, mới là gặp quỷ.

“Haizz~” Tiêu Ly Mặc thở dài một hơi: “Thủ Triết gia chủ dụng kế sâu xa, vả lại còn hỗ trợ lẫn nhau, nhìn thấu lòng người, Đức Hinh bị bại không oan.”

“Thủ Triết từng nghiên cứu qua án lệ dụng binh của đại nguyên soái, cũng khiến Thủ Triết kính ngưỡng trong lòng, chỉ tiếc…” Vương Thủ Triết tiếc hận nói: “Một bước sai, từng bước sai, đầy bàn đều sai. Quả thực khiến người ta bóp cổ tay.”

“Không thể nói là bóp cổ tay, tới bước này đều là Tiêu mỗ gieo gió gặt bão, không trách người ngoài.” Tiêu Ly Mặc lắc đầu nói: “Là Tiêu mỗ không có dũng khí tiếp nhận hiện thực, cũng là Tiêu mỗ lòng dạ hẹp hòi, không muốn quân Võ Tiêu thị vì ta mà hổ thẹn, bởi vậy mới đi xuống, lúc này mới cam nguyện bị Đức Hinh uy hiếp.”

“Chuyện của Tiêu đại nguyên soái, Vương mỗ không quản được, lát nữa cứ để bệ hạ lo lắng đi.” Vương Thủ Triết lắc đầu.

“Hừ!” Long Xương đại đế trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Ngươi thật giỏi tính toán, chỉ là sợ còn chưa đủ cẩn thận? Ngươi không sợ Thân Vệ Doanh đi theo Tiêu Ly Mặc cùng tạo phản sao? Ngươi cũng không sớm nói cho trẫm biết nguyên

do. Không phải sao, may mà trẫm theo tới đây, thời khắc mấu chốt đã làm Vương Chấn cho ngươi, chấn nhiếp toàn trường."

"Bệ hạ, ngài phải tự tin vào bản thân mình, trong thời gian ngài ở vị trí này đã toàn lực chế tạo thế gia quân võ, cảm giác vinh dự và độ trung thành đều rất cao." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Mấy trăm vị thân vệ đại nguyên soái này, phía sau có mấy chục, thậm chí trên trăm đại thế gia quân võ to nhỏ. Sau khi bọn họ hoàn toàn hiểu rõ nguyên do, sẽ có bao nhiêu người từ bỏ vinh quang và trung thành của gia tộc, đi theo nghịch tặc tạo phản?"

"Bọn ta trung thành với Đại Đế, tuyệt đối không hai lòng với Đại Càn, xin Đại Đế minh giám." Binh sĩ của thân vệ doanh đại nguyên soái nghe vậy, vội vàng đồng loạt tỏ thái độ: "Bọn ta chỉ bị Tiêu Ly Mặc che mắt."

Thấy thế, tâm trạng của Long Xương đại đế cuối cùng cũng khá hơn một chút, ít nhất, độ trung thành của quân đội vẫn còn, không uổng công ông ta kinh doanh mấy ngàn năm.

Hắn phất phất tay: "Việc này tuy các ngươi bị Tiêu Ly Mặc che mắt, nhưng khi đế tử An hạ lệnh lại lựa chọn do dự, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Sau chuyện này, doanh pháo hôi chuộc tội ba năm!"

"Tạ long ân của bệ hạ."

Tướng sĩ của Thân Vệ doanh đồng thanh trả lời.

Trừng phạt này không tính quá nặng, nhưng doanh pháo hôi nguy hiểm phi thường, thời gian dù ngắn cũng có nguy cơ mất mạng.

"Bệ hạ." Vương Thủ Triết thấy thế trong lòng khẽ nhúc nhích, ở một bên nói: "Kế hoạch khai phá Đại Vận Hà Đạt Lạp đã tiến vào giai đoạn công kiên cuối cùng, rất nhiều đất đá sơn đạo rất khó mở, không bằng để bọn họ phạt đi khổ lực đào đường sông… Có thể quán thông Đại Vận Hà sớm hơn, sinh ra hiệu ứng kinh tế."

Tu sĩ Thiên Nhân cảnh làm cu-li, đã là phi thường xa xỉ, có thể so với máy đào bới hình đài hình người, huống chi trong này còn có ba thống lĩnh thân vệ Tử Phủ cảnh, bọn họ đi khai sơn

đào đất mà nói, hiệu suất càng có thể so với Ca Tư La hình người.

Nhưng mà Vương Thủ Triết vừa nói ra lời này, chúng tướng sĩ Thân Vệ Doanh ngược lại trợn mắt nhìn hắn.

Bọn họ đường đường là thân vệ đỉnh cấp, phương hướng phát triển tương lai đều là trung cao tầng quân đội, đi vực ngoại đánh yêu ma là bổn phận, cho dù vì thế hi sinh cũng là vinh dự, nhưng đào núi đào đất, đây là đang sỉ nhục bọn họ!

"Đây là quân đội tinh nhuệ trẫm thật vất vả bồi dưỡng ra." Long Xương đại đế cũng tức giận nói: "Ngươi thế mà để bọn họ làm cu li."

"Dù sao cũng là phạt, sớm một chút quán thông Đại Vận Hà, kinh tế của Đại Càn chúng ta cũng có thể càng thêm dư dả chút." Vương Thủ Triết dựa vào lý lẽ tranh luận nói: "Có càng nhiều tiền thì có thể bồi dưỡng càng nhiều, quân đội lợi hại hơn. Đại Càn chúng ta nghèo quá lâu rồi, phải tranh thủ thời gian phát triển a."

Mở miệng ngậm miệng kinh tế, ý của Vương Thủ Triết ngươi, không phải là đang chỉ trích Long Xương ta chỉ biết tiêu tiền, không biết kiếm tiền sao? Thực sự tức giận!

Có điều, lời nói của Vương Thủ Triết vẫn có chút đạo lý.

Long Xương không kiên nhẫn nhíu mày: "Được, vậy theo ngươi. Thân vệ doanh các ngươi điều động đi đào kênh đào, tất cả nghe theo chỉ huy của Vương Tông An, đầy mười năm để chuộc tội nghiệt."

"Vâng, bệ hạ." Các tướng sĩ của Thân Vệ Doanh mặc dù tràn đầy phẫn uất với Vương Thủ Triết, nhưng lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Đại Đế.

"Lần này ngươi hài lòng rồi chứ? Còn có chuyện gì, nói mau đi." Tâm trạng của Long Xương đại đế hôm nay cực kỳ không tốt, sắp bị chọc tức đến sắp băng hà, kết quả còn bị Vương Thủ Triết đắn đo.

Lần này, ông ta không nên tới Nam Cương xem náo nhiệt! Quan trọng nhất là, trong kế hoạch của Vương Thủ Triết, hoàn toàn không có sự tồn tại của vị vua như ông ta.

“Kế hoạch mở rộng Nam Cương lần này, vừa lúc bệ hạ cũng ở đây, đơn giản chúng ta liền làm một nghi thức hai đời tân lão nhân cùng nhau ký kết khế ước, càng thêm trang trọng một chút.” Vương Thủ Triết nói, hô một tiếng: “Tĩnh Nhi, mời Thánh Nữ Đại cùng tới đây.”

“Vâng, Tứ ca.” Vương Lạc Tĩnh lên tiếng, sau đó liền nhanh nhẹn rời đi.

Bất quá mười mấy hơi thở sau.

Thánh Nữ Đại và Vương Lạc Tĩnh tề tụ lại hiện trường.

Thấy Đại Đế, thánh nữ Đại cũng thành thành thật thật hành lễ, sau đó khoanh tay mà đứng.

“Lần này còn phải đa tạ kế hoạch Thánh Nữ điện hạ ủng hộ Thủ Triết.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Lúc trước ngài và đế tử an ninh hiệp nghị thần phục Đại Càn, nếu không có dị nghị, có thể nhân cơ hội này cùng ký kết. Dù sao bệ hạ đến cũng đã đến…”

Long Xương đại đế lại trợn trắng mắt lần nữa.

Cái gì gọi là “Đến cũng đến rồi”? Ngươi đây là thuận tiện lại lợi dụng một chút đúng không?

“Điều khoản lúc trước, lão thân cũng không có ý kiến, nếu để Long Xương đại đế cùng nhau ký hợp đồng, nghi thức càng thêm chính quy.” Thánh nữ Đại nói.

“Được, Đại Càn chúng ta đã biểu hiện ra thành ý, chiếu cố Thánh Cổ tộc rất nhiều.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Vì sự ổn định lâu dài về sau, bên Thủ Triết có một đề nghị nho nhỏ.”

Thánh nữ Đại đã lĩnh giáo sự lợi hại của Vương Thủ Triết, lập tức khiêm tốn nói: “Lão thân rửa tai lắng nghe.”

Vương Thủ Triết nhìn quanh Thân Vệ doanh một chút, lại nhìn thoáng qua Đức Hinh thân vương mặt xám như tro tàn, nói: “Ta nghe nói, lúc Đức Hinh thân vương còn trẻ đã kết bạn với một vị thanh niên dị quốc ở chiến trường ngoại vực, cùng chung chí hướng, lấy đó làm tri kỷ.”

Đức Hinh thân vương trì trệ, không dám tin nhìn Vương Thủ Triết: “Ngươi, ngươi, ngươi làm sao biết được?”

Vừa dứt lời, hắn đã cảm thấy mình lại ngu xuẩn. Lạc Ngọc Thanh, người chuyên làm tình báo ẩn núp bên cạnh mình mấy chục năm, không ngừng âm thầm dò xét, có lòng nhằm vào, hắn nào còn bí mật gì để nói?

Chỉ cần Vương Thủ Triết nguyện ý, ngay cả màu sắc quần lót của tiểu thiếp hắn cũng có thể biết rõ ràng.

"Lúc trước thanh niên dị quốc kia, trùng hợp là hậu duệ quý tộc của Nam Tần." Vương Thủ Triết nói: "Khang quận vương buôn lậu Nam Tần, trên thực tế đã gián tiếp tiết lộ thân phận kia. Buôn lậu mà thôi, dù sao cũng phải phối hợp hai bên mới được, lấy đâu ra đơn phương buôn lậu? Vì vậy, sao ta có thể bỏ qua tuyến này."

"Ý của ngươi là, vụ án Ngô Thừa Tự buôn lậu có liên quan đến con chó Đức Hinh này sao?" Long Xương đại đế không nhịn được lại tức ngực.

"Không chỉ như thế, ta suy đoán… chỉ là suy đoán lung tung." Vương Thủ Triết nói: "Lần này nếu như Đức Hinh thân vương thật sự giết chết ta và Đế Tử An, sau này tất nhiên là muốn vu oan cho ta, vậy tang vật từ đâu tới? Tang vật tốt nhất không gì hơn những dấu vết công pháp huyền kỹ của Ma Triều hoặc là một số đồ vật đặc biệt."

"Mà âm Sát Tông chính là ma sào mà Nam Tần và Tây Tấn cùng sử dụng, nếu có người Nam Tần tương trợ thì việc lấy mấy thứ này vẫn dễ như trở bàn tay."

"Ngoài ra, nếu như Đức Hinh thật sự đánh chết đế tử An và Vương Thủ Triết của ta, sau này không cần biết nói dối có bao nhiêu xinh đẹp, cũng tất nhiên sẽ đưa tới sự nghi kỵ và điều tra của bệ hạ. Đổi lại là ta đến giải quyết vấn đề, có lẽ biện pháp tốt nhất là vô cùng quan trọng — chế tạo chiến tranh, thông qua phương thức dẫn sói vào nhà dẫn dụ sói vào Nam Tần và Tây Tấn tấn công Đại Càn."

"Đến lúc đó, dưới tình huống Đại Càn rơi vào khốn cảnh, bệ hạ tự nhiên cũng không có tâm tư đi nghi kỵ và điều tra. Lúc này, Đức Hinh chỉ cần nghĩ biện pháp trở về Ngô Thừa Tự, sau đó để cho hắn lên chiến trường, đánh lui quân đội Nam Tần và Tây Tấn, sau khi lập được đại công, là có thể rửa sạch ô uế thông địch bán nước trên người Ngô Thừa Tự."

“Dưới tình huống bệ hạ không có người thừa kế nào thích hợp, vận hành thích hợp một chút, Ngô Thừa Tự vẫn có cơ hội trèo lên đỉnh.”

“Đương nhiên, nếu trong quá trình này, lại động tay động chân với Đại Đế, khiến Đại Đế xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn… Vậy khả năng kế hoạch thành công sẽ cao hơn.”

“Vu khống!” Đức Hinh thân vương toàn thân đều đang run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Ngươi vu oan một cách trắng trợn!”

“Ta nói rồi, ta chỉ đoán thôi, ta chỉ đứng ở trên lập trường của ngươi, thay ngươi đưa ra một chủ ý mà thôi.” Vương Thủ Triết không đợi Đại Đế tức giận, đã liếc về phía một loại Thân Vệ doanh: “Lúc trước nghe Ngọc Thanh báo cáo, Đức Hinh nghi là âm thầm sắp xếp mấy gian tế vào trong Thân Vệ doanh. Để làm át chủ bài, phòng ngừa xuất hiện biến số~”

Tiêu Ly Mặc ở bên cạnh cũng kinh ngạc: “Đức Hinh xác thực đã sắp xếp được mấy gia tướng ở trong Thân Vệ doanh, ta nghĩ đều là thuộc hạ của hắn!”

Nói xong, hắn khó có thể tin nhìn về phía Đức Hinh thân vương: “Đức Hinh, ngươi vậy mà lại cấu kết với hoàng thất Nam Tần?”

Đức Hinh lập tức xụi lơ trên mặt đất.

Vốn dĩ, hắn còn nghĩ trên đường áp giải cùng mấy người kia nội ứng ngoại hợp, có thể mượn cơ hội đào tẩu. Dựa vào tu vi Thần Thông cảnh của mình, chỉ cần có thể chạy đi, cho dù đi đến Nam Tần, cũng có chỗ sống yên ổn.

Ai có thể ngờ, một lá bài tẩy cuối cùng của mình lại bị Vương Thủ Triết móc ra!

Lần này, toàn bộ đã xong!

Thân Vệ doanh lúc này cũng phản ứng lại, lập tức hành động, tạo thành một vòng vây, bao vây ba người ở trong đó. Bởi vì ba người kia, cũng giống như Lạc Ngọc Thanh và Đức Hinh, đều là nhân viên bên ngoài cài cắm vào Thân Vệ doanh.

Tình huống vừa rồi quá hỗn loạn, trong lúc nhất thời bọn họ lại quên mất chuyện này.

“Thánh nữ Đại điện hạ.” Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn ba người bọn họ một cái, sau đó nghiêm túc nói với thánh nữ Đại: “Vì Nam Cương và Đại Càn ta có thể hợp tác cùng tồn tại tốt hơn, chấp hành kế hoạch thần phục tốt hơn, đương nhiên là phải cùng một nước láng giềng khác — Nam Tần, phân rõ giới hạn. Ngài là người thông minh…”

Ánh mắt thánh nữ Đại rùng mình.

Vương Thủ Triết đây là muốn Thánh Cổ Tộc nàng lập tức đầu danh.

Tuy nhiên, hiện tại mười vạn đại quân của người ta đang sững sờ ở cửa lớn, nàng đương nhiên không có phản bác, lập tức liền thức thời nói: “Thánh Cổ Tộc chúng ta đã quyết ý đi theo Đại Càn sống những ngày tốt, cùng nhau phát triển cùng phát triển giàu có, tự nhiên sẽ một đường đi đến cùng, sẽ không có ba lòng hai ý. Thủ Triết gia chủ ngài yên tâm, quản hắn là hậu duệ quý tộc Nam Tần hay là Đại Đế, hôm nay đều phải chết không thể nghi ngờ.”

Dứt lời, nàng vẫy tay một cái.

Chỉ một thoáng, Thánh Cổ Thiên Tàm hóa thành một đoàn quang kén một lần nữa phá kén mà ra, phát ra trận trận tiếng côn trùng kêu bén nhọn.

Uy thế cuồn cuộn của cửu giai Thánh Cổ hướng ba người kia mà đi.

“?” Long Xương đại đế liếc mắt không thôi: “Không phải vừa rồi thánh nữ Đại đã giải trừ bản mệnh khế ước của Thiên Tàm sao?”

“Cái này… Bệ hạ, vừa rồi là nàng diễn…” Vương Thủ Triết thành thật nói: “Ngay cả Đức Hinh thân vương cũng biết phải chuẩn bị thêm át chủ bài, đương nhiên Thủ Triết cũng phải đề phòng.”

Long Xương đại đế nghe mà da đầu có chút tê dại.

Ngươi gọi này là “phòng một tay”? Rốt cuộc ngươi đã để lại bao nhiêu át chủ bài rồi?

Lúc này, Long Xương đại đế ngược lại có chút đồng tình với Đức Hinh.

Gặp phải đối thủ là Vương Thủ Triết này, thật sự là quá xui xẻo! Khó trách, Vương Thủ Triết có chút ghét bỏ hắn đi theo tới đây, đây không phải là sợ bị đoạt danh tiếng sao? Long Xương đại đế hung tợn, lấy mình suy bụng ta ra bụng người lảm nhảm.

…

Chương 97: Bình Nam Cương! Thủ Triết sẽ tấn Tử Phủ!

…

Ngay cùng lúc với những suy nghĩ vụn vặt của Đại Đế.

Ba người Nam Tần kia thấy tình hình không ổn, đã thất kinh bay lên trời, chia làm ba hướng đột phá vòng vây.

“Oanh!”

Một người trong đó thực lực mạnh mẽ, trực tiếp một quyền đánh bay ba thân vệ ngăn ở trước mặt, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, bắn nhanh về phía bầu trời.

Cùng lúc đó, trên người gã cũng bộc phát ra uy thế kinh khủng.

Chỉ nghe một tiếng hót cao vút vang lên, một hư ảnh chim phượng huyền hắc to lớn bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn.

Đó là một con chim phượng to lớn vô cùng, ngưng thực như thực thể, cánh chim màu đen tuyền rộng lớn không gì sánh được, đôi mắt phượng màu đỏ tươi tản ra lệ khí ngập trời, lông đuôi thiêu đốt Minh Hỏa phảng phất dài vô hạn, một mực lan tràn đến trong hư không xa xôi.

Khí tức u minh lạnh lẽo lan tỏa cùng con chim phượng này, mang theo ác niệm vô cùng vô tận và thô bạo quét ra xung quanh.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa phảng phất như bị cỗ khí tức này tràn ngập, như rơi xuống địa ngục Sâm La.

Hư ảnh pháp tướng, Huyền Hỏa Minh Phượng!

Giờ này khắc này, đã không phải thời điểm có thể nương tay.

Có vị cường giả Lăng Hư cảnh Long Xương đại đế ở đây, dù chỉ hơi chút do dự, cũng có khả năng chết tại chỗ. Người này không dám có chút may mắn nào, trực tiếp lấy ra toàn bộ thực lực.

Dưới pháp tướng của Huyền Hỏa Minh Phượng gia trì, khí thế toàn thân hắn không ngừng tăng lên, toàn thân đều tản mát ra ma khí màu đen nồng đậm như mực, giống như thiên uy sáng rực không ai bì nổi.

Trên hai tay của hắn xuất hiện một đôi trảo nhận ngăm đen, hình như phượng trảo, hàn quang rợn người, tản ra uy thế đáng sợ chỉ có thần thông linh bảo mới có.

Vô cùng rõ ràng, đây là một tu sĩ Huyền Vũ Thần Thông cảnh.

"Huyết mạch Minh Phượng, quả nhiên là thân vương của Nam Tần Mộ Dung thị!" Trong đôi mắt của Long Xương đại đế xẹt qua một tia nóng bỏng: "Tiểu tử này huyết mạch thuần khiết, chủ tu tu nửa thiên đầu của U Minh Bảo Điển, hơn phân nửa chính là Bắc Sơn thân vương của Nam Tần."

Tổng thể quốc lực của Nam Tần yếu hơn Đại Càn không ít, số lượng thân vương quanh năm vẫn duy trì khoảng năm đến bảy vị. Thân là đại đế, hắn đương nhiên thuộc như lòng bàn tay với mấy vị thân vương của nước láng giềng.

Nếu trong chiến tranh, bên cạnh đối phương thường sẽ có quân đội bảo vệ xung quanh, muốn giết chết thân vương cũng không dễ dàng. Cho dù là Long Xương đại đế, số lượng thần thông cảnh đánh chết đời này cũng có hạn.

Nhưng mà Bắc Sơn thân vương này hôm nay nếu lạc đàn ở đây, hơn phân nửa là chết chắc rồi.

Trong lúc nhất thời, Long Xương đại đế có một loại xúc động mãnh liệt, muốn nhảy ra ngoài chụp chết tên tiểu tử Bắc Sơn kia. Trong huân chương vinh dự của đại đế hắn, lại thêm một chiến tích vinh quang.

"Bệ hạ, ngài phải khắc chế tính tình…" Vương Thủ Triết khuyên: "Chớ đoạt công huân của đồng minh."

Khóe mắt Long Xương đại đế giật giật, làm việc với tiểu tử Vương Thủ Triết này thật sự rất không thú vị. Ông ta sắp xếp xong xuôi mọi thứ, có thể không đánh thì cố gắng không đánh, thật sự muốn đánh cũng sẽ sắp xếp cho đối thủ thích hợp.

Hoàn toàn không có kinh hỉ, cũng không có bất ngờ, hết thảy đều như vậy không có sợ hãi, bình thường không có gì lạ mà thôi.

Hắn ngược lại là rất muốn tùy hứng một chút, nhưng thứ nhất là phải làm cho chắt gái Ký danh Ly Tiên một cái tỷ lệ không thể tùy hứng, thứ hai, để người Nam Cương Man Cổ Tộc lập danh trạng đích xác trọng yếu hơn.

Đương nhiên, theo hắn thấy, nguyên nhân trước đó quan trọng hơn một chút. Bây giờ hắn đang dưỡng lão ở Vương thị, nếu như khiến Ly Tiên lệch đường, quá nửa sẽ bị đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị chọc giận đuổi ra ngoài.

Đến lúc đó mất mặt không nói, ngay cả đất dưỡng lão hiếm thấy trên đời cũng mất rồi.

Đối với Vương Thủ Triết, ông ta có thể xấu hổ không biết xấu hổ mà chơi xấu, nhưng ở trước mặt Liễu Nhược Lam, ông ta không thể đùa giỡn như vậy được? Vậy thật sự trở thành già mà không có tôn. Hơn nữa, đại phụ Vương thị người ta cũng sẽ không nuông chiều ngươi phải không?

Cho dù là thân là Đại Đế, muốn ỷ lại dưới mái hiên nhà người ta, cũng vẫn phải thức thời một chút.

Ngay tại thời điểm Đại Đế suy nghĩ.

Huyết mạch Bắc Sơn thân vương bộc phát đã vọt tới giữa không trung, một trảo chộp tới Thánh Cổ Thiên Tàm cản đường giữa không trung.

Hàn mang hoành không, uy thế đáng sợ phảng phất có thể phá thiên liệt địa.

Trảo mang đi đến đâu, ngay cả không gian cũng điên cuồng chấn động, bị cào ra một vết đen nhỏ, dường như muốn xé rách cả không gian.

Thánh nữ Đại biến sắc.

Vốn tưởng rằng thực lực của ba tên gian tế này cao hơn Tử Phủ cảnh, không ngờ trong đó còn ẩn giấu một thân vương Thần Thông cảnh!

Trận chiến này là Thánh Cổ Tộc quy thuận đầu danh trạng của Đại Càn! Chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

Lỡ như bị thân vương Nam Tần này chạy thoát, Thánh Cổ Tộc sẽ gặp phiền phức lớn!

Nàng cắn răng một cái, bỗng dưng đưa tay, đột nhiên vạch một cái ở trên cổ tay trái của mình.

Một giọt máu đỏ thẫm, tỏa ra uy thế cường đại bắn ra, như tia chớp lướt qua không trung, chui vào trong cơ thể Thánh Cổ Thiên Tằm.

Cùng lúc đó, nàng móc ra một cây sáo trùng phong cách cổ xưa, lực lượng tràn vào, trực tiếp thổi lên.

"Keng!"

Toàn thân Thánh Cổ Thiên Tàm chấn động, bỗng nhiên bộc phát ra một trận gào rú không giống tiếng côn trùng.

Sau một khắc.

Từng đường vân màu vàng xuất hiện trên thân thể của nó.

Thân thể mập mạp của nó không ngừng nhúc nhích rung động, từng luồng từng luồng khí tức xa xưa từ trong cơ thể không ngừng tuôn ra, biến thành từng đợt uy áp thần hồn đáng sợ khuếch tán ra.

Năng lượng năng lượng tinh thần giống như thực chất bao phủ thiên địa.

Bỗng nhiên, trong phương viên mấy chục dặm, tất cả cổ trùng đều đồng loạt phát ra tiếng tê minh.

Một đạo lại một đạo thần thức lực từ trên người những cổ trùng này tuôn ra, dũng mãnh lao tới Thánh Cổ Thiên Tàm trên bầu trời.

Bất tri bất giác, uy thế trên người Thánh Cổ Thiên Tàm tỏa ra càng ngày càng mạnh, năng lượng tinh thần phong bạo bao phủ thiên địa cũng càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng khủng bố.

Ngay cả không gian cũng có chút không chịu nổi chấn động.

Bắc Sơn thân vương biến sắc, vội vàng muốn thi triển thần thông chống đỡ nhưng vẫn chậm một bước.

Tốc độ truyền bá năng lượng tinh thần nhanh như thế nào?

Huyền khí của Bắc Sơn thân vương vừa mới bị điều động một chút, cũng đã bị tinh thần phong bạo đáng sợ cuốn vào, chỉ

cảm thấy đầu mình giống như là bị một thanh cự chùy vô hình hung hăng đánh trúng, đại não choáng váng, ngay cả huyền khí trong cơ thể cũng không nghe sai khiến.

Trên hai tay, khí linh thần thông linh bảo "U Minh Phượng Trảo" cũng có chút không chịu nổi lực lượng tinh thần đáng sợ này, phát ra từng trận gào thét.

Đại thần thông —— " Thống Ngự Vạn Cổ"!

Năng lượng tinh thần phong bạo trước mắt chỉ là một loại phương thức vận dụng trong đại thần thông.

Đây cũng là điểm đáng sợ nhất của Thánh Cổ Thiên Tàm.

Nó không chỉ có thực lực tương đương với thần thông cảnh của nhân loại, mà còn là thần hồn hệ cực kỳ hiếm thấy, cũng chính là tinh thần hệ cổ trùng, thiên phú thần thông hết lần này tới lần khác vẫn là loại thống ngự.

Dưới sự gia trì của hàng ngàn hàng vạn cổ trùng trong Cổ Thần Trại, nó có thể phát huy ra sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ.

Khi tập đoàn tác chiến, nó thậm chí còn có thể phụng dưỡng cổ trùng, kích phát huyết mạch của chúng nó, khiến cho chúng nó phát huy ra sức chiến đấu mạnh hơn.

Khi vô số cổ trùng phát động xung phong dưới sự dẫn dắt của Thánh Cổ Thiên Tàm, sức chiến đấu sẽ trở nên phi thường đáng sợ.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản nó sẽ trở thành Thánh Cổ truyền thừa của Thánh Cổ Tộc.

Đương nhiên, đây đều là có trả giá.

Là thánh cổ Thần Thông cảnh, thánh nữ Đại muốn điều khiển Thiên Tàm, cũng phát huy ra toàn bộ thực lực của nó, cần trả giá không nhỏ. Chẳng qua chỉ trong chốc lát, sắc mặt của nàng đã bắt đầu trắng bệch.

Tuy nhiên, chỉ cần có thể khống chế được Bắc Sơn thân vương là đáng giá.

Bởi vì cái gọi là "Thừa dịp hắn bệnh, muốn mạng của hắn", mắt thấy Bắc Sơn thân vương bị ngăn cản, ánh mắt Thánh Nữ Đại sắc bén, run tay liền lần nữa ném ra ba con cổ trùng.

Ba cổ trùng kia đón gió dài ra, trong chớp mắt đã phóng đại rất nhiều lần rơi trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại, đã thấy ba cổ trùng kia theo thứ tự là một con rết khổng lồ màu đỏ thẫm, một con nhện toàn thân đỏ thẫm, cùng với một con bọ cạp nhỏ màu xám không đáng chú ý cao nửa người.

Ba con cổ trùng này thực lực đều không phải chuyện đùa, mỗi một con đều là thực lực bát giai đỉnh phong, tản ra uy thế mạnh mẽ có thể so với Tử Phủ cảnh đỉnh phong.

Đương nhiên, như vậy vẫn chưa đủ.

Trong tiếng trùng địch, Thánh Cổ Thiên Tàm trên bầu trời kêu to một tiếng, bỗng nhiên từ trong cơ thể phân ra ba hư ảnh Thiên Tằm nhỏ, nhanh như tia chớp chui vào trong cơ thể ba con cổ trùng này.

Sau khi phân ra ba hư ảnh này, rõ ràng Thánh Cổ Thiên Tằm suy yếu đi vài phần, khí thế ba cổ trùng lập tức tăng vọt, mỗi một con đều tỏa ra uy thế ép thẳng tới cổ trùng cấp chín.

Sau một khắc, con rết khổng lồ kia rít gào một tiếng, thân thể khổng lồ giống như xe tăng, trực tiếp hướng Bắc Sơn thân vương vọt tới.

Con bò cạp nhỏ màu xám cao nửa người thân hình nhoáng một cái, trực tiếp biến mất trong không khí, hiển nhiên là cổ trùng ẩn núp.

Con nhện toàn thân đỏ thẫm kia vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mà phần bụng to lớn bỗng nhiên phồng lên, sinh ra từng con từng con nhện nhỏ màu đỏ thẫm.

Tri Chu rậm rạp chằng chịt giống như thủy triều hướng Bắc Sơn thân vương dũng mãnh lao tới, nhìn mà da đầu tê dại.

Bốn con cổ trùng liên thủ, Bắc Sơn thân vương lập tức lâm vào vây công.

Trùng thể con rết khổng lồ trải qua bí pháp Thánh Cổ Tộc rèn luyện, thập phần cứng rắn, lực phòng ngự gần như có thể so với hung thú bát giai am hiểu phòng ngự. Thần thông bảo khí công kích của U Minh Phượng Trảo tuy có thể làm cho nó da tróc thịt bong, bị thương rất nặng, nhưng không cách nào

thoáng cái giết chết nó. Dưới sự khích lệ của Thánh Cổ Thiên Tàm, nó hung hãn không sợ chết, từ đầu đến cuối vẫn gắt gao chắn trước mặt Bắc Sơn thân vương.

Nhện nhỏ màu đỏ thẫm vọt tới như thủy triều lại chỉ có một loại phương thức chiến đấu, đó chính là tự bạo. Mỗi một con nhện nhỏ nổ ra đều tản mát ra một loại hỏa độc có thể làm người ta choáng váng.

Một con nhện nhỏ không đáng sợ, nhưng vô số con nhện nhỏ ùa lên, ngay cả Bắc Sơn thân vương cũng không dám ngạnh kháng.

Cho dù tu sĩ Thần Thông cảnh thân thể cường hãn, kháng độc tố cũng rất mạnh, nhưng đó cũng là có hạn mức cao nhất, nếu thật bị nhiều hỏa độc như vậy lặp đi lặp lại, Thần Thông cảnh cũng không dám nói mình nhất định có thể chống đỡ được.

Con bò cạp nhỏ màu xám thì ẩn núp trong bóng tối xuất quỷ nhập thần, nhắm chuẩn cơ hội liền thình lình nổi cơn lạnh.

Nó khiêm tốn ngăm đen, tựa như có thể thôn phệ ánh sáng bên trong ẩn chứa độc tố đáng sợ. Cho dù là Bắc Sơn thân vương, trung thượng một chút, đều sẽ suy yếu chậm chạp một hồi lâu.

Sau đó bị vô số con nhện nhỏ ùa lên.

Cổ trùng của thánh nữ Đại rất rõ ràng là trải qua liền tỉ mỉ phối hợp, mặc dù những công kích này mỗi một loại đều không thể trực tiếp uy hiếp đến sinh mệnh của cường giả Thần Thông cảnh, nhưng phối hợp với nhau lại tạo thành uy hiếp thật lớn, khiến cho Bắc Sơn thân vương ứng phó đau đầu vô cùng, hơn nữa Thánh Cổ Thiên Tàm có thể nói thần kỹ thần thông khống tràng phạm vi, cùng với nó dựa vào tinh thần lực lượng cường hãn thỉnh thoảng xông lên một chút cho Bắc Sơn thân vương, sững sờ ngăn chặn Bắc Sơn thân vương, để cho hắn vô luận như thế nào cũng không xông ra khỏi vòng vây.

Tuy nhiên, Bắc Sơn thân vương cũng không phải ăn chay.

Với tư cách là Nam Tần thân vương, cường giả Thần Thông cảnh, sức chiến đấu của hắn cũng là thập phần cường hãn, đại thần thông U Minh Linh Ngọc thi triển ra, U Minh Phượng trảo không ngừng trảo ra, tuyệt đại đa số nhện con thường thường còn chưa kịp tới gần, liền bị ép nổ tung. Hơn nữa kinh

nghiệm chiến đấu phong phú, con bọ cạp nhỏ màu xám có thể bắt được cơ hội xuất thủ cũng không nhiều.

Trong lúc nhất thời, song phương đấu ngang nhau.

Bất quá, nơi này chung quy là sân nhà của Thánh Cổ Tộc, có thể nghĩ tiếp tục chiến đấu, Bắc Sơn thân vương sớm muộn gì cũng không chống đỡ được.

Cùng lúc đó.

Các cổ trưởng lão còn lại cũng nhao nhao xuất động, tự mình điều khiển cổ trùng muôn hình muôn vẻ, gia nhập vào trong đội ngũ chặn đường.

Trong đó, Tuân Ba mấy sớm đầu hàng 'Đế Tử An' là hăng hái nhất, một mình hắn khống chế hai con cổ trùng cấp bảy, một con cổ trùng cấp tám, dễ dàng ngăn cản một vị Tử Phủ quận vương Nam Tần.

Đồng thời, hắn hét lớn nói: "Trưởng lão Dát, ngươi đối phó một Tử Phủ quận vương khác. Cổ trưởng lão còn lại đều hiệp trợ Thánh Nữ Đại xử lý Thần Thông thân vương kia. Kiến Công lập nghiệp đang ở trước mắt, cũng không nên bỏ lỡ cơ hội!"

Trưởng lão Dát vẻ mặt buồn khổ.

Hảo ngươi thối tha không biết xấu hổ, Ba Khắc! Ngươi rõ ràng chính là muốn biểu hiện một phen trước mặt tân chủ nhân.

Nhưng đến lúc này, trưởng lão Dát cũng biết đại thế đã mất, đành phải kiên trì gia nhập vào chiến đấu, hơn nữa còn phải ra sức. Nếu không sau việc này, đế tử An và tân nhiệm thánh nữ một khi tiến hành thanh toán, hắn xui xẻo rồi.

Toàn bộ trận chiến đấu này, nhìn như náo nhiệt, nhưng trên thực tế cũng không có gì bất ngờ. Cường giả của Man Cổ Tộc lấy đông đánh ít, thuận lợi tiêu diệt một vị thân vương Nam Tần, hai vị quận vương.

Trong toàn bộ quá trình, không có một Cổ trưởng lão nào trong tay không dính "máu tanh".

Cầm Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi chép xong tất cả, Đế Tử An không nhịn được nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, ngươi bức bách Man Cổ tộc nhân lập xuống danh trạng, những người

đó mặt ngoài không nói, e rằng trong lòng đều sẽ ghi hận ngươi. Ác nhân như vậy, ngươi cần gì phải tự mình ra mặt chứ?”

“Thằng nhóc này ngông cuồng, chỉ muốn náo động thôi.” Long Xương đại đế mắng: “Thật ra để trẫm ra mặt ép bọn họ lập danh trạng là tốt nhất, dù sao bọn họ cũng chẳng có thiện cảm gì với trẫm.”

“Sau này Lạc Tĩnh muốn làm thánh nữ ở Man Cổ Tộc.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Ta hi vọng tất cả trưởng lão Man Cổ Tộc đều nhớ kỹ một điểm, Thánh Nữ Tĩnh không phải là người cô đơn không có căn cơ. Trước khi bắt nạt nàng, tốt nhất nên suy nghĩ một chút, nàng có một ca ca tâm tư tàn nhẫn.”

“Tiểu tử ngươi…”

Long Xương đại đế hoàn toàn hết chỗ nói.

Hành động nhìn như vô tình của Vương Thủ Triết, vậy mà đều không phải đi cờ vô ích?

Được rồi!

Trẫm thừa nhận, lời dạy bảo của trẫm đối với bố cục của Vương Thủ Triết đã có hiệu quả đầu tiên.

…

Sau khi bụi bặm lắng xuống.

Tất cả đều thuận lý thành chương.

Dưới tác dụng của đại quân áp cảnh và đầu danh trạng, toàn bộ Thánh Cổ Tộc không còn ai phản đối vị trí Thánh Nữ của Chuẩn Thánh Nữ Tĩnh kế nhiệm Thánh Nữ của Thánh Cổ Tộc.

Mà Thánh Nữ Đại, chính là chân chính giải trừ bản mệnh khế ước của Thánh Cổ Thiên Tàm, cũng đem Chân Pháp Thánh Cổ và Thánh Cổ Thiên Tàm, đều truyền thừa cho Vương Lạc Tĩnh.

Truyền thừa của Thánh Cổ Tộc chia làm hai bộ phận, một phần là truyền thừa của Thánh Cổ, một phần khác là truyền thừa chân pháp. Chờ sau khi Vương Lạc Tĩnh thật sự tiếp quản Thánh Cổ Tộc, liền có thể dựa vào Thánh Cổ Thiên Tàm tiến

vào trong thánh địa truyền thừa, tiếp nhận một nửa truyền thừa chân pháp khác.

Toàn bộ quá trình đồng dạng không chút gợn sóng, tựa như đang tiến hành dự tính.

Sau đó, dưới sự chứng kiến ký tên của Long Xương đại đế và tiền thánh nữ Đại, đế tử An và thánh nữ Tĩnh ký kết hiệp nghị Thánh Cổ Tộc thần phục Đại Càn.

Bản hiệp định này từ lúc bắt thảo đến xác định, đã trải qua mười mấy năm. Trong đó rất nhiều điều khoản, càng là trải qua bàn bạc và sửa đổi nhiều lần.

Nội dung chủ yếu các điều khoản bao hàm dưới vài điểm.

Thứ nhất, Nam Cương Thánh Cổ Tộc đối ngoại đối nội chính thức tuyên bố, lập tức thần phục với Đế Quốc Đại Càn. Cũng đem lãnh địa hiện nay thiết lập làm quận Nam Cương bán tự trị, do Đại Càn phái quận thủ cùng một đám quan viên trấn thủ Nam Cương, thống lĩnh chính vụ Nam Cương nửa tự trị quận, đồng thời thiết lập trưởng lão Thánh Cổ Tộc tham dự chính vụ.

Trong điểm này có vô số điều khoản chi tiết, bao gồm phạm vi quản hạt chính vụ, cùng với phương án giải quyết một khi luật pháp cùng phong tục địa phương nổi lên xung đột. Phàm là có thể nghĩ đến, cơ bản đều đã cân nhắc chu toàn.

Thứ hai, Nam Cương quận ngay hôm nay, tiến hành nộp thuế cho các quận khác của Đại Càn, trong đó hai mươi lăm phần trăm là thuế nước, còn lại bảy mươi lăm phần trăm là thuế địa phương các cấp.

Về hai hạng luật pháp nộp thuế và tiếp sau này, đế tử An và Vương Thủ Triết vốn có chút bất đồng. Dựa theo cách nói của đế tử An, quận Nam Cương là quận mới mở, nên miễn cho phần thuế, trăm năm sau mới thu toàn thuế. Đồng thời, luật pháp phải cho người Nam Cương một chút ưu đãi, như thế có thể làm cho Nam Cương nhanh chóng quy tâm.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng không đồng ý, bây giờ điều kiện của Nam Cương tốt hơn mấy chục năm trước rất nhiều. Dựa theo luật pháp Đại Càn hợp lý nộp thuế, cũng sẽ không khiến bọn họ trở nên nghèo khó.

Bình dân nếu có mâu thuẫn, tuyên truyền giáo dục nhiều hơn là được.

Nếu không thừa dịp ngay từ đầu để cho bọn họ quen nộp thuế, đợi thời gian dài, bọn họ quen không nộp thuế, ngược lại sẽ cho rằng không nộp thuế chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, để cho bọn họ nộp thuế ngược lại là không vui.

Tóm lại một câu, trên dưới Đại Càn chỉ có thể có một bộ luật pháp. Mặc kệ là chủng tộc nào, đều phải đối xử như nhau.

Nam Cương quận tuy là quận bán tự trị, nhưng không có nghĩa là Thánh Cổ Tộc có thể rời khỏi Đại Càn.

Mỗi một người quận Nam Cương, nên phục tùng mộ binh thì phải phục tùng mộ binh, nên nộp thuế thì nộp thuế, nên được bảo hộ thì được bảo vệ, hoàn toàn tham chiếu luật pháp Đại Càn.

Đương nhiên, đồng dạng, chế độ thế gia thực hành ở Đại Càn cũng tương tự áp dụng ở Nam Cương quận.

Tộc nhân Thánh Cổ Tộc nếu nguyện ý vì Đại Càn khai cương tích thổ, ngoại vực khai hoang, đồng dạng có thể thân báo địa phương, lĩnh lệnh khai thác, tất cả đều dựa theo hình thức thế gia khai hoang bình thường.

Nói tóm lại chỉ có một câu: đối xử bình đẳng.

Cũng chính vì điểm này mà Vương Thủ Triết kiên trì, từng một lần làm cho toàn bộ công tác đàm phán tiến triển vô cùng chậm chạp.

Nhưng Vương Thủ Triết lại vô cùng kiên định trong chuyện này, cũng thông qua mấy điểm bên cạnh, truyền cho các Thánh Nữ Đại và Cổ trưởng lão một tin tức.

Nếu không thể tiếp nhận điều kiện này, vậy thì chỉ có thể quay về quá khứ, nên dùng vũ lực chinh phạt thì dùng vũ lực chinh phạt.

Nói đến cuối cùng, sau khi thánh nữ Đại nhìn thấy điều kiện Nam Cương càng ngày càng tốt, càng thêm tin tưởng Vương Thủ Triết, cuối cùng thỏa hiệp ở dưới ý chí của Vương Thủ Triết.

Ngoài ra tổng điều khoản của Lâm Lâm đều có hơn một trăm điều khoản, trong đó cũng có không ít điều khoản rất có lợi đối với Nam Cương quận, ví dụ như hàng năm Đại Càn sẽ đầu tư một khoản tài chính, dẫn dắt Nam Cương quận khai phá các loại sản nghiệp.

Ví dụ như, một nửa Nam Cương tự trị quận một khi gặp phải thiên tai nhân họa, Đại Càn sẽ xuất người xuất lực, thậm chí là xuất binh tương trợ. Nhưng Đại Càn muốn đánh trận, quân đội Nam Cương cũng phải tiếp nhận chiêu mộ.

Rất nhiều điều khoản, cũng không nói tỉ mỉ.

Chờ ký xong hiệp nghị.

Long Xương đại đế không khỏi hăng hái, lại lòng tràn đầy mất mác, rất mâu thuẫn.

Nam Cương Man Cổ Tộc thần phục Đại Càn, cũng giải quyết rất nhiều hậu hoạn, đây đương nhiên là hành động vĩ đại và vinh quang trong nhiệm kỳ Đại Đế này của hắn, sử thư tuyệt đối sẽ viết sách lớn.

Nhưng trên thực tế, vị Đại Đế này của hắn chính là đi dạo qua sân khấu, ở giữa xảy ra chuyện gì đều không biết, chờ đến lúc hắn biết, chỉ cần ký cái dấu mực là được…

Đây là tiện thể.

Nếu không phải hắn mặt dày tới đây xem náo nhiệt, nói không chừng Vương Thủ Triết sẽ đợi sau khi làm xong tất cả, lại bảo Đế Tử An đem hiệp nghị mang về để hắn đóng dấu coi như xong.

“Bệ hạ, Tiêu Ly Mặc và Đức Hinh thân vương đã bị giam giữ ở trung quân.” Vương Thủ Triết hảo tâm nhắc nhở: “Một thân vương, một đại nguyên soái, ngài tự mình xử lý đi.”

“Thủ Triết à, ngươi là thần tử có năng lực nhất mà trẫm từng thấy, không bằng ngươi thay trẫm toàn quyền xử lý đi.” Trong giọng nói của Long Xương đại đế mang theo sự cô đơn và bất mãn sau khi bị “Đoạt quyền”.

Ngụ ý kia rất rõ ràng.

Không phải ngươi rất có bản lĩnh đó sao? Tại sao còn muốn trẫm tới thu đuôi thay ngươi?

Có bản lĩnh, ngươi đi chém Đức Hinh và Tiêu Ly Mặc đi? Mặc kệ xử lý như thế nào, ngươi đều sẽ đắc tội vô số người.

"Cũng được, làm phiền bệ hạ cho ta một đạo thủ dụ xử lý toàn quyền." Vương Thủ Triết nghiêm túc tự hỏi: "Ta sẽ hoàn toàn dựa theo luật pháp Đại Càn xử trí, tuyệt không tồn thành kiến."

Long Xương đại đế khựng lại.

Thủ Triết ngươi thật đúng là có can đảm.

Có điều, Vương Thủ Triết mà dám, Long Xương đại đế lại không dám.

Năng lực của Thủ Triết, hắn xem như hoàn toàn lĩnh giáo, mấu chốt là người này còn khá lười, không có bao nhiêu dã tâm.

Đế tử An tương lai có Vương Thủ Triết ở bên cạnh thỉnh thoảng chỉ điểm phụ tá một phen, Đại Càn không đảm bảo sẽ có cơ hội thăng cấp Tiên Triều.

Nhân vật như vậy, Long Xương đại đế nên bảo vệ, vẫn phải bảo vệ một phen. Vạn nhất hắn bởi vì kết thù quá nhiều, tâm phiền ý loạn, trực tiếp vứt gánh hát ẩn cư, vậy đại sự không ổn rồi.

"Đức Hinh và Tiêu Ly Mặc hãy để trẫm xử lý đi." Long Xương đại đế phất phất tay: "Việc này sau khi hoàn thành, chúng ta về nhà sớm một chút. Trẫm vẫn rất hoài niệm khi Vương thị ngươi uống tảo trà, chà xát mạt chược, đấu địa chủ nhàn nhã."

Kỳ nghệ của Đại Đế "quá cao", cảm thấy hành hạ Thủ Triết lâu cũng không thú vị, cũng may Vương thị chơi không ít trò chơi, mạt chược, địa chủ, tám mươi điểm, tranh thượng du cái gì cần có đều có, mặc dù đơn giản, nhưng hơn ở chỗ mới mẻ.

"Bệ hạ, về nhà sớm một chút ngược lại có thể." Vương Thủ Triết nhìn Long Xương đại đế, nói nhỏ: "Chính là khi nào ngài hạ ý chỉ, để quốc thuế khố và hoàng thất tông thân phủ thanh toán tiền dưỡng lão của ngài một chút. Vương thị chúng ta gia tiểu nghiệp…"

"Không phải vừa kết sao?" Đại đế trừng mắt, khí thế hùng hổ, ác nhân cáo trạng trước: "Thủ Triết ngươi còn định lừa bịp

tống tiền Đại đế già nua? Đại đế ta dễ dàng sao? Đời này vì Đại Càn chảy máu, là nhân tộc…”

“Bệ hạ, sổ sách không tính như vậy, mọi việc đều phải một mã về một mã.” Vương Thủ Triết ngắt lời: “Ta nghe Nhược Lam nói, ngài cảm thấy chơi mạt chược không có tiền không đến. Thế nào cũng phải hạ chỉ chơi mạt chược, tương lai thắng thua, kết quả là thua tròn ba năm Dưỡng lão kim, đều thiếu. Phí tổn ta và Tiên Nhi trị vì ngài, coi như hiếu kính ngài, nhưng cược nợ dù sao cũng phải bồi bổ một chút chứ?”

Nội bộ Vương thị cấm đánh bạc, người nhà đánh bài, cũng chỉ có thể chơi nhỏ đi. Nhưng bệ hạ lại cảm thấy không đã nghiền, dù sao cũng phải nghĩ cách trị hắn, bằng không sẽ phá hỏng bầu không khí của Vương thị.

“Cái này, nếu không thích hợp để đòi nợ nợ quốc thuế và tông thân phủ… Đổi cách trả tiền đi.” Khẩu khí của đại đế lập tức yếu đi, nháy mắt vô tội nhìn Vương Thủ Triết.

“Trên danh nghĩa bệ hạ có sản nghiệp tư nhân gì không?” Vương Thủ Triết truy hỏi, dáng vẻ chuẩn bị khiến bệ hạ chảy máu.

“Không có, đều phân cho các con cháu.” Long Xương đại đế giang hai tay, vô lại nói: “Một lão già cô đơn như ta, muốn những thứ đó làm gì? Ngươi yên tâm, về sau ta chơi mạt chược không chỉ muốn kiếm tiền.”

Vương Thủ Triết nghe vậy, lại không giận mà còn mừng, bỗng nhiên từ trong nhẫn trữ vật rút ra một xấp tư liệu, tươi cười nói: “Bệ hạ, hạng mục công tác khai phá ngoại vực chỉ hiểu rõ một chút… Nhiệm vụ này không tệ, có một thượng phẩm linh mạch cỡ lớn, Thiên Hà chân nhân không rút nổi thần thông…”

“…” Long Xương đại đế.

…

Trong chớp mắt thời gian vội vàng trôi qua.

Long Xương lịch ba nghìn hai trăm sáu mươi năm, xuân.

Lúc này cách ngày bình định Nam Cương, giải quyết tai họa ngầm Đức Hinh đã qua hai năm.

Mà Vương Thủ Triết cũng đã một trăm ba mươi bốn tuổi, con cháu đã có một đống lớn.

Trên một hòn đảo nhỏ vô danh cách Băng Sát đảo chừng hai ngàn dặm, Vương Thủ Triết đang lẳng lặng khoanh chân ngồi trên một ngọn núi nhỏ nhô lên.

Ở phía sau hắn, là một cây đại thụ che trời cao chừng mấy chục trượng.

Thân cây tráng kiện hướng bốn phía uốn lượn mở rộng ra, mở ra một tán cây cực lớn giống như lọng xanh biếc. Lá cây xanh biếc rung động, từng đạo lục sắc quang hoa nở rộ ra, lấy đại thụ che trời làm trung tâm, hình thành một vòng phòng hộ năng lượng thật lớn.

Vương Thủ Triết được bao phủ dưới tàng cây, tạo ra một không gian tuyệt đối an toàn cho hắn.

Cây đại thụ che trời này đương nhiên là linh thực bản mệnh của Vương Thủ Triết, Vương Ly Tiên.

Nhiều năm trôi qua, Vương Ly Tiên đã sớm thăng cấp lên thất giai dưới sự thôi hóa của huyền khí của Vương Thủ Triết. Bình thường ở Vương thị, suy nghĩ muốn khiêm tốn của lão phụ thân Vương Thủ Triết, nàng đều cố gắng thu nhỏ hình thể.

Bây giờ, bản thể của nàng hoàn toàn mở rộng ra, cơ hồ đã không nhỏ hơn cây Trường Xuân ở Trường Xuân cốc kia bao nhiêu. Luận về thực lực, cũng không kém bao nhiêu.

Lúc này, một người một cây xuất hiện ở đây, không vì gì khác, chỉ vì Vương Thủ Triết sắp thăng cấp Tử Phủ cảnh.

Từ sau khi tư chất huyết mạch lột xác đến cấp bậc Tiên Thiên linh thể, tốc độ tu luyện của Vương Thủ Triết vốn không tầm thường tiến thêm một bước. Không đến mười hai năm, đã hoàn thành việc tích lũy và mài giũa huyền khí, đạt đến tiêu chuẩn thăng cấp Tử Phủ cảnh.

Giờ phút này, hắn đang tiến hành mài giũa và điều chỉnh cuối cùng, chuẩn bị cho việc thăng cấp Tử Phủ cảnh tiếp theo.

Vừa nghĩ tới mình sắp tiến vào Tử Phủ cảnh, ngay cả tâm cảnh của Vương Thủ Triết cũng không nhịn được hơi có chút rung động.

Xuyên việt đến nay một trăm mười tám năm, quá trình một đường gian khổ đi tới hiện rõ mồn một trước mắt, cảm xúc dần dần dâng trào lên.

Vừa vào Tử Phủ, chính là thượng nhân, thọ nguyên có thể đạt tới tám trăm năm!

Nếu đổi lại là kiếp trước ở trên Trái Đất, đây chính là cấp bậc lục địa thần tiên.

…

Chương 98: Thủ Triết thăng cấp Tử Phủ! An Nghiệp sẽ thành hôn.

…

Vương Thủ Triết sở dĩ chạy đến nơi xa như vậy thăng cấp cũng là bất đắc dĩ. Hơn một trăm ba mươi tuổi thăng cấp Tử Phủ cảnh, thực sự là chuyện tương đối khoa trương.

Có thể khiêm tốn một chút, đương nhiên là phải khiêm tốn một chút mới được.

Đương nhiên, nếu không thể điệu thấp được, Vương Thủ Triết cũng không đặc biệt quan tâm. Dù sao Vương thị hiện giờ đã không còn như xưa, thực lực và thực lực ẩn giấu cộng lại, ngay cả bản thân Vương Thủ Triết cũng cảm thấy kinh người.

Huống chi hiện giờ Vương thị cống hiến rất nhiều đối với Đại Càn, liên hôn với hoàng thất Đại Càn, quan hệ thâm hậu với Lăng Vân thánh địa. Thánh nữ của Nam Cương nửa tự trị quận, lại là muội muội của mình.

Chỉ ở trong một mẫu ba phần đất này của Đại Càn quốc, thế lực đã thâm căn cố đế.

Dưới tình huống bình thường, không có ai đui mù đến gây sự với Vương thị.

Cùng lúc đó.

Ngoài đảo nhỏ, cách đảo nhỏ mấy trăm dặm, đang đậu một chiếc tàu thiết giáp to lớn. Trên thân tàu, huy hiệu màu vàng đại biểu Vương thị đang rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Giờ phút này, trên boong tàu của hạm giáp sắt, đang đứng một đạo lại một đạo thân ảnh hoặc vũ khí hiên ngang, hoặc tiên tư mờ ảo.

Những người này đương nhiên là đám người Vương thị Vương Lung Yên, Liễu Nhược Lam cầm đầu.

Bởi vì gia chủ thăng cấp Tử Phủ cảnh can hệ trọng đại, lần này, ngoại trừ Tiêu Hàn lão tổ bị Lung Yên lão tổ ra lệnh

cưỡng chế lưu lại gia tộc ra, những nhân vật trọng yếu khác của Vương thị, có thể tới đều tới rồi.

Ngay cả Vương Tông An đang bận đào kênh đào cũng cố ý rút ra thời gian, ngàn dặm xa xôi chạy về.

Giờ phút này, trên boong thuyền mặc dù đứng rất nhiều người, nhưng gần như không có người nào nói chuyện, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên đảo nhỏ phía trước, yên lặng chờ đợi.

Chờ đợi một khắc kia đến.

Một lần chờ này, cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Cuối cùng, Vương Thủ Triết đang dốc lòng rèn luyện huyền khí, củng cố căn cơ khẽ động tâm thần, cảm giác huyền khí và thần hồn của bản thân đều đạt tới một trình độ như ý vô cùng hòa thuận.

Thiếu một phần thì cạn, nhiều một phần thì tràn.

Hắn hiểu rõ, thời cơ đã đến.

Vương Thủ Triết quyết định thật nhanh, lập tức bắt đầu xung kích bình cảnh của Tử Phủ cảnh.

Khi thiên kiêu bình thường thăng cấp Tử Phủ cảnh, sở dĩ cần đan dược phụ trợ, hoàn toàn là do trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của bản thân không đủ dẫn đến.

Vương Thủ Triết là tu sĩ Thiên Nhân cảnh đỉnh phong tuyệt thế thiên kiêu cảnh, thăng cấp Tử Phủ cảnh không cần thông linh bảo đan để phụ trợ đột phá, chỉ cần hỏa hầu đến, cơ hội đến là có thể tự nhiên thăng cấp.

Chỉ vì lúc hắn ở Thiên Nhân cảnh cũng đã có lĩnh ngộ tương đối sâu sắc đối với thiên đạo pháp tắc, không chỉ đã hoàn toàn nắm giữ tiểu thần thông, khai phá ra nhiều loại phương thức vận dụng tiểu thần thông, thậm chí đã nắm giữ một chút pháp tắc kéo dài trên tiểu thần thông.

Nếu không phải thời gian thuế biến huyết mạch của Vương Thủ Triết còn quá ngắn, lĩnh ngộ thần thông của hắn còn sẽ tốt hơn một bậc, thậm chí chạm đến cánh cửa thần thông chân chính.

Dưới tình huống pháp tắc lĩnh ngộ cao hơn cảnh giới bản thân, tấn thăng tự nhiên cũng trở thành một chuyện nước chảy thành sông.

Đại khái không đến nửa canh giờ, Vương Thủ Triết đã thuận lợi phá tan bình cảnh, mở ra Tử Phủ thần khiếu. Toàn bộ quá trình thuận lợi đến không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có thể nói là không hề gợn sóng.

Nếu là những thiên kiêu đã hao hết khí lực mới khó khăn đột phá Tử Phủ cảnh, thậm chí hiểm tử hoàn sinh biết chuyện này, sợ là sẽ ghen ghét đến nổi điên mất.

Mà ngay trong khoảnh khắc Vương Thủ Triết đột phá.

"Ông!"

Trong cõi u minh, thiên địa bỗng nhiên sinh ra cảm ứng.

Trong chốc lát, có đạo đạo quang mang pháp tắc buông xuống, bao phủ thân thể của hắn. Vô số linh khí hướng hắn điên cuồng hội tụ mà đến, nhao nhao tràn vào trong cơ thể của hắn, rèn luyện cải tạo thân thể của hắn.

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy thể chất của mình gần như bắt đầu trở nên mạnh mẽ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Huyền khí chảy xuôi trong kinh mạch cũng được nguồn lực lượng này rèn luyện trở nên càng ngày càng ngưng thực, càng ngày càng cường đại, cũng từng bước lột xác theo một phương hướng nào đó càng cường đại hơn.

Thực lực của hắn đang dùng một loại tốc độ khủng bố điên cuồng tăng lên.

Mà cùng lúc đó.

Trong thiên địa phong vân biến ảo, cũng có cuồn cuộn mây đặc bắt đầu hội tụ. Rất nhanh liền biến thành một Thiên kiếp kiếp vân to lớn vô cùng.

Một lát sau, trong kiếp vân, liền có lôi kiếp bắt đầu nổi lên.

Tử Phủ kiếp lôi!

Huyền Vũ tu sĩ đột phá, Linh Đài cảnh đơn giản nhất, gần như không có dị tượng gì, đến lúc đột phá Thiên Nhân cảnh mới xuất hiện dị tượng, đồng thời xuất hiện ba đạo kiếp lôi, khi đột

phá Tử Phủ cảnh thì kiếp lôi sẽ biến thành lục đạo, uy lực cũng tăng cường theo kiểu gì.

“Hít! Đây chính là lôi kiếp của Tử Phủ cảnh? Mạnh quá đi!” Trên chiến hạm thiết giáp, hạm trưởng Vương Thất Hạo nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

“Ngươi hễ về nhà nhiều mấy lần, cũng không đến mức kinh ngạc như vậy, dáng vẻ chưa thấy qua việc đời.” Vương Tông An đứng bên cạnh liếc mắt nhìn hắn, trong thần sắc có vài phần không vui.

“Phụ thân, ta không phải cũng là vì giúp gia tộc mở hàng tuyến trên biển sao?” Vương Thất Hạo rụt cổ lại, có chút ủy khuất, “Đại Càn cùng Thiên Lam đại lục có rất nhiều hải đảo, dòng chảy rất phức tạp, có đôi khi còn sẽ bị một ít năng lượng triều tịch không hiểu thấu ảnh hưởng, khó tránh khỏi xuất hiện tình huống khó có thể đoán trước được. Bỏ qua chuyện Lung Yên lão tổ tông cùng nãi nãi tấn thăng Tử Phủ cũng là ngoài ý muốn, ta cũng không phải cố ý a.”

“Được rồi, im lặng một chút.” Vương Tông An lười nói nhảm với hắn.

Hắn còn có thể không biết nhi tử thứ hai của mình đức hạnh ra sao?

Lúc tiểu tử này mới không lớn một chút liền ồn ào muốn ra biển mạo hiểm, nếu không phải phụ thân đè ép không cho, sợ là hắn đã sớm chạy rồi.

Về sau, sau khi nhi tử của tiểu tử này cưới vợ sinh con, phụ thân mới thả lỏng hắn ra biển, kết quả tiểu tử này liền vội vàng tổ chức nhân thủ theo Long Vô Kỵ ra biển, từ đó về sau một phát không thể vãn hồi, thường xuyên mấy năm không về nhà không nói, có đôi khi vận khí không tốt gặp phải tình huống đột phát trên biển, có tình huống mười năm không về nhà đều xuất hiện qua.

Phụ thân đã nói bao nhiêu lần rồi, phải lưu lại chuẩn bị ở phía sau, tránh gặp phải tình huống bất ngờ không ứng phó được. Kết quả tiểu tử này toàn bộ đều nghe trong bụng chó, thuần túy chính là thiếu xử lý, khiến Vương Tông An có loại xúc động muốn đánh gãy chân hắn.

Trong khi nói chuyện, sắc trời càng ngày càng tối.

Trong mây kiếp có đạo đạo lôi quang hội tụ, lôi đình cuồn cuộn càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh.

Trên bầu trời cũng tràn ngập uy áp khủng bố, phảng phất toàn bộ bầu trời đều đang ép xuống phía dưới, muốn đem nhân loại trên mặt đất nghiền thành thịt nát.

Mọi người trên tàu thiết giáp không tự chủ được nhấc lên, cũng không ai có tâm tình mở miệng nói chuyện.

Bỗng dưng.

Bên trong kiếp vân chợt lóe lên, kiếp lôi chuẩn bị tới mức tận cùng phá tan bầu trời, bổ thẳng xuống.

Quang mang rừng rực.

Thoáng như lưỡi đao cắt hắc ám, phong mang lộ ra, thế như vạn quân, phảng phất mang theo lực phá hoại đáng sợ có thể xé rách không gian.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết lại giống như không nhìn thấy kiếp lôi vậy, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên một chút, giao tất cả mọi thứ cho Vương Ly Tiên.

Mà Vương Ly Tiên cũng thật sự không phụ kỳ vọng của hắn.

Một đạo kiếp lôi thoạt nhìn vô cùng cường hãn, uy thế tuyệt luân kia hung hăng bổ tới lồng năng lượng do nàng tạo ra, lồng năng lượng chỉ chấn động một chút, liền một lần nữa ổn định lại.

Lôi đình chi lực đáng sợ như du xà ở mặt ngoài lồng năng lượng lan tràn ra, chế tạo ra hiệu quả ánh sáng rực rỡ, nhưng vẫn không thể rung chuyển lồng năng lượng mảy may.

Mà cho đến lúc này, trong không khí mới truyền đến trận trận trầm đục "Ầm ầm", chấn động đến mức lòng người phát hoảng.

Đám người Vương thị xa xa nhìn một màn này, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nhịn không được cảm khái.

Sinh Mệnh Thụ quả nhiên không hổ là tiên thực, thực lực quả nhiên cường hãn. Dị thực thất giai bình thường tuy cũng có thể

chống đỡ được lôi kiếp Tử Phủ, nhưng cũng không có dễ dàng như vậy.

Trong lúc mọi người đang cảm khái, đạo kiếp lôi thứ hai cũng đã chuẩn bị hoàn thành, từ trên bầu trời đánh xuống, sau đó là đạo thứ ba, đạo thứ tư…

Mãi cho đến đạo lôi kiếp thứ sáu, tốc độ chuẩn bị mới chợt chậm lại.

Đây là đạo lôi kiếp cuối cùng của Tử Phủ lôi kiếp, cũng là một đạo uy lực lớn nhất.

Lúc trước Hỏa Hồ lão tổ suýt chút nữa đã không chịu nổi một đạo lôi kiếp cuối cùng này, nếu không phải có huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết bảo vệ, sợ là đã trực tiếp ngã xuống dưới lôi kiếp rồi.

Nhưng đến bên Vương Thủ Triết, cho dù là đạo kiếp lôi cuối cùng này cũng không thể tạo thành phiền toái quá lớn.

Lúc trước sau khi Vương Ly Tiên nuốt tiên linh chi khí trong 【 Tiên Tổ Phán Phán Chi 】 chứa đựng tiên linh chi khí, không nhìn yêu cầu của Đế Tử An yêu cầu nàng trở về… Nói là trước đó khi thí nghiệm đã trả qua một lần, dựa vào cái gì còn muốn nàng trả lại lần thứ hai?

Đế tử An cố gắng tranh luận với nàng, nói là khi làm thí nghiệm, nàng hấp thu một lần, trả lại một lần. Sau đó vào lúc thực chiến, lại hấp thu một lần nữa, hẳn là phải trả lại hai lần.

Nhưng Ly Tiên vẫn một mực chắc chắn làm thí nghiệm, đã từng trả qua một lần tiên linh chi khí. Muốn nàng còn lần thứ hai, không bằng lấy mạng của nàng.

Đế tử An tranh cãi không được, chỉ có thể cam chịu số phận, lát nữa quốc khố xuất tiền bảo bệ hạ đi Tiên Triều một chuyến tìm đại lão Chân Tiên bổ sung năng lượng đi. Tuy bệ hạ không quá nguyện ý lôi kéo mặt già đi cầu Chân Tiên, nhưng ai bảo chính hắn ký danh nữ nhi thái học cặn đây?

Sau đó Vương Ly Tiên lao lực tiêu hóa hết luồng tiên linh khí này, cũng nhận được lợi ích tương đối lớn.

Không chỉ thực lực bản thân tăng trưởng đến thất giai trung hậu đoạn, mấu chốt nhất chính là trình độ cô đọng năng lượng

trong cơ thể nàng, cùng với tổng lượng năng lượng có thể dung nạp trong thân thể đều tăng lên một đoạn, điều này làm cho lực phòng ngự của lồng năng lượng của nàng, cùng với năng lực chiến đấu tái phát đều tăng lên không nhỏ.

Giờ phút này, những lợi ích tăng lên này liền triệt để thể hiện ra.

Một đạo kiếp lôi cuối cùng hạ xuống, lồng năng lượng màu xanh lục do Vương Ly Tiên căng ra bị đánh cho điên cuồng rung chuyển, mặt ngoài cơ hồ hoàn toàn bị lôi đình cuồng bạo bao trùm, từ bên ngoài căn bản không thấy rõ tình huống bên trong.

Uy thế khủng bố kia, đủ để cho tu sĩ tu vi không đủ bị dọa đến cả người nhũn ra.

Nhưng cuối cùng, lồng năng lượng vẫn chống đỡ được không có bị phá vỡ.

Toàn bộ lôi kiếp Tử Phủ, từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt, Vương Thủ Triết có thể nói là không làm gì cả, dễ dàng nằm qua dưới sự che chở của Vương Ly Tiên.

Điều này nếu để cho đám thiên kiêu hao hết thiên phú vạn hạnh kia mới miễn cưỡng chống đỡ qua lôi kiếp Tử Phủ, sợ là sẽ ghen tị đến mức hoàn toàn biến dạng.

Sau lôi kiếp, phản hồi của thiên đạo cũng nhanh chóng phủ xuống.

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh không tên đang tràn vào trong huyết mạch của hắn, khiến hắn giống như ngâm mình trong suối nước nóng, huyết mạch toàn thân sôi trào, khí thế không ngừng tăng lên.

Cũng may mắn vừa rồi thời điểm tấn thăng, thân thể của hắn bị lượng lớn linh khí hội tụ đến tẩy lễ rèn luyện qua một lần, mới có thể chịu đựng được áp lực bạo tăng trong khoảng thời gian ngắn của huyết mạch chi lực.

Trong chốc lát ngắn ngủi, cấp độ huyết mạch của hắn đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy —— thánh thể đại thành.

Phải biết rằng, thiên kiêu có được tiềm lực Tử Phủ, ở thời điểm Luyện Khí cảnh cũng chỉ có hai tầng huyết mạch, coi

như tấn cấp đến Tử Phủ cảnh, cũng chỉ có Đạo Thể tầng thứ năm mà thôi.

Cấp độ huyết mạch của Vương Thủ Triết lúc này mạnh hơn Tử Phủ cảnh bình thường đến hai tầng.

Nếu thật sự đánh nhau, chỉ riêng bản thân hắn, sợ là có thể địch nổi cường giả Tử Phủ cảnh trung hậu kỳ. Nếu cộng thêm Vương Ly Tiên, tuy bây giờ còn chưa làm gì được Thần Thông cảnh, nhưng dựa vào thủ đoạn vòng quanh tự bảo vệ mình thì vấn đề không lớn.

Nếu cho hắn thêm chút thời gian, tiêu hóa ưu thế do đại thành thánh thể mang đến, cường hóa thần thông một chút, chưa chắc sẽ sợ Thần Thông cảnh. Dù sao ngoại trừ rất ít đế tử cấp Thần Thông cảnh, tu sĩ Thánh Tử cảnh, đại bộ phận cấp độ huyết mạch của tu sĩ Thần Thông cảnh, cũng chính là đại thành thánh thể, nhất trí với Vương Thủ Triết.

Nội tình như vậy khiến Vương Thủ Triết cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Thủ Triết, chúc mừng.”

Thấy Vương Thủ Triết bên này độ kiếp chấm dứt, tàu thiết giáp nhanh chóng tới gần. Lung Yên lão tổ càng không đợi được tàu thiết giáp cập bờ, liền trực tiếp phi thân lướt qua, giống như tuyết sắc kinh hồng từ trên mặt biển mấy trăm dặm lướt qua, bồng bềnh rơi xuống trên đảo nhỏ.

Sau lưng Lung Yên lão tổ, Liễu Nhược Lam cũng như một luồng sóng ánh sáng màu nước lả lướt bay đến, trong nháy mắt đã rơi xuống trước người Vương Thủ Triết, cười nói tự nhiên: “Phu quân, chúc mừng.”

“Ha ha ha ~ “

Vương Thủ Triết cũng rất vui vẻ.

Những năm gần đây, không chỉ thực lực của hắn vẫn luôn vững bước tăng lên, toàn bộ nhân khẩu và thực lực chỉnh thể của Vương thị, trên thực tế cũng đang điên cuồng tăng trưởng với một tốc độ mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Bây giờ, cộng thêm chính hắn, Trường Ninh Vương thị đã có chín đơn vị chiến đấu Tử Phủ cảnh.

Không sai biệt lắm, sau khi chuẩn bị, cũng là thời điểm muốn tấn thăng thế gia Ngũ phẩm.

Ngoài ra, trải qua chuẩn bị nhiều năm như vậy, đồ cưới hai bên đế tử phủ và Vinh quận vương phủ cũng chuẩn bị không sai biệt lắm, hôn sự của An Nghiệp cũng nên chính thức đề cập lên nhật trình rồi.

Cộng thêm việc tìm kiếm học viện quan quân Thần Vũ quân, khai phá thực vật chiến đấu đặc thù của Tử Phủ cảnh, cùng với một loạt kế hoạch khai phá của Vương thị trước mắt, tính ra, chuyện kế tiếp của mình còn có rất nhiều, sợ là sẽ bận rộn.

…

Sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp Tử Phủ cảnh, lại là năm năm sau.

Thời gian đi tới ba ngàn hai trăm sáu mươi lăm năm của Long Xương.

Lũng Tả quận.

Từ quận thành Lũng Tả quận uốn lượn nam hạ, có một dãy núi vắt ngang tên là "Sơn mạch Đông Sơn".

Truy tìm căn nguyên, ngọn nguồn của "Đông Sơn" chính là dãy núi Thiên Lũng, một trong những dãy núi chủ yếu trong cảnh nội Đại Càn, là một nhánh của nó nằm ngang qua chi mạch.

Đông Sơn sơn mạch không phải nguy nga sừng sững, lại một đường hướng đông kéo dài không dứt đến Đông Hải, cũng ngăn cách phần lớn khu vực phía nam Lũng Tả sáu vệ cùng Lũng Tả quận.

Đầu tiên người ở chỗ yếu ớt của Đông Sơn sơn mạch, uốn lượn mở ra một hành lang giao thông, tên là "Đông Sơn hành lang", chỗ dốc đứng ở giữa Đông Sơn hành lang, còn kiến thiết một tòa Đông Sơn quan khí thế bàng bạc.

Hai bên hành lang, phân biệt thiết lập hành lang bên trái hai vệ thành.

Thông qua Đông Sơn quan, lại đến Lang Tả vệ, liền tiến vào phạm vi sáu vệ phía nam Lũng Tả.

Đương nhiên, tất cả quan ải và vệ thành ở đây đều không phải một sớm một chiều, chúng nó cũng chứng kiến tiến trình lịch sử từ nhỏ đến lớn ở Lũng Tả quận, từ không đến có, từng chút một mở rộng ra bên ngoài.

Một thành một vệ, một quan một trấn.

Mỗi một vệ thành đều trải qua kiếp sống "Biên quan đến phúc địa", đại biểu cho sự nghỉ ngơi của nhân loại đang không ngừng mở rộng ra bên ngoài.

Tựa như "Côn Hiên quan" Vương thị đã từng chế tạo, "Thủ Triết quan", bây giờ cũng đều đã dần dần lưu lạc thành quan ải phúc địa, đây đều là đạo lý tương tự.

Sáu vệ phía nam Lũng Tả đã từng ở trong mắt thế gia ở Lũng Tả quận thành đó là vùng quê hẻo lánh, thậm chí còn có ấn tượng "Hung thú hoành hành" "bần cùng lạc hậu". Nếu là đệ tử đại thế gia nào bị điều đi sáu vệ phía nam trấn thủ sản nghiệp, vậy trước kia đều được gọi là "đi đày".

Nhưng hôm nay.

Nam Lục Vệ đã biến thành đại danh từ "hung phú đông", các thế gia lớn nhỏ đều dần thoát ly nghèo khó và quẫn bách, sống một cuộc sống tốt đẹp.

Những thứ này đều bắt nguồn từ sự quật khởi của một thế gia, đó chính là Trường Ninh Vương thị.

Rất nhiều lúc, một thế gia quật khởi thường thường sẽ kèm theo hành vi như đấu đá, thâu tóm, hút máu, cũng sẽ thúc đẩy không ít thế gia xuống dốc và tiêu vong, nhiều nhất là thủ đoạn bạo lực hoặc là ôn nhu chút khác nhau.

Nhưng Trường Ninh Vương thị lại không giống lắm.

Trường Ninh Vương thị chưa bao giờ bài xích hợp tác với các thế gia khác. Trong lúc bọn họ quật khởi, dẫn dắt một liên minh thông gia và đồng bọn hợp tác.

Chỉ cần thế gia nguyện ý hợp tác, Trường Ninh Vương thị có thể mang theo ngươi cùng phát tài cùng bay.

Chính loại lý niệm mở rộng hạch tâm này đã khiến cho danh vọng của Trường Ninh Vương thị ở sáu vệ phía Nam đã như mặt trời ban trưa, gần như đạt tới mức độ "một tay che trời",

sức ảnh hưởng xâm nhập đến phương diện sinh hoạt hằng ngày.

Dùng lời nói chua chát của Long Xương đại đế để biểu đạt, đó chính là, trong phạm vi sáu vệ phía nam Lũng Tả, lời nói của Vương Thủ Triết còn có tác dụng hơn so với lời của Long Xương hắn nói, động một chút lại "phiền nhải xằng bậy", tên Vương Thủ Triết kia chính là "Thổ đại đế" của sáu vệ phía nam.

Nếu đóng "Đông Sơn quan" một cái, có thể đóng cửa lại xưng "Đại Đế".

Đối với những ngôn luận nho chua của Long Xương đại đế, Vương Thủ Triết đều lười tiếp lời với hắn, trực tiếp đến một cái mắt điếc tai ngơ.

Thời gian gần đây.

Xuyên qua Đông Sơn quan, đội ngũ xe ngựa tiến vào sáu vệ phía Nam rõ ràng gia tăng không ít so với những năm qua.

Trong đó một đội ngũ xe ngựa phi thường khổng lồ, ước chừng có hơn hai trăm chiếc xe ngựa hạng nặng tạo thành, mỗi một chiếc xe ngựa đều là do bốn con ngựa hạng nặng Bắc Địa kéo.

Từ cờ xí cắm trên không ít xe ngựa trong đó mà xem, bọn họ thuộc về mấy gia tộc khác nhau của Mạc Nam quận.

Trên xe ngựa dẫn đầu cắm một lá cờ thêu hình rồng xanh. Hiển nhiên, trong đội có đoàn xe hoàng thất. Nhìn từ chi tiết lá cờ, chắc là cờ xí của Mạc Nam quận vương Ngô Thừa Trạch nhất mạch.

Một số cờ xí còn lại, cũng đều đại biểu cho một số thế gia cường đại, có Mạc Nam Ngũ phẩm Hoàng Phủ thị, Mạc Nam Ngũ phẩm Vương thị, cùng với Mạc Nam Lục phẩm Mạc thị, cùng với một ít cờ xí của thế gia Lục phẩm, thậm chí là Thất phẩm.

Trong đó một cỗ xe ngựa dẫn đầu, toàn thân do gỗ Linh Đàn mềm mại chế tạo, tầng ngoài bánh xe bao bọc một tầng xe do nhựa cây Linh Bách và da linh thú phối hợp mài mòn chế tác thành, trên đáy kiệu sương, còn trang bị dụng cụ tránh chấn do

【 Tổng ty Luyện Khí Vương thị 】 sản xuất, có thể đảm bảo tối đa độ xuất hành của xe.

Bên trong xe ngựa trang trí càng xa hoa mà thoải mái, kiêm chiếu sáng, sưởi ấm, chế lạnh, vệ sinh độc lập các loại công năng, phảng phất như một tòa hành cung nhỏ di động.

Đây là sản phẩm xa xỉ do 【 tổng ty luyện khí Vương thị 】 nghiên cứu chế tạo ra "xa liên hành cung", dung hợp lý niệm lý niệm luyện khí lấy người làm gốc của Vương thị sinh ra.

Bởi vì sức mạnh kỹ thuật tạm thời không sánh bằng công xưởng luyện khí của Công Dã thị, những năm gần đây 【 Vương thị luyện khí tổng ty 】 vẫn đi theo con đường sản phẩm "dân dụng hóa, sản lượng hóa, khuôn khối hóa".

Tuy rằng trước mắt khoảng cách xuất hành, hơn phân nửa đều sẽ ngồi phi liên xuất hành, nhưng "xa liễn hành cung" vẫn có thị trường không nhỏ.

Mà sở dĩ Vương thị sản xuất ra loại xa xỉ phẩm này, thứ nhất, là sau khi bản thân nghiên cứu phát minh các loại kỹ thuật mới, sẽ có không ít kỹ thuật phụ sản phẩm xuất hiện, cũng không thể lãng phí kỹ thuật. Thứ hai, cũng là bởi vì Vương thị có ưu thế thiên nhiên trên khối sản xuất nguyên vật liệu này.

Theo thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết không ngừng cường hóa, hắn nuôi dưỡng các loại thực vật bao gồm linh thực, đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Trải qua tay của hắn, đào tạo ra rất nhiều loại thực vật kinh tế phi thường thực dụng. Trong đó có một bộ phận tương đối, đặt ở trước kia, là thứ mà người khác nghĩ cũng không tưởng tượng ra được.

Trong đó bao gồm một lượng lớn Linh Bách có thể sản xuất ra nhựa cao su, sản phẩm của nó có thể thay thế phần lớn công năng của cao su, tính năng lại càng ưu việt hơn.

Còn có Tốc Sinh Linh Đàn Mộc nghiên cứu phát minh ưu hóa ra.

Dưới tác dụng của Tụ Linh Trận và Vương Ly Tiên, tốc sinh linh Đàn Mộc ngắn ngủi mấy năm là có thể thành tài.

Vật liệu gỗ do Tốc Sinh Linh Đàn Mộc sản xuất tuy rằng không rắn chắc rắn chắc như một loại linh mộc, nhưng lại cực kỳ nhẹ nhàng, chịu sâu, chịu ăn mòn, độ kiên cố cũng vượt xa gỗ bình thường, còn có thể tản mát ra mùi đàn hương thấm vào ruột gan.

Trên thị trường hiện nay, đây tuyệt đối là vật liệu chế tạo phi liên có giá trị cao nhất. Mà vật liệu dư thừa thì dùng để chế tạo "xa liên hành cung", sản sinh thêm thu nhập. Dù sao, thị trường xe kéo hành cung vô cùng khổng lồ, vượt xa thị trường phi liên.

Chi phí chính là rẻ tiền, cộng thêm Vương thị lại am hiểu thiết kế mô khối hóa và sản xuất dây chuyền sản xuất, đủ loại ưu thế đủ để Vương thị nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường.

Từ sự khác biệt về chất liệu và mức độ xa hoa, giá cả của xe kéo hành cung từ một vạn càn kim đến mấy chục vạn càn kim đều có, đây còn chưa bao gồm linh mã hoặc linh thú kéo xe.

Đến trước mắt, tổng sản lượng tiêu thụ của xe liễn hành cung ở Đại Càn quốc đã đạt đến hơn ngàn chiếc, thị trường tương lai càng đáng để chờ mong, ít nhất là một thị trường lớn lấy rất nhiều ức làm đơn vị.

Hết cách, theo Vương thị phát triển càng ngày càng tốt, số lượng người có huyết mạch ưu tú của gia tộc cũng càng ngày càng nhiều, áp lực tài chính cũng càng ngày càng rõ ràng. Chỉ có không ngừng mở rộng tài nguyên, mới có thể ứng phó áp lực tài chính ngày càng tăng trưởng.

"xa liên hành cung" này chính là bản xa hoa, cộng thêm hai con linh mã tam giai kéo xe, tổng giá trị gần như tương đương với một chiếc phi liên linh cầm, có được người là tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo của Mạc Nam quận vương gia.

Lúc này Ngô Cảnh Hạo đang nằm trong xe ngựa thoải mái, bên cạnh còn có hai nha hoàn xinh đẹp hầu hạ.

Mà đối diện hắn lại là một trong hai đại bá vương Mạc Nam - "Vương Thất Hải".

Lúc này Mạc Nam Vương Thất Hải đã không còn là tên nhóc vắt mũi chưa sạch kia nữa, hắn mặc một bộ trang phục Huyền

Vũ lộng lẫy, để hai chòm râu nhỏ, ánh mắt thâm thúy mà đoan chính, hiển nhiên đã là một thanh niên thành thục ổn trọng.

Dựa vào tư chất thiên kiêu không tầm thường, cùng với sự bồi dưỡng lâu dài mà Mạc Nam Vương thị không ngừng nghỉ, Vương Thất Hải năm nay một trăm hai mươi ba mươi tuổi đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng ba.

Cho dù là ở thế gia ngũ phẩm nhân tài đông đúc, tu vi như thế cũng coi như là thành viên nòng cốt rồi.

Đương nhiên, Vương Thất Hải không thể so sánh với những thanh niên mười kiệt xuất trên kinh thành kia, càng không thể so sánh với đám biến thái Vương thị kia. Nhưng so với phần lớn người trên thế giới này, đã mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng so với phần lớn người ở thế giới này, thì mạnh hơn rất nhiều, tương lai có xác suất lớn thành tựu Tử Phủ cảnh, cũng coi là người trên người.

Vốn dĩ dựa theo đạo lý, loại chuyện áp giải lễ vật này, trong gia tộc tùy tiện tìm một trưởng lão Thiên Nhân cảnh là được.

Nhưng tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo nhất định phải khoe khoang "xa liên hành cung" mà hắn mới mua, còn phải lôi kéo Vương Thất Hải cùng đi, hai người chủ động xin đi áp giải lễ mừng, vậy thì không, vừa đi đã mấy tháng rồi.

"Ơ, đường cái này… Thật sự là bằng phẳng, đường chính ít nhất có thể cho bốn cỗ xe ngựa chạy song song, như vậy phải tốn bao nhiêu tiền?" Ngô Cảnh Hạo lần đầu tiên tới Lũng Tả sáu vệ, tự nhiên thấy cái gì cũng mới mẻ.

"Cái này gọi là Song Hướng Tứ Xa đạo, nhìn thấy hai sợi dây màu vàng ở chính giữa kia chưa? Chúng ta phải dựa vào bên phải đi, không thể vượt qua sợi chỉ màu vàng. Đến đường chính của Trường Ninh vệ, còn có hai đường hướng về sáu xe nữa." Vương Thất Hải vô tình vuốt ve đáp lời, Trường Ninh vệ hắn đến nhiều rồi, cũng không giống Ngô Cảnh Hạo chưa thấy qua việc đời như vậy.

Càng đến gần Trường Ninh vệ, xe trên đường dần dần nhiều lên, trên bầu trời thỉnh thoảng có phi liên xẹt qua.

Khi đoàn xe đi tới bến đò Trường Ninh, cái gọi là sáu xe đã nhét vào trong xe rồi!

Khắp nơi đều là xe ngựa, đủ loại xe ngựa, nhìn từ cờ xí và tiêu chí xe ngựa, đều đến từ gia tộc khác nhau.

Không những thế, ngay cả thuyền trong An Giang cũng nối liền không dứt.

“Thất Hải, chúng ta không phải tới sớm nửa năm rồi sao?” Tiểu quận vương Ngô Cảnh Hạo da đầu tê dại: “Trường Ninh Vương thị xếp hạng quá lớn, chỉ là một đại hôn đích tôn mà thôi, lại có nhiều người đến tặng lễ sớm như vậy, khí phái so với đại hôn mấy năm trước của ta quá nhiều.”

Kỳ thật, Ngô Cảnh Hạo cũng chỉ là càu nhàu mà thôi, hắn cũng biết Vương thị bây giờ xưa đâu bằng nay, tiểu tử Vương An Nghiệp kia lấy chính là đại thiên kiêu của hoàng thất, hơn nữa còn lấy một lấy hai.

Loại diễm phúc này quả nhiên là khiến cho nam tử trẻ tuổi ở Lũng Tả quận phải ghen tị.

Lần này, Ngô Cảnh Hạo đến đây chúc mừng, cũng là muốn nhìn một chút, Vương An Nghiệp rốt cuộc có bao nhiêu tay, lại có bản lĩnh như thế.

…

Chương 99: Vương thị huyên náo! Người tới từ Tiên Triều

…

Ngay khi Ngô Cảnh Hạo chặn xe đến hoảng sợ.

Bên trong bến đò Trường Ninh.

Một bóng người phóng lên trời, giống như một đạo kinh hồng lăng không lướt tới.

Khoảng cách năm sáu dặm, hắn vậy mà chỉ tốn sáu bảy mươi hơi thở ngắn ngủi liền thoáng một cái mà qua, sau đó nhanh nhẹn dừng ở trước "xa liên hành cung" của Ngô Cảnh Hạo, thanh âm sang sảng nói: "Cảnh Hạo tiểu quận vương cùng Mạc Nam tông đích thân giá lâm, Thủ Thành không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Đó là một thanh niên phong thần tuấn lãng, dáng vẻ nhẹ nhàng, giơ tay nhấc chân đều lơ đãng tản ra vẻ ôn hòa ấm áp, nội tình văn hóa.

"Là Cửu lão thái gia đời chữ "Thủ" của Vương thị." Xung quanh một số xe ngựa tiến đến tặng lễ chúc mừng, người có chút kiến thức đều nhao nhao tán thưởng.

Nam Đinh đời chữ "Thủ" và nữ tử đời chữ "Lạc" đời thứ bảy của Vương thị, là người có sắc thái truyền kỳ nhất.

Tuy thế hệ này không nhiều người, nhưng cho dù loại trừ tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết ở bên ngoài, những người cùng thế hệ còn lại cũng có ưu tú và phấn khích riêng. Người của thế hệ bọn họ bây giờ đã thật sự trở thành trụ cột của Vương thị.

Mà người nhỏ tuổi nhất trong bối phận chữ "Thủ" này, chính là vị lão Cửu Vương thủ thành trước mắt này.

Lúc Vương Thủ Thành vừa sinh ra, đã vượt qua thời đại Vương thị phát triển nhanh chóng. Là ấu tử của Định Hải Lục lão tổ Vương thị, một người nhỏ nhất đời chữ "Thủ" tự nhiên nhận được sự sủng ái của trưởng bối và các ca ca tỷ tỷ, từ nhỏ đến lớn được đãi ngộ rất tốt.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng rất quan tâm và coi trọng đứa em út còn nhỏ hơn con trai mình này, vô cùng để ý việc học và tu luyện.

Dưới sự "che chở" của Tứ ca, Vương Thủ Thành lớn lên khỏe mạnh, bây giờ chẳng qua là hơn trăm tuổi, đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng ba, trở thành trụ cột của Vương thị.

Vương Thủ Thành đích thân tới nghênh đón, Ngô Cảnh Hạo và Vương Thất Hải nào dám lãnh đạm?

Hai người nhanh chóng từ trên xe liễn hành cung đi xuống.

Nhất là Vương Thất Hải, bước nhanh về phía trước chắp tay nói: "Thất Hải có tài đức gì, dám làm phiền Cửu gia gia đến đón?"

"Cảnh Hạo bái kiến Cửu lão thái gia." Ngô Cảnh Hạo cũng vội vàng hành lễ.

Mặc dù tuổi tác của hai người đều lớn hơn Vương Thủ Thành hai mươi tuổi, nhưng bối phận người ta cao hơn. Hơn nữa trước mắt chữ lót "Thủ" có thể xem như lực lượng trung kiên của Vương thị, địa vị trong gia tộc cũng không tầm thường.

Trong đoàn xe, Hoàng Phủ thị, Mạc thị, cùng với quản sự, trưởng lão của các gia tộc khác cũng đều xuống xe chào Vương Thủ Thành.

Có thể có cửu lão thái gia đích thân nghênh đón, cũng coi như là cấp đủ thể diện cho đám người đến chúc mừng Mạc Nam.

Sau khi hơi hàn huyên.

Dưới sự thao túng của Vương Thủ Thành và một số quản sự Vương thị sau đó chạy tới, đoàn xe Mạc Nam được chia thành từng nhóm đưa lên từng chiếc độ luân, sau khi đến bến tàu Định Phổ của Vương thị, lại tiến hành giao nộp danh sách quà tặng, ghi sổ nhập kho công việc.

Mặc dù loại công việc này rườm rà nhưng cũng cần thiết.

Giữa các thế gia, coi trọng là có qua có lại với đạo lý đối nhân xử thế.

Trường Ninh Vương thị cũng không phải chỉ vào không ra, nhận lễ của người ta, ít nhất phải làm được trong lòng hiểu rõ,

về sau trong nhà người ta làm việc cũng phải có biểu thị. Hoặc là ngày nào đó người ta cầu đến cửa có chuyện gì, cũng phải suy tính tầng quan hệ này.

Quan hệ giữa gia tộc và gia tộc, chính là thành lập từng chút một như vậy đấy.

Cũng không thể bởi vì Vương thị hôm nay cường thịnh, đích trưởng mạch trọng tôn cùng lấy hai tiểu quận chúa, liền trở nên mắt cao hơn đỉnh, xem thường cái này không ngó nổi cái kia. Cái này quá mức bạo phát phong cách, nếu như gia phong như thế, thế gia này hơn phân nửa cũng không lâu dài được.

Bất quá, bởi vì tài nguyên, điều kiện, cùng với nhân lực có hạn. Ở nghênh đón đưa lên trên, nhất định phải thống nhất quy hoạch, không thể an bài lung tung, tốt nhất là phối hợp hơi cao một chút.

Giống như là Vương Thủ Thành làm chữ lót "Thủ" lão Cửu, tu vi Thiên Nhân cảnh tầng ba, đi đón đội ngũ tặng lễ của Mạc Nam thuộc loại hơi cao. Nhưng bởi vì hai bên tuổi tác chênh lệch không lớn, hơi quen có thể tương đối dễ dàng tìm được chủ đề chung, tương đối có thể đàm phán được một chút.

Nhưng nếu bảo hắn đi tiếp đãi vợ chồng Mạc Nam quận vương, Định Tân lão tổ của Mạc Nam vương thị thì có chút không đủ tư cách thân phận.

Ở trên loại lễ tiết nghênh đón này, nếu không hiểu quy củ xằng bậy, chỉ sẽ làm tân khách ác.

Loại quý khách giá lâm lâm này, đương nhiên phải do Thủ Triết đích thân ra mặt đón gió tẩy trần, sau đó giao cho Thủ Dũng hoặc Thủ Liêm hoặc Thủ Nghiệp đi tiếp khách trong thời gian dài.

Lại có khách quý giống như Định quốc công phủ, Công Dã thị tam phẩm, tam phẩm Trần thị giá lâm, nếu gia chủ hoặc là lão tổ Thần Thông đích thân đến, không thể thiếu được Vương Thủ Triết hoặc Lung Yên lão tổ tự mình tiếp khách, cũng phái tiểu bối ưu tú của gia tộc theo hầu sai phái.

Nếu không một khi lan truyền ra ngoài, chính là Vương thị không hiểu quy củ, chậm trễ khách nhân.

Như thế phân khách nhân ra tầng cấp, tuyệt không phải là xu thế lợi nhãn gì gì đó.

Chỉ là bên trong bất kỳ một gia tộc nào cũng đều có địa vị khác biệt như kết cấu Kim Tự Tháp, cũng không thể làm Bát Cửu Phẩm cần Thủ Triết chiêu đãi, Lục Thất Phẩm cũng phải chiêu đãi Thủ Triết… Nếu thật như thế, chém Vương Thủ Triết thành mấy trăm khúc cũng không đủ dùng.

Bởi vậy, ngoại trừ Vương Thủ Thành nghênh đón một đám tiểu quận vương Mạc Nam, những khách nhân khác đều do tộc nhân già trẻ của Vương thị bận rộn lo liệu, hết thảy đều ngay ngắn rõ ràng, bận mà không loạn.

Lần đại hôn này của Vương An Nghiệp, đối với Vương thị mà nói cũng là một đại sự đỉnh thiên. Trưởng tôn đích mạch trọng hôn, đại biểu cho kéo dài huyết mạch của người thừa kế gia tộc, huống chi lần này còn cưới hai vị tiểu quận chúa hoàng thất.

Nếu Vương Thủ Triết tỏ ra thái độ không quá coi trọng thì đó chính là vung sắc mặt với hoàng thất, Long Xương đại đế đoán là người đầu tiên sẽ nổi đóa.

Bởi vậy, Vương thị đã sớm chuẩn bị.

Ở Tân Bình trấn, Tân An trấn đều xây dựng tửu lâu cỡ lớn có dung nạp rất cao, cùng với rất nhiều tửu lâu kiểu chung cư.

Cho dù người tới là một mã phu, một quản sự, đều sẽ được sắp xếp vào trong tửu lâu, ăn ngon uống ngon chiêu đãi. Mà khách quý thân phận khác nhau, tự nhiên cũng sẽ có đủ loại chất lượng để chiêu đãi.

Nhóm thân phận cao nhất kia, tự nhiên là dòng họ Vương thị, dòng họ hoàng thất, cùng với thân thích của mẫu tộc Đại Càn Trần thị, mẫu tộc Công Dã thị của Ngô Tuyết Ngưng, thân thích của mẫu tộc Ức La, còn có thân thích hạch tâm của Vương thị vân vân, những người này đều được an bài ở trong chủ trạch Vương thị đã được xây dựng thêm.

Còn những tửu lâu và trạch viện mới xây cũng không lãng phí.

Vương Thủ Triết có ý muốn đem vùng Tân Bình trấn, Tân An trấn đều chế tạo thành căn cứ thương nghiệp phồn hoa. Mấy tòa tửu lâu cỡ lớn kia, tương lai còn chưa đủ dùng.

Đội ngũ đưa lễ lục tục kéo dài thời gian rất lâu, cho đến một tháng trước khi Vương An Nghiệp thành thân, mới cơ bản im bặt mà dừng.

Đây cũng là quy củ giữa các thế gia. Càng là chuyện trọng đại, để tỏ lòng tôn trọng và lễ phép, lễ vật càng phải chuẩn bị trước, đưa trước.

Đây cũng là bởi vì cương vực Đại Càn rộng lớn, đoàn xe vận chuyển hạ lễ có đôi khi cần phải đi mấy tháng, thậm chí gần một năm mới có thể đem hạ lễ vận chuyển đến, nếu không sớm chuẩn bị, sớm xuất phát, vạn nhất trên đường gặp phải chút chuyện chậm trễ, sẽ có khả năng bỏ lỡ thời cơ tặng lễ.

Nếu là mấy ngày trước khi thành thân, thậm chí là thiên tài đưa lễ vật đến, nếu không có nguyên nhân đặc thù, ngược lại sẽ khiến cho người chủ sự không vui. Đưa lễ như vậy, vạn nhất đưa ra hiệu quả ngược lại thì được không bằng mất.

Đương nhiên, loại chuyện đại hỉ giống như thành thân này, cũng có trưởng bối sẽ mang theo vật trân quý tùy thân, đưa ra tại hôn lễ tại chỗ, muốn chúc mừng náo nhiệt, đây lại là chuyện khác rồi. Đó đều là những thứ ngoài hình thức hạ lễ.

Mấy ngày trước khi Vương An Nghiệp thành thân.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Trên thực tế, tiểu viện này đã một đoạn thời gian rất dài không thanh nhàn.

Theo hôn kỳ của Vương An Nghiệp tới gần, các thân bằng hảo hữu đều đã đuổi tới Vương thị ở lại, hắn nơi này sao có thể thanh nhàn?

Ngày xuân tươi đẹp, gió nhẹ chầm chậm thổi.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, hoa cỏ xanh biếc dưỡng mắt, màu sắc rực rỡ, một đám linh ong đầu hổ hoang dại to gan lớn bằng trời dựng tổ ở dưới mái hiên, mật hoa kỳ lạ chủ quản kỳ lạ của Vương thị, không đủ mới dùng hoa lấp đầy trong các tiểu viện khác của chủ trạch Vương thị.

Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, nghĩ tới bởi vì từng mua một cái 【tổ ong hổ đầu ong】, kết quả Lạc Tĩnh giám định

chuyện cũ là Tử Tinh Linh Phong, cũng liền tùy theo bọn chúng đi.

Sau khi làm quen, đàn Hổ Đầu Linh Phong này ngược lại cũng nhu thuận, tuyệt sẽ không công kích nhân súc. Mà là ngày qua ngày, cẩn trọng thu thập Linh Hoa Phấn, ủ thành nhất giai Linh Mật.

"Bốn con hai, Vương nổ." Long Xương đại đế ăn mặc như ông già bình thường, da trâu kêu vang vung ra bốn con hai, nhìn quanh tự hùng nói: "Còn có ai nữa không?"

Thông thường mà nói, Vương Oanh là chỉ đại tiểu quỷ. Nhưng Long Xương đại đế cảm thấy đại tiểu quỷ lớn nhất, vậy làm sao có thể gọi là Vương tạc đây? Bởi vậy, đem bốn con thứ hai đặt tên là Vương tạc, đại tiểu quỷ là Đế tạc.

Hai người đánh bài theo thứ tự là Đức Thuận thân vương và Vĩnh An thân vương.

Trong đó, mặc dù Vĩnh An thân vương là thân vương của Đức Hinh nhất mạch, trong cuộc chiến đế tử cũng từng góp sức cho Khang quận vương. Nhưng từ sau khi Long Vô Kỵ "Quy thuận" Vương Thủ Triết, hắn ta bắt đầu hữu ý vô tình mà không tranh đấu nữa.

Trong đó, nên có kết quả sau khi nói chuyện riêng với hai cha con Long Vô Kỵ, mặc kệ hai cha con mâu thuẫn bao nhiêu, bề ngoài nhìn như nước với lửa như thế nào, nhưng chung quy vẫn là hai cha con.

Huống chi Vĩnh An thân vương cũng chỉ có một đứa con trai như Long Vô Kỵ, trong xương cốt vẫn rất coi trọng.

Mãi đến cuối cùng Khang quận vương một đường thất bại, ông ta cũng không ra tay giúp đỡ. Thậm chí, ông ta trực tiếp ra ngoài ẩn cư một đoạn thời gian, nói là ngẫu nhiên cảm nhận thiên đạo, bế quan một đoạn thời gian, rất rõ ràng là lưỡng bất tương trợ.

Ức La bên kia do Đức Thuận thân vương đến giữ thể diện, Tuyết Ngưng bên này Vinh quận vương phủ, chỉ có thể chuyển ra Vĩnh An thân vương để chống đỡ, cũng không thể để cho khí thế của Tuyết Ngưng suy yếu.

“Lão tổ tông uy vũ, trí tuệ và vũ dũng không hề suy giảm năm đó.” Lời nịnh nọt của Vĩnh An, Đức Thuận thân vương.

Vương Thủ Triết giật giật khóe miệng, kiểu cục vỗ mông ngựa này, nhìn cũng cảm thấy nhàm chán. Hắn vẫn xoay người uống trà nói chuyện phiếm với Long Vô Kỵ: “Vô Kỵ lão ca, mấy chục năm qua huynh vẽ hải đồ này ta đã xem rồi, nhưng hình như không có liên quan gì đến Thiên Lam đại lục.”

“Ta cũng không ngờ hải ngoại lại có nhiều hòn đảo và thứ đại lục như vậy.” Long Vô Kỵ bất đắc dĩ nói, “Trong đó có một lần đại lục, nhân tộc đều là bộ lạc nguyên thủy, văn minh lạc hậu hơn Man Cổ Tộc. Theo phán đoán của chúng ta với vị trí của đại lục Thiên Lam, nếu muốn mở ra tuyến đường hai bên, còn phải có thời gian mấy chục năm.”

Long Vô Kỵ và Vương thị liên hợp thăm dò hải ngoại, chủ yếu là muốn mở đường hàng hải của Thiên Cơ đại lục và Đại Càn, chỉ là hiện tại vẫn chưa thành công.

“Đã rất ghê gớm rồi.” Vương Thủ Triết nói: “Vẫn là lấy an toàn làm chủ, cho dù có thêm trăm năm cũng không sợ.”

Hai người đang nói chuyện.

Ngoài phòng một gã quản sự bẩm báo: “Khởi bẩm gia chủ, có một vị cô nương từ Tiên Triều đến đến bái phỏng, nói là được Ly Từ đại tiểu thư nhờ vả, đến đây đưa chúc mừng tân hôn của Thất tiểu công tử.”

Tiên Triều? Ly Từ?

Vương Thủ Triết nhướng mày, nha đầu Ly Từ kia Tiên Phiêu đã lâu rồi. Tuy thỉnh thoảng nàng sẽ viết thư trở về báo cáo tình hình, nhưng Vương Thủ Triết viết thư đi, cô nương kia lại không có chỗ ở cố định.

Mười mấy năm trước, hắn đã nhờ Diêu thị không vận chuyển thư cho Ly Từ, để cho nàng có rảnh trở về xem một chút. An Nghiệp nàng cũng chưa từng thấy qua, cũng đã sắp thành hôn. Lần này, lại là bị cái gì mà trì hoãn, không về được sao?

” chiêu đãi vị cô nương kia cho tốt, ta nghỉ một lát sẽ đến gặp nàng.” Vương Thủ Triết nói.

“Vâng, gia chủ.” Quản gia thối lui.

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị đi vào, Long Vô Kỵ liếc mắt nhìn ba "lão nhân" đang đánh bài, cảm thấy có chút bực mình không được tự nhiên, cũng không muốn ở lại đây lâu: "Thủ Triết, ta còn chưa từng thấy cô nương Tiên Triều sống, cùng ngươi đi tăng thêm kiến thức."

"Cũng được." Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: "Có điều ngươi không thể quấy rầy khách nhân."

"Thủ Triết, lời này của ngươi có thể tru tâm đó, Long Vô Kỵ ta từ trước đến nay luôn là một chính nhân quân tử."

"Nhưng ta nghe Thất Hạo nói, ngươi cả ngày ở trên thuyền kêu gào, muốn đến Thiên Lam đại lục tìm những nữ tử tóc vàng mắt xanh kia."

"Khụ khụ! Ta đây gọi là khích lệ sĩ khí, vẽ cái bánh cho các huynh đệ, bằng không nào có dũng khí kiên trì."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, Vương Thủ Triết còn gọi một tiếng: "Nhược Lam à, ta ra ngoài một chuyến. Mấy vị khách quý trong phòng chiêu đãi xong, đừng để bọn họ đói."

"Phu quân, ta hiểu rồi." Xa xa trong phòng bếp, truyền đến tiếng Liễu Nhược Lam đáp lời, "Chàng yên tâm đi, ta đã nấu rồi. Chàng không ăn chút gì thì đi? Không ăn ta cũng tặng cho lão gia tử."

"Ừm, đều để lại cho lão gia tử đi."

Sau đó, hai vị thân vương một vị đại đế đều đồng loạt biến sắc, căm giận ném ánh mắt hung ác về phía Vương Thủ Triết, đặc biệt là Long Xương đại đế mặt mày xanh mét, hợp với hắn hôm nay còn phải hưởng thêm phần điểm tâm của Vương Thủ Triết.

Mà Vương Thủ Triết lại hài lòng rời đi.

Ai bảo Long Xương đại đế không có việc gì thì vào trong viện đánh bài? Còn động một chút là đóng bài… Rất quấy nhiễu sự thanh tịnh có biết hay không?

Không bao lâu sau.

Phòng khách quý tiền đình.

Một vị nữ tử che mặt tiên tư lượn lờ nhanh nhẹn mà đứng, thưởng thức các loại họa tác danh gia trong phòng khách. Vị trí bắt mắt nhất trong đó, là kiệt tác của Đại Đế, là 《Lưu Tiên Cư Húc Nhật Đồ》, còn đặc biệt đóng dấu to lớn, sợ người ta không biết đây là tác phẩm của Đại Đế, còn phải treo ở nơi dễ thấy nhất.

"Khụ khụ, vị tiên tử này có lễ, tại hạ Vương Thủ Triết, đa tạ tiên tử tặng đồ cho Ly Từ." Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng thật xa, Long Vô Kỵ cũng giả vờ nghiêm chỉnh.

Nữ tử chậm rãi quay đầu: "Bức tranh của Long Xương đại đế, trước sau như một tràn đầy sức sốc, làm khó ngươi còn muốn treo nó lên."

"Khụ khụ, cô nương nói cẩn thận." Vương Thủ Triết có chút xấu hổ: "Cuối cùng vẫn là Triêu Đại Đế ta."

Nữ tử từ chối cho ý kiến, nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, một bộ dáng kinh hỉ nói: "Ly Từ khen ngươi lớn lên đẹp mắt, ta còn không tin, ngược lại là càng thêm tuấn lãng bất phàm so với trong dự đoán."

…

Chương 100: Mẹ Vô Kỵ! Nghênh dâu hoàng thành!

…

“Đa tạ cô nương tán dương, Thủ Triết chẳng qua chỉ là người trung bình.” Vương Thủ Triết cung kính lễ phép đáp lời, bởi vì bản thân quá đẹp trai nên bị khen cũng không có cảm giác quá lớn.

“Ngươi cũng chớ khiêm tốn, cho dù là trong tiên triều tuấn ngạn, dung mạo khí chất có thể cùng ngươi địch, cũng là số lượng chưa đủ một bàn tay. Huống chi ở trên người của ngươi, còn có một cỗ điềm tĩnh tự nhiên, làm cho người ta kìm lòng không được sinh ra khí chất thân cận.” Nữ tử che mặt cười yếu ớt không thôi, “Nếu không phải ngươi tuổi tác chênh lệch quá lớn, ngươi lại là một đống tử tôn tôn, ta không chừng sẽ sinh lòng ngưỡng mộ, chủ động theo đuổi.”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi, nữ tử Tiên Triều trực tiếp như vậy sao? Ài, dáng người tuấn tú thật đúng là phiền toái không nhỏ. Hơn nữa phiền toái này, cũng là một đường đi theo hắn hơn một trăm năm.

Ngược lại Long Vô Kỵ ở một bên tiến lên, dường như đối với nữ tử Tiên Triều lộ ra sắc thái thần bí, khí tức sâu không lường được này rất cảm thấy hứng thú, nghiêm trang nói: “Bộ dạng của ta so với Thủ Triết còn tuấn tú hơn mấy phần, khí chất càng lộ ra phong cách lãng tử dã tính và phóng đãng không kềm chế, quan trọng nhất là, ta cho tới nay chưa lập gia đình chưa sinh… Cô nương không ngại có thể cân nhắc một chút…”

Còn chưa dứt lời, ánh mắt nàng kia liền lạnh lùng quét qua trên người hắn một lần: “Bộ dáng cùng dáng ngược lại là qua loa, chỉ là bộ dạng hơi đen một chút, hơi thô ráp một chút, hơn nữa một cỗ khí lưu manh của sơn phỉ làm cho ta chán ghét.”

“Cô nương nói lời ấy sai rồi.” Long Vô Kỵ vỗ ngực nói: “Ta đây đầy người thổ phỉ, chỉ là vì che lấp nội tâm mềm mại yếu ớt. phơi nắng đến đen, đó là ta rong ruổi biển cả lãng mạn.

Hơn nữa tính cách của ta hào sảng ngay thẳng, làm người thật sự. Không giống như Thủ Triết mặt trắng bụng đen như vậy, bị hắn bán còn phải nói một tiếng cảm ơn hắn."

"?" Vương Thủ Triết không nói nên lời nói, "Tính cách huyết mạch hoàng thất các ngươi, trước sau như một… khiến người ta khó nói hết."

"Huyết mạch hoàng thất?" Nữ tử che mặt dùng ánh mắt khác thường nhìn Long Vô Kỵ: "Ngươi là huyết mạch hoàng thất của Đại Càn?"

"Không sai." Long Vô Kỵ có chút đắc ý nói: "Ta chẳng những là huyết mạch hoàng thất mà còn là huyết mạch nòng cốt của hoàng thất. Nếu cô nương cảm thấy hứng thú, chúng ta có thể tìm một nơi mát mẻ để hàn huyên một chút về phong và hoa, tuyết và trăng."

"Ha ha" Trong đôi mắt nữ tử che mặt vừa hiện lệ mang, tiện tay liền nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Một chưởng kia, nhìn như mềm mại vô lực, nhưng huyền khí tinh thuần hội tụ thành một đạo chưởng lực kia, vậy mà xé rách không gian chung quanh mơ hồ phát ra thanh âm pha lê vỡ vụn.

Cho dù với thực lực hiện giờ của Vương Thủ Triết và lý giải về thiên đạo pháp tắc, cũng lập tức rùng mình, thầm nói không ổn, sợ là tên Long Vô Kỵ kia sẽ chịu thiệt.

Quả nhiên là vậy.

Mặc dù Long Vô Kỵ cũng phản ứng cực nhanh, kích động lên một luồng chưởng lực huyền kình ngăn cản.

Lại là chỉ nghe một tiếng "Oanh" vang lên thật lớn, thân hình cường tráng của Long Vô Kỵ giống như đạn pháo thần uy bị đánh bay ra ngoài, vách tường phòng khách quý vững chắc yếu ớt giống như một trang giấy, đụng ra một lỗ thủng hình người, thế đi chưa tiêu, liên tiếp đụng thủng bảy tám bức tường, sau khi cách xa mấy chục trượng Long Vô Kỵ mới bị chôn trong đống gạch ngói.

Tiện tay đánh một chưởng, uy lực lại đáng sợ như thế. Phải biết, chủ trạch Vương thị ở trong đại tu lần lượt vận dụng

không ít vật liệu kiểu mới đi gia cố trạch viện, trong đó không thiếu một ít bê tông xi-măng có tên cao.

Có thể thấy được tu vi của nữ tử này đã đạt tới mức đăng phong tạo cực.

Cho dù là Vương Thủ Triết bây giờ tu vi đạt tới Tử Phủ cảnh, hơn nữa đạt tới Thánh thể đại thành cũng cảm giác được một luồng áp lực to lớn.

Cô gái này chắc đã là tu sĩ Thần Thông cảnh.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi âm thầm cân nhắc, đại nha đầu Ly Từ kia ở Tiên Triều đến cùng đã trải qua cái gì, lại có thể ủy thác tu sĩ Thần Thông cảnh hỗ trợ đưa đồ?

"Phi phi!"

Long Vô Kỵ từ trong gạch vỡ ngói vỡ bò dậy, da dày thịt béo hắn toàn thân chật vật, dở khóc dở cười nói, "Cô nương, ngươi cũng quá bá đạo rồi. Cho dù không muốn yêu đương, cũng không cần phải động thủ a."

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn hắn ta: "Ngươi còn mặt mũi nói? Người ta đặc biệt đến đưa đồ cho Vương thị ta, không phải đùa giỡn với ngươi."

"Vâng vâng vâng, ta xin lỗi." Long Vô Kỵ thành thật chắp tay nói: "Tại hạ Long Vô Kỵ, trước tiên xin lỗi cô nương, chúng ta có thể bắt đầu làm bằng hữu trước…"

"Ngươi chính là Long Vô Kỵ?" Nữ tử che mặt hơi chậm lại, lại nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Ngươi chính là con trai duy nhất của Vĩnh An thân vương… Ngô Anh Tế?"

"Không sai." Long Vô Kỵ lại khôi phục một chút thần thái.

"Nghe nói ngươi tuổi trẻ ngông cuồng, từ nhỏ đến lớn gây chuyện thị phi ở Quy Long Thành, về sau còn chạy ra ngoài làm thủy phỉ?" Giọng nói của nữ tử che mặt nghe có chút khác thường.

"Đó không phải là thủy phỉ, chúng ta là thương hội nghiêm chỉnh, sự nghiệp bây giờ đã sắp mở rộng đến Thiên Lam đại lục, tiền đồ rất lớn." Long Vô Kỵ giải thích.

“Tốt tốt tốt, quả nhiên là có tiền đồ vô cùng.” Nữ tử che mặt giận quá hóa cười, bỗng nhiên lại phi thân tới gần, vung bàn tay lên đánh về phía hắn.

Long Vô Kỵ liên tục ngăn cản, lại cũng không phải đối thủ của hắn, liên tiếp bị tát vài cái, hắn giận dữ nói: “Cô nương, cô điên rồi hay sao, ta đã nói xin lỗi rồi, nếu cô còn nữa… Ta… Đừng trách ta… Ôi chao, Thủ Triết mau hỗ trợ.”

“Cô nương có chuyện gì từ từ nói.” Vương Thủ Triết nhíu mày, phong cách này có chút quỷ dị, vội vàng khuyên giải.

“Ở bên cạnh đợi đi…” Nữ tử che mặt khiển trách nói: “Lão nương giáo huấn nhi tử, còn chưa tới phiên ngươi nhúng tay.”

Con trai… Con trai?

Vương Thủ Triết và Long Vô Kỵ đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Nhất là Long Vô Kỵ, sau khi ngây người bị đánh vài cái, lại còn nổi giận đùng đùng: “Quá đáng, ta đùa giỡn ngươi thì ngươi đánh ta cũng thôi đi, lại còn dám giả mạo mẹ của ta, ngươi cho rằng ta dễ bắt nạt à.”

“Ta khi dễ ngươi thế nào?”

“Ta liều mạng với ngươi!”

Hai người đã phá vỡ nóc phòng của phòng khách quý, bay lên bầu trời, chiến đấu kịch liệt trong tầng mây.

Tuy nhiên, thay vì nói là kịch chiến, không bằng nói là Long Vô Kỵ bị động bị đánh. Nữ tử che mặt kia ra tay rất có chừng mực, tức là đánh đến hung ác, lại không đem hắn đánh chết, thật đúng là bộ dáng giống như lão nương đánh con trai.

Thấy vậy, Vương Thủ Triết cũng yên lòng, ít nhất Long Vô Kỵ sẽ không lo lắng cho tính mạng. Có Vương Thủ Triết hắn ở đây, cho dù vết thương nặng hơn nữa cũng có thể cứu được.

Cho hắn chút giáo huấn cũng tốt, miễn cho người mấy trăm tuổi lại như dây điều trắng trong sóng, ngay cả tôn tử Vương Thất Hạo của hắn cũng bị trật khớp.

Vương Thủ Triết xem kịch, nhưng Vĩnh An thân vương vui vẻ ăn điểm tâm trong tiểu viện của hắn lại không làm nữa. Đặc

biệt là mấy chục năm gần đây, quan hệ xấu hổ giữa hắn và nhi tử đang nhanh chóng hòa hoãn, mắt thấy nhi tử bị đánh, lập tức kích động lên một luồng huyền khí mênh mông, thân hình xông thẳng lên trời, khí thế hiên ngang nói: "Yêu nữ phương nào, dám đả thương hài nhi của ta."

"Ngô Điện Thái, ngươi vậy mà cũng ở Vương thị? Tốt tốt tốt, lão nương vốn muốn đi tìm ngươi xui xẻo, đã như vậy, liền cùng nhau đánh." Nữ tử che mặt kia nũng nịu giận dữ mắng một tiếng, trong tay bỗng dưng có thêm một thanh kiếm trong suốt long lanh như thủy tinh, kích động lên từng đạo kiếm khí, hung ác giết về phía Vĩnh An thân vương.

"Ngươi là… Tình Nhi?" Vĩnh An thân vương trì trệ, cho dù là đối phương đeo mạng che mặt, lại là mấy trăm năm không gặp, nhưng cũng là trước tiên liền nhận ra nàng, nhận ra đó là thê tử của hắn Triệu Tích Tình.

"Phì, bằng vào ngươi cũng xứng gọi ta là Tình nhi?" Triệu Tích Tình tức giận nói.

"Tình Nhi, thật sự là con…"

Sau đó, Triệu Tích Tình cũng không đánh Long Vô Kỵ nữa, liền bắt lấy Vĩnh An thân vương đánh. Mà Vĩnh An thân vương cũng không dám đánh trả, chỉ có thể đau khổ ngăn cản cùng cầu xin: "Tình Nhi, nàng nghe ta giải thích…"

"Ta không nghe ta không nghe…" Long Vô Kỵ có lão tử chống đỡ ở phía trước, cuối cùng thoát thân đào tẩu, bay đến trước mặt Vương Thủ Triết, thảm hề hề kêu lên: "Thủ Triết cứu ta."

"…" Vương Thủ Triết tiện tay vung ra một luồng huyền khí hệ sinh mệnh dồi dào sức sống, vừa giúp hắn trị liệu, vừa thán phục vừa ăn dưa: "Long lão ca, nghe giọng điệu của thân vương điện hạ, vị cô nương kia không phải là…?"

"Thủ Triết à, bây giờ ta đột nhiên rất hoảng a." Long Vô Kỵ khôi phục chút khí huyết, yếu ớt nói: "Nghe giọng điệu của lão già này, cô nương kia, hình như thật sự là lão nương Triệu Tích Tình của ta."

"Ồ, thật đúng là Tình nhi trở về rồi sao?" Long Xương đại đế và Đức Thuận thân vương chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện

bên cạnh hai người, say sưa nhìn Triệu Tích Tình đánh người trên bầu trời và Vĩnh An thân vương bị đánh, "Không hổ là Tình nhi, cho dù du lịch bên ngoài, cũng có thể nghĩ cách tấn thăng Thần Thông cảnh."

"Cái này… bệ hạ ngài cũng không quản?" Vương Thủ Triết nói: "Ta thấy Triệu Tích Tình kia ra tay rất tàn nhẫn, ngài không sợ xảy ra chuyện sao?"

"Đôi vợ chồng son đánh nhau, lão đầu tử của ta quản như thế nào?" Long Xương đại đế lấy ra một trái linh qua hái từ trong Thủ Triết viện, ăn rất giòn, "Nếu ta nói, tiểu tử Vĩnh An kia nên đánh, từ nhỏ ở trước mặt Đức Hinh cũng không có chủ kiến. Một người vợ rất tốt, lại bị tức giận đến mức phải mang theo thằng bé chạy trốn. Đến sau đó, thế mà còn thật ngu xuẩn mà đả thương nó, đây là đáng đời."

Nói đến việc này, thực tế Long Xương đại đế cũng có ý kiến không nhỏ. Vĩnh An cũng là hậu duệ xuất sắc mà ông ta yêu thương, nếu không cũng không cưới được vợ đại thiên kiêu của Triệu thị.

Kết quả bởi vì vấn đề cá tính của lão già Đức Hinh và Vĩnh An, dẫn đến mâu thuẫn gia đình và hàng loạt bi kịch, cũng đã từng làm cho Triệu thị có ý kiến rất lớn, cho đến bây giờ đối với Vĩnh An cũng không có thái độ tốt.

Quan trọng nhất là, còn khiến cho tâm tính của Ngô Anh Tế rất thích tan vỡ, từ nhỏ phản nghịch, không có hảo hảo được giáo dục và bồi dưỡng.

Nếu không bồi dưỡng thật tốt, nói không chừng có thể trở thành nhân tài trụ cột giống như Hạo quận vương, thậm chí có tư cách tranh đoạt đế tử.

"Ngài là bệ hạ, ngài định đoạt." Vương Thủ Triết thầm nghĩ trong lòng, tính tình của cả nhà Ngô thị này thật sự là không khỏi lo lắng.

Điều này làm cho Vương Thủ Triết không khỏi có chút lo lắng cho Vương An Nghiệp, hắn đã lập tức cưới hai đại thiên kiêu hoàng thất…Tuy rằng hai Vương Thủ Triết kia không tiếp xúc sâu, nhưng nghe nói cũng không phải đèn cạn dầu.

Nhưng mà nghĩ lại, trọng tôn tử nhà mình tuổi tuy nhỏ, nhưng tính cách trầm ổn thông minh có bảy tám phần bản lĩnh của Thủ Triết hắn, giải quyết xong hai tiểu quận chúa vẫn không thành vấn đề.

Cứ như vậy, từ trên xuống dưới Vương thị, còn có đám người Vương Thủ Triết dùng tâm trạng ăn dưa nhìn Vĩnh An thân vương bị đánh, trận đánh này đủ để đánh mấy canh giờ.

Cuối cùng Long Vô Kỵ sợ lão cha bị đánh chết, Vương Thủ Triết lúc này mới mời Liễu Nhược Lam ra mặt, khuyên bảo Triệu Tích Tình. Đây là trên địa bàn của Vương thị, cộng thêm Triệu Tích Tình một ngụm ác khí tuôn ra bảy tám phần, đương nhiên sẽ không bác bỏ mặt mũi của đại phụ Vương thị.

Tự nhiên theo đó, Triệu Tích Tình liền do Liễu Nhược Lam chiêu đãi.

Về phần hạ lễ giúp Ly Từ mang về, Triệu Tích Tình tỏ vẻ yêu cầu của Ứng Ly Từ, muốn tại hôn lễ tại chỗ giao cho người mới.

Ngay khi các thân bằng hảo hữu trong nội bộ Vương thị tề tụ.

Quy Long Thành.

Theo hôn kỳ của hai vị tiểu quận chúa Ức La và Tuyết Ngưng ngày ngày tới gần, hai bên đế tử phủ và Vinh quận vương phủ cũng giăng đèn kết hoa, vô cùng bận rộn.

Cho tới nay, phàm là đại thiên kiêu xuất giá, đều là một đại sự vô cùng long trọng. Từ khi xác định hôn kỳ đến nay, toàn bộ Quy Long Thành, từ hoàng thất, cho đến lê dân bách tính, gần như tất cả mọi người đều đang chú ý tiến triển của chuyện này, thậm chí còn dẫn tới một ít tổ chức tình báo chuyên môn buôn bán tin tức, dựa vào buôn bán tin tức liên quan hung hăng buôn bán kiếm lời một đợt.

Đối với phủ đế tử cùng với Vinh quận vương phủ mà nói, đây cũng là đại sự hạng nhất.

Mấy ngày nay, thế gia hai bên Vinh quận vương phủ và phủ đế tử tới cửa chúc mừng cũng nối liền không dứt, nhiều mối quan hệ rất xa, gần như đã không có cơ hội nhân thân thế gia qua lại mượn cơ hội này, cũng rối rít tới kết giao.

Thậm chí, bởi vì hôn sự của hai vị tiểu quận chúa, giá cả sản phẩm liên quan hôn lễ ở Quy Long Thành kia đều tăng lên trên biên độ nhỏ. Không có biện pháp, phủ đệ hai bên giống như là giằng co, mua đồ đều là không nương tay chút nào, hơn nữa càng mua càng nhiều, trực tiếp dẫn đến có chút tồn kho trong cửa hàng đều không đủ dùng.

Trong bất tri bất giác, không khí toàn bộ Quy Long Thành cũng theo đó trở nên náo nhiệt, tựa như ăn tết.

Thoáng chớp mắt, thời gian đã đến ngày An Nghiệp đón dâu.

Ngày hôm nay là ngày hoàng đạo được lựa chọn tỉ mỉ.

Vì trong ngày hôn lễ có thể thuận lợi hết thảy, có một điềm lành, Vương thị không chỉ mời quan viên Tam Tài ty chuyên môn phụ trách theo dõi Thiên Hậu suy tính thôi diễn thời tiết ngày hôm đó, vì phòng ngừa vạn nhất, thậm chí còn chuyên môn tìm cường giả Tử Phủ cảnh có được tiểu thần thông phong hệ và thủy hệ tùy thời đợi lệnh, lỡ như tính toán sai, lúc nào cũng có thể tiến hành can thiệp vào thời tiết, bảo đảm lúc đón dâu có thể có thời tiết tốt.

Chỉ vì xác định ngày đón dâu, ba bên liền qua lại tranh cãi vô số lần.

Đến ngày đón dâu, toàn bộ Quy Long Thành càng giăng đèn kết hoa, rước lấy vô số người xem náo nhiệt.

Bởi vì Vương thị bên kia giấu diếm rất kỹ, càng có rất nhiều người đều đang suy đoán, Vương An Nghiệp sẽ dùng loại phương thức này vào thành đón dâu. Trong Bạch Vân Lâu, càng vì thế mà chuyên môn mở ra bàn cược.

Phải biết rằng, loại chuyện rước dâu này, chú ý chính là một mặt mũi, phàm là thế gia có chút của cải, đều sẽ nghĩ hết biện pháp thể hiện rõ ràng nội tình nhà mình vào thời điểm này, càng đừng đề cập Vương An Nghiệp lần này là phải đồng thời lấy hai vị tiểu quận chúa, nếu phô trương không đủ lớn, tràng diện không đủ đồ sộ, vậy không chỉ mất mặt của Trường Ninh Vương thị, ngay cả hoàng thất, phủ đế tử, cùng với Vinh quận vương phủ cũng sẽ mất mặt cùng một chỗ.

Cũng bởi vậy, người chú ý chuyện này đặc biệt nhiều.

Ngày hôm đó.

Giờ lành vừa đến, đã có không ít người rướn cổ chờ đợi kết quả.

Bỗng dưng.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền hình thể thật lớn xuất hiện trên không Quy Long Thành, tựa như một con chim khổng lồ chậm rãi xẹt qua bầu trời, trên mặt đất để lại một bóng đen to lớn.

Dưới ánh mặt trời, chiếc thuyền khổng lồ hiện ra ánh sáng màu lam nhạt kia, cùng với ký hiệu Trường Ninh Vương thị ánh vàng rực rỡ trên thân thuyền, lụa màu đỏ đón gió tung bay, đều cực kỳ đoạt mắt người khác.

"Ông trời ơi!"

Trên mặt đất, có vô số quần chúng vây xem kinh hãi mở to hai mắt nhìn. Quy Long Thành không phải là có cấm sao? Ai to gan như vậy, lại dám trắng trợn lái Vân Dao phi thuyền tiến vào Quy Long Thành?

Nhưng rất nhanh đã có người phản ứng lại.

"Tê! Vương thị vì đón dâu, thế mà chuyên môn tìm Diêu thị vận chuyển mua một chiếc Vân Dao phi thuyền?! Cái này cần bao nhiêu tiền chứ? Cái này còn không phải vấn đề tiền đi, Diêu thị từ trước đến nay rất quý báu đối với phi thuyền Vân Dao, sẽ không tùy tiện bán."

"Vấn đề mấu chốt chẳng lẽ không phải là vì sao cấm vệ quân lại cho đi?"

Phải biết rằng Quy Long Thành Cấm Không Lệnh không đơn thuần chỉ là một tờ quy định. Nếu có người dám bỏ qua lệnh cấm bay loạn trên bầu trời Quy Long Thành thì sẽ bị thiên la địa võng của cấm vệ quân trực tiếp bắt giam.

Chiếc Vân Dao phi thuyền này có thể bay vào Quy Long Thành, bản thân nó chính là vấn đề.

Mà ở trên loại vấn đề này, có tư cách hạ chỉ đặc xá, cũng chỉ có Long Đại Đế.

Khứu giác của tất cả thế gia lớn nhỏ trong Quy Long Thành đều rất nhạy cảm, rất nhanh đã có người ý thức được điểm này, lập tức không thể không cảm khái, mặt mũi của Trường Ninh Vương thị quả nhiên đủ lớn.

Có điều, ngẫm lại người ta ngay cả chuyện một người đồng thời cưới hai vị tiểu quận chúa như vậy cũng có thể làm được, tìm đại để mở lệnh đặc xá hình như cũng không tính là gì.

Ngược lại là Bạch Vân Lầu bên kia, có không ít người bóp cổ tay thở dài, cảm khái chính mình đầu óc còn chưa đủ lớn, lại không nghĩ tới còn có thể làm như vậy.

Trong lúc nhất thời, ngược lại là có không ít thế gia nhận được gợi ý.

Vân Diêu phi thuyền đúng là phô trương hơn nhiều so với phi liễn, thoạt nhìn cũng rung động hơn nhiều. Tuy lệnh đặc xá không dễ làm, nhưng lệnh cấm không chỉ là Quy Long Thành, ở ngoài thành đón dâu không phải là được rồi sao?

Không mua được Vân Dao phi thuyền, liền hỏi Diêu thị hoặc là Vương thị thuê dùng là được.

Sau đó, dùng Vân Dao phi thuyền đón dâu cũng trở thành một loại thủ đoạn thể hiện nội tình, Diêu thị không vận từ nay về sau lại thêm một nghiệp vụ, thậm chí còn vì thế khai phá ra một loại Vân Dao phi thuyền chuyên dùng để đón dâu. Đương nhiên, đây là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Lúc này.

Bên trong Vân Dao phi thuyền cũng phi thường náo nhiệt.

Trong khoang chính của phi chu, An Nghiệp đang ngồi ở chủ vị, xung quanh là một đám tộc nhân Vương thị.

Đều nói màu đỏ là chọn người nhất, Vương An Nghiệp vốn đã lớn lên rất tốt, hiện giờ mặc một thân lễ phục màu đỏ chót, tự nhiên càng thêm nổi bật. Nhất là một thân lễ phục màu đỏ chót của hắn còn dùng Bạch Vân Linh gấm trân quý cắt may chế tác, đặc biệt làm nổi bật khí chất của người, nhìn thoáng qua, quả nhiên là phong thần tuấn lãng, khí độ nổi bật.

“Điều chế y sư ngự dụng của bệ hạ thật đúng là lợi hại, một thân y phục này chế tác quả thực là tuyệt, quá khí chất rồi.” Một thanh niên tuấn lãng bên cạnh cũng cười mở miệng, “Ca hôm nay ngài mặc bộ y phục này vào, tuyệt đối có thể mê hai chị dâu đến thất điên bát đảo đấy.”

Thanh niên này tên là "Vương An Tín", chính là thân đệ đệ của Vương An Nghiệp, nhỏ hơn Vương Thủ Triết mười tuổi. Được gien ưu tú nhất quán của Vương Thủ Triết, dáng dấp hắn cũng phong độ nhẹ nhàng, khí chất xuất chúng, cho dù là trong đám tộc nhân Vương thị ở chung quanh này, cũng là một trong những người xuất sắc nhất.

Tư chất trời sinh của hắn rất tốt, một bộ Luyện Huyết Đan Tôi Huyết Đan Tẩy Tủy Đan Vô Cực Bảo Đan dập xuống, cộng thêm một dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp và hiệu quả cải thiện dịch huyết mạch trung cấp, tư chất huyết mạch liền thuận lợi tăng lên tới đại thiên kiêu Đinh đẳng, luận tư chất, trong Vương thị hiện giờ cũng thuộc về bộ phận thứ hai.

Đương nhiên, đều là đội thứ hai, hắn so với ca ca Vương An Nghiệp của hắn mà nói vẫn là kém không ít. Dù sao, Vương An Nghiệp là có hi vọng trở thành tuyệt thế thiên kiêu.

Mà trong Vương thị, dịch cải thiện huyết mạch trung cấp được trưởng bối tặng cho như hắn, từ đó trở thành đại thiên kiêu, cũng còn có mấy người.

Đương nhiên, cũng có tư chất kém hơn một chút, cho dù được dịch cải thiện huyết mạch trung cấp cũng không thể trở thành đại thiên kiêu, nhưng cũng là tư chất thiên kiêu Giáp đẳng, đã thắng tuyệt đại bộ phận thiên kiêu đích mạch của thế gia tứ ngũ phẩm.

"An Tín, hôm nay phải xốc lại tinh thần, những nhân vật cùng thế hệ như Tuyết Ngưng và Ức La, hơn phân nửa đều không phải đèn đã cạn dầu." Vương An Nghiệp nghiêm mặt nói: "Hôm nay trước tiên diễn luyện diễn luyện, mấy năm nữa khi ngươi thành hôn với đích tiểu thư của Công Dã thị, cũng phải trải qua một lần này."

Vô cùng rõ ràng, các tiểu bối Vương thị cũng bắt đầu tiến vào tiến trình liên hôn. Thân là thân đệ đệ của Vương An Nghiệp, Vương An Tín ở trên thị trường hôn phối cũng rất nổi tiếng, sau mấy lần "đấu đua" bị đế tử phi Công Dã Thanh Nhụy ra mặt giải quyết dứt khoát, cùng đích tiểu thư của Công Dã thị đính hôn.

"Nhất định phải đối phó cho tốt, nhưng, hôn sự giữa ca và hai vị tẩu tẩu quả thực là quá oanh động." Vương An Tín cười nói:

“Ngươi cũng không biết, hiện giờ ngươi đã là nhân vật truyền kỳ. Ta ra ngoài gặp được bằng hữu, trong mười người ít nhất có năm người sẽ nghe ngóng chuyện của ngươi.”

Nghe nói như thế, tộc nhân khác cũng ồn ào ở bên cạnh, hiển nhiên cũng gặp phải không ít chuyện như vậy.

Bây giờ nhân khẩu của Vương thị rất nhiều, chỉ riêng bối tự “An” và “Vãn” đời thứ mười cộng lại đã có một trăm mấy chục người, nhân khẩu đời thứ mười và đời thứ mười cũng đã không ít.

Lúc này đây có thể có cơ hội theo tới đây, ngoại trừ mấy trưởng bối ra, còn lại đều là bối phận chữ “An”, tiểu bối tương đối xuất sắc trong bối chữ “Ninh”, hơn phân nửa đều là chưa lập gia đình.

Vì cướp được danh ngạch đón dâu, đám người này vụng trộm phân cao thấp lẫn nhau.

Hôm nay tộc nhân có thể đứng ở chỗ này, thả ra bên ngoài, người đứng đầu đều là thanh niên tài tuấn, trụ cột gia tộc, trận dung hoàn toàn không thua kém những thế gia ngàn năm kia.

Vương An Tùng, trưởng tử của Vương Thất Hạo, cùng với Vương An Tùng lúc trước bị Ngô Tuyết Ngưng mua chuộc một bao lì xì cũng ở trong đó.

Đám người này tụ lại một chỗ, nói nói nói cười cười, quả nhiên là rất náo nhiệt.

Lúc này, khoang thuyền mở ra, một thanh niên tuấn lãng cùng hai người trung niên từ bên ngoài đi vào.

“Hai mươi mốt thúc gia. Hai vị cữu cữu.”

Vương An Nghiệp lập tức đứng dậy hành lễ.

Các tộc nhân Vương thị khác cũng đứng dậy hành lễ theo, tình cảnh nghiêm túc hẳn lên.

Ba người này, vị trẻ tuổi tuấn lãng kia là Vương Tông Bác xếp hạng chữ lót “Tông” hai mươi mốt của Vương thị, hai vị trung niên khác là hai cữu cữu của mẫu tộc Vương An Nghiệp Tiền thị, cũng là lần này làm trưởng bối đi đón dâu.

Trong đó, Vương Tông Bác chính là con út của Vương Lạc Đồng và Lôi Bác Vũ, cũng là con trai duy nhất của nàng. Năm đó sau khi Vương Lạc Đồng sinh được Trưởng Nữ Vương Ly Hồng thì không muốn tái sinh, vẫn là Vương Thủ Triết vẫn thúc giục, nàng mới sinh con trai Vương Tông Bác trước khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Thế cho nên tuy Vương Tông Bác cùng thế hệ với gia gia Vương Tông An của Vương An Nghiệp, nhưng so với Vương An Nghiệp còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Giống như An Tín, hắn cũng là một trong những người dựa vào tư chất huyết mạch trung phẩm trở thành đại thiên kiêu. Đương nhiên, dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung phẩm kia là mẫu thân hắn Vương Lạc Đồng cho.

Lúc trước Vương Thủ Triết hao hết tâm lực chiếm lĩnh doanh huấn luyện tân binh của Thần Vũ hoàng triều, trong đó mọi người đạt được không ít cải dịch trong đó, khiến thế hệ trẻ nhận được rất nhiều lợi ích.

Lúc này đây, cũng là Vương Tông Bác chính mình cực lực yêu cầu, các ca ca cùng thế hệ đều nhường hắn, mới để cho hắn đoạt được vị trí đón dâu này.

Có điều, trưởng bối chính là trưởng bối, cho dù hai người khi còn bé không ít lần tụ tập cùng nhau chơi đùa, ở trước mặt công chúng, Vương An Nghiệp vẫn rất nể mặt Vương Tông, nên hành lễ thì lễ, thái độ cẩn thận tỉ mỉ.

“Phía trước chính là hoàng cung. Vân Dao phi chu đã chuẩn bị hạ xuống, các ngươi cũng đừng đùa nữa, mau chuẩn bị một chút, đợi lát nữa đi đón dâu tốt một chút.” Vương Tông Bác hưng phấn thúc giục một câu, lập tức nhìn về phía An Nghiệp: “Những người trẻ tuổi trong hoàng thất kia, bên kia nhất định sẽ cho ngươi không ít vấn đề khó khăn để khảo nghiệm ngươi, đợi lát nữa phải xem ngươi rồi.”

Nói xong, hắn ta lại nhìn về phía tiểu bối khác: “Còn có các ngươi, lát nữa đều cho ta chút khí phách, không được làm mất mặt Vương thị chúng ta.”

“Yên tâm đi, Nhị thập nhất thúc gia!”

“Đúng đúng đúng! Ngài cứ chờ xem biểu hiện của chúng ta đi! Bảo đảm để người của hoàng thất kiến thức được sự ưu tú của thế hệ trẻ tuổi Vương thị chúng ta!”

Một đám tiểu bối nhao nhao lên tiếng đáp lời, đồng thời từng người ma quyền sát chưởng, hưng phấn không thôi, một bộ chuẩn bị làm lớn một hồi.

Nhà trai này đón dâu khó tránh khỏi sẽ bị thân quyến nhà gái khảo nghiệm.

Lúc trước khi Vương Thủ Triết đón dâu, cũng bị nhóm cậu em vợ bên Liễu Nhược Lam làm khó dễ không ít. Thời điểm này, không chỉ có An Nghiệp cần ra sân tiếp nhận khảo nghiệm, những người trẻ tuổi đi cùng đón dâu này cũng phải phụng bồi.

Đây thật ra cũng là bình đài cho các thanh niên Vương thị triển lộ tài hoa, nếu biểu hiện tốt, nói không chừng còn có thể kiếm tức phụ trở về. Trong thế gia, nhân duyên thúc đẩy như vậy cũng không ít.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Vân Dao phi chu đã chậm rãi đáp xuống quảng trường phía trước hoàng cung.

Dựa theo quy trình đã thỏa thuận trước đó, người của phủ đế tử và Vinh quận vương đều sẽ chờ ở đây, còn Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng thì ở lại trong hoàng cung, sau khi khảo nghiệm chấm dứt, hai người sẽ cùng xuất giá từ hoàng cung.

Giờ phút này, gia quyến hai phủ đã sớm chờ ở trên quảng trường, một trái một phải, phân biệt rõ ràng.

“Muội phu.”

Thấy đội ngũ đón dâu của Vương An Nghiệp từ Vân Dao phi thuyền đi xuống, trưởng tử của đế tử An Ngô Thịnh Quân làm đại biểu của phủ đế tử nghênh đón, cười nói: “Ức La hiện tại còn chưa ra khỏi phủ đế tử, nàng bảo ta chuyển lời cho ngươi, Tuyết Ngưng chung quy phải lớn hơn nàng hai tuổi, ngươi vẫn nên đi đón Tuyết Ngưng trước, nhân tiện đi đón nàng ta là được.”

“Lộp bộp.”

Vương An Nghiệp thầm hô không ổn, những lời này lộ ra sát khí nồng đậm.

Cái này không giống với quy trình đã nói a. Đây là xảy ra yêu thiêu thân gì vậy? Nếu như hắn thật sự ngoan ngoãn nghe lời, trước tiên đi đón Ngô Tuyết Ngưng, "Thuận tiện tiếp Ức La", chỉ sợ từ nay về sau còn có thể sống cuộc sống sao?

Ngay khi Vương An Nghiệp cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Bên kia, đại ca của Ngô Tuyết Ngưng cũng là đại biểu của Vinh quận vương phủ nghênh đón, cười nói: "An Nghiệp à, muội phu tốt của ta. Tuyết Ngưng nhà ta cũng đã nói, cuối cùng là Ức La đính hôn với ngươi trước. Hôm nay ngươi vẫn nên đi đón Ức La trước, tiện thể tiếp nhận Tuyết Ngưng nhà ta là được."

Hai bên đều là mặt mũi tươi cười, bầu không khí không hiểu sao lại giương cung bạt kiếm.

Được! Hai vị này hôm nay lại là cãi nhau, hơn nữa ngoài miệng nói rất êm tai, bảo hắn đi đón một vị khác trước.

Vương An Nghiệp cực kỳ đau đầu, mười mấy năm nay, hai người bọn họ cũng không ít lần âm thầm giằng co.

"Hai vị đại ca đợi một chút, trước tiên An Nghiệp thương lượng với bổn gia." Vương An Nghiệp mặt ngoài bất động thanh sắc, chào hỏi xong lại trở về trên Vân Dao phi thuyền.

Thương lượng với huynh đệ và các trưởng bối, mọi người đều cảm thấy chuyện này không dễ xử lý.

Tuy ý của bệ hạ là, hai người đều là chính thê của Thủ Nghiệp. Nhưng cho dù là chính thê, nội bộ cũng phải có lớn nhỏ chứ? Đây là hai cô nương chống cự hơn mười năm, không có lộ ra trưởng ấu lớn nhỏ, hôm nay phỏng chừng muốn được ăn cả ngã về không, cược An Nghiệp đi đón ai trước.

Sau đó bắt đầu xôn xao, có người nói đi đón Ức La trước, dù sao Ức La đính hôn ở phía trước. Cũng có người nói, muốn đón Tuyết Ngưng trước, dù sao Tuyết Ngưng vốn đã lớn tuổi mấy tuổi.

Ngay tại lúc giằng co bất phân thắng bại.

Một lá cờ xí màu đen, chủ động bay ra khỏi Vô Lượng Bảo Giới, nàng đón gió phấp phới nói: “Mấy đứa nhóc các ngươi thì biết cái gì? Tóm lại, hôm nay hoặc là cùng nhau đón về, hoặc là không nhận một cái nào. Nếu không, chính là hậu hoạn vô cùng, về sau trong nhà vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.”

“Thất tỷ tỷ!” Vương An Nghiệp kinh hỉ nói: “Ngài mau nói xem, có biện pháp nào không?”

“Thứ nhất, hôm nay nhất định phải cùng nhau nhận về, không thể phân trước sau.”

“Thứ hai, kéo dài chiến trường phân lớn nhỏ đến đêm động phòng hoa chúc, đến lúc đó, chỉ cần An Nghiệp đồng thời đại triển thần uy, là có thể triệt để khuất phục các nàng.”

Quân kỳ thất tỷ phiêu đãng, tràn đầy tự tin nói hai điểm.

“Chỉ như vậy?” Vương An Nghiệp có chút há hốc mồm.

“Như vậy còn chưa đủ?” Thanh âm Quân Kỳ Thất tỷ tràn ngập hồ nghi, “Hẳn là, thần uy của An Nghiệp ngươi không đủ? Không khuất phục được các nàng? Đã sớm cảnh cáo ngươi rồi, loại chuyện này phải học nhiều luyện nhiều, ngươi lại không chịu nghe.”

“Thất tỷ…” Vương An Nghiệp cuối cùng là thủ thân như ngọc đến bây giờ, mặt đỏ rần: “Đã là lúc nào rồi, chớ có giỡn.”

“Được rồi được rồi, ngươi yên tâm đi.” Cờ xí của Quân Kỳ Thất tỷ lay động ba ba nói: “Về điểm này, ta đã sớm thương lượng thỏa đáng với Vô Lượng tiểu tỷ tỷ nhà ngươi rồi, người ta sợ chính là ngươi thiếu một chút chuyện, ở thời khắc mấu chốt uy phong không đủ.”

“Yên tâm, hai tỷ tỷ chúng ta là nhìn ngươi lớn lên, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt. Cửa ải này cứ ở trên người chúng ta là được.”

Lời này nói ra, Vương An Nghiệp luôn cảm thấy có chút cảm giác bất an không hiểu.

…

Chương 101: Vương thị tấn ngũ phẩm! Ly Từ hạ lễ…

…

“Thất tỷ tỷ, Vô Lượng tiểu tỷ tỷ.” Vương An Nghiệp chột dạ hỏi: “Có thể nói xem, kế hoạch các ngươi thương lượng ra có quá trình cụ thể nào không?”

Mặc dù hai vị tỷ tỷ đều là Khí Linh tỷ tỷ thông minh, có kiếp sống dài đằng đẵng và kinh nghiệm sống của “Khí” phong phú. Nhưng nhân loại kết hôn, loại chuyện tình cảm nam nữ này, chỉ sợ không quá giống a?

“An Nghiệp à, kế hoạch này, ta và Thất tỷ tỷ của ngươi đã thương lượng từ lâu rồi, có điều bây giờ nếu nói cho ngươi biết thì sẽ không linh.” Vô Lượng Bảo Giới nói: “Ngươi cứ việc yên tâm, chỉ cần dựa theo kế hoạch làm việc, đến lúc đó ngươi chờ nằm mà thắng là được.”

“Đúng vậy đúng vậy, thân thể và linh hồn của ta và Vô Lượng tỷ tỷ đều là của ngươi, cũng không có lễ vật gì ngoài định mức có thể chúc mừng tân hôn của ngươi, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một chiêu này, trợ giúp ngươi giải quyết tai hoạ ngầm của hôn nhân.”

Vương An Nghiệp càng nghe càng tê dại da đầu.

Bất quá, các nàng nói chắc như đinh đóng cột như vậy, vả lại trước mắt cũng không có biện pháp nào tốt, tạm thời để cho các nàng lo liệu đi.

Ít nhất, Vương An Nghiệp tin tưởng Vô Lượng tiểu tỷ tỷ và quân đoàn kỳ Thất tỷ tỷ đều sẽ không hại hắn.

Sau đó dựa theo kế hoạch đầu tiên của các nàng, do hai đệ đệ Vương An Tín đời chữ “An” và lão Vương An Diệp, một cầm quân đoàn kỳ, một cầm Vô Lượng Bảo Giới, lại đi ra khỏi Vân Dao phi chu.

Bọn họ chia ra đi bái kiến Ngô Tuyết Ngưng và ca ca của Ngô Ức La, tranh thủ đưa quân đoàn kỳ và Vô Lượng bảo giới cho hai vị tân nương tử.

Chữ lót “An” và chữ lót “Thì” của Vương thị ở Trường Ninh Vương thị thuộc về đời thứ mười.

Khi thế hệ này sinh ra, sự phát triển của Vương thị đã đi vào quỹ đạo, điều kiện trong nhà càng ngày càng tốt, Tộc Học cũng đã phát triển đến quy mô tương đối lớn.

Bởi vậy hắn (nàng) từ nhỏ đã nhận được giáo dục tốt nhất, cũng vô cùng dư dả về phương diện ăn mặc và tài nguyên tu luyện.

Ngoài ra, dưới sự dẫn dắt lấy thân làm gương của gia chủ Vương Thủ Triết, bầu không khí trên dưới Vương thị rất tốt.

Dưới đủ loại nhân tố, thế hệ này tùy tiện xách ra một người đều phi thường ưu tú, văn hóa nội tình, huyết mạch thiên phú, cách đối nhân xử thế, cùng với cách cục lòng dạ đều là lựa chọn tốt nhất. So với những trưởng bối Vương thị trẻ tuổi kia, bọn họ đã mạnh hơn rất nhiều.

Vương An Tín và Vương An Anh là cháu trai của Vương Tông An, cháu trai của Vương Thủ Triết, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, tuy không chói mắt như Thất ca bọn họ, nhưng cho dù là so sánh với những tinh anh đích mạch cùng tuổi ở thế gia nhị tam phẩm đều không kém chút nào, thậm chí còn có phần vượt qua.

Hơn nữa, bởi vì cha quá không đáng tin cậy, lại quanh năm không có nhà, Vương An Y lúc còn rất nhỏ đã gánh vác trọng trách gia tộc vốn không nên hắn gánh vác, thế cho nên tính cách và cha hắn Vương Thất Hạo gần như là hoàn toàn phản trưởng thành, trầm ổn, tỉnh táo, tỉ mỉ, còn có tầm nhìn xa, có quyết đoán, từ nhỏ đã được Vương Thủ Triết coi trọng.

Bây giờ mới chỉ hơn năm mươi tuổi, hắn đã có thể độc lập tọa trấn Thanh La vệ, lại để cho những thúc thúc bá bá của 【tổng ty hải mậu】 của Vương thị đều tâm phục khẩu phục hắn.

Giờ phút này, hai huynh đệ Vương An Tín, Vương An Hi trao đổi với thân quyến hai bên, cũng đều là thành thạo điêu luyện, hàm dưỡng phong độ tuyệt hảo, bày ra khí độ không kiêu ngạo không hèn mọn của Vương thị vô cùng nhuần nhuyễn, ngược

lại nhanh chóng khiến con cháu hoàng thất đều sinh ra hảo cảm với bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La, bọn họ lần lượt đại diện cho Vương An Nghiệp đi phủ đế tử và phủ Vinh quận vương, cũng do nội quyến các phủ chia ra đưa Vô Lượng Bảo Giới và quân đoàn kỳ đến trong tay hai vị tiểu quận chúa đợi gả.

Rất nhanh, liền xuất hiện hai lần như thế.

Nội viện phủ Đế Tử, trong khuê phòng của Ức La.

Rèm lụa đỏ xõa xuống, Ngô Ức La một thân giá y đỏ chót ngồi bên giường, trước mặt là một chiếc nhẫn trữ vật lơ lửng.

Mấy chục năm trôi qua, đứa trẻ lúc trước một lòng muốn nhà cao cửa rộng trộm chạy kia, bây giờ cũng đã trưởng thành dung mạo xuất chúng, mỹ kiều nương khí chất trác tuyệt, một thân phong hoa làm cho người ta tâm chiết.

Mắt thấy Công Dã Thanh Nhụy mang theo những nữ quyến của phủ đế tử tránh đi, giọng nói của Vô Lượng Bảo Giới ôn nhu mở miệng: ” Ức La, tỷ tỷ quen biết ngươi đã lâu. Bây giờ nhớ tới ngươi lần đầu gặp mặt, tràn đầy hồi ức ngọt ngào, không nghĩ tới trong nháy mắt các ngươi sẽ phải thành thân.”

“Vô Lượng tỷ tỷ.” Ngô Ức La thẹn thùng sẵng giọng: “Hắn là một tên xấu xa, bắt nạt người ta.”

“Theo ta thấy, Ức La ngươi và An Nghiệp có duyên phận lại xứng đôi, chính là ông trời tác hợp. Sau khi thành thân, nhất định sẽ lấy ngươi làm lớn.” Vô Lượng Bảo Giới căm giận nói, “Ngô Tuyết Ngưng chẳng qua là ỷ vào da mặt dày cứng rắn đâm một cước, sao có thể so với ngươi được? Nhất là tiểu tử An Nghiệp kia cũng không chịu thua kém, tức chết ta rồi.”

“Loại chuyện này cũng không thể trách An Nghiệp toàn bộ, là lão tổ gia gia cuối cùng cân nhắc đến nhất mạch của Vĩnh An thân vương bọn họ dù sao cũng là đích trưởng mạch, lại bởi vì đế tử chi tranh mà bị thương nặng.” Ngô Ức La giải thích cho Vương An Nghiệp, “Lão tổ gia gia sợ hậu duệ huyết mạch nhất mạch của ông ấy bị triệt để biên hóa, cũng khiến cho quốc lực Đại Càn suy yếu, lúc này mới khiến Ngô Tuyết Ngưng cũng gả cho An Nghiệp. Như thế, Vĩnh An thân vương

có thể ôm lấy hoàng thất nhất mạch kia, tiếp tục đoàn kết ở bên trong Đại Càn."

"Tuy nói như thế, nhưng mà tỷ tỷ ta không phục, chúng ta cũng không thể tiện nghi Ngô Tuyết Ngưng." Vô Lượng Bảo Giới nói, "Đến cùng, cũng phải để cho nàng tự mình hiểu rõ, ai mới là lão đại trong nhà."

Ngô Ức La khẽ gật đầu đồng ý nói: "Quả thật là có lý. Cho nên, ta hi vọng An Nghiệp có thể đến đón ta trước, như vậy có thể khiến Ngô Tuyết Ngưng hiểu được, trong lòng An Nghiệp ta mới là quan trọng nhất."

"Ôi, Ức La ngốc của ta." Vô Lượng Bảo Giới nói: "Ngươi làm như vậy, không phải là đem An Nghiệp đắp lên đống lửa sao? Bệ hạ đã nói rồi, hai nàng cùng gả không phân lớn nhỏ, ngươi đây là muốn để An Nghiệp công khai kháng chỉ sao?"

"Tuy An Nghiệp vô cùng tình nguyện tới đón ngươi trước, nhưng cũng phải cân nhắc ý nguyện của bệ hạ, cùng với thể diện của nam tử chứ? Trong lòng của hắn, ít nhiều cũng sẽ bị bức ép đến không thoải mái."

"Hơn nữa, cho dù An Nghiệp hắn quyết định tới đón ngươi trước, Ngô Tuyết Ngưng cũng sẽ không phục. Nàng sẽ chỉ nói, ngươi đây là ỷ vào thân phận đế tử An, cưỡng ép An Nghiệp tới đón ngươi trước."

Câu này, nói đến mức trong lòng Ngô Ức La cũng có chút hốt hoảng: "Vô Lượng tỷ tỷ, vậy làm sao bây giờ?"

"Tỷ tỷ lớn tuổi hơn ngươi, kiến thức nhiều hơn. Vào thời điểm này, nhất định phải nể mặt nam nhân, An Nghiệp mới có thể khăng khăng một mực với ngươi." Vô Lượng Bảo Giới ân cần dạy bảo: "Đợi đêm động phòng hoa chúc, chúng ta lại một lần nữa đoạt được vị trí đại phụ."

"Động…Vô Lượng tỷ tỷ ngươi thật đáng ghét, ngươi sao có thể…?"

"Ngươi còn ngại ngùng cái gì? Chúng ta đều là nữ hài tử. Huống chi mấy ngày nay, trưởng bối trong nhà cũng không phải là không dạy ngươi những thứ này…" Vô Lượng Bảo Giới nói: "Cơ hội chỉ có một lần, ngươi chớ có bỏ qua."

“Vô Lượng tỷ tỷ, ta phải làm như thế nào?” Ngô Ức La đỏ mặt, cắn môi xấu hổ nói.

“Tỷ tỷ nơi này có một lọ ‘Bảo Tán’ công hiệu đặc thù cùng với một lọ ‘Bảo Tửu’, ngươi chỉ cần như thế, như vậy… liền có thể thắng hắc hắc!”

“Vô Lượng tỷ tỷ ngươi thật bẩn! Người ta không thèm để ý tới ngươi nữa.”

“Cái này làm sao gọi là ô đây? Đây chính là Vô Lượng tỷ tỷ cùng Thất tỷ ngươi buộc Khương lão quỷ luyện chế ‘Kim Thiềm Sát Sát’. Kim Thiềm Bảo Điển của người ta mặc dù chỉ là tàn thiên, nhưng mà một khi gom đủ, cũng là đạo pháp trực chỉ Lăng Hư đại đạo. Chỉ cần không đi tà lộ, không muốn đi đường tắt, vẫn là có rất nhiều chỗ có thể lấy được.”

“Ta không nghe ta không nghe… Quá ô uế!”

“Giữa phu thê nào có bẩn hay không bẩn? Ngay cả vợ chồng Thái gia gia Thủ Triết gia chủ ngươi, không phải cũng thường lén lút tham tường Kim Thiềm Bảo Điển sao?”

“Cái này cái này… Vô Lượng tỷ tỷ làm sao ngươi biết?” Ngô Ức La nghe đến ngây người, đôi mắt to xinh đẹp trợn tròn.

“Ta nghe Tông Côn nói, Tông Côn lại nghe Tiên Nhi nói, Tiên Nhi lại là nghe… Ai da, ta nói với ngươi những chuyện này làm gì? Tỷ tỷ hỏi ngươi đi, rốt cuộc ngươi có muốn trấn áp tiểu cô nương Tuyết Ngưng kia hay không?”

“Muốn!”

“Tới tới tới, vậy Vô Lượng tỷ tỷ hảo hảo dạy bảo ngươi. Ngươi trước bỏ thêm chút Kim Thiềm Bảo Tửu vào trong hợp cương tửu, sau đó lại dùng Kim Thiềm Bảo tán mê muội… Hắc hắc hắc ~ “

“…”

“Nghe rõ chưa? Nếu hiểu được, thì nhanh chóng dựa theo kế hoạch ban đầu đi hoàng cung. Móng chân nhỏ Ngô Tuyết Ngưng kia hiện tại chắc chắn vẫn còn ở Vinh quận vương phủ, chúng ta chủ động nhượng bộ, An Nghiệp nhất định sẽ cảm thấy ngươi càng hiểu chuyện hơn, càng thêm thương ngươi…”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vinh quận vương phủ, Ngô Tuyết Ngưng trong khuê phòng trang trí hoàn toàn mới, một màn tương tự cũng phát sinh.

"Tuyết Ngưng à! Lúc trước ở trong Thần Binh bảo khố, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi và An Nghiệp, Thất tỷ tỷ nhà ngươi đã nhìn ra, các ngươi chính là trời sinh một đôi. Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, các ngươi đều phải thành thân. Chỉ đáng tiếc…"

Cố sự tương tự tiếp tục phát sinh.

Cho đến cuối cùng, giọng nói tràn ngập tính mê hoặc của quân đoàn kỳ Thất tỷ có chút kích động: "Tuyết Ngưng à, ngươi không thể thua Ngô Ức La. Ngươi và An Nghiệp mới là tự do yêu đương, đêm tân hôn, ngàn vạn lần đừng sợ!"

"Ngươi nhanh chóng dựa theo kế hoạch ban đầu đi hoàng cung, như thế An Nghiệp mới có thể càng thêm đau lòng ngươi."

"Thất tỷ tỷ, tỷ đối với muội thật tốt. Người ta sẽ đi ngay, tuyệt đối sẽ không để cho An Nghiệp khó xử."

…

Có hai vị tỷ tỷ Vô Lượng Bảo Giới và Quân Đoàn Kỳ ra tay, khốn cục mà Vương An Nghiệp gặp phải rất nhanh bị thuận lợi phá giải.

Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng, đều lấy tốc độ nhanh nhất đi tới hoàng cung, tranh thủ thắng được ấn tượng càng thêm nhu thuận hiểu chuyện.

Về phần quyết chiến, vậy thì lưu lại đêm động phòng hoa chúc đi, đã có át chủ bài của tỷ tỷ Vô Lượng (quân đoàn kỳ) cho, trận chiến này, Ức La ta thắng chắc rồi!

Loại thay đổi đột ngột này khiến hai vị ca ca của Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng đều trợn mắt há hốc mồm.

Vương An Nghiệp rốt cuộc đã làm tà thuật gì? Vậy mà khiến hai muội muội nhanh chóng phản chiến.

Chỉ tiếc, huyền bí trong đó, hai muội muội tự nhiên sẽ không nói với bọn họ.

Hai tân nương tử lần lượt vào vị trí, bên phía Vương An Nghiệp cuối cùng cũng có thể tiến vào quá trình đón dâu chính thức.

Trong quá trình này, tiểu cữu tử và tiểu di tử của Vương An Nghiệp tất nhiên là dựa theo truyền thống làm khó tân lang và phù rể một phen. Hơn nữa đám người này đều là hoàng tộc, tầm mắt rộng mở, thực lực không tầm thường, đề ra đều tương đối xảo quyệt, độ khó khá cao.

Tuy nhiên, phù rể mà Vương An Nghiệp mang đến cũng đều là người nổi bật trong đám bạn cùng trang lứa của Vương thị, muốn văn hóa có văn hóa, muốn vũ lực có vũ lực, tự nhiên là một đường vượt mọi chông gai, thế như chẻ tre.

Chi tiết trong đó, liền không hề phát ra lời nói cặn kẽ.

Cuối cùng, Vương An Nghiệp và các huynh đệ liên tục phá đại quan, thành công đón hai vị tân nương tử lên Vân Dao phi thuyền.

Về phần đội ngũ đưa dâu của phủ đế tử và Vinh quận vương phủ, đám người trẻ tuổi tự nhiên là đi theo Vân Dao phi thuyền, nhóm người lớn tuổi thì mỗi người ngồi phi liên nhà mình, một đường cuồn cuộn hướng Lũng Tả quận Trường Ninh vệ mà đi.

Bởi vì đội ngũ khổng lồ, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Lần này cũng không chú ý lộ tuyến phi hành, mà là theo lộ tuyến ngắn nhất, gặp núi qua núi, gặp rừng qua rừng. Dù sao cũng không có mấy hung thú đui mù ngu xuẩn đến mức tập kích đội ngũ này, cho dù gặp được, cũng chỉ coi nó là “Lễ vật đưa tân hôn” mà thôi.

Ngắn ngủi mấy ngày.

Đội rước dâu đã đến ngày tốt lành của ngày tốt để đến Trường Ninh vệ.

Bởi vì khoảng cách hai bên quá xa, mà bên Lũng Tả quận cũng không có bao nhiêu sản nghiệp của hoàng thất, rất nhiều người trẻ tuổi hoàng tộc và Quy Long Thành đây là lần đầu tiên đi vào Vương thị, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Ở trong khái niệm cố định của bọn họ, Lũng Tả quận chính là quận mới mở, bất luận là số lượng nhân khẩu hay là độ phồn vinh đều kém xa Trung Bộ. Tuy bọn họ cũng biết những năm qua Lũng Tả quận phát triển không tệ, nhưng cũng chỉ cho rằng Lũng Tả quận có nền tảng mỏng, cho nên dễ dàng đưa ra thành tích.

Về phần Trường Ninh Vương thị, mặc dù mấy năm nay danh tiếng rất nổi, nhưng bọn họ vẫn theo bản năng cảm thấy, một gia tộc quận mới xa, có giàu đến đâu, thì có thể giàu đến đâu chứ?

Cho đến hôm nay tận mắt nhìn thấy…

Đây nào phải là gia tộc ở nông thôn hẻo lánh? Đây rõ ràng là hào cường bên phú giáp!

Không nói cái khác, chỉ riêng Tụ linh trận cỡ lớn sắp hình thành kia cũng đủ khiến người ta chấn động rồi.

Đây là Tụ linh trận cỡ lớn bao trùm cả một trấn, phạm vi mấy chục dặm! Cho dù thế gia tam phẩm bình thường cũng không có Tụ linh trận quy mô như thế?

Trong thế gia, có thể có Tụ Linh Trận quy mô như thế, cũng chỉ có hai Quốc Công Phủ.

Hơn nữa ở trên địa bàn của Vương thị, ngoại trừ kiến trúc truyền thống ra, còn có vài tòa lầu cao ước chừng mười mấy trượng, mỗi một tòa diện tích đều có trên trăm mẫu đất, chung quanh lại đều là hồ nước và vườn hoa, các loại linh thực dạt dào, hoàn cảnh vô cùng thoải mái.

Kỳ lạ nhất chính là, mặt ngoài những lầu kia có rất nhiều cửa sổ lưu ly thật lớn, người ở trong phòng có thể thưởng thức được các loại cảnh đẹp.

“Những tửu lâu này ở phụ cận chủ trạch, đều là dùng để chiêu đãi khách quý.” Đám thanh niên Vương thị tự hào giới thiệu với khách nhân, “Chúng nó thiết kế rất mới mẻ, vô cùng sạch sẽ và thoải mái, hơn nữa bên trong còn có nguyên bộ hệ thống trận pháp làm năng lượng, có thể điều khiển chính xác khống chế chiếu sáng, nhiệt độ của mỗi gian phòng, cũng có nước ấm mười hai canh giờ không gián đoạn, cung ứng mỹ thực, bên trong còn có các phương tiện giải trí…”

“Ngoài ra, nóc nhà của mỗi tòa lầu còn có chỗ phi liên để đậu, khách quý có thể trực tiếp từ đỉnh lâu tiến vào tửu lâu, cũng có thể trực tiếp rời đi từ đỉnh lầu.”

Những thiết kế mới mẻ này, nhất thời lại làm cho đám người hoàng thất đến đưa dâu mở rộng tầm mắt.

Tuy trong sản nghiệp của hoàng thất tông thân phủ cũng có tửu lâu, khách sạn, thậm chí có một số hoàng thất chi mạch cũng mở tửu lâu khách sạn, trong đó cũng không thiếu tửu lâu cùng khách sạn đỉnh tiêm thanh danh hiển hách, nhưng những thứ đó đều là những thứ bọn họ nhìn quen rồi, cấp bậc cao cũng chỉ là cung cấp linh thực cùng với quy cách tu luyện tĩnh thất tương đối cao mà thôi, nào có những ý tưởng kỳ diệu trong Vương thị tửu lâu này, tự mình vận dụng?

Cho dù còn không có chân chính ở vào, chỉ nghe miêu tả, liền có thể tưởng tượng đến tửu lâu này ở lại tuyệt đối sẽ rất thoải mái dễ chịu.

Đợi đội đón dâu đến trước cửa chủ trạch Vương thị.

Lúc này đám người hoàng thất mới phát hiện, cổng chào ở chủ trạch Vương thị lại cao hơn năm trượng, toàn thân trắng noãn như ngọc, trên cột cổng chào điêu khắc Tuyết Tuyền Tiên Hạc, cùng với sừng tê giác rùa lân.

Mọi người đều biết, luật pháp Đại Càn có văn tự quy định rõ ràng, cổng chào của thế gia Lục phẩm cao bốn trượng, cao nhất không được quá bốn trượng rưỡi, mà điêu khắc đồ án Huyền Điểu Phi Ngư.

Cổng chào trước mắt này, rõ ràng chính là quy cách của thế gia Ngũ phẩm!

Phải biết rằng, loại cổng chào đại biểu thân phận phẩm cấp thế gia này không thể tự tạo ra. Loại cổng chào này phải do thợ thủ công phía chính chế tạo, tài liệu, nhân công sử dụng trong quá trình chế tác cùng với kích thước tỉ mỉ sau khi chế thành, quy cách, hoa văn đều có ghi chép kỹ càng.

Nếu là tư tạo, tra một chút là biết.

Vương thị cũng không thể làm xằng làm bậy trong chuyện quan trọng như vậy.

Rõ ràng, Vương thị không biết từ lúc nào đã thăng cấp thành thế gia Ngũ phẩm.

Hơn nữa, thiết họa ngân câu trên bảng hiệu đỉnh cổng chào kia, khí phách phi phàm, lại cũng không giống phàm phẩm.

Tông thân hoàng thất tinh mắt nhanh chóng nhận ra, đó là chữ của Long Xương đại đế!

Tuy nói trong ba ngàn năm chấp chính này, Long Xương đại đế quả thực tản ra không ít bút mực, hoàng thất tông thân, cùng với trong thế gia nhị tam phẩm đều bảo tồn mặc bảo của ông ta, nhưng tấm biển ông ta tự tay viết cũng không nhiều lắm.

Càng đừng nói đến, vẫn là đề chữ trên cổng chào mang tính biểu tượng này.

Vương thị thăng lên Ngũ phẩm, bảng hiệu lại là do bệ hạ ngự bút thân đề, đây phải là mặt mũi lớn cỡ nào?

Trong lúc nhất thời, mọi người trong hoàng thất lại có nhận thức mới về địa vị của Vương thị trong lòng bệ hạ.

Nhưng bọn họ không biết là, thật ra, nguyên bản theo ý của Vương Thủ Triết, tấn thăng Ngũ phẩm hay không cũng không quan trọng.

Nhưng Long Xương đại đế lại không làm, nói thực lực của Vương thị ngươi cũng đã như vậy, lại còn mang danh lục phẩm không chịu thả ra, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không phải có vẻ đại đế như hắn đang chèn ép thế gia sao?

Huống chi, ngươi chỉ là một cái “thế gia Lục phẩm” mà cưới hai tiểu quận chúa, có thích hợp không?

Vốn dĩ dựa theo ý của Đại Đế, là trực tiếp thượng tứ phẩm Vương thị, thuận tiện phong Hầu gì đó cho Vương Thủ Triết, nhưng bị Vương Thủ Triết cự tuyệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vương thị từ Cửu phẩm một đường thăng lên Tứ phẩm, quả thực quá rêu rao, thăng lên Ngũ phẩm đã không sai biệt lắm, Tứ phẩm vẫn là chậm rãi nói sau.

Về phần phong hầu không phong hầu, Vương Thủ Triết càng cảm thấy không cần thiết.

Nền tảng của Vương thị vẫn quá thấp, ngay cả một chiến lực Thần Thông cảnh cũng không có, gấp cái gì?

Hơn nữa phong hầu ngoại trừ hàng năm có thể nhận được một khoản trợ cấp cố định từ Tam Tài ty ra, cũng chính là tên tuổi dễ nghe một chút, xếp hạng ra ngoài lớn một chút, cùng với quy mô nuôi dưỡng gia tướng có thể lớn hơn một chút, theo Vương Thủ Triết thấy cũng không có bao nhiêu ý nghĩa thực tế.

Bây giờ những hạng mục đầu tư trong tay hắn, có cái nào không phải động một tí là trên mấy trăm vạn ngàn vạn rải tiền ra bên ngoài chứ? Chút trợ cấp kia đủ làm gì?

Về phần gia tướng… tốc độ quật khởi của Vương thị thật sự quá nhanh, mặc dù mấy năm nay Vương thị vẫn luôn dốc sức bồi dưỡng nhân tài, hơn nữa quả thật bồi dưỡng ra một nhóm gia tướng không tệ, quy mô gia tướng vẫn là nhỏ hơn nhiều so với thế gia Ngũ phẩm bình thường, thậm chí ngay cả một số thế gia Lục phẩm tồn trữ thời gian dài cũng không bằng.

Chỗ trống còn rộng lắm ~

Vương Thủ Triết chỉ lo nhân thủ không đủ dùng, lấy đâu ra những danh ngạch và biên chế ngoài định mức đó?

Hay là thôi đi!

Mà ngay khi đội ngũ đưa dâu của hoàng thất đến đây, bến Định Phổ bên kia sớm đã đỗ thuyền hồi môn nhiều ngày, cuối cùng cũng bắt đầu vận chuyển đồ cưới xuống.

Những thuyền đồ cưới này đều được đặc chế, mặt ngoài sơn đỏ, thoạt nhìn rất là vui mừng.

Hai vị tiểu quận chúa đều là đại thiên kiêu chi tư, lúc xuất giá quy cách cực cao, cũng liền gần với công chúa xuất giá, hơn nữa hai bên vụng trộm còn có chút ý tứ phân cao thấp, đồ cưới tự nhiên là đặc biệt nhiều, chỉ là các loại gấm vóc, các loại trâm cài đầu trang sức có thể chứa mấy xe lớn, dùng phi liên vận chuyển căn bản không hiện thực, chỉ có thể dùng thuyền vận chuyển tới trước.

Những thuyền đồ cưới này từ hơn mười ngày trước đã đến rồi, chỉ chờ Vân Dao phi thuyền đón dâu đến, liền khua chiêng gõ

trống đem đồ cưới cất vào kiệu kiệu vận chuyển vào Vương thị.

Đoàn kiệu hồi môn thật dài từ cửa ra vào kéo dài đến trên quảng trường của chủ trạch Vương thị, vận gần một canh giờ mới vận chuyển xong toàn bộ của hồi môn, thiếu chút nữa trực tiếp lấp đầy quảng trường.

Của hồi môn quy mô và số lượng như thế, ở toàn bộ Đại Càn đều là cực kỳ hiếm thấy, trong lúc nhất thời tạo thành chấn động cực lớn.

Không chỉ có các tân khách tận mắt chứng kiến rung động, dân chúng bình thường ở phụ cận bến thậm chí ở bờ bên kia xa xa xem náo nhiệt cũng bị rung động không nhẹ, sau khi về nhà liền nhịn không được thao thao bất tuyệt trước mặt người nhà.

Rất nhanh, chuyện này nhanh chóng truyền ra trong phạm vi Lũng Tả quận, thậm chí từng bước lan tràn đến toàn bộ Đại Càn.

Thời gian mấy chục năm kế tiếp, mỗi khi các thế gia bách tính trong Lũng Tả quận đụng phải việc cưới hỏi khá lớn, đều không nhịn được sẽ nhắc tới hôn sự này, nhắc tới đội ngũ hồi môn quy mô lớn này, cũng vì thế mà nói chuyện say sưa, lấy làm tự hào.

Sau khi đồ cưới đến nơi, chính là cảnh tượng Vương An Nghiệp chính thức thành hôn.

Thế gia đích trưởng nhất mạch thừa trọng tôn thành hôn, tự nhiên tránh không được sẽ có một bộ nghi thức rườm rà, tràng diện dư thừa liền không tiếp tục nói nhảm.

Đã nói ở dưới cảnh tượng tân khách tụ tập, vợ chồng Vương Thủ Triết, vợ chồng Vương Tông An, vợ chồng Vương Thất Chiêu đều ngồi trong chính đường, chờ Vương An Nghiệp và hai vị tiểu quận chúa kính trà hành lễ bái kiến.

Vương An Nghiệp dẫn hai tân nương tử, đầu tiên là bái kiến vợ chồng Vương Thủ Triết ngồi ở chủ vị phía nam.

Hai người tuy vẫn là một bộ dáng thanh niên và mỹ nữ như trước, nhưng đã là lão tổ tông gia tộc, chỉ là huyết mạch dưới gối hai người bọn họ, con cháu cũng có một đống lớn.

Hôm nay Liễu Nhược Lam rất vui vẻ, khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng, kéo tay hai tân nương tử đỡ tay các nàng đứng dậy, vừa nói chuyện, hai hồng bao đại biểu cho chúc nguyện tốt đẹp đồng thời nhét vào trong tay các nàng.

"Tạ thái nãi nãi." Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng lại vội vàng hành lễ.

"An Nghiệp, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người trưởng thành thật sự." Vương Thủ Triết thì biểu cảm nghiêm túc, răn dạy Vương An Nghiệp: "Nếu phải gánh vác trách nhiệm nghiệp gia tộc, cũng phải chăm sóc tốt cho ngôi nhà nhỏ. Ức La và Tuyết Ngưng đều là cô nương tốt tụ tập thiên địa Chung Tú vào một thân. Ngươi phải sống tốt với các nàng, gánh vác một trượng phu, tương lai làm một chức trách phụ thân."

"Vâng, thái gia gia." Vương An Nghiệp nghiêm túc nói.

Sau đó, ba người lại chia ra bái vợ chồng Vương Tông An, cùng với vợ chồng Vương Thất Chiêu.

Thân là ông nội nãi nãi, phụ thân mẫu thân, bốn người tự nhiên là đưa lên chúc nguyện tốt đẹp, cùng với lời răn dạy đối với Vương An Nghiệp.

Sau nghi thức.

Liền bắt đầu yến hội truyền thống bên trong chủ trạch Vương thị.

Lúc này.

Làm Tiền thị của mẫu tộc Vương An Nghiệp, do gia chủ Tiền thị Tiền Học Hàn, tặng lễ trưởng bối cho phu phụ ba người Vương An Nghiệp.

Tiền thị vốn nổi tiếng hào phú, bây giờ hợp tác với Vương thị lâu như vậy, càng tích lũy của cải phong phú, bọn họ đã tích lũy hai lão tổ Tử Phủ cảnh, đang chuẩn bị xung kích thế gia Tứ phẩm.

Lần này Vương An Nghiệp lập tức cưới hai tiểu quận chúa, đương nhiên khiến Tiền thị cũng hưởng thụ hào quang rực rỡ. Bởi vậy ra tay, đương nhiên sẽ không hẹp hòi.

Hai tiểu quận chúa, mỗi người một phần hồng bao một ngàn vạn càn kim, hiển lộ tài lực đáng sợ của Tiền thị.

Lần này tự nhiên là dẫn tới náo động, ngay cả rất nhiều người trong hoàng thất cũng liếc mắt nhìn Tiền thị.

Nếu là tài sản của hai ngàn vạn gia tộc, thành viên hoàng thất tự nhiên sẽ không để vào mắt. Nhưng trực tiếp lấy ra tổng cộng hai ngàn vạn càn kim làm hồng bao thì không giống vậy, điều này đại biểu cho tài chính của Tiền thị vô cùng dồi dào.

Gia tộc này, chỉ sợ tương lai một thế gia Tứ phẩm không chạy thoát được.

Sau đó, núi Ngô Điện của Lũng Tả quận vương và quận thủ Thái Sử An Khang, cũng tặng cho phu thê An Nghiệp ba người một chút lễ trưởng bối. Bọn họ cũng không giàu có bằng Tiền thị, nhưng tổng giá trị đạt đến mấy trăm vạn càn kim.

Sau đó, gia chủ Vương Vũ Xương của Đại Càn Vương thị, cũng đại diện chủ mạch dâng lễ trưởng bối, đó là một tấm 【Thần Thông Huyền Nguyên Thuẫn Phù】 tổ tiên Vương thị truyền xuống, một khi bóp nát có thể chống đỡ một đạo Huyền Nguyên Thuẫn, ít nhất có thể ngăn cản một kích toàn lực của tu sĩ Thần Thông cảnh, xem như vật bảo mệnh cực tốt.

Loại bảo vật này, cần tu sĩ Thần Thông cảnh trước khi chết mới có thể chế tác, lưu lại chút thủ đoạn và di sản cho các con cháu hậu bối, cho dù là Đại Càn Vương thị cũng sẽ không có bao nhiêu tồn kho.

Ngay khi Công Dã thị và Trần thị, mẫu tộc của hai tân nương tử này bắt đầu xoa tay chuẩn bị biểu diễn trưởng bối lễ.

Mẹ của Long Vô Kỵ Triệu Tích Tình có chút ngồi không yên, vội vàng đứng dậy nói: “Chư vị chờ một chút, ta thay Ly Từ tặng một ít lễ.” Nàng cũng không biết Ly Từ đưa thứ gì, chỉ sợ đằng sau thứ tốt xuất ra càng nhiều, có vẻ lễ vật của Ly Từ hơi khó coi một chút.

Triệu Tích Tình tiện tay vung lên, nàng từ trong nhẫn trữ vật cực phẩm lấy ra một cái rương thật lớn cùng với một bức tranh.

“Đa tạ tiền bối thay Ly Từ cô nãi nãi tặng lễ.” Vương An Nghiệp nghe được Vương Thủ Triết truyền âm, lập tức chắp tay nói cảm ơn.

“Không sao, lần này ta trở về Đại Càn cũng có một số việc phải làm, thuận tiện đưa giúp nàng một chút.” Triệu Tích Tình lạnh nhạt nói một câu, lại là tiện tay vẫy một cái, lấy ra một viên bảo vật thủy sắc minh châu, “Đây là một viên bảo châu tị thủy thiên nhiên, liền tặng các ngươi làm quà chúc mừng tân hôn.”

“Triệu tiền bối có thể tới tham gia hôn yến của vãn bối, An Nghiệp đã vạn phần vinh hạnh, há có thể thu vật quý trọng như thế.” Vương An Nghiệp vội vàng từ chối, Vương thị dù sao cũng không quen thuộc với Triệu Tích Tình, cũng không có quan hệ sâu xa gì, tùy tiện nhận bối lễ của gia trưởng người ta cũng không tốt.

“Không sao, viên bảo châu tị thủy này chỉ là trong lúc ta vô tình có được, huống chi sau khi đến Thần Thông cảnh, bảo châu như thế tác dụng cũng không lớn.” Triệu Tích Tình nói: “Vương thị chăm sóc con ta không kiêng kỵ nhiều, coi như ta thay hắn cảm tạ Vương thị.”

Sau khi Vương An Nghiệp nhận được truyền âm của Vương Thủ Triết, liền bái tạ nhận lấy: “Đa tạ Triệu tiền bối.” Sau đó, hắn bắt đầu xem xét lễ vật của cô nãi nãi truyền kỳ Vương Ly Từ mà hắn chưa từng gặp mặt.

Đầu tiên là xem cuộn tranh kia, sau khi mở ra, rõ ràng là một bộ bản đồ Tiên Triều cực lớn. Trên đó viết, bổn đại tiểu thư du lịch toàn cảnh Tiên Triều, mở rộng kiến thức, đặc biệt lưu lại một bộ《 Ly Từ Du Tiên Triều phẩm giám đồ》.

Đánh giá trang?

Vương An Nghiệp nhìn kỹ, lại đổ mồ hôi lạnh.

Một cửa hàng nào đó tại một quận nào đó của Tuy Vân Châu, Ly Từ nhất tinh, tiệm này thịt linh ngưu tươi mới non mềm, tay nghề đầu bếp cực tốt, đáng giá phẩm.

Cửa hàng nào đó, Ly Từ hai sao, cửa hàng này đứng đầu bổn vệ, đồ ăn phong phú lượng lớn, ấn tượng sâu sắc.

Quán ăn giống như nhất tinh nhị tinh, tổng cộng có hai ba trăm nhà trải khắp các nơi trong Tiên Triều.

Mà cửa hàng có thể đánh cho nàng ta ba sao, lại chỉ có rải rác mười mấy nhà, thậm chí có một châu được nàng ta gọi là mỹ thực hoang mạc, trì hoãn thời gian sinh mệnh quý giá của đại tiểu thư Ly Từ nàng ta, ngay cả một tiệm Tam Tinh cũng không có.

Vương Thủ Triết cách đó không xa nhìn mà khóe miệng giật giật, cái này đúng là phù hợp với phong cách của Vương Ly Từ, còn làm ra Ly Từ nhất tinh nhị tinh tam tinh, đây là muốn cùng một cửa hàng bánh xe nào đó không có manh mối.

Vương An Nghiệp trịnh trọng thu hồi cuộn tranh, tìm mấy huynh đệ cùng nhau mở rương to ra, bên trong bố trí rất nhiều hàn tinh để giữ tươi, hiển nhiên đó là một đống lớn đồ ăn.

"Đến đến đến đến, để ta đến xem xét Ly Từ muội muội chưa từng gặp mặt kia, tiện thể trở về ăn cái gì ngon?" Vương Ly Lung hấp tấp đi xem náo nhiệt, hiển nhiên muốn ăn ké một chút, kết quả nhìn vào bên trong, ách… cái bắp đùi mang theo lân phiến này rất quen thuộc.

Cái này cái này, đây không phải một cái đùi rồng sao?

Nhìn bộ dáng xanh mơn mởn kia, rõ ràng là chân sau của một con Ất Mộc Lục Long cường tráng, hơn nữa là một cái chân rất to rất to, quá nửa là một con rồng bát giai.

Trong rương lớn ngoại trừ hai cái đùi rồng còn có rất nhiều vảy rồng, xương rồng, gân rồng, sừng rồng.

Khi các gia tướng lấy ra một thứ giống như vậy, đưa vào trong hàn tinh khố cất giữ, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh. Cô nương mà Vương thị ra ngoài du lịch rốt cuộc là con đường gì?

Đây là tiết tấu giết một con Ất Mộc Lục Long cấp tám.

Đặc biệt là lần này đến tham gia hôn lễ, cũng có mấy con rồng. Hiện trường tổng cộng có bốn con rồng, theo thứ tự là Vương Ly Lung, Linh thú trấn tộc Ly Hỏa Cầu Long mà Mạc Nam Hoàng Phủ thị đến làm khách, Băng Lan thượng nhân Lũng Tả Học Cung Băng Lan Thượng Nhân nuôi dưỡng, cùng với thần thú trấn quốc Ngô Thương Long của Ngô thị đến làm khách.

Ngoại trừ sắc mặt Ngô Thương Long như thường ra, ba con rồng còn lại đều có chút run rẩy.

Lập tức kính sợ Ly Từ đại tiểu thư chưa từng gặp mặt kia.

“Lấy, dải dài kia là cái gì?” Ngô Tuyết Ngưng chỉ vào đáy rương, đặc biệt đóng gói một phần nguyên liệu nấu ăn, tò mò hỏi: “Nơi này còn đặt Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.”

Nàng lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, ngoan ngoãn giao cho Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp mân mê một chút, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn phát ra hình ảnh.

Hình tượng của Vương Ly Từ xuất hiện, tuy rằng thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng nàng vẫn là bộ dáng ngây ngốc mập mạp trẻ con như cũ, sau khi điều chỉnh góc độ một chút, bắt đầu nói ào ào.

“Tôn nhi An Nghiệp chưa từng gặp mặt, biết được đại hôn của ngươi, đại cô nãi nãi cũng không có thứ gì tốt, vừa lúc trước cùng sư phụ đi giết một con rồng, liền đóng gói cho ngươi một ít thực vật và tài liệu. Trong đó một long tiên, sư tôn nói nam nhân kia ăn thứ đó hiệu quả tốt nhất, có thể cho nam nhân sau khi thành thân uy phong không ai bì nổi, khiến lão bà không dám đi về phía tây. Tuy rằng ta nghe không hiểu ý tứ gì, nhưng vẫn muốn để cho An Nghiệp ngươi lợi hại một chút. Liền từ sư tôn đoạt lại đây, dù sao hắn cũng chưa thành thân.”

Hiện trường mọi người lâm vào yên tĩnh, mồ hôi lạnh túa ra, cô nương kia dã lộ như thế nào a? Bất quá xác thực rất lợi hại, ở Tiên Triều còn dám giết rồng, rất nhiều rồng ở Tiên Triều đều có tổ chức, trừ phi chuyên môn dùng thịt nuôi rồng, nếu không giết một con đều rất phiền toái.

“Đại cô nãi nãi hiện tại lăn lộn ở Tiên Triều rất khá, chờ ngươi đến Tiên Triều du lịch, đại cô nãi nãi mang ngươi bay.”

“Không nói nhiều nữa, ta và sư tôn muốn chạy trốn trước, Lục Long nhất tộc thật sự quá phiền toái, lại tới đuổi giết chúng ta. Vốn là ăn chúng nó một con rồng sao?”

“Cuối cùng, hi vọng sau khi ngươi ăn, có thể chân chính uy phong bát diện không ai bì nổi, khiến lão bà không dám đi hướng tây.”

“Đúng rồi, ngươi có thể cân nhắc một chút để ta cho Tứ thúc ta, ta cũng hi vọng Tứ thúc có thể uy phong lên.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, đều là mồ hôi.

Mà nửa phần trước của Vương Thủ Triết còn đang cười nha đầu kia không tim không phổi, nhưng nghe đến cuối cùng, mặt đều đen. Nha đầu chết tiệt kia, tứ thúc nhà ngươi nợ ngươi cái gì? Không phải chỉ là lúc trước đối xử nghiêm khắc với ngươi một chút thôi sao?

Nếu nha đầu chết ở bên cạnh, Vương Thủ Triết nhất định phải cho nàng nếm thử sự lợi hại của Thủ Triết đại ma vương.

…

Chương 102: Động phòng!

…

Bên phía Vương Thủ Triết vẫn còn đang lảm nhảm, trong lòng tính toán chờ đại nha đầu Ly Từ trở về sẽ xử lý nàng như thế nào.

Bên kia, Vương Ly Dao lại vội vàng nhảy ra giảng hòa, dời đi lực chú ý của mọi người.

Nàng đại biểu Lũng Tả Tử Phủ Học Cung đưa lên hạ lễ —— một linh mạch thượng phẩm trung hạng bị phong tồn trong linh châu.

Thật ra nói như vậy, thế gia thành hôn là không liên quan gì đến Học Cung, cũng không cần phải tặng quà, nhưng thứ nhất, Lũng Tả Học Cung mấy năm nay hợp tác chặt chẽ với Vương thị, quan hệ song phương hòa hợp, cũng thực sự kiếm được không ít tiền. Thứ hai, cũng là lần thành hôn này là hai vị quận chúa, lấy quan hệ giữa Lăng Vân thánh địa và hoàng thất Đại Càn, bên phía Học Cung biểu thị một chút cũng là bình thường.

Mà Vương Ly Dao, từ mười mấy năm trước tấn thăng Tử Phủ cảnh, đã được sắp xếp đi chiến trường ngoại vực lịch luyện một phen.

Sau khi có chút công huân, đã được triều đình sắc phong làm "Huyền Dao thượng nhân", sau đó cũng chính thức tiếp nhận quản lý Lũng Tả Học Cung, hiện giờ nghiễm nhiên đã có vài phần uy nghiêm của người đứng đầu Học Cung.

Nhân cơ hội này, Lạc Thu và Lạc Tĩnh cũng đưa lên trưởng bối lễ của mình, tuy rằng so ra kém long thối long tiên của Vương Ly Từ chói mắt như vậy, nhưng cũng là tỉ mỉ chọn lựa, giá trị xa xỉ.

Các thân quyến ở đây nhìn mà đều cảm khái không thôi, cùng có vinh yên.

Nhớ năm đó, bọn họ đều nhìn những đứa nhỏ này từ răng nanh học ngữ từng chút một lớn lên, kết quả trong thời gian nháy

mắt này, đứa bé năm đó cũng đã trưởng thành đại nhân vật uy chấn một phương.

Ly Dao thì không nói, đại viện trưởng Lũng Tả Học Cung, đây chính là đại nhân vật giống như đại quan biên giới, Lạc Tĩnh và Lạc Thu tuy kém hơn một bậc, nhưng cũng đã là cường giả thanh danh lan xa, ở Lũng Tả quận, thậm chí cả Đại Càn đều có tiếng tăm lớn như vậy, ở trong Lũng Tả Học Cung, hiện giờ địa vị cũng đã gần với chưởng mạch thượng nhân Tử Phủ cảnh.

Đợi các nàng tấn thăng Tử Phủ cảnh thành công, sẽ có tư cách độc khai Nhất mạch. Đến lúc đó, bất kể là rời khỏi Lũng Tả Học Cung đi Học Cung khác đơn mở Nhất mạch, hay là ở lại Lũng Tả Học Cung chờ kế thừa vị trí mạch chủ, hoặc là đi Lăng Vân thánh địa tiến tu, tiền đồ tương lai đều vô cùng rộng lớn.

Nhìn những hài tử này càng ngày càng có tiền đồ, sao có thể không có vinh dự?

Mấy vị lão tổ của Mạc Nam Vương thị là đắc ý nhất trong đám người. Sự cường đại của Ly Dao, cũng có một phần công lao của Mạc Nam Vương thị bọn họ. Cũng khiến cho Mạc Nam Vương thị bây giờ được thơm lây theo, càng dựa vào đó có rất nhiều hợp tác với Trường Ninh Vương thị, kiếm được không ít tiền.

Một bên khác, nhóm thân quyến của Trần thị và Công Dã thị lại cảm thấy áp lực nặng nề.

Với tư cách thế gia phát triển mấy ngàn năm, bọn họ vốn là lực lượng mười phần, quyết định muốn ở khâu này rút được hạng nhất, cho hài tử nhà mình hảo hảo chống đỡ một phen.

Không nghĩ tới trước tiên là Tiền thị ra tay đã là hai ngàn vạn… Cái này còn chưa tính, dù sao cũng chỉ là tiền tài, trên đời này có nhiều thứ tốt cho dù có tiền cũng không có chỗ mua, nhưng ngay sau đó, Đại Càn Vương thị liền lấy ra 【Thần Thông Huyền Nguyên Thuẫn Phù】.

Bảo vật cấp bậc này, cho dù đối với thế gia Tam phẩm mà nói, đó cũng là thứ tuyệt đối áp đáy hòm.

Đại Càn Vương thị thật đúng là dốc hết vốn liếng!

Ngươi là một chủ mạch, lại không phải hài tử nhà mình thành hôn, ở đây bừa bãi xem náo nhiệt cái gì?!

Trần thị và người thân của Công Dã thị đều oán niệm không ngớt, nhưng cũng may chính bọn họ cũng chuẩn bị đồ tốt, ngược lại cũng có thể kiềm chế được.

Kết quả ai biết, không đợi bọn họ xuất thủ, bên này lại là bảo châu tị thủy, lại là long thối long tiên, lại là linh mạch thượng phẩm.

Vương Ly Dao còn chưa tính, sự cường đại của bọn họ đối với nàng ít nhất cũng có một chút, nhưng một cô nãi nãi ra ngoài du lịch, lại ra tay chính là long thối long tiên bát giai lục long, rộng rãi có thể so với đích mạch đại thiên kiêu của tam phẩm thế gia.

Điều này có hợp lý không?

Trường Ninh Vương thị này, thật sự là thế gia chỉ phát triển hơn hai trăm năm sao? Người của gia tộc này không khỏi cũng quá biến thái đi?

Người của Công Dã thị và Trần thị đều có chút lộn xộn.

Sau khi hỗn loạn, lại sinh ra cảm giác nguy cơ nồng đậm. Dưới loại tình huống này, bọn họ nếu không xuất ra chút thứ tốt chân chính đến, chẳng phải là bị người xem thường?

Đám người Trần thị nhìn nhau, lập tức, đại thiên kiêu Trần thị Trần Cảnh Long liền đại biểu Trần thị đứng ra.

Hắn lấy ra một cái chuông nhỏ màu cam lung linh màu vàng cam, trịnh trọng giao vào trong tay Vương An Nghiệp: “Đây là bí bảo đào móc ra từ trong di tích Thần Võ hoàng triều, tên là “Hộ Hồn Linh”, có thể hộ người thần hồn, khiến chủ nhân tránh bị ảo cảnh cùng với công pháp ma tu mê hoặc, bảo trì thần trí thanh tỉnh. Có nó ở đây, cho dù là đại thần thông của cường giả Thần Thông cảnh cũng rất khó mê hoặc được ngươi.”

“Ngoài ra, nếu tu vi đến Thần Thông cảnh, mặc dù thân thể vẫn lạc, có nó ở đây, cũng có thể bảo đảm thần hồn sẽ không lập tức tán loạn, mặc dù không cách nào bảo vệ tính mạng, nhưng cũng mạnh hơn hồn phi phách tán. Nếu vận khí đủ tốt, nói không chừng còn có một đường sinh cơ.”

Thứ tốt!

Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời.

Cường giả Thần Thông cảnh thần hồn cường đại, nhưng cũng không phải mỗi một cường giả Thần Thông cảnh sau khi vẫn lạc đều có thể bảo lưu thần hồn. Nếu không, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, trên thế giới này chẳng phải là tàn hồn bay đầy trời sao?

Có thể giữ lại thần hồn, hơn phân nửa đều là dựa vào bí bảo hoặc bí pháp. Theo điển tịch ghi chép, loại bí bảo này cho dù là ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng cực kỳ hiếm có, có thể tồn tại đến bây giờ, càng là phượng mao lân giác.

Trần gia lại cam lòng đem loại bí bảo này lấy ra làm hạ lễ, xem ra thật sự bỏ hết vốn liếng.

Vương An Nghiệp cũng không ngờ Trần thị lại có thể lấy ra bảo vật như thế, lập tức vội vàng cung kính tiếp nhận: “Đa tạ cữu cữu.”

Những người khác ở đây cũng đều là tinh anh thế gia, đều là người biết hàng, lập tức cũng kinh ngạc không thôi, đều cảm khái Trần thị ra tay hào phóng.

Thấy biểu hiện của mọi người như vậy, Ngô Tuyết Ngưng không khỏi đắc ý liếc Ngô Ức La một cái.

Hỏng bét!

Trong lòng Ngô Ức La cũng âm thầm nhíu mày lo lắng không thôi.

Trường hợp này, so sánh chính là nội tình. Vạn nhất đợi lát nữa Công Dã thị xuất ra đồ vật không có trân quý như Trần thị, người khác sẽ cảm thấy nội tình Công Dã thị không bằng Trần thị, hoặc là địa vị của cháu gái ngoại này ở Công Dã thị không được coi trọng bằng Ngô Tuyết Ngưng.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến địa vị gia đình trong tương lai của nàng.

Chỉ tiếc, lúc này nàng không tiện mở miệng, hơn nữa xung quanh Thần Thông cảnh quá nhiều, ngay cả truyền âm cũng không tiện.

Đang lúc nàng âm thầm lo lắng, đại ca nàng Ngô Thịnh Quân cho nàng một ánh mắt an tâm chớ vội.

Cùng lúc đó, đại biểu của Công Dã thị là Công Dã Tĩnh Lam đứng lên.

Công Dã Tĩnh Tuyền là một thanh niên phong độ nhẹ nhàng, khí chất ổn trọng.

Hắn là đại ca ruột của mẫu thân Công Dã Thanh Nhụy của Ngô Ức La, nhưng bởi vì Công Dã Thanh Nhụy sinh ra muộn, tuổi của hắn lớn hơn Công Dã Thanh Nhụy không ít, mấy năm trước cũng đã tiếp quản phần lớn sản nghiệp của Công Dã thị. Sau khi đế tử An thượng vị, hắn lại thuận lý thành chương tiếp nhận chức gia chủ, hiện giờ đã là người nắm quyền của Công Dã thị.

Mấy năm nay, hắn đại biểu Công Dã thị và Vương thị từng hợp tác không ít, cũng không ít lần đến Vương thị Tộc Học thăm Ngô Ức La, hai bên đã sớm là người quen cũ.

Hắn lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, trực tiếp nhét vào trong tay Vương An Nghiệp, giải thích: “An Nghiệp, đây là bản vẽ mà cữu cữu căn cứ vào việc đào móc ra, khôi phục linh thạch thời đại Thần Võ, vận chuyển phi chu. Phi chu này tiêu hao rất lớn đối với linh thạch, nhưng lượng hàng tải cực lớn, nếu vận dụng tốt, có thể có tác dụng lớn.”

Có lẽ là thân là luyện khí sư, ông ta thoạt nhìn có chút nghiêm túc, nói chuyện cũng rất nghiêm túc, cuối cùng không quên bổ sung một câu: “Trong nhẫn trữ vật này ngoại trừ một vật, còn có bản vẽ, cùng với công dã thị sử dụng giấy thông hành. Luyện khí sư của Vương thị nếu muốn tiến hành nghiên cứu hoặc cải tiến, đều có thể tự nhiên.”

Đại Càn khá coi trọng quyền sở hữu bản vẽ luyện khí. Ngoại trừ từ trong di tích đào ra, loại bản vẽ tự chủ nghiên cứu phát minh bổ sung này, nhất định phải có được quyền trao quyền của người nghiên cứu mới có thể luyện chế hoặc cải biến.

Phương diện này luật pháp Đại Càn, lúc trước dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của Công Dã thị mới từng bước chế định hoàn thiện.

Ý tứ trong câu nói này của Công Dã Tĩnh Diễm tương đương với đưa quyền hạn sản xuất và quyền cải tiến phi thuyền này cho Vương thị. Tương đương với việc gia tăng cho Vương thị một sản nghiệp có thể liên tục sản sinh lợi ích.

Chuyện này mạnh hơn tặng một món đồ đơn thuần nhiều.

Đương nhiên, nếu cứng rắn muốn nói, cũng rất khó nói nó cùng "Hộ Hồn Linh ai mạnh ai yếu, dù sao cũng là đồ vật hoàn toàn bất đồng, không có cách nào so sánh.

"Công Dã thị quả nhiên không hổ là thế gia luyện khí, thực lực quả nhiên hùng hậu."

Mọi người ở đây cũng cảm khái không thôi, vừa cảm khái sự quyết đoán của phần lễ vật này, cũng cảm khái sự quả quyết của Công Dã thị.

Phải biết rằng, loại đồ vật có thể sinh tiền này đặt vào bất kỳ một gia tộc nào, đều là phải làm bảo bối giấu đi. Công Dã thị nói tặng liền tặng, cũng đủ để nhìn ra bọn họ đối với Ngô Ức La người cháu ngoại này coi trọng.

Thấy phản ứng này của mọi người, trong mắt Ngô Ức La lập tức lộ ra nụ cười, khuôn mặt tinh xảo nở rộ, vẻ mặt cùng vinh yên. Quả nhiên cữu cữu không để cho mình thất vọng.

Thật đáng ghét mà!

Ngô Tuyết Ngưng thở phì phì cắn môi.

Lại không thể vượt qua xú nha đầu Ngô Ức La kia!

Xem ra, chỉ có thể dựa theo quân đoàn Kỳ tỷ tỷ nói như vậy, dựa vào loại phương thức này tranh ra thắng bại rồi.

Nhưng tiểu tỷ tỷ quân đoàn kỳ nói đúng, nam nhân đều thích lớn, Ức La thân thể kia, dựa vào cái gì cùng mình tranh? Xú nha đầu, chờ đi, nàng lần này thắng chắc rồi!

Nhưng mà, khiến cho tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, ngay tại mọi người cho rằng phân đoạn này sẽ qua như vậy, thời điểm chuẩn bị đem hai vị tân nương đưa vào phòng cưới, đại biểu Lăng Vân thánh địa chi chủ Khương Chấn Thương đến xem lễ lại mở miệng.

“Trước tiên chờ một chút, ta nơi này cũng có một kiện lễ vật, muốn đại biểu sư tôn ta đưa cho ba người mới.”

Vài chục năm trôi qua, Vương Ngao bây giờ cũng đã hơn năm mươi tuổi, sớm đã trổ mã thành một vị tiên tử xinh đẹp đại khí, phong thái trác tuyệt.

Dưới sự dốc sức bồi dưỡng của sư tôn nàng Khương Chấn Thương, tư chất của nàng ở trên cơ sở ban đầu lại tăng lên một mảng lớn, từ hai mươi năm trước đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh, bây giờ tu vi đều đã là Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Trong thánh địa, địa vị của nàng càng không tầm thường, trong mấy năm nay đã tạo ra thanh danh lớn như vậy, chính là người cạnh tranh hữu lực được công nhận là người thừa kế thánh địa.

Mặc dù tuổi tác nhỏ hơn An Nghiệp một tuổi, nhưng từ vai vế mà nói, nàng là cô cô của An Nghiệp, lúc này đại diện cho Khương Chấn Thương tặng lễ cũng không có vấn đề gì.

Nói xong, nàng liền lấy ra một hộp lễ bằng gỗ dài mảnh, khắc đầy minh văn huyền ảo, giao vào trong tay An Nghiệp.

Khương Chấn Thương là chủ nhân của thánh địa, mặc dù trên lý luận cũng coi như là trưởng bối của An Nghiệp, nhưng lúc trước cũng không có ai trông cậy vào hắn sẽ tặng lễ.

Dù sao, đây chính là chủ thánh địa, một trong hai cột trụ chống trời của Đại Càn. Hơn nữa, so với đại đế không có việc gì là thích làm ra chút động tĩnh như Long Xương đại đế này, vị chủ thánh địa này phải khiêm tốn hơn nhiều, bình thường hiếm khi lộ diện, trừ phi là đệ tử thân truyền, những người khác gặp hắn một lần đều khó khăn.

Trước đó hắn ủy thác Vương Ngao chúc mừng, mọi người đã cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng chỉ cảm thấy là nể mặt hoàng thất, cùng với mặt mũi Vương Ngao, cho tới bây giờ không nghĩ tới hắn rõ ràng còn chuẩn bị lễ trưởng bối.

Đây thật sự là quá nể mặt Vương thị rồi!

Trong lúc nhất thời, mọi người vô cùng ngưỡng mộ, cũng đều hết sức tò mò, vị này rốt cuộc tặng lễ vật gì.

Nhưng mà, lúc An Nghiệp chuẩn bị mở hộp, lại bị Vương Củng đưa tay đè lại.

“Đây là món quà sư tôn vô tình giành được trong một buổi đấu giá ở Tiên Triều, cảm thấy rất thích hợp với ngươi, mới được tặng làm hạ lễ tân hôn. Sư tôn nói trước, phần lễ vật này cần phải mở ra vào lúc không có ai.” Vương Anh Tuyền nghiêm túc nói, giọng rất trịnh trọng.

Mọi người nhất thời có chút khó hiểu, không biết vị Thánh địa chi chủ này rốt cuộc làm trò gì.

Nhưng những người khác còn không rõ ràng cho lắm, An Nghiệp cũng đã hiểu được.

Bởi vì trong tay áo hắn thu nhỏ lại thành một khối quân đoàn kỳ Thất tỷ tỷ lớn bằng cái giẻ lau kích động toàn thân run rẩy, không ngừng thúc giục bên tai hắn: “Mau mau mau mau! Cẩn thận một chút, đừng đụng vào, cũng đừng té ngã!”

“An Nghiệp, ngươi quay về phải cảm ơn Khương Chấn Thương mới được. Cột cờ của lão nương bị mất nhiều năm như vậy, thế mà lại bị hắn tìm ra rồi!”

Thất tỷ kích động đến nói năng lộn xộn.

Khí tức trong cái hộp này, người khác không nhận ra, nàng lại là rất quen thuộc. Đây chính là một nửa khác của nàng mấy vạn năm!

Có trời mới biết, không có cột cờ đối với thực lực của nàng có bao nhiêu ảnh hưởng. Chờ đem cột cờ này ấn lên, nàng chính là đạo khí hoàn chỉnh rồi, đến lúc đó, lên chiến trường, chẳng phải là được đại sát tứ phương?

Vương An Nghiệp vội vàng trịnh trọng thu hồi cái hộp, đồng thời trịnh trọng thi lễ với Vương Ngao, phiền toái nàng nhất định phải đem lòng cảm kích của mình nói cho Khương Chấn Thương tiền bối.

Dù kiến thức rộng rãi như hắn, lúc này cũng có chút kích động nho nhỏ.

Dù sao, đây chính là đạo khí!

Hiện tại, toàn bộ Đại Càn, trừ cái trong tay hắn, cũng chỉ có kiện đạo khí “Thương Long Kiếm” trong tay lão gia gia bệ hạ

mà thôi.

Bên kia, Vương Thủ Triết và Long Xương đại đế âm thầm ăn dưa cũng đã nhận ra không đúng, vội vàng gọi Vương Ngao đến âm thầm hỏi thăm tình huống.

Vương Ngao liền nói tỉ mỉ tình huống.

Kỳ thật, bắt đầu từ khi An Nghiệp lấy được quân đoàn kỳ Thất tỷ, sư tôn của nàng đã bắt đầu âm thầm lưu ý nơi hạ lạc của cột cờ.

Dù sao, quân đoàn kỳ hoàn chỉnh và quân đoàn kỳ chỉ còn lại một lá cờ căn bản không phải một khái niệm, chuyện liên quan đến quốc lực Đại Càn, hắn cũng rất để tâm.

Đáng tiếc, thất lạc nhiều năm như vậy, cán cờ không dễ tìm như vậy, tìm mấy chục năm cũng không có tung tích.

Nhưng cách đây không lâu, thời điểm hắn đi Tiên Triều tham gia đấu giá, ngoài ý muốn phát hiện cột cờ này, cảm thấy rất có thể là thứ hắn vẫn luôn tìm kiếm, liền đấu giá nghiên cứu một phen, phát hiện quả nhiên là cột cờ quân đoàn kỳ thứ bảy mất đi.

Nhân cơ hội đại hôn lần này, vừa lúc thuận lý thành chương tặng cho An Nghiệp.

Khương Chấn Thương cũng không cần cái khác. Tương lai, trên chiến trường ngoại vực có thể ít có người ngã xuống, số tiền này hắn tiêu cũng đáng giá.

Nghe xong lời giải thích này, Vương Thủ Triết nhìn Vương Củng, lại nhìn Long Xương đại đế, ánh mắt có chút quỷ dị, dường như đang biểu đạt, vị đại đế này của ngươi còn không để bụng đến việc Thánh chủ của người ta đối với quốc gia.

“Làm gì? Làm gì? Ngươi cho rằng trẫm không muốn tìm cột cờ sao?” Long Xương đại đế suýt chút nữa bị hắn làm cho tức chết, thở phì phì nói: “Trẫm cũng phái người âm thầm lưu ý, chỉ có điều vận khí không tốt bằng hắn, không thể tìm được mà thôi.”

“Ha ha!” Trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm oán thầm, ngươi chính là suốt ngày ở trạng thái nghỉ hưu ăn uống chơi

đùa, sau đó, Vương Thủ Triết lại ngắm Đại Đế, Thánh chủ người ta đều tặng quà, ngươi sẽ không tặng chút gì?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Hai viên minh châu bảo bối nhất của ta đều cho Vương An Nghiệp nhà các ngươi rồi, còn muốn trẫm tặng đồ nữa? Hơn nữa, trẫm là một lão đầu về hưu nghèo~” Long Xương đại đế trợn trắng mắt, trên thực tế ông ta đã sớm chuẩn bị lễ trưởng bối —— một món bảo khí cực phẩm Tử Phủ.

Chỉ là cột cờ kia của Khương Chấn Thương ở phía trước, hắn không tiện lấy ra, lát nữa tìm một cơ hội, lén lút kín đáo kín đáo đưa cho An Nghiệp rồi.

Hôn lễ vẫn tiếp tục.

Các trưởng bối của Vương thị cũng đều tặng quà.

Ngay cả Hỏa Hồ lão tổ, Vương Ly Tiên, Vương Ly Lung, Vương Tông Côn, Vương Ngao, Nguyệt Thố, Nguyên Thủy lão quy và một con hổ lớn mọc ra một đôi cánh, cũng đưa lên một ít lễ vật. Lễ vật tuy giá trị bất đồng, nhưng đều là một mảnh tâm ý.

Chỉ là Nguyên Thủy lão quy vẻ mặt vui mừng, An Nghiệp là nó từ nhỏ đã chở theo trên dưới cùng nhau học, hôm nay cuối cùng cũng chờ đến khi hắn thành hôn, về sau đợi sau khi An Nghiệp hài tử sinh ra, lão quy nó vẫn sẽ chở bọn nhỏ đi học trên dưới.

Chỉ là Hoa Hoa liền ngao ô ngao ô trong lòng tràn đầy nói thầm, An Nghiệp thiếu gia từng nói muốn giúp nó tìm vợ, kết quả vợ của nó còn chưa tìm được, An Nghiệp thiếu gia đã cưới hai người.

Ta hoa tàn, lúc nào sẽ có vợ đây?

Tiệc cưới tiếp tục, thời gian trôi qua.

Màn đêm đã bao phủ Bình An trấn.

Các tân khách dần dần tản đi, dưới sự chiêu đãi của các quản sự hoặc gia phó của tộc nhân Vương thị, mỗi người trở lại điểm dừng chân.

Đương nhiên, nếu là người ăn uống không đủ tận hứng, vô luận là ở chủ trạch Vương thị hay là các tửu lâu phụ cận, có

đoàn đội đầu bếp luân phiên canh giữ mười hai canh giờ đợi lệnh, tùy thời có thể đập ra một bàn tiệc rượu mới.

Tiệc cưới mà, đương nhiên phải vui vẻ và tận hứng. Thậm chí, khách có thể tiếp tục ở lại, cho dù là làm khách một năm nửa năm Vương thị cũng gánh vác được.

Đương nhiên, ngoài Long Xương đại đế ra, lão nhân gia ông ta một năm ở trên việc ăn uống phải chi tiêu sáu bảy trăm vạn càn kim. Vương thị nhà nhỏ nghiệp nhỏ, gánh vác không nổi, vẫn phải là lão nhân gia ông ta tự móc phí ăn.

Tân lang và tân nương bận rộn nhiều ngày, đã về tới tân phòng.

Phòng tân lang An Nghiệp, chính là trạch viện cũ của chủ trạch Vương thị. Những trạch viện này là nơi lão trạch do Trụ Hiên lão tổ xây năm đó. Đả thông ba viện tử có vị trí không tệ, sau khi chỉnh sửa lại một phen, tạo thành một bộ phòng tân sơ bố cục phó viện.

Tuy bề ngoài phòng ốc đa số duy trì nguyên trạng, nhưng bên trong lại hao phí rất nhiều vật tư nhân công xây dựng, tức có các loại linh mộc cùng đồ gia dụng cứng ngắc, cũng có kết hợp với trang phục mềm mại cảm giác thoải mái dễ chịu.

Hôn giường là Ly Tiên tặng.

Nàng khống chế một gốc Tử Đàn linh mộc, để cho nó sinh trưởng trong ngoài các loại khuôn mẫu, cuối cùng mọc ra một cái giường lớn, sau khi thợ mộc chỉnh sửa lại, trải lên giường và trang trí mềm mại, chính là một chiếc giường lớn chỉnh thể.

Dựa vào thống nhất “chiến thuật tư tưởng”.

Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La hai vị tân nương tử, không hẹn mà cùng đến phòng tân hôn, cứ như vậy ngồi ở mép giường, lẳng lặng chờ tân lang quan.

Vương An Nghiệp vừa vào tân phòng, đã bị hai vị tân nương tử dọa sợ.

Thì ra dựa theo quá trình và kế hoạch.

Là hai vị tân nương tử từng người trở lại trong viện của mình, sau đó Vương An Nghiệp lần lượt đi uống rượu nhạt với các nàng. Về phần ai đi trước, Vương An Nghiệp nghĩ tới nghĩ lui,

cảm thấy chỉ có thể dựa vào mặt trái ném càn kim để quyết định.

Càn Kim chính diện là tượng đầu Thương Long, mặt trái là Đại Càn Long Xương, cùng với niên hiệu cụ thể, điều này đại biểu cho Càn Kim này là do Long Xương một năm nào đó chế tạo. Đương nhiên, trong đó còn có các loại hoa văn phòng thủ.

Dùng kim loại hiếm đúc thành tiền bảo đảm giá trị không thấp, một càn kim lực mua cũng không nhỏ. Nhưng mà nếu liên quan đến một ít loại tài nguyên tu luyện cao cấp, vậy thường thường sẽ bán ra một cái giá trên trời.

Không có cách nào, trên thế giới này tu sĩ rất nhiều, có tán tu có thế gia cũng có quân đội. Phàm là tài nguyên có lợi cho tu luyện hoặc là chiến đấu, tất nhiên là tài nguyên có lỗ hổng khá lớn, tăng nhiều thịt ít tất nhiên giá cao ngất.

Đến Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh, Thần Thông cảnh, càng lên cao các loại tài nguyên càng khan hiếm, tự nhiên rất dễ xuất hiện giá cả kinh người.

Cái này còn không phải chỉ cần gia tăng lượng cung ứng, là có thể giải quyết giá cả tài nguyên tu luyện đơn giản như vậy. Tài nguyên tu luyện một khi tăng nhiều, sau đó dẫn đến giá cả giảm xuống trong thời gian ngắn, tất nhiên sẽ có càng nhiều đệ tử thế gia muốn trở thành Linh Đài chủng, Thiên Nhân chủng. Sau khi tạo thành lỗ hổng tài nguyên, giá cả sẽ lại hướng lên ba động.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Vương An Nghiệp cầm một viên càn kim trong tay, nhìn hai vị tân nương tử, lập tức rơi vào mê mang.

“Phu quân chớ làm khó.” Ngô Ức La ôn nhu nói, “Càn kim trong tay ngươi, có thể quyết định trước uống rượu hợp cẩn với ai.”

“Không sai, mặc kệ kết quả như thế nào, chúng ta đều nghe ngài nói.” Ngô Tuyết Ngưng đã âm thầm ném ra 【Kim Thiềm Bảo Tán】, căn cứ theo lời Thất tỷ nói, loại bảo tán này vô sắc vô vị, có tác dụng mê man cực mạnh, chỉ cần còn chưa đạt tới Tử Phủ cảnh thì rất khó chống cự.

Trừ phi trước đó phục dụng giải dược, nếu không nhất định vô tri vô giác ngủ một giấc đến hừng đông.

Thuốc giải nha, tự nhiên là đặt cùng một chỗ với Kim Thiềm bảo đan vào trong rượu hợp linh. Đến lúc đó chỉ cần chờ Ngô Ức La ngủ rồi, liền ném nàng vào trong phó viện ngủ là được.

Sau đó, chính là đêm tân hôn của Ngô Tuyết Ngưng và An Nghiệp nàng hạnh phúc. Chờ nàng là người đầu tiên nắm được An Nghiệp, ở bên trong tự nhiên sẽ phân ra cao thấp, đây chính là chủ ý tuyệt diệu của quân đoàn kỳ thất tỷ.

Ngay khi Ngô Tuyết Ngưng âm thầm chuẩn bị kế hoạch, Ngô Ức La cũng tung ra Kim Thiềm Bảo Tán, chủ ý đương nhiên là giống Ngô Tuyết Ngưng như đúc. Không có biện pháp, ai bảo kế hoạch này chính là do Thất tỷ làm ra chứ.

Về phần kế tiếp phải làm gì, trước khi các nàng xuất giá, tự nhiên có trưởng bối trong nhà truyền thụ.

Vương An Nghiệp nghe vậy lại rất cảm động, Ức La và Tuyết Ngưng đều là nữ hài tử rất giảng đạo lý.

Ngay lập tức, hắn vứt Càn Kim một cái, đó là mấy chữ Đại Càn Long Xương. Bởi vậy, trước hết cùng với Ức La uống rượu nhạt.

Sau đó, lại cùng Tuyết Ngưng uống rượu hợp cẩn.

Gần như cùng lúc đó.

Bên ngoài viện tử mới của Vương An Nghiệp, một thanh kiếm phong cách cổ xưa dày nặng, mang theo một thanh bảo đao óng ánh trong suốt như băng, cùng một thanh kiếm bộ dáng hoa lệ, đang quanh quẩn tuần tra sân nhỏ.

Thanh kiếm cầm đầu kia tự nhiên chính là bội kiếm 【Tuế Nguyệt】 của Vương An Nghiệp, lão gia gia Cơ Vô Trần và năm tháng hòa làm một thể, vô cùng nghiêm túc tuần tra, phòng ngừa đám đạo chích tiến đến nghe chân tường quấy rối.

Về phần thanh bảo đao óng ánh như băng kia, lại là linh bảo thần thông 【Trảm Tuyết】 thuộc về gia truyền của Ngô Ức La, còn thanh kiếm xinh đẹp là bảo kiếm 【Khuynh Thành Tuyết】 của Ngô Tuyết Ngưng.

Những thứ này đều là linh bảo thần thông có khí linh, đêm tân hôn, đương nhiên sẽ không mang theo hắn/ các nàng cùng động phòng. Với thực lực của Vương An Nghiệp bọn họ, còn không có cách nào che chắn cảm giác của khí linh.

Ngoại trừ ba món vũ khí, đồng dạng được "đuổi ra" đãi ngộ, còn có 【Vô Lượng Bảo Giới】 và 【Quân đoàn kỳ 【quân đoàn kỳ】 của quân đoàn bảy, hai người bọn họ không tham dự tuần tra, mà ngồi ở ngoài viện hờn dỗi.

"Thất tỷ, An Nghiệp hắn cũng quá mức rồi, đây là điển hình cho việc có vợ mà quên chị." Vô Lượng Bảo Giới oán giận nói: "Thể xác và tinh thần chúng ta đều đã thuộc về hắn rồi, ngay cả động phòng cũng không cho cùng nhau tham dự."

"Đúng vậy đúng vậy, may mà chúng ta còn bận rộn bên ngoài, thay hắn lo lắng cái kia." Quân đoàn kỳ Thất tỷ cũng là miệng đầy càu nhàu nói: "Nếu hắn còn không biết, tỷ tỷ ta còn có thể ở bên cạnh chỉ điểm một hai nha."

"Thất tỷ đúng là kiến thức rộng rãi, cái gì cũng hiểu."

"Không có biện pháp, sống quá lâu, tràng diện gì chưa thấy qua a."

"Đó là, nhân loại a, từ xưa đến nay đều không có biến hóa gì."

"Ồ, Vô Lượng tiểu muội muội, nghe nói nước của ngươi cũng không cạn, ha ha ha…"

"Chỉ là một chút mà thôi, không thể nào so sánh được với nước của Thất tỷ, ha ha ha ha."

"Hai người các ngươi đều rụt rè một chút." Cơ Vô Trần bay vút qua, nghiêm túc phê bình nói: "An Nghiệp tuổi còn nhỏ, chớ bắt nạt hắn. Các ngươi cũng đi nhiều một chút, miễn cho lũ trẻ con lẻn vào phòng mới."

Sau khi phê bình, Cơ Vô Trần lại nghiêm trang mang theo hai thanh thần thông linh bảo tiếp tục đi tuần tra.

"Hừ, giả bộ đứng đắn." Quân đoàn kỳ thất tỷ khịt mũi coi thường nói: "Chỉ là một món linh bảo thần thông mà thôi, nếu không phải nể mặt An Nghiệp, tỷ cũng không thèm để ý đến hắn."

“Thất tỷ uy vũ.”

Đúng vào lúc này.

Xa xa, một trận chấn động không gian yếu ớt, tựa hồ muốn xuyên qua cấm chế của phòng tân hôn. Chỉ nghe Cơ Vô Trần quát khẽ một tiếng: “Mấy con Ngân Nguyệt Thương Lang các ngươi, mưu toan chuồn mất dưới mí mắt lão phu?”

Sau đó là một loạt tiếng leng keng leng keng, cùng với tiếng kêu rên của bọn Đại Lang và Ngũ Nữu, âm thanh trục xuất vang lên.

Đúng vào lúc này.

Bên này lại là một trận dao động không gian càng thêm mịt mờ.

Mơ hồ trong rừng, một con cá đầu to dài hơn một trượng xuyên qua cấm chế bên ngoài, lặng yên không một tiếng động tiến vào bên trong chân tường.

Đừng nhìn hình thể hắn không lớn, lĩnh vực không gian bao trùm cũng không nhỏ.

Ở bên cạnh hắn, vậy mà vây quanh một đám nhân loại cùng linh thú trẻ tuổi, trong đó đầu lĩnh là một con Thất Vĩ Hỏa Hồ tinh xảo lung linh, nàng một bộ dáng phóng khoáng mạnh mẽ nói: “Kế điệu hổ ly sơn của Vương thị Ngũ Lang rất thành công, mọi người mau tản ra, tự mình đột phá.”

Sau đó bay lên trời, bò trên mặt đất, đều bắt đầu phóng về phía tân phòng.

Không ngờ chạy nhanh nhất vẫn là một cái cây, đó là phân thân của Vương Ly Tiên, nàng vừa nói vừa nói: “Vương An Tín à, Trảm Tuyết qua đây, ngươi đi ngăn cản nàng ta ê a.”

“Vương An Tùng, ngươi Y Y đi ngăn trở khuynh thành tuyết nha nha nha.”

“Cơ Vô Trần đến rồi, Vương nha Tông Côn, Vương Ly Lung nha, liên thủ ư~ ta có Lưu Ảnh Bàn nha, sau đó để cho các ngươi ~~”

Vừa thấy có người tấn công tân phòng, Quân Đoàn Kỳ Thất tỷ và Vô Lượng Bảo Giới cũng cọ qua, chuẩn bị tham gia náo

nhiệt.

“Ông!”

Ngay khi Vương Ly Tiên và Hỏa Hồ lão tổ cùng với một đám người ngựa xung kích tân phòng, bỗng nhiên một tiếng kiếm minh như long ngâm vang lên.

Chỉ thấy bên ngoài tân phòng của An Nghiệp trực tiếp bao phủ ra một tấm hộ thuẫn cỡ lớn.

Trước hộ thuẫn, một thanh kiếm tản ra uy nghiêm vô tận lơ lửng trên không trung, thanh âm chấn nhiếp toàn trường nói: “Bản tôn ở đây, bọn cướp còn không mau mau lui tán.”

“Thương Long Kiếm? Má ơi, quá mức rồi a.” Hỏa Hồ lão tổ Vũ Văn Xích Ký tức giận đến thét chói tai, “Động phòng mà thôi, cần gì phải mời đạo khí trấn quốc đến bảo vệ sao?”

“Thất tỷ, tỷ cũng là đạo khí mà.” Vô Lượng Bảo Giới thấp giọng ưm nói, “Tỷ đi ngăn cản Thương Long kiếm, lát nữa ta sẽ thuật lại cho tỷ nghe.”

“Đừng đùa ta được không? Đó là đạo khí sát phạt! Ta là đạo khí phụ trợ chiến trường, có thể giống nhau sao?” Quân đoàn tỷ thất tỷ bất đắc dĩ nói: “An Nghiệp cũng quá độc ác, thật sự khiến tỷ tỷ thương tâm mà.”

Dưới sự trục xuất của Thương Long kiếm, các lộ “Bọn đạo chích” rất nhanh đã tan tác.

Toàn bộ tiểu viện trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều không biết, lúc này ba người đã ngã ở trên giường linh mộc, một mầm non từ trên chân giường mọc ra, nó giống như là thực vật duyên phận quấn quanh lên, ở bên giường lặng lẽ thò ra mấy phiến lá non.

Sau đó, lá non lại vội vàng rụt trở về, cảnh tượng kia quá… hủy hoại tâm linh của một cái cây, thôi mà thôi, vẫn là dùng nghe đi.

…

Hôm sau.

Mặt trời cứ theo lẽ thường mọc lên.

Trong phòng tân hôn của Vương An Nghiệp, đột nhiên truyền ra hai tiếng thét chói tai của nữ tử: “Ngô Tuyết Ngưng/ Ngô Ức La, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Sau đó, lại truyền ra giọng nói khiếp sợ của Vương An Nghiệp: ” Ức La, Tuyết Ngưng, đây, đây, đây là chuyện gì? Chúng ta làm sao… Chẳng lẽ, rượu kia có vấn đề?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Hai nàng nhất tề phủ nhận, lẫn nhau nhìn nhau, đều là bất đắc dĩ.

Chuyện tối hôm qua, ký ức mọi người đã rất mơ hồ, chỉ biết củi khô đổ lửa, tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt, về phần ai trước ai sau, ai lớn nhỏ, làm sao phân rõ được?

Thôi thôi, chuyện này không thể để An Nghiệp biết được, về sau từ từ sẽ đến.

Bất quá, cảm giác tối hôm qua… Thật là quá điên cuồng.

“Phu quân, ta đi làm bữa sáng cho ngài.”

“Phu quân, ta cũng đi.”

“Ôi ôi!” Hai vị tân nương tử đều kêu thảm ngã xuống giường.

“Cái này… Hai vị nương tử nghỉ ngơi, hôm nay để vi phu đi chuẩn bị đồ ăn sáng.” Vương An Nghiệp vẻ mặt áy náy.

“Phu quân, chàng thật tốt.”

“Ừm, phu quân nhà ta thật tri kỷ.”

Sau đó, Vương An Nghiệp và hai tiểu quận chúa cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

…

Chương Đại Càn thứ năm quật khởi!

Chương 1: Phế Tài Lưu Khai cục

…

Đại Càn Long Xương lịch 32915 năm đầu xuân.

Cách Vương An Nghiệp thành thân, đã qua gần ba mươi năm.

Vương thị chủ trạch Bình An trấn.

Hoàn cảnh địa lý nơi này tương đối không tệ.

Ba mặt núi của nó vừa đối mặt với sông, phía đông tây uốn lượn hơn một trăm ba mươi dặm, chỗ rộng nhất nam bắc ước chừng hơn tám mươi dặm, ở trên bản đồ tựa như một quả trứng ngỗng.

Dựa theo phương thức tính toán diện tích địa cầu ước chừng một ngàn bảy trăm km vuông. Mặc dù trên danh nghĩa là một trấn, nhưng so với diện tích đất đai thành thị XG nổi tiếng ở kiếp trước thì lớn hơn không ít.

Hiện giờ khu vực này đều đã bị Vương thị dùng phương thức trao đổi, hoàn toàn trở thành hoàn cảnh tư vực chủ trạch của Vương thị.

Bến đò Định Bồ trước đây, bây giờ đã trở thành cửa sổ để Vương thị trao đổi vật tư và tiếp đãi đối ngoại, bận rộn giống như là trung tâm thương nghiệp. Chỉ là nếu không có lời mời, thì không cho phép một mình tiến vào lãnh địa tư vực của Vương thị.

Hồ Châu Vi tình cảm sâu đậm của tộc nhân Vương thị, ven hồ đã được xây dựng thêm, tất cả đều trở thành căn cứ chủ trạch của Vương thị, để ứng đối với người dần dần bành trướng trong gia tộc.

Sau khi Vương thị trải qua một tai nạn cực lớn, đến đời chữ Thủ kia, nam đinh chỉ có chín người.

Nhưng sau khi gia tộc tiến vào thời kỳ phát triển bình ổn, dưới sự cổ vũ sinh dục của Vương Thủ Triết, từng thế hệ tộc nhân sinh sôi nảy nở, nhân khẩu của Vương thị được bao nhiêu thức bạo tăng, chỉ riêng nam đinh đời đời chữ Thất đã không dưới mấy chục người.

Mà đến đời chữ An và đời chữ Ninh, số lượng tự nhiên càng nhiều. Nhất là đời chữ Ninh, số lượng tương lai sẽ càng hơn trăm.

Ngay tại chỗ vịnh nước ở bờ nam hồ Châu Vi, có một tòa viện lạc xây gần hồ, cửa sân treo bảng hiệu phòng nhỏ Ninh Hi, bốn chữ kia tuy rằng hơi non nớt, lại nét bút như phong, lộ ra một cỗ thanh xuân trẻ tuổi mà nhuệ khí mười phần.

Chữ này chính là Vương Ninh Hi đời thứ mười một Ninh Tự của Vương thị viết khi lần đầu tiên ở một mình khi mười hai tuổi.

Vương Ninh Hi xếp hạng bốn mươi bảy ở bối tự Ninh, phụ thân chính là Vương An Tín của đích mạch Vương thị, mẫu thân chính là tiểu thư đích mạch của Công Dã thị tam phẩm thế gia Công.

Nhắc đến Vương An Tín, mặc dù hắn không tập hợp thiên địa sủng ái như đồng bào ca ca Vương An Nghiệp trong dòng chính Vương thị, nhưng vẫn là thiên tài tuấn kiệt sặc sỡ loá mắt.

Sau này xuất phát từ sự phát triển trong tương lai của gia tộc, được sắp xếp làm liên hôn với Đại Càn Công Dã thị. Sau khi trải qua một số cuộc sống gà bay chó sủa, hai người sinh ra trưởng tử Vương Ninh Hi.

Vương Ninh Hi từ nhỏ đã thể hiện ra tài năng thông minh hơn người, mơ hồ đã có thể cảm nhận được huyết mạch của hắn không tầm thường, lúc tám tuổi thông qua Trắc Linh Đài đo ra tư chất huyết mạch Nguyên Thủy thượng phẩm Bính đẳng.

Khởi đầu đã có tư chất huyết mạch cao như thế, cho dù là ở trong nội bộ Vương thị đông đúc nhân tài cũng không thấy nhiều, hơn nữa thức tỉnh vẫn là nguyên thủy huyết mạch giống như tổ nãi nãi Liễu Nhược Lam, cũng bị Liễu Nhược Lam đặc biệt chú ý.

Đương nhiên, Vương Ninh Hi trực tiếp được xếp vào danh sách bồi dưỡng thứ hai, các loại tài nguyên tăng huyết mạch ưu tiên cung ứng.

Mà bản thân Vương Ninh Hi cũng vô cùng hăng hái, chẳng những tu luyện một đạo trên xa dẫn trước đại bộ phận bạn

cùng lứa tuổi, ngay cả thành tích học tập và phẩm đức tu hành cũng thập phần ưu tú, gần mười ba tuổi đã đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong.

Văn võ cùng tiến, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai nhất định sẽ là một trong những trụ cột của Vương thị.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa mới mười bốn tuổi, hăng hái nhất lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Lần đó, sau khi hắn chuẩn bị đầy đủ, dưới sự hộ pháp của phụ thân Vương An Tín trùng kích Linh Đài cảnh đã vượt ải thất bại.

Đối với đại thiên kiêu mà nói, trùng kích Linh Đài cảnh giống như chuyện ăn cơm uống nước tự nhiên, xông quan thất bại là kết cục không ngờ tới.

Hơn nữa nếu chỉ là trùng quan thất bại, đó chẳng qua chỉ là tổn thất mấy năm ôn dưỡng lại Linh Đài và kinh mạch bị hao tổn, cùng lắm thì kéo dài vài năm sau mà thôi, nhưng lần trùng quan này của hắn thất bại tuyệt đối không tầm thường, mà là một cỗ huyết mạch Ly Hỏa khác trong cơ thể đang lúc vượt ải quật khởi, cùng huyết mạch Nguyên Thủy tạo thành xung đột kịch liệt.

Nếu không phải Vương An Tín cảnh giác kịp thời, phát ra tín hiệu cầu cứu, Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên tự mình ra tay ổn định huyết mạch của Vương Ninh Hi, không chừng khi đó Vương Ninh Hi đã bạo thể mà chết.

Nhưng cho dù như vậy, hai loại huyết mạch hoàn toàn tương phản sôi trào trong cơ thể hắn, cũng khiến kinh mạch đứt gãy của hắn bị bế tắc vô cùng nghiêm trọng. Chỉ cần tu luyện, hai loại huyết mạch Nguyên Thủy và Ly Hỏa sẽ kịch liệt tranh đấu, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Cuối cùng, Long Xương đại đế sống nhờ Vương thị dưỡng lão đích thân ra tay, dùng thủ đoạn thông thiên triệt địa trấn áp phong ấn hai luồng huyết mạch của nó.

Như vậy, Vương Ninh Hi tuy rằng được cứu trở về, lại biến thành một “phế vật” trói gà không chặt, hào quang thiên tài ngày xưa triệt để tan vỡ.

Thoáng chớp mắt, Vương Ninh Hi đã mười sáu tuổi.

Bên ngoài thư phòng Lâm Thủy phòng của Ninh Hi, sóng nước dập dờn, xuân thủy chợt ấm, một đám linh áp đầu xanh ở ven hồ vui sướng du ngoạn.

Vương Ninh Hi khí chất "văn nhược" đã trưởng thành thành một tiểu lang quân tuấn tú.

Hắn đang cúi đầu viết một phong thư, so với chữ viết non nớt của hắn khi mười hai tuổi lại càng thêm sắc bén. Giờ này khắc này, chữ của hắn trở nên linh động mà thanh tú, chỉ là trong nét bút lại có một tia âm u không xua đi được.

Nhất là trên thư có viết ba chữ "thư hủy hôn", càng làm cho bức thư này lộ ra một cỗ khí tức bi thương.

Cũng khó trách, lúc trước Vương Ninh Hi là thiếu niên phong vân cỡ nào, lúc mười tuổi tuổi, đã được rất nhiều thế gia nhìn trúng. Ngay cả trong hoàng thất, cũng có một ít trưởng bối nhìn trúng Vương Ninh Hi.

Tuy nhiên, khứu giác Bích Liên phu nhân của Vũ Văn thị từ trước đến nay đều nhạy cảm, mang theo Hỏa Hồ lão tổ mỗi ngày quấn lấy Vương Thủ Triết. Trông dáng vẻ như nếu ngươi không đồng ý, lão nương sẽ mỗi ngày ở nhà ngươi không đi.

Cuối cùng, nàng thành công đưa đích nữ của Thượng Quan thị lên thuyền của Vương thị. Đương nhiên, đây cũng là vì vị tiểu cô nương Thượng Quan thị kia cũng là đủ loại không tầm thường, có thể xứng đôi với Vương Ninh Hi, Vương Thủ Triết mới đồng ý.

Nhưng không ngờ Tạo Hóa trêu ngươi.

"Thiếu gia." Một gã sai vặt tuổi xấp xỉ Vương Cát với Vương Ninh Hi, sắc mặt xám như tro khổ khuyên nhủ: "Ngài không thể tự ý từ hôn, chuyện này nếu để lão gia biết, sợ là sẽ đánh chết ngài."

Vương Ninh Hi có bộ dáng tuấn tú lại bình tĩnh như thường nói: "Bây giờ ta đã đứt gãy bế tắc, khí hải bị phong bế, ngay cả một gã sai vặt Luyện Khí cảnh tầng bốn cũng đánh không lại, thân thể tàn phế như thế, cứng rắn kéo Thượng Quan tiểu thư của người ta, làm hại người ta cả đời này thật sự là vô lại. Phụ thân nếu bởi vì vậy mà đánh ta, liền để hắn đánh đi."

Kỳ thật lúc ban đầu, hắn còn ôm hi vọng đối với "tình hình bệnh tật" của mình, nhưng theo lão tổ gia gia và thái nãi nãi Ly Tiên lần lượt ra tay, hai năm qua cũng tìm không ra biện pháp cứu hắn.

Hắn cũng hiểu rõ, vấn đề của mình rất khó giải quyết.

"Nhưng mà…" Vương Cát khó hiểu nói: "Nếu bỏ lỡ Thượng Quan tiểu thư, ngài còn có thể cưới được tiểu thư ưu tú của thế gia khác không?"

Vương Ninh Hi bất đắc dĩ cười: "Vương Cát, thân thể này của ta, cưới nữ hài tử nhà ai cũng đều hại người ta. Dù sao phụ mẫu còn trẻ, sinh thêm mấy đứa nữa cũng được."

"Vậy, ngài làm sao bây giờ?" Thần sắc Vương Cát ảm đạm không thôi.

"Đồ vật Tộc Học ta đã học được bảy tám phần, ta dự định tốt nghiệp thi sớm năm nay." Vương Ninh Hi nói, "ta cũng may lúc trước trùng kích Linh Đài, thần niệm đã không yếu, cộng thêm lúc xông quan Linh Đài đã mở, khiến cho thân thể ta tuy suy nhược, nhưng thần niệm vẫn có thể sử dụng."

"Ngoài ra mẫu tộc của ta cũng là Luyện Khí thế gia Công Dã thị, ta liền đi Luyện Khí tổng ty tìm một công việc, làm một ít việc trong khả năng, coi như là bù đắp cho tài nguyên của gia tộc ta lỗ vốn một phen. Bất quá, cuối cùng vẫn là thiếu gia tộc."

Linh Đài của hắn mặc dù đã mở ra, nhưng thể chất căn cơ lại chưa từng lột xác cùng tiến hóa, có thể nói so với tu sĩ Luyện Khí bình thường còn không bằng. Có thể sống đến bảy tám mươi tuổi, đã coi như may mắn, cả đời có thể vì gia tộc cống hiến phi thường có hạn, bởi vậy hắn nói là thua lỗ.

"Thiếu gia ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, không có ai ghét bỏ ngài." Vương Cát vội vàng an ủi: "Các lão tổ tông của Vương thị chúng ta, còn có các lão tổ tông của Công Dã thị, đều đang nghĩ biện pháp thay ngài. Nói không chừng một ngày nào đó ngài sẽ khôi phục nguyên dạng."

"Chuyện của ta, tự ta hiểu rõ nhất." Trong lúc nói chuyện, Vương Ninh Hi đã viết xong bức thư, sau khi đóng sáp giao cho Vương Cát: "Thư này nhất định phải gửi bình thường, nếu

không ngươi cũng không cần ở lại bên cạnh ta, đi vực ngoại khai hoang đi. Ngươi cũng biết tính tình của ta, từ đầu tới cuối đều làm được.”

“Vâng, thiếu gia.” Vương Cát Tâm run lên, ngoan ngoãn nhận lấy thư.

Sau khi làm xong tất cả, Vương Ninh Hi quay về phía sau nói: “Thủ vệ lão tổ, ta muốn đi Tân Bình trấn một chút, ngài theo ta một chuyến đi.”

“Vâng, Ninh Kham thiếu gia.” Một nam tử trung niên bề ngoài bình thường không có gì lạ, bình tĩnh đáp.

Đây là một trong những con rối thủ hộ luyện khí của gia tộc, là bảo vật có được từ điểm trưng binh của Thần Vũ hoàng triều lúc trước. Tuy rằng chỉ là thực lực Linh Đài cảnh sơ kỳ, nhưng năng lực phòng hộ vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa so với khôi lỗi Linh Đài cảnh bình thường trên thị trường, càng thêm thông minh và có hiệu suất.

Cũng khó trách, sản phẩm của Thần Vũ hoàng triều sao có thể là rác rưởi?

Vương Thủ Vệ trong quá trình Vương thị quật khởi cũng từng lập không ít công lao. Nhưng lúc này thực lực của hắn đã không theo kịp đội quân tiên phong. Bởi vậy, hiện giờ hắn chuyên trách bảo vệ một số tiểu bối trẻ tuổi.

Ngoại trừ Vương Thủ Vệ ra, Vương Ninh Hi còn cầm thượng phẩm linh khí 【Thu Thủy Kiếm】, đây từng là bội kiếm của lão tổ nãi nãi Liễu Nhược Lam lúc ở Linh Đài cảnh, sau này lại truyền cho Vương Ly Dao, mà Vương Ly Dao lại đưa nó trở về bảo khố gia tộc.

Nhiều thế hệ truyền thừa xuống, Thu Thủy Kiếm cũng đến trong tay Vương Ninh Hi.

Thu Thủy Kiếm chính là linh khí, thần niệm của Vương Ninh Hi cũng không tệ lắm, khống chế có thể miễn cưỡng bảo hộ một chút.

Sau đó.

Dưới sự hộ vệ của Vương Thủ Vệ, Vương Ninh Hi đi Tân Bình trấn và Tân An trấn đi dạo một vòng lớn, dạo một vòng

trọn vẹn hơn một tháng, thẳng đến khi gia chủ Vương Thủ Triết phái người triệu hồi hắn về.

Hắn mới dùng tốc độ nhanh nhất về tới chủ trạch, theo lệnh đi ra bái phỏng lão tổ gia gia.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Hắn đang thích thú uống trà nhỏ, dưới gối vẫn vây quanh một đám trẻ con, nghe hắn kể chuyện xưa vĩnh viễn không thay đổi kia.

Mà bộ dáng của hắn, vẫn là bộ dáng thanh niên ba mươi binh sĩ, chỉ là khí chất cùng ánh mắt đã sâu như biển, làm cho người ta khó có thể nhìn thấu.

"Ninh Hi bái kiến lão tổ gia gia." Vương Ninh Hi dáng vẻ nhẹ nhàng hành lễ.

Những hài tử kia vừa nhìn thấy Vương Ninh Hi, cũng đều nhao nhao hành lễ: "Gặp Tứ Thập Thất ca/Tứ Thập Thất thúc/Gia gia bốn mươi bảy."

Vương Ninh Hi cười chào hỏi một đám củ cải nhỏ, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra chút đồ chơi nhỏ mà đưa cho bọn nhỏ, trong lòng của hắn ấm áp, hồi tưởng lại khi còn bé, hắn cũng là người hầu ở dưới gối lão tổ gia gia như vậy.

"Ninh Hi trở về rồi." Vương Thủ Triết cười phất tay bảo bọn nhỏ đến thư phòng làm bài tập, sau đó uống trà với Vương Ninh Hi trong đình nghỉ mát, tùy tiện tán gẫu chuyện nhà.

Vương Ninh Hi lúc uống trà, tư thái hơi có chút lo sợ bất an.

Trà qua một lúc lâu, Vương Ninh Hi rốt cục có chút ngồi không yên, thấp giọng nói: "Lão tổ gia gia, ngài đã biết chuyện kia?"

"Đi hai trấn Tân Bình và Tân An một chút, có cảm tưởng gì?" Vương Thủ Triết không trả lời thẳng.

"Tr hạt địa nhà chúng ta tự nhiên là phồn vinh phú cường, mặc dù không xa hoa cùng cổ vận như Quy Long Thành, lại như kiêu dương mới đầu, dưới lão tổ gia gia anh danh lãnh đạo, tương lai sẽ càng ngày càng tốt." Vương Ninh Hi khen ngợi nói.

“Ta không phải bảo ngươi vuốt mông ngựa.” Vương Thủ Triết trừng mắt nói: “Ta nghe nói ngươi đang thiết kế một loại nông cụ?”

“Chuyện gì cũng không thể gạt được lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi nói, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một ít bản vẽ nói, “Nhưng mà cũng chưa thể nói là thiết kế, ta cũng hiểu rõ một chút trong viện nghiên cứu luyện khí của Vương thị chúng ta, tiến trình nghiên cứu về phương diện động lực và khí giới truyền động.”

“Viện nghiên cứu vẫn luôn muốn tiểu hình hóa máy động lực hơi nước, đồng thời trang bị nông cụ liên quan để tiến hành khai hoang và trồng trọt quy mô lớn, để giải quyết loại lao động kiếm sống ngày càng thiếu thốn trước mắt, nhưng vẫn luôn kẹt tại bình cảnh không được tiến thêm một tấc.”

“Ngươi có biện pháp giải quyết?” Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi sáng lên: “Chẳng lẽ, ngươi lén lút lấy được kỹ thuật động lực hạch tâm của vũ khí khôi lỗi từ Công Dã thị?” Vương Thủ Triết tuy rằng là người xuyên việt, kiến thức cũng rộng rãi, nhưng chung quy không phải nhân sĩ chuyên nghiệp công nghiệp hoặc nông nghiệp.

Đưa ra chủ ý và phương hướng chung vẫn được, bảo hắn đi làm nghiên cứu phát triển chính là sai lầm.

Hơn nữa hiện giờ điều khiến Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nhất chính là, cho tới nay vẫn chưa tìm được dầu mỏ tự nhiên, cũng không có cách nào làm ra xăng, dầu xanh, nhựa.

“Đương nhiên không phải…” Vương Ninh Hi nói, “Mẫu tộc của Ninh Hi tuy là Công Dã thị, nhưng cũng không thể tiếp xúc với kỹ thuật luyện khí hạch tâm. Huống chi, ta nghe nói kỹ thuật động lực hạch tâm của khôi lỗi khí giới khó khăn rất lớn, tài liệu trân quý cùng chế tạo khó khăn phi thường lớn. Nếu thật chế tạo ra một đài, giá ít nhất hơn ngàn vạn càn kim, phí bảo hộ hàng năm cũng có thể nói giá trên trời.”

Trong quá trình đào kênh đào Đại Vận Hà, Công Dã thị làm ra một số khí giới đào móc luyện khí cỡ lớn, chế tạo, sử dụng, cùng bảo vệ chi phí cao đến khiến người ta tắc luỡi, dùng lời của Vương Thủ Triết mà nói, còn không bằng thuê tu sĩ Tử Phủ cảnh làm việc rẻ hơn.

Công trình quốc gia vì tăng tốc đốt tiền thì đốt tiền đi, nhưng nếu là phương diện sản xuất nông nghiệp, là phải chú ý chi phí khắp nơi. Một khi mất đi ưu thế chi phí, làm sao có thể sinh ra giá trị kinh tế?

"Thật ra chính là Luyện Khí Nghiên Cứu Viện đi nhầm đường ma chướng, thế nào cũng phải dùng một loại động lực để giải quyết vấn đề, trước khi kỹ thuật đạt tới thì vẫn luôn nghiên cứu kỹ thuật…" Vương Ninh Hi nói: "Thật ra thay đổi một loại mạch suy nghĩ là được rồi, chúng ta có thể bắt tay vào thay đổi từ nông cụ truyền thống, thông qua khí lực lớn để khu động kết cấu máy móc truyền đi, cho nên ta lần này cải tiến chính là kết cấu của máy móc và nông cụ kết hợp với nhau, như vậy mới thích hợp cho nông dân rộng lớn. Lão tổ gia gia ngài xem bản vẽ, nơi này, nơi đó, cùng với những thiết kế này, đều là để có thể truyền động lực lượng tốt hơn… Còn có thiết kế này…"

Vương Thủ Triết nhìn một chút, thật sự nhìn không hiểu… Lập tức ho khan hai tiếng nói: "Ninh Hi à, chờ ngươi làm ra vật gì rồi xem đi."

Trong lòng thầm nghĩ, giáo dục Tộc Học càng ngày càng biến thái rồi, đã đến mức này rồi sao? Chẳng trách bây giờ dạy con cũng dạy không nổi nữa…

"Lão tổ gia gia, ta lần này cải tiến không quá lớn, người xem kết cấu truyền động bên này rất đơn giản, Tộc Học từng có chương trình học…" Vừa nói đến thiết kế chuyên nghiệp luyện khí mà mình thích nhất, Vương Ninh Hi căn bản không buồn ngủ, hào hứng nói.

"Chuyện này trước tiên gác lại đã, chúng ta nên bàn trước về chuyện từ hôn của ngươi đi, Thượng Quan tiểu thư người ta chọc ngươi như thế nào? Ngươi lại muốn từ hôn người ta." Vương Thủ Triết nhanh chóng nói sang chuyện khác, trong lòng thầm nghĩ, có phải hắn nên về tộc học về lò tái tạo một chút hay không?

Bằng không sau này lão già như Long Xương đại đế thì làm sao bây giờ?

Vương Ninh Hi đang nói đến cao hứng: "…"

...

Chương thứ hai không phải là từ hôn sao? Ai mà không biết?

…

Bất quá, Vương Ninh Hi đã đưa ra quyết định kia, tự nhiên là có chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là hơi lúng túng mấy hơi, Vương Ninh Hi liền đứng dậy chắp tay nói: “Bẩm lão tổ gia gia, chỉ là Ninh Kham cảm thấy không xứng với Thượng Quan tiểu thư nhà người ta, sợ chậm trễ cả đời.”

“Thượng Quan tiểu thư ghét bỏ ngươi?” Vương Thủ Triết liếc mắt hỏi.

“Cái này ngược lại không có…” Vương Ninh Hi nói, “Năm trước còn nhận được thư của Thượng Quan tiểu thư, nàng cổ vũ ta đừng buông tha, phải chữa bệnh thật tốt. Nhưng mà…”

“Không có gì có thể.” Vương Thủ Triết nói: “Thế gia liên hôn, không đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi. Chuyện này liên quan đến một loạt hợp tác tương lai của Vương thị và Thượng Quan thị cùng tồn tại, cùng với giúp đỡ lẫn nhau. Đứa bé Lăng Ba kia đã đính hôn với ngươi, đó là vợ chưa qua cửa của Vương thị ta.”

“Đừng nói bây giờ ngươi chỉ là tạm thời không có biện pháp tu luyện, cho dù là ngươi thật sự tàn phế, nên thành hôn cũng phải thành hôn.”

“Chuyện này… Có phải không công bằng với Thượng Quan tiểu thư không?” Vương Ninh Hi bất đắc dĩ nói: “Dù sao nếu vấn đề của ta không giải quyết được, thì nhiều nhất cũng chỉ sống được sáu bảy mươi năm.”

Vương thị bây giờ đã khác với Vương thị lúc ban đầu, đừng nói trẻ nhỏ đích mạch, ngay cả trẻ nhỏ trực mạch khởi bước đều là tiểu thiên kiêu, tương lai ít nhất đều là xung kích Thiên Nhân cảnh.

Sống không quá trăm tuổi, giống như là tới thế giới này một lần.

“Trên đời vốn không có công bằng tuyệt đối.” Vương Thủ Triết nói: “Bây giờ Vương thị chúng ta phát triển không ngừng, tiềm lực tương lai cực thịnh. Đừng nói ngươi tàn phế, cho dù ngươi chết, Thượng Quan thị cũng sẽ gả Lăng Ba đến nhà chúng ta theo hẹn. Cùng lắm là lão tổ gia gia nhà ngươi nhìn không vừa mắt, đổi nam đinh cho nàng ta mà thôi. Để ta suy nghĩ, hài tử nhà chúng ta…”

Vương Ninh Hi sắc mặt một quýnh: “Lão tổ gia gia, ta còn chưa có chết đâu.”

“Cũng đúng, nhưng nếu ngươi muốn từ hôn, lão tổ gia gia cũng phải tôn trọng quyết định của ngươi một chút.” Vương Thủ Triết suy nghĩ nói: “Hay là đổi thành Ninh Trạch của An Châu gia đi, hắn đã mười một tuổi rồi, cũng đến lúc đính hôn rồi.”

“Lão tổ gia gia, Thượng Quan tiểu thư đã mười bốn tuổi rồi.” Vương Ninh Hi sắc mặt lập tức có chút không thoải mái.

“Vậy chẳng phải lớn hơn Trạch Nhi ba tuổi?” Vương Thủ Triết sáng mắt lên nói: “Nữ đại tam ôm vàng, lớn tuổi một chút cũng biết thương người, Trạch nhi thật đúng là phúc khí, sau này hai người bọn họ nhất định rất ân ái.”

“… Lão tổ gia gia, con biết sai rồi.” Vương Ninh Hi vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, mặt liền xanh lên.

“Nếu đã biết sai, vậy An Tín có thể đi ra rồi.” Vương Thủ Triết nói.

“Vâng, thái gia gia.” Trong lúc nói chuyện, Vương An Tín vẻ mặt tái nhợt từ trong thư phòng đi ra, ánh mắt giống như muốn giết người nhìn chằm chằm Vương Ninh Hi: “Tiểu súc sinh này, sao ngươi dám!?”

Vương An Tín lúc này vẫn là bộ dáng thanh niên tuấn lãng, nhưng khí chất trưởng thành vượt xa những đứa trẻ ngây thơ như Vương Ninh Hi.

“Phụ thân, phụ thân…” Vương Ninh Hi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai chân đều đang run rẩy.

Con của Vương thị chính là như thế, bình thường đều không sợ hãi lão tổ tông, dù sao lão tổ tông kém rất nhiều bối phận, sẽ không lên đánh.

Nhưng phụ thân thì khác, phụ thân của Vương thị từ trước đến nay có truyền thống tốt đẹp đánh em bé.

Mặc kệ là thiên kiêu, đại thiên kiêu hay là tuyệt thế thiên kiêu gì đó, ai chưa từng bị đánh chứ? Cho dù là Vương Ly Dao, Vương An Nghiệp gì đó, khi còn bé đều từng bị đánh.

"An Tín à, đứa nhỏ này mà luôn có lúc phạm sai lầm, phê bình giáo dục là được rồi…" Vương Thủ Triết nói.

"Thái gia gia, cháu hiểu rồi." Vương An Tín sắc mặt khó coi tiến lên, túm lấy Vương Ninh Hi, thuần thục đánh một trận lên đầu gối, sau đó bùm bùm mà điên cuồng đánh một trận, "Tiểu súc sinh này, ông thật là có năng lực, dám giấu diếm gia đình và vị hôn thê từ hôn? Chỉ là ai cho ông quyền lực, ai cho ông lá gan đó."

"Chát, chát, chát!"

"Ôi ôi ôi, cha ta sai rồi, lão tổ gia gia cứu mạng, ta sắp bị đánh chết rồi."

"Chết mới tốt, chớ để cho ta phiền lòng nữa. Lão tử coi như không sinh ngươi, trở về sinh thêm mấy đứa với mẹ ngươi!"

"An Tín à, gần như được rồi, hài tử mà, vẫn phải phê bình làm chủ." Vương Thủ Triết ở một bên uống trà, tiếp tục châm ngòi thổi gió nói: "Nhưng mà Uyển Nhi quả thực có chút quá đáng, thoái hôn cũng không biết phải thương lượng với người trong nhà."

"Thái gia gia ngài nói đúng, tiểu súc sinh này quả nhiên là không coi ai ra gì." Vương An tin tưởng lĩnh thần biết, tiếp tục đánh bùm bùm Vương Ninh Hi, vừa đánh vừa gào thét: "Trong mắt ngài không cha không mẹ, không tổ không tông, ta đánh chết tiểu súc sinh này."

Trong lúc nhất thời, tiếng quát mắng, tiếng đánh, còn có tiếng la khóc cực kỳ bi thảm kia, thanh âm không dứt bên tai. Một số đứa trẻ bị đuổi về thư phòng làm bài tập, thăm dò bên cửa sổ, đều bị dọa đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Lần này kéo dài trọn vẹn một nén hương.

Nếu không phải nể tình thân thể hắn không tốt, hơn phân nửa còn có thể tiếp tục quất.

Sau đó, Vương Thủ Triết liền trị liệu cho Vương Ninh Hi, để hắn nằm sấp trên ghế đá nghỉ ngơi, bên này lại trò chuyện với Vương An Tín.

“Thái gia gia, gần đây kế hoạch vây trạch hai kỳ bên Đại Hoang Trạch xảy ra chút vấn đề nhỏ.” Vương An Tín nói, “Có một con Nguyên Thủy Thanh Long cấp tám mang theo một đám Giao Long đến làm loạn, mặc dù bị lão tổ thủ tộc của chúng ta đuổi chạy, nhưng mà ta sợ đối phương không chịu từ bỏ ý đồ.”

“Việc này nằm trong dự liệu, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc tuy chủ yếu dừng lại ở trong Nam Hoang cổ trạch, nhưng từ trước đến nay coi Đại Hoang Trạch là địa bàn của Long tộc.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Nếu đối phương đã tìm tới cửa, vậy cứ dựa theo kế hoạch đã định ra hành động đi, để cho Lung nhi ra mặt nói chuyện với đối phương trước, tiên lễ hậu binh là phẩm đức tốt đẹp của nhân tộc chúng ta.”

“Vâng, thái gia gia.” Vương An Tín lĩnh mệnh, dừng một chút, hắn lại nhìn thoáng qua Vương Ninh Ninh còn đang rên rỉ nói: “Thái gia gia, vấn đề của Ninh Hi, thật sự không có cách nào giải quyết sao?”

“Ta đã viết thư cho Khương thánh chủ cầu giáo việc này, gần đây Khương thánh chủ đã hồi thư, ông ta biểu thị trong sách cổ của thánh địa có ghi chép bệnh trạng tương tự.” Vương Thủ Triết nói: “Vừa hay, ta có một số chuyện khác phải đi thánh địa một chuyến, liền dẫn Ninh Kham đi bái kiến thánh chủ đi.”

“Đa tạ thái gia gia.” Vương An Tín kinh hỉ nói: “Chuyện của Uyển Nhi khiến cho thái gia gia ngài hao tâm tổn trí.”

“Lão tổ gia gia, sách cổ cũng có bệnh trạng của cháu? Vậy chẳng phải đại biểu cho cháu còn có thể cứu được sao?” Vương Ninh Hi cũng từ trên ghế đá nhảy dựng lên, bất chấp cái mông nóng rát đau đớn nói.

Kỳ thực dựa theo bối phận mà nói, Vương Thủ Triết là cao tổ của Vương Ninh Hi. Nhưng trên phong tục của Đại Càn, Cao tổ phụ chính thức xưng hô, trên Thái gia gia đều trực tiếp gọi lão tổ tông.

“Vậy thì chưa chắc.” Vương Thủ Triết nói: “Dù sao ta và Tiên Nhi liên thủ cũng chưa chữa khỏi cho ngươi, không chừng cái kia của ngươi chính là bệnh nan y.”

Vương Ninh Hi mặt tối sầm lại, lúc thái gia gia ngài nói chuyện, chăm sóc tâm linh yếu ớt của bệnh nhân một chút được không? Đừng ngay thẳng như vậy… Ninh Kham ta dù sao cũng là huyền tôn nhi của ngài.

“Nếu thái gia gia còn chưa nguôi giận, ta sẽ đánh lại một trận?” Vương An Tín suy nghĩ nói.

“Thôi thôi.” Vương Thủ Triết khoát tay nói: “Ý của ta là, An Tín, ngươi thừa dịp còn trẻ còn phải sinh thêm mấy người, không thể học tập Thất ca nhà ngươi, thành thân nhiều năm như vậy, Ức La và Tuyết Ngưng đến bây giờ mới sinh một người. Những người trẻ tuổi các ngươi đều quá tham chơi.”

“Thái gia gia, tu vi quá cao không dễ sinh…” Vương An Tín đỏ mặt nói: “Tỉ lệ trúng thưởng quá thấp.”

“Tỉ lệ trúng thưởng thấp, vậy thì phải nỗ lực nhiều hơn.” Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Sinh thêm mấy đứa con, cho dù xuất hiện tình huống giống như Ninh Kham, ngươi cũng có thể có hi vọng khác phải không? Nếu hắn từ hôn, chúng ta còn có thể kéo dài thê tử chưa qua cửa không phải sao?”

Vương Ninh Hi vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, hắn còn ở bên cạnh, lão tổ gia gia nói chuyện có thể chăm sóc cảm thụ của bệnh nhân hay không?

“Thái gia gia, An Tín hiểu rồi.” Vương An Tín biết đây là cơn giận của thái gia gia còn chưa tiêu tan, lúc này, liền nắm lấy Vương Ninh Hi, không nói hai lời liền đánh một trận tơi bời, dù sao có thái gia gia ở đây, cũng đánh không chết!

Ngẫm lại cũng đúng, thái gia gia từ nhỏ đã quen ăn khổ của gia tộc nhân đinh thưa thớt. Đời này chú trọng nhất chính là chuyện các nam đinh gia tộc cưới vợ sinh con, sinh sôi nảy nở hậu đại. Nếu ai dám ở phương diện này ngỗ nghịch hắn, hoặc là bằng mặt không bằng lòng, nhất định sẽ không có quả ngon để ăn, Vương Ninh Hi đây là đâm vào họng pháo rồi.

Một trận đánh này, Vương Ninh Hi gần như xụi lơ nằm trên ghế đá, thở hổn hển.

“Ninh Hi à.” Vương Thủ Triết phong đạm vân khinh nói: “Bản vẽ sáng tạo của ngươi phải sớm mặt trời lặn mới là thực. Chờ ngày nào đó ngươi làm ra, ta sẽ dẫn ngươi đi thánh địa thăm hỏi Khương thánh chủ.”

“A… Lão tổ gia gia ngài…” Vương Ninh Hi lại kêu lên thảm thiết, trong đôi mắt khô cạn lại chảy xuống nước mắt. Sớm biết như thế đã không kể cho lão tổ gia gia chuyện bản vẽ nữa.

Nhìn thấy bộ dạng kích động đau thấu tim gan của Huyền Tôn, Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười vui mừng mà hài lòng. Trải qua một phen giáo dục phê bình dụ dỗ này, đứa nhỏ Ninh Kham này nhất định sẽ thay đổi tật xấu già nua oán hận trong lòng.

Làm một lão tổ tông, đương nhiên điều hắn hi vọng nhất chính là thể xác và tinh thần khỏe mạnh trưởng thành.

…

Mấy ngày liền trôi qua.

Trải qua một phen “Trị liệu” Vương Ninh Hi, kéo cái mông còn chưa khỏi hẳn, lại một lần nữa đi tới Tân Bình trấn dưới sự bảo vệ của Vương Thủ Vệ.

Ven sông Tân Bình trấn phần lớn là dãy núi cứng rắn, bên trong lại là đồng bằng kiêm đồi núi và hồ nước sông rất nhiều, tuy rằng vẫn khai phá ra rất nhiều ruộng đồng, nhưng diện tích nông điền nông trang, so với Tân An trấn kém hơn rất nhiều.

Bất quá, bởi vì có tiện lợi Lâm Giang, thủy lực tài nguyên cũng phong phú, sau khi mở ra cảng khẩu cỡ lớn, thích hợp nhất là xây dựng một ít cơ sở sản xuất công nghiệp.

Cách cảng Tân Bình không xa.

Chỗ dựa vào giang dựa núi, có một mảng lớn nhà xưởng công nghiệp.

Trên nhà xưởng ngẩng đầu viết, “Vương thị tổng ty luyện khí, tổng ty sinh dân dụng kim loại, tổng xưởng.”

Dân sinh kim loại dụng cụ tổng xưởng, ngẩng đầu nghe rất êm tai, nhưng trên thực tế chính là dụng cụ chuyên môn chế tạo

nồi niêu xoong chảo, lưỡi hái, cuốc xẻng.

Vốn tổng xưởng này ở trong tổng ty luyện khí Vương thị ở bên cạnh chủ trạch Vương thị, sau này sau khi Tân Bình trấn khai phá, dưới sự chuyển dời của chuỗi sản nghiệp, dời đến nơi này.

Vương Ninh Hi dựa vào lệnh bài thân phận, sau khi kiểm tra đo lường thì tiến vào khu nhà xưởng, hắn đi thẳng đến văn phòng của lão tổng.

Trong phòng làm việc của lão tổng trang trí rộng rãi, một thiếu phụ xinh đẹp chừng ba mươi mấy tuổi ăn mặc khô ráo, đang nói chuyện với một đại chưởng quỹ hiệu buôn hào thương đến từ quận Thiên Phủ.

“Khương đại chưởng quỹ, một cái nồi sắt tinh phẩm do Vương thị chúng ta sản xuất, chỉ dùng nguyên liệu liền đạt tới mười cân.” Trong lúc nàng giơ tay nhấc chân, tràn ngập tự tin và sắc thái cường thế: “Chỉ riêng giá nguyên liệu tinh thiết đã vượt qua một càn kim, hai mươi vạn đơn đặt hàng nồi sắt này nhận ba mươi vạn càn kim của ngài, đây đã là nể mặt Khương thánh chủ rồi.”

Hãng buôn kia chính là sản nghiệp của Thiên Phủ Khương thị, trên thực tế đã có quan hệ cực xa với Khương thánh chủ. Nhưng, bọn họ vẫn như trước là bất luận đi tới chỗ nào làm ăn, đều sẽ nói ra danh tiếng của Khương thánh chủ.

Người bên ngoài còn không thể phản bác, dù sao Khương thánh chủ đích thật xuất thân từ Thiên Phủ Khương thị.

Tên Khương chưởng quỹ mập mạp ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vương lão tổng, trước khi đến đây ta và ngươi đã tìm hiểu rõ ràng. Vương thị các ngươi đã sớm nắm được rất nhiều kỹ thuật luyện chế than đá tinh, cùng với rất nhiều kỹ thuật luyện chế tinh thiết. Hiện giờ toàn bộ Lũng Tả Yên thị, đang đào than đá trong địa bàn quản lý của bọn họ, luyện chế than đá, cùng với luyện chế tinh thiết, chi phí một cân tinh thiết đã sớm bị các ngươi áp đến hai đến ba đồng.”

“Một cái nồi sắt tinh tốn vận chuyển vật liệu cộng lại, căng hết ba bốn mươi đại đồng. Ngươi lại muốn thu của ta một càn kim năm mươi đại đồng! Có phải quá đen rồi không? Có phải

khinh thường Khương thị chúng ta, xem thường Khương thánh chủ hay không?”

“Ra ngoài quẹo phải, phải làm gì thì đi làm nấy.” Vương Anh Lôi cười lạnh xua tay: “Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh để Khương thánh chủ đến xưởng của ta, cái nồi này của ta sẽ tặng miễn phí cho ngươi.”

Bây giờ Vương Anh Lôi đã sớm không còn là tiểu nha đầu ngây ngô vừa tốt nghiệp Tộc Học, chín mươi mấy tuổi nàng đã có tu vi Linh Đài cảnh tầng sáu, chưa thấy cảnh tượng gì bao giờ.

Sắc mặt Khương chưởng quỹ có chút biến thành màu đen, hắn ta nào có bản lãnh mời được Khương thánh chủ? Đừng nói hắn ta, ngay cả lão tổ tông Khương thị bây giờ, muốn gặp Khương thánh chủ một lần cũng khó.

Chẳng qua là bình thường nâng danh tiếng của Khương Thánh chủ nên đã quen với việc chiếm tiện nghi, nhưng không ngờ bây giờ Vương thị quá mạnh mẽ, hoàn toàn không để ý tới chuyện này.

Ông ta thật sự muốn nói một câu tàn nhẫn nhưng lại không dám, Vương thị cũng không phải là con chó con mèo gì. Chỉ đành cười cười, hòa giải ký đơn đặt hàng này, hơn nữa còn tính tiền đặt cọc.

Dù sao cuộc mua bán này có thể kiếm được không ít, tiệm thợ rèn bản địa chế tạo được ba bốn càn kim, rất nhiều tá điền và bình dân nghèo khó, một cái nồi đều là dùng làm bảo vật gia truyền.

Sau khi hoàn thành cuộc mua bán này, Vương Anh Lôi lễ phép tiễn Khương chưởng quỹ đi, ngay cả hứng thú mời hắn ăn bữa cơm cũng không có.

“Thập Ngũ cô nãi nãi.” Từ đầu tới đuôi không rên một tiếng, chứng kiến hết thảy, Vương Ninh Hi khen từ đáy lòng, “Ngài nói chuyện mua bán bộ dáng thật là khí phách, hoàn toàn ăn trọn vẹn đối phương.”

“Ồ, đây không phải là Ninh Hi sao? Khách hi hữu, nào, uống trà vẫn là cà phê đi.” Vương Anh Lôi cười tủm tỉm trêu chọc,

“Nghe nói ngươi tự ý từ hôn, bị cha ngươi đánh thảm, mông nhanh như vậy đã khỏi rồi sao?”

Đoàn thuyền viễn dương của Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo phát hiện một số hạt giống ẩm đặc biệt trên đảo bản địa, sau khi mang về thí nghiệm trồng trọt, gia chủ Vương Thủ Triết ban tên là “cà phê”.

Bởi vì sự mở rộng của Vương Thủ Triết, vật này nhanh chóng lưu hành trong nội bộ Vương thị, hơn nữa dần dần lưu truyền tới các gia tộc khác, thậm chí là giai tầng phú thương.

Vương Ninh Hi đen mặt, đây thật sự là chuyện tốt không ra ngoài xấu xa truyền ngàn dặm, bây giờ Vương thị từ trên xuống dưới, sợ là không ai không biết hắn từ hôn, hơn nữa còn bị đánh.

Liền không có người chăm sóc hắn một chút, tâm linh người bệnh yếu ớt mà mẫn cảm sao? Hắn hung hăng trợn mắt: “Gần đây cà phê quý, tôi là cà phê.”

“Đúng rồi, ta còn nghe được một tin tức nhỏ.” Bên cạnh Vương Anh Tuyền là tay cà phê đã nấu chín của hắn, bên cạnh là tiếp tục trêu chọc: “Ta nghe nói Thượng Quan tiểu thư kia sau khi nhận được thư từ hôn, ở nhà khóc ba ngày liền. Việc này rất nhanh đã truyền khắp Quy Long Thành, các tiểu tỷ tỷ trẻ tuổi đều mắng ngươi là đồ cặn bã bội bạc bội bạc, còn nói muốn tổ đội đến Trường Ninh vệ đánh ngươi.”

“Cháu trai của Ninh Hi ta, chúc mừng cháu, cháu nổi danh ở Quy Long Thành, không biết có bao nhiêu tiểu tỷ tỷ âm thầm đâm cháu người giấy.”

“À đúng rồi, còn có một gia hỏa gọi Thượng Quan Vân Hồng đã mang theo Thượng Quan tiểu thư trên đường.”

Vương Ninh Hi khựng lại!

Đây là khởi đầu cuộc sống của ta.

Quá khó khăn…

Không phải ta chỉ từ hôn thôi sao? Đến mức này sao…

…

chương 3:/chương thứ ba Bay! Phế tài phải tự cường!

…

Vương Ninh Hi hoàn toàn cảm nhận được cái gì gọi là “Tùy hứng nhất thời, sau đó là hỏa táng tràng”.

Tên Thượng Quan Vân Hồng kia, bởi vì hắn thường xuyên cùng cha mẹ trở về Công Dã thị thăm người thân, ngược lại nghe nói qua tên tuổi của tên kia, nghe nói hắn là Tử Phủ chủng của Thượng Quan thị, trời sinh đã nuốt chủng huyết mạch, chuyên tu luyện công pháp thể 【Long Tượng Vô Cực quyết】.

Bởi vì tu một thân công pháp hoành luyện, thế cho nên hình thể cực kỳ bưu hãn, cho tới nay cũng chưa cưới được lão bà. Tinh lực quá mức dồi dào, những năm này hắn thường khiêu chiến các lộ cao thủ trong Quy Long Thành, bởi vậy danh tiếng rất vang dội.

Sở dĩ Vương Ninh Hi ấn tượng sâu sắc với hắn là bởi vì hắn từng nghe người thân của Công Dã thị nói qua, Thượng Quan Vân Hồng năm đó không biết trời cao đất rộng, bị nhân vật truyền kỳ của gia tộc, Ly Dao thái cô nãi nãi từng hung hăng đánh.

Nhưng chưa từng nghĩ, hắn sẽ có một ngày tiếp xúc với Thượng Quan Vân Hồng.

Xem ra chỉ có thể binh tới tướng ngăn, nước tới đất ngăn. Dù sao lão tổ tông trong nhà, hẳn cũng sẽ không tùy ý để hắn bị đánh chết chứ?

Sau khi bị đánh một trận, Vương Ninh Hi cảm thấy năng lực thừa nhận tâm lý của mình đột nhiên tăng mạnh, ngay cả tầm nhìn cũng trở nên rộng mở trong sáng.

“Trước tiên không nói những thứ này nữa.” Bên cạnh Vương Ninh Miểu, nàng liền lấy bản vẽ từ trong nhẫn trữ vật ra, giao cho Vương Anh Lôi: “Mười lăm cô nãi nãi, ngài giúp ta xem bản vẽ này, hẳn là nên sản xuất như thế nào mới tốt.”

Nếu có thể sớm làm ra thực vật, lão tổ gia gia sẽ dẫn hắn đi Lăng Vân thánh địa, không chừng còn có thể tránh được "kiếp số".

Vương Anh Lôi cũng là cao tài sinh tốt nghiệp Tộc Học, mấy năm nay vẫn luôn làm nghề luyện khí, tuy công tác chủ yếu là sản xuất đồ dân dụng, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng từ bỏ nghiên cứu sâu ngành luyện khí.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lần này Vương Ninh Hi lại tới bái phỏng Vương Anh Lôi.

Nàng cầm lấy bản vẽ cẩn thận xem xét, con mắt dần dần sáng lên: "Ô, ta coi thường ngươi thằng nhóc rách rưới này, cái thiết kế này tuy không tính là phức tạp, lại rất có chỗ kỳ tư diệu tưởng. Có ý tứ, rất thú vị."

"Bà cô Chử ổ tre." Vương Ninh thản nhiên nói: "Lúc nhỏ khi ta đến nhà ngoại công chơi, ngoại lão tổ đã nói cho ta biết. Phàm là luyện khí thiết kế, nhất định phải lấy người làm gốc, giải quyết nhu cầu thực tế xuất phát."

"Mặc dù Vương thị chúng ta có rất nhiều sản nghiệp, nhưng mà chú trọng nhất cũng chỉ là ngành trồng trọt. Bởi vậy, từ nhỏ ta đã đi ra ruộng quan sát, từ tá điền đến bình dân, lại đến Linh Thực sư của gia tộc chúng ta, ta đã từng xâm nhập trao đổi với bọn họ. Đối với điều này đã từng có rất nhiều suy nghĩ."

"Bộ cày chuỗi lăn hai sườn treo nhiều lưỡi dao hình tròn, có thể thông qua cái khay để điều tiết góc độ lưỡi dao hình tròn cắt vào, thông qua đòn bẩy phối hợp tăng thêm độ sâu của lưỡi dao, khi kéo vật lực, kéo theo trục quay chuyển động, có thể sử dụng lưỡi dao vòng tròn lăn về phía trước, cắt nát đất, cỏ dại, rễ hoa màu, cũng hoàn thành hiệu quả lục soát đất đai."

"Cũng có thể căn cứ vào sức súc vật khác nhau, tăng thêm một tổ hoặc nhiều lưỡi cày mâm tròn, để đạt tới hiệu suất lớn nhất."

"So với cày độc lập truyền thống hoặc cày xẻ, thổ địa sinh ra lực cản nhỏ hơn đối với nó, hơn nữa càng dễ dàng cắt cỏ dại và gốc rễ, gặp phải đá đá chướng ngại vật còn có thể lăn qua. Dưới lực súc vật ngang nhau, hiệu suất của nó càng cao, cũng càng thích hợp khai hoang thổ địa mới hơn."

Vương Anh Lôi càng nghe càng tán thưởng không ngớt: "Thiết kế mười phần xảo diệu. Nhưng nghiên cứu phát minh ra một sản phẩm dân dụng mới, chỉ có bản vẽ còn chưa đủ, trước tiên phải chế tạo ra một nhóm sản phẩm, tiến hành thử trong phạm vi nhỏ đã, sau đó căn cứ vào thực tế mà tiến hành cải tiến các vấn đề sản phẩm, về sau mới có thể sản lượng. Hơn nữa, còn phải cân nhắc đến vấn đề chi phí."

Bất kỳ một sự vật mới nào, đều không thể một lần là xong.

"Ta đây không phải tới làm phiền thập ngũ cô nãi nãi sao?" Vương Ninh cười nói, "Lúc trước đi tổng ty luyện khí, bị Tông Diệu lão thái gia đuổi ra ngoài, nói là ngài bên này càng am hiểu dùng khí giới chế tạo. Ta cũng nghe nói, ngài cái xưởng dân dụng này cũng sản xuất máy móc và cày tạc, bởi vì chất lượng tốt, bị các lộ nông trang tranh đoạt."

Trong sản xuất nông nghiệp, cày đất là một công việc vô cùng nặng nề, chỉ dựa vào nhân lực đi cày đất hiệu suất quá thấp, trước mắt vẫn là cày đục và cày làm chủ. Chỉ có số ít nông trang nuôi dưỡng Tử Giác Linh Ngưu tam giai có lực lượng rất mạnh, mới có thể sử dụng cày tạc.

Chỉ bất quá Tử Giác Linh Ngưu tam giai vô luận là mua hay là nuôi dưỡng, chi phí đều cực cao, dù sao nếu không thể thỉnh thoảng ném cho một ít Linh Mục thảo và năng lượng linh cốc vật dư thừa, Tử Giác Linh Ngưu sẽ khí huyết không đủ, càng ngày càng suy yếu.

Mà 【Tổng xưởng dụng cụ kim loại sinh dân Vương thị】 mà Vương Anh Lôi phụ trách, không ngừng tiến hành cải tiến cày cày, từ hình dạng đến vật liệu, lại đến công nghệ sản xuất không ngừng ưu hóa, đặc biệt là ở mũi cày mới dùng "bách luyện cương" chỉ có binh khí trong quân, năng lực phá đất đá nát đá càng mạnh, tự nhiên càng có hiệu suất sản xuất.

Một số thợ rèn ưu tú không phải không chế tạo ra được loại cày này, nhưng sau khi chế tạo ra, chỉ riêng chi phí đã vượt qua giá bán của Vương thị rồi.

Điều này khiến cày nảy ra từ Vương thị vừa rẻ vừa đẹp, rất được hoan nghênh.

“Được.” Vương Anh Lôi suy nghĩ một phen rồi nói: “Nhưng nếu nghiên cứu thành công vật này, ngươi sẽ được độc gia trao quyền cho sản xuất và tiêu thụ trong xưởng, kỳ hạn ít nhất một trăm năm. Mà hồi báo, ta sẽ xin gia tộc thông báo một phần tiêu thụ, đổi thành giá trị cống hiến gia tộc cho ngươi.”

Nàng biết rõ tầm quan trọng của dụng cụ sinh sản, cho dù chỉ là tăng lên một thành hiệu suất sản xuất, có thể tiết kiệm nhân lực vật lực chính là số lượng lớn, loại cày hình tròn lưỡi dao có thể điều tiết treo này thoạt nhìn rất có tiền cảnh, một khi thành công, đầu tiên sẽ làm cho ưu thế của Vương thị tiến thêm một bước.

“Không thành vấn đề.” Vương Ninh Hi cũng sảng khoái đáp ứng. Kỳ thật, hắn xử trí sáng tạo kỹ thuật cũng không có quá nhiều con đường, cho Vương Anh Lôi đi vận doanh chính là một trong những con đường tốt nhất.

Từ trước đến nay nội bộ Vương thị cổ vũ các loại sáng tạo mới, người có thể sáng tạo được thường thường sẽ thu hoạch giá trị cống hiến thật lớn.

Nhưng đồng thời, Vương thị cũng sẽ không cho phép sau khi người nhà sáng tạo ra, một mình trao quyền mưu cầu lợi ích, hoặc là dứt khoát tự mình hợp tác với bên ngoài kinh doanh tài sản riêng.

Tộc nhân tự mình kinh doanh tài sản riêng đối với gia tộc mà nói là tối kỵ, bởi vì trong này tất nhiên sẽ xuất hiện gút mắc lợi ích, hoặc là ngoài sáng âm thầm tổn hại lợi ích tập thể của gia tộc.

Ngoài ra, nếu là mở ra lỗ hổng này, tất nhiên sẽ có càng ngày càng nhiều tộc nhân đi đầu tư tài sản kinh doanh, như thế gia tộc tất nhiên là cục diện nhân tâm tan rã sụp đổ.

“Được được được.” Vương Anh Lôi cũng là một nữ cường nhân mạnh mẽ, sau khi ký kết khế ước trao quyền với Vương Ninh Hi liền lập tức gọi mấy tên Luyện Khí sư dưới trướng tới.

Trong đó có một nam tử trung niên cao lớn thô kệch tên là Vương Khải, là một nhị phẩm Luyện Khí sư có được tu vi

Linh Đài cảnh, ông ta là Luyện Khí Sư gia tướng do tổng ty Luyện Khí Vương thị bồi dưỡng ra.

Đừng nhìn dáng dấp hắn không phải rất thông minh, nhưng trên thực tế hắn đã nắm giữ phương thức luyện chế ba loại linh khí, hạ phẩm linh khí luyện chế thành công trong tay hắn đã đạt tới chín món, hắn đặc biệt am hiểu căn cứ vào bản vẽ luyện chế ra sản phẩm nông cụ.

Những người còn lại là học đồ của hắn, đều là Luyện Khí sư sơ phẩm Luyện Khí cảnh.

"Chào Khai tiên sinh." Vương Ninh Hi nhìn thấy Vương Khải, liền lập tức hành lễ. Bởi vì không có nó, Vương Khải còn có một thân phận khác chính là khách tọa tiên sinh của Vương thị Tộc Học Luyện Khí khóa, hàng năm đều dành thời gian dạy một chút khóa học tinh anh.

"Hóa ra là Ninh Kham a." Ấn tượng của Vương Khải đối với Vương Ninh Hi vô cùng sâu sắc, thân phận tôn quý, thông minh hiếu học, lại còn khiêm tốn khiêm tốn nên nhiều lần hỏi ngã cả người tiên sinh là ông ta.

Chỉ tiếc… Ài.

Sau khi hơi hàn huyên.

"Khởi tiên sinh, làm phiền ngài và đoàn đội của ngài căn cứ vào bản vẽ thủ công luyện khí, chế tạo ra một bộ sản phẩm." Vương Anh Tuyền trực tiếp nói vào đề tài: "Nhưng trong lúc luyện chế, xin hãy suy nghĩ về khả năng sản xuất."

Vương thị rất coi trọng và tôn trọng nhân tài kỹ thuật, lão Vương Anh Lôi này cũng có chút khách khí đối với Luyện Khí sư nhị phẩm.

Sau một phen nghiên cứu, Vương Khải hiểu rõ, gật đầu nói: "Vật tư tưởng kỳ diêu, ta có thể dùng lô cao sản xuất một trăm luyện thép chế tạo thành lưỡi dao mâm tròn; một số linh kiện quan trọng, cùng với cái trục lớn ở giữa, các bộ xương còn lại phối hợp với trọng lượng có thể dùng than thép bình thường để tiết kiệm thành phẩm."

Đa số phát minh sáng tạo chính là như thế, trước khi được sáng tạo ra, thường là trống rỗng. Nhưng một khi bị người ta

làm ra, ở trong mắt nhân tài kỹ thuật chính là sáng tỏ thông suốt.

Như vậy.

Đoàn đội của Vương Khải liền đi luyện chế thực vật.

Mà Vương Ninh Hi dưới sự trợ giúp của Vương Anh Lôi, bắt đầu quy phạm hóa biên soạn bản vẽ và thanh minh bản quyền, sau đó giao cho quan phủ của Trường Ninh vệ thông qua con đường quan phủ, đưa đi kỹ thuật và tổng thự bản quyền công chính của Quy Long Thành.

Đây là cơ cấu chính phủ Đại Càn được Công Dã thị thúc đẩy thành lập dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ, nguyên nhân đương nhiên là do Công Dã thị là người đầu tiên dùng kỹ thuật của Đại Càn, trường kỳ chịu đủ sự xâm hại của người bắt chước và bản nhái.

Gặp phải bản lậu của gia tộc nhỏ yếu, Công Dã thị còn có thể cường ngạnh trấn áp một chút. Nhưng gặp phải kỹ thuật trộm cắp trắng trợn của Triệu thị, Công Dã thị tự nhiên là bất đắc dĩ.

Cũng bởi vậy, Công Dã thị và Triệu thị cực kỳ không hòa thuận. Gia tộc khác tuy cũng trộm, nhưng tốt xấu gì cũng thu liễm một chút, chính là người vô sỉ nhất của Triệu thị.

Năm đó chủ chính của Long Xương đại đế và nội các do Triệu thị quản lý, phần đề án này vẫn luôn bị ép chưa thông qua.

Mãi cho đến sau khi Đại Càn Vương thị nhập chủ Nội các, đế tử An giám quốc, đề án của Công Dã thị bôn tẩu mấy trăm năm mới có thể tái hiện nhân gian, hơn nữa dưới sự trợ giúp và đề nghị của Vương Thủ Triết, Đại Càn liền có thêm một tổng thự kỹ thuật.

Kỹ tổng thự có chút tương tự với cục diện độc quyền kiếp trước của Vương Thủ Triết, nhưng do đế tử an toàn ủng hộ và thúc đẩy, đơn vị quyền lực kiểu mới này rất lớn, một khi điều tra kỹ thuật xâm nhập mà nói, có thể tiến hành phạt tiền và bồi thường đối với bên xâm lược.

Trong đó cụ thể hoạt động và quy tắc như thế nào, tạm thời không mở ra.

Tóm lại, Đại Càn hôm nay, đã bước ra bước đầu tiên bảo hộ bản quyền, tương lai tất nhiên sẽ dần dần hoàn thiện.

Trong khoảng thời gian này.

Vương Ninh Hi không đi đâu cả, chỉ coi xưởng dân cụ trở thành nhà.

Thoáng một cái, hơn mười ngày đã trôi qua.

Vương thị nông trang số mười ba của Tân Bình trấn.

Đây là một nông trường lớn có năm vạn mẫu bình thường, hơn hai trăm mẫu hạ phẩm linh điền, trồng đều là lương chủng chất lượng tốt của Vương thị. Ở ngay bên cạnh nông trường, trước mắt còn lưu lại đất hoang khoảng chừng vạn mẫu chưa khai hoang xong.

Mảnh đất hoang này càng đến gần vùng sơn mạch ven sông, đá vụn trong đất lại càng nhiều, cỏ dại mọc um tùm không dễ khai hoang. Khi dùng cày đào đất, rất dễ mắc kẹt trong khe đá. Loại thổ địa thấp kém này, cần các tá điền nông dân nông trường, từng giọt từng giọt khai khẩn hoang dã, hơn nữa vô cùng vất vả.

Một ngày này.

Lão tổng Vương Anh Tuyền của xưởng dân cụ, phó Vương Thất Anh, cùng với trợ lý nhỏ của Trụ Lôi Vương Diệp Nam, cùng với Vương Ninh Hi và Vương Khải đều tới nông trường số mười ba.

Người phụ trách nông trường này cũng là người của Vương thị, hắn tên là Vương An Vinh, là chắt trai nhất mạch của nhị ca Thủ Triết Vương Thủ Nghĩa, xếp hạng lão Lục trong hàng chữ lót An, trước mắt cũng hơn chín mươi.

Nhưng so với các đệ đệ tuổi tác chênh lệch không lớn như Vương An Nghiệp, Vương An Khuyết, Vương An Vinh có vẻ "bình thường" rất nhiều, thiên phú huyết mạch cũng chỉ miễn cưỡng xem như tiểu thiên kiêu, hiện giờ tu vi còn kẹt ở Linh Đài cảnh tầng bốn đỉnh phong.

Dù sao cho dù Vương thị giàu có đến đâu, trước mắt cũng tuyệt đối không có khả năng mỗi người đều là thiên kiêu, mỗi người đều là kéo đầy tài nguyên đi bồi dưỡng. Cũng may cũng

may, hiện giờ Tụ Linh Trận của chủ trạch Vương thị dần dần thành hình, đã có thể dần dần mở ra một vài nơi linh khí đặc biệt nồng đậm.

Vương An Vinh cố gắng tích lũy thêm chút điểm cống hiến, đồng thời dưới sự trợ giúp của Vương Thủ Triết, dưới sự giúp đỡ của gia chủ Vương Thủ Triết kéo dài một chút thọ nguyên, vẫn là có cơ hội dựa vào các loại dược vật phụ trợ đột phá như "Thăng Tiên đan", bước vào Thiên Nhân cảnh.

Tuy nhiên, đừng thấy Vương An Vinh không đáng chú ý trong tộc nhân của Vương thị, nhưng đi ra ngoài cũng là một nhân vật. Đặc biệt là trong nông trang số mười ba của Tân Bình trấn, hắn ta còn nói một không hai là nhân vật trấn thủ thức.

"Ninh Hi à, đây là chuyện của ngươi, là chuyện của Lục bá ngươi." Vương An Vinh vỗ ngực dũng cảm nói: "Hai con Tử Giác Linh Ngưu tam giai kia giao cho ngươi vậy, cho dù ngươi có làm thịt thì Lục bá cũng không có ý kiến."

"Đa tạ Lục bá, ăn thì không cần nữa." Vương Ninh Hi đổ mồ hôi lạnh, nếu hắn thật sự dám giết Tử Giác Linh Ngưu sản xuất để ăn, trở về hơn phân nửa sẽ bị đánh một trận.

"Đúng rồi, nghe nói ngươi từ hôn rồi? Còn bị đánh một trận?" Trong lúc nhất thời, Vương An Vinh lại tò mò hỏi: "Ngươi đây là xem bao nhiêu sách vở sảng khoái, mới làm ra được loại suy nghĩ này…"

"Lục bá… đừng nhắc đến chuyện này nữa." Vương Ninh Hi sắp khóc. Trong khoảng thời gian này, gặp phải tộc nhân quan tâm chuyện hắn từ hôn và bị đánh.

"Hành nghề, không đề cập tới nữa." Vương An Vinh chỉ huy vài tên Linh Thực sư có tu vi trong người, đem một đầu Tử Giác Linh Ngưu trùm lên lưỡi dao hình tròn hình tròn.

Trên chiếc cày có gắn mười chiếc cày tròn, mỗi chiếc đều có đường kính bốn thước rưỡi, lưỡi cày lấp lánh hàn quang, nhưng thực chất lại không sắc bén, nếu mài dũa quá sắc bén thì dễ nứt.

Dùng giá điều tiết điều chỉnh góc độ nghiêng, lắp đặt đòn bẩy cùng tấm chắn bùn, cày mâm tròn cắt vào trong bùn đất.

Sau đó.

Tử Giác Linh Ngưu nặng hơn năm sáu ngàn cân kéo giá cày hai bánh đi thẳng về phía trước, trục lăn chuyển động, lưỡi dao mâm tròn góc nghiêng bắt đầu chuyển động, những nơi đi qua, cỏ dại bị nghiền nát, đất đai bị lật ra, các loại rễ cỏ đá vụn, giun trùng đều bị lật lên.

Không bao lâu sau, phía sau giá cày lộ ra một chỗ cày thô rộng chừng một trượng, hơn nữa đụng phải một ít tảng đá lớn, lưỡi dao mâm tròn có thể quay cuồng đi qua, mà sẽ không bị kẹt chủ.

"Tốt tốt tốt." Vương An Vinh kinh nghiệm phong phú vui mừng quá đỗi, "Tử Giác Linh Ngưu lôi kéo rất nhẹ nhàng, loại cày lưỡi dao mâm tròn này, phi thường thích hợp khai hoang. Gọi một nhóm tá điền tới đây, dùng cái cào thanh lý tạp thạch dị vật."

Mặt đất lật qua lật lại một lần liền dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà Vương Ninh Hi cũng thập phần kích động, bất quá hắn lại tính toán thời gian. Trọn vẹn một canh giờ sau, Tử Giác Linh Ngưu dừng lại nghỉ ngơi, khao một ít linh thảo cùng bã đậu.

Đám người Vương An Vinh thì tự mình xuất trận, đo đạc đất đai mới xới. Một canh giờ trôi qua, bộ cày đao mâm tròn này mới tăng ước chừng hai mươi mẫu đất hoang.

Đây chính là đất hoang chất lượng phi thường khó gặm a, nếu nhẹ nhõm mà nói, Vương An Vinh đã sớm khai hoang xong rồi.

"Có mười tá điền đồng thời đi theo dọn dẹp đá vụn và loạn thảo dị vật, hoặc là gõ nát hòn đá lớn kia, vừa vặn có thể đuổi kịp chiếc cày lưỡi dao mâm tròn này." Vương An Vinh phân tích nói, "Nhưng mà cày một lần hiển nhiên là không đủ, có thể cày một lần, sau đó lại cày ngang một lần. Như thế, ước chừng một canh giờ có thể khai hoang mười mẫu."

"Một chiếc xe cày, tính theo công tác bình quân mỗi ngày sáu canh giờ, có thể khai hoang sáu mươi mẫu. Dưới tình huống thời tiết một năm thích hợp, ít nhất có thể khai hoang một vạn mấy ngàn mẫu."

"Giá của tá điền Vương thị chúng ta rất cao, mười tá điền một năm hao phí năm mươi càn kim, phí nuôi dưỡng Tam giai Tử

Giác Linh Ngưu là một năm bốn trăm càn kim, cộng thêm bảy tám phần tạp khác, đoàn đội này một năm ước chừng là năm trăm càn kim chi tiêu. Bình quân chi phí khai hoang ban đầu mỗi mẫu đất thấp, ước là ba đại đồng. Nếu là đất hoang bình thường, phí tổn còn có thể giảm tiếp."

"Nếu là đất trồng trọt, tất nhiên sẽ dễ dàng hơn, giá cày còn có thể dài gấp đôi, hơn nữa chỉ cần cày một lần là đủ, một ngày cày một hai ba trăm mẫu là không thành vấn đề."

"Bất quá, Tử Giác Linh Ngưu dùng để khai hoang tương đối có lời, phổ thông cày đất dùng thổ hoàng ngưu càng tiết kiệm chi phí, chỉ cần đem xe cày loại nhỏ hóa thành là được."

Vương An Vinh rốt cuộc cũng là nhân viên nông canh chuyên nghiệp, tính toán một phen, vỗ mạnh vào bả vai Vương Ninh Hi hưng phấn nói: "Ninh Hi tiểu tử, ngươi đây là phát đạt rồi. Bất kể là khai hoang, bắt đầu cày đất, so với cày xẻng ít nhất phải tiết kiệm năm phần cày đất."

Vương Ninh Hi cũng là kích động không thôi, cả Đại Càn có bao nhiêu đất chứ? Nếu như toàn bộ đều dùng cày hắn phát minh… chỉ là một phần điểm cống hiến kia, thì có thể thu hoạch được bao nhiêu?

Thì ra cho dù là "phế vật" cũng có thể có mùa xuân.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ mà thôi, toàn bộ Đại Càn phổ cập cày tròn, cơ bản xem như là một hệ liệt sinh thời.

Chuyện này rất nhanh đã truyền đến tai Vương Thủ Triết.

Điều này khiến Vương Thủ Triết cảm thấy rất vui mừng, trận đánh của đứa nhỏ này không uổng công, có câu không đánh không thành khí. Nhưng mà, hắn cũng tuân thủ lời hứa, dẫn Vương Ninh Hi theo, chuẩn bị cùng nhau cưỡi phi liên đi về thánh địa.

Tuy nhiên, Vương Ninh Hi vừa thu dọn xong hành lý, hào hứng bừng bừng đến phi liên của lão tổ gia gia, lại sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trên phi liên, ngoại trừ lão tổ gia gia còn có thêm hai người.

Một người là nam tử giống như một con voi lớn cường tráng, hắn trừng đôi mắt to bằng nắm tay, rất là căm thù mà nhìn Vương Ninh Hi.

Mà một người khác là một tiểu nữ hài chừng mười tuổi, dung mạo nàng phấn điêu ngọc trác, một đôi mắt ngập nước đang âm u nhìn về phía Vương Ninh Hi.

“Ninh Hi, ngươi còn ngây ra đó làm gì?” Vương Thủ Triết nhiệt tình chào hỏi: “Đến đây, chào hỏi Lăng Ba nhà chúng ta.”

Lão tổ gia gia không phải chứ?

Ngài muốn hố ta chết tiết tấu sao?

…

chương 4:/chương thứ tư Ly Từ phát tài sắp về! Thần thông Vân Dương Tấn!

…

Ngay khi Vương Thủ Triết dẫn theo đám người Vương Ninh Hi, một đường chậm rì rì, không vội vàng đi về phía thánh địa Lăng Vân.

Trong Lăng Vân thánh địa, cũng có gợn sóng dần dần dâng lên.

Trong phạm vi lớn của Thánh Địa, có một dãy núi khí thế hùng hồn, liên miên bất tuyệt, tên là ” dãy núi Thái Ất”. Dãy núi này chính là trụ sở của một trong chín mạch Thánh Địa, Thái Ất Kim Dương nhất mạch.

Là một mạch tương đối cường thế trong Thánh Địa cửu mạch, hiện giờ đệ tử của Thái Ất Kim Dương nhất mạch đông đảo, bên trong Thái Ất sơn mạch tự nhiên cũng là tiên hoa rực rỡ, thấp thoáng Ngọc Các, Linh cầm lui tới, thỉnh thoảng còn có cường giả lăng không hư độ mà đến, khuấy động lên từng đạo hào quang, quả nhiên là khí tượng tiên gia một phái.

Đỉnh chủ phong của Thái Ất sơn mạch, tên là “Thái Ất phong”, chính là ngọn núi cao nhất trong Thái Ất sơn mạch, cũng hùng vĩ nhất.

Mà phía sau Thái Ất phong, có một mảnh cấm địa được vẽ riêng ra. Bên trong cấm địa, là một ngọn núi cũng không tính hùng vĩ, cũng không tính là kỳ quỷ, tên là “Kim Dương phong”.

Ngọn núi này, chính là nơi truyền thừa của Thái Ất Kim Dương nhất mạch.

Xung quanh truyền thừa chi địa phòng ngự sâm nghiêm, không chỉ có trận pháp bao phủ, còn có linh thú thủ vệ, đệ tử tuần tra, phòng ngự đến nước chảy không vào.

Toàn bộ Thái Ất Kim Dương nhất mạch, ngoại trừ vị chưởng mạch chân nhân Lang Gia chân nhân này, chỉ có thể đạt được

cho phép, đại thiên kiêu có tư cách kế thừa truyền thừa mới có thể đi vào.

Mà tác dụng của truyền thừa chi địa cũng không chỉ dùng để tiếp nhận truyền thừa.

Bởi vì dưới Kim Dương phong chôn giấu mấy cực phẩm linh mạch kim hệ cùng hỏa hệ, trên đỉnh núi kim hỏa linh khí nồng đậm, mặc dù không tiếp nhận truyền thừa, ở trong phạm vi Kim Dương phong tu luyện cũng có thể đạt được chỗ tốt rất lớn.

Vì vậy, nơi này cũng là nơi các đời chân nhân bế quan tiềm tu.

Một ngày này.

Trên Giảng đạo đài ở trung tâm Thái Ất sơn mạch, Kim Cát thượng nhân mặc đạo bào màu vàng nhạt đang giảng đạo cho mấy đệ tử.

Y là đại đệ tử của Lang Gia chân nhân, khi Lang Gia chân nhân không ở đây, phần lớn chuyện của Thái Ất Kim Dương nhất mạch đều do y phụ trách quản lý.

Hắn đã hơn sáu trăm tuổi, mặc dù có được tài nguyên ưu việt của thánh địa Lăng Vân chống đỡ, cũng đã dùng không ít đan dược kéo dài tuổi thọ, vẫn như cũ không thể tránh khỏi mà già đi, ánh mắt đã không còn sắc bén như lúc còn trẻ.

Đang lúc Kim Cát thượng nhân giảng đạo đến thời khắc mấu chốt.

Bỗng dưng.

Hướng Kim Dương Phong có uy thế bàng bạc phóng lên cao.

Cái kia uy thế đường hoàng to lớn, phảng phất xích diễm liên thiên, thiêu đốt thương khung, lại như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, lộ ra phong mang.

Uy thế bộc phát, năng lượng trên bầu trời Kim Dương phong cuồn cuộn, không gian rung chuyển, năng lượng ba động kịch liệt ầm ầm quét ra, ngay cả linh khí Thái Ất phong ở khoảng cách khá xa cũng theo đó chấn động bất an.

“Sư tôn xuất quan rồi!”

Kim Cát thượng nhân thần sắc vui vẻ, lập tức đứng dậy từ trên đài giảng đạo.

Các đệ tử phía dưới nghe giảng trên mặt cũng nhao nhao lộ ra sắc mặt vui mừng.

Đệ tử có thể có tư cách ngồi ở đây nghe giảng, đều là đệ tử hạch tâm của Thái Ất Kim Dương nhất mạch, mỗi người đều là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, đều là lực lượng trung kiên của Thái Ất Kim Dương nhất mạch trong tương lai, nhân số chừng hơn mấy chục người.

Trong lúc nói chuyện, một bóng người khí vũ hiên ngang xuất hiện trên bầu trời Kim Dương Phong, lăng không bước tới.

Bóng người kia mặc một bộ trường bào màu trắng, dáng người thẳng tắp, khí chất như ngọc, cho dù hai bên tóc mai đã bạc trắng, trên mặt cũng đã có vài phần già nua, nhưng vẫn ôn nhuận nho nhã, phong độ nhẹ nhàng.

Người này chính là chưởng mạch chân nhân của Thái Ất Kim Dương nhất mạch hiện tại, Lang Gia chân nhân.

“Chúc mừng sư tôn, Kim Dương đại thần thông của ngài uy lực càng thêm cường đại.” Kim Cát thượng nhân mừng rỡ tiến lên nghênh đón, chấp đệ tử chúc mừng.

“Chẳng qua là nắm giữ được sơ sơ về cơ sở mà thôi.” Sắc mặt Lang Gia chân nhân bình tĩnh, “《Thái Ất Kim Dương Chân Pháp》 tu luyện tới Thần Thông cảnh cũng đã đến đỉnh rồi. Ta bế quan nhiều năm, muốn tìm con đường phía trước, lại chỉ cảm thấy con đường phía trước mênh mông, càng thăm dò thì càng mờ mịt.”

“Bất nhập lăng hư, cuối cùng là công dã tràng…”

Dứt lời, hắn thở dài, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Cuối cùng là hắn vọng tưởng.

Nếu con đường trên thần thông dễ dàng thăm dò ra như vậy, vậy thì bây giờ toàn bộ Lăng Vân thánh địa làm sao chỉ có một bộ bảo điển?

“Sư tôn hà tất phải nản lòng nhụt chí như vậy?” Kim Cát thượng nhân an ủi: “Tuổi của ngài ở trong Thần Thông chân

nhân xem như trẻ tuổi, tương lai còn có thời gian tìm tòi. Huống chi, trong thánh địa còn có một ít tàn thiên có thể tham khảo."

Thân hình hắn hơi còng xuống, đứng trước mặt Lang Gia chân nhân nhưng lớn hơn Lang Gia chân nhân, không như đệ tử của hắn, ngược lại giống trưởng bối của hắn.

Đây cũng là số mệnh của tu sĩ Huyền Vũ, không vào thần thông, tuổi thọ cũng chỉ có tám trăm, tự nhiên sớm đã lộ ra vẻ già nua.

Con đường tu hành vô cùng xán lạn, nhưng cũng tàn khốc nhất.

Thời gian không đợi người, thọ nguyên đến chính là đến, mặc dù không cam lòng, cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Chỉ là, người há lại dễ dàng cam tâm nhận mệnh như vậy? Có tu vi Thiên Nhân cảnh, sẽ nghĩ đến Tử Phủ, có tu vi Tử Phủ cảnh, sẽ nghĩ đến thần thông, có tu vi Thần Thông cảnh, sẽ nghĩ đến Lăng Hư…

Từ xưa đến nay, đều là như thế.

Nhưng chân chính có thể vào Lăng Hư, lại chỉ là phượng mao lân giác.

"Đâu có dễ, đạo Lăng Hư khó như lên trời." Lang Gia chân nhân thở dài: "Thôi thôi, không nói mấy chuyện này nữa, Sách nhi có tin tức gì đưa về không?"

"Công Dương sư đệ còn đang du lịch ở Tiên Triều." Kim Cát Thượng Nhân trả lời: "Có điều mấy ngày trước hắn gửi thư về nói hắn đã chuẩn bị khởi hành trở về. Chắc không bao lâu nữa hắn có thể trở lại Thánh Địa, quả quyết sẽ không bỏ lỡ cuộc chiến thánh tử."

"Vậy là tốt rồi." Lang Gia chân nhân gật đầu. "Ngô Thừa Tự tranh đoạt đế tử thất bại, đối với hắn mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu. Từ trước tới nay hắn luôn đi quá thuận lợi, tư duy khó tránh khỏi hơi đơn giản, hành sự cũng ngây thơ. Thất bại lần này vừa hay khiến hắn lắng đọng lại, chỉ cần hắn suy nghĩ cẩn thận, tâm cảnh sẽ tăng trưởng không ít."

Sư tôn Vân Hư Chân Quân Khương Chấn Thương chính là xuất thân Thái Ất Kim Dương nhất mạch, lấy những năm này Thái Ất Kim Dương nhất mạch một mực phát triển không tệ, cũng thu không ít đệ tử tư chất siêu phàm.

Công Dương Sách chính là đệ tử mà Lang Gia chân nhân yêu thích và coi trọng nhất.

Tính tình của hắn tuy nói có chút ngây thơ, nhưng trên rễ lại là chính, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, tất thành đại tài. Cho tới nay, hắn cũng rất coi trọng đệ tử thân truyền này, tốn không ít tâm tư bồi dưỡng.

Cuộc chiến thánh tử lần này, hắn có chờ mong nhất định đối với Công Dương Sách.

Tuy rằng tư chất của vị tiểu sư muội mà sư tôn thu trước đây ít năm cũng biểu hiện rất không tồi, thậm chí có thể coi là làm cho người ta kinh diễm, nhưng tuổi tác quả thực hơi nhỏ chút, đối nhân xử thế cũng có chút non nớt, uy hiếp đối với Công Dương Sách cũng không lớn.

Người khó đối phó nhất, chỉ sợ chính là Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch, hiện giờ đảm nhiệm chưởng sự Lũng Tả Học Cung Vương Ly Dao. Tư chất của nàng vô cùng không tầm thường, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, hơn nữa hiện giờ đảm nhiệm chưởng sự Học Cung, cũng là chuẩn bị trước cho cuộc chiến thánh tử.

Cũng may, bây giờ Sách nhi trưởng thành rất lớn, lại thêm Lang Gia hắn hiệp trợ, ha ha, chưa chắc đã thua.

Chờ ông ta trở về, cuộc chiến thánh tử gần như sắp khởi động rồi.

Thánh địa yên tĩnh nhiều năm này, rốt cuộc cũng nổi lên một phen phong vân.

…

Cùng lúc đó.

Mộ Nguyệt châu, Mộ Nguyệt phủ thành.

Ở vị trí địa lý của Hàn Nguyệt Tiên Triều, Mộ Nguyệt Châu nằm bên bờ Tây Cụ Dương ở phía tây.

Tây Cụ Dương bao la bát ngát, càng vào sâu cơn lốc càng nhiều càng thường xuyên, ngay cả tu sĩ Thần Thông cảnh có tu vi thành cũng không dám xâm nhập.

Thậm chí, sâu trong đại dương cơn lốc còn có Thần Vũ Thiên Khư thần bí khó lường.

Tục truyền, đó là di tích thiên tích thời kỳ Thần Vũ hoàng triều lưu lại, chỉ cần có thể xâm nhập vào bên trong Thần Vũ Thiên Khư, liền có thể đạt được bí mật lớn nhất của Thần Vũ hoàng triều.

Bởi vậy, ở thời cổ đại có Lăng Hư đại tu sĩ, ỷ vào khả năng xé rách không gian vượt qua hư không, mưu toan tìm tòi toàn cảnh Thần Vũ Thiên Khư. Lại không ngờ mới đi vào hơn ngàn dặm, suýt nữa bị không gian phong bạo xé thành mảnh nhỏ, trọng thương liên tục ra mấy thủ đoạn bảo vệ tính mạng, mới miễn cưỡng trốn về Mộ Nguyệt phủ thành.

Bởi vậy có thể thấy được sự khủng bố của Thần Vũ Thiên Khư.

Đại lục dựa vào phía Tây Cụ Dương đứng vững vách đá, sóng biển cùng cơn lốc tích lũy ngày tháng cọ rửa xuống, tạo thành rất nhiều cảnh tượng bao la hùng vĩ quỷ phủ thần công.

Bên trong một mảnh đường bờ biển vách núi này, thiên nhiên tọa lạc một cực phẩm linh mạch to lớn, bởi vậy Châu phủ Mộ Nguyệt châu được kiến tạo ở đây.

Trải qua thời gian dài phát triển và xây dựng, Mộ Nguyệt phủ thành hùng vĩ mà bao la, rất có khí tượng Tái Tiên thành, quy mô và cấp bậc của nó, cho dù là Đại Càn quốc Quy Long thành cũng thua kém một bậc, lộ ra khuyết thiếu chút nội tình.

Trên dãy núi đá lởm chởm ở phía tây Mộ Nguyệt phủ, có đại năng giả dần dần mở ra từng tòa động phủ khách sạn kiểu đặc sắc vách núi, phối hợp với một ít cổ hương trang trí điểm, tên là 【Tiên gia động phủ】.

Tiên gia động phủ này chính là khách sạn tốt nhất trong Mộ Nguyệt phủ thành. Trong tiên gia động phủ này, mỗi một động phủ đều dính ánh sáng cực phẩm linh mạch này của Mộ Nguyệt thành, hội tụ nồng đậm linh khí khác biệt.

Những động phủ này có thể cho thuê, chuyên cung cấp cho một số người không đủ linh mạch trong nội bộ thế gia, hoặc là nhân sĩ tán tu bế quan tu luyện, xung kích bình cảnh.

Tiền tiền thuê động phủ thanh toán đều là tiên tinh, tiên tinh cùng tiên triều lưu thông trong nội bộ đổi hàn nguyệt kim tỉ lệ là một so với một trăm, tỉ lệ hoán đổi cùng càn kim cũng là đại khái như thế. Chỉ vì càn kim tại chú tạo, mô phỏng theo tiêu chuẩn hàm kim chính là hàn nguyệt kim.

Mà trong những tiên gia động phủ này, tốt nhất chính là động phủ chữ Thiên. Trong động phủ, linh khí mờ mịt dạt dào nồng đậm như sương mù, mỗi một hơi thở đều có thể cảm giác được linh khí đang làm dịu thân thể.

Động phủ tu luyện cao giai như thế, tiền thuê tự nhiên không rẻ, mỗi thuê dùng một ngày, tiên tinh đều là rầm rầm chảy xuôi ra ngoài.

Trong động phủ có trận pháp điều tiết nhiệt độ và ánh sáng, cũng là gieo trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, chúng nó có màu sắc rực rỡ, làm cho người ta không kịp nhìn, đối với người yêu hoa mà nói, tùy tiện dừng chân liền có thể đánh giá cảnh đẹp.

Nhưng đối với một số người mà nói, hoa có đẹp hơn nữa cũng không thơm bằng một quả dại.

Trong một tòa động phủ chữ Thiên.

Trước nhà gỗ, lửa than lượn lờ.

Từng điểm hồng quang lấp lóe, mùi khói lửa than tản ra trong động phủ, linh hoa dị thực cạnh tranh diễm lệ chung quanh cũng phảng phất lây nhiễm mùi thức ăn, nhiều thêm vài phần hồng trần khí, trở nên không còn tiên khí bồng bềnh như trước.

【 Tiên gia động phủ 】 bên trong có một đầu bếp chính có tu vi Thiên Nhân cảnh, giỏi nhất là nấu các loại hải sản trong Tây Cụ Dương, ở trong Mộ Nguyệt phủ thành đều được hưởng danh tiếng. Rất nhiều Tử Phủ cảnh, thậm chí là tu sĩ Thần Thông cảnh đều mộ danh mà đến.

Giờ phút này, hắn đang lấy thủ pháp nham thạch thiêu đốt sở trường nhất, nấu nướng từng khối thịt Long Kình mỡ mềm. Những thịt này đến từ bộ phận bụng một con Long Kình bát

giai, trên người một con Long Kình nặng hơn mấy chục vạn cân, chỉ có thể chia cắt xuống hơn ba ngàn cân, nướng lên chú ý hỏa hậu nhất.

“Ngon, ngon!”

Trước lửa than, hai tiểu cô nương xinh đẹp đang ngồi vây quanh bên cạnh, ngươi một khối, ngươi một khối, ta một khối ăn như hổ đói.

Mặc cho chủ trù và các đồ đệ có tốc độ nướng có nhanh hơn nữa thì cũng không theo kịp tiết tấu của các nàng.

“Ô ô, non thật tươi đẹp, vào miệng liền tan, tư vị vô cùng.” Thiếu nữ Lam Uyển Nhi thuần phác mắt ngọc mày ngài, kích động đến nước mắt cũng muốn chảy ra, “Ly Từ tỷ tỷ, cái này so với nồi sắt hầm Long Kình lần trước chúng ta ăn còn ngon hơn.”

Chủ trù phì phò cười lên: “Phương pháp ăn của Long Kình rất nhiều loại, đều có tư vị của các loại. Nồi sắt hầm Long Kình, tốt nhất chọn các bộ phận thịt lớn trên lưng Long Kình cùng xương cá đầu cá đuôi cá, dùng một nồi to lớn hầm cách thủy hơn vạn cân, bắt đầu ăn mới thơm. Hai vị tiểu thư tôn quý, sau này có cơ hội có thể nếm thử tay nghề hầm canh của ta.”

“Vì sao phải chờ quay đầu?” Vương Ly Từ bộ dáng ngây thơ đáng yêu, liếm liếm mỡ cá ở khóe miệng, một bộ dạng thèm trùng bị câu dẫn nói: “Buổi tối hôm nay ăn long kình hầm nồi sắt. Nấu hai nồi, ta và Uyển Nhi mỗi người một nồi.”

Khẩu khí và dáng vẻ kia của Vương Ly Từ, hiển nhiên là gần đây phát tài lớn. Chỉ là nàng nhiều năm không gặp, năm tháng dường như không lưu lại nhiều dấu vết trên người nàng, vẫn lộ ra bộ dáng thiếu nữ béo tốt ngây thơ.

Chỉ là trên cánh tay Vương Ly Từ không biết từ khi nào đã quấn một con rồng nhỏ bốn móng.

Lân phiến trên người nó có hình thoi xinh đẹp, có màu xanh biếc như lá cây, hình thể chỉ dài ba thước, kích thước cỡ cổ tay nữ hài bình thường, thoạt nhìn tinh xảo lung linh, có chút đáng yêu.

Lúc này, nó đang có chút lười biếng cuộn cánh tay Ly Từ, đầu lắc lắc trên vai cô, mặt ủ mày chau.

“Hai nồi?”

Đầu bếp chính toát mồ hôi lạnh, hai cô nương này cũng ăn quá khỏe, vừa gọi bụng Long Kình bát giai ba ngàn cân, buổi tối lại còn muốn ăn Long Kình hầm?

Nhưng đối với quan niệm kinh doanh của “Tiên gia động phủ” mà nói, khách tức là Tiên, chỉ cần các nàng có thể trả tiên tinh, đó chính là Chân Tiên hạ phàm, phải cung cấp cho tốt.

“Ly Từ tỷ tỷ, hai nồi này liệu có nhiều lắm không?” Lam Uyển Nhi hơi kích động, có chút không nắm chắc được nói: “Ta đoán chừng, ta chỉ có thể ăn thêm một phần ba nồi.”

Dù sao cũng là thịt Long Kình bát giai, cho dù nàng đi theo Vương Ly Từ, đạt được vô số lợi ích, dựa vào thiên phú huyết mạch của nàng vẫn có chút không chịu đựng nổi. Dù sao bây giờ nàng mới đi theo đến đại thiên kiêu Ất đẳng, cách Tử Phủ cảnh còn kém một bậc.

“Không có việc gì.” Vương Ly Từ nói: “Ngươi ăn không vô thì ta ăn. Gần đây sau khi thăng cấp Tử Phủ cảnh, khẩu vị của ta lớn hơn rất nhiều. Không phải chỉ là tiên tinh thôi sao, bây giờ chúng ta có rất nhiều.”

“Hung oa oa” Tiểu Lục Long nghe được lời này, kích động ngẩng đầu lên, rít gào kháng nghị: “Ngang ngau hí~ Ngang Ngang Ngang…”

Ý tứ biểu đạt rất rõ ràng. Những thứ đó đều là tiên tinh lão tử tích góp được từ tài phú đổi về, ngươi cái này gọi là “không đau lòng vợ con ruộng đất”.

Nhưng nó còn chưa gào xong, đã bị Vương Ly Từ dùng một hạt dẻ đánh bay trở về.

Nàng dùng ngón tay chọc đầu của nó nói: “Tiểu Lục Xà biến dị, ngươi phải làm rõ một chút, tài phú này là ngươi vì không bị ta ăn tươi nuốt sống, chủ động dâng lên tiền mua mạng.”

“Hơn nữa, những thiên tài địa bảo kia là của ngươi sao? Chỉ cần ta ăn ngươi, những bảo vật kia vốn là của ta. Ngươi phải làm rõ thân phận của ngươi, hiện tại ngươi chính là lương thực dự trữ của ta. Còn dám kêu gào lung tung, cũng đừng trách ta ăn tươi ngươi.”

Tiểu Lục Long bị chọc cho rụt đầu vào trong ngực nàng, tức giận đến toàn thân phát run.

Lão tử đường đường lão tổ tông của Ất Mộc Thanh Long nhất tộc, thế mà bị nha đầu nát này của ngươi gõ đầu mắng. Nếu không phải bây giờ lão tử không đủ thực lực, không phải hung hăng trừng trị ngươi một trận không thôi sao!

Nha đầu chết tiệt, ngươi nhớ kỹ cho lão tổ, bởi vì cái gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây! Sớm muộn có một ngày, ngươi sẽ biết ngươi sai cỡ nào!

Bất quá, bây giờ rồng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nó quyết định rồi, vẫn là trước tiên rắc cái kiều tiên.

“Ngao ô ngao ô~”

Tiểu Lục Long phát ra tiếng ngao ô non nớt, dùng hai cái trống đầu rồng cọ cổ nàng nịnh nọt, giống như đang biểu đạt “Ta sai rồi, cầu chủ nhân tha thứ”.

Thấy thế, Vương Ly Từ liền cầm một miếng thịt Long Kình ném cho nó, khen ngợi nói: “Cái này còn tạm được, đừng tưởng rằng mình biến dị ra mấy cái móng vuốt, coi như mình là rồng. Bản cô nương rồng ăn nhiều, chưa từng thấy có rồng trực tiếp từ trong trứng ấp ra, còn chỉ có nhỏ như vậy thôi. Ngươi phải ngoan ngoãn thức thời, có thể đi theo Vương Ly Từ ta ăn ngon uống cay.”

“Ly Từ tỷ tỷ tâm địa thật thiện lương, loại tiểu xà biến dị này, đổi lại là muội đã sớm ăn nó rồi.” Lam Uyển Nhi ở một bên tự đáy lòng tán dương.

“Được rồi được rồi, chúng ta đã ăn nhiều trứng Lục Nhiêm rồi, cũng không kém con rắn nhỏ phát dục còn chưa phát triển tốt này.” Vương Ly Từ bày ra dáng vẻ đại phát từ bi.

Duyên phận của nàng và tiểu lục xà phải nói từ mấy chục năm trước.

Sớm nhất bởi vì trần trọc nhận được thư gia tộc gửi tới, bên trong nhắc tới chuyện cháu trai An Nghiệp muốn cưới hai tiểu quận chúa. Loại chuyện vui lớn này vì gia tộc làm rạng rỡ, đương nhiên Vương Ly Từ rất vui vẻ.

Khổ nỗi không có quà mừng thích hợp, nàng liền cổ động sư tôn và Lam Uyển Nhi, cùng nhau giết chết một đầu Ất Mộc Lục Long đã từng khi dễ các nàng, ngoại trừ tặng lễ ra, phần còn lại mọi người đều tự phân chia.

Ai ngờ hành động này lại dẫn tới truy sát Lục Long nhất tộc của Ất Mộc thánh địa.

Hai thầy trò cộng thêm một Lam Uyển Nhi, bị truy sát cực kỳ thảm thiết. Cũng may mấy người bọn họ bị đuổi giết không ít, kinh nghiệm chạy trốn phong phú dị thường, ba lần đều thuận lợi chạy mất.

Chỉ là bộ tộc Ất Mộc Lục Long cực kỳ khó chơi, từ đầu đến cuối không cách nào hoàn toàn vứt bỏ, lúc này Vương Ly Từ nghĩ đến Tứ thúc đã từng nói một câu, "Địa phương nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

Sau đó Vương Ly Từ liền bảo Vân Dương thượng nhân một mình dẫn dắt Long tộc bên ngoài Tổ Long chi địa đi, dù sao sư tôn đã là Tử Phủ đỉnh phong, kinh nghiệm phong phú, một mình chạy trốn vừa tiện vừa mau lẹ, so với dẫn theo hai người nàng cùng nhau chạy trốn dễ dàng hơn nhiều.

Mà nàng cùng Lam Uyển Nhi lén lút lẻn vào Tổ Long chi địa của Lục Long tộc trốn đi.

Đó là một mảnh rừng rậm nguyên thủy vô cùng rộng lớn, tức là nơi mai táng cao giai Lục Long chết đi, lại là nơi sinh ra huyết duệ của Lục Long tộc. Bên trong đó, thuộc về khu tâm lý mù quáng của Lục Long tộc.

Trong mảnh rừng rậm nguyên thủy rộng lớn kia, Lục Long tộc sẽ thả ra lượng lớn trứng sinh ra.

Bởi vì tính đặc thù của Long tộc, những quả trứng đó chỉ có thể ấp nở ra Lục Nhiêm, chúng sẽ săn mồi, sinh tồn trong Tổ Long chi địa, trong hoàn cảnh "khoái lạc" phát triển, cho đến ngũ giai, lột xác thành Giao, mới có thể bị Lục Long tộc cho rằng là hậu duệ của đồng tộc, bắt đầu tiến hành giáo dục hệ thống của chúng.

Tỉ lệ đào thải trong quá trình này tương đối cao, quá trình tàn khốc mà nguyên thủy, nhưng cuối cùng có thể sống đến ngũ

giai hoàn thành lột xác, tiềm lực tư chất và sức chiến đấu tất nhiên đều không tầm thường.

Mà Ất Mộc Lục Giao muốn trưởng thành đến thất giai hóa long, mới có thể chính thức trở thành thành viên Lục Long nhất tộc, có thể chân chính vào trú tại Ất Mộc thánh địa, phân phối đến long sào thuộc về mình.

Mà Lục Long cần sau khi đến cửu giai, sau khi chết mới có tư cách mai táng đến Tổ Long chi địa.

Trong quá trình này, cho dù một vạn con Lục Nhiêm nở ra, cũng chưa chắc sẽ có một con cuối cùng có thể hóa thành rồng, trong quá trình trưởng thành ít đi một chút, càng là cực kỳ không dễ dàng bị phát giác.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi lẻn vào Tổ Long chi địa, lập tức phát hiện ra một thế giới mới, giống như chuột tiến vào vại gạo khoái hoạt. Các nàng cực lực che giấu mình, đồng thời mỗi ngày đều sẽ đi ra ngoài tìm những trứng Lục Long tộc kia thả.

Trong kiếp sống ẩn núp chừng hai mươi năm, hai người các nàng không biết ăn bao nhiêu trứng và Lục Nhiêm. Mặc dù trong đó có huyết mạch Long tộc vô cùng mỏng manh, nhưng lượng không lớn.

Thậm chí ăn đến cuối cùng, gần như đã ăn sạch Tổ Long chi địa.

Ngoài ra, các nàng còn dựa vào khứu giác nhạy bén của Vương Ly Từ đối với bảo vật, tìm được một số tẩm mộ Lục Long ẩn giấu vô cùng tốt.

Chỉ bất quá trong tẩm mộ bình thường không có ăn, hơn nữa sẽ có trận pháp của Lục Long tộc cảnh giới. Bởi vậy, các nàng đánh dấu lại tẩm mộ Lục Long phát hiện ra, chuẩn bị chờ trước khi đi, chọn một tòa long mộ kiếm một khoản lớn rồi chạy trốn.

Đồng thời, cũng luôn làm việc chuẩn bị sau khi lên đường.

Ngay khi các nàng ăn bảy tám phần đất Tổ Long, rất nhiều trứng còn bị thu lại xem như lương thực dự trữ, cảm giác nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị phát hiện, các nàng rốt cuộc hạ quyết

tâm, động thủ với một tẩm mộ Lục Long xa hoa đã sớm nhắm chuẩn.

Lục Long tộc có tập tục đặt vật bồi táng trong mộ, nhưng thứ quý giá nhất trong mộ chính là Ất Mộc Long Tinh trong đó. Vật kia chính là một trong những tài liệu cực phẩm trong luyện khí và luyện đan nghiệp, nếu đào mộ của thập giai Lục Long, lấy được chính là Ất Mộc Long Tinh thập giai, vậy thật đúng là phát tài lớn.

Chính vì đồ vật trong tẩm mộ của Lục Long quý giá nên Lục Long tộc mới giấu tẩm mộ đi, cũng để lại trận pháp cảnh giới và phòng ngự. Trong mười mấy năm phát hiện tẩm mộ Lục Long xa hoa này, các nàng chậm rãi đào ra một địa đạo rất sâu, để tránh khỏi trận pháp.

Nếu muốn càn quét, tự nhiên phải quét tòa xa hoa nhất, dù sao chỉ cần cầm đồ vật bên trong tất nhiên sẽ bị phát hiện.

Các nàng cẩn thận từng li từng tí tiến vào tẩm mộ Lục Long xa hoa nhất kia, còn chưa phát hiện bảo vật, lại phát hiện một quả trứng độc…Vương Ly Từ cảm thấy quả trứng kia hình như ăn rất ngon, liền quyết định nướng ăn nó trước.

Kết quả vừa nấu trứng, bên trong vậy mà ấp ra một con rắn xanh biến dị.

Rắn thì rắn, dù sao mấy năm nay Vương Ly Từ cũng ăn không ít, chỉ là cái đầu nhỏ một chút.

Nhưng con tiểu lục xà biến dị này rất thông minh, khi phát hiện mình đang đối mặt với cục diện sắp bị ăn tươi, nó nhanh chóng cầu xin tha thứ và dâng ra rất nhiều bảo vật giấu trong tẩm mộ.

Vương Ly Từ bị tài phú làm mù mắt, rất “thông tình đạt lý” bỏ qua cho nó, nhưng vì phòng ngừa nó thông gió báo tin, nên giữ nó lại bên người làm “lương thực dự trữ”.

Lục Long tẩm mộ bị trộm, hơn nữa trứng Tổ Long chi địa cùng Lục Ngạc không hiểu sao biến mất tám chín phần, Lục Long tộc cuối cùng nổi giận, thậm chí một đầu thập nhất giai Tổ Long của Lục Long tộc còn hóa thành hình người chạy đến tiên đình khóc lóc kể lể, muốn tiên đình tìm ra hung thủ.

Dù sao Lục Long tộc trên danh nghĩa là thuộc về chủng tộc linh thú thần phục Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Bọn chúng lại không biết.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi, cùng với khôi lỗi của nàng, đã sớm ở trong Tổ Long chi địa đào ra một thông đạo rất bí mật rất sâu, thông đạo kia sâu chừng mấy chục dặm, cuối cùng tiến vào trong một mạch nước ngầm dưới lòng đất.

Các nàng cũng đã trữ một lượng lớn "trứng dự trữ" đã được nấu chín trong nhẫn trữ vật.

Dựa vào những quả trứng dự trữ này, các nàng tiếp tục dọc theo mạch nước ngầm tiến về phía trước, sau khi trải qua chừng hai ba năm vất vả, rốt cục giống như hai con chuột chũi tiến vào một cái hồ lớn.

Cuối cùng, hai nàng dựa theo kế hoạch đã định tại Mộ Nguyệt phủ thành cùng Vân Dương thượng nhân trốn tránh thành công hội hợp.

Mà trong quá trình này, huyết mạch của Vương Ly Từ cũng dần dần tiến hóa lột xác, rốt cuộc đột phá gông cùm xiềng xích lớn nhất của đại thiên kiêu, bước vào hàng ngũ tuyệt thế thiên kiêu, còn vượt qua một đoạn ngắn so với nhóm Đinh đẳng thấp nhất.

Hơn nữa cách đây không lâu, thành công tấn thăng đến Tử Phủ cảnh.

Ngay cả tỷ muội tốt Lam Uyển Nhi, sau khi ăn quá nhiều quả trứng chứa huyết mạch Long tộc mỏng manh và Lục Nhiêm, huyết mạch cũng liên tục phát sinh dị biến, dần dần lột xác đến đại thiên kiêu Ất đẳng.

Đương nhiên, hai tỷ muội ăn hàng thu hoạch tràn đầy, đồng thời cũng không quên trả lời Vân Dương thượng nhân.

Vương Ly Từ sau khi thông qua chợ đen, xử lý số lượng nhỏ tài phú, liền đổi được một viên 【Thông Thần Thánh Đan】 giá trị mấy chục vạn tiên tinh, cùng với một ít đan dược phụ trợ đột phá khác.

Hơn nữa trong 【Tiên gia động phủ】 thuê một tòa động phủ chữ Thiên tốt nhất cho sư tôn Vân Dương thượng nhân đột

phá.

Sư tôn của nàng là Vân Dương thượng nhân, sau khi trải qua nhiều năm ma luyện như vậy, kỳ thật mấy năm trước đã đạt đến ngưỡng cửa đột phá, chỉ là quá nghèo không mua nổi thánh đan phụ trợ đột phá mà thôi.

Hôm nay.

Ngay lúc Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi thương lượng buổi tối ăn nồi sắt hầm Long Kình, sâu trong tiên gia động phủ thuê, khí thế Vân Dương thượng nhân dâng lên.

Lập tức, một đạo xích luyện hồng hà như thiểm điện phi độn ra, thẳng nhập đám mây, trong chớp mắt đã đến biên giới Tây Cụ Dương.

Rất nhanh.

Kiếp vân màu đen hội tụ mà đến, tiếng sấm sét ù ù nổ vang. Thiên kiếp đáng sợ tràn ngập bên bờ Tây Cụ Dương, ngay cả Tiên gia động phủ ở khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được cỗ uy lực đáng sợ kia.

Không ít khách nhân đều bị kinh động, ở cửa động phủ thò đầu ra, muốn xem thử là ai đang độ thần thông lôi kiếp.

Trọn vẹn sau chín đạo thiên lôi.

Một cỗ khí tức mênh mông bàng bạc của tu sĩ Thần Thông cảnh, từ bên rìa Tây Cụ Dương bay lên.

Khí tức kia tựa như dung nham phun trào, liệt diễm phần thiên, lại như có vô số khí tức óng ánh sắc bén xen lẫn trong đó, cho người ta một loại cảm giác đại khí bàng bạc khó có thể diễn tả, to lớn mà uy nghiêm, giống như thiên uy.

Uy thế của nó tỏa ra, ngay cả phía dưới nước biển cũng khuấy động lên sóng lớn dâng trào.

Cùng lúc đó, còn kèm theo tiếng cười đắc ý của Vân Dương thượng nhân: “Ha ha ha ha! Thoải mái! Vân Dương ta rốt cục cũng đạt tới Thần Thông cảnh!”

“Lang Gia lão cẩu, ngươi chờ đó cho ta, ta lập tức mang đồ đệ trở về quét ngang thánh địa, đoạt lại vị trí thánh tử, đoạt lại tất

cả những gì ta đã mất. Cho ngươi nếm thử mùi vị thất hồn lạc phách!”

“Oa ha ha!”

…

chương 5:/chương thứ năm “Hai vị tiên tử xin dừng bước!”

…

Giờ phút này, Vân Dương chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng khoan khoái dễ chịu, cả người lâng lâng.

Kiềm chế quá nhiều năm, rốt cục thủ được vân khai kiến nguyệt minh cảm giác thật sự quá sung sướng.

Sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, huyết mạch trong cơ thể hắn đã phát sinh lột xác, huyền khí trong kinh mạch dày nặng như dịch thể, thần hồn đã cường tráng như thực chất, Thiên Đạo pháp tắc ở trong mắt cũng trở nên càng thêm rõ ràng, phảng phất trong nháy mắt có thể lay động thiên đạo, thi triển ra đại thần thông thần uy khó lường.

Trong nháy mắt này, Vân Dương thậm chí có một loại cảm giác mình đã là vô địch thiên hạ. Cho dù là Lang Gia ở trước mặt, bản thân cũng có thể tát chết hắn.

Bất quá, đây hiển nhiên là ảo giác sau khi thực lực thoáng cái tăng lên cực lớn.

Tuy rằng tu sĩ Thần Thông cảnh cường đại, nhưng còn chưa đạt tới trình độ có thể vô địch thiên hạ. Cho dù so sánh với Lang Gia chân nhân, hắn vẫn có một khoảng cách. Chỉ là chênh lệch này so với trước đây, thoáng cái rút ngắn đến mức có thể chống lại.

Ngay lúc Vân Dương thượng nhân, không, khí phách Vân Dương chân nhân hăng hái, trâu bò hò hét.

Bên trong Mộ Nguyệt phủ thành, khí tức của hơn hai mươi tu sĩ Đạo Thần Thông cảnh trước sau bay lên, trên bầu trời truyền đến từng giọng nam có nữ nói chúc mừng: “Chúc mừng đạo hữu đã bước vào Thần Thông cảnh.”

“Ta là Lý thị lão tổ thứ hai của thế gia tam phẩm Mộ Nguyệt, đạo hữu có rảnh đến Lý thị ta ngồi một chút, lão hủ nhất định sẽ chiêu đãi thật chu đáo.”

“Chúc mừng đạo hữu, ta là thế gia nhị phẩm Mộ Nguyệt…”

“…”

Trong lúc nhất thời, từng đạo thanh âm to lớn từ trên bầu trời truyền ra, rất náo nhiệt.

Những người này đều là tu sĩ Thần Thông cảnh của các thế gia bên trong Mộ Nguyệt phủ thành, Vân Dương lựa chọn tấn thăng ở Mộ Nguyệt phủ thành, gây ra động tĩnh tấn thăng lớn như vậy, tự nhiên không có khả năng giấu giếm được các đại lão kia.

Tu sĩ Thần Thông cảnh, bất luận ở nơi nào đều là đại nhân vật, đều là đối tượng đáng được tôn trọng và lôi kéo.

Đã có cơ hội, những đại lão này đương nhiên nguyện ý lấy lòng một phen.

Chờ một lúc nữa.

Lại có một đạo khí tức càng thêm cường hãn mà dày nặng xông thẳng lên trời, từ đó truyền ra một thanh âm uy nghiêm mà không mất ôn hòa: “Ta là Doanh Nguyên Tịnh, bao nhiêu năm không thấy Thần Thông Cảnh mới ra đời. Đây là phúc của Nhân tộc ta, tiểu hữu nếu rảnh rỗi liền tới phủ lão hủ một chuyến.”

Khí tức của người này vừa ra.

Khí tức của những tu sĩ Thần Thông cảnh còn lại lập tức trì trệ, vội vàng mở miệng chào hỏi: “Bái kiến Phủ quân.”

Vân Dương chân nhân cũng vội vàng thu liễm cảm xúc đắc ý trong lòng, khom người thi lễ: “Vân Dương, Lăng Vân thánh địa của Đông Càn quốc, bái kiến phủ quân.”

Nơi này là địa bàn của Tiên Triều, người Đại Càn như hắn tự nhiên phải khiêm tốn một chút.

Tiên Triều thực lực cường đại, chỉ là lớn nhỏ của Mộ Nguyệt Châu này, đã cơ hồ không kém hơn toàn bộ Đại Càn quốc, hơn nữa các phương diện đều càng thêm phát đạt. Luận tổng thể thực lực, vẫn phải ở trên Đại Càn chỉ phát triển bảy tám ngàn năm.

Mà là phủ quân của Mộ Nguyệt châu phủ, tuy quyền lực của vị phủ quân này không bằng Long Xương đại đế, mọi việc đều

có thể chuyên quyền độc hành, nhưng cũng là đại nhân vật đỉnh thiên, thuộc về cấp bậc quan lớn biên cương.

Có thể được đại nhân vật này triệu kiến, Vân Dương đương nhiên là hết sức cao hứng.

Nào có thể đoán được.

Không đợi Vân Dương di chuyển, chợt nghe thanh âm kia tiếp tục nói.

"Hóa ra là người của Đông Càn Khương thánh chủ, ngươi ăn no rỗi việc đến Mộ Nguyệt phủ thành ta thăng cấp." Giọng nói của Doanh Nguyên Dung nghe có chút thất vọng: "May mà bản phủ thấy ngươi thuê động phủ, còn tưởng là xuất thân tán tu. Ừm, vậy thì không cần tới nữa, thích làm gì thì làm đi."

Vân Dương chân nhân vẫn còn lơ lửng chưa một cái ngã từ trên không xuống.

Doanh phủ quân chúng ta có thể đừng hiện thực như thế hay không? Vừa thấy có mục tiêu tổ chức không thể lôi kéo, liền lập tức mất mặt. Ngươi thân là một tiền bối, không thể tùy tiện ban chút quà mừng hay sao?

Có điều, những tu sĩ Thần Thông cảnh còn lại đều nhao nhao bày tỏ "không ghét bỏ", vẫn rất nhiệt tình.

Tu sĩ Thần Thông cảnh có tổ chức cũng không sao, mọi người quen thuộc với nhau, kết giao bằng hữu, tương lai chưa chắc không dùng được.

Mà Vân Dương chân nhân cũng từng người đáp lại, sắp tới lão sẽ nhất nhất phó ước.

Nói đến Vân Dương, bản lĩnh kiếm tiền không cao, vả lại lòng dạ có chút hẹp hòi, thù dai. Nhưng lại có một phẩm chất cực kỳ ưu tú, đó chính là hắn đặc biệt thích kết giao bằng hữu.

Bởi vì cái gọi là "Bằng hữu có nhiều đường dễ đi"

Hắn có thể dựa vào "Cùng thân" này, lôi kéo ái đồ Ly Từ đến lớn như vậy, bồi dưỡng ưu tú như thế, không phải là dựa vào hai chữ "bằng hữu" sao?

Ly Từ mới Tử Phủ cảnh, tương lai đường đời còn rất dài.

Bằng hữu hắn giao nửa đời trước đã tiêu hao hầu như không còn, đã đến lúc "bổ sung" một đợt bằng hữu mới.

Bởi vậy, Vân Dương chân nhân đối với lời mời của những bằng hữu mới này vô cùng coi trọng và cao hứng.

Sau đó.

Hắn về động phủ thuê trước.

Thấy hắn từ không trung hạ xuống, Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi liền nghênh đón: "Chúc mừng sư tôn/ Vân Dương bá bá."

"Ha ha ha, vi sư có thể có ngày hôm nay, toàn bộ dựa vào hiếu tâm của Ly Từ ngươi." Vân Dương chân nhân tràn đầy vui mừng nói: "Ngươi chuẩn bị trước đi, chờ sau khi sư tôn kết giao một ít bằng hữu dự trữ, chúng ta sẽ đáp ứng chuyến bay Vân Dao về Đại Càn."

"Quá tốt rồi." Vương Ly Từ cũng có chút kích động: "Lần này, cuối cùng chúng ta cũng có thể áo gấm về nhà. Hu hu, ta đã lâu không gặp người nhà."

"Để chúc mừng một chút, đầu bếp kia tới đây một chút, hầm hết con Long Kình kia đi."

"Hầm toàn bộ, hầm hết rồi sao?"

"Thế nào, có ý kiến gì? Sợ ta không cho nổi tiên tinh sao?"

"Không có không có… Vị tiền bối này chính là Thần Thông chân nhân, chỉ là một con Long Kình bát giai thì tính là cái gì. Chỉ là sợ cô nương ba người các ngươi ăn không vô…"

"Hôm nay vui vẻ, bổn cô nương muốn mở rộng ăn."

"… "Một đầu bếp nào đó.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tây Bộ.

Trên bầu trời xanh thẳm, một chiếc phi liên mang theo ký hiệu thế gia màu vàng xuyên qua tầng mây, lướt nhanh về phía tây.

Mây trắng bay tán loạn, phi liễn như sao băng bay vùn vụt. Hai cánh Bạch Quán vỗ cực lớn trên cỗ xe, trên lưng là đôi

lông vũ như tơ lóe sáng dưới ánh mặt trời, lộng lẫy.

Đây là Linh cầm Hàn Nguyệt Tiên Triều chuyên môn bồi dưỡng để kéo phi liên, không chỉ hình thể lớn, tốc độ nhanh, tính cách ngoan ngoãn, khi phi hành cũng đặc biệt ổn định, so với Linh cầm bình thường càng thích hợp kéo xe hơn.

So với phi liên của Đại Càn, chiếc phi liên này xa hoa cũng không có khác biệt quá lớn, nhưng ngoại hình lại lớn hơn nhiều, dài rộng gấp hai ba lần phi liên thông thường của Đại Càn, không gian bên trong đặc biệt rộng rãi, cải trang một chút, trực tiếp ở lại cũng không có vấn đề gì.

Toàn bộ ngành luyện khí của Hàn Nguyệt Tiên Triều so với Đại Càn phát đạt, kỹ thuật luyện chế phi liên tự nhiên cũng mạnh hơn Đại Càn. Vật liệu phi liên sử dụng là linh mộc đã qua thủ pháp đặc biệt xử lý, so với linh mộc bình thường càng thêm nhẹ nhàng. Ngoại hình phi liên của phi liên thoạt nhìn không khác biệt lắm so với phi liên của Đại Càn, nhưng trên chi tiết lại đề cập đến rất nhiều thủ pháp luyện khí cao siêu sắc bén, phạm vi săn bắn vô cùng rộng rãi, hàm lượng kỹ thuật cũng phi thường cao.

Trước mắt mà nói, chỉ có tổ chức luyện khí sư của Hàn Nguyệt Tiên Triều, mới có kỹ thuật luyện chế loại phi liên này, hơn nữa, loại phi liên này giá bán đắt đỏ, mặc dù ở Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng chỉ có thế gia thượng tầng có tài lực sung túc, đem nó làm phi liên xuất hành thông thường sử dụng.

Chiếc phi liễn trước mắt này thuộc về một thế gia nhất phẩm ở phía nam Hàn Nguyệt Tiên Triều, Hàn thị.

Trong phi liên, mấy thanh niên tướng mạo đường đường, khí chất xuất chúng đang ngồi trên ghế mềm mượt lông mềm mại, vừa uống trà, ăn trà bánh, vừa nhàn nhã tán gẫu.

“Công Dương hiền đệ, lần này ngươi đi, huynh đệ chúng ta lần sau gặp mặt cũng không biết là khi nào nữa. Một chén trà này, coi như là cho hiền đệ ngươi uống được.” Một thanh niên trong đó giơ chén trà trong tay lên, cười nói với thanh niên áo trắng đối diện, “Lần này về Đông Càn, chúc hiền đệ thuận buồm xuôi gió, giương cờ đắc thắng, trong cuộc chiến thánh tử nhất cử giành được hạng nhất!”

Thanh niên này tên là Hàn Dực Thai, chính là con cháu tinh anh của tiên triều nhất phẩm Hàn thị. Chiếc phi liên này chính là của hắn.

“Đa tạ Dực Thai huynh.” Thanh niên áo trắng cười, uống cạn chén trà.

Thanh niên này, tự nhiên chính là Công Dương Sách những năm qua một mực du lịch Tiên Triều.

Năm đó sau khi phế Khang quận vương Ngô Thừa Tự xảy ra chuyện, hắn bị Vương Thủ Triết ” trục xuất đến Tiên Triều”, rất uể oải tinh thần sa sút một khoảng thời gian, cũng không muốn trở lại Đại Càn.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, hắn mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Mấy năm nay, hắn cũng đã sớm nghĩ thông suốt.

Là chính hắn mắt mù nhìn lầm người, lầm ngoan thạch trở thành mỹ ngọc. Nhãn lực không bằng người, thủ đoạn cũng không bằng người, tâm trí mưu lược, bố cục tỉ mỉ, mọi thứ không bằng người, thua cũng không oan.

Thất bại nhất thời không đáng sợ, đáng sợ chính là tâm khí bị hao tổn, từ đó không thể gượng dậy nổi.

Hắn mới ba trăm tuổi, tương lai còn có vô hạn khả năng.

Những năm qua, sau khi hắn phấn chấn trở lại, cũng thuận thế du lịch một phen ở Tiên Triều, kết giao một ít bằng hữu nói chuyện được. Hơn nữa, tu hành của bản thân hắn cũng không hề giảm xuống. Mấy chục năm qua, thực lực của hắn đã tăng lên không ít.

Bây giờ, tâm tính, thực lực của hắn, so với năm đó cũng đã không thể so sánh nổi. Lần này về nước, hắn chính là muốn đại triển quyền cước một phen, dốc hết toàn lực đánh cược vị trí thánh tử kia.

Nếu như thành công, tương lai, hắn chính là chúa tể Thánh Địa, một trong hai cột trụ chống trời của Đại Càn.

Nghĩ tới đây, nhãn lực của hắn liền nổi lên từng đạo tinh quang, thần thái phấn chấn, hăng hái.

“Đúng rồi, Công Dương hiền đệ, ta nghe nói trong đối thủ cạnh tranh lần này của ngươi có một vị tiên tử họ Vương, dường như có chút quan hệ máu mủ với Vương thị nhất phẩm của Tiên Triều.”

Trong lúc nói cười cười, một thanh niên mày kiếm mắt sáng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Thanh niên này họ Khương, tên Tinh Uyên, chính là đệ tử Tiên Cung, ở trong Tiên Cung cũng coi như là một trong những đại thiên kiêu được chờ mong. Người này, cũng là một trong hai người có quan hệ tốt nhất với Công Dương Sách trong những bằng hữu đang ngồi này.

“Khương huynh, ngươi nói chính là Vương Ly Dao.” Công Dương Sách mỉm cười: “Nữ nhân này đúng là khó lường, năm đó vừa xuất thế đã quét ngang Thượng Kinh, thanh danh những năm này càng ngày càng vang dội, thực lực tăng trưởng cũng cực kỳ nhanh chóng, là kình địch lần này của ta. Nói ra thì phụ thân của nàng cũng là nhân vật rất giỏi. Lúc trước ta tham dự cuộc chiến đế tử thất bại, không thể bỏ qua công lao của phụ thân nàng.”

“Có điều, chẳng phải từ trước đến nay Khương huynh không có thiện cảm gì với thế gia sao? Sao bỗng nhiên lại quan tâm đến chuyện của nhất phẩm Vương thị?” Công Dương Sách tò mò liếc mắt nhìn hắn.

“Cũng không phải là quan tâm. Mấy năm trước, Vương thị nhất phẩm không phải hưng sư động chúng sửa lại từ đường, nhận tổ tông sao? Nghe nói cũng là do bên Đông Càn quốc gánh vác. Còn có Diêu thị, Ngô thị, mấy năm nay cũng làm ra không ít động tĩnh, hình như cũng có liên quan đến Vương thị ở Đông Càn quốc kia.” Khương Tinh Uyên cười cười: “Ta chính là nghe nhiều nên có chút tò mò. Cũng không biết tình huống của Vương thị ở Đông Càn là như thế nào, cách một cơn lốc như vậy, lại có thể khuấy gió làm mưa ở Tiên Triều. Bây giờ nghe ngươi nói, Vương thị này thật sự là xuất hiện không ít nhân vật lợi hại, hình như rất không đơn giản.”

“Nếu Khương huynh tò mò, chi bằng cùng ta trở về.” Công Dương Sách nghe hắn nói như vậy, dứt khoát mời nói: “Vị gia chủ Vương thị kia ta sớm đã muốn tiếp xúc với hắn một chút,

chỉ là trước kia lập trường bất đồng, vẫn luôn không thành công. Lần này về nước, nếu có cơ hội, ta nhất định phải kết giao với hắn một phen. Nếu Khương huynh đã hiếu kỳ, không bằng ở cùng một chỗ."

Đầu tiên Khương Tinh Uyên sửng sốt một chút, ngay sau đó vui vẻ đồng ý: "Cũng tốt. Xem như là du lịch"

Lần này hắn rời khỏi Tiên cung vốn là vì du lịch, mở rộng tầm mắt, đi nơi nào cũng được. Mặc dù Đông Càn quốc xa một chút, nhưng đã có huynh đệ Công Dương Sách đồng hành, vậy cũng không có gì là không thể.

"Tính tình Tinh Uyên hiền đệ tùy tâm sở dục, thật đúng là tiêu sái trước sau như một." Hàn Đạm Đài không khỏi cười to, "Các ngươi nói ta đều muốn đi cùng các ngươi. Đáng tiếc trong tay ta còn có không ít tộc sản cần xử lý, không cách nào đi cùng các ngươi. Đợi đến Đông Càn, gặp được vị gia chủ trong truyền thuyết kia, cũng đừng quên gửi một phong thư về cho huynh trưởng ta, nói cho ta biết gã kia có thật sự có ba đầu sáu tay hay không."

Đám người nghe vậy lập tức cười to.

Công Dương Sách và Khương Tinh Uyên cũng cười to: "Huynh trưởng yên tâm, không quên được huynh."

Lúc tâm tình tốt, thời gian trôi qua luôn nhanh chóng.

Nói nói cười cười, phi liên xa phu liền mở miệng nhắc nhở bọn họ một câu: "Phía trước là đến Mộ Nguyệt phủ. Mấy vị công tử chuẩn bị một chút, chúng ta sắp hạ xuống rồi."

Đến Mộ Nguyệt phủ, tâm tình Công Dương Sách lập tức có chút kích động.

Không bao lâu sau, Vân Diêu phi thuyền không vận của Diêu thị sẽ đi ngang qua Mộ Nguyệt phủ thành, đến lúc đó Công Dương Sách hắn sẽ chính thức trở về thánh địa Lăng Vân.

Nói ra, hắn ta cũng phải cảm ơn Vương Thủ Triết thật tốt.

Là hắn để mình nhận ra rõ ràng một mặt không trưởng thành mà quá tự phụ của mình, nếu không phải là hắn, hắn cũng sẽ không tĩnh tâm đến Hàn Nguyệt Tiên Triều hảo hảo du lịch tu

hành, không chỉ có được chút kỳ ngộ, còn kết giao không ít bằng hữu chí đồng đạo hợp.

Đặc biệt là lần kỳ ngộ kia khiến huyết mạch của hắn lại lần nữa phát triển, đạt đến cấp độ đại thiên kiêu Ất đẳng.

Vương Ly Dao tuy rằng hết sức ưu tú, nhưng cũng là đại thiên kiêu Ất đẳng cấp. Hơn nữa tuổi của hắn khá lớn, có ưu thế khá lớn trên tu vi và tâm tính, lần này hươu chết vào tay ai cũng chưa biết được.

…

Mười ngày sau.

Vân Dao phi thuyền không vận của Diêu thị đúng hẹn mà tới, thân thuyền khổng lồ đáp xuống cảng không ở ngoại thành Mộ Nguyệt phủ thành, bắt đầu bận rộn dỡ hàng hóa.

So với chu kỳ mười năm đầu đi Đông Càn một lần.

Những năm gần đây, Diêu thị vận rủi gia tăng tần suất lui tới Đông Càn, biến thành ba năm một lần.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì trong đó có thể có lợi.

Trước kia Đại Càn đối với vật tư của Tiên Triều cũng không có nhu cầu quá lớn, dù sao đồ vật của Tiên Triều tương đối đắt, đồ vật mà chính bọn họ có thể sản xuất đều tự mình sản xuất. Không thể sản xuất, cũng chỉ là gom góp sống.

Những đối tượng mục tiêu làm ăn chủ yếu đều là hoàng thất Đông Càn, nhị phẩm Triệu thị, cùng với mấy thế gia tam phẩm. Mỗi lần vận chuyển đồ vật trở về, cũng đều là một ít nguyên vật liệu thô gia công, bán không được mấy đồng.

Nhưng bây giờ trong đám bạn làm ăn, lại tăng thêm một Trường Ninh Vương thị, lập tức liền trở nên không giống với lúc trước.

Trường Ninh Vương thị nuôi trồng một ít giống lúa linh mễ chất lượng tốt, về mặt phẩm cấp và phẩm chất đích xác không bằng một ít giống lúa linh mễ cao cấp trong thế gia Tiên Triều, nhưng về mặt giá cả rất có ưu thế, tóm lại, Diêu thị và Vương thị đều có lợi nhuận không nhỏ.

Ngoài ra, một số sản phẩm nhỏ của Vương thị cũng rất được hoan nghênh, tấm gương, đồ ăn thủy tinh và các loại chế phẩm gì đó, ngoài ra còn có nguyên liệu thủy tinh mặt ngoài.

Nhất là những năm gần đây, rượu nho bình thủy tinh do đế tử An và Vương thị liên thủ đẩy ra cũng có thị trường nhất định.

Tới tới lui đều có lợi nhuận không nhỏ, tự nhiên khiến Diêu thị bon chen xô xát đối với tuyến đường Đông Càn.

Vân Dao phi thuyền chở hàng hóa xong.

Một số người muốn đến Đông Càn thì có thể lên thuyền.

Sau khi Diêu thị tăng tần suất chuyến bay với Đông Càn, giá vé cũng giảm không ít, dần dần, Tiên Triều cũng có một số thế gia đệ tử hoặc là tán tu cao giai, nguyện ý đến Đông Càn thử vận khí.

Bởi vậy Diêu thị dứt khoát cải tạo một chút Vân Dao phi thuyền đi Đông Càn, cách ra một số phòng phẩm chất khác nhau, dựa theo giá bán khác nhau bán vé tàu.

“Ba tấm vé tàu, một chữ Thiên đơn nhân gian, một chữ Thiên hào song nhân gian.” Thầy trò ba người Vương Ly Từ sáng sớm đã chạy tới chỗ Vân Dao phi thuyền, mua vé tàu.

” vé tàu mỗi người một ngàn tiên tinh, không bao cơm nước ở giường chung. Gian một ngàn tiên tinh của phòng chữ Thiên, song nhân gian một ngàn năm trăm càn kim, tổng cộng năm nghìn năm trăm tiên tinh.”

“Đắt như vậy? Sao lại không đi cướp chứ!” Ánh mắt Vương Ly Từ trợn trừng, đây chính là năm mươi lăm vạn càn kim rồi. Quan trọng nhất là, vé tàu đắt như vậy mà còn không bao cơm ăn?

“Quá đắt rồi, không bằng Ly Từ tỷ tỷ chúng ta đi đường biển đi thuyền, sau đó chậm rãi trở về đi.” Lam Uyển Nhi cũng nói giúp.

“A, là các ngươi?”

Phía sau tiểu nhị bán vé, một chưởng quỹ trung niên mập mạp nghe thấy động tĩnh liền đi tới. Vừa nhìn thấy thân ảnh của Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi, hắn lập tức biến sắc.

“Ngươi là?”

Chưởng quầy béo kia run rẩy nói: “Hai tiểu nha đầu các ngươi làm tổn thương ta, lại còn quên mất bản chưởng quỹ? Các ngươi còn nhớ năm con sói con mà các ngươi nhờ vả không?”

“Thì ra là chú… chưởng quỹ đại thúc trung niên béo núc ních.” Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi bừng tỉnh đại ngộ, nhớ ra hắn: “Đại thúc, chú không phải là chưởng quỹ chi nhánh sao? Sao lại đi theo thuyền rồi.”

“Còn không phải là do hai nha đầu các ngươi làm hại.” Chưởng quầy béo vừa nhắc tới việc này, đau lòng đến rơi nước mắt không chịu thua kém: “Con sói con của các ngươi, ô ô, hãm hại ta thê thảm, hãm hại ta quá thê thảm. Thành Siêu thiếu gia sau khi trở về trực tiếp huỷ bỏ chức vụ chưởng quỹ chi nhánh của ta, bảo ta đi theo chạy thuyền trả nợ! Không trả hết nợ không được phép về nhà, nương tử của ta, tiểu nhi của ta…”

“Thì ra là người quen a.” Lam Uyển Nhi cười đến rất vui vẻ, hai mắt cong cong uyển chuyển âm thanh ỏn ẻn trả giá, “Trung niên chưởng quỹ đại thúc mập mạp nhơn nhớt, béo ngậy của hèn hạ, không bằng cho chúng ta rẻ hơn một chút đi.”

“Cút!” Chưởng quầy béo gầm thét, “Một người thêm năm trăm tiên tinh, nếu không các ngươi liền đi Đông Càn!”

“Này, tiểu tử ngươi…”

Vân Dương chân nhân lập tức giận sôi máu.

Hắn vừa mới tấn thăng Thần Thông cảnh, gần đây tính tình bắt đầu phát triển. Thấy chưởng quầy béo này thái độ không tốt, vừa chuẩn bị phát biểu liền bị Vương Ly Từ kéo lại.

“Sư tôn, loại chuyện nhỏ nhặt này ta cùng Uyển nhi xử lý là được.”

Nói xong, Vương Ly Từ liền quay đầu nhìn về phía chưởng quầy mập mạp, cò kè mặc cả nói: “Thêm năm trăm thì năm trăm, nhưng phải bao ăn.”

Nghe nói như thế, khóe miệng Vân Dương chân nhân co lại, vội vàng hít sâu một hơi, yên lặng nhịn xuống dục vọng muốn mở miệng.

“Ăn bao, mỗi người thêm một ngàn, hơn nữa chỉ có thịt và cơm bình thường, không có Linh mễ Linh nhục.” Chưởng quỹ béo “ta chính là đang trả thù ngươi, ngươi có thể làm gì ta”, “muốn ăn Linh mễ Linh nhục, đi Đông Càn từ từ ăn.”

“Quản bao no không?”

“Quản.”

“Đây là tám ngàn năm tiên tinh.” Vương Ly Từ dùng thuật tính toán của Tứ thúc dạy để tính toán, cảm thấy rất có lời, lập tức vui vẻ móc tiền ra: “Ba tấm vé tàu, ba người bao ăn bao no, một cái tên hiệu Thiên, một cái tên Thiên, một cái tên hiệu Song Nhân gian.”

“Nhìn không ra, tiểu nha đầu ngươi cũng rất có tiền.” Chưởng quầy béo cũng nhanh chóng thu tiền đưa phiếu, còn hỏa tốc sai người định ra một khế ước đơn giản, một bộ sợ Vương Ly Từ đổi ý.

Mắt thấy Vương Ly Từ ký tên trên khế ước, trong lòng hắn lập tức vui như hoa nở. Chuyện này thật sự là trút cơn giận.

Vân Dương chân nhân cũng thở phào một hơi, trong lòng rất thư thản.

Chờ ba người tiến vào Vân Dao phi chu.

Tiểu nhị mới lo lắng hỏi: “Chưởng quầy, tiền cơm này của ngài có phải thu dữ rồi không? Bọn họ có cáo trạng không?”

“Cáo trạng thì thế nào, chúng ta có khế ước, ngươi tình ta nguyện, mắc tiền chút thì sao?” Chưởng quầy béo dương dương đắc ý nói: “Chúng ta buôn bán, chú trọng nhất là khế ước.”

Bên này, chưởng quầy béo còn đang dương dương đắc ý, bên kia, thầy trò ba người Ly Từ đã lên thuyền, dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị trên thuyền đi về phía khoang khách.

“Ly Từ tỷ tỷ, chưởng quầy béo kia thật sự là người tốt.” Lam Uyển Nhi vẻ mặt cảm kích nói: “Về sau ta sẽ không bao giờ nói xấu hắn nữa.”

Vương Ly Từ cũng gật đầu nói: “Trên đường chúng ta đi tới đây, gặp không ít người xấu, người tốt cũng gặp qua không ít.

Nói vậy, chưởng quỹ mập này chính là người mặt mũi ghê tởm điển hình.”

Vân Dương chân nhân nghe vậy khóe miệng co giật.

Lời này nói quá nhiều, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên bắt đầu than thở từ nơi nào.

Cùng lúc đó, trong ống tay áo của Vương Ly Từ cũng chui ra một con rồng xanh nhỏ dài ba thước. Nó liếc mắt nhìn chưởng quỹ mập phía sau đã chỉ còn lại có một bóng lưng nhỏ bé, không khỏi sinh ra vài phần đồng tình.

Cũng không biết chưởng quầy kia, đến cùng lấy đâu ra dũng khí nói bao ăn bao no…

Hai tiểu cô nương bề ngoài đáng yêu này, thế nhưng là thiếu chút nữa đã ăn sạch hậu duệ Lục Long nhất tộc của bọn họ.

Còn có nó thân là Lục Long lão tổ, trong tình huống tiền đồ vô vọng, bất đắc dĩ mượn bí pháp tổ tiên lưu lại để chuyển thế trùng sinh, tìm ra con đường thăng cấp lên Tiên Long cấp mười ba. Tuy nhiên, kế hoạch hùng vĩ của nó còn chưa bắt đầu, thiếu chút nữa cũng bị hai cô nương này ăn mất.

Đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ!

Cho tới bây giờ, hồi tưởng lại tất cả những chuyện lúc đó, đều giống như một cơn ác mộng không xua đi được.

“Hai vị tiên tử xin dừng bước.”

Lúc này, phía sau ba người bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ôn nhuận dễ nghe của nam tử.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi quay đầu nhìn lại, đã thấy hai thanh niên tuấn kiệt bề ngoài không tồi.

Trong đó có một vị thanh niên mặc trường bào màu xanh, thoạt nhìn mày kiếm mắt sáng, đang bày ra dáng vẻ anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, mỉm cười chào hỏi hai người bọn họ: “Tại hạ là Khương Tinh Uyên, vị này là bạn tốt của ta Công Dương Sách. Xin hỏi phương danh của hai vị tiên tử, cũng chuẩn bị đi Đông Càn quốc sao?”

…

chương 6:/chương thứ sáu Tuyệt thế! Danh sách thứ nhất

…

Nhìn thấy bộ dạng này của Khương Tinh Uyên, sắc mặt Công Dương Sách ở một bên xấu hổ, gần như nhịn không được muốn che mặt mà đi.

Vị hảo hữu này của hắn cái gì cũng tốt, chỉ là gặp được nữ tử xinh đẹp liền không nhịn được tiến lên bắt chuyện.

Hơn nữa mỗi lần hắn bắt chuyện, còn đặc biệt thích tạo hình, làm sao thể hiện nông cạn. Bộ dạng như vậy, tựa như khổng tước đực đang cầu ngẫu, hưng phấn không ngừng khoe khoang lông đuôi, lại không thấy mông mình lộ ra.

Có nhiều lần bị các tiên tử cao ngạo kia khinh thường một phen, liên lụy đến Công Dương Sách hắn cũng cảm thấy xấu hổ.

“Công Dương Sách?”

Nhưng không đợi hai cô gái nói chuyện, Vân Dương chân nhân đã phản ứng lại, lạnh lùng nói: “Ngươi chính là đệ tử thân truyền của Lang Gia, Công Dương Sách?”

Vì không muốn thấy Lang Gia, nhiều năm qua hắn vẫn luôn bế quan ở Lũng Tả Học Cung, cơ bản không đi thánh địa là vì chưa từng gặp Công Dương Sách. Nhưng tốt xấu gì Công Dương Sách cũng là một trong những đại thiên kiêu của thánh địa, đương nhiên hắn từng nghe tới tên tuổi của Công Dương Sách.

“Gia sư đúng là Lang Gia chân nhân, vị tiền bối này là?” Công Dương Sách Sách có chút nghi ngờ nói.

“Hừ, bổn tọa là Vân Dương chân nhân, ngươi đã từng nghe nói về ta chưa?” Thần sắc Vân Dương chân nhân tựa hồ có chút bất thiện.

Vân Dương?

Công Dương Sách nhíu mày suy nghĩ một chút, giật mình nói: "Tiền bối chính là phó viện trưởng Vân Dương thượng của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung… Chân nhân… Ồ? Chẳng lẽ Vân Dương tiền bối đã tấn thăng đến Thần Thông cảnh? Thật đáng mừng, Lăng Vân thánh địa của chúng ta lại có thêm một vị chân nhân."

Lăng Vân thánh địa tổng cộng có cửu mạch, mỗi một mạch đều có một truyền thừa chi địa.

Truyền thừa chi địa cần năm trăm năm tích góp năng lượng truyền thừa cùng hấp thu thiên đạo pháp tắc chi lực, sau khi tích lũy đầy một lần năng lượng truyền thừa, nếu không người nào có thể tiếp nhận truyền thừa, liền có thể tạm thời đem truyền thừa này phong tồn lại, để cho truyền thừa chi địa một lần nữa tích góp năng lượng.

Bất quá nếu tích đầy lần thứ hai còn chưa có người tiếp nhận truyền thừa, truyền thừa chi địa sẽ không cách nào hấp thu càng nhiều năng lượng, phải sử dụng một lần mới có thể tiếp tục tích lũy.

Đơn giản mà nói, truyền thừa chi địa có thể trong ngàn năm phong một lần, tích lũy một lần, nhưng mà không cách nào phong hai lần, tích lũy một lần.

Bởi vậy có thể thấy được, dựa theo tu sĩ Thần Thông cảnh có thọ nguyên cực hạn hai ngàn năm, trên lý thuyết mà nói, Thánh địa nhất mạch nhiều nhất có thể đồng thời bồi dưỡng ra bốn tu sĩ Thần Thông cảnh.

Chỉ bất quá lý luận chỉ là lý luận, trên thực tế đại bộ phận tình huống có thể bồi dưỡng ra ba gã tu sĩ Thần Thông đã không tệ rồi, nếu đụng phải truyền thừa thất bại, sẽ thiếu đi một người.

Theo cái này suy tính, Lăng Vân cửu mạch nếu thao tác thỏa đáng, cực hạn truyền thừa sẽ có khoảng hai mươi lăm đến ba mươi vị cường giả Thần Thông cảnh.

Nhưng Lăng Vân thánh địa cộng thêm Học Cung ở các nơi, tất cả tu sĩ Thần Thông cảnh cộng lại cũng chỉ có mười lăm người, không, bây giờ là mười sáu người. Còn lại mười mấy cơ hội, hoặc là truyền thừa thất bại, hoặc là không gặp được truyền nhân thích hợp tích góp năng lượng. Trong đó có ba cơ

hội truyền thừa, sau khi không tìm được người thích hợp, bị chuyển nhượng cho thế lực của Tiên Triều.

Dưới tình huống này, mỗi lần Lăng Vân thánh địa có thêm một vị tu sĩ Thần Thông cảnh, đều là chuyện đáng ăn mừng.

Mà Công Dương Sách thân là một phần tử của Lăng Vân thánh địa, "lòng dạ" và "cách cục" của bản thân lại cao, thấy người của thánh địa thăng cấp Thần Thông cảnh đương nhiên là vui mừng.

"Ha ha!" Vân Dương chân nhân cười lạnh hai tiếng: "Lang Gia chân nhân nhà ngươi chưa từng nhắc tới bản chân nhân?"

So sánh với nhau, Vân Dương chân nhân không có "Cách cục" và "lòng dạ" tốt như vậy.

Dù sao nếu ai đắc tội hắn, hắn đều dùng bút đỏ viết lên sổ con. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lang Gia chân nhân bị hắn đơn độc liệt vào một trang, tên còn viết rất to.

"Cái này…" Sách lược Công Dương suy nghĩ nói: "Sư tôn đối với vãn bối có chút nghiêm khắc, rất ít nói đến những người khác."

Lời vừa nói ra, Vân Dương chân nhân quả nhiên là tức giận, trong lòng không ngừng tức giận.

Lang Gia lão cẩu ngươi được lắm, ngươi thương tổn ta như vậy, may mà bản chân nhân còn ngày ngày nhớ thương ngươi, ngươi lại không để ta ở trong lòng!

Ha ha ha! Lần này đợi đến khi Vân Dương ta trở về chính là lúc ngươi hối hận. Hắc hắc hắc! Ngươi chờ đó cho bản chân nhân!

"Không ngờ lại đụng phải người quen của Công Dương hiền đệ." Khương Tinh Uyên sang sảng cười nói: "Như thế rất tốt, chuyến đi lần này có bạn cùng đi. Như vậy, một lát nữa Vân Dao phi thuyền sẽ cất cánh, sau khi đến Tây Cụ Dương cảnh sắc ưu mỹ, không bằng mọi người cùng nhau dùng bữa ở khu vọng, quen thuộc với nhau?"

Dùng cơm?

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi vốn đang thiếu hứng thú vừa nghe thấy hai chữ này, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Cảnh sắc gì đó không quan trọng, mấu chốt là phải có ăn.

Các nàng nhao nhao đem ánh mắt nhìn về phía Vân Dương chân nhân, hy vọng có thể tranh thủ được sự đồng ý của hắn.

“Các ngươi người trẻ tuổi tùy ý một chút.” Vân Dương chân nhân lần này ngược lại là “bụng to” mà hiền lành nói, “Lão phu mang hai đứa nhỏ các ngươi đi ra lịch lãm rèn luyện, chính là để cho các ngươi tăng thêm kiến thức, giao nhiều kết giao bằng hữu.”

“Tu hành một đạo, cũng không phải vùi đầu khổ luyện là được. Thừa dịp tuổi trẻ kết giao tuấn kiệt, quảng kết thiện duyên, bằng hữu càng nhiều, con đường sau này mới có thể càng đi càng rộng. Ở điểm này, vi sư thế nhưng là hiểu biết sâu sắc.”

“Tiền bối nói như vậy rất có lý, vãn bối đã học được. Như vậy, ba canh giờ sau chính là trời chiều ngã về tây, lúc cảnh sắc đẹp nhất, chúng ta gặp mặt tại nhà hàng ở khu quan sát.” Khương Tinh Uyên lập tức đối với vị tiền bối “thông tình đạt lý” này cảm kích tăng lên.

Trước kia khi hắn trêu chọc tiên tử có trưởng bối ở một bên, luôn sẽ bị trưởng bối của đối phương bao che cho lời nói ác ngôn của con cháu, làm không tốt còn bị bạo lực trục xuất. Lời nói của vị Vân Dương chân nhân này ngược lại là gợi ý cho hắn, sau này chính mình liền dùng lý luận kia đi ” Nghiễm kết thiện duyên”.

…

Ngay khi Vân Dương chân nhân và Ly Từ bước vào đường về.

Vương Thủ Triết dẫn theo Vương Ninh Hi và Thượng Quan Lăng Ba, cùng với các Thượng Quan Vân Hồng như xách bình dầu, cũng lắc lư đi đường xa, giá lâm gần thánh địa Lăng Vân.

Thánh địa đã ở phía xa xa.

Từ trên trời nhìn xuống, toàn bộ Lăng Vân thánh địa đều mang theo một loại sắc thái huyễn hoặc.

Phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, có dãy núi, có hồ nước, có đầm lầy, có hạp cốc… Chỉ cần là địa hình mình có thể nghĩ tới, nơi này hầu như đều có, phảng phất như là một triển lãm quán địa

hình thế giới. Hơn nữa, những địa hình này thường thường không ra bài theo lẽ thường, có thể bên cạnh một hồ nước khổng lồ chính là đầm lầy dung nham, cũng có thể là một mảnh đầm lầy lởm chởm, hoang vắng không có cỏ cây, sát vách sơn mạch, chính là một hẻm núi lớn quanh năm ấm áp như mùa xuân.

Thậm chí, hồ nước có thể là đỏ, bầu trời có thể là màu sắc rực rỡ, sấm sét có thể từ đỉnh núi phun ra, gió mạnh gào thét có thể từ lòng đất phóng lên tận trời…

Thường thức, ở chỗ này tựa hồ đã mất đi tác dụng.

Trong phi liên, mấy người thăm dò nhìn ra ngoài đều không tự chủ hiện lên vẻ rung động.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên Vương Thủ Triết đến Thánh Địa.

Cho dù trước đó Vương Thủ Triết đã nhận được rất nhiều tin tức liên quan đến thánh địa mà Vương Thủ Triết gửi về, trong lòng đã đoán trước, bây giờ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn có chút nhìn mà than thở.

Lăng Vân thánh địa, thật đúng là không hổ danh là “Thánh địa”.

Trong lý giải của Vương Thủ Triết, thánh địa tương đương với những học phủ cao cấp nắm giữ kỹ thuật cao siêu và thực lực nghiên cứu khoa học cường đại trên Trái Đất, hơn nữa còn là học phủ tập hợp quân sự và nghiên cứu khoa học làm một thể, nó không chỉ là nơi bồi dưỡng nhân tài chiến đấu, càng là nơi bồi dưỡng nhân tài nghiên cứu khoa học.

Bây giờ, rất nhiều phát minh và kỹ thuật của dân sinh Đại Càn thay đổi, phần lớn là xuất phát từ thánh địa và Học Cung.

Nhiều năm qua, thánh địa vẫn luôn dốc sức tìm kiếm một con đường có thể làm cho Đại Càn càng thêm phồn vinh phú cường.

Bọn họ thăm dò di tích Thần Vũ, nghiên cứu điển tịch thời kỳ Thần Vũ hoàng triều lưu lại, ý đồ tìm ra nguyên nhân căn bản thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, Nhân tộc có thể phồn vinh hưng thịnh, cường đại vô cùng như thế.

Trong thánh địa, có tàng thư các lớn nhất của cả Đại Càn, bên trong cất giữ vô số tư liệu điển tịch trân quý của thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, là nơi thu thập tư liệu của tất cả các thế lực trong Đại Càn. Cũng là tàng thư các duy nhất công khai ra ngoài, cho phép người ngoài tra cứu.

Thánh Địa, cũng là một trong số ít nơi, thỉnh thoảng sẽ công khai kỹ thuật bản thân thăm dò ra ngoài.

Không biết có bao nhiêu tán tu tầng dưới chót, thế gia tầng cơ, luyện khí sư cấp thấp, luyện đan sư, linh thực sư vân vân, đến nay vẫn dựa vào những kỹ thuật thánh địa này để nuôi sống gia đình.

Có thể nói, không có thánh địa, sẽ không có thế gia tầng thấp không ngừng thay đổi thế hệ này. Thế cho nên mỗi thánh địa có kỹ thuật mới công bố, đều có thể nổi lên một trận gió xoáy cải cách trong tầng cơ sở.

Lăng Vân thánh địa ở Đại Càn có địa vị cao thượng, cũng có một bộ phận, cũng là từ đó mà ra.

Dưới chế độ quốc gia lấy thế gia trị quốc, sự tồn tại của Lăng Vân thánh địa không thể nghi ngờ là ngoại tộc. Nhưng sự tồn tại của nó, đối với sự ổn định của quốc gia, cùng với sự phát triển của dân sinh, lại có tác dụng không thể thay thế.

Đây là kinh nghiệm mà vô số cổ nhân dùng thời đại huyết lệ tổng kết ra.

Cũng chính vì vậy, cho dù cách mười vạn năm, loại tồn tại đặc thù đản sinh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều này vẫn xuyên qua dòng sông thời gian mênh mông, một mực kéo dài đến hôm nay.

Chỉ là theo thời gian diễn biến, “học viện” lúc trước dần dần biến thành cơ cấu tương tự học viện mà thôi. Đại Càn quốc có Lăng Vân thánh địa, Hàn Nguyệt Tiên Triều có Tiên Cung, thậm chí, trong Xích Nguyệt Ma Triều, nghe nói cũng có cơ cấu tương tự, chỉ là hình thức tồn tại có khác biệt rất lớn.

Theo Vương Thủ Triết thấy, vị thánh hoàng bệ hạ sáng tạo ra “học viện” kia chắc chắn là một người rất giỏi, là một người theo chủ nghĩa lý tưởng cao quý thoát ly khỏi thú vị cấp thấp.

So sánh ra, Vương Thủ Triết ích kỷ hơn một chút, cách cục trong lòng hắn cũng không lớn như vậy, càng nhiều chỉ là muốn ở trong một mẫu ba phần đất của mình, để cuộc sống của tộc nhân tốt hơn một chút.

Nhiều nhất lại kéo dài ra, để Đại Càn phát triển càng cường thịnh hơn.

Đây chính là đạo lý làm bao nhiêu năng lực, làm bao nhiêu chuyện. Bởi vì cái gọi là, nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì kiêm tế thiên hạ. Chỉ có trước tiên cường thịnh Vương thị thật sự, lúc này Vương Thủ mới có thể hoài thiên hạ.

Phi liễn tiếp tục bay vào bên trong.

"Ninh Nguyên ca ca ~ ngươi mau nhìn, cảnh sắc đỉnh núi kia thật đồ sộ." Thượng Quan Lăng Ba nằm sấp bên cửa sổ mép thuyền, hưng phấn chỉ ngọn núi cao vút tận trời phía xa xa, nó phảng phất như bị tia chớp cuồng long quanh quẩn, bộc phát ra tình cảnh rực rỡ như pháo hoa.

"Ta nghe Cô nãi nãi nói qua, đó là Tử Tiêu Thiên Lôi Phong." Trong ánh mắt của Vương Ninh Hi lộ ra vẻ chờ mong, "Là nơi truyền thừa của Tử Tiêu Thiên Lôi nhất mạch một trong thánh địa cửu mạch."

Truyền thừa chi địa, đây chính là nơi có thể đạt được truyền chân pháp, tương lai rất có khả năng thăng cấp trở thành tu sĩ Thần Thông cảnh, được hưởng hai ngàn năm thọ nguyên.

Chỉ tiếc, hiện tại kinh mạch và khí hải của hắn…

"Ninh Kham ca ca, huynh nhất định có thể khỏe lên." Thượng Quan Lăng Ba khích lệ nói, "Thông qua những ngày tiếp xúc với Ninh Ngọc ca ca, muội biết ca ca là người tâm địa thiện lương lại thông minh. Bất luận tương lai phát sinh chuyện gì, Lăng Ba nhất định sẽ cùng huynh đi xuống."

"Lăng Ba muội muội, cám ơn muội. Có muội bên cạnh, ta nhất định có thể chiến thắng tất cả khó khăn."

Một đôi thiếu nam thiếu nữ, bắt đầu tình chàng ý thiếp nói tuy rằng non nớt, nhưng lại hết sức chân thành tha thiết.

Nhưng Thượng Quan Vân Hồng ở một bên lại nghe được cả người nổi da gà, còn ánh mắt sâu kín nhìn cháu gái ruột

Thượng Quan Lăng Ba này, lúc trước người khóc đến chết đi sống lại là ai?

Lau nước mắt, nói là nhất định phải giáp mặt với tiểu tử Ninh Kham nói rõ ràng là ai?

May mà Thượng Quan Vân Hồng ta mạo hiểm tính mạng cùng ngươi đến Vương thị giành thắng lợi. Kết quả bây giờ mới có bao nhiêu ngày, hai đứa nhóc con các ngươi đã đỡ như keo như sơn, ca ca trưởng muội muội đoản.

Quá thịt khô, ô ô! Đây rõ ràng là đang ngược chó mà, đây không phải là ức hiếp Thượng Quan Vân Hồng hắn chưa từng yêu đương sao?

Mà Vương Thủ Triết nhìn hai vợ chồng son "ân ân ái ái", trong lòng tràn đầy vui mừng, không uổng công đợt này hắn trên đường tới thánh địa, vòng đường xa đi một chút dừng lại ở chỗ chơi vui như Thanh La vệ, còn thỉnh thoảng tạo cơ hội cho bọn họ.

Đây không phải là vấn đề giải quyết sao?

Về phần Thượng Quan Vân Hồng, tên to con to con gan lớn mật này chạy tới Vương thị gây chuyện, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không dễ dàng thả hắn đi. Thân là gia chủ, dùng vũ lực đánh hắn liền rơi xuống hạ thừa, để hắn hảo hảo cảm nhận một chút tư vị của một cây cẩu lương bị nhét vào miệng.

Nói không chừng ăn nhiều cẩu lương, hắn liền tiến hóa. Tương lai tìm được lão bà thích hợp, chẳng phải là một công đức?

Dưới sự chỉ huy của Thánh địa phi cầm.

Phi liên của Vương Thủ Triết đáp xuống bình đài chuyên dụng.

Bởi vì đã thông báo trước, nên trên phi liên bình đài đã có người nghênh đón.

Cầm đầu trong đó là một vị mỹ phụ khí chất không tầm thường, đó chính là Vương Linh Trúc đời chữ Linh của Lũng Tả Vương thị. Đi theo phía sau là một số thánh địa đại diện, cùng với cháu gái Vương Củng và cháu gái Vương Củng Ỷ của Vương Thủ Triết.

Vương Linh Trúc cười tủm tỉm tiến lên đón: “Thủ Triết à, nhiều năm không gặp, cuối cùng ngươi cũng cam lòng đến Lăng Vân thánh địa dạo chơi. Ta phụng danh thánh chủ, ngươi chiêu đãi người ở thánh địa.”

“Thủ Triết gặp qua bà cô.” Vương Thủ Triết hành lễ.

“Ninh Kham bái kiến bà nội lão tổ cô.” Sau khi Vương Ninh Hi hành lễ, Thượng Quan Lăng Ba cũng đỏ mặt hành lễ, vẫn là theo bối phận của Ninh Kham.

Lần đầu gặp mặt, Vương Linh Trúc cười tủm tỉm tặng quà gặp mặt cho hai tên tiểu bối.

Sau đó lại đến phiên Vương Củng, Vương Củng Khởi hành lễ với Vương Thủ Triết, Vương Ninh Mân và Lăng Ba hành lễ với hai cô nãi nãi chữ lót Hạo.

Nói đến Vương Củng và Vương Củng Khởi, hai cô bé chữ lót Dực đều vô cùng ưu tú, khi còn bé tuy rằng nghịch ngợm gây sự, nhưng dưới sự giáo dục tích cực của Vương Thủ Triết cũng dần dần thành tài.

Hôm nay trong nháy mắt, hai tiểu cô nương này đã tám chín mươi tuổi.

Đặc biệt là Vương Ngao, sau khi gia nhập môn hạ của thánh địa chi chủ Khương Chấn Thương, nhận được dốc lòng tài bồi.

Vì cái đồ đệ khiến hắn rất hài lòng này, Khương Chấn Thương đi Tiên Triều một chuyến, không tiếc đào móc quan tài kiếm chút tiên bảo thăng cấp huyết mạch cực kỳ đắt đỏ cho Vương Ngao, lén lút đem tư chất huyết mạch của nàng từ đại thiên kiêu Ất đẳng đỉnh phong, lập tức làm tới bước tuyệt thế thiên kiêu.

Đúng, chính là lần trước hắn mua cột cờ quân đoàn thứ bảy của quân đoàn kỳ làm, mua cột cờ thật ra là thuận tiện.

Hơn nữa hắn còn cố ý che giấu vấn đề huyết mạch của Vương Thiền, nếu không phải nàng và Tông Côn Ly Tiên âm thầm khoe khoang, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không biết cháu gái đã tuyệt thế.

Khương Chấn Thương có chủ ý gì, Vương Thủ Triết hiểu rất rõ.

Đây rõ ràng là muốn bồi dưỡng ra một truyền nhân y bát, kế thừa vị trí thánh chủ của hắn.

Bảo điển truyền thừa của Thánh địa cũng giống như hoàng thất, sẽ đồng thời uẩn dưỡng năng lượng, không ngừng hấp thu tinh hoa của thiên địa, có thể tẩy tủy phạt mao một lần ưu hóa huyết mạch với người thừa kế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chỉ cần đại thiên kiêu thiên về một ít huyết mạch, là có thể kế thừa bảo điển. Bởi vì trong lúc kế thừa bảo điển, còn có thể đem tư chất tăng lên trên diện rộng.

Nhưng nếu đến tuyệt thế trước, lại phối hợp với năng lượng bảo điển tẩy tủy phạt cọng lông, tư chất còn có thể tăng thêm một tầng.

Như vậy sẽ có cơ hội tu luyện tới Lăng Hư cảnh trung kỳ.

Nhưng mà dưới tình huống bình thường làm như vậy cũng không có lợi, để cho 【 tuyệt thế thiên kiêu 】 xông vào tài nguyên tu luyện 【 Lăng Hư trung kỳ 】 để so sánh, còn lâu mới đơn giản bằng bồi dưỡng một Lăng Hư cảnh bình thường.

Thánh địa ngay cả bồi dưỡng Thần Thông cảnh đều bất mãn, có thể nghĩ tổng tài nguyên là giật gấu vá vai, dựa theo tình huống ban đầu căn bản không xông lên nổi Lăng Hư trung kỳ.

Đây rõ ràng là chú ý lên người Vương thị.

Một khi tạo thành sự thật đã định, cháu gái nhà Vương Thủ Triết ngươi muốn xông lên Lăng Hư trung kỳ? Chỉ dựa vào tài nguyên của thánh địa không đủ, Vương thị ngươi không ủng hộ?

Đương nhiên, bây giờ Vương thị không có lực lượng đó ủng hộ.

Nhưng Khương Chấn Thương tuyệt đối xem trọng phát triển tương lai của Vương thị, mới nghĩ ra một chiêu này, hắn tin tưởng Vương thị lại phát triển thêm mấy trăm năm, kế tiếp chỉ cần ghìm chặt lưng quần, sẽ có tư cách cùng Thánh địa ủng hộ Vương Kỳ, chấp hành kế hoạch bồi dưỡng "Tu sĩ Lăng Hư cảnh trung kỳ", nếu còn không đủ, thì có thể hỏi hoàng thất tống tiền, hoặc là đi Tiên cung bán manh gì đó.

Thật không hổ là Thánh Địa chi chủ, ám toán bàn tính này đánh vang bốp bốp.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng Khương Chấn Thương vẫn coi thường nội tình của Vương thị, cùng với xem thường kế hoạch và kỳ vọng của Vương Thủ Triết trong tương lai. Một chiêu này của hắn cũng là trúng kế của Vương Thủ Triết.

Khương Chấn Thương che giấu Vương Ngao Tuyệt Thế, là muốn trở tay không kịp, mà Thiên Hà chân nhân cũng có ý định như vậy.

Có điều, Tuyền Cơ và Ly Dao, các nàng một người là nữ nhi, một người là tôn nữ, bất kể là ai nắm được vị trí Thánh Chủ, đối với Vương thị đều là trăm lợi mà không một hại.

Về phần cái tên không được chọn kia cũng không sợ.

Bây giờ Vương thị và Long Vô Kỵ đang tích cực thăm dò Thiên Lam đại lục, sắp chạm đến ngưỡng cửa rồi. Mà 【 học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp 】 thần bí khó lường kia, vị trí địa lý đại khái nằm ngay gần Thiên Lam đại lục.

Vương Thủ Triết hoàn toàn có lý do tin tưởng, chỉ cần tìm được 【 học viện bồi dưỡng quan quân trung cao cấp 】, chắc chắn có thể nghĩ cách lấy được manh mối của truyền thừa bảo điển.

Mà Vương Thủ Triết lại càng có lòng tin, nhất định có thể tích lũy đủ tài nguyên, bồi dưỡng thêm một tu sĩ Lăng Hư cảnh, thậm chí mục tiêu có thể định trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Loại chuyện này không có tự tin cũng phải có lòng tin, nếu không hắn và Nhược Lam còn có Lung Yên lão tổ làm sao bây giờ?

Danh sách thứ nhất quá nhiều người, tương lai áp lực lớn như núi.

…

chương 7:/chương thứ bảy Thiên kiêu tuyệt thế! Vương thị rốt cuộc có mấy người?

…

Ngay khi trong lòng Vương Thủ Triết nặng nề suy nghĩ, mọi người lần lượt hành lễ.

Sau đó, nghe Vương Linh Trúc giới thiệu, Vương Thủ Triết mới biết mấy vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh bộ dạng trung niên nam nữ bên cạnh nàng chính là bàng chi tông thân mà Đại Càn Vương thị phân ra lúc đầu.

Ngoại trừ số ít bàng chi có thể càng lăn lộn càng tốt ra, kì thực đại bộ phận bàng chi đều lăn lộn không được ý người. Có một số đã gần như diệt vong, cũng có vài ngày trôi qua tương đối quẫn bách.

Sau khi những bàng chi này được phân ra, Đại Càn Vương thị tất nhiên không thể che chở toàn phương vị giống như bảo mẫu cao cấp.

Nhưng nếu đối phương vạn dặm xa xôi chạy tới Định quốc công phủ xin giúp đỡ, Định quốc công phủ cũng sẽ không hoàn toàn làm như không thấy, dưới tình huống hợp lý vẫn sẽ lôi kéo một phen.

Đương nhiên, nếu là đụng phải loại rễ cây kia đã mục nát, mình không được còn không cố gắng, lại chỉ vào bàng chi của Định Quốc công phủ bố thí, vậy thì không cần phải giúp.

Mấy tu sĩ tông thân này thuộc các chi phụ khác nhau, bọn họ đều là tư chất cấp tiểu thiên kiêu. Sau khi dựa vào quan hệ của Định quốc công phủ gia nhập Lăng Vân thánh địa, do gia tộc, Định quốc công phủ, cùng với ba phương thánh địa trợ cấp tài nguyên, cuối cùng tấn thăng trở thành Thiên Nhân cảnh.

Tiểu thiên kiêu ở trong Học Cung địa phương được xem là đệ tử tinh anh ưu tú, nếu là Ất đẳng và Giáp đẳng thì chính là đệ tử hạch tâm, thậm chí tiềm lực đủ còn có thể được thu làm các mạch thân truyền của Học Cung.

Nhưng ở trong Lăng Vân thánh địa, tiểu thiên kiêu cũng chỉ là đệ tử bình thường. Ất đẳng Giáp mới xem như tinh anh, chỉ có thiên kiêu mới xem như hạch tâm.

Nhưng cho dù làm đệ tử bình thường ở thánh địa, đãi ngộ so với địa phương cũng mạnh hơn một chút, ngay cả linh khí trong không khí cũng dồi dào hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là bọn họ có thể kết giao nhiều nhân mạch hơn, còn có Vương Linh Trúc che chở, tổng thể mà nói thì so với Học Cung địa phương có lời hơn một chút.

Chỉ cần chịu đựng đến Thiên Nhân cảnh, có thể trở thành một số quản sự của thánh địa, ngày tháng sẽ tốt hơn nhiều.

Bối phận của bọn họ cũng tương đối loạn, có một số bối phận tương đối cao, lại có chút bối phận rất thấp. Vương Thủ Triết tự nhiên là theo đủ quy củ của thế gia, nhất nhất chào bọn họ.

Nhưng mà bọn họ lại khúm núm, một bộ kính sợ đối với Vương Thủ Triết. Cũng khó trách, Vương Thủ Triết là một đại nhân vật, dùng lời nói riêng của Vương Linh Trúc mà nói, lời nói và sức ảnh hưởng của Thủ Triết ở trên triều đình là vượt qua Định quốc công Dần Đạt lão tổ.

Tương lai nếu là sau khi Ly Dao đăng đỉnh thánh chủ, sức ảnh hưởng của Trường Ninh Vương thị ở toàn bộ Đại Càn quốc sẽ đạt tới đỉnh phong, tương lai vô cùng có khả năng phát triển trở thành tam phẩm, thậm chí là nhị phẩm thế gia.

Mà thôi động tất cả những thứ này, chính là Thủ Triết gia chủ khí chất ngọc thụ lâm phong, ôn văn lễ nhã, uyên đình nhạc trì.

Nhân vật như vậy, há có thể không khiến người ta sinh lòng kính sợ?

Một phen chào hỏi này, ước chừng dùng thời gian một nén nhang, bất quá đây đều là một bộ phận của nhân tình thế thái, cũng là căn cơ của gia tộc thế giới này.

Sau đó, Vương Linh Trúc mang theo đám người Vương Thủ Triết vào ở.

Với thân phận địa vị hiện giờ của Vương Thủ Triết, đương nhiên phải ở thánh địa chiêu đãi một trong những khu cảnh

khu và viện lạc tốt nhất cho khách bên ngoài. Mà bởi vì hắn chính là "Mộc thuộc tính", nên đã được sắp xếp ở trong 【Vĩnh Xuân Viên】 của 【Thanh Hoàng Cốc】, chỉ là cách nơi này rất xa, cần phải lên phi liễn bên trong thánh địa.

Vĩnh Xuân Viên.

Đây là một tiểu viện chiếm diện tích ngàn mẫu, nằm trong Thanh Hoàng Cốc, một trong cửu mạch thánh địa. Mộc hệ linh khí nơi đây nồng đậm như linh vụ, các loại linh dược linh thảo có thể nhìn thấy từ trên xuống dưới.

Bên trong Thanh Hoàng Cốc có gieo trồng vô số linh dược trân quý, chính là một căn cứ sản xuất linh dược khổng lồ.

Thánh địa có rất nhiều linh đan thậm chí là bảo đan, nguyên vật liệu liền có khả năng đến từ Thanh Hoàng Cốc.

Mặc dù huyết mạch chân thật của Vương Thủ Triết không phải hệ mộc, nhưng cũng thích môi trường sinh cơ dạt dào mà tràn ngập khí tức sinh mệnh. Vương Ninh Hi và Thượng Quan Lăng Ba, đương nhiên là theo Thủ Triết cùng ở nội viện, quả thực được kiến thức một tràng cảnh lớn.

Nhưng Thượng Quan Vân Hồng lại được sắp xếp ở trong phòng của gia tướng ngoại viện, tạm thời làm nhân vật thủ vệ kiêm môn phòng.

Có điều cho dù trong lòng hắn tức giận đến mấy cũng không có cách nào, bởi vì thật sự đánh không lại Vương Thủ Triết. Đừng hỏi hắn vì sao lại biết, nói ra lời này chính là một giọt nước mắt thương tâm.

"Thủ Triết, các ngươi cứ an tâm ở lại đây." Vương Linh Trúc nói: "Thánh chủ nói, còn không đến ba tháng nữa sẽ xuất quan. Mấy ngày này ta sẽ cùng các ngươi và Ninh Hi đi dạo khắp nơi, lãnh hội một chút phong cảnh đặc sắc của thánh địa."

Thánh địa là một khu vực lớn, cơ hồ cùng toàn bộ sáu vệ phía Nam không sai biệt lắm. Tất cả hoàn cảnh nơi này, đều là từng chút từng chút hao phí kiến thiết bảy, tám ngàn năm, rất nhiều kỳ cảnh vẫn đáng giá kiến thức một phen.

"Vậy thì làm phiền bà cô." Vương Thủ Triết lại hành lễ.

“Gia gia, sư tôn nói ta có thể có ba ngày nghỉ, sau đó sẽ toàn tâm vùi đầu vào tu luyện và huấn luyện.” Vương Củng thân mật kéo tay Thủ Triết làm nũng nói: “Vừa chớp mắt một cái, ta đã nhiều năm không gặp ngài, thật muốn ở bên ngài nhiều ngày.”

Sau đó, Vương Thủ Triết kéo tay nàng xuống: “Con là đại cô nương sắp chín mươi tuổi rồi, ngoan ngoãn đi ra ngoài, nói thế nào cũng có thể là một nữ thần tiên tử xinh đẹp tứ phương, đừng làm buồn nôn gia gia con ở đây.”

“Gia gia, con không cẩn thận cũng là Nữ Thần Tiên Tử.” Vương Ngao tức giận đến mức thều thào: “Không biết có bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt âm thầm yêu thích con.”

“Vậy có thuộc lòng hay không?” Vương Thủ Triết cười hỏi.

“Làm sao có thể, tương lai ta muốn làm thống soái toàn quân nữ võ thần.” Vương Ngao bĩu môi khinh thường nói: “Các thanh niên Lăng Vân thánh địa, ai, bạn cùng lứa tuổi một người có thể đánh cũng không có, muốn chọn mấy thủ hạ hài lòng cũng khó.”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi, ngươi là tuyệt thế thiên kiêu, lại là y bát truyền nhân của Khương thánh chủ, trong toàn bộ bạn cùng lứa tuổi ở Đại Càn cũng tìm không ra đối thủ là rất bình thường.

Trong những người cùng tuổi ở Đại Càn quốc, đoán chừng chỉ có Vương An Nghiệp còn có thể miễn cưỡng đè ép nàng một đầu.

Chỉ có điều An Nghiệp thuộc loại hài tử không có liều mạng kia, tương đối thích mang theo “Con dâu” cùng đi hưởng thụ cuộc sống an nhàn. Cưỡi Côn đi chơi khắp nơi, tiện thể nhặt chút thiên tài địa bảo cho gia tộc, cùng với đồ vật công dụng không rõ ràng công dụng trở về, trải qua cuộc sống thần tiên quyến lữ vô ưu vô lự.

Mà Vương Anh Tuyền từ nhỏ đến lớn mục tiêu kiên định mà rõ ràng, một là muốn tranh thủ vị trí thánh nữ của Lăng Vân thánh địa, hai là huấn luyện ra một nhánh nương tử vô địch thiên hạ, sau đó trải qua 【 kỵ long cùng chém giết 】 nhiệt huyết sôi trào nhân sinh.

Tương lai ai lợi hại hơn cũng không thể nói chắc được.

Thượng Quan Lăng Ba ánh mắt tỏa sáng mà sùng bái nhìn Vương Anh Tuyền, giống như gặp phải thần tượng vậy.

Vương Ninh Hi vội vàng ngăn cản tầm mắt của nàng, ho khan nói: "Bà cô hai mươi mốt, với thực lực của ngươi bây giờ, cũng chính là đi Hàn Nguyệt Tiên Triều, mới có thể tìm được đối thủ cùng tuổi."

"Ừ, sư tôn nói chờ sau khi ta học xong chương trình huấn luyện, sẽ dẫn ta đi Tiên cung mở mang kiến thức, tìm mấy tên lợi hại luyện tập một chút, sau đó thuận tiện tấn thăng Tử Phủ cảnh, thuận tay lấy được vị trí Thánh Nữ." Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Anh Tuyền tràn đầy hưng phấn.

"Cái này… chương trình huấn luyện của cô nãi nãi ngài là gì?" Vương Ninh Hi tò mò hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là một ít chương trình huấn luyện trong lúc tranh giành thánh tử." Vương Củng bất đắc dĩ thở dài nói: "Sư tôn nói luyện tập nhiều hơn, có thể đạt được thành tích tốt hơn trong lúc tranh chấp thánh tử. Tuy ta cảm thấy không cần thiết, nhưng mạng sư phụ khó mà làm trái."

"Vậy người ứng cử cho cuộc chiến thánh tử khác cũng cần phải huấn luyện sao?"

"Cái này thì không có. Sư tôn nói ai bảo sư tôn của bọn họ không có kinh nghiệm tham gia cuộc chiến thánh tử chứ? Cái này trách được ai…"

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cứng lại, Khương thánh chủ còn mang theo táo giải sao? Trước đó không nhìn ra, Khương thánh chủ còn rất xấu bụng. Sau đó, ông ta nháy mắt với Vương Ninh Hi.

Vương Ninh Hi hiểu ý, sau đó thông minh hỏi: "Cô nãi nãi à, kinh mạch của ta đứt từng khúc không có cách nào tu luyện, thật sự rất tò mò…"

"Được rồi được rồi, ta nói cho ngươi một người nghe, ngươi không được nói cho người khác nghe, chúng ta vào trong góc nói."

“Ừ, cảm ơn cô nãi nãi, ta tuyệt đối không nói cho ‘người ngoài’ nghe.”

“…” Vương Thủ Triết và Vương Linh Trúc.

…

Ngay khi Vương Thủ Triết đến thánh địa.

Lưu Ly Minh Vương điện.

Nơi truyền thừa nhất mạch của Lưu Ly Minh Vương điện chính là một tòa kiến trúc hình miếu thờ dùng thanh đồng luyện chế thành, hình dạng cổ xưa, lộ ra cảm giác tang thương và dày nặng của lịch sử.

Tên của nó gọi là “Lưu Ly Minh Vương Điện”, chính là vì trong kiến trúc có một pho tượng Minh Vương tựa như được điêu khắc bằng lưu ly mà thành, nên mới có tên như vậy.

Khí tức của Lưu Ly Minh Vương Điện cực độ nội liễm, cũng không có chút dị tượng nào hiện ra, chỉ nhìn từ ngoại hình, nó phảng phất như là một tòa kiến trúc cổ bình thường.

Cái gọi là “bảo vật tự hối”, rất nhiều lúc không phải là bảo vật không thể trực tiếp phân biệt được từ bên ngoài, mà phải đợi sau khi khảo thí thực tế mới có thể xác định. Nhất là truyền thừa chi địa các loại tồn tại, càng là như thế.

Một vài tổ chức thời cổ đại vì bảo vệ truyền thừa chi địa, thường xuyên cố ý biến nó thành bộ dáng rất bình thường, như vậy mặc dù xảy ra chuyện gì, cũng có thể bảo vệ truyền thừa không bị cướp đi ở một trình độ nhất định.

Lưu Ly Minh Vương điện chính là tình huống tương tự.

Nó là do Thánh chủ đời trước của Lăng Vân thánh địa đào ra từ trong di tích, lai lịch cụ thể đã không thể kiểm tra, nhưng căn cứ vào ghi chép rải rác trong di tích lúc đó khai quật, có thể đoán được, nó thuộc về một thế lực địa phương cực kỳ cường thịnh thời đại cận cổ sơ kỳ.

Nhưng bản thân Lưu Ly Minh Vương Điện lại không phải do thế lực đó chế tạo, mà là bọn họ không biết lấy được từ đâu.

Xa hơn nữa thì không có ghi chép liên quan.

Ngay cả thánh chủ Lăng Vân chân quân lúc đó cũng không thể xác định lai lịch của nó, chỉ có thể căn cứ vào đặc điểm của nó lấy tên "Lưu Ly Minh Vương Điện" thu vào trong thánh địa.

Bản thân tòa kiến trúc này chính là một kiện bảo vật hiếm có, sau khi câu thông linh mạch lực phòng ngự thập phần cường đại, nếu như gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn có thể sử dụng như chỗ che chở, ở bên trong hơn mười người không thành vấn đề.

Lúc trước Lăng Vân chân quân phát hiện ra nó, ban đầu còn muốn cải tạo nó thành động phủ, sau đó cơ duyên xảo hợp mới phát hiện nó là nơi truyền thừa.

Cũng từ đó về sau, trong Lăng Vân thánh địa mới có "Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch".

Có thể nói là tương đối truyền kỳ rồi.

Từ sau khi nhập trú Lưu Ly Minh Vương phong, Lưu Ly Minh Vương điện liền một mực lẳng lặng đứng lặng ở đỉnh núi, bồi dưỡng ra một đời lại một đời cường giả Thần Thông cảnh. Bất tri bất giác, cũng đã qua hơn sáu ngàn năm.

Giờ phút này.

Trên quảng trường trước điện Lưu Ly Minh Vương, một người trung niên mặc áo bào xanh, phong độ nhẹ nhàng đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, yên tĩnh nhắm mắt dưỡng thần.

Vị trung niên nhân này rõ ràng là Huyền Dao thượng nhân của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung.

Làm Khai Mạch thượng nhân của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung Huyền Dao nhất mạch, bản thân Huyền Dao thượng nhân thật ra không phải người Lũng Tả quận, mà là ở Lĩnh Bắc quận sát vách. Bởi vì lúc ấy danh ngạch khai mạch Lĩnh Bắc quận đã đầy, hắn mới chạy đến Lũng Tả quận bên cạnh mở Huyền Dao nhất mạch.

Mà bản thân hắn, thật ra là đệ tử nhất mạch Lưu Ly Minh Vương điện.

Tuy không phải đệ tử thân truyền, nhưng bởi vì tư chất của hắn cũng là thượng thừa trong thiên kiêu, tu cũng là công pháp thượng phẩm trong Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch gần

với 《Ly Minh Vương Chân Pháp》 《Khai Sơn Kiếm Pháp》, tương lai có hi vọng tu luyện đến Tử Phủ cảnh hậu kỳ.

Bởi vậy, địa vị của hắn ở trong Lưu Ly Minh Vương Điện nhất mạch cũng coi như là một trong mấy vị trưởng lão tương đối cao.

Lần này hắn trở về là vì để đồ đệ của mình tiếp nhận truyền thừa của Lưu Ly Minh Vương điện.

Còn hắn thì ở ngoài điện hộ pháp cho đồ đệ.

Mà nhất đẳng này, chính là gần một tháng thời gian.

Bỗng dưng.

Bảo điện yên lặng thật lâu bỗng nhiên phảng phất như sống lại, tản mát ra trận trận bảo quang.

Ánh sáng dịu dàng chiếu sáng toàn bộ đỉnh núi, khí tức cường đại khuếch tán ra.

Khí tức cương mãnh, bá đạo kia cũng sẽ không khiến cho người ta sinh ra cảm giác tim đập nhanh, ngược lại bình yên mà ôn hòa, khiến cho người ta không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác an toàn.

Đây là dị tượng chỉ xuất hiện khi truyền thừa thành công!

Huyền Diêu thượng nhân kinh hỉ vạn phần: “Thật tốt quá! Thành công rồi!”

Hắn “Vèo” một cái đứng lên, vội vàng muốn đi thông tri những người khác. Nào biết hắn vừa mới vận chuyển pháp thuật đứng dậy, thân hình còn chưa kịp bay lên, liền nghe được một tiếng không khí nổ đùng tựa như sấm rền.

Cách đó không xa trên một ngọn núi khác, có một đạo nhân ảnh đang cấp tốc bay vút đến, bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh, thậm chí trên không trung kích thích từng đạo âm thanh bạo tạc.

Đây là đặc thù của thân pháp nhất mạch Lưu Ly Minh Vương Điện.

Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch chú ý nhất lực phá vạn pháp, ngay cả thân pháp cũng nổi danh về lực, tốc độ cực nhanh, đặc thù cũng cực kỳ rõ ràng.

Sau ba tiếng nổ, một đạo nhân ảnh đã như huyễn ảnh xuất hiện ở phía sau Huyền Diêu thượng nhân.

Đó là một trung niên nhân mặc trang phục màu xanh, thân hình thẳng tắp, khí chất trầm ổn trầm trọng như núi cao. Hai bên tóc mai của hắn chưa hoa râm, trên mặt đã nhiễm phong sương, thoạt nhìn rất là tang thương.

Từ ngũ quan nhìn lại, kỳ thật hắn không được xem là tuấn lãng, nhưng khuôn mặt lại như đao tước búa tạc góc cạnh rõ ràng, dưới hàm còn để râu ngắn, nhìn cực có sức hấp dẫn.

Trang phục trên người hắn cũng không tính là bó sát, nhưng dù cách y phục, cũng có thể nhìn ra được đường cong cơ bắp căng phồng phía dưới kia, cùng với tỉ lệ thân hình ưu việt kia, tay mọc chân dài, rắn chắc lại không cồng kềnh, thoạt nhìn giống như là điêu khắc hoàn mỹ.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, nhất định sẽ không nhịn được cảm khái một câu "Tỷ lệ vàng". Đây quả thực chính là dáng người mà tất cả nam nhân tha thiết ước mơ.

"Sư tôn!"

Nhìn thấy người tới, thần sắc Huyền Diêu thượng nhân vui mừng, vội vàng khom mình hành lễ.

Thì ra, người tới chính là chưởng mạch chân nhân của Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch hiện giờ, Minh Thành Chân Nhân.

"Không đến một tháng đã hoàn thành một giai đoạn truyền thừa, tốc độ này so với ta năm đó còn nhanh hơn một bậc. Xem ra Lạc Thu không chỉ có tư chất xuất chúng, mà chủng loại huyết mạch cùng tâm tính hẳn là cực kỳ phù hợp với truyền thừa nhất mạch chúng ta." Minh Thành nở nụ cười tán thưởng, lập tức liếc Huyền Diêu Thượng Nhân một cái, ít nhiều cũng có chút ghét bỏ: "Có thể thu nàng làm đồ đệ, ngươi xem như nhặt được rồi."

"Hắc hắc ~" Huyền Diêu Thượng Nhân cười cười " khiêm tốn" nói, "Sư tôn, đồ đệ của ta không phải là đồ tôn của người sao? Tương lai khi nàng thành thần thông, người được hưởng lợi chính là toàn bộ Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch. Sư

tôn, người cũng không thể bởi vì cách một đời mà không giúp đỡ được!”

“Tiểu tử ngươi.” Minh Thành lắc đầu bật cười, “Thôi được. Ngươi nói cũng không sai, nàng chung quy vẫn là đại thiên kiêu nhất mạch chúng ta, tương lai nhất mạch Lưu Ly Minh Vương Điện chúng ta nói không chừng còn phải dựa vào nàng. Chờ nàng đi ra thì hãy đề cập tới tài nguyên bồi dưỡng của nàng, dựa theo quy cách đệ tử thân truyền của ta mà bồi dưỡng, xông lên một chút, nói không chừng nàng có thể vọt tới Thần Thông cảnh trung hậu kỳ.”

Thời đại này, muốn thu được một đệ tử có tư chất xuất chúng như thế cũng không dễ dàng.

Cũng chỉ có nha đầu này lúc trước mới vừa nhập môn là tư chất thiên kiêu Bính đẳng, nếu là đại thiên kiêu hoặc là thiên kiêu Giáp đẳng, nói không chừng lúc đó hắn sẽ cùng Huyền Diêu cướp đồ đệ.

Cách một đời thì cách nhau một đời, dù sao cảm tình cũng là bồi dưỡng ra được, đồ đệ và đồ tôn kỳ thật cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Nếu nha đầu này có thể vọt tới Thần Thông cảnh hậu kỳ, vậy đối với toàn bộ Lưu Ly Minh Vương điện nhất mạch mà nói, đều sẽ có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng. Chỉ là những năm kế tiếp, nhất mạch của Lưu Ly Minh Vương điện sợ là phải thắt chặt lưng quần sống qua ngày.

Trong lúc nói chuyện, một bóng người đã từ trong Lưu Ly Minh Vương Điện đi ra.

Đó là một nữ tử mắt ngọc mày ngài, thoạt nhìn không quá hai mươi năm hoa.

Nàng mặc một thân trang phục màu vàng nhạt, thân hình cao gầy, khí chất xuất chúng, tuy là thân nữ nhi, trên người lại có một cỗ uy nghi cùng khí độ không thua gì nam tử.

Giờ phút này, nàng vừa mới tiếp nhận truyền thừa xong, trên thân lộ ra một cỗ khí tức cương mãnh, bá đạo, lại an bình, nhìn cực kỳ có lực uy hiếp.

Thấy Huyền Diêu thượng nhân và Minh Thành chân nhân đang chờ ở bên ngoài, nàng ta vội vàng tiến lên vài bước,

khom mình hành lễ: “Lạc Thu bái kiến sư tôn, sư tổ.”

Nữ tử này đương nhiên chính là đệ tử thân truyền của Huyền Diêu thượng nhân, Vương Lạc Thu.

Minh Thành Thành khoát tay bảo nàng đứng lên, mở miệng khen: “Biểu hiện không tệ, lĩnh ngộ rất nhanh. Sau này cứ tiếp tục ác liệt, tranh thủ sớm ngày tấn thăng Thần Thông cảnh, cũng tốt cho nhân loại tồn lại một phần lực.”

“Vâng, sư tổ.”

Vương Lạc Thu đương nhiên cung kính đáp ứng.

“Nói đến, Lạc Thu cũng đã là tu vi Tử Phủ cảnh, nếu không sư tôn đi báo danh cho ngươi, ngươi cũng tham gia một chút trận chiến thánh tử thử xem.” Huyền Diêu thượng nhân suy nghĩ nói.

“Thôi khỏi đi.”

Sắc mặt Vương Lạc Thu cứng lại, vội vàng lắc đầu. Đùa à, hiện tại tham gia cuộc chiến thánh tử, kết quả tất nhiên rất mất mặt.

“Cũng không phải không thể thử.” Mắt Minh Thành Nhân lập tức sáng lên, “Tuy nói Lạc Thu nhỏ tuổi hơn một chút, kinh nghiệm và lịch duyệt đều không đủ, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng là đại thiên kiêu Ất đẳng. So với Chân Sĩ Thông của Thiên Hỏa nhất mạch sát vách còn mạnh hơn không ít, tham gia cuộc chiến Thánh tử vẫn có chút phần thắng.”

“Sư tổ, ngài suy nghĩ quá đơn giản.” Vương Lạc Thu vẻ mặt cạn lời.

Chân Sĩ Thông tính là gì?

Người khác không biết tình huống, nhưng nàng biết, những thứ khác không nói, chỉ riêng việc Vương thị sắp tham gia cuộc chiến thánh tử cũng đã có ba người rồi.

Ly Dao nha đầu và nha đầu không đề cập tới, còn có Ly Từ kia, hình như cũng muốn tham gia cuộc chiến thánh tử, mấy năm nay dường như sống rất tốt ở bên ngoài, mỗi lần viết thư đều là khoe khoang.

Đầu năm nay, không có tư chất huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu, tham gia cuộc chiến thánh tử gì?

Nàng suy nghĩ một chút, chợt hai mắt sáng ngời, đôi mắt trông mong nịnh nọt nhìn về phía Minh Thành chân nhân: "Muốn tham gia kỳ thật cũng được. Nếu là sư tôn cùng sư tổ có thể gom góp đủ tài nguyên, ủng hộ ta trở thành tuyệt thế thiên kiêu, ta có nắm chắc đoạt được vị trí Thánh nữ."

"Thiên kiêu tuyệt thế?" Minh Thành mặt đen thui: "Ngươi nói nghe thật nhẹ nhàng. Ngươi tưởng đây là cải trắng dưới đất có thể thăng tiến à? Cho dù ngươi đóng gói sư tổ ta bán đi, cũng không gom đủ tư nguyên cho ngươi thăng cấp thiên kiêu tuyệt thế."

Lấy tư chất của Lạc Thu, cho dù là bát phẩm tiên đan, đoán chừng cũng có thể đem tư chất của nàng tăng lên tới đại thiên kiêu giáp đẳng, muốn xông tuyệt thế, thế nào cũng phải cửu phẩm Đạo đan mới được. Đó chính là ước chừng mấy chục ức tài nguyên!

Càng đừng nói đến sau khi trở thành tuyệt thế thiên kiêu, tốc độ tu luyện tăng vọt, dưới tốc độ tu luyện tối đa sử dụng tài nguyên tu luyện lại là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Cho dù móc sạch một mạch Lưu Ly Minh Vương Điện, cũng không duy trì nổi.

Nha đầu này thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Vương Lạc Thu thở dài: "Vậy thì thôi đi! Ta học xong chân pháp của nhất mạch chúng ta trước, sau đó từ từ nghĩ biện pháp cầu những cơ duyên khác đi."

"Cái này… Lạc Thu ngươi không suy nghĩ sao?" Minh Thành khẽ cắn môi: "Nếu ngươi cảm thấy không nắm chắc, ta sẽ gom góp tài nguyên, chuẩn bị cho ngươi một viên bát phẩm tiên đan có thể cải thiện tư chất."

"Ta…" Vương Lạc Thu ngược lại rất muốn đồng ý, tăng tư chất lên một đợt rồi nói tiếp. Nhưng đối mặt với sư tôn và sư tổ, nàng lại không làm ra chuyện hố người như vậy, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, trước khi bế quan ta nghe nói Tứ ca ta sẽ tới. Phỏng chừng cũng sắp đến rồi, ta đi hỏi ý kiến của sư tôn hắn trước."

Sau đó, vội vàng hành lễ, lập tức rời đi.

Tiếp tục chờ đợi, nàng sợ không chịu nổi Bát Phẩm Tiên Đan hấp dẫn.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trên bầu trời phía tây Cụ Dương của Hàn Nguyệt Tiên.

Vân Dao phi thuyền lớn như vậy, phảng phất như một cái vân liễn chân chính, rung động cánh dơi ngao du giữa tầng mây.

Bên cạnh cửa sổ thủy tinh dày rộng do Vương thị chế tạo đặt một số đồ trang sức và bàn ghế tinh xảo, ghế mềm thoải mái có thể nằm nửa người, thưởng thức mây trắng, trời xanh, và Tây Cụ Dương rộng lớn.

Dựa theo tưởng tượng bình thường của Khương Tinh Uyên, ở trong loại cảnh tượng giàu thơ ý cùng cách điệu này, mọi người cùng nhau chậm rãi dùng cơm, tán gẫu về thế giới rộng lớn, nói một chút về lý tưởng cao thượng nóng bỏng, sau đó ở trong ánh mắt sùng bái của hai vị tiên tử ngây thơ, hắc hắc hắc…

Kết quả…

Bởi vì đám tiểu nhị không kịp thu dọn, bàn ăn bên cạnh đã chất đống thành núi. Vốn các loại mỹ vị trân hào vốn nên nhấm nháp từng miếng nhỏ, các nàng ghét bỏ phân lượng quá ít, yêu cầu lấy bàn lớn để chứa.

Mãi đến cuối cùng, đoàn đội đầu bếp của Vân Dao phi thuyền đã bị gọi vào trong nhà ăn, bắt đầu nấu nướng ngay tại chỗ, nào là gan rồng thất giai, mật phượng bát giai, linh quả cửu giai, đó là một chồng chồng trên mặt đất.

Khương Tinh Uyên lau mồ hôi trên trán, duy trì phong độ và lễ phép, nhưng trong lòng đã có một vạn con man ngưu cấp năm điên cuồng chà đạp qua, sau đó cẩn thận từng li từng tí truyền âm nói với Công Dương Sách: “Hiền đệ, ngươi còn lại bao nhiêu tiên tinh?”

“Chuyện này… Ta đi du lịch bên ngoài nhiều năm, tốn hao khá nhiều, cũng chỉ còn lại hơn vạn tiên tinh.” Công Dương Sách cũng đổ mồ hôi.

“Xong rồi, xong rồi, lần này ra ngoài ta đi gấp, cũng là mang theo hơn mười vạn tiên tinh.” Khương Tinh Uyên khóc không ra nước mắt, truyền âm nói: “Hơn nữa vừa rồi ta thấy chỉ một tờ, đồng loại trên phi thuyền thức ăn so với trong thành đắt gấp mấy lần, Diêu thị thật là hố to.”

Lại trôi qua mấy canh giờ sau.

Diêu Thành Siêu nghe tin chạy tới, cười tủm tỉm nhìn Khương Tinh Uyên và Công Dương Sách: “Ồ, đây không phải là Sách công tử sao? Bị Vương Thủ Triết trục xuất đến Tiên Triều rồi trở về, sao càng ngày càng không có tiền đồ rồi? Mời khách ăn cơm cũng không mang tiền sao?”

Chỉ một thoáng, trên mặt Công Dương Sách nóng lên, yếu ớt nói: “Cũng không phải không mang theo, mà là ít đi. Sau khi ta trở về thánh địa, sẽ bổ lên cho ngươi.”

“A? Ngươi còn biết Tứ thúc của ta?” Vương Ly Từ nghe thấy cái tên quen thuộc, hai mắt lập tức sáng rực lên.

“Ngươi tên là gì?” Diêu Thành Siêu hơi nghi ngờ nói: “Tứ thúc của ngươi sẽ không…”

“Ta tên là Vương Ly Từ, tứ thúc của ta tên là Vương Thủ Triết.” Vương Ly Từ đĩnh đạc nói: “Đã lâu rồi không gặp hắn, đợi sau khi ta lấy được vị trí thánh nữ của Lăng Vân thánh địa, ta nhất định phải làm sáng mù mắt hắn.”

“Cái gì!?”

Diêu Thành Siêu và Công Dương Sách đều kinh ngạc nhìn Vương Ly Từ.

…

chương 8:/chương thứ tám Vương thị hố trời! Xích Nguyệt ẩn hiện!

…

“Ngươi chính là Vương Ly Từ?” Diêu Thành Siêu sau khi khiếp sợ, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Vương Ly Từ: “Có phải ngươi từng có vận khí không tốt ở Diêu thị chúng ta, từng nhờ vả năm con sói con?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ánh mắt Vương Ly Từ tỏa sáng nói, “Ngũ Tiểu chỉ là đám sói con rất ngoan ngoãn, không gây thêm phiền phức cho các ngươi chứ?”

Ngoan ngoãn? Không thêm phiền phức đi…?

Trước mắt Diêu Thành Siêu tối sầm lại, thật may là không bị tức giận mà qua đời ngay tại chỗ, đây là lời gì? Diêu Thành Siêu hắn sống đời này chưa từng gặp qua đám sói con nghịch ngợm quấy rối như vậy.

bẫy hắn là dục tiên dục tử, còn bị Vương Thủ Triết nắm được cán, dùng lợi ích dụ dỗ, vi phạm “lương tâm” của mình, hung hăng hãm hại Công Dương Sách một đợt.

Mặc dù nói sau đó chứng minh “Tạm thuyền” của Vương Thủ Triết vẫn rất thơm, Diêu Thành Siêu theo đó kiếm được đầy bồn đầy bát, địa vị trong gia tộc cũng ngày càng tăng lên.

Nhưng nguyên nhân khiến hắn nhảy vào hố lửa, vẫn là vì năm con sói con kia.

Bây giờ phía sau chân chính xuất hiện hắc thủ, chính là nữ hài tử trước mắt thoạt nhìn có chút khờ ngốc, giống như vô hại này.

“Hừ!”

Diêu Thành Siêu tức giận đến phát run rẩy, quay đầu lại tỏ vẻ không muốn nói chuyện với Vương Ly Từ, đừng hòng ta tha thứ cho ngươi trong khoảng thời gian ngắn.

Mà Công Dương Sách bên cạnh, ánh mắt cũng là âm tình bất định.

Ánh mắt hắn ta phức tạp khó hiểu nhìn về phía Vương Ly Từ, Công Dương Sách hắn ta sống cả đời này, dấu ấn khắc sâu nhất trong lòng đương nhiên phải kể đến Vương Thủ Triết.

Chính là sự xuất hiện của Vương Thủ Triết đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời hăng hái của hắn.

Cái kia nam tử đáng sợ đem hết thảy tính toán đến gắt gao, triệt đầu triệt đuôi đem ngươi đè trên mặt đất ma sát, há có thể dễ dàng ở trong lòng xóa đi được?

Hắn du lịch ở Tiên Triều rất lâu, mới bình phục tâm tình tiếp nhận hiện thực, sau khi lấy lại niềm tin trở về Đại Càn đi tham dự cuộc chiến thánh tử.

Nhưng không ngờ, còn vừa bước lên Vân Dao phi thuyền đã gặp được cháu gái của Vương Thủ Triết.

Không chỉ như thế, còn bởi vì hành vi ngu xuẩn bắt chuyện của Khương Tinh Uyên, làm cho tiên tinh của hai người đều bị tổn thất.

Khoan đã, hình như nha đầu ngốc này còn muốn trở về tham gia Thánh tử chi tranh? Còn một bộ vị trí Thánh tử, coi như là vật trong túi.

Cô nương ngây thơ hồn nhiên này lấy đâu ra dũng khí?

Chỉ bằng nàng có thể ăn sao?

Trong lòng Công Dương Sách mơ hồ không vui.

Thời kỳ này, Chuẩn Thánh Tử không đáng giá như thế sao?

Cuộc chiến thánh tử, là mời khách ăn cơm bên đường sao! Là người nào cũng có thể nhúng tay vào sao?

Cho dù là Công Dương Sách hắn, khi đối mặt với cường địch như Vương Ly Dao, nhiều nhất chỉ có năm phần thắng, đừng đề cập đến các mạch khác có lẽ còn cất giấu một ít ám bài.

Cho dù Công Dương Sách tính toán đầy đủ, cũng cảm thấy mình chỉ có ba thành nắm chắc.

“Vị trí thánh nữ Lăng Vân thánh địa?” Khương Tinh Uyên cũng giật mình không nhỏ, ngó nhìn Công Dương Sách lại nhìn Vương Ly Từ, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Công Dương hiền

đệ, hóa ra vị Ly Từ cô nương này lại là đối thủ cạnh tranh của ngươi à?”

Ha ha ~ Công Dương Sách không trả lời, mà là nhịn không được âm thầm cười lạnh hai tiếng, cô nương Ly Từ này rất có thể ăn, hơn phân nửa là Vương Thủ Triết kéo về để tăng thêm thanh thế, có vẻ Vương thị nhân tài đông đúc.

“Đối thủ cạnh tranh?” Lần này đến phiên Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi có chút kinh ngạc.

Sau đó, Lam Uyển Nhi từ trên xuống dưới đánh giá Công Dương Sách, nhịn không được liền bĩu môi.

Nàng có chút không hiểu rõ, tên Công Mã Sách Ngưu Sách trông có vẻ không cường tráng này, cảm giác tồn tại còn không bằng tên Khương Cái gì đó, là một tài năng tiểu phối mà ngay cả tên cũng không nhớ nổi.

Hắn lấy đâu ra dũng khí đi tranh vị trí thánh tử với Ly Từ tỷ tỷ?

Vẫn nên tắm rửa ngủ sớm một chút đi, vị trí thánh nữ nhất định là của Ly Từ tỷ tỷ. Đừng tưởng rằng mời khách ăn một bữa cơm, Ly Từ tỷ tỷ sẽ nhường ngươi.

Ngay cả Tiểu Lục Long cũng thò đầu ra, liếc mắt nhìn về phía Công Dương Sách, tuy rằng ý kiến của nó đối với Vương Ly Từ rất lớn, nhưng lại không thể không thừa nhận Đại ma nữ Ly Từ đáng sợ.

Một người có thể đem hậu duệ của Lục Long nhất tộc thiếu chút nữa ăn sạch, còn suýt nữa đem siêu cấp đại ma nữ “lão tổ long” nó đều ăn, sẽ bại bởi thằng nhóc rách rưới nhà ngươi sao?

Không khí hiện trường có chút vi diệu cùng lúng túng.

Ba phương đều không muốn nói chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Diêu Thành Siêu phá vỡ cục diện bế tắc, lấy ra giấy nợ đã viết xong đưa cho hai vị thanh niên tuấn kiệt: “Các ngươi bữa cơm này ăn mười sáu vạn tám ngàn năm trăm ba mươi mốt tiên tinh, sau khi xóa đi số lẻ, là mười sáu vạn tám ngàn năm trăm ba mươi ba mươi tiên tinh, các ngươi thật

sự trả mười ba vạn tiên tinh, ký số còn lại một cái giấy nợ, ấn dấu tay, lợi tức dựa theo tính toán mỗi năm hai thành."

"Diêu Thành Siêu, nếu các ngươi vận may hão huyền quá!" Khương Tinh Uyên mặt đen không thôi nhảy dựng lên giận quát, "Giá này ít nhất gấp ba lần châu phủ."

"Nơi này là trên phi thuyền Vân Diêu, mỗi vật tư chở đều là quý giá." Diêu Thành Siêu vẻ mặt khinh thường nói: "Hơn nữa thực đơn của chúng ta đều là bảng giá rõ ràng, ngại đắt có thể không đắt, không trêu chọc được tiên tử có thể không trêu chọc. Nếu ngươi quỵt nợ, Diêu thị chúng ta tự nhiên sẽ có nhân viên liên quan đến Tiên cung tìm các học tỷ sư muội của ngươi."

Đây là tiết tấu muốn nổ tung tin tức sao?

"Diêu Thành, ngươi khinh người quá đáng." Khí thế của Khương Tinh Uyên lập tức bùng nổ, dáng vẻ muốn liều mạng với Diêu Thành Siêu.

Công Dương Sách vội vàng kéo hắn lại: "Khương huynh hãy nhẫn nại một chút, Vân Dao phi thuyền này rất đắt, hơn nữa Diêu thị chào giá rất đen, ngươi cũng không sợ đánh hỏng phải bồi thường nhiều hơn sao?"

Khương Tinh Uyên lập tức bình tĩnh lại, nếu như làm hỏng Vân Dao phi thuyền, vậy chẳng phải là muốn hắn làm công cả đời để bồi thường?

Sau đó hắn xanh mặt, viết giấy nợ.

Trong lòng hối hận trăm lần a, hai vị "tiên tử" mà hắn trêu chọc còn chưa nói được mấy câu đã bắt đầu ăn một trận. Chủ yếu vẫn là da mặt hắn quá mỏng, mỗi lần tiểu nhị hỏi có muốn đánh tiếp hay không, lòng tự trọng bị quấy phá, hắn không thể mặt dày để cự tuyệt.

Cứ như vậy không cẩn thận, một bữa cơm ăn hết mười mấy vạn tiên tinh…

Bất quá cái này cũng trách không được tiên tử, người ta trước khi ăn, đã biểu lộ chính mình rất có thể ăn. Là chính hắn vỗ ngực nói, tùy tiện ăn, mở rộng đồ ăn.

Quan trọng nhất là, nếu bây giờ trách các nàng, mười mấy vạn tiên tinh kia không phải là trôi theo dòng nước sao?

Phí đắm chìm quá cao, sao có thể "Trách tội" các nàng? Cùng lắm thì sau khi đến Đông Càn, tìm một công việc, dựa vào thân phận và thực lực đại thiên kiêu Tử Phủ của hắn, kiếm tiền ở nơi nhỏ như Đông Càn không dễ sao?

Ngay lập tức, Khương Tinh Uyên tiếp tục lộ ra một bộ dáng phong độ nhẹ nhàng nói: "Thật ra lại để cho hai vị tiên tử chê cười, lần quyết định tạm thời này muốn đi Đông Càn quốc chơi đùa một chút, không có chuẩn bị đầy đủ lộ phí. Ta, Khương Tinh Uyên, là đại thiên kiêu trẻ tuổi tài năng của Tiên cung, tiền đồ tương lai…"

"Xin lỗi, khi ra ngoài lão tổ tông chúng ta đã dặn, không được kết giao bằng hữu với người xấu." Lam Uyển Nhi kéo Vương Ly Từ đứng dậy.

"Người xấu? Sao ta lại lập tức trở thành người xấu rồi?" Khương Tinh Uyên vẻ mặt khó hiểu, trên trán hắn có khắc hai chữ người xấu sao?

"Sách lược gì đó là kẻ địch của Ly Từ tỷ tỷ, kẻ địch của tỷ tỷ chính là kẻ địch của Lam Uyển Nhi ta, mà kẻ địch của ta và kẻ địch là bằng hữu, cho nên ngươi là người xấu." Lam Uyển Nhi vẻ mặt nghiêm túc trình bày thế giới quan đơn thuần và phức tạp của nàng.

"A cái này… đây chẳng qua là trận doanh bất đồng a, không quan hệ tốt xấu a."

"Trận doanh cũng khác nhau, vậy thì càng không thể kết giao bằng hữu, ngươi sẽ kết bằng hữu với người xấu của Xích Nguyệt Ma Triều sao?"

"A cái này…"

Sau đó, Lam Uyển Nhi liền kéo Vương Ly Từ nhanh chóng rời đi, vẻ mặt có chút ghét bỏ.

Trong nháy mắt này, trong lòng Khương Tinh Uyên tràn đầy ủy khuất, hơn mười vạn tiên tinh cứ như vậy múc nước trôi đi, lại cùng hai vị tiên tử ngay cả bằng hữu cũng không kết giao, càng đừng nói đến mong chờ kết giao tầng thứ càng sâu.

“Hay là, Khương huynh và ta trước tuyệt giao một thời gian?” Công Dương Sách hảo tâm hỏi.

“Không, Công Dương hiền đệ ngươi nhất định phải thắng, thắng thật đẹp, báo thù rửa hận cho ta a. Hu hu.”

Có câu nam nhi không dễ rơi nước mắt, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

…

Ngay tại thời điểm Lăng Vân thánh địa vì thánh tử chi tranh mà nhấc lên gợn sóng, nơi cực tây xa xôi, cũng có phong ba đang dần dần nhộn nhạo mà lên.

Ở cực tây bắc, có một dãy núi nguy nga hùng vĩ, liên miên không dứt, tựa như tấm chắn ngăn cách giữa thiên địa. Trên đỉnh Thánh sơn quanh năm tuyết đọng không tan, từ xa nhìn lại giống như thế giới băng tuyết, cực kỳ hoang vu.

Dãy núi này tên là “Vô Cực Thánh Sơn”.

Âm Sát tông nằm ở trên Thiên Cực Thánh sơn này.

Tục truyền, toà Vô Cực Thánh Sơn này từng là một tiên vực vùng ngoại, trong đó từng sinh ra một con Huyền Băng Phượng Hoàng thuộc tính băng, tu vi vô hạn tiếp cận đại năng Chân Ma cảnh.

Cũng bởi vì vậy, dãy núi này mới có cái tên “Thánh sơn”.

Về sau, con Huyền Băng Phượng Hoàng kia bị một vị đại năng chém giết, sau khi chết oán khí không tiêu tan, hóa thành khí âm sát vô biên vô hạn tràn ngập trong thiên địa, ăn mòn đại địa, ô nhiễm linh mạch. Dần dần, toàn bộ dãy núi sinh ra dị biến, từ Tiên Vực nguyên bản dồi dào tiên khí, trở nên giống như Quỷ Vực.

Linh thực và hung thú bình thường không cách nào sinh tồn trong dãy núi này, chỉ có dị thực, ma thực, cùng với yêu thú nhiễm sát khí và chủng loại đặc thù mới có thể sống sót ở đây.

Phạm vi vạn dặm, mịt mù không có bóng người.

Truyền thuyết này rốt cuộc là thật hay giả, đã không thể khảo thí, nhưng Âm Sát chi khí vô cùng nồng đậm trong Vô Cực

Thánh Sơn lại là thật. Lúc trước, lão tổ sáng lập phái của Âm Sát Tông, chính là nhìn trúng điểm này, mới ở đây lập phái.

Vô Cực Thánh Sơn vốn là sát khí nồng đậm, nhiều năm nay, cường giả trong âm Sát Tông lại không ngừng dịch chuyển sát huyệt phát hiện đến đây, dần dần, sát khí trong âm Sát Tông càng thêm nồng đậm, đã đến mức làm cho người ta phải thán phục.

Người bình thường không có tu vi, ở trong hoàn cảnh như vậy căn bản không cách nào sinh tồn.

Phía sau núi của Âm Sát tông.

Nơi này là chỗ sát khí nồng đậm nhất trong toàn bộ âm Sát Tông, âm Sát khí nồng đậm cơ hồ muốn hóa thành trạng thái dịch. Mà bên trong âm Sát khí vô cùng nồng đậm này, đứng lặng một tòa tiểu điện màu đen hoàn toàn do kim loại luyện chế thành.

Tòa tiểu điện này chính là nơi tông chủ âm Sát Tông, Âm Sát Ma Quân Kỳ Hồng Chiêu bế quan.

Nơi này canh phòng nghiêm ngặt, không chỉ có trận pháp thủ hộ, càng có đệ tử lúc tuần tra, nghiêm cấm bất kỳ tu sĩ không có mắt nào tới gần, có thể nói là nơi phòng ngự sâm nghiêm nhất trong phạm vi âm Sát Tông.

Từng ngọn đèn màu trắng nổi lơ lửng khắp nơi trên không trung, tản mát ra hào quang trắng bệch sáng ngời.

Dưới ánh sáng, mấy thanh niên mặc trang phục đệ tử âm Sát Tông đang xếp hàng đi qua. Phía sau bọn họ, số lượng thi khôi gần như gấp hai ba lần bọn họ.

Cấp bậc những thi khôi này cũng không thấp, rõ ràng đã trải qua luyện chế đặc thù, trên người hiện ra kim loại sáng bóng, hành động cũng không chậm chạp.

Mùi hôi thối nồng nặc từ trên người bọn chúng khuếch tán ra, làm phạm vi mấy chục trượng đều thối không ngửi được, những đệ tử âm Sát Tông kia lại không thèm để ý chút nào, hiển nhiên đã sớm tập mãi thành thói quen.

Lúc này, trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên từng đạo hào quang màu xanh đen.

Một bóng người như thuấn di xuất hiện trước mặt các đệ tử tuần tra.

Đó là một lão giả thân hình gầy còm, thoạt nhìn chừng năm mươi tuổi.

Hắn sinh ra một cái mũi ưng đặc thù, mặt mày thâm thúy, nhìn cũng không hề nham hiểm, ngược lại có mấy phần nho nhã, một bộ áo bào tím xa hoa lại tăng thêm cho hắn mấy phần quý khí, thoạt nhìn khí độ bất phàm. Cho dù tùy tiện đứng ở đó, cũng sẽ làm cho người ta nhịn không được sinh ra lòng kính sợ.

"Quyền tông chủ."

Nhìn thấy hắn, các đệ tử tuần tra thần sắc căng thẳng, vội vàng khom mình hành lễ.

Thì ra vị trung niên nhân áo tím này chính là tông chủ đại diện của âm Sát Tông, âm Phụng Đồ.

Trong lúc tông chủ Kỳ Hồng Chiêu bế quan, hắn chính là người nói chuyện của âm Sát Tông, nắm giữ sự vụ lớn nhỏ của âm Sát Tông.

Đương nhiên, bất cứ một tổ chức nào, kết cấu đều không thể nào như thế, trong âm Sát tông vẫn có không ít đại lão thực quyền Thần Thông cảnh. Mà sở dĩ Âm Phụng Đồ có thể trở thành người phát ngôn âm Sát tông là bởi vì hắn là đệ tử của tông chủ Âm Sát tông Kỳ Hồng Chiêu, cũng là người có thực lực mạnh nhất trong số rất nhiều đệ tử của hắn.

"Âm Sát Điện những ngày này có dị động không?" Âm Phụng Đồ nhẹ gật đầu, thuận miệng hỏi.

"Khởi bẩm tông chủ, cũng không có dị động."

Âm Phụng Đồ gật đầu: "Đi thôi."

"Vâng, tông chủ tạm quyền."

Các đệ tử không dám chậm trễ, lập tức nghiêm túc đi tuần tra.

Âm Phụng Đồ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn tiểu điện phía trước, mặt mày thâm thúy lộ ra vẻ sầu lo.

Từ sau khi sư tôn Kỳ Hồng Chiêu bế quan, hắn liền thường xuyên tới đây. Chỉ là sư tôn từ đầu đến cuối không thấy xuất

quan, hắn thường thường cũng đứng một lúc liền đi.

Lần này, hắn thật sự có việc muốn bẩm báo, nhưng lại không dám quấy rầy.

Lẳng lặng đứng một hồi, hắn thở dài, đang chuẩn bị rời đi.

Bỗng dưng.

Phương hướng tiểu điện màu đen có khí thế mạnh mẽ bộc phát ra, trong thời gian ngắn bao phủ khu vực to lớn chung quanh. Trong thiên địa phong vân biến ảo, ngay cả bầu trời cũng phảng phất trở nên ảm đạm một chút.

Các đệ tử tuần tra còn chưa đi xa sợ run cả người, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống.

“Sư tôn!”

Thần sắc Âm Phụng Đồ vui mừng, vội vàng bay ra, rơi vào trên quảng trường nhỏ phía trước tiểu điện.

Mà ngay lúc hắn rơi xuống đất, cửa điện màu đen nhỏ mở ra, một bóng người từ bên trong chậm rãi đi ra.

Đó là một trung niên khí vũ hiên ngang.

Hắn mặc một bộ trường bào trắng noãn, cho dù đã là trung niên, nhưng thoạt nhìn vẫn phong lưu phóng khoáng, khí độ nổi bật, đủ để mê đảo ngàn vạn thiếu nữ.

Chỉ là, giờ phút này toàn thân hắn đều tràn ngập âm sát khí nồng đậm, sát khí đậm đặc, cơ hồ đã biến thành thực chất, nhìn cực kỳ dọa người.

Đôi mắt kia đen nhánh như mực, mơ hồ như có vòng xoáy ẩn tàng trong đó, mang theo một loại lực uy hiếp kinh khủng khó nói lên lời.

Nhìn hắn, phảng phất như đối mặt với vực sâu.

“Bái kiến sư tôn.”

Âm Phụng Đồ vội vàng khom người hành lễ, trong ánh mắt nhìn về phía người trung niên mang theo một cỗ cuồng nhiệt cùng mừng rỡ. Sư tôn xuất quan, hắn liền có người tâm phúc, trong lòng cũng lập tức an tâm trở lại.

“Phụng Đồ ~ ta bế quan trăm năm này, âm Sát Tông có phát sinh đại sự gì không?” Trung niên nhân quét mắt nhìn hắn một cái, nhàn nhạt mở miệng.

Người trung niên áo bào trắng này chính là tông chủ Âm Sát Tông, Kỳ Hồng Chiêu.

Cũng là cường giả Lăng Hư cảnh duy nhất của âm Sát tông, có thể thay trời đổi đất.

“Khởi bẩm sư tôn, trong âm Sát Tông hết thảy đều như thường, cũng không phát sinh đại sự.” Âm Phụng Đồ trầm mặc một chút, “Ngược lại là phía Đông Càn, cuộc chiến đế tử đã kết thúc sớm như dự liệu, còn liên quan đến việc buôn lậu, dẫn đến Nam Tần bên kia giết một thân vương, ám tử chôn trước đó cũng bị phế bỏ không ít, tổn thất cực lớn.”

“Ồ?” Vẻ mặt Kỳ Hồng Chiêu không có thay đổi bao nhiêu, “Người của chúng ta đâu?”

“Nhân tài của chúng ta còn chưa kịp động thủ, cũng không tổn thất bao nhiêu.” Âm Phụng Đồ cung kính trả lời.

Kỳ Hồng Chiêu gật gật đầu, thản nhiên nói: “Từ sau khi Nguyên Hựu đăng cơ, Nam Tần vẫn không an phận, luôn cho rằng mình lợi hại nhất, khuyên cũng khuyên không nghe. Lần này, để hắn chịu thiệt một chút cũng tốt.”

“Long Xương và Khương Chấn Thương hai lão gia hỏa kia thật sự dễ đối phó như vậy, tình hình chiến đấu của ba nước há sẽ một mực giằng co đến nay?”

“Sư tôn anh minh.” Âm Phụng Đồ chắp tay, lập tức lại bẩm báo một chuyện khác, “Mặt khác, trước đó vài ngày Ma Triều bên kia có tin tức truyền về, nói có đại nhân vật Chân Ma điện sắp giá lâm chúng ta bên này, bảo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đại nhân vật của Chân Ma điện?” Kỳ Hồng Chiêu khẽ nhíu mày: “Có nói cụ thể là vị đại nhân vật nào không?”

“Cũng không nói rõ, chỉ nói có một chuyện quan trọng cần hoàn thành trong lãnh thổ Đông Càn quốc, cần chúng ta giúp đỡ.” Âm Phụng Đồ cung kính trả lời.

“Ta đã biết.” Kỳ Hồng Chiêu nhẹ gật đầu, thuận miệng phân phó, “Lập tức lấy danh nghĩa bổn tông chủ triệu tập chúng

mạch Đại trưởng lão của âm Sát tông, mở ra hội nghị tông môn.”

“Ngoài ra, đi hoàng cung hai nước Tấn Tần, thông báo hai vị đại đế Nguyên Hựu và Diên Khánh. Mời bọn họ đến âm Sát tông, nói bổn tông chủ có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Vâng, sư tôn.” Âm Phụng Đồ vô cùng cung kính hành lễ, “Sau đó ta liền tự mình đi hai nước Tấn, Tần một chuyến.”

Dứt lời, liền đứng ở một bên, tiếp tục lắng nghe mệnh lệnh của sư tôn.

Kỳ Hồng Chiêu phân phó xong những chuyện này, lại lâm vào trầm tư.

Ma Triều và bên này cách nhau khá xa, thường ngày tuy cũng có qua lại, nhưng phần lớn là buôn bán qua lại, ít có cường giả lui tới hai nơi. Mà có thể được gọi là “đại nhân vật” hơn phân nửa là Ma Quân Lăng Hư cảnh. Nhân vật như vậy, bình thường phải tọa trấn ở một nơi nào đó, không thể tùy tiện rời đi.

Không phải đại sự chân chính quan trọng, cho dù là Chân Ma điện, cũng không có khả năng phái ra Ma Quân Lăng Hư cảnh đến âm Sát tông.

Tình huống giống như vậy, từ khi hắn kế thừa âm Sát Tông tới nay vẫn là lần thứ hai đụng phải.

Lần này, người tới là ai?

Lại là chuyện gì, lại có thể khiến cho Ma Triều xuất động Ma Quân Lăng Hư cảnh?

Lúc này đây, sợ rằng phong ba sắp nổi lên.

“Phụng Đồ, ngươi còn có chuyện quan trọng gì?” Tông chủ Âm Sát Tông Kỳ Hồng Chiêu khẽ nhíu mày hỏi.

“Khởi bẩm sư tôn, còn có một chuyện vui chưa bẩm báo.” Âm Phụng Đồ nói.

“A, nói nghe một chút.”

“Hai mươi năm trước, khi đồ nhi ra ngoài làm việc, gặp một nữ tu sĩ tán tu. Tuy nhiên, bởi vì sư tôn chưa từng xuất quan, đồ nhi chỉ có thể thu hắn làm đệ tử ký danh.” Âm Phụng Đồ

khẩn thiết nói: “Vẫn thỉnh sư tôn đồng ý, ta sẽ thu hắn làm đệ tử thân truyền.”

Kỳ Hồng Chiêu khẽ nhíu mày, “Cô tự nhiên biết, bởi vì từ trước đến nay thân phận tán tu khó điều tra, bình thường chỉ có thể làm đệ tử bình thường làm pháo hôi. Nếu là gián điệp thì xử trí như thế nào?”

“Không phải gián điệp.” Âm Phụng Đồ chém đinh chặt sắt nói, “Bởi vì tư chất quá mức ưu tú nghịch thiên, không có nhà nào sẽ dùng nhân vật như vậy làm gián điệp.”

“Như thế nào nghịch thiên pháp?” Kỳ Hồng Chiêu nhướng mày nói, thiên tài, cả đời này của hắn thấy được rất nhiều, lại có mấy người có thể so được với Kỳ Hồng Chiêu hắn?

“Huyền Băng Âm Sát biến dị ma thể, tuyệt thế thiên kiêu tư chất, khó có được nhất vẫn là thuần âm chi thể.” Âm Phụng Đồ ánh mắt có chút hưng phấn nói, ngay cả biểu tình của Âm Quát cũng có thêm vài phần nhu hòa. Đệ tử ký danh kia thật sự là quá ưu tú.

Kỳ Hồng Chiêu khựng lại, vẻ mặt nghiêm túc, dần dần chuyển sang hưng phấn và vui sướng, cho đến cuối cùng cười ha hả: “Tốt, tốt! Đồ nhi bảo bối mà Kỳ Hồng Chiêu ta ngồi đợi ba ngàn năm cuối cùng cũng xuất hiện.”

Chờ đã, sư tôn là đồ đệ của ta…

Nụ cười trên mặt Âm Phụng Đồ trong nháy mắt cứng ngắc, dự cảm không tốt tự nhiên sinh ra.

…

chương 9:/chương thứ chín Thủ Triết được 【Chân pháp】! Ly Từ về nước.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Bất tri bất giác, Vương Thủ Triết đã ở trong Vĩnh Xuân Viên của Thanh Hoàng Cốc gần ba tháng.

Có Vương Linh Trúc dẫn đường, trong khoảng thời gian này hắn đã đi dạo một vòng thánh địa Lăng Vân đáng giá và cảnh điểm có thể đi dạo. Trong lúc đó, hắn còn nhìn thấy Ngũ muội muội Vương Lạc Thu của mình.

Tuy nhiên, từ trước đến nay Lạc Thu rất mạnh, sau khi bồi Vương Thủ Triết và Ninh Hi một chút ngắn ngủi, lại lần nữa vùi đầu vào tu luyện khắc khổ.

Vô cùng rõ ràng, giấc mộng nữ đế khi còn nhỏ của nàng chưa bao giờ tắt, thổi qua da trâu dù thế nào cũng phải thực hiện.

Mà trong thời gian ba tháng này, Vương Thủ coi như đã mở rộng tầm mắt, không ngờ trận pháp còn có nhiều cách chơi như vậy. Điều này cũng cho hắn không ít linh cảm.

Hắn đã tính toán xong rồi, chờ sau khi trở về, phải điều chỉnh lại Tụ Linh đại trận của nhà mình, đào ra một số công năng mới, thí dụ như lợi dụng nồng độ linh khí cao đề cao phòng an thai, phòng sinh, phòng sinh… vân vân…

Bỏ ra một cái giá lớn như vậy để chế tạo Tụ Linh đại trận, cũng nên tận lực nâng cao tỉ lệ lợi dụng một chút mới được.

Trong lúc thảnh thơi.

Một ngày này.

Cuối cùng cũng tới sau khi Khương Chấn Thương xuất quan, triệu kiến Vương Thủ Triết.

Có điều, Khương Chấn Thương cũng không sắp xếp nơi triệu kiến ở Lăng Vân thánh điện tương đối chính thức, mà là an bài ở trong thiên sảnh nơi ở của mình. Còn đặc biệt phái truyền

nhân y bát Vương Kỳ đến đây nghênh đón, xem như cho đủ mặt mũi đám người Vương Thủ Triết.

Không hợp với thân phận tôn sùng của thánh địa chi chủ là, nơi ở của Khương Chấn Thương cũng không xa hoa, chỉ là một tòa tiểu viện ngói xanh tương đối tầm thường, hình thành đối lập rõ ràng với Lăng Vân thánh điện rộng lớn.

Bất quá, bố trí trong tiểu viện ngược lại rất tỉ mỉ, có cầu nhỏ nước chảy, có cây xanh hoa hồng, bố cục cực kỳ chú ý, nhìn ra được, là chủ nhân tỉ mỉ xử lý qua, tràn đầy khí tức sinh hoạt.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Ngao, đám người Vương Thủ Triết xuyên qua Nguyệt Môn, đi qua hành lang quanh co khúc khuỷu, rất nhanh đã tới một thiên sảnh.

Thiên sảnh nằm bên cạnh hồ nước trong một vịnh, bên cạnh ao trải đá xanh, trước cửa có một gốc cây đào, hoa nở tươi đẹp.

Đại sảnh trang trí cũng cực kỳ mộc mạc, thoạt nhìn cũng không khác biệt bao nhiêu so với đại đa số tiểu thế gia phương nam, bình thường ngược lại có chút không bình thường.

“Gia gia, trạch viện này chính là do sư tôn bắt chước nơi hắn ở trước khi nhập thánh địa kiến tạo. Chính là vì nhắc nhở mình, không quên sơ tâm.” Dường như nhìn ra nghi hoặc của Vương Thủ Triết, Vương Củng giải thích một câu: “Sư tôn ở bên trong, chúng ta vào đi thôi.”

Nói xong, nàng liền dẫn đám người Vương Thủ Triết đi vào.

Vương Thủ Triết vừa vào cửa đã lập tức bắt được một bóng người.

Đó là một bóng lưng cao lớn, đang ngừng chân quan sát một bộ bản đồ chiến trường ngoại vực.

Người nọ mặc một bộ trường bào màu xanh đậm, trên đầu đội ngọc quan, tóc đã hoa râm, sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ.

Tựa như lão tùng trên vách đá, dù đã trải qua mùa hè nóng bức lạnh lẽo, mưa rền gió dữ, nhưng vẫn không dao động chút nào, ngoan cường mở rộng cành cây hướng lên bầu trời.

Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm nghị, lập tức tiến lên hai bước, thi lễ thật sâu: “Thủ Triết mang Huyền Tôn Ninh Hi, Huyền Tôn Tức Lăng Ba, bái kiến Khương thánh chủ.”

Đáy lòng mà nói, hắn vẫn hết sức kính nể Khương Chấn Thương.

Hắn đảm nhiệm thánh chủ Lăng Vân thánh địa này trong ba ngàn năm ngắn ngủi, tức phải gánh vác chức trách giáo hóa Đại Càn, cũng phải gánh vác trọng trách chủ lực đóng giữ chiến trường ngoại vực.

Từng thế hệ, đệ tử đi ra từ thánh địa và các đại học cung nối tiếp nhau đi tới chiến trường ngoại vực, không sợ sinh tử chiến đấu ở tiền tuyến, dùng vũ khí trong tay, dùng thân thể máu thịt ngăn cản sự xâm lấn của yêu ma ngoại vực, vì sự hưng thịnh và ổn định nội bộ Đại Càn, làm ra hi sinh và cống hiến.

Ngay cả Thánh Chủ Khương Chấn Thương này, cũng thường xuyên cần luân phiên đóng ở chiến trường ngoại vực. Hơn ba ngàn năm qua, yêu ma ngoại vực trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay hắn đã sớm vô số kể.

Có thể nói, không có những người như bọn họ chống đỡ ở phía trước thì sẽ không có cuộc sống an ổn như bây giờ.

“Thủ Triết tới rồi.” Khương Chấn Thương quay đầu lại, nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm nói: “Đều nói cây ngọc lâm phong của Thủ Triết trưởng, có tư thế thượng tiên, hôm nay gặp mặt quả nhiên.”

“Thánh chủ quá khen.” Vương Thủ Triết khiêm tốn nói: “So với khí độ vô thượng như thánh chủ hạ phàm, Thủ Triết còn phải đề cao hơn.”

Hơi tâng bốc lẫn nhau hai câu sau.

Khương Chấn Thương cũng chào hỏi hai vị tiểu bối, bảo Vương Củng chiêu đãi hai vị tiểu bối, dẫn bọn họ đi chơi trước, lúc này mới nhiệt tình lôi kéo Vương Thủ Triết nói: “Khó được gặp lại Thủ Triết, chuyện khác tạm thời để lại một bên trước, chúng ta đánh một ván trước.”

Sau đó, hắn rất tích cực mà bày xong ván cờ.

“…”

Vương Thủ Triết im lặng không nói gì.

Một canh giờ sau, Khương Chấn Thương cười ha ha: “Kỳ nghệ của Thủ Triết quả nhiên giống như trong truyền thuyết,

khiến người ta tràn ngập kinh hỉ.”

Hai canh giờ sau, Khương Chấn Thương cười càng thêm hòa ái: “Ta và Thủ Triết, quả nhiên là hận gặp nhau quá muộn.”

Ba canh giờ sau, Khương Chấn lưu luyến không rời nói: “Thôi thôi, đối với đồ vật trầm mê phải tiết chế, hôm nay liền dừng ở đây đi”

Ngươi là Lăng Hư cảnh, ngươi định đoạt.

Vương Thủ Triết đặt quân cờ xuống, kết thúc ván cờ “một ván” này.

Lúc này, Khương Chấn Thương đối diện đã mang tới một bộ trà cụ, bày ở trên bàn trà giữa hai người.

“Thủ Triết, ngươi nếm thử đi, đây là tiên trà do cây trà Ngộ Đạo thập nhị giai đỉnh phong của Tiên Cung sản xuất, cần phải dùng tiên tuyền chi thủy thượng đẳng nấu, mới có thể bày ra tư vị thần diệu của nó.”

Trong lúc nói chuyện, hắn từ trong nhẫn trữ vật hào hoa móc ra sáu lá trà không lớn hơn hạt gạo bao nhiêu, cùng với một bình nhỏ Tiên Tuyền, dùng thái độ thành kính pha một bình trà.

Vương Thủ Triết nếm thử một miếng, hơi nhíu mày: “Trà đúng là trà ngon, có công hiệu tưới nhuần thần hồn, gột rửa thân thể, chỉ là tư vị quá nhạt.”

Một bình trà, vỏn vẹn sáu lá trà nhỏ, không nhạt mới là lạ.

“Đây chính là tiên trà, ngươi đừng có không thỏa mãn.” Khương Chấn Thương trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, suy nghĩ một chút đạo đối đãi khách, lại keo kiệt nhẫn trữ vật, thả thêm hai mảnh vào, biểu cảm như cắt thịt thống khổ.

Vương Thủ Triết cạn lời, không nhịn được thầm mắng một câu trong lòng.

Cấp mười hai đỉnh phong, nhiều nhất được xưng là bán bộ tiên trà. Đợi Ly Tiên nhà chúng ta thật sự trưởng thành, lột một ít lá cây sinh mệnh xuống, đó mới gọi là tiên trà chân chính.

Bất quá, trà này của Khương Thánh chủ xác thực đã rất hiếm thấy, so với trà Ly Tiên sản xuất trước mắt còn tốt hơn không

ít. Nếu như uống lâu dài, có thể làm cho thần hồn của hắn càng thêm cô đọng, đối với tu vi tăng trưởng không ít chỗ tốt.

Vương Thủ Triết tò mò nhìn nhẫn trữ vật của Khương thánh chủ, đây hơn phân nửa cũng là một chiếc nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông, cũng không biết bên trong chứa bao nhiêu nửa tiên trà.

Chú ý tới ánh mắt của Vương Thủ Triết, Khương Chấn Thương nhất thời có loại cảm giác không ổn bị ghi nhớ, vội vàng nói sang chuyện khác: "Chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi. Về quyền truyền thừa 【Thanh Hoàng Chân Pháp】 mà ngươi xin, trải qua thảo luận của một đám trưởng lão chúng ta, đã thuận lợi thông qua, đồng thời cũng hoàn thành hồ sơ ở Tiên Cung."

Nơi truyền thừa của Thanh Hoàng cốc, là thánh chủ Lăng Vân đời đầu mang ra từ trong Tiên cung. Tuy thánh địa Lăng Vân có quyền xử trí truyền thừa của hắn, nhưng bất luận là ai tiếp nhận truyền thừa đều phải lập hồ sơ trong Tiên cung.

"Đa tạ Khương thánh chủ hòa giải." Vương Thủ Triết chắp tay cảm kích nói.

Hắn thức tỉnh huyết mạch chính là sinh mệnh hệ, trước mắt cũng không có thần thông truyền thừa thích hợp, càng đừng nói tới sinh mệnh hệ bảo điển truyền thừa, liền chỉ có thể lựa chọn mộc hệ chân pháp truyền thừa gần sát nhất.

Ở mấy chục năm trước, hắn biết được Lăng Vân thánh địa nhất mạch truyền thừa Thanh Hoàng cốc cơ hội có thừa, liền đánh lên 《Thanh Hoàng chân pháp》.

"Thanh Hoàng chân pháp" một lần truyền thừa vẫn là một ngàn năm trước, sắp tích lũy ra hai lần cơ hội truyền thừa.

Điều này cho Vương Thủ Triết cơ hội.

Dù sao hắn miễn cưỡng coi như là nửa người một thánh địa, chỉ cần đưa ra cái giá xứng đáng, là có cơ hội tranh thủ được cơ hội truyền thừa lần này.

Sau khi giảm một phần nợ của Long Xương đại đế, hắn thành công đạt được 【thư tiến cử】, cũng lấy được nửa bản công pháp của Thanh Hoàng chân pháp. Tu luyện đến nay, hắn đã

thành công chuyển hóa toàn bộ huyền khí trong cơ thể thành Thanh Hoàng chân khí, đồng thời thúc đẩy tu vi đến Tử Phủ cảnh tầng ba.

Nhưng phần hạch tâm nhất của Thanh Hoàng chân pháp vẫn phải thông qua nơi truyền thừa để tiến hành, như vậy mới có thể khiến hắn một đường bằng phẳng tu luyện đến Thần Thông cảnh.

"Ngươi cũng đừng vội cảm ơn" Khương Chấn Thương nói: "Hai cơ hội truyền thừa này, một lần là cho đại thiên kiêu Lục Vi của Thánh Địa chúng ta. Nàng là người của Thánh Địa chúng ta, nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai cũng là người thừa kế Thanh Hoàng Cốc."

"Mà một cơ hội nhiều ra, thánh địa chúng ta bình thường đều tích góp một lần, để phòng ngừa cùng một giai đoạn xuất hiện hai vị đại thiên kiêu thích hợp. Bởi vậy, trừ phi ngươi nguyện ý chân chính gia nhập Lăng Vân thánh địa. Nếu không, cũng chỉ có thể lựa chọn mua hoặc dùng quyền truyền thừa cùng cấp bậc để đổi lấy. Thế gia, hoặc là quyền truyền thừa thần thông giao dịch giữa các thánh địa, thường thường là ở khoảng năm trăm vạn tiên tinh."

"Ba lựa chọn, gia nhập, đổi, mua. Đây cũng là bởi vì thân phận của Thủ Triết ngươi, mới có tư cách lựa chọn. Đổi thành người bình thường, ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có."

Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Ta chọn mua. Ta có thể trả sáu trăm vạn tiên tinh, nhưng không phải một lần giao nộp, mà mỗi năm trả mười vạn tiên tinh, trả đủ sáu mươi năm."

Với sự tích góp và tài lực hiện tại của Vương thị, muốn một lần kiếm tiền mặt cho năm trăm vạn tiên tinh cũng không khó. Nhưng bây giờ Vương thị đang ở thời kỳ phát triển phi tốc, rất nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Nếu thật sự một lần lấy ra năm trăm vạn tiên kim, tương đương bây giờ ăn một quả trứng, phía sau thiếu đi rất nhiều gà, thêm chút lợi nhuận chia kỳ trả đối với Vương thị mà nói mới là có lời nhất.

Ngoài ra, thật ra Vương Thủ Triết còn cân nhắc dùng 《Kim Thiềm bảo điển》 không trọn vẹn để đổi, nhưng sau khi hắn

và Liễu Nhược Lam "Nghiên cứu" rất nhiều năm, phát hiện bộ bảo điển này không phải là một bộ bảo điển thải bổ tà môn, ngược lại, trong đó ẩn chứa rất nhiều đại đạo chí lý trực chỉ sinh mệnh bổn nguyên, âm dương chi đạo, tuy rằng kiếm tẩu thiên phong nhưng lại là bảo điển chính đạo thật sự.

Nếu hai vợ chồng cùng tu luyện bảo điển này, về mặt tốc độ tu luyện hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả "một cộng một lớn hơn hai".

Sở dĩ Khương lão quỷ luyện nó thành bảo điển thải bổ hoàn toàn là do lão quỷ kia tâm thuật bất chính, lại không thèm khắc chế.

Hơn nữa bộ bảo điển này chỉ là không trọn vẹn bộ phận, mà không phải chỉ vẻn vẹn có chương nhập môn như quyển thượng.

Nếu có thể dần dần bù đắp, có lẽ nó có thể trở thành truyền thừa bảo điển của gia tộc Vương thị. Tuy rằng có chút khác biệt, nhưng tốt xấu cũng là một bộ bảo điển trực chỉ Lăng Hư cảnh.

Giá trị lý luận của nó vượt xa một lần truyền thừa Thần Thông cảnh.

Bởi vậy, vẫn là trực tiếp bỏ tiền mua là có lời nhất.

"Cũng được, dù sao ngươi cũng là đệ tử ký danh của Lũng Tả Học Cung." Khương Chấn Thương sau khi thoáng cân nhắc một chút, cũng đồng ý phương án này, "Nhưng mà, nếu ngươi đã tiếp nhận truyền thừa của Thanh Hoàng Cốc, tương lai nếu như thánh địa hoặc Đại Càn gặp phải nguy cơ lớn, đương đại thánh chủ vẫn có quyền chiêu mộ ngươi dốc sức."

"Đừng lo lắng về điều này." Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

Theo đó không ngừng phát triển lớn mạnh, hiện giờ vận mệnh của Vương thị đã hòa làm một thể với Lăng Vân thánh địa và Đại Càn quốc.

Vương thị không chỉ có rất nhiều tộc nhân phát triển trong Thánh địa và triều đình Đại Càn, nữ nhi hoặc tôn nữ của mình càng vô cùng có khả năng trở thành Thánh địa chi chủ tương lai. Nếu hai phe này thật sự gặp phải nguy cơ lớn, Vương thị hắn làm sao có thể đứng ngoài cuộc?

Lăng Vân thánh địa cũng chính vì biết điểm này nên mới đồng ý bán truyền thừa 【 Thanh Hoàng chân pháp 】 quý giá như vậy cho Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân.

Mặt khác, cũng là bởi vì Vương thị thể hiện ra tiềm lực kinh người, mà trong đó Vương Thủ Triết lại là nhân vật thủ lĩnh tuyệt đối, trung tâm gia tộc.

Nâng đỡ Vương Thủ Triết, chẳng khác nào tăng cường thực lực tổng hợp cho Lăng Vân thánh địa và Đại Càn. Tương lai không dùng được là tốt nhất, nếu thật sự dùng tới, có lẽ phần thực lực nhiều ra chính là cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà. Ai biết đâu!

Nếu không phải xuất phát từ loại suy nghĩ này, cho dù Vương thị ngươi có tiền, Lăng Vân thánh địa cũng sẽ không nhìn ngươi một cái.

“Vậy việc này cứ quyết định như vậy đi.” Khương Chấn Thương cười cười.

Có lẽ là sau khi Vương Thủ Triết tiếp nhận truyền thừa, coi như là một nửa đệ tử của thánh địa, thái độ của hắn đối với Vương Thủ Triết lại thân cận thêm vài phần.

Thương lượng xong truyền thừa của Vương Thủ Triết, kế tiếp đến phiên Vương Ninh Hi.

Khương Chấn Thương gọi bọn Vương Chấn Huyên và Ninh Hi vào, tự mình kiểm tra kinh mạch và khí hải rách nát của Vương Ninh Hi.

Một lát sau, hắn nhíu mày: “Đứa nhỏ này sống sót thật sự không dễ dàng. Cứu hắn tốn không ít đại giới nhỉ? Khó khăn, thật sự là quá khó khăn. Thủ Triết, so với trả giá lớn để cứu hắn, không bằng để chắt trai của ngươi sinh thêm mấy đứa nữa có lợi.”

Vương Ninh Hi biểu lộ cứng đờ, trong lòng phảng phất như có vạn mã bão táp mà qua.

Mặc dù ngươi là Thánh Chủ đương đại, nhưng nói thẳng chuyện này, ngươi suy nghĩ qua cảm nhận của người trong cuộc sao?

Tuy rằng lời nói của Khương Chấn Thương không dễ nghe, nhưng trên thực tế cũng đại biểu cho suy nghĩ bình thường của ngàn vạn thế gia.

Tổng tài nguyên là có hạn, càng là tập thể. Vì một hài tử tư chất huyết mạch phế bỏ trong đó, hao phí tài nguyên và tinh lực thật lớn, vô luận nhìn từ góc độ nào đều rất không có lời.

Có tài nguyên và tinh lực này, còn không bằng dùng để bồi dưỡng thêm một vài đứa trẻ ưu tú hơn.

Đừng thấy Long Xương đại đế hình như rất sủng những hài tử trong nhà kia, nhưng đó cũng là nguyên nhân bản thân các nàng rất ưu tú. Trên thực tế, các con cháu đời sau của Long Xương đại đế đã sớm nhiều vô số kể, đứa nhỏ không đủ ưu tú có lẽ đời này đều không có cơ hội nhìn thấy đại đế…

Mà Khương Chấn Thương cũng như thế.

Sống hơn ba ngàn năm, có cảnh tượng gì hắn chưa từng thấy qua? Bây giờ Thiên Phủ Khương thị đỡ không nổi, hắn cũng không muốn quan tâm nữa.

Cũng chính là Vương Thủ Triết là người xuyên việt, ý tưởng không giống với bọn họ, cộng thêm hiện giờ tài nguyên tổng thể của Vương thị coi như tương đối dư dả. Bởi vậy, mới có thể bỏ công sức trên người Vương Ninh Hi.

“Tận nhân sự, nghe theo ý trời đi.” Vương Thủ Triết sờ sờ đầu Vương Ninh Hi, có chút đau lòng nói: “Thằng nhóc Ninh Kham này từ nhỏ đã rất thông minh và ngoan ngoãn, nếu có cơ hội, có thể cứu thì vẫn phải cố gắng cứu một chút. Nếu nó có thể khôi phục như lúc ban đầu, nói không chừng tương lai có thể trở thành một trong những trụ cột của nhân loại.”

“Lão tổ gia gia.” Đôi mắt Vương Ninh Hi có chút ươn ướt: “Nếu thực sự không có biện pháp cũng không sao, con có thể làm một ít nghiên cứu cơ sở sản nghiệp gia tộc, tóm lại, hy vọng có thể kiếm lại tài nguyên thiếu thốn của gia tộc.”

“Chớ nói nhảm, nếu Khương thánh chủ bảo ta gọi ngươi tới, chắc là đã có cách.” Vương Thủ Triết nói: “Về sau ngươi có cơ hội hồi báo gia tộc.”

“Vâng, lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi kiên định gật đầu: “Mặc kệ có trị được hay không, ta đều là một phần tử của

Vương thị.”

“Thôi được, nể tình Thủ Triết ngươi cố hết sức như vậy, ta cũng góp chút sức lực.” Khương Chấn Thương nói: “Trước đây ta đã phái người lật xem sách cổ tương quan trong tàng kinh các của thánh địa, thật sự tìm ra mấy ca bệnh tương quan.”

“Mấy trường hợp này, đều là bởi vì gia tộc cường thịnh, hài tử trong lúc phát bệnh kịp thời được cứu chữa, tình trạng cũng không kém bao nhiêu so với Ninh Hi. Nhưng mà hai trường hợp trong đó, vẫn như cũ không tìm được biện pháp trị liệu, gia tộc cuối cùng lựa chọn buông tha.”

“Người duy nhất được chữa trị là một vạn chín ngàn năm trước, hậu duệ huyết mạch của 【Thái Huyền Tiên Tôn】 của Hàn Nguyệt Tiên Triều khi đó, do Thái Huyền Tiên Tôn tự mình ra tay, hao phí không ít tiên linh khí, dùng thủ đoạn của Tiên gia rút mất một dòng huyết mạch rõ ràng trong đó, cứu vị hậu duệ kia về. Cũng may đứa nhỏ kia cuối cùng còn rất chịu thua, cuối cùng trở thành Lăng Hư cảnh, không để cho tâm lực của Thái Huyền Tiên Tôn uổng phí.”

“…”

Vương Thủ Triết và lão tổ Vương Ninh Hi Huyền Tôn hai mặt nhìn nhau.

Chân Tiên ra tay… Đây cũng coi như là biện pháp!?

Đây không phải là đang nói đùa sao? Vương thị có vốn liếng gì có thể mời được tiên triều Chân Tiên ra tay?

Huống chi, Ly Tiên nhà mình đã thử qua, dựa vào tiên linh chi khí yếu ớt của nàng, tác dụng cực nhỏ. Cho dù là Chân Tiên ra tay, sợ là cũng phải hao phí rất nhiều tâm lực, cái giá lớn này hiện tại Vương thị căn bản không thể gánh vác nổi.

“Nếu như vậy, không bằng coi như xong.” Vương Ninh Hi lắc đầu nói: “Mời Chân Tiên ra tay quá khó khăn.”

“Hoàn toàn chính xác rất khó.” Khương Chấn Thương nói chi tiết, “Người đứng đầu Tiên Triều đối với toàn bộ nhân tộc mà nói quá trọng yếu, một khi tiêu hao quá lớn, lâm vào trạng thái suy yếu, cực dễ dàng lợi dụng sơ hở cho địch nhân.”

“Cho nên lúc này đây, nói tới phương thức thứ hai. Thủ Triết ngươi biết thời kỳ Thần Vũ hoàng triều có Chân Tiên gọi là ‘Huyết Tôn Giả’ không?”

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đã liên thủ với học trưởng phòng của Lũng Tả Học Cung khai quật một căn cứ Huyết Sào, nghe nói Huyết Tôn Giả, lại không biết hắn là Chân Tiên.”

“Cảnh giới hậu kỳ Thần Võ hoàng triều hỗn loạn, các loại thần ma quỷ quái đều xông ra, mười người lợi hại nhất trong đó được xưng là “Thập đại tội phạm truy nã”. Huyết Tôn Giả chính là một trong thập đại tội phạm truy nã, sau khi hung hăng ngang ngược hơn ba ngàn năm mới bị tiêu diệt.” Khương Chấn Thương rủ rỉ nói: “Nhưng cho dù như vậy, đến thời đại này của chúng ta, ngẫu nhiên còn có thể khai quật ra căn cứ Huyết Sào. Có thể nghĩ, lúc trước hắn điên cuồng đến mức nào?”

“Tuy Huyết Tôn Giả này tư duy cực đoan, nhưng quả thực là một tồn tại thực lực và thủ đoạn đều vô cùng đáng sợ, vả lại người thường khó có thể với tới, nhạy cảm và trí tuệ. Khi hắn tu Cổ Hoàng lâm vào bình cảnh, không tiến lên con đường tiến lên nữa, hắn nhận định đây là vấn đề tư chất của mình không đủ, cứng rắn thông qua chính mình nghiên cứu, kết hợp Cổ Hoàng mình tu luyện cùng tư chất huyết mạch, luyện chế ra một loại Giá Y Huyết Cổ có thể hấp thu huyết mạch chi lực.”

“Bản thân hắn cũng dựa vào cái này mới có thể tiến vào Chân Tiên.”

…

“Căn cứ theo lịch sử ghi lại, Huyết Tôn Giả và hang ổ của hắn đã bị tiêu diệt. Nhưng lại có lời đồn, Huyết Tôn Giả lợi hại như vậy, há lại chỉ có một cái hang ổ? Thủ Triết, nếu ngươi có thể tìm được hang ổ mà Huyết Tôn Giả che giấu, có lẽ có thể tìm được một ít Giá Y Huyết Cổ cao cấp trống rỗng, có lẽ có thể giải quyết vấn đề của đứa nhỏ Ninh Kham.”

Khương Chấn Thương mở miệng một tiếng có lẽ, mở miệng một tiếng, nghe tựa hồ so với đi mời Chân Tiên ra tay còn không đáng tin cậy hơn.

Điều này khiến Vương Thủ Triết nhíu chặt mày, theo lý thuyết Khương Chấn Thương không phải hạng người ăn nói bừa bãi như thế.

Ở dưới tình huống không có bất kỳ manh mối gì, phải đi tìm di tích mười vạn năm trước có tồn tại hay không tồn tại khả năng, đây là chuyện không đáng tin cậy cỡ nào? Cho dù có khả năng tìm được, tỷ lệ kia thấp đến trình độ nào?

Hắn có thể há mồm nói ra chuyện này, ít nhất sẽ có một ít tình báo và manh mối.

Quả nhiên là vậy.

Khương Chấn Thương lại cười nói: "Nói đến việc này cũng trùng hợp, từ khi Lăng Vân thánh địa chúng ta thành lập đến nay, chỉ ngắn ngủi bảy tám ngàn năm. Nhưng tổng số lượng di tích Huyết Sào đã đạt tới mười tám cái, ngay cả Thủ Triết ngươi cũng mở ra một cái."

"Phải biết rằng, Thần Vũ hoàng triều đã tiến hành quét dọn và đả kích căn cứ Huyết Sào, cuối cùng số lượng có thể còn sót lại nhất định sẽ không quá nhiều. Bởi vậy, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, gần như khai quật ra nhiều Huyết Sào di tích trong Đại Càn cảnh như vậy, hiển nhiên không quá hợp lý."

"Bởi vậy, chúng ta đối với tình báo rải rác lấy được trong nội bộ phân chi địa Huyết Sào, làm tổng kết và chỉnh lý. Phát hiện ở cảnh nội Đại Càn, xác thực mà nói, có thể ở nơi hoang vắng, có được một căn cứ Huyết Sào cấp bậc ổ nghèo."

Trong lúc nói chuyện, Khương Chấn Thương ném cho Vương Thủ Triết một phần tình báo sau khi sửa sang lại: "Một chút vật như huyết cổ sản xuất tại căn cứ Huyết Sào, có tác dụng rất bình thường đối với Thánh Địa chúng ta, chỉ có thể cổ vũ tội phạm trong doanh pháo hôi chiến trường ngoại vực thử nghiệm. Thủ Triết ngươi có thể đưa ra một phần tinh lực đi thăm dò, nếu có được chỗ tốt thì chia đều với Thánh Địa, đồng thời đưa tư liệu vào trong Tàng Kinh Các Thánh Địa."

"Ngoài ra, phải chú ý hành động bí mật, không được đem vật này chảy vào bên phía Ma Triều. Khi bọn họ sử dụng vật này

thường thường sẽ không từ thủ đoạn, thuần túy tăng ích lợi so với Thánh Địa chúng ta thì mạnh hơn nhiều.”

“Đa tạ Khương thánh chủ.” Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay nói lời cảm tạ, trịnh trọng nói: “Một khi xuất huyết tôn giả che giấu hang ổ, Vương thị chúng ta sẽ mời người Thánh địa cùng tham dự, tuyệt đối sẽ không độc chiếm.”

“Không cần trịnh trọng như vậy, ta tin được nhân phẩm của Thủ Triết.” Khương Chấn Thương vừa cười vừa nói: “Có điều di tích này chỉ có thể tồn tại. Có lẽ sào huyệt này đã bị tiêu diệt từ lúc còn ở Thần Võ hoàng triều. Mặc dù có, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng tìm được.”

Đích xác cũng phải, nếu như rất dễ dàng tìm được, cho dù tổng thể tác dụng tương đối gân gà, thánh địa cũng đã sớm tự mình khai quật rồi.

Cũng chính vì Lăng Vân thánh địa không có hứng thú với lợi ích không chắc chắn này nên mới vứt “việc bẩn việc mệt” cho Vương thị.

Nhưng mà Vương Thủ Triết lại biết, đây quả thực là một miếng bánh lớn vung đầu, loại đồ vật như huyết cổ này, ở trong tay Vương thị tuyệt đối tăng ích lợi so với ở trong tay Ma Triều, còn lợi hại hơn rất nhiều.

Hơn nữa hang ổ của Huyết Tôn Giả này còn liên quan đến tương lai của Ninh Kham, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ để tâm.

Sau đó.

Đầu tiên Vương Thủ Triết sửa sang lại tình báo một chút, sau khi hơi sắp xếp một chút, liền sắp xếp công tác điều tra xuống.

Mà hắn thì tạm thời ở lại thánh địa, tiếp nhận truyền thừa của 【Thanh Hoàng chân pháp】.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Trên bầu trời đại thảo nguyên Mạc Nam quận.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền nhẹ nhàng vỗ cánh, xuyên qua Lam Thiên và mây trắng.

Sau khi trải qua quãng đường dài đằng đẵng, Vân Dao phi thuyền rốt cục đã tới 【Đông Càn quốc】.

Trong nháy mắt này.

Diêu Thành Siêu công tử phụ trách toàn bộ nghiệp vụ Vân Diêu phi thuyền này, lập tức chảy xuống nước mắt kích động như thoát ly địa ngục.

Hắn quá khó khăn!

Lần đi đường này chính là một trong ba lần "tai nạn trên không" trong cuộc đời hắn.

Không, lần này thậm chí có thể nói là đứng đầu "Tàn khốc nhất" quay đầu lại không trung.

Hai lần trước chia ra làm hai lần: "Năng lượng không gian Thần Vũ Quy Khư đột nhiên bùng nổ,】 【Năm con sói con đại náo Vân Dao phi thuyền gặp nạn.

Mà lần này 【Ly Từ Đại Ma Nữ trở về không khó】 là triệt để phá hủy ý chí của Diêu Thành Siêu.

Ở bên kia các bạn làm ăn, Diêu Thành Siêu từ trước đến nay có phỉ hiệu 'Khoái Đao Diêu', không phải nói hắn ra đao nhanh cỡ nào, mà là nói đao hắn làm ăn vừa nhanh vừa ác.

Lấy độc gia kinh doanh, cùng với ở trên phương diện làm ăn không thể thay thế, tâm của hắn từ trước đến nay là "đen".

Nhưng lần này, hắn lại hoàn toàn chết trên người Vương Ly Từ.

Nguyên nhân đương nhiên là do chưởng quầy béo dưới trướng bán khế ước ăn no đồ ăn bình thường cho ba người, mỗi người bán một ngàn tiên tinh, theo Diêu Thành Siêu thấy, ngoại trừ tâm quá đen ra thì không có vấn đề gì quá lớn, còn miễn cưỡng khen ngợi chưởng quỹ béo hắn nhìn không vừa mắt kia vài câu.

Kết quả, sau khi Vân Dao phi chu bay ra ngoài hai tháng, ở bên trong Tây Cụ Dương mênh mông kia.

Toàn bộ thức ăn trên thuyền đều bị ăn sạch?

Sau đó Vương Ly Từ lấy ra vé tàu và khế ước, dưới sự ” giễu cợt” của Vân Dương chân nhân và đám người Khương Tinh Uyên bị khoái đao chém qua, Diêu Thành Siêu chỉ có thể ủy khúc cầu toàn lấy ra linh thực quý giá để bổ sung tiêu hao hàng ngày.

Nhưng lại ngắn ngủn hơn một tháng, đã bị ăn sạch.

Nhưng mặc cho Diêu Thành có bản lĩnh siêu việt bằng trời cũng không biến ra được lương thực. Chẳng lẽ để hắn ở Tây Cụ Dương đi đánh Long Kình sao? Đi săn Long Kình nào có dễ dàng như vậy?

Rất nhiều người ngay cả câu cá cũng có thể ngày ngày không câu được gì, chỉ có thể dựa vào ” rau dại” miễn cưỡng duy trì tự tôn như vậy.

Thông thường mà nói, một đoàn đội săn Long Kình chuyên nghiệp có kinh nghiệm, có thiết bị, vận khí tốt cũng phải mười mấy năm mới săn được một con Long Kình!

Kết quả lúc này.

Ba người Vương Ly Từ tỏ vẻ, bọn họ mang theo bên mình rất nhiều lương thực dự trữ, còn là linh nhục, linh mễ cao cấp! Bọn họ có thể bán giá cao cho Diêu thị không vận, để bù vào cục diện xấu hổ không đủ lương thực cho phi thuyền.

Cái này rất thái quá, không phải sao?

Cộng với việc Diêu thị mua lương thực dự trữ với giá cao của các nàng, sau đó cung cấp miễn phí cho các nàng ăn…

Nhưng mà, ngày ngày các nàng kêu đói, ngày ngày khiếu nại Diêu thị làm trái khế ước. Công Dương Sách và Khương Tinh Uyên, cùng với những khách tàu khác cũng ồn ào theo.

Tuy đao Diêu thị rất nhanh, nhưng bọn họ lại phi thường chú ý tinh thần khế ước.

Trong lúc bất đắc dĩ, Diêu Thành Siêu chỉ đành tiếp nhận thanh đao nhanh hơn của Vương Ly Từ.

Theo ngày tháng trôi qua từng chút một, lương thực dự trữ của ba người bọn Vương Ly Từ càng ngày càng ít, dưới đạo lý mơ hồ quý giá, đao càng ngày càng nhanh.

Mỗi một ngày đều cắt một miếng thịt lớn trên người Diêu Thành Siêu, càng cắt càng hung, càng cắt càng ác.

Loại tổn thương liên tục này, lại không ngừng gia tăng tính chất, khiến Diêu Thành Siêu dần dần sụp đổ.

Mãi đến cuối cùng, Diêu Thành Siêu một bàn sổ sách…

Hắn ta phải làm công miễn phí cho Vương Ly Từ một trăm năm! Suốt một trăm năm, Vương thị đáng ghét, chẳng lẽ các ngươi chính là tai tinh của bản đại công tử sao?

Hơn nữa Khương Tinh Uyên cũng không phải thứ tốt gì, ngày nào hắn cũng quan tâm Diêu Thành Siêu một lần.

“Diêu công tử à, ngươi là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn nhất mà, cho ngươi điểm khen.”

“Khóc đi khóc đi, khóc không phải tội, nam nhi đã đến chỗ thương tâm.”

“Hôm nay lỗ vốn không đáng sợ, ngày mai mỹ danh vang khắp trời.”

…

Chương 10 tiến hóa đại thần thông! Lung Yên nhập Ma Tông

…

Trong nhà gỗ đơn sơ sâu trong Thanh Hoàng cốc, Vương Thủ Triết khoanh chân ngồi dưới Thanh Hoàng Thánh Bi tiếp nhận truyền thừa cũng dần dần tỉnh lại.

Hắn cảm giác mình giống như đã mơ một giấc mơ thật dài.

Ở trong mộng, hắn có khi hóa thân thành một gốc cỏ dại, có khi lại hóa thân thành một gốc linh mộc, có khi lại phảng phất trở thành một gốc dây leo, cứ như vậy lẳng lặng mà ở một chỗ nào đó, từ một cây mầm nhỏ lớn lên từng chút một, từ khi sinh ra đến khi chết, trải qua cuộc đời ngắn ngủi hoặc dài dằng dặc, sau đó một lần nữa quay về hư vô.

Bất tri bất giác, hắn đối với mộc đã có lý giải sâu sắc hơn. Rất nhiều chỗ hắn từng nghĩ mãi không ra cũng giải khai từng cái, con đường phía trước đã sáng tỏ thông suốt.

Kế tiếp, hắn chỉ cần từng bước từng bước tiếp tục tu luyện, tu vi có thể nhanh chóng tăng lên.

Hồi tưởng lại đủ loại cảm nhận được trong trận "ngMộng Đại" trước đó, tâm thần Vương Thủ Triết còn có vài phần hoảng hốt.

Đây… chính là truyền thừa sao?

Thì ra tiếp nhận truyền thừa là loại cảm giác này.

Tuy rằng đẳng cấp thực lực cũng không tăng lên, nhưng Thanh Hoàng Huyền Khí trong cơ thể hắn lại phảng phất được tẩy luyện qua, trở nên càng thêm cô đọng, hắn vận dụng Thanh Mộc một đạo pháp tắc cũng trở nên thuận buồm xuôi gió.

Cũng giống như lúc làm đề nhận được đáp án, lúc giải đề trực tiếp chép từng bước theo trình tự giải đề của đáp án, tự nhiên dễ dàng. Nhưng nếu không có phần "đáp án" này, lúc tu hành giống như người mù đi đường, chỉ có thể lần mò từng chút một đường thủy lam lũ, tốc độ tự nhiên sẽ chậm.

Có lẽ bởi vì choáng váng, tuổi thọ liền hao hết.

Cái này cũng liền khó trách các tiền bối nhân loại muốn sáng tạo ra loại hình thức truyền thừa chi địa này. Nếu như không có truyền thừa chi địa, coi như hắn là tuyệt thế thiên kiêu, đời này cũng rất khó thành tựu Lăng Hư cảnh, hơn phân nửa Thần Thông cảnh đã đến đỉnh.

Sự tồn tại của truyền thừa chi địa tương đương với tiền nhân dùng kinh nghiệm của mình trải đường cho hậu nhân, hậu nhân chỉ cần đi trên con đường của tiền nhân, là có thể một đường chạy như bay, do đó rút ngắn thời gian tu luyện.

Nhìn từ góc độ này, vị tiền bối sáng tạo ra phương thức truyền thừa như truyền thừa chi địa lúc trước kia, thật đúng là đã làm một chuyện rất ghê gớm.

Bất quá, truyền thừa chi địa tích góp đủ thiên địa năng lượng truyền thừa, thật đúng là không dễ dàng, sáu ức càn kim (65 vạn tiên tinh), tiêu không oan uổng.

“Ba, mau thử đi, thử xem thần thông có biến hóa gì không!”

Lúc này, giọng nói của tiểu cô nương Vương Ly Tiên bỗng nhiên vang lên bên tai hắn ta. Là tiên thực bản mệnh của Vương Thủ Triết, nàng ta đương nhiên là nhận ra được Vương Thủ Triết thức tỉnh đầu tiên.

Tuy lần này đi theo Vương Thủ Triết chỉ là một gốc phân thân của Ly Tiên, nhưng có thể liên lạc tình huống bất cứ lúc nào với nhà.

Vương Thủ Triết được nàng nhắc nhở, lập tức nhắm mắt lại, tinh tế thể ngộ. Một lát sau, hắn mở mắt lần nữa, đáy mắt nổi lên vẻ vui mừng.

Hắn là tuyệt thế thiên kiêu, lúc tấn thăng Tử Phủ cảnh huyết mạch đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, có được thánh thể đại thành.

Mà đại thành thánh thể, chính là điều kiện tiên quyết để nắm giữ “đại thần thông”.

Dù sao, lúc cường giả Thần Thông cảnh tấn thăng lên Thần Thông cảnh, chính là thể chất thánh thể đại thành. Cho nên

trên lý luận, tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh đã có tư cách nắm giữ đại thần thông.

Cho nên, từ sau khi thăng cấp Tử Phủ cảnh, Vương Thủ Triết vẫn luôn cố gắng lĩnh ngộ ra đại thần thông thuộc về mình, chỉ khổ nỗi lý giải pháp tắc vẫn chưa đúng chỗ, vẫn không thể thành công.

Nhưng bây giờ, dưới sự gia trì của truyền thừa chi địa, đại thần thông của hắn rốt cục thành!

Vương Thủ Triết đi ra khỏi nhà tranh, tiện tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một hạt cỏ cải tiến cỏ, sau đó vung tay lên, một đạo hào quang màu xanh biếc tràn đầy sức sống bao phủ chúng nó.

Trong chốc lát.

Những hạt cỏ đó đâm chồi rồi nhanh chóng sinh trưởng, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi đã mọc thành thảm cỏ xanh mướt, tốc độ nhanh tới mức khiến người ta hoa cả mắt.

Tuy rằng những loại cỏ nuôi súc vật cải tiến vốn đã lớn lên nhanh, nhưng Vương Thủ Triết ngày thường thúc đẩy loại cỏ nuôi súc này cũng không có tốc độ sinh trưởng như vậy.

Rất rõ ràng, sau khi từ tiểu thần thông thăng cấp đại thần thông, hiệu quả thôi sinh huyền khí của hắn lần nữa tăng lên một mảng lớn.

Mà đây cũng không phải là kết thúc.

Hào quang bao phủ xuống, cỏ chăn nuôi nhanh chóng nở hoa, kết quả, sau đó trở nên khô héo, dần dần điêu linh. Mà cùng lúc đó, hạt giống rơi xuống từ trái cây, lần thứ hai bắt đầu nẩy mầm, sinh trưởng, không ngừng luân hồi.

Diện tích thảm cỏ bắt đầu từng bước khuếch trương.

Mà theo từng thế hệ luân hồi sinh trưởng, bất tri bất giác, tốc độ sinh trưởng giữa hạt cỏ và hạt cỏ bắt đầu dần dần trở nên cao thấp không đều, có một dúm biến nhanh. Hình thể cây cỏ, hình dạng phiến lá, màu sắc, cũng xuất hiện khác biệt rất nhỏ so với chủng loại ban đầu.

Thảm cỏ cũng dần dần trở nên cao thấp không đều.

Cũng không biết bao lâu sau, đạo thần thông chi lực mà Vương Thủ Triết đánh ra cuối cùng đã tiêu hao gần hết, cuối cùng Mục thảo trên mặt đất đã ngừng sinh trưởng điên cuồng, diện tích thảm cỏ cũng cố định không khuếch trương nữa.

"Tỉ lệ biến dị cũng tăng lên." Vương Thủ Triết nhìn kỹ tấm thảm cỏ này, tổng kết lại.

Bình thường hắn thúc đẩy thực vật sinh trưởng, cũng là có tỷ lệ nhất định sẽ xuất hiện chủng loại biến dị, chỉ là cực kỳ hiếm thấy, còn không nhất định là biến dị hướng chính. Phải chọn ra chủng loại biến dị, cẩn thận nghiên cứu mới có thể xác định phương hướng, hoặc là đào thải.

Loại hạt giống biến dị này, chín mươi chín phần trăm trở lên đều sẽ bị đào thải.

Nhưng hôm nay, hắn tùy tiện thúc đẩy sinh một lần, thế mà lại xuất hiện nhiều cây cỏ chăn nuôi biến dị, điều này thực sự rất khó nói là trùng hợp.

Có đại thần thông này trong tay, đợi một thời gian nữa, nói không chừng hắn có thể đào tạo ra chủng loại Linh Mễ phẩm chất tốt hơn so với Tiên Triều Linh Mễ.

Mà những suy nghĩ trong đầu của hắn, bởi vì thôi hóa khó khăn mà tạm thời gác lại, nói không chừng cũng có khả năng thành công.

Đến lúc đó…

Vương Thủ Triết càng nghĩ càng sung sướng, lập tức vỗ tay nói: "Nếu như vậy, đại thần thông này đặt tên là "Tiến hóa" đi."

Bởi vì huyết mạch đủ loại, cho dù tu cùng một loại công pháp, cùng một loại đại đạo, mỗi người lĩnh ngộ ra tiểu thần thông đại thần thông đều không giống nhau. Đại thần thông của hắn, hắn tự nhiên có quyền tự chủ đặt tên.

Dứt lời, hắn vung tay áo một cái, thảm cỏ trên mặt đất bắt đầu nhanh chóng nở hoa kết quả, sau đó bắt đầu trở nên khô héo.

Nhưng không giống trước đó chính là, lần này sau khi cỏ khô vàng, những hạt cỏ kết ra kia vẫn chưa rơi xuống đất, mà là từng hạt tự động bay lên trời, nửa đường liền chia làm hai

phần, một phần lại rơi vào trong tay áo của hắn, còn một phần cỏ biến dị số lượng tương đối ít, thì bị hắn đơn độc cất giữ trong một bình sứ nhỏ.

Căn cứ bản thân biến dị chủng này biểu hiện ra tính trạng, hắn còn thuận tay đánh dấu dấu trên bình sứ.

Những thứ này cần tĩnh tâm gieo trồng mấy lần, nhìn trạng thái chỉnh thể biến dị của nó, sau đó làm thêm một bước thí nghiệm và lựa chọn nhân công. Các loại lương chủng, thảo chủng của Vương thị cũng là thời điểm đổi mới một đợt!

Đặc biệt là lương chủng chủ lưu mà Vương thị trước mắt trồng rõ ràng có ưu thế kỹ thuật ở Đại Càn, đang nhanh chóng mở rộng thị trường, nhưng ở Tiên Triều bên kia, ngoại trừ ưu thế giá cả cũng không có quá nhiều ưu thế.

Hiển nhiên đây không phải kết quả mà Vương Thủ Triết muốn.

Cho dù là cả Đại Càn đều mua lương chủng của Vương thị, tuy rằng mở rộng sản lượng lương thực tổng thể của Đại Càn, gián tiếp đề cao quốc lực, cũng béo cho Vương thị, nhưng đồng thời cũng sẽ đè chết rất nhiều thế gia vốn lấy lương chủng mà sống.

Trước mắt kết quả tốt nhất đương nhiên là cả Đại Càn một ván cờ, nâng cao đơn vị sản lượng lương thực đồng thời ruộng đất dư thừa dùng để trồng ra lương chủng.

Như vậy, có thể để cho mọi người đi theo Vương thị cùng kiếm tiền, có càng nhiều kinh tế, có thể bồi dưỡng càng nhiều nhân tài, cũng có thể trở nên càng ngày càng mạnh.

Nhưng muốn chiếm lấy thị trường Tiên Triều, phải có lương chủng có ưu thế lớn hơn nữa, không thể chỉ dựa vào giá thấp đi tranh đoạt thị trường cấp thấp. Cần ở hai duy độ lương chủng bình thường, cùng với hạ phẩm linh mễ này, ở trên khả năng và giá cả đều vượt qua lương chủng Tiên Triều.

Trước mắt chiêu này, trên thực tế Vương thị đã chuẩn bị xong.

Từ sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp đại thiên kiêu, đã bắt đầu thúc đẩy kế hoạch. Bí mật thí nghiệm những chủng loại mới nhất trong ruộng kia, đã thử trồng hai mươi mấy năm, tính

năng tổng hợp đã hơn Tiên Triều phổ biến lương chủng, chi phí càng thấp.

Mà lúa giống thế hệ này, Vương Thủ Triết đặt tên cho nó là lúa giống đời thứ ba của Vương thị.

Bây giờ, vấn đề mấu chốt của hạt giống thế hệ thứ tư mắc kẹt hắn đã được giải quyết, tin rằng hạt giống thứ tư của Vương thị sẽ nhanh chóng trở thành tân sủng trong ruộng thí nghiệm.

Đến lúc đó, đời thứ ba có thể chính thức từng bước đẩy ra thị trường.

Đến lúc đó, Vương Thủ Triết sẽ âm thầm không ngừng ưu hóa đời thứ tư, bắt tay vào tấn công hạt giống đời thứ năm của Vương thị.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Vương Thủ Triết hăng hái.

Đúng rồi, cũng không biết tình hình của Lung Yên lão tổ thế nào rồi?

Vương Thủ Triết chợt nhớ tới Lung Yên lão tổ, cách lần trước truyền về tin tức, nói là đã trở thành đệ tử ký danh của Âm Phụng Đồ, hơn nữa còn đứng vững gót chân ở bên trong âm Sát tông.

Cũng may, Vương Thủ Triết nắm giữ ba bộ phận tình báo lớn, nhân tài dưới trướng đông đúc, cũng đã sớm từng bước thẩm thấu bộ phận tình báo vào trong Nam Tần Tây Tấn.

Tương lai có Lung Yên lão tổ phối hợp với các nàng, bộ môn tình báo tương lai sẽ càng đứng vững gót chân, càng thâm nhập sâu hơn, hiểu biết của hắn đối với Nam Tần Tây Tấn cũng sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Bởi vì cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng nha. Theo Đại Càn phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ xung đột với Tây Tấn Nam Tần.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang suy nghĩ về Lung Yên lão tổ.

Vùng cực tây.

Âm Sát tông.

Tại khu vực trung tâm sơn mạch thuộc âm Sát Tông, có một ngọn núi cực cao, toàn bộ ngọn núi do một loại khoáng thạch

thuộc tính âm cực kỳ cứng rắn cấu thành, thế núi lởm chởm, dốc đứng như một thanh trường kiếm cắm ngược.

Tu sĩ Huyền Vũ thực lực hơi yếu một chút, sợ là ngay cả núi cũng không leo lên được.

Ngọn núi này vốn không phải có trong Vô Cực Thánh Sơn, mà do tông chủ âm Sát Tông sơ đại dùng đại thần thông dịch chuyển từ vực ngoại tới, là ngọn núi quan trọng nhất trong tất cả sơn mạch trong âm Sát Tông.

Thánh điện của âm Sát tông nằm ở giữa sườn núi của ngọn núi này.

Bởi vì tài liệu bình thường căn bản không ngăn được sát khí ăn mòn, rất nhanh sẽ mục nát, bởi vậy, kiến liệu Thánh Điện sử dụng cơ bản đều là khoáng thạch thuộc tính âm Sát, cùng linh mộc đặc thù có thể sinh trưởng bình thường trong phạm vi âm Sát Tông.

Tài liệu bị hạn chế, thánh điện tự nhiên cũng không có cách nào giống như Lăng Vân thánh địa, động một chút liền xây thành quần thể cung điện chiếm diện tích vài km, nhưng dù vậy, thánh điện vẫn xây dựng khí thế to lớn, cực kỳ to lớn, chỉ là chiếm diện tích nhỏ chút.

Ngày hôm đó.

Số lượng thủ vệ bên trong Thánh Điện so với bình thường tăng gấp đôi, không chỉ tần suất tuần tra đội tuần tra cao hơn bình thường, ngay cả tuần tra trưởng Thiên Nhân cảnh bình thường chỉ phụ trách tọa trấn, căn bản không ra cần, đều gia nhập trong đội ngũ tuần tra.

Từng vị trí quan trọng trực tiếp xuất động cường giả Tử Phủ cảnh đóng giữ.

Mà sở dĩ hưng sư động chúng như vậy, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Bởi vì hôm nay, chính là ngày đại nhân vật của Chân Ma điện giá lâm Âm Sát tông.

Vì ngày hôm nay, âm Sát Tông đã bắt đầu chuẩn bị từ một tháng trước, không chỉ quét dọn trong ngoài cả tòa Thánh Điện một lần nữa, còn sớm thu thập một đám hoa tươi, cây xanh

trong phạm vi cực kỳ hiếm thấy của âm Sát Tông, cộng thêm trận pháp phòng hộ phòng ngừa nó tàn lụi, mục đích chỉ là dùng để trang điểm Thánh Điện.

Quy cách phòng thủ các nơi cũng trực tiếp tăng lên một bậc.

Chủ yếu không phải vì phòng bị địch nhân xâm lấn, mà là phòng bị đệ tử âm Sát Tông không có tâm, liều lĩnh xông tới, đụng phải khách quý, chọc giận đại nhân vật của Chân Ma điện tới.

Mà giờ khắc này.

Trong chủ điện tiếp khách đã có hai người ngồi.

Một người trong đó là bộ dáng thanh niên, mặc đế vương thường phục màu đen, ống tay áo dùng sợi tơ màu vàng thêu hoa văn huyền ảo, thoạt nhìn quý khí lại uy nghiêm.

Tư thế ngồi của hắn tương đối tùy ý, trên người lại tự nhiên mà vậy lộ ra cỗ bá khí của ai ngoài ta, khí tràng thập phần cường đại.

Người còn lại, là một trung niên đại thúc chán chường, giữa lông mày tràn đầy tang thương, hai bên tóc mai cũng đã nhiễm màu trắng, thoạt nhìn thập phần chán nản.

Khí tức của hai người đều cực kỳ nội liễm, nhìn từ mặt ngoài, căn bản nhìn không ra tu vi của hai người là như thế nào.

Nhưng các đệ tử âm Sát Tông đứng hầu hai bên lại không có bất cứ ai dám khinh thường hai người, cho dù là đệ tử có tư cách đến thị lập hiện giờ đã là thiên chi kiêu tử của các mạch âm Sát Tông.

Đại tông chủ Âm Phụng Đồ của âm Sát tông, cũng đang cung kính bưng trà cho hai người, vẻ mặt âm trầm tươi cười: “Hai vị bệ hạ xin đợi một lát. Sư tôn của ta đang trên đường tới đây. Rất nhanh sẽ đến, rất nhanh thôi.”

Trà dâng lên cũng là trà ngon hàng đầu, đó là linh thực trấn tộc của thế gia siêu phẩm đỉnh cao Ma Triều —— trà U Phách Quỳ do U Phách Quỳ thập nhị giai đỉnh phong sản xuất, có kỳ hiệu tráng phách ngưng hồn.

Đặc thù lớn nhất của trà này, chính là một chữ - Quý!

Cho dù là Lăng Hư Đại Đế, bình thường cũng không nỡ uống nhiều, lấy ra chiêu đãi khách quý rất phô trương.

Hai vị Âm Phụng Đồ chiêu đãi này, chính là đại đế Nam Tần và Tây Tấn, hai vị đường đường là Lăng Hư cảnh đại lão.

Trong đó, vị thanh niên có một cỗ khí phách nào đó bỏ ta, chính là hoàng đế hiện tại của Nam Tần - Nguyên Hựu đại đế.

Còn trẻ tuổi, còn có tuổi thọ dồi dào của hắn, phảng phất như kiêu dương vừa mới lên, hùng tâm vạn trượng.

Nam tử trung niên thoạt nhìn có chút chán nản bên kia, chính là Đại Đế đương nhiệm của Tây Tấn - Duyên Khánh Đại Đế.

"Được rồi! Ngươi không cần thay hắn giải thích. Khám tông chủ chính là tiền bối cao nhân, tự nhiên không phải 'Nhàn nhân' chúng ta có thể so sánh." Nguyên Hựu đại đế nâng chén trà lên nhấp một ngụm, ngữ điệu có chút âm dương quái khí.

Khó chịu thì khó, nhưng mà U Phách Quỳ Hoa Trà nên uống vẫn phải uống, không thể lãng phí.

Âm Phụng Đồ lúng túng cười làm lành.

Duyên Khánh đại đế thì yên lặng uống trà, mặt mày rủ xuống, giống như thần du, mắt điếc tai ngơ đối với đối thoại bên này, dường như đối với những thứ này căn bản không có hứng thú.

Đang nói chuyện, ngoài cửa chợt truyền đến một tiếng cười to sang sảng.

"Ha ha ha, gần đây mới thu được một đệ tử thân truyền có tư chất ưu dị, vừa rồi đang giảng đạo cho đệ tử, nhất thời quên mất canh giờ, thất lễ với hai vị Đại Đế, thứ tội thứ tội."

Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa liền xuất hiện hai bóng người.

Trong đó đi ở phía trước chính là vị trung niên áo trắng, trời sinh phong lưu phóng khoáng, khí độ nổi bật, rõ ràng là tông chủ Âm Sát tông Kỳ Hồng Chiêu.

Mà ở phía sau hắn, còn đi theo một vị nữ tử che mặt mặc áo trắng như tuyết, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết trên Thiên Sơn.

Nếu có con cháu Vương thị ở đây, chắc chắn có thể nhận ra ngay, nữ tử này chính là Tử Phủ lão tổ, Vương Lung Yên được

xưng là “đối ngoại” của Vương thị đang bế quan tiềm tu.

Trên thực tế, sau khi An Nghiệp đại hôn không lâu, Lung Yên lão tổ đã xuất phát rời khỏi Đại Càn, đi tới địa bàn của âm Sát Tông.

Hiện giờ Lung Yên lão tổ đã hơn hai trăm sáu mươi tuổi đã là tu vi Tử Phủ cảnh trung kỳ, cho dù đối mặt với tu sĩ Thần Thông cảnh cũng đã có sức tự vệ nhất định.

Cũng chính vì vậy, lúc trước Vương Thủ Triết mới đồng ý để Lung Yên lão tổ ra ngoài du lịch, đến địa bàn của âm Sát tông tìm kiếm cơ duyên.

Thật ra dựa theo bản tâm của Vương Thủ Triết, là không muốn để lão tổ tới mạo hiểm. Nhưng Lung Yên lão tổ chính là tuyệt thế thiên kiêu, trên lý thuyết là có thể tu luyện đến Lăng Hư cảnh.

Nhưng mà, muốn tu luyện tới Lăng Hư cảnh, đầu tiên phải có một bộ “Bảo điển” tương xứng với thuộc tính của bản thân.

Chỉ riêng điểm này đã đủ để vây khốn vô số người.

Cho dù Vương Thủ Triết có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng không có biện pháp gì hay.

Bởi vì bảo điển trên đời này là biết rõ, hơn nữa phần nhiều đã bị như hoàng thất Đại Càn, Lăng Vân thánh địa, cùng với các thế lực lớn như Tiên Triều thế gia cùng Tiên cung chiếm cứ, có thể nói là một cái hố, trừ phi gia nhập vào bọn họ, bằng không căn bản không có đùa.

Cho dù có rải rác ở bên ngoài, nhiều nhất cũng chỉ là bảo điển không trọn vẹn giống như 《Kim Thiềm bảo điển》, hậu di chứng cực lớn, không thể tùy tiện tu luyện.

Nghĩ đi nghĩ lại, thích hợp nhất với Lung Yên lão tổ, cũng chính là âm Sát ma điển của âm Sát tông. Âm Sát tông dù sao cũng là kẻ địch, Lăng Hư truyền thừa hố kẻ địch, hắn không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Cũng chính vì vậy, mới có một loạt kế hoạch liên quan mà Lung Yên lão tổ trà trộn vào âm Sát Tông.

Tuy nhiên, kế hoạch ban đầu của Vương Thủ Triết cũng chỉ là để cho lão tổ tiên trở thành đệ tử thân truyền của Âm Phụng

Đồ, ngay cả hắn đại khái cũng không ngờ tới, Lung Yên lão tổ còn chưa kịp bái Âm Phụng Đồ làm sư phụ, thế mà chớp mắt đã trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ Âm Sát Tông Kỳ Hồng Chiêu.

Chỉ có thể nói, thế sự vô thường, tư chất nghịch thiên, chính là được ăn ngon.

Vì tránh cho thân phận bị vạch trần, lúc này Lung Yên lão tổ không chỉ che mặt, còn cố ý đem tóc khôi phục thành màu đen, một thân khí băng sát kia cũng không còn tận lực áp chế, mà là phóng thích ra không giữ lại chút nào.

Nếu không phải là người cực kỳ quen thuộc và hiểu biết nàng ta, căn bản không có khả năng liên hệ thân phận của nàng ta với Vương Lung Yên.

"Nào Nhược Băng, còn không mau lại đây, bái kiến hai vị Đại Đế." Kỳ Hồng Chiêu thay đổi khí độ nghiêm túc ngày xưa, cười đến có chút xuân phong đắc ý. Vô cùng hiển nhiên, nàng cực kỳ hài lòng với đệ tử mới thu này.

Cũng khó trách, từ việc hắn động một thời gian dài bế quan tu luyện cùng tìm hiểu điểm này, Kỳ Hồng Chiêu cũng không cam tâm cả đời dừng lại ở Lăng Hư cảnh sơ kỳ. Chỉ là, càng về sau tu luyện, lại càng có thể cảm nhận được tư chất huyết mạch mang đến gông cùm xiềng xích.

Trừ phi không để ý lợi ích toàn cục, dựa vào lượng lớn tài nguyên đi xây dựng, nếu không muốn tiến thêm một bước sẽ ngàn khó vạn khó. Hơn nữa, coi như không tiếc dùng tài nguyên bản địa dùng tài nguyên xây dựng, để cho hắn thành công nhảy vào Lăng Hư cảnh trung kỳ, nhưng sau đó thì sao?

Tiên lộ mênh mông. Không vào Chân Tiên, Lăng Hư cảnh sơ kỳ lại có thể có bao nhiêu khác biệt?

Dần dần, Kỳ Hồng Chiêu đã có chút nản lòng thoái chí.

"Nếu băng bái kiến Nguyên Hựu đại đế, Duyên Khánh đại đế."

Vương Lung Yên dựa theo quy củ thi lễ với hai vị Đại Đế, thái độ cung kính, giọng nói lại bình tĩnh lộ ra lạnh như băng, phảng phất thân phận của hai vị Đại Đế kia cũng không mang đến uy áp khổng lồ cho nàng.

Từ khi Long Xương đại đế ở lại Vương thị không đi, đánh bài thua một số tiền lớn, sau khi được Thủ Triết sắp xếp đi lấy linh mạch làm công trả tiền, uy nghiêm của đại đế đã sụp đổ trong lòng Vương Lung Yên.

Kỳ Hồng Chiêu cố ý khoe khoang, hai vị Đại Đế đều nhìn ở trong mắt.

Cho dù là Duyên Khánh đại đế đối với vạn sự đều không có hứng thú, đều cân nhắc thêm hai mắt Vương Lung Yên, âm thầm phỏng đoán đệ tử Kỳ Hồng Chiêu mới thu này đến tột cùng có chỗ gì độc đáo?

Mà Nguyên Hựu đại đế, càng không kiêng nể gì đánh giá Vương Lung Yên dưới mặt đất, trong ánh mắt mang theo một luồng thần niệm, giống như muốn nhìn thấu.

"Hừ!"

Vương Lung Yên hừ nhẹ một tiếng, một đạo thần niệm cuốn theo băng sát huyền khí nở rộ, khiến cả người nàng bao phủ trong sương mù băng sát, ngăn cách Nguyên Hựu đại đế dò xét bên ngoài.

Thậm chí, nàng còn dùng thần niệm ngưng tụ băng sát huyền khí thành châm, xa xa đâm về phía Nguyên Hựu đại đế.

"To gan!"

Ánh mắt Nguyên Hựu đại đế ngưng tụ, trong khoảnh khắc liền hóa giải mũi Băng Sát Châm kia, nhưng hành động này của Vương Lung Yên đối với hắn mà nói lại không sợ khiêu khích.

Hắn lập tức giận không kiềm được, quát lên một tiếng, một luồng khí tức uy nghiêm mênh mông dâng lên, không chút lưu tình bao phủ khói Vương Lung: "Tử Phủ cảnh nho nhỏ, dám mạo phạm oai lực của đại đế. Muốn chết!"

Nhưng mà, còn không đợi uy áp này rơi vào trên người Vương Lung Yên, Kỳ Hồng Chiêu liền bước ngang một bước, chắn trước mặt Vương Lung Yên.

Tiện tay vung lên, ngăn cản uy áp của Nguyên Hựu bên ngoài, nụ cười trên mặt ông ta cứng lại, rồi nở nụ cười lạnh như băng sương: "Nguyên Hữu, ngươi đừng coi ta là Âm Sát thánh điện,

coi là “Cực Lạc cung” của ngươi. Nếu còn dám giương oai lung tung, đừng trách bổn tông chủ cho ngươi một bài học.”

Nguyên Hựu đại đế bây giờ còn trẻ, theo những trưởng bối Thần Thông cảnh nâng đỡ hắn thượng vị dần dần qua đời, lực ước thúc của tông thân hoàng thất đối với hắn càng ngày càng nhỏ, hắn làm việc liền càng không có kiêng kị.

Mấy năm trước, hắn đã xây dựng một tòa Cực Lạc cung trong hoàng cung Nam Tần, chuyên thu thập một đám mỹ nữ cùng qua lại cực lạc.

“Phù tông chủ quả nhiên bá đạo, cái này còn chưa tấn thăng Lăng Hư trung kỳ, đã coi Nguyên Hựu ta thành thủ hạ trách cứ rồi sao?” Nguyên Hựu đại đế cười lạnh không ngừng, “Trẫm ngược lại muốn nhìn xem, ngươi sao lại cho trẫm một bài học? Chẳng lẽ, là dựa vào đại trận của âm Sát thánh địa để trấn áp trẫm sao?”

Ánh mắt Kỳ Hồng Chiêu lạnh dần, vòng xoáy trong hai tròng mắt dần dần thành hình: “Thôi được, không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi sợ là cho rằng mình đã vô địch thiên hạ rồi.”

Ngay tại lúc hai bên giương cung bạt kiếm, Kỳ Hồng Chiêu chuẩn bị động thủ.

Diên Khánh đại đế đứng dậy hướng hai bên chắp tay, bắt đầu hòa giải: “Tiểu tông chủ, Nguyên Hữu hiền đệ hắn còn trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, ngươi chớ so đo với hắn.”

Trong lúc nói chuyện, hắn lại trừng mắt nhìn Nguyên Hựu đại đế: “Âm Sát tông chính là thánh địa hai nước Tấn Tần ủng hộ, Nguyên Hựu ngươi đừng hòng mang tính tình trong nhà đến đây.”

Nguyên Hựu đại đế ánh mắt có chút âm tình bất định, chợt cười ha ha nói: “Diên Khánh lão ca phê bình đúng, là Nguyên Hựu mãng đụng phải.”

Thấy Nguyên Hữu lui một bước, Kỳ Hồng Chiêu liếc Diên Khánh đại đế một cái, ánh mắt cũng dần dần khôi phục như lúc ban đầu, lạnh nhạt nói: “Đồ đệ chính là xuất thân tán tu, cả đời lang bạt kỳ hồ nếm qua không ít đau khổ, liền dưỡng thành tính tình lạnh lùng quái gở, ngược lại khiến hai vị đại đế chê cười.”

“Tán tu?” Đại đế Duyên Khánh nhíu mày: “Vì sao Lâu tông chủ muốn chiêu thu tán tu làm đệ tử thân truyền? Cũng không sợ…”

Ngay cả Nguyên Hựu đại đế cũng liếc mắt không thôi.

Phàm là thánh địa của tông môn, lòng phòng bị đối với tán tu đều rất mạnh. Âm Sát tông sẽ lợi dụng tán tu làm pháo hôi, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho hắn dần dần thượng vị.

Nói nửa ngày, Kỳ Hồng Chiêu chỉ chờ câu nói này.

Ngay lập tức, hắn nhẹ nhàng thờ ơ nói: “Không sợ, thứ nhất là Phụng Đồ đã điều tra qua lai lịch của Nhược Băng, cũng không có vấn đề gì rõ ràng. Thứ hai là… Nếu băng nàng chính là biến dị huyết mạch Băng Sát tuyệt thế thiên kiêu… Đúng rồi, nói một câu, nàng vẫn là thuần âm thể, tu luyện công pháp của âm Sát nhất mạch còn có gia tăng.”

Cái gì?

Tuyệt thế thiên kiêu?

Hay là biến dị huyết mạch của Băng Sát thuần âm thể chất!?

Đây mẹ nó không phải là siêu cấp cực phẩm sao?

Hai vị Đại Đế vừa nghe xong lời này liền không thể ngồi yên được nữa.

Tư chất như vậy, tại sao không có xuất hiện ở nhà mình? Rõ ràng còn rơi vào trên đầu một tán tu, cái này còn có thiên lý sao?

Thấy được sắc mặt và ánh mắt của hai vị Đại Đế đều rất khiếp sợ và phấn khích, Âm Phụng Đồ Tâm ở bên cạnh cũng sắp vỡ nát, rõ ràng đây là đồ đệ cực phẩm hắn vất vả nhặt được, bây giờ lại biến thành sư tôn.

Đồ đệ bảo bối thoắt cái biến thành tiểu sư muội…

Loại tư vị này khiến trong lòng Âm Phụng Đồ ngũ vị tạp trần lên.

Nguyên Hựu đại đế khiếp sợ nhìn chằm chằm Vương Lung Yên, nàng này còn chưa tiếp nhận bảo điển truyền thừa, đã có thể đạt tới cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, cho dù là ở Xích

Nguyệt ma triều cùng Hàn Nguyệt tiên triều cũng là phi thường hiếm thấy.

Nếu là khi phối hợp truyền thừa, tinh hoa thiên địa bảo điển ban cho, bước đầu so với đại đế như Nguyên Hựu cao hơn một mảng lớn. Nếu ngay từ đầu phối trí xong tài nguyên xung kích Lăng Hư trung kỳ thậm chí là hậu kỳ, vậy tương lai…

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Hựu đại đế vừa hâm mộ vừa kiêng kị.

Khó trách, Kỳ Hồng Chiêu bảo vệ nàng ta chặt chẽ như vậy, đổi lại mình cũng coi như bảo bối để cung cấp. Hai bên so sánh, các nữ tử bảo bối 【Cực Lạc Cung】 của y, cả đám đều biến thành son phấn tục phấn.

Mà Duyên Khánh đại đế đầu tiên là tán dương vài câu nói: "Vận khí của Tuyền Cơ tông chủ thật là không tệ, lại có thể gặp được cực tài mỹ ngọc như thế." Dừng một chút, hắn lại nhíu mày nói: "Tư chất như thế, nếu không đi vào Lăng Hư trung hậu kỳ một chút thì không khỏi đáng tiếc."

"Nhưng nếu phối trí tài nguyên xung kích… với tình hình hiện nay của thánh địa, sợ là sẽ giật gấu vá vai?"

"Việc này trước mắt còn chưa gấp, các trưởng lão nội bộ âm Sát Tông chúng ta bắt đầu họp trước." Kỳ Hồng Chiêu nhìn dáng vẻ hai vị Đại Đế hâm mộ ghen tị, trong lòng mừng thầm.

Hắn chắp hai tay sau lưng, hăng hái nói, "Tương lai nếu như băng có thể thành Lăng Hư trung hậu kỳ, đối kháng Đông Càn và Lăng Vân thánh địa, ở trên chiến lực cấp cao có thể chiếm ưu thế tuyệt đối."

Hai ba câu này, Kỳ Hồng Chiêu dường như đã xác định Vương Lung Yên trở thành người thừa kế.

Chỉ một thoáng, Âm Phụng Đồ xúc động muốn rơi nước mắt, đồ nhi biến thành tiểu sư muội, tiểu sư muội lại đoạt vị trí tông chủ của hắn…

Cái tư vị này, chua đến mức nào.

…

Chương 11: Quay về thánh địa! Gió lớn nổi lên!

…

Trong lúc Kỳ Hồng Chiêu và hai vị đại đế nói chuyện trong thánh điện, trên bầu trời phía bắc cách cực tây một khoảng, một chiếc phi thuyền đang bay về phía cực tây.

Đây là phi liên tư gia hình một chiếc thuyền, trên thân thuyền điêu khắc minh văn huyền ảo này, nhìn cực kỳ thần bí.

Từ hình thể mà nói, chiếc phi liên này so với Vân Dao phi chu chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng so với phi liên có thể chế tạo bình thường, đã có thể nói là cự phách.

Trên thân thuyền có khắc ký hiệu màu máu của Chân Ma điện.

Phía trước kéo xe là hai con thập giai U Minh Ma Long hình thể cực lớn.

U Minh Ma Long chính là Long chủng đặc hữu của Xích Nguyệt Ma Triều, hình thể to lớn, lực phòng ngự càng cường hãn vô cùng, từng mảnh lân lân đen thui mang theo kim loại sáng bóng kia, mỗi một mảnh lực phòng ngự đều có thể so với Tử Phủ Bảo Khí.

Thân thuyền to lớn kia, toàn thân được chế tạo từ linh mộc màu đỏ, dưới dấu ấn Minh văn, toàn thân đều tản ra bảo quang dịu dàng.

Trên thân thuyền không có cột buồm, chỉ có một tòa lầu các tinh mỹ tuyệt luân, mái cong cao ngất, đan các lưu chu, cực kỳ xa hoa.

Dưới mái hiên cong cong, còn treo một chiếc đèn đom đóm, từ xa nhìn lại, ánh đèn sáng chói, đẹp không sao tả xiết, cùng bầu trời tối tăm chung quanh tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Nó giống như một hành cung xa hoa đến cực điểm trên không trung, mỗi một người nhìn thấy nó đều tỏ ra cường đại và giàu có của Xích Nguyệt Ma Triều.

Bên trong Phi Hành Cung này.

Ở giữa có một gian phòng trang trí khí tức quỷ dị.

Từ vách tường căn phòng đến sàn nhà, lại đến một cái Vương Tọa, đều có màu như máu.

Sự sống xác thực, chúng chính là xem máu tươi ngưng tụ mà thành, trong nước chảy xuôi hóa thành mỗi một đồ vật.

Trên vương tọa màu máu to như vậy, có một người đang ngồi.

Đó là một đồng tử mặc trường bào màu đỏ như máu, nhìn từ ngoại hình thì cũng chỉ bảy tám tuổi. Bạch Đồng tóc bạc, tay ngắn chân ngắn, thoạt nhìn giống như một búp bê ngọc khắc bằng ngọc.

Nhưng mà, chính là một Ngọc Oa như vậy, trên thân lại tản ra một cỗ khí tức huyết tinh nồng đậm, phảng phất ác quỷ từ trong huyết trì địa ngục leo ra, khiến lòng người không ngừng rét lạnh.

Người này, chính là Huyết Đồng Ma Quân danh chấn Xích Nguyệt Ma Triều, đừng nhìn bề ngoài hắn ta như hài đồng, nhưng lại là một lão yêu quái sống ba ngàn năm.

Lúc hắn còn nhỏ đã nuốt nhầm một Thiên Địa Đạo Quả, tư chất huyết mạch được lột xác cực lớn, nhất cử càng là tuyệt thế thiên kiêu cấp bậc. Nhưng cũng bởi vậy, cơ năng thân thể bị phong ấn ở thời kỳ trẻ con.

Sau khi gia nhập Chân Ma điện, giống như bật hack đánh bại vô số đối thủ, cuối cùng trở thành truyền nhân của Huyết Ma Bảo Điển của Chân Ma điện nhất mạch, đồng thời được Chân Ma điện tỉ mỉ bồi dưỡng.

Hiện giờ, hắn đã sớm trở thành một đời Ma quân khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, cho dù là trong rất nhiều Ma quân của Chân Ma điện, cũng là cường giả đứng đầu.

Chỉ là hắn làm việc ngoan lệ bá đạo hoành hành không kiêng kỵ. Vô số người sợ hắn, thù hận hắn, không đội trời chung.

Nhưng hắn vẫn sống rất tốt, chỉ vì thực lực của hắn cực mạnh, càng có đông đảo Huyết Khôi hóa thân trợ chiến. Cho dù là Chân Ma trong truyền thuyết ra tay, cũng chưa chắc nhất định có thể giết chết hắn.

Bởi vậy, sau khi một đám địch nhân, kẻ thù đều chết hết, hắn vẫn vui vẻ nhảy nhót như cũ.

“Huyết Đồng ma quân.” Giọng nói của một nữ tử mê hồn tê cốt vang lên: “Cách phía trước không xa chính là Âm Sát tông. Theo lý mà nói, chuyện nhỏ này do ta và Cổ Tượng trấn thủ là được, ngài cần gì phải tự mình giá lâm nơi xa xôi như vậy?”

Nói chuyện là một phu nhân xinh đẹp tóc đỏ da trắng, khí chất xinh đẹp.

Nàng mặc một bộ váy lụa mỏng màu hồng nhạt, eo nhỏ nhắn uyển chuyển như thủy xà không đủ nắm một cái, đi trên đường eo lưng đong đưa, mềm mại như không xương. Nếu là nam nhân định lực không đủ, chỉ cần liếc mắt nhìn, thân thể sợ cũng đã mềm nhũn nửa bên.

Nhưng trên người nàng, làm người ta chú ý nhất, lại vẫn là một đôi đồng tử màu vàng.

Bởi vì ánh sáng trong phòng sáng ngời, con ngươi màu đen của nàng co lại thành một đường thẳng, mang theo một cỗ lãnh lệ chỉ vật bò sát mới có.

Âm Xà Ma Cơ.

Đây lại là một đại ma đầu Lăng Hư cảnh tiếng tăm lừng lẫy của Ma Triều, nàng được truyền thừa từ U Minh Xà Ma Điển của nhất mạch Chân Ma Điện, một thân thực lực mạnh mẽ mà xảo trá, cực kỳ am hiểu tiềm hành ẩn tung, lại qua lại thần tốc.

Nếu là người bị nàng nhìn chằm chằm, sợ là sẽ hoảng sợ không chịu nổi cả ngày, bởi vì ngươi căn bản không biết âm Xà Ma Cơ khi nào sẽ xuất hiện ở sau lưng, phát động một kích trí mạng.

Mà con voi cổ xưa trong miệng nàng nói.

Lại là một vị ma quân khác - 【Cổ Tượng Ma Quân】, đó là một tráng hán thân hình khôi ngô cường tráng, giống như một tòa thiết tháp, màu da ngăm đen, bắp thịt toàn thân giống như kim loại, mang theo một cỗ khí tức hung hãn phảng phất từ viễn cổ man hoang mà tới.

Hắn chính là Chân Ma điện, hắn tu luyện Cổ Tượng Chiến Ma Thể, lực có thể khiêng lên, tay không phá thành, chính là một

vị Lăng Hư cảnh thể tu vô địch chiến trường.

Ba đại Lăng Hư cảnh Ma tu của Chân Ma điện đều xuất hiện.

Đây nhất định là một chuyện lớn.

Trong đồng tử màu bạc của Huyết Đồng ma quân hiện lên một đạo lãnh mang, thanh âm lại lộ ra một cỗ hương vị già nua: "Âm Xà Ma Cơ ngươi còn quá trẻ, vừa mới tấn thăng Lăng Hư cảnh bất quá là một hai trăm năm, không hiểu môn đạo trong đó cũng là hợp lý."

"Hai nước Tấn, Tần và âm Sát tông, mặc dù trên danh nghĩa phụng Ma Triều và Chân Ma điện vi tôn, nhưng kì thực núi cao đường xa, bọn họ xưng vương xưng bá nơi hẻo lánh quen rồi."

"Chỉ cần ngươi cùng Cổ Tượng hai người đến đây, bọn họ hơn phân nửa sẽ bề ngoài đồng ý, nhưng lại âm thầm kéo dài, thậm chí rất có thể sẽ âm thầm sinh dị tâm. Mấy người chúng ta mưu đồ can hệ trọng đại, không được phép phạm sai lầm."

Âm Xà Ma Cơ nói: "Vậy ý của Ma Quân là?"

"Hắc hắc, bản ma quân đương nhiên muốn bọn họ hiểu rõ, đạo lý thuận ta thì sống nghịch ta thì chết dễ hiểu." Một luồng năng lượng sát khí màu máu tràn ngập hai mắt hắn: "Bất kể là ai, muốn ngăn cản con đường tấn thăng của bản ma quân đều phải hủy diệt."

"Oanh!"

Hành Cung phi hành trong nháy mắt bị nhuộm thành một mảnh đỏ đậm, phảng phất giống như một con mắt của Ma Thần mở ra.

…

Cùng lúc đó.

Lăng Vân thánh địa Đại Càn.

Một đám người từ Tiên Triều trở về, rốt cục đã tới Thánh Địa.

Vân Dương chân nhân dẫn đầu thay một bộ y phục mới đã được chuẩn bị kỹ càng, lão chắp tay sau lưng đứng lơ lửng giữa không trung, tay áo bồng bềnh, khí tức tu sĩ Thần Thông cảnh không chút che giấu triển lộ không bỏ sót.

“Thánh địa Lăng Vân! Ha ha ha!” Vân Dương chân nhân phát ra tiếng cười thoải mái vô cùng: “Chính là Cẩm Y Bất Dạ Hành, Vân Dương ta rốt cuộc đã trở về.”

“Lang Gia lão cẩu, năm xưa ngươi ức hiếp ta, sỉ nhục ta, còn cướp học tỷ của ta. Hơn hai trăm mối thù lớn nhỏ này, từ hôm nay trở đi, ta muốn ngươi trả lại gấp trăm lần.”

Cách đó không xa.

Một đám tiểu bối nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi vì đó đổ mồ hôi.

Người gọi Lang Gia kia, năm xưa y đã làm chuyện quá đáng với Vân Dương chân nhân đến mức nào, không ngờ lại khiến y căm ghét như vậy.

Khương Tinh Uyên đẩy đẩy Dương Sách, tò mò hỏi: “Công Dương hiền đệ, Lang Gia tiền bối không phải là sư tôn của ngươi sao? Ngươi lưu lại hoàn toàn chưa nghe nói qua, ân oán của lão nhân gia hắn cùng Vân Dương tiền bối? Đoạt học tỷ, đây chính là thù không đội trời chung.”

Công Dương Sách cũng tràn đầy kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Ta thật sự chưa từng nghe nói qua việc này a, sư tôn lão nhân gia ông ta độc thân cả đời…”

“Những lão tiền bối này, cả ngày trầm mê vào nữ nhi tình trường, thật sự không phải nhân tộc chính đạo.” Diêu Thành Siêu cảm khái một câu, thật sâu khinh bỉ những lão tiền bối này.

Lúc này đây, Diêu Thành Siêu cũng cùng đi tới thánh địa Lăng Vân, thứ nhất là muốn xem náo nhiệt, dù sao tranh giành thánh tử cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Thứ hai là, hắn ta nghe nói Vương Thủ Triết cũng ở thánh địa, tổn thất thảm trọng mà lòng đau như cắt, muốn hỏi Vương Thủ Triết món nợ này tính như thế nào, ít nhất cũng phải thưởng chút tiền cho hắn ta bồi thường chứ?

“Vân Dương tiền bối cùng học tỷ khẳng định rất ân ái, nhưng không muốn tiểu nhân Lang Gia kia làm khó dễ, thế cho nên… Sau đó, tiền bối trở về đòi nợ.” Lam Uyển Nhi nhân cơ hội này não bổ một màn tình yêu kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cửu khúc thập bát loan.

Ngay cả Vương Ly Từ cũng có chút nhiệt huyết sôi trào, sư tôn đối với nàng tốt như vậy, học tỷ bị cướp, chuyện này có thể chịu được? Vương Ly Từ ta, cho dù ăn ít một bữa cũng phải rửa sạch sỉ nhục trước đó cho sư tôn.

Ngay tại thời điểm mọi người xôn xao.

Một chiếc phi liên giống như sao băng lướt qua, trong phi liên truyền ra tiếng cười sảng khoái và tự tin: "Ồ, đây không phải Vân Dương sao? Nghe nói ngươi mang theo đồ đệ vân du tiên triều? Không tệ không tệ, vậy mà tấn thăng Thần Thông cảnh, Lũng Tả Học Cung chúng ta lần này tính là xuất đầu rồi."

Theo tiếng cười hạ xuống.

Hai người một già một trẻ từ trong phi liễn bay lên trời, bay đến trước mặt mọi người. Lão kia đương nhiên chính là viện trưởng Lũng Tả Học Cung đương thời - Thiên Hà chân nhân.

Nhưng bây giờ Thiên Hà chân nhân trầm mê làm công không thể tự kềm chế, rất nhiều quyền lực của Lũng Tả Học Cung đa số đã giao cho ái đồ Vương Ly Dao quản lý. Dùng lời mà nói, phải rèn luyện nhiều cho Ly Dao một chút, cũng may trong cuộc chiến thánh tử tương lai có được ưu thế.

Mà một vị nữ tử trẻ tuổi tiên tư bồng bềnh khác, chính là thiên chi kiều nữ nổi tiếng của toàn bộ Đại Càn hiện giờ —— Vương Ly Dao.

Đây là đại thiên kiêu Ly Dao mà rất nhiều người trong Đại Càn và Thánh Địa đều ngưỡng mộ, nghe nói tư chất huyết mạch của nàng đã đạt tới đại thiên kiêu Ất đẳng, chính là cánh cửa đoạt giải quán quân của thánh nữ chi tranh lần này.

"Thiên Hà lão…ôi, đây không phải là cung chủ đại nhân sao?" Vân Dương chân nhân suýt nữa kêu lão quỷ ra, sau khi chào hỏi liền nhìn Vương Ly Dao bên cạnh hắn, không khỏi nhíu mày: "Vị tiểu cô nương có khí chất nhanh nhẹn như tiên này chính là đồ đệ Vương Ly Dao của ngươi?"

Cho dù người khác ở Tiên Triều, thỉnh thoảng cũng có thể thu được một ít tin tức tình báo, nghe nói sau khi hắn đi, Học Cung xuất hiện Vương Ly Dao. Chẳng những có tư cách tranh đấu vị trí thánh nữ, còn là ứng cử viên hàng đầu.

“Ly Dao bái kiến Vân Dương phó viện trưởng.” Vương Ly Dao đứng lơ lửng giữa không trung, hành lễ.

“Quả nhiên là tiên tư trác tuyệt, cũng không hề thua kém đệ tử Vương Ly Từ của ta.” Trong lúc Vân Dương chân nhân nói chuyện, không quên nâng Vương Ly Từ lên: “Ly Từ, xa cách lâu ngày, cũng không chào hỏi muội muội của ngươi.”

Không đợi Vương Ly Từ nói chuyện, Vương Ly Dao đã phi thân tới gần, liễm liễm hành lễ nói: “Dao Nhi gặp qua Ly Từ đại tỷ tỷ, hơn trăm năm không gặp, đại tỷ tỷ vẫn sặc sỡ loá mắt như trước.”

“Ly Dao muội muội, lúc ta ra ngoài lịch lãm rèn luyện, muội vẫn là một tiểu cô nương.” Vương Ly Từ cũng kích động không thôi, kéo tay muội muội từ lâu không gặp lại nói: “Ta còn nhớ, lúc ấy ta luôn lấy đồ ăn ngon cho muội, nhưng Tứ thúc luôn đề phòng cướp nhìn chằm chằm ta, chỉ sợ ta nhét đồ ăn lung tung cho muội.”

Một tiếng đại tỷ tỷ, giống như để cho Vương Ly Từ trở lại quá khứ, khi đó ở cảnh tượng xưng vương xưng bá trong đám bạn cùng lứa tuổi của Vương thị, hồi tưởng lại thổn thức không thôi.

Cuộc sống trôi qua thật nhanh, ăn uống đã nhiều năm trôi qua, ngay cả Dao nhi cũng lớn như vậy.

“Tiên tử này không tệ a.” Cách đó không xa, Khương Tinh Uyên nhìn chằm chằm Vương Ly Dao, ánh mắt thẳng thắn nói: “Công Dương hiền đệ, vị này chính là địch thủ lớn nhất của ngươi - Vương Ly Dao sao? Khí chất và dung mạo này, cho dù đưa đến Tiên cung, cũng là Ly Dao tiên tử vạn người quỳ liếm a.”

Công Dương Sách phong đạm vân khinh nói: “Nhân sinh chính là một hồi ma luyện, thành cũng tốt, bại cũng được, không uổng đời này là được. Bất quá… Khương huynh nếu dám đi quỳ liếm, chúng ta lập tức tuyệt giao.”

“Yên tâm yên tâm, Khương Tinh Uyên ta vẫn có lập trường, đây chính là đối thủ của ngươi.” Trong khi Khương Tinh Uyên nói chuyện, ánh mắt lại không nỡ rời khỏi người Vương Ly Dao.

Đúng vào lúc này.

Vân Dương chân nhân tức giận nói: “Thiên Hà, ngươi nói là sự thật sao? Vậy mà Khương lão quỷ lại giấu giếm dã tâm, chuẩn bị chơi dối trá? Hừ, lão già kia thật sự muốn xem Thánh Địa như nhà mình sao?”

“Vân Dương, ngươi nói ai là lão quỷ?”

Trong bầu trời, không gian bị xé nát, Khương Chấn Thương phá vỡ hư không mà tới.

…

Chương 12: Đáng sợ! Nội quyển của Vương thị nóng rực hóa!

…

Tràng diện kia, lúc này chấn nhiếp toàn trường.

Nhất là một ít người trẻ tuổi, đối với hắn ném ra ánh mắt hâm mộ mà sùng bái, đây chính là Lăng Hư tu sĩ, trên thế giới này ngoại trừ Chân Tiên Chân Ma ra, bọn hắn chính là đại nhân vật sừng sững ở đỉnh thế giới.

Mà đối mặt với thiên uy huy hoàng của Khương Chấn Thương giống như thần nhân giáng lâm, Vân Dương chân nhân lập tức kinh sợ, vẻ mặt còn nhanh hơn biến sắc, nhào tới cúi đầu quỳ xuống, nước mắt lão bắt đầu tuôn trào: "Sư tôn à, đồ nhi lần này du lịch Tiên Triều, trải qua thiên nan vạn hiểm, bao nhiêu lần du lịch bên bờ sinh tử. Mỗi lần gặp phải nguy cơ, trong lòng luôn quanh quẩn sự dạy bảo ân cần của sư tôn trong nhiều năm qua."

"Vân Dương à, con đường của tu sĩ Mạn Mạn này, tu chính là bản tâm, luyện chính là ý chí."

Cái này? Sắc mặt Khương Chấn Thương hơi chậm lại, lời này hắn đã nói qua chưa?

Được rồi được rồi, đời này hắn nhận không ít đồ đệ, nói qua cũng nhiều, coi như mình nói qua đi. Ít nhất, thái độ của Vân Dương vẫn khiến cho hắn ít nhiều có chút vui mừng.

"Ngươi nha, chỉ là tâm tính không căng thẳng được, dễ dàng vì chút chuyện nhỏ mà để tâm vào chuyện vụn vặt. Lúc trước không biết vì chuyện gì mà chạy tới Lũng Tả Học Cung?" Khương Chấn Thương khẽ cau mày nói: "Mà thôi, bất kể như thế nào, cuối cùng ngươi cũng chịu khổ tận cam lai, đặt chân lên Thần Thông cảnh."

Đối với việc này, Khương Chấn Thương cũng có chút vui mừng. Hắn xuất thân sớm nhất chính là Thái Ất Kim Dương nhất mạch, thành Thánh tử hậu chuyển tu 【Lăng Vân Bảo Điển】, tự nhiên là phi thường chú ý đến nhất mạch này.

Chỉ là vận mệnh của Thái Ất Kim Dương nhất mạch nhiều thăng trầm, trước sau có hai đời phong chủ Thần Thông cảnh, hi sinh ở trên chiến trường ngoại vực.

Trong thế hệ sau, Thái Ất Kim Dương nhất mạch xuất hiện hai vị đệ tử không tệ, Khương Chấn Thương cố ý nâng đỡ nhất mạch này, liền thu Lang Gia và Vân Dương làm đệ tử.

Nhưng Lang Gia tu chủ yếu là Thái Ất Canh Kim Kiếm trong Thái Ất Kim Dương chân pháp, lấy kiếm đạo nhập chân pháp. Mà thuộc tính thiên hỏa hệ của Vân Dương, bởi vậy chủ tu Thái Ất Cức Dương Chưởng.

Theo Khương Chấn Thương thấy, Thái Ất Kim Dương nhất mạch là nhất mạch lợi hại nhất trong Thánh địa cửu mạch, nếu có một đệ tử có tư chất huyết mạch phi thường ưu tú, dung hợp Canh Kim cùng Cức Dương, là có thể chân chính phát huy ra sức chiến đấu của Thái Ất Kim Dương chân pháp.

Hơn nữa còn có thể không ngừng hoàn thiện Thái Ất Kim Dương chân pháp, từng bước thôi diễn đến cấp bậc bảo điển.

Đương nhiên, muốn đem thần thông chân pháp thôi diễn đến Lăng Hư Bảo Điển, đó tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, cần người thừa kế từng thế hệ không ngừng tiếp sức đẩy mạnh, từng bước từng bước đào ra một con đường lớn Lăng Hư.

Cái này?

Đối thoại của Khương Chấn Thương và Vân Dương chân nhân cũng khiến những người trẻ tuổi chủ động ở đây chấn kinh. Tuyệt đối không ngờ hai người còn có danh phận sư đồ, tính cách khác biệt lẫn nhau, hình như hơi lớn hơn chút?

Nhất là Công Dương Sách, càng là kinh dị không thôi, Vân Dương tiền bối này, lại còn là sư thúc? Cảm giác sư thúc cùng sư tôn nhà mình tương phản thật lớn, hoàn toàn không phải người một đường.

“Ly Từ, còn không mau tới bái kiến sư tổ.” Vân Dương chân nhân khó tránh khỏi sư tôn xoắn xuýt xưng hô lão quỷ, vội vàng nói sang chuyện khác.

Sau đó, Vương Ly Từ liền tung người bay lên, học theo sư tôn của hắn, cúi đầu vái lạy: “Ly Từ bái kiến sư tổ.” Đừng thấy

nha đầu này có bộ dáng ăn hàng ngây thơ, nhưng trên thực tế lại là người hiểu rõ tình thế nhất.

Lấy không một Lăng Hư đại lão làm sư tổ, đây không phải là dựa vào vô duyên vô cớ mở rộng chỗ dựa cùng nhân mạch sao? Sư tôn lão nhân gia nói đúng, tu sĩ Huyền Vũ càng về sau lăn lộn, lại càng là khảo nghiệm nhân mạch.

Bởi vì cái gọi là ở nhà ăn gia tộc, ra ngoài ăn bằng hữu, chính là danh ngôn chí lý vĩnh viễn không thay đổi.

"Hóa ra ngươi chính là Ly Từ?" Khương Chấn Thương thấy Ly Từ có chút phức tạp, dựa theo đạo lý thì đây là đồ tôn của hắn, nhưng Khương thánh chủ hắn sống ba ngàn tuổi, đồ tử đồ tôn nhiều hơn.

Hiện tại tâm tâm niệm tính toán, chính là để cho y bát truyền nhân Vương Kỳ chân chính trở thành người thừa kế Lăng Vân thánh địa, sau đó lại san bằng tương lai Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ.

Chỉ cần kế hoạch thuận lợi, hai ba ngàn năm sau Lăng Vân thánh địa sẽ hoàn toàn áp đảo âm Sát Tông, lấy một địch hai thậm chí có thể lấy một địch ba chiến lực cấp cao, chỉ dựa vào Nam Tần và Tây Tấn làm sao ngăn cản được?

Nếu trong lúc này, Đại Càn phát triển lớn mạnh hơn một chút, hơn nữa lấy Hàn Nguyệt Tiên Triều kiềm chế Xích Nguyệt Ma Triều, không chừng có thể chiếm đoạt Nam Tần Tây Tấn.

Đến lúc đó.

Đại Càn ít nhất có thể trở thành nửa bước Tiên Triều, mà Lăng Vân thánh địa cũng sẽ trở thành nửa bước Tiên Địa.

Hai ba ngàn năm nghe rất dài dằng dặc, nhưng chuyện quan hệ đến vận mệnh quốc gia chập chùng, đây chỉ là hai ba ngàn năm thì tính là gì? Đến lúc đó, cách Đại Càn kiến quốc cũng chỉ là vạn năm mà thôi.

Dưới "kế hoạch vĩ đại" trong lòng Khương Chấn Thương có khí phách to lớn, hắn chỉ có thể tỏ vẻ áy náy với Ly Từ rất thuận mắt: "Ly Từ nha đầu, sư tổ gần đây tay nắm chặt, một trăm vạn tiên tinh này tính toán làm lễ gặp mặt của ngươi, giúp ngươi sớm ngày đặt chân thần thông chi lộ."

Trăm vạn tiên tinh không tính là con số nhỏ, nhưng so với chi phí Khương Chấn Thương hạ trên người Vương Củng thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông. Mà tương lai, cửu mạch thánh địa cũng đều sẽ trở thành công cụ nhân, chỉ vì Vương Củng có thể trở thành Lăng Hư trung kỳ thậm chí hậu kỳ.

Ánh mắt Vương Ly Từ sáng rực lên, cười hệt như một đóa hoa: "Sư tổ ngài thật sự là người tốt, khó trách khi sư tôn bí mật nhắc tới ngài, luôn khen ngài là lời hay." Sư tôn nói đúng, quan hệ quả nhiên rất quan trọng.

Vân Dương chân nhân ở một bên thầm nghĩ không ổn, nha đầu Ly Từ đây là muốn lật xe.

Quả nhiên là vậy.

Ánh mắt Khương Chấn Thương quét qua Vân Dương: "Nha đầu, lời này của ngươi nói quá sự thật. Từ trước đến nay Vân Dương đồ nhi của ta là một tiểu tính tình thù dai, vả lại năm đó là tức giận mà đi. Không âm thầm mắng ta xử trí bất công, coi như hắn có tiến bộ."

"Sư tổ, người có điều không biết, sư tôn luôn âm thầm thở ngắn than dài, nói là phụ kỳ vọng của sư tôn, thẹn với sự dạy bảo của sư tôn. Chỉ có điều, ta cũng không biết lão nhân gia người chính là sư tổ của ta… Hắn chưa bao giờ nhắc đến tên của người." Vương Ly Từ nháy mắt nói, thật ra nàng luôn nghe được sư tôn nói sư tổ thiên vị, nếu không hắn đã sớm là phong chủ của 【Kim Dương phong】, đương nhiên, tên đích thật không có nhắc tới.

Bất quá vì sư tôn cùng sư tổ hòa thuận, có thể vững vàng ôm lấy đùi Lăng Hư sư tổ, tự nhiên không thể nói lời nói thật.

"Tốt tốt tốt, không nghĩ tới đứa nhỏ Vân Dương này ở bên ngoài ma luyện một phen, hiểu chuyện hơn nhiều, không phụ lòng ta dạy bảo một phen." Khương Chấn Thương nở nụ cười an ủi, lại móc ra mấy bình đan dược lớn, cho Vân Dương chân nhân, "Nơi này có năm mươi viên Luyện Thần Đan coi như chúc mừng ngươi tấn thăng Thần Thông cảnh. Ngươi vừa mới tấn thăng, nhưng mỗi mười ngày dùng một viên Luyện Thần Đan củng cố cảnh giới. Qua hai năm sau khi ổn định cảnh giới liền đổi thành mỗi một tháng phục dụng một viên, dù sao cũng

không trông cậy ngươi tu vi Thần Thông trung kỳ… Không nên lãng phí.”

Nét mặt Vân Dương chân nhân cứng lại, năm mươi viên ngũ phẩm linh đan 【Luyện Thần Đan】, sư tôn ngài có cần bất công thêm một chút hay không? Đan dược này cũng chỉ có ngàn tiên tinh một viên, cộng lại cũng chỉ có năm vạn tiên tinh, đãi ngộ với Ly Từ khác nhau một trời một vực!

Thật tức giận.

Sư tôn, mối thù trước sau vẫn bất công này, Vân Dương ta quay đầu nhất định sẽ ghi vào sổ nhỏ, ba mươi năm, không, ba mươi năm có tác dụng cái rắm, chớp mắt là qua. Hắn là ba ngàn năm Hà Đông, ba ngàn năm Hà Tây…

“Ngươi có muốn không? Nếu không cần ta đi cho Lang Gia.” Khương Chấn Thương rất quen thuộc bản tính đồ đệ nhà mình, biết cá tính cẩn thận của hắn lại phát tác.

“Cần chứ.” Vân Dương chân nhân đoạt lấy Luyện Thần đan, nếu hời cho Lang Gia thì còn khó chịu hơn giết hắn. Sau đó lão cười nói: “Sư tôn, có Linh nguyên bảo đan không?”

“Ngươi muốn Nguyên Linh Bảo đan làm gì?” Khương Chấn Thương trừng mắt.

Nguyên Linh bảo đan không phải vật tầm thường, mỗi một viên đều phải một vạn tiên tinh.

Nó có tác dụng rất rộng, có thể dùng làm hạt giống Lăng Hư tu luyện với tốc độ cao của Thần Thông cảnh, cũng có thể làm vật tư tu luyện bình thường của tu sĩ Lăng Hư cảnh, còn có thể trở thành vật phẩm tiêu hao để Lăng Hư cảnh nghèo khó duy trì tu vi.

Bởi vậy, tính tác dụng của Nguyên Linh Bảo Đan đối với Khương Chấn Thương cũng rất lớn.

Bây giờ trong 【Linh Dược Viên】 của Thanh Hoàng cốc ở Lăng Vân thánh địa, chủ dược liệu có khả năng gieo trồng ra một phần 【Bảo Đan】 có tính giai đoạn, mà các chủ Huyền Đan các của một trong chín mạch —— Nguyên Đan chân nhân, chính là người đầu tiên trong phạm vi Đại Càn luyện

đan, một vị duy nhất có thể độc lập luyện chế bảo đan lục phẩm, mà tỉ lệ thành đan cũng không thấp.

Bảo đan lưu truyền bên ngoài, có một phần chính là do Nguyên Đan chân nhân luyện chế. Còn lại, đều là thông qua đủ loại con đường từ Tiên Triều mà đến.

"Chưa từng ăn, chỉ muốn nếm thử một chút thôi." Vân Dương chân nhân cười khổ nói.

"Vậy cho ngươi một quả, khi gặp bình cảnh nhỏ thì ăn tiếp." Khương Chấn Thương chắp tay móc ra một quả, lải nhải: "Thần Thông cảnh tư chất giống như ngươi nếm thử mùi vị cũng thôi đi. Lát nữa ta sẽ giữ lại cho tiểu sư muội ngươi một chút, tương lai nàng sẽ tiến vào Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, tài nguyên thiếu rất nhiều…"

Hay cho sư tôn ngươi, hay cho tiểu sư muội của ngươi.

Mối thù này, Vân Dương ta nhớ kỹ.

Khi ba sư đồ tôn gặp nhau, Công Dương Sách lại trông mong nhìn qua, hắn cũng là đồ tôn, đứng ở đây nửa ngày mà ngài không nhìn ta? Trước đây, ngài không phải trông cậy vào ta nhận nhiệm vụ sao? Bây giờ nghe nói có tiểu sư cô…

"Thúc nhi cũng đã trở lại?" Khương Chấn Thương dường như lúc này mới nhìn thấy Công Dương Sách, khẽ cau mày: "Ra ngoài lịch lãm rèn luyện, tăng trưởng kiến thức cũng tốt. Sau này ít xen vào những chuyện linh tinh lộn xộn kia đi. Cứ an tâm tu luyện ở Thánh Địa, sớm tấn thăng lên Thần Thông cảnh tiếp Lang Gia, phụ tá Thánh chủ tương lai quản lý tốt Thánh Địa."

"Oanh!"

Thoáng chốc, nước mắt Công Dương Sách suýt rơi xuống, trước đây đã nói là nhận nhiệm vụ của ngài, bây giờ lập tức biến thành người nối nghiệp sư tôn. Đây là Thiếu Thánh chủ chưa bao giờ tới, lặng yên không một tiếng động hạ xuống làm công nhân cao cấp trong tương lai.

"Vâng, sư tổ." Công Dương Sách vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi, "Đúng rồi, sư tổ, nghe nói ngài thu nhận một vị tiểu sư cô? Tư chất của lão nhân gia bà ta khẳng định rất tốt, chẳng lẽ là đại thiên kiêu giáp?"

Khương Chấn Thương bất động thanh sắc nói: “Tư chất không kém, nhưng không khoa trương như đại thiên kiêu Giáp đẳng, chỉ là Ất đẳng.” Hắn là lão hồ ly sống ba ngàn năm, không đến thời khắc mấu chốt, sao có thể tùy ý lộ ra át chủ bài?

Ất đẳng?

Tâm của Công Dương Sách lập tức lại thiêu đốt. Sư tổ ngài không nghĩ tới, Công Dương Sách ta cũng là thiên mệnh chi tử có kỳ ngộ, lần này cũng thăng cấp đến huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng.

Hắn vừa mới há mồm muốn tuôn ra tình báo huyết mạch mới nhất của mình, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Theo tình báo của hắn biết, Vương Ly Dao cũng là đại thiên kiêu Ất đẳng thiên thượng.

Trên đường tới đây, Khương Tinh Uyên thay hắn âm thầm dò xét tình báo, phát hiện Vương Ly Từ cũng là đại thiên kiêu Ất đẳng.

Bây giờ lại thêm tiểu sư cô cũng là đại thiên kiêu Ất đẳng.

Được rồi.

Cuộc chiến thánh tử lần này khó khăn hơn nhiều so với lần trước Khương thánh chủ chọn, sư tôn từng nói năm đó Khương thánh chủ cũng chỉ là đại thiên kiêu Bính đẳng lấy được thánh tử.

Nếu tất cả mọi người đều là đại thiên kiêu Ất đẳng, vậy cơ hội của Công Dương Sách hắn đã đến rồi, bằng ưu thế tuổi tác, ưu thế lịch duyệt của hắn, tổng thể mà nói vẫn là rất có phần thắng, hơn nữa tư chất huyết mạch cũng không phải là tiêu chuẩn bình phán duy nhất.

Vì thế hắn đã chuẩn bị rất nhiều năm, phần thắng chắc chắn không nhỏ.

Lúc này, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ: “Chúc mừng sư tổ vui vẻ thu ái đồ.”

Khương Chấn Thương cũng khích lệ hắn vài câu, về phần ban thưởng gì gì đó thì trực tiếp bỏ qua cho hắn. Để bồi dưỡng ra đại lão của tương lai thánh địa, nên tiết kiệm đều phải tiết kiệm.

Sau đó, Thiên Hà chân nhân và một đám người trẻ đều lần lượt tiến lên bái kiến Khương Chấn Thương.

Nhưng, sức chú ý chủ yếu của Khương Chấn Thương đặt trên người Vương Ly Dao, nhìn Ly Dao từ trên xuống dưới nói: "Ly Dao à, gần đây có kỳ ngộ gì không? Tu vi của ngươi dường như tăng lên hơi nhanh."

Trong suy nghĩ của hắn, Ly Dao là đối thủ chủ yếu của Côn Bằng, nàng trầm ổn có độ, năng lực tung hoành vô cùng cường đại, phía sau rất có khả năng còn có Vương Thủ Triết bày mưu tính kế, đối với đối thủ khác tự nhiên là phần thắng không nhỏ.

Nếu Vương Ly Dao là đồ đệ của hắn, vậy đương nhiên là không còn gì để nói, như thế nào cũng phải ủng hộ nàng làm thánh nữ. Chỉ tiếc, đã bị Thiên Hà vượt lên trước một bước.

Không đợi Ly Dao trả lời, Thiên Hà chân nhân đã chắn trước mặt Ly Dao, chắp tay nói: "Khương thánh chủ, Thiên Nhất Chân Thủy chúng ta khá nghèo, Dao Nhi hoàn toàn dựa vào tài nguyên chi viện của Vương thị, tu luyện mới tương đối nhanh."

"Thời gian không còn sớm nữa, ta muốn đưa Dao Nhi trở về 【 Thiên Thủy động phủ 】 của chúng ta một chuyến, sư điệt Thiên Lãng chân nhân của ta vẫn đang chờ ở đó, cáo từ cáo từ." Sau đó, Thiên Hà chân nhân dẫn theo Vương Ly Dao nhanh chóng bay khỏi hiện trường, chạy tới Thiên Thủy động phủ của Thiên Nhất Chân Thủy nhất mạch.

Thấy Thiên Hà chột dạ như thế, Khương Chấn Thương âm thầm nhíu mày, huyết mạch của Ly Dao hơn phân nửa đã không chỉ đại thiên kiêu Ất đẳng, rất có khả năng đã đạt thành tư chất Giáp đẳng.

Về phần nói bước vào tuyệt thế, khả năng là rất thấp.

Cho dù bây giờ Vương thị rất có tiền, cộng thêm tên cuồng ma hộ đồ Thiên Hà kia liều mạng kiếm tiền nuôi đồ đệ, trong thời gian ngắn cũng không thể tích lũy được tài nguyên thăng tuyệt thế. Quan trọng nhất là, cho dù tích góp đủ tiền, cũng không có cách nào đi mua được tiên đan bát phẩm chân chính.

Nhưng cho dù không phải tuyệt thế thiên kiêu, Ly Dao cũng không dễ dàng đối phó như vậy, tố chất tổng hợp của nàng ở

tranh đoạt vị trí thánh nữ là cực kỳ có lợi.

Thôi bỏ đi.

Hay là trở về cẩn thận huấn luyện Hình Vanh một chút, tăng thêm một chút phần thắng của nàng.

Một phen nghênh đón này, tự nhiên xem như là một ít thăm dò nho nhỏ của mình.

Kế tiếp, bên trong Lăng Vân thánh địa, bắt đầu nổi lên từng đạo phong ba nho nhỏ.

Vốn dĩ không muốn về Kim Dương phong, mà Vân Dương chân nhân ở Lưu Ly Minh Vương điện, sau khi Khương Chấn Thương biểu hiện ra " khuynh hướng" mãnh liệt, cùng với sau khi nghe được tin tức tiểu đạo của Thiên Hà chân nhân, rốt cuộc không nhịn được bắt đầu hợp tung liên hoành.

Vì tâm huyết nhiều năm như vậy không đến mức uổng phí, vì Ly Từ đại nha đầu. Vân Dương chân nhân đi khắp các đỉnh núi các điện các mạch, cuối cùng, lão hạ quyết tâm đi Kim Dương phong, gặp Lang Gia chân nhân.

Cũng không biết rốt cuộc ông ta và Lang Gia đã nói những gì, chủ các mạch của Lăng Vân thánh địa, bắt đầu liên danh "thượng biểu", yêu cầu Khương thánh chủ triển khai cuộc chiến thánh tử trước thời hạn.

Thời gian Thánh tử chi tranh cũng không quá mức nghiêm khắc, chỉ cần trong khoảng thời gian nhất định, sau khi mọi người tề tựu đều có thể triển khai bất cứ lúc nào.

Cái tên Khương Chấn Thương này tức giận không ít, trong tất cả ứng cử viên tranh giành thánh tử, chỉ có đồ đệ Vương Kỳ của hắn là trẻ tuổi nhất. Nếu hắn có thể kéo dài thêm mấy chục năm, bảo Nguyễn Cung chạy tới Tiên Cung lưu học một đoạn thời gian, nắm chắc lại càng lớn.

Nhưng mà, Khương Chấn Thương nghĩ lại, mở ra sớm cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Thánh tử chi tranh, có quy tắc đặc thù của Thánh tử chi tranh, cũng không phải là luận võ đơn đả độc đấu với nhau đơn phương.

Dù sao mỗi một lần thánh tử chi tranh, chắc chắn sẽ có người ứng cử bởi vì chênh lệch tuổi tác khá lớn, ở trên tu vi cảnh giới có yếu có mạnh. Đơn thuần bắt đôi chém giết để định thắng bại, tự nhiên không phù hợp yêu cầu chọn lựa thánh tử/ thánh nữ ưu tú.

Khương Chấn Thương đã nhìn ra được, Vương Thủ Triết kia ủng hộ nữ nhi của mình quá nhiều cháu gái. Nếu kéo dài thêm mấy chục năm, dựa vào thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Vương Thủ Triết kia, không chừng sẽ thăng cấp Ly Dao thành tuyệt thế.

Ly Dao có ưu tú hơn nữa, vậy cũng không phải đồ đệ của hắn đúng không?

Thừa dịp Đồng Lư có ưu thế trên huyết mạch, khởi động Thánh Tử chi tranh, cũng có ưu thế không nhỏ. Đẳng cấp tư chất huyết mạch, ở trong tiêu chuẩn đánh giá cuối cùng chiếm cứ tỉ lệ không nhỏ.

Ngay lúc nội bộ thánh địa hỗn loạn, thôi động thánh tử chi tranh tổ chức.

Thanh Hoàng cốc, trong Vĩnh Xuân viên.

Trong lương đình rực rỡ hoa đoàn kia.

Vương Thủ Triết và Diêu Thành Siêu đang uống trà trò chuyện. Bên cạnh còn có Vương Ninh Hi và Vương Ly Từ tiếp khách.

“Thủ Triết gia chủ.” Diêu Thành Siêu tựa hồ nghẹn một đống lửa, “Tiền căn hậu quả sự việc chính là như thế, tuy nói trong đó, đích xác có sai lầm của nhân viên nội bộ chúng ta. Nhưng Ly Từ chất nữ của ngươi, nàng, nàng… quá mức, quá khi dễ người. Lần này ngươi, phải thay ta làm chủ.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Diêu Thành Siêu không nhịn được mà cay mũi, có cảm giác nước mắt không ngừng rơi xuống. So với lần bị Long Xương đại đế ức hiếp lần trước, càng tủi thân hơn mấy phần.

Mà Vương Ly Từ lại ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Vương Thủ Triết, trừng mắt ra vẻ rất vô tội, con rắn xanh nhỏ kia thò nửa cái đầu ra khỏi ống tay áo nàng, nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết bằng ánh mắt nhìn kỹ.

Đây chính là Đại Ma Vương Tứ thúc mà Ly Từ Đại Ma Nữ vẫn luôn kiêng kỵ nhất?

Ha ha, bản tổ long không tin, nhân loại thoạt nhìn tướng mạo bình thường không có gì lạ này, có tư cách gì so với Ly Từ đại ma nữ còn hung hơn?

Bản tổ long cũng muốn xem thử.

"Ninh Kham, ngươi nói như thế nào?" Vương Thủ Triết không trả lời thẳng vào mặt Diêu Thành Siêu, mà là lạnh nhạt uống trà.

Vương Ninh Hi đầu tiên là châm trà cho mấy vị đang ngồi, sau đó ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dựa theo nghiên cứu và học tập pháp học của Tộc Vương thị chúng ta, Diêu công tử và Ly Từ bà bà đều đề cập đến hành vi lợi dụng cục diện lũng đoạn tuyệt đối, tiến hành tăng giá trên phạm vi lớn."

"Hành vi này nhìn từ mặt ngoài, cũng không trái với luật pháp Đại Càn, bởi vì hai bên đều không cưỡng mua ép bán. Nhưng kì thực cái này liên quan đến nghiên cứu thảo luận đạo đức và luật pháp cấp độ sâu hơn, tỷ như một tu sĩ Huyền Vũ bởi vì trọng thương cần trị liệu, chu vi mấy trăm dặm chung quanh chỉ có một mình ngươi, hơn nữa có một viên Liệu Thương Đan, ngươi dùng viên Liệu Thương Đan này đổi lấy tất cả mọi thứ của hắn, đây là một loại đề mục cần thi tốt nghiệp của tộc chúng ta."

"Mà giá trị quan phổ biến trong nội bộ Vương thị chúng ta chính là, kiếm lấy lợi ích là hành vi hợp lý, nhưng tham lam không tiết chế sẽ phóng túng điểm mấu chốt đạo đức trong nội tâm, cũng sẽ trực tiếp hoặc gián tiếp ảnh hưởng đến tộc nhân chung quanh, cũng ảnh hưởng sâu sắc đến sự ổn định và phát triển lâu dài của gia tộc."

"Diêu công tử không xem trọng hành vi của chưởng quỹ nhà mình như thế, nhưng lại phẫn nộ đối với việc đối phương làm ra chuyện tương tự trên người mình. Ít nhất có thể chứng minh hai điểm, thứ nhất, giới hạn đạo đức của Diêu công tử rất thấp. Thứ hai, Diêu công tử là một người lấy bản thân làm trung tâm. Thứ ba, về phần Diêu thị có tộc phong như thế hay không, còn phải tiến thêm khảo sát."

“Trên lớp luật pháp của tộc chúng ta thường nói một câu, pháp luật là giới hạn làm việc thấp nhất, nếu có người không làm trái pháp luật mà dương dương đắc ý, người này e rằng không phải là đồng bọn tốt.”

“Lấy ví dụ đơn giản nhất, giá cả nông cụ do Vương thị chúng ta sinh ra vừa rẻ lại vừa tốt. Tiệm thợ rèn có thể dễ dàng chen chúc một mình tác chiến, sau đó chờ đến khi tất cả đối thủ đều chết hết, chúng ta lũng đoạn thị trường, có thể nâng giá không kiêng nể gì cả. Nhưng chúng ta sẽ không làm như vậy, bởi vì một khi hình thành thói quen tham lam không tiết chế, sẽ biến thành quái vật chỉ chịu lợi ích thúc đẩy.”

“Lão tổ gia gia, đề nghị của ta là, nếu Diêu công tử không cách nào biết được vấn đề của mình, phải đổi một đồng bạn hợp tác. Nếu toàn bộ tộc phong Diêu thị như thế, vậy thì phải đổi đối tượng hợp tác, để tránh tương lai kéo Vương thị chúng ta xuống nước.”

Diêu Thành Siêu nhất thời trợn tròn mắt, Vương Ninh Hi này vẫn là tiểu tử chưa ráo máu đầu nhỉ? Lời này sao lại một bộ?

“Thành Siêu huynh, Diêu thị các ngươi chính là dựa vào hứa hẹn giữ gìn căn cơ, bằng không ta cũng sẽ không hợp tác với các ngươi.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt uống trà nói: “Nhân lúc rảnh rỗi, ngươi cần tiến tu một chút, ít nhất sau khi lấy được thành tích hợp cách của luật pháp học và thực tập phẩm đức khóa, rồi mới tiến hành hợp tác tiếp theo.”

Diêu Thành Siêu ngất đi rất nhanh, ta chỉ là tới tìm ngươi kể khổ, lấy cái thắng.

Thủ Triết ta sai rồi, sai rồi còn không được sao?

Ta đã một đống tuổi rồi, thật sự không muốn đi học.

Vương Ly Từ ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, lão nhân gia Tứ thúc còn lợi hại hơn so với ban đầu…

Xong rồi xong rồi, Tứ thúc nhìn về phía tôi.

“Đại nha đầu ah, năm đó ngươi rời nhà quá sớm, lưu lạc bên ngoài quá lâu, còn chưa tiếp nhận được hun đúc của tân tộc học nhà chúng ta. Từ trong ánh mắt mừng rỡ của ngươi, Tứ thúc có thể thấy được ngươi tràn ngập khao khát đối với nội dung và tri thức mới của Tộc Học.”

“Tứ, Tứ thúc…” Vương Ly Từ lập tức hiện lên nước mắt kích động, ký ức khi còn bé, thoáng cái toàn bộ hiện lên trong lòng nàng.

“Đừng kích động, đừng kích động, Tứ thúc hiểu ngươi nhất.” Vương Thủ Triết thảnh thơi lấy một chồng sách lớn từ trong nhẫn trữ vật ra, yêu thương vuốt tóc nàng: “Thành tích thi tốt nghiệp của Ninh Kham rất tốt, để Ninh Kham giúp các ngươi bổ sung.”

“Vâng, lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi vẻ mặt phấn chấn, công phu bỏ ra trong Tộc Học cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.

Tứ thúc, ta cảm ơn ngươi a.

Nước mắt của Vương Ly Từ không ngăn được trào ra, tư vị quê nhà, phong cách của tứ thúc vẫn khiến người ta khắc sâu trong lòng trước sau như một.

Mà Diêu Thành Siêu lại càng khổ, hắn tới Thánh địa tham gia náo nhiệt, nhìn xem cuộc chiến thánh tử, nhìn thấy Vương Thủ Triết, thuận tiện tố khổ, nhưng chưa từng nghĩ tới lại bị ép đọc sách.

…

Chương 13: Hung tàn của Tộc Học

…

Âm Sát tông.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua thật lâu.

Đệ tử thủ vệ trước Thánh Điện cũng đã thay đổi mấy lượt, đại nhân vật Chân Ma Điện muốn tới trong truyền thuyết vẫn như cũ không có tin tức.

Dần dần, các đệ tử thủ vệ vốn là trận địa sẵn sàng đón quân địch có chút lơi lỏng. Nếu không phải nội bộ âm Sát Tông quy củ sâm nghiêm, chỉ sợ đã có đệ tử nhịn không được bắt đầu dùng thần thức truyền âm nói chuyện phiếm.

Trưởng lão Tử Phủ cảnh U Phù Trần đóng ở cửa điện thấy thế, đang muốn lên tiếng quát lớn, đã thấy một nữ tử áo trắng tiên tư mờ mịt đi ra từ trong Thánh điện.

U Phù Trần hơi sửng sốt, vội vàng khom mình hành lễ: "Nhược Băng tiểu thư."

Mặc dù hắn chỉ gặp qua nữ tử trước mắt này một lần, nhưng ấn tượng lại cực kỳ sâu sắc. Vị này chính là đệ tử thân truyền mà tông chủ mới thu nhận, nghe nói có khả năng sẽ trở thành tông chủ đời tiếp theo của âm Sát Tông, tuy rằng tu vi cùng hắn không sai biệt lắm cũng đều là Tử Phủ cảnh. Nhưng bàn về thân phận địa vị cùng tiềm lực tương lai, song phương lại cách biệt một trời một vực.

"Thủ vệ biên vực phía bắc có tin tức gì không?" Vương Lung Yên liếc mắt nhìn hắn, thuận miệng hỏi.

"Hồi tiểu thư, tạm thời chưa có." U Phù Trần cung kính trả lời, "Bất quá đại nhân vật của Chân Ma điện xuất hành, những đệ tử có tu vi chưa đủ có năng lực phát hiện."

"Đã biết."

Vương Lung Yên gật đầu, cũng không hỏi gì nữa.

Đối với tu sĩ Lăng Hư cảnh gần như đứng sừng sững ở đỉnh thế giới mà nói, ẩn nấp tung tích cũng không phải là việc khó.

Lần này nàng rời khỏi đại điện, mục đích chủ yếu cũng không phải hỏi cái này, mà là đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể tìm cơ hội truyền tin tức trở về.

Cường giả Chân Ma điện đến âm Sát tông, vô luận từ góc độ nào mà nói, đều là một đại sự có thể tạo thành ảnh hưởng trên phương diện quốc gia, nàng phải mau chóng nghĩ cách đem tin tức này truyền về gia tộc.

Trường Ninh Vương thị bây giờ đã tiến hành mối quan hệ chặt chẽ với hoàng thất Đại Càn, có vinh cùng vinh cùng nhục cùng nhục với Đại Càn.

Bây giờ, đại đế hai nước Tây Tấn và Nam Tần bỗng nhiên cùng nhau đi tới âm Sát tông, nghênh đón sứ giả Chân Ma điện tới, tuy nàng không biết cụ thể là chuyện gì, nhưng đã theo bản năng cảm giác được không đúng.

Đáng tiếc, phân tích tình báo không phải sở trường của nàng, nếu Thủ Triết ở đây, có lẽ có thể phân tích ra thứ khác.

Suy nghĩ một lát, Vương Lung Yên thuận miệng gọi tới một người đệ tử, phân phó: “Các khách nhân đường xa mà đến, âm Sát Tông chúng ta lẽ ra phải tận tình địa chủ. Ngươi đi thông báo nhà bếp, bảo bọn họ chuẩn bị một ít thức ăn với khẩu vị của người Ma Triều, lại làm một ít món ăn đặc sắc bên chúng ta, chuẩn bị một ít linh tửu đặc sắc bên chúng ta. Một chút nữa phái người đưa qua cho các khách nhân.”

Nàng nhớ Thủ Triết từng nói, nhà bếp bên kia có người một nhà. Nói như vậy, hẳn là không sai biệt lắm.

“Vâng, Nhược Băng tiểu thư.”

Đệ tử kia nghe vậy, lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Mặc dù Vương Lung Yên chính thức trở thành đệ tử thân truyền của Kỳ Hồng Chiêu chưa lâu, uy tín còn chưa dựng thẳng, nhưng nàng phân phó chỉ là một chuyện nhỏ, tự nhiên rất dễ dàng đạt thành.

Vương Lung Yên nhìn chăm chú đệ tử kia đi xa, đang muốn xoay người trở về, bỗng nhiên phát hiện một tia không đúng, mãnh liệt ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời, không biết từ khi nào đã hội tụ mây đen dày đặc, còn có nhiều mây đen hơn đang tập trung về hướng này.

Trong mây đen lượn lờ.

Bỗng dưng.

Một chiếc thuyền lớn do U Minh Ma Long lôi kéo phá mây mà ra, trực tiếp xuất hiện ở trên không Thánh Điện.

Thân thuyền xa hoa tựa như di động hành cung kia, ánh đèn sáng chói trên thân thuyền, đều tạo thành rung động cực lớn cho mọi người trong âm Sát Tông.

Hộ sơn đại trận của âm Sát Tông cơ hồ là trong nháy mắt liền làm ra phản ứng, một đạo bình chướng âm sát như bóng ma xuất hiện ở trên bầu trời.

Đáy thuyền của chiếc thuyền rồng xa hoa trên bầu trời, chỉ cách âm Sát đại trận chưa tới một trượng, suýt nữa thì đụng phải.

Đáy mắt của Vương Lung Yên lóe lên tinh quang, gần như trong nháy mắt đã đoán được lai lịch của chiếc phi liễn này.

Thánh Điện chính là trung tâm quyền lợi của âm Sát Tông, dám phách lối như thế xuất hiện trên đỉnh Thánh Điện, ngoại trừ đại nhân vật Chân Ma Điện trong truyền thuyết, hẳn là cũng sẽ không có người khác.

“Ha ha ha ha, các đại nhân Chân Ma điện nguyện ý hạ mình hàng quý đến Âm Sát tông ta, quả nhiên là vẻ vang cho kẻ hèn này. Tại hạ đương đại âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu, không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa.”

Ngay khi Vương Lung Yên kịp phản ứng, ba người âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu trong Thánh Điện hiển nhiên cũng chú ý tới dao động năng lượng dị thường bên ngoài.

Theo một tiếng nói vang dội này, thân ảnh Kỳ Hồng Chiêu cũng xuất hiện ở cửa Thánh điện, phía sau còn có Nguyên Hựu đại đế cùng Diên Khánh đại đế hai người.

Ba người cùng thi lễ với Long thuyền trên bầu trời, bày ra tư thái cung nghênh, dường như không hề để ý đến việc đối phương đến trễ.

Quan hệ giữa âm Sát tông và Chân Ma điện thật ra tương đối phức tạp.

Quan hệ giữa Lăng Vân thánh địa và Tiên Cung tương đối thân mật, lúc trước Lăng Vân chân quân vốn là một thành viên quan trọng của Tiên Cung. Đi theo tổ tiên Ngô thị khai thác Man Hoang, cũng là phòng tuyến kiến trúc của Tiên Cung đối với bên ngoài, gián tiếp ngăn chặn thế lực Ma Triều phát triển.

Cho dù Lăng Vân thánh địa đã từ Tiên Cung phân ra hơn bảy ngàn năm, giữa hai bên vẫn bảo lưu liên hệ chặt chẽ.

Biểu hiện cụ thể ở chỗ, người thừa kế các đời Lăng Vân thánh địa, sau khi lựa chọn đều dựa theo lệ cũ tiến về Tiên Cung tiến tu một thời gian ngắn. Trong đoạn thời gian này, người thừa kế của Lăng Vân thánh địa có thể trao đổi với tuyệt thế thiên kiêu trong Tiên Cung, tỷ thí với nhau, tạo mối giao tình không tệ.

Ngoài ra, đệ tử hai bên cũng thỉnh thoảng tiến hành trao đổi với nhau, để duy trì mối liên hệ vững chắc.

Nhưng Âm Sát tông thì khác.

Mặc dù Âm Sát tông trên danh nghĩa là tổ chức của Chân Ma điện, nhưng trên thực tế, tông chủ đời đầu của Âm Sát tông chính là bị Chân Ma điện đuổi ra ngoài.

Tục truyền, âm Sát Tông vốn là Lăng Hư nhất mạch trong Chân Ma Điện.

Năm đó cụ thể xảy ra chuyện gì, hiện nay hiếm có người biết, có thể xác định là, âm Sát ma quân sơ đại sau khi bị trục xuất khỏi Chân Ma điện mới sáng lập âm Sát Tông ở cực tây chi địa, vả lại cũng không đạt được sự ủng hộ của Chân Ma điện.

Thế cho nên ngay từ đầu, âm Sát tông còn từng bị Tây Tấn và Nam Tần liên hợp chèn ép. Cho đến sau này gặp phải Đại Càn và Lăng Vân thánh địa đấu đá, hai nước mới bất đắc dĩ cùng âm Sát tông ước định liên hợp phát triển, cùng chống lại Đại Càn.

Kể từ đó, âm Sát Tông mới dần dần cường thịnh lên, sau khi đứng vững gót chân, mới một lần nữa thành lập liên hệ với Chân Ma Điện.

Nhưng ai cũng biết tầng liên hệ này thật ra yếu kém, quan hệ giữa âm Sát Tông và Chân Ma Điện cũng rất là vi diệu, có quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Bất quá, quan hệ vi diệu quy vi diệu, làm chủ đại thế lực, công phu mặt mũi khẳng định phải làm đủ.

Căn cứ theo quy củ của âm Sát Tông, lịch đại tông chủ âm Sát Tông đều sẽ kế thừa danh xưng "Âm Sát Ma Quân".

Là 'Âm Sát Ma Quân' đương thời, thái độ của Kỳ Hồng Chiêu tương đối nhiệt tình. Người không biết chỉ sợ còn tưởng rằng hắn thật sự rất hoan nghênh những khách đến từ Chân Ma điện này.

"Ha ha ha, âm sát ma quân không hổ là thống lĩnh kiêu hùng ở cực tây chi địa nhiều năm, nói chuyện rất êm tai." Một giọng nói quyến rũ từ trong thuyền truyền ra, "Ta ở trong Chân ma điện cũng thường xuyên nghe thấy uy danh hiển hách của âm sát ma quân."

Trong khi nói chuyện, một thân ảnh mảnh khảnh như quỷ mị bước ra từ trong thuyền rồng, vòng eo mềm mại không xương, lộ ra lực mị hoặc làm cho người ta mất hồn mất vía.

Ở bên người nàng, còn đi theo một thiết tháp cự hán trầm mặc ít nói, một thân cơ bắp cuồn cuộn hiện ra ánh kim loại sáng bóng, khí tức tựa như hung thú thái cổ hung lệ, bá đạo.

"Thì ra là âm Xà Ma Cơ đại nhân cùng Cổ Tượng Ma Quân đại nhân." âm Sát Ma Quân Kỳ Hồng Chiêu ánh mắt chợt lóe, vội vàng lại thi lễ, tỏ vẻ khách sáo, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Âm Xà Ma Cơ cùng Cổ Tượng Ma Quân tuy đều là cường giả của Chân Ma Điện, nhưng tu vi đều chỉ là Lăng Hư Cảnh sơ kỳ. Trong đó Cổ Tượng Ma Quân sức chiến đấu thật ra không kém, nhưng lại là một cái gân, rất dễ đối phó. Âm Xà Ma Cơ tâm tư ngược lại là rất nhiều, nhưng mới tấn thăng Lăng Hư Cảnh một hai trăm năm, thực lực căn bản không thể đánh đồng với những cường giả Lăng Hư Cảnh uy tín lâu năm kia.

Nếu như là hai người này, cho dù bọn họ liên thủ, bên mình cũng không sợ. Bất kể bọn họ có mục đích gì, đều còn có đường thương lượng.

Nhưng còn không đợi Kỳ Hồng Chiêu hoàn toàn yên tâm, chỉ thấy Âm Xà Ma Cơ và Cổ Tượng Ma Quân trên bầu trời đã xoay người, từ trên thuyền đón lấy một đồng tử mặc trường bào đỏ như máu.

Đồng tử kia chắp hai tay sau lưng, huyết bào đón gió phần phật, chỉ là một cái lơ lửng hướng nơi đó, làm cho người ta cảm giác được áp lực cùng sợ hãi áp lực cũng đã phô thiên cái địa đè xuống.

Huyết Đồng lão ma?! Lão gia hỏa này sao lại tới đây?!

Đồng tử Kỳ Hồng Chiêu co rụt lại, trong lòng lập tức liền "lộp bộp" một cái.

Lão ma đầu này cũng không phải là Âm Xà Ma Cơ mới tấn thăng Lăng Hư, mà là lão quái vật thành danh đã lâu, cho dù là ở trong đông đảo cường giả Chân Ma Điện, cũng không có mấy lão ma đầu cùng cấp bậc với hắn.

Ngay cả lão ma đầu này cũng tới, xem ra sự tình lần này còn phức tạp và quan trọng hơn rất nhiều so với suy nghĩ ban đầu của mình.

Kỳ Hồng Chiêu trong lòng trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt vẫn cung kính dị thường, mang theo Nguyên Hựu đại đế cùng Diên Khánh đại đế hai người cùng tiến lên chào.

Đồng thời, một chút tiểu tâm tư ban đầu cũng bị hắn thu liễm lại.

Ở trước mặt lão ma đầu dạng này, đùa giỡn tiểu tâm tư không hề dị nghị, ngược lại có thể sẽ đưa tới tai hoạ cho âm Sát Tông.

"Miễn lễ." Huyết Đồng ma quân tùy ý phất tay một cái, ngữ điệu có chút không kiên nhẫn nói, "Bản Ma quân thời gian có hạn, tìm một chỗ, nói chút chính sự đi."

"Vâng, Huyết Đồng đại nhân." Kỳ Hồng Chiêu lập tức lĩnh mệnh, lập tức nghênh đón đoàn người Huyết Đồng ma quân tiến vào trong âm Sát thánh điện.

Đây là nơi âm Sát Tông tiếp đãi khách quý, hoặc là bên trong mở hội nghị trọng yếu, trang trọng mà nghiêm túc.

Huyết Đồng ma quân đương nhiên ngồi vào ghế chủ vị. Mặc dù với hình thể trẻ con của hắn, ngồi trên âm Sát bảo tọa vốn thuộc về Kỳ Hồng Chiêu, so sánh lớn nhỏ có vẻ buồn cười.

Nhưng một đám người ở hiện trường, ai cũng không dám lộ ra nửa điểm biểu lộ khác thường, mỗi người vẻ mặt trang trọng nghiêm túc.

Huyết Đồng ma quân thành danh nhiều năm, ai cũng biết hình thể của hắn chính là cấm kỵ của hắn. Nếu có ai dám lộ ra nửa điểm dị sắc vào lúc này, hắn tuyệt đối sẽ phát tác tại chỗ.

Cho dù là cường giả Lăng Hư cảnh, cũng rất khó toàn lực đào thoát từ dưới tay hắn.

Khi Kỳ Hồng Chiêu tự mình an bài, đám người Âm Xà Ma Cơ, Cổ Tượng Ma Quân, Diên Khánh đại đế, Nguyên Hựu đại đế, đều tự ngồi ở trên ngai báu hai bên trái phải.

Hiện giờ cả tòa âm Sát Thánh Điện chỉ vẹn vẹn có sáu người.

Nhưng sáu người này đều là cường giả Lăng Hư cảnh.

Ước chừng sáu vị Lăng Hư cảnh tề tụ một đường, ngay cả các đại trưởng lão Thần Thông cảnh của các mạch trong âm Sát tông cũng không có tư cách tham dự, hiển nhiên là bàn luận chuyện không tầm thường.

Trong lòng mọi người phỏng đoán tâm tư bất đồng, bầu không khí cũng lập tức trở nên áp lực.

Ánh mắt Huyết Đồng ma quân quét ngang toàn trường một chút, sau đó ánh mắt dừng lại trên người âm Xà Ma Cơ.

Nàng lúc này hiểu ý, lắc lắc vòng eo như ma xà chậm rãi đứng dậy.

Cũng không thấy bà ta làm bộ như thế nào, thân hình lại như ảo ảnh xuất hiện ở chính giữa thánh điện.

Toàn bộ quá trình mây trôi nước chảy, tựa như hô hấp tự nhiên, đem chỗ tinh tế tinh túy của không gian độn pháp của nàng bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Các vị đại đế tông chủ ở hiện trường thấy thế, lập tức thu hồi lòng khinh thị.

Cái gọi là người ngoài xem náo nhiệt, người trong xem môn đạo. Chiêu này của Âm Xà Ma Cơ nhìn như sơn bất lộ thủy, lại giống như áp thủy hoa trên đài cao, có yêu cầu cực cao đối với lực khống chế.

Vị Lăng Hư ma nữ mới tấn này, tựa hồ cũng không còn non nớt như trong tưởng tượng.

"Chư vị Ma quân, Đại đế." Giọng âm thanh tà mị của Âm Xà Ma Cơ mềm nhũn: "Lần này chúng ta đến đây chính là phụng mệnh điện chủ Chân ma điện đến đây lấy một món đồ."

Mệnh lệnh của điện chủ? Lấy đồ?

Kỳ Hồng Chiêu trong lòng căng thẳng, nhưng giờ này khắc này thân là địa chủ, hắn không thể không phối hợp nói: "Kính xin Ma Cơ cáo trạng, điện chủ muốn lấy vật gì? Kỳ mỗ dâng hai tay, tuyệt không hai lời."

"Ha ha ha, âm Sát ma quân rất thức thời." Âm Xà ma cơ yêu mị cười, "Chỉ bất quá vật này không ở âm Sát tông, càng không ở hai nước Tây Tấn Nam Tần."

"Dựa theo tình báo thu thập và phân tích lâu nay của Chân Ma điện chúng ta, chúng ta đã suy tính ra phương vị đại khái của vật này. Không ngoài dự liệu, nó đang ở trong lãnh thổ Đông Càn quốc."

Dứt lời, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt của nàng vung lên, một bộ bản đồ lớn bay vút ra, treo giữa không trung.

Bản đồ đó rõ ràng là một bộ bản đồ Đại Càn hoàn chỉnh.

Chỉ có điều bản đồ này cũng không bao hàm Thánh Cổ tộc Nam Cương, cũng không có Đạt Lạp Đại Hoang mạc mới khai phá, cùng với Thanh La vệ và địa bàn Vương thị do Lũng Tả quận khai thác ra.

Hiển nhiên, địa đồ này ít nhất là sản phẩm của hơn trăm năm trước.

Nhưng dù vậy cũng có thể nhìn ra được tình báo cường đại của Chân Ma điện. Dù sao thì thời gian hơn trăm năm đối với Chân Ma điện cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

"Chư vị, chắc hẳn đều đã nghe nói qua về người này của 'Huyết Tôn Giả', âm Sát Tông và Tây Tấn Nam Tần, cũng

từng khai quật qua mấy căn cứ phân chia Huyết Sào.” Âm Xà Ma Cơ nói ngắn gọn, “Hiện tại chúng ta có bảy tám phần nắm chắc, ở trong phạm vi Đông Càn quốc, có một hang ổ của Huyết Tôn Giả, vả lại vô cùng có khả năng là át chủ bài cuối cùng của hắn.”

Sắc mặt ba người Kỳ Hồng Chiêu lập tức biến đổi, trong ánh mắt đều không thể ngăn chặn xẹt qua một tia tham lam. Huyết Tôn Giả chính là một trong mười tội phạm truy nã thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, thực lực cùng nội tình đều sâu không lường được.

Nếu như có thể tìm được bảo tàng mà hắn lưu lại, thậm chí có khả năng tìm được con đường thông hướng tiến thêm một bước.

Đang ở trong lòng chúng cường giả sinh ra dị tâm, một cỗ mùi máu tươi lạnh thấu xương bao phủ mọi người, làm cho người ta rùng mình một cái.

“Xì xì…”

Huyết Đồng ma quân phát ra tiếng cười âm khặc khặc của đại phản phái: “Bổn Ma quân biết rõ đạo lý bảo vật động lòng người, thế nhưng chư vị đều là bá chủ một phương có gia nghiệp, nên sớm thu liễm ý tưởng không nên có. Làm cho lẫn nhau càng thêm hài hòa. Bản Ma quân cũng đỡ tốn chút chuyện.”

Kỳ Hồng Chiêu cùng ba người trong lòng rùng mình.

Nhất là Kỳ Hồng Chiêu, trên mặt càng lộ ra vẻ thành khẩn tươi cười: “Huyết Đồng đại nhân nói đùa, đây là đồ vật Chân Ma điện muốn, ba người chúng ta há lại sinh ra dị tâm?”

Cũng phải, ba người bọn họ đều là lão đại có gia có nghiệp, hòa thượng chạy được miếu không chạy được. Nếu loạn động đồ vật không nên động, lấy tính tình Huyết Đồng ma quân, sợ là…

“Như thế rất tốt.” Huyết Đồng ma quân nhắm hai mắt lại, lạnh nhạt nói: “Việc này còn cần ba nhà các ngươi phối hợp, sau khi chuyện này thành công, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt mà các ngươi nên có.”

“Tạ Huyết Đồng đại nhân.” Ba người Kỳ Hồng Chiêu nói.

“Tổng thể thực lực của Đông Càn quốc khá mạnh, sau lưng lại có đối thủ cũ của chúng ta là Hàn Nguyệt Tiên Triều chống lưng.” Âm Xà Ma Cơ tiếp lời nói: “Nếu chúng ta tùy tiện tiến vào Đông Càn, một khi bị phát hiện, tất sẽ bị vây công. Nếu thân hãm nội địa nước địch, không cẩn thận sẽ mất mạng ở đó.”

“Bởi vậy, chúng ta cần Tây Tấn Nam Tần cùng với âm Sát Tông liên thủ, chia làm hai đường tấn công Đông Càn, đem chiến lực chủ yếu của Đông Càn quốc, cùng với lực chú ý, đều hấp dẫn trên chiến trường hai mặt Tây, Nam.”

“Nhân cơ hội này, bản Ma Cơ sẽ đích thân dẫn người lẻn vào Đông Càn quốc, tìm kiếm và mở ra di tích sào huyệt của Huyết Tôn Giả, lấy đi tất cả đều có thể cầm. Như vậy, cho dù vô ý bại lộ thân phận, cũng sẽ bởi vì có hai chiến trường kiềm chế mà có thể ung dung ứng đối.”

Kế hoạch ngắn gọn rõ ràng, nghe tựa hồ rất có khả năng xảy ra.

Nhưng mà chuyện này liên quan đến xuất binh.

Sắc mặt Duyên Khánh đại đế và Nguyên Hựu đại đế lập tức trở nên ngưng trọng.

Đại Càn cũng không phải dễ đối phó, đặc biệt là lúc này Đại Càn đã chọn ra đế tử, Long Xương đế lại ở trạng thái thọ mệnh đếm ngược, chính là thời điểm một chút là nổ tung, bọn họ cũng không có ý định đi vuốt râu hùm.

Vạn nhất thật sự ép Đại Càn, lão già Long Xương kia không khéo sẽ liều mạng đồng quy vu tận với bọn họ.

Huống chi, xuất binh cũng đồng nghĩa với chi tiêu của tài phú cực lớn, tiêu hao nhân viên khổng lồ, nếu như không có thu hoạch mà nói, nhất định sẽ tạo thành quốc lực suy giảm.

Thân là Đại Đế, đương nhiên bọn họ sẽ có suy nghĩ của riêng mình.

Trước tiên không nói đây không phải mệnh lệnh của Chân Ma điện, mặc dù là, nếu như không đủ bồi thường, đến lúc đó tổn thất tìm ai tính?

Nguyên Hựu đại đế cuối cùng vẫn trẻ tuổi một chút, không nén được tức giận nói: “Huyết Đồng ma quân, xuất binh tác chiến can hệ trọng đại, cũng không phải là một câu lợi ích sau đó không thể thiếu có thể ứng đối đấy.”

Ý tứ rất rõ ràng, ngươi bớt lấy chi phiếu trống ra lừa gạt bản Đại Đế đi.

“Nguyên Hữu đại đế.” Âm Xà ma cơ cười khanh khách nói, “Chúng ta đồ vật còn chưa lấy được, làm sao cho các ngươi chỗ tốt? Chờ sau khi lấy được Huyết Tôn Giả truyền thừa, có thể chế tạo rất nhiều huyết Sào khôi lỗi Thiên Nhân cảnh cấp. Chúng ta có thể đáp ứng xuất động huyết sào khôi lỗi trợ chiến. Đến lúc đó, thay các ngươi tiêu diệt Đông Càn, chẳng phải là dễ dàng?”

“Dầm mắt phải nhìn xa trông rộng, chớ nhìn được mất trước mắt.”

“Ha ha.” Nguyên Hựu đại đế cười lạnh không ngừng, “Nghe không tệ, nhưng nếu các ngươi không lấy được thì sao? Đến lúc các ngươi phủi mông bỏ đi, chúng ta còn có thể đi Chân Ma điện tố cáo sao?”

“Láo xược!”

Huyết Đồng ma quân Bạch Đồng mở ra.

Một đạo năng lượng màu máu đáng sợ bốc lên, trong nháy mắt liền hóa thành uy áp đáng sợ trùng điệp áp xuống Nguyên Hựu đại đế.

Nguyên Hựu đại đế toàn thân chấn động, chỉ cảm thấy cả người tựa như đặt mình trong địa ngục sông máu, ác niệm vô cùng vô tận mãnh liệt mà đến, khiến lời nói kế tiếp của ông ta đột nhiên dừng lại.

“Anh anh anh thật to gan, mệnh lệnh của Chân Ma điện cũng dám mặc cả.” Huyết Đồng ma quân cười như điên, khí tức thô bạo tàn khốc tự nhiên sinh ra: “Anh cho rằng, bản ma quân đang thương lượng với anh sao? Hay là anh nghĩ bản ma quân không dám giết đại đế của anh?”

Nguyên Hựu đại đế sắc mặt trắng bệch, cả người không khỏi run rẩy.

Từ khi tấn thăng Lăng Hư cảnh tới nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nguy cơ trí mạng.

Bình thường hắn đã quen đối đầu với Âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu, mặc dù biết Huyết Đồng ma quân mạnh, nhưng lại không có khái niệm chuẩn xác. Cho đến hiện tại, hắn mới ý thức được, cho dù hai bên đều là Lăng Hư cảnh, thực lực Huyết Đồng ma quân vẫn đủ để dễ dàng nghiền ép hắn, thậm chí giết chết hắn.

"Huyết Đồng đại nhân xin bớt giận." Duyên Khánh đại đế và Kỳ Hồng Chiêu cùng đứng dậy hành lễ cầu xin, "Nguyên Hữu hắn tuổi trẻ khí thịnh, không biết uy danh đại nhân. Chúng ta nguyện ý làm việc theo ý chí đại nhân."

"Hừ!"

Lúc này Huyết Đồng ma quân mới thu hồi huyết sắc ma khí ngập trời.

"Khụ khụ ~"

Nguyên Hựu đại đế lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đã không dám đối mặt với Huyết Đồng ma quân nữa, hắn chưa bao giờ thấy qua tồn tại đáng sợ như thế.

Đến lúc này, ánh mắt Huyết Đồng ma quân mới dịu đi một chút: "Hồng Chiêu, Duyên Khánh, bản ma quân không phải là người không nói đạo lý. Nếu việc này thành công, đương nhiên chỗ tốt sẽ càng nhiều, đủ để cho hai nước các ngươi trở nên cường thịnh hơn. Nếu việc này không thành, tổn thất của các ngươi bản ma quân đều sẽ bù đắp."

"Tạ ma quân." Ba người đồng loạt chắp tay: "Chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp ma quân hoàn thành nhiệm vụ của Chân Ma điện."

"Ha ha ha ~ tốt!" Huyết Đồng ma quân cảm thấy thoải mái, không khỏi cười dài một tiếng, "Chờ ta bước lên một bước kia, các ngươi đều là công thần, địa bàn của Đông Càn và Lăng Vân thánh địa toàn bộ thuộc về các ngươi rồi."

Tiếng cười càn rỡ của hắn vang vọng trong âm Sát Thánh Điện, thật lâu không dứt.

…

Cùng lúc đó.

Thánh địa Lăng Vân, Thanh Hoàng cốc, trong Vĩnh Xuân viên.

Xuân sắc hợp lòng người, trong hoa viên linh khí tràn đầy, có một tòa đình lâu mênh mông.

Trong đình lâu đặt một ít bàn ghế cùng bút mực.

Phế vật Vương Ninh Hi đang nghiêm túc sửa sang lại một ít sách vở và giáo tài, nghiêm túc chuẩn bị bài học. Phụng mệnh lão tổ gia gia, hắn chuẩn bị cho những học tra này học bù thêm.

Trước bàn học phía dưới, đã có một đám học sinh kỳ kỳ quái đang ngồi.

Trong đó có con dâu tương lai của Vương Ninh Hi là Thượng Quan Lăng Ba, rời nhà lưu lạc đến nay bà cô Vương Ly Từ, tiểu tỷ muội của Vương Ly Từ là Lam Uyển Nhi, có cây non phân thân của tổ cô nãi nãi Ly Tiên, còn có một con rắn màu xanh biến dị, cùng với Diêu Thành Siêu không vận của Diêu thị.

Trong đó khí chất và học sinh của Diêu Thành Siêu là không hợp nhau nhất. Dù sao hắn cũng là một người lõi đời lăn lộn xã hội đã lâu, toàn thân tìm không ra chút khí tức học sinh chất phác thuần khiết nào.

Về phần Thượng Quan Lăng Ba, chính là tới trợ giúp sự nghiệp phu quân tương lai.

Nàng không nháy mắt nhìn Vương Ninh Hi, ánh mắt hơi sáng lên. Quả nhiên là đàn ông rất đẹp.

“Ta kháng nghị, kháng nghị.” Cành cây của Vương Ly Tiên bay loạn, thanh âm non nớt lớn tiếng kháng nghị, “Một cây phân thân khác của ta, học ở trong Tộc Học, dựa vào cái gì phải học hai lần?”

Theo sự trưởng thành của nàng, phụ âm y y nha nha trong khi nói chuyện đã ít đi rất nhiều. Nói rõ tâm trí của nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều, so với nữ đồng bảy tám tuổi vừa mới lên tộc học thì mạnh hơn một chút.

“Tổ cô nãi nãi.” Vương Ninh Hi nhíu mày nói: “Người học ở Tộc Học đã năm sáu mươi năm, đưa đi một đống bạn học… Bây giờ ngay cả số học sơ cấp cũng thi không được, thật sự không thể nào nói nổi. Lão tổ gia gia nói, hai gốc phân thân cùng học, có lẽ có thể trưởng thành nhanh hơn một chút.”

Về phần Lam Uyển Nhi thì bị Ly Từ kéo đến cùng học. Tất cả mọi người đều là tỷ muội tốt tính mạng tương giao, có thịt thì cùng nhau ăn, có khổ dĩ nhiên cũng phải gánh.

“Chư vị, ta suốt đêm chỉnh lý một chút bài thi, nhất là bài toán của một trong các khoa căn cơ.” Vương Ninh Hi cầm một chồng bài thi nói, “Trong những bài thi này có thể dễ dàng có khó, vừa vặn có thể kiểm tra một chút năng lực của chư vị ở nơi nào, ta cũng tiện theo tài liệu mà dạy.”

“Tiểu thí hài tử, Diêu Thành Siêu ta đã hơn hai trăm sáu mươi tuổi.” Diêu đại công tử buồn cười nhìn Vương Ninh Hi, không cảm thấy tiểu mao đầu miệng còn hôi sữa này có thể dạy hắn cái gì, “Ta là cho gia chủ Thủ Triết các ngươi mặt mũi, mới miễn cưỡng học một chút. Tư tưởng đạo đức cùng luật pháp khóa, ta miễn cưỡng nghe một chút.”

“Về phần toán học? Không phải là loại cửu chương toán thuật sao, ta ha ha ha. Ngươi cũng không hỏi thăm một chút, tên tuổi “Khoái Đao Diêu” của ta là tới từ đâu?”

“Tóm lại, ngươi đừng dùng ánh mắt nhìn mù chữ nhìn ta Diêu Thành Siêu. Diêu thị ta cũng có học trong tộc. Mà Diêu Thành Siêu ta năm đó thành tích trong tộc học Diêu thị cũng không tệ lắm, có văn hóa, làm ăn xà cãi nhau, đừng nhìn không nổi người.”

“Ồ.” Vương Ninh Hi từ chối cho ý kiến rút ra một bài thi: “Nếu Diêu công tử là người có văn hóa, vậy không ngại thử làm một bài toán. Đầy đủ trăm phần, vượt qua sáu mươi coi như ngươi có văn hóa. Về sau không cần học toán.”

“Tiểu tử, cho ngươi kiến thức bản lĩnh cửu chương toán thuật của ta… Để ngươi hiểu vì sao ta tên là Khoái Đao Diêu.” Diêu Thành Siêu mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo, cầm bài thi lên liếc mắt khinh thường.

Sau đó, sắc mặt hắn nghiêm túc hẳn lên.

Sau đó, mồ hôi từ trên trán hắn chảy xuống.

Sau đó, sắc mặt không ngừng trắng bệch, cả người run rẩy.

Sau nửa nén hương.

“Ầm!”

Diêu Thành Siêu nện bài thi lên bàn, tức giận kêu gào: “Ta không có văn hóa thì thế nào? Hu hu! Ta không buôn bán văn hóa đến bây giờ. Hu hu hu hu.”

Đáng thương cho Diêu Thành Siêu, lớn như vậy, chỉ có thể khóc oan uổng.

…

Chương 14: Thánh tử chi tranh từng bước cuốn hóa…

…

Diêu Thành vượt qua Diêu Thành khóc càng thương tâm.

Bài thi này là thứ gì, mỗi một chữ hắn đều biết, nhưng ngay sau đó lại phát hiện một câu cũng không biết làm.

Đây thật sự là nội dung học trong Vương thị Tộc Học sao? Tại sao lại biến thái như vậy…

Hắn chưa bao giờ có trong nháy mắt như vậy, cảm giác mình hóa ra là thật không có văn hóa.

"Không khóc không khóc." Vương Ly Tiên vươn ra một cành cây tinh tế, lắc lắc đầu Diêu Thành Siêu, an ủi nói: "Hắn ta có thể hư hỏng, đề mà Ninh Hi đưa cho ngươi là bài thi khảo hạch tinh anh tộc học, có thể thi đậu học bá sáu mươi phần đã tính là rất lợi hại rồi. Loại học tra cặn bã như chúng ta, nhìn thấy đề bài đều sẽ choáng váng."

Cũng là học tra, Vương Ly Tiên hiểu rất rõ tâm lý yếu ớt của một học tra, thân là một vương giả trong học tra, cô cảm thấy mình có nghĩa vụ an ủi học tra khác một chút.

Cái gì gọi là học tra giống như chúng ta? Diêu Thành Siêu hắn, đời này khi nào là học tra? Lại còn được một cái cây an ủi… Đợi đã, cái cây này là cái cây gì?

Như thế nào có chút lớn có thể mở miệng nói chuyện rồi?

Trong lúc sụp đổ, Diêu Thành Siêu vẫn hơi kinh ngạc, đây là một gốc linh thụ đẳng cấp cao sao?

"Ninh Nguyên ca ca ~ bài thi tinh anh này, anh có thể thi được bao nhiêu chứ?" Thượng Quan Lăng Ba tò mò hỏi.

Tất cả những người còn lại, kể cả con rắn xanh biến dị giấu trong tay áo Ly Từ đều ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Vương Ninh Hi.

Tên này tự tin như thế, lẽ nào hắn có thể thi hơn tám mươi điểm?

Quá nửa là không thể đi, không thấy Diêu Thành Siêu ngay cả một đề cũng không làm được sao?

"Cái này…" Vương Ninh Hi lắc đầu nói: "Đây đều là đề cơ sở để tộc học kiểm tra ngưỡng cửa tinh anh bình thường, bên trong chúng ta có một nhóm người không thi những thứ này, mà là đi theo tiên sinh Tộc Học tiến hành nghiên cứu thêm một bước."

"Xin mọi người đừng hỏi nhiều." Vương Ly Tiên dùng cành cây che "mặt mũi", vẻ mặt không đành lòng nhìn: "Ninh Kham là một trong số ít học thần trong Tộc Học lần này. Loại bài thi tinh anh này, hắn không thể sai được."

Đưa tiễn Vương Ly Tiên của từng thế hệ học thần, có thể cảm nhận chênh lệch giữa người với người nhất.

"…"

Tất cả mọi người đều kính nể.

"Được rồi được rồi, mọi người kiểm tra cơ sở đi." Vương Ninh Hi bắt đầu phân phát bài thi thực sự cho mọi người, còn rất tri kỷ buộc một cây bút lên móng vuốt của con tiểu lục xà biến dị kia, "Tiểu xà, ngươi thi cho tốt, bà cô Ly Lung nhà chúng ta trước kia đã viết chữ như vậy. Nàng là một con rồng, đã tốt nghiệp từ Tộc Học, tuy rằng thành tích thi tốt nghiệp… Ài… Tóm lại ngươi cố gắng lên nhé!"

Sau đó, một đám người cộng thêm một cái cây, một con "Rắn" đều bắt đầu "Rầm rầm" khai thi.

Ngay cả Diêu Thành Siêu cũng bắt đầu thành thật.

Nhưng lần này, hắn đã có chút tự tin, những đề mục phía trước đều rất cơ sở, "bịch bịch" vài cái đã làm xong. Kết quả càng về sau làm, hắn càng cảm thấy không thích hợp, bởi vì đề mục độ khó đang tăng lên.

Hắn càng làm càng gian nan, cho đến phía sau, hắn nghĩ đến da đầu phát nổ, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra mạch suy nghĩ, bất đắc dĩ đành phải buông tha.

Bất quá, hắn đã xem như kiên trì tương đối lâu rồi.

Trước hắn, Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, Tiểu Lục đều đã buông tha hai mắt nhang muỗi.

Vương Ninh Hi thu tất cả bài thi, lông mày lập tức nhíu thành một đoàn.

Vương Ly Từ mười tám phần, Lam Uyển Nhi mười chín phần, Thượng Quan Lăng Ba ba mươi ba phần, Vương Ly Tiên bốn mươi hai phần, Tiểu Lục Xà tám phần, Diêu Thành Siêu hai mươi bảy phần!

Nhìn thấy mà giật mình!

Lại là Ly Tiên Tổ cô nãi nãi có thành tích cao nhất, ngay cả Lăng Ba bà ta cũng chỉ có…

"Ta cao nhất?"

Vương Ly Tiên sững sờ tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên nàng thi được thành tích đứng đầu trong cuộc thi xếp hạng trong kiếp sống Tộc Học dài đằng đẵng. Nàng quả thực không thể tin được. Thì ra, trên đời này học tra cặn bã lại có nhiều như vậy?

Trong nháy mắt này, Vương Ly Tiên lại sinh ra một loại cảm giác dũng cảm "Sẽ làm Lăng Tuyệt Đỉnh, xem qua chúng sơn tiểu".

Trên cành non mềm mại của nàng nhỏ xuống nước mắt óng ánh.

Quá không dễ dàng, hóa ra Vương Ly Tiên ta cũng có lúc đứng đầu, hu hu hu, thì ra ta cũng có tiềm chất làm học thần.

Tiểu xà biến dị cũng chấn kinh.

Hắn đường đường là lão tổ long trọng sinh chuyển thế, vậy mà chỉ thi được tám phần! Điều này sao có thể? Bản lão tổ, chẳng lẽ là lúc chuyển thế, bị vỏ trứng đập nát đầu sao?

"Cơ sở đều quá kém." Vương Ninh Hi lại đau đầu đỡ trán, cảm thấy áp lực nặng nề trên vai.

Nhiệm vụ mà lão tổ gia gia giao, gánh nặng đường xa a!

Bỏ đi! Cứ để cho bọn họ cày mười bài thi sơ cấp để làm nóng người trước đã. Tăng lên trạng thái của bọn họ một chút rồi mới dạy bọn họ một bài học.

Ài!

…

Ngay tại Diêu Thành Siêu, đám người Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi mang mặt nạ thống khổ, bi thống xoạt xoạt đề, vị trí cách Vĩnh Xuân Viên còn một khoảng cách, một con hổ con nửa lớn đang nhanh chóng xuyên qua cỏ cây xanh um của Thanh Hoàng Cốc.

Đây là một con hổ con choai choai lưng còn không cao bằng bàn, có một cái đệm thịt màu đen thật dày, cùng với một đôi tai hổ hình tròn, toàn thân mang theo đường vân đen trắng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Dáng người nó cường tráng linh động, theo nhịp chạy, cơ bắp rắn chắc trên người không ngừng lay động, thoạt nhìn cực kỳ có lực uy hiếp.

Trên đỉnh đầu nó còn có Hỏa nguyên linh điệp toàn thân thiêu đốt hỏa diễm.

Hình thể của linh điệp cơ hồ bằng một nửa lão hổ, tốc độ cũng không chậm hơn lão hổ bao nhiêu. Trong lúc bay, cánh bướm thiêu đốt ánh lửa ở sau lưng kéo ra một cái đuôi lửa thật dài, phảng phất như muốn hòa tan vào trong ánh mặt trời.

Một hổ một bướm này hiển nhiên đã thu liễm toàn bộ khí tức, hành động vô cùng linh hoạt, gần như không hề có một tiếng động.

Nhờ vào cỏ cây tươi tốt đặc biệt tươi tốt trong Thanh Hoàng Cốc, cùng với linh khí nồng đậm tùy ý chảy xuôi, một hổ một bướm này một đường lao nhanh mà đến, đúng là không kinh động Linh Thực Sư đang cúi đầu bận rộn trong dược điền chút nào.

Trong lúc nhảy nhót, con hổ con lớn nhất bỗng nhiên mở miệng, lại là giọng nữ ngây thơ: “Chân sư huynh, vì sao chúng ta không quang minh chính đại bái phỏng?”

Nghe được thanh âm này, Hỏa Nguyên Linh Điệp không hề phản ứng, hỏa diễm trên cánh bướm bỗng nhiên tăng lên, một đạo hư ảnh hình người mờ ảo xuất hiện bên trong hỏa diễm.

Cùng lúc đó, một giọng nam thanh tịnh từ trong ngọn lửa truyền ra: “Niệm Vân sư muội, cái này ngươi không hiểu rồi a? Trên đời này tuyệt đại bộ phận tu sĩ đối ngoại đều là lấy mặt

nạ thị nhân, chỉ có lén lút bộc lộ tính tình chân thật của mình. Chúng ta tới cửa bái phỏng, chỉ có thể nhìn thấy biểu tượng, muốn biết rõ trạng thái chân thật của nàng, còn phải âm thầm quan sát."

"Vương Ly Từ rốt cuộc là đệ tử thân truyền của Vân Dương chân nhân, chờ tương lai sư huynh ta trở thành chủ nhân của thánh địa, nàng chính là thủ hạ của ta, ta trước tiên khảo sát một chút, cũng là chuẩn bị cho tương lai thôi."

Trong giọng nói của hắn tràn đầy tự tin, phảng phất như vị trí Thánh tử đã lọt vào túi hắn.

Nhất Hổ Nhất Điệp này, tự nhiên không phải thật sự là Nhất Hổ Nhất Điệp.

Trong đó, nửa đại hổ con lông màu trắng kia, chính là đại thiên kiêu của Lăng Vân thánh địa Thiên Yêu nhất mạch biến ảo thành.

Công pháp của Thiên Yêu Tháp nhất mạch có chút đặc thù, sau khi tu luyện đến đại thành có thể dung hợp pháp tướng hư ảnh cùng thân thể, dựa vào huyết mạch chi lực chuyển hóa thân thể thành yêu thân, sức chiến đấu thập phần bưu hãn.

Vu Niệm Vân thân là đại thiên kiêu của Thiên Yêu nhất mạch, thân có huyết mạch Bạch Hổ, tu vi cũng đã là Tử Phủ cảnh, tạm thời dựa vào lực lượng huyết mạch biến hóa thành ngoại hình Bạch Hổ, đối với nàng mà nói không phải việc khó gì.

Về phần giọng nói nam kia, thì thuộc về đại thiên kiêu Chân Sĩ Thông của Ly Hỏa nhất mạch thánh địa Lăng Vân thánh địa.

Hỏa Nguyên Linh Điệp kia chính là linh sủng hắn nuôi dưỡng, chính hắn thì dựa vào thần thông lực giấu mình bên trong ngọn lửa trên người Hỏa Nguyên Linh Điệp.

Chiêu này vô cùng bí mật, nếu hắn có chủ tâm muốn giấu kín, cường giả Tử Phủ cảnh cùng đẳng cấp rất khó phát hiện ra hắn.

"Nhưng ta nghe nói, tư chất của Vương Ly Từ là đại thiên kiêu Ất đẳng, hình như còn cao hơn sư huynh một chút. Hơn nữa, Công Dương Sách, Vương Ly Dao kia cũng đều là đại thiên kiêu Ất đẳng." Vu Niệm Vân run lên lỗ tai, đôi mắt hổ to lớn liếc Chân Sĩ Thông trên đỉnh đầu một cái: "Sư huynh cứ khẳng

định như vậy, mình nhất định có thể giành được vị trí thánh tử?”

“Sư huynh đã sớm tìm người nghe ngóng rồi, cuộc chiến thánh tử là khảo nghiệm tố chất tổng hợp, tư chất tiên thiên mặc dù quan trọng, nhưng không phải quan trọng duy nhất. Năng lực chỉ huy trù tính chung, cơ duyên cá nhân… đều quan trọng như nhau.”

Chân Sĩ Thông hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, lập tức tự tin chậm rãi nói: “Những người như Công Dương Sách, Vương Ly Dao ta đều đã biết, tuy tư chất cao hơn ta, làm việc gì cũng đều nghiêm túc, không hề thay đổi. Thật sự so ra, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta. Cũng chỉ có Vương Ly Từ bỗng nhiên xuất hiện này, còn không biết là con đường gì. Đợi hôm nay thăm dò chi tiết của nàng, trong lòng ta đã hiểu rõ.”

Dứt lời, hắn vẫn không quên hào khí can vân bổ sung một câu: “Niệm Vân sư muội ngươi yên tâm, chờ sư huynh ta lên làm thánh địa chi chủ, ngươi chính là đệ nhất Can Tướng dưới trướng ta. Sư huynh mang ngươi ăn ngon uống sướng.”

“…”

Vu Niệm Vân liếc mắt nhìn hắn, giống như là muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn nhịn được.

Lúc này, một hổ một điệp tiếp tục tiến lên cũng đã đến bên ngoài Vĩnh Xuân Viên.

Vu Niệm Vân nhảy lên một cái, vuốt hổ tráng kiện cào vài cái trên cành cây, dễ dàng nhảy lên một cây đại thụ cao vài chục trượng ngoài vườn, động tác như nước chảy mây trôi, không kích khởi nửa điểm huyền khí dao động.

Hỏa Nguyên Linh Điệp cũng theo sát phía sau.

Một hổ một bướm núp trong cành cây đại thụ, nhìn xuống Vĩnh Xuân Viên phía dưới.

Thế này là sao?

Hình như là một đám người cộng thêm một cái cây và một con rắn ở bên ngoài, đang xoát đề sao?

Chân Sĩ Thông lập tức cảm thấy mình tới đúng rồi. Bọn họ nhất định là đã nhận được tin tức nội tình, biết được một trong

những đề thi của cuộc chiến Thánh tử lần này, đang mô phỏng luyện tập.

Chân Sĩ Thông lập tức tập trung tinh thần quan sát, cố gắng muốn nhìn rõ xem trên bài thi phía dưới viết những gì.

…

Mà cùng lúc đó.

Vĩnh Xuân Viên khách ở Vương Thủ Triết nhận được lời mời đi tới một khu kiến trúc chính giữa Thanh Hoàng Cốc.

Tổng thể của Thanh Hoàng cốc tương đối hưng thịnh, nhân khẩu thường trú trong cốc cũng tương đối nhiều. Dù sao cần phụ trách gieo trồng linh thực, linh dược trong phương viên mấy trăm dặm, thậm chí là gieo trồng linh thực thuộc tính trong linh mạch của các mạch, nhân số thiếu đi căn bản bận không qua nổi.

Nó giống như là một phiên bản phóng đại của Lũng Tả Học Cung Trường Xuân Cốc.

Tổng số lượng nhân khẩu hơn bảy trăm người.

Chớ xem thường bảy trăm người này. Bởi vì đệ tử có tư cách tiến vào Lăng Vân thánh địa, thấp nhất đều là một tiểu thiên kiêu tư chất không tệ lắm. Trong đó, có thế gia bên ngoài đặc biệt chiêu vào, cũng có không ít là nhân tài các học cung phía dưới đưa lên, còn bao gồm tiểu thiên kiêu mà thánh địa tự mình bồi dưỡng.

Bởi vì cái gọi là nhất nhập thánh địa tất thành thiên nhân.

Trong tiểu thiên kiêu chỉ cần tư chất đạt tiêu chuẩn, cuối cùng ít nhất đạt tới trung phẩm Bính đẳng thiên thượng, hơn nữa hoàn cảnh thánh địa linh khí đầy đủ, cùng với tài nguyên hậu đãi bổ sung, đại lượng công pháp thích hợp, chỉ điểm của các tiền bối vân vân…

Nói chung, lăn lộn trong Thiên Nhân cảnh là không thành vấn đề.

Lúc này, bọn họ có thể trở thành một chủ sự nho nhỏ, mang theo một đám đệ tử trẻ tuổi làm việc.

Nói chung, Thánh địa bồi dưỡng ra số lượng tiểu thiên kiêu Thiên Nhân cảnh rất nhiều, bọn họ hoặc ở lại trong cốc, hoặc là đi ra bên ngoài làm việc, hoặc là còn đi tới chiến trường ngoại vực đảm nhiệm các chức vụ, chính là lực lượng trung kiên của Thánh địa, chống đỡ cơ cấu tổ chức khổng lồ của toàn bộ Lăng Vân thánh địa.

Bất quá, Thanh Hoàng Cốc đi ra Thiên Nhân Cảnh, đa số đều đảm nhiệm hậu cần, chỉ có số ít mới đi chính diện chiến trường.

Chờ bọn họ vì thánh địa công tác nhất định có niên hạn, trả xong cống hiến thánh địa, còn có thể lựa chọn về hưu dưỡng lão, hoặc là tiếp tục phát huy dư nhiệt, tích góp tài phú cùng nhân mạch cho các tiểu bối gia tộc, tranh thủ để cho gia tộc nguyên sinh phát triển tốt hơn một chút.

Cũng chính bởi vì tài nguyên hậu đãi của thánh địa, khiến rất nhiều thế gia cỡ trung hay cỡ nhỏ đều đổ xô vào thánh địa, nghĩ cách nhờ cửa đều phải tiến vào.

Chính giữa quần thể kiến trúc Thanh Hoàng Cốc có một cao lầu kết cấu gỗ tinh khiết.

Nó toàn thân do một loại linh mộc màu vàng nhạt tạo thành, kết cấu phức tạp mà chặt chẽ, vừa có trật tự vừa có mỹ cảm vừa có cả mỹ cảm nghệ thuật, còn lộ ra một cỗ ý hài hòa tự nhiên thuần túy, khí chất vô cùng hỗn tạp, lại làm cho người ta mới mẻ.

Trên thân lâu linh quang chảy xuôi kia, khắc dấu minh văn phức tạp, tản ra khí tức huyền ảo, rất hiển nhiên, bản thân tòa lâu này, chính là một kiện bảo vật.

Tòa lầu cao này, chính là trung tâm của Thanh Hoàng Cốc —— Thanh Hoàng Lâu.

Giờ phút này.

Bên trong Thanh Hoàng lâu.

Một vị nam tử thành thục bề ngoài thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, đang tùy hứng nằm ở trên ghế gỗ của lão gia thoải mái, hắn mặc áo vải gai rộng thùng thình thoải mái, tóc dài thoải mái rối tung, tỏ ra có chút phóng đãng không kềm chế được.

Người này, chính là Cốc chủ nhất mạch Thanh Hoàng cốc — Thanh Tùng chân nhân.

Đừng nhìn bề ngoài hắn có vẻ trẻ tuổi, trên thực tế đã hơn một nghìn hai trăm tuổi rồi.

Mộc hệ nhất mạch có đặc sắc riêng của mình, đó chính là sức chiến đấu của bản thân tương đối yếu, lại có thể khế ước linh thực bản mệnh. Mà chủng loại linh thực bản mệnh bất đồng, lại cho chủ nhân năng lực khác nhau.

Bản mạng linh thực của Thanh Tùng chân nhân, chính là một cây thanh tùng biến dị.

Nó ban cho Thanh Tùng chân nhân sinh mệnh lực cường đại cùng với thể phách trẻ tuổi, về phần sức chiến đấu gì đó, cũng không cần nói nhiều, dù sao một người một cây cộng lại, cũng không đủ Lang Gia chân nhân đánh.

Bên cạnh, Vương Thủ Triết cũng đang ngồi trên ghế nằm thoải mái, đối diện là Lục Vi tiểu học tỷ và Trường Xuân thượng nhân đã lâu không gặp, ngoài bọn họ ra, còn có một vị nam nhân trung niên tướng mạo thô kệch.

Đáng nhắc tới chính là, hiện giờ Trường Xuân thượng nhân tuổi đã không nhỏ, chẳng biết tại sao vậy mà một lần nữa toả sáng sinh cơ, từ hình tượng "Lão nông" mộc mạc chòm râu đều trắng, thoáng cái trở nên trẻ tuổi hơn rất nhiều, nhìn phảng phất như chỉ mới năm sáu mươi tuổi.

Như vậy "Nghịch sinh trưởng" chỉ có một khả năng.

Đó chính là linh thực bản mệnh của hắn - Trường Sinh thụ, thăng cấp từ bát giai đỉnh phong lên thành cửu giai, đồng thời truyền một phần sinh cơ do thăng cấp mang lại cho chủ nhân.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể không thừa nhận, vận may của Trường Xuân thượng nhân thật sự không tệ.

Luận về tuổi tác, đại hạn của Trường Xuân thượng nhân đã vượt qua Tử Phủ cảnh rất nhiều năm, thật ra từ mấy năm trước bắt đầu đã hiện ra hiện tượng suy bại. Vương Thủ Triết cũng từng nghĩ cách kéo dài mạng sống cho hắn, nhưng đó là toàn phương vị suy kiệt sau khi đại hạn đến, ngay cả sức sống của Ly Tiên cũng chỉ có thể giảm bớt thống khổ.

Nếu không phải vừa lúc Trường Sinh thụ thăng cấp, mượn thiên địa chi lực bổ sung một đợt thọ nguyên, chỉ sợ không mất bao nhiêu năm thọ nguyên của Trường Xuân thượng nhân sẽ hao hết.

"Sư tôn, chính là tình huống này." Trường Xuân thượng nhân hướng về Thanh Tùng chân nhân hồi báo, "Ngay trước đó không lâu, Trường Sinh thụ thuế biến thành cửu giai. Mà thọ nguyên của ta, dự tính lại tăng thêm mấy trăm năm."

Thanh Tùng chân nhân cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, hài hước cảm khái: "Trường Xuân à, trong số rất nhiều tu sĩ Tử Phủ cảnh trên đời này, bàn về sức chiến đấu, ngươi là thúc ngựa cũng không đuổi kịp những người khác."

"Nhưng bàn về thọ nguyên, vi sư còn chưa thấy một tu sĩ Tử Phủ cảnh nào có thể sánh ngang với ngươi."

"May mắn, đúng là vận may." Trường Xuân thượng nhân cảm kích nhìn người trung niên thô kệch bên cạnh, Trường Sinh thụ - Vương Trường Sinh.

Đúng vậy, người đàn ông trung niên trông thô kệch mà cường tráng kia chính là cây Trường Sinh mới thăng cấp không lâu.

Sau khi hắn hóa hình, còn thuận tiện lấy cho mình một cái tên gọi là "Vương Trường Sinh".

Vương Trường Sinh ánh mắt sâu kín nhìn Trường Xuân thượng nhân, trong lòng buồn bực không thôi.

Hắn đã rất cố gắng khắc chế không nên thăng cấp, lại không muốn chờ tới chờ, không đợi được Trường Xuân thượng nhân mất mạng.

Vốn theo dự định của hắn, là chuẩn bị chờ Trường Xuân thượng nhân chết già, sẽ nhanh chóng đầu nhập vào Vương Thủ Triết. Cho dù vị trí linh thực bản mệnh không tới phiên hắn, làm một linh thực bình thường cũng là vô cùng tốt.

Nhưng không nghĩ tới, đến cuối cùng, hắn như thế nào áp chế không nổi tiết tấu tấn thăng, cứ như vậy ở trong thống khổ cùng hối hận thăng cấp rồi.

Đây đều là số mệnh. Ai ~ muốn đầu nhập vào Vương Thủ Triết lại khó như vậy sao?

“Trường Sinh à, đầu tiên chúc mừng ngươi tấn chức cửu giai.” Thanh Tùng chân nhân nghi hoặc nói: “Chỉ là ta có chút không rõ, vì sao ngươi lại họ Vương?”

“Chuyện này có gì kỳ quái?” Vương Trường Sinh đương nhiên nói: “Nữ nhi của ta là Vương Củng, hiện tại là cháu gái của Vương thị, hiện tại đang cùng kiến thiết Đại Hoang Mạc với thiếu tộc trưởng của Tông An, đây là vinh quang và công tích bực nào? Nữ nhi của ta họ Vương, ta họ Vương họ gì?”

Nếu quả thật có cơ hội đầu nhập vào Vương Thủ Triết, cho dù hắn ta muốn hắn ta làm chữ lót ‘Tông’ cũng đều nguyện ý.

Nói rất có đạo lý.

Thanh Tùng chân nhân trong lúc nhất thời không thể phản bác.

Thôi thôi, không quan tâm hắn nguyện ý họ Vương hay họ Lưu, nói đi nói lại đều là cửu giai linh thực của thánh địa, bản chất không có gì khác biệt.

“Thủ Triết gia chủ, lão phu vừa mới thăng cấp không lâu, còn tương đối mê mang đối với ngoại giới. Ta nghe nói chất lượng giáo dục Tộc Học Vương thị các ngươi không tệ, hoàn cảnh sinh hoạt cũng rất tốt.” Vương Trường Sinh trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Không biết lão phu có vinh hạnh này không?”

“Cái này…” Vương Thủ Triết vội vàng đứng lên chắp tay nói: “Trường Sinh tiền bối muốn đến ở Vương thị, đương nhiên Thủ Triết vô cùng hoan nghênh.”

Trường Sinh thụ rất chiếu cố Vương thị, ân đức không nhỏ, đương nhiên Thủ Triết không thể từ chối. Chẳng qua, lại chủ động yêu cầu đi học Tộc Học, Trường Sinh tiền bối muốn tìm ngược.

“Như thế rất tốt, cứ quyết định như vậy đi.” Lúc này mặt mày Vương Trường Sinh mới hớn hở nói.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn không biết sự “huy hiểm” của Tộc Học Vương thị. Mãi rất lâu sau này, hắn chính thức trải qua “sự rèn luyện” của Tộc Học, hồi tưởng ngày hôm nay, mới hối hận không ngừng, hận không thể hung hăng đánh cho bản thân đã từng “ngây thơ” một trận.

“Thủ Triết à, sau khi trận chiến thánh tử này kết thúc, ta cũng muốn đến Vương thị ở lại một thời gian ngắn.” Trường Xuân thượng nhân vội vàng nói theo.

Trước mặt hắn, Vương Trường Sinh liền mắt đi mày lại thông đồng với Thủ Triết. Cái này phải mặc kệ bọn họ tự do, sợ là Trường Sinh thụ sẽ ở lại Vương thị mà không quay lại.

“Sư tôn, người muốn ở Vương thị ta bao lâu cũng được.” Vương Thủ Triết cung kính nói.

Trường Xuân thượng nhân bây giờ, mặc dù từ trên thực lực đã dần dần không theo kịp đội thứ nhất của Vương thị. Nhưng trong sự phát triển của Vương thị, hắn đã phát huy tác dụng không thể xóa nhòa, phần ân tình này Vương Thủ Triết vẫn luôn nhớ rõ.

“Được được được, lòng hiếu thảo của Thủ Triết đáng khen.” Trường Xuân thượng nhân vui mừng nói: “Chuyện lão phu làm chính xác nhất đời này, chính là thu ngươi làm đệ tử ký danh thân truyền.”

Lần này đến phiên Thanh Tùng chân nhân ở một bên, mí mắt bắt đầu giật giật.

Lúc trước đã có lời đồn nói Lục Vi đại thiên kiêu chính là tiểu lão bà trong bóng tối của Vương Thủ Triết, thỉnh thoảng sẽ đến ở Vương thị một hồi, ngay cả Tông An thiếu tộc trưởng cũng nghi ngờ hình như là con của nàng.

Bây giờ thì hay rồi, Trường Xuân cốc của Lũng Tả Học Cung, đây là muốn bị Vương thị đóng gói mang đi sao?

Thôi bỏ đi.

Vẫn nên nói chuyện Lục Vi tham gia cuộc chiến thánh tử trước đã.

Thanh Tùng chân nhân nói sang chuyện khác, nói với Lục Vi tiểu học tỷ và Phong Tế Vũ: “Lục Vi à, ta biết cá tính ngươi thích yên tĩnh, một lòng chỉ muốn nghiên cứu kỹ thuật. Bất quá trong quá trình ngươi trưởng thành, Thanh Hoàng cốc chúng ta vẫn luôn toàn lực ủng hộ. Thanh Hoàng cốc chúng ta đã suy thoái từ lâu, ngươi ít nhất phải hỗ trợ tạo ra một đợt uy vọng trong cuộc chiến thánh tử lần này, thay Thanh Hoàng nhất mạch chúng ta tranh giành mặt mũi trở về. Đương nhiên,

có thể giành được một vị trí thánh nữ thì không còn gì tốt hơn.”

Lục Vi tiểu học tỷ lười biếng nói: “Không phải ta không muốn ra sức, chỉ là Côn Bằng quá lợi hại, các ngươi căn bản cũng không biết lai lịch và đáng sợ của nàng. Tuy nói những năm qua, tư chất huyết mạch của ta không biết vì sao đang tăng trưởng, nhưng cũng chỉ là đại thiên kiêu giáp đẳng mà thôi, cách tuyệt thế còn có một đoạn khoảng cách, miễn cưỡng đi tham gia cũng là mất mặt.”

“Điểm ấy thì ngươi yên tâm.” Thanh Tùng chân nhân lập tức phấn chấn hẳn lên, “Nhìn chung thánh địa cửu mạch, sức chiến đấu của Thanh Hoàng cốc xếp hạng hai từ dưới lên. Nhưng so với mức độ giàu có, ha ha ha, trói bát mạch lại cũng không đủ.”

Theo Thanh Tùng chân nhân thấy, các mạch khác cũng chính là Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch, cùng với Thiên Địa Huyền Đan nhất mạch còn có thể kiếm chút tiền tích góp chút tiền, các mạch còn lại đều là một đám phá gia chi tử bán vợ con không đau lòng.

Đặc biệt là nhất mạch xuất thân Khương thánh chủ của Thái Ất Kim Dương nhất mạch, chính là một đám ngốc tử chỉ biết tiêu tiền không biết kiếm tiền, còn cả ngày thích chắp hai tay sau lưng xem bản đồ, cho rằng mình lòng mang thiên hạ.

“Những năm gần đây, Thanh Hoàng cốc chúng ta cũng không có chi tiêu gì khác, tích cóp không ít nội tình.” Thanh Tùng chân nhân hăng hái nói, “Nếu ngươi nguyện ý liều mạng thì Thanh Hoàng cốc sẽ toàn lực ủng hộ ngươi, sau này Thanh Hoàng cốc cũng có cơ hội trở thành chủ mạch thánh địa.”

“Nếu là như vậy.” Lục Vi tiểu học tỷ cố gắng nói: “Ta có thể thử một lần, nhưng không dám đảm bảo có thể thắng, dù sao đối thủ lần này đều không đơn giản.”

“Không sao không sao, cứ đánh ra uy phong của Thanh Hoàng nhất mạch chúng ta là được.” Thanh Tùng chân nhân cười nói, “Hơn nữa lần này chúng ta đầu tư cũng sẽ không thiệt thòi. Lục Vi, ngươi dùng tư chất tuyệt thế thiên kiêu kế thừa mạch Thanh Hoàng cốc, tất nhiên sẽ được 【 Đại Xuân 】 tán thành.

Đến lúc đó, ngươi mở một lối khác đi vào Lăng Hư chi lộ cũng chưa chắc đã biết.”

Nghe lời này, Vương Thủ Triết ở bên cạnh cũng không nhịn được hít một hơi lạnh.

Cuộc chiến thánh tử lần này, ngưỡng cửa quả nhiên càng ngày càng cao. Cảm giác này nếu không phải tuyệt thế thiên kiêu, giống như ngay cả cần thiết lên sân cũng không có.

Lục Vi tiểu học tỷ cũng không phải là một nhân vật đơn giản, gien điên cuồng tiềm tàng trong xương cốt của nàng, nhưng ngay cả Vương Thủ Triết hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Lần này vô luận là Ly Tiên hay là Anh Tuyền, đều phải đối mặt với sự khiêu chiến lớn hơn.

Cuộc chiến thánh tử càng thêm mê ly.

…

Chương 15: Vương Ly Tiên uy phong lẫm liệt!

…

Bên này Vương Thủ Triết đang ôn chuyện với các bằng hữu, bên kia, trong Vĩnh Xuân Viên.

Đám người Vương Ly Từ và Vương Ly Tiên thì vẫn đang đau khổ vùi đầu rửa bài thi sơ cấp.

Nhất là Vương Ly Tiên, vì có thể mau chóng quét xong bài thi, nàng thậm chí lén lút phân ra hơn mười cành cây, mỗi cành quấn lấy một cây bút, đang múa bút thành văn.

“Bà nội Ly Tiên Tổ, suy nghĩ của toán học là khảo nghiệm nhất, không phải nhiều hơn xúc tu của ai. Ngài cày bài thi như vậy, chưa chắc hiệu quả đã tốt.” Vương Ninh Hi bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Vương Ly Tiên.

Hắn đưa lưng về phía ánh nắng, cả khuôn mặt bị ánh mặt trời bao phủ trong bóng tối, nhìn đặc biệt âm trầm lãnh khốc.

Cả cây Vương Ly Tiên cứng đờ, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Ninh Hi lãnh khốc vô tình, từng cây từng cây rút hết bút của nàng ngay trước mặt nàng, suýt chút nữa thì khóc lên.

“Ly Từ tổ cô nãi nãi, phiền ngài đừng nhìn chung quanh, con rắn xanh nhỏ mà lão nhân gia ngài nuôi kia còn chưa có có kết quả gì, cùng nó thảo luận, chỉ có thể càng thảo luận sai đề càng nhiều.” Vương Ninh Hi lại giống như thuấn di xuất hiện ở phía sau Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ đang dùng thần thức truyền âm với tiểu lục xà, toàn thân cứng đờ, giống như học sinh bất lương gian lận trong trường thi bị lão sư bắt bánh bao.

“Lăng Ba, ngươi đã nói với ta. Chịu khổ trong khổ mới là người trên người. Sau khi ngươi liên tục xoát ba bài thi, hiệu quả đã rõ ràng, phía sau còn có bảy bài, tiếp tục cố gắng, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể.”

Vương Ninh Hi vô cùng nghiêm khắc, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào có cơ hội lười biếng.

Mà Nhất Hổ Nhất Điệp rình mò ở bên ngoài, không biết đã chậm rãi lẻn đến phụ cận, đang cố gắng rình coi bài thi của bọn họ.

Xem bọn họ vất vả làm đề như vậy, hơn phân nửa là đề mục của cuộc chiến thánh tử đã sớm tiết lộ ra ngoài.

Thời cơ tốt như vậy sao có thể bỏ qua?

Trong lòng không suy nghĩ gì khác, bọn họ không hề phát hiện ra.

Mấy cành cây xanh biếc đã tựa như rắn trườn uốn lượn tới, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau bọn họ.

Giống như dây leo Thị Huyết của giới thực vật đang săn mồi, mấy cành cây này chậm chạp mà bí mật, không chỉ không phát ra bất kỳ thanh âm nào, thậm chí ngay cả năng lượng và khí tức đều hòa làm một thể với cây đại thụ mà bọn họ ẩn thân, không có tiết lộ mảy may, cho đến khi đến gần, mới mãnh liệt hướng về phía bọn họ bắn tới.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí kích thích tiếng nổ kịch liệt.

“Không tốt!”

Sắc mặt Chân Sĩ Thông cùng Vu Niệm Vân đại biến.

Bọn họ chung quy cũng là đại thiên kiêu do thánh địa cửu mạch tỉ mỉ bồi dưỡng ra, bất luận là thần niệm hay là thực lực, đều tuyệt đối là chống lại, tốc độ phản ứng cũng là nhất lưu.

Thân hình Hỏa Nguyên Linh Điệp lập tức tan rã, hóa thành đạo đạo hỏa diễm lưu quang bắn ra, lập tức ở giữa không trung một lần nữa ngưng tụ, vỗ cánh bay nhanh về phía bầu trời, thân hình phiêu hốt giống như một ngọn lửa màu đỏ lóe lên.

Những nơi đi qua, từng đạo hỏa nguyên linh động, hóa thành một đạo quỹ tích xinh đẹp.

Một kích tình thế bắt buộc này, cư nhiên lại bị hắn tránh được.

Mà một đầu lão hổ còn có chút sữa lá khác, cũng nhanh chóng phản ứng lại, “Ngao ô” một tiếng hung hăng vỗ ra một chưởng.

Vuốt Phong Liệt như muốn xé tan mọi thứ thành từng mảnh.

Móng hổ tráng kiện va chạm với cành cây xanh biếc, nhất thời bộc phát ra sóng năng lượng trùng kích kịch liệt. Cả cái cây chỗ con hổ đều điên cuồng đung đưa, vô số cành cây ngăn cản không nổi đều bị bẻ gẫy.

Nhưng một kích súc thế đã lâu này, rốt cuộc đã bị nàng chặn lại.

Nhưng mà, mắt thấy một kích súc thế của mình không thể chế trụ được địch nhân ẩn núp tiến vào, Vương Ly Tiên lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ở trong sân hưng phấn hét to một tiếng: "Mao tặc to gan, đụng phải Ly Tiên nãi nãi nhà ngươi còn muốn phản kháng!"

Hô xong, nàng nhanh chóng vứt bỏ bút trong "tay", rễ cây hung hăng đâm vào trong lòng đất.

Trong chốc lát, hình thể vốn nhỏ bé của nàng nhanh chóng bắt đầu bành trướng.

Mặt đất nhô lên cao, bàn thi bị lật tung, bất quá trong chớp mắt, Vương Ly Tiên liền biến thành một gốc đại thụ che trời cao vài chục trượng, tán cây xanh biếc che khuất bầu trời.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm bắt đầu lấy nàng làm tâm tròn tỏa ra.

Mà cùng lúc đó, nàng còn thuận tay vung ra một đống thực vật biến dị to lớn, quơ cành bắt đầu chỉ huy chúng điên cuồng công kích, bao vây, giảm tốc độ đóng băng mê huyễn quấn quanh, các loại thủ đoạn toàn bộ dùng tới.

"Đánh! Đánh! Đánh!"

"Đánh chết cho ta!"

Dưới vô số quả và dây leo tập hợp lửa, Chân Sĩ Thông và Vu Niệm Vân rất nhanh đã thể nghiệm cái gì gọi là "Kêu trời trời không biết, gọi đất đất mất linh".

Thật ra, thực lực của hai người coi như là không tầm thường, mạnh hơn rất nhiều so với cường giả Tử Phủ cảnh cùng cấp bình thường, thủ đoạn thoát thân cũng là nhiều loại đa dạng, nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác đụng phải Vương Ly Tiên, hơn nữa còn là Vương Ly Tiên tâm tình rất không tốt.

Cho dù ở chỗ này chỉ là một đạo phân thân của Vương Ly Tiên, nhưng những thực vật biến dị đó đều là Vương Thủ Triết vất vả khổ cực, bỏ ra hơn trăm năm từng chút một bồi dưỡng ra, mỗi một loại đều có sở trường riêng của mình, phối hợp tác chiến, càng có thể phát huy ưu thế ở mức độ lớn nhất.

Đánh với Vương Ly Tiên, đối mặt cũng không phải là một cái cây của nàng, mà là một quân đoàn thực vật.

Điểm chết người nhất chính là, trong lĩnh vực sinh mệnh của Vương Ly Tiên, tốc độ khôi phục của những thực vật kia nhanh đến dọa người, tốc độ bọn họ tiêu diệt còn không nhanh bằng tốc độ khôi phục của chúng.

Mặc dù, công kích của những thực vật này đối với bọn họ mà nói còn không tính là trí mạng, nhưng giết lại giết không hết, chạy lại chạy không thoát, tiếp tục đánh tiếp chỉ là không ngừng tiêu hao huyền khí mà thôi.

Cũng rất tuyệt vọng.

Rốt cuộc.

Sau khi phá hủy hai tòa lương đình, đập sập một tòa lầu, cộng thêm hủy diệt vô số hoa cỏ, khiến cả sân tan hoang, Chân Sĩ Thông và Vu Niệm Vân rốt cuộc cũng hao tổn huyền khí, toàn thân đầy vết thương bị bắt giữ.

“Cạc cạc cạc cạc ~~, chỉ với chút thực lực này của các ngươi, còn muốn đấu với tổ mẫu của gia Ly Tiên Cô!” Vương Ly Tiên Quái cười cười dùng dây leo của Nhất Hổ Nhất Điệp treo trên tán cây, vung vẩy cành cây đắc ý vạn phần.

“Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm!”

Mắt thấy tình huống không ổn, Chân Sĩ Thông rốt cuộc duy trì không được trạng thái Hỏa Linh, vội vàng thoát ly hỏa diễm quanh thân Hỏa Nguyên Linh Điệp, khôi phục thành một công tử ca văn nhược y quan sở, cố gắng muốn giải thích: “Ta là Chân Sĩ Thông của Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch, vị này là Thiên Yêu Huyễn Thân nhất mạch Vu Niệm Vân sư muội. Mọi người đều là người một nhà, có chuyện từ từ nói.”

“Ngao ô ngao ô ~ “

Nửa hổ con bị vây khốn cũng không duy trì được hình thái huyễn thân, hóa thành hình thái một muội tử ngốc nghếch.

“Ta cần biết các ngươi là ai!” Nhánh cây của Vương Ly Tiên bay lượn đầy trời, phát ra tiếng cười gian như của người xấu: “Ngăn lén rình mò như vậy, khẳng định không phải thứ gì tốt. Để bổn cô nãi nãi dạy cho các ngươi một bài học!”

Nàng không xác định bọn họ có phải là thám tử hay không, nhưng mà nàng xác định vừa quậy như vậy, hôm nay không cần phải làm bài thi nữa.

“Chát, chát, chát!”

Cành cây quất lên trên người, vô cùng đau nhức.

Chân Sĩ Thông sắp khóc.

Thanh Hoàng cốc này xuất hiện một gốc cây đáng sợ như vậy sao? Sao trông giống như tú tài gặp binh, có lý mà không nói rõ được. May mà bụng hắn đầy kinh luân, bụng đầy kỳ mưu quỷ kế, lúc này lại chẳng có chỗ nào dùng võ.

Diêu Thành Siêu ở bên cạnh cũng rụt đầu lại.

Đây chính là cây non vừa rồi an ủi hắn sao? Hình như bộ dáng rất đáng sợ. Dù sao Diêu Thành Siêu hắn hơn phân nửa là đánh không lại nàng.

“Chân sư huynh, không phải ngươi được xưng là “Trí mưu vô song” sao?” Vu Niệm Vân cũng muốn khóc: “Nhanh nghĩ biện pháp.”

Biện pháp?

Đúng, nghĩ biện pháp.

Dưới tình thế cấp bách, Chân Sĩ Thông đã nghĩ ra một biện pháp: “Trước đừng đánh nữa! Chúng ta chỉ nghe nói Ly Từ, Chuẩn Thánh Nữ tuổi còn trẻ đã đi du lịch Tiên Triều, gây dựng được công lao to lớn. Không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ, đến đây đầu nhập.”

“Cái gì? Đầu nhập vào Ly Từ đại tỷ tỷ?” Vương Ly Tiên sửng sốt, tạm thời dừng “Tiên Thát” cành cây sinh mệnh lại.

“Đầu nhập vào ta?”

Vương Ly Từ đang ăn dưa xem náo nhiệt, tinh thần cũng lập tức phấn chấn hẳn lên, nhìn bộ dáng Chân Sĩ Thông và Vu Niệm Vân lập tức thuận mắt hơn rất nhiều.

Nàng lập tức nói: "Tiên nhi tạm thời dừng tay, chớ để hai thủ hạ của ta đánh hỏng mất."

"Hóa ra là người một nhà." Vương Ly Tiên lập tức cảm thấy không thú vị, thu hồi cành cây sinh mệnh.

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Hai người ngã xuống, đạt được tự do.

Vu Niệm Vân sắc mặt hoảng sợ, nhịn không được truyền âm cho Chân Sĩ Thông: "Chân sư huynh, không phải ngươi nói đến thăm dò tình báo sao? Muốn mình làm Thánh chủ sao, sao lại lập tức đầu nhập vào Vương Ly Từ rồi."

"Cái này gọi là "Sách lược chiến thuật". Trước tiên chúng ta giả vờ đầu nhập vào, lấy tình báo. Chờ khi ta cầm được vị trí Thánh tử, Vương Ly Từ còn có thể lật được trời sao?" Chân Sĩ Thông âm thầm truyền âm, trấn an nói.

"Hai người các ngươi lầm bầm truyền âm làm cái gì?" Lam Uyển Nhi nhanh chóng tiến vào nhân vật, một bộ dáng "Nhị tỷ đầu" chào hỏi hai người: "Nếu muốn đầu nhập, còn không mau bái kiến đại tỷ?"

Tuy hung, nhưng trong lòng nàng vẫn rất cao hứng.

Có hai người này gia nhập, thành viên nòng cốt Ly Từ tỷ tỷ càng ngày càng cường thịnh, đợi lát nữa lại thu phục Khương Tinh Uyên, Công Dương Sách, còn có Diêu Thành Siêu kia, liền có thể có một đống lớn tiểu đệ. Về sau nàng và Ly Từ tỷ tỷ không cần luôn tự mình đi lục soát đồ ăn nữa.

Diêu Thành Siêu ở bên cạnh sắc mặt cổ quái.

Đám tiểu thí hài này có cần đơn thuần như vậy không? Rõ ràng người khác nói cái gì liền tin cái đó? Họ "Chân" kia xem ra là đang giả ý đầu nhập vào, cái này cũng có thể tin?

"Chân Sĩ Thông… bái kiến đại tỷ đầu của Niệm Vân."

Vì phòng ngừa bị Ly Tiên tiếp tục đánh, Chân Sĩ Thông và Vu Niệm Vân lúc này biểu hiện cực kỳ thành thật, ngoan ngoãn

tiến lên hành lễ.

“Miễn lễ.” Vương Ly Từ chắp hai tay sau lưng, làm bộ dáng đại tỷ đầu lĩnh quen thuộc nói: “Muốn bái ta làm môn hạ Ly Từ, không có văn hóa là không được. Ở đây có mấy bài thi, có thể kiểm tra cơ sở của các ngươi một chút, các ngươi đều đã làm.”

Nói xong, nàng nhét bài thi lúc trước được kịp thời cứu ra vào trong ngực hai người.

“Ly Từ tổ cô nãi nãi ~” Vương Ninh Hi toát ra một giọt mồ hôi lạnh: “Đây là của ngài…”

Lời còn chưa nói hết, hắn đã bị Vương Ly Tiên dùng cành cây Sinh Mệnh bịt miệng: “Tiểu Ninh Kham, không được quấy rầy bà tổ Ly Từ của cháu cống hiến cho gia tộc, bà ta đang thu nạp nhân tài đấy.”

Trong khi nói chuyện, nàng cũng cuốn ra mấy tờ bài thi, nhét đến Chân Sĩ Thông bên kia: “Chỗ này còn có mấy phần, cùng làm đi.”

“Ở đây nơi này…”

Lam Uyển Nhi mắt sáng lên, tiểu lục xà biến dị, cộng thêm Diêu Thành Siêu đều vui mừng khôn xiết, nhanh chóng nhét bài thi vào. Diêu Thành Siêu còn vô cùng thuận tay đỡ bàn ngã xuống đất, trực tiếp ấn hai người bọn họ lên.

Chân Sĩ Thông: “…”

Vu Niệm Vân: “…”

Đây có phải là bài kiểm tra Thánh tử chi tranh mà bọn họ tha thiết ước mơ không? Tại sao luôn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng…

…

Bọn họ bên này giằng co náo nhiệt, lại không chú ý tới, theo Vương Ly Tiên ra tay, mang theo một chút khí tức tiên linh nồng đậm tràn ngập trong Thanh Hoàng Cốc, dần dần tràn ngập đến chỗ sâu trong Thanh Hoàng Cốc.

Người bình thường có thể khó có thể nhận ra tiên linh chi khí mỏng manh như thế, nhưng mà, luôn có ngoại lệ.

Sâu trong Thanh Hoàng cốc, có một cốc địa dùng trận pháp tạo ra.

Thung lũng này diện tích rộng lớn, bên trong linh vận chảy xuôi, có sương mù màu xanh lục nhàn nhạt phiêu tán. Đây là linh vụ do Ất Mộc linh khí nồng đậm đến mức tận cùng ngưng kết ra. Bởi vậy có thể thấy được, linh khí trong cốc này nồng đậm cỡ nào, hiển nhiên chôn dưới lòng đất không chỉ có một dòng linh mạch cực phẩm.

Nhưng mà, trong thung lũng lớn như vậy lại chỉ trồng có ba cây.

Ba cây này đều có đặc điểm riêng, trong đó cây lớn nhất là một cây xuân già cành lá sum xuê.

Thân cây của nó tráng kiện vô cùng, thân cây cao gần trăm trượng, tán cây thật lớn che khuất bầu trời, hầu như hoàn toàn che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu. Cây trường sinh trong Trường Xuân cốc so với nó, nhất thời đã nổi bật lên giống như một đứa bé vậy.

Mà trừ cây xuân già ra, hai cái cây còn lại, thì là một cây thanh tùng to lớn thân cây thẳng tắp, cùng với một gốc cây linh đào khổng lồ.

Cây tùng xanh da ngăm đen, thân cây giống như tiêu thương cắm thẳng tắp về phía chân trời, khí thế cực kỳ ác liệt.

Cây Linh Đào thì khác xa hai cây khác cao như vậy, nhưng cũng lớn lên cành lá sum xuê, cực kỳ linh vận. Quả đào treo trên thân cây cũng óng ánh trong suốt, tựa như hồng ngọc điêu khắc mà thành, vừa nhìn đã khiến người ta rất thèm ăn.

Bất quá, tuy ba cây này hình dáng khác nhau, khí chất cũng hoàn toàn khác biệt, nhưng đều sinh cơ bừng bừng, linh quang tràn ra bốn phía, khí tức toàn thân càng cường thịnh vô cùng, mang theo một loại khí tức Thương Cổ do tuế nguyệt lắng đọng lại.

Rất hiển nhiên, phẩm giai của ba cây này đều cực cao.

Chúng chính là ba cây cổ thụ từng trải già nhất, thực lực mạnh nhất trong Thanh Hoàng cốc. Khe cốc này đồng thời cũng là trận nhãn bố trí Tụ Linh đại trận trong Thanh Hoàng cốc.

Ất Mộc Linh Khí nồng đậm lấy chúng làm hạch tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cho đến tràn ngập toàn bộ Thanh Hoàng Cốc.

Ba gốc cây này vốn đều vô cùng yên tĩnh, nhưng theo khí tức của Vương Ly Tiên tràn ngập đến nơi này, cành lá cây xuân già sum xuê bỗng nhiên run lên, cả gốc cây tựa như tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say chậm rãi giãn ra.

"Khí tiên linh ở đâu ra? Có chút yếu ớt và mỏng manh… Dường như là thuộc tính Mộc hệ tiến giai, mùi vị của hệ sinh mệnh."

Thanh âm già nua từ trên thân cây xuân già truyền đến, trong thanh âm mang theo chần chờ cùng hoang mang.

"Tiên Linh chi khí bản chất phi phàm, cũng không phải Linh thực bình thường có thể khống chế được. Xem ra, trong Thanh Hoàng Cốc chúng ta sợ là khách nhân khó lường tới rồi." Linh Đào Thụ cũng chậm rãi giãn ra một chút lá cây.

Cùng lúc nói chuyện, trên cây linh đào chồng chất có đạo đạo lục quang nở rộ ra.

Rất nhanh, một cành cây từ đầu cành rơi xuống, trong ánh sáng màu xanh lục biến thành một bóng người.

Đó là một nữ tử có đôi môi đỏ mọng, dáng người xinh đẹp, mặc áo váy bằng tơ lụa màu hồng ngọc, nhìn qua rất lười biếng.

"Ngủ mấy trăm năm, ngủ đến xương cốt ta cũng rỉ rồi." Nàng duỗi lưng một cái, thuận miệng cảm khái một câu, lập tức nhìn về phía một cây xuân già khác, cười ha hả nói: "Tiên Linh Khí của Sinh Mệnh Hệ, dường như là truyền từ phía Vĩnh Xuân Viên tới. Tại hạ đang chuẩn bị đi xem, có muốn cùng đi với Xuân lão không?"

Dứt lời, nàng lại nhìn về phía Thanh Tùng bên kia: "Tiểu Tùng Thụ, ngươi có đi không?"

"Hồng Ngọc tiền bối tự đi là được." Trong thanh tùng truyền đến thanh âm nặng nề nghiêm túc, thập phần kiên định cự tuyệt.

Cây xuân già bên kia lại không chút do dự, trên thân cây cũng nở rộ lục quang. Trong quang huy màu xanh lục, cũng là một cành cây rụng xuống, nhanh chóng biến thành một lão giả tóc bạc đồng nhan.

Lão giả mặc một bộ trường bào, trên trường bào bên trái vẽ cỏ cây sinh trưởng mùa xuân, vui sướng phồn vinh, bên phải miêu tả quả lớn mùa thu nhiều, ngũ cốc phong đăng, nhìn qua cực kỳ có ý nhị.

Giống như hung thú, đẳng giai linh thực đạt tới cửu giai là có thể hóa thành hình người.

Hơn nữa, rất nhiều linh thực đẳng cấp cao đều có thể dùng cành cây để phân hoá ra phân thân. Cho nên, có đôi khi bản thể không tiện di chuyển thì linh thực sẽ dùng cành phân hóa ra phân thân hình người đi lại xung quanh.

Loại phương pháp này ngưng tụ ra sức chiến đấu thân người thông thường sẽ bị suy yếu, nhưng hành động lại không ngại, cực kỳ thuận tiện.

Lão giả này đương nhiên chính là hình người của cây xuân già này.

Ông lão được gọi là "Xuân lão" phủi tay áo, thân hình nhoáng một cái, bay vút về phía Vĩnh Xuân Viên: "Đi. Nhìn xem."

"Ha ha ha, Xuân lão chậm đi, chờ ta đợi." Nữ tử hóa thành Hồng Ngọc Linh Đào Thụ vội vàng cười đi theo.

Rất nhanh, hai cây đã rơi xuống Vĩnh Xuân Viên.

"Đây là…"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai cây đều có chút bối rối.

Lúc này Vương Ly Tiên đã thu nhỏ thân hình đến độ cao hơn một người, đang diễu võ dương oai mà đứng ở phía sau Chân Sĩ Thông cùng Vu Niệm Vân hai người, đem cành cây vung vẩy vang lên lách cách: "Ly Từ đại tỷ tỷ, hai cái thủ hạ ngươi mới thu nhận này không được, bản lĩnh toán học quá kém, so với ta còn không bằng."

Bên cạnh cây của nàng, Vương Ninh Hi bị mấy cành cây vây khốn đang giãy dụa "Ô ô ô", nhưng miệng bị lá cây ngăn chặn,

tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng đỏ bừng, lại không làm gì được Vương Ly Tiên mảy may.

Vương thị Tộc Học mấy năm nay đã sớm trải qua mấy lượt cải chế, giáo dục cơ sở và giáo dục phổ thông đều đã phân ra khỏi Tộc Học, Vương thị Tộc Học ở Bình An trấn đã chuyển thành "Tinh Anh Học Viện", ngoại trừ trực mạch đích mạch của Vương thị ra, đều phải trải qua tầng tầng tuyển chọn thi cử mới có thể tiến vào.

Bởi vậy, Vương Ly Tiên ở bên trong tuyệt đối là tồn tại lót đáy.

Nhưng lần này nàng khó được đi ra lang thang một vòng, lại phát hiện trình độ văn hóa của rất nhiều người còn không cao bằng nàng, cảm giác ưu việt trong nội tâm lập tức tự nhiên sinh ra, cảm giác cuộc đời mình đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

"Là nàng, là nàng!" Đại Xuân cảm nhận được tiên linh chi khí mỏng manh mà Ly Tiên tản mát ra, lập tức kích động hẳn lên: "Nàng chính là Tiên Thực đại nhân trong truyền thuyết."

Hắn sống không biết bao nhiêu xuân thu, tất nhiên là biết tiên thực trên đời này hiếm thấy cỡ nào. Ngoại trừ vị tồn tại tôn quý vô cùng trong Tiên cung kia ra, Đại Xuân chưa từng nghe nói có vị thứ hai.

Đối với tất cả linh thực trên thế gian này, sự tôn sùng đối với tiên thực đều là bản năng lạc ấn trong huyết mạch.

"Xuân lão." Đào Hồng Ngọc bộ dạng nở nang như mật đào, cũng giật mình không nhỏ: "Nàng vẫn là một cây non đi? Ngài làm sao có thể xác nhận nàng là Tiên Thực đại nhân, có lẽ nàng chỉ là lây dính một chút tiên linh chi khí chứ?"

"Sẽ không sai, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ. Nhưng ngươi xem thân cây ngọc nhuận, cành cây hoàn mỹ của nàng, đều tản ra ánh sáng thần thánh vô hình." Đại Xuân lẩm bẩm nói: "Ngay cả động cành đánh người, cũng tràn ngập khí tức tôn quý."

"Là ai, là ai lại lén lén lút lút?" Vương Ly Tiên nhạy bén cảm giác được có thứ gì đang âm thầm dò xét, hai cành cây như lốc xoáy quét tới.

"Chát, chát!"

Hai tiếng giòn vang, một nửa thân tường ngăn trở Đại Xuân cùng Đào Hồng Ngọc lập tức nổ thành mảnh vụn.

Cành cây thế đi chưa tuyệt, tiếp tục hướng trên người Đại Xuân quất tới.

Lấy thực lực Linh Thực Thập giai của Đại Xuân, cho dù chỉ là phân thân, muốn né tránh công kích của Vương Ly Tiên cũng không khó. Nhưng hắn lại sửng sốt không trốn, tùy ý cành rút trúng mình.

Cành cây thô to cọ cọ trên người Đại Xuân, quất tới mức áo choàng của y bay lên, râu tóc rối tung, lại không thể thương tổn được y chút nào.

Thấy thế, Vương Ly Tiên đều ngây ngẩn cả người.

Những người khác trong viện cũng mang vẻ mặt khó hiểu, nhao nhao ghé mắt nhìn về phía hai cây kia.

"Đại nhân bớt giận, ta và Hồng Ngọc trong lúc vô tình nhìn trộm, chỉ là nhận ra khí tức của đại nhân, nên đặc biệt đến đây bái kiến." Đại Xuân chạy chậm một đường vào, thi lễ với Vương Ly Tiên một cái, thái độ vô cùng cung kính, lập tức lại chào hỏi Đào Hồng Ngọc phía sau: "Hồng Ngọc, còn không mau bái kiến Tiên Thực đại nhân."

Đào Hồng Ngọc không còn gì để nói.

Xuân lão chính là tồn tại đức cao vọng trọng nhất Thanh Hoàng cốc, ngay cả cốc chủ thấy hắn cũng phải cung kính. Cho dù đối phương có thể là mầm non tiên thực, cũng không cần a dua nịnh hót như vậy chứ?

Nhưng mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng khiếp sợ uy nghiêm của Xuân lão, Đào Hồng Ngọc cũng chỉ có thể vặn vẹo vòng eo tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ với Vương Ly Tiên: "Hồng Ngọc bái kiến đại nhân."

"Hai người các ngươi cũng là cây?" Vương Ly Tiên nhìn bọn họ từ trên xuống dưới.

Từ khi nàng sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cây biến thành người, quả nhiên là rất hâm mộ.

Phụ thân nói, nàng phải tới cửu giai mới có thể biến thành người, cảm giác còn phải rất lâu rất lâu. Thật muốn nhanh

chóng thăng cấp cửu giai.

“Bẩm đại nhân, ta là Đại Xuân, vị này là đào hồng ngọc, chúng ta đều là linh thực của Thanh Hoàng cốc.” Đại Xuân cung kính trả lời.

“Xuân lão, Hồng Ngọc tiền bối.” Chân Sĩ Thông đang bị ép gặp phải hai cây, chợt cảm thấy có cứu tinh, vội vàng cầu cứu nói: “Tiền bối mau cứu lấy chúng ta! Chúng ta là đệ tử thân truyền của Nam Minh Ly Hỏa và Thiên Yêu Huyễn Thân nhất mạch. Cái cây này thật đáng sợ, quá hung tàn.”

Hắn ta đã từng nghe nói về Xuân lão và Hồng Ngọc của Thanh Hoàng Cốc, biết bọn họ đều là đại lão linh thực rất lợi hại, chẳng qua thời gian dài ngủ say, cho nên thanh danh cũng cực hạn trong lời đồn. Nhưng thực lực của bọn họ đúng là không thể nghi ngờ, chỉ cần bọn họ muốn đưa tay ra, nhất định có thể vớt mình và Vu Niệm Vân ra ngoài.

Những bài thi này thật đáng sợ. Mỗi khi làm một đề, Chân Sĩ Thông đều cảm giác linh hồn và thân thể của mình đều bị tàn phá rất lớn. Cứ tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ chết ở chỗ này, ô ô ô!

Đại Xuân nhìn Ly Tiên một cái, lại liếc mắt trông mong nhìn hai người Chân Sĩ Thông của y, không chút do dự nói: “Hai tên ngu xuẩn này dám mạo phạm Tiên Thực đại nhân, đáng đời bị trừng phạt. Ngài tùy tiện rút, tùy tiện đánh, chớ để ta nể mặt.”

Ánh mắt Chân Sĩ Thông lập tức trở nên vô cùng hoảng sợ, không phải chứ? Khuỷu tay Lão Xuân này là dắt ra ngoài hả?

“Ngươi còn dám cáo trạng?” Vương Ly Tiên phẫn nộ, mở thân cây ra, lại điên cuồng tát Chân Sĩ Thông một trận, “Đời này bổn tiểu thư hận nhất chính là cáo trạng!”

Rất hiển nhiên, nàng lại nhớ tới một vài chuyện cũ không chịu nổi quay đầu lại.

Bởi vì bị cáo, nàng không ít lần bị cha mẹ quất, truyền thống rút hài tử của Vương thị cũng không phải là nói đùa.

“Ôi ôi ôi! Ta sai rồi! Ta sai rồi!” Chân Sĩ Thông đau đớn không chịu nổi, nước mắt trào ra ào ào: “Về sau ta sẽ không cáo trạng nữa.”

Ngay khi Chân Sĩ Thông thống khổ vạn phần, lâm vào trong tuyệt vọng.

Bỗng dưng.

Một giọng nói hơi nghiêm khắc vang lên: “Tiên nhi dừng tay, đừng có hồ nháo.”

Nghe được thanh âm này, thân cây Vương Ly Tiên chấn động, vội vàng đem cành cây đánh người rút về, nhanh chóng một lần nữa hóa thành một gốc cây non nớt mà vô tội, đứng ở nơi đó đung đưa theo gió, một bộ dáng nhu thuận vô tội.

Mà Vương Ly Từ lúc trước còn là đại tỷ đại phái, cũng vội vàng lui đến trước bàn học, cầm lấy bút bắt đầu múa bút thành văn làm đề.

…

Chương 16: Thánh tử chi tranh liền thi cái này?

…

Tất cả mọi thứ dường như trở nên yên tĩnh.

Chân Sĩ Thông rốt cuộc được cứu, hai mắt đẫm lệ mông lung ngẩng đầu.

Chỉ thấy trong gió xuân ấm áp, một vị nhân vật mặc áo trắng, tựa như trích tiên đang từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi vào trong viện.

Mặt mày ôn nhuận, phong độ nhanh nhẹn, không giận mà uy, quả nhiên khiến người ta tâm phục.

Bên cạnh hắn còn có chưởng mạch chân nhân đi theo Thanh Hoàng cốc, Thanh Tùng chân nhân, đại thiên kiêu Lục Vi của Thanh Hoàng cốc cùng với hai trung niên nhân không quá quen thuộc.

Những người này, đương nhiên chính là đám người Vương Thủ Triết và Thanh Tùng chân nhân lúc trước nói chuyện trong Thanh Hoàng lâu.

Vốn mấy người Vương Thủ Triết đang họp, kết quả bên này lập tức gây ra động tĩnh lớn, bọn họ làm sao còn ngồi được?

Thanh Tùng chân nhân không nói, ông ta là chủ nhân của Thanh Hoàng cốc, Xuân lão và Đào Hồng Ngọc vừa tỉnh lại, ông ta đã thông qua linh thực bản mệnh biến dị Thanh Tùng biết, đương nhiên phải tới xem tình huống.

Vương Thủ Triết là chủ nhân của Vương Ly Tiên, thần hồn tương liên với Vương Ly Tiên, khí tức tương thông, đương nhiên cũng lập tức phát hiện không đúng.

Lúc này mới có một màn vừa rồi.

Thật tốt quá! Ô ô ô! Cuối cùng hắn cũng được cứu rồi!

Chân Sĩ Thông chảy nước mắt kích động, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Tiên nhi, chuyện gì xảy ra vậy?” Vương Thủ Triết quét mắt nhìn Vĩnh Xuân Viên một mảnh hỗn độn, chân mày bất tri bất giác nhíu lại. Chuyện này phá hư thật sự triệt để.

“Phụ thân… Có người xấu, Tiên Nhi đánh người xấu.” Vương Ly Tiên bắt đầu giả bộ người vô tội non nớt.

“Ninh Kham, ngươi nói đi.” Vương Thủ Triết khoát tay áo.

Hắn căn bản cũng không tin Ly Tiên. Theo tâm trí của nha đầu này dần dần mở ra, đã là càng ngày càng nghịch ngợm gây sự rồi, càng thêm bất tỉnh.

Hắn mới rời khỏi trong chốc lát, liền náo ra động tĩnh lớn như vậy.

“Lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi tiến lên chắp tay: “Chuyện này không trách tổ cô nãi nãi.”

Hắn vốn là tính cách tinh tế, lập tức liền đâu vào đấy mà đem sự tình nói một lần. Bất quá, trong lời nói hắn vẫn bảo vệ Vương Ly Tiên một chút.

Vương Thủ Triết nhướng mày: “Mặc dù chuyện xảy ra có nguyên nhân, nhưng Ly Tiên chưa hẳn không phải cố ý mượn cơ hội gây chuyện, muốn mượn chuyện này nhiễu loạn lớp học, trốn tránh học tập. Đây cũng là thủ đoạn nàng thường dùng. Gió này không thể tăng, nhất định phải phạt.”

Dứt lời, hắn giơ tay lên, trong tay có thêm một cây roi dài dây leo dài có kịch độc đâm ngược. Đây là cây roi dài mà Vương Thủ Triết đã hao phí không ít công phu, không ngừng cải tiến, chuyên môn nghiên cứu thúc đẩy ra “Thái giới chi tiên” chuyên dùng để trừng phạt Vương Ly Tiên.

Trong đó có một loại kịch độc, có thể đánh thẳng vào thần hồn, ngay cả Ly Tiên cũng cảm thấy đau đớn.

Vương Thủ Triết cũng không có cách nào, đổi lại là roi tầm thường, cho dù mình đánh gãy Thủ Ly Tiên cũng không đau không ngứa, còn ở đó cười hì hì, căn bản không có tác dụng uy hiếp.

Vừa thấy được vật ấy, cành cây của Vương Ly Tiên lập tức rung lên dữ dội.

Xong rồi, xong rồi, phụ thân nổi giận!

“Lão tổ gia gia bớt giận.” Vương Ninh Hi vội vàng khuyên can: “Kỳ thật tổ cô nãi nãi nghiêm túc kiểm tra, chỉ là dễ bị sự vật bên ngoài phân tâm.”

“Hừ, đây là bệnh cũ nhất quán của nàng. Tiếp tục như vậy, khi nào mới có thể tốt nghiệp?” Vương Thủ Triết vẻ mặt bất thiện nhìn Ly Tiên, “Ngươi chủ động đi theo ta, hay là muốn ta động thủ?”

“Ta, ô ô, phụ thân, người ta sai rồi, ô ô, ta nhất định phải học tập thật tốt, không phân tâm, không gây chuyện.” Vương Ly Tiên nức nở nghẹn ngào, nhưng vẫn mở rễ cây ra, thành thành thật thật đi theo phía sau.

“Ôi, tên tiểu tử thối nhà ngươi, còn dám giáo huấn Tiên Thực đại nhân?” Đại Xuân gấp gáp, vội vàng ngăn cản trước mặt Ly Tiên, khí thế hùng hổ nói: “Ngươi ngươi ngươi, nếu ngươi dám đánh Tiên Thực đại nhân, lão phu sẽ liều mạng với ngươi!”

“Ngươi chính là Đại Xuân tiền bối đúng không?” Vương Thủ Triết lạnh mặt chắp tay nói: “Ta kính ngài là tiền bối, nhưng đây là việc nhà của vãn bối, ta đánh nữ nhi của mình, không liên quan gì đến tiền bối.”

Đại Xuân trì trệ.

Lý do người ta đánh nữ nhi quang minh chính đại như vậy, hắn thật đúng là không có biện pháp nhúng tay.

Ngay trong lúc Đại Xuân sửng sốt, Vương Thủ Triết đã kéo Vương Ly Tiên lên, kéo đến phòng nhỏ vắng vẻ. Rất nhanh, bên trong truyền ra tiếng kêu của Vương Ly Tiên, tiếng khóc, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng kêu không dứt bên tai.

Hai khắc đồng hồ sau.

Lớp học lại khôi phục trật tự. Trong sân, mặt đất gồ ghề đã được san bằng, bàn ghế cũng được đặt lại. Vương Ninh Hi nên giảng bài giảng bài, mọi người nên đánh đề.

Ngay cả Diêu Thành Siêu cùng tiểu lục xà biến dị kia, cũng đều thành thành thật thật chăm chú nghe giảng và học tập.

Tên Vương Thủ Triết kia quá hung tàn, tức giận đến mức ngay cả tên Vương Ly Tiên trâu bò ở trước mặt người ngoài cũng bị

thu thập đến ngoan ngoãn. Đáng sợ, thật đáng sợ!

Về phần Chân Sĩ Thông và Vu Niệm Vân, cũng không thể tránh được một kiếp.

Bởi vì Vương Ly Từ biểu đạt đầy đủ quyết tâm "học tập" "gia nhập" của hai người, Vương Thủ Triết cảm thấy vui mừng, liền phá lệ thêm cho hai người bọn họ hai bộ bàn ghế, phân thành hai bộ thi quyển.

Hai người rất "thuận lợi" trở thành một phần tử của tiểu phân đội học tập đau khổ.

Lớp học cách đó không xa.

Do Thanh Tùng chân nhân làm chủ, mấy người một lần nữa bày xong trà trận.

Về phần người tham gia hội trà, thì từ năm người ban đầu biến thành bảy người. Đại Xuân và Đào Hồng Ngọc rõ ràng ở trong nhóm này.

Trong đó Đại Xuân trợn mắt nhìn Vương Thủ Triết, cực kỳ không hữu hảo. Mà Đào Hồng Ngọc, lại là nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, một bộ dáng rất cảm thấy hứng thú.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí rất là vi diệu.

"Thủ Triết, ta giới thiệu với ngươi một chút, hai vị "Đại Xuân" tiền bối và "Hồng Ngọc" này." Để phòng ngừa xấu hổ, Thanh Tùng chân nhân thuần thục dàn xếp: "Hai vị tiền bối, vị này là Thủ Triết, là ký danh thân truyền của Thanh Hoàng nhất mạch chúng ta, vừa tiếp nhận truyền thừa "Thanh Hoàng chân pháp"."

Tuy rằng truyền thừa của Thủ Triết là dùng tiền mua, nhưng dù sao cũng là nhất mạch tương thừa với chúng thụ nhân, tự nhiên chính là người một nhà, Thanh Tùng chân nhân cũng đối đãi hắn như đồ tôn.

"Thủ Triết gặp qua Xuân lão, Hồng Ngọc tiền bối." Lúc này Vương Thủ Triết mới chính thức chào bọn họ, nhất cử nhất động đều là phong độ nhẹ nhàng, khí độ nổi bật.

"Hừ! Hóa ra ngươi cũng là tiểu bối của Thanh Hoàng cốc." Đại Xuân đau lòng vì Ly Tiên, trừng mắt với Vương Thủ

Triết: “Tiên nhi là tồn tại tôn quý bậc nào, ngươi ngươi ngươi, ngươi lại hạ độc thủ với nàng như vậy!”

Trong lúc nói chuyện, khí thế toàn thân hắn bộc phát, một cỗ uy áp mạnh mẽ đã bao phủ về phía Thủ Triết.

Áp lực kia mênh mông mênh mông, cường thế không gì sánh được, dường như có thể cảm nhận được thời gian trôi qua, thực vật từ nảy mầm cho đến kết quả, từ khi sinh ra đến khi chết luân chuyển, làm cho người ta từ đáy lòng sinh ra lòng kính sợ.

Vương Thủ Triết “Ồ” một tiếng.

Đổi lại là cường giả Tử Phủ cảnh bình thường, đối mặt với uy áp của cường giả Thần Thông cảnh đỉnh phong, sợ là sắc mặt đã sớm trắng bệch. Nhưng Vương Thủ Triết ở nhà thỉnh thoảng phải tiếp nhận một chút “tẩy lễ” uy áp của Long Xương đại đế, sớm thành thói quen, ngược lại không có cảm giác quá lớn.

Ngược lại là tính đặc thù của uy áp Lão Xuân này, đưa tới cho hắn tò mò. Bởi vì hắn vậy mà ở bên trong cảm nhận được một tia sơ hình thời gian pháp tắc.

Thời Gian Pháp Tắc, chính là pháp tắc thập phần hiếm thấy mà cường đại.

Nhưng mà, cho dù Xuân lão liên quan đến Thời Gian Pháp Tắc, nắm giữ cũng chỉ là một tia da lông. Nếu không, cũng sẽ không bị nhốt ở thập giai đỉnh phong mà khó có thể tấn thăng.

Nếu là linh thực chân chính nắm giữ Thời Gian Đại Đạo, ít nhất cũng phải là tiên chủng.

“Này này, lão gia gia kia ngươi đang làm gì vậy?! Không cho phép khi dễ cha ta!” Trên lớp học, Vương Ly Tiên đang chôn đầu đánh đề đột nhiên giật nảy mình nâng một cành cây lên, nổi giận đùng đùng “Trừng hướng Đại Xuân”: “Hay là ta và ngươi không xong.”

Tuy rằng vừa mới bị cha đánh đòn hiểm, đó cũng là bởi vì nàng sai trước. Phụ thân giáo huấn nữ nhi, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng là một loại thể hiện tình yêu của phụ thân như núi.

Làm nữ nhi, sao có thể thật sự oán trách cha?

“Được rồi, Tiên Nhi tiểu thư.” Vẻ mặt Đại Xuân trì trệ, trong lòng ủy khuất không thôi.

Hắn đang trút giận thay tiểu thư Tiên Nhi, ai biết Tiên Nhi tiểu thư không cảm kích không nói, còn mắng ngược lại hắn. Hắn này thật đúng là “Trư Bát Giới soi gương” — trong ngoài không phải người.

Đáng tiếc, cho dù ủy khuất đến đâu, vẫn là ý kiến của Tiên Nhi tiểu thư tương đối quan trọng.

Đại Xuân bất đắc dĩ thu hồi uy áp, nhưng vẫn tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, dáng vẻ “Lão tử là nể mặt Tiên Nhi tiểu thư mới không so đo với ngươi”.

“Tiên nhi, ngươi tự mình chuyên tâm học tập.” Vương Thủ Triết uy nghiêm khiển trách: “Không được phân tâm lung tung.”

“Vâng, phụ thân.” Vương Ly Tiên bị dọa đến giật mình, vội vàng không ngừng hết sức chuyên chú so tài.

Phụ thân đương nhiên là yêu thương nàng, chỉ là học tập và giáo dục, cũng tuyệt đối sẽ không buông lỏng. Nàng thật sự là quá khó khăn ~

Thấy thế, Đại Xuân lại bị tức đến không nhẹ.

Tiên nhi tiểu thư nhà chúng ta thật sự là quá tủi thân, quá đáng thương, lại có một người cha không nói lý như vậy.

Thanh Tùng chân nhân ở bên cạnh nhìn buồn cười.

Đường đường Đại Xuân đường đường một gốc thập giai linh thực, giậm chân một cái cũng có thể làm cho sàn nhà chấn động Thần Thông cảnh đỉnh phong, thế mà lại không có chút biện pháp nào đối phó với một tu sĩ Tử Phủ cảnh sơ kỳ như Vương Thủ Triết.

Không thể không nói, đây quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Ngược lại Đào Hồng Ngọc, tuy rằng nàng ta cũng rất để ý tiên thực, nhưng từ khi Vương Thủ Triết xuất hiện, lực chú ý của

nàng ta đã chuyển dời đến trên người Vương Thủ Triết. Ngay cả chỗ ngồi cũng cố ý chọn vị trí gần Vương Thủ Triết.

Nàng khẽ nhún mũi, giống như ngửi được khí tức đặc biệt nào đó từ trên người Vương Thủ Triết, nhất thời cười đến kiều mị như đào: "Thì ra là người một nhà, khó trách khí tức trên người thân thiết như thế, quen thuộc như thế. Đúng rồi, Thủ Triết ngươi có linh thực bản mạng sao?"

"Tiên Nhi chính là linh thực bản mệnh của ta." Vương Thủ Triết thành thật trả lời.

"A, cái này thật sự là quá tiếc nuối." Vẻ mặt Đào Hồng Ngọc tràn đầy tiếc nuối, lập tức lại thẹn thùng nói: "Vậy ngươi không ngại có thêm một… Linh thực bình thường sao? Chủ nhân đời trước của ta đã qua đời mấy trăm năm, vẫn chưa tìm được chủ nhân mới thích hợp."

Nói tới đây, nàng chợt phản ứng lại, lại bổ sung: "Đúng rồi, ta trước tự giới thiệu một chút, ta là linh chủng Hồng Ngọc Linh Đào Thụ, chỉ cần hoàn cảnh thích hợp, ta có thể ba mươi năm nở hoa một lần, ba mươi năm kết quả, ba mươi năm một thành thục."

"Một lần có thể kết ra hơn trăm quả Hồng Ngọc Linh Đào, mỗi quả Linh Đào đều có thể chữa thương, bổ khí huyết, để cải thiện một chút hiệu quả của tư chất huyết mạch và thọ nguyên, có thể dùng cũng có thể bán ra ngoài. Những năm tháng bình thường, mỗi quả Hồng Ngọc Linh Đào đại khái có thể bán được ba mươi mấy vạn càn kim."

Hồng Ngọc Linh Đào này rất mạnh a!

Vương Thủ Triết đã nhanh chóng tính ra, có gốc hồng ngọc đào này ở đây, trung bình cũng tương đương với sản xuất ba mươi vạn càn kim hàng năm.

Đối với Vương thị mà nói, ba mươi vạn càn kim đúng là không nhiều lắm, nhưng bình quân hàng năm có thể sản xuất ba mươi vạn, đây thật ra đã là một sản nghiệp không tệ.

Đổi lại là một thế gia thất phẩm bình thường, chỉ cần có được một gốc Hồng Ngọc Linh Đào như vậy, cho dù sản nghiệp phương diện khác rất yếu thế, cũng có thể dần dần cường thịnh lên, dần dần tích lũy ra tư bản tấn thăng lên trên.

Hơn nữa, thân là một gốc cửu giai linh thực, cho dù đánh nhau có yếu, đó cũng là cửu giai a. Mặc dù là tam phẩm thế gia có được một gốc Hồng Ngọc Linh Đào như vậy, cũng coi như là trấn tộc linh thực rồi.

Đương nhiên, ngươi đầu tiên phải có một hoàn cảnh Tụ Linh Trận ưu tú, mới có thể nuôi được cây Hồng Ngọc Linh Đào, thế gia tầm thường là rất không có khả năng có hoàn cảnh như vậy, mà Vương thị vừa vặn có một tòa Tụ Linh Trận cỡ lớn vô cùng không tệ, dung nạp cây Hồng Ngọc Linh Đào hoàn toàn không có vấn đề.

Thấy Vương Thủ Triết lại nghiêm túc tính toán ở đó, Thanh Tùng chân nhân lập tức cười không nổi.

Hắn hãi hùng khiếp vía nói: "Hồng Ngọc tiền bối ngài không nên như vậy. Ngài chính là linh thực trấn mạch của Thanh Hoàng Cốc, sao có thể tùy ý đi theo người bên cạnh được."

"Thủ Triết cũng không phải người ngoài, chẳng phải hắn cũng tu luyện Thanh Hoàng chân pháp sao?" Đào Hồng Ngọc nghiêm túc cãi lại.

"Tuy nói vậy nhưng dù sao Thủ Triết cũng là người đứng đầu thế gia, tài vụ và thuộc về Thanh Hoàng cốc tách ra." Thanh Tùng chân nhân bất đắc dĩ nói.

Lúc trước hắn đã cảm giác Trường Xuân cốc của Lũng Tả Học Cung sắp biến thành Vương Thủ Triết. Hiện tại xem ra, tình huống ác liệt còn vượt quá tưởng tượng, tên Thủ Triết kia là tới đào móc của cải của Thanh Hoàng Cốc sao?

"Thanh Tùng tiểu tử, lời này của ngươi cũng không đúng." Đại Xuân vuốt chòm râu uy nghiêm phê bình nói, "Mấy lão gia hỏa chúng ta, quả thật là cốc chủ các đời của Thanh Hoàng cốc, niệm tình tình cảm năm xưa của chủ nhân cùng với hoàn cảnh hậu đãi mà Thanh Hoàng cốc cung cấp, chúng ta mới lưu lại Thanh Hoàng cốc, nhưng không có nghĩa là cả đời đều bán cho Thanh Hoàng cốc."

"Huống chi nhiều năm như vậy, chúng ta cũng là dùng bản mạng đại thần thông một mực vì Thanh Hoàng cốc làm ra cống hiến. Với đại thần thông "Xuân Hoa Thu Thực" của lão phu mà nói, đã vì Thanh Hoàng cốc thúc giục bao nhiêu linh

dược linh cốc linh quả? Chúng ta đây chính là kết quả cả hai cùng có lợi.”

“Chúng ta năm đó là đã đáp ứng chủ nhân muốn che chở Thanh Hoàng Cốc, cũng không có đạo lý cả đời bị bắt ở Thanh Hoàng Cốc. Chúng ta vốn là tự do, muốn rời đi, chẳng lẽ còn phải bị coi là phản đồ sao?”

“Đúng, lão Xuân giáo huấn đúng. Ngài đương nhiên là có tự do rời đi. Nhưng nể tình tiền bối nhất mạch Thanh Hoàng cốc… Lão tổng không thể trực tiếp buông tay chứ?” Trán Thanh Tùng chân nhân lấm tấm mồ hôi, sắp không duy trì được khí độ tiêu sái tùy tính.

Nếu là đào hồng ngọc đi, vậy đối với Thanh Hoàng cốc mà nói nhiều nhất chính là tổn thất to lớn. Nhưng nếu như Đại Xuân đi rồi, căn cơ Thanh Hoàng cốc sẽ trực tiếp mất đi một nửa.

“Thanh Tùng tiểu tử, ngươi yên tâm.” Đại Xuân nói, “Ta cũng biết Thanh Hoàng Cốc thành lập căn cơ không dễ, đương nhiên sẽ không tùy tiện buông tay. Nhưng, Tiên Nhi tiểu thư đã xuất thế, vận mệnh lại nhiều thăng trầm theo một người cha không đáng tin cậy.”

Nói xong, hắn nhịn không được lại trừng Vương Thủ Triết một cái, lúc này mới tiếp tục nói: “Dù sao bên người tiểu thư cũng phải có người chiếu cố nàng, bằng không ta thật sự không yên lòng. Không bằng như vậy, bản thể của ta ở lại trong Thanh Hoàng Cốc, hóa thân liền ở lại bên cạnh Tiên Nhi tiểu thư bảo vệ nàng trưởng thành. Quyết định như vậy.”

“Chủ ý này của Xuân lão cũng không tệ lắm.” Đào Hồng Ngọc cũng khen ngợi: “Ta cũng sẽ hóa thân ở lại Thủ Triết công tử, không, Tiên Nhi tiểu thư đi. Ta am hiểu nhất là nấu nướng các loại linh thực hung thú, bảo đảm có thể nuôi hai cha con bọn họ thành viên ngọc nhuận.”

“Đây… quả là một ý kiến hay.” Tuy Thanh Tùng chân nhân tủi thân và uất ức, nhưng hai vị Linh Thực tiền bối đã nói đến nước này, lão cũng hiểu đã không có đường thương lượng.

Bỏ đi! Chỉ là bị bắt cóc hai cái phân thân mà thôi, so với ngay cả bản thể cũng bị bắt chạy thì hay hơn.

Ông ta cố nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ rất đồng ý với chủ ý của Lão Xuân. Nhưng trong suy nghĩ của ông ta, ông ta lại ném ra một ánh mắt căm giận với Vương Thủ Triết.

Thủ Triết tiểu tử này chỉ là thiên tai mà thôi, vừa mới đào sạch Trường Xuân cốc, bây giờ lại muốn đào sạch Thanh Hoàng cốc sao?

Hiện tại hắn chỉ cầu cuộc chiến thánh tử nhanh chóng bắt đầu, sau đó nhanh chóng kết thúc, đến lúc đó tiểu tử Thủ Triết này có thể cút đi.

Đối với phương hướng phát triển ngoài dự liệu của sự kiện này, Vương Thủ Triết cũng rất cạn lời.

Hắn rõ ràng không làm gì có được không? Sao đột nhiên Ly Tiên lại có thêm một "lão bộc" và "nữ đầu bếp chuyên trách".

Rất nhanh, lớp bổ túc của Vĩnh Xuân Viên đã biến thành như hạ họa phong.

Vương Ly Tiên đang "liền bút tật thư" quét đề.

Đại Xuân tự nhận là "thủ hộ giả" thì đứng ở bên cạnh nàng, cầm một cây quạt phẩy gió cho nàng.

Không quan tâm nàng có nóng hay không, dáng vẻ cổ vũ hầu hạ nàng đọc sách vẫn phải lấy ra.

Cho dù hắn có ý kiến rất lớn với Vương Thủ Triết, cũng cảm thấy Tiên Nhi tiểu thư nên đọc sách thật tốt, tranh thủ làm một gốc Tiên Linh Chi Thụ có văn hóa.

Dù sao, học nhiều kiến thức một chút mới không dễ bị lừa.

Trong truyền thừa ký ức của hắn mơ hồ có một ít ký ức mơ hồ. Ở quá khứ xa xưa, có một ít Tiên Linh Chi Thụ bởi vì ngây thơ vô tri, không hiểu tri thức nhân loại, mới chịu thiệt thòi lớn trên tay nhân loại.

Mà đầu bếp nương đào hồng ngọc chuyên trách, là nấu nướng xong điểm tâm, điều phối xong nước trái cây ở một bên cổ động: "Tiên Nhi tiểu thư, ngươi nhất định phải cố gắng a, chúng ta tranh thủ trong vòng ba mươi năm tốt nghiệp Vương thị Tộc Học."

“Bởi vì cái gọi là “Vất vả ba mươi năm, được lợi mười vạn năm”, “Không khổ không mệt, Tộc Học vô vị, không liều không vật lộn, tương đương sống vô ích.“Hôm nay thêm một phần mồ hôi, ngày mai sẽ có thu hoạch rất lớn. “Ta tin tưởng, ngài nhất định có thể.”

Khóe miệng đào hồng ngọc rất trơn, từng tiếng kèn canh mười phần không dứt bên tai.

Dưới sự hầu hạ của hai cây, Vương Ly Tiên một mặt liều mạng, một mặt thỉnh thoảng dùng rễ cây xúc tu cuốn điểm tâm, nước trái cây, thịt nước, các loại tiếp tế, dùng phương thức hấp thu ăn rất nhanh, ngay cả đề tài khô khan thường ngày cũng trở nên không có thống khổ như vậy.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi ở bên cạnh trông mong nhìn nàng, cũng sắp bị thèm mà khóc.

Cũng may Vương Ly Tiên là một gốc cây giảng nghĩa khí, vụng trộm dùng cành đem chút thịt nướng mỹ thực cho các nàng. Vì hối lộ lão sư và lão sư tức phụ, Vương Ninh Hi và Thượng Quan Lăng Ba cũng có một phần.

Về phần những người khác… ha ha!

Diêu Thành Siêu, tiểu Lục Xà, Chân Sĩ Siêu, Vu Niệm Vân: “…”

Giải đề cũng đã rất thống khổ rồi, vì sao còn phải tra tấn bọn họ như vậy?

Ngày tháng nỗ lực luôn luôn trôi qua nhanh chóng.

Nháy mắt, thời gian đã trôi qua mấy tháng.

Dưới sự liên hợp thúc giục của các mạch khác trong thánh địa cửu mạch, đương đại Thánh địa chi chủ Khương Chấn Thương rốt cục cũng không chịu nổi “Dân ý” mãnh liệt, chính thức tuyên bố cuộc tranh giành Thánh tử long trọng mở ra.

Rất nhanh, chúng mạch thành viên mài đao soàn soạt, liền tề tụ ở trên Lăng Vân thánh sơn.

Lăng Vân thánh sơn là một ngọn núi thập phần hùng vĩ, ở vị trí gần trung tâm trong toàn bộ dãy núi Lăng Vân. Đỉnh núi có tuyết đọng bao phủ, trên sườn núi thì là linh vụ lượn lờ, có linh cầm bay múa, có tiên cung ngọc trâm như ẩn như hiện, nhìn

qua tiên khí dạt dào, thập phần có Tiên gia thánh địa khí phách.

Lăng Vân thánh điện nằm ở trên đỉnh Lăng Vân thánh sơn.

Đại khái là vì chiếu cố đại chúng thẩm mỹ, cùng thần thông khác, có đôi khi thậm chí lộ ra có chút kỳ hoa so với các mạch khác, bề ngoài Lăng Vân thánh điện có vẻ tương đối trung quy trung củ, ngoại trừ một chữ "Tiên", không có chỗ nào khác thường.

Bất quá, chỉ cần linh khí nồng đậm chung quanh Thánh Điện này, cùng với thất thải hà quang như ẩn như hiện phía sau Thánh Điện kia, cũng đã đủ làm cho người ta rung động.

Dưới sự bao phủ của thất thải hà quang, pháp tắc trong thiên địa phảng phất như bị dẫn dắt, trở nên rõ ràng. Làm cho người ta cảm giác giống như sau một khắc sẽ đốn ngộ.

Tục truyền, đây là Lăng Vân chân quân bế quan ngộ đạo, đột phá tới Lăng Hư cảnh trung kỳ.

Tục truyền, thất thải hà quang chính là thứ hắn năm đó lưu lại.

Tục truyền, nếu là người có đại cơ duyên đại ngộ tính, có lẽ có thể ở trong thất thải hà quang này tìm hiểu ra các loại đại đạo, dựa vào đó nhìn thấu bí mật Lăng Hư, nhất phi trùng thiên.

Đương nhiên truyền thuyết chỉ là truyền thuyết. Dù sao cho tới bây giờ, cũng không thấy ai thật sự tìm hiểu ra đại đạo gì từ trong hào quang này.

Giải thích mấy câu cho những khách nhân vây xem náo nhiệt của Vương Thủ Triết, Diêu Thành Siêu, Khương Chấn Thương liền trực tiếp dẫn người đi Thí Luyện Điện.

Thí Luyện Điện nằm ở bên cạnh Lăng Vân Thánh Điện, trong một thiên điện không đáng chú ý.

Thiên Điện này quanh năm bị phong bế, chung quanh còn bố trí trận pháp nghiêm mật, ngăn chặn bất kỳ thăm dò nào, chỉ có mỗi thời điểm thánh địa chi tranh mới có thể mở ra.

Bởi vì cuộc chiến thánh tử lần trước cách nay đã hơn ba ngàn năm, lão nhân năm đó sớm đã chết đi, cho nên đến bây giờ, ngoại trừ Khương Chấn Thương làm thánh địa chi chủ, căn bản không ai biết bên trong có bộ dáng gì.

Theo sự xuất hiện của Khương Chấn Thương, trận pháp bên ngoài Thí Luyện Điện tự động mở ra.

Vương Thủ Triết đứng sau lưng Khương Chấn Thương ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cửa lớn của Thí Luyện Điện chính là dùng kim loại đúc thành, hiện ra cảm giác mài cát màu trắng bạc. Cửa lớn dùng màu xanh lá không biết tên miêu tả hoa văn đồ đằng huyền ảo phức tạp, còn có minh văn phức tạp khắc trên đó, nhìn qua thập phần phục cổ, tràn đầy phong cách Thần Vũ hoàng triều nồng đậm.

Khương Chấn Thương vươn tay đặt trên cửa chính Thí Luyện Điện, Huyền khí mênh mông dũng mãnh tràn vào, những minh văn phức tạp trên cửa chính lập tức sáng lên từng cái.

Một lát sau, đại môn phủ bụi từ từ mở ra, lộ ra hình dáng bên trong.

Vương Thủ Triết liếc nhìn vào bên trong cách bả vai của Khương Chấn Thương, cả người trong nháy mắt trì trệ, lộ ra vài phần biểu tình mơ hồ.

Khoang ngủ đông?

Chỉ thấy căn phòng đối diện với bọn họ, rõ ràng dựa vào tường dựng thẳng một loạt khoang kim loại giống như kén tằm. Hình dạng kia, chất liệu kia, kết cấu kia, không phải khoang ngủ thường xuyên xuất hiện trong khoa học viễn tưởng là cái gì?

Khoa học viễn tưởng nồng đậm này là chuyện như thế nào?

Vương Thủ Triết ngạc nhiên, nhịn không được lại nhìn về phía phương hướng khác, phát hiện toàn bộ Thí Luyện Điện kỳ thật là kết cấu hình vuông, bên trái là một bức tường thủy tinh khổng lồ chiếm cứ cả bức tường, bên tay phải là một dãy ghế kim loại giống như phòng học bậc thang, nhìn qua giống rạp chiếu phim.

Vị trí ngay phía trước và hai bên cửa dựa vào tường đều là khoang ngủ khoa học viễn tưởng nối liền nhau.

Hình như phong cách này rất không thích hợp.

Trong lòng Vương Thủ Triết sinh ra một số dự cảm không lành.

Ngoại trừ Vương Thủ Triết ra, phản ứng của các đại lão và các đệ tử là vô cùng bình thường.

Hiển nhiên, bọn họ rất lạ lẫm với những thứ "rất quen thuộc" này của Thủ Triết, hơn nữa còn cảm thấy rất mới lạ, rất chấn động.

Khương Chấn Thương dùng một loại ánh mắt tràn ngập "tình cảm" quét mắt nhìn qua những khoang ngủ đông kia, phảng phất trong hồi ức mình giành được vị trí thánh tử lúc trước.

Một lát sau, hắn mới quay đầu lại, sắc mặt hơi kiêu ngạo nói: "Chư vị, những thứ này đều là sản phẩm luyện khí thần kỳ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều. Chuẩn thánh tử chuẩn thánh nữ tham dự cuộc chiến thánh tử chỉ cần nằm vào trong khoang "Kỳ kén", ý thức sẽ tiến vào một thế giới giả lập khác."

"Tốc độ thời gian nơi đó khác với ngoại giới, hơn nữa bối cảnh có thể do con người thiết lập, không cần đổ máu, không cần quá trình phức tạp, có thể mô phỏng ra chiến tranh, thế lực, hoàn cảnh ác liệt vân vân, thiết lập ra các loại điểm khảo nghiệm, để đánh giá năng lực các phương diện như Chuẩn Thánh Tử Chuẩn Thánh Nữ đang chỉ huy, mị lực, cơ duyên."

"Đây đối với bọn họ mà nói vừa là khảo hạch, cũng là một loại rèn luyện. Cho dù là thời kỳ Thần Võ, đều là lợi khí dùng để huấn luyện và khảo hạch các loại năng lực tác chiến của quan quân."

Tất cả mọi người khác là rung động không hiểu, nhịn không được dùng một loại biểu lộ ngưỡng vọng nhìn những vật kia.

Không ngờ trên đời này còn có vật thần kỳ như thế? Thần Vũ hoàng triều quả nhiên rất giỏi.

Vương Thủ Triết lại nâng trán, có chút im lặng.

Quả nhiên là vậy!

Nguồn gốc của dự cảm bất thường vừa rồi đã rõ ràng. Mấy thứ này không phải là kho trò chơi toàn hơi trong tiểu thuyết game online thịnh hành nhất thời sao?

Thánh tử chi tranh liền thi cái này? So với ai chơi game lợi hại hơn? Đây cũng quá trò đùa đi!?

Trong lòng Vương Thủ Triết không nhịn được toát ra một chuỗi dấu chấm hỏi nghi ngờ.

“Cái này… không phải là toàn bộ thiết bị huấn luyện và khảo hạch quan quân cao cấp của Thần Vũ hoàng triều sao? Không ngờ Lăng Vân thánh địa cũng có một bộ.” Khương Tinh Uyên kiến thức rộng rãi cũng hơi có chút khiếp sợ.

“Vị huynh đài này.” Vương Thủ Triết trong lòng hơi động, chắp tay hỏi: “Ngươi biết lai lịch của những thứ này?”

“Đương nhiên biết, Tiên Cung chúng ta cũng đào được di tích của hai học viện huấn luyện khác nhau.” Khương Tinh Uyên hơi đắc ý, “Tuy hai di tích kia đã bị tổn hại trong chiến tranh, nhưng vẫn đào được không ít văn hiến, cùng với một bộ thiết bị huấn luyện mô phỏng quân sự được đặt trong nhà kho dưới lòng đất, Tiên Cung chúng ta bây giờ vẫn còn dùng. Thứ này rất thú vị, đáng tiếc là mỗi một lần mở ra hao phí quá nhiều tiên tinh, cần trả một cái giá lớn mới có thể tham dự một lần.”

“Thì ra là thế, đa tạ huynh đài.” Vương Thủ Triết cảm kích hành lễ, trong lòng lại suy nghĩ.

Như thế xem ra, ngược lại là Vương Thủ Triết hắn xem nhẹ bộ thiết bị này. Tuy họa phong một lời khó nói hết, nhưng nếu lợi dụng tốt, tương lai đi học viện quân quan báo danh, có thể phát huy chút tác dụng.

Bằng không, chờ sau khi cuộc chiến thánh tử kết thúc, tìm Khương Chấn Thương thương lượng một chút, xem có thể mượn dùng được hay không?

Mà cùng lúc đó, Khương Chấn Thương nhíu nhíu mày nghi hoặc.

Kỳ quái, hắn làm sao cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Hắn tất nhiên là không biết, Vương Thủ Triết cách hắn chỉ có một mét lúc này đang suy nghĩ làm thế nào để nhổ lông dê của thánh địa, đồng thời trong chốc lát đã cân nhắc ra mười tám bộ phương án.

…

Chương 17: Thủ Triết cũng là đại lão.

…

Trong lúc nói chuyện, Khương Chấn Thương đã tiến vào Thí Luyện Điện, biểu tình thống khổ bắt đầu đổ linh thạch vào vị trí nào đó trên tường.

Rất nhanh.

Viên minh châu được khảm nạm trên mái vòm của điện thí luyện liền sáng rực lên. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra khắp nơi, toàn bộ điện thí luyện đều trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng.

Cùng lúc đó, trên vách tường bốn phía thí luyện điện cũng sáng lên đạo đạo lưu quang, bảy màu lộng lẫy, phi thường hoa lệ. Dựa vào tường từng tòa "Kém kén" cũng tựa như trên điện nhao nhao sáng lên.

Toàn bộ thí luyện điện giống như sống lại vào giờ khắc này.

Nhìn một màn này, tâm thần Vương Thủ Triết run lên, lại sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt giống như xuyên qua thời gian.

Hắn phảng phất thấy được hiện trường thi đấu trò chơi kiếp trước, lại phảng phất thấy được năm đó các quan quân Thần Vũ quân lần lượt tiến vào bên trong khoang kén, ở trong mô phỏng huấn luyện một lần lại một lần đề cao chính mình, nhanh chóng trưởng thành, sau đó người trước ngã xuống người sau tiếp tục chạy hướng chiến trường, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa…

Suy nghĩ hỗn loạn cùng đoạn ngắn, làm cho hắn trong nháy mắt có chút thác loạn.

"Được rồi, tất cả mọi người ngồi xuống trước đi ~ "

Lúc này, giọng nói của Khương Chấn Thương vang lên.

Vương Thủ Triết phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Khương Chấn Thương đã lấp xong linh thạch, tựa như tháo một bao quần áo thật lớn xuống, xoay người bắt đầu nói với mọi người: "Có một bộ phận người còn đang trên đường. Đợi tất cả mọi người đến đông đủ, chúng ta chính thức bắt đầu thí luyện. Ta trước tiên thử dụng cụ một chút, điều chỉnh một chút chi tiết."

Để đảm bảo tính công bằng của cuộc chiến thánh tử, toàn bộ quá trình thí luyện đều sẽ tiến hành dưới sự giám sát của mọi người. Trưởng lão các phong các mạch, ai muốn đến xem đều có thể tới xem.

Trong Thí Luyện Điện, vì phòng ngừa 【Luyện Khí Tạo Vật】 dùng để thí luyện bị hư hại, còn đặc biệt thiết trí trận pháp ngăn cách, khiến cho sân tương đối sạch sẽ, không cần quét dọn cũng có thể đầu tư sử dụng.

Vì cuộc chiến thánh tử lần này, Lăng Vân thánh địa còn chuẩn bị một nhóm nhân viên chiêu đãi tại hiện trường. Bọn họ đều là đệ tử hạch tâm có tiềm lực đến từ tất cả các mạch tuổi trẻ.

Phàm là người được đánh giá là đệ tử hạch tâm ở Lăng Vân thánh địa đều là thiên kiêu từ một trăm năm mươi tuổi trở xuống. Mặc dù tu vi của bọn họ đều chỉ là Thiên Nhân cảnh, nhưng đều thong dong mà tự tin, lộ ra một cỗ tinh thần phấn chấn chỉ có người trẻ tuổi mới có.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, Lăng Vân thánh địa dốc hết sức để bồi dưỡng những bậc thang trẻ tuổi.

“Vương tiền bối, mời ngài qua bên này.”

Một nữ đệ tử bề ngoài thanh xuân xinh đẹp đi tới trước mặt Vương Thủ Triết, hành lễ với hắn.

Nàng nhìn qua còn rất trẻ, xem chừng không quá trăm tuổi, trên người mặc cũng là nữ cách chế thức Huyền Vũ kình trang của Lăng Vân thánh địa, nhìn qua rất là hiên ngang.

Loại vải này sử dụng là sợi linh thực sản xuất từ Thanh Hoàng Cốc dệt thành, nó không có tơ lụa mềm mại thoải mái, lại càng thêm bền chắc, tính truyền năng lượng cũng thập phần ưu việt, phi thường thích hợp tu sĩ Huyền Vũ cần thường xuyên tiến hành huấn luyện thực chiến.

Trang phục màu vàng nhạt, vừa thanh nhã lại tôn quý, dưới vạt áo và ống tay áo còn thêu ba thanh kiếm nhỏ màu vàng.

Kim sắc tiểu kiếm là dấu hiệu của Thái Ất Kim Dương nhất mạch. Ba thanh, tức là chủ nhân của bộ quần áo này có tu vi Thiên Nhân cảnh.

Rất hiển nhiên, thực lực của cô nương này không tầm thường, so với Phòng Hữu An năm đó cũng có chút khác biệt.

Trong lúc nói chuyện, cô nương trẻ tuổi vụng trộm liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái, trong ánh mắt tự tin kia phảng phất lộ ra một tia kính ngưỡng và hiếu kỳ đối với Vương Thủ Triết.

"Đa tạ cô nương."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, dưới sự dẫn dắt của nàng ngồi xuống ở vị trí chủ tịch hàng đầu tiên.

Bây giờ Vương Thủ Triết không phải là loại tiểu nhân vật vô danh như trước kia nữa, mà là một đại nhân vật có thể ảnh hưởng sâu đến toàn bộ phương diện Đại Càn, cho dù là ở thánh địa Lăng Vân, đều được coi là chủ khách vô cùng quan trọng chiêu đãi.

"Vương tiền bối, đây là đĩa linh quả và linh trà của ngài." Cô nương trẻ tuổi từ trong nhẫn trữ vật, không ngừng lấy ra một số trái cây và điểm tâm đã chuẩn bị từ sớm, "Nếu ngài có nhu cầu đặc thù gì, có thể tùy thời đưa ra."

"Đa tạ cô nương. Đúng rồi, ngươi là đệ tử của Thái Ất Kim Dương nhất mạch đúng không?" Vương Thủ Triết lễ phép thuận miệng hỏi.

"Thưa tiền bối, vãn bối tên là Từ Sở Sở, năm nay bảy mươi sáu tuổi, chưa kết hôn, xuất thân từ Long ngũ phẩm Từ thị, bái làm môn hạ Huyền Chỉ thượng nhân của Thái Ất Kim Dương nhất mạch, tu luyện là Thái Ất Canh Kim kiếm pháp nửa phần đầu, hai năm trước vừa mới thăng cấp Thiên Nhân cảnh." Từ Sở Sở nhanh chóng trả lời liên tiếp, trong ánh mắt có chút thẹn thùng.

"…"

Vương Thủ Triết lập tức câm nín.

Ta chỉ tùy tiện hỏi một câu, ngươi để cái hộ khẩu này vào đâu? Ai ~ dáng dấp đẹp trai chính là phiền toái quá nhiều, đi tới nơi nào đều dễ dàng chiêu ong dẫn bướm.

Bất quá, hắn nhìn thấy thế hệ trẻ tuổi như thế cũng đã bắt đầu bộc lộ tài năng trong Thánh Địa rồi, trong lòng cũng không

khỏi âm thầm cảm khái thổn thức.

Thời gian quả nhiên trôi qua rất nhanh, Vương Thủ Triết hắn đã chạy hai trăm, bất tri bất giác cũng đã trở thành tiền bối trong mắt người khác.

“Tiền bối, ta nghe nói hơn bảy mươi năm trước trong cuộc chiến đế tử, ngài một tay lật trời ở Quy Long Thành, quát tháo phong vân, cuối cùng nhất cử định càn khôn!” Trong ánh mắt Từ Sở Sở ngăn không được thần thái sùng bái, “Ngay cả Truyền kỳ sư thúc Công Dương Sách của Thái Ất Kim Dương nhất mạch chúng ta, đều bại dưới trướng ngài, bị trục xuất đi Tiên Triều để tỉnh lại.”

Chuyện này… Tốt xấu gì Công Dương Sách cũng là sư thúc của ngươi, lúc ngươi nói hắn bị thua, hưng phấn như vậy thật sự tốt sao?

Vương Thủ Triết liếc nhìn cách đó không xa: “Ta đoán, nhiệm vụ chiêu đãi ban đầu của ngươi không phải ta.”

“Tiền bối làm sao biết được?” Từ Sở Sở kinh ngạc không thôi: “Ta xuất thân từ Quy Long Thành, từ nhỏ đã nghe chuyện của ngài lớn lên. Hơn nữa, trong quá trình Quy Long Từ thị khai phá Đạt Lạp Đại Hoang Mạc cũng thu được không ít lợi ích, các trưởng bối gia tộc cũng thường khen ngài lợi hại. Lần này nghe nói ngài cũng tới xem lễ, ta liền cố ý đổi nhiệm vụ chiêu đãi với Tử Ngưng học tỷ của Lưu Ly Minh Vương Điện.”

“Bởi vì phong chủ Lang Gia chân nhân Kim Dương phong các ngươi đang trừng mắt nhìn ta, dường như muốn nuốt sống ta, chắc là sợ ta bắt cóc ngươi.” Vương Thủ Triết mỉm cười, chắp tay chào Lang Gia chân nhân cách đó không xa.

Sắc mặt Lang Gia chân nhân tối sầm, trong lúc bất đắc dĩ vẫn phải trả lễ cho Thủ Triết.

Tuy hắn là chưởng mạch chân nhân của Thái Ất Kim Dương nhất mạch trong thánh địa Thái Ất Kim Dương nhất mạch, phong chủ Kim Dương phong, nhưng nếu bàn về ảnh hưởng và địa vị của toàn bộ Đại Càn, hắn chưa chắc có thể vượt qua Vương Thủ Triết.

Vì vậy, Lang Gia chân nhân tất nhiên không thể sĩ diện trước mặt Vương Thủ Triết, cho dù thật ra ông ta cực kỳ không thích

Vương Thủ Triết, nên giả bộ vẫn phải giả bộ.

Từ Sở Sở bị dọa đến mặt trắng bệch, rụt cổ lại, lui ra phía sau hai bước không dám nói nhiều.

Lang Gia chân nhân là sư công của cô.

Sau khi náo loạn như vậy, tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Cho dù so sánh với cuộc chiến đế tử nguy cơ tứ phía và tiêu tốn thời gian dài, cuộc chiến thánh tử ở Lăng Vân thánh địa này nhìn thế nào cũng có chút cẩu thả, nhưng bất kể là phương thức thí luyện nào, chỉ cần vẫn tồn tại quy tắc hợp lý, tỷ lệ thắng cuối cùng của tuyệt thế thiên kiêu tất nhiên là cao nhất.

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng nữ nhi Vương Ly Dao ở phương diện tổng hợp tố chất, sẽ thua bất luận kẻ nào.

Dù sao cũng là con gái do chính tay mình dạy dỗ, bản lĩnh của Ly Dao không ai rõ ràng hơn hắn.

Không nói cái khác, chỉ riêng Lũng Tả Học Cung, mấy năm nay dưới sự quản lý của Ly Dao phát triển không ngừng, xếp hạng trong Thất Đại Học Cung cũng đã từ Đệ Ngũ Thăng lên đến hạng ba.

Cho nàng thêm một chút thời gian, thăng lên đệ nhất cũng không phải là không có khả năng.

Lui một vạn bước mà nói, mặc dù Dao Nhi không lấy được vị trí Thánh Nữ, không chiếm được truyền thừa của Lăng Hư Bảo Điển cũng không sợ.

Thứ nhất, là còn có Tiên Cung có thể đi xông vào một lần. Dựa vào tư chất tuyệt thế thiên kiêu của nàng, vẫn rất có hy vọng lấy được nhất mạch truyền thừa.

Thứ hai, còn có học viện quan quân trung cao cấp của Thần Vũ hoàng triều có thể làm văn.

Ý định kém nhất, chính là dẫn Vương An Nghiệp đến sâu trong Nam Hoang hoặc là Bắc Hoang xông vào, xem có thể gặp đại vận, đào ra một ít di tích Lăng Hư truyền thừa hay không.

Bất kể như thế nào, biện pháp dù sao cũng khó khăn hơn nhiều.

Nghĩ tới An Nghiệp, Vương Thủ Triết liền thoải mái hơn rất nhiều.

Bây giờ An Nghiệp cũng đã chín mươi tuổi, đến tuổi có thể làm trụ cột của gia tộc.

Lần này nhiệm vụ tìm kiếm di tích Huyết Tôn Giả, hắn dự định để An Nghiệp và Tông Xương cùng đi. Tông Xương là tay điều tra nhiều mặt của gia tộc, mà vận khí của An Nghiệp lại luôn không tệ, hai bên phối hợp, nói không chừng sẽ có chút phản ứng kỳ diệu.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Trong chốc lát, các phong chủ, điện chủ, cốc chủ của Thánh địa cửu mạch đều nhao nhao ngồi xuống trên vị trí chủ tịch.

Bọn họ và Vương Thủ Triết đều ngồi ở cùng một vị trí, thuộc về chủ khách trong trận chiến thánh tử này.

Ngoài ra, phía sau bọn họ đều đi theo một vị thanh niên khí vũ hiên ngang, thần thái sáng láng khác biệt có một phen phong thái, hiển nhiên đều là truyền nhân ưu tú nhất dưới trướng các mạch.

Bởi vì Thánh Tử đối với xuất thân không có chú ý, chỉ cần là đại thiên kiêu Lăng Vân thánh địa đều có thể tham gia, cũng không có nhân số hạn chế. Hơn nữa, bởi vì cơ chế thí luyện đặc thù, cũng không giống hoàng thất chi tranh đế tử, nhất mạch cường đại nào đó có thể chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, mà đơn thuần là nhìn tố chất cá nhân, thập phần công bình công chính.

Về phần hoàng thất, trong quá trình này bình thường không trực tiếp phát biểu ý kiến.

Nhưng nếu có đại thiên kiêu của thánh địa có thể đạt được sự ủng hộ mạnh mẽ của hoàng thất, sẽ đạt được tài nguyên tu luyện dồi dào hơn, càng nhiều cơ hội rèn luyện, thậm chí có thể dựa vào bảo vật trân quý trong bảo khố hoàng thất tăng lên một đợt tư chất, mượn chuyện này đặt ưu thế địa vị trong cuộc chiến thánh tử.

Năm đó Khương Chấn Thương chính là làm như vậy.

Có điều, cuộc chiến thánh tử lần này lại tương đối đặc thù, Chuẩn Thánh nữ tham dự cuộc chiến thánh tử lại có ba người xuất thân từ Vương thị, lần này khiến cho thế cục trở nên khó lường.

Cũng bởi vậy, lần này cuộc chiến thánh tử còn chưa bắt đầu, trong bóng tối đã bắt đầu gió nổi mây phun, các mạch đều âm thầm dùng sức, nghĩ biện pháp bồi dưỡng ra đại thiên kiêu của mình.

Ví dụ như Vân Dương chân nhân, hắn sớm đã bắt đầu lén lút bồi dưỡng Vương Ly Từ, mà Thiên Hà chân nhân hiển nhiên cũng là như thế, sớm đã bắt đầu bồi dưỡng truyền nhân như Ly Dao.

Bọn họ có thể có hành động này, các mạch còn lại há lại không có chút động tác lén lén lút lút? Tóm lại, ở trong phạm vi năng lực mỗi người đều thi triển bản lĩnh là có.

“Vân Dương à, nghe nói Ly Từ nhà ngươi là đại thiên kiêu Ất đẳng?” Thiên Hỏa chân nhân và Vân Dương chân nhân tiếng như chuông lớn bắt chuyện: “Vậy thật đúng là hâm mộ chết Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch chúng ta rồi.”

“Ha ha ~ Chân Sĩ Thông nhà các ngươi cũng không tệ a.” Vân Dương chân nhân tâm tình sung sướng, sắc mặt đều nổi lên một vệt ửng hồng, “Tiểu tử kia gần đây cùng Ly Từ các nàng đi rất gần, là một hài tử thông minh, nói không chừng lần này có thể nghịch tập.”

“Đâu có đâu có, tiểu tử kia chỉ là tham gia náo nhiệt.” Thiên Hỏa chân nhân khoát tay cười nói, ngược lại hiếu kỳ nói: “Ta nghe nói Ly Từ nhà các ngươi tu luyện phần đầu của chân pháp Lưu Ly Minh Vương? Vì sao không tiếp nhận chân pháp truyền thừa của Thái Ất Kim Dương nhất mạch?”

“Ha ha! Thái Ất Kim Dương nhất mạch có Lang Gia kia nắm giữ, mà thằng nhãi kia thích nhất chính là nhằm vào ta, nếu để Ly Từ bại lộ trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ dùng tất cả thủ đoạn ti tiện cướp nàng đi.” Vân Dương chân nhân cười lạnh không ngừng: “Ta nhất định phải đề phòng chiêu này.”

Cách đó không xa, sắc mặt Lang Gia chân nhân đã đen tới mức sắp chảy nước.

“Tên hỗn trướng Vân Dương, bản chân nhân từ khi nào lại nhắm vào ngươi rồi?”

“Ngươi và Lang Gia còn đang mâu thuẫn?” Thiên Hỏa chân nhân kinh ngạc nói: “Trước đó không lâu, không phải các ngươi đã vứt bỏ hiềm khích lúc trước, còn liên thủ tạo áp lực với Khương thánh chủ, cần hắn mở cuộc chiến thánh tử trước thời hạn sao?”

“Cái gì gọi là mâu thuẫn? Ta với Lang Gia Đồ đó là cừu hận chồng chất, không đội trời chung.” Vân Dương chân nhân vung tay áo nói: “Trước đây là vì tiền đồ của Ly Từ, ta và Lang Gia lão cẩu kia nhân nhượng cầu toàn. Tất cả chỉ là kế tạm thời mà thôi.”

Lang Gia chân nhân ngây ra như phỗng.

Thời gian trước, khi mời hắn cùng nhau tạo áp lực với sư tôn, là sư huynh trưởng sư huynh ngắn ngủi. Bây giờ sau khi xong chuyện, từ thằng nhãi Lang Gia kia, đến Lang Gia lão cẩu, lại đến Lang Gia lão cẩu, cái này thay đổi cũng quá nhanh rồi.

Công Dương Sách sau lưng Lang Gia chân nhân cũng ngạc nhiên.

Sư tôn lão nhân gia cùng Vân Dương sư thúc, đến tột cùng có thù oán gì? Quan hệ giữa hai người lại ác liệt đến nước này!

“Mà thôi mà thôi, tên Vân Dương này từ nhỏ đã có cái đức hạnh này, nếu tính toán với hắn về từng chuyện từng chuyện, bảo đảm không đồng đều phải giảm thọ mấy trăm năm.” Lang Gia chân nhân mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vẫn tự thôi miên mình như trước, làm như không thấy Vân Dương, nghe mà không nghe.

Các lộ nhân mã, đang lục tục ngo ngoe nhập tọa.

“Ồ, đây không phải Thủ Triết gia chủ sao? Hôm nay Vương thị các ngươi là người thắng lớn, danh ngạch tham gia cuộc chiến thánh tử độc chiếm bốn người.” Một nam tử dáng vẻ thô kệch, hình thể cực kỳ hoàn mỹ cười ha hả chào hỏi.

Người đàn ông này đương nhiên là chân nhân thuộc dòng dõi Lưu Ly Minh Vương điện.

Phía sau hắn còn có một nữ tử lưng đeo hai tay, mặc trang phục huyền võ màu vàng nhạt, khí độ bất phàm đi theo.

Trên người nữ tử này mang theo khí phách và uy nghiêm mà nữ tử bình thường không có, không phải Vương Lạc Thu thì là ai?

"Gặp qua Minh Thành tiền bối." Vương Thủ Triết đứng dậy hành lễ, ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn Lạc Thu: "Chẳng lẽ Lạc Thu cũng muốn tham gia cuộc chiến thánh tử?"

Trong lòng hắn nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ Lạc Thu trong lúc bất tri bất giác, cũng đã trở thành tuyệt thế thiên kiêu sao?

"Lạc Thu nhà ta chẳng qua chỉ là huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng, tham gia cuộc chiến thánh tử chẳng qua chỉ là tham gia góp vui." Ngoài Minh Thành khiêm tốn ra, lộ ra một hương vị bí hiểm cao thâm.

Nhưng Vương Lạc Thu một bộ "Nữ Đế" sau lưng hắn, giữa hai hàng lông mày anh khí mười phần lại toát ra một tia xấu hổ. Nàng đã sớm nói với sư tôn và sư công, cho dù là phần thắng như Đại Thiên kiêu giáp cũng rất thấp.

Nhưng bọn hắn hết lần này tới lần khác không tin tà, thế nào cũng phải nhẫn tâm gom đủ tài nguyên tìm tới Bách Bảo Các một viên Bát Phẩm Tiên Đan cải thiện tư chất huyết mạch —— 【Thoát Thai Tiên Đan】, tăng nàng từ huyết mạch Ất đẳng lên Giáp đẳng!

Thoát Thai Tiên Đan đối với tăng lên huyết mạch hiệu quả cực kỳ bá đạo, dù nàng đã bước vào Tử Phủ cảnh, cấp độ huyết mạch đạt đến cấp bậc Thánh thể, dưới sự thủ hộ của sư công vẫn ăn không ít đau khổ, mới từ đại thiên kiêu Ất đẳng tấn thăng đến Giáp đẳng.

Vương Lạc Thu không sợ chịu khổ, chỉ sợ sư công xem huyết mạch Giáp đẳng của nàng trở thành át chủ bài, còn làm ra cảm giác thần bí khó lường ở trước mặt Tứ ca ca, khiến khuôn mặt của nàng cũng trở nên khô khốc.

Hơn nữa nàng cũng không thể nói với sư công, cháu gái cùng cháu gái của nàng, đều đã là tuyệt thế rồi đi?

"Lạc Thu." Vương Thủ Triết lại cổ vũ nói: "Mặc kệ kết quả như thế nào, bày ra phong thái của ngươi là được. Tứ ca tin tưởng ngươi sớm muộn gì cũng có một ngày có thể đạp lên con đường đế quốc."

"Biết rồi, lão, Tứ ca…" Tinh thần của Vương Lạc Thu lập tức phấn chấn hẳn lên.

Sau khi Minh Chân Nhân và Vương Thủ Triết " khoe khoang" đồ tôn, liền cáo từ, bắt đầu lôi kéo làm quen với người thật khác.

"Lúc này thật là náo nhiệt." Khương Chấn Thương ngồi ở chính giữa vị trí chủ tịch, ánh mắt nhìn quanh trái phải, "Thật không nghĩ tới, nhân số tham gia cuộc chiến Thánh tử lần này, vượt xa ta lần kia, sợ là sẽ có một phen long tranh hổ đấu a."

"Khương thánh chủ." Thiên Lãng chân nhân ở bên cạnh tính toán một chút, cũng tương đối cảm khái, "Lần này e là Huyền Đan các và Tử Tiêu Thiên Lôi phong sẽ không tham gia, Huyền Đan các chủ tu luyện đan phụ trợ, căn bản không có phần thắng…"

Thiên Lãng chân nhân là một người trung niên khí chất ôn hòa. Hắn là sư điệt của Thiên Hà chân nhân, tuổi cũng khoảng một ngàn, chính là Chưởng mạch chân nhân của Thiên Thủy nhất mạch.

Thiên Lãng chân nhân vừa dứt lời, Nguyên Đan chân nhân của Huyền Đan các dẫn đồ tôn trẻ tuổi tới: "Ai nói chúng ta không tham gia?"

Là một luyện đan sư, Nguyên Đan chân nhân quanh năm giao tiếp với lò luyện đan, tính cách hơi có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong khí chất cũng mang theo hương vị nhanh nhẹn xuất trần, là một trung niên soái ca không hề thua kém Lang Gia chân nhân.

Vị nam đệ tử đi theo phía sau hắn, diện mạo có chút mượt mà, thoạt nhìn rất là phúc hậu. Trường bào rộng thùng thình của Huyền Đan nhất mạch màu trắng và màu đỏ đan xen với nhau mặc lên người hắn, sửng sốt mặc ra hiệu quả của y phục bó

sát, khiến người ta hoài nghi liệu có thể nào vừa không để ý liền sẽ bị nổ tung hay không.

Tên nam đệ tử này, chính là người thừa kế Huyền Đan các nhất mạch, bao không thành.

Bao không thành là xuất thân thế gia Ngũ phẩm Quy Long Thành, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú luyện đan ưu tú, để sau khi trưởng thành được đưa vào trong thánh địa đào tạo sâu sắc. Hôm nay, hắn đã là một trong những trụ cột vững vàng của thánh địa Huyền Đan nhất mạch, dù là một ít trưởng lão lớn tuổi hơn hắn rất nhiều, thực lực trên luyện đan cũng không bằng hắn.

“Không được gặp qua chư vị chân nhân, bái kiến Khương thánh chủ.” Bao không được vui vẻ chắp tay chào, thân hình mập mạp theo động tác run lên một cái, nhìn qua càng thêm cảm giác vui vẻ.

“Không được, ngươi cũng muốn tham gia?” Khương Chấn Thương nhìn hắn chằm chằm không thôi: “Tuy rằng cuộc chiến thánh tử không đơn thuần là nhìn vũ lực cao thấp, nhưng cũng không thể không có vũ lực chứ?”

“Một lần nữa tham dự, chú trọng phải tham dự chứ.” Bao Bất Thành cười giống như tôn tiểu Di Lặc Phật: “Vạn nhất cơ duyên của ta xuất chúng, may mắn thành công thì sao?”

“Không thành tiểu tử, vạn nhất ngươi thật sự vận cứt chó thành Thánh chủ, thì có tính toán gì?” Thiên Lãng chân nhân căn bản không để lời nói tiểu tử này ở trong lòng, thuận miệng trêu chọc hỏi.

Ở trong suy nghĩ của hắn, Ly Dao sư muội mới là vương giả mạnh nhất. Không thấy Thiên Hà sư thúc vì bồi dưỡng Ly Dao sư muội, đã chịu nợ mệt mỏi sao? Ngay cả hắn thiên lãng, cũng sớm đã bị mượn nghèo rồi.

“Ta sắp thành Thánh chủ.” Bao Bất Thành cười đến rất vui vẻ, “Ta liền đem đám người chỉ biết đánh nhau ẩu đả này, rảnh rỗi sản xuất toàn bộ sung quân đi biên cương khai hoang kiếm tiền.”

Thuần túy kiếm tiền mà nói, Thanh Hoàng cốc xếp thứ nhất, Huyền Đan các cũng xếp thứ nhất. Thuần túy đánh nhau mà

nói, Huyền Đan các xếp thứ hai đếm ngược, Thanh Hoàng cốc cũng xếp thứ hai từ dưới lên…

Bởi vậy hai bộ phận đặc biệt có thể kiếm tiền, nhưng đánh nhau đều không ra sao, phiền nhất chính là những đánh nhau, da trâu hò hét, lại nghèo đến mức mua một viên tiên đan bát phẩm còn phải gom tới gom lui.

Nếu không phải thánh địa sẽ tiến hành điều phối thống nhất phần lớn tài nguyên, giống cái gì Thái Ất Kim Dương nhất mạch, sớm đã đói đến ăn đất rồi.

"Ha ha ha, tiểu mập mạp có chí khí! Chúng ta đều coi trọng ngươi."

Đám người Thiên Lãng chân nhân, Minh Thành Chân Nhân đều căn bản không thèm để ý, cười đến sung sướng hơn bất cứ ai.

Không biết kiếm tiền thì thế nào, dù sao có Thanh Hoàng cốc và Huyền Đan các, cùng với một nửa Nam Minh Ly Hỏa động nuôi dưỡng, bọn họ chỉ cần chuyên tâm tăng lên sức chiến đấu là được rồi. Thật sự đến thời khắc nguy cấp, không phải sẽ bị những tu sĩ Huyền Vũ có sức chiến đấu cường hãn như bọn họ đẩy lên phía trước sao?

Thuận tiện nói một câu, Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch có sản nghiệp luyện khí của mình, chỉ là phương diện kỹ thuật không bằng công xưởng luyện khí của Công Dã thị tam phẩm, lực cạnh tranh kém hơn rất nhiều, nhưng bởi vì Thánh địa cũng nắm giữ một ít kỹ thuật độc môn, tiền kiếm được kỳ thật cũng không ít.

"Nếu không muốn tham gia Thánh tử chi tranh, vậy trong thánh địa cửu mạch, hình như cũng chính là Tử Tiêu Thiên Lôi Phong không tham dự." Thiên Lãng chân nhân nói.

"Tử Tiêu Thiên Lôi Phong cần biến dị huyết mạch Lôi thuộc tính, nhân số bản thân ít, ngay cả Tử Tiêu chân nhân cũng vừa mới đột phá Thần Thông cảnh, Lôi hệ truyền nhân chất lượng tốt khó tìm."

Tình huống của Tử Tiêu nhất mạch mọi người đều rõ ràng, ngược lại cũng không có ai cảm thấy bọn họ không phái đệ tử

tham gia Thánh tử chi tranh có vấn đề gì, chỉ là chung quy có chút đáng tiếc.

Cuộc chiến thánh tử là một cơ hội rèn luyện hiếm có, cho dù không tranh được vị trí thánh tử thì cũng có rất nhiều lợi ích vô hình đối với người tham dự.

Ngay khi từng tiếng nghị luận vang lên.

Bên ngoài điện thí luyện đột nhiên vang lên tiếng quát to như sấm: "Ai nói chúng ta không có truyền nhân?"

Tiếng nói vừa dứt, một người trung niên thân hình khôi ngô đã long hành hổ bộ đi đến.

Hắn mặc một bộ trang phục màu lam tím, bên hông treo một thanh bảo kiếm, khí chất rất là phóng khoáng.

So với chân nhân khác trong thánh địa, hắn nhìn qua trẻ hơn không ít, trên người còn mang theo mấy phần ý khí phong phát, khí tức toàn thân cũng như bảo kiếm trong vỏ, vận sức chờ phát động, phảng phất như tùy thời chuẩn bị ra khỏi vỏ giết địch.

Người này, tự nhiên là cường giả Thần Thông cảnh mới của Tử Tiêu nhất mạch thánh địa, Tử Tiêu chân nhân.

Người ở chỗ này nghe được Tử Tiêu chân nhân nói, nhao nhao hướng về phía hắn ném đi ánh mắt kinh ngạc.

"Phi Hồng, tới đây. chào hỏi mọi người." Tử Tiêu chân nhân lại sớm có chuẩn bị, vẻ mặt tự tin vẫy vẫy tay về phía sau.

"Vâng, sư tổ."

Theo giọng nói đó, một bóng người từ ngoài cửa bước vào.

Đó là một thanh niên dáng người hơi gầy, mặc trang phục màu xanh tím, khí chất cao ngạo lạnh lùng, cả người giống như một thanh kiếm khai đao, không khí náo nhiệt chung quanh lộ ra không ăn khớp.

Hắn không thèm để ý, chỉ ôm kiếm hành lễ với mọi người xung quanh, cung kính nói: "Độc Cô Phi Hồng bái kiến Khương thánh chủ, bái kiến chư vị sư bá sư thúc, bái kiến chư vị sư huynh sư tỷ."

Tất cả mọi người đều ghé mắt.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Tử Tiêu nhất mạch thế mà cũng có Thánh tử dự tuyển.

Phải biết rằng, Tử Tiêu nhất mạch tuy rằng sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng bởi vì công pháp truyền thừa có yêu cầu cực cao đối với độ phù hợp huyết mạch, truyền nhân khó tìm, thế cho nên Thần Thông chân nhân một lần đoạn đại, ở bên trong Lăng Vân thánh địa đã khiêm tốn rất nhiều năm.

Cũng chính là hơn trăm năm trước sau khi Tử Tiêu chân nhân thành công tấn thăng Thần Thông cảnh, mới hơi cao giọng một chút.

Ai có thể ngờ được, từ trước đến nay truyền thừa gian nan, ngay cả Thần Thông chân nhân cũng vừa mới bổ sung Tử Tiêu nhất mạch, lại đã lén lút bồi dưỡng ra một truyền nhân đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh?

Mấu chốt là, trước hôm nay, Tử Tiêu nhất mạch thậm chí ngay cả một chút tin tức cũng không tiết lộ ra ngoài. Xem ra, Tử Tiêu chân nhân này có bản đồ rất lớn a!

“Tử Tiêu? Ngươi làm sao làm được như vậy, ngươi không phải một mực bế quan sao, việc này thậm chí ngay cả ta cũng không biết.” Vân Dương chân nhân vừa hiếu kỳ vừa kiêng kị, lão và Tử Tiêu chính là “bằng hữu”, chỉ là lúc ấy Tử Tiêu một mực bế quan trùng kích Thần Thông cảnh, mới để cho lão tránh được một kiếp.

“Ha ha, Vân Dương, ngươi không phải cũng lén lút bồi dưỡng Ly Từ sao?” Tử Tiêu chân nhân không khỏi đắc ý, “Đồ đệ này của ta xuất thân từ một tiểu thế gia hẻo lánh. Hắn sinh ra trong một đêm có lôi điện đan xen, trong lúc vô tình ta phát hiện tư chất huyết mạch của hắn cực kỳ phù hợp 【Tử Tiêu Thiên Lôi Chân Pháp】, vì có thể để cho hắn trong cuộc chiến thánh tử bỗng nhiên nổi tiếng, liền đặc biệt để hắn bái tên Dao Quang sư muội của Khánh An học cung trước, âm thầm bồi dưỡng.”

Tiểu thế gia hẻo lánh? Họ Độc Cô? Đêm hôm sấm sét đan xen? Dao Quang sư muội? Âm thầm bồi dưỡng?

Trên trán mọi người đều là dấu chấm hỏi liên tiếp. Những nguyên tố mấu chốt này nhìn qua thì không có gì, nhưng xâu

chuỗi lại… Sắc mặt của mỗi người đều trở nên đặc sắc.

Ngay cả Khương Chấn Thương cũng nhịn không được dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tử Tiêu, sau đó lại nhìn Độc Cô Phi Hồng.

Tử Tiêu gia hỏa này, sẽ không phải là bởi vì người thừa kế Lôi hệ huyết mạch quá mức khó tìm, đặc biệt cùng đồng mạch sư muội Dao Quang thượng nhân lặng lẽ sinh ra a?

Chuyện như vậy, trước kia cũng không phải là không có ai làm qua.

…

Chương 18: Tứ đại tuyệt thế tề tụ!

…

Trong nháy mắt, bát quái chi tâm của chúng chân nhân đều cháy hừng hực lên, nhanh chóng bắt đầu não bổ từng màn kịch tình.

Tử Tiêu không phải một mực bế quan trường kỳ sao? Nói không chừng đã đi thao tác việc này rồi. Mượn danh nghĩa bế quan, vụng trộm lén lút chạy đến Khánh An học cung cùng Dao Quang thượng nhân đoàn tụ.

Chiêu này đúng là thần lai chi bút.

Sao trước đó mọi người không nghĩ tới một chiêu này nhỉ?

Tuy nhiên, tu vi cảnh giới càng cao, cấp độ sinh mệnh càng cao, lại càng khó thành công thai nghén hậu đại. Tu sĩ Tử Phủ cảnh nếu muốn thai nghén con nối dõi, hoặc là vận khí bùng nổ, hoặc là phải kiên trì lâu dài không ngừng thao tác.

Chỉ là không biết Tử Tiêu cùng Dao Quang đến tột cùng là vận khí tốt hay là kết quả thao tác lâu dài?

"Những người các ngươi… Đều là ánh mắt lộn xộn gì vậy?!" Tử Tiêu chân nhân cũng là cường giả Thần Thông cảnh có kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn ánh mắt kia của bọn họ làm sao còn có thể không hiểu được?

"Quả nhiên là hổ thẹn làm bạn với các ngươi."

Hắn giận không thể át được mà vung tay lên, lập tức tức giận mang theo đồ đệ ngồi xuống vị trí thuộc về hắn.

"Thật sự là không nghĩ tới, đám đại lão chân nhân này ở cùng một chỗ là như vậy… không đứng đắn." Từ Sở Sở phía sau Vương Thủ Triết đỏ mặt thấp giọng cảm khái.

Vương Thủ Triết nghe xong không khỏi mỉm cười.

Ngươi còn chưa thấy qua đại lão nào không đứng đắn, càng không có giới hạn!

Có lẽ người này sống càng lâu, trải nghiệm càng nhiều, da mặt này tự nhiên dần dần thăng cấp. Dù sao Vương Thủ Triết cũng

chưa từng thấy đại lão da mặt mỏng.

Hơn nữa, tu sĩ Huyền Vũ cũng là người, là người sẽ có hỉ nộ ái ố, sẽ có khiếm khuyết về tính cách. Dù sao trên đời này căn bản không tồn tại "hoàn nhân" đúng nghĩa chân chính.

Khi tu vi thấp còn đỡ, trên đỉnh đầu có người đè nặng, tự nhiên hiểu được thu liễm, sau khi tu vi cao, không có người quản thúc, một mặt tùy hứng sẽ dần dần lộ ra. Thời gian dài, sẽ phát triển thành bộ dáng gì thì rất khó nói.

Nếu không sao lại có cách gọi "tiểu hài tử" chứ?

"Khụ khụ, được rồi được rồi." Khương Chấn Thương ho khan hai tiếng: "Hôm nay là ngày khởi động cuộc chiến Thánh tử, hiện trường có rất nhiều tiểu bối ở đây, chú ý một chút."

Khóe miệng Vương Ngao phía sau nàng nhếch lên, xắn xắn tay áo: "Không phải chỉ sinh con thôi sao, có cái gì phải chú ý ảnh hưởng? Sư tôn, người đều đã đến đông đủ, ngài tranh thủ thời gian tăng nhanh tiết tấu một chút, đồ nhi ta đã không kịp chờ đợi muốn đại sát tứ phương, kế thừa vị trí thánh chủ."

Khương Chấn Thương vẻ mặt trì trệ, lại ho khan hai tiếng chế giễu nói: "Ngươi hiện tại chỉ có thể kế thừa vị trí thánh nữ, sư tôn ngươi còn có thể sống nhiều năm đó."

Trong lòng hắn cảm khái, đệ tử y bát của mình cái gì cũng tốt, tư chất tốt, ngộ tính tốt, sức chiến đấu lại mạnh, chỉ là không có chút khí độ nào của nữ thần cao quý, mọi việc đều thích đánh đánh giết giết, xắn tay áo lên làm.

Nhớ ngày đó khi hắn còn trẻ, Khương Chấn Thương đã chạy tới Tiên Cung để học, các học tỷ nơi đó quả nhiên là tiên khí bồng bềnh, thật giống như một nữ thần thánh khiết mà không thể xâm phạm, làm cho hắn sinh lòng ngưỡng vọng cùng cúng bái.

Lúc trước hắn cũng nghĩ đem Miêu Diểu bồi dưỡng theo phương hướng này, đáng tiếc…

Được rồi, không nghĩ nữa, nghĩ nhiều đều là nước mắt.

Khương Chấn Thương ở trong lòng thở dài một tiếng, liền nhanh chóng sửa sang lại tâm tình, vẻ mặt nghiêm túc mà đứng dậy, cất cao giọng nói:" Thánh tử chi tranh chính là một

trong sách lược hạch tâm của Lăng Vân thánh địa ta, vì từ đó ưu tiên tuyển ra người thừa kế Thánh địa có thể dẫn dắt Thánh địa đi rất cao, càng xa hơn. Phàm là đại thiên kiêu Thánh Địa ta đều có tư cách tham dự tranh đấu. Trong quá trình này, nên lấy sự công bằng, công chính, công khai tiến hành tuyển chọn."

"Quy tắc cụ thể, đem Lăng Vân bảo điển đến tuyên bố, để chúng ta có thể thỉnh Lăng Vân bảo điển!"

Nói xong, gã bước ra một bước, đưa tay bấm chỉ quyết.

Sau một khắc.

Khí thế toàn thân hắn không bị khống chế bỗng nhiên tăng vọt, uy áp thuộc về cường giả Lăng Hư cảnh lại một đợt khuếch tán ra, trong nháy mắt liền thổi quét toàn bộ thí luyện điện.

Sắc mặt Thần Thông cảnh chân nhân lập tức trở nên nghiêm túc, đám đệ tử hạch tâm thực lực chỉ có Thiên Nhân cảnh ai nấy sắc mặt trắng bệch, gần như đứng không vững. Trên thực tế, nếu như không phải đại lão phía trước bọn họ gánh vác phần lớn áp lực, lúc này sợ là ngay cả một người đứng cũng không có.

Cùng lúc đó, giữa mi tâm của Khương Chấn Thương từ từ hiện lên một dấu ấn màu vàng.

Từng đạo kim quang nở rộ ra, từng luồng từng luồng thanh linh chi khí phiêu dật cao xa từ trong lạc ấn mãnh liệt tuôn ra, tựa như trên trời cao gió gào thét thổi qua giữa rừng.

Trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, một quyển sách ngọc trắng tinh từ trong lạc ấn từng chút từng chút trồi lên, lăng không bay đến trung tâm Thí Luyện điện.

Quyển ngọc kia trong suốt vô cùng, mặt ngoài có kim quang mờ mịt lưu động, khí tức huyền ảo khó lường, hiển nhiên chính là thánh vật của Lăng Vân thánh địa —— 《Lăng Vân bảo điển》.

Mà trên ngọc sách kia, còn có một thiếu nữ xinh đẹp tóc đen váy đỏ, khí chất lười biếng, lúc này đang ngáp một cái, duỗi lưng, phảng phất vừa mới tỉnh ngủ.

Thiếu nữ này chỉ cao cỡ nửa cánh tay, thân hình mờ ảo, hiển nhiên là khí linh của Lăng Vân bảo điển.

Tất cả mọi người đều bị một màn này hấp dẫn.

Dù sao trong số cường giả ở đây, ngoại trừ Đại Xuân và Đào Hồng Ngọc hai gốc linh thực này, cũng không có ai từng thấy Bảo Điển.

"Đây chính là Lăng Vân bảo điển sao?" Trong ánh mắt Vương Thủ Triết cũng tràn ngập ước mơ.

Hắn chỉ nhìn qua tàn thiên của Kim Thiềm bảo điển, nhưng loại tàn thiên và bảo điển hoàn chỉnh có công năng truyền thừa chân chính lại không giống nhau.

Truyền thừa bảo điển hoàn chỉnh, trên thế giới này là vật cực kỳ hiếm thấy. Một khi có tư cách kế thừa bảo điển, xác suất lớn là có thể tu luyện đến Lăng Hư cảnh.

Mà Lăng Hư cảnh lại được xưng là "Thánh cảnh", trong rất nhiều đại lão của thế giới hiện tại có thể xếp hàng thứ hai.

Ngoại trừ mấy vị Chân Tiên và Chân Ma kia, thì có địa vị cao nhất trong số cường giả Lăng Hư cảnh.

Nếu phát triển tốt một chút, phía sau lại có gia tộc ủng hộ, cường giả Lăng Hư cảnh liền có tư cách lập một quốc gia. Cho dù không lập quốc, gia tộc chỉ cần có một vị tu sĩ Lăng Hư cảnh, coi như là nhất phẩm thế gia.

Tranh giành đế tử cũng được, tranh giành thánh tử cũng được, bất kể hình thức như thế nào, nói cho cùng, tranh đều là quyền lực truyền thừa bảo điển!

Lúc trước khi Long Xương đại đế đem bảo điển truyền cho đế tử An là lén lút truyền, Vương Thủ Triết hoàn toàn không nhìn thấy, nghiêm túc tính toán, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy bảo điển.

"Thời gian trôi qua thật nhanh a, cuộc chiến thánh tử mới lại sắp bắt đầu sao?"

Trong chốc lát công phu, khí linh tiểu cô nương ngưng tụ ra từ trong Lăng Vân bảo điển đã triệt để thanh tỉnh lại, từ trạng thái nằm nghiêng biến thành ngồi xếp bằng.

Ánh mắt nàng bỗng chốc quét qua đám người chung quanh một lượt, lười biếng nói: “Hy vọng lần này người thừa kế có dáng vẻ một chút, có thể làm cho bổn tiểu thư chọn ra người truyền nhân hợp ý nhất, đừng giống như lần trước kéo khố, cuối cùng chỉ có thể nhảy cao trong đám người lùn, tu tới Lăng Hư trung kỳ cũng khó khăn trùng trùng điệp điệp.”

“…” Sắc mặt Khương Chấn Thương hơi lúng túng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tiểu thư Linh Vân, bên trong ứng cử viên lần này, có một người tư chất không tồi, bảo đảm ngài vừa lòng.”

“Hả?” Bảo điển khí linh linh vân, bộ dạng từ chối cho ý kiến nói, “Vậy ta rửa mắt mong chờ rồi.”

“Được rồi, nói nhảm cũng không nhiều lời, các thế hệ trẻ muốn tham gia cuộc chiến thánh tử tự mình đi lên đi.” Khương Chấn Thương phất phất tay, “Thánh địa chúng ta cũng không có nhiều lễ nghi phiền phức như hoàng thất, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của mình.”

Ngoại trừ ý kiến hoàng thất có thể đối với truyền thừa của Lăng Vân bảo điển, còn có một bộ phận sức ảnh hưởng ra, ngay cả Khương Chấn Thương hắn cũng không có cách nào chi phối ý kiến của Linh Vân.

Mà ý kiến của hoàng thất sở dĩ sẽ có hiệu quả, đó là bởi vì hoàng thất và thánh địa Lăng Vân cần hàng năm phối hợp, đương thời thánh chủ cùng đương đại Đại Đế tự nhiên là hợp một chút thì tốt hơn. Bằng không, đợi tương lai đến trên chiến trường, hai người nhìn không vừa mắt trước mắt ngáng chân lẫn nhau đối phương, vậy thì việc vui sẽ rất lớn.

Có điều, tình huống tranh giành thánh tử lần này tương đối đặc thù, đế tử An dứt khoát không đến, tự nhiên cũng sẽ không phát biểu ý kiến.

“Tranh đoạt thánh tử lần này, còn phải xem Chân Sĩ Thông của ta.” Chân Sĩ Thông của Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch đứng mũi chịu sào phi thân lên.

Trong tay của hắn chẳng biết lúc nào có thêm một thanh 【Nam Minh Ly Hỏa Phiến】, tư thái tiêu sái, ngược lại là có một phen khí độ trác tuyệt bất quần.

Cũng không biết có phải do gần đây đọc nhiều sách, văn hóa tăng lên hay không.

“Tư chất huyết mạch như thế nào?” Linh Vân đã quen nhìn các lộ đại thiên kiêu, mí mắt cũng không nâng lên một chút, thuận miệng nhắc nhở, “Lát nữa khi tiến vào khoang kén sẽ tự động quét tư chất huyết mạch của các ngươi, lúc này nói dối tư chất không có gì dị nghị.”

“Đại thiên kiêu giáp các loại.” Chân Sĩ Thông vẻ mặt đắc ý nói.

“Cái gì?” Thiên Yêu Huyễn thân nhất mạch đại thiên kiêu theo sát Niệm Vân, giật mình nói: “Chân sư huynh, ngươi không phải Bính đẳng sao?”

“Niệm Vân sư muội, dạy muội học ngoan đi.” Chân Sĩ Thông cười tủm tỉm nói: “Làm người mà, dù sao cũng phải để lại át chủ bài. Tuyên bố với bên ngoài là Bính đẳng, đó là dùng để làm tê liệt những người cạnh tranh, để bọn họ xem nhẹ ta. Cuối cùng ta có tư chất Giáp đẳng, chẳng phải là làm bùng nổ mắt người sao?”

Vu Niệm Vân vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc: “Thật tức giận, hóa ra ngươi một mực gạt ta.”

“Niệm Vân sư muội chớ tức giận, lời hứa lúc trước còn có hiệu quả, chờ sau khi ta trở thành người đứng đầu Thánh Địa, sẽ dẫn ngươi ăn uống no say.” Chân Sĩ Thông trấn an nàng.

Thiên Hỏa chân nhân trên đài chủ tịch cũng cười ha ha: “Việc này, Nam Minh Ly Hỏa nhất mạch chúng ta liều mạng. Vị Thánh địa chi chủ này cũng nên đến phiên chúng ta ngồi một chút rồi.”

Vì giúp Chân Sĩ Thông tăng lên tư chất huyết mạch, Ly Hỏa nhất mạch cũng nghĩ hết biện pháp.

“Giáp đẳng?” Khí Linh Linh Vân ngược lại có chút hứng thú, đánh giá Chân Sĩ Thông từ trên xuống dưới: “Tuy chỉ là mới vào Giáp đẳng, nhưng so với lần trước mạnh hơn rất nhiều, một khi tiếp nhận truyền thừa, có lẽ miễn cưỡng có thể đến tuyệt thế Đỉnh trung đoạn. Ban đầu trang bị tài nguyên đầy đủ một chút, vẫn có hi vọng trùng kích Lăng Hư trung kỳ.”

“Tỷ tỷ ta thân là Bảo Điển Khí Linh, đương nhiên là thích người thừa kế có tư chất huyết mạch không tệ, phải cố gắng thật tốt nha, chỉ cần mấy phương diện khác không hài lòng, lần này Thánh Tử hơn phân nửa chính là ngươi rồi.” Thái độ của Linh Vân đối với hắn cũng thân thiện hơn rất nhiều.

“Đa tạ Linh Vân tỷ tỷ.” Chân Sĩ Thông xương cốt đều nhẹ mấy lượng, bắt đầu leo lên thang.

“Tiểu cô nương, ngươi là huyết mạch cấp bậc gì?” Linh Vân nhìn về phía Niệm Vân.

Bắt đầu nhặt được Giáp đẳng, kiểu gì cũng mạnh hơn lần trước, tâm tình của Linh Vân đều tốt lên, không còn lười biếng mà ủ rũ như vậy nữa.

“Linh Vân tỷ tỷ, ta là Bạch Hổ chiến thể huyết mạch, cũng mới vào Giáp đẳng…” Vu Niệm Vân thở dài nói.

“Cái gì? Niệm Vân muội muội, ngươi vậy mà gạt ta!” Chân Sĩ Thông kinh hãi thất sắc kêu lên.

Không thể tưởng được Niệm Vân sư muội thoạt nhìn khờ khạo, rõ ràng cũng biết gạt người!

“Chân sư huynh, như nhau thôi. Thiên Yêu chúng ta huyễn thân nhất mạch tuy rằng có thể biến ảo ra hung thú, nhưng không có nghĩa là chúng ta không có đầu óc, ta cũng muốn giảm lực chú ý xuống.” Vu Niệm Vân than thở nói, “Chỉ là không ngờ ngươi cũng là bậc Giáp.”

Rất hiển nhiên, hai người đều nghĩ đến chuyện này.

“Hừ hừ, vậy tiếp theo chúng ta liền dựa vào bản lĩnh đi. Niệm Vân sư muội!”

“Ừm ừm ừm, Chân sư huynh!”

Hai người liếc nhau một cái, trong ánh mắt va chạm tóe lửa.

Mà trên đài chủ tịch, Thiên Hỏa chân nhân cùng Thiên Yêu nhất mạch Cửu Mệnh chân nhân, cũng coi đối phương trở thành đối thủ, như hổ rình mồi nhìn nhau, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

“Rất tốt rất tốt.” Khí Linh Vân càng thêm vui vẻ: “Có thêm một tên Giáp đẳng, có thể chọn ra kẻ càng ưu việt hơn.”

Mà trong lúc nàng nói chuyện.

Công Dương Sách, Độc Cô Phi Hồng, bao không được, Vương Lạc Thu, cùng với đại thiên kiêu Thạch Mậu Điền – người khiêm tốn nhất trong Thánh địa cửu mạch 【Khôn Nguyên Trọng Thổ nhất mạch】 cũng lên đài.

Trong đó, Thạch Mậu Điền là một tiểu cô nương rất gầy rất nhỏ, lớn lên giống mầm đậu, khá tầm thường, bình thường cũng rất điệu thấp, thuộc về loại hình rất dễ bị người ta xem nhẹ.

"Tại hạ Giáp trung đoạn." Công Dương Sách lạnh lùng nói.

"Tại hạ cũng là bậc Giáp trung đoạn." Độc Cô Phi Hồng lạnh lùng nói.

"Ta cũng là trung đoạn Giáp đẳng." Vương Lạc Thu thở dài nói.

Cái gì?!

Liên tiếp ba đại thiên kiêu giáp trung đẳng, tựa như ba cái trọng chùy liên hoàn gõ xuống, Chân Sĩ Thông vừa rồi còn giương cung bạt kiếm cùng Vu Niệm Vân lập tức bị gõ tịt lửa ~

"Thiên hỏa, cửu mệnh, thời đại này, ai còn không biết muốn giấu át chủ bài?" Minh Thành cười nói, "Chắc hẳn các mạch vì lần thánh tử chi tranh này, đều là tích góp nội tình rất nhiều năm đi?"

Trong lòng hắn tiếc hận, không nghĩ tới Công Dương Sách và Độc Cô Phi Hồng đều là bậc Giáp trung đoạn.

Thôi thôi, dựa vào bản lĩnh mà thôi, Lạc Thu vẫn rất lợi hại.

Mọi người cảm khái, các mạch đều nghẹn một cỗ kình cùng tài nguyên, muốn tranh giành được một chỗ trong cuộc chiến thánh tử, lại không nghĩ tới, ngược lại dẫn đến cuộc chiến thánh tử lần này nội quyển cực kỳ nghiêm trọng.

Dù sao lần trước Khương Chấn Thương còn chưa đến đại thiên kiêu Ất đẳng…

"Ha ha ha, ta bao cũng không biết, các mạch các ngươi đều là quỷ nghèo." Tiểu mập mạp không nghe xong lời của ba người

bọn họ, thoáng cái liền run lên, “Muốn luận tài nguyên, còn phải xem Huyền Đan các chúng ta nhất mạch. Tại hạ bao không được, là thượng đẳng của đại thiên kiêu giáp.”

“Ta, Khôn Nguyên sơn ta núi Thạch Mậu Điền, cũng là bậc Giáp thượng đẳng.” Thạch Mậu Điền bên cạnh cũng nhu nhu nhược yếu ớt giơ tay lên.

Gì?

Sắc mặt mọi người đều tái đi.

Dù sao Huyền Đan các đang kìm nén một cỗ sức lực làm Giáp thượng đẳng còn dễ nói một chút, dù sao người ta cũng có tiền. Hơn nữa, mặc dù không có tư chất Giáp đẳng thượng đẳng, nhưng tính uy hiếp cũng không cao như vậy, dù sao sức chiến đấu của Huyền Đan các…

Bỏ đi, vẫn nên lưu lại mặt mũi cho bọn họ thì hơn.

Nhưng mà Thạch Mậu Điền thì lại khác.

Khôn Nguyên Trọng Thổ nhất mạch được xưng “Phòng ngự đệ nhị” “Lục Chiến Vô Địch” trong cửu mạch. Tuy hình tượng Thạch Mậu Điền rất gầy yếu, bình thường cảm giác tồn tại cũng hầu như bằng không, nhưng không ai dám xem nhẹ sức chiến đấu của nàng.

Loại người này lên chiến trường, đó chính là một vị Chiến Thần mạnh mẽ ngang ngược!

“Ha ha ha, mọi người không ngờ chứ?”

Khôn Nguyên Sơn đương đại “Sơn chủ” Huyền Đàn chân nhân, ngày thường cũng là một chân nhân không có cảm giác tồn tại gì, nhưng giờ phút này lại lộ ra ” khánh”, cao giọng mà cười: “Hai lần Thánh tử chi tranh trước, Khôn Nguyên Sơn nhất mạch chúng ta chuẩn bị không đầy đủ. Nhưng lần này, chúng ta phải tranh đoạt vị trí chủ mạch.”

Thánh chủ là từ một mạch nào đi ra, đương nhiên sẽ chiếu cố đối với nhất mạch. Mà nhất mạch này, bình thường cũng sẽ được gọi là “chủ mạch”.

Ít nhất trong lúc Thánh Chủ nhậm chức này, vẫn có thể chiếm cứ ưu thế tài nguyên không nhỏ.

Thí dụ như Thái Ất Kim Dương nhất mạch hiện giờ, chính là "chủ mạch", không chỉ Thần Thông chân nhân có hai người, ngay cả đại thiên kiêu cũng có hai người. Nếu tính cả Vương Anh Tuyền, đại thiên kiêu cũng có ba người.

"Huyền Đàn, ngươi đừng đắc ý quá sớm, ái đồ của Khương thánh chủ còn chưa đi ra đâu." Sắc mặt Thiên Hỏa chân nhân đã cực kỳ không tốt.

Hắn tự cho là át chủ bài đã giấu đủ sâu, lại không ngờ đám người này người sau biến thái hơn người trước, người sau giấu sâu hơn người trước.

Có trời mới biết bọn họ vì một màn hôm nay, âm thầm tích góp tài nguyên cố gắng bao lâu, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng đến hạn ngạch của đệ tử khác.

"Thiên Hỏa, Khôn Nguyên sơn chúng ta vì hôm nay đã chuẩn bị mấy trăm năm rồi!" Huyền Đàn chân nhân cười lạnh nói: "Ngươi tính toán không đủ xa, lại có thể trách được ai? Về phần ái đồ Vương Kỳ của Khương thánh chủ, một mực tuyên bố với bên ngoài là đại thiên kiêu Ất đẳng, tất nhiên cũng ẩn giấu chút át chủ bài."

"Bất quá, nàng no chết cũng chỉ là hạng nhất hạng Giáp. Hơn nữa, tuổi của nàng dù sao cũng tương đối nhỏ, đây cũng là điểm yếu của nàng. Đương nhiên, nếu Khương thánh chủ nỡ lấy quan tài ra, mua một viên đạo đan cửu phẩm mà nói, vậy chúng ta cũng chấp nhận."

"Ai ~ lần này điên hết rồi sao?" Lúc này, Thanh Tùng chân nhân của Thanh Hoàng cốc bỗng nhiên mở miệng, trong biểu tình xen lẫn tiếc hận cùng thở dài, "Mọi người đánh cược ám bài, đương nhiên là so ai ác hơn ai. Mặc dù Khương thánh chủ có chút của cải, nhưng có thể tích góp được Đạo đan hay không thì còn chưa biết được. Bất quá…"

Nói đến đây, hắn đột nhiên cười, sau đó chậm rãi đứng lên, tựa như người thắng cuối cùng chắp tay tiếp tục nói: "Thanh Hoàng Cốc chúng ta vì một đợt này, ha ha ha! Tóm lại, Thanh Hoàng Cốc chúng ta nhất mạch bái tạ các mạch, tăng thêm rất nhiều nhân tài phụ tá ưu chất cho Lục Vi gia ta. Thanh Tùng ta tin rằng dưới sự suất lĩnh của Lục Vi thánh chủ, thánh địa

chúng ta nhất định có thể nhanh chóng quật khởi, bình định âm Sát Tông!”

Tuyệt thế?!

Toàn bộ thí luyện điện hoàn toàn yên tĩnh.

Rất nhiều chân nhân đều không nhịn được ánh mắt sâu kín nhìn Thanh Tùng chân nhân, biểu tình phức tạp khôn kể.

Có cần liều mạng như vậy không?

Nội quyển lần này, thế mà cuốn đến ngay cả tuyệt thế cũng cuốn ra sao?

Nói thật, ai mà không biết tuyệt thế thiên kiêu tốt? Ai mà không muốn bồi dưỡng ra một tuyệt thế thiên kiêu? Nhưng cũng phải có tài nguyên đó!

Sức chiến đấu của Thanh Hoàng Cốc từ trước đến nay không được, tuy rằng có ba cây linh thực cấp Thần Thông chân nhân, nhưng một cái so với một cái lười, thường thường mấy trăm năm đều không lộ diện, nhưng bọn họ lại có tiếng là có thể kiếm tiền. Nói không khách khí, hơn phân nửa thánh địa là dựa vào Thanh Hoàng Cốc nuôi sống.

Nhưng cho dù lấy tài lực của Thanh Hoàng Cốc, muốn bồi dưỡng ra một tuyệt thế thiên kiêu cũng không dễ dàng như vậy đi?

“Tuyệt thế?” Mắt của Khí Linh tiểu tỷ tỷ trong bảo điển Lăng Vân lập tức sáng bừng lên, “Lục Vi tiểu muội muội mau qua đây cho tỷ tỷ xem đi. Ài, trông muội xinh đẹp thật đấy. Lát nữa chúng ta sẽ là người một nhà, sau này tỷ tỷ đưa muội bay lên, không được, muội dẫn tỷ tỷ đi…”

Cho dù là những bảo điển trong Tiên Cung, xác suất thu được đệ tử truyền thừa tuyệt thế thiên kiêu cũng không cao. Nếu bồi dưỡng thật tốt, nhất định có thể bảo đảm Lăng Hư trung kỳ, xông Lăng Hư hậu kỳ.

Phải biết rằng, tu vi đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, đó cùng sơ kỳ hoàn toàn không phải là một khái niệm.

Đây không đơn thuần chỉ là vấn đề sức chiến đấu, mà là trình độ lý giải pháp tắc.

Thực lực đạt tới Lăng Hư cảnh hậu kỳ, liền có tư cách đi thăm dò con đường sau Lăng Hư, mặc dù rất khó thành công, nhưng lại có thể đối với bảo điển tiến thêm một bước hoàn thiện phát huy tác dụng tích cực.

Lăng Hư Bảo Điển cơ bản đều có khí linh, mà bản thân Bảo Điển cũng sẽ theo đuổi của mình.

Ai mà không muốn người thừa kế lợi hại hơn chứ? Ai mà không muốn tiến hóa từng bước một, tương lai tiến hóa thành một bộ 《 Tiên Kinh 》 vinh quang vĩ đại chứ?

Nếu như mỗi một người thừa kế đều chỉ là Lăng Hư sơ kỳ, vậy thuần túy chính là đang ăn gốc rễ, lúc nào mới có thể lột xác thành tiên kinh?

“Chờ một chút!”

Các vị Chân Nhân nghe thấy lời này của Khí Linh không ổn, lập tức sốt ruột nói: “Tiểu thư Linh Vân, còn có rất nhiều cuộc tỷ thí chưa tiến hành đâu, sao có thể tự mình định ra Thánh Nữ được?”

“Không sai không sai, bảo điển truyền thừa là có quy củ, không thể chỉ dựa vào huyết mạch, còn phải so với thống ngự lực, vũ lực, mị lực, trí lực, trí tuệ cùng với cơ duyên. Cuối cùng, nghe nói còn muốn qua vấn tâm một cửa.” Chúng chân nhân cùng lên tiếng phản đối, “Đây chính là quy củ truyền thừa do sơ đại Lăng Vân thánh chủ định ra.”

Linh Vân bị tức giận đến không nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên phản bác: “Mấy thằng ranh con các ngươi! Mặc dù huyết mạch hoàn toàn không phải tiêu chuẩn đánh giá duy nhất, nhưng mà quyền trọng cao nhất. Trừ phi các phương diện khác của Lục Vi đều rất yếu, mà những người dự tuyển còn lại ở các phương diện khác lại đặc biệt lồi ra, bằng không tỷ lệ thắng lợi của mấy người bọn họ quá thấp. So tiếp thuần túy chỉ lãng phí thời gian.”

“Vậy cũng phải so a~”

Lúc này trong lòng mọi người đều đồng tâm, nhao nhao kiên định chống lại Linh Linh Vân: “Cho dù thua, chúng ta cũng phải thua tâm phục khẩu phục. Khương thánh chủ, ngài nói đúng không?”

Vì cuộc chiến thánh tử lần này, đầu tư của mọi người đều rất lớn, cho dù tỷ lệ tương đối thấp, sao có thể tùy ý từ bỏ?

Nói xong, mọi người liền không nhịn được đồng loạt nhìn về phía Khương Chấn Thương, hy vọng hắn có thể đứng ra chủ trì công đạo.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Khương Chấn Thương chậm rãi đứng lên: "Đương nhiên muốn so sánh"

Chúng chân nhân nghe vậy đại hỉ.

Nhưng mà, không đợi bọn họ vui vẻ bao lâu, đã thấy Khương Chấn Thương vẻ mặt ngạo nghễ tiếp tục nói: "Dù sao trong cuộc chiến thánh tử lần này, tuyệt thế không chỉ có một mình Lục Vi. Dưới điều kiện huyết mạch ngang nhau, không chính thức thi đấu làm sao quyết thắng bại?"

Nói xong, hắn hướng Vương Ngao phía sau vẫy vẫy tay.

"Thiền Thiền, đi chào hỏi tỷ tỷ nhà muội."

Tuy rằng trong lòng đối với việc Lục Vi đột nhiên trở thành tuyệt thế cũng cảm thấy khiếp sợ, nhưng Khương Chấn Thương dù sao cũng là tồn tại trải qua sóng to gió lớn, không dễ dàng bị lay động tâm trí như vậy.

Tư chất huyết mạch của Lục Vi đích xác không tệ, nhưng dù sao cũng là một nhân tài nghiên cứu, còn Côn Bằng, đã được hắn tỉ mỉ bồi dưỡng và huấn luyện trước.

Cho dù đều là tuyệt thế, Khương Chấn Thương cũng tin tưởng Vương Anh Tuyền có thể thắng.

"Linh Huyên bái kiến Linh Vân tiểu tỷ tỷ." Vương Thao phi thân tiến lên, tự tin tràn đầy hành lễ.

"Ngươi ngươi ngươi ngươi, Linh muội muội ngươi cũng là tuyệt thế?" Linh Vân mừng rỡ như điên, cảm giác mình giống như là bị bánh ngọt hai loại khẩu vị bất đồng đập trúng, đầy đủ cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc phiền não.

Nàng ngược lại là muốn hai người đều chọn, đáng tiếc, một bộ bảo điển một lần chỉ có thể có một vị truyền thừa giả.

"Linh Vân tỷ tỷ không cần xoắn xuýt, so qua rồi sẽ biết ai thích hợp truyền thừa hơn." Vương Ngao cực kỳ tự tin nói,

“Đợi ta trở thành Thánh chủ, ta nhất định phải cùng Linh Vân tỷ tỷ rong ruổi chiến trường, quét ngang vực ngoại, giết Yêu Ma nhất tộc đến không dám xâm phạm chúng ta nữa.”

Nhưng mà, nàng vừa mới dứt lời, bên cạnh liền truyền đến một tiếng cười khẽ “Phốc phốc”: “Linh Nhi, ngươi ngược lại là rất tự tin.”

Chỉ thấy Vương Ly Từ mặc một bộ váy màu tím nhạt không biết đã đến từ lúc nào.

Lúc này cô bé chắp hai tay sau lưng, thần thái hưng phấn, ánh mắt bễ nghễ, dáng vẻ đó cứ như là đại tỷ trời sinh vậy: “Tuyệt thế, không phải chỉ có cháu và Lục Vi Tứ tiểu thẩm thẩm là thế.”

“Cái gì? Đại cô cô/ Ly Từ ngươi cũng là tuyệt thế?”

Vương Anh Tuyền và Lục Vi đều giật mình nhìn Vương Ly Từ.

Nhất là Lục Vi, trong sự khiếp sợ đều xem thường cách xưng hô “Tứ tiểu thẩm thẩm” của Ly Từ.

“Đúng vậy.” Vương Ly Từ ngẩng đầu, thở dài nói: “Không ngờ hôm nay sẽ đến lượt ba người Vương thị chúng ta cạnh tranh nội bộ, ài, quả nhiên là, đúng là, lúc, mệnh dã.”

Ba tuyệt thế?

Linh Vân trực tiếp bối rối…

Đây chính là tuyệt thế, trước kia một cái đều khó cầu, nàng còn chưa nếm qua tư vị tuyệt thế truyền thừa giả. Nhưng trước mắt, lại lập tức xuất hiện ba cái, mặc cho nàng muốn gì, mặc cho nàng lựa chọn.

Làm một bước truyền thừa bảo điển Lăng Hư cảnh, đời này nàng chưa bao giờ có thời khắc vinh quang như thế!

Mà lúc này đây.

Dưới sân, Thiên Hà chân nhân nhìn về phía Vương Ly Dao, trong đôi mắt già nua tràn đầy vẻ kích động: “Dao nhi, đến lượt ngươi ra sân rồi.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Vương Ly Dao hơi gật đầu.

Tiếp theo một cái chớp mắt, huyền khí trong cơ thể nàng khẽ động, thân hình nhanh chóng bay lên, như một đạo sóng nước vô thanh vô tức bay vút đến tiền tràng.

Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng bình tĩnh chắp tay với Linh Vân: "Linh Vân tỷ tỷ, ta chính là đệ tử Thiên Thủy nhất mạch Vương Ly Dao, huyết mạch Nguyên Thủy, tuyệt thế thiên kiêu Đinh trung kỳ, tu vi Tử Phủ cảnh trung kỳ."

Thiên kiêu tuyệt thế?

Vương Ly Dao cũng là tuyệt thế thiên kiêu? Hơn nữa còn là Đinh đẳng trung đoạn? So với ba tuyệt thế khác, còn hơn một chút.

Lúc này, các mạch chân nhân đều lung lay sắp đổ, khóc không ra nước mắt.

Thần mẹ nó "Đại thiên kiêu Ất đẳng"!

Tốt thôi! Trước khi triển lộ át chủ bài, mỗi người đều tự xưng là "đại thiên kiêu Ất đẳng". Nhưng kết quả thì sao? Mỗi người đều là tuyệt thế thiên kiêu!

Cái này còn so cái gì?!

Nếu như chỉ có một tuyệt thế, nàng còn có khả năng những Duy Độ khác không đủ lợi hại, không thích hợp đảm nhiệm vị trí Thánh Chủ, vậy những người khác còn có thể có cơ hội liều mạng.

Nhưng trong cuộc chiến thánh tử thoáng cái đi ra bốn tuyệt thế, cũng không thể nói, bốn người các nàng đều là thiểu năng trí tuệ, đều không thích hợp đảm nhiệm vị trí thánh chủ a?

Lần này, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được, tương lai Thánh chủ này, tất nhiên là một trong tứ đại tuyệt thế này, những người khác cơ bản đã không còn cơ hội.

Chân Sĩ Thông, Vu Niệm Vân, Độc Cô Phi Hồng, Công Dương Sách, Thạch Mậu Điền, Bao Không được mấy đại thiên kiêu vừa rồi còn tự tin phi phàm, giờ phút này hai mặt nhìn nhau, biểu tình tựa như gặp quỷ.

“Ta, ta, ta, ngươi, các ngươi…”

Khí Linh Linh Vân cũng muốn khóc.

Vì sao bốn tuyệt thế lại xuất hiện cùng một khóa, chia làm bốn lần không thơm nó sao? Nói như vậy, Lăng Vân bảo điển mỗi một người thừa kế đều là tuyệt thế, phong quang vậy nhiều lắm?

Những bảo điển khác thấy nàng, đều sẽ run lẩy bẩy kêu “Đại tỷ đại”.

Kết quả hiện tại, cái này tính là gì?

Trong bầu không khí quỷ dị, chỉ có Vương Lạc Thu vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn thở dài vụng trộm liếc mắt.

Nàng biết ngay sẽ như thế.

…

Chương 19: Phiến tư liệu 【Lẫm Đông sắp tới 】

…

Trong một đám người, chỉ có Vương Lạc Thu từ đầu tới cuối hoàn toàn không nghĩ tới vị trí Thánh Chủ Lăng Vân.

Hết cách, nội quyển bên trong Vương thị quá nghiêm trọng, các loại biến thái và yêu nghiệt ùn ùn.

Sau khi Vương Lạc Thu nàng gia nhập Học Cung, giao lưu hoạt động với các phong các mạch khác, cùng với hoạt động giao lưu của Lũng Tả Học Cung và các Học Cung khác đều tham gia không ít, biểu hiện vẫn luôn rất xuất sắc, ngẫu nhiên còn có thể lấy được người thứ nhất trở về.

Danh tiếng của nàng ở Học Cung và Thánh Địa, có một bộ phận tương đối chính là một đường đánh ra như vậy.

Đánh một trận, nàng trở thành đại sư tỷ thế hệ này của Lưu Ly Minh Vương điện.

Người ngoài chỉ coi nàng có bao nhiêu khí phách, phong quang vô hạn, ngay cả những đệ tử hạch tâm mới vào trong Lưu Ly Minh Vương Điện cũng thường xuyên dùng ánh mắt kính ngưỡng sùng bái nhìn nàng, nhưng chỉ có chính nàng biết, chút thành tích này, đặt ở bên trong Vương thị cũng không tính là gì.

Có mấy tên biến thái kia, cho dù nàng tràn đầy tự tin như thế nào, cảm thấy mình sớm muộn gì cũng có thể lăn lộn thành một phương nữ đế, đều cảm thấy vẫn là có biện pháp khác tương đối thỏa đáng.

Đặc biệt là phía sau cuộc chiến thánh tử này còn có lão tứ nhà mình ở sau lưng đổ thêm dầu vào lửa.

Lão tứ đó là người như thế nào?

Đó chính là tổ tông biến thái. Ha ha, trong số mọi người trong gia tộc, luận về trình độ biến thái, lão tứ tuyệt đối có thể đứng trong Top 3.

So sánh với nàng, nữ đế tương lai bình thường không có gì lạ này, có thể tính là cái gì chứ?

Vương Lạc Thu ở bên này cảm khái muôn vàn, ở bên kia, biểu tình đắc ý của Thánh chủ đương đại Khương Chấn Thương cũng đã hoàn toàn bị kinh ngạc và khiếp sợ thay thế.

Bốn tuyệt thế thiên kiêu đương đại?

Cái này cũng quá thái quá. Người biết rõ đây là đang tranh 《Lăng Hư Bảo Điển》, người không biết, còn tưởng rằng đây là tiên chủng chi tranh trong truyền thuyết!

Khương Chấn Thương khó có được vài phần mờ mịt và không biết làm sao, nắm chắc mười thành trong lòng cũng lập tức hạ xuống hai thành.

Dù sao, còn có một Vương Ly Dao giấu càng sâu.

Đến cấp độ Tiên Thiên Linh Thể (tuyệt thế thiên kiêu) này, tư chất mỗi lần tiến thêm một bước nhỏ về phía trước, đều sẽ sinh ra ưu thế cực lớn.

Đây là bởi vì đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, một khi kế thừa bảo điển, tất nhiên không có khả năng chỉ dừng lại ở Lăng Hư cảnh sơ kỳ. Nếu không thì tư chất tuyệt hảo như vậy.

Mà quốc gia hoặc là thánh địa, bồi dưỡng một Lăng Hư cảnh sơ kỳ đã cần lượng lớn tài nguyên. Nếu là đến Lăng Hư cảnh sơ kỳ, còn muốn hướng trung kỳ, hậu kỳ xung mà nói, vậy tài nguyên cần thiết liền cực kỳ đáng sợ.

Dưới loại tình huống này, tư chất huyết mạch mỗi khi cao một nhỏ, liền ý nghĩa có thể tiết kiệm đại lượng tài nguyên, hoặc là có thể đi nhanh hơn một chút, càng xa hơn một chút.

“Anh anh anh em, Ly Từ, Lục Vi, Anh Tuyền, tư chất của các ngươi khiến ta thán phục.”

Ánh mắt Linh Vân của Bảo Điển Khí đảo qua trên mặt bốn người ứng cử tuyệt thế, nuốt nước miếng, trong lòng có chút lưu luyến không rời.

Thật sự rất muốn mỗi một người đều nhét vào trong ngực a! Nhưng truyền thừa bảo điển tự nhiên là một cái hố củ cải, cho dù nàng muốn ăn nhiều chiếm, cũng không làm được!

Cuối cùng, ánh mắt của Linh Vân vẫn là rơi vào trên người Vương Ly Dao: "Bảo điển càng thêm yêu huyết mạch ưu tú! Tư chất huyết mạch của Côn Bằng là cao nhất, dựa theo tiêu chuẩn của cuộc chiến thánh tử, trước được một trăm điểm huyết mạch phân."

"Ba người Ly Từ, Ly Từ, Lục Vi đều là tuyệt thế thiên kiêu, mỗi người đạt được tám mươi điểm tích lũy huyết mạch."

Sau khi nói xong, Linh Vân lại nhìn về phía ba người khác, nói lời hay ý tốt an ủi: "Ba người các ngươi đừng nhụt chí, mặc dù có chênh lệch hai mươi điểm, nhưng mà kế tiếp còn có thể khảo hạch thống soái, vũ lực, mị lực, trí tuệ, cơ duyên các loại, mỗi một hạng đều là hai mươi phần, các ngươi vẫn có cơ hội vượt qua."

"Chênh lệch lớn như vậy sao?" Vân Dương chân nhân không phục nói: "Năm hạng còn lại cộng lại mới được một trăm điểm? Điều này không phải nói Vương Ly Dao có thêm một hạng đầy điểm sao?"

"Chuyện này có gì kỳ quái?" Thiên Hà chân nhân đắc ý hẳn, "Đến tuyệt thế thì huyết mạch cao hơn thì cực hạn. Dao nhi chúng ta huyết mạch cao nhất, đương nhiên phải có ưu thế trước."

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Huyền Đan các không bao được Thạch Mậu Điền, núi Khôn Nguyên, hai đại thiên kiêu Giáp đẳng thượng đẳng đều có chút gấp gáp, rối rít hỏi, "Chúng ta có thể có bao nhiêu điểm tích lũy huyết mạch?"

"Được hai mươi điểm trước, không thể nhiều hơn." Bảo Điển Linh Vân dùng ánh mắt đồng tình liếc nhìn hai người bọn họ.

Nếu đổi lại là lần trước gặp phải hai người như vậy, cuối cùng Thánh tử cơ bản chính là một trong hai người bọn họ, Bảo Điển Khí Linh Linh Vân cũng sẽ rất vui vẻ tiếp nhận bọn họ làm tân chủ nhân.

Thế nhưng lần này tuyệt thế tụ tập, chỉ là hạng chữ Giáp thì không chút hương vị.

"Chỉ hai mươi phần? Chênh lệch lớn như vậy…" Nguyên bản tràn đầy tự tin không bao được cùng Thạch Mậu Điền, lập tức cảm nhận được ác ý nồng đậm đến từ Truyền Thừa Bảo Điển.

Nguyên bản Độc Cô Phi Hồng một bộ khí thế cao ngạo vô địch, giờ phút này đã bị đả kích đến uể oải không phấn chấn, nhưng vẫn kiên trì giơ tay hỏi: “Ba người chúng ta bậc Giáp trung đoạn nói như thế nào?”

Vốn dĩ hắn cho rằng dựa vào tư chất bậc Giáp trung giai, cuộc chiến thánh tử này là mười phần chắc chín.

Kết quả lại để cho hắn thất bại không thôi. Hắn rõ ràng ngay cả trúng không chuồn cũng không tính.

“Vô cùng.” Thái độ của Linh Vân đối với Độc Cô Phi Hồng lại bình thản hơn nhiều, thanh âm cũng khôi phục lại vẻ thờ ơ ban đầu, “Bình phẩm là để phân ra bộ phận, quy củ cũng không phải do ta định ra. Ta đề nghị các ngươi không cần hỏi nhiều, trung đoạn Giáp đẳng ban thưởng mười phần.”

Chuyện này…

Hiện trường chúng chân nhân đều trợn tròn mắt, trung đoạn Giáp đẳng chỉ có thể có mười phần, làm sao có thể cạnh tranh với Vương Ly Dao? Bọn họ phải so đấu năm hạng tố chất tổng hợp còn lại, đạt được đầy điểm một trăm phần, mới có thể vượt qua Vương Ly Dao!

Vương Ly Dao người ta tốt xấu gì cũng là tuyệt thế… Còn lại năm hạng khảo hạch tổng hợp, chung quy sẽ không được 0 điểm chứ? Cho dù người ta biểu hiện tương đối kéo dài, chỉ cần cầm đủ mười một phần, vẫn có thể đoàn diệt giáp trung đoạn.

“Linh Vân tỷ tỷ, vậy đoạn đầu đại thiên kiêu giáp chúng ta thì sao…” Tính toán Chân Sĩ Thông sắc mặt trắng bệch hỏi.

“Gọi tỷ tỷ cũng vô dụng. Chỉ có người có huyết mạch ưu tú nhất mới có thể được Bảo Điển ưu ái.” Bảo Điển Linh Vân thần sắc thương hại nhìn hắn một cái, “Để vào trước kia, tư chất của các ngươi cũng coi như không tệ. Nhưng hiện tại, dựa theo quy củ, ta chỉ có thể cho các ngươi lấy 0 điểm.”

“Có cần thiết thực tế như vậy không…” Trong chớp nhoáng này, trái tim Chân Sĩ Thông sắp vỡ nát mất rồi.

Ngay tại trước đây không lâu, thái độ của Linh Vân tiểu tỷ tỷ đối với hắn vẫn rất hòa ái, như là “Phải cố gắng lên nha”, “Chỉ cần ở những phương diện khác không kéo chân, lần này Thánh

Tử hơn phân nửa chính là ngươi nha" các loại lời nói, vẫn quanh quẩn ở bên tai hắn còn chưa tán đi.

Kết quả sau khi có thứ tốt hơn, ngay cả tỷ tỷ cũng không xứng gọi. 0 điểm bắt đầu tính toán, ý nghĩa năm hạng tố chất tổng hợp cho dù có đầy điểm, cũng không đánh lại Vương Ly Dao!

Chân Sĩ Thông ta còn chưa bắt đầu triển lộ "tài hoa" tính toán không bỏ sót, còn chưa bắt đầu giương cánh bay cao mà, đã gãy cánh sao?

Trình độ nội quyển của cuộc chiến thánh tử lần này khiến cho trán của Khương Chấn Thương cũng đổ mồ hôi.

Hắn và Linh Vân ở chung mấy ngàn năm, đương nhiên biết rõ "cái mặt của con buôn" của Linh Vân, ngay cả Giáp đẳng cũng chỉ có thể lấy 0 điểm, nếu đổi lại là người trẻ tuổi hắn tới tham gia trận chiến Thánh Tử này, sợ là vòng thứ nhất sẽ mất đi ý chí chiến đấu.

Cuộc chiến thánh tử lần này, thật sự là đáng sợ!

"Thủ Triết à, lần tranh giành thánh tử này cuốn đến trình độ này, không thể không có công!" Khương Chấn Thương U quét mắt nhìn Vương Thủ Triết cách mấy chỗ ngồi, trong giọng nói không khỏi có chút oán niệm: "Thế mà ngay cả các loại đại thiên kiêu giáp cũng chỉ có thể lấy 0 điểm, cái này khác gì bị loại sớm?"

"Khương thánh chủ nói vậy sai rồi." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Hiện giờ độ khó của cuộc chiến Thánh tử tăng lên, nhìn như là do Vương thị ta gia nhập, nhưng xét về bản chất, thực ra là từ toàn bộ quốc lực Đại Càn tăng lên. Nếu không phải như thế, các đỉnh núi các mạch há có thể thoáng cái xuất hiện nhiều Đại thiên kiêu Giáp đẳng như thế? Bởi vì cuộc chiến Đế tử có huyết mạch thân sơ ảnh hưởng, thể hiện không rõ ràng. Nhưng tranh giành Thánh tử lại khác biệt, người tranh cử cho dù xuất thân như thế nào, dòng họ huyết mạch đều có thể tham dự, chênh lệch liền thể hiện ra."

Khương Chấn Thương cảm khái nói: "Đúng vậy, thời đại bây giờ, chung quy đã không phải năm đó. Tổng tài nguyên của thánh địa hiện tại, cũng không phải lúc trước có thể so sánh"

Thật ra nói đến cùng, người thật sự là do Vương thị đẩy ra tranh cử, cũng chính là một mình Ly Dao, hơn nữa còn cùng bồi dưỡng với Thiên Hà chân nhân, Mạc Nam Vương thị.

Về phần Ly Từ, Anh Tuyền, Lục Vi các loại, thuần túy chính là bởi vì thánh địa hiện tại càng có tiền, tự mình cuốn bên trong tạo thành.

Chẳng qua nội quyển đến trình độ này cũng vượt qua dự tính của tất cả mọi người. Thánh địa cửu mạch mỗi một mạch đều có Tiểu Cửu Cửu của mình, kết quả tạo thành cục diện kém nhất đều là đại thiên kiêu giáp đẳng!

"Ta đề nghị, tuyệt thế trở xuống coi như xong." Bảo điển khí Linh Vân nói thầm, "Thế giới thí luyện mở ra một lần hao phí không nhỏ, kế tiếp thánh địa muốn bồi dưỡng một Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, tất nhiên phải nghênh đón một khoản chi tiêu lớn, có thể tiết kiệm liền tiết kiệm một chút đi."

Nhưng mà, lời này vừa nói ra, nhất thời chọc cho các Thánh tử ứng cử tức giận.

Linh Vân quá mức chú trọng ưu thế huyết mạch ngược lại cũng thôi đi, bây giờ lại còn muốn tước đoạt cơ hội thí luyện của bọn họ?!

Các trưởng bối của các mạch bọn họ, bồi dưỡng một vị tinh anh ra dễ dàng sao? Tích góp nhiều năm tài nguyên như vậy, lần này ngay cả quan tài cũng ném vào rồi.

Cho dù biết rõ cho dù tham gia cũng hy vọng xa vời, nhưng ngươi không thể ngay cả một tia hy vọng xa vời cuối cùng này cũng không cho bọn họ!

"Linh Vân tỷ tỷ, ta ngược lại cảm thấy để cho mọi người cùng tham gia một lần thí luyện cũng là được." Vương Kỳ không hề nhụt chí chút nào vì phân số đẳng, tự tin quét mắt nhìn một đám "Tất thuộc hạ tương lai", "Chúng ta lần này, Chuẩn Thánh tư chất cho tổng thể tư chất Chuẩn Thánh tư chất là ưu tú, rèn luyện cho tốt, tương lai đều là tinh anh có thể một mình đảm đương một trường. Ta nghe sư tôn nói quá trình thí luyện bản thân cũng rất rèn luyện người. Ta, Vương Ngao, sớm muốn dẫn dắt dẫn dặt Lăng Vân thánh địa quật khởi, nhân tài ưu tú đương nhiên càng nhiều càng tốt."

Vậy là biến thành thủ hạ của nàng rồi?

“Kính Nhi nói không sai.” Vương Ly Dao cũng bình tĩnh giúp đỡ nói, “Nếu thoáng cái hiện ra rất nhiều nhân tài chất lượng tốt như thế, vậy đủ để chứng minh xu thế quật khởi của Lăng Vân thánh địa chúng ta đã không thể ngăn cản. Tài nguyên cũng không phải là tiết kiệm, mà là kiếm ra được. Nhân tài càng nhiều, thánh địa chúng ta mới có thể cường thịnh, tương lai mới có thể chiếm được càng nhiều vị trí tài nguyên.”

Vương Ly Dao từ nhỏ mưa dầm thấm đất, tự nhiên là bất tri bất giác chịu ảnh hưởng của phụ thân. Nàng chứng kiến Vương thị từ một thế gia cửu phẩm nho nhỏ, từng chút một trưởng thành đến cục diện bây giờ, sao có thể là hạng người dễ dàng?

Rất nhanh, Vương Ly Từ và Lục Vi tiểu học tỷ cũng nhao nhao lên tiếng tán đồng.

Dưới ý kiến tứ đại tuyệt thế thống nhất, Bảo Điển Khí Linh Linh Vân, cũng là không thể không trịnh trọng cân nhắc một phen sau đó nói: “Vậy cứ quyết định vui vẻ như vậy, ta cũng hy vọng Lăng Vân thánh địa chúng ta có thể sớm ngày quật khởi.”

Rất nhanh.

Dưới sự trao quyền của Khương Chấn Thương, khoang thí luyện lần lượt mở ra.

Mọi người ôm tâm tình thấp thỏm mà hưng phấn, nằm vào trong những sản phẩm luyện khí thời kỳ Thần Vũ hoàng triều này.

Nghe nói mở ra một lần cần tiêu hao lượng lớn linh thạch, đương nhiên phải trải nghiệm một phen thật tốt.

“Mọi người đừng khẩn trương.” Khương Chấn Thương nói: “Sau khi khoang thí luyện đóng lại, các ngươi sẽ tiến vào một thế giới chân thật và hư ảo. Trong thế giới đó, tất cả hành vi của các ngươi đều được phòng thí luyện ghi chép lại, hóa thành đánh giá tổng tố năm hạng.”

“Thí luyện không có đáp án tiêu chuẩn, các ngươi có thể tùy tâm sở dục một chút, dựa theo suy nghĩ của mình, nhưng một khi nhiệm vụ thất bại, sẽ giảm điểm trên phạm vi lớn.”

Cùng lúc đó.

Khương Chấn Thương không dấu vết quét mắt nhìn Vương Ngao một cái, lặng lẽ truyền âm nói: “Thương, ngươi cứ dựa theo sư tôn truyền thụ cho ngươi kinh nghiệm cùng kỹ xảo tiến hành nhiệm vụ, chênh lệch hai mươi phần rất dễ dàng có thể kéo trở về.”

Sau đó, hắn liền khởi động công tắc, tuyên bố thí luyện bắt đầu.

Theo khoang thí luyện chậm rãi đóng lại, khoang “Kiêm Oa” do kim loại chế thành rất nhanh lại trở nên kín kẽ, đèn sặc sỡ trên cửa khoang lập tức lóe lên, từng đạo lưu quang ngang dọc xoay chuyển trong khoang thí luyện, chiếu sáng hết thảy trong khoang.

Rất nhanh, màn hình tinh thạch cỡ lớn phía trước liền sáng lên, phía trên xuất hiện từng hàng văn tự.

“Số một thí luyện giả: Họ tên là Lục Vi, tư chất 【tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng sơ đoạn】, tư chất bình điểm 【80】.”

“Thí luyện giả số hai: Họ tên 【Chân Sĩ Siêu】…”

Những văn tự kia, rõ ràng chính là đánh giá tư chất mà Bảo Điển Linh Vân đưa ra lúc trước. Rất hiển nhiên, nàng vừa rồi cũng không phải nói bừa, cho dù trước đó cố ý giấu diếm tư chất, vừa vào buồng thí luyện, tư chất cũng sẽ hoàn toàn bại lộ.

Hơn nữa, kết quả kiểm tra buồng thí luyện, hiển nhiên tinh chuẩn hơn so với chính bọn hắn đánh giá, ngay cả một chút chênh lệch nhỏ cũng có thể kiểm tra đo lường ra.

Mà tiêu chuẩn đánh giá đúng là tàn khốc như vậy.

Hiện trường một đám chân nhân, thượng nhân, cùng với các thanh niên các mạch nhất thời tập trung tinh thần quan sát. Tuy rằng bọn họ vô duyên tham dự thí luyện, nhưng nghe nói trên màn hình tinh thạch cỡ lớn này sẽ có truyền tin thực tế, mỗi một quyết định của thí luyện giả đều có thể nhìn thấy ở bên trong.

Vương Thủ Triết cũng bưng linh trà lên, chậm rãi ngửi, nhìn chằm chằm màn hình tinh thạch.

Điều này làm cho hắn nhớ lại ký ức xa xưa ở trên Trái Đất kiếp trước. Năm đó, lúc hắn không có việc gì làm, cũng từng có kinh nghiệm xem trò chơi trực tiếp.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, kết quả giám sát của các vị Chuẩn Thánh tử Chuẩn Thánh nữ rất nhanh đã được phát sóng hoàn tất, hào quang trên màn hình tinh thạch cỡ lớn tối sầm lại, bỗng nhiên phát ra từng màn hình vỡ vụn giống như nhặt được trong bụi lịch sử.

Nương theo hình ảnh, từng hàng dòng chữ giải xuất hiện ở phía dưới hình ảnh, một thanh âm nặng nề tang thương cũng đồng thời vang lên.

“Rất lâu trước kia, 【 Huy Hoàng đại lục 】 từng là một đại lục sản vật phì nhiêu. Trên đại lục, có một vương triều cường đại, tên là 【 Sâm La vương triều 】.

【 vương triều Sâm La 】 có lịch sử lâu đời, văn minh huy hoàng và văn hóa rực rỡ, vô số nhân loại ở đây an cư lạc nghiệp, ánh sáng của nhân tính ở đây lấp lánh.

Thời đại huy hoàng đó được gọi là 【 Quang Huy Kỷ Nguyên】.

“Nhưng mà, giai đoạn cuối của Quang Huy Kỷ Nguyên, một cỗ hàn triều đáng sợ quét qua toàn bộ 【 Huy Hoàng đại lục 】.

Nhiệt độ thấp đáng sợ bao phủ toàn bộ đại lục, vô số động vật thực vật ngăn cản không được hàn triều xâm nhập ngã xuống dưới nhiệt độ thấp. Lương thực giảm sản lượng lớn, nạn đói bắt đầu lan tràn trên đại lục, nội loạn bắt đầu liên tiếp phát ra, chiến tranh, ôn dịch theo đó mà đến.

Không đến trăm năm, vương thất của vương triều Sâm La đã hoàn toàn mất đi lực thống trị.

Cuối năm 【 Quang Huy Kỷ Nguyên】 thứ năm, sau khi vị vương giả cuối cùng của vương triều Sâm La chết trong một trận chính biến cung đình, sự cường đại của vương triều 【 Sâm La 】 triệt để sụp đổ.

“Kỷ nguyên Quang Huy” đã từng vô cùng huy hoàng đến tận đây đã tuyên cáo kết thúc.”

“Mấy trăm năm sau, nhân loại lâm vào trong náo động dài dằng dặc. Quý tộc còn sót lại của vương triều Sâm La đã thành lập chính quyền tạm thời khác nhau, đều có ý đồ trở thành chính thống vương triều, các thế lực khác nhau không ngừng chinh phạt lẫn nhau, xã hội rung chuyển bất an.

Thời kỳ này, lịch sử gọi là 【Thời kì mười sáu nước】.

“Cũng chính là thời kỳ này, trong xã hội loài người bắt đầu xuất hiện một số “người Thiên Quyến” có năng lực đặc thù.

Mà cùng lúc đó, một bộ phận dã thú may mắn còn sống sót trốn vào sâu trong núi lớn, đã dần dần thích ứng với khí hậu giá lạnh, đang ở lúc nhân loại không phát giác sinh sôi nảy nở, từng chút lột xác thành hung thú cường đại.”

“Hàn Vũ Kỷ Nguyên đầu năm ba trăm hai mươi bảy, một dòng nước lạnh trăm năm khó gặp giáng xuống đại lục huy hoàng.

Cũng chính là một năm này, hung thú cường hoành hoàn thành lột xác thành đàn kết đội chạy ra khỏi núi lớn, quy mô lớn tập kích thành trấn của nhân loại, phá hủy đại lượng ruộng tốt, phá hủy nhà cửa mà nhân loại thật vất vả mới xây dựng xong.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, mười sáu nước đã bị diệt sạch, nhân loại hoàn toàn mất đi quê hương.

Trong quá trình lột xác, hung thú cường đại có được trí tuệ sơ bộ chiếm cứ địa vị thống trị, chia cắt địa bàn vốn thuộc về nhân loại, cũng đem nhân loại làm lương thực dự trữ “nuôi dưỡng” lên.

Đến lúc này, kết cấu xã hội sụp đổ, văn minh thụt lùi, nhân loại hoàn toàn lâm vào nguy nan xưa nay chưa từng có.

Thời kỳ này, Sử xưng thời kỳ “Hung thú thống trị”.

“Cái này…”

Vương Thủ Triết nhìn nghe, trán không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Đây rốt cuộc là mô phỏng thí luyện của vị đại tài nào thời kỳ Thần Vũ làm ra? Một cái thí luyện mà thôi, lại còn mang bối cảnh chuyện xưa…

Hơn nữa, bối cảnh chuyện xưa này, còn tràn ngập một hương vị võng du tam lưu nồng đậm…

【 Thời kỳ hung thú thống trị 】, là thời kỳ đen tối nhất, sỉ nhục nhất trong lịch sử nhân loại, sự tự tin và tôn nghiêm của nhân loại trong khoảng thời gian này đã bị phá hủy hoàn toàn.

Trong niên đại hắc ám nhất, nhân loại rốt cuộc cũng ý thức được mình bỏ lỡ cái gì, bắt đầu có ý thức mà bí mật bồi dưỡng "Thiên Quyến chi nhân".

Cho đến ngàn năm sau, anh hùng nhân loại 【 Tư Mã Trường Không 】 【 ngang trời quật khởi, dựa vào thực lực cá nhân cường đại dẫn dắt nhân loại bị nô dịch lật đổ sự thống trị của hung thú, đuổi hung thú ra khỏi lãnh địa của nhân loại, cũng ở trên phế tích 【 Vương triều Sâm La 】, thành lập một chính quyền thống nhất mới —— 【 Tinh Huy Liên Minh 】.

Đến tận đây, nhân loại mới một lần nữa đứng vững gót chân trên mảnh đại lục này.

Dưới sự dẫn dắt của lãnh tụ nhân tộc 【 Tư Mã Trường Không 】, nhân loại bắt đầu xây dựng lại văn minh trên phế tích. Cho dù hàn triều vẫn thỉnh thoảng hàng lâm, nhưng nhân loại lại có vốn liếng chống cự hung thú.

Thời kỳ này, lịch sử gọi là 【 Thời kỳ phục hưng văn minh 】.

Nhưng mà, ba ngàn năm qua đi, 【 Tinh Huy Liên Minh 】 đã từng vì nhân loại quật khởi làm ra cống hiến to lớn đã sớm biến chất.

Cuộc sống an nhàn dần dần ăn mòn tâm trí của cao tầng liên minh, cao tầng càng thêm kiêu ngạo dâm dật cùng tham lam, cuộc sống bình dân bình thường càng ngày càng gian nan, nhưng mà, hàn triều kinh khủng kia lại lần nữa hàng lâm thế giới, cho Tinh Huy liên minh một kích trùng trùng điệp điệp.

Sau đó, nhân loại tiến vào 【 Hàn Vũ thế kỷ 】, sự bộc phát của hàn triều càng ngày càng thường xuyên, càng ngày càng mãnh liệt. Mà cao tầng của liên minh, vì bảo vệ tính mạng và duy trì cuộc sống hưởng lạc, càng tham lam hung tàn hoành

chinh bạo liễm, mà bình dân bình thường càng phát sinh dân chúng lầm than.

Ngươi xuất thân nông trại số 9326, thuộc sự quản lý của 【Thiên Sương thành】, vừa mới trải qua một lần chinh thuế quy mô lớn, lương thực, quần áo thiếu hụt nghiêm trọng.

Nhưng vào lúc này.

Lẫm Đông sắp tới.

Thiên Quyến chi nhân vĩ đại a, ngươi cùng tộc nhân của ngươi, đến tột cùng có thể vượt qua mùa đông lần này càng thêm hung mãnh hay không?

Thiên Quyến chi nhân vĩ đại, ngươi rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào?

Đến tột cùng là tử vong! Cũng hoặc là tân sinh?

Nội dung tư liệu 【Thần Võ quật khởi】 【Lẫm Đông sắp tới】, chính thức mở ra.

Sau khi trải qua chuyện bối cảnh tràn ngập "lược cầu an toàn" đầy "cảm giác sử thi".

Trước mắt Vương Ngao lóe lên ánh sáng trắng, nàng xuất hiện ở trong một nông trại lụi bại, dân bản xứ xung quanh đều xanh xao vàng vọt, gió lạnh thấu xương, bọn họ áo không quần lót, lạnh đến cả người cứng ngắc.

"Đây… chính là thế giới ảo thật ư?" Vương Ngao cảm thụ một chút cảm giác chân thật, sau đó bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Thiên Quyến chi nhân đại nhân, thì ra ngài ở đây?" Một vị lão giả quần áo lam lũ, bước từng bước nhỏ tới, trong nét mặt tiều tụy mang theo vẻ hy vọng, "Thiên Sương thành chết tiệt chính là một đám đạo tặc, nông trại chúng ta có năm trăm người, nhưng lương thực bây giờ chỉ còn lại một trăm đơn vị, trong ruộng càng ngày càng không có lương thực, mà mùa đông rét mướt chân chính trong vòng mười năm tất tới… Chúng ta 993 nông trại, chỉ sợ rất khó vượt qua lần rét lạnh này… Thiên Quyến…"

“Nha, sư tôn nói nhiệm vụ bắt đầu rồi.” Vương Ngao hiểu rõ, trực tiếp cắt ngang lời lão giả: “Ta biết rồi, lương thực mỗi đơn vị có thể cho một người tiêu hao một năm, trong tình huống bình thường hai chúng ta sau hơn một tháng sẽ cạn lương thực.”

“Ăn tiết kiệm, có thể bốn tháng…” Lão giả bổ sung.

“Thứ nhất, từ trong năm trăm người, chọn ra một trăm thanh niên tương đối trẻ tuổi.”

“Thứ hai, phân ra bốn mươi đơn vị lương thực làm lương thực huấn luyện, trong thời gian huấn luyện gấp ba lương thực cung cấp cho thanh niên trai tráng, có thể tiêu hao ba tháng.”

“Thứ ba, sáu mươi đơn vị lương thực cung cấp cho bốn trăm người còn lại, mục tiêu là duy trì ba tháng.”

“Cái này cái này…” Lão giả hoảng sợ nói, “Thiên Quyến giả đại nhân, vậy lúa giống của chúng ta làm sao bây giờ?”

“Thời tiết quỷ quái này càng ngày càng lạnh, không dài bao nhiêu lương thực.” Vương Ngao lạnh giọng nói, “Ngươi chỉ cần phục tùng là được, ta không rảnh giải thích với ngươi. Công tác cụ thể của bốn trăm người kia, thu thập dây mây biên chế sọt mây, chế tạo đơn giản dễ dàng bắn ra dùng chuôi gỗ thạch mâu không hạn chế số lượng.”

Trên thế giới này vẫn có đồ sắt, nhưng tầng lớp thống trị khống chế đồ sắt rất nghiêm khắc.

Dưới danh hiệu Thiên Quyến Giả của Vương Anh Tuyền, nàng bắt đầu bước chiến lược đầu tiên, nàng bắt đầu nghiêm khắc huấn luyện một trăm thanh niên cường tráng, dưới sự bổ sung gấp ba thực vật, bọn họ càng ngày càng cường tráng.

Vật tư giỏ mây và chuôi gỗ thạch mâu cũng đang không ngừng tích lũy.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài một đám người vây xem, dùng phương thức tăng gấp bội nhìn một màn này trên màn hình lớn.

Khương Chấn Thương bắt đầu mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, đồ đệ bảo bối không phải chứ? Sư tôn không phải đem kinh nghiệm giới thiệu cho ngươi sao? Ngươi sao chép bài tập là

được rồi. Ngay từ đầu ngàn vạn lần bị đi trêu chọc hoặc hung thú sơn phỉ, ngươi đánh không lại!

Kiện kiện cùng cẩu là vương đạo, ngươi làm như vậy, một khi thất bại là xong.

Mà cùng lúc đó, sư tôn Thiên Hỏa chân nhân của Chân Sĩ Thông kêu lên: “Đánh cuộc rồi, Thánh Tử chúng ta không có tư cách, nhưng dứt bỏ tư chất so với năm hạng khác, chúng ta cũng không thể thua.”

“Có ai dám đánh cuộc với Thiên Hỏa của ta một phen không?”

Thiên Hỏa chân nhân một bộ tính toán chuẩn bị vớt vát một khoản từ bên cạnh.

…

Chương 20: Thánh địa nhanh lây sang họ Vương rồi!

…

Bởi vì Thiên Hỏa chân nhân mở đầu, mấy vị chân nhân còn lại đều hào hứng bừng bừng tham dự vào, nhao nhao cược đệ tử nhà mình thắng.

Nội dung đánh cuộc của bọn họ rất đơn giản, ngoại trừ tư chất ra, còn lại phần bình điểm. Tiền đặt cược cũng không nhỏ, mỗi bên đặt cược đều có khoảng mười vạn tiên tinh, có thể có một ngàn vạn càn kim.

Cái này tương đối phù hợp với giá trị con người của một tu sĩ Thần Thông cảnh, nếu không, tiền đặt cược quá lớn, thua rất dễ thương gân động cốt, tiền đặt cược quá nhỏ, đánh cược lại không thú vị.

Giữa một đám chân nhân cao hứng phấn chấn, chỉ có Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh uống linh trà như thường, không có dự định tham dự.

“Thủ Triết gia chủ không chơi một chút sao?” Minh Thành cũng quyết tâm đặt mười vạn tiên tinh lên người Lạc Thu, dáng vẻ hào hứng bừng bừng: “Nếu một nhà độc thắng, có thể thắng hơn một trăm vạn tiên tinh.”

“Ta sẽ không tham dự. Vương thị chúng ta không đề xướng đánh bạc.” Vương Thủ Triết cười chắp tay nói: “Các vị chân nhân chơi vui là được.”

Trong nhà cũng chỉ có mấy người Nhược Lam là người một nhà, biết chơi mạt chược và bài tú lơ khơ các loại, nhưng đều là người một nhà chơi đùa, đối với thắng thua cũng không quá coi trọng. Cũng may Nhược Lam vì giáo huấn Long Xương đại đế, mới hung ác thắng hắn mấy lần.

“Thủ Triết, có thể chi ta mười vạn tiên tinh trước không?” Lúc này Thiên Hà chân nhân bỗng nhiên tiến đến, mở miệng hỏi: “Tiền lúc trước kiếm được đều đã trả nợ rồi, trong tay thật sự không còn tiền.”

Dù sao sống một đống tuổi, về mặt da mặt Thiên Hà chân nhân vẫn rất cứng, mở miệng không có nửa điểm ngượng ngùng.

Người làm công thì làm sao? Ta vì đồ đệ làm công kiêu ngạo của ta, hơn nữa, hiện tại ngay cả Đại Đế cũng làm công ở Vương thị, hắn chỉ là một Thần Thông cảnh thì có gì phải ngượng ngùng?

Vương Thủ Triết nghe vậy đặt chén trà xuống, sảng khoái lấy ra một xấp tiên tinh phiếu đưa tới: "Chân nhân tùy ý chơi, thua tính cho ta."

"Gia chủ hào phóng, ta sẽ không khách khí với ngươi." Thiên Hà chân nhân lập tức vui vẻ tiến đến đặt cược.

Hắn đối với đồ đệ Ly Dao của mình đương nhiên là tràn đầy tin tưởng, cho dù dứt bỏ tư chất thuần khiết so với năm hạng tố chất, cũng tuyệt đối không hàm hồ.

"Thủ Triết… ta cũng mượn mười vạn tiên tinh." Vân Dương chân nhân cũng hấp tấp đi tới, hơi ngượng ngùng nói: " cá nhân ta không am hiểu quản lý tài sản, trong nhà đều là Ly Từ quản tiền."

"Chân nhân chơi tùy ý, thua thì tính ta." Vương Thủ Triết cũng sảng khoái móc mười vạn tiên tinh cho hắn.

Vì nuôi sống Ly Từ, Vân Dương chân nhân trả giá rất nhiều… Bằng hữu rồi, vẻn vẹn mười vạn tiên tinh cũng không tính là cái gì.

"Thủ Triết trượng nghĩa, người bằng hữu này của ngươi Vân Dương ta nhất định sẽ kết giao." Vân Dương chân nhân cảm động không thôi, sau đó cầm tiền nhanh chóng chạy tới tham gia đánh bạc.

Minh Thành Chân Nhân ở một bên trừng mắt nhìn một màn này, không khỏi cảm khái ngàn vạn: "Ta xem như hiểu rõ, vì sao Thủ Triết không tham dự tiền đặt cược."

Người ta là gia đại nghiệp đại, không thèm chơi Thần Thông cảnh nghèo khó như bọn họ mà thôi.

"Nghe nói chân nhân vì giúp Lạc Thu mua tiên đan cấp tám, còn móc ra không ít tiền túi." Vương Thủ Triết lại lấy ra mười

vạn tiên tinh, cho Minh Thành chân nhân nói: “Món tiền đặt cược kia của ngài cũng coi như của ta.”

Tiên đan bát giai cực kỳ quý giá, động một tí là mấy ức càn kim, mà nhất mạch Lưu Ly Minh Vương điện nhất quán không am hiểu kiếm tiền, vì giúp Lạc Thu trùng kích tư chất giáp, lần này cũng thật là tổn thương một đợt nguyên khí lớn.

“Cái này… sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ?” Tuy rằng Minh Chân nhân thèm thuồng không thôi, nhưng chung quy vẫn không thể mặt dày được. Dù sao hắn và Vương Thủ Triết cũng không quen lắm.

“Lạc Thu là muội muội ta.” Vương Thủ Triết thái độ thành khẩn nói: “Đa tạ chân nhân quan tâm, Thủ Triết nên bái tạ.”

“Được được được, vậy ta sẽ mặt dày nhận lấy.” Minh Thành vô cùng vui vẻ nhận lấy tiên tinh, thái độ với Vương Thủ Triết cũng lập tức thân cận hơn nhiều: “Đệ tử của ta là Vương Linh Trúc của Vương thị các ngươi, thật sự bàn về chuyện này, Minh Vương điện nhất mạch và Thủ Triết chúng ta cũng coi như là người một nhà. Thủ Triết, sau này ngươi có chuyện gì tùy thời có thể sai khiến.”

Mười vạn tiên tinh nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng đối với tu sĩ Thần Thông cảnh nghèo khó mà nói, đã là một khoản tài nguyên rất quan trọng.

“Thủ Triết…” Thanh Tùng chân nhân cũng trông mong nhìn sang: “Thanh Hoàng cốc chúng ta vì Lục Vi, gần như đã táng gia bại sản, ngay cả quan tài của bản thân ta cũng ném vào.”

“Cái này…” Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi giật giật: “Thanh Hoàng Cốc gia nghiệp lớn, chút tiền lẻ này của ta coi như xong đi.”

“Ngươi không thể mặc kệ, chuyện của ngươi và Lục Vi, ai cũng biết rõ.” Thanh Tùng chân nhân thần bí khó lường nói.

“Không có chuyện gì. Chân nhân đừng dễ dàng tin lời đồn.” Vương Thủ Triết kiên quyết phủ nhận.

Thấy bọn họ nói náo nhiệt, chân nhân các mạch khác cũng tham gia vào, cười trò chuyện với Vương Thủ Triết. Vương Thủ Triết cũng không hề sợ hãi, ứng đối tự nhiên từng cái một.

Trong lúc nhất thời, mọi người chuyện trò vui vẻ, quan hệ lẫn nhau càng ngày càng hòa hợp.

Khương Chấn Thương trên thủ tịch cách đó không xa thấy vậy, hai hàng lông mày giật giật.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này là bắt đầu lấy thánh địa làm sản nghiệp nhà mình kinh doanh sao? Tính kỹ cửu mạch thánh địa này, đã có ít nhất tam mạch coi hắn là người một nhà. Dựa vào bản lĩnh của hắn, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ có thể khiến đa số cửu mạch quy tâm.

Chờ Khương Chấn Thương hắn có một ngày bị treo, Thánh Địa này, chỉ sợ phải là họ Vương thật rồi!

Lúc mọi người ở bên ngoài đang chuyện trò vui vẻ, xem cuộc chiến vô cùng náo nhiệt, trên màn hình tinh thạch cỡ lớn, đang không ngừng thay đổi và phát ra biểu hiện của các vị ứng cử viên Thánh tử/Thánh nữ.

Công bằng, mỗi người được đề cử đều gặp phải thế cục, đều giống như Vương Củng. Duy nhất có một điểm khác nhau, chính là cái tên【 Chủ thành 】 vừa mới quét qua một đợt thuế thu không giống nhau, số hiệu nông trại cũng khác nhau.

Vương Thủ Triết quan sát một hồi, cảm thấy rất có khả năng đại biểu cho mọi người chơi 【Trò chơi đơn cơ 】, hoặc là không cùng một 【 bản đồ 】, cần đợi đến khi đẳng cấp của nhau đều đi lên, mới có thể chạm mặt.

Sở dĩ Vương Thủ Triết quan sát tỉ mỉ như vậy, nghiêm túc học tập và nhớ kỹ mỗi một điểm, nguyên nhân trong đó rất đơn giản.

Trước mắt học viện huấn luyện quan quân Thần Võ kia còn chưa tìm được, nhưng khảo hạch học tập trong đó, vô cùng có khả năng là hình thức tương tự với buồng thí luyện này, nếu có thể hiểu thấu khối này trước, tương lai lúc “nhập học” có lẽ có thể chiếm một đợt ưu thế trước. Nếu như có cơ hội, lại đột phá một ít ghi chép học viện, ghi chép thế giới gì đó, chẳng phải là kiếm được lợi lớn sao?

Bởi vì mỗi ứng cử viên có tính cách bất đồng, lựa chọn khi gặp phải tình huống tương tự tự tự nhiên cũng không hoàn toàn giống nhau.

Dù sao lương thực của nông trại còn có thể ăn được hai đến bốn tháng, không gian thao tác và dư địa đều không nhỏ.

Trong rất nhiều ứng cử viên, có người đầu tiên ở trong nông trại, từng bước trồng trọt, xây phòng, gia tăng thiết bị phòng ngự, cũng có người mang theo phân đội nhỏ cẩn thận thăm dò bên ngoài, tìm tòi vật tư hữu dụng.

Tất cả mọi người đều dùng hết khả năng, tranh thủ mau chóng giải quyết nguy cơ của đợt đầu tiên.

Nhưng mà cánh rừng lớn, tự nhiên là chim gì cũng sẽ xuất hiện.

Ví dụ như Vương Ly Từ…

Khi màn hình lớn cắt đến cảnh tượng của nàng, mọi người mới phát hiện nàng vậy mà không làm gì cả. Không, nói chính xác hơn, nàng vẫn làm một việc!

Nàng đang cố gắng ngồi trong cơm khô…

Giờ phút này, trong nông trại số 8305.

Tất cả mọi người tham dự quá trình nấu cơm, từng nồi lương thực thô đều bị nấu ra, "hì hì hì hì" nâng đến trước mặt Ly Từ.

Vương Ly Từ lại không chút khách khí ăn cơm, một nồi rồi lại một nồi, không ngừng ăn đồ ăn.

Các nông dân xung quanh đều thần sắc đờ đẫn nhìn nàng.

Trưởng lão nông trại đảm nhiệm nhiệm vụ tân thủ càng là vẻ mặt tuyệt vọng, đấm ngực giậm chân ngửa mặt lên trời thở dài: "Trời xanh ơi! Đại địa ơi! Chúng ta vận mệnh của tám mươi lăm nông trại vì sao thê thảm như vậy, làm sao lại có một thiên quyến đại nhân như vậy?"

Ba mươi đơn vị lương thực, đó là đủ ba mươi người ăn một năm!

Nhưng vị Thiên Quyến Chi Nhân này, lại một mình một bữa cơm mà ăn nhiều như vậy… Đây là Ma Vương chuyển thế sao?

Hình ảnh này, cũng khiến người xem khiếp sợ.

Đây là thao tác quỷ quái gì vậy?

Rõ ràng lương thực trong nông trại đã không đủ, ngươi vừa lên đây bất chấp tất cả chính là một đống cơm nước, đây là lúc tiến hành thí luyện chưa ăn no hay là thế nào?

"Ly Từ tỷ tỷ, không hổ là thần tượng của muội!" Lam Uyển Nhi ngồi trên hàng khán đài phía sau ngược lại không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào, ngược lại nhìn ánh mắt lấp lánh sáng lên, trước sau như một sùng bái Vương Ly Từ không có não, "Cho dù lúc thí luyện có bỏ bớt thực lực, cũng vẫn ăn được như vậy!"

Tất cả mọi người đều có thiên phú loại thôn phệ, Lam Uyển Nhi nàng tương đối yếu hơn rất nhiều.

"Điều này cũng đáng để sùng bái sao?" Khương Tinh Uyên ngồi ở bên cạnh nhìn nàng một cái, mồ hôi không ngừng chảy ra: "Rõ ràng là thiên phú tuyệt thế, có cơ hội thắng được cuộc chiến thánh nữ này. Kết quả vừa đến đã làm loạn như vậy, đây không phải là tự tuyệt với thiên hạ thì là cái gì?"

Tiểu biến dị Tiểu Lục Xà trên bờ vai Lam Uyển Nhi lại nhớ tới một số hồi ức không tốt. Ất Mộc Thanh Long nhất tộc của chúng thiếu chút nữa bị ăn sạch!

Các mạch chân nhân hàng thứ nhất cũng không ngờ tới hành động này của Vương Ly Từ, cả đám đều vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

"Vân Dương a ~~" Thiên Hỏa chân nhân nhìn Vân Dương chân nhân, vẻ mặt "Tiếc hận" nói, "Đồ đệ này của ngươi là đồ ngốc sao? Nàng ăn hết toàn bộ lương thực, nông trại này sẽ lập tức xong đời, đến cuối cùng đánh giá tổng thể tất nhiên là 0 điểm. Thật là uổng phí tuyệt thế thiên phú của nàng!"

Vân Dương chân nhân nghe không được nhất là người khác chê bai Vương Ly Từ, lập tức hừ lạnh một tiếng, không chút yếu thế trả lời mỉa mai: "Chân Sĩ Thông nhà ngươi lại tốt đến đâu? Vừa lên đã dẫn theo trăm người ra ngoài săn bắn, nói cái gì mà am hiểu nhất là bài binh bố trận, lợi dụng địa hình, kết quả vừa lên đã chết ba mươi người!"

"Hắn ít nhất hi sinh ít nhất bắt được hai đầu hung thú nhỏ cộng lại một vạn cân, có thể nâng cao thể năng của trại dân trên phạm vi lớn. Hơn nữa, sau khi có kinh nghiệm sơ bộ, kế tiếp

có thể giảm bớt thương vong. So với những người khác, tốc độ phát triển của hắn tuyệt đối nhanh nhất, đây là lựa chọn ưu tú nhất.” Thiên Hỏa chân nhân nói, “Vân Dương, nếu ngươi không phục, chúng ta có thể một mình đánh cược một lần.”

“Cược thì cược! cược thêm một mình Vương Ly Từ và Chân Sĩ Thông, điểm tích lũy thắng bại!” Vân Dương chân nhân hiển nhiên cũng tràn đầy tin tưởng với đồ đệ nhà mình, “Đánh cược hai mươi vạn tiên tinh.”

“Một lời đã định!”

Ánh mắt Thiên Hỏa chân nhân sáng lên. Tuy Chân Sĩ Thông muốn nắm vị trí Thánh Tử gần như không đùa, nhưng nếu như có thể thắng chút tiền hồi vốn, ngược lại cũng không tệ.

Vương Thủ Triết ở một bên nghe mà không nói gì, hắn cũng thấy được thao tác vừa rồi của Chân Sĩ Thông. Tuy rằng tiểu tử này nhìn không đáng tin cậy, nhưng tố chất cơ bản quả thực không tệ, phương diện chỉ huy và thao tác nhỏ quả thực vô cùng ưu tú, cũng lợi dụng địa hình rất tốt.

Nếu không phải trình độ huấn luyện của những trại dân kia không đủ, kinh nghiệm quá kém, gặp chuyện hoảng hốt, tuyệt đối không đến mức sẽ có ba mươi người thương vong, mà Chân Sĩ Thông sau khi hấp thụ kinh nghiệm sẽ cải tiến, tương lai không thể khinh thường.

Nhưng Vương Thủ Triết lại coi trọng Ly Từ hơn.

Đại chất nữ này của nàng mặt ngoài thoạt nhìn là một người ngây thơ, nhưng thực chất bên trong rất giảo hoạt, quan trọng nhất là, nha đầu này cái gì cũng ăn, chỉ là chưa từng nếm qua thiệt thòi! Hơn nữa, nàng còn có năng lực cực kỳ đặc thù… Không có nơi nào thích hợp với nàng phát huy hơn hoang dã.

Ở phương diện này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy hâm mộ ghen tị và hận thù.

Trên màn hình tinh thạch cỡ lớn.

Vương Ly Từ sau khi một hơi ăn ba mươi đơn vị lương thực, cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm đầu lưỡi, nói với trưởng lão: “Cuối cùng cũng có chút khí lực, cảm giác thân thể hơi cường tráng một chút. Trưởng lão kia, ngươi đi tìm cho ta một trăm nam nữ thanh tráng, không cần lớn tuổi, phải lớn lên

rắn chắc một chút! Ài, chỉ ăn lương thực không đủ no, phải ăn thêm chút thịt mới có thể bổ sung khí huyết tốt hơn."

Sắc mặt trưởng lão trắng bệch, trực tiếp "Phốc phốc" một tiếng quỳ xuống trước mặt nàng, run rẩy nói: "Thiên Quyến chi nhân vĩ đại a, ngài muốn ăn, ăn thì ăn ta đi. Nếu ăn hết một trăm thanh niên trai tráng, nông trại chúng ta liền thật sự xong rồi!"

"Thiên Quyến chi nhân đại nhân, ngài muốn ăn thì cứ ăn chúng ta đi." Một đám lão già trong nông trại phát hiện tình huống không đúng, cũng nhao nhao chạy ra, quỳ gối trước mặt nàng khóc rống nước mắt nói: "Chúng ta già rồi, không còn dùng được nữa, còn sống cũng lãng phí lương thực. Ngài ăn chúng ta, để lại cho đám trẻ tuổi và bọn nhỏ một con đường sống đi."

"Các ngươi đang suy nghĩ gì vậy?" Vương Ly Từ trừng mắt, cũng là bị bọn họ quay đầu lại làm cho sợ ngây người, "Ta đây là muốn đi ra ngoài săn bắn, chuẩn bị gọi một trăm người đến hỗ trợ thu thập con mồi."

"Thiên Quyến chi nhân đại nhân, ngài thật sự không ăn người sao?" Trưởng lão dè dặt nhìn nàng.

"Nghe lời không ăn, không nghe lời ăn." Vương Ly Từ liếc mắt, âm trầm nói: "Cho ngươi một canh giờ triệu tập nhân mã, bằng không ta ăn luôn cả trại."

Trưởng lão bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, lúc này liền vội vàng lăn đi triệu tập một trăm trại dân. Những trại dân này đều chưa từng trải qua huấn luyện chuyên môn, lúc này trong tay đều là nông cụ đơn giản, rìu đốn củi các loại, ngay cả một binh khí ra dáng cũng không có.

"Đi, ra cửa đánh hung thú!"

Vương Ly Từ cũng không để ý, lập tức liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang suất lĩnh trại dân "Sương khí sa sút" giết ra khỏi tường vây giản dị của trại.

Các trại dân đáng thương ngay cả bữa cơm no cũng chưa kịp ăn, đã bị mang ra ngoài săn bắn…

"Trưởng lão, làm sao bây giờ?" Một phụ nữ đưa mắt nhìn trượng phu đi xa, đáng thương hỏi: "Thiên Quyến đại nhân

không phải chuẩn bị ra ngoài ăn sao…?”

“Sẽ không đâu.” Trong lòng trưởng lão cũng bồn chồn, nhưng vẫn cố giữ vững tinh thần trấn an sĩ khí: “Mọi người nên làm việc, nên trồng trọt. Chúng ta sửa xong nông trại chờ Thiên Quyến đại nhân đắc thắng trở về.”

Trong lòng trưởng lão thấp thỏm, đành phải liều mạng làm việc để tê liệt tâm linh của mình.

Mà một màn này, tự nhiên cũng là để cho chúng chân nhân nghị luận sôi nổi, rất không xem trọng tương lai của Vương Ly Từ. Tư thế săn bắn này của Vương Ly Từ không khỏi cũng quá qua loa rồi, cảm giác căn bản là không có quy hoạch gì cả…

So sánh với những người khác thì họa phong của họ bình thường hơn nhiều.

Giống như Lục Vi, nàng căn bản không có kế hoạch ra ngoài săn thú, mà trực tiếp ở trong nông trại, bắt đầu ưu hóa quy trình trồng trọt, xây dựng lều chống gió, cũng dùng thiên phú của thiên quyến giả tạm thời rất “gầy yếu”, thúc đẩy từng chút một cho nông nghiệp.

Ngoài ra, người mà tất cả mọi người quan tâm nhất là Vương Ly Dao, ban đầu phát triển cũng có vẻ thường thường không có gì lạ, gợn sóng không sợ hãi. Dường như nàng cái gì cũng muốn làm, cái gì mà chỉnh đốn trại, một vòng gieo trồng mới, huấn luyện dân binh, điều tra địa hình xung quanh, đều không có rơi xuống.

Nhưng tất cả mọi thứ, cũng đều làm từng bước, không có bất kỳ kinh hỉ đáng nói.

Ngoại trừ nàng ra, tư duy của Công Dương Sách trải qua cải cách lớn cũng áp dụng biện pháp vững vàng, cũng không vội vàng mở rộng ra bên ngoài, mà là tiến hành kinh doanh và chỉnh đốn mọi mặt của nông trại.

“Loại chiến thuật này nhìn như bình thản, nhưng lại là ổn thỏa nhất.” Khương Chấn Thương ngược lại phi thường thưởng thức, “Đợi bắt đầu kinh doanh nông trại một chút, đến cuối cùng sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhớ lúc

trước, bản Thánh chủ cũng là thao tác như thế, cuối cùng mới thắng được Thánh tử chi tranh.”

Vừa nói, trong lòng hắn vừa nhịn không được thở dài. Đáng tiếc đồ nhi của nàng không nghe lời, phương án lựa chọn quả thực quá mức mạo hiểm.

Nhưng mà, trong suy nghĩ của tất cả mọi người, thái quá nhất vẫn là thuộc về Vương Ly Từ. Dựa vào biểu hiện hôm nay của nàng, nếu như Thánh địa giao vào trong tay nàng, sợ là không tới trăm năm sẽ hoàn toàn thất bại.

Cho dù là trưởng lão phụ trách điều phối màn hình lớn, cũng nhịn không được tự do than thở một phen. Một tuyệt thế thiên kiêu rất tốt, chỉ là đầu óc không đủ dùng, toàn bộ chính là ăn hàng ngốc nghếch. Vẫn là ít cho nàng một chút màn ảnh đi, tránh cho quá mức mất mặt xấu hổ.

Bất tri bất giác, trong màn hình tinh thạch cỡ lớn cũng đã ngày đêm luân chuyển rất nhiều lần.

Ngoại trừ Vương Ly Từ ra, ống kính của tất cả mọi người đều thay phiên nhau phát sóng, mỗi người đều dựa theo tiết tấu và tính toán của mình, bắt đầu dần dần mò ra được chút môn lộ.

Ngay tại chỗ ống kính nhìn không tới.

Trang trại số 8305.

Từ lúc Vương Ly Từ dẫn đội rời khỏi trại, đã trôi qua vài ngày.

Mấy ngày nay, bởi vì có trưởng lão trấn an, trong trại miễn cưỡng còn có thể ổn định được. Nhưng bắt đầu từ ngày thứ bảy, thức ăn ngày càng giảm bớt, cảm xúc khủng hoảng cùng bất an vẫn không thể tránh khỏi tràn ngập ra.

Không còn cách nào khác, lúc Vương Ly Từ xuất chinh, còn mang theo một nhóm “quân lương”, tài nguyên để lại cho bốn trăm người già yếu trong trại cũng không nhiều.

Đến ngày thứ mười, cảm xúc hoảng loạn bất an đã tràn ngập toàn bộ trại.

Vì tiết kiệm lương thực, các trại dân tự phát từ một ngày hai bữa biến thành một ngày một bữa, thật sự đói đến phát hoảng, mới ít ăn một chút.

Vì giảm bớt tiêu hao, các trại dân giảm bớt tần suất ra ngoài, ngoại trừ công tác cần thiết hầu như không ra khỏi cửa. Bọn trẻ con uống không đủ sữa, đói đến oa oa khóc lớn, toàn bộ trại một mảnh u buồn thảm đạm.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói lẫm đông, sợ là ngay cả tháng này cũng chịu không nổi.

Nhưng mà.

Ngay tại lúc các trại dân gần như tuyệt vọng, Vương Ly Từ đã trở về.

Ước chừng một trăm thanh niên trai tráng hô khẩu hiệu chỉnh tề, dùng bả vai kéo một cái bè gỗ dùng mảnh gỗ buộc lại đi từng bước một đi tới. Trên bè gỗ là con mồi chồng chất như núi, nhìn qua ước chừng có mấy chục con.

Bởi vì con mồi quá nặng, thanh niên thanh niên mỗi một cước giẫm xuống, đều có thể ở trên mặt đất đông cứng giẫm ra một cái hố nông cạn.

Vương Ly Từ dẫn đầu, sau lưng kéo theo một con Độc Giác Tê Ngưu nằm xuống còn cao hơn cả người, làn da thô ráp kia dày đặc như khôi giáp, hình thể to lớn càng mang đến lực trùng kích không gì sánh kịp.

Nhìn một màn này, toàn bộ người trong trại gần như đều ngây dại.

“Điều này sao có thể? Đó chính là Độc Giác Tê Ngưu, sao nàng có thể đánh được?” Trưởng lão giật mình đến mức cằm thiếu chút nữa rơi xuống.

Chờ sau khi phản ứng lại, mọi người lập tức vui đến phát khóc.

Trại bọn họ được cứu rồi!

Ngày hôm nay, bầu không khí trong toàn bộ nông trại 8305 giống như lễ hội.

Tất cả trại dân đều vui vẻ giúp đỡ khuân vác thi thể hung thú, phân chia con mồi, xử lý da lông, cho dù bận đến thắt lưng đau nhức, vẫn cao hứng phấn chấn như trước, làm không biết mệt.

Lần này Vương Ly Từ đi săn, mang về chừng mấy vạn cân thịt hung thú.

Dựa theo thịt ăn một trăm cân tính một đơn vị, những thịt hung thú này ước chừng có bốn trăm đơn vị, tiết kiệm một chút mà nói, cũng đủ cho toàn bộ người trong trại ăn một năm.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Vương Ly Từ ăn no rồi dẫn người ra ngoài săn bắn.

Mặc dù một mình nàng một bữa cơm phải ăn mấy chục đơn vị thức ăn, nhưng bởi vì nguyên nhân huyết mạch của nàng, nàng ăn càng nhiều, thân thể sẽ càng ngày càng cường tráng, khí lực cũng càng lớn, hiệu suất săn bắn càng cao, thu hoạch càng nhiều.

Mà đội săn bắn, cũng vô cùng cam tâm tình nguyện đi theo Thiên Quyến Giả đại nhân ra ngoài săn bắn, chẳng những có thể ăn no, còn có thể phân phối thêm một ít đồ ăn, quan trọng nhất là còn không có nguy hiểm quá lớn. Thiên Quyến Giả đại nhân khí lực quá lớn, những hung thú kia đều là bị nàng té ngã đè chết.

Nàng quá lợi hại, quả nhiên là uy phong lẫm liệt, giống như Chiến Thần hạ phàm vậy.

Dưới sự dẫn dắt của nàng, bất tri bất giác, thức ăn trong nông trại giống như quả cầu tuyết lăn càng ngày càng nhiều, sĩ khí toàn bộ trại theo đó đều tăng lên.

Tiểu hài tử trong trại có thịt hung thú bổ sung dinh dưỡng, thể trạng đều trở nên càng thêm cường tráng, thực lực cũng theo đó tăng lên không nhỏ, ngay cả lão nhân trong trại tinh thần cũng tốt hơn không ít so với trước kia, cảm giác còn có thể tái chiến mấy chục năm.

Khi trên màn hình lớn, trong lúc lơ đãng cắt qua ống kính nông trại số 8305, chúng chân nhân ở hiện trường đều sợ ngây người. Nông trại này từ tử khí nặng nề thoáng cái trở nên sinh cơ bừng bừng, giống như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Hỏa chân nhân kêu lên như mèo bị giẫm phải đuôi, “Mau quay lại, để ta xem tình hình.”

Trưởng lão phụ trách màn hình lớn cũng rất ngơ ngác, vội vàng tìm ra hình ảnh được cất giữ rồi nhanh chóng phát ra một lần nữa, ống kính chính khóa vào Vương Ly Từ.

Khi mọi người thấy nàng vứt bỏ đội săn bắn một mình tiến lên, tựa như tự mang theo góc nhìn thượng đế, tìm ra từng con hung thú ẩn núp vô cùng tốt, dùng tảng đá lớn đập chết, hoặc siết chết, hoặc ngã chết, mọi người đồng loạt lâm vào trầm mặc.

Đây đến tột cùng là thiên phú thôn phệ đáng sợ như thế nào a, cảm giác mặc kệ hung thú trốn như thế nào, đều trốn không thoát khứu giác nhạy cảm của nàng.

Càng đáng sợ chính là, nàng chỉ dựa vào ăn, có thể đem giá trị vũ lực cá nhân thoáng cái tăng lên tới trình độ như thế. Chỉ luận giá trị vũ lực, nàng sợ là đã bỏ qua những người khác một đoạn tương đối lớn.

Phải biết rằng, trước đó khi nàng đánh nhau với hung thú chính là "Thiên Quyến chi nhân đại nhân" Chân Sĩ Thông, hắn dựa vào đội ngũ phối hợp, gia tăng ưu thế địa hình, thêm bẫy rập, lại thêm chính hắn ra sức tác chiến, mới miễn cưỡng săn giết hung thú.

Toàn bộ quá trình đó là thập phần hung hiểm.

Mấy ứng cử viên còn lại cũng thử đánh hung thú, đều mạo hiểm vạn phần, trình độ nửa cân tám lạng.

Nhưng thứ Ly Từ kia, đánh những hung thú cấp thấp kia lại thoải mái giống như người lớn đánh trẻ con vậy.

Đó là điều không hợp lẽ thường.

"Tiểu tử Ly Từ này, tiền đồ vô lượng a." Sau khi Khương Chấn Thương ngây người, hai mắt bắt đầu tỏa sáng: "Ta đã quyết định, cho dù lần này nàng không cướp được Lăng Vân bảo điển, ta cũng muốn đích thân đến Tiên cung một chuyến, bẩm báo tiên chủ, để cho nàng gia nhập Tiên cung tìm kiếm cơ duyên, xem có thể có cơ hội cạnh tranh truyền thừa các bảo điển khác hay không."

Trên khán đài, trong lòng Khương Tinh Uyên lộp bộp một cái, thầm nghĩ không ổn.

Đông Càn Lăng Vân thánh địa đây là tính toán đem nội quyển nhà mình, quét đến Tiên cung sao? Bảo điển của Tiên cung cũng là có tính toán, hơn nữa đều là một củ cải hố, còn không tìm được người thừa kế số lượng càng ít.

Nghĩ đến tương lai mình vô cùng có khả năng sẽ tranh cơ duyên với loại biến thái như Ly Từ, khuôn mặt Khương Tinh Uyên đều đen sì.

…

Chương 21: Lúc này bắt đầu kinh doanh thánh địa?

…

“Điều này ngược lại là một ý kiến hay.” Thanh Tùng chân nhân ánh mắt sáng ngời nói, “Lăng Vân thánh địa chúng ta lần này rõ ràng là thiên tài còn thừa, cũng không thể gọi tuyệt thế thiên kiêu ngay cả bộ bảo điển cũng lăn lộn không nổi chứ?”

“Thiên kiêu tuyệt thế đáng tiếc, đại thiên kiêu Giáp đẳng chẳng lẽ không đáng tiếc sao?” Hai mắt Thiên Hỏa chân nhân cũng tỏa sáng, “Ta nghe nói bên Tiên cung cũng có không ít ví dụ đại thiên kiêu Giáp đẳng Ất kế thừa bảo điển, Sĩ Thông nhà chúng ta từ nhỏ đã thiên phú trác tuyệt, nếu có cơ hội đi Tiên cung lưu học, chưa chắc sẽ kém hơn những thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng của Tiên cung.”

“Không sai không sai, lần này đi theo chúng ta trở về, cũng có một đại thiên kiêu của Tiên Cung, nghe nói tương lai cũng có cơ hội cạnh tranh thượng vị.” Vân Dương chân nhân bĩu môi khinh thường nói, “Căn cứ vào quan sát của ta, tựa hồ cũng trở về như vậy.”

Vân Dương chân nhân vừa nói xong.

Ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được mà tập trung đến trên người Khương Tinh Uyên ở hàng cuối cùng.

Tất cả mọi người đều nghe nói, người này tên là “Khương Tinh Uyên”, chính là bằng hữu của Công Dương Sách, một trong những thánh địa thuộc quyền quản lý của Tiên Cung —— Đệ tử thân truyền 【Khởi Huyền Thánh Địa 】, là một trong những truyền nhân có hy vọng kế thừa Khải Huyền Bảo Điển 】 trong tương lai.

Ngay cả người này cũng có cơ hội kế thừa bảo điển, dựa vào cái gì đệ tử ưu tú hơn trong nhà chúng ta, chỉ có thể kế thừa thần thông truyền thừa? Cùng lắm thì để đệ tử bái nhập vào trong Tiên cung là được rồi.

Dù sao giữa Lăng Vân thánh địa cùng Tiên Cung, vốn là có quan hệ nhất mạch tương thừa, lúc trước Lăng Vân thánh chủ cũng là từ trong Tiên cung tách ra, trở về cũng không có gì!

Khương Tinh Uyên bị bọn họ nói đến hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Bị bàn tán trước mắt bao người, bị lấy ra so sánh, là người thì không ai chịu được. Nếu không phải đánh không lại đám đại lão này, hắn đã sớm trở mặt rồi.

Ngay cả Diêu Thành Siêu ở bên cạnh cũng nhịn không được xê dịch vị trí, cách hắn xa một chút, miễn cho bị so sánh với nhau.

Hắn xem như đã hiểu, người ứng cử cho Lăng Vân thánh địa lần này đều là yêu nghiệt, không, xác thực mà nói, là nhân viên liên quan đến Vương thị đều là yêu nghiệt chân chính.

Sân khấu tương lai của các nàng, tất nhiên sẽ không chỉ giới hạn ở một góc Đông Càn quốc.

Chỉ nhìn từ điểm này, tương lai tiền đồ của Vương thị sợ là vô cùng rộng lớn.

Xem ra, ôm chặt lấy đùi Vương thị, nói không chừng có thể mang đến cho Diêu Thành Siêu cơ duyên to lớn. Trước mắt đọc sách với bọn trẻ Vương thị, chính là một cơ hội tốt nhất.

Diêu thị bọn họ, cũng có truyền thừa bảo điển.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Diêu Thành Siêu có chút lửa nóng.

Ngay tại chúng chân nhân nghĩ đến bảo điển truyền thừa của Tiên Cung, nghị luận muốn cuốn đến Tiên Cung, hình ảnh bên trong sân thí luyện vẫn đang nhanh chóng thay đổi.

Cảm giác tốc độ thời gian trôi qua trong sân thí luyện hoàn toàn khác với bên ngoài, bởi vậy tiến trình cũng có vẻ rất nhanh.

Dù sao đây là một cuộc thí luyện khảo nghiệm năng lực tổng hợp, vừa phải kinh doanh trại, vừa phải phát triển sức sản xuất, lại phải mang theo các trại dân chiến đấu, tổng thể khoảng cách sẽ khá lớn, mọi người cũng không thể ở đây quan chiến tám năm mười năm đi?

Mặc dù không biết buồng thí luyện này dùng thủ đoạn gì, nhưng rất hiển nhiên, thời điểm Thần Vũ hoàng triều chế tạo những "phòng thí luyện" này, cũng đã cân nhắc đến những thứ này, cũng từng bước hoàn thiện hết thảy.

Vì vậy, hình ảnh trên tinh mạc cỡ lớn mặc dù là nhanh tiến vào, nhưng vẫn tương đối thông minh, toàn bộ trọng điểm nên có đều không rơi xuống.

Vương Ly Từ dựa vào thiên phú ăn hàng độc hữu, lúc bắt đầu đã chiếm ưu thế lớn hơn nữa, những đứa trẻ kia sau khi uống đủ sữa, liền nhanh chóng trở nên cường tráng, cũng phát triển với tốc độ mắt thường có thể thấy được, dường như không đến một năm là có thể "trưởng thành" làm một tráng đinh thân thể khỏe mạnh.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không nhịn được thầm than, con cái nhà ai có thể trưởng thành nhanh như vậy?

Bất quá nghĩ đến cũng bình thường, học viện huấn luyện quan quân cũng phải giảng hiệu suất, cũng không thể một trận "thí luyện khảo hạch" thời gian động một cái kéo dài đến mấy trăm năm đi? Như thế nào đề cao tiết tấu thí luyện, đó là vấn đề tất nhiên phải cân nhắc.

Mà cùng lúc đó.

Vương Ngao bắt đầu tiến vào hình thức huấn luyện nghiêm khắc, sau khi hao phí lượng lớn lương thực tài nguyên và vất vả mồ hôi, tinh khí thần và khí lực của nhóm thanh tráng này đều có tiến bộ nhảy vọt, quân đội trăm người rốt cục có chút thành tựu nhỏ.

Mà bản thân Vương Anh Tuyền, trong khoảng thời gian này thực lực cá nhân cũng tăng lên.

Lúc này, nàng rốt cục mang theo quân đội hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang giết ra ngoài, ở trong hoang dã càng thêm rét lạnh bắt đầu càn quét.

Sau khi đụng phải mãnh thú, đầu tiên nàng cầm thạch mâu chém giết một phen, thăm dò sâu cạn của hung thú một chút, lại phát hiện đúng như lời sư tôn nói, hung thú khó chơi đến cực điểm, đối phó ở giai đoạn đầu sẽ tổn thất thảm trọng.

Lúc này nàng liền từ bỏ giết một mình, tiến vào hình thức lĩnh quân.

Khoan hãy nói, Vương Kỳ từ nhỏ đã lập chí phải làm Nữ Võ Thần, ở lúc mười tuổi đã thể hiện ra năng lực thống ngự cùng năng lực chỉ huy rất mạnh, những năm qua, trình độ ở phương diện này cũng nước lên thì thuyền lên, xa xa người thường có thể sánh kịp.

Nàng vừa dựa vào chính mình khống chế hung thú, vừa chỉ huy quân đội trăm người bày trận vây giết.

Không bao lâu sau, đã dùng một cái giá rất nhỏ hoàn thành chém giết hung thú loài gấu kia, thu hoạch da lông, móng vuốt sắc bén, cùng với huyết nhục trân quý.

Nàng lấy ra năm trăm cân thịt, bảo người nấu nướng tại chỗ sau đó cùng các sĩ tốt cùng hưởng dụng, hơn nữa còn tự mình băng bó chữa thương cho binh lính bị thương, cổ vũ sĩ khí.

Điều này cũng khiến cho những binh sĩ vì huấn luyện nghiêm khắc lúc trước sợ hãi nàng, sĩ khí từ từ tăng lên, chuyển từ sợ hãi thành kính sợ thậm chí là sùng bái.

Cứ như vậy, nàng bắt đầu lấy chiến dưỡng chiến, dựa vào săn bắn tiến hành thực chiến luyện binh.

Mà đội quân nàng hao phí cái giá thật lớn huấn luyện ra cũng không có phụ lòng nàng, ở trong chém giết với hung thú, trưởng thành, lột xác thật nhanh.

Ánh mắt của bọn họ trở nên kiên nghị mà bình tĩnh, ý chí kiên định, hành động trầm ổn không tiếng động, đã dần dần biến thành một chi tinh binh.

Mặc dù vũ khí trang bị của bọn họ vẫn đơn sơ như cũ, nhưng chiến lực thực tế lại hoàn toàn khác với đội săn bắn của Chân Sĩ Thông.

Mà cùng lúc đó, sau khi lượng lớn thịt ăn được đưa về nông trại, uy vọng của Thiên Quyến Giả Oánh Oánh cũng lập tức bùng nổ, cực tốc tiến vào trong một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

Tiết tấu nàng giải quyết nguy cơ lương thực đợt thứ nhất, tuy chậm hơn Vương Ly Từ rất nhiều, nhưng đi lại càng vững vàng hơn.

Mà sau khi tất cả tiến vào quỹ đạo không lâu, Vương Tiễn nhận được một tin tình báo.

Phụ cận có một sào huyệt sơn phỉ tập kích hai tòa nông trại, cướp đi lương thực và tráng đinh còn sót lại của bọn họ, từ bỏ những người già yếu tàn tật.

Vương Ngao lập tức hai mắt sáng ngời, biết là nhiệm vụ thứ hai tới.

Căn cứ theo cách nói của sư tôn nàng Khương Chấn Thương, lúc này nên gia cố nông trại, an bài tuần tra, đề phòng đám sơn phỉ tới cướp bóc, chỉ cần có thể ngăn cản được một đợt sơn phỉ cướp bóc, coi như là qua cửa.

Nhưng Vương Ngao lại có ý nghĩ khác.

Nàng cảm thấy đây là một cơ hội, hoàn toàn có thể mượn cơ hội đem hai nông trại kia thu nạp. Nhưng nàng cũng không sốt ruột tiến công, mà là vừa an bài người đi thu nạp già yếu tàn tật, từ bên kia đi chỉnh lý tình báo cụ thể của sơn phỉ, vừa khởi động hình thức điều tra, từ trong đội ngũ chọn ra mười người ưu tú nhất trở thành trinh sát.

Đối với người từ nhỏ đã nghe kể chuyện trong lòng Thủ Triết mà nói, gia gia Vương Thủ Triết không thể nghi ngờ là đại anh hùng thân thiết nhất, cũng sùng bái nhất ở sâu trong đáy lòng nàng.

Mà sự chấp nhất của gia gia đối với tình báo, cũng ảnh hưởng thật sâu vào lý niệm tác chiến của nàng.

Sau khi thông qua việc thu thập tình báo xung quanh, điều tra, thậm chí là trà trộn vào các loại thủ đoạn của nội ứng, nàng rất nhanh đã hiểu rõ thực lực của hai bên địch ta.

Đại đương gia của sào huyệt sơn phỉ kia cũng là một “Thiên Quyến Giả” có thực lực không tầm thường, vốn dĩ dưới trướng có hai trăm tinh nhuệ, sau đó lại cướp được hai trăm thanh niên trai tráng từ trong trại 3977 và 8172.

Nhìn từ bề ngoài, thực lực hai bên cực kỳ chênh lệch.

Nhưng Vương Ngao lại một chút cũng không sợ, sau khi bố trí một phen, liền ngang nhiên phát động tập kích chiến, cũng để nội ứng sớm tham gia chế tạo hỗn loạn, đồng thời dựa vào

nàng thu nạp những người già yếu tàn tật kia, đi phân hóa hai trăm thanh niên trai tráng kia, để hỗn loạn mở rộng thêm một bước.

Đồng thời, Vương Ngao lại suất lĩnh mười tên thân vệ, nhằm vào thủ lĩnh sơn phỉ phát động một hồi tập kích. Sau một trận chiến đấu sinh tử, nàng thuận lợi chém đầu thủ lĩnh sơn phỉ.

Tổ chức sơn phỉ sĩ khí giảm nhanh chóng đầu hàng.

Chiến dịch này, nàng mặc dù bị thương không nhẹ, cũng tổn thất ba mươi tinh nhuệ, nhưng lại lấy nhỏ đánh lớn, tiêu diệt cả một tổ chức sơn phỉ, đánh ra một trận chiến dịch nhỏ xinh đẹp, cũng thu hoạch lượng lớn tráng đinh, tiền tài, lương thực, cùng với trang bị vũ khí các loại.

Đồng thời, nàng cũng tiến hành xử trí đối với đám sơn phỉ đầu hàng.

Sau khi kéo về, nàng tiến hành sàng chọn đối với sơn phỉ, chém giết một ít nòng cốt trong đó, thắng được uy vọng của hai trại. Đám sơn phỉ còn lại, thì sung làm cu li, dùng để kiến tạo phòng ốc, khai khẩn ruộng hoang, xây dựng tường vây vân vân.

Bên trong Thí Luyện Điện.

Từ đầu tới cuối các chân nhân nhìn thấy trận chiến này của Vương Ngao, đồng loạt lâm vào trong trầm mặc.

Khi Khương thánh chủ dốc hết sức muốn Vương Củng đảm nhiệm Thánh chủ khóa tiếp theo, thật ra trong lòng bọn họ vô cùng kháng cự. Đây không phải là nội định sao? Dựa vào cái gì đồ đệ của thánh chủ, tương lai nhất định là thánh chủ?

Hơn nữa tuổi tác Vương Ngao cũng tương đối nhỏ, uy vọng không đủ, càng làm tăng thêm sự không phục của bọn họ.

Nhưng lại chưa từng nghĩ, nàng không những tư chất tu luyện cực kỳ xuất chúng, ở huấn luyện quân đội, hành quân đánh giặc cũng là thiên phú dị bẩm.

Nàng không chỉ rất có thủ đoạn về luyện binh, khứu giác chiến tranh càng phi thường nhạy cảm, thường có thể như một thanh đao sắc dễ dàng đâm thủng điểm yếu nhất của địch nhân.

Nàng suất lĩnh quân đội, phảng phất thật có thể bách chiến bách thắng.

"Được được được" Khương Chấn Thương cũng bất ngờ, ngoài chấn động nước mắt tuôn đầy mặt: "Đồ nhi của ta hữu dũng hữu mưu, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy."

Thiệt thòi hắn còn tưởng rằng phương án của mình mới là ổn thỏa nhất, lại không nghĩ, chỉ là năng lực của hắn ở trên thống quân không đủ mà thôi. Nếu như năm đó chính mình cũng có phần năng lực này, nói không chừng, thế cục Đại Càn ở các lộ chiến trường đều có thể sửa lại.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm khái không thôi.

Khi còn bé ở trong lòng hắn, Đồng Lư so với truyền thống Tây Du, càng thích nghe hắn kể chuyện xưa ba nước hành quân đánh giặc. Rất hiển nhiên, so với cá nhân vũ dũng, nàng càng có khuynh hướng vận dụng lực lượng quân đội hơn.

Sau đó, đủ loại biểu hiện của nàng trong Tộc Học, cũng thể hiện đầy đủ thiên phú của nàng ở phương diện này.

Năm đó hắn có thể hạ quyết tâm đưa nàng vào thánh địa, đây cũng là nguyên nhân tương đối quan trọng. Dù sao, Vương thị không dạy được nàng lãnh binh tác chiến, cơ hội thực chiến của thánh địa lại tương đối nhiều, lại có sư trưởng che chở, mà tàng thư trong tàng thư các thánh địa phong phú cũng có thể nói là số một Đại Càn, có thể khiến cho nàng trưởng thành nhanh hơn.

Nhưng nhiều năm trôi qua, sự trưởng thành của Đồng Lư vẫn vượt xa dự tính của hắn. Rất hiển nhiên, những năm này, ngoài việc tu luyện, nàng cũng không có dừng học tập về phương diện này.

"Chẳng lẽ? Lần này sẽ là Côn Bằng hoặc là Ly Từ lấy được vị trí thánh nữ?" Các chân nhân đều nghi ngờ không thôi.

So với biểu hiện xuất sắc khi bắt đầu của hai vị này, những người khác đều có vẻ bình thường không có gì lạ, bao gồm cả Vương Ly Dao tư chất huyết mạch tốt nhất cũng không có biểu hiện chói mắt gì.

"Không nhất định." Minh Thành lắc đầu nói: "Biểu hiện của Ly Từ Quân tuy rằng chói mắt, nhưng dù sao đây chỉ là khởi

đầu. Ngươi xem Lạc Thu nhà chúng ta, cũng đã chỉnh đốn xong nội bộ, bắt đầu thăm dò ra bên ngoài.”

“Hơn nữa trong đó bắt mắt nhất, ngược lại là Công Dương Sách và Vương Ly Dao thoạt nhìn thường thường không có gì lạ. Mọi người chú ý xem, bọn họ đã liệt kê mỗi một đồ vật trong nông trại, cũng không ngừng xử lý đâu vào đấy, thoạt nhìn bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng tốc độ phát triển thật ra không chậm.”

Đây là chi tiết kinh doanh!

Thoạt nhìn bộ dáng không phải rất chói mắt, nhưng trong lúc vô hình đã tích lũy từng chút một lực lượng. Mà theo thời gian trôi qua, từng chút một sẽ bị tích lũy lại, cuối cùng hình thành ưu thế cực lớn.

Đây chính là hậu kình.

“Ừm, bản thân Công Dương Sách có tiềm lực không tệ, lần này lại trưởng thành không ít. Ở Tiên Triều ngao du nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không uổng công.” Vương Thủ Triết uống linh trà, trong ánh mắt cũng có thêm vẻ vui mừng.

Bây giờ nhớ lại, năm đó tranh đấu với Công Dương Sách dường như vẫn còn ở trước mắt.

Lúc ấy tổ hợp liên thủ của Công Dương Sách và Khang quận vương đã tạo ra áp lực không nhỏ cho Vương thị, cũng thúc đẩy mọi chuyện xảy ra sau này, thậm chí thay đổi bố cục chính trị của Đại Càn, bố cục thế gia.

Đến bây giờ, Vương Thủ Triết đã phát triển đến mức có thể ngồi ngang hàng với các mạch chủ thánh địa, Thân Vương Thần Thông cảnh, Thần Thông lão tổ tam phẩm nhị phẩm thế gia vân vân, lúc ở chung với Vương Thủ Triết hắn cũng không dám khinh thường, bất tri bất giác đã đối đãi ngang hàng.

Mà Công Dương Sách vốn cao cao tại thượng, ở trong mắt Vương Thủ Triết cũng dần dần biến thành một tiểu bối giống như Ly Dao các nàng.

Biến hóa như vậy, nếu không phải tự mình trải qua, ai có thể dự đoán được?

“Thật ra, vẫn phải đa tạ lời dạy dỗ của Thủ Triết gia chủ, trấn áp và mài giũa ngạo khí và tự mãn của hắn, khiến hắn hoàn toàn ổn định lại.” Lúc này, giọng nói trầm ổn của một nam tử trung niên cũng vang lên bên cạnh.

Người mở miệng là phong chủ Thái Ất Kim Dương nhất mạch - Lang Gia chân nhân.

Tất cả mọi người là “đại nhân vật” ngồi ở hàng đầu tiên của quán xem, hai người cách nhau thật ra cũng không xa. Nhưng mà bởi vì đủ loại nguyên nhân, giữa hắn và Vương Thủ Triết cũng không có kết giao, giống như có một tầng ngăn cách vô hình.

Lúc này, Lang Gia chân nhân chủ động nói chuyện hùa theo, Vương Thủ Triết tự nhiên thi lễ nói: “Sao dám, chỉ là lúc đó trận doanh khác nhau, không thể trong lúc bất đắc dĩ vận dụng chút thủ đoạn. Mong chân nhân thứ lỗi.”

“Thủ Triết gia chủ khách sáo rồi, thực ra là đồ đệ thấp kém tham gia cuộc chiến đế tử có phần không biết tự lượng sức mình. Ngẫm kỹ việc này, Lang Gia vẫn phải cám ơn ân không giết của Thủ Triết gia chủ.” Lang Gia chân nhân cũng vội đáp lễ.

Trong lòng hắn ta vô cùng rõ ràng, nếu lúc ấy Vương Thủ Triết quyết tâm muốn mạng của Công Dương Sách, tiểu tử kia đã sớm hóa thành tro bụi lâu rồi. Chỉ là vẫn ngại không giữ được mặt mũi nên mới tương đối lãnh đạm với Vương thị.

Nhưng bây giờ thời đại thật sự đã thay đổi.

Đại thế của Vương thị đã thành, bất luận là quyền lên tiếng ở triều đình hay là thánh địa, đều càng lúc càng lớn. Mà chủ nhân thánh địa này, gần như đã là vật trong bàn tay của Vương thị.

Nhân vật cùng đại thế như vậy, há chỉ là một Kim Dương Phong chủ như hắn có thể đối kháng?

Cùng với tự lượng sức, tự rước lấy nhục, còn không bằng chủ động hòa hoãn bầu không khí lúng túng lẫn nhau. Dù sao nhiều nhất mấy trăm năm nữa, Vương thị vô cùng có khả năng trở thành thế gia có quyền thế nhất Đại Càn quốc.

Hơn nữa, còn không phải là…

Mà bên này, Vương Thủ Triết cũng nghĩ, thánh địa tương lai dù sao cũng là con của Vương thị tọa trấn. Mà nói thế nào thì Kim Dương Phong cũng là nhất mạch lâu đời của thánh địa, giúp con cái trong nhà trấn an và lôi kéo một chút cũng là cần thiết.

Dù sao, song phương vốn không phải địch nhân chính thức, cũng không cần phải làm giống như cừu nhân.

Dưới tình huống "Lang hữu tình thiếp hữu ý", hai vị đại lão Vương Thủ Triết và Lang Gia chân nhân, ngươi một lời ta một câu càng tán gẫu càng thân thiện, trong thời gian rất ngắn, "cảm tình" giữa đôi bên liền kịch liệt nóng lên.

"Thật ra Ly Dao tiểu thư có kinh doanh và khống chế chi tiết hơn một bậc so với đồ đệ kém cỏi. Mỗi một bước đi của nàng đều đi rất vững vàng và lưu lại không ít đường sống." Lang Gia chân nhân cảm khái muôn vàn, "Nàng vận dụng lý niệm không nóng không vội, dày đặn mà bạc phát triển vào trong sách lược phát triển. Nếu ngày sau trở thành thánh địa tự chủ, nhất định có thể khiến thánh địa phát triển không ngừng."

"Đâu có đâu có, Dao Nhi nàng còn quá trẻ, cho dù đảm nhiệm vị trí Thánh chủ cũng cần sự dốc lòng dạy bảo và nâng đỡ của các vị trưởng bối." Vương Thủ Triết khiêm tốn nói.

"Đó là đương nhiên, tất cả đều vì thánh địa, vì sự sinh tồn và phát triển của cả Nhân tộc." Lang Gia chân nhân ôm đầy lý tưởng nói: "Hi vọng một ngày nào đó, Nhân tộc có thể chân chính thống trị vùng trời đất này, an cư lạc nghiệp."

"Đại nghĩa chân nhân, Thủ Triết bội phục tất cả."

Hai người ở bên này tán gẫu vui vẻ, Khương Chấn Thương ở bên cạnh nghe được ngay cả " dềnh lệ đầy mình" cũng không quan tâm, nhịn không được liếc hai người một cái, lại liếc mắt một cái.

Thủ Triết ngươi được lắm, tốc độ lôi kéo các mạch của ngươi thật là nhanh. Lúc này mới nháy mắt đã trấn an Kim Dương Phong?

Cứ tiếp tục như vậy, không chừng cuộc chiến thánh tử này còn chưa kết thúc, tiểu tử Thủ Triết này đã chỉnh hợp xong cửu mạch thánh địa.

Nhớ năm đó khi Khương Chấn Thương hắn vừa mới thắng được vị trí Thánh tử, phải nói là nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng, không dám có nửa bước đi sai, đối mặt với đại lão các mạch, cũng đều là lấy tư thái của tiểu bối xoay quanh ở chung.

Loại cục diện này, cho đến sau khi hắn chân chính trở thành Lăng Hư cảnh mới từng bước cải thiện.

Nhưng chưa từng nghĩ, Thánh Nữ đời này còn chưa thượng vị, Vương Thủ Triết đã sắp trải hết đường cho nàng rồi!

Ai ~ đều do năm đó hắn xuất thân Khương thị không cho lực, chẳng những không thể được hắn nửa phần ủng hộ, mà còn vì "gà chó lên trời" mà bành trướng quá độ, cả ngày gây chuyện thị phi, mang đến cho hắn không ít phiền toái và cản trở.

Nếu lúc trước Khương Chấn Thương hắn có một phụ thân hoặc gia gia lợi hại như Thủ Triết ở phía sau hỗ trợ lót đường, thay hắn dẹp yên tất cả chướng ngại, vậy có lẽ toàn bộ cục diện sẽ hoàn toàn khác.

…

Chương 22: Lung Yên lập công! An Nghiệp trở về!

…

Trong lòng Khương Chấn Thương hâm mộ.

Câu kia nói như thế nào nhỉ? Ồ đúng rồi, bắt đầu chính là cất cánh.

Như vậy, có lẽ Thánh Địa sẽ cường đại hơn không chỉ gấp đôi hiện tại, mà hiện tại nói không chừng hắn cũng đã là Lăng Hư cảnh trung kỳ, vận khí tốt nói không chừng đều đã trấn áp Âm Sát Tông!

Đáng tiếc, tất cả đều không có gì!

Trên thực tế, cũng chính là bởi vì Khương Chấn Thương hắn không còn sức lực trong gia tộc, khởi bước khó khăn, khắp nơi đều phải dựa vào chính mình mà liều mạng, cảm thấy rất mệt mỏi, lúc này mới chờ mong đồ đệ Khương Chấn Thương của mình có thể có một khởi điểm cao hơn.

Trên khán đài xem cuộc chiến.

Trong lúc nhất thời, các đại lão đều có tâm tư riêng.

Trong sân thí luyện, tiến trình thí luyện của các ứng cử viên cũng đang không ngừng đẩy mạnh.

Khi Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền dùng chiến dưỡng chiến, quả cầu tuyết phát triển lớn mạnh, người ứng cử các lộ còn lại cũng tìm được phương thức thích hợp để tiến vào giai đoạn phát triển.

Ví dụ như Lục Vi thể hiện ra thiên phú trồng trọt cực cao, sau khi trải qua mấy lần thất bại rốt cục bồi dưỡng ra mầm móng thực vật chịu lạnh, cùng với một ít hạt giống dùng để phòng thủ và chiến đấu, hơn nữa đã đẩy mạnh ra bên ngoài.

Mà Lạc Thu Nữ Đế tương lai thì một mình ra cửa, chuyên tìm sơn phỉ đầu mục đơn đấu luận bàn, sau đó chính là tiếp tục quán thâu lý niệm.

Một tới hai đi, vậy mà dựa vào “Vương Bá Chi Khí” cực kỳ am hiểu của nàng, khuất phục mấy tổ chức sơn phỉ, để cho bọn họ quỳ mọp dưới trướng nữ đế, đội ngũ nhanh chóng khuếch tán lớn mạnh.

Không có cách nào, nàng nổi lên đế vương Phạm nhi quá chính trực, so với Long Xương đại đế càng giống đế hoàng chuyển thế hơn.

Khi những tên thủ lĩnh sơn phỉ đó đầu nhập vào nàng, đều cảm thấy tương lai mình nhất định là thần tử của rồng, đường đường chính chính là con đường phong hầu bái tước, trong lòng càng thêm nóng bỏng.

Ngay cả bao không được, đều có một bộ độc đáo của riêng mình. Thảo Dược học xuất sắc cùng kỹ thuật luyện đan, làm cho hắn nhanh chóng khai phá ra được thuốc cầm máu và các loại dược tề khác nhau kích phát tiềm lực của Long Huyết tán, trong thời gian ngắn chế tạo ra một chi 【Long Huyết quân】!

Về phần đám người Vương Ly Dao và Công Dương Sách thì đi theo lộ tuyến toàn diện đường đường chính chính, trồng trọt, phát triển, xây dựng, thăm dò, chinh chiến, mỗi một phương diện đều không phải nhanh nhất, nhưng lại ổn nhất, phát triển toàn diện như thế, xác suất lật xe tương lai rất thấp.

Hơi khác biệt chính là, Vương Ly Dao ổn hơn Công Dương Sách, cũng nắm chắc hơn một chút, cảm giác toàn cục cũng cao hơn một bậc.

Mỗi một người ứng tuyển thánh tử thánh nữ đều từng bước giải quyết nguy cơ đợt thứ nhất của mình, trước mặt mặc dù đã có chút phân chia cao thấp, nhưng tương lai còn rất dài, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết được.

…

Mà cùng lúc đó.

Vùng cực tây.

Tuyết phong sừng sững, sát khí kéo dài, tựa như vĩnh viễn bất biến.

Âm Sát tông.

Cách Thánh Điện không xa, có một ngọn núi hơi thấp một chút, nhưng đồng dạng cũng rất hiểm trở, tên là "Tuyết Mâu Phong".

Tuyết đọng quanh năm trên đỉnh núi Tuyết Mâu, gió lạnh thấu xương. Tại vị trí gần đỉnh núi còn có một âm sát chi huyệt không nhỏ, quanh năm sát khí tràn ngập, hỗn hợp thành khí âm hàn nồng đậm.

Lấy sát huyệt làm hạch tâm, chung quanh xây dựng một mảnh trạch viện diện tích không nhỏ, phòng ốc được chế tạo tỉ mỉ từ linh mộc âm tính, rường cột chạm trổ, khí phách mười phần.

Đối với người tu hành bình thường mà nói, ở loại địa phương này không thể nghi ngờ là một loại tra tấn, ở không được bao lâu sẽ bị âm sát nhập thể, thống khổ vạn phần.

Nhưng đối với đệ tử âm Sát tông mà nói, tòa nhà như vậy chính là phong thủy bảo địa, là nơi tu luyện thượng giai.

Nơi này vốn là tòa nhà mà Kỳ Hồng Chiêu ở khi làm Thánh tử, về sau hắn lên làm Tông chủ, cái viện này đã bị phong tồn, vẫn luôn không có cho người khác ở.

Bây giờ Vương Lung Yên đã đến, Kỳ Hồng Chiêu liền cởi bỏ niêm phong nơi này, phái người tỉ mỉ sửa chữa một chút, coi như nơi ở của Thánh Nữ tương lai.

Thuận tiện, hắn đổi tên cho tòa nhà này, gọi là "Minh Hoàng Cư", có thể thấy hắn rất chờ mong tên đồ đệ Vương Lung Yên này.

Giờ phút này.

Bên trong Minh Hoàng Cư, mấy đệ tử mặc trang phục theo chế thức âm Sát Tông đang tưới nước cho linh thực trong hoa viên. Xem biểu tình chuyên chú của bọn họ, tỉ mỉ và cẩn thận cực hạn, thoạt nhìn không giống như đang chiếu cố linh thực, giống như là đang hầu hạ tổ tông.

Bên cạnh, một nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt đang nhìn chằm chằm động tác của bọn họ.

Nàng có khuôn mặt dịu dàng động lòng người, thoạt nhìn có vẻ nhỏ nhắn yếu ớt, giọng điệu lại cực kỳ nghiêm khắc.

“Đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, những hạt giống “Lam Tử Phượng Linh Hoa” này là Nhược Băng sư thúc mang từ quê hương tới, số lượng không nhiều lắm, mỗi một hạt đều không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Hãy tập trung mười hai phần tinh thần lại đây cho ta, thiếu một cánh hoa, ta cho các ngươi lấy mạng đền bù!”

Vừa nói xong, sắc mặt mấy đệ tử kia trắng nhợt, động tác lập tức càng thêm cẩn thận.

Bởi vì sát khí trong phạm vi âm Sát Tông quá đậm, tương đối thích hợp với linh thực âm Sát thuộc tính. Ngoài ra, linh thực có thể nuôi sống cũng không nhiều, cho nên linh thực ở đây trình độ trân quý vượt xa ngoại giới.

Những chủng loại kiều quý ngàn dặm xa xôi này từ nơi khác mua đến, phải sống ở bên trong vòng ngăn cách trận pháp, động một chút là chết cho ngươi xem thì không nói làm gì, loại này có thể trồng trên mặt đất, đồng dạng cũng cần tỉ mỉ chăm sóc, hơi có chút sơ suất, cũng có khả năng sẽ khô héo.

Ở chỗ này, ngay cả nước tưới linh thực đều là nước linh tuyền chuyên môn phối trí, còn có đệ tử chuyên môn thay nhau phụ trách chăm sóc linh thực, một ngày mười hai canh giờ cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm, sợ xảy ra sơ xuất gì.

Thật vất vả hầu hạ xong linh thực, mấy đệ tử kia mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Dưới ánh mặt trời, linh thực dính nước tản ra màu xanh lục, từng chuỗi hoa nhỏ màu xanh tím nở rộ trên nhành hoa, nhìn cực kỳ chói mắt.

Nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt hài lòng gật gật đầu: “Làm tốt lắm, Nhược Băng sư thúc thấy có lẽ sẽ cao hứng.”

Nghe vậy, tâm tình mấy đệ tử kia rốt cuộc triệt để buông xuống.

Trong đó có một đệ tử lớn tuổi hơn một chút to gan hỏi: “Hân Nhị đại nhân, nếu tiểu thư có nói qua những bông hoa này sinh sản như thế nào không? Hạt giống sinh sôi nảy nở hay là sinh sản bằng rễ? Ta thấy hoa phượng tím xanh này dường như có năng lực chịu sát khí hơn linh thực bình thường, nếu có thể sinh sản nhiều hơn một chút, nói không chừng sau này chúng

ta có thể trồng được một biển hoa, nếu Băng tiểu thư nhìn nhất định sẽ vui vẻ."

"Có ý nghĩ là chuyện tốt." Nữ tử liếc mắt nhìn hắn, thần sắc nhàn nhạt: "Nhưng ngươi nhớ kỹ, trừ phi nếu Băng sư thúc có phân phó, nếu không không không cần làm chuyện dư thừa. Xảy ra sơ xuất, ngươi đền đến tính mạng cũng gánh không nổi. Biết chưa?"

Đệ tử kia hơi chậm lại, vội vàng cúi đầu đáp: "Vâng. Đệ tử đã biết."

Đang nói chuyện, cấm chế nội môn bỗng nhiên bị mở ra, một bóng người đẩy cửa đi ra.

Bóng người kia mặc một bộ váy dài trắng thuần, khí chất thanh lãnh, tựa như tự mang tiên khí, trên người lộ ra cỗ khí băng sát nồng đậm, cách rất xa cũng có thể làm cho người ta cảm giác tim đập nhanh.

Bóng người này, không phải Vương Lung Yên thì là ai?

"Như Băng sư thúc." Nữ tử váy tím hai mắt tỏa sáng, vội vàng tiến lên khom người hành lễ, một mực cung kính nói: "Ngài bế quan vất vả rồi. Ta cố ý chuẩn bị 'Băng Thấm Sương Cao' cho ngài, bên trong thêm linh dược âm tính, có thể củng cố tu vi làm dịu thân thể, thư giãn tinh thần. Ta sẽ cho người đi bưng lên cho ngài."

"Ừm." Vương Lung Yên gật đầu với nàng, thản nhiên nói: "Mấy ngày nay ngươi giúp ta quản lý trạch viện, cũng vất vả."

Nữ tử này là người Kỳ Hồng Chiêu phái đến bên cạnh nàng, tên là "Ô Hân Nhụy Nhị", nghe nói là đệ tử thay mặt tông chủ Âm Phụng Đồ, chuyên môn phụ trách giúp nàng xử lý một ít việc vặt hàng ngày.

Vương Lung Yên ngay từ đầu thật ra rất không thích ứng, cũng từng từ chối, bởi vì nàng thật sự không có cách nào sai sử một đại thiên kiêu như nha hoàn, thế nhưng đây là lệ thường của âm Sát Tông, nếu như nàng trả hàng, các trưởng lão sẽ chỉ cảm thấy là Ô Hân Nhị hầu hạ không cần tâm, không đủ cơ trí, mới rước lấy nàng không thích, ngược lại trừng phạt Ô Hân Nhị.

Đây là logic của âm Sát Tông, cao thấp phân cực kỳ rõ ràng, không giống sư đồ Lăng Vân thánh địa bên kia sống chung hòa thuận.

Hơn nữa, cho dù không có Ô Hân Nhị, cũng sẽ có đệ tử thân truyền khác được phái tới. Bởi vì thân phận Vương Lung Yên tôn quý, không thể không có người hầu hạ, mà những nữ đệ tử tư chất không đủ kia thậm chí còn không đủ tư cách hầu hạ nàng.

Vương Lung Yên cũng không có cách nào, đành phải cố gắng thích ứng. Mấy ngày nay ở chung, cũng từ từ quen thuộc.

"Không khổ cực, không khổ." Ô Hân Nhị tươi cười ấm áp, thập phần chân thành, "Có thể cống hiến sức lực vì Nhược Băng sư thúc, là phúc phận của NHân Nhụy."

Trong lúc nói chuyện, mấy đệ tử âm Sát Tông kia cũng nhao nhao đi lên hành lễ bái kiến, thái độ cung kính đến gần như hèn mọn.

Đẳng cấp trong âm Sát Tông thập phần sâm nghiêm, tôn ti rõ ràng, phàm là đối với người địa vị tôn quý có chút bất kính, cũng có thể nguy hiểm tính mạng. Bởi vậy, đệ tử âm Sát Tông ngày thường làm việc đều cực kỳ cẩn thận.

Vương Lung Yên gật đầu với bọn họ, lại cùng Ô Hân Nhị tán gẫu vài câu, liền nhìn về phía hoa phượng, hài lòng gật đầu: "Nuôi không tệ. Xem ra các ngươi thật sự tốn không ít tâm tư."

Ô Hân Nhị cười kéo sợi tóc rủ xuống bên tai: "Nhược Băng sư thúc cao hứng là tốt rồi. Ngài chính là thánh nữ tương lai của Âm Sát Tông chúng ta, thân phận tôn quý, hầu hạ ngài là bổn phận của chúng ta."

Vương Lung Yên gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao Lam Tử Phong Linh Hoa này cũng không có quan hệ gì với phụ huynh của nàng và Trữ Vệ của nàng, đương nhiên nàng sẽ không thật sự có tình cảm. Cái gọi là quê nhà, cũng chỉ là bịa đặt ra.

Bất quá, cô nương phụ trách câu chuyện thân phận của nàng lại hết sức tinh tế, bố trí các loại chi tiết rất là tinh diệu.

Lúc này, thị nữ đã đem bánh Băng Thấm Sương đưa lên.

Ô Hân Nhị tự mình bố trí bàn ghế cho nàng, pha trà cho nàng, để nàng có thể vừa ngắm hoa vừa ăn điểm tâm.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung, nàng cũng đã quen thuộc tính cách của Vương Lung Yên, biết nàng không thích nói chuyện, lại thích náo nhiệt, liền vừa châm trà cho nàng, vừa thuận miệng nói ra một ít tin đồn thú vị.

Vương Lung Yên không chút để ý lắng nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, phụ họa hai câu, thuận tiện sắp xếp phân loại những chuyện nàng nói ở trong đầu, rút ra tin tức hữu dụng.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù không có người sắp xếp sự việc cho nàng, nhưng kỳ thật nàng cũng rất bận rộn.

Tinh lực của nàng chủ yếu đặt ở trên hai chuyện.

Thứ nhất, tự nhiên là tu luyện.

Mục đích chủ yếu nhất nàng đến âm Sát tông chính là vì đạt được Âm Sát Bảo Điển, tu luyện tự nhiên là quan trọng nhất.

Từ sau khi trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ Âm Sát tông Kỳ Hồng Chiêu, Kỳ Hồng Chiêu liền giao nửa bản công pháp trước của Âm Sát Bảo Điển cho nàng. Trong khoảng thời gian này nàng một mực nghiên cứu bộ công pháp này, cũng thử luyện một chút, phát hiện độ kiêm dung của công pháp này còn rất cao, hoàn toàn có thể cùng tu luyện với Khuyết Huyền Băng Li Phượng Chân Pháp.

Trong công pháp, thậm chí còn có một chương đơn độc, chính là chuyên giảng giải huyết mạch bất đồng, cùng với Huyền Vũ tu sĩ nguyên bản tu luyện công pháp khác, phải chuyển hóa như thế nào, như thế nào kiêm dung tu luyện.

Rất hiển nhiên, đối với cấp bậc truyền thừa bảo điển này mà nói, loại tình huống này của nàng hiện tại hẳn là tương đối thường gặp.

Ngoài ra, Kỳ Hồng Chiêu còn cho nàng một quyển tâm đắc tu luyện, nghe nói là một trong những Ma quân lịch đại của âm Sát Tông, tu luyện cũng là Băng Sát chi lực, có thể lấy ra tham khảo một chút.

Không thể không nói, âm Sát Tông không hổ là thế lực lớn sừng sững bảy tám ngàn năm, hơn nữa trước khi xây dựng âm

Sát Tông cũng là Chân Ma Điện nhất mạch. Chỉ kinh nghiệm tu hành của những tổ tông này lưu lại, cũng đã là nội tình cùng tài phú cực kỳ trân quý.

Chỉ riêng bản tâm đắc tu luyện mà Kỳ Hồng Chiêu tiện tay giao cho nàng đã có thể khiến vô số tu sĩ ma đạo tranh nhau bể đầu.

Mấy tháng qua, Vương Lung Yên cơ bản đã hoàn thành chuyển hóa chân khí, mặc dù tu vi không tăng lên rõ ràng, nhưng lại có thể cảm nhận được huyền khí càng thêm cô đọng, sức chiến đấu cũng mạnh hơn không chỉ một bậc.

Trong đó tiến bộ nhiều nhất chính là vận dụng lực lượng băng sát.

Trước kia tuy nàng nắm giữ băng sát lực, nhưng bởi vì không có bí tịch công pháp cao cấp liên quan, ở trên vận dụng chỉ có thể xem như huyền băng chi lực sử dụng, vận dụng sát khí tương đối thô thiển, uổng phí tác dụng ăn mòn cường đại của sát khí.

Nhưng hôm nay, nàng đã thuần thục nắm giữ rất nhiều phương diện vận dụng băng sát cao cấp, đối với sát khí cũng hiểu thêm rất nhiều.

Tuy rằng còn chưa tiếp nhận truyền thừa tiến thêm một bước, nhưng nàng cảm thấy, với thực lực hiện tại của mình, Tử Phủ cảnh hậu kỳ giống như treo lên đánh hẳn là không có vấn đề gì, thậm chí ngay cả Thần Thông cảnh cũng có thể thử tay một chút.

Mà trừ cái đó ra, nàng còn đặc biệt phân ra một bộ phận tinh lực, chú ý một chút dị động bên trong âm Sát Tông, ý đồ muốn làm rõ ba vị đại nhân vật Chân Ma Điện kia tới, rốt cuộc là muốn làm gì.

Tuy Thủ Triết đã nói, để nàng lấy an toàn của bản thân làm chủ, phương diện tình báo không cần nàng quan tâm. Nhưng với tư cách lão tổ tông của Vương thị, bây giờ nàng lại chiếm cứ thân phận đệ tử thân truyền Kỳ Hồng Chiêu được trời ưu ái này, thật sự không có cách nào không quan tâm.

Đáng tiếc, nàng không thể từ chỗ Kỳ Hồng Chiêu hỏi ra kết quả.

Kỳ Hồng Chiêu cũng không có cố ý đề phòng nàng, nhưng hắn cảm thấy nàng hiện tại tu vi quá yếu, chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là tu luyện, sợ nàng bởi vì tạp sự phân tâm, cho nên cố ý dặn dò thủ hạ đừng cầm những chuyện này làm phiền nàng. Thế cho nên nàng ở âm Sát Tông lâu như vậy, vẫn là hiếm khi có thể nghe được tin tức về phương diện này.

Vương Lung Yên sợ khiến cho Kỳ Hồng Chiêu hoài nghi, cũng chỉ biểu hiện ra một bộ dáng không hứng thú, ngược lại ra tay từ những chi tiết khác.

Âm Sát tông muốn làm việc, tất nhiên sẽ có nhân viên và vật tư điều động, những thứ này đều không giấu được. Nhất là các đệ tử phía dưới, bọn họ đều phải dựa vào những thứ này để kiếm tiền, tu luyện, tin tức ngược lại là linh thông nhất.

Từ trong miệng bọn họ biết được tin tức cũng rất dễ dàng. Chỉ cần mình hỏi, bọn họ không dám không trả lời.

Trong khoảng thời gian này, ngược lại nàng có không ít thu hoạch, tin tức cũng đã lục tục truyền về, chỉ là không biết Thủ Triết có nhận được hay không.

“Đúng rồi, Minh Nhai sư thúc có một tiểu đệ tử, dáng dấp tuấn nhã bất phàm, gọi là Hàng Nhược Phong, sư thúc còn có ấn tượng chứ?” Ô Hân Nhị vén tay áo, vừa cắt Băng Thấm Sương Cao thành một miếng nhỏ thích hợp cho cửa vào, vừa thuận miệng nói: “Thời gian trước hắn bị sư tổ phái đi Tây Tấn, kết quả nửa đường lại bị một con Bắc Hoang Tuyết Hồ hóa hình cưỡng ép bắt đi.”

“…”

Vương Lung Yên rất chấn động, không khỏi chần chờ một cái chớp mắt.

“Sau đó thì sao?”

“Sau này Minh Nhai sư thúc biết chuyện này, tức giận đến mức đập bàn, nói hắn quả thực làm mất hết mặt mũi âm Sát Tông. Đương nhiên, khí về, lão nhân gia người cuối cùng vẫn là đi Bắc Hoang cứu hắn ra, sau đó phạt hắn một trăm năm cũng không được lại xuống núi, ở trên núi tu luyện cho tốt.” Ô Hân Nhụy cũng tương đương không nói gì, “Nếu ta nói, tiểu tử kia hơn phân nửa là tự tìm. Dù sao, hắn bình thường thích trêu

chọc nữ đệ tử trong tông, ra khỏi cửa làm việc càng không kiêng nể gì, nói không chừng chính là nhìn người Bắc Hoang Tuyết Hồ huyễn hóa thành hình người kiều mị động lòng người, động tâm tư lệch lạc, kết quả đá vào thiết bản rồi."

Vương Lung Yên trầm ngâm một lát, hỏi: "Vậy hắn đi Tây Tấn nhiệm vụ…"

"Đương nhiên là đổi người khác rồi." Ô Hân Nhị vẻ mặt không thèm để ý, thuận tay lại rót thêm trà nóng cho Vương Lung Yên, "Trong tông còn nhiều nhân thủ, chẳng qua chỉ là một nhiệm vụ chân chạy mà thôi. Dẫn người trở về, luyện chế thành thi khôi, sau đó đưa về là được rồi, không có nhiều khó khăn."

"Nếu không phải Tây Tấn bên kia nhu cầu đối với thi khôi lần này hơi lớn, một lần đưa tới mấy vạn hạ nô, cũng không cần đệ tử thân truyền ra mặt, để cho người dưới phụ trách là được."

Ngữ khí của Ô Hân Nhị hời hợt, trong lòng Vương Lung Yên lại lộp bộp một chút.

Mấy vạn thi khôi!

Tây Tấn định làm gì?! Chẳng lẽ…

Nàng thậm chí đều không quản tới việc phỉ nhổ chế độ Tây Tấn, chỉ cảm thấy trong nội tâm một cỗ dự cảm bất thường càng ngày càng nặng, suy đoán nào đó đã hô ra.

Có lòng muốn hỏi tình huống của Nam Tần một chút, lúc nàng mở miệng lại nghĩ tới lời dặn dò của Thủ Triết, chỉ đành dừng lại, miễn cưỡng bẻ ngoặt: "Luyện chế nhiều thi khôi như vậy, tài liệu đủ không?"

"Ai ~ sư tôn cũng sầu đấy." Ô Hân Nhị hoàn toàn không có phát giác không đúng, "Tài liệu tồn kho trong tông, lúc luyện chế thi khôi cho Nam Tần cũng đã dùng gần hết rồi, gần đây tài liệu trên thị trường Ma Triều lại tăng giá, nếu vội vã thu được thì phải tốn tiền nhiều hơn, ta cũng nghe sư tôn vụng trộm oán trách đã nhiều lần."

"Vội vậy sao? Không thể đợi tối luyện thêm nữa sao?" Vương Lung Yên càng nhíu mày càng chặt.

“Hình như không thể.” Ô Hân Nhị thở dài: “Ta cũng không biết cụ thể là tình huống gì, chỉ nghe sư tôn nói hình như có liên quan đến Chân Ma điện, chúng ta không thể.”

Vương Lung Yên nhịn không được hồi tưởng lại tràng hội nghị lúc trước.

Lúc ấy sau khi ba vị Ma Quân Chân Ma Điện kia đến, Kỳ Hồng Chiêu liền phong bế Thánh Điện, không chỉ nàng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, mà ngay cả Âm Phụng Đồ cũng không thể đi vào.

Sau đó, âm Xà Ma Cơ cùng Huyết Đồng Ma Quân rất nhanh liền rời đi, Cổ Tượng Ma Quân giống như thiết tháp kia lại lưu lại, hôm nay liền ở bên cạnh Thánh điện đơn độc vạch ra một ngọn núi, cách Minh Phượng Cư của nàng cũng không tính quá xa.

Mà sau đó, trên dưới âm Sát Tông liền trở nên bận rộn.

Ngoại trừ những đệ tử ngoại môn chuyên phụ trách nuôi trồng linh thực trong viện, các đệ tử khác trong tông dường như đều bề bộn nhiều việc, chính mình thường xuyên có thể nhìn thấy bóng lưng bọn họ đi lại vội vàng. Nhưng hết lần này tới lần khác, bên trong âm Sát Tông kỳ thật căn bản không có phát sinh chuyện gì đặc biệt lớn, những đệ tử kia bận rộn tới lui, cũng đều là dự trữ vật tư.

Cộng thêm chuyện Tây Tấn và Nam Tần luyện chế thi khôi quy mô lớn…

Tất cả mọi thứ đều chỉ về một khả năng. Bọn họ đang chuẩn bị vì một chuyện nào đó.

Mà chuyện kia, khả năng lớn nhất chính là - quốc chiến!

Chân Ma Điện tại sao phải để cho Tây Tấn cùng Nam Tần khởi động quốc chiến? Nhằm vào Đại Càn, đối với bọn họ mà nói có thể có chỗ tốt gì?

Vương Lung Yên chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trong lúc nhất thời căn bản không rõ mối quan hệ nhân quả trong này. Nhưng có một việc, bà ta lại hết sức rõ ràng, đó chính là, bà ta phải nhanh chóng truyền tin tức này về Vương thị!

Vương thị bây giờ, là gia tộc nối liền vận mệnh với Đại Càn quốc, không chấp nhận được nửa điểm sơ suất.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Đại Càn, Lũng Tả quận, Trường Ninh vệ, bến cảng Tân Bình trấn.

Bến cảng to lớn ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt, mỗi ngày đều có vô số thuyền thuyền từ đó ra biển, hoặc là hướng bắc tiến về Thanh La vệ, hoặc là hướng nam tiến về Bách Đảo vệ, hoặc là theo An Giang mà lên, vận chuyển hàng hóa đến các quận trong lục địa.

Theo thời gian phát triển, Tân Bình cảng của Vương thị đã dần trở thành cảng lớn số một Lũng Tả quận, lượng phun ra nuốt vào mỗi ngày vô cùng khổng lồ. Mà cùng lúc đó, cũng mang đến tài phú khổng lồ cho Vương thị.

Giờ phút này.

Dưới cánh tay buộc của luyện khí cao cao, từng cái rương hàng lớn đang bị dây thừng treo lên, theo phương hướng cố định từng chút một di chuyển về phía thuyền chở hàng lớn.

Trên bến tàu, từng hán tử cơ bắp rắn chắc đang lớn tiếng hô to khuân vác hàng hóa, chất hàng, dỡ hàng, trật tự ngay ngắn, từ xa nhìn lại, giống như một bầy kiến bận rộn.

Trong lúc đang bận rộn, một thanh niên tay cầm trường kiếm mang theo một tiểu đội người đi tới.

Trên người những người này đều mặc nhuyễn giáp kiểu dáng, trên tay cầm trường kiếm, quần áo trên người hiển nhiên cũng được phân phát thống nhất, vạt áo và ống tay áo đều thêu huy ký của Vương thị, rõ ràng là đội tuần tra của Vương thị.

“Gia Cát đội trưởng.”

Nhìn thấy nhóm người này, trong đám hán tử cơ bắp rắn chắc kia lúc này có một người đi ra đón, chắp tay hành lễ với thanh niên cầm đầu, thái độ cung kính mà quen thuộc.

Rất hiển nhiên, hai bên là người quen cũ.

“Gần đây có phát hiện người khả nghi nào không?” Thanh niên đáp lễ lại, rồi kéo người sang một bên, làm bộ như đang nói chuyện phiếm, kì thực là dùng linh thức dò hỏi, “Mấy người trước bảo ngươi lưu ý, gần đây có động tĩnh gì đặc biệt không?”

“Mấy người kia gần đây đều rất an phận, chỉ có một người rời khỏi bến tàu, đi ra ngoại vực một chuyến, tạm thời vẫn chưa trở về.” Tráng hán cũng dùng linh thức trả lời, “Ngài yên tâm, có ta ở đây nhìn chằm chằm, bảo đảm không xảy ra sự cố. Có bất kỳ tin tức gì, ta lập tức phái người đi thông tri ngài.”

Thanh niên gật đầu: “Được. Vậy tiếp theo ngươi tiếp tục theo dõi.”

“Nói gì vậy?” Vẻ mặt của tráng hán tươi cười: “Có thể làm việc cho Vương thị, là vinh hạnh của chúng ta, làm gì có chuyện vất vả hay không vất vả? Gia Cát đội trưởng ngài cứ việc giao nhiệm vụ cho chúng ta là được.”

Hàn huyên vài câu, thanh niên lại nhận được một chút tin tức vụn vặt từ tráng hán, lúc này mới dẫn người rời đi, đi tuần tra ở một nơi khác.

Thanh niên tên là “Gia Cát Lương Tài”, chính là đội trưởng tuần tra ở bến tàu này, đồng thời còn kiêm chức một ít công tác tình báo cơ sở.

Không phức tạp, chính là đối đầu với một số người như tráng hán, sau đó mang tin tức trở về, chuyện sau này hắn sẽ không quản nữa.

Giống với rất nhiều người ở đây, tổ tiên của hắn cũng di chuyển từ nơi khác đến đây.

Hắn còn nhớ gia gia đã từng nói với hắn, lão tổ tông Gia Cát Văn Diệu và Gia Cát Thiết Đản còn có Gia Cát Thúy Hoa, đó là một trăm mấy chục năm trước đến Trường Ninh vệ, lúc đó Vương thị còn chỉ là một thế gia bát phẩm, Bình An trấn cũng còn có rất nhiều dân chúng, ngay cả Tân An trấn cũng chưa khai phá.

Khi đó, lão tổ tông bởi vì hồng tai không có nhà, không thể không mang theo vợ con một đường trằn trọc lưu lạc, là Vương thị hảo tâm tiếp nhận những người tị nạn bọn họ, xây

dựng doanh tị nạn cho bọn họ tạm thời an gia, còn cho bọn họ cơ hội làm việc, lúc này mới để cho bọn họ vượt qua thời gian gian gian nan nhất, từ không có gì trở nên dần dần có dáng vẻ của con người, về sau thậm chí còn mua được nhà ở.

Hơn một trăm năm trôi qua, nhà bọn họ sớm đã cắm rễ thật sâu trên mảnh thổ địa này, gia tộc cũng từ bốn người ban đầu, biến thành mấy trăm cành cây dây leo, tộc nhân đồng tông gần như ở khắp nơi mở ra bốn trấn mới.

Đáng tiếc, nhà bọn họ cũng chỉ là dân chúng bình thường, huyết mạch suy nhược, vẫn luôn không thể xuất hiện hạt giống tốt để tu luyện.

Thỉnh thoảng xuất hiện một tổ tiên thiên phú tuy không nhập phẩm, nhưng ở trong huyết mạch bình dân cũng coi như không tệ, cùng Vương thị ký khế ước bồi dưỡng nhận được một viên Khải Linh đan, thành công thăng cấp thành hạ phẩm Đinh đẳng, chỉ là dừng lại ở Luyện Khí cảnh tầng bảy, chỉ có thể xem như một tộc binh tạm được.

Nhưng theo đời này sinh hoạt tốt hơn đời trước, Khải Linh đan dần dần phổ cập, khiến huyết mạch suy nhược dần dần hiện ra, cũng chính đến đời này, mới xuất hiện dòng độc đinh thiên phú tu luyện không tồi như Gia Cát Lương Tài.

Năm tám tuổi, hắn đã bị kiểm tra ra tư chất Bính đẳng hạ phẩm, cũng nhận được danh ngạch tiền trợ học do Vương thị cung cấp.

Bản thân hắn cũng không chịu thua kém, mười ba mười bốn tuổi dựa vào cố gắng và chăm chỉ thi đậu vào lớp tinh anh của Vương thị, tiếp nhận giáo dục rất tốt, và đưa vào danh sách bồi dưỡng gia đình.

Bởi vì thiên phú chiến đấu cũng không tệ lắm, làm người lại bình tĩnh cẩn thận, sau khi tốt nghiệp hắn rất thuận lợi gia nhập đội tuần tra của Vương thị, trở thành một thành viên trong đông đảo gia tướng của Vương thị.

Hiện giờ đã là năm thứ mười hắn gia nhập đội tuần tra.

Bởi vì cho tới nay biểu hiện không tệ, hắn lấy được không ít phần thưởng, đoạn thời gian trước chủ quản hải phòng An

Tùng công tử còn điểm danh biểu dương hắn, đề cập tới hắn làm tiểu đội trưởng.

Hiện giờ, hắn vẫn chưa tới ba mươi đã có tu vi Luyện Khí cảnh tầng tám.

Dựa theo quy củ của gia tướng Vương thị, chỉ cần mài tu vi đến Luyện Khí cảnh tầng chín đại viên mãn trước sáu mươi tuổi là có thể nhận được một viên Thiên Linh đan và một số nguyên liệu phụ trợ khác từ nhà kho của Vương thị.

Nói không chừng, hắn sẽ trở thành người đầu tiên của Gia Cát gia đột phá Linh Đài cảnh.

Tuy hắn là gia tướng của Vương thị, nhưng cũng có thể bao nhiêu chiếu cố đến những người khác của Gia Cát gia, như vậy Gia Cát gia cũng coi như là một nửa thế gia tu hành.

Chỉ cần có thể đủ tiền mua được đất đủ, lập được công trạng rất lớn, trở thành thế gia Cửu phẩm có thể được sắc phong chính thức cũng có khả năng nhất định, hiện giờ Vương thị cũng có chính sách liên quan.

Lão tổ tông hơn trăm năm trước, sợ là cũng không nghĩ tới Gia Cát gia sẽ có một ngày như vậy!

Nghĩ từ nhỏ đến lớn, gia gia và các thúc bá trưởng bối tha thiết mong đợi với mình, Gia Cát Lương Tài cảm giác gánh nặng trên vai, tuần tra cũng càng thêm cẩn thận.

Trong lúc tuần tra.

Bỗng dưng.

Bên bến tàu truyền đến trận trận xôn xao.

Gia Cát Lương Tài lập tức dẫn người chạy tới, dẫn theo mấy người tiểu đội tuần tra khống chế tràng diện, lại thấy phương hướng vào cửa biển, một con cá lớn màu lam nhạt hình thể như ngọn núi nhỏ đang ung dung bơi qua bên này.

Trên trán cá lớn còn có ba bóng người nhỏ bé đang đứng.

Trong đó có một bóng người mặc áo trắng, phong thái ngọc cốt, dù cách xa như vậy cũng khiến người ta liếc mắt một cái sẽ chú ý tới.

“Là An Nghiệp công tử và hai vị quận chúa!”

Đội tuần tra lập tức có người phản ứng lại, kinh hô một tiếng.

Gia Cát Lương Tài cũng sáng mắt lên.

Cho dù lấy thị lực của bọn họ thật ra căn bản không thấy rõ bóng người trên đầu cá lớn, bọn họ cũng biết phía trên đó sẽ là ai. Dù sao, trong đầu Tông Côn thiếu gia, không phải ai cũng có tư cách đứng.

“Mau! Phái một bước nhanh về thông báo cho gia tộc!” Gia Cát Lương Tài vội vàng hạ lệnh.

Lúc này, toàn bộ bến tàu đã hoàn toàn sôi trào lên, quần tình kích động, náo nhiệt giống như đang ăn tết.

Không còn cách nào, An Nghiệp công tử và hai vị quận chúa lần này ra biển “Mục ngư”, rời đi rất lâu rất lâu. Lâu đến mức bọn họ cũng bắt đầu nhớ bọn họ.

Lần này, An Nghiệp công tử trở về, chắc hẳn có thể mang về không ít thứ tốt, ngay cả những người sống dựa vào hệ thống sản nghiệp của Vương thị như bọn họ, đều có thể nhận được không ít lợi ích thực tế.

Dù sao, ai lại không thích Tài Thần gia chứ!

…

Chương 23: Đối với Vương An Nghiệp, hắn triển khai hành động.

…

Bây giờ kinh tế của Tân Bình trấn tương đối phát đạt, mỗi ngày đều có tán tu, bình dân của Lũng Tả quận và ngoại quận, Huyền Vũ gia tộc bất nhập lưu, hoặc là con cháu thế gia đến Tân Bình trấn tìm kiếm cơ hội phát tài.

Cho dù là đội tuần tra của Vương thị, đã khống chế nghiêm ngặt, hơn nữa cần phải chứng minh thân phận hợp pháp, nhưng vẫn không thể ngăn chặn tất cả những người có lòng dạ bất chính.

Bởi vậy, trong đám người "Sùng liệt" kia, đến tột cùng cất giấu bao nhiêu ngưu quỷ xà thần, còn chưa thể biết được.

Giờ phút này.

Trong một góc nhỏ không đáng chú ý, đang lặng yên đứng bốn vị nữ tử. Bộ dáng cùng khí chất của các nàng đều cực kỳ bình thường, nhìn không thu hút chút nào, giống như là một thành viên bình thường nhất trong ngàn vạn người.

Một đạo năng lượng chấn động vô hình nhộn nhạo quanh bốn người, ngăn cách ra một không gian giao lưu tương đối riêng tư.

Cách lồng năng lượng, người bên ngoài đã không nhìn thấy các nàng, cũng không nghe được thanh âm của các nàng, cung cấp yểm hộ hoàn mỹ cho các nàng.

"Chỉ là một Thiên Nhân cảnh, lại có thể có lực hiệu triệu như vậy, xem ra, địa vị của Vương An Nghiệp này ở Trường Ninh Vương thị thật sự rất cao." Thanh y nữ tử trong tứ nữ cảm khái, "Chân Ma điện chúng ta thân truyền ra ngoài, cũng chính là trận chiến như vậy?"

Tam nữ còn lại hiển nhiên cũng chú ý tới xôn xao trên bến đò, tất cả đều gật đầu.

Các nàng cũng không phải là những lâu la thực lực nhỏ yếu trên bến tàu. Cho dù cách khoảng cách xa như vậy, các nàng

cũng có thể nhìn rõ ràng ba người phụ thê Vương Tông Côn và Vương An Nghiệp trên đỉnh đầu hắn.

Nữ tử mặc váy dài màu đỏ cầm đầu hơi trầm ngâm, bên môi đột nhiên mỉm cười: “Xem ra, cơ hội của chúng ta tới rồi.”

“Sư tôn?” Cô gái áo xanh kinh ngạc nhìn sang.

“Chúng ta chuyến này chính là vì chuẩn bị cho sư tôn đội tiền tiêu, chuẩn bị cho nhiệm vụ kế tiếp. Sư tôn cũng là tin tưởng năng lực của chúng ta, mới giao nhiệm vụ tiền tiêu này cho bản ma sứ. Đáng tiếc, kết cấu Lũng Tả quận đã hoàn toàn thay đổi, không chỉ có ám tử chôn trước đây còn thừa lại không bao nhiêu, ngay cả kiểm tra cũng trở nên vô cùng nghiêm khắc.” Nữ tử váy đỏ thanh âm hơi khàn, có vài phần bất đắc dĩ: “Để cẩn thận, bây giờ chúng ta vẫn chưa thể tùy ý bại lộ thân phận, thủ đoạn có thể sử dụng liền trở nên vô cùng có hạn.”

Nữ tử váy đỏ này chính là đệ tử thân truyền của Âm Xà Ma Cơ, người ta gọi là “Xích Mị Ma Sứ”.

Nàng tu luyện chính là truyền thừa ma đạo thần thông 【Âm Ma Chân Pháp】, bây giờ đã có thực lực Thần Thông cảnh sơ kỳ.

Là đệ tử đắc ý của Âm Xà Ma Cơ, nàng tự nhiên cực kỳ am hiểu tiềm hành ẩn nấp, biến ảo lẻn vào các loại thủ đoạn, đã từng còn có ghi lại huy hoàng sau khi lẻn vào Tiên Triều chấp hành nhiệm vụ toàn thân trở ra.

Về phần ba nữ tử có bộ dáng “bình thường” bên cạnh nàng, chính là đệ tử của nàng.

Trong đó, nữ tử áo xanh tên là “Thanh Cơ”, mặc áo trắng, tên gọi “Ngọc Cơ”, người mặc áo tím thì gọi là “Tử Cơ”.

Ba người này đều là người nổi bật trong đệ tử truyền nhân mà Xích Mị Ma Sứ tỉ mỉ bồi dưỡng, lần này theo nàng đến đây, chính là vì hiệp trợ nàng hoàn thành nhiệm vụ tiền tiêu.

Từ hơn nửa tháng trước, các nàng đã thông qua một trong những cọc ngầm được bố trí ở Đại Càn trước kia, đã thành công giả mạo thân phận của người Đại Càn, cũng lẫn vào địa bàn của Lũng Tả quận Vương thị, đồng thời nắm giữ tình báo sơ bộ liên quan tới Vương thị.

Đáng tiếc, khi các nàng ý đồ tiến thêm một bước mở ra cục diện, lại gặp phiền toái.

Trường Ninh Vương thị này đối với Lũng Tả quận có lực khống chế quá mạnh mẽ. Sản nghiệp nhà bọn họ liên lụy tới rất nhiều ngành nghề bất đồng, khoảng cách tương đối lớn, quan hệ với các gia tộc thông gia cũng thập phần chặt chẽ, các loại dây chuyền sản nghiệp phức tạp dây dưa lẫn nhau, lực khống chế cơ hồ lan khắp toàn bộ Lũng Tả quận.

Bất luận các nàng muốn hành động gì, đều không thể tránh khỏi Trường Ninh Vương thị này.

Ba người Thanh Cơ, Ngọc Cơ, Tử Cơ nghe sư tôn nhà mình phân tích, không khỏi đồng loạt gật đầu.

Hình thức bây giờ quả thực rất bất lợi đối với các nàng. Nếu như lúc sư tổ đến, các nàng còn không thể mở ra cục diện, ở Lũng Tả quận ổn định căn cơ, sợ là rất khó bàn giao.

“Bây giờ, cơ hội tới rồi.” Xích Mị Ma Sứ nhìn ba người Nhất Côn ở phương xa, trên mặt lộ ra biểu cảm nhất định phải có: “Nếu bây giờ địa đầu xà lớn nhất của Lũng Tả quận chính là Trường Ninh Vương thị. Vậy nếu chúng ta có thể trà trộn vào Vương thị, cũng nắm giữ một nhân vật trung tâm của Vương thị, tất nhiên sẽ có lợi ích rất lớn đối với kế hoạch tìm kiếm Huyết Sào kế tiếp.”

“Bây giờ là thời điểm khảo nghiệm năng lực của các ngươi.”

“Sư tôn.” Ngọc Cơ do dự nói: “Mặc dù Vương An Nghiệp này có địa vị rất cao ở Vương thị, nhưng hắn cưới hai vị tiểu quận chúa xuất sắc làm thê tử, muốn lợi dụng sắc đẹp tiếp cận hắn sợ là không dễ dàng nhỉ?”

Nàng là người nhỏ nhất trong ba đệ tử, thực lực cũng là yếu nhất, hiện giờ thậm chí còn chưa đến hai trăm tuổi.

“Ngọc Cơ, xem ra con còn chưa hiểu được tâm tư của nam nhân rồi.” Thanh Cơ ánh mắt lưu chuyển, trong thần sắc lộ ra vẻ khinh thường: “Thứ nhất, hắn tuổi còn trẻ đã cưới hai người vợ, chứng tỏ bản chất hắn là một tên háo sắc. Thứ hai, hai vị tiểu quận chúa trong truyền thuyết kia quả thật rất xinh đẹp, nhưng cả ngày chỉ ăn những bữa tiệc lớn quen rồi, sẽ muốn

nếm thử những món ăn quê khác nhau. Đây chính là cơ hội của chúng ta."

"Chỉ cần có thể thành công trà trộn vào bên cạnh hắn, bằng bản lãnh của ta, cam đoan có thể khiến hắn đắm chìm trong ôn nhu hương của ta từng chút một."

"Nhưng mà Thanh Cơ tỷ tỷ, hiện trường nhiều người như vậy, tỷ muốn trà trộn vào bên cạnh hắn như thế nào?" Ngọc Cơ nghi hoặc hỏi.

"Cái này đơn giản. Hai vị tiểu quận chúa từ nhỏ sinh ra ở hoàng thất, tính tình tất nhiên là loại cường thế." Thanh Cơ vẻ mặt đã tính trước kỹ càng, "Ta có thể giả trang thành một đại tiểu thư gặp nạn điềm đạm đáng yêu, coi đây là điểm tiếp cận hắn. Làm như vậy, nhất định có thể kích phát ra lòng đồng tình nam nhân, dẫn xuất dục vọng bảo hộ của hắn."

Lời vừa nói ra, ngay cả sư tôn của sư tôn ba Cơ là Xích Mị Ma Sứ, cũng cảm thấy có thể nói: "Nếu như thế, hành động lần này sẽ do Thanh Cơ chấp hành. Chỉ cần ngươi thành công đánh vào bên cạnh Vương An Nghiệp, ta sẽ cho ngươi công đầu."

Thanh Cơ lập tức vui mừng quá đỗi: "Tạ ơn sư tôn."

Dứt lời, nàng liền vận chuyển ma công, không bao lâu, một đạo sương mù tối tăm mờ mịt âm thảm bao phủ nàng.

Hơn mười hơi thở sau, sương mù tiêu tán, nàng cũng đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Khuôn mặt bình thường kia, đã bị một gương mặt thanh nhã dịu dàng, tựa như hoa sen mới nở thay thế, khuôn mặt xinh đẹp, lông mày thanh tú, khóe mắt hơi rủ xuống, da thịt trắng nõn như tuyết, có một loại cảm giác dễ vỡ tựa như đồ sứ.

Cho dù vẫn là một thân áo xanh như cũ, nhưng giờ phút này, nghiễm nhiên đã đem bốn chữ "sỉ mịch đáng thương" giải thích đến vô cùng nhuần nhuyễn, rất dễ dàng khiến cho người ta muốn bảo vệ.

"Không hổ là Thanh Cơ tỷ tỷ, chiêu huyễn thân pháp này quả nhiên là dùng đến cực diệu."

Ngọc Cơ và Tử Cơ ở bên cạnh thấy thế, không khỏi có vài phần hâm mộ và ghen ghét.

Thanh Cơ một thân giả trang này xem như bắt được tâm lý che chở của những thế gia công tử kia. Nàng cái công đầu này có thể lấy quá dễ dàng.

Cũng chính vào lúc này.

Vương An Nghiệp mang theo hai vị mỹ quyến, đã leo lên bờ.

Hắn ôn nhuận thân thiết chào hỏi dân chúng chung quanh, thoạt nhìn một chút cũng không ra vẻ.

Bây giờ hắn đã chín mươi tuổi, giờ phút này vẫn là bộ dáng thanh niên, phong thái như ngọc, ôn nhuận hòa nhã, một thân bạch y càng làm nổi bật lên khí độ phi phàm của hắn, nói chuyện cũng làm cho người ta như tắm gió xuân, thập phần êm tai.

Nhìn qua, dáng vẻ đó giống Vương Thủ Triết năm đó đến bảy tám phần, chỉ là không thâm thúy như Vương Thủ Triết, hiển nhiên là vì trên vai không có gánh nặng gì.

Mà Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La ở bên cạnh hắn cũng vẫn là bộ dáng thanh niên nữ tử, dung mạo xinh đẹp, khí chất như tiên.

Mấy chục năm qua đi, các nàng đã từng ngang ngược tùy hứng, một thân tập khí đại tiểu thư, cũng đã khiêu thoát, trở nên trầm ổn nội liễm, giữa lông mày lộ ra đoan trang cùng quý khí của đại phụ thế gia.

Cho dù trên đầu các nàng chỉ khoác lên kiểu tóc đơn giản, cũng không mặc trang sức đặc biệt quý trọng, khí trường cường đại kia vẫn làm cho người ta không dám khinh thường.

Ba người đi cùng nhau, giống như thật sự là mỹ quyến thần tiên hạ phàm của Thiên Cung, hâm mộ vô số nam nam nữ.

Thanh Cơ ăn mặc thành “đại tiểu thư gặp nạn” thân hình phiêu hốt, giống như một con rắn vô hình vô hình, đã trong lúc vô tình cắt vào hàng phía trước.

Nhìn Vương An Nghiệp dáng người cao ngất, tuấn tú phi phàm kia, ánh mắt của nàng không khỏi càng thêm nóng rực

vài phần, giống như là kẻ săn mồi hung mãnh đang nhìn về phía con mồi vậy.

Thợ săn cao cấp thường là xuất hiện với hình thái con mồi.

Hôm nay liền bảo Thanh Cơ tỷ tỷ nhà ngươi đến dạy ngươi học ngoan!

Thanh Cơ ấp ủ một chút cảm xúc, làm cho ánh mắt trở nên càng thêm ôn nhu động lòng người, lập tức liền dùng tư thái mềm mại bỗng dưng xông về phía trước, đồng thời buồn bã hô một tiếng: "An Nghiệp công tử, số mệnh của ta khổ quá đi! Phụ thân của ta ép buộc ta gả cho…"

Nhưng nàng còn chưa hô xong.

Trong đám người phía sau nàng lập tức lao ra bảy tám nữ tử muôn hình muôn vẻ, mỗi người đều hình dung thê lương, điềm đạm đáng yêu, trong miệng còn đang hô to: "An Nghiệp công tử cứu ta, ô ô, mạng của người ta thật khổ nha."

"Ta vốn xuất thân từ đại gia tộc, nhưng gia tộc gặp đại nạn…"

"Ca ca ta (hay là phụ thân), ép buộc ta muốn gả cho một lão đầu tử làm thiếp…"

"Ta liều chết trốn thoát, nhưng bây giờ đã không còn người thân, cơ khổ vô thích…"

Những nữ tử này dung mạo đều có chút xuất sắc, khí chất cũng cực kỳ tương tự, ngay cả đài vốn đều có độ tương tự kinh người, mỗi người đều là "đại tiểu thư gặp nạn" nền móng!

Chúng nữ ngươi một lời, ta một câu, giống như nói quần chúng đồng thanh, phi thường náo nhiệt.

Cùng là một thành viên trong đại tiểu thư gặp nạn, Thanh Cơ kinh ngạc đến mức ngay cả lời thoại cũng quên mất. Bên trái ba đại tiểu thư gặp nạn, bên phải bốn đại tiểu thư gặp nạn, tổng cộng là tám người!

Không, hẳn là không chỉ có tám người.

Ánh mắt Thanh Cơ tốt, phát hiện trong đám người còn có mấy hành động chậm đang chuẩn bị lao ra, kết quả nhìn thấy một màn này lại lặng lẽ rụt trở về.

"Cái này…"

Vương An Nghiệp bất đắc dĩ đỡ trán.

Vì sao loại phiền toái này luôn liên tiếp không ngừng?

Sau lưng hắn, Ngô Ức La và Ngô Tuyết Ngưng thấy thế, vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Dù sao tình huống tương tự cũng đã thấy nhiều rồi, hai người không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Mà lúc này, nhóm "đại tiểu thư gặp nạn" đã bắt đầu cãi nhau, mỗi người đều tỏ vẻ ta mới thật sự là đại tiểu thư, các ngươi đều là giả mạo.

Tràng diện càng thêm náo nhiệt.

"Im lặng, yên lặng hết cho ta!"

Thấy thế, Gia Cát Lương Tài và mấy đội tuần tra lập tức vọt vào, chắn trước mặt ba phu thê Vương An Nghiệp, quát với một đám đại tiểu thư gặp nạn, "Trước tiên không được ầm ĩ, có chuyện gì thì nói."

Sau khi chấn nhiếp hiện trường, Gia Cát Lương Tài lau mồ hôi trên trán, hành lễ xin lỗi Vương An Nghiệp: "Thất công tử, việc này là thuộc hạ thất trách rồi."

"Không sao, loại chuyện này cũng khó lòng phòng bị, các nàng ai nấy đều rất kín đáo." Vương An Nghiệp ôn hòa phất phất tay: "Các ngươi cứ xử lý theo lệ thường là được, chú ý phương thức phương pháp, nếu ai thật sự có khó khăn thì giúp một chút."

"Vâng, Thất công tử."

Gia Cát Lương Tài hành lễ đáp ứng, liền lập tức cùng các đồng liêu bắt đầu xử lý việc này.

Chỉ thấy bọn họ móc giấy bút ra, thuần thục vừa hỏi thăm vừa ghi danh.

"Xin chào ngài, ta là Gia Cát Lương Tài của đội tuần tra bến cảng Tân Bình trấn, vị tiểu thư này ngài là tiểu thư gặp rủi ro đến từ đâu? Tên tuổi và quê quán đều đăng ký một chút."

"Tiểu thư gặp nạn ngài yên tâm, Vương thị chúng ta có cơ cấu phúc lợi hoàn thiện, đồng thời có trạm cứu trợ, ngài có bất kỳ khó khăn gì chúng ta đều có thể hỗ trợ giải quyết."

“Phụ thân ngài muốn ép ngài gả cho lão già hợm hẹm? Điều này đương nhiên không thể nhịn. Ngài yên tâm, loại chuyện này không cần Thất công tử ra tay. Vương thị chúng ta có nhân viên cứu trợ tương quan có thể giúp đỡ ngài giải quyết vấn đề, cam đoan một con rồng phục vụ!”

“Ngài có oan ức gì, đến trạm cứu trợ cũng có thể nói ra, đồng sự của chúng ta đều là được nhận qua huấn luyện chuyên nghiệp.”

Vương thị bây giờ sớm đã không còn là Vương thị nhỏ yếu lúc trước nữa, cho dù chỉ là đội viên tuần tra, cũng phải có bối cảnh giáo dục tốt, được huấn luyện chuyên môn, ai cũng biết lễ phép, biết lễ tiết, ngữ điệu ôn nhuận, thái độ hòa ái.

Đăng ký xong xuôi.

Tổng cộng tám đại tiểu thư gặp nạn đều bị đội tuần tra khách khí “mời” đi.

Kế tiếp, tự nhiên sẽ có nhân viên chuyên môn tiến hành kiểm tra đối với thân phận của các nàng bước tiếp theo, có khó khăn trợ giúp một chút, không khó khăn liền chế tạo chút khó khăn, cũng muốn trợ giúp một chút.

Bọn họ xuất thân binh gia tướng, cũng không thể làm hỏng thanh danh tốt đẹp của Thất công tử.

Thanh Cơ mấy phen muốn khơi mào mâu thuẫn, lại đều bị những đội tuần tra kia lặng lẽ hóa giải. Từ thái độ của những đội tuần tra kia, vậy mà không tìm ra được nửa điểm lý do gây chuyện.

Vừa bị “lịch lễ mời đi”, đồng thời trong lòng nàng có chút hốt hoảng.

Thân đường đường là tu sĩ ma đạo tu vi Tử Phủ cảnh, nàng ta cư nhiên không có biện pháp nào đối với hai tiểu tốt tử Luyện Khí cảnh, đây quả thực là đột phá tam quan và nhận thức của nàng ta. Đám người Vương thị này là có độc sao?

Không thể làm gì, nàng đành phải trơ mắt nhìn sư tôn trong đám người.

“Thanh Cơ, nhiệm vụ lần này can hệ trọng đại, ngươi ngàn vạn lần không thể bại lộ bản thân.” Giọng nói rất bất mãn của

Xích Mị Ma Sứ vang lên bên tai Thanh Cơ, “Ngươi cứ tiếp tục giả trang đại tiểu thư gặp nạn của ngươi, người ta nói cái gì ngươi liền phối hợp cái đó. Nếu như ngươi dám vận dụng vũ lực, bại lộ hành tung của chúng ta, khiến cho Vương thị cảnh giác, làm hỏng đại kế của sư tôn, cũng đừng trách vi sư tâm ngoan thủ lạt.”

Cơ thể Thanh Cơ run lên, chỉ đành cắn răng, ngoan ngoãn bị hai tiểu tốt Luyện Khí kỳ “mời đi”.

Sư tôn nói không chừng sẽ phản kháng, hảo hảo phối hợp với đối phương. Vạn nhất…

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng cũng là phát hoảng.

Trước đây chỉ cần nàng sử dụng thủ đoạn mị hoặc, chỉ cần là nam nhân, hơn phân nửa chịu không được. Loại trải qua “sau khi chiến bại bị bắt làm tù binh” này, nàng vẫn là lần đầu tiên a…

Sau khi tám vị đại tiểu thư gặp nạn được mời đi, trật tự hiện trường lại tiến vào chế độ bình thường.

Mà trải qua một đợt “Nháo kịch” như vậy, xe sương Vương thị chuyên môn dùng để vận chuyển hàng hóa cũng đã đến.

Quản sự dẫn đội mở ra sương xe, từ bên trong lấy ra từng đống vật liệu cùng tấm kim loại, rất nhanh liền lắp xe vào thành từng cái xa đấu cực lớn.

Nhìn tư thế thuần thục kia, rất hiển nhiên đều là làm quen rồi.

Thân thể nửa kéo còn ở trong nước, Vương Tông Côn đầu to cắn bên bờ lập tức mở ra cái miệng khổng lồ, phun một trận “Phốc phốc phốc” vào những xe đấu kia.

Trong chốc lát, một đống lớn đồ vật lộn xộn từ trong miệng nó phun ra, “Binh binh bang bang” rơi vào trong xa đấu.

Không gian trong xa đấu nhanh chóng bị lấp đầy.

Đổ đầy một cái, Vương Tông Côn lại đổi cái khác.

Chỉ trong một lát, đã “bụp bộp bốp” mấy chục xe.

Những bách tính vây xem kia lần đầu tiên nhìn thấy một màn này trợn mắt há hốc mồm, cả đám đều há to miệng, thật lâu không cách nào khép lại.

“Má ơi, cái kia màu xám trắng là xương Long Kình à? Nhiều như vậy?” Thương nhân có biết hàng không nhịn được lên tiếng kinh hô, “Còn có cái kia nữa, cái kia… đó có phải là vỏ sò của Huyết Hồng San Hô và Long Văn Tượng Bối hay không? Nhiều như vậy… cái này, giá trị bao nhiêu tiền nhỉ?”

Không nói tới những tài liệu không dễ nhận biết kia, chỉ riêng san hô kia hiện ra hoa văn huyết sắc, còn có đường vân vỏ sò cực kỳ đặc sắc của Long Văn Tượng Bối, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai!

Đây đều là tài liệu luyện khí luyện đan tốt, tùy tiện một khối cũng giá trị mấy chục càn kim! Thứ đáng giá như vậy, cư nhiên cứ như vậy tùy ý mà xếp chồng ở trong xe đấu, cũng không thu thập chỉnh lý thoáng một phát, không khỏi cũng quá phung phí của trời đi?

“Hắc! Đối với ngươi mà nói là bảo bối tốt đáng giá, đối với An Nghiệp công tử người ta mà nói thì chưa chắc.” Tiểu hữu danh tiếng hành thương Đông Phương Vấn Thiên hôm nay vừa vặn ở bến tàu, nghe vậy ha ha cười một tiếng.

Đông Phương Vấn Thiên chẳng qua chỉ là trung niên, dáng người cao ngất mà khí độ bất phàm, trên ngón tay đeo một nhẫn trữ vật trung phẩm, càng lộ rõ thân giá bất phàm của hắn.

“Thì ra là Đông Phương đương gia.” Đám thương nhân vân du xung quanh nhao nhao hành lễ với hắn, trong lòng vừa kính sợ vừa hâm mộ.

Thái gia của Đông Phương Vấn Thiên này cũng xuất thân từ thương nhân tán tu, nhưng hắn nhập nghề sớm, phúc lợi phát triển của Vương thị cũng là nhiều nhất, thoáng cái đã phát gia làm giàu.

Cũng may Đông Phương Thương Khung tiền bối đối với các thương lái vân du tán tu thập phần chiếu cố, lưu lại thanh danh lớn như vậy. Hiện giờ tuổi tác quá lớn, chạy không nổi nữa, liền để Tôn Đông Phương Vấn Thiên gánh vác sự nghiệp gia tộc.

“Đông Phương đương gia, chẳng lẽ những vật này đều không tốt?” Một ít thương nhân vân du chưa từng thấy qua tràng diện như vậy, yếu ớt hỏi.

“An Nghiệp công tử có thứ gì tốt chưa từng thấy qua? Những thứ này đoán chừng là Tông Côn công tử tùy ý nhặt về từ đáy biển. Thứ tốt chân chính, quá nửa là sẽ không tùy tiện xử trí như vậy.”

“Tùy ý nhặt?” Thương lái bán hàng rong kia nuốt ngụm nước miếng rất không có tiền đồ: “Chỉ với mấy thứ nó phun ra, phỏng chừng cũng phải giá trị mấy trăm vạn càn kim nhỉ? Con Long Kình Vương thị này, nuôi cũng quá đáng.”

Nếu hắn có một con Long Kình như vậy, chẳng phải phát tài rồi sao?

Phi! Ngươi mới là Long Kình! Cả nhà ngươi đều là Long Kình!

Vương Tông Côn nôn xong “rác rưởi” trong không gian, thình lình nghe nói như thế, nhất thời bị kích thích, trong lòng hùng hùng hổ hổ.

Mỗi lần đều bị coi thành giống loài Long Kình cấp thấp, há có thể không tức giận?

Nhưng mà phụ thân và mẫu thân dặn dò hắn phải điệu thấp, không cho phép bại lộ thân phận Côn, hắn lại không thể rêu rao khắp thế giới là lão tử là con Côn.

Thật sự quá rét run!

“Tông Côn gia gia, người có khỏe không? Nếu được thì chúng ta đi thôi.” Lúc này, giọng An Nghiệp truyền đến: “Lần này ở bên ngoài trì hoãn quá lâu, người phải nhanh chóng trở về học bù, nếu không thái nãi nãi sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Nhắc tới mẫu thân, Vương Tông Côn trong lòng giật mình tỉnh táo hơn rất nhiều, lúc này mới thu liễm tâm tư muốn đánh người. Hình thể trong chốc lát thu nhỏ lại, biến thành một “Tiểu Ngư” dài hơn một trượng, lơ lửng ở không trung, vui vẻ tiến đến bên cạnh An Nghiệp.

Theo tu vi của hắn càng sâu, huyễn hóa lớn nhỏ càng thêm thành thạo.

“Tông Côn gia gia, ngài không thể cố gắng nhiều, sớm tốt nghiệp Tộc Học sao?”

“Ta đã đủ cố gắng, nhưng mỗi khi ta vất vả học xong tri thức, hệ thống tri thức của tộc học lại thăng cấp…”

“…”

Vương An Nghiệp thở dài.

Học quá chậm chính là điểm ấy không tốt, hệ thống tri thức tộc học thay đổi quá nhanh, hiện tại cho dù bảo hắn trở về Tộc Học, nhìn thấy những đề mục cao thâm khó lường kia, đoán chừng cũng phải học từ đầu, nghiên cứu thật tốt một phen mới có thể nhặt lại lần nữa.

Dù sao, nhiều năm không dùng, thật nhiều tri thức một chút hắn cũng đã không nhớ rõ.

“Con Long Kình kia thật không đơn giản.” Xích Mị Ma Sứ từ xa chứng kiến một màn như vậy, không khỏi nhíu mày, “Trong Long Kình tầm thường, mặc dù cũng sẽ xuất hiện không gian phẩm chủng có được, nhưng nội tình hơn phân nửa tương đối nông cạn, lợi dụng đối với không gian chi đạo cũng phi thường thô thiển. Mà con Long Kình này, hơn phân nửa đã thức tỉnh một bộ phận huyết mạch tổ côn, chỉ sợ cuối cùng có thể trưởng thành đến thập nhất giai.”

“Nội tình của Vương thị này, chỉ sợ so với tình báo nông cạn chúng ta hiểu được sâu hơn nhiều lắm. Có ý tứ, Lũng Tả quận nho nhỏ này, lại có thể xuất hiện một thế gia thú vị như thế.”

Xích Mị Ma Sứ này chung quy là tu sĩ Thần Thông cảnh của Xích Nguyệt Ma Triều Chân Ma Điện, nhãn lực giới không phải người bình thường có thể so sánh.

“Sư tôn, bọn Vương An Nghiệp lên xe ngựa, trực tiếp xuất phát đi trạm dịch phi liên.” Ngọc Cơ có chút lo lắng nói: “Đến lúc đó muốn tiếp xúc với hắn, sẽ muôn vàn khó khăn.”

“Sư tôn, hay là để ta đi thử xem.” Tử Cơ xoay chuyển ánh mắt, nghĩ ra một diệu kế: “Nhìn từ biểu hiện của Vương An Nghiệp, hắn cực kỳ chú trọng thanh danh gia tộc. Không bằng ta lên xe ngựa của hắn đụng một cái, sau đó dùng huyền khí chấn thương phế phủ ngũ tạng của mình. Đụng phải loại tai nạn xe cộ nghiêm trọng này, hắn nhất định không thể buông tay mặc kệ, sau đó ta có thể nhân cơ hội này mà cười ha ha…”

“Đây cũng là một chú ý tốt.” Xích Mị Ma Sứ khen ngợi nói, “Trước tiên dùng việc này cùng hắn kết nối, sau đó từ từ mưu tính.”

“Tử Cơ sư tỷ thật thông minh. Một chủ ý tuyệt diệu như vậy cũng có thể nghĩ ra được.” Ngọc Cơ có chút sùng bái nhìn Tử Cơ.

“Sư tôn, ta đi đây!” Sương mù quanh thân Tử Cơ toát ra, sau khi biến ảo một chút liền biến thành một vị mỹ nữ tán tu tư thế oai hùng hiên ngang.

Sau khi rời khỏi trận pháp ngăn cách, nàng liền một đầu phóng về phía xe ngựa của Vương An Nghiệp.

Hai chân nàng đạp một cái, vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ trên không trung, huyền kình trong cơ thể bộc phát, chấn động đến chính mình bị thương, nghẹn lại một ngụm máu, chuẩn bị chờ nàng chạm đến xe ngựa mới phun ra.

Tất cả hành động đều vô cùng hoàn mỹ.

Là thời điểm thể hiện kỹ năng diễn xuất của Tử Cơ ta rồi.

Trong lòng Tử Cơ đắc ý.

Thật không nghĩ tới, trong nháy mắt này.

Xung quanh lại có một đám tiểu cô nương đủ mọi màu sắc gào thét vọt ra, dùng đủ loại tư thái quỷ dị đánh về phía xe ngựa của Vương An Nghiệp.

“Vì An Nghiệp ca ca, muội liều mạng!”

“Không phải chỉ là bị thương thôi sao? Ta chỉ muốn một sự quan tâm dịu dàng của An Nghiệp ca ca.”

“An Nghiệp ca ca có thể ôm muội một chút, chết không hối hận.”

“Phốc!”

Tử Cơ không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Có cần cuốn ở trong đến trình độ này không? Đụng một cái xe đụng đồ sứ, đều có một đống lớn người tranh nhau làm.

“Kẹt!”

Xa phu sớm có phòng bị, vội vàng tới gấp, ghìm xe ngựa dừng lại trước rồi nói sau.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không chịu nổi các cô nương chủ động muốn đâm vào xe ngựa, trong đó cũng bao gồm Tử Cơ rất khiếp sợ.

“Ôi ôi ôi, ta bị thương rồi. An Nghiệp ca ca cầu ôm một cái, ôm một cái người ta sẽ không đau.”

Một đám các cô nương, ngổn ngang lộn xộn nằm ở trước xe ngựa kêu thảm, mỗi người đều diễn kỹ tinh xảo, tựa như ảnh hậu.

Sau đó đội tuần tra đúng hẹn mà tới, bắt đầu đợt an ủi thứ hai.

“Các cô nương, chúng ta có hệ thống chữa bệnh và hệ thống bồi thường hoàn thiện.”

“Các ngươi yên tâm, cơ cấu y tế của chúng ta sẽ tiến hành chẩn đoán bệnh toàn diện và trị liệu cho các ngươi, kiên quyết sẽ không để lại di chứng.”

“Còn có thể thuận tiện giúp các ngươi làm đẹp một phen.”

Dưới sự xử lý thành thạo của đội tuần tra, đội đấu gồm toàn quân bị diệt, ngay cả bàn tay nhỏ bé của An Nghiệp cũng không chạm được.

Mà Tử Cơ vì biểu diễn chân thật, ngũ tạng phế phủ đều bị thương, cũng không hề ngoài ý muốn được cáng cứu đi của đội tuần tra.

Đồng thời, bên tai nàng truyền đến giọng nói của sư tôn Xích Mị Ma Sử: “Tử Cơ, ngươi phải nhẫn nại, tuyệt đối đừng bại lộ thân phận.”

“Sư tôn, làm sao bây giờ?” Ngọc Cơ có chút luống cuống: “Tên Vương An Nghiệp này quá khó chơi rồi, hay là chúng ta đổi mục tiêu khác đi.”

“Ngọc Cơ.” Xích Mị Ma Sứ lạnh giọng nói: ” Âm Xà Thánh Điện Nữ nhất mạch chúng ta tu chính là mị hoặc chi đạo, nếu gặp phải ngăn trở liền phải lui, chỉ sợ khó lên đại đạo.”

“Sư tôn, vậy làm sao bây giờ?” Ngọc Cơ bất đắc dĩ nói.

“Lần này, vi sư tự thân xuất mã.” Trong ánh mắt của Xích Mị Ma Sứ lộ ra vẻ kiên định vô cùng: “Thông cảm tiểu tử Vương An Nghiệp kia cũng trốn không thoát lòng bàn tay bổn ma sứ.”

…

Chương 24: Kinh ngạc! Có người trà trộn vào Vương thị!

…

“Sư, sư tôn, ngài thật sự muốn đi sao?”

Ngọc Cơ yếu ớt nhìn sư tôn, trong lòng không khỏi hốt hoảng, luôn cảm thấy có một loại dự cảm bất thường tự nhiên sinh ra.

“Ngươi hoảng cái gì?” Xích Mị Ma Sứ tràn đầy tự tin nói, “Nhớ ngày đó, sư tôn ngươi chính là ngay cả Hàn Nguyệt Tiên Triều đều thành công lẻn vào, không chỉ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng còn toàn thân trở ra, trong quá trình còn mê choáng không ít thanh niên tài tuấn Tiên Triều.”

Hồi tưởng lại vinh quang ngày xưa, Xích Mị Ma Sứ cũng không khỏi có chút thổn thức cùng hoài niệm. So với đẳng cấp Ma Triều sâm nghiêm, cạnh tranh tàn khốc, bầu không khí chỉnh thể Tiên Triều bên kia tốt hơn rất nhiều, nhất là tu sĩ Tử Phủ cảnh trở xuống, cuộc sống tốt hơn rất nhiều.

Giữa thầy trò, giữa đồng minh, thậm chí là giữa các thế gia ngươi lừa ta gạt cũng ít đi rất nhiều.

“Sư tôn uy vũ.”

Ngọc Cơ cũng không dám ngỗ nghịch Xích Mi ma sứ.

Trong nội bộ Chân Ma điện, cấp bậc quá mức sâm nghiêm, so với những Ma sứ khác, sư tôn đã xem như dễ nói chuyện rồi.

“Ngọc Cơ, hôm nay vi sư sẽ dạy con học khôn. Âm ma nhất mạch của chúng ta tuy rằng sở trường ảo thuật và mị thuật, nhưng mị hoặc tuyệt đối không đơn giản như bày ra tư thế, con phải tĩnh tâm lĩnh hội mới có thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó.”

Thanh âm Xích Mị Ma Sứ vang lên đồng thời, sương mù dày đặc quanh thân tụ lại, dần dần bao phủ thân hình nàng.

Đợi sương mù tiêu tán, một tiên tử mặc váy dài trắng thuần, tiên khí bồng bềnh thình lình xuất hiện ngay tại chỗ.

Ngũ quan của nàng cũng không được coi là tinh xảo, nhưng lại có đôi mi thanh tú mắt sáng, tiên khí lẫm liệt, nhất là đôi mắt đan phượng hẹp dài kia, càng nhìn quanh phát sáng, cực có uy nghiêm, có loại cảm giác thần thánh tựa như tuyết cao sơn không thể xâm phạm.

Ngọc Cơ cũng vội vàng học theo, đổi trang phục và thuật huyễn hóa cùng xuất hiện, rất nhanh đã biến mình thành một tiên tử mặc váy trắng tung bay, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm.

Thoạt nhìn, hai thầy trò thật đúng là như là một đôi thần tiên tỷ tỷ cùng muội muội từ trong tiên cung đi ra.

Thừa dịp xe ngựa của Vương An Nghiệp còn chưa rời khỏi cảng khẩu.

Xích Mị Ma Sứ giậm chân một cái, liền chắp hai tay sau lưng đằng không bay lên.

Cùng một thời gian, nàng triệt tiêu lồng năng lượng cách tuyệt dò xét quanh người, trong phút chốc, một luồng khí tức thuộc về Thần Thông cảnh liền bay lên, xông thẳng lên trời.

Uy thế đó giống như tiên uy huy hoàng, khiến ngàn vạn bách tính không kìm lòng được muốn quỳ bái.

Ở trên một thế giới này, thọ nguyên của tu sĩ Thần Thông cảnh có thể đạt tới hai ngàn năm, ở trong mắt đa số người chính là người trong thần tiên chân chính. Nhân vật như vậy, bất luận là ở Ma Triều, hay là Tiên Triều, đều có thể được xưng tụng là cường giả một phương.

Trong trấn Tân Bình hiện giờ, số lượng tu sĩ Huyền Vũ không ít, nhưng tuyệt đại đa số tu vi đều tập trung ở Luyện Khí cảnh hoặc là Linh Đài cảnh, ngay cả tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng không nhiều.

Tiên uy như thế vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã tạo ra chấn động kịch liệt.

Tu sĩ Linh Đài cảnh có chút danh tiếng như Đông Phương Vấn Thiên đều hoảng sợ trong lòng, trong ánh mắt lộ ra vẻ rung động.

Tiên uy bậc này, chẳng lẽ là vị Tử Phủ lão tổ nào đến?

Lấy thực lực của bọn họ, bình thường căn bản không tiếp xúc được với tu sĩ Thần Thông cảnh, cũng không cảm nhận được uy thế của Thần Thông cảnh, tự nhiên cũng không dám tùy tiện đoán bừa, chỉ dám hoài nghi là Tử Phủ cảnh.

Nhưng mặc dù bọn họ không nhận ra, nhưng cũng có thể nhận ra.

Cơ hồ ngay sau khi Xích Mị Ma Sứ bộc phát uy thế, trong Tân Bình trấn, có chừng hơn mười đạo khí tức Thiên Nhân cảnh đồng thời bay lên.

Cho dù số lượng không ít, nhưng so với khí thế dồi dào như thiên uy của Xích Mị Ma Sứ, liền giống như là đom đóm cùng trăng sáng khác biệt, cho dù là liên hợp lại, cũng tuyệt khó cùng Xích Mị Ma Sứ chống lại.

“Tu sĩ Thần Thông cảnh!”

Trong xe ngựa, phu thê ba người Vương An Nghiệp cũng biến sắc.

Vì sao trong Bình An trấn lại đột nhiên xuất hiện một vị tu sĩ Thần Thông cảnh?

Đừng nhìn cái gì mà thánh địa, hoàng thất các địa phương Thần Thông cảnh hình như số lượng không ít, nhưng trên thực tế, các nơi chia ra một chút, sẽ phát hiện trên thế giới này số lượng tu sĩ Thần Thông cảnh số lượng ít đến đáng thương.

Toàn bộ Lũng Tả quận, tu sĩ Thần Thông cảnh thường trú cũng chỉ có một vị duy nhất là Thiên Hà chân nhân này mà thôi.

Nguyên bản dựa theo cấu trúc cấp bậc hành chính, một quận chi địa nên do tu sĩ Thần Thông cảnh đảm nhiệm quận thủ, trấn thủ một quận. Như vậy toàn bộ Lũng Tả quận sẽ có hai vị tu sĩ Thần Thông cảnh tọa trấn, Vạn Nhất Thiên Hà chân nhân có việc tạm thời rời đi, sẽ không đến mức không có Thần Thông cảnh tọa trấn, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Thế nhưng trước mắt số lượng tu sĩ thần thông của Đại Càn thật sự quá thưa thớt, vả lại phân bố nghiêm trọng mất cân bằng, căn bản không có cách nào phân phối hợp lý, rơi vào đường cùng mới chỉ có thể dùng Tử Phủ cảnh đến đảm nhiệm quận thủ.

Vì vậy, có một vị tu sĩ Thần Thông cảnh xuất hiện ở bến cảng Tân Bình trấn, thật sự không phải chuyện nhỏ.

"Nữ nhân này có chút mạnh." Vương Tông Côn huyễn hóa thành một con cá nhỏ chớp đôi mắt to ngập nước, ngửa mặt lên trời nhìn bóng hình xinh đẹp kia, trong lòng đánh giá một chút sức chiến đấu của hai bên, cuối cùng rất khẳng định nói: "Ta đánh không lại nàng."

Vương Tông Côn tuy rằng có tiềm lực tấn thăng thập tam giai, nhưng mà hắn hiện tại vẫn còn là hài tử, lại không giống Ly Tiên là bản mệnh tiên thực của phụ thân, có thể cùng nhau tu chung bản mệnh, nhanh chóng tăng lên thực lực.

Bởi vậy, tuy rằng tiềm lực của Tông Côn không yếu hơn Ly Tiên, hơn nữa còn có thể dựa vào thôn phệ gia tốc trưởng thành, nhưng trên tốc độ tấn thăng vẫn là chậm một nhịp.

Ly Tiên đã đến cấp tám, nhưng mà Vương Tông Côn vẫn chỉ là cấp bảy hậu kỳ.

Mà tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường trong nhân loại, đối ứng chính là linh thú linh thực cửu giai, trình độ thức tỉnh huyết mạch thì tương ứng với thánh thể đệ thất trọng thành.

Mặc dù mức độ thức tỉnh huyết mạch của Tông Côn rất cao, lúc mới từ trong trứng ấp ra, cũng đã tương đương với huyết mạch tầng thứ năm của nhân loại, hơn nữa ở tam giai, ngũ giai, thất giai, huyết mạch lại tiến hóa ba lần, hiện giờ đã tương đương với bán bộ Đế thể huyết mạch tầng thứ tám của nhân loại rồi.

Nhưng dù vậy vẫn kém tu sĩ Thần Thông cảnh một cấp bậc và một cấp bậc nhỏ, chỉ dựa vào ưu thế huyết mạch nhiều ra cũng không bù đắp được chênh lệch lớn như vậy.

"Tông Côn gia gia đừng nhụt chí. Ngươi bây giờ còn chưa đến một trăm tuổi, con đường tương lai còn rất dài. Chờ sau khi ngươi đạt đến bát giai, có thể liều mạng với nàng ta." Vương An Nghiệp an ủi, "Huống chi nhà chúng ta còn có bản thể của Ly Tiên bà nội đang tọa trấn, tu sĩ Thần Thông cảnh tầm thường đến gây chuyện, chắc chắn là bọn họ chịu thiệt."

Có một điểm Vương An Nghiệp không nói, trên tay hắn còn có "sự che chở của quân đoàn trưởng", đây chính là một kích

tương đương với tu sĩ Lăng Hư cảnh. Tu sĩ Thần Thông cảnh nếu trúng một chiêu, vậy thật đúng là chịu không nổi.

"Không nản lòng không nhụt chí, ta phải cố gắng kiếm ăn, tranh thủ sớm một chút đến cửu giai." Vương Tông Côn tức giận, giống như một đứa trẻ: "Đến lúc đó dựa vào ưu thế huyết mạch tương đương với Cửu Trọng Đế Thể, đánh tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường sẽ nhẹ nhàng."

Chỉ cần dưới tình huống tài nguyên dư thừa, Côn làm tiên thú, tốc độ trưởng thành vẫn là rất nhanh. Nhưng nhanh nhất vẫn là trước thất giai, sau thất giai, hắn coi như là thoát ly kỳ Ấu Niên, càng về sau tốc độ tấn thăng sẽ càng ngày càng chậm.

Vương An Nghiệp trấn an xong Tông Côn có chút mất mát, lúc này mới đẩy cửa xe, phi thân lên.

Khí tức vốn nội liễm trên người hắn cũng theo đó triệt để phóng thích ra.

Dưới ánh mặt trời, hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, dáng người cao ngất, dung mạo như ngọc, quả nhiên giống như trích tiên trên trời.

Một thân khí tức Ất Mộc ấm áp như gió xuân tuôn trào như thủy triều, mênh mông cuồn cuộn, làm cho người ta cảm thấy như mình đang ở trong rừng rậm tươi tốt, không khí tươi mát.

Hắn vừa xuất hiện, đám người bạo động bối rối lập tức ổn định không ít.

"Tại hạ Trường Ninh Vương thị Vương An Nghiệp, bái kiến tiền bối." Vương An Nghiệp lăng không mà tới, phong độ nhẹ nhàng hành lễ với Xích Mi ma sứ, khách khí nói: "Xin hỏi tiền bối tiên hương nơi nào, đến Tân Bình trấn của ta có chuyện gì quan trọng không? Có thể cho vãn bối chiêu đãi một chút không?"

Ngữ điệu của hắn không kiêu ngạo không hèn mọn, tức không mất sự kính sợ đối với tiền bối, lại không mất đi sự tự tin của gia tộc.

Thần Thông cảnh xác thực rất mạnh, nhưng Vương thị phát triển tới bây giờ, cũng đã không e ngại trước Thần Thông cảnh đến gây chuyện.

“Tiểu tử này… Xem khí tức, đã là Thiên Nhân cảnh tầng tám chín rồi.” Xích Mị Ma sứ thấy khí tức Vương An Nghiệp cường thịnh như thế, dưới Quan Khí chi thuật đoán được đại khái tu vi của hắn, trong lòng cũng là khiếp sợ không thôi.

Hắn mới bao nhiêu tuổi chứ? Làm sao có thể có tu vi như thế?!

Coi như là thân truyền của điện chủ Chân Ma Điện, ở tuổi như vậy cũng chưa chắc có thực lực như vậy!

Mà ngay lúc Xích Mị Ma Sứ đang ngây người, những tu sĩ Thiên Nhân cảnh trấn thủ ở Tân Bình trấn cũng đã lần lượt chạy tới bến tàu.

Bọn họ đều lơ lửng bên cạnh Vương An Nghiệp, dùng ánh mắt cảnh giới nhìn Xích Mi ma sứ.

Vương thị phát triển tới bây giờ, dưới sự dốc hết sức mà Vương Thủ Triết dốc sức kiếm tiền phát triển, một số bối tự Tông (Ly) tư chất ưu tú, phòng (Lệ) tự bối, thậm chí bối tự ưu tú (An), đều đã lục tục sinh ra tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Tuy trong đó có không ít đều chỉ là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ, nhưng những thứ này đều là căn cơ của Vương thị. Chỉ có mỗi một tộc nhân của Vương thị đều càng ngày càng cường đại, toàn bộ Vương thị mới có thể trước sau sừng sững không ngã.

Trong mười mấy tu sĩ Thiên Nhân cảnh này, có tới chín người là tộc nhân của Vương thị.

Trong đó người có tu vi cao nhất chính là lão Ngũ Vương Thủ Dũng đời chữ “Thủ”. Dựa vào lợi ích của doanh huấn luyện tân binh, tư chất huyết mạch của hắn trực tiếp tăng lên tới đại thiên kiêu Bính đẳng, đã có thể so với Khương Chấn Thương năm đó.

Chỉ dựa vào tu vi mà nói, hắn còn cao hơn Vương An Nghiệp một bậc, đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng chín, chỉ cần mài giũa hai ba mươi năm nữa là có thể thăng cấp Tử Phủ cảnh.

Tiếp theo chính là đứa con thứ ba của Vương Thủ Dũng, Vương Tông Thương.

Hắn là lão thập tứ đời chữ “Tông”, chính là huyết mạch thiên kiêu, bộ dáng không đến một trăm ba mươi tuổi cũng đã tiến

vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ. Dưới tình huống tài nguyên không thiếu, tương lai lăn lộn cái Tử Phủ lão tổ chính là ván đã đóng thuyền.

Các người còn lại, cũng đều là tinh anh của Trường Ninh Vương thị, hoặc là hưởng thụ Thiên Nhân cảnh mà Vương thị cung phụng, cùng với tu sĩ Thiên Nhân cảnh của gia tộc thông gia.

Đương nhiên, Vương thị không chỉ có những Thiên Nhân cảnh này, chỉ là tu sĩ Thiên Nhân cảnh cần tọa trấn một phương, mà sản nghiệp của Vương thị lại trải rộng toàn bộ Lũng Tả quận, rất nhiều nơi đều ở bên ngoài.

Đương nhiên Vương thị đã mô phỏng các loại phương án xử lý sự tình cực đoan ngoài ý muốn, ví dụ như kẻ địch Thần Thông cảnh đột kích, gặp phải hung thú cấp chín, đều thuộc về sự kiện nguy hiểm cao.

Nhưng tai nạn ở cấp bậc này, Vương thị vẫn có lòng tin dập tắt. Bởi vậy tuy rằng vẻ mặt mọi người ngưng trọng, nhưng cũng không có quá mức sợ hãi.

Thấy Vương An Nghiệp đã thương lượng với đối phương, đám người Vương thị bao gồm Vương Thủ Dũng cũng không nói nhiều nữa, mà mang theo cảnh giác trợ giúp.

Xích Mị Ma Sứ nhìn mọi người, cũng không có cảm giác được áp lực gì.

Dưới sự chênh lệch của hai đại cảnh giới, tính uy hiếp của tu sĩ Thiên Nhân cảnh đối với nàng cũng không phải là rất mạnh. Trừ phi là quân đội Thiên Nhân cảnh xây dựng thành, nếu không nàng muốn đến thì đi, những người này căn bản không ngăn được nàng.

Chỉ là sứ mạng chủ yếu của Xích Mị Ma Sứ lần này là thành lập căn cứ tiền tiêu, cũng thu thập đầy đủ tình báo, trải đường cho sư tôn đến, mà không phải đến diễu võ dương oai thêm một trận giết chóc. Đương nhiên, nơi này là địa bàn Đại Càn, nếu như nàng thật sự có lá gan động thủ lung tung, trên cơ bản cũng là rất khó sống sót rời khỏi Đại Càn.

Dù sao bên trong Đại Càn cũng có cơ chế phòng ngự, phương án phòng ngự nhằm vào cao thủ địch quốc đến đây giết lung

tung một trận, dĩ nhiên cũng sẽ không ít. Theo nàng biết, bên trong Lũng Tả quận có một chi Huyền Giáp quân tồn tại, chỉ là cụ thể ở đâu nàng vẫn chưa điều tra ra.

Ngay lập tức, sắc mặt Xích Mị Ma Sứ liền ôn hòa nhẹ gật đầu với Vương An Nghiệp, nói: "Tiểu hữu khách khí. Chư vị cũng đừng khẩn trương, bản chân nhân tên là 'Khương Tình Tuyết', chính là người của Tiên cung, hiện giờ đang mang theo đồ đệ du lịch khắp nơi. Trước đó ở Đông Càn quốc nghe nói Trường Ninh phong quang, liền cố ý tới kiến thức một phen."

Thanh âm của nàng réo rắt như tiên âm, phối hợp với dáng vẻ tiên tư mờ ảo của nàng, quả thực giống như cao nhân Tiên cung đến đây du lịch.

Với khí chất của nàng như vậy, hơn nữa thực lực Thần Thông cảnh rất giả dối, chỉ cần không động thủ lung tung bộc lộ ra ma công của mình, cho dù ở Tiên Triều cũng có thể lăn lộn như cá gặp nước.

Lời vừa nói ra, ngược lại khiến đám người Vương thị thở phào nhẹ nhõm, cảnh giác trong lòng hơi giảm xuống.

Có điều, với tác phong cẩn thận của Vương thị, đương nhiên sẽ không chỉ dựa vào dăm ba câu của nàng ta mà hoàn toàn buông bỏ đề phòng. Nói miệng không có bằng chứng, thân phận của nữ nhân này còn phải đợi kiểm tra đối chiếu.

Đương nhiên, ở trước mặt đối phương, bọn họ tự nhiên sẽ không biểu lộ ra.

"Thì ra là Khương tiền bối." Vương An Nghiệp khách khí mà cung kính chắp tay nói: "Khương tiền bối đến Trường Ninh Vương thị của ta chính là vinh hạnh của tộc ta."

"Bản chân nhân mới vừa nhìn thoáng qua, thấy ngươi tư chất tuyệt luân, chính là lương tài mỹ ngọc ngàn năm khó gặp, liền sinh lòng muốn thu đồ đệ. Cho nên mới tự bộc lộ thân phận, công khai hiện thân." Xích Mị Ma sử dụng ánh mắt thưởng thức nhìn Vương An Nghiệp, ngữ khí ôn hòa, "Không biết ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ hay không?"

Ngọc Cơ ở phía sau nàng chợt cảm thấy sư tôn mưu kế cực kỳ tuyệt diệu.

Một phen ngôn từ này nhập tình hợp lý, vả lại tiền căn hậu quả đều đã viên mãn, so với kế hoạch nguệch ngoạc như Thanh Cơ Tử Cơ, đâu chỉ mạnh hơn gấp trăm lần?

Một trận lừa dối này, sợ là sẽ lừa công tử tuấn tú tên là Vương An Nghiệp kia, đến quần lót cũng không còn.

"Thu đồ đệ?"

Ngàn vạn quần chúng vây xem, hôm nay xem như được mở mang tầm mắt.

Đầu tiên là có cơ duyên lớn, gặp được cái gì "Tiên cung" "Thượng Tiên", hơn nữa Thượng Tiên này lại là đến thu An Nghiệp công tử làm đồ đệ!

Thật không hổ là An Nghiệp công tử, ngay cả thượng tiên cũng nhịn không được hạ phàm thu làm đồ đệ!

Kỳ thật đối với tuyệt đại đa số tu sĩ Huyền Vũ tầng chót mà nói, "Tiên cung" là cái gì, "Tiên cung" ở nơi nào, hoặc là vị thượng tiên này là cấp bậc gì, khái niệm của bọn họ đều rất mơ hồ, tóm lại đều rất lợi hại liền xong việc.

Bọn họ chỉ biết An Nghiệp công tử quá trâu bò, ngay cả thượng tiên cũng coi trọng hắn, thật không hổ là thiếu tộc trưởng nho nhỏ của Vương thị chúng ta.

"Tiền bối yêu quý, vãn bối sợ hãi cảm kích. Chỉ là vãn bối đã có sư tôn, chỉ có thể phụ sự kỳ vọng của tiền bối." Vương An Nghiệp cung kính mà khách khí đáp lại.

"Đã có sư tôn?" Trong lòng Xích Mị Ma Sứ cảnh giác, lộ ra biểu cảm tiếc hận, "Bỏ lỡ mỹ ngọc như thế, ngược lại là Khương Tình Tuyết ta phúc ít trong mệnh. Thôi thôi, đã như vậy, ta cáo từ."

Ngọc Cơ nghe xong lập tức nóng nảy.

Sư tôn, sao ngài lại nói đi là đi chứ? Đây chính là thời cơ tốt để đánh vào nội bộ Vương thị! Chỉ cần có thể khống chế Vương thị trong tay, nhiệm vụ của chúng ta có thể hoàn thành vượt mức.

Nhưng mà, ngay lúc Khương Tình Tuyết cáo từ, Vương An Nghiệp lại mở miệng giữ lại nói: "Tiền bối xin dừng bước,

ngài chính là khách quý Tiên cung, nếu cứ như vậy mà đi, chẳng phải Vương thị ta chiêu đãi không chu đáo sao?”

“Vãn bối cả gan, còn xin tiền bối đến Vương thị chủ trạch của ta ở mấy ngày, vãn bối nhất định tận lực chiêu đãi.”

Tu sĩ Thần Thông cảnh của Tiên cung coi như là nhân vật lớn, Vương An Nghiệp cũng muốn tranh thủ lôi kéo quan hệ một chút, tăng thêm một số nhân mạch cho Vương thị. Nếu như có thể để cho tiểu bối nào đó của gia tộc bái làm môn hạ của vị Khương Tình Tuyết này, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Đương nhiên, nếu thân phận của vị Khương Tình Tuyết tiền bối này có vấn đề, để nàng ta đợi ở dưới mí mắt của Vương thị, cũng an toàn hơn xa việc để nàng ta ở bên ngoài làm loạn.

“Cái này…” Đôi mi thanh tú của Khương Tình Tuyết cau lại, dường như có chút do dự: “Ta còn muốn dẫn đồ nhi đi hải ngoại du lịch một phen đây.”

Nàng càng như thế, Vương An Nghiệp giữ lại càng nhiệt tình, ngay cả đám người Vương Thủ Dũng cũng nhịn không được bắt đầu tiền bối trưởng bối ngắn, khuyên Khương Tình Tuyết ở lại làm khách, cũng tỏ vẻ nếu tiền bối muốn đi hải ngoại, Vương thị có thể cung cấp thuyền biển đi theo.

Dưới sự mời chào ” Thịnh tình tương”, Khương Tình Tuyết ” đùn đẩy”, nhưng mà cuối cùng cũng miễn cưỡng đáp ứng, ở lại Vương thị một thời gian ngắn.

Ngọc Cơ thấy vậy thì trợn mắt há mồm, đối với thủ đoạn của sư tôn càng kính nể vạn phần.

Khó trách sư tôn có thể lăn lộn như cá gặp nước ở Tiên Triều, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra. Đôi nhân tâm này nắm chắc, quả nhiên là tinh diệu tuyệt luân. Cho dù nàng học mấy trăm năm, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể học được tinh túy trong đó.

Từ Tân Bình trấn trở về chủ trạch Vương thị, khoảng cách thẳng tắp bất quá là hai ba trăm dặm, sau khi cưỡi phi liên bất quá một canh giờ, liền đi tới dịch trạm phi liên bên trong chủ trạch Vương thị.

Mấy chục năm trôi qua, chủ trạch Trường Ninh Vương thị trải qua một phen cải tạo triệt để, cách cục đã sớm có biến hóa

long trời lở đất.

Vương thị chủ trạch vốn ở bên hồ Châu Vi sau khi trải qua tu sửa, đã lớn hơn trước không chỉ gấp mười lần, tài liệu và quy cách của phủ đệ đều so với trước kia không chỉ hơn một bậc.

Cửa chính và cổng chào thế gia ban đầu cũng đều chuyển tới gần bến Định Phổ.

Tộc trưởng gia tộc Vương Thủ Triết có yêu cầu nghiêm ngặt đối với vị trí tộc nhân, bất kỳ nhà nhỏ đích mạch hoặc trực mạch nào cũng phải ở trong chủ trạch Vương thị, chỉ có duy nhất.

Nếu như bởi vì nhu cầu công việc có phòng ốc bên ngoài, cho dù muốn ở mấy chục năm trên trăm năm, đó cũng chỉ là chỗ ở tạm thời, phu thê có thể đoàn tụ ở tiểu viện tạm thời, nhưng không thể dùng trường kỳ tạm thời làm tiểu gia.

Vì vậy, cho dù là Vương An Nghiệp cưới hai quận chúa, không dám cũng sẽ không vi phạm lệnh rõ ràng của Vương Thủ Triết, nhà duy nhất của bọn họ chính là trạch viện nội bộ khi thành thân.

Nhưng mà, trạm dừng đầu tiên của Vương An Nghiệp lại không phải là nhà nhỏ của mình.

Bởi vì có sự ngoài ý muốn của “Hai thầy trò Khương Tình Tuyết” gia nhập, Vương An Nghiệp dẫn các nàng đi đại điện nhiệm vụ trước.

Tòa đại điện vốn dùng nhiệm vụ giao tiếp gia tộc, cũng dịch chuyển vị trí.

Đại điện hiện giờ nằm ở phía đông nam của hồ Châu Vi, phụ cận Châu Vi Hào Uyển năm đó. Bất luận là từ bến đò Định Phổ tiến vào chủ trạch Vương thị, hay là tiến vào từ Thâm Thái Hồ, cách đại điện nhiệm vụ cũng không quá xa, tiện cho các tộc nhân giao nhiệm vụ.

Quy mô của Nhiệm Vụ Đại Điện cũng theo đó mở rộng rất nhiều, biến thành một toà đại điện chiếm diện tích chừng mười mấy mẫu, từ xa nhìn lại, rường cột chạm trổ, đan các lưu chu, khí phách bất phàm.

Mỗi ngày, cũng đều có tộc nhân lui tới trong đó, hoặc giao nhiệm vụ, hoặc nhận nhiệm vụ, hoặc nhận lương cố định cùng trợ cấp gia tộc, người đến người đi rất náo nhiệt.

“Khương tiền bối, Ngọc Học tỷ, mời qua bên này, hôm nay trước tiên dẫn các ngươi đăng ký ở chỗ Khí Linh gia tộc, thu hoạch một ít trao quyền rồi mới vào ở, sau đó vãn bối lại đón gió tẩy trần cho hai vị.” Vương An Nghiệp khách khí chiêu đãi khách nhân Tiên cung.

Mà hai vị lão bà Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La không phải thích xã giao người khác, huống chi còn là một “quý khách” tiên tư bồng bềnh, mơ hồ mang theo mị thái.

Bởi vậy, sau khi hai nàng cáo từ, liền túm Vương Tông Côn muốn chạy trốn trở về nơi ở.

“Linh khí dạt dào, thiết kế đừng ra một phong cách.” Xích Mị Ma Sứ lộ ra một bộ dáng thế ngoại cao tiên, khách khí mà lễ phép khen ngợi vài câu, “Bảo địa như thế, khó trách có thể dưỡng ra được thanh niên tài tuấn như An Nghiệp.”

“Tiền bối quá khen, quá khen rồi, mời qua bên này.” Vương An Nghiệp khiêm tốn mà lễ phép dẫn các nàng đến chỗ Khí Linh đăng ký.

Giờ phút này.

Đoàn người Vương An Nghiệp vừa đi vào đại điện Nhiệm Vụ liền đưa tới sự chú ý của các nơi, tất cả tộc nhân đều tới đây nhiệt tình chào hỏi.

Ngay khi Vương An Nghiệp lần lượt hoàn lễ, Xích Mị Ma Sứ cũng đang quan sát tình huống trong đại điện nhiệm vụ này.

Là một trong những mặt tiền của Vương thị, lúc Vương Thủ Triết xây dựng đại điện nhiệm vụ này đương nhiên cũng phí không ít tâm tư, không chỉ dùng vật liệu để khảo cứu, kết cấu cũng phỏng theo đại sảnh nhiệm vụ trong trò chơi, bốn phía trong đại sảnh rộng rãi đều có tường biểu thị tường, trên tường không ngừng đổi mới tin tức nhiệm vụ nền đen chữ xanh lúc thực tế.

Tất cả những màn hình tinh thạch này đều do Khí Linh Tiểu Tuyết khống chế. Ở chỗ này, mặc kệ là tiếp nhận nhiệm vụ, hay là giao nhận nhiệm vụ, đều vô cùng thuận tiện.

Dưới sự chiếu rọi của đèn lưu ly, hào quang trong đại sảnh lưu chuyển, vô cùng khoa học viễn tưởng.

Đây đều là thành quả nghiên cứu của sở nghiên cứu Vương thị. Tường biểu thị tham khảo kỹ thuật màn hình tinh thạch được lưu truyền từ thời kỳ Thần Võ hoàng triều, bởi vì tư liệu kỹ thuật không đầy đủ, sở nghiên cứu Vương thị tiến hành khôi phục nó, đồng thời dùng kỹ thuật hiện có thay thế một bộ phận kỹ thuật đã thất truyền.

Bên trong những bức tường này được tạo thành từ vô số kết cấu tinh thể thật nhỏ, phối hợp với kết cấu trận pháp phức tạp, trên công năng đã tương đối gần với màn hình điện tử trên Địa Cầu.

Rất nhiều người lần đầu tiên tới nơi này, đều bị tòa Nhiệm Vụ Đại Điện này rung động qua.

Bất quá Xích Mị Ma Sứ dù sao cũng xuất thân ma sứ Chân Ma Điện, kiến thức rộng rãi, tình huống trong Nhiệm Vụ đại điện tuy rằng để cho nàng có chút kinh ngạc, nhưng còn không đến mức rung động.

Điều duy nhất làm cho nàng tương đối để ý, chính là Khí Linh Tiểu Tuyết.

Khí linh thật ra cũng không hiếm thấy. Mặc dù số lượng tồn tại của nó không nhiều lắm, nhưng bởi vì thỉnh thoảng có thể đào ra từ trong di tích, trong thế lực lớn kỳ thực cũng không ít. Ít nhất, trong Chân Ma điện cũng không ít, trong ma điện của sư tôn Âm Xà Ma Cơ nàng cũng có một cái.

Nhưng đó là Chân Ma điện.

Cho dù là ở Lăng Vân thánh địa, hoặc là trong Tử Phủ Học Cung nào đó nhìn thấy khí linh, nàng cũng không đến mức kinh ngạc, nhưng Vương thị chỉ là một thế gia Ngũ phẩm, lại có thể có được một khí linh, điều này thật khiến người ta bất ngờ.

Vương thị này quả nhiên không đơn giản.

“Làm phiền tiền bối đợi lâu.”

Lúc này, Vương An Nghiệp cũng đã kết thúc “chào hỏi”, xoay người áy náy chắp tay với Xích Mi ma sứ: “Trong chủ trạch

Vương thị chúng ta khắp nơi đều là trận pháp, không ở chỗ khí linh đăng ký một chút, ở trong chủ trạch sợ là nửa bước khó đi, ta sẽ dẫn ngài đi đăng ký."

Nói xong, hắn đi trước dẫn đường, mang theo nàng tới gian phòng chuyên môn dùng để đăng ký thông tin của khách nhân.

Xích Mị Ma Sứ nếu sắm vai tiên tử tới từ Tiên cung, tự nhiên không có khả năng cự tuyệt yêu cầu hợp lý như vậy.

Dưới sự chỉ điểm của hai người Vương An Nghiệp và Tông Vệ phu nhân Công Tôn Dung chuyên môn phụ trách đăng ký cho nữ khách, Xích Mị ma sứ rất nhanh đã đăng ký xong, cũng từ trong tay Công Tôn Dung chiếm được một khối ngọc bài thân phận khách nhân chuyên dùng, để thuận tiện cho tộc nhân và gia tướng người hầu của Vương thị phân biệt thân phận của nàng.

Ngoài ra, chờ Công Tôn Dung thông báo tin tức khách nhân lên, khách viện cũng sẽ rất nhanh có người chuẩn bị tốt.

Làm xong việc này, Vương An Nghiệp mới bắt đầu tìm Tiểu Tuyết giao nhiệm vụ.

Không có cách nào, mỗi lần hắn đi ra ngoài hơi lâu một chút, trong nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông sẽ có thêm một đống lớn đồ chơi lộn xộn.

Những thứ tương đối trọng yếu và đáng giá, hắn đều sẽ giao cho Khí Linh Tuyết Nhi của gia tộc, rót nó vào trong bảo khố của gia tộc.

Mà một ít thứ qua loa, hơi có giá trị một chút, nhưng trong tộc cường giả dùng không quá nhiều đồ vật, hắn đều sẽ tiện tay phân phát cho bọn nhỏ tuổi trẻ gia tộc, đây cũng coi như là biến đối bọn nhỏ nâng đỡ một phen.

Chỉ nhìn từ điểm này, Vương An Nghiệp trang bị một chiếc Thần Thông Bảo Giới vẫn là rất cần thiết.

Chờ hắn thao tác một phen, đồ vật trong Vô Lượng Bảo Giới sạch sẽ hơn phân nửa, còn lại đều đặt ở trong bảo khố tư nhân, những thứ này đều là đồ tốt, là trở về lấy ra hiếu kính các lộ trưởng bối đấy.

Mà cùng lúc đó, điểm cống hiến gia tộc của hắn lại tăng vọt một mảng lớn.

Chỉ là nhu cầu của Vương An Nghiệp đối với giá trị cống hiến không lớn, cũng không có đồ gì phải đổi từ bảo khố của gia tộc, bởi vậy đối với hắn mà nói cũng chỉ là một đống con số không ngừng tăng trưởng mà thôi.

Nhưng một phen thao tác đơn giản như vậy, lại làm cho tròng mắt của Xích Mị Ma Sứ đều muốn trừng lên.

Tiểu tử Vương An Nghiệp này là tài thần sao? Nó đeo nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông thì không nói, bên trong còn chứa đầy bảo bối!

Số lượng bảo bối kia, quả nhiên nhiều đến mức khiến tu sĩ Thần Thông cảnh như nàng thoáng cảm nhận được sự "xèoèo" của mình!

Nếu không phải trong lòng còn nhớ kỹ nhiệm vụ, nàng thật muốn lập tức trở mặt, làm thịt tiểu tử này kiếm một khoản lớn.

Thôi thôi, đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc rồi nói sau.

Vương thị này chung quy chỉ là ngũ phẩm, không có khả năng có đại lão Thần Thông cảnh. Dựa vào chiến lực của nàng, ở Vương thị còn không phải muốn làm gì thì làm sao?

Hắc hắc hắc.

Vừa nghĩ tới tài phú kếch xù sắp tới tay, trái tim Xích Mị Ma Sứ như muốn hòa tan.

Ngay khi nàng đang lâng lâng.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời, một đạo khí tức khủng bố làm nàng hít thở không thông từ xa tới gần, trong chớp mắt liền "Ầm ầm" một tiếng rơi vào trong Nhiệm Vụ Đại Điện.

Cùng lúc đó, một thanh âm sáng như chuông đồng cũng truyền tới.

"Khí Linh tiểu nha đầu, ta vừa rút được một linh mạch thượng phẩm cỡ lớn, mau thanh toán điểm cống hiến cho trẫm. Trẫm lần này nhất định phải lật lại cả vốn lẫn lãi."

“Cái này cái này cái này…”

Xích Mị Ma Sứ nghẹn họng nhìn trân trối, trong lòng trong nháy mắt nổi lên sóng to gió lớn.

Uy thế và ngữ khí này, nghe như là một vị Đại Đế… Nhưng nghe ý tứ trong lời nói kia của hắn, sao lại giống như đang làm công cho Vương thị?

…

Chương 25: Vương thị là Ma Quật!

…

“Bệ hạ, vừa rồi người giảm tốc độ quá bạo lực, đập bể không ít gạch quý giá, phá hủy tài sản chung.” Giọng nói của Khí Linh Tiểu Tuyết lạnh như băng nói: “Trước tiên khấu trừ một vạn điểm cống hiến.”

” khấu trừ thì khấu trừ, dù sao đợt này trẫm kiếm được không ít.” Giọng nói của Long Xương đại đế vô cùng hào sảng, có một loại giọng điệu ta có tiền tùy hứng: “Đây chính là linh mạch cỡ lớn, trẫm rút nửa năm có thừa. Nếu ngươi đổi lấy phế vật Thiên Hà kia, mười năm cũng chưa chắc đã làm được.”

Tuy rằng thân là một Đại Đế trên người vẫn còn mang danh tiếng nhưng thực tế đã về hưu, không thể nói muốn làm gì thì làm, nhưng tự nhiên là làm thế nào sảng khoái. giễu cợt Thiên Hà tính là gì? Cao hứng lên, Khương Chấn Thương ở trước mặt hắn cũng chửi như vậy.

“Bệ hạ.” Vương An Nghiệp vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Ồ, đây không phải là An Nghiệp tiểu… An Nghiệp thân yêu của nhà ta sao?” Long Xương đại đế tươi cười đầy mặt, dáng vẻ hòa ái dễ gần nói: “Tiền nợ ngươi hãy hoãn lại, chờ sau khi ta lật xong một ván này, ta đảm bảo cả vốn lẫn lời đều cho ngươi.”

“Bệ hạ, ta không phải có ý này.” Vương An Nghiệp cạn lời nói: “Thật ra là Ức La cùng Tuyết Ngưng khuyên ta khuyên ngài, chớ có trầm mê trong cờ bạc…”

“Hai nha đầu các nàng thì biết cái gì?” Long Xương đại đế nói không sao cả: “Trẫm cũng là tự tìm cho mình một chút việc để làm, đem linh mạch bên chủ trạch chồng chất càng cao, tốc độ phát triển của Tiên nhi lại càng nhanh, ta đây hết thảy đều là vì Tiên nhi.”

Bọn hắn bên này nói thoải mái, một bên khác, Xích Mị Ma Sứ cũng đã bị dọa đến toàn thân cứng ngắc, da đầu run lên, ngay cả động cũng không dám động.

Đây chính là một vị Đại Đế! Cường giả Lăng Hư cảnh!

Khí tức đáng sợ dường như có thể tiện tay diệt sát mình dường như gần trong gang tấc, làm cho mồ hôi lạnh sau lưng nàng ứa ra, trong lòng càng giống như là một vạn con thỏ nhảy loạn, đừng nói là làm một chuyến, nàng ngay cả mình còn có thể sống sót rời khỏi Vương thị hay không cũng bắt đầu không xác định.

Đồ đệ Ngọc Cơ của nàng ta càng bị dọa đến hai chân như nhũn ra, ngay cả đứng cũng không vững.

Đây là trà trộn vào một cái thế gia đáng sợ dạng gì a? Trong một cái ngũ phẩm thế gia, làm sao có thể có đại đế đáng sợ như vậy tồn tại? Ô ô ô! Sớm biết như vậy nàng còn không bằng như Thanh Cơ tỷ tỷ cùng Tử Cơ tỷ tỷ bị áp đi.

"Hả?"

Lúc này, Long Xương đại đế cũng chú ý đến hai thầy trò Xích Mi ở bên cạnh, liếc mắt nhìn qua, không khỏi chậc chậc lấy làm kỳ: "An Nghiệp, tiểu tử ngươi từ đâu lừa được hai mỹ nữ về? Loại chuyện này, trẫm không cho phép đâu… Trừ phi, ngươi miễn cho ta nợ."

"Bệ hạ chớ nói đùa." Vương An Nghiệp vội vàng giới thiệu: "Hai vị này là sư đồ của Khương tiền bối tới từ Tiên cung. Khương tiền bối, Ngọc Học tỷ, vị này là Đại Càn quốc chúng ta… ách, Đại Đế."

Khi giới thiệu nửa đoạn sau, Vương An Nghiệp đều cảm thấy có chút mất mặt.

Đại đế càng già càng không ra hình, thật sự có chút không ra tay được.

Vậy mà lại là quốc chủ Đông Càn!

Xích Mị Ma Sứ bắp chân đều có chút run rẩy, trong lòng vạn phần hối hận. Sớm biết nơi này có một vị Đại Đế, đánh chết nàng cũng không trà trộn vào a!

Bất quá, đã lên thuyền giặc, nàng cũng chỉ có thể kiên trì đem con đường này một đường đi đến tối.

"Tuyết Tình bái kiến bệ hạ." Xích Mị Ma Sứ âm thầm cắn răng, thu liễm thi lễ một cái.

“Thần Thông cảnh của Tiên cung? Là thánh địa nào của Tiên cung, sao ta chưa từng nghe nói tới ngươi?” Long Xương đại đế hơi nghi hoặc.

“Hồi bệ hạ.” Xích Mị Ma Sứ chột dạ nói, “Vãn bối là đệ tử của Ngọc Trì thánh địa Tiên cung, vừa thăng cấp Thần Thông cảnh không lâu, thanh danh nông cạn, bệ hạ chưa từng nghe nói qua cũng là bình thường.”

“Hóa ra là nha đầu Ngọc Linh, nha đầu Ngọc Linh tính khí cổ quái, tính tình quái gở, luôn lấy Chân Tiên chuyển thế tự xưng là không thích giao lưu với người khác, chẳng trách trẫm chưa từng nghe nói tới ngươi.” Giọng điệu của Long Xương đại đế rất lớn.

“Tiền bối, kính xin nói cẩn thận.”

Xích Mị Ma Sứ mặt ngoài còn phải bảo vệ giả sư tôn, đành phải kiên trì giả bộ biểu lộ không cam lòng.

“Được được được. Trẫm nói cẩn thận, ăn nói cẩn thận.” Long Xương đại đế hiển nhiên không để trong lòng, tròng mắt đảo một cái, bỗng nhiên nói: “Biết chơi mạt chược không?”

“Mạt chược? Chuyện này…”

Xích Mị Ma Sứ có chút chần chờ.

Lời này nàng cũng không dám trả lời bừa. Dù sao, cái trò mạt chược này nàng chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là hoạt động mới lưu hành của Tiên Cung?

“Không biết đánh cũng không sao. Đây chỉ là một loại trò chơi nghỉ ngơi đơn giản. Chơi mạt chược đơn giản dễ học, nhưng thao tác đào dã, kéo gần quan hệ giữa người với người, còn có thể dự phòng bệnh già hồ đồ.” Long Xương đại đế ánh mắt tỏa sáng nói: “Gần đây Lục Vi và Ly Dao đều không ở đây, ván bài càng ngày càng ít. Ngươi tới rất đúng lúc.”

“Cái này cái này…” Trong lòng Xích Mị Ma Sứ vô cùng kháng cự, nhịn không được liếc nhìn Vương An Nghiệp: “Ta thấy bệ hạ và An Nghiệp có vẻ rất thân thiết với nhau, vì sao ngài không tìm hắn?”

Tìm An Nghiệp?

Lần này đến phiên Long Xương đại đế chấn kinh.

Hắn dùng một lời khó nói hết biểu cảm nhìn Xích Mi ma sứ: "Xem ra, Tuyết Tình tiên tử và An Nghiệp quen biết còn chưa lâu nha."

Trong lòng của hắn thẳng phát khổ.

Đừng nói tìm Vương An Nghiệp chơi mạt chược, cho dù tìm hai vợ của hắn đánh, cũng đều là hồi ức đau khổ.

"Bệ hạ, ta đây còn chưa sắp xếp chỗ ở cho các nàng Khương tiền bối đâu." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ nói: "Khách đến Vương thị chúng ta làm khách, dù sao ta cũng phải chiêu đãi tốt người."

Bệ hạ ở Vương thị, người có thể quản thúc ông ta cũng không nhiều, Vương An Nghiệp cũng không có cách nào làm gì ông ta.

"Không cần ngươi sắp xếp. Trẫm tới thay ngươi chiêu đãi, ngươi thích làm gì thì làm đi." Long Xương đại đế tìm được người phụ bài mới, mặt mũi tràn đầy vẻ hưng phấn: "Tìm một người khác… ừm, tìm Vương Lạc Y là được rồi. Trần thị bọn họ bây giờ có tiền rồi, mấu chốt là kỹ bài còn nát."

Sau đó, Vương An Nghiệp đã bị đuổi đi.

Dùng lời của đại đế mà nói, chính là vận khí của Vương An Nghiệp ngươi quá tốt, ở lâu cùng với ngươi vận khí sẽ biến thành chênh lệch. Hai người chúng ta, vẫn là tận khả năng đừng tiếp xúc.

Mà Long Xương đại đế thì lôi kéo bằng hữu mới kết giao đi tìm Liễu Nhược Lam rửa sạch sỉ nhục.

Hai thầy trò Xích Mị hoàn toàn ở trong trạng thái bị động, chính mình cũng không hiểu rõ đã bị kéo vào trong viện của Liễu Nhược Lam. Không biết như thế nào, hai người đều không hiểu sao cảm giác được một cảm giác nguy hiểm nồng đậm.

Cái tên Vương thị này thật là đáng sợ!

…

Vương An Nghiệp bị đuổi về nhà có chút dở khóc dở cười, trong lòng cũng mơ hồ có chút lo lắng cho vị Khương tiền bối kia.

Có điều, tuy rằng đại đế gia gia nhìn qua không đáng tin lắm, nhưng luận trình độ hung tàn, ở Vương thị ngay cả ba vị trí đầu cũng xếp không đến. Vị Khương tiền bối kia, ngoại trừ có thể sẽ thua chút tiền, hắn là cũng sẽ không có chuyện gì khác.

Thôi thôi, vẫn là bồi vợ đi.

Sự trở về của phu thê An Nghiệp ba người, tin tức rất nhanh truyền khắp Vương thị trạch viện, phàm là những người cùng thế hệ và tiểu bối vị thành niên đều nhao nhao xông lên, phát huy ra ưu thế ngọt miệng, bình thường đều sẽ cười cười trở về.

Cả ngày nay, trong viện của Vương An Nghiệp đều gần như chưa từng có người nào bị chặt đứt. Mãi cho đến gần tối, mới dần dần yên tĩnh lại.

Không có cách nào, nhân khẩu Vương thị hiện tại càng ngày càng thịnh vượng.

Hôm sau.

Khi Vương An Nghiệp đang chuẩn bị dẫn các thê tử đi thăm một số trưởng bối, lại có một vị khách tới cửa.

“An Nghiệp.”

Ngoài cửa một vị nam tử thành thục mặc giáp trụ mềm mại màu tối tiến đến bái phỏng.

Người này chính là lão nhị trong bối phận “Tông” của gia tộc, Vương Tông Xương, cũng là đệ đệ ruột của Vương Ly Từ.

Hắn đã hơn một trăm sáu mươi tuổi, lúc trước ở trong doanh huấn luyện tân binh cũng nhận được ưu đãi, huyết mạch sớm đã đến đại thiên kiêu Bính đẳng trung đoạn, bây giờ hơn bảy mươi năm trôi qua, tu vi của hắn cũng đã đạt đến đoạn sau của Thiên Nhân cảnh tầng chín.

Chỉ cần tiếp tục khổ tu mấy năm, hắn có thể đạt tới Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, mài dũa mười năm tám năm cũng có thể thăng cấp Tử Phủ cảnh. Đến lúc đó, hắn có thể kéo dài tuổi thọ đến tám trăm năm.

Bởi vì tốc độ thăng cấp nhanh, bề ngoài của hắn thoạt nhìn vẫn tuấn lãng như lúc ban đầu, chẳng qua là màu da hơi đen.

Hơn nữa bởi vì trên người hắn mang huyết mạch cương phong, Vương Thủ Triết coi định vị hắn là thám báo loại khai thác, chỉ cần liên quan đến loại bảo vật và công pháp này, đều trực tiếp khấu trừ điểm cống hiến.

Bởi vậy hắn chẳng những tinh thông sinh tồn dã ngoại, thăm dò, một thân bảo vật cũng rất đáng xem. Gia tộc quật khởi những năm gần đây, Vương Tông Xương vẫn luôn âm thầm cống hiến vô số cống hiến cho gia tộc, bị Vương Thủ Triết đều dựa vào cánh tay phải.

Thấy Vương Tông Xương đến bái phỏng, Vương An Nghiệp vội vàng chỉ huy hai vị thê tử nghênh đón: "An Nghiệp ra mắt Nhị gia gia."

Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La đều nhao nhao hành lễ chào hỏi.

Trong gia tộc trưởng ấu có trật tự là căn bản, Tuyết Ngưng và Ức La cho dù là tiểu quận chúa xuất thân từ hoàng thất, ở nhà gặp trưởng bối vẫn phải tôn kính có thừa.

Sau đó, chính là chào hỏi một hồi, Linh Qua Linh Quả cùng Linh Trà, tất cả đều lên một lần. Sau đó hai vị tiểu quận chúa liền tự mình cáo lui trở về phòng, không quấy rầy bọn họ nói chuyện chính.

Quả trà trong nhà Vương An Nghiệp lấy ra chiêu đãi trưởng bối đương nhiên không phải vật phàm, Vương Tông Xương ăn uống rất vừa lòng thỏa ý.

Sau khi ăn no nê, hắn bảo Vương An Nghiệp bẩm báo trái phải, mới móc ra một phong mật thư nói: "Đây là mật lệnh của thái gia gia ngươi, ngươi tự mình xem một chút."

Sắc mặt Vương An Nghiệp trở nên nghiêm túc, nếu không phải chuyện trọng đại, thái gia gia sẽ không tùy ý hạ mật lệnh.

Lúc này hắn cầm lấy mật lệnh, nhìn kỹ lại, có chút dở khóc dở cười.

Thái gia gia ở trên mật lệnh chỉ nói hai chuyện.

Việc thứ nhất là cưỡng chế hắn trước khi tấn thăng Tử Phủ cảnh nhất định phải sinh thêm hai đứa con. Về phần ngươi muốn cho cùng một lão bà sinh hai đứa, hay là để hai lão bà

mỗi người sinh một đứa, tự mình xem mà làm, tóm lại Vương Thủ Triết hắn chính là muốn hai đứa!

Thái gia gia Vương Thủ Triết của hắn từ trước đến nay rất sủng ái các tiểu bối, nhưng mà chỉ có hai chuyện lão nhân gia hắn là kiên quyết sẽ không thỏa hiệp. Thứ nhất chính là đám tiểu bối kết hôn sinh con, thứ hai chính là các tiểu bối nhất định phải dùng công đọc sách, không quan tâm ngươi là một con cá hay là lấy một cái cây, đều phải đọc sách.

"Nhị gia gia ngươi khuyên ngươi a." Vương Tông Xương uống linh trà, lời nói thấm thía: "Việc này không nên đối nghịch với thái gia gia ngươi, đối mặt với đám tiểu bối trong nhà, không một ai có thể lay chuyển được hắn."

"Cái này… An Nghiệp đã biết." Vẻ mặt Vương An Nghiệp có chút nặng nề.

Thái gia gia đối với chuyện phu thê ba người bọn họ chỉ có hai đứa bé, hiển nhiên là tích nộ đã lâu.

Phu thê ba người bọn họ, sở dĩ không tích cực trên chuyện sinh con, chủ yếu vẫn là có quan hệ với nhãn giới cùng với hoàn cảnh trưởng thành. Phu thê ba người bọn họ đều còn chưa tới một trăm tuổi đâu, hơn nữa còn là hai đại thiên kiêu giáp đẳng cùng một tuyệt thế!

Bằng chừng ấy tuổi, đối với người bình thường không có tu vi mà nói, quả thật là rất lớn, nhưng đối với đại thiên kiêu cùng tuyệt thế thiên kiêu mà nói, căn bản không tính là lớn.

Ở trong đế đô, thiên kiêu hoặc đại thiên kiêu tuổi tác như vậy cũng chỉ được gọi là "thanh niên", rất nhiều người ngay cả thành thân cũng chưa thành.

Lúc vừa mới thành thân, Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La cũng từng sinh một đứa bé, chỉ là sau khi sinh xong đứa nhỏ, ở nhà chăm con đã mười mấy năm. Sau đó, các nàng lén lút tạm thời không chịu sinh, sau khi để cho bọn nhỏ độc lập trước thời gian, cả ngày chính là cùng Vương An Nghiệp đi ra ngoài cuộc sống như thần tiên.

Một đợt này sợ là tránh không được.

Mà một chuyện khác, chính là để Vương An Nghiệp phối hợp với Vương Tông Xương, tìm kiếm chuyện liên quan tới hang ổ

của Huyết Tôn Giả. Chuyện này dường như còn liên quan đến việc đứa bé Ninh Hi kia có trị liệu hay không.

“Nhị gia gia, về chuyện của Huyết Tôn Giả, ta nghe theo sự sai phái của ngài là được.” Vương An Nghiệp chắp tay nói.

“Tuyệt đối đừng…” Vương Tông Xương khoát tay áo, lấy tất cả tình báo về Huyết Tôn Giả đã chuẩn bị trước ra, đẩy đến trước mặt hắn: “Ngươi cẩn thận nghiên cứu tình báo một chút. Tình huống cụ thể ta đều nghe theo ngươi, ngươi nói làm thế nào thì làm thế đó.”

Vương Tông Xương đối với cơ duyên của mình có mấy cân mấy lượng là rõ ràng rành mạch. Đời này duy nhất được coi là cơ duyên, chính là lần đó bị huyết cổ Giá Y ký sinh, thiếu chút nữa đã lấy mạng của hắn.

Việc này vẫn phải do Vương An Nghiệp đến chủ đạo, kết quả mới có thể phát triển theo hướng tốt hơn.

Vương An Nghiệp không nói gì đối với chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn, đám trưởng bối này đối với vận khí của hắn cũng quá mức mê tín, thật ra chính hắn cảm thấy vận khí của mình cũng chỉ bình thường. Đi ra ngoài nhặt chút đồ không phải là bình thường sao?

Mang theo các lão bà và Tông Côn cùng lặn xuống nước, gặp được khe rãnh bị nhốt dưới đáy biển, cuối cùng ngâm đến linh mạch tinh hoa dưới đáy biển, hắn lập tức biến thành tuyệt thế thiên kiêu, mặc dù có chút không hợp thói thường, nhưng trong đó cũng đã nếm không ít đau khổ.

Mọi việc làm gì có chuyện thuận buồm xuôi gió?

Nhưng mà, mê tín thì mê tín đi. Dù sao hắn cũng nói không phục những trưởng bối bướng bỉnh này, nhớ rõ khi còn bé, Nhị gia gia còn suốt ngày xúi giục hắn nhảy vào vách núi.

Trong lòng Vương An Nghiệp nghĩ ngợi lung tung, đồng thời cũng cẩn thận nghiên cứu tất cả tình báo đã biết.

Nhưng mà, xem xong tình báo, lông mày của hắn lại nhịn không được nhíu lại: “Phạm vi khoanh định quá lớn, cũng không có đầu mối gì mang tính chỉ hướng, cái này nên tìm ra

như thế nào? Cái này không phải tương đương với ở mò kim đáy biển sao?”

Vương Tông Xương lập tức vui vẻ.

Hắn vỗ vỗ bả vai Vương An Nghiệp, lời nói thấm thía: “An Nghiệp a, nếu quả thật có manh mối chỉ hướng rõ ràng, cần gì phải lao động ngươi xuất mã? Không bằng như vậy, ngươi tùy tiện chỉ một phương hướng, chúng ta liền xuất phát…”

“Nhị gia gia, chuyện này cũng quá tùy tiện.”

Vương An Nghiệp đối với những trưởng bối trong nhà này, quả thực là hết chỗ nói.

Tùy tiện chỉ ra một phương hướng? Đây là quỷ tài gì?

“Hay là để ta nói đại thử xem?” Vương Tông Xương suy nghĩ: “Lúc trước chúng ta đã tìm thấy Băng Sát đảo bên ngoài Bách Đảo vệ, đó là căn cứ phân chia huyết sào. An Nghiệp, ngươi nói xem hang ổ của Huyết Tôn Giả có ở phía đông biển lớn không?”

“Có thể, nhưng khả năng không tính là quá lớn.” Vương An Nghiệp nghiêm túc tự hỏi: “Những năm gần đây ta vẫn luôn mang theo Tông Côn săn mồi trong biển rộng, cũng trong lúc vô tình nhặt được không ít bảo bối, nhưng chưa từng thấy dấu hiệu liên quan tới hang ổ Huyết Tôn Giả.”

“Vậy tạm thời loại trừ Đông Hải.” Vương Tông Xương lại nói: “Từ hướng đông nam cho đến khu huấn luyện tân binh của Thần Vũ quân là hướng chủ lực Vương thị chúng ta khai hoang cũng không phát hiện có dấu hiệu đặc biệt gì, An Nghiệp ngươi cảm thấy thế nào?”

“Có khả năng sẽ có bỏ sót, dù sao sào huyệt Huyết Tôn Giả trên lý luận thập phần bí mật.” Vương An Nghiệp tự hỏi: “Nhưng có thể không làm phương hướng thăm dò hàng đầu.”

“Vậy thì rất rõ ràng rồi.” Vương Tông Xương vỗ tay một cái: “Đi về phía bắc, lại là vùng đất quen thuộc của Lũng Tả quận, đương nhiên cũng không quá thích hợp làm phương hướng đầu tiên. Như vậy, chỉ có thể đi về hướng tây nam thôi.”

Vương An Nghiệp cẩn thận suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý nói: “Phía tây nam đa số đều là khu vực hoang trạch, bên trong

long xà hỗn tạp, hiếm có nhân loại có thể xâm nhập thăm dò, đích xác tương đối thích hợp để đầu tiên phát ra thăm dò. Ta nhớ An Tín ở công trình chủ trì vây trạch tạo ruộng. Chúng ta có thể trước đi tìm hắn tìm hiểu một chút, xem có phát hiện ra dị thường gì không."

"Nếu như An Nghiệp ngươi đã nói như vậy, vậy chuyện này hơn phân nửa là không sai được. Vậy cứ quyết định như vậy đi." Vương Tông Xương đứng dậy cáo từ: "Hai ngày này ngươi ở nhà bồi người nhà, chờ ngươi nghỉ ngơi đi, tùy thời tìm ta xuất phát."

Cái này thương lượng xong rồi!? Có phải là quá qua loa hay không?

Vương An Nghiệp lại bất đắc dĩ, lại là tâm mệt mỏi.

Những trưởng bối này có phải quá tin tưởng hắn hay không? Dù sao trong mắt hắn, Vương An Nghiệp hắn cũng chỉ là một người bình thường không có gì lạ, nhiều nhất chính là có đôi khi vận khí tốt một chút mà thôi.

Nhưng vận khí như vậy, thật sự quá mức hư vô mờ mịt.

Mà thôi, nếu Nhị gia gia đã tràn đầy tự tin như thế, vậy thì tạm thời thử một chút đi.

Sau khi tiễn Vương Tông Xương đi.

Vương An Nghiệp lại mang theo hai lão bà đi thăm thái nãi nãi Liễu Nhược Lam, kết quả phát hiện bên kia mạt chược đang say sưa, mơ hồ còn truyền đến giọng nói bệ hạ không cam lòng: "Nhược Lam, lần này ta mang đủ vốn, tái chiến tái chiến."

Được rồi!

Vương An Nghiệp mang theo hai lão bà quay đầu rời đi, lại y theo trình tự thăm bà nội Từ thị và mẫu thân Tiền thị.

Đây đều là hiếu đạo mà bọn họ làm tiểu bối.

Trong nhà ngoại trừ thái gia gia là tạm thời đi thánh địa công tác ra, gia gia và phụ thân của Vương An Nghiệp đều bề bộn nhiều việc, một là ở Đạt Lạp Đại Hoang Mạc tiếp tục khai hoang và kiến thiết, một là đi theo bên cạnh đế tử An hỗ trợ xử lý triều chính.

Chỉ có một ít ngày lễ trọng đại, hoặc là thời điểm, mới có thể từ xa chạy về cùng người nhà đoàn tụ. Bất quá, gia tộc nha, từ trước đến nay đều là như thế, nam tử cần phải ở bên ngoài gánh vác đại nghiệp gia tộc.

So sánh với nhau, Vương An Nghiệp xem như tương đối nhẹ nhàng, ngoại trừ mục ngư ra, cũng chính là treo tên trong sản nghiệp gia tộc. Phần lớn thời gian, thái gia gia vẫn là cổ vũ hắn đi ra ngoài nhiều hơn một chút, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Dù sao đi ra ngoài một chút, có thể nhặt được nhiều đồ về nhà một chút.

Dùng lời của thái gia gia mà nói, nói không chừng ngày nào đó đi tới đi lui, liền nhặt về một bộ bảo điển, tiên kinh, hoặc là đạo khí, linh dược mười vạn năm vân vân!

Phu thê ba người bái phỏng xong một đám trưởng bối, bất tri bất giác liền ăn no, dứt khoát liền về nhà nghỉ ngơi.

Bên trong nhà, sớm đã có hai thanh niên nam tử canh giữ ở trong sân, thấy ba người trở về, lập tức tiến lên nghênh đón, nghiêm túc hành lễ bái kiến: “Ninh Dịch, Ninh Nghiêu, bái kiến phụ thân, bái kiến hai vị mẫu thân.”

Hai thanh niên đều dáng vẻ đường đường, phong độ nhẹ nhàng, tuyệt đối là ngay cả dung mạo đều thập phần tương tự, thoạt nhìn giống như song bào thai vậy.

Hai người này chính là hai con trai của Vương An Nghiệp, Vương Ninh Dịch, Vương Ninh Nghiêu.

Hai người bọn họ mặc dù không phải song bào thai, nhưng ngày sinh lại là cùng một ngày, canh giờ cũng không kém bao nhiêu. Căn cứ suy đoán, bọn họ vô cùng có khả năng là đêm tân hôn mang thai, bởi vậy thai nghén chu kỳ cùng ngày sinh tương tự như vậy.

Hơn nữa bởi vì phụ thân là cùng một người, mẫu thân lại là đồng tộc, dáng dấp hai huynh đệ cũng có chút tương tự.

Năm đó lúc hai người sinh ra, lúc đang “không cẩn thận” bị lăn lộn trong tắm rửa, thế cho nên ai cũng không phân biệt ra được, ai là người sống. Bởi vậy, dưới sự chủ trì của Liễu

Nhược Lam, liền để Ninh Dịch, Ninh Nghiêu đồng thời nhận hai người mẫu thân.

Hoàng thất bên kia cũng không có biện pháp đối với cái này. Đã không có cách nào phân chia vậy thì không phân biệt nữa, dù sao đều là hậu duệ huyết mạch của Vương thị và Ngô thị. Đế tử phủ và Vinh quận vương phủ, cũng đều đồng thời nhận hai đứa nhỏ này.

Cũng chính vì như thế, Ngô Tuyết Ngưng đã từng quan hệ không hòa thuận, động một chút là muốn tranh giành lớn nhỏ với Ngô Ức La, quan hệ giữa hai bên dần dần hòa hoãn lại. Hôm nay lại sống chung với nhau ba mươi năm, giống như là một đôi tỷ muội chân chính vậy.

Mà cùng lúc đó, bởi vì có Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Nghiêu ở đây. Hai phái trong hoàng thất vì tranh đoạt ngôi vị đế tử, dẫn đến có chút không hòa thuận, cũng dần dần hòa hợp, đây cũng coi như là tin tức tốt đối với sự phát triển lợi ích của Đại Càn.

“Dịch nhi, Nghiêu Nhi, các ngươi tới rồi.” Ngô Tuyết ân cần hỏi thăm: “Ăn cơm chưa?”

“Hồi mẫu thân, con còn chưa ăn mà.” Hai huynh đệ thành thật nói.

“Nếu chưa ăn cơm, thì tìm chỗ ăn đi.” Ngô Tuyết Ngưng thở dài, “Hôm nay chúng ta liên tiếp ăn mấy bữa cơm ăn căng bụng, thực sự không có tâm tư đền bù cho các ngươi nữa.”

“Vâng…”

Hai huynh đệ nhìn nhau, cảm thấy rất bất đắc dĩ. Loại chuyện này cũng coi như là quen thuộc.

Hai người mẹ đều là tiểu quận chúa hoàng thất xuất thân, từ nhỏ được nuông chiều, không tiếp đất. Sinh xong hai đứa bé thì mang theo đứa bé, phải nói là gà bay chó chạy. Cũng may có thẩm nương lớn tuổi trong gia tộc hỗ trợ chiếu ứng, hai huynh đệ mới tính là “sống tạm” một chút.

Đương nhiên, đây là một trò đùa.

Hai vị mẫu thân đối với bọn họ vẫn là rất quan tâm, chỉ là phương thức quan tâm không giống với mẫu thân bình thường.

Hơn nữa hai vị mẫu thân chơi tâm rất nặng, hai huynh đệ từ nhỏ đã quen độc lập, mười hai tuổi liền phân phối trạch viện ở một mình.

“Đúng rồi, hai người các ngươi gần đây làm bài tập thế nào? Có cần mẫu thân giúp các ngươi dạy bổ sung hay không?” Ngô Ức La cảm thấy hình như có chút thời gian không quan tâm đến bài học của hài tử, đã đến lúc phát huy một đợt mẫu ái quan tâm.

Hai huynh đệ Vương Ninh Dịch, Vương Ninh Nghiêu nghe vậy, đều chết cả rồi.

Hai người bọn họ tuổi mụ đều đã ba mươi rồi! Cái này nếu đổi lại là thời đại lão thái gia quen tảo hôn, bọn họ đều là cha của mấy đứa nhỏ rồi.

“Mẫu thân, chúng ta đều đã tốt nghiệp Tộc Học nhiều năm rồi.” Hai huynh đệ bất đắc dĩ nói, “Ninh Dịch đảm nhiệm trợ lý tổng ti ở nông nghiệp tổng ty Vương thị, Ninh Nghiêu ở trong tập đoàn Viễn Dương Vương thị quản lý lưu trữ vật.”

“Chúng ta cũng là nghe nói mẫu thân và phụ thân trở về, mới trước tiên xin phép nghỉ về nhà thăm người thân.”

Bây giờ sản nghiệp của Vương thị tập hợp vô cùng khổng lồ, bởi vậy cho dù là con của đích mạch, cũng chỉ có thể làm từ trung tầng phó chủ quản, hoặc là theo trưởng bối làm trợ lý thực tập, vừa làm vừa học tập, tích lũy kinh nghiệm làm việc, sau đó lại dựa vào năng lực từng bước thăng cấp.

Sản nghiệp gia tộc là một trong những căn cơ mà Vương thị đặt chân vào đời sau, cũng là giang sơn từng chút từng chút một của thế hệ người Thủ Triết, cần các hậu nhân làm đến nơi đến chốn để mở rộng kinh doanh, không ngừng lớn mạnh.

Như thế, mới có thể khiến cho toàn bộ Vương thị gia tộc kéo dài phát triển, càng thêm cường thịnh.

“Thì ra là như vậy! Ha ha ha!” Ngô Ức La lúng túng cười hai tiếng, “Thời gian trôi qua thật là nhanh. Trong nháy mắt, hai người các ngươi đều đã trưởng thành. Gần đây hai người chúng ta và cha ngươi bận rộn nhiệm vụ ra khỏi gia tộc, không nghĩ rằng lại bỏ qua các ngươi.”

Bận rộn nhiệm vụ gia tộc?

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau.

Loại lời này, đoán chừng cũng chỉ là có thể lừa gạt bọn họ trước mười hai tuổi. Hai người bọn họ rõ ràng là cùng cha ở bên ngoài trải qua cuộc sống giống như thần tiên quyến lữ, không cẩn thận đem bọn họ quên đi.

May là năng lực sinh tồn của bọn họ đủ mạnh.

Bất quá, thân là cháu ngoại trai sủng ái của hoàng thất, cha mẹ đều là tiểu quận chúa, cộng thêm cha luôn có thể nhặt về chút bảo vật cho bọn họ tẩy tủy phạt mao. Huyết mạch thiên phú của hai người bọn họ ngược lại là rất không tệ, đều là bước vào hàng ngũ đại thiên kiêu, trước mắt ở trong danh sách bồi dưỡng thứ hai của gia tộc.

Bất quá dáng vẻ ba mươi tuổi, cũng đã là Linh Đài cảnh tầng sáu, không tới năm mươi tuổi liền có thể tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh.

"Được rồi được rồi." Vương An Nghiệp ít nhiều cũng có chút xấu hổ, giảng hòa nói: "Gần đây ta phải đi làm nhiệm vụ với Nhị gia gia, Tuyết Ngưng và Ức La ở nhà một lúc, bồi hai đứa nhỏ nhiều một chút."

"Cha…Chúng con có công việc…"

"Vậy ta và Ức La luân phiên đi hỗ trợ đơn vị các ngươi, làm bạn với các ngươi nhiều một chút, đền bù một chút tình mẫu thiếu thốn của hai người các ngươi."

"…"

Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Nghiêu đều sinh ra một tia dự cảm chẳng lành.

Hai vị tiểu quận chúa mẫu thân, đây rốt cuộc là đi qua thêm phiền hay là hỗ trợ? Đừng làm cho đơn vị gà bay chó chạy mới tốt.

Gặp phải một đôi mẫu thân và phụ thân như vậy, hai huynh đệ Ninh Dịch Ninh Nghiêu cảm giác trong lòng thật mệt mỏi.

Bên này đang nói chuyện, Vương An Nghiệp tâm thần khẽ động, chợt nghe được Long Xương đại đế cách không truyền âm: "Tiểu tử An Nghiệp, mau chóng mang chút tiên tinh tới cứu tràng, nếu không ván bài này tan mất. Đúng rồi, mang

nhiều một chút, Khương tiền bối nhà ngươi và thái cô nãi nãi Lạc Y nha đầu nhà ngươi cũng phải mượn.”

Vương An Nghiệp: “…”

Mà cùng lúc đó, trong sân Liễu Nhược Lam, tiên tử Tiên cung “Khương Tình Tuyết” mặc một bộ áo trắng, tiên tư bồng bềnh, mặt mày như màu đất nhìn vào bài mạt chược trước mặt.

Vương thị này, rốt cuộc là tiên địa hay là Ma Quật?

Bất quá là một ngày một đêm công phu, nàng rõ ràng đem tiên tinh trong nhẫn trữ vật thua sạch sành sanh. Cái này quả thực so với Chân Ma điện còn giống Ma Quật a!

Xích Mị Ma Sứ chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cả người lung lay sắp đổ.

…

Chương 26: Làm công trả nợ! Không lấy làm mất mặt!

…

Vương An Nghiệp cũng không thiếu linh bảo Thần Thông, cũng không thiếu tài nguyên tu luyện, ngay cả bảo điển bên thánh địa tranh đoạt hắn cũng không thiếu. Dù sao hắn cũng có sư tôn Cơ Vô Trần ở đây.

Năm đó, danh hào "Kiếm trận song tuyệt" của Cơ Vô Trần bắt nguồn từ nhất mạch sư môn tuyệt học 【Kiếm Trận Bảo Điển】.

Khi đó Cơ Vô Trần đã là cường giả Thần Thông cảnh hậu kỳ, nếu không phải vì báo thù, vốn cũng có thể tu luyện đến Lăng Hư cảnh.

Cũng may, năm đó lúc hắn hạ quyết tâm đi Ma Triều báo thù, cũng đã giấu 【Kiếm Trận Bảo Điển】 đi, ngoại trừ chính hắn cũng không biết ở đâu. Chỉ chờ sau khi Vương An Nghiệp đến Tử Phủ cảnh, liền có thể đi Tiên Triều đem nó khởi nguồn, trực tiếp kế thừa là được.

Bởi vậy, tiền tài đối với hắn mà nói, chẳng qua là con số liên tiếp buồn tẻ vô vị mà thôi, đại đế gia gia muốn hỏi hắn mượn, hắn tự nhiên cũng không có gì không vui.

Đuổi hai đứa con trai đi, Vương An Nghiệp chạy tới đại điện nhiệm vụ tìm Khí Linh Tiểu Tuyết, dùng một phần nhỏ điểm cống hiến đổi ba tấm ngân phiếu trăm vạn tiên tinh, sau đó hấp tấp tặng cho Đại Đế, Khương Tình Tuyết, cùng với bà cô Vương Lạc Y.

"Nhược Lam, hơi thở của ngươi cũng quá tốt rồi." Vương Lạc Y một thân trang điểm quý phụ dựa vào trăm vạn tiên tinh này mà lấy lại máu, lông mày thanh tú hơi buông lỏng, nhưng vẫn không nhịn được hơi oán giận nói: "Nhưng chính là phong thủy luân chuyển, kế tiếp ta nhất định có thể lật vốn."

Nhờ có phu gia Trần thị ngày càng cường đại, cùng với trợ cấp mà Vương Thủ Triết thỉnh thoảng đưa qua, hiện giờ tư chất

của Vương Lạc Y cũng không tầm thường, tuy rằng đã hơn một trăm bảy mươi tuổi, nhưng vẫn là dáng vẻ của nữ tử trẻ tuổi, hơn nữa còn có nhiều hơn một cỗ ý vị thành thục, cực kỳ động lòng người.

Tu vi của nàng cũng ở mấy năm trước thành công bước vào Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, luận thực lực, trong rất nhiều lão tổ của Đông Cảng Trần thị đã có thể xếp vào ba vị trí đầu, hơn nữa còn có sự tồn tại của nhà mẹ đẻ Vương thị, nàng ở Đông Cảng Trần thị có thể nói là lăn lộn như cá gặp nước, địa vị cực cao, tính cách cũng trở nên tự tin tiêu sái hơn.

"Lạc Y, hiện tại Đông Cảng Trần thị các ngươi chính là Đông Hải Vương chân chính." Long Xương đại đế nói: "Việc làm ăn trải rộng khắp hải ngoại, chỉ trăm vạn tiên tinh thì tính là cái gì? Thương hại một đại đế nửa đường như ta, mới thật sự là nghèo! Kế tiếp các ngươi đều nhường trẫm một chút, để trẫm thắng chút tiền cổ."

Đông Cảng Trần thị bây giờ cũng không đơn giản, năm đó khi Trần Nho Hồng lão tổ còn trẻ cũng không nổi bật lắm. Sau bốn mươi tuổi gặp biến khó, người bên ngoài đều cho rằng lão đã chết, kết quả hai năm sau còn sống kỳ tích, hơn nữa tu vi còn tiến bộ vượt bậc.

Mãi đến sau khi Đông Cảng Trần thị thật sự phát triển, mọi người mới biết được lúc trước Trần Nho Hồng lão tổ có kỳ ngộ, hơn nữa trong đợt kỳ ngộ đó đã trở thành thiên kiêu.

Chẳng qua Trần Nho Hồng che giấu tương đối sâu.

Mãi đến hai mươi mấy năm trước, sau khi Vương thị và Trần thị đều đã tương đối cường đại, Trần Nho Hồng mời Vương thị cùng nhau âm thầm khai phá "Hải ngoại tiên đảo" mà hắn gặp phải, mọi người mới biết đó lại là một nơi tọa hóa của tán tu 【Diễn Thủy Chân Nhân】 nổi tiếng hơn hai vạn năm trước, cũng để lại một tòa 【Diễn Thủy Cung】 ẩn chứa truyền thừa thần thông cảnh hệ thông.

Từ trước tới nay, số lượng tán tu có thể tu luyện đến Thần Thông cảnh cực kỳ thưa thớt, có thể thấy được vị "Diễn Thủy chân nhân" này không đơn giản.

“Diễn Thủy Cung” kéo dài hơn hai vạn năm không hề mở ra, nó đã dành được hai cơ hội truyền thừa, sau khi song phương thương lượng xong bèn quyết định mỗi bên sẽ nhận được truyền thừa một lần, đồng thời cũng cùng nhau sở hữu truyền thừa thần thông là 【 Diễn Thủy Cung 】 này.

Sau khi nội bộ Trần thị thương lượng, đưa cơ hội này cho gia chủ Trần thị hiện giờ “Trần Phương Kiệt”. Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì Trần Phương Kiệt chính là tỷ phu của Vương Thủ Triết, có quan hệ rất thân với Vương thị.

Nếu hắn có thể tu luyện đến Thần Thông cảnh, quan hệ trong tương lai với Vương thị ít nhất có thể kéo dài một ngàn mấy trăm năm.

Một lần khác vốn là muốn cho Vương thị Liễu Nhược Lam, nhưng sau khi Liễu Nhược Lam thăng cấp Tử Phủ cảnh, tư chất lại trong lúc bất tri bất giác tăng lên một đoạn, lại tự động thức tỉnh một bộ công pháp vô danh. Tuy rằng nàng không biết tên thật cùng cấp bậc của bộ công pháp kia, nhưng cảm giác hẳn là sẽ không yếu hơn chân pháp.

Đối với nàng, truyền thừa của 【 Diễn Thủy Chân Pháp 】 không có bao nhiêu ý nghĩa, nàng tạm thời giữ lại cơ hội này, chuẩn bị chọn lựa một vị đại thiên kiêu hệ thủy trong tiểu bối của gia tộc để kế thừa.

Từ điểm này có thể thấy được, tiềm lực tương lai của Trần thị vẫn là không thể khinh thường, huống chi bọn họ còn hợp tác khai phá thị trường hải ngoại với Vương thị, những năm gần đây cũng kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mà Trần Phương Kiệt lại là một cuồng ma nịnh vợ không biết xấu hổ, với hắn mà nói, Lạc Y đánh bài thua chút tiền có tính là gì? Cho dù thua cả Trần thị cũng không sao cả.

Có thể thấy được tài phú mà Vương Lạc Y có thể sử dụng nhiều.

Tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường thì không cần so tài với nàng, ngay cả đại đế nghèo khó như Long Xương đại đế cũng hâm mộ không thôi.

“Bệ hạ nói lời ấy sai rồi.” Vương Lạc Y tay chân run rẩy cầm bài, đối với Long Xương đại đế cũng không hề sợ hãi: “Trần

thị chúng ta chẳng qua chỉ là một tiểu môn tiểu hộ thất phẩm, sao có thể so sánh với tài phú mấy ngàn năm với bệ hạ? Huống chi, bệ hạ cống hiến cả đời cho Đại Càn, ăn chính là phụng dưỡng quốc gia."

Long Xương đại đế lập tức câm nín.

Tiểu tử Trần Nho Hồng nhà ngươi sắp thăng cấp Tử Phủ cảnh rồi, tiểu tử Trần Phương Kiệt kia cũng bước vào Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, Thiên Nhân cảnh trong nhà đã có một đống lớn, lại còn muốn tự xưng là thất phẩm!

Đây là bệnh gì vậy?

Đều là phong khí bất lương mà tên Vương Thủ Triết đó mang ra.

Chỉ tiếc, lúc trước Long Xương đại đế cho rằng mình không sống được mấy năm, sớm đã đem tiền tích góp trong kho đều phân cho con cháu hậu bối nhìn thuận mắt, bản thân căn bản không lưu lại bao nhiêu. Sớm biết cuộc sống tuổi già thú vị như vậy, ông ta đã để lại cho mình chút tiền.

"Nào nào, tiếp tục."

Long Xương đại đế nóng lòng muốn bắt đầu trận tiếp theo.

Thấy vẻ mặt Xích Mị Ma Sứ không đúng lắm, hắn còn ôn hòa trấn an một câu: "Tuyết Tình chớ có sợ hãi, loại chuyện chơi mạt chược này, vận khí đến không ai ngăn được, không chừng một ván bài cũng có thể lật lại toàn bộ lợi ích."

"Vâng… Tiền bối!"

Xích Mị Ma Sứ còn có thể nói cái gì? Đương nhiên chỉ có thể kiên trì đánh tiếp.

Đối mặt với một Đại Đế, nàng cũng không dám khinh thường, xốc lại chút tinh thần, bắt đầu hết sức chuyên chú đánh mạt chược.

Vòng đi vòng lại như vậy.

Hơn nửa tháng sau.

Xích Mị Ma Sứ đã từ Thần Thông cảnh nghèo rớt mồng tơi, biến thành tu sĩ Thần Thông cảnh nợ nần chồng chất.

Lại là một ngày kiếp sống mạt chược chấm dứt, chân nàng lảo đảo được Ngọc Cơ nâng về trong phòng khách quý xa hoa mà thoải mái đỉnh cấp, cặp mắt phượng vốn có thần linh kia đã hoàn toàn dại ra, đầy đầu đều là vấn đề triết học.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Tại sao ta lại ở đây? Ta muốn đi đâu?

Được rồi! Ta là Xích Mị Ma Sứ, đang tiến hành kế hoạch trà trộn vào Vương thị, tìm hiểu tình báo và khống chế Vương thị!

Kết quả kế hoạch còn chưa bắt đầu, nàng đã một hơi đánh mạt chược hơn phân nửa tháng, trong lúc đó đương nhiên có thua có thắng, nhưng cuối cùng vẫn thiếu một đống nợ.

Qua hơn nửa ngày, Xích Mị Ma Sứ mới dần dần tỉnh táo lại.

Nhưng mà, tình huống cũng không chuyển biến tốt đẹp chút nào.

Hồi tưởng lại khoản nợ mà mình nợ, trước mắt Xích Mị Ma Sứ biến thành màu đen từng đợt, chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh.

Nhiều tiên tinh như vậy, cho dù bán nàng đi cũng trả không nổi!

Mà cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Sau khi bàn thờ tản đi, Vương Lạc Y liền trở về viện của mình, nhưng Long Xương đại đế lại ở lại, lúc này đang thích ý uống trà, nói chuyện với Liễu Nhược Lam.

Mà lão Diêu thì đứng hầu bên cạnh, thỉnh thoảng châm trà cho hai người.

“Nhược Lam, ta đã nói rồi, Khương Tuyết Tình kia khẳng định có vấn đề. Nửa tháng này thua nhiều như vậy thế mà cũng không có ý định chạy trốn. Đổi lại là lão tiểu tử Thiên Hà kia, sớm đã chạy mất tăm mất tích rồi.” Long Xương đại đế híp mắt, một bộ dáng đa mưu túc trí, “Lúc ấy ta nhìn thấy nàng ta liền cảm thấy không bình thường. Nàng ta nếu giả mạo truyền nhân của những thánh địa khác của Tiên Cung thì thôi, nhưng lại cố tình giả mạo nha đầu Ngọc Linh.”

“Ha ha, nha đầu Ngọc Linh kia ta còn không biết sao? Nàng ta cũng chỉ là bề ngoài quái gở, thoạt nhìn không giỏi giao tiếp mà thôi. Nhưng thật ra người quen thuộc nàng ta sẽ biết, nha đầu kia bụng dạ hiểm độc, không biết xấu hổ lại có chỗ tương tự tiểu tử Vương Thủ Triết kia. Nếu Khương Tình Tuyết kia thật sự là đồ đệ của nha đầu Ngọc Linh, lúc ấy sẽ không có phản ứng đó. Khoan hãy nói, Ngọc Linh và Thủ Triết thật đúng là càng nghĩ càng cảm thấy giống…”

Long Xương đại đế suy nghĩ một hồi, không nhịn được bắt đầu lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Thủ Triết cũng là Chân Tiên chuyển thế? Kiếp trước quen biết Ngọc Linh?”

“Ha ha.” Liễu Nhược Lam uống trà, bất động thanh sắc cười cười: “Thật không? Vậy chờ phu quân ta trở về, ta tìm hắn hỏi một chút.”

Lão Diêu ở bên cạnh trong lòng “lộp bộp” một cái.

Bệ hạ ngài nói chuyện có thể dùng chút tâm hay không, Liễu đại cô nương này là dễ đắc tội như vậy sao?

Hắn lặng lẽ lui về phía sau, lặng lẽ đứng về phía Liễu Nhược Lam nửa bước.

“Nhược Lam, ngươi cảm thấy Khương Tuyết Tình này là ai? Đến Vương thị chúng ta rốt cuộc là có mục đích gì?” Long Xương đại đế hưng trí bừng bừng nói: “Nếu Lam ngươi là chuẩn bị xử trí như thế nào?”

“Thật ra cũng không có mấy khả năng, tính tới tính lui thì khả năng khách tới từ Ma Triều càng lớn.” Liễu Nhược Lam bình tĩnh như thường nói: “Trước tiên giữ lại đi, nói không chừng còn có chút tác dụng, dù sao cũng không gây ra được sóng gió gì.”

“Bất kể nói thế nào, trẫm cũng coi như lập công.” Long Xương đại đế háo hức nhìn nàng: “Phần thưởng nên có vẫn phải có chứ? Không bằng thế này đi, nửa tháng nay trẫm chơi mạt chược cũng coi như là vì công việc, Nhược Lam ngươi hãy trả lại cho ta.”

“Bệ hạ nói đùa, ngươi thắng tiền sẽ trả lại cho ta sao?” Liễu Nhược Lam mỉm cười nhìn hắn.

“Không đâu.” Long Xương đại đế lắc đầu bất đắc dĩ.

“Ta cũng không biết.” Liễu Nhược Lam vẫn tươi cười như trước, giọng điệu như chém đinh chặt sắt: “Tiền ta dựa vào bản lĩnh thắng, tại sao phải trả chứ? Về phần bệ hạ phát hiện một tên gián điệp, điểm cống hiến có thể tự mình đi kết toán với Khí Linh Tiểu Tuyết. Một gián điệp Thần Thông cảnh, ban thưởng cống hiến cũng không ít.”

“…” Long Xương đại đế tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: “Nhược Lam ngươi quá mức rồi, so với Ngọc Linh nha đầu còn bụng dạ độc ác hơn! Trẫm một đống tuổi rồi, kiếm chút tiền dễ dàng sao?”

“Trước đây Tông Xương trở về, nói là phát hiện một linh mạch cực phẩm trong mộc hệ.” Liễu Nhược Lam bình tĩnh nói: “Không biết bệ hạ có hứng thú hay không…”

“Có hứng thú, hứng thú, đây chính là thứ tốt!” Long Xương đại đế lập tức mặt mày hớn hở: “Cực phẩm linh mạch không dễ rút, phải thêm tiền! Thật ra tiền hay không không quan trọng, chủ yếu vẫn là vì Tiên nhi, Tiên nhi bây giờ còn quá yếu, nếu có thể sớm một chút đến cửu giai, trận địa chiến, cho dù gặp Lăng Hư cảnh cũng có thể tự vệ.”

“Bệ hạ vui vẻ là tốt rồi.” Liễu Nhược Lam đưa lên một tấm bản đồ.

Long Xương đại đế liếc mắt nhìn, lập tức hít một hơi lạnh: “Khoảng cách này hơi xa, sắp đến địa bàn của Vạn Yêu quốc rồi.”

“Còn kém hơn một vạn dặm.” Liễu Nhược Lam nói, “Vị trí linh mạch kia tương đối bí mật, Vạn Yêu Quốc có lẽ còn chưa phát hiện.”

“Không được không được, ba lão già Vạn Yêu Quốc kia quá lợi hại, một trong số đó đã sắp đạt tới cấp mười hai rồi!” Long Xương đại đế lắc đầu: “Trẫm còn muốn an độ già đời, không bằng như vậy, nghe nói An Nghiệp sắp đi chấp hành nhiệm vụ, ta lưu lại bảo vệ hắn, thuận tiện giám thị Khương Tuyết Tình một chút.”

“An Nghiệp đã có người bảo hộ, bệ hạ cũng không cần lo lắng Khương Tuyết Tình.”

“?” Long Xương đại đế lập tức nghi ngờ: “Vương thị lúc nào chiêu mộ được cung phụng Thần Thông cảnh?”

“Khụ khụ.” Lão Diêu ở bên cạnh ho khan hai tiếng nói, “Bệ hạ, nhiệm vụ kia là lão nô nhận được. Cho nên công tác rút linh mạch lần này, lão nô không phụng dưỡng bệ hạ được nữa.”

“…” Long Xương đại đế kinh ngạc trong chớp mắt, lập tức tức tức giận dựng thẳng mày: “Lão Diêu, ngươi là người của trẫm.”

“Bệ hạ, lão nô cũng phải sống qua ngày a.” Lão Diêu vẻ mặt đau khổ nói, “Bệ hạ ngài cũng biết, lão thái giám giống như chúng ta, chỉ dựa vào sự phụng dưỡng ít ỏi này cũng không đủ. Lúc bệ hạ cầm quyền còn tốt, lão nô còn có thể kiếm chút dầu. Nhưng hiện tại bệ hạ lui xuống, lại trầm mê vào việc đánh bạc không thể tự kềm chế… Ai ~ đừng nói là nước béo, ngay cả ban thưởng của bệ hạ cũng ít đi!”

“Lão nô cũng không có cách nào, Nhược Lam đại cô nương cho quá nhiều.”

“Lão già này! Trẫm còn chưa có chết, ngươi đã chuẩn bị đầu nhập vào chủ nhân mới rồi.”

“Bệ hạ thứ tội, lão nô chính là đánh bóng kiếm chút tiền chi tiêu ngày.”

Cửa viện, Vương An Nghiệp đang muốn vào cửa, nghe được động tĩnh trong viện truyền ra lập tức khóe miệng giật giật, lại yên lặng lui ra ngoài.

Được rồi! Hắn vẫn nên chờ Đại Đế gia gia sau khi rời khỏi sân mới vào tạm biệt Thái bà nội thì hơn.

…

Vài ngày sau.

Vùng đất hoang vu.

Trải qua mấy chục năm phát triển, Đại Hoang Trạch bây giờ so sánh với năm đó, sớm đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Phía bắc An Giang, năm đó bị đê đập cách ly ra phạm vi đất hoang trạch, bây giờ đã bị cắt thành rất nhiều khu vực khác nhau.

Gần biên giới đại hoang trạch bị quây ra một khối lớn, tiến hành vây hồ tạo ruộng, cùng chung quanh vốn có linh điền sáp nhập lại, cải tạo ra một mảng lớn thủy hệ linh điền phì nhiêu, chuyên môn dùng để trồng "thủy tinh linh mễ".

Mỗi năm vào mùa thu, quả do thủy tinh linh mễ kết đầy đặn, vỏ trái cây lồi lõm kia sẽ vỡ ra, lộ ra từng hạt linh mễ óng ánh long lanh như thủy tinh bên trong. Từ xa nhìn lại, tựa như đi lạc vào mỏ quặng thủy tinh.

Linh mạch thủy hệ nhỏ bé dày đặc trong vùng đất hoang trạch cung cấp cho chúng nó linh khí sung túc, phẩm chất thủy tinh linh mễ trồng ra ở chỗ này không tệ, mỗi năm đều có thể sản sinh hiệu quả kinh tế không nhỏ.

Trong đại hoang trạch, căn cứ địa hình bất đồng, còn trồng không ít linh thực thủy hệ có giá trị kinh tế tương đối cao, trong đó còn xen lẫn một ít linh dược, linh ngư, tuy rằng phẩm giai đều không tính là quá cao, nhưng đều là chủng loại giá trị kinh tế tương đối cao, chỉ cần trồng ra, cơ bản sẽ không lo tiêu thụ, hiệu quả kinh tế hàng năm cũng tương đối khá.

Mà ngoài ra, bên trong vùng đất hoang vu còn có một khu chăn nuôi trường chuyên môn cách ly hung thú thủy sinh ra, bên trong chăn nuôi hung thú mang tính tiêu chí của Đại Hoang Trạch —— "Hoang Trạch Hung Ngạc".

Đẳng cấp của hung cá sấu hoang trạch không thấp, da dày thịt béo, lúc chăn nuôi cần có phạm vi hoạt động nhỏ, trí lực cũng tương đối thấp, nếu như có thể dưỡng đến cấp sáu, sản lượng thịt vô cùng lớn, chính là một loại hung thú sản thịt thích hợp không thể thích hợp hơn.

Hơn nữa, da của nó vừa dày vừa chắc, còn là một loại tài liệu luyện khí có tính phòng ngự không tệ, luyện chế thêm chút nữa là có thể tạo thành các loại dụng cụ bảo vệ lực phòng ngự không tệ.

Lúc trước khi Vương Thủ Triết hiểu được tập tính của loại hung thú này, liền nhìn trúng giá trị kinh tế của nó. Sân nuôi

dưỡng này cũng là hạng mục quan trọng nhất của Đại Hoang Trạch khai phá, mỗi năm đều có thể sản sinh hiệu quả kinh tế cực lớn.

Nhiều năm trôi qua, không chỉ Vương thị được lợi nhiều, Uông thị còn dựa vào đó hoàn toàn xoay người, sớm thoát khỏi quẫn cảnh lúc trước.

Vài chục năm trôi qua, ngay cả những thành trấn xung quanh Đại Hoang Trạch cũng dần dần phồn vinh.

Sản xuất vây quanh vùng đất hoang trạch, trong những thành trấn này đã hình thành chuỗi sản nghiệp vô cùng hoàn thiện, từ việc gia công linh mễ, xử lý linh thực, đến giết mổ hung cá sấu, gia công thịt hung cá sấu, xử lý da hung cá sấu, cùng với xử lý các loại sản vật phụ, vân vân, mỗi một khâu đều tương đối thành thục.

Hai mươi năm gần đây, theo việc khai phá toàn diện đại hoang trạch phía bắc An Giang, 【 Trường Ninh liên hợp khai phá ti kinh tế hoang trạch khai phá 】 do Vương thị dẫn đầu bắt đầu đưa ánh mắt đặt vào trong đại hoang trạch phía nam An Giang, cũng lập ra một loạt kế hoạch khai phá.

Kế hoạch này ngay từ đầu tiến hành rất thuận lợi, nhưng mà theo tiến độ khai phá không ngừng gia tăng, Đại Hoang Trạch phát triển lại gặp một ít phiền toái.

Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch ở trong Nam Hoang Cổ Trạch, bởi vì hành vi nhân loại không ngừng bước chân vào lĩnh vực hoang trạch mà cảm thấy bị uy hiếp, xảy ra xung đột với bên ty khai phá.

Mâu thuẫn và xung đột của hai bên, cũng càng ngày càng tăng.

Ngay thời điểm mấu chốt này.

Vương thị thả ra đại sát khí.

Vương An Nghiệp cưỡi một con 【Ngọc Giác Phi Mã 】 kéo gió, xuyên qua phía nam Bình An trấn hình núi Tây của chủ trạch Vương thị, sau khi đi ngang qua một vùng đồi núi lởm chởm ít dấu chân người, tiến vào một bình nguyên hình tam giác châu nhỏ.

Đây là thị trấn Vọng Hà thuộc phạm vi của Trường Ninh vệ, tộc nhân đầu tiên là do Thiên Nhân Lôi thị phân ra, vượt qua nơi khai hoang ở bên cạnh đại hoang trạch.

Nhóm tộc nhân Lôi thị này cũng được gọi là "Vọng Hà Lôi thị".

Vọng Hà Lôi thị vốn chỉ là thế gia Bát phẩm, nhưng sau khi chủ mạch của bọn họ là Trường Ninh Thiên Nhân Lôi thị và Vương thị thông gia, tự nhiên là đi theo chủ mạch ôm chặt đùi Vương thị.

Mà theo kế hoạch khai phá Đại Hoang Trạch của Vương thị triển khai, Vọng Hà trấn được chọn làm đầu cầu, hiện giờ Trường Ninh thanh danh vang dội 【Trưởng Ninh liên hợp với tổng bộ kinh tế khai phá ti】 của Hoang Trạch, liền xây dựng ở Vọng Hà trấn.

Vì vậy Vọng Hà Lôi thị được lợi, trong thời gian chưa đầy sáu bảy mươi năm, từ một thế gia bát phẩm thăng cấp lên thất phẩm.

"Lêu lêu lêu lêu."

Sừng Ngọc Phi Mã trắng như ngọc lúc này đã gần một trăm tuổi, vẫn xinh đẹp kiêu ngạo như tiểu công chúa.

Dưới sự chăm sóc và bồi dưỡng của Vương thị mục trường, nàng đã là một con phi mã ngũ giai.

Chỉ là Ngọc Giác Phi Mã ngoại trừ đẹp và bay nhanh, cùng với tính tình kiêu ngạo ra, sức chiến đấu kỳ thật vô cùng bình thường. Cùng hung thú cùng giai đánh nhau, trên cơ bản chính là bị đè xuống đất ma sát.

Bất quá Ngọc Giác Phi Mã bởi vì rất đẹp, quá hi hữu, cộng thêm bay nhanh, bồi dưỡng tốt còn có thể đến thất giai, bởi vậy thuộc loại tọa kỵ xa xỉ phẩm, nhất là các thần tiên học tỷ ở các lộ thánh địa học phủ của Tiên Triều yêu thích.

Một khi có bán, chính là đập nồi bán sắt cũng sẽ lấy được một thớt. Càng sẽ có một ít sư huynh kiểu liếm cẩu, nghĩ biện pháp kiếm một con đi vuốt mông ngựa nữ thần.

Bởi vậy, một con Ngọc Giác Phi Mã ngũ giai phẩm tướng ưu tú, giá bán bình thường vượt qua mười vạn tiên tinh!

Sở dĩ nhắc đến việc này, là bởi vì Vương An Nghiệp dựa vào con Ngọc Giác Phi Mã xinh đẹp này, hao hết tâm lực dụ dỗ một con Ngọc Giác Phi Mã giống đực, lại hao phí bảy tám chục năm thời gian nghiên cứu, làm sao sinh sôi và thuần hóa Ngọc Giác Phi Mã, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Ai cũng không ngờ được, điểm khó lớn nhất của kỹ thuật sinh sôi nảy nở của Ngọc Giác Phi Mã lại nằm trên thức ăn gia súc đặc thù. Dựa vào sự ủng hộ của Vương Thủ Triết, cuối cùng giải quyết được từng cửa ải khó khăn.

Mục trường Vương thị hiện giờ đã bước đầu nắm giữ được kỹ thuật thuần hóa Ngọc Giác Phi Mã. Dựa vào tính hiếm có của Ngọc Giác Phi Mã, bãi chăn nuôi Vương thị lại từng bước nắm giữ hạng sản nghiệp lợi nhuận kếch xù.

Vương An Nghiệp cưỡi Ngọc Giác Phi Mã, không nhanh không chậm mà bay.

Trừ hắn ra, phía sau còn đi theo Vương Tông Xương và Ngân Nguyệt Thương Lang chỉ biết phi hành. Đúng vậy, bọn họ chính là ngũ tiểu lang Vương thị từng quát tháo phong vân.

Chẳng qua theo thời gian trôi qua, dưới sự nuôi nấng ăn ngon của Vương thị, bọn họ đã trưởng thành ngũ đại lang của Vương thị.

Vật nhỏ lông nhung nhung lúc trước, hiện tại cũng trở thành một con sói con giống như nghé con, chỉ là ánh mắt của bọn hắn càng thêm linh động mà thông tuệ, hiển nhiên bộ dạng trí tuệ không tầm thường.

Bởi vì huyết mạch của bọn họ rất tốt, có am hiểu tiềm hành, có am hiểu ảnh phân thân, còn nắm giữ một ít năng lực không gian không tệ, bởi vậy ngoại trừ tiếp nhận giáo dục Tộc Học ra, còn thường xuyên cùng Vương Tông Xương chấp hành nhiệm vụ thăm dò khu vực nguy hiểm.

Thời gian lâu dài, ngược lại là xuất hiện tình cảm huynh đệ với Vương Tông Xương.

Hơn nữa thực lực của bọn họ đã đạt tới lục giai, bởi vì phối hợp từ nhỏ rất tốt, cho dù là đối đầu với địch nhân thất giai, cũng sẽ là đối phương đau đầu và sợ hãi.

Ngoài ra, trong tầng mây trên bầu trời cao, còn có một vị lão giả cùng một vị nữ tử tiên tư bồng bềnh xa xa đi theo.

Vị lão giả kia tướng mạo âm nhu, khí chất hơi có chút nham hiểm, lại có vẻ khoan thai tự đắc, chính là đại thái giám lão Diêu thanh danh hiển hách trong hoàng cung.

Mà vị nữ tử tiên tư trác tuyệt kia, sắc mặt lại là dại ra, giống như một cái xác không có ý thức vậy.

Chính là Xích Mị Ma Sứ giả trang thành Khương Tình Tuyết.

Thời gian ngắn ngủi không đến một tháng, bởi vì đánh bạc, nàng đã lưu lạc làm tu sĩ Thần Thông cảnh nợ nần chồng chất, không thể tiếp nhận nhiệm vụ Liễu Nhược Lam an bài, bảo vệ và phụ tá Vương An Nghiệp chấp hành nhiệm vụ gia tộc.

“Khương tiên tử, lão hủ biết ngươi trong lúc nhất thời còn có chút không quen.” Lão Diêu liếc mắt nhìn nàng một cái, giọng nói vô cùng quan tâm mà an ủi, “Lần đầu tiên làm loại chuyện này, chung quy sẽ có chút tâm lý chênh lệch. Bất quá, làm công loại chuyện này làm liền thích ứng.”

“Lần này Nhược Lam cũng rất chiếu cố ngươi, ngươi chỉ cần đứng trên đài, phóng khí thế thì không được động thủ.”

“Diêu tiền bối, tu sĩ Thần Thông cảnh chúng ta làm công, có phải có chút mất mặt hay không?” Nội tâm Xích Mị Ma Sứ sụp đổ, lại không dám biểu lộ quá rõ ràng, chỉ cần uyển chuyển hỏi một câu.

“Có cái gì mất mặt chứ? Ai còn sống, còn không phải là người làm công sao?” Lão Diêu Chấn hùng hồn nói: “Trước kia ta làm công cho bệ hạ, bây giờ là làm công cho Vương thị. Mà ngươi, trước kia không phải cũng làm công cho Tiên Cung sao? Đều là vì kiếm tiền, không có gì khó coi.”

“Ngươi không thấy bệ hạ làm công, cũng là đánh rất vui vẻ sao?”

“Cho đúng là hơi nhiều…” Xích Mị Ma Sứ ăn ngay nói thật, “Ta đây kiên định làm một trăm năm, có thể trả hết mấy trăm vạn tiên tinh nợ rồi, cái này đã đủ cho một kiện thần thông linh bảo chất lượng cao rồi!”

Nàng ta làm công ở Vương thị còn chưa cần suy xét vấn đề ăn uống, dù sao chỉ cần làm công ở Vương thị, đều bao ăn bao ở, còn sẽ đặt hạn cho tài nguyên tu luyện.

Tựa như nàng một Thần Thông cảnh, tài nguyên tiêu hao thấp nhất trong một năm thế nào cũng phải một hai vạn tiên tinh, nhưng trước mắt phân ngạch Vương thị đưa ra là, một năm ba vạn tiên tinh ăn uống tài nguyên bổ trợ.

Loại đãi ngộ này, so với tại Chân Ma điện mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Ít nhất Chân Ma Điện, tuyệt đối sẽ không để cho nàng có cơ hội một trăm năm liền có thể tích lũy một kiện thần thông linh bảo chất lượng tốt.

Bởi vì điều này có nghĩa là, một tu sĩ Thần Thông cảnh ở trong một ngàn mấy trăm năm chiến lực tràn đầy nhất của hắn, có thể tích góp thêm hơn mười món thần thông linh bảo hoặc bảo vật đồng giá.

Ngẫm lại xem Thiên Hà chân nhân vì bồi dưỡng Vương Ly Dao, đến đằng sau mua một kiện thần thông linh bảo đều phải mượn tiền… Liền hiểu được Thần Thông chân nhân trên thực tế tích lũy không được bao nhiêu tiền.

“Hơn nữa lần này, nghe nói là hiệp trợ An Nghiệp công tử xử lý vấn đề tranh chấp Đại Hoang Trạch, cùng với thuận tiện tìm một di tích nào đó, chỉ cần chúng ta có thể lập công lao, dựa vào khí lượng của An Nghiệp công tử, lần này nói không chừng chúng ta sẽ trực tiếp phát tài.” Lão Diêu tiếp tục trấn an Xích Mị Ma Sứ.

“Di tích? Di tích gì?” Trong lòng Xích Mị Ma Sứ lộp bộp, truy vấn.

“Hình như là cái gì huyết di tích, cụ thể là cái gì lão hủ cũng không rõ ràng lắm. Chúng ta đều là làm công, làm tốt công tác trong phận là được, chớ để quản chủ gia quá nhiều chuyện.”

Di tích Huyết Tôn Giả?

Trong lòng Xích Mị Ma Sứ đột nhiên mừng như điên.

Tốt tốt tốt, cái này thật đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, tìm được lại hoàn toàn không tốn công phu!

...

Chương 27: Vương thị tế ra đại sát khí.

…

Trong lúc nói chuyện, Vọng Hà trấn đã đến rồi.

Bởi vì đại hoang trạch quan hệ, Vọng Hà trấn vài thập niên này phát triển tương đối khá, quy mô thị trấn tuy không có biến hóa quá lớn, độ phồn vinh lại ngày càng cao, nghiễm nhiên có thể xưng một câu "Phồn hoa". Ngay cả kiến trúc trong trấn cũng nhiều lần thay đổi, biến thành từng tòa nhà nhỏ kiến tạo bằng tro, cùng mấy chục năm trước có thể nói là hai trấn rồi.

Đám người Vương An Nghiệp và năm con sói trùng trùng điệp điệp từ trên trời giáng xuống, đáp xuống quảng trường trung ương trấn Lạc Hà.

Trên quảng trường sớm đã có một đám tu sĩ Huyền Vũ chờ sẵn. Đám người Vương An Nghiệp vừa mới rơi xuống đất, bọn họ liền nhiệt tình tiến lên đón.

Cầm đầu là hai nam tử trung niên dáng vẻ đường đường.

Hai người này tướng mạo đường đường, diện mạo hiên ngang, trong lúc đi lại càng long hành hổ bộ, lẫm nhiên sinh phong, vừa nhìn liền biết là nhân vật thân có quyền thế, quanh năm quen ra lệnh.

Nhưng giờ phút này bọn họ lại cung kính khom lưng chắp tay, trên mặt chất đầy nụ cười chân thành và thân thiện: "Hoan nghênh Tông Xương lão tổ, An Nghiệp công tử, ngũ đại lang, cùng với Vương Ngọc Kiều tiểu thư đến trấn Hà Vọng."

Ngọc Kiều tiểu thư, chính là chỉ con Ngọc Giác Phi Mã kia.

Bây giờ danh khí của nàng ở Lũng Tả quận cũng không nhỏ. Dù sao, dựa vào lực lượng của một con ngựa, trực tiếp sinh ra một sản nghiệp cao cấp trong tương lai, xem như lập công lớn cho Vương thị, bởi vậy được ban cho họ Vương.

Bất quá, hiện tại ngưỡng cửa ban tên linh thú ban cho càng ngày càng cao, nhất là ngay cả họ Đái tự bối, càng khó khăn.

Như là bọn người Vương Đại Lang, cũng chỉ có họ không có bối tự, Vương Ngọc Kiều cũng giống như vậy.

Còn hai vị mở miệng, một vị là gia chủ đương đại của Trấn Trạch Uông thị, Uông Trì Quần. Một vị khác là gia chủ Trường Ninh Lôi thị, Lôi Chính Nghị.

Bọn họ mặc dù là gia chủ, lại trường kỳ đóng quân ở 【Hoang Trạch khai phá ti】, đảm nhiệm chức vụ phó tổng ty, có thể thấy được coi trọng hạng mục liên hợp này như thế nào.

Trong đó, Lôi Chính Nghị là cháu trai của Lôi Bác Võ, người ở rể trượng phu của Vương Lạc Đồng, thuộc chi chính của Thiên Nhân Lôi thị. Năm xưa sau khi Thiên Nhân Lôi thị liên hôn với Vương thị, Lục tiểu thư Vương Ly Hủy đời chữ "Ly" của Vương thị, chính là gả cho Lôi Chính Nghị này.

Vương Ly Hủy là thứ nữ của lão tam Vương Thủ Nặc đời chữ "Thủ", cũng là cháu gái ruột của Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Đồng.

Từ nhỏ tính cách nàng ta trầm ổn lão luyện, lớn lên xinh đẹp, khí chất cũng tốt, tư chất huyết mạch cũng có tiểu thiên kiêu Ất đẳng. Tư chất như vậy, mặc dù không tính là xuất sắc trong nội bộ Vương thị, nhưng đặt ở bên ngoài đã tương đối không tầm thường.

Thân phận như vậy, gả đến trường mạch Lôi thị đương nhiên sẽ nhận được đãi ngộ như viên minh châu trên tay.

Lôi Chính Nghị càng coi lão bà như bảo bối, cho dù là phu thê cãi nhau, bị đánh cho chạy trốn khắp tòa nhà, cũng không dám chạm vào nửa đầu ngón tay của Vương Ly Hủy.

Sau khi Lôi Chính Nghị trở thành gia chủ Thiên Nhân Lôi thị, Vương Ly Hủy thân là đại phụ Lôi thị cũng tận tâm phò tá, tích cực nhìn về phía Vương thị nhà mẹ đẻ.

Năm đó nàng cũng tốt nghiệp Vương thị Tộc Học, kiến thức nhãn lực vượt xa nữ tử tầm thường. Vài thập niên trôi qua, hai phu thê kinh doanh Lôi thị phong sinh thủy khởi, một đường bay lên.

Thiên Nhân Lôi thị bây giờ sớm đã không còn là cấp bảy yếu ớt chỉ có một Thiên Nhân cảnh lúc trước nữa, toàn bộ gia tộc

từ trên xuống dưới, bao gồm cả vợ chồng Lôi Chính Nghị và Vương Ly Hủy, không ngờ đã có tám Thiên Nhân cảnh.

Thực lực như vậy, cho dù đặt trong hàng ngũ thế gia Lục phẩm cũng xem như mạnh rồi.

Bây giờ, bọn họ đã bắt đầu bồi dưỡng Tử Phủ chủng, dã tâm bừng bừng muốn trùng kích thế gia Ngũ phẩm.

Có thể nói, không có Vương thị, sẽ không có ngày hôm nay Lôi thị.

Dưới đủ loại nguyên do, Trường Ninh Lôi thị tất nhiên là do Vương thị như thiên lôi sai đâu đánh đó, cho dù Vương Thủ Triết nói hôm nay muốn tạo phản, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ mài đao xoèn xoẹt, theo sát phía sau.

“Bái kiến cô gia gia.”

Vương An Nghiệp thấy thế vội vàng xoay người xuống ngựa, hạ thấp tư thái hành lễ theo quy củ, thái độ khiêm cung.

Huyền Vũ thế gia có lễ tiết và quy củ của Huyền Vũ thế gia. Phàm là con cháu thế gia, cho dù là thiên chi kiêu tử hay là khí vận chi tử, bối phận chính là bối phận, không thể vượt qua mảy may.

Nhi tử đích trưởng nhất mạch tương thừa giống như Vương An Nghiệp càng đại biểu mặt mũi của Vương thị, đồng thời cũng là biểu thị của các hậu bối cùng thế hệ, mỗi một cử chỉ một lời nói một hành động càng không thể xằng bậy.

Gặp mặt quan hệ thông gia, tự nhiên không thể thiếu một phen khách sáo và hàn huyên.

“Tiểu tử Chính Nghị, nhìn ngươi hai mắt tinh khí nội liễm, tu vi đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh tầng hai rồi chứ?” Vương Tông Xương cười vỗ vai Lôi Chính Nghị, trêu đùa: “Ngươi sợ đánh không lại Lục muội ta, kìm nén tu luyện, muốn ép nàng cưới tiểu lão bà sao?”

Xét từ Vương Ly Hủy bên này, Lôi Chính Nghị là em rể của hắn. Nếu luận từ Lôi Bác Vũ bên kia, Lôi Chính Nghị chính là cháu trai của Tông Xương.

Cái bối phận này hơi có chút loạn, không phải thế gia thông gia tự nhiên đến như thế, đây cũng không phải chuyện hiếm lạ

gì.

Gia tộc lớn, cho dù cùng bối phận, tuổi tác kém cũng có thể trên trăm tuổi thậm chí lớn hơn, muốn bối phận cùng tuổi tác đồng thời xứng đôi, quả thực có chút khó khăn. Bởi vậy, lúc gia tộc thông gia chủ yếu vẫn là xem tuổi tác cùng tư chất.

"Nhị ca, đừng nói đùa, đừng có nói đùa." Lôi Chính Nghị nhìn xung quanh, dáng vẻ chột dạ nói: "Nếu ngươi nói lời này cho đại nãi nãi nhà ta nghe, bảo đảm ta sẽ hủy luôn bộ xương già này."

"Lôi huynh, huynh nhìn đông nhìn tây làm gì?" Đám người Uông Trì bên cạnh dở khóc dở cười, "Đại cô nương nhà huynh còn đang tọa trấn ở nhà cũ của Trường Ninh Lôi thị, nàng ta cũng không biết nghe lời. Nhìn bộ dạng khúm núm này của huynh… không thể tranh khẩu khí cho nam nhân chúng ta sao?"

"Lão Uông, ngươi đứng đó nói chuyện không đau thắt lưng." Lôi Chính Nghị lườm hắn một cái, vẻ mặt đau khổ nói, "Nếu ngươi cũng có một đám anh vợ, em vợ, em vợ, em vợ lúc thành thân thay nhau ra oai phủ đầu ngươi, ngươi cũng phải sợ."

Lúc người trẻ tuổi Đại Càn thành thân, từ trước đến nay có quá trình cùng thế hệ như cậu em vợ làm chỗ dựa cho mẹ mới. Năm đó khi Vương Thủ Triết cưới Liễu Nhược Lam cũng bị giày vò không ít.

Nhưng Lôi Chính Nghị cưới vợ của Vương thị, còn là bối phận bối phận tương đối cao của chữ "Ly". Chữ lót "Ly" và chữ lót "Tông" của Vương thị, đó là những nhân vật đáng sợ nào?

Cho dù Vương Tông Xương bởi vì lớn tuổi, thành thân sớm, không tham dự, nhưng một đống nhân vật lợi hại của Vương thị, hắn làm sao lấy được lợi lộc?

Người khác thì không nói, chỉ một mình Vương Ly Dao đã hành hạ hắn thảm rồi.

Vương Ly Dao là nhân vật bậc nào? Đó là người trẻ tuổi đã nắm giữ Lũng Tả Học Cung, nghe nói tương lai thậm chí có khả năng trở thành thánh địa chi chủ.

Nếu Ly Hủy này chịu nửa điểm ủy khuất ở Lôi thị, các trưởng bối ngại thể diện không tốt trực tiếp tới tận cửa gây chuyện, các cùng thế hệ sẽ không bận tâm nhiều như vậy.

Đây chính là chỗ tốt của một thế gia nữ tử có được một nương gia cường đại, có người làm chỗ dựa, các thân quyến của phu gia đều sẽ kính ngươi vài phần.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết cũng là mình phải ngồi đàng hoàng, nếu như mình ngang ngược kiêu ngạo, hoặc là làm chuyện gì xúc phạm quốc pháp, cho dù có nương gia chống lưng cũng vô dụng.

Lần này Lôi Chính Nghị và nhóm Vương Trì cũng đưa Tử Phủ chủng nhà mình đến, bên này trưởng bối và trưởng bối nói chuyện phiếm, Vương An Nghiệp "tiểu bối trẻ tuổi" này, tự nhiên liền cùng hai thanh niên tuấn kiệt của Lôi thị và Uông thị hàn huyên.

Vị thanh niên tuấn kiệt Lôi thị này tên là "Lôi Thái Trạch", chính là thứ tử của Vương Ly Hủy và Lôi Chính Nghị.

Hắn có khuôn mặt cương nghị, thân hình cao ngất, năm nay mới tám mươi tuổi, cũng đã là sơ nhập Thiên Nhân cảnh. Tư chất như vậy đã tương đối không tầm thường, đặt vào kinh thành thiên tài tuổi trẻ tụ tập, cho dù vào mười thứ hạng đầu, năm mươi hàng đầu tất nhiên cũng có một chỗ cho hắn.

Mặc dù tuổi tác của Vương An Nghiệp lớn hơn hắn, nhưng từ bối phận và quan hệ huyết mạch mà nói, còn phải gọi Lôi Thái Trạch một tiếng "bi thúc".

Nhưng mà Lôi Thái Trạch cũng không dám khinh thường. Lúc đối mặt với An Nghiệp, thái độ của hắn vừa khách khí vừa có chút kính sợ, luôn miệng gọi Vương An Nghiệp đều là học trưởng…

Dù sao, dưới sự sắp xếp của Vương Ly Hủy, hắn cũng học ở Vương thị Tộc Học, cùng cùng một khóa với phụ thân Vương An Tín của Vương Ninh Hi.

Thanh niên kia của Uông thị tài tuấn gọi là "Uông Thiên Hữu", diện mạo hiên ngang, trác tuyệt bất phàm. Tuổi tác của hắn còn lớn hơn Vương An Nghiệp một tuổi, nhưng thái độ rất cung kính, mở miệng là "Thất ca".

Nguyên nhân không có gì khác, thê tử mà Uông Thiên Hữu lấy chính là Thất vương lả lướt, bối tự "vương" của Vương thị.

Nàng là trưởng nữ của Vương Thất Thất muội muội của Vương Tông Xương ấu tử Vương Thất Siêu, cũng là Thất muội muội của Vương An Nghiệp, chỉ nhỏ hơn Vương An Nghiệp hai tuổi. Bởi vì tuổi tác xấp xỉ, quan hệ giữa Vương An Nghiệp và Vương Anh Y còn rất thân cận.

Có quan hệ huyết thống làm sợi dây ràng buộc, Uông Thiên Hữu và Vương An Nghiệp dĩ nhiên là vô cùng thân cận, cơ hội ngày lễ ngày tết bắt được sẽ đến Vương thị ôm một chút đùi An Nghiệp.

Tuy nhiên điều kiện bản thân Uông Thiên Hữu cũng không tệ, hắn chính là Trấn Trạch Uông thị sau khi phát tài, Tử Phủ chủng đời thứ hai được bồi dưỡng mạnh mẽ, hiện giờ đã là Thiên Nhân cảnh tầng hai.

Tư chất thực lực như vậy, cho dù đặt vào thánh địa cũng có thể trở thành đệ tử hạch tâm của một mạch nào đó.

Giữa các thế gia chính là như thế, thông qua quan hệ thông gia lẫn nhau, hoặc là dùng lợi ích để kết nối, lại thông qua quan hệ thường ngày cường hóa lẫn nhau, chậm rãi hình thành giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cộng đồng mưu cầu sinh tồn và phát triển.

Bởi vì cái gọi là "cây cô độc khó chống đỡ", "cây cô độc không rừng" chính là đạo lý này.

Sáu vệ phía Nam không chỉ là sáu vệ phía Nam của Vương thị mà còn có rất nhiều sáu vệ phía Nam của các thế gia lớn nhỏ khác. Đây là một tông tộc san sát, quan hệ phức tạp rắc rối.

Dưới sự dẫn dắt cố ý vô tình của Vương Thủ Triết, mấy năm nay toàn bộ khu vực lục vệ Nam này càng đoàn kết hơn, gút mắc lợi ích của nhau cũng càng ngày càng sâu, dần dần có xu thế "trong ngươi có ta, trong ta có ngươi".

Cũng chính vì như thế, Vương thị mới có thể phát triển đến cục diện bây giờ trong vòng một trăm năm mươi năm ngắn ngủi.

Ở địa khu sáu vệ phía Nam, đều lấy Vương thị làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Tương tự, cũng chính vì vậy, Long Xương đại đế mới luôn chua xót trào phúng Vương Thủ Triết ở sáu vệ phía Nam làm một vương quốc độc lập, là "Thổ đại đế" địa phương!

Có điều, lần này Vương An Nghiệp đến đây là ôm nhiệm vụ mà đến, sau khi hàn huyên chỉ ở trấn Lạc Hà chờ một lát công pháp, liền suất lĩnh mọi người cùng nhau đi về phía tiền tiêu của ty khai phá.

…

"Thâm chỗ sâu" Đại Hoang Trạch cách Vọng Hà trấn hơn hai trăm dặm.

Bầu trời trong tầng mây, mây mù quay cuồng, tiếng rồng ngâm từng trận.

Hai con Nguyên Thủy Thanh Long hình thể khổng lồ ở trong mây mù như ẩn như hiện, cuồn cuộn trên dưới, ngươi tới ta đi chém giết, thỉnh thoảng còn bộc phát ra trận trận long uy đáng sợ, truyền ra trận trận tiếng long ngâm gào thét đau đớn.

Nhìn kỹ lại, hình thể một đầu Nguyên Thủy Thanh Long trong đó lớn hơn một chút, màu sắc lân phiến xanh biếc trên thân cũng đậm hơn một chút, uy thế quanh thân cũng mạnh hơn một chút, từ xa nhìn lại uy phong lẫm lẫm, thập phần hung mãnh, rõ ràng là một đầu Nguyên Thủy Thanh Long đã đến bát giai.

Hình thể đầu kia thì nhỏ hơn một chút, sừng cũng ngắn, không hùng tráng bằng đối phương, quanh thân tản mát ra uy thế cũng kém hơn một chút, chính là một đầu Nguyên Thủy Thanh Long thất giai.

Con Nguyên Thủy Thanh Long này chính là linh thú trấn tộc đời chữ "Ly" của Vương thị - Vương Ly Lung.

Bất tri bất giác, Vương Ly Lung trở thành linh thú trấn tộc của Vương thị cũng đã gần tám mươi năm rồi. Tư chất của nàng ở trong Long tộc cho dù là tốt, mấy năm nay Vương thị lại cung cấp ăn ngon uống ngon, tu vi của nàng tăng lên với tốc độ nhanh chóng, bất tri bất giác đã đến thất giai hậu kỳ.

Đơn thuần dựa vào thực lực mà nói, nàng tự nhiên vẫn yếu hơn một bậc so với Nguyên Thủy Thanh Long khác.

Nhưng bây giờ nàng cũng không phải là hung thú hoang dại như năm đó, nàng bây giờ là linh thú nuôi dưỡng có cha mẹ yêu thương. Với tính cách của Vương Thủ Triết, làm sao có thể để nữ nhi nhà mình trần truồng chạy ra trận?

Vài thập niên trước, hắn đã kiếm được tài liệu, chuyên môn mời Tử Phủ Luyện Khí Sư của Công Dã thị hỗ trợ chế tạo một kiện cực phẩm Tử Phủ Bảo Khí cho Vương Ly Lung.

Chính là hiện tại Vương Ly Lung mặc giáp ngực hộ tâm trên người, không chỉ có thể giúp nàng bảo vệ vảy ngược, còn có thể gia tăng uy lực của thần thông của nàng, vô cùng thực dụng.

Căn cứ theo yêu cầu của Vương Ly Lung, giáp ngực này đã được luyện chế thành màu vàng, ánh vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời quang mang lưu chuyển, minh văn lập loè, tương đối huyễn khốc.

Mà ngoài ra, trên đỉnh đầu của nàng còn lơ lửng một hạt châu đạo uẩn mười phần. Hạt châu kia xoay tròn, từng đạo linh khí từ trong đó lưu chuyển ra, tựa như không cần tiền rót vào trong cơ thể của nàng.

Hạt châu này, đương nhiên chính là "Đạo Linh Châu" lấy được từ doanh huấn luyện tân binh.

Liễu Nhược Lam biết Vương Ly Lung muốn tới Đại Hoang Trạch, cố ý đưa bảo vật này cho nàng sử dụng.

Chính là dựa vào món dị bảo này, cùng với sự gia tăng của Tử Phủ bảo khí, Vương Ly Lung mới có thể đánh ngang tay với con bát giai Nguyên Thủy Thanh Long kia, giằng co thật lâu vẫn chưa rơi xuống hạ phong.

"Ngao ô ô ô ~ ~~ Vương Ly Lung, tên bại hoại Long tộc nhà ngươi! Phản đồ!" Thanh long Bát giai Nguyên Thủy đánh lâu không được, càng rống giận rít gào: "Thân là Nguyên Thủy Thanh Long vĩ đại, ngươi đã cô phụ sự chờ mong của lão tổ gia gia, không ngờ đầu nhập vào nhân loại, còn nhận giặc làm cha!"

"Ta nhổ vào!" Vương Ly Lung tức giận mắng ngược lại: "Ngao Long Thiên ngươi là cái thá gì. Bổn tiểu thư từ nhỏ không cha không mẹ, là dựa vào bản lĩnh của mình mà lớn lên.

Bổn tiểu thư thích nhận ai làm cha mẹ, đến lượt ngươi quản sao? Chỉ với loại đồ nhà quê chỉ biết làm mưa làm gió trong đại hoang trạch như ngươi, thì biết cái rắm gì!”

“Ngao ngao ngao ~ khí sát ta cũng vậy.” Ngao Long khí trời điên cuồng gào thét: “Có bản lĩnh ngươi đừng dùng viên châu kia, xem ta có hung hăng giáo huấn ngươi hay không!”

“Ngu xuẩn, đó là ‘Đạo Linh Châu’ mẫu thân ta ban cho ta. Tiên sinh Tộc Học chúng ta từng nói, khác biệt lớn nhất giữa sinh vật trí tuệ và dã thú chính là biết sử dụng công cụ.” Vương Ly Lung mỉa mai, “Ngươi có bản lĩnh ép cảnh giới đến thất giai rồi lại đánh với ta, xem bổn tiểu thư không đánh phân ngươi ra!”

Hai con rồng vừa đánh vừa mắng, trên bầu trời lập tức lôi vân cuồn cuộn, mưa sa không ngừng, thỉnh thoảng lại có vài tia chớp sấm rền trộn lẫn vào, khí trời trong phạm vi hơn mười dặm theo đó trở nên cực kỳ không ổn định.

Mà ngay tại thời điểm hai con rồng xé rách, cách chỗ hai con rồng giao chiến hơn mười dặm.

Trên một chỗ cao ven vùng đất hoang trạch, một thanh niên thân hình cao lớn đang đứng ở 【Đại Hoang Trạch liên hợp khai phá ty】 Đại Hoang Trạch làm việc ở cửa ra vào, cùng với những nhân viên làm việc khác đồng thời từ xa quan sát tình huống bên trong Đại Hoang Trạch.

Thanh niên này dung mạo anh tuấn, khí độ trầm ổn. Một bộ trường bào trắng noãn cắt may hoàn chỉnh kia càng tôn lên khí chất của hắn, phiêu nhiên xuất trần, khí độ nổi bật.

Người thanh niên này đương nhiên là Vương An Tín.

Vài chục năm trôi qua, Vương An Tín cũng đã trở thành một cường giả ổn trọng giỏi giang, có thể một mình đảm đương một phương.

Là đại thiên kiêu của đội thứ hai Vương thị, năm nay tám mươi tuổi hắn đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng năm, tuy rằng so với Vương Ly Dao năm đó mà nói còn có chút không bằng, nhưng đã không thua kém những đại thiên kiêu thế gia nhị tam phẩm kia.

Cũng chính là mấy năm nay Vương thị càng ngày càng khiêm tốn, bằng không với thực lực của hắn, nếu noi theo cô nãi nãi Vương Ly Dao đến kinh thành thí phong đại thiên kiêu một lần, hơn phân nửa cũng có thể đánh xuyên bảng danh sách "Thập Đại Kiệt Kiệt" kia.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là yêu nghiệt trong Vương thị tụ tập, nhất là trong cùng thế hệ còn có Thất ca Vương An Nghiệp. So sánh, Vương An Tín tự nhiên cảm thấy mình bình thường không có gì lạ.

Vất vả lắm mới sinh ra một nhi tử Vương Ninh Hi, còn ngốc đến lúc tu luyện không cẩn thận tu thành phế vật, ngược lại khiến tộc nhân cùng các trưởng bối lo lắng không ít.

Ôi! Vương An Tín hắn đời này cũng chỉ có thể bình thường như vậy, tương lai chỉ có thể qua loa tìm một môn truyền thừa thần thông, làm bộ dạng như Thần Thông chân nhân.

"An Tín công tử, ngài mau nghĩ biện pháp rắc rối." Chủ quản phụ trách vây trạch khai khẩn sắc mặt Độc Cô Kinh Hồng lo lắng nói: "Từ sau khi Ly Lung tiểu thư đến, an toàn của chúng ta tạm thời không cần lo lắng, nhưng nàng cùng Ngao Long Thiên kia ba ngày hai lần đánh nhau, mỗi lần đều làm cho thanh thế to lớn, chung quanh nguyên khí rung chuyển bất an, cái này cũng quá ảnh hưởng đến công tác của chúng ta triển khai."

Vốn dĩ Nguyên Thủy Thanh Long tộc cũng chỉ ngẫu nhiên tới đây quấy rầy một chút mà thôi.

Nhưng tính tình của Ly Lung tiểu thư quá nóng nảy, vừa lên đã cứng đối cứng với Ngao Long Thiên kia, đây không phải sao, chuyện hai con rồng đánh nhau đã trở thành chuyện thường ngày.

Sạp hàng tiên quân tiên phong khai khẩn rất lớn, nhân viên cùng khí giới thuê đều đang đốt tiền mỗi ngày, mỗi lần trì hoãn một ngày đều sẽ có tổn thất không nhỏ.

May mắn, hiện tại song phương đều có kiêng kị, không muốn mở rộng sự tình, cho nên Vương Ly Lung và Ngao Long Thiên tuy rằng đánh đến lợi hại, cố công và dân chúng chung

quanh lại không bị liên lụy, chỉ là tạm thời không thể khởi công mà thôi.

“Nếu không, mấy người các ngươi liên danh thượng tấu một chút?” Vương An Tín cũng rất bất đắc dĩ.

Vương Ly Lung là cô nãi nãi của hắn, hơn nữa tính tình lại nóng nảy, cả Vương thị cũng không có mấy người có thể khuyên được nàng.

Dù sao Vương An Tín hắn không được.

Lão nhân gia nàng làm Hỗn Thế Ma Vương trong Tộc Học mấy chục năm, cuối cùng ngày tốt nghiệp toàn bộ Tộc Học tiên sinh đều lệ nóng doanh tròng, thậm chí còn đặc biệt tổ chức một cuộc hội hoan hô cho nàng.

Không có biện pháp, các tiên sinh chịu khổ quá không dễ dàng!

Một đám chủ quản chung quanh nghe vậy mặt đều đen lại.

An Tín công tử đang trêu đùa chúng ta đó ư?

Có thể lăn lộn đến giai tầng này của bọn họ, có gia tộc thông gia, cũng có xuất thân bình dân, nhưng không thể nghi ngờ đều là phần tử tinh anh được lựa chọn ra từ tầng lớp, không ít người đều tốt nghiệp từ Tộc Học Vương thị.

Vương Ly Lung, Hỗn Thế Ma Vương học tiếng tăm lừng lẫy trong tộc, bọn họ có thể chưa từng nghe nói qua sao? Ai dám chạm vào vảy ngược của nàng?

“Mọi người đừng vội.” Vương An Tín trấn an mọi người nói: “Việc này ta đã bẩm báo gia tộc, gia tộc đã phái Thất ca ta tới chủ trì đại cục.”

“An Nghiệp công tử muốn tới?”

Vừa nghe lời này, một đám chủ quản sĩ khí sa sút lập tức phấn khởi lên.

“Được được được, An Nghiệp công tử đến, chuyện kia khẳng định rất nhanh có thể giải quyết.”

Vương thị từ trên xuống dưới đều có một loại tự tin đối với Vương An Nghiệp. Giống như chỉ cần hắn xuất mã, sẽ không có chuyện làm không được.

Chỉ dựa vào uy vọng mà nói, toàn bộ người của Vương thị có thể xếp trước hắn đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong lúc mọi người nói chuyện.

Vương Ly Lung và Ngao Long Thiên vẫn đang kịch chiến ở phương xa. Trong tiếng long ngâm gào thét, mưa to liên miên không dứt, gần như biến một mảnh đầm lầy chung quanh thành hồ nước.

Theo hai bên đều tức giận, bọn họ đã tiến vào giai đoạn vật lộn, long trảo xé rách thân thể đối phương, từng mảnh long lân và long huyết từ trên trời giáng xuống.

Trận chiến này, những con cá sấu hoang trạch trong đầm lầy đều bị làm hỏng hết rồi, không dám ngoi đầu lên, tất cả đều co rúc trong bùn đất run lẩy bẩy.

Giờ này khắc này, trong đầu bọn chúng không lớn lắm chỉ có một ý niệm.

Rốt cuộc hai vị đại lão đáng sợ này đi lúc nào? Đánh tiếp như vậy, cuộc sống của bọn chúng còn sống thế nào?

Hung cá sấu hoang trạch có tính ăn thịt tham lam, cái gì cũng ăn, gần như là đỉnh của chuỗi thức ăn trong hoang trạch.

Sở dĩ nói là gần như, đó là bởi vì bọn chúng đồng thời cũng là nguồn thức ăn chủ yếu của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc.

Hoang Trạch Hung Ngạc đáng thương, căn bản không biết ở trên tầng mây phía xa hơn, còn có hai Nguyên Thủy Thanh Long đáng sợ hơn đang nhìn chăm chú một màn này.

Hai con rồng này giờ phút này đều biến ảo thành hình người, tóc trắng rủ xuống, thanh sam tung bay, trên thân mang theo cảm giác tang thương lắng đọng ra từ năm tháng.

Chỉ nhìn từ hình tượng và khí chất, bọn họ và lão giả trong nhân loại cũng không khác nhau là mấy. Nhưng giờ phút này, bọn họ đang lơ lửng trên tầng mây, mặc cho cương phong lạnh lẽo như lưỡi dao quét qua, vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, một bộ dáng vân đạm phong khinh, phảng phất như cương phong lạnh lẽo thấu xương, căn bản không cần để ý.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của hai con rồng là sâu không lường được như thế nào.

Cho dù giờ phút này bọn họ đã thu liễm khí tức, nhưng từ lực lượng bọn họ tràn ngập quanh thân dùng hộ thể, vẫn có thể mơ hồ cảm giác được một cỗ khí tức hùng hậu cổ xưa kia, giống như trường giang đại hà mênh mông.

"Không nghĩ tới, trong thế hệ này, con rồng ngoại trừ Long Thiên và Phá Khung ra, còn xuất hiện một hạt giống vô cùng ưu tú." Lão Long Ngao Cửu Tiêu vuốt vuốt chòm râu hoa râm, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, "Xem ra, tương lai không lâu, Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta có thể thêm ba vị đại trưởng lão cấp chín."

"Cửu Tiêu, ngươi nghĩ được quá đẹp." Một đại trưởng lão cấp chín khác Ngao Tuyệt Trần, lại hơi cau mày, gương mặt uy nghiêm lộ vẻ bất mãn: "Tuy tư chất của đứa bé này còn hơn Long Thiên và Phá Khung nửa bậc, nhưng cuối cùng nó đã đầu phục nhân loại."

"Nguyên Thủy nhất mạch chúng ta có tổ huấn, cho dù chết, cũng không được trở thành linh sủng của nhân loại. Dựa theo tổ huấn của Nguyên Thủy Thanh Long chúng ta, nên xử tử nó."

"Tuyệt Trần, đứa bé Ly Lung kia còn nhỏ, hơn nữa còn là thời kỳ ngây thơ trước khi hóa rồng đã được nhân loại thuần dưỡng, hơn phân nửa còn chưa biết tổ huấn." Ngao Cửu Tiêu lại cũng không đồng ý, "Chung quy là đồng tộc của chúng ta, chỉ cần chúng ta hiểu đại nghĩa của nó, để cho nàng hiểu được Nguyên Thủy Thanh Long tôn quý của chúng ta vĩnh viễn không làm nô lệ, nàng tự nhiên sẽ tỉnh ngộ lòng kiêu ngạo của Long tộc, một lần nữa đầu nhập vào lòng tộc long."

Sắc mặt Ngao Tuyệt Trần lại có chút âm tình bất định: "Hy vọng như thế. Nếu nàng chấp mê bất ngộ, bản đại trưởng lão vẫn là đề nghị xử tử. Phản đồ huyết mạch càng tốt, đối với tộc long tổn thương càng lớn, không thể lưu nàng."

"Mặc kệ quyết định như thế nào, vẫn phải nghe ý kiến của lão tổ Long." Ngao Cửu Tiêu phản đối nói: "Huống chi hiện nay Nhân tộc không dễ chọc, thực lực tổng thể mạnh hơn Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta gấp mấy lần. Một khi

chọc giận Nhân tộc, vạn nhất cùng một chỗ binh diệt sạch chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Đánh thì đánh, nhân tộc chẳng qua là chiếm người đông thế mạnh mà thôi.” Ngao Tuyệt Trần cười lạnh không thôi, “Nguyên Thủy Thanh Long chúng ta nhiều thế hệ đều sinh sống ở trong Nam Hoang cổ trạch, ở trong hoàn cảnh của cổ trạch đánh với nhân tộc, chúng ta chiếm địa lợi, chưa chắc sẽ thua.”

Nam Hoang cổ trạch, là một mảng đầm lầy cực kỳ rộng lớn. Nhân tộc hiểu biết đến đại hoang trạch, chẳng qua là một góc trong đó mà thôi. Thảm cảnh sâu trong Nam Hoang cổ trạch phức tạp, nguy cơ trùng trùng, xâm nhập hoang trạch tác chiến cực kỳ bất lợi đối với nhân tộc.

Quan trọng nhất là, nơi này đối với nhân tộc mà nói giá trị không tính là lớn. Bởi vậy, Đại Càn lập quốc gần tám ngàn năm qua, hầu như chưa bao giờ đánh chủ ý tới phiến hoang trạch này.

Nhân tộc thế lực nhiều nhất chính là mở rộng đến biên giới hoang trạch, thành lập một ít phương tiện phòng hồng, cùng với phòng ngừa một ít thủy hệ hung thú trong hoang trạch đến lục địa, ví dụ như trấn trạch vệ trong Lũng Tả lục vệ chính là như thế.

Còn Vọng Hà trấn của Trường Ninh vệ là một mảnh đất nhỏ do Trường Ninh Lôi thị mở rộng ra, cũng là một góc nhỏ gần hoang trạch.

“Tuyệt Trần, tư duy của ngươi quá bảo thủ.” Ngao Cửu Tiêu nghe vậy lại lắc đầu, thở dài nói: “Tốc độ phát triển của Nhân tộc quá nhanh, bây giờ đã bắt đầu mở rộng Nam Hoang cổ trạch, tuy rằng vẻn vẹn chỉ là một khối nhỏ ở biên giới, cũng đáng cảnh giác.”

Đang lúc hai đại trưởng lão Long tộc cửu giai đang nói chuyện, xa xa, Vương An Nghiệp đang cưỡi ngựa phi ngựa ngọc Kiều, mang theo Vương thị ngũ đại lang, cùng với một đám người Mã Hạo rầm rộ chạy đến.

Xa xa nhìn thấy Vương Ly Lung đang đánh nhau với một con rồng lạ lẫm, Vương An Nghiệp liền cao giọng hô: “Bà cô Ly

Lung, tạm thời đừng đánh nữa, trở về ăn bữa cơm rồi nói sau.”

“An Nghiệp? Sao ngươi lại tới đây? A a~”

Dưới sự phân tâm của Vương Ly Lung, lại bị Ngao Long Thiên cào một trảo, trên lưng lập tức bị khoét ra một lỗ máu, trong lúc nhất thời long huyết vẩy ra, vảy cũng rụng vài miếng.

“Cái đầu cô hèn hạ hạ lưu dật này! Hình như… Xú Long!”

Vương Ly Lung lập tức chửi ầm lên.

Thân là một lão đầu long tung hoành Tộc Học hơn mười năm, lời rác rưởi mắng chửi người này nàng là tồn kho thâm hậu, một câu tiếp theo một bộ, cái này liên quan đến diện rộng đến tác giả ngay cả tác giả cũng không dám phiên dịch.

“Ngao ô ngao ô ~ ~ cái tên phản đồ Long này!”

Ngao Long Thiên thẹn quá hóa giận, lập tức mắng lại.

Chẳng qua nếu so sánh với nhau, từ ngữ của hắn có vẻ thập phần cằn cỗi.

Mắng chửi, hai con rồng lại hung mãnh tiếp tục đánh nhau.

Vương An Nghiệp thấy Ly Lung cô nãi nãi bởi vì hắn mà bị thương, khẽ cau mày, lập tức phi thân lên, tiện tay vung lên, một đạo sinh cơ màu xanh biếc tràn trề bao phủ Vương Ly Lung.

“Thuật Phục Tô sơ cấp!”

Là tuyệt thế thiên kiêu, Vương An Nghiệp giờ phút này đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ sáu, có được thánh thể. Huyết mạch lực mạnh mẽ như vậy tuy rằng còn chưa đủ để hắn tìm hiểu đại thần thông, nhưng cũng đã khiến thực lực của hắn vượt xa cường giả Thiên Nhân cảnh bình thường.

Bây giờ hắn đã là Thiên Nhân cảnh tầng tám, nếu bàn về thật ra đã không yếu hơn so với cường giả Tử Phủ cảnh bình thường.

Theo Vương An Nghiệp ra tay, trong hư không phía sau hắn, một gốc đại thụ cành lá rậm rạp đột nhiên xuất hiện, cao lớn thẳng tắp, bóng cây chập chờn, tản mát ra từng vòng từng vòng quang ảnh nhu hòa.

Đây là hư ảnh pháp tướng của Vương An Nghiệp.

Vài chục năm trôi qua, mầm cây nhỏ lúc trước đã biến thành đại thụ, ngoại hình cũng từ hư ảo mờ mịt trở nên như thực chất, nhưng vẫn không ai phân biệt được rốt cuộc là mầm cây nào. Vương Thủ Triết lục lọi kho tàng thư của Lũng Tả Học Cung, lại để tộc nhân ở thánh địa đi lật thánh địa điển tịch, nhưng vẫn không có manh mối.

Điều này đã trở thành bí ẩn của Vương thị.

Đương nhiên, mặc dù không biết hạt giống, nhưng không ảnh hưởng đến việc Vương An Nghiệp sử dụng.

Huyền khí màu xanh lá bao phủ xuống, thân thể bị thương của Ly Lung bắt đầu khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, vết thương nhanh chóng kết vảy, vị trí long lân tróc ra cũng bắt đầu sinh trưởng ra long lân mới.

Cùng lúc đó, tinh thần mệt mỏi của nàng cũng vì đó rung lên, cả con rồng giống như ngủ một giấc rồi lại khôi phục sức sống.

“Được được được, Ngao Long Thiên ngươi đúng là đồ chó má, xem bổn tiểu thư thu thập ngươi như thế nào!” Vương Ly Lung vui vẻ, nàng lập tức run rẩy, cảm thấy mình cường đại hơn rất nhiều, có loại ảo giác có thể bễ nghễ thiên địa.

Nàng lập tức nhào về phía Ngao Long Thiên.

Vương Ly Lung vốn có đạo linh châu gia trì, đã có thể đánh ngang ngửa với Ngao Long Thiên nửa cân nửa cân, hiện giờ có thần thông kỹ của Vương An Nghiệp —— trị liệu của 【thuật Phục Tô sơ cấp】 và tiềm năng kích phát, Vương Ly Lung lập tức lấy được ưu thế không nhỏ.

Đây chính là thần thông kỹ của Vương An Nghiệp, tên tuy rằng mộc mạc tự nhiên, nhưng hiệu quả thực tế lại vô cùng cường đại, cường đại đến mức Vương Ly Lung lại đè đầu Ngao Long Thiên xuống.

“Hả?” Đại trưởng lão Ngao Cửu Tiêu của Long tộc lập tức nhíu mày: “Thanh niên Nhân tộc này có huyết mạch thiên phú rất mạnh, ngay cả Tử Phủ cảnh cũng chưa tới, đối với thiên

phú huyết mạch và thiên đạo pháp tắc đào móc, đã mơ hồ có ý vị nửa bước Thần Thông cảnh.”

Đều là Thiên Nhân cảnh, bởi vì trình độ thức tỉnh huyết mạch khác nhau, thực lực cũng cách biệt một trời một vực.

Trên lý thuyết Thiên Nhân cảnh kém nhất chỉ có hai trọng huyết mạch, tức hạ phẩm huyết mạch tư chất một đường tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, hơn nữa ở giữa không có dập đan dược tăng tư chất huyết mạch, chỉ dựa vào lúc tấn thăng Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh, đều tự thức tỉnh nhất trọng huyết mạch.

Đương nhiên, loại người này cực kỳ hiếm thấy, trình độ hiếm thấy của nó đại khái nằm giữa đại thiên kiêu và tuyệt thế thiên kiêu.

Luận về tình huống, trên đời này tuyệt đại đa số Thiên Nhân cảnh thật ra là tam trọng huyết mạch, bọn họ một đường từ tiểu thiên kiêu (Tiên Thiên nhất trọng huyết mạch) tấn thăng lên, bình thường mà nói đều có thể tương đối thuận lợi tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh.

Nhưng nếu không ngoài ý muốn, đời này tu đến Thiên Nhân cảnh cũng kết thúc.

Mà tư chất thiên kiêu Thiên Nhân cảnh thì đã thức tỉnh tứ trọng huyết mạch. Tứ trọng huyết mạch cũng được gọi là “Linh thể”, bọn họ có tiềm lực tấn thăng Tử Phủ cảnh.

Trên nữa chính là đại thiên kiêu tư chất Thiên Nhân cảnh, bọn họ thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm, xưng là “Đạo thể”. Đến cấp bậc này là có thể tìm hiểu Thiên Đạo pháp tắc, lúc ở Thiên Nhân cảnh đã nắm giữ tiểu thần thông.

Loại tư chất này, tương lai có hi vọng Thần Thông cảnh.

Nhưng Vương An Nghiệp là tuyệt thế thiên kiêu, trước mắt đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ sáu, được gọi là thánh thể!

Phải biết rằng, Tử Phủ cảnh bình thường, phần lớn đều là từ thiên kiêu tấn thăng mà đến, cho dù đến Tử Phủ cảnh cũng có thể thức tỉnh huyết mạch ngũ trọng. Vương An Nghiệp còn cao hơn bọn họ một tầng huyết mạch, tiềm lực chỉ thắng Lăng Hư cảnh, so với Thần Thông cảnh bình thường cũng chỉ kém một tầng huyết mạch mà thôi.

Bởi vậy, đừng nhìn Vương Ly Lung và Ngao Long Thiên được xưng là thiên tài Long tộc, có hi vọng thăng cấp lên cấp chín. Trước mắt cũng một người là tu vi cấp bảy, một người là cấp tám, nhưng bàn về trình độ huyết mạch thức tỉnh, cũng chỉ tương đương với Vương An Nghiệp mà thôi.

So với bọn họ, Vương An Nghiệp chỉ kém cảnh giới tu vi mà thôi.

Nhìn từ một góc độ khác, Vương An Nghiệp và Vương Ly Lung đang hai đánh một.

Chiến cuộc lập tức nghiêng về một bên.

"Ngao ngao ngao ~ "

Trên bầu trời lôi vân quay cuồng, mưa to liên miên, thân thể rồng khổng lồ của Ngạo Long Thiên ở trong tầng mây không ngừng bốc lên, tiếng rồng rống thê thảm không ngừng truyền đến.

Bỗng dưng.

Vương Ly Lung nắm lấy cơ hội, dùng móng vuốt ấn hắn ta vào trong đầm nước, ầm ầm nhấc lên từng cột nước.

Ngạo Long Thiên ra sức giãy dụa, thân rồng to lớn không ngừng cuộn trong đầm lầy, khuấy lên vô số dòng nước xiết cùng nước bùn, quấy năng lượng chung quanh quay cuồng, hỗn loạn không chịu nổi, nhưng thủy chung không thể giãy giụa.

Thấy thế, trong đám người Vương thị có mấy người gan lớn, ví dụ như Vương Tông Xương, Ngũ Đại Lang lập tức tiến lên xem náo nhiệt.

"Ngao ô ngao ô ngao ô!" (Đánh tốt!)

Năm con sói to còn cổ vũ cho Vương Ly Lung uống.

"Hừ!" Ngao Tuyệt Trần xưa nay kiêu căng, thần sắc bất mãn, lạnh lùng nói: "Nhân tộc quả nhiên hèn hạ vô sỉ. Bản đại trưởng lão đi giáo huấn bọn chúng."

"Chớ có kích động…"

Ngao Cửu Tiêu vừa muốn lên tiếng ngăn cản, liền thấy Ngao Tuyệt Trần đã hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long to

lớn.

“Mu.”

Một tiếng long ngâm đinh tai nhức óc khiến bầu trời run rẩy.

Tiếng long ngâm này vừa vang lên, thanh âm còn trên không trung, thoáng qua đã tới chiến trường phía dưới.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Một đầu Nguyên Thủy Thanh Long to lớn phá mây bay ra, uốn lượn xuống từ phía chân trời.

Dưới ánh mặt trời, lân phiến cứng rắn của nó hiện ra ánh sáng như phỉ thuý, thân thể cao lớn của nó chiếu xuống mặt nước tạo thành một cái bóng cực lớn, phảng phất đến cả bầu trời cũng bị che khuất.

Mây theo rồng, gió theo hổ.

Theo nó hiện thân, mưa to trên bầu trời chợt ngừng lại, vô số hơi nước hội tụ mà đến, hóa thành từng đạo mây mù lượn lờ quanh người nó, xa xa nhìn lại, hơi nước bốc lên, mây mù lượn lờ, quả nhiên là tựa như thần tiên huyễn cảnh.

Mà cùng lúc đó, long uy bàng bạc như phong bạo cuốn tới, tựa như Thái Sơn áp đỉnh không chút lưu tình xâm nhập vào đám người ở đây.

Tu sĩ có tu vi hơi thấp chút lập tức cảm giác thân hình trầm xuống, bị uy áp kinh khủng này áp bách đến mức gần như ngạt thở.

“Nguyên Thủy Thanh Long cửu giai!”

Vương Tông Xương ở một bên xem náo nhiệt sắc mặt khẽ biến.

Nguyên Thủy Thanh Long cửu giai không dễ đối phó.

Luận cấp bậc, Nguyên Thủy Thanh Long cửu giai tương đương với cường giả Thần Thông cảnh trong nhân loại. Nhưng Long tộc trời sinh có thân thể cường đại, sức chiến đấu mạnh hơn cường giả nhân loại Thần Thông cảnh cùng giai một bậc, nếu thật sự đánh nhau, Thần Thông cảnh trang bị không đủ tốt hơn phân nửa không phải đối thủ.

Cho dù có linh bảo Thần Thông phụ trợ, tu sĩ Thần Thông cảnh cũng chưa chắc có thể nói là thắng chắc, dù sao thiên phú của Long tộc quá cường đại.

Gia tộc dự liệu quả nhiên là đúng.

Nguyên Thủy Thanh Long bát giai kia chỉ là thám tử tiên phong mà thôi, phía sau còn đi theo đại lão cửu giai thăm dò.

Uy vũ bá khí Ngao Tuyệt Trần, dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống quan sát mọi người, hiển lộ ra uy vũ mà kiêu căng khí phách của Long tộc, uy áp của sinh linh cấp chín không kiêng nể gì phóng thích ra.

Bỗng dưng!

Lão Diêu và Xích Mị Ma Sứ từ trên trời giáng xuống.

Cũng không thấy lão Diêu triển lộ khí thế gì, chỉ là trong tay có thêm một cây phất trần, tiện tay vung lên, một đạo lực lượng nhu hòa nhất thời lướt nhẹ qua mọi người, thay bọn họ ngăn chặn uy áp.

Tu sĩ cấp thấp thở phào, như người chết đuối thở hồng hộc.

Ngay cả Vương Tông Xương cũng cảm thấy giống như một tảng đá ở ngực bị dời đi, cả người thoải mái hơn rất nhiều, chắp tay nói cảm ơn với lão Diêu: “Đa tạ Diêu tiền bối viện thủ.”

“Không sao không sao, lão nô chính là người làm công, thời điểm nên xuất lực đương nhiên phải xuất lực.” Lão Diêu thái độ ôn hòa cười, chỉ vì âm khí quá sâu đậm, ngược lại giống như đang cười âm hiểm.

Cùng lúc đó.

Ngao Cửu Tiêu cũng chạy tới, cùng Ngao Tuyệt Trần, ánh mắt cảnh giác mà trịnh trọng nhìn chằm chằm vào lão Diêu cùng Xích Mị Ma Sứ hai người Thần Thông cảnh của Nhân tộc. Thần Thông cảnh của Nhân tộc cho rằng Long tộc lợi hại, nhưng Long tộc lại há không sợ Nhân tộc?

Thân thể nhân tộc mặc dù lực lượng Tiên Thiên cùng thể chất so với Long tộc kém hơn rất nhiều, nhưng bọn hắn lại giỏi về lợi dụng công cụ, nhất là một ít tu sĩ nhân tộc có được thần thông linh bảo vô cùng nguy hiểm.

Mà lão Diêu và Xích Mị Ma Sứ là hai người làm công, còn lại là thực hiện công tác trong phận, nên giả bộ, nên phóng khí thế.

Hai bên cộng lại là bốn đại lão Thần Thông cảnh (Cửu giai), mắt to trừng mắt nhỏ, rơi vào trong yên lặng.

Hai tiểu bối Long tộc của Vương Ly Lung và Ngao Long Thiên cũng đánh không nổi nữa, mỗi người đều tự huyễn hóa ra thân hình không sai biệt lắm với Nhân tộc, trở lại trận doanh của mình.

Mà Vương Ly Lung tuy rằng vẫn là hình thái rồng, nhưng so với Ngao Long Thiên nhân hóa nhiều hơn, sau khi đánh xong giá, nàng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mặc váy đẹp cho mình, sau đó nhanh như chớp bay đến bên cạnh Vương An Nghiệp: "An Nghiệp ngươi tới đúng lúc lắm, sau này hai người chúng ta cùng nhau giáo huấn Ngao Long Thiên. Vừa rồi ngươi hẳn là thả Thất tỷ tỷ ra, như vậy ta có thể nhân cơ hội tiêu diệt Ngao Long Thiên kia rồi."

Một người một rồng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy tốt nghiệp Tộc Học chênh lệch mấy chục năm nhưng cảm tình vẫn rất tốt.

Vương Ly Lung lúc này đã không còn là tiểu nữ long lúc trước nữa, khí chất hình thái của nó càng giống như là một thiếu nữ trẻ tuổi của Nhân tộc.

Vương An Nghiệp cũng đau đầu, Ly Lung cô nãi nãi từ nhỏ đã nóng nảy, Vương thị có thể ra lệnh cho nàng không nhiều người, Vương An Nghiệp hắn chỉ có thể tính một nửa, cũng không biết vì sao thái gia gia lại phái nàng đến xử lý việc này.

"Bà nội Ly Lung." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ chắp tay nói: "Không phải tất cả phân tranh, đều phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện."

Dứt lời, hắn thi lễ với hai con Nguyên Thủy Thanh Long cửu giai ở đối diện: "Hai vị Long tộc tiền bối, vãn bối chính là người thừa kế đích mạch của Trường Ninh Vương thị, lần này phụng mệnh gia tộc đến giải quyết tranh chấp vây trạch."

"Nếu hai vị tiền bối đồng ý, không bằng ngồi xuống tán gẫu một chút mâu thuẫn của nhau, vãn bối tranh thủ làm được khiến hai bên đều hài lòng."

“Hừ!” Ngao Tuyệt Trần một lần nữa biến thành hình người, lần nữa cảnh giác nhìn lão Diêu cùng Xích Mị Ma Sứ một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Việc này không có gì để nói, chỉ có Nhân tộc các ngươi rút khỏi hoang trạch, Nguyên Thủy Thanh Long chúng ta liền không so đo.”

“Chờ một chút!” Ngao Cửu Tiêu lại nói: “Tiểu tử Nhân tộc này khí độ bất phàm, nói chuyện cũng rất lễ phép, ngồi xuống nói chuyện một chút, nghe hắn nói cái gì cũng không tổn thất gì.”

“Có thể đàm phán.” Rõ ràng Ngao Long Thiên cũng có địa vị không thấp, hắn hung tợn trừng mắt nhìn Vương Ly Lung rồi nói: “Nhưng trước tiên phải xử lý phản đồ Long tộc chúng ta, đường đường là Nguyên Thủy Thanh Long huyết mạch cao quý, lại làm sủng thú của nhân tộc!”

“Sủng thú, cả nhà ngươi mới là sủng thú đấy.” Vương Ly Lung xắn tay áo, bắt đầu cởi váy, chuẩn bị nhào tới giáo huấn Ngao Long Thiên một lần nữa.

Vương An Nghiệp vội vàng kéo nàng lại: “Cô nãi nãi ngài đừng vội vàng, không, ta nói là đừng vội đánh.” Sau đó khuyên can mãi mới coi như khuyên được nàng.

Lúc này mới lau mồ hôi trên trán, nói với Ngao Cửu Tiêu tương đối thân thiện: “Hai vị tiền bối chớ nên hiểu lầm, Ly Lung cô nãi nãi chính là một thành viên của gia tộc chúng ta, chính nhi bát kinh cử hành nghi thức cáo minh tộc nhân tiên tổ liệt nhập gia phả.”

“Xếp vào gia phả?” Ánh mắt Ngao Cửu Tiêu rõ ràng lại thân thiện hơn rất nhiều: “Nhìn thái độ của ngươi đối với nàng, bản đại trưởng lão ngược lại tin vài phần. Tuy ta cảm thấy việc này không thể nói, nhưng nghe ngươi nói cũng không sao.”

Lời này vừa nói ra.

Lão Diêu dùng ánh mắt thương hại nhìn ba con rồng một cái, hắn nhớ lại lúc Vương An Nghiệp còn là một đứa trẻ, làm thế nào từng bước cầm đi quân đoàn kỳ trong bảo khố.

…

Chương 28: Chuẩn bị nuôi dưỡng! Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc!

…

Trong lúc mấy đại lão tạm thời đình chiến, chuẩn bị ngồi xuống đàm phán.

Xa xa nhìn thấy tình huống bên này, Vương An Tín cũng mang theo một đám chủ quản vội vàng chạy tới.

Những chủ quản kia đều là tinh anh do Vương thị bồi dưỡng ra. Vương thị thi hành hệ thống giáo dục Tộc Học, mặc dù tên là Tộc Học, nhưng trên thực tế đã xem như là học phủ cao đẳng tổng hợp.

Bên trong Tộc Học của Vương thị, bây giờ cũng dần dần phân ra bốn cấp độ tộc học sơ đẳng, Tộc Học trung đẳng, Tộc Học cao đẳng, cùng với viện nghiên cứu. Đồng thời, Vương thị cũng ở các nơi thành lập thôn học, trấn học, phổ cập giáo dục cơ sở và tuyển chọn nhân tài.

Tộc Học sơ đẳng đều là giáo dục vỡ lòng và giai đoạn đầu của các hài tử trước mười hai tuổi, nhưng cần phải tham gia khảo hạch thông qua mới có thể tiến vào Tộc Học trung đẳng. Mà hiện giờ yêu cầu của Vương thị đối với các hài tử nhà mình, chính là thấp nhất phải tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng.

Về phần Tộc Học cao đẳng, vậy thì không cưỡng cầu, dù sao cũng quá khó khăn, ngay cả Vương Thủ Triết hiện tại đi cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nếu là một ít thiên tài vô cùng thông minh, chỉ cần có thể thông qua khảo hạch liền có thể nhanh chóng nhảy cấp, tỷ như phế vật nổi tiếng của gia tộc Vương Ninh Hi, bảy tuổi lên sơ đẳng, tám tuổi thượng trung đẳng, mười tuổi đã lên Tộc Học cao đẳng…

Mà như là dòng du côn của Vương Ly Tiên Vương tông, bởi vì là tiên chủng, thời kỳ còn nhỏ sẽ tương đối dài, tốc độ tâm trí trưởng thành cũng không nhanh, bởi vậy, bây giờ còn đang chiến đấu hăng hái ở Tộc Học trung đẳng.

Vương Ly Tiên bởi vì là một cái cây, dưới tình huống bình thường sinh trưởng phát dục càng chậm chạp. Nếu nàng không phải linh thực bản mạng của Vương Thủ Triết, chỉ dựa vào dã sinh dã trường, không chừng bây giờ ngay cả ngũ giai cũng chưa tới.

Bây giờ, mặc dù nàng dựa vào huyền khí của Vương Thủ Triết để thúc đẩy sinh trưởng, thực lực tăng lên, nhưng tâm trí vẫn đang chậm rãi phát dục.

Về phần Vương Tông Côn thì tốt hơn một chút. Côn ở giai đoạn đầu trưởng thành tốc độ sẽ tương đối nhanh, tâm trí phát triển cũng nhanh hơn một chút.

Chỉ là, bởi vì quan hệ chủng tộc, Vương Tông Côn muốn ăn uống nhiều, ăn một năm còn nhiều hơn Long Xương đại đế, gia tộc vì tiết kiệm chi tiêu, chỉ có thể thực hành chế độ chăn nuôi nửa thật, do Vương An Nghiệp phụ trách chăn nuôi thời gian dài, như vậy có thể cho Vương Tông Côn ăn no, cũng có thể từ trong biển lớn nhặt về không ít tài phú, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng cũng chính vì như thế, Tông Côn luôn vì kiếm ăn mà trì hoãn việc học.

Không phải sao, vốn dĩ lúc này Vương Tông Côn muốn điên cuồng đi theo Vương An Nghiệp cùng đến Đại Hoang Trạch chơi. Kết quả bởi vì công khóa rơi xuống quá nhiều, bị Liễu Nhược Lam cưỡng ép ở lại Tộc Học học bù, còn đặc biệt an bài mấy tiên sinh ưu tú của Tộc Học, buổi tối thay nhau "tăng bữa ăn".

Tộc học trung đẳng đều vất vả như thế, có thể thấy được tộc học cao đẳng khó khăn như thế nào.

Vương thị cũng vô cùng coi trọng những nhân tài có thể tốt nghiệp từ Tộc Học cao đẳng này, thậm chí không tiếc đầu tư nguyên cải thiện tư chất của bọn họ, để cho bọn họ ít nhất có được huyết mạch cấp tiểu thiên kiêu, như vậy bọn họ có thể tu luyện đến Thiên Nhân cảnh.

Vương thị cũng không cầu bọn họ có thể đánh nhau, chỉ là vì để bọn họ có thể sống lâu hơn một chút.

Những người này mới chống đỡ khung xương các hạng sản nghiệp của Vương thị, cũng là bởi vì có bọn họ, Vương thị mới có thể ngày càng hưng thịnh. Nếu không, chỉ dựa vào số lượng tộc nhân ít ỏi của Vương thị, căn bản không chống đỡ nổi thể lượng hiện giờ của Vương thị.

"Ca~" Vương An Tín tiến lên chào hỏi An Nghiệp, "Công tác chuẩn bị đàm phán, cứ để các huynh đệ dưới trướng ta đi làm đi. Dù sao gần đây bọn họ cũng không làm việc, cả đám đều đang ăn không ngồi rồi."

Bởi vì hai người là thân huynh đệ, xưng hô ở trước mặt cũng không sắp xếp.

"(⊙o⊙?)!"

Các chủ quản đều ném ánh mắt khinh bỉ về phía Vương An Tín.

Đây còn không phải là bởi vì năng lực của đại lãnh đạo ngươi không đủ, giải quyết không được chuyện long tộc gây sự mà dẫn đến sao? Nói giống như chính ngươi gần đây không phải ăn không ngồi rồi vậy.

Thừa dịp bọn họ đi chuẩn bị đến sân đàm phán, lưu trình lễ nghi và công việc, Vương An Nghiệp và Vương An Tín thuận miệng bắt chuyện.

"An Tín, ta nghe nói ngươi đánh Ninh Kham một trận? Đứa nhỏ này mà, khi còn trẻ khó tránh khỏi có kẻ đầu óc mơ màng, suy nghĩ không chu toàn, ngươi cũng đừng quá yên tâm. Lúc ngươi còn trẻ, chẳng phải cũng luôn giận dỗi với đệ muội sao."

"Chủ yếu là do bản thân tiểu súc sinh kia không chịu cố gắng, quá mệt mỏi với ông nội lớn tuổi, còn phải đích thân xuất mã vì hắn chạy ngược chạy xuôi." Vương An Tín thở vắn than dài nói.

"Cũng may, thái gia gia cả ngày chỉ trạch ở nhà chỗ nào cũng không đi, ngày thường cũng rảnh rỗi đến phát hoảng, để cho hắn có chút việc bận rộn một chút cũng tốt. Ngươi vẫn phải chú ý một chút vấn đề của mình." Vương An Nghiệp lời nói thấm thía khuyên bảo: "Ngươi cũng tuổi không nhỏ, tu vi không yếu, nhưng cấp độ huyết mạch bây giờ còn quá bình

thường, vẫn phải nghĩ nhiều biện pháp tấn thăng một chút, nếu không đời này liền dừng bước ở Thần Thông cảnh.”

“Ài, nói đến việc này ta cũng phiền não, chủ yếu là sau khi đến đại thiên kiêu rồi muốn tăng lên huyết mạch quá khó khăn. Trước đó, thái nãi nãi còn nói bóng nói gió hỏi ta về 【Diễn Thủy Chân Pháp】 có suy nghĩ gì không? Ca, người có biết điều này đại biểu cho điều gì không? Ngay cả thái nãi nãi cũng cảm thấy ta không có hi vọng gì, chuẩn bị buông bỏ ta… Điều này làm cho người ta rất khó chịu.” Vẻ mặt Vương An Tín đầy áy náy và khổ sở.

“Nếm thêm chút nữa đi, có lẽ vẫn còn có cơ hội chuyển biến. Nếu qua mấy chục năm nữa còn không được, ngươi hãy nghe Thái nãi nãi nói, đi tiếp nhận truyền thừa 【Diễn Thủy Chân Pháp】, tương lai cứ làm một Thần Thông cảnh bình thường đi.” Vương An Nghiệp vỗ vai hắn an ủi.

Muốn đem huyết mạch từ đại thiên kiêu tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu, ngay cả Vương An Nghiệp cũng không có biện pháp tốt. Dù sao, hai vợ và hai hài tử của hắn, đều còn ở cấp độ đại thiên kiêu không lên bờ.

Cũng không phải là sau khi học 【Diễn Thủy Chân Pháp】 thì không thể chuyển tu sang Thủy hệ Lăng Hư Bảo Điển, chỉ là một lần chân pháp truyền thừa giá khởi bước 500 vạn tiên tinh, năm trăm năm mới có một lần cơ hội, một khi chuyển tu, cơ hội truyền thừa Thần Thông cảnh chẳng khác nào là lãng phí.

Nếu Vương An Tín có cơ hội tuyệt thế, vậy thì phải nghĩ cách lấy bảo điển. Cơ hội truyền thừa lần này có thể để cho tộc nhân có được huyết mạch Nguyên Thủy của gia tộc, dù bán đi năm trăm vạn tiên tinh cũng rất thơm.

Hai huynh đệ ngươi một câu ta một câu trò chuyện nhà, vẻ mặt đều tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình có vấn đề gì.

Nhưng hai vị Thần Thông cảnh ở đây, còn có hai con Nguyên Thủy Thanh Long cấp chín kia, lại nghe đến mức hai má giật giật, có chút kích động muốn đánh người.

Thần Thông cảnh sao lại có hai huynh đệ các ngươi?

Thần Thông cảnh cũng là đại lão một phương được không?

Từ trước đến nay tu sĩ Thần Thông cảnh cao cao tại thượng, ở trong miệng bọn họ giống như là rất không đáng tiền, rất mất mặt, điều này làm cho cảm giác ưu việt trong lòng bọn họ nhất thời hóa thành nát bấy.

Xích Mị Ma Sứ càng là nghe đến vẻ mặt cạn lời, trong lòng nhịn không được nổi lên lời thô tục.

Đây rốt cuộc là một thế gia địa phương nhỏ bé, hay là thế gia siêu phẩm ẩn giấu, khẩu khí lớn như vậy?

Không không không không, sợ là siêu phẩm thế gia cũng không có khí phách ngút trời như bọn họ. Đây hoàn toàn chính là khẩu khí của tiểu bối ưu tú trong Chân Ma gia tộc hoặc là Chân Tiên gia tộc, thật giống như đời này chỉ có lăn lộn trên Lăng Hư cảnh mới tính là giống người…

"… Các ngươi trước tiên nói chuyện. Chờ các ngươi đàm phán địa cùng quá trình đã chuẩn bị xong, chúng ta lại đến." Ngao Cửu Tiêu tính tình không tệ cũng cảm giác mình không ở nổi nữa.

Tiếp tục như vậy, hắn muốn đánh người.

Sau khi cáo từ, hắn lập tức kéo Ngao Long Thiên và Ngao Tuyệt Trần đi.

"Cung tiễn tiền bối." Vương An Nghiệp và Vương An Tín nhẹ nhàng hành lễ: "Chờ sau khi bên ta chuẩn bị thỏa đáng, sẽ đích thân đưa thiệp mời."

Phàm là đàm phán giữa các thế lực, cũng sẽ không quá gấp gáp, mà sẽ hơi trì hoãn mấy ngày, ít nhất cũng phải chọn ngày lành tháng tốt, lại chính thức hạ thiếp mời.

Đây cũng là vì cho hai bên một thời gian giảm xóc, chuẩn bị trước một chút.

"Được, cứ làm như vậy đi."

Ba con Nguyên Thủy Thanh Long bay lên không trung.

Đừng nhìn bọn họ lập tức tới ba con Nguyên Thủy Thanh Long, hình như long khẩu của long tộc này rất thịnh vượng, nhưng trên thực tế, long tộc nổi danh là long đinh thưa thớt.

Sau khi một con rồng từ trong vỏ trứng ấp nở ra, phải trải qua xà, mãng (thịch), Giao ba giai đoạn lớn và rất nhiều giai đoạn nhỏ ở giữa, mỗi một giai đoạn nhỏ đều sẽ bị đào thải vô số.

Hơn nữa trước khi chân chính đến thất giai hóa long, sẽ không bị những Chân Long này coi như tộc long. Dù sao, chưa từng nghe nói có con rồng nào, sẽ cho rằng tồn tại như mãng xà và giao sẽ là đồng loại của mình.

Bởi vậy, nội bộ chân chính của Long tộc, đó là khởi bước của Thất giai.

Điều này cũng tạo thành Long tộc tuy rằng tinh nhuệ, nhưng tổng thể lực lượng kém xa hiện trạng của nhân loại.

…

Sau khi mấy con rồng rời đi.

Đám người Vương An Tín bắt đầu bố trí công tác đàm phán, cũng thương lượng một phần hiệp nghị.

Hiệp nghị tương tự Vương thị đã khởi thảo qua rất nhiều, đều có tiền lệ có thể theo, chỉ cần sửa chữa sơ qua tình huống của Long tộc là được, đám người Vương An Tín làm rất thành thạo.

Hiện giờ rất nhiều nam đinh trưởng thành của Vương thị đều có thể một mình đảm đương một phía, không cần mọi chuyện đều báo cáo với gia chủ.

Trước mắt, Vương Thủ Triết có nhiều công việc hơn, chủ yếu vẫn là nắm giữ phương hướng tu luyện, sau đó là tu luyện, hưởng thụ niềm vui của con cháu.

Chỉ ngắn ngủn bảy tám ngày.

Song phương chính thức tiến vào giai đoạn đàm phán, đây là "biên cảnh" trước mắt, tạm thời xây dựng một đình nghỉ mát cỡ lớn. Tầm nhìn nơi đây rộng rãi, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn đều có thể nhanh chóng rút lui.

Nhưng thoáng có chút ngoài dự liệu chính là, con rồng chủ trì đàm phán lần này cũng không phải là Ngao Cửu Tiêu có thiện ý, mà là Long tộc "Ưng phái" Ngao Tuyệt Trần.

Ngao Tuyệt Trần ngồi xuống chủ vị Long tộc, liên tục tản ra một cỗ khí tức uy nghiêm lạnh như băng, dáng vẻ "người sống chớ gần", rất khó nói chuyện, hiển nhiên không có ý định để Vương thị dễ dàng thành công.

"Chư vị chớ trách, việc này chúng ta đã bẩm báo cho lão tổ Long." Ngao Cửu Tiêu bất đắc dĩ nói: "Lão tổ Long trả lời, nói chuyện với nhau là được, nhưng mọi việc đều phải để Đại trưởng lão Ngao Tuyệt Trần quyết định."

Sắc mặt của đám người Vương thị và hội nghị lập tức ngưng trọng hơn rất nhiều. Đây quả thực chính là xuất sư bất lợi.

"Không sao không sao." Vương An Nghiệp ngược lại khách khí đáp lời, "Ta nghe nói Tuyệt Trần tiền bối là đại trưởng lão Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch, nổi tiếng làm việc công bằng, mặt lạnh vô tư. Nếu chúng ta ngay cả Tuyệt Trần tiền bối cũng có thể thuyết phục, vậy trong Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chỉ sợ sẽ không có người nào phản đối."

Vương An Nghiệp đương nhiên là khách khí.

Trong một đám đại trưởng lão, chỉ có Ngao Tuyệt Trần tính cách bướng bỉnh cùng cổ hủ nhất, cho dù là đối đãi với đồng tộc cũng vô cùng hà khắc, từ chuyện hắn luôn miệng muốn xử tử phản đồ Vương Ly Lung liền biết, con rồng này thập phần khó chơi.

"Ha ha." Ngao Cửu Tiêu sảng lãng cười to nói: "Tiểu tử ngươi ngược lại rất tự tin, nếu như Tuyệt Trần đại trưởng lão cũng cảm thấy nhân loại các ngươi có thể chiếm cứ hoang trạch, vậy Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta sẽ phản đối Vô Long Hội, ngay cả lão tổ Long cũng sẽ không dị nghị."

"Chỉ tiếc, cũng không có loại khả năng này. Nhân tộc cùng phản đồ các ngươi vĩnh viễn không có khả năng lại bước vào Nam Hoang cổ trạch."

Ngao Long Thiên còn không cách nào hóa thành hình người, giờ phút này hắn đang cùng Ly Lung rút nhỏ hình thể lại, bay ở bên cạnh.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhe răng trợn mắt, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Ly Lung.

“Chỉ dựa vào chỉ số thông minh này của ngươi, cũng chỉ có thể buông lời hung ác thôi.” Vương Ly Lung khinh thường liếc mắt, “Ngay cả rắn trong góc tường của Tộc Học chúng ta cũng có tầm nhìn xa hơn ngươi.”

“Ngao ô ô! Phản đồ Vương Ly Lung, ta và ngươi…”

“Đều im miệng.”

Ngao Cửu Tiêu và Vương An Nghiệp đồng thời quát một tiếng, trước tiên đè hai tên gây rối xuống.

Sau đó nên dâng trà lên, linh thực trái cây gì cũng đều dâng lên một lần. Lúc này Vương An Nghiệp mới liếc mắt ra hiệu với Vương An Tín, ý bảo có thể bắt đầu rồi.

“Bá!”

Vương An Tín sớm đã chuẩn bị treo một tấm bản đồ lớn trên kệ.

Trên đó viết lít nha lít nhít các loại tin tức và số liệu.

Hắn đứng ở bên cạnh, chỉ vào nội dung trên bản đồ nói: “Căn cứ tin tức chúng ta sưu tập được, Nam Hoang Cổ Trạch lớn chừng hai Lũng Tả quận, bởi vì thời hạn hạn lụt, đại đa số chủng loại không cách nào sinh tồn, chỉ có một ít thủy lục song sinh và bán thủy sinh thực vật có thể sống, bởi vậy vật tư tổng thể tương đối cằn cỗi.”

“Mọi người xem bức tranh này trước, đây là núi tuyết lớn cổ xưa phát nguyên An Giang. Nó trùng trùng điệp điệp đi đường Nam Tần đến Đại Càn ta, một đường lao nhanh về phía Đông Hải. Thượng du đa số là núi, nhưng khi đến hạ du, mùa mưa đọng lại quá nhiều sẽ hình thành lũ lụt, xâm nhập bình nguyên và khu vực trũng xung quanh hạ du.”

“Nam Hoang cổ trạch địa thế thấp trũng, chính là ở trong đợt lũ An Giang trùng kích lần lượt hình thành khu vực hoang trạch rộng lớn hiện giờ.”

Logic của hắn rõ ràng, phối hợp tường tận địa đồ, dăm ba câu liền khiến mấy con rồng đều hiểu được nguồn gốc Nam Hoang cổ trạch.

“Mọi người xem bức họa này, đây là đê sông Đại Hoang Trạch mà hơn tám mươi năm trước Vương thị chúng ta bắt đầu khởi

công xây dựng, cùng với miệng cống thủy lợi.” Vương An Tín nói: “Chư vị có phát hiện hay không, mấy chục năm gần đây mực nước của Nam Hoang Cổ Trạch càng ngày càng cạn? Không ít bãi cao, đã dần dần biến thành đất hạn.”

“Khá lắm, nguyên lai là Nhân tộc các ngươi giở trò quỷ!” Ngao Tuyệt Trần vỗ bàn một cái, sắc mặt khó coi tới cực hạn: “Chúng ta còn đang buồn bực, vì sao nước càng ngày càng ít, ngay cả nước của tổ địa Long Trạch chúng ta cũng cạn đi mấy trượng, trở nên càng ngày càng nhỏ.”

“Tuyệt Trần tiền bối tạm an tâm chớ vội.” Vương An Tín bình tĩnh nói, “Trước kia toàn bộ Nam Hoang Cổ Trạch, hạn lụt đều do trời định, nhưng mà cái này bất lợi cho sự phát triển của toàn bộ khu vực Nam Hoang Cổ Trạch.”

“Là hạn là úng, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta cũng có thể sinh tồn, không quan hệ với nhân tộc các ngươi.” Ngao Tuyệt Trần phẫn nộ đến cực điểm, căn bản không muốn nghe những lời thừa thãi của đám nhân tộc này.

Hắn trừng mắt nhìn Vương An Tín, lại trừng mắt nhìn Vương An Nghiệp, cả giận nói: “Hiện tại, các ngươi lập tức dỡ đê sông và miệng cống, lăn ra địa bàn của Nguyên Thủy Thanh Long chúng ta. Nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Tiền bối nói không sai, sinh tồn, nhưng cũng chỉ là sinh tồn mà thôi.” Vương An Tín không chút sợ hãi vì uy hiếp của hắn, lạnh nhạt tiếp tục nói theo tiết tấu của mình: “Vương thị chúng ta đã làm một số tình báo nho nhỏ. Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc trước mắt có được một con rồng lão tổ thập nhất giai, hai con rồng thập giai, cùng với sáu con rồng cửu giai, thất giai đến bát giai tổng số lượng cũng chỉ hơn một trăm con. Có thể nói là miệng rồng thưa thớt, cũng miễn cưỡng có thể duy trì tộc đàn mà thôi.”

Tình báo tường tận như thế, làm cho hiện trường ba đầu Long Đô long nhan đại biến.

Mấy ngàn năm qua, số lượng tộc quần Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc đích xác một mực đi xuống dốc. Nhưng những Nhân tộc này làm sao có thể hiểu rõ ràng như vậy?

“Nam Hoang cổ trạch rất lớn, nhưng trong quá trình trưởng thành của Long tộc khẩu vị cũng không nhỏ.” Vương An Tín nói: “Hơn nữa, Long tộc khi hình thái rắn và hình thái mãng xà thì quá yếu ớt, ngược lại thường xuyên bị săn mồi ngược lại.”

“Đến hình thái giao sẽ tốt hơn không ít, nhưng bởi vì tài nguyên tổng thể thiếu thốn, đại bộ phận Giao ngây thơ đã bỏ lỡ thời kỳ trưởng thành tốt nhất, cuối cùng khó có thể hóa rồng. Tục truyền, trăm con giao cũng không nhất định có một con có thể hóa rồng.”

Ngao Tuyệt Trần nhăn mặt: “Từ xưa đến nay Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta đều trưởng thành như thế này. Chỉ có long trải qua cường thực tàn khốc tẩy lễ trưởng thành mới thật sự là Long tộc.”

“Không, đó là bởi vì các ngươi quá nghèo.” Vẻ mặt Vương An Tín bình tĩnh không gợn sóng, một câu nói lại đâm thẳng vào chỗ đau của Long tộc: “Đây là điển hình cho việc sinh nhiều mà không nuôi nổi, chỉ có thể dựa vào cuốn bên trong để đạt được sinh cơ, lấy mỹ danh là “Tàn khốc tẩy lễ”.”

Ngao Tuyệt Trần tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, đang chuẩn bị nổi đóa, chợt nghe Vương An Tín tiếp tục nói: “Tuyệt Trần đại trưởng lão, ta hỏi ngươi một câu. Ngươi có muốn cho long đinh phá thiên của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc các ngươi không?”

“Cái gì? Phá Thiên?”

Ngao Tuyệt Trần sửng sốt.

Hắn lập tức liền nổi bão quên cả, dừng lại một hồi lâu mới phản ứng lại, tức giận nghi ngờ nói: “Tên khốn kiếp, ngươi điên rồi sao? Một ngàn Nguyên Thủy Thanh Long, Hoang Trạch chúng ta làm sao nuôi nổi nhiều như vậy?”

“Mời Tuyệt Trần trưởng lão xem, đây là một tấm Thực Liên Đồ Tiêu!”

Vương An Tín nói xong lại tế ra một tấm bản đồ, chỉ vào nội dung trên bản đồ giải thích: “Đây là ánh mặt trời, đây là đại địa, đây là thực vật. Trong nội bộ Vương thị chúng ta, gọi thực vật là “người sản xuất”, chúng nó dựa vào ánh mặt trời, đại

địa, cùng với một ít chất dinh dưỡng khác bổ sung, có thể sản xuất ra cỏ nuôi súc vật, ngũ cốc, loại đậu”

“Cao lên nữa chính là dê bò cùng với một bộ phận cá loại động vật ăn cỏ, chúng nó có thể tiêu hóa các loại thực vật cùng hạt giống thực vật để trưởng thành.”

“Lại đến chính là hung cá sấu hoang trạch ăn thịt vồ mồi bực này.”

“Mà đi lên nữa, mới là Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc các ngươi. Bởi vì hoàn cảnh địa lý, nguồn thức ăn chủ yếu của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc các ngươi là Hoang Trạch Hung Ngạc và một ít loài cá. Mà số lượng thức ăn nhiều ít, cũng quyết định tộc quần Nguyên Thủy Thanh Long các ngươi tràn đầy cùng suy bại.”

“Từ chuỗi thức ăn này chúng ta có thể nhìn ra, chúng ta có thể thông qua vây trạch gieo trồng lượng lớn cỏ nuôi súc vật, đậu, dùng cái này nuôi dưỡng càng nhiều dê bò. Đồng thời, tập trung nuôi dưỡng hung cá sấu hoang trạch và thả cá.”

“Thông qua án thành công lúc trước của chúng ta có thể phân tích ra, dưới tình huống bình thường, hung cá sấu hoang trạch bình quân mấy trăm mẫu hơn ngàn mẫu thủy trạch mới có một đầu, bởi vì nhiều thực vật căn bản không đủ. Mà trải qua chúng ta tập trung nuôi dưỡng, thống nhất cho ăn, phong phú thủy trạch loại cá, mỗi hai mẫu thủy trạch có thể nuôi dưỡng một đầu hung ngạc.”

“Thổ địa dư thừa, chúng ta thông qua các thủ đoạn vây trạch lợi dụng để trồng trọt, cũng mở rộng khu vực nuôi dưỡng hung cá sấu. Cuối cùng, chúng ta đạt được nhiều hơn gấp trăm lần hiện tại, thậm chí là gấp trăm lần hung cá sấu hoang trạch.”

Ba con rồng nghe đến choáng váng, nhìn đến choáng váng.

Nhưng có một câu bọn họ nghe rõ, đó chính là có thể nhiều hơn mấy trăm lần hung cá sấu hoang trạch, cái này có thể nuôi sống bao nhiêu Nguyên Thủy Thanh Long a? Đến lúc đó, đừng nói Long Khẩu phá ngàn, cho dù là phá mấy ngàn cũng được đi?

Dù sao đồ ăn chính của bọn họ hiện giờ chính là hung cá sấu hoang trạch.

Chỉ là những nội dung này, cũng đủ cho ba người bọn họ tiêu hóa rất lâu rồi. Lúc này, Vương Ly Lung lại hô: "An Tín, các ngươi nói chuyện xong chưa? Ta đã đói rồi…"

"Đói bụng?" Vương An Tín nói: "Nếu như thế, vậy chúng ta nghỉ ngơi giữa sân một chút. Người đâu, mang cơm lên!"

Sau tiếng ra lệnh.

Thịt nướng sớm đã chuẩn bị xong, bị một chậu lớn bưng lên, những thứ đó đều là linh ngưu ăn cho cấp năm, vốn là chủng loại hoàng thất nuôi dưỡng. Nhưng, theo quan hệ giữa Vương thị và hoàng thất tăng cường, Vương thị cũng có thể nuôi dưỡng một bộ phận linh ngưu cấp năm, đương nhiên, trong đó cũng trả giá một ít linh chủng bản quyền.

Thịt bò này…

Ba con rồng được Vương thị thịnh tình mời, bắt đầu ăn thịt bò thơm nức, không phải lần đầu tiên bọn họ ăn linh nhục ngũ giai, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên được ăn linh nhục non mềm như vậy.

Quá ngon! Khí huyết dồi dào thật!

"Ngao ô ô, nếu một năm có thể ăn một lần là hoàn mỹ rồi." Ngao Long vừa ăn vừa cảm kích nói: "Vương An Nghiệp, Vương An Tín, cảm tạ thịnh tình của Vương thị các ngươi."

"Tiểu tử, lão phu các ngươi nhận thịnh tình của các ngươi." Ngao Cửu Tiêu vừa ăn vừa nói, "Cho dù lần này đàm phán không thành, lão tổ long bên kia ta cũng sẽ đi nói tốt."

Ngay cả Ngao Tuyệt Trần vẫn luôn mặt đen sắc mặt cũng dễ nhìn hơn một chút, lần chiêu đãi này của Vương thị tràn đầy thành ý, có thể ăn no miệng ngọt rồi.

Hơn nữa những gì bọn họ nói… dường như…

Ngay khi bọn họ đang ăn rất vui vẻ, Vương Ly Lung bên kia ăn hai khối sau đó có chút ghét bỏ nói: "Vương An Tín, những miếng thịt nát này ta ăn đã chán ngấy rồi. Đặt trong nhà ăn những thứ này hàng ngày, đến chỗ của ngươi vẫn là ăn những thứ này, ngươi không thể làm chút trò bịp bợm mới mẻ sao?"

"Cái gì!"

Động tác của ba con rồng hơi chậm lại, đây là ý gì? Mỗi ngày ăn đều chán à?

"Bà nội Ly Lung, không phải ta không có thành ý." Vương An Tín vội vàng xin lỗi nói: "Chỉ là trong vùng đất hoang trạch này có thể có đồ ăn gì ngon? Hay là ta giết một con hung cá sấu hoang trạch cấp năm ngươi ăn đi?"

"Không ăn không ăn, mặc dù thịt cá sấu có khí huyết không tệ, nhưng vừa già vừa già, khi ta còn là con Nguyên Thủy Thanh Giao đã ăn đến nôn ra rồi…" Vương Ly Lung ghét bỏ không thôi.

Lời này ngược lại làm cho ba đầu Long tràn đầy đồng cảm, mỗi ngày ăn thứ kia đích xác không dễ ăn, nhưng vì sinh tồn a.

Thật hâm mộ Vương Ly Lung này, vậy mà có thể mỗi ngày linh ngưu ngũ giai, còn có thể ăn chán? Không thể nào, nàng nhất định là đang khoác lác.

"Cô nãi nãi, người cũng đừng khó xử an tâm, dù sao trong vùng đất hoang trạch này đích xác sản vật quá nghèo." Vương An Nghiệp đi ra hoà giải: "Ta mới từ trong biển trở về, cùng Tông Côn gia gia bắt một con Long Kình bát giai, ta chọn một ít bộ phận mềm mại của Long Kình giữ lại, chỉ là số lượng không nhiều lắm, người góp sống một chút…"

"Cái này còn tạm được, cô nãi nãi không uổng công thương ngươi, ta cũng đã mấy ngày không ăn nguyên liệu nấu ăn cấp tám rồi." Vương Ly Lung cười ha hả nhét thịt Long Kình vào, gọi đầu bếp tới nướng ngay tại chỗ.

Bất quá nàng cũng không ăn một mình, mà chia cho lão Diêu, Xích Mị Ma Sứ, cùng với Ngao Cửu Tiêu tương đối thân thiện cùng nhau ăn.

"Ăn ngon ăn ngon, bản đại trưởng lão chưa bao giờ ăn qua mỹ vị ngon lành như vậy." Ngao Cửu Tiêu tuy rằng cũng nếm qua không ít mỹ thực, lại không nghĩ rằng thịt béo của Long Kình bát giai ngon như vậy. Trong lòng đã cân nhắc ngày nào đó muốn đi biển bắt một con ăn. Chỉ là hắn lại không biết, Long Kình không phải dễ bắt như vậy. Sinh vật trong biển lớn, không phải cường đại như ngươi có thể tùy tiện bắt được.

Ngao Long Thiên nhìn mà nước miếng chảy ròng, đáng tiếc hắn và Vương Ly Lung không hợp nhau, cũng không mở miệng xin xỏ.

Rốt cuộc đám Nhân tộc này đã trải qua cuộc sống giàu có và hưởng lạc thế nào chứ?

Mà Vương Ly Lung bị bọn hắn coi là phản đồ, ở Nhân tộc mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, ngay cả Linh ngưu ngũ giai cũng ăn ngán!

Ba con rồng vừa nghĩ tới mấy ngày nay, bọn họ đều ăn thịt cá sấu mang theo người, lập tức cảm giác được khí tức nghèo khó nhà mình lập tức đập vào mặt, là làm rồng hít thở không thông!

Sau khi ăn no.

Vương An Tín thản nhiên nói: "Bây giờ bắt đầu tập hợp phần thứ hai của hội nghị, chúng ta đến bàn bạc một chút cấu trúc và quá trình hợp tác cụ thể. Chúng ta phụ trách vây trạch, khai phá, gieo trồng, cũng chế tạo ra chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh! Mà Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc thì phụ trách, nuôi dưỡng tộc đàn hung cá sấu quản lý, dù sao Long Uy đối với sự thuần hóa của hung ngạc vô cùng có lợi."

Ba con rồng đã không còn cà lơ phất phơ như trước nữa, trong lúc bất tri bất giác tập trung tinh thần nghe Vương An Tín giảng giải cụ thể chuỗi sản nghiệp.

Ngao Tuyệt Trần càng không ngừng tự kiến thiết tâm lý cho mình, ta đây không phải thỏa hiệp, không phải là thỏa hiệp, mà là vì Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, Long Khẩu Phá Thiên, đây chính là chuyện ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

"Ách… Cái này liền bắt đầu nói cụ thể phương án hợp tác rồi?" Xích Mị Ma Sứ vỗ tú ngạch một cái, những Long tộc này cũng quá không có kiên trì a?

Công tác đầu tiên của lão nương cứ như vậy nhẹ nhàng kết thúc, thiệt thòi trước khi nàng tiếp nhận nhiệm vụ, còn tưởng rằng phải đánh một trận với Long tộc, trong lòng còn thấp thỏm bại lộ công pháp, kết quả chỉ vậy?

Tiền làm công cũng tới quá nhanh đi, lão nương lấy được có chút bất an a.

Đợi đã, căn cứ theo lý luận của chuỗi thức ăn vừa rồi, Vương thị đây chẳng những muốn nuôi hung cá sấu, chẳng lẽ còn muốn nuôi cả Long tộc vào nuôi nó sao?

…

Chương 29: Đây là triển khai thần linh gì vậy?

…

Trong lúc nhất thời, Xích Mị Ma Sứ có chút vắt óc suy nghĩ.

Nếu nhánh Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc này bị Vương thị thuần phục, vậy tương lai của gia tộc này sẽ cực kỳ đáng sợ.

Trường Ninh Vương thị này, bề ngoài thoạt nhìn là một chỗ hào cường, nhưng trên thực tế theo tiếp xúc càng sâu, phát hiện bọn họ thật sự quá thần bí khó lường.

Mà cùng lúc đó.

Vương An Nghiệp nhìn An Tín chậm rãi nói phương án hợp tác, trật tự rõ ràng mạch suy nghĩ kín đáo, năng lực làm việc vô cùng cường đại, trong lòng cũng có chút vui mừng và hâm mộ.

Chỉ đơn thuần lấy công việc thực thi sản nghiệp cụ thể mà nói, Vương An Tín mạnh hơn hắn không ít, dù sao An Tín là từ tầng dưới chót làm lên, cũng luôn luân chuyển tăng lên trong các hạng sản nghiệp của gia tộc, có kinh nghiệm công việc phong phú.

Mà Vương An Nghiệp hắn so sánh, phần lớn là ra ngoài chăn cá chơi đùa cộng thêm nhặt tài nguyên, kinh nghiệm công tác cụ thể tương đối ít.

Vương An Nghiệp cũng nói qua với thái gia gia, phải đi tới tầng dưới chót sản nghiệp của gia tộc để tích lũy kinh nghiệm, trải qua cuộc sống của một số người bình thường.

Nhưng thái gia gia lại thành thật nói với hắn, An Nghiệp à, gia tộc bây giờ còn không giàu có, có rất nhiều chỗ phải tiêu tiền, ngươi ra ngoài kiểm tra chút gì về tự dùng hoặc bán đi, tổng hợp sản xuất đã vượt qua giá trị hai hạng sản nghiệp hạch tâm của gia tộc rồi.

Vì để gia tộc mau chóng giàu có lên, Vương An Nghiệp chỉ có thể cắn chặt răng lặp lại công việc kiếm tiền hàng năm qua

một năm. Cho dù hiện tại hắn đang du ngoạn và chăn cá, đã đến mức nhìn thấy đồ vật đáng giá đều cảm thấy muốn nôn, nhưng hắn vẫn cố nén khó chịu, cẩn trọng nhặt tài nguyên và tài nguyên về.

Ai, thật hâm mộ những người mỗi ngày chỉ cần lên làm việc này.

"Không được không được! Sức ăn của Long tộc chúng ta là rất lớn, Vương thị các ngươi phân phối lợi ích như vậy thật không hợp lý!" Hai tay của Ngao Tuyệt Trần chống bàn, chòm râu không gió tự động giương lên, giống như một con bạch tuộc bát trảo đang nhảy múa, "Chỉ là đại trưởng lão cửu giai như ta, cao hứng mỗi một lần đều phải ăn một con hung cá ngũ giai Hoang Trạch, mất hứng ăn hai con, hơn nữa một ngày ta phải ăn ba bữa! Cho nên bản đại trưởng lão cho rằng, chúng ta ít nhất cũng phải phân chia tám phần."

Trong nhóm đàm phán có một nam tử trung niên mặc chòm râu dê, Mộ Dung Thu Bạch bình tĩnh nói: "Một con hung cá sấu ngũ giai mất một phần nguyên liệu không thể ăn được, nặng đến một vạn năm đến hai vạn cân, mặc dù không quý bằng thịt cá sấu ngũ giai Tuyết văn mà các ngươi ăn, nhưng cũng phải năm càn kim một cân. Dựa theo tính toán thấp nhất cũng phải sáu vạn năm nghìn càn kim một con. Dựa theo tính toán của ngươi mỗi ngày đều rất cao hứng, một ngày phải ước chừng hai mươi vạn càn kim, một năm phải ăn hơn bảy vạn càn kim hung ngạc nhục."

"Mà Đại Đế của nhân loại chúng ta, một năm chi tiêu trên phương diện thức ăn cũng chỉ có sáu trăm vạn càn kim!"

Vị Mộ Dung Thu Bạch này là nhân tài tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng điển hình, bây giờ đã một đường tấn thăng đến Phó tổng giám tài vụ của Hoang Trạch khai phá Tư, được Vương An Tín an bài ở trong nhóm đàm phán.

Râu của Ngao Tuyệt Trần bay lên dừng lại, trợn mắt sửng sốt một lúc lâu, sau đó có chút thẹn quá hóa giận vỗ bàn nói: "Long tộc chúng ta chính là có thể ăn như vậy, ngươi là Linh Đài cảnh Nhân tộc nho nhỏ, quản được sao? Có tin ta nuốt chửng ngươi hay không!" Dứt lời, lại bắt đầu giương nanh múa vuốt.

“Chơi ngang là vô dụng, Tộc Học chúng ta hiếm lạ cổ quái, Man không nói đạo lý, bạn học hung thần ác sát nhiều quá, ta đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc. Ta là Mộ Dung Thu Bạch, ta tin con số sẽ không nói dối.” Mộ Dung Thu Bạch bình tĩnh không gợn sóng nói.

Vương Ly Lung ở một bên đang say sưa ăn đồ ăn vặt của món ăn vặt được làm từ chân bạch tuộc khổng lồ của Thất giai Thâm Hải, nghe vậy kỳ quái liếc nhìn Mộ Dung Thu Bạch, vị này hình như đã từng là bạn học đi?

Thật sự là kỳ quái, tại trong Tộc Học tại sao ta lại không nhìn thấy ly kỳ cổ quái, man không phân rõ phải trái, đồng học hung thần ác sát? Hoàn toàn ngược lại, mỗi một bạn học đều ôn hòa dễ gần, đối nhân xử long đều là khách khách khí khí.

“Vậy… Bảy phần, bảy phần, thế nào?” Ngao Tuyệt Trần cảm thấy Vương thị quá phiền toái, định ra cấu trúc hợp tác lại còn có tổng giám tài vụ chuyên nghiệp tham dự. Không giống chuyện lớn của Long tộc bọn họ, một số đại trưởng lão đã tính toán sẵn một bàn, cảm thấy tương đối liền trực tiếp đập ván.

“Cái ty khai phá chúng ta đầu tư rất lớn, trải qua một loạt tính toán tỉ mỉ, cho rằng Long tộc các ngươi lấy ba thành tiền lời thuần túy là hợp lý nhất, kính xin Tuyệt Trần đại trưởng lão chỉ chính.” Mộ Dung Thu Bạch lấy ra một bản báo cáo tài vụ vô cùng phiền phức, khách khí đưa cho Ngao Tuyệt Trần.

Ngao Tuyệt Trần mở báo cáo ra xem xét hai lần, lập tức có một loạt cảm xúc tê dại, đầu váng mắt hoa đập vào mặt, lúc này đem báo cáo đóng lại, trừng mắt nói: “Sáu thành, sáu thành không thể ít hơn nữa.”

“Nam Hoang Cổ Trạch địa thế rộng lớn, cần gia nhập một lượng nhân lực vật lực để tiến hành khai phá, chúng ta còn cần đào sâu cho Long Trạch Thanh ở lại của các ngươi, để gia tăng độ thoải mái cho các ngươi.” Mộ Dung Thu Bạch lắc đầu nói, “Mà Long tộc các ngươi chẳng qua chỉ có hơn một trăm con rồng, trong quá trình hợp tác tác tác tác dụng quá thấp. Nếu như các ngươi cố ý muốn chia cao, với tư cách nhân viên tài vụ, ta chỉ có thể đề nghị khai phá ty từ bỏ khai phát hoang trạch.”

Sau đó, hai bên triển khai một hồi "giằng co" kịch liệt, mấy ngày sau, song phương thuận lợi đạt thành một loạt hiệp nghị dàn giáo, trong đó chủ yếu nhất có hai điều.

Một là phân phối lợi ích, sau khi đầu tư chi phí và giữ gìn chi phí, Long tộc lấy bốn phần lợi nhuận, phần tiền lời này có thể thanh toán càn kim tiên tinh, cũng có thể dùng thịt cá sấu để bù đắp.

Thứ hai chính là hiệp nghị đồng minh công thủ, căn cứ vào cục diện hợp tác hữu hảo song thắng của hai bên, vì giữ gìn lợi ích lâu dài trong tương lai, hai bên đã hình thành đồng minh công thủ.

Sau khi đàm phán hạ màn che.

Trong lòng mọi người Vương thị rơi xuống một tảng đá lớn, tràn ngập vẻ vui sướng.

Lợi ích của Đại Hoang Trạch vô cùng lớn, sau khi trải qua khai phá hoang trạch rộng lớn như thế, có thể hình thành chuỗi sản nghiệp nuôi trồng khổng lồ. Nhất là Hoang Trạch Hung Ngạc là một loại hung thú tốc độ sinh trưởng rất cao, khuyết điểm chính là nó là hung thú ăn thịt, hơn nữa dễ dàng tự giết lẫn nhau cùng cắn nuốt lẫn nhau.

Bình thường con người không nuôi dưỡng hung thú có tính ăn thịt làm nguồn gốc linh nhục, chủ yếu là bởi vì giá thành cao mà dẫn đến giá tương đối thấp.

Nhưng Vương thị thông qua vây trạch đối với đất hoang trạch, có thể thu được lượng lớn đất đai giá rẻ, những đất đai này có thể gieo trồng cỏ nuôi súc vật và ngũ cốc thô sau khi cải tiến, cũng phát triển ngành nuôi trồng ngay tại chỗ, giảm chi phí làm chăn nuôi.

Ngoài ra, còn có thể để đại lão Thần Thông cảnh và đại trưởng lão Long tộc ra tay, tiến hành điều chỉnh trật tự, cách ly với linh mạch hỗn loạn trong hoang trạch, hình thành từng cái sào huyệt linh mạch, khiến mỗi một con hung cá sấu đều có một "nhà" thoải mái, giảm bớt tổn thất giết chóc và cắn nuốt lẫn nhau.

Cũng dùng các loại phương thức như thả cá và hạt giống thủy thảo tăng tốc độ trưởng thành để gieo hạt, cộng thêm số lượng

đàn cá lớn, có thể bổ sung một phần nguồn thức ăn của hung cá sấu, gián tiếp hạ thấp chi phí.

Lấy một loạt kỹ thuật nuôi dưỡng hung cá sấu mà ty khai phá tìm ra mà nói, nuôi dưỡng hung cá sấu vô cùng có lợi nhuận. Quy mô càng lớn, chi phí tổng thể càng thấp.

Mà hiện tại Vương thị nghiên cứu ra kỹ thuật hộp hộp đầu, có thể tập trung gia công xử lý thịt hung cá sấu, cũng có kỳ hạn bảo đảm chất lượng và thời gian tươi, so với phương án ướp muối hun khô cổ xưa, hộp thịt tất nhiên càng được đơn vị quân đội hoan nghênh hơn.

Một khi cần hành quân đánh trận, lại muốn bộ đội bảo trì khí huyết cùng sĩ khí tràn đầy, Linh nhục quán giảm xuống chi phí và áp lực trên phạm vi lớn, đây cũng là ưu thế hạng nhất.

Ngoài ra, đó chính là da hung cá sấu có thể chế tạo ra da cá sấu thượng hạng, cho dù da hung cá sấu tam giai chế tạo, đối với sĩ tốt Luyện Khí cảnh mà nói đều là trang bị vô cùng tốt, mặc dù nhẹ thì có thể chịu được, lực phòng hộ lại cường đại.

Đương nhiên, cái này không thể so sánh với huyền giáp của Huyền Giáp quân tinh nhuệ, dù sao chi phí có cách biệt một trời. Nếu như tất cả sĩ tốt bình thường của Đại Càn, toàn bộ mặc vào giáp da hung cá sấu mà nói, lực chiến đấu tổng thể ít nhất có thể đề cao ba thành.

Điều này theo Vương Thủ Triết quy hoạch tất cả, lợi nhuận sau khi chế tạo da giáp hung cá sấu quy mô lớn còn lớn hơn lợi nhuận gia tăng một kiện đạo khí hộ quốc.

Bởi vậy, cho dù Vương thị đang đàm phán, động một chút lại nói chuyện này chúng ta không làm được, không bằng rút khỏi Đại Hoang Trạch. Những thứ này chẳng qua là lời nói mà thôi, kì thực Đại Hoang Trạch đối với Vương thị, đối với tương lai phát triển của Đại Càn đều vô cùng quan trọng.

Trong lúc trong lòng mọi người Vương thị âm thầm cao hứng, Ngao Tuyệt Trần cũng giống như một tướng quân đắc thắng, lưng đeo chòm râu hai tay đều vểnh lên trời. Đàm phán mấy ngày nay, hắn “theo lý lẽ tranh giành”, động một chút là thi triển long uy, rốt cục từ trong đội ngũ đàm phán keo kiệt Vương thị, lấy được thắng lợi mang tính ưu thế.

Đàm phán với Vương thị quá mệt mỏi, quá khó khăn.

Ngao Tuyệt Trần cảm giác mấy ngày nay, giống như là phải giảm thọ mấy chục năm, sức cùng lực kiệt, nhưng mà thành quả vẫn là của Hỉ Long.

Dưới sự hợp tác như vậy, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chỉ cần chăm sóc một chút trấn áp bầy hung cá sấu là được rồi, loại hung cá sấu này, nhìn thấy Long tộc đều vô cùng thành thật.

Mà trả một cái giá nhỏ, tương lai Long Tộc Long Khẩu Phá Thiên, cũng không phải là một giấc mộng.

Ngao Tuyệt Trần và những con rồng khác, vừa nghĩ tới cảnh tượng hơn một ngàn con Nguyên Thủy Thanh Long đang lao nhanh trong Long Trạch, ngẫm lại đều là nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc dâng trào.

Tóm lại!

Lần hợp tác lịch sử này làm cho hai bên đều có chút hài lòng, cái này giống như củi khô gặp phải lửa nóng, Khoáng Nữ gặp phải si nam, nhanh chóng tiến vào bên trong chủ đề tiếp theo.

Điều Vương thị không biết là.

Giờ phút này, một lão long có hình thể khổng lồ đang chiếm cứ bên trong một đầm nước cách đó hơn mười dặm.

Hắn thi triển thần thông Nguyên Thủy 【Thiên Lý Nguyên Thủy Kính】, cảnh tượng đàm phán của Long tộc và Nhân tộc, phảng phất như phát sóng chuyền xuất hiện trong mặt kính trước mặt hắn.

“Tốt tốt tốt! Tuyệt Trần không hổ là trí giả Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc ta.” Trên mặt lão long lộ ra vẻ vui mừng, “Vậy mà có thể từ trong tay nhân tộc keo kiệt, tranh thủ đến ích lợi lớn nhất.”

“Sau này Long Tử Long Tôn của ta sẽ càng ngày càng nhiều.”

Vừa mới nói xong.

Lão Long liền bay lên trời, trong nháy mắt huyễn hóa thành một lão giả Nhân tộc, tiện tay xé mở không gian, trực tiếp thuấn di đến sân đàm phán.

Uy áp khổng lồ ập tới.

Lão Diêu cùng Xích Mị ma sứ phụ trách trấn tràng đều biến sắc, cái này, uy áp thật khủng bố, chẳng lẽ đây là…

“Cung nghênh lão tổ Long.”

Ngao Cửu Tiêu, Ngao Tuyệt Trần cùng Ngao Long Thiên ba con rồng, vội vàng hành lễ.

Lão tổ long? Vương Ly Lung cũng ngừng ăn đồ ăn vặt, chớp chớp mắt nhìn lão tổ long, khi nàng còn nhỏ chưa thành rồng, cùng gặp lão tổ long với những con giao khác.

Lão tổ long đối đãi với giao rất thân thiện, sẽ định kỳ tổ chức hội gặp mặt giảng đạo, truyền thụ một chút tâm đắc tu luyện, pháp tắc sinh tồn cùng với cuộc sống huy hoàng của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc.

“Thằng nhóc này, không tệ không tệ.” Lão Tổ Long cũng đưa mắt nhìn Vương Ly Lung, ánh mắt dịu dàng khen ngợi: “Tuổi còn nhỏ mà đã đến hậu kỳ bảy lần rồi, tương lai có thể đạt tới cửu giai.”

“Lão tổ Long gia gia, ngài định bắt cháu về Long tộc sao?” Vương Ly Lung yếu ớt hỏi.

“Không đâu, nếu ngươi đã có duyên với Nhân tộc, Nhân tộc cũng đối xử với ngươi như con ruột, ngươi thích ở nơi nào thì ở nơi đó đi.” Lão tổ long hiền lành nói, ông ta đã nhìn trộm cảnh tượng bên này, phát hiện Vương thị đối đãi với Ly Lung, thật sự coi nàng như người nhà.

Nhìn một chút có thể thấy được toàn cảnh.

Cũng bởi vậy, thái độ của lão tổ long đối với Vương thị không tệ, cũng âm thầm truyền âm cho Ngao Tuyệt Trần có thể hợp tác với Khai Phá Ti lấy Vương thị làm chủ.

“Đa tạ lão tổ Long gia gia.” Vương Ly Lung vui mừng khôn xiết, yên tâm rồi: “Phụ thân và mẫu thân, còn có người nhà đối xử với ta rất tốt, ta muốn ở lại trong gia tộc.”

“Như thế cũng tốt, chờ khi ngươi hóa hình, ngươi có thể trở về Long Trạch trung hóa hình, đến lúc đó lão tổ gia gia tự mình hộ pháp cho ngươi.” Vô cùng hiển nhiên, lão tổ long thật sự

rất coi trọng tương lai của Ly Lung, hơn phân nửa cho rằng cuối cùng nàng có thể có cơ hội trở thành Thập giai.

Phải biết rằng, một chi Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch này, trước mắt chỉ có hai con đạt tới thập giai.

Lúc này.

Vương An Nghiệp cũng đại biểu Vương thị tiến lên hành lễ: "An Nghiệp đích trưởng mạch của Vương thị, bái kiến lão tổ Long tiền bối."

Hắn vô cùng rõ ràng, lão tổ long này, sợ là tồn tại lợi hại nhất trong vùng đất hoang xung quanh Đại Càn quốc. Cho dù là lão tổ Thương Long của Quy Long thành, trước mắt cũng chỉ là thập giai đỉnh phong, chậm chạp không đột phá được thập nhất giai.

"Tốt tốt tốt, tiểu tử ngươi không tệ, điều kiện các ngươi nói lúc trước, Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta đã đáp ứng toàn bộ." Lão tổ Long lúc trước ngồi bình phong, cũng phát hiện hắn đối với Ly Lung là "trưởng bối" này, vừa kính trọng vừa che chở.

"Đa tạ lão tổ long." Vương An Nghiệp hành lễ lần nữa: "Thật ra lần hợp tác này chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi. Lúc trước khi du ngoạn ở Đông Hải, ta đã phát hiện một linh mạch dưới đáy biển rất tốt. Đợi số lượng Nguyên Thủy Thanh Long của chúng ta nhiều hơn chút nữa, có thể kiến tạo một tòa long cung ở đáy biển Đông Hải, mở rộng phạm vi thế lực một chút, chúng ta có thể gọi nó là 'Đông Hải Long Cung'."

"Đông Hải Long Cung? Tên rất uy phong." Lão tổ long cùng các rồng khác nghe mà trong lòng ngứa ngáy, thoải mái không thôi.

Thật ra cái tên Đông Hải Long Cung này, cũng là Vương An Nghiệp học được từ khi nghe thái gia gia kể chuyện xưa, trong Tây Du Ký đã có Đông Hải Long Cung, lúc đó, hắn muốn đi Đông Hải Long Cung tràn đầy bảo bối chơi một chút.

Mà sau khi hợp tác với Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, hắn lập tức liên tưởng đến mộng tưởng trong lòng lúc còn nhỏ.

"Tốt tốt tốt, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc ta tương lai có hi vọng!" Lão Tổ Long lại vui sướng vài phần, "Hiệp ước lấy,

ký tên, ký tên!”

Sau khi hợp đồng cầm lấy, lão nhân gia ông ta bỗng dưng ký tên, còn đóng dấu tay, cùng với lưu lại một đạo khí tức độc nhất của ông ta.

Một đám Long tộc đều lộ ra vẻ vui mừng, Nguyên Thủy Thanh Long tộc chúng ta sắp phát tài rồi.

Loại tâm tính này, giống như đã làm người nghèo rất lâu, đột nhiên nhà cũ bị hủy dời, một loạt đàm phán sau rốt cục đạt được một khoản khoản bồi thường giá trên trời.

“Ài ~ lão Diêu a.” Xích Mị Ma Sứ cảm khái ngàn vạn nói, “Ta cảm giác chênh lệch giữa người với người, giống như chênh lệch còn lớn hơn so với người và heo. Nhiệm vụ này của chúng ta… cứ hoàn thành như vậy sao?”

“Hoàn thành rồi.” Lão Diêu gật đầu nói: “Đứa nhỏ An Nghiệp này, từ nhỏ đã vận khí không tệ.”

“Nhiệm vụ kế tiếp hình như là tìm kiếm di tích nào đó? Ta nghe nói, hình như gọi là cái gì đó di tích gì đó?” Xích Mị Ma Sứ làm bộ làm tịch nói, “Hy vọng An Nghiệp công tử vẫn thuận lợi như trước, trong vòng mười năm tìm được manh mối là được rồi.”

Theo nàng biết, sư tôn của nàng cảm thấy nếu như có thể trong vòng năm mươi năm tìm được manh mối, coi như là phi thường thuận lợi. Còn phải dựa vào quốc chiến phối hợp yểm hộ, mà nàng thì đến xây tiền tiêu trạm tình báo.

Nhưng khi nàng vừa dứt lời, lão tổ long vừa ký xong chữ chợt ngẩng đầu: “Cái gì? Các ngươi mới vừa nói, An Nghiệp tiểu công tử muốn tìm huyết tích nào đó? Chẳng lẽ là di tích của Huyết Tôn Giả?”

Không phải chứ? Hai người Xích Mị Ma Sứ và lão Diêu nhịn không được nhìn nhau, vừa nói vận khí của An Nghiệp tốt, chẳng lẽ, lão tổ long này có thể lập tức cung cấp manh mối nhiệm vụ?

Hẳn không phải, chắc là không phải!

Sự tình tuyệt đối sẽ không trùng hợp như thế, trong nội tâm Xích Mị Ma Sứ nhắc tới, hơn phân nửa là lão tổ long cũng

nghe nói qua cái này.

Nàng xem ra, vô luận là giải quyết nguy cơ long tộc gây sự, hay là nhiệm vụ Huyết Tôn Giả đều là nhiệm vụ lớn. Hoàn thành một nhiệm vụ rất thuận lợi, đã có chút không hợp thói thường.

Không có khả năng liên tiếp hai nhiệm vụ đều…

“Tiền bối biết di tích Huyết Tôn Giả ở đâu?” Ánh mắt Vương An Nghiệp lập tức sáng lên.

“Đương nhiên biết.” Lão tổ long thuận miệng nói, “ở dưới Long Trạch chúng ta chôn cất. Đã bao nhiêu năm rồi, tổ huấn Long tộc không cho phép đi vào.”

“Vậy, tiền bối, ta có thể đi vào thăm dò không?” Vương An Nghiệp thử hỏi.

“Được.” Lão tổ Long sảng khoái đáp ứng: “Ngươi cầm toàn bộ đi cũng được.”

Một người một rồng một hỏi một đáp, lập tức khiến cả người Xích Mị Ma Sứ đều không tốt!

Mẹ nó đây là Thần triển khai cái gì?

…

Chương 30: Ngươi còn biết ngươi là Đại Đế à?

…

“Lão tổ Long tiền bối.” Ngay cả Vương An Nghiệp cũng cảm thấy, sự việc dường như thuận lợi quá mức, nhịn không được hỏi: “Di tích này chôn ở trong Long Trạch, hẳn là vật trong nhà ngài, tại sao tiền bối lại không để ý như vậy?”

“Các ngươi đã muốn tìm di tích của Huyết Tôn Giả, chắc hẳn đã có hiểu biết về người này rồi.” Lão Tổ Long liếc nhìn Vương An Nghiệp, vẻ mặt có chút phức tạp.

Vương An Nghiệp gật gật đầu, tận lực chuẩn bị ngôn ngữ: “Chúng ta biết hắn là người thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, cũng biết một ít sự tích của hắn. Nghe nói người này là một trong mười tội phạm lớn thời kỳ Thần Vũ hoàng triều…”

Nhiều cũng không dám nói, chỉ sợ Huyết Tôn Giả vạn nhất là các loại ân công của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, chẳng phải là nói sai lời nói sao?

“Đâu chỉ là tội phạm truy nã, hắn đúng là một tên điên điên rồ.” Lão Tổ Long cảm khái nói, “Nói tiếp, chuyện này đối với Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta là không thể tưởng tượng nổi.”

“Chuyện này còn phải ngược dòng đến thời kỳ Thần Vũ hoàng triều. Lúc ấy, lão tổ tông của Hoang Trạch chúng ta là Nguyên Thủy Thanh Long, một vị thập nhị giai đỉnh phong Thanh Long lão tổ, bị Huyết Tôn Giả dụ dỗ, vô tình bị bắt, sau đó vẫn bị nhốt trong hang ổ làm vật thí nghiệm, sống cuộc sống thống khổ không chịu nổi.”

Theo lời lão tổ Long kể lại, mọi người cuối cùng cũng hiểu được nguyên do.

Sau khi Huyết Tôn Giả mất tích lại qua thật lâu, Thanh Long lão tổ bởi vì bị phong ấn mà lâm vào ngủ say mới lại lần nữa tỉnh lại. Khi đó, hang ổ của Huyết Tôn Giả sớm đã trống không.

Bởi vì không có người quản lý, rất nhiều công trình cùng phong ấn trong căn cứ hang ổ, cũng theo thời gian trôi qua, cùng với vỏ trái đất biến động mà dần dần hư hao, lúc này Thanh Long lão tổ mới thoát khốn mà ra.

Mà lúc này, thế giới bên ngoài đã sớm thương hải tang điền, hang ổ của Huyết Tôn Giả cũng bị bao phủ ở bên trong một mảnh hoang trạch cực lớn.

Thanh Long lão tổ không có chỗ nào để đi, dứt khoát ở trong phiến đại trạch này ở lại, quấn nó thành lãnh địa của mình.

Sau đó, hắn du lịch khắp nơi phát hiện một con Nguyên Thủy Thanh Long giống cái trẻ tuổi, liền đem nàng bắt về Nam Hoang cổ trạch, bắt đầu sứ mệnh vĩ đại của chủng tộc sinh sôi nảy nở.

Tuy Thanh Long lão tổ đã là bậc thứ mười hai đỉnh phong, nhưng bởi vì tra tấn huyết mạch và huyết mạch lâu năm không ngừng bị tổn thương căn bản, dẫn đến thể chất của hắn không bằng Nguyên Thủy Thanh Long cấp mười hai bình thường.

Hơn nữa thời gian dài phong ấn và ngủ say, cũng làm cho thân thể của hắn chịu tổn thương không thể nghịch chuyển, điều này làm cho hắn không thể sống đến thọ nguyên Nguyên Thủy Thanh Long thập nhị giai nên có chết sớm.

Trước khi chết, bởi vì trong lòng mang theo sợ hãi và phẫn hận đối với Huyết Tôn Giả, hắn để các con rồng đời sau lập lời thề, không cho phép bước vào di tích Huyết Tôn Giả.

Mà tổ huấn Long tộc này cũng truyền xuống nhiều thế hệ, bất cứ Nguyên Thủy Thanh Long nào một khi thành Long, đều sẽ ở dưới trưởng lão dẫn dắt lập thệ phải tuân thủ tổ long huấn luyện.

“Ý của lão tổ Long tiền bối là, kỳ thật ngài e ngại tình hình bên trong di tích Huyết Tôn Giả, lại có chút tò mò.” Vương An Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ: “Như vậy mới hy vọng có người có thể thay ngài vào xem.”

“Không sai.” Lão tổ Long ha ha cười nói: “Bí mật trong di tích Huyết Tôn Giả đã tra tấn lão long ta cả đời. Nếu nhìn đứa nhỏ này ngươi rất thuận mắt, ta tự nhiên là muốn thuận nước đẩy thuyền.”

“Như vậy cũng được sao?” Xích Mị Ma Sứ tiếp tục hai mặt nhìn nhau với lão Diêu, đây thật đúng là tiện nghi cho An Nghiệp.

“Tuy nói như vậy, nhưng tiền bối bảo ta không công nhận được lợi ích, trong lòng ta vẫn có chút băn khoăn.” Vương An Nghiệp thoáng cân nhắc một chút: “Hay là, tiền bối ngài chỉ điểm điều kiện đi.”

Nét mặt của Xích Mị Ma Sứ lại lập tức cứng ngắc.

Đứa nhỏ này nói cái gì ngươi tốt vậy? Lão tổ Long người ta đã đồng ý cho ngươi đi vào, ngươi trực tiếp đáp ứng không được sao? Đơn giản đơn giản thuận lợi không tốt sao?

Làm gì có ai chủ động đòi đối phương đưa điều kiện? Đây không phải là để người ta chém một đao sao?

Ai da! Hài tử An Nghiệp các phương diện đều rất tốt, chỉ là trải qua xã hội quá ít, rõ ràng không bị thế giới tàn khốc đánh.

“Được được lắm! An Nghiệp, ngươi quả nhiên là đứa trẻ ngoan, lão tổ long ta không nhìn lầm ngươi.” Lão tổ long rất vui vẻ nói: “Ngươi thật sự có tâm tư bồi thường, thì tặng cho Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta chút thịt linh ngưu đi. Đều tại ta lão già này ăn quá nhiều, khiến Long tộc chúng ta trở nên rất nghèo. Bọn họ từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ăn qua thứ gì tốt.”

“Đây là chuyện nhỏ.” Vương An Nghiệp vung tay lên nói: “Vậy thì đưa năm trăm con.”

“Phốc!”

Vương An Tín ở bên cạnh thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, vội vàng lôi kéo Vương An Nghiệp nói: “Ca, lúc một con Tuyết Văn Linh Ngưu ngũ giai xuất hàng lông nặng ba vạn cân, tổng giá bán có thể trị bốn năm mươi vạn càn kim. Năm trăm đầu, vậy chẳng khác nào hai trăm triệu càn kim!”

Cái này sắp đuổi kịp một món linh bảo thần thông không tệ rồi.

Vương An Tín biết đại ca và người khác không giống nhau, khái niệm tiền tài không quá rõ ràng, đồng thời cũng không quá có khái niệm về độ khó nuôi dưỡng và giá bán của một

con Tuyết Văn Linh Ngưu. Hắn lo lắng Vương An Nghiệp không hiểu tình huống nên mới hào sảng như vậy.

“Cái này quá nhiều, quá nhiều, có một hai trăm con là tốt rồi.” Mấy con rồng của Ngao thị tuy rằng đều rất thèm thuồng năm trăm con Tuyết Văn Linh Ngưu kia, nhưng vừa nghe giá trị kia quả thực cũng bị làm cho giật nảy mình, vội vàng khiêm tốn chối từ: “Mỗi con rồng có thể chia một con, chúng ta liền rất thỏa mãn.”

“Không sao, tiền tài tuy quý giá, nhưng tình nghĩa càng vô giá.” Vương An Nghiệp bình tĩnh nói: “Nếu ta đã nói năm trăm con, vậy thì năm trăm con. An Tín, quay đầu lại xác thực việc này một chút. Nếu như Vương thị chúng ta không đủ, có thể lấy lệnh bài thân phận của ta đi hoàng thất mượn.”

“Vâng, ca.”

Thấy Vương An Nghiệp kiên trì như vậy, Vương An Tín cũng không khuyên nữa, dứt khoát đồng ý.

Hắn quay đầu liền hành lễ với lão tổ long, nói: “Tiền bối, trong Vương thị đại mục trường, trước mắt hàng năm chỉ có thể sản xuất năm mươi con Tuyết Văn Linh Ngưu. Chúng ta cần giữ lại một nửa tự dùng, hai mươi lăm con khác, chúng ta có thể cung ứng cho Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, năm trăm con trâu tổng cộng chia hai mươi năm cho đủ.”

Thật ra Vương An Tín cũng cố ý lôi kéo Vương An Nghiệp nói chuyện này.

Cái tình này đưa ra ngoài, ngươi dù sao cũng phải để cho Long tộc biết quý giá, bọn họ mới có thể nhận cái tình này. Đừng tưởng rằng năm trăm đầu này giống như rất ít, đó đã là một con số trên trời rồi.

Tuy Linh Ngưu quý giá, nhưng cũng chỉ là tình hữu nghị của Long tộc, là di tích Huyết Tôn Giả. Có thể nhanh chóng kéo gần quan hệ với Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, đó cũng là một chuyện cực kỳ có lời.

“Như thế rất tốt, như thế rất tốt.” Ngao Cửu Tiêu tươi cười đầy mặt, liên thanh nói: “Cho năm trăm đầu một lần, chúng ta cũng ăn không hết, mỗi năm cho một lô là tốt nhất.”

Ngao Tuyệt Trần và Ngao Long Thiên cũng tươi cười.

Tuyết Văn Linh Ngưu này chẳng những ăn ngon, khí huyết ẩn chứa trong đó cũng vô cùng dồi dào, bất luận là dùng để giải quyết sâu thèm ăn, hay là trợ giúp Long tộc trưởng thành, đều là vật vô cùng tốt.

Trải qua chuyện này, chúng long nhất là đối với Vương thị, nhất là Vương An Nghiệp lập tức tràn ngập hảo cảm và cảm kích.

Ngay cả lão tổ long cũng tươi cười đầy mặt, nhịn không được nói: "Phần tâm này của An Nghiệp, Long tộc chúng ta nhận. Yên tâm, Nguyên Thủy Thanh Long chúng ta coi trọng nhất là tình nghĩa, nhận đại lễ này, tương lai tất có hậu báo."

"Tiền bối không cần để ở trong lòng, tương lai sự hợp tác của chúng ta sẽ kiếm tiền hơn." Vương An Nghiệp cũng khiêm tốn không thôi.

Bại gia tử, thật sự là bại gia tử có tiền lại tùy hứng a!

Đại thủ bút của Vương An Nghiệp, khiến Xích Mị Ma Sứ ở bên cạnh vừa đau lòng vừa chua xót không thôi.

Tài nguyên trị giá mấy ức càn kim, thế mà nói tặng là tặng! Lão nương sống đến bây giờ, ngay cả hương vị của thần thông linh bảo cũng còn chưa ngửi được…

Ngươi muốn đưa bản ma sứ hai ba trăm triệu, bảo đảm ngươi bảo đảm lão nương bày ra tư thế gì, lão nương đều ngoan ngoãn nghe lời.

"Dù sao hiệp ước cũng đã ký xong rồi, chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ An Nghiệp theo ta đi Long Trạch làm khách đi." Lão tổ Long cầm tay mềm mại, ăn miệng lưỡi người ngắn, lúc này liền khẩn cấp trả lại nhân tình cho Vương An Nghiệp.

"Cũng tốt, vậy ta liền nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ gia tộc một chút." Vương An Nghiệp nói: "Đợi làm xong chuyện này, ta còn phải đi Tiên Triều."

"Ca, ta cũng muốn đi xem việc đời." Vương An Tín có chút hăng hái nói: "Hy vọng có thể tìm ra phương án chữa khỏi cho Ninh Kham từ trong đó."

"Muội cũng đi cùng." Vương Ly Lung giơ móng vuốt lên nói.

“Ngươi không vào được.” Ngao Long Thiên ở một bên toét miệng cười trên nỗi đau của người khác: “Chúng ta có Tổ Long Tổ huấn, Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch không được bước vào di tích Huyết Tôn Giả.”

“Hừ, ngươi quản được sao?” Vương Ly Lung vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ta họ Vương, lại không họ Ngao. Hơn nữa, là trưởng lão sau khi các ngươi hóa rồng sẽ cho các ngươi nhập tộc, cũng tiếp nhận đủ loại lời thề.”

“Vương Ly Lung ta chưa bao giờ thề sẽ không vào di tích của Huyết Tôn Giả.”

Hình như là đạo lý này.

Mọi người trong Vương thị đều gật đầu tán thành.

Ngao Long Thiên lập tức ‘Long Nhan đại biến’: “Không được không được, ngươi phải nhanh chóng phát lời thề. Long tộc chúng ta không được phép đi vào!”

“Ta nhổ vào! Ngươi cho rằng ta ngốc à?” Vương Ly Lung ưỡn ngực nói: “Ta sẽ không phát, không phát, ta tức chết ngươi!”

” Lung nhi trời xui đất khiến, không có lập thệ sau khi hóa rồng, cũng không có nghe qua Tổ Long Huấn. Theo lý, đích thật là có thể đi vào.” Lão tổ long thấy thế, trầm ngâm một lát, “Có lẽ đây chính là Thanh Long lão tổ trên trời có linh, ban cho nàng cơ duyên.”

“Đa tạ lão tổ Long gia gia.”

Vương Ly Lung cười đến nở hoa.

Thấy bọn họ đều đã bắt đầu thương lượng nhân tuyển tiến vào di tích, trong lòng Xích Mị Ma Sứ không khỏi than khổ không thôi.

Lần này phiền toái lớn rồi!

Sư tôn các nàng còn chưa bắt đầu chân chính hành động, bên này cũng đã sắp thăm dò xong di tích rồi. Nếu thật là đợi sư tôn các nàng dựa theo kế hoạch ban đầu tới đây, đây không phải là hoàng hoa thái đều lạnh sao?

Nhưng mà bây giờ nàng ta vẫn chưa có cách nào truyền tin tức trở về!

Đây đều là chuyện gì a~

Thôi thôi, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Lăng Vân thánh địa.

Thí luyện đã tiến hành được mấy ngày.

Sau khi cảm giác mới mẻ ban đầu qua đi, người được đề cử tiến vào trạng thái chậm chạp phát dục. Mọi người dần dần cũng không còn nhiệt tình lúc đầu tiếp tục vây xem nữa, hơn nữa đại đa số trưởng lão cũng đều có chuyện riêng của mình, dần dần, người vây xem thí luyện đã ít hơn trước không ít.

Dù sao, đây cũng không phải là nhất thời nửa khắc có thể phân ra thắng bại.

Đương nhiên, mấy vị chân nhân có đệ tử tham gia cuộc chiến thánh tử, cùng với chủ nhân thánh địa Khương Chấn Thương, mỗi ngày đều ngồi xổm trong điện thí luyện, chú ý chặt chẽ tình huống thí luyện.

Vương Thủ Triết nhân cơ hội này đến các phong các mạch bái phỏng một lần, thuận tiện quyết định mấy hiệp nghị hợp tác.

Theo Vương Thủ Triết thấy, Thánh Địa thật ra là một đối tượng hợp tác rất tốt.

Thứ nhất, đặc tính của bản thân thánh địa khiến cho nó có được tri thức thể chất mà thế lực bình thường không có, cũng có được rất nhiều kỹ thuật dự trữ mà thế lực khác không có. Mà giá trị những kỹ thuật dự trữ này, lại còn lâu mới được khai phá ra.

Thí dụ như bình tinh thạch trong Nhiệm Vụ đại điện của Vương thị, kỹ thuật ban đầu chính là mua về thánh địa, hơn nữa giá cả cũng không cao, cũng chỉ tốn mấy trăm vạn càn kim mà thôi.

Ngay cả tiền sau đó khai phá tiêu hết cũng nhiều hơn thế này.

Nhưng điều này cũng không thể trách Thánh Địa không coi trọng.

Bởi vì cho dù nắm giữ kỹ thuật bình tinh thạch đơn độc, đối với thánh địa mà nói cũng không có tác dụng gì. Bản thân bình tinh thạch chỉ là đồ vật giống như biểu hiện khí, phải sử dụng cùng các thiết bị khác, mà Thần Vũ hoàng triều cách nay đã mười vạn năm, kỹ thuật đứt gãy vô cùng nghiêm trọng.

Tinh lực chủ yếu của Thánh địa vẫn tập trung vào một số kỹ thuật quan trọng, có ý nghĩa chiến lược.

Hơn nữa, trong thánh địa còn bảo tồn không ít bình tinh thạch cổ đại được đào lên từ trong di tích, bình phong cổ đại bảo tồn hoàn hảo, lớn nhỏ đều có, tạm thời hoàn toàn đủ dùng.

Nhưng Vương Thủ Triết trải qua thời đại tẩy lễ kỹ thuật bùng nổ lớn đời trước lại rất rõ ràng, kỹ thuật này còn quan trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của thánh địa.

Thứ hai, hoàn cảnh thánh địa tương đối đơn thuần, hơn nữa lý niệm của bản thân thánh địa chủ yếu là bảo vệ ảnh hưởng của nhân tộc. Người của thánh địa bình thường có điểm mấu chốt đạo đức tương đối cao, hợp tác với bọn họ so với hợp tác với các thế gia khác phải bớt lo.

Hơn nữa có đệ tử thân truyền của chủ nhân thánh địa Vương Anh Tuyền ở bên cạnh nhìn chằm chằm, cũng không có mạch nào dám không có mắt đến lừa Vương thị.

Cùng thánh địa hợp tác, duy nhất cần chủ ý cũng chính là không cần làm vật gì quá xuất sắc, cũng không thể bóc lột thế gia tầng dưới chót, không thể nguy hại lợi ích của Đại Càn, đương nhiên quan trọng nhất là không thể gây nguy hại cho nhân tộc, đầu nhập vào yêu ma ngoại vực.

Điều này đối với Vương Thủ Triết mà nói hoàn toàn không phải vấn đề.

Hắn muốn là cùng nhau phát triển, cộng đồng phồn vinh, ước gì thế gia tầng dưới chót và dân chúng giàu hơn một chút, như vậy mới có thể có được sức mua lớn hơn nữa, sinh ra càng nhiều kinh tế lưu thông. Đầu óc hắn có vấn đề mới có thể bóc lột bọn họ.

Mà ngoại trừ Vương Thủ Triết ra, Vương Ninh Hi cũng rất bận rộn.

Buổi sáng mỗi ngày hắn đều phải đi tới Thí Luyện Điện kiểm tra, chú ý một chút tình huống thí luyện của các cô nãi nãi, thái cô nãi nãi, cô nãi nãi, cùng với tình huống tân thu đệ tử, buổi chiều đi Tàng Thư Lâu của Thánh Địa, một lần ngâm chính là một buổi trưa.

Vương Thủ Triết giúp hắn làm một thân phận đệ tử ký danh của thánh địa, có thân phận này, hắn có thể tùy ý đi vào Tàng thư lâu mượn đọc sách.

Mặc dù tri thức quá cao thâm hắn vẫn không có quyền hạn mượn đọc, nhưng hiện tại hắn dù sao cũng chỉ mười sáu tuổi, cho dù Vương thị Tộc Học đánh xuống cơ sở giáo dục kiên cố cho hắn.

Làm hắn ngay cả sách cổ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng có thể xem hiểu một phần, nhưng cũng không biến thái đến mức ngay cả điển tịch cao tầng của Tàng thư lâu đều có thể xem hiểu.

Chỉ riêng một hai ba tầng tàng thư của Tàng Thư Lâu thánh địa cũng đã đủ để hắn xem lâu rồi.

Hắn thích thú, cũng vì vậy mà kết bạn với hai đệ tử Thánh địa cả ngày ngâm mình trong Tàng Thư Lâu, thỉnh thoảng chia sẻ thư tịch với nhau, trao đổi một chút tri thức mới đạt được, cuộc sống qua ngày đừng đề cập nhiều.

Ngày hôm đó.

Vương Thủ Triết hiếm khi nghĩ tới muốn chú ý một chút tình huống thí luyện, đang chuẩn bị đi thí luyện điện một chuyến, liền nhận được tin tức "Lạc Tiên Điện" thông qua con đường đặc thù truyền về.

"Lẽ nào đã tìm được vị trí hang ổ của Huyết Tôn Giả? Cho dù là An Nghiệp ra tay, chắc cũng không nhanh như vậy?" Vương Thủ Triết có chút nghi hoặc mở tin tức ra, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, lại là tin tức của Lung Yên lão tổ.

Hơn nữa, còn là tin tức quốc chiến mạnh mẽ như vậy.

Kỳ thật, lúc trước từ chỗ Lung Yên lão tổ nhận được tin tức, khi biết người của Chân Ma điện tới, hắn cũng đã nghĩ cách tra xét.

Đáng tiếc tin tức của Chân Ma điện không dễ tra như vậy.

Một là Chân Ma Điện chính là quốc giáo của Xích Nguyệt Ma Triều, địa vị ở Xích Nguyệt Ma Triều tương đương với Tiên Cung Chi Vu Tiên Triều, Lăng Vân Thánh Địa tại Đại Càn, bên trong cường giả đông đảo, hệ thống nội bộ cũng cực kỳ phức tạp.

Thế lực lớn giống như vậy, chuyện xảy ra mỗi ngày nhiều vô số kể, đừng nói ngươi không thể hiểu biết mỗi sự kiện, cho dù thật sự hiểu rõ, muốn sàng chọn ra tin tức mình muốn từ trong tin tức hàng ngày hàng vạn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi, mấy năm nay Lạc Tiên Điện mặc dù phát triển không tệ, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng đem râu ở góc của Xích Nguyệt Ma Triều mà thôi, cũng không thể đến mức vươn tay vào trong nội bộ Chân Ma Điện.

Thứ hai, Xích Nguyệt Ma Triều cách Đại Càn thực sự quá xa, giao thông hai bên không tiện, tốc độ truyền tin tức rất chậm.

Đừng nói muốn tra ra manh mối hữu dụng không dễ dàng như vậy, cho dù tra được, tin tức cũng không nhanh chóng truyền về như vậy.

Cho nên, sau khi Vương Thủ Triết suy nghĩ, đã để cho Vương Mai và Lạc Ngọc Thanh đồng thời lưu ý động tĩnh của Tây Tấn và Nam Tần, để dựa vào dị động của bọn họ để đẩy ngược ý đồ của Chân Ma điện.

Đáng tiếc, manh mối quá ít, khả năng quá nhiều, cho dù lấy trình độ tình báo xuất sắc của Vương Mai và Lạc Ngọc Thanh, muốn tra ra kết quả cũng không nhanh như vậy.

Tin tức này của Lung Yên lão tổ đến rất đúng lúc, có thể nói là giúp một việc lớn.

Khép lại giấy viết thư, Vương Thủ Triết lại không vội xử lý chuyện này, mà viết một phong thư cho Lung Yên lão tổ trước. Phong thư này cũng dùng mật ngữ tình báo của Vương thị, một khi bị người ta chặn được, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật.

Cái gọi là mật ngữ tình báo của Vương thị cũng không phức tạp, dùng tiếng Hán đấu khẩu bắt đầu học trong nhà trẻ đời trước của Vương Thủ Triết, cộng thêm dễ dàng sinh ra ý nghĩa khác mà thành.

Mặc dù tin tức này của Lung Yên lão tổ quan trọng, nhưng nàng quả thực có chút mạo hiểm.

Nhỡ bại lộ thân phận, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Trong thư Vương Thủ Triết dặn đi dặn lại Lung Yên lão tổ, bảo nàng tuyệt đối đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa, đối với nàng hiện tại mà nói, quan trọng nhất chính là lấy được 《Âm Sát Ma Điển》, những chuyện khác đều không quan trọng, hắn sẽ xem mà xử lý.

Viết xong, đem một xấp thư thật dày nhét vào phong thư, giao cho thị nữ phụ trách xuyên tin tức, lúc này hắn mới ôm mật thư, đi Lăng Vân thánh điện.

Một lát sau.

Lăng Vân thánh điện, phía sau thiên điện.

“Này này? Có thể nghe thấy không?”

Một mầm cây nhỏ cũng chỉ lớn hơn cánh tay một chút đang chống nạnh đứng ở trên bàn, nghiêm trang dùng rễ cây quấn lấy bản Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn cải tiến nói chuyện.

Gốc mầm cây nhỏ này, đương nhiên là Vương Ly Tiên.

Hào quang linh đăng sáng ngời chiếu trên người nàng, chiếu phiến lá của nàng vốn xanh biếc càng thêm thông thấu, thoạt nhìn giống như vật phẩm công nghệ, đặc biệt xinh đẹp.

Trên Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn trước mặt nàng, thì phóng ra một mảnh quang ảnh, bên trong quang ảnh là gương mặt già nua của Long Xương đại đế, lại tinh thần quắc thước.

“Có thể nghe được, nghe được.” Long Xương đại đế cười ha hả chào Vương Ly Tiên.

Vương Thủ Triết thì bưng chén trà ngồi ở một bên, vừa uống trà vừa ngưng mắt trầm tư, mặc cho bên kia có một người một cây nói chuyện phiếm.

Bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn bản cải tiến này, tự nhiên chính là bộ dạng lúc trước ở Thánh Cổ Tộc đã dùng qua, còn nhân đó đem mặt mũi Đức Hinh thân vương phát sóng trực tiếp ra, trực tiếp rút củi dưới đáy nồi.

Mấy chục năm nay, Vương Thủ Triết lại để cho các nhân tài chất lượng cao của viện nghiên cứu, tiến hành cải tiến hơn đối với bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn này. Bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn bây giờ, mượn liên hệ giữa bản thể và phân thân của Vương Ly Tiên, đã có thể thực hiện truyền tin từ xa, còn là loại toàn bộ hơi thở.

Đáng tiếc, công năng của bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn này quá ỷ lại vào năng lực của bản thân Vương Ly Tiên, trong thời gian ngắn nhất định không thể phổ cập. Nếu không, Vương thị lại có thêm một loại sản nghiệp có thể mang đến lợi ích kếch xù.

Về phần Long Xương đại đế, đương nhiên là bị Vương Thủ Triết gọi tới họp.

Nói ra thì việc này cũng là trùng hợp. Lần này Long Xương đại đế tiếp nhận nhiệm vụ rút linh mạch mộc hệ, đã chuẩn bị một khoảng thời gian, kế hoạch gần đây sẽ xuất phát.

Kết quả chính vào lúc này, hắn đã nhận được thông báo mở hội của bản thể Vương Ly Tiên.

Nếu như tin tức lại muộn hơn một ngày, nói không chừng hắn đã trên đường đi lấy linh mạch rồi. Đến lúc đó, muốn liên hệ với hắn cũng không dễ dàng như vậy.

“Thủ Triết tiểu tử.”

Cùng Vương Ly Tiên hàn huyên một lát, Long Xương đại đế rốt cuộc không kiềm chế được, nhìn về phía Vương Thủ Triết đang uống trà bên cạnh: “Ngươi vội vã gọi trẫm đến, rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải là vì để ta ở đây nhìn ngươi uống trà chứ?”

Đối với Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế trước giờ không có sắc mặt tốt.

“Không vội, chờ thêm một chút.” Vương Thủ Triết ra hiệu cho hắn bình tĩnh đừng nóng.

Long Xương đại đế tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "Thằng nhóc nhà ngươi có thái độ gì? Trẫm tuy rằng đã nửa thoái rồi, nhưng vẫn là Đại Đế của Đại Kiền, trong mắt ngươi còn có Đại Đế như ta sao?"

"…"

Vương Thủ Triết yên lặng nhìn hắn một cái.

Thì ra ngài còn nhớ rõ mình là Đại Càn đại đế?

Đang nói chuyện, cửa hậu điện bỗng nhiên bị người từ bên ngoài mở ra, một bóng người cao ngất từ bên ngoài đi vào.

Đồng thời truyền đến còn có một giọng nói vang dội: "Thủ Triết à, ngươi gấp gáp phái người gọi ta tới… Ơ? Long Xương?"

Người tới tất nhiên là Khương Chấn Thương.

Hắn kinh ngạc nhìn quang ảnh của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn chiếu ra, không nhịn được suy đoán trong lòng. Chẳng lẽ là Long Xương rốt cục xảy ra chuyện? Bằng không sao Thủ Triết lại để cho hắn nhìn?

"Khương Chấn Thương?" Long Xương đại đế cũng ngạc nhiên, nhịn không được lại nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Sao ngươi lại gọi lão tiểu tử này đến đây?"

"Hả? Không phải là Lưu Ảnh?" Khương Chấn Thương so với hắn càng thêm kinh ngạc, sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại: "Chẳng lẽ đây chính là thông tin thời gian được ghi chép trong điển tịch?"

Là chủ nhân của Thánh Địa, hắn kiến thức rộng rãi, các loại thiết bị đào ra từ di tích Thần Vũ hoàng triều đương nhiên cũng gặp qua rất nhiều.

Chẳng qua, dù sao cách mười vạn năm, rất nhiều dụng cụ đã bị tổn hại nghiêm trọng, không thể sử dụng. Có thể sử dụng trực tiếp như Thí luyện điện, ngược lại là rất ít.

Còn loại thiết bị truyền tin này, hắn chỉ đọc qua trong điển tịch, chưa từng thấy qua.

"Thủ Triết, ngươi gọi ta đến, chẳng lẽ chính là vì xem cái này?"

Khương Chấn Thương tò mò đánh giá Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đã được cải tiến kia, còn cùng Long Xương đại đế đối diện hàn huyên hai câu, xác nhận quả thật có thể thực tế giao tiếp, lúc này mới kinh hỉ nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Đây là thứ tốt, sản lượng năng lượng sao?"

Vương Thủ Triết dựa theo quy củ bái kiến Khương Chấn Thương, lúc này mới ngồi xuống lần nữa, trịnh trọng nói: "Thánh chủ thứ lỗi, vật này cũng không có năng lượng sản xuất. Lần này Thủ Triết cố ý mời nhị vị tới, cũng không phải là vì vật này, mà là có chuyện quan trọng khác."

Có chuyện quan trọng khác?

Khương Chấn Thương nhìn Vương Thủ Triết, lại nhìn Long Xương đại đế đối diện bàn lưu ảnh Thiên Cơ, lập tức cũng ý thức được không đúng.

Đến tột cùng là chuyện bao lớn, lại muốn đem hắn cùng Long Xương hai người đều gọi lên mới có thể nói?

Long Xương đại đế đã sớm chờ nóng nảy, lập tức khẩn cấp mở miệng: "Thủ Triết tiểu tử, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu. Rốt cuộc là chuyện gì, ngươi mau thành thật khai báo."

"Là như vậy." Vương Thủ Triết sửa sang lại ngôn ngữ một chút, nói ngắn gọn: "Ta nhận được tin tức đáng tin cậy, hai nước Tây Tấn và Nam Tần sắp mở quốc chiến với Đại Càn, cũng đã bắt đầu chuẩn bị trước khi chiến tranh."

"Cái gì?!"

Vừa nghe lời này, Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế đồng loạt biến sắc.

"Tin tức có đáng tin không?" Khương Chấn Thương vô thức xác nhận nguồn tin tức.

Long Xương đại đế đã nổi giận vỗ bàn đứng dậy, dáng vẻ tùy thời chuẩn bị vén tay áo ra đánh nhau: "Lão tử còn chưa đi tìm bọn họ gây phiền toái, hai tiểu tử Nguyên Hữu và Diên Khánh kia lại dám can đảm động binh đao với Đại Càn, ta thấy hai người bọn họ là ngại mệnh quá dài!"

"Tình huống cụ thể ta đã phái người đi điều tra rõ." Vương Thủ Triết đầu tiên là trả lời Khương Chấn Thương một câu,

sau đó mới trấn an Long Xương đại đế, “Bệ hạ an tâm chớ nóng nảy, việc này không phải như ngài tưởng tượng. Theo ta được biết, việc này cũng không phải là ý tứ của Nguyên Hựu đại đế và Duyên Khánh đại đế, mà là xuất phát từ Chân Ma điện bày mưu đặt kế.”

“Chân Ma điện?”

Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương đều sửng sốt.

Hai người đều tuyệt đối không nghĩ tới, trong này lại còn có chuyện của Chân Ma điện.

Mặc dù bọn họ phân cao thấp với Tây Tấn và Nam Tần mấy ngàn năm, nhưng thật đúng là không tiếp xúc gì với Chân Ma điện. Hết cách, cấp bậc không giống nhau.

Cho dù Chân Ma Điện người ta có hành động gì, cũng nhằm vào Tiên Triều. Tuy bọn họ cũng không cẩn thận bị cuốn vào, nhưng đều là có thể tránh liền tránh, chính diện tiếp xúc cơ hồ là không có.

Vương Thủ Triết phân tích đại khái về tình báo mà hai người nhận được, cuối cùng tổng kết lại: “Cân nhắc đến gần đây có Thần Thông cảnh lẻn vào Lũng Tả quận, hình như là khách từ Ma Triều, ta nghi ngờ Chân Ma điện đang tính làm gì đó trong Đại Càn chúng ta. Tây Tấn và Nam Tần quá nửa là đang yểm hộ cho bọn họ, chưa chắc đã thật sự muốn đánh.”

“Bất quá, dù vậy, cũng không thể khinh địch.”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết càng ngày càng nghiêm túc: “Một khi quốc chiến mở ra, liền không thể dễ dàng dừng lại, cho dù Nguyên Hựu đại đế và Diên Khánh đại đế không muốn đánh, rất nhiều thời điểm chiến cuộc cũng chưa chắc có thể cho bọn họ lùi bước.”

Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế đều trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên hiểu được đạo lý này.

Ngược lại là Vương Thủ Triết, vào lúc này còn có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy, vả lại mỗi một câu đều cắt trúng chỗ yếu hại, ngược lại khiến bọn họ có chút nhìn với cặp mắt khác xưa.

Quốc chiến.

Đó là chiến tranh giữa quốc và quốc gia, một khi đánh nhau, trên dưới toàn bộ Đại Càn không có bất luận kẻ nào có thể đứng ngoài cuộc, cũng không chấp nhận được bất cứ sự lùi bước nào.

Bởi vì một khi thua, bọn họ tuyệt không chỉ mất đi tính mạng của mình.

Chỉ có người thật sự trải qua, mới có thể hiểu rõ phân lượng của hai chữ "quốc chiến" ngắn ngủi này nặng đến mức nào.

"Ta lập tức để đế tử An bắt đầu triệu tập lương thảo, cũng điều điều Huyền Giáp quân củng cố biên phòng, chuẩn bị cho chiến tranh nước nhà." Long Xương đại đế là người nóng tính, lập tức nói, "Chỉ cần Duyên Khánh và Nguyên Hựu dám đến, lão tử đánh cho bọn họ ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra!"

"Gấp cái gì? Ta còn chưa nói xong đâu."

Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn Long Xương đại đế.

Trong nháy mắt này, khí thế của hắn lại áp đảo Long Xương đại đế, khiến Long Xương đại đế cũng không nhịn được rùng mình.

Sửng sốt một hồi lâu, hắn mới yếu ớt nói: "Ngươi còn muốn nói cái gì?"

Vương Thủ Triết thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: "Một khi quốc chiến bắt đầu, sẽ không có khả năng kết thúc trong thời gian ngắn. Ta đã tìm hiểu kỹ tình huống mấy lần quốc chiến sau khi Đại Càn lập quốc, phát hiện thời gian quốc chiến duy trì ngắn thì một trăm năm, lâu thì ba năm trăm năm, mà cuối cùng sở dĩ sẽ kết thúc, phần lớn cũng đều là cùng một nguyên nhân."

Khương Chấn Thương dùng một loại ánh mắt khác thường liếc nhìn Vương Thủ Triết.

Tiểu tử này xảy ra chuyện gì, rõ ràng mới Tử Phủ cảnh tu vi, dám trừng Long Xương không nói, lại còn có thể khiến Long Xương ngoan ngoãn chịu thua?

Long Xương đại đế lại hoàn toàn không ý thức được không đúng, cau mày nói: "Nguyên nhân gì? Chẳng lẽ không phải bởi vì bên nào chiếm được ưu thế trên chiến trường mới dừng chiến sao?"

“Không, là bởi vì không đánh nổi.” Ánh mắt Vương Thủ Triết sắc bén: “Nhiều lần quốc chiến, hầu như không có người thật sự phân ra thắng bại. Quốc chiến đánh đến cuối cùng, dân số không đủ, vả lại quốc lực tiêu hao nghiêm trọng, bách tính trong nước oán than dậy đất, hai bên đều khó mà tiếp tục. Đây mới là nguyên nhân chân chính để ngừng chiến.”

Long Xương đại đế há miệng, không phản bác được.

Vẻ mặt Vương Thủ Triết vô cùng nghiêm túc: “Chiến tranh là một loại thủ đoạn chứ không phải kết quả. Theo ta thấy, chiến tranh như vậy ngoại trừ hao tổn quốc lực thì căn bản không có ý nghĩa gì.”

Vừa nghe lời này, Long Xương đại đế lập tức không vui, cả giận nói: “Theo cách nói của ngươi, lẽ nào trẫm nên làm cái gì cũng không làm, mặc cho Tây Tấn và Nam Tần xâm lược đất đai của chúng ta, cướp đoạt và giết chóc con dân của chúng ta hay sao?”

“Đương nhiên không được.” Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn hắn một cái, giống như hắn đã nói những lời kỳ quái gì đó.

Khương Chấn Thương mơ hồ có chút phản ứng: “Thủ Triết, suy nghĩ của ngươi là?”

“Đánh, đương nhiên phải đánh. Nhưng không thể đánh như lúc trước.” Giọng nói của Vương Thủ Triết trầm ổn hữu lực, bắt đầu nói ra kế hoạch của mình: “Trước đó ta đã cẩn thận suy nghĩ một phen, đại khái đã có một chút mạch suy nghĩ…”

Hắn nói xong, liền đem đại khái hình thức kế hoạch ban nãy mà mình suy nghĩ ra nói ra.

Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế lúc đầu còn nghe có chút mơ hồ, sau khi dần dần lý giải, hai mắt lại nghe được tỏa sáng, liên tục gật đầu, phảng phất như được mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Nghĩ lại, cảnh tượng trước mắt này tương tự nhiều năm trước, lần gặp gỡ giữa Đế Tử An và Vương Thủ Triết kia là tương tự như thế nào?

Cho đến nhiều năm sau, khi Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương nhớ lại cảnh tượng này, vẫn không nhịn được cảm khái ngàn vạn.

Ai có thể nghĩ đến, chính là một lần gặp gỡ lơ đãng như vậy, vậy mà đổi lại vận mệnh của cả Đại Càn đây?

Nói cả nửa ngày, Vương Thủ Triết mới giải thích rõ ràng mạch suy nghĩ đại khái của mình với hai người, dành ra thời gian uống một ngụm trà: "Đại khái chính là như vậy. Đây chỉ là một mạch suy nghĩ đại khái, còn về chi tiết thao tác cụ thể, còn phải sau đó chậm rãi tinh lọc lại."

Lúc này ánh mắt Khương Chấn Thương nhìn về phía Vương Thủ Triết cũng đã có chút khác thường: "Nếu thật sự có thể như ngươi nói, trong thời gian quốc chiến, quốc lực của chúng ta không chỉ sẽ không suy yếu, thậm chí có khả năng còn sẽ càng ngày càng mạnh. Cái này thật bất khả tư nghị, não của ngươi rốt cuộc là dài như thế nào?"

"Cái này không tính là gì." Vương Thủ Triết khoát tay áo, cũng không cảm thấy mình ghê gớm đến mức nào: "Những suy nghĩ, thủ đoạn này đều đã có người dùng qua, ta chẳng qua chỉ là sao chép để dùng mà thôi."

"Mọi người đều là người một nhà, ngươi đừng ra vẻ khiêm tốn." Long Xương đại đế khinh bỉ: "Chiêu này mà có người dùng rồi, ta còn có thể không biết à?"

Trong lúc bất tri bất giác, đánh giá của hai người đối với Vương Thủ Triết lại một lần nữa cất cao, lại mơ hồ sinh ra vài phần bội phục đối với hắn.

Năng lực kinh doanh gia tộc của Vương Thủ Triết đã khiến người ta vô cùng kinh diễm, ai có thể nghĩ đến, trên quốc sự, hắn lại có năng lực như thế, có tầm nhìn xa như thế?

Huống hồ, từ khi Vương Thủ Triết nhận được tin tức, lại đến lúc hắn nghĩ ra những biện pháp này, căn bản không có quá nhiều thời gian, rất hiển nhiên, năng lực của Vương Thủ Triết còn xa không chỉ như vậy.

"Thủ Triết tiểu tử, ngươi thật sự không suy nghĩ một chút ra làm quan sao?" Long Xương đại đế nhịn không được nhắc lại chuyện cũ: "Chỉ cần ngươi nguyện ý ra làm quan, ta lập tức bảo tiểu tử kia nhường lại vị trí thủ phụ cho ngươi. Lần này chỉ cần ngươi lập được chút công tích, ta sẽ nghĩ cách phong ngươi làm Quốc Công."

“Cái này miễn đi, lão tổ Dần Đạt làm rất tốt.” Vương Thủ Triết hờ hững khoát tay áo.

Hắn căn bản không có hứng thú với việc làm quan.

Bước vào quan trường, liền phải thường xuyên cùng người ta đấu tới đấu lui, vậy mệt cỡ nào a? Hắn mới không làm.

Hắn chỉ muốn làm một gia chủ nhàn tản, mỗi ngày nuôi hoa, nghiên cứu thực vật, trêu đùa con cháu, hưởng thụ một chút niềm vui gia đình. Đó mới thật sự là cuộc đời thoải mái.

Lần này, nếu không phải quốc chiến vừa mở, liên lụy quá lớn, một khi làm không tốt sẽ sinh linh đồ thán, Vương thị là một bộ phận của Đại Càn cũng căn bản trốn không thoát, hắn cũng sẽ không tích cực như vậy.

Thấy hắn như vậy, Long Xương đại đế cũng bất đắc dĩ.

Ngẫm lại lúc trước, Triệu thị vì giữ lại vị trí thủ phụ ở Triệu thị, đã làm bao nhiêu chuyện? Cũng không biết nếu như bọn họ biết, Vương Thủ Triết vứt bỏ vị trí thủ phụ như giày rách, ba phen mấy bận cự tuyệt sẽ có cảm tưởng gì.

“Chuyện quốc chiến không phải một sớm một chiều có thể có kết quả. Trước đây, ta cảm thấy chúng ta có thể giải quyết một chút chuyện khách đến từ Ma Triều.” Vương Thủ Triết uống một ngụm trà nhuận hầu, thay đổi đề tài nói: “Ý đồ của ba vị Ma quân Chân Ma Điện kia, tuy ta còn chưa chắc chắn lắm, nhưng đã có một mạch suy nghĩ đại khái. Hai vị muốn nghe một chút hay không?”

Lại là đại khái mạch suy nghĩ?

Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương vừa nghe lời này, lập tức lại tinh thần.

“Nói mau nói mau!” Long Xương đại đế lập tức không thể chờ đợi được.

“Là như vầy…”

Vương Thủ Triết lại mở miệng, rủ rỉ nói.

Ba người lại tụ tập lại thì thầm.

…

Mà lúc này, đám người Vương An Nghiệp cũng đã tới Nam Hoang Cổ Trạch.

So sánh với Đại Hoang Trạch tiếp giáp với Đại Càn, diện tích Nam Hoang Cổ Trạch lớn hơn không biết bao nhiêu lần, thoạt nhìn lại, lại có loại cảm giác mênh mông bát ngát.

Nhưng mà, khác với sóng nước biển rộng, hoàn cảnh Nam Hoang Cổ Trạch phức tạp hơn nhiều.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, Nam Hoang Cổ Trạch dưới chân giống như một khối thảm xanh liên miên chập chùng, các loại linh thực cực kỳ sum xuê, giống như một cái chết trên thảo nguyên, chỉ có rất ít địa phương mới có thể nhìn thấy dấu vết từng mảnh vũng nước.

Đây cũng là một trong những đặc thù của đầm lầy dã ngoại.

Phần lớn nước trong đầm lầy đều khá nông, hơn nữa lại do từng vũng nước tụ tập lại tạo thành, nước có nước bùn rất sâu. Trên mặt nước có rất nhiều thực vật nổi, nếu không có kinh nghiệm bơi vào trong đầm lầy, ngay cả mặt nước cứng rắn có thể đặt chân lên mặt đất cũng không phân biệt được rõ.

Cũng may, tu sĩ chỉ cần đến Thiên Nhân cảnh là có thể lăng không phi hành.

Nhưng cho dù như vậy, từng vũng nước cũng là nơi ẩn núp của thiên nhiên, có trời mới biết dưới lá xanh kia có cất giấu nguy cơ trí mạng hay không. Cho dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, hơi không cẩn thận cũng rất dễ trúng chiêu, nhẹ thì bị thương hoặc trúng độc, nặng thì chết.

Chỉ có đến Tử Phủ cảnh, ở chỗ này mới tương đối an toàn một chút.

Nhưng cũng chỉ là “Tương đối “An toàn” một chút”.

Dù sao, nơi này chính là địa bàn của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, vạn nhất vô ý xâm nhập lãnh địa của đầu Nguyên Thủy Thanh Long nào đó, cho dù là Tử Phủ cảnh cũng không nhất định có thể còn sống rời đi.

Cũng bởi vậy, cho tới nay, Nam Hoang cổ trạch chính là một trong những “vùng cấm” mà tu sĩ Huyền Vũ thăm dò ngoại

vực, trừ phi là không có cách nào, nếu không rất ít có tu sĩ Huyền Vũ sẽ mạo hiểm tới nơi này.

Cho dù Vương An Nghiệp từ nhỏ đã vận khí vô cùng tốt, Vương Thủ Triết cũng tương đối yên tâm để hắn ở bên ngoài chạy đi chạy lại Tây, đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Nam Hoang Cổ Trạch.

Dọc theo đường đi, Vương An Nghiệp đều nhịn không được liên tiếp quét mắt nhìn xung quanh, trong ánh mắt mang theo vài phần tò mò.

Rốt cục, một đám người đã đến bên trong Long Trạch.

Long Trạch là một mảnh thủy vực vô cùng rộng lớn, sâu Thái Hồ so sánh chỉ là một cái bong bóng nhỏ. Chỉ có điều, bởi vì có tổng thể hơn một trăm con rồng sinh tồn bên trong Long Trạch, khiến cho vật chủng bên trong Long Trạch rất thưa thớt, giống như một cái đầm chết vậy.

Hết cách rồi, Nguyên Thủy Thanh Long ít nhất cũng là thất giai, một lúc sau đã ăn sạch thức ăn của Long Trạch.

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thanh Long cũng không thích xây nhà giống như nhân loại, Thanh Long Thánh Địa duy nhất cũng không cho người ngoài đi vào, cũng không có gì chiêu đãi người tốt.

“Tiền bối, trong vùng nước Long Trạch rộng lớn này, chuỗi thức ăn đều đã bị phá hỏng hầu như không còn.” Vương An Nghiệp can gián nói: “Kiến nghị do Vương thị chúng ta đưa ra một chuyên gia tổ chức lại, kiểm tra hoàn cảnh sinh thái toàn bộ một chút, sau đó từng bước khôi phục sinh thái của nó.”

“Được được được, vẫn là An Nghiệp ngươi đáng tin cậy nhất.” Lão Tổ Long nghe xong liên tục gật đầu: “Lúc ta còn trẻ, Long Trạch này vẫn còn có rất nhiều loài cá. Chỉ tiếc, dần dần đều bị ăn sạch.”

Hơi ngừng một chút.

Lão tổ Long lại nói: “Trước tiên không nói việc này nữa, ta nhớ rõ di tích Huyết Tôn Giả kia ở ngay dưới thủy vực này. Các ngươi tránh ra, để ta mở nó ra!”

Dứt lời, ở trước mắt bao người.

“Mưu~”

Một tiếng rồng gầm vang lên, lão tổ long đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong chớp mắt liền hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long khổng lồ xuất hiện ở trên bầu trời.

Sừng Thanh Long Lộc Kim Đồng kia, râu rồng tung bay, vảy rồng màu xanh sẫm trên người giống như phủ một tầng kim quang, thân rồng thon dài dài chừng mười trượng, uốn lượn quanh quẩn trên bầu trời, quả thực có cảm giác che khuất bầu trời.

Theo Lão Tổ Long hiện ra nguyên hình, long uy bàng bạc chợt khuếch tán ra, trên bầu trời nhất thời phong vân phun trào, ngay cả không khí chung quanh cũng phảng phất nhiều ra vài phần hơi nước ướt át.

Sau một khắc.

Nguyên Thủy Thanh Long khổng lồ trên bầu trời vươn ra vuốt rồng to lớn, hung hăng trảo xuống phía dưới một cái.

“Soạt soạt ~ “

Trong tiếng nước kịch liệt, đạo đạo dòng nước tựa như trường kình hấp thủy gào thét bay lên trời, hóa thành một cột nước cực lớn cuốn ngược về phía bầu trời.

Thanh thế to lớn xông thẳng lên trời cao.

Chỉ trong chốc lát, mực nước trong Long Trạch đã giảm xuống một mảng lớn.

Một đường hầm sâu thẳm xuất hiện trong nước bùn.

Mơ hồ, còn có thể chứng kiến dấu vết dòng nước cọ rửa ở biên giới của đường hầm. Rất hiển nhiên, đường hầm này cũng là do lão tổ Long vừa mới dùng ngự thủy thuật tạo ra.

Mà ở sâu trong đường hầm kia, một góc của di tích cổ xưa, sau khi vượt qua thời gian dài đằng đẵng, rốt cục lại tái hiện nhân gian.

Vương An kích động nhất trong lòng.

Được rồi, được rồi! Quả nhiên tìm được rồi, cuối cùng con trai phế vật nhà mình cũng được cứu rồi.

“Còn có thể thuận lợi hơn một chút sao? Không thể có chút trắc trở sao?” Xích Mị Ma Sứ đã dần quen với tiết tấu như thế, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được trợn trắng mắt chửi thề.

Cái này chênh lệch quá lớn với loại truyện ký mạo hiểm.

Cái gì mà bước đệm, bước ngoặt, khó khăn, chiến thắng khó khăn, tất cả cao trào của cốt truyện đều không thấy đâu nữa. Cứ như vậy một đường bình thường không gợn sóng, trực tiếp mở ra di tích.

Nếu như là tiểu thuyết truyện ký, tuyệt đối không có mấy người đọc.

…

Chương 31: Sát thủ của Khí Linh tiểu tỷ tỷ!

…

Vương An Nghiệp đối với loại chuyện này nhìn quen lắm rồi.

Đi ra ngoài làm việc, không phải nên thuận lợi như vậy sao? Nào có chuyện va chạm va chạm gì.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh như thường, không chút dao động nhìn về phía Vương Tông Xương nói: "Nhị gia gia, bây giờ đã tìm được di tích Huyết Tôn Giả, bây giờ chúng ta đi vào xem thử, hay là thông báo với thái gia gia mời lão nhân gia tới đây xử lý?"

Vương Tông Xương vừa định mở miệng nói "Tìm Tứ thúc đến cùng xử lý", dù sao Tứ thúc cá tính trầm ổn, suy nghĩ chu toàn, có hắn ở trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Nhưng nghĩ lại, đây dù sao cũng là đang làm việc với Vương An Nghiệp.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, làm việc cùng An Nghiệp, vẫn là dựa theo tiết tấu của hắn, nghe hắn là được, tuyệt đối đừng khoa tay múa chân.

Vừa nghĩ đến đây, hắn giả vờ giả vịt ho khan hai tiếng nói: "An Nghiệp à, hiện tại ngươi đã là đại nhân, lại là một trong những người thừa kế đích trưởng mạch của gia tộc. Loại chuyện này, tự ngươi quyết định là được rồi."

"Đã như vậy, ta đây liền tự mình quyết định." Vương An Nghiệp hơi trầm ngâm nói, "Đầu tiên, chúng ta phải thông báo tình huống hiện tại cho đám người thái gia gia. Tiếp theo, chúng ta có thể trước cửa vào thăm dò tình hình, cũng để thái gia gia chỉnh lý một chút tư liệu tình báo. Nhưng tất cả mọi người phải chú ý an toàn, dù sao Huyết Tôn Giả không phải hạng người bình thường, di tích của hắn hơn phân nửa cũng sẽ không tầm thường."

"Được. Vậy làm theo lời ngươi nói đi."

Vương Tông Xương sảng khoái gật gật đầu, lập tức bắt đầu điều động nhân thủ.

Lần này thăm dò di tích, người quý ở tinh thông không nhiều, lúc lão Diêu và Khương Tình Tuyết nhất định sẽ đi xuống, tiếp theo chính là hắn, Vương An Nghiệp, Vương Ly Lung, cùng với bốn người Vương An Tín, ngoài ra, năm con sói lớn cũng phải đi xuống theo.

Về phần những người khác, vẫn là ở bên ngoài chờ tiếp ứng là tốt rồi. Trong di tích còn không biết là tình huống gì, thực lực quá yếu, đi xuống cũng thêm phiền phức.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong.

Vương An Nghiệp còn thuận tay phát cho mọi người một đống vật phẩm bảo mệnh.

Bởi mọi người đều biết nguyên nhân, trong kho báu của Vương thị chưa bao giờ thiếu loại vật phẩm này.

Có điều, chất lượng tổng thể của những vật phẩm bảo mệnh mà An Nghiệp ra tay này tương đối cao, trong đó đặc biệt là lá cây sinh mệnh có thể gia tăng tốc độ khôi phục thương thế trên diện rộng chiếm đa số. Những thứ này đều là người trong nhà hắn mỗi lần ra ngoài nhét cho hắn, chính hắn không quá sử dụng, bất tri bất giác đã tích góp được một đống lớn.

Dưới sự dẫn dắt của Vương An Nghiệp, một đám người rất nhanh theo thông đạo lão tổ long đánh ra dưới nước đi xuống, đáp xuống lối vào di tích.

Đập vào mắt mọi người là một tòa đại sảnh to lớn.

Đại sảnh này toàn thân dùng một loại giống như kim mà không phải kim, giống ngọc không phải ngọc cấu trúc mà thành, không gian bên trong cực kỳ rộng lớn, mà trên mặt tường hiện đầy trận pháp, minh văn, cùng với đường vân huyền ảo không biết tên, vừa nhìn liền biết lúc trước tu kiến tất nhiên phí hết tâm tư.

Nhưng thời gian là vô tình nhất.

Mặc dù tài liệu sử dụng trong đại sảnh này đã phi thường trân quý, vẫn không thể tránh khỏi bị năm tháng ăn mòn, sinh ra

vết tích loang lổ, thoạt nhìn, lại có loại cảm giác tang thương và to lớn như sử thi.

Bất quá, giờ phút này hấp dẫn nhất cũng không phải bản thân đại sảnh này, mà là trong đại sảnh, rậm rạp chằng chịt, chỉnh tề, giống như kén tằm hầu như chật ních toàn bộ kén thịt nhộng máu trong đại sảnh.

Mặt ngoài huyết kiển lan tràn mạch máu màu đỏ tím, mạch máu khác nối liền đỉnh chóp đại sảnh, mạch máu tráng kiện dây dưa, nhìn qua dữ tợn mà khủng bố.

Theo huyết kiển nhúc nhích, huyết quản màu đỏ tía vẫn còn nhịp nhàng mà co rút lại, giống như vật sống. Cách lớp áo kén tản ra mùi máu tanh kia, đều có thể nghe được từng tiếng tim đập mạnh mẽ.

"Đông!"

"Đông!"

"Đông! Đông!"

Khí tức hung lệ mà huyết tinh tràn ngập ra, tràn ngập cả tòa đại sảnh, không chỗ nào không có.

"Cái này…"

Khí tức quỷ dị như vậy khiến da đầu mọi người tê dại.

Cho dù người ở đây yếu nhất đều là Thiên Nhân cảnh, vẫn nhịn không được tim đập rộn lên, không tự giác khẩn trương lên.

Số lượng huyết kiển này không khỏi quá nhiều!

Hơn nữa, trong đó có một bộ phận hơi thở đặc biệt cường thịnh, cho người một loại cảm giác áp bách rất mạnh, tuyệt đối không đơn giản như chiến sĩ Huyết Sào bình thường.

Cũng may, lần này bọn họ có hai vị tu sĩ Thần Thông cảnh đi theo, tăng thêm không ít tự tin cho mọi người.

"Mọi người đừng căng thẳng." Vương An Nghiệp bình tĩnh nói: "Nơi này chính là cửa vào, một khi có nguy hiểm, chúng ta có thể rút lui bất cứ lúc nào."

Lão tổ long tuy ngại lời thề không thể tiến vào, nhưng tiếp ứng ở bên ngoài không thành vấn đề.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống.

Đỉnh chóp đại sảnh một trận huyết sắc hồng quang lập loè vài cái, phảng phất có đồ vật gì đó bị kích hoạt, một thanh âm băng lãnh vô cảm của nữ tử vang lên.

"Tích! Nơi này là Lê Minh Thánh Điện huyết sắc vĩ đại! Phát hiện mấy tên nhân loại tiến vào phạm vi giám sát của hệ thống phòng ngự Thánh Điện! Đang kiểm tra tin tức… Không phát hiện tin tức đăng kí, xác nhận là kẻ xâm nhập!"

"Cảnh cáo! Cảnh cáo! Tất cả kẻ xâm nhập lập tức rời khỏi phạm vi thánh điện, nếu không bên ta có quyền áp dụng tất cả thủ đoạn trục xuất hoặc trấn áp."

Quả nhiên là có khí linh tồn tại.

Bất quá nghĩ đến cũng là bình thường, ngay cả căn cứ phân chia huyết sào cũng có khí linh, sào huyệt của Huyết Tôn Giả làm sao có thể không có khí linh quản lý?

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ lão Diêu và Khương Tình Tuyết không hiểu rõ tình huống, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Vương An Nghiệp.

Đặc biệt là Vương Tông Xương, ánh mắt càng tràn đầy chờ mong.

Ở trong mắt hắn, Vương An Nghiệp chính là một tiểu tỷ tỷ sát thủ của Khí Linh. Chỉ cần An Nghiệp ra tay, sẽ không có tiểu tỷ tỷ Khí Linh nào không thể làm được.

"Khí Linh tiền bối, xin đừng động thủ trước." Vương An Nghiệp không phụ sự mong đợi của mọi người, trực tiếp đi ra, chắp tay lễ phép với đỉnh đầu: "Hiện tại cách thời điểm Thần Vũ hoàng triều hủy diệt đã qua mười vạn năm. Thời đại bên ngoài, sớm đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất."

"Mười vạn năm! Thần Vũ xong rồi?" Huyết sắc minh ám dao động, khí linh thanh âm phảng phất trở nên có một tia phức tạp, "Thánh Hoàng lão cẩu kia, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản ngoại vực thánh ma sao?"

“Ách… Tình huống cụ thể vãn bối không rõ lắm, nhưng hắn là đã chặn lại rồi.” Vương An Nghiệp giải thích, “Nếu không, thế giới này của chúng ta đã sớm rơi vào tay giặc. Trước mắt mà nói, Nhân tộc chúng ta còn đang chiến đấu với yêu ma ngoại vực trên chiến trường ngoại vực, nhưng trong lịch sử đã xảy ra một ít đứt gãy… Cũng không biết rốt cuộc lúc trước đã xảy ra chuyện gì.”

“Nói như vậy…” Khí linh thanh âm xuất hiện một hồi dừng lại, tựa hồ là đang kiểm tra tin tức, qua một hồi mới nói, “Thánh Hoàng lão cẩu kia rất có khả năng là vận dụng thủ đoạn chung cực, đồng quy vu tận với bộ đội tinh nhuệ của ngoại vực thánh ma. Huyết Tôn Giả vĩ đại từng nói, Thánh Hoàng lão cẩu kia có rất nhiều thủ đoạn, trong đó có một loại thủ đoạn chung cực, uy lực phi thường đáng sợ.”

“Không biết tình huống của Huyết Tôn Giả thế nào rồi? Chúng ta nghe nói hắn bị bắt, còn công khai xử tử.” Vương An Nghiệp thăm dò hỏi.

“Lời đồn, đó là lời đồn!” Giọng nói của Khí Linh nghe có vẻ phẫn nộ: “Huyết Tôn Giả vĩ đại chỉ là tạm thời ẩn mình trong Huyết Sắc Minh Minh Thánh Điện, đây là kế sách tạm thời! Đợi sau khi nghiên cứu thành công một hạng mục vĩ đại, hắn sẽ có năng lực lật đổ chính sách độc hành của Thánh Hoàng lão cẩu. Mà Thủy Minh Thánh Điện huyết sắc vĩ đại của chúng ta cũng sẽ mang đến cho Nhân tộc hy vọng mới, để cho nhân loại chân chính trở thành chủng tộc bất hủ!”

Khí linh này, nghe tựa hồ có chút cuồng nhiệt.

Nhưng lời nói của nàng, lại làm cho mọi người ở đây, bao gồm lão Diêu cùng Xích Mị Ma Sứ đều khẩn trương lên.

Huyết Tôn Giả, đây chính là tồn tại cấp bậc Chân Tiên Cảnh. Loại lão quái vật này nếu còn sống, đó chính là một trận thiên tai đáng sợ.

Thậm chí có thể nói, cho dù hắn chỉ còn một đám tàn hồn mà thôi, nếu vẫn còn ở trong cái gọi là Lê Minh Thánh Điện màu máu này thì cũng không phải dễ đối phó.

“Huyết Tôn giả tiền bối còn không? Chúng ta là tới cảm tạ hắn…” Vương An Nghiệp thử thăm dò nói: “Gia tộc của vãn

bối từng có một căn cứ Huyết Sào, gọi là căn cứ Huyết Sào số ba bảy chín, từ giữa phát hiện một ít huyết cổ chất lượng cao, cũng để cho thành viên của một số gia tộc đạt được huyết mạch thăng cấp. Mà bản thân ta, cũng từng dùng qua một con Giá Y Huyết Cổ Vương."

Huyết Cổ Giá Y Vương của hắn, là Vương Thủ Triết âm thầm vơ vét thu hoạch. Chẳng qua số lượng Giá Y Huyết Cổ còn sót lại bên ngoài quá ít, lại rất khó lấy được, cho dù Vương Thủ Triết vẫn âm thầm vơ vét, nhiều năm như vậy cũng không tìm được mấy con.

Ngược lại Phòng Hữu An âm thầm nghĩ biện pháp lấy được một cái, đưa cho Vương Thiền.

"Không sai, ta cũng dùng qua một con Huyết Cổ, cũng kích phát ra huyết mạch loại cương phong." Vương Tông Xương ở một bên chứng đạo: "Cho nên, gia tộc chúng ta cùng Huyết Tôn Giả tiền bối vẫn có một chút quan hệ sâu xa."

Xích Mị Ma Sứ ở một bên trong lòng thất kinh.

Chẳng trách Trường Ninh Vương thị này không đơn giản như vậy, thì ra là đã sớm đạt được di tích Huyết Sào. Nhưng Vương thị này cũng đủ tàn nhẫn, vậy mà gan to bằng trời dùng huyết cổ Giá Y trên người tộc nhân, cũng không sợ mất khống chế!

Cho dù là ở Ma Triều bọn họ, cũng không có mấy gia tộc dám làm như thế.

"Hả?"

Khí linh hiển nhiên không nghĩ tới còn có một khúc này.

Lại là một trận huyết sắc quang mang hiện lên, thanh âm của nàng rõ ràng thân thiện hơn một chút: "Địa điểm phân chia Huyết Sào số ba bảy năm, là một căn cứ phân chia tinh anh. Ta nhớ rõ ta thay Huyết Tôn Giả đại nhân hạ mệnh lệnh, để cho tất cả chiến sĩ Huyết Sào cao cấp trong phân căn cứ này tạo thành một chiến đoàn, đều lao tới chiến trường đối kháng yêu ma ngoại vực rồi."

"Còn nữa, chúc mừng các ngươi thông qua khảo nghiệm của Huyết Cổ, đã trở thành chiến sĩ huyết sắc chân chính. Ta quả

thực ngửi được khí tức của chiến sĩ huyết sắc từ trên người các ngươi.”

Đơn thuần sau khi sử dụng Giá Y Huyết Cổ, tỷ lệ mất đi lý trí trở thành binh khí chiến đấu không thấp. Bởi vậy, ở bên trong huyết sào, người không ngăn cản được huyết cổ Giá Y ăn mòn mà mất lý trí, sẽ bị xem như binh khí chiến đấu cùng dụng cụ tiếp tục nuôi dưỡng Huyết Cổ Giá Y.

Mà những người thành công tiêu hóa được chỗ tốt của Giá Y Huyết Cổ, thì sẽ trở thành chiến sĩ chân chính của bình minh huyết sắc, căn cứ tư chất khác nhau tiến hành phân chia cấp bậc, tài nguyên phân phối vân vân.

“Mặc dù các ngươi là trong lúc vô tình tiếp nhận di sản của căn cứ Huyết Sào số ba bảy số năm, nhưng căn cứ theo quy tắc bình minh huyết sắc, các ngươi đã tự động trở thành một thành viên của Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, cũng tiếp nhận sự lãnh đạo của Huyết Tôn Giả vĩ đại.”

Vương An Nghiệp và Vương Tông Xương lập tức không còn gì để nói.

Nghe ra điều khoản này thật sự là có chút bá đạo.

Bất quá nghĩ lại, đã qua hơn mười vạn năm, hơn phân nửa Huyết Tôn Giả đã sớm treo điều khoản này rồi, điều khoản này xem như chỉ là thực tế mà thôi.

Bất quá, căn cứ vào ghi chép bên trong điển tịch bảo tồn hiện tại, tại năm đó, Huyết Tôn Giả vẫn có rất nhiều người ủng hộ cuồng nhiệt. Cho dù là sau khi Huyết Tôn Giả nghi là vẫn lạc, đám người kia vẫn như cũ tạo thành phiền toái rất lớn cho Thần Vũ hoàng triều.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, Huyết Tôn Giả có thể là một người rất có mị lực, bằng không sẽ không có nhiều người bị hắn kích động như vậy, trở thành người ủng hộ trung thực của hắn.

“Đúng rồi, Khí Linh tiền bối còn chưa nói Huyết Tôn Giả tiền bối ở đâu?” Vương An Nghiệp “Thuận miệng” thăm dò hỏi.

“Huyết Tôn Giả vĩ đại vốn đã thông qua kế sách tinh vi cẩn thận mà giả chết, ẩn cư ở trong Minh Minh Thánh Điện huyết sắc của chúng ta, hơn nữa âm thầm nghiên cứu kỹ thuật cách

mạng vĩ đại, ẩn nấp chờ đợi Phá Hiểu.” Khí Linh dường như cảm thấy hai vị này đã là người một nhà, mở miệng liền nói ra một bí ẩn: “Chỉ là về sau, hắn nghe nói chiến cuộc tiền tuyến bất ổn, Thánh Hoàng lão cẩu tại Vô Tận Hải lúc đối kháng Thánh Ma ngoại vực có chút không ngăn được, căn cứ vào lập trường cùng là nhân tộc, suy nghĩ mãi, hắn liền quyết định suất lĩnh chiến sĩ Huyết Sào tiến đến trợ trận.”

“Còn ta thì lưu lại trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, phụ trách tiếp tục ấp trứng cường hóa chiến sĩ Huyết Sào, cũng nghe theo mệnh lệnh của Huyết Tôn Giả đại nhân, tùy thời chuẩn bị đưa chiến sĩ Huyết Sào thành lập ra chiến trường.”

“Chẳng lẽ?” Vương An Nghiệp quét mắt nhìn những huyết kiển trong đại sảnh, quỷ dị mà khủng bố kia, hắn nhíu mày nói: “Những chiến sĩ Huyết Sào này chính là chuẩn bị ném về phía chiến trường?”

“Đây là nhóm chiến sĩ Huyết Sào thứ mười chờ phát hành, chín nhóm đầu tiên đã lần lượt bị đưa vào chiến trường.” Khí Linh nói: “Chỉ là ta vẫn chưa đợi đến khi Huyết Tôn Giả đại nhân phái tướng lãnh cao cấp Huyết Sắc trở về, chỉ có tướng lĩnh Huyết Sắc được ban cho quyền hạn cao cấp mới có thể thống soái nhóm ý thức thứ mười của Huyết Sào chiến sĩ chìm đắm.”

Huyết Tôn Giả hơn phân nửa đã chết ở trên chiến trường.

Vương An Nghiệp và Vương Tông Xương nhìn nhau một cái, trong lòng rút ra kết luận.

“Nếu như chúng ta trở thành thành viên của Huyết Sắc Lê Minh, có thể có chỗ tốt gì?” Trong lòng Vương Tông Xương có chút nóng bỏng hỏi.

“Các ngươi đã tự động trở thành thành viên của Huyết Sắc bình minh.” Khí Linh nói: “Các ngươi sẽ đi theo Huyết Tôn Giả đại nhân vĩ đại, cùng lật đổ Thần Vũ hoàng triều, thành lập trật tự mới.”

“Vậy chúng ta có thể chỉ huy những chiến sĩ Huyết Sào này không?” Vương An Nghiệp hỏi.

“Các ngươi chỉ là thành viên sơ cấp, cần thông qua lập công để tích lũy công huân, dần dần thăng cấp trở thành tướng lĩnh

huyết sắc cao cấp, sau khi nhận được quân lệnh của Huyết Tôn Giả đại nhân trao quyền, mới có thể thu hoạch quyền chỉ huy chi quân đội này.” Khí Linh giải thích.

“Khí Linh tỷ tỷ, hiện giờ thời đại đã thay đổi rồi.” Vương An Nghiệp nói: “Bất kể là Huyết Tôn Giả tiền bối hay là Thánh Hoàng tiền bối, đều đã hy sinh trong quá trình đối kháng vực ngoại thiên ma. Ngoài ra, chúng ta cho dù chỉ là thành viên sơ cấp của bình minh huyết sắc, dựa theo nguyên tắc của danh sách, chúng ta cũng là chiến sĩ huyết sắc duy nhất, hẳn là có quyền thuận vị nhỉ?”

“Thành viên sơ cấp không có nguyên tắc thuận lợi, kiến nghị các ngươi lập công tấn thăng, sau khi trở thành chiến sĩ cao cấp huyết sắc rồi hãy nói.” Khí Linh mặc dù thông minh, nhưng vẫn bị quy tắc hạn chế.

Nếu như nó không có quyền hạn liên quan mà nói, cho dù nói rách trời cũng vô dụng.

“Vậy ta có thể xem bản đồ bên trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc không?” Vương An Nghiệp lại hỏi: “Ta sợ ta tùy ý xông loạn, xông vào nơi không nên đi.”

Huyết sắc Lê Minh Thánh điện tựa hồ thập phần khổng lồ, ngay cả đại sảnh này cũng có cảm giác mênh mông bát ngát, xung quanh còn có thể nhìn thấy vài đường hầm thông vào sâu hơn.

Có trời mới biết bên trong nó còn bao nhiêu tuổi.

Nếu có khả năng mà nói, vẫn là trước tiên đem bản đồ tới tay. Nhiều tình báo một chút, thái gia gia cũng thuận tiện đưa ra quyết định.

“Như ngươi mong muốn, sơ cấp huyết sắc chiến sĩ.” Khí Linh nói xong, liền ảo ra một bức hình sáng tỏ của Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, đánh dấu các vị trí trong đó, “Chỗ đại sảnh mà các ngươi đang ở này tên là xuất chinh đại sảnh, sau đó đi vào bên trong là thông đạo bình minh…”

Khí Linh từng chút một kể ra bản đồ, cũng trịnh trọng vòng ra một vị trí trong đó, cảnh cáo: “Nơi này tuyệt đối đừng đi, đây là căn cứ nghiên cứu của Huyết Tôn Giả đại nhân vĩ đại, ngay

cả chiến sĩ Huyết Sào cao cấp không được trao quyền cũng không được gần…”

“Còn có nơi này là chỗ tránh nạn của Huyết Sắc, là chỗ tránh nạn siêu cấp được Huyết Tôn Giả kiến tạo vì phòng ngừa tận thế giáng xuống, cho dù là Chân Tiên cảnh cũng rất khó xuyên thủng, sau đó nơi này là… Nơi này là…”

Khí linh giảng rất tường tận, liệt kê từng cấm địa lên, giống như là một đại tỷ tỷ tri tâm cảnh cáo: “Các ngươi là người mới, rất nhiều địa phương cũng không thể xông loạn, càng không thể tiếp cận cùng đụng vào huyết kén, nếu không sẽ kích phát cơ chế phòng vệ tự động. Bởi vì bên trong căn cứ huyết sào hiện tại không có tướng lĩnh huyết sắc cao cấp, những chiến sĩ huyết kiển kia một khi bị kích hoạt, không ai có thể khống chế chúng nó, cũng không ai có thể cứu các ngươi.”

“Ngay cả Khí Linh tỷ tỷ cũng không có quyền hạn khống chế chúng nó sao?” Vương An Nghiệp tò mò hỏi.

“Ta chỉ là một khí linh, chỉ phụ trách hỗ trợ Huyết Tôn Giả đại nhân cùng cao cấp huyết sắc tướng lãnh quản lý Lê Minh Thánh Điện.” Khí Linh thành thật nói, “Ta chỉ có một bộ phận nhỏ phụ trách quyền thống soái phòng thủ căn cứ Huyết kiển chiến sĩ, nhưng đối với thành kiến cao cấp biệt huyết kiển chiến sĩ vệ đội, cũng không có quyền chỉ huy, cho nên các ngươi ngàn vạn lần chớ xông loạn.”

“Hiểu rồi, cảm ơn Khí Linh tỷ tỷ.” Vương An Nghiệp gật đầu nói: “Ta liền đi vào tùy tiện đi một chút, có chỗ nào cấm kỵ, Khí Linh tỷ tỷ nhớ rõ lúc nào cũng có thể nhắc nhở ta.”

“Với quyền hạn trước mắt của ngươi, chỗ ngươi có thể đi chỉ chưa đầy một thành, phần lớn địa phương đối với ngươi đều là cấm địa.” Khí Linh nói, “Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ tùy thời nhắc nhở ngươi.”

Quả nhiên vẫn y nguyên như cũ!

Đám người Vương Tông Xương và Vương An Tín liếc mắt nhìn nhau.

An Nghiệp thật không hổ là sát thủ của Khí Linh tiểu tỷ tỷ trong truyền thuyết, chỉ trong hai ba lần công phu, đã thành

công đạt được sự tín nhiệm sơ bộ của Khí Linh huyết sắc.

Xích Mị Ma Sứ ở bên cạnh nhìn mà run như cầy sấy không thôi.

Tiểu tử Vương An Nghiệp này cũng quá biến thái rồi, hoàn toàn không thể suy đoán theo lẽ thường. Cứ tiếp tục như vậy, sẽ không thuận lợi mà đem di tích này dời sạch chứ?

Không được không được! Nếu cứ để thằng nhãi kia tiếp tục như vậy, phiền phức của nàng sẽ rất lớn, sư tôn tuyệt đối sẽ không tha cho nàng!

Nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Âm Xà Ma Cơ, trong lòng Xích Mị Ma Sứ quét ngang, lặng lẽ điểm ra một chỉ.

Một đạo năng lượng ba động mịt mờ lập tức lặng yên không một tiếng động bắn ra ngoài, như thiểm điện đánh trúng một cái kén máu lớn nhất.

Cùng lúc đó, nàng lặng yên không một tiếng động mà biến mất về phía sau, phảng phất như du hồn quỷ mị, tốc độ cực nhanh nhưng lại vô thanh vô tức hướng về chỗ sâu trong Lê Minh Thánh Địa huyết sắc.

Chi này của nàng cực kỳ am hiểu tiềm tung cùng mị hoặc, tạo nghệ trên thân pháp tự nhiên cực kỳ không tầm thường, bất quá trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Cho dù lão Diêu vẫn luôn phân ra một bộ phận tinh thần nhìn chằm chằm vào nàng, cũng không kịp ra tay ngăn cản.

“Hống~”

Lúc này, kén máu bị đánh trúng cũng bỗng nhiên truyền ra một tiếng gào thét, phảng phất một tồn tại đáng sợ bị kinh động.

Một đạo hung ý ngập trời bay lên, trong thời gian ngắn quét sạch toàn bộ đại sảnh xuất chinh.

Mọi người ở đây nhất thời đều biến sắc.

“Ha ha ha ~ “

Xích Mị Ma Sứ trong lòng cuồng tiếu.

Vương An Nghiệp tiểu tử, mặc cho ngươi vận khí tốt đến mấy cũng không chịu nổi tỷ tỷ hố ngươi a. Ngươi cứ ở bên ngoài

hưởng thụ cho tốt đi, tỷ tỷ muốn đi lấy di sản Huyết Tôn Giả.

Vương An Nghiệp ơi là Vương An Nghiệp, Xích Mị tỷ tỷ nhà ngươi thật sự phải cảm ơn ngươi!

Nếu không phải ngươi giúp ta dẹp yên tất cả trước đó, sao Xích Mị tỷ tỷ nhà ngươi lại có thể thuận lợi lẻn vào hang ổ của Huyết Tôn Giả như vậy, còn trực tiếp lấy được bản đồ, biết vị trí di sản quan trọng nhất của Huyết Tôn Giả đâu?

Đây tuyệt đối xem như hoàn thành vượt mức nhiệm vụ!

Quả thực chính là dùng tốc độ như bay!

Chờ tỷ tỷ lấy được di sản Huyết Tôn Giả, trở về bẩm báo sư tôn, sư tôn nhất định sẽ thưởng rất nhiều. Dựa vào công tích này, địa vị của mình trong Chân Ma điện sẽ cao hơn một tầng.

…

Chương 32: Con đường thiên kiêu của mọi người

…

“Yêu phụ này thật to gan!”

Lão Diêu vẻ mặt âm trầm, thần sắc rất là bất thiện.

Ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã gánh vác nhiệm vụ giám thị “Khương Tình Tuyết”. Vừa rồi tuy hắn phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng thật ra cũng không phải là không có cơ hội ngăn cản nàng, nhưng hắn lại không làm gì cả, mà là tùy ý để nàng ra tay hại người.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đó chính là trước khi xuất phát, đại phụ Vương thị đã từng dặn dò, để ông ta nhìn bà ta chuẩn bị làm gì, đợi đến khi bà ta muốn làm gì, bà ta sẽ đi.

Ngoài ra, chính là nếu An Nghiệp có gì phân phó, vậy nghe theo An Nghiệp.

Cho nên, đối với chuyện “Khương Tình Tuyết” muốn làm, hắn là có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng lão Diêu thật sự không nghĩ tới, lá gan của nàng lại to như thế, đối với thủ đoạn ẩn nấp và chạy trối chết của mình cũng tự tin như thế, có nắm chắc có thể chạy thoát sau khi lừa người đoạt bảo.

Biến cố như thế, đám người Vương thị cũng hơi sửng sốt.

Không ngờ nữ tử Tiên Triều kia lại ra tay hãm hại người vào thời khắc mấu chốt. Nhưng mà biến cố trước mắt, lại không cho phép mọi người suy nghĩ nhiều.

“Hống~”

Trong từng tiếng rống to, cái kén máu lớn nhất ầm ầm nổ tung.

Một bóng người từ bên trong bay vọt ra.

Đó là một thân ảnh quấn quanh trong huyết quang, thân cao hơn nhân loại bình thường hai cái đầu, toàn thân cơ bắp nổ

tung, tứ chi to gấp đôi người bình thường. Áo bào trên người y sớm đã rách tung tóe, lộ ra cánh tay và chân đầy mạch máu xanh tím dưới áo bào.

Ngay cả trong đôi mắt, đều tràn ngập huyết sắc cuồng bạo hung lệ, không thấy chút nhân tính nào.

Bộ dáng kia, cơ hồ đã không giống như nhân loại, ngược lại càng giống như là một hung thú hình người!

Khí tức đáng sợ tựa như sóng biển kích động, ầm vang quét qua toàn bộ đại sảnh, cuồng bạo dị thường, hung ý ngập trời.

Đó là uy thế thuộc về cường giả Thần Thông cảnh!

Rất hiển nhiên, đây là một chiến sĩ Huyết Sào có thực lực Thần Thông cảnh!

Mà cùng lúc đó.

Những huyết kiển khác trong đại sảnh cũng nhao nhao bạo liệt ra, từng thân ảnh quấn quanh trong huyết quang lần lượt xuất hiện.

Đếm sơ một chút, lại có bốn tên Tử Phủ cảnh, mười mấy tên Thiên Nhân cảnh, cùng với trên trăm tên chiến sĩ Huyết Sào thực lực Linh Đài cảnh!

Khí tức hung lệ bạo ngược liên tục quét ra bốn phía, trong lúc nhất thời, ngay cả không khí trong đại sảnh dường như cũng nhuốm màu máu.

Số lượng chiến sĩ Huyết Sào cường đại như vậy, nhất thời làm cho mọi người tê cả da đầu, lỗ chân lông đều dựng thẳng lên.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, bởi vì niên đại quá mức xa xưa, dưới tác dụng của đủ loại nhân tố, cho dù có Khí Linh bảo vệ, đại đa số huyết kiển trong xuất chinh đại sảnh này đều đã khô héo mất đi sinh cơ.

Nhất là những chiến sĩ Huyết Sào cấp Thiên Nhân cảnh có thực lực hơi thấp và Linh Đài cảnh tổn thất thảm trọng.

Nếu không dựa theo đạo lý mà nói, số lượng Huyết Sào chiến sĩ cấp Linh Đài hẳn là phi thường khổng lồ, tuyệt đối sẽ không chỉ có trên trăm.

Đích xác cũng đúng. Ở thời kỳ Thần Võ, Linh Đài cảnh thuộc về chiến lực cấp thấp, theo cách nói của quân đội Thần Vũ đó đều là dân binh (pháo hôi).

Dù sao, lúc trước Khí Linh tiểu tỷ tỷ của doanh huấn luyện tân binh đã từng nói qua, loại dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp này, chỉ cần cầm trong tay giấy chứng nhận thân phận hợp pháp, có thể mua được ở tiệm thuốc.

Mà dựa theo kinh nghiệm "dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp" mà Vương thị dùng, cho dù vốn dĩ tư chất kém hơn, cũng có thể đến tiểu thiên kiêu, tùy tiện tu luyện một chút, thực lực có thể đột phá đến Linh Đài cảnh, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, Thiên Nhân cảnh cũng không phải quá khó khăn.

Đây cũng là căn cơ tu luyện của toàn dân thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Mà sào huyệt mà Huyết Tôn Giả như Lê Minh Thánh Điện khổ tâm kinh doanh, dựa theo cấp bậc của nó, lẽ ra sẽ không đến mức xuất hiện chiến sĩ Huyết Sào Linh Đài cảnh.

Cục diện bây giờ, chắc là sau khi Huyết Sào Quân nhiều lần đưa tiễn chiến trường, binh lực tinh nhuệ giật gấu vá vai, không thể không làm gì khác hơn là lấy một đống pháo hôi để chống đỡ.

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ." Vương An Nghiệp cau mày nói: "Những chiến sĩ Huyết Sào này không có cách nào thu lại sao?"

"Hết cách rồi." Khí Linh bất đắc dĩ nói, "Đây là quân đội Huyết Sào xây dựng. Ta chỉ là một khí linh, không có quyền hạn ra lệnh cho chúng. Ta đề nghị các ngươi rút lui trước…"

"Không sao, cảnh tượng trước mắt chúng ta còn có thể ứng đối. Lão Diêu gia gia, trước tiên mặc kệ Khương Tình Tuyết kia, làm phiền ngài kiềm chế vị chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia, không cần đánh chết, để cho hắn không rảnh chiếu cố là được." Vương An Nghiệp nói.

"Ta hiểu rồi."

Lão Diêu trong mắt ám mang chợt lóe, thân hình chấn động, uy áp trầm trầm ầm ầm từ trong cơ thể bốc lên.

Trong hư không truyền đến một tiếng tê minh bén nhọn như rắn lại như chim.

Một hư ảnh hình rắn màu đen cực lớn phảng phất thực chất bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn. Đó là một con rắn giống như giao, toàn thân đen kịt, tới gần đầu càng bao trùm cốt giáp không biết tên.

Cự xà tê minh, cốt giáp mở ra, trận trận uy thế đáng sợ giống như mang theo binh khí quét ra, ngay cả trong không khí chung quanh cũng phảng phất thẩm thấu sát khí âm lãnh, thoáng qua liền xua tán uy áp huyết sắc chung quanh.

Đây là pháp tướng hư ảnh của lão Diêu, bởi vì không biết phẩm chủng, liền mệnh danh là "Cổ Xà".

Là cường giả Thần Thông cảnh, huyết mạch của lão Diêu đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, có được thánh thể đại thành, lực lượng huyết mạch cuồn cuộn mạnh mẽ, hư ảnh pháp tướng tự nhiên cũng đã ngưng đọng như thực chất.

Dưới sự gia trì của hư ảnh pháp tướng, trạng thái của lão Diêu hoàn toàn mở ra, thân hình nhoáng một cái liền như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau chiến sĩ Thần Thông cảnh khí tức kinh khủng kia, trong tay vung lên bụi bặm.

Trong chốc lát.

Cổ Xà gào thét một tiếng, từng đạo binh khí phóng lên ngập trời, trong giây lát ở trên bầu trời ngưng tụ ra từng thanh binh khí, như cuồng phong mưa rào bao phủ về phía Huyết Sào chiến sĩ Thần Thông cảnh kia.

Những binh khí do thần thông lực ngưng tụ mà thành hiện ra màu đen kịt, có từng tia từng sợi hắc khí quấn quanh trên đó, âm lãnh, túc sát, phảng phất mỗi một tấc đều thấm vào sát cơ vô tận.

Theo sự xuất hiện của bọn chúng, toàn bộ ánh sáng trong đại sảnh cũng theo đó mà trở nên ảm đạm vài phần.

Nhất mạch của lão Diêu thuộc về ẩn mạch hoàng thất, sở tu công pháp tên là 【Cực Âm Liên Hoa Chân Pháp】. Bất quá, chân pháp này cực kỳ đặc thù, chỉ có nam tử có được thể chất

âm tính huyết mạch mới có thể tu luyện, hơn nữa cần phải tu luyện từ đồng nam thái giám.

Điều kiện tu luyện hà khắc như thế, uy lực công pháp tự nhiên cũng không tầm thường, cho dù là trong rất nhiều thần thông chân pháp của hoàng thất, công pháp này cũng thuộc về thượng du.

Binh qua xâm nhập, trong nháy mắt tạo thành vô số vết thương trên người chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh có khí tức khủng bố kia, máu me đầm đìa, tựa như lăng trì, có bộ phận thậm chí sâu có thể thấy được xương cốt.

"Hống!"

Dưới cơn đau đớn, vị chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia nổi giận điên cuồng hét lên, mạnh mẽ xoay người lao về phía lão Diêu.

Huyết Sào chiến sĩ đều là người không thể chống qua Giá Y Huyết Cổ, ý thức của hắn đã sớm tiêu tán, chỉ còn lại có bản năng, thực lực lại là Thần Thông Cảnh, hơn nữa là loại Thần Thông Cảnh chuyên tu luyện thể, cường độ thân thể thập phần đáng sợ.

Bởi vì không sợ sinh tử, sức chiến đấu càng thập phần kinh người.

"Oanh!"

Huyết Sào chiến sĩ đấm ra một quyền.

Cơ bắp trên cánh tay gồ lên, huyết khí dâng trào dâng trào ở trên người hắn, tựa như sông lớn đổ xuống biển hội tụ lên nắm đấm của hắn, sau đó ầm ầm nổ tung.

Không khí nhất thời vang lên một tiếng nổ lớn.

Lực lượng thuần túy mang đến uy lực cực hạn, quyền phong tới, ngay cả không gian cũng bị đánh ra từng vết rách như mạng nhện, đen kịt thâm thúy, uy thế kinh người, khiến người ta run sợ trong lòng.

Nếu một quyền này thật sự bị hắn đánh trúng, cho dù với thể chất Thần Thông cảnh của lão Diêu cũng sẽ bị thương.

Nhưng mà, lão Diêu lại không có ý định chính diện đối đầu với hắn.

Hắn thân có huyết mạch loài rắn, tốc độ trời sinh đã không chậm, bản thân hắn cũng có nghiên cứu về thân pháp, thân pháp rất không tầm thường, lúc này thi triển ra, cả người hắn tựa như hóa thành một con rắn trườn, nhoáng người một cái nhẹ nhàng né tránh một quyền này.

Thậm chí hắn còn để lại một đạo huyễn ảnh tại chỗ, thật thật giả giả, hư hư thật thật, làm cho người ta nhìn không thấu.

Vị chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia một quyền không đánh trúng mục tiêu, không khỏi giận dữ, lập tức lại một quyền đánh ra. Lão Diêu tự nhiên lại lắc mình mà đi.

Một quyền lại một quyền, trong chốc lát, vị chiến sĩ Huyết Sào kia đã bị lão Diêu kéo đến trong góc đại sảnh xuất chinh, ở bên kia du tẩu triền đấu.

Huyết Sắc Lê Minh Thánh Điện xuất chinh đại sảnh diện tích vô cùng rộng lớn, độ cao vượt xa kiến trúc bình thường, cho dù dung nạp hai vị cường giả Thần Thông cảnh ở bên trong ra tay đánh nhau, cũng không lộ vẻ chật vật.

Hơn nữa, kiến trúc của đại sảnh này hiển nhiên cũng không phải vật liệu bình thường.

Cường giả Thần Thông cảnh thực lực mạnh mẽ, cho dù chỉ là dư âm chiến đấu, cũng đủ để phá hủy những công trình kiến trúc bình thường, cho dù là gia trì trận pháp, nếu như trận pháp đẳng cấp thấp cũng chưa chắc chống đỡ được.

Nhưng đại sảnh này lại chắc chắn dị thường, mặc cho lão Diêu và chiến sĩ Huyết Sào thực lực Thần Thông cảnh kia tung hoành ngang dọc ở trong đó, uy thế cuồng bạo không ngừng xâm nhập, cũng sừng sững bất động.

Thậm chí, vị chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia có một lần một quyền trực tiếp đánh vào trên vách tường đại sảnh, cũng không thể tạo thành phá hư đối với vách tường, chỉ là kích hoạt trận pháp trên vách tường, làm cho trong đại sảnh lóe lên một trận hồng quang, khí linh trực tiếp phát ra cảnh báo.

Ngay khi lão Diêu kiềm chế được BOSS Thần Thông cảnh, phần còn lại trên chiến trường cũng lập tức nở hoa.

Người ra tay đầu tiên chính là Vương An Tín.

Đừng thấy Vương An Tín chỉ có Thiên Nhân cảnh tầng năm, nhưng vì trấn thủ Thái Trạch khai phá ti, hắn phối trí vô cùng cao.

Chỉ thấy hắn ở trên giới chỉ vuốt một vòng, một con khôi lỗi hình người liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bộ dáng con rối kia bình thường không có gì lạ, trông không khác gì những con rối khác, nhưng lại là phần thưởng duy nhất có tính cao nhất trong doanh tân binh Thần Vũ quân: Con rối bảo vệ đỉnh phong Tử Phủ cảnh 【Vương Thủ tộc】.

Thần Võ sản xuất tất nhiên là tinh phẩm.

Năng lực tiến công của Vương Thủ Tộc không tính là đỉnh cấp, nhưng năng lực phòng thủ và kiềm chế phía trên lại cực kỳ cường hãn, cho dù là đối đầu Thần Thông cảnh đều có năng lực kiềm chế không kém.

Sau khi Vương Thủ Tộc rơi xuống đất liền lập tức cắt vào chiến trường, kéo một cái, liền dẫn bốn chiến sĩ Huyết Sào cấp Tử Phủ cảnh tiến vào, sau đó lấy một địch bốn, thoải mái kiềm chế, thành thạo.

Sau đó, Vương An Tín lại triệu hồi ra con rối chiến tranh thứ hai từ trong nhẫn trữ vật.

Thể trạng của nó cường đại, bộ dáng hung ác, không giống nhân loại, chính là con rối chiến tranh cấp Thiên Nhân cảnh đỉnh phong "Thiên Công Phường" danh nghĩa của Công Dã thị.

Loại khôi lỗi cấp bậc này kết cấu bên trong vô cùng phức tạp, cho dù là Công Dã thị nổi danh luyện khí cũng tạm thời không thể sản xuất lực lượng, chỉ có thể thông qua một ít vật phẩm tàn phá trong di tích cổ đại tiến hành sửa đổi, chữa trị, đến đạt được Thiên Nhân cảnh đỉnh phong khôi lỗi.

Con rối chiến tranh này tên là "Vương Chiến Tam". Huynh đệ chúng nó từ "Vương Chiến Nhất" đến "Vương Chiến Cửu",

tổng cộng có chín cái, tài liệu chủ thể liền bắt nguồn từ doanh tân binh thứ năm của Thần Vũ hoàng triều "rác rưởi".

Nhờ phúc của Vương An Nghiệp, lúc trước một đám Vương thị ở doanh tân binh Thần Võ đã được "quét dọn rác rưởi" và một số nhiệm vụ của tân binh tạp nham, thu dọn các loại con rối tàn phá và hủy hoại đều "quét dọn sạch sẽ".

Thời khí của Thần Vũ hoàng triều, ngành luyện khí phát triển cao độ, nhưng rất nhiều kỹ thuật đều đã thất truyền. Cho nên, cho dù là rác rưởi, ở thời đại hiện nay cũng là bảo bối.

Những "rác rưởi" kia, ngoại trừ một phần nhỏ cấp cho Luyện Khí Sư Vương Tông Diệu và Vương Bình, cùng với các Luyện Khí Sư trẻ tuổi học tập, còn lại tất cả rác rưởi đều bị đóng gói đến Công Dã thị.

Hao phí mấy chục năm, cùng với một lượng lớn tài phú và tài nguyên, cuối cùng Công Dã thị đã thành công lắp ráp thành công từ trong một đống rác rưởi, sửa chữa, chế tạo ra chín con rối chiến tranh Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Loại khôi lỗi chiến tranh này bởi vì số lượng không nhiều, đều là dành cho tộc nhân cao tầng các hạng sản nghiệp của Vương thị dùng, để gia tăng sức chiến đấu tổng hợp của bọn họ. Hơn nữa trên người bọn họ đều sẽ có các loại vật phẩm tiêu hao bảo mệnh một lần, bởi vậy cho dù gặp phải Tử Phủ cảnh cũng có thể chống được một đợt.

Mà bản thân Vương An Tín cũng là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tầng năm, sức chiến đấu không hề kém hơn so với con rối chiến tranh Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Vương An Tín mang theo Vương Chiến Tam tiến vào chiến trường, dựa vào tổ hợp này của bọn họ, ít nhất có thể kiềm chế được bảy tám chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh còn rất thành thạo.

Ngoại trừ Vương An Tín ra, Vương Tông Xương thực lực đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng chín cũng triệu hồi ra một con rối chiến tranh Tử Phủ cảnh - Vương Thủ Tông.

Đây là con rối chiến tranh Tử Phủ cảnh đầu tiên mà Vương thị có được, lúc trước thật vất vả mới mua được từ Công Dã thị,

trong quá trình phát triển Vương thị đã lập được chiến công hiển hách.

Bây giờ nội bộ Vương thị đã càng thêm cường đại, không quá cần Vương Thủ Tông đến trấn thủ. Cân nhắc đến Vương Tông Xương phải thường xuyên thăm dò ở ngoại vực, liền phân phối Vương Thủ Tông ở bên cạnh hắn, có thể gia tăng tính an toàn.

Với tổ hợp của Vương Tông Xương và Vương Thủ Tông, ngay cả Tử Phủ cảnh cũng có thể đánh giết, càng đừng nói đến Thiên Nhân cảnh.

Một người một con rồi liên thủ, trực tiếp trấn áp mười chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh.

“Bà nội Ly Lung, Ngũ Đại Lang, chúng ta liên thủ thanh trừ Linh Đài cảnh Huyết Sào chiến sĩ trước.” Vương An Nghiệp phân phó mấy vị linh thú trấn tộc còn lại của gia tộc.

Hắn vốn định lấy ra quân đoàn kỳ Thất tỷ trợ trận, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy loại tiểu tràng diện này phải mời Thất tỷ ra, không khỏi quá lớn tài dùng ít, liền dứt khoát bỏ qua.

Theo Vương An Nghiệp chỉ huy một tiếng.

“Ngao ô!”

Vương Ly Lung dẫn đầu rồng ngâm một tiếng, hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long dài bảy tám trượng, giống như hổ điên lao vào chiến trường.

Long thân cực lớn kia vô cùng mạnh mẽ, lân phiến xanh biếc trên người dưới huyết sắc quang mang cũng phảng phất nhiễm huyết sắc, tăng thêm vài phần hung ác bá đạo.

Bằng vào nàng một con rồng thất giai đỉnh phong đối phó những chiến sĩ pháo hôi huyết sào này, tự nhiên là rồng vào bầy dê, vô song quét ngang.

Móng vuốt khẽ bấu một cái.

“Ầm!”

Một chiến sĩ pháo hôi nào đó giống như là trái cà chua bị bóp nát, một con huyết cổ màu đỏ tươi đập cánh bay ra, theo bản

năng mà ý đồ hướng trên người Vương Ly Lung ký sinh.

“Bà cô Ly Lung chớ giết chết huyết cổ Giá Y.” Vương An Nghiệp vội vàng nhắc nhở một tiếng, sau đó lập tức lấy ra hộp ngọc đặc chế đã chuẩn bị từ trước, thần niệm mạnh mẽ hơi động, dùng lực lượng vô hình bắt được huyết cổ Giá Y, thu vào trong hộp ngọc.

Loại Giá Y Huyết Cổ sơ cấp này, nếu như dùng thật tốt, so với Tẩy Tủy Đan bình thường mạnh hơn nhiều, cơ bản cùng hiệu quả với một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp.

Quan trọng nhất là hiệu dụng của nó có thể chồng lên Tẩy Tủy Đan và Mùng Một.

Ngoại trừ sơ biến vô cùng khó đạt được, một con huyết cổ Giá Y cấp thấp do Vương Thủ Triết hoặc Vương Ly Tiên tự mình ra tay gia trì hộ pháp, thuận lợi tiêu hóa, cộng thêm Tẩy Tủy đan, Tôi Huyết đan, một bộ dược hiệu của đan dược tăng lên tư chất huyết mạch, có thể khiến một tiểu bối Luyện Khí cảnh dễ dàng đột phá tư chất thiên kiêu.

Bởi vậy, cho dù là Vương An Nghiệp cũng cảm thấy loại tài nguyên như Giá Y Huyết Cổ rất quan trọng. Dù sao tiểu bối trẻ tuổi của gia tộc càng ngày càng nhiều, mỗi người đều cần tăng tư chất.

“Ừm ừm, biết rồi.”

Vương Ly Lung ở trong đống pháo hôi đại khai vô song, long trảo vừa mở vừa hợp là có thể đập chết một con, một chiêu Thanh Long quẫy đuôi càng có thể trực tiếp đánh bay đánh chết vài con, theo tiếng gầm gừ phấn khích của nàng, giống như một con hung thú tuyệt thế hoành hành ở trên đại lục viễn cổ, khí phách phi phàm.

Biểu hiện của Ngũ Lang Vương thị cũng không tầm thường. Đơn thể của bọn họ đương nhiên so với Ly Lung kém hơn rất nhiều, nhưng cũng không yếu, mấy năm trước cũng đã đột phá đến lục giai, hơn nữa, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa, cực kỳ am hiểu tác chiến đoàn đội.

Năm con Ngân Nguyệt Thương Lang màu xám bạc đột nhập vào trong pháo hôi chỉ vẻn vẹn có Linh Đài cảnh, hiệu suất giết địch của đoàn đội không chậm hơn Ly Lung bao nhiêu.

Về phần Vương An Nghiệp thả ra linh bảo thần thông 【Năm tháng】, do sư tôn Cơ Vô Trần làm khí linh tự động tác chiến.

Theo chỗ tốt của Cơ Vô Trần ở Vương thị tăng nhiều, lại đi theo An Nghiệp thỉnh thoảng sẽ nhặt được một ít linh hồn tăng cường, độ ngưng thực cùng cường độ của linh hồn của hắn đều tăng lên rất nhiều.

Bây giờ hình thức tác chiến tự động của năm tháng có thể chia làm hai loại, một là "hình thức tác chiến tiêu hao thấp", nhưng bình thường một mình đấu với một tu sĩ Tử Phủ cảnh, hai chính là "hình thức mạnh mẽ", có thể phát huy ra chiến lực của Tử Phủ đỉnh phong.

Chỉ là người sau tiêu hao năng lượng linh hồn của Cơ Vô Trần khá lớn, sau đó cần bổ sung và tĩnh dưỡng, trừ phi không thể, Vương An Nghiệp bình thường sẽ không sử dụng chế độ cường lực.

Nhưng cho dù như vậy, phi kiếm tự động chém giết những tu sĩ Linh Đài cảnh kia, cũng nhẹ nhàng như chém dưa thái rau.

Mà bản thân Vương An Nghiệp lại không ngừng nắm bắt những Giá Y Huyết Cổ gầy yếu kia, giống như thường ngày, máy móc chết lặng nhặt tài nguyên và tài phú cho gia tộc.

Không đến một lát công phu.

Hơn trăm chiến sĩ Huyết Sào Linh Đài cảnh bị tiêu diệt sạch sẽ, Vương An Nghiệp bắt được tổng cộng một trăm mười sáu con Huyết Cổ.

Trong toàn bộ quá trình, không có một con Huyết Cổ nào có thể thoát khỏi "ma trảo" của hắn.

Sau khi thu thập xong Huyết Sào chiến sĩ Linh Đài cảnh, Vương An Nghiệp bắt đầu chỉ huy đội ngũ đánh chết Huyết Sào chiến sĩ Thiên Nhân cảnh.

Loại chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh đã từng ở trong căn cứ phân chia Huyết Sào số ba số chín này khiến Vương thị cảm thấy rất khó đối phó, trước mặt Vương thị bây giờ đã thực lực tăng mạnh, lại yếu ớt chẳng khác nào trẻ mới sinh.

Vương An Tín chia ra một con từ trong số chiến sĩ Huyết Sào Thiên Nhân cảnh do mình trấn áp, Vương Ly Lung lập tức tiếp

nhận, Long Trảo Thủ và Thanh Long vẫy đuôi, trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã nổ tung một con.

Mà Ngũ Đại Lang của Vương thị cũng không tầm thường, lấy năm đánh một, cũng dễ dàng xé nát trong khoảng thời gian ngắn.

Huyết Sào chiến sĩ cấp Thiên Nhân cảnh cũng ký sinh trong cơ thể huyết cổ Giá Y, được Học Cung định nghĩa là "Huyết Cổ Vương Giá Y" sớm nhất.

Giá trị vật này phi phàm, đơn thuần hiệu quả so với Vô Cực Bảo Đan còn hơn nhiều, hiệu quả lại điệp gia với Vô Cực Bảo Đan.

Chỉ có điều quá trình huyết cổ Giá Y Vương ký sinh cực kỳ hung hiểm, còn hung hiểm gấp mười lần huyết cổ Giá Y bình thường, nếu không phải gia tộc có loại huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên đặc thù như Vương Thủ Triết thì tuyệt đối không dám tùy ý sử dụng.

Loại vật này ở Ma Triều có tác dụng tương đối bình thường, chính là bất chấp sống chết bồi dưỡng tử sĩ, không quan tâm xác suất thành công có bao thấp, thất bại lại ký sinh là được.

Nhưng trong trận doanh của Đại Càn và Tiên Triều, luật pháp tương đối nghiêm khắc, cũng có cách cục xã hội tương đối năng lượng. Nếu lén lút làm như vậy, một khi bị phát hiện, tất nhiên sẽ bị luật pháp và danh vọng chế tài.

Bởi vậy, Đại Càn và Tiên Triều, thường thường chỉ sử dụng nguyên tắc "tự nguyện" trong doanh pháo hôi.

Nhưng ở trong nội bộ Vương thị, thứ này quá lợi hại. Chỉ cần tộc nhân trẻ tuổi có căn cơ còn có thể, phối hợp với các loại cải thiện tư chất huyết mạch như Vô Cực Bảo Đan, lại thêm Vương Thủ Triết tự mình ra tay giúp đỡ tiêu hóa lực lượng của Giá Y Huyết Cổ Vương, con đường đại thiên kiêu ngay ở trước mắt.

Dưới sự hợp lực của mọi người, trọn vẹn 17 con Giá Y Huyết Cổ Vương đều bị Vương An Nghiệp thu vào trong túi.

Trên mặt mọi người tràn ngập vui mừng.

Có những thứ này, đại thiên kiêu tương lai của gia tộc chắc chắn sẽ nghênh đón một lần tiểu tỉnh phun tới.

Bất quá, loại bảo vật cấp bậc như Vô Cực bảo đan thường thường còn phải xem cung ứng và cơ duyên ở thị trường.

Tẩy Tủy đan là ngũ phẩm linh đan, lấy lão Thất Vương Thủ Nghiệp đời chữ "Thủ" hiện giờ cùng thực lực sư tôn Đan Đỉnh thượng nhân của hắn luyện đan, chỉ cần tài liệu đầy đủ, số lượng luyện chế Tẩy Tủy đan không có vấn đề lớn, nhưng muốn bọn họ luyện chế Vô Cực bảo đan thì khó. Đó là đan dược mà Luyện Đan sư Thần Thông cảnh mới có thể luyện chế.

Muốn lấy được Vô Cực Bảo Đan, biện pháp tốt nhất chính là đi Tiên Triều thu mua, bên kia Vô Cực Bảo Đan tài nguyên tương đối dồi dào.

Bây giờ.

Chỉ còn lại bốn Tử Phủ cảnh và một chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh.

Khi đám người Vương Tông Xương và Vương An Tín nhìn những quái vật cường đại này, đã cảm thấy thuận mắt như thế nào.

Đây đâu phải là một đám quái vật! Rõ ràng chính là một đống tài nguyên và tài nguyên hữu dụng!

Tử Phủ cảnh có thể sản xuất huyết cổ Giá Y, trong gia tộc của loại bảo vật này chỉ có Lung Yên lão tổ ngoài ý muốn dùng qua một cái, hơn nữa một con huyết cổ Giá Y vua kia còn không phải trạng thái hoàn chỉnh, hiệu quả yếu hơn một bậc so với huyết cổ Giá Y vua hoàn toàn.

Mà Giá Y Huyết Cổ Hoàng hiệu dụng không thấp hơn dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp, còn cao hơn cả thất phẩm thánh đan có thể tăng tư chất huyết mạch 【Thiên Mạch Thánh Đan】.

Nếu là một vị tộc nhân từ nhỏ có căn cơ mạnh, lại dựa theo phương thức bồi dưỡng nguyên bộ tài nguyên, cho dù là ở trong đại thiên kiêu cũng sẽ không kém, xếp hạng tương đối

gần phía trước. Nếu là trước kia, cũng là loại đủ tư cách tranh giành vị trí thánh tử.

Nhưng Giá Y Huyết Cổ Hoàng vô cùng hiếm có và nguy hiểm, sử dụng dưới tình huống độ thức tỉnh huyết mạch quá thấp, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không dám nói nhất định có thể thành công, tốt nhất là dùng sau khi thức tỉnh huyết mạch tầng thứ tư.

Một chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh khác thì càng không cần phải nói, trong lịch sử Lăng Vân thánh địa, cũng chưa từng nhìn thấy chiến sĩ Huyết Sào cấp bậc này.

Dựa theo mấy loại tình huống huyết cổ Giá Y trước đó suy đoán, huyết cổ Giá Y sản xuất ra, hiệu quả hơn phân nửa so với Bát Phẩm Tiên Đan —— 【 Thoát Thai Tiên Đan 】 còn cao hơn không ít, chính là vật có thể so sánh với 【 Phiên Biến Tinh Hoa 】.

Bảo vật cấp bậc này, một khi sử dụng, rất có thể sẽ để cho một đại thiên kiêu vốn đã đứng đầu, một lần hành động bước vào hàng ngũ tuyệt thế!

Trong lúc nhất thời, đám người Vương thị ngược lại có chút cảm kích "Khương Tình Tuyết" khởi xướng quấy rối.

Nếu không có nàng ta quấy rối, dựa vào tư thế nói chuyện vui vẻ của An Nghiệp và Khí Linh tiểu tỷ tỷ trước đó, ngược lại không thể chủ động tiêu diệt toàn bộ chiến sĩ Huyết Sào.

Đợt tài nguyên chất lượng tốt này, cho dù là đối với hào phú Vương thị cũng là một khoản tài nguyên bổ sung cực kỳ quan trọng.

Ngay khi đám người Vương thị vui vẻ rèn bảo.

Xích Mị Ma Sứ đã căn cứ bản đồ, nhanh chóng lẻn vào bên ngoài căn cứ nghiên cứu 【 Huyết Tôn Giả 】, cũng chính là cấm địa mà Khí Linh trọng điểm không thể đi ra.

Chỉ cần có thể tiến vào căn cứ nghiên cứu, di sản của Huyết Tôn Giả không phải mặc cho nàng nhặt.

Nhưng giờ phút này mỗi một bước đi của nàng đều cực kỳ cẩn thận, mồ hôi đã ướt đẫm quần áo của nàng.

Bởi vì trong đại sảnh trước cổng chính của căn cứ nghiên cứu của Huyết Tôn Giả rải đầy huyết kén. Chiến sĩ Huyết Sào bên trong mặc dù không phá kén ra nhưng vẫn khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Nguyên nhân không gì khác, bởi vì ở chỗ này, giống như huyết kiển khổng lồ chỉ điểm vào lúc trước nàng (Thần Thông cảnh), vậy mà có tới hơn mười cái!

Cái này còn chưa tính, bên trong còn có ba huyết kiển càng thêm khổng lồ đứng sừng sững ở giữa.

Không hề nghi ngờ, bên trong là tồn tại càng đáng sợ hơn.

Nếu không cẩn thận kinh động đến chúng nó, Xích Mị Ma Sứ cũng không biết mình có thể kiên trì mấy hơi thở.

Nhưng nàng nhất định phải thông qua Huyết Kiển Trận này, sau đó lại từ trong căn cứ nghiên cứu của 【 Huyết Tôn Giả 】 lấy được đồ vật, lại rời khỏi trận pháp truyền tống bên trong căn cứ nghiên cứu.

Xích Nguyệt Ma Triều sưu tập tình báo của Huyết Tôn Giả, nghiên cứu về kết cấu kiến trúc của căn cứ Huyết Sào… còn mạnh hơn nhiều so với Vương thị.

Huyết Tôn Giả thân là tội phạm truy nã, đó là một tồn tại cực kỳ sợ chết.

Trong căn cứ nghiên cứu mà hắn thường xuyên ở, tuyệt đại đa số sẽ có một không gian thông đạo có thể truyền tống rất xa.

Tấm bản đồ vừa rồi nàng đã nhớ kỹ toàn bộ, hơn nữa dựa vào suy đoán đối với bản đồ địa hình, căn cứ nghiên cứu cũng không có lưu cửa sau. Mà một ít kết cấu địa hình địa đồ cũng cho thấy, bên trong khẳng định xây dựng một trận pháp truyền tống.

Lui, đã không thể lui rồi! Lui về phía sau cũng là bị bắt.

Hiện tại nàng chỉ có thể kiên trì đi tới.

Cũng may năng lực tiềm hành ẩn nấp của Xích Mị Ma Sứ cực mạnh, thiếu chút nữa, còn thiếu một chút nữa là có thể vòng qua kén máu siêu cấp khổng lồ cuối cùng.

Hơn nữa một cái cuối cùng vô cùng dễ thông qua, độ khó so với phía trước thấp hơn nhiều.

Lòng nàng lập tức có chút kích động bay lên.

Đại công đang ở trước mắt.

An Nghiệp à An Nghiệp, đều trách ngươi quá thuận lợi, Xích Mị tỷ tỷ nhà ngươi cũng nhịn không được muốn gây chút trắc trở cho ngươi! Hiện tại, vận khí ở chỗ Xích Mị tỷ tỷ nhà ngươi rồi!

Bỗng dưng!

"Rặc rặc" một tiếng.

Nàng vì né tránh một mạch máu, lúc nhanh nhẹn rơi xuống đất một cước giẫm trúng một mảnh vỡ huyết kiển màu tối, gai nhọn của mảnh vỡ huyết kiển, không biết làm sao, lại đâm trúng một mạch máu trên mặt đất.

Chuyện này…

Xích Mị Ma Sứ lập tức lộn xộn không thôi.

Làm sao có thể, chính mình làm sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như thế?

Cái này không thực tế a~! Không hợp logic a~

Nhưng mà, giờ này khắc này, đã không có thời gian cho nàng suy nghĩ.

"Đông!"

Khỏa kén máu siêu lớn kia bị kinh động, lập tức phát ra "Đông" một tiếng vang trầm.

Một cổ hung ý ngập trời, như thực chất hướng Xích Mi ma sứ bao phủ tới.

Cùng lúc đó.

Tất cả kén máu khủng bố đều bắt đầu dị động sống lại.

"Mẹ kiếp! Lão nương còn là một con chim non, chẳng lẽ muốn đùa chết như vậy sao?" Xích Mị Ma Sứ toàn thân lông tóc dựng đứng, cảm giác sợ hãi tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ngập đại não.

...

Chương 33: Thu hoạch thật lớn! Nửa bước Tiên kinh!

…

Cũng không phải là Xích Mị Ma Sứ trời sinh chính là loại hình trinh tiết chỉ có nước bùn mà không nhiễm bùn.

Mà là chân pháp nữ âm ma chân pháp nàng tu luyện, vốn cần bảo trì nguyên âm chi khu, một khi phá công, một thân nguyên âm sẽ chỉ tiện nghi cho nam nhân, mà tu vi bản thân nàng cũng sẽ sụt giảm một bậc lớn, khó có thể tiến thêm.

Điểm này, quả thực tương đối lỗ.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

“Răng rắc!”

Ngay lúc Xích Mị Ma Sứ sởn hết cả gai ốc, một tràng âm thanh xé rách khiến lòng người run sợ đã vang lên. Huyết kén trước mặt nàng ầm ầm nổ tung, một đạo nhân ảnh như thiểm điện từ trong đó nhảy ra.

Đó là một chiến sĩ Huyết Sào thể trạng to lớn, chiều cao không nói một mảng lớn chiều cao so với người thường, cơ bắp toàn thân càng tựa như hồng hoang người khổng lồ trong truyền thuyết nổ tung, mấu chốt nhất là, trên người hắn còn có một tầng giáp da sừng thật dày, vừa nhìn đã biết lực phòng ngự tuyệt đối không kém.

Sau khi hắn ta xuất hiện.

Uy thế đáng sợ tựa như cơn lốc xoáy quét ra, hung lệ bá đạo, khí diễm ngập trời, cảm giác áp bách to lớn kia cơ hồ có thể làm cho người hít thở không thông.

Không đợi Xích Mị Ma Sứ kịp phản ứng, đôi mắt máu đỏ tươi tràn đầy điên cuồng kia của hắn cũng đã trực tiếp khóa chặt nàng.

Cùng lúc đó, những huyết kén còn lại phía sau nàng cũng trong phút chốc nhao nhao vỡ vụn, một cỗ lại một cỗ huyết sào chiến sĩ ầm ầm rơi xuống đất, chỉ trong chớp mắt, trong sảnh

đường nghiên cứu căn cứ cũng đã đứng ba đầu huyết sào chiến sĩ Lăng Hư cảnh, mười mấy đầu chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh, cùng với gần trăm Huyết Sào chiến sĩ Tử Phủ cảnh!

Lít nha lít nhít, trật tự lành lạnh, tựa như đại quân áp cảnh.

Trong lúc nhất thời, uy thế đáng sợ kèm theo mùi máu tanh nồng đậm bao phủ toàn bộ thính đường, từng đôi mắt đỏ hung lệ điên cuồng từ bốn phương tám hướng khóa chặt Xích Mi ma sứ!

"Ùng ục ùng ục!"

Xích Mị Ma Sứ nuốt nước miếng một cái.

Hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao Thanh Long lão tổ không để cho hậu duệ tiến vào di tích Huyết Tôn Giả. Đây không phải là ai tiến vào thì người đó chết sao?

"Chạy!"

Trước sau đều có Lăng Hư đại lão chặn đường, phản ứng đầu tiên của Xích Mị Ma Sứ là chạy về bên cạnh.

Mặc dù những chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia đều là những tiểu lão đại lợi hại, nàng đơn đấu một con cũng khó khăn, nhưng cũng không đến mức sờ một cái liền chết!

Dưới sự uy hiếp của tử vong, tiềm năng của nàng đã được phát huy đến cực hạn.

Thi triển ra thân pháp, quanh thân nàng sương mù màu xám lượn lờ, cả người giống như một con cá linh hoạt bơi trong hư không, không ngừng xuyên qua trong một đống chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh và Tử Phủ cảnh, tốc độ cực nhanh, thậm chí bạo khởi tàn ảnh như một làn khói.

Bởi vì số lượng chiến sĩ Huyết Sào thật sự quá nhiều, dưới sự quấy nhiễu lẫn nhau, lại thật sự bị nàng tìm được một tia sinh cơ.

Nhưng mà, công kích đến từ chiến sĩ Huyết Sào thật sự là quá dày đặc, cho dù thân pháp của nàng có nhanh hơn nữa, cho dù tốt hơn nữa, cũng không có khả năng toàn bộ tránh đi, cuối cùng vẫn bị đánh vài cái, lập tức hộc máu tại chỗ.

Cũng may, cuối cùng nàng vẫn thành công thoát khỏi vòng vây.

Bất chấp lau máu tươi nơi khóe miệng, nàng liều mạng thôi động huyền khí, mạnh mẽ chống đỡ hướng về thông đạo bên cạnh điên cuồng bay đi, trong chớp mắt đã bay ra rất xa.

Giờ này khắc này, bộ dáng của nàng thật đúng là muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật, đâu còn nửa điểm phiêu miểu cùng tiên khí "Tuyết Tình tiên tử"?

"Ngao ngao ngao ngao!"

Tất cả chiến sĩ Huyết Sào thấy thế, nhất thời đều bị chọc giận, tất cả giống như hung thú thái cổ rít gào đuổi theo nàng.

Hơn trăm chiến sĩ Huyết Sào chen chúc xông vào hành lang chật hẹp, tự động biến thành một đội dài trong hành lang chật hẹp.

Năng lượng va chạm ầm ầm, tiếng gầm gừ phẫn nộ, lập tức vang vọng toàn bộ hành lang.

Trong đó, xông lên phía trước nhất chính là ba con khôi lỗi Huyết Sào Lăng Hư Cảnh kia!

Da đầu Xích Mị Ma Sứ tê dại, như mang trên lưng, cảm giác mình chỉ cần chậm một chút, liền có khả năng sẽ bị những chiến sĩ Huyết Sào này đuổi kịp, sau đó bị bọn họ xé thành mảnh vụn.

Nhưng mà, Huyền khí là có hạn. Dưới cường độ tiêu hao cao như thế, nàng cảm giác Huyền khí trong cơ thể mình đang dùng tốc độ điên cuồng để tiêu hao.

Cứ theo đà này, nàng căn bản kiên trì không được bao lâu.

"Chờ một chút!"

Ngay lúc Xích Mị Ma Sứ tuyệt vọng, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang.

Chỗ tránh nạn!

Lúc trước khi Khí Linh giới thiệu bản đồ, nàng nhớ Khí Linh từng nhắc tới một nơi gọi là "chỗ tránh nạn Huyết Sắc", nói là ngay cả Chân Tiên cũng rất khó đánh vỡ. Phòng ngự của nơi

đó, hẳn là có thể ngăn trở ba chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh này!

Chỉ cần tới nơi đó thì nàng sẽ được cứu!

Trong ánh mắt Xích Mị Ma Sứ sáng lên ánh lửa hi vọng, mạnh mẽ rẽ về phía "chỗ tránh nạn Huyết Sắc" trong trí nhớ.

Trong thời khắc sống còn, tiềm lực của nàng đã được kích phát hoàn toàn, dưới sự truy kích của chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh vẫn kiên trì được, kéo theo đội trưởng "Đỗ Nhu" một đường chạy trốn tới "chỗ tránh nạn huyết sắc".

"Phù! Phù! Cuối cùng cũng được cứu rồi… khụ khụ! Khụ!"

Mãi cho đến khi cửa lớn của chỗ tránh nạn Huyết Sắc hoàn toàn đóng lại trước mắt nàng, Xích Mị Ma Sứ cuối cùng mới thở dài một hơi, từ vách tường chậm rãi trượt xuống đất.

Một đường chạy trốn, nàng mặc dù may mắn còn sống, nhưng vẫn bị trọng thương, huyền khí trong cơ thể gần như hao hết sạch, kinh mạch ẩn ẩn đau đớn không nói, trên người vết máu loang lổ, chật vật không chịu nổi, ngay cả vạt áo trước ngực cũng bị máu tươi nhuộm thành một mảnh màu đỏ tươi, nhìn vô cùng thê thảm.

Điều càng nghiêm trọng hơn là trước khi vào cửa nàng đã bị một chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh đánh trúng một quyền, lúc này nội tạng chấn động, đầu váng tai ù, cả người đều có chút hoảng hốt.

Tiếng gõ cửa "Thùng thùng thùng" cách ván cửa truyền đến tai nàng, kịch liệt mà nặng nề, khiến nàng tâm thần phát run, không ngăn được hồi tưởng lại vừa rồi kinh tâm động phách.

Nhưng nàng biết, những thứ này, dĩ nhiên đối với nàng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp gì.

Nàng tạm thời an toàn.

Trên mặt Xích Mị Ma Sứ lộ ra một tia tươi cười sống sót sau tai nạn.

Sau một thời gian dài, cuối cùng nàng ta cũng bình tĩnh lại từ trong cơn choáng váng đầu óc, bắt đầu quan sát "chỗ tránh nạn Huyết Sắc" mà mình đang ở.

Nó giống hệt phong cách kiến trúc của Lê Minh Thánh Điện, diện tích chỗ tránh nạn Huyết Sắc này cũng rất lớn, tuy tên là "chỗ tránh nạn" nhưng lại cho người ta một cảm giác rộng lớn hùng vĩ.

Bên trong chỗ tránh nạn bị chia thành rất nhiều không gian, thiết bị bên trong vô cùng hoàn thiện, bất kể là muốn ở bên trong nghỉ ngơi, tu luyện, hay là giải trí, đều có không gian chuyên môn, ngoài ra còn có một cái rất lớn, chiếm gần một nửa diện tích kho vật phẩm, bên trong tất cả đều chỉnh tề đều là tủ không gian chế thức thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Xích Mị Ma Sứ tùy tiện mở ra một ngăn tủ nhìn một chút, phát hiện không gian bên trong thật lớn, hiển nhiên là sử dụng kỹ thuật trữ vật không gian. Bên trong dĩ nhiên là đồ ăn, hơn nữa đều là đóng gói riêng, chỉ là nhìn không ra cụ thể là cái gì.

Nàng tùy ý lấy ra một cái, mở ra quan sát một chút, phát hiện những thức ăn này dường như còn có thể ăn được.

Rất hiển nhiên, trong lúc xây dựng chỗ tránh nạn này, chỗ tránh nạn này đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, thậm chí còn cân nhắc đến vấn đề thức ăn đặt lâu ở trong tủ không gian trữ vật.

Một khi tu sĩ trốn vào chỗ tránh nạn, cho dù không có ngoại giới chi viện, dựa vào vật tư dự trữ trong chỗ tránh nạn là có thể chống đỡ thời gian rất dài.

Có những thứ này, nàng ngược lại sẽ không cần lo lắng bởi vì khí huyết không đủ mà bị chết đói.

Nhưng mà, vấn đề cũng tới.

Nàng phải làm sao mới có thể rời khỏi nơi này?

Xích Mị Ma Sứ đã ở trong chỗ tránh nạn cẩn thận tìm kiếm nửa ngày, cũng không tìm được một truyền tống trận nào hoặc là cùng loại với đồ vật "cửa sau".

Mà vách tường chỗ tránh nạn cũng quả thực kiên cố như khí linh miêu tả. Nàng vừa mới thử một chút, phát hiện với thực lực của nàng, ngay cả muốn để lại một vết tích trên vách tường cũng vô cùng khó khăn.

Ngoài cửa có chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh bao vây, chỗ tránh nạn trong cửa lại kiên cố như nước vàng, nàng nên làm

gì bây giờ?

Lẽ nào ở chỗ này trốn đến thiên hoang địa lão sao?

Vẻ mặt Xích Mị Ma Sứ cứng ngắc, vui sướng thoát chết trong lúc nhất thời không còn sót lại chút gì.

Ngay khi Xích Mi ma sứ bị chặn ở chỗ tránh nạn, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Đám người Vương An Nghiệp thì đã có trật tự xử lý bốn chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh, cũng thuận lợi thu được bốn con Huyết Cổ Hoàng Giá Y.

Niềm vui sướng thu hoạch làm cho tinh thần mọi người tăng lên gấp trăm lần, sĩ khí dâng cao.

Để đảm bảo an toàn, lão Diêu đã kiềm chế con chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia chạy ra rất xa.

Loại lão quái vật sống một ngàn mấy trăm năm như hắn, không cầu giết địch chỉ cầu ngăn cản, hắn có thể kéo dài đến thiên hoang địa lão đi.

“Tiếp theo, lão Diêu gia gia tiếp tục kiềm chế.” Vương An Nghiệp nắm bảo kiếm thần thông trong tay năm tháng, chỉ huy như định nói: “Thái gia gia của Thủ tộc, Thái gia gia Thủ Tông, cô nãi nãi Ly Lung trợ giúp ta đánh chết chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh này.”

“Những người còn lại và Ngũ Lang đều lui ra phía sau, không cần tham chiến. Dù sao chúng ta cũng không thiếu thời gian, từ từ đánh, từ từ mài, an toàn là trên hết.”

Kỳ thật, trên tay Vương An Nghiệp vẫn có loại bảo vật “Quân đoàn trưởng che chở”, một khi sử dụng cơ bản có thể lập tức chấm dứt chiến đấu. Chẳng qua vật này là dùng để bảo vệ tính mạng vào thời khắc mấu chốt, không phải bất đắc dĩ, hắn sẽ không dùng loạn.

Kế tiếp chính là một hồi chiến đấu kéo dài.

Mấy người liên thủ với hai con khôi lỗi, dùng phương thức cực kỳ an toàn từng chút một lôi kéo chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh, mất trọn vẹn cả ngày mới khiến hắn đi đời nhà ma.

Đồng thời, một con Giá Y Huyết Cổ to bằng nắm tay cũng từ trong thi thể của chiến sĩ Huyết Sào bay ra, bị Vương An Nghiệp đã sớm chuẩn bị sẵn chặn lại, thu vào trong hộp ngọc.

Đây chính là Giá Y Huyết Cổ huyết cổ ký sinh trong cơ thể chiến sĩ Thần Thông cảnh, cấp bậc còn cao hơn một cấp so với "Huyết Cổ Hoàng Giá Y" trong cơ thể chiến sĩ Tử Phủ cảnh.

Dựa theo lý luận suy đoán, hiệu quả của vật này hẳn là có thể so với 【 Phiên bản cao cải tinh hoa 】, tất nhiên so với Bát Phẩm 【 Thoát Thai Tiên Đan 】 hiệu quả tốt hơn một mảng lớn.

Bị hạn chế bởi kỹ thuật, hiện tại đan dược luyện chế ra kỹ thuật luyện đan mặc dù cũng có thể rèn luyện cùng tăng lên huyết mạch, nhưng cùng cấp bậc đan dược, hiệu quả thường thường kém một mảng lớn so với dược vật thời kỳ Thần Võ.

"Cuối cùng cũng đánh xong." Khí linh thánh điện thấy bọn họ thu hồi toàn bộ huyết cổ Giá Y, rốt cuộc mới mở miệng lần nữa, trong giọng nói không nhịn được mang theo vài phần oán giận, "Những chiến sĩ Huyết Sào mất đi tâm trí này không bị khống chế, luôn động một chút lại gây ra hỗn loạn."

Nàng chỉ là khí linh, đương nhiên đối với những chiến sĩ pháo hôi huyết sào không có trí khôn này không có cảm tình.

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, vị đồng bạn tiên tử kia của chúng ta sao rồi?" Vương An Nghiệp cất kỹ hộp ngọc, ngược lại hỏi tình huống của Xích Mi ma sứ, "Lúc trước hình như ta cảm giác được sâu trong thánh điện có khí tức cuồng bạo truyền đến."

"Ngươi nói vị phản đồ kia kìa! Nàng không cẩn thận kích hoạt một đám chiến sĩ Huyết Sào cường đại, hiện tại bị chặn lại ở trong chỗ tránh nạn Huyết Sắc." Khí Linh nhìn thấy toàn bộ quá trình Xích Mị Ma Sứ phản bội, đối với nàng cảm nhận tự nhiên không tốt lắm, trong giọng nói cũng mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa, "Huyết Sắc tị nạn rất kiên cố, Chân Tiên muốn phá nó cũng phải hao phí không ít thời gian. Bất quá, nàng muốn đi ra thì khó. Trừ phi các ngươi đem đám Huyết Sào chiến sĩ bên ngoài dẫn đi, hoặc là giết chết."

"Cái này…" Vương An Tín hết sức hứng thú hỏi: "Xin hỏi Khí Linh tiểu thư, trong đám chiến sĩ Huyết Sào kia cũng có

chiến sĩ Thần Thông cảnh sao?”

Một huyết Sào chiến sĩ Thần Thông cảnh, đại biểu có thể sinh ra một huyết cổ đẳng cấp cao có thể sánh vai với 【phiên bản tinh hoa cao cải thiện】.

Nếu có thể lại bắt một con, vậy liền kiếm lớn rồi!

“Đó là vệ đội để bảo vệ phòng nghiên cứu vĩ đại Huyết Tôn Giả đại nhân, chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh có mười sáu con, còn có ba chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh, cùng với rất nhiều chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh.” Khí linh Thánh Điện thành thật trả lời.

“…”

Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ là một con chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh, bọn họ mài thật lâu mới đánh chết, trọn vẹn mười sáu con… lại còn có Lăng Hư cảnh càng thêm kinh khủng…

Ở đế quốc Đại Càn, đây chính là cấp bậc Long Xương đại đế, Khương Chấn Thương, sức chiến đấu thật sự là trần nhà.

Thế này thì làm sao mà đánh đây?

Cho dù gọi Khương thánh chủ, Long Xương đại đế, lão tổ Long, cùng với một chúng Thần Thông cảnh tới, chỉ sợ cũng không dễ đánh lắm? Huống chi lão tổ long còn có lời thề, nhất định là không muốn vào Lê Minh Thánh điện huyết sắc.

Ngay cả Vương Ly Lung vẫn luôn rất kiêu ngạo cũng nhịn không được rụt cổ một cái, sợ hãi.

Quá hung tàn ~ quá hung tàn ~

Nàng đường đường là Vương Ly Lung, phỏng chừng chính là bị một chưởng đập chết.

“Ai, thật sự là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.” Vương Tông Xương nghẹn nửa ngày, cuối cùng không nhịn được cảm khái: “Cho dù Huyết Tôn Giả bị phong sát nhiều năm, vốn liếng cũng bị bại sạch, thoạt nhìn thập phần nghèo nàn, nhưng cuối cùng cũng là đại lão Chân Tiên cảnh trong truyền thuyết.”

Ngẫm lại cũng thật sự như vậy.

Địa vị của Chân Tiên cảnh quá cao, hiện giờ toàn thế giới đã biết, tồn tại cấp bậc Chân Tiên cảnh còn sống, cho dù tổng cộng toàn bộ cũng chỉ có bốn vị.

Đó đều là đại nhân vật đứng sừng sững ở đỉnh cao của một phương thế giới này.

Chân Tiên cảnh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều có lẽ nhiều hơn một chút, nhưng nhiều hơn nữa, tồn tại có thể đạt tới thực lực như thế, vẫn như cũ không thể thiếu địa vị bá chủ một phương.

Sào huyệt của loại nhân vật này sao có thể đơn giản được?

"Nếu không, chúng ta rút lui trước, chờ thái gia gia đến rồi mới tính toán?" Vương An có chút sợ hãi trong lòng.

Hắn chỉ là một đại thiên kiêu bình thường a, tương lai lăn lộn đến cuối cùng cũng chỉ là Thần Thông cảnh, phó bản này quả thực có chút không làm được gì.

"Chờ một chút." Ánh mắt Vương An Nghiệp sáng lên nói: "Khí Linh tiểu tỷ tỷ vừa rồi ngươi nói, những Huyết Sào chiến sĩ cao giai kia vốn là thủ vệ của phòng nghiên cứu của Huyết Tôn Giả đại nhân? Bây giờ bọn họ đang chặn ở cửa chỗ tị nạn Huyết Sắc? Ta nhớ lúc trước khi xem bản đồ, phòng nghiên cứu Huyết Sắc cũng không cùng một vị trí."

"Vậy ý là, hiện tại ngoài cửa phòng nghiên cứu của Huyết Tôn Giả đại nhân, đã không có thủ vệ rồi sao?" Vương An Tín sau khi kịp phản ứng, trước mắt sáng ngời, mừng như điên nói: "Tốt tốt tốt tốt, vậy chúng ta thật sự phải cảm tạ 'Khương tiên tử' thật tốt. Nếu không có nàng, chúng ta căn bản không vào được nghiên cứu thất."

"Quyền hạn của các ngươi chưa đủ, không được phép vào phòng điều tra của Huyết Tôn Giả đại nhân." Khí linh Thánh Điện kháng nghị nói.

"Nếu chúng ta cứng rắn muốn đi vào thì sao?" Vương An Tín dò hỏi.

"…"

Khí linh Thánh Điện nhất thời nghẹn khuất.

Một phần nhỏ chiến sĩ Huyết Sào mà nàng có thể chỉ huy kia đã sớm tiêu hao hầu như không còn trong năm tháng dài đằng

đẵng, mà những vệ đội cao giai kia lại không phải nàng có thể chỉ huy được. Nếu như bọn họ thật sự muốn xông vào, nàng thật đúng là không có cách nào.

Quyền hạn của nàng ở trong Thánh Điện này quá nhỏ, cũng chỉ có thể đốt đèn, hỗ trợ vận hành dụng cụ, tính toán số liệu gì đó.

"Khí Linh tiểu tỷ tỷ, trước tiên tỷ cũng đừng ủy khuất." Vương An Nghiệp an ủi nói: "Trưởng Minh thánh điện huyết sắc này đã chôn dưới nước không biết bao nhiêu năm rồi, tỷ đợi ở đây cũng giống như ở trong phần mộ vậy. Chi bằng như vậy, lát nữa tỷ có thể dọn đến nhà chúng ta ở, chúng ta giúp tỷ dời tòa Trường Minh thánh điện huyết sắc này qua đó, chỗ chúng ta có rất nhiều người, cũng rất náo nhiệt."

Trong lúc nhất thời, Khí Linh Thánh Điện cũng không muốn nói chuyện nữa.

Bởi vì nàng đột nhiên ý thức được, bất luận nàng nói như thế nào, thật ra cũng không có cách nào ngăn cản bọn họ.

Nếu đã không có cách nào phản kháng, cũng chỉ có thể mặc cho bọn họ muốn gì cần làm.

Sau khi đám người Vương An Nghiệp thu dọn hiện trường một chút, liền cẩn thận từng li từng tí thăm dò vào bên trong. Theo bản đồ, mọi người rất thuận lợi đi tới cửa phòng nghiên cứu của Huyết Tôn Giả.

Bị xích mị ma sứ giày vò, trong sảnh đường ở cửa lúc này đều là huyết kén to lớn vỡ nát đầy đất. Mặc dù chiến sĩ Huyết Sào bên trong cũng đã rời đi, trên những huyết kén kia vẫn còn lưu lại khí tức hung hãn bạo ngược, làm cho người ta cảm giác được một cảm giác áp lực nồng đậm.

Chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh thật đáng sợ.

Mà cánh cửa phòng nghiên cứu mở ra, cũng không tốn công sức gì.

Dù sao đây cũng không phải chỗ tránh nạn gì, trong tình huống bình thường cũng sẽ không có người đến đập cửa, cho nên mức độ kiên cố của cửa phòng so với vách tường vẫn là không bằng, tuy rằng cũng có thể phòng ngự dư chấn chiến đấu của cường giả, nhưng cường giả Thần Thông cảnh cứng

rắn muốn đập thì tốn một chút thời gian vẫn có thể đập vỡ được.

Tiến vào bên trong.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng dịu dàng của trần nhà, có thể thấy được bên trong phòng nghiên cứu này vô cùng khổng lồ, kết cấu cũng vô cùng đơn giản, giống như là một tòa thánh điện huy hoàng cỡ lớn.

Bất quá, hiện nay bên trong tòa "Thánh Điện" này lại là một mảnh hỗn độn.

Ở giữa phòng nghiên cứu có một vài trụ thủy tinh khổng lồ đứng sừng sững, bên trong cột thủy tinh có một ít chất lỏng màu xanh lục không rõ ràng, trong đó còn ngâm một số sinh vật cổ quái.

Chung quanh còn có rất nhiều trụ thủy tinh tổn hại, chất lỏng chảy ra từ bên trong đã sớm khô cạn, sinh vật vốn nên ở bên trong trụ thủy tinh lại không hề có tung tích, hơn phân nửa đã hóa thành bụi bặm.

"Đây chỉ là 【Liệt Không Thích Ma】 đúng không?" Vương An Nghiệp đi đến trước một cây trụ thủy tinh trong số đó, tò mò hỏi.

Chỉ thấy thứ được bảo tồn trong cây cột thủy tinh này là một con yêu ma ngoại vực.

Bên ngoài thân thể của nó bao trùm bên ngoài xương cốt kim loại sáng bóng, sáu gai nhọn to lớn ở sau lưng cực kỳ bắt mắt, giống hệt như bản đồ toàn bộ Liệt Không Thứ Ma mà hắn nhìn thấy trong bản đồ giáo dục doanh tân binh lúc trước.

"Không sai, chính là Liệt Không Thích Ma." Vương Tông Xương cũng nhận ra: "Bên này còn có một đại tu la ma, đều là nhân vật hung ác trong vực ngoại yêu ma. Bất quá những thứ này hoàn toàn không có khí tức sinh mệnh, hẳn là chế tác thành tiêu bản rồi."

"Thật không hổ là Chân Tiên cảnh, vậy mà có thể bắt yêu ma ngoại vực trở về làm thí nghiệm."

Ở giữa phòng thí nghiệm, là một cây cột cao hơn trăm trượng, bất quá cây cột thủy tinh trong đó đã vỡ nát, chung quanh còn

có một ít dấu vết phá hoại và giãy dụa, phụ cận còn có một trận pháp phi thường phức tạp.

“Đó là truyền tống trận cổ, trước mắt kỹ thuật kiến tạo truyền tống trận đã thất truyền.” Cơ Vô Trần kiến thức rộng rãi nói: “Hiện giờ trong Tiên Triều còn có một số truyền tống trận, đều là từ trong di tích dọn ra.”

“Vậy cây cột này, hẳn là giam giữ Thanh Long lão tổ.” Vương An Nghiệp phán đoán nói: “Bởi vì địa chất biến thiên, dẫn đến cây cột này vỡ nát. Mà bản thân Thanh Long lão tổ thực lực cường đại, sinh mệnh lực ương ngạnh, miễn cưỡng sống sót. Bởi vì cửa chính có chiến sĩ Huyết Sào vệ đội, hắn không dám đi cửa chính, đành phải lợi dụng truyền tống trận rời đi.”

“Ồ? Các ngươi biết con Thanh Long chạy trốn kia sao?” Khí linh thánh điện còn đang hờn dỗi, cảm thấy hứng thú hỏi.

“Thanh Long lão tổ kia đã chết.” Vương An Nghiệp trả lời: “Này, cô nãi nãi Ly Lung của ta chính là hậu duệ do Thanh Long lão tổ để lại.”

“Thì ra là thế, nhưng cấp độ huyết mạch của vị Ly Lung tiểu thư này kém hơn rất nhiều so với con Thanh Long trước đây.” Khí linh thánh điện giật mình nói: “Nhưng cũng khó trách, lúc trước con Thanh Long kia đã là bậc mười hai đỉnh phong, nếu không phải bởi vì tiềm lực xuất chúng, cũng sẽ không được Huyết Tôn Giả đại nhân mời về.”

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ, kỳ thật chúng ta cũng không cần phải đối địch.” Vương An Nghiệp nhân cơ hội khuyên nhủ, “Dù sao hiện tại cách thời điểm Thần Vũ hoàng triều bị diệt đều vượt qua mười vạn năm, ngươi cũng không thể một mực sống ở quá khứ chứ? Ta cũng quen biết không ít Khí Linh tỷ tỷ, ta biết làm khí linh lâu rồi, cũng sẽ sinh ra trí tuệ cùng tình cảm.”

Khí Linh Thánh Điện trầm mặc một lát, sau đó nói: “Lời các ngươi nói ta sẽ suy nghĩ. Thật ra, trước khi Huyết Tôn Giả đại nhân đi, cũng đã nghĩ qua một khi không thể trở về… Cũng là hy vọng có người kế tục, có thể kéo dài con đường Chân Tiên thật vất vả đi qua.”

Nhẹ nhàng hơn!

Nếu đã buông lỏng, Vương An Nghiệp liền nắm chặt thời gian tiếp tục công lược: "Tiểu tỷ tỷ, ngài có thể giới thiệu một chút, trong phòng nghiên cứu này có thứ gì, có thể rút ra một huyết mạch dư thừa không?"

Sau đó, Vương An Nghiệp kể lại tình hình của Ninh Kham.

"Thì ra ngươi là muốn cứu người a." Khí linh Thánh Điện nói: "Chuyện này dễ làm, trong phòng nghiên cứu này có thiết bị tương quan. Bất quá, vẫn là được kế thừa "Thánh Cổ Bảo Điển" mà Huyết Tôn Giả đại nhân tu luyện, mới có thể sử dụng những thiết bị này."

"Bảo điển? Vì sao không phải là tiên kinh?" Vương Tông Xương kỳ quái hỏi: "Huyết Tôn Giả chính là Chân Tiên cảnh, không có tiên kinh, sao hắn có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh? Dùng bảo điển, cấp thấp quá?"

"Ngươi người nguyên thủy này biết cái gì." Bỗng dưng, một thanh âm tiểu cô nương vang lên. Kèm theo một quyển " điển tịch" cổ xưa, từ trong góc lảo đảo bay ra, "Bảo điển sao lại đê cấp rồi? Làm sao lại đê cấp rồi? Bộ tiên kinh nào, trời sinh chính là tiên kinh? Ai mà không phải từ các bậc tiền bối từng chút thôi diễn ra."

Cùng lúc đó, trên bản điển tịch kia hiện ra một nữ hài tử có tướng mạo xinh xắn lanh lợi, mang theo đôi cánh trong suốt đáng yêu, nàng chống nạnh sang trọng trách mắng: "Ngươi chẳng qua chỉ là một thành viên sơ cấp huyết sắc, dám chửi bới ta đường đường là thánh cổ. Thật ra ta sớm đã xem như nửa bước tiên kinh rồi, tự xưng bảo điển đó là khiêm tốn, điệu thấp ngươi hiểu hay không?"

"Thánh Cổ Bảo Điển?" Vương An Nghiệp hơi sửng sốt: "Tên này nghe có chút quen tai, đúng rồi, Lạc Tĩnh thái cô nãi nãi nhà ta, hình như tu luyện chính là Thánh Cổ Chân Pháp."

"Thánh Cổ chân pháp?" Cô bé có cánh tên là "Thánh Cổ" kia lập tức kích động hẳn lên, vỗ cánh trong suốt, không ngừng vờn quanh Vương An Nghiệp: "Có phải còn có một con cổ trùng nữa không? Rất giống với con ta?"

"Thật ra có cổ trùng, hình như gọi là Thiên Tàm gì đó, bề ngoài là một con tằm bảo bảo." Vương An Nghiệp trả lời,

“Không giống với dáng vẻ của ngài chút nào.”

“Ở đâu, mau dẫn các nàng tới gặp ta.” Thánh Cổ kích động không thôi: “Đó là vì Thiên Tằm chưa trưởng thành tới cấp mười một không bị huyễn hóa.”

…

Chương 34: Di chuyển sạch sẽ.

…

“Đó là thái cô nãi nãi nhà ta, mời lão nhân gia bà ta tới đương nhiên không thành vấn đề.” Vương An Nghiệp cũng không ngờ lại có thể có loại triển khai này, vội vàng khuyên: “Thế nhưng Thánh Cổ tỷ tỷ trước tiên đừng kích động, nói rõ mọi chuyện rồi hãy nói. Dù sao Lê Minh Minh Thánh Điện huyết sắc này đã phong bế mười vạn năm, lẽ ra không có quan hệ gì với Thánh Cổ Tộc.”

“Chuyện này vẫn là để ta nói đi.” Huyết Sắc Khí Linh tiếp lời, giải thích: “Lúc trước Huyết Tôn Giả đại nhân quyết định đi tiền tuyến trợ giúp Thánh Hoàng lão cẩu kia, đề phòng vạn nhất, lưu lại một vị đệ tử thân truyền bảo vệ 【Thánh Cổ Bảo Điển】 và một ít di sản.”

“Nhưng theo thời gian trôi qua, Huyết Tôn Giả đại nhân vẫn chưa trở về. Cuối cùng vị đệ tử thân truyền kia tự biết thọ nguyên còn lại không nhiều lắm, phong ấn mình trong dịch dinh dưỡng.”

“Sau đó bởi vì thay đổi địa chất, cây cột phong ấn Nguyên Thủy Thanh Long vỡ vụn, làm cho Nguyên Thủy Thanh Long sống lại. Nó vì tìm kiếm đường ra, ở trong phòng nghiên cứu đại náo một hồi, đánh vỡ không ít cột phong ấn thủy tinh, cuối cùng tìm được truyền tống trận trốn ra ngoài.”

“Dị động của phòng nghiên cứu đã đánh thức đệ tử thân truyền bị phong ấn của mình, sau khi nàng ta phát hiện Nguyên Thủy Thanh Long chạy trốn, liền mang theo Thiên Tàm đã hóa kén đuổi theo. Chỉ là sau khi nàng ta ra ngoài đã không còn tin tức, cho đến bây giờ vẫn chưa trở về…”

Vương An Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, ta nghe nói năm đó Thánh Cổ tộc vốn là một bộ lạc man hoang sinh tồn gian nan, mãi đến có một ngày Cổ Thần hàng lâm, truyền thụ cho bọn họ thánh cổ chân pháp và đạo dưỡng cổ, mới khiến cho cuộc sống của bọn họ dần dần tốt hơn.”

“Ta vẫn luôn cho đó là truyền thuyết cố sự, không nghĩ tới vậy mà lại là thật.”

Vương Tông Xương cũng khá cảm khái: “Không ngờ Ngũ cô cô tu luyện Thánh Cổ chân pháp cũng truyền ra từ Lê Minh thánh điện Huyết Sắc, xem ra nhà chúng ta có quan hệ sâu xa với Huyết Tôn Giả.”

“Chủ yếu vẫn là vì Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, cách địa bàn Vương thị chúng ta tương đối gần.” Vương An Nghiệp ngược lại coi như bình tĩnh, tổng kết: “Chỉ cần Vương thị chúng ta liên tục không ngừng phát triển lớn mạnh, tất nhiên sẽ có liên quan đến mối quan hệ này.”

Nhưng mà nói đến, lá gan của Huyết Tôn Giả cũng thật lớn.

Tính ra, vị trí của Lê Minh Thánh Điện huyết sắc này ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều hẳn là nằm trong nội địa hoàng triều, bên cạnh cách xa vạn dặm có một tòa huấn luyện doanh tân binh của Thần Vũ quân, nếu năm đó, làm không tốt chung quanh còn có binh doanh khác, thậm chí còn có thể còn có đô thị phồn hoa của nhân loại, đây quả thực là xây dựng hang ổ ngay dưới mí mắt Thánh Hoàng.

Thật đúng là, vừa tự tin, vừa kiêu ngạo.

“Ngươi đã nghe xong chuyện xưa, vậy ngươi còn không mau tìm truyền nhân cùng thánh cổ của ta tới?” Thấy đám người này nói xong còn cảm khái, Thánh Cổ Bảo Điển nhịn không được thúc giục, “Chỉ cần trong quá trình nàng tấn thăng Chân Tiên lại thay ta thôi diễn hoàn thiện một phen, nói không chừng ta có thể chân chính tấn thăng thành tiên kinh.”

“Biến thành truyền nhân rồi?” Vương Tông Xương thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Ta ngay cả chân pháp truyền thừa còn chưa có, ngũ cô nãi nãi thế mà cũng sắp lấy được nửa bước tiên kinh. Chênh lệch giữa người này, thật sự là quá lớn.”

“Thánh Cổ Bảo Điển tỷ tỷ đừng nóng vội, nhiều năm như vậy lát nữa sẽ tới, cũng không thiếu một lúc.” Vương An Nghiệp khuyên: “Không phải lúc trước nói tiền bối Huyết Tôn Giả có di sản sao? Nếu không, chúng ta kiểm kê trước?”

“Ngươi muốn làm gì?” Tiểu cô nương có cánh trong Thánh Cổ Bảo Điển kia cảnh giác nhìn Vương An Nghiệp: “Ta cảnh cáo

các ngươi đấy, đừng làm loạn, những thứ này đều là do người truyền thừa lưu lại.”

“Nhìn ngài nói kìa.” Vương An Tín cười khà khà nói: “Cho dù chúng ta làm loạn, ngài có thể bắt chúng ta làm gì?”

“Tên tiểu tử thối nhà ngươi, ta đánh chết ngươi!”

Nghe nói như thế, bộ bảo điển cổ xưa lập tức phành phạch bay đến đỉnh đầu Vương An Tín, đổ ập xuống đánh “bốp bốp bốp”.

Vừa đánh, nàng còn vừa mắng: “Tiểu tử thúi, bằng vào ngươi cũng dám đùa giỡn lão nương? Lão nương lúc trước chính là “Tà điển” nổi danh, “Cấm thư” mười đại nổi danh trên bảng có biết hay không?”

“Đừng đánh nữa, ta sai rồi, ta sai rồi.”

Vương An Tín bị đánh chật vật chạy trốn.

Hắn ngược lại muốn hoàn thủ, nhưng sợ đem bảo điển dễ như trở bàn tay làm hỏng mất. Đây chính là bảo điển nửa bước Tiên kinh cấp, vạn nhất hỏng, thái gia gia còn không phải tước bỏ hắn?

“Nếu là tà điển cấm thư, trước hết cứ gọi thái gia gia qua đây chủ trì đã.” Vương An Nghiệp nghe được lời nói của Thánh Cổ Bảo Điển, ngược lại không dám tự tiện quyết định, do dự nói: “Dù sao chuyện này liên quan đến tương lai của bà nội, vạn nhất tu sửa ra tật xấu thì không tốt.”

Theo Vương An Nghiệp giải quyết dứt khoát, không quan tâm Thánh Cổ Bảo Điển giữ lại như thế nào, mọi người vẫn như thủy triều rút lui trước.

Sau đó, trong thời gian chưa đầy một tháng, Vương Thủ Triết, Vương Ninh Hi, Long Xương đại đế và Vương Lạc Tĩnh gần đây tiềm tu ở Lũng Tả Học Cung đều lục tục chạy tới.

Sau khi người đến đông đủ.

Đoàn người lại lần nữa tiến vào Lê Minh Thánh Điện huyết sắc.

Bất quá lúc này đây, mọi người trước đi xa “thăm hỏi” Xích Mị Ma Sứ một chút.

Chiến sĩ Huyết Sào không có trí tuệ, dưới tình huống không có người chỉ huy hoàn toàn hành động theo bản năng. Đã qua một tháng, bọn họ vẫn chặn ở cửa chỗ tránh nạn đập cửa "vèo xèo", một chút cũng không có ý rời đi.

Hơn một trăm chiến sĩ Huyết Sào chen chúc ở cửa chỗ tránh nạn, thoạt nhìn cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, nhất là ba chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh trong đó, khí tức cực kỳ khủng bố.

Long Xương đại đế từ xa xa cảm nhận một chút, trong lòng cũng run sợ, trán mồ hôi chảy ròng ròng: "Thật không hổ là huyết tôn giả đại danh đỉnh đỉnh, thế mà có thể bồi dưỡng ra quái vật đáng sợ như thế. Ba con quái vật lợi hại nhất đó trẫm nhiều nhất có thể kiềm chế một con, nếu cứng rắn thì phải so tài, ai thắng ai thua còn khó nói."

"Bất quá, nếu như trẫm cầm Thương Long kiếm tới, hẳn là có tám chín phần nắm chắc có thể đánh thắng một con. Nhưng nếu muốn tiêu diệt toàn bộ những chiến sĩ Huyết Sào này, phỏng chừng còn phải gọi từ Tiên Triều một ít ngoại viện."

Vương Thủ Triết thoáng suy nghĩ một phen, nói: "Nếu đã như vậy, vậy trước tiên đừng nóng vội. Nếu gọi ngoại viện, không thể không chia chác không ít lợi ích. Vị Khương Tình Tuyết tiên tử kia trốn ở chỗ tị nạn Huyết Sắc trong chỗ tránh nạn, chắc hẳn sẽ không có nguy hiểm."

"Ha ha, ở bên trong cũng rất tốt, đỡ phải chúng ta chuyên môn phân người theo dõi nàng." Long Xương đại đế cười tủm tỉm nói tiếp một câu, sau đó nhìn về phía đỉnh đầu: "Huyết sắc khí linh tiểu tỷ tỷ, phiền tỷ giúp ta chuyển lời cho Khương tiên tử. Cứ nói lần này nàng vất vả, vì Vương thị và Đại Càn lập được công lớn, để nàng yên tâm ở bên trong. Chờ sau khi nàng đi ra, lại hẹn nhau chơi mạt chược."

Ài!

Trong lòng khí linh màu đỏ thở dài thật sâu.

Quả nhiên, không có thực lực thì không có quyền nói chuyện. Đầu năm nay, làm Khí Linh cũng không dễ dàng a!

Ngay lập tức, nó thành thật truyền lời thay Long Xương đại đế.

Trong chỗ tránh nạn của Huyết Sắc.

Xích Mị Ma Sứ nghe thấy khí linh truyền đạt, mặt đều đen.

Lão già Long Xương này quá mức.

Vốn nàng còn muốn, thân phận của mình còn chưa bại lộ, bọn họ nói không chừng sẽ nghĩ biện pháp cứu mình. Ai có thể nghĩ đến, tình nghĩa giữa Ma Hữu, lại mỏng manh như một trang giấy.

Nàng thật sự muốn xông ra ngoài đem toàn bộ chiến sĩ Huyết Sào dẫn đến trên mặt hắn.

Để hắn ta lại hả hê trên nỗi đau của người khác!

Chỉ tiếc, bây giờ có quái vật hung tàn chặn cửa, nàng đoán nếu như mình lao ra ngoài, nói không chừng ngay cả năm hơi thở cũng kiên trì không được, sẽ bị nện thành thịt nát!

Sau khi thị sát xong tình hình chỗ tránh nạn của Huyết Sắc, Vương An Nghiệp liền dẫn mọi người đến phòng nghiên cứu của Huyết Tôn Giả.

Loại quen thuộc này, giống như là thái độ dẫn người đến nhà mình làm khách, thật sự khiến cho khí linh màu máu im lặng một hồi. Đây cũng quá không coi mình là người ngoài.

Thánh Cổ Bảo Điển ngược lại là một trận kinh hỉ.

Nàng đã chờ rất lâu rồi lại một ngày này, mỗi ngày đều trông mong có một truyền nhân xuất hiện, chờ đến mức nó sắp tuyệt vọng rồi. Bây giờ thật vất vả mới chờ được, nó có thể không vui sao?

Cho dù Vương thị có một đám người đến, nhưng nó vẫn chú ý tới Vương Lạc Tĩnh.

Từ sau khi chính thức kế nhiệm Thánh Cổ Tộc thánh nữ bắt đầu chuyển tu 《Thánh Cổ Chân Pháp》, có năng lượng của bản mệnh linh cổ "Thiên Tàm" phản hồi, tốc độ tiến triển tu vi của Vương Lạc Tĩnh trở nên nhanh chóng.

Mấy năm trước, nàng đã thuận lợi tấn thăng đến Tử Phủ cảnh.

Lúc này, Vương Lạc Tĩnh một thân váy cổ sư màu đen đang yên tĩnh đi trong đám người.

Trên váy nàng thêu ký hiệu thần bí, dưới huyết sắc vầng sáng đang hiện ra nhàn nhạt vầng sáng, phảng phất có lực lượng

nào đó không biết chảy xuôi ở trong đó, làm cho khí chất vốn đã cực kỳ đặc thù trên người nàng càng tăng thêm vài phần thần bí.

So với trước đây, khí chất của nàng bây giờ càng thêm thành thục luyện đạt, rất hiển nhiên, kiếp sống thánh nữ nhiều năm cho nàng trưởng thành thật lớn.

Tuy nhiên, dưới sự trợ giúp của Vương thị, toàn bộ Thánh Cổ Tộc ở Nam Cương hiện giờ cũng đang xảy ra biến hóa nhật nguyệt dị, điều kiện sinh hoạt của các tộc nhân Thánh Cổ Tộc đang trở nên càng ngày càng tốt. Bởi vậy, uy vọng của Vương Lạc Tĩnh cũng càng ngày càng tăng, bây giờ đã triệt để thay thế được Thánh Nữ Đại, trở thành người có uy vọng cao nhất trong Thánh Cổ Tộc.

Mà trên bả vai Vương Lạc Tĩnh, còn nằm sấp một con Thiên Tàm béo ục ịch, đang ngó nghiêng chung quanh.

Đó là Thiên Tàm truyền thừa từ Thánh Cổ tộc.

Dưới sự bồi dưỡng thay thế của Thánh Cổ tộc, con Thiên Tàm này đã sớm đạt tới cấp chín, chỉ là bị giới hạn bởi thực lực của lịch đại chủ nhân, từ đầu đến cuối không cách nào đột phá, lột xác, càng không đạt được thực lực huyễn hóa từ trong miệng Thánh Cổ Bảo Điển.

“Ngươi chính là Vương Lạc Tĩnh ~ không tệ không tệ, dáng dấp cũng rất tốt, không hổ là truyền nhân của Thánh Cổ chân pháp.” Thánh Cổ Bảo Điển vui vẻ vòng quanh Vương Lạc Tĩnh vài vòng, mới nhớ tới một vấn đề vô cùng mấu chốt, “Tư chất huyết mạch của ngươi thế nào?”

“Ta là huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng thiên thượng.” Vương Lạc Tĩnh thần sắc bình thản, cho dù biết lần này mình có thể kế thừa một bộ nửa bộ tiên kinh, cũng không thất thố, nghiễm nhiên một tư thái lão đại hỉ nộ không lộ ra ngoài.

“Đại thiên kiêu” là gì?” Thánh Cổ Bảo Điển vẻ mặt hoang mang.

Ở thời kỳ Thần Võ, cũng không có thuyết pháp như “đại thiên kiêu”.

“Cũng tương đương với dáng vẻ Tiên Thiên tam trọng trung cao đoạn.” Vương Thủ Triết ở bên cạnh hỗ trợ giải thích nói:

“Trước mắt nàng đã là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, huyết mạch thức tỉnh đến đệ lục trọng.”

“Cấp độ huyết mạch có chút thấp a.” Lông mày Thánh Cổ Bảo Điển đều nhíu lại, có vẻ có chút không hài lòng, “Thế mà ngay cả Tiên Thiên Linh Thể cũng không đến. Cho dù những năm này ta tích góp không ít năng lượng thiên địa bổn nguyên, có thể giúp ngươi tẩy tủy phạt mao một lần, nhưng nhiều nhất chính là giúp ngươi tăng lên một bậc so với Tiên Thiên Linh Thể bình thường.”

“Chỉ là loại tư chất huyết mạch này mà nói, cũng chính là miễn cưỡng có thể kế thừa Bảo Điển, tương lai tu đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ cũng phải cố hết sức, chớ nói chi là trùng kích Chân Tiên.”

Vương Lạc Tĩnh nhíu mày, không nói thêm gì.

Nói thật, nàng cũng đã rất lâu không nếm qua loại tư vị bị ghét bỏ này. Bất quá, nàng cũng biết Thánh Cổ Bảo Điển nói là sự thật.

Nếu Chân Tiên cảnh dễ tu như vậy, cường giả Chân Tiên cảnh trên thế giới này cũng không đến mức ít như vậy.

“Thánh Cổ tiểu thư, sau khi Thần Vũ hoàng triều bị hủy diệt, văn minh của chúng ta hình thành đứt đoạn tầng, rất nhiều thứ đều đứt đoạn truyền thừa, thế cho nên tư chất huyết mạch tổng thể của nhân loại hiện giờ, so với thời kỳ Thần Võ yếu hơn rất nhiều.” Vương Thủ Triết sớm đã đoán được nó sẽ nói như vậy, không chút hoang mang nói: “Có điều, nếu ngươi có thể cung cấp một con Giá Y Huyết Cổ cao giai, trước khi Lạc Tĩnh tiếp nhận truyền thừa chắc có thể tăng tư chất lên đến Tiên Thiên Linh Thể.”

Huyết cổ Giá Y, cùng một cấp bậc chỉ có cái thứ nhất có hiệu quả, nhưng nếu như là Giá Y Huyết Cổ đẳng cấp cao hơn, công hiệu lại sẽ không chịu ảnh hưởng.

Bởi vậy, tuy rằng Lạc Tĩnh đã sử dụng qua một con Giá Y Huyết Cổ Vương, nhưng vẫn có thể sử dụng Giá Y Huyết Cổ đẳng cấp cao hơn.

“Tiên Thiên linh thể bình thường cũng không có tác dụng gì, ít nhất phải tiếp cận Tiên Thiên đạo thể, sau đó dựa vào năng

lượng bổn nguyên thiên địa ta tích góp được để tẩy tủy phạt mao, mới có cơ hội xông vào Tiên Thiên đạo thể." Thánh Cổ bảo điển nói năng hùng hồn: "Như vậy, tương lai mới có cơ hội trùng Chân Tiên."

"Thánh Cổ tiểu thư, thời đại khác nhau." Vương Thủ Triết khuyên: "Hiện giờ thế giới chúng ta cộng toàn bộ cường giả Chân Tiên cảnh đã biết lại cũng chỉ vẹn vẹn có bốn người! Trước khi kế thừa tiên kinh đã là người có đạo thể Tiên Thiên, càng chưa từng nghe nói qua."

"Không sai." Long Xương đại đế cũng ở một bên phụ họa: "Bây giờ cho dù là Chân Tiên chủng, tình huống bình thường cũng bất quá là Tiên Thiên Linh Thể các loại hoặc là Giáp đẳng tư chất, cần dựa vào tẩy tủy phạt mao khi truyền thừa tiên kinh, mới có thể miễn cưỡng bước vào hàng ngũ Tiên Thiên đạo thể."

"Nếu thật là Tiên Thiên đạo thể, chạy tới Tiên Triều cùng Chân Tiên chủng đoạt tiên kinh không thơm sao? Cần gì ủy khuất ngươi chỉ một bộ dã lộ bảo điển như vậy?"

"Lão già Lăng Hư cảnh nhà ngươi! Bản tiểu thư cũng không phải là loại dã lộ bảo điển! Bán bộ tiên kinh nghe nói chưa? Nghe nói chưa? Ngươi biết cái gì!" Thánh Cổ bảo điển tức giận đến sắc mặt đỏ lên, cánh quạt loạn xạ, cảm giác trên đỉnh đầu đều sắp bốc khói.

Nếu không phải thấy thực lực của Long Xương đại đế tương đối mạnh, phỏng chừng nàng đã ra tay đánh hắn rồi.

"Nghe nói qua." Long Xương đại đế ung dung nói: "Tiên triều chúng ta cũng có nửa bước tiên kinh. Sự khác biệt về bản chất giữa nó và tiên kinh chính thức nhất chính là… Tiên kinh mà nói, chỉ cần tiên chủng sau khi kế thừa tiên kinh tư chất có thể đạt tới Tiên Thiên đạo thể, không thiếu tài nguyên liền đại khái có thể tấn thăng Chân Tiên."

"Nhưng mà bán bộ tiên kinh, cho dù tư chất kế thừa đã đạt đến tiên thiên đạo thể, cũng dễ dàng kẹt ở Lăng Hư cảnh đỉnh phong. Cần dựa vào cơ duyên cùng ngộ tính, cùng với nghị lực tuyệt thế mới có khả năng tiến thêm một bước. Huyết Tôn Giả lúc trước vì sao phải làm Giá Y Huyết Cổ? Còn không phải bởi vì con đường nguyên bản bảo điển không xông lên được

Chân Tiên, mới muốn dựa vào chính mình đi ra một chân tiên chi đạo."

"Ý của đại đế là, định vị nửa bước tiên kinh này có chút xấu hổ?" Vương Thủ Triết xướng một hòa, phối hợp ăn ý: "Hiện tại thiên tài của thế giới này vốn đã cực kỳ hiếm có, nhu cầu có thể thỏa mãn đã có tiên kinh đã không tệ, không có khả năng lùi mà cầu thứ hai lựa chọn nửa bước tiên kinh."

"Không sai. Tiên chủng nửa bước tiên kinh nhìn trúng, tiên chủng lại chướng mắt nàng. Nhưng nửa bước tiên kinh lại chướng mắt tuyệt thế thiên kiêu bình thường, cảm thấy mình sắp xong rồi. Ôi chao!" Long Xương đại đế nói đến đây, thở dài, "Có điều, trước mắt mấy bộ bán bộ tiên kinh kia của Tiên Triều còn được, ít nhất các nàng đã từ bỏ ý nghĩ không thực tế, hạ thấp yêu cầu kế thừa."

"Nếu thật sự không được, vậy thì để Lạc Tĩnh đi Tiên Triều thử thời vận đi." Vương Thủ Triết cũng thở dài, giống như đã từ bỏ nói: "Chỉ cần ta nghĩ cách nâng cấp độ huyết mạch của nàng lên đến Tiên Thiên linh thể, hẳn là có thể tranh thủ được một bộ bảo điển thông dụng chứ? Dù sao mục tiêu của chúng ta cũng không cao, có thể tu luyện thành Lăng Hư cảnh đã rất thỏa mãn."

"Hoàn toàn không thành vấn đề." Long Xương đại đế vỗ ngực bảo đảm.

"Này này này!" Thánh Cổ Bảo Điển lập tức nóng nảy: "Ai nói ta không cần? Nếu thời đại thay đổi, vậy đương nhiên thời đại thuận theo cũng là lẽ đương nhiên. Dưới anh minh của ta chỉ đạo, vạn nhất còn có thể xông lên Chân Tiên? Dù sao bên này ta cũng có án lệ thành công, đường tu luyện Huyết Tôn Giả ta đều biết rõ, hơn nữa còn đặc biệt phù hợp với huyết mạch Linh Trùng Sư, dù sao cũng mạnh hơn so với những Tạp Bài Bảo Điển kia?"

Thành công rồi!

Vương Thủ Triết ném cho Long Xương đại đế một ánh mắt "hợp tác vui vẻ".

"Hừ!"

Long Xương đại đế quay đầu đi, không cho hắn sắc mặt tốt.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này, ngay từ đầu đã bàn tán nhiều về vị Đại Đế như hắn, đến bây giờ càng không để vị Đại Đế nửa thoái vị là hắn vào mắt.

Đặc biệt là tiểu tử này thỉnh thoảng còn khoác lác trước mặt mình, nói dưới ảnh hưởng sau màn của hắn, kinh tế và quốc lực của Đại Càn mấy năm nay càng ngày càng tăng.

Đây rõ ràng là đang mắng mình!

Dựa theo cách nói của hắn, Long Xương hắn tại vị hơn ba ngàn năm, chẳng phải thuần túy là hành hạ lung tung sao?

So sánh càng rõ ràng, Long Xương đại đế đương nhiên sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

Nếu không phải vì giúp Lạc Tĩnh có được nửa bước tiên kinh này, gián tiếp đề cao quốc lực và khí vận của toàn bộ Đại Càn, Long Xương đại đế mới lười để ý đến tiểu tử Vương Thủ Triết "ngày càng ngày hung hăng ngang ngược" này.

Như thế, tuy có chút khó khăn trắc trở, nhưng Lạc Tĩnh cuối cùng cũng xác định quan hệ với Thánh Cổ Bảo Điển.

Nàng có thể tiếp tục tu luyện Thánh Cổ chân pháp, đồng thời tích cực tăng tư chất huyết mạch lên, chờ sau khi tư chất của nàng tăng lên tới Tiên Thiên Linh Thể (tuyệt thế thiên kiêu), lại ở lúc tiếp nhận Bảo Điển tiến hành huyết mạch tẩy lễ, hiệu quả liền có thể đạt tới tối đa hóa.

Mà sau khi xác định danh phận, Thánh Cổ Bảo Điển cũng lập tức xem Vương Lạc Tĩnh là người một nhà.

Nàng chắp hai bàn tay nhỏ bé sau lưng, vỗ cánh bay bên cạnh Lạc Tĩnh, một tư thế đại lão: "Lạc Tĩnh à, đây là một ít danh sách lễ vật Huyết Tôn Giả để lại cho người kế nhiệm. Ngươi có thể ở phòng ẩn núp trong phòng nghiên cứu —— 【Bảo khố bí mật của Huyết Tôn Giả】, kiểm tra được lễ vật di sản."

"Chỉ tiếc, Huyết Tôn Giả nghiên cứu cuối cùng, cũng chính là giai đoạn từ trong cơ thể Nguyên Thủy Thanh Long thập nhị giai đỉnh phong rút ra huyết mạch tinh hoa, cùng huyết mạch Linh Trùng sư của ngươi cũng không phù hợp, nếu không chỉ dựa vào cái kia, có thể làm cho huyết mạch của ngươi tăng lên một mảng lớn. Đương nhiên, nguy hiểm khẳng định là có."

Thấy Thánh Cổ Bảo Điển lải nhải bên tai Lạc Tĩnh, Vương Thủ Triết chen miệng nói: "Không thích hợp Lạc Tĩnh, vậy chắc là thích hợp với Ly Lung nhà chúng ta nhỉ? Ly Lung chính là hậu duệ của Nguyên Thủy Thanh Long."

"Di sản để lại cho Lạc Tĩnh nhà chúng ta, dựa vào cái gì cho ngươi?" Thánh Cổ Bảo Điển tính tình không tốt lắm, vỗ cánh trợn trắng mắt nói: "Cho dù mình không cần, sau này bán nó đi, cũng có thể kiếm một số tiền lớn cho Lạc Tĩnh nhà chúng ta…"

Nhưng mà, nàng còn chưa nói xong, Vương Lạc Tĩnh đã bình tĩnh đưa danh sách cho Vương Thủ Triết: "Tứ ca ca ~ phần danh sách này đều cho ngươi."

"Ngươi ngươi ngươi…" Giọng nói của Thánh Cổ Bảo Điển đột nhiên dừng lại, phẫn nộ không tranh mà trừng mắt nhìn Vương Lạc Tĩnh: "Nha đầu ngươi thật là bại gia!"

"Ngươi biết cái gì?" Vương Lạc Tĩnh liếc nàng một cái, thản nhiên nói: "Gia tộc Vương thị chúng ta là một chỉnh thể. Ta có thể đi đến hôm nay, cũng là gia tộc một mực ở sau lưng giúp ta. Lê Minh Thánh điện huyết sắc này vốn là gia tộc mở ra, ta ở trong chuyện này cũng không có nửa phần công lao, tất cả thu hoạch đương nhiên đều giao cho gia tộc thống nhất phân phối."

"Lạc Tĩnh nói không sai." Vương Thủ Triết cười nói: "Trưởng Minh thánh điện huyết sắc này thuộc về di tích vô chủ, tất cả những gì lấy được từ nơi này đều là của Vương thị chúng ta, bao gồm cả ngươi."

"Ta là Lạc Tĩnh! Không không, ta là chính ta! Ta có quyền quyết định vận mệnh của mình!" Thánh Cổ Bảo Điển thét chói tai kháng nghị.

"Không, ngươi không có. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là một phần tài sản của Vương thị chúng ta." Vương Thủ Triết xoay người nói với Vương Tông Xương: "Tông Xương, ngươi dẫn theo tộc nhân dọn dẹp Lê Minh thánh điện huyết sắc một chút, thấy cái gì hữu dụng thì chuyển về."

"Vâng, tứ thúc."

Vương Tông Xương hưng phấn không thôi.

Hắn đã muốn làm như vậy từ lâu rồi, chỉ là trước đó ngại vì Lê Minh Thánh Điện huyết sắc này tương đối đặc thù, mà An Nghiệp chủ trì tất cả chuyện này cũng không phải là người cường thế, hắn mới một mực nhịn đợi đến khi Tứ thúc tới đây.

Bây giờ, nếu Tứ thúc đã lên tiếng, hắn liền có thể đại triển quyền cước.

"Viên thủy tinh này không tệ, dọn dẹp một chút có thể mài ra không ít thứ tốt."

"Mặc dù những giá kim loại này đã bị hỏng, nhưng dù sao cũng là di vật của Chân Tiên, tháo xuống rồi mang về, xem xem có thể trở về lò luyện lại hay không."

" Sàn nhà này… khá lắm, đây là kim loại hay là đá? Hơn mười vạn năm rồi, những sàn nhà này lau một chút lại vẫn sáng bóng như mới, thứ tốt! Người tới nhớ cho ta, lát nữa nạy lên mang về."

"Vạn Niên Đăng này lâu dài bất diệt, hàng tốt, đồ tốt, mặc kệ tốt xấu đều mang về, có thể tu luyện thì tu, không tu được thì dỡ nghiên cứu đi."

"Thi thể của những chiến sĩ Huyết Sào kia…"

"Nhị gia gia… thế này không tốt lắm nhỉ?" Vương An Nghiệp và Vương An Tín cùng một đám tiểu bối chú ý tới ánh mắt của Vương Tông Xương, nhịn không được da đầu run lên, vội vàng lên tiếng khuyên can: "Chung quy là hình người quái dị, ngài kiềm chế một chút."

"Mấy đứa nhóc các ngươi đều sinh trưởng ở thời đại tốt nhất, không thiếu ăn không thiếu, lại càng không thiếu tài nguyên tu luyện, đương nhiên không cảm thấy mấy thứ này ghê gớm lắm." Vương Tông Xương nghe vậy không khỏi cảm khái ngàn vạn: "Nhớ ngày đó khi ta còn nhỏ, nhà chúng ta đã nghèo lắm rồi, ngay cả một viên Tiểu Bồi Nguyên đan cũng phải tặng đi. Ăn một bữa linh thịt giống như lễ vật vậy, có chỗ nào giống như bây giờ, tùy tiện ăn linh nhục đâu."

Mặc dù Vương Tông Xương là chữ lót "Tông", nhưng ông ta là lão nhị cùng thế hệ, tuổi tác cũng chỉ nhỏ hơn Vương Thủ Triết năm sáu tuổi. Lúc trước khi Vương Thủ Triết kế nhiệm tộc trưởng, ông ta đã là đứa trẻ lớn mười hai mười ba tuổi,

đương nhiên khắc sâu ký ức gian nan trong đoạn năm tháng đó.

Cho đến hôm nay, hồi tưởng lại chuyện năm đó, hắn vẫn không nhịn được mà cảm khái ngàn vạn.

Hắn chỉ vào thi thể chiến sĩ Huyết Sào trên mặt đất, giải thích: "Thi thể của những chiến sĩ Huyết Sào này lại không có độc, hoàn toàn có thể chôn ở phía dưới một ít Linh thụ làm chất dinh dưỡng, như thế dù sao cũng tốt hơn là không công hủ hóa."

Dứt lời, hắn liền chỉ huy tộc nhân cùng gia tướng mang đến, bắt đầu vơ vét tất cả vật tư có thể vơ vét được, ngay cả một mảnh giấy, một mảnh vỡ thủy tinh, một ít vật liệu gỗ hư thối, cùng với sàn nhà, tường gạch vân vân đều không buông tha.

Khí Linh Huyết Sắc và Thánh Cổ Bảo Điển ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, run lẩy bẩy.

Vương Thủ Triết mới tới này không khỏi cũng quá hung tàn đi? Hắn hắn… Hắn đây là muốn tháo dỡ nhà của bọn họ!

Khí linh huyết sắc vạn phần tủi thân và uất ức, suýt chút nữa "oa" một tiếng khóc lên.

Nàng chờ đợi Lê Minh Thánh Điện huyết sắc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy không còn sao?

Vẫn là Vương An Nghiệp mềm lòng, ôn nhu an ủi: "Khí Linh tiểu tỷ tỷ đừng thương tâm, loại trạch viện âm u khủng bố như vậy chìm dưới đáy nước, ở cũng không có sức, ta có thể xây nhà cho tỷ một lần nữa."

…

Chương 35: Thủ Triết vui mừng vì có được 【Đạo khí 】

…

“Thật, thật sao?”

Huyết Sắc Khí Linh yếu ớt hỏi thăm.

“Không sai không sai.” Vương Tông Xương bang bên cạnh cạy gạch nói: “Vương thị chúng ta là một đại gia đình ấm áp, chờ sau khi ngươi chuyển qua, ngươi có thể cảm nhận được thế nào gọi là náo nhiệt.”

“Ai cần ngươi nhiều lời, trong những người này ngươi là người xấu nhất rồi.” Huyết sắc khí linh căm giận nói, “Ngay cả một viên gạch cũng không buông tha.”

“Ta Tứ thúc từng nói, cái này gọi là bảo vệ môi trường.” Vương Tông Xương sống lâu rồi, da mặt tự nhiên đủ dày: “Thời kỳ Thần Võ một gạch một ngói, công nghệ chế tác đều không tầm thường, chôn dưới nước quá lãng phí.”

Mà trong lúc bọn họ nói chuyện, bên kia, Vương Thủ Triết và Vương Lạc Tĩnh cũng đang sắp xếp di sản của Huyết Tôn Giả.

Giờ phút này Thánh Cổ Bảo Điển đã không còn đường lui gì đáng nói, cho dù nàng ta không cam lòng, nhưng thấy Lạc Tĩnh kiên quyết, cuối cùng vẫn mở ra 【 kho báu bí mật của Huyết Tôn Giả 】 trong phòng nghiên cứu.

Đây là một không gian trữ vật ẩn giấu, nguyên lý cùng loại với rương trữ vật, càng giống với không gian tùy thân của Vương Thủ Triết.

Nhìn từ bên ngoài, nó chính là một vách tường bình thường, cần phải kích hoạt dựa theo phương thức đặc biệt, sau đó mới xuất hiện một thông đạo không gian vặn vẹo.

Thông đạo không gian đen kịt thâm thúy, ánh sáng và năng lượng vừa tiếp xúc với nó liền sẽ bị thôn phệ trong nháy mắt, từ bên ngoài căn bản nhìn không ra bên trong có cái gì.

Vương Thủ Triết và Lạc Tĩnh cùng nhau bước vào thông đạo, rất nhanh đã biến mất trong thông đạo tối tăm.

Thánh Cổ Bảo Điển vội vàng vỗ cánh theo vào, ngay cả Long Xương đại đế cũng mặt dày mày dạn tung tăng đi theo phía sau, chuẩn bị đi vào mở rộng tầm mắt.

Phía sau Long Xương đại đế, còn lặng lẽ làm một lão Diêu.

Hàn Nguyệt Ngô thị của Tiên Triều cũng là danh môn lợi hại, tổ tiên của hắn cũng từng khai quật qua một di tích Chân Tiên. Trước kia Long Xương đại đế ở Tiên Triều du học, cũng từng ở Hàn Nguyệt Ngô thị nhìn thấy ghi chép tương quan, còn từng tham bái pho tượng tổ tiên Ngô Phán, nhưng bản thân hắn không có vận khí đó, ngay cả di tích Lăng Hư cũng chưa từng đụng tới.

"Thủ Triết à, lần này ta cũng coi như lập công, ngươi phải chia cho ta một đợt." Tâm tình của Long Xương đại đế có chút kích động nói.

"Bệ hạ, đây đều là di sản của cách thế sư tôn của Lạc Tĩnh truyền cho nàng, ngài đường đường một Đại Đế không biết xấu hổ đòi đồ của tiểu bối sao?" Vương Thủ Triết ung dung nói: "Hơn nữa, ngài chỉ tới xem náo nhiệt, lại lập công gì? Ngược lại Diêu tiền bối một đường tận tâm tận lực giúp đỡ chiếu cố tiểu bối, khai phá phó bản, quả thực vất vả."

"Ha ha, gia chủ khen trật rồi, lão nô chính là dựa theo phân phó của Nhược Lam đại nương tử, chạy chân chạy, hoàn thành một vài thao tác cơ bản." Lão Diêu bị khen đến mặt mày hớn hở, "Không thể chịu nổi hai chữ 'Vất vả'."

"Tên tiểu tử keo kiệt này! Trẫm thấy ngươi đừng gọi Vương Thủ Triết nữa, bảo Vương Thủ Tài được rồi…" Long Xương đại đế lại tức giận đến mức lông mày dựng ngược: "Trẫm tuy không động thủ, nhưng bản thân sự tồn tại của trẫm chính là một loại uy hiếp. Nếu không có trẫm, tiểu nha đầu Khương Tình Tuyết kia có thể nghe lời như vậy sao? Ngươi tốt xấu gì cũng phải chia cho trẫm một đợt ý tứ, bảo trẫm trả nợ đánh cược."

Vương Thủ Triết vỗ trán, ánh mắt khác thường nhìn Long Xương đại đế: "Ngài lại cược? Lần này nợ bao nhiêu!"

“Cái này… Cũng không tính là cược, chính là người một nhà giải trí.” Long Xương đại đế lúng túng xoa xoa tay nói, “Hiện tại còn kém một trăm mấy chục vạn tiên tinh, chẳng qua chỉ là nửa món tiền thần thông linh bảo. Lần này ta vốn có thể lật bản, trung kỳ còn thắng không ít, chính là hậu kỳ… Ai! Sớm biết như vậy thì thu…”

“Mấy người các ngươi có thể chú ý chút ảnh hưởng không? Trong nhà nhiều tiểu bối như vậy, để lại cho bọn nhỏ một chút chính diện, hình tượng tích cực khỏe mạnh, dẫn đầu tốt được không?” Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ.

“Ngươi nói cái gì vậy? Ta là một Đại Đế nửa về hưu, vì ức vạn con dân của Đại Càn, đều cẩn trọng vất vả mấy ngàn năm, lâm lão đánh mạt chược thì sao?” Long Xương đại đế tức giận đến mức dựng râu trừng mắt.

“Thủ Triết gia chủ yên tâm, các tiểu bối trong nhà đều coi bệ hạ là giáo tài học tập phản diện. Đánh bạc thứ này hại người không cạn, mọi người đều cho là giới.” Lão Diêu ở một bên cười nói: “Nhưng bệ hạ nói cũng đúng. Dù sao phí công cả đời, khó có được sở thích… Dù sao cũng không sống được bao nhiêu năm, không lâu sau sẽ trở thành tiên đế, gia chủ cứ theo hắn đi.”

“Lão già này… Rốt cuộc ngươi có phải người của trẫm không?” Long Xương đại đế trợn tròn mắt: “Nhược Lam rốt cuộc cho ngươi bao nhiêu lợi ích?”

“Bệ hạ, lão nô cũng phụng dưỡng ngài cả đời.” Lão Diêu nói, “Hiện giờ cũng không còn bao nhiêu năm sống tốt, dù sao cũng phải kiếm thêm chút tiền nuôi dưỡng lão, có chỗ dựa đúng không?”

“Lão già này! Đây là ngại trẫm nghèo…”

“Được rồi được rồi, hai người các ngươi đừng cãi nhau nữa.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ, giơ tay móc ra một xấp ngân phiếu bảo khố Vương thị từ trong nhẫn trữ vật, nhét vào trong ngực Long Xương đại đế: “Khoản nợ này của bệ hạ, ta dùng kho riêng trả thay ngài.”

“Thủ Triết, ngươi lại còn có kho tư bí mật?” Long Xương đại đế lập tức mặt mày hớn hở cầm lấy tờ ngân phiếu, ném cho

Vương Thủ Triết một ánh mắt 'Trẫm hiểu': "Ngươi yên tâm, với quan hệ giữa hai chúng ta, trẫm sẽ không tố cáo với Nhược Lam."

Ta cảm ơn ngươi a.

Vương Thủ Triết cũng không có nhiều biện pháp đối với Long Xương đại đế.

Chủ yếu là da mặt hắn quá dày. Lần này nghe được tin tức, nhất định phải dựa vào "trợ Trận", hỗ trợ khai thác phó bản Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, không phải là muốn cọ chút dầu sao?

Sau khi giải quyết Long Xương đại đế, mọi người cũng đã đến bên trong bí mật bảo khố.

So sánh với phòng nghiên cứu bên ngoài, không gian bên trong kho bảo vật bí mật không tính là lớn, đồ vật lại không ít, mỗi một kiện đều dùng thiết bị phong cấm chuyên môn bảo quản cẩn thận, rất hiển nhiên đều là vật phẩm trân quý.

Dưới ánh sáng nhu hòa sáng ngời, trên những vật phẩm kia các loại quang mang lưu chuyển, óng ánh như đèn neon.

Mọi người vừa đi vào, liền có loại cảm giác bị mù mắt.

Long Xương đại đế ngay tại chỗ hâm mộ đến trợn tròn mắt, ngay cả Vương Thủ Triết luôn luôn bình tĩnh cũng nhịp tim hơi nhanh hơn vài phần.

Cũng may, dù sao Vương Thủ Triết cũng đã gặp qua chuyện lớn.

Hơi trì hoãn một chút, hắn liền bình tĩnh lại, cầm danh sách bắt đầu cùng Lạc Tĩnh kiểm tra và sắp xếp di sản của Huyết Tôn Giả.

Đầu tiên là khối bảo vật này.

Trong danh sách có tất cả mười ba món thần thông linh bảo.

Vương Thủ Triết tỉ mỉ kiểm tra từng cái một, xác nhận số lượng và chủng loại đều tương ứng với nhau.

Những thần thông linh bảo này đa số là ba loại hình như Kiếm, Thuẫn, Đao, đây cũng là loại chủ lưu trong thần thông linh

bảo, áo giáp và cung cũng có vài món, ngoài ra chỉ có mấy món, là nhẫn, thước tương đối hiếm thấy.

Nhưng sau khi xác nhận xong, Vương Thủ Triết lại không nhịn được khẽ nhíu mày: "Thánh Cổ Khí Linh, linh bảo Thần Thông có phải hơi ít không?"

Linh bảo Thần Thông, ở thời kỳ Thần Võ đã thuộc về loại tinh phẩm có giá trị, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, ngay cả linh bảo Thần Thông của hoàng thất Đại Càn cộng lại cũng có hai mươi kiện, huống chi là di sản của một cường giả Chân Tiên Cảnh?

Phải biết, cường giả Chân Tiên cảnh thích hợp sử dụng nhất chính là "Tiên khí", mà Lăng Hư cảnh cường giả dùng thích hợp nhất là "Đạo khí", so sánh mà nói, trình độ trân quý của Thần Thông linh bảo kém hơn nhiều.

Dựa theo tính toán của Vương Thủ Triết, trong di tích Chân Tiên này, cho dù không có một trăm tám mươi món linh bảo Thần Thông thì cũng phải có mấy chục món chứ?

"Huyết Tôn Giả chi tiêu rất lớn, rất nhiều linh bảo thần thông đều bán đi." Thánh Cổ Khí Linh giải thích, "Có đôi khi còn phải ban thưởng một ít cho các thủ hạ, còn lại tự nhiên không nhiều lắm. Những thứ này, đều là những vật tương đối có ý nghĩa kỷ niệm trong quá trình trưởng thành của hắn, mới được hắn giữ lại."

"Mười mấy món còn không tốt?" Long Xương đại đế nhìn mà thèm: "Hoàng thất Đại Càn chúng ta từ Hàn Nguyệt Ngô thị phân chia, tổng cộng mới được phân đến một món đạo khí và hơn mười món thần thông linh bảo, còn lại đều là sau này chậm rãi tích lũy lại. Vương thị các ngươi thì hay rồi, hiện tại số lượng thần thông linh bảo đã sắp bằng Ngô thị chúng ta rồi!"

"Tứ ca ca, chiếc nhẫn này không tệ, 'Vô Tận Uyên' ngài dùng rất lâu có thể đổi lại." Vương Lạc Tĩnh vui vẻ cầm lấy một chiếc nhẫn tạo hình phong cách cổ xưa đưa cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết Bà khòm nhẫn kia, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Tàng hải." Giới chỉ lời ít mà ý nhiều đáp.

“Ừm, không nói nhiều, ta chỉ thích thần thông linh bảo như vậy. Tàng Hải bảo giới, tên cũng rất tốt.” Vương Thủ Triết tâm tình sung sướng thay thế nhẫn trữ vật, “Vẫn muốn một chiếc nhẫn trữ vật thần thông linh bảo, hôm nay cuối cùng đã được như nguyện.”

Bây giờ Vương thị cũng không phải là không có tài lực đi Tiên Triều mua một viên. Nhưng thứ nhất, số lượng nhẫn trữ vật thần thông linh bảo không nhiều lắm, cho dù là trong hội đấu giá cao nhất cũng rất hiếm thấy, phải thử vận may, thứ hai, nhu cầu của hắn cũng không mãnh liệt như vậy, chuyện này vẫn bị gác lại.

Dù sao, Vương thị còn rất nhiều chỗ cần dùng tiền.

Cho nên, những năm gần đây Vương Thủ Triết vẫn luôn dùng “Vô Tận Uyên” do Vương An Nghiệp đào thải xuống.

Long Xương đại đế ở một bên nhìn mà thèm thuồng không thôi.

Vốn hắn cũng có một cái “bảo giới Thao Thiết”, chỉ có điều theo đế tử An bắt đầu giám quốc, từng bước tiếp nhận quốc sự, hắn giữ lại nhẫn cũng không có tác dụng gì, đem Thao Thiết bảo giới truyền cho đế tử An.

Bây giờ hắn dùng nhẫn trữ vật cũng chỉ là cấp bậc gần như Vô Tận Uyên.

“Các linh bảo Thần Thông khác đều đăng ký một chút, bỏ vào bảo khố gia tộc. Đợi có thời gian rảnh ta sẽ kiểm tra năng lực của mỗi món linh bảo Thần Thông, xác định một chút điều kiện trao đổi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đã đến lúc mở rộng một đợt bảo khố gia tộc.”

Mặc dù trước đó Vương thị cũng có linh bảo Thần Thông, nhưng số lượng không nhiều, hơn nữa tất cả đều có chủ.

Lúc trước hắn còn lo lắng, Thủ Dũng, Thủ Liêm, Lạc Đồng, còn có Tông Xương đều sắp đột phá Tử Phủ cảnh, trong tay lại không có món linh bảo thần thông tiện tay nào. Pháp bảo cực phẩm hiện đang dùng trong tay bọn họ tuy rằng xuất từ doanh huấn luyện tân binh, phẩm chất không tầm thường, cho dù bọn họ tấn thăng Tử Phủ cảnh cũng có thể chống đỡ một thời gian, nhưng chung quy không phải kế lâu dài.

Hơn nữa, mấy năm nay gia tộc lại bồi dưỡng ra không ít đại thiên kiêu, trong đó lớn tuổi một chút, ví dụ như An Tín, qua bảy tám chục năm nữa cũng phải tấn thăng Tử Phủ cảnh, tương lai cũng cần linh bảo Thần Thông.

Có thêm một lô linh bảo thần thông vô chủ như vậy, có thể tăng nội tình gia tộc lên rất nhiều, cũng có thể tránh cho bọn Thủ Dũng sau khi đến Tử Phủ còn không có cục diện xấu hổ có thể dùng được linh bảo thần thông, tự nhiên là chuyện vui vẻ.

Mà ngoại trừ những linh bảo Thần Thông này, còn có hai linh bảo đặc thù, một trong số đó là bản đồ chất liệu đặc biệt, tên là 【Giang Sơn Đồ】, đây cũng là trân phẩm mà Huyết Tôn Giả cất giữ.

Tên hơi khoa trương, nhưng bên trong cất giấu linh mạch Cương Thổ cực phẩm cỡ nhỏ, thuộc loại vật phẩm không gian đặc thù có thể dung nạp sinh mệnh.

Vương Thủ Triết ước lượng một chút, phát hiện bên trong có khoảng mấy trăm mẫu linh điền cực phẩm, có thể dùng để trồng một ít linh dược cần bồi dưỡng lâu dài.

Bất quá, loại Giang Sơn Đồ này cũng có hạn chế, đó chính là một khi cố định, di động sẽ tương đối tốn thời gian và công sức, không giống như động phủ tùy thân có thể mang theo bên người.

Bởi vậy, nó tương đối thích hợp treo ở trong thư phòng, làm "hậu hoa viên" của thư phòng.

Nếu lại trồng một cây Ly Tiên phân thân, thúc đẩy linh dược linh thực sinh trưởng, hiệu quả tuyệt đối không chỉ là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Kiện còn lại là một kiện Linh Bảo giống như Chưởng Tâm Bảo Tháp, tên là 【Tàng Binh Tháp】.

"Thủ Triết, Tàng Binh tháp này chính là thứ tốt đó." Long Xương đại đế không ngừng hâm mộ nói: "Đây là một trong những loại chiến thuật bảo vật trứ danh thời Thần Vũ, không gian bên trong cực kỳ vững chắc, cũng có thể chứa đựng sinh mệnh thể. Khác với trữ vật giới chỉ, động phủ tùy thân có rất nhiều chỗ thiếu hụt. Nó chính là bảo vật chiến thuật có thể vận

chuyển binh lực, tiến hành tập kích bất ngờ! Thứ này ở Tiên Triều cũng hiếm thấy."

Chỗ thiếu hụt của nhẫn trữ vật thì không cần phải nói, không thể chứa vật sống, động phủ tùy thân lại có thể mang người, chỉ là không gian quá nhỏ, muốn mang theo rất nhiều người, dựa vào chúng thì không thực tế.

"Ngươi có thể giấu bao nhiêu binh lực?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Nhưng Tàng Thiên nhân cảnh có một ngàn chiến sĩ, ba mươi Tử Phủ cảnh, hai vị Thần Thông cảnh." Tàng Binh tháp dựng dục ra khí linh nói: "Chiến sĩ ở trong tháp có thể bảo đảm khí tức không lộ ra mảy may. Nhưng nếu số lượng cường giả quá nhiều sẽ có khả năng tiết lộ khí tức."

"Số lượng còn không ít." Vương Thủ Triết hài lòng nói: "Nếu vật này dùng tốt, có thể tạo thành hiệu quả kỳ binh tập kích."

Một đội quân như thế trùng trùng điệp điệp hành quân, tất nhiên động tĩnh không nhỏ.

Nếu như chỉ có một người hành động, hơn nữa vào thời khắc mấu chốt thả ra quân đội, chiến thuật có thể sử dụng liền trở nên linh hoạt thay đổi.

"Trẫm năm đó nếu có bảo vật này, sẽ trực tiếp giết đến thủ đô của Nam Tần và Tây Tấn." Long Xương đại đế thèm thuồng: "Hay là, tàng binh tháp này ngươi cho trẫm mượn trước, để trẫm hưởng sái một chút rồi nói sau."

"Bệ hạ, ngài đang chịu chết." Vương Thủ Triết nhét Tàng Binh tháp vào trong ngực: "Để bảo đảm bệ hạ có thể an ổn đến tuổi già, bảo vật này vẫn do ta bảo quản."

"Ngươi giữ lại cũng không có tác dụng gì, ngươi cả ngày ở nhà không đánh giặc." Long Xương đại đế trợn trắng mắt nói: "Không bằng nộp lên cho quốc gia, vừa lúc thừa dịp quốc chiến lần này sử dụng, đón đầu đánh cẩu Tây Tấn và heo Nam Tần."

"Đây là tài sản riêng của Vương thị ta, bệ hạ chớ suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, loại dị bảo này cũng không phải là đồ chơi, chỉ có ở thời khắc mấu chốt đột nhiên sử dụng mới có thể bảo đảm hiệu quả tối đa hóa, sau khi dùng một lần kẻ địch sẽ có phòng bị." Vương Thủ Triết mở miệng không chút lưu tình:

“Huống chi, lần quốc chiến này chính là đế tử An chủ trì đại cục. Vương thị chúng ta tự nhiên sẽ làm tốt bổn phận thần tử phụ tá. Bệ hạ không cần quan tâm quá nhiều, an tâm làm tốt vương bài của ngươi là được.”

“Là bài Đại Đế.” Long Xương đại đế kháng nghị nói: “Chỉ vương bài, há có thể hình dung ra tầm quan trọng của trẫm?”

“Bệ hạ cao hứng là tốt rồi.”

Vương Thủ Triết bình tĩnh bắt đầu kiểm tra những bảo vật khác.

Huyết Tôn Giả thân là một cường giả Chân Tiên cảnh, cho dù có nghèo hơn nữa thì cũng đường đường là Chân Tiên cảnh. Di sản hắn có thể lưu lại, không thể nào chỉ có bảo vật cấp bậc linh bảo Thần Thông.

Thử nghĩ một chút, ngay cả Đại Càn Ngô thị cũng có một kiện đạo khí truyền thừa, Huyết Tôn Giả sao có thể không có?

Chỉ là hơi tiếc nuối chính là, Huyết Tôn Giả chính là tội phạm truy nã, lại thích nghiên cứu, tiêu tiền như nước chảy. Cuối cùng, còn bởi vì giả chết bế quan nghiên cứu kỹ thuật mới mà trở nên nghèo hơn.

Bởi vậy, Huyết Tôn Giả chỉ để lại một kiện đạo khí làm di sản.

Nó được đặt ở giữa bảo khố bí mật, là một nơi vô cùng bắt mắt.

Đó là một cây cung, cùng với mười hai mũi tên.

So với trường cung bình thường thì cung này ngắn hơn một chút. Thân cung kia cũng không biết dùng vật liệu gì chế tác, ở dưới ánh đèn hiện ra ánh sáng như kim loại, có đường vân màu xanh đậm quấn quanh trên đó, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Mà vị trí vốn nên là dây cung, lại trống rỗng.

Cũng không biết lúc sử dụng phải kéo cung như thế nào.

Mà mười hai mũi tên kia, cũng đều là đặc chế, trên mũi tên khắc minh văn không nói, trên mũi tên cũng khắc rãnh máu, hiện ra lam quang sâu kín, làm cho người ta rất khó không nghi ngờ phía trên có phải là kịch độc tẩy huyết phong hầu hay không?

“Ta tên là Đồ Thánh Cung, là đạo khí Huyết Tôn Giả hao phí món tiền khổng lồ tìm người chế tạo ra, mục đích của hắn rất đơn giản, chính là muốn dùng ta giết chết Thánh Hoàng bệ hạ.” Đồ Thánh Cung rủ rỉ mà giới thiệu chính mình, “Ở đây thanh minh, đây chỉ là chấp niệm của Huyết Tôn Giả vọng tưởng mà thôi. Ta thân là một thanh đạo khí, lại hy vọng ta đi giết Thánh Hoàng bệ hạ… Ta không cảm thấy ta có thể gánh được trách nhiệm lớn này, những năm gần đây ta chịu áp lực rất lớn, hy vọng chủ nhân mới có thể thay đổi cái tên…”

Áp lực này thực sự quá lớn.

Danh nhi kêu quá lớn, không chống đỡ nổi! Chỉ vào một thanh đạo khí đi giết Thánh Hoàng, còn không bằng ở nhà tế châm chích một chút.

Vương Thủ Triết yêu thích Bà Sa cầm Đồ Thánh Cung nói: “Cung chính là chủ chiến tranh chi khí, dùng phải thận trọng, tốt nhất là không phát ra tiếng thì đã nổi tiếng kinh người. Cho nên, sau này ngươi gọi là “Cẩu đản” đi, tiện danh dễ nuôi.”

“Cmn…” Đạo Cung sửng sốt một lát, yếu ớt hỏi: “Ta có thể đổi được cái tên Đồ Thánh kia không? Bây giờ nghĩ lại, hình như cũng rất tốt.”

“Tứ ca ca lại bắt nạt bảo vật mới rồi.” Vương Lạc yên lặng cười nói: “Ta thấy dùng thận trọng rất tốt, cứ gọi là ‘Thận trọng’ đi, vừa vặn Tứ ca ca còn có một tấm thuẫn gọi là an toàn.”

“Thận trọng? Tên rất hay.” Đạo Cung Thận hưng phấn không thôi, “Ta thích cái tên này, chủ nhân mới ngài yên tâm, tuy rằng ta đánh không lại Thánh Hoàng bệ hạ, nhưng mà chờ ngài sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, chúng ta phối hợp đánh một chút Lăng Hư cảnh bình thường vẫn có thể, ví dụ như lão già nghèo Lăng Hư cảnh bên cạnh ngài.”

“?” Long Xương đại đế sầm mặt: “Ngươi nói ai nghèo?”

“Ngươi không nghèo, vì sao còn muốn chủ nhân nhà ta thay ngươi trả nợ cờ bạc?” Đạo cung thận trọng ăn ngay nói thật, “Ta cảnh cáo ngươi, chớ có ỷ vào vài phần tu vi khi dễ chủ nhân nhà ta, ta ‘thận trọng’ Đồ Thánh diệt tiên không đùa, đánh một lão già què vẫn được.”

“Ta cười ha hả, chỉ bằng một món đạo khí đã muốn đánh trẫm?” Long Xương đại đế tức giận đến xắn tay áo: “Nào nào nào, để đại đế gia gia của ngươi cho chút lợi hại ngươi xem trước đi.”

Vương Thủ Triết vội vàng khuyên một cung ra: “Thận trọng, lễ phép với Đại Đế, dù sao Đại Đế mặc kệ thành tích như thế nào, cũng coi như là vì Đại Càn trả giá ba ngàn mấy trăm năm, không có công lao cũng là có khổ lao.”

“…” Long Xương đại đế cười lạnh hai tiếng, từ khi quen biết tiểu tử này tới nay, chưa từng nghe hắn nói những lời dễ nghe, lần này ít nhất một tháng không muốn nói chuyện với tiểu tử này.

“Bệ hạ, ngài và một món đạo khí tức giận cái gì?” Vương Thủ Triết khuyên: “Hắn cũng chỉ trung thành hộ chủ mà thôi, cũng không biết mấy năm nay ngài cũng làm không ít công việc cho Vương thị ta, không tính là ăn không ở không.”

“…” Long Xương đại đế càng sâu hơn cười lạnh vài tiếng, quyết định ít nhất hai tháng không muốn nói chuyện với hắn.

Sau khi khuyên xong.

Vương Thủ Triết kiểm tra di sản còn lại.

Chủ yếu là để lại một ít linh thạch, dựa theo danh sách và kiểm tra hiện trường, tổng cộng có hạ phẩm linh thạch một ngàn vạn viên, trung phẩm linh thạch khoảng tám vạn viên, thượng phẩm linh thạch bảy trăm viên, cực phẩm linh thạch chín viên, còn có một viên gần như hoàn mỹ, bên trong ẩn chứa tiên linh chi khí dồi dào.

Vương Thủ Triết không nhịn được vuốt vuốt.

“Đây, đây là tiên linh thạch?” Long Xương đại đế nước miếng sắp chảy ra: “Đến đây, Thủ Triết bảo ta nhìn một cái, đời này trẫm còn chưa thấy tiên linh thạch đâu.”

…

Chương 36: Thu hoạch lớn! Đào hố chuẩn bị chôn người.

…

Vương Thủ Triết cũng hào phóng, trực tiếp ném Tiên Linh thạch cho Long Xương đại đế.

Long Xương đại đế hai tay cầm tiên linh thạch, giống như đang cầm một trân bảo hiếm có, trong mắt tràn đầy vẻ si mê: "Không ngờ đời này trẫm còn có cơ hội nhìn thấy tiên linh thạch."

Vương Thủ Triết cũng từng nghe nói về Tiên Linh thạch nhưng lại không cảm ngộ Long Xương như thế.

Hắn hơi hiếu kỳ nói: "Ta biết vật này hiếm lạ, cũng không biết vật này đã hiếm đến mức ngay cả bệ hạ cũng chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ, so với đạo khí còn quý giá hơn?"

"Tác dụng của Tiên Linh Thạch rất nhiều, tỷ như có thể để cho tu sĩ Lăng Hư cảnh lúc tu luyện có Tiên Linh Khí gia tăng, tốc độ tu luyện sẽ bạo tăng một mảng lớn. Lúc đột phá, Tiên Linh Thạch cũng có tác dụng thật lớn." Long Xương đại đế cảm khái nói, "Chỉ là Tiên Linh Thạch quá hiếm thấy, quá quý giá, không có Lăng Hư Cảnh nào lại dùng Tiên Linh Thạch để tu luyện. Tác dụng lớn nhất của nó đối với Lăng Hư cảnh chính là khi ở Lăng Hư đỉnh phong đột phá Chân Tiên có tác dụng phụ trợ không tệ."

"Đạo khí đương nhiên cũng trân quý, nhưng một khi luyện chế được Đạo khí liền có thể lưu truyền, trên lý luận tổng số lượng sẽ càng ngày càng nhiều. Mà Tiên Linh thạch thuộc về tiêu hao phẩm, đối với Chân Tiên mà nói cũng là bảo vật cực kỳ hữu dụng, bởi vậy số lượng tồn thế sẽ càng ngày càng ít."

Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Tiên Nhi và côn nhi đều là tiên chủng, dùng Tiên Linh thạch có thể gia tăng tốc độ trưởng thành của bọn họ không?"

"Đương nhiên có thể… Chỉ là ngàn vạn lần đừng làm như vậy." Long Xương đại đế vội nói, "Bây giờ bọn họ còn nhỏ tuổi, tốc độ phát triển trước mắt cũng không chậm, mà Tiên

Linh Thạch lại cực kỳ hiếm có. Cảnh tượng sử dụng tốt nhất chính là lúc Tiên nhi hoặc Côn nhi đột phá thập nhị giai lên thập tam giai sử dụng."

"Ngoài ra, bởi vì Tiên Linh Thạch cũng rất có tác dụng với Chân Tiên, nếu như trong tay ngươi cầm Tiên Linh Thạch tìm Chân Tiên để làm gì đó, chỉ cần không phải là chuyện quá khó khăn, cơ bản đều có thể đạt thành nguyện vọng."

"Được, vậy ta giữ lại trước, tùy theo tình hình mà dùng." Vương Thủ Triết gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ, viên Tiên Linh thạch này đoán chừng không thể đợi đến khi bọn họ mười hai giai đỉnh phong mới dùng, vậy quá lâu rồi.

"Thủ Triết, ngươi ngàn vạn lần đừng vội vã như vậy, cứ thoải mái tiêu xài." Long Xương đại đế lại khuyên nhủ: "Tuyệt đối đừng tưởng rằng Tiên Linh thạch rất nhiều. Ngươi nghĩ xem Huyết Tôn Giả là Chân Tiên nên mới truyền thừa lại một cái, mà trên đời này còn bao nhiêu di tích Chân Tiên để ngươi khám phá?"

"Bệ hạ, từ khi ta quen biết ngài đến nay, đây là lần ngài nói chuyện giống trưởng bối nhất." Vương Thủ Triết mỉm cười: "Ngài yên tâm, trước khi không có viên Tiên Linh Thạch thứ hai, ta sẽ không tùy ý sử dụng viên này."

"Hừ!"

Long Xương đại đế tức giận đến mức ném Tiên Linh thạch lại cho Thủ Triết.

Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, ba tháng, lần này ít nhất phải ba tháng không để ý tới Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cũng không để ý sự giận dỗi của hắn, thuận tay thu tất cả linh thạch và bảo vật lại.

Đừng thấy vừa rồi hắn đã nhanh tay mang nhẫn trữ vật của linh bảo Thần Thông "Tàng Hải" đến trên ngón tay, nhưng lúc này kỳ thật dùng vẫn là "Vô Tận Uyên".

Nhẫn trữ vật cần thông qua thần niệm tế luyện, cùng thần hồn của mình trói buộc cửa vào không gian, một lần chỉ có thể trói một cái.

Nếu không phải như thế, trên một ngón tay có thể đeo mấy cái, ngón chân cũng có thể đeo, sau đó còn có thể dùng dây thừng xâu nhẫn trữ vật thành vòng cổ, đai lưng, hoặc là vật trang sức kỳ quái và không thể miêu tả… còn có thể có rất nhiều dây chuyền và đai lưng.

Đây chẳng phải là biến thành kho quân nhu di động hình người sao?

Nói khoa trương hơn một chút, tỷ như Vân Dao phi thuyền vãng lai của Đại Càn và Tiên Triều, nếu bên trong nhét đầy nhẫn trữ vật, lần đó có thể chứa bao nhiêu thứ?

Tương ứng, đổi nhẫn trữ vật cũng tương đối phiền toái. Bởi vì một lần chỉ có thể buộc một cái, muốn đổi cái khác thì phải tháo cái cởi trói trước.

Hơn nữa, trước khi cởi trói còn phải lấy đồ vật trong nhẫn trữ vật ra, nếu không sau khi cởi trói sẽ không dễ lấy ra nữa.

Trong nhẫn trữ vật của Vương Thủ Triết có rất nhiều thứ, hiện tại cởi trói không tiện lắm, liền dứt khoát tiếp tục dùng Vô Tận Uyên, chờ sau khi về nhà lại thay đổi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Trong di sản mà Huyết Tôn Giả lưu lại, còn có một đống Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, bên trong đều là tâm đắc tu luyện cùng nhật ký mà hắn lưu lại.

Ngay từ đầu Vương Thủ Triết còn rất có hứng thú nhìn một lát, nhưng rất nhanh đã không còn hào hứng.

Huyết Tôn Giả hắn chính là một tòa nhà kỹ thuật huyết mạch cuồng nhiệt. Nguyên bản 【Thánh Cổ Bảo Điển】 chỉ là một bộ Cổ Tu Bảo Điển nghiêm chỉnh, mặc dù bên trong có một ít cổ thực kiếm tẩu thiên phong, nhưng tổng thể coi như là công pháp tương đối nghiêm chỉnh, kết quả bị hắn cứng rắn bồi dưỡng ra đồ vật tà môn như Giá Y Huyết Cổ.

Bất quá, mặc dù Giá Y Huyết Cổ có rất nhiều tệ bệnh, nhưng nếu hắn chỉ là mình lặng lẽ dùng, còn không đến mức gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng hắn không làm vậy.

Hắn không chỉ không từ thủ đoạn bắt đối tượng thí nghiệm, quy mô hóa bồi dưỡng Giá Y Huyết Cổ, tiến hành thí nghiệm nhân thể quy mô lớn, chế tạo ra rất nhiều chiến sĩ Huyết Sào, còn kích động nhân tâm, cổ vũ tà giáo tư tưởng "sáng tạo nhân loại mới". Thần Vũ hoàng triều không cấm hắn cấm ai?

Quan phương Thần Vũ hoàng triều phán cho hắn tội phản nhân loại, thật sự là một chút cũng không oan.

Ngay cả 【 Thánh Cổ Bảo Điển 】 vốn rất nghiêm chỉnh cũng bị phán định là 【 Tà Điển Cấm Thư 】.

Hết lần này tới lần khác bản thân Huyết Tôn Giả còn không phục lắm.

Trong " nhật ký" của hắn, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện oán niệm và nhục mạ Thánh Hoàng, tỷ như "Thánh Hoàng lão cẩu" gì đó, "Thánh Hoàng lão tặc", xưng hô như vậy sẽ lập tức mở miệng.

Ngoài ra, còn có "dựa vào cái gì đạo của ngươi chính là đại đạo, đạo của người khác đều là bàng môn tà đạo?"

Theo Vương Thủ Triết thấy, huyết mạch không phải không thể nghiên cứu, nhưng không thể tiến hành thí nghiệm cơ thể người với quy mô lớn chỉ vì cái lợi trước mắt như thế, mà phải có giám sát, có quy phạm nghiên cứu.

Giống như trước khi Vương Thủ Triết xuyên việt, nhân loại đã có nghiên cứu tương đối sâu về gen, nhưng nếu không phải các quốc gia đều có đủ loại gông xiềng nghiêm khắc, có trời mới biết sẽ có bao nhiêu Ngưu Quỷ Xà Thần trong nhà khoa học gây chuyện, lại sẽ nghiên cứu ra thứ biến thái gì đó.

Con người Huyết Tôn Giả này, tuy rằng Vương thị chiếm rất nhiều tiện nghi của hắn, hơn nữa cuối cùng cũng là vì bảo vệ Nhân tộc mà chiến, hy sinh trên chiến trường. Nhưng rất nhiều lý luận và suy nghĩ của hắn, Vương Thủ Triết vẫn không cách nào đồng ý.

Công là công, quá là qua.

Tên khốn này quá thiên vị, cũng quá điên cuồng.

Nếu không phải có hạn chế và áp chế của Thánh Hoàng bệ hạ, không chừng hắn có thể làm ra huyết sắc thần triều kinh

khủng, sau đó một lời không hợp liền thí nghiệm đại quy mô cơ thể người.

“Lạc Tĩnh à, đạo của Huyết Tôn Giả có thể suy nghĩ tham khảo, nhưng không thể bắt chước. Con người của hắn về nghiên cứu huyết mạch quá mức cực đoan.” Vương Thủ Triết thấm thía nói: “Ca càng hy vọng tương lai ngươi có thể đi ra khỏi Lăng Hư chi đạo và đạo của Chân Tiên. Đi chậm không sao, người một nhà chúng ta cùng đi, vững vàng đi.”

“Ta chỉ cầu người một nhà chúng ta có thể an an ổn ổn sinh hoạt, mà không phải đi xưng bá thế giới cùng chinh phục vũ trụ các loại.”

Vương Thủ Triết cũng có chút lo lắng cho Lạc Tĩnh, lo lắng nàng ta sẽ vì đạt được thực lực đi cực đoan, dù sao từ nhỏ nha đầu này cũng là một cô gái có chút cực đoan và cấp tiến, tâm tư thâm sâu. Rất nhiều lúc, hắn thật ra đều đoán không ra Lạc Tĩnh đang suy nghĩ cái gì.

Toàn bộ Vương thị, người có thể khiến nàng nghe lời, đại khái cũng chỉ có Tứ ca ca là mình.

“Ừm, Tứ ca ca, ta đều nghe lời ngươi.” Vương Lạc Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu: “Ngài yên tâm, ta sẽ không xằng bậy. Huống hồ thứ ta thích chỉ là Linh Trùng sư mà thôi, không có hứng thú với nghiên cứu huyết mạch gì đó.”

“Về phần xưng bá thế giới, chinh phục vũ trụ các loại, nếu Tứ ca ca có hứng thú, ta sẽ phụng bồi. Nếu Tứ ca ca không có chí này, vậy ta cũng không sao cả.”

Cứ như vậy, Vương Thủ Triết yên tâm.

Dù sao vết xe đổ của Huyết Tôn Giả vẫn còn ở trước mắt, Vương Thủ Triết cũng không muốn Lạc Tĩnh đi theo con đường cũ của hắn.

“Bệ hạ, ngài yên tâm rồi chứ.” Vương Thủ Triết cười khanh khách nhìn Long Xương đại đế: “Vương thị chúng ta, tuy rằng bởi vì huyết cổ Giá Y mà nhận được lợi ích, nhưng tuyệt đối sẽ không đi con đường cũ của Huyết Tôn Giả, phản xã hội của Phản Nhân tộc.”

“Ha ha, ta cũng là đi theo xem náo nhiệt, không phải là không tin tưởng Thủ Triết.” Sau khi Long Xương đại đế bị vạch trần

mục đích thật sự, vẻ mặt ít nhiều có chút xấu hổ: “Vương thị các ngươi từ trước đến nay đều đứng thẳng. Đặc biệt là Thủ Triết ngươi, tính cách bình thản, không tranh với đời, quả quyết sẽ không phát triển theo hướng phản nhân loại.”

“Cũng chính là lão tiểu tử Khương Chấn Thương kia, ngươi còn chưa quen thuộc với Thủ Triết, có chút không yên lòng, nhất định phải để ta chú ý một chút.”

“Hiểu, hiểu.” Nụ cười của Vương Thủ Triết không thay đổi: “Khương thánh chủ là chủ nhân của thánh địa, mà chức trách của thánh địa lại là mục tiêu lớn nhất để bảo vệ Nhân tộc. Một số kỹ thuật phi pháp được Lê Minh Thánh điện huyết sắc khai quật ra, Vương thị chúng ta tuyệt đối sẽ không chiếm làm của riêng, càng sẽ không nghiên cứu sâu.”

Khương Chấn Thương ủy thác Long Xương đại đế đến đây quan sát một chút, đoán chừng cũng là sợ Vương Thủ Triết không chịu nổi dụ hoặc, học Huyết Tôn Giả kia âm thầm tiến hành thí nghiệm cơ thể quy mô lớn, sau đó từng bước một đi lên cục diện đối lập với Tiên Triều.

Vương Thủ Triết không ngốc đâu.

Trường Ninh Vương thị của hắn từ trước đến nay đều là chính miêu hồng, thanh bạch bạch, bây giờ cơ sở đã đánh khá vững vàng, chỉ cần dựa theo trình tự đã định, không nhanh không chậm phát triển tiếp, Vương thị sẽ có tương lai rộng lớn.

Đầu óc hắn hỏng hóc mới có thể toàn bộ tiếp nhận cách làm của Huyết Tôn Giả.

“Nếu bệ hạ đã không nghi ngờ, vậy tạm thời rời đi trước một chút, ta và Lạc Tĩnh có chút chuyện riêng muốn nói.” Vương Thủ Triết thuận miệng xua đuổi.

“Hừ! Thủ Triết, tiểu tử ngươi thật sự càng ngày càng không để trẫm vào mắt.” Long Xương đại đế tức giận trừng mắt, xắn tay áo nói: “Thái độ này của ngươi, ngươi sẽ mất đi trẫm, biết không?”

“Bệ hạ bớt giận, hai huynh muội người ta muốn nói chút chuyện riêng, chúng ta đích xác không nên xen vào.” Lão Diêu bất đắc dĩ kéo Long Xương đại đế lại, vừa dỗ, vừa kéo hắn rời khỏi bảo khố bí mật của Huyết Tôn Giả.

Trong lòng lão Diêu cũng mệt mỏi, dường như hai người Thủ Triết và bệ hạ chưa từng vỗ liên hồi.

Hai người ở cùng một chỗ chỉ cần hơn một khắc đồng hồ, liền bắt đầu châm tiêm đối mạch mang mà bóp.

Dường như trời sinh có tương tính bất hòa.

Sau khi rời khỏi bảo khố, Long Xương đại đế tựa hồ vẫn chưa hết giận, hùng hùng hổ hổ nói: "Lão Diêu à, tiểu tử Vương Thủ Triết kia nhất định là thổ hoàng đế đã quen làm, nhìn thấy khí độ lạnh thấu xương của đại đế này của trẫm, trong lòng tràn ngập hâm mộ ghen ghét, nói chuyện mới sặc người như vậy."

"Hừ, nếu đổi lại là trẫm lúc còn trẻ tính tình nóng nảy, không chừng còn không đủ cho hắn mở mang kiến thức, cái gì gọi là "Đại đế chi uy" rồi! Hừ hừ, trẫm cũng chỉ là nể mặt Nhược Lam đại nương tử, không so đo với tiểu tử thối kia mà thôi."

Lão Diêu trợn trắng mắt nói: "Bệ hạ, Thủ Triết gia chủ vừa mới trả hết nợ cờ bạc cho ngài, ngài không thể niệm chút tình của hắn được sao?"

"Cũng đúng. Thôi thôi, nể mặt hắn là kẻ có tiền, trẫm sẽ không so đo với hắn." Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng, dáng người cao ngất hùng vĩ, vẻ mặt khí độ phi phàm.

Không thể không thừa nhận, lúc Long Xương đại đế không làm yêu, bề ngoài vẫn rất có khí độ của đại đế, bề ngoài quả thực không tầm thường.

"Đại đế gia gia." Lúc này, Vương An Nghiệp như một làn khói chạy tới: "Bên kia có mấy cây cột thật lớn, tộc nhân thi công đội khí giới không mang đủ, có chút tháo không được, làm phiền ngài ra tay."

Sống lại rồi!

Long Xương đại đế sáng mắt lên: "Miễn nợ không?"

"Không thành vấn đề, có thể miễn một bộ phận." Vương An Nghiệp thống khoái nói.

"Được được được, chuyện này đơn giản, không phải chỉ là gỡ mấy cây cột thôi sao?" Long Xương đại đế xắn tay áo lên liền đi cùng Vương An Nghiệp rồi, vừa đi vừa nói: "An Nghiệp à,

trẫm sẽ cho ngươi nhìn một chút, cái gì gọi là ” oai của Đại Đế”.”

Không bao lâu sau.

Trong đội ngũ thi công của Vương thị, truyền ra từng tiếng thán phục sợ hãi.

“Thật không hổ là Đại Đế, sức mạnh thật lớn.”

“Đại Đế thần uy, một cây cột khổng lồ như thế mà lại có thể tay không phá xuống.”

“Nếu ta có thực lực Lăng Hư cảnh thì tốt rồi, hiệu suất chuyển gạch mỗi ngày nhất định rất cao, tốc độ tích lũy điểm cống hiến của gia tộc nhất định rất nhanh.”

Trong từng tiếng khoe khoang, Long Xương đại đế càng làm tốt hơn.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, không tốn bao lâu, bình minh thánh điện huyết sắc đã bị phá hủy gần hết, chỉ để lại chỗ tị nạn huyết sắc chật ních chiến sĩ Huyết Sào vẫn ở nguyên tại chỗ.

Tòa Lê Minh Thánh Điện huyết sắc này là kiến trúc điển hình của thời kỳ Thần Võ, kết cấu bên trong thật ra tương đối phức tạp, chỉ là mặt tường đã có vài tầng kết cấu, bên trong còn có hệ thống trận pháp phức tạp. Bất quá, Vương thị “Phá nhà” cũng là chuyên nghiệp, còn có Cơ Vô Trần cùng Vương An Nghiệp hai người tinh thông trận pháp này, đây hết thảy đều không phải vấn đề.

Bất tri bất giác, di tích Huyết Tôn Giả gần như bị dọn sạch.

Lão tổ Long Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc nhìn thấy hiệu suất ” dỡ nhà” này của Vương thị, cũng bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Phải dỡ bao nhiêu di tích mới có thể luyện ra độ thuần thục như vậy?

Đối với loại hành vi “vơ vét đất mẹ như Vương thị cũng không buông tha” này, hắn cũng không phải không có ý kiến, nhưng suy xét đến Vương thị còn chuyên môn để lại cho Vương Ly Lung một “vật thí nghiệm” có thể tăng tư chất huyết mạch trên

diện rộng, cho nên cũng không nói gì thêm, mặc cho bọn họ đi.

Dù sao, những Bảo Điển kia và máy móc Nguyên Thủy Thanh Long tộc cũng không dùng được.

Chuyển đồ xong, tiếp theo chính là quá trình tiêu hóa lâu dài.

…

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sau một khoảng thời gian.

Trường Ninh vệ, Tân Bình trấn.

Trên đường phố phồn hoa cách bến cảng không đến ba dặm, đứng lặng một tòa kiến trúc tràn ngập cổ vận.

Toàn bộ kiến trúc phong cách cực kỳ đơn giản, nhưng rộng rãi mà đại khí. Dưới ánh chiều tà, cột trụ trắng noãn, cổng vòm cao cao cùng với huy hiệu màu vàng khảm ký gia tộc trên đỉnh kiến trúc, đều phảng phất bao phủ lên một vầng sáng màu đỏ vàng, tràn ngập cảm giác thần thánh.

Nếu có người quen thuộc kiến trúc lịch sử ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, phong cách kiến trúc này rõ ràng là phong cách kiến trúc từng lưu hành thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Loại kiến trúc phong cách này ngẫu nhiên có ở Tiên Triều, ở Đại Càn bên này lại tương đối hiếm thấy, thế cho nên sự tồn tại của tòa kiến trúc này có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Trên đỉnh kiến trúc còn treo một hàng chữ rất lớn. Xung quanh chữ được khảm tinh thạch thật nhỏ, nối với hệ thống trận pháp trải rộng toàn bộ tửu điếm.

Bây giờ đã là hoàng hôn, tuy sắc trời còn chưa hoàn toàn tối, nhưng những tinh thạch này cũng đã sớm sáng lên, tản mát ra thải quang rực rỡ, so với ban ngày còn bắt mắt hơn.

Mà nội dung của chữ rõ ràng là “Vương thị liên tỏa đại tửu điếm”, cùng với bốn chữ “Tân Bình phân điếm” nhỏ hơn một chút.

Rất hiển nhiên, thân phận công trình kiến trúc này đã được miêu tả sinh động.

Nhiều năm qua đi, từng chỉ là xây dựng để chiêu đãi tửu điếm lớn của Vương thị thông gia, quy mô sớm đã xưa đâu bằng nay, ngay cả bản thân chiêu bài "Vương thị đại tửu điếm" này cũng đã sớm từ một tửu điếm đơn thuần, thăng cấp thành một tập đoàn công ty lấy ngành sản xuất khách sạn làm chính. Chi nhánh chi tiệm của Vương thị đại tửu điếm cũng mở một nhà lại một nhà.

Quán rượu ở Tân Bình trấn, là một trong những chi nhánh của tửu điếm lớn của Vương thị.

Giờ phút này.

Trong đại đường tửu điếm, mấy nữ tử mặc trang phục tửu điếm đang đứng ở trung tâm, mặt tươi cười làm thủ tục cho khách mới vào ở.

Trong mấy nữ tử, có một người khí chất đặc biệt nhô ra, thoạt nhìn quả thực như kiều hoa chiếu nước, điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta kìm lòng không được liền sinh ra thương tiếc.

Nữ tử này rõ ràng là Thanh Cơ đã lâu không gặp.

Là một trong những đệ tử tâm phúc dưới trướng Xích Mị Ma Sứ, tố chất tâm lý của Thanh Cơ thật ra cũng không tệ lắm. Mặc dù ngay từ đầu có chút bối rối, nhưng sau khi biết sư tôn tạm thời không để ý đến mình, nàng rất nhanh liền tỉnh táo trở lại, bắt đầu cố gắng thích ứng thân phận mới của mình, vừa giả trang "đại tiểu thư gặp nạn", vừa lặng lẽ thăm dò tình huống chung quanh.

Một khoảng thời gian sau, nàng dần dần cũng thành thói quen.

Nhanh nhẹn đăng ký cho một khách hàng, giao thẻ phòng cho hắn, đổi lại người tiếp theo, động tác của nàng vô cùng thuần thục, có vẻ đâu vào đấy.

Bất tri bất giác, sắc trời bên ngoài đã triệt để tối xuống, lưu lượng khách trong tửu điếm cũng ít đi rất nhiều, chỉ còn lại lẻ tẻ một hai người còn đang làm thủ tục vào ở.

Thanh Cơ lúc này mới rảnh rỗi, nhịn không được xoa xoa hai má.

Nở nụ cười một ngày, mặt nàng cười đến sắp cứng đờ.

“Mệt quá đi.” Nhân viên nhiệt tình bên cạnh thấy thế liền quan tâm nàng một câu, thuận tiện nhắc nhở nàng, “Vừa hay, thời gian tan làm cũng đã đến giờ rồi, ngươi mau đi tan ca đi. Thừa dịp hiện tại nhanh chóng đi ăn một chút gì đó, vừa lúc đi học sớm một chút. Đi trễ thì không chiếm được vị trí tốt đâu.”

Trải qua nàng nhắc nhở như vậy, cuối cùng Thanh Cơ mới nhớ tới hôm nay còn có một trận chiến mạnh phải đánh.

Sắc mặt nàng trầm trọng gật gật đầu, cũng lười khách khí: “Vậy ta đi trước.”

Thu dọn một chút đồ vật, nàng rời khỏi tửu điếm, vội vàng tìm địa phương ăn chút gì đó, rồi lập tức trở về tửu điếm.

Cái gọi là “lớp học đêm”, thật ra là “lớp huấn luyện nền tảng” mà Vương thị vì trợ giúp “nhân viên ngoại lai” mới đến mau chóng thích ứng hoàn cảnh mà thiết lập, bởi vì thời gian tổ chức thường là buổi tối, cho nên mới theo thói quen gọi là “lớp học đêm”.

Hôm nay nàng đi làm ở tửu điếm, đương nhiên cũng tham gia “lớp học đêm” của tửu điếm.

Những thứ giáo dục ban đêm tương đối vụn vặt, có cương vị huấn luyện vị trí liên quan trong tửu điếm, cũng có “lớp xóa mù chữ” cơ bản, thỉnh thoảng còn tổ chức các trận thi đấu “cuộc thi đấu võ nghệ” và “kiến thức căn bản”, nếu có thể đạt được thành tích tốt trong trận đấu, bình thường sẽ có không ít phần thưởng, đôi khi là phần thưởng tiền mặt, đôi khi là phần thưởng vật chất, cũng có thể là thăng chức tăng lương.

Thanh Cơ tới sớm.

Lúc nàng đến, trong phòng chỉ có mấy người ngồi. Cũng bởi vậy, nàng liếc mắt một cái liền thấy được một bóng người quen thuộc —— Tử Cơ.

So với một thân quần áo nghề nghiệp, nàng xinh đẹp rực rỡ thì tình hình của Tử Cơ kém hơn không ít. Nàng mặc áo vải màu xám của nhân viên hậu cần tửu điếm, chịu được mài mòn, cũng không tính là đẹp.

Khuôn mặt xinh đẹp tư thế hiên ngang lúc này cũng có chút buồn bực.

“Làm sao vậy, tiểu Tử Nhi? Hôm nay không thuận lòng?” Thanh Cơ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống dùng thần thức truyền âm, trong giọng nói không thiếu trêu chọc.

Tửu lâu này có một chỗ tốt, đó chính là cường giả tọa trấn nơi này mạnh nhất cũng chỉ Thiên Nhân cảnh, ngoại trừ không thể động thủ, những phương diện khác ngược lại tiện lợi hơn rất nhiều, thần thức truyền âm gì đó hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện.

“Có thể thuận lòng không?” Lông mày Tử Cơ khẽ động, yếu ớt truyền âm: “Ngươi đúng là thoải mái, chỉ cần ngồi ở tiền đài làm đăng ký, tính sổ là được rồi, đâu giống như ta, mỗi ngày đều phải sửa sang trăm gian phòng, bận rộn đến mức ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.”

Nàng cũng không phải ngại mệt, dù sao lấy thể chất Tử Phủ cảnh của nàng, làm chút chuyện tiêu hao thể lực như vậy không đáng kể chút nào. Nhưng nàng thật vất vả mới từ tầng dưới chót ma triều từng chút một bò dậy, tu thành Tử Phủ cảnh, sớm đã quen người khác hầu hạ nàng, làm sao có thể cam tâm tình nguyện đi hầu hạ người khác?

Hầu hạ sư tôn, tốt xấu gì nàng còn có thể hưởng chút lợi ích, bây giờ thì tính là gì? Những người Linh Đài cảnh, Luyện Khí cảnh, thậm chí ngay cả người bình thường không có tu vi, có thể cho nàng cái gì?

Hơn nữa, Vương thị này thật sự bị bệnh.

Một cái tửu điếm xa hoa như vậy, cư nhiên cho phép người bình thường không có tu vi vào ở không nói, thậm chí ngay cả phòng khách cho người bình thường ở cũng dùng đèn lưu ly, đồ ăn lưu ly, ngay cả đồ dùng đều là tơ tằm, những người đó xứng sao?

Duy nhất làm cho nàng cảm thấy còn có chút vui mừng, đại khái cũng chính là, những chăn đệm thay đổi không cần nàng giặt.

Loại vật phẩm luyện khí Vương thị làm ra thật sự rất dễ dùng. Các nàng chỉ cần mang ga giường bẩn vào, bên trong sẽ trực tiếp giặt sạch, hong khô, các nàng chỉ cần lấy ra gấp một chút

là được. Nếu thật sự để cho nàng tự tay đi giặt những khăn trải giường, chăn màn này, nàng nhất định sẽ phát điên mất.

“Ai bảo lúc trước ngươi ghét bỏ tài liệu do Vương thị phát xuống vô dụng, không chịu học cho tốt?” Thấy Tử Cơ buồn bực như vậy, Thanh Cơ lại một chút cũng không đồng tình, ngược lại cười nhạo ở đáy lòng, “Phàm là lúc trước ngươi giống ta, tốn nhiều tâm tư học một chút, cũng không đến mức lưu lạc đến tận đây.”

Đều là đệ tử tâm phúc của Xích Mị Ma Sứ, quan hệ giữa nàng và Tử Cơ tự nhiên không tính là hòa thuận, vì tranh đoạt sự chú ý và sủng ái của sư tôn, hai người ngày thường cũng không ít lần ngắt lời nhau.

Đây cũng chính là hiện tại hai người đồng thời thân hãm địch doanh, ngoại trừ lẫn nhau cũng không có người nào khác có thể tín nhiệm, nàng nói chuyện mới hơi hàm súc một chút. Đổi thành trước kia, nàng không thể không hung hăng chế giễu một phen.

“Hừ! Ngươi chớ đắc ý quá sớm.” Tử Cơ tức giận hừ một tiếng: “Mấy thứ kia cũng không khó, cho dù bây giờ ta bắt đầu học cũng kịp. Lần trước lên lớp phu tử còn khen ta, không bao lâu nữa ta cũng có thể được điều đến đại sảnh làm việc.”

Chờ nàng vượt qua Thanh Cơ, nàng có thể cười nhạo ngược lại nàng!

“Được! Vậy chàng từ từ cố gắng nhé!”

Thanh Cơ ở trong lòng cười thầm không thôi, nhưng nàng lập tức nghĩ đến tình huống gần đây, liền không cười nổi nữa.

Nàng hỏi Tử Cơ: “Ngươi liên hệ với sư tôn sao?”

“Không có.” Nghe nàng nhắc tới đề tài này, trên mặt Tử Cơ cũng lộ ra vẻ u sầu: “Ta mượn cơ hội đi ra ngoài mua sắm, ngược lại cùng Ngọc Cơ móc nối. Nhưng bên phía nàng cũng không có tin tức của sư tôn, nói là đi theo Vương An Nghiệp đến Đại Hoang Trạch, sau đó không có tin tức truyền về. Cũng không biết rốt cuộc tình huống như thế nào.”

Nàng ngược lại không lo lắng sư tôn sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng tình huống hiện tại không liên lạc được với sư tôn, trong lòng nàng hoảng loạn a!

Cũng không thể cứ ở trong khách sạn của Vương thị mãi, làm công cho Vương thị được?

Tiền lương một tháng hai càn kim của Vương thị đủ để làm gì? Nếu ở Ma Triều, ngay cả tiền cơm ăn bữa cơm cũng không đủ.

Trong lúc hai người nói chuyện, những người khác trong phòng cũng đang nói chuyện phiếm với nhau, trò chuyện đều là những việc lặt vặt thường ngày, từ hôm nay ăn cái gì đến trấn nào son phấn vừa rẻ lại hữu dụng, lại đến công tử đẹp trai nhất, tính tình tốt nhất vân vân.

Cũng không biết là ai mở đầu, chủ đề đột nhiên chuyển đến trên người Vương An Nghiệp.

"Lần này An Nghiệp công tử xuất môn, cũng không biết sẽ đi bao lâu. Nếu như rời đi như lần trước nữa chính là mấy tháng, chúng ta sẽ rất lâu sẽ không nhìn thấy hắn." Có nữ thư ký cầm cằm, vẻ mặt si hán cười: "Ta còn nhớ bộ dáng lần trước An Nghiệp công tử đến tửu điếm tuần tra, thật đúng là vừa đẹp trai vừa ôn nhu, quả thực chính là thế gia công tử điển hình trong suy nghĩ của ta. Cũng không biết khi nào hắn mới có thể quay lại ~"

"Thu nước miếng." Nữ đồng sự bên cạnh ghét bỏ liếc mắt nhìn nàng một cái: "Phu tử sắp tới rồi. Lỡ như để hắn thấy bộ dạng ngươi như vậy, còn tưởng rằng ngươi tâm lý biến thái đấy."

"Hừ!" Nữ thư ký kia khinh thường bĩu môi, "Đó là ngươi không hiểu hết sự ưu tú của An Nghiệp công tử nhà ta. Ta nghe các tỷ muội trong đoàn thủ hộ An Nghiệp công tử tốt nhất trên thế giới nói, An Nghiệp công tử lần này đi Đại Hoang Trạch, hình như lại phát hiện một di tích cổ đại khó lường."

"Có tỷ muội đương gia bí mật truyền tin tức ra, nói trong gia tướng có một nhóm tinh nhuệ bị điều đến Đại Hoang Trạch, thậm chí ngay cả mấy vị trưởng lão xếp hạng trong gia tộc cũng xuất động, nhất định là có phát hiện gì lớn. Nói không chừng, là một di tích Chân Tiên."

Nữ đồng sự bên cạnh nghe mà sợ ngây người, nhịn không được phản bác nói: "Ngươi cứ thổi đi ~ loại cơ mật này, nếu là thật, có thể để cho ngươi biết?"

“Ngươi biết cái gì? Tỷ muội trong đoàn chúng ta lợi hại hơn nhiều đấy~” Nữ đồng sự kia kiêu ngạo mà ưỡn ngực, “Ví dụ như nói Mai Mai tỷ trong đoàn chúng ta, nàng ta liền đặc biệt lợi hại, không chỉ có con đường tin tức rộng rãi, còn có thể từ các loại dấu vết không đáng chú ý phân tích ra chân tướng sự tình. Cho dù sự tình giấu được sâu bao nhiêu, cũng không thể gạt được hỏa nhãn kim tinh của nàng ta.”

Cái gì?! Di tích Chân Tiên?!

Thanh Cơ và Tử Cơ đều nghe đến choáng váng.

Các nàng mặc dù thần thức truyền âm, nhưng cũng phân ra một bộ phận tâm thần chú ý tình huống chung quanh. Nghe được đoạn đối thoại này, hai người đều kìm lòng không được hoài nghi nhân sinh.

Đầu năm nay, mạng lưới tình báo của người bình thường đều lợi hại như vậy sao?

“Tỷ muội, ngươi nói là thật sao?” Tử Cơ quyết định thật nhanh, lập tức tiến đến tìm hiểu tình báo, “Tỷ muội trong đoàn các ngươi thật thần kỳ như vậy?”

“Đó là đương nhiên. Ta nói với ngươi, trong đoàn chúng ta có rất nhiều trâu bò. Nếu ngươi cũng thích An Nghiệp công tử, cũng có thể gia nhập, cùng các tỷ muội thủ hộ An Nghiệp công tử tốt nhất trên thế giới.” Thư ký kia tán gẫu về tình báo mình có được, liền lập tức kể ra một đống.

Theo nàng càng nói càng tỉ mỉ, cũng liệt kê ra rất nhiều chứng cứ, thoạt nhìn đều vô cùng đáng tin cậy.

Tử Cơ và Thanh Cơ đang âm thầm nghe lén ban đầu còn rất hoài nghi, sau đó trở nên nửa tin nửa ngờ, cuối cùng trở nên tin tưởng không nghi ngờ.

Phụ cận Lũng Tả quận có thể có di tích Chân Tiên gì? Nếu Vương An Nghiệp thật sự tìm được di tích gì ghê gớm, vậy ngoại trừ di tích Huyết Tôn Giả, còn có thể là cái gì?

Nếu chuyện này là thật, vậy thì chính là một cái công lớn!

Không được, các nàng phải nhanh chóng truyền tin tức này về!

Dưới tình huống bình thường, hai nàng kỳ thật nên đem tin tức này trước tiên báo cho sư tôn Xích Mị Ma Sứ, sau đó lại do

Xích Mị Ma Sứ truyền tin tức trở về. Bởi vì chỉ có Xích Mị Ma Sứ bên kia mới có con đường tin tức ổn định, có thể nhanh chóng truyền tin tức.

Hơn nữa, tùy tiện vượt cấp truyền tin tình báo, vậy thì chẳng khác nào đang cướp công lao của sư tôn, một khi bị phát hiện, sư tôn tuyệt đối sẽ không tha cho các nàng.

Nhưng tình huống hiện tại khẩn cấp, sư tôn lại vừa vặn không có ở đây, vậy thì hết cách rồi.

Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên giống như thi đấu, nhanh chóng lấy ra một viên ngọc phù từ trong nhẫn trữ vật, sau đó không chút do dự dùng thần thức lạc ấn tình báo, sau đó nhanh chóng bóp nát.

Tốc độ tay kia nhanh đến mức gần như đều mang theo tàn ảnh.

Lúc này, ai tốc độ nhanh, công lao chính là của người đó.

Tình nghĩa đồng môn gì đó đều là hư vô. Sư tổ ban thưởng quan trọng nhất!

Ngọc phù mà các nàng vừa mới bóp nát kia, là tử phù trong Tử Mẫu Ngọc Phù mà trước khi đi sư tổ giao cho các nàng, mỗi người chỉ có một cái, một khi bóp nát, mượn dùng Tử Mẫu Ngọc Phù liên hệ, có thể đem tin tức truyền đến trên mẫu phù trong tay sư tổ.

Nhưng thứ này vô cùng trân quý, lại thuộc về tiêu hao phẩm, một khi đồng bộ tử phù sử dụng xong, Mẫu phù cũng trở thành vật trang trí.

Sư tổ đem tử phù giao cho các nàng chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, hơn nữa cố ý cường điệu không phải tình báo trọng đại không cho phép tự tiện vận dụng. Nếu dám lấy tình báo bình thường lừa gạt nàng, nàng sẽ coi đây là di ngôn lúc lâm chung của các nàng.

Có điều, Vương thị nghi ngờ phát hiện chuyện sào huyệt Huyết Tôn Giả thật sự quá quan trọng, sau khi sư tổ biết chắc chắn sẽ không trách cứ các nàng, nếu tâm tình tốt, nói không chừng còn có thể thưởng lớn.

Nghĩ tới đây, hai nàng không kìm lòng được liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hỏa hoa văng khắp nơi.

Mà cùng lúc đó.

Trước cửa lớp học, "phu tử" ôm giáo lý đang chậm rãi đi vào cửa, chú ý tới động tác của hai người, ánh mắt lóe lên, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

Gia chủ quả nhiên liệu sự như thần.

Hai ma nữ này quả nhiên không thông minh lắm.

Hai nàng phối hợp như vậy, âm Xà Ma Cơ bên kia đoán chừng lập tức có thể nhận được tin tức.

Nàng không tin, sau khi biết tin này, âm Xà Ma Cơ còn có thể ngồi được!

…

Mà cùng lúc đó.

Trong chủ trạch Vương thị, có ba vị nhân vật đang hình thành, hoặc sắp hình thành sự lột xác to lớn.

Đầu tiên lột xác, đương nhiên phải kể đến Vương Lạc Tĩnh.

Nàng ngồi ở trong nhà, bánh ngọt từ trên trời rơi xuống, không hiểu sao lại có một bộ bảo điển nện ở trên đầu nàng.

Để nàng được lợi lớn nhất, Vương Thủ Triết vận dụng một huyết cổ Giá Y cao cấp và một huyết cổ Giá Y bản tinh hoa cao cấp, lần lượt đến từ một chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh và một chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh.

Trước đó bọn họ dùng xưng hô "Huyết Cổ Vương Giá Y" cùng với "Huyết Cổ Hoàng Giá Y", thật ra đều không phải xưng hô chính quy gì.

Lúc trước Huyết Tôn Giả nghiên cứu phát minh những huyết cổ Giá Y này, tiêu chuẩn đều là dịch cải thiện huyết mạch của Thần Vũ hoàng triều, tên gọi phân biệt là "Huyết Cổ Giá Y sơ cấp", "Huyết Cổ Giá Y trung cấp", "Huyết Cổ Giá Y cao cấp".

Mà huyết mạch nguyên bản của Vương Lạc Tĩnh ở bộ dáng đại thiên kiêu Ất đẳng trung đoạn, ở trong danh sách bồi dưỡng của gia tộc chỉ có thể xem như danh sách thứ hai.

Nhưng dưới sự hỗ trợ của Vương Thủ Triết, sau khi nàng tiêu hóa xong hai lực lượng Giá Y Huyết Cổ, huyết mạch lập tức

tăng lên một mảng lớn, đạt đến Tử Phủ cảnh đệ lục trọng đứng đầu.

Đổi tính xuống, chính là dáng vẻ đại thiên kiêu giáp đỉnh phong.

Sở dĩ không thể tăng lên tới tuyệt thế, là bởi vì nàng đã tấn thăng Tử Phủ cảnh, huyết mạch đã lột xác đến tầng thứ sáu, hiệu quả tổng thể đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

Cấp độ huyết mạch thuế biến càng cao, muốn tăng lên huyết mạch lại càng khó.

Nếu tu vi nàng vẫn là Thiên Nhân cảnh, hai huyết cổ Giá Y này tiếp tục xuống, tư chất của nàng tuyệt đối thỏa đáng có thể đến tuyệt thế.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, thành viên thế hệ trước của gia tộc đều là "Khai hoang giả", đi mỗi một bước, đều là con đường tiền bối gia tộc chưa từng đi qua, không có khả năng giống như hài tử trong tộc, tuổi bao nhiêu tu vi bồi dưỡng như thế nào đều có kinh nghiệm dư thừa có thể tham chiếu.

Thời gian quý giá, Vương Lạc Tĩnh không có khả năng vì một khả năng hư vô mờ mịt mà áp chế tu vi. Nếu thật sự muốn làm như vậy, vậy áp chế sẽ không dứt.

Dù sao, phía sau "tiên thiên linh thể" còn có "tiên thiên đạo thể", phía sau "tiên thiên đạo thể", có lẽ còn có tiên thiên huyết mạch cấp bậc càng cao hơn.

Tu vi đến rồi, lúc nên thăng cấp vẫn chỉ có thể tấn thăng.

Thành viên thế hệ trước như Thủ Triết cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cũng may nền tảng 【Thánh Cổ Bảo Điển】 vốn đã không tầm thường, xem như nửa bước Tiên Kinh, năng lượng bản nguyên thiên địa một lần tích lũy cũng càng thêm thuần túy hơn so với bảo điển bình thường.

Sau khi Vương Lạc Tĩnh thuận lợi kế thừa 【Thánh Cổ Bảo Điển】, lần nữa nhận được cơ hội tẩy tủy phạt mao, huyết mạch thành công đột phá thánh thể tầng thứ sáu, đạt tới bộ dáng đại thành Thánh thể Bính đẳng trung đoạn.

Căn cứ phân tích tình báo lấy được lúc trước, Vương Lạc Tĩnh có bảo điển hoàn chỉnh, con đường thần thông tương lai Lăng Hư chi lộ đã mở rộng với nàng.

Chỉ cần tài nguyên không chặt chẽ, tương lai một Lăng Hư cảnh trung kỳ chạy không thoát, nỗ lực nhiều hơn, phối hợp thêm một ít cơ duyên mà nói, dù là Lăng Hư cảnh hậu kỳ cũng có thể.

Về phần Chân Tiên cảnh, tạm thời không thể trông cậy vào chuyện này.

Vương Lạc Tĩnh kế thừa Thánh Cổ Bảo Điển, đã có thể chính thức khống chế Thánh Cổ Bảo Điển.

Sau khi nghiên cứu sơ qua, Vương Lạc Tĩnh cần làm hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, chính là hiệp trợ Vương Ly Lung đem huyết mạch của Thanh Long lão tổ do Huyết Tôn Giả rút ra, một lần nữa đánh vào trong cơ thể của nàng, dùng cái này để nâng cao huyết mạch của Nguyên Thủy Thanh Long của Vương Ly Lung.

Thanh Long lão tổ có thiên phú huyết mạch rất cường đại, mặc dù kém hơn tiên chủng một bậc, nhưng cũng không phải huyết mạch tương đối mỏng manh của Nguyên Thủy Thanh Long hôm nay có thể so sánh.

Khó khăn là có.

Nhưng cũng may Vương thị còn có Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên, hai tồn tại cực kỳ mạnh mẽ trên thiên phú sinh mệnh này.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết, hắn ta chính là thiên phú bản nguyên sinh mệnh, đơn thuần từ trên thiên phú huyết mạch mà nói, còn cao hơn Vương Ly Tiên một mảng lớn.

Có hai người bọn họ hỗ trợ bên cạnh, cho dù trong quá trình Vương Ly Lung cực kỳ thống khổ, long kinh long mạch trong cơ thể đều giống như sắp bị nghiền nát, có thể cứu trở về.

Hiệu quả thập phần khả ái.

Cuối cùng Vương Ly Lung thành công độ kiếp, độ tinh khiết của huyết mạch Nguyên Thủy Thanh Long đã không thể so

sánh nổi.

Lão tổ long của Nam Hoang Cổ Trạch cùng mấy vị cửu giai đại trưởng lão, Ngao Long Thiên, ở bên ngoài Lưu Tiên Cư, ước chừng chờ hơn nửa tháng.

Chờ sau khi Vương Ly Lung thăng cấp huyết mạch, có một số người yếu hơn ra khỏi Lưu Tiên Cư, lão tổ long vội vàng nhào tới: “Lung nhi, tình huống như thế nào rồi?”

“Tuy có khó khăn trắc trở, nhưng cuối cùng cũng thành công.” Vương Thủ Triết ôm đầu rồng của ái nữ, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Lão tổ Long vui mừng, kiểm tra huyết mạch của Ly Lung một chút, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ha ha ha, quả nhiên là trời phù hộ Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc ta.”

“Ly Lung ơi Ly Lung, từ nay về sau, ngươi chính là tiểu công chúa của Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta. Chờ ngươi lớn thêm một chút ta sẽ đưa truyền thừa cho ngươi, để ngươi thống lĩnh Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc.”

Ngao Long Thiên đen mặt rồng, lão tổ Long, vậy ta phải làm sao bây giờ?

…

Chương 37: Phế tài thiếu gia Trọng Sinh Ký

…

Trước khi Vương Ly Lung chưa xuất hiện, Ngao Long Thiên ở Nguyên Thủy Thanh Long tộc, cũng được coi là tài tuấn của thanh niên Long tộc. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hắn có khả năng lớn hơn sẽ kế thừa địa vị của lão tổ long.

Chỉ tiếc, hiện giờ huyết mạch của Vương Ly Lung quá mạnh mẽ, so với Thanh Long lão tổ năm đó cũng không kém hơn bao nhiêu.

Điều này tự nhiên để cho lão tổ long vui mừng đến cực điểm, chỉ là trong nháy mắt, Ngao Long Thiên đã bị lão tổ long từ vị trí người thừa kế ném lên chín tầng mây.

Ngay cả những đại trưởng lão Long tộc khác cũng đều lộ ra nụ cười vui mừng và vui mừng, Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta muốn quật khởi.

“Long Thiên à, ngươi và Ly Lung là cùng một thế hệ. Về sau phải hảo hảo phụ tá Ly Lung, để cho Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta, trở thành một chi Long tộc cường đại.” Một đám Đại trưởng lão, nhao nhao ký thác sứ mệnh cùng hy vọng mới đối với Ngao Long Thiên.

Bọn họ phảng phất như đã quên, từng có lúc, bọn họ đối với Ngao Long Thiên cũng ôm hi vọng quật khởi tương tự.

Khiến cho Ngao Long Thiên không khỏi cảm khái bi ai trong lòng, thế giới này thật sự quá thực tế, lão tổ long cùng các Đại trưởng lão, đó là có rồng mới quên rồng cũ, mặt rồng này gọi là trở nên nhanh hơn.

Biến hóa nhanh như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng buồn cười, Long tộc và Nhân tộc cũng không khác nhau bao nhiêu, con mắt này cũng nhìn từ trên cao.

“Thủ Triết gia chủ.” Lão tổ Long đặc biệt khách khí vài phần với Vương Thủ Triết: “Nhờ có ngươi, Linh Nhi nhà chúng ta

mới có huyết mạch ưu tú hôm nay. Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta đã nợ ngươi nhân tình rất lớn."

"Lão tổ long khách khí rồi." Vương Thủ Triết bình tĩnh đáp lễ: "Lăng nhi là nữ nhi của ta, đồng thời được liệt vào trong gia phả Vương thị ta, có cơ hội giúp nàng thăng cấp huyết mạch, chính là bổn phận của Thủ Triết."

"Ha ha ha, đúng vậy." Lão tổ long hơi lúng túng cười to vài tiếng: "Thủ Triết gia chủ yên tâm, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta không có tâm tư độc chiếm Lung Nhi. Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch chúng ta sau này còn phải dựa vào Vương thị."

Lão tổ long sống lâu như vậy, cũng coi như là long tinh, Vương thị nhân tộc này không tầm thường, đáng để duy trì quan hệ. Hiện giờ có sợi dây ràng buộc hạch tâm này của Ly Lung, nền tảng hợp tác cùng phát triển của hai bên sẽ càng thêm bền chắc.

Vương Thủ Triết cũng rất vui khi thấy kết quả như vậy.

Lúc này cùng lão tổ long ngươi tới ta đi lôi kéo làm quen với nhau, nói một chút nhìn như không có dinh dưỡng, lại rất nhanh làm cho khoảng cách giữa hai bên thu nhỏ lại, giống như đã hợp tác mấy trăm năm thành một quan hệ lâu đời.

Cuối cùng, lão tổ long tỏ vẻ muốn đón Vương Ly Lung đi Nam Hoang Cổ Trạch, ở lại một thời gian ngắn để học truyền thống của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, chuẩn bị cho tương lai kế thừa Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch.

Đối với chuyện tốt như vậy, đương nhiên Vương Thủ Triết rất vui mừng, sau khi Ly Lung dặn dò một lúc liền đồng ý cho đi.

Sau khi giải quyết thỏa đáng chuyện của Ly Lung.

Đám người Vương Thủ Triết bắt đầu dồn lực chú ý lên người Vương Ninh Hi.

Vấn đề của Ninh Kham phức tạp hơn Ly Lung rất nhiều, trong lúc này, Vương Thủ Triết, Thánh Cổ Bảo Điển, cùng với Vương Lạc Tĩnh và Khí Linh huyết sắc kiến thức rộng rãi, tiến vào nghiên cứu sâu hơn đối với bệnh tình của hắn, cùng với các phương án nghiên cứu chữa trị.

Cứ như vậy, trọn vẹn qua hơn một tháng.

Lưu Tiên Cư.

Đây là nơi dưỡng lão do Long Xương đại đế cứng rắn đoạt được, nơi này linh khí dồi dào, lại là tiên thực bản thể của Vương Ly Tiên. Một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, có bản thể của nàng và Vương Thủ Triết đồng thời ra tay, có xác suất lớn có thể vãn hồi.

Đám người Vương Thủ Triết, Vương An Nghiệp, Long Xương đại đế, Vương Lạc Tĩnh, Vương An Tín đều như Khí Linh, hôm nay đều tề tụ một chỗ.

Mà Vương Ninh Hi là tiểu bối, ở trước mặt mọi người chỉ có thể thành thành thật thật đứng đấy, một bộ dáng vểnh tai lắng nghe.

"Ninh Kham, phương án trị liệu cụ thể ta đã thảo luận với các vị rồi." Vương Thủ Triết nói: "Vấn đề của ngươi chủ yếu là Nguyên Thủy huyết mạch và Ly Hỏa huyết mạch xảy ra xung đột kịch liệt, dẫn đến kinh mạch trong cơ thể đứt từng khúc, khí hải bị phế."

"Ta cùng với Tiên nhi liên thủ, chữa trị kinh mạch và khí hải của ngươi không thành vấn đề, nhưng vẫn phải giải quyết xung đột của Nguyên Thủy huyết mạch và Ly Hỏa huyết mạch trước, nếu không phải trị phần ngọn không trị phần gốc."

"Bây giờ phương án đơn giản nhất, đó là rút ra một huyết mạch trong ngươi, như vậy có thể triệt để giải quyết vấn đề. Hơn nữa phẩm cấp hai loại huyết mạch của ngươi cũng không kém bao nhiêu, có thể tùy ý lựa chọn một thứ giữ lại."

Vương Ninh Hi vui vẻ trong lòng, thể chất củi mục của hắn cuối cùng cũng được cứu rồi, chỉ là trong lúc nhất thời khó tránh khỏi tiến vào trạng thái sợ hãi, mình rốt cuộc là giữ lại Nguyên Thủy huyết mạch tốt hay là giữ lại được Ly Hỏa huyết mạch.

Hai loại này đều là huyết mạch rất thuần túy, mỗi loại đều có ưu thế riêng, cái nào cũng không muốn từ bỏ.

Dưới tình huống khó có thể lựa chọn.

Vương Ninh Hi hành lễ với Vương Thủ Triết: “Lão tổ gia gia, vừa rồi nghe khẩu khí của người, dường như còn có phương án khác.”

Vương Thủ Triết dời tầm mắt đến trên người Nguyên Huyết Sắc Khí Linh: “Đại Tuyết Nhi, phương án này là ngươi đưa ra, ngươi giải thích với Ninh Kham đi.”

Đại Tuyết Nhi chính là khí linh của Lê Minh Thánh Điện, sau khi dời đến Vương thị, vì để tách nàng và Khí Linh Tiểu Tuyết ra khỏi khu vực này, nàng liền đổi tên thành Đại Tuyết Nhi.

Bởi vì Đại Tuyết Nhi là một khí linh cao cấp, có rất nhiều tri thức thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, bởi vậy Vương Thủ Triết xin thánh địa Lăng Vân, tạm thời giữ lại linh trí của Đại Tuyết Nhi, cũng không có tẩy nàng thành khí linh trống rỗng.

Việc này có chút tranh luận ở Lăng Vân thánh địa, nhưng cuối cùng Khương thánh chủ đã lên tiếng, do Vương Thủ Triết gánh vác trách nhiệm của Đại Tuyết Nhi, một khi vì vậy mà xuất hiện bất cứ nguy cơ nào, Vương Thủ Triết liền có trách nhiệm không thể trốn tránh.

Kết quả như thế cũng là bởi vì địa vị Vương thị bây giờ không tầm thường, quyền lên tiếng cũng không phải năm đó có thể so sánh, xin phép nghiêm chỉnh cũng sẽ cân nhắc nặng.

Nếu không, Lăng Vân thánh địa sẽ không mạo hiểm, mà trực tiếp tẩy sạch Đại Tuyết Nhi.

“Vâng, Thủ Triết gia chủ.” Đại Tuyết Nhi đối với việc Vương Thủ Triết nguyện ý ra sức bảo vệ nàng, cũng tràn ngập cảm kích: “Ở thời kỳ Thần Võ, cũng từng xuất hiện người có xung đột huyết mạch, phương án trị liệu bình thường chính là phương án của gia chủ, đơn giản rõ ràng sẽ không có nguy hiểm gì.”

“Nhưng mà đồng dạng, đây cũng là bóp chết tiềm lực của song huyết mạch giả. Bởi vậy Huyết Tôn Giả từng đưa ra một phương án, chính là lợi dụng cao giai cổ trùng đem hai huyết mạch phân biệt rút ra, sau đó điều dưỡng thân thể ký chủ tốt. Lại đem Giá Y huyết cổ nhập vào trong cơ thể hắn, lúc này ký chủ cần nghĩ biện pháp đem hai cái huyết mạch dung hợp, một

khi huyết mạch dung hợp, sẽ hình thành huyết mạch biến dị cường đại.”

“Ở thời kỳ Thần Võ cũng từng xuất hiện người có huyết mạch biến dị, tổng thể mạnh hơn nhiều so với huyết mạch đơn độc.”

Nhìn hình tượng Đại Tuyết Nhi, trong lòng Vương Ninh Hi cũng cảm khái ngàn vạn, nghe nói hình tượng của Đại Tuyết Nhi cũng là do lão tổ gia gia tự mình thiết kế, hình tượng này và khí linh Tiểu Tuyết chính là nhất mạch tương thừa, tràn đầy các loại hình tượng khoa trương.

Thật sự là không biết lão tổ gia gia khi còn trẻ đã trải qua cái gì, vì sao lại dưỡng thành thẩm mỹ kỳ hoa như thế.

Ngay khi Vương Ninh Hi đang oán thầm trong lòng, Vương Thủ Triết bổ sung: “Lung Yên lão tổ cũng là huyết mạch biến dị, nhưng huyết mạch Băng Sát của nàng không giống với ngươi, Huyền Băng và Âm Sát ở phương diện xung đột nhỏ hơn rất nhiều, có khả năng dung hợp hơn. Mà Nguyên Thủy huyết mạch và Ly Hỏa huyết mạch của ngươi, chính là huyết mạch xung đột thuộc tính hoàn toàn trái ngược, muốn dung hợp khó khăn rất lớn.”

“Lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi lập tức cảm thấy hứng thú lại có chút lo lắng nói: “Nếu ta dung hợp thất bại thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện này ngươi yên tâm, có lão tổ gia gia của ngươi và Ly Tiên thái cô nãi nãi ở đây, cho dù ngươi lại một lần nữa bị phế kinh mạch thì cũng có thể cứu được.” Vương Thủ Triết bình thường nói: “Cùng lắm thì đến lúc đó lại rút một lần nữa, trị thêm lần nữa. Ngược lại lặp đi lặp lại, kinh nghiệm ngày càng dồi dào như ngươi, chung quy có một lần có thể làm được.”

Vương Ninh Hi mặt đen lại, nuốt nước bọt nói: “Lão tổ gia gia, kinh mạch đứt thành từng khúc và khí hải tiêu tan rất thống khổ, loại tư vị này trải qua một lần lại không muốn có lần thứ hai, nếu lặp đi lặp lại quá khứ thì…”

“Kinh mạch này đứt đoạn rồi, nổ khí hải không phải liền thích ứng sao?” Vương Thủ Triết giật dây nói: “Huyết mạch hiếm thấy như ngươi cũng không gặp nhiều, chẳng lẽ ngươi lại

muốn giống phụ thân ngươi, cả đời ở trên con đại thiên kiêu bình thường sao?”

“Thái gia gia…” Vương An Tín sắc mặt xấu hổ, ngài có thể đừng ăn ngay nói thật như vậy sao? Hơn nữa, ta còn có hi vọng… Chỉ có điều Vương An Tín cũng không dám trút giận với thái gia gia, đành phải trừng mắt mắng Vương Ninh Hi, “Lúc từ hôn tiểu súc sinh này của ngài gan to bằng trời, làm sao đoạn kinh mạch bạo huyệt khí hải mà thôi, mà lại sợ như thế? Cha ngươi đây là không có phần khí vận này, nếu không ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày nửa cái.”

Cha này…thật đúng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng.

Vương Ninh Hi oán thầm, chung quy vẫn có chút động tâm, chỗ sâu trong nội tâm của thiếu niên lang nào không coi mình là độc nhất vô nhị? Có lẽ, bằng sự thông minh tài trí của hắn một lần duy nhất có thể thành công?

Huyết mạch biến dị đặc thù loại Thủy Hỏa, ngẫm lại đều không tầm thường.

“Lão tổ gia gia, ta nguyện ý thử một lần.” Vương Ninh Hi sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Thái gia gia, nhớ rõ lúc trước khi Huyết Tôn Giả trợ giúp Thánh Hoàng bệ hạ, đã tiêu xài hết tất cả huyết cổ Giá Y và bán thành phẩm, cho dù lấy được huyết cổ Giá Y từ trong cơ thể chiến sĩ Huyết Sào, cũng không có biện pháp biến thành huyết cổ Giá Y trống rỗng chứ?” Vương An Nghiệp nhíu mày hỏi, “Chẳng lẽ Vương thị chúng ta đã nắm giữ cách bồi dưỡng huyết cổ Giá Y như thế nào?”

“An Nghiệp, ngươi có điều không biết.” Vương Lạc Tĩnh liếc nhìn Thiên Tàm nằm sấp trên vai nàng nói: “Thật ra Huyết Tôn Giả có thể nghiên cứu ra huyết cổ Giá Y, là ý tưởng sinh ra từ năng lực đặc thù của Thiên Tàm. Tức là Thiên Tàm có được huyết mạch của loài khác, cũng cất giữ năng lực trong cơ thể mình.”

“Nhưng mà, Thiên Tàm và huyết cổ Giá Y đời sau nghiên cứu phát minh ra vẫn có chút khác biệt. Nó không thể đem huyết mạch đã hấp thu cho người khác, hoặc là biến thành của riêng

mình, hoặc là chỉ có thể hút huyết mạch về đâu, còn đi đâu nữa."

"Thì ra Thiên Tàm vẫn là một loại cổ trùng kỳ lạ như vậy." Vương An Nghiệp sợ hãi than thở: "Vậy chẳng phải đại biểu cho Thiên Tàm có khả năng lột xác vô hạn?"

"Huyết mạch cấp thấp không có tác dụng gì, mà huyết mạch cấp cao cũng không phải dễ lấy như vậy. Huống chi ở Đại Càn chúng ta hoặc là Tiên Triều, luật pháp và hệ thống đạo đức cũng không cho phép tùy tiện làm bậy như thế." Vương Lạc Tĩnh chung quy là xuất thân gia tộc đứng đắn, tư tưởng tương đối khỏe mạnh. Lại trải qua giáo dục chính quy ở Tử Phủ Học Cung rất nhiều năm, tự nhiên không giống Huyết Tôn Giả không có điểm mấu chốt mặc cho mình thích làm việc tùy tiện như vậy.

"Ngoài ra, một ít huyết mạch đặc biệt cường đại hoặc thức tỉnh cấp độ rất cao nó cũng hấp thụ không được, tổng thể mà nói hạn chế vẫn là rất lớn."

Vương Lạc Tĩnh nói xong, mọi người cũng coi như có nhận thức tỉnh táo về Thiên Tàm, tuy cổ này có chút thần kỳ, nhưng cũng không đến trình độ nghịch thiên.

"Ninh Kham, ngươi chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thử lần đầu tiên. Dù sao chúng ta cũng là người chính đạo, không thể tùy ý bắt người để thí nghiệm." Vương Lạc Tĩnh trấn an Thiên Tằm trên vai nàng, sắc mặt bình tĩnh nói: "Có điều ngươi yên tâm, nguyên lý vẫn rất đơn giản, thử thêm mấy lần là thành thạo. Nếu ngươi đổi ý vẫn kịp."

"Ùng ục."

Vương Ninh Hi nuốt nước miếng, một cỗ cảm giác không ổn ập tới trong lòng, luôn cảm thấy dưới bề ngoài yên tĩnh của Lạc Tĩnh thái cô nãi nãi, dường như ẩn chứa một loại điên cuồng nào đó.

Bất quá việc đã đến nước này cũng không cho phép hắn lùi bước, vươn đầu cũng là một đao, rụt đầu cũng là một đao.

Hắn cắn răng nói: "Giống như phụ thân ta, cả đời làm đại thiên kiêu tầm thường, ta liều mạng."

Vương An Tín nhăn mặt, tên tiểu tử này đúng là rất thù dai, không phải chỉ là bị hắn đánh mấy trận thôi sao? Lão tử đánh nhi tử, vốn chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Không được không được, Vương An Tín ta cũng phải nghĩ cách, đối mặt với yêu nghiệt và biến thái tầng tầng lớp lớp của gia tộc, đại thiên kiêu bình thường như hắn quả thực quá lạc hậu và bình thường.

Sau đó.

Vương Ninh Hi dưới sự bảo vệ của Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên và Vương An Nghiệp đã bắt đầu thí nghiệm dung hợp huyết mạch đầu tiên. Tuy Vương An Nghiệp cũng là thiên phú hệ mộc mạnh mẽ, nhưng giờ phút này thuần túy chỉ là góp đủ số, sở dĩ Thủ Triết cho hắn gia nhập đoàn đội chủ yếu vẫn là nhìn trúng vận may của hắn.

Lần đầu tiên thí nghiệm vận khí rất tốt, tuy thủ pháp của Vương Lạc Tĩnh không thạo, nhưng vẫn thành công khống chế Thiên Tàm, tách hai huyết mạch của Vương Ninh Hi ra.

Mà Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên liên thủ, từng chút từng chút chữa trị cho kinh mạch và khí hải phế bỏ của Vương Ninh Hi, toàn bộ quá trình cũng chỉ mất ba ngày mà thôi.

Cũng bởi vậy có thể thấy được, Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên là hai nhũ vị mạnh nhất trong gia tộc, một khi liên thủ mạnh mẽ.

Sau khi Vương Ninh Hi điều dưỡng và thích ứng, bắt đầu lần đầu tiên dung hợp huyết mạch.

Sau khi Thiên Tàm đem hai huyết mạch trả lại cho Vương Ninh Hi, hắn bắt đầu thử dung hợp hai huyết mạch thành một thể, nhưng không có thời gian nửa nén hương.

Hắn ta bùng nổ.

Trong lông của hắn không ngừng chảy ra huyết dịch, kinh mạch từng chút từng chút đứt đoạn, khí hải càng ở dưới co rút gấp rút bị trọng thương. Vô cùng thống khổ to lớn, để cho Vương Ninh Hi đè nén gầm thét.

Cũng may Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên kịp thời ra tay, đồng thời thay hắn chữa trị kinh mạch, Vương Lạc Tĩnh lại

khống chế Thiên Tằm, bóc tách hai huyết mạch ra từng chút một.

Chính xác, lần này đã thất bại.

Dưới sự cổ vũ của chư vị trưởng bối.

Mấy ngày sau, Vương Ninh Hi bắt đầu thử dung hợp huyết mạch lần thứ hai.

Lần này Vương Ninh Hi dung hợp huyết mạch có chút thuận lợi, nhưng sau một nén nhang, Vương Ninh Hi lại lần nữa bạo thể.

“Lão tổ gia gia, con không làm nữa, con tình nguyện bình thường như phụ thân.”

“Ninh Kham, ráng chịu đựng. Tưởng tượng năm đó Lung Yên lão tổ đã bị âm Sát tra tấn mấy chục năm, không phải cũng chịu đựng được sao.” Vương An Tín ở một bên nghiến răng nghiến lợi cổ vũ.

Lại mấy ngày sau, khi huyết mạch lần thứ ba dung hợp, Vương Ninh Hi lại lần nữa bạo thể.

“Không đồng ý, ta nói cái gì cũng không làm nữa.”

“Ninh Hi à, ở chỗ lão tổ gia gia có một bản tiểu thuyết lưu trữ phế vật Sài thiếu gia, ngươi cầm đi đọc tăng một chút năng lượng chính.”

Mấy ngày sau, khi lần huyết mạch thứ tư dung hợp, Vương Ninh Hi kiên trì một canh giờ, lại lần nữa bạo thể.

“Ninh Hi à, lão tổ gia gia vẫn luôn có chuyện giấu ngươi, kỳ thật gia tộc chúng ta đã đến lúc nguy cấp sinh tử tồn vong… Cần người trẻ tuổi các ngươi đứng lên.”

Mấy ngày sau, lần huyết mạch thứ năm dung hợp, lần này Vương Ninh Hi gần như thành công, nhưng vào thời khắc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

“Ninh Hi à, đây là lưu ảnh do thê tử tương lai Thượng Quan Lăng Ba của ngươi ghi lại… Nàng nói, nếu ngươi dám nửa đường rút lui, nàng sẽ gả cho đệ đệ Ninh Trạch của ngươi.”

Mấy ngày sau, lần huyết mạch thứ sáu dung hợp!

Lần thứ bảy…

Lần thứ tám…

Lần thứ chín, khi lần thứ chín dung hợp huyết mạch, Vương Ninh Hi bạo thể đều nổ đến chết lặng, rốt cục nghênh đón ánh rạng đông thắng lợi. Nguyên Thủy huyết mạch và Ly Hỏa huyết mạch của hắn, dần dần hòa thành một thể, tản mát ra quang mang nóng bỏng lạnh lùng.

"Cái này cái này… Ta thành công rồi." Vương Ninh Hi khiếp sợ sự thay đổi của huyết mạch mình, huyền khí trong cơ thể kích phát, một ngọn lửa màu lạnh bốc cháy trong lòng bàn tay.

Theo tâm niệm hắn biến hóa, đoàn hỏa diễm màu lạnh kia thiêu đốt càng ngày càng nóng bỏng, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng vậy mà hóa thành một đóa hoa sen to lớn mà lãnh diễm, sinh động như thật.

Vương Ninh Hi tâm niệm vừa động, hắn tiện tay ném mạnh Lãnh Diễm Hà đã thiêu đốt đến mức tận cùng ra ngoài.

"Oanh!"

Hoa sen màu lạnh ầm ầm nổ tung, tạo thành một đạo sóng xung kích vô hình, thiếu chút nữa làm cho Lưu Tiên Cư nổ tung, từng mảnh hỏa diễm hình thành cánh hoa sen hình thành từng mảnh từng mảnh hỏa diễm thiêu đốt mà không diệt.

"Uy lực thật mạnh, quả nhiên rất gần chiêu thức trong nhánh cây nhỏ kia." Trong lòng Vương Ninh Hi vừa rung động vừa phấn chấn: "Nếu đã như thế, vậy ta sẽ đặt tên cho chiêu này —— 'Phật Nộ Hà Hoa'."

Phật nộ hà hoa?

Khóe miệng Vương Thủ Triết cũng không nhịn được co giật hai cái, tiểu tử này xem chừng bị tẩu hỏa nhập ma rồi nhỉ?

…

Chương 38: Đại lão Vương Thủ Triết đứng phía sau màn

…

Trong nháy mắt này, Vương Ninh Hi thậm chí có một loại cảm giác đã vô địch thiên hạ.

Bất quá, đây rõ ràng là một loại ảo giác. Thực lực của hắn cũng chính là khôi phục đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong, hai năm trước khi Linh Đài cảnh của hắn thất bại.

Vương Thủ Triết cảm giác trạng thái của hắn một chút, thần sắc có chút nghi hoặc: "Ninh Kham, vừa rồi lúc ngươi nước lửa tương dung, huyết mạch có thức tỉnh thêm một tầng nữa hay không?"

"Hồi bẩm lão tổ gia gia, cảm giác hình như là mới thức tỉnh một tầng huyết mạch. Chỉ là trong khoảng thời gian này kinh mạch đứt từng khúc, khí hải nổ tung quá nhiều lần, thân thể có chút chết lặng, cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không." Vương Ninh Hi biểu lộ xoắn xuýt, chính mình cũng có chút không dám xác định.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Kinh mạch đứt đến chết lặng, đoán chừng toàn thế giới cũng chỉ có hắn như vậy.

Tuy nhiên, quá trình này mặc dù thống khổ, nhưng chỗ tốt cũng không cần nói cũng biết. Kinh mạch và khí hải một lần lại một lần chữa trị, để cho chúng nó trở nên càng thêm cường đại, cũng càng thêm cứng cỏi, cái này tất nhiên sẽ mang đến cho hắn ưu thế thật lớn trong tương lai.

Vương Thủ Triết cảm thấy rất hứng thú với sự biến hóa tư chất của Ninh Kham, lôi kéo hắn đi ra ngoài: "Đi, đến Trắc Linh đài kiểm tra một chút."

Chẳng bao lâu sau, Vương thị xây dựng một Trắc Linh đài đều là thương gân động cốt. Nhưng mà phát triển đến bây giờ, chỉ trong phạm vi chủ trạch Vương thị đã có ba Trắc Linh đài.

Trong đó còn có một tòa là Trắc Linh Đài cao giai, có thể phân biệt ra được thiên kiêu, đại thiên kiêu, cùng với tuyệt thế thiên kiêu khác nhau.

Những người còn lại cũng rất có hứng thú với chuyện này, thấy bọn họ muốn đi trắc linh đài, liền cùng đi theo tham gia náo nhiệt.

Theo sự khởi động của Trắc Linh Đài trận pháp, kết quả kiểm tra của Vương Ninh Hi lập tức xuất hiện.

Trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn đã đạt tới tầng thứ tư Bính đẳng trung đoạn.

Huyết mạch tầng thứ tư thường được gọi là "Linh Thể", nếu như là một tu sĩ Huyền Vũ Thiên Nhân cảnh hoặc là Tử Phủ cảnh có được linh thể, điều đó đương nhiên là không ngạc nhiên chút nào.

Nhưng Vương Ninh Hi bất quá mới Luyện Khí cảnh đỉnh phong, chưa bởi vì tấn thăng tu vi mà tăng lên huyết mạch. Đây chính là "Tiên Thiên linh thể" trong truyền thuyết, tục xưng "tuyệt thế thiên kiêu".

"Quả nhiên." Vương Thủ Triết vui mừng gật đầu nói: "Ninh Kham này có phải cực thái lai hay không, sau tai họa lớn tất có đại phúc."

Long Xương đại đế ở bên cạnh nhìn đến trợn tròn mắt, trên mặt tràn đầy hâm mộ và ghen tị.

Tiểu tử Vương Ninh Hi này là hắn nhìn lớn lên, nhớ ngày đó tư chất của hắn mặc dù cũng cực kỳ xuất chúng, không đến mười bốn tuổi đã đạt đến ngưỡng cửa đột phá Linh Đài cảnh, tư chất càng đạt đến đại thiên kiêu Ất đẳng, nhưng thật ra so với An Nghiệp khi còn bé không sai biệt lắm. Nhớ ngày đó khi hắn bạo thể, vẫn là Long Xương đại đế ra tay, thay hắn phong ấn lực lượng.

Lại chưa từng nghĩ tới, một tiểu tử phế vật như vậy, sau nhiều lần khó khăn trắc trở, vậy mà đã trở thành tuyệt thế thiên kiêu, quả thật là một tiểu tử thối có đại khí vận.

Cảm thấy hối hận a!

Sớm biết tiểu tử Vương Ninh Hi này có thể biến thành tuyệt thế, bất kể nói thế nào, cũng phải tìm cho hắn một lão bà từ trong hoàng thất. Bây giờ thì hay rồi, tiện nghi vô ích cho Thượng Quan thị.

Một người tâm tình phức tạp khác ở đây, đương nhiên chính là cha của Ninh Kham - Vương An Tín.

Nhi tử thành tuyệt thế đương nhiên là hắn cao hứng, chỉ là vừa nghĩ tới mình vẫn chỉ là đại thiên kiêu bình thường, trong lòng hắn đã tràn đầy cảm giác thất bại.

Ai ~ hắn làm cho thái gia gia mất mặt.

"Đa tạ lão tổ gia gia, đại đế gia gia, thái cô nãi nãi, thất bá phụ…" Vương Ninh Hi mạnh mẽ kiềm chế lửa nóng trong lòng, phong độ nhẹ nhàng cảm tạ các trưởng bối một lần.

Đích xác cũng thế.

Nếu không có các trưởng bối gia tộc nhiều năm khổ tâm kinh doanh ra nhân mạch và địa vị, cùng với những vất vả khổ cực tìm kiếm biện pháp trị liệu cho hắn trong hai năm qua, Vương Ninh Hi hắn không thể thiếu được cái danh phế vật cả đời, sau đó buồn bực không vui cả đời.

Đây chính là lợi ích khi sinh trưởng trong một gia tộc cường đại.

Về phần thiếu gia phế vật làm loạn Tiên Triều giống như vị thiếu gia phế vật trong tiểu chép kia, một đường dựa vào kỳ ngộ không ngừng nghịch tập, lúc nhìn rất thoải mái, nhưng trên thực tế tính khả thi cực thấp.

"Đều là người một nhà, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm." Vương Thủ Triết không thèm để ý, phất tay nói: "Nếu vấn đề của ngươi đã giải quyết, vậy thì thích làm gì thì làm đi, suy nghĩ nhiều về vấn đề công pháp của mình. Dù sao con đường này của ngươi không ai đi qua."

"Vâng, lão tổ gia gia."

Vương Ninh Hi cung kính hành lễ lui về phía sau.

Vương Ninh Hi tuy rằng là thiên tài, nhưng trong gia tộc có rất nhiều thiên tài. Huống chi, phải đợi đến khi hắn trưởng thành, ít nhất cũng phải một hai trăm năm. Sao có thể thật sự trông

cậy vào hắn đi phế tài nghịch tập, gánh vác trọng trách của gia tộc chứ?

Là thiếu niên mười sáu tuổi, nhiệm vụ duy nhất của hắn bây giờ chính là ở dưới sự che chở của gia tộc tu luyện thật tốt. Ít nhất cũng phải đợi hắn tu luyện tới Thiên Nhân cảnh hoặc là Tử Phủ cảnh mới có tư cách chính thức tham dự vào trong sự vụ hạch tâm của gia tộc giống như An Nghiệp.

Thế đạo hiện giờ cũng không tính là quá bằng phẳng.

Nam Tần và Tây Tấn đang mài đao soàn soạt, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tiến công Đại Càn, mà đại lão Chân Ma điện ẩn thân phía sau màn cũng là tai họa ngầm an toàn của Đại Càn và Vương thị.

Với suy nghĩ của Vương Thủ Triết, đương nhiên là hy vọng có thể thái thái thái bình thường phát triển mấy ngàn năm rồi nói tiếp, chỉ tiếc "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng", khi con một lòng một dạ phát triển, chắc chắn sẽ có một số ngưu quỷ xà thần nhảy ra, tranh nhau tạo chướng ngại và phiền toái cho con.

Một lát sau.

Ngay trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, mở ra một cuộc họp gia đình nho nhỏ.

"An Nghiệp, nghiên cứu truyền tống trận từ Lê Minh Thánh điện huyết sắc bị phá hủy như thế nào rồi?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Thái gia gia, sư tôn ta nói, đây là một tòa truyền tống trận cỡ nhỏ đơn hướng, nhiều neo không gian, cần lắp đặt thượng phẩm linh thạch để điều khiển, mỗi lần truyền tống khoảng cách xa nhất không được vượt qua một vạn dặm." Vương An Nghiệp giải thích: "Căn cứ quy cách của truyền tống trận, nhiều nhất có thể thiết lập được năm cái neo không gian cố định."

"Truyền Tống Trận này bảo tồn không tồi, chỉ có một ít bệnh vặt, sư tôn nói hắn chỉ cần tốn chút công phu là có thể tu sửa thỏa đáng."

"Rất tốt." Vương Thủ Triết hài lòng gật đầu: "Bây giờ địa bàn của Vương thị chúng ta càng lúc càng lớn, nếu có một truyền

tống trận như vậy, có thể để cao thủ tọa trấn chủ trạch nhanh chóng trợ giúp các nơi, cũng có thể khiến hệ thống phòng ngự của gia tộc chúng ta trở nên càng thêm linh hoạt cơ động."

Từ khi Vương thị khai triển kế hoạch khai hoang tới nay, vẫn luôn mở rộng về phía đông nam, điểm khai hoang xa nhất đã đến ngoài mấy ngàn dặm. Mà vùng đất khai hoang cũng đã ở ngoài phạm vi ngàn dặm.

Cho dù không tính Nam Hoang Cổ Trạch và Thanh La vệ hợp tác khai hoang với Nguyên Thủy Thanh Long, Vương thị ở phía đông nam Trường Ninh vệ, đất đai thật sự khống chế đã gần mười vạn km vuông.

Mà bởi vì nguyên nhân nào đó mọi người đều biết, những nơi này phòng ngự cùng thủ vệ vẫn luôn là trọng yếu nhất, trên cơ bản có thể cam đoan khai hoang ở chỗ nào, hệ thống phòng ngự bố trí ở chỗ đó.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà bây giờ Vương thị cho dù đã có mấy trăm tộc nhân nhưng vẫn thiếu nhân thủ.

"Tiểu Tuyết, hiện tại Vương thị có bao nhiêu ruộng tốt?" Long Xương đại đế chua xót hỏi: "Bất tri bất giác, địa bàn của Vương thị lại lớn hơn rất nhiều, sao ta cảm thấy cái này hình như nhiều hơn ta biết a."

"Vị đại đế bệ hạ này, điền sản của Vương thị chúng ta hàng năm đều nộp thuế theo chương." Hình tượng của Khí Linh Tiểu Tuyết nhanh nhẹn xuất hiện, thở phì phò chống nạnh trừng mắt nhìn Long Xương đại đế: "Số liệu này đều được đăng ký tạo sổ ở quan phủ."

"Tổng số lượng ruộng tốt của nông trang Vương thị tư hữu đã đạt tới 1915 vạn mẫu, linh điền hạ phẩm 79 vạn mẫu, linh điền trung phẩm 12 vạn mẫu, linh điền thượng phẩm 18000 mẫu, linh điền cực phẩm 3600 mẫu, linh điền thánh phẩm 400 mẫu, linh điền tiên phẩm 20 mẫu."

Long Xương đại đế hít một hơi lạnh.

Y đã nói mà địa bàn của Vương thị lớn đến kỳ cục.

Không nghĩ tới Vương thị cẩn thận khai hoang nhiều năm như vậy, số lượng ruộng tốt có được vậy mà đã đạt tới quy mô như thế. Lúc này mới chưa tới hai trăm năm nhỉ?

Nếu cứ tiếp tục dựa theo tốc độ này, địa bàn Vương thị ngàn năm sau sẽ bành trướng thành cái dạng gì?

Huống chi, trên đất Vương thị đều trồng lúa giống chất lượng cao, hiện tại có một bộ phận không nhỏ bắt đầu ra khỏi Tiên Triều.

"Thủ Triết à, trẫm cảm thấy Thổ đại đế ngươi làm không đã ghiền trước mặt, không bằng trẫm đi Tiên Triều du tẩu một phen, giúp ngươi xin một tấm Kiến Quốc lệnh." Long Xương đại đế chua xót nói: "Đợi địa bàn Vương thị ngươi lớn hơn một chút, dứt khoát xây dựng một quốc gia, kết minh với Đại Càn ta, cùng tiến cùng lui không phải rất thơm sao?"

Lại chua rồi.

Vương Thủ Triết nhàn nhạt liếc Long Xương đại đế một cái: "Bệ hạ, mở hội thì sao, đừng quấy rối. Nếu ngài không có chuyện gì làm, thì ra ngoài đi dạo một chút."

"Hừ!" Long Xương đại đế quay đầu đi chỗ khác, tên tiểu tử khốn kiếp Vương Thủ Triết này càng ngày càng không để đại đế hắn vào mắt, nếu không phải nể mặt Nhược Lam và Tiên Nhi, hừ hừ… trẫm đã sớm để cho tiểu tử này biết cái gì gọi là đại đế giận rồi.

"Đề tài nhỏ tiếp theo, lần này chúng ta đạt thành một hệ hợp tác với Tiên Triều Diêu thị, cần phải nhanh chóng đưa ra lương chủng thế hệ mới. Chúng ta phải tranh thủ trong vòng mười năm, ba thành lương điền cùng linh điền hạ phẩm cả nước gieo trồng lương chủng mới, chia một chén canh ở trên thị trường lương chủng Tiên Triều."

"Chiến tranh tiêu hao tiền tài nhất, hiện giờ Đại Càn vẫn còn quá nghèo, mục tiêu đầu tiên của chúng ta vẫn là phải làm cho Đại Càn trở nên giàu có."

"Về điểm này, thánh địa bên kia và đế tử An đều sẽ tham dự kế hoạch."

"Đề tài nhỏ kế tiếp, vì ứng đối quốc chiến tiếp theo cùng với chia sẻ trách nhiệm đối kháng yêu ma ngoại vực, Vương thị chúng ta phải xây dựng một nhánh tộc quân chân chính trên cơ sở tướng tộc binh gia tộc, An Nghiệp, việc này giao cho ngươi chuẩn bị."

“Chủ đề kế tiếp, mồi nhử di tích Huyết Tôn Giả đã thả ra một thời gian ngắn, mấy vị Chân Ma điện kia tất nhiên bắt đầu đứng ngồi không yên. Phái người thông tri Thất Chiêu và đế tử An, tất cả dựa theo kế hoạch hành sự, để quân đội Đại Càn chúng ta không thể hành động ngông cuồng.”

Vương Thủ Triết nói là hội nghị nhỏ, nhưng từng chủ đề đều to lớn như vậy, liên quan đến quốc chính, ngoại mậu, quốc chiến.

Điều này làm cho Long Xương đại đế không khỏi trợn trắng mắt, cái viện tử rách nát này của Vương Thủ Triết, cảm giác thật giống như nội các và Chuyết Chính điện kết hợp vậy? Đại sự trên dưới cả nước, dường như tất cả đều là hắn ở phía sau điều khiển.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Nam Tần.

Từ phương hướng địa lý mà nói, Nam Tần quốc nằm ở phía tây nam Đại Càn, phía đông bắc bộ có chút vị trí tiếp giáp với Đại Càn, nhưng đại đa số địa phương còn lại, lại bị một mảnh nội hải cực lớn ngăn cách với An Giang.

So với hoàn cảnh khí hậu phức tạp hay thay đổi của Đại Càn, hoàn cảnh địa lý của Nam Tần tương đối đơn giản hơn nhiều, nhưng cũng ác liệt hơn nhiều. Nơi này không chỉ có ngày thiếu mưa, thực vật thưa thớt, linh mạch cằn cỗi, trữ lượng khoáng sản càng vô cùng thưa thớt, bất kể là phát triển ngành trồng trọt, hay là phát triển công nghiệp, đều vô cùng khó khăn.

Duy nhất có thể được coi là ưu thế, đại khái cũng chỉ còn lại số lượng nhân khẩu coi như không ít.

Cũng chính vì vậy, Nam Tần mới ham muốn đất đai phì nhiêu, thổ địa Đại Càn trữ lượng khoáng sản phong phú nhiều năm.

Trung tâm Nam Tần phương bắc, có một tòa thành lớn chiếm diện tích cực lớn, tên là “Tất Phương Thành”.

Nó không chỉ là đệ nhất đại thành cảnh nội Nam Tần, đồng thời cũng là quốc đô của Nam Tần.

Vị trí của nó chính là khu vực dày đặc linh mạch hỏa hệ nhất toàn bộ Nam Tần, xem như khu vực có khoáng sản phong phú nhất, sản vật cũng nhiều nhất Nam Tần, đồng thời nó cũng là nơi phồn vinh nhất Nam Tần.

Lúc mặt trời lặn, tường thành Tất Phương thành nguy nga hùng vĩ đắm chìm trong ánh chiều tà, giống như được phủ lên một vầng sáng màu đỏ vàng, thoạt nhìn đẹp không sao tả xiết.

Ngay cả dấu vết loang lổ trên tường thành cũng như ít đi vài phần tiêu điều, thêm vài phần ôn nhu.

Ngoài cửa thành.

Trên quan đạo từ kinh thành đi về phía Đông Bắc, từng chiếc từng chiếc xe thật lớn do Linh Ngưu kéo đang xếp thành hàng, tắm nắng chiều hướng phương xa dần dần đi xa.

Trên những sương xe này là từng bộ "Thi quan" màu đen tuyên khắc có minh văn, trong thi quan chứa thi khôi đã được luyện chế tốt, chỉ chờ chiến sự diễn ra, là có thể thành phê phần mở khóa.

Mà bên kia, trên quan đạo từ kinh thành hướng tây bắc ngoại trừ tốp năm tốp ba người đi đường, còn có một đoàn nô nhân quần áo lam lũ đang chậm rãi đi dọc theo ven đường.

Trên cổ tay bọn họ đều buộc dây thừng, quần áo trên người cũng miễn cưỡng có thể ngăn trở bộ vị trọng yếu, lộ ra bộ phận vết thương chồng chất, tương đương một bộ phận người gầy đến mức cả người đều thoát hình. Nhìn kỹ lại, cái kia vàng như nến phát chất, bờ môi khô nứt trắng bệch, ánh mắt chết lặng, không một cái nào không tại chứng tỏ thân thể bọn họ không xong.

Thanh niên cưỡi Tê giác linh tích, mặc phục sức quý tộc hoa mỹ đang vung roi, vừa lớn tiếng hét, vừa xua đám nô lệ tiến về phía trước.

Dưới ánh nắng chói chang, trên người tất cả mọi người đều đầm đìa mồ hôi, ngay cả thanh niên quý tộc kia cũng giống như vậy.

Hắn phải đuổi nhóm nô lệ này tới địa điểm chỉ định trước kỳ hạn cuối cùng, cùng những nô lệ khác giao cho đệ tử âm Sát tông tới bàn bạc.

Vạn nhất làm việc không tốt, chậm trễ thời gian, ngay cả chính hắn cũng phải xui xẻo theo, nhẹ thì bị đánh một trận, nặng thì thân phận bị giáng chức, lưu lạc làm nô lệ không có địa vị giống như những người trước mắt này.

Bởi vậy, hắn không dám có chút buông lỏng nào.

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm cao vút.

Trong tiếng long ngâm, một chiếc phi liễn hoa lệ do hắc sắc ma long lôi kéo xuất hiện ở phương xa chân trời, tắm ánh mặt trời nóng rực hướng bên này lao vùn vụt mà đến.

Hắc long khổng lồ che khuất bầu trời, long uy hung hãn cuồng bạo không kiêng nể gì cả tùy ý tung hoành trong thiên địa, long uy cuốn qua cuồn cuộn nổi lên cuồng phong, toàn bộ thiên địa theo chiếc phi liễn xuất hiện mà chợt thất sắc.

Uy thế ngập trời, nhiếp hồn người.

“Là phi liễn của quý nhân!”

Thanh niên quý tộc quá sợ hãi, lập tức lăn lộn trườn bò từ trên lưng Tê Giác Linh Tích bò xuống, nằm sấp trên mặt đất, ngay cả cử động cũng không dám.

Người đi đường bên cạnh cũng bị dọa không nhẹ, nhao nhao nằm úp sấp trên mặt đất, không dám có chút vọng động.

Đám nô nhân kia sớm đã bị dọa đến tè ra quần, xụi lơ trên mặt đất.

Xã hội Nam Tần đẳng cấp sâm nghiêm. Làm nô nhân giai cấp thấp nhất của Nam Tần quốc, sinh ra chính là sản phẩm phụ thuộc của quý tộc, làm việc khổ nhất, thức ăn thu được chỉ có thể miễn cưỡng duy trì không chết, thời chiến đầu tiên bị đẩy ra luyện chế thành thi khôi cũng là bọn họ.

Bọn họ như vậy, tự nhiên không tiếp xúc được cường giả chân chính, làm sao gặp qua trận thế như vậy?

Giờ phút này, không có sợ tới trực tiếp ngất đi, đã xem như là tố chất tâm lý tốt rồi.

Người bình thường dù ánh mắt nông cạn, không thấy rõ sâu cạn, cũng không biết là nhân vật nào ngồi trong phi liễn này,

nhưng cũng biết Hắc Long phi liễn này tuyệt không phải người bình thường có tư cách ngồi.

Mà chủ nhân của phi liên này cũng không phải là nhân vật bình thường.

Lúc này.

Trong phi liễn, một vị hồng y nữ tử tóc đỏ da trắng như tuyết, xinh đẹp quyến rũ đang nằm nghiêng trên giường, trong tay cầm một khối ngọc phù đang tản ra hào quang.

Nữ tử này, tự nhiên chính là Âm Xà Ma Cơ.

Mặc dù nàng chỉ lười biếng nằm nghiêng, uy thế thuộc về cường giả Lăng Hư cảnh lại tùy ý lan tràn trong thùng xe rộng rãi.

Ở dưới uy thế này, quỳ ngồi ở bên cạnh nàng, bạch y nữ tử đang bóp chân cho nàng động tác càng thêm cẩn thận, cũng không dám quá nhẹ, cũng không dám quá nặng, kính sợ trong ánh mắt kia vừa nhìn liền hiểu rõ.

“Không ngờ, thuộc hạ của Xích Mị cũng không hoàn toàn là phế vật.” Âm Xà Ma Cơ dùng đầu ngón tay vân vê ngọc phù, lặp đi lặp lại xác nhận tin tức truyền về trong ngọc phù, lông mày thon dài trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, “Lại để cho các nàng quả thật tra ra một chút tin tức hữu dụng.”

Nàng đem Tử phù của Tử Mẫu phù này giao cho mấy đồ đệ của Xích Mị, vốn chẳng qua là phòng ngừa vạn nhất, căn bản không trông cậy vào có thể thật sự có thu hoạch gì.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, chính là mấy tiểu nha đầu nàng một mực chướng mắt, lại mang đến cho nàng kinh hỉ lớn như vậy!

Quả nhiên là, đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!

Nữ tử áo trắng hầu hạ bên cạnh thấy Âm Xà Ma Cơ cao hứng như vậy, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia lo lắng.

Không nghĩ tới con hồ ly Xích Mị kia rõ ràng tìm được manh mối nhanh như vậy! Đáng hận! Tại sao không để cho nàng dứt khoát chết ở Đại Càn?!

Trong nội tâm nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trên mặt cũng không dám lộ ra mảy may, ngược lại giả bộ cao hứng, hưng phấn nói: “Sư tôn, Xích Mị sư tỷ vừa mới đi không bao lâu, rõ ràng nhanh như vậy đã phát hiện tung tích di tích Huyết Tôn Giả, xác thực lợi hại. Không hổ là Xích Mị sư tỷ! Sư tôn, chúng ta bây giờ phải đem chuyện này bẩm báo Huyết Đồng ma quân sao?”

“Đây là tự nhiên.” m Xà Ma Cơ thu hồi mẫu phù, rũ mắt liếc nàng một cái, “Nhưng trên tin tức nói, Xích Mị sau khi theo người của Vương thị rời đi liền cắt đứt liên hệ. Chỉ sợ sinh biến, Ngọc Liên ngươi đi trước dò xét tình huống, vi sư và Huyết Đồng Ma Quân còn có chút việc phải an bài, sau đó liền đến.”

Mình đi trước?

Bạch y nữ tử hơi sững sờ, lập tức bừng tỉnh, khom người nói: “Sư tôn yên tâm! Nếu Xích Mị sư tỷ dám sinh ra tâm tư gì không nên có, đệ tử tuyệt không tha cho nàng!”

Dứt lời, nàng lại thi lễ với Âm Xà Ma Cơ một lần nữa, cáo lui, lúc này mới đứng dậy chậm rãi rời khỏi thùng xe, quay người đạp không mà đi.

Tốc độ Hắc Long phi liên không giảm, vẫn bay nhanh về Tất Phương thành.

Quân phòng thủ trong thành không ai dám ngăn cản.

Bọn họ không chỉ không ngăn cản, ngược lại còn cung kính hành lễ với phi liễn trên bầu trời, mãi cho đến sau khi phi liễn biến mất mới dám đứng thẳng người, rất hiển nhiên là nhận ra chiếc phi liễn này.

Hắc Long phi liễn bay nhanh một đường, bay thẳng đến trước một toà cung điện hoa lệ ở chỗ sâu trong hoàng cung, rồi mới chậm rãi hạ xuống.

Tòa cung điện này tên là “Minh Hoa điện”, chính là nơi chuyên dùng để mở tiệc chiêu đãi khách quý trong hoàng cung Nam Tần.

Giờ phút này, trong Minh Hoa điện ca múa thái bình, vũ cơ ăn mặc hoa lệ đang ở giữa không trung nhẹ nhàng nhảy múa, một

bước xoay tròn, bộ pháp nhẹ nhàng, ống tay áo như lưu quang bay múa, tư thế đẹp không sao tả xiết.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng với tiếng nói mềm mại đáng yêu quanh quẩn ở trong điện, làm tôn lên bầu không khí càng thêm kiều diễm.

Đầu tiên trong điện, Huyết Đồng ma quân giống như búp bê tuyết đang đại mã kim đao ngồi ở trên ghế thấp, vừa uống rượu, vừa thưởng thức ca múa.

"Ma quân, ngài xem, chuyện quốc chiến này có thể trì hoãn được không?" Nguyên Hựu đại đế một thân cổn phục đế vương ngồi bên cạnh, đang ôm tay áo châm rượu cho hắn, trong giọng nói mang theo vài phần lấy lòng, "Trước kia mở quốc chiến, lần nào không chuẩn bị mấy chục mấy trăm năm trước? Nếu vội vàng mở ra, chuẩn bị nghiêm trọng không đủ, vạn nhất xảy ra sự cố không tốt. Thực lực của Huyền Giáp quân Đại Càn vẫn rất tốt, càng đừng nói Long Xương lão nhi sắp thọ nguyên, vạn nhất hắn làm ngọc đá cùng vỡ, chúng ta cũng khó xử."

Huyết Đồng ma quân bưng chén rượu, ngữ khí từ chối cho ý kiến: "Chỉ là một Lăng Hư cảnh sơ kỳ mà thôi, ngươi sợ cái gì? Chờ bổn ma quân hoàn thành chuyện bắt tay, thu thập một phế vật Lăng Hư cảnh sơ kỳ còn không phải là chuyện tiện tay sao?"

Nguyên Hựu đại đế nghe vậy, gương mặt trẻ tuổi không khỏi lộ ra vẻ khổ sở.

Ngoài miệng thì nói như vậy thật dễ nghe.

Nếu hết thảy thuận lợi, ba người Huyết Đồng ma quân thật sự tìm được di tích Huyết Tôn Giả kia, tâm tình sung sướng có lẽ còn có thể quản chuyện hai nước bọn họ, nhưng vạn nhất xảy ra rủi ro, hắn cũng không tin vị Ma Quân này sẽ phụ trách giải quyết tốt hậu quả cho bọn họ. Đến lúc đó, Đại Tần hắn cùng Tây Tấn hai nước cưỡi hổ khó xuống, muốn kết thúc quốc chiến cũng không được.

Đang nói, bóng dáng eo lay động của Âm Xà Ma Cơ đã xuất hiện trong điện.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng bước tới, thân hình từ thực chuyển hư, từ hư chuyển thực, trong chớp mắt xuất hiện bên kia Huyết Đồng ma quân, hạ thấp người thi lễ với Huyết Đồng ma quân một cái.

Huyết Đồng ma quân đã sớm cảm giác được uy thế của Hắc Long, đối với sự xuất hiện của nàng tự nhiên không chút ngoài ý muốn.

Hắn khoát tay áo ra hiệu nàng ngồi xuống, sau đó nói: "Trước đó ngươi truyền tin tức có tin tức tốt muốn nói cho ta biết, là tin gì?"

"Vãn bối đến, vốn là muốn báo cho tiền bối đệ tử ta phái đi đã thành công đánh vào địa phương, kế tiếp có thể chính thức triển khai tìm kiếm." Âm Xà Ma Cơ Phong tình vạn chủng cười: "Bất quá, trên đường đến, ta lại nhận được một tin tức tốt. Di tích Huyết Tôn Giả mà tiền bối muốn tìm đã có tin tức!"

"Hả?" Huyết Đồng ma quân sửng sốt, lập tức mừng như điên: "Nhanh như vậy đã có tin tức?"

"Đúng vậy." Ma Cơ Âm Xà xoa xoa đầu tóc đỏ, nhẹ giọng giải thích: "Cũng là trùng hợp. Gia tộc đệ tử kia của ta đánh vào gần đó có sản nghiệp, cơ duyên xảo hợp phát hiện một chỗ di tích. Tuy ta còn chưa từng đích thân xác nhận, nhưng di tích cỡ lớn trong cảnh nội Đại Càn bây giờ đều ở trong tay hoàng thất Đại Càn và Lăng Vân thánh địa, hôm nay còn có thể phát hiện di tích đẳng cấp cao, ngoại trừ di tích Huyết Tôn Giả ta không thể tưởng được."

"Đương nhiên, cũng có thể thật sự không phải. Nhưng việc này quan hệ trọng đại, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, cho dù thật sự không phải, cướp được chúng ta cũng không lỗ."

"Đúng vậy. Thà giết nhầm không thể buông tha." Huyết Đồng ma quân gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang: "Di tích đẳng cấp cao hiện thế, nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của hai vị Lăng Hư cảnh Đại Càn. Lúc này không nên chậm trễ, nhất định phải đoạt được di tích trước khi bọn họ phát hiện."

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Nguyên Hựu đại đế bên cạnh: "Nguyên Hựu, ngươi hiện tại truyền lệnh xuống, lập tức mở ra

quốc chiến. Cần phải hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Khương Chấn Thương.”

“Ta…”

Nguyên Hựu đại đế hít thở không thông.

Hợp hắn ăn nói khép nép nói nửa ngày, cũng nói không công?

“Ân? Ngươi có dị nghị gì?”

Huyết Đồng ma quân híp mắt nhìn hắn, tay áo trên người giơ lên, một cỗ uy áp đáng sợ lấy hắn làm tâm tròn chợt tràn ngập ra, lành lạnh, sắc bén, mang theo huyết khí khiến người ta sợ hãi, giống như chỉ cần một câu nói không đúng, sẽ lập tức giết người.

Nguyên Hựu đại đế sắc mặt trắng nhợt, trên trán nhất thời chảy ra mồ hôi lạnh, vội vàng xin tha: “Vâng, tiền bối! Vãn bối đi làm ngay!”

Đáng chết! Sao hắn lại quên mất, Huyết Đồng ma quân này không phải kẻ dễ nói chuyện!

Hắn không dám ở lại lâu, nói xong lập tức đứng dậy cáo từ rời khỏi Minh Hoa điện, chuẩn bị đi liên lạc Diên Khánh đại đế Tây Tấn. Cho dù muốn lập tức mở ra quốc chiến, cũng không thể chỉ một mình hắn không may, lão già Duyên Khánh kia cũng đừng hòng trốn!

Chờ sau khi hắn đi, Huyết Đồng ma quân cũng đứng lên.

Dưới ánh đèn Minh Hoa điện sáng tỏ, huyết quang trên người hắn càng ngày càng đậm, dần dần thôn phệ toàn bộ thân ảnh hắn.

Một lát sau, huyết quang tiêu tán.

Trước ghế ngồi xuất hiện hai bóng người giống nhau như đúc, cũng nhỏ nhắn xinh xắn lanh lợi, cũng là ngọc tuyết đáng yêu giống nhau, huyết khí cũng ngút trời.

“Bản tôn ta ở lại đây giám sát Nguyên Hựu mở ra quốc chiến, phân thân cùng ngươi cùng đi Đại Càn, tranh thủ lấy tốc độ nhanh nhất, thừa dịp nó không chuẩn bị bắt được di tích Huyết Tôn Giả.”

Hai bóng người cùng nhau mở miệng, lập tức một bóng người trong đó cất bước đi tới bên cạnh âm Xà Ma Cơ, một người khác lại lần nữa ngồi xuống, bưng chén rượu lên lần nữa thưởng thức ca múa.

“Vâng, tiền bối.”

Âm Xà Ma Cơ đối với chuyện này hiển nhiên đã tập mãi thành quen, cúi đầu thi lễ, liền cùng phân thân Huyết Đồng ma quân ngồi vào chỗ ngồi của Hắc Long phi liên.

Rất nhanh, phi liên bay lên, nhanh chóng bay về phía Đại Càn.

Long uy gào thét khuấy động mây trên trời cao, trong nháy mắt phong lưu vân động.

Cũng giống như dự báo, một trận sóng gió khổng lồ, dường như muốn càn quét nuốt chửng Đại Càn.

…

Chương 39: Ván này ổn rồi!

…

Qua một khoảng thời gian.

Ở trên một ngọn núi hoang ẩn nấp giữa Nam Hoang cổ trạch và Thiên Phủ quận, một vị nữ tử tóc đỏ da trắng như tuyết, eo như cành liễu đang đứng cùng một vị đồng tử cao đến thắt lưng nàng, xa xa ngắm nhìn phương hướng mênh mông long trạch.

Hai người này, tự nhiên chính là Huyết Đồng Ma Quân cùng Âm Xà Ma Cơ.

Không khỏi bị lão tổ Long trong Long Trạch phát hiện, hai người giờ phút này đều thu liễm khí tức, thần niệm cảm giác tựa như cỏ cây núi đá, làm cho người ta không cảm giác được dị dạng chút nào.

Trên núi cao gió lạnh đìu hiu, nhưng không thổi tắt lửa nóng trong lòng hai người.

“Hết thảy đã chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại, chỉ chờ binh lực Nam Tần và Tây Tấn đến biên cảnh.” Huyết Đồng ma quân đứng chắp tay, khuôn mặt như hài đồng đầy vẻ thoả thuê mãn nguyện, “Chỉ cần chiến sự biên cảnh Đại Càn căng thẳng, Long Xương và Khương Chấn Thương hai lão gia hỏa này tất nhiên phải đi biên cảnh tọa trấn.”

“Đến lúc chiến sự tiến vào thời khắc gay cấn, triệt để ngăn chặn hai người bọn họ cùng với quân đội tinh nhuệ, sau khi lực chú ý của tất cả mọi người đều ở trên chiến tranh, chúng ta liền có thể thừa cơ mà vào, ngươi đi ngăn chặn các lão tổ long của Long Trạch, mà bản Ma quân đem bảo vật trong di tích Huyết Tôn Giả quét sạch không còn!”

Trên mặt âm Xà Ma Cơ cũng mang theo nụ cười tình thế bắt buộc: “Ma Quân Anh Minh, cho dù bọn họ phát hiện ra không đúng, chúng ta sớm đã mang theo bảo vật Huyết Tôn Giả lưu lại bỏ chạy. Cho dù sau khi bọn họ trở về, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn phế tích rỗng tuếch.”

Trên thực tế, chỉ cần chiến sự biên cảnh tiếp tục giằng co, Long Xương và Khương Chấn Hư cảnh, cùng với quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Càn sẽ bị kiềm chế trên chiến trường, cho dù ý thức được không đúng, cũng chưa chắc có thể thoát thân.

Dù sao, bọn họ chỉ có hai người, không thể phân thân.

Mà với thực lực của hai người bọn họ, chỉ cần không phải bị hai người Long Xương và Khương Chấn Thương trực tiếp ngăn chặn, hoặc là bị đại quân trực tiếp bao vây, hoàn toàn có thể qua lại tự nhiên trong Đại Càn.

Hiện tại mọi sự đã chuẩn bị xong, liền ngồi đợi quốc chiến bùng nổ, cùng với Xích Mị Ma Sứ truyền về tình báo chính xác.

Ván này, đã ổn thỏa rồi.

Cùng lúc bóng ma chiến tranh bao phủ Đại Càn, cuộc chiến thánh tử do Lăng Vân thánh địa triển khai cũng nghênh đón kết thúc.

Một ngày này.

Các đại lão lại tụ tập trong Lăng Vân thánh điện, quan sát kết quả cuối cùng của trận chiến thánh tử.

Các đại lão của Thánh địa đều bề bộn nhiều việc.

Cũng giống như đại sự nghịch thiên tranh giành Thánh tử này, mới có thể khiến bọn họ tề tụ một chỗ. Ngay cả đám người Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế cũng từ Trường Ninh Vương thị lại lần nữa chạy tới Thánh địa, vô cùng để ý kết quả cuối cùng.

Khương Thánh Chủ và Long Xương đại đế ngồi ở vị trí đứng đầu khán giả, nổi bật địa vị Lăng Hư cảnh.

Mà một đám đại lão Thần Thông cảnh và Vương Thủ Triết đều được sắp xếp ở hàng thứ hai, sau đó mới là cấp bậc các trưởng lão Tử Phủ cảnh của các phong các mạch, cùng với khán giả từ bên ngoài đến.

“Bệ hạ gần đây dưỡng lão ở Vương thị, hiệu quả quả thật không tệ.” Khương Chấn Thương thần sắc hơi kinh ngạc nói: “Khí sắc so với trăm năm trước còn tốt hơn rất nhiều.”

Lần trước tuy thông qua thông tin tức thời Vương thị mới phát minh ra đã từng gặp mặt, nhưng chung quy không chính thức gặp mặt, nhưng cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của sinh mệnh thể chinh của hắn.

"Đó là đương nhiên." Long Xương đại đế nói rất tự đắc: "Vương thị chính là nơi thích hợp để dưỡng lão, ngoại trừ tiểu tử Vương Thủ Triết kia thường xuyên lắc lư trước mắt ngươi, chướng mắt, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ."

"Ách…" Vương Thủ Triết ngồi ở phía sau cách hắn không xa lộ ra vẻ mặt không nói nên lời. Một tên hộ ngoại lai không chịu dưỡng lão như ngươi, còn ghét bỏ tộc trưởng Vương thị ta tới?

"Ha ha ha~" Khương Chấn Thương nghe vậy bật ra tiếng cười sang sảng, "Nói cũng đúng, tiểu tử Thủ Triết kia cái gì cũng rất tốt. Nhưng không biết vì sao, luôn khiến người ta cảm thấy không vừa mắt, có chút xúc động đánh hắn một trận."

"Cũng không phải sao." Long Xương đại đế lập tức cảm thấy có tri kỷ: "Nếu không phải trẫm có công phu hàm dưỡng không tệ, đã sớm cho hắn biết Mã vương gia có mấy con mắt."

"Đúng vậy đúng vậy, nhưng trước mắt tiểu tử Thủ Triết này vẫn rất hữu dụng, lần quốc chiến này còn cần hắn ở sau lưng mưu tính." Khương Chấn Thương trong lòng có ưu tư nói: "Đợi thiên hạ thái bình, ngươi lại tìm hắn tính sổ sau."

"Hừ hừ, trẫm cũng có tính toán này. Đợi lần quốc chiến này đánh thắng, trẫm nhất định phải đánh hắn một trận cho hả giận."

Hai vị đại lão Lăng Hư cảnh thảo luận vui sướng, điều này làm cho Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng nhắc nhở bọn họ một chút, chuyện các ngươi xách chim tận cung giấu, qua cầu giết lừa, không thể lo lắng cảm nhận của đương sự một chút sao?

"Chư vị yên lặng, yên lặng." Kim Cát thượng nhân trong khoảng thời gian này vẫn đóng ở Lăng Vân thánh địa dường như có chút kích động nói: "Cuộc thi đấu thánh tử trước mắt đã đến giai đoạn gay cấn, các ngươi tất nhiên không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Theo tiếng kêu của Kim Cát thượng nhân.

Tất cả các trưởng lão Lăng Hư cảnh, Thần Thông cảnh và Tử Phủ cảnh đều kéo lực chú ý trở về.

“Kim Cát, ngươi phế lời gì?” Một Tử Phủ cảnh trưởng lão tương đối tốt nói: “Bớt ở chỗ này thừa nước đục thả câu đi, chẳng lẽ còn có người ở nơi thí luyện này, Lẫm Đông sắp đến cửa ải làm ra cử chỉ nghịch thiên sao?”

Từ sau khi chính thức thi đấu, Khương Chấn Thương cũng công bố ra kết quả và quá trình tỷ thí của các thế hệ, mọi người cũng hiểu, trận chiến thánh tử này rốt cuộc là cái gì.

Chủ yếu là so đấu năng lực tổng hợp của những người dự tuyển, có thể suất lĩnh con dân vượt qua mùa đông gian nan lần này hay không.

Ngoại trừ phải đối mặt với hoàn cảnh tự nhiên ác liệt, càng ngày càng nhiều lưu dân, sơn phỉ, cùng với quân đội lưu lạc, quan trọng hơn chính là, ở thời điểm cuối cùng còn phải phòng ngừa giai tầng thống trị của khu vực này - áp bách của Thiên Sương thành.

Nếu lựa chọn thuận theo, vất vả khổ cực tích góp vật tư sẽ bị vơ vét hết chín thành, các con dân dưới trướng sẽ có rất nhiều người không vượt qua được lần rét lạnh này, kết quả tạo thành đánh giá thấp mà bị đào thải.

Nếu lựa chọn phản kháng thì phải chống lại đợt tấn công hung mãnh của thành Thiên Sương, chỉ cần có một lần thất bại, con dân sẽ bị thương nặng, đương nhiên sẽ có đánh giá thấp.

Mà Khương thánh chủ chiến thắng lần trước chính là vào thời điểm cuối cùng, lấy thương vong hơi thấp liên tục ngăn trở chín lần tiến công của Thiên Sương thành, mà lấy được một thành tích ưu tú, từ đó lấy được danh hiệu Thánh tử.

“Kim Cát tiểu tử, có phải lần này có người lấy được thành tích tốt hơn Khương Chấn Thương không?” Lăng Vân Bảo Điển uỵch uỵch bay ra khỏi thần hồn của Khương Chấn Thương, hình tượng Linh Vân xuất hiện, kích động không thôi nói, “Chẳng lẽ, có người không những chặn được tiến công của Thiên Sương thành, còn tiến hành phản kích hữu hiệu? Rốt cuộc là ai, là Côn Bằng, hay là Lục Vi, hoặc là Linh Nhi, Ly Từ?”

Người ứng cử thánh tử trước kia cũng mở ra một lối đi riêng phát động tiến công Thiên Sương thành, nhưng kết quả có thể tưởng tượng được, cả đám đều bị vũ lực cường đại của Thiên Sương thành nghiền nát.

Gần đây Khương Chấn Thương bề bộn nhiều việc, bận bàn bạc hợp tác với Vương thị, cũng bận phối hợp với Đế Tử An tiến hành bố cục chiến tranh quốc gia, bởi vậy vào ở Lăng Vân bảo điển trong thần hồn của Khương Chấn Thương, cũng không có cách nào mỗi ngày chú ý tiến độ tranh giành thánh tử.

Chỉ có thể để cho Kim Cát thượng nhân và mấy vị Tử Phủ thượng nhân theo dõi giám thị.

Tuy nhiên, cũng không cần sợ có người gian lận.

Tất cả lịch trình của mỗi một người ứng tuyển thánh tử đều được ghi chép lại tường tận, tự nhiên không sợ có người âm thầm giở trò.

Trong từng tiếng thúc giục, Kim Cát thượng nhân phụ trách giám thị khởi động màn hình tinh thạch, nhân vật chính trong màn hình chính là đệ tử Chân Sĩ Thông của Thiên Hỏa chân nhân.

“A? Tiểu tử Chân Sĩ Thông kia, sao lại ở trong Thiên Sương thành?”

“Nghĩa phụ đại nhân, lần này ta dẫn quân thanh trừ liên minh kẻ phản kháng do điêu dân tạo thành ở Bắc Bộ, đây là danh sách thu được cụ thể.”

“Thông nhi quả nhiên ưu tú, nghĩa phụ không nhìn lầm ngươi.”

…

Một đám trưởng lão cùng các đại trưởng lão đều bị một màn này làm cho sợ ngây người, đây, đây là Chân Sĩ Thông tiểu tử kia đầu phục Thiên Sương thành, còn trở thành nghĩa tử của thành chủ? Đây không phải phản đồ sao?

“Thiên Hỏa chân nhân, xem ngươi bồi dưỡng đồ đệ tốt ra sao kìa!” Lang Gia chân nhân trừng mắt: “Bình thường thì tùy

tiện, nhưng tới thời khắc mấu chốt lại làm ra chuyện mất mặt như vậy.”

“Lang Gia, đệ tử Ly Hỏa nhất mạch ta làm gì ngươi?” Thiên Hỏa chân nhân thẹn quá hóa giận nói: “Thông nhi nhà ta xưa nay nhạy bén, đầu nhập vào Thiên Sương thành nhất định là kế sách của hắn.”

“Sư tôn.” Kim Cát thượng nhân cũng vội vàng xấu hổ nói, “Đây đích thật là mưu lược Chân Sĩ Thông tương kế tựu kế, dựa vào nhiều lần lập công, hắn đã lấy được tín nhiệm của thành chủ Thiên Sương thành, hơn nữa còn lừa chết mấy người kế nhiệm.”

Cái gì?

Quần chúng người xem xôn xao một trận, Chân Sĩ Thông này chẳng những mở ra lối riêng, lại lấy được thành tựu không tệ. Nếu bị hắn làm thành, chẳng phải là gián tiếp đánh hạ Thiên Sương Thành rồi sao.

“Ha ha ha.” Thiên Hỏa chân nhân cười to nói: “Ta đã nói rồi, huyết mạch tư chất của Thông nhi nhà ta mặc dù không bằng đám người Vương Ly Dao, nhưng trong thí luyện chân chính, nhất định có thể tỏa sáng rực rỡ. Chỉ tiếc điểm tích lũy nguyên thủy của hắn hơi thấp, nếu không vị trí Thánh tử này tám phần có thể nhét vào trong túi.”

Lang Gia chân nhân cũng có chút lúng túng, bình thường tiểu tử Chân Sĩ Thông nhìn bộ dáng không đáng tin cậy, không ngờ lại làm ra chút tài hoa.

“Sư tôn đừng vội.” Kim Cát Thượng Nhân nói: “Biểu hiện của sư đệ Sách sư gia chúng ta không hề tầm thường, không những chống lại mười mấy đợt tấn công của Thiên Sương thành mà còn hợp tung liên hoành rất nhiều thủ lĩnh dân chạy nạn, trở thành một lực lượng khổng lồ để chống lại Thiên Sương thành.”

Trong lúc nói, Kim Cát thượng nhân điều chỉnh màn hình, thể hiện ra chiến tích không tầm thường của Công Dương Sách.

Sắc mặt Lang Gia chân nhân vui vẻ, vội vàng nhanh chóng tìm đọc kinh nghiệm trong quá khứ của Công Dương Sách, quả nhiên, dọc đường hắn đi tới đóng vững đánh chắc, suy nghĩ vô

cùng chu toàn, từng chút từng chút xây dựng lên ưu thế khổng lồ.

Bây giờ đã thành một thế lực cực lớn gần với Thiên Sương thành, hơn nữa tài nguyên ngồi cũng không tệ, đủ để dễ dàng vượt qua mùa đông giá rét lần này.

Thành tích này đã mạnh hơn sư tôn Khương Chấn Thương của hắn năm đó rất nhiều.

"Được được được, không hổ là đệ tử của ta." Lang Gia chân nhân thỏa mãn: "Lần này dù có thua cả chì lẫn chài, chẳng qua vì huyết mạch kém một chút, nhưng đáng tiếc, thật đáng tiếc."

"Hừ, có gì đáng tiếc?" Vân Dương chân nhân châm chọc nói: "Huyết mạch kém chính là kém, tương lai một Lăng Hư cảnh trung kỳ, ít nhất có thể đỡ được hai ba Lăng Hư cảnh sơ kỳ liên thủ, mà Ly Từ nhà ta lại càng am hiểu chiến đấu, cho dù lấy một địch ba cũng có thể làm được."

"Hừ, chỉ có sức lực trên người mà thôi, dù sao cũng chỉ là mãng phu mà thôi." Lang Gia chân nhân trả lời.

"Lang Gia lão cẩu, ngươi dám bôi nhọ Ly Từ nhà ta. Ngươi đây là đang chèn ép cô ta, ngươi đây là không muốn thấy người khác là thiên tài, thù này Vân Dương sư đồ hai người chúng ta phải nhớ kỹ." Vân Dương chân nhân giận không kiềm được nói: "Đợi khi Ly Từ nhà ta thành Lăng Hư cảnh, một ngón tay cũng có thể bóp chết ngươi."

Sắc mặt Lang Gia chân nhân đen thui, bản chân nhân chèn ép Ly Từ khi nào?

Tiểu tử Vân Dương này, vẫn như trước là man rợ không nói lý lẽ và lòng dạ hẹp hòi, cùng với ghi thù lung tung.

"Sư tôn…" Kim Cát thượng nhân nhỏ giọng nói: "Kháng sư đệ tuy biểu hiện rất tốt nhưng biểu hiện của ứng cử viên chư mạch lần này đều không tệ."

"Kim Cát, ta muốn nhìn nhà chúng ta bao không được."

"Ta muốn xem Độc Cô Phi Hồng nhà ta."

Một đám đại lão Thần Thông cảnh nhao nhao hò hét tạo áp lực cho Kim Cát thượng nhân.

Kim Cát Thượng Nhân vội vàng điều chỉnh màn hình, thể hiện ra toàn bộ ứng cử viên thánh tử. Quả nhiên, trong cuộc chiến thánh tử lần này, thật sự là kỳ hoa không ngừng, mỗi người đều có thủ đoạn riêng.

Giống như Bao Bất Thành của Huyền Đan Các, hắn dựa vào kỹ thuật luyện đan xuất sắc, xuất ra không ít đan dược ưu tú, tỷ như các loại đan dược có công hiệu rất mạnh như Tích Cốc Đan, Đại Lực Hoàn, Hồi Xuân Đan.

Dựa vào lượng lớn đan dược, quân đội của hắn rất có ưu thế trong chiến tranh, cho dù bị thương cũng rất nhanh có thể phục hồi như cũ, hắn còn vơ vét không ít thiên tài địa bảo, luyện chế ra mấy lô đan dược cường đại, bồi dưỡng ra một đám cao thủ tinh nhuệ.

Tuy rằng thành tựu không bằng Công Dương Sách, nhưng cũng mạnh hơn Khương Chấn Thương năm đó rất nhiều.

Còn có Vu Niệm Vân thuộc Thiên Yêu nhất mạch, mặc dù nàng không có tài trí thông minh gì, nhưng không chịu nổi thiên phú huyết mạch mạnh mẽ của con người. Khi nàng hóa thân thành một đầu Bạch Hổ hung thú xuất hiện trên chiến trường, thường thường có thể quét ngang tứ phương, thay đổi chiến cuộc.

Tuy không đánh hạ được Thiên Sương thành, nhưng Thiên Sương thành có bắt được nàng cũng không làm gì được.

Tổng thể thành tựu, cũng mạnh hơn Khương Chấn Thương năm đó rất nhiều.

Ngoài ra còn có Thạch Mậu Điền của Khôn Thổ nhất mạch, ứng cử viên thánh tử tồn tại cảm giác cực thấp này thậm chí cũng đi ra khỏi đạo của mình. Hắn sáng tạo ra Nham Thổ chiến giáp giá rẻ mỹ nhân, có thể gia tăng lực phòng hộ trên phạm vi lớn của quân đội.

Mà bản thân hắn, cũng là có thể nham thạch gia thân, phảng phất hóa thành một sơn lĩnh cự nhân khổng lồ, trên chiến trường đấu đá lung tung, lập công nhiều lần.

Đồng dạng, hắn mạnh hơn Khương Chấn Thương năm đó một mảng lớn.

Còn có Độc Cô Phi Hồng nghi là con riêng của Tử Tiêu chân nhân, hắn lạnh lùng mà cường đại, dựa vào lôi pháp khủng bố chinh phạt các lộ sơn phỉ và loạn dân, hợp nhất một chi quân đội khổng lồ, được xưng Lôi Vương, mơ hồ đối kháng với Thiên Sương thành.

Không cần phải nghi ngờ, hắn ta cũng mạnh hơn Khương Chấn Thương năm đó rất nhiều.

Nhìn đến đây, sắc mặt của Khương Chấn Thương đã trở nên cực kỳ mất tự nhiên, cũng may mà lần trước hắn tham gia cuộc chiến thánh tử, nếu đặt ở lần này mà nói, bài danh này há không phải là đếm ngược?

Cảm giác này, mỗi người đều mạnh hơn hắn.

“Kim Cát, vì sao ngươi không thả Ly Từ nhà ta ra?” Vân Dương chân nhân tức giận nói: “Chẳng lẽ ngươi bị lão tặc Lang Gia này đầu độc, chèn ép Ly Từ nhà ta?”

“Sư thúc chớ nên hiểu lầm.” Kim Cát thượng nhân vội vàng nói: “Đó là bởi vì Ly Từ sư muội quá lợi hại, đương nhiên nên để lại phía sau. Ta sẽ thả, để đó.”

“Tốt tốt tốt!” Vân Dương chân nhân vui mừng khôn xiết nói: ” Ly Từ rất tốt, không hổ là đồ đệ của Vân Dương ta.”

Rất nhanh.

Trên màn hình tinh thạch xuất hiện tình cảnh Ly Từ.

Đó là một trận chiến cuồn cuộn, trước Thiên Sương thành hùng vĩ, hai đội quân khổng lồ đang triển khai giao phong kịch liệt.

Mà Vương Ly Từ làm chủ soái, giờ phút này cũng không có chỉ huy ở phía sau, mà là dẫn đầu đứng sừng sững trong đội ngũ tiên phong của quân đội.

Chỉ thấy phía sau nàng ngưng tụ hư ảnh một con hung thú viễn cổ cao trăm trượng, hư ảnh kia đã ngưng tụ như thực chất, trong tay cầm một cây gậy kim loại to lớn không biết từ đâu tới, một gậy đánh xuống, tường thành Thiên Sương thành bị đánh sập một mảng lớn.

Cùng lúc đó, con hung thú kia một hấp một nuốt, đám sĩ tốt Thiên Sương thành không kịp chạy trốn bị nuốt vào trong một

vòng xoáy vô tận, hóa thành lực lượng hung thú.

“Thiên Quyến chi nhân, Thiên Quyến chi nhân ‘Từ’!”

Sĩ khí quân đội phe mình tăng cao, mà sĩ khí bên Thiên Sương thành không ngừng rơi xuống.

“Đây là…” Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế đều thay đổi sắc mặt: “Huyết mạch hung thú thật mạnh, đây chẳng lẽ là hung thú Thao Thiết cấp Chân Tiên trong truyền thuyết?”

Hai vị đại lão sống mấy ngàn năm, chung quy kiến thức rộng rãi, nhận ra huyết mạch của Vương Ly Từ.

“Ha ha ha ha.” Bảo Điển Khí Linh Linh Vân vui vẻ cười phá lên, “Hài nhi dĩ nhiên là huyết mạch tiên thú Thao Thiết, nhìn thấy cơ duyên của Linh Vân ta rồi.”

Trong đám người xem.

Quần chúng Khương Tinh Uyên ăn dưa mặt đen thành một đống than đen, mẹ nó, lúc trước hắn bị mù mắt chó gì, vậy mà mời Ly Từ tiên tử ăn cơm.

Đây là huyết thống Thao Thiết, là vua nuốt chủng huyết thống trong truyền thuyết!

Không ngờ hắn tùy tiện ngẫu nhiên gặp, có thể gặp được huyết mạch cường đại ghi lại trong sách cổ, còn mời nàng ăn cơm!

“Thao Thiết sao?”

Tiểu Lục Long tự xưng là Ất Mộc Lục Long lão tổ, cũng là một đầu long Hãn tự lẩm bẩm, thật con mẹ nó vận khí không tệ a, gặp được một huyết mạch Thao Thiết còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Nếu như lúc trước vận khí không tốt, Ly Từ đã trưởng thành, sợ là Lục Long nhất tộc sẽ hoàn toàn bị ăn sạch.

Vận khí, vận khí, Lục Long lão tổ trong lòng vẫn còn sợ hãi thầm nghĩ.

“Ly Từ tỷ tỷ uy vũ, đánh hạ Thiên Sương thành, thắng được Thánh nữ chi vị.” Người hâm mộ trung thành nhất là Lam Uyển Nhi thét to.

“Ván này, sợ là ổn rồi.” Hợp tác Phương Diêu Thành Siêu tán thưởng không thôi, “Ly Từ tỷ tỷ cùng Diêu thị ta có quan hệ sâu xa, vận khí, Diêu Thành Siêu ta vận khí không tệ nhỉ.”

…

Chương 40: Thánh nữ! Hết thảy đều kết thúc.

…

“Ly Từ a Ly Từ, nhìn thấy ngươi hôm nay oai phong như vậy, khổ cực bao nhiêu năm của vi sư cuối cùng cũng không uổng phí, ô ô ô.”

Hiện trường kích động nhất, đương nhiên phải kể đến Vân Dương chân nhân.

Hồi tưởng lại việc nuôi dưỡng Ly Từ lớn lên từng tí một, hắn liền nhịn không được lau nước mắt chua xót. Ly Từ thật sự là quá khó nuôi, cũng chính là mình kết “bằng hữu” rộng rãi, đổi lại những người khác, sợ là đã sớm phá sản vô số lần rồi!

Lúc này, Khương Chấn Thương và đám đại lão Long Xương đại đế, ánh mắt nhìn Vân Dương chân nhân cũng khác.

Ngay cả lão già nghèo Vân Dương này mà có thể bồi dưỡng ra một thiên kiêu tuyệt thế huyết mạch Thao Thiết, chỉ riêng phần nghị lực này cũng đã không phải phàm nhân rồi.

Ngay cả Vương Thủ Triết luôn luôn bình tĩnh nhất cũng tràn đầy cảm kích đối với Vân Dương chân nhân.

Nếu chỉ dựa vào tài nguyên của Vương thị để nuôi Ly Từ, khẳng định là không đủ, nếu thật sự cứng rắn nuôi dưỡng, kết quả hoặc là liên lụy sự phát triển chỉnh thể của Vương thị, hoặc là phải chậm trễ sự phát triển của đại nha đầu Ly Từ.

“Nha đầu Ly Từ này ngược lại thật sự có tiềm lực vô cùng.”

Lang Gia chân nhân cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn còn tưởng rằng Vân Dương lần này lại nhảy nhót vui vẻ trên miệng. Không nghĩ tới Ly Từ lại thật sự lợi hại như thế.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại không nhịn được có chút tiếc nuối: “Đáng tiếc, trình độ thức tỉnh huyết mạch của nàng kém hơn Ly Dao tiểu thư một bậc, nếu không chỉ dựa vào nàng đẩy ra chiến tích Thiên Sương thành, hơn phân nửa có thể thắng được cuộc chiến thánh nữ lần này.”

Bất tri bất giác, cuộc chiến thánh tử đã đổi tên thành "cuộc chiến thánh nữ".

Dù sao từ tình hình chiến đấu đã có, Chuẩn Thánh Tử đều đã toàn bộ bị loại trước, cuối cùng người thừa kế của Lăng Vân thánh địa chỉ có khả năng là Hoa Lạc Vương Ly Từ, Lục Vi, Vương Anh Tuyền cùng với Vương Ly Dao.

"Lang Gia, ngươi yên tâm, ngươi chắc chắn không thể chỉ dựa vào điểm huyết mạch để chiến thắng." Thiên Hà chân nhân tin tưởng đồ đệ của mình có thể nói là vạn năm yên bình.

"Kim Cát, còn không mau mau truyền tin tình huống của những người khác." Thanh Tùng chân nhân của Thanh Hoàng nhất mạch thấy đặt lâu như vậy cũng không thả vào Lục Vi nhà mình, có chút kìm nén không được thúc giục nói.

"Đến rồi đến rồi."

Kim Cát thượng nhân vốn còn muốn thừa nước đục thả câu, nhưng đối mặt với một đám đại lão mình không trêu chọc nổi, ông ta vẫn thành thật thay đổi hình ảnh.

Lần này xuất hiện hình ảnh của Vương Lạc Thu.

Tuy rằng Vương Lạc Thu còn chưa tới tuyệt thế, nhưng biểu hiện của nàng trong cuộc chiến thánh nữ lần này lại đặc biệt xuất sắc.

Cũng không biết nàng lấy từ đâu ra một bộ trang bị tạo hình vô cùng đẹp đẽ, giờ phút này nàng mặc một bộ trang phục huyền võ màu vàng Nga, đầu đội tử kim quan, áo choàng màu đen tung bay phần phật trong gió lạnh thấu xương, thoạt nhìn tư thế oai hùng hiên ngang, khí phách lẫm liệt.

Khi nàng đứng chắp hai tay sau lưng, khí tràng đế vương nồng đậm dường như bao phủ toàn bộ chiến trường.

Nàng giống như là một vương giả trời sinh, trên chiến trường hào quang chói mắt như thế.

Đến mức thành chủ Thiên Sương thành Thiên Sương thành, bị nàng phụ trợ thoạt nhìn giống như một tiểu nhân vật tầm thường.

"Chiến!"

Trong ánh mắt Vương Lạc Thu tràn đầy kiên định, Vương giả chi kiếm ra khỏi vỏ, chỉ hướng Thiên Sương thành xa xa!

“Chiến!”

“Chiến!”

“Chiến đấu vì Nữ Đế!”

Dưới núi hô biển gầm, các tướng sĩ và binh sĩ giống như thủy triều mãnh liệt công hướng Thiên Sương thành.

Tín ngưỡng của bọn họ kiên định, sĩ khí sục sôi, bộc phát ra ý chí chiến đấu vô cùng mãnh liệt.

Cảnh tượng hùng vĩ bao la như thế, khiến người xem trợn mắt há hốc mồm.

Thật không ngờ, Vương Lạc Thu lại dựa vào khí thế bá vương của nàng, thu phục và thành lập một đội quân khổng lồ như vậy trong khoảng thời gian này.

Khương Chấn Thương nhìn Vương Lạc Thu, lại nhìn Long Xương đại đế bên cạnh, ánh mắt quỷ dị.

Bất kể là nhìn từ góc độ nào, ánh mắt, dáng người, dáng vẻ, khí chất của Vương Lạc Thu đều hơn xa Long Xương đại đế.

Mấu chốt nàng còn không phải chỉ có vẻ ngoài, mà là dùng phần khí độ vương giả này ở bên trong kiến thiết, dùng trong chiến tranh, từng chút một ở trên mảnh đất hoang vu kia ngưng tụ ra tín ngưỡng cường đại.

Nếu thật sự để cho nàng tiếp tục làm như vậy, làm không tốt thật sự có thể làm ra một đế quốc nhân loại.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Long Xương đại đế hơi lúng túng nói: “Khi trẫm còn trẻ cũng có khí độ đại đế như vậy. Chẳng qua lớn tuổi rồi, không biết xấu hổ là gì.”

“Ha ha.”

Khương Chấn Thương cười cười không nói gì.

Nói như ông ta không biết khi còn trẻ Long Xương đại đế có đức hạnh gì.

“Đáng tiếc.” Minh Thành thở dài: “Lạc Thu nhà chúng ta kém điểm tích lũy huyết mạch không ít, nếu không lần này thật sự

có cơ hội lấy được vị trí thánh nữ. Đều do mạch này của chúng ta quá nghèo, làm trễ nải hạt giống Lạc Thu tốt này."

"Đáng tiếc a." Huyền Diêu thượng nhân cũng tiếc hận không thôi: "Đứa nhỏ Lạc Thu này từ nhỏ đã không giống người thường, ta đã sớm cảm thấy tương lai nàng ta nhất định sẽ thành đại khí. Đáng tiếc nhất mạch Lưu Ly Minh Vương chúng ta cùng Tiên cung cũng không có uyên nguyên. Nếu không, thật đúng là có thể để Lạc Thu đi Tiên cung cướp đoạt truyền thừa."

"Lời này của ngươi ngược lại nhắc nhở ta." Ánh mắt Minh Chân Nhân sáng lên: "Lúc trước Lăng Vân chân quân tìm được di tích truyền thừa Lưu Ly Minh Vương ở vùng đất hoang dã phía bắc, cho nên mới có Lưu Ly Minh Vương nhất mạch chúng ta."

"Nhưng theo như lời chân quân, chân pháp Lưu Ly Minh Vương chúng ta thật ra là một loại chân pháp chiến thể thập phần hoàn thiện, dùng căn cơ của nó vững chắc và hùng hậu hơn so với loại chân pháp chiến thể bình thường, không chừng sẽ là phần đầu của bộ bảo điển nào đó."

"Ý của sư tôn là, Lưu Ly Minh Vương nhất mạch chúng ta, còn có bảo điển thuộc về riêng mình?" Huyền Diêu thượng nhân phấn chấn nói.

"Đúng là có khả năng này." Minh Thành nói: "Lưu Ly Minh Vương điện chúng ta truyền xuống nhiều thế hệ, các đời tổ sư cũng cảm thấy "Lưu Ly Minh Vương chiến thể" còn phát triển không gian khá rộng. Đợi xong chuyện này, vi sư sẽ tới Tàng Kinh các của Tiên Cung tìm manh mối, có lẽ có manh mối liên quan tới bảo điển nhất mạch của chúng ta."

Trước kia Minh Thành thật sự cảm thấy không sao cả, dù sao nhất mạch của bọn họ dù có bảo điển cũng không ai có thể kế thừa, nhưng hiện tại xuất hiện một Vương Lạc Thu, vậy thì không giống.

Tư chất của Lạc Thu cho dù cách tuyệt thế cũng chỉ một bước, nếu có một môn bảo điển, liền có thể khiến Lưu Ly Minh Vương Điện trở thành một tòa Thánh Điện, đến lúc đó có thể từ biệt một mạch với Lăng Vân Thánh Chủ.

“Được được được, hy vọng thật sự có thể tìm được. Như vậy mới không phụ thiên phú của Lạc Thu. Có lẽ có một ngày Lạc Thu thật sự sẽ trở thành Nữ Đế một phương.” May mắn lớn nhất đời này của hắn chính là nhặt được tên đệ tử thân truyền Vương Lạc Thu này. Chỉ tiếc chính hắn ta mới có tu vi Tử Phủ cảnh, thọ không đủ ngàn năm, là không thấy được ngày Lạc Thu ngang dọc trở thành Nữ Đế.

Ngay khi thầy trò hai người nói chuyện, hình ảnh trong màn hình tinh thạch lại thay đổi. Lần này xuất hiện tình hình chiến tranh của Thanh Hoàng cốc nhất mạch Lục Vi.

Nói thật.

Vốn dĩ cũng không có ai xem trọng Lục Vi.

Không phải nói nàng huyết mạch không được, sức chiến đấu không đủ mà là Lục Vi nổi danh trạch trong toàn bộ Lăng Vân thánh địa, nàng không thích chém chém giết giết, càng không am hiểu kinh doanh phát triển.

Cho dù là tích lũy tài phú khổng lồ, đó cũng là sản phẩm phụ mà nàng yêu thích nghiên cứu.

Không sai, sở thích lớn nhất của nàng chính là nghiên cứu thực vật.

Tục truyền.

Trường Ninh Vương thị phát triển nhanh như vậy, có một phần nguyên nhân liên quan đến Lục Vi. Chính là vì Vương Thủ Triết thông đồng với Lục Vi, dựa vào việc bán đứng thân thể của mình để lừa gạt được không ít loại tốt chất, mới khiến Vương thị có thể giàu trong thời gian ngắn như vậy.

Chứng cứ trong đó có rất nhiều, lời đồn cũng có rất nhiều.

Một chứng cứ mạnh mẽ nhất trong đó chính là, lúc trước Vương Tông An của thiếu tộc Vương thị vì ủng hộ Đế Tử An tiến hành khai hoang Đại Hoang Mạc, đi tới Lũng Tả Học Cung tìm kiếm trợ giúp, Lục Vi đã dốc hết sức ủng hộ hắn, lúc này mới khiến cho Vương Tông An có thành tựu phi phàm.

Ngoài ra, Vương Tông An khi còn bé có một thời gian sống ở Trường Xuân cốc, đoàn tụ với mẹ con Lục Vi, còn dựa vào

Lục Vi nhận được một hạt giống Trường Sinh thụ làm linh thực bản mệnh.

Đương nhiên, đây đều là lời ong tiếng ve.

Lần này Thanh Hoàng cốc sở dĩ phái Lục Vi gia nhập Thánh Nữ chi tranh, chủ yếu cũng là xoát cảm giác tồn tại một chút, xem như là một loại phương thức mà Thanh Hoàng cốc nhất mạch bày ra thực lực.

Nhưng khi hình ảnh chiến tranh của Lục Vi vừa hiện ra, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Trên chiến trường, trên người những binh lính tướng sĩ kia đều mặc áo giáp nâu đen giống như vỏ cây, tay cầm đằng kinh thuẫn cùng mộc cức chiến thương, nguyên một đám tựa như tiểu cường đánh không chết, một lời không hợp trên người còn có thể mọc ra dây leo mọc đầy gai ngược, đem đối thủ trói cực kỳ chặt chẽ.

Chi Thanh Hoàng cốc thập phần am hiểu chế tạo linh mộc linh thụ, những thứ này là thủ đoạn thông thường, chỉ vì tốc độ phát triển của Lục Vi vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Nhưng trên chiến trường, từng cây thụ nhân di động đó là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ thấp nhất cao ba bốn trượng, lớn nhất cao mấy chục trượng, hành động tuy chậm nhưng lực lớn vô cùng. Nhánh cây thô to gào thét vỗ xuống, tường thành dày lập tức bị đập vỡ vụn.

Khiến người ta khiếp sợ nhất là, sau khi những thụ nhân này bị thương còn có thể chảy máu, có thể thấy được vật chủng này có quan hệ với nhân loại, mà không phải trên ý nghĩa truyền thống dùng một ít thần thông Ất Mộc hệ điểm hóa sinh linh.

“Tiểu nha đầu Lục Vi, quá điên cuồng.” Thanh Tùng chân nhân biến sắc.

Đây rõ ràng là nàng không để ý lệnh cấm, lại bắt đầu lén nghiên cứu người thực vật.

Hắn không nhịn được quay đầu trừng mắt nhìn Trường Xuân thượng nhân: “Trường Xuân, bình thường ngươi quản giáo

nàng như thế nào? Đây đều là phương hướng nghiên cứu vi phạm lệnh cấm.”

Trường Xuân thượng nhân vẻ mặt bất đắc dĩ: “Lúc bình thường Lục Vi vẫn rất hiểu quy củ, những phương hướng nghiên cứu vi phạm lệnh cấm nàng rất hứng thú, nhưng ta nói nàng mấy lần, nàng biết không đúng nên không tiếp tục nghiên cứu nữa. Chỉ là không biết vì sao lần này…”

Mà trong thí luyện điện, đám người đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

Trong sân thí luyện.

“Vẫn là thế giới thí luyện này tốt hơn ~ “

Trong chiến trận, Lục Vi tiểu học tỷ cưỡi trên một cây đại thụ, nụ cười trên mặt rực rỡ mà tươi đẹp.

Thân cây hùng tráng tráng mạnh mẽ, cành lá đan xen, làm cho thân hình của nàng nhìn qua càng thêm lanh lợi, một bộ váy xanh lay động trong gió, tựa như tinh linh trong cây.

Nhìn đại quân người cây rậm rạp bên cạnh mình, vẻ mặt nàng say mê, trong thần sắc tràn ngập hưng phấn cùng hướng tới: “Thế giới này không có quy tắc, không có pháp luật, cũng không có nhiều lão gia hỏa lải nhải không ngừng bên tai ngươi, muốn làm gì thì làm, còn có vô số người tranh nhau làm tài liệu thí nghiệm, quả thực chính là thiên đường trong mộng của ta.”

“Thánh nữ gì đó ta không có hứng thú đâu.” Lục Vi lẩm bẩm, “Đợi lần này kết thúc, ta nhất định phải mua một bộ dụng cụ thí luyện, như vậy có thể không kiêng nể gì nghiên cứu kỹ thuật mới.”

Dù sao nàng cũng không lấy chân nhân làm thí nghiệm, chẳng lẽ những lão ngoan cố kia ngay cả mình chơi trò chơi cũng muốn quản hay sao?

“…”

Đám đại lão Thanh Hoàng cốc đều nhao nhao rơi vào trong trợn mắt há hốc mồm.

Lại còn có thao tác như vậy? Vì nghiên cứu kỹ thuật vi phạm lệnh cấm, nàng vậy mà nguyện ý trầm mê trong thế giới ảo?

Ngay cả sắc mặt của Khương Chấn Thương cũng có chút khó coi.

Lục Vi nha đầu cũng không bớt lo.

Cái này nếu đặt ở Thần Vũ hoàng triều, không chừng chính là một tên tội phạm truy nã mười lớn.

“Thanh Tùng, Thanh Hoàng Cốc các ngươi kiềm chế một chút.” Khương Chấn khuyên can: “Cẩn thận theo dõi Lục Vi cho ta, chớ để nàng đi vào ngõ cụt. Thí nghiệm thân thể gì đó, Tiên Cung đã có lệnh cấm.”

“Thánh chủ, ngài cứ để Thủ Triết quản đi.” Thanh Tùng chân nhân bất đắc dĩ nói: “Nha đầu kia quá nửa là Thủ Triết có thể quản được.”

Vương Thủ Triết: “?”

“Điều này cũng đúng, dù sao Lục Vi cũng coi như là người của Thủ Triết.” Khương Chấn Thương cân nhắc một phen rồi nói: “Do hắn ra mặt ước thúc, hữu hiệu hơn nhiều so với người khác. Sự tình cứ quyết định như vậy đi, việc này do Thủ Triết phụ trách.”

“…”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Cái này lại liên quan gì đến hắn? Các đại lão Thánh địa này vung nồi lên, so với Long Xương đại đế cũng không kém bao nhiêu a!

Quả nhiên, danh ngôn lão thành tinh của người này không phải đến vô ích.

“Kim Cát, gửi hình ảnh con bé một chút xem sao.” Khương Chấn Thương tựa hồ cũng có chút không kiềm chế được nữa, muốn nhìn xem tình huống của ái đồ như thế nào.

Kim Cát thượng nhân nhận lệnh, vội vàng di chuyển màn hình tinh thạch.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của tất cả mọi người chính là, lần này xuất hiện lại không phải tình cảnh chiến tranh.

Trong phủ thành chủ Thiên Sương thành.

Trên ghế sắt màu đen đại biểu thân phận thành chủ, giờ phút này đang ngồi một vị nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang, phía dưới còn đứng hơn mười vị văn võ tướng quan. Ánh sáng của ánh nến chiếu vào trên mặt nữ tử kia, làm cho thần sắc của nàng có vài phần khó lường, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhận ra là ai.

Nữ tử này, không phải Vương Tiễn thì là ai?

Thời khắc này, tỷ thí nàng bắt đầu ít đi vài phần ngây thơ, thêm vài phần thành thục và ổn trọng, trên người càng nhiều hơn một cỗ sát khí nhuộm máu, làm cho trên người nàng nhiều hơn một cỗ khí phách cùng uy nghi vốn không có.

“Chư vị, Thiên Sương Thành chúng ta trải qua một năm tu sinh dưỡng tức gần đây, vật tư miễn cưỡng hẳn là đủ vượt qua mùa đông rét mướt lần này. Nhưng bách tính Đông Cực Thành và Tây Hỏa Thành còn sinh sống trong nước sôi lửa bỏng. Bổn thành chủ quyết định…”

Vương Ngao thần sắc uy nghiêm mở miệng, các văn võ tướng quan phía dưới thần sắc cung kính khoanh tay nghe.

Tư thế kia, tựa như đế vương triều hội.

Đánh xuống rồi sao?

Trước màn hình tinh thạch, ánh mắt Khương Chấn Thương đờ đẫn, sau khi kịp phản ứng, thần sắc càng trở nên vô cùng cổ quái.

Đồ đệ Chư Khuyết từ một năm trước đã đánh hạ Thiên Sương Thành, đây quả thật là chiến tích huy hoàng. Nhưng so sánh, chiến tích lịch sử mà Khương Chấn Thương hắn từng lấy làm kiêu ngạo chẳng phải là bị ném lên chín tầng mây rồi sao?

Hắn nhịn không được hồi tưởng lại cuộc chiến thánh tử lúc còn trẻ mình đã tham gia.

Khi đó, hắn nằm mơ cũng muốn chờ sau khi thực lực cường đại, liền dẫn binh đi công hãm Thiên Sương thành, nhìn một chút phong cảnh trong đó, dù chỉ là liếc mắt nhìn một cái… Đáng tiếc, thẳng đến thí luyện kết thúc, hắn cũng không thể đạt được ước muốn.

Nhưng mà, nàng cũng đã ngồi ở trên bảo tọa thành chủ, bắt đầu mưu đồ muốn đi tấn công mấy tòa thành trì liền nhau khác rồi.

Chênh lệch này, thật sự quá lớn! Thật sự là so sánh hàng hóa cũng ném được!

"Kim Cát, mau truyền tin về kinh nghiệm lúc trước của Nguyễn Cung đi…" Khương Chấn Thương phân phó.

Rất nhanh, Vương Tiễn biểu hiện xuất sắc trong mùa đông giá rét này đã hiện ra trước mặt mọi người.

Ở trong toàn bộ quá trình, nàng đều đem trọng tâm đặt ở trên chiến tranh, từ đầu tới cuối đều là đi con đường lấy chiến dưỡng chiến.

Võ lực cá nhân của nàng tuy rằng không nhanh bằng Vương Ly Từ trưởng thành, nhưng trên bố cục chiến lược, cùng với khứu giác chiến thuật, nàng lại cực kỳ nhạy cảm, thường thường sẽ có thao tác thiên mã hành không, cái gì chia binh hợp binh, dụ địch xâm nhập, lấy mạnh đánh yếu, đường dài bôn tập đại hậu phương Thiên Sương thành vân vân.

Đủ loại chiến thuật ở trong tay nàng thi triển ra, giống như linh dương móc sừng, không có dấu vết để tìm kiếm.

Trong cuộc giao phong giữa nàng và Thiên Sương thành, nàng chưa từng phòng thủ một lần nào mà vẫn luôn nắm mũi thành chủ Thiên Sương thành đi, cuối cùng lấy ưu thế tuyệt đối lấy được quyền khống chế Thiên Sương thành.

Sau khi trải qua tinh giản, dùng phương thức đoạn ngắn trình bày, thắng lợi lần lượt kia thoạt nhìn càng làm cho người ta cảm thấy vui sướng đầm đìa, lại vô cùng truyền kỳ, tựa như Chiến Thần phụ thể, ngay cả những thoại bản truyền kỳ trên thị trường cũng không dám viết như vậy.

Các đại trưởng lão Thần Thông cảnh còn lại cũng đều lâm vào trong yên tĩnh.

Trước khi cuộc chiến thánh tử bắt đầu, bọn họ đều cho rằng Khương Chấn Thương đang làm chuyện thừa kế, làm nội định.

Cho đến lúc này, bọn họ mới thấy được sự ưu tú của Vương Anh Tuyền.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng không khỏi cảm khái, trên con đường luyện binh, chiến thuật, sĩ khí kích phát của Vương Thủ Triết thật sự có thủ đoạn, mạnh hơn Vương Thủ Triết hắn không ít.

Đứa nhỏ này cũng lớn lên dưới gối hắn, hơn nữa từ nhỏ đã không thích nghe Tây Du Ký, ngược lại còn thích nghe Vương Thủ Triết kể một số câu chuyện về tam quốc.

Lúc nàng mới chín tuổi đã bắt đầu xây dựng "liên minh mỹ thiếu nữ" gì đó, sau đó bắt đầu quét ngang nam đinh trong gia tộc.

Có điều nha đầu này cũng không phải là không có nhược điểm, đó chính là trên cách cục chiến lược còn xa xa không đủ, không thích bày mưu nghĩ kế ở phương hướng lớn, cũng không thích làm nội chính. Về điểm này, trái ngược hoàn toàn với Vương Thủ Triết.

Dù sao theo Vương Thủ Triết thấy, chiến tranh chỉ là một trong những thủ đoạn đạt được mục đích, chứ không phải là thủ đoạn duy nhất tuyệt đối. Mà muốn thắng được một trận chiến tranh, cũng không thể chỉ dựa vào khả năng rèn luyện chiến thuật của tướng lĩnh.

Không có đủ nội tình, cho dù dựa vào kỳ mưu và chiến thuật giành được thắng lợi nhất thời, cũng khó có thể kéo dài, càng có khả năng không cách nào đem phần thắng lợi này tiêu hóa thành thực lực cùng nội tình chân chính.

Bình đẳng có thể thắng mới là vương đạo.

Xoay quanh làm thế nào để đạt được cục diện Bình A có thể thắng này, làm đủ loại kinh doanh và bố cục mới là đạo của Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng không phải nói không tốt, dù sao mỗi người đều có con đường thuộc về mình. Chiến thuật của Bệ Ngạn phá cục, trong rất nhiều cảnh tượng cũng vô cùng thực dụng, hơn nữa có hiệu quả gia tăng hiệu suất kinh doanh của Vương Thủ Triết.

Sau đó, trong tiếng kinh ngạc và kỳ vọng của mọi người.

Tình hình chiến đấu của Vương Ly Dao cũng hiện ra ở trước mặt mọi người, nàng cũng đã đánh hạ Thiên Sương thành,

chẳng qua là chậm hơn Nguyễn Cung nửa năm. Ngay từ đầu, mọi người dường như có chút thất vọng.

Nhưng sau khi một lần nữa tăng tốc quan sát công tích lịch sử của Ly Dao, lại phát hiện nàng và Huyên Huyên có chiến thuật hoàn toàn tương phản, nàng đánh trận rất ít, số lượng chiến tranh chỉ bằng một phần mười Côn Bằng, phần lớn thời gian đều đặt ở việc kinh doanh toàn diện.

Ngoài ra nàng còn có một ưu thế cực lớn, đó chính là tỷ lệ chiến tổn. Bởi vì mỗi lần chiến đấu đều tiến hành dưới tình huống có ưu thế cực lớn, dẫn đến tổn thất chiến đấu thấp đến mức làm người ta giận sôi.

Nàng ta đi không nhanh, nhưng mỗi bước đi đều vô cùng ổn định.

Cũng chính vì như thế, lúc nàng công chiếm Thiên Sương thành chậm hơn Phù Huề nửa năm. Nhưng bởi vì chiến tổn cực ít, thời gian dưỡng tức tu sinh sau khi nàng công chiếm vô cùng ngắn, ngay lúc Phù Huề còn đang mưu đồ tiến công thành thị khác, Vương Ly Dao đã bắt đầu xâm chiếm lãnh địa các thành, thâu tóm nhân khẩu và vật tư.

Kết quả chiến đấu như vậy, tự nhiên lại thắng được sự thán phục của các đại lão Thần Thông cảnh các mạch.

Lại là mấy ngày sau, cuộc chiến Thánh tử gia tăng tiến độ cuối cùng cũng kết thúc, chúng ứng cử viên nhao nhao từ trong khoang thí luyện đi ra, vẻ mặt mỗi người có chút hoảng hốt, phảng phất như đã cách một thế hệ.

“Được được được!” Khí Linh Linh Vân hưng phấn không thôi nói: “Rất nhiều ứng cử viên lần này ta đều thích, chỉ tiếc chỉ có thể chọn cho ta một người. Để công bằng, vẫn là theo quy định tích phân chế truyền thống.”

“Ngoại trừ điểm tích lũy huyết mạch ban đầu, thống soái của thí luyện giả, năm hạng đầu như vũ lực, mị lực, trí tuệ, cơ duyên, mỗi một hạng đều là hai mươi phần.”

“Đầu tiên là tính từ Chân Sĩ Thông có tư chất thấp nhất.” Không đợi Chân Sĩ Thông mặt đen, Linh Vân nhanh chóng báo tin: “Huyết mạch 0 điểm, thống soái 7 điểm, 9 điểm vũ

lực, 8 điểm mị lực, trí tuệ 12 điểm, cơ duyên 12 điểm, tổng cộng 150 điểm."

" 48 điểm?" Chân Sĩ Thông kháng nghị nói: "Khí Linh tỷ tỷ, mặc dù ta không hy vọng đạt được Thánh Tử, nhưng điểm này cũng quá thấp đi? Cuối cùng ta sắp giết chết thành chủ Thiên Sương thành, kế nhiệm…"

"Câm miệng." Thiên Hỏa chân nhân kéo đệ tử qua, xấu hổ nói: "Chư vị xin lỗi, là tiểu tử này cuồng vọng."

"Vu Niệm Vân, huyết mạch 0 điểm, thống soái 6 điểm, vũ lực 12 điểm, mị lực 10 điểm, trí tuệ 8 điểm, cơ duyên 11 điểm, tổng phân 47 điểm." Linh Vân tiếp tục nói.

Thiên Yêu nhất mạch đối với kết quả này cũng có chút bất đắc dĩ, tuy nói mỗi một môn điểm đều là 20 điểm, nhưng nghe nói đều căn cứ tiêu chuẩn biểu hiện tốt nhất của đơn nhân để định 20 điểm, bởi vậy đối thủ bất đồng kết quả cũng sẽ bất đồng.

Lần thí luyện này rất công bằng, mà Vu Niệm Vân cũng biểu hiện như vậy.

"Độc Cô Phi Hồng, huyết mạch 10 điểm, thống soái 10 điểm, vũ lực 11 điểm, mị lực 12 điểm, trí tuệ 10 điểm, cơ duyên 11 điểm, tổng phân 64 điểm."

"Công Dương Sách, huyết mạch 10 điểm, thống soái 15 điểm, vũ lực 15 điểm, mị lực 14 điểm, trí tuệ 15 điểm, cơ duyên 12 điểm, tổng 81 điểm." Linh Vân cảm khái nói: "Tổng thể Công Dương Sách biểu hiện rất khá, đáng tiếc đáng tiếc."

Đáng tiếc huyết mạch phân thấp, bằng không thành tích tổng thể sẽ càng cao hơn.

Mà Công Dương Sách lại hơi nhíu mày, hắn vậy mà một hạng đầy điểm cũng không có?

"Vương Lạc Thu, huyết mạch 10 điểm, thống soái 18 điểm, vũ lực 17 điểm, mị lực 20 điểm, trí tuệ 12 điểm, cơ duyên 17 điểm, tổng cộng 95 điểm."

Số liệu thật cao, ngoài trí tuệ ra, toàn bộ còn lại mười bảy phần trở lên, nhất là mị lực trực tiếp tràn đầy đáng giá. Bất quá ngẫm lại cũng phải, dựa vào một thân Đế Hoàng chi khí của nàng, lại có thể thu phục vô số sơn phỉ nạn dân.

Đối với đại nhân vật ở đây mà nói, bọn họ nhìn Lạc Thu bằng ánh mắt nhìn tiểu bối, nhưng đối với người có thực lực không bằng nàng mà nói, khí chất kia quả thực là tuyệt đối.

Vương Lạc Thu nhàn nhạt nhíu mày, 95 điểm có nghĩa đã bị loại rồi, dù sao điểm huyết mạch của Ly Dao cũng 100 điểm. Nhưng nàng không quan tâm, lần thí luyện này thu hoạch rất lớn, nàng đã tìm được đạo thuộc về nàng.

"Sau đó, bao không thành, huyết mạch 20 điểm, thống soái 10 điểm, vũ lực 5 điểm, mị lực 10 điểm, trí tuệ 15 điểm, cơ duyên 15 điểm, tổng phân 75 điểm."

Bao này không hổ là luyện đan sư, giá trị võ lực của bản thân là thứ nhất đếm ngược, khó trách tổng điểm thấp hơn Lạc Thu rất nhiều.

"Thạch Mậu Điền, huyết mạch 20 điểm, thống soái 11 điểm, vũ lực 16 điểm, mị lực 8 điểm, trí tuệ 10 điểm, cơ duyên 15 điểm, tổng phân 80 điểm."

Không phải tuyệt thế toàn quân bị diệt.

Nhưng cũng là trong dự liệu, dù sao một trăm huyết mạch kia của Ly Dao giống như là lạch trời.

Cũng may, lần thí luyện này mọi người thu hoạch đều không nhỏ.

Điều khiến hiện trường nóng ruột nóng gan nhất chính là điểm tích lũy của bốn vị tuyệt thế, tuy rằng hy vọng xa vời, nhưng mà còn có hi vọng không phải sao?

"Vương Ly Từ, huyết mạch 80 điểm, thống soái 8 điểm, vũ lực 20 điểm, mị lực 14 điểm, Trí Tuệ 8 điểm, cơ duyên 20 điểm, tổng phân 150 điểm."

Ách…

Đây là điểm số hiếm thấy, vũ lực và cơ duyên đều tương đối cao, nhưng thống soái và trí tuệ lại vô cùng kém…

"Dựa vào cái gì mà trí tuệ của ta chỉ có 8 phần?" Vương Ly Từ không phục nói: "Ta dựa vào bản thân là có thể quét ngang tất cả, căn bản không cần phải động não, ta muốn động não, ngay cả tứ thúc của ta cũng sợ."

Vương Thủ Triết nghe vậy run lên, ngươi nói đúng, nếu ngươi động não thật sự ngay cả ta cũng sợ, cho nên vẫn đừng động não.

“Còn có mị lực của ta… Ngươi hỏi Khương tiểu tử của ngươi xem, người ta gọi ta là tiên tử!”

“Ly Từ, ta không vội, sau này còn có cơ hội.” Vương Thủ Triết kéo nàng qua, an ủi.

“Lục Vi, huyết mạch 80 điểm, Thống soái 8 điểm, vũ lực 16 điểm, mị lực 15 điểm, trí tuệ 20 điểm, cơ duyên 10 điểm, tổng điểm 149 điểm.”

Trí tuệ đầy giá trị, nhưng mà thống soái thật sự kéo khố, đích xác cũng thế, Lục Vi nàng thật tình không có lực thống lĩnh, phương diện cơ duyên cũng có chút thấp, một đợt vận khí này không phải rất tốt.

“Tiểu học tỷ đừng để ý, ngươi đã lấy được quán quân hạng một rồi.” Vương Thủ Triết an ủi.

“Không sao, ta không buồn.” Lục Vi đảo mắt nói: “Thủ Triết, ngươi muốn mua cho ta một bộ thiết bị thí luyện, ta sẽ sinh con cho ngươi.”

“…” Vương Thủ Triết quay đầu đi, không muốn để ý đến nàng.

“Vương Ngao, Anh Tuyền thân yêu của ta, huyết mạch 80 điểm, thống soái 20 điểm, vũ lực 16 điểm, mị lực 18 điểm, trí tuệ 16 điểm, cơ duyên 15 điểm, tổng cộng 165 điểm.”

Trước mắt điểm cao nhất, dường như cũng chính là một đối thủ cạnh tranh của Vương Ly Dao, hơn nữa nàng còn chiếm cứ 20 điểm thống soái! Hơn nữa xóa đi điểm huyết mạch cũng có 85 điểm, so với Lạc Thu xóa điểm huyết mạch còn cao hơn 1 điểm.

Lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung trên người Vương Ly Dao.

Thanh âm Linh Vân càng thêm kích động: “Bảo bối bảo bối của ta đến rồi, huyết mạch 100 điểm, thống soái 20 điểm, vũ lực 18 điểm, mị lực 19 điểm, trí tuệ 18 điểm, cơ duyên 14 điểm, tổng cộng 189 điểm!”

Ngoại trừ huyền học cơ duyên tương đối thấp ra, còn lại tất cả đều là điểm cao, sau khi xóa điểm tích lũy huyết mạch cũng có 89 điểm.

“Khặc khặc khặc, cửa ải cuối cùng, ngươi phải trả lời theo đúng sự thật từ tận đáy lòng.” Linh Vân kích động nói: “Ta hỏi ngươi, người ngươi thích nhất là ai?”

“Là phụ thân ta Vương Thủ Triết.” Vương Ly Dao không chút do dự trả lời.

“Khi phụ thân ngươi và Nhân tộc bị hủy diệt lựa chọn một phương cứu vớt, lựa chọn của ngươi là?”

“Ta sẽ lựa chọn cứu vớt cha ta.” Vương Ly Dao lại lần nữa không chút do dự trả lời.

“Ôi, cái này cùng Lăng Vân thánh địa kính dâng tinh thần có mâu thuẫn.” Linh Vân bất đắc dĩ nói, “Dựa theo quy củ, phải khấu trừ 30 điểm, như vậy điểm của ngươi thấp hơn so với Côn Bằng.”

“Không sao cả.” Vương Ly Dao bình tĩnh trả lời: “Luôn có một môn bảo điển, là không cần ta hy sinh phụ thân.”

Vương Thủ Triết tỏ vẻ rất vui mừng, khuê nữ này không có nuôi không công, nếu không lấy được Lăng Vân bảo điển, cha dẫn ngươi đi tìm Tiên Kinh.

“Được rồi, đây dù sao cũng là đạo trong nội tâm của ngươi.” Linh Vân tuy rằng cảm thấy tiếc nuối, “Hiện tại ngươi chỉ có 159 điểm, thấp hơn so với Tỳ Hưu, bất quá Côn Bằng cũng muốn thông qua vấn tâm.”

“Vương Ngao, người ngươi thích nhất là ai.” Linh Vân hỏi.

“Bà nội ta Liễu Nhược Lam, bà nội đối với ta rất tốt.” Vương Anh Tuyền nói.

“Khi bà nội ngươi và Nhân tộc bị hủy diệt lựa chọn một phương cứu vớt, lựa chọn của ngươi là?” Linh Vân hỏi.

“Vậy không nói nhảm sao? Đương nhiên là cứu bà nội ta rồi.” Vương Ngao trợn mắt nói, “Lăng Vân lão tổ đầu óc có vấn đề sao? Vấn đề này mà vấn đề vấn đề? Ta phải nắm quyền, mệnh lệnh đầu tiên thay đổi đề vấn tâm.”

“Khụ khụ!” Khương Chấn Thương vội vàng nói:“Kính Nhi chớ có chửi bới lão tổ, lão tổ cũng là một lòng vì Nhân tộc sinh tồn, dù sao thánh địa có trách nhiệm của thánh địa.

“Trừ 30 điểm, bây giờ ngươi chỉ còn 135 điểm.” Linh Vân tiếc hận nói, sau đó nàng nhìn về phía Vương Ly Từ xếp thứ ba: “Ngươi thì sao, người ngươi thích nhất là ai? Như là thông qua vấn tâm, ngươi có điểm tích lũy, có lẽ ngươi chính là chủ nhân tương lai của thánh địa.”

“Con không rõ ràng lắm, con luôn cảm thấy Tứ thúc và sư tôn đều rất thích.” Vương Ly Từ nói.

Chỉ một thoáng, nước mắt của Vân Dương chân nhân đều sắp rơi xuống, đồ nhi bảo bối này không có dưỡng không công. Nhưng mà, hắn thật sự hi vọng Ly Từ nói tiếp, nguyện ý cứu vớt thế giới, như vậy nàng liền thắng.

“Cùng một vấn đề, khi tứ thúc và sư tôn của ngươi, cùng nhân tộc hủy diệt lựa chọn một phương cứu vớt, lựa chọn của ngươi là gì?”

“Cứu vớt tứ thúc và sư tôn.” Vương Ly Từ nháy mắt nói: “Thế giới có hủy diệt được liên quan gì đến ta không.”

“Trừ 30 điểm, bây giờ ngươi chỉ có 120 điểm.”

Vân Dương chân nhân đấm ngực dậm chân không thôi: “Nha đầu ngốc, sao con lại ngốc như vậy chứ? Mạng của sư tôn không hề có ý nghĩa với người đứng đầu Thánh địa.”

“Sư tôn, người mới ngốc đấy. Nếu không có người, ăn cũng không ngon.”

“Vậy Tứ thúc ngươi lưu lại làm gì, không phải ngươi luôn nói hắn là đại ma vương, luôn nói hắn khi dễ ngươi sao? Ngươi có thể nói cứu một nửa a, có lẽ chúng ta còn có thể thắng…”

“…?” Vương Thủ Triết.

“Không được không được, tứ thúc tuy là đại ma vương, nhưng mà, ta cảm thấy một mực nhớ thúc ấy… Những năm này người ta nhớ nhất chính là tứ thúc.”

Vương Thủ Triết vui mừng gật đầu, đứa nhỏ này không nuôi không, Tứ thúc thương ngươi.

“Lục Vi Lục Vi, ngươi thì sao? Ngươi thích nhất là ai?” Linh Vân hỏi tiếp: “Ngươi là 149 điểm, nếu trả lời tốt hơn một chút thì thắng.”

“Ta? Ta không biết.” Lục Vi suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

“Chính là người mà ngươi quan tâm nhất, không muốn hắn chết.” Linh Vân bát quái hỏi, “Giống như Vương Thủ Triết vậy.”

“Được rồi, vậy thì Vương Thủ Triết đi.” Lục Vi suy nghĩ một chút, dường như thật sự không muốn nhìn thấy Vương Thủ Triết chết.

Quả nhiên là thế.

Đám người Lăng Vân thánh địa đều dùng ánh mắt chứng cứ xác thực nhìn Vương Thủ Triết.

Đặc biệt là Long Xương đại đế, ánh mắt kia muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu ám muội, phảng phất như chớp mắt một cái đã muốn bán hắn cho Liễu Nhược Lam.

Vương Thủ Triết quay đầu đi, không muốn để ý đến đám người này.

“Khi Vương Thủ Triết và Nhân tộc lựa chọn một phương cứu vớt, lựa chọn của ngươi là?” Linh Vân hiếu kỳ mà bát quái hỏi, “Hy vọng câu trả lời của ngươi chân thành, đây chính là liên quan đến vị trí Thánh chủ. Nhưng cũng đừng gạt ta! Ta có thể cảm ứng được thật giả.”

“Ta có thể lựa chọn cứu 【khoang thí luyện】 không?” Trong mắt Lục Vi tràn đầy chờ mong nói: “Đương nhiên ta cũng không hy vọng nhân loại và Vương Thủ Triết bị hủy diệt.”

Thiếu nữ nghiện lưới này… Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, cũng may, câu trả lời này không có vấn đề gì, bằng không về nhà chắc chắn sẽ bị Nhược Lam thẩm vấn.

“Trả lời sai, khấu trừ 30 điểm, cho dù ngươi trả lời cứu Vương Thủ Triết cũng tốt hơn so với cái này.” Linh Vân cũng bất đắc dĩ nói: “Bốn người các ngươi tuyệt thế, một người cũng không thông qua Vấn Tâm Quan, thời đại này người có được tinh thần hiến dâng hi sinh càng ngày càng ít.”

“Ta có thể.” Chân Sĩ Thông mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhảy ra, “Ta thích nhất là sư tôn ta là Thiên Hỏa chân nhân, ta nguyện ý hi sinh hắn cứu vớt toàn nhân loại.”

“Tên tiểu tử thối này!” Thiên Hỏa chân nhân đang ngậm máu không phun chết, tên đồ đệ này bồi dưỡng không công à.

“Không được, các ngươi đều không có cơ hội.” Linh Vân nói: “Vấn Tâm Quan chỉ có chênh lệch chính phụ 30 điểm, hiện tại Vương Lạc Thu xếp hạng thứ năm cho dù tăng thêm 30 điểm, chênh lệch cũng rất xa.”

“Cái gì?” Chân Sĩ Thông trợn tròn mắt, sao lại còn mang theo như vậy? Điểm tích lũy thấp cứ như vậy không có nhân quyền sao? Một đợt này, đùa giỡn vô ích thông minh, hỏng bét, ánh mắt sư tôn sao giống như là muốn ăn thịt người vậy?

“Cho nên, người cuối cùng chiến thắng vẫn như trước, đại bảo bối thân ái của ta.” Linh Vân kích động không thôi nói, “Cho dù dâng hiến tinh thần không đủ, nhưng phương diện năng lực khác của ngươi nghiền áp hết thảy, vẫn là người kế thừa tốt nhất của Lăng Vân Bảo Điển ta.”

“Khặc khặc, từ giờ trở đi, ngươi chính là thánh nữ truyền thừa của Lăng Vân thánh địa. Lão Khương, chúng ta nắm chặt thời gian truyền thừa một chút, bản thánh điển đã khẩn cấp muốn cùng Xi Dung làm một thể, ngẫm lại đều rất kích động đấy!”

Khương Chấn Thương mặt đen thui, ở chung hơn ba ngàn năm, ngươi không thể biểu hiện lưu luyến một chút sao?

…

Chương 41: Thánh địa họ Vương rồi.

…

“Chỉ tiếc, một bộ bảo điển chỉ có thể truyền thừa một người, kỳ thật nếu như có thể chọn nhiều…” Linh Vân thở dài nói, “Bốn bảo bối của các ngươi ta đều muốn, ô ô tại sao phải lựa chọn thống khổ như vậy? Để cho ta kéo dài bốn cái không tốt sao?”

Lời nói của Bảo Điển Khí Linh này, sao nghe có vẻ rất cặn bã nhỉ.

“Linh Vân tỷ tỷ không sao, ta có thể đi Tiên Triều đoạt bảo điển.” Vương Ngao ngược lại không sao cả nói, “Bằng thực lực của ta, không tin không chiếm được bảo điển ưu ái.”

“Ô ô! Vậy ngươi cũng là thuộc về bảo điển khác rồi? Nhớ ra rồi, trái tim ta ê ẩm.” Không cách nào ăn nhiều chiếm lấy, Linh Vân lộ ra có chút thống khổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn từng cái tuyệt thế, đầu nhập vòng tay bảo điển khác.

“Ly Từ, ngươi chuẩn bị đi, chúng ta đi Tiên Triều tìm truyền thừa, Lăng Vân Bảo Điển này ta không thèm.” Vân Dương chân nhân tuy cũng thừa nhận sự lợi hại của Vương Ly Dao, nhưng lại không hài lòng lắm đối với cơ chế tuyển chọn của thánh nữ.

Yêu cầu của Lăng Vân thánh địa đối với người thừa kế tương đối toàn diện, nhưng không có nghĩa là yêu cầu của tất cả bảo điển đều toàn diện như vậy.

“Vậy là phải đi rồi?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: “Vân Dương tiền bối, đại nha đầu khó được trở về một lần, để nàng về chủ trạch Vương thị ở lại một đoạn thời gian đi. Phụ thân nàng Vương Thủ Tín còn tốt, đuổi kịp xe hạng cuối của Thiên Nhân cảnh.”

“Chỉ có điều nội tình của đại tẩu Từ thị ta quá kém, dựa vào tài nguyên chất đống đến Linh Đài cảnh đã vô cùng miễn cưỡng, hiện giờ thọ nguyên của nàng đã không còn nhiều lắm, liền để Ly Từ bồi nàng mấy năm cuối cùng đi.”

Từ thị có thể sống đến bây giờ, vẫn dựa vào Vương Thủ Triết hỗ trợ điều trị và kéo dài tuổi thọ, nhưng dù vậy, thời gian cũng không còn nhiều.

"Ừ ừ." Vương Ly Từ gật đầu liên tục: "Tứ thúc nói đúng, ta muốn trở về ở bên cha mẹ vài năm, cũng muốn nhìn một chút bọn nhỏ trong nhà. Ta nghe nói ca ca ta Tông Vệ và đệ đệ Tông Xương, còn có muội muội Ly Uyển đều có thật nhiều hài tử rồi, đã sinh đến đời chữ Bảo rồi chứ?"

"Bộ phận chữ Bảo? Đâu chỉ…" Vương Thủ Triết cười nói: "Tiểu tử Tông vệ kia từ sau khi cải tà quy chính, tuy biểu hiện không nổi bật, nhưng lại kiên định trải qua cuộc sống, bây giờ cũng coi như là nhân vật cấp lão tổ của gia tộc. Đừng nhìn hắn bản lãnh không lớn, nhưng rất có thể sinh… Điểm này của đời sau các con cháu cũng giống hắn, hiện giờ bối tự Hựu duy nhất và đời chữ Cẩn của hắn đều do một chi này truyền xuống."

Bắt đầu từ đại ca Vương Thủ Tín của Vương Thủ Triết, nhất mạch này đều vững vàng nắm giữ vị trí đại ca và vị trí đại tỷ của mỗi một đời.

Vương thị bắt đầu truyền thừa từ lão tổ Vương Trụ Hiên, nam đinh từ Vũ, Thần, Tiêu, Định, Thủ, Tông, Thất, An, An, Phú, Hựu, Hựu, Hạo, Hoàn, đến đời Vương Thủ Triết là đời thứ bảy, mà đến đời chữ Hựu, đã là mười bốn.

Mà nữ tử cũng từ Châu, Lung, Linh, Trân, Lưu, Lạc, Ly, Ly, Tuyền, Mâu, Mâu, Oánh, Cụ, Cẩn, Bội, Kha, tới đời chữ Cẩn bây giờ, cũng đã được truyền thừa mười bốn đời.

Vương Hựu Tĩnh bây giờ còn đang kéo theo nước mũi, chính là nam đinh lão đại đời thứ mười bốn. Mà đại tỷ của nữ tử, lại là Vương Cẩn Di. Hiện giờ mấy đứa trẻ này, chỉ thích chạy đến trong viện của Vương Thủ Triết nghe kể chuyện.

Mà mạch này của Vương Thủ Triết bây giờ mới truyền đến đời chữ Ninh, mỗi một đứa đều thành thân sinh hài tử đều không phải quá tích cực… Có thể thấy được chấp niệm của lão đại đối với mỗi một mạch lão đại sâu như thế nào.

"Ngoan ngoãn, ngay cả bối tự Hựu và chữ Cẩn đều có cả rồi, vậy ta không phải đã trở thành lão tổ tông chân chính rồi sao?"

Vương Ly Từ líu lưỡi đồng thời hưng phấn không thôi: "Ta còn nhớ rõ lúc trước khi đi cùng Lung Yên lão tổ tông ra ngoài, đó gọi là run sợ và cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ hầu hạ không tốt. Hiện tại cuối cùng đã đến lượt Vương Ly Từ ta làm lão tổ tông, lần này trở về phải tìm mấy tiểu bối hầu hạ ta."

Tư thế này, thật sự có dáng vẻ tức phụ nhiều năm thành bà.

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại tức giận không nhẹ, lúc trước Lung Yên lão tổ là do thân thể không tốt mới cần người hầu hạ, thân thể ngươi cường tráng đến mức một quyền có thể đập nổ ngọn núi, thế mà còn cần các tiểu bối hầu hạ?

Các tiểu bối không bận? Bọn họ đều bận đi học và làm việc.

Hơn nữa, lúc trước ngươi chính là một đường đi theo ăn ăn uống uống, phụ trách trêu chọc lão tổ vui vẻ mà thôi, việc hầu hạ lão tổ đều là Tứ thẩm thẩm làm.

"Ly Từ à." Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Ta đã nghe Ninh Kham báo cáo, mấy năm nay ngươi lang thang bên ngoài quá lâu, phương diện tri thức thoát khỏi quá lâu. Cũng vừa vặn, lại đi học thượng tộc một lần nữa, để các tiểu bối giúp ngươi học bù thêm."

"Cái gì, lên, đi học?" Mặt Vương Ly Từ cứng ngắc: "Tứ thúc à, con đã lớn lắm rồi, còn đi học tộc?"

"Sao, ngươi không muốn?" Vương Thủ Triết cười như không cười nhìn nàng: "Chẳng lẽ bây giờ ngươi đã thành Tử Phủ cảnh, trở thành tuyệt thế thiên kiêu, trở thành Ly Từ tiên tử được người ta theo đuổi, sau đó tứ thúc nhà ngươi không quản nổi ngươi nữa?"

"Không không không." Vẻ mặt của Vương Ly Từ còn khó coi hơn là khóc, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lấy lòng: "Tứ thúc ngài là đại lão, ngài định đoạt."

"Ly Từ tỷ tỷ…" Lam Uyển Nhi đi lên an ủi: "Tỷ chớ khóc lóc, không phải chỉ là học cái trước sao, cắn răng nhắm mắt lại, rất nhanh sẽ qua thôi."

"Uyển Nhi không hổ là tỷ muội tốt của ta." Nội tâm Vương Ly Từ ấm áp: "Con có thể theo ta cùng thượng tộc học, thật sự là quá tốt."

“Cái gì? Ly Từ tỷ tỷ ngài hiểu lầm…”

“Ta không hiểu lầm, tỷ muội tốt phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.”

“Ô ô! Ly Từ tỷ tỷ đối với ta quá tốt rồi!”

“Này này, Khương cái gì Uyên, Diêu cái gì đó, các ngươi chạy cái gì mà chạy? Trở về đây, cùng đi dạo Vương thị chúng ta một chút, thuận tiện học theo… Không đi? Ha ha ha, hư ảnh pháp tướng của ta… Ừm, như vậy mới đúng, chúng ta một đường mưa gió cùng thuyền tới đây, ta đối với các ngươi vẫn rất có cảm tình.”

Suốt dọc đường tìm được vài vật bồi táng, tâm trạng của Vương Ly Từ mới thoải mái trở lại, Ly Từ đại tiểu thư ta không đấu lại Tứ thúc, còn không trấn áp được các ngươi?

“Vân Dương tiền bối.” Lúc này, Vương Thủ Triết cung kính hành lễ với Vân Dương chân nhân: “Thủ Triết đa tạ ngài đã chăm sóc Ly Từ những năm gần đây, nếu không có việc gì, có thể đến Vương thị ta ở một thời gian tĩnh dưỡng, để Vương thị ta biểu thị tâm ý với ngài.”

“Vân Dương tiểu tử, gần đây ta cũng thường xuyên ở Vương thị.” Thiên Hà chân nhân cười vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Nhất là chủ trạch Vương thị Tụ Linh Trận hiệu quả không tệ, còn ẩn chứa một tia tiên linh khí, ở lâu có thể kéo dài tuổi thọ.”

“Nếu đã như vậy, Vân Dương kia cung kính không bằng tuân mệnh.” Từ trước đến nay da mặt Vân Dương chân nhân luôn không mỏng, nhất là từ trước đến nay chưa bao giờ sinh ra bất thích ứng với tộc khác, không được tự nhiên, câu nệ vân vân các loại tâm tình tiêu cực.

Hắn cảm khái một câu nói: ” bôn ba nhiều năm như vậy, đúng là nên nghỉ ngơi một chút. Ta nhớ là Vân Dương nhất mạch ta còn có mấy đồ đệ vẫn không dạy bảo, mấy năm nay cũng vất vả cho bọn họ rồi, cách mỗi mười năm đều gửi một khoản tiền đến Tiên Triều tiền trang.”

Đoán chừng nếu không phải vì muốn bọn họ kiếm tiền gửi tiền, hơn phân nửa Vân Dương chân nhân đã đem mấy đồ đệ kia quên đến chín tầng mây rồi.

“Tốt tốt tốt, hai người chúng ta còn có thể liên thủ tiếp nhận nhiệm vụ gia tộc của Vương thị làm, kiếm chút thu nhập.” Thiên Hà chân nhân cười sang sảng nói, dù sao hai người đều là chính phó viện trưởng của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, quan hệ so với người ngoài thì tốt hơn một chút.

“Làm nhiệm vụ gia tộc Vương thị?” Vân Dương chân nhân nhíu mày nói: “Đây không phải là làm công cho Vương thị sao? Tốt xấu gì ta cũng là Phó viện trưởng đường đường của Lũng Tả Học Cung…”

“Vân Dương, lời này của ngươi không đúng rồi, kiếm tiền mà thôi, sao lại có thứ gì khó coi chứ?” Thiên Hà chân nhân nghiêm túc phê bình: “Hiện tại Ly Từ mới là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, tương lai còn phải đi con đường Thần Thông, Lăng Hư đại đạo, chúng ta tích góp được chút tiền, đứa nhỏ tương lai sao đủ tiêu?”

“Viện trưởng, không phải ta không muốn kiếm tiền, chỉ là…” Vân Dương chân nhân yếu ớt nói.

“Không có gì chỉ là, ngươi và ta nhận nhiệm vụ liên thủ cùng nhau làm, thăm dò ngoại vực, rút linh mạch thượng phẩm vân vân, một năm bảo thủ đoán chừng là con số này…” Thiên Hà chân nhân thần bí bí nói.

“Nhiều vậy sao?” Vân Dương chân nhân muốn rớt tròng mắt, “Làm đến bảy tám chục năm, chẳng phải là có thể tích lũy được một món linh bảo Thần Thông sao?”

“Cũng không khoa trương như vậy, chúng ta mặc dù có thể bớt ăn bớt mặc, bất quá chung quy cũng có chi tiêu phải không? Hơn nữa cũng không có khả năng hàng năm đều có linh mạch để rút…” Thiên Hà chân nhân cười ha hả nói, “Bất quá, làm chừng trăm năm tích lũy một kiện vẫn có thể gom đủ một kiện.”

“Được được được.” Vân Dương chân nhân vui mừng quá đỗi nói: “Ta sẽ viết thư cho những đồ đệ kia, bảo bọn họ cùng đi Vương thị… Ngoài công việc ra ta còn có thể thuận tiện dạy bảo bọn họ, huống chi nhân thủ nhiều hơn một chút còn có thể kiếm được một chút, chân muỗi có nhỏ hơn nữa thì cũng là thịt.”

Đối với Thần Thông chân nhân mà nói, có linh bảo thần thông hay không là ranh giới của sức chiến đấu, nếu có một món linh bảo thần thông chất lượng cao, vậy càng có thể tăng chiến lực của Thần Thông chân nhân lên trên diện rộng.

Khác với những đại thiên kiêu có tiền ở Thiên Nhân cảnh, chỉ có thể phát huy ra một phần uy lực của thần thông linh bảo, đến cấp bậc Thần Thông chân nhân, có thể phát huy uy lực của thần thông linh bảo đến lớn nhất.

Đương nhiên, tuyệt thế thiên kiêu giống như Vương Thủ Triết, bởi vì cấp độ huyết mạch cũng đạt tới cấp độ đệ thất trọng thành Thánh thể, lúc sử dụng thần thông linh bảo cũng có thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Cách đó không xa, một đám tu sĩ Thần Thông cảnh của Lăng Vân thánh địa nhao nhao ghé mắt, bọn họ vốn nghe nói Thiên Hà chân nhân thường làm công cho Vương thị, mặt ngoài mặc dù không nói, nhưng trong lòng luôn có chút khinh thường.

Dù sao hắn đường đường là viện trưởng Học Cung, đại lão Thần Thông cảnh, thế mà lại làm công cho một thế gia, còn ra thể thống gì?

Nhưng chưa từng nghĩ, lợi nhuận làm công cho Vương thị lại cao như thế… Trong lúc nhất thời, các đại lão các phong các mạch thiếu tiền, trong lòng đều có chút ngứa ngáy.

Nhìn tư thái "rổ tiền như rác" của bọn họ sẽ biết, "chút cược kế tiếp" sang sảng mới là mười vạn tiên tinh, có một đại lão rất nghèo còn muốn mượn, biết tiền tiền của các đại lão cũng không nhiều.

Nhất là đợt này đều kiếm đủ tư chất huyết mạch xông lên cho các đồ đệ, càng là một nhóm trưởng lão nghèo.

"Chư vị tiền bối." Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng hành lễ nói: "Nếu trong lúc rảnh rỗi, hoan nghênh các vị tiền bối đến Vương thị ta làm khách, Vương thị ta nhất định sẽ tận lực chiêu đãi."

"Dễ nói dễ nói." Minh Thành là người đầu tiên nói: "Được rảnh rỗi, bản chân nhân định đi Vương thị ở một đoạn thời gian." Hắn vốn đã nghèo, sau khi một đợt tụ tập góp vốn chi

phối trợ giúp Lạc Thu, thì càng nghèo, cần gấp hồi một đợt máu.

Huống chi linh bảo thần thông đối với hắn cũng có sức hấp dẫn rất lớn, mặc dù hắn có linh bảo thần thông do thánh địa phân phối, nhưng dù sao quyền sở hữu tài sản kia cũng là của thánh địa, cũng không thể tùy ý bán đi.

Huống chi, nhiều hơn một món linh bảo thần thông cũng có thể nhiều hơn một phần chiến lực, cũng có thể tính là tài sản tùy thời có thể bán, cớ sao không làm?

"Sư tôn, ngài không phải nói muốn đi Tiên Triều tìm manh mối bảo điển cho Lạc Thu sao?" Huyền Dao thượng nhân nhắc nhở.

"Cũng đúng… Vậy vi sư đi Tiên Triều trước một chuyến." Minh Thành nhíu mày nói: "Bất quá tương lai Lạc Thu cũng có không ít chỗ tiêu tiền, tương lai Lưu Ly Minh Vương Điện chúng ta có thể quật khởi hay không, có thể chống lại nhất mạch Thánh Chủ hoàn toàn dựa vào nàng."

"Huyền Diêu, ngươi làm sư tôn Lạc Thu có trách nhiệm không thể trốn tránh, phải học tập với Vân Dương nhiều hơn. Như vậy đi, cơ hội hiếm có, ngươi trước tiên tổ chức một ít sư huynh đệ và các đồ đệ đi đoạt lại một chút hạn mức, đến lúc đó vi sư trở về sẽ tụ hợp với ngươi."

Cơ mặt của Huyền Diêu thượng nhân khẽ co giật, hình như lòng làm công của sư tôn rất mạnh mẽ. Chẳng qua cũng khó trách, gần đây tất cả mọi người đều nghèo, một tu sĩ Thần Thông cảnh trăm năm có thể tích góp được một món linh bảo Thần Thông, quả thật rất có lực hấp dẫn.

Mắt thấy Minh Thành Chân Nhân xuất thủ trước, Thiên Hỏa chân nhân cũng vội vàng tiến tới: "Thủ Triết à, gần đây ta cũng nhàn hạ không có việc gì, có thể đến Vương thị ở lại một thời gian ngắn."

"Hoan nghênh Thiên Hỏa tiền bối." Vương Thủ Triết cười mỉm không từ chối người đến, hiện tại Vương thị cần một lượng lớn điều phối và chỉnh hợp linh mạch, dùng số lượng chỉnh hợp và khuếch trương linh điền, mà Tử Phủ cảnh rút

chút linh mạch bình thường đều tốn sức, tu sĩ Thần Thông cảnh là thích hợp nhất.

“Sư tôn…” Chân Sĩ Thông nước mắt lưng tròng cảm động nói: “Lão nhân gia ngài đối với ta thật tốt, ngài thả…”

“Qua bên cạnh đi.” Thiên Hỏa chân nhân trừng mắt liếc hắn một cái, “Vi sư đã quyết định phải luyện tiểu hào rồi.”

“Sư tôn, con sai rồi…”

Theo hành động của Thiên Hỏa chân nhân, một số đại lão Thần Thông cảnh nghèo khó cũng tâm tư càng thêm linh hoạt, ngay cả Tử Tiêu chân nhân có chút hiềm khích với Vương thị cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Cảnh tượng như vậy khiến Khương Chấn Thương tức giận không nhẹ, trong lòng khó coi, tiểu tử Thủ Triết, thánh địa này còn chưa có họ Vương, ngươi đã sốt ruột đào chân tường như vậy a!

Lúc hắn vừa chuẩn bị mở miệng áp chế, sắc mặt của Long Xương đại đế ở một bên lại có chút khó coi nói: “Thoáng chốc có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, số tiền này cũng không dễ kiếm đâu.”

Chỉ là một Thiên Hà chân nhân, Long Xương lão đương nhiên không để vào mắt, nhưng một đám Thần Thông cảnh liên thủ thì có thể giành nghiệp vụ với lão.

Long Xương hắn hiện tại lăn lộn đến phong sinh thủy khởi ở Vương thị, dựa vào cái gì? Đương nhiên là dựa vào hắn là cao thủ duy nhất có thể ôm linh mạch cực phẩm.

Nhưng hôm nay nội quyển này, địa vị của Long Xương chẳng phải là tràn ngập nguy cơ sao?

“Long Xương, ông cũng làm công ở Vương thị?” Khương Chấn Thương vẻ mặt chấn kinh nói: “Ông là Lăng Hư đại đế sao?”

“Lăng cái gì mà hư, đại đế cái gì chứ.” Dù sao thì Long Xương đại đế da mặt cũng rất dày, nói không sao cả: “Đại đế ta về hưu cũng nhàn rỗi, đây gọi là phát huy sức nóng dư thừa, động nhiều một chút cũng có lợi cho thân thể.”

“Lão Khương à, ngươi cũng vất vả vất vả cả đời, ta khuyên ngươi nên sớm truyền Lăng Vân bảo điển cho Ly Dao. Đi theo ta cùng đến sinh hoạt quá già của Vương thị đi, ta nói cho ngươi biết, cuộc sống ở Vương thị nhỏ này, so với ở trong hoàng cung còn có ý nghĩa hơn nhiều.”

…

Chương 42: Đại Đế vs Thổ đại đế.

…

“Càng quan trọng hơn là, không cần gánh chịu áp lực gì, dù sao mọi việc đều có tiểu tử Vương Thủ Triết chống đỡ. Chúng ta tranh thủ thời gian liên thủ làm chút việc nhỏ, thời gian dư thừa muốn đánh bài thì đánh bài, muốn làm gì thì làm, có thể cả ngày không có việc gì làm, vừa tiêu dao khoái hoạt.” Long Xương đại đế tiếp tục khuyên.

“Cái này cái này cái này…”

Khương Chấn Thương ngược lại bị hắn nói một hồi động tâm, đúng là vậy, hắn vì Đại Càn, vì Nhân tộc mà quan tâm ba ngàn năm! Hồi tưởng lại, thật đúng là có chút mệt mỏi…

Long Xương nói những lời này, thật đúng là làm cho người ta hướng tới cuộc sống.

“Lão Khương, ngươi đừng lằng nhằng nữa. Ta thấy nha đầu Ly Dao kia rất có năng lực, thánh địa do nàng ta lo liệu, e là mạnh hơn ngươi nhiều.” Long Xương đại đế tiếp tục nói.

Lời này làm cho Khương Chấn Thương trợn trắng mắt: “Vương Ly Dao quả thật rất có năng lực, nhưng cũng không thể xóa bỏ toàn bộ công lao mấy ngàn năm của bản thánh chủ? Hơn nữa, Long Xương ngươi cũng không có năng lực bao nhiêu. Đế tử An giám quốc mới chỉ sáu bảy mươi năm ngắn ngủi, thành tích làm ra đã có thể nhìn thấy hết rồi.”

“Ha ha, lão Khương ngươi đây là chuẩn bị thương tổn lẫn nhau sao?” Long Xương đại đế trừng mắt, cười lạnh một tiếng: “Đến đi, ta sợ ngươi sao? Lão Khương ngươi đặt ở hiện tại, ngay cả tư cách tham gia cuộc chiến thánh tử cũng không có!”

“Bản Thánh chủ chẳng qua là nói thật, Long Xương ngươi chó cùng rứt giậu làm gì? Vương Thủ Triết nói đúng, mấy ngàn năm qua, ngươi chính là ở cùng binh kiệt võ, quốc sách có vấn đề lớn.”

“Hay cho Khương Chấn Thương ngươi… Thánh địa ngươi quản lý mới gọi là phế, vốn không có lợi ích mang tính sáng tạo gì!”

Hai người Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế ngươi một lời ta một câu, càng ầm ĩ càng hung, một bộ tùy thời chuẩn bị vén tay áo bắt đầu đánh giá.

Đội ngũ xung quanh thấy thế đều vội vàng né tránh.

Hai vị đại lão Lăng Hư cãi nhau, cũng không phải là những tay chân nhỏ bé như bọn họ có thể dính líu lung tung.

Sau khi tản đi, mọi người thích làm gì thì làm đi.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Nam Tần, biên thuỳ Đông Bắc.

Giữa dãy núi nhấp nhô, giờ phút này đang có một đội ngũ hành quân thật lớn, như con kiến hành quân xuyên qua núi rừng cùng thung lũng, chậm rãi vững bước tiến về một phương hướng nào đó.

Phiến địa phương này, nghiêm khắc mà nói không tính là lãnh thổ Nam Tần.

Tuyến biên giới đã ở phía sau bọn họ mấy trăm dặm, nơi này xem như khu vực giảm xóc của biên cảnh hai nước, là khu vực tam bất quản điển hình. Vô luận là người Nam Tần, hay là người Đại Càn, ngày thường đều ít khi tới nơi này, cũng chỉ là một ít người hái thuốc nóng lòng thu hoạch tiền tài thỉnh thoảng sẽ mạo hiểm tới nơi này hái linh dược.

Dù sao, nơi này không có dấu chân người, linh dược hoang dại dù sao cũng dễ tìm hơn nhiều nơi có dấu chân người.

Nhưng cũng bởi vì hiếm có dấu chân người, thảm thực vật nơi đây chưa bị người nào dọn dẹp qua, hơn nữa khu vực này khí hậu ẩm ướt, đất đai phì nhiêu, trong sơn cốc thậm chí còn có suối nước nóng và mạch khoáng, cho nên thảm thực vật nơi đây cũng tùy ý phóng túng một chút.

Hành quân ở loại địa phương này, tự nhiên cũng đặc biệt phiền toái.

Cho dù toàn bộ đại quân Nam Tần này do tu sĩ tạo thành, nhưng bởi vì trong đó có rất nhiều tu sĩ Luyện Khí cảnh, cùng với thi khôi không giỏi thân pháp, số lượng đồ quân nhu

khổng lồ, cho nên những thảm thực vật mọc thành rừng giữa dãy núi, vẫn tạo thành chướng ngại rất lớn cho hành quân, tốc độ hành quân từ đầu đến cuối đều không tăng lên được.

Giờ phút này.

Vị trí trung quân đoạn sau đội ngũ, có một đám cự thú hình thể vô cùng khổng lồ đang đi xuyên qua núi rừng.

Những cự thú này có vai cao gần hai trượng, tứ chi cũng tráng kiện như cột đá, làn da trên thân thô ráp mà dày nặng, mặt ngoài còn khảm Nham Giáp màu vàng thật dày, nhìn giống như một tòa thành lũy hình thú, vô cùng rung động.

Đầu của cự thú có một cái mũi dài đặc biệt, còn có răng nanh thật dài từ giữa môi răng lệch ra, có độ nhận biết rất rõ.

Đây là Nham Giáp Cự Tượng đặc biệt của Nam Tần, sau khi trưởng thành ít nhất cũng có cấp bốn, mạnh nhất thậm chí có thể tấn thăng đến cấp sáu, không chỉ có lực phòng ngự cường đại, tốc độ cũng không chậm, nếu tập hợp đủ mấy đầu cùng nhau xung phong, càng là đất rung núi chuyển, lực trùng kích cực kỳ cường đại.

Trong hoàn cảnh nhiều núi, nhiều cây rừng này, còn có thể dùng để mở đường.

Hiếm thấy nhất chính là tính cách của chúng tương đối dịu dàng, mà thức ăn cơ bản lấy thực vật làm chủ, độ khó chăn nuôi thấp hơn nhiều so với hung thú ăn thịt, chính là một loại chiến thú hiếm có.

Cho dù không cần tác chiến, cũng có thể dùng chúng để vận chuyển vật tư, năng lực vận chuyển mạnh mẽ, an toàn hơn, thoạt nhìn cũng có bức cách, Nam Tần có không ít đại quý tộc đều thích chăn nuôi một ít Nham Giáp Cự Tượng để thể hiện sự cường đại của bản thân.

Đám Nham Giáp Cự Tượng trước mắt này chính là tài sản của đại quân Nam Tần.

Trên lưng voi lớn này dùng gậy trúc và gỗ dựng nhà. Gian phòng kia có hình dáng tinh xảo, cửa sổ có cửa, tính tư mật rất mạnh, bên trong dùng tơ lụa hoa lệ trang trí, không gian cũng tương đối rộng rãi, cho dù ở được hai người cũng không cảm

thấy chật chội, gần như tương đương với một tòa khách sạn di động.

So với xe ngựa xóc nảy chật chội, những tượng ốc này thoải mái hơn quá nhiều.

Người có tư cách sử dụng những tượng ốc này, tự nhiên cũng là người quyền cao chức trọng trong đại quân Nam Tần này.

Giờ phút này, trong Tượng ốc, có hai người đang đối diện với một tấm bản đồ, thương lượng kế hoạch hành quân tiếp theo.

"Đi về phía trước một ngàn dặm, chính là phạm vi U Môn Lĩnh. Khu vực này linh mạch nhiều lại hỗn tạp, lại cực kỳ sinh động, va chạm lẫn nhau thường xuyên xuất hiện địa long xoay người, thỉnh thoảng còn có núi lửa phun trào, địa mạo cứ cách vài năm sẽ phát sinh biến hóa. Bản đồ ban đầu trong tay chúng ta đã là mấy trăm năm trước vẽ ra, hôm nay chưa hẳn còn có thể làm chuẩn. Ta cố ý phái thám tử đi trước một bước, vẽ ra địa đồ mới, Bắc Mang thân vương không bằng cùng bản soái tham tường một chút."

Người mở miệng là một bóng người mặc áo giáp nặng nề.

Đó là một lão giả tinh thần quắc thước, tuy tóc đã có chút hoa râm, nhưng hai mắt vẫn sáng ngời có thần như cũ, nhìn quanh sinh uy, không thấy chút khí chất trầm ngâm nào.

Người này chính là đại nguyên soái của đại quân thảo phạt Càn lần này, Mộ Dung Khải Phong.

Tướng mạo của hắn ta không tính là xuất chúng, nhưng nhiều năm chinh chiến chém giết ra huyết khí và sát khí, cùng với uy nghi do lãnh binh tác chiến dưỡng ra, lại khiến cho tướng mạo bình thường của hắn ta lộ ra vô cùng uy nghiêm bá khí.

Một thân uy áp bàng bạc, mang theo huyết sát chi khí nồng đậm, làm cho người nhìn lạnh lẽo trong lòng.

Mộ Dung Khải Phong từ khi còn nhỏ đã đi theo bên cạnh Nguyên Hựu đại đế, trung thành và tận tâm với đại đế, cho tới nay đều là phụ tá đắc lực của Nguyên Hựu đại đế. Nguyên Hữu đại đế có thể đánh bại chuẩn đế tử còn lại, trở thành tân nhậm đại đế của Nam Tần, hắn ở trong đó cũng làm không ít cống hiến.

Hiện nay hắn cũng đã hơn một ngàn năm trăm tuổi. Bởi vì trở thành đại thiên kiêu hơi muộn, lúc tấn thăng Thần Thông cảnh tuổi cũng tương đối lớn, cho nên ngoại hình của hắn so với cường giả Thần Thông cảnh cùng tuổi mà nói thì già hơn không ít, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến thực lực và uy vọng của hắn.

Lần này, cũng là vì ổn thỏa, Nguyên Hựu đại đế mới phái ra hắn làm nguyên soái, thống lĩnh thảo phạt đại quân Càn.

"Mộ Dung nguyên soái quả nhiên cao chiêm viễn chú ý." Nghe được lời nói của Mộ Dung Khải Phong, Bắc Mân thân vương ngồi bên kia bưng chén trà lên nhấp một ngụm, thản nhiên nói: "Hành quân đánh trận ta không nhiều bằng nguyên soái, nguyên soái tự an bài là được. Đợi đến Kiếm Lĩnh Quan mới là lúc bổn vương ra tay, hết thảy ta đều nghe theo Mộ Dung nguyên soái."

Bắc Mân thân vương là một người trung niên mặc huyền sắc y bào, đầu đội Lưu Kim Quan Miện.

Thân hình hắn thon gầy, khuôn mặt âm trầm, một thân áo bào rộng thùng thình mặc ở trên người hắn trống rỗng. Âm khí nồng đậm quanh quẩn quanh người hắn, thoạt nhìn quả thực giống như quỷ mị.

Uy thế cường đại lấy hắn làm tâm tròn tràn ngập ra, âm khí âm u khiến không khí chung quanh trở nên lạnh lẽo.

Mơ hồ, dường như còn có thể nghe thấy từng tiếng gào khóc thảm thiết, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi, áo bào đen rộng thùng thình kia có phải ẩn giấu ngàn vạn quỷ mị, vô tận Sâm La hay không.

Nham Giáp Cự Tượng chậm rãi tiến lên, phòng voi rộng rãi theo bước chân của nó đung đưa theo tiết tấu, hai người trong phòng cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

"Chỉ cần qua 【U Môn Lĩnh】, cách Kiếm Lĩnh Quan của Đại Càn không tới hai ngàn dặm." Mộ Dung Khải Phong trầm giọng nói: "Đến lúc đó, chúng ta phải thừa dịp Đông Càn không chuẩn bị, trong vòng ba ngày công phá Kiếm Lĩnh Quan, dẫn đại quân thẳng đến phúc địa quận Đông Càn Thiên Phủ, đồng thời dùng phương thức nhanh nhất chiếm lĩnh quận

Thiên Phủ. Đến lúc đó, chúng ta có thể dựa vào nguy hiểm của An Giang ngăn cản Thương Long quân."

"Mà cùng lúc đó, Tây Tấn cũng sẽ xuyên qua Tây Hải Diêm Trì cực hiểm, tập kích công chiếm Đông Càn Tây Hải quận. Hai nước chúng ta một nam một bắc, giáp công Đại Càn, nhất định có thể làm Đại Càn mệt mỏi, thống khổ vạn phần."

Bắc Mân thân vương nghe đến đây, hơi nhíu mày: "Kế hoạch chiến lược nghe có vẻ không tệ, nhưng trước mắt hẳn không phải là thời cơ tốt để đánh giặc với Đông Càn chứ? Bây giờ Long Xương chỉ là nửa thoái vị, vì sao không kiên nhẫn chờ đợi hai ba trăm năm, đợi Long Xương ngã xuống, hoàng thất Đông Càn quốc tiến vào tu sĩ Lăng Hư cảnh rồi mới động thủ?"

"Đến lúc đó, cho dù Đông Càn mời Lăng Hư cảnh từ Hàn Nguyệt tiên triều đến tọa trấn, vậy Lăng Hư cảnh cũng tất nhiên sẽ không vì giúp Đông Càn mà liều mạng."

"Ai~"

Mộ Dung Khải Phong thở dài một hơi, hai đầu lông mày cay đắng: "Trận đánh này đúng là quá gấp. Ta cũng từng gián ngôn với bệ hạ, nói lúc này tuyệt đối không phải cơ hội tốt để tấn công Đông Càn quốc, chỉ sợ Long Xương và Khương Chấn Thương chó cùng rứt giậu."

Bắc Mân thân vương khó hiểu: "Vậy vì sao…"

"Ai~ còn không phải bởi vì…" Mộ Dung Khải Phong nói tới đây thì dừng lại một chút, tiện tay bố trí một cấm chế quanh người hai người, lúc này mới tiếp tục truyền âm nói: "Bệ hạ từng lén giải thích với ta, trận này hắn cũng không muốn đánh. Nhưng lần này là có đại nhân vật Ma Triều ở phía sau thúc đẩy trận chiến dịch này, không cho phép hắn không đánh."

Ma Triều?

Ánh mắt Bắc Mân thân vương lóe lên vài cái, cười lạnh nói: "Thì ra là thế. Xem ra, chúng ta đã trở thành nhân vật lớn của Ma Triều để kiềm chế và hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch rồi."

"Bắc Khuyết, việc này ngươi chớ để lộ ra." Mộ Dung Khải Phong trầm giọng nói: "Tuy rằng trận đánh này vội vàng, thời cơ cũng không đúng, nhưng cũng chính vì như thế, Đông Càn

bên kia cũng không ngờ rằng Long Xương còn chưa chết chúng ta đã dám động thủ, đây cũng là một loại ưu thế tập kích bất ngờ.”

“Trước hết mặc kệ những đại nhân vật Ma Triều kia có mục đích gì, trận này chúng ta đều phải đánh. Chỉ cần chúng ta có thể thành công bắt được quận Thiên Phủ dồi dào, liền có thể giảm bớt cục diện lương thực cùng muối sắt không đủ của Đại Tần trên phạm vi lớn. Chỉ cần bên Tây Tấn cũng có thể thuận lợi chiếm được quận Tây Hải, quốc lực Đông Càn chắc chắn sẽ bị thương nặng.”

“Đến lúc đó chúng ta còn có thể quay đầu thương, cùng nhau thâu tóm địa bàn của Man Cổ Tộc, đến lúc đó, quốc lực của Đại Tần chúng ta tất nhiên có thể đột nhiên tăng mạnh một mảng lớn.”

Nghe viễn cảnh đẹp đẽ Mộ Dung Khải Phong miêu tả, ánh mắt Bắc Mân thân vương cũng trở nên hưng phấn: “Mộ Dung nguyên soái nói rất có lý. Chỉ cần bổn vương nghĩ đến việc muốn làm gì thì làm trong quận Thiên Phủ dồi dào, đều có chút kích động. Ngoài ra, năm đó Đông Càn giết Bắc Sơn thân vương của ta, lần này đúng lúc chúng ta cũng có thể đòi lại món nợ này!”

“Như vậy, làm phiền Bắc Mân thân vương ngươi suất lĩnh đội ngũ thám báo trước, khống chế U Môn Lĩnh hoàn cảnh ác liệt, phòng ngừa Đông Càn tương kế tựu kế, lợi dụng địa long của U Môn lĩnh phục kích quân Đại Tần ta.”

“Nguyên soái yên tâm, việc này bao ở trên người của ta.”

…

Trường Ninh vệ Tân Bình trấn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đủ trăm năm, Tân Bình trấn đã trở thành lưu vực của An Giang, thành trấn đứng đầu lưu vực Đông Hải.

Nhật tân nguyệt dị, chính là từ ngữ tốt nhất để hình dung Tân Bình trấn.

Hiện giờ, thống kê hộ tịch trung tâm Tân Bình trấn, số lượng tổng nhân khẩu trong hạt khu đã đạt tới ba trăm vạn người. Trong đó, ngoại trừ dân bản địa ra, còn bao hàm rất nhiều nhân

viên làm việc từ bên ngoài đến, bọn họ phân bố ở các nông trang, các căn cứ sản xuất lớn, cùng với đủ loại ngành nghề.

Một nhóm bình dân đầu tiên phá dỡ từ phụ cận chủ trạch Bình An Vương thị trấn, hiện giờ từng nhà giàu đến chảy mỡ, chỉ riêng việc cho thuê thuê thuê ruộng đất lúc trước đã đủ cho một nhà già trẻ sống qua ngày như thần tiên rồi.

Hãng buôn, thế gia của các quận ở Đại Càn, nếu như không có chi nhánh hoặc cứ điểm ở Tân Bình trấn thì thật sự sẽ lạc hậu.

Nhờ vào việc nghiên cứu phát triển của Vương thị ngày càng tinh thâm trên xi măng, xi măng tiêu cao đã đạt được ứng dụng rộng rãi trong Tân Bình trấn, cũng hóa thành từng tòa kiến trúc kết cấu xi măng bằng thép, khiến cho diện tích đất có hạn được lợi dụng lớn nhất.

Chỉ có điều, xi măng thuộc ngành có tiêu hao cao và có tính ô nhiễm nhất định, hiện giờ Trường Ninh vệ đã từng bước đào thải sản nghiệp xi măng lạc hậu. Ngành chế tạo xi măng hiện giờ đã được từng bước chuyển dời đến trong hạt địa Lũng Tả Yên thị.

Đương nhiên, Vương thị đang chuyển dời sản nghiệp lạc hậu, đồng thời cũng tiến hành nhiều lần cải tiến phương diện tiêu hao bảo vệ và môi trường của công nghệ sản xuất mới, để tận khả năng giảm bớt phá hoại đối với hoàn cảnh tự nhiên.

Đương nhiên, chỉ là cố gắng cải thiện mà thôi.

Bây giờ cả Đại Càn bao gồm Vương thị, lượng nhu cầu xi măng đều đang tăng trưởng từng năm, sản năng bây giờ còn xa xa không theo kịp nhu cầu, dừng lại là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Tân Bình trấn, phố Tây Đường.

Trăm năm trước, nơi này vẫn thuộc về vùng biên thùy ngoại vực.

Hiện giờ, nơi này đã biến thành một con phố buôn bán phồn hoa náo nhiệt, dòng người như dệt.

Ưu thế địa lý gần đây của Tân Bình cảng khiến các cửa hàng ven đường trở thành chi nhánh của các ngành các nghề. Khu vực các cửa hàng của các thế gia, cửa hàng ở đây mỗi ngày

một cái giá, thậm chí đã vượt qua giá cả của Lũng Tả quận thành.

Quán rượu chữ "lão" năm mươi tuổi - Tân Thuận lâu, là một quán rượu đứng sừng sững ở nơi phồn hoa nhất.

"Tiểu nhị, một bình 【Hỏa Tinh Thiêu】, năm cân thịt bò Linh Giác Ly Ngưu chín, một khay lớn hấp Xích Vĩ Linh Chỉ, lại thêm mấy linh sơ, cần nhờ vị trí cửa sổ." Chư Cát Lương Tài của đội tuần tra hôm nay khó có được nghỉ ngơi, hắn thay một bộ trang phục cắt may thân thể, đang chiêu đãi một ít khách từ xa.

"Ồ, đây không phải là đội trưởng Gia Cát sao?" Tiểu nhị tươi cười chào đón Gia Cát Lương Tài: "Thật ngại quá, hôm nay vị trí gần cửa sổ đã không còn, hay là ta sắp xếp cho ngài ở phòng bao thanh tịnh?"

Gia Cát Lương Tài vừa cười vừa chuẩn bị nói chuyện, trong đám khách trọ xa phía sau ông ta có một người phụ nữ trung niên nói: "Lương tài thúc thúc, thúc là đội trưởng đội tuần tra của Vương thị mà, sao ngay cả chỗ gần cửa sổ cũng không lấy được?"

Gia Cát Lương Tài hơi khựng lại, lúc này không còn mặt mũi nào nữa.

Hắn nhìn một vòng, phát hiện đích xác không có vị trí gần cửa sổ, lúc này nói: "Quế Hoa Lục tẩu, Tân Thuận lâu làm ăn tốt, hôm nay đích xác không có vị trí. Nếu không, hôm nay trước tiên tập hợp sống qua ngày, ta dự định vị trí dựa vào cửa sổ ngày mai."

Tổ tiên của Gia Cát gia bọn họ là nhân sĩ Lĩnh Bắc quận, lúc trước khi An Giang xảy ra lũ lụt, một đường chạy nạn về phía nam, sau đó được Vương thị thu nhận an bài ở doanh tị nạn.

Sau đó dựa vào công việc xây dựng đê sông, khơi thông hà đạo cho Vương thị ở lại Bình An trấn. Sau đó bởi vì chủ trạch Vương thị mở rộng, Gia Cát gia liền di chuyển đến vùng Tây Đường Tân Bình trấn, mấy năm nay dựa vào lợi nhuận phát triển của Vương thị, điều kiện gia đình cũng càng ngày càng tốt.

Bởi vì cái gọi là nghèo ở phố xá sầm uất không người hỏi, giàu ở núi sâu có bà con xa.

Cũng trách lão tổ gia gia nhà bọn họ năm đó đứng vững gót chân, thế nào cũng phải về quê thăm người thân, nói cái gì "sau khi chết muốn lá rụng về cội". Kết quả thân là nhận, phiền toái ngược lại rước lấy một đống lớn. Hôm nay Tân Bình trấn phát triển càng phồn vinh, cách năm ba ngày liền có bà con bà con xa tới nương tựa.

Chỉ riêng Gia Cát Lương Tài cũng đã tiếp đãi bảy nhóm họ hàng xa, hao tâm tổn trí hỗ trợ sắp xếp chỗ ở và công việc.

Nói thật ra, trong lòng của hắn đã sớm phiền không chịu nổi, nhưng lại sợ sau khi đám họ hàng xa đều không đánh tới này, vụng trộm cắn lưỡi, chọc sống lưng Gia Cát gia bọn họ, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn.

Dù sao, Chư Cát Văn Diệu của đại lão tổ gia gia cùng nhị lão tổ Gia Cát Thiết Đản vẫn còn đang ở tổ địa xử, chỉ sợ có người trong lòng không cam lòng xằng bậy.

"Ha ha." Quế Hoa Lục tẩu nhướng mày, "Các hương thân đều nói chi của các ngươi lăn lộn đến phong sinh thủy khởi ở Tân Bình trấn, có quyền lại có tiền, nếu như ngươi ghét bỏ mấy người thân thích nghèo của chúng ta thì cứ nói rõ, chúng ta cũng sẽ không ở lại không đi."

Sắc mặt mấy người bà con xa còn lại cũng có chút không tốt.

Đường đường là đội trưởng đội tuần tra, ngay cả vị trí gần cửa sổ cũng không cầm xuống được, há không phải là đại biểu căn bản không coi trọng sao?

"Lương tài, ngươi cũng không thể không có lương tâm a, phần mộ lão tổ tông nhà ngươi đều là chúng ta chăm sóc…"

"Quế Hoa Lục tẩu, lục ca, còn có hai vị thúc thúc." Gia Cát Lương Tài bất đắc dĩ hít sâu một hơi: "Các ngươi đợi đó, ta đi phối hợp một chút."

Nói xong, hắn lần nữa quan sát một chút tình huống mấy bàn bên cửa sổ.

Trong đó có mấy bàn rõ ràng không phú thì quý, thoạt nhìn có vẻ không dễ cân đối, chỉ có một bàn ngồi là hai lão giả quần

áo mộc mạc, hơn nữa nhìn bọn họ cúi đầu nói nhỏ, lại hết nhìn đông tới nhìn tây, thoạt nhìn cũng không giống như là người quá có thân phận.

Ài!

Gia Cát Lương Tài thở dài một hơi thật sâu, đi qua chuẩn bị cân đối đồng thời trong lòng cũng hạ quyết tâm. Chờ sau khi hắn tu thành Linh Đài cảnh liền quay về Lĩnh Bắc, tự mình cáo tội với tổ tiên, dời mộ của hai vị lão tổ tông trở về.

Mà cùng lúc đó.

Hai lão đầu một bàn gần cửa sổ kia, đang ăn rượu nhỏ lén lút truyền âm.

"Ta nói Long Xương, ngươi đây là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm sao? Nhất định phải dẫn ta đến tửu quán nhỏ này uống rượu làm gì?" Một vị lão đầu ăn mặc mộc mạc giọng điệu bất mãn nói, "Còn nữa, tới liền tới rồi, ngươi thế nào cũng phải bảo ta ăn mặc thành bình dân lão đầu làm gì?"

"Ô ô, Khương Chấn Thương, Thánh chủ của ngươi cũng không nhỏ đâu." Long Xương đại đế gặm một cái đùi gà đắc ý: "Loại đại nhân vật như chúng ta, sống lâu trên địa vị cao đã lâu, nhìn thấy những thứ nghe được cũng không biết đã bị mỹ hóa và xóa bỏ bao nhiêu lần. Chỉ khi thật sự đi sâu vào cơ sở mới có thể nhìn thấy bộ dáng chân chính của thế giới này. Ta dẫn ngươi trải nghiệm chân thật đấy."

"Ngươi nói ngược lại rất có đạo lý." Khương Chấn Thương trợn trắng mắt, "Ta làm sao nghe Thủ Triết nói, chuyện ngươi ở Vương thị không chịu làm, chỉ làm ba chuyện, đánh bài, rút linh mạch, cùng với gây khó dễ với Vương Thủ Triết hắn, âm thầm cản trở."

"Khăn cản? Cái gì gọi là cản trở?" Long Xương đại đế nhảy dựng lên, bất mãn truyền âm nói: "Cái này của trẫm gọi là " giám sát", cái này gọi là "Tùy Sách"!"

"Bây giờ quầy hàng của Vương Thủ Triết hắn càng ngày càng lớn, đã trở thành "Thổ Đại Đế" một tay che trời. Nếu trẫm không âm thầm nhìn chằm chằm một chút, bảo đảm tiểu tử kia sẽ lật trời. Cái gì mà ức hiếp nam bá nữ, cái gì vơ vét mồ hôi nước mắt của dân, cái gì giấu trên lừa dưới."

“Không phải chứ? Cái này không phù hợp với phong cách xử thế của Thủ Triết.” Khương Chấn Thương nghi hoặc nói.

“Đó còn không phải bởi vì có trẫm.” Long Xương đại đế ha hả cười lạnh nói: “Trẫm thường giả trang thành bách tính bình dân, thâm nhập tầng dưới chót thám thính dân tình, cái này nếu như là cấp cho Vương Thủ Triết một cái gấp buộc chú. Đúng, chính là “Trọng Cô Chú” trong câu chuyện quen thuộc kia.”

“Vậy ngươi bắt được bím tóc của hắn chưa?” Khương Chấn Thương không nói gì.

“Trước mắt vẫn chưa. Có điều sẽ nhanh thôi, trẫm sớm muộn gì cũng bắt bím tóc của hắn.” Long Xương đại đế hừ hừ nói: “Sau đó lại ra lệnh cho tiểu tử kia tỉnh lại, sửa cho thật luôn!”

Hai người đang nói chuyện, Gia Cát Lương Tài đi tới chắp tay nói: “Hai vị lão nhân gia, vị trí gần cửa sổ này có thể đổi cho tại hạ được không?”

“Không đổi, ở bên cạnh đi.” Long Xương đại đế không kiên nhẫn phất tay.

“Ồ, lão già hợm hẹm nhà ngươi tính tình cũng không tệ.” Quế Hoa Lục tẩu thấy thế lại gần, nhướng mày cười lạnh một tiếng: “Ngươi có biết lương tài nhà chúng ta là ai không? Hắn chính là tinh anh xuất thân từ Vương thị tộc học, hiện giờ đảm nhiệm chức vụ tuần tra đội trưởng Tân Bình cảng. Hai lão già nát kiếp các ngươi có chọc nổi không?”

“Đội tuần tra của Vương thị?”

Long Xương đại đế sửng sốt một chút, lập tức ánh mắt sáng lên.

Đây không phải là nghĩ cái gì đến cái đó sao?

Long Xương đại đế trong lòng cười đến nở hoa, bằng không nói Vương Thủ Triết này một tay che trời, cứ lấy Tân Bình trấn này mà nói, theo lý thuộc về quốc thổ đi?

Vương thị cũng dựa theo quốc sách, thiết lập quan phủ trấn thủ phủ, đồng thời do thượng cấp vệ thành phái trấn thủ sứ, phó trấn thủ sứ. Hơn nữa còn đặc biệt chỉ định, phải điều trấn thủ sứ từ nơi khác tới.

Kết quả lại có ích lợi gì?

Đây chính là nơi một tay Vương thị che trời, ngay cả Vương Thủ Triết đánh rắm cũng vang hơn trấn thủ sứ quan phủ.

Mà tuần phòng doanh dưới trướng phủ trấn thủ này, từ trong ra ngoài đều là người của Vương thị.

Ha ha! Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, một đợt này xem trẫm làm sao túm được bím tóc của ngươi.

Long Xương đại đế vừa nghĩ đến việc cuối cùng mình gọi Vương Thủ Triết đến bên cạnh, nghiêm túc phê bình một trận, sau đó lệnh cưỡng chế sửa đổi, ngẫm lại đều có dáng vẻ kích động.

…

Chương 43: ủng hộ Thủ Triết kiến thiết quốc gia!

…

Ngay khi Long Xương đại đế lòng tràn đầy YY, Gia Cát Lương Tài ở bên cạnh cho mặt mũi, xoay người giận dữ nói với họ hàng xa: “Quế Hoa Lục tẩu, ngươi nói bậy bạ gì vậy? Đội tuần tra của chúng ta chưa bao giờ làm chuyện ỷ thế hiếp người. Còn không mau xin lỗi hai vị lão nhân gia!”

“Lương tài, ngươi là tên chết không có lương tâm.” Quế Hoa Lục tẩu nổi giận mắng: “Ta đây không phải đang nói chuyện với ngươi sao? Chẳng qua chỉ là hai lão già hợm hẹm mà thôi, còn có thể lật được lên trời.”

“Im miệng!” Gia Cát Lương Tài hoàn toàn phẫn nộ: “Ngươi đây là đang làm bẩn thanh danh của Vương thị chúng ta, Vương thị chúng ta kiêng kỵ nhất chính là ỷ thế hiếp người, đừng nói là hai vị lão nhân gia bình thường này, cho dù là ăn mày ven đường, chỉ cần tuân theo Kỷ Thủ pháp không làm xằng làm bậy, chúng ta cũng sẽ tôn trọng và trợ giúp.”

“Gia Cát Lương Tài, ngươi dám nói với ta như vậy sao? Ngươi cũng đừng quên, phần mộ tổ tiên của hai vị lão tổ tông nhà ngươi là do chúng ta giúp đỡ chăm sóc đấy.” Quế Hoa Lục tẩu cười lạnh không ngớt: “Cả nhà các ngươi là phát đạt, xem thường thân thích nghèo đúng không?”

“Nếu là lão tổ tông nhà ta nhìn các ngươi ô ô danh chủ gia như thế, sợ là sẽ bị tức giận đến mức từ phần mộ bò ra đâm vào sống lưng tiểu bối chúng ta.” Gia Cát Lương Tài cười lạnh nói: “Năm đó nếu không phải Vương thị dốc hết toàn lực cứu trợ mấy vạn dân tị nạn, trợ giúp chúng ta xây dựng lại gia viên, tổ tông chúng ta đã chết từ lâu rồi. Quế Hoa Lục tẩu, nếu không xin lỗi, các ngươi hãy trở về Lĩnh Bắc đi.”

“Ta sẽ tổ chức hội nghị Gia Cát gia, dời phần mộ của hai vị lão tổ tới Tân Bình trấn.”

Hiện giờ Gia Cát Lương Tài tuy còn trẻ nhưng lại là tinh anh tốt nghiệp Tộc Học Vương thị, tương lai tiền đồ vô lượng, nói

chuyện cực kỳ có phân lượng ở Gia Cát gia Tân Bình.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi, thế mà ngươi lại vì hai lão già họm hẹm này…” Khi Quế Hoa Lục tẩu còn đang định nói chuyện, lại bị Gia Cát lão lục vẫn chưa lên tiếng kéo lại, trầm giọng nói: “Quế Hoa, xin lỗi.”

Hắn tuy rằng không nói nhiều, bình thường cũng kinh sợ. Thế nhưng tại thời khắc mấu chốt này hắn đã nhìn ra, nếu còn cố chấp nữa, lương tài nhất định sẽ trở mặt.

Những bà con xa còn lại, cũng đều nhao nhao chỉ trích Quế Hoa Lục tẩu.

Dưới sự áp bách của mọi người.

Da mặt Quế Hoa lục tẩu lúc đỏ lúc trắng, đành phải yếu ớt xin lỗi hai vị ‘Tao lão đầu tử’: “Hai vị lão nhân gia xin lỗi, là ta không lựa lời.”

“Xin lỗi hai vị lão nhân gia, xin lỗi, tẩu tẩu và một đám thân thích mới từ Lĩnh Bắc tới, nói chuyện không biết chừng mực.” Gia Cát Lương Tài cũng hành lễ xin lỗi: “Chuyện đổi bàn lúc trước không cần nhắc tới nữa, hai vị ngồi bàn này ta mời, xem như hai vị lão nhân gia xin lỗi.”

Biến hóa liên tiếp này khiến mặt Long Xương đại đế đen lại.

Đã nói là ức hiếp nam nữ mà?

Các ngươi làm như vậy, bảo Long Xương ta bắt bím tóc Vương Thủ Triết thế nào?

“Không sao không sao.” Ngược lại Khương Chấn Thương hòa ái chắp tay nói: “Tiểu tử, xem ra ngươi đã tận lực giữ gìn danh dự của Vương thị rồi. Đây là một mình ngươi như thế, hay là những người khác cũng như thế?”

“Lão nhân gia, ngài hẳn là lần đầu tiên đến Tân Bình trấn đúng không?” Gia Cát Lương Tài cười đáp lễ, “Thứ nhất là gia tộc Vương thị quy củ sâm nghiêm, liệt kê đủ loại lệnh cấm, phàm là có điều vi phạm, sẽ có xử phạt tương ứng. Thứ hai, các thiếu gia tiểu thư Vương thị đều rất quy củ, tất cả mọi người đều tốt nghiệp trong Tộc Học, có lý tưởng, có hoài bão. Ngài nói ngay cả các thiếu gia tiểu thư đều quy củ làm người, cung

khiêm nhường, những gia tướng tộc binh chúng ta đều nhìn thấy, sao lại dám làm loạn quy củ?”

“Ba lần này, làm người phải có lòng cảm ơn, nếu không có Vương thị, nào có chúng ta? Vương thị tốt như vậy, chúng ta há có thể cô phụ chủ gia?”

“Nói rất có lý, có lý.” Khương Chấn Thương tán thưởng không thôi: “Quy củ rõ ràng, thưởng phạt phân minh, xem ra Thủ Triết gia chủ có phương pháp trị gia nha.”

“Nếu hai vị gặp phải chuyện bất bình hoặc khó khăn ở Tân Bình trấn, có thể báo tên ta, cũng có thể tìm bất kỳ một đội viên tuần phòng nào.” Gia Cát Lương Tài tự tin nói: “Ta dám cam đoan, mỗi đội viên tuần phòng đều sẽ kiệt lực giải quyết khó khăn cho các ngươi.”

“Được được được, nhận được sự quan tâm của tiểu ca.” Sau khi Khương Chấn Thương nói lời cảm tạ, giống như cười mà không phải cười nhìn Long Xương đại đế, dường như đang nói, Vương thị người ta làm rất tốt, không cần phải giám sát và thúc giục của ngươi.

Long Xương đại đế bất mãn trợn trắng mắt, giả vờ đều là giả vờ. Tiểu tử Vương Thủ Triết kia, thích nhất làm ra trò đạo mạo này.

“Đi đi đi, quản cho tốt bà con xa nhà ngươi đi, đừng quấy rầy chúng ta uống rượu.” Long Xương đại đế không kiên nhẫn phất tay, nhìn tiểu tử họ Gia Cát này càng không vừa mắt, túm bím tóc Vương Thủ Triết không bắt được, ngược lại chọc cho người ta bực tức.

“Nếu đã vậy, vãn bối xin cáo từ.” Gia Cát Lương Tài mỉm cười cáo lui, đồng thời dặn dò tiểu nhị: “Mang cho hai vị lão nhân gia này hai món ngon, một bình rượu ngon, tính hết cho ta.”

Sau khi xử lý như vậy, Gia Cát Lương Tài mới cùng một đám bà con xa tìm bàn gần đó ngồi xuống.

“Xúi quẩy quẩy.” Long Xương đại đế không giả vờ, trong lòng tràn đầy khó chịu.

“Huynh ấy à, thật là càng già càng giống một đứa trẻ mà.” Khương Chấn Thương cười truyền âm nói: “Đây đều là bệnh

của rảnh rỗi, huynh như vậy còn không bằng đi tiền tuyến trấn thủ đi.”

“Đi tiền tuyến cái gì?” Long Xương đại đế trợn trắng mắt truyền âm nói: “Tiểu tử Vương Thủ Triết kia đã sớm sắp xếp xong xuôi, bảo ta gần đây ở lại Vương thị, cái gì cũng không cần đi. Nghe một chút, nghe một chút, ta đường đường một vị đại đế, còn phải nghe hắn an bài?”

“Nếu không phải nể mặt Nhược Lam và tiền, trẫm sẽ để ý đến tiểu tử kia nửa câu? Đổi lại khi trẫm còn trẻ, đã sớm đánh hắn răng rơi đầy đất.”

Khương Chấn Thương lắc đầu, đều lười quan tâm lão già hợm hẹm này, hắn khó được thanh nhàn uống “Rượu rượu loại rẻ”, lắng nghe tiếng nghị luận trên bàn ăn chung quanh.

Có mấy người đang bàn luận chuyện làm ăn, có một số người thì đang thảo luận giáo dục, nói đều là hài tử nhà ai đó thi đậu trấn học, thậm chí có người thi đậu Vương thị Tộc Học.

Long Xương nói đúng một điểm, thanh âm đến từ nhân dân tầng thấp mới là âm thanh thật sự.

Khương Chấn Thương hắn cả đời đại công vô tư thủ hộ Đại Càn, cũng gánh vác trách nhiệm thủ hộ Nhân tộc, không phải là muốn Đại Càn cường thịnh lên, để Nhân tộc cường thịnh lên sao?

Mà chỉ là khu vực Tân Bình trấn này tuy rằng rất nhỏ, lại thực hiện việc bay lên trên kinh tế, ngay cả dân chúng bình thường cũng phải đi qua ngày biết lễ tiết. Chỉ dựa vào một khu vực nhỏ bé như Vương thị này, thực ra đã không kém nhiều so với phần lớn địa phương Tiên Triều.

Duy nhất khiếm khuyết một điểm chính là, Tiên Triều đã kinh doanh mấy vạn năm, cơ bản đã thực hiện được thế giới lý tưởng của toàn dân Luyện Khí cảnh.

“Ta nghe nói Thủ Triết cũng muốn làm toàn dân Luyện Khí cảnh?” Khương Chấn Thương nói chuyện phiếm: “Lần trước ở thánh địa, hắn nói với ta có thể hợp tác với Thánh Địa Luyện Đan Phong, nghiên cứu ra hình thức sản xuất lượng lượng hóa của Khởi Khải Linh Đan hay không.”

“Toàn dân Luyện Khí cảnh.” Long Xương đại đế bĩu môi nói: “Nói thật nhẹ nhàng, tiến bộ huyết mạch toàn dân, đâu phải là chuyện một sớm một chiều? Cho dù là Tiên Triều, cũng phải mất mấy vạn năm mới đạt được thành tựu như thế.”

Toàn dân Luyện Khí cảnh là một công trình hệ thống khổng lồ, từ văn hóa đến kinh tế, lại đến sản lượng tổng hợp tăng lên cực lớn. Vấn đề lớn nhất vẫn là ở thời gian, không có tích lũy lượng lớn thời gian, là không có khả năng mỗi người đều huyết mạch đạt tới hạ phẩm.

Đây không đơn thuần chỉ là vấn đề Khải Linh đan.

“Thủ Triết đây không phải là mò đá qua sông sao?” Khương Chấn Thương nức nở nói: “Hắn đã ở trong địa bàn của mình, thực hiện giáo dục toàn dân, cho dù là người trẻ tuổi ngoại lai cũng sẽ dùng hình thức của lớp quét mù để tiến hành giáo dục.”

“Suốt chặng đường này, ta thấy tinh khí thần của dân chúng bình thường Tân Bình trấn hoàn toàn khác biệt, bọn họ cơ bản đều hoàn thành giáo dục sơ cấp, nhãn thần linh động mà có trí tuệ, lúc đi ngồi nằm đều tản ra tự tin. Tố chất tổng hợp nhân khẩu đã vượt qua bình dân Quy Long Thành.”

“Vương Thủ Triết làm kinh tế và giáo dục đúng là rất qua loa.” Đối với điểm này, ngay cả Long Xương cũng không tìm ra được tật xấu, chỉ chua xót nói: “Có điều nhân khẩu ít quá, đương nhiên dễ kiếm hơn một chút. Quy Long Thành là nơi khổng lồ như thế nào, đương nhiên là rồng rắn lẫn lộn một chút.”

“Thủ Triết đích thật là nhân tài một lòng xây dựng, ta và ngươi vẫn ủng hộ hắn nhiều hơn.” Khương Chấn Thương cảm khái nói: “Hắn sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích, ta có một loại dự cảm, nếu Thủ Triết vẫn luôn sơ tâm không sửa, Đại Càn chúng ta nói không chừng sẽ trở thành Tiên Triều kế tiếp.”

” ủng hộ, trẫm đương nhiên luôn ủng hộ.” Long Xương đại đế nói chắc như đinh đóng cột truyền âm: “Trẫm chọn nhiều thứ của hắn hơn, cũng coi như là một loại biến tướng ủng hộ.”

Đang nói chuyện, mắt Long Xương sáng lên nói: “Cơ hội lại tới nữa rồi.”

Lúc này.

Tửu lâu lại tới một đợt khách nhân, bọn họ ăn mặc lộ ra khí tức thượng vị giả, trong lúc hành tẩu long thái hổ tư, trong cơ thể khí huyết tràn đầy, hiển nhiên có tu vi cực cao trong người.

Cũng khó trách, trong đám khách nhân ngoại trừ một vị thiếu nữ lớn lên xinh đẹp, còn lại mấy vị nam tử trung niên rõ ràng đều có tu vi Thiên Nhân cảnh, một lão giả đầu lĩnh trong đó đầu đội tử quan sắc mặt uy nghiêm, một thân khí tức sâu không lường được, chính là một vị Tử Phủ thượng nhân.

Đám người này tu vi không tầm thường, rõ ràng là người của một gia tộc.

Có thế gia Tử Phủ cảnh, dưới tình huống công tích không kém, đã có thể được sắc phong làm Tử Phủ thế gia ngũ phẩm.

Nhưng mà vẻ mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ ngưng trọng và xúi quẩy, giống như bị chuyện xui xẻo nào đó quấn lấy vậy.

Bọn họ muốn lấy một bao phòng, sau khi hào phóng lấy một bàn đồ ăn, hình như không có tâm trạng hưởng dụng, một nam tử trung niên Thiên Nhân cảnh sắc mặt trầm trọng nói: “Lão tổ tông, Trụ Lôi lão tổng chắc đang lừa gạt chúng ta? Nói gì mà Thủ Triết gia chủ không ở nhà, đây rõ ràng là cố ý đùn đẩy qua loa. Ta nghe nói, Vương Thủ Triết xưa nay thích yên tĩnh không thích động, động một chút mười năm tám năm không ra khỏi cửa.”

“Minh Thái ngươi ăn nói cẩn thận.” Một nam tử trung niên khác trầm giọng nói: “Toàn bộ tên Thủ Triết gia chủ cũng là ngươi có thể tùy ý gọi sao? Cứ nói mãi, Trụ Lôi lão tổng không có lý do lừa gạt chúng ta, coi như là đang đùn đẩy, chúng ta cũng chỉ có thể chờ!”

“Đợi, chúng ta không chờ nổi mà.” Nam tử tên Minh Thái kia lo lắng nói: “Hiện giờ nồi sắt kia đã bị khấu trừ, mà chúng ta là dựa vào danh dự của thế gia mua nợ từ Vương thị. Nếu còn tiếp tục kéo dài, Thiên Phủ Triệu thị chúng ta há phải bỏ hết tiền tài?”

Cùng lúc đó.

Khương Chấn Thương khẽ nhíu mày truyền âm: “Thì ra là Thiên Phủ Triệu thị, đây chính là chi nhánh thế gia của Đại

Càn Triệu thị. Nghe nói Định Quốc công phủ và An quốc công phủ xưa nay không hòa thuận, vậy mà Thiên Phủ Triệu thị lại có chuyện làm ăn qua lại với Trường Ninh Vương thị?"

"Lão Khương, ngươi không hiểu rồi." Long Xương đại đế cười khanh khách nói: "Tiểu tử Vương Thủ Triết kia từ trước đến nay rất gian trá, nói không chừng cố ý bị người ta gài bẫy. Bị Đại Càn Triệu thị liên lụy, hôm nay cuộc sống của Triệu thị ở phủ cũng không dễ chịu, đoán chừng là sốt ruột tìm thầy chữa bệnh loạn xạ, kết quả trúng kế của Vương Thủ Triết."

"Năm đó khi cuộc tranh đoạt thuế bổ phong ba của đế tử, quá nhiều tài chính của chúng ta đã đem đi trợ giúp cho chủ gia, tài sản có thể bán cũng đã được bán gần hết rồi." Triệu Minh Thái thở dài nói: "Bây giờ gia đạo quẫn bách, mà Minh Lỗi lại không thể trì hoãn trước Tử Phủ. Vốn định dựa vào việc buôn bán lâu dài của Vương thị, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này!"

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải đưa Linh Nhi đến Vương thị, cầu xin liên hôn sao? Thiên nhi nhà chúng ta trời sinh đã là thiên kiêu, bồi dưỡng thêm một chút tiền đồ vô lượng."

Long Xương đại đế bên kia vỗ đùi, truyền âm nói: "Lão Khương ta hiểu rồi, đây nhất định là tiểu cô nương Vương Thủ Triết nhìn trúng người ta, bị người ta đặt một cái bẫy. Sau đó ép người đưa tiểu cô nương lên, ách, không, là đưa lên cửa…"

Khương Chấn Thương hảo huyền một ngụm lão huyết phun ra, Thủ Triết quân tử nhẹ nhàng bực này, lại bị ngươi nói cho không chịu nổi như thế, hai người các ngươi rốt cuộc là thù gì oán a?

"Long Xương, ngươi chớ suy nghĩ nhiều."

"Ta cũng không nghĩ nhiều, Triệu thị mặc dù nghèo túng, trên đời này lại có mấy người dám trừ hàng của bọn họ, còn có thể làm cho bọn họ rất uất ức? Cũng chỉ có Đại Càn Vương thị bây giờ như mặt trời ban trưa, mới có bản lĩnh như thế. Chỉ cần đương kim thủ phụ Vương Dần Đạt lão tiểu tử nội các tùy ý ám thị, có người âm thầm nhảy ra đối phó Triệu thị."

Vừa nghĩ tới bắt được thóp của Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế đứng ra, long hành hổ bộ đi đến cửa sương phòng kia,

một tay đẩy cửa sương phòng ra: “Nghe nói các ngươi bị Vương thị làm khó dễ? Đừng sợ, rốt cuộc là chuyện gì nếu nói ra, đương nhiên có người chủ trì công đạo thay các ngươi.”

“Cái này…”

Đám người Triệu thị trợn mắt há hốc mồm nhìn Long Xương đại đế, đây là từ đâu xuất hiện một lão đầu, không, là hai lão đầu…

“Hai vị lão nhân gia…” Gia Cát đang chuẩn bị dùng cơm, vội vàng chạy tới: “Các vị đang làm gì vậy? Đừng gây chuyện, quấy rầy người ta dùng cơm.”

“Tiểu tử, ngươi phẩm hạnh không tệ, ta cũng không làm khó ngươi.” Long Xương đại đế vỗ vai hắn nói: “Chuyện này ngươi không quản được, vẫn nên đi gọi gia chủ Vương Thủ Triết của các ngươi đến đây đi.”

Trong lúc nhất thời, trong tửu lâu loạn cả lên, các thực khách đều tới vây xem, đều hưng phấn nghị luận nhao nhao.

Hắn vừa dứt lời, trước cửa tửu lâu liền truyền đến một thanh âm uy nghiêm: “Là ai đang gây sự?”

Thanh âm này vừa phát ra, chung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc trang phục quan tướng uy phong, dưới sự vây quanh của một đám thủ hạ đi vào tửu lâu, sắc mặt hắn uy nghiêm quét ngang toàn trường, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương.

“Đại thống lĩnh An Tùng!” Gia Cát Lương Tài vội vàng tiến lên hành lễ: “Hai vị lão nhân gia này chắc đã hiểu lầm rồi, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.”

Người trẻ tuổi này chính là Vương An Tùng xếp hạng Thập Nhị đời chữ An của Vương thị, hiện giờ hắn đã tám mươi tuổi đã sớm trở thành thiên kiêu, tu vi cũng đã bước vào Thiên Nhân cảnh tầng hai.

Tuổi tác như vậy, đặt ở Quy Long Thành cũng tuyệt đối là thanh niên tài tuấn nổi tiếng.

“Lão… người ta? Ta cảm thấy đã gặp ngươi ở đâu rồi.” Vương An Tùng càng nhìn Long Xương càng cảm thấy quen mắt,

không khỏi nhíu mày: “Ngươi đã gặp bản đại thống lĩnh, trốn trốn tránh tránh cái gì? Chẳng lẽ ngươi là kẻ già đời gây chuyện, đã từng bị ta bắt cóc?”

…

Chương 44: Đại Đế hoàn bại!

…

Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương đương nhiên đều là hóa trang, khiến cho mình thoạt nhìn hết sức giống như là lão giả bình thường.

Đặc biệt là Long Xương đại đế, bởi vì quanh năm gây sự kinh nghiệm thập phần phong phú, tự nhiên cũng có kinh nghiệm hóa trang thập phần phong phú, dung mạo lúc này khác với bình thường vẫn là rất lớn.

Mà Vương An Tùng quanh năm trú đóng ở Tân Bình trấn, cơ hội gặp mặt Long Xương đại đế rất ít, cũng vì vậy mà trong thời gian ngắn không nhận ra.

"Tiểu tử Vương An Tùng này!"

Lời này khiến Long Xương đại đế tức giận thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cái gì gọi là " lõi đời nháo sự"? Trẫm đây là đang hóa thân thành "Sứ giả chính nghĩa", điều tra bổ khuyết cho Vương thị!

Hơn nữa, mấy lần trước hắn đều thành công chạy thoát, nào có bị Vương An Tùng bắt được? Chỉ có một lần, bị chặn lại, không biết xấu hổ xé rách không gian lộ ra thân phận…

Long Xương đại đế tức giận không chịu nổi, nhưng suy nghĩ vì "đại cục", vẫn quyết định nhẫn nhịn một chút.

Đợi lần này sau khi thành công nắm được bím tóc của Vương Thủ Triết, lại tuôn ra thân phận thoải mái, đến lúc đó tiểu tử Vương An Tùng này, nhất định sẽ bị dọa đến mặt xám như màu đất, dập đầu cầu xin tha thứ như giã tỏi.

Mà tiểu tử Vương Thủ Triết kia cũng sẽ bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, thừa nhận sai lầm và khuyết điểm của mình.

Cảm giác sảng khoái do lúc cuối cùng vạch trần thân phận này, Long Xương đại đế sớm đã nếm mùi rất nhiều lần ở bên ngoài. Nhưng ở trên địa bàn của Vương thị, lại chưa từng được tâm nguyện một lần nào.

Cũng chính vì vậy, đây dường như trở thành chấp niệm của Long Xương đại đế.

Rõ ràng những năm qua hắn ở các quận khác đều thuận lợi hoàn thành sáo lộ, những cường hào ở những nơi đó cơ bản một bắt một cái chuẩn, hắn lại cảm thấy không có cảm giác thành tựu gì, càng nhiều hơn là cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Đích xác cũng thế.

Níu không nhịn được lời nói của Vương Thủ Triết, cho dù nắm được nhiều bím tóc hơn nữa, thì có cảm giác thành tựu gì chứ?

Vừa nghĩ đến đây, Long Xương đại đế lập tức trừng mắt nhìn về phía Vương An Tùng, nói: "Tiểu tử, lão phu đây cũng là nghe được chuyện bất bình, mới đi ra quản một chút. Cũng không thể tùy ý Vương thị các ngươi xưng vương xưng bá ở địa phương, khi nam bá nữ đúng không?"

"Lão nhân gia." Vương An Tùng quan sát hắn từ trên xuống dưới, nhíu mày không thôi, "Tân Bình trấn có trấn thủ phủ, nếu ai dính líu đến chuyện phạm pháp loạn kỷ cương, có thể đi Trấn Thủ phủ tố cáo giải oan, mà không phải giống như ngươi nhiễu loạn trật tự công chúng."

"Báo cáo? Phủ trấn thủ do Vương thị các ngươi mở, Vương thị các ngươi là một tay che trời, đi tố cáo Vương Thủ Triết nhà các ngươi có tác dụng không?" Long Xương đại đế hừ một tiếng nói: "Không chừng ngay cả cử nhân đều bị các ngươi lôi ra ngoài chôn."

"Lão nhân gia ngài chớ có hồ nháo!" Vương An Tùng nghe xong lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, trên mặt cũng lây nhiễm tức giận, "Tứ lão thái gia nhà ta từ trước đến nay làm người thanh chính, tuân thủ pháp luật, há để cho ngài ăn nói hàm hồ nói xấu như thế?"

Trong nội bộ Vương thị, những tiểu bối như Vương An Tùng luôn kính trọng lão tổ Thủ Triết.

Vương Thủ Triết một đường mang theo quá khứ của Vương thị bay lên, đối với các thế gia khác mà nói cũng đã là một truyền kỳ, những tiểu bối của Vương thị này từ nhỏ đã nghe truyền thuyết của hắn lớn lên, kính phục và kính trọng đối với

hắn càng là khắc sâu trong xương cốt, làm sao có thể chứa được một tia chửi bới của người khác đối với hắn?

Vương An Tùng đương nhiên là tức giận không thôi, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói: “Làm càn như thế, lão tặc này nhất định là gian tế thế lực đối địch phái tới! Người đâu, bắt về thẩm vấn cho tốt.”

Vâng, An Tùng đại thống lĩnh.

Một đám thuộc hạ lớn tiếng lĩnh mệnh, lập tức chuẩn bị xông lên, bắt lấy lão tặc đáng giận kia.

“Chờ một chút!” Khương Chấn Thương thấy tình huống không đúng, vội nói:“Vị Đại thống lĩnh An Tùng này xin đợi một chút, không bằng trước nghe một chút người Triệu thị nói như thế nào, lại quyết định. Có lẽ, người ta thật sự có chuyện bất bình gì đó.”

Khương Chấn Thương cũng cảm thấy tình huống dường như có chút không đúng.

“Đại thống lĩnh.” Gia Cát Lương Tài cũng ở một bên thấp giọng khuyên nhủ: “Hiện tại quần chúng vây xem quá nhiều. Nếu chúng ta cứ như vậy bắt người về, cho dù Vương thị chúng ta chiếm lý, đến lúc đó cũng nói không rõ ràng. Thuộc hạ tin tưởng trong sạch nội bộ Vương thị chúng ta, không bằng ở trước mặt mọi người hỏi rõ ràng.”

“Cũng được.” Vương An Tùng gật đầu, tự tin nói: “Nếu như thế, vậy thì nói rõ ràng với Lục Diện. Các ngươi có oan khuất gì cứ việc nói thẳng ra trước mặt mọi người. Nếu thật sự là lỗi của Vương thị chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không quỵt nợ.”

Quần chúng vây xem thấy Vương An Tùng thản nhiên như thế, lập tức một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Rốt cuộc là Trường Ninh Vương thị, làm việc quang minh lỗi lạc, danh tiếng vô cùng tốt, đổi lại những thế gia khác, chưa chắc sẽ có tự tin như vậy. Dù sao đại đa số thế gia đều ỷ vào đặc quyền, chung quy sẽ có chút chuyện bất bình.

Sự tình phát triển trầm bổng như thế, khiến cho đám người Triệu thị trong phòng cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ chính là đi ra ngoài ăn bữa cơm, thuận miệng nhắc tới mấy câu khốn cảnh trong nhà bây giờ mà thôi, nào nghĩ tới lại bị cuốn vào trong chuyện kỳ quái như thế?

"Khụ khụ! Tại hạ Triệu thị gia chủ Triệu Minh Chí, vị này chính là chí kính lão tổ của Triệu thị chúng ta." Thấy ánh mắt mọi người tập trung trên người nhà mình, trong đám người Triệu thị có một người đàn ông trung niên sắc mặt trầm ổn vượt qua đám đông đi ra, thi lễ với mọi người, khách khí nói: "Mặc dù chúng ta không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì… Nhưng chuyện đã đến nước này, thì không có gì phải giấu giếm nữa."

Triệu Minh Chí dù sao cũng là gia chủ, giao tiếp nhiều với người khác, so với những người trong nhà thì phản ứng nhanh hơn một chút.

Hắn thở dài, bắt đầu giải thích: "Thiên Phủ Triệu thị chúng ta là chi nhánh của Đại Càn Triệu thị, bởi vì đủ loại nguyên do lúc trước, dẫn đến gia đạo sa sút. Mấy năm nay, vì vãn hồi xu hướng suy tàn của gia tộc, chúng ta tìm kiếm cơ hội buôn bán khắp nơi, về sau dựa vào Tích Tình lão tổ giới thiệu từ đó, chúng ta có chút quan hệ với Vương thị, lấy danh dự gia tộc làm đảm bảo, nhận lấy công việc tiêu thụ của Vương thị ở quận Thiên Phủ."

"Loại mua bán quy mô một hai ngàn vạn càn kim này ở Vương thị không phải làm ăn lớn gì, nhưng đối với Triệu thị chúng ta mà nói lại là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nếu như có thể mượn cơ hội này bày ra năng lực, tương lai còn có khả năng ôm nhiều hạng mục Vương thị hơn."

"Nhưng ai trong chúng ta cũng không ngờ, mấy chục thuyền nồi sắt mà chúng ta ký sổ mà đến, còn chưa đến nhà kho gia tộc, đã bị quận thủ phủ quận phủ Thiên Phủ lập danh khấu trừ. Bởi vậy, chúng ta muốn đến Vương thị cầu xin, hy vọng Vương thị có thể cho phép khoản tiền vay tin cậy này của chúng ta kéo dài trả nợ, chúng ta sẽ nghĩ cách mau chóng chuộc lại món hàng hóa kia."

Theo Triệu Minh Chí êm tai nói ra, mọi người lập tức minh bạch nguyên do sự tình.

“Việc làm ăn của nồi sắt này, chắc là hạng mục của tổng ty luyện khí nhỉ?” Vương An Tùng nhíu mày nói: “Ta nhớ hiện giờ người phụ trách việc làm ăn này là Chử Lôi cô cô của ta.”

“An Tùng đại thống lĩnh nói không sai, đích thật là Trụ Lôi lão tổng chịu trách nhiệm, kỳ thật chúng ta cũng vô cùng cảm tạ lão tổng. Nếu không phải bà chịu cho chúng ta ghi nợ, với tình huống hiện giờ của chúng ta, tuyệt đối không thể lấy vốn liếng đó.” Triệu Chí Minh đã hai ba trăm tuổi, tu vi cũng là Thiên Nhân cảnh trung kỳ, còn là gia chủ của thế gia Ngũ phẩm, nhưng thái độ lại rất cung kính với Vương An Tùng.

Cũng khó trách, Vương An Tùng bất quá mới tám mươi tuổi đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng hai, tư chất như thế, hẳn là thiên kiêu không thể nghi ngờ. Nhân tài bảo bối như thế, đặt ở Thiên Phủ Triệu thị chắc chắn chính là Tử Phủ chủng, chính là hạch tâm của gia tộc.

Nhưng ở Vương thị, Vương An Tùng cũng chỉ là một tinh anh bình thường trong đám tiểu bối trẻ tuổi, còn chưa được gọi là hạch tâm chân chính.

Có thể thấy được nội tình của Vương thị đáng sợ đến mức nào.

Mọi người biểu hiện ra đều là thế gia Ngũ phẩm, nhưng Vương thị chỉ triển lộ ra một góc băng sơn, liền khiến bọn họ theo không kịp.

“Nếu Vương thị ta đồng ý cho các ngươi ghi nợ, cũng là một sự chiếu cố đối với các ngươi, duyên cớ sao còn muốn vu khống Vương thị ta? Thậm chí còn bôi nhọ Tứ lão thái gia ta.” Vương An Tùng tức giận nói.

Sắc mặt Triệu Minh Chí căng thẳng, còn chưa kịp nói chuyện, Long Xương đại đế đã giành nói trước: “Đó còn không phải bởi vì Vương thị các ngươi gài bẫy cho người ta, trước ghi sổ, sau đó vận dụng quan hệ để Quận thủ phủ quận Thiên Phủ giữ lại hàng hóa của Thiên Phủ Triệu thị, mục đích tự nhiên chính là bức bách Thiên Phủ Triệu thị cống hiến cô nương nhà người ta, chậc chậc, tiểu tử Thủ Triết kia nhất định là muốn nạp thiếp. Loại sáo lộ này, ta là rất quen thuộc.”

“?” Một đám người, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Long Xương đại đế, lời này nghe như còn rất hợp tình hợp lý, nói

lưu loát như thế, chẳng lẽ vị lão nhân gia này am hiểu sâu đạo này?

Ngay khi Long Xương đại đế dương dương đắc ý, Triệu Minh Chí vội vàng nói: "Vị lão nhân gia này đừng đoán mò, chúng ta đã nói khi nào, là Vương thị vận dụng quan hệ giữ lại hàng hóa của chúng ta chưa?"

"Không phải Vương thị thì còn ai nữa?" Long Xương đại đế tự tin nói: "An quốc công phủ trong trận chiến đế tử lần này tuy rằng đứng nhầm chỗ, nhưng chính là lạc đà gầy còn hơn ngựa, ngoại trừ Vương thị ra, còn có ai có thể ảnh hưởng đến quận thủ phủ quận Thiên Phủ, ra tay đối phó Thiên Phủ Triệu thị chứ?"

Lời này rất có lý, ngay cả Khương Chấn Thương và Vương An Tùng cũng nhíu chặt lông mày, hiện giờ trong các thế gia của Đại Càn, thế gia có tư cách không nể mặt Vương thị gần như không tồn tại.

Hạng mục hợp pháp của Trường Ninh Vương thị và Thiên Phủ Triệu thị hợp tác, lại dẫn đến hàng hóa bị khấu trừ, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ, đây thật sự là Tứ lão thái gia tĩnh cực tư động, muốn nạp thiếp cống hiến nhiều cho gia tộc?

Không tốt, đây là tiết tấu muốn xảy ra chuyện a…

Tứ thái nãi nãi nhà mình cũng không phải là ăn chay, một khi làm ầm ĩ lên, gia tộc đừng lâm vào nội loạn mới tốt.

"Chư vị chớ suy nghĩ lung tung, đây thật sự không phải chuyện của Thủ Triết gia chủ." Triệu Minh Chí bất đắc dĩ nói: "Mặc dù Vương thị cường thịnh, nhưng ở Đại Càn chúng ta, chung quy vẫn là có hai thế gia vẫn có thể đấu với Vương thị."

"Không thể nào!" Long Xương đại đế nói như chém đinh chặt sắt: "Ta tìm không ra một ai."

"Không nói xa, hoàng thất Đại Càn cũng là thế gia, đương nhiên sẽ không khuyến khích Vương thị." Triệu Minh Chí cười lạnh nói.

"Hoàng thất?" Long Xương đại đế hạ quyết tâm: "Triệu Minh Chí, ý của ngươi là hoàng thất từ đó gây khó dễ?" Nếu không

phải không có khả năng, nhân khẩu hoàng thất quá nhiều, luôn có kẻ cứng đầu.

“Không phải hoàng thất.” Triệu Minh Chí lắc đầu nói: “Bây giờ Trường Ninh Vương thị và hoàng thất liên hôn, quan hệ tương đối thân thiết, ta chỉ lấy ví dụ mà thôi.”

Long Xương đại đế nhíu mày, vừa định trách cứ hắn khi không có việc gì làm ví dụ gì lung tung, bỗng dưng ông ta nghĩ tới cái gì đó, không dám tin nói: “Chẳng lẽ… là Thiên Phủ Khương thị?”

Hình như cũng chỉ có lời giải thích này.

“Không có khả năng!” Sắc mặt Khương Chấn Thương lạnh lẽo nói: “Thiên Phủ Khương thị bất quá miễn cưỡng bảo trụ danh hiệu tứ phẩm mà thôi, dù sao thế yếu, sao dám tranh chấp với Vương thị? Ngay cả Triệu thị hiện giờ giấu tài cũng không dám chọc phải chứ?”

“Vị lão nhân gia này sợ là có hiểu lầm gì đó.” Triệu Minh Chí lạnh giọng nói: “Thế lực của Khương thị cũng không yếu, dù sao trong từ đường nhà hắn ta chính là thờ phụng tượng của đương kim Khương thánh chủ.”

“Ta cũng từng hỏi Kỳ Lôi lão tổng, mới biết hóa ra Thiên Phủ Khương thị đã từng phái một vị chưởng quỹ thương hành đến bàn bạc sinh ý với nồi sắt. Chỉ có điều đối phương báo giá quá thấp, Kỳ Lôi lão tổng cự tuyệt hạng mục này.”

“Ly Lôi lão hoàn toàn không biết, tuy rằng Thiên Phủ Khương thị không có cách nào làm gì được Vương thị, nhưng ở trên mảnh đất kia của Thiên Phủ, ông ta có bản lĩnh dám phong giết bất cứ người hợp tác nào với Vương thị.”

Khuôn mặt già nua của Khương Chấn Thương lộ ra một bộ dáng không thể tưởng tượng nổi: “Không có khả năng, không có khả năng, ta nhớ rõ Khương thị vẫn tương đối điệu thấp.” Hắn biết rõ, mình đã sớm thất vọng đối với Khương thị, hơn nữa có một hai ngàn năm đều cự tuyệt gặp mặt bất cứ thành viên nào của Khương thị.

“Vốn tương đối điệu thấp.” Triệu Minh Chí nói: “Nhưng sau khi cuộc chiến đế tử kết thúc, tiếp theo sẽ có cuộc chiến thánh

tử. Khương thánh chủ rõ ràng là chỉ ở vị trí không lâu, cùng lắm cũng chỉ có mấy trăm năm vui vẻ."

"Hiện giờ Khương thị đã lần thứ hai sôi nổi lên, tự nhiên là muốn thừa dịp trước khi Khương thánh chủ còn chưa vẫn lạc, có thể vớt nhiều một chút thì vớt nhiều một chút. Hiện giờ trong quận Thiên Phủ, Khương thị đã biến thành chướng khí mù mịt oán hận ngập trời, nhưng mà người ta Khương thị trên đỉnh đầu dựng đứng Khương thánh chủ, ai dám cứng rắn chống đỡ bọn họ?"

"Chúng thế gia quận Thiên Phủ đều suy đoán, chẳng lẽ là Khương thánh chủ khai khiếu lúc tuổi già? Chuẩn bị tạo cơ sở vững chắc cho Khương thị, tiến quân thế gia tam phẩm."

Khương Chấn Thương lảo đảo, khuôn mặt già nua lúc đen lúc trắng.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, đi theo Long Xương ăn dưa, cuối cùng lại ăn đến trên đầu mình.

Cái gì gọi là tuổi già khai khiếu? Chuẩn bị kiếm chác một phen?

Anh danh một đời của Khương Chấn Thương hắn… lại bị một đám gia tộc khiến hắn thất vọng đến cực điểm đánh bại.

"Triệu tiểu tử, ngươi xác định là Khương thị làm?" Long Xương đại đế mặt già cũng lúng túng một trận, vốn dĩ muốn bắt bím tóc của Vương Thủ Triết, kết quả lại bắt được lão tiểu nhị Khương Chấn Thương.

"Làm sao có thể không xác định?" Triệu Minh Chí căm giận không thôi nói: "Triệu thị Thiên Phủ chúng ta mặc dù xuống dốc, cũng có một số con đường tin tức thuộc về mình. Lần này đến gặp mặt Thủ Triết gia chủ, chỉ là hy vọng có thể khoan hạn chút thu chi kỳ cho chúng ta, chúng ta cũng có thể nghĩ cách làm ra lô hàng này. Dựa vào năng lực và con đường của Triệu thị chúng ta, nếu không có Khương thị cản trở, có thể nhẹ nhõm bán đi những cái nồi này."

Hắn ta có oán khí không thấp, hiển nhiên là mấy chục năm gần đây đã bị Khương thị ức hiếp không ít.

"Lão Khương, làm sao bây giờ?" Khí thế kiêu ngạo của Long Xương đại đế lập tức sợ hãi, yếu ớt truyền âm nói: "Hay là, ta

bảo tiểu tử Thủ Triết kia hỗ trợ che đậy một chút?”

Dù sao cũng là ông cụ hợp tác mấy ngàn năm, Long Xương đại đế vẫn rất chiếu cố Khương Chấn Thương.

“Lấy cái nắp gì?” Khương Chấn Thương phẫn nộ truyền âm nói: “Nếu Thủ Triết ỷ thế hiếp người, ngươi có thể níu lấy không tha. Tại sao đến lượt một Khương thị không liên quan đến ngươi liền sợ? Xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, đè khí diễm kiêu ngạo của bọn họ xuống.”

“Được được được, thật ra trẫm cũng là cùng Thủ Triết phân cao thấp mà thôi, không phải thật sự khi dễ Thủ Triết.” Long Xương đại đế có chút ủy khuất mà truyền âm: “Ngươi cũng không biết, bắt đầu từ cuộc chiến đế tử, tiểu tử Thủ Triết kia đã đặt cho ta bao nhiêu bộ bẫy? Ta đã từng bôi nhọ trẫm bao nhiêu lần? Để trẫm chịu bao nhiêu ủy khuất? Trẫm dù sao cũng phải tìm về chút mặt mũi chứ?”

“Thôi thôi, chúng ta rút lui trước, việc này lát nữa bàn sau.” Long Xương đại đế thấy bầu không khí không ổn, chuẩn bị xám xịt rời đi.

Cũng đúng vào lúc này, Vương An Tùng nói: “Tứ lão thái gia ngài cuối cùng cũng tới rồi.”

Lập tức dọa Long Xương rụt cổ lại, Vương Thủ Triết này cũng tới quá nhanh đi? Cho dù có thủ đoạn đặc biệt có thể nhanh chóng thông báo đến, cũng không có lý do đến nhanh như vậy?

Không đúng!

Trẫm quên một chuyện.

Thằng nhãi Vương Thủ Triết kia ở trong di tích Huyết Tôn Giả phá trở về một bộ neo không gian đơn hướng truyền tống trận… Chỗ kinh tế trọng yếu như Tân Bình trấn, há sẽ không thiết lập một điểm không gian?

Thất sách, thất sách a.

“Bệ hạ, ngài cũng ở đây sao?” Vương Thủ Triết nhìn Long Xương đại đế lén lén lút lút kia, một bộ phạm lỗi chuẩn bị chạy trốn, cười khanh khách chào hỏi: “Ngài lại đang đùa nghịch cải trang vi hành à?”

Nói đến Long Xương đại đế đúng là đã hóa trang rồi, nhưng trình độ hóa trang bình thường, cũng chỉ có thể giấu được một người không quá quen thuộc.

Đại đế này không có việc gì thì đứng trong sân của Vương Thủ Triết, chỉ cần không có việc gì, mỗi ngày lắc lư trước mắt Vương Thủ Triết hắn.

Nói một cách thông tục, Long Xương cho dù chết hóa thành tro, Vương Thủ Triết cũng có thể nhận ra hắn.

"Bệ hạ?"

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, lão già hợm hẹm tràn đầy khí tức hèn mọn này lại chính là đương kim bệ hạ? Khí tức này cùng khí tức uy vũ của niên hiệu Long Xương quả thực có chút không phù hợp, khiến người ta có cảm giác thần tượng trong lòng sụp đổ.

"Tham kiến bệ hạ." Đám người Triệu thị vội vàng chắp tay hành lễ.

Thuận đường tiểu cô nương Uyển Nhi kia còn vô cùng giật mình, nói một câu: "Bệ hạ gia gia, van ngài làm chủ cho Triệu thị chúng ta."

"Cái này… trẫm đã lâu không có quản sự, việc này để Thủ Triết làm, Thủ Triết làm." Long Xương đại đế hung hăng trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, xấu hổ muốn tìm lỗ nẻ chui vào.

Chuyện này là thế nào?

Rõ ràng muốn thoải mái một đợt, kết quả lại bị tiểu tử Vương Thủ Triết kia thoải mái.

Công tích của Long Xương đại đế đời này vô song, ngay cả thiên đạo cũng nhìn không thấu Tuyệt Thế Đại Đế này của ông ta, đặc biệt phái Vương Thủ Triết đến vả vào mặt ông ta sao?

"Không được, tìm Khương thánh chủ nói cũng được, lão Khương ngươi nói đúng không?" Long Xương đại đế rất quen thuộc bán Khương Chấn Thương đi, sau đó lắc mình xé rách không gian bỏ chạy mất.

Cái chỗ chết tiệt này, hắn quả thực không có mặt mũi ở lại nữa rồi.

Khương thánh chủ?

Đám người lại lần nữa thiên lôi trận trận.

Một lão già nát rượu là Long Xương đại đế thì cũng thôi đi, một lão già khác lại là đương kim Thánh chủ Khương Chấn Thương!

Cái này gọi là chuyện gì?

Chỉ có hai vị đại lão Lăng Hư cảnh của Đại Càn, vậy mà song song ở đây cải trang vi hành.

Ông chủ tửu lầu đầu tiên chân mềm nhũn, nhưng lập tức hưng phấn hẳn lên, đây là thời cơ tốt, hắn có thể đổi tên tửu lâu thành 【Long Xương đại đế và Khương thánh chủ đều muốn hóa trang đến tửu lâu】, đến lúc đó chẳng phải phát tài rồi sao?

"Thủ Triết, việc này giao cho ngươi, đừng nể mặt Khương thị, nên làm thế nào thì làm thế đó." Khương Chấn Thương mặt mũi nóng hổi, bỏ lại một câu trường hợp rồi cũng xé rách không gian bỏ chạy.

Vương Thủ Triết cười lắc đầu, sau đó hành lễ với đám người Triệu thị: "Chư vị đường xa mà đến, Thủ Triết bởi vì gần đây bận rộn ở thánh địa mà không thể nghênh đón, thứ tội thứ tội."

"Thủ Triết gia chủ khách khí, khách khí." Đám người Triệu thị vội vàng không ngừng hoàn lễ.

"Lúc này chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói, các ngươi yên tâm, mặc kệ kết quả thế nào, tiền nợ nợ có thể chia chậm rãi trả. Về phần cầm nhi nữ thế chấp, chớ có nhắc lại…"

"Vâng vâng vâng, tất cả đều nghe theo Thủ Triết gia chủ." Đám người Triệu thị lập tức vui mừng khôn xiết, không ngờ kết quả của sự việc lại xoay chuyển như vậy, chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Nếu không với thân phận hiện tại của bọn họ, Vương thị có thể phái ra người cho rằng Đại trưởng lão chiêu đã đến đỉnh rồi.

Bây giờ lại trực tiếp thông đồng với gia chủ Vương thị.

Thiếu nữ tên là Huyên nhi chớp mắt tò mò nhìn Vương Thủ Triết, trong lòng cũng kích động, Triệu Vũ Quân nàng, tương lai cũng uy phong lẫm liệt giống như Thủ Triết lão tổ.

…

Không lâu sau cơn phong ba của quán rượu.

Gia Cát Lương Tài nhận được một viên 【 Tẩy Tủy Đan 】 mà gia tướng Vương thị đưa tới, cùng với một đống vật liệu tu luyện.

Những thứ này đều là gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết đích thân ban thưởng, để biểu dương hắn tích cực giữ gìn danh dự của Vương thị trong sự kiện mấu chốt, mà việc này cũng bị coi như án lệ điển hình, tuyên truyền trắng trợn trong nội bộ Vương thị.

Mà cùng lúc đó.

Co đầu rút cổ ở 【 Lưu Tiên Cư 】, Long Xương đại đế ngay cả bài cũng không dám đánh, lại nhận được một chương tay đỏ Vương Thủ Triết cho, trên đó viết mấy chữ, đốc đạo viên của Vương thị.

“Đây là ý gì?” Long Xương đại đế vẻ mặt khó hiểu.

“Khởi bẩm bệ hạ.” Vương An Tùng phụ trách đưa Hồng Tụ Chương, nhìn Long Xương đại đế, vẻ mặt khó nói hết: “Tứ lão thái gia nhà ta nói, ngài muốn giám sát Vương thị, chúng ta liền công khai giám sát, chớ lén lút làm nữa, truyền ra ngoài không dễ nghe.”

“Hồng Tụ chương này chính là đặc quyền của ngài, có thể tiến hành đốc đạo bất cứ chuyện gì đối với bất cứ người nào trong Vương thị.”

Long Xương đại đế ánh mắt sáng lên: “Cái này cũng giống như thượng phương bảo kiếm trẫm ban xuống?”

“Đúng vậy, như vậy ngài có thể chính đại quang minh quản sự rồi.” Vương An Tùng thành thật trả lời.

“Ta nhổ vào!” Long Xương đại đế vẻ mặt ghét bỏ và tức giận nói: “Trẫm là thân phận gì? Vương Thủ Triết hắn lại có thân phận gì? Trong thiên hạ này chẳng lẽ là vương thổ, trẫm ở

giang sơn nhà mình, còn cần Vương Thủ Triết hắn đến cho trẫm thượng phương bảo kiếm? Trẫm nói cho ngươi biết, hắn tên là đi quá giới Việt~”

“Cũng được, nếu bệ hạ không muốn, ta sẽ trả lại cho Tứ lão thái gia.” Vương An Tùng chuẩn bị cất Hồng Tụ Chương đi.

Nhưng không ngờ, Long Xương đại đế chỉ một chiêu đã cướp mất Hồng Tụ Chương: “Ta chỉ mắng Vương Thủ Triết vài câu thôi, ai nói trẫm không cần?”

Sau đó, ông ta đeo huy chương tay áo đỏ, ngẩng đầu ưỡn ngực bộ dáng vui sướng: “Nói ra thì Vương Thủ Triết vẫn rất thức thời, đưa tới đặc quyền cho trẫm. Tiểu tử An Tùng, ngày sau ngươi phải thành thành thật thật giữ bổn phận, chớ rơi vào trẫm…”

“Bệ hạ.” Vương An Tùng dùng ánh mắt cổ quái ngắt lời nói:“Ngài thật sự không bị ta bắt sao?”

“Bắt cái gì mà bắt? Trẫm thấy vô cùng nhàm chán, đặc biệt đến tuần phòng doanh của các ngươi để điều tra thuyết phục.” Long Xương Đại Đế cao ngạo nói: “Là đi thăm dò dân tình.”

Vương An Tùng toát mồ hôi lạnh, trí nhớ của hắn không sai, quả nhiên hắn đã bắt được Long Xương đại đế.

“Được rồi, ngươi lui đi, đừng làm chướng mắt trẫm.” Long Xương đại đế không kiên nhẫn phất tay: “Nếu trẫm có thể giám sát Vương thị bất cứ lúc nào, thì chuẩn bị vào Thủ Triết viện giám sát giám sát, thuận tiện tìm tứ thái nãi nãi nhà ngươi đánh bài. Nói đến đây, đã mấy ngày rồi không đánh bài.”

Đánh bài?

Vương An Tùng vẻ mặt cạn lời, hắn ta đều nghe nói bệ hạ đã thua đến mệt mỏi nợ nần.

…

Chương 45: Thủ Triết nạp thiếp nhớ.

…

Gần như cùng lúc đó.

Trong Lê Minh thánh điện huyết sắc khổng lồ, Vương thị thi công đội đang bận rộn phá bỏ công trình.

Là hang ổ của một vị Chân Tiên, di tích này khổng lồ cỡ nào, muốn hoàn toàn hủy sạch trong thời gian ngắn là chuyện không thực tế. Trước đó đội thi công dỡ xuống chỉ là một số bộ phận có thể di động, cùng với những bộ phận tương đối dễ dỡ, còn lại giống như tường, bởi vì bên trong có trận pháp, dỡ ra cần thao tác tinh tế, tốc độ liền chậm lại.

Cho dù đội kiến trúc của Vương thị có đại sư trận pháp Cơ Vô Trần phụ trợ, thi công tương tự vẫn duy trì một hồi.

Tuy nhiên, tộc nhân phụ trách thi công và đội thi công đều rất hưng phấn.

Dù sao thì đây cũng là di tích Chân Tiên trong truyền thuyết, mỗi một khối gạch đá được dỡ xuống thì không hề tầm thường chút nào.

Dựa vào tin tức Khí Linh Đại Tuyết tiết lộ, gạch bình thường sử dụng trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc gọi là 【gạch Phục Hợp Linh Tinh】, dùng linh thạch bã, cặn linh thạch chất lượng cao, đất sét linh tính, cùng với nhiều loại tài liệu kim loại có được linh tính hỗn hợp theo tỉ lệ, cuối cùng ở trong lò rèn nhiệt độ siêu cao rèn thành.

Bởi vậy, cho dù là ở Thần Vũ hoàng triều, ” Gạch Phục Hợp Linh Tinh” đều là một loại vật liệu kiến trúc vô cùng đắt đỏ, đơn vị bình thường căn bản không dùng nổi.

Mỗi một khối thành phẩm gạch đá dài chừng ba thước, rộng hơn một thước, dày chừng năm tấc, tương đương với không điểm số lẻ năm mét vuông, hợp lại mỗi hai mươi khối ước chừng một mét khối.

Những viên 【gạch Phục Hợp Linh Tinh】 này thoạt nhìn ôn nhuận tinh tế, giống như ngọc thạch, chúng nó không chỉ có

chất liệu dị thường kiên cố, còn có thể ngăn cách thần niệm dò xét, một khi xây dựng thành tường, cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh cũng không thể dễ dàng oanh phá vách tường. Nếu như bám vào trận pháp, vậy thì càng ghê gớm.

Nếu không phải như thế, lúc trước bọn chúng cũng gánh không được dư âm chiến đấu của tu sĩ Thần Thông cảnh.

Đương nhiên, Vương thị cũng không phải là gia tộc đầu tiên khai quật được di tích Chân Tiên. Gạch Phục Hợp Linh Tinh cũng có một số ít lưu chuyển trên thị trường của Tiên Triều và Đại Càn, trước mắt công nhận giá cả ước chừng là một viên gạch của một tiên tinh.

Tác dụng của chúng vô cùng rộng lớn, có thể dùng để xây dựng kiến trúc cao cấp quan trọng, ví dụ như Luyện võ trường, Luyện Đan phường, Luyện Khí phòng, Tàng Bảo các, vân vân.

Vì vậy, khi Vương thị dỡ bỏ Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, cảm giác đó giống như đang đào quặng tiên tinh vậy, mỗi khi dỡ bỏ một mảnh tường, có thể tăng thêm một khoản tài phú lớn cho gia tộc.

Gần đây Vương An Tín rất bận.

Là thành viên đích mạch quan trọng nhất của gia tộc, trọng trách trên vai Vương An Tín từ trước đến nay rất nặng.

Hắn vội vàng cùng Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc từng bước một hợp tác cụ thể, vội vàng phối hợp đội tháo dỡ và đội vận chuyển hoạt động tại Long Trạch, thậm chí còn muốn rút thời gian tâm sự với Xích Mị Ma Sứ.

Hiện giờ Xích Mi ma sứ vẫn bị một đám 【chiến sĩ Huyết Sào cấp cao】 chặn lại ở trong chỗ tị nạn huyết sắc, kêu trời trời không biết, kêu đất đất mất linh.

Mà chủ thể của Khí Linh huyết sắc tuy đã dời đến Vương thị, nhưng nó lưu lại một đạo phân linh đơn giản trong Thánh Điện, dùng để hiệp trợ Vương thị, câu thông với Xích Mi ma sứ trong chỗ tị nạn Huyết Sắc.

Trải qua một loạt điều chỉnh của Khí Linh huyết sắc, đã thành công xây dựng con đường câu thông với nơi tránh nạn huyết

sắc. Vương An Tín thông qua phân linh, có thể trực tiếp nói chuyện với Xích Mi ma sứ trong nơi tị nạn.

Lúc này, trong một căn phòng hẻo lánh, Vương An Tín đang tiến hành đối thoại thường ngày với Xích Mị Ma Sứ: "Khương tiên tử, Khương tiên tử, ngươi có ở đó không?"

"Cút! Ít ở đó giả mù sa mưa!" Xích Mị Ma Sứ bị nhốt lâu như vậy, cảm xúc sớm đã trở nên táo bạo không thôi, ngữ khí càng không chút khách khí: "Lão nương cũng không tin, đến lúc này các ngươi còn tin tưởng ta là Khương tiên tử."

"Được rồi, Xích Mị tiền bối… Vậy ta sẽ không giả bộ nữa, ngả bài rồi." Vương An Tín bình tĩnh lên tiếng chào hỏi đối diện.

"Cái gì? Các ngươi đã biết thân phận của ta? Nhanh như vậy?" Giọng nói của Xích Mị Ma Sứ nghe có vẻ rất khiếp sợ.

"Tiền bối dường như đã đánh giá thấp thân phận của mình. Ngài là tu sĩ Thần Thông cảnh, am hiểu ngụy trang lẻn vào, cùng với thân pháp quỷ mị, dáng vẻ còn rất có khí chất." Vương An Tín cười cười: "Đại nhân vật như ngài, ở Ma Triều cũng rất có thanh danh, chỉ hỏi thăm một chút là có thể nghe được một số tin tức thô sơ giản lược. Huống chi, ba vị đệ tử đi cùng ngài, bây giờ thời thời khắc khắc đều nằm trong lòng bàn tay của chúng ta, nếu chúng ta còn chưa tra ra thân phận của ngài, chẳng phải là lộ ra vẻ rất vô năng sao?"

"Hừ!" Xích Mị Ma Sứ hừ lạnh một tiếng: "Nói đi, lần này ngươi có mục đích gì?"

Vương An Tín bình tĩnh nói: "Vương thị ta muốn thuê tiền bối làm cung phụng gia tộc, không biết ý tiền bối như thế nào?"

Xích Mị Ma Sứ giận dữ: "Cút! Ta có chết cũng sẽ không phản bội sư tôn, phản bội Chân Ma điện!"

"Tiền bối cao thượng, làm cho vãn bối sinh lòng khâm phục." Vương An Tín cũng không ngoài ý muốn, ngược lại còn khen một tiếng, "Chỉ tiếc, lần này tiền bối đi chính là tử lộ. Ở trong mắt Huyết Đồng ma quân, đừng nói Xích Mị tiền bối, cho dù là sư tôn của ngài Âm Xà Ma Cơ, cũng chỉ là công cụ tùy thời có thể vứt bỏ mà thôi."

“Lùi một vạn bước mà nói, mặc dù tiền bối ngài thật sự lập công cho Huyết Đồng ma quân, còn sống trở về Ma Triều thì có ích lợi gì? Côn Bằng nữ âm ma nhất mạch các ngươi nói toạc ra chẳng qua là đỉnh lô do đại nhân vật Chân Ma điện nuôi dưỡng, công cụ phụ trợ đột phá mà thôi, hơn nữa còn là công cụ dùng một lần. Dùng hết rồi, ném trở lại để ngài tiếp tục hỗ trợ bồi dưỡng đỉnh lô đời kế tiếp.”

“Hừ, cần ngươi lo.”

Xích Mị Ma Sứ nghiến răng nghiến lợi.

Ngữ khí của nàng mặc dù vẫn như cũ mang theo tức giận, thanh âm lại rõ ràng yếu đi, hiển nhiên là bị nói đến chỗ đau.

“Tiền bối à, trước kia ngài không có lựa chọn.” Vương An Tín nói, “Hiện tại ngài đã có lựa chọn, cũng có cơ hội có thể bắt đầu cuộc sống mới tinh và tự do, cần gì phải ngồi chồm hổm trong vũng nước tiểu không ra ngoài chứ? Ngài cũng từng tiếp xúc với Vương thị chúng ta, tác phong chính phái của gia tộc chúng ta, đối đãi người tôn trọng phúc hậu, có thể cho ngài đãi ngộ hậu hĩnh và không gian phát triển đầy đủ.”

Vương An Tín khuyên một hồi lâu, đối diện cũng không có phản ứng gì, thậm chí ngay cả tức giận mắng lúc đầu cũng không có.

Hắn dừng lại uống một ngụm trà, bôi trơn cổ họng, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên bảo, bỗng nhiên giọng nói của Xích Mị Ma Sứ từ đối diện truyền tới: “Muốn ta phản bội cũng không phải là không thể. Nhưng ta cũng phải vì tương lai của mình mà mưu đồ và bảo đảm. Các ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

Vương An trong lòng tin vui vẻ: “Ngài nói đi.”

Giọng điệu của Xích Mị Ma Sứ trầm xuống, nghiêm túc: “Nếu tộc trưởng Vương Thủ Triết của Vương thị các ngươi nguyện ý cưới ta làm thiếp, bảo đảm an toàn và cuộc sống sau này của ta, chưa chắc ta không thể giúp các ngươi đối kháng với Huyết Đồng Ma Quân.”

Vương An Tín toát mồ hôi lạnh.

Hắn cảm giác cổ lạnh lẽo, thái nãi nãi cầm trường kiếm hàn quang lẫm lẫm kia phảng phất đã giá tới trên cổ mình.

Xích Mị tiền bối, còn sống không tốt sao?

“Xích Mị tiền bối, ngài…” Hắn kẹt một hồi lâu, mới khó khăn nói: “Ngài đây là đang làm khó người, thái gia gia ta làm người chính trực, tình cảm với thái nãi nãi hai người Kim Kiên, là quyết không chịu nạp thiếp.”

“Vậy thì miễn bàn.” Xích Mi ma sứ quyết tuyệt nói.

“Nếu không, tiền bối ngài nhìn ta thế nào? Vương An Tín ta cũng là con cháu đích mạch của Vương thị.”

“Cút!”

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Tân Bình trấn.

Khách sạn lớn liên tỏa Vương thị, chi nhánh Tân Bình.

Giờ phút này, mặt trời đã hoàn toàn biến mất ở đường chân trời, hoàng hôn bao phủ toàn bộ Tân Bình trấn. Nhưng mà, trung tâm trấn, lại có vài con phố, vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước.

Con đường mà đại tửu điếm tọa lạc chính là một trong số đó.

Sau khi hoàng hôn buông xuống, mới là thời điểm náo nhiệt nhất ở đây.

Bởi vì gần cảng khẩu, phụ cận này có rất nhiều thương nhân nam lai bắc vãng, mỗi khi màn đêm buông xuống, phố ăn vặt phụ cận sẽ dần dần náo nhiệt lên, đến từ các nơi Đại Càn, thậm chí mỹ thực của Tiên Triều rực rỡ muôn màu, mùi thơm nồng đậm phiêu tán ra, phối hợp với bóng đêm, càng có một loại không khí khác lạ, luôn có thể để cho người tới qua ấn tượng khắc sâu.

Mà ngay lúc phố ăn vặt náo nhiệt lên, trong phòng học dưới lòng đất của tửu điếm, “lớp học đêm” mỗi ngày một lần cũng đã bắt đầu.

Hôm nay là tiết học lớn hiếm có, phu tử của trường học đêm chuyên môn mời phu tử có danh hiệu “giáo sư cao cấp” trong Vương thị Tộc Học tới giảng bài, chủ đề giảng bài là “kinh tế và phát triển”.

Lúc này, một nữ phu tử mặc trường bào giáo sư hoa văn mây trôi, dịu dàng xinh đẹp đang đứng trên bục giảng, tự tin thong dong giảng bài cho mấy chục học sinh trường học ban đêm bên dưới.

Đại học lần này cũng không có nội dung quá sâu, chủ yếu là lấy Trường Ninh Vương thị làm lam bản, giảng giải tác dụng quan trọng của kinh tế trong quá trình phát triển của thế gia, xem như cơ sở của kinh tế học.

Tiết học giống như vậy nàng đã sớm giảng qua vô số lần, đối với nội dung trong đó tự nhiên cũng sớm đã thuộc làu, trong quá trình giảng bài, nàng thậm chí ngay cả giáo án trên bàn cũng không cần nhìn thế nào, các loại án lệ liền có thể hạ bút thành văn, ngôn ngữ cũng sinh động thú vị, làm cho người ta rất dễ dàng có thể hiểu được nội dung nàng giảng giải.

Trên lớp học, tất cả học sinh đều chăm chú lắng nghe, không ít người thậm chí còn lấy bút than và sổ con ra, inh ỏi ghi nhớ điều gì đó.

Thanh Cơ cùng Tử Cơ hai nàng rõ ràng cũng ngồi ở bên trong học sinh, hơn nữa, trên sổ ghi chép trước mặt hai người đã viết chi chít một đống nội dung, cũng là một trong những người học được nghiêm túc nhất.

Một lớp học xong, không ít học sinh đều thu hoạch tương đối khá.

Thừa dịp nữ phu tử thu dọn giáo án, Thanh Cơ, Tử Cơ, cùng với mấy học sinh đặc biệt hiếu học khác còn cố ý vây quanh, hỏi mấy vấn đề không nghe rõ.

“Phu tử, vừa rồi ngài nói’nền tảng kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng’, ta không hiểu lắm…”

Liên tiếp trả lời mấy vấn đề, cuối cùng học sinh mới tản ra, lúc này nữ phu tử mới ôm giáo án rời khỏi phòng học.

Lúc này, người trong phòng học đã đi gần hết, chỉ còn lại có vài người còn chưa rời đi.

Thanh Cơ một bên thu dọn đồ đạc, một bên xem cuốn bút ký của mình tràn đầy chữ viết, chỉ cảm thấy mỹ mãn, phá lệ an ủi.

Trong trường học đêm, tiết học giống như vậy cũng không nhiều, thường xuyên phải cách một tháng hoặc nửa tháng mới có một tiết. Nhưng mỗi một lần nghe xong, nàng đều sẽ có một loại cảm giác mở ra thế giới mới.

Trên lớp học phu tử giảng những tri thức kia, phần lớn đều là nàng trước kia không nghĩ tới, nội dung lại một châm thấy máu, cực kỳ sắc bén. Mới học mấy lần, nàng liền cảm giác đầu óc mình trở nên linh hoạt rồi, rất nhiều vấn đề trước kia suy nghĩ không ra, đều giống như mở ra mạng che mặt thần bí.

Nghe nói, những bài tập lớn này đều là nội dung Vương thị Tộc Học mới dạy được.

Số lần nghe giảng càng nhiều, Thanh Cơ càng tò mò với Vương thị Tộc Học trong truyền thuyết. Nếu không phải thân phận và điều kiện đều không cho phép, nàng thật sự muốn đến Tộc Học Vương thị nghe giảng, mở mang kiến thức một chút.

Lúc này.

Thanh âm của Tử Cơ bỗng nhiên truyền vào trong tai của nàng: “Sư thúc gửi thư rồi. Đợi lát nữa gặp lại ở chỗ cũ.”

“Đã biết.”

Sắc mặt Thanh Cơ không thay đổi, thuận miệng truyền âm trả lời một câu rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Rất nhanh, dụng cụ học tập vụn vặt trên bàn liền bị nàng thu vào trong một cái túi sách nhỏ. Nàng tiện tay nhấc túi sách lên rời khỏi đá ngầm, giống như mọi ngày rời khỏi tửu điếm, dung nhập vào đám người rộn ràng nhốn nháo bên ngoài.

Một lát sau, trong tầng hầm ở một cửa hàng ven đường gần phố.

Hai đạo sương mù màu xám một trước một sau từ trong bóng tối lan tràn ra, trong chớp mắt liền ngưng tụ thành hai đạo nhân ảnh, chính là Thanh Cơ cùng Tử Cơ vừa mới từ trong phòng học rời đi.

Mà ngay sau khi hai người đến không lâu, ánh sáng trong tầng hầm tối sầm lại, một bóng người khác bỗng nhiên từ trong bóng tối cất bước đi ra, xuất hiện ở trước mắt hai người.

Đó là một bóng hình xinh đẹp khí chất nhã nhặn lịch sự tao nhã, có dung mạo mỹ lệ cùng dáng người nồng đậm đoan trang, nhất là đôi mắt đẹp kia, như lưu quang chiếu nước, thập phần động lòng người.

Cho dù là trong tầng hầm dưới ánh sáng mờ ảo này, trên người nàng phảng phất mang theo thánh quang, làm cho ánh mắt của người ta không tự giác sẽ hội tụ đến trên người nàng.

"Ngọc Liên sư thúc."

Nhìn thấy nàng, Thanh Cơ và Tử Cơ chấn động tâm thần, vội vàng cúi đầu hành lễ.

Thì ra nữ tử này chính là đệ tử thứ hai mà Âm Xà Ma Cơ phái ra sau Xích Mị Ma Sứ, Ngọc Liên Ma Sứ.

Lúc ngẩng đầu, Thanh Cơ nhìn thấy quần áo trên người Ngọc Liên Ma Sứ, bỗng nhiên sững sờ: "Sư thúc, vị giám đốc đại đường lập tức nhậm chức kia hóa ra là ngài?"

Thì ra, Ngọc Liên ma sứ mặc trên người lúc này lại là chế phục của giám đốc đại đường tửu điếm.

"Không sai." Ngọc Liên ma hơi cong môi: "Vận khí của ta không tệ, cạnh tranh với mấy nam tu Linh Đài cảnh một phen thì được chọn."

"Sư thúc không hổ là sư thúc, quả nhiên lợi hại." Thanh Cơ than thở không dứt.

Tử Cơ cũng lộ ra thần sắc hâm mộ.

Hóa ra, trước đó không lâu Ngọc Liên ma sứ đã tìm được ba người Thanh Cơ, dưới sự giới thiệu của Thanh Cơ dùng thân phận bà con xa gia nhập đại tửu điếm Liên Tỏa của Vương thị, còn bịa cho mình một thân thế thê thảm, rất nhanh đã chiếm được sự đồng tình của những người khác trong tửu điếm, thuận lợi dung nhập.

Bất quá, với tư cách tu sĩ "Linh Đài cảnh", lớp học đêm trên Ngọc Liên ma sứ không cùng một chỗ với các nàng, bình thường cơ hội có thể công khai chạm mặt cũng không nhiều, vì tiện trao đổi tin tức, ba người liền tìm một cái tầng hầm không ai lại bí mật làm địa điểm "gặp gỡ".

Nếu Ngọc Cơ có cơ hội chuồn ra khỏi Vương thị, cũng sẽ để lại tin tức ở đây cho các nàng.

"Mấy ngày nay ta bận rộn huấn luyện trước cương, không có thời gian tìm hiểu tình báo. Hai người các ngươi bên kia thế nào, tìm hiểu được tình báo trọng yếu gì không?" Ngọc Liên ma sứ cũng không nói nhảm, tùy ý hàn huyên hai câu liền tiến vào chính đề.

"Vâng, trong tay ta đích xác có một tình báo quan trọng." Tử Cơ nghe vậy lập tức nói, "Mấy ngày trước, Long Xương đại đế và Khương thánh chủ của Lăng Vân thánh địa xuất hiện ở Tân Thuận lâu phố Tây Đường, lúc ấy có rất nhiều người ở đây, tin tức hẳn là xác thực."

"Tin tức này hai ngày nay đã truyền khắp Tân Bình trấn, rất nhiều người đều biết." Thanh Cơ há mồm chậm một bước, đã bị Tử Cơ đoạt tiên cơ, không khỏi ảo não trừng nàng ta một cái, thuận tiện bổ sung: "Hai người cải trang vi phục, tự ý đi thăm, kết quả ở trong tửu lâu gây ra chút chuyện, bị chính miệng gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết vạch trần thân phận."

Ngọc Liên ma sứ nghe vậy khẽ nhíu mày: "Đây là tình báo quan trọng, ta sẽ lập tức thông báo cho sư tôn. Ngoài ra thì sao?"

Những tin tức tình báo khác thật ra không có gì quan trọng.

Nhưng Thanh Cơ sao có thể ăn ngay nói thật?

Nàng lập tức nói mấy tin tình báo vụn vặt thăm dò được, cái gì mà "Tông An thiếu tộc trưởng Vương thị từ nhỏ đã không được sủng ái, mọi người đều nói thật ra hắn là con tư sinh của Thủ Triết gia chủ và Lục Vi đại thiên kiêu của Trường Xuân cốc vân vân.

Tử Cơ cũng không cam lòng yếu thế, cũng nói ra một ít tin tức mà mình nghe ngóng được.

Kết quả giao lưu hội tình báo này, bất tri bất giác đã trở thành đại hội bát quái của Vương thị, trong đó còn kèm theo lời chê bai của hai người. Sau đó nói mãi, hai người lại nói về kinh nghiệm làm việc của mình trong khoảng thời gian này, chia sẻ

với nhau bí quyết nhỏ có được tâm đắc học tập và thăng chức tăng lương.

Ngọc Liên Ma Sứ nghe đến nhập thần, bất tri bất giác cũng gia nhập thảo luận.

Ba người vừa nói chuyện liền hàn huyên một hai canh giờ, mãi cho đến đêm khuya mới tan cuộc.

…

Vài ngày sau.

Nam Hoang Cổ Trạch và quận Thiên Phủ ẩn nấp trong núi hoang.

Phân thân Huyết Đồng ma quân đại danh đỉnh đỉnh toàn bộ Ma Triều, lúc này đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá hoang.

Xung quanh hắn, một vài hung thú hình thể khổng lồ nằm ngổn ngang lộn xộn. Chúng nó đã bị rút sạch máu và tinh hoa linh nhục, hiện ra dáng vẻ khô quắt da bọc xương khủng bố.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời một đạo âm phong cực tốc hạ xuống, trước khi hạ xuống đã hóa thành Âm Xà Ma Cơ vũ mị.

Vẻ mặt nàng có chút ngưng trọng hành lễ nói với Huyết Đồng Ma Quân: “Ma Quân, ta nhận được tình báo của đồ nhi Ngọc Liên, nàng đã thành công lẻn vào địa bàn của Vương thị, hơn nữa thuận lợi hội hợp với Tử Cơ các nàng.”

Huyết Đồng ma quân chậm rãi mở mắt thâm thúy không thấy đáy, lạnh lùng nói: “Đồ đệ của Xích Mị Ma Sứ, tình huống như thế nào rồi?”

“Theo trong tình báo Ngọc Cơ trà trộn vào Vương thị truyền về, Xích Mị vẫn xen lẫn trong đội ngũ khai thác của Vương thị, chỉ là chưa từng có tin tức truyền về.” Âm Xà Ma Cơ nói: “Nhưng Ngọc Cơ dựa vào bản lĩnh của chính nàng ta, từ trong nhân vật khẩn yếu của Vương thị dò xét được một chút dấu vết để lại, đội khai phá bên Xích Mi đề phòng sâm nghiêm, nàng hẳn là không tiện truyền tin tức về.”

“Để Ngọc Cơ nghĩ cách liên lạc với Xích Mi, bản ma quân cần biết tình báo của đội khai thác Vương thị.” Huyết Đồng ma

quân lạnh lùng nói: “Nếu trì hoãn đại sự của bản ma quân, khặc khặc khặc.”

“Vâng, Ma quân.” Âm Xà Ma Cơ hơi do dự nói: “Tin tức Ngọc Liên truyền về không tốt lắm.”

Huyết Đồng ma quân lạnh lùng nói: “Nói.”

“Vâng.” Âm Xà Ma Cơ nói: “Đông Càn quốc chủ Long Xương, cùng với thánh địa Khương Chấn Thương hai vị Lăng Hư cảnh, vậy mà đến chiếm địa bàn Vương thị, hơn nữa hình như có quan hệ không tệ với Vương thị.”

“Cái gì?” Huyết Đồng ma quân thần sắc rùng mình, trên khuôn mặt như hài đồng kia lộ ra một tia khí tức thô bạo, “Làm sao có thể, hai đường đường Lăng Hư cảnh, vậy mà lại chạy tới vùng nông thôn biên thùy?”

“Ma quân, có thể là vì di tích Huyết Tôn Giả mà đi hay không?” Âm Xà Ma Cơ nói: “Nếu như vậy, di tích Huyết Tôn Giả rất có thể sẽ bị bọn họ nhanh chân đến trước.”

“Hừ! Khả năng không lớn, bất cứ thế gia nào nếu có cơ hội khai quật di tích Chân Tiên, đều muốn độc chiếm.” Trong lúc nhất thời, Huyết Đồng ma quân sắc mặt âm tình bất định, tự an ủi một câu rồi lẫm liệt nói, “Nhưng mà việc này không thể không đề phòng, càng kéo dài càng dễ xuất hiện ngoài ý muốn. Bản Ma quân sẽ lập tức phát một đạo truyền tống phù cho bản tôn, để cho hắn thúc giục Tần, Tấn quân đội phát động tổng tiến công. So với di tích Huyết Tôn Giả tầm quan trọng, chết ít người tính là gì?”

“Ma quân anh minh.” Âm Xà Ma Cơ cẩn thận nịnh nọt.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, cảnh sắc hợp lòng người, khắp nơi đều là linh thực hoa cỏ được chăm bón tỉ mỉ, từng con Hổ Đầu Linh Phong bay lượn chung quanh, tham lam nhào về phía từng đóa linh hoa, sung sướng thu thập mật hoa.

Trong bất tri bất giác, bầy Hổ Đầu Linh Phong mang tổ ong đến trong sân Thủ Triết này, tộc đàn chẳng qua chỉ là đàn ong

nhất giai. Chúng nó lại có thể hưởng dụng mật hoa tam giai tứ giai, thậm chí là linh thực ngũ giai.

Cái này cũng giống như tiểu tử nghèo thông đồng với một đám mỹ nữ tổng tài, đây là cuộc sống tiêu diêu tự tại cỡ nào?

"Xuỵt." Long Xương đại đế hưng phấn hô lên một tiếng: "Các vị, chuẩn bị cho nở hoa rồi. Ôi, thiếu chút nữa thôi, đáng tiếc không ai cần ~ ngũ đồng ~~ không ai cần chứ?"

Dừng hai hơi thở, lúc Khương Chấn Thương thuận tay đi sờ bài, phía sau truyền đến giọng nói của Vương Thủ Triết đang tu luyện cành hoa: "Khương thánh chủ, đừng sờ bài nữa, ngũ đồng ngươi hồ đồ rồi."

"A? Vậy là nhầm rồi?" Khương Chấn Thương suy nghĩ một chút về sau, bừng tỉnh đại ngộ cười to: "Khóa ngũ đồng, hình như là tẩu hồ. Long Xương, đưa tiền trả tiền."

"Khương thánh chủ, bệ hạ ra súng đây, nhớ phải tăng giá." Vương Thủ Triết nhắc nhở.

"Thêm mã." Khương Chấn Thương cười đến lông mày giãn ra: "Long Xương à, ngươi đã cho ta cơ hội nở hoa rồi."

"Hừ!" Long Xương đại đế nghiêm mặt đưa lên một xấp tiên tinh phiếu, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái: "Thủ Triết à, Hổ Đầu Linh Phong trong viện này của ngươi có thể thuần thục hay không? Chỉ một đám Linh Ong Nhất giai cũng dám hái mật cao giai, cả ngày ong ong ong ảnh hưởng đến việc đánh bài của trẫm."

"Long Xương, Thủ Triết cũng chỉ là bênh vực lẽ phải." Khương Chấn Thương cười tủm tỉm nói: "Chẳng lẽ ngươi không thể bắt nạt ta vừa đánh bài không hiểu sao?" Nhìn trong ngăn kéo nhỏ trước mặt hắn, đã chất đầy tiên tinh phiếu, có thể thấy hôm nay khí thế không tầm thường.

"Lại đến." Long Xương đại đế xoa xoa bài, vừa cáo trạng với Liễu Nhược Lam: "Nhược Lam, ngươi phải kiềm chế một chút. Ta trông coi tiểu tử kia, hiện tại cả ngày trầm mê trồng linh hoa dị hủy, cả vườn hoa cũng không quản được."

"Ta thấy hắn nha, đây là xuân tâm nhộn nhạo, không cưới được tiểu thiếp thì chuẩn bị tự mình nuôi mấy người, linh thực

này có phẩm chủng đặc thù, ngũ giai là có thể dùng hóa hình đan.”

“Phu quân xuân tâm nhộn nhạo?” Liễu Nhược Lam cau mày: “Đúng là thiếp suy nghĩ không chu toàn, thiếp nghe nói tiểu cô nương tên là Vũ Huyên của Thiên Phủ Triệu thị cũng không tệ. Dạo gần đây phu quân còn an bài nàng ta ở trong Tộc Học Vương thị, đây chính là trời sinh thiên kiêu hiếm có, bồi dưỡng thêm tiềm lực tương lai không tầm thường.”

“Thôi thôi, thiếp thân đi Triệu thị một chuyến đi, xem có thể nói cho phu quân làm nhị phòng, sinh thêm mấy đứa con hay không.”

Được!

Ngay cả Triệu Vũ Huyên cũng biết.

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Long Xương đại đế một cái, bản lĩnh cáo trạng đen này của ngài lớn đến mức bay lên trời rồi.

“Nương tử chớ nói bậy, đứa bé Vũ Huyên kia mới mười sáu tuổi, phu quân cũng là nể tình Triệu thị thành tín hợp tác, cùng với phần tiềm lực của đứa nhỏ kia không tệ, mới tiếp nhận khẩn cầu an bài nàng vào Vương thị tộc học sâu tạo sâu tạo, xem như bồi dưỡng nhân tài cho Đại Càn.” Vương Thủ Triết vừa tu hành nói: “Hơn nữa, Thiên Phủ Triệu thị người ta cũng là thế gia ngũ phẩm, con gọi đích mạch của người ta làm thiếp, chẳng phải là làm xấu người ta sao?”

“Phu quân chớ khiêm tốn, ngài là tuyệt thế thiên kiêu, tương lai tiền đồ vô lượng, cưới một đích nữ ngũ phẩm làm thiếp cũng không tính là nhục không có gia đình.”

Nghe hai vợ chồng bọn họ ngươi một lời ta một câu, tâm trạng Long Xương đại đế lập tức sảng khoái hơn rất nhiều, tiểu tử Thủ Triết, bảo ngươi không có việc gì làm khó dễ trẫm, trẫm thích mách lẻo, trẫm thích gây khó dễ cho ngươi.

Làm sao, ngươi lại đánh không lại ta, ngươi cắn ta a?

“Nương tử nói rất có lý, Vương Thủ Triết ta chính là tuyệt thế thiên kiêu, lại có gốc tiên thực này của Tiên nhi hộ thân, tương lai trùng kích Chân Tiên cũng có một tia hy vọng. Nếu không đủ, tương lai cũng là một Lăng Hư cảnh cao giai có thể sống

không đủ lâu.” Vương Thủ Triết cười nói: “Thiên tài tuyệt thế như phu quân, cưới một đích nữ thế gia ngũ phẩm làm thiếp là chuyện gì? Cho dù muốn cưới, cũng phải…”

Long Xương đại đế trong lòng “hồi hộp” một chút, thầm nghĩ không ổn, tức giận ngắt lời nói: “Vương Thủ Triết ngươi đừng xằng bậy, bất luận là ai tới nói, trẫm kiên quyết phản đối.”

“Bệ hạ chớ lo lắng.” Vương Thủ Triết cười nói: “Chính là gần đây quốc chiến phong vân khởi, ta vừa vặn đi Quy Long Thành dạo một vòng. Không phải ngài nói lòng xuân nhộn nhạo sao… Hình như thật sự là có chút muốn cưới tiểu thiếp.”

Lông tơ của Long Xương đại đế đều dựng lên, thủ đoạn của tiểu tử Vương Thủ Triết này hắn rất rõ ràng, hơn nữa bề ngoài cũng rất giống chó hình người, nếu hắn thật sự muốn động tâm dụ dỗ tiểu quận chúa nào đó, đoán chừng không có một tiểu quận chúa nào có thể thoát khỏi ma trảo của hắn.

Tuy rằng Long Xương hắn có thể kiên quyết phản đối, nhưng mà trên thế giới gạo nấu thành cơm loại cố sự này còn ít sao?

Long Xương đại đế vội vàng nặn ra nụ cười hiền lành: “Thủ Triết à, trẫm cũng chỉ nói đùa với ngươi thôi, cái gọi là oan gia nên giải không nên kết. Ta và ngươi hai quân thần, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý.”

“Bệ hạ, Thủ Triết cũng chỉ nói đùa với ngài thôi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Có câu cười đùa mười năm ít thôi, bệ hạ thường cười cười có thể sống lâu vài năm.”

“Nhận được cát ngôn của Thủ Triết, ha ha, trẫm cảm thấy vui mừng.” Long Xương đại đế cười rất sảng khoái, nhưng trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ, rảnh rỗi viết một quyển sổ tay phòng sói, huấn luyện đào tạo cho đám tiểu quận chúa chưa gả trong nhà.

Nhưng đúng vào lúc này.

Vương Ninh Hi đã khỏi hẳn một đường đến tiểu viện vội vàng bẩm báo: “Lão tổ gia gia, phụ thân truyền về tin tức nói không giải quyết được tên Xích Mi ma sứ kia, cần người tự thân xuất mã mới được.”

“Ồ?” Vương Thủ Triết nhíu mày: “Không ngờ xương cốt Xích Mị Ma Sứ kia còn rất cứng, đúng là ngoài dự liệu. Ninh Kham,

cha ngươi nói thế nào?”

“Cái này…” Vương Ninh Hi cẩn thận nhìn lướt qua trong viện, có chút muốn nói lại thôi.

“Không sao, nơi này đều là người một nhà.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Ngươi có lời gì cứ nói thẳng?”

“Cái này… Phụ thân nói, Xích Mị Ma Sứ muốn lão tổ gia gia lấy nàng làm thiếp, cam đoan như thế mới chịu đầu hàng.”

“…?” Vương Thủ Triết.

Một cỗ khí tức băng lãnh, ở trong tiểu viện bay lên, phảng phất như một thanh ma thủ vô hình bắt lấy trái tim của mỗi người.

Ngay cả mạnh như Khương Chấn Thương, trong lòng cũng bỗng nhiên trì trệ, trong lòng lập tức nghiêm nghị, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Liễu Nhược Lam.

Nhược Lam, này, đây là có chuyện gì? Loại khí tức này, làm sao có thể?

Long Xương đại đế cũng lập tức trở mặt, thầm nghĩ không ổn, vội vàng kéo lấy Khương Chấn Thương, một tay túm lấy Vương Lạc Y đang đánh bài cùng, thuận tiện lại một cước đá Vương Ninh Hi ra khỏi sân: “Hôm nay đánh bài đủ ghiền rồi, liền không quấy rầy vợ chồng các ngươi nói chuyện phiếm nữa, cáo từ cáo từ.”

Nói xong, Long Xương đại đế cũng dẫn người rời khỏi tiểu viện của Vương Thủ Triết.

“Thủy Nguyệt Thiên Các, bảy ngày!”

“Nhược Linh, gần đây đang đánh quốc chiến… Vi phu phải giữ cho đầu óc tỉnh táo, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“Mười ngày!”

“Liễu Nhược Linh, ngươi chớ quá đáng, thật sự cho rằng Vương Thủ Triết ta dễ bắt nạt sao.”

“Được, lên trời đi.”

“Đi thì đi.”

Sau đó, trong tầng mây trên bầu trời, truyền ra tiếng năng lượng va chạm kịch liệt, thỉnh thoảng tầng mây nổ tung, không gian chấn động, mưa sa liên miên.

Rất nhanh, trong đó truyền ra giọng nói của Vương Thủ Triết.

“Tiên nhi giúp đỡ.” “Này này, Tiên nhi ngươi đừng không nói chuyện.” Vương Ly Tiên, ngươi thật là không có lương tâm.”

Ở giữa Lưu Tiên Cư, dưới một gốc cây đại thụ sinh cơ dạt dào, một tiểu nữ hài phấn điêu ngọc trác đang lao lực phân cao thấp với đề toán, dường như hoàn toàn không nghe thấy sự cầu cứu của phụ thân thân yêu.

Đùa à, nàng mới không muốn bị mẫu thân đánh cùng với phụ thân.

…

Chương 46: Thủ Triết quyết thắng ở ngoài vạn dặm.

…

Ngay tại thời điểm Vương thị bên này cãi nhau ầm ĩ, gà bay chó sủa mà xử lý rất nhiều công việc phức tạp, biên cảnh Đại Càn bên kia, khoảng cách giữa quân đội hai nước và Đại Càn cũng đang nhanh chóng rút ngắn.

Chiến tranh đang dần tới gần.

Trong khu vực hòa hoãn biên cảnh giữa Đại Càn và Nam Tần, có một khu vực rộng lớn, gọi là "U Môn Lĩnh".

So với những khu vực khác, khu vực này thực vật thưa thớt, dãy núi hình thù kỳ quái tầng tầng lớp lớp, hoàn cảnh địa lý phức tạp dị thường. Đông đảo suối nước nóng sôi trào hội tụ ở đây, đại lượng sương mù dày đặc bốc hơi theo gió phiêu tán, tạo thành tầng mây dày đặc nối liền trời đất, giao thoa lẫn nhau, sấm sét và mưa to liên miên cũng là chuyện bình thường.

Hoàn cảnh ác liệt như vậy, tựa như cửa vào đi thông U Minh Hoàng Tuyền, cũng bởi vậy, nơi này được gọi là "U Môn Lĩnh".

Bất kể là Đại Càn tiến công Nam Tần, hay là Nam Tần xuất phát về phía Đại Càn, "U Môn Lĩnh" này đều là một cửa ải tự nhiên không thể tránh khỏi.

Lúc này.

Bên trong U Môn Lĩnh.

Trong mấy sơn cốc ẩn nấp, chỗ sơn thạch ẩn nấp phập phồng ẩn ẩn có minh văn sáng bóng lập loè, đúng là chẳng biết lúc nào đã bị bố trí trận pháp. Sương mù dày đặc lượn lờ che đi dấu vết trận pháp, cũng làm cho hiệu quả ẩn nấp đại trận này mạnh thêm vài phần.

Dưới trận pháp, vô số thân ảnh mặc áo giáp màu đen đang lẳng lặng ngủ đông.

Những người này hành động có chừng mực, kỷ luật nghiêm minh, ngay cả lúc ăn cơm uống nước cũng không phát ra tiếng động quá lớn, bầu không khí trầm lặng mà lạnh lùng, cách sương mù dày đặc nhìn qua, một mảnh đen kịt, mang theo một loại áp lực trầm trọng khó nói lên lời.

Rất hiển nhiên, đây là ba chi quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chúng nó giống như là ba con hung thú tuyệt thế, lẳng lặng ẩn núp, dường như đang đợi thời cơ tốt nhất, cho địch nhân đón đầu tấn công.

Một nhánh quân ở vị trí trung tâm, Phiên hiệu là "Thương Long ba đoàn", chính là một trong chín vương bài chiến đoàn cao cấp nhất của Đại Càn.

Chín chiến đoàn Thương Long chính là một trong những phần tử hiếu chiến suốt đời của Long Xương đại đế, cũng là một trong những "tác phẩm" mà hắn đắc ý nhất trong đời này.

Bản đồ Đại Càn có thể có quy mô như bây giờ, chín chiến đoàn này có thể nói là không thể thiếu công lao.

Bởi vì có ba chiến đoàn Thương Long thay phiên đóng giữ ở chiến trường ngoại vực, bởi vậy, chiến đoàn Thương Long thường trú trong lãnh thổ Đại Càn kỳ thật chỉ có sáu.

"Thương Long tam đoàn" năm năm trước mới từ chiến trường ngoại vực thay phiên trở về, trải qua năm năm nghỉ ngơi và bổ sung, lúc này sĩ khí bọn họ sục sôi, tinh thần sung mãn, tùy thời tùy chỗ đều có thể đại chiến một hồi.

Hiệp trợ ba đoàn Thương Long tiến hành nhiệm vụ phục kích, còn có hai đội chủ lực Đại Càn —— Bạch Hổ chiến đoàn cùng Tê Cừ chiến đoàn.

Lúc Long Xương đại đế còn trẻ phi thường hiếu chiến, cộng thêm bản thân hắn có chứng sợ quân lực không đủ nghiêm trọng, bởi vậy dốc sức xây dựng quân đội, thậm chí không tiếc đưa ra chế độ quân võ thế gia, cùng với hệ thống quân võ chấp chính bị Vương Thủ Triết lên án.

Từ trấn đến vệ, lại đến quận, đều là do hệ thống quân võ nắm giữ, chấp chính quan cao nhất cũng là do người hệ thống quân võ đảm nhiệm, tức trấn thủ, thành thủ cùng với quận thủ.

Làm như vậy, lợi ích chính là có một bộ phận thuế thành, thuế quận cùng với thuế quốc, đều sẽ bị ưu tiên dùng cho việc xây dựng quân đội, để bảo đảm quân đội có thể có được sức chiến đấu dồi dào, hơn nữa có thể thay thế quân đoàn bình thường do thuế nước nuôi dưỡng, giảm bớt rất nhiều chi tiêu của quốc thuế ở quân võ.

Chỗ xấu chính là, quân võ nắm giữ chính sự, ở trên việc xây dựng địa phương thường có chút lười biếng, mặc dù có lòng muốn xây dựng, bởi vì muốn nuôi dưỡng quân đội, tiền thuế còn lại cũng là giật gấu vá vai, khởi động kiến thiết địa phương cũng là hữu tâm vô lực.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Thái Sử An Khang đồng ý để Vương Thủ Triết buông tay dày vò.

Tài chính trong quận căng thẳng, không thể xây dựng được, có người cam tâm tình nguyện giúp đỡ, hắn tự nhiên rất vui mừng. Dù sao có vũ lực quân đoàn trong tay, hắn cũng không sợ thế gia ngầm tạo phản.

Ngoài ra, Long Xương đại đế sợ quyền lực trong tay hệ thống quân võ quá lớn, sẽ tạo thành quân võ cát cứ địa phương, lại quy định một vệ thành thủ ở biên cương hai ba mươi năm phải thay phiên trực.

Mà không có lợi ích lâu dài, con người rất khó tĩnh tâm để phát triển và xây dựng địa phương.

Cũng bởi vì như vậy, hiện giờ tình hình phát triển của các vệ trong lãnh thổ Đại Càn mới có thể làm cho không đồng đều, phát triển có tốt hay không cơ bản đều phụ thuộc vào thế gia địa phương tự giác. Giống như Vương thị vậy, cam tâm tình nguyện đầu tư phát triển cơ kiến, phát triển địa phương cũng không tệ, lỡ như gặp phải những thế gia không làm việc của người khác, dân chúng địa phương sống được tương đối khó khăn.

Cũng may công năng nội các của Đại Càn tương đối hoàn thiện, Giám sát ti giám sát coi như tương đối nghiêm ngặt, cho dù thế gia địa phương muốn dựa vào việc lũng đoạn vơ vét của cải, cũng sẽ có điều cố kỵ, không dám làm cho dân oán thán sôi trào, thí dụ như Khánh An Tả Khâu thị lúc trước, đường

đường thế gia Tứ phẩm, sau khi phát hiện mình gây ra dân oán cũng lập tức sợ hãi.

Bất kỳ quốc sách nào cũng sẽ có lợi và hại tương đối.

Quốc sách quân võ của Long Xương đại đế, khiến giá trị võ lực tổng thể của Đại Càn trở nên tương đối cao.

Thời kỳ hòa bình mặc dù nhìn không ra cái gì, nhưng một khi tiến hành toàn diện quốc chiến, dù không tính trú quân chiến trường ngoại vực, cũng có thể tùy thời điều động bốn mươi chiến đoàn chính thức, mười bốn chiến đoàn chủ lực, cùng với sáu vương bài chiến đoàn.

Nếu không để ý sống chết của chiến trường ngoại vực, đem toàn bộ quân đội Đại Càn điều trở về, chiến lực tổng thể còn có thể tăng thêm năm thành. Nếu là đơn đấu mà nói, vô luận là đơn đấu Nam Tần hay là Tây Tấn, Đại Càn đều có thể đem đối phương treo lên đánh.

Cũng bởi vậy.

Tây Tấn và Nam Tần, thường thường đều là liên hợp hành động. Một khi có một phương cùng Đại Càn có xung đột quân sự, một phương khác cũng sẽ ôm tâm thái môi hở răng lạnh gia nhập chiến tranh.

Giờ phút này.

Trong ba đoàn Thương Long chiến đoàn vương bài, trong một doanh trướng cỡ lớn nhìn như bình thường đang chen chúc một đống đại lão.

Chiến đoàn Thương Long sở dĩ được gọi là “vương bài”, một mặt là bởi vì nó là trong tất cả quân đoàn của Đại Càn, tài nguyên được trang bị cao nhất, trang bị tốt nhất, tố chất binh lính tốt nhất, sức chiến đấu cũng là chiến đoàn mạnh nhất, một mặt khác cũng là bởi vì khung xương của chiến đoàn phần lớn là do con cháu hoàng gia đảm nhiệm.

Hơn nữa chủ tướng và hai vị phó tướng của chiến đoàn đều do tu sĩ Tử Phủ cảnh đảm nhiệm.

Trong đó, chủ tướng bình thường đều là trong hoàng thất quận vương, chiến tranh rèn luyện tương đối xuất sắc quận vương

đảm nhiệm. Ba đoàn chủ tướng, chính là Ninh quận vương, Ngô Anh Tuấn của hoàng thất.

Ninh quận vương gần năm trăm tuổi, tu vi cũng đã đến Tử Phủ cảnh trung kỳ. Cho dù là ở trong rất nhiều Tử Phủ cảnh quận vương của hoàng thất, thực lực của hắn đều xem như cực kỳ xuất sắc, đã từng nhiều lần ở trong trận đấu trao đổi đồng giai trong hoàng thất lấy được thành tích tốt.

Không tính là đại thiên kiêu, thực lực của hắn trong toàn bộ hoàng thất đều được xếp hạng, không thể so sánh với quận vương, Vinh quận vương, Phúc quận vương.

Trong doanh trướng, Ninh quận vương dáng người khôi ngô, mặt đầy sát khí, lúc ngồi ngay ngắn, càng có một loại cảm giác uy nghiêm bá đạo phát ra, cực kỳ có lực uy hiếp.

Hắn là một vị hãn tướng chiến trường điển hình, cho dù là ở chiến trường ngoại vực cũng có được danh tiếng không nhỏ.

Về phần phó tướng yêu cầu sẽ không cao như vậy, có thể do con cháu hoàng thất đảm nhiệm, cũng có thể do Tử Phủ thượng nhân của Quân Vũ thế gia hoặc thế gia địa phương đảm nhiệm.

Mà hai vị phó tướng của ba đoàn Thương Long, một vị đến từ hoàng thất, một vị là đến từ Đại Càn Trần thị.

Vị phó tướng kia của hoàng thất gọi là “Ngô Chí Hành”, chính là quận vương mới được Đại Càn sắc phong —— 【Hồng Quận Vương】.

Tuy rằng năm đó thất bại trong tay Vương Ly Dao, nhưng Hồng Quận vương Ngô Chí Hành chính là đại thiên kiêu hoàng thất, tiềm lực tương lai vô cùng. Những năm này hắn dốc lòng tu luyện, cũng đã thuận lợi thăng cấp Tử Phủ cảnh, chính thức trở thành thành viên nòng cốt của hoàng thất.

Đặt nó ở trong ba đoàn Thương Long, lão tướng Ninh quận vương đích thân dạy dỗ, có thể thấy được đế tử An rất coi trọng hắn, đang kiệt lực bồi dưỡng hắn.

Trong tòa doanh trướng này, ngoại trừ ba đoàn Thương Long một chủ hai phó ba vị Tử Phủ ra.

Trên chủ vị còn ngồi một vị trung niên nam tử mặc chiến giáp màu đen.

Sắc mặt hắn uy nghiêm, thần tình nghiêm túc, trong lúc nhìn quanh đều có một cỗ khí tức đại nhân vật tràn trề nổi lên.

So với Ninh quận vương Ngô Anh Tuấn và Hồng quận vương Ngô Chí Hành, khí thế trên người hắn cường đại hơn nhiều, dễ dàng trấn trụ tất cả mọi người ở đây.

Người này.

Chính là thân vương của hoàng thất Đại Càn mới thăng cấp ——【 thân vương Vĩnh Hành 】, Ngô Hàn Hàn Hành.

Khi còn ở quận vương, thân vương của Vĩnh Hành cũng đã có tiếng tăm lừng lẫy.

Khi đó hắn còn được gọi là "Hành quận vương", mở một nhà "Bạch Vân lâu" ở Quy Long Thành, những năm này dựa vào 【 Đại dạ vương thi đấu 】, 【 cuộc chiến thiên kiêu 】 và những mánh lới khác, sinh ý của Bạch Vân Lầu trở nên cực kỳ nóng nảy.

Nguyên nhân chính là như thế, cho dù Vĩnh Hành thân vương vẫn chỉ là tân tấn thân vương, ở trong một đám thân vương của Đại Càn cũng thuộc về đại lão có tiền, một thân trang bị có thể coi là xa hoa.

Lần này đế tử An phái hắn tới tiền tuyến, một mặt là làm đốc quân hoàng thất, giám sát tác chiến tiền tuyến, mặt khác cũng có thể đảm đương chiến lực cao cấp.

"Chư vị, căn cứ vào tai mắt điều tra mà chúng ta bố trí ở tiền tuyến hồi báo, đại quân Nam Tần đã đến ngoại vi U Môn Lĩnh, chủ soái là Nam Tần lão nguyên soái Mộ Dung Khải Phong." Vĩnh Hành thân vương trịnh trọng nói: "Mộ Dung Khải Phong này, một đời ngựa chiến, chinh chiến vô số, địa vị và danh vọng ở Nam Tần đều cực cao."

"Quan trọng là, người này suy nghĩ chu toàn, tác phong vững vàng, bởi vậy chúng ta ngàn vạn lần không thể lộ ra sơ hở."

"Thân vương điện hạ nói rất đúng."

Nghe nói như thế, nam tử ngồi trên thứ tọa bên cạnh Vĩnh Hành thân vương gật gật đầu.

Nam tử này mặt như quan ngọc, dung mạo tuấn tú, thoạt nhìn cũng chính là bộ dáng thanh niên, lại vuốt vuốt chòm râu, tăng thêm mấy phần cảm giác tang thương và dày nặng, phối hợp với một thân áo bào rộng tay, quả nhiên nho nhã thong dong, khí độ nổi bật.

Vị mỹ nam tử nói chuyện này là Vương Thất Chiêu, tộc trưởng của tiểu thiếu tộc trưởng hiện nay của Trường Ninh Vương thị, đích trưởng tôn của Vương Thủ Triết.

Hiện giờ tuy hắn chỉ là chức quan tứ phẩm chưởng lệnh Đại Càn nhưng lại là tâm phúc bên cạnh đế tử An, trường kỳ ở kinh thành giúp đỡ đế tử An xử lý các loại đại sự quốc gia, tương đương với đảm nhiệm chức vị thư ký lớn của đế tử An.

Cho dù ông ta mới hơn một trăm tuổi, tu vi còn cách Tử Phủ cảnh một đoạn, nhưng mọi người ở đây, cho dù là Vĩnh Hành thân vương cũng không dám khinh thường Vương Thất Chiêu.

Hắn chẳng những đại diện cho ý chí của Đế Tử An, mà còn đại diện cho ý chí của Trường Ninh Vương thị. Phương hướng trưởng thành mà Trường Ninh Vương thị sắp xếp cho hắn chính là con đường triều đình.

Cho dù không ai nói rõ ra, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, tương lai sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ tiếp nhận vị trí Định Quốc Công Dần Đạt lão tổ, trở thành tân Nội Các thủ phụ.

Tán đồng xong lời nói của Vĩnh Hành thân vương, Vương Thất Chiêu lại mở miệng bổ sung một câu: “Mộ Dung Khải Phong được Nguyên Hựu đại đế tín nhiệm, được ban đầy đủ binh quyền. Lần này xâm lấn Đại Càn ta, chỉ là chiến đoàn Kỳ Lân chiến đoàn vương bài của hoàng thất Nam Tần đều đến hai người, ngoài ra, quân đoàn chủ lực đến năm người, quân đoàn phổ thông mười người, quân đoàn Thi Khôi ba mươi người, thực lực quả thực không thể khinh thường.”

Tổng thể Nam Tần yếu hơn Đại Càn không ít, cả nước có thể xưng là vương bài chỉ có bốn chiến đoàn, quân đoàn chủ lực

chỉ có chín cái, hơn nữa còn phải phân ra một bộ phận hiệp phòng ở chiến trường ngoại vực.

Lần này phái ra quân đoàn đông đảo như vậy, có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

Nhưng bọn họ cũng có ưu thế, đó chính là quân đoàn thi khôi được luyện chế từ 【tội phạm chết chóc】. Chiến lực của thi khôi bình thường yếu hơn một bậc so với sĩ tốt bình thường, lại hung hãn không sợ chết, sĩ khí cao thấp không hề ảnh hưởng đối với bọn họ, có thể đánh đến một binh một tốt cuối cùng cũng không cần lui lại, trên thân thể còn mang theo thi độc, cho dù chết cũng là phiền toái.

Mà cái gọi là "tội phạm chết dẫm" của bọn họ, cũng bất quá chỉ là khoác lên một lớp da mà thôi.

Pháp luật Nam Tần nói cho cùng vẫn là phục vụ cho đại quý tộc, nào có nhiều tội phạm phạm tử hình như vậy? Để gom đủ số lượng thi khôi, bọn họ thường sẽ tập trung nô lệ không có nhân quyền lại, luyện chế ra rất nhiều thi khôi.

Loại chiến đoàn thi khôi này, cho tới nay đều làm cho trên dưới Đại Càn có chút đau đầu.

Cũng may luyện chế thi khôi cũng là có tiêu hao, nó không chỉ cần tiêu hao nhân khẩu, còn cần không ít tài liệu. Cho dù tài liệu thi khôi phổ thông sử dụng cũng tương đối bình thường, không tính là đắt, nhưng sau khi số lượng đi lên, vẫn là một khoản tiền tài cực lớn chi tiêu như cũ.

Hơn nữa, tài liệu cũng sẽ không tự nhiên xuất hiện, Âm Khuê Mộc phát triển cần thời gian, đào móc khoáng liệu thuộc tính âm cùng rèn đúc sơ bộ cũng cần có thời gian, trong ngắn hạn lượng lớn tài liệu tiêu hao còn dẫn đến giá cả tăng lên, thậm chí thi khôi luyện chế tốt theo thời gian trôi qua vẫn sẽ dần dần mục nát, dẫn đến sức chiến đấu giảm xuống… Dưới đủ loại nhân tố, cho dù là Thi Khôi quân đoàn cũng không có khả năng vô hạn bạo binh.

Nếu không, nếu có thể mấy trăm vạn hơn ngàn vạn đại quân luyện chế thi khôi, ngay cả Đại Càn cũng chỉ có thể co đầu rút cổ không ra.

“Thất Chiêu, ngươi và đế tử An vẫn luôn thần thần bí bí làm chiến thuật.” Thân vương Vĩnh Hành hỏi: “Có thể nói một chút yêu cầu cụ thể của lần phục kích này không? U Môn Lĩnh tuy địa thế hiểm trở, nhưng dựa vào lực lượng bộ đội phục kích đầu tiên của chúng ta, đối mặt với đông đảo quân đội Nam Tần như thế, chỉ sợ rất khó có thu hoạch.”

Vĩnh Hành thân vương hiểu rõ, lần này đội quân tiên phong chỉ huy cao nhất, trên danh nghĩa là Đốc quân thân vương như ông ta, nhưng trên thực tế thật ra là Vương Thất Chiêu. Chỉ là đế tử An sợ độ tuổi, tu vi, tư lịch không đủ, trấn không được người phía dưới mới khiến cho tân tấn thân vương như ông ta đến trấn tràng.

Sắp xếp chiến thuật cụ thể do Vương Thất Chiêu phụ trách.

“Chư vị, trận chiến này quan hệ trọng đại, nguyên lý cụ thể phương án tác chiến cũng tương đối phức tạp, vả lại tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Bởi vậy, chiến pháp chiến thuật vẫn luôn giữ bí mật.” Vương Thất Chiêu đứng lên, chắp tay tạ lỗi một vòng nói: “Đây là hành động bất đắc dĩ, mong chư vị rộng lòng tha thứ.”

“Vương chưởng lệnh không cần lo lắng nhiều.” Ba đoàn Thương Long đoàn Trường Ninh quận vương thấy thế vội vàng đứng lên, đáp lễ: “Chức trách của quân nhân chúng ta, một là nghe lệnh, hai là giữ bí mật. Mặc kệ là mệnh lệnh hoang đường, chỉ cần mệnh lệnh hợp pháp, cho dù phía trước là tử lộ, tướng sĩ chúng ta cũng chưa từng tiến lên.”

“Ninh quận vương chính là mãnh tướng chiến trường chân chính.” Vương Thất Chiêu nâng đối phương lên một câu rồi mới ngồi xuống trịnh trọng nói: “Căn cứ vào lợi ích toàn cục, ba đoàn Thương Long chúng ta, chiến đoàn Bạch Hổ, Tê Cừ chiến đoàn, ba chiến đoàn, trên danh nghĩa là thợ săn, kì thực chính là mồi nhử.”

“Mồi nhử?” Sắc mặt Ninh quận vương trầm xuống: “Một chiến đoàn vương bài, hai chiến đoàn chủ lực lại bị xem như mồi nhử?”

“Nếu không phải như thế, há có thể khiến Mộ Dung Khải Phong thèm ăn?” Vương Thất Chiêu lạnh nhạt nói.

“Nếu là ba đại chiến đoàn làm mồi nhử, vậy ai tới làm thợ săn đây?” Vĩnh Hành thân vương nhíu mày: “Kiếm Lĩnh Quan của Đại Càn chúng ta cách U Môn Lĩnh, khoảng cách thẳng tắp thì có sáu trăm dặm, hơn nữa đường núi khúc khuỷu khó đi, hành quân không dễ, thực tế cách ngàn dặm cũng không xa, từ Kiếm Lĩnh Quan điều binh vây săn, căn bản không kịp chứ?”

“Hai vị điện hạ bình tĩnh một chút, chớ vội.” Vương Thất Chiêu nói: “Bản thân U Môn Lĩnh này chính là một “hợ săn” khổng lồ.”

“Việc này nói từ đâu ra?” Vĩnh Hành thân vương hứng thú hỏi: “Chẳng lẽ, đây lại là chủ ý do Thủ Triết làm ra?”

Năm đó thời điểm cuộc chiến đế tử, Đức Hinh thân vương và Đức Thuận thân vương hai mạch đấu đến oanh oanh liệt liệt, nhưng trên thực tế đại bộ phận hoàng thất thân vương, cùng với đại lão trong kinh đều căn bản không có kết cục, mà toàn bộ hành trình bàng quan, Vĩnh Hành thân vương cũng giống như vậy.

Không phải bọn họ không muốn, mà là quốc sách và Long Xương đế không cho phép.

Quận vương còn tốt, thân vương, cùng với đại thiên kiêu như Vĩnh Hành thân vương, trong bóng tối đều có người của Long Xương đại đế theo dõi, không cho phép công khai nhúng tay vào cuộc chiến đế tử.

Nói trắng ra, bọn họ là người bỏ phiếu, là bình luận viên, về nguyên tắc là trung lập, một khi tự mình ra kết quả, sau khi có lập trường, sẽ không thể công bằng công chính được nữa.

Nhưng cho dù không tự mình tham dự, những chuyện xảy ra lúc ấy, ký ức của rất nhiều đại lão vẫn còn mới mẻ.

Từ sau khi vào kinh, Vương Thủ Triết đã đặt mông vào trong Tứ Quý Viên của Định Quốc công phủ, lại quấy cho toàn bộ đế đô long trời lở đất, thủ đoạn quả thực có chút kinh người.

Tư thế lật tay thành mây che tay thành mưa kia, cho dù là người đứng xem như Vĩnh Hành thân vương cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Phàm là có khả năng, Đại Càn phỏng chừng không có ai muốn đối đầu với Vương Thủ Triết.

“Thân vương điện hạ, nói tỉ mỉ việc này, vẫn là phải bắt đầu từ cuộc chiến đế tử.” Vương Thất Chiêu chắp tay, êm tai nói: “Cuộc tranh giành đế tử, đại biểu cho sự luân phiên của quyền lực cũ mới, cũng là lúc Đại Càn hỗn loạn và suy yếu nhất.”

“Vì phòng ngừa Nam Tần và Tây Tấn thừa cơ mà hành động, Vương thị chúng ta từ lúc đó đã bắt đầu nghiên cứu làm thế nào chống lại Nam Tần và Tây Tấn, cũng vì thế mà làm ra một chút chuẩn bị. Nam Tần và biên cảnh Đại Càn đi đường hòa hoãn, Tây Tấn và biên cảnh Đại Càn, chúng ta đều vẽ bản đồ tường tận, cũng nghiên cứu hoàn cảnh địa lý của mỗi nơi.”

“U Môn Lĩnh có vô số suối nước nóng nóng và rất nhiều gian nghỉ, gia gia ta phỏng đoán, phía dưới nó hẳn là một trụ nước nóng hoạt động. Bởi vậy từ mấy chục năm trước, chúng ta đã ủy thác cho tông thân của Lũng Tả Vương thị và Mạc Nam Vương thị tiến hành thăm dò sâu trong U Môn Lĩnh, tính toán ra mấy trụ nhiệt mỏng nhược…”

Vương Thất Chiêu nói một loạt.

Vĩnh Hành thân vương lại phát hiện, mỗi một chữ mà Vương Thất Chiêu nói ra ông ta đều hiểu được, nhưng khi kết hợp lại với nhau, ông ta nghe mà không hiểu.

“Tóm lại, Vương thị chúng ta đã sắp xếp xong xuôi, có thể dẫn bạo U Môn Lĩnh bất cứ lúc nào, để nơi này hóa thành biển lửa luyện ngục.”

Những lời này Vĩnh Hành thân vương nghe rõ.

Đến lúc này, hắn và những người khác ở đây cuối cùng cũng hiểu được chiến thuật lần này và sự sắp xếp của Vương thị.

Ánh mắt của Vĩnh Hành thân vương có chút phức tạp: “Không ngờ Vương Thủ Triết từ lúc tranh giành đế tử đã phòng bị sự tấn công liên thủ của Nam Tần và Tây Tấn, chẳng trách lúc trước Khang quận vương không phải là đối thủ của hắn.”

Hắn vốn tưởng thủ đoạn lúc trước Thủ Triết đối phó Khang quận vương đã đủ tinh diệu, không ngờ, thứ hắn nhìn thấy lại chỉ là một góc băng sơn.

Ninh quận vương lại nhíu mày không phục nói: “Cũng chỉ là may mắn mà thôi, trùng hợp giữa chúng ta và Nam Tần có một U Môn Lĩnh. Nhưng mà bên Tây Tấn thì không dễ ngăn cản.”

“Nếu sự tình đã đến tình trạng bây giờ, cũng không có gì phải giấu diếm.” Vương Thất Chiêu hai tay thu vào trong tay áo, nhàn nhạt nói, “Tây Tấn đích xác không có U Môn Lĩnh gì, nhưng chư vị đừng quên, lúc phụ vương Tông An ta bắt đầu từ cuộc chiến đế tử, chính là mở ra Vận Hà khổng lồ từ Tây Hải đi thông đế đô cùng Đạt Lạp Đại Hoang Mạc.”

“Bởi vì địa thế kênh đào này có nguyên nhân địa thế cao thấp cần xây dựng nhiều kho trữ nước lớn cùng đập nước Tây Hải và đập nước Tây Hải. Những đập nước và kho nước này ngoại trừ có thể khiến Đại Vận Hà thông suốt vận chuyển thì còn có công hiệu ngăn địch.”

“Chẳng qua kế hoạch này chỉ có thể hiệu quả một lần, bởi vậy đồng dạng là âm thầm tiến hành, tất cả mọi người cho rằng kế hoạch Đại Vận Hà chẳng qua là công trình dân sinh mà thôi.”

Vĩnh Hành thân vương nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc: “Bản thân vương vẫn là một trong những cổ đông của ‘Đạt Lạp Hoang liên hợp’, vậy mà không biết việc này?”

“Người biết việc này rải rác không có mấy, ngay cả bệ hạ cũng không rõ lắm.” Vương Thất Chiêu giải thích: “Gia gia của ta nói, bệ hạ có hiềm nghi rất lớn về việc mừng công, nếu để bệ hạ biết chúng ta có đòn sát thủ, tất nhiên sẽ không an phận, nói không chừng sẽ thừa dịp trước khi thoái vị gây ra chuyện.”

Khá lắm!

Vĩnh Hành thân vương tán thưởng không thôi nói: “Bổn thân vương khâm phục Thủ Triết gia chủ nhất chính là điểm này, ngay cả bệ hạ cũng dám chế nhạo bất cứ lúc nào. Không giống những tiểu bối hoàng thất như chúng ta, nhìn thấy ông ta giống như chuột thấy mèo vậy.”

“Cái này gọi là vô dục tức cương.” Vương Thất Chiêu nói: “Vương thị ta chỉ muốn kiên định phát triển gia tộc, trải qua cuộc sống an ổn thái bình, cũng không có dã tâm vấn đỉnh thiên hạ, càng không cần bệ hạ ban thưởng cái gì. Ngô thị cũng trung thành và tận tâm với Đại Càn, tuân theo mỗi một pháp kỷ pháp quy. Gián điệp đề cập, cũng là xuất phát từ suy tính đối với lợi ích tổng thể quốc gia. Mặc dù bệ hạ khó chịu, muốn tìm phiền toái, cũng tìm không ra.”

“Hơn nữa, cũng không có luật pháp nào của Đại Càn quy định, Đại Đế mặc dù phạm sai lầm, cũng không cho phép người ta nói, quốc chính sách mà hắn ban bố, cũng không cho phép thần tử nghị luận. Nếu như vậy, Đại Càn Ngô thị kéo theo một đám tử thế gia kiến quốc làm gì? Không bằng tự mình xây dựng thiên hạ đi.”

Đương nhiên, nói là nói như vậy, Vương Thủ Triết dám làm như vậy kỳ thật cũng có liên quan đến tính cách của Long Xương đại đế.

Đừng thấy lúc Vương Thủ Triết chế giễu hắn, Long Xương đại đế lần nào cũng nổi trận lôi đình, tuyên bố phải gây khó dễ cho Vương Thủ Triết, nhưng trên thực tế, Long Xương đại đế ngoài miệng cũng gọi hung hăng, trên thực tế chưa bao giờ ỷ vào thân phận đại đế lấy thế đè người, hoặc dựa vào giá trị vũ lực hiếp bách, cho dù thật sự tức giận cũng chỉ có thể phóng khí thế.

Long Xương đại đế thoạt nhìn tùy hứng, trên người cũng có rất nhiều tật xấu, nhưng trên quốc gia đại sự, hắn thật ra là tương đối có ranh giới cuối cùng.

Đại Càn Vương thị chính là ví dụ rất tốt. Tuy lúc lần trước cuộc chiến đế tử, Đại Càn Vương thị không đứng về phía Long Xương đại đế, Long Xương đại đế cũng luôn nhìn Đại Càn Vương thị rất khó chịu, nhưng trên thực tế, trong lúc Đại Càn Vương thị suy sụp, Long Xương đại đế vẫn âm thầm bảo vệ hai lần, nếu không, dưới sự chèn ép của Triệu thị, Đại Càn Vương thị sợ là đã sớm rơi ra tam phẩm.

Vĩnh Hành thân vương liếc mắt nói: “Nói thật dễ nghe, Thất Chiêu, ngươi còn không phải là chạy tới vị trí thủ phụ nội các hay sao? Biết bây giờ quyền quý Quy Long Thành xưng hô ngươi như thế nào không? Tiểu các lão, đúng rồi, ngươi chính là ‘Tiểu các lão’.”

Vừa nghe lời này, vẻ mặt của Vương Thất Chiêu lập tức trở nên có chút u oán: “Thân vương điện hạ chớ cho rằng ta rất nguyện ý. Đó là đế tử An nhất định phải lôi kéo gia gia của ta đi phụ chính, nhưng tính tình của gia gia ta… Hắn tình nguyện ở nhà làm ruộng, cũng là quyết không chịu đi trung tâm vòng xoáy quyền lực chịu tội.”

“Về sau, đế tử An khuyên không được, đành phải lui mà cầu cha ta đi. Nhưng cha ta lấy cớ nói Đạt Lạp Đại Hoang Mạc kiến thiết không thể bỏ dở nửa chừng, cự tuyệt sự mời chào của đế tử An… Sau đó, thấy đế tử An thủy chung dây dưa không ngớt, gia gia tính tới tính lui, cảm thấy trong đích trưởng mạch chỉ có ta vô dụng nhất, liền ném ta đến đế đô.”

Nói đến chỗ này.

Vương Thất Chiêu trong lòng vẫn có chút căm giận bất bình.

Tác dụng của hắn ở nhà không bằng gia gia và cha còn chưa tính, thậm chí ngay cả trưởng tử Vương An Nghiệp cũng không sánh bằng, trực tiếp bị gia gia sung quân đến đế đô qua loa tắc trách Tái đế tử An.

Đúng.

Qua loa tắc trách.

Lúc ấy gia gia chính là nói như vậy…

Ôi đáng thương, Vương Thất Chiêu ta đường đường là một tiểu thiếu tộc trưởng của Vương thị, tư chất bình thường, cũng chỉ là một đại thiên kiêu bình thường, năng lực cũng bình thường, trong đích trưởng mạch của gia tộc thì hắn là người có tiền đồ nhất, đời này cũng chỉ có thể qua loa làm phụ tá của nội các.

Ai ~ hắn thật sự là quá thất bại ~

“Kế hoạch thật tốt, Thủ Triết gia chủ đích thật là tính toán lợi hại.” Ninh quận vương vẫn có một số không phục nói: “Nhưng bất kể đại nguyên soái của quốc gia nào đều trấn thủ chiến trường ngoại vực, hơn nữa từng có kinh nghiệm chiến tranh.”

“Lấy U Môn Lĩnh này, địa thế vô cùng hiểm trở, vốn chính là một nơi thích hợp để phục kích. Lấy tính cách Nam Tần đại nguyên soái Mộ Dung Khải Phong trầm ổn cẩn thận, tất nhiên là sẽ lựa chọn sách lược thận trọng từng bước tiến lên. Ha ha! Thủ Triết gia chủ ở trong tranh đấu quyền mưu đích xác rất lợi hại, nhưng mà chiến trường có quy tắc chiến trường, muốn ở trong nhà quyết thắng ngoài vạn dặm, ha ha ha.”

Mấy tiếng ha hả của Ninh quận vương cũng thể hiện rõ sự ưu việt của quân nhân uy tín lâu năm.

Khó trách, đế tử An sẽ bảo Vĩnh Hành thân vương đến trấn tràng.

Tuy nhiên, mặc dù Vương Thất Chiêu ở trong đích trưởng mạch không đáng chú ý, nhưng cũng không phải là một người đơn giản.

Hắn lập tức cười thi lễ một cái nói: "Ninh quận vương thân là quân nhân, một là nghe lệnh, hai là giữ bí mật, mặc dù lại mệnh lệnh hoang đường, cứ việc tiến lên là được."

"Ngươi yên tâm, gia gia ta sẽ có biện pháp khiến Mộ Dung Khải Phong mất đi phương châm tác chiến trầm ổn cẩn thận. Đừng quên, ngươi là quân nhân, Mộ Dung Khải Phong cũng vậy."

Ninh quận vương khựng lại, hừ lạnh nói: "Thân là quân nhân, ta sẽ phục tùng quân lệnh hợp pháp của Vĩnh Hành thân vương, nhưng ta vẫn không tin, Mộ Dung Khải Phong sẽ từ bỏ sách lược tác chiến cẩn thận trước sau như một."

"Vậy thì rửa mắt chờ xem."

"Nếu thật sự làm được, Ninh quận vương ta sẽ đích thân đi Trường Ninh vệ, thỉnh tội với Thủ Triết gia chủ."

…

Mấy ngày sau.

Vương Thủ Triết kéo bước chân có chút phù phiếm về tới trong tiểu viện.

Liễu Nhược Linh quả thật càng ngày càng bá đạo và không nói lý, Vương Thủ Triết hắn từ đầu tới cuối chưa từng nghĩ tới chuyện nạp thiếp nhỉ?

Với cái nhìn của Vương Thủ Triết, nàng đã lâu không lộ diện, cố ý tìm cơ hội bù đắp lại…

Có một lão bà che giấu bá đạo như vậy, ngay cả một lão bà khác nhân cách ghen cũng ăn, tìm một tiểu thiếp trở về chẳng phải là cả ngày gà bay chó sủa sao?

Về phần ngày đó khi đánh nhau động tĩnh rất lớn… Các tộc nhân đã sớm quen trận chiến này, không thấy Vương Ly Tiên đều trốn đi sao?

“Lão tổ gia gia…”

Vương Thủ Triết trở về viện, mông còn chưa nóng, đầu sỏ gây nên lần trước Vương Ninh Hi liền hấp tấp chạy đến cửa: “Lão tổ gia gia ngài mau cứu ta, Thiên Hỏa chân nhân quấn lấy ta thật sự chịu không nổi.”

“Ta nói Vương Ninh Hi…” Vương Thủ Triết nhìn Huyền Tôn nhi bất tỉnh nhân sự của mình, lời nói thấm thía: “Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn thể nghiệm cuộc sống khác? Ví dụ như, giống như những nhân vật chính nhỏ sao chép bản chính bị đuổi ra khỏi nhà, gặp được kỳ ngộ dưới sự nghèo túng, từ nay về sau chân đạp Đại Đế, đấm vỡ Chân Tiên, vô số tiên tử ma nữ khóc lóc đòi gả cho nhân sinh đỉnh phong của ngươi?”

“…” Vương Ninh Hi.

Chương 47: Thần Thông cảnh đầu tiên của Vương thị

…

“Lão tổ gia gia, con sai rồi.” Vương Ninh Hi nhận sai thái độ cực nhanh: “Con không nên ở trước mặt mọi người nói người muốn nạp thiếp, làm chậm trễ kế hoạch của lão tổ gia gia, sau này con nhất định lén nói chuyện.”

Vương Ninh Hi từ nhỏ sinh sống trong gia đình ấm áp hạnh phúc, căn bản đối với những nội dung trong bản sao nhỏ căn bản không có hứng thú gì. Trên thế giới này, tán tu thật sự quá khó lăn lộn.

Với Đại Càn mà nói, tán tu có thể lăn lộn đến Tử Phủ cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một người đều là đi đại khí vận.

Về phần tán tu Thần Thông cảnh, thật có lỗi, cả Đại Càn cũng không có lấy một người.

Tiên Triều có vài tán tu Thần Thông cảnh, nhưng mà lại tiến thêm một bước không có khả năng, cuối cùng hoặc là gia nhập một thế lực nào đó, hoặc là tự mình thành lập gia tộc trở thành lão tổ tông.

“Được rồi được rồi, ngươi vẫn nên nói về Thiên Hỏa chân nhân đi.” Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn Vương Ninh Hi nói: “Lão nhân gia ông ta đến Vương thị chúng ta làm khách, nhìn trúng huyết mạch Ly Hỏa của ngươi muốn ngươi làm đồ đệ, đây cũng là chuyện tốt nhỉ? Vì sao đau đầu? Chẳng lẽ ngươi còn xem thường tu sĩ Thần Thông cảnh của người ta?”

“Lão tổ gia gia, tình huống cũng không phải như vậy.” Vương Ninh Hi thở dài nói, “Ta ở Tàng Kinh các của gia tộc tìm hai bộ công pháp Ly Hỏa trung phẩm và Nguyên Thủy công pháp phổ thông, sau khi thử một chút, phát hiện vô luận là đơn tu Hỏa hệ hay là Thủy hệ, chẳng những tiến độ chậm chạp, còn có thể làm cho kinh mạch căng phồng đau đớn không thôi.”

“Về sau ta lại thử học kỹ năng nhất tâm nhị dụng, hai loại công pháp đồng thời tu luyện. Ngược lại là có hiệu quả, nhưng

tiến độ vẫn không quá lý tưởng, hơn nữa mỗi lần tu xong còn phải tốn thời gian dung hợp hai loại huyền khí thành Lãnh Diễm Huyền Khí.”

“Dưới tình huống bất đắc dĩ, ta chỉ cần nghiên cứu và kết hợp các loại công năng mới trên cơ sở hai loại công pháp… Trước mắt đã có chút hiệu quả sơ bộ, ta đặt tên nó là 【Lãnh Diễm Quyết】, ta hi vọng trong tương lai từng bước hoàn thiện Lãnh Diễm Quyết, bởi vậy bái Thiên Hỏa chân nhân làm sư một chút ý nghĩa cũng không có.”

Vương Thủ Triết giật mình nhìn Vương Ninh Hi, hắn biết tiểu tử này từ nhỏ đã thông minh, không ngờ còn có thể tự mình nghiên cứu ra công pháp.

Nghiên cứu và cân nhắc của công pháp là một chuyện cực kỳ phức tạp và nguy hiểm, một khi làm không tốt sẽ dễ tẩu hỏa nhập ma, thậm chí hình thành tình huống ác liệt như kinh mạch bạo liệt khí hải bị phế.

Có điều, Vương Thủ Triết nghĩ lại, kinh mạch khí hải hiện tại của Vương Ninh Hi sau khi lần lượt tái tạo trở nên rộng lớn chắc chắn dị thường, muốn nổ tung cũng không dễ dàng. Huống chi, trong nhà còn lấy hắn và Ly Tiên, bạo kinh mạch bao nhiêu lần đều có thể cứu được.

Có điều kiện thử sai như vậy, Vương Ninh Hi nghiên cứu phát minh công pháp cũng chưa chắc không có khả năng.

“Ngươi nghiên cứu phát minh và nghiên cứu công pháp, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc bái sư.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Thiên Hỏa Chân Quyết của nhất mạch Thiên Hỏa chân nhân, là công pháp hỏa hệ cực kỳ thuần khiết, rất có lợi cho việc ngươi không ngừng hoàn thiện Lãnh Diễm Quyết trong tương lai. Ngoài ra, Vương thị và Diễn Thủy Chân Quyết mà Trần thị cùng có, ngươi cũng có thể nghiên cứu một phen.”

“Tương lai có cần thiết tiếp nhận truyền thừa thần thông chân chính của hai bên tạm thời không đề cập tới, ít nhất bản đầu của hai bộ công pháp, cũng có thể cho ngươi tham khảo trước Tử Phủ cảnh.”

“Vâng, lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn quyết định bái Thiên Hỏa chân nhân làm sư phụ. Mặc dù đẳng cấp của chân nhân có hơi thấp, nhưng cuối cùng lão tổ gia gia nói, vậy thì góp vui một chút đi.

Bất quá cá tính Ninh Kham không tệ, nếu như bái Thiên Hỏa chân nhân làm sư phụ, đối với hắn mà nói tự nhiên là một ngày làm sư cả đời làm cha.

Nếu cho Thiên Hỏa chân nhân nghe được tâm tư này, đảm bảo sẽ tức giận đến hộc máu ba lần, sau đó lại cao hứng bừng bừng tiếp nhận.

…

Cùng lúc đó.

Huyết sắc Lê Minh Thánh Điện.

Trải qua một đoạn thời gian tháo dỡ, vách tường của Lê Minh Thánh Điện huyết sắc hiện giờ bị thiếu một khối, một khối phía Tây thiếu một khối, một bộ phận địa phương còn có dấu vết trận pháp lưu lại sau khi dỡ bỏ, giống như bị mù, thoạt nhìn cực kỳ có vướng bận quan sát.

Tuy nhiên, các thành viên đội tháo dỡ của Vương thị lại đối với việc này coi như không thấy, vẫn mỗi ngày đều nhiệt tình mười phần. Dưới sự chỉ huy của Cơ Vô Trần, bọn họ dựa theo trình tự tháo dỡ từng khối “Thảng linh tinh phục hợp” trên mặt tường, bởi vì liên quan đến trận pháp, mỗi một viên gạch đều cần không ít thời gian, nhưng bọn họ vẫn làm không biết mệt.

Mỗi lần tháo xuống một khối, liền có nhân viên chuyên môn viết dấu hiệu, đăng ký vào trong danh sách, sau đó cẩn thận từng li từng tí để vào trong rương gỗ cố ý định chế ra, xung quanh kê lót nền, kín kẽ kẹt lại.

Gom đủ mười khối, một rương gỗ đầy, lập tức có người vận chuyển nó ra khỏi Thánh Điện, cất giữ trong toa xe chuyên môn vận chuyển hàng hóa quý giá của Vương thị.

Toàn bộ quá trình giống như con kiến dọn nhà, ngay ngắn trật tự.

Đúng lúc mọi người làm tốt khí thế ngất trời, một bóng người mặc trường bào màu xanh từ ngoài điện đi vào.

Bóng người kia dung mạo như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, chỉ là trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng vẻ mỏi mệt, cũng không biết là gặp chuyện gì.

“Công tử An Tín, ngài lại tới câu thông với Xích Mi ma sứ?” Quản sự hiện trường nhìn thấy hắn, vội vàng nhiệt tình đi tới chào hỏi hắn.

Những người khác ngoại trừ những người trên tay có việc không tiện, cũng lập tức đứng thẳng thân thể, từ xa xa hành lễ thăm hỏi hắn.

Thân là công tử đích trưởng mạch của Vương thị, tuy danh vọng của Vương An Tín không bằng anh trai hắn, nhưng bởi vì quản sự thực tế quản nhiều, được thái gia gia sai phái cũng nhiều, trong nội bộ Vương thị cũng tích lũy được uy vọng không tầm thường.

Cho dù không phải thuộc hạ trực hệ, mọi người cũng kính trọng hắn từ tận đáy lòng.

“Ừm. Các ngươi bận rộn đi, không cần để ý đến ta.” Vương An Tín khoát tay áo, thuận miệng dặn dò vài câu rồi đi vào sâu trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc.

Bên trong lại có một căn phòng nhỏ hẻo lánh, Đại Tuyết Nhi để lại khí linh phân thân ở đó.

Tiến vào phòng nhỏ, phân thân Khí Linh liền trước tiên phân biệt thân phận của Vương An Tín, sau đó dùng thanh âm máy móc khắc cứng báo cáo: “Vương An Tín công tử tôn kính, căn cứ yêu cầu của ngài tiến hành báo cáo hàng ngày. Trước mắt tổng thể của bình minh thánh điện bỏ đi 558泼泼泼, trong đó tiến độ tháo dỡ của đại sảnh Chinh Thất 73.23%, tiến độ phá hủy từ hành lang 585,6%, tiến độ tháo dỡ đồ đạc phòng bí mật giảm 2.52%, phá hủy tiến độ phòng ấp nở 32%…”

Tiến độ tháo dỡ phòng nghiên cứu và phòng ấp trứng chỉ có một chút, Vương thị vẫn thiếu trận pháp sư lợi hại.

Vương An Tín nằm vào ghế sô pha, trong lòng không nhịn được lẩm bẩm.

Làm di tích Chân Tiên, phòng nghiên cứu cùng ấp trứng của Huyết Tôn Giả tự nhiên cũng có rất nhiều cách, phá ra còn

phiền toái hơn đại sảnh nhiều. Tuy tu vi trận pháp của Cơ Vô Trần tiền bối rất mạnh, mở ra vẫn có chút miễn cưỡng, thường cân nhắc rất lâu mới có thể xác nhận bước tiếp theo.

Mặc dù tiền bối Cơ Vô Trần nói lần này mình được lợi không nhỏ, cho nên tạo nghệ trận pháp đã có sự tăng trưởng rất lớn, nhưng kỳ thật điều này cũng bại lộ khuyết điểm của Vương thị.

Trận Pháp sư quá ít.

Mặc dù mấy năm nay Vương thị vẫn luôn nỗ lực bồi dưỡng nhân tài các ngành các nghề, nhưng người có thiên phú trận pháp sư thật sự khó tìm, hiện giờ cũng chỉ có anh trai Vương An Nghiệp có tu vi trận pháp xem như khá lợi hại, thậm chí còn lợi hại hơn một chút so với lão tổ mỉm cười của Ánh Tú Lư thị, nhưng vẫn không cách nào so sánh với Cơ Vô Trần tiền bối.

Dùng thực lực trận pháp của hắn, bố trí một chút trận pháp bình thường, hoặc là Tụ Linh đại trận nhỏ một chút còn được, nhưng muốn giải trận pháp trong di tích Thần Võ này, lại còn kém xa.

Xem ra, vẫn phải đề nghị thái gia gia bồi dưỡng thêm đại trận pháp sư, bồi dưỡng thêm một ít trận pháp sư cho mình. Bằng không sau này gặp phải di tích, cũng không thể lần nào cũng làm phiền Cơ Vô Trần tiền bối được. Lão nhân gia chỉ có một mình, cũng bận rộn không nổi a.

Ai ~ Nhâm Trọng mà Đạo Viễn a.

Nhớ tới hôm nay còn phải tiếp tục mài Xích Mị Ma Sứ, Vương An tự tin điều chỉnh một tư thế thoải mái, lúc này mới thở dài nói: “Khí linh, giúp ta kết nối Xích Mị Ma Sứ.”

“Vâng.”

Phân thân khí linh hóa thân đáp một tiếng, lập tức trên đỉnh gian phòng liền sáng lên hồng quang. Một lát sau, thanh âm khí linh vang lên lần nữa.

“Tín hiệu đã kết nối. Vương An Tín công tử tôn kính, ngài có thể bắt đầu trò chuyện với Xích Mị Ma Sứ rồi.”

Vương An Tín nhéo nhéo mi tâm, thở dài, mở miệng nói với đối diện: “Xích Mị tiền bối, tối hôm qua ngủ ngon không?”

“Là ngươi?” Mị Ma Sứ và Vương An Tín đối thoại nhiều lần như vậy, đã vô cùng quen thuộc với giọng nói của hắn, giờ phút này lại nghe được giọng nói của hắn, hai mắt không khỏi tỏa sáng: “Thế nào? Vương Thủ Triết đã đồng ý chưa?”

Ngữ điệu của nàng có chút gấp gáp, hiển nhiên ôm chờ mong vào kết quả.

“Tiền bối yêu cầu ta đã chuyển cáo với thái gia gia, nhưng… không có gì bất ngờ xảy ra, thái gia gia từ chối. Ông ấy nói mình cũng không chuẩn bị nạp thiếp, ngài nên đổi điều kiện khác đi.” Vương An Tín lặng lẽ thở dài.

Xích Mị Ma Sứ này làm sao lại nghĩ không thông như vậy chứ? Điều kiện gì không tiện nói ra, thế nào cũng phải nói đến cái chết nhất?

“Làm sao có thể?” Xích Mị Ma Sứ khó có thể tin, ngữ điệu cũng dồn dập vài phần: “Chẳng lẽ ngươi không nói cho hắn, bổn ma sứ nguyên âm chưa mất, nạp ta làm thiếp, tu vi của hắn ít nhất có thể trực tiếp tấn thăng hai tiểu cấp độ, nếu như vận khí tốt, không tới hai trăm năm, ta có thể khiến hắn tấn cấp Thần Thông cảnh. Đây chính là Thần Thông cảnh! Cho dù Vương thị các ngươi có quan hệ tốt với Long Xương đại đế, cũng không thể chống lại được sự cường đại của mình chứ?”

“Xích Mị tiền bối, ngài không hiểu nhiều về tình huống của Vương thị ta.” Vương An Tín không nói gì: “Vương thị ta không thiếu đại thiên kiêu, bản thân thái gia gia ta là kỳ tài ngút trời, sớm đã là tuyệt thế thiên kiêu. Cho dù tu luyện từng bước một, hắn cũng chưa chắc cần đến hai trăm năm thăng cấp Thần Thông cảnh. Chút chỗ tốt này của ngài đối với hắn mà nói cũng không có gì hấp dẫn.”

“Cái gì?”

Xích Mị Ma Sứ sửng sốt.

Trước đó nàng ta cảm thấy Vương Thủ Triết trông có hơi trẻ quá, nhưng cũng chỉ cho rằng Vương thị có tiền, nỡ đập tiền mua tài nguyên tu hành tốt nhất mới tu luyện nhanh hơn một

chút. Lại không ngờ Vương Thủ Triết lại là tuyệt thế thiên kiêu!

Điều này vượt quá dự tính của nàng.

Cho dù là ở Ma Triều, tuyệt thế thiên kiêu đều có địa vị cực cao, là nhân vật được mọi người ủng hộ. Ở trong Chân Ma điện, có một số thiên kiêu tuyệt thế Tử Phủ cảnh có trưởng bối làm chỗ dựa, thậm chí có thể tùy tiện sai sử Thần Thông cảnh.

Ngữ khí của nàng lập tức yếu đi: "Cho dù như vậy, nạp ta làm thiếp hắn cũng không chịu thiệt! Dù sao ta cũng là một Thần Thông cảnh, nếu không như thế, chẳng lẽ hắn có thể yên tâm dùng ta?"

Cũng không thể trách nàng thủy chung níu lấy chuyện nạp thiếp không buông, thật sự là nàng quán tính tư duy chính là như thế.

Ở Chân Ma Điện, nếu như một vị đại nhân vật nào đó muốn lôi kéo sai sử nữ tu của Xá Nữ Âm Ma nhất mạch các nàng, đều là trực tiếp nạp thiếp. Mà nữ tu nhất mạch của các nàng, đi theo ai, chính là người đó.

Đây cũng coi như là một quy tắc ngầm.

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: "Hay là, đề nghị lần trước của ngươi, ta cũng có thể suy nghĩ một chút. Tuy rằng tu vi của ngươi hơi yếu một chút, nhưng tiềm lực cũng không tệ, ta cũng có thể góp sức một chút."

Đề nghị lần trước?

Vương An Tín vừa nghe xong lời này mặt liền đen lại, nhịn không được lại nghĩ tới trải nghiệm đau đớn tối hôm qua.

Lần trước khi hắn liên lạc với Xích Mị Ma Sứ không có phòng bị, cũng không biết là người nào thất đức, đem lời của hắn thuật lại cho lão bà Công Dã Tiêm Xảo của hắn, kết quả lão bà của hắn lại ngàn dặm xa xôi giết đến Long Trạch bên này, chuyện sau này, một lời khó nói hết…

Bỏ đi bỏ đi. Không nhắc tới cũng được.

Hắn hít sâu một hơi, tận tình khuyên bảo nói: "Tiền bối, ta khuyên ngươi nên bỏ ý nghĩ này đi. Vương thị chúng ta từ

trước đến nay đều là nữ tử có thể chống đỡ nửa bầu trời, không hứng nạp thiếp. Nơi này cũng không phải Ma Triều, chúng ta sẽ không bởi vì ngài tu luyện công pháp của Xá Nữ Âm Ma Nhất Đạo, nên nhớ đến nguyên âm của ngài. Ngài coi như mình là cường giả Thần Thông Cảnh bình thường là được rồi."

Nói xong, hắn cũng không để cho Xích Mị Ma Sứ có cơ hội nói chuyện nữa, trực tiếp thay đổi chủ đề: "Ta vẫn là đến cùng ngài nói một chút đãi ngộ mà chúng ta có thể cho ngài đi."

"Dựa theo quy củ thái gia gia định ra, chỉ cần ngài đáp ứng trở thành cung phụng của Vương thị chúng ta, liền có thể hưởng thụ cung dưỡng tư kim ba vạn tiên tinh hàng năm, ngoài ra, đan dược, linh nhục linh sơ vân vân tiêu hao hàng ngày cũng sẽ do Vương thị chúng ta cung cấp. Ngoài ra, dựa vào thân phận cung phụng của Vương thị ta, ngài còn có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý trong các ngành sản nghiệp do Vương thị quản lý, bất kể là vật phẩm mua bán, hay là nhàn nhã giải trí, đều có chiết khấu, một số sản nghiệp còn có hạn mức miễn phí, so với ngài làm công ở Vương thị có lợi hơn nhiều."

"Xét thấy trước mắt Vương thị chúng ta còn chưa có cung phụng Thần Thông cảnh, ngài là người đầu tiên, còn có thể hưởng thụ quyền ưu tiên hàng đầu. Linh bảo Thần Thông trong bảo khố của gia tộc, linh quả cao phẩm, bảo vật nâng cao tư chất vân vân, chỉ cần điểm cống hiến trên tay ngài đầy đủ, ngài đều có thể chọn trước."

"Đương nhiên, sau khi trở thành cung phụng, ngài vẫn có thể ở đại điện nhiệm vụ của Vương thị chúng ta nhận nhiệm vụ để kiếm điểm cống hiến, điều này không xung đột với việc cung cấp cho ngài."

"Ngoài ra, sau khi ngài trở thành cung phụng, tuy rằng cần phải tiếp nhận nhiệm vụ gia tộc điều động, nhưng những nhiệm vụ kia cũng sẽ cho một ít điểm cống hiến, ngài sẽ không chịu thiệt. Nếu thật sự cảm thấy nguy hiểm, ngài cũng có thể cự tuyệt."

Vương An Tín nói một tràng dài.

Xích Mị Ma Sứ nghe mà ngây ngẩn cả người: "Những đãi ngộ này cung phụng nào cũng có?"

“Đó là đương nhiên.” Vương An Tín khẳng định trả lời: “Đây đều là quy củ do Thái gia gia định ra từ mấy chục năm trước, ai tới cũng như nhau.”

Xích Mị Ma Sứ trầm mặc một hồi.

Nhiệm vụ của Vương thị, giá trị cống hiến dễ kiếm cỡ nào, nàng đã tận mắt nhìn thấy.

Có định mức cung cấp, còn có thể tự mình cày nhiệm vụ kiếm điểm cống hiến, nếu nàng thật sự đầu nhập vào Vương thị, có thể ngay cả một trăm năm cũng không dùng được, có thể mua được một món linh bảo Thần Thông chất lượng cao.

Hơn nữa, có sự nuôi dưỡng của Vương thị, quá trình tích lũy tiền cũng không làm chậm trễ việc tu luyện của nàng.

Đây là chuyện trước kia nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Phải biết rằng, Chân Ma điện tuy rằng cường đại, nhưng tài nguyên cũng có hạn. Đại thiên kiêu như các nàng muốn có đủ tài nguyên tu hành thì phải ôm chặt bắp đùi đại lão Lăng Hư cảnh. Mà có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên, đều phải xem tâm tình của đại lão.

Cho nên, vì đạt được tài nguyên, các nàng thường xuyên phải làm rất nhiều chuyện không liên quan đến tu hành, ví dụ như hầu hạ sư tôn, ví dụ như khúm núm lấy lòng các Ma Quân đại nhân Lăng Hư cảnh khác, ví dụ như tìm cho mình một đại lão đáng tin cậy gả mình đi…

Nói một ngàn câu một vạn chẳng qua chỉ vì hai chữ “tài nguyên” mà thôi.

Nếu như có thể, chẳng lẽ nàng thật sự cam tâm tình nguyện làm thiếp cho người ta? Lúc trước sở dĩ cố ý muốn làm tiểu thiếp cho Vương Thủ Triết, chẳng qua là theo bản năng muốn thêm một tầng bảo đảm mà thôi.

Nàng lớn lên trong hoàn cảnh mạnh được yếu thua ở Chân Ma điện, chỉ là bản năng không muốn tin tưởng, sẽ có loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này mà thôi.

Nhưng trước mắt, nàng ta bị nhốt ở chỗ tránh nạn, vốn không còn lựa chọn nào khác, dưới tình huống như vậy, Vương thị

cũng hoàn toàn không có lý do gì cố ý làm ra điều kiện hậu hĩnh lừa gạt nàng ta.

Nếu như Vương thị mặc kệ nàng, rất có thể nàng sẽ bị nhốt ở chỗ này, cho đến khi thọ nguyên kết thúc. Cái này thật là đáng sợ!

Suy nghĩ mãi, Xích Mị Ma Sứ vẫn không nhịn được dụ hoặc, gật đầu: "Tốt. Ta tạm thời tin các ngươi một lần. Ta có thể đem toàn bộ tin tức Chân Ma điện ta biết toàn bộ nói cho các ngươi, ta còn biết sư… nhược điểm của Âm Xà Ma Cơ, còn có đặc điểm công pháp của Huyết Đồng ma quân. Ta nghĩ, Vương thị các ngươi hiện tại hẳn là rất cần những thứ này."

"Không phải 'Vương thị' của các ngươi, là 'Vương thị chúng ta'." Vương An Tín nhắc nhở nàng.

"Được." "Vương thị chúng ta" Xích Mị Ma Sứ biết nghe lời.

Vương An Tín hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Tin tức của Âm Xà Ma Cơ và Huyết Đồng Ma Quân không vội, có thể chậm trễ nói sau. Hiện tại, tiền bối hãy dùng phương thức liên lạc giữa ngài và Âm Xà Ma Cơ trước, cùng với tin tức cần dùng đến để nói cho chúng ta biết đi. Điều này tương đối quan trọng."

Phương thức liên lạc? Mật ngữ?

Xích Mị Ma Sứ trong lòng cả kinh, theo bản năng đã nhận ra không đúng.

Rốt cuộc Vương thị này muốn làm gì?

Nhưng mà, đến tình trạng bây giờ, đã không cho phép nàng do dự nữa. Cắn răng, nàng bất chấp tất cả: "Phương thức liên lạc với Âm Xà Ma Cơ là…"

Trong phòng nhỏ, Vương An Tín tinh thần phấn chấn, nhanh chóng ghi chép lại. Tâm trạng của hắn cũng không khỏi có chút sung sướng, Vương thị cuối cùng đã có cung phụng Thần Thông cảnh đầu tiên, nội tình của Vương thị lại tăng lên một đoạn.

Có điều, Vương An Tín tin tưởng, tương lai Thần Thông cảnh của Vương thị sẽ càng ngày càng nhiều.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Võ trang Vương thị xin quận thủ phủ Lũng Tả quận được biên chế ra.

Thông thường mà nói, thế gia đều sẽ lấy hình thức tộc binh và gia tướng để gia tăng lực lượng vũ trang, nhưng đây cũng không thuộc về biên chế vũ trang chính thức của Đại Càn, càng tương tự với hình thức tư binh.

Tư binh có chỗ tốt của tư binh, nhưng mà ở phương diện phát triển của chiến đoàn cũng sẽ gặp phải bình cảnh. Một là không có quân lương của quốc gia trợ cấp, hai là không có danh phận phiên hiệu đứng đắn, mặc dù lập công cũng không có công huân gì. Ba là một khi quy mô tư binh quá lớn, dễ gây phiền toái cho gia tộc, ít nhất ảnh hưởng chỉnh thể cũng không dễ nghe.

Dưới tình huống bình thường, thế gia không thể tự mình thành lập quân đoàn chính quy.

Nhưng trong luật pháp Đại Càn, một khi gặp phải quốc chiến, hoặc là tình huống ác liệt nguy hại Đại Càn xuất hiện, thế gia có thể tổ chức 【Dân binh hương dũng】 thủ vệ quốc gia và nhân tộc.

Mặc dù bây giờ quốc chiến còn chưa đánh nhau, nhưng danh nghĩa đã có.

Bởi vậy Vương thị dứt khoát xin một biên chế phiên hiệu 【dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị】, thành lập một đội ngũ dân binh chính quy, biên chế đầy là năm nghìn hai trăm người, bộ phận thuế thu của Lũng Tả quận và Trường Ninh vệ sẽ lấy một nửa quân lương của 【quân đoàn phổ thông】 để cấp dưỡng.

Thông thường mà nói, quân lương một năm của một quân đoàn bình thường và tổng số cấp dưỡng, cộng lại là ba mươi vạn càn kim, tức là hàng năm binh đoàn Trường Ninh Vương thị có thể hưởng dụng mười lăm vạn càn kim trợ cấp quân lương.

Về phần phần còn lại, phải do Vương thị nghĩ biện pháp.

Sau khi có biên chế của dân binh đoàn chính quy, Vương thị bắt đầu trưng binh trong phạm vi Trường Ninh vệ, chủ yếu phụ trách cho Vương An Nghiệp.

Đối tượng trưng binh chủ lực là gia tướng tộc binh của Vương thị, cùng với tất cả 【 dân bản địa 】 định cư ở Trường Ninh vệ không dưới ba đời, ý tứ chính là muốn gia nhập 【 binh đoàn Trường Ninh Vương thị 】, ít nhất thái gia gia di chuyển định cư ở Trường Ninh vệ.

Trên quảng trường trung tâm Tân Bình trấn, đây là điểm trưng binh chủ yếu.

Vương An Nghiệp là chủ quan trưng binh mặc một bộ quan giáp tướng, ngồi nghiêm chỉnh trên vị trí chủ tướng giám sát toàn bộ quá trình trưng binh.

Mà cùng lúc đó, Long Xương đại đế rảnh rỗi không có việc gì làm trên cánh tay đeo huy chương Hồng Tụ, một lần nữa hóa trang thành một lão tướng quân, công khai giám sát bên cạnh Vương An Nghiệp: “An Nghiệp tiểu tử, đời này trẫm chinh chiến vô số, kinh nghiệm hành quân đánh giặc không ai có thể so sánh.”

“Nếu không phải thằng nhãi Vương Thủ Triết kia không cho phép ta lên tiền tuyến, cần gì phải làm ra quá nhiều mánh khóe, cho trẫm mười vạn đại quân là có thể giết đến Nam Tần quốc đô. Cho nên, chuyện trong quân đội này ngươi vẫn phải thỉnh giáo trẫm.”

Vương An Nghiệp là tiểu bối Vương thị mà Long Xương đại đế thích nhất, thái độ đối với hắn ta và Vương Thủ Triết khác nhau một trời một vực.

“Đại đế gia gia.” Vương An Nghiệp truyền âm trả lời, “Chỉ là tổ chức một dân binh đoàn mà thôi, không cần ngài tự mình ra ngựa lo liệu?”

“Vương Thủ Triết gần đây không cho ta đi xa nhà, cái này không phải là vì quá nhàn rỗi sao, thật vất vả mới làm được việc đứng đắn, trẫm đương nhiên không thể bỏ qua.” Long Xương đại đế cười ha hả trả lời: “Đúng rồi, lần này dân binh đoàn của các ngươi chất lượng phải cao một chút, dù sao Vương thị các ngươi có tiền, ít nhất phải đấu với nhóm chủ lực

【 Bạch Hổ 】 Chu Tước】 kia chứ? Nếu làm ra đoàn hậu cần mới gọi là mất mặt.”

Quân lương của chiến đoàn chủ lực được bồi dưỡng và chi tiêu khoảng chừng tám mươi vạn càn kim.

Long Xương đại đế tất nhiên là có ý kiến hay, trong vệ thuế và quận thuế chỉ cần trả giá mười lăm vạn càn kim là có thể nuôi ra một chiến đoàn chủ lực, số tiền còn lại đều để cho Vương thị có tiền đào ra, đây chính là chuyện tốt lợi nước lợi dân.

“Ừm.” Vương An Nghiệp gật đầu đồng ý nói: “Ý của thái gia gia ta cũng là như thế, nếu Vương thị ta muốn xây dựng binh đoàn dân chúng, cũng không thể ngưỡng cửa quá thấp.”

Lúc này, số người báo danh tụ tập bên ngoài quảng trường càng ngày càng nhiều, đội tuần tra và các gia tướng tộc binh Vương thị đang giữ gìn trật tự.

Vương An Nghiệp đứng dậy, cao giọng nói: “Thời gian đã đến, ta tuyên bố 【 Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị 】 chính thức thành lập, bắt đầu công khai, công bằng, công chính dưới nguyên tắc công chính, trưng binh ra ngoài.”

“Điều kiện thứ nhất, từ đời thứ ba Trường Ninh vệ trở lên, đồng thời bắt đầu từ thái gia gia không có ghi chép phạm tội.”

“Điều kiện thứ hai, binh lính bình thường phải có giấy chứng nhận tốt nghiệp giáo dục sơ cấp của Vương thị.”

Hiện trường lập tức xôn xao một mảnh, điều kiện thứ nhất còn tốt, dù sao đây là dân binh đoàn địa phương của Trường Ninh vệ, dù sao cũng phải ưu tiên cư dân bản xứ.

Điều kiện thứ hai đã biến thái rồi, giấy chứng nhận tốt nghiệp giáo dục sơ cấp của Vương thị khó như thế nào? Cho dù Long Xương đại đế không học tập một lần cũng tuyệt đối không đậu được.

“Yên lặng nghiêm túc.” Vương An Nghiệp nghiêm túc nói: “Chúng ta 【 Trường Ninh Vương thị danh binh đoàn 】 là một đội quân có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, bây giờ nền giáo dục nền tảng của Vương thị sớm đã phổ cập, ngay cả giấy chứng nhận tốt nghiệp giáo dục sơ cấp cũng không có, làm sao có thể đảm nhiệm một sĩ tốt ưu tú?”

Sau khi chấn nhiếp hiện trường.

Vương An Nghiệp tiếp tục nói: “Ngoài ra, chính là cơ chế tuyển chọn của sĩ tốt bình thường. Từ ba mươi lăm tuổi trở xuống, tu vi Luyện Khí cảnh. Cũng chưa từng dùng qua Tôi Huyết Đan và Tẩy Tủy Đan, tức có huyết mạch Hạ phẩm Ất đẳng và Giáp đẳng, những người vượt qua kiểm tra ý chí lực, phẩm tính, sẽ được ưu tiên trúng tuyển làm sĩ tốt bình thường, hơn nữa quân đội sẽ phân phối Tôi Huyết Đan và một viên Tẩy Tủy Đan, cùng với tài nguyên tu luyện tương ứng.”

“Cái gì?” Long Xương đại đế thân rồng chấn động, giật mình nhìn Vương An Nghiệp: “Bộ tài nguyên này, e là sẽ đạt tới trung phẩm Đinh đẳng hoặc Bính đẳng chứ? Cái này cái này, đây vẫn chỉ là sĩ tốt bình thường? Vậy cấp quan quân các ngươi là như thế nào?”

Nhân vật như vậy, chỉ cần tài nguyên dồi dào và hợp lý, Linh Đài cảnh hậu kỳ cũng không khó, thậm chí nếu bất kể chi phí, rất có xác suất thăng cấp Thiên Nhân cảnh.

“Kế hoạch của chúng ta là như vậy, sau khi đội trưởng tầng dưới chót tăng lên huyết mạch, tối thiểu cũng phải là tiểu thiên kiêu Ất đẳng Giáp đẳng. Cấp bậc đại đội trưởng, hẳn là phải thiên kiêu mới có thể đảm nhiệm, mười ba vị thống lĩnh chiến doanh, phải do đại thiên kiêu đến đảm nhiệm. Về phần chiến đoàn trưởng, dù sao cũng phải tuyệt thế mới được.”

Phải vậy chứ.

Tiếng vang trong đầu Long Xương đại đế ong ong, cái gì gọi là tuyệt thế mới được chứ? Ngươi mẹ nó nói đùa cái gì vậy? Một binh đoàn hương dũng dân địa phương này, đối với chủ lực chiến đoàn của Đại Càn đã rất quá đáng rồi, ngươi đây là muốn ngay cả chiến đoàn vương bài Đại Càn cũng giẫm dưới lòng bàn chân à?

“Bệ hạ, ngài không phải nói muốn tận khả năng làm cao một chút sao?” Vương An Nghiệp nói, “Thái gia gia ta nói, nếu muốn làm cao một chút, dứt khoát bố trí đối với chiến đoàn thời kỳ Tiêu Thần Võ đi. Về mặt quan quân vấn đề không lớn, chỉ là tầng dưới chót còn hơi kém một chút, trở về từ từ điều chỉnh đi.”

Long Xương đại đế hai mắt có chút choáng váng, cho ngươi một cái phiên hiệu hương dũng dân binh. Cái này phải cho ngươi một cái phiên hiệu chiến đoàn chủ lực, ngươi còn không đi đánh quân đoàn vương bài của Thần Vũ hoàng triều?

…

Chương 48: Tạo ra! Là binh đoàn dân chúng mạnh nhất trong lịch sử!

…

Theo sự cao giọng tuyên bố của Vương An Nghiệp, hoạt động trưng binh của 【dân binh Trường Ninh Vương thị】 cũng chính thức bắt đầu.

Quá trình trưng binh cụ thể không cần Vương An Nghiệp tự mình phụ trách, hắn chỉ cần phụ trách tọa trấn trên đài cao là được, phía dưới tự nhiên có các tộc nhân, quản sự khác của Vương thị, còn có gia tướng phụ trách xử lý công việc trưng binh cụ thể.

Bởi vì quy trình đều được sắp xếp trước, diễn luyện, giờ phút này, mọi người đều xử lý đâu vào đấy, không rối loạn chút nào.

Tin tức trưng binh rất sớm đã thả ra ngoài, giờ phút này bên ngoài rào chắn điểm trưng binh đã sớm tụ tập lít nha lít nhít đám người, liếc mắt một cái nhìn một mảng lớn đen nhánh, có chút đồ sộ.

Nếu như không phải quảng trường ở trung tâm Tân Bình trấn này xây tương đối lớn, sợ là đã sắp chen chúc không nổi rồi.

Nhờ vào những năm gần đây Vương thị tích lũy uy vọng vô cùng khổng lồ dưới Trường Ninh vệ, giờ phút này người trên quảng trường tuy nhiều, trật tự nhưng không loạn. Đông đảo người trẻ tuổi muốn tham gia sơ tuyển, cùng với các trưởng bối đưa bọn họ tới tham gia sơ tuyển, đều ấn trật tự đứng tại chỗ, vừa nói chuyện phiếm, vừa khẩn trương vừa kích động chờ đợi sơ tuyển chính thức bắt đầu.

Nếu Vương Thủ Triết ở đây thấy cảnh này, e rằng sẽ vô cùng cảm khái.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt này, quả thực giống như cảnh tượng những phụ huynh tặng hài tử đi thi cao khảo ở kiếp trước của hắn.

Căng thẳng giống nhau, kích động giống nhau, thấp thỏm giống nhau, khát khao và chờ mong giống nhau.

Bởi vì đối với rất nhiều người trong bọn họ mà nói, ngày này, có lẽ chính là bước ngoặt vận mệnh cả đời của bọn họ.

Trong đám người, một người trung niên mặc trang phục, trong tay cầm kiếm đang trầm giọng dạy bảo một đám tiểu bối phía sau, dặn dò bọn họ đợi một lát sau khi đi vào nên chú ý cái gì.

Dung mạo của hắn đã có vài phần già nua, trên mặt cũng hiện đầy vết tích phong sương, sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ, tựa như một thanh trường kiếm mang vỏ, phong mang nội liễm, làm cho người ta không dám khinh thường.

Người trung niên này chính là gia tướng uy tín lâu năm của Vương thị, Vương Trung.

Năm đó khi Vương Thủ Triết mới nhậm chức gia chủ, ông ta thường xuyên đi theo bên cạnh Vương Thủ Triết, xem như một trong những gia tướng tâm phúc của Vương Thủ Triết. Hiện giờ gia tướng Vương Mai có uy vọng nhất trong gia tướng, năm đó vẫn là người ông ta đề cử cho Vương Thủ Triết.

Một trăm năm mươi năm qua đi, lúc trước thanh niên gia tướng đã trải qua tôi luyện, đã trở thành nhân vật cấp bậc lão tổ hơn một trăm tám mươi tuổi, không chỉ có thực lực đạt đến Thiên Nhân cảnh, đời sau con cháu cũng đã sớm có một đống lớn.

Hiện giờ người vây quanh hắn đều là những người trẻ tuổi từ mười lăm đến ba mươi lăm tuổi, nhìn qua tất cả đều tinh thần phấn chấn, số lượng khoảng chừng hai ba mươi người.

Lúc này, bọn họ đều cúi đầu đứng đó, nhu thuận nghe lão tổ tông giáo huấn, nghe hắn nói một câu, liền ngoan ngoãn gật đầu một cái, trong ánh mắt nhìn về phía hắn đều lộ ra vẻ kính sợ cùng trẻ con.

Đang nói, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng chào hỏi thân thiện.

“Trung ca?”

Vương Trung quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám người cách đó không xa, có một người trung niên trẻ tuổi hơn hắn

một chút đang đi về phía hắn.

Người nọ cũng mặc trang phục bó sát, tay cầm kiếm, tuy dung mạo khác với hắn nhưng khí chất trên người lại tương tự, đều lộ ra khí thế tiêu sát.

Phía sau trung niên nhân kia cũng mang theo một đám tiểu bối, đếm sơ qua thì tối thiểu cũng có mười bảy mười tám người.

Một đám người như vậy đi lên, đó là tương đối có khí thế, đám người chung quanh đều tự giác hơi tránh ra một chút, nhường ra cho bọn hắn một chút không gian.

“Dũng huynh đệ, là ngươi. Đúng là đã lâu không gặp.” Vương Trung nhìn thấy hắn, trên khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một nụ cười.

Người trung niên này rõ ràng là một gia tướng uy tín lâu năm khác của Trường Ninh Vương thị, Vương Dũng.

“Từ sau khi ngươi bị điều đi Tây Bắc ngũ vệ, đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao?” Vương Trung cười vỗ vỗ bả vai Vương Dũng, “Nhìn khí tức của ngươi cũng không kém ta bao nhiêu, hẳn là cũng sắp đạt đến Thiên Nhân cảnh nhị tầng đúng không?”

“Trung ca hảo nhãn lực.” Vương Dũng nở nụ cười: “Ta đã là Thiên Nhân cảnh tầng một viên mãn. Nếu không phải vừa khéo kịp lúc trưng binh, lúc này ta nên bế quan chuẩn bị đột phá. Nói thật, đổi lại là hơn một trăm năm trước, dù nằm mơ ta cũng không dám nghĩ mình lại có thể có ngày hôm nay.”

“Đúng vậy! Với tuổi của chúng ta, nếu không phải Thủ Triết gia chủ mưu tính sâu xa, mang theo gia tộc bay lượn, e là lúc này chúng ta đã sớm nhập thổ hơn trăm năm rồi.”

Tuổi của Vương Dũng chỉ nhỏ hơn Vương Trung một chút, năm đó cũng không ít lần theo Vương Thủ Triết chạy tới tây.

Có thể nói, bọn họ đều tận mắt chứng kiến Vương thị làm thế nào từ một thế gia cửu phẩm, trưởng thành từng chút một đến mức này, thậm chí còn tự mình tham dự không ít chuyện.

Tuy nhiên, theo sản nghiệp của Vương thị ngày càng tăng nhiều, địa phương cần tọa trấn cũng càng ngày càng nhiều,

những gia tướng lâu năm như bọn họ tự nhiên bị phân đến địa phương khác nhau tọa trấn, cơ hội gặp mặt cũng càng ngày càng ít.

Hôm nay lão huynh đệ hiếm khi chạm mặt, cũng là cảm khái ngàn vạn.

Khi đang nói chuyện, có những gia nhân lâu đời khác chú ý tới hai người bên này, cũng mang theo đám tiểu bối tới chào hỏi.

“A Võ, Tiểu An, Tiểu Sắc, các ngươi cũng tới rồi.”

Vương Trung chào hỏi bọn họ, thân thiết trò chuyện.

Năm đó khi Vương Thủ Triết kế nhiệm gia chủ, nhân đinh Vương thị sa sút, gia tướng trưởng thành một lần chỉ còn lại chín. Vương Võ, Vương An, Vương Tường đều là một trong số ít nữ gia tướng từ lúc đó đi theo Vương Thủ Triết, trong đó Vương Tường càng là một trong số ít nữ gia tướng.

Về sau, lúc trước trong chín người có ba người bởi vì tuổi quá lớn, đã nhất nhất qua đời, bây giờ còn sống liền chỉ còn lại có sáu người. Ngoại trừ Vương Mai không có hậu duệ, năm người còn lại đều ở đây.

Đương nhiên, ba vị gia tướng lâu đời lưu lại không ít con nối dõi, hiện giờ đều đã là gia tướng, địa vị ở Vương thị cũng không thấp, hôm nay gần như đều đến đông đủ.

Gia tướng Vương thị, cả đời bọn họ, bao gồm cả tổ tông đều cống hiến cho Vương thị.

Bây giờ những lão gia tướng còn sống này, địa vị ở Vương thị đều cực cao, cho dù là một số tiểu bối của đích mạch, thấy bọn họ cũng phải khách khí xưng hô một tiếng “Trung lão”, “Dũng lão” vân vân.

Hậu đại dòng dõi bọn họ sinh ra, cũng cơ bản đều dung nhập hệ thống gia tướng Vương thị, phân bố ở trong các hạng sản nghiệp của Vương thị, tiếp tục tỏa sáng phát nhiệt cho Vương thị.

Mà ngoại trừ những lão gia tướng này ra, những nơi khác, cũng có không ít người quen biết nhau, đã tự động tụ lại với nhau, chia sẻ kích động và thấp thỏm khi đưa bọn nhỏ tới tham gia sơ tuyển.

Trong đó, có không ít thế gia mới quật khởi gần trăm năm qua, thí dụ như đời sau của Âu Dương Tuấn Ngạn, hiện giờ đã là tân An Âu Dương thị của thế gia Bát phẩm, ngày xưa lấy thân phận người bán hàng rong kinh doanh lập nghiệp, hiện giờ cũng đã là Bình Đông Phương thị của thế gia Bát phẩm, vân vân, tất cả đều ở trong nhóm này.

Mà ngoài ra, còn có một số giống như Tôn Tiểu Lạc, xuất thân tinh anh tộc học của Vương thị, hiện giờ đã là tu sĩ Linh Đài cảnh tầng lớp trung tầng của tập đoàn Vương thị, cũng mang theo con nối dòng ưu tú trong nhà tới.

Nhưng so sánh thì số lượng người trẻ tuổi bên cạnh bọn họ ít hơn nhiều.

Đương nhiên, còn có một số gia tộc bất nhập như Gia Cát Lương Tài, cả nhà cũng chỉ có người có tư cách tham gia tuyển chọn. Loại gia tộc này cũng không ít.

Cũng là bởi vì mấy năm nay Vương thị vẫn ra sức phát triển kinh tế địa phương, dẫn đến thu nhập của dân chúng địa phương liên tục tăng cao, mới có nhiều gia tộc mới xuất hiện như nấm mọc sau mưa.

Nếu có người làm một cái thống kê chi tiết, sẽ phát hiện, toàn bộ thanh niên xuất thân gần trăm năm nay của Trường Ninh vệ, trình độ tư chất, trình độ tu vi, trình độ học vấn, cùng với năng lực cá nhân mà hắn thể hiện ra, đều đang duy trì một loại tốc độ chậm rãi đề cao.

Đợi một thời gian nữa, có lẽ thời đại toàn dân tu hành trong tưởng tượng của Vương Thủ Triết thật sự sẽ đến.

Đương nhiên, đây là lời sau, khen cũng không đề cập tới.

Hiện giờ, những người trẻ tuổi sắp tham gia sơ tuyển kia lúc này cũng đang kích động, sau khi tụ tập lại liền nhịn không được bắt đầu trò chuyện với nhau, lặng lẽ chia sẻ tin tức vỉa hè mà mình nghe ngóng được trong khoảng thời gian này.

Vô số tiếng nói chuyện hội tụ thành nước lũ, “Ong ong ong” tràn ngập toàn bộ quảng trường.

Ngay trong tiếng nói chuyện ồn ào này.

rào chắn trưng binh điểm rốt cuộc mở ra.

Đám người đã chờ đợi từ lâu lập tức bắt đầu ào ào chạy vào trong rào chắn. Tràng diện kia giống như mở cổng xả lũ, có loại đồ sộ nói không nên lời.

Giữa lúc chen chúc nhốn nháo, qua xấp xỉ nửa canh giờ, toàn bộ người trẻ tuổi tham gia sơ tuyển mới gần như "chảy" hết vào trong rào chắn.

Bên ngoài rào chắn, chỉ còn lại có phụ huynh đến "đưa thi", nhân số thoáng cái đã ít đi rất nhiều, thoạt nhìn cũng không có chật chội như vậy.

Mà lúc này, trên đài cao trung tâm quảng trường, một nữ tướng tư thế hiên ngang đã sớm dẫn một đám gia tướng đứng ở đó.

Nữ tướng cầm đầu mặc một bộ giáp nhẹ màu bạc, áo choàng đỏ tươi trên lưng lay động theo gió, ngoại hình diễm lệ lạnh lùng, khí thế tiêu điều.

Nàng cũng không làm gì, chỉ ấn chuôi kiếm đứng đó, uy thế bàng bạc của cường giả Thiên Nhân cảnh trung kỳ liền tràn ra, khí tràng vô cùng cường đại.

Tâm thần đám người trẻ tuổi bị chấn nhiếp, còn chưa tới gần đã tự giác im bặt.

Nữ tướng này tên là "Chu Thanh Ngưng", chính là thê tử của lão Lục Vương Thủ Liêm đời chữ "Thủ".

Nàng xuất thân từ thế gia quân võ, thuở nhỏ đã đi theo bên cạnh phụ thân học tập, mặc dù không học được chiến thuật chiến lược gì quá mức cao thâm, nhưng lại rất có tâm đắc đối với luyện binh chi đạo.

Sau khi gả vào Vương thị, nàng dựa theo quy củ của thế gia mà từ bỏ quân chức, nhưng nàng cũng không nhàn rỗi, mà là bắt đầu tham dự huấn luyện của gia tướng tộc binh Vương thị. Mà bởi vì nàng biểu hiện xuất sắc, mấy năm nay tính kỷ luật và năng lực thực chiến của gia tướng tộc binh Vương thị cũng tăng lên rất nhiều.

Hiện giờ, dân binh đoàn thành lập, Vương Thủ Triết liền khâm điểm nàng làm "tổng giáo đầu" huấn luyện tân binh, huấn luyện nhóm tân binh đầu tiên của dân binh đoàn.

Lần sơ tuyển này, tự nhiên cũng do nàng phụ trách cụ thể.

Giờ phút này, thấy mọi người đã đến đông đủ, nàng nghiêm mặt tuyên bố hạng mục và quy tắc của vòng sơ tuyển.

Dưới sự sắp xếp của nàng, gia tướng Vương thị cũng đảm nhiệm chức vị "giáo quan" nhanh chóng chia người trẻ tuổi tham tuyển thành mấy nhóm, dựa theo tư chất và tuổi tác tách ra.

Vòng tuyển chọn đầu tiên của dân binh Trường Ninh Vương thị, cứ như vậy bắt đầu đâu vào đấy.

…

Cùng lúc đó,

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết vẫn là cảnh sắc mê người.

Tuy nhiên, tiểu viện trăm hoa đua nở này chỉ là một góc băng sơn của hoa viên nhà riêng của Vương Thủ Triết.

Động phủ tùy thân loại nhỏ thu hoạch được từ doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ hoàng triều sớm nhất, lúc này cũng tạm thời được thu xếp ở một góc thư phòng, có thể tùy thời khởi động thông đạo không gian ra vào, xem như là một không gian riêng tư của Thủ Triết.

Bất quá, động phủ tùy thân này tương đối nhỏ, chỉ có thể coi là một biệt thự riêng nửa di động bán cố định, tuy rằng cũng có thể gieo trồng một ít Linh Dược Linh Mễ, nhưng cuối cùng hoàn cảnh tương đối nhỏ, sinh ra không có giá trị quá lớn.

Mà Giang Sơn Đồ lấy được từ di tích Huyết Tôn Giả lại có mấy trăm mẫu linh điền Nghiêu Thổ cực phẩm, lúc này được treo trong thư phòng của Vương Thủ Triết đảm nhiệm bối cảnh, hơn nữa có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Cực phẩm linh điền phi thường có giá trị, có thể trồng ra cực phẩm linh mễ tương ứng, trong đó ẩn chứa năng lượng khổng lồ, có thể bổ sung khí huyết tu sĩ trên phạm vi lớn.

Nếu như tu sĩ Tử Phủ cảnh dùng linh mễ cực phẩm nấu thành cơm, đó là hành vi cực kỳ xa xỉ, cũng có thể gia tăng khí huyết trên diện rộng, giúp tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Giống như Vương Thủ Triết, chủ thực hiện tại chính là cực phẩm linh mễ.

Chỉ cần duy trì một ngày ba bữa, mỗi bữa chỉ cần ăn mấy cân cực phẩm linh mễ nấu thành cơm, cộng thêm một ít ngũ lục giai linh nhục cùng rau quả, liền có đầy đủ khí huyết ủng hộ hắn nhanh chóng tu luyện, mà không cần phải như là thùng siêu cấp, một bữa ăn đại lượng đê giai linh mễ linh nhục.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết còn có thể phục dụng một loại linh đan tứ phẩm tên là 【Đại Uẩn Phách Đan】, loại đan dược này cực kỳ có diệu dụng đối với việc lớn mạnh và ngưng kết thần hồn, thuộc về phiên bản tăng cường 【Uẩn Phách Đan】 phổ thông.

Tuy nhiên loại đan dược này giá cả đắt đỏ, mỗi một viên đều giá trị ba đến bốn vạn càn kim, tương đương với một viên tứ phẩm 【Thiên Linh đan】. Bình thường cần Tử Phủ cảnh hậu kỳ, hơn nữa có đại thiên kiêu trùng kích Thần Thông cảnh mới dùng được.

Nhớ ngày đó, khi Vương thị còn rất yếu ớt, dựa vào một lượng lớn kế hoạch cùng Vương Mai lấy được hai viên 【Thiên Linh đan】, Vương Thủ Triết đã rất vui vẻ.

Nhưng hôm nay, Đại Uẩn Phách Đan có giá trị ngang nhau, Vương Thủ Triết cứ cách tám ngày là có thể tiêu hóa một viên, một năm qua chính là bốn mươi mấy viên. Chỉ tiêu hao ở phương diện đan dược, một năm chính là một trăm mấy chục vạn càn kim.

Hơn nữa với tư cách là linh mễ cực phẩm, linh ngư ngũ, lục giai linh nhục, lại là chi tiêu hơn hai trăm vạn càn kim, tổng cộng lại, gần như là chi tiêu một ngày một vạn càn kim.

Chi tiêu hàng ngày của tuyệt đại đa số tu sĩ Thần Thông cảnh trên thế giới này đều xa xa không đạt tới cấp độ như Vương Thủ Triết.

Chi phí khổng lồ cũng đã đúc nên tốc độ tu luyện của Vương Thủ Triết lúc Tử Phủ cảnh sơ kỳ trở nên cực nhanh, vững vàng từng bước một tiến về phía Tử Phủ cảnh trung kỳ.

Chẳng qua, mấy trăm mẫu linh điền cực phẩm trong Giang Sơn Đồ này, đối với toàn bộ Vương thị mà nói cũng không tính là nhiều.

Vương thị thông qua khai thác và rút lấy linh mạch đối với ngoại vực, tiến hành chỉnh hợp linh điền, bây giờ đã có được ba trăm sáu trăm mẫu linh điền cực phẩm các thuộc tính, cộng thêm mấy trăm mẫu này, tổng số đã đạt tới 4000 mẫu.

Trong đó hơn phân nửa là linh dược được gieo trồng lâu dài, phần còn lại chính là trồng các loại cực phẩm linh mễ.

Sở dĩ nói tới cực phẩm linh mễ là bởi vì cực phẩm linh mễ có ý nghĩa chiến lược rất lớn, đối với tu sĩ Thần Thông cảnh mà nói cũng là một loại chủ thực chất tốt, có thể tăng cường tốc độ tu luyện của bọn họ.

Bất quá, nếu là đến Lăng Hư cảnh mà vẫn còn ăn cực phẩm linh mễ, vậy coi như là cùng Lăng Hư rồi, dù sao cái này chỉ có thể duy trì thân thể khổng lồ tiêu hao khí huyết.

Đến Lăng Hư cảnh muốn có chỗ tăng lên, ít nhất phải trường kỳ ăn thịt thánh phẩm linh mễ cùng thất giai bát giai, tốt nhất là ăn tiên linh mễ, mới có thể làm cho Lăng Hư cảnh tăng lên cực lớn.

Nhưng linh điền thánh phẩm ở hoàng thất và thánh địa cũng chỉ vẹn vẹn có mười mẫu, sản lượng của nó một là không thỏa mãn được Long Xương đại đế hoặc là Khương Chấn Thương tiêu hao, hai là, bọn họ quá nghèo, dù sao cũng phải lấy chút linh mễ thánh phẩm đến Tiên Triều đổi chút vật tư khan hiếm.

Bởi vậy phần lớn thời gian bọn họ đều ăn linh mễ cực phẩm với tư thái nghèo nàn, thỉnh thoảng nếm thử mùi vị của thánh phẩm linh mễ.

Vì sao Long Xương đại đế lại không đi Vương thị?

Ngoại trừ điều kiện hậu đãi của Vương thị, chủ yếu là bởi vì sau khi Ngũ Hành Tụ Linh đại trận lấy Vương Ly Tiên làm trung tâm, nuôi dưỡng ra mấy trăm mẫu linh điền thánh phẩm, cùng với hai mươi mẫu linh điền tiên phẩm.

Cách dăm ba bữa cơm thánh phẩm linh mễ, ngày lễ ngày tết còn có thể có cơm ăn tiên linh mễ, loại ngày giống như thần tiên này, dù đuổi hắn đi cũng sẽ không đi.

Giang Sơn Đồ.

Bây giờ đã trở thành một trong những thí nghiệm của Vương Thủ Triết, sau khi hắn trở thành tuyệt thế và thăng cấp Tử Phủ cảnh, huyết mạch đã đạt đến giai đoạn thứ bảy, sau đó lại truyền thừa 【Thanh Hoàng Chân Quyết】.

Thanh Hoàng chân quyết phát huy tác dụng trong tay Vương Thủ Triết vượt xa tưởng tượng, hiệu suất thúc đẩy cực phẩm linh cốc trong phạm vi nhỏ đã rất tốt.

Thu nhỏ phạm vi sinh trưởng tập trung lại đến một mẫu linh điền cực phẩm, hắn có thể đem 【Cực phẩm Cương tinh mễ】 vốn chỉ có một năm thành thục rút ngắn lại chỉ mấy ngày, thời gian phát triển ngắn hơn gấp trăm lần.

Nếu để Vương Ly Tiên phối hợp với hắn, tốc độ trưởng thành còn có thể rút ngắn lại gấp đôi.

Chỉ dựa vào chiêu này, bản thân Vương Thủ Triết đã có năng lực sản xuất mạnh mẽ, chỉ dựa vào mấy trăm mẫu linh điền cực phẩm trong Giang Sơn Đồ này đã có thể làm giàu, một năm kiếm mấy ngàn vạn càn kim hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ có điều Thủ Triết là gia chủ Vương thị, không thể ngày ngày trồng trọt trong Giang Sơn Đồ. Vì vậy, tác dụng lớn nhất của mấy trăm mẫu linh điền cực phẩm này đối với hắn chính là nuôi trồng linh thực tiến hóa.

Thần niệm khổng lồ của Vương Thủ Triết bao phủ một mẫu "Tinh cốc" thành thục ở bên trong. Trong đó tổng cộng có bảy trăm mười ba cây, mỗi cây cao chừng bảy thước, bên trên kết một quả cầu màu đất to bằng nắm tay trẻ sơ sinh.

Viên cầu này chính là y phục của Nghiêu Tinh mễ, phía dưới y phục cốc sẽ sinh trưởng mười hạt đến mười ba hạt giống Côn Bằng Tinh cốc.

Thông thường mà nói, trong một mẫu linh điền cực phẩm này có thể sản xuất ba trăm cân Nghiêu Tinh mễ, ước chừng đủ cho Vương Thủ Triết ăn một tháng. Nhưng mà, những viên Nghiêu Tinh mễ cực phẩm này Vương Thủ Triết trồng cũng không phải là dùng để ăn.

Dưới sự gia trì của thần thông 【Tiến Hóa】 của hắn, một mẫu cực phẩm 《Tinh Cốc Đồ Đinh》 này ít nhất đã xảy ra biến dị không thể đoán trước nào đó, so với xác suất biến dị tự nhiên lớn hơn rất nhiều.

Chẳng qua, không phải mỗi một loại biến dị đều có tính biến dị hữu ích.

Có chút thực vật trở nên càng thêm tráng kiện, nhưng Côn Bằng Tinh Mễ khỏa khỏa khỏa khỏa càng nhỏ. Có chút cây trở nên tinh tế, phảng phất như gió thổi qua sẽ đảo ngược, những thứ này cơ bản có thể phán định là thoái hóa biến dị.

Nhưng mà trong đó cũng có một ít biến dị hữu dụng, ví dụ như có một gốc cây kết ra hạt Côn Bằng Tinh Mễ hạt nào đó tăng lớn, nếu như tiến hành bồi dưỡng theo phương hướng có thể dần dần đạt được một giống lúa tương đối cao.

Nhưng vấn đề ở chỗ, mặc dù tốn rất nhiều sức lực bồi dưỡng ra loại lương chủng này, cũng chỉ có thể giữ bí mật trồng ở bên trong, không cách nào mở rộng quy mô lớn lương chủng này, bởi vì người ta sau khi mua một lần lương chủng, về sau có thể tự động trồng.

Phàm là lương chủng có thể bán ra bên ngoài, là tất nhiên phải xây dựng trên cơ sở không thể lưu chủng, nếu không khí lực có lớn hơn nữa, cũng chỉ là làm giá y không công.

Vương Thủ Triết nhà nhỏ nghiệp nhỏ, có nhiều tộc nhân như vậy gào khóc đòi ăn, hắn còn chưa trưởng thành đến mức từ bỏ lợi ích của gia tộc, cống hiến cho toàn thế giới không ràng buộc.

Mục tiêu trước mắt của hắn, chính là ưu tiên tìm ra chủng loại có thể khống chế tuyệt dục đời thứ hai.

Chỉ tiếc, lần này lại thất bại.

Vương Thủ Triết thu hồi một số chủng loại biểu hiện cũng không tệ, cùng với lương chủng trên các cây còn lại, chuẩn bị thí nghiệm tiếp theo.

Không sao cả, thứ hắn có chính là thời gian có thể từ từ thí nghiệm, chiến trường chính bây giờ còn lâu mới có thể vận dụng linh mễ cực phẩm.

Bởi vì bất kể là Đại Càn hay là quốc gia khác, hoặc là Tiên Triều và Ma Triều cao cao tại thượng, sản lượng khổng lồ nhất vẫn là gạo bình thường và linh mễ hạ phẩm.

Mà Vương thị thậm chí là cả Đại Càn quốc, tương lai đều là ở trên hai hạng chiến trường chủ này, cái này cũng liên quan đến việc Vương thị quật khởi trong tương lai, Đại Càn quật khởi trong tương lai.

Về phần trận 【quốc chiến】 đang phát sinh bây giờ, đối với Vương Thủ Triết mà nói chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm không quan trọng mà thôi.

Vương Thủ Triết thảnh thơi từ trong Giang Sơn Đồ đi ra, cũng pha một bình trà, nghỉ ngơi dưới ánh mặt trời buổi chiều một lát. Sinh mệnh lâu dài, cuộc sống dài đằng đẵng, để hắn học được tiết tấu chậm rãi, cũng hưởng thụ loại tiết tấu chậm rãi này.

Hôm nay cũng là phi thường khó được, Long Xương đại đế chạy đi cùng An Nghiệp xây dựng chiến đoàn hương dũng, không cần nghe tiếng đánh bài kêu gào của ông ta nữa.

Nghỉ ngơi không đến một lát.

Giọng nói của Khí Linh Tuyết Nhi vang lên bên tai hắn: “Gia chủ đại nhân, Vương Quý cầu kiến, ngài có muốn gặp hắn không?”

“Vương Quý?”

Vương Thủ Triết hơi thất thần, phất tay nói: “Lão tiểu tử kia đã mười mấy năm không đến thăm ta, để hắn vào đi.”

“Vâng, gia chủ đại nhân.”

Theo thanh âm Tuyết Nhi đi xa, không bao lâu sau Vương Quý mang theo một vị thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đi đến, thiếu niên kia lờ mờ có vài phần vương quý lúc tuổi còn trẻ.

“Gia chủ… Đã lâu không gặp.”

Vương Quý râu tóc bạc trắng, có vẻ hơi già nua kích động đi về phía trước hành lễ, mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói không ra lời.

Năm đó gã sai vặt hầu hạ bên cạnh Vương Thủ Triết, được Vương Thủ Triết trông nom, cùng với phúc lợi Vương thị phát triển nhanh chóng, hắn thu được vốn liếng của tiểu thiên kiêu, miễn cưỡng có hi vọng xung kích Thiên Nhân cảnh.

Bất quá, ngộ tính và thiên phú của hắn đều không mạnh, có thể đi đến bước tiếp theo hay không còn chưa biết được.

"Tiểu tử ngươi." Vương Thủ Triết cười nhạo nói: "Choáng một cái mười mấy năm này, vì sao chưa từng đến thăm ta?"

"Gia chủ." Vương Quý lau lau lão Lệ, cợt nhả nói: "Ngài bây giờ là đại nhân vật đỉnh thiên, thời gian là trọng yếu bực nào, lão bộc ta nếu như không có việc gì trọng yếu, sao dám đến quấy rầy ngài?"

Vương Thủ Triết nhìn lướt qua tiểu tử trẻ tuổi khẩn trương bất an phía sau hắn, cười nhạt một tiếng nói: "Nếu như thế, Vương Quý ngươi hôm nay hẳn là không có việc gì không đăng tam bảo điện. Ngồi xuống uống trà, nói một chút tình hình."

Thủ Triết là người niệm tình cũ, Vương Quý là người hầu hạ hắn không thiếu niên. Sau khi bị phái ra ngoài, tuy rằng không có công lớn, nhưng một trăm mấy mươi năm này đều là vì Vương thị công tác, hiện giờ cũng coi như là nhân vật cấp nguyên lão.

"Vâng, gia chủ. Đúng rồi, cô nương kia đừng vội pha trà nữa, chúng ta không nên lãng phí." Vương Quý da mặt cũng không mỏng, sau khi ngồi xuống, ngăn cản hành động pha trà do thị nữ hỗ trợ pha trà, hắn móc từ nhẫn trữ vật ra một bình, rất thành thạo gói hết bã trà Thủ Triết uống còn lại, ngay cả đáy bình cũng cạo sạch sẽ.

"Ngươi vẫn trước sau như một… thúi không biết xấu hổ." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, tiểu tử này mặt dày. Lúc còn trẻ, còn thường xuyên đem cặn bã linh trà đã uống nhạt của hắn pha trà nấu cơm sạch sẽ.

Nhưng y cũng thông minh, Vương Thủ Triết uống trà cấp bậc gì? Đó là tiên trà mà ngay cả đại đế cũng phải mặt dày mày dạn cọ xát. Cho dù là uống cặn trà còn lại, đó cũng là bảo vật.

"Ngài là chủ nhân của Vương Quý, ở trước mặt ngài, ta lại có mặt mũi tốt gì?" Vương Quý cợt nhả, "Những thứ này đều là

bảo vật vạn kim khó mua, cầm về nấu trà pha cơm đều có thể kéo dài tuổi thọ."

"Được rồi, nói thử xem lần này đến tìm ta có chuyện gì?" Vương Thủ Triết không ngại cho hắn chút tiên trà mới, chỉ là từ trước đến nay Vương Quý thức thời, tuyệt đối không chịu nhận.

"Gia chủ, đây là Huyền Tôn Vương Tiểu Phúc của ta, bảy tuổi đã đo ra tư chất Tiên Thiên là Ất đẳng hạ phẩm, sau khi lão bộc đập nồi bán sắt nghĩ biện pháp giúp hắn nâng cao huyết mạch, hiện giờ đã là Trung Phẩm Ất rồi." Vương Quý nói đến Huyền Tôn này, trên mặt tràn đầy hưng phấn và chờ mong.

"Ồ? Cũng không tệ." Vương Thủ Triết nói: "Thành tích trong Tộc Học thế nào?"

Dưới sự xô đẩy của Vương Quý, Vương Tiểu Phúc vội vàng tiến lên chắp tay: "Tiểu Phúc bái kiến gia chủ, ta đã từng là bạn học với thiếu gia Ninh Kham, nhưng thiếu gia Ninh Kham có thành tích quá tốt, rất nhanh hắn đã vượt cấp, nhưng bây giờ Tiểu Phúc cũng đang chương trình học giáo dục trung cấp của Tộc Học, thành tích xem như là top mười lăm trong lớp."

"Coi như không tệ." Vương Thủ Triết quan sát hắn từ trên xuống dưới, sau đó mới chúc mừng Vương Quý: "Ngươi thật giỏi, nuôi dưỡng Huyền Tôn không tệ, tăng thêm một nhân tài ưu tú cho Vương thị."

Vương Tiểu Phúc này tư chất không kém, phương diện thành tích cũng tốt hơn một chút. Nhưng đừng tưởng rằng trong nhóm mười lăm rất dễ dàng, hiện tại trong Vương thị Tộc Học cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, có thể thuận lợi tốt nghiệp đều xem như tài cao sinh.

Trên đời này không phải mỗi người đều là tuyệt thế thiên tài như Vương Ninh Hi, có thể đến Vương Tiểu Phúc như vậy, thả ra bên ngoài, đã xem như là người trẻ tuổi có tiềm lực cực lớn.

"Toàn bộ do gia chủ tài bồi." Vương Quý vẻ mặt vui mừng, hơi dừng một chút sau đó hắn mới có chút khó xử, "Vừa đúng lúc bây giờ Vương thị đang trưng binh, lão bộc muốn đi cửa sau cho Tiểu Phúc."

” trưng binh? Đứa nhỏ này tư chất và học lịch đều không tệ, hoàn toàn có thể tự mình đi ứng mộ.” Vương Thủ Triết nói.

“Gia chủ, ngài không biết hiện tại cạnh tranh kịch liệt cỡ nào.” Vương Quý nói: “Ta nghe nói, chiến đoàn dân binh mới thành lập, cấp bậc chính đại đội trưởng mới có ba mươi chín người, ngay cả đại đội phó ở bên trong cũng chỉ có bảy mươi tám người.”

“Mười ba thống lĩnh chiến doanh và mười ba phó thống lĩnh, chúng ta không trông mong gì, hy vọng gia chủ có thể giúp Tiểu Phúc đi chức vị đại đội trưởng.”

“Yêu cầu của phó đại đội trưởng hình như là phải có tiềm lực thăng cấp huyết mạch thiên kiêu bình thường?” Vương Thủ Triết suy nghĩ nói: “Về phần đại đội cấp, chắc chắn phải có tiềm lực đạt tới Thiên kiêu Bính đẳng. Vương Quý, ngươi cũng không cần đi cửa sau, ngươi có thể để Tiểu Phúc tự mình đi ứng tuyển đại đội cấp, nếu như thông qua, tiềm lực của hắn vốn nên ở Thiên kiêu Bính đẳng.”

Chi chiến đoàn thứ nhất, Vương Thủ Triết vẫn rất coi trọng, vì thế, hắn hợp tác với Thánh địa Luyện Đan phong làm ra một số Vô Cực Bảo Đan, Tẩy Tủy Đan, cùng với một nhóm Giá Y Huyết Cổ thu hoạch được trong di tích Huyết Tôn Giả.

Chính là muốn tạo ra một chiến đoàn chính quy có thể so với thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Trong đó có rất nhiều cuộc cạnh tranh cấp đại đội, cấp phó đại đội, cấp thống lĩnh cực kỳ kịch liệt, bởi vì một khi trúng cử, Vương Thủ Triết sẽ đập xuống một lượng lớn tài nguyên bên trong.

Còn phiên hào thì không quan trọng.

Dân binh đoàn thì dân binh đoàn đi, thực lực mới là tất cả căn bản.

Khi Vương Quý vừa mới mở miệng chuẩn bị nói gì đó, bên ngoài phòng nhỏ của Thủ Triết truyền đến tiếng cười sang sảng của tỷ phu Trần Phương Kiệt: “Thủ Triết, Thủ Triết ở nhà không? Tỷ phu ngươi tới tìm ngươi đi cửa sau rồi, tổng cộng mười ba thống lĩnh chiến doanh, tỷ phu ngươi muốn hai người

không thành vấn đề đúng không? Đó đều là hậu đại của tỷ tỷ ngươi, đều là cháu ngoại trai ngươi đấy.”

Trần Phương Kiệt vừa dứt lời, lại có một giọng nói hùng hậu vang lên: “Phương Kiệt tiểu tử, ngươi cũng tới tìm Thủ Triết đi cửa sau sao?”

“Chử lão tổ! Còn có Diễm gia chủ… Sao các ngươi cũng tới?”

Quắc lão tổ cười hắc hắc nói: “Chiến đoàn dân binh hạng nhất trong lịch sử a, Công Tôn thị ta làm sao có thể lạc hậu chứ? Thủ Triết à, ngươi ngàn vạn lần phải cho ta mặt mũi, bằng không thì ta sẽ tìm đại nương của ngươi.”

“Hôm nay thật là náo nhiệt.” Giọng nói cười cười của Lô thị lão tổ cũng ngọt ngào vang lên, “Thủ Triết biểu ca, Lư thị chúng ta cũng muốn hai suất thống lĩnh.”

“Muội phu, muội muội tốt của ta, muội phu tốt… tất cả mọi người đều ở A?” Giọng Liễu Viễn Huy vang lên, “Ta là tới thăm muội muội ruột của ta Liễu Nhược Lam, Liễu thị chúng ta yêu cầu không cao, cũng chỉ có hai danh ngạch thống lĩnh.”

Vương Thủ Triết không nhịn được vỗ trán một cái, hắn tuyệt đối không ngờ, những gia tộc thông gia này lại có lòng nhiệt tình với một dân binh đoàn nho nhỏ như vậy, từng người đều chạy tới cửa sau.

…

Chương 49: Cơm chùa của Đại Đế! Giáp trang của Thủ Triết!

…

Chỉ một thoáng, trong tiểu viện của Vương Thủ Triết trở nên phi thường náo nhiệt, đây cũng sắp không chen được nữa.

Không thể giữa được.

Vương Thủ Triết gọi một đám thị nữ đến, bày bàn đặt bàn, đặt ghế, linh quả linh trà cũng là từng cái đặt chân, trực tiếp bố trí trong sân thành tiệc trà.

Những người này đều là thân thích vô cùng quan trọng của hắn.

Không ít người trong đó đều đã trợ giúp rất lớn trong quá trình trưởng thành của Vương Thủ Triết. Mà bản thân Vương Thủ Triết cũng là một người nhớ tình cũ, ai từng giúp đỡ hắn, hắn đều sẽ khắc ghi trong lòng.

Về phần Vương Quý đồng dạng đi cửa sau, thì mang theo Huyền Tôn trốn vào trong góc. Hết cách rồi, hiện giờ mỗi một người ở đây đều là đại lão của Trường Ninh vệ. Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

“Diêm lão tổ, nhìn dáng vẻ mặt mày rạng rỡ của ngươi, tu vi tinh tiến rất nhanh.” Vương Thủ Triết nhiệt tình cung kính chiêu đãi trưởng bối Công Tôn Huệ, tự tay pha trà cho hắn.

Vào thời kỳ Vương thị khó khăn nhất, may nhờ có Kỳ lão tổ đến trấn thủ trợ quyền, Vương thị mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, phần ân tình này Vương Thủ Triết vĩnh viễn không quên.

“Đâu có đâu ~ ngược lại là Thủ Triết ngươi đã đi đến phía trước đám xương già chúng ta rồi.” Kỳ Lão tổ nhìn Vương Thủ Triết, cũng cảm khái không thôi.

Hắn chính là Huyền Vũ thể tu, trong cơ thể khí huyết tràn đầy, trung khí mười phần.

Nhớ lại lúc trước Kỳ Lão Tổ thật ra tư chất không kém, trời sinh tư chất đều sắp tiếp cận tiểu thiên kiêu, chỉ là nội tình gia tộc bày ở nơi đó, chậm trễ tiền đồ. Vẫn là sau đó Sơn Dương Công Tôn thị và Vương thị cùng nhau làm sản nghiệp, cùng đi theo kiếm không ít tiền, lúc này mới nghĩ biện pháp giúp Kỳ Lão Tổ tăng lên một chút huyết mạch.

Mặc dù bản thân Mãng lão tổ đã là tu vi Linh Đài cảnh, hiệu quả đan dược tăng lên huyết mạch của hắn đã giảm rất lớn, nhưng dưới sự trợ giúp của một con Giá Y Huyết Cổ Vương mà bọn họ bất ngờ lấy được, vẫn tăng tư chất của hắn lên tới trình độ thiên kiêu Đinh đẳng.

Hiện giờ hắn đã hai trăm mấy chục tuổi, vẫn luôn cần tu khổ luyện. Những năm này tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng năm.

Tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng nếu tài nguyên dồi dào tương lai, lại thêm Thủ Triết và Ly Tiên hỗ trợ điều trị thân thể, kéo dài tuổi thọ, tương lai con đường Tử Phủ cảnh vẫn rất thông thuận.

Sau khi hàn huyên với các vị thân bằng một phen, Vương Thủ Triết lúc này mới nói: “Chư vị muốn tìm một lối thoát tốt cho tiểu bối ưu tú trong nhà, ta cũng hiểu. Đây là lẽ thường của con người.”

“Nhưng mà, hướng đi trưng binh lần này chính là toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, ta tin tưởng với thực lực của các tiểu bối ưu tú của các gia tộc, vẫn có thể ở trong dân binh đoàn tranh thủ một chỗ cắm dùi.”

“Thủ Triết à, không phải chúng ta sợ tranh với người ngoài.” Lưu lại hai chòm râu, bộ dáng tuấn lãng chỉ kém Thủ Triết một bậc, Trần Phương Kiệt nói: “Sợ là tranh với Vương thị các ngươi, người trẻ tuổi Vương thị các ngươi mới thật sự nhiều lắm! Nếu chúng ta không đến, ta sợ vị trí thống lĩnh chiến doanh và đại đội trưởng, đều bị Trường Ninh Vương thị một nhà chia cắt.”

“Không sai, nếu thế hệ trẻ tuổi của Vương thị cùng xuất hiện, ba mươi ba thống lĩnh và phó thống lĩnh của chiến doanh, ba mươi chín vị trí Vương thị ít nhất có thể lấy được hai mươi người trở lên.” Lư Tiếu cười yếu ớt nói: “Đám nhóc mao đầu

trong nhà chúng ta làm người ta không bớt lo kia, lấy cái gì tranh chứ?”

Về phần chiến đoàn trưởng và hai vị phó đoàn trưởng của chiến doanh, bọn họ có nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới… Dù sao chiến đoàn trưởng đó là Vương An Nghiệp đại danh đỉnh đỉnh, phó đoàn trưởng hơn phân nửa cũng là những người trẻ tuổi vô cùng ưu tú trong gia tộc Vương thị. Bọn họ không cần nghĩ cũng biết là không tranh nổi.

“Chư vị nói như vậy cũng có lý.” Lúc này Vương Thủ Triết mới hiểu được bọn họ đang lo lắng điều gì, không khỏi cười nói: “Dù sao cũng là dân binh đoàn đã được Trường Ninh chiêu mộ, Vương thị chúng ta một nhà độc đại cũng không tốt. Như vậy đi, Vương thị chúng ta liền lấy danh ngạch sáu thêm sáu vị phó thống lĩnh chiến doanh, dù sao Vương thị cũng có những nơi khác cần nhân tài ưu tú, không thể một mạch đều đi về phía dân binh đoàn. Tất cả thông gia gia, bao gồm Lôi thị, Từ thị, Uông thị, cùng với chư vị, cùng nhau tranh đoạt sáu lượng sáu.”

“Còn lại một cái danh ngạch cộng thêm một lưu ra ngoài, nhìn xem trong nhà bát phẩm cửu phẩm khác, có thể ra chút hắc mã hay không.”

Vương Thủ Triết nói ra phúc án đã chuẩn bị sẵn trong lòng.

Trên thực tế, ước nguyện ban đầu thành lập chiến đoàn dân binh này, chính là vì đem toàn bộ lợi ích cùng gia tộc của Trường Ninh vệ lần nữa chỉnh hợp cùng ngưng tụ.

Cùng chung lợi ích, cần lực lượng của cả hai cùng gánh vác và thủ hộ. Nếu không, Vương Thủ Triết cần gì phải công khai chiêu mộ quân đội với bên ngoài, trực tiếp từ tộc nhân và gia tướng của Vương thị tuyển người không phải là được rồi sao?

“Biểu ca, một lời đã định.”

Đã là một vị đại mỹ nữ thành thục, đôi mắt Lô Tiếu Tiếu sáng ngời.

Nếu như Vương thị chỉ lấy danh ngạch thống lĩnh sáu thêm sáu, vậy thì nàng vẫn rất có lòng tin đối với tôn nhi của Huyền chất nhà mình.

Dù sao mẫu thân thân sinh của Vương Thủ Triết tên là Lô Mộng Tuyết, trong thân thể Vương Thủ Triết có một nửa huyết mạch là của Lư thị. Bởi vậy trong một trăm mấy chục năm này, Vương Thủ Triết cũng không ít khi chiếu cố Lư thị.

Hiện giờ Lư thị cũng đã sớm không thiếu tu sĩ Thiên Nhân cảnh, thiên kiêu trong thế hệ trẻ đều có mấy người, chỉ là tuổi còn nhỏ, còn chưa trưởng thành mà thôi.

Mà cơ duyên bản thân Lư Tiếu Tiếu cũng không tệ, thường xuyên góp nhặt một đống vấn đề trận pháp, đi cọ cọ sư tôn Cơ Vô Trần của Vương An Nghiệp, khiến cho trình độ trận pháp sư của nàng càng cao thâm hơn.

Dựa vào danh hiệu trận pháp sư thứ hai của sáu vệ Nam, mấy năm nay nàng cũng kiếm được đầy bồn đầy bát, ngay cả rất nhiều tiểu Tụ Linh trận của Vương thị, trung Tụ Linh trận đều do nàng mang theo tộc nhân.

Thời kỳ khai phát ngoại vực cũng bởi vì tạo nghệ trận pháp của nàng mà nhiều lần lập công, đồng thời đạt được không ít cơ duyên nhỏ.

Sau đó, nàng dựa vào nhiều năm tích góp, ủy thác Bách Bảo Các mua được một viên thất phẩm 【Thiên Mạch Thánh Đan】 từ Tiên Triều, dưới sự trợ giúp của Thủ Triết đã tiêu hóa dược lực, miễn cưỡng bước vào đại thiên kiêu Đinh đẳng.

Bây giờ tuổi của nàng mặc dù mới một trăm sáu mươi tuổi, tu vi cũng đã truy bình Kỳ lão tổ, vô cùng có khả năng còn thăng cấp nhanh hơn so với Kỳ Lão Tổ.

“Cười cười, biểu ca lừa gạt ngươi lúc nào?” Vương Thủ Triết cười trêu chọc nàng một câu: “Nhưng mà, nếu như ngươi nguyện ý gia nhập dân binh đoàn. Vương thị chúng ta có thể cho phép một phó đoàn trưởng.”

“Ta cũng có thể sao?” Lư Tiếu cười kinh ngạc nói: “Không phải nói người trẻ tuổi mới có thể sao?”

“Ngươi ấy à, ở nơi nhỏ bé Trường Ninh vệ lâu rồi, ở nhà được gọi là Tiếu Tiếu lão tổ cũng quá lâu rồi.” Vương Thủ Triết lắc đầu cười nói: “Ngươi còn chưa tới một trăm sáu mươi tuổi đúng không? Đại thiên kiêu một hai trăm tuổi như ngươi, ở bên Tiên Triều hoặc Ma Triều đều tự xưng là “thiếu nữ”…”

Ngẫm lại cũng đúng, đại thiên kiêu một khi đột phá đến Thần Thông cảnh, thọ nguyên cực hạn có thể là hai ngàn năm, chỉ là một hai trăm tuổi và thiếu nữ có gì khác nhau?

Không nói đến người khác, chỉ nhìn Lạc Thu và Lạc Tĩnh liền biết. Tuổi của hai nha đầu kia so với Lư Tiếu Tiếu cũng không kém hơn hai tuổi, khí chất lại hoàn toàn là dáng vẻ thiếu nữ, nhìn qua giống như Lư Tiếu Tiếu vậy.

Nhưng Lư Tiếu Tiếu thân là Thiên Nhân cảnh đầu tiên của Lư thị, trên vai gánh áp lực của toàn tộc, trọng trách tương đối nặng, thời gian lâu, tâm thái tự nhiên thành thục hơn rất nhiều so với những "thiếu nữ" kia.

"Như vậy cũng tốt." Lô Tiếu suy nghĩ một lát, nói: "Mấy năm nay vì chống đỡ Lư thị cũng thật sự có chút mệt mỏi. Dù sao hiện tại Lô thị Thiên Nhân cảnh đã sắp có mười người, tương lai còn có thể có càng nhiều."

"Nhưng mà nhường thì nhường, cười cười thì ngươi vẫn phải nghĩ cách thông qua kiểm tra tư cách." Vương Thủ Triết nghiêm túc mà nghiêm túc nói: "Dù sao chiến đoàn này của chúng ta, tương lai sẽ phải ra chiến trường, thậm chí là chiến trường ngoại vực. Đến rồi thì phải chuẩn bị liều mạng, không thể chơi đùa."

Chiến trường ngoại vực từ trước đến nay đều là các đại lão và thế lực của nhân loại chống đỡ.

Bất luận là hoàng thất hay là thánh địa, đều cống hiến rất nhiều ở chiến trường ngoại vực. Vương Thủ Triết tuy thường xuyên nói thầm quốc sách của Long Xương đại đế có vấn đề, nhưng cũng không thể không thừa nhận, hệ thống quân võ mà hắn làm ra khiến cho giá trị vũ lực của quân đội Đại Càn tăng cao rất nhiều, không đơn giản là có ưu thế rất lớn khi đối mặt với hai nước Nam Tần Tây Tấn, trên chiến trường ngoại vực cũng đã cống hiến rất nhiều.

Hiện giờ Vương thị vẫn chỉ là thế gia Ngũ phẩm, mạnh nhất trong gia tộc cũng chính là Tử Phủ cảnh, áp lực đó vẫn chưa giáng xuống đầu nhà mình.

Nhưng tương lai Vương thị tiếp tục cường đại, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thế lực lớn hết sức quan trọng trong nhân

loại, mà sớm muộn gì Vương Thủ Triết cũng sẽ trở thành đại lão chân chính.

Đến lúc đó, là một phần tử của nhân loại, nên gánh trách nhiệm là trốn không thoát.

Vương Thủ Triết cũng không định trốn.

"Ừm, ta nhất định sẽ không làm biểu ca mất mặt, ta sẽ thông qua khảo hạch." Lư Tiếu cười nghiêm túc nói, "Về phần chiến trường ngoại vực, ta không sợ. Có biểu ca ở sau lưng bày mưu nghĩ kế, nên sợ không phải ta."

"Thủ Triết, ngươi xem ta có thể làm phó đoàn không?" Trần Phương Kiệt cũng cảm thấy hứng thú nói.

"Không thể." Vương Thủ Triết quả quyết cự tuyệt: "Ngươi cứ thành thành thật thật kinh doanh Trần thị đi. Một đám đông người chỉ vào ngươi."

Vương Thủ Triết cũng không dám để hắn đi quân đội, nếu không, tỷ tỷ Lạc Y há có thể tha cho hắn?

"Chư vị, danh ngạch ta nhường ra rồi." Vương Thủ Triết lại nói: "Nếu mọi người đều hưởng dụng danh sách, vậy ngoại trừ xuất lực ra còn phải bỏ tiền bỏ tài. Tuyết Nhi, cho mọi người xem dự trù trù của dân binh đoàn. Vương thị ta ra một nửa, các gia tộc còn lại chia ra một nửa."

"Vâng, gia chủ."

Hình tượng Khí Linh Tuyết Nhi trong gia tộc nghe tiếng hiện lên, đồng thời đưa ra một phần dự toán chi tiết.

Sau một lát.

Trong tiểu viện này của Vương Thủ Triết một mảnh ai hồng.

"Thủ Triết à, dự đoán này của ngươi hơi quá đáng đi? Trong dân binh đoàn tương lai, tiểu tốt nhân đều được tiêu chuẩn phân phối pháp bảo trung phẩm, còn một công một thủ hai kiện? Người này cũng phải trực tiếp hơn trăm vạn càn kim đúng không? Chỉ riêng hạng mục này đã tốn mấy chục ức càn kim rồi nhỉ?"

Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Cũng không phải cần một ngày gom đủ, giai đoạn đầu dùng linh khí góp nhặt sống trước.

Mục tiêu của chúng ta không cao, kế hoạch bước đầu hoàn thành bố trí cơ bản của dân binh đoàn trong vòng một trăm năm mươi năm. Mỗi gia tộc các ngươi bất quá chỉ bỏ ra mấy ức càn kim, chia ra đến một trăm năm mươi năm, hàng năm cũng không có bao nhiêu, chậm rãi gom góp là được."

"Thủ Triết, nhiều Thối Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan như vậy, còn có Vô Cực Bảo Đan, tổng giá trị cũng phải vượt qua hai mươi ức? Cái này còn không chứa Thiên Mạch Thánh Đan, Huyết Mạch Tiên Đan trong kế hoạch của ngươi! Đại Càn chúng ta hiện tại căn bản không có khả năng gom góp nhiều như vậy!"

Vương Thủ Triết tiếp tục bình tĩnh nói: "Ta đã ủy thác đệ tử của Thánh Địa Huyền Đan nhất mạch đi Tiên Triều vơ vét rồi, còn có Huyền Đan nhất mạch của Thánh Địa và Luyện Đan ti của Vương thị chúng ta cũng sẽ giải quyết một phần nhỏ. Huống chi Tẩy Tủy đan và Vô Cực bảo đan, thậm chí là Thiên Mạch thánh đan, đều chỉ tiêu hao một lần, tiêu hao phần lớn trong tương lai vẫn còn ở chi tiêu tu luyện hằng ngày."

"Những huyết cổ Giá Y này, huyết cổ Giá Y vua vân vân, không phải của Vương thị các ngươi sao? Vì sao còn phải quy thành càn kim, bán lên đầu mọi người? Một đống tiêu thụ lại là mấy chục ức…"

Vương Thủ Triết nói: "Dân binh đoàn cũng không phải thuộc về Vương thị ta, Vương thị ta không phải cũng đã bỏ ra năm phần sao? Không sao, mọi người chia sẻ với nhau một chút, dùng một trăm năm để trả tiền, quy tới hàng năm, muốn trả cho Vương thị chúng ta cũng không có bao nhiêu."

"Những pháp bảo, linh bảo thần thông và cờ quân đoàn đạo khí này đều là của Vương thị đúng không? Vì sao còn phải thuê?"

Vương Thủ Triết vẻ mặt đương nhiên nói: "Đó là tài sản riêng của Vương thị ta, nếu thuê đi ra ngoài thì giá cả cũng không rẻ… Nếu là quân đoàn của mọi người, làm gì có đạo lý cống hiến cho quân đội sử dụng?"

"Thủ Triết, ta hiểu rồi." Liễu Viễn Huy vẻ mặt ai oán nói: "Ta thấy ngươi chính là biết mình không nuôi nổi chi dân binh đoàn này, mới nghĩ ra kế hoạch để mọi người cùng nhau chia sẻ chi tiêu. Ngươi cố ý thả mồi nhử, dụ dỗ chúng ta mắc lừa."

“Đại ca ~ thủ hộ lợi ích chung giữa Trường Ninh vệ và thế gia, cũng không phải chuyện của một nhà Vương thị ta.” Vương Thủ Triết cười ha hả nói: “Huống chi chi chiến đoàn này của chúng ta, đầu nhập tuy lớn, nhưng một khi chiến đoàn thành hình, tiền lời hậu kỳ cũng cực lớn. Đại ca nếu đại biểu Liễu thị rút lui, ta không có ý kiến. Vương thị chúng ta ăn cỗ này của Liễu thị các ngươi là được rồi.”

“Ngươi đừng mơ!” Liễu Viễn Huy khẽ cắn môi, u oán nói, “Nếu Liễu thị chúng ta bỏ qua loại kế hoạch thiên đại này, Liễu Viễn Huy ta sẽ trở thành tội nhân của Liễu thị. Không phải chính là đầu tư sao, Liễu thị chúng ta cắn răng vẫn có thể chen được.”

Xây dựng quân đội vốn cực kỳ tốn tiền.

Huống chi, Vương Thủ Triết thành lập dân binh đoàn, là chiến đoàn xứng với Long Xương đại đế cũng chỉ dám nghĩ đến trong mơ. Một khi hoàn toàn thành hình, khi quét ngang chiến trường, không chừng ngay cả Chân Tiên cảnh đơn độc gặp phải cũng phải né tránh.

Cũng bởi vậy, mặc dù đắt đỏ đến mức ngay cả liên minh thông gia giàu có cũng đều kêu rên không thôi, nhưng cũng không có ai lui ra.

Về phần Vương Quý sau khi nghe được những chuyện này cũng líu lưỡi không thôi, không dám để Vương Thủ Triết đi cửa sau, quyết nghị mang theo Huyền Tôn nhanh chóng đi tham gia khảo hạch.

Mà Vương Thủ Triết cũng không uổng công bọn họ, lấy chút thịt linh thú và linh thạch, cùng với một ít đan dược cấp thấp cho Vương Quý, cũng coi như là một loại ủng hộ biến tướng.

Cứ như vậy đi.

Khảo hạch của dân binh đoàn đang tiến hành rầm rộ, một cửa lại một cửa sàng chọn nhân tài.

Mà Vương Thủ Triết lại tiến vào trạng thái nghỉ ngơi hàng ngày, mỗi ngày tu luyện, trồng hoa, giày vò hạt giống thực vật.

Mấy ngày gần đây.

Vương Ninh Hi vừa bái sư xong, một đám Thánh địa Thiên Hỏa chân nhân, cũng thường thảo luận vấn đề công pháp trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Bởi vì công pháp của Vương Ninh Hi kiêm hai hệ thủy hỏa, Thiên Hà chân nhân, Thiên Lãng chân nhân đến làm khách của Vương thị, cùng với phó viện trưởng đương nhiệm của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung - Nguyên Thủy thượng nhân, đều được mời đến chỉ đạo cho Vương Ninh Hi.

Mà Vương Thủ Triết thì tiếp tục ở trong 【Giang Sơn Đồ】 nghiên cứu lương chủng mới của hắn.

"Ninh Hi, ái đồ của ta." Thiên Hỏa chân nhân tính cách cởi mở ở mấy ngày nay, cười đến không ngậm được miệng.

Vốn dĩ sau khi hắn một lòng tập trung vào cuộc chiến thánh tử thất bại, tâm trạng buồn bực, đến Vương thị để giải sầu, thuận tiện làm công kiếm chút tiền, bù lại chỗ thiếu hụt lúc trước.

Nhưng không ngờ lại gặp được thiên tài tuyệt thế như Vương Ninh Hi.

Trải qua một phen cố gắng của hắn, cuối cùng cũng thu đồ đệ mình yêu thích vào trong túi, lúc này mới dạy mấy ngày, liền phát hiện Vương Ninh Hi không những huyết mạch tư chất tuyệt luân, trí tuệ càng không giống bình thường.

"Sư tôn." Vương Ninh Hi đang vẽ một đường kinh mạch phức tạp bày ra ý đồ: "Ý tưởng của ta là như vậy, thông qua hai đường kinh mạch và tiếp điểm này, đem hai đạo huyền khí thủy hỏa từng bước dung hợp…"

Sau một lát.

Thiên Lãng chân nhân, Thiên Hà chân nhân đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vương Ninh Hi, năng lực thôi diễn của tiểu tử này thật sự đáng sợ, bất quá, cũng chỉ có người có kinh mạch và khí hải như hắn mới có thể tu luyện môn Lãnh Diễm quyết này, đổi lại là người khác, dù có huyết mạch tương tự cũng khó có thể tu luyện.

Hài tử Trữ Hi này có tiềm lực vô cùng a.

Lão tiểu tử Thiên Hỏa kia thật sự là vận khí không tệ, nhặt được chí bảo.

“Đồ Ninh Kham ta, có tư chất Đại Đế a.” Thiên Hỏa chân nhân càng nhìn Vương Ninh Hi càng thuận mắt, hưng phấn cảm khái không thôi. Lại nhìn “Tiền ái đồ” Chân Sĩ Thông đi theo bên cạnh, sao lại không vừa mắt rồi.

“Nhiệm vụ tiếp theo của môn 【Lãnh Diễm quyết】 này chính là giải quyết vấn đề từ Linh Đài cảnh đến Thiên Nhân cảnh như thế nào.” Vương Ninh Hi bắt đầu giơ lên từng vấn đề gặp phải.

Mà đại lão ở đây cũng quả thật không phải ăn chay, mỗi người đều kiến thức rộng rãi, bắt đầu giúp đỡ giải quyết các loại vấn đề.

Rất nhanh, vấn đề Vương Ninh Hi khó xử lần lượt bị tiêu diệt.

Cho đến vấn đề lớn cuối cùng, mọi người vắt óc suy nghĩ cũng tìm không ra cách giải quyết.

Đúng lúc.

Liễu Nhược Lam dẫn theo mấy thị nữ đi tới, trong khay các nàng đều đựng điểm tâm do đích thân Nhược Lam làm ra. Đây đều là dùng một loại bột mì do một loại linh mạch thánh phẩm tên là Tử Ngọc Thánh Linh Mạch chế thành, lại dùng các loại Linh Qua Kiền Quả cùng với nước sốt bí chế của Nhược Lam nấu ra điểm tâm.

Thân là đại phụ của Vương thị, Liễu Nhược Lam chiêu đãi các vị khách quý như tắm gió xuân: “Chư vị tiền bối thánh địa, đây đều là bánh Tử Ngọc Thiên Tầng mà Thủ Triết nhà ta thích ăn nhất, mọi người nghỉ ngơi giữa sân một chút, không thể vội vàng suy diễn công pháp được.”

Mọi người lập tức biến sắc, cười gượng nói: “Nhược Lam hà tất phải tự mình động thủ? Loại công việc này cứ để đầu bếp làm là được rồi.”

“Như vậy sao được? Các vị tiền bối đều là khách quý.” Liễu Nhược Lam nghiêm túc nói: “Nhược Lam thân là đại phụ của Vương thị, tự mình ra tay nấu nướng mới hiển thị tôn trọng.”

Sau đó.

Một đám đại lão ăn bánh Tử Ngọc thiên tầng nguyên liệu cao cấp, một đám vừa muốn cười vừa muốn khóc, cười là bởi vì

loại nguyên liệu nấu ăn này quá hi hữu cùng trân quý, khóc là mùi vị này thật sự một lời khó nói hết…

Nghe nói Vương Thủ Triết còn rất thích ăn, cũng không biết khẩu vị của tiểu tử kia vì sao đặc biệt như vậy?

“Ninh Kham, vì sao ngươi không ăn?” Liễu Nhược Lam ân cần hỏi.

“Tổ nãi nãi, nguyên liệu nấu ăn này đẳng cấp quá cao, ta ăn một miếng cũng sợ khí huyết quá dồi dào để chống đỡ.” Vương Ninh Hi làm ra bộ dáng suy tư khổ sở, “Huống chi đây là nan đề cuối cùng không nghĩ ra được, không có khẩu vị.”

“Đến đây, để tổ nãi nãi nhìn xem.” Liễu Nhược Lam tiến lên liếc mắt nhìn, lập tức phúc lâm tâm chí đạo: “Cái này đơn giản a, chỉ cần như thế, như vậy là được rồi…”

Vương Ninh Hi hai mắt sáng rực lên: “Quả nhiên chỉ cần như thế, như vậy… Cảm ơn tổ nãi nãi, như vậy con đường tu luyện tới Thiên Nhân cảnh đã triệt để thông suốt rồi.”

Một đám người Thiên Hỏa chân nhân không quen tai các đại lão Liễu Nhược Lam, giật mình nhìn một màn này, như thế cũng được sao? Liễu Nhược Lam này, đến tột cùng có lai lịch gì, lại có thể liếc mắt một cái điểm mấu chốt.

“Đã thông suốt, vậy ăn một miếng đi.” Liễu Nhược Lam tự mình tách một miếng cho hắn, “Kinh mạch và Khí Hải của ngươi coi như cứng cỏi, ăn một miếng cũng không ăn được ngươi, ngươi còn đang đi học, phải bồi bổ thêm.”

“Tổ nãi nãi, ta đã tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, vẫn là đệ nhất, tương lai đang chuẩn bị đi viện nghiên cứu một thời gian.” Vương Ninh Hi vừa ăn bánh ngọt Tử Ngọc Thiên Tầng vừa khống chế biểu cảm của mình.

“Ngươi xem trí nhớ tổ nãi nãi của ngươi.” Liễu Nhược Lam vỗ cái trán căng tròn nói: “Con cháu này nhiều hơn chính là loạn… Ninh tự bối nhà chúng ta có tới mấy chục người đúng không? Đúng đúng đúng, ta nhớ ngươi đã tốt nghiệp. Hạng nhất, không tệ, ăn thêm một miếng bánh nữa.”

Vương Ninh Hi trong lòng chửi thề, ta chính là huyền tôn của người, thân huyền tôn.

Cũng chính vào lúc này.

Long Xương đại đế kéo Khương Chấn Thương chạy tới, hắn vừa vào sân đã bắt đầu gào to: "Nhược Lam, Thủ Triết đâu? Lại trốn trong tiểu không gian của hắn lười biếng?"

"Ta nói mà, trong khoảng thời gian này ta đã lập công. Quy trình an bài kiểm tra chiêu mộ quân đội, phương án trắc thí, đều là ta giúp đỡ nắm giữ."

Long Xương đại đế vừa biểu dương công lao, vừa cầm bánh ngọt Tử Ngọc ngàn tầng lên, vừa ăn vừa khen: "Tay nghề của Nhược Lam vẫn tốt như trước, đúng rồi, hôm nay tâm trạng không tệ, hay là, đêm nay chúng ta ăn cơm tiên linh mễ đi?"

Không hổ là Đại Đế.

Chỉ cần nguyên liệu nấu ăn đủ tốt, hắn căn bản không quan tâm mùi vị.

Đây chính là thánh phẩm linh mạch, hắn làm đại đế lúc ấy không nỡ ăn nhiều, chỉ có chút sản lượng đều cầm đi đổi đồ.

Về phần cơm ăn Tiên Linh mễ, tự nhiên là bắt được cơ hội liền cọ xát, mỗi ngày trước khi đến giờ cơm đều sẽ đến đi dạo một đợt, ăn chực xong lại đi. Loại cơm này, cũng không cần hắn chi thêm tiền dưỡng lão.

"Tham kiến bệ hạ, tham kiến Thánh chủ." Một đám tiểu bối và Thánh Địa Thần Thông cảnh cung kính hành lễ.

"Miễn lễ miễn lễ." Long Xương đại đế hòa ái phất tay, chợt thấy Nguyên Thủy thượng nhân cũng ở đây, lúc này cười nói: "Nguyên Thủy cũng ở đây, chúc mừng chúc mừng, vừa rồi Khương thánh chủ còn đang nói chuyện với trẫm. Ly Dao đã muốn thường trú ở thánh địa, chức vị viện trưởng này giao cho ngươi rồi."

"Chuyện này…" Nguyên Thủy thượng nhân vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ngay lập tức, Khương Chấn Thương cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, Miểu Thủy. Đây chính là lời dặn dò của Ly Dao, tương lai ngươi phải kinh doanh Lũng Tả Tử Phủ Học Cung cho tốt, về phần huyết mạch không đủ, thánh địa và Ly Dao thánh nữ sẽ nghĩ cách giúp ngươi."

“Đây chính là cơ hội, ngươi phải nắm chắc, tương lai tranh thủ được Thần Thông cảnh chuyển chính thức.”

“Đa, đa tạ Khương thánh chủ…” Nguyên Thủy thượng nhân không biết nên khóc hay nên cười, nhớ lúc trước Ly Dao còn là đồ đệ do y đặt ra.

Kết quả không để ý, đồ đệ biến thành sư muội.

Cái này còn chưa tính, sư muội còn lập tức biến thành cấp trên, lại không để ý liền biến thành thánh nữ… Tương lai, nàng còn có thể trở thành chủ nhân thánh địa!

Hiện giờ, sự chiếu cố đến từ sư muội cũng thoáng cái đã đến, sư muội lại muốn đề bạt hắn.

Cuộc đời thay đổi quá lớn, thật sự là quá kích thích.

…

Chương 50: Vương Thủ Triết là đại phản phái?

…

Nơi giao nhau của hai nước.

Trong một sơn cốc nhỏ gần U Môn Lĩnh, vô số binh lính đang đóng quân ở đây, rậm rạp chằng chịt tựa như kiến thợ trong tổ kiến vậy.

Trăng trên trời sao thưa, trên mặt đất vắng vẻ, ngoại trừ các binh sĩ tuần tra ban đêm phát ra tiếng vang leng keng, trong thiên địa liền chỉ còn lại tiếng gió vù vù, cùng với ngẫu nhiên vang lên tiếng hung thú gào thét.

Vị trí trung quân, Nham Giáp Cự Tượng tựa như đôn núi nhỏ đang quỳ rạp trên mặt đất, lẳng lặng chợp mắt.

Trên lưng Nham Giáp Cự Tượng, trong phòng tượng rộng rãi, Mộ Dung Khải Phong vẫn như thường ngày, đối với một tấm bản đồ mới vẽ ra để nghiên cứu chiến lược chiến thuật.

Ánh sáng mờ nhạt của linh đăng Huỳnh thạch chiếu rọi trên mặt hắn, khiến cho chữ viết "Xuyên" chỗ mi tâm của hắn càng thêm rõ ràng.

"Đại nguyên soái."

Lúc này, giọng nói của Bắc Mân thân vương ở ngoài phòng vang lên.

"Thân vương, mời vào."

Mộ Dung Khải Phong hoàn hồn, chỉ thấy Bắc Mân thân vương đẩy cửa gỗ đi vào.

Hai người nhìn nhau thi lễ, Bắc Mân thân vương liền mở miệng nói: "Thám tử rải ra đều đã trở về. Toàn bộ U Môn Lĩnh đều rất bình tĩnh, không phát hiện dị thường."

"Không có dị thường…" Đôi mắt trầm xuống của Mộ Dung Khải Phong không có chút buông lỏng nào: "Động tĩnh hành quân của chúng ta tuy rằng bí mật, nhưng không có khả năng giấu diếm được Đông Càn quốc."

“Theo lý thuyết, bọn họ không có khả năng không hề chuẩn bị. Dựa theo lệ cũ, bọn họ lúc này hẳn là đã sớm bố trí phòng thủ ở phụ cận U Môn Lĩnh, thừa dịp chúng ta chưa ổn định trước tiêu hao một đợt… Trong này khẳng định có bẫy.”

“Quả thực có chút khác thường.” Bắc Mân thân vương gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Thám tử trong quân đều là những kẻ lão luyện, kinh nghiệm phong phú. Nếu thật sự có bẫy, có thể giấu được sự tìm kiếm của bọn họ, hẳn không phải là thủ đoạn bình thường.”

Hắn suy tư một lát, dứt khoát nói: “Không bằng như vậy, bản vương tự mình đi một chuyến, xem trong hồ lô Đông Càn quốc rốt cuộc bán thuốc gì.”

Mộ Dung Khải Phong thoáng sửng sốt, lập tức mừng rỡ, trịnh trọng nói tạ ơn: “Vậy làm phiền thân vương điện hạ rồi.”

“Đại nguyên soái khách khí rồi.”

Bắc Mân thân vương cũng không nói nhảm, cùng Mộ Dung Khải Phong thương lượng vài câu, khoanh vùng mấy chỗ cần trọng điểm dò xét, liền rời khỏi nhà tượng, phi thân chui vào trong bóng đêm.

Huyền Vũ tu sĩ thủ đoạn rất nhiều, có thể ẩn nấp hành tung, né tránh tìm kiếm cũng là thủ đoạn không ít. Mặc dù trong tay thám tử trong quân ít nhiều đều có chút linh khí cùng pháp bảo dò xét loại, nhưng chung quy thực lực thấp kém, hoàn toàn có khả năng bị lừa gạt qua đó.

Nhưng hắn tự thân xuất mã thì lại khác.

Trên đời này không có nhiều thủ đoạn có thể lừa gạt được tu sĩ Thần Thông cảnh. Chỉ cần đối phương không xuất động cường giả Lăng Hư cảnh, hắn có xác suất rất lớn có thể phát hiện vấn đề.

Thừa dịp bóng đêm, Bắc Mân thân vương lặng yên không một tiếng động đến U Môn Lĩnh.

Thần thức khổng lồ như sóng nước khuếch tán ra, lặng yên không một tiếng động bao trùm sơn lĩnh liên miên phức tạp dưới chân. Hắn nấp ở trong bóng đêm, vừa phi hành, vừa tinh tế cảm giác, không bỏ sót một chút nào.

Bỗng dưng.

Trong bóng đêm mông lung, hắn cảm giác được một cỗ dao động năng lượng vô cùng mịt mờ, như có như không, hơi không chú ý liền sẽ cảm giác được.

Là trận pháp!

Bắc Mân thân vương tâm thần rùng mình, lập tức sinh ra cảnh giác.

Ngay cả cường giả Thần Thông cảnh như hắn cũng thiếu chút nữa không phát hiện được, khó trách những thám tử phía dưới không phát hiện được không đúng. Đây cũng không phải là một thứ cấp bậc.

Nhưng mà, cho dù phát hiện trận pháp, ẩn giấu sau trận pháp, rốt cuộc là cái gì, còn phải thương thảo lại.

Tâm niệm vừa động, một dòng sông màu vàng đã lặng yên xuất hiện phía sau hắn.

Dòng sông cực lớn nối liền thiên địa, dưới bóng đêm hiện ra lãnh quang âm u.

Trên dòng sông, sương mù màu đen lưu động, hư ảnh bóng người có hình thái vặn vẹo lúc ẩn lúc hiện, chợt nhìn lại, tựa như một đầu Minh Hà thông hướng Địa Ngục.

Nhưng dưới sự khống chế của Bắc Mân thân vương, nó không phát ra chút thanh âm nào, chỉ lặng lẽ hóa thành vô số hơi nước, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cùng hơi nước đầy trời trong U Môn lĩnh lặng lẽ hòa làm một thể.

Trong phút chốc, trong phạm vi mấy trăm dặm, tất cả đều chiếu rọi trong lòng.

Cùng năng lực tương đối đơn nhất tiểu thần thông bất đồng, đại thần thông của cường giả Thần Thông cảnh không chỉ uy lực càng cường đại, sử dụng cũng càng biến hóa ngàn vạn, thường thường sẽ có chút hiệu quả kinh người ngoài dự liệu.

Đại thần thông “Minh Hà” của Bắc Mân thân vương là một loại đại thần thông tương đối đặc thù.

Bên trong Minh Hà lĩnh vực, phàm là vật có linh, đều ở trong phạm vi cảm giác của hắn. Hơn nữa, đại thần thông này cảm

ứng cũng không phải là dao động năng lượng, mà là dao động thần hồn, cho dù thân có loại trận pháp hoặc là bảo vật ẩn nấp, cũng rất khó hoàn toàn ngăn cách cảm giác của "Minh Hà".

Lĩnh vực Minh Hà triển khai, sắc mặt Bắc Mân thân vương lập tức biến đổi: "Lại có mai phục thật?"

Chỉ thấy trong cảm giác của Minh Hà, trong mấy sơn cốc phương xa, có dao động thần hồn lít nha lít nhít đang hội tụ cùng một chỗ, dù là bởi vì có trận pháp, cảm ứng có chút mơ hồ, đếm không hết số lượng cụ thể, nhưng nhìn trình độ dày đặc kia, cho dù không cần đếm, hắn cũng đã minh bạch tình huống.

Quân đoàn!

Những người mai phục trong sơn cốc kia, rõ ràng chính là quân đoàn!

Nhìn quy mô cùng với tình huống phân bố, số lượng mai phục quân đoàn còn không ít, ít nhất có hai đến ba người!

Bắc Mân thân vương không dám chậm trễ, lập tức chạy về doanh địa, thông báo tình hình mình dò xét được cho Mộ Dung Khải Phong.

"Đông Càn quốc quả nhiên âm hiểm, không tiếc phí tổn, sử dụng khí tức ẩn nấp đại trận để che giấu chiến đoàn, giấu diếm thám tử của chúng ta. Nguyên soái quả nhiên mưu tính sâu xa." Hắn cảm khái nhìn về phía Mộ Dung Khải Phong, đề nghị: "Bây giờ chúng ta đã phát hiện phục binh của Đông Càn quốc, không bằng tương kế tựu kế, mượn cơ hội này làm trọng thương mấy chiến đoàn kia, chém xuống một cánh tay của Đông Càn quốc!"

Mộ Dung Khải Phong lại không lạc quan như hắn.

Hắn luôn cảm thấy chuyện có thể sẽ không đơn giản như vậy.

Nam Tần và Đông Càn mặc dù đã gần ngàn năm chưa từng đánh qua quốc chiến, nhưng va chạm nhỏ lại chưa từng đứt đoạn. Đại tướng bên Đông Càn cũng đã qua lại không ít, đối với chiến thuật chiến lược của bọn họ ít nhiều đều có chút hiểu biết. Nhưng con đường trước mắt này, lại không giống phong cách của những người kia.

Mặc dù không thể loại trừ khả năng bọn họ bỗng nhiên đổi phong cách, nhưng trên thực tế, càng có khả năng chính là, chủ tướng của đối phương đã đổi người. Hoặc là chủ tướng không đổi, nhưng người chủ trì chiến dịch thì đã đổi.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, khả năng sau lưng sẽ nhiều hơn.

Không thể loại trừ khả năng bản thân chuyện này chính là cạm bẫy…

Vẫn nên thăm dò thêm thì an toàn hơn.

Ngay khi Mộ Dung Khải Phong đang suy tính trong lòng, chuẩn bị thương lượng với Bắc Mân thân vương thì phía chân trời xa xôi bỗng xuất hiện một luồng uy áp mênh mông, nhanh chóng bay vút về hướng bọn họ đang hạ trại.

Mộ Dung Khải Phong và Bắc Mân thân vương đồng loạt biến sắc, cơ hồ đồng thời biến mất tại chỗ.

Sau một khắc.

Thân hình hai người liền xuất hiện ở trên bầu trời, uy thế bàng bạc khuếch tán ra, bao phủ cả chi quân đội.

Phía dưới, các binh sĩ vốn đã nghỉ ngơi cũng bị uy thế này đánh thức, cũng lấy tốc độ nhanh nhất mặc áo giáp, cầm lấy vũ khí, tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Mà cùng lúc đó, đạo uy áp khủng bố kia cũng đã nhanh chóng tới gần.

Hơi thở mang theo sát khí bùng nổ nồng đậm xâm nhập tới, khí tức khiến người ta sợ hãi tràn ngập trong không khí, ngay cả đêm sao yên tĩnh cũng phảng phất vì vậy mà nhiễm lên ánh lửa màu đỏ đen.

Trong ánh lửa rừng rực, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, dưới ánh lửa chiếu rọi lộ ra sát khí ngập trời.

“Cầu công công?”

Mộ Dung Khải Phong cảm giác được khí tức quen thuộc trong ánh lửa này lại hơi nhíu mày. Khí tức này, rõ ràng chính là vị đại thái giám Thần Thông cảnh, Cẩu Trường An bên cạnh bệ hạ.

Nhưng cẩu Trường An không ở kinh đô, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện ở nơi này, cũng không phải là điềm tốt gì.

“Đại nguyên soái, từ khi chia tay đến giờ vẫn khoẻ chứ?”

Một tiếng vịt đực sắc nhọn từ trong ánh lửa truyền đến, gai lông khiến người nghe đau đầu.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, đạo hỏa quang cũng đã ép tới gần. Lập tức hỏa quang tán đi, một lão giả gầy khô mặt trắng không râu xuất hiện trước mặt Mộ Dung Khải Phong và Bắc Mân thân vương.

Rất hiển nhiên, lão giả này chính là đại thái giám Cẩu Trường An.

“Nô tỳ phụng mệnh bệ hạ, đặc biệt tới tuyên chỉ cho Mộ Dung nguyên soái.” Tâm tình lúc này của Cẩu Trường An hiển nhiên không tốt lắm, vung phất trần trong tay, một đôi mắt tam giác liếc nhìn Mộ Dung Khải Phong, hơi có chút không kiên nhẫn: “Mộ Dung đại nguyên soái, chuẩn bị tiếp chỉ đi.”

Mộ Dung Khải Phong và Bắc Mân thân vương thấy thế, trong lòng đều có chút dự cảm không tốt lắm, nhưng cũng chỉ có thể làm theo quy củ chuẩn bị tiếp chỉ.

“Hoàng đế chiếu viết.” Cẩu công công mở một cuốn sách lụa màu đen, đọc từng chữ từng câu: “Sau đó lệnh cho đại nguyên soái tam quân Mộ Dung Khải Phong lập tức khởi xướng tiến công, đại thái giám mượn gió bẻ măng theo quân đội giám sát, phụ trợ, dùng tốc độ nhanh nhất bắt được Kiếm Lĩnh Quan. Khâm thử.”

“Thần, lĩnh chỉ. Tạ chủ long ân.”

Mộ Dung Khải Phong dẫn theo Bắc Mân thân vương lĩnh chỉ, vẻ mặt lại khó coi.

“Đại nguyên soái, ngài cũng đừng mặt đen sì. Bệ hạ đây cũng là không có biện pháp.” Cẩu Trường An liếc hắn một cái, giọng the thé nói: “Nếu không phải bệ hạ ngay cả mấy đạo khẩu dụ thúc giục ngài tiến công, ngài cái này đều không có động tĩnh gì, bệ hạ há lại cố ý đem nô tỳ phái tới đây?”

“Ngài cũng biết, vị kia đang ở trong hoàng cung chờ, chuyện này không thể chậm trễ.”

“Bản soái hiểu rồi. Cẩu công công cứ yên tâm là được.”

Mộ Dung Khải hít sâu một hơi, trong lòng biết ý chỉ này, mình không thể nào lại từ từ đến như dự đoán.

Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hắn trầm giọng tuyên bố: “Truyền lệnh xuống, sáng sớm ngày mai toàn quân xuất phát. Bảo quân đoàn Thi Khôi chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai sẽ do bọn họ đánh trận đầu”

Dặn dò xong, hắn tiện tay gọi chủ quản hậu cần tới, bảo hắn đi dọn một cái tượng ốc cho Cẩu Trường An, sau đó quay người trở về nhà của mình, tiếp tục nghiên cứu chiến lược chiến thuật.

Sáng sớm ngày thứ hai, đại quân trú đóng ở trong sơn cốc lại lần nữa mở đường, bắt đầu chậm rãi tiến về phía U Môn Lĩnh.

Xuất phát từ sự cẩn thận, Mộ Dung Khải Phong không có ý định ăn ba chiến đoàn của Đông Càn quốc, mà là do đại quân khôi lỗi xung phong, quân đội khác áp giải, vững bước đẩy mạnh, một đường tiến về phía Kiếm Lĩnh Quan.

Một đường thú chặn giết thú, người cản giết người.

…

Gần như cùng lúc đó.

Sâu trong U Môn Lĩnh, nơi dừng chân của ba đoàn Thương Long.

Một trong rất nhiều lều trại bình thường vẫn là một đám đại lão đang họp.

Bởi vì có tiền, tuy rằng Vĩnh Hành thân vương tấn thăng Thần Thông cảnh chưa lâu, nhưng cũng đã trang bị cho mình một bộ áo giáp thần thông linh bảo có ngoại hình hoa lệ, hơn nữa còn biết nói chuyện.

Lúc này, hắn mặc giáp trụ chỉnh tề, uy phong lẫm liệt ngồi ở phía trên, đang cười vui sướng đến cực điểm: “Ha ha ha, thật sự gọi Thủ Triết liệu đúng rồi, Mộ Dung Khải Phong kia thế mà thật sự không kìm nén được, đại quân đẩy mạnh U Môn Lĩnh.”

Thương Long ba đoàn Trường Ninh quận vương lại là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: "Cái này không phù hợp với phong cách tác chiến nhất quán của Mộ Dung Khải Phong. Đại quân tiến lên như thế, thật sự là quá liều lĩnh."

"Cũng không tính là liều lĩnh." Vương Thất Chiêu bình tĩnh nói: "Mộ Dung Khải Phong có lý do hắn không thể không đẩy mạnh. Hắn không tham công liều lĩnh, muốn ăn ba chiến đoàn tinh nhuệ của chúng ta, đã xem như rất giữ được bình tĩnh. Chỉ tiếc, hắn thân là đại nguyên soái cũng không thể hoàn toàn thế cục chiến trường hai bên, luôn có lúc thân bất do kỷ."

"Chẳng lẽ, Thủ Triết gia chủ sử dụng một loại bàn ngoại chiêu nào đó?" Sắc mặt Ninh quận vương dần dần lộ ra vẻ kính nể: "Thật lợi hại, Thủ Triết gia chủ quả nhiên là thủ đoạn tốt, cách xa vạn dặm cũng có thể gián tiếp "khống chế phương châm hành động của Mộ Dung Khải Phong. Mưu đồ như vậy, có thể nói là kế sách tuyệt diệu."

"Đa tạ Ninh quận vương khen ngợi gia tổ. Nhưng xưa nay gia gia ta vẫn cho rằng chiến tranh chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn đạt được mục đích. Cái gọi là mưu kế, cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ vì thực lực không đủ cường đại, không thể không làm." Vương Thất Chiêu nói: "Lão nhân gia người ta thường nói, thủ đoạn phòng bị chiến tranh tốt nhất, chính là làm cho bản thân càng trở nên cường đại hơn, cường đại đến mức kẻ thù căn bản không dám sinh ra lòng mạo phạm. Mà bản thân cường đại, thì là vì quốc dân, người nhà có thể càng an tâm sinh sống."

Ninh quận vương kính nể nói: "Thủ Triết gia chủ nhìn xa khiến Ngô mỗ bội phục. Bất kể nói thế nào, từ nay về sau Ngô Anh Tuấn ta đều nghe theo sự sắp xếp của ngươi."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Chỉ là lần này Mộ Dung Khải Phong mặc dù liều lĩnh, nhưng lại bỏ qua ba chi chiến đoàn là mồi nhử mà chúng ta tung ra, lấy hành động chậm chạp của quân đoàn Thi Khôi dẫn đầu, thận trọng từng bước, chậm rãi tiến lên."

"Chiến thuật như vậy, thật sự giống như con rùa đen, làm cho người ta khó có thể nuốt lời. Hơn nữa một khi chúng ta bị

quân đoàn thi khôi vây khốn, muốn giết ra ngoài sẽ rất khó khăn."

Nghe Ninh quận vương phàn nàn một trận, Vương Thất Chiêu vẫn bình tĩnh như cũ: "Điều này cũng chứng minh lão đạo Mộ Dung Khải Phong hành quân đánh giặc. Có điều ba chiến đoàn của chúng ta ngoại trừ làm mồi nhử, tác dụng còn lại chính là "Cố bố trí nghi trận", có tác dụng hấp dẫn lực chú ý của Mộ Dung Khải Phong."

"Nếu đã không thể đánh lén quân tiên phong của Nam Tần, vậy chúng ta rút lui."

"Được." Ninh quận vương nghiêm mặt nói: "Lúc lui lại có muốn gây động tĩnh lớn hơn một chút không?"

"Không. Vẫn như lúc ẩn núp, vừa phải chuyên nghiệp, lại vừa lơ đãng lộ ra một chút dấu vết." Vương Thất Chiêu chỉ huy như định nói: "Ngàn vạn lần chớ để cho Mộ Dung Khải Phong nhìn ra chúng ta có chút dấu hiệu đóng kịch."

"Được. Vậy chúng ta thực sự hạ lệnh ẩn nấp rút lui." Ninh quận vương cũng kịp phản ứng, nói: "Còn một số sơ hở thì do thân tín đến thực hiện đi."

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua mấy ngày.

Đại quân Nam Tần từng bước tiến lên, hơn phân nửa quân đoàn Thi Khôi đã tiến vào U Môn Lĩnh.

Trong một dãy tượng voi khổng lồ đang nâng, Bắc Mân thân vương giống như một làn khói lẻn vào Tượng ốc, Nam Tần đại nguyên soái Mộ Dung Khải Phong bẩm báo nói: "Đại nguyên soái, Đông Càn phụ trách phục kích chiến đoàn đã rút lui hai ngày trước rồi. Bọn họ đi vô cùng bí ẩn, nếu không phải các huynh đệ của ta cẩn thận nhìn chằm chằm, thiếu chút nữa bị bọn họ lừa gạt."

Mộ Dung Khải Phong sắc mặt trầm trọng trầm ngâm nói: "Mất đi cơ hội phục kích, mà quân ta hành quân lại không còn ẩn nấp, lúc này bọn họ lui lại chính là lựa chọn sáng suốt, nếu không một khi bị đại quân thi khôi vây khốn, dù có chắp cánh cũng khó mà bay."

"Mộ Dung đại nguyên soái." Lão thái giám chịu trách nhiệm giám quân là Cẩu Trường An thúc giục: "Nếu nguy hiểm bị

phục kích đã được giải trừ, vậy chúng ta mau chóng hành quân, tranh thủ mau chóng tấn công đến Đông Càn Kiếm Lĩnh Quan.”

“Cầu công công.” Sắc mặt của Mộ Dung Khải Phong cứng lại: “U Môn Lĩnh hoàn cảnh hiểm trở, một khi hành quân nhanh hơn, khoảng cách giữa các quân trước sau sẽ không thể tránh khỏi sẽ kéo dài, có lẽ sẽ có nguy hiểm không tưởng tượng được. Đông Càn Quốc khó bảo đảm không sắp xếp những thủ đoạn phục kích khác, chúng ta cần phải hành động cẩn thận.”

“Ôi đại nguyên soái của ta, nguy hiểm lớn nhất bây giờ là ngươi cứ tiếp tục lằng nhằng.” Mắt Cẩu Trường An đảo quanh một vòng, đè thấp giọng nói: “Ta nghe nói vị đại nhân vật kia đã mất đi kiên nhẫn, bệ hạ trong cung cũng chịu áp lực rất lớn. Nếu không phải vị kia không tiện lộ diện, không chừng sẽ đến tiền tuyến chém giết ngươi, đổi một chủ soái khác.”

“Hành quân đánh giặc lại há có thể như thế…”

Mộ Dung Khải Phong còn muốn nói nữa, nhưng sắc mặt của Cẩu công công đã trở nên lạnh lẽo: “Đại nguyên soái, ngài thật sự muốn ép nô tỳ vận dụng thượng phương bảo kiếm của bệ hạ sao?”

Việc này liên quan đến thân gia tính mạng của hắn, há lại để cho Mộ Dung Khải Phong lề mề.

“Đại nguyên soái, các huynh đệ của ta đã quét U Môn Lĩnh mấy lần, ta cũng tự mình tuần tra hai lần.” Bắc Mân thân vương cũng nói: “Ngoại trừ chiến đoàn phục kích ra, cũng không có dị trạng gì khác. Phía Đông Càn Quốc chắc không có ám thủ nào khác.”

“Nếu như vậy, tăng tốc hành quân, mau chóng vượt qua U Môn Lĩnh, sau đó Kiếm Chỉ Kiếm Lĩnh Quan.”

Dưới áp lực từ các phương, cuối cùng Mộ Dung Khải Phong cũng hạ quyết tâm.

Theo tiếng ra lệnh của đại nguyên soái.

Tốc độ của đại quân thảo Càn Nam Tần đột nhiên tăng nhanh, mà đội thám báo bao gồm cả Bắc Mân thân vương cũng toàn lực vận hành, phòng ngừa Đông Càn quốc còn có hậu thủ, lần nữa trúng chiêu.

Nhưng mà.

Bọn họ không nghĩ tới chính là, hậu chiêu chân chính của Đại Càn căn bản không ở trên mặt đất, bọn họ cho dù điều tra cẩn thận hơn nữa, hành quân cẩn thận đến mấy cũng không có ý nghĩa gì.

Ngay khi toàn bộ đại quân thảo Càn của Nam Tần tiến vào U Môn Lĩnh, sâu trong lòng đất, chỗ tiếp điểm mấu chốt của thông đạo dung nham rắc rối phức tạp như mạng nhện kia.

Một số người áo đen nhận được tín hiệu, bắt đầu bấm thủ quyết khởi động trận pháp.

Bọn họ mỗi sáu người một tổ, dưới chân mỗi một tổ người đều có một trận pháp bí mật.

Mấy trận pháp này tên là "Trận pháp trì hoãn bạo tạc", chính là do Vương Thủ Triết ủy thác trận pháp đại sư Cơ Vô Trần nghiên cứu ra.

Trải qua mấy chục năm bố trí, những trận pháp này đã sớm hòa làm một thể với hoàn cảnh chung quanh, lại ở sâu trong lòng đất, cho dù là thủ đoạn điều tra chuyên môn, cũng khó có thể phát hiện dấu vết của chúng.

Giờ phút này, theo từng đạo thủ quyết, từng tòa trận pháp bắt đầu chậm rãi vận chuyển. Quang mang yếu ớt lưu chuyển, tựa như từng đầu hung thú tiềm phục ở chỗ tối đợi người mà cắn, tản mát ra khí tức nguy hiểm.

"Rút lui!"

Cảm thụ được trong trận pháp truyền ra khí tức càng ngày càng kinh khủng, sắc mặt tất cả người áo đen đều trở nên đặc biệt nghiêm trọng, thủ quyết vừa bấm xong lập tức không chút do dự quay người bỏ chạy.

Trận pháp một khi khởi động, bọn họ cũng chỉ có thời gian một khắc đồng hồ chạy trốn.

Chậm một bước, bọn họ phải chôn cùng đại quân Nam Tần.

Cũng may, đoạn đường này, bọn họ đã sớm diễn luyện qua vô số lần, cho dù nhắm mắt lại cũng biết nên chạy như thế nào.

Đến khi bọn họ quen thuộc chạy ra hang động nham thạch rắc rối phức tạp dưới lòng đất, một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn vang lên sau lưng bọn họ, U Môn Lĩnh bắt đầu kịch liệt run rẩy lên, giống như có một con quái thú vô cùng to lớn, lật người trong lòng đất.

Mặt đất run rẩy, dung nham phun trào, khắp trời đều là sương mù do ánh lửa và tro núi lửa hình thành!

Uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa kia, quả thực giống như thiên tai giáng lâm.

"Làm sao có thể?!"

Cao thủ trong quân đội làm sao có thể ngờ tới sẽ có biến cố như thế, từng người sắc mặt cuồng biến, phát ra tiếng rít gào như dã thú: "Rút lui, mau lui lại!"

"Kết trận, khởi động trận pháp phòng hộ."

"Làm sao có thể!"

Con ngươi Mộ Dung Khải Phong run rẩy dữ dội, gầm lên giận dữ như cự thú viễn cổ.

Nhưng mà, đến giờ phút này, bất luận bọn họ làm cái gì đều là uổng công. Cho dù là Đại Đế đến đây, cũng không có khả năng ngăn cản loại tự nhiên tai họa này.

Mà người khởi xướng trong quá trình này, cũng đã chạy trốn xa xa. Trên người bọn họ dính đầy bụi núi lửa, lộ ra thập phần chật vật, nhưng tinh thần lại thập phần run rẩy, nguyên một đám hưng phấn đến mức muốn lên trời.

Thành công, lập công rồi!

"Kế hoạch của Thủ Triết quả nhiên tuyệt không thể tả, đây chính là tặng chúng ta một công lao lớn." Người nói chuyện chính là lão tổ Thần Thông cảnh vừa mới thăng cấp không lâu của Đại Càn Vương thị - Vương Hám Huy.

Hai người còn lại, một người là Mạc Nam Vương thị Vương Định Tân tu vi Tử Phủ cảnh, một người là Vương Trụ Bác tu vi Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, Vương thị Lũng Tả Vương thị, những người này đều là thành viên trọng yếu của gia tộc dòng họ Trường Ninh Vương thị.

Cũng khó trách, loại công việc lập công lớn vững vàng này, trải qua ám chỉ của Vương Thủ Triết và Vương Thất Chiêu, đương nhiên là để lại cho người trong nhà chấp hành.

Nhưng đại nạn lần này không đơn thuần là U Môn Lĩnh.

Gần như cùng một thời gian.

Tây Tấn và Đại Càn giảm xóc khu vực, trong một mảng lớn đất mỏm muối kiềm sát Tây Hải, đại quân Tây Tấn đang gia tốc hành quân cũng nghênh đón một trận hồng thủy ngập trời.

Hồng thủy kia phảng phất từ trên chín tầng trời mà đến, đem đại quân Tây Tấn xông đến thất linh bát lạc, ai hồng khắp nơi, tổn thất cực kỳ thảm trọng.

Tình hình chiến đấu như vậy giống như mọc cánh, nhanh chóng bay về phía các bộ phận trọng yếu như Nam Tần, Tây Tấn, Đại Càn.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết cũng nhận được tình báo ở tiền tuyến ngay lập tức.

Long Xương đại đế, Khương Chấn Thương và đám người Vương Thủ Triết tề tụ trong tiểu viện họp.

“Thủ Triết à, tốc độ tiểu viện này của ngươi hội tụ tình báo, hình như so với nội các còn nhanh hơn mấy phần nhỉ?” Long Xương đại đế chua lè cười lạnh nói: “Xem ra, tiểu viện này của ngươi mới là đầu mối then chốt quyền lực chân chính của Đại Càn chúng ta. Ngay cả hai vị Lăng Hư cảnh chúng ta cũng bị ngươi gọi tới xua đi ngay.”

“Bệ hạ xem trước một chút chiến báo đi.” Loại chuyện ma quỷ chua chát này Vương Thủ Triết nghe nhiều rồi, đều đã lười tiếp lời, lấy ra hai phần chiến báo chia ra cho Long Xương và Khương Chấn Thương.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Cái gì? Kiếm Lĩnh Quan đại thắng! Đại quân Nam Tần tổn thất thảm trọng, thi khôi gần như toàn bộ chiến tổn, quân chính quy tổn thất ba thành?”

“Tây Nhai Quan cũng đại thắng? Thi khôi cũng toàn bộ chiến tổn? Tây Tấn quân chính quy tổn thất thảm trọng.”

Hai vị đại lão Lăng Hư bị một phần chiến báo này làm cho khiếp sợ không ít, sau khi hai mặt nhìn nhau, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết, đây đây là thật sao? Ta nhớ rõ đại quân thi khôi trên chiến trường hai bên, tổng cộng có hơn ba mươi chiến đoàn.”

“Bệ hạ, Thánh chủ. Chiến trường đại quân Thi Khôi chính diện hung hãn không sợ chết, có thể nói khó chơi. Nhưng trí tuệ của chúng quá thấp, hành động chậm chạp, trong thiên tai kinh thiên động địa, tỷ lệ sinh tồn của chúng nó thấp hơn nhiều so với nhân loại linh hoạt.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Ta thông qua con đường tình báo khác xác nhận, hai phần chiến báo chính xác không thể nghi ngờ.”

“Được được được!” Long Xương đại đế mừng như điên nói: “Kế hoạch của Thủ Triết đã triệt để thành công, đại thắng, đây là đại thắng chân chính. Chúng ta hiện tại hẳn là lập tức phản công, giết đến Tây Tấn và Nam Tần quốc đô. Lão Khương, Tây Tấn cho ngươi, Nam Tần cho trẫm.”

“Bệ hạ bình tĩnh đừng nóng.” Vương Thủ Triết ấn tay một cái: “Bây giờ không phải là cơ hội tốt để phản công.”

“Đánh rắm.” Long Xương đại đế nhíu mày mắng: “Quân đoàn chủ lực hai nước tổn thất nặng nề, lúc này không phản công thì khi nào phản công? Trẫm có chắc chắn, có thể đánh tới thủ đô của bọn họ.”

“Sau đó thì sao?” Vương Thủ Triết liếc hắn một cái nói: “Ma Triều sao lại ngồi nhìn Đại Càn chúng ta thật sự công hãm Nam Tần Tây Tấn? Tất nhiên sẽ nhúng tay.”

“Sâm sự thì sao? Bọn họ có thể lay ma triều, chúng ta cũng có thể lay tiên triều.” Long Xương đại đế hăng hái nói: “Thời đại này, ai đi ra lăn lộn sau lưng còn chưa có chỗ dựa?”

“Ha ha, thực lực của Ma Triều và Tiên Triều tương đương nhau, không ai làm gì được ai, một khi hai bên tiến hành tranh đấu giữa các nơi như Đại Càn, Tây Tấn, Nam Tần ta, tất sẽ khiến sinh linh Đại Càn ta đồ thán, cục diện tốt bị hủy hoại trong chốc lát.” Vương Thủ Triết vẻ mặt lạnh lùng nói: “Nếu bệ hạ thật sự muốn làm bậy, Trường Ninh Vương thị ta lập tức giá rẻ bán tất cả tài sản, cả nhà mua chút ruộng đất sống qua ngày ở Tiên Triều.”

“Nha, Thủ Triết tiểu tử ngươi còn dám uy hiếp trẫm?” Long Xương đại đế tức giận đến mức run lên: “Trẫm không cho phép Vương thị ngươi đi, cũng không cho phép các ngươi chuyển sản nghiệp đi.”

“Bệ hạ, Vương thị ta là thần tử của ngài, cũng không phải gia nô của ngài.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Tất cả tài sản của Vương thị chúng ta đều là hợp pháp, cũng được luật pháp Đại Càn bảo vệ. Ta là gia chủ hợp pháp Vương thị theo tổ quy quốc chế, muốn bán thì bán, muốn chuyển nhà thì chuyển nhà. Mà ngài lại là bệ hạ Đại Càn, cũng không phải bản thân luật pháp!”

“Ha ha, Thủ Triết tiểu tử ngươi còn gây sự với trẫm, trẫm không nói lý nữa, trẫm chỉ dựa vào nắm đấm khi dễ ngươi thế nào?” Long Xương đại đế bị chọc tức không nhẹ, phẫn nộ nói: “Trẫm cũng là người nóng nảy.”

“Thánh chủ.” Vương Thủ Triết chắp tay với Khương Chấn Thương: “Thánh địa các ngươi có trách nhiệm giám sát Đại Càn của Tiên cung, bảo vệ trách nhiệm của Nhân tộc trong thiên hạ, đường đường bệ hạ của Đại Càn chuẩn bị cậy mạnh không nói lý mà dùng thế ép người, ức hiếp một thế gia Ngũ phẩm nho nhỏ, ngài cũng mặc kệ? Loại bạo quân như bệ hạ, ta đề nghị liệt hắn thành thập đại tội phạm truy nã của Tiên Triều.”

“Hắc, tiểu tử ngươi…Trẫm không nổi đóa, ngươi không biết Mã vương gia có mấy con…”

“Được rồi, được rồi, Long Xương ngươi câm miệng, Thủ Triết ngươi cũng đừng cố ý kích thích Long Xương.” Khương Chấn Thương có chút bất đắc dĩ nhìn hai gia hỏa tương tính không hợp này: “Long Xương, ta trông coi Triết cũng nói có chút đạo lý, bây giờ Đại Càn chúng ta thật vất vả mới có chút khởi sắc, một khi hình thành vòng xoáy giữa Tiên Triều và Ma Triều tranh giành trung tâm, tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt.”

“Khó khăn lắm mới trơ mắt nhìn chiến cơ tốt trước mắt chuồn mất?” Long Xương đại đế bất mãn hừ lạnh nói: “Ta nhớ tiểu tử Thủ Triết từng nói một câu, đánh trận nhất định phải lấy được lợi ích. Cùng lắm thì trẫm và lão Khương dẫn quân giết vào nước địch, cướp bóc giết chóc một phen.”

“Muốn đi thì ngươi đi đi, bản thánh chủ không thể làm ra chuyện như vậy.” Khương Chấn Thương hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi vẫn là hảo hảo nghe xem sắp xếp kế tiếp của Thủ Triết đi.”

“Bệ hạ ngài chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?” Vương Thủ Triết thở dài nói.

“Trẫm chỉ có chút tiền đồ này, hừ hừ! Không phục a.” Long Xương đại đế hừ hừ nói: “Nhanh nói một chút về kế hoạch quỷ quái của ngươi đi, trẫm bị tức đói bụng, hôm nay muốn ăn cơm tiên linh.”

“Kéo dài.” Vương Thủ Triết nói ngắn gọn: “Chúng ta từ tây từ tây tấn, nam ngăn nam Tần, lấy thủ đại công, đánh một trận tiêu hao thời gian dài. Vừa mượn ưu thế thiên thời địa lợi lâu dài tiêu hao quốc lực Nam Tần Tây Tấn, đồng thời chúng ta tiếp tục dựa theo kế hoạch phát triển kinh tế lúc trước, dốc lòng kinh doanh Đại Càn, dạy dỗ quân đội, không ngừng cường đại bản thân. Dần dần, Tây Tấn Nam Tần càng ngày càng suy yếu, mà Đại Càn ta thì càng ngày càng mạnh.”

“Đến lúc đó, thực lực tổng hợp của Đại Càn chúng ta gấp mấy lần bọn họ, có rất nhiều thủ đoạn thu thập Nam Tần Tây Tấn.”

“Kế hoạch ngược lại không tệ.” Khương Chấn Thương nói, “Nhưng quốc chủ Nam Tần Tây Tấn cũng không phải kẻ ngốc, sẽ cuồn cuộn không ngừng tấn công tuyến phòng thủ của chúng ta.”

“Hy vọng! Hi vọng là một loại lực lượng thần kỳ.” Vương Thủ Triết nói: “Chúng ta muốn hy vọng cho Nam Tần, Tây Tấn, để bọn họ cảm thấy chỉ cần thêm chút sức mạnh là có thể công phá biên quan, loại tình huống này chỉ có thể dựa vào diễn xuất.”

“Cùng lúc đó, Huyết Đồng ma quân có ý đồ ngấp nghé di tích Huyết Tôn Giả kia cũng cần dẫn dụ, chúng ta cũng phải thỉnh thoảng cho hắn hy vọng và cảm giác nguy cơ, ví dụ như, tình báo của chúng ta có thể chia thành mấy bộ phận, Vương thị sắp phá giải trận pháp bảo vệ di tích rồi, không tốt, Vương thị đã tiến vào cửa di tích, nhưng tạm thời bị ngăn cản, không tốt, Vương thị đã đột phá cửa ải thứ nhất…

“Đến lúc đó, lòng nóng như lửa đốt Huyết Đồng ma quân nhất định sẽ vận dụng hết thảy lực lượng, cưỡng bức lợi dụ Nam Tần Tây Tấn.”

Vương Thủ Triết nói xong những lời này, Long Xương đại đế vỗ đùi giật mình nói: “Trẫm hiểu rồi, Huyết Đồng ma quân coi di tích Huyết Tôn Giả là cấm tiệt, giống như tân nương tử của mình vậy.”

“Bởi vì tình báo bị phong tỏa, hắn hoàn toàn không biết tân nương tử mà mình coi là vật trong túi đã sớm bị Vương Thủ Triết lấy vào tay. Tiểu tử Thủ Triết còn rất xấu, thỉnh thoảng lén lút nói với Huyết Đồng ma quân, ta muốn xé quần áo tân nương tử, tân nương tử đang liều mạng chống cự. Sau đó lại tới, quần áo tân nương tử rách rồi, ta muốn vào…” Long Xương đại đế càng nói càng hưng phấn, mặt mày hớn hở.

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết vội vàng ngắt lời hắn: “Bệ hạ, ngài có thể đổi một ví dụ khác được không? Truyền ra ngoài cũng không dễ nghe.”

“Làm sao, ngươi sợ?” Long Xương đại đế hừ hừ nói: “Tóm lại, tiểu tử Thủ Triết ngươi chính là một đại phản phái không hơn không kém, không cẩn thận sẽ bị ngươi nói. Trẫm và lão Khương cũng không cẩn thận biến thành trợ thủ và trợ thủ của ngươi!”

Ngay cả Khương Chấn Thương cũng nhịn không được cảm khái vạn phần: “Thủ Triết thật sự là trí kế vô song, vốn là Huyết Đồng ma quân nhìn trộm di tích, nguy cơ Tây Tấn hai nước Nam Tần liên thủ tấn công vậy mà bị ngươi toàn diện lợi dụng, tạo thành một cái bẫy lớn trí mạng.”

“Được rồi được rồi, trẫm thừa nhận tiểu tử ngươi có vài phần tính toán.” Long Xương đại đế nói: “Dù sao trẫm cũng chờ xem kịch tiếp, hôm nay sẽ mở xong chưa? Món ăn công việc dù sao cũng phải có chứ? Trẫm đã năm ngày không được ăn cơm Tiên Linh.”

Vừa nói đến cơm Tiên Linh mễ, ngay cả cổ họng của Khương Chấn Thương cũng sùng sục một chút, hắn phát hiện Long Xương có một chỗ tốt, đó chính là da mặt đủ dày.

Khương Thánh Chủ hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày hắn sẽ cùng Long Xương cọ xát cơm ăn tiên linh mễ của người ta.

…

Chương 51: Đại Càn đệ nhất quý công tử

…

Cùng một khoảng thời gian.

Nam Tần hoàng cung.

Dương Cực Điện.

Nơi này là thư phòng của Nguyên Hựu đại đế, không khác "Chuyết Chính Các" của Long Xương đại đế lắm, cũng là nơi hằng ngày Nguyên Hựu đại đế xử lý quốc sự, là nơi hắn ngày thường ở nhiều nhất.

Cũng bởi vậy, bố trí trong điện này tương đối khảo nghiệm.

Trên mặt tường bằng đá treo một số tranh chữ cổ trân quý, trên cao nơi hẻo lánh bày lư hương bằng đồng đỏ, trong lư hương đốt hương thơm đắt tiền, hương khói lượn lờ, không khí yên tĩnh yên tĩnh.

Khắp nơi trong điện rải rác không ít giường êm thoải mái nghỉ ngơi. Mấy cung nữ dung mạo xinh đẹp tản ra khắp nơi, hoặc yên tĩnh pha trà, hoặc lặng yên không một tiếng động dọn dẹp và quét dọn công việc, trong góc còn có một đội cung nữ tinh thông âm luật, đang dùng nhạc khí mang đặc sắc của Nam Tần diễn tấu giai điệu thoải mái.

Bầu không khí như thế, không thể nói là không hưởng thụ.

Lúc này còn chưa tới giữa trưa, Nguyên Hựu đại đế đã xử lý xong chính sự không tính là nhiều, hoàn toàn rảnh rỗi. Lúc này, ông ta đang ôm một mỹ cơ, thản nhiên ngồi uống rượu.

Từng trái linh quả sáng long lanh từ tay mỹ cơ bị nhét vào trong miệng hắn.

Trên vai hắn còn đặt một đôi tay ngọc như cắt hành, đang nắn bóp vai cho hắn.

Trong tiếng đàn nhẹ nhàng thư giãn, Nguyên Hựu đại đế chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, cả người lâng lâng, ngay cả những ngày này không thể không khúc ý gặp Huyết

Đồng ma quân mà sinh ra những cảm giác ngột ngạt, đều theo đó tan thành mây khói.

“Ha ha ha ha ha ~ vẫn là các tiểu mỹ nhân săn sóc.” Hắn cười ha ha, “Trẫm bị đè nén mấy ngày như vậy, tâm tình hôm nay cũng tốt hơn một chút.”

Tuy quốc chiến sắp tới, nhưng Nguyên Hựu cũng không để ý lắm.

Đại quân thảo phạt Càn có Mộ Dung Khải Phong làm thống soái, hắn rất yên tâm.

Tiểu tử kia từ nhỏ đã đi theo bên cạnh hắn, vô luận là thực lực bản thân hay là năng lực lĩnh quân tác chiến, đều là trải qua khảo nghiệm thực chiến, có hắn ở đây, giai đoạn quốc chiến hơn phân nửa sẽ không xảy ra vấn đề.

Về phần mình, là cường giả Lăng Hư cảnh, chính là tồn tại áp trục, cơ hội chân chính cần chính mình ra tay kỳ thực rất ít. Chờ quốc chiến tiến vào Bạch Nhiệt hóa, Long Xương cùng Khương Chấn Thương hai lão cẩu kia động, hắn lại ra tay cũng không muộn.

Về phần hiện tại ~ vẫn là kịp thời hưởng lạc tương đối quan trọng.

Nguyên Hựu đại đế cười ôm mỹ cơ trong lòng, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, động tác cũng trở nên tùy ý.

“Bệ hạ! Bây giờ vẫn là ban ngày thôi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của mỹ cơ Ngọc Tuyết đỏ ửng, hờn dỗi đẩy hắn một cái, lực đạo lại nhẹ nhàng như lông chim, không khước từ, ngược lại giống như là câu dẫn.

Đang lúc bầu không khí hai người đang nồng đậm, mắt thấy sắp thành sự.

Bỗng dưng.

Một tiếng thét chói tai từ ngoài điện truyền đến: “Quốc cữu! Quốc cữu ngài không thể đi vào!”

Lời còn chưa dứt, một lão giả tóc trắng xoá liền đẩy cửa điện xông vào, bùm một tiếng quỳ ở cửa ra vào, run rẩy nói: “Bệ, bệ hạ, thần có quân tình trọng yếu bẩm báo!”

“Bệ, bệ hạ! Ta ngăn không được Quốc cữu gia… Nô tài có tội! Cầu, cầu bệ hạ thứ tội!” Một hoạn quan theo sát ở phía sau lão giả vội vàng tiến vào điện.

Bởi vì kinh sợ và sợ hãi, sắc mặt hoạn quan đã trở nên trắng bệch, ngay cả bước chân cũng lảo đảo, vừa vào cửa đã trực tiếp quỳ trên mặt đất, run rẩy liên tục nói chuyện cũng không sợ hãi.

Phía sau hoạn quan còn có mấy tiểu hoạn quan ý đồ chặn lại, lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, run như cầy sấy, hiển nhiên đều bị dọa không nhẹ.

Trong lúc nhất thời, khung cảnh cửa đại điện tương đối hỗn loạn.

Nguyên Hựu đại đế bị quét mất hào hứng, đẩy mỹ cơ ra, lạnh lùng nhìn về phía lão giả quỳ ở cửa, cả giận nói: “Chu Nhân Hủ, đại quân chi phối mới bao lâu, lúc này ngay cả Kiếm Lĩnh quan cũng chưa chắc có thể đến. Ngươi nói với trẫm có quân tình quan trọng?”

“Xem ra, trẫm vẫn quá khoan dung với ngươi rồi, mới khiến cho ngươi ngay cả tôn ti cơ bản cũng quên mất. Hôm nay nếu không cho ngươi một bài học, uy nghiêm của trẫm ở đâu?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, không đợi lão giả mở miệng, đã vung tay áo, lạnh lùng nói: “Người đâu! Chu quốc cữu quấy nhiễu thánh giá, không tuân thánh dụ, mang cho ta, theo luật bị phạt!”

“Bệ hạ! Bệ hạ! Tiền tuyến quả thật có cấp báo!” Lão giả Chu Nhân Hủ nghe vậy cuống lên, vội vàng nói: “Đại quân ở U Môn Lĩnh bị Đông Càn quốc mai phục, tổn thất cực lớn! Trong đó toàn đội Thi Khôi toàn quân bị diệt, những chiến đoàn còn lại tuy chạy nhanh nhưng cũng bị liên lụy, tổn thất gần ba thành!”

“Cái gì?! Làm sao có thể, làm sao có thể nhanh như vậy! Mộ Dung Khải Phong là phế vật sao?!”

Nguyên Hựu đại đế biến sắc, đứng bật dậy từ nhuyễn tháp.

Đây chính là toàn bộ quân đoàn thi khôi! Còn có gần ba thành binh sĩ! Tổn thất to lớn như thế, đừng nói là sau khi hắn đăng

cơ, coi như là toàn bộ Nam Tần trong lịch sử cũng chưa từng xuất hiện!

Hắn giận không thể át, đồng thời cũng cảm thấy lòng mình nguội lạnh.

Tuy thời gian kế vị của hắn còn ngắn, nhưng cũng biết trong quốc chiến xuất hiện tổn thất to lớn như thế, sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng cỡ nào. Huống chi, với tính cách của Long Xương lão cẩu kia, lần này nếu lấy được chiến quả khổng lồ như thế, nhất định sẽ lựa chọn tiếp tục thừa thắng truy kích, hung hăng gặm một miếng thịt trên người Nam Tần.

Nếu như xử lý không ổn, làm không tốt sẽ có họa diệt quốc!

"Cái này, cái này như thế nào cho phải?"

Nguyên Hựu đại đế trong lòng bất an, lo lắng suy tư kế sách ứng phó.

Bỗng dưng.

Mắt hắn sáng lên, mạnh mẽ quát hoạn quan ở cửa ra vào: "Mau! Mau thông báo cho Huyết Đồng ma quân, việc này phải do hắn phụ trách!"

…

Cùng lúc đó.

Giao giới giữa quận Thiên Phủ và Nam Hoang Cổ Trạch, phân thân Huyết Đồng ma quân đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá hoang.

Thân hình nho nhỏ của hắn không nhúc nhích, tựa hồ đang nhập định, áo bào đỏ tươi chập chờn trong gió, như máu như ngục, lẫm liệt sinh uy.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời một đạo hồng quang mịt mờ cực nhanh bay tới, rơi vào bên trong đầu phân thân Huyết Đồng ma quân.

Đây là bí pháp liên hệ giữa bản tôn và phân thân.

Từ bản chất mà nói, một phân thân này trên thực tế chính là Huyết Đồng ma quân từ trên thần hồn của bản thân tách ra một

vệt thần niệm, thông qua công pháp tế luyện thành hồn chủng, từ đó có rất nhiều diệu dụng.

Bởi vì thần hồn vốn là nhất thể, giữa phân thân và bản thể tự nhiên tồn tại liên hệ tự nhiên, thông qua bí pháp liền có thể rất thuận tiện liên hệ lẫn nhau. Bởi vì là bí pháp loại thần hồn, tốc độ liên lạc vượt xa phương thức liên lạc bình thường, cho dù cách xa ngàn vạn dặm, trì hoãn cũng chỉ một hai ngày.

Mặc dù là Tử Mẫu Phù trong tay Âm Xà Ma Cơ, tốc độ đưa tin cũng không nhanh bằng hắn.

Đây chính là một loại thần thông khó lường, cũng là điểm khiến Huyết Đồng ma quân có chút đắc ý.

Có thể nói, trừ phi có người có thể phá giải phương thức truyền tin tức thời của Thần Vũ hoàng triều, bí pháp của hắn gần như chính là phương thức thông tin thông tin thông thường nhanh nhất trên đời này.

Đương nhiên, lúc này Huyết Đồng ma quân còn không biết, trên đời này đã có người làm ra phương thức truyền tin tức thời.

Không đến một hơi, phân thân Huyết Đồng ma quân đã tiêu hóa xong tin tức bản thể truyền đến.

Sắc mặt hắn vốn không hề bận tâm lập tức đại biến, giận dữ hét: “Phế vật, phế vật! Nguyên Hữu và Diên Khánh thế mà ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, quả nhiên uổng làm đại đế!”

Cũng chính vào lúc này, trong bầu trời có một đạo hôi quang mịt mờ hiện lên.

Âm Xà Ma Cơ từ trên bầu trời vội vàng lướt xuống.

Sắc mặt của nàng không tốt lắm, nghe thấy phân thân Huyết Đồng ma quân quát mắng, vội vàng hỏi: “Ma quân, xảy ra chuyện gì rồi?”

Gương mặt phân thân Huyết Đồng ma quân hơi vặn vẹo, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Đại quân hai nước Nam Tần Tây Tấn cùng bại, tan rã không thành quân, chúng ta dẫn dắt kế hoạch của Long Xương và Khương Chấn Thương thất bại.”

“Cái gì?” Âm Xà Ma Cơ đột nhiên biến sắc: “Lần này nguy rồi! Đồ nhi Xích Mị Ma Sứ của ta vừa mới thông qua con đường bí mật phát tình báo, nói nàng ta hiện tại trà trộn vào trong đội khai thác của Vương thị. Trước mắt Vương thị đã tìm được lối vào chân chính di tích của Huyết Tôn Giả, chỉ tạm thời bị trận pháp ngăn trở. Vương thị đang phái người phá giải trận pháp.”

Âm Xà Ma Cơ càng nói càng lo lắng: “Ma quân, làm sao cho phải đây? Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn di tích Huyết Tôn Giả bị cạy hư không sao?”

Sắc mặt Huyết Đồng ma quân trở nên càng thêm khó coi.

Huyết Tôn Giả di tích đối với hắn mà nói quá trọng yếu, cái này quan hệ đến việc hắn có thể nhìn thấu cánh cửa Chân Tiên cảnh hay không, đã sớm bị hắn coi là cấm trụ, nào có thể để cho người khác nhúng chàm?

Hắn lập tức âm trầm nói: “Xích Mi có nói, trận pháp khi nào sẽ bị phá?”

“Xích Mị nói trận pháp rất lợi hại, nhưng dường như Vương thị có tư tâm, không muốn chia sẻ di tích này với người khác, tạm thời còn tự mình nghĩ biện pháp phá giải.” Âm Xà Ma Cơ vội vàng nói.

“Hừ! Đây chính là di tích Chân Tiên, tiền tài động lòng người. Nếu ta là Vương thị, dưới tình huống có hi vọng tự mình giải quyết, cũng không muốn chia sẻ với người khác.” Phân thân Huyết Đồng ma quân cười lạnh nói: “Như vậy, chúng ta ngược lại còn có chút cơ hội. Ta đây thông báo cho bản tôn, không tiếc bất cứ giá nào, thúc giục hai nước tiếp tục tiến công Đông Càn.”

“Ma quân, gặp phải thất bại này, Tây Tấn Nam Tần sợ là sẽ sợ?” Âm Xà Ma Cơ lo lắng nói.

“Lo lắng cái gì? Chỉ là dụ dỗ và hiếp bức mà thôi. Chỉ cần bọn họ chịu động thủ, bất cứ giá nào cũng đáng giá. Thời cơ không đợi người, ta sẽ truyền tin.”

“Ma quân anh minh.”

Âm Xà Ma Cơ nghe vậy, trong đôi mắt một lần nữa lộ ra vẻ hi vọng.

Dừng một chút, âm Xà Ma Cơ lại nói: “Ma quân, chúng ta phỏng chừng còn phải đợi ở đây một đoạn thời gian. Chúng ta không thể mỗi ngày màn trời chiếu đất như vậy. Không bằng, ta xây một phòng đi.”

Phân thân của Huyết Đồng ma quân: “…”

Thời gian từng chút trôi qua.

Bất tri bất giác, trên đỉnh núi vốn đã trụi lủi giờ lại có thêm một căn nhà gỗ nhỏ mang phong cách biệt thự hương gian. Diện tích nhà gỗ không lớn, nhưng trong sân lại gieo không ít linh sơ, linh quả, tràn đầy khí tức sinh hoạt.

Trong nhà gỗ, Huyết Đồng ma quân ngồi ở trên ghế gỗ nhặt được tin tức mới nhất nhận được, biểu lộ phấn chấn: “Tốt tốt tốt! Lần này chỉnh lý cờ trống chính diện tiến công Đông Càn, nhất định có thể dẫn đi hai lão gia hỏa ăn no rửng mỡ không có việc gì làm kia.”

Ba tháng sau.

Trong phòng lại vang lên tiếng mắng giận dữ của Đồng ma quân: “Tại sao mấy tên quân đội Đông Càn chết tiệt kia lại khó chơi như vậy? Cả ngày chỉ biết cửa co đầu rút cổ treo thẻ bài miễn chiến, hệt như một con rùa đen… Không được không được, nghe nói Vương thị đã tìm ra cách phá giải trận pháp, buộc bọn họ không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tranh thủ tiến công.”

Năm năm sau.

Trong căn phòng nhỏ biệt thự cũ kỹ, lại một lần nữa truyền ra âm thanh phấn chấn của Huyết Đồng ma quân: “Rất tốt, lần này đánh lên tường thành quan khẩu! Mặc dù cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, nhưng đây là một khởi đầu tốt. Âm Xà, tình huống bên phía Vương thị thế nào rồi?”

“Xích Mị vừa truyền về tin tức, trận pháp đã phá giải ba thành!”

“Cái gì? Vậy phải mau chóng, ta báo cáo bản tôn bảo hắn thúc giục một phen.”

Mười năm sau.

“Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi!” Trong biệt thự, Huyết Đồng ma quân thần sắc phẫn nộ, ảo não không thôi: “Thiếu chút nữa là có thể tấn công vào cửa khẩu rồi! Đông Càn quốc chết tiệt, mấy năm nay đã chết bao nhiêu quân đội rồi, tại sao hai lão già đó vẫn còn ở Vương thị?”

“Ma quân, nghe nói bọn họ say mê một trò chơi tên là “ma tướng”, cho nên vẫn ở lại Vương thị không đi.”

“Hừ! Bọn họ đây là bị đánh còn chưa đủ đau!” Huyết Đồng ma quân vẻ mặt dữ tợn: “Tiếp tục đánh, chỉ cần công phá trạm kiểm soát, đánh vào nội địa Đông Càn, ta cũng không tin hai lão già kia còn có thể ngồi yên!”

“Ma quân anh minh.”

Hai mươi năm sau.

Biệt thự nông thôn trên đỉnh núi thoạt nhìn đã trải qua tang thương, quy mô đất trồng trong sân cũng tăng lên gấp đôi, bên cạnh còn có hàng rào vây quanh một mảnh đất, bên trong có một tổ Xích Phúc Kim Tước mập mạp đang “Bộp bộp” mà mổ.

Huyết Đồng ma quân đứng bên cạnh rào chắn, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm những Xích Phúc Kim Tước kia, giọng nói hữu khí vô lực: “Bên Vương thị sao rồi?”

Hai mươi năm chờ đợi, đại quân một lần lại một lần “suýt chút xung phá Kiếm Lĩnh Quan” “suýt chút xung phá Tây Nhai Quan”, làm cho hắn không còn sốt ruột như lúc ban đầu, trở nên Phật hệ rất nhiều.

Lúc này, hắn ngay cả tình hình chiến đấu cũng không hỏi, biến thành trực tiếp hỏi Vương thị tiến độ phá giải di tích.

Âm Xà Ma Cơ nhíu mày: “Khởi bẩm ma quân, Xích Mi vừa mới truyền tin tức về, tình huống có chút không ổn. Vương thị đã thành công đột phá trận pháp bên ngoài. Hiện giờ, đội ngũ của Vương thị bị ngăn ở trong đại điện Lê Minh Thánh điện huyết sắc.”

“Minh Minh Thánh Điện huyết sắc? Bọn họ quả nhiên đã đi vào!” Huyết Đồng ma quân trừng mắt, nhất thời cả người đều phấn chấn: “Vương thị chết tiệt! Tuyệt đối không thể để cho

bọn họ đạt được di tích của Huyết Tôn Giả! Âm Xà Ma Cơ, chúng ta đi cướp…”

“Ma quân ngài nhất định phải bình tĩnh.” Âm Xà ma cơ lấy làm kinh hãi, vội vàng kéo Huyết Đồng ma quân: “Khương Chấn Thương và Long Xương vẫn còn ở Vương thị, cộng thêm con Nguyên Thủy Thanh Long lão tổ kia, lúc này chúng ta ra tay, tất nhiên sẽ bị bọn họ ngăn cản. Đến lúc đó chuyện di tích bị lộ ra ngoài, kế hoạch của chúng ta sẽ tan thành mây khói.”

Huyết Đồng ma quân tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này.

Hắn một lần nữa tỉnh táo lại: “Mùng giục Tây Tấn và Nam Tần, để cho bọn họ nắm chặt thời gian tấn công Tây Nhai Quan và Kiếm Lĩnh Quan.”

Ba mươi năm sau.

Biệt thự nhỏ nông thôn trên đỉnh núi đã trở nên rách tung toé, tràn đầy vết tích mưa gió ăn mòn, sân viện ngược lại mở rộng ra một vòng.

“Âm Xà Ma Cơ, gần đây mưa sắp tới, nóc nhà bên trái có chút mưa dột phải sửa chữa kịp thời. Đồ ăn của tiền viện nhớ rõ thu đúng lúc, bằng không toàn bộ kêu ngươi nuôi Xích Phúc Kim Tước gây họa rồi.” Huyết Đồng Ma Quân phân thân nằm ở trên ghế nằm dưới mái hiên, hơi khép mắt, thanh âm nghe giống như đã trải qua tang thương, lộ ra bình thản mà không có lệ khí.

“Vâng, Ma quân.”

“Đúng rồi, Nam Tần Tây Tấn còn đang đánh phải không? Hai lão già Long Xương và Khương Chấn Thương vẫn còn đang ở Vương thị?”

“Vẫn còn đánh, còn đang cọ cọ.” Âm Xà Ma Cơ thuần thục trả lời, thanh âm cũng là Phật hệ, “Ma quân còn muốn phát tin tức cho bản thể, thúc đẩy tiến công thêm?”

“Thế cục bây giờ, thúc giục thì có tác dụng gì, vẫn nên chờ một chút đi.” Huyết Đồng Ma Quân ngay cả mắt cũng không mở ra, cam chịu nói: “Dù sao nghe nói Vương thị còn chưa chính thức tiến vào di tích Huyết Tôn Giả.”

“Ma quân anh minh.”

Âm Xà Ma Cơ bình tĩnh nịnh hót.

Mười năm gần đây, hai người đối thoại tương tự đã lặp lại vô số lần. Cho dù biên cảnh lại hồi báo cái gì “suýt chút xung phá Kiếm Lĩnh Quan” “suýt chút xung phá Tây Nhai Quan”, hai người cũng đã không còn có bao nhiêu dao động cảm xúc rồi.

…

Mà khi Huyết Đồng ma quân và âm Xà Ma Cơ đóng ở ngoài vực, đợi đến sắp mọc nấm, trong lãnh thổ Đại Càn, tất cả vẫn đang làm theo kế hoạch của Vương Thủ Triết, nên sống cuộc sống, nên phát triển, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi chiến tranh quốc gia.

Trường Ninh vệ, Tân Bình trấn.

Bình trấn vốn ngày mới thay đổi, lại trải qua ba mươi năm phát triển nhanh chóng, đã trở nên nghiêng trời lệch đất.

Cũng may Vương Thủ Triết là người xuyên việt, nhìn xa rất nhiều về kiến thiết thành trấn, trước kia khi khai phá Tân Bình trấn cũng đã có kế hoạch, bây giờ tuy rằng từ từ phồn hoa, nhưng vẫn không lộ ra lộn xộn.

Đường phố chỉnh tề, đường lớn rộng rãi, người đi đường lui tới, cho dù là bình dân, đều lộ ra tinh thần phấn chấn, tràn ngập hi vọng đối với cuộc sống.

【 Công hội chức nghiệp giả đặc thù 】 là một trong rất nhiều sự vật mới xuất hiện trong mấy chục năm gần đây ở Tân Bình trấn.

Nguyên nhân là vì gia chủ Vương thị ghét bỏ hệ thống nghề nghiệp trước mắt của Đại Càn quá hỗn loạn, không thành hệ thống, hơn nữa trước khi trọng sinh hắn đọc nhiều tiểu thuyết huyền huyễn gì đó, biết rõ tính tác dụng của những hệ thống nghề nghiệp này, bởi vậy quyết định sắp xếp một chút hệ thống nghề nghiệp phó.

Nơi khác thế nào hắn mặc kệ, phàm là người làm công việc chức nghiệp đặc thù trong địa hạt của Vương thị, cần phải trải qua khảo hạch của 【 chức nghiệp giả công hội đặc thù 】,

hơn nữa lấy được giấy chứng nhận cấp bậc tương ứng mới có thể bình thường.

Cùng một nghề nghiệp, chênh lệch địa vị và thu nhập giữa các đẳng cấp khác nhau, có thể nói là cách biệt một trời một vực.

Trải qua mấy chục năm phát triển, hiện giờ hệ thống liên quan đến công hội chức nghiệp giả đã từng bước hướng đến thành thục, dựa theo năng lực phân chia, tạm thời phân ra bảy chức nghiệp là "Linh Thực sư", "Luyện Đan Sư", "Luyện Khí Sư", "Khôi Lỗi Sư", "Trận Pháp Sư", "Linh Trùng Sư", "Ngự Thú Sư" và bảy chức nghiệp phụ khác.

Trải qua chải chuốt, mỗi một nghề nghiệp đều đã hình thành hệ thống đẳng cấp của mình, sinh ra quy phạm ngành nghề tương ứng.

Trước mắt, tổng phụ trách của chức nghiệp giả công hội đặc thù chính là Vương Ninh Dịch đích trưởng mạch của Vương thị. Hai người hắn và Vương Ninh Nghiêu đều là Vương An Nghiệp và hai vị tiểu quận chúa… Không, bây giờ có thể bỏ chữ "nhỏ" đi rồi, là con trai của hai vị "Quận chúa".

Bọn họ kế thừa dung mạo tuấn lãng đời đời tương truyền, cùng với thiên phú huyết mạch xuất chúng, tuy rằng còn chưa đạt tới tình trạng tuyệt thế, nhưng cũng là người nổi bật trong đại thiên kiêu. Vương Ninh Dịch hiện giờ mới năm mươi mấy tuổi, cũng đã là tu vi Thiên Nhân cảnh tầng bốn, tốc độ tu hành như thế, cho dù là Vương thị nhân tài đông đúc, cũng được coi là khá giả.

【 Công hội đặc thù chức nghiệp 】 tọa lạc ở trung tâm trấn Tân Bình trấn, kiến trúc cao lớn mà cửa sổ sáng sủa sạch sẽ, đại sảnh trang trí sàn nhà sáng sủa, đèn đuốc huy hoàng, phảng phất đặt mình trong một tửu lâu cao cấp.

Nơi này người đến người đi, đều đang làm đủ loại nghiệp vụ.

Một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc bình thường, trong tay dắt theo một tiểu cô nương tám chín tuổi, mang theo ánh mắt tò mò đi vào tòa nhà cao lớn. Tuy rằng bề ngoài của nàng không có gì nổi bật, nhưng một đôi mắt lại thâm thúy mà không lường được, tiểu cô nương kia cũng lớn lên trắng sáng như ngọc, ánh mắt hoàn mỹ mà linh động đến cực điểm.

“Hoan nghênh đến【Công hội đặc thù chức nghiệp】.” Một nữ tử dẫn viên trẻ tuổi mặc trang phục chức nghiệp tiến lên nghênh đón, lễ phép hỏi, “Xin hỏi có gì có thể trợ giúp ngươi không?”

“Các ngươi đang làm gì?” Nữ tử trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi.

“Tu sĩ Huyền Vũ cũng không phải là giết chóc hoàn toàn, đầu tiên cần một công việc mưu sinh và kiếm tài nguyên.” Dẫn dắt nữ tử mỉm cười nói: “Trước đây, một số tán tu không có gia tộc dựa vào, hoặc là gia tộc không cung cấp đủ tiền, nếu muốn mưu sinh và kiếm tài nguyên tu luyện thì thủ đoạn tương đối ít. Mà sau khi trải qua quy hoạch của nghề nghiệp chúng ta, có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn.”

“Tỉ như linh thực sư nhất mạch này, nếu như là tu sĩ Huyền Vũ thiên phú hệ mộc, ở tu luyện công pháp tương quan, hơn nữa trải qua một loạt huấn luyện cùng khảo hạch, có thể thu được chứng cứ tư cách Linh Thực sư sơ cấp. Hiện giờ số lượng linh điền của Trường Ninh Vương thị quá nhiều, tùy tiện trồng trọt lại dễ dàng lãng phí tài nguyên, bởi vậy lỗ hổng của Linh Thực sư chuyên nghiệp sẽ rất lớn.”

“Cho dù là một Linh Thực sư Luyện Khí cảnh sơ cấp mới thăng cấp, tiền lương hôm nay cũng là khởi đầu của bốn mươi càn kim, theo kinh nghiệm công việc tăng lên còn có thể tăng lương và đạt được thêm phần trăm.”

“Bốn mươi càn kim?” Nữ tử liếc mắt nói: “Thôn phu Luyện Khí cảnh bình thường, thu nhập cũng không thấp.” Sau đó, nàng lại nhìn lướt qua nữ tử dẫn đường kia: “Ngươi đã bao nhiêu tuổi, thu nhập thế nào rồi?”

“Mời ngài ngồi xuống, nếm thử ly cà phê mà Trường Ninh vệ chúng ta vận chuyển từ hải ngoại.” Người phụ nữ đón tiếp các nàng ngồi trên ghế mềm trong đại sảnh, lúc này mới kiên nhẫn giải thích, “Ta tên là Mộ Dung Hi Quyên, năm nay mười tám tuổi, là học viện trung cấp thứ ba mươi chín ở Tân An bên cạnh tốt nghiệp, nhưng bởi vì thành tích tương đối bình thường, không được vào học phủ cao đẳng Tân Bình. Bởi vậy, ta đã tiến vào học viện cao đẳng chuyên nghiệp luyện đan.”

“Trước mắt còn chưa lấy được chứng nhận tư cách chức nghiệp luyện đan sư sơ cấp, nhưng còn có chút vay chưa trả

hết, liền vừa học vừa làm công việc dẫn đường viên này, thu nhập không tính là cao, mỗi ngày ước chừng bảy đồng lớn cộng thêm đồ ăn. Tuy nhiên, đợi sau khi ta lấy được chứng nhận chấp nghiệp thuận lợi tốt nghiệp, có thể vào công ty luyện đan Vương thị làm việc, tiền lương năm mươi càn kim khởi… Rất nhanh liền có thể trả xong vay kế hoạch Khải Linh."

Nói đến chỗ này, trên khuôn mặt trẻ tuổi của Mộ Dung Hi Quyên lộ ra chút kiêu ngạo, nàng xuất thân từ gia đình bình dân bình thường, có thể đi đến một bước này cũng không dễ dàng.

"Kế hoạch Khải Linh là…?" Cô gái trẻ hiếu kỳ hỏi.

"Là một phần kế hoạch toàn dân Luyện Khí cảnh do quan phủ Trường Ninh Vương thị liên hợp đưa ra, cho rất nhiều hài tử có tư chất huyết mạch bất nhập phẩm, nhưng có hy vọng thông qua Khởi Linh đan tiến vào tư chất huyết mạch hạ phẩm một cơ hội."

"Ta nghe nói Vương thị nuôi dưỡng Tử Tinh Linh Phong quy mô lớn ở Nam Cương, cũng gieo trồng số lượng lớn dược liệu liên quan trong linh điền, hiện giờ công ty luyện đan của Vương thị đã hàng loạt hóa sản xuất Khải Linh đan, tổng hợp tổng hợp cũng ép giá trị hai trăm càn kim một viên. Mà Bồi Nguyên đan bình thường, giá bán cũng tăng đến mức phụ trợ ba càn kim một viên." Mộ Dung Hi Quyên bởi vì là học sinh chuyên luyện đan, đối với đan dược và dược liệu vẫn là đầu tiên nói rõ.

Sau khi nói xong, nàng khao khát nhìn nữ tử kia nói: "Tiểu tỷ tỷ, ngài vừa tới Trường Ninh vệ phải không? Là tới nương tựa hay là mưu sinh? Không biết phương hướng thiên phú huyết mạch của ngài là…"

"Hướng chiến đấu." Cô gái trẻ trả lời.

"Vậy ngài đi nhầm chỗ rồi." Mộ Dung Hi Quyên nói: "Nghề nghiệp này đều là nghề nghiệp sinh hoạt, gần đây Hiệp hội mạo hiểm giả có thể cung cấp thông tin cho ngài. Nhưng mà tiểu tỷ tỷ ta khuyên ngài hãy chuyển chức nghề sinh hoạt đi, loại chiến đấu thuần túy tuy thu nhập không thấp, nhưng lại quá nguy hiểm."

“Dù sao cũng phải có người chiến đấu mà không phải? Hơn nữa ta không biết cái khác, chỉ biết chiến đấu, không học được cách làm ruộng và rèn sắt.” Cô gái trẻ tuổi mỉm cười: “Thật thú vị, Trường Ninh vệ này nói còn thú vị hơn so với lời lão Khương Tín nói. Man hoang Đông Càn nho nhỏ, lại có chỗ thú vị như vậy.”

“Ngọc Linh tỷ tỷ, ở đây không thú vị chút nào, tỷ không phải nói muốn mang muội cùng ăn ngon như vậy sao?” Cô bé ở bên cạnh có chút chán nản, bĩu môi nói.

“Được rồi được rồi, tiểu tổ tông này của ngươi, lát nữa tỷ tỷ mang ngươi đi ăn đồ ăn ngon.” Nữ tử tên Ngọc Linh an ủi nói: “Ta đã sớm nói với ngươi rồi, ta đến Đông Càn làm việc, là ngươi nhất định phải đi theo.”

Nói xong, Ngọc Linh lấy ra hai viên tiên tinh nói: “Đa tạ ngươi chiêu đãi lịch sự cùng kiên nhẫn giải thích nghi hoặc, duyên phận nho nhỏ, liền giúp ngươi trả khoản vay Khai Linh.”

Mộ Dung Hi Quyên thoáng cái mặt đã đỏ bừng, vội vàng khoát tay: “Không thể không, công việc của chúng ta không được lấy tiền khách nhân. Cám ơn ý tốt của khách quý, ta chính thức tham gia công việc vài năm sau là có thể trả hết.”

“Thật thú vị.” Ngọc Linh còn khen ngợi vài phần: “Phong khí trong hạt địa Vương thị không tệ nhỉ.”

Lời này của nàng vừa nói xong.

Cửa chính đột nhiên xao động một trận, không biết ai hô một tiếng: “Quý công tử tới.”

Sau đó, một đám nữ nhân mỹ nữ không có khách nhân chiêu đãi đều nhao nhao mà vây quanh.

Ngay cả Mộ Dung Hi Quyên cũng dùng ánh mắt nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy một vị thiếu niên tuổi chừng tám chín tuổi từ cửa đi vào, hắn tuổi còn nhỏ bộ dáng thập phần tuấn tú, chỉ là khuôn mặt có chút mượt mà, trên gương mặt còn mang theo hai lúm đồng tiền nhỏ, thoạt nhìn cực kỳ làm cho người ta ưa thích.

Nhưng một vị thiếu niên nho nhỏ như vậy, lúc đi đường lại chắp hai tay sau lưng, có vẻ lão luyện thành thục, khi đi nhìn quanh, dường như có vài phần tương tự với một vị Đại Đế thích cải trang vi hành nào đó.

Hết cách, ai bảo vị quý công tử này sau khi sinh ra, một vị đại đế nào đó vô cùng vui mừng, không để ý Vương Thủ Triết phản đối, thỉnh thoảng dẫn hắn theo bên người, dần dà, lại học được bảy tám phần tư thế đi đường của hắn.

Đại thái giám lão Diêu thì là nhắm mắt theo đuôi ở phía sau hắn, nhưng mà ánh mắt lại thỉnh thoảng cảnh giác bốn phương, giống như một tùy tùng tận chức tận trung.

Ngoài ra, bên cạnh hắn còn đi theo hai gã sai vặt mười mấy tuổi cùng với tùy tùng hộ vệ của một tiểu đội.

“Là quý công tử.” Mộ Dung Hi Quyên hưng phấn nói: “Trời ạ, không nghĩ tới ta mới đến làm công mấy ngày, đã nhìn thấy quý công tử.”

Tiểu nha đầu ở bên cạnh Ngọc Linh lại bĩu môi khinh thường nói: “Đây là ai vậy, đứa nhỏ có cái rắm lớn một chút, ra khỏi cửa phô trương cũng không nhỏ, đi trên đường bộ dáng chó hình người.”

“Xuỵt! Tiểu cô nương ngươi nhỏ giọng, quý công tử là người tốt.” Mộ Dung Hi vội vàng nói, “Đây là tiểu công tử Vương Phú Quý, xếp hạng một trăm mười ba ở Vương thị, chính là đích trưởng mạch đương đại của Vương thị, cháu đích ngoại của đế tử An đương kim, cháu ngoại của An quốc công phủ, hiện giờ chính là đệ nhất quý công tử được công nhận là Đại Càn công tử!”

“Nếu không phải phụ thân của quý công tử bây giờ chưởng quản công hội đặc thù chức nghiệp, quý công tử mới không tới nơi này.”

…

Chương 52: Tiểu tử này so với bổn công chúa còn có thể giả bộ!

…

Khi Mộ Dung Hi Quyên nói chuyện, lộ ra vẻ mặt hâm mộ và sùng bái: “Tuy rằng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy quý công tử, nhưng mà nghe nói quý công tử người đặc biệt tốt, thật sự có khó khăn gì mà đi cầu trợ đến hắn, chỉ cần xác nhận tình hình là thật, hắn nhất định sẽ hỗ trợ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thật sự khó khăn. Nếu ai dám bịa đặt lung tung cố ý lừa gạt quý công tử, đừng nói các đại nhân Vương thị không đồng ý, ngay cả dân chúng cũng không chịu.”

Tâm tốt như vậy?

Ngọc Linh nhướng mày, có chút khó tin.

Thời đại này, thằng nhãi con đơn thuần lương thiện cũng không gặp nhiều trong thế gia. Nếu thằng nhãi Vương thị này thật sự có tính tình như vậy, vậy quả nhiên là chủng loại hiếm.

Lúc các nàng nói chuyện, Vương Phú Quý cũng đã dẫn theo một đám người trùng trùng điệp điệp đi vào nội bộ 【 công hội chức nghiệp đặc thù 】.

“Chư vị làm việc vất vả rồi.” Vương Phú Quý tuổi còn nhỏ, một tay chắp sau lưng, một đường quen thuộc chào hỏi các công nhân công trong công hội, trong miệng nói chuyện nghiêm chỉnh: “Cha ta tính tình thẳng thắn, có đôi khi nói chuyện không hay lắm, các ca ca, thúc thúc, bá bá bá các vị đều phải cẩn thận một chút. Ta ở bên này chuẩn bị một ít lễ vật nhỏ, coi như thay cha ta khao mọi người một chút.”

Nói xong, tay nhỏ của hắn vung lên.

Các gã sai vặt lập tức hành động, móc ra một đống vật tư lớn từ nhẫn trữ vật, có đủ loại mứt hoa quả khô đựng trong bình thủy tinh, có cà phê, trà, cùng với từng rương thịt bò bình đầu, linh ngạc thịt tùng đóng gói tinh xảo vân vân, đều là những thứ tốt do các ti sản liên hợp của Vương thị sản xuất.

Trong đó mứt hoa quả khô, thịt bò, đều là sản phẩm sản xuất của phân ty trồng trọt dưới cờ tổng ty liên hợp Đạt Lạp Khai Hoang, thực phẩm phân ti gia công. Mà cà phê, trà các loại, hiện giờ đa số đều là sản phẩm Nam Cương sản xuất, sau khi tiến hành gia công thực phẩm toàn quốc, thậm chí là lối ra của các quốc gia khác và Tiên Triều.

Mấy năm nay, viện nghiên cứu Vương thị nghiên cứu vật tư và kỹ thuật liên quan của dân sinh rất có sức nghiên cứu, từ công nghệ gia công thực đến công nghệ phong tồn, công nghệ vận chuyển vân vân đều từ từ thực hiện công nghệ chuyên nghiệp hóa và công nghiệp hóa.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít "linh cảm" mà Vương Thủ Triết đề ra, ví dụ như gói hàng thật sự, nắp hộp xoắn ốc, kỹ thuật dự trữ trong hộp. Có điều, Vương Thủ Triết xưa nay chỉ cung cấp phương hướng và mạch suy nghĩ, cũng không giảng giải nhiều về chi tiết kỹ thuật.

Thứ nhất, ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu lắm.

Thứ hai là nhân tài nghiên cứu khoa học hiện tại của viện nghiên cứu đã có rất nhiều, trong đó không ít người đều là học bá, học thần chân chính, năng lực học tập và năng lực sáng tạo đều là đứng đầu. Buông tay để bọn họ tự phát huy, đôi khi có lẽ có thể nghiên cứu ra thứ tiên tiến hơn. Nếu hạn định quá chết, có lẽ ngược lại sẽ xóa bỏ sức sáng tạo của bọn họ.

Bây giờ, các công nghệ như gia công, sát trùng, bao phối của những thực phẩm này đều đã dần dần hoàn thiện, tuy có khác biệt với kỹ thuật trên Trái Đất nhưng hiệu quả lại khác nhau.

Người sống ở Trường Ninh vệ sớm đã quen với những bao gói này rồi.

Chỉ là hai gã sai vặt kia móc đồ lên tư thế còn chưa dứt, hiển nhiên không gian trữ vật trên tay dung lượng tương đối lớn.

"Đây là nhẫn trữ vật cực phẩm sao?" Ánh mắt tiểu nha đầu trợn tròn, "Tiểu hài tử này cũng quá biết giả bộ, lại dùng nhẫn trữ vật tốt như vậy cho tiểu nhi tử sao? Bất quá là một tài chủ ở nông thôn mà thôi, nhìn hắn túm được hai năm tám vạn, thật đúng cho là mình có bao trâu bò dỗ dành a~"

Nhẫn trữ vật này, chính là nhẫn trữ vật cùng một cấp bậc với "Vô Tận Uyên".

Ngẫm lại hơn một trăm năm trước khi Vương An Nghiệp xuất môn, cũng chỉ đeo một cái Vô Tận Uyên, lúc ấy ngay cả Vương Thủ Triết cũng hâm mộ.

Nhưng thời đại đang thay đổi, Vương thị đang phát triển, Vương thị bây giờ đã xưa đâu bằng nay.

"Ai nha, tiểu nha đầu này, nói thế nào ngươi tốt đây?" Mộ Dung Hi thoáng có vẻ khó chịu, "Tùy tùng quý công tử nhà chúng ta dùng nhẫn trữ vật cực phẩm, lại sợ ngươi chuyện gì? Quý công tử tâm địa thiện lương, không có việc gì thích phát chút đồ dùng vặt và đồ dùng cho mọi người, không có nhẫn trữ vật cực phẩm bảo hắn chọn sao?"

"Huyên Vũ." Ngọc Linh cũng là sóng mắt lưu chuyển trừng mắt nhìn nàng, "Ngươi cũng mới có chín tuổi, cũng chỉ là một đứa trẻ. Hơn nữa, thời điểm ngươi ở quê hương, cũng không có khiến cho người ta bớt lo. Còn nói nhảm nữa, ngươi tự mình đi về Chú Phi Chu về nhà đi."

Nha đầu Nhân Tiêu kia khắp nơi nhường nàng, Ngọc Linh không biết.

"Ai nha nha, hắn có thân phận gì? Ta có thân phận gì? Cái này sao có thể so sánh?" Cù Mộng Vũ kéo tay Ngọc Linh làm nũng nói: "Ngọc Linh tỷ tỷ, người ta sai rồi, sai rồi còn không được sao?"

Bên phía Vương Phú Quý vẫn đang tiếp tục phát đồ vật.

"Đa tạ quý công tử."

"Quý công tử ngươi quá tốt rồi, người ta muốn gả cho ngươi làm tiểu thiếp."

"Quý công tử ngài đã đính hôn sao? Trong nhà còn thiếu sai sử nha đầu không?"

"Ha ha, ta còn chưa đính hôn mà." "Đa tạ, trong nhà không thiếu nha đầu." Đối mặt với những lời đồn đại kia, Vương Phú Quý vẫn rất kiên nhẫn, tính tình không tệ gật đầu trả lời từng cái một.

Cũng khó vì trí nhớ của hắn tốt, vậy mà một nhân viên cũng không bỏ sót, toàn bộ chào hỏi tới rồi.

“Quý công tử, ngài hôm nay tới thăm phụ thân ngài a?” Chủ quản một trung tầng nào đó cười gọi hắn, “Ta đây liền dẫn ngài lên. Đại sảnh giám định long xà hỗn tạp, ngài chớ bị người đụng vào.”

“Không sao không sao, Tân Bình trấn chúng ta trị an vẫn là rất tốt.” Vương Phú Quý tuổi tác tuy không lớn, giáo dưỡng lại vô cùng tốt, đối nhân phái tao nhã lịch sự, “Bất quá lần này ta đến cũng không phải để thăm phụ thân đại nhân, mà là đến kiểm tra tư cách chứng.”

“Khảo chứng?”

Các nhân viên công tác cùng chức nghiệp giả đang làm nghiệp vụ chung quanh nghe vậy, đều ghé mắt nhìn Vương Phú Quý không thôi.

Ngươi đường đường là đích trưởng mạch của Vương thị, thế mà cũng đến khảo chứng sao? Không nói ngươi còn nhỏ tuổi đến cùng có thể thi đậu hay không, ngươi cầm giấy chứng nhận này cũng không có tác dụng gì? Nếu ngươi thật sự muốn vào công ty nào của Vương thị, ai còn có thể không cho ngươi vào hay sao?

“Chư vị chớ có kinh ngạc.” Vương Phú Quý chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm trang: “Hệ thống quy hoạch phó chức nghiệp là do lão tổ gia gia ta đề xuất, từ từ hoàn thiện qua tay phụ thân ta. Ta là mạch trưởng trong nhà, nên lấy thân làm gương, hưởng ứng công việc của lão tổ gia gia và phụ thân.”

“Quý công tử, ngài… học môn phó chức gì?” Chủ quản trung tầng chần chừ một chút, cẩn thận từng li từng tí mở miệng dò hỏi: “Chút nữa ta sẽ tự mình an bài người khảo thí giúp ngài.”

Vương Phú Quý lắc đầu nói: “Ngươi cứ xem ta là một chức nghiệp giả bình thường là được, nên xếp hàng thì xếp hàng, nên đến lượt khảo quan nào thì khảo quan đó, thi đỗ hay không đều phải xem bản lĩnh của ta. Ngươi chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng vì thân phận bất luận kẻ nào mà phá hư quy củ của công hội.”

“Quý công tử dạy bảo rất đúng.” Chủ quản trung tầng nghiêm mặt, vội vàng tỏ thái độ, “Bất quá ngài muốn khảo thí môn nào, chen vào đội nào cũng phải. Dù sao thân phận ngài tôn quý, thời gian quý giá, hơn nữa tất cả mọi người đều thích ngài, cũng sẽ không để ý.”

“Vậy, trước tiên thi từ linh thực sư đi.” Vương Phú Quý suy nghĩ nói: “Dù sao ta cũng là huyết mạch mộc hệ nhất mạch của gia tộc.”

Trước tiên, khảo hạch linh thực sư trước?

Mọi người kinh ngạc một hồi.

Quý công tử mới chín tuổi a?

Bây giờ con cháu Vương thị đều là sáu tuổi nhập học, tám tuổi bắt đầu chính thức tu hành. Quý công tử cho tới nay tu luyện còn chưa tới hai năm, tuổi này, có thể thi qua một môn cũng đã là thiên tài trong thiên tài, nhưng nghe ngữ khí này của hắn, như thế nào giống như còn định thi chức nghiệp khác?

“Vậy, ta sẽ đi an bài khảo hạch Linh Thực sư cho ngài.” Chủ quản trung tầng trong lòng cũng hồ nghi, nhưng cũng không dám trì hoãn, vội nói: “Khảo hạch của Linh Thực sư sơ cấp chia làm ba bộ phận, phân biệt là bộ phận thử bút, phần thao tác thực tế, cùng với đề tài chuyên gia hỏi. Nội dung của một bộ phận đề thi trong đó có không ít, có nhiều loại thổ nhưỡng bảo dưỡng, phòng trị, phòng trị các loại bệnh trùng, cây trồng, mùa mùa thay đổi, khống chế của Tụ Linh trận nhỏ và bài trừ giản dị, vân vân và vân vân.”

“Những thứ này ta đều cùng người chuyên môn học qua, bắt đầu đi.” Vương Phú Quý lộ ra vẻ đã tính trước.

Chủ quản trung niên kia thấy thế cũng hơi yên lòng một chút, tự mình dẫn Vương Phú Quý đi phòng nhỏ chuyên môn dùng để thi, từ trong bốn bộ thi quyển Giáp Ất Bính Đinh tùy cơ rút ra một bộ cho hắn, còn mình thì rời khỏi phòng.

Vương Phú Quý ở trong gian phòng đơn nhỏ thanh thản ổn định làm bài thi.

Bởi vì bàn ghế trong phòng đều là dành cho người trưởng thành dùng, ghế quá thấp, hắn còn lấy ra tiểu mã trát mang

theo bên người, đệm ở trên ghế, như vậy hắn có thể thoải mái mà đến mặt bàn, công tác chuẩn bị làm cực kỳ đầy đủ.

Tin tức Vương Phú Quý tới tiến hành cuộc thi chuyên nghiệp truyền ra, rất nhiều người đều nghe tin chạy tới xem náo nhiệt.

Công hội đặc thù chức nghiệp vì để công bằng, cam đoan mỗi một cuộc thi đều có thể công khai, công chính và trong suốt, đơn lẻ chuyên dụng để thi bút đều có một mặt thủy tinh đơn bạc, xuyên thấu qua thủy tinh có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống bên trong, thuận tiện mọi người giám sát, ngăn chặn bất cứ làm việc thiên tư gian lận nào.

Người tới xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, bên ngoài một căn phòng nhỏ của cuộc thi của Vương Phú Quý, bất tri bất giác đã tụ tập một đám người.

Tất cả mọi người vươn cổ ra ngoài cửa sổ, tò mò nhìn vào bên trong.

Bởi vì quá nhiều người, người phía trước bị đẩy, mặt gần như đã dán lên trên thủy tinh.

Khảo hạch của công hội chức nghiệp sớm đã có quy trình và chế độ nghiêm khắc. Tất cả mọi người rõ ràng, cho dù là kỳ thi khảo hạch của Linh Thực sư sơ cấp, muốn thông qua cũng không dễ dàng.

Phần thi bút rất khó, tri thức liên quan đến các phương diện, vô cùng chi tiết, chỉ riêng bài thi đã có năm tấm. Cho dù là học sinh học ở học viện chuyên nghiệp của nghề nghiệp cũng thường xuyên xuất hiện ví dụ không hợp cách.

Dưới sự giám sát của đám quần chúng vây xem ở ngoài thủy tinh, Vương Phú Quý tuổi còn nhỏ nhưng đã đặt bút như có thần, không đến hai nén hương đã hoàn thành tất cả bài thi.

Có ba chuyên gia trực tiếp trao đổi phê duyệt tại hiện trường, rất nhanh đã phê xong toàn bộ năm bài thi.

Vừa có số lượng ra, hiện trường lập tức sôi trào.

Đầy điểm!

Năm tờ nội dung khổng lồ, góc độ ra đề, bài thi xảo quyệt, Vương Phú Quý vậy mà thi đạt full điểm.

Công hội đặc thù chức nghiệp thành lập hơn hai mươi năm, bài thi đầy điểm cũng không hiếm thấy, dù sao đây chỉ là khảo hạch linh thực sư sơ cấp, hiện giờ theo thời đại phát triển cùng giáo dục cơ sở phổ cập, các ngành các nghề xuất hiện rất nhiều đại thần.

Chỉ là mọi người vì cẩn thận, vẫn là kiểm tra thêm mấy lần, cuối cùng vẫn không kiểm tra ra bất kỳ vấn đề gì, vẫn là điểm tối đa.

"Quý công tử không hổ là đích trưởng mạch của Vương thị." "Quá thông minh, quý công tử đây là mới chín tuổi a."

"Đắc cái gì? Còn có thực thao."

Mộng Vũ và Ngọc Linh cũng không đi, mà đi theo đám người xem náo nhiệt. Nghe xung quanh nghị luận ầm ĩ, sắc mặt của Kỳ Mộng Vũ càng ngày càng cổ quái.

Sau đó lại bắt đầu khảo hạch thực tế, khảo quan kiếm được vài cây nhất giai, nhị giai linh thực khác nhau, hoặc là bị bệnh hoặc là xảy ra đủ loại vấn đề khác, yêu cầu Vương Phú Quý chẩn đoán chẩn đoán tại chỗ, trị liệu.

Sau đó, Vương Phú Quý dứt khoát nhanh chóng phán đoán vấn đề linh thực, sau đó bắt đầu điều phối dược tề ngay tại chỗ, lại dùng mộc hệ huyền khí hùng hậu xông vào trong cơ thể linh thực, trợ giúp thúc đẩy và hấp thu dược tề.

Rất nhanh, mấy gốc linh thực bất đồng kia đều được cứu sống.

Quá trình này nhìn như đơn giản, nhưng kì thực cần một lượng lớn tri thức và kinh nghiệm liên quan. Hiện giờ Vương thị đã đem những kiến thức và thao tác thực tế này, đều chỉnh lý thành tri thức chuyên nghiệp, nội dung vô cùng phức tạp.

Không có nhiều năm công lực, là không có khả năng chuẩn xác phán đoán như thế, lại phong đạm vân khinh như thế.

"Quý công tử, ngài thật sự quá lợi hại." Rất nhiều người đều sợ hãi thán phục: "Ngài làm sao có thể tuổi còn trẻ mà có kinh nghiệm như thế?"

"Thật ra cũng không có kỹ xảo gì." Vương Phú Quý khiêm tốn nói: "Chỉ là hạ phẩm linh điền nhà ta có rất nhiều rất nhiều, mỗi ngày đều sẽ phát hiện không biết bao nhiêu sâu bệnh hại

hại hại hại hại cây cối, những thứ này đều có ghi lại. Ta cũng có thể sai người mang rất nhiều cây bệnh tới, rất nhanh sẽ luyện tập nhiều lần."

Lời nói của Vương Phú Quý, tự nhiên lại dẫn ra một đống lời nịnh nọt như thủy triều.

Sau đó là khâu chuyên gia phỏng vấn, mấy vị khảo quan linh thực trung cấp cũng không có nương tay, thậm chí còn đặc biệt hỏi ra mấy vấn đề xảo quyệt, nhất là về một ít kiến thức đặc thù về làm ruộng nuôi ruộng trước.

Nhưng mà, đều bị Vương Phú Quý trầm ổn vững vàng mà tan rã từng cái, quả thực hiện ra thiên phú của hắn ở trên mảnh đất gieo trồng này.

"Trình độ tạo nghệ linh thực của quý công tử đã đầy đủ Linh Thực sư cấp ban đầu."

Một ít sơ cấp linh thực sư vây xem chung quanh, sau khi nhìn thấy Vương Phú Quý công pháp cơ bản vững chắc như thế, cũng cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình học còn chưa đủ cẩn thận.

"Chúc mừng Quý công tử, đây là bằng chứng tư cách chức nghiệp Linh Thực sư sơ cấp của ngài. Mặt khác, căn cứ thống kê Khí Linh công hội, ngài là Linh Thực sư sơ cấp trẻ tuổi nhất đăng ký hiện tại."

Vương Phú Quý vừa thông qua khảo hạch, chủ quản trung tầng liền lập tức an bài chế tác giấy chứng nhận, hai tay dâng giấy chứng nhận đã chế tạo tốt lên như tranh công.

Vương Phú Quý trịnh trọng tiếp nhận, cẩn thận thu vào, sau đó lại bình thản không chút gợn sóng nói: "Nếu Linh Thực sư đã thi xong, vậy lại thi một môn luyện đan sư sơ cấp đi."

"Cái gì?"

Mọi người đổ mồ hôi.

Luyện đan sư là một nghề phụ có lịch sử lâu đời, ngưỡng cửa so với Linh Thực sư còn cao hơn một chút.

"Quý công tử, ngài không phải là mộc hệ thiên phú sao?" Chủ quản trung tầng kinh ngạc không thôi: "Tại sao còn học luyện đan?"

“Đúng vậy, nhưng Tứ thập thất thúc của nhà ta, tặng ta một món linh khí cực phẩm hỏa hệ - Ly Hỏa Nha, dùng để luyện chế đan dược nhất nhị phẩm và luyện khí thất phẩm, dùng rất tốt, đúng rồi, sẵn tiện bỏ khảo hạch luyện khí sư sơ cấp vào.”

“…” Cả đám người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chủ quản tầng giữa càng nghẹn họng nhìn trân trối nói: “Quý công tử, ngài, ngài còn muốn thi môn thứ ba?”

“Không, lần này tới đây, ta muốn thi năm môn. Còn hai môn là sơ cấp khôi lỗi sư và sơ cấp trận pháp sư, trong đó luyện khí và khôi lỗi ta đều theo tứ thập thất thúc học, trận pháp nha… Gia gia ta chính là trận pháp sư, gia gia cũng không thể không học gia truyền thừa.” Vương Phú Quý thở dài, lắc đầu nói. “Chỉ tiếc, ta và những côn trùng và linh thú kia thật sự không có biện pháp câu thông, phương diện này thiên phú quá kém.”

Nói đến chỗ này, Vương Phú Quý cũng cảm khái, hắn sao lại vận khí không tốt như vậy, không có thức tỉnh linh trùng và lực hòa hợp của linh thú?

Cái này còn gọi là sai?

Hiện tại tổng cộng có bảy môn phó nghiệp, ngươi mới chín tuổi a, lần này đã thi năm môn, còn cho những người khác đường sống không?

Các chức nghiệp sư và quần chúng vây xem chung quanh, trong lòng nhao nhao than khổ không thôi, loại tuyệt thế thiên tài như ngài cũng không nên đi ra ngoài nội quyển.

“Ngọc Linh tỷ tỷ, không nhịn được, thật không nhịn được.” Tiểu nha đầu Vân Mộng Vũ tức giận đến không nhẹ, “Lần này tỷ ngàn vạn lần đừng ngăn cản muội, muội muốn cho tiểu hài thối này kiến thức một chút, tiểu công chúa Hàn Nguyệt này của muội, tương lai người thừa kế Tiên Triều lợi hại.”

Ngọc Linh vỗ trán một cái, quả nhiên, thật đúng là không thể mang tên gây họa tinh này ra ngoài.

Đời này Mộng Vũ tiểu công chúa này không thể gặp được hai loại người, một loại là so với nàng còn có thể giả bộ, loại khác là không cho nàng giả bộ.

Hiện tại tình huống này, nàng không nhịn được nữa.

...

Chương 53: Tông Côn hạnh phúc cá sinh.

…

“Ta cũng muốn tham gia cuộc thi.”

Một giọng nói giòn giã vang lên, Côn Bằng Mộng Vũ cũng có tính cách nói làm là làm, lập tức nhảy ra, ngẩng đầu bước về phía trước.

Chẳng qua bởi vì Ngọc Linh muốn “cải trang vi hành” một chút, thông qua đôi mắt của nàng nhìn thấy Trường Ninh vệ được Long Xương và lão Khương gọi là “Kỳ tích Đại Càn”, bởi vậy mặc trang phục có thể so với bình dân, bộ dáng cũng không bắt mắt lắm.

“Đi đi đi, tiểu nha đầu chớ quấy rối.” Chủ quản trung tầng vội vàng xua đuổi, “Ngươi không thấy quý công tử đang thi sao?”

“Dựa vào cái gì mà hắn có thể thi, ta không thể thi sao?” Kỳ Mộng Vũ tức giận đến trợn trắng mắt, lầm bầm nói: “Các ngươi 【 công hội đặc thù chức nghiệp 】, không phải được xưng công bằng công chính công khai sao? Chẳng lẽ quý công tử là người, bình dân như ta thì không phải sao?”

Bình dân?

Ách…

Ngọc Linh bất đắc dĩ liếc mắt, nha đầu thối ngươi vừa ra đời, đã tập hợp ngàn vạn sủng ái trên người, còn dám tự xưng bình dân? Nhưng nha đầu này rất tinh quái, lăn lộn ở Tiên Triều cũng không phải đèn cạn dầu.

Một khi bị nàng nắm lấy nhược điểm khi nam phách nữ, có thể dùng sức giày vò.

“Hành nghề.” Cuối cùng vẫn là tinh anh tốt nghiệp Tộc Học Vương thị, tố chất tổng hợp của chủ quản trung tầng này không tệ, bất đắc dĩ nói: “Nếu ngươi nguyện ý, thì cùng thi với quý công tử đi.”

Hắn ta mới không tin, nha đầu này thoạt nhìn không khác biệt lắm so với Quý công tử, thật đúng là có thể thi đậu bất kỳ một

môn phó nghiệp nào.

“Vậy còn tạm được.” Khóe miệng Vân Mộng Vũ nhếch lên: “Trung tầng chủ quản, ta hỏi trước một chút, sơ cấp khôi lỗi sư kia là cái gì? Trên thế giới này chúng ta có loại nghề nghiệp này sao?”

“Tiểu nha đầu ngươi phải lễ phép một chút, ta là chủ quản tầng thứ nhất, không phải tên là trung tầng chủ quản, ta là Âu Dương Anh Triết, xuất thân bát phẩm Âu Dương thị, tổ tiên chính là nô bộc trung thành Âu Dương Tuấn Ngạn của Vương thị.” Chủ quản trung tầng Âu Dương Anh Triết kháng nghị, “Về phần Khôi Lỗi Sư, đó là chức nghiệp của Vương thị Ninh tự bối Tứ Thập Thất công tử Vương Ninh Kham, phân ra từ nhất mạch Luyện Khí.”

“Người qua đường, ngươi nhớ kỹ, ta tên là Vân Mộng Vũ, đây là một cái tên chắc chắn sẽ khiến giới cao tầng run rẩy.” Côn Mộng Vũ kiêu ngạo nói: “Nhưng loại tiểu nhân vật như ngươi thì thôi đi, tên của ta còn chưa chạm tới đầu của ngươi đâu. Nếu là Khôi Lỗi sư, ta sẽ quay đầu lại nhìn.”

“Nếu Vương Phú Quý là thằng nhóc thối kiểm tra năm môn rắm thối, ta cũng miễn cưỡng thi năm môn. Ta muốn thi luyện đan, luyện khí, trận pháp, linh trùng, ngự thú. Ai nha nha, thiên phú của ta thật sự quá kém, hoàn toàn không có thiên phú Linh Thực sư… Khôi Lỗi sư cũng không hiểu nhiều, ôi, Lận Mộng Vũ ta cả đời này thật sự là quá thất bại, dĩ nhiên không thể hoàn mỹ vô khuyết a.”

“…”

Quần chúng ăn dưa, nhất thời dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng, tiểu nha đầu này từ đâu xuất hiện nhị thiếu nữ siêu cấp tự luyến? Đây là tiểu bản sao chép nữ tính đã xem nhiều, bằng nàng cũng muốn không có manh mối với quý công tử?

“Tiểu cô nương Sàm Sàm.” Lần này, ngay cả Vương Phú Quý cũng nhìn ra không đúng, lập tức hắn phong độ nhẹ nhàng hành lễ nói: “Ta thi ngũ môn, không phải là vì khoe khoang cái gì, chỉ là vì ủng hộ một chút công việc của phụ thân. Nếu có cái gì mạo phạm đến ngươi, xin hãy thứ lỗi.”

“Quý tiểu mập mạp, ta thi ngũ môn cũng không phải muốn khoe khoang cái gì.” Vân Mộng Vũ hắc hắc nói, “Ta chỉ muốn cho ngươi biết, ngoài núi có người ngoài núi.”

“Ta không mập, chỉ là khuôn mặt thoáng có chút mượt mà…” Vương Phú Quý sờ sờ gò má, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nghe cha ta nói, chờ ta lớn lên sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Cha ngươi lừa ngươi đó… Đợi ngươi trưởng thành, mặt của ngươi sẽ càng ngày càng tròn trịa.” Vân Mộng Vũ cười hì hì đả kích.

“Viên thì tròn đi, bà nội ta nói đây là tướng đại phúc.” Vương Phú Quý ngược lại cũng rất thoáng nhìn, không sao cả nói, “Kế tiếp ta muốn thi luyện đan, huyết mạch của ngươi là hỏa hệ sao? Có muốn sau khi ta thi xong, đem linh khí Ly Hỏa Nha cho ngươi mượn không?”

“Không cần, ta tự có Hỏa hệ linh sủng.” Nói xong, nàng vỗ một cái túi da tinh xảo bên hông, miệng túi da mở ra, không gian bên trong thư giãn ra, một con chim non hỏa hệ ngốc manh phóng đãng bay ra.

Nó đi bộ một vòng trong đại sảnh chức nghiệp, cuối cùng rơi xuống trên bờ vai của Vân Mộng Vũ, chớp đôi mắt to tròn căng tròn, một bộ dạng chưa trải đời.

“Đây là Ly Hỏa Tước?” Vương Phú Quý ngẩn người, cảm giác con chim lửa này có chút giống Ly Hỏa Tước trong nhà.

“Tầm! líu ríu! líu ríu ~~” Con chim non ngốc nghếch kia, lông vũ lập tức nổ tung, tức giận phát ra một loạt tiếng gầm rú kháng nghị, trợn trừng mắt nhìn Vương Phú Quý.

“Tiểu Minh muội muội ngoan, Tiểu Minh muội muội không tức giận, chúng ta không tức giận.” Vân Mộng Vũ vội vàng trấn an khuyên nhủ, “Đúng đúng, ngươi nói đúng, là tiểu mập mạp kia có mắt không tròng, đúng đúng, ngươi mới không phải là loại chim lửa cấp thấp như Ly Hỏa Tước đâu. Ngươi là Nam Minh thánh hỏa tước huyết thống cao quý, yên tâm, ta một hồi đánh bại hắn, bảo hắn xin lỗi ngươi.”

“Gây ra chuyện.” Hỏa hệ chim non khí tuế tuy rằng tiêu không ít, nhưng vẫn như cũ là thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Vương Phú Quý.

“A, thì ra đây là Nam Minh Thánh Hỏa Tước đại danh đỉnh đỉnh a.” Vương Phú Quý giật mình không thôi, nhìn chằm chằm vào nó, “Nghe nói tiểu tước nhi này cuối cùng có thể có mười một giai, thậm chí là mười hai giai tiềm lực?”

“Thế nào, hâm mộ chưa? Cái này so với Cực phẩm linh khí Ly Hỏa Nha của ngươi thì mạnh hơn nhiều chứ?” Kỳ Mộng Vũ vẫn là một tiểu cô nương, không nhịn được mà đắc ý.

“Tạm được, tiềm lực không tệ.” Vương Phú Quý ăn ngay nói thật.

“Cái gì? Cái gì gọi là còn được?” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vân Mộng Vũ thoáng cái có chút duyên dáng, tức giận nói: “Đây chính là thánh chủng linh thú, nói như vậy giống như ngươi vậy.”

“Ta không có.” Vương Phú Quý thành thật lắc đầu: “Ngoại trừ linh thú biết nói chuyện, ta bình thường đều không thể nói chuyện được. Ta thực sự không hiểu những linh thú kia đang nghĩ gì.”

“Số lượng ngươi cũng không có khả năng.” Vân Mộng Vũ phất tay nói, “Vậy thì trước tiên bắt đầu thi tốc độ từ luyện đan, miễn trì hoãn Ngọc Linh tỷ tỷ làm việc.”

Ngươi còn biết ta là đến làm việc sao? Ngọc Linh vẻ mặt cạn lời, bản thân chơi như vậy, thật hối hận đã đáp ứng đưa nàng đến Đông Càn kiến thức một chút.

“Công tử cẩn thận chút.” Lão Diêu ở một bên thấp giọng truyền âm, “Nha đầu này nhỏ như vậy đã có thánh chủng linh thú, tuyệt đối là lai lịch không cạn. Hơn nữa nữ tử bên người nàng, lão nô cũng nhìn không thấu.”

“Lão Diêu gia gia, không sao, con không sợ thua.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói: “Thái nãi nãi con thường nói, chịu thiệt là phúc, đừng so đo với người khác.”

Thái nãi nãi của hắn là Tiền Vũ Nhu, xuất thân từ Lũng Tả Tiền thị. Những năm gần đây, Lũng Tả Tiền thị dựa vào nội tình của bản thân, cộng thêm đạo xử thế, đạo tài phú, đã cùng Vương thị trải rộng cả nước.

Nghiệp vụ chủ yếu nhất của bọn họ chính là lưu lạc.

Bây giờ Đại Càn là một bàn cờ hoàn chỉnh, nhu cầu đối với lưu vật nhiều hơn không chỉ gấp mười lần so với trước kia. Đương nhiên, Tiền thị theo nước lên thì thuyền lên, bây giờ Tiền thị đã có bốn vị tu sĩ Tử Phủ cảnh, trở thành thế gia Tứ phẩm danh xứng với thực.

Tiền Vũ Nhu làm người hiền lành, hơn nữa chính là con dâu trưởng tôn của Vương Thủ Triết, địa vị vô cùng cao nhân duyên cũng vô cùng tốt. Nhất là nàng ta xuất thân Tiền thị, quản lý rất tốt tài phú.

Bây giờ nàng đã trở thành quản gia tài vụ chân chính của nội trạch Vương thị, thay Liễu Nhược Lam chia sẻ rất nhiều áp lực gia đình, để Liễu Nhược Lam có thể rảnh rỗi đi đánh mạt chược.

Rảnh rỗi sẽ nói lại.

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ dưới sự chủ trì của Âu Dương Anh Triết, bắt đầu thi đậu luyện đan bút. Ngành luyện đan cao hơn ngành linh thực, kiến thức lý luận cơ bản cực kỳ phức tạp, cho dù là độ sâu và độ rộng của cuộc thi sơ cấp cũng tuyệt đối không đơn giản.

Chỉ có điều Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ đều là những người không thể suy đoán theo lẽ thường, bọn họ đều hoàn thành trong thời gian ba nén hương ngắn ngủi, hơn nữa còn đạt được điểm tối đa.

Mà phương diện thao tác, dù sao đều là đan dược cấp thấp, chênh lệch giữa hỏa hệ linh khí và Nam Minh Thánh Hỏa Tước hoàn toàn không thể hiện ra được, hai người đều nhẹ nhõm luyện ra Đại Bồi Nguyên Đan phẩm tướng cực tốt, gần như là sàn sàn.

Về phần khảo hạch chuyên gia, đồng dạng là không làm khó được hai người, nhao nhao lấy được giấy chứng nhận chức nghiệp Luyện Đan sư sơ cấp!

Chung quanh một mảnh sợ hãi thán phục, tuyệt đối không nghĩ tới tùy tiện nhảy ra một cô nương, vậy mà có thể cùng quý công tử đánh thành một cái hòa.

“Vương Phú Quý, không ngờ kỹ thuật luyện đan của ngươi lại nổi bật như vậy, không thua kém gì ta.” Khi Vân Mộng Vũ

nhìn Vương Phú Quý, ánh mắt đã có thêm chút trịnh trọng.

“Cũng giống nhau, cô nương cũng ngoài dự liệu của ta.” Vương Phú Quý rất nghiêm túc tán dương.

“Chúng ta lại so đấu trận pháp.”

“Được rồi, mời Mộng Vũ cô nương chỉ giáo nhiều hơn.”

Lại một canh giờ sau, hai người đều lấy được giấy chứng nhận tư cách chức nghiệp Luyện Khí Sư sơ cấp.

Sau đó, Vương Phú Quý bắt đầu thi vào sơ cấp khôi lỗi sư, hắn lấy ra một tác phẩm của mình, một con khôi lỗi giống như nhện: “Các vị khảo quan, các vị xem, sức chiến đấu của loại khôi lỗi nhện này mặc dù bằng không, nhưng chúng am hiểu hang động thăm dò địa hình phức tạp, hơn nữa ta còn bỏ thêm Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn để có thể ghi hình, là trợ thủ tốt để Nhân tộc thi hành khu vực nguy hiểm.”

“Ta có thiên phú nói chuyện với hung thú.” Vân Mộng Vũ cũng không thua kém bao nhiêu, bắt đầu thể hiện ra thiên phú ngự thú của nàng.

Từng cái chứng nhận rơi vào trong túi của hai người.

Cuối cùng, mỗi người đều đạt được năm giấy chứng nhận tư cách chức nghiệp, có thể nói là khảo bá trường chức.

“Mộng Vũ cô nương lợi hại, tại hạ cam bái hạ phong.” Vương Phú Quý chắp tay nói, “Bởi vì Khôi Lỗi Sư, là Tứ Thập Thất thúc của ta phân ra chi nhánh trong mắt Luyện Khí Khoa, cô nương cũng không quen thuộc, nếu không cô nương hoàn toàn có thể thi lục môn.”

“Không được.” Kỳ Mộng Vũ cau mày: “Vừa rồi lúc ngươi thi, ta lưu ý một chút, khôi lỗi thực sự phức tạp, cũng không phải ta am hiểu, đại khái cũng chỉ có thể dựa vào năm cửa. Con nhện nhỏ của ngươi thiết kế không tệ, nếu như cường hóa nó một chút có thể giải quyết không ít vấn đề, cũng có thể giảm bớt khả năng thương vong của nhân viên.”

Hai người tỷ thí một trận, không ngờ lại có cảm giác gặp được lương tài kỳ phùng địch thủ, hận gặp nhau muộn. Dưới sự dẫn dắt của Vương Phú Quý, bắt đầu thổi phồng buôn bán với nhau.

“Nếu cô nương thích, con nhện nhỏ này tặng cho cô nương.” Vương Phú Quý đưa tác phẩm tâm huyết của mình tới.

“Nào có chuyện đưa tặng con gái nhện.” Vân Mộng Vũ ngoài miệng nói, nhưng cười híp mắt thu lại, “Nhưng mà, nể mặt Vương tiểu mập mạp ngươi thành tâm như vậy, ta tha thứ cho ngươi.” Sau đó nàng đưa mắt nhìn đến trên người Nam Minh Thánh Hỏa Tước.

“?” Thánh Hỏa Tước trợn tròn mắt, không phải chứ, Mộng Vũ muốn đem ta tặng cho tiểu mập mạp? Cái này có phải là quá vội vàng rồi không?

Vương Phú Quý cũng hiểu ý, chắp tay xin lỗi Thánh Hỏa Tước: “Tiểu Minh muội muội, thật ngại quá. Ta là người không mẫn cảm với linh thú, lầm tưởng nàng là Ly Hỏa Tước, xin lỗi, nơi này có mười rương thịt hung cá sấu ngũ giai…”

Nụt ịt? Tên mập mạp này biết làm người như vậy? Làm sao có khả năng sẽ là người xấu, Thánh Hỏa Tước lập tức tha thứ cho hắn.

“Đúng rồi, tiểu mập mạp, vừa rồi thấy ngươi khống chế linh khí thần niệm rất mạnh.” Vân Mộng Vũ nhìn Vương Phú Quý từ trên xuống dưới nói: “Ngươi thật sự chỉ mới chín tuổi? Mà không phải là lão quái vật nào đó có thuật trú nhan?”

“Mộng Vũ cô nương, năm nay ta là chín tuổi lẻ ba tháng.” Vương Phú Quý bình tĩnh tự nhiên nói: “Bởi vì huyết mạch thức tỉnh tương đối cao, trời sinh thần niệm tương đối mạnh. Ngươi nhìn không ra tu vi của ta, là ta đeo liễm tức bội cấp cao, thật ra trước mắt tu vi của ta đã là Luyện Khí cảnh tầng tám.”

“Cái gì? Ngươi còn nhỏ hơn ta nửa tháng đấy, tu vi không ngờ lại giống ta…” Vân Mộng Vũ giật mình nhìn hắn nói: “Chẳng lẽ, ngươi cũng giống ta, cũng là huyết mạch thiên kiêu tuyệt thế sao?”

“Đúng vậy.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói.

“…” Vân Mộng Vũ cạn lời nhìn Vương Phú Quý, thân mang huyết mạch tuyệt thế như vậy, không biết làm sao hắn có thể duy trì bình tĩnh như vậy?

Giống như Huyên Mộng Vũ nàng, chính là hài tử của Trấn Nam Vương nhất mạch hoàng thất Tiên Triều, bởi vì tư chất tuyệt luân nên được gia tộc chú ý, cũng được Hàn Nguyệt Tiên Hoàng chú ý, bởi vì nàng xuất thân cao quý cùng huyết mạch cực cao, có được tư cách tranh đoạt cơ duyên tiên chủng tương lai.

Một mạch này của Hàn Nguyệt Tiên Triều Tiên Hoàng, bởi vì tu luyện chính là 【Hàn Nguyệt Tiên Kinh】, môn Tiên Kinh này muốn tu luyện tới cảnh giới chí cao, không những muốn huyết mạch xứng đôi, còn cần thân thể nữ tử.

Bởi vậy Mộng Vũ tuy tuổi nhỏ, nhưng cũng có quyền kế thừa chính thức của Tiên Triều.

Đương nhiên, người thừa kế loại quyền này cũng không phải là một mình nàng.

Hơn nữa Côn Bằng Mộng Vũ bởi vì sinh ra có chút muộn, tuổi quá nhỏ, hi vọng chiến thắng cuối cùng cũng không lớn.

Nhưng dù vậy cũng chứng minh tính hiếm thấy tuyệt thế của nàng.

Sở dĩ tuyệt thế thiên kiêu có thể được xưng là tuyệt thế, là bởi vì trong cùng một thế hệ, cơ hồ là rất khó gặp phải tuyệt thế thứ hai.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hai người vậy mà chỉ kém nửa tháng, lại đều là tuyệt thế thiên kiêu.

Điều khiến cho trong lòng Kỳ Mộng Vũ buồn bực nhất chính là, huyết mạch Tiên Thiên linh thể tuyệt thế mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, Vương Phú Quý này lại có vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, không có chút cảm giác đắc chí nào.

Loại cảm giác nhẹ nhàng thoắt ẩn thoắt hiện này, khiến cho Vân Mộng Vũ lập tức cảm thấy phong thái của mình có chút thấp kém.

Lúc này Loan Mộng Vũ cũng bày ra dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên nói: “Không tệ không tệ, ngươi cũng là tuyệt thế thiên kiêu, vậy chứng tỏ chúng ta có duyên. Tiểu Tri Chu của ngươi ta không thể lấy không được, vật này coi như đáp lễ đi.”

Sau đó, nàng cùng là nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông, trong tay có thêm một lệnh bài màu tím: "Lệnh bài này tặng cho ngươi."

Ngọc Linh sững sờ, Kỳ Mộng Vũ ngay cả thứ này cũng đưa ra? Bất quá nàng liền bình tĩnh lại, cũng không có ngăn cản một màn này.

Tiểu tử Vương thị này tiềm lực vô cùng, lại xứng với phần hậu lễ này.

Vương Phú Quý tiếp nhận lệnh bài, thưởng thức một chút, phát hiện khối lệnh bài này ngoại trừ nặng hơn một chút, thường thường không có gì lạ, liền yên tâm thu xuống, chắp tay nói: "Đa tạ Mộng Vũ cô nương hoàn lễ."

Sau khi đi qua một phen, hai người cuối cùng đã quen đường rồi, bắt đầu ngồi ở trên nhuyễn tọa nói chuyện phiếm.

Kết quả hai người phát hiện đối phương đều phi thường thông minh, tri thức cũng khá phong phú, tự nhiên càng nói càng hợp ý, có chút bộ dáng "hận là vì gặp nhau quá muộn".

Chỉ là tiểu hài tử không uống trà và cà phê, chỉ uống sữa linh ngưu, bên cạnh chất đầy bình rỗng.

Hai người tâm tình càng thêm nồng đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đều có chút đỏ bừng.

"Mộng Vũ cô nương, chúng ta chí thú tương hợp, tình đầu ý hợp như thế, chính là chuyện phú quý cả đời chưa bao giờ trải qua. Cơ duyên khó được như thế, không bằng chúng ta kết…"

Lời Vương Phú Quý còn chưa nói xong, đã bị Vân Mộng Vũ một tay bịt miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng nói: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi không được nói ra a. Đâu, nào có bộ dạng như ngươi, hai chúng ta mới quen biết bao lâu, ngươi làm sao có thể nhắc đến loại chuyện xấu hổ này? Còn nữa, muốn nhắc cũng không thể nhắc đến tiểu hài tử chúng ta a, được trưởng bối… Ôi, sao có thể…"

"?" Vương Phú Quý đẩy tay nàng ra, hơi nghi ngờ hỏi: "Quy củ nhà các ngươi lớn như vậy sao? Kết bái cũng cần trưởng bối đồng ý?"

“Kết bái?” Kỳ Mộng Vũ sửng sốt thời gian năm sáu hơi thở, lúc này mới hung dữ trừng mắt liếc hắn một cái.

“Đúng vậy.” Vương Phú Quý ngẩn ra: “Chúng ta hợp ý như vậy, không kết bái thì thật đáng tiếc.”

“Ta cám ơn ngươi a!”. “Mộng Vũ tức giận đến mặt trắng bệch, trong lòng nói thầm, hay cho ngươi!” Tiểu mập mạp, bổn tiểu công chúa thiếu chút nữa bị ngươi trêu chọc đến tâm viên ý mã rồi, ngươi bây giờ cùng ta nói kết bái?

“Mộng Vũ cô nương sao lại tức giận?” Vương Phú Quý vẻ mặt khó hiểu.

“Hừ! Ta không muốn để ý tới ngươi.” Kỳ Mộng Vũ tức giận quay đầu đi.

“Được rồi được rồi, thời gian cũng không sai biệt lắm.” Ngọc Linh Ni Nhĩ ở bên cạnh cũng sắp phun ra rồi: “Mặc kệ hai người các ngươi chuẩn bị kết bái hay kết hôn, đều quay lại bàn bạc, ta phải đi làm việc rồi.”

“Ngọc Linh tỷ tỷ, tỷ nói bậy bạ gì đấy?” Vân Mộng Vũ xấu hổ giậm chân.

Cũng đúng vào lúc này, lão Diêu mở miệng truyền âm nói với Ngọc Linh: “Chắc hẳn vị này chính là Ngọc Linh tiên tử nhỉ? Thật ra Thủ Triết gia chủ đã biết ngài tới, hắn nói bởi vì giữ bí mật không tiện đến đây nghênh đón ngài, liền ủy thác lão nô dẫn đường.”

Ngọc Linh liếc mắt nhìn lão Diêu, truyền âm nói: “Dẫn đường đi, giải quyết chuyện sớm một chút, ta cũng muốn sớm một chút trở về, chuyện trong nhà.”

Sau đó.

Dưới sự dẫn dắt của lão Diêu, mọi người một đường đi vào trong bộ váy lăng hư của tửu lâu cao cấp Vương thị kinh doanh.

Cách cục và trang trí của loại tửu lâu này, là kết hợp với một chút trang hoàng của tửu điếm cao cấp kiếp trước của Vương Thủ Triết, vừa xa hoa vừa thoải mái. Nhất là tầng cao nhất chỉnh tề, từng phòng, từng phòng, thiết kế vô cùng xa hoa tư mật, cuộc sống lại cực kỳ tiện lợi.

Mà giờ này khắc này, Vương Thủ Triết, Long Xương đại đế, Khương Chấn Thương đã sớm chờ đợi ở đây.

Theo Ngọc Linh, Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ tiến vào tầng cao nhất.

Vương Thủ Triết tự mình tiến lên nghênh đón: "Chân quân và tiểu công chúa đại giá quang lâm, Thủ Triết không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội."

"Thủ Triết gia chủ!" Ngọc Linh chân quân cũng nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới: "Ngàn nghe không bằng một lần, ngưỡng mộ đã lâu." Tuy rằng địa vị của Ngọc Linh chân quân được tôn sùng, nhưng bà ta biết, Vương Thủ Triết này không đơn giản.

Mọi người sau một hồi hàn huyên.

Vương Thủ Triết nói: "Phú Quý, kịch bản của tiểu công chúa ở sát vách, ngươi đưa cô ấy đi tham quan trước, giới thiệu một chút công năng."

"Vâng, lão tổ gia gia. Đại Đế gia gia, Thánh Chủ gia gia, Ngọc Linh tiền bối, ta đi trước." Vương Phú Quý nhu thuận dẫn Vân Mộng Vũ đến phòng kế bên.

Sau khi tiểu hài tử rời đi, các đại nhân mới bắt đầu tiến vào chủ đề tán gẫu.

"Tiểu tử phú quý này thật không tệ." Ngọc Linh chân quân không kìm nén được cười nói: "Chính là cái tên này, có vẻ không đủ tiên khí."

Vương Thủ Triết cũng bất đắc dĩ: "Trong đời chữ lót Vương thị chúng ta có một chữ Phú, cũng không thể nhảy qua chứ? Trên thực tế Phú Quý đã có hơn một trăm chữ lót Phú, nhưng những huynh đệ trực mạch của ta, đặc biệt giữ chữ Quý này lại, ta không lấy còn không được."

"Cái tên này có gì không tốt?" Long Xương đại đế ha hả cười nói: "Phú Quý nhà ta vừa phú vừa quý, từ nhỏ đã đặc biệt thân thiết với ta, đúng là một tiểu tử cơ linh."

Đây là ngươi mạnh mẽ muốn đi mang đứa nhỏ chứ?

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt, một đứa bé phú quý, chính là bị hắn dẫn đi và tư thế không giống đứa trẻ bình

thường. Đi đâu, đều là một bộ dáng lão khí hoành thu, còn thích xen vào chuyện bao đồng…

“Nhìn cái gì mà nhìn? Trẫm dẫn phú quý đi không tốt sao?” Long Xương đại đế lại bắt đầu đối đầu với Vương Thủ Triết.

“Chúng ta nói chính sự trước, các ngươi chậm rãi ồn ào.” Khương Chấn Thương ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Lần này chuyện di tích Huyết Tôn Giả và chuyện Huyết Đồng ma quân, thời cơ đã không sai biệt lắm, nên chuẩn bị thu lưới. Ngọc Linh chân quân, lần này đa tạ ngươi có thể đến trợ quyền.”

“Nên như vậy, Chân Ma Điện và Tiên Cung ta vốn là không đội trời chung, bọn họ dám nhúng tay vào địa bàn trận doanh Tiên Triều chúng ta, tự nhiên không thể làm bọn họ như ý.” Ngọc Linh chân quân nói, “Kế hoạch của Thủ Triết gia chủ, ta đã biết sơ lược đại khái. Hiện tại có một vấn đề, chiến sự biên cảnh bên kia đã đến mức này, Tây Tấn Nam Tần đã không còn sức nhấc lên sóng gió to lớn nữa.”

“Hiện giờ Long Xương và lão Khương không hiểu thấu chuyện gì đang xảy ra, cho dù Huyết Đồng Ma Quân hiện giờ đã rối loạn, trong lòng cũng sẽ sinh nghi.”

“Chân quân tinh mắt.” Vương Thủ Triết khen: “Nhưng chuyện này Thủ Triết đã có sắp xếp. Chân quân nghỉ ngơi mấy ngày liền có tin tức.”

“Được.” Ngọc Linh chân quân cũng sảng khoái, “Vậy ta mỏi mắt mong chờ rồi.”

…

Cùng lúc đó.

Lũng Tả quận.

Thanh La vệ.

Trên mặt biển mênh mông bát ngát màu xanh thẳm, bởi vì gió thổi nắng chiếu cùng nước biển ăn mòn mà phù cầu ố vàng giăng khắp nơi, đem mặt biển chia cắt thành từng khối vuông lớn.

Từ xa nhìn lại, giữa từng mảng lớn ô vuông, còn đứng lặng từng toà lầu các hình vuông màu sắc tươi đẹp, tinh la kỳ bố,

ngay ngắn trật tự.

Nhìn kỹ lại, những tòa lâu vũ kia đều đứng lặng ở trên từng tòa cơ tọa vuông vức, gió thổi bất động, sóng vỗ không lay, vững như Thái Sơn.

Những thứ này đều là cơ sở trên biển do Thanh La liên hợp khai phá ty và tổng ty luyện khí Vương thị liên thủ khai phá.

Cơ đứng lộ ra mặt biển chỉ là một phần nhỏ, đại bộ phận đều biến mất dưới mặt biển, bình thường có thể vững vàng dừng lại trên mặt biển, cho dù gặp phải sóng to gió lớn cũng không cần lo lắng lật nghiêng, thời điểm cần, cũng có thể giống như thuyền biển chậm chạp đi trên mặt biển.

Chúng giống như hòn đảo lơ lửng ở trên biển, cung cấp chỗ nghỉ ngơi, ăn uống, nước nóng, cùng với nơi tụ tập giao lưu, tạo nên một mạng lưới xã giao hoàn chỉnh.

Những ngư trường trên biển này một mình treo trên biển, nếu như không phải có những căn cơ trên biển này đứng, không nói đến bài tập nuôi dưỡng hàng ngày, chỉ riêng cô tịch quanh năm suốt tháng kia, sợ là có thể đem những người bình thường và tu sĩ Huyền Vũ kia bức điên.

Ánh sáng đầu tiên lóe lên.

Ánh bình minh sáng lạn nhuộm mặt biển thành màu sắc mỹ lệ, sóng biển cuồn cuộn liếm láp đáy bệ đá, bọt sóng màu trắng văng lên giống như bọt nổi.

Trên phù bản dài bốn phía trạm dừng, mấy tu sĩ Luyện Khí kỳ thân hình khôi ngô liên thủ khiêng một thùng gỗ còn to hơn cả người bước nhanh đi tới.

Trong thùng gỗ là đầy ắp thức ăn cá.

Trên người bọn họ chỉ mặc áo ngắn đơn giản nhất, tài liệu lại không rẻ chút nào, đều là vải vóc phẩm chất không tệ, lộ ra cánh tay ngăm đen rắn chắc bên ngoài, tràn ngập cảm giác lực lượng.

Gió biển phần phật thổi loạn tóc của bọn họ, gợn sóng bắt đầu khởi động cũng làm cho phù bản dưới chân bọn họ nhấp nhô, bọn họ lại không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn vững bước như bay.

Bỗng dưng.

Trên mặt biển bên cạnh rung động một cái, một con cá lớn màu bạc bọc lấy bọt nước bay vọt lên, vọt tới phía mấy người.

Một người trong mấy người nhanh tay nhanh mắt vươn tay, trực tiếp tóm lấy cái đuôi của con cá lớn màu bạc kia, sau đó vung tay ném trở lại vào trong thùng lưới.

Cả một mảng ngư trường này đều thuộc về Vương thị, hàng năm đều có thể mang đến lợi ích xa xỉ cho Vương thị.

Xung quanh hộp lưới này nuôi dưỡng đều là hung thú loại hải sinh ngư một đến nhị giai, ở trong thùng lưới cực kỳ hoạt động, lực lượng cũng rất lớn, thỉnh thoảng còn có thể công kích bóng người trên mặt biển, người bình thường tùy tiện bị cá đụng phải một cái, làm không tốt đều sẽ gãy xương, một khi rơi xuống biển, thậm chí còn có nguy cơ bị hung thú họ cá vây công.

Cũng vì vậy, người làm việc ở đây đều là tu sĩ Huyền Vũ, tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí kỳ tầng bốn, lương cũng không thấp, mỗi năm đều có thể kiếm được mấy chục càn kim.

Những tu sĩ Huyền Vũ làm thuê cho ngư trường khiêng thùng cá đến điểm ném đồ ăn cố định liền ngừng lại, bận rộn bắt đầu cho hung thú họ Hải sinh cá trong thùng lưới ăn.

Ánh bình minh rực rỡ chiếu trên người bọn họ, phảng phất như phủ lên một vầng sáng lộng lẫy.

Xa xa trên mặt biển, từng chiếc từng chiếc thuyền thiết giáp to lớn chậm rãi lái qua, tiếng địch khói kéo dài xuyên thấu mây xanh, trên mặt biển dập dờn xa xa.

Đó là đội tàu viễn dương của Vương thị.

Từ xa nhìn lại, trên biển hết thảy đều ngay ngắn trật tự, mặc dù bận rộn, lại có loại ý nhị yên tĩnh mà mỹ hảo, tràn đầy khí tức sinh hoạt.

Buổi sáng, ở trong lúc bận rộn này rất nhanh đã trôi qua.

Tới gần trưa, các nhân viên của ngư trường liền lục tục kết thúc công việc trở về, chuẩn bị về căn cứ trên biển ăn cơm trưa, thuận tiện nghỉ trưa.

Bỗng dưng.

Sóng cả trên mặt biển không biết vì sao lại trở nên mãnh liệt.

Cùng lúc đó.

Từ nơi rất xa truyền tới từng tiếng kêu dài như là sáo hơi, lại càng cao vút, càng thêm cuồng bạo, mang theo khí thế hùng hồn như thiên quân vạn mã.

Các nhân viên trong ngư trường rất quen thuộc với tiếng còi hơi, giờ phút này đều nhíu mày.

Thanh âm này, sao lại không giống tiếng sáo hơi bình thường?

"Tình huống như thế nào? Sáo khói của tàu biển hơi nước bị hỏng sao?" Có nhân viên kỳ quái giơ tay dựng chòi hóng mát, nhìn về mặt biển xa xa.

Chỉ thấy trên mặt biển cực xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sống lưng ngăm đen.

Những bóng đen to lớn vô cùng, giống như những ngọn núi đứng sừng sững, bóng râm to lớn che khuất ánh mặt trời, chỉ có thể lờ mờ thấy được sừng nhọn sắc bén trên đỉnh đầu của chúng, hiện ra vảy màu bạc, cùng với tiếng kêu cao vút.

Mà ở phía trước lưng đen sì kia, lại có một bóng đen cực lớn bên ngoài Đạo Cách.

Nếu như nói những sống lưng màu đen khác giống như là núi nhỏ, vậy sống lưng màu đen này, liền giống như dãy núi liên miên nguy nga cao ngất, tản mát ra uy thế càng là đặc biệt cường hoành, phá lệ bá đạo.

Dưới sự dẫn dắt của nó, những bóng đen kia đang nhanh chóng tới gần phương hướng của bọn họ, uy thế khủng bố như dời non lấp biển kia giống như sóng biển mãnh liệt, từng đợt từng đợt xâm nhập tới, ngay cả thiên địa cũng vì đó rung động.

"Má ơi! Cái gì, quái vật gì vậy?!"

Hắn sợ tới mức lảo đảo, suýt chút nữa ngã khỏi phù bản.

"Quái vật gì, đó là Thâm Hải Long Kình!" Nhân viên bên cạnh lại nhanh chóng phản ứng lại, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, "Lúc đi học không phải đều đeo qua đồ giám hung thú sao? Cái này cũng không biết sao? Bọn chúng chính là một

trong những bá chủ biển sâu, đàn Long Kình có tổ chức thậm chí ngay cả thuyền lớn biển xa trong truyền thuyết mà Tiên Triều mới có đều có thể lật tung!”

“Đã tốt nghiệp mấy năm rồi, những thứ học được năm xưa đã sớm trả lại cho phu tử rồi, không nhớ có gì kỳ quái chứ?” Nhân viên kia run rẩy rẩy bò dậy, miệng vẫn không quên phản bác.

“Đã là lúc nào rồi mà hai ngươi còn đấu võ mồm? Còn không mau chạy?”

Nhân viên bên cạnh không nhìn nổi nữa, kéo hai người chạy về phía trước.

Mà ngay lúc các nhân viên thất kinh, trong những căn cơ trên biển kia cũng có khí thế cường đại bộc phát ra, từng bóng người khí tức mạnh mẽ xông lên bầu trời.

Là một trong những sản nghiệp có năng lực kiếm tiền số một số hai dưới trướng Vương thị, đương nhiên trong những ngư trường trên biển này cũng có cường giả của Vương thị tọa trấn, hơn nữa nhân số cũng không ít.

Trong đó một vị cầm đầu, tu vi thậm chí có Tử Phủ cảnh!

Giờ phút này, từng vị cường giả Thiên Nhân cảnh đứng lặng ở trên bầu trời, uy thế bàng bạc tràn ngập ra, rất nhanh đã khiến các nhân viên kinh hoảng thất thố bình tĩnh lại, bắt đầu có trật tự rút lui dưới sự chỉ huy của gia tướng trấn giữ.

Mà lúc này, trên đảo Thanh La vệ cũng có người chú ý tới dị trạng trên mặt biển. Rất nhanh liền có vô số cường giả bị kinh động, nhao nhao bay lên không xem xét tình huống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thanh La vệ đều hành động.

Uy thế bàng bạc tung hoành khắp nơi trên bầu trời, rầm rộ chưa từng có.

Mà cùng lúc đó, trên mặt biển.

Đám Thâm Hải Long Kình kia không hiểu sao bơi đến gần biển, nhưng không tiếp tục trùng kích lên bờ, cũng không tập kích những ngư trường cô huyền trên biển kia, mà lượn lờ gần biển, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Hình thể Thâm Hải Long Kình to lớn, một đám tụ cùng một chỗ, tạo thành chấn động lực cùng lực uy hiếp càng gia tăng gấp bội.

Mà lúc này, mới có người nghẹn họng nhìn trân trối phát hiện, thủ lĩnh trong đám Thâm Hải Long Kình này lại là một đầu Thâm Hải Long Kình Vương thập nhất giai!

Đây chính là hung thú đỉnh cấp có thể so với Đại Đế nhân loại!

Thành Thủ đang đóng giữ Thanh La vệ lập tức bị dọa đến tè ra quần, vội vàng báo tin này lên.

Nhưng thành thủ không biết là, so với hắn bên này khẩn trương cùng thấp thỏm, bầu không khí lúc này bên Thâm Hải Long Kình lại tương đối nhẹ nhõm.

“Thế nào? Tiểu Thiền, tỷ tỷ biểu hiện cũng không tệ chứ?”

Hình thể thủ lĩnh Long Kình to lớn như núi, tâm tình sung sướng dùng cái đuôi đánh mặt nước một cái, tóe lên sóng nước ngập trời. Một tiếng nói kia, đúng là âm thanh ngự tỷ sảng khoái.

Dưới ánh mặt trời, vảy màu bạc trên lưng nàng lập lòe sáng lên, một đôi mắt rồng màu vàng kim không nháy mắt nhìn về phía nhóc tỳ trên không trung, trong ánh mắt rõ ràng mang theo chờ mong và lấy lòng.

“Không tệ không tệ ~ Kình Vương tỷ tỷ, ngươi quả nhiên lợi hại.”

Một giọng nói ẻo lả vang lên.

Không trung bên cạnh nàng hiện ra gợn sóng không gian như có như không, một con cá đầu to màu lam nho nhỏ xuyên thẳng vào trong đó, mở to đôi mắt to đen nhánh quan sát tình huống ở phía xa.

Đường vân phức tạp trên người nó dưới ánh mặt trời hiện ra lân quang giống như trân châu, thoạt nhìn cực kỳ thần dị.

Con cá đầu to này, tự nhiên chính là Vương Tông Côn.

Ba mươi năm trôi qua, bây giờ Vương Tông Côn đã thăng cấp đến bát giai, thực lực so với lúc trước lại tăng thêm một cấp

bậc.

Dựa vào huyết mạch cường đại, hắn hôm nay dù là đối với cường giả Thần Thông cảnh cũng nửa điểm không giả, nếu như lại đụng phải Xích Mị Ma Sứ, liền có thể hảo hảo đọ sức một phen, nhìn xem rốt cuộc là ai mạnh.

Lúc này, nó co thể hình nhỏ lại, giấu ở trong một đàn Long Kình hình thể khổng lồ một chút cũng không bắt mắt. Trừ phi là cường giả Lăng Hư cảnh có thủ đoạn thăm dò không gian, nếu không cho dù là cường giả Thần Thông cảnh, cách khoảng cách xa như vậy cũng không có khả năng phát hiện ra nó.

"Tiểu Thiền, muốn tỷ tỷ nói, cách khoảng cách xa như vậy để hù dọa bọn họ thì có ích lợi gì? Muốn tạo thành uy hiếp, trực tiếp đụng vào không phải tốt rồi sao?" Long Kình Vương ngẩng cao sừng nhọn thô to, thanh âm hào tình vạn trượng, "Đảo nhỏ đó chỉ lớn như vậy, tỷ tỷ mang theo đàn Long Kình xông lên một cái là có thể nghiền bằng. Nếu hoàng đế lão nhi trên bờ kia giết tới, tỷ tỷ sẽ mang theo ngươi trốn vào biển sâu phương bắc, bảo đảm hắn tìm không thấy."

"Đừng đừng đừng… Kình Vương tỷ tỷ, ngươi ngàn vạn đừng làm loạn." Vương Tông Côn nghe được đầu đầy mồ hôi lạnh, vội vàng ngăn cản: "Không phải chúng ta đã nói rồi sao, chuyến này ngươi đều nghe theo ta."

"Được được được ~ Biết ngươi là nhân loại nuôi lớn, có cảm tình với nhân loại." Long Kình Vương cũng không kiên trì, "Tiếp theo làm gì?"

"Chỉ quanh quẩn ở gần biển là được rồi. Chờ tín hiệu của phụ thân ta." Vương Tông Côn dặn dò: "Tỷ tỷ nhất định phải khống chế thủ hạ của mình thật tốt, ngàn vạn lần đừng để bọn chúng đả thương người, cũng đừng xung kích sân đánh cá."

"Nếu Tiểu Tiêu nói, tỷ tỷ đương nhiên sẽ nghe. Muội yên tâm đi ~ có tỷ tỷ trấn thủ, không xảy ra nhiễu loạn." Long Kình Vương hào sảng đáp ứng, lập tức chuyển đề tài, lại nói: "Tiểu Tiêu, trước đó tỷ tỷ đề nghị, muội thật sự không suy nghĩ một chút sao?"

"Cái, đề nghị gì?" Vương Tông Côn giả ngu.

“Còn có thể là đề nghị gì? Đương nhiên là chuyện giao phối với tỷ tỷ.” Long Kình Vương đĩnh đạc mở miệng, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình có vấn đề gì, “Không phải tỷ tỷ tự thổi. Vô luận là trong cơn lốc này, hay là trong Bắc Phách Băng Dương kia, ngươi đều không tìm được Long Kình Vương có thực lực mạnh hơn tỷ tỷ. Hôm nay trên đời này cũng chỉ có một mình ngươi là Côn, ngươi muốn tìm bạn lữ, thích hợp nhất chính là tỷ tỷ ta.”

Hạ, hạ lưu!

Loại chủ đề này sao có thể công khai thảo luận như vậy?!

Vương Tông Côn mặt mày đỏ bừng: “Ta, ta còn chưa trưởng thành mà!”

“Còn chưa trưởng thành thì có quan hệ gì?” Long Kình Vương lơ đễnh, “Ngươi cũng đã cấp tám rồi, trưởng thành cũng chỉ là chuyện của mấy trăm năm. Tỷ tỷ chờ được.”

Ngươi chờ được lắm đó, nhưng ta lại không muốn!

Hắn chỉ muốn cưới một Côn muội muội manh manh đát, mới không muốn ở chung một chỗ với Long Kình!

Vương Tông Côn vô thức cuộn tròn cái đuôi, cảm giác trinh tiết của mình bị uy hiếp. Nhưng mà, hắn lại sợ hiện tại cự tuyệt quá tàn nhẫn, sẽ chọc giận Long Kình Vương.

Suy nghĩ hơn nửa ngày, hắn quyết định đem nhiệm vụ gian khổ từ chối Long Kình Vương giao cho phụ thân đại nhân không gì không làm được: “Ngực Vương tỷ tỷ, chuyện này tự ta quyết định không được. Con nối dõi Vương thị chúng ta thành hôn, đều phải phụ thân ta gật đầu mới được.”

“Nhãi con nuôi lớn của nhân loại chính là phiền phức.” Long Kình Vương thở dài, “Vậy được. Chờ chuyện bên này làm xong, ta sẽ cùng với ngươi đi tìm phụ thân ngươi, ở trước mặt cùng hắn cầu hôn.”

Đề thân? Đề thân cái gì?! Công công muốn cầu hôn có được không?

Vương Tông Côn đã không còn gì để nói với tên Long Kình Vương hoang dã thiếu kiến thức này nữa, cả con Côn đều trở nên hữu khí vô lực: “Ngượng Vương tỷ tỷ, chúng ta cũng

không nói đề tài này nữa. Bên phía nhân loại hình như có cường giả Thần Thông cảnh đến đây.”

“Không có việc gì. Một Thần Thông cảnh mà thôi, tỷ tỷ thay ngươi đánh hắn chạy.”

Long Kình Vương nói xong liền hất đuôi, một đạo sóng biển cực lớn hướng nhân ảnh mới xuất hiện trên bờ vỗ tới.

Cho dù chỉ là một đòn tùy ý, uy thế ngập trời kia phảng phất muốn tương lai trực tiếp đập chết.

Nhận được tin tức chạy tới xem xét tình huống, Đức Thuận thân vương vừa nhìn thấy tình thế này, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

chuồn chuồn thôi, đây chính là Long Kình Vương gây sự a, đây đã không phải là chuyện hắn có thể giải quyết nữa rồi.

Long Kình Vương đại náo Thanh La vệ, đại sự thế này, chỉ có bệ hạ và Thánh chủ có thể giải quyết.

Việc này giống như có cánh bay về phía Đại Càn.

…

Chương 54: Vương thị làm váy cưới cho bản ma quân.

…

Lũng Tả quận, Trường Ninh vệ, Tân Bình trấn.

Khách sạn lớn liên tỏa Vương thị, chi nhánh Tân Bình.

Nắng sớm sơ hở.

Mấy năm trước vừa mới sửa chữa xong, đổi thành khách sạn lớn phong cách kiến trúc của Thiên Lam đại lục tắm mình trong nắng sớm, thoạt nhìn sinh cơ bừng bừng, đặc biệt hăng hái.

Còn chưa tới giờ Thìn, khu làm việc ở tầng cao nhất của tửu điếm cũng đã ngồi đầy người. Có tư cách ngồi ở chỗ này, đều là quản lý tầng lớp của tửu điếm, chủ quản của các bộ môn. Thời điểm này, đại đa số bọn họ đã bắt đầu một ngày bận rộn.

Lúc này.

Cửa thang máy lại mở ra, một bóng hình xinh đẹp thướt tha bước ra, thoăn thoắt bước vào khu làm việc.

Nàng mặc một bộ đồ chức nghiệp màu trắng cắt may thỏa đáng, trong tay cầm ly cà phê, bước đi nhanh nhẹn mà có lực, tựa như nữ vương tuần tra lãnh địa, tự tin thong dong, mị lực bắn ra bốn phía.

“Trần tổng sớm.”

Các chủ quản tửu điếm đang bận rộn biến sắc, vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Mọi người sớm, đều bận rộn đi ~ “

Nữ tử được xưng là “Trần tổng” tùy ý khoát tay áo, liền tiếp tục đi về phía văn phòng của mình.

Nữ tử này, đương nhiên chính là Ngọc Liên Ma Sứ dùng tên giả là “Trần Đoàn Liên Liên”.

Ba mươi năm trôi qua, nữ tu Linh Đài cảnh “thân thế thê thảm” năm xưa thông qua cố gắng và vật lộn không ngừng của

mình, đã trở thành tổng giám đốc của tửu điếm lớn này, thành công bước vào tầng quản lý của Vương thị.

So với dáng vẻ "bảo tĩnh nội liễm" lúc trước của nàng, hiển nhiên đã như hai người khác nhau.

Có một bộ phận chủ quản đã sớm chờ nàng, vừa thấy nàng đi vào, lập tức ôm văn kiện đuổi theo, vừa đi vừa nhanh chóng báo cáo.

Ngọc Liên ma sứ trong chớp mắt đã tụ tập mấy người.

Mà Ngọc Liên ma sứ đối với tất cả chuyện này hiển nhiên đã tập mãi thành thói quen, phân tâm đa dụng, vừa nghe báo cáo vừa ký tên, nên đánh trở về làm lại, xử lý sự tình hiệu suất cực cao.

Có một số vấn đề nan giải do thuộc hạ đưa ra, nàng thậm chí thuận miệng đã đưa ra phương án giải quyết.

Còn chưa đi đến văn phòng của mình, chuyện đọng lại một buổi sáng đã bị nàng xử lý xong.

Các chủ quản trong khu làm việc đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng đi xa, trong ánh mắt cũng bất giác lộ ra thần sắc kính sợ và sùng bái.

Bối cảnh của vị "Trần tổng" này bọn họ đều biết rõ, cô nữ một người, ngay từ đầu ngay cả học lịch cũng không có, phía sau cũng không có bất kỳ đại nhân vật nào ủng hộ, lại dựa vào cố gắng và năng lực trác tuyệt của mình ngồi vào vị trí tổng giám đốc, thậm chí ngay cả học lịch cũng tốt nghiệp thành người trung đẳng học viện, đang tiến vào tu thành tộc học cao đẳng.

Cho dù là ở bên trong tập đoàn Vương thị nhân tài đông đúc, nàng đều có thể được coi là nhân vật truyền kỳ, có thể nói là dốc sức điển hình, không biết bao nhiêu nữ tử ở trong bóng tối coi nàng là thần tượng.

Phòng làm việc của tổng giám đốc ở sâu trong khu làm việc, vị trí bên trong có một cửa sổ sát đất rất lớn, ánh nắng ban mai tươi đẹp chiếu lên bàn làm việc và thảm thực vật xanh xung quanh, chiếu rọi tất cả đều sinh cơ bừng bừng, tràn đầy sức sống.

Ngọc Liên Ma Sứ tiến vào văn phòng, vừa làm việc không bao lâu thì có thư ký thủ hạ tới gõ cửa: “Trần tổng, mấy vị đồng hương của ngài tới chơi, nói là có chuyện quan trọng thương lượng.”

Đồng hương? Chẳng lẽ là Thanh Cơ Tử Cơ các nàng?

Ngọc Liên ma sứ hơi dừng lại, hơi nhíu mày: “Mời các nàng vào. Mặt khác, chuẩn bị cho mỗi người các nàng.”

“Vâng. Tổng giám đốc.”

Bí thư đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh, thư ký kia liền dẫn hai vị nữ tử cũng mặc đồ nghề nghiệp và một vị nữ tu mặc váy dài tinh xảo đi đến. Quả nhiên là Thanh Cơ, Tử Cơ, cùng với ba người Ngọc Cơ.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Thanh Cơ và Tử Cơ đều đã lăn lộn thành tầng cao nhất trong tửu điếm, chỉ có điều bởi vì điều động cương vị, các nàng đều đã đi đến chi nhánh khác của tửu điếm, chỉ có Ngọc Liên Ma Sứ còn lưu lại ở chi nhánh Tân Bình.

Ngọc Cơ ở bên trong Vương thị cũng không lãng phí thời gian. Nàng lấy thân phận đệ tử Khương Tình Tuyết nhận không ít nhiệm vụ, ở bên trong Vương thị rửa mặt quen thuộc, kết giao không ít người.

Để thuận tiện giao lưu, thậm chí nàng còn tìm cơ hội diễn trò với Ngọc Liên Ma Sứ chỉ có Linh Đài cảnh, làm ra một “mỹ nhân cứu mỹ nhân”, tạo cho mình lý do quang minh chính đại tìm đến Ngọc Liên Ma Sứ.

Đợi thư ký dẫn đường đi rồi, ba người Thanh Cơ, Tử Cơ cùng nhau hành lễ với Ngọc Liên ma sứ: “Bái kiến sư thúc.”

“Ngồi hết đi ~ “

Ngọc Liên khoát tay áo, ngồi xuống ghế sa lon đối diện ba người, tùy ý hỏi: “Các ngươi tới tìm ta, có tin tức gì quan trọng không?”

Bình thường các nàng đều tiếp đầu và trao đổi tình báo ở thời gian cố định. Tình huống trực tiếp tìm tới cửa như vậy rất ít, hơn phân nửa đều là tình huống khẩn cấp.

“Khởi bẩm sư thúc, đệ nhận được tin tức hồi báo phía dưới, Thanh La vệ bên kia xảy ra chuyện lớn rồi!” Thanh Cơ thuần khiết trên mặt lộ ra một vòng ngưng trọng vô tội, đưa tay lấy ra một chiếc khăn lụa từ trong nhẫn trữ vật, giao cho Ngọc Liên Ma Sứ, “Ngài nhìn xem.”

Ngọc Liên Ma Sứ tiện tay tiếp nhận, rót ma khí bản thân vào khăn lụa, một nhóm mật văn lập tức từ từ nổi lên trên khăn lụa.

“Thập Nhất Giai Long Kình Vương?!”

“Long Xương đế và Khương Chấn Thương đều đi đối phó Long Kình Vương rồi?!”

Nhìn rõ nội dung trên khăn tơ, Ngọc Liên ma sứ sắc mặt đột biến, thân thể không tự giác ngồi thẳng trên ghế sa lon.

“Mấy ngày nay nội bộ Vương thị cũng rối loạn, không ít gia tướng lâu đời Thiên Nhân cảnh đều bị điều đi, thậm chí ngay cả dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị cũng động, đều là đi Thanh La vệ.” Ngọc Cơ cũng vì chuyện này mà đến, nghe vậy bổ sung một câu, lập tức lấy ra tin tức do mình thám nghe ngóng được, cũng giao cho Ngọc Liên Ma Sứ.

Bên phía Tử Cơ, cũng giống như vậy.

Trong những năm này, để thuận tiện điều tra hành tung của Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương và hướng đi của Vương thị, các nàng đương nhiên cũng nghĩ cách mua chuộc một số nha hoàn, tiểu tư của Vương thị, cùng với nhân viên cơ bản của các sản nghiệp lớn của Vương thị, xây dựng ra mạng lưới tình báo của mình.

Thủ đoạn như vậy tuy rằng không nghe ngóng được chuyện cơ mật gì, nhưng hôm nay Long Xương đại đế xoa mạt chược ở đâu, hôm trước cãi nhau với ai mấy chuyện vặt lông gà vỏ tỏi, nhưng lại hỏi thăm một cái là chuẩn.

Đương nhiên, những tôi tớ mà các nàng mua chuộc kỳ thực đều là chuyện gián điệp đàn tiên điện chủ động đưa tới cửa, có lẽ các nàng vĩnh viễn sẽ không biết.

Ngọc Liên ma sứ xác nhận xong tình báo hai bên, sắc mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Nàng biết, sư tôn và Huyết Đồng ma quân vẫn luôn chờ đợi Khương Chấn Thương và Long Xương đế rời khỏi Lũng Tả quận, mà với thực lực của con Long Kình Vương này, nhất định có thể ngăn chặn Long Xương đế và Khương Chấn Thương thời gian rất lâu.

Cơ hội ngàn năm có một như vậy, đám người sư phụ nhất định sẽ không bỏ qua.

"Tình báo này phi thường trọng yếu, ta sẽ lập tức thông tri cho sư tôn." Ngọc Liên ma sứ ngước mắt nhìn về phía ba người Thanh Cơ Tử Cơ và Ngọc Cơ, "Ba người các ngươi cũng trở về chuẩn bị một chút đi! Một khi sư tôn bọn họ động thủ, chúng ta sẽ lập tức rút khỏi Lũng Tả quận."

"Vâng, sư thúc."

Ba người Thanh Cơ đứng dậy đồng ý, thần sắc trên mặt lại có chút chần chờ.

Cứ xoắn xuýt mãi, Tử Cơ tính nhẫn nại kém cỏi vẫn không nhịn được mở miệng: "Sư thúc, nhất định phải rút lui sao? Chúng ta ẩn núp ba mươi năm, vẫn không bại lộ, kỳ thực hoàn toàn có thể tiếp tục ẩn núp…"

Ngọc Liên ma sứ liếc nàng một cái: "Lực khống chế của Vương thị mạnh bao nhiêu ngươi chẳng lẽ không rõ sao? Mấy năm nay, chúng ta phí bao nhiêu công sức mới cạy mở miệng mấy người, phát triển ra hệ thống tình báo hệ thống thành hệ thống, lại có bao nhiêu lần thiếu một chút liền bại lộ, trong lòng ngươi không có điểm số sao? Di tích một khi bị cướp, Vương thị khẳng định sẽ gia tăng cường độ tra xét. Lưu lại, lưu lại muốn chết sao?"

Nói xong, nàng khoát tay áo: "Đừng nói nhảm nữa. Trở về chuẩn bị đi."

"… Vâng."

Tử Cơ không còn lời nào để nói, đành phải đi theo phía sau Thanh Cơ và Ngọc Cơ.

Thấy cửa phòng đóng lại lần nữa, bóng dáng ba người hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Ngọc Liên ma sứ mới buông tình báo xuống, đứng dậy đi tới trước cửa sổ rộng lớn của văn phòng.

Kỳ thật, ba người các nàng đang do dự cái gì, nàng làm sao không rõ.

So với Chân Ma điện tùy thời tùy chỗ đều mang theo cái đầu sinh hoạt, ở Đại Càn ba mươi năm này, quả thực là thời gian tự do thích ý nhất đời này của nàng.

Ở chỗ này, nàng không cần lo lắng sẽ mất mạng bất cứ lúc nào, cũng không cần lo lắng mình có bị vị ma quân nào coi trọng, tiện tay bắt về động phủ, bổ sung cho đến chết, chỉ cần nàng nguyện ý kiên định làm việc, là có thể sống không tệ lắm.

Nếu như nàng nguyện ý cố gắng hơn những người khác, có thể sống tốt hơn so với những người khác, mỗi một phần cố gắng của nàng đều sẽ không uổng phí, mỗi một phần mồ hôi đều có thể nhận được hồi báo.

Loại cảm giác kiên định này, là lúc nàng ở Ma Triều căn bản không cảm nhận được.

Cho nên dù cả ngày lăn lộn trong tu sĩ cấp thấp, nàng vẫn sống rất có tư có vị, thậm chí còn có thể vì quán rượu mở rộng quy mô, làm ăn phát đạt mà đắc chí, cảm giác thành tựu bùng nổ.

Đáng tiếc, nàng không phải là người Đại Càn chân chính, cuộc sống như vậy, chung quy là có thời hạn.

Còn bây giờ đã đến lúc phải từ biệt.

Quan sát dưới chân xa hoa trụy lạc, cùng dòng người rộn ràng nhốn nháo, Ngọc Liên ma sứ thất lạc và buồn bã trong nháy mắt, trên mặt cũng lộ ra vài phần kiều diễm.

Bỏ đi! Coi như là vừa mơ một giấc mộng đi!

Giấc mộng tỉnh lại, tất cả đã trôi qua.

Trên đường phố phía dưới ngựa xe như nước, dòng người như dệt, ngày qua ngày.

Không có ai biết, từng có người đứng ở phía trước cửa sổ, phát sinh cảm tưởng thế nào. Cũng không có ai biết, bọn họ tập mãi thành thói quen này, đối với một bộ phận khác mà nói, có lẽ là một hồi ảo mộng đẹp đẽ, lại xúc chi tức toái.

…

Nam Hoang Cổ Trạch và quận Thiên Phủ giao giới, trong một sơn cốc không người hoang vắng.

Trải qua một bộ trận pháp không gian và sương mù nho nhỏ, khiến cho thung lũng hẻo lánh này phảng phất độc lập đi ra ngoài, sẽ không bị người không liên quan quấy nhiễu.

Dù sao đây cũng là phạm vi thế lực của Đông Càn quốc, một khi gây ra động tĩnh quá lớn, sẽ khiến cho cao thủ bộc lộ hành tung, thậm chí là lọt vào vây quét mà phá hoại toàn bộ kế hoạch.

Tiểu biệt thự nông thôn của Huyết Đồng ma quân gần đây được sửa chữa một chút, đã rực rỡ hẳn lên.

Hắn giống như một đứa trẻ, chắp tay sau lưng, ngước nhìn bầu trời, nhìn đám mây và mây. Biểu tình thiếu đi chút uy nghiêm và lệ khí, càng thêm điềm tĩnh tự nhiên.

Mà cùng lúc đó, một cái hồ nước giống như là bị bàn tay vô hình nâng trôi trên không, quay tròn quanh vườn rau, xem vườn rau bên nào khô thì tưới nước.

Một đám Xích Phúc Kim Tước mập mạp ở trong vườn rau rung đùi đắc ý tuần tra lãnh địa, lục lọi tất cả đồ ăn có thể làm no bụng, bao gồm cả rau quả do Huyết Đồng ma quân tự tay trồng.

Tức giận, quá nóng nảy, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

Dần dà, tâm thái Huyết Đồng ma quân cũng lạnh nhạt.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời một bóng người nhanh chóng hạ xuống, trong hư ảnh mơ hồ ngưng tụ ra bóng hình xinh đẹp nóng bỏng của Âm Xà ma cơ, nàng vui mừng nhướng mày nói: “Ma quân, có tin tức tốt rồi, có tin tức tốt rồi.”

Huyết Đồng ma quân vẫn chắp hai tay sau lưng tưới rau, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nửa lần, lạnh nhạt nói: “Âm Xà Ma Cơ, đã bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn còn hoảng hốt không có tiến bộ. Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, gặp chuyện phải bình tĩnh, chớ có lỗ mãng.”

Âm Xà Ma Cơ trong lòng điên cuồng chửi bới, trước kia lão nương bình tĩnh, ngươi lại nói lão nương làm việc bất lực.

Hiện tại lão nương cố ý biểu hiện nhiệt tình một chút, còn bị ngươi mắng lỗ tai. Thôi thôi, ngươi là đại lão, nắm đấm ngươi lớn, ngươi định đoạt.

Chỉ một thoáng, âm Xà Ma Cơ hóa thành bộ dáng phật hệ, chậm rãi nói: "Vâng, ma quân đại nhân. Căn cứ theo tin báo phía trước, hiện giờ có ba tin tức lớn, hai là tin tức tốt, một là tin tức xấu, ma quân muốn nghe cái nào trước?"

"Ta muốn nghe…" Huyết Đồng ma quân nói.

"Không vội không vội, trước cho thiếp uống nước định hồn đã." Ma Cơ Âm Xà kéo một cái ghế tới, đặt mông ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi uống nước.

Mí mắt Huyết Đồng ma quân giật giật, thật muốn đánh nàng một trận, nhưng vừa rồi nàng gặp chuyện phải bình tĩnh một chút, cũng đâu thể nuốt lời mà mập được? Cố nén đợi nàng uống xong nước rồi nói: "Trước tiên nói tin xấu trước đi, mấy năm nay có nghe nhiều tin tức tốt."

"Không vội không vội, thiếp thân vội vàng chạy một mạch lấy tình báo, toàn thân đều đổ mồ hôi…"

"Ha ha." Huyết Đồng ma quân cười âm hiểm hai tiếng: "Ngân xà, ngươi chẳng lẽ cho rằng tính tình của bản ma quân rất tốt, có thể khoe mẽ với bản ma quân sao?"

"Hắc hắc, chỉ đùa một chút thôi, trò đùa nho nhỏ." Âm Xà Ma Cơ cười khan hai tiếng: "Tin xấu là, ái đồ Xích Mi ta nghĩ biện pháp thông tri cho các nàng Ngọc Cơ, Vương thị đã công phá phòng ngự bên trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc, đã bắt đầu cướp đoạt bảo vật trong Thánh Điện rồi."

Sắc mặt Huyết Đồng ma quân lập tức trở nên âm trầm, gân xanh trên trán nổi lên giống như một vệt lục quang, tất cả bên trong Lê Minh Thánh Điện màu máu đều là của hắn, khi đó Vương thị đã bắt đầu ra tay với Cấm Ngôi của hắn rồi.

Nếu không phải bận tâm đến đại cục, bây giờ thật sự muốn chạy tới Trường Ninh vệ đại sát một phen, để tiết mối hận trong lòng.

"Tin tốt đấy!" Huyết Đồng ma quân hít sâu một hơi.

“Tin tốt chính là, bên trong thánh điện dường như có một con huyết sào khôi lỗi chiến sĩ Lăng Hư cảnh, nàng chuẩn bị chờ đúng thời cơ lừa gạt Vương thị một đợt, vì chúng ta lại kéo dài một ít thời gian.” Âm Xà Ma Cơ nói.

Như vậy, sắc mặt Huyết Đồng ma quân mới hơi giãn ra một chút: “Phần công lao này của Xích Mi, bản ma quân nhớ kỹ. Một chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh, đúng là trong dự liệu, dựa vào bảo vật bản tôn để lại cho ta đánh chết không khó, còn có một tin tức tốt nữa không?”

“Đông Càn xảy ra chuyện lớn rồi, Thanh La vệ, một trong những trụ cột kinh tế của Đông Càn đã bị đàn Long Kình tập kích, trong đó còn có một tôn Long Kình Vương mười một giai, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Căn cứ vào tin tức nội bộ báo cáo, Vương thị đã loạn thành một đoàn. Long Xương đế và Khương Chấn Thương đã chạy đến hiện trường, trục xuất con Long Kình Vương kia.” Âm Xà Ma Cơ phấn chấn nói.

Huyết Đồng ma quân ngẩn người, một lát sau mới ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Được lắm, không hổ danh người hữu tâm, canh gác tới tận lúc trăng sáng. Cơ hội trời ban, cơ hội trời ban.”

Âm Xà Ma Cơ hơi do dự một chút nói: “Ma quân, hai tin tức này đồng thời xuất hiện rất kỳ quặc, có phải là cạm bẫy hay không? Nếu không, ta tự mình đi thám thính chuyện của Long Kình Vương.”

“Khả năng cạm bẫy không lớn, dù sao chúng ta đang ở trong tối.” Huyết Đồng ma quân trầm giọng nói: “Huống chi ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu thật sự là cạm bẫy, hà tất hai tin tức đồng thời đi ra rõ ràng như thế? Nghe nói Vương Thủ Triết kia vẫn là người có chút mưu trí, nếu hắn cố ý thiết kế mà nói, không có khả năng thô ráp đến ngay cả trí tuệ của ngươi đều có thể nhìn ra được.”

“…” Trong lòng âm Xà Ma Cơ có một vạn con hung thú chạy như điên qua.

“Huống chi hiện tại tình thế đã không cho phép chúng ta cẩn thận, đồ vật của di tích Huyết Tôn Giả một khi bị chuyển sạch, bất kể là phân thân này của ta hay là Ma Cơ ngươi, đều sẽ khó

thoát khỏi kiếp nạn.” Huyết Đồng Ma Quân cười lạnh nói: “Chuyến này cẩn thận hơn một chút là được.”

Âm Xà Ma Cơ trong lòng bất đắc dĩ, Huyết Ma Bảo Điển của Huyết Đồng Ma Quân vô cùng lợi hại, có thể luyện chế ra vô số phân thân mạo hiểm. Tuy rằng sau khi chết rồi tổn thất cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng, nhưng vì di tích Chân Tiên, tất cả đều có thể hi sinh, trong đó bao gồm Âm Xà Ma Cơ của nàng.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không cho phép Âm Xà Ma Cơ nàng chống lại mệnh lệnh, đành phải ngầm hạ quyết tâm hết thảy đều đặc biệt cẩn thận một chút.

“Thời cơ trôi qua tức thì, chúng ta phải thừa dịp hai lão quỷ kia đang bị Long Kình Vương dây dưa, nhanh chóng cướp đoạt bảo vật di tích Huyết Tôn Giả, lấy được thứ bản tôn muốn.” Huyết Đồng ma quân phân thân nói: “Âm Xà Ma Cơ, ngươi thu thập một chút. Ta sẽ báo cho bản tôn biết, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Vâng, Ma Quân đại nhân.”

Một lát sau, trong biệt thự nông thôn truyền ra tiếng Huyết Đồng ma quân rống giận: “Ngân Xà ma cơ, ngươi mang theo những Xích Phúc Kim Tước này làm gì?”

“Vất vả khổ cực nuôi nhiều năm như vậy, đã có tình cảm, không nỡ mất…”

“Vậy ngươi mau thu vào túi linh thú, ta cũng thu dọn đồ ăn trước.”

“Là… Ma quân.”

…

Vùng trung tâm Nam Hoang cổ trạch —— Long Trạch.

Bên trong Long Trạch trước giờ bình tĩnh, lúc này một mảnh binh hoang mã loạn, ở nơi cực xa, Thanh Long lão tổ Thập Nhất giai phát ra một chuỗi tiếng rồng ngâm: “Phản đồ Ma Triều chết tiệt, thế mà cố ý kinh động khí linh Huyết Sào ngủ say, phóng ra chiến sĩ Huyết Sào. Các con, các con trước hết cùng tộc nhân Vương thị rút lui, bản lão tổ đến ngăn cản chúng nó.”

“Rầm rầm rầm!”

Xa xa, thanh âm giao chiến kịch liệt truyền tới, dường như ngay cả không gian đều đang mơ hồ run rẩy.

Ngoại trừ tiếng long ngâm gầm gừ của Thanh Long lão tổ, còn có tiếng gầm gừ đáng sợ như dã thú điên mơ hồ truyền đến.

Mà cùng lúc đó.

Huyết Đồng ma quân và hai vị Lăng Hư cảnh Âm Xà Ma Cơ đã dùng phương thức tiềm hành, đi tới địa điểm tình báo Xích Mị Ma Sứ âm thầm cung cấp. Hai người chui vào đáy nước, nước đều tránh đi, thấy được một góc di tích hùng vĩ.

"Quả nhiên là di tích Huyết Tôn Giả." Huyết Đồng ma quân phấn chấn không thôi: "Xích Mị làm việc đắc lực, lập được đại công."

"Chúc mừng Ma quân." Âm Xà Ma Cơ cười nịnh nói: "Sau khi Ma quân có được chí bảo, có hy vọng tiến thêm một bước, tuyệt đối không được quên công lao của nhất mạch chúng ta, để nhất mạch chúng ta thoát khỏi địa vị của đỉnh lô."

"Ngươi yên tâm, Huyết Đồng ma quân ta mặc dù người gặp người sợ, nhưng chuyện đáp ứng các ngươi sẽ không nuốt lời." Huyết Đồng ma quân nghiêm mặt nói, "Nếu không Âm Xà Ma Cơ ngươi, Cổ Tượng ma quân cũng sẽ không hao hết tâm lực giúp bản ma quân làm việc."

Âm Xà Ma Cơ âm thầm gật đầu.

Lời này ngược lại không có tật xấu, tuy Huyết Đồng ma quân hung tàn bá đạo lãnh khốc vô tình, nhưng nói chuyện vẫn có tính toán. Quan trọng nhất là, hắn thật sự đối với nữ sắc không có hứng thú gì, nói chính xác, là bởi vì nguyên nhân thân thể không có công năng kia…

"Ngươi đi vào đó dò xét tình hình trước, bản ma quân ở bên ngoài phối hợp với ngươi." Huyết Đồng ma quân lạnh lùng nói: "Dù sao di tích Chân Tiên cũng sẽ phong cấm không gian, một khi đi vào sẽ rất khó xé rách không gian bỏ chạy."

"Cái gì?" Âm Xà Ma Cơ biến sắc, con mẹ nó đây là dùng nàng làm thám tử pháo hôi?

"Như thế nào, không muốn?" Huyết Đồng ma quân liếc mắt nhìn nàng nói: "Nếu muốn thoát khỏi địa vị của đỉnh lô, không

mạo hiểm một chút làm sao có thể?”

Việc đã đến nước này, đâu còn đường lui của Âm Xà Ma Cơ? Tuy nơi này chỉ là một phân thân của Huyết Đồng ma quân, nhưng trên người chắc chắn chứa đòn sát thủ của bản tôn, chỉ sợ cô ta không phải đối thủ.

Huống chi cho dù là đối thủ thì như thế nào? Một khi quấy rầy chuyện tốt của Huyết Đồng ma quân, trên đời này nào còn có chỗ cho nàng dung thân?

Trong lòng nàng giận dữ mắng chửi, nhưng vẻ mặt vẫn là bi tráng tiếp nhận mệnh lệnh: “Ma quân yên tâm, chớ quên công lao và thỉnh cầu của nhất mạch chúng ta.” Dứt lời, nàng cắn răng một cái, dẫn đầu tiến nhập di tích Huyết Tôn Giả.

Cũng may trong di tích Huyết Tôn Giả đã không có nguy hiểm, chỉ là trong đại điện này đã bị dỡ đến trống trơn. Nàng nhướng mày, Vương thị kia xuất thân từ đội tháo dỡ sao?

Thậm chí ngay cả một viên gạch cũng không buông tha!

Hy vọng Xích Mị nàng còn sống.

Âm Xà Ma Cơ móc ra một khối ngọc bội, loại ngọc bội này trên người Xích Mi cũng có một khối, có thể sử dụng ở cự ly ngắn hơn nữa không có trận pháp không gian ngăn cách.

“Xích Mị, Xích Mị ngươi thế nào rồi?”

Ngọc bội chấn động, truyền đến âm thanh khổ tận cam lai của Xích Mị: “Sư tôn, sư tôn, lão nhân gia người cuối cùng cũng tới rồi. Sư tôn, cứu ta…”

“Còn sống, thật sự là tốt quá, bây giờ là tình huống như thế nào?” Âm Xà Ma Cơ thở dài một hơi.

“Ta thấy tình hình không ổn, dẫn một đống con rối của chiến sĩ Huyết Sào Hố Vương thị và lão tổ long. Tuy kế hoạch thành công, nhưng không ngờ bên trong di tích còn có một đám chiến sĩ Huyết Sào ngủ say, sau khi kinh động chúng nó, ta chỉ có thể trốn trong bảo khố của Huyết Tôn Giả.”

Sau khi thuật lại một hồi, âm Xà Ma Cơ hiểu chuyện đã xảy ra, lập tức trấn an nàng hai câu, sau đó cuống quít ra khỏi di tích Huyết Tôn Giả.

Lần nữa đi ra, sắc mặt nàng vui buồn lẫn lộn nói: “Ma Quân đại nhân, sau khi ta đi vào, đã liên lạc được với Xích Mi rồi.” Dứt lời, kể lại tình huống một lần.

“Ba con huyết sào khôi lỗi Lăng Hư cảnh, còn có một đống Thần Thông cảnh… chặn Xích Mị ở trong bảo khố, cũng may bảo khố chế tạo vô cùng rắn chắc, nàng nhất thời không có nguy hiểm. Về phần Vương thị và Long tộc, trước mắt đã bị một đám chiến sĩ Huyết Sào đuổi ra ngoài, không biết khi nào sẽ đánh tới.”

“Ba con Lăng Hư? Mười mấy thần thông? Trong bảo khố có tiên kinh không?” Biểu tình của phân thân Huyết Đồng ma quân lập tức ngưng trọng.

“Xích Mị nói, nơi đó chỉ có Huyết Tôn Giả lưu lại 【Thánh Cổ Bảo Điển】, nghe nói chỉ là “Nửa bước Tiên Kinh”, nàng căn bản không có tư cách kế thừa.” Âm Xà Ma Cơ trả lời chi tiết, “Còn có không ít thứ tốt khác, một đống lớn thần thông linh bảo, một kiện đạo khí, cùng với đại lượng cao giai linh thạch.”

“Tốt tốt tốt, quả nhiên là 【Thánh Cổ Bảo Điển】.” Huyết Đồng ma quân không giận mà còn mừng, “Đó đã là nửa bước Tiên Kinh, chính là bảo vật bản tôn cần nhất. Ngươi thông báo cho Xích Mị, thu thập tất cả những thứ có thể thu thập đi.”

“Dựa vào đạo khí bản tôn để lại cho ta, ta miễn cưỡng có thể dẫn dắt và kéo dài thời gian một nén nhang. Đến lúc đó, ngươi và Xích Mi hội hợp ở Huyết Tôn Giả bảo khố, cũng tiếp ứng nàng bỏ chạy, một đường đừng dừng lại, chạy về Nam Tần tụ hợp với bản tôn ta.”

“Vâng, Ma quân.” Âm Xà Ma Cơ cũng hưng phấn hẳn lên, sự tình thuận lợi ngoài dự liệu.

“Tuy nhiên, các ngươi chớ có tư tâm gì đó.” Huyết Đồng ma quân cười lạnh nói, “Thánh Cổ Bảo Điển không có tác dụng đối với các ngươi, chớ có tự hủy tiền đồ. Trước khi hành động, ta sẽ truyền một đạo ký ức cho bản tôn.”

“Ma quân yên tâm đi.” Âm Xà Ma Cơ giật mình nói: “Ta sẽ không làm việc ngốc nghếch.”

“Được được được, ta biết ngươi cũng là người thông minh.” Huyết đồng ma quân mừng rỡ không thôi: “Vương thị vất vả mấy chục năm, rốt cuộc vẫn làm giá y cho bổn ma quân. Bản ma quân mấy năm nay kiên nhẫn ẩn núp quả nhiên không uổng phí.”

“Hành động!”

…

Chương 55: Liên quan tới chuyện Chân Tiên chuyển thế

…

Trong Lê Minh Thánh Điện huyết sắc.

Âm Xà Ma Cơ dùng ngọc bội liên lạc, tiếp tục câu thông với Xích Mi một phen, dặn Xích Mi thu dọn đồ đạc, chờ nàng ta đến tiếp ứng thì nhanh chóng rút lui.

Qua nửa canh giờ, Xích Mị truyền tin tức về nói đồ đạc đã chuẩn bị xong.

Huyết Đồng ma quân lúc này mới tế ra ma đạo khí của hắn.

Đó là một kiện áo choàng huyết sắc, mặt ngoài áo choàng dường như có huyết dịch lưu động, lại có từng đạo văn lưu chuyển trong đó, tản mát ra khí tức hung lệ ngập trời.

Huyết Ma Phi Phong!

Trong đôi mắt của Âm Xà Ma Cơ lộ ra một tia kiêng kị cùng hâm mộ.

Huyết Ma Áo choàng này, nghe nói là lột da một con Huyết Ma đỉnh phong Lăng Hư cảnh luyện chế mà thành. Không những phòng ngự kinh người, còn có thể gia tăng độn tốc trên phạm vi lớn, quả thật là đạo khí bảo mệnh ưu tú.

Hơn nữa nghe nói Huyết Đồng ma quân có tổng cộng ba kiện đạo khí, đây chỉ là một kiện trong đó mà thôi.

Âm Xà Ma Cơ đáng thương mới tấn thăng Lăng Hư cảnh không bao lâu, cho đến bây giờ vẫn đang tội nghiệp mà dùng linh bảo thần thông. Hết cách rồi, đạo khí quá đắt, không phải là thứ nàng có thể sử dụng được lúc này.

“Huyết đồng tiểu tử, ngươi cuối cùng cũng cam lòng thả lão tử ra.” Huyết ma phi phong phiêu diêu phía sau Huyết đồng ma quân, tựa như hung thủ hoang dã giương nanh múa vuốt, thanh âm khàn khàn thâm trầm, tràn đầy ý vị tà ác điên cuồng: “Đã lâu không thể ăn no uống no nê, đối thủ lần này là ai?”

Huyết Ma Phi Phong vô cùng cường đại, nhưng nó cũng có khuyết điểm, đó chính là cần lượng lớn máu tươi của sinh linh có trí tuệ để tế luyện và uẩn dưỡng. Tuy nhiên loại khuyết điểm này đối với nhân sĩ ma đạo mà nói căn bản không tính là cái gì.

Không phải chỉ là huyết tế sao? Căn bản là không có chướng ngại tâm lý.

"Đối thủ lần này là ba con chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh, mười mấy con Thần Thông cảnh, mấy chục con Tử Phủ cảnh…" Huyết Đồng ma quân phân thân nói.

"Huyết đồng tiểu tử… Ta cá léo cái." Huyết ma áo choàng phá không mắng to, "Ngươi tưởng lão tử là chân ma khí hả? Món ma đạo khí nào có thể chịu được? Không làm thì không làm…"

Trước mắt chỉ là phân thân của Huyết Đồng ma quân, so sánh với bản tôn, lực khống chế đối với Huyết Ma Phi Phong rõ ràng yếu đi rất nhiều.

Hắn đành phải khuyên nhủ: "Chúng ta chỉ cần kiên trì thời gian một nén nhang, sau khi chuyện thành công, khi ta từ Đông Càn lui lại, chọn một thôn trấn mấy vạn người huyết tế cho ngươi."

"Làm gì có mấy vạn người? Ta muốn mười vạn, không, hai mươi vạn người." Huyết Ma Phi Phong cò kè mặc cả: "Thì phải đánh với một đám quái vật đấy."

"Được." Huyết Đồng ma quân phân thân không chút do dự đáp ứng.

Tính mạng của hai mươi vạn bình dân nhân loại, ở trong mắt hắn cùng hai mươi vạn con kiến hôi căn bản không có gì khác nhau. Nếu là ở Chân Ma điện, tiêu hao nhân khẩu dưới quyền mình hắn còn phải hơi đau lòng một chút, nhưng hiện giờ là ở Đông Càn quốc, hắn ngay cả một chút băn khoăn này cũng không có.

Sau đó dựa theo kế hoạch.

Âm Xà Ma Cơ thi triển thân pháp ẩn nấp, mà Huyết Đồng Ma Quân lại khống chế một quả cầu màu máu, nổ một đợt trong

đống chiến sĩ Huyết Sào, hấp dẫn toàn bộ đám chiến sĩ Huyết Sào.

Sau đó, hắn liền hóa thành một đạo huyết ảnh cực tốc, lôi kéo bầy quái vật chạy trốn chu toàn, hơn nữa hô to: "Âm Xà Ma Cơ, nhanh! Chính là lúc này! Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian một nén nhang."

"Ma quân yên tâm."

Âm Xà Ma Cơ thi triển khai thân pháp, cả người hóa thành một bóng mờ màu xám lướt qua thông đạo, tốc độ cực nhanh đi tới trước mặt "bảo khố".

Không đợi nàng gọi, Xích Mị Ma Sứ liền mở cửa "bảo khố" từ bên trong ra.

"Xích Mị, chúng ta đóng gói tốc độ, chuẩn bị về nhà…" âm Xà Ma Cơ "thình" một tiếng nhảy vào, thanh âm dồn dập, nhưng mà nàng còn chưa nói xong, đã sửng sốt một chút: "Ách, ngươi đóng cửa lại làm gì?"

"Sư tôn." Xích Mị Ma Sứ "Phốc phốc" một tiếng quỳ gối trước mặt Âm Xà Ma Cơ, nước mắt lưng tròng, điềm đạm đáng yêu, "Sư tôn, chúng ta không trở về được nữa."

"Cái gì? Không trở về được?" Trong lòng âm Xà Ma Cơ "lộp bộp" một cái, ánh mắt nhìn thẳng vào Xích Mị Ma Sứ: "Ngươi, ngươi, ngươi đây là phản bội?"

"Ta, ta phản bội…" Xích Mị Ma Sứ co quắp một chút, yếu ớt nói.

"Nghiệt đồ nhà ngươi, quả nhiên to gan!" Âm Xà Ma Cơ tức giận đến sùi bọt mép, giơ tay lên, năng lượng dao động mênh mông trong nháy mắt bốc lên: "Lão nương phải thanh lý môn hộ!"

"Sư tôn tha mạng! Ta cũng không có cách nào cả!" Xích Mị ma sứ sợ tới mức run rẩy, vội vàng ôm chặt lấy đùi sư tôn, thê thảm nói: "Ta hành động thất bại, bị nhốt trong chỗ tránh nạn sống không bằng chết này, không hàng cũng là chết!"

"Tương lai sinh tử là có thể hàng, ngươi, ngươi còn có điểm tiết tháo nào không?" Âm Xà Ma Cơ giận không kiềm được

nói: “Ngươi đây chẳng những hố mình, còn hố chúng ta một mạch.”

“Sư tôn, nhất mạch này của chúng ta có cái gì tốt?” Xích Mị Ma Sứ đỏ mắt, trong giọng nói không thiếu oán khí, “Nói dễ nghe một chút, chúng ta coi như là Lăng Hư nhất mạch của Chân Ma điện. Nhưng chúng ta ai cũng biết, chúng ta chỉ là một đám súc vật Chân Ma điện nuôi dưỡng, nuôi mập, vị đại lão nào có nhu cầu, liền bắt chúng ta đi làm đỉnh lô trùng quan!”

“Tựa như sư tôn ngài, không phải đã sớm bị tiểu ma tôn dự định…”

“Vậy cũng không thể phản!” Âm Xà Ma Cơ sắc mặt lúc trắng lúc xanh: “Chuyện về đỉnh lô, vi sư đang nghĩ biện pháp. Lần này chỉ cần trợ giúp Huyết Đồng ma quân hoàn thành nhiệm vụ, hắn chắc chắn sẽ nghĩ cách chu toàn giúp chúng ta thoát khỏi vị trí đỉnh lô.”

“Huyết Đồng ma quân? Ta ha ha ha.” Xích Mị Ma Sứ cười lạnh nói: “Chỉ bằng chút bản lĩnh của hắn cũng muốn tranh phong với Thủ Triết gia chủ? Hắn thoạt nhìn cường thế, thực ra mỗi bước đều bị coi là sống chết, hoàn toàn là bị dắt mũi đi. Bây giờ Thủ Triết gia chủ đã sớm bố trí xong Thiên La Địa Võng, hôm nay cho dù hắn có chắp cánh cũng khó bay.”

“Sư tôn! Ta nói thật với ngài, di tích Huyết Tôn Giả này từ mấy chục năm trước đã bị Vương thị dọn sạch rồi. Hiện tại chỉ còn lại một cái giá trống lớn, đó cũng chẳng qua là vì đào hố cho các ngài mới đặc biệt lưu lại! Tình báo mà mấy chục năm nay các ngài nhận được, mỗi một cái đều là Vương thị cố ý truyền lại cho các ngài.”

“Cái, cái gì? Cái này… Cái này làm sao có thể?”

Âm Xà Ma Cơ hít vào một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng phát lạnh, ngay cả đầu óc đều là gỗ.

Tất cả tin tức đều là giả, vậy còn có cái gì là thật?!

Nếu như lời Xích Mi nói là thật, vậy mấy chục năm qua nàng và Huyết Đồng ma quân chẳng phải là đều bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay? Thủ đoạn của Thủ Triết gia chủ kia, không khỏi quá đáng sợ!

Ngay tại hai thầy trò ríu rít.

Huyết Đồng ma quân lúc trước còn uy phong lẫm lẫm đã cứng rắn đỡ chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh công kích, càng là khi dẫn quái, gặp đủ loại bạo kích. Tuy nói có ma đạo khí Huyết Ma Phi Phong thủ hộ, nhưng quả thực có chút ăn không tiêu.

Trong miệng tràn đầy máu tươi, kéo đám quái vật như xe lửa trở về cửa "bảo khố", Huyết Đồng ma quân lạnh giọng quát: "Âm Xà Ma Cơ, hai thầy trò các ngươi đã xong chưa?"

Trong chỗ tránh nạn, sắc mặt Âm Xà Ma Cơ âm tình bất định, hiển nhiên là đã dao động.

"Sư tôn, chúng ta đã không còn đường quay đầu lại rồi!" Xích Mị Ma Sứ ôm đùi sư tôn, thê lương nói: "Nơi này vốn cũng không phải là bảo khố gì, mà là chỗ tránh nạn để chạy trốn, ngoại trừ những đồ ăn trong tủ không gian, cái gì cũng không có!"

"Nếu ngài thả Huyết Đồng ma quân vào, chúng ta đều phải chết."

"Rầm rầm!"

Lúc này, Huyết Đồng ma quân cũng ý thức được có gì đó không đúng, liều mạng trốn tránh, còn thình lình đánh cửa lớn "bảo khố" hai cái.

Chỉ đáng tiếc, kho báu này là chỗ tránh nạn mà Huyết Tôn Giả xây dựng để ứng đối tận thế, cho dù là Chân Tiên đến muốn đánh vỡ nó cũng phải tốn chút công sức. Với thực lực của Huyết Đồng ma quân, muốn phá nó trong thời gian ngắn gần như không có khả năng.

"Không ổn, đây là xảy ra chuyện."

"Âm Xà Ma Cơ! Bên trong xảy ra chuyện gì?! Ngươi nói đi!"

Hắn sầm mặt, lại oanh kích cửa chỗ tị nạn Huyết Sắc, trong lòng còn ôm một tia chờ mong cuối cùng.

Lỡ như âm Xà Ma Cơ chỉ bị cơ quan bên trong quấn lấy thì sao?

Lỡ như qua một lúc nữa, âm Xà Ma Cơ sẽ tới mở cửa cho hắn thì sao?

Theo thời gian trôi qua, tiếng đập cửa bên ngoài càng ngày càng vang, thanh âm của Huyết Đồng ma quân càng ngày càng không kiên nhẫn, biểu tình của Âm Xà Ma Cơ cũng càng ngày càng dao động bất định.

Đến cuối cùng, nàng hung hăng cắn răng một cái, nhắm mắt lại.

Mà thôi! Hiện tại mở cửa chính là một con đường chết, không mở cửa, tuy rằng sau này nhất định sẽ gặp phải Huyết Đồng ma quân trả thù, nhưng tốt xấu vẫn còn một con đường sống.

"Liều mạng!" Âm Xà Ma Cơ hạ quyết tâm.

Bên ngoài chỗ tránh nạn Huyết Sắc.

Theo một lần lực đạo xung kích cửa tị nạn mạnh mẽ, cánh cửa kia từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích, sắc mặt Huyết Đồng ma quân đã đen như đáy nồi, ánh mắt cũng càng thêm dữ tợn.

Hắn ta không cam lòng!

Hắn chuẩn bị lâu như vậy, đợi lâu như vậy, thật vất vả mới chờ được cơ hội ngàn năm một thuở này, mắt thấy sắp đắc thủ rồi, thế mà ở thời khắc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, điều này làm cho hắn làm sao có thể tiếp nhận?!

Nhưng mà, cửa lớn trước mắt lại giống như một lạch trời khó có thể vượt qua, mà Âm Xà Ma Cơ vốn nên ở bên trong mở cửa cho hắn cũng phảng phất biến mất, thủy chung không có hồi âm, cho dù hắn không muốn tin tưởng hiện thực nữa, cũng minh bạch sự tình nhất định đã xảy ra sai lầm ở nơi nào.

"Oanh!"

"Rầm rầm rầm!!"

Ba bộ huyết sào chiến sĩ Lăng Hư cảnh công kích liên miên không ngừng hướng hắn đánh tới, uy thế mênh mông chấn động khiến toàn bộ thông đạo đều run nhè nhẹ.

Huyết Đồng ma quân vừa muốn trùng kích đại môn chỗ tránh nạn của Huyết Sắc, vừa phải ứng phó ba cỗ chiến sĩ Huyết Sào

Lăng Hư cảnh, dù có Đạo Khí trong tay, vẫn phi thường cố hết sức, huyền khí trong cơ thể tiêu hao giống như nước lũ tràn ra.

Chỉ trong chốc lát như vậy, sắc mặt của hắn đã trở nên tái nhợt, thương thế trên người cũng nặng thêm vài phần.

"Đáng chết! Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói Thánh Cổ Bảo Điển, phân thân và đạo khí của ta làm không tốt đều phải nằm ở chỗ này."

"Không có cách nào, rút lui!"

Huyết Đồng ma quân rốt cục hạ quyết tâm.

Sau một khắc.

Một hư ảnh huyết sắc cực lớn yêu dị bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn ta.

Toàn bộ thân hình nó đều bị bao phủ trong sương mù màu máu nồng đậm vô cùng, xuyên thấu qua sương mù màu máu, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy vô số tứ chi màu máu vặn vẹo, mạch máu tráng kiện, cùng với một đôi cánh thịt khổng lồ che khuất bầu trời.

Đôi mắt màu đỏ tươi từ từ mở ra trong huyết vụ, uy thế ngập trời tràn ra.

Trong nháy mắt, khí thế toàn thân Huyết Đồng ma quân bỗng nhiên tăng vọt.

Tay áo tung bay, trong đôi mắt màu đen của hắn cũng nổi lên một vòng đỏ thẫm, từng quang ảnh màu máu ngọ nguậy từ trong thân thể hắn thoát ly, cuốn theo uy thế khủng bố không gì sánh kịp lao về phía đám chiến sĩ Huyết Sào kia.

Trong nháy mắt.

Huyết sắc quang mang bộc phát.

"Ầm ầm" tiếng nổ liên tiếp vang lên, sóng xung kích to lớn chấn động làm toàn bộ thông đạo đều run rẩy.

Gần như chỉ trong chớp mắt, đã có vài chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh bị huyết ảnh xé rách, những chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh gần đó cũng trực tiếp bị chấn bay ngược ra ngoài, trong nháy mắt người đầy thương tích, ngay cả ba chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh kia cũng bị nổ lùi mười mấy bước,

trên người rậm rạp đầy máu, một con trong đó thậm chí một cánh tay cũng bị nổ thành mảnh vụn.

Chiến sĩ Huyết Sào vốn đang gắt gao bao vây chung quanh, bị hắn cứng rắn đánh ra một lỗ hổng.

Nhân cơ hội này, thân hình Huyết Đồng ma quân lóe lên, trong nháy mắt hóa thành một đạo sương mù màu máu lao ra lỗ hổng, bắn nhanh về phía cửa vào di tích.

Những chiến sĩ Huyết Sào kia làm sao có thể buông tha hắn? Thấy hắn muốn chạy, lập tức ầm ầm đuổi theo.

Bởi vì không thể xé rách không gian bỏ chạy, Huyết Đồng ma quân hôm nay lại tiêu hao khổng lồ vả lại bản thân bị trọng thương, độn tốc cũng không nhanh hơn ba chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh kia bao nhiêu, trong lúc nhất thời căn bản không cách nào đem bọn họ hoàn toàn hất ra, chỉ có thể mang theo bọn họ cùng nhau phóng tới cửa lớn di tích.

Mấy chục chiến sĩ Huyết Sào giống như là lái xe lửa đang đuổi theo sát phía sau hắn, tiếng bước chân như sấm rền không ngừng vang vọng trong thông đạo, từ xa nhìn lại, cảnh tượng này quả thực rất đồ sộ.

“Sắp đến rồi!”

Sau một phen ngươi đuổi ta chạy cực kỳ nguy hiểm, Huyết Đồng ma quân rốt cục thấy được lối vào lúc đến.

Hắn biết, hộ vệ như Huyết Sào chiến sĩ rất có khả năng là bảo vật thủ hộ di tích bị sáng tạo ra. Chỉ cần hắn chạy ra khỏi di tích, đám chiến sĩ Huyết Sào này hơn phân nửa sẽ không đuổi theo.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần xé rách không gian là có thể lập tức trốn xa ngàn dặm, cho dù Thanh Long lão tổ bên ngoài di tích phát hiện không đúng, cũng rất khó đuổi kịp hắn.

Nhưng mà.

Mắt thấy đoàn huyết quang do Huyết Đồng ma quân hóa thành lao ra khỏi di tích, chạy trốn ra ngoài, không gian bên ngoài di tích bỗng rung động, một thanh ngọc thước ngăm đen đột nhiên xuất hiện.

Lực lượng chấn động vô hình từ trên người nó tuôn ra, trong thời gian ngắn tràn ngập khắp không gian chung quanh.

Sau một khắc.

Kim quang chói mắt tỏa ra.

Còn có một tiếng hét to giống như tiếng kim quang truyền đến cùng lúc.

“Về cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, ngọc thước hung hăng đập xuống.

Trong nháy mắt.

Cả phiến không gian phảng phất theo ngọc thước huy động mà trùng trùng điệp điệp áp chế xuống, uy thế kinh khủng tràn ngập ra.

Như thể trấn áp tất cả, đánh tan tất cả.

Huyết Đồng ma quân cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bị một cỗ lực lượng đáng sợ đập trúng, lại sinh sinh bị đánh ra từ trạng thái độn pháp hóa thành huyết vụ, một lần nữa biến thành thân người, cũng bị đẩy lui vài bước, trực tiếp kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu lớn.

Có thể có uy lực như thế, thước đo này rõ ràng là một kiện đạo khí!

“Lượng Thiên Xích?!”

Huyết Đồng ma quân lập tức phản ứng lại, khó có thể tin nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy được thân ảnh quen mắt của Khương Chấn Thương. Hắn ta không khỏi thốt ra: “Không phải ngươi đã đi Thanh La vệ đuổi Long Kình Vương làm loạn sao?”

Khương Chấn Thương vẫy tay một cái, Lượng Thiên Xích một lần nữa trở về trong tay hắn.

Một tay hắn nắm Lượng Thiên Xích, một tay chắp sau lưng, cứ như vậy đứng ở cửa ra vào di tích, thân hình giống như cây tùng, rất có tư thế “một người giữ ải, vạn người đừng mở”.

Khương Chấn Thương nhìn hắn ta, thản nhiên nói: “Huyết Đồng ma quân, ngươi thân là Ma quân Chân Ma điện, nếu

dám lẻn vào Đại Càn ta khuấy gió khuấy vũ, thì không thể trách ta không khách khí với ngươi.”

Vừa dứt lời, mấy chục chiến sĩ Huyết Sào đã như ong vỡ tổ xông ra khỏi hành lang, ầm ầm lao về phía Huyết Đồng ma quân. Ba chiến sĩ Lăng Hư cảnh cầm đầu càng cưỡi ngựa xông lên trước, giống như ba mũi tên rời cung gào thét nhào về phía Huyết Đồng ma quân.

Huyết Đồng ma quân hai mặt thụ địch, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng dữ tợn: “Khương Chấn Thương!”

Nhưng mà, còn không đợi hắn nói tiếp, vô số thân ảnh chiến sĩ Huyết Sào đã bao phủ hắn.

Hắn không có biện pháp, chỉ có thể chuyên chú đối phó những chiến sĩ Huyết Sào một lần nữa vây quanh hắn.

Vận mệnh bi thảm của Huyết Đồng ma quân dường như chỉ mới bắt đầu.

Thân ảnh cao lớn của Long Xương đại đế xuất hiện ở cửa đại sảnh của xuất chinh giả, đứng ở bên ngoài trận pháp, cười tủm tỉm nói: “Ồ, đây không phải là phân thân của Huyết Đồng ma quân đại danh đỉnh đỉnh của ma triều sao?”

“Long Xương!” Huyết Đồng ma quân trong lòng mát lạnh, càng sinh tuyệt vọng.

“Có phải ngươi rất tò mò, không phải chúng ta đang đuổi Long Kình Vương đi sao, tại sao lại ở đây?” Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt đắc ý nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là trẫm đang lừa ngươi, vì để dụ dỗ ngươi bước một chân vào cạm bẫy.”

Vẻ mặt kia, thái độ kia, hiển nhiên giống như một đại phản phái gian kế đã thành công. Chọc cho Khương Chấn Thương không khỏi thầm khinh bỉ hắn, đây là kế sách mà ngươi nghĩ ra sao?

Đây rõ ràng đều là do Thủ Triết sắp xếp có được không?

Huyết Đồng ma quân vô cùng thê thảm, đau khổ chống đỡ đám quái vật vây đánh, nếu không phải trên người có áo choàng Huyết Ma, hắn ta đã sớm bị đánh chết tươi rồi. Nhưng hắn ta lại càng phẫn nộ hơn, không ngờ, không ngờ…

“Long Kình Vương, ra đây bắt chuyện với Huyết Đồng ma quân.” Long Xương đại đế giết người tru tâm nói, “Lúc trước ngươi và lão tổ long đối địch, tiếng gầm gừ của quái vật kia diễn rất hay.”

“Huyết Đồng ma quân, ngươi mạnh khỏe.” Bỗng dưng, một nữ tử da thịt trắng nõn, thành thục quyến rũ, dáng người nóng bỏng đột nhiên xuất hiện ở cửa đại sảnh của Chinh Chiến Giả, nàng thật đúng là thành thật chào hỏi, “Ta trước kia rất ít tiếp xúc với nhân loại, cũng không có đặt tên nhân loại. Bất quá, Côn Nhi đặt cho ta cái tên nhân loại, gọi là Long Tinh Tinh, ngươi có thể gọi ta là Tinh Tinh.”

Ở bên cạnh nàng có một đạo dao động không gian nhỏ, hóa thành Vương Tông Côn dài hơn một trượng từ trong khe hở không gian đi ra nói: “Tinh Tinh tỷ, chúng ta không cần lôi kéo làm quen với nhân vật phản diện, nhất là một nhân vật phản diện sắp chết.”

“Được, Côn nhi, tỷ tỷ đều nghe lời ngươi.” Bá chủ Long Tinh Tinh tung hoành trong biển rộng, lúc này chim non nép vào bên cạnh Vương Tông Côn, nói gì nghe nấy.

“Tinh Tinh tỷ, đừng như vậy… Chúng ta còn chưa thành thân đâu.” Vương Tông Côn ở trạng thái Đầu Ngư lớn yếu ớt nói: “Phụ thân nói, phải chờ tộc học của con tốt nghiệp, đồng thời sau khi trưởng thành mới cho phép thành thân.”

“Chỉ là cọ cọ, ngươi yên tâm, tỷ tỷ sẽ không ăn của ngươi.” Long Tinh Tinh cười tủm tỉm nhìn Tông Côn nói, “Côn nhi, tỷ tỷ tuổi cũng không lớn, có thể chờ ngươi lớn lên. Hơn nữa ngươi cũng không cần lo lắng tỷ tỷ sẽ một mình độc chiếm ngươi, anh tuấn mà huyết thống cao quý giống như ngươi, nên tìm nhiều đối tượng huyết mạch không tồi, khuếch tán huyết mạch ưu tú ra ngoài.”

“Đúng rồi, ngươi còn đang đi học cũng không có gì rảnh. Như vậy đi, tỷ tỷ tản bộ khắp nơi, giúp ngươi tìm thành viên hậu cung.”

Ta cảm ơn ngươi.

Ánh mắt Vương Tông Côn lật đến trên trời, một bộ khóc không ra nước mắt, ta còn nhỏ, đối với cái gì đoàn hậu cung

liền không có hứng thú.

“Quá đáng rồi đó!”

Huyết Đồng ma quân bị nhốt trong đống quái vật đã không thể nhịn được nữa, gầm lên một tiếng, ý đồ lao ra khỏi đại sảnh, nhưng lại bị Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế liên thủ phong bế, bức lui.

“Xem ra tình huống này dường như không cần dùng đến ta.” Cùng lúc đó, Ngọc Linh chân quân và lão tổ long đồng thời xuất hiện ở cửa đại sảnh. Nhất là Ngọc Linh chân quân, mũi ngọc nhẹ nhàng nhăn lại.

“Ngọc Linh chân quân của Tiên Triều, còn có Thanh Long lão tổ?”

“Phốc!” Huyết Đồng ma quân thất thần, lại bị chiến sĩ Huyết Sào đánh trúng, thổ huyết không thôi. Lúc này hắn đã không còn bất cứ tính khí gì nữa. Đối phương vì đối phó với hắn mà đã vận dụng trọn vẹn năm Lăng Hư cảnh.

Hơn nữa tình huống rất rõ ràng, âm Xà Ma Cơ và các đồ đệ của nàng là phản đồ, là các nàng đang không ngừng truyền tin tình báo giả che đậy hắn.

“Chân quân yên tâm, ta ủy thác Khương thánh chủ và bệ hạ mời ngài tới đây, chỉ là vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Giọng nói của Vương Thủ Triết vang lên, dáng người cao to, hắn có vẻ phong độ nhanh nhẹn mà trác tuyệt: “Bất luận kết quả như thế nào, thù lao của Ngọc Linh chân quân sẽ không thiếu.”

Lông mày Ngọc Linh chân quân nhăn lại lúc này mới giãn ra: “Ta thích nhất, chính là người sảng khoái như Thủ Triết gia chủ.” Ngừng lại một chút, nàng lại giải thích: “Không phải Ngọc Linh ta tham tài, chỉ là tuy ta và Khương Chấn Thương đều là Lăng Hư cảnh nhưng tình cảnh khác nhau.”

“Ta đây là muốn trùng Chân Tiên Lăng Hư cảnh, chỗ tiêu tiền quá nhiều.”

Nếu đã nói đến đề tài này, Vương Thủ Triết cũng có chút tò mò nói: “Chân quân đúng như lời đồn, chính là Chân Tiên chuyển thế sao? Ngài có còn lưu lại ký ức kiếp trước hay không?”

“Trí nhớ? Tuyệt đại bộ phận ký ức của người bình thường đều được chứa đựng bên trong não bộ, một khi thân thể tử vong sẽ rất dễ dàng quên đi sự tình khi còn sống, thần hồn cũng gầy yếu mà tiêu tán cực nhanh. Nhưng mà tu sĩ sẽ có một bộ phận hạch tâm ký ức sẽ dần dần chuyển đến bên trong thần hồn, bởi vậy sau khi một ít cao giai tu sĩ chết đi, trạng thái thần hồn còn có thể sinh tồn, hơn nữa còn có đại bộ phận ký ức.”

Ngọc Linh chân quân chậm rãi nói: “Nhưng chuyển thế trùng tu, cảnh giới đầu tiên đạt được Chân Tiên cảnh, mà bình thường chỉ có thể giữ lại chân linh lạc ấn hạch tâm của thần hồn. Còn tin tức nguyên tố lưu trữ trong Chân Linh lạc ấn, mới là một cái bổn nguyên bản chất nhất. Trong Chân Linh lạc ấn có rất nhiều thứ rất trọng yếu, tỷ như hạch tâm sinh mệnh ấn ký, một phần tích lũy đại đạo cảm ngộ, hạch tâm công pháp, cùng với một ít ký ức hạch tâm.”

“Theo chân quân nói, chuyển thế không cách nào mang theo ký ức? Chân quân kia làm sao xác định mình là Chân Tiên chuyển thế?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày khó hiểu.

“Một Chân Tiên sống lâu như vậy, thông tin ký ức quá khổng lồ, trong lạc ấn Chân Linh căn bản chứa không nổi.” Ngọc Linh chân quân nói: “Phải phán đoán mình có phải Chân Tiên chuyển thế hay không, đầu tiên phải xem huyết mạch.”

“Sau khi Chân Tiên chuyển thế, bởi vì khi trong bụng mẹ có Chân Linh lạc ấn sẽ phóng thích tin tức huyết mạch, huyết mạch sau khi sinh ra sẽ giống như kiếp trước, vả lại sẽ trực tiếp biến thành Tiên Thiên linh thể. Đương nhiên, không phải nói mỗi Tiên Thiên linh thể đều là Chân Tiên chuyển thế, trên thực tế tuyệt đại đa số Tiên Thiên linh thể từ trước tới nay đều cùng Chân Tiên chuyển thế không quan hệ.”

“Còn phải xem hắn có thể thường xuyên xuất hiện cảm ngộ đại đạo ở kiếp trước khiến mình đột nhiên tăng mạnh, cũng như có thể nhớ lại công pháp truyền thừa của mình hay không.”

Trong lòng Vương Thủ Triết máy động, cảm ngộ đại đạo, nhớ lại công pháp?

…

Chương 56: Thu hoạch! Cực kỳ to lớn!

…

Lời Ngọc Linh chân quân nói, sao nghe quen tai như vậy?

Đây không phải đang nói lão bà Liễu Nhược Lam nhà mình sao?

Nhược Lam chính là căn bản không tu luyện, cả ngày mò cá, lại có thể thỉnh thoảng cảm ngộ đại đạo. Nhưng mà tư chất cùng tu vi huyết mạch, đều là từ từ tăng lên.

Hơn nữa lúc nàng tấn thăng đến Tử Phủ cảnh, còn tự mình nhớ lại một môn công pháp thần thông thủy hệ…

Đây đều là chuyện gì? Người ta vì môn công pháp phải trả giá bao nhiêu?

Nàng thì tốt rồi, mình có thể thức tỉnh.

Được rồi!

Vương Thủ Triết im lặng, lúc trước đã cảm thấy nương tử nhà mình không thích hợp lắm, nhưng bây giờ xem ra thật sự không thích hợp.

Bất quá, tình trạng của nàng cùng Ngọc Linh chân quân vẫn là có chút bất đồng.

Nếu Lam nàng cũng không phải ngay từ đầu là tiên thiên linh thể, mà là dần dần tự tăng lên. Vương Thủ Triết cũng không rõ cụ thể nàng là lúc nào đến tiên thiên linh thể, chỉ nhớ rõ khoảng thời gian khoảng chừng là thiên nhân cảnh trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Ngoài ra, dù là cấp độ huyết mạch của nàng cũng tương đối kỳ quái, đến cấp bậc Tiên Thiên linh thể vẫn còn tăng lên, tựa hồ còn chưa tới cực hạn.

“Ngọc Linh chân quân, chuyển thế có khả năng tự mang ký ức không?” Vương Thủ Triết hỏi lại, dù sao mình cũng có ký ức.

“Với hiểu biết của ta, gần như là không có khả năng.” Ngọc Linh chân quân nhíu mày nói: “Có điều, thế giới rộng lớn không thiếu thứ lạ, kiến thức của ta cuối cùng vẫn là nhỏ hẹp.”

“Đa tạ Ngọc Linh chân quân đã giải thích nghi hoặc.” Vương Thủ Triết chắp tay nói lời cảm tạ.

“Không sao.” Ngọc Linh chân quân xua tay nói: “Lần này được mời tới trợ chiến, vậy mà từ đầu tới đuôi không có ra tay, cuối cùng vẫn thấy hổ thẹn.”

Hai người bên này nói chuyện phiếm, lại khiến Huyết Đồng ma quân bị nhốt trong đại sảnh xuất chinh đang không ngừng bị bạo kích, tức muốn nổ tung.

Cái này mẹ nó gọi là chuyện gì sao, thật sự là quá vũ nhục người khác.

Thôi bỏ đi.

Không còn hi vọng, gánh không được nữa rồi!

Thay vì giống như một con chó bị chiến sĩ Huyết Sào khôi lỗi đập chết, tiếp tục bị đám khốn kiếp này nhục nhã trào phúng, dứt khoát không bằng tự bạo sự tình.

Bất quá, trong lúc tự bạo.

Còn phải truyền tình báo ra, nhất là chuyện âm Xà Ma Cơ nhất mạch đáng chết phản bội.

“Oanh!”

Phân thân Huyết Đồng ma quân muốn làm thì làm, vụ nổ “Hy sinh” oanh tạc mạnh mẽ, nổ cho các chiến sĩ Huyết Sào bị cuồng phong thổi bay ngược ra ngoài. Một số chiến sĩ Huyết Sào cấp bậc Tử Phủ cảnh gần đó, trực tiếp bị nổ chết, huyết cổ Giá Y xuyên thủng đầu lâu thi thể chảy ra.

Ngoài ra một ít chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh cũng bị tổn thương không nhỏ.

Cùng lúc đó, một đạo năng lượng đoàn màu máu lấy tốc độ như huyễn ảnh bay ra cực nhanh, mang tin tức phân thân Huyết Đồng ma quân.

Đối với đoàn năng lượng màu đỏ, Vương Thủ Triết cũng chỉ liếc mắt nhìn, dù sao đây cũng là chuyện trong dự liệu.

Mà Khương Chấn Thương tự mình ra tay tiến vào đại sảnh của người xuất chinh, thu hồi những 【Huyết Cổ Hoàng Giá Y】 kia, lại kinh động chiến sĩ Huyết Sào vây công hắn, hắn quơ

lượng thiên thước vội vàng hô: “Long Xương, Thủ Triết, hỗ trợ.”

Vừa mới nói xong.

Long Xương đại đế lắc mình gia nhập chiến đoàn, chẳng qua đạo khí “Thương Long Kiếm” của ông ta chính là đạo khí trấn quốc, bình thường đều đóng giữ ở Quy Long Thành, trước mắt được đế tử An điều khiển.

Bởi vậy Long Xương đại đế cũng chỉ có thể ứng đối với một chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh.

Lúc này, Long Tinh Tinh và lão tổ Long cùng nhau ra tay.

Trong đó Long Tinh Tinh ngăn cản một đầu Lăng Hư cảnh, nhưng mà nàng cũng không có Hóa Hình Long Kình Vương, hơn nữa đây cũng không phải là ở trong sân nhà biển cả, cũng chỉ có thể kiềm chế một đầu chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh mà thôi.

Nhưng lão tổ long lại hóa thành Nguyên Thủy Thanh Long hình thể khổng lồ, tự mình chống đỡ hơn mười chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh kia, mà Vương Tông Côn thì tiến vào chiến trường chạy đi, tùy thời trợ giúp các nơi.

Ngoài ra, trong đại sảnh xuất chinh, còn có hơn hai mươi chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh chưa bị phân phối.

Lúc này, Vương An Nghiệp đóng quân ở bên ngoài suất lĩnh dân binh đoàn do Vương thị tỉ mỉ tạo ra tiến nhập di tích Huyết Tôn Giả, chi chiến đoàn hơn năm ngàn người này sau khi trải qua mấy chục năm thời gian trưởng thành, đã bước đầu có được sức chiến đấu.

Trong đó, tuyệt thế thiên kiêu Vương An Nghiệp này đã đạt tới Tử Phủ cảnh tầng hai, dựa vào thủ đoạn tổng hợp của hắn, kiềm chế năm sáu chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh cũng không phải việc khó.

Hai vị phó chiến đoàn trưởng Vương An Tín và Lư Tiếu Tiếu cười, tuy vẫn chỉ là Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, nhưng lại dựa vào phúc lợi của phó chiến đoàn trưởng, mỗi người phân phối một viên Thoát Thai Tiên Đan cùng với một con Giá Y Huyết Cổ Hoàng, đã đạt đến cấp độ Đại thiên kiêu Giáp đẳng.

Cộng thêm linh bảo thần thông được phân phối, liên thủ vượt cấp chống đỡ hai chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh cũng thoải mái tự nhiên.

Mười ba chiến doanh dưới trướng, thống lĩnh chiến doanh và Phúc Chiến phó thống lĩnh đồng dạng đều là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, một tiểu tốt tử kém cỏi nhất dưới trướng đều là tu sĩ Linh Đài cảnh. Mỗi một chiến doanh đều phụ trách đối phó một chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh.

"An Nghiệp, cơ hội khó có được lần này, cố gắng luyện binh." Vương Thủ Triết dặn dò.

"Vâng, thái gia gia." Vương An Nghiệp nhẹ nhàng chống đỡ một đám Tử Phủ cảnh, sau đó tế ra quân đoàn kỳ Thất tỷ.

Quân đoàn kỳ vừa xuất hiện, cờ xí liền rầm rộ mà mở ra, nương theo tiếng cười lớn càn rỡ của nàng vang lên: "An Nghiệp à, đối thủ lần này của dân binh đoàn chúng ta cuối cùng cũng có điểm giống vậy. Các dũng sĩ, đã đến lúc chiến đấu vì chính nghĩa và vinh quang, binh đoàn dân của Trường Ninh Vương thị tất thắng!"

Từng đạo năng lượng chấn động vô hình bao phủ toàn bộ đại sảnh, tất cả chiến sĩ Huyết Sào đều bị thiên đạo pháp tắc áp chế ảnh hưởng, nhất cử nhất động đều có cảm giác trì trệ khó hiểu.

Huyết Sào chiến sĩ Lăng Hư cảnh còn đỡ một chút, chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Mà những chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh kia, giống như người bình thường mặc vào một tầng áo nặng, động tác rõ ràng chậm một nhịp lớn.

Thành viên dân binh đoàn thì hoàn toàn ngược lại, từng luồng từng luồng nhiệt huyết xông lên trong lòng, tín niệm ý chí tất thắng tràn đầy toàn thân, ngay cả huyền khí trong khí hải đều gia tốc lưu chuyển, so với chính mình lúc trước cường đại không chỉ một bậc.

Đây chính là hiệu quả của chiến trường quân đoàn kỳ.

Đương nhiên, lấy đạo khí cấp quân đoàn kỳ như Thất tỷ, hiệu dụng nhiều nhất có thể bao trùm đại chiến trường mấy vạn người, vừa có thể áp chế đối thủ lại vừa có thể đề thăng chính

mình. Tràng diện nhỏ trước mắt này, vẫn là dùng dao mổ trâu giết gà của Thất tỷ.

Trong danh binh đoàn Trường Ninh Vương thị, cấp độ kết cấu của mỗi một chiến doanh vô cùng rõ ràng, nhằm vào các loại tình hình chiến đấu đều sẽ có hệ thống chiến thuật khác nhau, cùng với huấn luyện mang tính nhắm vào.

Ví dụ như trước mắt mỗi một chiến doanh chỉ có hai gã đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, khi vượt cấp bao vây tiễu trừ Tử Phủ cảnh như thế nào thì có chiến thuật đặc thù.

Đối với tuyệt đại đa số chiến đoàn phổ thông mà nói, chiến lực tổng hợp của Tử Phủ cảnh vô cùng cường đại, tốc độ cao, chiến lực mạnh, đơn thể phòng ngự phi thường đáng sợ, hơn nữa đã có thể nắm giữ tiểu thần thông, tại thời điểm bao vây tiễu trừ thường thường cần dùng mạng người đi lấp, hơn nữa một khi khống chế không cẩn thận, thường thường sẽ bị đối phương đột phá khống chế bỏ chạy.

Nhưng đối với dân binh đoàn Vương thị mà nói lại khác biệt, bất kỳ một chiến doanh nào đều có hai đại thiên kiêu, bọn họ ở lúc Thiên Nhân cảnh đã lĩnh ngộ tiểu thần thông, cũng trang bị thần thông linh bảo, đơn thuần lấy trình độ huyết mạch thức tỉnh cùng cảm ngộ đối với thiên đạo tiểu thần thông mà nói, cũng không thua kém Tử Phủ cảnh tầm thường.

Bọn họ chỉ cần hơi hạn chế Tử Phủ cảnh, thành viên chiến doanh dưới trướng liền có thể sử dụng pháp bảo, linh khí từ xa tiến hành công kích.

Một đám linh khí đánh vào Tử Phủ cảnh, thậm chí không phá được cương khí hộ thể, chiến thể hoặc là thủ đoạn phòng ngự khác của đối phương.

Nhưng mấy trăm món linh khí tập hỏa công kích, đã từ lượng biến thành chất biến, cho dù là một tấm khiên thần thông linh bảo hình thành phòng ngự, đều có thể lập tức oanh nổ cho ngươi.

“Oanh!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngắn ngủn thời gian khai chiến không bao lâu, đã có một đầu chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh bị đánh nổ tung.

Lập công đầu tiên chính là chiến doanh thứ ba của dân binh đoàn.

Thống lĩnh của bọn họ là Vương An Đông, người xếp hạng chữ lót Vương thị hai mươi chín, hắn là một trong rất nhiều chắt trai của lão Ngũ Thủ Dũng đời chữ Thủ.

Vốn dĩ Vương An Đông, trong hàng chữ lót nhân tài đông đúc của Vương thị An tuy rằng không đủ xuất sắc, nhưng cũng coi như là một thiên kiêu lợi hại, cho dù đặt ở kinh thành Quy Long Thành, cũng có thể tranh hành trình mười thanh niên kiệt xuất.

Sau khi Vương An Đông thông qua khảo hạch trùng điệp của binh đoàn, trổ hết tài năng, đạt được vị trí thống lĩnh chiến doanh thứ ba, cũng thu được số lượng lớn tài nguyên dự chi, huyết mạch thăng cấp đến đại thiên kiêu Bính đẳng.

Tư chất huyết mạch bậc này, bây giờ Vương thị đã "Lưu lạc" đến danh sách thứ ba. Nhưng nếu đặt ở Quy Long Thành, lại có thể đứng trong top ba trong thế hệ trẻ tuổi, thậm chí có thể tranh một hai.

Phó thống lĩnh cũng đến từ Vương thị, hắn ta là Ninh Ninh Đào đứng hàng thứ mười ba trong bối tự.

Ninh Đào chính là một trong những huyền tôn nhi của đại ca Vương Thủ Tín của Vương Thủ Tín, hiện giờ hắn cũng thăng cấp thành đại thiên kiêu Đinh đẳng, tư chất huyết mạch có thể nói là không tầm thường.

Thúc cháu hai người phối hợp ăn ý, hơn nữa Vương Ninh Đào "dự chi phân phối" một kiện "tấn công và khống chế" một thể, cũng có thể là linh bảo Thần Thông 【Thiên Càn Quyển】 có thể lớn có thể nhỏ, bắt nạt chiến sĩ Huyết Sào người ta chỉ số thông minh không cao khóa chặt nó lại.

Dưới ngọn đuốc huấn luyện nghiêm chỉnh của các binh sĩ dưới trướng, nhẹ nhàng cầm đầu giết.

Bất quá chiến tích như vậy, hơn phân nửa vẫn là bởi vì chiến lực của chiến sĩ Huyết Sào tuy có Tử Phủ, nhưng lại không có trí lực của Tử Phủ. Nếu là đối phó Tử Phủ cảnh bình thường, sẽ không có đơn giản như vậy.

Lần này, cũng là cho dân binh đoàn một cơ hội diễn chiến thực tế. Để bọn họ hiểu rõ Tử Phủ cảnh tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không phải là tồn tại vô địch, một khi bị chuyên gia quân đội nhằm vào vây quét, đồng dạng là một chuyện vô cùng phiền toái.

Không bao lâu sau, chúng chiến doanh nhao nhao kiến công, thu hồi từng con Giá Y Huyết Cổ Hoàng. Không, xác thực mà nói, đây hẳn là cao cấp Giá Y Huyết Cổ. Cái xưng hô này mới là Huyết Tôn Giả nhất mạch đối với nó chính thức xưng hô, tương ứng là chất cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Kế tiếp chiến đấu, đã đến giai đoạn thiếu thốn lương thiện.

Sau khi dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị từng bước tiêu diệt toàn bộ chiến sĩ Huyết Sào Tử Phủ cảnh, liền bắt đầu thử đối kháng chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh.

Trên chiến trường, Vương An Nghiệp làm chủ lực, dưới sự trợ giúp của hai vị phó đoàn trưởng tuyệt thế, cũng có thể miễn cưỡng chế trụ chiến sĩ Huyết Sào Thần Thông cảnh trong thời gian ngắn.

Sau đó chiến doanh thay nhau đổ lửa.

Dưới một chiến đoàn cường đại chuyên nghiệp mà nghiêm chỉnh huấn luyện, một cái chỉ là tư lệnh Thần Thông cảnh tu sĩ tự nhiên không chiếm được chỗ tốt.

Có điều, với mức độ hiện giờ của dân binh đoàn Trường Ninh, cũng chính là có thể miễn cưỡng đánh một trận Lạc Đơn Thần Thông cảnh bình thường. Nếu như chống lại cường giả Lăng Hư cảnh, trừ phi Vương An Nghiệp vận dụng “Quân đoàn trưởng che chở”, nếu không tuyệt đối không có phần thắng.

Cũng may chi dân binh đoàn này mới thành lập ba mươi năm, không gian trưởng thành tương lai còn rất lớn rất lớn.

Theo tất cả Thần Thông cảnh đều bị từng cái từng cái tiêu diệt về sau, dân binh đoàn lui sang một bên ngừng chiến, một đợt này đánh xuống bọn họ gánh chịu áp lực cực lớn, bởi vì các loại nguyên nhân ngoài ý muốn người bị thương đạt tới mấy trăm người, trong đó mấy chục người trọng thương.

Nhưng mặc dù năng lực trị liệu của Trường Vương An Nghiệp không bằng Vương Thủ Triết, nhưng cũng là thiên phú hệ mộc đỉnh tiêm, thi triển một chút thủ đoạn, liền cứu được mấy chục người trọng thương kia trở về.

"Tiềm lực của chiến đoàn này rất lớn." Ngọc Linh chân quân khiếp sợ nói: "Một khi trưởng thành, có thể sánh ngang với mấy chiến đoàn đỉnh cao của Tiên Triều. Thủ Triết gia chủ, ngươi thật sự quá giàu có."

Lấy thân phận cùng tầm mắt của nàng, đương nhiên rõ ràng muốn chế tạo chiến đoàn như thế chi tiêu là đáng sợ bực nào, tiền tài không đủ căn bản không làm nên chuyện.

"Chân quân quá khen." Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết chỉ cân nhắc đến tính hung hiểm của chiến trường ngoại vực, có thêm cơ hội bảo vệ tính mạng cho tộc nhân và hương thân trong tương lai."

Ngọc Linh chân quân nhất thời im lặng một hồi, ý chí của gia chủ Thủ Triết này không lớn, nhưng tầm mắt lại cực xa. Trên thực tế cũng đúng là như thế, theo khe hở không gian trên chiến trường ngoại vực càng lúc càng lớn, áp lực sinh tồn của chỉnh thể nhân tộc cũng càng lúc càng lớn.

Nhưng dưới tình huống bình thường, đây đều là chuyện cao tầng nhân tộc phải quan tâm, tâm tính thế gia bình thường đều là trời sập xuống sẽ có người cao chống đỡ. Nhưng hết lần này tới lần khác thế gia ngũ phẩm của Trường Ninh vệ nho nhỏ này, lại đã bắt đầu quan tâm Tiên Hoàng lo lắng rồi.

Sau đó lại.

Ba vị chiến sĩ Huyết Sào Lăng Hư cảnh còn sót lại cũng bị Khương Chấn Thương, Long Xương đại đế, Long Tinh Tinh cùng với lão tổ long liên thủ áp chế, từng cái bị tiêu diệt, mà Giá Y Huyết Cổ xuất hiện trong cơ thể chúng nó cực kỳ lợi hại, được Huyết Tôn Giả nhất mạch xưng là Giá Y Huyết Cổ cực phẩm.

Cực phẩm Giá Y Huyết Cổ, lần này ước chừng thu được ba con.

Bảo vật như vậy, đối tiêu chính là dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm của Thần Vũ hoàng triều, so với 【 tinh hoa

dịch cải thiện huyết mạch cao cấp 】 còn mạnh hơn một bậc.

Mà huyết cổ Giá Y chiến sĩ Thần Thông cảnh lấy được thì được gọi là 【 《 Cao cấp Giá Y Huyết Cổ tinh hoa bản 】.

Bởi vậy có thể thấy được, Huyết Tôn Giả yêu thích Thánh Hoàng bệ hạ cỡ nào, bắt chước khắp nơi.

Hơn nữa thi thể chiến sĩ Huyết Sào đầy đất cũng không bị lãng phí, đều sẽ bị vận chuyển trở về ruộng phì.

Đến đây, di tích Huyết Tôn Giả lưu lại triệt để bị đả thông.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Bên ngoài biên cảnh Nam Tần.

Dãy núi liên miên tựa như cự xà uốn lượn, mây khói màu trắng tràn ngập trong núi tựa như biển mây lưu động, từ chân núi một mực bao phủ đến sườn núi, chỉ còn lại có một đoạn đỉnh núi ngắn ngủn từ phía trên biển mây ló đầu lên, từ xa nhìn lại, tựa như hòn đảo tinh la bàn cờ trên mặt biển.

Giờ phút này.

Trên đỉnh một ngọn núi trong đó, có hai đạo nhân ảnh đón gió đứng ngạo nghễ, đang ở xa xa nhìn phương hướng Đại Càn.

Hai người này một cao một thấp, uy thế cường hãn từ trên người hai người tràn ngập ra, ngay cả chim thú giữa dãy núi cũng bị chấn nhiếp trong lòng run sợ, trở nên đặc biệt an tĩnh.

Trong đó cầm đầu chính là người lùn kia.

Người nọ mặc một thân áo choàng đỏ tươi, dáng người tựa như đứa bé, nhìn phấn điêu ngọc trác, thập phần đáng yêu, một đôi mắt lại tĩnh mịch hờ hững, lộ ra vẻ lệ khí lành lạnh.

Người này rõ ràng là Huyết Đồng ma quân.

Thanh niên đứng bên cạnh hắn một thân đế vương cổn phục, khí chất bá đạo, rõ ràng chính là quốc chủ Nam Tần quốc, Nguyên Hựu đại đế.

Chiến sự mấy năm liên tục thất bại, đại quân chinh Càn thủy chung bị ngăn ở ngoài Kiếm Lĩnh quan, nhiều năm trôi qua như vậy, Nguyên Hựu đại đế cũng sớm không có tâm khí như

lúc ban đầu, ở trước mặt Huyết Đồng ma quân khiêm tốn rất nhiều, cũng dễ bảo hơn rất nhiều.

“Ma Quân đại nhân, phân thân chi thuật này của ngài quả nhiên là thần diệu.” Nguyên Hựu đại đế trong lòng hâm mộ, ngữ khí cũng là chân thành trước nay chưa từng có, “Phân thân không chỉ có thể cách xa tự chủ hành động, liên lạc cũng thập phần thuận tiện, không chỉ làm việc thuận tiện, cũng khiến bản thể thủy chung cũng có thể ở vào nơi an toàn, giống như nhiều hơn một cái mạng. Trừ thực lực phân thân yếu hơn một chút, cùng với phân thân cần tốn thời gian tốn tài nguyên tế luyện ra, cơ hồ không có khuyết điểm gì.”

So với bảo điển truyền thừa nhà mình, Huyết Đồng ma quân truyền thừa bảo điển rõ ràng mạnh hơn không ít, không chỉ tốc độ tu hành nhanh hơn, thần thông bí thuật tương xứng với công pháp cũng mạnh hơn không ít.

Lần này là phân thân đưa tin, bọn họ mới chờ ở đây, chuẩn bị tiếp ứng phân thân của Huyết Đồng ma quân.

“Đó là đương nhiên. Bản quân Huyết Ma Bảo Điển, cho dù là ở trong Chân Ma Điện đều là bảo điển lợi hại số một số hai, cách nửa bước Chân Ma Kinh cũng chỉ một bước ngắn.” Huyết Đồng ma quân thần sắc ngạo nghễ, “Chờ lần này cầm Thánh Cổ Bảo Điển, kết hợp với phương pháp tế luyện Huyết Cổ trong đó, sẽ có hi vọng làm cho bản quân tiến thêm một bước. Nói không chừng, còn có thể mượn cơ hội này thôi diễn ra một bộ Chân Ma Kinh chân chính.”

Trong khi đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời có đạo đạo cuồng phong gào thét mà đến, trong này gió mang theo đạo đạo hơi nước ẩm ướt, để chung quanh sương mù quay cuồng dũng động, tựa như biển mây phiên cổn.

Trong cuồng phong, một bóng người chân đạp hư không, chậm rãi đi đến.

Đó là một vị trung niên nhân khuôn mặt tang thương, khí chất suy sút, trên người mặc một bộ thường phục tu sĩ phổ thông, thoạt nhìn giống như một tu sĩ Huyền Vũ cực kỳ bình thường,

nhưng một thân uy thế lại bàng bạc như biển lớn, làm cho người ta một lời nhìn lại, liền phảng phất đối mặt biển rộng bát ngát, kìm lòng không được sinh lòng kính sợ.

Bước chân của hắn nhìn như thong thả, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, khoảng cách chỉ vài bước, đã xuất hiện ở địa phương cách bọn họ chưa tới một dặm.

Người này chính là quốc chủ Tây Tấn quốc, Duyên Khánh đại đế.

“Diên Khánh, ngươi đã đến.” Nguyên Hựu đại đế cảm giác được dao động năng lượng, ngửa đầu liếc mắt nhìn hắn, “Không đến nữa, ta còn tưởng rằng ngươi là không chuẩn bị tới đây.”

“Tây Tấn cách núi này đường cao xa, ta trước khi rời nước cũng cần bố trí một chút, tốc độ tự nhiên so ra kém Nguyên Hựu đại đế.” Duyên Khánh đại đế lơ đễnh, thuận miệng giải thích một câu, liền hơi thi lễ với Huyết Đồng ma quân, “Bái kiến ma quân.”

“Ừm.” Huyết Đồng ma quân khẽ vuốt cằm: “Tới là tốt rồi. Nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị tiếp ứng.”

Đang lúc bọn họ nói chuyện, trên bầu trời một phương hướng khác, Cổ Tượng ma quân cùng âm Sát ma quân cũng đến.

Cổ Tượng ma quân vẫn giữ bộ dạng trầm mặc ít nói kia, một thân cơ bắp cường tráng vô cùng, đứng ở kia tựa như thiết tháp, khí thế như núi cao nguy nga.

Âm Sát ma quân thì mặc một bộ áo bào trắng, phong độ nhẹ nhàng, khí chất âm nhu tựa như thế gia công tử, chỉ có một thân âm sát khí mênh mông cuồn cuộn, làm cho người ta khiếp sợ.

Hai người trước sau lên tiếng chào hỏi Huyết Đồng ma quân, hàn huyên một phen, cũng giống như Duyên Khánh đại đế đáp xuống trên đỉnh núi lẳng lặng chờ đợi.

Vùng núi non này nằm ở phía đông Nam Tần quốc, chính là một mảnh man hoang chưa khai phá.

Nếu như xuất phát từ Nam Hoang Cổ Trạch, một đường đi về phía tây, lấy tốc độ phân thân của Huyết Đồng ma quân, ước

chừng cũng chỉ cần nửa ngày là có thể đến nơi đây.

Nếu là Long Xương đại đế, Khương Chấn Thương, hoặc là Nguyên Thủy lão tổ long phát hiện không đúng truy kích, bọn họ liền có thể ở đây chặn đứng người, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội phản sát một đợt.

"Cách lúc phân thân truyền tin tức đã hơn nửa ngày rồi. Tính toán thời gian, nếu như hết thảy đều thuận lợi, hiện tại không sai biệt lắm cũng nên đắc thủ rồi." Huyết Đồng ma quân chắp tay đứng trên đỉnh núi, mặt mày giãn ra, tâm tình sung sướng: "Long Xương lão nhân kia sợ là nằm mơ cũng không ngờ được, mí mắt của mình lại ẩn giấu di tích Chân Tiên. Chờ khi hắn phát hiện không đúng, mọi thứ sẽ muộn mất."

"Chúc mừng Ma quân, mong muốn thành công." Duyên Khánh Đại đế nâng tay khen tặng: "Chờ lấy được di sản Huyết Tôn giả, khoảng cách đến một bước tiến của Ma quân cũng không còn xa."

"Ha ha ha, nói hay lắm!" Huyết Đồng ma quân cười ha ha: "Yên tâm, lần này mở ra di tích Huyết Tôn Giả, các ngươi đều xuất lực không ít. Chờ phân thân bản quân và Âm Xà Ma Cơ mang theo đồ về, bản quân chỉ lấy bảo điển và mấy vật quan trọng, những thứ còn lại các ngươi có thể chia."

"Đa tạ Ma quân khẳng khái."

Bốn vị Lăng Hư cảnh nghe vậy mừng rỡ.

Tuy rằng bảo điển trân quý nhất trong di tích Huyết Tôn Giả chính là bảo điển, nhưng nói thế nào nó cũng là di tích Chân Tiên, cho dù Huyết Đồng Ma Quân lấy đi Đầu To, những bảo vật còn lại kia cũng đều có giá trị không nhỏ, cho dù đối với những cường giả Lăng Hư cảnh như bọn hắn mà nói, đều là một khoản tài phú xa xỉ.

Mặc dù mấy nhà chia nhau một chút, sẽ ít đi không ít, nhưng cũng đủ bù đắp được tiêu hao của quốc chiến lần này.

Thậm chí, còn có thể kiếm được không ít.

Trong lúc nhất thời, tâm tình mọi người đều coi như không tệ, tràn đầy hưng phấn cùng vui vẻ sắp thu hoạch.

Nhưng mà.

Ngay tại thời điểm mọi người chờ mong không thôi, Huyết Đồng ma quân bỗng nhiên không hề có điềm báo trước sắc mặt trắng nhợt, phun ra một ngụm máu.

Máu tươi dính vạt áo của hắn, mọi người đồng loạt giật mình.

"Ma Quân đại nhân, xảy ra chuyện gì?" Nguyên Hựu đại đế cách gần nhất nhịn không được hỏi.

Huyết Đồng ma quân mặt mày trắng bệch, cảm thụ được cảm giác xé rách và đau đớn quen thuộc trong thần hồn, vẻ mặt không khỏi dữ tợn, như muốn nứt ra: "Phân thân, xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì?!"

Mọi người đồng loạt kinh hãi.

Ngay cả Duyên Khánh đại đế luôn luôn không tích cực cũng không nhịn được thay đổi sắc mặt: "Bố cục của chúng ta nhiều năm như vậy, trước đó đã chuẩn bị nhiều như vậy, theo lý thuyết nên vạn vô nhất thất mới đúng. Tại sao lại như vậy?"

"Không biết." Huyết Đồng ma quân hít sâu một hơi, vẻ mặt còn khó coi hơn so với bọn họ: "Hiện tại còn không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng phân thân nếu xảy ra chuyện, tất nhiên là phân thân nào đó xảy ra sai lầm. Hắn trước khi bị hủy nhất định sẽ nghĩ cách đem tin tức truyền lại."

"Từ nơi này đến Nam Hoang cổ trạch thẳng tắp khoảng cách cũng chỉ mấy vạn dặm, lấy tốc độ truyền tin của thần hồn bí pháp của bản quân, nhiều nhất một khắc đồng hồ cũng sẽ đến. Chúng ta chờ một chút liền biết rồi."

Ý thức phân thân chính là tách ra từ trong thần hồn hắn, một khi phân thân vẫn lạc, thần hồn hắn bóc ra không thu lại được, thần hồn tự nhiên sẽ bị phản phệ.

Hộc máu đều là nhẹ, lúc này ý thức hắn tan rã, ngay cả huyền khí trong cơ thể đều có chút không khống chế được.

Hắn lập tức mặc kệ phản ứng của những người khác thế nào, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một viên đan dược ăn vào, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất bắt đầu điều tức.

Cổ Tượng Ma Quân thấy thế, tự giác đi tới bên cạnh hắn, bắt đầu hộ pháp cho hắn.

Ba vị tu sĩ Lăng Hư cảnh khác hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể cũng yên lặng chờ đợi, chỉ là sắc mặt không còn thoải mái và sung sướng như trước, đều trầm mặt, biểu lộ ngưng trọng, trong lòng lo lắng không thôi.

Bất tri bất giác, nửa khắc thời gian trôi qua.

Bỗng dưng.

Một đạo hồng quang từ phía xa lao đến, giống như một đạo huyễn ảnh, không đợi mọi người kịp phản ứng đã chui vào trong cơ thể Huyết Đồng Ma Quân.

Huyết Đồng ma quân đang điều tức đột nhiên mở mắt.

Tinh thần mọi người chấn động, lực chú ý liền tập trung lên người Huyết Đồng ma quân.

"Chuyện gì xảy ra?" Cổ Tượng ma quân mở miệng một lần, biểu tình trên mặt cũng ngưng trọng trước nay chưa từng có.

"Âm Xà Ma Cơ đáng chết, dám phản bội ta!" Tiêu hóa xong tin tức phân thân truyền về, Huyết Đồng Ma Quân đã cực kỳ phẫn nộ, trong mắt hiện lên lệ khí kinh người: "Tình báo phân thân thu được đều sai, Long Xương và Khương Chấn Thương căn bản không đi đối phó Long Kình Vương, di tích Huyết Tôn Giả kia chính là một cái bẫy, bên trong đã sớm bị đào rỗng rồi!"

"Cái gì?!"

Mọi người đồng loạt kinh hãi.

Ngay cả hai vị đại đế Nguyên Hựu và Diên Khánh tự xưng là người hiểu rõ Đông Càn quốc nhất cũng tuyệt đối không ngờ là vì nguyên nhân này.

Duyên Khánh Đại Đế càng là trăm mối vẫn không có cách giải: "Âm Xà Ma Cơ đại nhân chính là đại nhân vật của Chân Ma điện, Đông Càn quốc bất quá chỉ là một tiểu quốc xa xôi, làm sao có thể thuyết phục nàng phản bội Chân Ma điện? Nàng không muốn sống nữa sao?"

"Bản quân nào biết được nàng nghĩ như thế nào?" Huyết Đồng ma quân thần sắc băng lãnh, giọng điệu cũng bởi vì phẫn nộ mà trở nên táo bạo: "Phân thân chính là sự kéo dài ý chí bản

thể, tuyệt đối sẽ không gạt ta. Huống chi, nếu nàng không phản bội, phân thân làm sao sẽ bị lừa gạt triệt để như thế? Đông Càn quốc kia lập quốc cũng chỉ hơn bảy nghìn năm, làm sao có thể có thủ đoạn như thế!"

"Đáng giận! Nếu để bổn quân bắt được nàng, bổn quân nhất định phải đem nàng ném vào Huyết Ma Quật, để cho nàng nhận hết tra tấn mà chết, mới có thể trút mối hận trong lòng ta!"

Trong cơn thịnh nộ, Huyết Đồng ma quân không chú ý tới, đại đế vừa rồi vẫn luôn phục tùng, biểu hiện tương đối kính cẩn, cùng với hai người Duyên Khánh đại đế, thần sắc trên mặt đã bất tri bất giác xảy ra biến hóa.

"Ma Quân đại nhân, lần này quốc chiến, Đại Tần ta cùng Đại Tấn hai nước tổn thất thảm trọng." Lưng Nguyên Hựu đại đế hơi thẳng tắp vài phần, thần sắc ngưng trọng, "Trước đây ngài nói sẽ dùng bảo vật trong di tích Huyết Tôn Giả bồi thường chúng ta, chúng ta tự nhiên không có ý kiến. Nhưng hôm nay, nếu Huyết Tôn Giả di tích không thành công bắt được, vậy bồi thường đã nói xong, ngài chuẩn bị cho như thế nào?"

Huyết Đồng ma quân tâm tình đang không tốt, nghe vậy không nhịn được nói: "Không phải bản quân đã cho các ngươi một ít tài nguyên rồi sao?"

"Ma Quân đại nhân, lần này hai nước tổn thất thảm trọng, số tài nguyên ngài cho ngay cả một phần mười tiêu hao của hai nước chúng ta cũng không tới." Duyên Khánh đại đế cũng mở miệng, ngữ khí so với trước đó rõ ràng cứng hơn không ít, "Tài nguyên khổng lồ như thế, nếu ngài không cho ta một lời giải thích, ta và Nguyên Hựu e là chỉ có thể đi Chân Ma điện tìm Ma Tôn đại nhân cho một câu trả lời."

"Ngươi! Các ngươi uy hiếp ta?!" Huyết Đồng ma quân ánh mắt dữ dội, gần như không thể tin vào lỗ tai của mình: "Các ngươi lại dám nói chuyện với bản quân như vậy?!"

Nguyên Hựu đại đế chậm rãi lui ra phía sau một bước, đứng cùng Diên Khánh đại đế: "Ma quân đại nhân, chuyện bất đắc dĩ, mong ngài thông cảm."

Tuy tính cách hai người khác biệt, nhưng ở loại sự tình trọng yếu liên quan đến lợi ích quốc gia này, hai người lại ăn ý lựa chọn cùng tiến cùng lùi.

Cũng không thể trách bọn họ vào lúc này trở mặt, thật sự là lần này quốc chiến quả thật tổn thất thảm trọng, tổn thất to lớn đã đến trình độ ảnh hưởng quốc lực. Mà tổn thất trong này, có một bộ phận tương đương là do Huyết Đồng ma quân gây ra.

Nếu như không phải hắn không ngừng tạo áp lực và dụ dỗ, với phong cách hành sự nhất quán của bọn họ, cho dù chiến sự thất bại, tổn thất đại khái cũng chỉ là một phần ba lúc này.

Nếu bảo vật trong di tích Huyết Tôn Giả thành công đến tay, mỗi người bọn họ chỉ cần có thể được chia thù lao hợp lý, tổn thất như vậy bọn họ còn có thể tiếp nhận, nhưng hôm nay, di tích Huyết Tôn Giả đã bị ngâm nước rồi, bọn họ thân là Đại Đế, tự nhiên phải nghĩ biện pháp bù lại tổn thất này.

Huống chi phân thân xảy ra chuyện, Huyết Đồng ma quân cũng không chịu nổi.

Thần hồn chính là căn nguyên, một khi bị hao tổn, thực lực của Huyết Đồng ma quân sẽ bị suy yếu nghiêm trọng, sẽ có một đoạn thời gian tương đối dài không thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Cộng thêm Âm Xà Ma Cơ đã phản bội, thực lực của Huyết Đồng ma quân và bọn họ đã không còn chênh lệch như trước, dĩ nhiên bọn họ cũng có tự tin tranh đấu.

“Tốt! Các ngươi thật là tốt lắm!”

Huyết Đồng ma quân vốn đã sắp tức nổ rồi, bây giờ thấy bọn họ như vậy, càng là phẫn nộ đến cực hạn. Nhưng mà, cho dù là hắn, cũng hiểu được, lúc này cũng không phải thời điểm cùng hai người trở mặt.

Hắn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Yên tâm, nếu bản quân đã đáp ứng với các ngươi, chỗ tốt tự nhiên sẽ không thiếu các ngươi. Cho dù không có bảo vật trong di tích Huyết Tôn Giả, bản quân ở trong bảo khố của Chân Ma điện cũng có không ít đồ tốt, tùy tiện lấy ra mấy thứ cũng đủ bù đắp tổn thất của các ngươi.”

Nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng của Nguyên Hựu đại đế và Diên Khánh đại đế đều buông lỏng.

Bọn họ còn tưởng rằng lấy tính cách táo bạo dễ giận của Huyết Đồng ma quân, có thể sẽ trực tiếp đấu võ, không nghĩ tới hắn lại ngoài ý muốn nhịn xuống. Có thể không đánh liền giải quyết vấn đề, tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng mà, không đợi một hơi này của bọn họ hoàn toàn buông lỏng, lại nghe Huyết Đồng ma quân tiếp tục nói: "Nhưng mà chuyện này vẫn chưa xong. Phân thân lần này tuy rằng trúng bẫy rập, nhưng cũng có thể xác định, bản thân di tích Huyết Tôn Giả đích thật là thật, 《Thánh Cổ Bảo Điển》 bên trong hiện giờ chắc chắn còn đang ở Đông Càn quốc."

"Nếu ám không được, bổn quân sẽ sáng tỏ."

"Bản quân viết một phong thư về Chân Ma điện triệu tập trợ giúp. Bản quân muốn phát binh Đông Càn quốc, lấy đường hoàng đại thế bức đồ chó Long Xương kia giao ra 《Thánh Cổ Bảo Điển》! Nếu lão cẩu Long Xương kia dám âm bản quân, bản quân tất phải khiến hắn trả giá!"

Hít!

Nghe nói như thế, hai vị đại đế Nguyên Hựu và Diên Khánh đều hít một hơi khí lạnh.

Đây đây đây, đây là tiết tấu muốn mở ra chiến tranh toàn diện a!

…

Ngay khi đám người Huyết Đồng ma quân nhận được tin tức đồng bạn.

Đám người Vương Thủ Triết đi đến cửa chỗ tránh nạn của Huyết Tôn Giả.

Xích Mi ma sứ ở chỗ tránh nạn mấy chục năm, cuối cùng cũng thuyết phục được sư tôn mở đại môn chỗ tránh nạn, hai sư đồ đồng loạt đi ra.

"Xích Mị bái kiến Thủ Triết gia chủ." Trong lúc Xích Mị Ma Sứ nói chuyện, đã chuẩn bị dịu dàng bái lạy.

Hành động này lại bị sự ấm áp của Vương Thủ Triết cắt ngang: “Khương tiên tử lần này lập công lớn, Thủ Triết cảm kích còn không kịp. Ngoài ra, Đại Càn chúng ta trừ phi chúc thọ cho trưởng bối gia tộc, hoặc tế bái tổ tiên, bình thường cũng không tùy ý quỳ lạy, cho dù thần tử gặp bệ hạ cũng là như thế.”

Ánh mắt Xích Mị Ma Sứ tỏa sáng nói: “Ý của Thủ Triết gia chủ là, sau này ta sẽ gọi Khương Tình Tuyết?”

“Khương tiên tử chớ có nói giỡn, ngươi không phải chính là gia tộc cung phụng mà Vương thị chúng ta mời từ hải ngoại sao, Khương Tình Tuyết Khương tiên tử sao?” Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười nói: “Khương tiên tử ngài hàng năm cung dưỡng, trách nhiệm và nghĩa vụ lẫn nhau với Vương thị, hiệp ước song phương chúng ta đều nói rất rõ ràng.”

“Không sai không sai, ta chính là Khương Tình Tuyết.” Khương Tình Tuyết kéo cổ tay của sư tôn Âm Xà Ma Cơ giới thiệu: “Thủ Triết gia chủ, vị này chính là sư tôn Cơ Nguyệt Nhi của ta, vừa mới từ hải ngoại trở về nương tựa vào ta, cũng muốn ở Vương thị cung phụng một chức vị nào đó.”

“Thì ra là Cơ tiền bối.” Vương Thủ Triết khách khí chắp tay nói: “Vương thị chúng ta từ trước đến nay cầu tài như khát, nếu loại tu sĩ Lăng Hư cảnh như Cơ tiền bối đến làm cung phụng, các loại đãi ngộ tự nhiên là đầy đủ mọi thứ.”

Dứt lời, trong nhẫn trữ vật 【Tàng Hải Bảo Giới】 cấp thần thông linh bảo, Vương Thủ Triết lấy ra một phần hiệp ước nói: “Tất cả đãi ngộ và nghĩa vụ của đại cung phụng Vương thị Lăng Hư cảnh, tất cả đều ở trong hiệp ước, Cơ tiền bối xem trước một chút rồi nói ý kiến.”

Âm Xà Ma Cơ, không, Cơ Nguyệt Nhi da mặt tuyệt mỹ giật giật, dáng vẻ không còn gì luyến tiếc. Vương thị và đồ đệ bảo bối này liên thủ hại nàng thảm rồi.

Ma Triều khẳng định là không trở về được, Huyết Đồng ma quân tuyệt đối sẽ không buông tha các nàng.

Thôi thôi, trước tiên cứ lăn lộn như thế…

Đợi một chút?

Ánh mắt Cơ Nguyệt Nhi sáng ngời, chỉ vào một hạng đãi ngộ trong đó nói: "Cái này cái này… Cái này không phải đang nói đùa sao? Hàng năm Vương thị cung ứng vật tư không dưới ba mươi vạn tiên tinh? Trong đó có thể dùng thánh phẩm linh mễ ngang giá, thậm chí là tiên phẩm linh mễ, thượng phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch, cùng với đan dược tương đương để trao đổi?"

Ba mươi vạn tiên tinh, đó là ước hợp ba ngàn vạn càn kim.

Mà Long Xương đại đế tiêu hao ăn uống tu luyện vào thời kỳ cuối năm, một năm không tới hai ngàn vạn càn kim.

Tiêu hao bực này, đối với một tu sĩ Lăng Hư cảnh sơ kỳ mà nói, chỉ có thể xem như duy trì tu vi mà thôi.

Đãi ngộ như thế, Cơ Nguyệt Nhi so với Long Xương đại đế, đã có thể kiếm thêm hơn một ngàn vạn tài chính dư dả.

"Không phải nói đùa." Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: "Tiền bối chính là tu sĩ Lăng Hư cảnh, đảm nhiệm đại cung phụng của Vương thị ta nên có đãi ngộ cơ bản này. Mời tiền bối tiếp tục nhìn về sau."

"Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ có thể đổi điểm cống hiến, có thể đổi các loại vật tư từ trong bảo khố Vương thị, trong đó có cực phẩm linh thạch, Tiên Linh Thạch… Thần thông linh bảo, đạo khí… cơ hội cải thiện tư chất huyết mạch!" Cơ Nguyệt Nhi đỡ trán, có chút lung lay như sắp rơi xuống đất, yếu ớt nói: "Trong bảo khố của gia chủ còn có tiên, tiên linh thạch và đạo khí?"

Tiên Linh Thạch và đạo khí, đương nhiên là Vương Thủ Triết bỏ vào trong danh sách bảo khố gia tộc. Chỉ là giá cả kia…

"Có, chỉ là giá cả tương đối đắt." Vương Thủ Triết nói: "Cơ tiền bối chăm chỉ làm nhiệm vụ, cũng tiết kiệm dùng hàng ngàn năm, đoán chừng có thể đổi được."

Đây không phải là Vương Thủ Triết đang nói đùa, nếu thật sự có người trả nổi, bảo khố tất nhiên sẽ đổi cho nàng.

Chỉ có điều, một Lăng Hư cảnh ngàn năm cũng chưa chắc có thể đổi được. Vương Thủ Triết cũng không tin một ngàn năm sau, Vương thị sẽ dậm chân tại chỗ.

Hai điều kiện này vừa đưa ra.

Ngay cả Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế và Ngọc Linh chân quân cũng đỏ mắt.

“Thủ Triết, ngươi không đủ ý tứ đâu.” Long Xương đại đế bắt đầu kêu gào: “Trẫm ở Vương thị nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có đãi ngộ như vậy? Ngươi đây là thấy sắc khởi ý…”

“Ha ha, bệ hạ.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Thứ nhất, ngài là khách ở Vương thị ta, cũng không phải là trở thành đại cung phụng với hiệp ước của Vương thị ta. Thứ hai, những năm gần đây ngài ăn ké uống chực tiên linh chi khí của Tiên nhi còn ít sao? Còn nữa, ngài có lần nào ra ngoài làm nhiệm vụ, Vương thị chúng ta thiếu điểm cống hiến của ngài không? Hơn nữa, ngài tự nói đi, ta đã thay ngài trả nợ bao nhiêu lần rồi?”

“Nợ đánh cược là phu thê các ngươi mở cửa hàng đen, tay trái đưa sang tay phải.” Long Xương đại đế trợn trắng mắt.

“Cửa hàng đen?” Vương Thủ Triết ha hả nói: “Nếu không, ngài đi nói với Nhược Lam thử xem?”

“Không không không, ta không muốn nói với nàng, ta chỉ là chơi đùa với ngươi vài câu. Không được không được, trẫm đây là chịu thiệt thòi, trẫm cũng muốn cùng âm xà… Không, Cơ Nguyệt Nhi một cái đãi ngộ.” Long Xương đại đế rầm rì bất mãn nói, giống như Vương Thủ Triết cắt xén khẩu phần lương thực làm công của hắn vậy.

“Cũng được, bệ hạ nguyện ý trở thành đại cung phụng của Vương thị, nguyện ý gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng. Từ nay về sau nghe sai phái của ta, cũng không phải là không thể ký hiệp ước.” Vương Thủ Triết cẩn thận suy nghĩ một phen nói.

“Nói đùa, ngươi muốn trẫm nghe ngươi sai khiến? Vương Thủ Triết, ngươi chú ý thân phận một chút, trẫm là vua ngươi là thần!” Long Xương đại đế ngang ngược gào thét: “Cho dù ngươi muốn nhục nhã trẫm, trẫm cũng mặc cho ngươi nhục nhã sao?”

“Bệ hạ, ngài suy nghĩ nhiều rồi.” Vương Thủ Triết nói: “Trong hiệp ước cũng hạn chế Vương thị ta, mỗi cung phụng đều có

nhân quyền độc lập, chúng ta ăn no rửng mỡ đi làm nhục cung phụng Lăng Hư cảnh…”

“Vậy đưa hiệp ước cho trẫm xem đi.” Long Xương đại đế lập tức thay đổi sắc mặt, cầm phần hiệp ước sang một bên ngó lên, vừa nhìn vừa nói: “Chậc chậc, thật đúng là như thế, hiệp ước cung phụng này còn rất công bằng, rất tôn trọng bản thân cung phụng.”

“Trẫm còn tưởng rằng, ngươi nhìn trúng sắc đẹp của Cơ Nguyệt Nhi và Khương Tình Tuyết, muốn lợi dụng đặc quyền của gia chủ, he he he… ngại quá, trẫm hiểu lầm ngươi rồi.”

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, nếu không phải tạm thời đánh không lại lão già này, thật sự muốn đạp một cước lên mặt hắn.

“Thủ Triết gia chủ, ngươi bên kia còn có hiệp ước tạm thời gì không?” Ngọc Linh chân quân cũng động tâm không thôi: “Ngươi cũng biết Lăng Hư cảnh có hi vọng Chân Tiên như ta đây, cũng không phải Lăng Hư giả mạt lưu không có tiền đồ như Long Xương lão Khương có thể so sánh, bình thường tu luyện quá thiếu tiền, cũng muốn tìm cơ hội kiếm chút tiền…”

Mạt lưu lăng hư?

Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế căm giận bất bình nhìn Ngọc Linh chân quân, nếu không phải đánh không lại nàng, lúc này đã động thủ rồi.

…

Chương 57: Huyết mạch tộc trưởng thăng cấp!

…

“Chân quân chớ sốt ruột, cơ hội kiếm tiền tiếp theo tuyệt đối không quên được ngài.” Sở dĩ lần này Vương Thủ Triết ủy thác Long Xương đại đế và Khương thánh chủ, mời Ngọc Linh chân quân đến trợ quyền.

Một là vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hai là cảm thấy thực lực Ngọc Linh chân quân cường đại mà tiềm lực mười phần, thành lập một chút quan hệ nhân mạch, kéo gần quan hệ lẫn nhau.

Lần này nàng nếm được ngon ngọt, lần sau muốn lắc người là có thể dễ dàng lay nàng đến.

Huống chi địa vị, uy vọng, nhân mạch của Ngọc Linh chân quân trong Tiên Cung cũng mạnh hơn so với Đại Đế và Thánh Chủ, trong lúc nguy cấp mời nàng ra mặt lắc người, nói không chừng có thể lắc đến Chân Tiên…

Có điều, Lăng Hư cảnh có tiềm lực mười phần như nàng, cho nàng làm công việc dọn gạch hiển nhiên không thích hợp. Không phải nàng không muốn, mà là Vương Thủ Triết cảm thấy giá cả quá thấp, trì hoãn người ta tu luyện không phải sao? Dù sao Ngọc Linh chân quân vẫn có chút tiền đồ.

Rút linh mạch cực phẩm ra, bệ hạ và Khương thánh chủ không cần mưu cầu bước tấn thăng tiếp theo mà thường xuyên bế quan, vả lại thời gian tràn đầy càng già càng dẻo dai, sẽ không cho người khác tranh thủ cơ hội phát huy dư nhiệt của bọn họ.

“Được rồi, ngươi nhớ kỹ ta.” Ngọc Linh chân quân hơi thất vọng, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết nói: “Nếu Huyết Đồng ma quân đến tìm ta, ngươi nhất định phải nhớ tìm ta đến trợ giúp, ngươi yên tâm, giá cả của ta nhất định rất hợp lý. Bất quá, Huyết Đồng ma quân là Lăng Hư cấp bậc lão quái vật, trước mắt đơn độc đánh ta không phải đối thủ của hắn. Đến lúc đó, ngươi còn phải mời thêm cường giả, ngươi không biết cũng không sao, ta có thể giới thiệu cho ngươi.”

“Nhất định nhất định, đến lúc đó còn phải xin chân quân hao tâm tổn trí nhiều hơn, mời mấy vị tiền bối.” Vương Thủ Triết cảm thấy mỹ mãn cảm kích nói, lần này mục đích hiển nhiên đã đạt được, bỗng dưng, hắn chuyển đề tài nói: “Chân quân, trước nhà ta có được một nhóm bảo vật, nhất thời không rõ là loại bảo vật gì. Ngài kiến thức rộng rãi, cần phiền ngài giám định một phen.”

“Loại bảo vật nào? Ngươi lấy ra cho ta xem.” Ngọc Linh chân quân hứng thú nói: “Chẳng lẽ là bảo vật lúc trước đào ra từ di tích Huyết Tôn Giả?”

“Không phải như vậy, đó là một cơ duyên khác của Vương thị chúng ta.” Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết móc 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】 ra, đây là một bảo vật kiểu dáng Thần Vũ quân lệnh, trông có vẻ bình thường không có gì lạ.

“Cái này…” Ngọc Linh chân quân trừng đôi mắt đẹp, “Đây tựa hồ là ‘Quân đoàn trưởng che chở’, quân đoàn trưởng thời kỳ Thần Vũ hoàng triều đều do cường giả đỉnh phong Lăng Hư cảnh đảm nhiệm, khi thọ nguyên của bọn họ sắp hao hết, sẽ dùng thủ đoạn đặc thù chế tác thành bảo vật như thế, một khi bóp nát có thể thực hiện một kích chiến lực phổ thông của quân đoàn trưởng. Cũng đừng xem thường một kích bình thường này, khi đó quân đoàn trưởng mỗi một người đều là tồn tại phi thường cường đại, cho dù Long Xương là Lăng Hư cảnh cứng rắn chống đỡ một đợt cũng phải bị thương.”

“Nếu như bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh lén, không chết cũng phải lột da.”

“Thủ Triết à, ngươi còn có bảo vật như vậy sao?” Đôi mắt của Long Xương đại đế lập tức sáng lên: “Có bao nhiêu cái? Có được từ lúc nào?”

Hoàng thất bọn họ cũng có mấy bảo vật như vậy… Bất quá đều là Lăng Hư cảnh bình thường truyền xuống, cũng chỉ có thể khi dễ Thần Thông cảnh.

“Không nhiều không nhiều, cũng chính là mấy viên. Trước khi nhìn thấy bệ hạ, cũng đã có được.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt của Long Xương đại đế đều thay đổi, trong lòng vẫn còn sợ hãi trừng Vương Thủ Triết: "Ngươi cứ như vậy một mực che ở trên người? Đây là rắp tâm gì! Có phải lo lắng trẫm sẽ gây bất lợi cho ngươi, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh kẻ yếu cho trẫm một phát hay không?"

"Bệ hạ, chúng ta là bạn bè, là người một nhà." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: "Ta từng nghiên cứu logic hành vi mấy ngàn năm qua của bệ hạ, tuy ngài tính tình nóng nảy, bất cứ chuyện gì cũng động một chút là trên đầu, thích công to, tuổi càng lớn càng nhỏ…"

"Nói trọng điểm, nói nhanh nhưng mà…" Long Xương đại đế tức giận đến trợn trắng mắt.

"Nhưng cái này nhưng mà…" Vương Thủ Triết cân nhắc cẩn thận: "Hình như không có nhưng mà."

"Tên tiểu tử thối Vương Thủ Triết nhà ngươi, hiện tại đã thượng vị, năng lực, không đưa trẫm…" Long Xương đại đế không khỏi thổ huyết, hung tợn nói: "Trẫm còn chưa chết, còn động kiếm!"

"Ha ha." Vương Thủ Triết cười nói: "Nhưng trên thực tế bệ hạ lại là một người lòng mang vạn dân, bất cứ chuyện gì đều sẽ làm minh quân quy củ và nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không tùy ý ức hiếp người. Liền lấy giá cả thống nhất lương thực bình thường do bệ hạ chế định ra, ở một mức độ nào đó đảm bảo Bất Lương thế gia sẽ tích trữ kỳ lạ, gây tai họa cho bình dân."

"Tiểu tử ngươi, chung quy vẫn có chút ánh mắt." Long Xương đại đế lập tức vui mừng: "Để phổ biến quốc sách này, trẫm đã đắc tội không ít thế gia."

"Có điều, phàm là quốc sách đều có hai mặt lợi hại, bệ hạ chúng ta đến nói một chút tệ…" Vương Thủ Triết hứng thú dạt dào, chuẩn bị từ các phương diện trình bày một chút lợi và hại thống nhất giá cả lương thực, toàn diện phân tích bổ sung cho quốc gia…

"Hừ!" Long Xương đại đế lắc đầu, bước ngang một bước ra khỏi di tích Huyết Tôn Giả: "Trẫm hiện tại không rảnh nghe ngươi nói nhảm, loại chuyện này tự mình tìm đế tử An đi thương lượng. Chuyện nơi đây đã xong, trẫm phải trở về tính

điểm cống hiến với tiểu Tuyết Nhi. Nhiều ngày rồi không đánh bài, tay ngứa ngáy. Lão Khương, chúng ta đi, ván này tính cho ngươi một phần."

Sau đó, hắn liền lôi kéo Khương Chấn Thương hấp tấp chạy trốn, một đống tuổi rồi, thật sự không muốn nghe Vương Thủ Triết giảng dạy.

"Ha ha! Long Xương mấy năm nay biến hóa rất lớn…" Ngọc Linh chân quân trợn mắt há hốc mồm nói: "Ta phát hiện hắn thế nhưng có chút sợ ngươi."

"Cũng không phải sợ, chỉ là có chút suy nhược." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tuy da mặt hắn đủ dày, nhưng nợ ta thật sự quá nhiều… Bệ hạ làm Đại Đế cả đời, vì Đại Càn vất vả cả đời, lại cũng không có giữ lại cho mình chút nào, đây chính là chỗ ta khâm phục hắn."

"…" Ngọc Linh chân quân thở dài nói: "Nơi Đông Càn khai hoang và phát triển quá không dễ dàng, đám người Long Xương vẫn rất vất vả. Ngược lại gia chủ Thủ Triết, cơ duyên Vương thị các ngươi thật sự không tồi, ngay cả di tích Chân Tiên cũng có thể đào móc được. Cứ đi thật chắc chắn, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thế gia siêu phẩm."

Trên đời này có rất nhiều thế gia, thế gia có cơ duyên cũng không ít. Hoặc là nói, những đại thế gia nổi danh có họ ở Tiên Triều, có người nào không phải bởi vì có cơ duyên thuộc về mình mà phát triển thành cự phách một phương?

Chính là có vô số thế gia lớn nhỏ hợp thành Đại Càn, hợp thành Tiên Triều, mọi người cùng nhau bảo vệ quy củ và luật pháp của thế giới này.

Bởi vậy, Ngọc Linh chân quân chỉ là hâm mộ Vương thị có cơ duyên và có tiền, nhưng cũng sẽ không sinh ra ý nghĩ muốn chiếm làm của riêng. Nếu như nàng một khi sinh ra tà niệm, đồng thời đem nó biến thành hành động…

Vậy thì nàng sẽ tạo ra phiền toái lớn bằng trời, nhất định sẽ bị bắt thẩm vấn cộng thêm phán tội.

Cho dù là thuận lợi trốn thoát, cũng sẽ bị truy đuổi là hàng ngũ tội phạm truy nã.

Bởi vì vô luận là thế gia nào, đều có cơ duyên cùng tài phú của mình, nếu là cường giả có thể tùy tiện cướp đoạt kẻ yếu, thế giới quy tắc hệ thống sẽ sụp đổ.

Trong nội bộ một hệ thống, thế giới mà mỗi người đều có thể làm tội phạm giết người cướp bóc, đã định trước là một thế giới sụp đổ, không có trật tự đáng nói, càng chưa nói tới là một văn minh bình thường.

Huống chi Vương thị cũng là cự phách một phương, đâu phải dễ chọc? Cũng có thể chấn nhiếp được bọn đạo chích.

Cơ Nguyệt Nhi ở một bên ánh mắt có chút hoảng hốt, nhà mới tựa hồ rất đủ căn cơ.

Lấy kinh nghiệm trà trộn vào Chân Ma điện một ngàn mấy trăm năm của nàng, đương nhiên có thể nhìn ra được Thủ Triết gia chủ cố ý lấy ra 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】 để giám định, đó là cố ý cho nàng xem.

“Thủ Triết gia chủ.” Cơ Nguyệt Nhi thật cẩn thận nói: “Theo lý mà nói, điều kiện này của ngài đã rất tốt. Chỉ là Huyết Đồng ma quân người này nhất định phải có được 【 Thánh Cổ Bảo Điển 】, hơn nữa làm người tàn bạo mà có thù tất báo, lần này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa quá nửa sẽ kêu gọi hậu viện. Ngài có thượng sách gì không?”

“Cơ tiền bối yên tâm, Huyết Đồng ma quân sẽ không từ bỏ ý đồ là chuyện trong dự liệu.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Nhưng dù sao nơi này cũng là phúc địa của Đại Càn quốc chúng ta, nếu Lăng Hư cảnh dám đơn thương độc mã mà đến thì thuần túy là muốn chết. Hễ là người có chút đầu óc, tuyệt đối không dám xằng bậy.”

“Lại nói chuyện Huyết Đồng ma quân kêu gọi hậu viện, ha ha, hắn có thể gọi hậu viện, chúng ta không thể gọi sao? Bây giờ Đại Càn chúng ta không giống như ba mươi năm trước nữa.”

“Không sai.” Ngọc Linh chân quân cười lạnh nói: “Cơ Nguyệt Nhi các ngươi có thể bỏ chỗ tối theo chỗ tốt là chuyện tốt, cứ yên tâm. Nếu đối phương gây chuyện nhỏ, ắt sẽ không được tử tế, nếu dám chơi đại trận, chẳng lẽ Tiên Triều chúng ta chỉ để trang trí thôi sao?”

Đến lúc này, Cơ Nguyệt Nhi mới chính thức yên tâm, dịu dàng thi lễ với Vương Thủ Triết: “Nếu đã như vậy, sau này sẽ được gia chủ chiếu cố nhất mạch của thiếp.”

“Chăm sóc lẫn nhau, trưởng thành lẫn nhau.” Vương Thủ Triết trịnh trọng đáp lễ: “Ta tin tưởng, sớm muộn gì Cơ tiền bối cũng sẽ có một ngày vì quyết định hôm nay mà cảm thấy vô cùng chính xác.”

“Vậy thiếp thân mỏi mắt mong chờ.” Chỗ sâu trong ánh mắt Cơ Nguyệt Nhi xẹt qua vẻ chờ mong.

Sau khi Huyết Đồng ma quân xong chuyện, Vương Thủ Triết dẫn theo một đám tiểu bối Vương thị trở về Vương thị.

Về phần Cơ Nguyệt Nhi, tự nhiên sẽ có tộc nhân Vương thị tiến hành một loạt an bài.

Sau khi trở lại tiểu viện.

Vương Thủ Triết bắt đầu sửa sang lại chiến lợi phẩm đã thu gom được.

Trải qua kiểm kê, lần này Vương thị tổng cộng nhận được ba con cực phẩm Giá Y Huyết Cổ, mười bốn cao cấp Giá Y Huyết Cổ tinh hoa bản cùng với ba mươi lăm cao cấp Giá Y Huyết Cổ.

Trong đó, ba con cực phẩm Giá Y Huyết Cổ tự nhiên là đến từ ba con Huyết Sào chiến sĩ Lăng Hư cảnh kia, mười bốn con cao cấp Giá Y Huyết Cổ tinh hoa bản, là đến từ mười bốn con Huyết Sào chiến sĩ cấp bậc Thần Thông cảnh, ba mươi lăm con cao cấp Giá Y Huyết Cổ, cũng chính là Giá Y Huyết Cổ Hoàng, tự nhiên là đến từ mấy chục con Huyết Sào chiến sĩ Tử Phủ cảnh kia.

Trải qua thảo luận nội bộ của Vương thị, ba con cực phẩm Giá Y Huyết Cổ kia cuối cùng phân phối cho Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết và Vương Ly Dao.

Phân phối như vậy nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Căn cứ vào số liệu từ Khí Linh Đại Tuyết Nhi lấy được ở đâu có thể phán đoán, hiệu quả của Giá Y Huyết Cổ cực phẩm rất mạnh, chỉ có tu sĩ Tử Phủ cảnh mới có thể miễn cưỡng thừa nhận được, vả lại cấp độ huyết mạch tốt nhất không nên thấp

hơn lục trọng, nói cách khác ít nhất phải là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh.

Mà trước mắt bốn người thiên phú tiềm lực và tu vi cao nhất trong các tu sĩ Tử Phủ cảnh của Vương thị chính là Lung Yên lão tổ, Liễu Nhược Lam, Vương Ly Dao, cùng với Vương Thủ Triết.

Về phần An Nghiệp, tuy rằng cũng đã thăng cấp Tử Phủ cảnh trong vòng ba mươi năm qua, nhưng bởi vì hắn còn có một bộ bảo điển chất lượng tốt chưa từng kế thừa, khí vận bản thân lại tốt đến lạ thường, dưới tình huống bản thân hắn đồng ý, ưu tiên liền xê dịch về sau, xếp đằng sau mấy vị trưởng bối.

Vương Thủ Triết là gia chủ, thiên phú huyết mạch của bản thân lại có tác dụng rất quan trọng đối với việc mở rộng sản nghiệp của gia tộc, đương nhiên là ưu tiên hàng đầu.

Hai người còn lại thì không cần phải nói.

Lung Yên lão tổ là lão tổ đệ nhất gia tộc, lại che chở gia tộc nhiều năm, khổ công cao, Vương Thủ Triết thiếu thốn tài nguyên của ai cũng sẽ không thiếu nàng.

Bởi vì Liễu Nhược Lam có Linh Chủng Tiên Thiên Đạo, tư chất sau khi thăng cấp lên tuyệt thế thiên kiêu vẫn đang từ từ tăng lên, bây giờ đã tự mình tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng, thoạt nhìn còn chưa có ý dừng lại.

Nàng tự cảm thấy tác dụng của cực phẩm Giá Y Huyết Cổ đối với nàng vô cùng có hạn, liền chủ động từ bỏ cơ hội phân chia, một con cực phẩm Giá Y Huyết Cổ kia của nàng liền kéo dài cho Vương Ly Dao.

Còn lại mười bốn bản 【tinh hoa Giá Y Huyết Cổ cao cấp】, căn cứ vào tư liệu có được từ Đại Tuyết Nhi, có thể phán đoán yêu cầu thấp nhất của người sử dụng là Thiên Nhân cảnh, cùng với ngũ trọng huyết mạch, cũng chính là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, hoặc là thiên kiêu Tử Phủ cảnh.

Trải qua thảo luận, cùng với tham khảo danh sách bồi dưỡng trong gia tộc, mười bốn bản 【Giá Y Huyết Cổ tinh hoa cao cấp】 này phân phối một bộ phận cho Vương Thủ Triết thủ dũng, Thủ Liêm, Lạc Đồng các trưởng lão gia tộc tư chất và tu vi đều tương đối cao, một bộ phận cho Tông An, Tông Xương,

Thất Chiêu, Vương An Kỳ và mấy tiểu bối Thiên Nhân cảnh khác tương đối xuất chúng, ngay cả hai người Ngô Tuyết Ngưng và Ngô Ức La, bởi vì tư chất huyết mạch đều cực kỳ xuất chúng, cũng được chia đến một phần.

Ngoài ra, hai vị phó đoàn trưởng của dân đoàn Trường Ninh Vương thị, Lư Tiếu Tiếu và Vương An Tín cũng được mỗi người một cái, đây cũng là phúc lợi mà Vương Thủ Triết đã sớm chuẩn bị tốt cho dân binh đoàn.

【Chương trước có mấy điểm viết sai, bao gồm cái này, đã sửa chữa qua. Về phần bảo vật tăng lên từ các loại huyết mạch, cùng với tác dụng, lão Ngạo là tự chế công thức công thức toàn bộ, số liệu công thức cũng trải qua nhiều lần điều chỉnh. Nhưng sách quá dài quá lớn, luôn luôn có chỗ sơ hở và mâu thuẫn trước sau, xin hãy thứ lỗi, một khi xuất hiện lỗi nghiêm trọng, không loại trừ công thức và số liệu của lão Ngạo sẽ tiến hành điều chỉnh sâu.】

Mặt khác, Vương Thủ Triết cũng để lại cho gia tướng Vương Mai một con đường.

Những năm gần đây, Vương thị có thể phát triển thuận buồm xuôi gió, gia tướng 【Quần Tiên Điện】 do Vương Mai sáng lập ra có công rất to, lĩnh một phần thưởng này, coi như là thực chí danh quy.

Về phần Giá Y Huyết Cổ lấy được lần trước, Vương thị đã phân phối xong, trong đó lấy được một bản 【Cao cấp Giá Y Huyết Cổ Tinh Hoa bản】.

Mà căn cứ vào hiệu quả của "Tiêu Hãn lão tổ" trước đó sử dụng cao cấp Giá Y Huyết Cổ tinh hoa bản.

Con Giá Y Huyết Cổ này, đủ để cho huyết mạch đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh từ 【đại thiên kiêu Bính đẳng trung đoạn】 vọt tới 【Giáp đẳng đoạn sau】, cộng thêm một viên thất phẩm 【Thiên Mạch Thánh Đan】, khả năng rất lớn có thể tuyệt thế.

Mà nếu là tư chất đại thiên kiêu Ất đẳng, trực tiếp có thể vọt tới tuyệt thế thiên kiêu.

Có thể nghĩ, chờ một nhóm 【tinh hoa Giá Y Huyết Cổ cao cấp】này tiêu hóa xong toàn bộ, số lượng tuyệt thế thiên kiêu trong Vương thị chắc chắn sẽ tăng trưởng theo kiểu phun giếng một lần.

Về phần ba mươi lăm đầu cao cấp Giá Y Huyết Cổ kia, căn cứ tư liệu bên Đại Tuyết Nhi có thể phán đoán, tu vi người sử dụng cần cao hơn Thiên Nhân cảnh, trình độ huyết mạch thức tỉnh cao hơn tứ trọng.

Người thích hợp nhất sử dụng, tự nhiên là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, nếu là đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh sử dụng, hiệu quả cũng rất yếu, tiềm lực huyết mạch tăng lên khả năng ngay cả một đoạn cũng không đến.

Vốn Vương Thủ Triết còn muốn thử cho đại thiên kiêu Linh Đài cảnh dùng một chút, dù sao lúc trước Lung Yên lão tổ cũng từng hấp thu một con huyết cổ Giá Y ở Linh Đài cảnh. Nhưng dưới sự khuyên can cực lực của Đại Tuyết Nhi, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Căn cứ theo cách nói của Đại Tuyết Nhi, thể chất tu sĩ Linh Đài cảnh thật sự quá yếu. Lúc trước Lung Yên lão tổ hấp thu huyết cổ Giá Y kia căn bản không phải hoàn toàn thể, mà là một tàn thứ phẩm chưa thai nghén hoàn thành, năng lượng ẩn chứa bên trong yếu hơn rất nhiều so với Giá Y Huyết Cổ cao cấp hoàn chỉnh, hơn nữa ý chí lực của bản thân Lung Yên lão tổ cũng cực kỳ cường đại, cho dù như vậy, dưới hai tầng đan dược mà Vương Thủ Triết và Lục Vi cống hiến ra, đều thiếu chút nữa chống đỡ không nổi.

Đổi thành Giá Y Huyết Cổ cao cấp hoàn chỉnh, xác suất lớn sẽ bạo thể, cho dù có Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên hộ pháp, cũng chỉ có thể cam đoan sau khi bạo thể không chết, nhưng khó đảm bảo sẽ không có di chứng khác, nguy hiểm quá lớn.

Cuối cùng, trải qua thảo luận, một bộ phận trong ba mươi lăm con cao cấp Giá Y Huyết Cổ này, tự nhiên là phân phối cho thiên kiêu Thiên Nhân cảnh tư chất ưu dị trong gia tộc, ví dụ như Vương An Tùng, một bộ phận thì phân phối cho dân binh đoàn, ngoài ra, trong gia tướng cũng phân phối mấy cái.

Có một nhóm Giá Y Huyết Cổ cao cấp này, những tộc nhân Vương thị bởi vì tư chất tiên thiên không đủ mà kẹt ở thiên kiêu, sẽ có xác suất rất lớn có thể trở thành đại thiên kiêu, tương lai có hi vọng thần thông.

Bởi vì nhân khẩu đông đúc, chỉ riêng danh sách này, đám người Vương Thủ Triết đã thảo luận ước chừng một ngày mới xác định được.

Đương nhiên, cho dù là tài nguyên được gia tộc thảo luận phân phối, cũng phải khấu trừ điểm cống hiến tương ứng, không đủ mặc dù có thể nợ trước, tương lai cũng là phải trả.

Sau khi xác định danh sách, cuối cùng Vương Thủ Triết mới thả lỏng, cầm lấy huyết cổ Giá Y cực phẩm của mình đi Lưu Tiên Cư, bắt đầu luyện hóa hấp thu.

Về phần Khương Chấn Thương và Long Xương đại đế vốn ở Lưu Tiên cư, thì chỉ có thể bất đắc dĩ bị đuổi ra ngoài, thuận tiện còn phải hộ pháp cho Vương Thủ Triết, có thể nói là rất mất mặt.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo Lưu Tiên Cư này vốn chính là của Vương thị chứ!

Lần luyện hóa này của Vương Thủ Triết đã trôi qua một tháng.

Một tháng sau, ở lại tiên cư.

Vương Thủ Triết từ từ mở mắt, cảm nhận được lực lượng huyết mạch đang lao nhanh trong cơ thể, không khỏi nở nụ cười.

Bởi vì khế ước Vương Ly Tiên, lại thêm mình cắn thuốc, tư chất của hắn đã tăng lên tới trình độ tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng tiếp cận Bính đẳng trong mấy chục năm qua, hiện giờ dựa vào 【 Cực phẩm Giá Y Huyết Cổ 】 cực phẩm, tư chất huyết mạch trực tiếp tăng lên một đoạn lớn ngay trên cơ sở nguyên bản, trực tiếp đạt đến tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng.

Phải biết rằng, huyết mạch của hắn bây giờ đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, trên cơ sở này, bất kỳ một chút xíu tăng lên nào cũng đã cực kỳ khó khăn, ngay cả hiệu quả của Thoát Thai Tiên Đan cũng không rõ ràng.

Bây giờ có thể tăng trưởng một đoạn lớn như thế, không thể không nói 【cực phẩm Giá Y Huyết Cổ】 trâu bò, so với cửu phẩm đạo đan 【Nghịch Thiên Đạo Đan】 trong truyền thuyết còn lợi hại hơn một bậc.

Mặc dù trên lý luận cả hai đều có cấp bậc giống nhau, nhưng mà ở phương diện kỹ thuật thì Tiên Triều bây giờ luôn kém thời kỳ Thần Triều.

Bất quá, bởi vì lần này hấp thu cực phẩm Giá Y Huyết Cổ, cũng làm cho hắn ý thức được một chuyện khác.

Phải biết rằng, 【cực phẩm Giá Y Huyết Cổ】, đối ứng chính là 【Cực phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch】 ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Lúc trước Vương thị ở trong doanh tân binh từng nhận được một nhánh dịch cải thiện 【Cực phẩm huyết mạch tư chất】, lúc ấy là do Lung Yên lão tổ sử dụng hết. Lúc đó Vương Thủ Triết cảm thấy không có vấn đề gì, bây giờ nghĩ lại, mới ý thức được lúc đó thật ra mình đã lỗ mãng.

【Cực phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch】, đẳng cấp sử dụng thích hợp nhất kỳ thật hẳn là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh, có thể phụ trợ bọn họ xung kích tuyệt thế thiên kiêu.

Lung Yên lão tổ lúc ấy mới Thiên Nhân cảnh tầng bảy, theo lý mà nói thật ra là không thể dùng.

Cho dù dưới tình huống cùng đẳng cấp, 【Cực phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch】 ôn hòa hơn rất nhiều so với Giá Y Huyết Cổ, nguy hiểm sử dụng vượt cấp cũng vẫn như cũ rất lớn. Hơn nữa, cho dù miễn cưỡng hấp thu, dược lực của cải thiện dịch cũng sẽ tiêu tán đi rất nhiều, tạo thành lãng phí rất lớn.

Cũng chính là ý chí của bản thân Lung Yên lão tổ cực kỳ cường đại, thể chất bản thân lại bởi vì âm Sát khí tra tấn mà trở nên cực kỳ cứng cỏi, mới miễn cưỡng chống đỡ được, đổi lại là những người khác, cho dù có Huyền Khí của Vương Thủ Triết thủ hộ, không chừng lúc đó đã xảy ra chuyện.

Chỉ có thể nói, kiến thức lúc đó của mình quá nông cạn, xem thường dịch cải thiện huyết mạch cực phẩm.

Điều này khiến Vương Thủ Triết có chút sợ hãi, chắc chắn hành động trong tương lai sẽ càng cẩn thận hơn.

Sau đó, Vương Thủ Triết bắt đầu bế quan, làm cho mình càng thích ứng với cấp độ huyết mạch tăng vọt một mảng lớn.

Vội vã ba tháng thời gian thoáng cái đã qua.

Vương Thủ Triết đã xuất quan một thời gian.

Hôm nay, trong thư phòng của tiểu viện, nghênh đón một người phi thường thần bí.

Người từng gặp nàng rất nhiều, nhưng gần như không ai nhớ rõ dung mạo nàng trông như thế nào, nàng có vô số hình tượng, nhiều đến mức khiến Vương Thủ Triết đều quên tướng mạo thật của nàng trông như thế nào.

Lúc này Vương Thủ Triết uống linh trà, ánh mắt có chút hoảng hốt nhìn vị nữ tử trước mặt này, nàng mặc ủng da ống dài, lộ ra bắp đùi thon dài, ngoài áo da bó sát, còn có một đôi cánh nhỏ mang tính trang sức.

Trang điểm của nàng vô cùng nóng bỏng, đường mắt treo xéo lên cao cao, trên tay còn nắm một cây roi da nhỏ hình tượng quỷ dị, toàn bộ phong cách tràn đầy phong cách 404 nồng đậm.

“Thủ Triết gia chủ, không thích phong tình dị vực cỡ này sao?” Chân mày của nàng hơi nhíu lại: “Đây là hình tượng được nam tử hoan nghênh nhất trong Vạn Cơ lâu của Ma Đô hiện nay sao? Thiếp đã bắt chước học tập rất lâu, chính là muốn mang đến chút bất ngờ khác cho gia chủ.”

Kinh hỉ khác?

Ngươi đây rõ ràng chính là đặc biệt kinh hãi được không?

Vương Thủ Triết co người lại trên ghế dựa, ánh mắt rời rạc nói: “Ta nói Vương Mai, ngươi… là trở về như vậy sao? Trên đường không bị người đánh?”

“Đương nhiên không phải!” Vương Mai cúi người, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thiếp thân là hình tượng thế này, chỉ có một mình gia chủ mới xem được. Ta mất nửa ngày mới có thể hóa trang.”

Vương Thủ Triết đã không thể giao lưu với nàng ở phương diện này nữa: “Khụ khụ, nói chính sự đi, ngồi xuống trước đã.”

“Vâng, gia chủ.” Vương Mai đưa lên một nhẫn trữ vật: “Gia chủ, đây là các loại tin tức cùng địa đồ mấy năm nay thiếp ở Ma Triều vơ vét được, chỉ là Ma Triều quá lớn, tin tức phức tạp, trong chốc lát còn không cách nào hiểu rõ. Bất quá, một số tin tức trọng điểm chú ý cũng đã tương đối tỉ mỉ.”

“Chuyện tình báo gác lại trước đã.” Vương Thủ Triết nói: “Lần này chiêu ngươi trở về, nguyên nhân chủ yếu là muốn giúp ngươi tăng tư chất huyết mạch lên một đợt để làm phần thưởng đối với ngươi.”

“Phần thưởng?” Mắt Vương Mai sáng lên: “Gia chủ, có thể đổi phần thưởng thành một cái khác hay không, thí dụ như…”

“Không thể!” Nàng còn chưa nói xong, đã bị Vương Thủ Triết thô bạo ngắt lời: “Vương Mai, năng lực của ngươi rất mạnh, sau khi tăng huyết mạch sẽ có trợ giúp lớn hơn với công phu của ngươi. Ngoài ra, 【 Nữ Âm Ma Bảo Điển 】 của ngươi có hiểu không?”

“Hiểu rồi, là công pháp chủ tu của Âm Xà Ma Cơ lần này chú ý trọng điểm, nghe nói có công hiệu đỉnh lô.” Vương Mai nghiêm túc trả lời.

“Bây giờ nàng ta tên là Cơ Nguyệt Nhi, ta sẽ thương lượng với nàng ta, xem xem ngươi có thể học được nàng ta vi sư hay không, môn công pháp này có trợ giúp cho công phu của ngươi.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc, không cợt nhả với nàng ta: “Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ đi thương lượng với Cơ Nguyệt Nhi.”

“Đồng ý, hoàn toàn đồng ý.” Trong ánh mắt Vương Mai lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng áp lực: “Tiên chủ ngài yên tâm, việc này ta nhất định sẽ giữ bí mật, tuyệt đối không để đại cô nương biết.”

“…” Ánh mắt Vương Thủ Triết hoảng hốt kinh ngạc, trong đầu cô nương này đang nghĩ gì? Hình như không giống với lý giải của hắn lắm.

“Ngài yên tâm, nguyên âm của thiếp thân vẫn luôn giữ lại cho ngài, thiếp thân chờ yêu cầu này của ngài đã lâu rồi, thiếp thân nhất định sẽ hảo hảo tu luyện môn công pháp này, cũng tại thời khắc mấu chốt đem hiến hết cho tiên chủ, trợ giúp tiên chủ tấn thăng lực lượng vô thượng.” Trong ngữ điệu của Vương Mai, tràn đầy tinh khí thần cuồng nhiệt kính dâng.

Ta, cảm ơn… kính dâng ngươi, Vương Thủ Triết hãi hùng khiếp vía không thôi.

“Ha ha, Thủ Triết à, nói chuyện công xong chưa? Nên uống thuốc, không, húp cháo…” Một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên sau lưng Vương Thủ Triết.

Một luồng hàn ý lạnh lẽo tỏa ra từ sâu trong linh hồn của Vương Thủ Triết.

…

Chương 58: Ăn dưa! Thủ Triết dương phu uy!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trên hồ Châu Vi nguyên thủy linh khí dạt dào, một con Nguyên Thủy Linh quy to mọng đang thảnh thơi bơi trên mặt hồ, mai rùa cực lớn toát ra một mảng đen nhánh trên mặt hồ, tựa như một chiếc thuyền nhỏ.

Một tiểu công tử khuôn mặt hơi tròn, dáng dấp không lớn đang ngồi xếp bằng trên mai rùa, cúi đầu rầu rĩ không vui.

Theo tụ linh trận cỡ lớn của Vương thị rơi xuống, nhiều năm trôi qua, linh khí của toàn bộ tộc địa Vương thị càng ngày càng nồng đậm, đã dần dần trở thành một tòa động thiên phúc địa chân chính.

Trên bầu trời cao, năm vòng xoáy linh khí khổng lồ mà vô hình xoay tròn như nước chảy, mạch lưu chuyển.

Lực hấp dẫn không gì sánh kịp phát ra từ trung tâm vòng xoáy, giống như từng cái hố đen. Trên bầu trời linh khí đi qua theo đại khí lưu chuyển "chỉ cần tới gần một khoảng cách nhất định, sẽ bị thu nạp, như nước chảy tụ hợp vào tộc địa Vương thị phía dưới.

Tích lũy nhiều năm, hiện giờ toàn bộ tộc địa Vương thị đều linh khí nồng đậm, sinh cơ dạt dào, linh vận trong không khí theo gió lưu chuyển đã không thua gì Trường Xuân cốc năm xưa.

Ở trong hoàn cảnh này, vô luận là sinh hoạt hay là tu luyện đều rất có ích lợi, cho dù là dưới chân tường cỏ dại rậm rạp cũng sẽ ở dưới linh khí thấm nhuần trở nên càng thêm khỏe mạnh cứng cỏi. Mặc dù cái này cũng không có tác dụng gì.

"Soạt soạt ~ "

Nguyên Thủy lão quy thoải mái thích ý vạch nước, rõ ràng hình thể đã phi thường khổng lồ, ở trong nước tư thái lại phi thường nhẹ nhàng, lúc bơi vừa nhanh vừa ổn, cam đoan không

để cho "Quý công tử" trên lưng cảm giác nửa điểm sóng gió xóc nảy.

Đây là một thân thần kỹ mà nó luyện thành trong vòng một trăm mấy chục năm của quá khứ.

Thân là một đầu Nguyên Thủy Linh Quy tiêu chuẩn huyết mạch, trong lòng Nguyên Thủy lão quy có kiêu ngạo thuộc về mình.

Đứa trẻ đích trưởng mạch trong nhà, không phải lớn lên trên lưng nó sao? Đứa nào không phải con rùa già cẩn trọng mỗi ngày tiếp nhận đi học thả học?

Nhiều năm trôi qua, đây gần như đã trở thành truyền thống của Vương thị.

Bắt đầu từ Vương Ly Dao và Vương Tông An, lại đến Vương Thất Chiêu Vương Thất Hạo, Vương An Nghiệp, lại đến Vương Ninh Dịch, Vương Ninh Nghiêu, bây giờ đã đến phiên tiểu công tử phú quý.

Không phải sao, quý tiểu công tử vừa mới kết thúc một ngày học, liền cưỡi nó rời khỏi Tộc Học.

Vốn dĩ chút điểm Vương Phú Quý này nên về nhà, nhưng bởi vì tâm tình không tốt, hắn liền chuẩn bị đi thăm Tứ thập thất thúc Vương Ninh Hi có quan hệ rất tốt.

Viện của Vương Ninh Hi nằm ở bờ nam hồ Châu Vi. Rất nhiều hài tử trong nhà đều bị ảnh hưởng sâu sắc của Vương Thủ Triết, cho dù trưởng thành thành, cũng không muốn chuyển ra tiểu gia đã quen ở từ nhỏ.

Tiểu trúc ven hồ kia hơi xây dựng thêm tu sửa, liền trở thành hôn phòng của Vương Ninh Hi.

Nguyên Thủy Linh quy vững vàng đỗ ở ven hồ Tiểu Trúc.

Vương Phú Quý nhảy vọt tới bến tàu chế gỗ, cảm kích nói: "Đa tạ lão Quy gia gia. Ta có một túi thịt linh ngạc, ngài giữ lại để ăn từ từ."

"Khặc khặc khặc ~ "

Nguyên Thủy lão quy vui mừng đáp lại.

Bọn nhỏ trong nhà đều rất tốt, rất biết chăm sóc lão nhân gia. Đối đãi với "lão trưởng bối" từng lập công cho gia tộc như nó, cũng là lễ đãi có thừa.

Đương nhiên, Nguyên Thủy lão quy cũng không phải dựa vào bọn nhỏ cho ăn đồ ăn vặt để cung cấp nuôi dưỡng. Trên thực tế, thân là đệ nhất trấn tộc linh thú Vương thị chính nhi bát kinh, phụng dưỡng hàng năm nó hưởng dụng cũng không thấp.

Dựa vào sự phụng dưỡng phong phú của Vương thị, Nguyên Thủy lão quy sống được không cần đề cập tới có bao nhiêu tưới nhuần.

Một trăm mấy chục năm qua, hôm nay nó đã sớm bước vào ngũ giai, đang từng bước kiên định hướng về lục giai bước vào. Đợi một thời gian, nói không chừng nó có thể cùng con rùa già bên trong Nguyên Thủy Thiên Hồ giống nhau, bước vào cánh cửa thất giai.

"Đây không phải phú quý sao? Thoạt nhìn như thế nào sắc mặt có chút rầu rĩ không vui?"

Lúc này, trong tiểu viện của Vương Ninh Hi ven hồ, một vị nữ tử dung mạo xinh đẹp đang cầm hoa tiễn, ở trong hoa viên nhỏ tu bổ cành hoa. Ánh mặt trời chạng vạng tối chiếu rọi trên mặt của nàng, chiếu rọi gương mặt nàng hồng nhuận mà có ánh sáng lộng lẫy, thoạt nhìn đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

Nàng chính là Thượng Quan Lăng Ba năm đó suýt chút nữa bị từ hôn, lại dũng cảm giết đến tận cửa tìm Vương Ninh Hi.

Vừa thấy Vương Phú Quý, nàng liền cười đi lên đón.

Hơn ba mươi năm trôi qua, nàng bây giờ đã rút đi non nớt năm đó, trở thành một phu nhân xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển rạng rỡ.

Từ hơn mười năm trước, nàng cũng đã thành hôn với Vương Ninh Hi rồi. Có điều, bởi vì lúc thành hôn Vương Ninh Hi đã là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, tu vi quan hệ quá cao, hai người tạm thời còn không có thể thành công thai nghén ra con nối dõi.

Cũng bởi vì cái này, nàng thỉnh thoảng lại đến chơi cháu trai của Vương Phú Quý.

"Tham kiến Tứ Thập Thất thẩm."

Vương Phú Quý cung kính hành lễ.

Dáng vẻ hắn tuy nhỏ, dáng vẻ cũng không tầm thường, tuổi còn nhỏ đã có mấy phần phong thái quân tử khiêm tốn: "Chất nhi gặp một ít nghi hoặc trên luyện khí, đặc biệt tới thỉnh giáo Tứ Thập Thất thúc một phen."

"Tứ thập thất thúc nhà ngươi đang ở phòng làm việc trước chơi đùa con rối của hắn đấy." Thượng Quan Lăng Ba cười nói, "Đúng rồi, nghe nói ngươi gần đây bận việc yêu đương, cũng rất lâu rồi không tới thăm chúng ta."

Vương Phú Quý sắc mặt nghẹn lại, bất đắc dĩ nói: "Tứ thập thất thẩm, ngài chớ có dễ dàng tin lời đồn, ta cùng Mộng Vũ cô nương chẳng qua là bằng hữu tương đối đàm phán. Bất quá vài ngày trước nàng đã kết thúc lữ hành, cùng Ngọc Linh tiền bối trở về Hàn Nguyệt Tiên Triều."

"Khó trách ngươi có thời gian rảnh tìm Tứ thập thất thúc." Thượng Quan Lăng Ba trêu đùa không thôi, "Ngươi đi trước nhìn hắn đi, Tứ thập thất thẩm cho ngươi đầu bếp, ăn cơm rồi lại đi."

"Đa tạ Tứ thập thất thẩm." Vương Phú Quý cảm ơn, sau đó chạy tới phòng làm việc của Vương Ninh Hi.

Vương Ninh Hi ở trong phòng nghiên cứu Vương thị có phòng làm việc và đoàn đội trợ thủ học đồ của mình, nhưng hắn thích chơi vài món đồ mới mẻ trong nhà.

Trong phòng làm việc không tính là lớn, các loại khôi lỗi, linh kiện các loại phân loại đặt ở đó, mà Vương Ninh Hi thì đang đối với một người đang nằm, mổ bụng moi cái gì đó.

Người kia tướng mạo rất quen mắt, còn hướng về phía Vương Phú Quý đang ở nhà tán gẫu: "Quý công tử tới? Nghe nói gần đây ngài đang yêu đương, tình hình chiến đấu thế nào rồi? Đẩy đến đâu rồi? Tay nắm tay nhỏ bé mất rồi, hôn miệng nhỏ nhắn hả? Ta nói với ngài, đây là chuyện tình ái có khiếu quyết… Cái này học được từ Tứ Thập Thất thúc nhà ngài, một chiêu đẩy lùi thành tiến…"

"Thủ vệ lão tổ…" Vương Phú Quý im lặng, những lời đồn đãi ở thời đại này tại sao lại điên cuồng như vậy?

Đúng vậy, người đang tiếp nhận cải tạo của Vương Ninh Hi chính là con rối hộ vệ Linh Đài cảnh đầu tiên của Vương thị - Vương Thủ Vệ.

"Được rồi, ngài cứ yên tĩnh một lát, phú quý còn nhỏ, tâm tư nên đặt ở trên việc học tập. Luyến sớm cái gì cũng không có, chỉ có thể trở ngại tiến bộ." Vương Ninh Hi đã bốn mươi mấy tuổi, đã trở thành chủ lực ổn trọng của gia tộc, biên thủ vệ thay đổi linh kiện nói, "Thủ vệ lão tổ, khu động hạch tâm tiêu chuẩn thần võ trung cấp này, là hư phẩm ta lấy về từ bảo khố của Công Dã thị, bất quá bởi vì khu động còn có chút vấn đề nhỏ, chúng ta còn phải căn cứ tình huống thực tế cẩn thận điều chỉnh một chút."

"Tứ Thập Thất thúc, ngài vậy mà lại mang về khu động trung cấp động lực hạch tâm?" Vương Phú Quý lập tức hào hứng, cầm một cái ghế nằm lên trên đài công tác quan sát: "Lục cầu động lực thật tinh xảo, nhìn lỗ trống này, lại có thể nạp thêm tám viên thượng phẩm linh thạch! Uy lực nhất định rất mạnh."

Thượng phẩm linh thạch giá cả cực kỳ cao, giá bán thường đạt tới trên trăm vạn càn kim, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó cũng phi thường cường đại.

"Cũng được." Vương Ninh Hi vừa làm việc vừa nói: "Trên lý thuyết mà nói, khi hoàn toàn phóng thích năng lượng, có thể làm cho thủ vệ lão tổ đạt tới thực lực Tử Phủ cảnh. Có điều khung của thủ vệ lão tổ phối trí tương đối thấp, bởi vậy còn phải tiến thêm một bước thăng cấp các bộ vị của thân thể. Những bộ phận và trang bị vũ khí kia ta cũng đã thiết kế xong rồi, gần đây có thể lắp đặt được."

Đây không phải lần đầu tiên Vương Ninh Hi động đao với Vương Thủ Vệ, từ mấy chục năm trước, Vương Ninh Hi đã bắt đầu động tay động chân với Vương Thủ Vệ, đồng thời từng bước thăng cấp hắn lên Thiên Nhân cảnh khôi lỗi.

Hiện giờ, Vương Ninh Hi chuẩn bị một lần thăng Vương thủ vệ lên Tử Phủ cảnh khôi lỗi.

"Tứ Thập Thất thúc, người thật lợi hại." Vương Phú Quý sùng bái nói: "Ngài đây là có thể chế tạo ra khôi lỗi Tử Phủ cảnh sao?"

“Đương nhiên là không thể!” Vương Ninh Hi bất đắc dĩ nói: “Thời kỳ Thần Võ chênh lệch quá xa với niên đại của chúng ta, bởi vì kỹ thuật đứt gãy của chiến tranh vô cùng lợi hại, đặc biệt là một khối động lực hạch tâm là một nan đề rất lớn.”

“Ta cùng các đại sư khôi lỗi nhà cữu cữu đã cẩn thận nghiên cứu qua, trong thời gian ngắn chúng ta còn mô phỏng không được trung cấp động lực hạch tâm. Cho dù là mô phỏng chế tạo một ít hạch tâm động lực cấp thấp, chi phí cũng phi thường đắt đỏ, phẩm chất còn xa mới bằng thời kỳ Thần Võ.”

“Càng thêm khó bắt chước, chính là hạch tâm linh trí của khôi lỗi, điểm này ngay cả Tiên Triều cũng không có cách nào giải quyết.”

Trong công xưởng của Công Dã thị, có bán khôi lỗi Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh, nhưng một con khôi lỗi Linh Đài cảnh linh trí không ra sao, giá bán thường phải mấy chục, thậm chí trên trăm vạn càn kim.

Mà một con khôi lỗi Thiên Nhân cảnh động một tí là cao tới hơn ngàn vạn.

Vương thị đã từng thông qua quan hệ giữa Công Dã Thanh Nhụy và Đế Tử An, từ Công Dã thị mua được một con khôi lỗi cấp Tử Phủ cảnh, cho dù chiết khấu cũng khiến Vương Thủ Triết đau lòng rất lâu.

“Tứ thập thất thúc, ta vẫn cảm thấy chúng ta nên mở ra lối đi khác.” Vương Phú Quý suy nghĩ nói: “Khôi lỗi loại cao giai chiến đấu không dễ kiếm, chúng ta nghiên cứu ra một số loại khôi lỗi sản xuất, ví dụ như khôi lỗi cỡ lớn có thể tự động trồng trọt, thu hoạch lương thực, linh trí không cần quan tâm, tìm tu sĩ Luyện Khí cảnh khống chế là được.”

“Điền sản của Vương thị chúng ta càng ngày càng nhiều, nhưng tốc độ tăng trưởng tổng nhân khẩu hạt địa vẫn luôn theo không kịp, chúng ta phải tăng hiệu suất lao động của đơn vị nhân khẩu lên.”

“Phú Quý ngươi được đấy, nói chuyện với bạn gái Tiên Triều, ngay cả tầm mắt cũng rộng mở.” Vương Ninh buông lời khen ngợi, “Xem ra, mối tình sớm cũng không phải đều là chuyện xấu nha.”

Hai người đang nói chuyện.

Trên bầu trời, truyền đến một tiếng hét to: “Nhược Linh, ngươi đừng quá đáng. Đi đi, đi nào, chúng ta thượng thiên đi. Vi phu cho ngươi biết, cho dù không có Tiên Nhi trợ trận, ta cũng chưa chắc đánh không lại ngươi.”

“Ha ha, đi thì đi, đừng tưởng rằng huyết mạch của ngươi tấn thăng một bước nhỏ thì lợi hại.”

Rất nhanh, bầu trời phía trên Tụ Linh Trận cỡ lớn truyền ra từng tiếng oanh minh, chấn động kịch liệt.

“Đây là lão tổ gia gia và lão tổ nãi nãi, ngươi lại đánh nhau rồi?”

Hai thúc cháu tinh thần phấn chấn, lập tức chạy ra ngoài xem náo nhiệt, ngửa đầu nhìn chằm chằm vào bên trong tầng mây trên bầu trời, huyền khí màu xanh và huyền khí màu xanh không ngừng va chạm, hai hư ảnh pháp tướng hiển hách thần uy như ẩn như hiện.

“Ninh Kham, phú quý, đem ta cũng ra ngoài xem sao.” Vương Thủ Vệ trên đài cải tạo lo lắng nói: “Ta đã hai năm không gặp mặt, gia chủ đã uy phong như vậy rồi.”

Hai thúc cháu vội vàng chạy về, đem Vương Thủ Vệ liên tục cải tạo đài dời ra ngoài.

“Tứ thập thất thúc, ngài cảm thấy một phen này, lão tổ gia gia có thể thắng không?” Vương Phú Quý hưng phấn hỏi: “Nghe nói lão tổ gia gia gần đây đều đang bế quan, khẳng định tu vi sẽ tiến nhanh.”

“Ta thấy Huyền, ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.” Vương Ninh Hi cau mày nói: “Dù sao ta từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy lão tổ gia gia đánh thắng bao giờ.”

Ngay cả Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương đang ở Lưu Tiên Cư cũng chạy tới xem náo nhiệt.

“Thủ Triết tiểu tử, ta ủng hộ ngươi, nhất định phải trấn áp Nhược Lam.” Long Xương đại đế xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, cười ha hả châm ngòi: “Đã đến lúc chấn hưng phu uy.”

Nhưng lại lén nói với Khương Chấn Thương: “Lão Khương à, lần này chúng ta có cần đánh cược một lần không? Ta cược một ngàn vạn, nếu Lam thắng.”

“Ta không cược.” Khương Chấn Thương vội vàng lắc đầu thành trống bỏi: “Trong ba mươi năm này, ta chưa từng thấy Thủ Triết thắng.”

“Một ăn mười!”

“Một ăn mười cũng không cược.”

Giống như vây xem vô số quần chúng ăn dưa, mọi người đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

“Tứ thập thất thúc, ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Vì sao mỗi lần lão tổ gia gia đánh nhau, đều gọi lão tổ nãi nãi Nhược Linh? Lão tổ nãi nãi của chúng ta không phải tên là Nhược Lam sao?”

“Đây là một danh xưng đặc biệt tú ân ái, đôi khi, ta cũng sẽ gọi ngươi Tứ thập thất thẩm ‘Ba Ba’.”

“Có chút thời điểm là khi nào?”

“Chính là…”

“Vương Ninh Hi!” Lúc Thượng Quan Lăng Ba bưng linh qua cho phú quý ăn, nghe được lời này ngay cả mặt cũng đỏ lên. Đưa hắn xoay sang một bên, nhét một miếng dưa vào miệng hắn: “Phú quý còn nhỏ, huống chi vừa mới thất tình, chớ để Tú ân ái kích thích hắn.”

“Ba Ba, Phú Quý thất tình?” Vương Ninh Hi bị vợ cho ăn linh qua, vẻ mặt cảm thấy hứng thú nói: “Sao ta lại không biết?”

“Ngươi chính là một nam trực khoa không hiểu phong tình, ngươi không thấy được phú quý có chút rầu rĩ không vui cùng miễn cưỡng vui cười sao?”

“Thì ra là thế, ta nói hôm nay tại sao Phú Quý lại rảnh rỗi tới tìm ta? Ba Ba Ba, ngươi phải ăn dưa thật ngon.”

“Thích thì ăn thêm mấy miếng, Ninh Ninh.”

“Ba Ba, ngươi thật tốt, có thể lấy được ngươi là phúc phận đời này của Trữ Hi ta.”

“Ninh Ninh, ngươi mới là thật sự tốt. Ngươi vì ta, từ bỏ một đường kinh thiên nghịch tập, đánh xuống một nhân sinh phấn khích của hậu cung.”

“Ba Ba, đó là bởi vì sự ưu tú và sự ấm áp của gia tộc ngươi.”

“?” Vương Phú Quý mỉm cười, đang ăn một truyền thống tú ân ái dưa của thái tổ gia gia bà nội, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng bị vết máu chó của Tú Ái hắt vào mặt.

“Ninh Kham thiếu gia, Phú Quý thiếu gia mau nhìn, kinh thiên nghịch chuyển, kinh thiên nghịch chuyển ah.”

Vương Thủ Vệ nằm ở trên đài cải tạo ngẩng đầu lên, kích động không thôi nói: “Gia chủ, gia chủ, vậy mà trấn áp được chủ mẫu.”

“Cái gì?”

Trên bầu trời, Vương Thủ Triết giống như Liễu Nhược Lam mềm yếu vô lực ôm trong ngực chậm rãi bay xuống, khí thế sục sôi giống như chiến thần trở về.

Một màn này, đồng dạng chấn kinh vô số quần chúng xem náo nhiệt ăn dưa.

…

Chương 59: Vương thị xây dựng nơi truyền thừa.

…

Dưới sự chú ý của vạn người, Vương Thủ Triết ôm Liễu Nhược Lam bay trở về tiểu viện.

Trong nháy mắt này, hình tượng của hắn ở trong mắt mọi người tựa như bịt kín một tầng thánh quang, thoạt nhìn đặc biệt vĩ đại.

"Cái này… cái này cũng quá không khoa học." Long Xương đại đế hai mắt trừng lớn như chuông đồng: "Tiểu tử Thủ Triết kia rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì?"

Trong Vương thị Tộc Học, vẫn luôn cường điệu khoa học, Long Xương đại đế dĩ nhiên cũng bị mưa dầm thấm đất.

Khương Chấn Thương càng ảo não không thôi.

Sớm biết như vậy, hắn đã áp giải toàn bộ gia sản của mình đánh cược với Long Xương.

Bất quá, loại tâm tình ảo não này rất nhanh liền tiêu tán.

Cho dù hắn đánh cược thắng thì đã sao? Long Xương lão tiểu tử kia hiện tại quá nghèo, nghèo hơn Khương Chấn Thương hắn nhiều, cho dù mình có thắng đi nữa, lão tiểu tử kia hơn phân nửa cũng không bỏ ra nổi tiền.

Ở một viện tử khác bên hồ, Vương Ninh Hi và hai thúc cháu Vương Phú Quý cũng mắt to trừng mắt nhỏ, cảm giác thế giới quan đều đã sụp đổ.

Rất nhanh, từng màn kinh hãi bùng nổ như thế, trong quần chúng ăn dưa nhanh chóng lan tràn ra, cũng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai truyền khắp toàn bộ Vương thị.

Mà cùng lúc đó, Vương Thủ Triết lại ôm Liễu Nhược Lam chui vào trong động phủ tùy thân.

Căn phòng nhỏ ấm áp —— Thủy Nguyệt Thiên Các, lúc này hai vợ chồng đều sắp trở thành điểm du lịch rồi. Chỉ có phòng

nhỏ trong động phủ tùy thân, mới có thể để cho bọn họ ngẫu nhiên trải qua một chút sinh hoạt cá nhân như vậy.

“Vương Thủ Triết, ngươi dùng thủ đoạn tà uế gì?” Giờ phút này “Liễu Nhược Linh” toàn thân mềm nhũn vô lực, dường như ngay cả thần hồn cũng tê liệt, trong đôi mắt như nước kia lại phun ra lửa lạnh, hung hăng trừng mắt với Vương Thủ Triết: “Ta có cảm giác như là ‘Kim Thiềm Tô Hồn Tán’?”

Phối phương xuất từ 【Kim Thiềm Tô Hồn Tán】 trong Kim Thiềm Bảo Điển, hai người đã từng lén nghiên cứu qua.

Tuy nhiên, dùng tài liệu hiện tại có thể sưu tập được luyện chế tán này, hiệu dụng cũng chỉ qua loa, ức hiếp tu sĩ huyết mạch ngũ trọng trở xuống còn được, đối đầu với tuyệt thế thiên kiêu như Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, hiệu quả cực kỳ nhỏ bé.

Dù sao cũng là bản đơn giản hóa, hơn nữa, thánh thể đại thành huyết mạch thất trọng chung quy không phải là trò đùa.

“Nương tử chớ trách.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng đặt nàng lên giường trong phòng, cười khà khà nói: “Mấy ngày trước khi bọn Long Vô Kỵ lão ca và Thất Hạo từ Thiên Khuyết đại lục trở về, mang về một cây linh thực đặc thù, tên là Túy Tiên Chi. Chi này chính là một trong những chủ dược hoàn toàn của Kim Thiềm Tô Hồn Tán. Bởi vậy, ta đã bảo Khương lão hỗ trợ phối trí một bộ phòng thân.”

“Phòng thân? Ta thấy ngươi không có ý tốt đúng không?” Liễu Nhược Linh cười lạnh một tiếng: “Ngươi mang theo tùy thân, là dự mưu chuẩn bị đối phó Lăng Hư đại cung phụng Cơ Nguyệt Nhi?”

“Không, ta là dự mưu dùng để đối phó nương tử.” Vương Thủ Triết vươn tay nâng cằm nàng lên, cười tủm tỉm nói: “Suy nghĩ kỹ lại, ta và nương tử thành thân đã một trăm tám mươi năm. Có một số ý tưởng mới lạ nói ra, chỉ sợ nương tử thẹn quá hóa giận… Giờ này ngày này, đúng là một cơ hội tốt.”

“Vương Thủ Triết, ngươi chuẩn bị như thế nào?”

Thân thể Liễu Nhược Linh co rụt lại phía sau, ánh mắt phảng phất có chút tránh né.

“Ha ha ha, đương nhiên là muốn làm gì thì làm rồi.” Vương Thủ Triết giống như một con sói xám càng lúc càng tới gần, cười đùa nói: “Nương tử, vi phu đến giải độc cho cô nương.”

Nhưng mà, ngay khi Vương Thủ Triết vừa dán đến bên cạnh nàng.

Bỗng dưng!

Ánh sáng màu nước ầm ầm bộc phát.

Liễu Nhược Linh giống như không có việc gì xoay người đứng dậy, trái lại ấn Vương Thủ Triết lên giường.

Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn trơn mịn, tựa như đồ sứ thượng hạng, trong đó lại dường như ẩn chứa sức mạnh ngàn vạn quân, cứng rắn áp chế khiến Vương Thủ Triết không thể động đậy.

“Ngươi ngươi… Nếu Linh ngươi không trúng chiêu?” Vương Thủ Triết bất ngờ không kịp đề phòng biến cố này, thần sắc nhất thời trở nên vừa kinh vừa ngạc, “Không có khả năng! Khương lão từng nói, Kim Thiềm Tô Hồn Tán chính bản, đối phó Lăng Hư cảnh hiệu dụng không lớn, nhưng Thần Thông cảnh lại lấy một cái chuẩn. Thần Thông cảnh bình thường cũng chỉ là bảy tầng huyết mạch mà thôi, cùng nương tử ngươi…”

“Quả thật có một chút hiệu quả. Đây không phải là đang muốn làm phiền phu quân giải độc sao?” Nàng cúi đầu nhìn Vương Thủ Triết, chóp mũi mơ hồ có mồ hôi chảy ra, trên gương mặt vẫn ửng hồng ẩn hiện, thoạt nhìn kiều diễm ướt át.

Mấu chốt ngươi không có tinh hồn a… Ngươi không có tinh hồn, ta làm sao muốn làm gì thì làm?

Vương Thủ Triết vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

Mấy hơi thở sau.

Căn cứ vào pháp quy pháp luật, ống kính chuyển dời đến bên ngoài phòng nhỏ không gian tùy thân, chỉ có giọng nói của Vương Thủ Triết mơ hồ truyền đến từ khe hở cửa sổ.

“Nhược Linh, lần này là ta thất sách, hai chúng ta xem như đánh ngang nhau… Ngươi ngươi ngươi, ngươi đang làm gì vậy?”

“Phu quân không phải đã nói lần này muốn làm gì thì làm sao?”

“Nhược Linh, ý của vi phu không phải để ngươi làm gì…”

“Bốn linh bốn linh bốn.”

…

Mười ngày sau.

Trong thư phòng của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết bế quan mười ngày vừa mới xuất quan, đang vui vẻ uống cháo tiên linh bổ dưỡng mà nương tử tỉ mỉ nấu, vừa xem xét tình báo khái quát Xích Nguyệt Ma Triều do Vương Mai chỉnh lý ra.

Mà Vương Mai lại thành thật hóa trang thành một mỹ nữ bình thường, ngồi ở một bên lắng nghe gia chủ chỉ đạo.

Mà Liễu Nhược Lam thì hồng quang đầy mặt ở một bên hỏi han ân cần ấm áp.

Lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên có gia tướng bẩm báo: “Gia chủ, gia tộc đại cung phụng Cơ Nguyệt Nhi, cung phụng Trần Côn Liên, cung phụng Khương Tình Tuyết, cùng với Ngọc Cơ, Tử Cơ, các cô nương Thanh Cơ đáp triệu đến.”

“Mời vào đi.” Vương Thủ Triết nói.

“Vâng, gia chủ.” Ngoài cửa, gia tướng đáp.

“Phu quân muốn bàn việc công.” Liễu Nhược Lam ngoan ngoãn nói, “Thiếp thân tạm thời cáo lui, đi Lưu Tiên Cư tìm bệ hạ đánh mạt chược.”

“Đi đi.” Vương Thủ Triết húp cháo, phất phất tay.

Sau khi Liễu Nhược Lam rời đi, Vương Mai lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên: “Tiên chủ uy vũ, mười ngày ngắn ngủi đã khiến Lam đại cô nương phải khuất phục rồi.”

“Khụ khụ! Gọi gia chủ.”

Vương Thủ Triết thiếu chút nữa sặc cháo, đỏ mặt nói sang chuyện khác: “Vẫn là nói chuyện chính sự trước đi, những năm gần đây ngươi dựa vào cố gắng của mình, cộng thêm trợ cấp gia tộc, cấp độ huyết mạch đã đến đại thiên kiêu Ất đẳng,

tu vi cũng đã đạt đến Thiên Nhân cảnh đỉnh phong. Thừa dịp tạm thời còn chưa thăng cấp Tử Phủ cảnh, huyết mạch vẫn chỉ là giai đoạn cao trong ngũ trọng, sử dụng một lần cao cấp Giá Y Huyết Cổ tinh hoa bản, trên lý luận có lẽ có thể đột phá đến huyết mạch tầng thứ sáu."

"Toàn bộ do gia chủ tài bồi." Vương Mai phấn chấn không thôi.

"Đó là cống hiến của gia tộc ngươi đổi lấy." Vương Thủ Triết răn dạy: "Sau khi xong chuyện ở đây, ngươi nghĩ cách sắp xếp Lung Yên lão tổ tạm thời rời khỏi Âm Sát tông, gặp mặt ta một lần."

"Vâng, gia chủ." Vương Mai gật đầu nói: "Lúc trước đã sắp xếp xong xuôi mấy con đường và lấy cớ, việc này không khó."

Hai người đang nói chuyện.

Đám người Cơ Nguyệt Nhi cũng vào thư phòng của Vương Thủ Triết.

Sau đó tự nhiên lại là một phen hàn huyên cùng giới thiệu. Mà Vương Mai lại đảm nhiệm vai thị nữ, pha cho mọi người một bình tiên trà lớn.

"Cơ tiền bối, mấy ngày gần đây ở Vương thị còn quen sao?" Vương Thủ Triết hỏi han ân cần: "Nếu có gì không tiện, cứ nói với Thủ Triết, Thủ Triết sẽ cố gắng an bài thỏa đáng."

"Đa tạ gia chủ quan tâm." Cơ Nguyệt Nhi uống tiên trà hiếm có mới có thể thưởng thức được, trong lòng cảm thán muôn vàn: "Lúc trước còn có chút không thích ứng, nhưng đồ nhi của muội là Ngọc Liên, không, Trần Đoàn Liên ở Vương thị ba mươi năm, khá quen thuộc hoàn cảnh. Cô ấy đưa muội cùng nhau đi, đang nhanh chóng quen thuộc tất cả mọi thứ trong lãnh thổ của Vương thị, bao gồm cả trường học đêm."

"Thật sự là tuyệt đối không nghĩ tới, Trường Ninh vệ, nhất là vùng phụ cận Tân Bình trấn, đúng là phồn hoa như thế, đặc biệt như thế. Ngay cả ở Xích Nguyệt Ma Triều và Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng khó có thể tìm ra nơi đặc biệt như thế, Thủ Triết gia chủ rất giỏi a."

"Cơ tiền bối quá khen." Vương Thủ Triết cười nói: "So với Tiên Triều và Ma Triều, chúng ta còn chưa thực hiện toàn dân

Luyện Khí cảnh hóa, còn kém rất xa."

"Thủ Triết gia chủ quá khiêm tốn rồi, kế hoạch toàn dân Luyện Khí cảnh của Trường Ninh vệ đã mở ra từ lâu rồi. Trong thế hệ trẻ mấy chục năm gần đây phần lớn đã tiếp nhận vay nợ giáo dục trung đẳng và kế hoạch Khải Linh, tỉ lệ tu luyện của người trẻ tuổi dưới ba mươi tuổi đã vượt qua chín phần mười."

"Không đến trăm năm, toàn Trường Ninh vệ không dám nói, nhưng ở trong hạt địa của Vương thị thực hiện toàn dân luyện khí hẳn là không thành vấn đề."

Nhân tộc Luyện Khí cảnh cùng phàm nhân chênh lệch rất lớn, chỉ nói tố chất thân thể đã cách biệt một trời một vực. Tu sĩ Huyền Vũ Luyện Khí cảnh không chỉ có lực lượng càng mạnh, có huyền khí hộ thể, cũng càng thêm không dễ sinh bệnh, sống đến bảy tám mươi tuổi thân thể vẫn cường tráng như cũ chỗ nào cũng có, tám chín mươi tuổi cũng không phải hiếm thấy.

Mà phàm nhân bình thường vất vả lao động cả đời, có thể sống đến bảy mươi tuổi cũng đã xem như trường thọ.

Cho dù chỉ là một Luyện Khí cảnh bình thường, hiệu suất công tác cũng vượt xa người thường có thể so sánh. Hơn nữa có Huyền Khí, có thể làm càng nhiều công tác mà phàm nhân không thể làm được.

Một chủng tộc hoặc là nói trình độ phát triển văn minh cao bao nhiêu, không đơn giản là xem thực lực tồn tại đỉnh cao, đồng thời cũng phải nhìn tầng dưới chót.

Có câu nói rất hay. Quyết định độ cao của Kim Tự Tháp, không phải lớn nhỏ như viên gạch trên cùng, mà là viên gạch thấp nhất. Tầng dưới chót càng mạnh, độ cao mới có thể càng cao.

"Cũng là nhờ mọi người cùng nhau nỗ lực, Vương thị mới có ngày hôm nay." Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác, nhìn về phía Trần Chỉ Liên cười nói: "Mấy chục năm qua, Trần tổng cũng vì Vương thị và Tân Bình trấn phát triển ra rất nhiều lực."

Sắc mặt Trần Chỉ Liên trắng bệch, vội vàng nói: "Thủ Triết gia chủ, ta…"

“Không cần nhiều lời, ta đều hiểu.” Vương Thủ Triết ôn hòa nói: “Khi đó các ngươi tận trung Chân Ma điện, vì bọn họ làm việc cũng là chuyện đương nhiên. Có điều, trước khác nay khác. Nếu đã phân rõ giới hạn với Chân Ma điện, cũng ký khế ước cung phụng với Vương thị, sau này cam đoan trung thành là được.”

“Đa tạ gia chủ thông cảm.” Trần Anh Liên cảm kích nói: “Mấy năm nay ta học được rất nhiều, cũng rất thích cuộc sống của Vương thị. Dục Liên có một yêu cầu quá đáng, hy vọng có thể tiếp tục ở lại Vương thị đóng cửa quán rượu lớn.”

“Cũng được, hình thức kinh doanh của Vương thị liên tỏa đại tửu điếm hiện giờ đã có chút thành thục, vốn có kế hoạch hướng cả nước, thậm chí mở rộng các quốc gia khác.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Tửu dịch cũng quả thật cần một tu sĩ Thần Thông cảnh kinh nghiệm phong phú tọa trấn. Trần tổng nếu đã có ý nguyện này, vậy thì không còn gì tốt hơn. Ngươi tiếp tục giữ lại phát triển đi.”

“Đa tạ gia chủ thành toàn.” Trần Tầm Liên vui mừng khôn xiết.

Sau khi nói xong việc này.

Vương Thủ Triết nói với Cơ Nguyệt Nhi: “Cơ tiền bối, lần này mời ngài đến là có vài chuyện cần thỉnh giáo ngài.”

“Gia chủ khách khí, có chuyện gì phân phó là được.” Cơ Nguyệt Nhi ngồi nghiêm chỉnh, lộ ra bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Trong khoảng thời gian này, nàng thông qua đồ đệ hiểu biết rất nhiều về Vương thị, cảm thấy nơi này thật sự thích hợp cho nàng phát triển.

“Vị này chính là Vương Mai nhà ta am hiểu các công tác như tình báo, thẩm thấu.” Vương Thủ Triết nói: “Mà các loại đặc tính của 【Xá Nữ Âm Ma】 trong quý mạch, ngoại trừ đặc hiệu đỉnh lô ra, các phương diện đều vô cùng thích hợp với Vương Mai, không biết có thể để nàng ta bái làm môn hạ của tiền bối hay không? Ngài yên tâm, Vương thị chúng ta có thể bỏ ra một số tài nguyên để đền bù cho ngài.”

“Chuyện này…” Cơ Nguyệt Nhi hơi trầm ngâm nói: “Thủ Triết gia chủ, chuyện này không phải là Nguyệt Nhi không muốn.”

“Chỉ là Thiên Nữ Âm Ma nhất mạch chúng ta ở trong các mạch thuộc Chân Ma điện thuộc về tiểu thánh mạch biên giới, trước mắt chỉ xây dựng một 【Thần Thông truyền thừa chi địa】, vả lại còn là truyền thừa chi địa từ Nữ Âm Ma Bảo Điển diễn hóa ra.”

“Nhưng mà truyền thừa chi địa không giống với bảo điển, sau khi kiến tạo xong muốn di chuyển vô cùng khó khăn, càng không cách nào mang theo bên người. Mà nếu không có truyền thừa chi địa, cho dù ta truyền cho nàng nửa phần công pháp trước của bảo điển, Vương Mai cô nương đời này cũng sẽ dừng bước ở Tử Phủ, khó có thể đột phá tới Thần Thông cảnh.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu rõ: “Bảo điển của Cơ tiền bối, nên mang theo trên người chứ?”

“Không sai.” Cơ Nguyệt Nhi hơi do dự một chút, sau đó vẫn thừa nhận nói: “Bảo Điển đều ở lại trong Tử Phủ, đã có thể hiệp trợ tu luyện hằng ngày, trong chiến đấu còn có thể tăng cường thêm một chút đại thần thông.”

Dứt lời, vì tỏ vẻ tín nhiệm Vương Thủ Triết, nàng ta chủ động triển khai bảo điển của mình.

“Uỵch uỵch!”

Một bộ bảo điển màu đỏ từ trong Tử Phủ của Cơ Nguyệt Nhi bay ra.

Ngoại hình của nó giống như một bộ sách, lấy màu đỏ làm gốc, biên giới có hoa văn màu vàng hoa lệ phức tạp, tản ra từng trận khí tức thần bí, làm cho sự chú ý của người ta không tự chủ được sẽ bị nó hấp dẫn.

Giọng nói của nàng ta lười biếng mà kiều mị: “Thiên nga nữ bái kiến Thủ Triết gia chủ.”

Là một bộ bảo điển ăn nhờ ở đậu, nàng ta không dám kiêu ngạo với Vương Thủ Triết.

“Chào Thiên Nữ tiền bối.” Vương Thủ Triết cũng khách khí đáp lại: “Theo ta được biết, lấy bảo điển làm trung tâm, chắc có thể diễn hóa ra một truyền thừa chi địa thần thông mới? Không biết Thiên Nữ tiền bối và Cơ Nguyệt Nhi tiền bối có hứng thú xây dựng thêm một nơi truyền thừa thần thông không? Các ngươi yên tâm, Vương thị chúng ta sẽ không cưỡng đoạt nơi truyền thừa, sẽ đưa ra thù lao tương ứng.”

Cơ Nguyệt Nhi và Bảo Điển Chử Nữ nhìn nhau một cái, sau đó Cơ Nguyệt Nhi nói: “Thủ Triết gia chủ, chúng ta đã đầu nhập vào Vương thị, đương nhiên là tin tưởng gia chủ. Hơn nữa, chúng ta muốn truyền thừa nhất mạch này, cũng cần truyền thừa chi địa. Chỉ là, xây dựng lại một truyền thừa chi địa là một công trình hao tổn rất lớn, lại tốn thời gian dài.”

“Suy đoán cẩn thận, một cái truyền thừa chi địa tổng hao tổn tư cách sẽ đạt tới năm ngàn vạn tiên tinh, hơn nữa công kỳ không thấp hơn trăm năm.”

Đây là một khoản chi lớn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao 【Lăng Vân bảo điển】 cũng không có diễn hóa ra một cái truyền thừa chi địa thần thông.

Dù sao 【Lăng Vân Bảo Điển】 và 【Xá Nữ Âm Ma Bảo Điển】 khác nhau, tính kiêm dung của nàng cực mạnh, kim mộc thủy hỏa thổ vân vân vân đều có thể chuyển tu Lăng Vân Bảo Điển.

Trừ cái đó ra, một nguyên nhân khác không tu kiến thần thông truyền thừa Lăng Vân bảo điển là vì công bằng.

Hiện giờ thánh địa có cửu mạch, thời điểm cạnh tranh thánh tử, là các mạch dựa vào bản lãnh đi cạnh tranh, cuối cùng thu được quyền kế thừa Lăng Vân bảo điển, nếu là một mình kéo dài ra một cái Lăng Vân thần thông truyền thừa, vậy chẳng phải là tương đương nửa nội định thánh tử kế nhiệm?

Điều này không có lợi cho đoàn kết các mạch.

Lúc trước Ngô thị lựa chọn cùng Lăng Vân chân quân hợp tác kiến quốc, tự nhiên cũng là cân nhắc đến đặc tính kiêm dung

cực mạnh của Lăng Vân bảo điển, phi thường thích hợp mở thánh địa.

Về phần bộ 【Thương Long Bảo Điển】 kia của Ngô thị, tính kiêm dung sẽ không mạnh như vậy, yêu cầu đối với huyết mạch của người thừa kế cực cao.

Nói câu ngoài đề.

Huyền Nguyên chân pháp truyền thừa của Đại Càn Vương thị - tháp Huyền Nguyên.

Đó là truyền thừa chi địa diễn sinh ra từ 【Huyền Nguyên Bảo Điển】 của Hàn Nguyệt Vương thị năm đó.

Lúc trước Đại Càn Vương thị tách ra từ Hàn Nguyệt Vương thị, đi theo Ngô thị cũng ở riêng đến Đại Càn khai hoang kiến quốc, cũng chia được một phần gia sản, Huyền Nguyên Tháp được Hàn Nguyệt Vương thị hỗ trợ chế tạo.

Loại phân chia khai hoang này, cũng là thuộc về trạng thái bình thường trên thế giới này, cũng không phải là trường hợp đặc biệt.

Có lẽ một ngày nào đó, Trường Ninh Vương thị cũng có con cháu sẽ ra ngoài khai hoang, thành lập một chi nhánh gia tộc của Trường Ninh Vương thị. Đến lúc đó, Vương Thủ Triết tất nhiên sẽ không ngăn cản, cũng sẽ giúp đỡ.

Lời ong tiếng ve tạm thời thu hồi.

Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Năm ngàn vạn tiên tinh, tương đương với năm mươi ức càn kim, đích thật là một khoản chi rất lớn. Dựa theo giá trị của Thần Thông truyền thừa chi địa, mỗi năm trăm năm có thể truyền thừa một lần, giá bán đạt tới năm ức càn kim một lần, trên lý luận năm ngàn năm có thể hồi vốn. Từ lâu dài đến xem, vẫn là đáng giá đầu tư. Hai vị tiền bối nếu không phản đối, vậy hạng mục này cứ quyết định như vậy đi?”

Sau khi Cơ Nguyệt Nhi và Ngọc Nữ Bảo Điển lén lút thương lượng, cảm thấy kiến tạo một nơi truyền thừa thần thông cũng cần thiết, lập tức đáp: “Nếu Thủ Triết gia chủ đã đồng ý, chúng ta cũng không có ý kiến.”

Hơi ngừng một chút.

Tỳ Hưu Nữ Bảo Điển có chút tò mò hỏi: “Vị tướng gia Vương Mai này, đến tột cùng tư chất huyết mạch như thế nào? Vậy mà có thể để cho gia chủ nguyện ý kiến tạo một cái truyền thừa chi địa thần thông cho nàng?”

“Gần đây Vương Mai sẽ có chút kỳ ngộ, huyết mạch chắc có thể đạt tới cấp trung đẳng tuyệt thế thiên kiêu.” Vương Thủ Triết nói.

“Cái gì?”

Linh Nữ Bảo Điển và Cơ Nguyệt Nhi cùng nhau khiếp sợ không thôi.

“Gia chủ, ngài, ngài không có nói đùa chứ? Tuyệt thế thiên kiêu, Vương Mai vậy mà có thể đến tuyệt thế thiên kiêu? Đây là dưới tình huống không có kế thừa bảo điển sao?”

“Không sai.” Vương Thủ Triết gật đầu khẳng định: “Nhưng ta biết, bảo điển của Tuyền Cơ Nữ còn chưa tới thời gian truyền thừa tiếp theo. Các ngươi yên tâm, Vương thị chúng ta sẽ không cướp bảo điển của các ngươi.”

“Ô ô! Hận gặp nhau muộn, hận gặp nhau quá muộn a.” Chử Nữ Bảo Điển mắt thèm thuồng nhìn Vương Mai, lại là “Ô ô nức nở khóc lên, “Nếu là năng lượng thiên địa trong cơ thể ta vẫn còn, nàng chỉ cần đem ta kế thừa, tư chất sẽ có thể đạt tới đẳng cấp tuyệt thế Bính đẳng. Tư chất huyết mạch như vậy, tu luyện thật tốt, tương lai Lăng Hư cảnh trung kỳ hơn phân nửa là không thành vấn đề, nếu như cơ duyên đủ tốt, ngay cả hậu kỳ cũng có thể. Ô ô ô, sao ta lại không sớm gặp được ngươi…”

“Cái này…”

Cơ Nguyệt Nhi cạn lời nhìn bảo điển của Tỳ Hưu.

Nghe khẩu khí này, thiên nga nữ đối với nàng là tràn ngập ghét bỏ a. Nếu không phải bỏ qua cơ duyên, nàng không chừng sẽ kéo cờ phản bội.

Cơ Nguyệt Nhi cũng có chút lúng túng, nhớ ngày đó nàng là Nữ Bảo Điển kế thừa đại thiên kiêu Ất đẳng, dựa vào Bảo Điển tích góp năng lượng thiên địa mấy ngàn năm, cũng chỉ vừa mới đạt tới tư chất tuyệt thế Đinh đẳng.

Chỉ tiếc, bây giờ Cơ Nguyệt Nhi vẫn còn trẻ tuổi.

Khoảng cách đến lần truyền thừa tiếp theo của Tỳ Hưu Nữ Bảo Điển, không thể thiếu thêm hai ngàn năm nữa.

Mà Vương Mai, cho dù tu đến Thần Thông cảnh, nếu không có bảo điển, nhiều nhất cũng có thể sống hai ngàn tuổi, quá nửa là không chống đỡ được truyền thừa lần sau.

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, ngay cả Chân Tiên tới cũng không thể làm gì.

"Không sao, trước hết để cho Vương Mai tu luyện, chờ tương lai có bảo điển thích hợp lại để cho nàng kế thừa." Vương Thủ Triết nghĩ đến gia tộc tuyệt thế quá nhiều, nhưng khi vơ vét bảo điển lại rất khó, liền cảm giác được áp lực cực lớn.

"Gia chủ kia cần phải tranh thủ." Thiên Nữ Bảo Điển nhắc nhở, "Thời điểm kế thừa bảo điển, cần đã mở ra Tử Phủ, mặc dù Thần Thông cảnh cũng có thể kế thừa. Nhưng nếu kéo dài đến Thần Thông cảnh lại kế thừa bảo điển, vậy huyết mạch lại tiến một bước, tác dụng của những thiên địa năng lượng trong bảo điển đối với nó liền nhỏ đi rất nhiều, quá lãng phí."

"Điểm này, bản gia chủ sẽ để ở trong lòng." Hiện tại Vương Thủ Triết quả thực áp lực rất lớn, ở Tử Phủ cảnh kế thừa bảo điển và Thần Thông cảnh kế thừa bảo điển, đích thật là có chênh lệch hiệu quả.

Ví dụ như cao đoạn trong huyết mạch tầng thứ bảy của Tử Phủ cảnh hiện tại, có thể nói là huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, nếu như lúc ở Tử Phủ cảnh kế thừa Bảo Điển, có được năng lượng thiên địa tích góp từng tí một của Bảo Điển, không chừng có thể tăng huyết mạch lên tới mức như tuyệt thế thiên kiêu giáp đẳng.

Nhưng nếu như hắn đến Thần Thông cảnh lại kế thừa bảo điển, khi đó chính là huyết mạch tầng thứ tám, cũng chỉ là huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, dựa vào những năng lượng thiên địa kia, tuyệt đối không có khả năng vọt tới tuyệt thế thiên kiêu giáp đẳng.

Đến tầng cấp tuyệt thế này, tăng lên huyết mạch quá khó khăn.

Cho dù là thiên kiêu Luyện Khí cảnh tuyệt thế như Vương Phú Quý, mỗi lần tăng lên một bước cũng rất khó. Đồ vật trung, đê

giai đối với hắn hiệu quả yếu ớt, bảo vật cao giai dựa vào thể chất Luyện Khí cảnh căn bản không chống đỡ nổi, cho dù do Vương Thủ Triết tự mình ra tay cũng không bảo vệ được.

Tu vi đi lên, cũng là rất khó thay đổi hình thức này, bảo vật thân thể có thể gánh vác được hiệu quả phi thường yếu.

Nhưng may mà Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo đã thăm dò Thiên Lam đại lục.

Bây giờ đang dựa vào bản đồ hải vực, thăm dò vị trí học viện huấn luyện quân quan Thần Võ. Nơi đó, chính là di tích Vương thị có khả năng đạt được nhiều bộ bảo điển, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể giống với doanh huấn luyện tân binh, đánh ra một thiên địa mới.

Để ứng đối với phương thức khảo hạch học viện huấn luyện quân quan trong suy đoán của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết đã phái người luân phiên đi Lăng Vân thánh địa ma luyện.

Có điều, để bắt đầu hiệu suất, Vương Thủ Triết cảm thấy vẫn nên thương lượng với nữ nhi, điều những nhà kho giả lập đó đến Vương thị tương đối thỏa đáng.

“Thủ Triết gia chủ.” Cơ Nguyệt Nhi lại hỏi: “Nghe ngài đi qua, lần này còn có chuyện khác tìm ta thương lượng?”

“Không sai.”

Vương Thủ Triết thu hồi tâm thần, sắc mặt hơi ngưng trọng nói: “Cơ tiền bối hẳn là biết tiểu ma tôn chứ?”

“Tiểu Ma Tôn?”

Cơ Nguyệt Nhi sắc mặt phát lạnh, trong đôi mắt lộ ra vẻ kiêng kị và sợ hãi nồng đậm, run giọng nói: “Gia chủ, ngài đây là muốn?”

“Bởi vì cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.” Vương Thủ Triết uống tiên trà lạnh nhạt nói: “Theo tình huống ta biết, Tiểu Ma Tôn và Cơ tiền bối rất có liên quan. Ta cần phải hiểu rõ tình báo chi tiết của người này mới có thể nghĩ biện pháp đối phó hắn.”

“Cái gì?” Cơ Nguyệt Nhi chấn kinh mà không dám tin: “Gia, gia chủ, ngài muốn đối phó với tiểu ma tôn sao?”

...

Chương 60: Đồ Vương Nhược Băng ta! Có tư thái Chân Ma!

…

“Tạm thời ta không hiểu rõ về tiểu ma tôn lắm.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Nhưng nếu Vương thị chúng ta đã thu nhận Cơ tiền bối, thì khó đảm bảo sẽ không khiến cho tiểu ma tôn căm thù. Nếu người này có khả năng là tai họa ngầm, tất nhiên phải phòng hắn trước.”

Cơ Nguyệt Nhi nhất thời im lặng, Thủ Triết gia chủ nghĩ cũng thật xa.

Giờ này khắc này, tiểu ma tôn quá nửa còn không biết nàng đã đầu phục Đông Càn Vương thị, hắn càng không thể nghe nói qua Đông Càn Lũng Tả Trường Ninh Vương thị phức tạp ở đầu đài.

Thậm chí có thể nói, với tính cách và địa vị cao cao tại thượng của tiểu ma tôn, có thể đại khái biết được Đông Càn quốc chủ họ Ngô đã rất không tệ rồi, về phần thế gia Đông Càn quốc… hơn phân nửa hắn đều nói ra.

“Thủ Triết gia chủ.” Cơ Nguyệt Nhi trịnh trọng nói: “Thật ra, băn khoăn của ngài là đúng, tuy tiểu ma tôn chỉ có tu vi Thần Thông cảnh, nhưng huyết mạch tư chất của hắn tung hoành vô địch, đã bị ma tôn coi là người nối nghiệp hoàn mỹ nhất, thậm chí là địa vị của toàn bộ Ma Triều ở Chân Ma điện đều rất cao.”

“Chính là bởi vì như thế, người này cực kỳ tâm cao khí ngạo, sớm đã định ra ta trở thành đỉnh lô của hắn. Tác dụng của ta tồn tại chính là giúp hắn tiết kiệm thời gian tu luyện mấy trăm năm, để cho hắn trong tương lai đi xa hơn trên con đường Chân Ma.”

Cơ Nguyệt Nhi nói đến đây, lộ ra biểu tình tự giễu lại cực kỳ không cam lòng: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta nguyện ý đầu nhập vào Huyết Đồng ma quân, chỉ có Huyết Đồng ma quân đi ra con đường Chân Ma của mình, mới có cơ hội che chở cho mạch này của chúng ta. Chỉ tiếc, không, không, không

có gì đáng tiếc. Thủ Triết gia chủ mưu sâu xa, Huyết Đồng ma quân thua trong tay Thủ Triết gia chủ quả thực không oan."

Chính vì kế hoạch của Vương Thủ Triết, khiến kế hoạch lớn của Huyết Đồng ma quân phá sản, lại càng hố Cơ Nguyệt Nhi hoàn toàn đắc tội Huyết Đồng ma quân. Lúc này mới khiến cho Cơ Nguyệt Nhi nhất mạch này, hiện tại căn bản không trở về được.

Trừ phi nàng nguyện ý trở thành đỉnh lô và cơ thiếp của tiểu ma tôn, cũng kiệt lực phụng dưỡng lấy lòng tiểu ma tôn…

"Quả nhiên." Vương Thủ Triết trầm ngâm không thôi nói: "Với địa vị và lòng khí của người này, hơn phân nửa sẽ không tùy ý "Cấm cương" của mình, thoát ly khống chế như vậy. Cho dù là vì mặt mũi, việc này hắn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Cơ tiền bối, làm phiền ngài nói một chút tình báo chi tiết về Tiểu Ma Tôn và những nhân vật có liên quan đến hắn, càng cẩn thận càng tốt, cho dù là có chút chuyện nhỏ không quan trọng như ngươi nhìn thấy."

Sau đó.

Cơ Nguyệt Nhi bắt đầu kể lại tất cả những gì nàng biết về tiểu ma tôn.

Mà Vương Thủ Triết và Vương Mai cũng sẽ nhằm vào nàng tự thuật, không ngừng tiến hành đặt câu hỏi, chỉnh lý và xác nhận và suy đoán với nàng nhiều lần. Quá trình này trọn vẹn duy trì hai ngày.

Cuối cùng phân loại ra tư liệu, khoảng chừng một chồng lớn.

"Vương Mai, đã có tư liệu sơ bộ của tiểu ma tôn." Vương Thủ Triết giao hết một xấp tư liệu lớn cho Vương Mai: "Điều tra sâu hơn nữa phải xem ngươi rồi."

"Gia chủ ngài yên tâm, đã có những tư liệu cơ bản này thì công tác của ta tương đối dễ dàng." Hai mắt Vương Mai tràn đầy vẻ phấn chấn. Lần này không phải là tiểu đả tiểu nháo nữa, đối thủ là tiểu ma tôn của Chân Ma Điện, đây đúng là một đối thủ rất mạnh.

Cơ Nguyệt Nhi cũng không còn gì để nói, tình báo đã tường tận như vậy, nhưng Thủ Triết gia chủ vẫn phải điều tra sâu hơn, thật sự là xuyên qua lý niệm tri kỷ tri bỉ đến cực hạn.

Mà đối thủ của hắn là tiểu ma tôn, lúc này sợ là ngay cả cái tên Vương Thủ Triết cũng chưa từng nghe nói qua.

Chẳng biết tại sao nàng lại sinh ra cảm giác hoang đường vì tiểu ma tôn sắp gặp xui xẻo.

Sau khi xử lý xong chuyện của Cơ Nguyệt Nhi, tất cả mọi người đều đi làm việc của mình.

Mà Vương Thủ Triết lại đến Lưu Tiên Cư.

Lưu Tiên cư chính là nơi Vương Ly tiên chủ gieo trồng, là trận nhãn hạch tâm của toàn bộ Tụ Linh đại trận của Vương thị, bình thường nếu không có chuyện gì lớn, bản thể Ly Tiên sẽ không rời khỏi ổ.

Tán cây xanh biếc che khuất bầu trời, linh khí nồng đậm trộn lẫn một chút tiên linh chi khí. Dùng Lưu Tiên Cư làm hạch tâm thai nghén hai mươi mẫu tiên linh điền cùng mấy trăm mẫu thánh phẩm linh điền.

Người chưởng quản những tiên linh điền và thánh phẩm linh điền này chính là lão tổ Vương Tiêu Hãn thứ hai của Vương thị.

Là một tên đời chữ Tiêu duy nhất còn sống của Trường Ninh Vương thị, đương nhiên địa vị trong gia tộc sẽ không tầm thường. Cho tới nay, trong nhà có thứ gì tốt sẽ không thiếu hắn một phần.

Bây giờ Vương thị đã dần dần cường thịnh lên, không cần Vương Tiêu Hãn làm mặt tiền, bởi vậy, hắn một lần nữa trở về công việc "trồng trọt", tiếp tục chưởng quản thánh phẩm và linh điền tiên phẩm trân quý nhất của gia tộc.

Lúc này Vương Tiêu Hãn đang lao động trong một mảnh tiên linh điền, đấu tranh cùng một ít cỏ rác tiên linh.

Hạt giống lúa Tiên Linh mễ mà Vương thị gieo trồng là nguyên chủng Tiên Linh Mễ phổ thông được lưu truyền ở Tiên Triều.

Một ít thế gia nhất phẩm có Tiên Linh điền, thậm chí là thế gia Vương phẩm (Siêu phẩm), thậm chí là Chân Tiên thế gia Côn Bằng thị, Tiên cung duy nhất, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút Tiên Linh điền.

Trong đó trên cơ bản đều là gieo trồng Tiên Linh Mễ phổ thông.

Tổng quy mô của Tiên Linh điền quá nhỏ, căn bản không biến ra được quá nhiều kiểu dáng. Cho dù là lấy thần thông 【Tiến hóa】 mà Vương Thủ Triết nắm giữ, hiệu quả thúc đẩy Tiên Linh Mễ cũng vô cùng yếu ớt.

Có lẽ Kính thị cùng Tiên cung, sẽ có một ít chủng loại đặc biệt, cũng chỉ giới hạn trong việc tự sử dụng mà thôi.

Nhưng cái đồ chơi tạp chất này là thứ có lực sinh mệnh cực kỳ ngoan cường, hạt giống của chúng thường thường sẽ theo tầng khí quyển phiêu đãng chung quanh, chuyên môn tìm kiếm bảo địa có chút tiên linh chi khí.

Hai mươi mẫu Tiên Linh điền này của Vương thị ngay từ đầu còn không có cỏ tạp chất Tiên Linh, nhưng theo thời gian lâu dài, lại rất thần kỳ sinh ra vật này. Bọn chúng gần như lớn lên giống như đúc với cây Tiên Linh, vả lại sợi rễ phát triển, nếu không kịp thời thanh trừ, sẽ ảnh hưởng sản lượng.

Hơn nữa rễ cây của nó cực kỳ cứng cỏi, chui cực sâu cực lớn, cũng chỉ có Linh Thực đại sư đạt tới Tử Phủ cảnh mới có thần niệm và huyền khí như vậy hoàn toàn bao trùm sợi rễ của nó, miễn cưỡng thanh trừ nó.

“Lục lão thái gia.” Vương Thủ Triết tiến lên chắp tay chào hỏi.

“Thủ Triết đến rồi à.” Vương Tiêu Hàn trung khí mười phần cười nói: “Đến đây, Lục gia gia ủ chút rượu ngon, ngươi đến nhà tranh ta nếm thử.”

Vương Tiêu Hàn lúc này tuy vẫn là bộ dạng người già như trước, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, sinh mệnh lực vô cùng dồi dào.

Hơn ba mươi năm trước, bản tinh hoa Giá Y Huyết Cổ cao cấp đầu tiên lấy được trong di tích Huyết Tôn Giả chính là ưu tiên cho Tiêu Hãn lão tổ, giúp huyết mạch của hắn mạnh mẽ tăng lên một đợt lớn.

Hơn mười năm trước, Tiêu Hàn lão tổ cũng thành công vượt qua thiên kiếp, trở thành Tử Phủ lão tổ trong nhà.

“Hôm nay Thủ Triết còn có việc, ngày khác tìm Lục gia gia không say không nghỉ.” Vương Thủ Triết nhìn Tiên Linh điền dồi dào sinh cơ một chút, cảm khái nói: “Tiên Linh này thật đúng là khiến người ta đau đầu, thanh trừ năm tuổi tăng nhiều, ngược lại là khổ cực Tiêu Hàn lão tổ rồi.”

“Khổ cực thì không vất vả, vẻn vẹn hai mươi mẫu tiên linh điền ta còn có thể chiếu cố được.” Vương Tiêu Hãn lắc đầu nói, “Tiên Linh tạp thảo còn tốt, kiên trì thanh lý là được, chỉ là theo chúng ta bên này tiên linh chi khí càng thêm nồng đậm, một ít linh tước, linh thử, linh trùng loạn thất bát tao các loại càng ngày càng tăng nhiều, hơn nữa có một số loại mười phần khó chơi. Cái gì ẩn hình chui xuống đất, qua lại như gió, khiến ta cực kỳ đau đầu.”

“Cũng may bệ hạ rất coi trọng thánh phẩm và linh điền tiên phẩm, một khi gặp tai họa hắn sẽ tự mình ra tay, lúc này mới bảo đảm thu hoạch của Thánh Linh Mễ cùng Tiên Linh Mễ.”

Nhân loại khai hoang, thường thường sẽ thanh trừ một ít hung thú tộc quần cùng thực vật nguy hiểm hình thể khá lớn. Nhưng đối với một ít các loại linh chuột, loài rắn, loài chim có năng lực ẩn núp đáng sợ, thường thường rất khó dọn dẹp sạch sẽ.

Linh điền phẩm cấp càng cao, thời gian dài cũng dễ dàng dẫn tới một ít linh thử linh tước linh trùng đẳng cấp cao ngấp nghé. Mà một trong những công tác chủ yếu của linh thực sư, chính là cùng các loại “Tai họa” tiến hành đấu tranh.

Đích xác cũng đúng, ở một số thánh phẩm linh điền đỉnh tiêm của Tiên Triều tốt nhất có một số biến tướng thần thông cảnh, mà tiên linh điền thường thường ít nhất sẽ có một vị Lăng Hư cảnh tuần tra chiếu ứng.

Ngoại trừ các loại tai họa khó dây dưa ra, nhân loại trộm cắp cũng không thể không đề phòng.

Thánh phẩm linh mễ cùng tiên linh mễ giá trị cực kỳ cao, đối với Lăng Hư cảnh cũng có lực hấp dẫn thật lớn. Nếu không có chiến lực cường đại trấn thủ cùng các loại phòng bị, bảo đảm không đồng loạt liền bị người động tâm tư trộm cắp.

Cũng may những linh điền thánh phẩm và tiên phẩm này của Vương thị đều nằm trong phạm vi chủ trạch Vương thị, nơi Ly

Tiên đóng quân, muốn không kinh động đến bản thể Vương thị và Ly Tiên tiến hành trộm cắp sẽ rất khó khăn.

Mà Vương thị cũng không phải ăn chay, trước mắt mà nói, thánh phẩm và tiên linh điền đều có thể trấn thủ được.

Nhưng trước mắt linh điền các cấp còn lại đều ở trạng thái khan hiếm nhân thủ trong thời gian dài, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương thị muốn chiêu mộ và bồi dưỡng một lượng lớn Linh Thực sư.

Đây cũng không phải là vấn đề có thể giải quyết trong thời gian ngắn.

Sau khi Vương Thủ Triết nói chuyện phiếm với Tiêu Hàn lão tổ, trực tiếp đến Lưu Tiên Cư.

Nơi đó vốn là nơi Thủ Triết lười biếng bế quan, lại bị Long Xương đại đế chiếm cứ lâu dài, bây giờ lại thêm Khương thánh chủ ở đây.

Nguyên nhân không có nó, tiên linh chi khí của Ly Tiên mặc dù còn tương đối yếu ớt, nhưng đối với Lăng Hư cảnh có lực hấp dẫn rất mạnh, trường kỳ ở chỗ này, cọ cọ tiên linh chi khí của Tiên Nhi, không dám nói tu vi tăng trưởng, nhưng mà sống thêm chút ít năm chỗ tốt là không tránh khỏi.

Vương Thủ Triết vừa tiến vào Lưu Tiên Cư.

Trong viện truyền đến đủ loại âm thanh ăn uống, va, hồ…

Lại là một đám bạn nối khố đang đánh mạt chược, Liễu Nhược Lam, Vương Lạc Y, Long Xương đại đế, Khương Chấn Thương.

Đều là đại lão ngay cả Vương Thủ Triết cũng không quản nổi.

“Thủ Triết tiểu tử ngươi tới thật đúng lúc.” Long Xương đại đế ra vẻ đại gia đầu nói: “Hôm nay trẫm không có đủ sức, ngươi mượn trẫm một ngàn vạn càn kim trước.”

“…” Vương Thủ Triết cạn lời: “Bệ hạ, lần này phụ bản Huyết Tôn Giả thanh lý hành động, giá trị cống hiến ngươi tích góp được không ít nhỉ? Bây giờ đã thua sạch rồi? Mới mấy tháng thôi.”

“Ách… Chủ yếu là phía trước có chút thiệt thòi… Đừng nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nói có mượn hay không?” Long Xương đại đế thẹn quá hóa giận nói: “Trẫm đường đường một Đại Đế, còn có thể dựa vào mấy đồng tiền vặt này của ngươi hay sao?”

“Mấy người các ngươi không thể đánh nhỏ một chút sao?” Vương Thủ Triết móc ra một chồng kim phiếu tử kim, bất đắc dĩ nói: “Đều là người một nhà, chơi lớn như vậy làm gì?”

“Đều là người một nhà, chơi lớn một chút mới không sao, dù sao thịt cũng nát trong nồi của mình.” Long Xương đại đế cầm lấy kim phiếu màu tím, dáng vẻ giàu có nói: “Những lúc này chuẩn bị đi rút linh mạch cực phẩm ở vực ngoại về, kiếm được tiền sẽ trả cho ngươi.”

“Được, ngài cứ tùy ý.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: “Các ngươi tiếp tục chơi đi, ta tìm Tiên Nhi xử lý chuyện ‘Ma Đạo Khí’ một chút.”

“Vũ khí ma đạo?” Long Xương đại đế vừa nói chuyện: “Chẳng lẽ áo choàng huyết ma của Huyết Đồng ma quân lưu lại sau khi Huyết Đồng ma quân chết?”

“Không sai, thứ kia quá đủ lệ khí, ba phen mấy bận đều không thể giao lưu.” Vương Thủ Triết lấy áo choàng Huyết Ma từ trong nhẫn trữ vật 【Tàng Hải】ra, chỉ thấy nó rất tàn phá, khí thế kiêu ngạo nói: “Tiểu tử họ Vương, ngươi muốn ta quy hàng không thành công không thành vấn đề, chỉ cần ngươi hiến tế mười vạn người, bản tọa khôi phục như lúc ban đầu, bản tọa sẽ trở thành thủ hộ giả mạnh nhất của ngươi, cho dù đối mặt Lăng Hư cảnh, bản tọa cũng có thể bảo vệ ngươi không chết.”

“Ta cũng hỏi ngươi câu cuối cùng, ngươi có thể bú sữa không?” Vương Thủ Triết lạnh lùng hỏi: “Chúng ta có bãi chăn nuôi riêng, có thể cung cấp cho ngươi lượng lớn nguồn sữa.”

“Ta nhổ vào!” Tức giận hồi, “Bản tọa là ma đạo khí, không ngờ ngươi dám làm cho bản tọa bú sữa mẹ, ta bắt bẻ…”

“Thôi thôi, xem ra chẳng qua chỉ là một khí linh tự cho là đúng, đầu óc không rõ ràng mà thôi.” Vương Thủ Triết

nghiêm túc nói: “Ngươi đã không có tâm tư bỏ tối theo sáng, vậy thì chỉ có thể xóa đi linh trí của ngươi thôi. Bệ hạ, làm phiền ngài ra tay trấn áp một chút.”

“Ta…” Long Xương đại đế đang say sưa đánh bài, đang muốn nổi cơn nóng nảy, lại nghĩ đến Vương Thủ Triết vừa mới trở thành chủ nợ của hắn, lập tức đành phải nén giận gói bài lại, vận khởi một cỗ khí tức mênh mông mạnh mẽ trấn áp Huyết Ma Phi Phong, “Cái áo choàng rách này của ngươi bản thân cũng không thức thời một chút, Thủ Triết bảo ngươi uống sữa thì ngươi cứ uống đi, ngươi thật sự cho rằng Thủ Triết tiểu tử dễ nói chuyện sao?”

Lúc này, áo choàng Huyết Ma bắt đầu liều mạng giãy giụa, liền giãy dụa kêu lên: “Ta sợ hãi, nhận thua còn không được sao? Thiếu ta một khí cụ Ma đạo khí linh, uy lực lập tức giảm đi chín thành, cho dù là một khí linh mới bồi dưỡng ra, không có mấy ngàn năm thời gian cũng không thể khôi phục hoàn toàn uy lực. Ta là một trong những đạo khí phòng ngự mạnh nhất đó, sau này ta đổi cái uống sữa, uống sữa còn không được sao?”

“Không cần, khí linh lệ khí của ngươi đã thành hình, tất nhiên là tích tập khó sửa.” Vương Thủ Triết cười lạnh nói: “Cùng lắm thì ta coi như một món linh bảo Thần Thông đến sử dụng, dù sao ta cũng không phải không có đạo khí.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết còn gọi bảo thuẫn 【Liễu An Toàn】 và 【Vương tanker】 ra ngoài, để bọn họ tận mắt nhìn thấy một màn trước mắt này, cũng coi như là một lời cảnh báo nho nhỏ.

Liễu An An nâng một vạn cánh tay đồng ý: “Chủ nhân anh minh thần võ, loại khí linh ma đạo tích tập khó sửa này vẫn là gạt bỏ thỏa đáng.”

“Thản bằng cũng đồng ý.” Trải qua nhiều năm như vậy, linh trí của Thần Thông Bảo Thuẫn cuối cùng cũng hơi phát triển một chút, đã biết thanh âm non nớt mà nói chuyện. Đương nhiên, linh linh trí vốn phát triển chậm, giống như “An Toàn” loại bảo thuẫn, không biết đã trải qua bao nhiêu sự tình mới đến bước này.

“Tiên nhi, ra tay đi.” Vương Thủ Triết phân phó: “Xửa sạch linh trí của Huyết Ma Phi Phong, rửa sạch huyết khí và lệ khí của nó.”

“Vâng, thưa cha.” Một giọng nói của cô bé mông lung vang lên giữa không trung, tán cây xanh biếc thật lớn đung đưa, Tiên Linh Chi Khí tầng tầng lớp lớp bao phủ về phía Huyết Ma Phi Phong.

Mặc cho khí linh của Huyết Ma Phi Phong cầu xin tha thứ, tức giận mắng, đều không làm nên chuyện gì. Rất nhanh, linh trí của nó bị xóa đi toàn bộ, mà từng đạo tiên linh khí cọ rửa xuống, lệ khí màu máu trên Huyết Ma Phi Phong cũng dần dần bị tẩy sạch.

Mấy ngày sau, Huyết Ma Phi Phong vốn rách nát tan tành tan hết, biến thành một cái áo choàng ăn mày rách rưới. Nhưng da của nó cực kỳ mềm mại và nhẵn nhụi, sau khi thiếu huyết quang và lệ khí, sờ lên nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Nó hiện giờ đã trở thành một đạo khí đã mất đi tất cả năng lượng và khí linh.

Nhưng lúc này, Vương Ly Tiên tiếp tục vận dụng tiên linh chi khí đi ôn dưỡng nó, áo choàng rách nát, dưới sự tưới nhuần cùng ôn dưỡng của tiên linh chi khí, chỗ vỡ tan dần dần khép lại.

Cũng không biết qua bao lâu, áo choàng khép lại thành một cái áo choàng hoàn chỉnh, bề ngoài màu xám tro bịt kín một tầng linh quang màu ngà sữa, lập tức dễ nhìn hơn rất nhiều.

“Y nha.” Một cái linh trí non nớt yếu ớt, dưới sự tưới nhuần cùng thúc đẩy của tiên linh chi khí, sớm đã sinh ra. Thanh âm yếu ớt kia, tràn đầy mờ mịt cùng thăm dò đối với thế giới này.

“Ồ, cảm giác thật kỳ diệu.” Vương Ly Tiên hưng phấn nói: “Cảm giác như là do mình thai nghén ra một đứa bé.”

“… Tiên Nhi ngươi còn nhỏ, không cho phép nói bậy như thế.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt răn dạy.

“Được rồi, cảm thấy giống như cha và mẹ sinh thêm một đệ đệ.” Vương Ly Tiên nói: “Cảm giác giống như một nam hài tử, vậy thì gọi hắn là Vương Tông Phi đi.”

Mặt Vương Thủ Triết hơi đen, chỉ trong nháy mắt, ngay cả tên ngươi cũng đặt xong rồi? Ngay lập tức, Vương Thủ Triết ho khan nói: "Bối phận chữ tông quá cao, hắn mới vừa sinh ra, An, Ninh, Phú, Bảo, hiện tại bối tự Bảo tương đối chủ lưu, đặt ở Bảo Tự bối đi, gọi là Vương Bảo…"

"Vương Bảo Phi? Vương Bảo Phong?" Vương Ly Tiên nói liền hai cái tên, hiển nhiên cũng là một tên vô dụng.

"Nếu hắn đã nghênh đón linh trí mới, hy vọng sau này hắn có thể trở thành một đạo khí chính trực mà ưu tú, nỗ lực để Vương thị và Nhân tộc cường thịnh quật khởi." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Vậy gọi là Vương Bảo Lực đi."

"Lực lượng Vương Bảo? Tên của phụ thân thật dễ nghe." Vương Ly Tiên vui vẻ nói: "Phụ thân, con có thể mang theo bảo lực vào Tộc Học không?"

"Bây giờ hắn học thượng tộc, có phải hơi sớm không?" Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc, ngược lại không nghĩ tới chuyện Khí Linh cũng muốn học ở tộc.

"Hắn nghe không hiểu cũng không sao, có thể từ nhỏ mưa dầm thấm đất mà, bình thường ta rút thời gian cũng có thể phụ đạo hắn." Vương Ly Tiên nghiêm túc nói.

"Cũng được, vậy thì do Tiên nhi ngươi chăm sóc bảo lực." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Nhớ kỹ tập quán cho người chuẩn bị linh sữa bò, uống sữa từ nhỏ dưỡng thành."

Dừng một chút, Vương Thủ Triết lại nhìn về phía Vương tanker đã dần dần biết nói chuyện: "Thùng xe, tuổi của ngươi cũng không xê xích bao nhiêu, cùng đi học Tộc Học đi. An toàn, ngươi cũng đi Tộc Học, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm xe tăng một chút."

"Vâng, chủ nhân." Liễu An thì ngược lại không có ý kiến gì, chỉ có điều, trong lòng hắn vẫn còn có chút suy nghĩ vụn vặt. Mặc dù Liễu An Tử hắn vẫn luôn tin phụng an toàn là đệ nhất, nhưng từ lúc đi theo chủ nhân, cuộc sống đã quá an toàn.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Liễu An Toàn hắn ngay cả một cơ hội xuất thủ cũng không có.

Cơ hội động thủ duy nhất của chủ nhân, chính là cùng chủ mẫu liếc mắt đưa tình, nhưng chuyện của bọn họ, hắn chỉ là một cái bảo thuẫn cũng không dám quản.

Ài!

An toàn của ta, khi nào thì có thể hiển hiện một chút uy phong đây?

…

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn nửa năm.

Vùng cực tây.

Âm Sát tông.

Sơn mạch liên miên tựa như ngọa long bàn tuyên, từ dưới chân một mực uốn lượn đến viễn thiên. Gió lạnh quanh năm không dứt gào thét thổi qua dãy núi, đem dãy núi vốn nguy nga xây dựng càng hiểm trở, cũng càng thưa thớt.

Tục ngữ nói, một ngày chi kế ở sáng sớm.

Mặt trời mọc cũng là lúc hiệu suất diễn luyện kiếm pháp cao nhất trong một ngày.

Lúc này, mặt trời vừa mới lộ đầu ở chân trời, trên bãi quan kiếm phía trước âm Sát thánh điện cũng đã tụ tập một nhóm lớn môn nhân đệ tử mới vào tông môn, hoặc là tự mình tu luyện kiếm chiêu, hoặc là luận bàn diễn luyện lẫn nhau, hoặc là trao đổi tâm đắc tu luyện gần đây.

Nếu là bình thường, lúc này trên Quan Kiếm Bình luôn vô cùng náo nhiệt, nhưng hôm nay, trên bãi quan kiếm lại yên tĩnh lạ thường, ngay cả các đệ tử đang luận bàn cũng không tự chủ hạ thấp thanh âm, tựa hồ sợ quấy nhiễu cái gì.

Ánh mắt mọi người đều có ý vô tình hướng phía biên giới Quan Kiếm Bình nhìn lại.

Chỉ thấy trên một tảng đá lởm chởm nhô ra, một bóng người thon dài đứng chắp tay trên tuyết đọng, nhìn trời xa có chút xuất thần.

Bóng người kia một thân áo trắng, phong tư như ngọc, mặc dù đã là trung niên, nhưng vẫn phong lưu phóng khoáng, khí độ nổi bật, để cho một đám đệ tử từ xa nhìn lén đều không tự giác

lộ ra vẻ kính sợ mơ ước, có một bộ phận nữ đệ tử hai gò má phiếm hồng, ánh mắt kỳ dị, cũng không biết đến tột cùng nghĩ tới cái gì.

Bóng người này không phải ai khác, rõ ràng là tông chủ của Âm Sát tông này, Âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu.

Hắn làm người điệu thấp, mặc dù ở bên trong âm Sát Tông cũng là quanh năm thâm cư không ra ngoài, thế cho nên các đệ tử cấp thấp mới nhập môn hiếm khi có thể nhìn thấy hắn, đối với nhận thức của hắn cũng vẻn vẹn dừng lại ở trên lời đồn. Cũng chính là hơn nửa năm gần đây, tần suất hắn xuất hiện mới cao hơn không ít, gần đây càng là không có việc gì ở trên bãi quan kiếm này nhìn ra phương xa, xem như ở trong mắt các đệ tử tầng dưới chót hung hăng xoát cảm giác tồn tại.

Bất quá, những tiểu đệ tử này không biết là, Kỳ Hồng Chiêu lúc này, trong lòng thật ra tương đối phiền muộn.

Bất tri bất giác, khoảng cách phân thân Huyết Đồng ma quân bị hủy đã qua gần một năm.

Trong thời gian một năm gần đây, chiến sự trên biên cảnh tuyến rõ ràng yên tĩnh rất nhiều. Mặc kệ là đại quân thảo Càn của Tây Tấn Nam Tần, hay là Đông Càn quốc bên kia, đều giống như đã hẹn sẵn, giảm bớt tiết tấu công kích, chiến sự rõ ràng tiến vào thời kỳ hòa hoãn.

Hai nước Nam Tần, Tây Tấn, cùng với âm Sát tông, cũng bởi vậy mà có cơ hội tu sinh dưỡng tức.

Nhưng trong lòng Kỳ Hồng Chiêu hiểu rõ, đây chẳng qua chỉ là sự yên tĩnh trước bão táp mà thôi.

Bây giờ Huyết Đồng ma quân tuy rằng rời khỏi Nam Tần, nhưng không rời đi, mà tìm một chỗ ở biên giới Vô Vọng Hải giữa âm Sát Tông cùng Nam Tần, Tây Tấn, ngay tại chỗ xây hành cung, rõ ràng là tính toán cùng Đông Càn quốc đối đầu.

Nhìn tư thế kia của Huyết Đồng ma quân, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chờ Huyết Đồng ma quân từ Chân Ma Điện đưa đến cứu binh, tìm đến trợ giúp, chiến sự chắc chắn sẽ mở lại, đó mới thực sự là trận đánh ác liệt. Đến lúc đó cũng không biết lại phải chết bao nhiêu người, lại phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên. Mấu

chốt là, không biết như thế nào, mặc dù biết rõ sẽ có viện trợ của Chân Ma Điện, hắn đối với kết quả cuối cùng cũng không có bao nhiêu tin tưởng.

Vốn dĩ, thừa dịp thời gian tu sinh dưỡng tức khó có được này, hắn còn muốn dành thời gian dạy dỗ đồ đệ một chút, nhưng ai biết, Nhược Băng mấy tháng trước cư nhiên gặp được ngưỡng cửa tu hành, đề nghị muốn xuống núi lịch lãm.

Làm sư tôn, hắn tự nhiên không có lý do gì không đồng ý, đành phải thả nàng xuống núi. Dù sao, qua trận này giảm xóc, nàng muốn xuống núi lịch lãm, chỉ có thể càng nguy hiểm.

Kết quả lần đi này, chính là mấy tháng.

Ai ~ cũng không biết Nhược Băng rèn luyện thế nào rồi, trên đường có gặp phải nguy hiểm gì hay không, lúc nào mới có thể trở về… Mắt thấy sắp vào đông rồi, nếu không trở về, coi như không kịp đón tết.

Mang Hồng Chiêu tràn đầy phiền muộn, cảm thấy mình sống gần ba ngàn năm, tâm tư nôn nóng cũng không có hơn mấy tháng này.

Bỗng dưng.

Thần sắc hắn khẽ động, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy xa xa có một tiếng Phượng gáy truyền đến, một đạo như băng tuyết sáng long lanh, chung quanh lại quấn quanh từng sợi hắc khí độn quang, từ chân trời bắn đến, độn quang kia mơ hồ hiện ra hình Phượng Hoàng, còn chưa tới phụ cận, liền có uy thế bàng bạc xâm nhập đến, thanh thế kinh người.

Lúc này, các đệ tử trên bãi quan kiếm cũng nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, nhất thời rối loạn tưng bừng.

“Là Nhược Băng tiểu thư rèn luyện trở lại!”

Nhiều năm trôi qua, Vương Lung Yên sớm đã dựa vào thực lực tích lũy được danh vọng khổng lồ trong âm Sát Tông, lúc này thấy nàng xuất hiện, mọi người tự nhiên là kích động không thôi.

Trong tiếng ồn ào, độn quang trên bầu trời cũng đã thành công thông qua nghiệm chứng của hộ sơn đại trận âm Sát Tông, phi

độn rơi vào trên bãi quan kiếm.

Rất nhanh, độn quang tản đi, lộ ra hai đạo nhân ảnh bên trong.

Bóng người dẫn đầu mặc một bộ áo trắng, lụa mỏng che mặt, tóc đen xõa vai, khí chất thanh lãnh xuất trần, tựa như trích tiên, tự nhiên là Vương Lung Yên.

Ở sau lưng nàng, còn đi theo một vị nữ tu mặc áo da màu đen, dáng người nóng bỏng.

Thấy thế, các tiểu đệ tử nhiệt tình lập tức vây tới, mồm năm miệng mười hỏi thăm tốt, càng có nam đệ tử nhiệt tình hỏi thăm lai lịch vị nữ tu áo đen kia.

Vương Lung Yên sớm đã quen với đãi ngộ như vậy, tùy ý chào hỏi bọn họ, qua loa vài câu, liền lập tức lướt qua đám người đi tới bên cạnh Quan Kiếm Bình, cung kính hành lễ đệ tử với Kỳ Hồng Chiêu.

“Bái kiến sư tôn.”

“Trở về là tốt rồi.” Kỳ Hồng Chiêu giơ tay đỡ Vương Lung Yên dậy, vừa đi trở về, thuận thế dùng thần niệm cảm giác một chút, không khỏi hơi gật đầu: “Đồ nhi, ngươi đây là… đột phá đến Tử Phủ cảnh hậu kỳ? Không tệ. Xem ra lần rèn luyện này, ngươi vẫn có thu hoạch, không chỉ tu vi đột phá đến Tử Phủ cảnh tầng bảy, căn cơ thoạt nhìn cũng vững chắc hơn không ít, khí tức càng thêm tròn trịa như ý như ý.”

Bất quá, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng hắn thật ra hơi có chút thất vọng.

Nhớ năm đó, thời điểm chính hắn đi ra ngoài lịch lãm, lần nào không phải số mệnh gia thân, thu hoạch phong phú?

Cũng không đơn giản chỉ là hắn như vậy, cơ duyên cùng khí vận của các đời tông chủ âm Sát Tông kỳ thật đều rất không tệ. Dù sao, có thể trở thành đại thiên kiêu người nào không có chút cơ duyên? Nếu không phải cơ duyên cùng khí vận càng thêm xuất chúng, làm sao có thể ở trong một đống đại thiên kiêu độc chiếm ngôi vị tông chủ đời tiếp theo?

Bất quá, rốt cuộc là đồ nhi ruột thịt nhà mình, Kỳ Hồng Chiêu chiếu cố đến tâm tình của nàng, không có đem lời trong lòng nói ra.

Người trẻ tuổi mà, tương lai còn rất dài, không thể đả kích lòng tự tin của nàng.

Khí vận tồi cũng không sao, tư chất tốt là được.

"Nhờ phúc sư tôn, đồ nhi lần này rèn luyện thu hoạch rất lớn." Vương Lung Yên thái độ cung kính, trấn định tự nhiên nói đơn giản mình lần này đi nơi nào rèn luyện, gặp qua người nào.

Kỳ Hồng Chiêu vừa nghe vừa khen, dáng vẻ tương đối hài lòng.

Bất tri bất giác, hai người đã thoát khỏi đệ tử vây xem, tiến vào âm Sát Thánh Điện.

Lúc này Vương Lung Yên mới nhắc tới thu hoạch thật sự của lần rèn luyện này: "Lần này đồ nhi đi tới Bắc Hoang, thu hoạch lớn nhất vẫn là phát hiện một di tích cổ. Di tích kia tuy quy mô không lớn, nhưng cấp bậc lại rất cao. Đồ nhi nhặt được một con Huyền Băng Phượng Hoàng ấu niên kỳ, còn có được bảo vật khác, nhờ đó tăng lên một đợt tư chất. Hiện giờ tư chất của đồ nhi đã đạt tới trình độ 【Thiên kiêu Ất đẳng tuyệt thế】, gần đạt đến trình độ Giáp đẳng.

Giọng điệu của Vương Lung Yên thật sự quá bình tĩnh, âm Sát ma quân còn chưa kịp phản ứng đã vô thức gật gật đầu, bình tĩnh chuẩn bị khen theo sáo lộ trước đó: "Cũng không tệ lắm. Huyền Băng Phượng Hoàng tiềm lực mười phần, cũng coi như là thu hoạch không tệ…"

Khoa đến một nửa, hắn mới bỗng nhiên phản ứng lại: "Cái gì? Huyền Băng Phượng Hoàng? Còn có tư chất của ngươi bây giờ là cấp độ gì?"

"Quả nhiên là Huyền Băng Phượng Hoàng. Thiên kiêu tuyệt thế Ất đẳng."

Vương Lung Yên vẫn là biểu cảm lúc trước, ngay cả giọng điệu cũng không có chút biến hóa nào.

"…"

Sắc mặt Kỳ Hồng Chiêu lại triệt để thay đổi, nghẹn họng nhìn trân trối hơn nửa ngày cũng không tổ chức ra ngôn ngữ thích hợp.

Hoàn toàn không nghĩ tới, người có cơ duyên kéo chân lại là mình.

Phải biết rằng Huyền Băng phượng hoàng là hung thú tiềm lực đạt tới thập nhất giai, tuổi thọ kéo dài, tuyệt đối được coi là linh thú cực phẩm nhất dưới tiên thú. Ngay cả bản thân hắn cũng không có được linh thú cấp bậc này.

Hơn nữa, tư chất càng về sau càng khó tăng lên. Đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, tư chất mỗi một đoạn tăng lên đều đã trở nên cực kỳ gian nan, đừng nói từ Bính đẳng trực tiếp tăng lên tới Ất đẳng, cho dù chỉ là từ Bính đẳng trung đoạn tăng lên tới Bính đẳng, hoặc là từ Tuyệt Thế Đinh đẳng tăng lên tới Bính đẳng, đều là rất khó.

Nếu không phải như thế, lúc trước hắn cũng không đến mức mò được một đệ tử có tư chất tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng đã mừng rỡ như điên.

Ngay cả chính hắn, tư chất lúc trước kỳ thật cũng mới khó khăn đạt tới tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng mà thôi, vẫn là đang kế thừa Hoàn Bảo Điển, tư chất được thiên địa tinh hoa tẩm bổ thêm một bước mới đạt tới.

Sau khi trở thành tuyệt thế, còn có thể tăng lên tư chất trên diện rộng như thế, cơ duyên này của đồ nhi, chỉ có thể dùng "Nghịch thiên" để hình dung. So sánh ra, nhặt được Huyền Băng Phượng Hoàng cũng không tính là cơ duyên quá khoa trương.

Có thể dùng thân phận tán tu trở thành tuyệt thế thiên kiêu còn chưa tính, tùy tiện đi ra ngoài lịch lãm một lần cư nhiên lại có cơ duyên như thế, đồ đệ này của mình, không phải là "khí vận chi tử" trong truyền thuyết đó chứ?

Đương nhiên, giờ phút này Kỳ Hồng Chiêu bất luận thế nào cũng không thể tưởng tượng được, "cơ duyên" trong miệng Vương Lung Yên, kỳ thật căn bản không phải khí vận cho phép, mà là hiệu quả của " Cực phẩm Giá Y Huyết Cổ" kia.

Ngay cả nàng lần này xuống núi lịch lãm rèn luyện, chẳng qua cũng chỉ là giả vờ giả vịt diễn cho Kỳ Hồng Chiêu xem, chính là vì tìm lý do thích hợp cho tư chất lần này tăng lên, thuận tiện quá lộ liễu.

Dù sao, tốc độ tu luyện tư chất khác nhau hoàn toàn không giống nhau. Kỳ Hồng Chiêu thân là sư tôn trên danh nghĩa của Vương Lung Yên, lúc nào cũng chú ý tiến độ tu luyện của nàng, muốn giấu diếm triệt để thì căn bản là không có khả năng.

Sau nửa ngày sững sờ tại chỗ, Kỳ Hồng Chiêu cũng không biết nghĩ tới cái gì, đáy mắt bỗng nhiên bộc phát ra một trận tinh quang, biểu lộ lập tức trở nên cực kỳ phấn khởi.

Hắn không nói hai lời, kéo Vương Lung Yên rời đi: "Đi, theo vi sư đi kiểm tra tư chất."

Trong âm Sát tông tự nhiên cũng có Trắc Linh đài, hơn nữa còn là loại cao cấp nhất, cho dù là tuyệt thế thiên kiêu cũng có thể đo, hơn nữa độ tinh tế rất cao, so với cảm giác của tu sĩ còn chuẩn hơn.

Vương Lung Yên phối hợp kiểm tra lại lần nữa.

Rất nhanh, kết quả khảo thí đã xuất hiện.

"Ngươi làm sao có thể là Ất đẳng thiên thượng, rõ ràng chính là Ất đẳng đỉnh phong!" Kỳ Hồng Chiêu nhìn kết quả khảo thí, hưng phấn nói năng lộn xộn: "Tốt tốt tốt! Âm Sát nhất mạch chúng ta chịu khổ nhiều năm như vậy, rốt cục phục hưng có hy vọng! Ha ha ha ha, liệt tổ liệt tông tại thượng, các ngươi thấy chưa? Đồ đệ của ta Nhược Băng, có dáng vẻ của Chân Ma!"

…

Chương 61: Mưu đồ Chân Ma!

…

Hứng phấn của Kỳ Hồng Chiêu quả thực là không dừng lại được, khuôn mặt già nua vốn âm trầm của nàng ta nở nụ cười như một đóa hoa: "Âm Sát nhất mạch chúng ta trở lại đỉnh cao, phục hưng có hi vọng a! Tiểu ma tôn, hắc hắc hắc, ngươi nằm mơ cũng không nghĩ tới, đồ nhi của ta như băng, có hi vọng cùng ngươi tranh một trận rồi."

Vương Lung Yên ở bên cạnh yếu ớt hỏi: "Sư tôn, ngài đây là…?"

"Cái này, ha ha, việc này nói ra thì dài dòng." Âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu bị Vương Lung Yên hỏi một câu, rốt cuộc mới thoát ra khỏi cảm xúc hưng phấn đến khó có thể khống chế, lôi kéo Vương Lung Yên đến một bên ngồi xuống, giải thích: "Đồ nhi bảo bối, ngươi hẳn là biết, khai sơn tổ sư của Âm Sát tông chúng ta lúc đầu là bị Chân Ma điện trục xuất ra chứ?"

"Ừm." Vương Lung Yên gật đầu.

"Nhưng người ngoài chỉ biết một, không biết hai." Kỳ Hồng Chiêu giải thích, "Lão tổ tông âm Sát nhất mạch chúng ta, chính là vì cạnh tranh 【Minh Sát Chân Ma Kinh】 thất bại, ở trong Chân Ma điện bị xa lánh, cuối cùng chủ động rời khỏi Chân Ma điện."

Nói tới đây, hắn cũng cảm khái muôn vàn, miêu tả tỉ mỉ một chút năm đó lão tổ tông vì âm mưu quỷ kế gì mà mất đi Chân Ma Kinh, đối phương có bao nhiêu đê tiện vô sỉ, sau đó lại bị xa lánh như thế nào, nhận được bao nhiêu đãi ngộ bất công vân vân.

Vương Lung Yên yên lặng nghe, không phát biểu ý kiến.

Cái lí do thoái thác này của Kỳ Hồng Chiêu vừa nghe đã được thêm mắm thêm muối gia công, hơn nữa miệng truyền miệng, có trời mới biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu nước. Loại lời này, nghe một chút coi như xong, toàn bộ đều tin đó là kẻ ngốc.

Bất quá có một chút có thể khẳng định, nguyên bản âm Sát Tông cũng là Chân Ma Điện nhất mạch, hình như còn không tệ.

Cũng may, Kỳ Hồng Chiêu sau nửa ngày dài dòng, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm: "Về sau lão tổ tông chúng ta mặc dù đã rời khỏi Chân Ma điện, nhưng thủy chung vẫn không từ bỏ hi vọng, luôn muốn có một ngày có thể giết trở về Chân Ma điện, cướp Minh Sát Chân Ma Kinh trở về."

"Đáng tiếc, Chân Ma Kinh cạnh tranh kịch liệt, muốn thắng lợi trong cạnh tranh, tối thiểu cũng phải có tư chất tuyệt thế Ất đẳng trở lên, mới có một chút khả năng chiến thắng. Âm Sát Tông chúng ta ở nơi xa xôi, sau này không có đệ tử nào có tư cách cạnh tranh Chân Ma Kinh, chuyện này đương nhiên cũng gác lại. Mà điều này cũng trở thành chấp niệm của các đời tông chủ Âm Sát Tông chúng ta. Không thể tưởng được, đã qua hơn một vạn năm, lại có thể xoay chuyển đường lui, một lần nữa có hi vọng."

"Sư tôn." Sắc mặt Vương Lung Yên có chút kinh nghi bất định: "Ý của ngài là, ta có thể đi Ma Triều cạnh tranh Chân Ma Kinh?"

"Đương nhiên." Âm sát ma quân đương nhiên gật đầu, "Chân ma kinh của Chân ma điện tên là Minh sát chân ma kinh, âm sát bảo điển của âm sát nhất mạch chúng ta là từ tiên kinh phân ra, hơn nữa còn là một trong những truyền thừa hạch tâm. Ngươi tu luyện âm sát bảo điển tất nhiên có tư cách cạnh tranh Chân ma kinh."

Vương Lung Yên sửng sốt một chút.

Lúc này nàng mới kịp phản ứng, chính mình trước đó kỳ thật một mực lâm vào suy nghĩ sai lầm.

Đại Càn chính là từ Tiên Triều phân ra đấy, rất nhiều quy củ cùng phong tục đều bắt nguồn từ Tiên Triều, đối với công pháp truyền thừa thẩm tra cũng là nhất mạch tương thừa nghiêm khắc. Không phải đệ tử Tiên cung chính thức Miêu Hồng, tổ tiên mười mấy đời thân phận lai lịch đều trải qua thẩm tra, hơn nữa vì Tiên cung lập xuống công lao hãn mã, muốn kế thừa tiên kinh là chuyện không thể nào.

Nhưng Ma Triều lại khác.

Ma Triều luôn luôn lấy thực lực vi tôn, chỉ cần tu luyện công pháp phù hợp, kỳ thật ai cũng có thể cạnh tranh Chân Ma Kinh.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thực lực đầy đủ, có thể tranh được, bằng không cạnh tranh thất bại cái giá phải trả cũng rất thảm thiết, mà quá trình cạnh tranh cũng thường thường là các loại âm chiêu tổn hại đều xuất ra, dù sao bình thường đều sẽ không quá hài hòa.

Cạnh tranh công bình hài hòa giống như Tiên Triều, sau khi tranh xong coi như thất bại, cũng còn có thể hòa khí tiếp tục làm nhất mạch Thánh địa chi chủ, ở Chân Ma điện rất khó thực hiện.

Kỳ Hồng Chiêu nói xong, cũng hưng phấn hẳn lên: "Tiểu ma tôn kia ở Ma Triều hô lên rất cao, tư chất càng tuyệt hảo, sau khi kế thừa một mạch bảo điển của nó trực tiếp đạt đến Tuyệt Thế Giáp đẳng, hôm nay ở trong Chân Ma Điện căn bản không có địch thủ. Tư chất của ngươi trước kia mặc dù cũng không tệ, nhưng chênh lệch thật sự quá lớn với hắn, vi sư nghĩ cho dù cạnh tranh cũng hy vọng xa vời, ngay cả nhắc cũng không nhắc. Nhưng bây giờ thì khác."

Hắn nhìn Vương Lung Yên, ánh mắt phấn khích mong chờ: "Bây giờ tư chất của ngươi đã đạt tới tuyệt thế Ất đẳng đỉnh phong, chỉ cần kế thừa 【 Âm Sát Bảo Điển 】 của chúng ta, được lực lượng thiên địa của Bảo Điển tưới nhuần, tư chất tất có thể đạt tới Giáp đẳng. Nói không chừng, so với tiểu Ma Tôn kia còn mạnh hơn một chút. Đây chính là cơ hội tuyệt thế vạn năm khó gặp, một khi thành công, ngươi có thể làm chủ Chân Ma Điện, trở thành Ma Tôn đời tiếp theo!"

"Âm Sát tông chúng ta cũng có thể trở thành truyền thừa chính thống của Chân Ma điện một lần nữa!"

Nhìn ra được, chuyện này sớm đã trở thành tâm bệnh của các đời tông chủ âm Sát Tông, thế cho nên với tâm tính tu vi của Kỳ Hồng Chiêu, khi nhắc tới chuyện này, phấn khởi và kích động trong giọng nói đều lộ ra ngoài, gần như không hề che giấu chút nào.

Nói đến chỗ kích động, hắn lại kích động đứng lên, mang theo Vương Lung Yên đi ra ngoài: "Đi đi đi, bây giờ vi sư sẽ đem bảo điển truyền cho ngươi. Sau khi trở về ngươi tranh thủ thời gian tu luyện thật tốt. Chờ khi ngươi tu luyện đến Thần Thông cảnh, vi sư sẽ dẫn ngươi đi Tiên Triều, đi tranh giành với tiểu ma tôn, cướp Chân Ma Kinh về!"

Chân Ma Kinh cũng giống như Tiên Kinh, đều chọn người thừa kế trong số tu sĩ Thần Thông cảnh, tu vi hiện giờ của Vương Lung Yên còn chưa đủ.

Vương Lung Yên vừa đi theo hắn ra ngoài, trong lòng lại còn có nghi ngờ: "Nhưng mà sư tôn, căn cơ của chúng ta ở Ma Triều nông cạn, nếu thật sự tranh giành, sợ là không chiếm ưu thế?"

"Ngươi cứ yên tâm đi." Kỳ Hồng Chiêu cười ha hả, "Âm Sát tông chúng ta tuy xuống dốc, nhưng vẫn có chút quan hệ xưa với Chân Ma điện ở Ma Triều. Huống chi, Ma Tôn đương đại cường thế lâu như vậy, cũng không phải ai cũng nguyện ý nhìn thấy đích truyền tiểu ma tôn của hắn có thể thượng vị."

"Thời gian lần này còn dư dả, vi sư hiện tại bắt đầu trải đường cho ngươi, chờ đến khi ngươi đột phá Thần Thông cảnh thì cũng không sai biệt lắm."

Vương Lung Yên nghe vậy, trong lòng lập tức an tâm hơn nhiều.

Lần tăng tư chất này của mình sẽ dẫn ra phần sau như vậy, sợ là ngay cả Thủ Triết cũng không thể sớm đoán trước. Đợi sau khi trở về, nhất định phải nhanh chóng thông báo chuyện này cho gia tộc, cũng để Thủ Triết sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, nếu sư tôn cố ý tạo thế cho đồ nhi, đồ nhi ngược lại có thể tiến cử một người cho ngài, nàng là người trong nghề về phương diện này."

"Nàng là đồ nhi ngẫu nhiên kết bạn trong lịch luyện, chính là đệ tử Âm Ma nhất mạch của Nữ Xuyến Chân Ma Điện, bởi vì một đám Âm Xà Ma Cơ phản bội Chân Ma Điện, nàng không dám trở về Chân Ma Điện, bây giờ đang lưu lạc khắp nơi. Đồ

nhi lúc lịch luyện được nàng tương trợ rất nhiều, nghĩ đến tình cảnh hiện tại của nàng khó xử, liền dẫn nàng trở về."

"Được được được, nếu đồ nhi đã đề cử, vi sư nhất định sẽ trọng dụng." Kỳ Hồng Chiêu không chút do dự đồng ý. "Cùng lắm thì bảo nàng ta che giấu thân phận là được."

Hắn lúc này tâm tình rất tốt, gần như là Vương Lung Yên nói cái gì hắn liền đáp ứng cái đó. Đừng nói chỉ là đề cử một người, cho dù Vương Lung Yên bảo hắn bây giờ đem vị trí tông chủ âm Sát Tông truyền cho nàng, hắn làm không tốt đều có thể lập tức đáp ứng.

Trong lúc nói chuyện, bóng lưng hai sư đồ dần dần đi xa trên mặt tuyết.

Nắng sớm vẩy lên trên thân hai người, phảng phất dát lên một tầng kim quang, từ xa nhìn lại, vầng sáng lưu chuyển, tràn đầy hi vọng.

…

Chuyện xảy ra ở âm Sát tông xa xôi, tạm thời Vương Thủ Triết không thể nào biết được.

Nhưng sinh hoạt trong nội bộ Vương thị vẫn đang tiếp tục.

Theo Vương Thủ Triết thấy, vất vả phát triển sự nghiệp gia tộc, chính là vì để cho các tộc nhân có cuộc sống tốt hơn.

Tộc Học Vương thị vẫn ở ven hồ Châu Vi, nó chiếm diện tích rộng lớn, hoàn cảnh ưu mỹ mà linh khí tràn đầy.

Trong đó đã chia làm khu dạy học sơ đẳng, khu dạy học trung đẳng, khu dạy học cao đẳng của mình, ngoại trừ tộc nhân Vương thị cùng với các thế gia thông gia cố hữu ra, có thể thi đậu học giả Vương thị tộc không ai không phải là bình dân hay là người nổi bật trong nhà tiểu thế.

Vương Phú Quý cưỡi Nguyên Thủy lão quy đến bến tàu Tộc Học, chắp hai tay sau lưng không nhanh không chậm đi về phía khu dạy học trung đẳng. Tuy hắn mới mười tuổi, nhưng đã học ở khu giáo dục trung đẳng một năm rồi.

Bước đi của hắn vẫn trầm ổn mạnh mẽ như cũ, mỗi một bước phảng phất đều là trải qua đo đạc, tư thế cùng trán oai hùng

nhìn quanh, có một loại không giận tự uy, phảng phất một thiếu niên Đại Đế hành tẩu ở nhân gian.

“Quý công tử chào buổi sáng, quý công tử.”

Nguyên một đám thiếu nam thiếu nữ tư thế oai hùng, đều nhao nhao đưa ánh mắt kính sợ mà cúng bái đối với Vương Phú Quý.

“Một trăm mười ba đệ, một trăm mười ba thúc, một trăm mười ba gia gia, phú quý.”

Những thứ này đều là người trong nhà xưng hô với hắn.

Mà Vương Phú Quý thì nhất nhất gật đầu, gặp trưởng bối, hắn còn xưng hô trước. Bất quá, Tộc Học bởi vì đông đảo nhân đinh, cũng không đề xướng ngươi tới ta hàn huyên nhiều hơn.

Bằng không giữa các thân thích lại hàn huyên một hồi, thời gian cả ngày liền trôi qua.

“Phú Quý, tới đây.” Một giọng nữ sinh động yểu điệu vang lên trong góc.

Vương Phú Quý sắc mặt ngưng lại, chỉ thấy ở góc hoa viên, một mầm cây nhỏ xinh đẹp đang vẫy vẫy với hắn, bên người nàng còn có một cái bình xúc xắc khí tức mười phần, đang ngậm một cái áo choàng hình chữ nhật, cùng với một tấm khiên hình chữ nhật.

Bọn họ chính là đạo khí mới “Vương Bảo Lực”, cùng với xe tăng Linh Bảo Vương Thần Thông.

Vương Phú Quý thân là trưởng tử đích trưởng nhất mạch của Vương thị, người thừa kế pháp định của Vương thị gia tộc, địa vị của Vương Phú Quý cũng không thấp, người có thể làm cho hắn sợ lại là lác đác không có mấy.

Nhưng mà vị trước mắt này, lại khiến cho Vương Phú Quý thấy vậy lập tức chạy tới nhanh như một làn khói, cúi đầu khom lưng nói: “Xin chào Ly Tiên lão tổ cô cô.” Sau đó lại tiếp lời, “Bảo Lực, Xe tăng.”

Gốc cây non xinh đẹp kia chính là một trong những nhánh của Vương Ly Tiên, là phân thân chuyên phụ trách học ở Tộc Học.

Chỉ tiếc, nàng tiễn các bạn học một khóa lại một khóa, nhưng ngay cả Tộc Học trung đẳng cũng chưa tốt nghiệp, hiện tại đã luân lạc tới một lớp với Vương Phú Quý rồi.

“Tháng này ta giả vờ hoảng hốt một chút, làm cho bài tập chưa hoàn thành, mấy phần nhiệm vụ này giao cho ngươi.” Vương Ly Tiên dùng một đống lớn bài tập cho Vương Phú Quý, còn dùng cành non mềm vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Bản lão tổ rất xem trọng ngươi, đừng uổng phí bản lão tổ coi trọng ngươi.”

Vương Phú Quý vẻ mặt đưa đám nói: “Lão tổ tông, chuyện này nếu như bị lão tổ gia gia biết được, sẽ bị đánh chết đấy.”

“Cha làm sao có thể biết được?” Vương Ly Tiên dùng cái chạc chống lên eo, nhìn trái ngó phải một chút: “Bảo lực, con sẽ tố cáo không?”

“Ô ô ô ~” Vương Bảo Lực run lên dữ dội, ngay cả bình sữa cũng suýt chút nữa rơi xuống đất.

” Xe tăng, ngươi biết tố cáo không?”

“Không không không, sẽ không.” Xe tăng Vương bị dọa đến run rẩy, vội vàng phủ nhận. Mặc dù hắn trung với chủ thượng, nhưng Ly Tiên tiểu thư chính là một trong những ái nữ của chủ thượng, đắc tội nàng ta, về sau làm sao lăn lộn trong Tộc Học đây?

Vương Ly Tiên bây giờ, chính là một trong hai lão già của Tộc Học Vương thị. Thậm chí là một lão già khác bởi vì thường xuyên phải đi ra ngoài kiếm ăn mà giảng bài, trên uy vọng xa xa không bằng nàng.

“Phú Quý, ngươi cũng đừng quên gốc.” Vương Ly Tiên tình ý sâu xa vỗ bả vai hắn nói: “Ngươi sở dĩ có thể trở thành tuyệt thế, còn có cơ hội nói chuyện yêu đương với tiểu công chúa Tiên Triều. Ngươi chính là ta khi ngươi còn ở trong bụng mẹ, mỗi ngày đều dùng tinh hoa thiên địa vất vả hấp thu được thay ngươi tẩy tủy phạt mao, giúp ngươi củng cố cơ sở.”

“Nhưng lão tổ gia gia nói, chủ yếu là huyết mạch bản thân ta cao.” Vương Phú Quý yếu ớt nói, “Ly Tiên lão tổ ngài đã dệt hoa trên gấm. Còn nữa, ta mới không có yêu đương với Mộng Vũ.”

“Ta mặc kệ, nếu ngươi không giúp ta làm bài tập, ta sẽ đánh ngươi.” Vương Ly Tiên giơ cành cây lên, mất đi kiên nhẫn thế công nhu tình, bắt đầu lộ ra bộ mặt thật.

“Ô ô ô a a ~” Vương Bảo Lực ngậm bình sữa, cũng ở một bên trợ uy.

“Chuyện này… Lão tổ cô nãi nãi ngươi đang uy hiếp ta?” Sắc mặt Vương Phú Quý lập tức nghiêm túc.

“Thế nào?” Vương Ly Tiên hừ hừ nói: “Ta còn uy hiếp không nổi ngươi nữa?”

“Không không không, lần sau ngài uy hiếp thì cứ trực tiếp một chút.” Vương Phú Quý ghé vào trong lương đình, cầm lấy bài tập viết nhanh lên, “Chúng ta không cần quanh co lòng vòng, đi vòng một vòng lớn.”

“…” Vương Ly Tiên.

Bỗng dưng.

Một bóng dáng khổng lồ bao phủ đình nghỉ mát.

Đó là một con gấu khổng lồ cấp sáu, trên cái đầu to lớn, còn có một kính mắt to lớn và lịch sự.

Năm đó sau khi bị bắt về Vương thị, nó đã trở thành học sinh của Tộc Học Vương thị, sau đó bởi vì học tập ưu tú mà tốt nghiệp. Hôm nay tuy hắn còn chưa nói chuyện, nhưng đã trở thành một trong những tiên sinh Tộc Học.

Không thể không thừa nhận, trong đám linh thú Vương thị, con Nghiêu Thổ Cự Hùng này là học tập tốt nhất.

Đám người Vương Ly Tiên, Vương Phú Quý biến sắc: “Không tốt, là Hùng tiên sinh.”

…

Cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết và lão Thất Vương Thủ Nghiệp cùng uống trà.

Những năm gần đây, Vương Thủ Nghiệp phát triển tương đối khá.

Dựa vào thân phận đệ tử thân truyền của Đan Đỉnh thượng nhân, cùng với sự ủng hộ của lượng lớn tài nguyên của Vương thị, thuật luyện đan của hắn ta còn hơn một bậc so với sư tôn Đan Đỉnh thượng nhân của hắn ta.

Bây giờ trên danh nghĩa, lão tổng của công ty luyện đan Vương thị trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế cũng không bằng lòng quản lý công ty, mà tiếp tục trầm mê kỹ thuật luyện đan bác đại tinh thâm.

Những năm gần đây, hắn dựa vào công tích trác tuyệt cũng được Vương thị dốc sức bồi dưỡng. Sau khi huyết mạch lần lượt tăng lên tới đại thiên kiêu, gần đây đột phá đến hàng ngũ tuyệt thế.

"Tứ ca." Vương Thủ Nghiệp nói: "Từ khi ngài dùng tinh hoa Giá Y Huyết Cổ cao cấp giúp ta nâng cao huyết mạch, vô luận là thần niệm hay là cảm ngộ với thiên đạo, đều có một cái bay vọt thật lớn, cảm giác đã có thể bắt đầu học tập bảo đan lục phẩm."

"Hơn nữa ta đã kẹt ở Thiên Nhân cảnh đỉnh phong một thời gian, vừa vặn nhân cơ hội này thăng cấp tới Tử Phủ cảnh, đến lúc đó có thể thức tỉnh huyết mạch tầng thứ bảy, có thể dễ dàng khống chế tuyệt đại bộ phận bảo đan lục phẩm, thậm chí là Vô Cực bảo đan."

Lục phẩm bảo đan!

Một viên lục phẩm bảo đan giá cả thấp nhất, giá khởi điểm chính là trăm vạn càn kim. Mà trong lục phẩm bảo đan, còn có 【Thông Linh bảo đan】 và 【Vô Cực bảo đan】 đại danh đỉnh đỉnh.

Cái trước là đan dược phụ trợ thăng cấp Tử Phủ cảnh, cái sau có thể cải thiện tư chất huyết mạch trên phạm vi lớn, là bảo đan mà đại đa số tu sĩ Huyền Vũ trong thiên hạ tha thiết ước mơ.

"Được được được." Vương Thủ Triết cũng vui mừng không thôi nói: "Nỗ lực nhiều năm nay của Thủ Nghiệp ngươi không uổng phí, thành tựu đan đạo khiến ngu huynh đều cảm thấy bội phục."

Lục phẩm bảo đan luyện chế khó khăn cực lớn, trên lý thuyết mà nói ít nhất phải là đan sư Thần Thông cảnh mới có thể bắt đầu luyện chế.

Thế nhưng là một Tử Phủ cảnh tuyệt thế, từ huyết mạch và thần niệm, cùng với lý giải đối với thiên đạo, cũng không thua kém gì Thần Thông cảnh phổ thông. Có thể vượt cấp luyện chế đan dược lục phẩm, cũng không phải không thể hiểu được.

Cả Đại Càn quốc, chỉ có các chủ Huyền Đan các của Thánh địa Luyện Đan phong, Nguyên Đan chân nhân sẽ luyện chế bảo đan lục phẩm.

【 Vô Cực Bảo Đan 】 mà Vương thị hiện giờ dùng, 【 Linh Nguyên Bảo Đan 】 mà Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương "Nguyệt Thường" tiêu hao đều xuất từ tay Nguyên Đan chân nhân.

Trước đó, công ty luyện đan Vương thị nhiều nhất cũng chỉ có thể sản xuất ngũ phẩm linh đan, ví dụ Luyện Thần đan, Thăng Tiên đan, Tẩy Tủy đan.

Không bao lâu nữa, Vương Thủ Nghiệp có thể trở thành người thứ hai của Đại Càn có thể luyện chế bảo đan lục phẩm.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi cảm khái, bây giờ Vương thị đã khác với trước kia, có thể đứng lên ở mọi phương diện.

"Tứ ca, còn có một việc muốn thương lượng với ngài." Vương Thủ Nghiệp cung kính nói, trong lòng hắn, bất luận mình có thành tựu thế nào, đều kém xa Tứ ca.

Hắn vẫn nhớ hình ảnh năm đó, trong thuyền nhỏ của Châu Vi hồ, hắn nhìn bóng lưng Tứ ca, đó là cao lớn và vĩ ngạn cỡ nào, cũng chính là Tứ ca đau khổ chống đỡ Vương thị gia tộc suy bại, chống đỡ bầu trời an toàn cho đệ đệ muội muội và hậu bối bọn họ.

Cũng có huynh trưởng như vậy làm gương, để Vương Thủ Nghiệp từ nhỏ đã cực kỳ cố gắng, một lòng một dạ muốn nhắc huynh trưởng chia sẻ chút gánh nặng.

"Lão Thất, ta và ngươi chính là huynh đệ, có chuyện gì cứ việc nói thẳng." Tâm tình Vương Thủ Triết không tệ mà trêu đùa

nói: “Cho dù ngươi muốn cưới một tiểu thiếp, nếu bị tẩu tẩu và đệ muội ngươi liên thủ đánh, tứ ca của ngươi đều giúp ngươi… Bị đánh!”

“Khụ khụ! Ta tuyệt đối không có ý này.” Vương Thủ Nghiệp ho khan liên tục, mạnh mẽ rót hai ngụm trà rồi nói: “Nói đến tiểu thiếp, những năm gần đây Cốc Hàm Ngữ sư tỷ nhà ta vẫn chưa từng lập gia đình. Ta đã hỏi qua nguyên nhân vì sao, nàng lại nói từ khi gặp qua nam tử hiếm thấy như Thủ Triết gia chủ, người khác quả thực không lọt mắt.”

“Khụ khụ, chớ nói chuyện này, mau nói chính sự đi.” Vương Thủ Triết đổi chủ đề.

“Chuyện là như vậy.” Vương Thủ Nghiệp lời ít mà ý nhiều nói: “Sư tôn ta là một tán tu thành tài, nhưng lúc hắn còn trẻ từng có cơ duyên không tầm thường. Còn ngại tư chất và tài nguyên của hắn năm đó, căn bản không cách nào hoàn toàn lợi dụng phần cơ duyên kia, bởi vậy lúc này vẫn chôn ở trong lòng. Hôm nay chuyện cũ của sư tôn ta nhắc lại, hy vọng ta có thể kế thừa nguyện vọng năm đó ông ấy chưa hoàn thành.”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết lập tức nghiêm túc: “Tài năng tán tu vốn không dễ, tất nhiên là có cơ duyên không tầm thường. Nhưng cơ duyên ngay cả người trên Đan Đỉnh cũng không tiêu hóa được, chẳng lẽ là…”

“Không sai, sư tôn nói là một di tích thánh địa, trong đó có manh mối bảo điển. Nhưng thánh địa kia ở phụ cận Bắc Chu quốc.”

“Bắc Chu quốc? Tuy đều là quốc gia do Tiên Triều diễn sinh ra, nhưng lại không có quan hệ mật thiết với Đại Càn chúng ta.” Vương Thủ Triết uống linh trà, trầm ngâm nói: “Một bộ dã sinh bảo điển, nhất là luyện đan hệ bảo điển, đối với Vương thị chúng ta quá quan trọng, chúng ta phải tính toán kỹ càng.”

Hai huynh đệ đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Bên ngoài truyền đến một trận gấu gào, “Ngao ngao ô ~”, tiếng gấu gào thét bi tráng tê minh kia, tựa như đụng phải ủy khuất cực lớn.

Hai huynh đệ Vương Thủ Triết đuổi ra ngoài.

Lại phát hiện con gấu khổng lồ mặt đất đảm nhiệm tiên sinh trong Tộc Học đang chạy như bay "leng keng", mà phía sau nó là một gốc cây giương nanh múa vuốt, cùng với một chiếc áo choàng nhảy nhót, còn có bảo thuẫn rụt rè sợ hãi.

"Đại Hùng ngu ngốc, ngươi ngươi ngươi ngươi còn không dừng lại, ngươi thật sự tố cáo… A, cha…" Giọng nói của Vương Ly Tiên cũng run rẩy.

…

Chương 62: Đan vương Đại Càn! Vương Thủ Nghiệp

…

“Vương Ly Tiên, Vương Bảo Lực, Vương tanker!” Thấy cảnh tượng này, mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại: “Mấy người các ngươi đang làm gì?”

“Ngao ô ngao ô.” Gấu Bự hình thể to mọng thấy được Vương Thủ Triết, giống như nhìn thấy cứu tinh, chạy như điên tới, nước mắt rơi xuống kêu rên không thôi, “Ngao ngao ô ô ô ô.”

“Hùng tiên sinh, đừng nóng vội, chậm rãi nói” Vương Thủ Triết hòa ái trấn an nói.

“Ngao ngao ô ô ~” Hùng tiên sinh còn không thể hóa hình, cổ họng cũng không có tan ra, chỉ có thể móc ra một bình lớn cát đen, dưới sự khống chế của thần niệm, cát đen bốc lên, giống như vật còn sống vặn vẹo uốn éo xuất hiện một loạt chữ, đều là trạng cáo Ly Tiên không làm bài tập, xoắn xuýt đồng bọn cưỡng bức đồng học, sau khi bị tiên sinh bắt lấy hiện hình còn dùng thủ đoạn bạo lực đối đãi tội lỗi của tiên sinh.

Chữ của Hùng tiên sinh còn “viết” rất tốt, từng câu từng chữ, đều tràn ngập lời tố cáo giống như huyết lệ.

“Vương Ly Tiên, lời tố cáo của tiên sinh có phải là thật hay không?” Sắc mặt Vương Thủ Triết ngưng trọng không thôi.

“Cái này… Phụ thân, ta, cái kia, tuần giả chơi quá mức…” Viên cây non kia của Vương Ly Tiên hóa thân, đầu cúi xuống, yếu ớt không thôi, “Vâng, là bệ hạ nói, thỉnh thoảng thư giãn một chút vấn đề không lớn…”

“Được, được, được!” Vương Thủ Triết giận dữ cười, “Quản giáo không nghiêm, là trách nhiệm của người làm phụ thân như ta.” Đầu tiên là ông ta hành một thâm lễ với Hùng tiên sinh: “Tiên sinh, việc này Thủ Triết chắc chắn sẽ cho ngài một câu trả lời.”

Bất kể nói thế nào, Nghiêu Thổ Cự Hùng có thể tốt nghiệp Tộc Học, cũng có tư cách ở lại Tộc Học dạy học, người ta dựa

vào chính là bản lĩnh chính nhi bát kinh, hơn nữa dạy vẫn tương đối khó khăn lớn toán học trung đẳng.

Đối với tiên sinh Tộc Học, Vương thị từ trước đến nay vô cùng tôn trọng.

“Ngao ô ngao ô ~ ” Hùng tiên sinh cũng vội vàng hoàn lễ, cũng nhắn lại nói, “Đa tạ gia chủ đại nhân chủ trì công đạo.”

Sau khi tạ lỗi xong, vẻ mặt Vương Thủ Triết không tốt mà đi Lưu Tiên Cư, không để ý bốn người đang chơi mạt chược, nói: “Vương Ly Tiên, hóa nhỏ bản thể của ngươi cho ta, con của Vương thị chúng ta, nên nhận phạt nhận phạt, chớ có dây dưa dài dòng.”

“Cha… con, con sai rồi.” Bây giờ tiên thụ sinh mệnh đã che khuất bầu trời, chính là bản thể của Vương Ly Tiên, nhưng so với tiên thụ sinh mệnh hoàn chỉnh, bây giờ nàng vẫn là cây non.

Theo sinh mệnh tiên thụ run rẩy một trận, nàng hóa thành hình thái di động cao mấy trượng, còn đem tán cây thu hồi, thân cây uốn lượn, lộ ra vị trí tương đương với “mông”.

“Bá!” Trong tay Vương Thủ Triết có thêm một cây roi mây, hung hăng quất về phía nàng.

“Chát, chát, chát!”

Vương Ly Tiên bị quất đến mức vỏ cây văng tung tóe khắp nơi, òa ô khóc thảm thiết kêu lên: “Phụ thân, đau, đau! Người ta không dám rồi, sau này không dám nữa.”

“Này này, tiểu tử Thủ Triết.” Long Xương đại đế cũng không còn tâm tư chơi mạt chược, nhảy ra bảo vệ đường tắt: “Ngươi thật sự động thủ à? Tiên nhi còn nhỏ, ngươi đánh như vậy, sẽ đánh chết nàng ta. Ngươi có bản lĩnh thì đánh ta đi, đánh hài tử thì có bản lĩnh gì?”

“Hừ!”

Vương Thủ Triết vung tay lên, một luồng huyền khí màu xanh biếc bao phủ toàn bộ Lưu Tiên Cư, chỉ thấy Lưu Tiên Cư như cây khô gặp mùa xuân mọc ra lá cây, rễ cây, sau đó rễ cây tự động nhổ ra, toàn bộ Lưu Tiên Cư giống như sống lại, bắt đầu chôn rễ rễ cây đi ra ngoài Lưu Tiên Cốc.

“Hừ, Vương Thủ Triết ngươi là có ý gì?” Long Xương đại đế tức giận đến dựng râu trừng mắt: “Trẫm chẳng qua chỉ nói một câu công đạo, ngươi ngay cả trẫm cũng phải đuổi đi sao? Ngươi đây là muốn để cho ‘Lưu Tiên Cư’ đi đâu? Ta nói với ngươi… trẫm chính là Đại Đế.”

“Bệ hạ, Vương thị ta mặc dù là thuộc thần của ngài.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Nhưng cũng không phải nô bộc của ngài, căn cứ theo luật pháp, Lưu Tiên cốc này là tài sản hợp pháp của Trường Ninh Vương thị ta, Vương Thủ Triết ta thân là gia chủ theo quy luật tổ quy đảm nhiệm, có quyền mời bất kỳ ai rời khỏi tài sản riêng của Vương thị chúng ta. Cho dù Tiên Hoàng có đến, nếu ta không hoan nghênh, cũng có quyền lực trục xuất. Bệ hạ không muốn rời đi, chẳng lẽ muốn ăn mòn tài sản riêng của Vương thị ta?”

Dưới tình huống bình thường, bình thường không có thế gia nào sẽ trục xuất đại đế hoặc tiên hoàng, nhưng đích xác là có quyền lực làm như vậy.

“Hay cho Vương Thủ Triết ngươi, trẫm không đối xử với ngươi nữa, được rồi được rồi, bây giờ ngươi đang tức giận nên ta sẽ không nói với ngươi.” Long Xương đại đế bị chọc tức không nhẹ, chỉ đành tức giận đuổi theo Lưu Tiên Cư mà đi: “Ngươi đừng khiến Lưu Tiên Cư quá xa… Khí tiên linh quá ít…”

Rất nhanh.

Lưu Tiên Cư liền chạy cực xa như một làn khói, thẳng đến bên ngoài mấy trăm mẫu Linh Đài thánh phẩm kia, lúc này mới bố trí lại, cũng truyền đến giọng nói của Vương Thủ Triết: “Bệ hạ ở lại vị trí này đi, mấy ngày này, ta muốn đích thân ở lại Lưu Tiên cốc dạy bù cho Vương Ly Tiên.”

Long Xương, Khương Chấn Thương, Liễu Nhược Lam, cùng với bốn người Vương Lạc Y thường xuyên xen lẫn trong nhà mẹ đẻ, hai mặt nhìn nhau ở vị trí mới ở Lưu Tiên Cư. Cũng chỉ có Vương Thủ Triết, có bản lĩnh như vậy để cho Lưu Tiên Cư tự mình chạy trốn.

“Nhược Lam, phu quân ngươi ương ngạnh như thế, ngươi không thể quản hắn sao?” Long Xương đại đế tức giận ngồi bệt xuống đất, lảm nhảm nói: “Còn nói Tiên Hoàng đến cũng

đuổi đi, hừ hừ, Tiên Hoàng muốn đến Vương thị thật, bảo đảm tiểu tử kia vênh mặt nịnh nọt. Hắn đối với trẫm như thế, còn không phải bởi vì trẫm lớn tuổi, không quyền không thế không tiền?"

"Bệ hạ, ta ngược lại muốn hỏi ngài một chút, ngài đây là có chuyện gì làm hắn sợ hãi?" Liễu Nhược Lam cũng tức giận nói: "Xem ra phu quân thật sự tức giận, ta hiện tại cũng không dám động chạm đến hắn."

"Cái này… cũng chính là Tiên Nhi chơi quá mức, ta làm chỗ dựa cho nàng ấy đừng làm bài tập." Mặt già của Long Xương đại đế hơi xấu hổ, biết mình có chỗ nào không đúng, lại cứng miệng nói: "Chuyện này có bao nhiêu chứ, đáng giá tiểu tử Vương Thủ Triết kia ra lệnh trục xuất trẫm? Hơn nữa hắn đánh Tiên nhi tàn nhẫn như vậy, trẫm nào có xem qua? Nhược Lam, ngươi nghe một chút, nghe tiếng kêu rên của Tiên Nhi đi? Vậy Vương Thủ Triết xuống tay nặng như vậy, có phải là người không?"

Nhưng hắn vừa dứt lời, Liễu Nhược Lam còn chưa kịp nói chuyện.

Giọng nói của Vương Thủ Triết lại truyền đến: "Liễu Nhược Lam, ngươi thân là đại phụ Vương thị, cũng phải cho gia tộc một phần nổi tiếng. Bắt đầu từ bây giờ, cho đến khi tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng Ly Tiên, các ngươi cấm đánh bài trong phạm vi chủ trạch Vương thị."

"…" Kể từ đó, Liễu Nhược Lam, Vương Lạc Y, Khương Chấn Thương đều dùng ánh mắt oán quái nhìn Long Xương đại đế, chuyện này sợ là không đơn giản như lão nhân gia ngài nói chứ? Hơn nữa ngài nhận phạt thì nhận phạt đi, còn phải mạnh miệng, lại chọc Vương Thủ Triết nóng nảy thêm vài phần.

Phiền toái nhất chính là, với bộ dáng Ly Tiên không thích học tập, tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng phải đợi đến năm nào tháng nào?

"Nhược Lam, làm sao bây giờ?" Vương Lạc Y lo lắng nói, "Không phải nói không cho đánh ở chủ trạch Vương thị sao, nếu không, đến Trần thị chúng ta đánh? Khẩu khí nhà ta cũng không dám nói nhiều."

“Còn đánh bài?” Liễu Nhược Lam liếc nàng một cái: “Đệ đệ ngươi hắn hiện tại đang ở trên ngọn lửa, ngươi không sợ đệ đệ ngươi trong cơn giận sẽ bỏ ta sao? Bây giờ bên ngoài có bao nhiêu oanh oanh yến yến nhìn chằm chằm vào đệ đệ của ngươi đấy. Thôi thôi, gần đây ta nghỉ ngơi, hảo hảo phụ trợ phu quân đi thu hoạch Tiên nhi, dù sao chuyện của bọn nhỏ là quan trọng nhất.”

“Cũng tốt, gần đây quá trầm mê mạt chược.” Khương Chấn Thương cũng giật mình nói: “Như vậy đi, ta và Long Xương đi rút lấy linh mạch cực phẩm kia, thuận tiện tích góp thêm chút tiền.”

“Lão Khương muốn đi, trẫm không đi.” Long Xương lắc đầu nói: “Vậy Vương Thủ Triết có tính khí, trẫm sẽ không nóng nảy sao? Hừ! Ta sẽ mỗi ngày ăn uống uống cái gì cũng không làm, tức chết hắn.”

“Thôi được, nếu ngươi không đi, ta đi tìm Cơ Nguyệt Nhi liên thủ.” Khương Chấn Thương nhíu mày nói.

Như vậy, Long Xương đại đế lập tức cảm thấy áp lực lớn.

Trước kia hắn tính tình nóng nảy, có thể nói không làm thì không làm, dù sao cũng là không ai có thể cùng hắn đoạt.

Nhưng bây giờ có Khương Chấn Thương và Cơ Nguyệt Nhi… phảng phất như bị cuốn lên.

“Trẫm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không thể tùy hứng làm bậy, không thể học tính tình tiểu hài tử trở mặt trở mặt như Vương Thủ Triết.” Long Xương đại đế thay đổi sắc mặt, chính khí lẫm liệt nói: “Kiếm linh mạch cho Vương thị, có thể kiếm tiền, còn có thể biến tướng đề cao toàn bộ quốc lực Đại Càn, trẫm không thể trốn tránh trách nhiệm.”

Đến đây.

Vương Thủ Triết ở trong Lưu Tiên cốc, chế tạo lại một căn nhà gỗ, ngày ngày dạy bù cho Vương Ly Tiên, cũng đích thân bắt nàng làm bài tập mỗi ngày.

Tuy rằng trong đó không thiếu trường hợp “phụ từ nữ hiếu”, gà bay chó sủa, nhưng mà, ngày ngày trôi qua, bài học của Vương Ly Tiên bắt đầu đột nhiên tăng mạnh.

Mà cùng lúc đó.

Khoảng cách âm Sát Tông, cùng với hai nước Nam Tần và Tây Tấn đều có một khu vực hoang dã, không biết từ lúc nào đã bị người dọn ra một khu vực rộng lớn.

So sánh với xung quanh, địa thế của khu vực này tương đối bằng phẳng, hơi chút tu chỉnh, liền bị cải tạo thành đất bằng.

Trung tâm vùng đất bằng phẳng, có một tòa cung điện đã xây dựng một nửa.

Chủ thể cung điện dùng vật liệu đá, trải một phần gỗ cùng với gạch ngọc đã luyện chế qua, ngói lưu ly, từ bề ngoài nhìn vào có vẻ rộng lớn, vô cùng xa hoa, cũng hoa lệ vô cùng, quả thực không có chỗ nào không có nghiên cứu.

Bên ngoài cung điện còn có một khu vườn có diện tích rất lớn, lúc này đã trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Tòa cung điện này, chính là hành cung Huyết Đồng ma quân mới xây.

Bởi vì kiến tạo tương đối gấp gáp, hành cung đến nay còn chưa triệt để kiến tạo hoàn thành, nhất là bộ phận hậu viện còn chỉ có một hình thức ban đầu.

Phần chủ điện phía trước đã được kiến tạo không sai biệt lắm. Vì để tiện cho Huyết Đồng ma quân vào ở, trong đó một ít cung điện thậm chí ngay cả đồ mềm cũng đã bố trí xong. Nếu chỉ nhìn vào bên trong, so với cung điện kiến tạo tốt cũng không có gì khác nhau.

Lúc này, các thợ thủ công hai nước Nam Tần, Tây Tấn phụ trách xây dựng cung điện đang chống gió lạnh, từ trên xuống dưới bận rộn đẩy nhanh tốc độ, ngay cả đệ tử âm Sát Tông được phái tới chạy chân cho Huyết Đồng ma quân cũng vội vã, không ít người thậm chí trực tiếp vận dụng thân pháp, bay tới bay lui, thoạt nhìn vô cùng bận rộn.

Trong vườn, một lão giả mặc tử bào đang chắp tay mà đứng, một bên nhìn chằm chằm tiến độ công trình, một bên cùng người trung niên cầm bản vẽ kiến trúc bên cạnh thương lượng cái gì đó.

Lão giả này mặt mày thâm thúy, khí chất nho nhã, một đôi mắt màu nâu nhạt làm cho hắn thoạt nhìn có chút lạnh lùng, nhưng lại không tổn hao chút nào một thân quý khí của hắn, tùy ý đứng ở đó chính là trung tâm của đám người.

Đây là uy nghi mà cường giả quanh năm thống lĩnh một phương mới có thể tôi luyện ra.

Lão giả này chính là đệ tử của Kỳ Hồng Chiêu, một trong những đại trưởng lão của âm Sát Tông, âm Phụng Đồ.

Bởi vì lần này Huyết Đồng ma quân đến địa vực âm Sát Tông cũng không mang theo bao nhiêu người, Kỳ Hồng Chiêu liền phái đệ tử đắc lực nhất là Âm Phụng Đồ đến bên cạnh hắn.

Âm Phụng Đồ đã từng đảm nhiệm chức vụ tông chủ đại diện một đoạn thời gian rất dài, xử lý các loại tạp sự đương nhiên là thuận buồm xuôi gió, cho dù là Huyết Đồng ma quân tính tình táo bạo cũng không bắt bẻ được gì.

Bây giờ nhân thủ làm việc bên người Huyết Đồng ma quân cơ bản cũng đều là cùng được phái tới môn nhân đệ tử âm Sát tông.

Đang bận rộn.

Trên bầu trời Vô Vọng Hải bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Sau một khắc.

Một đạo độn quang ngăm đen xuất hiện ở chân trời xa xôi.

Uy áp bàng bạc kèm theo trận trận tiếng gió gào thét bén nhọn quay cuồng mà đến, mơ hồ trong đó, như còn kèm theo trận trận tiếng voi kêu thô kệch ngân nga, kích động toàn bộ tầng mây phía chân trời theo đó quay cuồng lên, tựa như biển lớn sóng cả, sóng cả vạn trượng.

Mọi người đang bận rộn đồng loạt cả kinh.

Nhưng không đợi bọn họ kịp phản ứng, đạo độn quang kia đã xẹt qua cự ly xa, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Độn quang tán đi, một đạo nam nhân thân hình khôi ngô, như thiết tháp xuất hiện trước mắt mọi người.

Cơ bắp ngăm đen to lớn trên người cùng với thân cao hơn mọi người rất nhiều, đều mang đến cho mọi người cảm giác áp bách thật lớn. Hơn nữa một thân uy thế cường hãn tuyệt luân kia càng làm cho người ta nhịn không được sinh lòng kính sợ.

Nam nhân này, tự nhiên chính là Cổ Tượng Ma Quân.

Âm Phụng Đồ vội vàng buông chuyện trong tay ra nghênh đón: "Bái kiến Cổ Tượng Ma Quân."

Cổ Tượng ma quân nhìn hắn một cái, lời ít mà ý nhiều hỏi: "Huyết Đồng ma quân ở bên trong?"

"Vâng." Âm Phụng Đồ vội vàng trả lời.

Cổ Tượng ma quân nhẹ gật đầu, không nói gì khác, xoay người tiến vào chủ điện.

Lúc Âm Phụng Đồ ở chủ điện trang trí hiển nhiên là dùng rất nhiều tâm tư, tòa chủ điện này được trang trí xa hoa mà tinh xảo, bàn ghế bài trí đều là thượng phẩm không nói, ngay cả rèm cửa đều là dùng linh ngọc châu xâu chuỗi mà thành, vừa vào cửa liền có thể cảm giác được loại cảm giác xa hoa đập vào mặt này.

Cổ Tượng ma quân lại không để ý những chi tiết này, tùy ý vén rèm cửa đi vào.

"Phàn Dạ đáng chết, lại dám không nể mặt Ma quân ta!" Vừa mới bước vào cửa, hắn đã nghe thấy tiếng mắng giận dữ của Huyết Đồng ma quân: "Mỗi người, những lúc có chỗ tốt đều xông tới nhanh hơn bất kỳ ai, bây giờ thấy bổn tọa xuất sư bất lợi, tìm bọn hắn hỗ trợ các loại tìm cớ chối từ. Thật đúng là một chút cũng không che giấu vẻ mặt cay nghiệt trục lợi của mình. Chờ khi bổn tọa trở về, không tìm bọn hắn đòi lại món nợ này không được!"

Huyết Đồng ma quân mặt âm trầm ngồi trên giường La Hán sát tường, trên mặt ngọc tuyết đáng yêu giăng đầy mây đen, cả khuôn mặt đều căng cứng, biểu tình cực kỳ khó coi.

"Đông Càn quốc chính là chi nhánh của Tiên Triều, chúng ta có thể kéo viện binh từ Chân Ma điện, Đông Càn quốc cũng có thể." Cổ Tượng Ma Quân mở miệng an ủi hắn: "Có thể trở thành cường giả Ma quân, có ai mà không có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên sẽ thấy rõ, bây giờ tới đây trợ giúp rất

dễ dàng lâm vào hỗn chiến không dứt. Đến lúc đó, chiến trường ở Đông Càn quốc sẽ biến thành một cái máy xay thịt khổng lồ, Ma Triều và Tiên Triều đều bị kéo vào trong đó, không cách nào thoát thân. Không cẩn thận, ngay cả cường giả Lăng Hư cảnh cũng có khả năng vẫn lạc, đương nhiên bọn họ không muốn mạo hiểm."

"Cổ Tượng, ngươi đã trở về."

Nhìn thấy Cổ Tượng Ma Quân, sắc mặt Huyết Đồng ma quân âm trầm mới thoáng hòa hoãn vài phần: "Đạo lý này ta đương nhiên hiểu, chỉ là bổn ma quân không thể nhịn nổi. Đổi lại là lúc bổn ma quân cường thịnh, bọn họ làm sao có thể qua loa lấy lệ như vậy?"

"Ma quân cũng không cần vì thế mà tức giận. Lần này âm xà ma cơ phản bội, lấy tính tình của tiểu ma tôn tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Đợi tiểu ma tôn xuất quan, ma quân chỉ cần nói rõ việc này cho hắn biết, tiểu ma tôn tất nhiên sẽ ra tay." Cổ tượng ma quân bình thường trầm mặc ít nói, thời khắc mấu chốt lại nắm bắt trọng điểm: "Đến lúc đó có tiểu ma tôn cầm đầu, thái độ của bọn họ tự nhiên sẽ thay đổi."

"Xem ra cũng chỉ có thể chờ tiểu ma tôn xuất quan, thật sự là nhà dột gặp mưa rào cả đêm, trùng hợp gặp phải tiểu ma tôn bế quan." Huyết Đồng ma quân thở dài, "Thôi bỏ đi, trước không nói tới đám cỏ mọc đầu tường kia nữa, cổ tượng, chuyến này ngươi có thuận lợi không?"

"Khởi bẩm ma quân, dựa vào 【Huyết Phách Thần Đan】 ngài cung cấp, ta đã thành công lấy được bản vẽ Côn Ngô Cự Chu." Cổ Tượng Ma Quân nói xong, lấy ra một xấp bản vẽ dùng da thú chế thành giao cho Huyết Đồng ma quân, "Ta đã phái Luyện Khí Sư hiểu nghề nghiệm chứng qua, bản vẽ hẳn là không có vấn đề."

"Tốt! Có nó, phần thắng của chúng ta tăng lên rất nhiều!" Huyết Đồng ma quân vui mừng.

Hắn lập tức phái người triệu Âm Phụng Đồ vào, giao bản vẽ cho hắn nói: "Đây là bản vẽ 【Côn Ngô Cự Chu】. Ngươi cầm đi, tìm một nhóm luyện khí sư đáng tin, luyện chế ra Cự Chu."

“Côn Ngô Cự…” Âm Phụng Đồ sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, bàn tay đang cầm bản vẽ bỗng dưng run rẩy, ngay cả sắc mặt cũng đỏ bừng vì kích động: “Ngài nói là, Côn Ngô Cự Chu trong truyền thuyết? Là loại thiết giáp cự chu liên tiếp lập kỳ công với Tiên Triều?”

【 Côn Ngô Cự Chu 】 là cái gì, hắn làm sao có thể chưa từng nghe nói qua?

Đây chính là chiến hạm chủ lực trong vương bài hải quân của Ma Triều. Ma Triều cùng Tiên Triều đánh nhiều năm như vậy, chiến tích mà Côn Ngô Cự Chu sáng tạo ra có thể nói là vô số kể, ngay cả hắn là đệ tử âm Sát Tông ở khu vực xa xôi, đều đối với nó quen thuộc.

Đáng tiếc, Côn Ngô Cự Chu chính là chiến thuyền chủ lực của Ma Triều, khu vực phục vụ chủ yếu của chúng cách âm Sát Tông cũng cực kỳ xa xôi, hắn vẫn luôn chỉ nghe tên, chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Âm Phụng Đồ cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình rõ ràng có một ngày có thể cầm tới loại bản vẽ chiến thuyền truyền kỳ này.

“Không sai, chính là nó.” Huyết Đồng ma quân dường như rất hài lòng với phản ứng của hắn, bỗng dưng nở nụ cười, trong mắt tràn ngập thần thái “chỉ điểm giang sơn, huy xích phương tù”: “Đại quân hai đường Nam Bắc không phải bị Đông Càn quốc kéo lại sao? Vậy chúng ta lại thêm một đường đại quân, tiến công từ Tây Hải.”

“Ma quân quả nhiên thần cơ diệu toán.” Âm Phụng Đồ kích động không thôi, lập tức lĩnh ngộ ý đồ của Huyết Đồng ma quân: “Đông Càn quốc ở Tây Hải không có hải quân thành lập, Côn Ngô cự chu của chúng ta vừa ra, bọn họ tất nhiên không chịu nổi một kích. Hơn nữa, Tây Hải có một bộ phận tương đối nằm ở trung tâm quận Tây Hải của Đông Càn quốc, chỉ cần chúng ta đánh hạ quận Tây Hải, đại quân sẽ có thể trực tiếp bức về Long thành. Hay quá! Quá tuyệt vời!”

Phạm vi Tây Hải cực kỳ rộng lớn, ở trong cảnh nội Đông Càn quốc chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó, còn lại đại bộ phận đều ở bên ngoài Đông Càn quốc, giống như lạch trời ngăn cách Tây Tấn cùng Nam Tần hai nước xa xa.

Về phần âm Sát Tông, còn phải ở phía tây.

“Không sai. Kỳ Hồng Chiêu luôn nói ngươi thông minh, ngươi quả nhiên không làm cho bổn ma quân thất vọng.” Huyết Đồng ma quân hài lòng nhìn hắn một cái: “Chiến sự tiếp theo có thể thuận lợi hay không, Côn Ngô cự chu này là quan trọng nhất. Trước khi đại chiến có thể kiến tạo ra bao nhiêu chiếc 【Côn Ngô cự chu】 thì phải xem ngươi rồi. Nếu là tạo nhiều, mặt khác ta có thưởng.”

“Ma quân đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ để cho tất cả mọi người tăng ca thêm giờ, toàn lực chế ngự Côn Ngô Cự Chu.”

Âm Phụng Đồ cẩn thận cầm bản vẽ, giống như là đang cầm một tuyệt thế trân bảo, cuối cùng, hắn chợt nhớ tới cái gì, xoay người cẩn thận nhìn Huyết Đồng ma quân một cái, dò hỏi: “Địa điểm xây dựng bến tàu, chỉ chọn Tây Hải?”

“Đó là đương nhiên.” Huyết Đồng ma quân khoát tay, “Đi thôi.”

“Vâng, Ma Quân đại nhân.”

Âm Phụng Đồ vui mừng quá đỗi, lập tức vui vẻ đi.

Bến tàu xây dựng ở Tây Hải, sau khi Huyết Đồng ma quân đi, những bến tàu kia, luyện khí sư đã được huấn luyện tốt, cùng với Côn Ngô Cự Chu kiến tạo ra, tất cả đều thuộc về Âm Sát tông.

Điều này đối với thực lực tổng thể của âm Sát Tông, là một loại tăng cường vô cùng lớn.

Hắn phải tranh thủ thời gian viết thư đem tin tức này nói cho sư tôn. Mặt khác, còn phải để sư tôn phái một ít Luyện Khí Sư biết luyện chế cự thuyền tới, luyện chế chiến hạm thiết giáp khẳng định sẽ không dễ dàng, phải tranh thủ thời gian nghiên cứu mới được, bến tàu cũng phải nhanh chóng xây dựng lên.

Việc cần làm rất nhiều.

“Xem ra luyện chế【Côn Ngô Cự Chu】 sẽ không có vấn đề gì.” Nhìn bộ dáng cao hứng bừng bừng của Âm Phụng Đồ, tâm tình Huyết Đồng ma quân cũng rất tốt.

Hắn nhìn về phía Cổ Tượng ma quân bên người, cười nói: “Có Côn Ngô Cự Chu cùng tiểu ma tôn, lần này chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ. Cổ Tượng, ngươi thay ta bận trước bận sau lâu như vậy, cũng là lao khổ công cao, sau khi xong việc, ta chỉ lấy 《Thánh Cổ Bảo Điển》 cùng một kiện đạo khí, những thứ tốt ngươi cứ việc chọn, có bao nhiêu đạo khí cũng cho ngươi.”

Nghe vậy, Cổ Tượng ma quân cũng vui mừng quá đỗi, vội vàng khom người nói: “Đa tạ ma quân khẳng khái.”

“À, bây giờ Âm Xà Ma Cơ phản bội, không cho ngươi thì ta còn cho ai nữa.” Huyết Đồng Ma Quân khoát tay, biểu hiện rất hào phóng.

Tấm bố trí này của mình, có thể nói là dốc hết vốn liếng.

Uy lực của Côn Ngô Cự Chu hắn đã tận mắt chứng kiến rất nhiều lần, tiểu quốc biên thùy như Đông Càn quốc, Côn Ngô Cự Chu xuất thủ còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Hắn tin tưởng, lần này, Đông Càn Quốc tuyệt đối không làm ra được cái gì.

Đợi đến lúc đó Côn Ngô Cự Chu chế tạo xong, dọc theo Tây Hải một đường oanh tạc, đại quân có thể từ bất kỳ bờ biển nào đổ bộ, sau đó đánh thẳng Hoàng Long, Đông Càn quốc kia tuyệt đối sẽ khóc lóc đem bảo vật trong di tích Huyết Tôn Giả chủ động giao ra.

Kế tiếp, chỉ chờ 【Côn Ngô Cự Chu】 hoàn thành kiến tạo.

Nhiều nhất là trăm năm, mình có thể mang theo Thánh Cổ Bảo Điển khải hoàn trở về triều!

Huyết Đồng ma quân chắp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt chắc chắn tự tin, giống như đã nhìn thấy cảnh mình thành công đạt được 《Thánh Cổ Bảo Điển》, được Ma Tôn điện hạ khen ngợi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Cảng vệ Lũng Tả quận!

Là cảng lớn nhất ở Lũng Tả quận, cũng từng có sự phồn hoa của nó.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, Thanh La cảng của Thanh La vệ thay thế nó ở phương bắc, còn cảng Đông Hải phía nam, cảng Đông Cảng, cùng với Tân Bình cảng mạnh mẽ quật khởi, càng làm cho tuyết Tân Cảng càng ngày càng điêu tàn.

Thời điểm Tân Cảng phồn hoa nhất, đã từng có tứ đại thế gia Thất phẩm, Phương Đông, Mộ Dung, Thượng Quan, Triệu.

Mà bây giờ Tân Cảng trong lịch sử dài đằng đẵng, hai đại thế gia trong đó đã suy bại, rời khỏi sân khấu Tân Cảng, chỉ còn lại Đông Phương thị và Thượng Quan thị hai thế gia Thất phẩm.

Trong đó Thượng Quan thị chính là một trong những chi nhánh của Thượng Quan thị Đại Càn.

Theo Thượng Quan thị quật khởi, cũng ở trong cuộc chiến tranh đế tử lần trước đứng đội rõ ràng, sau khi kết thân với Vương thị, Thượng Quan thị bây giờ phát triển cực kỳ nhanh chóng, đang từng bước kiên định tiến về phía thế gia Tam phẩm.

Thượng Quan Vân Tụ là nhân tài mới xuất hiện của Thượng Quan thị, chỉ mới hai trăm ba bốn mươi tuổi đã bước chân vào Tử Phủ cảnh trung kỳ, cũng được đế tử An trọng dụng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai Thượng Quan Vân Khuyết chính là một vị đại lão Thần Thông cảnh.

Tân Cảng Thượng Quan thị mượn gió đông này, một lần nữa tố tiền cải tạo Tân Cảng, dựa vào ưu thế nước nông sâu rộng rãi, ít nhiều cũng giành được một phần nghiệp vụ tàu bè biển sâu, cuộc sống coi như khá thoải mái.

Chủ trạch Tân Cảng Đông Phương thị.

Tòa chủ trạch này đã truyền thừa tám trăm năm, đã từng chứng kiến sự huy hoàng của Đông Phương thị, cũng đã trải qua sự suy bại của Đông Phương thị.

Tường vây bên trong cùng một ít trạch viện, mặt tường loang lổ cỏ dại rậm rạp, hiện ra thiếu hụt tài chính Đông Phương thị sửa chữa ở chủ trạch.

Bất kỳ một gia tộc nào cũng sẽ coi chủ trạch là căn cơ, mặt mũi gia tộc.

Một khi chủ trạch đã sửa chữa không còn sáng sủa nữa, gia tộc này hơn phân nửa sẽ xuất hiện áp lực và vấn đề rất lớn về kinh tế.

Hậu viện chủ trạch Đông Phương thị có một lò luyện đan.

Lò luyện đan lửa đang vượng, sấy khô thai nghén một lò đan dược trân quý, hai hài đồng một nam một nữ mười mấy tuổi đang chuyên chú khống chế nhiệt độ lò lửa.

Một vị lão giả râu hoa râm, thuần thục bấm pháp quyết luyện đan, từng đạo huyền khí cùng thần niệm đánh vào trong lò đan, rèn luyện phẩm chất đan dược.

Không biết qua bao lâu.

Lão giả chợt quát một tiếng: "Đan thành, khai lò!"

Nắp lò mở ra, một đoàn liệt hỏa mãnh liệt thoát ra, mà lão giả như phi hạc xẹt qua, chờ hắn rơi xuống đất, lòng bàn tay có sáu viên đan dược đang xoay tròn, đan dược kia tròn trịa mà linh khí dạt dào, hiển nhiên phẩm chất không tệ.

"Tốt tốt tốt, lần này lão phu không phụ lòng Tả Khâu thị nhờ vả, một lò Tẩy Tủy Đan này vậy mà thành sáu viên đan." Lão giả như trút được gánh nặng, lập tức vui mừng nhướng mày, cẩn thận từng li từng tí đem Tẩy Tủy Đan Phong cất vào trong bình ngọc chất đan.

"Chúc mừng lão tổ tông, chúc mừng lão tổ tông." Thiếu niên tuấn tú kia cũng nhu thuận chúc mừng lão tổ tông.

"Minh Húc, Linh Nhu." Vẻ mặt lão giả có vẻ mệt mỏi tràn đầy hưng phấn, "Lần này may mà các ngươi cũng góp sức, căn cứ theo hiệp nghị giữa ta và Tả Khâu thị, một lò linh dược này nếu thành đan năm viên, ta sẽ không lấy một xu. Nếu có thể lấy được sáu viên, Đông Phương thị chúng ta có thể được một viên."

"Lão tổ gia gia." Đông Phương Minh Húc nói: "Một viên Tẩy Tủy đan này, vẫn nên cho Linh Nhu muội muội đi. Muội ấy có được viên đan này, sẽ có cơ hội trùng kích huyết mạch thiên kiêu, mấy năm nữa, muội ấy phải đến Học Cung báo danh."

“Không không không, vẫn là cho Minh Húc ca ca đi.” Đông Phương Linh nhu thuận nói, “Minh Húc ca ca tư chất cũng rất cao, có thể có huyết mạch thiên kiêu, trong nhà chúng ta có lẽ có thể trở thành Tử Phủ thế gia.”

“Không không, Linh Nhu.” Đông Phương Minh Húc lắc đầu nói: “Đông Phương thị chúng ta hiện tại hoàn thành thiên nhân giao thế đều có chút vất vả, cho dù ta có thiên kiêu huyết mạch cũng vô lực xoay chuyển trời đất. Ngược lại Linh Nhu ngươi, một khi lấy tư thế thiên kiêu gia nhập Học Cung, có thể được trọng điểm bồi dưỡng. Về sau chờ ngươi trở thành Thiên Nhân cảnh, thành tựu Tử Phủ thượng nhân, có thể chiếu cố gia tộc, để cho Đông Phương thị chúng ta không bị người khác khi dễ nữa.”

Sắc mặt lão giả càng ngày càng ngưng trọng, sự hưng phấn lúc trước đã biến mất sạch sành sanh, ánh mắt nhìn về phía hai hậu bối ưu tú tràn đầy áy náy: “Minh Húc, Linh Nhu, cái Tẩy Tủy đan này, chỉ sợ phải bán đi.”

Đây là một quyết định gian nan, gia tộc lần này xuất hiện hai hậu bối ưu tú như vậy, vốn là phúc khí của Đông Phương thị, lại không ngờ Đông Phương thị căn bản vô lực cho bọn họ điều kiện tốt nhất.

“A? Bán đi?” Sắc mặt hai đứa trẻ đều giật mình không thôi: “Lão tổ tông, nhà chúng ta đã thiếu tiền đến mức này rồi sao?”

“Haiz!” Lão giả thở dài một hơi thật sâu: “Năng lực nghị giá của công ty luyện đan Vương thị quá mạnh mẽ, Tẩy Tủy đan ngũ phẩm hiện giờ đã bị bọn họ ép đến một viên mười hai vạn càn kim, loại luyện đan sư đơn đả độc đấu như chúng ta, vô luận là thu mua linh dược hay là bán đạn dược, căn bản cạnh tranh không lại bọn họ.”

“Mà những năm gần đây, Tân Cảng Thượng Quan thị dần dần quật khởi, cũng vẫn luôn chèn ép chèn ép chúng ta, thu hoạch sản nghiệp các phương diện của gia tộc chúng ta ngày càng suy thoái, sớm đã không đủ chi ra số tiền này rồi. Số tiền này, phải đem về chuộc lại một số tài sản của gia tộc.”

Đông Phương Minh Húc và Đông Phương Linh Nhu nhìn nhau một cái rồi nói: “Lão tổ gia, nghe nói đại chưởng quỹ Công ty luyện đan Tân Cảng Tứ Ti của Vương thị đã tìm ngài

rất nhiều lần, bọn họ hy vọng ngài có thể gia nhập công ty luyện đan Vương thị, cuối cùng tiền lương ba vạn càn kim, luyện đan chia đỏ tính, ngài vì sao không?”

Lão giả “Im miệng” đột nhiên thẹn quá hóa giận nói: “Trường Ninh Vương thị chỉ là một đám tiểu nhân hám lợi, nếu không phải bọn họ chèn ép Đông Phương thị chúng ta khắp nơi, sao chúng ta lại lưu lạc đến tình trạng như thế này?”

“Việc này đừng nhắc lại nữa, cho dù Đông Phương Ngọc Hi ta có chết cũng sẽ không giúp Vương thị, càng sẽ không làm công giúp Vương Thủ Nghiệp!”

Dứt lời, lão giả căm giận rời đi, bóng lưng hắn đi xa tựa hồ đã có chút loạng choạng, bộ dáng bị gánh nặng gia tộc và cuộc sống đè sập.

Hai vị tiểu bối hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều không tốt lắm.

“Minh Húc ca ca, ta nghe nói thần tượng của chúng ta là 【Đại Càn Đan Vương】 Vương Thủ Nghiệp tiền bối, đã đến bến cảng của chúng ta, nghe nói muốn lên thuyền đi xa…” Đông Phương Linh yếu ớt nói: “Ta vốn còn muốn thừa dịp lão tổ tông cao hứng, muốn năn nỉ hắn cho ta đi bái kiến Đan Vương tiền bối, để hướng hắn thỉnh giáo một chút vấn đề về luyện đan. Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Linh Nhu, chuyện này ngươi cũng đừng nghĩ tới.” Đông Phương Minh Húc thấp giọng nói, “Ta nghe nói, chỉ là nghe nói thôi. Thời điểm lão tổ tông chúng ta còn trẻ, đã từng có xích mích rất lớn với tiền bối Đan Vương. Nghe nói hình như là tiền bối Đan Vương tranh đoạt cơ duyên của lão tổ tông.”

“A? Chuyện này không thể sao?” Đông Phương Linh Nhu vẻ mặt không tin nói, “Đan Vương tiền bối từ trước đến nay danh tiếng vô cùng tốt, dùng đại lực dìu dắt chỉ điểm hậu bối mà nổi tiếng thiên hạ, làm sao có thể làm chuyện như thế? Huống chi, đầu giường của ta có bức họa hình của Đan Vương tiền bối, gia trưởng trẻ tuổi tuấn lãng như vậy, không phải cùng bối phận với lão tổ gia gia chứ…”

“Khụ khụ! Linh Nhu a, bởi vì cái gọi là người không thể nhìn tướng mạo. Lão tổ gia gia đó là vì gia tộc vất vả mà già nua,

chuyện tuổi còn trẻ, lão tổ gia gia cũng rất tuấn tú phóng khoáng, hẳn là không kém hơn so với Đan Vương tiền bối.”

“Còn có thể như thế?” Đông Phương Linh Nhu con mắt linh động đều muốn trừng ra, nàng thật sự là không tưởng tượng ra được, lão tổ gia gia nhà mình hơi còng xuống cùng một thế hệ với Đan Vương tiền bối.

“Không được không được, cơ hội hiếm có, ta nhất định phải nghĩ biện pháp đi bái kiến Đan Vương tiền bối.” Đông Phương Linh Nhu cắn răng nói: “Minh Húc ca ca, ngươi nhất định phải giúp ta chuyện này.”

“Chuyện này…” Đông Phương Minh Húc cảm thấy đau đầu, “Được rồi, ta sẽ nghĩ cách.”

…

Chương 63: Thủ Nghiệp! Cũng là đại nhân vật!

…

Mấy ngày sau.

Cửa chủ trạch Tân Cảng Đông Phương thị.

Từng bức hoành văn nền trắng chữ đỏ được kéo lên, bên trên viết đủ loại biểu ngữ tuyên truyền "Thiếu nợ trả tiền", "Đông Phương thị khất nợ tá điền mồ hôi tiền mồ hôi".

Người hiểu chuyện vây xem, tin tức rất nhanh truyền khắp Tân Cảng.

Những năm gần đây, Đông Phương thị Tân Cảng ngày càng suy yếu, cho dù gia tộc không ngừng giảm bớt chi tiêu nội bộ, hạ thấp tiêu chuẩn phân phối thành viên gia tộc, nhưng vẫn rơi vào cục diện nhập không đủ.

Chính cái gọi là "tường đổ mọi người đẩy", gia tộc một khi lâm vào suy bại, giống như động vật sinh bệnh tản ra khí tức tử vong, tự nhiên sẽ dẫn tới hung thứu tham lam cùng các loại kẻ săn mồi.

Nếu có thể vượt qua, có lẽ gia tộc còn có thể khởi tử hồi sinh, nếu như không chịu nổi, gia tộc sẽ giống như động vật tử vong, máu thịt bị chia cắt cắn nuốt, ngay cả xương cốt cũng sẽ bị sài lang hổ báo cùng hung cực ác gặm nuốt hầu như không còn.

Đây chính là pháp tắc sinh tồn tàn khốc của thế gia.

Giờ phút này.

Trong sảnh tiếp khách của chủ trạch Đông Phương thị.

Đều là lão tổ thứ hai của Thượng Quan thị thế gia thất phẩm, Thượng Quan Vân Đức lão tổ thong thả uống linh trà nói: "Ngọc Hi lão đệ, không phải là Thượng Quan thị chúng ta không niệm tình đồng hương. Cái gọi là thiếu nợ trả tiền, chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Những biên lai này đều

xuất phát từ tay ngươi đúng không? Trả tiền đi, Thượng Quan thị chúng ta cũng phải sống qua ngày."

Sắc mặt Đông Phương Ngọc Hi khó coi đến cực điểm: "Những biên lai mượn tiền này đều là ta trù tính cho các thương hội, tại sao lại ở trong tay Thượng Quan thị các ngươi?"

"Đương nhiên là những thương hội đó nợ ta tiền của Thượng Quan thị, lấy những giấy nợ này để gán nợ. Quyền đổi nợ vốn là chuyện bình thường." Thượng Quan Vân Đức đặt chén trà xuống, cười lạnh nói: "Ngọc Hi lão đệ, ta khuyên ngươi vẫn là chớ để ý tới hắn nữa. Chúng ta có giấy nợ mượn trong tay, bất kể là đánh tới nơi nào cũng là chúng ta thắng không thua."

"Vân Đức lão tổ, chỗ ta có một viên Tẩy Tủy đan, có thể đền mười lăm vạn càn kim không?" Đông Phương Ngọc Hi cúi đầu nói, "Còn lại Đông Phương thị chúng ta sẽ chậm rãi trả."

"Tẩy Tủy Đan là thứ tốt, nhưng ngươi muốn đền mười lăm vạn càn kim, cho rằng Thượng Quan Vân Đức ta là kẻ ngốc sao?" Thượng Quan Vân Đức cười nhạo nói: "Hiện giờ công ty luyện đan của Vương thị đẩy ra Tẩy Tủy Đan, giá cả hội viên chỉ cần mười hai vạn sáu ngàn càn kim. Ta nói Đông Phương Ngọc Hi, ngươi có muốn luyện đan thì đừng luyện, cứng rắn làm cho gia tộc suy yếu."

Đông Phương Ngọc Hi bị hắn nói trên cổ nổi gân xanh, trong ánh mắt không phục lại là ảo não.

Luyện đan là một nghề phụ có kỹ thuật rất mạnh, một vị luyện đan sư ưu tú đủ để chống đỡ một thế gia thất phẩm.

Nhưng vấn đề ở chỗ, đầu tư để bồi dưỡng một vị Luyện Đan Sư cũng là con số thiên văn.

Vì để mình mau chóng nắm giữ luyện chế đan dược cao phẩm, Đông Phương Ngọc Hi thường xuyên sẽ mạo hiểm nhận một ít cơ hội luyện đan với giá thấp, loại tình huống này luyện tốt nhiều nhất không lỗ tiền, nhưng luyện thất bại còn phải đền tiền.

Có rất nhiều thời điểm, Đông Phương Ngọc Hi cho dù giá cả thấp, người ta cũng không muốn tìm hắn luyện chế. Còn

không bằng trực tiếp bán linh dược cho công ty luyện đan Vương thị, vững vàng đổi lấy đan dược hoặc càn kim.

Nội quyển của công ty luyện đan Vương thị có đả kích rất lớn đối với rất nhiều luyện đan sư đơn đả độc đấu, dưới sự khuyên bảo của các phân bộ, rất nhiều luyện đan sư của gia tộc lục thất phẩm đều gia nhập công ty luyện đan Vương thị, cầm lương và tiền thưởng cao chia hoa hồng, cuộc sống ngược lại càng thêm đỏ rực.

"Ngọc Hi lão đệ, Tẩy Tủy đan này của ngươi coi như là mười hai vạn năm ngàn càn kim, còn lại tổng cộng là bốn mươi sáu vạn ba ngàn càn kim." Thượng Quan Vân Đức vênh váo tự đắc nói: "Đã hạn cho ngươi trong vòng ba ngày bổ sung đầy đủ, nếu không đừng trách chúng ta tìm thành thủ phủ phong nhà chính của ngươi."

Sau khi buông lời tàn nhẫn, Thượng Quan Vân Đức nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại Đông Phương Ngọc Hi giống như bị rút sạch sức lực.

Nhà này… làm sao mới tốt đây?

Đông Phương Ngọc Hi nhìn cái bàn trước mặt, thần sắc hoảng hốt, trong ánh mắt trống rỗng.

Cùng lúc đó.

Trên tường vây hậu viện Đông Phương thị.

Thần sắc hai huynh muội Đông Phương Minh Húc, Linh Nhu đều thập phần ngưng trọng.

"Linh Nhu, hôm nay trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi còn muốn đi gặp Đan Vương tiền bối sao?" Trong ánh mắt Đông Phương Minh Húc tràn đầy vẻ lo lắng.

"Minh Húc ca ca, nguyên nhân chính là như thế, ta càng phải đi gặp Đan Vương tiền bối." Đông Phương Linh Nhu cắn răng nói, "Ta có thể năn nỉ Đan Vương tiền bối cứu Đông Phương thị chúng ta. Ta có thể gia nhập công ty luyện đan Vương thị, từ một học đồ làm việc, miễn phí làm công cho Vương thị, dùng cái giá cả đời để trả lại khoản nợ này."

"Ngươi điên rồi Linh Nhu?" Đông Phương Minh Húc kinh sợ nói: "Ngươi đã bị Lũng Tả Học Cung nhìn trúng. Chỉ cần gia

nhập Lũng Tả Học Cung, một đệ tử nòng cốt tương lai chạy không thoát, dựa vào tài nguyên của Học Cung có xác suất rất lớn có thể thành tựu Thiên Nhân cảnh. Tương lai tiền đồ của ngươi rất tốt, sao có thể quyết định như thế?"

"Học Cung tuy tốt, nhưng nước xa không cứu được lửa gần." Đông Phương Linh nhẹ nhàng điểm dưới chân một cái, cả người tựa như một con chim yến nhẹ nhàng bay lên không trung đến bên ngoài viện.

Thanh âm của nàng cách tường viện truyền đến.

"Minh Húc ca ca, từ nay về sau, gia tộc phải dựa vào huynh bảo vệ thật tốt."

"Linh Nhu!"

Đông Phương Minh Húc vẫn còn non nớt biểu lộ thống khổ không thôi, ngay cả gân xanh trên cổ cũng nổi lên cuồn cuộn.

…

Tân Cảng Bách Vị Các.

Đây là một trong những sản nghiệp liên tỏa của Lũng Tả Vũ Văn thị.

Bởi vì hiện giờ đương gia Vũ Văn thị làm chủ chính là Bích Liên phu nhân xuất thân Quy Long Thượng Quan thị, bởi vậy Tân Cảng Thượng Quan thị nghĩ biện pháp nhận người thân của Bích Liên phu nhân, xem như là ôm một cái bắp đùi.

Dựa vào việc giúp Vũ Văn thị quản lý Tân Cảng Bách Vị Các, Tân Cảng Thượng Quan thị dần dần giành được một phần cổ phần, hàng năm hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một chút hoa hồng.

Đây chính là chỗ tốt của một thế gia có tông thân chủ mạch, tại thời khắc mấu chốt thoáng dẫn dắt một phen, liền có thể thu được lợi ích vô cùng.

Chẳng qua, dòng họ không phải bảo mẫu.

Nếu như không biết chừng mực, chỉ biết yêu cầu mà không biết hồi báo, liền sẽ chỉ bị người ghét bỏ.

Về điểm này, Thượng Quan thị ở Tân Cảng làm rất tốt, không những nịnh bợ Bích Liên phu nhân rất chịu khó, ngay cả

Vương thị quanh co lòng vòng mới có thể móc nối quan hệ, nịnh bợ cũng dốc hết sức.

Phàm là Vương thị có "Thiên Nhân yến", "Tử Phủ yến", thậm chí là lễ mừng thọ của lão tổ nào đó, Thượng Quan thị ở Tân Cảng đều sẽ do lão tổ đích thân ra mặt tặng một phần quà.

Lần này Thất lão gia Vương Thủ Nghiệp của Vương thị khó mà có được Tân Cảng, Thượng Quan thị lão tổ Thượng Quan Thượng Quan Kiến Minh đương nhiên là ngay lập tức đã tới cửa bái phỏng, từ quan hệ của Thượng Quan Bích Liên kéo Thượng Quan Lăng Ba và Vương Ninh Hi.

Vương Thủ Nghiệp từ chối nhưng, thuận tiện thị sát một chút phân bộ nhỏ của công ty Luyện Đan ở Tân Cảng, sau đó liền tiếp nhận tiệc chiêu đãi của Thượng Quan thị ở Bách Vị Các.

Lúc này, trong phòng bao của Bách Vị Các, Vương Thủ Nghiệp đang ngồi cùng một chỗ với mấy vị thành viên của Thượng Quan thị.

Người tham dự yến hội nhân số cực ít.

Trong đó Thượng Quan thị chỉ vẹn vẹn có ba người tham gia, theo thứ tự là Kiến Minh lão tổ và gia chủ đương đại Thượng Quan Chí Viễn, cùng với một thiếu niên thiếu niên tuấn tú thông minh khoảng mười mấy tuổi.

Ngoài ra, đó chính là thành thủ đương nhiệm Tân Cảng Vệ đang tiếp khách, Phương Hoài Viễn.

Nhưng trên bàn này, cũng chỉ có Thượng Quan Kiến Minh Thiên Nhân cảnh và Thành Thủ Phương Hoài Viễn, có tư cách ngồi cuối cùng phụng bồi Vương Thủ Nghiệp. Ngoài bọn họ ra, vị kia là Thượng Quan Anh Kiệt, thậm chí là gia chủ Thượng Quan thị Thượng Quan Chí Viễn, đều chỉ có thể thành thành thật thật đứng kính rượu.

Không có biện pháp, thân phận chênh lệch quá lớn.

Nhìn Vương Thủ Nghiệp ngồi ở ghế đầu, thần thái thong dong, khí độ nổi bật, giống như Trích Tiên công tử, trong lòng lão tổ Kiến Minh và Phương Hoài Viễn đều kính sợ không thôi, trên mặt bất giác đều lộ ra thần sắc nịnh nọt.

Mấy năm nay, Vương Thủ Nghiệp tuy rằng ru rú trong nhà, nhưng tên hiệu "Đan Vương Đại Càn" của hắn đã sớm thanh danh lan xa. Toàn bộ Đại Càn đều biết ở Lũng Tả quận có vị Đan Vương, tuổi còn trẻ đã tinh thông luyện chế linh đan ngũ phẩm, hơn nữa tư chất xuất chúng, rất có hi vọng đột phá Thần Thông cảnh, chính là luyện đan sư có tiềm lực nhất của Đại Càn.

Tương lai nói không chừng một ngày nào đó, hắn sẽ trở thành một vị luyện đan sư Thần Thông cảnh khác bên ngoài Nguyên Đan cảnh chân nhân của Thánh địa Huyền Đan các.

Ngoài ra, hai người cũng là lần gặp mặt này, cảm giác được uy thế cường đại như có như không trên người Vương Thủ Nghiệp, mới sợ hãi ý thức được, Vương Thủ Nghiệp vậy mà không biết từ lúc nào đã đột phá Tử Phủ cảnh. Hơn nữa, Vương Thủ Nghiệp năm nay mới hơn một trăm chín mươi tuổi, so với hai người Thiên Nhân cảnh bọn họ đều nhỏ hơn rất nhiều.

Chênh lệch này, quả thực cách biệt một trời một vực.

Trên thực tế, Vương Thủ Nghiệp vốn đã sớm đến Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, chẳng qua là Vương Thủ Triết yêu cầu hắn tạm thời không đột phá cấp bậc, chờ đợi bảo vật di tích Huyết Tôn Giả mà thôi.

Huyết mạch này vừa thăng cấp, thì thuận lý thành chương mà đột phá.

Cho dù là cùng một bàn uống rượu với Vương Thủ Nghiệp, Thượng Quan Kiến Minh và Phương Hoài Viễn đều cảm thấy run như cầy sấy, áp lực vô cùng lớn, thân phận và thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn.

"Thủ Nghiệp công tử." Thượng Quan Kiến Minh cung kính vô cùng kính mời rượu, vẻ mặt tươi cười nói: "Trước đây vài ngày chúng ta đi Tân Bình trấn làm việc, còn gặp qua Ninh Kham thiếu gia và Lăng Ba tiểu thư, lúc ấy đã nghe bọn họ đề cập đến ngài, chỉ là duyên chưa gặp mặt. Hôm nay gặp được Đan Vương, coi như đã viên mãn giấc mộng của lão hủ rồi."

"Kiến Minh lão tổ khách khí." Vương Thủ Nghiệp ngữ khí bình thản mà khách khí, "Cái gọi là Đan Vương, chẳng qua là

thổi phồng lung tung mà thôi, trên đời này so với luyện đan sư lợi hại hơn nhiều.”

Thật ra Vương Thủ Nghiệp cũng biết, quan hệ giữa Thượng Quan thị Tân Cảng này khá xa với Lăng Ba, nhưng dù sao cũng là dòng họ đến thăm hỏi, tư thái nên có đương nhiên không thể thiếu.

Giữa các thế gia chính là như thế, thế gia càng lớn càng không thể mắt cao hơn đầu, xem thường cái này xem thường cái kia. Nếu không một khi hình thành gia phong như thế, sẽ chôn xuống không ít tai hoạ ngầm cho gia tộc.

“Thủ Nghiệp công tử, ngài xem đứa nhỏ Chí Viễn nhà chúng ta này, thân mang Ly Hỏa huyết mạch trung phẩm Bính đẳng, không biết tương lai đi lộ tuyến nào thì tốt hơn?” Thượng Quan Kiến Minh cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Trung phẩm Bính đẳng cũng không tệ.” Vương Thủ Nghiệp tao nhã cổ vũ nói: “Hắn bây giờ tuổi còn nhỏ, nhưng thừa dịp còn chưa tấn chức Linh Đài cảnh, dùng tổ hợp Tẩy Tủy đan và Vô Cực bảo đan xông vào huyết mạch thiên kiêu. Có điều, Vô Cực bảo đan ít nhất phải sử dụng ở Linh Đài cảnh, vả lại độ khó không nhỏ, tốt nhất là tìm một vị Tử Phủ thượng nhân hộ pháp.”

Vô Cực bảo đan? Còn muốn tìm Tử Phủ thượng nhân?

Đây chính là một hơi muốn rút ra hai ba trăm vạn càn kim!

Khuôn mặt già nua của Thượng Quan Kiến Minh co lại, trong lòng thầm nghĩ, Thủ Nghiệp công tử ngài thật sự là đứng nói chuyện không đau eo, điển hình là vì sao không ăn thịt.

Thượng Quan thị của Tân Cảng bọn họ cũng coi như là thế gia Thất phẩm phát triển không ngừng, có thể duy trì song thiên nhân giao thế, đồng thời còn có thể dư lực bồi dưỡng Thiên Nhân cảnh thứ ba. Đây xem như đã được Quy Long Thượng Quan thị phát huy hết rồi.

Huống chi, giá cả của Vô Cực bảo đan chỉ là khởi bước mà thôi. Gia tộc muốn bồi dưỡng một Tử Phủ cảnh, phải hao phí ba trăm năm thời gian, mấy ngàn vạn càn kim!

Đem toàn bộ Thượng Quan thị trên Tân Cảng toàn bộ đóng gói bán đi, cũng tuyệt đối không bán được hơn một ngàn vạn

càn kim.

“Đa tạ công tử Thủ Nghiệp đã chỉ đường.” Thượng Quan Kiến Minh cười gượng nói: “Nhưng Thượng Quan thị của chúng ta vẫn tự biết mình, có bao nhiêu năng lực thì ăn bấy nhiêu cơm. Vô Cực Bảo Đan này thì không cần nghĩ nữa, không nghĩ nữa.”

Tân Cảng Thượng Quan thị có thể sừng sững ngàn năm, đương nhiên cũng có con đường sinh tồn của riêng mình. Giấc mơ quá cao xa, đối với một gia tộc mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

“Ha ha.” Phương Hoài Viễn nở nụ cười sảng khoái: “Kiến Minh lão tổ lời này có lý. Thế gia phát triển ở chỗ vững vàng tiến lên, mà không phải quá cao ngạo, mưu toan một bước lên trời. Giống như Đông Phương thị kia chính là nghĩ không thông điểm này, cho rằng mình có chút thiên phú luyện đan liền dùng sức giày vò, mưu toan dựa vào luyện đan một bước trở mình. Kết quả thì sao? Gia tộc từng bước suy bại, hiện tại ngay cả gia tộc cầm đồ đi ra ngoài cửa hàng mặt đất cũng không thu lại được.”

“Thật ra chúc mừng Kiến Minh lão tổ, nghĩ đến không cần thiết bao lâu, Tân Cảng này chính là một nhà Thượng Quan thị các ngươi độc đại. Nếu dốc lòng kinh doanh, tương lai một thế gia Lục phẩm không chạy thoát được.”

“Đâu có đâu có.” Thượng Quan Kiến Minh khiêm tốn nói: “Việc này chẳng qua là Đông Phương Ngọc Hi gieo gió gặt bão mà thôi. Đầu năm nay, bát cơm luyện đan sư này không dễ ăn, đơn đả độc đấu muốn ra mặt quá khó khăn.”

Đông Phương thị? Đông Phương Ngọc Hi.

Vương Thủ Nghiệp khẽ nhíu mày, một số ký ức trong đầu chậm rãi trở về, trong thoáng chốc giống như trở lại quá khứ.

Chuyện đó, đã qua rất lâu rồi, hình như sắp một trăm bảy mươi năm rồi nhỉ?

Bỗng dưng!

“Chát!”

Bên ngoài phòng, thanh âm bàn ăn rơi xuống đất vang lên.

Ngay sau đó, một tiểu cô nương mặc y phục tiểu nhị của Bách Vị Các đẩy cửa bước nhanh vào. Không đợi chúng con tin hỏi, nàng liền "phốc phốc" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Vương Thủ Nghiệp.

Nàng này chính là Đông Phương Linh Nhu của Đông Phương thị.

Đại khái là đã trải qua một phen trắc trở, giờ phút này Đông Phương Linh Nhu vẻ mặt sốt ruột, trên gò má non nớt còn mang theo ửng đỏ bởi vì chạy nhanh mà dẫn đến, nhìn qua vừa chật vật vừa đáng thương.

"Đan Vương tiền bối! Cầu xin ngài giúp Đông Phương thị chúng ta đi." Đông Phương Linh Nhu quỳ gối tiến lên, đau khổ cầu xin nói, "Vô luận là điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng, dù là ở bên cạnh ngài làm nô tỳ cũng được."

"Tiểu cô nương này là?"

Sắc mặt của Thượng Quan Kiến Minh và Phương Hoài Viễn đều thay đổi.

Thượng Quan Kiến Minh tức giận nói: "Người đâu, các ngươi làm ăn kiểu gì thế? Sao lại để một tiểu cô nương trà trộn vào đây?"

Bên ngoài phòng, chủ sự dẫn theo mấy tên tiểu nhị vọt vào.

Thấy tình cảnh trong phòng, sắc mặt hắn trắng bệch, thiếu chút nữa ngất đi.

Xong rồi xong rồi, lần này xảy ra chuyện lớn rồi.

"A? Đông Phương Linh Nhu?" Thượng Quan Chí Viễn cũng nhận ra thân phận của nàng, sắc mặt biến đổi: "Sao ngươi lại trà trộn vào đây? Nơi này không phải là nơi ngươi nên đến, còn không mau đi!"

Tất cả mọi người đều là thế hệ trẻ của Tân Cảng Thiên Nhân thế gia, tư chất huyết mạch đều không tệ, ngày thường tự nhiên đã gặp qua. Huống chi hắn chính là tuổi trẻ ái mộ, đối với Đông Phương Linh Nhu vẫn có chút hảo cảm.

"Thượng Quan Chí Viễn, thì ra ngươi cũng ở chỗ này? Hừ, ta tới bái kiến Đan Vương tiền bối, không cần ngươi quan tâm!" Đông Phương Linh Nhu thần sắc quật cường, liếc hắn một cái

liền không phản ứng nữa, ngược lại lần nữa bái cầu Vương Thủ Nghiệp: “Mong tiền bối thương xót.”

Kiến Minh lão tổ vội vàng chắp tay nói với Vương Thủ Nghiệp: “Thủ Nghiệp công tử, việc này là lão hủ thất trách, không có đề phòng có người xông vào bao sương quấy nhiễu ngài. Người đâu, mau mau mời tiểu thư Đông Phương gia ra ngoài.”

“Đông Phương tiểu thư, mời ngài đi đi. Ngài nếu không đi, mấy tiểu nhân vật chúng ta sẽ gặp xui xẻo.” Chủ sự vội vàng mang theo tiểu nhị đi qua, muốn mời Đông Phương Linh Nhu ra ngoài.

“Thôi.” Lông mày Vương Thủ Nghiệp hơi giật giật, khoát tay áo: “Đã là người quen, trước tiên lưu lại đi.”

“Cái này?”

Chủ sự và tiểu nhị nhất thời không biết phải làm sao.

“Chư vị, nếu như Đan Vương tiền bối đã lên tiếng, các ngươi đi ra ngoài đi.” Thượng Quan Chí Viễn chắp tay với chủ sự, trên khuôn mặt non nớt lộ ra vẻ trấn định thong dong, “Bên ngoài xin rửa ráy một chút, bát đĩa và thức ăn bị đánh nát đều ghi vào sổ sách của chúng ta.”

“Vâng, Chí Viễn thiếu gia.” Đám người chủ sự vội vàng thối lui.

Sau đó, Thượng Quan Chí Viễn lại lấy một cái ghế đưa cho Đông Phương Linh Nhu, thở dài nói: “Linh Nhu cô nương, giữa hai tộc chúng ta đích xác có mâu thuẫn, nhưng giữa các thế gia vốn sẽ vì không gian sinh tồn mà cạnh tranh lẫn nhau. Thượng Quan thị chúng ta và Đông Phương thị các ngươi cùng tồn tại ở Tân Cảng, cạnh tranh không gian sinh tồn vốn chưa nói tới ai đúng ai sai, ngươi không cần trừng mắt nhìn ta… Trừng ta cũng vô dụng.”

Vương Thủ Nghiệp nghe vậy âm thầm gật đầu.

Đứa nhỏ Thượng Quan Chí Viễn này phản ứng cũng rất nhanh. Nghe thấy Vương Thủ Nghiệp hắn nói là cố nhân, liền lập tức nghĩ biện pháp giải vây thay Thượng Quan thị.

Có thể nuôi dưỡng ra hài tử như vậy, chắc hẳn tương lai Tân Cảng Thượng Quan thị vẫn sẽ có chút số mệnh kéo dài.

Mặc dù Vương Thủ Nghiệp trầm mê luyện đan, nhưng cũng đã gần hai trăm tuổi, nhìn sự việc tự nhiên sẽ không chỉ dựa vào sự hỉ ác của mình, mà tiếp tục yên tĩnh quan sát.

“Ngươi nói bậy, Thượng Quan thị các ngươi có rất nhiều những thủ đoạn nhỏ xấu xa.” Đông Phương Linh Nhu cũng vô cùng cơ trí, lúc này nổi giận đùng đùng nói, “Ngay trước đó, Vân Đức lão tổ nhà các ngươi còn đến nhà chúng ta ép nợ, tạo uy thế ở cửa chính. Huống chi nhà chúng ta cũng không qua lại với Thượng Quan thị bằng tiền bạc, các ngươi cố ý thu mua biên lai vay mượn của người khác.”

“Đây rõ ràng là muốn cố ý chèn ép Đông Phương thị chúng ta.”

“Linh Nhu cô nương lời ấy sai rồi.” Thượng Quan Chí Viễn nói: “Giữa các thế gia có mâu thuẫn và cạnh tranh, ai mà không thể dùng chút mưu kế? Muốn trách, chỉ có thể trách lão tổ tông các ngươi, luyện đan đến mức bản thân bị nghèo.”

“Được rồi, Chí Viễn ngươi cũng chớ nói nhiều.” Lão tổ Kiến Minh chắp tay xin lỗi Vương Thủ Nghiệp, “Việc này, ngược lại khiến Thủ Nghiệp công tử chê cười rồi.”

“Không gian sinh tồn cạnh tranh của thế gia bản địa vốn là chuyện bình thường trên thế gian, nào có gì là chê cười không thấy cười? Vương thị chúng ta một đường đi tới, cũng trải qua những chuyện này.” Vương Thủ Nghiệp lạnh nhạt nói: “Có điều, Tứ ca ta đã từng nói, nếu như bố cục phóng đại một chút, mắt nhìn xa một chút, thế gia bản địa nếu có cơ hội hợp tác mở rộng đối với bên ngoài, ngược lại sẽ có lợi hơn so với nội quyển đơn thuần.”

“Thủ Triết gia chủ anh minh cơ trí, lão hủ không bằng một phần vạn.” Kiến Minh lão tổ vội vàng vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay về phía nam.

Ngay cả Phương Hoài Viễn cũng chắp tay, vẻ mặt kính nể vạn phần với Vương Thủ Triết, cảm khái nói: “Nếu như có thể ngay mặt bái kiến Thủ Triết gia chủ, lắng nghe lời dạy bảo của lão nhân gia thì tốt rồi.”

Ở Lũng Tả quận, uy vọng của Vương thị và Vương Thủ Triết cực thịnh.

Một câu của Vương Thủ Triết thậm chí còn có tác dụng hơn cả Đại Đế "ở xa Quy Long Thành".

"Ngọc Hi huynh ta biết, thiên phú bản thân không tồi, chỉ là hơi có chút tâm cao khí ngạo." Vương Thủ Nghiệp hơi trầm ngâm nói, "Mà thôi bỏ đi, niệm tình một trận 'Giao tình' trong quá khứ, Kiến Minh lão tổ liền cho Thủ Nghiệp một mặt mũi đi."

Lão tổ Kiến Minh vội vàng nghiêm mặt lại, chắp tay nói: "Công tử Thủ Nghiệp ngài không cần phải khách khí như thế, thiên kim Lăng Ba nhà chủ mạch chúng ta chính là con dâu huyền tôn của ngài. Những chuyện nhỏ này, chỉ cần ngài nói một câu, coi như là lên núi đao xuống biển lửa, Thượng Quan thị chúng ta cũng tuyệt đối không chối từ."

"Nếu mọi chuyện đã được giải quyết, tiểu cô nương tên là Linh Nhu kia hãy về nhà đi." Vương Thủ Nghiệp cười phất phất tay.

Gì?

Thế là giải quyết xong rồi?

Đông Phương Linh Nhu sợ ngây người, nhà các nàng thiên tai đại họa, Đan Vương tiền bối chỉ nói một câu đã giải quyết xong!?

"Nha đầu ngươi chần chờ cái gì, mau trở về đi." Kiến Minh lão tổ trừng mắt nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta bến cảng Thượng Quan thị, còn dám lừa gạt công tử Thủ Nghiệp hay sao?"

"Tiền bối, ta, ta nguyện ý làm nô tỳ, suốt đời hầu hạ ngài." Đông Phương Linh Nhu vừa định quỳ xuống, lại phát hiện bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên, như thế nào cũng không quỳ xuống được.

Cùng lúc đó, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, đợi đến khi ý thức tỉnh táo đã ra khỏi Bách Vị Các, bên tai truyền đến giọng nói ôn nhuận của Vương Thủ Nghiệp: "Nha đầu, ta không cần ngươi hầu hạ, thiên phú của ngươi không tệ, tu luyện cho tốt,

tranh thủ tương lai làm một người có thể bảo vệ tộc nhân, cũng có ích đối với Nhân tộc."

"Vâng, tiền bối!"

Đông Phương Linh Nhu quật cường bái tạ Vương Thủ Nghiệp, lúc này mới vội vàng quay về.

Không nghĩ tới nàng vừa về đến nhà, liền thấy những tấm hoành phi ở cửa đã bị người kéo xuống hết.

Lão tổ thứ hai của Thượng Quan thị là Thượng Quan Vân Đức, lúc này vẻ mặt tươi cười bước vào chủ trạch Đông Phương thị: "Ngọc Hi lão đệ, đại thủy của chúng ta cuốn trôi miếu Long Vương, người một nhà không biết người một nhà, ngu huynh đây là tới bồi tội với ngươi rồi."

"Vân, Vân Đức huynh, ngài cớ gì nói ra lời ấy?" Đông Phương Ngọc Hi không rõ cho lắm, vội vàng mời hắn vào trong sảnh nghênh khách.

Rất nhanh, bên trong liền truyền đến tiếng cười ha ha của Thượng Quan Vân Đức, cùng với tiếng cười làm lành của Đông Phương Ngọc Hi. Thượng Quan thị tỏ vẻ, nợ nần không cần phải trả gấp, có thể từ từ mà trả! Sau này hai nhà phải qua lại nhiều hơn, cùng nhau sáng lập Tân Cảng tương lai.

Một lát sau, sau khi Đông Phương Ngọc Hi tiễn Thượng Quan Vân Đức đi, trên gương mặt già nua đã tràn đầy vui mừng, ngay cả thân thể cũng không còn kiều diễm như trước.

"Lão tổ gia gia." Đông Phương Minh Húc thấy một màn như vậy cũng vô cùng khiếp sợ: "Làm sao có thể, Linh, Linh Nhu giải quyết xong việc này thật chứ?"

"Linh Nhu?" Đông Phương Ngọc Hi ngây người, lập tức có chút dự cảm không ổn, nhìn về phía Đông Phương Linh Nhu đang đi tới nói, "Linh Nhu, rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?"

"Lão tổ gia gia, chuyện là như vậy." Đông Phương Linh Nhu hưng phấn không thôi nói, "Ta đi bái kiến Đan Vương tiền bối, là một câu nói của Đan Vương tiền bối, liền giải quyết nguy cơ to lớn của nhà chúng ta."

"Vương Thủ Nghiệp?" Đông Phương Ngọc Hi thần sắc biến hóa khó lường: "Linh Nhu, ngươi cẩn thận nói một chút, một

chữ cũng không thể thiếu.”

Đông Phương Linh Nhu vội vàng đem chuyện mình nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp như thế nào, chuyện phát triển như thế nào, từng câu từng chữ nói ra.

Mà khuôn mặt già nua của Đông Phương Ngọc Hi vẫn luôn ở trong trạng thái mưa dầm liên miên, cho đến cuối cùng, khi Đông Phương Linh Nhu thuật lại câu nói kia của Vương Thủ Nghiệp: “Nha đầu, ta không cần ngươi hầu hạ, thiên phú của ngươi không tệ, tu luyện cho tốt, tranh thủ tương lai làm một người có thể thủ hộ tộc nhân, cũng có ích đối với Nhân tộc.”

Lúc này thân thể Đông Phương Ngọc Hi mới run lên, trên khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ mà tự trách, lẩm bẩm nói: “Vương Thủ Nghiệp à Vương Thủ Nghiệp, ta vẫn cho rằng ngươi chỉ dựa vào gia thế và bối cảnh đoạt cơ duyên của ta. Nếu chúng ta đổi chỗ, Đông Phương Ngọc Hi ta tuyệt đối có thể làm tốt hơn ngươi.”

Thủ Hộ tộc nhân, hữu dụng với Nhân tộc!

Chênh lệch trong lòng hai người thật sự quá lớn.

Cảm xúc ảo não tràn ngập lồng ngực của hắn, nếu lúc trước mình không còn trẻ tuổi khí thịnh, hôm nay sẽ không có kết cục này.

Nếu như mình có dũng khí như Linh Nhu, cho dù mặt dày năn nỉ Đan Đỉnh thượng nhân, để cho mình lưu lại làm đệ tử ký danh, sao có thể để cho toàn bộ Đông Phương thị đi đến hoàn cảnh như thế?

“Nha đầu, ngươi mạnh hơn lão tổ gia gia, ngươi phải nhớ kỹ lời của Đan Vương tiền bối.” Đông Phương Ngọc Hi yêu thương vuốt vuốt tóc đứa nhỏ, xoay người đi ra ngoài chủ trạch.

“Lão tổ gia gia, người muốn đi đâu ạ?” Hai vị tiểu bối vội vàng đuổi theo.

“Lão tổ gia gia đi phân bộ Luyện Đan ty của Vương thị ứng tuyển đi.” Đông Phương Ngọc Hi ưỡn ngực, “Giữ chắc ba vạn, chia hoa hồng khác nhau, Đông Phương Ngọc Hi ta rất nhanh có thể trả hết nợ của Thượng Quan thị, hơn nữa còn bảo Đông Phương thị chúng ta đứng lên lần nữa.”

“Lão tổ gia gia, chúng ta đi cùng người, chúng ta cũng là học đồ luyện đan, chúng ta cùng nhau làm công trả tiền.”

“Được được được, chúng ta cùng đi, cùng nhau trả tiền.”

Cùng lúc đó.

Cách đó không xa, Vương Thủ Nghiệp núp trong bóng tối tận mắt chứng kiến một màn này, không khỏi âm thầm gật đầu. Lần này đi ngang qua Tân Cảng, lại có thể gặp gỡ và cởi bỏ một chuyện xưa như vậy, khiến cho mình cảm thấy rất vui mừng.

Hi vọng lần này đi Đại Chu tìm kiếm cơ duyên 【Luyện Đan Bảo Điển】, có thể hết thảy thuận lợi.

Vương Thủ Nghiệp ta cũng có tộc nhân mình muốn bảo vệ.

“Thủ Nghiệp công tử thật là thiện tâm lại dịu dàng, khiến thiếp thân có chút cảm động.” Một giọng nói vũ mị mà êm tai từ từ vang lên phía sau hắn: “Tiểu cô nương kia huyết mạch và tính cách cũng tạm được, không bằng thiếp thân giúp ngài dạy dỗ một phen? Bảo đảm nàng ấy sẽ rất hữu dụng.”

…

Chương 64: Vương thị phát triển các phương diện.

…

Nghe thấy giọng nói như vậy, Vương Thủ Nghiệp không còn gì để nói.

Quay đầu nhìn lại, không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên thấy được Khương Tình Tuyết ăn mặc hộ vệ thần bí. Nàng ta lúc này đang dựa vào trên tường viện, sóng mắt lưu chuyển, dùng bộ dáng tà mị mà xinh đẹp nói chuyện.

Bây giờ Xích Mị Ma Sứ đã chính thức đổi tên thành "Khương Tình Tuyết". Hành trình đi Bắc Chu lần này có quá nhiều tính không xác định, Vương Thủ Triết tất nhiên không yên tâm, cố ý phái hộ vệ Thần Thông cảnh Khương Tình Tuyết đi theo bảo hộ.

Chỉ là bây giờ thân phận của Khương Tình Tuyết còn chưa qua được con đường sáng, nên chỉ có thể âm thầm đi theo.

"Khụ khụ." Vẻ mặt Vương Thủ Nghiệp nghiêm nghị nói: "Khi Khương tiên tử nói chuyện xin chú ý thân phận. Bây giờ ngài đã rời khỏi Ma Triều, trở thành cung phụng của Vương thị ta, mỗi một hành động một lời đều đại biểu cho thể diện của Vương thị ta."

"Hừ!" Khương Tình Tuyết trợn trắng mắt: "Nam đinh của Vương thị các ngươi là một thằng đàn ông không thú vị, rất nghiêm túc. Là cô nương kia tự mình nguyện ý làm nô tỳ, chúng ta lại không ép buộc người ta."

"Khương tiên tử nói lời ấy sai rồi." Vương Thủ Nghiệp trịnh trọng nói, "Vương Thủ Nghiệp ta là chữ lót "Thủ", trưởng bối cùng lão tổ tông trong mắt vô số hài tử gia tộc. Bất kỳ một hành vi cùng cử động của ta, đều có khả năng trở thành tiêu điểm hành vi bắt chước của bọn nhỏ. Hôm nay ta thu người ta làm nô tỳ, có lẽ một ngày nào đó hài tử nào đó, sẽ dùng gia thế cùng quyền thế âm thầm bức bách người khác."

"Tiên tử nói gia tộc chúng ta nam đinh cổ hủ không thú vị, đó là bởi vì tất cả mọi người chúng ta đều minh bạch một đạo lý,

nếu hành vi của chúng ta lỗ mãng, ảnh hưởng không đơn thuần là danh dự của mình. Hướng nhẹ mà nói, sẽ phá hoại gia phong gia kỷ. Nặng lời mà nói, đó là đang hủy hoại căn cơ gia tộc. Tứ ca ta từng bước một phát triển gia tộc đến hôm nay, thật sự là quá không dễ dàng. Ta làm đệ đệ, không giúp được quá nhiều chuyện liền thôi, há có thể kéo chân hắn?"

"Được rồi được rồi, ta chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, lại bị ngươi dạy dỗ một trận." Khương Tình Tuyết bị mắng đến á khẩu không trả lời được, trong lòng hơi có chút phiền muộn: "Ta hoài nghi Thủ Triết gia chủ cố ý để ta tới làm hộ vệ cho ngươi, chính là vì để ngươi giúp ta cải tạo đạo đức quan."

"Nói cũng có lý." Vương Thủ Nghiệp nghiêm túc suy nghĩ: "Thừa dịp ở chung trong khoảng thời gian này, ta sẽ nói chuyện một chút về cuộc đời với ngươi… Dù sao Khương cung phụng sống ở Ma Triều quá lâu, có chút tư duy quen không hợp với Đại Càn chúng ta, như vậy không tốt lắm."

"…"

Trong lòng Khương Tình Tuyết nhất thời xù lông.

Ôi chao mẹ ta, mình đã lên thuyền tặc rồi!

"Nếu chờ sau khi nhiệm vụ kết thúc, suy nghĩ của Khương Cung Phụng còn chưa thay đổi, ta vẫn đề nghị ngài đi đến Tộc Học, đi qua tính hệ thống một lần." Vương Thủ Nghiệp tiếp tục bạo kích.

"Tộc học?!"

Khương Tình Tuyết hít ngược một ngụm khí lạnh.

Có cần phải tàn nhẫn như vậy không?!

Tộc Học Vương thị đáng sợ đến mức nào, mặc dù bà chưa tự mình trải qua, nhưng đã sớm hiểu được từ các con đường khác nhau. Đây chính là nơi được xưng là đáng sợ nhất của Vương thị, nghe nói còn đáng sợ hơn tiểu viện của Vương Thủ Triết, bao nhiêu đứa trẻ đi vào đều khóc lóc um sùm.

Nếu thật sự bị đưa đi Tộc Học, vậy nàng còn có thể tốt sao?

Vừa nghĩ tới kết quả đáng sợ kia, Khương Tình Tuyết nhất thời trở nên uể oải không phấn chấn, chỉ cảm thấy một trận cảm xúc thú vị trào dâng trong lòng.

…

Lần này Vương Thủ Nghiệp đến bến cảng, chính là vì muốn ngồi thuyền đi Bắc Chu.

Những người bí mật ngươi tới ta đi không nói, ngay sau khi hắn đến Tân Cảng không lâu, trên bến tàu Tân Cảng liền nghênh đón mấy chiếc "khách nhân" hiếm thấy.

Đó là năm chiếc thuyền biển giáp sắt khổng lồ cao chừng vài tầng.

Ngoại hình năm chiếc thuyền thiết giáp này có không ít khác biệt, một chiếc đặc biệt thon dài, một chiếc cực kỳ rộng lớn, nhưng tất cả đều toàn thân ngăm đen, giống như do huyền thiết luyện chế thành, đầu thuyền cũng nổi lên ánh sáng lạnh như lưỡi đao. Thân thuyền khổng lồ kia giống như lô cốt trên biển, tràn ngập cảm giác nặng nề cùng uy áp khó nói nên lời, lực uy hiếp mười phần.

Trên mũi thuyền tung bay Thương Long kỳ, Vương thị tộc kỳ, cùng với tộc huy màu vàng được miêu tả trên thân thuyền, không ai không nhắc nhở thân phận của mọi người.

Đây chính là thuyền viễn dương của Trường Ninh Vương thị.

Những năm này mặc dù biên quan một mực đánh giặc, trong nước phát triển lại không chỉ không có đình trệ, ngược lại dưới Đế Tử An liên tiếp ban bố quốc sách tiến vào thời kỳ phát triển cao tốc.

Vương thị vẫn chưa thả lỏng nghiên cứu phát triển chiến thuyền thiết giáp hơi nước.

Trải qua mấy chục năm cải cách kỹ thuật, hiện giờ tàu thiết giáp hơi nước của Vương thị đã sớm không thể so sánh với lúc trước. Thời đại bọc thép đã qua đi, tàu thiết giáp bây giờ toàn thân đều là do kim loại chế thành, hình thể to lớn không nói, còn phát triển ra loại hình khác nhau, để gánh vác nhu cầu tác chiến khác nhau, sức chiến đấu hoàn toàn không cùng một cấp bậc với năm đó.

Thiết giáp hạm to lớn đi cùng với tiếng còi hơi "Ô ô ô ô" chạy vào bến tàu Tân Cảng, vừa mới vào cảng, liền khiến cho rất nhiều người vây xem.

Vương Thủ Nghiệp tự nhiên cũng nhanh chóng nhận được tin tức, tới bắt tay với đội tàu, chất tử Vương Thất Hạo nhà mình đụng đầu.

Vương Thất Hạo trải qua tôi luyện nhiều năm như vậy, đã sớm trở thành người đứng thứ hai trong đội tàu viễn dương trừ Long Vô Kỵ ra. Mặc dù nhìn tối rất nhiều, nhưng cũng ổn trọng hơn rất nhiều, nhất cử nhất động nghiễm nhiên chính là một dáng vẻ đại lãnh đạo, vô cùng uy tín trong đội tàu.

Lần này, cũng là Vương Thủ Triết khá coi trọng chuyến đi Bắc Chu lần này của Vương Thủ Nghiệp nên mới cố ý phái Vương Thất Hạo tới, để hắn tự mình hộ tống Thủ Nghiệp lên phía bắc, đồng thời cũng mang theo một ít hàng hóa của Vương thị, muốn thử xem có thể hợp tác với một số thế gia địa phương ở Bắc Chu hay không, mở ra một tuyến đường từ Đại Càn đến Bắc Chu.

Là quốc gia sớm phân ra kiến quốc từ Tiên Triều, lịch sử Bắc Châu dài hơn Đại Càn không ít, quốc lực chỉnh thể cũng mạnh hơn. Nếu có thể thành lập giao dịch chính thức với bọn họ, mặc kệ là đối với Vương thị hay là đối với Đại Càn mà nói, đều là có không ít chỗ tốt.

Tuy nhiên, đường biển từ Đại Càn đi về phía bắc cũng không dễ đi. Bởi vì khí hậu phía bắc cực lạnh, đường biển phía bắc không ít đều là hàng năm bị băng tuyết bao phủ, trên mặt biển các loại khí hậu ác liệt tầng tầng lớp lớp, có đôi khi bởi vì vận động đáy biển, còn có thể bỗng nhiên xuất hiện một tòa băng sơn mới dưới đáy biển, tự nhiên điều kiện vô cùng ác liệt không nói, hung thú trên biển cũng là rất nhiều, vô cùng nguy hiểm.

Trước khi Vương thị nghiên cứu chế tạo ra tàu bọc thép hơi nước, gần như không có bao nhiêu thuyền biển sẽ mạo hiểm chìm thuyền đi về hướng bắc.

Nếu như có người muốn đến Bắc Chu, cơ bản đều là đi đường bộ, trước tiên đi theo thương đội đi Bắc Man, sau khi đến Bắc Man, sẽ tổ đội hoặc là tìm kỵ binh lãng kỵ của Bắc Man, đi đến cảng Bất Đống ở phương bắc.

Nơi đó là một điểm tiếp tế do thương đội viễn dương của Tiên Triều xây dựng, thường xuyên sẽ có đội tàu viễn dương cỡ lớn

lui tới giữa Tiên Triều cùng Bắc Chu đậu lại. Đến đó, có thể đáp thuyền biển viễn dương của Tiên Triều tiến về Bắc Chu.

Năm đó Vân Dương thượng nhân và Ly Từ đi tới Tiên Triều, cũng là thương thuyền Tiên Triều ngồi ở đây.

Nhưng cả quá trình này muốn thay đổi phương thức giao thông nhiều lần, không nói rườm rà phức tạp, thường thường cũng phải tiêu hao thời gian rất dài, có thể nói là tương đối bất tiện.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhiều năm qua, Đại Càn và Bắc Chu qua lại ít, thậm chí ngay cả thương đội lui tới kinh doanh cũng rất ít.

Không có biện pháp, chi phí vận chuyển quá cao, một hồi gần như không có lợi nhuận không nói, một khi làm không tốt còn phải dán thêm chút tiền vào.

Tuy nhiên, hiện giờ kỹ thuật thuyền thiết giáp của Vương thị đã càng ngày càng thành thục, mấy năm gần đây thậm chí đã nghiên cứu chế tạo ra thuyền thiết giáp chuyên môn phá băng, mở tuyến đường đi Bắc Chu, cuối cùng cũng có khả năng.

Không tới hai ngày sau khi đội tàu đến bến cảng, sư huynh và sư muội của Vương Thủ Nghiệp, Tiền Học Phú và Vũ Văn Niệm Tĩnh cũng đã đến bến cảng.

Theo Đan Đỉnh thượng nhân nói, năm đó hắn tiến vào chỗ di tích kia cũng không tính là nhỏ, tuy rằng truyền thừa hạch tâm nhất chỉ có một cái, nhưng còn có không ít thứ tốt khác, chỉ là cần cơ duyên cùng thực lực mới có thể đạt được.

Nếu muốn đi Bắc Chu, Đan Đỉnh thượng nhân đương nhiên sẽ không quên mấy đồ đệ khác của mình.

Tiền Học Phú chính là trực mạch Lũng Tả Tiền thị, dựa vào thuật luyện đan, mấy năm nay địa vị của hắn ở Lũng Tả Tiền thị cũng càng ngày càng cao, hiện giờ nghiễm nhiên đã vượt qua lão tổ tông nhất mạch của hắn, trở thành trưởng lão gia tộc xếp hàng tương đối gần, ở trong nội bộ Tiền thị cũng tương đối có quyền nói chuyện.

Lần xuất hành này, đương nhiên cũng là tiền hô hậu ủng, Tiền thị còn đặc biệt phái một chiếc phi liên đưa hắn, phô trương tương đối lớn.

Vũ Văn Niệm Tĩnh bên kia, phô trương cũng không kém bao nhiêu.

Là một trong những gia tộc sớm liên hôn với Vương thị, mấy năm nay Vũ Văn thị phát triển cũng không tệ, thực lực gia tộc tăng trưởng nhanh chóng, Vũ Văn Niệm Tĩnh bản thân cũng tương đối hăng hái, dựa vào cố gắng và thiên phú của mình thành công chen thân thành đệ tử thân truyền của Đan Đỉnh thượng nhân.

Bây giờ, nàng cũng đã trở thành Thiên Nhân lão tổ của gia tộc giống như Tiền Học Phú, lúc xuất hành cũng là phi liên tiếp đưa tiễn, tộc nhân gia tướng đi theo, phô trương tương đối lớn.

Không lâu sau khi hai người đến, một vị đệ tử thân truyền khác của Đan Đỉnh thượng nhân, Tư Tinh Hải cũng đến.

Làm đệ tử mà Đan Đỉnh thượng nhân thích nhất, tuy rằng Tư Tinh Hải xuất thân tán tu, không có gia tộc dựa vào, nhưng thiên phú luyện đan của hắn vô cùng xuất sắc, tỷ lệ luyện đan thành công cũng chỉ đứng sau thủ Nghiệp, hơn nữa lưng dựa vào Đan Đỉnh thượng nhân, hôm nay hắn cũng phát triển rất tốt.

Khi hắn ba bốn mươi tuổi cưới một vị cô nương trong nhất mạch của Nhị lão gia Vương Thủ Nghĩa của Trường Ninh Vương thị, thành lập gia đình. Nhiều năm cố gắng, hắn hiện giờ đã là hơn trăm lão tổ tông của một đứa trẻ.

Dựa vào thuật luyện đan, mấy năm nay hắn vẫn luôn luyện chế đan dược tiếp tế cho tướng sĩ tiền tuyến, nhiều năm như vậy cũng tích lũy được quân công xa xỉ, hơn nữa điền sản của hồi môn Vương thị và gia nghiệp dựa vào luyện đan của hắn, tiểu gia tộc mà hắn thành lập bây giờ đã thành công được phong làm thế gia Thất phẩm, hoàn toàn thoát khỏi hàng ngũ tán tu.

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, tương lai hắn khai sáng Trường Ninh ty thị tiềm lực phát triển còn vô cùng lớn.

Tuy nhiên, dù sao khởi nghiệp muộn, nội tình gia tộc còn thấp, hắn còn không mua nổi phi liên của mình. Lần này đến, hắn ngồi phi liên không của Vương thị, bên cạnh còn dẫn theo mấy gia tướng và đệ tử, trực tiếp bao toàn bộ thùng xe.

So với năm đó, hắn rút đi vẻ lạnh lùng và góc cạnh, thoạt nhìn khiêm tốn bình thản hơn rất nhiều, ngay cả ngoại hình cũng phúc hậu hơn không ít, nghiễm nhiên có một loại cảm giác ôn hòa được sinh hoạt thoải mái tạo ra.

Nếu là tu sĩ năm đó lăn lộn cùng tán tu với hắn ta nhìn thấy, chỉ sợ cũng không dám nhận hắn ta.

Sau khi Tư Tinh Hải đến vài ngày, Đan Đỉnh thượng nhân cũng đã tới Tân Cảng.

Bọn họ cũng ngồi trên phi liễn của Vương thị, đồng hành còn có đại đồ đệ Cốc Hàm Ngữ của hắn.

Làm đệ tử sớm nhất của Đan Đỉnh thượng nhân, Cốc Hàm Ngữ cũng xuất thân tán tu. Nhiều năm như vậy nàng vẫn chưa thành hôn, vẫn hầu hạ bên cạnh Đan Đỉnh thượng nhân, bây giờ tu vi cũng đã đến Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, cách Tử Phủ cảnh cũng không xa.

Nhiều năm qua đi, năm đó "Đan y song tuyệt" Cốc Hàm Ngữ vẫn phong hoa chính trực như trước, nhưng năm đó tiên phong đạo cốt, khí độ bất phàm của Đan Đỉnh thượng nhân, cũng đã trở nên già nua hơn rất nhiều, không chỉ thân hình thoạt nhìn gầy gò hơn rất nhiều, trên mặt cùng trên người cũng có rất nhiều lão nhân lốm đốm.

Mặc cho ai nhìn, đều có thể nhìn ra được thể chất của hắn đã bắt đầu suy yếu, đang không thể tránh khỏi bước vào tuổi xế chiều của đời người.

Tuổi thọ của tu sĩ Tử Phủ cảnh tám trăm năm, nhìn như dài dằng dặc, nhưng cho dù dài hơn nữa vẫn là có hạn độ. Đã đến tuổi thọ, dù đã từng là cường giả phong quang vô hạn như thế nào, cũng sẽ không thể tránh khỏi già yếu, chết đi, ai cũng trốn không thoát.

Chẳng qua là tu vi càng cao, già yếu sẽ tới càng muộn mà thôi.

Đan Đỉnh thượng nhân lần này sẽ nói ra cơ duyên năm đó, mang theo các đệ tử bắc thượng, nói cho cùng, cũng là bởi vì thọ nguyên của mình sắp hết, nếu không đi, có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa.

Đan Đỉnh thượng nhân đến, lần này tất cả mọi người muốn đến Bắc Chu đều đã đến đông đủ.

Thuyền thiết giáp hơi nước của Vương thị không trì hoãn ở cảng bao lâu, sau khi bổ sung vật tư tiếp tế trên thuyền, lại đi về phía bắc.

Ngày mà thuyền thiết giáp xuất phát hơi nước.

Một bóng người xuất hiện trong đám người ở bến tàu.

Người đó mặc trên người áo bào luyện khí do công ty luyện khí Vương thị phát ra, trên ngực còn đeo huy chương luyện khí sư cao cấp của 【 công hội đặc thù 】 phát huy hiệu, rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt được Đông Phương Ngọc Hi.

Hắn đứng ở trong đám người xa xa nhìn từng chiếc thuyền thiết giáp to lớn kia, thẳng đến cuối cùng cũng không thể quyết định đi qua, chỉ là lúc hạm đội thiết giáp rời cảng, đưa tay hướng về phía hạm đội thiết giáp xa xa thi lễ một cái, trịnh trọng vô cùng.

Hắn biết, mặc dù bây giờ mình đã gia nhập công ty luyện khí Vương thị, gia tộc cũng đã từ trong khốn cảnh đi ra, tương lai sẽ càng ngày càng tốt, nhưng từ nay về sau, chênh lệch giữa hắn và Vương Thủ Nghiệp vẫn sẽ càng kéo càng lớn, giống như bùn đất.

…

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác, cách lúc đám người Vương Thủ Nghiệp xuất phát tiến về Bắc Châu cũng đã qua mấy tháng rồi.

Tháng mười.

Lúa đông sớm đã được gieo xuống.

Trong thiên địa, đã bao phủ lên một tầng cháy vàng đầu đông chi sắc.

Nhưng đối với Trường Ninh vệ mà nói, mỗi tháng mười, ngoại trừ thu hoạch vụ thu, còn có một chuyện thiên đại muốn phát sinh, đó chính là —— Cao Khảo.

Trải qua 170 năm tìm tòi và phát triển, hệ thống giáo dục của Trường Ninh vệ đã từng bước hoàn thiện và trưởng thành.

Hài tử bình thường sáu tuổi vỡ lòng, hai năm học trước, sẽ tiến vào hệ thống giáo dục học viện sơ đẳng khổng lồ, trải qua ba

năm học tập và khảo hạch, có thể tiến vào hệ thống giáo dục trung đẳng.

Học trong học viện trung đẳng giáo dục năm năm là có thể tiến hành khảo hạch giáo dục cao đẳng.

Dưới tình huống giáo dục sơ đẳng và trung đẳng hiện giờ, trong thế hệ trẻ gần như đã phổ cập toàn dân, giáo dục cao đẳng chính là một đường ranh giới cực lớn, cũng là "mười năm gian khổ học tập" để thí luyện thạch.

Bên trong Tộc Học Vương thị có một tòa lầu cao mấy chục tầng tên là "Vũ Tá Lâu", lấy tên của trưởng tử đời thứ hai của Trường Ninh Vương thị 【Vương Vũ Tá】.

Năm đó tư chất của Vũ Tá lão tổ khi còn trẻ cũng không tệ, nhưng trước kia khi trùng kích Linh Đài cảnh thất bại, dẫn đến Linh Đài bị hao tổn mà cả đời vô vọng linh đài.

Nếu ở thời đại bây giờ, Vương Thủ Triết tuyệt đối có cách ôn hòa phục hồi linh đài của Vũ Tá lão tổ một lần nữa, chỉ là đối với Vương thị lúc đó mà nói, đây lại là một nan đề khó giải.

Bởi vậy, Vũ Tá lão tổ liền một lòng đầu nhập kiến thiết Tộc Học, cũng chính bởi vì nỗ lực của hắn, mới đặt nền móng vững chắc cho Tộc Học gia tộc. Bởi vậy, khi Vương thị Tộc Học dần dần lớn mạnh, cần một cơ cấu quản lý giáo dục khổng lồ, liền lấy tên Vũ Tá lão tổ đặt tên cho nó.

Thuận tiện nói một câu, Vũ Tá lão tổ chính là cha ruột của Lung Yên lão tổ.

Hiện giờ, Vũ Tá Lâu đã là trung tâm tuyệt đối của giới giáo dục Trường Ninh vệ.

Trong hạt địa, "Thôn nhỏ" "Trấn nhỏ" dày đặc, cùng với học viện giáo dục trung đẳng không ngừng mở rộng các thành trấn lớn, cùng với những học viện giáo dục cao đẳng nổi tiếng, đều là quy hoạch hoàn thành trong "Vũ Tá lâu", sau đó xây dựng, phát triển mà thành.

Thông tục mà nói, Vũ Tá Lâu chính là bộ giáo dục trong địa bàn quản lý của Vương thị.

Mà Vương thị ở lĩnh vực giáo dục, từ trước đến nay đều dốc hết sức đầu nhập.

Giờ phút này.

Vương Thủ Triết đang ngồi trong phòng làm việc trên lầu Vũ Tá lâu, lắng nghe tình hình giáo dục và khảo sinh hiện tại. Đương nhiên, hắn không ngồi ở chủ vị, mà là cùng Khương thánh chủ bảo vệ Long Xương đại đế với vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc.

Ba người thủ hạ, một nữ tử bộ dáng thoạt nhìn ước chừng hai lăm hai sáu tuổi, tướng mạo tuấn tú lại lộ ra vẻ nghiêm túc đang hồi báo cho ba người.

"Bệ hạ, Khương thánh chủ, phụ thân. Lần này Trường Ninh vệ chúng ta tham gia kỳ thi cao khảo số lượng thí sinh, đã đạt tới tám vạn ba ngàn năm trăm chín mươi người, trong đó có hai vạn lẻ ba trăm mười người, là đến từ vệ thành xung quanh cùng toàn bộ Lũng Tả quận mượn đọc sinh."

"Trong số học sinh thì sáu vệ phía nam là nhiều nhất, càng đi bên ngoài nhân số càng ít, các quận còn lại mượn đọc sinh đều có khoảng mấy trăm người, nhưng Quy Long Thành có một vạn chín ngàn năm trăm mười ba người, đa số đều đến từ các đại thế gia, thậm chí có một số người trong hoàng thất, nghe nói đều là bệ hạ đích thân sắp xếp tới."

Vương Thủ Triết nở nụ cười nói: "Xem ra, bệ hạ ở Vương thị chúng ta lâu dài, vô cùng tán thành giáo dục của Vương thị chúng ta."

"Đó là công lao của ngươi sao?" Long Xương đại đế trợn trắng mắt trừng Vương Thủ Triết một cái: "Đó đều là thành quả phát triển giáo dục vất vả nhiều năm như Ly Hợp."

Vô cùng rõ ràng, tuy rằng thời gian cách mấy tháng, nhưng hắn đối với oán khí bị Vương Thủ Triết trục xuất khỏi Lưu Tiên Cốc và ra lệnh cưỡng chế không cho chơi mạt chược còn xa xa chưa từng tiêu tan.

"Bệ hạ, nhìn ngài nói kìa." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Ly Quân là con gái ruột của ta, hiện tại nàng có thể thành công như vậy, cũng phải nhờ vào giáo dục của ta năm đó."

"Hừ." Long Xương đại đế trợn trắng mắt sắp lật đến trời rồi.

Nếu không phải vừa mới rút xong một lần cực phẩm linh mạch trở về, thật muốn trốn tên tiểu tử thối không biết xấu hổ kia xa

một chút.

“Nhưng nghĩ kỹ lại, mấy đứa con của Thủ Triết ngươi đều rất ưu tú.” Khương Chấn Thương nói lời công bằng: “Trưởng nữ Ly Dao trở thành thánh nữ của Lăng Vân thánh địa, tương lai chắc chắn sẽ đi rất cao dẫn dắt thánh địa. Tông An trưởng tử oanh oanh liệt địa kiến thiết Đại Hoang Mạc, biến sa mạc thành ốc đảo và kho lúa, công cái thiên thu.”

“Thứ tử Vương Tông Thụy vượt trọng dương, khai thác tầm nhìn và mậu dịch cho Đại Càn ta. Thứ nữ vương Ly Nguyệt lại thích nghiên cứu khoa học, nghe nói bây giờ đã là viện trưởng viện nghiên cứu Vương thị.”

Hai con trai và ba con gái, đều phát triển trong các lĩnh vực khác nhau, làm ra thành tích và sự nghiệp của mình.

“Thánh chủ quá khen rồi.” Vương Thủ Triết khiêm tốn nói: “Bọn nhỏ cũng chỉ là trong thịnh thế mới có chút thành tích.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Mính Nhi, qua nhiều lần thi cử, đều sẽ có hiện tượng vũ gian phát sinh. Tuy rằng mỗi một lần đều nghiêm khắc tra xử, nhưng vẫn như cũ không ngừng. Lần này Cao khảo hội trường, chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Phụ thân, lần này Cao Khảo chúng con tập trung tham gia cuộc thi, chúng con đặc biệt bỏ ra một khoản tiền lớn kiến tạo một hội trường khổng lồ cùng với Hầu Khảo Thí tràng, nhiều nhất có thể dung nạp mười ba vạn thí sinh đồng thời khảo hạch. Cũng ở hiện trường, do khí linh cao cấp ‘Đại Tuyết Nhi’ là giám sát cao cấp nhất, cũng xin bệ hạ và Khương thánh chủ dùng thần niệm bao phủ trường thi, tin tưởng lần này có thể ngăn chặn được tai hại.”

“Vẫn ổn. Có điều, dưới sự điều khiển của lợi ích, thủ đoạn gian lận luôn luôn sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Ngươi tuyệt đối không thể chủ quan.”

“Vâng, thưa cha, bộ giáo dục chúng ta sẽ nghĩ cách ngăn cách vũ đạo.” Dứt lời, Vương Ly Lam móc ra một tờ giấy xác nhận nói: “Phụ thân, đây là chuẩn xác của người.”

“Ồ, Thủ Triết cũng có hứng thú thử một chút?” Khương Chấn Thương hiếu kỳ nói.

“Dạo gần đây phụ đạo Tiên nhi rất có tâm đắc, hệ thống tri thức trải qua chải chuốt cũng có không ít lòng tin. Lại nghe nói hiện tại nội quyển của Cao Thi nghiêm trọng, vừa vặn đi thử sâu cạn.” Vương Thủ Triết nói: “Thánh chủ cũng có hứng thú?”

“Ta không có hứng thú!” Sắc mặt Khương Chấn Thương phát lạnh, vội vàng lắc đầu, “Từng năm rồi, chịu không nổi, chịu không nổi.” Hắn cũng từng tò mò đi nghe chương trình học của Vương thị, kết quả… Không đề cập tới cũng được, không đề cập tới cũng được.

“Nếu như thế, vậy lần thi cao khảo này sẽ cử hành đúng hạn.” Vương Thủ Triết cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Mấy ngày sau.

Trong hội trường thi kiểu sân vận động siêu sao cực kỳ khổng lồ, chứa hơn tám vạn thí sinh đồng thời thi.

Vì thế.

Vương thị còn đặc biệt kiến tạo một quần thể kiến trúc tửu lâu khổng lồ mà hiện đại hóa, cung cấp cho thí sinh và phụ huynh đi cùng (chỉ hạn hai người), tạm thời ở lại, tổng cộng có thể ở một tháng trước khi thi xong.

Lúc này, trong hội trường thi có rất nhiều người, dưới sự giám sát hữu hiệu, từng môn từng môn đang thi.

Toàn bộ kỳ thi phải duy trì ba ngày.

Trận này hôm nay đã là cửa cuối cùng.

Mà bên ngoài trường thi, các gia trưởng càng thêm mênh mông, tha thiết chờ mong. Đối với rất nhiều gia đình mà nói, đây là một cơ hội thay đổi vận mệnh. Một khi có thể thi đậu tộc học cao đẳng của Vương thị, tương lai sẽ có khả năng vô hạn.

Đương nhiên, Tộc Học cao đẳng của Vương thị cũng không dễ thi như vậy.

Nhưng cho dù không thi đậu, còn có lựa chọn thứ hai, thứ ba. Cho dù không thể thi đậu học viện cao đẳng, chỉ là thông qua sát hạch, tốt nghiệp bình thường, cũng có thể tiến vào các học

viện chuyên nghiệp, kiếm một phần kỹ năng và công việc rất không tồi.

“Tinh Tinh nữ vương, ngươi nói Tông Côn công tử lần này có thể tốt nghiệp không?”

Trong đám người bên ngoài trường thi, hai nữ tử ăn mặc như thị nữ đầy tò mò nói.

Bên cạnh hai người, Long Tinh Hoàn dáng người nóng bỏng ôm hai tay ngắm nhìn trường thi, biểu cảm trên mặt tự tin mười phần: “Ta tin tưởng đệ đệ Tông Côn nhất định có thể thuận lợi tốt nghiệp, sau đó rất nhanh thông qua tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, thành thân với ta.”

Hai nữ tử kia, chính là Thần Thông cảnh Long Kình biến ảo ra, đều là Long Tinh Tinh tìm tới hầu hạ Tông Côn.

Nữ tử Long Kình biến ảo này có một đặc điểm rõ ràng, đó chính là dáng người tương đối… Đầy đặn và no đủ, nhìn qua rất có phúc khí.

…

Chương 65: Phú Quý An Nghiệp đi Tiên Triều.

…

Rất nhanh, cuộc thi lần này đã kết thúc.

Bài thi do Khí Linh cao cấp Đại Tuyết Nhi thống nhất phê duyệt, nhưng trong thời gian cực ngắn xử lý số lượng, điểm trúng tuyển của các viện sẽ trực tiếp công bố trên bình đài. Bởi vậy, sau khi mọi người thi xong cũng không rời đi, mà là ở trong trường thi kiên nhẫn chờ đợi, chuẩn bị lĩnh thành tích thuộc về mình.

Sau khi trải qua một phen thống kê đối chiếu, thành tích liền được phát tới tay các thí sinh.

Sau khi ra ngoài kiểm tra một chút điểm của các trường học, là có thể biết mình đã tốt nghiệp chưa, có được học viện nào đó trúng tuyển hay không.

Các học sinh đạt được thành tích, từ các thông đạo đi ra.

“Ly Từ tỷ tỷ, Ly Từ tỷ tỷ, ta ở đây!” Lam Uyển Nhi nhảy lên nhảy xuống, tìm đến Vương Ly Từ đã thi xong, kéo cánh tay nàng ta, quan tâm nói: “Tỷ tỷ, tỷ thi bao nhiêu lần này?”

“Tổng cộng bốn trăm ba mươi mốt!” Vương Ly Từ vẻ mặt ảo não nói: “Đề mục của bài thi cao khảo một năm khó hơn một năm, ta thi mô phỏng thi bốn trăm sáu mươi.”

“Ta xem tuyến tốt nghiệp.”

Lam Uyển Nhi kiễng mũi chân ngắm nhìn Công Bình, sau mấy hơi thở, nàng phấn chấn nói: “Ly Từ tỷ tỷ, lần này tốt nghiệp là bốn trăm hai mươi chín. Chúc mừng tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng tốt nghiệp!”

“Tốt nghiệp rồi?” Vương Ly Từ choáng váng đầu óc, giống như cảm thấy có chút hoảng hốt.

Quá, quá không dễ dàng!

Nhiều năm như vậy, nàng ngày qua ngày bị nhấn chìm trong biển đề, xoát đề đều chết lặng. Có trời mới biết ba mươi năm

qua nàng sống thế nào.

Đáng sợ nhất chính là, ngoại trừ mấy năm đầu, tuổi năm thi cao khảo, độ khó của kỳ thi cao khảo vậy mà lần sau lại cao hơn lần trước…

“Ô ô ô! Cuối cùng chúng ta cũng có thể đi càn quét Tiên Triều rồi.”

Hai cô nương ngây ngô vui quá mà khóc ôm lấy nhau, khóc rống lên.

Mấy chục năm nay, cuộc sống của Lam Uyển Nhi cũng không dễ dàng. Mấy năm nay nàng cũng học tập trong Vương thị Tộc Học, vẻn vẹn may mắn tốt nghiệp hơn Vương Ly Từ năm năm mà thôi.

Đây là quy định mới của Vương thị, phàm là con cháu Vương thị, tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng của Vương thị là cơ bản nhất, nếu không thì tiếp tục ở lại Tộc Học đi.

Vốn Vương Ly Từ bối phận cao, quy định này căn bản không quản được Vương Ly Từ, ai bảo Vương Thủ Triết vô cùng yêu thích đại điệt nữ này, không nhịn được muốn ở lại nàng thêm hai năm.

“Trước khi đi Tiên Triều, chúng ta đi Quy Long Thành dạo chơi trước đã.” Vương Ly Từ hưng phấn liếm môi nói: “Hành gia gia đã tới rất nhiều tin tưởng, muốn ta đến Bạch Vân Lầu làm khách, nói là để lại cho ta thật nhiều đồ ăn ngon.”

“Được được được, vậy chúng ta đi Bạch Vân Lầu trước.”

Hai cô nương vừa nhắc đến ăn, lập tức quên hết tất cả phiền não.

“Ủa? Tiểu Lục Xà, ngươi cũng đi ra sao? Thi được bao nhiêu?” Lúc này, Lam Uyển Nhi bỗng nhiên tinh mắt phát hiện Lục Long lão tổ.

Chỉ thấy vẻ mặt nó ấm ức, buồn bã ỉu xìu, thoạt nhìn giống như hồn đã mất.

“Hai trăm năm mươi chín…” Lục Long lão tổ dùng móng vuốt khoa tay múa chân với một chuỗi con số, nước mắt gần như chảy ra.

Đề bài cũng quá khó khăn. Nó đời này sẽ không khổ sở như vậy.

Điểm này, đừng nói thi đậu học viện cao đẳng, ngay cả tuyến tốt nghiệp cũng không qua được. Chịu đựng đi, ngươi cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở lại Tộc Học Vương thị tiếp tục đào tạo sâu.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi vẻ mặt đồng tình nhìn nó.

"Tiên nhi, lần này Tiên nhi thi như thế nào?" Liễu Nhược Lam làm gia trưởng, cũng canh giữ ở bên ngoài hồi lâu, vừa thấy Vương Ly Tiên đi ra thì lập tức kéo khuê nữ bảo bối lại.

"Mẫu thân." Cây non xanh biếc cao hứng bừng bừng nhào vào trong lòng Liễu Nhược Lam, kích động đến mức ngay cả cành cây cũng run rẩy: "Lần này đã thi bốn trăm ba mươi lăm."

"Bốn trăm ba mươi lăm? Vậy là qua đường rồi." Liễu Nhược Lam kinh hỉ khó giải thích: "Được rồi, không hổ là nữ nhi bảo bối của ta, lần này cuối cùng cũng tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng. Lần này, cấm bài lệnh mà phụ thân ngươi hạ có thể giải trừ. Đi đi làm, mẫu thân mang ngươi đi ăn đồ ngon."

"Phụ thân vẫn còn ở trường thi chưa đi ra." Vương Ly Tiên kéo tay mẫu thân, hưng phấn không thôi.

Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng nàng cũng tốt nghiệp Tộc Học.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong trường thi, Vương Thủ Triết và Vương Phú Quý đang nhìn nhau.

"Đại Tuyết Nhi, lần này phú quý thi bao nhiêu?" Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi: "Bài danh bao nhiêu?"

"Khởi bẩm gia chủ." Đại Tuyết Nhi trả lời: "Công tử phú quý thi đậu bảy trăm hai mươi chín điểm, tổng thành tích xếp hạng nhất."

"…"

Vương Thủ Triết im lặng nhìn Vương Phú Quý, thật lâu sau mới yếu ớt nói: "Phú Quý, ngươi có biết hệ thống không?"

"Hệ thống? Ta biết." Vương Phú Quý gật đầu nói.

“Ngươi có hệ thống?” Ánh mắt Vương Thủ Triết sáng lên.

“Tuyết Nhi có tính không?” Vương Phú Quý chớp mắt: “Ta nghe nói nàng là hệ thống gia tộc do lão tổ gia gia thành lập.”

“Không sao, đó là… Hệ thống của ta.” Da mặt Vương Thủ Triết giật giật, “Ta hỏi sau khi ngươi có ý thức, trong đầu có xuất hiện âm thanh gì khác thường không? Cái loại này sẽ tuyên bố một số nhiệm vụ đơn giản cho ngươi, sau đó tùy tiện giúp ngươi lĩnh ngộ các loại kỹ năng và tri thức, rất nhanh sẽ có thể giúp ngươi đi đến đỉnh cao nhân sinh.”

Không sai, hắn chính là hoài nghi Vương Phú Quý có phải bật hack hay không.

“Nghe rất thú vị, khó trách lão tổ gia gia rất muốn có một người.” Vương Phú Quý nghe xong rất ngóng trông: “Nhưng tiên sinh Tộc Học có nói, có được cũng phải trả giá, mỗi môn học của ta đều học rất vất vả.”

Ngươi vất vả?

Vương Thủ Triết âm u nhìn cháu đời thứ năm của mình.

Ngươi năm nay mới mười tuổi, đã thi đỗ đệ nhất. Ngươi nói ngươi học hành vất vả, ngươi cảm thấy có mấy người sẽ tin?

“Ngươi đã hiện ra ký ức của kiếp trước chưa?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

“Lão tổ gia gia cho rằng ta có thể là Chân Tiên chuyển thế?” Vương Phú Quý lắc đầu, “Lúc trước Phù cô nương cũng từng hoài nghi, bất quá nàng và Ngọc Linh chân quân giúp ta kiểm tra, ta không có dấu hiệu Chân Tiên chuyển thế.”

“Đúng rồi, lão tổ gia gia ngài lần này cũng tham gia cuộc thi?”

“Gia chủ thi đậu bảy trăm hai mươi phần, xếp hạng ba mươi chín.” Đại Tuyết Nhi nhanh chóng trả lời thay Vương Thủ Triết.

“Lợi hại như vậy sao?” Vương Phú Quý chấn kinh nói: “Nghe các tiên sinh trong Tộc Học nói, nội dung cuộc thi Tộc Học bây giờ rất khó, hệ thống tri thức so với hơn một trăm năm trước hoàn toàn không giống nhau. Lão tổ gia gia ngài ngày thường bận rộn như vậy, cũng không có giảng bài gì, vậy mà có thể…”

“Gia chủ cũng không phải là hoàn toàn không dạy thêm, gần đây lúc hắn giúp Tiên nhi ngủ bù, chải chuốt một chút hệ thống kiến thức mới nhất.” Đại Tuyết Nhi lại nhanh chóng trả lời thay Vương Thủ Triết.

“Câm miệng.” Vương Thủ Triết hiếm khi thẹn quá hóa giận, nói với khí linh cao cấp Đại Tuyết Nhi: “Ta nói chuyện với phú quý, không được tùy tiện xen vào.”

“Thật ra lão tổ gia gia rất lợi hại.” Vương Phú Quý ngược lại an ủi nói: “Căn cứ vào số liệu nghiên cứu của viện nghiên cứu Vương thị chúng ta, phát hiện tuổi của con người càng lớn, tư duy càng dễ dàng cố hóa, rất khó lật đổ hệ thống tri thức mà mình đã có, lại tiếp nhận và tiêu hóa tri thức mới. Hơn nữa người trưởng thành bởi vì có nhiều việc vặt, tâm tư hỗn loạn, ở lâu trong khu thoải mái sẽ rất khó tĩnh tâm học tập.”

“Tỉ như bệ hạ và Khương thánh chủ đều là ba bốn ngàn tuổi, ngươi cho bọn hắn một trăm năm thời gian…”

“Được rồi được rồi, những đạo lý này ta hiểu, lão tổ gia gia ngươi mới hai trăm tuổi, còn rất trẻ.” Vương Thủ Triết không nói gì khoát tay áo, ngăn cản ông ta tiếp tục nói.

Như vậy còn không bằng không an ủi.

Hắn già ở đâu? Rõ ràng hắn còn trẻ rất tốt mà?

Vương Thủ Triết lặng lẽ nghiến răng, nhìn đứa cháu ngũ thế tôn như tiểu đại nhân nhà mình, bỗng nhiên nói: “Gần đây Hàn Nguyệt Vương thị có một vị lão tổ thăng cấp Thần Thông cảnh, Đại Càn Vương thị phải đi ăn mừng một phen. Ngươi và An Nghiệp đại biểu cho Trường Ninh Vương thị đi chúc mừng đi.”

An Nghiệp và phú quý đều là dòng chính trường mạch của Vương thị, căn cứ theo luật pháp tộc quy, đều là dòng dõi có quyền kế thừa. Hơn nữa tư chất huyết mạch của hai người đều vô cùng không tầm thường, bất kể đi đến đâu, cũng đủ để đại biểu cho gia tộc.

“Lão tổ gia gia, con còn nhỏ, còn muốn học tộc đẳng cao hơn…” Vương Phú Quý yếu ớt nói.

“Học quá nhanh cũng chưa chắc là chuyện tốt, dễ dẫn đến cơ sở không chắc chắn.” Vương Thủ Triết nói: “Huống chi ngươi

bây giờ còn nhỏ, không cần phải học tập nội dung tộc học cao đẳng quá sớm, không bằng đặt bước chân chậm một chút, dừng lại nhìn những phong cảnh nhân sinh khác."

"Vâng, lão tổ gia gia."

…

Tân Bình trấn.

Những năm gần đây, theo lương chủng của Đại Càn ở Tiên Triều càng ngày càng dễ bán, buôn bán giữa Tiên Triều và Đại Càn cũng càng ngày càng thường xuyên, đến những năm gần đây, hàng năm đều phải qua lại một đến hai chuyến.

Mà Tân Bình trấn bên này, với tư cách là bờ ngoại và trung tâm kho trữ của Vương thị, có hệ thống vận chuyển và vật tư phi thường thành thục điều phối, bất kể là loại vật tư nào, ở đây đều có thể thu thập được rất thuận tiện, cho dù tạm thời không có, vận chuyển từ nơi khác đến cũng rất thuận tiện.

Vân Dao phi thuyền của Diêu thị muốn vận chuyển hàng hóa về Tiên Triều, vì sắp xếp hàng hóa thuận tiện, tự nhiên cũng lựa chọn dừng lại ở chỗ này.

Bởi vì phi thuyền hình thể to lớn, lúc dừng lại thường thường phải chiếm cứ một nơi rất lớn, vì để thuận tiện, Diêu thị dứt khoát mua một mảnh đất, tự mình xây dựng một điểm nổi bật cho phi thuyền.

Đó là một quảng trường rộng lớn, diện tích rộng rãi bằng phẳng. Quảng trường cách bến cảng không xa, bên cạnh là một dãy nhà kho được xây dựng để chứa đựng vật tư tạm thời, bên ngoài chính là con đường vận chuyển thông suốt bốn phương tám hướng.

Lúc này, khoảng cách xuất phát lần nữa chỉ còn lại nửa ngày, tộc nhân Diêu thị phụ trách bốc dỡ hàng hóa đang chỉ huy thủ hạ, cất nhóm hàng hóa cuối cùng vào kho hàng phi thuyền.

Dưới chân phi thuyền xếp chỉnh tề một hàng rương hàng khổng lồ.

Dưới sự trợ giúp của cánh tay cơ giới, những thùng hàng này lần lượt được treo lên phi chu, để lên quỹ đạo, sau đó theo quỹ đạo trượt vào vị trí được chỉ định.

Ở đây hiển nhiên cũng đã quen tay, toàn bộ quá trình vận chuyển ngay ngắn trật tự, không hề rối loạn chút nào.

Dưới chân phi thuyền, người phụ trách Vân Dao phi thuyền Diêu Thành Siêu cầm trong tay một bản danh sách, đang lần lượt xác nhận hàng hóa trên danh sách.

Bên cạnh hắn còn có mấy tộc nhân cùng quản sự Diêu thị đang đứng. Trong tay mỗi người bọn họ đều cầm một xấp sổ sách, tùy thời ứng phó với việc tra hỏi và đối chiếu đối chiếu của Diêu Thành Siêu.

Mỗi một chuyến vận chuyển hàng hóa của Vân Dao phi thuyền đều có thể nói là số lượng biển, phẩm chủng và số lượng đều tương đối khả quan, đối chiếu với Vân Dao là một chuyện vô cùng rườm rà.

Diêu Thành Siêu là người phụ trách, bình thường sẽ không tự mình làm, mà giao việc mua bán và vận chuyển cho các quản sự thuộc hạ phụ trách, mỗi người phụ trách một bộ phận, bản thân hắn chỉ phụ trách cửa ải cuối cùng.

Mấy người bên cạnh hắn hơn phân nửa đều là lão nhân thủ hạ của Diêu Thành Siêu, đối với thói quen của hắn rất hiểu rõ, hai bên phối hợp lưu loát, rất nhanh đã đối phó xong hơn phân nửa.

Bỗng dưng.

Diêu Thành Siêu nhìn một chuỗi con số trên danh sách, nhíu mày: “[Giường Mạch chủng Vương thị số 108” này là ai phụ trách mua sắm?”

“Đúng, là ta.” Một quản sự trẻ tuổi cẩn thận trả lời.

“Số lượng mua sắm của ngươi là sao?” Giọng điệu Diêu Thành Siêu bất thiện: “Ngươi không biết lúa mì chịu rét của Vương thị mấy năm nay bán càng ngày càng tốt, nhiều lần bán thoát tiêu sao? Ngươi chỉ mua một ít như vậy, nhét kẽ răng đâu?”

Quản sự trẻ tuổi bị sắc mặt của hắn làm hoảng sợ, vội vàng khiêm tốn hỏi: “Vậy, vậy theo ý của ngài, còn muốn thêm bao nhiêu?”

“Ít nhất phải thêm hai mươi phần trăm mua sắm.” Diêu Thành Siêu chém đinh chặt sắt.

“Hai mươi phần trăm? Nhiều như vậy?” Quản sự trẻ tuổi kia ngơ ngẩn, “Cái này cái này, cái này, cái này đều sắp xuất phát rồi, lập tức đi đâu kiếm nhiều lúa mạch như vậy?”

“Cái này cũng không biết? Đi tìm thế gia thương hội quen thuộc mượn tạm, không đủ thì trực tiếp tìm Vương thị, có thể dùng chúng ta… Quên đi.” Hắn nói xong thì có chút không kiên nhẫn, tùy tiện chọn một quản sự, phân phó một câu.

“Chuyện này ngươi đi làm.”

Dứt lời, lại trừng mắt nhìn người trẻ tuổi kia: “Ở bên cạnh học tập cho tốt.”

“Vâng.”

Tộc nhân kia rụt cổ một cái, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Có trời mới biết, vừa rồi hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh đều chảy ra. Khí tràng của thúc tổ gia gia thật sự là quá mạnh mẽ, hắn chỉ đứng ở chỗ này liền cảm giác áp lực lớn như núi, thời điểm bị thúc tổ gia gia răn dạy, hắn càng là khẩn trương đến trái tim đều sắp nhảy ra.

Bên này đang nói, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng hạc kêu.

Một đội phi liễn từ trên bầu trời chầm chậm hạ xuống, dừng ở vị trí bên cạnh quảng trường đặc biệt dùng để neo đậu phi liên.

Những chiếc phi liên này có ngoại hình tương tự, quy cách thống nhất, đều trang trí đơn giản mà trang nhã, trên xe đều được khảm mộc bài có chứa tộc huy Vương thị, chính là phi liên kiểu của Trường Ninh Vương thị.

“Được rồi! Mau đi kiếm lúa mạch.”

Diêu Thành Siêu thấy thế, lúc này khoát tay đuổi tất cả quản sự đi, lập tức xoay người nghênh đón phi liễn vừa rơi xuống đất.

Một câu nói, thùng xe phi liễn đã được xa phu cung kính mở ra, từng bóng người lần lượt xuống xe.

Trong đó công tử trẻ tuổi dẫn đầu dung mạo anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, một thân khí độ giống như trích tiên giáng thế xuất chúng, chính là Vương An Nghiệp đích trưởng mạch của Vương thị.

Thấy là hắn, trên khuôn mặt còn đang nổi giận đùng đùng của Diêu Thành Siêu nhất thời chất đầy nụ cười, giơ tay lên thi lễ: "An Nghiệp công tử, đã lâu không gặp. Bây giờ phong thái của ngài còn hơn một ngày."

"Diêu tiền bối quá khách khí rồi. Lần này đi Tiên Triều, trên đường còn cần Diêu tiền bối hao tâm tổn trí nhiều hơn." Vương An Nghiệp cười trả lễ, thuận tay lấy một túi Linh Mễ từ trong nhẫn trữ vật ra đưa cho hắn, "Đây là cực phẩm linh mễ Thái gia gia cố ý nhờ ta chuyển cho ngài. Gạo không nhiều, chỉ là một chút tâm ý, ngài đừng ghét bỏ."

"Không chê không chê. Đây chính là cực phẩm linh mễ, bình thường ta muốn mua còn có chút không nỡ. Thay ta cảm ơn Thủ Triết gia chủ." Diêu Thành Siêu vui rạo rực nhận lấy linh mễ.

Hai người hiện tại đều có tu vi Tử Phủ cảnh, trong những năm này cũng đã qua lại rất nhiều lần, đã sớm quen thuộc lẫn nhau, trao đổi tự nhiên không có quá nhiều khách sáo.

Hàn huyên vài câu, Diêu Thành Siêu gọi mấy nhân viên vận chuyển không của Diêu thị tới, bảo bọn họ dẫn người của Vương thị lên phi thuyền sắp xếp gian phòng trước đó.

Đây đều là chuyện đã sớm thương lượng xong, làm việc tự nhiên là thuận lợi.

Lần này người muốn đưa Vân Dao phi thuyền đi Tiên Triều chủ yếu chia làm ba bộ phận, một bộ phận là đội ngũ Đại Càn Vương thị đi tới Hàn Nguyệt Tiên Triều tham gia Thần Thông yến, tặng quà.

Nhóm người này chủ yếu bao gồm mấy vị trưởng lão Đại Càn Vương thị do Vương Hãn Huy cầm đầu, cùng với mấy tộc nhân tiểu bối xuất sắc. Vương An Nghiệp và Vương Phú Quý hai người cũng coi như là nhóm này, hai người bọn họ cũng muốn đại diện Trường Ninh Vương thị dâng tặng hạ lễ.

Đương nhiên, chuyến đi này của Vương An Nghiệp ngoại trừ tặng lễ ra, còn có một nhiệm vụ rất quan trọng, đó chính là kế thừa bảo điển.

Bây giờ hắn đã là Tử Phủ cảnh, nếu không kế thừa bảo điển, việc tu luyện tiếp theo của hắn sẽ không theo kịp.

Ngoài ra, còn có mấy người Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, Khương Tinh Uyên đi thuyền gió, mục đích của mấy người này cũng không quá giống nhau.

Trong đó Lam Uyển Nhi là bởi vì gần đây đột phá Tử Phủ cảnh, muốn về nhà kế thừa chân pháp truyền thừa. Vương Ly Từ cùng nàng trở về, thuận tiện nghĩ biện pháp cọ một cơ hội chân pháp truyền thừa ở thánh địa Tiên Triều.

Ngoài ra, còn có Lăng Hư cảnh Vương thị mới thu nhận cung phụng Cơ Nguyệt Nhi.

Trên đời này mỗi một vị Lăng Hư cảnh đều là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, dưới tình huống bình thường căn bản không có ai biết đến cường giả Lăng Hư cảnh. Nhưng rốt cuộc thân phận ban đầu của Cơ Nguyệt Nhi có chút mẫn cảm, vì che giấu tai mắt người khác, tốt nhất vẫn có thân phận mới hợp tình hợp lý.

Vương Thủ Triết suy nghĩ nhiều lần, liền chuẩn bị tạo cho nàng một thân phận giả của cường giả Tiên Triều. Hắn còn cố ý liên lạc với một thế gia họ Cơ bên Tiên Triều, chuẩn bị gửi tên Cơ Nguyệt Nhi dưới danh nghĩa của bọn họ, thay thế thân phận một vị lão tổ mất tích nào đó nhà bọn họ.

Vì để cho thân phận của nàng thoạt nhìn đáng tin cậy hơn một chút, hắn thậm chí còn để thủ hạ của Vương Mai chuyên môn biên soạn một bộ "tài liệu cá nhân" cho Cơ Nguyệt Nhi, tư liệu nói chi tiết đến những năm này đi qua di tích, trải qua những chuyện gì, người không biết nếu như xem những tài liệu này, sợ là sẽ tin là thật.

Lần này Cơ Nguyệt Nhi đi Tiên Triều, ngoại trừ đảm nhiệm hộ vệ cho đám người Vương An Nghiệp ra, chủ yếu cũng là vì "Nhận tổ quy tông", lộ mặt ở Cơ thị, gặp những đại lão Lăng Hư cảnh của tộc nhân Cơ thị cùng với Tiên Triều, đem thân

phận giả “Lão tổ tông của Tiên Triều Cơ thị lưu lạc ở bên ngoài” này trở nên thật sự hơn một chút.

Chờ nàng từ Tiên Triều trở về, nàng chính là lão tổ tông Tiên Triều Cơ lưu lạc bên ngoài, đến lúc đó Vương thị có thể chính thức thuê nàng làm cung phụng.

So sánh với nhau, Xích Mị Ma Sứ và Ngọc Liên Ma Sứ giả thân phận thì đơn giản hơn nhiều.

Lần này Khương Tinh Uyên đi theo Công Dương Sách chạy tới Đại Càn du lịch liền xuất thân một thế gia nhất phẩm của Tiên Triều.

Vương Thủ Triết chỉ chào hỏi hắn ta, lấy mấy lượng tiên mễ ra, hắn ta đã đồng ý hỗ trợ. Đến lúc đó trực tiếp treo hai người lên danh nghĩa nhà bọn họ, nói là trực mạch lão tổ nhà bọn họ là được rồi.

Dù sao nhà bọn họ Thần Thông cảnh nhiều, thỉnh thoảng có tộc nhân tấn thăng Thần Thông cảnh, nhiều ra hai cái cũng không có người nào đặc biệt để ý.

Ngoài ra, còn có một ít gia tướng đi theo, cùng với tộc nhân thuần túy đã trải qua nhiều chuyện.

Nửa ngày kế tiếp, người muốn cùng đi Tiên Triều lục tục đều đã đến đông đủ, nhóm lúa mạch Diêu Thành Siêu muốn kia cũng dưới sự vận chuyển của Diêu thị mà tới đây.

Hết thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Lúc chạng vạng tối, Vân Dao phi chu chậm rãi bay lên không, đong đưa đôi cánh màu lam đi về hướng Tiên Triều.

…

Ngay khi đám người Vương An Nghiệp xuất phát lao tới Tiên Triều cùng một khoảng thời gian.

Hàn Nguyệt Tiên Đô khổng lồ mà phồn hoa vô cùng, có một vương phủ khí thế khoáng đạt, dày nặng phong cách cổ xưa, tên là 【Bắc Vực Vương Phủ】.

Đây là vương phủ mà nhiều thế hệ Tiên Triều lưu truyền, nghe nói đã truyền thừa qua năm đời, là vương phủ uy tín lâu đời của Tiên Triều.

Vương phủ này cực kỳ rộng lớn, bên trong có núi có sông có hồ, dưới lòng đất còn phong ấn rất nhiều cực phẩm linh mạch, càng có đại hình tụ linh trận, nhiều năm linh khí tích góp xuống sớm đã trở thành một động thiên phúc địa đứng đầu.

Bắc Vực Vương đương đại đã hơn ba ngàn tuổi.

"Chuẩn vương chi tranh" trong vương phủ cũng đã hạ màn che mấy năm trước. Dưới ưu đãi, người thừa kế Bắc Vực Vương một đời mới không ngoài sở liệu, chính là quý công tử Ly Hiên nổi tiếng của Tiên Triều.

Ly Hiên tuổi trẻ thành danh, chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Bắc Vực Vương Phủ, hơn nữa còn do Bắc Vực Vương tự mình làm mai, cưới tiểu công chúa của một trong Nhân Tộc Đình Trụ là Lương Quốc, Minh Châu Công chúa làm vợ.

Nhưng những chiến tích này đều không phải là chiến tích nổi danh nhất của Kỳ Ly Hiên, chiến dịch khiến hắn hoàn toàn danh chấn Tiên Triều, sau ba mươi năm thành thân với công chúa Lương Quốc Kỷ Y Y, sinh ra một nữ nhi có tư chất cực kỳ xuất chúng.

Nghe nói lúc Khương Y Y mang thai nữ nhi này, thường xuyên mơ thấy cảnh Chân Tiên thần bí phá toái hư không vũ hóa, bởi vậy đặt tên cho nữ nhi là "Côn Bằng Mộng Vũ".

Dựa theo quy củ của Tiên Triều, phàm là trải qua tính toán, sau khi kế thừa bảo điển tiếp nhận tẩy lễ, Huyên thị huyết mạch Nữ Tự có hi vọng đạt tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng (Tiên Thiên Linh Thể Ất đẳng) đều sẽ tiến vào trong danh sách người thừa kế Tiên Hoàng, cũng được sắc phong làm "Công chúa" của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Hiện giờ tuy Côn Bằng Mộng Vũ mới là thiên kiêu tuyệt thế, nhưng tương lai trong quá trình nàng trưởng thành, còn có thể dùng một loạt thiên tài địa bảo và linh đan để tiến hành tăng cường huyết mạch của nàng.

Mặc dù bởi vì tiên thiên huyết mạch của nàng quá cao, hiệu quả những thủ đoạn tăng lên huyết mạch này vẫn thấp, nhưng trên lý luận chung quy vẫn có thể đạt tới yêu cầu của người thừa kế Tiên Hoàng.

Chỉ là Mộng Vũ sinh ra thời cơ cũng không tốt, muốn thắng mấy "Công chúa tỷ" Tiên Triều trước đó độ khó quá lớn. Nhưng dù vậy, nàng cũng là tiểu công chúa Tiên Triều pháp định, dù không tranh được Chân Tiên, không làm được Tiên Hoàng, tương lai thành tựu Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ xác suất thành tựu cũng rất lớn.

Nếu như đầy đủ cơ duyên, không chừng nàng còn có thể đi ra khỏi con đường Chân Tiên của mình thì sao?

Bởi vậy, địa vị của toàn bộ Bắc Vực Vương Phủ, đều bị Côn Mộng Vũ mạnh mẽ nâng lên nửa cấp độ, mà thân phận địa vị của phụ thân nàng, Kỳ Ly Hiên cùng mẫu thân Khương Y Y cũng thoáng cái trở nên nước lên thì thuyền lên.

Theo lý mà nói, người thừa kế vương phủ Chử Ly Hiên và công chúa Lương quốc Khương Y Y sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng tình huống thực tế lại là như vậy.

Phong cảnh tú lệ, diện tích cực lớn trong nội viện, vợ chồng Khương Y Y và Chử Ly Hiên đang đánh nhau. Hai người đều mang theo hư ảnh pháp tướng, kéo linh bảo thần thông, các loại năng lượng giao kích ù ù chấn động.

"Hay cho Kỳ Ly Hiên ngươi, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, tuyệt đối không ngờ ngươi lại là đồ vật không bằng cầm thú, ngay cả lão tổ tông nhà ta cũng dám nhớ thương." Khương Y Y nổi giận, thậm chí nhấc linh bảo thần thông lên, điên cuồng oanh kích về phía Kỳ Ly Hiên.

"Khương Y Y, ta cảnh cáo ngươi chớ nổi điên! Đó là hiểu lầm, hiểu lầm!" Kỳ Ly Hiên chật vật trốn tránh.

Tuy hắn đã kế thừa bảo điển truyền thừa của vương phủ, nhưng hắn mới kế thừa không bao lâu, hiện tại vẫn là Tử Phủ cảnh giống như Khương Y Y.

Hơn nữa dưới loại tình huống này, hắn cũng không dám đánh trả, chỉ có thể chật vật không thôi mà ngăn cản.

Lúc hai vợ chồng đánh nhau rất nóng bỏng.

Trên bầu trời nổi lơ lửng ba bóng người, trong đó một người là Bắc Vực Vương sắc mặt uy nghiêm, một người khác chính là

nhân tài mới xuất hiện của Tiên Cung - Ngọc Linh chân quân Khương Ngọc Linh.

Một đạo cuối cùng là một tiểu nha đầu mười tuổi sắp ra mặt, Vân Mộng Vũ.

Lúc này nàng bị Ngọc Linh chân quân nắm trong tay, đang được một đạo hào quang trắng noãn nâng lơ lửng ở bên người nàng.

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Mộng Vũ trợn tròn, ngạc nhiên không thôi nói: "Không nghĩ tới phụ thân vậy mà thích Ngọc Linh tỷ tỷ, chênh lệch tuổi tác này có chút lớn a, khẩu vị…"

"Câm miệng!" Đôi mắt xinh đẹp của Ngọc Linh chân quân quét ngang, trừng nàng một cái: "Đi Đông Càn một chuyến, ngươi cùng Vương Phú Quý học từ hổ sói lung tung gì vậy?"

"Cái gì gọi là ta lớn tuổi? Ta mới hơn một ngàn sáu trăm tuổi đã là Lăng Hư cảnh trung kỳ, lại mỹ mạo như thế, tư chất siêu tuyệt như thế, còn có thân phận Chân Tiên chuyển thế cộng thêm, có một ít người ngưỡng mộ cũng rất bình thường a."

"Chẳng lẽ Ngọc Linh tỷ tỷ cũng thích cha ta? Muốn làm mẹ trẻ của ta?" Vân Mộng Vũ tò mò hỏi.

"Khụ khụ!"

Vừa nghe lời này, bộ dáng có chút già nua, lại có khí thế trác tuyệt bất phàm của Bắc Vực Vương da mặt co lại, thiếu chút nữa không nhịn được biểu lộ ra.

Hắn ho khan hai cái nói: "Mộng Vũ nha đầu chớ có ăn nói bậy bạ. Còn nữa, không cho phép gọi tỷ tỷ, muốn gọi Ngọc Linh chân quân hoặc là Ngọc Linh lão tổ. Nàng là một trong lão tổ tông của mẫu tộc ngươi."

"Không sao, gọi tỷ tỷ thì tỷ tỷ đi, dù sao ta cũng còn nhỏ, tương lai còn phải trùng Chân Tiên đấy." Ngọc Linh chân quân từ xa liếc mắt nhìn Kỳ Ly Hiên không dám đánh trả, nói: "Phụ thân ngươi tư chất quá kém, cũng có thể miễn cưỡng kế thừa Bắc Vực Vương là đến đỉnh rồi, ta mới chướng mắt hắn."

Bắc Vực Vương ở một bên mặt đều đen lại.

Ngọc Linh chân quân ngươi nói như vậy thật sự tốt sao? Bổn vương còn ở bên cạnh ngươi đây.

“Nam nhân mà Ngọc Linh tỷ tỷ yêu thích là gì?” Vân Mộng Vũ chớp mắt, cực kỳ hứng thú hỏi.

“Ít nhất cũng phải giống như phú quý chứ? Đương nhiên, phú quý còn chưa đủ, không có cách nào áp ta một hai con về tư chất.” Ngọc Linh chân quân nói.

“Cắt, phú quý rất tốt. Lại nói hắn còn nhỏ, tiềm lực tương lai nói không chừng sẽ mạnh hơn ngươi.” Vân Mộng Vũ bĩu môi nói nhỏ, “Nếu dựa theo yêu cầu của ngươi, chỉ sợ Ngọc Linh tỷ tỷ muốn độc thân cả đời, tư chất có thể đè ngươi một hai đầu nam nhân ta cũng chưa nghe nói qua.”

“Cho nên, ta muốn chọn nam nhân, hoặc là tư chất mạnh hơn ta. Hoặc là…” Ngọc Linh chân quân hất hất nước bọt nói, “Phải là loại tặc có tiền có tiền. Hắn có thể không có điểm mấu chốt sủng ái ta, nguyện ý tiêu tiền cho ta, bình thường không có việc gì thì tặng ta mấy viên ‘Thánh Đan’ ‘Tiên Đan’, ngẫu nhiên có một viên đạo đan, tốt nhất là có cực phẩm linh thạch dùng mãi không hết, Tiên Linh Thạch… Ai nha nha, ta nghĩ thôi cũng phải say ngất rồi, Khương Ngọc Linh ta có hi vọng.”

“Ngọc Linh tỷ tỷ, nhờ tỷ hiện thực một chút, loại nam nhân phía sau so với loại nam nhân trước càng không có khả năng.” Kỳ Mộng Vũ trợn trắng mắt.

“Ai nói vậy? Ta trông coi Triết gia chủ rất giỏi kiếm tiền, ra tay còn hào phóng, tuy hiện tại tiền còn chưa đủ nhiều, nhưng tốc độ phát triển hiện nay của hắn, tương lai có hi vọng.” Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Ngọc Linh chân quân lấp lánh, ánh mắt có chút hưng phấn: “Nếu hắn muốn bao nuôi ta thì ta phải suy nghĩ thật kỹ, phải đồng ý hay là đồng ý tốt đây?”

Ngay khi nội bộ vương phủ huyên náo đến mức giao nhau túi bụi.

Bảo khố bí mật sâu trong lòng đất Bắc Vực Vương phủ.

Nơi này là nơi tập trung tài phú của Bắc Vực Vương phủ, bên trong chồng chất vô số loại tài bảo, tài liệu quý trọng, đây đều là tài phú tích góp từ gần vạn niên đại Bắc Vực Vương phủ.

Mà ở chỗ sâu trong bảo khố, châu quang bảo khí có một gốc cây lưu ly, giống như vàng mà không phải vàng, giống ngọc mà không phải ngọc, toàn thân tỏa ra hào quang năm màu,

đang nằm lăn lộn trong đống bảo vật, rễ cây nhỏ dò xét hướng đến tài bảo xung quanh.

Một lát sau.

Dường như có chút thất vọng, cây lưu ly ngũ sắc kỳ quái này bỗng nhiên đẩy đống tài bảo kia ra.

Sau đó nó cẩn thận lấy từ trong lòng ra một cái túi nhỏ bằng lụa. Bên trong đều là các loại linh thạch hạ phẩm, tiên tinh, kim tệ và đồng tiền, cùng với một cái khăn tơ tằm thêu tên Ngọc Linh chân quân.

So sánh với đống bảo vật ban đầu kia, mức độ đáng giá của những thứ này kém không biết bao nhiêu vạn dặm.

Nhưng cái cây kia lại hết sức quý trọng những thứ này, tư thái dùng rễ cây vuốt ve chúng đều đặc biệt ôn nhu.

“Y y nha nha.” Nó nằm trong đống bảo vật rác rưởi, điều chỉnh tư thế thoải mái rên rỉ, “Y Y a a.”

…

Chương 66: Phiền não Tông Côn thiếu gia… Côn Sinh…

…

Ngay khi Ngọc Linh chân quân không kiêng nể gì ảo tưởng đến linh thạch cực phẩm đếm mãi không hết, ăn không hết Tiên Linh mễ, làm giấc mộng xuân thu đẹp đẽ, Bắc Vực Vương ở bên cạnh quả thực nghe không nổi nữa, lúc này ho khan hai tiếng, uy nghiêm nói: "Kỳ Ly Hiên, đã đến lúc nên dừng tay rồi, nếu còn tiếp tục ầm ĩ nữa thì chính là chuyện nhà xấu rồi."

Ly Hiên liên tiếp ngăn cản thế công của Khương Y Y, mặt mũi tràn đầy buồn khổ hô: "Lão tổ tông, ngài bảo ta dừng tay có tác dụng không? Ta bị đánh mà."

Bắc Vực Vương ánh mắt uy nghiêm trừng một cái: "Đang làm chuyện tốt chỉ có tiểu súc sinh nhà ngươi, chịu đòn không phải là nên sao, còn ủy khuất gì ngươi? Y Y, đừng sĩ diện với bổn vương, tiếp tục đánh, đánh cho bớt giận mới thôi."

Bắc Vực Vương vừa nói ra, Khương Y Y bớt giận, hừ lạnh một tiếng nói: "Ly Ly Hiên, hôm nay nể mặt lão tổ tông, tạm thời ghi nhớ chuyện này. Nếu bệnh cũ tái phạm, Khương Y Y ta không nói hai lời sẽ về nhà mẹ đẻ."

Trong lúc nói chuyện, Khương Y Y đã thu lại linh bảo thần thông và hư ảnh pháp tướng.

Khương thị chính là một trong những họ cổ, trước khi Thần Vũ quật khởi chính là họ lớn quý tộc vương tộc, sau lại trải qua Thần Võ hủy diệt cùng tận thế vân vân. Bất luận là Tiên Triều các quốc hay là Ma Triều, họ Khương đều không ít.

Giống như Khương thị, còn có Chử thị, Cơ thị vân vân.

Ngược lại là Ngô thị, Vương thị vân vân, ở thời kỳ Thần Võ mới bắt đầu bộc lộ tài năng.

"Đa tạ nương tử khoan dung độ lượng." Kỳ Ly Hiên bị đánh có chút chật vật, còn khổ sở hành lễ xin lỗi. Tuy hắn là "thế

tử" của Bắc Vực Vương phủ xác định danh phận, nhưng Khương Y Y cũng không phải chó con mèo tùy ý hắn bắt nạt.

Nàng là tiểu công chúa của Lương Quốc, sau lưng có đại đế Lương Quốc và một vị Lăng Hư lão tổ khác chống lưng, nếu tính cả Khương Ngọc Linh từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng tộc Khương thị ở Tiên Cung, sau lưng Khương Y Y có ba Lăng Hư cảnh đang đứng.

Đặc biệt là Ngọc Linh chân quân không dễ chọc, nàng muốn động thủ đánh Kỳ Ly Hiên, bảo đảm Tiên Hoàng sẽ bắt hắn một lần nữa đánh cho nhừ tử.

"Y Y à, loại chuyện này ngươi cũng đừng để ở trong lòng quá." Khương Ngọc Linh bắt đầu khuyên "Hài hài tử nhà mình" nói: "Dù sao ta lớn lên quả thực không tầm thường, tiên linh động lòng người, nam tử đối với ta sinh lòng ngưỡng mộ cũng là bình thường. Y Y, ngươi cứ yên tâm một vạn cái, lão tổ tông nhà ngươi tầm mắt rất cao, chỉ là một thế tử vương phủ mới chướng mắt, sẽ không tranh đoạt với ngươi."

Khương Y Y suýt nữa thì phun chết một ngụm máu, nếu không phải lão tổ tông của nàng, nếu không phải vì đánh không lại nàng, không chừng Khương Y Y nàng sẽ trở mặt ngay tại chỗ mất.

Nhưng lão tổ tông nhà nàng Khương Ngọc Linh chính là bộ dạng này, đối ngoại ngược lại là lạnh lùng như băng sương, người lạ chớ tới gần, nhanh nhẹn như tiên, nhưng những thứ đó đều là do người thiết lập mà thôi.

Một khi quen rồi…

Sẽ phát hiện nàng hoàn toàn trái ngược với ngoại nhân, khí chất không biết xấu hổ khiến người ta ngứa răng.

"Ngọc Linh lão tổ, ta không phải nữ tử tức giận Ly Hiên ngưỡng mộ, chỉ là tức hắn vì sao lại không thích một người trẻ tuổi." Khương Y Y hung hăng trừng phu quân một cái, sâu xa nói: "Dù sao lão tổ tông cũng sắp hai ngàn tuổi rồi, Chư Ly Hiên sống đến bây giờ còn chưa đến số lẻ của ngài."

"Thế tử Hiên à, ngươi lén lén lút lút giấu khăn lụa ta không cẩn thận vứt bỏ có ý nghĩa gì chứ? Đừng ngại mập thêm chút nữa, bước chân lại bước thêm một bước lớn một chút."

Khương Ngọc Linh liếc Ly Hiên một cái đầy mị nhãn nói: "Chỉ cần ngươi bỏ ra đủ cực phẩm linh thạch, đừng nói là khăn lụa, ngươi muốn giấu càng xa…"

"Khụ khụ!"

Bắc Vực Vương vội vàng lại ho khan hai tiếng cắt ngang nói, "Ngọc Linh chân quân, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tiểu súc sinh Ly Hiên kia, tiểu vương thay hắn nhận lỗi, khiến ngài chê cười, chê cười rồi." Nói xong, móc ra một viên linh thạch cực phẩm sáng lòa mắt, đưa cho Ngọc Linh chân quân.

"Ai nha, Bắc Vực Vương tiền bối ngài quá khách khí, cực phẩm linh thạch này, Ngọc Linh nhận thì hổ thẹn, nhận thì ngại. Ngài yên tâm, chuyện nhỏ nhặt như vậy, ta căn bản không để ở trong lòng." Khương Ngọc Linh nói như vậy, nhưng tốc độ thu hồi cực phẩm linh thạch nhanh hơn bất kỳ ai.

Đột nhiên, Khương Ngọc Linh như phát hiện ra một con đường phát tài.

Tìm người sản xuất một đám khăn lụa thêu khuê danh của nàng, sau đó "không cẩn thận" làm mất, ai dám nhặt riêng giấu đi, thì bắt người lại đánh cho một trận, bắt hắn ta bồi thường!

Tuy nhiên, vì để tránh bị người ta nắm được nhược điểm tố cáo đến Tiên cung, còn là người Tiên Triều không quen thuộc công xưởng ngoại quốc hợp tác. Đúng rồi, trong nhà Vương Thủ Triết hình như có xưởng tơ tằm linh tằm, quay đầu lại tìm Vương Thủ Triết hợp tác. Tên kia rất có đầu óc làm ăn, nói không chừng có thể bổ sung toàn bộ kế hoạch.

Đột nhiên phát hiện, Khương Ngọc Linh ta đúng là kỳ tài thương nghiệp, ha ha ha!

"Nghiệp chướng, còn không mau đi tìm khăn lụa của Ngọc Linh chân quân thất lạc, trả lại cho lão nhân gia bà ta." Bắc Vực Vương bị vẻ mặt "Âm hiểm" của Khương Ngọc Linh dọa sợ, vội vàng răn dạy "thế tử hiên" trong tương lai của vương phủ.

"Lão tổ tông, đúng là hiểu lầm." Kỳ Ly Hiên suýt khóc, "Đúng là ta nhặt được khăn lụa của Ngọc Linh lão tổ, vốn định tìm cơ hội trả lại cho nàng ta, kết quả nhét vào rồi quên mất. Lần này

đúng lúc thấy Ngọc Linh lão tổ đến nhà ta, ta mới thoáng nhớ lại việc này, tìm lại thì phát hiện không tìm được.”

“Chẳng những như thế, ta ở trong nhà lật đáy lên trời, hồi tưởng lại một ít tiền riêng bốn phía nhét loạn, cũng có không ít tìm không thấy.”

Vẻ mặt Kỳ Ly Hiên đưa đám nói đến việc này, cảm thấy mình xui xẻo đến mức không còn gì để nói, hắn phát hiện mình đã quên khăn lụa và không ít nút thắt nhét quên mất, sau đó lại nhớ tới tiền riêng biến mất, còn tưởng rằng trong nhà có trộm.

Dưới cơn giận dữ hắn lập tức tra rõ ràng, kết quả thế nào cũng tra không ra ai là kẻ trộm.

Chuyện này kinh động đến “thế tử phi” Lương Y Y, nàng kinh sợ Ly Hiên dám giấu tiền riêng, đồng thời cũng cho rằng việc này tuyệt đối không phải việc nhỏ, trong nhà có trộm lại không tra ra được, về sau ngủ còn có thể an tâm sao?

Ngay lập tức, nàng liền đi tìm Bắc Vực Vương ra tay, mời ra một trong những đạo khí trấn phủ của Bắc Vực Vương phủ 【Minh Sát Bảo Giám】, đạo khí này có năng lực giám định nhất định chuyện phát sinh trong quá khứ, có thể tiến hành thời gian hồi tưởng trên “Bảng tượng”.

Quay ngược thời gian nghe rất trâu bò, nhưng chỉ giới hạn trong việc hồi tưởng hình ảnh trong gương, có thể hồi phục hình chiếu nhưng không quấy nhiễu được quá khứ, hơn nữa hạn chế tổng hợp cũng không nhỏ.

Kết quả cái này không tra còn tốt, vừa tra xét trong nhà đã bắt đầu gà bay chó sủa rồi.

Thì ra trong Minh Sát Bảo Giám phát hiện, Khám Ly Hiên không những giấu tiền riêng khắp nơi, giấu đến mức quên cả mình, lại còn giấu khăn lụa bên người của Ngọc Linh chân quân.

Cái này không phải chỉ mới tra xét một nửa, hai vợ chồng đã đánh nhau rồi.

Đương nhiên, đây là một phương diện riêng của Kỳ Ly Hiên bị đánh.

“Ly Ly Hiên, có phải ngươi chuyển chỗ rồi không?” Khương Y Y hận đến nghiến răng nghiến lợi nói: “Đã đến nước này rồi, ngươi còn định giấu diếm không trả sao?”

“Oan uổng, thật oan uổng a, có lẽ phóng sai chỗ rồi.” Kỳ Ly Hiên vẻ mặt cầu xin, ảo não không thôi.

“Tra, tiếp tục tra.” Sắc mặt Bắc Vực Vương cũng ngưng trọng không thôi: “Bất kể nói thế nào cũng phải tìm ra nội tặc, nếu không vương phủ há có ngày yên ổn? Minh Sát tiền bối, xin ngài tiếp tục ra tay.”

“Yên tâm yên tâm, có ta minh xét bảo giám, bất luận tiểu tặc nào đều trốn không thoát, trừ phi đối phương nắm giữ một chút đại đạo thời gian Lăng Hư cảnh, hoặc dứt khoát là Chân Tiên cảnh.”

Một tấm gương đồng phong cách cổ xưa, lơ lửng giữa không trung, giữa tấm gương xuất hiện tầng kép kép của Trụ Ly Hiên, chính là nơi “Ly Ly Hiên” cất giữ khăn lụa Ngọc Linh chân quân.

Trong hình ảnh bảo kính màu đồng hôm nay, còn có thể nhìn thấy rõ ràng khăn lụa.

Nhưng mà theo thời gian hình ảnh nhanh chóng trôi qua, một năm, hai năm, trọn vẹn năm năm sau, đột nhiên, khăn lụa đột ngột biến mất không thấy đâu nữa.

“Làm sao có thể?”

Bắc Vực Vương biến sắc, “Tiền bối Sát Minh, tạm dừng, rút lui, nhắm ngay trong nháy mắt biến mất kia, chậm rãi trôi qua.”

Minh Sát Bảo Giám nghe lệnh, đem tốc độ phóng cực chậm: “Ta nhắm ngay trong nháy mắt biến mất, đem thời gian hình ảnh phóng chậm đến gấp trăm lần thời gian bình thường.”

Bỗng dưng!

Khăn lụa trong hình, vẫn đột ngột biến mất trong phút chốc.

“Tốc độ biến mất cực nhanh, ta cảm giác không có không gian ba động.” Như thế, ngay cả biểu tình của Ngọc Linh chân quân cũng ngưng trọng không thôi, “Thuật trộm cắp thật lợi

hại, ta không tin Lăng Hư cảnh có thể làm được một bước này. Chẳng lẽ nói, là Tiên Hoàng bệ hạ tự mình xuất thủ?"

"Lão tổ Tiên Hoàng có lý do gì mà trộm, không, cầm khăn lụa này?" Bắc Vực Vương lắc đầu không thôi: "Không thể nào, chắc chắn là không có khả năng."

"Có gì không thể, nói không chừng Tiên Hoàng bệ hạ cũng ngưỡng mộ ta." Ngọc Linh chân quân nghiêm túc nói: "Chỉ là ngại mặt mũi không thể biểu đạt, nên trộm khăn lụa của ta."

"Ngọc Linh tỷ tỷ, Tiên Hoàng lão tổ nhà chúng ta là nữ tiên…" Kỳ Mộng Vũ nhắc nhở.

"Nữ tiên thì sao?" Ngọc Linh chân quân đương nhiên nói: "Loại tình cảm này tới rồi, sao có thể phân nam nữ? Thân phận chân tiên chuyển thế giống như ta…"

"Khụ khụ!" Bắc Vực Vương vội vàng cắt ngang nàng: "Mặc kệ nói như thế nào, Ly Hiên nhà chúng ta hình như đã ẩn giấu rất nhiều năm, đều quên cả rồi. Xem ra, hẳn là oan uổng…"

"Bắc Vực Vương tiền bối lời ấy sai rồi, trong tay Thế Tử Hiên không có khăn lụa, nhưng trong lòng có khăn lụa, chẳng lẽ hắn phải lúc nào cũng lấy ra thưởng thức một phen, mới gọi chứng cứ sao?" Ngọc Linh Chân Quân cảnh giác vạn phần nhìn Bắc Vực Vương.

"Ách… Bổn vương không có ý định tìm Chân Quân để hoàn linh thạch." Bắc Vực Vương bất đắc dĩ thở dài.

"Vậy thì không thành vấn đề." Ngọc Linh chân quân đổi giọng: "Tuy rằng Thế Tử Hiên thiếu đi tám chín phần hiềm nghi, thế nhưng bản lĩnh của tên trộm này không nhỏ, ngay cả đại năng Chân Tiên chuyển thế như ta cũng nhìn không ra có gì kỳ lạ, vương phủ các ngươi phải cẩn thận một chút."

"Trước tra xét một phen, nếu như thật sự không tìm ra chỗ nằm ở chỗ nào, cũng chỉ có thể đi làm phiền Tiên Hoàng lão tổ đến xem." Bắc Vực Vương xoa trán, cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đồ vật bị mất không nhiều lắm, ngay cả cái khăn lụa kia cũng không đáng tiền.

Nhưng chuyện này cũng không nhỏ, nếu tra không ra, Bắc Vực Vương phủ há có thể có ngày yên tĩnh?

“Y Y, ta đã nói mà, ta bị oan uổng.” Đến lúc này, Linh Ly Hiên lập tức sống lại, khóc lóc kể lể với Khương Y Y: “Tâm của ta đối với nương tử, thiên địa chứng giám.”

“Hiên lang, là Y Y không tốt, là Y Y quan tâm tới chàng nên mới sốt ruột hiểu lầm chàng.” Khương Y Y kéo cánh tay Chử Ly Hiên, mặt mũi tràn đầy xin lỗi nói.

“Không có việc gì không có việc gì, giải trừ hiểu lầm là được, ta thật sự không có tà niệm đối với Ngọc Linh lão tổ tông.”

“Ta đã nói mà, Hiên lang trẻ tuổi tuấn lãng như vậy, sao lại thích người lớn tuổi như vậy.”

Ha ha, Khương Ngọc Linh liếc mắt nhìn đôi “phu thê ân ái”, ngoài cười nhưng trong không cười, cười lạnh nói: “Thế tử hiên, ngày ta ném khăn lụa, còn ném đi một chiếc áo lót, làm phiền ngươi suy nghĩ một chút dùng xong rồi nhét ở đâu?”

Áo lót?

Một ngọn lửa từ trong ngực Khương Y Y bùng lên: “Ly Ly Hiên, chuyện này ngươi giải thích rõ ràng với lão nương ta! Ngươi quá ghê tởm, quá không biết xấu hổ rồi.”

“Áo lót, nào có áo yếm gì?”

“Không nói đúng không, được được được, ta cho ngươi thanh tỉnh đầu óc.”

“Khương Y Y, nàng đừng tưởng bản thế tử dễ bắt nạt.”

Sau đó.

Trong vương phủ vang lên tiếng ầm ầm, phu thê “trẻ tuổi” lại bắt đầu đánh nhau.

…

Cùng một thời gian…

Châu Vi hồ.

Thủy Nguyệt Thiên Các.

Từ sau khi có động phủ tùy thân, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam sẽ không đến Thủy Nguyệt Thiên Các nữa. Dần dần, bên Thủy Nguyệt Thiên Các đã trở thành địa bàn của hai thú Vương Ly Lung, Vương Tông Côn.

Đương nhiên, nể tình Nguyên Thủy lão quy ở trong hồ《 Nghiệp Nghiệp đưa độ nhiều năm, nó cũng ở biên giới có một khối địa bàn nhỏ, thậm chí còn có một khối phơi nắng đài dành riêng cho mình.

Buổi chiều, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, chính là thời điểm thích hợp nhất để phơi xác trong ngày.

Nguyên Thủy lão quy ghé vào trên đài phơi nắng của mình, đang thích ý phơi mai rùa.

Từng tia từng sợi thái dương tinh hoa trộn lẫn trong ánh mặt trời, từng chút từng chút một làm dịu mai rùa ngăm đen của nó, khiến mai rùa của nó trong bất tri bất giác trở nên càng thêm cứng rắn, càng thêm dẻo dai.

Loại thay đổi này rất nhỏ, nhưng liên tục không ngừng, kéo dài không dứt.

Đây là năng lực độc đáo của loài rùa, coi như là một loại thiên phú huyết mạch, hiệu quả đại khái cùng loại với một loại thủ đoạn luyện khí chậm chạp. Cũng may chi phí cho loại thủ đoạn này cơ hồ có thể bỏ qua, chỉ cần phơi nắng là đủ rồi.

Dưới ánh mặt trời tẩm bổ, Nguyên Thủy lão quy chỉ cảm thấy toàn thân đều ấm áp dung hợp, thoải mái đến mức mắt hắc đậu cũng híp lại.

Cách đó không xa, một con cá đầu to béo béo đang nằm sấp bên hồ, đầu gối lên bến tàu bên bờ, đuôi rủ xuống nước, không nhúc nhích, cả con cá đều ỉu xìu đáp, tử khí nặng nề, giống như một bãi cá chết.

Con cá béo này, đương nhiên là Vương Tông Côn lại lần nữa thất bại trong kỳ thi cao khảo.

Bên cạnh Vương Tông Côn, còn vây quanh ba tổ ba người Long Kình vẻ mặt lo lắng.

Mắt thấy kỳ thi cao khảo kết thúc đã mấy ngày rồi, nhưng Tông Côn lại vẫn là bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc này, cá sống không thú vị, Long Tinh nhanh chóng muốn chết.

Trong khoảng thời gian này nàng khuyên cũng đã khuyên, cá biển mỹ vị đã cho ăn qua, biện pháp gì cũng đã thử qua, nhưng cảm xúc của Tông Côn lại không có một chút dấu hiệu chuyển

biến tốt đẹp nào, nàng sầu đến mức ngay cả cơm cũng sắp không ăn được, cho dù biết rõ vô dụng, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục khuyên.

“Tông Côn đệ đệ, ngươi đừng buồn nữa. Nhân loại bọn họ không phải đều nói ‘Thất bại chính là mẹ thành công’ sao? Cho dù lần này thi cao khảo thất bại, không phải còn có lần sau sao? Chúng ta lần sau thi lại là được. Thành tích lần này của ngươi không phải chỉ kém một chút sao, lần sau khẳng định có thể vượt qua.”

“Vô dụng thôi. Khảo nghiệm càng ngày càng khó, lần này chỉ còn thiếu một phần, lần sau nói không chừng còn thiếu hơn mười phần. Mấu chốt nhất là tỷ tỷ lại vượt quá giới hạn!” Vương Tông Côn vừa nói tới chuyện này, liền không nhịn được bi thương.

Chỉ kém một phần mà thôi!

Thiếu một điểm là hắn vượt quá giới hạn!

Rõ ràng hắn cảm giác mình đáp đề rất thông thuận, hơn nữa điểm thi đậu cũng thật sự là điểm cao nhất trong lịch sử mình tham gia qua nhiều lần Cao khảo tới nay, vậy mà vẫn còn kém một phần!

Hơn nữa chỉ kém một phần!

Nếu chênh lệch nhiều, hắn còn không có thương tâm như vậy, hết lần này tới lần khác chỉ kém một chút, hắn có thể không uể oải, không sụp đổ sao?

Hơn nữa, lần này hắn không đăng xuất cũng không sao, thế nhưng tỷ tỷ Vương Ly Tiên lại đi đăng ký.

Rõ ràng thành tích trước kia của nàng còn không bằng mình mà!

Đã nói cả đời cùng nhau học tra cơ mà?

Nàng lại lén lút tìm phụ thân dạy thêm, thật sự là quá đáng!

Tỷ tỷ là một phản đồ.

Vương Tông Côn càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng sụp đổ, nước mắt bất tri bất giác từ trong đôi mắt đen của hắn rơi xuống.

“Tông Côn đệ đệ, chúng ta không thương tâm, không thương tâm được không?” Thấy hắn như vậy, trong lòng Long Tinh Tinh ê ẩm không thôi, nhịn không được ôm mặt Vương Tông Côn, thật cẩn thận muốn lau nước mắt cho hắn.

Nhưng mà, Vương Tông Côn hiện tại đã là Đại Côn. Cho dù hắn còn chưa có chân chính trưởng thành, cho dù hắn đã thu nhỏ thân thể, khóc lên nước mắt kia cũng không phải nhiều bình thường.

Giọt lớn giọt nước mắt “lạch cạch” rơi vào trên bến tàu, lại theo bến tàu “Ào ào” chảy vào trong hồ, bất tri bất giác, trên bến tàu liền nổi lên mưa thác nước.

Nhìn thấy hắn thê thảm như vậy, trái tim của Long Tinh Tinh cũng sắp vỡ nát.

Nàng mãnh liệt nhìn về phía hai thị nữ Long Kình đang đứng phía sau, trong mắt hạnh bắn ra hung quang: “Hai người các ngươi còn sững sờ cái gì, còn không mau nghĩ biện pháp khiến cho đệ đệ Tông Côn nhà ta vui vẻ lên? Nếu không, các ngươi có tác dụng gì?”

Hai đầu Long Kình muội thần thông cảnh thể trạng phong nhuận sợ tới mức khẽ run rẩy.

Trong lòng nói, Tông Côn thiếu gia đau lòng là bởi vì thi rớt, hai người các nàng có thể làm sao bây giờ? Cái này thật đúng là “Cửa thành cháy, cá trong ao” gặp nạn.

Nhưng mà, quyền uy trước sau như một của Long Kình Vương, thị nữ Lưỡng Long Kình rốt cuộc không nói ra lời này.

Trong đó một con Long Kình muội tử cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “Nếu không, ta đi bắt một con Bá Vương Ô Tặc cho Tông Côn thiếu gia? Đó là cực phẩm mỹ vị đó, cắn một cái, cót két giòn vang.”

Vừa nghĩ tới miệng ăn của Bá Vương Ô Tặc, nước miếng nàng sắp chảy xuống.

“Ngươi làm lão nương chưa thử qua sao?” Long Tinh Tinh liếc mắt, “Nếu mỹ thực hữu dụng, còn cần các ngươi sao? Tranh thủ thời gian, đổi cái khác.”

“Vậy, nếu không thì, ta hát cho Tông Côn thiếu gia một bài?” Thị nữ Long Kình khác cẩn thận nói.

Long Tinh Tinh bắt đầu mất kiên nhẫn: “Hai người các ngươi không thể có ý tưởng mới sao? Phải thể hiện đặc sắc của Long Kình nhất tộc chúng ta, để cho người ta có thể quên đi phiền não.”

Đặc sắc của Long Kình nhất tộc? Khiến người ta quên mất phiền não?

Hai muội tử Long Kình liếc nhau, nhìn thân thể đối phương đầy đặn, trong lòng không hẹn mà cùng nghĩ tới một chuyện.

Vì Tông Côn thiếu gia, bất chấp tất cả!

Dù sao đó là Tông Côn thiếu gia, vì thiếu gia vui vẻ, làm sao còn có thể cố kỵ quá nhiều?

Hai thị nữ Long Kình bắt đầu cởi áo mang theo.

“Này này này, ngươi, hai người các ngươi làm gì vậy?” Vương Tông Côn dùng hai cái vây che con ngươi to tròn lại.

“Chúng ta đây là muốn khiến cho Tông Côn thiếu gia ngài vui vẻ, ngài yên tâm, kỹ thuật của chúng ta rất tốt, cam đoan có thể làm cho ngài vui vẻ cùng quên đi tất cả phiền não.”

“Ta còn nhỏ, vẫn còn chưa trưởng thành, cha không cho phép ta thân cận với sắc đẹp.” Trong lòng Vương Tông Côn kịch liệt tranh đấu: “Các ngươi không nên như vậy, ta còn cái gì cũng đều không hiểu.”

“Yên tâm đi Tông Côn thiếu gia, hết thảy đều giao cho chúng ta là được, chúng ta cho ngươi thấy cảnh sắc đặc sắc chưa bao giờ có.”

Hai thị nữ Long Kình đẩy đà không nói lời nào, y phục vừa kéo một cái ném vào trong nhẫn trữ vật, bỗng nhiên bay lên trời cùng một trận huyễn hóa, rõ ràng không hẹn mà cùng biến thành một con “Long Kình” nhỏ chỉ có hai ba trượng, trong tiếng ầm ầm nổ tung, song song đâm vào trong hồ Châu Vi.

Sau đó, hai đầu Long Kình bắt đầu quăng cầu trên hồ Châu Vi, phun lên nước, một bộ dáng dáng người xinh đẹp mà kỹ thuật cực kỳ thành thạo.

Tiểu hài nhi ngồi thuyền đi ngang qua trên hồ nhìn thấy một màn này, nhất thời hưng phấn phồng chưởng lên, quát.

Hai con Long Kình được khích lệ, phun nước càng hăng hái hơn.

“Chỉ thế thôi à?” Con mắt Vương Tông Côn trợn tròn, cảnh sắc đặc sắc đã nói trước giờ chưa từng có đâu?

Tràng diện này quá thê thảm, không đành lòng nhìn thẳng, Vương Tông Côn hung hăng quay đầu đi, trong lòng một vạn con ngựa hoang chạy như điên.

Châu Vi hồ sóng nước lăn tăn, hai con Long Kình phun ra hơi nước tạo thành sương mù trên mặt hồ, ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành một dải cầu vồng rực rỡ.

Cuối cùng hai người này coi như có chút đầu óc.

Long Tinh Tinh cho thị nữ hai Long Kình một ánh mắt khen ngợi, lập tức nhẹ nhàng tháo khuôn mặt cá lớn đang buồn chán của Vương Tông Côn ra, ra hiệu hắn nhìn mặt hồ: “Tông Côn đệ đệ, đệ xem, cầu vồng này xinh đẹp hay không? Thần kỳ hay không?”

Đôi mắt to của Vương Tông Côn giật giật, liếc cầu vồng kia một cái, lập tức liền nhàm chán thu hồi ánh mắt: ” Thải Hồng bất quá là hiện tượng quang học do hơi nước chiết xạ ánh mặt trời hình thành. Chỉ cần lúc phun nước chú ý một chút, luyện vài lần là có thể nắm giữ. Thật lâu trước kia mẫu thân cầm cầu vồng đến dỗ dành ta, ta chơi mấy chục năm, sớm chơi chán rồi.”

“Ài, có văn hóa chính là phiền não, không thể bị một ít hiện tượng vật lý đơn giản làm cho vui vẻ.”

“Ngừng ngừng ngừng!” Long Tinh Tinh hơi biến sắc, lập tức kêu dừng. “Được rồi, đừng chơi nữa, trở về cho ta.”

Hai con Long Kình đang phun ra quả cầu nhỏ, nghe vậy bỗng nhiên cứng đờ, lập tức ủy khuất biến trở về.

Nữ vương bệ hạ, không phải ngài nói muốn thể hiện đặc sắc của Long Kình nhất tộc sao?

Rõ ràng Mẫu Long Kình trong tộc đều dỗ thằng nhãi con như vậy, thằng bé Long Kình nhìn thấy mẫu thân quả cầu và nhả

nước, sẽ hưng phấn đi qua chơi, chơi đùa liền không còn phiền não gì nữa.

Các nàng mặc dù chưa từng nuôi qua con, nhưng nhìn cũng đã thấy không biết bao nhiêu lần rồi, vụng trộm cũng luyện tập qua rất nhiều lần.

Ai có thể ngờ tới, một màn này đến trên người Tông Côn thiếu gia liền mất đi hiệu lực chứ?

Long Tinh Tinh lại không có tâm tình chiếu cố cảm xúc của hai người, thấy như thế nào cũng dỗ dành không tốt Vương Tông Côn, đành phải cố gắng giải quyết từ trên ngọn nguồn, suy nghĩ đề nghị cho hắn nói: "Nếu Vương Ly Tiên là do phụ thân ngươi cho nàng học bù mới thi qua, nói rõ chắc chắn có tác dụng bổ túc. Bằng không, ngươi cũng đi tìm phụ thân ngươi giảng bài bổ sung?"

Chẳng lẽ Vương Tông Côn không biết dạy thêm có tác dụng sao? Nhưng hắn cũng phải có thời gian đó.

Vừa nghĩ đến đây, hắn càng thêm thương tâm: "Nhưng, nhưng mà, ta còn phải đi biển kiếm ăn, cách thời gian dài mới có thể trở về một lần, căn bản không có thời gian dạy bù a! Hơn nữa mỗi lần trở về, lớp đều sẽ đổi mới, rất nhiều đồ vật đều phải học lại, ta, ta, ta khó quá…"

Không đi kiếm ăn đi, trong nhà nuôi không nổi hắn, kiếm ăn đi, lại trì hoãn bài tập, đây là một vòng tuần hoàn chết chóc a.

"Tông Côn đệ đệ ngươi chớ khóc, chớ khóc." Long Tinh Tinh dưới tình thế cấp bách tâm niệm thay đổi thật nhanh, ánh mắt sáng lên lập tức có chủ ý, "Không phải là ăn sao? Tỷ tỷ đi bắt cho ngươi."

"Tỷ tỷ điều động toàn bộ đàn Long Kình cho ngươi ăn, bảo đảm đem ngươi cho ăn no. Ngươi chỉ cần chú ý học tập, chuyên tâm học tập, trừ học tập cái gì cũng không cần quản, như vậy khẳng định có thể quá tuyến."

Vương Tông Côn vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng: "Thật sự, thật sự? Có phải là vất vả cho ngươi quá không, ta ăn quá rồi."

"Cái này có gì mà vất vả chứ, ngươi chính là Côn a, ăn được cũng là bình thường. Ngươi yên tâm, tộc đàn tỷ tỷ có rất nhiều Long Kình." Long Tinh Tinh thở phào nhẹ nhõm, đau lòng lau

đi nước mắt nơi khóe mắt hắn: “Được rồi, được rồi! Không khóc nữa. Chúng ta đi tìm cha ngươi, để ông ấy dạy bù cho ngươi.”

“Ừm.”

Vương Tông Côn rốt cuộc không khóc nữa, ngoan ngoãn gật đầu, còn cọ xát Long Tinh Tinh: “Tinh Tinh tỷ, tỷ thật tốt.”

Tuy rằng hắn vẫn là thích nhất Côn muội muội, nhưng Long Kình tỷ tỷ ôn nhu đối với hắn thật tốt, so với cha mẹ còn cưng chiều hắn, làm cho hắn rất cảm động a cảm động.

Ai da! Rốt cuộc là muốn Côn muội muội, vẫn là Long Kình tỷ tỷ, thật khó tuyển, thật khó tuyển.

Thật khiến cho bản thiếu gia đau đầu vô cùng.

Phiền não a, thật là phiền não a, thật sự là quá phiền não rồi!

…

Chương 67: Ta gọi Vương Phú Quý…

…

Quốc đô Hàn Nguyệt Tiên Triều tọa lạc trên đồng bằng Hoa Triều trung bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều, tên là “Hàn Nguyệt Tiên Thành”, còn gọi là “Tiên đô”.

Là trung tâm kinh tế và văn hóa của toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều, tòa Tiên Thành này không chỉ có lịch sử lâu đời, chiếm diện tích cũng cực kỳ rộng lớn. Chỉ từ quy mô của thành phố mà nói, gần như có thể bằng với toàn bộ Lũng Tả quận, so với Quy Long Thành, cũng lớn hơn gấp mấy lần, chính là một tòa “Đại thành” hoàn toàn xứng đáng.

Chủ trạch của Hàn Nguyệt Vương thị nằm ở phía nam Hàn Nguyệt Tiên thành.

Đương nhiên, là một trong những nhất phẩm thế gia số lượng đông đảo trong Tiên Thành, tòa chủ trạch này cách trung tâm thành tương đối xa. Nếu như tham chiếu bố cục của Bắc Kinh trên Địa Cầu mà nói, đại khái đã ở bên ngoài tứ hoàn.

Nhưng dù vậy, nơi này vẫn phi thường phồn hoa.

Hơn nữa, so với khu trung tâm tràn ngập cổ vận, giống như di tích thần võ, phong cách kiến trúc của những khu thành sau này mới kiến tạo càng thêm đa dạng, càng có sức tưởng tượng, ngay cả tấm biển treo trên cửa hàng bên đường cũng tràn đầy ý mới.

Ban ngày, hai bên đường lầu cao san sát, san sát nối tiếp nhau, trên đường phố dòng người như dệt, tiếng ồn ào náo động không dứt, không ngừng có linh mã, phi liên công cộng đi trên mặt đất và trên bầu trời, tùy thời tùy chỗ đều náo nhiệt tựa như chợ phiên.

Khi đến đỉnh cao của dòng người, ngay cả trên đường phố, trên bầu trời, những binh sĩ tuần thành mặc bào phục tuần tra đều bận đến mức chân không chạm đất, hận không thể sinh ra ba đầu sáu tay.

Đến ban đêm, nơi này ánh đèn càng sáng chói, thậm chí so với ban ngày còn náo nhiệt hơn.

Nếu là đứng ở trên mặt đất nhìn lên trên, trên phi liên xuyên qua ngọn đèn thấp thoáng, tựa như một đầu đèn đuốc trường long, lộng lẫy hoa mỹ nói không nên lời.

Mà ở phía trên đèn đuốc trường long còn có quang mang càng thêm mỹ lệ mộng ảo.

Ánh sáng mông lung chiếu ra hình dáng một tòa cung điện chập trùng, tựa như quỳnh lâu ngọc vũ, lại giống cung khuyết trên trời. Nó cứ như vậy lơ lửng ở trong bầu trời đèn đuốc mông lung, làm cho người ta trong thoáng chốc cho là mình có phải đã tới tiên cảnh trong truyền thuyết hay không.

Đó là "Ngọc Hoa Bảo Thoa", còn được gọi là "Tiên Đình", chính là nơi làm việc của hoàng cung cùng với quan viên Tiên Triều.

Tục truyền, tiên đình này xuất thân từ luyện khí tiên sư trong truyền thuyết thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, chính là tác phẩm tinh hoa đỉnh phong tập hợp tinh hoa kỹ thuật luyện khí lúc ấy, thậm chí đã trải qua mười vạn năm cũng không sụp đổ, được hoàng thất Tiên Triều một mực sử dụng cho tới bây giờ.

Bản thân sự tồn tại của nó chính là một "di tích".

Là ảnh thu nhỏ của thời đại văn minh nhân loại phồn hoa mà thịnh kia.

Đây là sự phồn hoa và mỹ lệ mà dân chúng Đại Càn căn bản không thể tưởng tượng ra.

Cũng bởi vậy, trong rất nhiều quốc gia như Đại Càn có thiên ti vạn lũ liên hệ với Tiên Triều, từ trước đến nay có "Không đến Tiên Đô, liền không tính là đến Tiên Triều".

Thần thông yến của Hàn Nguyệt Vương thị, trước trước sau vẫn kéo dài hơn nửa tháng.

Hai người Vương An Nghiệp và Vương Phú Quý tuy là lần đầu tiên đến Tiên Triều, nhưng bởi vì dọc đường đều có đám người quen như Vương Hãn Huy đi cùng nhau, lại có tộc nhân của Hàn Nguyệt Vương thị chu đáo tỉ mỉ sắp xếp, nên cũng không xảy ra khó khăn gì, rất thuận tiện đi xong quá trình chúc mừng, thuận tiện lăn lộn quen mặt trong Hàn Nguyệt Vương thị.

Nhân cơ hội này, hai người coi như là lĩnh hội một phen phồn hoa của Tiên Triều.

Hơn nửa tháng sau, Thần Thông yến vừa kết thúc, Vương An Nghiệp liền từ biệt đám người Vương thị, mang theo Vương Phú Quý rời khỏi Hàn Nguyệt Vương thị.

"Phú Quý, kế tiếp ta muốn cùng sư tôn đi về phía đông Dương Cơ thị làm chút việc." Trong phi liễn, Vương An Nghiệp thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn Tiên Đình, nhìn về phía Vương Phú Quý nói, "Ngươi muốn cùng ta đi chơi một chuyến hay là ở lại Tiên thành?"

"Gia gia, ta ở Tiên Thành tìm bằng hữu chơi, sau đó chờ ngài trở về." Vương Phú Quý nói.

"Cũng được, vậy ta liền mời Cơ tiền bối ở Tiên Thành cùng ngươi." Vương An Nghiệp sảng khoái nói.

Tuy ông ta là gia gia của phú quý, nhưng cũng sẽ không tôn trọng quyết định của ông ta.

Hài tử của Vương thị đều trưởng thành sớm hơn, mà Phú Quý lúc này đây trực tiếp giành hạng nhất, có thể thấy được không thể coi hắn như một tiểu hài tử bình thường.

"Không cần không cần, gia gia người đi Triều Dương Châu làm việc, bên kia dân chúng không quen thuộc, có Cơ tiền bối chiếu cố sẽ tốt hơn." Vương Phú Quý lắc đầu nói: "Mà Tiên Thành ở ngay dưới chân Tiên Đình, có Tiên Hoàng chi chủ tọa trấn, ai dám xằng bậy?"

"Nếu đã như thế, vậy thì mời Tình Liên cung phụng chiếu ứng ngươi một chút đi." Vương An Nghiệp nói: "Vừa vặn cung phụng Tình Liên cũng phải ở Tiên thành một đoạn thời gian, tìm hiểu một chút thị trường tửu điếm địa phương."

Tình Liên chính là một trong hai đồ đệ Thần Thông cảnh của Cơ Nguyệt Nhi. Nàng vốn tên là "Ngọc Liên", "ẩn núp" trong nội bộ Vương thị ước chừng ba mươi năm, trong lúc đó còn tiếp nhận giáo dục ban đêm do Vương thị chuyên môn giúp đỡ nhân viên ngoại lai, cũng thành công trà trộn đến vị trí phó tổng ủy tửu điếm.

Có điều, những năm gần đây nàng vẫn luôn dùng cái tên là "Trần Quân Liên" này, tu vi bên ngoài cũng chỉ là Linh Đài

cảnh, bây giờ muốn trở về thân phận Thần Thông cảnh, đương nhiên phải lấy lại một cái tên mới.

Bởi vì sư tỷ nàng dùng tên giả "Khương Tình Tuyết", mà Khương lại là họ lớn, bởi vậy nàng dứt khoát đặt tên cho mình một lần nữa là "Khương Tình Liên".

Lần này, nàng cũng theo sư tôn Cơ Nguyệt Nhi cùng đi Tiên Triều, thứ nhất chuyện trên danh nghĩa đi đến Khương Tinh Uyên gia còn phải đi lướt qua một lần, nàng và Xích Mị Khương Tình Tuyết dù sao cũng phải tới một cái, thứ hai, nàng có ý định tiếp tục phát triển trên ngành tửu điếm, đem Vương thị đóng cửa tửu điếm lớn làm việc lớn, tranh thủ mở chi nhánh khắp tiên triều cùng quốc gia khác, bởi vậy, dù sao cũng phải tới đây khảo sát một chút.

Đương nhiên, chuyện mấy thầy trò Cơ Nguyệt Nhi treo tên này còn phải đi Tiên Cung và Tiên Đình lập hồ sơ.

Nếu không một khi bị người rắp tâm bất lương biết được, tố cáo Vương thị cấu kết với Ma Triều, đó cũng là một chuyện phiền toái.

"Cần gia gia đưa ngươi đến nhà bằng hữu không?" Sau khi Vương An Nghiệp an bài thỏa đáng, lại giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý ở Tiên Triều có thể có bằng hữu gì? Còn không phải là tiểu nha đầu của Vân Mộng Vũ sao?

"Gia gia!" Vương Phú Quý nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút kháng nghị nói: "Con đã gần mười một tuổi rồi, cũng không phải hài tử ba bốn tuổi, còn phải nhờ người đưa tới đưa tới."

"Thôi được, vậy ngươi tự mình đánh phi liên đi đến nhà bằng hữu đi." Vương An Nghiệp rất thống khoái đuổi Vương Phú Quý xuống xe, sau đó mấy chiếc phi liên nghênh ngang rời đi, chuẩn bị lên phi thuyền Vân Diêu đi Dương Châu.

Thứ phi liên này, dùng ở một quốc gia hoặc là một châu chi địa cũng không tệ lắm, nhưng nếu là đường dài vượt nước vượt châu bôn tẩu, thì không quá thuận tiện.

Từ nam bộ Tiên Đô đến Triêu Dương Châu, khoảng cách đó cũng sắp bắt kịp Tất Phương Thành từ Quy Long Thành đến

thủ đô Nam Tần rồi.

Mà phi liên sử dụng phi cầm hoặc là phi hành hung thú, thực lực phần lớn đều ở giữa tứ giai đến lục giai, thể lực phi hành đường dài như vậy thường thường theo không kịp, ở giữa ít nhất phải dừng lại nghỉ ngơi ăn uống vài lần, hơn nữa tốc độ cũng chậm, nếu thật sự muốn bay, sợ là phải bay lên một hai tháng mới có thể bay đến.

Quá mệt mỏi, cũng quá dày vò rồi.

Cho nên, lui tới giữa châu với châu, thuận tiện nhất vẫn là Vân Dao phi thuyền.

Mắt thấy gia gia nói đi là đi, một chút cũng không có bộ dạng lưu luyến, Vương Phú Quý cũng không nói gì. Ai ~ gia gia thật sự là quá không đáng tin cậy, ông còn có vài câu dặn dò chưa nói hết.

“Quý tiểu thiếu gia, chúng ta bây giờ đi đâu đây?”

Lúc này, một gia tướng Thiên Nhân cảnh bên cạnh hắn cung kính thấp giọng dò hỏi.

Lúc này bên cạnh Vương Phú Quý cũng chỉ có hai gã sai vặt đi theo, vài gia tướng Thiên Nhân cảnh cùng một vị bảo tiêu cao cấp Khương Tình Liên.

Cùng một số thế gia công tử lúc xuất hành động một chút chính là mười mấy hai mươi mấy người so sánh, hắn phô trương này không tính là lớn, nhưng chất lượng lại càng có thắng lợi.

“Đi thôi! Đi phi liên cho thuê gần nhất nghỉ một chút.” Vương Phú Quý chắp tay sau lưng, nghênh ngang dẫn người đi đến bên cạnh đường phố.

Những ngày này ở Hàn Nguyệt Vương thị, phi liên lui tới đều là Hàn Nguyệt Vương thị, hắn ta còn chưa từng ngồi phi liên cho thuê. Nhân cơ hội này, vừa lúc thể nghiệm phi liên cho thuê Tiên Đô.

Tiên Triều bởi vì thành thị phồn hoa, lưu lượng xe rất lớn, số lượng phi liên trên bầu trời cũng rất nhiều, bởi vậy trên sự quản lý của xe cộ và phi liên cũng nghiêm ngặt hơn nhiều so với Đại Càn, có điều lệ quản lý một bộ quy phạm kín đáo.

Bất kể là phi liên công cộng của quan gia, hay là phi liên tư nhân, cùng với phi liên cho thuê, đều không thể tùy tiện rơi xuống đất, mà là ở bên đường có bãi đỗ xe chuyên môn mở ra, thậm chí ngay cả lộ tuyến phi hành, đều có quy định, một khi bay loạn phát hiện sẽ bị phạt tiền.

Vương Phú Quý ở Hàn Nguyệt Vương thị hơn nửa tháng, đã sớm hỏi thăm rõ ràng những tin tức cơ bản này, lúc này tùy tiện quan sát chung quanh một vòng, rất nhanh đã tìm được bãi đỗ xe.

Lại đợi thêm chốc lát, hắn liền thuận lợi đợi được một chiếc phi liên vừa tiễn khách xong, mang theo hộ vệ tùy tùng lên phi liên cho thuê.

Rất nhanh, phi liên thuê liền từ từ bay lên không, bay về phía Bắc Vực vương phủ.

Không thể không nói, so với cần phải định thời gian chờ ở trạm dịch, một khi bỏ qua thời gian, so với hệ thống phi liên Lũng Tả quận phải chờ nửa ngày, cái phi liên cho thuê này thuận tiện hơn rất nhiều.

Không chỉ chờ thời gian ngắn, còn là đi thẳng, ở giữa không cần chuyển phi liên, bớt đi rất nhiều chuyện phiền toái.

Nhất là đối với người giống như Vương Phú Quý, chỉ là đến tiên triều du ngoạn, cũng không có phi liên của mình mà nói, có nó, bất kể đi nơi nào cũng thuận tiện hơn rất nhiều. Chỉ cần biết địa chỉ, phi liên cho thuê là có thể đem hắn đưa qua.

Vương Phú Quý cảm nhận được tiện lợi cho thuê phi liên, cũng khen không dứt miệng, trong lòng tự nhủ Tiên Triều không hổ là Tiên Triều, khó trách lão tổ gia gia nhất định phải tự mình kiến thức.

Quả nhiên, so với Tiên Triều, Đại Càn còn có rất nhiều nơi cần học tập và cải tiến.

…

Bắc Vực Vương phủ.

Vương phủ chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, so với một vệ bình thường ở Lũng Tả quận cũng không kém bao nhiêu. Chỉ là nơi ở của chủ trạch, liền có bốn đại môn ở nam bắc, mỗi

một đại môn đều có thể so với cửa thành to lớn, từ xa nhìn lại, có thể nói là nguy nga.

Kiến trúc Tiên Triều từ xưa đều là tọa bắc triều nam, lấy cửa nam làm cửa chính.

Mỗi ngày, không biết có bao nhiêu quan to quý nhân ra ra vào vào cửa nam. Môn đình như chợ, ngựa xe như nước, chính là nói về nơi này.

Không cần bao lâu, đoàn người Vương Phú Quý đã tới bên ngoài Bắc Vực vương phủ. Phi liên cho thuê xa xa dừng ở "Tiên Lai Bình" trước cửa nam.

Xe liễn dừng lại, gia tướng gác cổng Vương phủ lập tức phát hiện, phái một đội người nghênh đón hỏi thăm.

Cửa Thiên Nhân cảnh cầm đầu mặc một bộ giáp trụ quân chế, dáng vẻ uy vũ mà hùng tráng, chắp tay nói: "Không biết vị khách quý nào đến Bắc Vực vương phủ? Có ước hẹn với quý nhân trong phủ?"

Bắc Vực Vương phủ tự nhiên không phải con chó con mèo đều có thể đi vào, huống chi cửa chính nam từ trước đến nay chỉ cung cấp cho khách quý ra vào, nếu thân phận không đủ, sẽ được mời tới cửa đông, thậm chí là cửa bắc chỉ cung cấp vật tư ra vào.

Nhóm người Vương Phú Quý đi xuống từ phi liên cho thuê.

Tuổi tác của hắn không lớn, nhưng thần thái thong dong, khí độ nghiễm nhiên, phong thái dáng vẻ không quen thuộc chút nào với những thế gia công tử xuất thân từ những thế gia đỉnh tiêm của Tiên Triều.

"Tại hạ là Vương Phú Quý của Đông Càn quốc Trường Ninh Vương thị." Hắn chắp tay nghiêm mặt nói: "Lần này tới quý phủ là để bái phỏng Mộng Vũ tiểu thư."

"Cái gì?"

Môn bị giật nảy mình.

Phủ Bắc Vực Vương có tư cách ở trong phủ, tiểu thư công tử, không có một ngàn cũng có tám trăm, nhưng thật sự bàn về thân phận, không một ai có thể so sánh với Tứ tiểu công chúa Thương Mộng Vũ.

Hắn vội vàng quan sát người tới một chút, thấy vị tiểu công tử này tuổi không lớn, ăn mặc điệu thấp cũng không mất đẹp đẽ quý giá, khí độ rất là bất phàm, ngay cả hai gã sai vặt hầu hạ bên người hơi lớn tuổi, thoạt nhìn cũng rất thông minh.

Quan trọng nhất là, một đội hộ vệ vây quanh hắn, nhìn khí tức rõ ràng là cấp bậc Thiên Nhân cảnh, mà nữ tử ăn mặc kỳ lạ bên cạnh tiểu công tử kia, ngay cả tu vi cũng không thấy rõ.

Làm môn tướng, năng lực quan trọng nhất chính là nhớ rõ các lộ khách quý, còn phải có đầy đủ nhãn giới có thể dựa vào các loại chi tiết phân biệt ra cấp độ khách quý, thậm chí còn phải phòng ngừa một ít da trâu rất rõ ràng, lại phải giả bộ trang bức phạm.

Vấn đề nhỏ duy nhất là vị tiểu công tử này đến từ một thế gia nào đó ở Đông Càn quốc?

Hình như thân phận thấp hơn một chút, rất không có khả năng có quan hệ với tứ tiểu công chúa a?

Môn tướng kia âm thầm nhíu nhíu mày, nhưng vẫn chắp tay, ngữ điệu cung kính nói: “Vị tiểu công tử phú quý này, có ước hẹn với Tứ tiểu công chúa không? Tiểu nhân bên này cũng không nhận được tin tức của công tử ngài.”

“Ta lần này tới Tiên Triều hành trình tùy ý, trước đó cũng không có hẹn với Vân Mộng Vũ tiểu thư.” Vương Phú Quý lễ phép mà khách khí nói: “Còn cần làm phiền đại ca thông báo cho Huyên tiểu thư một chút. Nếu nàng biết ta đến, nhất định sẽ gặp ta.”

“Cái này…”

Môn tướng hơi do dự, khó có được một chút không nắm chắc.

Mặc dù cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua cái tên “Vương Phú Quý” này, nhưng từ khí độ dáng vẻ của những người bái phỏng này, cùng với nhân viên đi theo và các chi tiết khác để phán đoán, thân phận hẳn là không thấp.

Nếu hắn tới bái phỏng tiểu thư công tử khác, dù không có ước định hắn cũng sẽ hỗ trợ thông tri.

Nhưng đây là tứ tiểu công chúa!

Làm môn tướng, hắn đương nhiên không có khả năng tùy tiện tới một người muốn gặp ai, hắn đều phải đi tiến hành thông tri một lần.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Mỗi ngày muốn gặp Bắc Vực Vương nhất định là ngàn vạn người, trong đó chín chín chín chín chín người, Bắc Vực Vương căn bản cũng sẽ không gặp. Nếu tới một lần thông báo cho Bắc Vực Vương, chỉ sợ không đến một ngày công phu, môn tướng này của hắn sẽ bị giáng xuống phá phòng làm việc.

Tứ tiểu công chúa Linh Mộng Vũ, đương nhiên cũng có đạo lý như vậy.

Sàng lọc và ngăn chặn, vốn là một trong những công việc của tướng lĩnh môn phòng.

Ngay lúc cánh cửa đang do dự, trên bầu trời lại có một con phi liên lượn vòng hạ xuống.

Nhưng khác với chiếc phi liên cho thuê của Vương Phú Quý, đó là phi liên tư nhân xa hoa.

Linh cầm kéo xe, rõ ràng là một con Thất Thải Loan bảy màu, lông vũ của nó giống như khảm nạm tơ vàng tỏa ra ánh sáng lung linh, đuôi của nó hoa lệ như chim phượng hoàng, dưới ánh mặt trời chiết xạ ra hào quang bảy màu sặc sỡ.

Ngay cả sương kiệu của phi liễn cũng được chế tạo từ linh mộc cao cấp, phía trên điêu khắc rất nhiều phù văn phức tạp, tản ra ánh sáng rực rỡ. Đương nhiên, ở một góc bí mật của kiệu sương còn khắc lên tộc huy của một gia tộc nào đó.

Chỉ là đám người Vương Phú Quý cũng không quen thuộc với thế gia của Tiên Triều, cũng nhìn không ra thuộc về thế gia nào. Bất quá, gia tộc có thể sử dụng linh cầm cấp bảy kéo xe tất nhiên không phải gia tộc bình thường.

Quả nhiên, môn tướng kia biến sắc, vội vàng chắp tay nói với Vương Phú Quý: “Công tử đợi chút.”

Nói xong, hắn vội vàng nghênh đón cái phi liên kia, hành lễ nói: “Ngô Tiểu Thế tử đại giá quang lâm, tại hạ không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Trong lúc nói chuyện.

Trong chiếc xe kia đã có một đoàn người đi ra.

Cầm đầu là một nam hài không lớn hơn Vương Phú Quý bao nhiêu.

Chỉ thấy bộ dáng hắn không tầm thường, dáng vẻ tuấn tú như ngọc, mặc trên người cũng phi thường hoa quý, đi đường nhìn quanh thần phi, tự có một phen phong thái tự tin thong dong.

Phía sau hắn, cũng là hộ vệ tùy tùng Thiên Nhân cảnh đi theo một tiểu đội, cùng với một vị lão giả hoa bào cao thâm khó dò.

"Nghe nói lúc trước Mộng Vũ đã trở về, để ta tới gặp mặt cô ấy." Tiểu thế tử kia vẻ mặt lạnh nhạt, ra vẻ đương nhiên nói: "Tìm người dẫn đường đi."

"Vâng, Ngô tiểu thế tử." Môn Tương nói: "Cứ để tại hạ dẫn đường đi, vừa hay cũng có người muốn bái phỏng Tứ tiểu công chúa, ta cầu xin ý kiến của tiểu công chúa."

"Ồ?" Ánh mắt tiểu thế tử kia rơi xuống trên người đám Vương Phú Quý, không khỏi nhíu nhíu mày: "Những người này là gia tộc nào mà còn cho thuê phi liên tới? Mộng Vũ có thân phận như thế nào, há lại là thứ người ta nói gặp là gặp?"

"Ngô tiểu thế tử, vị công tử phú quý kia đến từ Trường Ninh Vương thị ở Đông Càn quốc, nói ra còn có chút quan hệ sâu xa với gia tộc của ngài." Môn tướng vội vàng trả lời.

Đông Càn?

Ngô Tiểu Thế Tử nhíu mày: "Hóa ra là gia tộc đến từ Long Xương lão tổ tổ quốc. Nếu liên quan đến lão tổ, theo lý mà nói phải cho mấy phần mặt mũi, chỉ là Trường Ninh Vương thị? Chưa từng nghe nói qua, các ngươi là thế gia mấy phẩm?"

Hắn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Hắn nghe nói gia tộc có chút danh vọng của Đông Càn đều dùng Đại Càn làm tiền tố. "Trường Ninh" này là nơi nào?

"Thế gia Ngũ phẩm…" Vương Phú Quý thành thật nói.

Lời vừa nói ra, Ngô Tiểu Thế Tử tức giận đến hộc máu.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Vương Phú Quý một cái, tức giận nói: "Ngũ phẩm, ngươi đùa với tiểu thế tử ta đâu? Đi đi,

đến nơi khác chơi đi, Bắc Vực Vương Phủ này cũng không phải là nơi các ngươi có thể tới.”

Nếu không phải nể mặt Long Xương lão tổ, Ngô tiểu thế tử cũng nhịn không được muốn đánh người.

Môn tướng kia cũng bị giật nảy mình, nói đùa chứ? Hài tử thế gia Ngũ phẩm nhà ai đi ra ngoài, mang theo một tiểu đội hộ vệ Thiên Nhân cảnh? Sẽ không phải là một đám trưởng lão trong nhà giả làm hộ vệ, cố ý nâng cao thân phận đến Vương phủ tống tiền chứ?

Cánh cửa đổ một đầu mồ hôi lạnh.

Suýt chút nữa bị nhóm người này mổ mù mắt rồi, thất trách thất trách.

Ngay lập tức, sắc mặt của hắn bất thiện nói: “Người đâu, đem nhóm tặc nhân này đuổi ra 【Tiên Lai Bình】.”

“Vâng!”

Còn lại một đám Linh Đài cảnh môn khác, nhao nhao tiến lên muốn đuổi người.

“Chờ một chút!”

Mấy hộ vệ Thiên Nhân cảnh vội vàng bảo vệ trước người Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý cũng nhướng mày nói: “Ta và Vân Mộng Vũ tiểu thư đích thật là bằng hữu, vẫn là làm phiền đại ca thông báo một chút, Mộng Vũ nàng nhất định sẽ gặp ta.”

“Ngươi là ai? Chẳng những dám giả mạo bằng hữu của Mộng Vũ, còn dám gọi tên Mộng Vũ!?” Ngô Tiểu Thế Tử có chút thẹn quá hóa giận, lập tức nói với lão giả phía sau: “Phú lão, phiền ngươi thay Vương phủ đuổi tên tiểu tử thối tha không biết xấu hổ này. Đương nhiên, chớ làm tổn thương mạng người.”

“Vâng, tiểu thế tử.”

Lão giả gọi là Phú lão khom người vâng dạ, lập tức vươn người đứng dậy, tay vừa nhấc, một cỗ Huyền khí mạnh mẽ liền bay lên, trong thời gian ngắn liền ngưng tụ hóa thành một bàn tay, hướng về đám người Vương Phú Quý phất đi.

Uy lực một chưởng kia như giang hà chảy ngược, lại như hạo đãng Trường Phong, ép tới mức hộ vệ Thiên Nhân cảnh chung quanh mặt trắng bệch, gần như không thở nổi.

Rất hiển nhiên, lão giả tên "Phú lão" này đúng là một tu sĩ Tử Phủ cảnh.

Thân là một tu sĩ Tử Phủ cảnh, bất luận ở nơi nào đều có thân phận địa vị nhất định. Cho dù là ở địa phương như Tiên Triều, Tử Phủ cảnh trong toàn bộ kết cấu xã hội cũng thuộc về lực lượng trung kiên, địa vị không thấp.

Dựa theo đạo lý mà nói, một thế gia Ngũ phẩm chỉ có một đến hai vị Tử Phủ lão tổ.

Vị Phú lão này tự mình ra tay, trừ phi lão tổ tông thế gia Ngũ phẩm đến đây, nếu không không ai có thể ngăn được hắn.

Chỉ tiếc.

Trường Ninh Vương thị sao có thể tính theo lẽ thường?

Ngay khi Vương Phú Quý nhíu mày, chuẩn bị lấy ra con rối Tử Phủ cảnh trong nhẫn trữ vật, Khương Tình Liên mặc trang phục lòe đã ra tay trước.

Chỉ thấy nàng vươn cổ tay trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng nhấc lên.

"Oanh!"

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trong không khí.

Một cỗ Huyền khí mênh mông như biển rộng bỗng nhiên phun ra, đồng dạng huyễn hóa ngưng tụ ra một hư ảnh bàn tay rồi vỗ ngược trở về.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều phảng phất dừng lại trong một cái chớp mắt, năng lượng đáng sợ từ trong thiên địa hội tụ đến, trong chớp mắt liền tụ vào trong cái tát kia, trong khoảnh khắc hoàn toàn áp súc, ngưng tụ.

"Oanh!"

Hai "Hư ảnh ba chưởng" va chạm ầm ầm, năng lượng kịch liệt nhất thời nổ bể ra.

Bất quá chỉ trong chớp mắt, hư ảnh bàn tay do Phú lão ngưng tụ thành liền hóa thành hư ảo, hư ảnh bàn tay cuồng bạo đập trúng phú lão, đánh cho hắn bay ra xa hơn trăm trượng.

Dưới một kích, cao thấp lập tức phán xét.

“Hừ! Lão già không biết sống chết cũng dám ra tay với tiểu công tử nhà chúng ta.” Khương Tình Liên nâng cái giá mắt kiếng gọng vàng, dáng vẻ nhẹ nhàng như gió.

Biểu cảm kia, thật giống như vừa rồi không phải đập bay một cường giả Tử Phủ cảnh, mà là đập bay một con ruồi vậy.

Nếu không phải nàng cố niệm đến thân phận, lúc động thủ lưu lại đường sống, không chừng một cái tát kia của đám người Ngô Tiểu Thế Tử đồng loạt đập vào.

“Tu sĩ Thần Thông cảnh? Làm sao có thể!?”

Ngô Tiểu Thế tử cùng môn tướng kia lập tức như bị sét đánh, bị khiếp sợ đến mức mặt mũi tràn đầy không dám tin.

Tiểu hài tử thế gia Ngũ phẩm nào xuất môn, còn có tu sĩ Thần Thông cảnh đảm nhiệm hộ vệ?

Ngay cả thân phận như Ngô tiểu thế tử kia, không phải tình huống đặc biệt không thể hưởng dụng phối trí như vậy. Trừ phi có một ngày, hắn chân chính trở thành “thế tử” của Hàn Nguyệt Ngô thị.

Đương nhiên, người thừa kế thế gia bình thường không thể được gọi là “thế tử”.

Chỉ vì Hàn Nguyệt Ngô thị chính là thế gia cường thịnh lâu đời của Tiên Triều, đứng hàng siêu phẩm, sớm đã bị phong làm vương khác họ cha truyền con nối - Thương Long Vương.

Người thừa kế phong vương, mới gọi là “thế tử”.

Ngô tiểu thế tử này, chính là bởi vì xuất thân thân thân phận bất phàm, vả lại tư chất cực kỳ xuất chúng, được coi là một trong những người thừa kế đến bồi dưỡng, lúc này mới được tôn hiệu “Tiểu thế tử”.

Bất quá, nơi này chung quy là Bắc Vực vương phủ.

Một vị tu sĩ Thần Thông cảnh đột nhiên động thủ, tự nhiên kinh động nội bộ Bắc Vực Vương phủ.

Chỉ thấy các vị trí trong Bắc Vực Vương phủ, có khí tức mạnh mẽ của sáu bảy đạo tu sĩ Thần Thông cảnh trong nháy mắt bay lên, cũng cực tốc chạy tới cửa nam.

Uy thế bàng bạc như thủy triều bành trướng mà đến, cũng là để cho đông đảo trung cấp thấp tu sĩ ở cửa trong nháy mắt biến sắc.

Nhiều tu sĩ Thần Thông cảnh như vậy, còn chỉ là vừa vặn ở lại trong Bắc Vực Vương phủ, tổng số lượng tu sĩ Thần Thông cảnh trong Vương phủ đương nhiên không chỉ sáu bảy người.

Mà cùng lúc đó.

Sâu trong vương phủ, còn có một luồng uy thế càng thêm mạnh mẽ ngút trời.

Đó là một uy thế mênh mông như biển rộng mênh mông, như bầu trời mênh mông bát ngát cường hãn, mãnh liệt mang theo hàn ý sâu xa. Chỉ là mới vừa xuất hiện đã dùng một loại khí thế không gì địch nổi áp chế toàn bộ bầu trời.

Cùng uy thế truyền ra, còn có một giọng nói vô cùng uy nghiêm vang lên: “Kẻ xấu nào dám tới vương phủ của ta gây sự?”

Nghe được thanh âm này, Ngô Tiểu Thế Tử cùng Phú lão ở cửa bỗng nhiên biến sắc.

“Bắc Vực Vương!”

Dựa theo lý mà nói, có tu sĩ Thần Thông cảnh đến vương phủ gây sự, tùy tiện phái mấy tiểu bối hoặc cung phụng là có thể giải quyết, còn không tới phiên Bắc Vực Vương tự mình ra tay.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, Bắc Vực Vương gặp một chút chuyện phiền muộn, tâm tình và tính tình cũng không tốt lắm.

Nếu thật sự có nhân vật không mở mắt đến gây sự, hắn ngược lại muốn tự mình động thủ, phát tiết một chút oán khí khó chịu trong lòng.

Trong thời gian ngắn ngủn mười mấy hơi thở.

Đoàn người Vương Phú Quý đã bị bao vây.

Trong đó có tu sĩ có bảy đạo khí tức Thần Thông cảnh, hiện lên hình dáng bảy sao vây quanh người, từng người tản ra khí tức mạnh mẽ mà uy thế mười phần.

Ngoài ra, còn có thân ảnh của một vị lão giả Lăng Hư cảnh.

Hắn mặc một bộ Tinh Nguyệt Vương Bào màu trắng lộng lẫy, tay áo rộng lâm phong, khí thế ngàn vạn, giống như thần minh lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lấp lánh quét ngang toàn trường.

"Tiểu tử Ngô Chí Vũ, bái kiến Bắc Vực Vương." Ngô Chí Vũ vội vàng hành lễ.

Hắn cũng không nghĩ tới, vậy mà có thể náo ra Bắc Vực Vương.

Phú lão bị thương cũng cuống quít bò dậy, không để ý thương thế khom mình hành lễ. Hộ vệ xung quanh cũng đều bị dọa đến run lẩy bẩy, vội vàng hành lễ.

"Ồ, đây không phải tiểu thế tử của Thương Long Vương gia sao?" Giọng nói của Bắc Vực Vương nghe hơi có chút khó chịu: "Là tiểu tử ngươi gây chuyện ở cửa vương phủ ta sao?"

Dưới tình huống bình thường, hắn đường đường là Bắc Vực Vương cũng sẽ không đi nhận biết một tiểu thế tử của thế gia khác.

Chỉ là ai bảo Bắc Vực Vương phủ bọn họ có một viên minh châu trân quý trên tay chứ?

Bọn tiểu tử nắm giữ chút của cải đều muốn kinh doanh sớm, từ khi Mộng Vũ nhớ được chuyện này, bọn chúng liền biến đổi phương pháp tới trước mặt nàng, nguyên một đám nịnh bợ cùng liếm láp đủ loại.

Mà tiểu tử của Thương Long Vương gia này, chính là người hung hãn nhất trong đám trẻ con liếm được, thường thường liền chạy tới Bắc Vực Vương phủ xum xoe, khiến cho Bắc Vực Vương muốn không nhận ra hắn cũng khó khăn.

"Không, không phải ta." Ngô Tiểu thế tử vội vàng phủ nhận, sau đó chỉ vào nhóm Vương Phú Quý nói, "Là bọn họ, bọn họ đang gây sự."

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt uy nghiêm của Vương Uy Bắc Vực rơi xuống trên người Vương Phú Quý: "Tiểu tử, ngươi là ai? Là ai cho ngươi dũng khí đến vương phủ của ta gây sự?"

Tuy rằng Vương Phú Quý tuổi còn nhỏ, nhưng Trường Ninh Cao Khảo có thể thi đỗ đệ nhất, sao có thể đơn giản như vậy?

Ngay lập tức, hắn khí định thần nhàn, không kiêu ngạo không hèn mọn hành lễ vãn bối, thanh âm sang sảng mà trung khí mười phần: "Vãn bối chính là Vương Phú Quý con trai đích mạch của Trường Ninh Vương thị Đông Càn quốc, bái kiến Bắc Vực Vương tiền bối."

Thế gia Vương thị khí khái chính là như thế, cho dù đối mặt Tiên Hoàng, hắn thân là con trai đích trưởng mạch cũng sẽ không rối loạn. Dù sao, đích trưởng mạch đại biểu chính là thể diện của thế gia.

"Gặp nguy không sợ, không kiêu ngạo không tự ti. Tiểu tử ngươi khí độ cũng không tệ, có vài phần…" Ánh mắt Bắc Vực Vương hơi có chút khác thường khen ngợi một câu, nhưng mà, mới nói được một nửa, hắn liền bỗng nhiên nhớ tới cái gì, biến sắc: "Chờ một chút, ngươi tên gì?"

"Khởi bẩm Bắc Vực Vương, vãn bối tên là Vương Phú Quý." Vương Phú Quý thi lễ lần nữa.

Vương Phú Quý!

Bắc Vực Vương lập tức như bị sét đánh.

Cái tên này, quá đặc biệt quen tai. Không, là đã nghe ra chai sạn trong lỗ tai rồi.

Bảo bối nhà mình Minh Châu Diễm Mộng Vũ vừa trở về không bao lâu, cái tên Vương Phú Quý này, Bắc Vực Vương hắn đã nghe không dưới trăm ngàn lần.

Ngoại trừ Kỳ Mộng Vũ ra, nha đầu Ngọc Linh kia cũng động một chút liền nhắc tới cái tên này.

Khiến cho Bắc Vực Vương hắn là bực mình lại tò mò.

Vương Phú Quý kia đến tột cùng là nhân vật thần tiên bậc nào? Trong khoảng thời gian ngắn, cũng đã chiếm cứ trái tim của bảo bối nhà bọn họ?

“Ngươi chính là Vương Phú Quý!?” Ánh mắt Bắc Vực Vương như điện nhìn thẳng Vương Phú Quý.

“Vãn bối đúng là Vương Phú Quý.”

Vương Phú Quý trong lòng bất đắc dĩ, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, lần thứ ba báo ra tên của mình.

Nghe bọn họ đi tới đi lui, biểu tình trên mặt Ngô Tiểu Thế Tử và đám người Phú lão chỉ có thể dùng quỷ dị để hình dung.

…

Chương 68: Ngươi ngay cả công chúa lệnh cũng giao cho hắn?

…

“Ngươi…”

Ánh mắt Bắc Vực Vương lộ ra hung quang, ” Hung hăng đánh giá Vương Phú Quý, từ đầu đến chân, từ chân đến đầu đánh giá vài lần.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, Vương Phú Quý này rốt cuộc là có mấy đầu cánh tay, lại có thể làm cho bảo bối của hắn như Mộng Vũ đăm chiêu như thế, cả ngày há mồm “Vương Phú Quý”, ngậm miệng “Vương Phú Quý”.

Nhưng mà, mặc cho Bắc Vực Vương nhìn thế nào, đều nhìn không ra tiểu tử này ngoại trừ rất bình tĩnh trấn định ra, còn có điểm nào có thể lọt vào mắt hắn.

Đặc biệt là diện mạo kia, gương mặt trẻ con nhìn rất thân thiết, thật sự không phong lưu tuấn tú bằng Ngô Chí Vũ.

Bắc Vực Vương nghĩ như vậy hoàn toàn quên mất, lúc trước hắn vẫn luôn ghét bỏ tướng mạo của Ngô Chí Vũ, cảm thấy tiểu tử kia vẻ mặt phong lưu, tuyệt đối không phải là người có thể phó thác cả đời.

Nhẫn nhịn hơn nửa ngày, Bắc Vực Vương mới nói ra một câu: “Tiểu tử ngươi đến vương phủ ta làm cái gì?”

“Vãn bối theo trưởng bối trong nhà đến Tiên Triều làm việc, sự tình xong xuôi, liền tới bái phỏng Mộng Vũ cô nương một chút.” Vương Phú Quý lăn lộn cùng Long Xương Đế ở Vương thị đã lâu, đã sớm không kinh ngạc với uy thế của Lăng Hư cảnh, chống lại ánh mắt ung dung của Bắc Vực Vương Đao như cũ, giơ tay trấn định thi lễ nói: “Lúc trước Đông Càn đã nói, nếu ta đến Tiên Triều nhất định sẽ bái phỏng nàng.”

Bắc Vực Vương âm thầm trợn trắng mắt.

Ngươi đến thật là nhanh. Mộng Vũ chân trước mới trở về, ngươi chân sau đã đến rồi. Hừ hừ, tiểu tử thối này rõ ràng là mưu đồ làm loạn, muốn đến hái minh châu nhà bọn họ.

Tuy nhiên, Vương Phú Quý này chung quy là bằng hữu của Mộng Vũ, đã đến cửa thì đó chính là khách, hắn làm lão tổ tông cũng không tiện cứng rắn ngăn cản.

"Được, vậy bản vương sẽ thông báo cho Mộng Vũ, nhưng mà thấy không thấy chỉ có thể mặc cho…"

Bắc Vực Vương còn muốn làm Kiều nữa, ai ngờ lời của hắn còn chưa nói xong, trong vương phủ liền có một đạo khí tức cường hãn tuyệt luân bay lên trời, cực tốc lướt tới.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một bóng hình xinh đẹp thướt tha từ trên trời giáng xuống, rơi vào giữa hắn và Vương Phú Quý.

Bóng người này sinh ra khuôn mặt xinh đẹp giống như hoa cao lĩnh, tay áo tung bay, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, không phải Ngọc Linh Chân Quân thì là ai?

Mà ở trong lòng bàn tay trái của nàng, còn nắm một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác, rõ ràng là tiểu nha đầu Mộng Vũ.

"Phú Quý, thật sự là ngươi a! Ngọc Linh tỷ tỷ nói với ta ngươi đến, ta còn tưởng rằng nàng lừa ta chứ." Vân Mộng Vũ cực kỳ cao hứng, giống như tiểu tinh linh bay nhào ra, thân mật kéo cánh tay Vương Phú Quý lại: "Không ngờ ngươi lại đến nhanh như vậy, thật tốt quá."

Bắc Vực Vương mặt mo co lại, trái tim giống như là bị bóp mạnh một cái, vừa chua vừa chát rất khó chịu.

Cái này cũng quá thân thiết đi? Thật sự rất muốn xông lên, một tay đem hai người bọn họ tách ra.

Mà Ngô Tiểu Thế tử Ngô Chí Vũ, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn và Vân Mộng Vũ quen biết "mà lâu như vậy", ngay cả khuôn mặt tươi cười của nàng cũng chưa từng thấy qua vài lần, kết quả người gọi là Vương Phú Quý này vừa đến, nàng liền cười đến vẻ mặt xán lạn. Sự khác biệt này đãi ngộ cũng không khỏi quá rõ ràng rồi.

"Mộng Vũ cô nương, ta là vừa vặn đến Tiên Triều làm việc…" Vương Phú Quý nhẹ nhàng khoát cánh tay, tránh khỏi bàn tay nhỏ bé của mình.

“Ngươi ngươi ngươi, sao đột nhiên ngươi lại trở nên xa lạ như vậy? Lúc trước ngươi gọi ta là Mộng Vũ cơ mà.” Vân Mộng Vũ tức giận đến chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng có vài phần u oán.

Bỗng dưng, nàng phát hiện bầu không khí có chút không thích hợp.

Nàng nhìn nhìn môn tướng ngăn ở cửa ra vào, đám người Ngô Chí Vũ, lại ngó ngó Vương Phú Quý, tròng mắt xoay chuyển, bỗng nhiên đoán được hơn phân nửa: “Đây là xảy ra chuyện gì sao? Ai nha không tốt, luồng sóng năng lượng vừa rồi là động thủ, có phải là cánh cửa chết tiệt ngăn cản ngươi không cho vào hay không? Hay là họ Ngô kia tìm ngươi?”

“Không có việc gì không có việc gì, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi.” Vương Phú Quý vội nói: “Hiện tại hiểu lầm đã được giải trừ, chúng ta vào thôi.”

“Không được! Phú Quý, ngươi nhất định là giận ta rồi.” Vân Mộng Vũ tức giận đến giậm chân, vẫy tay về phía cửa nói, “Ai đó là ai, mau nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Môn tướng đáng thương, lúc này đã bị dọa đến mất hồn mất vía, nghe xong lời này vội vàng run rẩy kể lại rất nhanh sự tình một lần.

Côn Bằng Mộng Vũ lúc này mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ đầu tới cuối, Vương Phú Quý đều rất lễ phép bái kiến, mà môn tướng cũng chuẩn bị hỗ trợ thông báo, không ngờ lại bị Ngô Chí Vũ làm hỏng đại sự.

Nàng tức giận nói với Ngô Chí Vũ: “Ngô Chí Vũ, bằng hữu của ta tới gặp ta, ngươi dựa vào cái gì ngăn cản? Ngươi dựa vào cái gì mà dám gọi người khu trục vũ lực? Ngươi ngươi! Ngươi tức chết ta, ngươi là cái thứ gì!?”

Ngô Chí Vũ bị mắng tâm như đao cắt, vừa oan ức vừa ảo não, trong đầu mơ mơ màng màng.

Xong rồi xong rồi, hắn thế mà chọc cho Mộng Vũ tức giận, cái này phải làm sao cho phải, như thế nào cho phải?

“Còn đám môn tướng các ngươi nữa, phải làm thế nào? Các ngươi là người của Bắc Vực Vương phủ chúng ta, không phải

người của phủ Thương Long Vương bọn họ.” Kỳ Mộng Vũ tức giận, tóm lấy cánh cửa rồi răn dạy một trận.

“Tiểu công chúa, chúng ta sai rồi, chúng ta nhận tội.”

Một đám con cháu đều bị dọa đến bò lổm ngổm trên mặt đất, ngay cả môn tướng Tử Phủ cảnh trực, đều vội vàng chạy tới thỉnh tội.

“Mộng Vũ.” Vương Phú Quý ôn nhu khuyên: “Đây chỉ là hiểu lầm. Môn tướng cũng là chức trách trên người, cẩn thận một chút là chuyện nên làm. Ngươi cũng đừng quá tức giận, khí đại thương thân cũng không tốt đâu.”

“Phú Quý, đây là lần đầu tiên ngươi đến thăm ta, lại bị tiểu nhân làm khó dễ. Ô ô! Nếu ngươi tha thứ cho ta, ta sẽ không tức giận nữa.” Kỳ Mộng Vũ kéo cánh tay của Vương Phú Quý, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

“Ngươi yên tâm, từ đầu tới cuối ta chưa từng tức giận với ngươi, nói gì tới nguyên bản không tha thứ? Huống chi, chuyện này cũng không phải là ngươi sai.” Vương Phú Quý ngược lại là nhìn rất thoải mái, bình tĩnh nói, “Các môn tướng chỉ làm việc theo quy củ, cũng không sai, ngươi chớ phạt bọn họ. Về phần Ngô tiểu thế tử kia, cũng chỉ là hơi lỗ mãng một chút, dù sao ta cũng không có chịu thiệt, không phải.”

“Ài, phú quý à, ngươi quá lương thiện, quá dịu dàng. Đều là nam nhân, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?” Vân Mộng Vũ nói xong liếc Ngô Chí Vũ, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục lôi kéo phú quý vui vẻ nói: “Được, nếu ngươi đã mở miệng, ta sẽ không xử phạt bọn họ nữa. Miễn cho ngươi lại muốn túm lấy ta cằn nhằn dạy học, giáo huấn ta tính tình quá lớn, quá kiêu ngạo ương ngạnh rồi.”

Ngô Chí Vũ sắc mặt suy sụp, cảm thấy tâm linh đã bị bạo kích.

Bắc Vực Vương nghe vậy càng thiếu chút nữa từ giữa không trung ngã xuống.

Giáo huấn Mộng Vũ? Đây là đùa à?

Trên bàn tay của hắn Minh Châu Đạm Mộng Vũ, từ nhỏ đã được nâng lớn rồi, đừng nói cha mẹ nàng không nỡ giáo huấn

nàng, ngay cả Bắc Vực Vương cũng sợ nói nặng chọc nàng tức giận.

Nhưng Vương Phú Quý kia lại còn dám giáo huấn Mộng Vũ? Không ngờ Mộng Vũ lại bị lừa gạt…

Lần này phiền toái lớn rồi, bảo bối minh châu nhà mình đã bị tiểu tử này nắm chắc rồi, không được không được, phải nghĩ biện pháp, mau chia rẽ hai người bọn họ.

“Được rồi được rồi.” Cách đó không xa Ngọc Linh chân quân cũng nổi da gà đầy đất, nhịn không được nói: “Đôi vợ chồng son các ngươi nói chuyện tình thoại vào trong phòng rồi nói. Đúng là buồn nôn quá, so với cha mẹ nhà ngươi còn tệ hơn.”

“Ngọc Linh tỷ tỷ, tỷ chớ nói bậy.” Mặt Vân Mộng Vũ đỏ bừng, thẹn thùng nói: “Ta và Phú Quý là bạn bè, bạn bè.”

“Hai người các ngươi có quan hệ gì ta mặc kệ. Có điều, ngươi định để Phú Quý tiếp tục đứng ở cửa?” Ngọc Linh chân quân nhắc nhở.

“Ai nha nha, ta sai rồi.” Cù Mộng Vũ lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng: “Là ta quá thất lễ. Phú Quý, mời ngươi bên này.”

Dưới sự ân cần chiêu đãi của Vân Mộng Vũ, Vương Phú Quý từ cửa chính Nam của Bắc Vực Vương phủ tiến vào trong phủ.

Đương nhiên, là khách quen của vương phủ, Ngô Tiểu Thế tử Ngô Chí Vũ cũng được mời vào vương phủ, đi theo sau Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ.

Không gian bên trong vương phủ cực kỳ rộng lớn, chu vi chừng mấy trăm dặm, phía tây còn có dư mạch của tiên sơn, trong đó số lượng linh trì linh hồ cũng không ít, bởi vậy chỉ dựa vào đi đường khẳng định không được.

Bởi vậy bên trong cửa nam sẽ có một ít xe linh thú linh cầm cung cấp cho khách đến và tộc nhân ngồi chờ, xe kéo chạy trên mặt đất, bay trên trời, có kiểu phong bế, cũng có khoang xe, mặc cho mọi người dựa theo sở thích cùng nhu cầu của mình mà lựa chọn.

Đương nhiên, nếu như ngươi nguyện ý cũng có thể tự mình bay, nhưng chỉ có thể bay trên con đường quy hoạch, cũng

không thể vượt qua độ cao nhất định. Dù sao đây cũng là bên trong vương phủ, có rất nhiều tộc nhân Bắc Vực vương phủ phân đất mà ở, tùy ý bay loạn, một khi không chú ý sẽ bay lên đỉnh đầu trạch viện nhà người khác, dễ dàng gây ra phân tranh không nói, cũng không thể diện.

"Chư vị khách quý, đây là lệnh bài khách quý bên trong vương phủ, có thể tránh được một ít hạn chế trận pháp cấm chế. Trong đó, cũng có cấm địa các nơi trong vương phủ nhắc nhở, để tránh sau khi xông lầm phát sinh hiểu lầm." Một vị Tử Phủ cảnh Nam Môn đại quản sự, đối Vương Phú Quý một chuyến cung kính nói.

Nhắc tới lệnh bài khách quý.

Vân Mộng Vũ chợt nhớ tới một việc, kéo Vương Phú Quý nói: "Phú Quý, không phải trước đó ta đã cho ngươi công chúa lệnh sao? Sao lúc trước ngươi không lấy ra?"

"Công chúa lệnh bài?" Vương Phú Quý suy nghĩ một chút, móc ra một lệnh bài màu tím, "Ngươi nói là cái này?"

"Cái gì?"

Ngô Chí Vũ đi theo phía sau thấy được khối lệnh bài này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Này này này, Mộng Vũ cùng tiểu tử thúi kia đã phát triển đến bước này sao? Thậm chí có thể ngay cả công chúa lệnh cũng cho đi rồi.

Mỗi một vị công chúa Tiên Triều đều có thể mở phủ công chúa của mình, cũng chiêu mộ thế lực của mình. Loại thành viên thế lực này, đại khái cũng tương tự với người đi theo.

Mà trong đó địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất, hoặc là người có uy vọng cao nhất, sẽ đạt được "Công chúa lệnh" công chúa ban cho, được sắc phong làm "Phủ chủ" phủ công chúa.

"Phủ chủ" có thể đại biểu công chúa làm việc, cũng có quyền lực thật lớn ở các bộ môn Tiên Triều.

Đơn giản mà nói, công chúa có được một phần quyền lực của Tiên Hoàng, mà phủ chủ có công chúa lệnh lại có một phần quyền lực của công chúa.

Nếu như vị công chúa này may mắn kế thừa vị trí Tiên Hoàng, vậy thì vị phủ chủ này liền tự động đứng ở đỉnh cao quyền lực trên thế giới này, địa vị có chút tương tự như nội các thủ phụ của các quốc gia.

Mặc dù không ai trông cậy vào Tứ tiểu công chúa Kỳ Mộng Vũ có thể leo lên vị trí Tiên Hoàng, nhưng dù thế nào nàng cũng là tiểu công chúa của Tiên Triều, có đặc quyền to lớn, chỉ dựa vào lệnh này, thậm chí có thể điều động một bộ phận quân đội của các châu quận.

Bất quá, cái này còn không phải trọng yếu nhất.

Quan trọng nhất chính là, từ xưa tới nay có một phần tương đối nắm giữ lệnh bài công chúa trong tay, nhưng cuối cùng đều trở thành Phò mã!

"Đúng đúng đúng, chính là tấm lệnh bài này." Vân Mộng Vũ thở phào nhẹ nhõm, cười nói, "Ta còn tưởng rằng ngươi đã làm mất nó rồi."

"Lệnh bài này có tác dụng gì?" Vương Phú Quý hơi kỳ quái vuốt ve.

"Hóa ra Phú Quý công tử đã là phủ chủ tương lai mà tiểu công chúa khâm định." Đại quản sự Tử Phủ cảnh bên cạnh thấy vậy cũng biến sắc, vội vàng chắp tay nói: "Tiểu nhân bái kiến tiểu phủ chủ, đều trách các người tí hon có mắt mà không thấy Thái Sơn."

Đi theo phía sau cánh cửa đã tái cả mặt rồi.

Thân là một môn tướng, hắn tự nhiên là gặp qua rất nhiều người biết giả bộ, nhưng còn chưa bao giờ thấy qua biết ăn mặc như vậy! Rõ ràng trong tay có 【Công chúa lệnh】, lại không lấy ra, lại muốn giả bộ dáng vẻ tiểu công tử mới từ nông thôn đến, cái này không phải khi dễ người sao?!

Có khối 【Công chúa lệnh】 này, đừng nói cửa chính nam kia, ngay cả một ít cấm địa bên trong vương phủ cũng có thể tùy tiện đi vào a.

Thậm chí, chỉ cần ngươi có gan, ngươi đều có thể cầm khối lệnh bài này đi "Ngọc Hoa Bảo Thoa", trực tiếp gặp mặt bất

kỳ một vị quan viên Tiên Đình nào, hoặc là hẹn trước xếp hàng bái kiến Tiên Hoàng.

Dưới sự giải thích của mọi người, Vương Phú Quý mới biết được 【Công chúa lệnh】 trong tay mình lại quan trọng như vậy.

Hắn liền chuẩn bị đem công chúa lệnh trả lại cho Vân Mộng Vũ: "Mộng Vũ, lệnh này quá mức trân quý, kính xin ngươi thu hồi."

Đúng đúng đúng, Ngô Chí Vũ ở một bên tràn đầy mừng rỡ thầm nghĩ, loại bảo bối này cũng là thứ mà tiểu tử nghèo của gia tộc nông thôn như ngươi có thể lấy được sao? Nhanh chóng trả lại cho Mộng Vũ.

"Vương Phú Quý, thứ mà bổn tiểu công chúa tặng sẽ không lấy lại." Mộng Vũ trợn tròn mắt, bĩu môi tức giận nói: "Nếu ngươi không muốn, vậy thì vứt bỏ nó đi."

Ngô Chí Vũ gần như sắp khóc.

Vứt cái gì mà ném? Cho Ngô Chí Vũ hắn không thơm sao?

"Mộng Vũ, ngươi đừng kích động. Ta chỉ cảm thấy năng lực và đức hạnh của mình không đủ để đảm nhiệm Phủ chủ phủ công chúa." Vương Phú Quý suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, ta thay ngươi bảo quản vật này, nếu một ngày nào đó ngươi muốn thu hồi, nói cho ta biết một tiếng là được."

"Phú Quý, ngươi cũng đừng có áp lực quá lớn, dù sao chúng ta cũng không tranh giành cái gì vị trí Tiên Hoàng." Vân Mộng Vũ bình thản nói: "Cho dù tương lai chúng ta độc lập đi ra ngoài xây phủ, thì cũng chính là đi trình tự và đi ngang qua, vị trí Phủ chủ phủ công chúa này cũng chỉ là tên tuổi dễ nghe một chút, ngươi đi chơi thì đi. Huống hồ ngươi không quen với cuộc sống nơi Tiên Triều, có tấm 【Công chúa lệnh】 này, đi lại bốn phía sẽ thuận tiện, sẽ không bị người khác ngăn ở ngoài cửa hỏi như hôm nay."

Vừa nói đến cái này, Kỳ Mộng Vũ lại tức giận không chỗ phát tiết, quay đầu hung dữ trừng mắt liếc nhìn cánh cửa kia và Ngô Chí Vũ: "Ngô Chí Vũ, ngươi còn ở lại trong nhà chúng ta làm cái gì? Đi đi đi, thích chơi chỗ nào thì chơi chỗ đó, đừng đứng ở trước mặt bổn tiểu công chúa chướng mắt."

Ngữ điệu của nàng đối đãi với Vương Phú Quý, hoàn toàn khác biệt với ngữ điệu của Ngô Chí Vũ.

Dứt lời, nàng cũng lười quan tâm tới Ngô Chí Vũ, kéo Vương Phú Quý lên một chiếc phi liên, đi thẳng tới tiểu viện của nàng - Mộng Tiên Cư.

Về phần những gia tướng tùy tùng đi theo Vương Phú Quý, cùng với cung phụng Khương Tình Liên, tự nhiên sẽ có người phụ trách chiêu đãi cùng an bài.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại đoàn người Ngô Chí Vũ lẻ loi trơ trọi ở đó, thật thê lương.

Bất quá, Ngô Chí Vũ không hề bị thái độ của Vân Mộng Vũ đả kích, ngược lại còn có chút nhiệt huyết dâng trào: "Hừ, không ngờ Ngô Chí Vũ ta rốt cuộc cũng xuất hiện một đối thủ. Phú lão!"

"Tiểu thế tử." Phú lão chắp tay đáp lại.

Tuy rằng dáng vẻ hắn lúc này có chút chật vật, nhưng lại không thương tổn đến căn cơ. Rất hiển nhiên, Khương Tình Liên vì tránh gây ra phiền phức, lúc ra tay thủ hạ lưu lại chừng mực.

"Đi thông báo cho Doanh Doanh Thị Doanh Như Ngọc, Vương Bảo Thiên của Vương thị và đám người Lạc Huyền Cơ của Hàn Nguyệt Lạc thị nhị phẩm tới đây." Ngô Chí Vũ lạnh nhạt nói.

"Cái này…" Phú lão nghi hoặc nói: "Mấy vị tiểu công tử này không phải đều là người cạnh tranh sao? Nhất là Lạc Huyền Cơ kia… Không phải ngài coi hắn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất sao, luôn không vui vẻ để ý đến hắn sao?"

"Làm người, phải có tầm nhìn xa một chút, phải có bố cục." Ngô Chí Vũ lườm hắn một cái, hai tay chắp sau lưng, khí định tự nhiên nói: "Bọn họ và ta tuy là đối thủ, nhưng cũng coi như thân cận với Ngô thị, cũng coi như là giao hảo với ta, cũng không phải là địch nhân chân chính. Huống chi hiện tại kẻ thù bên ngoài trước mắt, nội bộ chúng ta càng nên đoàn kết lại, nhất trí đối ngoại, trước đuổi kẻ thù bên ngoài, rồi bàn đến cạnh tranh bên trong."

“Vâng, lão hủ đi làm ngay.” Phú lão chắp tay, sau đó lui xuống làm việc.

…

Cùng lúc đó.

Được Mộng Vũ chiêu đãi, Vương Phú Quý nhanh chóng dàn xếp ở Vương phủ.

Nhưng bởi vì Bắc Vực Vương tự mình can thiệp, kiên quyết không cho phép hắn ở trong Mộng Tiên Cư của Vân Mộng Vũ. Bởi vậy, Vân Mộng Vũ đành phải lui mà cầu thứ yếu, để cho Vương Phú Quý tạm thời khách ở bên cạnh Mộng Tiên Cư một viện không gian tên là 【Linh Trúc Viên】. Như vậy, hắn đến Mộng Tiên Cư chơi cũng thuận tiện, Khương Tình Liên cùng với một đám gia tướng và gã sai vặt của Vương thị cũng đều có thể ở cùng.

Ngay cả bố trí quét dọn sau đó, cùng với cung ứng đồ ăn cụ thể, Kỳ Mộng Vũ cũng không có chi tiết gì lớn, tất cả đều là tự mình sắp xếp, tuổi còn nhỏ, ngược lại sắp xếp việc chiêu đãi có chút chu đáo.

Bất tri bất giác, thời gian vài ngày đã trôi qua.

Một ngày này.

Vương Phú Quý và Khương Tình Liên nhận được thiệp mời của vợ chồng Thế tử Kỳ Ly Hiên, cũng đi tới phủ đệ thế tử trong vương phủ làm khách.

Chẳng qua lần yến hội này, Hiên thế tử cũng không có cơ hội ngồi vào chủ vị.

Chủ vị bị Bắc Vực Vương nghe tin chạy tới chiếm cứ, sau đó Ngọc Linh chân quân cũng chạy tới tham gia náo nhiệt.

Vợ chồng Thế tử Hiên, cũng chỉ có thể ngồi vào bàn khác.

Lại bởi vì Khương Tình Liên là tu sĩ Thần Thông cảnh, bất luận là đi tới nơi nào đều sẽ có đãi ngộ nhất định, bởi vậy được sắp xếp ở ghế ngồi dưới phu thê Thế tử Hiên.

Chỉ là cách ăn mặc của Khương Tình Liên mấy năm nay, chịu ảnh hưởng sâu sắc của sự dung hợp của Trường Ninh vệ, nàng

vẫn mặc một bộ trang phục tơ vàng có vẻ vô cùng lịch duyệt, còn đeo kính mắt vàng do Vương thị sản xuất.

Trang phục như thế, ở Tiên Triều đương nhiên là chưa từng thấy, ngược lại khiến người ta mới mẻ, khiến thế tử hiên âm thầm liên tiếp ghé mắt không thôi.

"Phú Quý, ngươi chớ quá câu nệ. Ngươi thích đạo tiên mật này thì ăn nhiều một chút. Người đâu, lại cho Phú Quý một phần nữa." Thế tử phi Khương Y Y, đặt toàn bộ lực chú ý lên người Vương Phú Quý, mặt mũi tràn đầy nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Nàng phát hiện nữ nhi vẫn còn có chút ánh mắt, khuôn mặt của đứa nhỏ Vương Phú Quý này có chút mượt mà, thoạt nhìn vô cùng làm cho người ta yêu thích.

"Đa tạ thế tử phi." Vương Phú Quý khí độ nhẹ nhàng hành lễ nói lời cảm tạ: "Thì ra đây là gan rồng a, ta không nghĩ tới gan rồng còn có thể ăn… Còn ngon như vậy, chỉ là chúng ta ăn rồng như vậy, Long tộc sẽ không có ý kiến gì sao?"

"Phú Quý à, cái này ngươi không hiểu rồi chứ?" Ngô Chí Vũ ngồi ở ghế dưới nói: "Thế giới này vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu Nhân tộc chúng ta nhỏ yếu, chính là thức ăn của các loại hung thú. Trái lại, Nhân tộc chúng ta đã cường thịnh, các loại hung thú cũng chỉ là bữa ăn trong mâm của chúng ta mà thôi."

"Về phần Long Phượng hai tộc, ý kiến đương nhiên là có ý kiến. Chẳng qua Tiên Hoàng vì cân bằng ý kiến của mấy thánh địa long phượng hai tộc Tiên Triều chúng ta, xuất đài một loạt quy định nuôi dưỡng long phượng, thứ nhất, tất cả long phượng thương dụng đều phải là sản phẩm nuôi trồng. Thứ hai, phải vì á chủng, thứ ba của long phượng hai tộc, chỉ cho phép nuôi dưỡng sẽ không sinh ra chủng loại long phượng linh trí."

Vương Phú Quý chắp tay nói với Ngô Chí Vũ: "Đa tạ Ngô tiểu thế tử chỉ điểm, lần này trở về ta cũng sẽ mua một con giống nuôi dưỡng, mang cho người nhà nếm thử."

"Đây cũng không phải là trùng hợp sao?" Ngô Chí Vũ nói: "Doanh Thị có một nơi ăn thịt rồng nuôi trồng, vị Doanh Như

Ngọc này chính là Thiếu chủ Doanh Thị, muốn mua thịt rồng gì đó tìm hắn là được.”

“Tại hạ thắng Như Ngọc.” Một vị thiếu niên công tử bên cạnh Ngô Chí Vũ, phong độ nhẹ nhàng hành lễ.

“Bái kiến Doanh huynh.” Vương Phú Quý lễ phép đáp lễ.

Trong yến hội lần này, ngoại trừ Ngô Chí Vũ và Doanh Như Ngọc, còn có một thiếu niên tên là Vương Bảo Thiên và Lạc Huyền Cơ.

Trong đó Vương Bảo Thiên kia là đích mạch đương đại của Hàn Nguyệt Vương thị, tuy rằng không phải đích trưởng nhất mạch, nhưng bởi vì tư chất tuyệt luân, địa vị cực cao trong gia tộc.

Trước đó vài ngày, trên Thần Thông yến của Hàn Nguyệt Vương thị, Vương Phú Quý từng nhìn thấy Vương Bảo Thiên.

Nhưng bởi vì là Thần Thông yến trong nhà người ta, bởi vậy Vương An Nghiệp, hai ông cháu Vương Phú Quý đều vô cùng khiêm tốn, chính là đóng vai một quần chúng vây xem lễ tiết đến sau khi tới nơi.

Ngược lại Vương Bảo Thiên kia cực kỳ nổi bật, được các tân khách ca tụng là ngôi sao ngày mai của Hàn Nguyệt Vương thị.

Mà Lạc Huyền Cơ kia lại càng không đơn giản, có thể lấy thân phận thế gia nhị phẩm và siêu phẩm Ngô thị, nhất phẩm Doanh thị, đứa trẻ hạch tâm của Vương thị nhất phẩm trộn lẫn cùng một chỗ, có thể thấy được bản thân hắn vô cùng xuất chúng, cũng có thể đại biểu Lạc thị có quyền phát ngôn.

Đừng nhìn những hài tử này đều nhỏ, nhưng chỉ cần không trúng đạo ngã xuống hoặc xảy ra chuyện, tương lai nhất định đều là hào kiệt một phương của Tiên Triều.

Bởi vậy bọn họ đến Bắc Vực Vương Phủ làm khách, vợ chồng Thế Tử Hiên cũng lễ phép mà khách khí chiêu đãi bọn họ. Nữ nhi tương lai là Kỳ Mộng Vũ muốn xây phủ công chúa, những thứ này đều là trợ lực trên chính đàn tương lai của nàng.

Cho dù không tranh nổi vị trí Tiên Hoàng, nhưng phủ công chúa vẫn phải dựng lên.

“Quý công tử, ngươi chính là hài tử của chi nhánh Trường Ninh Vương thị của Đông Càn Vương thị?” Vương Bảo Thiên tức là có vài phần thân cận, lại có chút địch ý nói: “Ta nghe lão tổ gia gia từng nói các ngươi, hình như phát triển cũng không tệ lắm, có không ít sản phẩm đều bán đến Tiên Triều. Mấy ngày trước ngươi cũng tới tham gia Thần Thông yến, ta vậy mà không để ý đến ngươi.”

“Khụ khụ!” Vương Phú Quý ưỡn thẳng ngực, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bảo Thiên, ta ở trong nhà xếp hạng một trăm mười ba.”

Chỉ một thoáng, mặt Vương Bảo Thiên có chút đỏ lên, vốn định hàm hồ cho qua, lại không nghĩ… Bỏ đi thôi, quy củ giữa các thế gia hắn cũng không dám phá, đành phải chắp tay nói: “Bảo Thiên, gặp qua một trăm mười ba thúc.”

“Bảo Thiên, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt.” Vương Phú Quý ở trên nhẫn trữ vật lau một cái, lấy ra một phần lễ trưởng bối đưa đi: “Cũng không phải thứ gì tốt, sẽ giúp ngươi tiền đồ như gấm, sớm ngày trở thành trụ cột của nhân tộc.”

“Đa tạ một trăm mười ba thúc.” Vương Bảo Thiên thu hồi lễ vật, cũng không dám nhìn, liền vội vàng nhét vào trong nhẫn trữ vật.

“Phú Quý, ngươi đừng để ý đến đám ăn chơi trác táng không học khôn khôn ngoan như bọn họ.” Vân Mộng Vũ tự mình đứng dậy, bưng lên một bàn gan rồng cho Vương Phú Quý: “Long gan sáng mắt dưỡng huyết, ngươi thích thì ăn nhiều một chút.”

“Đa tạ Mộng Vũ.” Vương Phú Quý biết nghe lời.

“Đúng rồi, khi ta rời khỏi nhà ngươi, nghe nói ngươi đang chuẩn bị Trường Ninh thi cao khảo?” Vân Mộng Vũ quan tâm hỏi, “Lần này thi thế nào rồi? Ta nghe nói bây giờ Trường Ninh vệ đọc sách bài thi rất nghiêm trọng, đề thi một năm thi một năm khó khăn.”

“Cái này…” Vương Phú Quý hơi do dự vẫn là nên nói thật, “Cũng may, dựa vào vận khí thi được đệ nhất.”

“Thật không hổ là phú quý.” Kỳ Mộng Vũ cao hứng nói: “Ta đã nói mà, dựa vào sự thông minh tài trí của ngươi thì nhất định có thể giành được hạng nhất.”

Mấy tiểu công tử còn lại cũng đều nhao nhao làm bộ chắp tay chúc mừng.

Chỉ là một người trong lòng không cho là đúng, chỉ là bài thi văn hóa của một địa phương nho nhỏ, có cái gì đáng khoe khoang?

“Ồ, hóa ra trình độ văn hóa phú quý không tệ nha.” Ở một bên thấy Vân Mộng Vũ Vương phú quý càng thêm thân thiết, liền càng thêm khó chịu trong lòng Bắc Vực Vương vừa động nói, “Nhân dịp ngày lành này, bản vương ra mấy đề thi khảo thí ngươi, thi tốt bổn vương sẽ có thưởng lớn.”

Hắn quyết định hung hăng làm khó tiểu tử thối kia một chút, để cho hắn lộ nguyên hình một chút, để bảo bối Mộng Vũ thanh tỉnh đầu óc thoáng một phát.

…

Chương 69: Phú quý! Đại sát tứ phương!

…

“Lão tổ gia gia.”

Không đợi Vương Phú Quý đồng ý, Kỳ Mộng Vũ đã mở miệng trước: “Tầng trọng thưởng này của ngài rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng? Bằng không, nếu Phú Quý thắng, bảo hắn vào trong bảo khố nhà chúng ta chọn một món bảo vật, như thế nào?”

Nghe được lời này, Bắc Vực Vương tức giận đến mức thở không ra hơi.

Nha đầu chết tiệt này chuẩn bị làm hắn tức chết, để cho cha nàng Thế tử hiên sớm kế thừa vương vị sao?

Hắn tức giận trừng mắt nhìn Vân Mộng Vũ: “Làm mấy đề thi đấu là có thể tùy ý chọn bảo bối trong bảo khố, ngươi lại nghĩ hay nhỉ. Nếu trên đời này thật sự có chuyện tốt như vậy, ngươi giới thiệu cho lão tổ gia gia nhà ngươi?”

“Hì hì, không phải ta lo lắng lão tổ gia gia ngươi hẹp hòi sao?” Kỳ Mộng Vũ cười đùa tí tửng nói.

“Nha đầu ngươi thật đúng là khuỷu tay ngươi hướng ra bên ngoài mà lấy. Nhưng mà ngươi yên tâm, lão tổ gia gia nhà ngươi ngày thường tuy rằng tiết kiệm, nhưng tốt xấu gì cũng đường đường là Bắc Vực Vương.” Bắc Vực Vương vung tay lên, biểu hiện vô cùng hào sảng, “Phú quý nếu là biểu hiện không tệ, bổn vương không thiếu chỗ tốt của hắn.”

“Đám tiểu tử các ngươi cũng tham dự cùng một chỗ, miễn cho bị người ta nói Tiên Triều chúng ta không người.” Bắc Vực Vương lại liếc mắt ra hiệu với Ngô Chí Vũ và mấy tiểu thiếu niên khác.

Trước khi Vương Phú Quý xuất hiện, Bắc Vực Vương nhìn một đám tiểu tử cả ngày vây quanh bảo bối Mộng Vũ Chuyển nhà mình, đó là không vừa mắt chỗ nào.

Nhưng hôm nay Hoành Không giết ra một Vương Phú Quý, Bắc Vực Vương chợt cảm thấy vô cùng nguy cơ. Tương lai

của Mộng Vũ nha đầu chắc chắn là muốn tuyển phò mã, so với tên Vương Phú Quý này, hắn thà rằng Mộng Vũ chọn một trong đám người Ngô Chí Vũ còn hơn.

Bắc Vực Vương vừa nói xong, đám người Ngô Chí Vũ lập tức phấn chấn hẳn lên: "Xin Bắc Vực Vương ra đề mục."

Bắc Vực Vương suy nghĩ một chút, ở trong đầu chọn lựa nửa ngày, cuối cùng trước mắt sáng ngời, nhớ tới một cái vấn đề khó làm cho mình khắc sâu ấn tượng.

Lúc trước khi hắn còn nhỏ, vấn đề nan giải này đã làm cho hắn đau đầu rất lâu, khẳng định có thể làm khó đám tiểu tử này.

Hắn lập tức ho nhẹ một tiếng, tức giận (Hết một) định thần (Kê) (Tiêu) nhàn rỗi bắt đầu ra đề: "Hiện tại có một cái lồng khổng lồ, bên trong có phượng và rồng. Chân của chúng nó cộng lại…"

Đề bài nói xong, hắn còn dương dương đắc ý nhìn đám nhóc trung bình chưa đến mười hai tuổi này.

Quả nhiên, đám nhóc kia hai mặt nhìn nhau, có vẻ khiếp sợ không thôi.

Không ngờ Bắc Vực Vương lại có thể làm ra đề mục như vậy.

"Khụ khụ!" Kỳ Mộng Vũ nhìn không được, ho khan một tiếng nhắc nhở nói: "Lão tổ gia gia, chúng ta có thể nghiêm túc một chút được không? Loại đề mục Long Phượng Đồng Lung này, chỉ là lừa gạt một chút hài đồng vỡ lòng. Nếu là khảo nghiệm, tốt xấu gì người cũng phải khó khăn một chút a."

Nghe vậy, không chỉ Vương Phú Quý, mà trong lòng mấy người Ngô Chí Vũ đều có chút băn khoăn, gật gật đầu.

Loại đề mục này hiện tại ngay cả học tra cũng không lừa được.

"Cái gì? Hiện tại độ khó của hài tử cũng lớn như vậy sao?" Bắc Vực Vương khiếp sợ, nhịn không được mặt nóng lên.

"Lão tổ gia gia, thời đại đang tiến bộ…" Cù Mộng Vũ bất lực thở dài nói.

Lúc này Bắc Vực Vương cũng kịp phản ứng, dựa vào bản thân ra đề xem ra không được rồi. Hắn vung tay lên: "Người đâu, mời tiên sinh tốt nhất của vương phủ chúng ta tới."

Thượng vị giả, mình sẽ không không sao, có người sẽ là được.

Bắc Vực Vương phủ cũng có hệ thống giáo dục của riêng mình, chẳng qua không gọi là Tộc Học mà thôi. Không bao lâu sau, một vị tiên sinh Tử Phủ cảnh vương phủ đã được mời tới.

Sau khi đơn giản chào hỏi, hắn trực tiếp móc ra một số đề: "Những đề mục này từ dễ tới khó có tất cả chín đề, các vị tiểu công tử có thể lượng sức mà làm."

Đám người Ngô Chí Vũ nhận được đề mục, hơi chút suy tư liền hưng phấn bắt đầu đáp đề.

Mà Vương Phú Quý thì quét từ đầu tới cuối một lượt đề mục, mới bắt đầu giải đề theo trình tự. Tốc độ đặt bút của hắn không tính là nhanh, nhưng lại không nhanh không chậm, mang theo một loại cảm giác nhịp điệu làm cho người ta thoải mái dễ chịu.

Hơn nữa, mỗi một đề thi đều tốn hao thời gian không kém bao nhiêu.

Chỉ sau thời gian một nén nhang, hắn liền đáp xong toàn bộ đề mục, đem giấy đáp đề giao cho vị tiên sinh kia: "Tiên sinh, thỉnh ngài kiểm tra một phen."

Tử Phủ tiên sinh ghé mắt nhìn không thôi, trong lòng nhịn không được nói thầm, lo lắng vị tiểu công tử này sợ là không phải cảm thấy đề mục khó, tùy tiện viết bừa một phen đi!

Không ngờ, sau khi cẩn thận kiểm tra, hắn kinh ngạc: "Vị tiểu công tử này đã từng làm đề này chưa?"

"Lay qua một số đề mục tương tự. Đây là đề tài ưu tú của nền giáo dục sơ đẳng thời kỳ Thần Vũ hoàng triều." Vương Phú Quý thành thật trả lời, "Tuy hình dáng đề có chút khác biệt, nhưng dùng đến điểm tri thức cũng không sai biệt lắm."

Hai nén nhang sau, Lạc Huyền Cơ cũng hoàn thành đáp đề, kết quả cũng là hoàn toàn đúng.

Mà Vương Bảo Thiên và Ngô Chí Vũ thì phí không ít công phu, cuối cùng trả lời đúng bảy câu hỏi. Trong đó, đề thứ tám Vương Bảo Thiên làm một nửa, nhưng ngay từ đầu suy nghĩ sai rồi, cuối cùng không thể đưa ra đáp án.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt ba vị tiểu công tử nhìn Vương Phú Quý đều thay đổi.

Người này là một học bá thỏa đáng a!

Ánh mắt của Bắc Vực Vương cũng có chút khác thường, trong lòng ảo não không thôi.

Vốn định nhân cơ hội này làm khó dễ Vương Phú Quý một phen, không nghĩ tới lại khiến cho hắn nổi bật một hồi. Ài, thất sách a thất sách! Sớm biết rằng hắn học tập tốt như vậy, liền không thi cái này.

"Tiểu công tử phú quý thật sự là thiên tư thông minh. Ta dạy học nhiều năm như vậy, ở tuổi của ngươi, có thể giải được toàn bộ đề này chưa từng gặp qua mấy hài tử." Tử Phủ tiên sinh lại không biết Tiểu Cửu trong lòng chủ tử nhà mình, vẫn vui mừng không thôi, khen ngợi Vương Phú Quý.

Nói xong, hắn còn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bộ đề khác, nói: "Đến đến đến, thử đề ưu đề giáo dục Thần Võ trung đẳng của ta, đồng dạng là vừa đến chín đề."

Vương Phú Quý thấy tiên sinh này thật sự nhiệt tình, cũng không phản đối, cầm đề mục lên làm.

Vẫn như cũ dùng thời gian một nén hương, hắn không nhanh không chậm đáp xong đề, vẫn là toàn bộ đối thủ như cũ.

Mắt thấy tiên sinh kia vẻ mặt không dám tin, lại chuẩn bị móc đề từ trong nhẫn trữ vật ra, ông ta lập tức đưa tay ngăn cản: "Đề xuất cao đẳng thì không cần lấy ra đề ưu đãi, trước kỳ thi cao cấp ta vẫn luôn đánh, đều nhả hết ra rồi."

"Thiên tài tuyệt thế, thiên tài tuyệt thế." Vị tiên sinh Tử Phủ cảnh này rõ ràng cũng cực kỳ thích toán học, vừa nghe nói hắn ngay cả đề xuất cao đẳng cũng làm, lập tức hứng trí thảo luận với Vương Phú Quý.

Hai người một hỏi một đáp, nói đều cực nhanh. Những người khác ở đây rất nhanh nghe đến đầu óc choáng váng, ngay cả mạch suy nghĩ cũng theo không kịp.

"Quý công tử, có một vấn đề khó khăn quấy nhiễu ta hồi lâu." Rất nhanh, Tử Phủ tiên sinh đã bắt đầu dùng xưng hô với Vương Phú Quý, nội dung cuộc nói chuyện cũng từ thảo luận

biến thành thỉnh giáo: “Làm phiền công tử hỗ trợ xem một chút.”

“Tiên sinh khách khí.” Vương Phú Quý khiêm tốn nói: “Tiên sinh có vấn đề nan giải gì, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.”

Sau đó, một già một trẻ bắt đầu thảo luận về một hiện tượng toán học.

Lúc này, sắc mặt của Ngô Chí Vũ và ba vị tiểu công tử đã thập phần cứng ngắc, cả người không được tự nhiên. Mẹ nó, đây là đá trúng thiết bản a!

Còn Bắc Vực Vương thì hai mắt trợn tròn.

Hai người bọn họ nói cái gì? Bắc Vực Vương ta bây giờ ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hay, quá hay.” Tử Phủ tiên sinh chợt kích động chắp tay hành lễ với Vương Phú Quý, “Một buổi nói chuyện của Văn công tử còn hơn đọc sách trăm năm. Lời của công tử, làm cho lão hủ rộng mở trong sáng, giống như được mở ra một thế giới mới a.”

“Tiên sinh quá khen rồi, phú quý chẳng qua là trùng hợp linh quang vừa hiện.”

Hai người bắt đầu mỗi người một lời ta một lời thổi phồng lẫn nhau.

“Lão tổ gia gia.” Vân Mộng Vũ chớp mắt nói, “Người thi xong chưa? Nếu như người hài lòng với Phú Quý, đã nói là sẽ thưởng thật nhiều rồi chứ?”

“Thực hiện, đương nhiên thực hiện.” Bắc Vực Vương tuy rằng mặt mũi thối đen, nhưng vẫn phải móc ra một vạn tiên tinh phiếu, đưa cho Vương Phú Quý nói: “Đứa nhỏ nhà ngươi, đúng là làm cho ta lau mắt mà nhìn. Ngày sau cố gắng thật tốt, tranh thủ làm một người hữu dụng đối với Nhân tộc.”

Gì?

Con mắt của Côn Bằng Mộng Vũ đều trợn lên.

Một, một vạn tiên tinh phiếu? Lão tổ gia gia cũng quá keo kiệt đi? Ngài đây căn bản là không biết phú quý gia sản a…

Nàng vừa định nói chuyện, lại bị Vương Phú Quý dùng ánh mắt ngăn lại.

Chỉ thấy Vương Phú Quý tiến lên chắp tay, cung kính nói: "Phú Quý bái tạ tiền bối Bắc Vực Vương ban thưởng."

Sau đó, hắn khách khí nhận lấy vé một vạn tiên tinh này.

Thật ra một vạn tiên tinh cũng không phải số lượng nhỏ.

Cái này đã so với toàn bộ gia sản của đại đa số thế gia bát phẩm Đại Càn cộng lại còn nhiều hơn, cho dù là thế gia thất phẩm, trừ phi là đặc biệt có tiền giống như Vương thị, bằng không muốn lấy ra số tiền này, cũng phải kiếm nhiều tiền, thậm chí phải thế chấp chút tộc sản mới được.

Mà Vương Phú Quý chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười tuổi mà thôi, tổng thể phần thưởng này của Bắc Vực Vương thoạt nhìn coi như là hợp lý.

Huống chi đó là trưởng bối ban thưởng, lấy tâm thái của Vương Phú Quý, há sẽ oán trách trưởng bối cho ít?

Ngược lại biểu cảm của Vân Mộng Vũ có chút không vui.

Lúc nàng rời khỏi Trường Ninh vệ, An Nghiệp gia gia và Thủ Triết lão tổ gia gia cho nàng hồng bao có thể lớn hơn phần lớn, hơn nữa còn là hồng bao không có bất kỳ điều kiện nào.

Hai bên so sánh với nhau, có vẻ cách cục của lão tổ gia gia nhà mình quá nhỏ.

"Đứa nhỏ phú quý này thật đúng là thông minh. Giải đề lâu như vậy đã mệt rồi phải không? Nhanh ăn nhiều một chút, chớ để đói." Thế tử phi Khương Y Y cười híp mắt sai người bưng mấy đĩa điểm tâm cho Vương Phú Quý.

Từ góc độ của nàng, ngược lại cảm thấy Vương Phú Quý rất tốt, hành vi cử chỉ phóng khoáng, lại khiêm tốn lễ độ thông minh.

"Đa tạ thế tử phi." Vương Phú Quý cảm kích hành lễ, lại ngồi xuống bắt đầu ăn uống.

Mấy tiểu thiếu niên Ngô Chí Vũ bị đả kích đến không muốn nói gì, nguyên một đám ngồi đó giả bộ không thèm để ý ăn

uống, nhìn trời nhìn đất nhìn điểm trà trước mặt, chính là không nhìn Vương Phú Quý.

Không bao lâu sau, Ngô Chí Vũ lại là tâm niệm xoay chuyển, nếu từ văn hóa đả kích không được Vương Phú Quý, vậy cũng chỉ có thể đổi một phương hướng khác.

Hắn nháy mắt với Lạc Huyền Cơ rồi nói: "Huyền Cơ à, ta nghe nói mấy chục năm gần đây cơ duyên của nhà các ngươi không tệ nhỉ, đúng là phát tài rồi."

Lạc Huyền Cơ hiểu ý, buông đũa xuống thoải mái nói: "Lại nói tiếp, đây cũng là cơ duyên mà Ngọc Thanh lão tổ nhà chúng ta tranh nhau mà."

"Ngọc Thanh?" Thế tử phi Khương Y Y giật mình nói: "Chẳng lẽ là Lạc Ngọc Thanh gần đây có thanh danh lan truyền ở Tiên thành sao? Ta ngược lại từng gặp nàng ấy một lần ở tiệc trà, thì ra nàng ấy cũng xuất thân từ Hàn Nguyệt Lạc thị."

"Hồi thế tử phi, đó chính là Ngọc Thanh lão tổ nhà ta." Trong giọng điệu của Lạc Huyền Cơ lộ ra vẻ tôn trọng nói: "Lúc lão tổ Ngọc Thanh còn trẻ đã du lịch thiên hạ, gặp được đại thiên kiêu Đông Càn, được mời đến Đông Càn phát triển cùng mưu tương lai. Về sau bởi vì lý niệm bất đồng, nàng ta đã đầu nhập vào trận doanh của đế tử đương kim Đông Càn quốc, đồng thời lập công tại thời khắc mấu chốt của cuộc chiến đế tử."

"Bởi vậy, Ngọc Thanh lão tổ nhà ta rất được đế tử An coi trọng, bị hắn cắt cử về Tiên thành chúng ta, phụ trách nhận lấy hàng hóa của Đông Càn, tiêu thụ, cùng với nhiệm vụ mua sắm, ngay cả Lạc thị chúng ta cũng được thơm lây, những năm gần đây phát triển càng ngày càng tốt."

Theo Lạc Huyền Cơ êm tai nói ra, mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Lạc Ngọc Thanh đã đặt đúng bảo vật trong cuộc chiến đế tử của Đông Càn quốc.

"Nói ra vẫn là ánh mắt của Lạc thị các ngươi không tệ." Ngô Chí Vũ giống như tiểu đại nhân bình phẩm nói: "Ta từng nghe trưởng bối trong nhà nói đến vị dòng dõi đế tử An này, nói lão nhân gia ông ấy hùng tài vĩ lược, giám quốc chỉ ngắn ngủn

hơn trăm năm, đã khiến Đông Càn quốc phát triển không ngừng. Từ Đông Càn quốc tiến miệng vào uống rượu Lưu Ly Bình, rượu quý, đặc biệt gia vị, lương chủng đặc thù vân vân, những năm này ở Tiên thành cũng rất thịnh hành, kiếm được rất nhiều tiền."

"Không sai, lão tổ tông nhà chúng ta đánh giá đế tử An tiền bối cũng cực cao." Lạc Huyền Cơ nghiêm mặt cung kính nói: "Ta từng ngẫu nhiên nghe lão tổ nhà ta nói qua, mấy năm nay Đông Càn quốc mua sắm các loại nguyên liệu đan dược từ Tiên thành, cùng với lượng linh khí pháp bảo đi hàng đang từng năm tăng lên, lại tăng trưởng nhanh chóng, quốc lực quả thực xứng với hai chữ 'Hùng Hồn'. Có lẽ không đến một hai ngàn năm, là có thể nuốt chửng được hai kẻ địch Ma quốc kia."

Trí nhớ của Lạc Huyền Cơ rất tốt, mặc dù hiểu biết cụ thể không sâu, nhưng chỉ là nghe trưởng bối thỉnh thoảng nhắc đến một câu, hắn liền ghi nhớ, lúc này nói đến đề tài này cũng là ra hình ra dáng, không chút nào giống trẻ con mới mười tuổi.

Hai người một xướng một họa, vẫn cứ thế nâng đế tử lên trời.

Ngô Chí Vũ chợt giật mình nói: "Ta thiếu chút nữa quên mất, phú quý gia cũng là thế gia Ngũ phẩm của Đông Càn à? Huyền Cơ à, ngươi có thời gian ở trước mặt Ngọc Thanh lão tổ nhà ngươi nói vài câu dễ nghe, nàng ta hiện tại chính là người tâm phúc bên cạnh đế tử An, có đôi khi một câu nói có thể thắng được một tiểu thế gia phát triển ngàn năm."

Lạc Huyền Cơ do dự một chút rồi nói: "Ngọc Thanh lão tổ rất coi trọng ta, lát nữa có cơ hội ta thử xem. Nhưng mà, nói chuyện của tiểu thế tử còn có tác dụng hơn ta chứ? Hoàng thất Đông Càn, là đồng tông của các ngươi đấy."

"Cũng đúng, có cơ hội ta và đế tử An điện hạ viết một phong thư, để hắn quan tâm Vương thị các ngươi một chút." Ngô Chí Vũ khóe mắt hất nhẹ, hơi có chút đắc ý.

Hai người một xướng một họa, thoáng cái đem bản thân đặt ở vị trí cao cao tại thượng. Vậy Vương Phú Quý lại thông minh lanh lợi thì như thế nào? Bất quá chỉ là xuất thân từ một thế gia ngũ phẩm mà thôi…

“Các ngươi đủ rồi đấy.” Cù Mộng Vũ lập tức khó chịu, đập bàn đứng dậy nói: “Chỉ hai đứa nhóc các ngươi biết cái gì, kiến thức nửa vời mà ở Tú gia thế này. Đế tử An người ta hùng tài vĩ lược, liên quan gì đến các ngươi?”

Mặc dù nàng ở Vương thị nửa năm, nhưng ngoại trừ Vương Phú Quý ra, cũng không ở cùng một chỗ với những đứa trẻ khác, cũng không nghĩ tới muốn cẩn thận hiểu rõ quan hệ thông gia của Vương thị. Vương Phú Quý tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi không có việc gì với Tú gia thế của nàng, thế cho nên nàng căn bản không biết, đế tử An thật ra là ngoại tổ phụ ruột thịt của Vương Phú Quý.

Ngọc Linh chân quân chống cằm, rất có hứng thú nhìn tất cả những chuyện này.

Nàng vốn rất chờ mong Vương Phú Quý có thể phản bác vài câu, không ngờ Vương Phú Quý căn bản không phản ứng, chỉ yên lặng ngồi đó ăn đồ ăn, còn đưa tay kéo tay áo của Vân Mộng Vũ, ra hiệu nàng đừng so đo với người khác.

…

Đứa nhỏ phú quý này, thật sự quá thành thục, Ngọc Linh chân quân nâng tú ngạch, đừng nhìn bề ngoài nàng là một bộ cao lãnh, nhưng trong xương cốt lại tự nhận là một hạng người “Hành hiệp trượng nghĩa”, chỉ cần cho đủ tiền, nàng ngay cả Ma Triều cũng dám đi giết ra.

Mà tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết ra tay hào phóng, tiềm lực vô cùng, tương lai nói không chừng chính là đại kim chủ ba của nàng.

Lúc này nàng giả vờ như tin vỉa hè: “Ly Hiên còn có Y Y mà, thật ra Mộng Vũ nhà ngươi cũng rất có mắt nhìn. Theo ta được biết, phú quý này cũng không đơn giản đâu.”

“Ngọc Linh lão tổ, chẳng lẽ ngài biết chút nội tình?” Khương Y Y tò mò hỏi.

“Thì ra ngươi còn không biết?” Ngọc Linh chân quân vẻ mặt thần bí khó lường nói: “Kỳ thật, phú quý chính là cháu ngoại tôn ruột thịt của đế tử An.”

“A?” Khương Y Y che miệng, tò mò quan sát phú quý: “Sao đứa nhỏ này lại được yêu thích như vậy, dáng vẻ lễ nghi không

thể bắt bẻ, lại còn rất thông minh, hóa ra thân thiết với huyết mạch đế tử An như vậy.”

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt mấy thiếu niên lập tức khiếp sợ mà cứng ngắc, trán cũng nhỏ mồ hôi, bọn họ thổi phồng đế tử An có chút quá mức, dường như cả đám đều có thể nói chuyện trước mặt đế tử An, lại không nghĩ rằng, Vương Phú Quý không nói một tiếng kia lại cùng đế tử An huyết mạch như thế…

Ngay cả Bắc Vực Vương sắc mặt cũng hơi co lại, đối với Vương Phú Quý ném đi ánh mắt khác thường, tiểu tử này còn rất giữ được bình tĩnh, nếu như Ngọc Linh chân quân không nói ra điểm này, ai biết hắn lại có quan hệ sâu xa với đế tử An như thế?

Gần trăm năm phát triển của Đông Càn càng ngày càng nhanh, nhất là mấy chục năm gần đây danh tiếng càng ngày càng vang.

Bắc Vực Vương hắn tuy rằng địa vị cao thượng, đồng dạng cũng là Lăng Hư cảnh. Nhưng mà so với Đại Đế có được một quốc gia, chung quy vẫn là hơi kém nửa bậc trên phương diện địa vị ẩn hình.

Không tốt!

Hắn bỗng dưng “lộp bộp” trong lòng, hồng bao vừa rồi bị ít đi.

Đích thân ngoại tôn của Đế Tử An, đến Bắc Vực Vương phủ làm khách, hắn ta liền cho một vạn tiên tinh làm hồng bao… truyện này mà truyền ra ngoài, Bắc Vực Vương hắn ta keo kiệt thanh danh liền rửa không thoát.

“Phú Quý, sao ngươi không nói sớm?” Khương Y Y hơi ngượng ngùng nói: “Dựa vào danh tiếng thế gia Ngũ phẩm mà lại khiến người ta nhìn thấp hơn một bậc?” Nói xong, nàng còn rất bất mãn trừng mắt nhìn mấy người thiếu niên kia.

“Thế tử phi.” Vương Phú Quý hành lễ nói: “Thái ngoại tổ phụ phú quý tuy là đế tử cao quý, nhưng về bản chất phú quý vẫn là đích trưởng mạch của Trường Ninh Vương thị, huống chi, Trường Ninh Vương thị chúng ta lại không mất mặt.”

“Khụ khụ.” Ngô Chí Vũ lúng túng đứng dậy chắp tay nói: “Phú Quý a, thì ra chúng ta vẫn là thân thích, vừa rồi đã thất lễ nhiều.” Thân thích này quả thực là tám trượng cũng không đánh tới được.

“Chí Vũ huynh sao lại nói lời ấy? Ngươi cùng Huyền Cơ huynh muốn hỗ trợ, đó là chuyện tốt a, Phú Quý còn chưa cảm tạ các ngươi.” Vương Phú Quý một bộ sủng nhục không sợ hãi nói.

“Bảo Thiên à, ngươi cũng vậy đó, sao ngay cả tình hình phú quý như ngươi cũng không biết vậy? Tông thân này làm như thế nào vậy?” Ngô Chí Vũ lại ngược lại, nhìn Vương Bảo Thiên.

“Ta, ta cũng không biết a, hôm nay vừa mới quen biết một trăm mười ba thúc…” Vương Bảo Thiên vẻ mặt cầu xin vô tội nói, “Ta chỉ là một đứa trẻ, trong nhà cũng sẽ không có chuyện gì nói cho ta biết cái này a.”

“Ngươi không biết à? Ha ha, hồng bao của ngươi cũng nhanh đấy.” Ngô Chí Vũ chớp mắt, “Nếu Phú Quý lão đệ xuất thân quý tộc, e rằng quà gặp mặt của Hồng Bao này không ít đâu, Bảo Thiên, ngươi đúng là phúc khí nha.”

Vương Bảo Thiên trái lại nghe rõ ràng ý tứ trong lời nói này, nhưng, phú quý kia chung quy vẫn là dòng họ của hắn, sợ hồng bao kia thiếu mất mặt mũi phú quý, lúc này lắc đầu nói: “Lễ gặp mặt của trưởng bối, ít nhiều đều là ban ân, thôi được rồi, không xem nữa.”

“Bảo Thiên, để cho chúng ta mở mang kiến thức thì như thế nào?” Lạc Huyền Cơ ở một bên cổ vũ nói:“Chúng ta lại không tìm ngươi vay tiền sao?”

“Chuyện này…” Vương Bảo Thiên có chút xấu hổ, không muốn nhìn nữa, nhưng lại sợ mất đi “bằng hữu”.

“Bảo Thiên, bọn họ muốn nhìn thì xem đi.” Vương Phú Quý nói không sao cả, “Bản thân ta cũng là một đứa trẻ, trong tay không có dư bao nhiêu tiền rất bình thường.”

“Vâng, thưa thúc thúc.” Vương Bảo Thiên thở phào nhẹ nhõm, lấy bao lì xì được nhét vào trong nhẫn trữ vật ra, độ dày của lì xì không tệ.

Hắn cẩn thận mở ra, bỗng dưng hơi thở của hắn trở nên chậm lại, đầu óc trở nên bối rối.

“Một, hai, ba, bốn, năm… Tổng cộng năm tấm.” Vương Bảo Thiên ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu run rẩy: “Năm vạn tiên tinh…”

“Bao nhiêu?” Ngô Chí Vũ và Lạc Huyền Cơ cũng biến sắc, không dám tin hỏi.

“Năm, năm vạn… Tiên tinh.” Vương Bảo Thiên nuốt nước bọt, hai mắt hoa cả lên.

Năm vạn tiên tinh, đối với một số đại thế gia mà nói không tính là một khoản tài phú khổng lồ. Nhưng đối với hài tử mười tuổi chừng mười tuổi mà nói, đó chính là một con số trên trời.

Như những hài tử này, trong nhà đích xác sẽ cung cấp gia tướng, lão bộc, thậm chí còn có thể cấp thần thông linh bảo đến phòng thân, nhưng đó đều là tài sản của gia tộc. Bất luận là gia tộc nào, đều không có khả năng cho hài tử mười mấy tuổi một khoản tiền lớn như thế.

Cùng lúc đó trở mặt, còn có Bắc Vực Vương, mặt của hắn sắp sụp xuống đất rồi. Vương Phú Quý người ta tùy tiện cho một tiểu bối bất đồng tộc, khoảng chừng năm vạn tiên tinh.

Mà hắn đường đường là Bắc Vực Vương, hồng bao cho Vương Phú Quý chỉ có một vạn.

Tiểu tử kia vậy mà vẫn có thể bất động thanh sắc thu vào, hoàn toàn không có nửa điểm khác thường.

Quá mất mặt, trong lúc nhất thời, Bắc Vực Vương cảm giác mình thở cũng không nổi, đây là muốn băng hà sớm sao?

“Số một trăm mười ba thúc, đây, nhiều quá rồi, ngài, bản thân ngài vẫn còn là một đứa trẻ.” Vương Bảo Thiên yếu ớt nói: “Hay là, ngài thu hồi chút ít, để con giữ một vạn là được.”

“Không sao, đây là ta năm ngoái bán bản quyền phát minh kiếm được, bản thân ta cũng không thiếu tiền.” Vương Phú Quý nói không sao cả: “Tư chất của Bảo Thiên ngươi rất không tệ, cũng chính vì tương lai muốn tiêu tiền nhiều hơn. Về sau cố gắng nỗ lực là được, tranh thủ trở thành một người hữu dụng đối với Nhân tộc.”

“Vâng, một trăm mười ba thúc.” Vương Bảo Thiên vừa xấu hổ vừa kích động: “Con nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của người.”

“Bộp bộp!” Bắc Vực Vương cảm giác mặt mo của mình bị tát đến rung động, đây không phải là lời nói động viên Vương Phú Quý sao?

Tình hình như vậy, hắn há có thể ngồi yên?

“Phú Quý, vừa rồi khi ta cầm hồng bao, không cẩn thận lấy nhầm rồi.” Bắc Vực Vương nở nụ cười xấu hổ: “Người này già rồi, trí nhớ không tốt. Đến đến đến, đây mới là hồng bao của ngươi, phần vừa rồi ngươi cầm đi, cũng đừng trả nữa.”

“Bắc Vực Vương tiền bối, cái này không cần.” Vương Phú Quý vội vàng cự tuyệt.

“Để cho ngươi cầm đi, Bắc Vực Vương phủ ta còn có thể kém ngươi bao lì xì tiền?” Bắc Vực Vương nét mặt già nua nghiêm khắc, giống như Vương Phú Quý nếu không lấy chính là gây khó dễ cho hắn.

“Cái này, lần nữa bái tạ tiền bối Bắc Vực Vương tiền bối ban ân.” Vương Phú Quý bất đắc dĩ, lần nữa cung kính tiếp nhận hồng bao, trịnh trọng thu vào trong nhẫn trữ vật.

Ước chừng hai mươi vạn tiên tinh, tiểu tử thối ngươi không thể liếc mắt một cái nói hai câu sao?

Bắc Vực Vương bị tức giận đến mức ngực đập thình thịch, cảm giác mình bị tiểu tử này khắc chết, khiến cho cả người hắn đều là khó chịu. Bỗng dưng hắn chợt nhớ tới chuyện đồng dạng làm cho hắn khó chịu.

Ánh mắt hắn sáng lên, vuốt vuốt chòm râu hoa râm nói: “Phú Quý à, vừa rồi nhìn ngươi thông minh vô cùng, chính là thiên tài hiếm thấy trên đời. Như vậy đi, trong phủ ta có một chuyện lạ khó có thể giải quyết, nếu ngươi có thể tra ra vấn đề, bổn vương sẽ thưởng cho ngươi một món linh bảo thần thông.”

“Tuy nhiên, nếu ngươi không tra ra, bổn vương vẫn thưởng ngươi một món linh bảo Thần Thông, nhưng công chúa lệnh trả lại cho Mộng Vũ. Bởi vì điều đó nói rõ ngươi không có năng lực đảm nhiệm Phủ chủ phủ công chúa.”

“Lão tổ gia gia, người…” Vân Mộng Vũ gấp đến độ dậm chân.

…

Chương 70: Cứ! Thất Thải Tụ Bảo Thụ!

…

“Mộng Vũ à.” Sắc mặt của Bắc Vực Vương thoáng cái trở nên vô cùng nghiêm túc, “Ta biết ngươi rất thích phú quý, nhưng ngươi phải hiểu rằng, vị trí phủ chủ tương lai của phủ công chúa ngươi cực kỳ quan trọng, càng dễ dàng lọt vào vị trí đố kị và nguy hiểm.”

“Trong bóng tối, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào vị trí này. Gia thế không đủ, thực lực không đủ, trí tuệ không đủ làm Phủ chủ, đây không phải đang giúp hắn, mà là đang hại hắn.”

“Nhưng mà lão tổ gia gia.” Kỳ Mộng Vũ bĩu môi không phục nói: “Vương phủ chúng ta xảy ra chuyện lạ này, ngay cả ngài và Ngọc Linh lão tổ cũng không có cách nào, điều này đối với phú quý mà nói quá khó khăn.”

“Khó cũng phải thử.” Bắc Vực Vương nghiêm mặt nói: “Tương lai hắn thân là phủ chủ Công chúa, chắc chắn sẽ gặp phải các vấn đề khó khăn, cũng không phải tất cả nan đề đều có đường lui. Nếu như ngay cả chút chuyện trước mắt đều phải lùi bước, tương lai hắn làm sao bây giờ?”

Mộng Vũ há to miệng, lúc nàng đang định nói gì đó, thì Vương Phú Quý đã kéo nàng lại: “Mộng Vũ, lão tổ gia gia nhà ta cũng đã nói, nếu gặp phải vấn đề khó thì không thể tránh được. Như vậy đi, bất kể thế nào ta cũng phải cố gắng hết sức.”

“Hảo tiểu tử, ta ngược lại bắt đầu thưởng thức ngươi rồi.” Bắc Vực Vương nhìn lướt qua mấy tiểu tử còn lại, “Mấy tên nhóc các ngươi cũng đừng đứng ngây ra đó, muốn thử thì cùng nhau thử xem, không chừng mèo mù vớ phải chuột chết thì sao?”

“Bắc Vực Vương tiền bối, chúng ta chỉ cần tham dự, cũng có thể có Thần Thông Linh Bảo ban thưởng?” Vương Bảo Thiên ánh mắt đều sáng lên.

Mặc dù lấy thân phận của hắn ở gia tộc, tương lai nhất định có thể được gia tộc ban cho thần thông linh bảo, nhưng ai cũng sẽ

không ghét bỏ thần thông linh bảo nhiều không phải sao?

Ba người Ngô Chí Vũ, Doanh Như Ngọc, Lạc Huyền Cơ nghe vậy cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn, tha thiết mong đợi nhìn Bắc Vực Vương.

“Ha ha.” Bắc Vực Vương quét mắt nhìn lướt qua mấy người bọn họ, cười lạnh nói: “Mấy tên nhãi con các ngươi, có phải cho rằng bổn vương già rồi hồ đồ rồi không? Thích tham gia không tham gia. Bất quá, nếu là ai may mắn thắng được, đương nhiên phần thưởng sẽ không ít.”

“Tham gia, tham gia.” Một đám thiếu niên liên tục gật đầu.

Tham gia cũng sẽ không có tổn thất, vạn nhất may mắn thắng lợi thì sao?

“Các ngươi nghe kỹ đây…” Bắc Vực Vương kể lại chi tiết chuyện xảy ra trong phủ: “Chuyện đã xảy ra là như thế. Về phần giải quyết như thế nào, các ngươi tự mình nghĩ biện pháp.”

“Chuyện này…” Nhóm thiếu niên Ngô Chí Vũ trợn tròn mắt.

Trên đời này lại còn có chuyện quỷ dị như vậy? Ngay cả Bắc Vực Vương và Ngọc Linh chân quân cũng không giải quyết được, bọn họ làm sao có thể làm được?

Ngay cả Vương Phú Quý cũng nhíu mày, một bộ có chút đau đầu.

Thật ra Bắc Vực Vương hoàn toàn không trông cậy vào đám nhóc này có thể giải quyết vấn đề. Vốn hắn là muốn chờ một chút xem, nếu thật sự không giải quyết được liền tìm Tiên Hoàng ra tay.

Hôm nay chẳng qua là mượn cơ hội ra đề nan giải, cố ý làm khó dễ Vương Phú Quý mà thôi. Nhìn bộ dáng đám nhóc con vò đầu bứt tai, Bắc Vực Vương chẳng biết tại sao lại cảm thấy trong lòng sảng khoái.

Thì ra ức hiếp trẻ nhỏ lại có cảm giác thành tựu như vậy. Nhất là đứa trẻ hư hỏng Vương Phú Quý lão luyện thành thục như vậy, khi dễ càng đặc biệt cảm giác thành công.

Ngọc Linh chân quân cũng có chút hứng thú nhìn Vương Phú Quý.

Nàng ta vốn cũng không tin Vương Phú Quý có thể giải quyết vấn đề, nhưng không biết vì sao, lại tha thiết chờ mong biểu hiện của Vương Phú Quý.

“Bắc Vực Vương tiền bối, không biết ta có thể hỏi mấy vấn đề hay không?” Vương Phú Quý chắp tay nói.

“Hỏi đi.” Bắc Vực Vương nhàm chán phất phất tay.

“Theo lý thuyết, tu sĩ Lăng Hư cảnh như ngài đã có thể xé rách không gian, phải khá nhạy cảm với dao động không gian.” Vương Phú Quý ra vẻ kiến thức rộng rãi nói, “Vì sao không cảm ứng được dao động không gian? Rốt cuộc là không có dao động không gian hay ngài lĩnh ngộ không gian quá thấp, không theo kịp cấp bậc của người ta?”

Cái gì gọi là lĩnh ngộ pháp tắc không gian của ta quá thấp?

Bắc Vực Vương tức giận đến trợn tròng mắt, tức giận nói: “Bổn vương ở trên đạo không gian tuy rằng không tính là tinh thông, nhưng cũng là trình độ nên có của một Lăng Hư cảnh bình thường. Hơn nữa, không phải còn có Ngọc Linh chân quân sao? Nàng cũng không cảm ứng được, vậy nói rõ không phải vấn đề của bổn vương.”

“Nếu như thế thì chỉ còn lại hai khả năng. Thứ nhất, năng lực của đối phương trong Không Gian Chi Đạo đã tương đương với Tiên Hoàng, cấp độ rất cao, cho nên mới có thể tránh được cảm giác của hai vị. Thứ hai, chính là đối phương sử dụng không phải năng lực không gian.” Vương Phú Quý bình tĩnh suy đoán nói: “Giá trị vật phẩm bị mất cũng không coi là cao, cá nhân ta cho rằng, khả năng thứ hai là lớn hơn.”

“Ồ? Ngươi nói là tặc kia thực lực không mạnh, lại có năng lực đặc thù?” Bắc Vực Vương lập tức lên tinh thần.

“Chỉ là có khả năng.” Vương Phú Quý lại nói: “Bắc Vực Vương tiền bối, ta cần một phần danh sách vật phẩm bị mất trộm và tin tức vị trí mỗi một kiện vật phẩm bị mất trộm, tin tức chủ nhân, cùng với một phần địa đồ Vương phủ chi tiết.”

“Cái này có tác dụng gì? Chúng ta đã đem tất cả kẻ hiềm nghi của vương phủ điều tra cả rồi. Kết quả chẳng những không tra ra trộm cắp, ngược lại tra ra được càng nhiều tin tức mất

trộm.” Bắc Vực vương lầm bầm một câu, lại còn sai người chuẩn bị tư liệu cặn kẽ cho Vương Phú Quý.

Tuy nhiên, hắn cũng không nặng bên này nhẹ bên kia, còn lại mấy mao đầu tiểu tử mỗi người có một phần.

Coi như khuôn mặt mọi người.

Vương Phú Quý bắt đầu chỉnh lý số liệu quy nạp, bắt đầu tiến hành đánh dấu chi tiết trên bản đồ. Hơn nữa, hắn tìm mười người thất chủ các giai tầng khác nhau, cẩn thận hỏi địa điểm.

“Ngươi tên là gì?”

“Tiểu nhân tên là Huyên Quý, là quản sự Tây Thiện phòng.”

“Ngươi trộm ba mươi khối Hàn Nguyệt Kim, vì sao không báo án? Nhất định phải đợi đến lúc vương phủ lục soát mới bẩm báo.”

“Bẩm công tử, một túi Hàn Nguyệt Kim kia là tiền ta để lại hai mươi năm trước, muốn giữ lại thời điểm quan trọng sử dụng, liền đặc biệt chôn ở trong bùn đất dưới giường, về sau thời gian dài không dùng, chính ta cũng đã quên có số tiền này. Lúc lục soát trong phủ, lật ra dưới giường ta nhìn thấy dấu hiệu, ta mới nhớ tới còn ẩn giấu một khoản tiền như vậy.”

“Quên rồi? Quên lúc nào?”

“Công tử, thời gian quá lâu rồi, ta cũng không biết đã quên từ khi nào.”

Vương Phú Quý quay đầu lại nói với Vân Mộng Vũ: “Vị quản sự nhà các ngươi có hiềm nghi tham ô nhận hối lộ, nhưng mà không liên quan gì đến vụ án này, trở về tự mình điều tra đi.”

“Cái gì? Oan uổng a, công tử ta oan uổng a.” Quắc Quý sắc mặt đại biến liên tục kêu oan.

Côn Bằng Mộng Vũ lại không cho hắn cơ hội ngụy biện, vung tay một cái liền để cho gia tướng kéo hắn xuống. Sau đó, tự nhiên sẽ có quản gia kinh nghiệm phong phú phụ trách thẩm vấn hắn.

“Làm sao ngươi biết hắn tham ô nhận hối lộ?” Chử Mộng Vũ chớp mắt hạnh nhân, vẻ mặt tò mò.

“Hai mươi năm trước Hàn Nguyệt Kim có thể đào được một cái hố, đồng nghĩa với việc lúc ấy hắn rất quý trọng số tiền này, hiển nhiên lúc đó hắn rất nghèo. Loại ký ức hạch tâm này có thể quên được, hơn phân nửa là vì quá nhiều tiền sau này. Hơn nữa bên ngoài hắn tuy mặc quần áo quản sự bình thường, nhưng màu sắc trong nội y lộ ra ngoài cổ áo lại là vật phi phàm, nếu ta không phân biệt nhầm thì hắn là Băng Tinh Thiên Tàm Ti thất giai.”

“Còn có ban chỉ tay phải của hắn, mặc dù đã xử lý đặc thù, nhưng cẩn thận phân biệt vẫn có thể phân biệt ra được một loại Tử Tỳ Linh Ngọc có tác dụng kéo dài tuổi thọ đặc thù mà thành.” Vương Phú Quý vô cùng bình tĩnh phân tích, “Ngoài ra, thiện phòng lại là nơi đặc biệt dễ dàng đục nước béo cò, hơi không để ý sẽ có sâu mọt.”

“Phú Quý, ngươi thật sự rất lợi hại, ta hiện tại bắt đầu tin tưởng ngươi có thể tìm ra kẻ trộm.” Vân Mộng Vũ vẻ mặt sùng bái nhìn Vương Phú Quý.

“Tiểu tử, là bảo ngươi điều tra trộm cắp, không phải điều tra tham ô nhận hối lộ.” Mặt Bắc Vực Vương càng ngày càng đen, tùy tiện một quản sự Tây Thiện phòng cũng có thể tham ô rất nhiều, đây không phải đại biểu cho Bắc Vực Vương Liên gia Vương phủ hắn quản không tốt sao?

Hắn hạ quyết tâm chờ chuyện này xong, nhất định phải san sẻ vương phủ từ trên xuống dưới, chỉnh đốn lại chút gia phong. Ai cũng đến tham một khoản, gia cảnh quanh năm suốt tháng sẽ ít đi bao nhiêu tiền chứ?

“Vâng, Bắc Vực Vương tiền bối.” Vương Phú Quý lại bắt đầu lần lượt hỏi thăm, cũng không ngừng ghi chép.

“Chư vị, thông qua số liệu phân tích và dò hỏi, ta tìm được một chút manh mối.” Vương Phú Quý sửa sang lại tư liệu nói: “Đầu tiên là thân phận người bị trộm không cố định, từ Thế tử hiên đến một nô bộc nho nhỏ, có thể thấy được đối tượng mà kẻ trộm không có mục tiêu rõ ràng, xem ra thuộc loại lập tức gây án.”

“Thứ hai, vụ trộm bắt đầu phát sinh từ năm năm trước cho đến nay không ngừng, có thể thấy được hắn một mực ẩn giấu bên trong vương phủ.”

“Điểm mấu chốt nhất chính là, mỗi một người bị trộm đều công bố quên lãng mất vật bị trộm, đại bộ phận là lần này lục soát toàn phủ, mới giật mình nhớ tới mình có thứ gì bị trộm mất. Điều này làm cho ta không thể không hoài nghi, điểm mấu chốt mất trộm có liên quan với lãng quên hay không?”

Vương Phú Quý phân tích từng phân tích.

“Làm sao có thể? Ai lại biết đồ vật của ai bị quên lãng, mới lén lút trộm đi?” Ngô Chí Vũ nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ, kẻ trộm không những biết Đọc Tâm thuật, còn có thể mỗi ngày kiểm tra đại não của mỗi người, xem xem có tài bảo nào bị lãng quên không? Quả thực có chút vớ vẩn.”

“Kết luận đúng là vớ vẩn, nhưng mà ngay cả không gian Lăng Hư cảnh còn không cảm nhận được dao động là không vớ vẩn sao?” Vương Phú Quý lạnh nhạt nói: “Lão tổ gia gia của ta đã dạy ta, nghiên cứu và học vấn, đều cần lớn mật thiết tưởng cẩn thận chứng thực. Mặc dù kết luận này có chút nhảy ra khỏi lẽ thường, nhưng chúng ta vẫn có thể cẩn thận chứng thực một chút.”

Nói xong, hắn lại móc ra một con nhện con rối mới tạo hình mới, giới thiệu: “Đây là thám hiểm khôi lỗi nhện này ta phát minh, kết hợp Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn có thể điều khiển, điều tra, ghi chép các chức năng.”

“Phú Quý, đây là thám hiểm tri chu ngươi mới làm sao? Xem ra so với con lần trước tặng ta còn cao cấp hơn.” Diệp Mộng Vũ hơi bĩu môi nói: “May mà ta còn tặng cho ngươi công chúa lệnh.”

Mấy tiểu hài tử ở bên cạnh đều thiếu chút nữa hộc máu, nguyên lai cái Công chúa lệnh Vương Phú Quý kia là dùng một con khôi lỗi nát đổi lấy. Sớm biết như thế, bọn họ có thể sưu tập một trăm cái, không, một ngàn khôi lỗi đi đổi a.

“Mộng Vũ, con rối nhện ta đưa cho ngươi, là con rối đầu tiên trong cuộc đời ta chế tác. Nếu ngươi không hài lòng, ta sẽ lấy cái này đổi cái mới với ngươi.” Vương Phú Quý nói.

“Không không không, người thứ nhất rất tốt, tóm lại ta giữ lại cất đi.” Vân Mộng Vũ ngược lại vui vẻ, thúc giục: “Ngươi mau bắt tên trộm đi, ta nóng lòng muốn xem kết quả.”

“Ta thử xem.” Vương Phú Quý ném con nhện thám hiểm vào trong phòng nhỏ, sau khi ra cửa bắt đầu ám chỉ mình, quên lãng, lãng quên, lãng quên.

Qua một lát lại đi vào xem, phát hiện con nhện kia vẫn còn trong phòng nhỏ.

Hắn nhíu mày tự hỏi: “Vừa rồi mặc dù cố gắng để mình quên đi, nhưng không hề chân chính quên mất, ngược lại nhớ càng rõ ràng, chuyện này phải làm sao cho phải?”

“Chư vị tiền bối, liệu có cách nào để ta có thể thực sự quên được con nhện con kia không?” Vương Phú Quý hỏi.

“Có một loại bảo đan thiên môn tên là Vong Ưu bảo đan, chỉ cần ăn một viên là có thể quên đi tất cả. Có điều, bảo đan này chỉ hữu hiệu với những người dưới Thiên Nhân cảnh.” Bắc Vực Vương kiến thức rộng rãi, đề xuất suy nghĩ đầu tiên, đồng thời ánh mắt âm u nhìn Vương Phú Quý, dường như rất muốn cho hắn ăn một viên.

Nhưng hắn hiểu được, chỉ cho Vương Phú Quý ăn cũng vô dụng, còn phải cho cả bảo bối Mộng Vũ ăn mới được.

“Không được, ăn đan này vào sẽ quên hết thảy.” Cung phụng Khương Tình Liên một mực không lên tiếng nói, “Nếu một mình quên đi một ít chuyện nhỏ, ta ngược lại nắm giữ một môn thuật pháp mê hồn tẩy hồn nho nhỏ, đối phó cao thủ khẳng định không được, nhưng mà đối phó Luyện Khí cảnh như công tử không khó, nhất là một ít trí nhớ thành lập không lâu.”

Khương Tình Liên xuất thân Ma đạo, lại am hiểu ngụy trang lẻn vào vân vân, tinh thông một ít thuật pháp thôi miên cũng không có gì lạ.

“Vậy làm phiền Khương tiền bối xuất thủ.” Vương Phú Quý khách khí nói.

“Không thể, mặc dù thuật pháp này không khó, nhưng thân phận công tử tôn quý, vạn nhất công tử xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Khương Tình Liên phủ quyết: “Không bằng chúng ta tìm hạ nhân ở vương phủ thử xem?”

“Tuyệt đối không thể, đây là chuyện của ta, sao có thể vì lẩn tránh nguy hiểm của ta mà chuyển biến nguy cơ thành người

vô tội?" Vương Phú Quý lắc đầu không thôi nói: "Huống chi, con Khôi Lỗi Tri Chu này chỉ có thể do ta khống chế, những người khác nhúng tay vào chỉ sợ sẽ quấy nhiễu kế hoạch. Khương tiền bối, động thủ đi, ta cũng muốn kiến thức một chút trải qua tẩy hồn, về sau cũng có thể phòng bị."

"Nếu như thế, công tử cẩn thận." Cuối cùng Khương Tình Liên vẫn đồng ý, trong khi nói chuyện, bàn tay trắng xanh như ngọc nhoáng lên trước mặt Vương Phú Quý, thần niệm bàng bạc bao phủ hắn vào bên trong.

Chẳng qua là lúc trước nàng còn rất dễ dàng và thành thạo, nhưng dần dần, mồ hôi chảy ròng ròng, đúng là bộ dáng cố hết sức, thật lâu sau, nàng mới lùi lại hai bước lau mồ hôi lạnh, một bộ dáng kinh hồn chưa định nói: "Thần hồn công tử cường đại vượt xa người thường, cho dù là những tu sĩ đã mở ra linh đài cũng không bằng ngươi, thiếu chút nữa lật xe."

"A?" Vương Phú Quý nhíu mày: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao ta lại đột nhiên ở đây?"

Không đợi người trả lời, Khương Tình Liên là người đầu tiên đẩy cửa phòng nhỏ ra, vẻ mặt khiếp sợ nói: "Khôi Lỗi Tri Chu quả nhiên không thấy đâu."

"Làm sao có thể!?" Bắc Vực Vương và Ngọc Linh Chân Quân, cũng đều là giật mình không thôi, dựa vào cảm giác của bọn họ, vậy mà gần trong gang tấc bị người đánh cắp khôi lỗi nhện.

"Khôi Lỗi Tri Chu? Là con rối nhện gì?" Vương Phú Quý cau mày vẻ mặt khó hiểu, nhìn về phía Mộng Vũ nói: "Mộng Vũ, vừa rồi không phải chúng ta đang ăn cơm à?"

"Phú Quý, tình huống là như thế này." Kỳ Mộng Vũ vội vàng kể lại chi tiết chuyện tiền căn hậu quả cho Vương Phú Quý nghe.

Với ý chí và tư duy của Vương Phú Quý, hắn cũng phải mất hơn mười hơi thở mới sắp xếp được hết thảy logic, cảm khái nói: "Mê hồn thuật của Khương tiền bối quá lợi hại, đây là lần đầu tiên ta được trải qua như thế."

"Công tử đã có thần hồn rất mạnh." Khương Tình Liên cảm khái nói: "Nếu như chờ sau khi công tử tấn thăng Linh Đài

cảnh, ta căn bản không có khả năng mê hoặc được hồn phách của ngài, cho nên ngài cứ yên tâm đi.”

Sau khi yên tâm rồi, Vương Phú Quý mới bắt đầu cân nhắc nói: “Ta cùng với Khôi Lỗi Tri Chu có thể cảm ứng khoảng cách hơn mười dặm, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không cảm giác được nó. Hẳn là, trong nháy mắt đó liền đi ra hơn mười dặm sao?”

“Bắc Vực Vương tiền bối, làm phiền ngài mang theo ta bay một vòng trong Vương phủ, chỉ cần có thể tiến vào phạm vi chừng ba mươi dặm, ta có thể cảm ứng được khôi lỗi tri chu của ta, đến lúc đó, tên trộm kia rốt cuộc không giấu được nữa.”

Bắc Vực Vương mặc dù thấy Vương Phú Quý khó chịu, nhưng có thể tìm ra nội tặc vẫn là chuyện rất quan trọng. Dứt lời, liền tóm lấy hắn, bắt đầu đi vòng quanh bên trong vương phủ.

Cho dù hắn vì chiếu cố Vương Phú Quý bay rất chậm, trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi, cũng dùng phương thức “Vung đại biên”, đem vương phủ bay mấy lần.

Sau khi hạ xuống tại chỗ, Vương Phú Quý nhíu mày không thôi: “Vậy mà hoàn toàn không cảm ứng được Khôi Lỗi Tri Chu.”

“Phú Quý, có phải đã ra khỏi vương phủ rồi không?” Vân Mộng Vũ khẩn trương hỏi.

“Sẽ không, căn cứ vào tình huống phân bố các vật phẩm bị mất trộm, kẻ trộm vẫn còn ở trong phủ.” Vương Phú Quý nói như chém đinh chặt sắt, rồi linh quang chợt lóe, “Đúng rồi, liên lạc cảm ứng giữa ta và con nhện khôi lỗi chính là một loại dao động, nếu bị trận pháp ngăn cách sẽ không cảm ứng được. Trong Vương phủ có không gian nào hữu dụng để ngăn cách trận pháp không?”

“Tất nhiên là có.” Kỳ Mộng Vũ nhanh chóng nói: “Ví dụ như mấy chỗ cấm địa, cùng với các nơi truyền thừa, còn có… bảo khố dưới lòng đất! Nhất là bảo khố dưới lòng đất của nhà chúng ta đặc biệt rắn chắc, trận pháp phòng ngự là từng tầng

từng tầng một, lão tổ gia gia nhà ta chỉ sợ bị tặc nhớ đến, đặc biệt thêm…”

“Mộng Vũ, ngươi đủ rồi đấy.” Bắc Vực Vương mặt đen không ngớt: “Bảo khố nhà ai bảo vệ tầng tầng lớp lớp a?”

“Tiền bối, trộm cắp có lẽ giấu ở các nơi như cấm địa, làm phiền ngài dẫn ta đi cảm ứng một phen.” Vương Phú Quý chắp tay: “Thông qua so sánh và phân tích hành vi, ta dám khẳng định kẻ trộm chưa bao giờ ra khỏi vương phủ.”

“Được!” Bắc Vực Vương cắn răng nói: “Vì trộm cắp ta cũng muốn liều một lần, bất quá, nếu là sau khi đi dạo cấm địa cùng bảo khố lại không tìm được kẻ trộm, ngươi phải thừa nhận thất bại, trả lại công chúa lệnh.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Phú Quý vô cùng tự tin nói.

Sau đó, Bắc Vực Vương liền mang theo Vương Phú Quý một mình bay qua các cấm địa, cùng với một nơi truyền thừa. Thật không hổ là vương phủ, chỉ là cấm địa đã có bảy tám cái, có hơn mười chỗ truyền thừa chi địa.

Cuối cùng, Bắc Vực Vương mang theo Vương Phú Quý tiến vào bảo khố.

Sau khi thông qua tầng tầng phòng hộ cùng trận pháp, hai người tiến vào bên trong bảo khố, đột nhiên, Vương Phú Quý vui vẻ nói: “Có cảm ứng, ngay ở chỗ này, cách nơi này khoảng năm sáu dặm.”

“Đó là ở chỗ sâu nhất trong bảo khố.” Vương Huyền Khí của Bắc Vực vận một huyền khí, liền mang theo Vương Phú Quý đi thẳng tới chỗ sâu nhất trong bảo khố.

Nơi đó bảo vật rực rỡ muôn màu, ngay cả trung phẩm và thượng phẩm linh thạch cũng là một rương chất đống, các loại châu quang bảo khí làm mù mắt người, có thể thấy được Bắc Vực Vương phủ lịch sử lâu đời là giàu có cỡ nào.

Nhất là bên cạnh một đống bảo vật rải rác còn có một cây ngũ sắc lưu ly, cái cây kia tản ra khí tức vô cùng hoa quý.

“Ồ? Nơi nào có một gốc cây quý?” Bắc Vực Vương nhíu mày: “Trong bảo khố của chúng ta hình như không cất giấu cây lưu ly xinh đẹp như vậy.”

Ngay khi hắn đang nghi hoặc.

Vương Phú Quý lại đi tới, vỗ vỗ cây kia: "Này, ngươi đừng có giả vờ nữa, mau giao đồ đạc ra đây."

"Y nha?" Ngũ thải lưu ly bảo thụ lầm bầm một tiếng, tiếp tục giả bộ không nhúc nhích.

"Ha ha" Vương Phú Quý kéo đống bảo vật tán loạn, bên trong lộ ra các loại vật tư bị cướp, bao gồm khăn lụa của Ngọc Linh chân quân, cùng với con nhện hình nộm của Vương Phú Quý.

"Ngươi đừng có giả vờ nữa, con nhện Khôi Lỗi của ta đã chụp được hết ngươi lên rồi, cái này gọi là tang vật, không, tang vật đều có cả! Ngươi chính là kẻ trộm!"

"Y Y Y!" Cây bảo thụ lưu ly năm màu không giả vờ nữa, tức giận đến ê ê a lý luận với Vương Phú Quý, tựa như đang biểu đạt, người ta mới không phải trộm cắp đâu, những thứ đó đều là vật vô chủ người khác không muốn.

"Được rồi, lời này ra ngoài nói đi." Vương Phú Quý nắm lấy cành cây đẹp như thủy tinh lưu ly của nó.

"Y nha y nha." Bảo thụ lưu ly năm màu tức giận, giơ cành lên bắt đầu đánh với Vương Phú Quý.

"…" Bắc Vực Vương nhất thời im lặng, tuyệt đối không nghĩ tới, dĩ nhiên kẻ trộm lại là một cái cây, vậy mà thật đúng là bị Vương Phú Quý tìm được.

Bất quá, nhìn thấy hai người bọn họ đánh nhau như gà mổ nhau, ngược lại khiến cho Bắc Vực Vương tạm thời dằn xuống tâm tư hỗ trợ, hắc hắc, ít nhất cũng phải nghe tiểu tử này cầu cứu một chút mới sảng khoái.

"Khá lắm, tên trộm nhà ngươi phách lối như vậy à?" Vương Phú Quý vừa vặn giằng co với cây lưu ly năm màu, vừa hô một tiếng: "Xem hư ảnh pháp tướng của ta."

Chỉ một thoáng!

Một đạo "Pháp tướng hư ảnh" non nớt từ phía sau Vương Phú Quý hiện ra.

Đó cũng là một cái cây, cái cây kia sinh cơ dạt dào, tràn đầy khí tức sinh mệnh.

“A? Y Y nha?”

Bảo thụ lưu ly năm màu ngây ngẩn cả người, nhưng ngược lại vô cùng vui mừng hét lên, “YY nha, ê a a.” Trong khi nói chuyện, gai nhọn trên ngọn cây của nó đột nhiên đâm trúng lòng bàn tay Vương Phú Quý.

Máu tươi chảy đến trên cành của nó, lại trong nháy mắt thấm vào trong cơ thể của nó.

“Này này, ngươi đang làm gì vậy?” Vương Phú Quý chợt cảm thấy một cảm giác kỳ diệu tự nhiên sinh ra, vậy mà cảm thấy gốc “Tạp tặc thụ” này có một loại cảm giác quen thuộc, lại có chút cảm giác tương y lẫn nhau.

“Đây là, bản mạng linh thực khế ước?” Vương Phú Quý nhất thời kinh ngạc, “Này, ngươi đừng làm càn, ta mới có tu vi Luyện Khí cảnh, nghe nói nói muốn đến Thiên Nhân… Được rồi, ngươi thắng rồi!”

Vương Phú Quý đã vô lực chống cự, bởi vì hắn đã cảm thấy cảm giác sinh mệnh gắn bó giữa một người một cây, đây là bị cưỡng ép bản mệnh khế ước.

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi lần này chịu thiệt…” Bắc Vực Vương vừa định đùa cợt mấy câu, bỗng dưng chợt nhớ tới một việc, “Đợi một chút, lão tổ tông nhà chúng ta từng đạt được một cái trồng giống bán tiên ở vực ngoại, hình như gọi là “Thất Sắc Lưu Ly Tụ Bảo Thụ”, chắc không phải là cây này chứ?”

Sẽ không đâu, nghe nói viên Bán Tiên Linh chủng kia sớm đã là mầm mống hư hỏng rồi, Bắc Vực Vương theo bản năng trấn an chính mình. Nhưng hắn lại nhìn kỹ lại cây chính giữa ôm Vương Phú Quý cùng nhau, y y y nha nha thân mật, nhìn thế nào cũng thấy như trong truyền thuyết —— cây Thất Thải Lưu Ly tụ bảo thụ!

Ôi uy!

Bắc Vực Vương nước mắt đều sắp rơi xuống, đợt này thiệt thòi lớn rồi.

…

Chương 71: Tung tích Khí Vận Chi Thụ

…

Đợi đã!

Bắc Vực Vương trong lòng máy động, cảm giác không ổn tự nhiên sinh ra, giống như vận rủi còn không chỉ như thế này.

Không thích hợp, nơi nào còn có chỗ không đúng.

“A~” Sắc mặt Vương Phú Quý dần dần trở nên tái nhợt vô cùng, dường như một bộ thần niệm khí huyết bị cưỡng ép tiêu hao, cả người cũng xụi lơ trên mặt đất.

“Y y y nha.” Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ cũng vô cùng lo lắng, cái cây ôm Vương Phú Quý, muốn cứu hắn ta nhưng lại vô kế khả thi.

“Chát!”

Bắc Vực Vương vỗ trán một cái, lập tức nhớ tới chỗ không đúng.

Đây rõ ràng là tu vi không đủ, lại cưỡng ép khế ước bản mệnh linh thụ tạo thành tiêu hao, hơn nữa thất thải lưu ly tụ bảo thụ còn không phải là linh thụ bình thường, đây chính là một hạt giống chuẩn tiên thụ.

Phẩm chất sinh mệnh của nó cách tiên chủng không quá nửa bước, tương lai nếu có cơ duyên đặc thù mà nói, vẫn có khả năng bước ra nửa bước kia, lột xác thành tiên thực chân chính.

Nhưng hiện tại sau khi Vương Phú Quý bị cưỡng ép khế ước sinh mệnh tiêu hao, nếu không tiến hành cứu viện, hơn phân nửa sẽ chết tại chỗ. Mà Thất Thải Tụ Bảo Thụ của bản mệnh khế ước cũng sẽ vẫn lạc theo.

Bắc Vực Vương cảm thấy rất không tốt.

Nếu Vương Phú Quý chết ở Bắc Vực Vương phủ, Đông Càn quốc khẳng định sẽ không làm, đến lúc đó tất nhiên sẽ là một trận đại náo khó có thể kết thúc, huống chi bảo bối của mình là Cù Mộng Vũ cũng không có khả năng tiếp nhận loại kết quả này.

Hơn nữa, Bắc Vực Vương hắn cũng nhìn ra tiểu tử Vương Phú Quý này đích thật là vừa thông minh lại tiềm lực vô cùng, một khi trưởng thành không chừng sẽ trở thành nhân tộc trụ cột chi tài.

"Ôi, tiểu tử thối nhà ngươi hại chết bổn vương rồi." Bắc Vực Vương vội vàng xông lên phía trước, vận chuyển huyền khí bàng bạc bảo vệ Vương Phú Quý, ôm lấy hắn vừa bay ra ngoài bảo khố, vừa cằn nhằn vừa chửi mắng: "Ngươi đây là đến đòi nợ đi, kiếp trước bổn vương nợ ngươi cái gì?"

Mà Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ thì liều mạng sải rễ chạy như điên đuổi theo.

Rất nhanh.

Bắc Vực Vương liền xông ra khỏi bảo khố: "Ngọc Linh, mau qua đây hỗ trợ."

Ngọc Linh chân quân phiêu nhiên hạ xuống, thấy Vương Phú Quý như vậy, cũng giật nảy mình nói: "Bắc Vực Vương, đây là chuyện gì?"

"Quý công tử?" Khương Tình Liên cũng nhanh chóng chạy đến, cũng bị dọa không nhẹ, nếu Phú Quý xảy ra chuyện, thật đúng là chọc thủng một lỗ lớn.

Tuy bề ngoài Vương thị chỉ là thế gia Ngũ phẩm, nhưng đâu phải dễ chọc?

"Hắn đang cạn kiệt sinh mệnh, đừng nói nhảm nữa." Bắc Vực Vương vội nói: "Ngọc Linh, ngươi tiếp nhận bản vương ra tay bảo vệ Vương Phú Quý, bản vương dùng Tiên đan bát phẩm để cứu hắn."

"Được!" Ngọc Linh chân quân cũng biết việc lớn, không dám khinh thường, vội vàng thu liễm tạp niệm, vận chuyển huyền khí bảo vệ Vương Phú Quý.

Lúc này Bắc Vực Vương mới từ trong nhẫn trữ vật móc ra một bình ngọc hoa lệ, từ trong đó lấy ra Bát Phẩm Tạo Hóa Tiên Đan, trong nháy mắt này, trong lòng của hắn đang nhỏ máu không thôi.

Tiên đan bực này có công hiệu nhục bạch cốt nghịch sinh tử, cho dù là tu sĩ Lăng Hư cảnh sau khi trọng thương ăn một

viên, cũng có thể nhanh chóng khỏi hẳn khôi phục cường thịnh, hơn nữa còn có thể kéo dài tuổi thọ, tăng cường thể phách, cô đọng thần niệm các loại công hiệu.

Hơn nữa chỉ cần đan dược có thể đạt tới cấp bậc bát phẩm tiên đan, không có cái nào mà không có giá trị liên thành, đem một Tử Phủ thế gia tầm thường bán đi cũng khó mua nổi.

Nhưng mà lúc này cứu người quan trọng, Bắc Vực Vương lúc này hóa giải Tạo Hóa Tiên Đan, đút vào trong miệng Vương Phú Quý.

Một canh giờ sau.

Vương Phú Quý đã khỏi hẳn chắp tay nói với Bắc Vực Vương: "Phú Quý bái tạ Bắc Vực Vương cứu mạng."

"Y y y nha." Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, thì quấn quanh người cọ qua cọ lại bên cạnh Vương Phú Quý, một bộ dáng cao hứng bừng bừng.

"…" Khóe miệng Bắc Vực Vương co giật hai cái, khó khăn gật gật đầu đáp lại.

"Phú Quý, ngươi không có việc gì là tốt rồi." Kỳ Mộng Vũ vui mừng khôn xiết, lại nói: "Lão tổ gia, Phú Quý cuối cùng cũng tìm ra kẻ trộm, nên thực hiện lời hứa của người chứ? Đây chính là một món linh bảo Thần Thông đó."

Chỉ một thoáng, trong hốc mắt Bắc Vực Vương mơ hồ có chút ướt át, hắn đây là tạo nghiệt gì a?

Công chúa lệnh, Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, Linh Bảo Thần Thông, lão nhân gia ông ta còn đưa ra một viên Bát Phẩm Tạo Hóa Tiên Đan.

"Cái này… Bắc Vực Vương tiền bối, nếu không có linh bảo Thần Thông coi như xong, ngài là vì cứu ta, đã dùng qua một viên Tạo Hóa Tiên Đan." Vương Phú Quý khách khí nói.

"Hừ, bổn vương đường đường là Bắc Vực Vương." Bắc Vực Vương nói: "Sao có thể nói mà giữ lời được? Không phải chỉ là một kiện linh bảo Thần Thông thôi sao, bổn vương cho được thì coi như là nâng đỡ hậu bối ưu tú của Nhân tộc vậy."

"Đa tạ Bắc Vực Vương tiền bối ban thưởng." Vương Phú Quý lần nữa bái tạ nói: "Nếu tiền bối để ý chuyện công chúa lệnh,

vãn bối sẽ trả lại công chúa lệnh cho Mộng Vũ.”

“Không được!” Không đợi Vân Mộng Vũ phản đối, Bắc Vực Vương liền chắc như đinh đóng cột mà từ chối, “Như ngươi loại nhân tài này, đảm nhiệm phủ chủ tương lai của phủ công chúa Mộng Vũ đã đủ đảm nhiệm, không cần trả lại.”

Trong lòng hắn lại cảm khái, tiểu tử thúi nhà ngươi nhổ nhiều lông dê Vương phủ như vậy, bây giờ còn về phủ công chúa chẳng phải là muốn phủi mông rời đi? Vậy Vương Phủ có nhiều bảo bối như vậy, chẳng phải là trôi theo dòng nước sao?

Lúc trước Bắc Vực Vương còn tâm tâm niệm niệm muốn chia rẽ Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ, hiện tại tốt rồi, bởi vì giá thành chìm quá cao, nào còn nỡ bỏ?

“Trong khoảng thời gian này ngươi ở tại Vương phủ, rảnh rỗi bổn vương chỉ điểm ngươi tu luyện một chút.” Bắc Vực Vương vẻ mặt nghiêm túc nói, “Chớ quá lười nhác, phải tranh thủ tu luyện, tranh thủ tương lai sớm ngày trở thành nhân tộc trụ cột mới được.”

“Phú Quý ghi nhớ lời dạy bảo của tiền bối Bắc Vực Vương.”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Triêu Dương châu.

Từ vị trí địa lý mà nói, Triêu Dương châu nằm ở phía đông cùng của toàn bộ Hàn Nguyệt tiên triều, Triêu Dương châu hai chữ “thái dương” cũng là từ đây mà ra.

Chịu ảnh hưởng của dòng nước ấm Bắc Loạn Hồn Dương, khí hậu Triêu Dương châu so với phía tây mà nói tốt hơn không ít, bớt đi vài phần rét lạnh, nhiều thêm vài phần ấm áp, nhất là bình nguyên Triều Dương phía nam Triều Dương châu, càng ẩm ướt nhiều mưa, linh khí nồng đậm, thiên nhiên thích hợp tuyệt đại đa số linh thực sinh trưởng.

Bởi vậy, trên bình nguyên Triều Dương phân bố số lượng đông đảo vườn linh thực cùng với vườn linh dược, trong đó sản xuất ra linh dược cùng với linh mễ linh sơ đều rất nổi danh tại toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều. Thế gia lớn nhỏ coi đây là sản nghiệp chủ yếu, càng vô số kể.

Triêu Dương Cơ thị, nằm ở trên bình nguyên Triều Dương.

Lúc sáng sớm.

Một chiếc phi liễn hoa lệ phá tan sương sớm, xuất hiện trên bầu trời bình nguyên Triều Dương.

Dưới ánh nắng sớm, thùng xe linh mộc rộng rãi tựa như một biệt thự di động trên không, tản ra bảo quang rạng rỡ, ngay cả từng gia tướng phụ trách bảo vệ thùng xe trên người đều phủ thêm một tầng vầng sáng, thiếu đi vài phần nhuệ khí, nhiều thêm vài phần mông lung.

Cánh Thanh Vũ phi loan lục giai kéo xe trải rộng, trên lông vũ màu xanh lưu chuyển, cho dù kéo thùng xe to lớn như thế, vẫn nhẹ nhàng như một làn gió, phiêu dật linh động, vô cùng mau lẹ.

Dưới sự lôi kéo của Thanh Vũ Phi Loan, phi liễn xẹt qua từng tòa Linh Dược Viên, bay về một hướng khác.

Trong phi liễn.

Dùng Thiên Tàm Ti chế thành màn che rủ xuống, phía trên dùng tơ vàng thêu thành hoa văn phức tạp hiện ra từng sợi kim quang, theo màn che phất động, kim quang này lại có thể như nước lưu động, thoạt nhìn đặc biệt xa hoa.

Đây là màn che dùng phù văn tơ vàng thêu thành, mỗi một mảnh màn che đều là một kiện linh bảo đơn độc, không dính bụi bặm, không sợ thủy hỏa, đông ấm hè mát.

Cho dù là ở Tiên Triều, loại màn che này đều được xem là xa xỉ phẩm, không phải thế gia uy tín giàu có thì hiếm khi dùng nó để trang trí nhà cửa, càng đừng đề cập đến việc lấy ra để trang trí phi liên.

Trên bàn trà dưới rèm, một cái bình sứ trắng noãn như ngọc đang ùng ục ùng ục tỏa ra hơi nóng, hương trà nồng đậm phiêu tán trong buồng xe.

“Không hổ là tiên trà, hương trà thuần hậu mờ ảo, tràn ngập linh vận. Cho dù chỉ là ngửi hương trà này, linh hồn của ta cũng giống như được gột rửa.” Một thanh niên áo trắng đứng bên bàn trà say sưa hít sâu một hơi, lập tức mặt mũi lấy lòng nhìn về phía thanh niên áo tím đứng đầu tiên: “Ta nghe nói sản

lượng trà tiên này hàng năm đều cực nhỏ, người bình thường không thể kiếm được. Cũng chỉ có như Thanh Vân công tử, nội tình thâm hậu, lại được trưởng bối coi trọng, mới có thể được phân một hai, Ngạn Tu hôm nay xem như là được công tử nở mày nở mặt."

Nghe vậy, thanh niên áo tím nhìn hắn một cái, khẽ cười một tiếng: "Cái miệng này của ngươi cũng rất biết nói chuyện. Thôi được, nể tình ngươi cung cấp tin tức trọng yếu, ta sẽ thưởng cho ngươi một ly. Ngồi đi."

Dứt lời, hắn đưa tay ra hiệu một chút, lập tức liền có một gã sai vặt đi lên phía trước, cung kính pha một chén trà nhỏ thay thanh niên áo trắng kia.

Thanh niên áo trắng tự xưng "Ngạn Tu" ngồi xuống vị trí trà cuối cùng, không kịp chờ đợi nhấc chén trà lên, vui rạo rực uống từng ngụm nhỏ.

Thấy thế, thanh niên áo tím cũng tự mình bưng một chén trà lên uống, đồng thời gọi những người khác bên cạnh bàn trà: "Chư vị cũng đừng khách khí với ta, cùng uống đi. Linh khí trong chén trà này qua một lát nữa là tan hết đấy."

"Đa tạ Thanh Vân công tử."

Mọi người nhao nhao cảm tạ, lập tức nâng chung trà lên đánh giá.

Thanh niên áo tím được gọi là "Thanh Vân công tử" này sinh ra một khuôn mặt khiến người ta có ấn tượng khắc sâu, một đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên, mang theo hương vị phong lưu đa tình, ngũ quan lại cực kỳ đoan chính, khiến cho gã thoạt nhìn không chỉ có vẻ không lỗ mãng, ngược lại có vài phần không giận tự uy.

Một bộ trang phục màu tím quấn quanh thân hình hắn, vai rộng eo hẹp, khí vũ hiên ngang, càng làm cho khí sắc của hắn vô cùng tốt, cả người đều mang theo một cỗ quý khí tự nhiên.

Tuy nhiên, thứ khiến người ta chú ý nhất trên người hắn lại không phải là khuôn mặt kia của hắn, mà là thanh cổ kiếm mà hắn đeo trên lưng.

Đó là một thanh kiếm cực kỳ hoa lệ, thân kiếm rộng hơn một chút so với những thanh kiếm bình thường, trên vỏ kiếm khắc

những đường hoa văn huyền ảo cực kỳ phức tạp, lại lấy bảo thạch tô điểm, trên đốc kiếm được khảm một viên bảo thạch ngũ sắc lưu chuyển ánh sáng, cho dù đã trải qua năm tháng dài lâu, trên chuôi kiếm cũng có một chút vết tích mài mòn, nhưng vẫn sắc bén như trước, khí thế vạn quân.

Thanh niên áo tím này chính là dòng chính của Tĩnh An Ngụy thị nhất phẩm, tên là "Ngụy Thanh Vân", cũng là một trong mấy người được coi trọng nhất trong đích mạch hiện giờ. Bây giờ chỉ vẻn vẹn hai trăm tuổi, đã có tu vi Tử Phủ cảnh trung kỳ, tương lai tiền đồ không thể đo lường.

Ngồi ở bên cạnh hắn trừ hai gia tướng mặc giáp trụ, còn có một lão giả khuôn mặt già nua, cử chỉ điệu bộ. Thái độ ba người này đối đãi hắn đều rất cung kính, rất rõ ràng đều là nhân viên tùy tùng của hắn.

Nhất là lão giả kia, mặc dù ngại ít nói chuyện, trên người lại mang theo một cỗ hương vị sâu không lường được, khiến cho người ta sinh ra kính sợ.

Nếu so sánh, thanh niên áo bào trắng kia hoàn toàn ở vào thế yếu, không chỉ khí tràng bị hoàn toàn áp chế, thậm chí ngay cả tư thế ngồi cũng không dám quá tùy ý, nói chuyện cũng hết sức cẩn thận.

Thanh niên áo bào trắng này, tên đầy đủ là "Cơ Ngạn Tu", chính là một vị con em đích mạch của tam phẩm Triều Dương Cơ thị.

Lần này, hắn ngồi ở chỗ nầy, chính là muốn mang Ngụy Thanh Vân về Triêu Dương Cơ thị, đi cấm địa trong tộc thử kế thừa một bộ bảo điển phong cấm ở trong đó.

Uống xong một chén trà, Ngụy Thanh Vân mới nhìn về phía thanh niên áo bào trắng, lại lần nữa mở miệng: "Ngạn Tu, bây giờ ngươi có thể nói rồi. Tình huống bên trong cấm địa rốt cuộc là như thế nào, muốn kế thừa bộ bảo điển kia phải trải qua cửa ải nào?"

Cơ Ngạn Tu thở dài: "Yêu cầu kế thừa bảo điển kia thật sự là quá mức khắc nghiệt, không chỉ có yêu cầu đối với tư chất cao, yêu cầu đối với người thừa kế ở kiếm đạo, cùng với đạo lý ngộ tính trên trận pháp cũng cao đến biến thái, thậm chí còn

yêu cầu tinh thông tính toán. Thực không dám giấu giếm, tại hạ dốc hết toàn lực cũng chỉ thông qua một cửa, ở cửa thứ hai đã bị đào thải. Tại hạ cùng công tử nói một chút tình huống cửa thứ nhất và cửa thứ hai đi…”

Nói xong, hắn tỉ mỉ đem tình huống mình biết nói một lần.

Ngụy Thanh Vân mặc dù rất tự tin, nhưng vẫn là nghe vô cùng cẩn thận, có chút không rõ chi tiết, còn có thể đặc biệt hỏi thăm chi tiết trong đó.

Cuối cùng, Cơ Ngạn Tu lại thở dài: “Công tử, ta lần này cùng ngài giao dịch chính là hành vi lén lút của ta, gia tộc còn chưa biết rõ tình hình. Lần này trở về, những trưởng bối nhà ta khẳng định sẽ không dễ dàng buông lời, nói không chừng còn có thể ác ngôn tương hướng. Xem phân lượng bảo điển, kính xin công tử đừng so đo với những trưởng bối kia của ta.”

Hắn bán đứng Bảo Điển thật sự là hành động bất đắc dĩ, thật sự là gia tộc bây giờ càng ngày càng gian nan, sắp không kiên trì nổi nữa. Nhưng nếu vì vậy mà dẫn đến trong tộc có người thương vong, vậy lẫn lộn đầu đuôi rồi.

“Yên tâm, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ tận lực ước thúc gia tướng, tận lực tránh tạo thành xung đột quá lớn.” Ngụy Thanh Vân cười cười, ánh mắt theo bản năng liếc mắt nhìn trời một cái, “Dù sao, luật pháp Tiên Triều chúng ta cũng không phải bài trí phải không. Nếu làm quá mức, không nói người khác, Triêu Dương phủ quân cũng sẽ không bỏ qua ta.”

Vị kia chính là đại lão Lăng Hư cảnh, đừng nói mình, cho dù lão tổ nhà mình đích thân tới, người ta cũng chưa chắc nguyện ý nể mặt.

“Vậy thì đa tạ Thanh Vân công tử.” Cơ Ngạn Tu nhẹ nhàng thở ra.

“Theo ta thấy, trưởng bối Cơ thị các ngươi cũng không bằng ngươi. Bảo Điển cố nhiên tốt, nhưng Bảo Điển lại dễ kế thừa như vậy sao? Nhà các ngươi canh giữ mấy ngàn năm, còn không phải không ai có thể thành công kế thừa Bảo Điển sao?” Ngụy Thanh Vân cười vỗ vỗ bả vai Cơ Ngạn Tu, “Vẫn là Ngạn Tu ngươi nhìn thấy rõ, biết ôm bát vàng ăn thức ăn cám vàng, không bằng bán bát đi đổi lấy tài nguyên có thể

dùng hiện tại giai đoạn, dùng để đầu tư tương lai. Yên tâm, lần này chỉ cần bản công tử thành công kế thừa Bảo Điển, đồng ý đưa cho ngươi tài nguyên, một kiện cũng sẽ không thiếu ngươi."

"Tương lai, thực lực gia tộc của Cơ thị các ngươi nhất định có thể nâng cao một bước."

"Thanh Vân công tử quả nhiên đại khí." Cơ Ngạn Tu nghe vậy mừng rỡ, lập tức khen ngợi nói: "Ta tin tưởng, bằng vào phẩm mạo thực lực của công tử, một khi kế thừa bảo điển, khẳng định có thể giành được sự ưu ái của Tĩnh An công chúa, từ trong tất cả những người cạnh tranh trổ hết tài năng. Vị trí Phủ chủ Tĩnh An công chúa không phải ai cũng có thể có được."

"Ha ha ha ~ cái miệng này của ngươi, quả nhiên khiến người ta yêu thích." Ngụy Thanh Vân cười ha ha, "Đến, để chúng ta lấy trà thay rượu, chúc bổn công tử sớm trở thành Phủ chủ."

"Ngạn Tu Chúc công tử."

"Lão nô cũng tham gia náo nhiệt, chúc công tử trở thành phủ chủ Tĩnh An công chúa."

Mọi người nhao nhao mở miệng, trong lúc nhất thời bầu không khí trong buồng xe rất náo nhiệt.

Ngụy Thanh Vân nhìn mọi người, trên mặt mang theo nụ cười, tay buông ở trên bàn lại theo bản năng vuốt ve một khối ngọc bội xanh biếc treo ở bên hông.

Ngọc bội kia màu sắc nồng đậm, hình dạng tròn trịa, mặt ngoài điêu khắc một cây đại thụ cành lá rậm rạp, chính là một kiện linh bảo dị chủng hiếm có, tên gọi "Tức Nhưỡng Bội".

Mà trong Tức Nhưỡng Bội này, đang nuôi một mầm cây nhỏ.

Đó là một cây chuẩn tiên thụ mà Ngụy thị bọn họ âm thầm bồi dưỡng ra —— khí vận chi thụ.

Chuẩn Tiên Thụ nuôi dưỡng gian nan, nảy mầm chính là một vấn đề nan giải, Ngụy thị bọn họ cũng là tốn rất nhiều tâm tư, tốn hao một cái giá thật lớn, mới khiến nó thành công nảy mầm, bồi dưỡng thành một mầm cây nhỏ.

Có cây non khí vận gia tộc ban cho này, hắn chính là "khí vận chi tử" trong truyền thuyết, gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành

tường. Muốn cầm xuống bộ bảo điển kia, tự nhiên cũng không nói chơi.

Cây "Khí Vận Chi Thụ" này chính là chỗ dựa của hắn.

Nụ cười trên mặt Ngụy Thanh Vân tự tin chắc chắn, phảng phất như thấy được mình thành công lấy được bảo điển, trở thành phủ chủ 【Tĩnh An công chúa】, cưới Tĩnh An công chúa, sau đó phụ trợ Tĩnh An công chúa đoạt được ngôi vị hoàng nữ, trở thành Tiên Hoàng, mà mình cũng được phong làm "Hoàng phu", đi lên đỉnh cao nhân sinh.

…

Ngay khi một cỗ bóng đen này bao phủ về phía Triêu Dương Cơ thị.

Một chiếc phi thuyền Vân Diêu cực lớn bay về hướng Dương Châu, trong sảnh khách quý ở khán đài, quý công tử Vương An Nghiệp khí chất ôn nhuận như ngọc, đang hưởng dụng mỹ thực đặc sắc trên phi thuyền, cùng với rượu ngon đỏ tươi của hoa hồng.

Xuyên thấu qua cửa sổ thuyền lưu ly rộng lớn trong suốt, có thể thu hết sông núi tràn đầy khí thế vào đáy mắt.

Cửa sổ lưu ly và đồ ăn lưu ly cao cấp trên phi chu này đều là vật phẩm cao cấp do Diêu thị đặc biệt định chế ở Vương thị, giá cả sang quý thể hiện hết sự xa hoa. Mà những linh bồ đào giá cả xa xỉ kia, là 【Lục Châu Đạt Lạp] sản xuất từ Đại Càn.

Bởi vậy có thể thấy được.

Các hạng sản phẩm của Đại Càn quốc, đã dần dần các phương diện tiến vào Tiên Triều.

"Sắp đến Triều Dương Châu rồi nhỉ?" Trong đầu Vương An Nghiệp, xuất hiện giọng nói của 'Lão gia gia' Cơ Vô Trần: "Chính là cái gọi là gần quê càng sợ, lão phu bao nhiêu năm rồi không về nhà, cũng không biết tình huống trong nhà như thế nào."

"Sư tôn, trước đó Vương thị chúng ta đã sai người dò la tình báo của Cơ thị." Vương An Nghiệp thành thật nói: "Tình huống không phải quá tốt, nhưng cuối cùng vẫn có thể nỗ lực duy trì gia tộc."

“Hừ, thật sự là một đám người vô dụng.” Cơ Vô Trần hơi bất mãn nói: “Nhớ ngày đó khi ta rời khỏi nhà đi Ma Triều báo thù, Cơ thị vẫn là nhị phẩm mà.”

“Sư tôn yên tâm, chờ sau khi hai bên nhận thân, con sẽ nghĩ biện pháp chiếu cố Cơ thị một chút.” Vương An Nghiệp an ủi sư tôn nói: “Chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn, Cơ thị nhất định có thể quật khởi một lần nữa. Hôm nay vấn đề nhỏ duy nhất chính là, Cơ thị có quấy nhiễu song tuyệt bảo điển kế thừa kiếm trận hay không?”

“Hừ, bọn họ dám!” Cơ Vô Trần hừ lạnh nói: “Kiếm trận của chúng ta là song tuyệt nhất mạch, chính là 【Sư đồ truyền thừa】mà không phải truyền thừa của gia tộc. Nếu gia tộc có truyền thừa cực kỳ ưu tú thì có thể được ưu tiên nhận làm đồ đệ. Nhưng ta vẫn giữ liên lạc với Bảo Điển, hiển nhiên những năm gần đây Cơ thị không có người nào có tư cách kế thừa.”

“An Nghiệp ngươi yên tâm, ngươi mới là truyền nhân tốt nhất của kiếm trận song tuyệt, nói không chừng tương lai còn có thể từng bước thôi diễn độ cao của kiếm trận, trở thành tiên kinh. Lão phu có thể thu ngươi làm đồ đệ, cũng xứng đáng với sư tôn tài bồi, xứng đáng với Kiếm Trận Bảo Điển.”

Vương An Nghiệp cũng vội vàng nói: “Sư tôn yên tâm, ta hiểu kiếm trận song tuyệt chính là bảo điển truyền thừa của thầy trò, tương lai nếu Vương thị ta không có hậu bối có tư cách kế thừa, ta nhất định sẽ tìm kiếm những đồ nhi khác tiến hành truyền thừa.”

“Ha ha, sư tôn cũng chỉ nói như vậy. Với số mệnh Vương thị của ngươi, không chừng có thể giữ lại thêm hai đời.” Cơ Vô Trần cũng lập tức yên lòng, hắn cũng sợ An Nghiệp tương lai sẽ cố gắng giữ Bảo Điển ở lại Vương thị.

Ngay lúc hai thầy trò ở trong đầu một hỏi một đáp.

Một vị tiên tử tướng mạo tuấn tú, tư thế hiên ngang, đeo thanh kiếm đỏ mặt chủ động đến gần: “Vị công tử này hữu lễ, tiểu nữ tử Cơ Tùng, chính là đệ tử Tiên cung, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

…

Chương 72: Lớn lên quá đẹp trai! Cũng là một loại phiền não.

…

“Chào Cơ tiểu thư.” Vương An Nghiệp cũng đứng dậy, phong độ nhẹ nhàng đáp lễ nói: “Tại hạ là Vương An Nghiệp của Trường Ninh của Đông Càn quốc, tham kiến Cơ tiểu thư.”

Từ sau khi Vương An Nghiệp đánh tới Tiên Triều, đã không phải là lần đầu tiên bị bắt chuyện.

Dáng người quá mức tuấn tú, cũng là một loại phiền toái.

Bất quá, cái gọi là đưa tay không đánh người mặt cười, người ta khách khí lễ mạo lễ tiếp đón, nên đáp lại vẫn là phải đáp lại. Dù sao, đi ra bên ngoài, nhiều một nhân mạch tốt hơn so với có thêm một địch nhân.

Thế gia đệ tử hành tẩu giang hồ bên ngoài, mở rộng kiến thức cùng nhân mạch, cũng là một khâu cực kỳ trọng yếu.

Đông Càn Trường Ninh Vương thị?

Cơ Báo nghĩ nghĩ, tự nhiên là chưa từng nghe nói qua cái tên này.

Trên thực tế, nàng cũng chỉ là nghe nói qua Đông Càn quốc mà thôi, về phần Đông Càn quốc có thế gia nào nổi danh cơ hồ một mực không biết, càng đừng nói đến sau khi Đông Càn ngẩng đầu còn mang theo một hậu tố Trường Ninh.

“Thì ra là An Nghiệp công tử.” Thấy là một thế gia không biết, Cơ Thiên Thiên cũng không thấy thất vọng, mà là rất có giáo dưỡng trả lời: “Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên ta gặp được bằng hữu của Đông Càn quốc. Nếu công tử đến Dương Châu du lịch, ta ngược lại có thể đưa ra chút kiến nghị cho ngươi. Đúng rồi, ta ngoại trừ là đệ tử Tiên cung ra, còn là đệ tử của Triêu Dương Cơ thị.”

“Hướng Dương Cơ thị?” Vương An Nghiệp hơi sửng sốt.

Không nghĩ tới lại trùng hợp như thế, lại là tộc nhân nhất mạch của sư tôn lão nhân gia.

Kết quả không đợi Vương An Nghiệp có phản ứng khác, Cơ Vô Trần đã kích động trước một bước: “An Nghiệp, mau, mau hỏi nàng ta là con của dòng họ Cơ nào? Bộ dạng của nàng ta rất giống với vợ ta Phó Hồng Diệp năm đó.”

Năm đó thê tử của Cơ Vô Trần Phó Hồng Diệp bị Phong Thiên Ba đánh lén vẫn lạc ở chiến trường Tiên Ma, Cơ Vô Trần vì báo thù cho thê tử đã mất mới chạy tới Ma Triều ám sát kẻ thù. Sau này mặc dù may mắn thành công, nhưng cũng bởi vậy mà mất mạng trở thành Kiếm Linh.

Nhưng hắn vẫn có hậu duệ ở Tiên Triều, điểm này bất luận là hắn hay là An Nghiệp đều biết rõ trong lòng.

“Sư tôn đừng vội, nào có ai vừa đến đã điều tra lão tổ tông người ta là vị nào chứ?”

Vương An Nghiệp trấn an Cơ Vô Trần một câu, sau đó ôn hòa cười nói với Cơ Thiên Thiên: “Nếu Tiểu thư không chê, chi bằng ngồi xuống tán gẫu vài câu? Đúng lúc ta cũng muốn tìm hiểu một chút về phong thổ Triều Dương châu của Diễm cô nương.”

Đợi đến sau khi Cơ Báo hơi đỏ mặt đáp ứng.

Lúc này Vương An Nghiệp mới mời người thu dọn canh thừa, lần nữa thay đổi một bàn mỹ vị, cùng Cơ Thiên Thiên ngồi xuống dùng cơm.

Sau một phen nói chuyện phiếm, song phương quen thuộc hơn rất nhiều.

Vương An Nghiệp lúc này mới lơ đãng đề cập: “Trước đây khi ở Đông Càn, từng có may mắn chiêm ngưỡng 《Thần Triều Dư Đồ》 của Cơ đại sư tiền bối, đồ này rộng lớn khí thế, lại mang theo cảm giác thê lương của một đời Thần triều ngã xuống, quả nhiên là thần tác kinh. Lần này du lịch Triêu Dương Châu, ta liền muốn đi thăm viếng chỗ ở cũ của Cơ đại sư một phen.”

“Dư Huy Đồ thần triều?” Thần sắc Cơ Báo lập tức trở nên dị thường phức tạp, há hốc mồm, bộ dáng tựa như muốn nói lại thôi.

“Côn Bằng tiểu thư xuất thân Cơ thị, chẳng lẽ là hậu nhân của Cơ đại sư?” Vương An Nghiệp giả bộ lơ đãng hỏi.

“Cái này… An Nghiệp công tử thực không giấu giếm.” Cơ Báo khẽ cắn môi, nói đến việc này, vẻ mặt không khỏi buồn bực: “Cơ đại sư trong miệng ngài đích thật là tổ tiên. Chỉ là đồ 《Thần Triều Dư Huy》 nọ… Ai, đó là di bảo tổ tông, làm hậu nhân vốn nên bảo quản thích đáng, nhưng gia đạo Cơ thị chúng ta sa sút, vì bồi dưỡng con cháu ưu tú của gia tộc, không thể không đem rất nhiều di bảo tổ tiên bán ra, nói ra quả thực có chút không vẻ vang gì.”

“A, xin lỗi, là Vương mỗ lỗ mãng.” Vương An Nghiệp chắp tay tạ lỗi.

“Không sao không sao.” Cơ Báo khoát tay áo, ánh mắt lại kiên định, “Thế gia đại tộc tựa như biển cả thủy triều kia, có khởi đầu, tự nhiên cũng có kết quả. Qua công tử nói, ít nhất Phù Huề đã biết di bảo của tổ tiên nhà chúng ta lưu lạc đến Đông Càn quốc, chờ ngày sau ta kiếm được đủ tiền, ta muốn đi Đông Càn giá cao chuộc di bảo tổ tiên về.”

“Ặc…”

Ánh mắt Vương An Nghiệp rối rắm, trong lúc nhất thời không biết có nên nói cho nàng biết hay không, bức tranh nhà nàng thật ra đã…

“Nha đầu này, ngược lại có một ít phong thái của ta năm đó.” Cơ Vô Trần lại không để ý những thứ này, một lòng vẫn đắm chìm trong hưng phấn khi nhìn thấy hậu duệ của mình, đối với biểu hiện của Cơ Báo cũng tương đối hài lòng, kích động mà phân công đồ đệ bảo bối nhà mình: “An Nghiệp, ngươi cùng nó tâm sự nhiều hơn.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Sư tôn thật vất vả mới gặp lại hậu duệ huyết mạch của mình, Vương An Nghiệp đương nhiên sẽ không cự tuyệt chút yêu cầu này.

Bất quá, không khỏi hiểu lầm, hắn trong lúc nói chuyện đặc biệt biết được mình đã có hai vị thê tử ân ái, thậm chí ngay cả tôn nhi cũng có sự thật.

Cơ Báo cũng không ngờ tới người Đông Càn thành hôn sớm như vậy.

Ở Tiên Triều, tư chất thấp thì thôi đi, những thiên tài tư chất tiềm lực tương đối cao thường thường sẽ không dễ dàng thành hôn, cho dù thành hôn cũng sẽ ngàn chọn vạn tuyển, đến hai ba trăm tuổi còn chưa thành hôn đâu cũng có.

Hơn nữa, càng là thiên tài xuất sắc, thường thường thành hôn càng muộn.

Nhất là công chúa Tiên Triều, đến Thần Thông cảnh còn chưa thành hôn cũng không ít.

Dù sao, tư chất càng cao, tốc độ tu luyện càng nhanh, tư chất của công chúa Tiên Triều đều là tuyệt thế thiên kiêu, cơ bản không tới ba mươi đã là thiên nhân. Mà sau khi đạt đến Thiên Nhân cảnh, tỉ lệ mang thai sẽ hạ thấp thẳng tắp, mấy năm nữa kết hôn sớm mấy năm, kỳ thật cũng không khác biệt lắm, đại đa số công chúa liền dứt khoát bỏ nhiều thời gian lựa chọn kỹ càng, tìm phò mã càng hợp tâm ý mình.

Mà đệ tử Tiên cung giống như Cơ Báo, bất quá một trăm bốn mươi năm mươi tuổi cũng đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy, đặt ở trong rất nhiều đệ tử của Tiên cung, còn thuộc về cô nương tao nhã hào hoa.

Sau khi hơi thất vọng, Cơ Báo ngược lại thu liễm cảm xúc, bắt đầu thảo luận kiếm đạo với Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp ở trên kiếm đạo cũng đúng là cực kỳ có thiên phú. Khi hắn còn là một thiếu niên nho nhỏ, ở bên cạnh biển rộng dùng thời gian một nén hương, lĩnh ngộ ra hình thức kiếm ý ban đầu của "Đại Hải Vô Lượng".

Làm Vương An Nghiệp ngoài ý muốn chính là, thiên phú của Cơ Thiên Thiên ở trên kiếm đạo cũng không yếu, hơn nữa nàng còn là đệ tử hạch tâm 【Tử Hư thánh địa】 dưới trướng Tiên Cung.

Vương An Nghiệp biết, Tử Hư thánh địa chính là thánh địa mà năm đó Tử Hư Kiếm Quân danh chấn thiên hạ sáng tạo ra, thánh địa này chuyên tu kiếm đạo, tất cả đệ tử được tuyển nhận đều là đệ tử có thiên phú kiếm đạo.

Dưới sự “truyen” của Cơ Vô Trần, Vương An Nghiệp không ngừng nói bóng nói gió hỏi thăm kinh nghiệm của Cơ Báo.

Mà Cơ Báo đối với Vương An Nghiệp cũng tương đối có hảo cảm, cũng không có quá mức thiết lập phòng ngự, ngược lại để Vương An Nghiệp rất nhanh hiểu rõ quá khứ của nàng.

Những năm gần đây, tam phẩm Cơ thị càng ngày càng xuống dốc, đến thế hệ này, chỉ bồi dưỡng một vị Thần Thông chủng cũng đã hao phí của bọn họ quá nhiều tài nguyên, bao gồm cả di bảo lão tổ tông lưu lại đều bán ra ngoài.

Mà Cơ Báo thân là nữ tử, khởi bước thiên phú tuy không tệ, nhưng ở dưới gia tộc có sự ủng hộ hữu hạn, tư chất nhiều nhất cũng chỉ có thể vọt tới bộ dáng thiên kiêu Ất đẳng.

Thiên phú như vậy đặt ở Đông Càn quốc đương nhiên xem như rất tốt, nhưng Tiên Triều ở Yêu nghiệt tụ tập lại không tính là dễ thấy. Bởi vậy, lúc nàng bái nhập Tử Hư thánh địa cũng chỉ là một đệ tử tinh anh mà thôi.

Nhưng nàng cũng không có nhụt chí, sau khi gia nhập Thánh địa dựa vào cố gắng của mình, cùng với thiên phú kiếm đạo ưu tú được lão tổ tông truyền lại, ngược lại dần dần bộc lộ tài năng, nhận được bồi dưỡng trọng điểm, thậm chí đạt được một viên thất phẩm thánh đan vô cùng trân quý —— 【Thiên Mạch Thánh Đan】.

Dưới sự trợ giúp của đan dược này, lúc nàng ở Thiên Nhân cảnh thuận lợi tấn thăng huyết mạch đến bộ dáng đại thiên kiêu Đinh đẳng, cũng thành công bước vào hàng ngũ đệ tử hạch tâm của Tử Hư thánh địa.

Nhưng đừng coi thường đại thiên kiêu.

Tuy đại thiên kiêu của Trường Ninh Vương thị và tuyệt thế hơi nhiều, nhưng bản thân Vương thị chính là một trường hợp đặc biệt, dù sao, huyết cổ Giá Y và dịch cải thiện huyết mạch đều thuộc về tài nguyên không thể tái sinh, dùng một người bớt đi một người, hơn nữa ngoại trừ Vương thị cũng không có thế lực nào dám xem huyết cổ Giá Y trở thành tài nguyên thông thường.

Trên thực tế cho dù ở Tiên Triều, đại thiên kiêu cũng coi như là nhân trung long phượng, tương lai có xác suất cực lớn có

thể thành tựu Thần Thông cảnh, đã có thể được xưng tụng là đại nhân vật một phương.

Dù sao, có một bộ phận người đứng thứ hai của châu phủ, thứ ba đều do tu sĩ Thần Thông cảnh đảm nhiệm.

Về phần Lăng Hư cảnh, toàn bộ Tiên Triều bao nhiêu Lăng Hư cảnh? Lại có người nào Lăng Hư cảnh không phải cự phách một phương?

Theo hai người càng giao lưu sâu hơn, hai người dần dần cũng sinh ra vài phần cảm giác cùng chung chí hướng.

Bất kể là ở Tiên Triều hay là ở Đại Càn, kiếm tu thuần túy thật ra vẫn tương đối ít, ngay cả đại lão sử dụng kiếm như Lung Yên lão tổ và Liễu Nhược Lam cũng không phải kiếm tu thuần túy.

Xuất hiện loại tình huống này, một là số lượng bảo điển và Chân pháp truyền thừa tương quan rất thưa thớt, rất dễ xuất hiện tình huống thiếu thốn công pháp tu luyện sau này.

Tuy rằng dưới tuyệt đại đa số tình huống, tiềm lực của một tu sĩ Huyền Vũ ngay từ đầu tu hành đã có thể đánh giá ra, nhưng ai thời điểm trẻ khinh cuồng không muốn mình có thể gặp được cơ duyên, tấn thăng một đợt cơ duyên, từ nay về sau đi đến nhân sinh đỉnh phong đây?

Cho nên, khi có thể lựa chọn, tu sĩ sẽ lựa chọn làm kiếm tu thuần túy luôn rất ít.

Thứ hai, là kiếm tu thuần túy quá ngộ tính.

Cho dù là có truyền thừa chi địa phụ trợ, kiếm tu truyền thừa vẫn như cũ cực kỳ khảo nghiệm ngộ tính. Có một ít kiếm tu chân pháp cấp cao, người ngộ tính bình thường khả năng căn bản không nhập môn. Chỉ một bậc cửa này đã ngăn cản vô số người.

Cũng bởi vậy, làm một quần thể số ít, kiếm tu luôn đặc biệt để ý đồng loại một chút.

Trước đó Cơ Thiên Thiên sẽ đánh bạo tìm Vương An Nghiệp đến gần, ít nhất có một nửa nguyên nhân là vì nàng nhìn ra hắn là kiếm tu.

Chờ sau khi Vân Dao phi thuyền đỗ ở Triêu Dương châu, Cơ Báo liền thuận thế mời Vương An Nghiệp đến Cơ thị làm khách.

Vương An Nghiệp vốn cũng muốn thăm dò tình hình, đương nhiên là thuận nước đẩy thuyền đáp ứng.

Ở Triêu Dương Châu, Cơ thị cũng coi như là một thế gia lâu đời.

Trong các quận các vệ của Triêu Dương châu, đều có nông trang cùng tài sản riêng thuộc về Cơ thị. Nhưng mà gia đại nghiệp đại, liền ý nghĩa tiêu hao cũng lớn, con nối dõi đời sau lại không giỏi kinh doanh, quanh năm suốt tháng trôi qua tự nhiên dần dần mặt trời sắp lặn.

Hiện giờ Cơ thị chỉ vẻn vẹn có một vị lão tổ Thần Thông cảnh, nỗ lực chống đỡ thể diện của thế gia Tam phẩm, ngay cả việc duy trì truyền thừa thần thông cũng đã có chút miễn cưỡng.

Tình trạng như thế, so với thời kỳ Đại Càn Vương thị sa sút nhất còn kém hơn mấy bậc.

Tuy nhiên, dù sao cũng là thế gia uy tín lâu đời đã truyền thừa mấy ngàn năm, khi Cơ thị cường thịnh nhất cũng từng một lần ngấp nghé cửa nhà thế gia nhất phẩm, cho dù bây giờ đã nghèo túng, căn cơ chủ trạch xây dựng khi cường thịnh vẫn như trước, chỉ xét về mặt quy mô thì thế gia mới tấn cấp tam phẩm khó với tới.

Tường vây cao ngất bên ngoài chủ trạch lớn như vậy dọc theo bình nguyên phập phồng một đường kéo dài, nhìn không thấy điểm cuối, xa xa nhìn lại, quả nhiên là tráng lệ.

Tiến vào bên trong tường vây, quần thể kiến trúc dày đặc san sát nối tiếp nhau, càng thấy náo nhiệt phồn hoa.

Theo như lời Cơ Báo, thời điểm Cơ thị cường thịnh nhất, chỉ riêng quy mô chủ trạch đã có ba năm trấn hợp lớn như vậy, vì để thuận tiện, bên trong còn cố ý phân ra năm khu Đông Nam Tây Bắc và Trung Bộ. Nhưng, bên ngoài có một bộ phận chủ trạch đã bị dỡ xuống, một lần nữa khai khẩn thành đồng ruộng, phạm vi tường vây cũng co rút lại, quy mô chủ trạch đã không đủ năm thành lúc đó.

Nhưng dù vậy, vẫn hoành tráng như cũ.

Bất quá, rốt cuộc chỉ còn lại một cái giá, không chịu được nhìn kỹ. Bởi vì khuyết thiếu tu sửa, trong quần thể kiến trúc chính có một bộ phận đã dần dần loang lổ, ngay cả tường vây thật lớn cũng giống như đã nhiều năm không có tu sửa rồi.

Một thế gia là thịnh hay suy, có đôi khi nhìn chủ trạch của nó liền có thể suy đoán ra một hai.

Phàm là thế gia, trọng nhất là chủ trạch.

Nếu là có tiền, thế gia tất nhiên sẽ thỉnh thoảng mở rộng chủ trạch một chút, thậm chí mở rộng phạm vi chủ trạch, tu sửa cũng có chút dụng tâm cùng tinh tế, đương nhiên, tiêu tiền cũng tuyệt sẽ không ít, tiền này đều phải từ trong tộc sản bỏ ra.

Nhưng nếu ngay cả chủ trạch cũng không tu nổi, lộ ra pha tạp lụi bại, vậy thì nói rõ là thật sự không có tiền rồi, ngay cả mặt tiền cửa cơ bản cũng sắp không chịu nổi.

Mặc dù Vương An Nghiệp không quá quản chuyện trên sản nghiệp gia tộc, nhưng cũng nghe Vương Thủ Triết nói qua những khiếu môn nhỏ này, chỉ nhìn tình huống chủ trạch này liền hiểu được, tài chính của Cơ thị thật sự căng thẳng, ngay cả thể diện cũng sắp không duy trì nổi nữa.

Nhóm Vương An Nghiệp đến, cũng không có nhấc lên gợn sóng quá lớn.

Tuy theo Cơ Báo thành công trở thành đệ tử hạch tâm của Tiên cung Tử Hư thánh địa, thân phận cùng địa vị của nàng trong gia tộc theo đó phóng đại, nhưng chung quy chỉ là một tiểu bối, không phải dòng chính, mạch chính, tu vi vẫn là Thiên Nhân cảnh.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất vẫn là, Vương An Nghiệp "địa vị quá nhỏ".

Thử nghĩ một chút, một thế gia trên địa phương Đông Càn quốc, chống đỡ không quá tứ ngũ phẩm, há lại để cho Cơ thị coi trọng, xem như khách quý vô thượng chiêu đãi?

Cũng chính là nể mặt Cơ Báo, sau khi gia chủ gặp Vương An Nghiệp, theo nghi thức thế gia sắp xếp cho hắn một tiểu bối phụ trách chiêu đãi nhà cửa và phụ trách chiêu đãi coi như xong.

Đương nhiên, sở dĩ Vương An Nghiệp không vừa tới đã cho thấy thân phận "Đệ tử thân truyền của Cơ Vô Trần" chủ yếu là vì sư tôn Cơ Vô Trần yêu cầu.

Lão nhân gia ông ta muốn từ góc nhìn tương đối thấp quan sát Cơ thị một chút, tìm hiểu một chút tình huống chân thật của Cơ thị.

Nhưng không quan sát còn tốt, vừa quan sát lại làm cho lão nhân gia ông ta tức giận đến sôi máu.

Cơ thị nghèo thì cũng thôi đi, dù sao thủy triều lên xuống cũng là chuyện thường xảy ra, ai cũng không dám cam đoan gia tộc của mình vĩnh viễn trường thịnh không suy. Nhưng Cơ thị này thiên về sĩ khí cũng có chút sa sút, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi trong gia tộc đều được ngày nào hay tới đó, cũng không có mấy người thật sự có lòng cầu tiến.

Không ít người trẻ tuổi năng lực của mình không có bao nhiêu, còn nhiễm thói quen chơi bời lêu lổng, cùng hồ bằng cẩu hữu lăn lộn ác.

"Mất mặt, thật là mất mặt." Cơ Vô Trần tức giận đến mức phát bực, "Từ trên xuống dưới đều có đức hạnh gì? Trừ mấy tiểu bối có hạn còn có chút bộ dáng ra, tộc nhân còn lại đã sớm không còn lòng dạ, nào còn khí khái Cơ thị chân chính? Khó trách ngay cả di bảo lão tổ tông truyền xuống cũng có thể bán sạch không còn một mảnh."

Vương An Nghiệp cũng không còn gì để nói.

Lúc trước còn nghĩ sau khi cầm kiếm trận song tuyệt bảo điển, liền nghĩ biện pháp giúp đỡ Cơ thị một chút, nhưng chưa từng nghĩ tới bây giờ Cơ thị lại biến mình thành bộ dáng suy sút này.

Tình huống như vậy, ngay cả Vương An Nghiệp cũng không dám nói có thể giúp đỡ Cơ thị thoát khỏi khốn cảnh.

Dù sao, sự phát triển của thế gia cho tới bây giờ cũng không phải dựa vào một người, hoặc là một món tài nguyên. Nếu như bản thân không đủ phấn đấu, nện nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không lấp đầy được lỗ thủng không đáy này.

Bởi vì cái gọi là "cứu cấp không cứu nghèo", Cơ thị sẽ sa sút đến nước này, cũng không phải không có nguyên nhân.

Sau khi quan sát hoàn toàn tình huống của Cơ thị, Vương An Nghiệp lập tức biểu thị với Cơ Thiên, muốn bái kiến lão tổ Cơ thị Cơ Nguyên Hưng đương thời một chút. Hắn không đợi nữa, chuẩn bị trực tiếp ngả bài với đối phương, sau đó liền đi cấm địa Cơ thị kế thừa kiếm trận song tuyệt bảo điển.

"Đã chết chỗ An Nghiệp công tử thỉnh cầu, tự nhiên tác thành việc này." Cơ Báo mặc dù hơi khó xử, nhưng vẫn đáp ứng.

Đang nói chuyện, biến cố đột nhiên phát sinh.

Chỉ nghe thấy cửa chính của chủ trạch Cơ thị truyền đến một trận tiếng cười sang sảng mà uy nghiêm: "Nguyên Hưng lão tổ ở đâu? Diêu mỗ đến bái phỏng, mong rằng gặp lại."

Thanh âm kia phảng phất ẩn chứa một cỗ Thiên Đạo Thần Uy, ở trong lỗ tai, trong thức hải nổ vang ù ù, làm cho trái tim người ta rung động, kìm lòng không được sinh ra kính sợ chi ý.

"Tu sĩ Lăng Hư cảnh?"

Sắc mặt Vương An Nghiệp hơi ngưng tụ.

Lấy tình trạng hiện giờ của Cơ thị, sợ là rất khó đưa tới quan hệ với tu sĩ Lăng Hư cảnh. Huống chi Lăng Hư cảnh tự xưng là "Diêu mỗ" này, cũng không sớm thông báo một tiếng, đi lên liền giật mình ra cửa nhà người ta, một bộ muốn ra oai phủ đầu, rõ ràng là lai giả bất thiện.

Mà người ý thức được điểm này, rất hiển nhiên không phải một mình Vương An Nghiệp.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Cơ thị đều lâm vào trong một mảnh tĩnh mịch, ngay cả tiếng gió gào thét giữa thiên địa cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Hơn mười hơi thở sau, từ chỗ sâu trong nội trạch mới truyền ra một tiếng cười già nua nói: "Nguyên lai là Triêu Dương Vương phu giá lâm, lão hủ không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Tiếng nói vừa vang lên, đồng thời một thân ảnh lão giả râu tóc bạc trắng giống như một đạo kinh hồng xẹt qua bầu trời, đáp xuống cửa chính, bày ra một bộ nghênh đón.

Thân ảnh kia mặc trường bào màu đen, thân hình thon gầy, có chút tiên phong đạo cốt, chính là lão tổ Cơ thị Cơ Nguyên Hưng.

Sáu bảy trưởng lão Cơ thị Tử Phủ cảnh còn lại đang ở trong chủ trạch cũng đều nhao nhao từ chỗ bế quan của mình chạy ra, hoang mang rối loạn phi độn đến cửa chính nghênh đón.

"Triêu Dương Vương Phu?" Vương An Nghiệp nhìn động tĩnh ở cửa ra vào từ xa, hơi nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ là vị kia?"

"Không sai." Cơ Báo sắc mặt cũng ngưng trọng không thôi: "Nghe khẩu khí lão tổ, người này nhất định là vương phu đại danh đỉnh đỉnh của Triêu Dương Vương—— Diêu Nguyên Cương, Diêu Chân Quân."

Diêu Nguyên Cương này, Vương An Nghiệp không có ấn tượng gì, nhưng đại danh "Triêu Dương Vương" hắn lại như sấm bên tai.

Vị Triêu Dương Vương này từng cũng là công chúa Tiên Triều, thụ phong "Hướng Dương công chúa", chính là một trong vài vị cường giả Lăng Hư cảnh hậu kỳ của Tiên Triều hiện giờ.

Khi hắn ở Vương thị, cũng không ít lần nghe Long Xương đại đế nhắc tới vị "Triêu Dương Vương" này, nói nàng là nữ chiến thần nổi danh của Tiên Triều, từng một người một thương, mang theo quân đoàn Tiên Triều quét ngang chiến trường ngoại vực, giết cho đám yêu ngoại vực kia kêu cha gọi mẹ, cứng rắn giết ra một biệt hiệu "Thiết Thương Phượng Vương", dưới trướng có vô số tùy tùng, thậm chí ở Ma Triều cũng có thanh danh không nhỏ.

Đây chính là một trong những trụ cột của nhân loại.

Cho dù đến hiện tại, ở trên chiến trường ngoại vực nhắc tới Thiết Thương Phượng Vương, vẫn có thể khiến không ít yêu ma ngoại vực nghe tin đã sợ mất mật.

Nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy lại chấn nhiếp hoàn vũ, cho dù là đám người Long Xương đại đế, Khương thánh chủ sau khi đụng phải, sợ là đều phải thật cẩn thận, thở mạnh cũng không dám thở mạnh mấy lần.

“Diêu tiền bối xuất thân Hàn Nguyệt nhất phẩm Diêu thị, lúc còn trẻ đã đi theo Triêu Dương vương của Triêu Dương công chúa, bọn họ cùng nhau mở phủ công chúa Triêu Dương, cùng nhau kiến công lập nghiệp. Sau đó, Diêu tiền bối càng trở thành phò mã của công chúa.” Cơ Thiên Giác biết Vương An Nghiệp không phải là người Tiên Triều, liền lập tức kể lại lai lịch của Diêu Nguyên Cương với hắn.

“Năm đó Triêu Dương công chúa sinh không gặp thời, Tiên Hoàng cũng không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn, bởi vậy chờ nàng tu luyện tới Lăng Hư cảnh, liền dựa theo luật pháp cùng lệ cũ của Tiên Triều, phong nàng thành ‘Triêu Dương Vương’, mà Diêu tiền bối cũng tự nhiên trở thành Triêu Dương Vương Phu.”

Hiện giờ Tiên Triều chỉ có bốn công chúa, nhưng trên thực tế từ lúc Tiên Hoàng tiên lâm thiên hạ tới nay, làm sao có thể chỉ xuất hiện bốn công chúa?

Chỉ là trước kia công chúa một khi đến tuổi, tu luyện đến Lăng Hư cảnh, sẽ từ công chúa tấn chức thành “phong vương”, đồng thời cũng mất đi tư cách kế thừa vị trí Tiên Hoàng.

Những công chúa tồn tại lúc Tiên Hoàng tuổi còn trẻ, các nàng tuy có danh người thừa kế, nhưng càng nhiều tác dụng vẫn là phòng ngừa ngoài ý muốn. Vạn nhất Tiên Hoàng có cái gì bất trắc, người thừa kế có thể tùy thời xông lên.

Bởi vậy, công chúa nên có đãi ngộ, các nàng đều có, chỉ là đến chết cũng sẽ không có cơ hội kế thừa vị trí Tiên Hoàng mà thôi.

“Diêu tiền bối này, vì sao lại đến Cơ thị ta?” Cơ Báo kỳ quái không thôi.

Bỗng dưng, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt khẽ biến: “Không tốt, sợ là tin tức bị tiết lộ.”

Dứt lời, nàng bất chấp nói chuyện phiếm với Vương An Nghiệp, mũi chân điểm một cái liền cực tốc bay vút về phía phòng khách quý.

Vương An Nghiệp cũng theo sát mà lên, đi song song với nàng.

Quả nhiên là vậy.

Hai người vừa đến sảnh khách quý liền nghe thấy lão tổ Cơ thị gầm lên một tiếng đầy áp lực.

“Diêu Vương Phu, ngài ngài, sao có thể đưa ra yêu cầu quá đáng như thế?”

“Các ngươi có hai vị Lăng Hư cảnh, hai bộ bảo điển, hoàn toàn có thể để cho con nhà ngươi tùy ý kế thừa một bộ. Cần gì tới đoạt nhà chúng ta?”

Cho dù là vô cùng phẫn nộ, Cơ thị lão tổ cũng không dám chửi ầm lên, lúc nói chuyện vẫn dùng xưng hô như cũ.

“Nguyên Hưng lão tổ chớ tức giận, Triêu Dương Vương phủ chúng ta đích xác có hai bộ Lăng Hư bảo điển, nhưng cái này không có nghĩa là hậu duệ nhà chúng ta nhất định có thể kế thừa bảo điển.” Diêu Nguyên Cương thì bát phong bất động, vẫn bình tĩnh như cũ, “Ngươi nên biết, bảo điển Triêu Dương thuộc về hoàng thất Tiên Triều, chính là tộc sản hoàng thất, hơn nữa chỉ có các đời công chúa mới có thể tu luyện bảo điển đặc thù, cũng không phải nàng có thể tùy ý chi phối.”

“Mà bộ bảo điển này của ta, vốn dĩ chính là vật của Diêu thị, bây giờ ta đã già, sau khi ngã xuống liền trả lại cho Diêu thị, há có thể lưu lại bên trong Triêu Dương vương phủ?”

Cơ thị lão tổ mặt đen thui.

Không ngờ Bảo Điển nhà các ngươi đều có hạ gia, liền tới cướp Bảo Điển của Cơ thị ta sao?

“Đừng tức giận, đừng tức giận.” Thấy dáng vẻ muốn liều mạng của lão tổ Cơ thị, Diêu Nguyên Cương lại tiếp tục khuyên: “Bây giờ Cơ thị các ngươi có quang cảnh gì, Nguyên Hưng lão tổ ngươi phải biết rất rõ ràng. Thay vì ôm bát vàng xin cơm, không bằng đổi lấy một con số thiên văn tài nguyên. Ngươi cũng biết, triều dương nhà chúng ta từ trước đến nay không phải nhỏ mọn.”

Lão tổ Cơ thị hít sâu mấy hơi, cả giận nói: “Diêu Vương phu, ta chỉ hỏi một câu, Triêu Dương Vương phủ các ngươi làm sao biết nhà chúng ta có bảo điển? Nhà chúng ta ngoại trừ thành viên trung tâm ra, cũng không có người khác biết được bảo điển tồn tại.”

“Ha ha, chuyện này, tiểu huynh đệ Cơ Ngạn Xương nhà các ngươi, là bạn tâm đầu ý hợp với hài tử nhà chúng ta, trong lúc nhất thời “Nói lọt” miệng.” Diêu Nguyên Cương vừa cười nhìn về phía một “Người trẻ tuổi” phía sau.

Người trẻ tuổi kia rụt rụt, vẫn là không tình nguyện đi ra.

“Cơ Ngạn Xương, tên nghiệt súc nhà ngươi! Ngươi thật to gan!” Sắc mặt lão tổ Cơ thị vừa xanh vừa trắng, suýt nữa bị tức chết, gào lên tại chỗ.

“Lão tổ tông, ngài, ngài đừng trách ta. Ta, ta cũng không muốn. Nhà chúng ta từ xưa đến nay, vì kế thừa kiếm trận bảo điển chết tiệt kia đều hao phí bao nhiêu tài nguyên rồi? Có người kế thừa được không? Tiếp tục lưu lại thì có ích lợi gì?”

“Người trẻ tuổi” kia bị hoảng sợ, ngay từ đầu còn có chút co rúm, nhưng mà nói xong, ỷ vào sau lưng có Diêu Nguyên Cương chống lưng, ngữ khí của hắn cũng càng ngày càng kích động, mấy câu cuối cùng thậm chí là đỏ mặt hét lên: “Ta cùng Cơ Ngạn Tu rõ ràng tuổi tác không sai biệt lắm, tư chất không sai biệt lắm, vì sao hắn có thể phục dụng 【Thất phẩm Thiên Mạch Thánh Đan】 tấn thăng đại thiên kiêu? Mà Cơ Ngạn Xương ta lại chỉ có thể vĩnh viễn làm một thiên kiêu? Ta không phục! Rõ ràng ta cũng không kém hắn!”

“Ngươi ngu xuẩn! Gia tộc chỉ cung cấp được một đại thiên kiêu!” Cơ thị lão tổ giận dữ mắng.

“Ta không phục! Nếu ta có thể trở thành đại thiên kiêu, nói không chừng ta có thể kế thừa kiếm trận song tuyệt.” Khuôn mặt người trẻ tuổi tên là “Cơ Ngạn Xương” kia cũng có chút vặn vẹo, “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ta phải vì Cơ Ngạn tu hy sinh? Dựa vào cái gì Cơ Báo cũng vì hắn hy sinh? rác rưởi đó, còn thất bại!”

“Bây giờ Triêu Dương vương phủ sẽ không lấy không bảo điển của chúng ta, bọn họ sẽ cho chúng ta bồi thường vô cùng lớn, đến lúc đó gia tộc sẽ không thiếu tiền, ta cũng có thể trở thành đại thiên kiêu. Đây chẳng lẽ không phải đều là đại hoan hỉ sao?”

“Nghiệt súc, nghiệt súc!” Lão tổ Cơ thị đấm ngực dậm chân, tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy.

Tình huống hiện tại của Cơ thị, một món tài nguyên có thể giải quyết được sao? Ngây thơ! Ngu xuẩn!

Vương An Nghiệp nghe đến trợn mắt há hốc mồm.

Không ngờ có người bán đứng lợi ích của gia tộc, bán đứng hùng hồn như thế…

Nhưng tai họa của Cơ thị còn chưa kết thúc.

Ngay khi Cơ thị lão tổ đã tức giận đến độ thăng thiên, cửa lại truyền đến một tiếng cười to giống như tiếng sấm ù ù: "Ha ha ha, Nguyên Hưng lão tổ, Ngụy mỗ đến bái phỏng, mong rằng gặp lại."

Theo đó, còn có một cỗ uy áp mênh mông bàng bạc, đáng sợ giống như thiên uy giống như vậy, giống như núi cao lật úp, bầu trời treo ngược.

Uy thế đáng sợ kia, không thể nghi ngờ lại là một Lăng Hư cảnh!

"Chẳng lẽ cũng là đến mưu đồ bảo điển?" Diêu Nguyên Cương nhíu nhíu mày, cảm giác có chút khó giải quyết.

Cơ thị lão tổ thì toàn thân run lên, tròng mắt trừng một cái, thiếu chút nữa trực tiếp dẩu đi qua.

Cơ Báo biến sắc, vội vàng xông lên liền đỡ lão tổ nhà mình.

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng cảm thấy không hợp lẽ thường.

Đây là ngại có một đoạt bảo điển còn chưa đủ kích thích, còn muốn lại đến người thứ hai? Chính mình tới đây kế thừa cái bảo điển mà thôi, cái này làm sao còn kèm theo ba ngoặt?

…

Chương 73: Thiếu chủ nhà ta, đến phiên ngươi đến giáo huấn sao?!

…

Nhưng chung quy là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi.

Hiện tại gia tộc đại nạn lâm đầu, cho dù nội tâm của Cơ thị lão tổ có sụp đổ thì cũng vẫn phải đứng ra.

Hít sâu một hơi, hắn thẳng sống lưng, chắp hai tay sau lưng cất cao giọng nói: "Các hạ uy thế bàng bạc, hừng hực vô cùng, chẳng lẽ là đệ nhất lão tổ Tĩnh An nhất phẩm Ngụy thị, Liệt Hỏa Chân Quân có đại năng Phần Thiên chử hải?"

"Ha ha, sao dám, Ngụy mỗ chỉ có chút tài mọn, Phần Thiên chử Hải Chi từng nói thổi phồng thôi." Đại lão Lăng Hư cảnh ngoài cửa cười sang sảng nói, tư thế ngược lại rất thấp.

Ngụy thị nhất phẩm Tĩnh An?

Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày.

Thế gia nhất phẩm Tiên Triều thanh danh hiển hách như thế, đương nhiên Vương thị nắm giữ tình báo sơ bộ.

Tĩnh An Châu chính là một trong chín châu của Tiên Triều Tiên Triều, nằm ở phía bắc Tiên Triều, từ trước đến nay đều nổi tiếng vì có khoáng sản dồi dào.

Mọi người đều biết, loại sản nghiệp như khoáng sản này từ trước đến nay dễ dàng phất nhanh, có đôi khi trong một dãy núi nhìn như thường thường không có gì lạ, vạn nhất đào ra mạch khoáng linh thạch chất lượng tốt, có thể làm cho một thế gia nghèo rớt mùng tơi trực tiếp cất cánh bay tại chỗ.

Hơn nữa loại tài nguyên khoáng sản này tương đối đặc thù.

Ngoại trừ một số rất ít khoáng sản nông cạn ra, tuyệt đại bộ phận khoáng mạch đều ở dưới lòng đất sâu, cho dù dùng kỹ thuật tiên tiến nhất cũng khó có thể hoàn toàn thăm dò rõ ràng. Hoàn cảnh dưới lòng đất lại cực kỳ phức tạp, còn có các loại

quấy nhiễu, địa mạch giăng khắp nơi, ai cũng không biết sẽ phát sinh tình huống kỳ lạ gì.

Có đôi khi nửa đoạn trên của một cái khoáng mạch còn lại là phế khoáng, nửa đoạn dưới khả năng bỗng nhiên cùng một cái khác đáng giá quáng mạch giao nhau rồi.

Cũng bởi vậy, khai thác quáng mạch cùng đánh bạc giống nhau, đánh bạc vận khí tương đối nhiều, đào được chính là kiếm được.

Nhưng cũng bởi vì vậy, rất dễ nảy sinh tranh chấp.

Vì tranh đoạt quyền sở hữu khoáng sản, giữa rất nhiều thế gia ở Tĩnh An Châu sẽ thường xuyên phát sinh các loại ma sát, có đôi khi thậm chí sẽ diễn biến thành xung đột đổ máu, hoàn cảnh sinh tồn hiểm ác hơn xa các châu khác.

Về phần nhất phẩm Ngụy thị vì sao không có chuyển chủ trạch đến Tiên thành?

Đó đương nhiên là bởi vì uy vọng của Ngụy thị ở Tĩnh An châu cực cao, diện tích sản nghiệp bao trùm cực lớn, rất nhiều gia tộc có tranh chấp thậm chí không tìm phủ quân, mà là tìm Ngụy thị đi phối hợp.

Nói một câu như Long Xương đại đế, Ngụy thị chính là thổ hoàng đế Tĩnh An châu. Tựa như Trường Ninh Vương thị, căn bản cũng không cần dời chủ trạch đến Quy Long Thành.

Chính là ỷ vào thực lực kinh tế của tài nguyên khoáng sản khổng lồ mang đến, hiện giờ Tĩnh An Ngụy thị phát triển là càng ngày càng tốt, còn có hai đại bảo điển, Song Lăng Hư luân phiên truyền thừa.

Gia tộc như thế, cho dù là trong nhất phẩm thế gia ở Tiên Triều cũng coi như đứng hàng đầu. So sánh với Cơ thị, thì giống như voi và kiến.

Ngay khi Vương An Nghiệp ở trong đầu sửa sang lại tin tức tình báo của Ngụy thị, Cơ thị lão tổ đã đón đám người Ngụy thị vào.

Lần này Ngụy thị đến không ít người, ngoại trừ đệ nhất lão tổ Ngụy Đông Dữu, Liệt Hỏa chân quân cùng một đám gia

tướng, còn có một vị nam tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng, khí chất trác tuyệt.

Nam tử này mặc một bộ trang phục màu tím, lưng đeo một thanh kiếm cổ hoa lệ, khí chất toàn thân hệt như công tử đẹp đẽ được miêu tả trong sách cổ, cầm tú đoan chính, quý khí phi phàm.

"Tại hạ Tĩnh An Ngụy thị Thanh Vân, bái kiến chư vị lão tổ, tiền bối." Ngụy Thanh Vân phong độ nhẹ nhàng hành lễ, nhất là đối với Triêu Dương vương phu Diêu Nguyên Cương chắp tay nói: "Thanh Vân bái kiến Triêu Dương vương phu."

Diêu Nguyên Cương đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần, thái độ lạnh nhạt nói: "Thanh Vân, Diêu mỗ ngược lại đã nghe nói tên của ngươi, ngươi hiện tại đi theo Tĩnh An công chúa làm việc đi?"

"Trí nhớ của Vương phu rất tốt." Ngụy Thanh Vân thái độ cung kính nói, "Thanh Vân từng theo Tĩnh An công chúa đi Triều Dương vương phủ một lần, cũng từng bái kiến Triêu Dương Vương. Chỉ là lần đó Vương phu ngài không ở trong phủ, vô duyên nhìn thấy phong thái của Vương Phu, Thanh Vân còn vì thế tiếc hận thật lâu. Lại không hề nghĩ rằng, hôm nay có thể nhìn thấy Vương Phu ở Cơ thị, quả thực làm cho Thanh Vân kinh hỉ không thôi, coi như là hoàn toàn tiếc nuối trước đó."

Quan hệ giữa Tĩnh An công chúa và Triêu Dương Vương vẫn tương đối thân cận.

Đây không đơn giản là bởi vì hai người đều là Kính thị, còn liên quan đến bộ bảo điển truyền thừa kia của Triêu Dương Vương.

Căn cứ luật pháp Tiên Triều, cùng với tổ chế nhất mạch Uyển thị, bộ bảo điển kia của Triêu Dương Vương cũng không phải thuộc về cá nhân, mà là thuộc về toàn bộ Kính thị, chỉ có công chúa mới có thể truyền thừa.

Hiện giờ Triêu Dương Vương đã già, bộ bảo điển của nàng cũng sẽ nghênh đón chủ nhân mới, mà người thích hợp nhất chính là Tĩnh An công chúa.

Hơi hàn huyên, ánh mắt Diêu Nguyên Cương liền đặt ở trên người Ngụy Đông Dữu lão tổ, thần sắc nghiêm nghị nói: "Liệt Hỏa chân quân đã lâu không lộ diện. Không biết Chân quân lần này giá lâm Dương Cơ thị là vì chuyện gì?"

"Ha ha." Ngụy Đông Khuyết sang sảng cười nói, "Ngụy mỗ minh nhân không nói chuyện mờ ám, đương nhiên là nhắm vào kiếm trận song tuyệt bảo điển."

Diêu Nguyên Cương sắc mặt trì trệ.

Quả nhiên, bây giờ Cơ thị nghèo túng đến nước này, muốn nhân tài không ai muốn sản nghiệp không có sản nghiệp. Nếu không phải vì bảo điển mà đến, Liệt Hỏa Chân Quân đường đường một vị Lăng Hư cảnh cường giả, sao có thể vạn dặm xa xôi đi tới nơi này?

Nhưng mà, nghe được lời này, sắc mặt Cơ thị lão tổ lại càng thêm khó xử.

Hắn kìm nén tức giận chắp tay nói: "Xin hỏi chân quân, duyên sao có thể biết được Cơ thị chúng ta có bảo điển?"

"Nguyên Hưng lão tổ, Ngạn Tu tiểu công tử quý tộc có quan hệ rất sâu với Thanh Vân con cháu tộc ta, thường cảm khái Kiếm Trận Bảo Điển bị lừa bảy tám ngàn năm cũng không có người kế thừa." Ngụy Đông Dữu nói, "Bởi vậy hắn thương lượng với Thanh Vân, tặng bảo điển cho tộc Thanh Vân ta, đổi lấy một khoản tài phú khổng lồ."

Lý do thoái thác này, ngược lại không kém bao nhiêu so với lí do thoái thác của Triêu Dương Vương phủ.

"Cơ Ngạn Tu!" Lão tổ Cơ thị đạp đạp lùi lại mấy bước, trong miệng chảy máu, hai mắt vô thần, "Nghiệt súc a nghiệt súc! Nghĩ đến Cơ thị ta lúc trước cũng từng muôn hình vạn trạng, có hy vọng trùng kích nhất phẩm. Lại chưa từng nghĩ, sau khi Vô Trần lão tổ tiên đi, thế mà đời sau không bằng đời trước. Hiện giờ thế hệ này, lại liên tục xuất hiện hai phản đồ bán tộc cầu vinh!"

"Lão tổ gia gia."

Cơ Ngạn Tu từ phía sau đám người lao ra, quỳ rạp xuống trước mặt lão tổ Cơ thị, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, trong giọng nói còn mang theo một chút nức nở: "Là Ngạn Tu vô năng,

sau khi hưởng dụng nhiều tài nguyên của gia tộc như vậy, lại không thể nhận được truyền thừa bảo điển."

"Bất quá, lão tổ gia gia. Cơ thị chúng ta từ sau khi Vô Trần lão tổ đi về cõi tiên, vẫn luôn chấp nhất về việc kế thừa kiếm trận bảo điển như thế nào, thế cho nên xem nhẹ căn bản kinh doanh của bản thân, mới rơi vào kết cục nghèo túng như thế. Ngạn Tu cho rằng, điều kiện kế thừa bảo điển hà khắc, chúng ta cần gì phải treo cổ trên một thân cây này? Không bằng dùng nó đổi lấy cơ hội quật khởi một lần nữa của gia tộc!"

"Ngạn Tu tự mình hành sự, tự biết có tội, không dám yêu cầu xa vời lão tổ tha thứ. Đợi sau khi chuyện thành, Ngạn Tu mặc cho lão tổ xử trí."

Dứt lời, hắn dập đầu thật mạnh về phía Cơ Nguyên Hưng.

"Nghiệt súc, nghiệt súc! Nguyên một đám các ngươi đều là nghiệt súc phá gia bại tộc!" Cơ thị lão tổ ngửa mặt lên trời tức giận mắng, thân hình càng lung lay sắp đổ, bi phẫn muốn chết, "Là Cơ Nguyên Hưng ta không trấn thủ tốt cái nhà này, thẹn với liệt tổ liệt tông!"

Lão tổ tông!

Một đám con cháu Cơ thị thấy tình huống không ổn, đều nhào tới, ôm lão tổ tông khóc rống lên. Ngay cả Cơ Báo cũng kích động, ngay cả hốc mắt cũng đỏ lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cửa chủ trạch Cơ thị đều đắm chìm trong không khí bi thống.

Vương An Nghiệp ẩn trong đám người, nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn không nhịn được lặng lẽ hỏi Cơ Vô Trần: "Sư tôn, lúc trước không phải người đã nói, Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển bị người giấu rất kín, ở nơi không ai biết sao? Sao hôm nay lại giống như là ai cũng biết vậy?"

"Chuyện này…" Cơ Vô Trần cũng lúng túng, sau một lúc lâu mới xấu hổ và bất đắc dĩ giải thích: "Năm đó trước khi vi sư đi Ma Triều báo thù, tự biết tiền đồ không mệt mỏi, sinh tử khó dò, sợ bởi vì mình không về mà làm cho bảo điển thất truyền, đương nhiên là để lại cho con một cái túi gấm."

Vương An Nghiệp lập tức hiểu rõ tất cả.

Thì ra lúc trước sư tôn còn để lại một tay, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, tiết lộ tin tức cho Cơ thị.

Mà lão nhân gia hắn nhiều năm không có trở về, con cháu đời sau của Cơ thị tự nhiên là khi hắn đã chết, mà Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển dần dần cũng bị Cơ thị coi là vật nhà mình.

Chính bản thân Cơ thị cũng không chịu thua kém, qua nhiều năm như vậy, vậy mà không có một tộc nhân nào có thể kế thừa bảo điển, gia tộc cũng càng ngày càng xuống dốc, cho tới bây giờ đều bắt đầu bán bảo điển để kiếm tài nguyên.

Hơn nữa, một người bán cũng đã rất không hợp thói thường, thoáng cái này lại xuất hiện hai người tộc nhân trung tâm bán bảo điển, đây quả thực là chưa từng nghe thấy, đều có thể được cho là ly kỳ.

“An Nghiệp, dù sao thì ngươi mới là truyền nhân chân chính của kiếm trận song tuyệt.” Cơ Vô Trần tức giận nói: “Cho dù thế nào cũng không thể để đám người bọn họ được như ý.”

“Vâng, sư tôn, ta sẽ cố gắng hết sức.” Vương An Nghiệp nói.

Ngay tại lúc thầy trò hai người âm thầm đối thoại, Cơ thị lão tổ đã từ tộc nhân phản bội gia tộc trong lòng hồi phục sức lực, ngược lại rít gào lên: “Cút! Các ngươi đều cút! Cơ thị chúng ta cho dù nghèo túng, cũng sẽ không bán đi bảo điển lão tổ tông lưu lại. Ngụy Đông Dữu, Diêu Nguyên Cương, các ngươi chớ khinh người quá đáng!”

Nghe được lời này, Ngụy Đông Dữu và Diêu Nguyên Cương sắc mặt đều trở nên lạnh lùng dị thường.

Ngụy Đông Dữu lập tức cười lạnh một tiếng: “Nguyên Hưng lão tổ, ta khuyên ngươi đừng có đem khách khí của chúng ta làm phúc.”

“Làm sao?” Cơ thị lão tổ trợn tròn mắt: “Cơ thị chúng ta không muốn bán, Ngụy thị các ngươi còn muốn cậy thế cường đoạt hay sao? Nơi này chính là Triêu Dương châu, tự có Triêu Dương phủ quân trấn thủ, các ngươi thật làm Tiên Triều luật pháp là bày biện hay sao!”

“Nguyên Hưng lão tổ, lời này của ngươi không đúng rồi.” Triêu Dương Vương phu Diêu Nguyên Cương nhíu mày nói, ” Luật pháp Tiên Triều chúng ta đương nhiên sẽ không vi phạm. Nhưng mà kiếm trận song tuyệt bảo điển này, nghiêm chỉnh mà nói lại không phải là vật của Cơ thị ngươi, mà là ba vạn năm trước Trần Kiếm Minh lão tiền bối, tập hợp cổ tịch đại thành tự mình thôi diễn ra bảo điển. Trần Kiếm Minh tiền bối lúc ấy liền lập xuống quy củ, bảo điển này chỉ có thể dùng phương thức sư đồ truyền thừa đời đời truyền thừa.”

“Không sai.” Liệt hỏa chân quân Ngụy Đông Dữu cũng nói, “Cơ Vô Trần lão tổ của Cơ thị các ngươi cũng là từ trong tay sư tôn có được kiếm trận song tuyệt bảo điển. Chẳng lẽ thành công bởi vì Kiếm Vô Trần lão tổ nhà các ngươi có được kiếm trận bảo điển, sau đó giấu nó đi, thứ này thành của nhà các ngươi?”

“Nếu Cơ thị các ngươi có năng lực kế thừa thì cũng thôi đi, nhưng đáng tiếc đã bảy tám ngàn năm trôi qua, Bảo Điển vẫn bị phủ bụi như trước.”

“Song Tuyệt Bảo Điển của kiếm trận này là vật của Nhân tộc công công, nếu Cơ Vô Trần lão tiền bối đã về cõi tiên, không cách nào thu đồ đệ, vậy tự nhiên phải để Bảo Điển tự mình quyết định truyền nhân, người có năng lực sẽ đoạt được.”

Hai vị Lăng Hư cảnh ngươi một lời ta một câu, khiến cho toàn thân Cơ thị lão tổ run rẩy, lại sửng sốt nửa câu cũng nói không nên lời.

Mặc dù bọn họ bá đạo, nhưng lời nói lại rất có lý.

“Hừ!” Cơ Vô Trần khó chịu nói: “An Nghiệp, chúng ta hiện thân đi, để bọn họ biết ngươi mới là người thừa kế bảo điển mà Cơ Vô Trần chỉ định, xem bọn họ còn có gì để nói?”

“Đợi một chút.” Vương An Nghiệp vội vàng ngăn Cơ Vô Trần nói: “Sư tôn, chúng ta vẫn nên quan sát tình hình trước mắt, hơn nữa, với tình huống trước mắt, tạm thời cũng không thích hợp tung ra sự thật ta là người thừa kế được chỉ định.”

Trong lòng hắn ta cảm thấy xấu hổ.

Sư tôn nhà chúng ta cái gì cũng tốt, chính là quá mức ngay thẳng cùng xúc động. Bằng không lúc trước hắn cũng sẽ

không còn chưa tu luyện đến Lăng Hư cảnh, liền mạo hiểm đi Ma Triều báo thù.

Loại tình huống trước mắt này, tuôn ra Vương An Nghiệp là thân phận người thừa kế Bảo Điển, chẳng qua là bằng vô duyên vô cớ để Triêu Dương Vương phủ và Ngụy thị hợp thành một đoàn, đầu mâu nhất trí đối ngoại mà thôi.

"An Nghiệp nói rất có đạo lý." Cơ Vô Trần cũng bình tĩnh lại, trầm ngâm nói: "Việc bảo điển rất quan trọng, Triêu Dương vương phủ và Ngụy thị đều là một bộ dáng nhất định phải đạt được, nếu để bọn họ biết ngươi là đệ tử của ta, nói không chừng sẽ không làm ra một thủ đoạn xấu xa nào đó. Mục tiêu của chúng ta, vẫn nên an toàn nhìn thấy kiếm cơ và trận cơ trước rồi nói sau. Chỉ cần nhìn thấy bọn họ, bọn họ nhất định sẽ tiếp nhận ngươi."

"Sư tôn, chẳng lẽ bảo điển của chúng ta còn có hai khí linh?" Vương An Nghiệp nghi hoặc.

"Đó là tất nhiên, gia bảo điển của chúng ta là kiếm trận song tuyệt, hơn nữa kiếm cơ và trận cơ đều có thể một mình tác chiến. Mà một khi các nàng hợp thể chiến đấu, uy lực càng trở nên vô cùng cường đại." Cơ Vô Trần cảm khái muôn phần nói: "Lúc trước vi sư dựa vào kiếm trận song tuyệt, ở Tiên Triều tạo nên thanh danh lớn như vậy, ngay cả Tiên Hoàng bệ hạ lúc trước cũng từng tán dương bảo điển của chúng ta."

"Phải biết rằng, ánh mắt của Tiên Hoàng bệ hạ rất cao, toàn bộ Tiên Triều cũng không có bao nhiêu bộ bảo điển đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy."

Khi thầy trò hai người đang nói chuyện, Ngụy Đông Dữu lão tổ bên kia của Ngụy thị đánh xong bàn tay, lại bắt đầu cho "Trái táo ngọt".

Hắn chỉ dừng lại một chút liền tiếp tục nói: "Nhưng mà, kiếm trận song tuyệt mặc dù là nhân tộc cộng bảo, nhưng Cơ thị cuối cùng là bảo quản nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Như vậy đi, Nguyên Cương huynh, hai nhà chúng ta dứt khoát ở cái ước định này, tương lai vô luận là nhà ai chúng ta kế thừa bảo điển này, cũng sẽ không bạc đãi Cơ thị."

“Ngụy huynh nói rất đúng, Triêu Dương Vương phủ chúng ta đương nhiên sẽ không keo kiệt.”

Hai người kẻ xướng người họa cũng trấn an Cơ thị.

Bảo điển dù sao còn chưa tới tay, bọn họ cũng sợ sau khi Cơ thị nháo lên sẽ trêu chọc đến các lộ ruồi bọ, đến lúc đó cạnh tranh càng lợi hại, tỷ lệ Ngụy Thanh Vân cùng Vân Thái An có thể lấy được bảo điển cũng càng thấp.

Cho dù bọn họ có lòng tin đối với hài tử nhà mình, nhưng cũng rõ ràng, người trẻ tuổi ưu tú của Tiên Triều cho tới bây giờ cũng không ít.

Bây giờ Tiên Triều cũng không phải mấy vạn năm trước, nội quyển cũng tương đối lợi hại.

Bảo điển của các nhà đều biết rõ, số lượng người trẻ tuổi có tư cách cạnh tranh bảo điển lại không ít, cho nên trong các đại thế gia đều tồn tại không ít người trẻ tuổi tư chất ưu tú, lại ở trong cạnh tranh đánh cờ kém một chiêu thua kém.

Vạn nhất chọc tới một người lợi hại thì không hay rồi.

Hai người kẻ xướng người hoạ, vốn trên mặt Cơ thị lão tổ đã dần dần chuyển biến thành suy sụp.

Đến lúc này, hắn còn có chỗ nào để phản kháng nữa?

Luận lý, nhà mình cũng không chiếm lý, luận thực lực, nhà mình ở trước mặt Triêu Dương Vương phủ và Tĩnh An Ngụy thị cũng chỉ tốt hơn một chút so với con kiến hôi.

Nếu Triều Dương Vương phủ và Ngụy thị không để ý tới bình luận, cứng rắn đến, mình cũng không có biện pháp gì với bọn họ. Dù sao nói theo đạo lý, Cơ thị cùng lắm là người trông coi bảo điển, ưu tiên quyền thừa kế bảo điển, nhưng lại không có tư cách ngăn cản những người khác.

“Nếu như thế, lão hủ cũng không còn lời nào để nói.” Lão tổ Cơ thị bất đắc dĩ thở dài: “Chỉ là Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển tính tình không nhỏ, năm xưa các nàng đã lập ra quy củ, chỉ có thí luyện giả mới có thể bước vào trong khu mộ năm trăm dặm. Những người khác không được nhúng tay.”

“Nếu hai vị công tử muốn đạt được tán thành của bảo điển, vậy thì do Cơ Ngạn Tu tộc ta dẫn hai vị thiếu chủ đi. Thành

hay bại, kiếm trận song cơ cuối cùng chọn lựa ai, đều chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình."

"Tốt tốt tốt." Ngụy Đông Dữu sảng khoái cười nói, "Nếu như thế, lão phu liền nói chuyện phiếm với Triêu Dương Vương phu ở Cơ thị một hồi, về phần sau đó là ai đến kế thừa bảo điển, vậy hoàn toàn dựa vào năng lực của người trẻ tuổi."

"Cảm ơn Nguyên Hưng lão tổ." Diêu Nguyên Cương hài lòng gật đầu.

Mặc dù trong quá trình xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng hắn tin tưởng Thái An nhà mình, bằng vào thiên phú kiếm đạo của hắn, nhất định có thể đạt được sự tán thành của bảo điển.

Trong lúc nói chuyện, Ngụy Thanh Vân và Cúc Thái An đã bắt đầu từ biệt lão tổ nhà mình, chuẩn bị xuất phát. Đồng thời, Cơ Ngạn Tu quỳ trên mặt đất cũng lau nước mắt, đứng dậy chuẩn bị đi qua dẫn đường cho hai người.

"Chờ một chút!"

Đúng vào lúc này, Cơ Báo một mực được Cơ Nguyên Hưng dìu đỡ rốt cuộc không nhịn được nữa, lạnh giọng mở miệng: "Ta cũng muốn đi tham gia thí luyện bảo điển."

"Khặc khặc khặc khặc, ngươi…" Lão tổ Cơ thị kinh ngạc không thôi, lập tức phản ứng, khiển trách: "Muốn tham gia thí luyện bảo điển, ít nhất cũng phải là đại thiên kiêu mới có tư cách, ngươi chớ có ở đây quấy rối."

"Lão tổ gia gia, con dựa vào nỗ lực của mình đạt được tán thành của Tử Hư thánh địa, đã dựa vào tài nguyên tranh thủ đạt được thành tựu đại thiên kiêu Đinh đẳng." Cơ Thiên hơi nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, trong ánh mắt tràn đầy kiên định, "Con biết, dựa vào tư chất huyết mạch mới vào đại thiên kiêu, muốn đạt được hy vọng truyền thừa xa vời, nhưng vẫn muốn thử một lần."

Nguyên Hưng lão tổ nghe vậy sửng sốt, lập tức khuôn mặt vốn chán chường một lần nữa toả sáng hào quang, khóe mắt cũng nổi lên một vòng nước mắt: "Tốt tốt tốt tốt, lão tổ gia gia quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Vậy cùng đi thử đi, dù là tăng trưởng chút lịch duyệt cũng tốt."

“Hoan nghênh Cơ cô nương gia nhập đội ngũ cạnh tranh.” Ngụy Thanh Vân phong độ nhẹ nhàng mỉm cười với Cơ Thiên Thiên, tư thái ôn nhuận phóng khoáng, “Đợi có cô nương làm bạn, coi như là có thêm phần náo nhiệt.”

Bộ dáng thoải mái đó của hắn, hiển nhiên cũng chưa đem Cơ Báo để ở trong lòng.

Chỉ là một đại thiên kiêu Đinh mà thôi, làm sao có thể tranh với hắn? Cũng chỉ có Vân Thái An mới có thể khiến hắn coi trọng một chút.

“Thì ra Ngụy công tử thích náo nhiệt? Vậy kế tiếp ngài sẽ càng thích.” Trong lòng Cơ Báo đè nén lửa giận, trong giọng nói không khỏi mang theo một tia trào phúng.

Nói xong, nàng bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp đang ẩn mình trong đám người.

“An Nghiệp công tử thiên tư trác tuyệt, đối với trận pháp cùng kiếm đạo cũng có nghiên cứu, không bằng cùng đi thử một chút đi.”

Sưu sưu sưu sưu sưu!

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Vương An Nghiệp.

Nhất là hai vị đại lão Lăng Hư cảnh kia, ánh mắt như điện, giống như muốn nhìn thấu lai lịch của Vương An Nghiệp.

Đổi lại là người trẻ tuổi bình thường, bị hai vị Lăng Hư đại lão nhìn chằm chằm như thế, hơn phân nửa chân đã mềm nhũn. Nhưng mà Vương An Nghiệp lại là con cháu Vương thị gặp qua sóng to gió lớn, thấy thế cũng không khẩn trương.

Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm đi ra, hướng về mọi người hành lễ: “Đa tạ Cơ cô nương đã mời. An Nghiệp đang muốn thử một lần.”

“Tiểu tử ngươi từ đâu chui ra? Lại có tư cách gì tham gia thí luyện?” Ánh mắt Ngụy Đông Lam rùng mình, uy thế mênh mông lập tức ép về phía Vương An Nghiệp.

Nhưng mà, kết quả lại khiến hắn thất vọng.

Cũng không thấy Vương An Nghiệp có động tác gì, chỉ lạnh nhạt đứng chắp tay, lại dễ dàng ngăn cản được áp lực như cuồng phong mưa rào kia, từ đầu đến cuối vững như Thái Sơn, đối với uy áp coi như không có gì.

Lấy thực lực Lăng Hư cảnh, muốn đánh bại Vương An Nghiệp tự nhiên không khó, nhưng nếu muốn giết hắn, lại là độ khó cực lớn. Còn nói dùng khí thế uy áp loại uy áp này tác dụng tác dụng vượt xa lực công kích thực tế, liền muốn trấn áp Vương An Nghiệp, vậy càng là nằm mơ.

Chỉ vậy, đừng nói Vương An Nghiệp, ngay cả Vương Phú Quý cũng không dọa được.

"Sao tiền bối lại nói ra lời ấy?" Vương An Nghiệp lạnh nhạt nói: "Lúc trước tiền bối có nói, Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển chính là nhân tộc cộng bảo, hắn là 'người có năng lực có được'. Không lẽ người Đông Càn quốc ta không tính là nhân tộc sao?"

"Tiểu tử càn rỡ! Dám cùng tiền bối nói chuyện như thế, còn có chút quy củ hay không?!" Ngụy Đông Dữu sắc mặt trầm xuống, tay phải bỗng dưng nâng lên.

Trong phút chốc, liền có vô tận hỏa hệ linh khí từ trong thiên địa hội tụ mà đến.

Phảng phất như nhận được mệnh lệnh của quân vương, vô tận hỏa hệ linh khí ngưng tụ áp súc, trong giây lát liền hóa thành thực thể, từng điểm ánh lửa tràn ngập bầu trời, sau đó hỏa diễm lần nữa áp súc, sụp đổ.

Đây là năng lực chỉ có cường giả Lăng Hư cảnh đã cơ bản nắm giữ một đạo pháp tắc nào đó mới có thể có được, pháp tắc chi lực tới, hắn chính là quân vương trong một phương thiên địa này, chúa tể.

Gần như là trong chớp mắt, một cự chưởng thiêu đốt liệt quang nóng rực liền xuất hiện ở trên bầu trời, hung hăng đánh tới phía Vương An Nghiệp.

Hắn cũng không muốn giết Vương An Nghiệp, chẳng qua là muốn giáo huấn hắn một chút, bởi vậy lúc ra tay cũng không có dùng lực lượng rất lớn.

Nhưng mà, dù vậy, một cường giả Lăng Hư cảnh tiện tay một kích, đối với tu sĩ Tử Phủ cảnh giống như Vương An Nghiệp mà nói vẫn có lực sát thương cực lớn.

Không khí nóng rực thổi quét khắp bầu trời, khí tức nóng rực tùy ý lan tràn.

Một chưởng nhìn như tùy ý, lại tựa như biển lửa lật úp, lại như nham thạch nóng chảy dâng trào, tản mát ra uy thế đáng sợ không gì sánh được.

Sắc mặt mọi người tại đây đột biến, chỉ cảm thấy không khí chung quanh phảng phất bị ánh lửa thiêu đốt hầu như không còn, ngay cả hô hấp cũng bị đoạt mất.

Một chưởng này đánh xuống, cho dù Vương An Nghiệp không chết cũng phải trọng thương!

Trong nhất thời, bầu không khí ngột ngạt khiến người khác nghẹt thở.

“Lão cẩu thật can đảm!”

Dưới uy thế ngập trời, một giọng nữ dễ nghe đột nhiên vang lên.

Sau một khắc.

Một vị nữ tu sĩ dáng người uyển chuyển đã như ảo ảnh di chuyển xuất hiện ở trước mặt An Nghiệp, bàn tay trắng nõn vừa lật, liền là một làn sương mù màu xám phóng lên cao.

Trong chốc lát, hỏa hệ linh khí đang điên cuồng tụ đến phảng phất như bị cái gì quấy nhiễu, bỗng nhiên đình trệ, sau đó nhao nhao khuếch tán ra.

Đây là sự va chạm giữa pháp tắc và pháp tắc, sự va chạm giữa lực khống chế và lực khống chế.

Cùng lúc đó.

Một con cự xà màu xám cũng xuất hiện trên bầu trời.

Nương theo từng trận gào thét, thân thể tráng kiện uốn lượn của cự xà bỗng nhiên bắn ra, bỗng nhiên xông tới hỏa diễm cự chưởng trên bầu trời, thẳng tắp đụng vào.

“Oanh long long!”

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, sóng xung kích đáng sợ khuếch tán ra, toàn bộ thiên địa đều giống như nhấc lên một trận cuồng phong bão táp do năng lượng hội tụ thành, ngay cả đại môn chủ trạch Cơ thị cũng đang ở dưới năng lượng va chạm hỗn loạn không ngừng rung động, phảng phất bất cứ lúc nào cũng không chống đỡ được bị xé thành mảnh gỗ vụn.

Sóng năng lượng bạo tẩu làm mờ đi tầm mắt cùng cảm giác của mọi người, mọi người ở đây không thấy rõ tình huống cụ thể bên trong sóng xung kích, chỉ có thể xuyên thấu qua năng lượng loạn lưu cuồng bạo, lờ mờ nhìn thấy một bóng trắng tinh tế.

Thẳng đến khi sóng xung kích dần dần tản đi, lúc này mọi người mới thấy rõ ràng, người ngăn ở trước mặt Vương An Nghiệp, lại là một vị nữ tử trẻ tuổi mặc váy dài trắng noãn.

Nàng dung mạo xinh đẹp, dáng người cân xứng, cắt váy dài vừa vặn phác họa ra vòng eo mảnh khảnh không nắm chặt của nàng, càng làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nàng óng ánh như ngọc, làm cho người ta khó quên.

Nhưng so với dáng người của nàng, càng làm cho người ta khó quên, lại là mái tóc đỏ như ngọn lửa của nàng, cùng đôi mắt màu vàng dựng thẳng như rắn.

Màu tóc cùng đặc thù thân thể như vậy, ở Ma Triều có lẽ còn không tính đặc biệt hiếm lạ, nhưng ở Tiên Triều phổ biến đều là tóc đen mắt đen, lại là riêng một ngọn cờ, làm cho người ta khắc sâu ký ức.

Nữ tử này, đương nhiên là cung phụng duy nhất của Vương thị Lăng Hư cảnh, Cơ Nguyệt Nhi.

Sau khi quy thuận Vương thị, bởi vì uy nghiêm của đại phụ Vương thị, tác phong làm việc của Cơ Nguyệt Nhi thu liễm hơn lúc ở Ma Triều rất nhiều, phong cách trang phục cũng từ vải mỏng đỏ rực ban đầu biến thành váy trắng mộc mạc.

Nhưng mỹ nhân rốt cuộc vẫn là mỹ nhân, mặc dù thu liễm phong mang, cũng chỉ là thay đổi phong cách mà thôi, vẫn trương dương chói mắt như trước.

Nàng nghiêng người chắn trước mặt Vương An Nghiệp, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngụy Đông Nghệ: “Lão già

không biết sống chết! Ngươi làm hoàng đế ở Tĩnh An châu đã quen thói làm thổ a? Đúng là rất ngang ngược. Thiếu chủ nhà ta là nhân vật cỡ nào, cũng tới phiên ngươi giáo huấn? Nếu để gia chủ nhà ta biết được, ngươi thật là dễ chịu."

"Thiếu chủ?"

Ngụy Đông Dữu vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời âm tình bất định.

Đây là thiếu gia nhà nào, vậy mà có thể để cho một cường giả Lăng Hư cảnh gọi hắn là thiếu chủ?

Hơn nữa, nghe ngữ khí kia của nàng, dường như đối với gia chủ trong miệng nàng có chút kính sợ. Cái này phải là nhân vật đáng sợ cỡ nào, mới có thể khiến cho một vị cường giả Lăng Hư cảnh cam tâm tình nguyện làm chủ?

Chẳng lẽ là Lăng Hư cảnh hậu kỳ?

Trong lòng của hắn kinh nghi bất định, trong lúc nhất thời cũng không dám tùy tiện làm việc.

Nhưng Ngụy Đông Dữu lại không biết, thật ra hắn đã hiểu lầm.

Trong mắt hắn thần bí khó lường, gia chủ Vương thị thực lực mạnh mẽ, trước mắt thật ra chỉ là một tu sĩ Tử Phủ cảnh mà thôi, tu vi cách Lăng Hư cảnh còn xa vạn dặm.

Tuy nhiên, cũng không trách Cơ Nguyệt Nhi vừa kính vừa sợ Vương Thủ Triết, lúc đối mặt hắn thậm chí còn cung kính hơn khi đối mặt với Huyết Đồng Ma Quân.

Sự đáng sợ của Vương Thủ Triết không phải ở thực lực, mà ở mưu lược của hắn, ở chỗ nắm chắc đối với lòng người, ở chỗ nhạy bén đến có thể nói là thấu triệt lực đáng sợ, cùng với viễn kiến vượt xa người khác vĩnh viễn sớm hơn một bước.

Cơ Nguyệt Nhi đến nay còn nhớ rõ, mình và Huyết Đồng ma quân bị Thủ Triết gia chủ đùa bỡn trong lòng bàn tay như thế nào, tất cả phản ứng đều bị hắn tính toán ở bên trong. Ở trước mặt Thủ Triết gia chủ, mình giống như một con rối bị giật dây, hắn để mình đi hướng đông, bản thân tuyệt đối sẽ không đi hướng tây.

Nàng đến nay vẫn nhớ rõ một khắc khi mình biết được chân tướng đó.

Loại thủ đoạn lật tay thành mây trở tay thành mưa này, thật sự là đáng sợ.

…

Chương 74: Ta bị Ma Tôn đánh qua, ta kiêu ngạo!

…

Bên kia, Diêu Nguyên Cương cũng âm thầm kinh hãi, hoàn toàn không ngờ chuyện hôm nay vốn nên mười phần chắc chín, lại có thể luân phiên xuất hiện biến cố.

Tình huống bây giờ càng ngày càng phức tạp.

Hắn nheo mắt lại, đánh giá Vương An Nghiệp và Cơ Nguyệt Nhi trong sân, nhất là mái tóc đỏ và mắt rắn bắt mắt của Cơ Nguyệt Nhi, âm thầm suy nghĩ.

“Đa tạ Cơ cung phụng ra tay.” Vương An Nghiệp chắp tay nói cảm tạ.

“Thiếu chủ không cần khách khí, đây đều là chuyện ta nên làm.” Cơ Nguyệt Nhi nhẹ nhàng thu lễ, thối lui ra sau lưng Vương An Nghiệp, ánh mắt vẫn cảnh giác lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngụy Đông Khuyết, lạnh nhạt nói: “Huống chi cho dù ta không ra tay, chỉ dựa vào một chiêu này của lão già kia, hơn phân nửa cũng là không làm gì được thiếu chủ.”

“Hừ!”

Ngụy Đông Dữu phất ống tay áo, như có chút khinh thường.

Hắn thừa nhận tiểu tử này đột nhiên xuất hiện một Lăng Hư cảnh cung phụng, làm cho hắn giật nảy mình. Nhưng mà nói chỉ là tiểu tử Tử Phủ cảnh này, mình tiện tay một kích còn không làm gì được hắn, chính là đang nói đùa.

“An Nghiệp, lão già này lấy lớn đè nhỏ, khinh người quá đáng! Không bằng chúng ta nghĩ biện pháp mượn cơ hội xử lý lão đi?” Cơ Vô Trần cũng cực kỳ tức giận, không nghĩ tới đường đường lão tổ tông nhất phẩm Ngụy thị không mặt mũi nào mà lại ra tay với một tiểu bối.

Nếu như hắn còn sống, sao có thể dung được lão tiểu tử này khi nhục đệ tử của mình như thế?!

“Sư tôn cứ bớt giận trước đã, dù sao nơi này cũng là Cơ thị, nếu náo loạn quá lớn, kéo Cơ thị vào vòng xoáy cũng không tốt.” Vương An Nghiệp trấn an sư tôn Cơ Vô Trần.

Lập tức, đôi mắt hắn lãnh đạm nhìn Ngụy Đông Dữu nói: “Liệt Hỏa chân quân cũng coi như là tiền bối nổi danh ở Tiên Triều. Tình huống trước mắt, không chuẩn bị nói hai câu sao?”

“Nói cái gì?” Ngụy Đông Ly hơi kiêng kỵ liếc mắt nhìn Cơ Nguyệt Nhi, lập tức cười lạnh nói, “Tiểu tử ngươi không kính tiền bối, bản chân quân chẳng qua là thay trưởng bối ngươi giáo huấn ngươi một trận, cho ngươi minh bạch cái gì gọi là tôn ti có thứ tự. Nói thế nào, ngươi còn muốn dựa vào một Lăng Hư cung phụng không biết từ đâu xuất hiện, đến đè ép bản chân quân xin lỗi sao?”

Tĩnh An nhất phẩm Ngụy thị chung quy là thế gia cường đại có được hai vị Lăng Hư đại lão, quan hệ nhân mạch ở Tiên Triều càng là thâm căn cố đế, cho dù Vương An Nghiệp này có chút địa vị thì thế nào?

Trái phải chẳng qua chỉ là người của Đông Càn quốc đi ra mà thôi, năng lực còn có thể lớn đến tận trời sao?

Muốn đệ nhất lão tổ đường đường nhất phẩm Ngụy thị cúi đầu tạ lỗi, ha ha, đó chính là một trò cười thuần túy!

“Nếu như thế, thù này của Tĩnh An Ngụy thị các ngươi và Đông Càn Trường Ninh Vương thị chúng ta, hôm nay đã kết thúc rồi.” Vương An Nghiệp tự nhiên cũng không chút nhượng bộ nói, thuận tiện chắp tay nói với Diêu Nguyên Cương: “Việc này Diêu tiền bối cũng có mặt, đến lúc đó Vương thị chúng ta xảy ra xung đột với Ngụy thị, còn phải phiền Diêu tiền bối làm chứng.”

Diêu Nguyên Cương sắc mặt cũng có chút phức tạp.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được Đông Càn Trường Ninh Vương thị này rốt cuộc có lai lịch gì.

Hắn ta biết Quy Long Thành có Vương thị, còn là chi nhánh của Hàn Nguyệt Vương thị, nhưng đó là Đông Càn Vương thị, hiển nhiên không phải là một nhà với Trường Ninh Vương thị này.

Hơn nữa, cho dù là Đông Càn Vương thị cũng không mời nổi cung phụng Lăng Hư cảnh?

Tuy nhiên, đối phương đã có thể có Lăng Hư cảnh cung phụng, lại khẩu khí cứng rắn như vậy, Trường Ninh Vương thị kia sợ là lai lịch không đơn giản, không dám nói nhất định có thể dạy Ngụy thị chịu thiệt, nhưng cũng có thể sẽ nhấc lên một trận sóng gió.

Lúc này, Diêu Nguyên Cương vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sự phân tranh giữa quý gia tộc và Ngụy thị, Triêu Dương vương phủ chúng ta một mực không tham gia. Nhưng nếu làm lớn chuyện muốn ta làm chứng, vô luận là ai đến hỏi, chuyện hôm nay ta tuyệt không thêm mắm thêm muối, cũng tuyệt sẽ không giấu diếm sự thật."

"Đa tạ Diêu tiền bối công chính khách quan." Vương An Nghiệp lại lần nữa phong độ nhẹ nhàng hành lễ, lúc này mới lạnh nhạt liếc mắt nhìn Ngụy Đông Dữu một cái rồi không nói nhiều nữa.

Vương An Nghiệp chính là con cháu dòng chính của Vương thị, bất kể là đi đến đâu, mỗi tiếng nói cử động của hắn đều đại diện cho Trường Ninh Vương thị.

Ngụy Đông Dữu bất chấp thân phận " Tập kích" tiểu bối Vương An Nghiệp như thế, cho dù Vương An Nghiệp tính tình tốt, cũng tuyệt đối không có khả năng làm rùa đen rút đầu.

Về phần sau khi kết thù oán này làm sao đối phó Ngụy thị, đó chính là chuyện sau đó.

"Được!" Đôi mắt Ngụy Đông Dữu cũng khẽ híp lại, cười lạnh đáp lại, "Bổn Chân Quân chỉ chờ Vương thị các ngươi ra chiêu. Ta cũng muốn nhìn một chút, cái các ngươi gọi là Trường Ninh Vương thị có mấy cân mấy lượng."

Trong lúc nhất thời, tràng diện hơi có chút yên lặng.

Đồng tử màu vàng của Cơ Nguyệt Nhi hơi nheo lại, quét mắt nhìn mọi người, nàng thản nhiên nói: "Chuyện sau này hãy nói sau, nhưng chuyện ngày hôm nay liên quan tới việc tranh đoạt Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển, công tử nhà ta nếu ở hiện trường, đương nhiên cũng phải chen một chân vào. Ai tán thành, ai phản đối?"

Tán thành, tất cả mọi người là không tán thành, ai sẽ nguyện ý có thêm một người tranh đoạt?

Nhưng mà phản đối hữu dụng sao? Sau lưng người ta chính là đứng một cái Lăng Hư cảnh cung phụng.

“Ha ha ha, Cơ đạo hữu chớ nói đùa.” Vẫn là Diêu Nguyên Cương dẫn đầu cười nói, “Lúc trước đã từng nói, Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển chính là nhân tộc cộng bảo, người có duyên có thể lấy được. Nếu An Nghiệp công tử trùng hợp gặp được, nếu tư chất huyết mạch phù hợp tự nhiên có thể thử một lần.”

“Bất quá, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian làm việc, vạn nhất tin tức tiết lộ ra ngoài, đưa tới càng nhiều người cạnh tranh thì phiền toái.”

Ngụy Đông Dữu trái lại muốn phản đối.

Nhưng ở hiện trường ba Lăng Hư cảnh, chỉ một mình hắn phản đối thì có ích lợi gì? Chính như Diêu Nguyên Cương nói, một khi ầm ĩ lên sẽ phiền toái lớn.

“Xuất phát.” Ngụy Đông Dữu đen mặt nói, “Hiện tại.”

Đáng thương cho Triêu Dương tam phẩm Cơ thị, ở chuyện này căn bản không có quyền nói chuyện, chỉ đành phái ra Cơ Ngạn Tu dẫn mọi người tiến đến nơi thí luyện bảo điển.

Đó là một dãy núi tương đối hiếm thấy trên bình nguyên Triều Dương, núi không tính cao, lại nhấp nhô kéo dài, khắp núi xanh ngắt, loáng thoáng bị từng mảng sương mù bao phủ ở bên trong.

Phi liễn lượn vòng trên không trung một chút, sau đó bắt đầu từ từ hạ xuống, cuối cùng đáp xuống trong một biệt viện Cơ thị đã lâu không tu sửa.

Cơ Ngạn Tu giải thích: “Đỉnh núi hoang sơn này đều là nơi tổ truyền của Cơ thị ta. Tổ tiên Vô Trần lão tổ năm đó bố trí không ít trận pháp ở đây, có Mê Vụ Trận, Chướng Nhãn Trận vân vân, hơn nữa Cơ thị chúng ta hàng năm có một vị trưởng lão cùng một đội gia tướng đóng ở đây, để phòng ngừa người không liên quan tiến vào bảo địa.”

Xây dựng trận pháp hao phí rất lớn, trận pháp bảo vệ quanh năm suốt tháng cũng tiêu hao khổng lồ. Có thể nói từ sau khi Cơ Vô Trần rời đi, trong bảy tám ngàn năm này, đầu tư xây dựng trận pháp của Cơ thị đã tiêu tốn không chỉ gấp mười lần.

Ở trên những trận pháp phòng hộ này liên tục không ngừng đầu nhập, nhưng lại không chiếm được tình huống hồi báo, có lẽ cũng là làm Cơ thị suy yếu thêm kịch liệt.

Ở biệt viện Cơ thị nghỉ ngơi và hồi phục một chút.

Một đoàn người xuyên qua trùng điệp trận pháp, đến một chỗ hẻm núi ẩn nấp.

Nơi sâu nhất trong hạp cốc có một kiếm trủng.

Đó là một công trình kiến trúc bằng đá khổng lồ được cấm chế bao phủ, giống như tế đàn vậy.

Xiềng xích thật dài vờn quanh phía trên cột đá màu trắng, thềm đá trầm trọng một mực lan tràn đến cực cao trước mắt, xuyên thấu qua làn sương mù mông lung, còn có thể nhìn thấy từng chuôi cổ kiếm loang lổ phía trên thềm đá.

Đó đều là tiền nhân lưu lại.

Có lẽ là thời gian tồn tại thật sự quá lâu, hoặc là giữ gìn không đúng chỗ, trên xiềng xích quấn quanh cột đá kia đã có vết tích rỉ sét, ngay cả những cổ kiếm kia cũng phảng phất mất đi linh tính, triệt để yên lặng.

Nhưng cho dù như vậy, kiếm ý lành lạnh tràn ngập toàn bộ kiến trúc trên không kia vẫn như cũ làm cho người ta không dám khinh thường nơi này.

“Ngạn Tu, Kiếm Trận Bảo Điển ở nơi nào?” Thần niệm Ngụy Thanh Vân quét qua, cũng không có phát hiện tung tích bảo điển.

“Khởi bẩm công tử, xin hãy xem nơi này.”

Cơ Ngạn Tu phi thân đến dưới bậc thang kiếm trủng, một khối thẻ bài ngã xuống đất lại dựng thẳng lên.

Đây là một tấm bảng được chế tạo từ linh mộc, trải qua gió táp mưa sa, nhiều năm bất hủ.

Trên thẻ bài có vết kiếm xiêu xiêu vẹo: “Tự trợ thí luyện, chim ngốc chớ quấy rầy, thông qua cửa thứ hai thí luyện lại đến làm phiền chúng ta. Quy tắc thí luyện cửa thứ nhất như sau…”

“Thế này có phải quá tùy tiện hay không?”

Ngụy Thanh Vân quả thực không thể tin được vào mắt mình, trên thế giới này nào có thí luyện bảo điển tùy tiện như thế?

“Khởi bẩm công tử.” Cơ Ngạn Tu nhắc tới việc này cũng có chút xấu hổ, còn có chút bất đắc dĩ, “Thật ra ngay từ đầu Khí Linh đại nhân của Kiếm Trận Bảo Điển vẫn sẽ hiện thân chủ trì khảo hạch, chỉ có điều… khụ khụ, mỗi một đời người trẻ tuổi của Cơ thị chúng ta đều sẽ tới thử một lần, kết quả chọc cho Khí Linh đại nhân phiền không chịu nổi, về sau dứt khoát không hiện thân nữa, ngay cả thí luyện cũng bị đổi thành thí luyện trợ cấp.”

“Cần gì sự tự trợ giúp của ông ta chứ?” Trong lồng ngực ông ta ôm một thanh cổ kiếm, Chử Thái An quần áo trắng như tuyết không quá để ý những chi tiết này, trực tiếp mở miệng nói, “Nắm chặt thí luyện, ta đã nôn nóng không chờ được nhận thức với bản mệnh bảo điển của ta rồi.”

Người này từ đầu tới đuôi, một câu cũng không nói, nhưng vừa mở miệng lại nóng nảy như thế.

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng không nhịn được liếc mắt nhìn hắn.

“An Nghiệp công tử, Vân Thái An là kiếm si nổi danh của Triêu Dương Châu chúng ta, từ nhỏ đã thể hiện ra ngộ tính kiếm đạo cực cao.” Cơ Thiên Thiên truyền âm nói với Vương An Nghiệp: “Đừng thấy hắn nói chuyện làm việc vừa cứng vừa thẳng, giống như luôn luôn không hợp với chung quanh, nhưng một thân tu vi kiếm đạo lại cực cao, chỉ sợ là đối thủ ngươi không thể bỏ qua.”

“Đa tạ Cơ cô nương nhắc nhở.” Vương An Nghiệp truyền âm nói: “Có điều, Tiêu cô nương không có lòng tin với mình sao?”

“Không có lòng tin.” Cơ Báo bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, “Luận tư chất huyết mạch, ta chỉ là đại thiên kiêu Đinh đẳng. Luận cảm ngộ kiếm đạo cùng tri thức trận pháp, ta cũng so ra

kém bọn họ. Theo ta được biết, Ngụy Thanh Vân cùng Xi Thái An đều là thiên tài nổi danh, mà tư chất huyết mạch càng là đạt đến đại thiên kiêu Ất đẳng! Ta sở dĩ kéo theo An Nghiệp công tử, cũng chỉ là không cam lòng, không muốn bảo điển rơi vào trong tay bọn họ."

Nói thật ra, lúc trước khi mở miệng, nàng cũng chỉ là không cam lòng, ôm một chút hi vọng mơ hồ như vậy, cảm thấy An Nghiệp công tử có lẽ có thể cùng bọn họ tranh giành một phen.

Nhưng ngay cả chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến, thân phận của An Nghiệp công tử lại bất phàm như thế, bên người còn có cung phụng Lăng Hư cảnh thủ hộ, trong lúc nhất thời ngược lại đối với hắn ký thác càng nhiều hi vọng.

Trong lúc hai người nói chuyện, Cơ Ngạn Tu đã hỗ trợ mở ra cửa thứ nhất của "hình thức tự phục vụ" thí luyện.

Ngay tại bên cạnh khối mộc bài kia, có một cái luyện khí tạo vật cổ xưa mà cổ xưa. Theo hắn thao tác một phen, luyện khí tạo vật tạch tạch tạch một trận dị hưởng, lập tức phun ra mấy phần giấy thi cuốn.

"Chư vị công tử, cửa thứ nhất thí luyện tương đối đơn giản, thi đều là lý luận cơ bản về trận pháp và kiếm đạo." Cơ Ngạn Tu sớm đã có chuẩn bị liền quét trên nhẫn trữ vật một vòng, trên mặt đất liền có thêm mấy bộ bàn ghế: "Tới tới tới, mọi người đem đề làm một cái."

Quá dễ dàng!

Vân Thái An và Ngụy Thanh Vân kiến thức rộng rãi đều có chút nghẹn họng nhìn trân trối.

Yêu cầu của mỗi một bộ bảo điển đối với người kế thừa đều vô cùng hà khắc, khảo hạch bình thường cũng thập phần trịnh trọng.

Như các châu thánh địa, sẽ mở ra thánh tử thánh nữ chi tranh, quốc gia sẽ khởi động đế tử chi tranh, hoàng nữ chi tranh, vương phủ cũng sẽ có thế tử chi tranh.

Nào có ai tùy tiện tiện như thế?

Ngay cả Cơ Ngạn Tu trước đó nghe qua tình huống hai cửa trước Ngụy Thanh Vân, cũng không ngờ tới lại là khảo nghiệm như vậy. Dù sao, Cơ Ngạn Tu trước đó bởi vì cảm thấy xấu hổ, chỉ nói tới phạm vi khảo thí cùng độ khó, cũng không có đề cập chi tiết cụ thể trong quá trình.

Bất quá càng đơn giản, càng là không người nào dám chủ quan hoặc là gian lận, có lẽ Bảo Điển Khí Linh đang ở một nơi bí mật gần đó nhìn chằm chằm, không những kiểm tra kiến thức căn bản của bọn họ, còn khảo hạch nhân phẩm của bọn họ?

Bởi vậy, bốn người tham khảo đều đặc biệt thành thật, kiên định mà hoàn thành khảo hạch cửa thứ nhất.

Sau khi thi xong, cũng không có lão sư phê duyệt bài thi, còn phải đem bài thi một lần nữa thả lại vào trong luyện khí tạo vật kia. Không bao lâu sau, thành tích của bốn người đều được đưa ra, tuy rằng thành tích có phân chia cao thấp, nhưng tất cả đều thuận lợi thông qua cửa thứ nhất khảo hạch.

Cửa thứ nhất này độ khó không cao, là bởi vì đây đều là đề cũ bảy, tám ngàn năm trước. Mà thời đại đang phát triển, giáo dục cơ sở cũng một mực cách tân, độ khó sẽ chỉ càng lúc càng lớn, hôm nay chỉ cần là người tu luyện kiếm đạo cùng trận đạo trường kỳ, đại bộ phận hẳn là đều có thể thông qua.

Sau khi cửa thứ nhất kết thúc, kiếm ý bao phủ phía trên kiếm trủng rõ ràng suy yếu mấy phần.

Cơ Ngạn Tu liền dẫn theo bốn người lên bậc thang.

Những bậc thang này đều là do cự thạch tạo thành, mỗi một bậc đều cao gần trượng, tràn đầy cảm giác tang thương do năm tháng điêu khắc ra.

Nếu là người bình thường ở chỗ này, sợ là muốn leo lên cũng khó, nhưng ở đây đều là tu sĩ Huyền Vũ, ngay cả Cơ Thiên Thiên thực lực yếu nhất cũng đã là Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, bậc thang này đối với bọn họ mà nói tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Thân hình mấy người nhoáng một cái, liền phi thân đi tới đỉnh tế đàn.

Trong vô số cổ kiếm nhỏ bé, có một tấm bia đá cự đại chậm rãi bay lên.

Đó là một khối kiếm bia.

Trên thân bia hình chữ nhật màu xanh biếc giăng đầy từng vết kiếm hoặc sâu hoặc cạn, số lượng nhiều, chừng mười mấy đạo, trên mỗi một vết kiếm đều tản ra khí tức kiếm ý.

Mà trong đó dễ thấy nhất một đạo vết kiếm nghiêng nghiêng từ trên kiếm bia xẹt qua, độ sâu chừng gần nửa thước, chiều dài lại gần một trượng, thiếu chút nữa liền xuyên qua cả tòa bia đá.

Kiếm ý ngất trời từ trong đó phát ra, mênh mông đường hoàng, phảng phất như thiên hà chảy ngược, lại như biển lớn cuồn cuộn, như uy như ngục, lành lạnh thấu xương.

Cho dù chỉ là đứng ở trước mặt khối kiếm bia này, mấy người đều cảm giác được hai chân có chút nhũn ra, có loại xúc động muốn quỳ bái.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Cơ Ngạn Tu, bốn người đều nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Ở đây đều là kiếm tu, hiểu rất rõ kiếm bia.

Bản thân kiếm bia cũng không tính là gì đặc biệt hiếm thấy. Nói cho cùng, nó kỳ thật chính là một loại bia đá, chỉ là chất liệu của nó hết sức đặc thù, sau khi được gia công, có thể làm cho kiếm ý tồn tại trong đó thời gian rất dài, bình thường đều là trưởng bối dùng để khắc kiếm ý của mình, cho hậu bối tìm hiểu.

Kiếm bia lớn có thể lớn như ngọn núi, nhỏ cũng có thể nhỏ đến bàn tay lớn, xem muốn dùng cái gì.

Nhưng cho dù bọn họ đều đã từng thấy, thậm chí tìm hiểu không ít kiếm bia, nhưng chưa bao giờ thấy kiếm khí đáng sợ như vậy.

“Hít! Kiếm ý đáng sợ như thế… Ta sao cảm thấy, ngay cả khối kiếm bia của Tử Hư thánh địa chúng ta cũng không có như vậy…” Cơ Báo tự lẩm bẩm, ánh mắt lóe ra, kinh nghi bất định.

Trong đầu nàng không tự chủ hiện ra một suy đoán kinh người nào đó, nhưng thủy chung vẫn không thể tin được.

Qua thật lâu, lực chú ý của bốn người mới dịch chuyển khỏi kiếm bia.

Bên cạnh kiếm bia, cũng dựng lên một khối lệnh bài linh mộc, trên đó viết quy tắc thí luyện kiếm bia, cửa này vẫn như cũ là tự phục vụ thí luyện.

"An Nghiệp à, tấm kiếm bia này chính là di vật sư thừa của kiếm trận song tuyệt nhất mạch chúng ta rồi. Lúc trước Trần Kiếm Minh tổ sư gia ngẫu nhiên có được tấm kiếm bia thời kỳ Thần Vũ hoàng triều này, lúc ấy đã bị đạo kiếm ngân này mê hoặc. Tổ sư gia vốn tu chính là trận pháp, nhưng từ nay về sau ngài ấy trầm mê ngộ kiếm, rốt cuộc rất nhiều năm sau cũng ngộ ra kiếm đạo thuộc về mình, đem trận pháp cùng kiếm đạo kết hợp, khai sáng ra một mạch kiếm trận của chúng ta."

"Khối kiếm bia này, từ nay về sau cũng được xưng là "Ngộ Kiếm bia"."

"Người có thể lưu lại vết kiếm trên tấm bia đều là truyền nhân hoặc truyền nhân chuẩn mực của kiếm trận nhất mạch chúng ta. Ngươi có thấy vết kiếm sâu năm tấc kia không?" Cơ Vô Trần cảm khái muôn vàn nói.

"Đó là do sư tôn ngài để lại sao?" Hai mắt Vương An Nghiệp tỏa sáng, kính nể nói: "Thật không hổ là sư tôn, vết kiếm mà ngài để lại rất có khí thế."

"Ách… khụ khụ ~ đó là Kiếm Minh tổ sư gia lưu lại." Cơ Vô Trần lúng túng ho khan nói: "Nếu ta có năng lực kiếm đạo như thế, năm đó có lẽ sẽ không vẫn lạc, có lẽ có thể chạy thoát khỏi tay tên biến thái kia."

Vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, Cơ Vô Trần liền ảo não không thôi: "Lúc trước vi sư đi Ma Triều tìm Hao Thiên Ba báo thù, cũng đã chuẩn bị đầy đủ công việc. Vì tìm được cơ hội, thậm chí còn ngụy trang ẩn núp ở Ma Triều rất lâu, nhân cơ hội để lại không ít hậu chiêu. Chờ sau khi đánh chết hắn, ta dựa vào hậu chiêu lưu lại liên tiếp tránh được sự đuổi giết của hai vị Lăng Hư cảnh đại lão Chư thị. Lại không ngờ, ngay lúc ta còn thiếu chút nữa là có thể rời khỏi Ma Triều, lại bị một tiểu bối họ Kỳ tu vi xấp xỉ ta ngăn chặn."

"Tiểu bối Chư thị kia thực lực lợi hại dị thường, vi sư bị hắn đánh cơ hồ là không hề có lực hoàn thủ, cuối cùng không thể không sử dụng hậu quả nghiêm trọng cấm pháp, lúc này mới

miễn cưỡng trốn thoát, nhưng vẫn không thể chống đỡ được sau khi cắn trả."

"Sư tôn." Vương An Nghiệp hiếm khi nghe Cơ Vô Trần nhắc đến sự kiện kia, thấy tâm trạng hắn sa sút, không khỏi trấn an nói: "Việc này đã qua bảy tám ngàn năm, phỏng chừng tiểu bối Khuyết thị kia đã chết từ lâu rồi."

"Cũng đúng, ta nhớ tiểu bối Y thị kia tên là "Nguyễn Thiên Thác", bề ngoài trông rất giống người, nhưng nói chuyện lại đặc biệt gợi đòn, nếu không phải đánh không lại hắn, ta thế nào cũng phải… Đáng tiếc, cho dù là cường giả Lăng Hư cảnh, thọ nguyên cũng bất quá bốn ngàn năm, sao có thể sống đến bây giờ." Cơ Vô Trần căm giận nói, "Hừ! Cũng may ta thu đồ đệ muộn, nếu không An Nghiệp nhà ta nhất định có thể báo thù cho ta."

"Đợi đã? Hao Thiên Thác?" Trong đầu Vương An Nghiệp lóe lên linh quang, lông mày lập tức nhíu lại: "Lần trước mật thám của Ma Triều chúng ta gửi tin tức về, ta cũng từng xem qua một lần, cái tên này rất quen tai."

"Không có khả năng, Kỳ Thiên Thác phải còn sống, hiện tại hẳn là đã có tám chín ngàn tuổi rồi đi? Ai có thể sống…" Cơ Vô Trần nói được một nửa, bỗng nhiên im bặt dừng lại.

Bởi vì hắn nghĩ đến một khả năng nào đó.

"À… Sư tôn, ta cũng nhớ ra rồi. Ma tôn của Ma Triều Chân Ma Điện, hình như gọi là tên này." Vẻ mặt Vương An Nghiệp vi diệu, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên kinh ngạc trước hay là bất đắc dĩ: "Không ngờ năm đó sư tôn ngài lại gặp phải Ma Tôn, chuyện này thật sự là…"

Sư tôn vẫn lạc lại còn có thể nhấc lên người hiện tại còn sống, điểm này cũng là trước kia hắn tuyệt đối không nghĩ tới.

"Khó trách, khó trách… Lúc ấy ta đã cảm thấy sự lợi hại của hắn có chút quá đáng, dù sao sau khi ta kế thừa kiếm trận bảo điển, tốt xấu gì cũng là tư chất tuyệt thế thiên kiêu, không có đạo lý ở cùng cấp bậc lại bị đè lên đánh." Cơ Vô Trần sau khi sửng sốt, lại không hề tức giận, ngược lại có chút thoải mái: "Những năm gần đây ta còn cảm thấy rất nghẹn khuất, cảm

thấy lúc trước chết có chút oan. Hiện tại xem ra cũng không oan uổng, ta tốt xấu gì cũng bị Ma Tôn đánh chết.”

Giọng điệu này, lại còn rất kiêu ngạo, thật sự có một giọng điệu “ta từng bị Ma Tôn đánh qua kiêu ngạo”.

…

Chương 75: Kiếm trận song cơ! Kiếm ý quen thuộc kia…

…

“Nhưng mà An Nghiệp à, ngươi tuyệt đối đừng giúp ta báo thù.” Cơ Vô Trần khuyên: “Thực lực và thế lực của Ma tôn quá mạnh mẽ. Không vào Chân Tiên, đi chỉ là lấy trứng chọi đá…”

“Sư tôn yên tâm, cho dù ngài không nói, ta cũng sẽ không đi báo thù.” Vương An Nghiệp vạn phần đồng ý quan điểm của sư tôn.

Nói đùa, đó chính là Ma Tôn a, hai tồn tại cấp Chân Tiên cường đại nhất Xích Nguyệt Ma Triều, nhân vật đứng ở toàn bộ văn minh nhân loại đỉnh phong nhất.

Giọng Cơ Vô Trần hơi khựng lại.

Qua vài hơi thở, hắn mới sâu kín mà tiếp tục nói: “An Nghiệp, trên thực tế ngươi có thể lòng đầy căm phẫn, giả bộ một chút.”

“Sư tôn, hay là chúng ta trở về chủ đề “Ngộ Kiếm Bia” đi.” Vương An Nghiệp nói: “Lúc trước ngài lưu lại vết kiếm nào?”

“Ngoài kiếm ý do cường giả Chân Tiên cảnh lưu lại, đứng hàng thứ tư trong bài danh sư phụ.” Cơ Vô Trần có chút tự đắc giới thiệu, “Đây chính là cái kia, ở vị trí trung tâm chếch xuống, rất dễ thấy. Cho dù tính cả lịch đại tổ sư, thiên phú kiếm đạo của vi sư cũng xem như tương đối cao.”

Dựa theo sự chỉ điểm của Cơ Vô Trần, Vương An Nghiệp rất nhanh đã tìm được đạo kiếm ý mà sư tôn để lại.

Vết kiếm dài hơn bốn tấc vắt ngang trên tấm bia đá màu xanh biếc, tản ra lẫm liệt như kiếm ý, dù trải qua bảy tám ngàn năm vẫn như cũ không tiêu tan.

Quả nhiên, đúng như lời sư tôn hắn nói, đạo kiếm ý này so với đại đa số kiếm ý trên tấm bia đá đều hơi dài hơn một chút. So với không đủ, so với dưới lại có thừa.

Xếp ở phía trước nó, ngoại trừ đạo mạnh nhất kia, cùng với đạo kiếm ý dài năm tấc mà tổ sư gia Trần Kiếm Minh lưu lại, cũng chỉ có hai đạo, hơn nữa cũng chỉ là hơi dài một chút.

Uy thế trong kiếm ý lộ ra cũng đường hoàng đại khí, như thiên uy mênh mông, thể hiện đầy bá đạo và cường thế của kiếm tu.

"Thật là đáng tiếc." Vương An Nghiệp cũng cảm khái nói: "Nếu năm đó sư tôn có thể từ Xích Nguyệt Ma Triều còn sống trở về, tấn chức Lăng Hư cảnh hẳn không thành vấn đề. Đến lúc đó, với thiên phú kiếm đạo của ngài, cho dù là ở trong rất nhiều đại lão Lăng Hư cảnh, hẳn cũng là loại sức chiến đấu tương đối mạnh."

Năm đó lúc mới bái sư hắn còn nhỏ, cảm thấy tu vi Cơ Vô Trần Thần Thông cảnh hậu kỳ quả thực đã phi thường cao. Nhưng hôm nay, theo hiểu biết của hắn đối với Huyền Vũ tu hành càng ngày càng sâu, hắn đã hiểu được, năm đó sư tôn thật ra vẫn ở vào thời kỳ tu vi tăng lên, thực lực còn xa xa chưa tới cực hạn.

Sức chiến đấu của kiếm tu ở trong tu sĩ cùng giai vốn là rất cao, kiếm tu Lăng Hư cảnh càng không cần phải nói.

Thí dụ như Tử Hư chân quân của Tử Hư thánh địa, dù là ở trong trận doanh của cả Nhân tộc đều có được sức chiến đấu cường đại.

Khi hai thầy trò đang nói chuyện, Cơ Ngạn Tu giới thiệu: "Dựa theo quy tắc tự phục vụ thí luyện cửa thứ hai, mỗi một vị thí luyện giả đều có một canh giờ để tìm hiểu đạo kiếm ý trên tấm bia kiếm kia, sau đó dùng kiếm ý mới ngộ ra lưu lại vết tích kiếm trên tấm bia, vết kiếm nếu có thể vượt qua một tấc, coi như thông qua thí luyện."

"Nếu vết kiếm không đủ một tấc, vết kiếm kia sẽ không có tư cách lưu lại trên Ngộ Kiếm bia, Ngộ Kiếm bia sẽ tự động xóa nó đi."

Cơ Thiên Nhân cảnh thí luyện giả chẳng phải là chịu thiệt? Dù sao chênh lệch cảnh giới giữa Thiên Nhân cảnh và Tử Phủ cảnh bày ra ở đó, thực lực căn bản không cùng một cấp bậc."

"Cũng không phải như thế, có thể lưu lại vết kiếm sâu bao nhiêu trên Ngộ Kiếm Bia cùng lượng Huyền Khí không liên

quan, chỉ khảo nghiệm độ mạnh yếu của kiếm ý. Chỉ cần ý chí đủ cường đại, cho dù là Thiên Nhân cảnh cũng chưa chắc không được.” Cơ Ngạn Tu giải thích khuyên bảo: “Còn nữa, lúc chư vị lưu lại vết kiếm, đừng vận dụng huyền khí, nếu không sẽ bị hủy bỏ tư cách thí luyện.”

Cũng khó trách.

Tu sĩ Tử Phủ cảnh thọ tám trăm năm, đặt ở thế giới yếu hơn một chút thì có thể nói là lục địa thần tiên, nếu thật sự dùng toàn lực chém xuống một kiếm, đỉnh núi nhỏ hơn một chút cũng có thể một kiếm gọt đi.

Kiếm bia này mặc dù có thể khắc ấn kiếm ý, nhưng dù sao cũng không phải là đạo khí hoặc là thần thông bảo khí, nhưng không thể chống đỡ được sự tàn phá lặp đi lặp lại của huyền khí mạnh mẽ.

“Nếu đã như thế, vậy ta đến trước đi.” Cơ Báo xin nói.

“Kỳ cô nương xin cứ tự nhiên.” Ngụy Thanh Vân và Cúc Thái An đều không có ý kiến gì.

Vương An Nghiệp lại nói: “Người đầu tiên thử không có người đời trước làm tham chiếu, chỉ sợ sẽ có chút thiệt thòi, không bằng ta là người đầu tiên đến đây đi.”

“Không sao.” Cơ Báo tự giễu nói: “Dù sao ta tương đối yếu, lần này hơn phân nửa là không qua được cửa, cho nên làm bộ cho ba vị công tử. Hy vọng ba người các ngươi vô luận là ai cầm bảo điển, đều chớ quên thủ hộ bảo điển bảy ngàn năm khổ lao của Cơ thị chúng ta.”

Dứt lời, Cơ Báo liền điểm chân ngọc một cái, nhẹ nhàng bay đến trước kiếm bia, đưa tay đặt ở trên đạo kiếm ý khủng bố hư hư thực thực cường giả Chân Tiên cảnh lưu lại, khoanh chân tinh tế cảm ngộ.

Không bàn đến việc có thể lưu lại vết kiếm hay không, cùng với có thể lấy được Kiếm Trận Bảo Điển hay không, chỉ là vết kiếm này, đối với kiếm tu mà nói chính là một cơ hội khó có được.

Nếu có thể từ trong đạo kiếm ý này tìm hiểu ra kiếm đạo thuộc về mình, cho dù không chiếm được kiếm trận bảo điển, tương lai cũng là được lợi vô cùng.

Bởi vậy, Cơ Thiên Thiên nhắm mắt lại, tìm hiểu đặc biệt nghiêm túc, rất nhanh toàn thân tâm đầu nhập trong đó.

Một cỗ khí lăng lệ dần dần bay lên trên người nàng, dần dần trở nên càng ngày càng mạnh.

Không khỏi bỏ lỡ thời gian, ngay lúc nàng bắt đầu lĩnh hội, Cơ Ngạn Tu liền lấy ra một cái đồng hồ cát dùng để đếm ngược, đặt ở trên thềm đá bên cạnh.

Cát trong đồng hồ cát từ từ rơi xuống, phát ra thanh âm rì rào nhỏ bé không thể nhận ra.

Thời gian từ từ trôi qua, rất nhanh, thoáng cái đã qua một canh giờ.

Mắt thấy hạt cát trong đồng hồ cát sắp lọt sạch, Cơ Thiên Thiên rốt cục một lần nữa mở mắt.

Một luồng sáng chợt lóe lên trong đáy mắt nàng.

Bàn tay trắng nõn của nàng vừa nhấc lên, trong khoảnh khắc, toàn bộ tinh khí thần của nàng đều tập trung ở trên thân kiếm trong tay.

Kiếm ý chính là ánh xạ tâm cảnh của kiếm tu, không được phép giả dối.

Không có Huyền khí gia trì, cường độ kiếm ý chính là tâm cảnh.

Chỉ thấy cổ tay nàng run lên, một đạo kiếm khí liền bắn ra nhanh như điện.

Kiếm ý lăng lệ mang theo cỗ hung ác đập nồi dìm thuyền xông về phía trước, phảng phất muốn ở trong khốn cục trùng trùng điệp điệp kia thay mình chém ra một con đường phía trước.

Mặc dù dọc đường có sóng to gió lớn vạn dặm, bụi gai khắp nơi, đều sẽ nghịch lưu mà lên, thẳng tiến không lùi.

“Phốc phốc!”

Trong tiếng vang thanh thúy, trên Ngộ Kiếm bia bỗng nhiên xuất hiện một vết kiếm rõ ràng.

Cơ Phương giật mình một chút, cảm giác tinh khí thần toàn thân giống như bị nháy mắt rút sạch. Nàng căn bản không để ý

tới những thứ này, mà lập tức ngẩng đầu nhìn về phía vết kiếm mình chém ra kia.

Trong nháy mắt.

Trên mặt của nàng lộ ra vẻ thất vọng.

Vết kiếm kia, chưa tới một tấc.

Rõ ràng nàng đã dùng toàn lực, vì sao vẫn là…

“Ài, đáng tiếc ~” Cơ Ngạn Tu tiếc hận lắc đầu nói: “Luận ý chí, một kiếm này của Nguyễn Cung mạnh hơn nhiều so với năm đó. Giờ phút này nếu bà có tu vi Tử Phủ cảnh, huyết mạch cao hơn một bậc mà nói, có lẽ có thể lĩnh ngộ được nhiều hơn.”

Tư chất huyết mạch càng mạnh, độ phù hợp với thiên đạo sẽ càng cao, cảm ngộ thiên đạo, cảm ngộ pháp tắc cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn một chút.

Cùng một nguyên lý, khi cảm ngộ kiếm ý tiền bối lưu lại, tự nhiên cũng sẽ có chút ưu thế.

Trong lòng hắn suy nghĩ chập trùng, cơ hồ khắc chế không được nghĩ đến: Nếu lúc trước lão tổ không phải cố ý lưu lại cơ hội cho mình thân là nam đinh đích mạch, mà là để lại cho Cơ Báo, dựa vào điều kiện tiên thiên của nàng, giờ phút này xác suất rất lớn đã thành công tấn thăng Tử Phủ cảnh.

Nếu lúc trước nàng tham gia thí luyện sớm một bước, nói không chừng, nàng thật sự có thể… Bỏ đi, bây giờ nghĩ lại những thứ này còn có ý nghĩa gì? Chung quy là do mình không hăng hái, trách được ai chứ?

“Xem ra ta cùng Bảo Điển vô duyên.” Cơ Thiên thở dài, có chút mất mát.

Nhưng nàng cũng biết, dựa vào tiêu chuẩn thực lực của mình, muốn lấy được bảo điển tán thành hi vọng cực kỳ xa vời. Trước đó đã có chuẩn bị tâm lý, ngược lại cũng không có như vậy không thể tiếp nhận.

Hơn nữa, bất kể nói thế nào, lần này cảm ngộ kiếm ý, mình cũng thu hoạch được rất nhiều.

Ngay khi Vương An Nghiệp tiến lên an ủi Cơ Thiên Thiên, Ngụy Thanh Vân cũng vươn người đứng dậy, phong độ nhẹ nhàng nhìn về phía Vân Thái An: “Chư vị, ta xếp thứ hai không có vấn đề gì chứ?”

“Tùy ngươi.”

Trong lòng Chử Thái An ôm cổ kiếm, thần sắc lãnh đạm.

Ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều tập trung ở trên đạo vết kiếm kia, thần sắc chuyên chú. Rất hiển nhiên, mặc kệ là biểu hiện của Cơ Thiên Thiên, hay là Ngụy Thanh Vân, hắn đều không để ở trong lòng.

“Ta cũng không sao cả.” Vương An Nghiệp bình tĩnh nói.

“Vậy tại hạ không khách khí nữa.”

Ngụy Thanh Vân chắp tay về phía mọi người, thân hình nhoáng một cái, hạ xuống trước Ngộ Kiếm bia, khoanh chân ngồi xuống, đặt tay lên vết kiếm kia.

Cơ Ngạn Tu thấy thế, lập tức lật mình, bắt đầu tính giờ.

Ngay từ đầu còn nhìn không ra cái gì, nhưng theo thời gian trôi qua, khí chất cả người Ngụy Thanh Vân trong lúc bất tri bất giác đã xảy ra một chút biến hóa vi diệu.

Một cỗ kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng lấy thân thể của hắn làm hạch tâm, dần dần bay lên.

Chậm rãi, liền linh khí phun trào trong thiên địa, cùng với kiếm ý bao phủ phía trên kiếm trủng, đều giống như bị khí cơ trên người hắn xúc động, loáng thoáng sinh ra một loại biến hóa nào đó.

Đây là cảm ngộ đối với kiếm ý đạt tới trình độ cực sâu, dẫn động thiên địa nguyên khí, mới có khả năng xuất hiện dị tượng, cực kỳ hiếm có.

Diệp Thái An bất giác đứng thẳng người, thần sắc dần dần trở nên nghiêm túc.

Không nghĩ tới Ngụy Thanh Vân lĩnh ngộ kiếm đạo, vậy mà không kém hơn mình.

Rất nhanh, thời hạn một canh giờ đã đến.

Ngụy Thanh Vân bỗng dưng mở to mắt, ánh mắt như điện, lòng tin mười phần.

Hắn đã hiểu.

Kiếm chi đạo, ở chỗ "tranh"

Tranh với người, tranh với trời, tranh với đất. Người cản giết người, thần cản giết thần!

Hắn duỗi tay phải ra, đột nhiên nắm lấy chuôi cổ kiếm sau lưng.

Khoảnh khắc sau, thanh kiếm cũ rời vỏ, một luồng sáng lạnh lẽo sắc bén đột nhiên bắn ra.

Đó là một đạo kiếm ý vô cùng thuần túy, mang theo phong mang vô cùng.

Kiếm ý tới, phảng phất có thể phá vỡ tất cả trở ngại trên thế gian, bá đạo, lạnh lùng, sát khí bốn phía, lộ ra phong mang!

"Phốc phốc!"

Một vết kiếm dài bốn tấc bỗng nhiên xuất hiện trên kiếm bia, so với yêu cầu thì khoảng chừng một tấc có hơn ba tấc!

"Tê!"

Cơ Báo và Cơ Ngạn Tu đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Quá mạnh mẽ!

Ngay cả hai người Vương An Nghiệp và Vân Thái An cũng hơi liếc mắt, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Mà theo vết kiếm này xuất hiện, Ngộ Kiếm bia cũng hơi chấn động, đột nhiên phát sinh biến hóa kịch liệt.

Từng luồng từng luồng ánh sáng lấy bia ngộ kiếm làm trung tâm đột nhiên bắn ra, trong thời gian ngắn đã xua tan sương mù bao phủ toàn bộ bầu trời kiếm trủng, toàn bộ bầu trời cũng theo đó mà trở nên sáng ngời.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ lười biếng yêu kiều bỗng nhiên vang lên: "Ồ? Lại có người thông qua cửa thứ hai?"

"Để ta xem xem… Vết kiếm dài bốn tấc? A, thành tích này có thể xếp hạng thứ tư trên tổng bảng." Lúc này lại có một thiếu nữ ngữ điệu lạnh lùng nói: "Hình như ngộ tính không tệ."

Theo hai giọng nói này vang lên.

Một bộ bảo điển vỗ cánh bay ra.

Không giống những bảo điển khác chỉ vẻn vẹn có một khí linh, trên không bộ bảo điển một trái một phải lơ lửng hai khí linh bán trong suốt, nhìn ngoại hình, đều đã là thiếu nữ mười hai mười ba tuổi.

Nhìn kỹ lại, khí linh bên trái mặc một thân trang phục nữ kiểu màu trắng sạch sẽ lưu loát, trên lưng cắm một thanh kiếm, ánh mắt sắc bén, thần sắc lạnh lùng, toàn bộ khí linh từ trong ra ngoài đều lộ ra cỗ hương vị kiệt ngạo bất tuân.

Kiếm ý vờn quanh, tóc dài đen kịt trên đầu nàng tung bay, tay áo bồng bềnh, thoạt nhìn vô cùng oai hùng hiên ngang.

Mà vị thiếu nữ bên phải khí linh, thì một thân trường bào rộng thùng thình phủ đầy phù văn huyền ảo, trên tay còn đang cầm một cái trận bàn, tóc dài màu đen lười biếng xõa trên vai, thoạt nhìn thần bí khó lường, làm cho người ta nhịn không được muốn tìm tòi hư thực.

Rất hiển nhiên, hai vị thiếu nữ khí linh này chính là kiếm cơ và trận cơ.

Giờ phút này, lực chú ý của các nàng đều tập trung ở trên người Ngụy Thanh Vân, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Bộ dạng cũng không tệ lắm, trong lịch đại truyền thừa nhân xem như thượng đẳng, chỉ là không biết tư chất huyết mạch cùng gia thế như thế nào?”

“Ngụy Thanh Vân Tĩnh An nhất phẩm Ngụy thị, ra mắt hai vị Khí Linh tiền bối.” Ngụy Thanh Vân áp chế mừng như điên trong lòng, mặt ngoài lại không kiêu ngạo không kiêu ngạo mà hành lễ, “Thanh Vân chính là tư chất huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng, vả lại gia tộc tài lực hùng hậu, chỉ cần Thanh Vân có được sự ưu ái của Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển, gia tộc nhất định sẽ có tài nguyên phong phú giúp đỡ Thanh Vân.”

Vừa nghe lời này, hai vị khí linh mắt đều sáng lên, thần sắc càng thêm hài lòng.

Nhất là thiếu nữ kiếm cơ mặc chiến váy màu xanh lục kia, càng tán thưởng gật gật đầu: “Dáng dấp tuấn tú, tư chất kiếm

đạo tốt, huyết mạch thiên phú cũng không kém, trong nhà còn rất có tài sản. Ở trong các đời truyền thừa giả, có lẽ có thể tiến vào top 3, so với Cơ Vô Trần đời trước kia mạnh hơn nhiều!"

"Khụ khụ khụ ~ "

Cơ Vô Trần thiếu chút nữa bị sặc chết, nhịn không được kháng nghị bên tai Vương An Nghiệp: "Hai nha đầu này thật sự là rất lợi hại, ta lúc trước các phương diện đều rất mạnh được không, chỉ là nội tình trong nhà hơi mỏng một chút."

Trong thế giới Huyền Vũ, thiên phú tốt là một chuyện, nhưng tài nguyên tu luyện hậu quả hay không cũng vô cùng quan trọng. Lúc trước Cơ thị chính là tam phẩm, gia tộc có thể trợ giúp Cơ Vô Trần tương đối có hạn, tối đa cũng có thể giúp hắn tu luyện đến Thần Thông cảnh sơ kỳ.

Tiếp đến muốn tiếp tục thăng cấp nhanh chóng, vọt tới Lăng Hư cảnh mà nói, tiêu hao tài nguyên có thể nói là đại lượng, một thế gia tam phẩm nho nhỏ căn bản là không cung cấp nổi.

Cũng may bản thân Cơ Vô Trần tương đối phấn đấu, cứng rắn dựa vào chính mình một đường vượt mọi chông gai mà vọt tới Thần Thông cảnh hậu kỳ.

Chỉ là, cũng chính là vì tương lai thăng cấp Lăng Hư cảnh tài nguyên, hắn cùng thê tử mới đi Tiên Ma chiến trường kiếm lấy chiến công. Vợ cả của hắn Phó Hồng Diệp, cũng chính là ở trên Tiên Ma chiến trường bất hạnh tao ngộ đánh lén mà chết, lúc này mới gặp phải liên tiếp chuyện tình sau đó.

"Kiếm Cơ muội muội nói có đạo lý." Thanh âm của Trận Cơ uể oải nói: "Trước kia tỷ muội chúng ta tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, được an bài nhiều lần đều chọn lựa người thừa kế gia thế bạc nhược yếu kém, kết quả mỗi người tấn chức Lăng Hư cảnh đều khó khăn trùng trùng điệp điệp. Điều đáng ghét nhất chính là Cơ Vô Trần kia, nghèo thì cũng thôi đi, còn không biết lượng sức chạy tới Ma Triều làm cái gì để báo thù."

"Báo thù thì cũng thôi đi, còn đem tỷ muội chúng ta vây ở trong kiếm trủng hơn bảy ngàn năm, ý đồ để cho Cơ thị nho nhỏ bá chiếm chúng ta." Kiếm Cơ cũng trừng mắt lạnh, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vẻ bất mãn: "Thật sự là tức chết bổn tiểu thư."

Khí linh của hai thiếu nữ Kiếm Cơ và Trận Cơ không ngừng phun tào với Cơ Vô Trần, hiển nhiên những năm này oán khí rất lớn.

“Sư tôn, tính tình hai vị tiểu tỷ tỷ Khí Linh này không tốt lắm.” Vương An Nghiệp và Cơ Vô Trần đối thoại.

“Khụ khụ, hơn phân nửa là ở Kiếm Trủng lâu rồi, chỉ nghẹn một cỗ oán khí mà thôi.” Cơ Vô Trần che giấu lương tâm nói: “Ngươi yên tâm, bình thường các nàng vẫn rất đáng yêu, không hung dữ chút nào.”

“Hai vị Khí Linh tiền bối xin yên tâm.” Ngụy Thanh Vân hành lễ, ra vẻ công tử thế gia nói, “Chúng ta nhất phẩm Ngụy thị gia đại nghiệp đại, khoáng sản vô số, còn có hai lão tổ Lăng Hư cảnh tọa trấn, đảm bảo sẽ không để hai vị tiền bối sống cuộc sống chua xót.”

“Trận Cơ tỷ tỷ, ta xem được, tỷ thấy thế nào?” Kiếm Cơ vui vẻ nói.

“Ta thấy cũng được. Tổng thể mà nói, Ngụy Thanh Vân này đã xem như người thừa kế chất lượng tốt rồi.”

Mắt thấy Kiếm Cơ Trận Cơ ngươi một lời ta một câu, đối với Ngụy Thanh Vân biểu hiện có chút hài lòng, Vân Thái An rốt cục có chút không chịu nổi.

Hắn chắp tay nói: “Hai vị khí linh tiền bối, tại hạ là Vân Thái An, chính là huyết mạch hoàng thất Tiên Triều, nội tình trong nhà cũng hùng hậu. Hai vị dù sao cũng phải cho ta một cơ hội, thử qua Ngộ Kiếm bia sau đó mới quyết định chọn người thừa kế.”

Đã có Vân Thái An ra mặt, Vương An Nghiệp liền tạm thời không nói gì.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, sau khi gặp Kiếm Cơ Trận Cơ, hắn nên triệu hoán sư tôn Cơ Vô Trần đi ra gặp mặt các nàng.

Nhưng từ thái độ oán trách của các nàng đối với sư tôn, Vương An Nghiệp cảm thấy, bây giờ để sư tôn đi nhận nhau nói không chừng sẽ có hiệu quả phản tác dụng.

“Còn có thí luyện giả khác?”

Kiếm trận song cơ lúc này mới dồn lực chú ý lên trên người đám người Vân Thái An, Vương An Nghiệp.

Song Song các nàng nhíu mày, thần sắc có chút bất mãn: "Người thừa kế thích hợp làm sao có thể dễ tìm như vậy? Chúng ta đã bảy ngàn năm, thật vất vả mới xuất hiện một người thừa kế hợp cách như vậy, các ngươi cũng đừng quấy rối."

"Hai vị tỷ tỷ." Cơ Báo trong lòng có chút sốt ruột, nhịn không được chắp tay nói, "Bọn họ tới đều đã tới, dù sao cũng phải để bọn họ thử chứ? Có lẽ, biểu hiện của bọn họ cũng không yếu hơn Ngụy Thanh Vân đâu? Đến lúc đó không phải hai vị tỷ tỷ có càng nhiều đường lựa chọn sao?"

"Cái này… Cũng có chút đạo lý."

Kiếm trận song cơ thoáng có chút bối rối, lén thương lượng một chút, cuối cùng vẫn thống nhất ý kiến, gật đầu nói: "Được rồi, hơn bảy nghìn năm đều đợi, cũng không quan tâm chờ thêm hai canh giờ. Cái kia gọi là cái gì, tranh thủ thời gian thử xem, hi vọng ngươi có thể cho tỷ muội chúng ta một niềm vui bất ngờ."

Sắc mặt Ngụy Thanh Vân âm tình bất định, muốn khuyên bảo kiếm trận song cơ, nhưng lại không thể nào khuyên được, đành phải nhịn xuống tính tình chờ đợi kết quả thử nghiệm của Ngụy Thanh Vân.

Cũng may hắn vô cùng tự tin vào bản thân mình, không tin trong lĩnh ngộ kiếm đạo của Cúc Thái An có thể mạnh hơn hắn.

"Đa tạ hai vị tiền bối Khí Linh."

Vân Thái An nhẹ nhàng thở ra, không dám chậm trễ, lập tức nhẹ nhàng nhảy xuống trước Ngộ Kiếm bia, khoanh chân ngồi xuống, ấn tay lên vết kiếm bắt đầu cảm ngộ.

Rất nhanh, hắn đắm chìm trong cảm ngộ, dần dần tiến nhập trạng thái.

Trận trận kiếm ý bắt đầu từ trên người hắn bay lên, theo thời gian trôi qua mà hơi thay đổi.

Dần dần, nguyên khí trong thiên địa cũng giống như chịu ảnh hưởng, ngay cả kiếm ý bao phủ trên kiếm trủng cũng bị tác động, bắt đầu chậm rãi hội tụ bên cạnh hắn.

Vừa nhìn trạng thái này của hắn, kiếm tu có kinh nghiệm là có thể đoán được, Cúc Thái ổn định là đã có cảm ngộ trên kiếm đạo, hơn nữa cảm ngộ hình như cũng không yếu.

Kiếm trận song cơ nhìn nhau, thần sắc không hẹn mà cùng trịnh trọng lên.

Một canh giờ thoáng cái đã trôi qua.

Sau khi hạt cát cuối cùng từ trên đồng hồ cát rơi xuống, Chử Thái An bỗng dưng mở mắt, đáy mắt rạng rỡ thần quang, tinh mang bắn ra bốn phía.

Hắn đã hiểu.

Kiếm, là vua của bách binh.

Người cầm kiếm, có uy áp đương thời, có ta vô địch!

Tay phải hắn chụp tới, trường kiếm trong ngực đã tới tay, trong chốc lát, một đạo kiếm ý liền tung hoành ra, lấy xu thế không thể địch nổi vọt tới kiếm bia.

Kiếm ý kia, đường hoàng đại khí, uy nghiêm mênh mông, bá đạo vô cùng, giống như Thần long gào thét, lại giống như thiên uy lâm thế, làm cho tâm thần người ta chấn động.

Sau một khắc.

Một vết kiếm liền xuất hiện ở trên kiếm bia, so với vết kiếm bốn tấc kia của Ngụy Thanh Vân còn dài hơn một chút!

“Được được được.” Kiếm trận song cơ hưng phấn không thôi, “Đạo kiếm ngân này còn sâu hơn Ngụy Thanh Vân một chút, một lần nữa xếp vào bốn vị trí đầu. Ngụy Thanh Vân hiện tại đứng thứ năm.”

“Làm sao có thể?!”

Ngụy Thanh Vân sắc mặt đại biến.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới Xi Thái An so với hắn còn mạnh hơn một chút, cứng rắn đẩy hắn từ trên chiến tích lịch sử xuống một vị.

“Nha nha nha, lần này khó chọn rồi.” Kiếm trận song cơ lập tức khó xử, “Hai người lĩnh ngộ kiếm đạo không kém bao nhiêu, vẻ ngoài cũng đều rất ưa nhìn, gia thế cũng không kém.”

“Ta chọn Ngụy Thanh Vân.” Trận Cơ nói, “Dù sao hắn là người đầu tiên đạt được điều kiện thí luyện.”

“Nhưng Vân Thái An cũng rất tốt.” Kiếm Cơ càng thêm xem trọng Vân Thái An: “Kiếm ý của hắn thuần túy hơn một chút, tinh diệu hơn.”

“Ngụy Thanh Vân.”

“Tính Thái An.”

Ngay khi kiếm trận song cơ giằng co không dứt, Vương An Nghiệp nhanh nhẹn xông tới, khách khí chắp tay nói: “Hai vị tiểu tỷ tỷ, đợi sau khi An Nghiệp thử xong, hai vị sẽ quyết định như thế nào?”

“Đúng vậy, còn có một người chưa thử, chúng ta ầm ĩ làm gì? Nói không chừng người này càng thêm ưu tú thì sao?”

“Không có khả năng! Thoáng cái xuất hiện hai người thừa kế chất lượng tốt đã xác suất rất thấp, chẳng lẽ còn có thể có người thứ ba? Trên đời này làm sao có loại chuyện tốt như vậy? Bất quá, vị công tử này hình như lớn lên càng thêm tuấn tú… Ai nha, mặc kệ nói như thế nào, thử một chút vẫn là phải, hi vọng ngươi có thể cho chúng ta một kinh hỉ.”

“Đa tạ hai vị tiểu tỷ tỷ thành toàn.”

Sau khi Vương An Nghiệp nói lời cảm tạ, cũng phi thân hạ xuống trước Ngộ Kiếm bia.

Thời điểm xa xa cảm giác, kiếm ý của vết kiếm tản mát ra đã rất mạnh, đến gần cảm thụ, uy áp kia càng là trực tiếp đập vào mặt, cường hoành vô cùng.

Vương An Nghiệp lấy lại bình tĩnh, đồng dạng khoanh chân ngồi xuống, đưa tay đặt trên vết kiếm.

Trong nháy mắt, hắn liền cảm giác được một cỗ kiếm ý bá đạo mãnh liệt mãnh liệt đánh úp về phía hắn.

Cái này, chính là đạo vết kiếm mạnh nhất trên Ngộ Kiếm Bia lưu lại kiếm ý, là kiếm ý không biết tên cường giả thời Thần Vũ lưu lại, cũng là khởi nguyên của kiếm trận song tuyệt.

Quá mạnh mẽ!

Dưới sự trùng kích của kiếm ý này, Vương An Nghiệp cảm thấy mình cũng sinh ra một loại cảm giác hít thở không thông.

Xem ra, suy đoán lúc trước của hắn vẫn rất đáng tin cậy, đạo kiếm ý này tám phần thật sự do Chân Tiên lưu lại, bằng không uy thế này thật sự không thể nào nói nổi.

"Ồ? Hình như có gì đó sai sai."

Bỗng dưng, Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút hoang mang.

Hắn cảm giác cỗ kiếm ý này, giống như cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc.

Mạnh mẽ, bá đạo, lại loáng thoáng có khí thế mênh mông mênh mông như nguyên thủy trút xuống, phảng phất như có thể phá tan tất cả trở ngại trong thiên địa.

Ở trước mặt đạo kiếm ý này, hắn lại sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé cùng cảm giác vô lực khi đối mặt với đại dương mênh mông.

Uy thế khủng bố khó nói lên lời quả thực khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Nhưng dưới uy thế khủng bố như sóng to gió lớn này, dường như còn ẩn giấu càng sâu, trầm hơn, càng thêm phức tạp khó tả…

Đúng rồi, biển cả, thủy, nguyên thủy…

"?"

Vương An Nghiệp tròng mắt trừng một cái, rốt cuộc nhớ tới nơi phát ra cỗ cảm giác quen thuộc này.

Cái này cái này, ý nhị của đạo kiếm ý này, cùng ý nhị kiếm ý mà thái nãi nãi Liễu Nhược Lam hắn dùng để đánh thái gia gia Vương Thủ Triết, rất giống a!

…

Chương 76: Khí vận chi thụ SS khí vận chi tử

…

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, Vương An Nghiệp lại lần nữa cẩn thận cảm ngộ một chút đạo kiếm ý kia.

Không bao lâu sau, hắn rốt cục hoàn toàn xác định.

Không sai! Chính là mùi vị này.

Từ nhỏ đến lớn, cảnh tượng thái nãi nãi thi triển kiếm ý hắn đã gặp không biết bao nhiêu lần, thật sự quá quen thuộc với nó.

Tuy rằng so với kiếm ý do Chân Tiên lưu lại, kiếm ý của bà nội quá chưa đủ mạnh, nhưng cảm giác quen thuộc không xua đi được này lại khiến hắn vô cùng chắc chắn.

Không thể sai được.

Kiếm ý chính là ánh xạ tâm linh của tu sĩ, thể hiện cảm ngộ của bản thân, bởi vậy, kiếm ý của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, trong kiếm ý cũng sẽ có lạc ấn đặc biệt của riêng mình.

Cho dù theo lịch duyệt dần dần phong phú, theo cảm ngộ kiếm đạo càng sâu, bản thân kiếm ý cũng sẽ dần dần phát sinh biến hóa, nhưng loại lạc ấn đặc biệt này cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi.

Chẳng qua, cũng không phải mỗi người đều có thể có cảm giác tinh tế nhạy cảm như thế, có thể phân biệt rõ ràng mà thôi.

Trước kia Vương An Nghiệp vẫn hoài nghi Thái nãi nãi có thể là Chân Tiên nào đó chuyển thế, nhưng vẫn không có chứng cứ thực tế.

Nhưng mà, từ ý vị đặc biệt mà vết kiếm này thể hiện ra, nó cùng thái nãi nãi kiếp trước chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ.

Thôi thôi, lúc này suy nghĩ nhiều vô ích, vẫn là trước lấy được kiếm trận song tuyệt bảo điển rồi nói sau.

Vương An Nghiệp bình tĩnh lại, không hề suy nghĩ quan hệ giữa kiếm ý và Thái nãi nãi, ngược lại tinh tế cảm ngộ ý hàm chứa trong kiếm ý.

Dần dần, hắn phảng phất như từ bên trong kiếm ý khủng bố vô cùng cường hãn, dường như muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ, cảm nhận được một ít thứ trước đó chưa kịp thể ngộ được.

Một cỗ hư vô mờ mịt, giống như trăng sáng trên trời cao, dần dần hiện ra trước mặt hắn.

Đó là một loại, so với dục vọng thắng bại, trở nên mạnh mẽ, hoặc là bản thân kiếm đều càng thêm xa vời, càng thêm hư vô mờ mịt, khó có thể diễn tả, khó có thể hình dung, lại mang theo một loại ôn nhu nói không nên lời.

Trong lúc mơ hồ, hắn dường như nhìn thấy được một bóng lưng mơ hồ.

Bóng người kia lưng đeo trường kiếm, đứng ở trên một tảng đá lơ lửng trên không, không có chỗ dựa, không có chỗ dựa.

Nàng nhìn qua mảnh khảnh mà đơn bạc, tựa như gió thổi ngã, lại cứng cỏi tựa như kiếm bên hông nàng, phảng phất trong thiên địa không có bất kỳ vật gì có thể đè sập nàng, bẻ gãy nàng.

Trong hư không mênh mông, chỉ có duy nhất mình nàng.

Phía trước của nàng là hư không vạn trượng, phía sau là vực sâu vạn trượng.

Đường đã đi tới cuối, nàng không thể lui, con đường phía trước lại là một mảnh không biết.

Đổi lại là người bình thường, loại tình huống này cũng phải do dự một chút, nhưng nàng lại phảng phất như không biết sợ hãi là vật gì, vẫn kiên định không rời bước ra khỏi hư không.

Một bước, một bước, lại một bước.

Một con đường, cứ như vậy xuất hiện ở dưới chân nàng.

Mơ hồ trong lúc mơ hồ, tựa như có vô số bóng người đang dọc theo con đường nàng bước ra tập tễnh mà đi, từng bước một, đem con đường vốn như ẩn như hiện kia, tựa như tùy thời đều

có thể bị cỏ hoang chôn vùi, khai thác được càng rộng, càng ngày càng ổn định, cuối cùng thành đường lớn thênh thang.

Một loại cảm động khó có thể nói rõ dâng lên trong lòng Vương An Nghiệp.

Trong mơ hồ, hắn dường như đã hiểu rõ thứ không thể nói bằng lời kia là cái gì.

Là trách nhiệm.

Nói như vậy, mặc dù kiếm ý Cơ Thiên Thiên lĩnh ngộ được không tính là mạnh, nhưng phương hướng đại khái thật ra là đúng, chỉ là nàng sở ngộ được, là vượt mọi chông gai vì chính mình mở ra một con đường tu hành, nhưng gánh vác trong đạo kiếm ý này, lại là toàn bộ thương sinh.

Cũng chính là phần trọng lượng gánh vác vô số muôn dân này, vừa rồi đúc thành sự cường đại và cứng cỏi của đạo kiếm ý này, không người nào có thể địch, không có gì có thể ngăn cản.

Hắn nhớ rõ thái gia gia từng nói qua, tu hành pháp môn của nhân loại bây giờ kỳ thật đều là kết tinh trí tuệ của vô số tiền bối.

Nhất là chân pháp, bảo điển, tiên kinh, những thứ này càng ngưng tụ tâm huyết của vô số tiền bối.

Bởi vì cái gọi là “Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát”, nếu như không có nhiều đời tổ tiên không biết cố gắng, sẽ không có sự cường đại của nhân loại hiện tại.

Đạo kiếm ý này thể hiện ra bên trong, không phải là điểm này sao?

Lấy thân làm kiếm, mở con đường phía trước cho muôn dân trong thiên hạ, mở ra tương lai.

Loại cảnh giới này, chẳng lẽ chính là thái gia gia từng nói “Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình”?

Trong lúc mơ hồ, Vương An Nghiệp cảm thấy dường như mình chạm đến thứ gì đó, nhưng lại dường như không hoàn toàn hiểu được.

Nhưng hắn đã không còn mê man.

Kiếm, bởi vì thương sinh nặng mà cường đại, không phải vì mình, chỉ vì người.

Hắn không có chí hướng cao xa như vậy, cũng không cách nào tưởng tượng lưng mang thương sinh là một loại cảm giác gì, như vậy, hắn liền dùng kiếm của mình, vì gia tộc mở ra một mảnh tương lai.

Giống như thái gia gia bọn họ đã từng làm vậy.

"Oanh!"

Một cỗ kiếm ý vô cùng cường hoành từ trên người hắn ta bộc phát ra, xông thẳng lên trời.

Kiếm ý kia dày nặng mà bàng bạc, phảng phất ẩn chứa lực lượng cường đại nào đó khó có thể nói rõ, không gì không phá, không gì không gãy.

Bỗng dưng.

Kiếm ý bao phủ trên không kiếm trủng dường như cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên phun trào lên, ngay cả đạo kiếm ý khắc ở trong kiếm bia kia, cũng giống như bị xúc động, cả khối kiếm bia đều mơ hồ rung động theo.

Ngay sau đó, ngay cả những cổ kiếm bên trong kiếm trủng cũng giống như bị đánh thức, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Từng mảng rỉ sét bị kiếm trên thân đánh rơi, lộ ra thân kiếm hàn mang rạng rỡ.

Cùng lúc đó, từng đạo kiếm ý từ trên người bọn chúng bay lên, giống như là ứng với kiếm ý của Vương An Nghiệp, hô ứng với kiếm ý của hắn, từ xa nhìn lại, giống như đang triều bái quân vương của bọn chúng.

"Làm sao có thể? Vạn kiếm quy phục?"

Ngụy Nguyên Thanh và Vân Thái An đều biến sắc, không dám tin nhìn một màn này.

Đương nhiên, "Vạn kiếm quy phục" chỉ là hư từ, kiếm cắm trên kiếm trủng nhiều nhất cũng chỉ chừng trăm thanh mà thôi.

Nhưng dị tượng này không hề tầm thường, chỉ khi kiếm tu lĩnh ngộ kiếm ý cực kỳ cao cấp, cực kỳ lợi hại mới có thể khiến kiếm khí vô chủ xung quanh cúng bái.

"Ha ha ha!" Kiếm Cơ hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia bởi vì kích động mà nổi lên từng trận đỏ ửng, "Vạn kiếm quy phục, hay cho một vạn kiếm quy phục! Nhiều năm như vậy, còn chỉ có Kiếm Minh lão tổ kiếm ý đạt tới trình độ như thế."

"Chẳng lẽ, lại để cho chúng ta nhặt được cái bảo?" Trong đôi mắt lười biếng của Trận Cơ cũng lộ ra từng đạo tinh quang, kinh hỉ không thôi, "Chỉ cần hắn ở trên trận pháp có thiên phú giống nhau, không, chỉ cần thiên phú của hắn ở trên trận pháp không cần quá yếu, chúng ta nói không chừng còn có khả năng tiến thêm một bước."

Từ trận pháp bảo điển ban đầu, đến kiếm trận bảo điển sau này, các nàng ở trong tay người thừa kế các đời, cũng đang không ngừng học tập và trưởng thành.

Nhưng mà người thừa kế các đời ngoại trừ Trần Kiếm Minh lão tổ ra, cũng không có nhân vật kinh tài tuyệt diễm gì, bởi vậy tốc độ phát triển của các nàng có thể so với ốc sên.

Cho tới bây giờ, còn lâu mới đạt tới ngưỡng cửa thăng cấp trung phẩm bảo điển.

Không có biện pháp, Bảo Điển thôi diễn chính là phiền toái như thế. Những người thừa kế thiên phú thực lực tương đối bình thường kia, cho dù có Bảo Điển phụ trợ cũng chỉ có thể lăn lộn vào Lăng Hư cảnh sơ kỳ, đối với bản thân Bảo Điển trưởng thành cũng không có bao nhiêu trợ giúp.

Nhưng mà đến một tuyệt thế thiên tài thì không giống, một tuyệt thế thiên tài, có lẽ có thể giúp các nàng lập tức thôi diễn đến trung phẩm bảo điển tầng cấp.

Bởi vậy, cái gì Ngụy Thanh Vân, cái gì Chử Thái An, trong nháy mắt này đều đã bị các nàng quên lãng đến chín tầng mây rồi.

Trong mắt các nàng, lập tức chỉ còn lại một mình Vương An Nghiệp.

Cơ Báo cũng là mặt đầy kinh hỉ, tuyệt đối không ngờ mình ở trên đường "Tùy tiện" nhặt được một công tử trở về, thế mà lại là tuyệt thế thiên tài như thế.

Nếu không phải sợ quấy rầy đến Vương An Nghiệp tiếp tục lĩnh ngộ kiếm ý, nàng cũng nhịn không được muốn hoan hô.

"Ta thua rồi."

Cúc Thái An qua thật lâu mới bình thường trở lại, tiếp nhận sự thật mình không bằng Vương An Nghiệp.

Hắn có chút thất bại, cũng có chút mất mát mà lắc đầu: "Vị An Nghiệp công tử này đích xác bất phàm, Vân Thái An ta thua tâm phục khẩu phục. Từ nay về sau, Vân mỗ tuyệt đối không lấy kiếm si tự cho mình là được."

Vân Thái An chịu thua, không có nghĩa là Ngụy Thanh Vân chịu thua.

Ngụy Thanh Vân vì kiếm trận song tuyệt bảo điển, đã vận dụng hết thảy tài nguyên mình có thể vận dụng được.

Nhà hắn đích xác có hai bộ bảo điển đang luân chuyển truyền thừa, nhưng tuổi của hắn có chút lúng túng, hai bộ bảo điển giao thế kỳ đều bỏ lỡ cùng hắn.

Nếu không lấy được bộ kiếm trận bảo điển này, có lẽ cả đời này hắn đều vô duyên với Lăng Hư cảnh!

"Hừ!"

Ngụy Thanh Vân sắc mặt xanh mét, cười lạnh thầm nghĩ.

Vương An Nghiệp ơi là Vương An Nghiệp, không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại đang giả heo ăn thịt hổ. Dám cướp bảo điển của Ngụy Thanh Vân ta, cũng đừng trách ta không khách khí!

Ngụy Thanh Vân hắn vì lần truyền thừa bảo điển này mà làm công tác chuẩn bị vô cùng đầy đủ, nhất là chuẩn bị một đòn sát thủ, ứng phó với những bất ngờ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Vì thế, một ít đại trưởng lão của gia tộc còn cho rằng hắn có nhiều chuyện, hơn nữa át chủ bài cần chuẩn bị lại là một trong những át chủ bài quan trọng nhất của Ngụy thị.

Lại chưa từng nghĩ, đòn sát thủ hắn cố gắng thuyết phục lão tổ gia gia chuẩn bị, vậy mà thật sự dùng tới.

Vừa nghĩ đến đây.

Tay của hắn sờ đến một cái 【Tức Nhưỡng Bội】 ở bên hông, thần niệm hướng vào bên trong ngọc bội.

Trong không gian của Tức Nhưỡng Bội có một mầm cây cao chưa tới một trượng sinh trưởng.

Gốc cây này có thân cây thon dài, như phiến lá thanh tú như lá liễu, từng tia từng sợi khí vận màu trắng lượn lờ trên cành lá thon dài của nó, như là mây mù lượn lờ, nhìn qua tiên khí mờ ảo, cực kỳ xinh đẹp.

Gốc mầm cây này, chính là Khí Vận Chi Thụ.

Nhưng cây khí vận chi thụ này lại bị giam cầm ở trong một đại trận phức tạp vô cùng, cành lá rủ xuống, phiến lá ố vàng, thoạt nhìn héo rũ, rất không khỏe mạnh.

Đại trận này, tất nhiên là bút tích của Ngụy thị.

Bởi vì tính cách Khí Vận Chi Thụ kiệt ngạo, không muốn thuần phục, cũng không muốn ký kết khế ước với người Ngụy thị, Ngụy thị vì khống chế nó, không thể không dùng cấm chế và trận pháp áp chế linh trí của nó, khiến ý thức của nó rơi vào trong hỗn độn, không cách nào khống chế lực lượng của mình.

Kể từ đó, Khí Vận Chi Thụ chỉ có thể giống như một mầm cây bình thường, mặc cho Ngụy thị điều khiển.

Mà bên ngoài trận pháp dùng để giam cầm, trong trận pháp còn có một trận pháp tên là "Đoạt Thiên Trận".

"Đoạt Thiên Trận" đoạt thiên địa tạo hóa, có thể mạnh mẽ hấp thụ bổn nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ, chuyển hóa thành lực lượng Huyền Vũ tu sĩ có thể khống chế.

Hơn nữa, "Đoạt Thiên Trận" còn có thể ức chế khí vận chi thụ sinh trưởng, khiến nó thủy chung bảo trì ở trạng thái ngũ giai, thuận tiện cho Ngụy thị tiếp tục áp chế và khống chế nó, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Qua nhiều năm như vậy, Ngụy thị dựa vào thủ đoạn này, mới có thể phát triển thuận buồm xuôi gió, một đường nhanh

chóng quật khởi.

Trước khi tới, Ngụy Thanh Vân đã lấy được ngọc phù khống chế "Đoạt Thiên Trận" từ trong tay lão tổ Ngụy Đông Dữu, cũng ở trong đó đánh lên dấu ấn thần thức của mình.

Giờ phút này.

Ngụy Thanh Vân động niệm, "Đoạt Thiên Trận" dưới sự khống chế của gã khởi động.

Trong chốc lát, trên đại trận phức tạp liền sáng lên quang mang như ngôi sao, từng điểm quang mang vờn quanh, một cỗ lực lượng cướp đoạt cường đại từ trong trận pháp bộc phát ra.

Sau một khắc.

Khí Vận Chi Thụ bắt đầu run rẩy kịch liệt, phảng phất như đang kháng cự kịch liệt.

Nhưng dù vậy, dưới tác dụng của trận pháp, vẫn có điểm điểm lục mang từ trong cơ thể nó tách ra, thông qua trận pháp hấp nhiếp chuyển hóa, biến thành lực lượng có thể bị Huyền Vũ tu sĩ hấp thu vận dụng.

Những lục mang này chính là bổn nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ.

Khí vận chi lực hư vô mờ mịt, nhân loại đừng nói khống chế cùng vận dụng, thậm chí ngay cả cảm giác cũng rất khó khăn.

Nhưng chỉ cần có bổn nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ, tu sĩ mượn lực lượng của Khí Vận Chi Thụ, ở trong thời gian nhất định đạt được năng lực khống chế khí vận chi lực, để khí vận rời rạc giữa thiên địa trong thời gian ngắn hội tụ đến trên một người, hoặc là tạm thời xua tan khí vận chi lực trên người người khác.

Chẳng qua, bởi vì bản nguyên lực này chính là thông qua "Đoạt Thiên Trận" cưỡng đoạt mà đến, cũng không phải tự thân sinh ra, cho nên là tiêu hao phẩm.

Mỗi một lần rút ra, đều vẻn vẹn có thể duy trì ba canh giờ, thời gian qua đi, còn có thể bởi vì cưỡng ép sử dụng lực lượng bổn nguyên huyết mạch không phù hợp với bản thân mà nghênh đón cắn trả, dẫn đến trong một đoạn thời gian kế tiếp đều trạng thái cực kém, vả lại vận khí đê mê.

Nhưng cho dù như vậy, hiệu quả khí vận gia thân cường đại vẫn đủ để triệt tiêu hết thảy tác dụng tiêu cực của nó.

Dưới sự rút ra của "Đoạt Thiên Trận", bổn nguyên chi lực liên tục không ngừng bị bong ra từ trong cơ thể Khí Vận Chi Thụ.

Theo thời gian trôi qua, bản năng chống cự và giãy dụa của Khí Vận Chi Thụ càng ngày càng yếu.

Phiến lá mảnh khảnh của nó run rẩy, thân cây thon dài cũng đang không ngừng rung động, dù cho linh trí vẫn ở vào trạng thái bị áp chế, từ trong tần suất run rẩy kia của nó, vẫn có thể cảm giác được loại thống khổ sâu tận xương tủy này, giống như là đang thừa nhận một loại cực hình nào đó.

Chờ đến khi "Đoạt Thiên Trận" đình chỉ vận chuyển, trạng thái của nó đã trở nên cực kỳ không xong, phiến lá so với trước đó càng ỉu xìu, màu sắc cũng càng ảm đạm phát vàng, ngay cả cành cây cũng trở nên mềm mại vô lực, nhìn qua nghiễm nhiên đã hấp hối.

Mà cùng lúc đó, đáy mắt Ngụy Thanh Vân lại nổi lên một vòng lục mang nhỏ bé không thể nhận ra. Từng luồng khí vận chi lực vô hình vô chất bắt đầu hội tụ trên người gã, bao phủ toàn thân gã.

Nếu có người có thể sử dụng mắt thường quan sát khí vận chi lực, sẽ phát hiện, giờ phút này Nguỵ Thanh Vân Thông thân đã bị khí vận màu trắng nồng đậm bao phủ, đỉnh đầu thậm chí đã nổi lên đạo đạo hồng mang, chính là Hồng Vân Tráo đỉnh, hồng phúc tề thiên chi tướng.

Ngụy Thanh Vân trong lòng đại định.

Một chiêu này lúc trước hắn thấy gia chủ dùng qua, sau khi sử dụng, đó thật sự là khí vận gia thân, gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường.

Nếu là thăm dò mỏ quặng, vậy tất nhiên có thể đào ra mạch khoáng chất lượng tốt, nếu là đoạt sinh ý với người khác, thì đối thủ hơn phân nửa sẽ ra các loại "ngoài ý muốn", nếu là đàm phán, thì thường sẽ có quý nhân tương trợ, tóm lại chính là làm cái gì đều cực kỳ thuận lợi.

Mà ngoài ra, trong chiến đấu còn có một loại cách dùng khác.

Hai ngón tay Ngụy Thanh Vân kẹp ở bên người, giữa ngón tay lập tức nhiều ra một đạo ngọc phù, thúc giục huyền khí, ngọc phù trong nháy mắt nổ tung.

Không gian phảng phất bị ngón tay vô hình lay động, một đạo năng lượng chấn động tối nghĩa mà vô hình khuếch tán ra bên ngoài.

Rất nhanh, không gian trong phương viên trăm dặm đều bắt đầu khởi động theo một loại phương pháp huyền diệu nào đó.

"Ồ?" Kiếm trận song Cơ cảm thấy có gì đó không đúng, "Không gian dao động vận luật giống như trở nên rất kỳ quái, có chút dự cảm không ổn quen thuộc."

Không đợi các nàng nghiên cứu kỹ, tầng mây trên bầu trời bỗng nhiên quay cuồng mãnh liệt giống như thủy triều.

Hơi nước nồng đặc tụ đến, bất quá trong khoảnh khắc, đám mây trắng bông như đường liền trở nên âm trầm, đen sì, khí tức càng trở nên càng ngày càng nguy hiểm, càng ngày càng tối nghĩa.

Trong mây đen, càng ẩn ẩn có lôi quang hiển hiện.

Rất nhanh, mây đen ngưng tụ diện tích liền càng lúc càng lớn, phô thiên cái địa hướng về kiếm trủng đè xuống. Mây đen lôi quang không ngừng quay cuồng, từng trận tiếng sấm rền chấn động khiến người ta kinh hãi run rẩy, làm cho người ta lập tức sinh ra một loại dự cảm sắp đại nạn lâm đầu.

"Thần Thông Kiếp Vân!"

Kiến thức kiếm trận vô cùng rộng lớn, lập tức sợ hãi, lại nghĩ mãi không ra: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện Thần Thông kiếp vân? Những tên tiểu tử này, hình như còn lâu mới bằng Độ Thần Thông kiếp đi?"

Thần Thông kiếp, chính là Thần Thông kiếp vân do Tử Phủ cảnh đỉnh phong ý đồ đột phá Thần Thông cảnh dẫn động Thiên Đạo can thiệp hình thành.

Nhớ ngày đó sư tôn của Vương Ly Từ là Vân Dương thượng nhân, chính là thần thông kiếp vân mà Mộ Nguyệt phủ đã vượt qua ở Mộ Nguyệt châu.

Người thừa kế kiếm trận song tuyệt bảo điển, mỗi một người đều vượt qua thần thông kiếp, bởi vậy kiếm trận song cơ liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của kiếp vân này.

“Không phải tiểu tử này lĩnh ngộ kiếm ý quá lợi hại, dẫn tới kiếp vân chứ?” Vân Thái An trợn mắt há hốc mồm nhìn lên kiếp vân thần thông đáng sợ trên bầu trời, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Đừng nhìn hắn bình thường luôn mặc một bộ áo trắng, trong ngực ôm kiếm, ăn mặc giống như là một kiếm tiên, nhưng tu vi của hắn kỳ thật cũng bất quá vừa mới đột phá đến Tử Phủ cảnh trung kỳ, khoảng cách độ kiếp còn rất xa xôi rất xa.

Chỉ với chút tu vi của hắn hiện tại, bị lôi kiếp thần thông nện một chút cũng không phải là chuyện đùa.

“Chớ nói bậy, chúng ta sống lâu như vậy, còn chưa nghe nói qua lĩnh ngộ kiếm ý còn có thể dẫn tới Thần Thông kiếp vân.” Kiếm trận song cơ mắng: “Không biết vì sao, vừa rồi xuất hiện một ít năng lượng ba động kỳ quái, tựa như có người ý đồ đột phá Thần Thông cảnh thì năng lượng chấn động vậy. Thiên đạo hơn phân nửa là bị ngộ đạo, lầm tưởng nơi này có người mưu đồ tấn chức, mới ngưng tụ ra kiếp vân.”

Đạo tu hành chính là nghịch thiên mà đi, mà lôi kiếp của các giai đoạn chính là thủ đoạn trừng phạt nhằm vào người muốn nghịch thiên.

Nhưng mà từ trước đến nay thiên đạo luôn lưu lại một đường sinh cơ, nếu là người nghịch thiên thành công vượt qua lôi kiếp, thiên đạo tự nhiên sẽ cho hắn một con đường sống.

Nhân tộc lúc ban đầu tu luyện độ kiếp, thường mười phần không còn một.

Nhưng theo hệ thống tu luyện không ngừng hoàn thiện, công pháp càng ngày càng cường đại, cùng với kinh nghiệm nhắm vào thiên kiếp, đan dược, bảo vật, phù lục vân vân càng thêm hoàn mỹ, đối với tu sĩ hiện tại mà nói, thiên nhân kiếp, tử phủ kiếp, thậm chí là thần thông kiếp cũng không phải trở ngại quá lớn.

Chỉ cần công tác chuẩn bị đầy đủ, đa số mọi người đều có thể thành công vượt qua.

Nhưng điều kiện tiên quyết là tu vi phải đạt tới Tử Phủ cảnh đỉnh phong. Nếu tu vi không đủ, chuẩn bị không đủ, Thần Thông kiếp này sẽ thành bùa đòi mạng!

Nhìn trên bầu trời uy thế thần thông kiếp vân càng ngày càng mạnh, cùng tất cả mọi người thất thố, người khởi xướng Ngụy Thanh Vân khóe miệng xẹt qua một vệt cười lạnh như đã đạt được mục đích.

Vừa rồi hắn bóp nát khối ngọc phù kia, chính là một loại ngọc phù đặc biệt tương đối hiếm thấy 【Khi Thiên Dẫn Lôi Phù】, đặc sắc của nó chính là có thể lừa gạt thiên đạo, dẫn tới Thần Thông Kiếp Vân tiến hành công kích không phân biệt.

Loại ngọc phù kỳ lạ này, ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều từng lưu hành một lần, có thể ở thời điểm chiến trường lâm vào hoàn cảnh xấu dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch.

Nếu như vận may đủ tốt, nói không chừng còn có thể tránh thoát một kiếp, xoay chuyển càn khôn.

Bởi vì cực kỳ đánh cược vận khí, nó còn muốn cái cách gọi đùa "Sòng bạc mệnh phù".

Mà giờ phút này, hắn vừa mới hấp thụ một bộ phận thiên phú bản năng của cây non khí vận chi thụ, trong thời gian nhất định có được một bộ phận năng lực của Khí Vận Chi Thụ, khí vận của bản thân dưới tác dụng của thiên phú năng lực không ngừng kéo lên.

Dưới loại tình huống này, đánh cuộc vận khí, ai có thể cược nổi Ngụy Thanh Vân hắn?

Cho dù "bất hạnh" bị một đạo thiên lôi trong đó để mắt tới, bằng vào thực lực của hắn, cũng có thể chống đỡ được.

Về phần Vương An Nghiệp đang chìm đắm trong trạng thái ngộ kiếm kia, chỉ cần bị một đạo thiên lôi đập trúng, đảm bảo hắn không chịu nổi. Đến lúc đó, đừng nói còn dư lực có thể lưu lại vết kiếm, ngay cả có thể sống sót hay không cũng là một vấn đề.

Hơn nữa hắn bị thiên kiếp đánh chết, liên quan gì đến Ngụy Thanh Vân?

Dưới uy áp kiếp lôi đáng sợ, thực lực hiện trường yếu nhất, còn chỉ có Cơ Báo Thiên Nhân cảnh đã sắc mặt trắng bệch, chống đỡ phi thường vất vả.

“Khặc khặc khặc, kiếp vân này không phải chúng ta có thể đối phó.” Sắc mặt Cơ Ngạn Tu cũng trắng bệch, trong lòng đã bị một nỗi sợ hãi thật lớn tràn ngập, gần như không cần nghĩ ngợi rống to lên: “Chúng ta mau rút!”

Dứt lời, gã hành động trước, tạo thành một đạo tàn ảnh, hóa thành một đạo hồng quang cực nhanh bắn ra phía ngoài.

Hắn chỉ mới là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, làm sao có thể chống đỡ được kiếp vân thần thông?

Nghe vậy, Cơ Báo lại do dự một chút, đúng là chưa đi, ngược lại lớn tiếng hướng Vương An Nghiệp la lên, ý đồ đánh thức hắn: “An Nghiệp công tử, trước tiên đừng ngộ kiếm, mau mau tỉnh lại!”

Nhưng mà lúc này Vương An Nghiệp đang đắm chìm trong cảm ngộ kiếm đạo, dưới sự kêu gọi của Cơ Báo vẫn không nhúc nhích tí nào, giống như là cái gì cũng không nghe thấy.

Ngay trong lúc binh hoang mã loạn này, kiếp vân thần thông trên bầu trời đã ngưng tụ ra đạo thiên lôi thứ nhất.

“Ầm ầm” một cái, đạo thiên lôi thứ nhất như sét đánh hướng Cơ Ngạn Tu chạy trốn ném tới.

Cơ Ngạn Tu sắc mặt đại biến, vội vàng cản lại Bảo khí Tử Phủ ngăn cản.

“Oanh!”

Một luồng năng lượng khủng bố đánh trúng Cơ Ngạn Tu, đem hắn lẫn cả bảo khí Tử Phủ cùng nhau đập xuống đất, đem nham thạch thật dày đập ra một cái hố to, mắt thấy đã thở ra thì nhiều hít vào thì ít.

“Ngạn Tu thái gia…”

Cơ Báo sắc mặt đại biến, vừa mới chuẩn bị đi cứu hắn, lại bị Vân Thái An ngăn lại.

“Cơ cô nương chớ xúc động, tiểu tử kia hiện tại nửa chết nửa sống, hơn phân nửa là sống không được, thiên kiếp sẽ không

quản hắn nữa. Ngươi không đi qua, hắn còn có lẽ còn có một đường sinh cơ, ngươi cứng rắn muốn đi qua, vạn nhất lại dẫn tới cho hắn một đạo thiên lôi, chính là ngay cả ngươi cũng thập tử vô sinh."

Chung quy thì Vân Thái An cũng là người của hoàng thất, hiểu biết về kiếp vân thần thông nhiều hơn rất nhiều so với thế gia bình thường. Dưới tình huống như vậy, người tụ tập ở một khối càng nhiều càng dễ dẫn tới kiếp lôi.

"Không sai, loại tình huống hiện tại, chạy không thoát đâu." Ngụy Thanh Vân cũng bày ra bộ dáng suy nghĩ chu toàn nói: "Không bằng mọi người tản ra một chút. Còn có tám đạo thiên lôi, chia đều mỗi người hai đạo. Về phần đập trúng ai, toàn bộ dựa vào vận khí mọi người. Cơ cô nương nếu vận khí đủ tốt, nói không chừng một đạo đều không đập trúng ngươi."

Trong lúc nói chuyện, đạo thiên lôi thứ hai đã ấp ủ không sai biệt lắm.

Nó còn chưa rơi xuống, đã có thể cảm nhận được sự đáng sợ ẩn chứa trong lôi quang của nó còn đáng sợ hơn so với đạo thứ nhất.

Thiên kiếp từ trước đến nay là như thế, một khi kiếp lôi bắt đầu nổi lên, tự nhiên là một đạo so với một đạo lợi hại hơn một đạo.

Thần Thông kiếp tổng cộng có chín đạo, muốn vượt qua, càng về sau càng khó.

"Không tốt, An Nghiệp công tử gặp nguy hiểm." Cơ Thiên Thiên cắn răng, thân thể mềm mại vẽ ra một đường cong rơi xuống trước Ngộ Kiếm bia, kéo về phía Vương An Nghiệp đang đắm chìm trong ngộ kiếm.

Kiếp vân long trọng phạm vi rất rộng, kỳ thật cho dù Vương An Nghiệp tỉnh lại, hơn phân nửa cũng chạy không thoát.

Nhưng bất kể như thế nào, chỉ cần tỉnh lại liền có cơ hội sống sót, nếu để cho Vương An Nghiệp tiếp tục giống như bây giờ, hoàn toàn không có phòng bị mà ngồi, vạn nhất kiếp lôi đánh trúng hắn, vậy thì thật sự hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cơ Thiên Thiên nghĩ thầm, mình cũng chỉ có thể giúp hắn đến đây. Chờ hắn tỉnh, có thể ngăn trở thiên lôi hay không thì phải

xem bản lãnh của chính hắn rồi.

“Oanh!”

Trên bầu trời có một đạo ngân quang lướt qua, vậy mà bay thẳng về phía hai người.

Uy thế đáng sợ kia bao phủ xuống, sắc mặt Cơ Báo chợt đại biến, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác đại nạn lâm đầu, trong lòng cũng là mát lạnh một trận.

Xong rồi xong rồi, lần này chẳng những mình chết chắc rồi, sợ là còn liên lụy An Nghiệp công tử.

Thân thể nàng run rẩy, trong đôi mắt nổi lên vẻ tuyệt vọng.

Nhưng mà.

Ngay trong lúc điện quang hỏa thạch.

Nàng rơi vào tuyệt vọng, toàn thân chấn động, cảm giác cánh tay của mình bị một bàn tay có lực bắt lấy, sau đó kéo một cái.

Không đợi nàng kịp phản ứng, nàng đã ngã vào trong lòng Vương An Nghiệp.

Nàng cảm giác gương mặt của mình phảng phất lâm vào trong lồng ngực một mảnh kiên cố, thân thể cũng bị một cánh tay hữu lực nửa vòng ôm, dù là cách một lớp vải, cũng có thể cảm giác được từng trận tiếng tim đập sau lớp vải kia, cảm giác này, vô cùng thỏa đáng, vô cùng ấm áp, vô cùng an ổn.

Trong lúc nhất thời, cả người nàng đều ngây ngẩn cả người, đúng là quên đi lôi kiếp trên đỉnh đầu.

Mà cùng lúc đó.

Trên bầu trời có một mảnh kiếp vân tán loạn thổi qua, vừa vặn chặn đường đi của đạo lôi điện ngân quang kia.

Lôi quang hơi chậm lại, bỗng dưng bẻ ngoặt một khúc cong nhỏ, quay đầu bổ về phía một hướng khác của Vân Thái An.

“Ta…Trời ơi…sao thiên lôi lại còn…” Mắt của Hám Thái An suýt nữa lồi ra, theo bản năng muốn chửi mẹ nó.

Song, thiên lôi lại không cho hắn cơ hội.

Hắn vừa mới nói được một nửa, lôi quang lạnh thấu xương đã đánh trúng tấm khiên thần thông linh bảo mà hắn dùng để hộ

thân, cùng với tấm khiên năng lượng hộ thuẫn bảo vệ thân hình của hắn.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ mạnh, tấm khiên năng lượng lập tức bị nổ nát bấy, Cúc Thái An cũng bị lực trùng kích đáng sợ kia chấn cho bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra một vệt máu tươi.

Cho đến lúc này, nửa câu sau trong miệng hắn mới yếu ớt nặn ra từ kẽ răng: “…Mẹ nó còn rẽ ngoặt nữa à?”

Trúng một đạo thiên lôi, sắc mặt của Cúc Thái An lúc này trắng bệch, trông rất thảm hại.

Nhưng mà, giờ phút này hắn căn bản không quan tâm đến trạng thái của mình, ngược lại nhìn Vương An Nghiệp vẫn một thân nhẹ nhàng thoải mái ngồi cách đó không xa, cùng với Cơ Thiên Thiên trong ngực hắn, ánh mắt xoắn xuýt, vẻ mặt mê mang, nghĩ mãi không ra.

…

Chương 77: Bi kịch! Thành kén tự trói mình!

…

Cũng may, Chử Thái An dù sao cũng không phải hạng người Cơ Ngạn Tu.

Hắn chính là đích mạch đại thiên kiêu của Triêu Dương vương phủ, không chỉ huyết mạch mạnh hơn rất nhiều so với Cơ Ngạn Tu, thực lực cũng đã đến Tử Phủ cảnh trung kỳ, gia tộc càng nội tình hùng hậu, vượt xa đại thiên kiêu bình thường có thể so sánh.

Cho dù đạo thiên lôi thứ hai mạnh hơn, hắn đề phòng cũng có chút vội vàng, cuối cùng cũng chỉ là lại phun ra một búng máu. Tuy nhìn qua có chút thảm một chút, nhưng rốt cuộc là phòng ngự được.

“Quá tốt rồi, đạo thiên lôi kia cuối cùng cũng không đập trúng An Nghiệp.” Kiếm trận song cơ nhìn nhau một chút, đáy mắt không hẹn mà cùng nổi lên một vòng nhảy nhót, trong lòng đều cảm thấy may mắn.

“Phốc!”

Lời này rơi vào trong tai Chử Thái An, vẻ mặt ông ta co quắp một hồi, ngụm máu thứ hai vốn đã nuốt trở về lại phun ra.

Trong lòng hắn tràn đầy căm giận bất bình.

Hai vị tiền bối Khí Linh có cần hiện thực như thế không?

Kiếm trận này Song Cơ vừa mới miệng đầy khen Vân Thái An hắn đủ loại chỗ tốt, tranh nhau để cho hắn làm người thừa kế. Kết quả chớp mắt đã có chỗ tốt hơn, trong nháy mắt đã ném hắn lên chín tầng mây.

Thật sự là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ, liền khí linh đều biến thành như vậy thực tế rồi.

Chỉ trong chớp mắt, kiếp vân trên bầu trời đã bắt đầu ấp ủ một đạo kiếp lôi tiếp theo. Thiên lôi tốc độ ngưng tụ rất nhanh, đạo

thiên lôi thứ ba ý uẩn càng mạnh, uy lực tự nhiên càng thêm không tầm thường.

“An Nghiệp công tử, ngươi mau mau tỉnh lại.” Cơ Thiên Thiên nhân cơ hội này, vội vàng muốn lay tỉnh Vương An Nghiệp: “Hiện tại cũng không phải là lúc lĩnh ngộ kiếm ý.”

“Không sao.” Vương An Nghiệp nhắm mắt lại, giọng nói bình tĩnh vang lên bên tai nàng: “Cơ cô nương đợi bên cạnh ta, đừng đi đâu cả. Nếu có nguy hiểm ta sẽ ra tay.”

“Cái này… Được rồi.”

Nghe thấy Vương An Nghiệp nói chuyện, tâm tư Cơ Oánh Oánh thoáng cái yên tĩnh trở lại, cảm thấy an toàn trước nay chưa từng có.

Thậm chí nàng còn vụng trộm cuộn mình lại, để mình ở trong lòng An Nghiệp công tử thoải mái hơn một chút.

Thật muốn cả đời như vậy, chỉ tiếc, nàng cũng biết thân phận của hai người chênh lệch quá nhiều, căn bản không có khả năng có cái gì tiếp sau.

Ngay tại lúc giật mình.

Đạo thiên lôi thứ ba đúng hẹn mà tới, từ phương hướng phán đoán, mục tiêu của nó chính là Ngụy Thanh Vân.

Tốt!

Cúc Thái an tâm thở phào nhẹ nhõm, cũng đã đến lúc để cho Ngụy Thanh Vân nếm chút đau khổ rồi.

Không thể đoán được, trong nháy mắt khi đạo thiên lôi kia đập xuống, trên bầu trời có một đạo cương phong mạnh mẽ xẹt qua. Kiếp vân bị cương phong này làm cho rung động một hồi, ngay cả thiên lôi sắp nện xuống cũng lung lay một chút.

Rất tự nhiên, đạo thiên lôi thứ ba dưới tác dụng của biến số tên là “trùng hợp”, lại một lần nữa thay đổi phương hướng, quay đầu lại hướng Vân Thái An oanh tới!

“Ta… Mẹ nó!”

Trên mặt của Diệp Thái An lộ ra vẻ kinh nộ vô cùng sợ hãi.

Mình thế này cũng quá xui xẻo đi?!

Trong lòng hắn vừa bực bội lại vừa khó hiểu, nhưng dù vậy, động tác trên tay của hắn vẫn không có chút trì hoãn nào.

Một ngọc phù khắc hoa văn màu vàng đã sớm bị hắn nắm trong tay. Đó là kim chung phù lão tổ tông ban cho.

Ngay khoảnh khắc thiên lôi đánh tới, hắn ta bấm ngón tay, ngọc phù lập tức vỡ vụn.

Một tấm chắn hình chuông vàng như thực như hư lập tức từ trong ngọc phù nở rộ ra, kim chung nhìn dày đặc không gì sánh được, mặt ngoài còn có vô số văn tự triện huyền ảo thần bí xoay tròn, xem ra lực phòng ngự cực kỳ cường hãn.

"Oanh!"

Đạo thiên lôi thứ ba đập trúng hộ thuẫn hình chuông vàng.

Tiếng năng lượng bạo phá ong ong chấn động khiến tai tai của Vân Thái An đau nhức, xung kích sóng năng lượng truyền đến thân thể, lại chấn động ngũ tạng phế phủ của hắn quay cuồng một trận.

"Phốc!"

Cả người Xi Thái An chấn động, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất, nhịn không được lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, biểu tình vừa kinh vừa giận: "Thiên Lôi này mẹ nó quá khi dễ người! Làm sao lại nhìn chằm chằm vào một mình ta?"

Nhưng mà, điều mà Vân Thái An không biết chính là, đây mới chỉ là bắt đầu ác mộng.

Dường như hắn đã nắm giữ đại thần thông Ngôn Xuất Pháp Tùy, đạo thứ tư, đạo thứ năm, thứ sáu, đạo thứ bảy, toàn bộ không hiểu sao bổ về phía Vân Thái An.

Ví dụ như, thiên lôi ngay từ đầu rõ ràng hướng về phía Vương An Nghiệp, kiểu gì cũng bởi vì biến cố khó hiểu mà rẽ ngoặt đập vào hắn.

Trong đó đạo thiên lôi thứ bảy là quá đáng nhất, rõ ràng là đánh về phía Ngụy Thanh Vân, kết quả nửa đường rẽ sang hướng Vương An Nghiệp, nhưng không đợi Vân Thái An yên lòng, nó lại quẹo một cái nện về phía Vân Thái An.

Quả thực quá đáng!

Nếu đổi lại là đại thiên kiêu bình thường, bị Thần Thông Kiếp Lôi điên cuồng công kích như vậy, sợ là đã sớm mất mạng.

Cũng may là Cù Thái An xuất thân phủ Triêu Dương Vương, trong tay có rất nhiều át chủ bài, từng con át chủ bài bảo vệ tính mạng không ngừng ném ra, lúc này mới bảo vệ hắn vượt qua lần thiên lôi hung mãnh này.

Chỉ tiếc, cho dù át chủ bài nhiều hơn nữa, hắn chung quy cũng chỉ là Tử Phủ cảnh trung kỳ.

Sau khi liên tục khiêng sáu đạo thiên lôi, Vân Thái An đã nằm rạp trên mặt đất như một con chó chết, toàn thân cháy đen, dù là hán tử làm bằng sắt, nước mắt cũng không kìm lòng được mà tuôn trào mãnh liệt.

Khi dễ người, quá bắt nạt người!

Nói trung bình mỗi người hai đạo thì sao?

“Ai, thế này thì thảm quá.” Kiếm Cơ quay đầu lại, không đành lòng nhìn thẳng: “Xem ra vận khí của Vân Thái An không phải rất tốt.”

“Không sai, may mà không chọn hắn làm người thừa kế bảo điển.” Trận Cơ vỗ nhẹ ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lười biếng quyến rũ nghĩ mà sợ: “Vận khí này, ta sợ hắn không sống được đến Lăng Hư cảnh.”

Ngay cả Cơ Thiên Thiên bên kia, cũng không đành lòng nhìn tiếp. Quá thảm rồi.

“Phốc!”

Máu của Xi Thái An đã muốn thổ cũng không thể phun, dứt khoát lật người qua, ngã chỏng vó mà nhìn kiếp vân trên đỉnh đầu, trắng bệch mặt hữu khí vô lực mắng: “Thiên đạo cẩu viết, đến a, có ngon thì tiếp tục chém tiểu gia nhà ngươi đi.”

Không tốt!

Trong lòng Ngụy Thanh Vân run rẩy, đây là tiết tấu sắp xảy ra chuyện.

Hắn hôm nay sở dĩ bày ra ván cờ này, là muốn mượn thiên lôi chi uy đánh chết Vương An Nghiệp kia. Nếu thật sự để thiên

lôi đánh chết Vân Thái An, đó chính là chôn xuống mầm tai họa lớn.

Triêu Dương Vương là người nào?

Luận thực lực, nàng chính là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, luận quyền thế, nàng càng là phong vương số một số hai trong chư vương tiên đình, cho dù hiện tại đã không còn ra chiến trường nữa, lực ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Dưới sự cạnh tranh công bằng, bất kể ai thắng ai thua, nàng cũng nói không ra lời. Nhưng nếu Vân Thái An chết rồi, Triêu Dương Vương tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, không chừng sẽ toàn lực điều tra chân tướng sự thật.

Mặc dù thần thông lôi kiếp có thể quấy nhiễu một bộ phận bảo vật dò xét thời gian hồi tưởng, nhưng vạn nhất Triêu Dương Vương đi trước mặt Tiên Hoàng khóc lóc kể lể thì làm sao bây giờ?

Thủ đoạn nhà mình tự mình biết, lừa gạt cường giả Lăng Hư cảnh còn được, nhưng một khi Tiên Hoàng chú ý và nhúng tay vào việc này, vậy tất nhiên là không giấu được.

Đến lúc đó Ngụy Thanh Vân hắn ta há có thể có quả ngon để ăn?

Kế sách hiện giờ, nhất định phải bảo vệ được mạng của Vân Thái An, đồng thời khiến cho Vương An Nghiệp xui xẻo.

Cũng không biết rốt cuộc là Vương An Nghiệp may mắn hay là Cơ Thiên Thiên kia số mệnh cực cao, khi thiên lôi đánh về phía bọn họ mỗi lần rẽ cũng thực sự nằm ngoài dự liệu của Ngụy Thanh Vân.

Hắn nguyên bản không muốn vận dụng một chiêu kia, dù sao động tác càng nhiều càng dễ dàng bại lộ chính mình, một khi gọi kiếm trận Song Cơ phát giác được nguyên lai là hắn đang phá rối, tự nhiên sẽ rơi vào kết quả ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Nhưng bây giờ… không có cách nào, liều mạng!

Ngụy Thanh Vân thi triển thân pháp, lắc mình một cái đến bên người Vân Thái An: “Thái An huynh ngươi yên tâm, ta thay ngươi ngăn trở đạo thiên lôi thứ tám.”

Trong nháy mắt này, Chử Thái An lại bị cảm động sâu sắc.

Cho tới nay, hắn đối với Ngụy Thanh Vân đều không có hảo cảm, cho rằng gia hỏa này tâm tư sâu xa, lại thích giả vờ giả vịt.

Ai ngờ, trong lúc nguy cấp này, hắn vậy mà nguyện ý đứng ra bảo vệ mình.

"Đa tạ Ngụy huynh. Từ nay về sau, ngươi chính là huynh đệ của Vân Thái An ta." Vân Thái An cảm động nức nở nói.

Ngay lúc Ngụy Thanh Vân đặc biệt trấn an Chử Thái An, ngón tay hắn giấu ở trong tay áo mượn cơ hội phất một cái, một đạo năng lượng vô hình mà tối nghĩa hướng Vương An Nghiệp kích động mà đi.

Năng lượng kia giống như một cơn gió lốc vô hình, quay đầu quét về phía Vương An Nghiệp và Cơ Oánh Oánh.

Mặc kệ đôi nam nữ này là ai vận khí tốt đều vô dụng, bởi vì một chiêu này là thiên phú hộ thân của Khí Vận Chi Thụ —— khí vận xua tan!

Cho dù là người có số mệnh vô cùng tốt, trúng một chiêu này, vận may cũng sẽ rời xa hắn mà đi.

Đương nhiên, một chiêu này thuộc về "xu tán" khí vận, mà không phải "tước đoạt" khí vận.

Tuy thoạt nhìn có chút tương tự, nhưng kì thực là hai loại lực lượng pháp tắc Thiên Đạo hoàn toàn khác biệt.

"Xua tan" là tính tạm thời, chỉ cần làm bản thân "Người" vận khí căn nguyên không xảy ra vấn đề, qua một đoạn thời gian, những khí vận ly tán kia sẽ một lần nữa hội tụ mà đến, khôi phục thành bộ dáng ban đầu.

Nhưng nếu là "Tước đoạt" thì đó là thay đổi khí vận căn bản, vĩnh viễn sẽ không khôi phục lại.

Cấp bậc của Khí Vận Chi Thụ bây giờ quá thấp, còn không có bản lĩnh này. Về phần tương lai có hay không thì không ai biết được.

Khi luồng năng lượng tối nghĩa kia quét về phía Vương An Nghiệp và Cơ Thiên, trong lòng Cơ Báo hoảng hốt, không

hiểu sao sinh ra một loại dự cảm đáng sợ sắp đại nạn lâm đầu.

“Hả?”

Vương An Nghiệp cũng hơi nghiêng đầu, tuy rằng không có mở mắt, nhưng hiển nhiên cũng bị kinh động.

Nhưng dưới tình huống bình thường, tu sĩ Huyền Vũ nhân loại căn bản không cách nào trực tiếp cảm giác được khí vận chi lực, cho dù hai người ý thức được chỗ nào có vấn đề, nhưng căn bản không cách nào ngăn cản.

Cũng không biết nên ngăn cản như thế nào.

Nhưng mà.

Cỗ khí tức tối nghĩa kia vừa mới tiếp xúc đến Vương An Nghiệp, lại không giống như Ngụy Thanh Vân dự đoán xua tán khí vận quanh thân hắn, ngược lại giống như gặp phải thiên địch, giật mình một cái, bỗng nhiên cứng đờ.

Sau một khắc.

Nó lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc tới bắn ngược trở về, “Vèo” một tiếng thẳng tắp hướng phía Ngụy Thanh Vân cuốn tới.

“Oanh!”

Chấn động vô hình nổ tung trên đỉnh đầu Ngụy Thanh Vân, đám mây đỏ bao phủ đỉnh đầu hắn lập tức bị nổ chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số điểm sáng khí vận tán loạn ra.

Ngay cả khí vận chi lực màu trắng quanh người Ngụy Thanh Vân, cũng phảng phất bị cuồng phong quét qua, bắt đầu không ngừng tán loạn.

Toàn thân hắn run lên, như giật mình một cái, sắc mặt cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy mình phảng phất đặt mình trong vũng bùn, mỗi một động tác đều tràn ngập cảm giác trì trệ cổ quái.

Hắn thầm nghĩ không tốt.

Không ngờ mình lại bị phản phệ.

Nhưng mà.

Không đợi hắn làm ra bất kỳ phản ứng nào, bên trong kiếp vân trên bầu trời, đạo thiên lôi thứ tám đã chuẩn bị đến cực hạn.

"Ầm ầm!"

Quang mang trắng bệch bỗng nhiên nở rộ.

Thiên lôi bổ thẳng xuống, uy thế đáng sợ kèm theo tiếng nổ vang đinh tai nhức óc cuồn cuộn mà đến, chấn động toàn bộ bầu trời đều thay đổi màu sắc.

Mục tiêu nhắm thẳng vào Ngụy Thanh Vân.

"Ùng ục."

Đạo thiên lôi có khí tức hủy diệt khủng bố kia, làm cho Vân Thái An sợ tới mức nuốt nước miếng một cái.

Nếu lại bị đánh một cái, hắn làm sao còn mạng mà sống?

Ngụy Thanh Vân da đầu cũng run lên.

Không dám trì hoãn chút nào, tấm khiên thần thông linh bảo hắn đã chuẩn bị từ sớm lập tức tế ra, một đạo năng lượng quang thuẫn thổ hệ dày nặng lập tức nở rộ ra, trong chớp mắt liền bảo vệ hắn.

Thiên Lôi đến thật sự quá nhanh.

Hắn căn bản còn chưa kịp làm nhiều chuẩn bị, đạo thiên lôi kia đã bổ vào trên tấm chắn.

Trong tiếng nổ "ầm ầm", năng lượng quang thuẫn trong khoảnh khắc vỡ vụn, toàn thân Ngụy Thanh Vân rung động lắc lư, cả người đều bị oanh bay ngược ra ngoài, ngay cả trên Thần Thông Bảo Thuẫn cũng nứt ra một vết rạn.

Bản thân hắn ta càng kịch chấn bên trong phủ, điên cuồng thổ huyết, ngay cả tóc trên đỉnh đầu đều bị chấn rơi, tóc rối tung, nhìn qua rất chật vật.

Đây chính là đạo thần thông kiếp lôi thứ tám, là cường giả Thần Thông cảnh vừa mới tấn thăng, nếu không chuẩn bị đầy đủ, dưới đạo lôi kiếp này khó tránh khỏi bị thương, há một cường giả Tử Phủ cảnh có thể dễ dàng ngăn cản?

Vân Thái An ở ngay bên cạnh hắn, mặc dù không bị thiên lôi trực tiếp bổ trúng, nhưng cũng bị dư ba xung kích chấn bay ra

ngoài.

Hắn lăn lộn ngã xuống đất, thương thế càng tăng thêm mấy phần.

Trong miệng gã khó khăn dính máu, con mắt trừng lớn còn lớn hơn chuông đồng, một bộ vừa khiếp sợ vừa ủy khuất.

Chỉ vì trong nháy mắt thiên lôi rơi xuống trên đầu Ngụy Thanh Vân, hắn liền hiểu được, nguyên lai đạo thiên lôi thứ tám này căn bản là hướng về phía Ngụy Thanh Vân, Vân Thái An hắn chính là thuần túy bị liên lụy.

Bất quá, đối với việc này Chử Thái An cũng không oán giận nhiều, dù sao Ngụy Thanh Vân xét đến cùng là có lòng tốt đến giúp hắn.

Chỉ là cả hai đều không nghĩ tới, liên tục không may bị sáu đạo thiên lôi nhìn chằm chằm, Xi Thái An lại đột nhiên không xui xẻo.

“Ngụy huynh, ngươi không sao chứ?” Xi Thái An quan tâm Ngụy Thanh Vân một câu, có thể thấy được người này mặt lạnh tâm thiện, xem như là người có nghĩa khí.

“Ta không có…”

Ngụy Thanh Vân thật vất vả mới hồi phục lại một hơi, máu tươi đang muốn nói chuyện.

Nhưng mà, hắn vừa mới nói ra hai chữ, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng răng rắc rất nhỏ, tựa như có đồ vật gì vỡ vụn.

Không tốt, là Tức Nhưỡng Bội!

Da đầu Ngụy Thanh Vân tê rần, trong nháy mắt ngay cả lông tơ đều dựng thẳng lên, cảm giác không ổn bay thẳng đến linh đài.

Tức Nhưỡng Bội dưới tình huống bình thường đương nhiên sẽ không yếu ớt như thế, coi như là dùng sức nện, đầu ngón tay quán chú huyền khí dùng sức bóp cũng đánh không nát, nhưng rất hiển nhiên, đạo thiên lôi vừa rồi hình thành trùng kích thật lớn đối với nó.

Dưới tác dụng của thiên lôi, ngay cả Thần Thông Bảo Thuẫn cũng thiếu chút nữa không chịu được, huống chi là Tức Nhưỡng Bội?

Liên tiếp âm thanh ken két rất nhỏ liên tiếp vang lên, ngay sau đó phịch một tiếng, Tức Nhưỡng Bội trực tiếp nổ tung.

Không có tác dụng khắc văn trên Tức Nhưỡng Bội, không gian Tức Nhưỡng bị gấp rút giam cầm ở trong Tức Nhưỡng Bội thoáng chốc triển khai ở không gian bình thường.

Lượng lớn linh thổ trút xuống như cuồng sa, giam cầm đại trận Ngụy thị hao phí lượng lớn tinh lực tài lực chế tạo, cũng sụp đổ trong nháy mắt này.

"A nha nha nha!"

Nương theo một tiếng thét chói tai non nớt mà phẫn nộ, một gốc cây non nớt hình thể không quá lớn phá không bay ra, "Lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Thân cây thon dài của nó xiêu xiêu vẹo vẹo, rễ cây nhỏ như vậy miễn cưỡng cưỡng chống đỡ thân thể, phiến lá dài nhỏ như lá liễu cũng run run một hồi, trên cành cây còn treo mảnh vỡ cấm chế tàn phá, lộ ra vừa buồn cười lại đáng thương.

Hiển nhiên, đây chính là Khí Vận Chi Thụ.

Phiền phức lớn rồi!

Đồng tử Ngụy Thanh Vân co chặt lại, da đầu run lên, lập tức chuẩn bị lui về sau.

Nhưng mà, dưới một kích của thiên lôi, hắn bị thương rất nặng, động tác sửng sốt chậm nửa nhịp. Chỉ một trận này, Khí Vận Chi Thụ đã "ngao ngao" rống giận nhào về phía hắn.

Mầm cây kia vốn đã đứng không vững, lần này hiển nhiên là cực kỳ tàn nhẫn, ngay cả khí lực bú sữa mẹ cũng đã dùng tới.

Nó đầu tiên là dùng một chiêu rễ cây già, dùng rễ cuốn lấy Ngụy Thanh Vân. Sau đó cành cây bay múa, nhắm ngay vào Ngụy Thanh Vân mà hất mạnh lên.

"Chát, chát, chát!"

Nó vừa rút còn vừa kêu "A a a ô ô", dường như muốn phát tiết bị Ngụy thị giam cầm, đồng thời thỉnh thoảng muốn rút ra một

đợt phẫn nộ của lực lượng bản nguyên.

Chỉ là Khí Vận Chi Thụ bất quá mới ngũ giai, tăng thêm vừa bị rút qua một đợt bổn nguyên chi lực, còn ở trong trạng thái suy yếu, những va đập này cũng không thể tạo thành tổn thương thực chất đối với Ngụy Thanh Vân, mà chỉ là gia tăng thống khổ của hắn.

Thuộc về tính tổn thương không lớn, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh.

"Ngụy…"

Vân Thái An kinh ngạc không thôi, trong lúc nhất thời không biết được đã xảy ra chuyện gì.

Hắn vừa giãy dụa muốn đi hỗ trợ, Kiếm Trận Bảo Điển đã "Phành phạch" bay tới.

Kiếm Cơ cùng Trận Cơ vẻ mặt khiếp sợ nói: "Cái cây này, thật giống như là khí vận chi thụ trong truyền thuyết. Không sai không sai, chính là khí vận chi thụ, sẽ không sai."

Khí Vận Chi Thụ?

Sắc mặt ân cần của Chử Thái An có chút cứng đờ, sau đó dần dần trở nên xanh mét.

Hắn trong thoáng chốc minh bạch, vì sao rõ ràng bổ về phía Ngụy Thanh Vân thiên lôi, lại luôn quẹo một cái ngoặt hướng hắn bổ tới.

Hắn tuy tính tình tương đối thẳng thắn, lại tương đối nghĩa khí, nhưng không có nghĩa là hắn là đồ ngốc. Tốt xấu gì cũng là trong Triêu Dương Vương phủ nuôi lớn, cho dù hắn si mê kiếm đạo, kiến thức nên có cũng không ít, lúc này hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Hay cho Ngụy Thanh Vân nhà ngươi!" Cù Thái An tức giận đến sắc mặt sung huyết, cả người run rẩy, thiếu chút nữa lại phun ra một ngụm máu, "Hay cho câu cẩu ngươi, Thần Thông Kiếp Vân này là ngươi lén lút tạo ra! Ngươi cũng quá âm hiểm rồi."

Càng làm cho Vân Thái An phẫn nộ chính là, Ngụy Thanh Vân lại còn có ý đồ đùa bỡn cùng lừa gạt tình cảm của hắn ta!

Nhẫn hay không nhẫn!

…

Chương 78: Huyết mạch thăng cấp! Kiếm ý thương sinh của An Nghiệp!

…

Nếu không phải bây giờ, Xi Thái An cũng không bò dậy nổi, hắn sợ là phải liều mạng với Ngụy Thanh Vân. Cái này cũng quá khi dễ người!

Cũng may Khí Vận Chi Thụ coi như là trút giận thay cho Vân Thái An.

Đừng nhìn cành của nó mềm nhũn không có sức lực gì, nhưng mỗi lần quất trúng Ngụy Thanh Vân, sẽ có từng điểm lục quang từ trong cơ thể hắn tản ra.

Những thứ này đều là Bản Nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ mà hắn đánh cắp lúc trước.

Những bổn nguyên chi lực này vốn chính là một bộ phận sinh mệnh của khí vận chi thụ, chẳng qua là bị tà đạo trận pháp cưỡng ép rút ra, bị ép sử dụng cho Ngụy Thanh Vân mà thôi.

Giờ phút này, theo những Bản Nguyên lực này từ thể nội Ngụy Thanh Vân rút ra, bọn chúng tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, như là nhũ yến về tổ nhao nhao một lần nữa nhập vào thể nội Khí Vận Chi Thụ.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt Ngụy Thanh Vân liền trở nên đen sì.

Giống như một con ma bài bạc thua liên tục mấy ngày mấy đêm sau bò ra khỏi sòng bạc, một cỗ khí sắc vận rủi ngập đầu triệt để bao phủ hắn lại.

Không tốt, đây là Thiên Đạo phản phệ sau khi tiêu hao hết lực lượng căn nguyên!

Ngụy Thanh Vân giật mình trong lòng, toàn thân lập tức giật mình một cái lạnh run, một cỗ dự cảm không ổn tự nhiên sinh ra.

Ngụy thị đã sớm không phải là lần đầu tiên sử dụng “Đoạt Thiên Trận” rút lấy bổn nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ,

đối với di chứng sau khi sử dụng tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

Bổn nguyên chi lực của Khí Vận Chi Thụ chính là cướp đoạt mà có, lúc sử dụng được bổn nguyên chi lực che chở, đương nhiên sẽ xuất hiện tình huống khí vận che chở, hồng phúc tề thiên, nhưng nguồn lực lượng này dù sao cũng là vô căn chi mộc vô nguyên chi thủy, một khi hao hết sạch, bổn nguyên chi lực che chở tự nhiên sẽ mất đi hiệu quả, thiên đạo phản phệ tự nhiên cũng theo đó mà đến.

Dưới trạng thái cắn trả, khí vận của người sử dụng sẽ hạ xuống một tiêu chuẩn cực thấp, cũng chính là "Vận rủi tráo đỉnh" tục xưng.

Dưới loại tình huống này, mặc kệ làm cái gì đều sẽ trở nên cực kỳ không thuận lợi.

Mua đồ vừa vặn mua được thứ phẩm, ăn linh quả ăn được côn trùng những thứ này coi như tốt, đi ra ngoài liền gặp đối thủ một mất một còn, làm chuyện không hài hòa luôn là bởi vì các loại trùng hợp bị bắt bao, những thứ này mới tương đối hố, thời điểm khoa trương nhất, thậm chí ngay cả lúc tu luyện đều sẽ bởi vì nguyên nhân không hiểu thấu mà xảy ra sự cố.

Cũng may Ngụy thị đã rất có kinh nghiệm đối với chuyện này, bình thường khi lực lượng căn nguyên còn chưa bị tiêu hao hết, tìm một địa phương an toàn nằm cũng không làm gì, vừa không thấy khách cũng không ra khỏi cửa, ngay cả tu luyện cũng tạm dừng, dùng cái này để giảm xuống ác quả bị khí vận cắn trả trên diện rộng.

Nhưng tràng diện trước mắt này, Ngụy Thanh Vân nào có điều kiện nằm ngửa?

Đạo thiên lôi thứ chín còn chưa rơi xuống, kiếm trận song tuyệt bảo điển rơi vào nhà ai còn chưa thành định số, lúc này bắt đầu xui xẻo… Ngụy Thanh Vân quả thực không dám tưởng tượng hậu quả sẽ biến thành bộ dạng gì!

"Tiểu súc sinh nhà ngươi, thật to gan!"

Ngụy Thanh Vân vừa kinh vừa sợ, lập tức đưa tay chộp tới Khí Vận Chi Thụ, chuẩn bị vô luận như thế nào khống chế nó trước rồi nói sau.

Nào ngờ, Khí Vận Chi Thụ đã sớm có chuẩn bị, thừa dịp chớp mắt hút về khí vận bổn nguyên chi lực còn sót lại, nó liền nhanh như chớp bắt đầu nhanh chân chạy trốn.

Nhiều năm dinh dưỡng không đủ, rễ chính của nó mềm mại vô lực, đặt ở bình thường căn bản chạy không nhanh. Nhưng mà, giờ phút này nó vất vả lắm mới thoát khỏi trói buộc, hiển nhiên là liều mạng, ngay cả rễ chính và rễ phụ, cùng với tất cả cành cây đều đồng thời xuất động, giống như một con bạch tuộc lộn nhào vọt tới bên cạnh Ngộ Kiếm bia, sau đó "xèo vèo" một cái trốn đến sau lưng Vương An Nghiệp.

Đến lúc này, nó mới xem như an tâm lại, từ sau lưng Vương An Nghiệp thò nhánh ra, xa xa "ô nha ô nha" tru lên với Ngụy Thanh Vân, còn bày ra tư thế mặt quỷ, giống như đang biểu đạt "Ngươi có bản lĩnh đến bắt ta đi."

Không chỉ như thế, nó còn dùng rễ và cành cây ôm lấy Vương An Nghiệp, cành cọ qua cọ lại trên người hắn, một bộ dáng rất thân thiết.

"Y y nha nha ~ "

Chính là loại hương vị này, chính là loại cảm giác này! Ê a, đây mới là chân mệnh thiên tử của ta.

Khí Vận Chi Thụ hưng phấn đến không thể kiềm chế được, cảm giác đời này của mình cũng chưa từng hạnh phúc như hôm nay!

Nhưng mà, bên này nó hưng phấn đến bay lên, Ngụy Thanh Vân bên kia lại sắp tức điên rồi.

Trước đó ngạnh kháng đạo kiếp lôi thứ tám, hắn vốn cũng đã bị trọng thương, toàn bộ nhờ vào huyền khí cường đại áp chế thương thế, kích động này, huyền khí vừa loạn, thương thế nhất thời lại nặng thêm mấy phần, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thật sự tức đến hộc máu.

Hắn đang chuẩn bị không để ý thương thế, xông lên trước bắt lấy Khí Vận Chi Thụ rồi nói sau.

Bỗng dưng!

Một cỗ uy áp kinh khủng từ trên bầu trời truyền đến.

Chỉ trong chốc lát, đạo thiên lôi thứ chín đã ấp ủ đến cực hạn.

Trong kiếp vân quay cuồng nổi lên từng trận sấm rền, dòng điện nồng đậm như dịch thanh giống như kim xà cuồng vũ, một luồng uy năng hủy thiên diệt địa ấp ủ ở trong đó, uy áp đáng sợ như Thái Sơn áp đỉnh, nặng nề đè lên đầu mỗi người.

Ngụy Thanh Vân, Vân Thái An đều tê cả da đầu.

Đạo thiên lôi thứ chín này chính là đạo có thần thông lôi kiếp mạnh nhất, uy lực tuyệt luân. Cho dù là Tử Phủ đỉnh phong, tu sĩ bình thường độ kiếp cũng phải chuẩn bị thật tốt trước mới dám cứng rắn chống lại, nếu không sơ sẩy một cái sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Đừng nói bọn họ hiện tại đều đã bị trọng thương, cho dù là trạng thái toàn thịnh cũng chưa chắc chống đỡ được. Mà lấy trạng thái hiện giờ của bọn họ, chịu một chút, hơn phân nửa hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Có thể nói, hai người bọn họ sống hay chết, liền xem đạo kiếp lôi cuối cùng này đến cùng bổ ai.

Thời điểm chân chính quyết định vận mệnh đã đến.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hai người chuẩn bị sẵn sàng liều mạng một lần, khẩn trương hề hề nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Bỗng dưng.

Vương An Nghiệp ngồi trước Ngộ Kiếm bia mở mắt.

Cùng lúc đó, khí thế trên người hắn cũng biến đổi theo, một cỗ kiếm ý trùng thiên bỗng nhiên bộc phát ra.

Kiếm ý mênh mông mà bàng bạc, mang theo ý cảnh rộng lớn vô ngần giống như trăng sáng trên trời cao, lại giống như đại dương mênh mông, có thể bao dung vạn vật, chịu tải thương sinh, mênh mông bát ngát, không ngừng.

Trong kiếm ý này bao hàm quá nhiều thứ, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ có loại cảm giác không cách nào hình dung.

Dưới tình huống bình thường, kiếm ý đều càng thuần túy càng tốt. Kiếm ý càng thuần túy, phong mang càng thịnh, uy lực tự nhiên cũng càng mạnh.

Nhưng đạo kiếm ý này lại đột phá nhận thức của bọn họ.

Kiếm ý này bao hàm nhiều ý uẩn hàm như thế, hỗn tạp như thế, lại không mảy may hỗn loạn, cũng không quấy nhiễu lẫn nhau, ngược lại biến thành một cỗ lực lượng cường hãn khó nói nên lời, nặng nề như núi, lại vô cùng sắc bén, phảng phất có thể bổ thiên địa ra.

Công phu không phụ người khổ tâm. Ở dưới lôi kiếp thần thông hỗn loạn vô cùng này, kiếm ý của Vương An Nghiệp rốt cục thành.

"Tê!"

Cơ hồ kiếm cơ hồ là theo bản năng hít vào một ngụm khí lạnh, bất giác lẩm bẩm nói: "Này, cái này, đây, đây là kiếm ý gì? Sao lại mạnh như vậy?"

Ngụy Thanh Vân và Cúc Thái An cũng rung động khó hiểu, trong nháy mắt đều cơ hồ quên kiếp lôi sắp từ trên bầu trời rơi xuống.

"Kiếm là mũi nhọn, có thể khai thiên tích địa, kiếm là thuẫn, cũng có thể bảo vệ muôn dân." Vương An Nghiệp cười cười, nhàn nhạt nói ra lý giải của mình: "Đây chính là kiếm ý ta ngộ ra từ trong kiếm bia, là vì — "Thương Sinh Kiếm Ý"!"

Ngay tại thời điểm hắn vừa dứt lời, trên bầu trời, kiếp lôi đã chuẩn bị đến mức tận cùng cũng bị đạo kiếm ý này xúc động, bỗng nhiên quay cuồng lên.

Kiếp lôi thiên đạo, chính là bị khí cơ dẫn dắt, tự nhiên dẫn phát. Đạo kiếm ý này mạnh mẽ, nghiễm nhiên đã không thua gì kiếm ý của cường giả Thần Thông cảnh bình thường.

Gần như chỉ trong chớp mắt, thiên đạo đã nhận hắn là người đột phá cảnh giới.

Kiếp lôi cuồn cuộn bỗng nhiên khóa chặt Vương An Nghiệp.

Rất tự nhiên mà vậy, đạo thiên lôi thứ chín cứ như vậy "Ầm ầm" một tiếng, cuốn theo khí tức hủy thiên diệt địa, đánh vào đầu Vương An Nghiệp.

Ngụy Thanh Vân đầu tiên là sửng sốt, lập tức hưng phấn: "Ha ha ha! Được! Cuối cùng cũng đến phiên ngươi bị sét đánh!"

Một cỗ khoái cảm sảng khoái đại thù được báo tràn ngập trong lòng hắn, khiến trên khuôn mặt trắng bệch của hắn cũng nổi lên ửng đỏ hưng phấn.

Mà cùng lúc đó, Cơ Báo còn đang ở trong lòng Vương An Nghiệp lại cực kỳ hoảng sợ.

“Không tốt!”

Cơ hồ là vô ý thức, nàng “keng” một tiếng bảo kiếm ra khỏi vỏ, cả người cũng lập tức phóng lên, chuẩn bị phóng tới kiếp lôi.

Trong nháy mắt này, đầu óc của nàng cơ hồ trống rỗng, căn bản không có thời gian suy nghĩ xem mình có thể chống đỡ được kiếp lôi hay không, cũng không có thời gian suy nghĩ mình bị một đạo kiếp lôi này bổ trúng sẽ như thế nào.

Nàng chỉ là bản năng xuất kiếm, muốn bảo vệ Vương An Nghiệp.

Ngay cả chính nàng cũng không chú ý tới, trong nháy mắt nàng xuất kiếm, kiếm ý của nàng cũng theo đó xảy ra biến hóa vi diệu.

Chỉ là biến hóa này quá mức nhỏ bé, tình huống lại quá mức khẩn cấp, căn bản không có người chú ý tới.

“Y nha y nha!”

Bên trong tiếng sấm cuồn cuộn, khí vận chi thụ sợ hãi thét chói tai cũng vang lên.

Thân là một cái cây, nó có sự sợ hãi bản năng đối với thiên kiếp, lúc này gần như đã căng thẳng đến mức toàn thân run rẩy, không thể nhúc nhích, nhưng mấy cái rễ nhỏ xíu kia lại không tự chủ mà gắt gao quấn lấy Vương An Nghiệp.

Trong bầu không khí vô cùng khẩn trương, vô cùng áp lực này.

Giọng nói ôn hòa mà khiến người định thần của Vương An Nghiệp bỗng nhiên vang lên.

“Chớ khẩn trương.”

Cùng lúc đó.

“Ông”

Trong tiếng kiếm ngân dài nặng nề như tiếng chuông cổ, một thanh trường kiếm hình thái cổ xưa bỗng nhiên bay lên trời, lơ lửng đến đỉnh đầu Vương An Nghiệp, tản mát ra uy áp mênh mông làm người ta chấn động.

Hình thái của cổ kiếm kia thật sự là quá mức quen thuộc, kiếm trận song cơ bỗng nhiên trợn tròn đôi mắt thanh tú, gần như không thể tin được vào mắt mình: "Năm tháng, năm tháng?! Đây là năm tháng!"

Mà cùng lúc các nàng kinh hô lên tiếng, Vương An Nghiệp đã vươn tay cầm chuôi trường kiếm thần thông linh bảo "năm tháng", vận khởi huyền khí toàn thân, cổ tay run lên, một kiếm hướng lôi kiếp trên bầu trời mà đi.

"Oanh!"

Kiếm ý đáng sợ ầm ầm bộc phát.

Khoảnh khắc sau, nó đã dùng khí thế không gì địch nổi đánh lên kiếp lôi từ trên trời giáng xuống.

"Ầm ầm" tiếng kiếm phong nổ vang, trong nháy mắt vang vọng toàn bộ kiếm trủng.

Sóng xung kích đáng sợ quét ra, trong nháy mắt, ngay cả kiếp vân trên bầu trời, cùng với cổ kiếm san sát trong kiếm trủng, đều ở dưới xung kích năng lượng đáng sợ này điên cuồng chấn động.

Thân là tuyệt thế thiên kiêu, tuy rằng Vương An Nghiệp hiện giờ mới chỉ là Tử Phủ cảnh tầng hai, nhưng cấp độ huyết mạch của hắn cũng đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, so với Vân Thái An và Ngụy Thanh Vân còn cao hơn một tầng, thì càng đừng đề cập Cơ Tùng vẫn chỉ là tầng thứ năm.

Dưới ưu thế huyết mạch cường đại, sức chiến đấu chân thật của hắn kỳ thật không kém chút nào so với Diêm Thái An và Ngụy Thanh Vân, thậm chí còn vượt qua một ít, lại thêm Thương Sinh Kiếm Ý cường đại vừa mới lĩnh ngộ, cùng với "năm tháng tuế nguyệt" cộng thêm thần thông linh bảo trường kiếm, uy lực một kiếm toàn lực của hắn, nghiễm nhiên đã áp sát Tử Phủ cảnh đỉnh phong!

Kiếm ý chấn động, đạo thần thông kiếp lôi cuối cùng kinh khủng tuyệt luân lại bị một kiếm của hắn chém thành hai nửa.

Cho dù không triệt để tán loạn, nhưng uy lực lại bị triệt tiêu gần một nửa, không còn uy thế khủng bố giống như muốn đem thiên địa bổ ra.

Cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm, bị một màn trước mắt làm cho chấn động đến cơ hồ muốn câm nín.

Tiếng cười to càn rỡ của Ngụy Thanh Vân im bặt, Diêm Thái An thì hoàn toàn bị một kiếm kia cướp mất tâm thần, kiếm trận song cơ kích động đến thiếu chút nữa quên cả hô hấp. Ngay cả cây cối khí vận không hiểu kiếm cũng kích động đến mức vung vẩy cành cây.

Mà ngay trong nháy mắt này, dư uy kiếp lôi bị kiếm ý chấn động đình trệ lại đã một lần nữa ngưng tụ, lại bổ xuống phía Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp đang muốn giơ kiếm nghênh đón lần nữa.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

Từng cơn gió mạnh kéo tới, kiếp vân trên bầu trời rung chuyển một hồi.

Dư uy kiếp lôi ngưng trệ hơi chấn động, đúng là không hiểu sao chia làm hai đường, sau đó vòng qua Vương An Nghiệp, thẳng tắp đi về phía Vân Thái An và Ngụy Thanh Vân nằm trên mặt đất.

“Ta… Mẹ nó!”

Lôi này cũng không phải đã bị ngăn cản một nửa rồi sao, như thế nào đây còn có thể rẽ ngoặt?!

Da đầu Ngụy Thanh Vân tê rần, vừa rồi còn vì tâm tình hưng phấn của Vương An Nghiệp bị sét đánh mà lập tức giống như bị dội nước đá vào chậu, lập tức lạnh đến đáy.

Sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, động tác trong tay cũng không dám dừng lại chút nào, cơ hồ lập tức móc ra một viên đan dược, cắn răng nuốt xuống.

“Lục phẩm Đoạt Thiên Thánh Đan!”

Đây là viên đan dược lục phẩm trong tay hắn, có năng lực đoạt thiên tạo hóa, có thể giúp hắn khôi phục toàn bộ thương thế

trong thời gian ngắn, cũng bộc phát ra thực lực siêu việt cực hạn của bản thân.

Mặc dù đan dược này dùng phải trả giá vô cùng thảm liệt, dược hiệu qua đi có thể sẽ có nguy hiểm nội phủ vỡ vụn, nhưng loại tình huống này, đã không cho phép hắn do dự nữa.

Đan dược vào bụng, trong nháy mắt hóa thành một cỗ năng lượng nóng rực tuôn ra khắp toàn thân.

Ngụy Thanh Vân chỉ cảm thấy tinh thần chấn động, nguyên bản thương thế đều khỏi hẳn, huyền khí trong kinh mạch càng lao nhanh như sông lớn, trong nháy mắt khôi phục đến trạng thái cường thịnh.

Mà quanh thân hắn, càng dâng lên uy thế bàng bạc, phảng phất có đồ vật gì đó đang thiêu đốt, cháy rực lên, không chịu khống chế khuếch tán ra chung quanh.

Đây chính là hiệu quả tăng phúc của Đoạt Thiên Thánh Đan.

Cứ trì hoãn như vậy, dư uy kiếp lôi đã đến trước mặt hắn.

Ngụy Thanh Vân lập tức thôi động huyền khí, toàn lực tế ra thần thông bảo thuẫn trong tay.

“Oanh!”

Một tiếng nổ vang, kiếp lôi bổ vào trên Thần Thông Bảo Thuẫn.

Thần thông bảo thuẫn chấn động mạnh một cái, Ngụy Thanh Vân sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt phun ra một ngụm máu.

Đây chính là một đạo thần thông kiếp lôi cuối cùng, cho dù là tu sĩ chính nhi bát kinh tấn thăng Thần Thông cảnh, dưới tình huống có chuẩn bị đầy đủ cũng khó tránh khỏi bị đánh cho tàn phế. Cho dù bị Vương An Nghiệp ra tay ngăn cản một chút, đến chỗ này của hắn chỉ còn lại không tới một phần tư uy lực, cũng không phải hắn có thể dễ dàng chống đỡ.

Trong khoảnh khắc, lôi quang đáng sợ bao phủ Ngụy Thanh Vân và bảo thuẫn thần thông trong tay hắn ta.

Mà cùng lúc đó, một bên khác, Cúc Thái An cũng gặp phải một đạo lôi kiếp dư uy xâm nhập.

Vân Thái An vốn đã là nỏ mạnh hết đà, át chủ bài trong tay cũng sớm tiêu hao hết sáu đạo thiên lôi trước đó, làm sao còn có thể chịu được một phần tư đạo lôi kiếp này?!

Mắt thấy lôi quang trên bầu trời càng ngày càng gần, đáy mắt của Cúc Thái An xẹt qua một tia tuyệt vọng, nhưng kiếm trong tay vẫn nắm chặt như cũ.

Mẹ nó, đời này Vân Thái An hắn ta sẽ không nhận mệnh! Cho dù phải chết, hắn ta cũng phải chết trong quá trình chiến đấu, tuyệt đối không được nằm ở chỗ này chờ chết!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn thúc giục huyền khí còn sót lại trong cơ thể, giãy dụa muốn xuất kiếm.

Bỗng dưng.

“Keng!” “Keng!” “Keng! Keng! Keng!”

Liên tiếp những tiếng kiếm kêu vù vù như dây đàn liên tiếp vang lên, toàn bộ kiếm trong kiếm trủng đều thoát khỏi mặt đất, bắn lên không trung.

Vân Thái An ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy thanh linh bảo thần thông tên là “năm tháng” này là trường kiếm hình tròn, toàn bộ kiếm trong mộ kiếm lại tung hoành xoay quanh trên đỉnh đầu hắn, nhanh chóng biến ảo, trong khoảnh khắc liền hợp thành một cái kiếm trận, bảo vệ hắn bên trong.

Bên cạnh, Vương An Nghiệp giơ tay bấm niệm pháp quyết, đang nghiêm túc khống chế kiếm trận.

Dư uy kiếp lôi oanh kích trên kiếm trận.

Lôi quang cuồng bạo ở giữa kiếm và kiếm điên cuồng nhốn nháo, tản ra năng lượng trùng kích cuồng bạo.

Nhưng mà, tất cả những năng lượng này đều bị kiếm trận ngăn cản ở bên ngoài, không có lan đến gần Tiễn Thái An trong kiếm trận thủ hộ.

Dưới sự thấp thoáng của lôi quang này, thân hình thẳng tắp của Vương An Nghiệp thoạt nhìn vô cùng cao lớn, vĩ ngạn.

Vân Thái An trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn một màn này, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Qua một hồi lâu, dư uy kiếp lôi mới hoàn toàn tán đi.

Trên bầu trời, kiếp vân thần thông đen kịt rốt cục bắt đầu dần dần tiêu tán, ánh mặt trời một lần nữa chiếu xuống, chiếu sáng toàn bộ mộ kiếm.

Chỉ thấy bên tay trái Vương An Nghiệp, Ngụy Thanh Vân nằm dưới đáy hố giống như một con chó chết bị thiên lôi đánh nổ, toàn thân cháy đen một mảng, toàn thân tìm không ra nửa điểm khí độ của công tử quý gia.

Kiếm trận của Vương An Nghiệp cũng theo đó tản ra, từng thanh bảo kiếm một lần nữa cắm vào trong kiếm trủng.

Thiên kiếp như tai họa cuối cùng cũng qua.

Mà cùng lúc đó, trên bầu trời đám mây tách ra ngũ sắc quang mang, mảng lớn cam lâm từ trên trời giáng xuống, chiếu xuống mọi người phía dưới.

Những cam lâm này đều là tinh hoa thiên địa thuần túy, có công hiệu tẩy tủy phạt mao, tăng lên huyết mạch.

Thiên kiếp chính là như thế, người độ kiếp trải qua "khảo nghiệm" nặng nề mà không chết, là có thể đạt được quà tặng của thiên đạo.

Thấy thế, Cúc Thái An rốt cục lấy lại tinh thần từ trong trố mắt, đôi mắt sáng ngời, miệng cười đến toét ra.

Thì ra sau khi lừa gạt thiên đạo dẫn tới thiên kiếp, vậy mà cũng sẽ có cam lâm giáng xuống. Vân Thái An ta gánh vác thiên lôi nhiều nhất, lợi ích của đợt này hơn phân nửa cũng là nhiều nhất.

Có đợt cam lâm này, đủ loại khổ sở cùng tổn thất lúc trước, đều đáng giá!

Nhưng mà, ngay khi hắn kích động chờ đợi cam lâm hạ xuống trên người mình, trong cam lâm, bỗng nhiên phân ra một đoàn nhỏ một đoàn, ước chừng một phần mười bộ dáng, bồng bềnh rơi xuống trên người Cơ Ngạn Tu ở xa xa.

Tiểu tử kia vậy mà không chết?

Hai má Chử Thái An hơi co lại, có chút đau lòng.

Được rồi, tiểu tử kia tốt xấu gì cũng khiêng đạo thiên lôi thứ nhất, mặc dù là thiên lôi yếu nhất, nhưng phân đến một chút

“Cam Lâm” cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ là một phần mười có thể xem nhẹ không tính.

Nhưng sau đó, sự phân phối của thiên đạo đối với cam lâm cũng khiến cho Vân Thái An xem không hiểu.

Tuyệt đại bộ phận cam lâm còn lại bị chia làm bốn đoàn, nhưng bốn đoàn lớn nhỏ không ngừng vặn vẹo biến hóa, giống như thiên đạo đang tính toán số lượng mỗi người nên đạt được.

Quá trình của thần thông kiếp nạn lần này vô cùng phức tạp, thảo nào Thiên Đạo có chút không tính ra được.

Cam Lâm vặn vẹo nửa ngày, cuối cùng vẫn chia làm bốn đoàn, trong đó một đoàn lớn nhất ước chừng chiếm bốn thành, còn lại ba đoàn chiếm hai thành.

Bốn thành?

Vân Thái An chậc chậc lưỡi, hơi có chút không hài lòng.

Hắn là nam nhân gánh chịu thiên kiếp nhiều nhất! Làm sao chỉ có bốn thành? Mà thôi, bốn thành bốn thành đi, đã xem như là nhiều nhất… Ồ?

Mính Thái An bỗng dưng mở to hai mắt nhìn, sắc mặt lập tức xụ xuống.

Chỉ thấy đám cam lâm lớn nhất kia, vậy mà bắt đầu hạ xuống chỗ Vương An Nghiệp bên kia. Mà bay về phía Vân Thái An hắn ta, chỉ có vẻn vẹn hai phần.

Dựa vào cái gì?

Vương An Nghiệp kia từ đầu đến cuối đều đang ngộ kiếm, cũng chính là ở thời khắc cuối cùng đem đạo thiên lôi thứ chín chém thành hai đạo, sau đó lại thi triển kiếm trận thay hắn ngăn cản nửa đạo mà thôi.

Thiên đạo cẩu viết này sẽ không hẹp hòi như vậy, cũng bởi vì lão tử mắng nó vài câu, liền mượn công báo thù đi?

Đáng tiếc, cho dù Vân Thái An có năng lực thế nào, có lầm bầm cũng không can thiệp được quyết định của thiên đạo.

Thiên đạo có một vận toán pháp tắc của riêng nó.

Ngoại trừ bốn thành của Vương An Nghiệp và hai thành của Cúc Thái An, Ngụy Thanh Vân và Cơ Thiên, cũng là mỗi người hai thành.

Lúc này Ngụy Thanh Vân đã thương thế rất nặng, thấy được hai thành cam lâm bay tới, trong lòng cũng vui vẻ.

Mặc dù hắn cảm giác được đợt này của mình coi như là đại bại, nhưng tốt xấu gì cũng có cam lâm bồi thường, cuối cùng còn có thể đền bù một ít tổn thất.

Nhưng đúng vào lúc này.

Trên bầu trời một đạo cương phong xuyên qua hạp cốc, vừa vặn thổi trúng hai thành cam lâm của Ngụy Thanh Vân, thổi nó một lần nữa bay lên, thay đổi phương hướng bay về phía Vương An Nghiệp.

"Ta… Mẹ nó!"

Đôi môi khô cạn của Ngụy Thanh Vân bật ra hai chữ, tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo.

Hắn đưa tay ra xa muốn bắt lấy cam lâm kia, nhưng cam lâm vẫn là càng bay càng xa, Ngụy Thanh Vân tâm cũng càng ngày càng trầm.

Mắt thấy một đoàn cam lâm kia sẽ bay xuống trên người Vương An Nghiệp, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình như muốn vỡ nát.

Điều này cũng khó trách hắn xui xẻo.

Đợt phản phệ đầu tiên xua tan khí vận, chỉ xua tan khí vận vốn có của hắn, tương đương với biến khí vận từ tám mươi thành số không, khí vận trở nên bình thường không có gì lạ mà thôi.

Nhưng đợt thứ hai sau đó, khí vận phản phệ xuất hiện sau khi bị rút hết lực lượng khí vận chi thụ xuất hiện lại tương đối trí mạng.

Hiện nay, khí vận của Ngụy Thanh Vân đã tương đương với từ 0 biến thành 80.

Dưới tình huống vận rủi ngập đầu này, ngay cả đi đường hắn cũng có thể té gãy chân, uống nước cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, tóm lại là xui xẻo cực độ.

Dưới tình huống như thế, một đoàn cam lâm sắp đắc thủ bị gió lớn thổi đi, ngược lại là phi thường hợp tình hợp lý. Hắn thật sự lấy được, mới là không hợp lý.

Cứ như vậy, Vương An Nghiệp lập tức đạt được sáu thành cam lâm (thiên địa tinh hoa) trong đó.

Năng lượng ôn hòa thấm vào trong cơ thể hắn, bắt đầu tẩy tủy phạt mao, hắn cảm giác giống như là ngâm một suối nước nóng, một cảm giác toàn thân thoải mái tự nhiên sinh ra.

Cùng lúc đó, lực lượng huyết mạch yên lặng đã lâu của Vương An Nghiệp cũng bắt đầu thức tỉnh lần nữa, mức độ thức tỉnh của nó thoáng cái từ đệ thất trọng đoạn đột phá đến đệ thất trọng trung đoạn.

Đổi thành tư chất huyết mạch, chính là từ tuyệt thế Đinh đẳng tấn thăng đến tuyệt thế Bính đẳng trung đoạn!

Mà Vân Thái An tuy rằng chỉ đạt được hai thành cam lâm, nhưng bởi vì hắn chỉ là đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh, trình độ huyết mạch thức tỉnh trước mắt còn chỉ đến tầng thứ sáu, hai thành cam lâm đi xuống, hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng, đúng là thoáng cái từ đại thiên kiêu Ất đẳng, tăng vọt đến đại thiên kiêu giáp đẳng!

Vốn tư chất đại thiên kiêu Ất đẳng của Vân Thái An, muốn đi tranh đoạt bảo điển của hoàng thất, độ khó không nhỏ, nhưng hiện giờ tư chất của hắn thoáng cái đã đến Đại thiên kiêu giáp đẳng, coi như là ở toàn bộ hoàng thất Tiên Triều đều là tư chất tương đối cao, tự nhiên càng dễ dàng được bảo điển ưu ái, con đường phía trước tựa hồ thoáng cái rộng mở.

“Cũng tốt, sáu đạo thiên lôi kia cuối cùng cũng không có chịu oan uổng.” Tâm tình buồn bực của Cúc Thái An cũng lập tức trở nên rộng rãi hơn.

Trừ cái đó ra.

Cơ Báo được lợi lớn hơn nữa.

Nàng tuy cũng là đại thiên kiêu, nhưng hôm nay bất quá Thiên Nhân cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch cũng chỉ đến đệ ngũ trọng, đồng dạng là hai thành cam lâm, đúng là để tư chất của nàng từ đại thiên kiêu Đinh đẳng, lập tức tăng vọt đến đại thiên kiêu Ất đẳng. Đây quả thực là trời giáng hoành phúc.

Đôi mắt thanh tú của nàng trừng trừng, gần như không thể tin được cảm giác của chính mình.

“Kỳ huynh.” Vương An Nghiệp từ xa chắp tay nói: “Việc hôm nay có chút cổ quái. Tại hạ cảm ngộ kiếm ý cảm ngộ rất tốt, tại sao lại có kiếp vân thần thông xuất hiện?”

“An Nghiệp lão đệ không biết cũng có thể hiểu được. Loại tình huống này vốn là cực kỳ hiếm thấy.” Vân Thái An dù sao cũng là kiến thức rộng rãi, giải thích, “Ta ở trong Tàng Kinh Các trong tộc đọc qua một ít sách cổ, trong đó ghi chép, ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, có một tên nghiên cứu ra một loại 【Khi Thiên Dẫn Lôi Phù】, tác dụng của nó chính là chuyên môn lừa gạt Thiên Đạo dẫn phát thiên kiếp. Chỉ là loại đồ vật này tác dụng không lớn, ngược lại còn có rất nhiều nguy hiểm, bởi vậy từ thời kỳ Thần Võ liền bị xếp vào 【bùa chú vi phạm lệnh cấm】

Dưới tác dụng của cam lâm, thương thế trong cơ thể hắn cơ bản đã phục hồi như cũ, lúc này tuy chật vật, nhưng chậm rãi mà nói, nhưng cũng hiện ra vài phần phong thái hoàng thất Tiên Triều.

“Thì ra là thế.” Vương An Nghiệp cảm kích nói: “Hôm nay xem như An Nghiệp mở mang tầm mắt.”

“Sao lại không có tác dụng chứ? Giống như tu sĩ cấp thấp như chúng ta, có thể dùng để quét mưa cam.” Cơ Báo phấn chấn không thôi, “Nếu còn có một cái 【Khinh Thiên Dẫn Lôi Phù】, ta có thể lên tuyệt thế thiên kiêu!”

“Liêm cô nương chớ có nghĩ đương nhiên.” Vân Thái An lắc đầu nói, “Thứ nhất, lừa gạt thiên đạo sẽ mang đến cho chúng ta một ít tai họa ngầm, nhất là khi tấn thăng Thần Thông cảnh, khi gặp phải thần thông kiếp vân tất nhiên sẽ phiền toái trùng trùng điệp điệp. Lừa một lần hậu quả sẽ không nhỏ, lừa gạt hai lần còn được nữa sao? Cũng may lần chủ mưu này cũng không phải là chúng ta, sẽ bị liên lụy ít đi một chút.”

“Thứ hai, sở dĩ Thần Vũ hoàng triều liệt hắn vào 【phù lục vi phạm cấm】, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì phù này dùng nhiều sẽ quấy nhiễu pháp tắc vận hành của thiên đạo hỗn loạn.

Thiên đạo này vừa loạn, thiên hạ há có thể không loạn? Một khi thiên đạo sụp đổ, thế giới đều sẽ bị hủy diệt.”

” tiết lộ cho hai vị một ít tin tức tuyệt mật.” Diệp Thái An thần bí bí nói: “Người phát minh ra “Khi Thiên Dẫn Lôi Phù” này tên là 【Tà Trận Tiên】, người này chuyên làm một ít chuyện bàng môn tà đạo, bởi vì bất mãn tiến hành phát minh Khi Thiên Dẫn Lôi Phù bị cấm, còn làm ra một ít động tác lớn, tạo thành hậu quả vô cùng ác liệt, về sau trực tiếp bị Thần Vũ hoàng triều liệt vào một trong mười tội phạm truy nã lớn!”

“Vậy thì thôi đi. Ta có thể trở thành đại thiên kiêu Ất đẳng đã rất thỏa mãn rồi.” Cơ Báo run lên, không ngờ nước khi thiên dẫn lôi phù sâu như thế.

Thập đại tội phạm truy nã?

Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ tới 【Huyết Tôn Giả】 cùng là tội phạm truy nã mười đại tội phạm. Một Huyết Tôn Giả tại thời kỳ Thần Võ, cũng đã khiến cho lực ảnh hưởng một mực lan tràn đến bây giờ.

Tà Trận Tiên kia, hơn phân nửa cũng là gia hỏa khiến Thánh Hoàng có chút đau đầu.

Thời kỳ Thần Võ đích xác thập phần cường đại, cường giả cũng như mây, bất quá ngưu quỷ xà thần này cũng thật là không ít.

“Phốc!”

Nghe bọn hắn đối thoại, Ngụy Thanh Vân lần nữa thổ huyết, sắc mặt vốn đen như đáy nồi trở nên càng thêm khó coi.

Hắn đương nhiên cũng biết hậu quả khi sử dụng Khi Thiên Dẫn Lôi Phù. Nhưng mà thời khắc mấu chốt, há có thể không dùng? Chỉ cần Kiếm Trận Bảo Điển tới tay, bằng tài nguyên phong phú trong nhà, chiến thắng ác quả cũng không khó.

Nhưng không ngờ, hiện tại chỗ tốt đều là bọn họ lấy, Ngụy Thanh Vân hắn lại phải gánh một cái nồi lớn nhất!

“Y y a a ~~”

Sau nguy cơ, Khí Vận Chi Thụ cũng chậm lại, bắt đầu quấn lấy Vương An Nghiệp, cành cọ tới cọ lui lấy lòng, một bộ dáng tội nghiệp cầu bao nuôi cầu thu lưu.

“Ngươi là muốn trở thành linh thụ bản mạng của ta?” Vương An Nghiệp nói.

“Y nha y nha hắc.” Khí Vận Chi Thụ liên tục nhấn thân cây, đôi mắt trông mong “nhìn” Vương An Nghiệp, chờ mong vạn phần.

“Ta thấy ngươi quá mức suy yếu, hẳn là bổn nguyên hao tổn quá nhiều.” Vương An Nghiệp đau lòng xoa xoa cành cây của nó, “Ký kết khế ước bản mạng cần tiêu hao lực lượng bản nguyên, hiện tại thành linh thụ bản mạng của ta, đối với ngươi trăm hại mà không có một lợi. Ngươi đã nguyện ý theo ta, trước hết hãy theo ta tĩnh dưỡng cho tốt. Ta trở về thỉnh giáo bà ngoại Ly Tiên nhà ta một chút, xem làm thế nào bổ sung căn nguyên cho ngươi.”

“Y nha nha.” Khí Vận Chi Thụ cảm động mà vui vẻ hoan hô, ôm Vương An Nghiệp cọ qua cọ lại, bày ra tư thế rõ ràng ta và ngươi định vị.

“Phốc!”

Ngụy Thanh Vân muốn nứt ra, lần nữa phun máu.

Hắn ta thật muốn ngất xỉu mắt không thấy tâm không phiền, nhưng lúc này đầu óc hắn ta quá tỉnh táo, thế nào cũng không ngất được!

Đáng thương cho hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương An Nghiệp đem chỗ tốt giống nhau thu vào trong túi.

“Đây thật đúng là kết cục đại viên mãn tất cả mọi người.” Kiếm trận song Cơ cảm khái nói, ” mầm cây nhỏ này cũng thật có chút đáng thương.”

Lúc này ngoại trừ Ngụy Thanh Vân là ngoại lệ duy nhất, không khí hiện trường cực kỳ hòa hợp, ấm áp.

Cơ Vô Trần trốn trong năm tháng thấy việc đã giải quyết xong, vừa lúc cũng không có ai chú ý tới hắn, liền lén lút chuẩn bị nấp vào trong Vô Lượng Bảo Giới của Vương An Nghiệp để tránh ảnh hưởng đến việc kế thừa bảo điển của An Nghiệp.

Nhưng mà, hắn mới lặng lẽ di chuyển một nửa khoảng cách, kiếm trận song cơ cũng đã mắt sắc phát hiện hắn.

“Cơ Vô Trần!” Ánh mắt kiếm cơ trở nên sắc bén, mạnh mẽ quát một tiếng: “Lão già lòng lang dạ sói này, thế mà còn dám trốn?!”

“Cơ Vô Trần! Ngươi cho rằng trốn vào trong năm tháng ta sẽ không nhận ra ngươi sao? Nằm mơ đi! Cho dù ngươi hóa thành tro bụi thì chúng ta cũng sẽ nhận ra ngươi.” Trận Cơ cũng đã phục hồi tinh thần lại, tức giận đến run rẩy cả người, trên khuôn mặt lười biếng lần đầu tiên lộ ra vẻ phẫn nộ, “Lão già xấu xa nhà ngươi lại giam giam hai tỷ muội chúng ta hơn bảy ngàn năm! Hơn bảy ngàn năm đó, ngươi có biết chúng ta sống như thế nào không?!”

Thân kiếm “năm tháng” cứng đờ, bỗng nhiên dừng lại.

Cơ Vô Trần?!

Đôi mắt xinh đẹp của Cơ Báo trợn lên, vẻ mặt kinh ngạc cùng mờ mịt.

Cơ Vô Trần không phải tên của lão tổ nhà bọn họ sao? Nhưng hiện tại nơi này ngoại trừ mình và An Nghiệp ba người bọn họ, cũng chỉ có kiếm, lão tổ ở nơi nào?

Nhưng nàng không biết Cơ Vô Trần ở đâu, Vương An Nghiệp lại biết.

Khóe miệng của hắn giật giật.

Sư tôn a sư tôn, chính mình tạo nghiệt, vẫn là phải tự mình chịu đựng. Lúc này đây, đồ nhi là không cứu được ngươi rồi.

…

Chương 79: An Nghiệp nhà chúng ta, cũng có tư cách tranh Tiên Kinh rồi.

…

“Ách… Ha ha.”

Thân phận bị kiếm trận Song Cơ một lời nói toạc ra, Cơ Vô Trần cho dù không muốn, cũng chỉ có thể điều khiển phi kiếm run rẩy bay ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Cơ Báo, Vân Thái An, Ngụy Thanh Vân, trên thân thần thông linh bảo “Nghế Nguyệt” nổi lên ánh sáng nhu hòa, lập tức, hư ảnh một lão giả râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt liền chậm rãi hiện lên trên thân kiếm.

Ba người đồng loạt mở to hai mắt nhìn.

“Vô Trần bái kiến Kiếm Cơ tiểu tỷ tỷ, Trận Cơ tiểu tỷ tỷ.” Cơ Vô Trần lúng túng chắp tay hành lễ với song cơ kiếm trận, chột dạ chào hỏi nói: “Chớp mắt đã bảy tám ngàn năm…”

“Ai là tiểu tỷ tỷ của ngươi?”

“Ngươi nói chuyện chú ý một chút.”

Cơ Vô Trần còn chưa nói xong, đã bị kiếm trận Song Cơ giận dữ cắt ngang.

Hắn không khỏi kinh ngạc.

Rõ ràng khi An Nghiệp gọi đủ loại Khí Linh tiểu tỷ tỷ, các nàng đều rất vui vẻ rất nhiệt tình, tại sao đến chỗ của hắn, lại bị lảo đảo rồi?

“Vô Trần lão tổ tông? Ngài, thật sự là ngài!” Cơ Thiên Thiên cho tới lúc này mới rốt cuộc dám xác nhận thân phận của Cơ Vô Trần, không khỏi che miệng, vẻ mặt khiếp sợ.

Mặc dù trong từ đường nhà mình treo bức họa của Vô Trần lão tổ, Vô Trần lão tổ đích xác cũng có bộ dáng như vậy, nhưng, sao Vô Trần lão tổ lại biến thành khí linh? Hơn nữa sao lại ở bên cạnh An Nghiệp công tử?

Cơ Báo có chút ngây dại, cảm giác đầu óc mình cũng không đủ dùng.

“A, đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, lão tổ ta còn nhìn thấy hết.” Cơ Vô Trần hơi lúng túng khen một tiếng, trấn an: “Ngươi trước đừng lên tiếng, sau khi lão tổ xử lý xong chuyện trước mắt mới nhận nhau.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Cơ Báo ngoan ngoãn gật đầu, trong ánh mắt lại tràn ngập khiếp sợ.

“Kiếm Cơ tiền bối, Trận Cơ tiền bối.” Cơ Vô Trần lại chắp tay tạ lỗi với Song Cơ: “Nói đến chuyện này thì đúng là sai của Vô Trần. Chính bởi vì xúc động và lỗ mãng năm đó của ta nên mới tạo thành một loạt hậu quả khó có thể vãn hồi. Cũng may Thiên Đạo thương xót, để cho ta một luồng tàn hồn sống tạm đến nay, còn thu nhận một đồ đệ bảo bối như An Nghiệp.”

“An Nghiệp công tử quả nhiên là đồ đệ của ngươi!” Trong lời nói của kiếm trận Song Cơ trực tiếp nắm bắt được trọng điểm, song phương vui mừng khôn xiết: “Nể tình ngươi thu được một đồ đệ tốt, chúng ta đã tha thứ cho ngươi rồi.”

Nói xong, hai nàng cứ như vậy bỏ mặc Cơ Vô Trần, ngược lại mang theo bảo điển phành phạch bay phành phạch đến trước mặt Vương An Nghiệp, vui vẻ nói: “An Nghiệp công tử, thời gian đã không còn sớm, chúng ta tranh thủ bắt đầu tiến vào chủ đề. Mau mở rộng linh đài của ngươi, chúng ta đã khẩn cấp muốn kết hợp với ngươi rồi.”

“…”

Vương An Nghiệp không nói gì.

Đây là từ hổ lang gì?

“Ta phản đối!” Sau khi trải qua Cam Lâm tẩy lễ, Chử Thái An khôi phục không ít, giơ tay phản đối nói: “Ta thừa nhận An Nghiệp công tử rất mạnh, lĩnh ngộ kiếm ý cũng lợi hại, được Kiếm Cơ Trận Cơ tiền bối coi trọng cũng thuận lý thành chương. Nhưng hắn không có trải qua dấu vết của Ngộ Kiếm Bia lưu lại, cái này không thể làm số, giống như thành thân không đăng ký ở quan phủ, luôn có chút danh bất chính ngôn bất thuận.”

“Nói cũng có lý.” Kiếm trận Song Cơ ngay từ đầu còn muốn đánh người, nhưng sau khi nghe đến đó, lại không thể không thừa nhận lời hắn nói có lý: “An Nghiệp à, ngươi để lại một vết kiếm đi, tránh cho người ngoài nghĩ rằng tỷ muội chúng ta nhìn thấy một nam tử tuấn tú liền bất động nói.”

Thôi được.

Vương An Nghiệp suy nghĩ một phen, liền chộp lấy Tuế Nguyệt Kiếm, phóng ra “Thương Sinh Kiếm Ý”, một kiếm chém lên Ngộ Kiếm Bia.

Không giống với một kiếm toàn lực ứng phó Trảm Thiên Kiếp kia, bên trong đạo kiếm ý này cũng không có trộn lẫn nửa tia huyền khí, cỗ ý hàm kia vẫn như trước hiện ra vô cùng tinh tế.

Trong nháy mắt, trên Ngộ Kiếm bia lưu lại một vết kiếm sâu hơn một xích.

So với lão tổ khai sơn kiếm Minh kiếm trận song cơ lúc trước, còn lợi hại hơn gấp đôi có thừa.

“Cái này…”

Vân Thái An “ừng ực” một tiếng nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp lập tức liền không giống lúc trước nữa.

Nếu như nói lúc trước hắn còn coi Vương An Nghiệp là người cùng thế hệ lợi hại một chút, hiện tại, Vương An Nghiệp trong mắt hắn đã là một cái đùi to sáng chói.

Đạo kiếm ý này cường hãn như vậy, chẳng trách ngay cả đạo thần thông kiếp lôi cuối cùng cũng có thể đánh tan.

Tương lai của gia hỏa này, nhất định tiền đồ vô lượng.

Trong lúc nhất thời, Vân Thái An không thể nói sẽ quỳ gối, nhưng cũng quyết định nhất định phải nắm chắc cơ hội, hảo hảo kết giao với An Nghiệp công tử một phen.

“Tốt tốt tốt, vết kiếm hơn một xích, thiên tư trác tuyệt, ngộ tính tuyệt hảo, khuôn mặt lại tuấn tú như thế.” Kiếm trận song cơ phấn chấn không thôi, “Hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn ngẫu của tỷ muội chúng ta, không, chọn người thừa kế.”

“Hai vị tiền bối, không phải các vị vẫn phải chú ý đến gia thế sao?” Chử Thái An lại có chút không phục hỏi, “Nếu gia thế không đủ, tu luyện đến Lăng Hư cảnh đều phải cố hết sức?”

“Cũng đúng, An Nghiệp nhà ngươi thế nào?” Lúc này kiếm trận song cơ mới tỉnh hồn lại, lại trấn an hắn nói: “Ngươi đừng sợ, gia thế nếu thiếu chút nữa cũng không sao, tỷ muội chúng ta có thể nghĩ cách kiếm thêm chút tài nguyên.”

“Hai vị tiền bối Khí Linh cứ yên tâm.” Cơ Vô Trần giành trả lời trước, “Gia tộc của An Nghiệp có thể dùng bốn chữ để hình dung 【giàu có có địch quốc】.”

Chỉ một thoáng, kiếm trận song cơ cười đến lông mày cong lại.

Trên đời này còn có chuyện gì sảng khoái hơn chuyện này?

Tuấn tú, ôn nhuận, thiên tài, còn rất giàu có! Loại người thừa kế hoàn mỹ chỉ có trong mộng mới xuất hiện này, vậy mà sống sờ sờ xuất hiện ở trước mắt các nàng.

“Hiện tại tất cả trình tự đều đã làm xong! Chúng ta hiện tại liền hòa làm một thể đi!” Kiếm Cơ hưng phấn lôi kéo Trận Cơ xông về phía An Nghiệp, chuẩn bị bắt đầu khế ước.

Nhưng mà.

Đúng vào lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến vài đạo không gian ba động kịch liệt.

“Rầm!”

Theo không gian bị xé ra một vết nứt, một vị lão giả quanh thân hừng hực liệt diễm bỗng nhiên xuất hiện ở trên bầu trời.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, trường bào trên người không gió mà bay, một thân uy thế bàng bạc mà hừng hực. Vừa xuất hiện, toàn bộ khu mộ kiếm nhiệt độ cũng theo đó mà tăng lên.

Người này rõ ràng là Liệt Hỏa chân quân Ngụy Đông Diệp uy danh hiển hách toàn bộ Tiên Triều.

Ánh mắt của hắn uy nghiêm, khí thế lăng lệ quét qua toàn trường, thấy Ngụy Thanh Vân vậy mà quỳ rạp trên mặt đất,

một bộ bị thương không nhẹ, trên mặt nổi lên vẻ giận dữ, thanh âm ù ù như sấm: “Thanh Vân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Lão tổ tông!”

Ngụy Thanh Vân hầu như đem đầu chôn ở trong đống đất nhìn thấy lão tổ nhà mình, vừa xấu hổ vừa ủy khuất, hầu như sắp khóc lên.

Gã nghẹn ngào một chút, mới khàn giọng nói: “Ta thất bại rồi.”

Hắn ta sống đến lớn như vậy, chưa bao giờ trải qua thất bại thảm hại như hôm nay.

“Cái này…?” Ngụy Đông Dữu hít một hơi khí lạnh.

Tuyệt đối không nghĩ tới, chuẩn bị chu toàn, mười phần chắc chín hành động lại còn thất bại.

Nhưng mà, không đợi hắn hỏi kỹ, bầu trời chung quanh hắn lần nữa nổi lên ba động không gian kịch liệt.

“Rầm!”

“Xoẹt!”

Cùng với hai tiếng xé rách chói tai, hai vết nứt không gian đen ngòm bỗng nhiên xuất hiện, ngay sau đó, hai vị Lăng Hư đại lão khác, Diêu Nguyên Cương và Cơ Nguyệt Nhi cũng lần lượt hiện ra thân ảnh.

Bởi vì muốn xé rách không gian chạy đi, hai người tự nhiên là bạo phát toàn lực, một thân uy thế Lăng Hư cảnh cũng triển lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này quanh thân Diêu Nguyên Cương từng đạo sóng nước kích động, phảng phất khoác lên một tầng giáp trụ màu nước, sau lưng hư ảnh pháp tướng hầu như có tượng hóa —— một con Kỳ Lân màu đen to lớn ngẩng đầu rít gào, uy phong lẫm liệt, bá đạo phi phàm.

Một thân uy thế bành trướng, khiến non nửa bầu trời đều nổi lên gợn sóng màu nước đen kịt, quả nhiên là khủng bố dị thường.

Diêu Nguyên Cương làm Vương Phu Triêu Dương, tự nhiên cũng từng lập chiến công hiển hách ở chiến trường Tiên Ma và chiến trường ngoại vực.

Thời kỳ đỉnh phong nhất, hắn thậm chí từng hỗ trợ Triêu Dương Vương cùng thống lĩnh ba quân đoàn tiên triều vương bài, mấy ngàn năm trôi qua, chiến sự lớn nhỏ có thể nói là trải qua không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói, quang huy trên vương miện của Triêu Dương Vương, ít nhất hắn có một nửa công lao.

Bởi vậy, Tiên Hoàng còn tự mình sắc phong hắn làm 【Huyền Nhâm Chân Quân】. Bất quá, bản thân hắn là người khiêm tốn, hiếm khi lộ mặt, người ngoài chỉ biết hắn là vương phu triều dương, chỉ có số ít người quen biết mới rõ ràng năng lực của hắn.

Về phần Cơ Nguyệt Nhi, lúc này cũng bạo phát khí thế toàn thân, một đôi mắt rắn màu vàng gắt gao co rút, ánh mắt sắc bén mà âm lãnh.

Nàng vẫn là một thân váy dài trắng thuần, thân hình lại phảng phất bao phủ trong một tầng âm ảnh quỷ dị, sương mù màu xám nồng đậm lấy nàng làm tâm tròn khuếch tán ra, bao phủ non nửa bầu trời phía sau nàng.

Trong sương mù, một hư ảnh hình rắn màu trắng to lớn cuộn tròn giữa thiên địa, giống rồng mà không phải rồng, giống rắn mà không phải rắn, lại mang theo một cỗ bá đạo cùng hung lệ phảng phất đến từ viễn cổ man hoang, hung uy ngập trời.

Rất hiển nhiên, pháp tướng hư ảnh của nàng cũng không phải là loại thụy thú giống như Kỳ Lân, hơn phân nửa là viễn cổ hung thú nào đó, nhưng đồng dạng uy thế cũng kinh người.

Cho dù trong ba vị cường giả Lăng Hư cảnh ở đây, thì thời gian nàng tấn thăng Lăng Hư cảnh ngắn nhất, tuổi tác cũng nhỏ nhất, nhưng chỉ riêng một thân uy thế này, đã không ai dám xem thường nàng.

Ba người bọn họ, đều mơ hồ cảm nhận được bên này có một đạo năng lượng ba động “kịch liệt”, mới xé rách không gian chạy đến xem tình huống.

Nhưng mà, bọn họ không ngờ tới, tình huống hiện trường lại khốc liệt như vậy.

Trừ Vương An Nghiệp và Cơ Thiên, Ngụy Thanh Vân và Cúc Thái An nằm hết. Nhất là Ngụy Thanh Vân, quả thực là không thể nhìn.

“Lão tổ tông, ta thất bại rồi.”

Nhìn thấy lão tổ tông nhà mình, mặt mũi Vân Thái An cũng tràn đầy xấu hổ, ngay cả âm thanh nói chuyện cũng nhỏ đi.

Diêu Nguyên Cương nhướng mày, nhưng ngay lập tức nói: “Chỉ cần quá trình công bằng, thất bại là thất bại. Việc bảo điển, chúng ta vẫn có thể nghĩ thêm biện pháp khác.”

“Ha ha ha ~ xem ra là thiếu chủ nhà ta thắng rồi.” Cơ Nguyệt Nhi cười đến rất vui vẻ.

Mặc dù nói lòng tin của nàng đối với công tử nhà mình đã đạt tới mười phần, nhưng chưa từng chân chính kết thúc, nội tâm luôn có chút thấp thỏm, hôm nay nhìn thấy tình cảnh này, nàng coi như là chắc chắn.

“Thanh Vân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lúc này, Ngụy Đông Dữu bỗng nhiên nhìn thấy Khí Vận Chi Thụ bên cạnh Vương An Nghiệp, lúc này sắc mặt đều âm trầm hẳn lên.

“Lão tổ tông, cái này, cái này…” Ngụy Thanh Vân khó khăn từ dưới đất bò dậy, trong ánh mắt tràn đầy lập loè.

“Vẫn là để ta nói đi.” Cù Thái An lạnh lùng liếc Ngụy Thanh Vân một cái, sau đó đem việc này nói từ đầu tới đuôi một lần, không thiên vị cũng không giấu diếm.

Ngay từ đầu, vẻ mặt Diêu Nguyên Cương coi như bình thường, nhưng càng nghe về sau, sắc mặt hắn càng khó coi, cuối cùng trực tiếp trở nên xanh mét: “Nuy nhốt Khí Vận Chi Thụ, rút lực lượng bản nguyên, lại dùng 【Khi Thiên Dẫn Lôi Phù】 âm thầm giở thủ đoạn… Thật sự là tốt, rất tốt! Ngụy Đông Dữu, việc này ngươi có giải thích gì?”

“Thanh Vân nhà ta dùng khí vận chi thụ đề thăng khí vận, chẳng qua là vì gia tăng phần thắng mà thôi, điểm này căn bản không có vi phạm luật pháp Tiên Triều.” Ngụy Đông Dữu

cường ngạnh nói, “Còn về cái gì 【Khi Thiên Dẫn Lôi Phù】, Ngụy thị chúng ta chưa từng nghe nói qua.”

“Nói bậy!” Cù Thái An cả giận nói:“Nếu như không phải Ngụy Thanh Vân dùng Khinh Thiên Dẫn Lôi Phù, làm sao lại dẫn tới thần thông lôi kiếp? Ta đã trúng sáu đạo thiên lôi đó!”

“Tiểu vương tử Diêm Ngọc, đây chẳng qua là một trong những khả năng chủ quan ngươi đoán ra mà thôi, ở đây nhiều người như vậy, người người ở đây đều có hiềm nghi. Ngươi làm sao biết nhất định là Thanh Vân nhà ta?” Ngụy Đông Dữu lạnh lùng nói, “Theo ta thấy, nói không chừng việc này là do tiểu tử Đông Càn kia làm ra quỷ, nếu không vì sao Thiên Lôi cũng không đập hắn? Hơn nữa việc này rõ ràng, là hắn thu được lợi ích lớn nhất.”

“Này, lão già này.” Cơ Nguyệt Nhi sắc mặt phát lạnh, cả giận nói: “An Nghiệp thiếu chủ nhà ta có thân phận gì? Cũng cho phép huynh chửi bới?”

“Chẳng qua là suy đoán mà thôi, chẳng lẽ Diêm vương tử có thể suy đoán, bộ xương già này của ta cũng không có quyền suy đoán sao?” Ngụy Đông Dữu hiển nhiên không phải hạng người dễ dàng, nói dăm ba câu đã hái Ngụy Thanh Vân đi ra ngoài trước.

Sắc mặt Chử Thái An có chút khó coi.

Hắn thập phần rõ ràng việc này tất nhiên là Ngụy Thanh Vân đang giở trò quỷ, nhưng chứng cớ thực chất hắn căn bản không lấy ra được, sau thần thông kiếp vân cuồng bạo như thế, thiên cơ cũng sẽ bị quấy nhiễu, bình thường thời gian hồi tưởng loại bảo vật căn bản không cách nào hồi tưởng lại chân tướng lúc đó.

Trừ phi Tiên Hoàng lão nhân gia nàng tự mình ra tay, nếu không căn bản khó có thể tra ra chân tướng lúc đó.

“Tầm huynh chớ sốt ruột.” Vương An Nghiệp bình tĩnh khuyên: “Việc này công khai nói chuyện thị phi, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, về sau cẩn thận hơn một chút là được.”

“An Nghiệp công tử, huynh đệ này của ngươi ta định rồi.” Vân Thái An cảm động chắp tay nói: “Một đạo thiên lôi cuối cùng kia nếu không có ngươi cứu ta, ta chỉ sợ đã chết tại chỗ. Chờ

ngươi xử lý xong chuyện của Cơ thị, nhất định phải đến Triêu Dương vương phủ làm khách.”

“Nhất định chắc chắn.” Vương An Nghiệp đáp lễ.

“Hừ!” Ngụy Đông Dữu lại nói: “Thất bại thì thất bại. Nhưng mà, làm phiền tiểu tử Đông Càn kia trả Khí Vận Chi Thụ lại cho chúng ta.”

“Ha ha.” Vương An Nghiệp cười lạnh nói: “Khí Vận Chi Thụ là của nhà ngươi sao? Các ngươi dùng thủ đoạn tà đạo cầm tù Khí Vận Chi Thụ, thường thường hút bản nguyên của hắn, làm ra chuyện tàn nhẫn như thế chẳng những không nghĩ lại, còn muốn tiếp tục ngược đãi nó? Ngươi có thể hỏi hắn một chút, có chịu về Ngụy thị với các ngươi hay không.”

“Y y y y nha!” Khí Vận Chi Thụ phẫn nộ rống lên, sau đó quấn chặt lấy Vương An Nghiệp, dáng vẻ “Ta không muốn đi Ngụy thị, ta theo dõi ngươi”.

“Ngụy huynh, chuyện khác không có chứng cứ, ta cũng không tiện phát biểu ý kiến gì, nhưng cầm tù và ngược đãi Khí Vận Chi Thụ đích thật là của Ngụy thị các ngươi quá đáng.” Diêu Nguyên Cương nhíu mày nói, “Hôm nay Khí Vận Chi Thụ đã thoát khốn, nếu như nó không muốn trở về, vẫn là đừng bắt buộc thì tốt hơn.”

Thật ra trong lòng Diêu Nguyên Cương cũng rõ ràng.

Tính cách của Diệp Thái An hắn rất rõ ràng, hắn cũng tin tưởng lời Vân Thái An nói là sự thật. Nhưng đã không có chứng cứ, tự nhiên không tiện công khai chỉ trích, nhưng lưu lại Khí Vận Chi Thụ, cho Ngụy thị thêm chút ngột ngạt.

“Khanh khách.” Cơ Nguyệt Nhi cũng cười duyên không dứt nói: “Ngụy lão đầu, nếu Khí Vận Chi Thụ nguyện ý theo thiếu chủ nhà chúng ta, ngươi muốn trở về còn phải qua cửa này của bổn cô nương.”

“Hừ!”

Ngụy Đông Dữu nhìn Diêu Nguyên Cương cùng Cơ Nguyệt Nhi hai người, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Lấy một chọi hai, thật sự đánh nhau tuyệt đối là hắn chịu thiệt.

Hắn hiểu được, hôm nay lấy sức một mình hắn, chỉ sợ khó có thể lấy lại Khí Vận Chi Thụ. Một đợt thao tác này, quả nhiên là mất cả chì lẫn chài.

“Núi cao đường xa, chuyện hôm nay Ngụy thị ta tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Ngụy Đông Dữu cũng không nói nhảm nữa, sau khi buông một câu ngoan thoại, liền vung tay lên, một cỗ năng lượng bàng bạc cuốn lấy Ngụy Thanh Vân, khí thế phi phàm bay lên trời.

“Y nha y nha!” (người xấu cuối cùng cũng đi rồi!)

Khí Vận Chi Thụ quấn lấy Vương An Nghiệp không ngừng cọ cọ, có vẻ vô cùng cao hứng, còn ở xa xa dựng thẳng ngón tay về phía Ngụy Đông Dữu đi xa.

“Chúc mừng An Nghiệp thiếu chủ, đã thắng Kiếm Trận Bảo Điển, còn có thu hoạch không nhỏ khác.” Cơ Nguyệt Nhi phi thân xuống, chắp tay chúc mừng.

Nàng đi theo Vương thị càng lợi hại, tiềm lực càng cao, tương lai nàng sẽ càng an toàn, trong lòng đương nhiên cũng vui mừng.

“Lần này đều dựa vào Cơ cung phụng làm chỗ dựa rồi.” Vương An Nghiệp chắp tay nói lời cảm tạ, sau đó lại nói: “Trong lúc ta kế thừa bảo điển, kính xin Cơ cung phụng chiếu cố Khí Vận Chi Thụ một chút.”

“Đây là việc thuộc bổn phận của Nguyệt Nhi, công tử không cần phải nhắc nhở?” Cơ Nguyệt Nhi tự nhiên không có chuyện không nên làm.

Sau khi giao phó Khí Vận Chi Thụ cho Cơ Nguyệt Nhi, Vương An Nghiệp lại nói lời từ biệt với hai người Chử Thái An và Diêu Nguyên Cương, mà Cơ Báo thì đi chăm sóc thái gia “Cơ Ngạn Tu” của nàng.

Sau khi làm xong những chuyện này, Vương An Nghiệp mới hết sức chuyên chú bắt đầu kế thừa kiếm trận bảo điển.

Hắn mở rộng linh đài, kiếm trận bảo điển lập tức “Phập phạch phạch” bay vào bên trong linh đài của hắn, sau đó lại luyện hóa dung hợp một phen.

Cùng lúc đó, kiếm trận bảo điển đã tích góp nhiều năm, "thiên địa tinh hoa" sớm đã tràn đầy cũng như thể hồ quán đỉnh tiến vào trong cơ thể Vương An Nghiệp.

Hạch tâm bảo điển chia làm hai bộ phận, một phần trong đó chính là bảo điển do Ngộ Đạo Thạch hỗn hợp tài liệu khác luyện hóa mà thành, gánh chịu trong đó chính là công pháp tu luyện của bảo điển, cùng với cảm ngộ của các đời tiền bối đối với bảo điển.

Một bộ phận khác là do thiên địa linh vật luyện hóa mà thành bộ phận trữ năng, có thể hấp thu thiên địa tinh hoa và chứa đựng nó vào bên trong bảo điển, lưu lại cho người kế nhiệm tiếp theo. Đương nhiên, căn cứ vào phẩm chất khác nhau của thiên địa linh vật, tổng lượng thiên địa tinh hoa có thể chứa đựng cũng sẽ có chút khác nhau.

Hai thứ này hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Thông thường mà nói, bảo điển chỉ cần ba bốn ngàn năm là có thể hút đầy tinh hoa thiên địa, nhưng tràn đầy thì tràn đầy, bởi vậy kiếm trận bảo điển trữ thiên địa tinh hoa so với bảo điển bình thường không nhiều hơn bao nhiêu.

Nhưng đối với Vương An Nghiệp đã đủ rồi.

Lúc trước Thiên kiếp lấy được "Cam Lâm", đã để cho huyết mạch của hắn từ đẳng cấp tuyệt thế thiên kiêu Đinh tấn thăng đến Bính đẳng, giờ phút này, ở trong Bảo Điển tuôn ra cỗ ấm áp thuần hậu kia, tựa như ngâm ôn tuyền để cho hắn vô cùng thoải mái tẩy lễ, tư chất huyết mạch của hắn lần nữa nhanh chóng tăng lên, đúng là thoáng cái từ Bính đẳng tăng lên tới Ất đẳng!

Đây chính là "Tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng" trong truyền thuyết.

Nếu như nói tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng vẫn chỉ là tiềm lực cực lớn, tương lai có thể xông lên Lăng Hư cảnh hậu kỳ, như vậy, tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, hoàn toàn là một khái niệm khác.

Tư chất huyết mạch đến cấp bậc này, Vương An Nghiệp hoàn toàn đã có tư cách đi tranh tiên kinh trong truyền thuyết rồi!

…

Chương 80: Gia gia ta Vương An Nghiệp không bớt lo kia…

…

Qua một thời gian.

Phía bắc 【 dãy núi Tĩnh An 】 Triêu Dương châu, trên không trung, một chiếc phi liên do Thanh Vũ Loan kéo đang xuyên qua tầng mây cuồn cuộn, bay nhanh về phía Tĩnh An châu.

Chiếc Thanh Loan phi liên này đương nhiên chính là chiếc xe của Ngụy thị.

Ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, phủ lên cả chiếc phi liên một tầng vầng sáng, nhất là trên thân phi loan Thanh Vũ kéo xe càng là lưu quang tràn đầy màu sắc, nhìn đặc biệt lóa mắt.

Thanh Loan Phi Thương bề ngoài hoa lệ này, cũng coi như là một loại tượng trưng cho thân phận thế gia nhất phẩm của Ngụy thị, thay đổi bình thường, người ngồi trong xe nói không chừng còn có tâm tình thưởng thức một phen.

Đáng tiếc, giờ phút này, mấy người ngồi trong phi liên không ai có tâm tình này.

Bầu không khí nặng nề tràn ngập, toàn bộ buồng xe phảng phất như bị một đám mây đen bao phủ.

Mấy gia tướng Ngụy thị cụp mắt đứng trong góc, vẻ mặt nghiêm túc, hô hấp nhẹ nhàng, giống như sợ hô hấp nặng nề một chút, sẽ rước lấy một trận răn dạy.

Trong góc xe ngựa, Ngụy Thanh Vân đã thay quần áo sạch sẽ, một lần nữa chỉnh tề nằm ở trên giường ngọc màu xanh nhạt.

Trên người hắn bao phủ một lồng năng lượng màu xanh nhạt hơi mờ, từng sợi Mộc hệ linh khí màu xanh nhạt nhè nhẹ chậm rãi thẩm thấu tiến vào trong cơ thể của hắn, chậm rãi khôi phục thương tích trên người.

Lúc này đây, Ngụy Thanh Vân đầu tiên là chịu một đạo lôi kiếp, sau đó lại phục dụng một khỏa 【 Lục phẩm đoạt Thiên Thánh đan 】, bị thương cộng thêm phản phệ, dẫn đến thương

thế của hắn dị thường nghiêm trọng, lục phủ ngũ tạng cơ hồ hoàn toàn nghiền nát, thiếu chút nữa liền thật sự mất mạng.

Cho dù Ngụy Đông Dữu kịp thời chạy tới, cho hắn phục dụng một viên bảo đan chữa thương lục phẩm, lại dùng huyền khí cường đại của bản thân bảo vệ hắn mua mới, áp chế huyền khí chạy loạn trong cơ thể hắn, cũng chỉ làm cho thương thế của Ngụy Thanh Vân tốt hơn một nửa, miễn cưỡng để lục phủ ngũ tạng gần như bị hủy khôi phục sinh cơ.

Nhưng thân thể Ngụy Thanh Vân hiện tại vẫn vô cùng yếu ớt, chỉ có thể tạm thời phong bế tu vi của hắn trước, tránh cho huyền khí tán loạn trong cơ thể lại một lần nữa thương tổn đến lục phủ ngũ tạng yếu ớt, lại dùng 【Thanh Linh Ngọc Sàng】 ôn dưỡng lục phủ ngũ tạng của hắn, tránh cho thương thế tiến thêm một bước chuyển biến xấu.

Muốn triệt để khỏi hẳn mà nói, chỉ sợ chỉ có thể dựa vào thánh đan chữa thương thất phẩm. Cũng may, trong nhà có thánh đan chữa thương thất phẩm, đợi sau khi về nhà là có thể tốt rồi.

“Thanh Vân công tử, phía trước chính là chủ mạch 【Tĩnh An sơn mạch】, phi liên muốn bắt đầu leo thăng. Ngài hãy ngồi vững vàng.” Ngoài phi liễn truyền đến tiếng xa phu nhắc nhở.

“Đã biết.”

Ngụy Thanh Vân không kiên nhẫn phất phất tay, lập tức chống giường ngọc chuẩn bị ngồi dậy.

Nhưng mà, vừa mới ngồi dậy không đến một nửa, hắn không biết làm sao chợt lóe đến eo, bỗng nhiên “Ôi” một tiếng.

Ngụy thị đệ nhất lão tổ Ngụy Đông Dữu ngồi ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của hắn, nhất thời đau lòng không thôi, vội vàng vung ra một đạo huyền khí đỡ lấy hắn: “Ngươi còn đang ở thời kỳ vận xui bị khí vận phản phệ, tốt nhất vẫn là nằm cái gì cũng đừng làm…”

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết lời, Ngụy Thanh Vân đã không biết tại sao lại thất thểu, ho khan kịch liệt lên, không bao lâu ho khan không thở được, cổ họng có chút tanh ngọt, thiếu chút nữa thương thế lại khôi phục.

Quả nhiên người có vận rủi, làm cái gì cũng không thuận.

Chuyện tương tự, mấy ngày nay trên đường trở về đã phát sinh rất nhiều lần.

Cũng may tuy rằng bực mình, tình huống cũng không đặc biệt nghiêm trọng, lại có Thanh Linh Ngọc Sàng che chở, tốt xấu gì thương thế cũng không tăng thêm.

Ngụy Đông Dữu thở dài, cũng không có biện pháp khác, đành phải cẩn thận đề phòng, để khi lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn có thể kịp thời phản ứng.

Hôm nay đích mạch mặc dù cũng có mấy hậu bối không tệ, nhưng hợp tâm ý của hắn nhất vẫn là Ngụy Thanh Vân, bởi vậy từ nhỏ cũng là sủng hắn nhất. Cũng bởi vậy, mới ở sau khi Ngụy Thanh Vân cạnh tranh gia tộc bảo điển thất bại, liền nghĩ trăm phương ngàn kế thay hắn tìm kiếm đường ra, thậm chí không tiếc vận dụng quyền lực lão tổ vì hắn bảo đảm, mượn ra khí vận chi thụ, mà chính mình cũng tự mình tới.

Ai có thể ngờ được, dưới sự chuẩn bị chu đáo như vậy, thế mà vẫn xảy ra sự cố lớn?

Lần này trở về, còn không biết trong nhà náo loạn thành cái dạng gì đây. Cũng may, hắn rốt cuộc vẫn là lão tổ đệ nhất gia tộc, cho dù những tiểu bối kia làm ầm ĩ như thế nào, hắn cũng có thể đè ép được.

Giày vò một hồi lâu, Ngụy Thanh Vân mới rốt cuộc dừng lại, một trận vận rủi chợt xuất hiện kia, cũng giống như tạm thời biến mất.

Ngụy Thanh Vân ho đến mức mặt đỏ lên, trên trán cũng không biết có thêm một cục máu ứ đọng không biết từ lúc nào chảy ra, cả người thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

“Lão tổ, lần này Ngụy thị chúng ta chịu thiệt thòi lớn như vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha bọn họ!” Trong lòng hắn tức giận, mỗi lần nhớ tới tao ngộ đau đớn mấy ngày trước, liền nhịn không được vẻ mặt vặn vẹo, phẫn hận không thôi: “Nhất là Vương An Nghiệp kia, ta muốn để cho những người bên cạnh hắn đều trả giá thật lớn!”

“Yên tâm, dám cướp Khí Vận Chi Thụ của Ngụy thị ta, cho dù ngươi không nói, bản lão tổ cũng sẽ không tha cho bọn họ. Đồ của Ngụy thị ta, cũng không phải là dễ lấy như vậy.” Ngụy

Đông Dữu trấn an nói một câu, nhưng lập tức cũng nhớ tới sắc mặt giả vờ nghiêm túc của Diêu Nguyên Cương, không khỏi cười lạnh một tiếng, "Thanh Vân ngươi yên tâm, tuy rằng tiểu tử kia thoạt nhìn lai lịch không kém, nhưng nơi này là Tiên Triều, là sân nhà của chúng ta, thật sự muốn thu thập hắn có là biện pháp."

Vừa nghe lời này, trái tim Ngụy Thanh Vân lập tức kiên định hơn không ít, cũng là cười lạnh nói: "Không sai. Vương An Nghiệp kia chẳng qua là thiên tài của một quốc gia hẻo lánh mà thôi, thật sự cho rằng dựa vào một Lăng Hư cảnh hộ đạo, có thể hoành hành không kiêng kỵ gì ở Tiên Triều rồi? Ngây thơ! Hiện tại hắn làm sao lấy được bảo điển và cây khí vận, ta sẽ làm cho hắn phun ra như thế!"

Đích xác cũng thế.

Thế gia mạnh nhất Đông Càn quốc cũng chỉ là hoàng thất Đông Càn quốc mà thôi, mặc dù mang danh hoàng thất, nhưng nói thật ra cũng chỉ là một thế gia nhất phẩm, bàn về thực lực và nội tình của gia tộc, còn không bằng Ngụy thị bọn họ.

Lấy thực lực nhất phẩm Ngụy thị của bọn họ, một khi toàn lực hành động, nội tình và lực lượng sẽ vô cùng đáng sợ.

Hai người đang thương lượng phải làm sao cho Vương An Nghiệp đẹp mắt.

Bỗng dưng.

Một giọng nữ già nua tràn ngập tức giận bỗng nhiên từ ngoài thùng xe truyền đến: "Ngụy Đông Ly, cút ra đây cho bản vương!"

Giọng nữ kia như lôi đình nổ vang, thanh âm ù ù, nổ khiến đầu óc mọi người trong xe ong ong, ngay cả rèm cửa treo trong xe cũng bị chấn động khẽ chập chờn.

Ngay cả Thanh Vũ Phi Loan kéo xe cũng không nhịn được phát ra một tiếng gào thét.

"Triêu Dương Vương!"

Ngụy Thanh Vân biến sắc, biểu lộ nhất thời trở nên có chút khó coi.

Ngụy Thanh Vân nghe vậy thần sắc cũng cứng đờ, đáy mắt bỗng nhiên nổi lên một vòng sợ hãi: “Cái, cái gì?! Triêu Dương Vương sao lại ở chỗ này?”

Còn có thể vì sao? Đương nhiên là vì chuyện của Vân Thái An.

Ngụy Đông Dữu thở dài trong lòng, cũng đã đứng lên, xốc màn xe lên đi ra ngoài, chắp tay về phía trước nói: “Hướng Dương công chúa, à, không, Triêu Dương Vương điện hạ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Trên bầu trời phía trước, chẳng biết lúc nào đã có thêm một bóng người.

Đó là thân ảnh của một nữ tử có tuổi.

Cô mặc một bộ vương bào màu lam và màu trắng đan xen, mái tóc hoa râm được búi lên thành búi tóc hoa lệ, đang đứng chắp tay lăng không, ngăn phía trước phi liễn.

Mặc dù nàng đã lớn tuổi, dung mạo cũng sớm đã không còn tịnh lệ như lúc còn trẻ, thế nhưng thân hình lại vẫn cao ngất như cây tùng, khí độ cao hoa, khí tràng mười phần.

Sau lưng, một thanh trường thương màu ám kim treo lơ lửng trên bầu trời, đang phát ra từng tiếng thương ngân.

Uy áp bàng bạc từ trên thân một thương này quét ra, phảng phất trấn áp toàn bộ không gian chung quanh, khiến cho người ta nhịn không được kinh hãi.

Phi Loan Thanh Vũ kéo xe hoảng sợ vỗ cánh, phát ra từng trận gào thét, nhưng thủy chung không dám bay về phía trước nửa mét, mặc cho phu xe điều khiển phi liên ra sao cũng vô dụng.

Thấy Ngụy Đông Dữu đi ra, nữ tử kia, cũng chính là Triêu Dương Vương ánh mắt bình thản lườm hắn một cái, không có một tia nói nhảm, thẳng vào chủ đề: “Ngụy Đông Dữu, Ngụy Thanh Vân nhà ngươi lúc tranh đoạt bảo điển sử dụng bùa chú vi phạm lệnh cấm, hại người khác, thiếu chút nữa dẫn đến Thái An nhà ta ngã xuống ở dưới kiếp lôi, việc này ngươi chuẩn bị dặn dò như thế nào?”

“Điện hạ, chuyện phù lục vi phạm cấm kia chớ nghe một nhà nói.” Ngụy Đông Dữu cười khổ một tiếng, “Thanh Vân nhà

chúng ta cũng là người bị hại. Huống chi, Thanh Vân nhà chúng ta cố nhiên có chỗ không đúng, nhưng chỗ tốt cuối cùng đều bị tiểu tử tên là Vương An Nghiệp kia lấy đi. Hai nhà chúng ta đều là người thua, ngài cần gì phải níu Ngụy thị chúng ta?”

Ngụy Đông Dữu tuy rằng đang giảo biện, nhưng mà trong lòng cũng có chút hoảng loạn bất an, Triêu Dương Vương này, thời trẻ tuổi chính là tính tình cứng rắn, một chút cũng không có ôn nhu cùng uyển chuyển nữ tử nên có, hy vọng nàng lần này có chỗ cố kỵ a.

“Hừ, ngu xuẩn mất khôn! Ở trước mặt bổn vương còn dám qua loa tắc trách. “

Triêu Dương Vương sầm mặt.

Sớm biết Ngụy Đông Dữu sẽ không ngoan ngoãn cúi đầu, lại không ngờ hắn lại chơi xấu với mình, đưa tay chụp tới, trường thương màu ám kim sau lưng bỗng nhiên rơi vào tay.

Sau một khắc.

Khí thế kinh khủng bỗng nhiên từ trên người nàng dâng lên, tựa như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, bay thẳng lên trời.

Ngay cả biển mây xung quanh cũng theo đó điên cuồng cuồn cuộn lên.

Ngụy Đông Dữu sắc mặt đột nhiên biến: “Chờ một chút, ánh sáng mai…”

Nhưng mà, lời nói của hắn vừa mới mở đầu, mắt phượng Triêu Dương Vương đã mãnh liệt, một thương đâm tới hắn.

Cùng với một tiếng phượng hót vang tận mây xanh, thương mang đáng sợ trong nháy mắt đâm rách không gian, tựa như thuấn di xuất hiện ở trước mặt Ngụy Đông Diệp.

Một thương này không có chút hoa xảo nào, có chỉ là cực hạn, cùng với lực phá hoại cực hạn.

Tốc độ của nó cực nhanh, thậm chí ngay cả tiếng kình phong gào thét do năng lượng tạo ra cũng còn chưa kịp vang lên.

Mũi thương lướt qua, mũi thương đáng sợ ép tới hư không cũng không chịu nổi mà tạo nên tầng tầng gợn sóng, thậm chí

còn xuất hiện từng đạo vết nứt không gian rất nhỏ.

Uy lực của một thương, dường như ngay cả hư không cũng có thể xé rách.

Ngay cả bản thân Ngụy Đông Dữu cũng là Lăng Hư cảnh, trước uy thế của một thương này cũng tê dại da đầu.

Hắn không dám thất lễ, lập tức điên cuồng thúc giục Huyền khí.

Nhưng mà, một thương này thật sự là quá nhanh, căn bản không cho hắn quá nhiều thời gian phản ứng. Hắn chỉ kịp tế ra một khối đạo khí bảo thuẫn tùy thân, liền đã bị uy thế của một thương này triệt để bao phủ.

Cho đến lúc này, tiếng phượng hót to rõ mới ầm vang, quanh quẩn trên bầu trời, thật lâu không dứt.

“Oanh long long!!”

Sóng xung kích cuồng bạo bỗng nhiên quét ra, toàn bộ bầu trời cũng theo đó chấn động theo.

Dưới sự trùng kích của năng lượng đáng sợ, ngay cả Tĩnh An sơn mạch dưới chân cũng mơ hồ rung động, vô số chim bay cá nhảy phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Triêu Dương Vương chính là một trong số ít cường giả Lăng Hư cảnh hậu kỳ của Tiên Triều hiện nay, đều có thể phái ra chiến lực đỉnh cấp trong Lăng Hư cảnh.

Phải biết rằng, sức chiến đấu mạnh nhất trong trận doanh nhân loại trên cơ bản đều tập trung ở Tiên Triều và Ma Triều. Cường giả đỉnh cấp của Tiên Đình, hầu như tương đương với cường giả đỉnh cấp của nhân tộc, thuộc về đại lão trong đại lão.

Trước kia, Triều Dương Vương từng dựa vào một cây Phượng Vương thương, ở trên chiến trường ngoại vực giết bảy vào bảy ra, giết cho yêu ma ngoại vực nghe tin đã sợ mất mật, lập được chiến công bất thế cho nhân tộc.

Bởi vì đây, nàng còn muốn biệt hiệu “Thiết Thương Phượng Vương”.

Mấy ngàn năm trước, nàng đều là nhân vật phong vân trên chiến trường ngoại vực, sau khi tấn chức Lăng Hư cảnh hậu kỳ, thanh danh của nàng càng đạt đến cường thịnh. Thanh danh vang dội, thậm chí truyền đến Ma Triều bên kia, ngay cả Ma Hoàng cũng từng cảm khái qua hãn tướng như thế, vì sao không sinh ở Ma Triều.

Nhân vật như vậy, một thương của nàng, có chỗ nào dễ ngăn như vậy?

Ngụy Đông Dữu tuy rằng cũng là Lăng Hư cảnh, nhưng trong gia tộc hắn tài nguyên không đủ, tư chất bản thân cũng là tuyệt thế thiên kiêu sau khi kế thừa bảo điển mới miễn cưỡng đạt tới, sau khi đột phá Lăng Hư cảnh liền lấy duy trì cảnh giới làm chủ, không có tu luyện như thế nào nữa. Cho nên, tuy niên kỷ của hắn không sai biệt lắm so với Triêu Dương Vương, tu vi cũng chỉ là Lăng Hư cảnh sơ kỳ mà thôi, so với Lăng Hư cảnh hậu kỳ thật sự giết ra như Triêu Dương Vương căn bản không có cách nào so sánh.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Ngụy Đông Dữu đã chống đỡ không nổi bay ngược ra ngoài, hung hăng nện vào trong Tĩnh An sơn mạch bên dưới. Trong lúc nhất thời, địa mạch trong Tĩnh An sơn mạch cuồn cuộn, thế mà bị đập ra một cái hố sâu vô cùng lớn.

Kích thước của cái hố kia đã sắp có thể biến thành một khối bồn địa rồi.

Ngụy Thanh Vân ghé vào cửa sổ thùng xe nhìn lén gian nan nuốt ngụm nước miếng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Thực lực của vị Triêu Dương Vương trong truyền thuyết này không khỏi cũng quá kinh khủng. Rõ ràng đều là Lăng Hư cảnh, lão tổ nhà mình ở trước mặt nàng ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

“Một thương này, ta chỉ bỏ ra năm phần công sức, coi như thay Thái An nhà ta đòi lại chút công đạo. Nếu còn có lần sau, cẩn thận mạng chó của ngươi.” Triêu Dương Vương không thèm nhìn xuống hố sâu dưới chân, một thương ra xong liền thu hồi cây thương Phượng Vương.

Dứt lời, nàng liếc Ngụy Thanh Vân từ trong cửa sổ xe ngựa nhô ra nửa cái đầu ra, liền vung tay lên, tựa như một vòng kinh hồng bắn nhanh ra, trong chớp mắt biến mất trong tầng mây phía chân trời.

Ngụy Thanh Vân toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy cái liếc mắt kia phảng phất đem linh hồn của mình đông cứng lại.

Qua một hồi lâu, hắn mới phản ứng lại: "Lão tổ! Người đâu! Mau! Nhanh đi cứu lão tổ!"

Đám gia tướng do phi liên thị lập trước đó cũng bị một thương của Triêu Dương Vương làm cho sợ tới biến sắc, hôm nay bị Ngụy Thanh Vân quát một tiếng, cũng nhao nhao phản ứng lại, vội vàng đi xuống sơn mạch phía dưới tìm người.

Rất nhanh, Ngụy Đông Diệp sắc mặt trắng bệch, thương thế trầm trọng đã được đỡ vào phi liên.

Ngụy Thanh Vân vội vàng nhường giường ngọc cho lão tổ nhà mình.

Ngụy Đông Dữu khoanh chân ngồi ở trên giường ngọc, ăn liền mấy viên đan dược, lại điều tức một hồi lâu, mới rốt cuộc chế trụ thương thế, vẻ mặt vẫn khó coi không thôi: "Xi Phượng Uy con đàn bà thối này, xuống tay thật đúng là ác độc, thế mà thật sự một chút tình cảm cũng không lưu."

"Lão tổ, ngài không sao chứ?" Ngụy Thanh Vân cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn.

"Không có việc gì. Trở về tu dưỡng một chút là có thể khôi phục." Ngụy Đông Dữu khoát tay áo, trên khuôn mặt âm trầm lại nổi lên vẻ hung ác, "Khoản nợ này ta nhớ kỹ. Có cơ hội, ta tuyệt đối sẽ đòi lại món nợ này."

Triêu Dương Vương phủ nhìn như uy phong, nhưng uy phong này cũng không duy trì được mấy năm, chỉ cần Phượng Uy vừa chết, Triêu Dương Vương phủ nhất định sẽ sụp đổ. Đến lúc đó, hắn có rất nhiều cơ hội trả thù trở về.

"Vậy, lão, lão tổ, tiểu tử Vương An Nghiệp kia, chúng ta còn thu thập không?" Ngụy Thanh Vân cẩn thận hỏi.

"Nói nhảm!" Ngụy Đông Dữu cười lạnh, "Huyên Phượng Uy chúng ta tạm thời còn không động được. Thu thập Vương An

Nghiệp lại là dễ như trở bàn tay. Chờ sau khi trở về, trước hết ta sẽ triệu tập quan hệ nhân mã với đi tiên đình, trước tiên lấy lại Khí Vận Chi Thụ đã. Đó là đồ vật thuộc về nhà chúng ta, ai cũng đừng nghĩ tranh đoạt. Đợi sau khi lấy lại, thu thập tiểu tử kia sẽ dễ dàng."

Lại trôi qua một thời gian nữa.

Bắc Vực Vương phủ, Linh Trúc viên.

Bởi vì trận pháp, trong Linh Trúc viên quanh năm như đầu hạ, rễ cây linh trúc bích ngọc cao ngất thành rừng, xanh ngắt ướt át. Một trận gió thổi tới, vô số linh trúc theo gió chập chờn, phát ra tiếng xào xạc như âm nhạc, quả nhiên là lịch sự tao nhã lại có ý vị.

Linh trúc bậc này, là có thể sử dụng như vật liệu luyện khí, vừa có thể dùng để luyện chế các loại nhạc khí như sáo trúc, cũng có thể luyện chế thành vật liệu kiến trúc, dùng để xây dựng đình nghỉ mát, trúc lâu, hoặc là chế tác phi liên, đương nhiên, cũng có thể dùng để chế tác thành ghế trúc, chiếu mát vân vân.

Mỗi một cây linh trúc bích ngọc đều có giá trị không nhỏ, nhưng ở trong Linh Trúc viên này, lại có ít nhất mười vạn linh trúc chỉ đủ thưởng thức, có thể thấy được tài phú của Bắc Vực vương phủ hùng hậu như thế nào.

Trên bàn đá trong rừng trúc, bày một bàn cờ.

Một Bắc Vực Vương mặc cẩm y hoa phục, khí chất uy nghiêm, đang cùng một thiếu niên khuôn mặt hơi tròn, khí chất ôn nhuận đánh cờ.

Ngồi bên cạnh thiếu niên còn có một tiểu cô nương trạc tuổi, vừa xem cờ vừa bóc vỏ quả hạch đưa đến bên miệng hắn, chờ hắn ăn xong lại tiếp tục bóc quả thứ hai.

Từ sự phân bố và thế cục trên bàn cờ đen trắng, Bắc Vực Vương cầm quân đen dường như chiếm ưu thế không nhỏ, nhưng hắn lại không dám khinh thường chút nào, dù sao đã liên tiếp lật xe hai lần.

Không bao lâu, thiếu niên ngọc nhuận liền bỏ con nói: "Bắc Vực Vương tiền bối quả nhiên kinh nghiệm lão luyện, phú quý bội phục bội phục."

“Ha ha ha ~” Bắc Vực Vương vuốt râu cười to, cao hứng bình phẩm nói: “Thật ra với tuổi tác phú quý của ngươi, có kỳ lực như vậy đã là rất hiếm thấy. Ngươi thiếu chỉ là ở trong nghịch cảnh tìm kiếm nghị lực tốt nhất.”

“Tiền bối còn tới không?” Vương Phú Quý chớp đôi mắt tinh khiết vô hại hỏi.

“Không đến không tới được.” Bắc Vực Vương xoa thắt lưng già đứng lên: “Bổn vương tuổi tác đã cao, liên tiếp đánh ba ván cờ đã có chút ăn không tiêu, vẫn là để cho Mộng Vũ cùng ngươi chơi đi.”

Lúc trước lật xe hai lần, cuối cùng thật vất vả mới thắng một ván, há có thể lại cho Vương Phú Quý cơ hội?

Dứt lời, thân thể Bắc Vực Vương nhoáng một cái, liền biến mất ở trước mắt hai người.

“Phú Quý, ván cuối cùng rõ ràng ngươi có thể thắng, có mấy lần cơ hội phản kích tuyệt địa.” Vân Mộng Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn, hơi bất mãn nói: “Làm hại lão tổ tông coi thường ngươi.”

“Mộng Vũ, lão tổ gia gia nhà ta đã nói, đầy thì đầy, trăng tròn thì thiếu.” Vương Phú Quý lột linh quả cho cô bé, nói: “Huống chi tiền bối Bắc Vực tuổi tác đã cao, dù sao cũng phải chừa cho lão nhân gia một chút mặt mũi.”

“Phú Quý, ngươi nói rất có lý.” Kỳ Mộng Vũ thân mật ôm lấy cánh tay của Vương Phú Quý nói, “Vương phủ chúng ta chỉ cần dỗ dành lão tổ tông vui vẻ là được rồi.”

Đang lúc hai người nói chuyện, gia tướng Chư thị tiến đến bẩm báo nói: “Khởi bẩm phú quý công tử, tiểu công chúa, có một vị cô nương tên là Lạc Ngọc Thanh, mang theo con em Lạc thị Lạc Huyền Cơ đến đây cầu kiến phú quý công tử.”

“Lạc Huyền Cơ?” Kỳ Mộng Vũ bĩu môi, có chút mất hứng: “Lẽ nào tiểu tử kia ăn phải thiệt thòi, trong lòng không cam lòng, lại còn tìm trưởng bối tới đây làm thắng hay sao? Không gặp cũng muốn đuổi ra ngoài.”

“Chậm đã.” Vương Phú Quý lại bình tĩnh ngăn cản nàng, hướng nhà kia phân phó nói: “Thỉnh cầu vị đại ca này mời Lạc

cô nương cùng Huyền Cơ huynh đến Linh Trúc viên của ta một chuyến."

"Vâng, Phú Quý công tử."

Gia tướng Chư thị lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Vương Phú Quý ở Bắc Vực Vương phủ mấy tháng, địa vị nghiễm nhiên càng ở càng cao. Hiện giờ rất nhiều gia tướng của họ Lâu đều rất quen thuộc với hắn, biết chỉ cần là quyết định của hắn, tiểu công chúa bình thường đều sẽ nghe lời hắn.

"Phú Quý, thấy bọn họ làm chi?" Vân Mộng Vũ mở trừng hai mắt, có chút nghi hoặc, lại có chút bất mãn: "Chẳng lẽ Lạc cô nương rất đẹp? Hay là trong lòng ngươi còn băn khoăn, lo lắng Lạc Ngọc Thanh hiện giờ đang nổi tiếng kia sẽ gây phiền toái cho ngươi?"

"Mộng Vũ, ngươi đã mười một tuổi rồi, cũng nên thành thục một chút." Vương Phú Quý bất đắc dĩ nhìn cô gái một cái, lập tức nâng chung trà lên nhấp một ngụm, giải thích nói: "Quan hệ giữa Ngọc Thanh tiền bối và Vương thị ta không tệ, nếu cô ta đã đích thân đến đây cầu kiến, sao ta có thể không thấy? Huống chi, nếu ta đoán không sai, cô ta chắc không phải tới để ra mặt cho Huyền Cơ huynh."

Hai người nói chuyện, không lâu sau, gia tướng Chư thị liền dẫn Lạc Ngọc Thanh và Lạc Huyền Cơ tới.

"Ngọc Thanh bái kiến quý công tử, bái kiến tứ tiểu công chúa."

Từ linh xa mà Bắc Vực Vương phủ dùng để thay đi xuống, Lạc Ngọc Thanh lập tức chú ý tới Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ bên cạnh bàn đá, vội vàng tiến lên hành lễ bái kiến.

Hơn một trăm năm qua đi, hiện giờ Lạc Ngọc Thanh đã thành công thăng cấp Tử Phủ cảnh, thân phận địa vị cũng không giống trước đây, nhưng đối mặt với Vương Phú Quý cùng Mộng Vũ nhỏ hơn nàng không biết bao nhiêu lần, nàng lại không dám khinh thường chút nào, vẫn vô cùng cung kính.

"Ngọc Thanh tiền bối đừng như vậy." Vương Phú Quý tiến lên trịnh trọng đỡ nói: "Ngài là tiền bối, tuyệt đối đừng bẻ gãy sự giàu sang của ngài."

“Quý công tử ngài có điều không biết, lúc trước Ngọc Thanh không biết trời cao đất rộng, tham dự vào cuộc chiến đế tử của Đại Càn, nếu không phải Thủ Triết gia chủ ra tay che chở, cũng cầm đầu bổng quát bảo ta tỉnh táo lại, cho phép ta thay đổi lề thói, nói không chừng Ngọc Thanh đã sớm chết ở doanh pháo hôi chiến trường ngoại vực. Đại ân đại đức như thế, Ngọc Thanh chỉ hận không có gì báo đáp.” Lạc Ngọc Thanh dịu dàng cúi đầu, thái độ thành khẩn: “Tiểu súc sinh Lạc Huyền Cơ gia tộc chúng ta, dám giáp mặt chống đối khó xử quý công tử, Ngọc Thanh chính là bắt hắn đến thỉnh tội với công tử.”

Lạc Ngọc Thanh nói xong, xách Lạc Huyền Cơ nhăn nhó ra sau lưng, lắc lắc lỗ tai hắn, trách mắng: “Tiểu súc sinh, còn không mau đến thỉnh tội với quý công tử.”

“Ôi ôi, Ngọc Thanh lão tổ, ta sai rồi.”

Lạc Huyền Cơ đau đến nhe răng trợn mắt, nhất thời không để ý tới chút không cam lòng không muốn, liên tục hành lễ với Vương Phú Quý, cầu xin tha thứ: “Quý công tử, là ta sai rồi, ta ngàn không nên vạn không nên, không nên đối nghịch với lão nhân gia ngài.”

Hiện giờ Lạc Ngọc Thanh chủ trì công việc tiêu thụ vật tư Đông Càn ở Tiên Triều, đã giúp Đông Càn kiếm được lượng lớn tiên tinh ngoại hợp, cũng để cho ra tay giúp Lạc Ngọc Thanh phát triển con đường, Lạc thị trên mạng xây dựng mậu dịch cũng dính không ít ánh sáng.

Với địa vị hiện giờ của Lạc Ngọc Thanh trong gia tộc, đó chính là một thần gia có thể dẫn dắt gia tộc bay lên, cho dù thiên phú của Lạc Huyền Cơ có tốt đến mấy cũng không dám đắc tội Lạc Ngọc Thanh.

Đương nhiên, là tiểu bối được coi trọng nhất trong gia tộc, Lạc Ngọc Thanh bình thường cũng không ít lần chiếu cố hắn, nếu không thái độ đối với hắn cũng sẽ không thân mật như vậy.

“Mà thôi mà thôi, Huyền Cơ huynh còn tuổi nhỏ, làm việc xúc động một chút cũng là không thể tránh được. Huống chi hắn cũng chỉ là tranh cường háo thắng một ít, không tính là sai lầm gì.” Vương Phú Quý lơ đễnh khoát tay áo, “Hắn tư chất ưu dị,

tâm trí hơn người, về sau rèn luyện nhiều hơn một phen, tất sẽ thành tài.”

“Đa tạ Quý công tử thông cảm.” Lúc này Lạc Ngọc Thanh mới buông lỏng lỗ tai Lạc Huyền Cơ, cảm kích nói: “Ngọc Thanh đã thương lượng qua với các trưởng bối gia tộc, cảm thấy lấy tính tình huyền cơ, tiếp tục ở lại trong gia tộc đối với hắn mà nói chưa hẳn là chuyện tốt, cho nên hy vọng tiểu súc sinh Huyền Ky này có thể có cơ hội đi theo hầu hạ quý công tử, rèn luyện thật tốt một phen, coi như lập công chuộc tội.”

“A? Ta đây chẳng phải thành gã sai vặt thiếp thân sao?” Lạc Huyền Cơ đang xoa lỗ tai, nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhất thời suy sụp xuống.

Hắn còn tưởng rằng hôm nay chỉ đến đây xin lỗi, tuyệt đối không nghĩ tới còn sẽ có chuyện này.

“Tiểu súc sinh, để ngươi làm người hầu của quý công tử, đó là nâng ngươi.” Lạc Ngọc Thanh trừng mắt nhìn hắn một cái: “Ngươi muốn làm sai vặt, còn phải nhìn Quý công tử gật đầu.”

Người khác không biết chi tiết của Vương thị, nhưng Lạc Ngọc Thanh lại rất rõ ràng.

Hiện giờ thân phận bề ngoài của nàng là đại diện cho đế tử An phái ở Tiên Triều của Đông Càn quốc, nhưng thực ra còn có một thân phận khác, đó chính là thành viên quan trọng của 【Quần Tiên điện】.

Nhớ ngày đó, chính là Vương Mai đã cứu nàng, cũng thu nạp nàng vào trong Quần Tiên Điện.

Thân phận này, Đế Tử An và Vương Thủ Triết đều biết, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.

Vương Phú Quý hơi suy nghĩ, liền hiểu ý của Lạc Ngọc Thanh, gật đầu nói: “Nếu như thế, liền ủy khuất Huyền Cơ huynh.”

Mà Lạc Huyền Cơ dưới sự bức ép của Lạc Ngọc Thanh, không cam lòng không nguyện đứng ở sau lưng Vương Phú Quý.

Nhưng dù vậy, trong lòng của hắn vẫn căm giận không thôi.

Hắn thừa nhận Vương Phú Quý thật sự là rất thông minh cũng rất lợi hại, nhưng Lạc Huyền Cơ của hắn đường đường là nhị phẩm Lạc thị đích mạch, hơn nữa thiên tư trác tuyệt, tương lai nhất định là nhân vật cấp lão tổ tông! Vậy mà lại để cho hắn làm tiểu nhị?

"Ngọc Thanh tiền bối lần này đến đây chắc là còn có chuyện khác?" Vương Phú Quý một lần nữa lấy ra chút trà ngon, pha cho Lạc Ngọc Thanh một chén.

"Thật không hổ là quý công tử, quả nhiên cơ trí như trong truyền thuyết." Lạc Ngọc Thanh cười cười, cung kính nhận lấy chén trà.

Nàng đã trở về Tiên Triều rất lâu, trước khi đi ngay cả cha của Vương Phú Quý còn chưa ra đời. Nhưng nàng là người có chức vị quan trọng trong Quần Tiên Điện, há có thể không biết quý công tử lợi hại?

Huống chi bây giờ vừa thấy, nàng cũng phát hiện Vương Phú Quý tuy chỉ mới mười một tuổi, nhưng làm việc trầm ổn, suy nghĩ chu toàn, nói chuyện làm việc đều là thong dong, nghiễm nhiên chính là Vương Thủ Triết đã rút nhỏ số một, trong lòng tự nhiên càng không dám xem thường.

Vương Phú Quý không tỏ ý kiến, chỉ lạnh nhạt cười nói: "Kính xin Ngọc Thanh tiền bối nói rõ."

Lạc Ngọc Thanh uống một ngụm trà, ổn định tâm thần, vuốt vuốt ý nghĩ rồi mới nói: "Công tử có biết Hàn Nguyệt Khương thị không?"

"Đương nhiên biết. Đây là một sản phẩm lâu năm." Vương Phú Quý bình tĩnh nói: "Khương thị chính là họ lớn, ngoại trừ chủ mạch của Hàn Nguyệt, chi mạch của nó cũng trải rộng khắp Ngũ Hồ Tứ Hải, ngay cả họ Khương của Đại Càn chúng ta cũng không ít."

"Khương thị có một phần sản xuất ra đặc sản trọng điệp với Đông Càn chúng ta, hai bên nhiều lần bởi vì lợi ích mà nảy sinh ma sát. Lần này Ngọc Thanh đến đây, một chuyện trong đó, chính là hy vọng quý công tử có cơ hội hỗ trợ điều giải, để tránh oán hận hai bên càng ngày càng sâu." Lạc Ngọc Thanh nhờ cậy nói.

“Ta và Khương thị không thân cũng chẳng quen, từ đâu mà nói chuyện điều đình?” Vương Phú Quý khẽ nhíu mày.

“Mẫu thân ta xuất thân Đại Lương Khương thị, chính là công chúa Đại Lương Minh Châu.” Diệp Mộng Vũ nháy mắt nói: “Mà Đại Lương Khương thị tuy là phân nhánh của Hàn Nguyệt Khương thị, nhưng thực lực tổng thể đã vượt qua Hàn Nguyệt Khương thị, bất luận là ta, hay là mẫu thân, nói chuyện ở Hàn Nguyệt Khương thị đều có chút tác dụng. Nếu Ngọc Linh tỷ tỷ ra mặt đến Khương thị, vậy thì càng không có chuyện nói không được. Lúc Ngọc Thanh tiền bối nói chuyện, xin đừng quanh co lòng vòng.”

“Ngọc Thanh ghi nhớ lời dạy bảo của Tứ tiểu công chúa.” Da mặt Lạc Ngọc Thanh rất dày, không cảm thấy xấu hổ vì lợi dụng “Mỹ nam kế” của quý công tử.

Bị Vương Mai mê hoặc, mục tiêu cuộc đời của nàng hiện tại vô cùng rõ ràng, ý chí cũng thập phần kiên định.

“Việc này trước tiên cứ tạm gác lại đã, nói một chuyện khác.” Vương Phú Quý cũng không trực tiếp đáp ứng.

“Chuyện còn lại chính là chúc mừng quý công tử.” Lạc Ngọc Thanh thản nhiên cười nói: “Gia gia của ngài là An Nghiệp công tử ở Triêu Dương Châu tỏa sáng rực rỡ, đè ép hai người thừa kế lớn Ngụy thị và Triêu Dương Vương phủ, cuối cùng giành được kiếm trận song tuyệt bảo điển. Tương lai, Vương thị chắc chắn sẽ tăng thêm một Lăng Hư cảnh đại lão lợi hại.”

Quần Tiên Điện ở Tiên Triều phát triển lâu như thế, mạng lưới tình báo tự nhiên sớm đã trải rộng các châu, một ít tình báo thông thường thu hoạch và truyền đạt tốc độ đã cực nhanh. Bắt đầu tính từ khi Vương An Nghiệp lấy được Bảo Điển, đến khi nàng bên này thu được tình báo, tính toán đâu ra đấy chưa vượt qua một tháng.

Lúc này, phi liên của Tĩnh An Ngụy thị còn đang trên đường.

Lạc Ngọc Thanh đem sự tình đại khái trải qua nói một lần, sau đó giải thích nói: “Tin tức là An Nghiệp công tử truyền cho ta, bảo ta truyền tin tức về Đại Càn. Hắn còn dặn dò ta báo cho quý công tử, để lúc ngài hoạt động ở Tiên thành cẩn thận một chút, chớ để cho Tĩnh An Ngụy thị tính kế.”

Tĩnh An Ngụy thị?

Vương Phú Quý từ đầu tới cuối đều không vui không buồn, phảng phất như gia gia xuất mã cầm một cái bảo điển căn bản không tính là chuyện lớn gì.

Sự thật cũng đúng, dựa vào tư chất và thực lực của Vương An Nghiệp, nếu không lấy được bảo điển mới thật sự kỳ quái.

Chỉ có điều hắn cũng không ngờ, Ngụy thị lại vì chuyện này mà kết thù với gia gia, tiếp đó tăng thù hận lên toàn bộ Vương thị.

"Sẽ không từ bỏ ý đồ sao?"

Vương Phú Quý nhướng mày, trên khuôn mặt mập mạp có điểm trẻ con bỗng nhiên lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hắn suy tư một lát, bỗng nhiên nhìn về phía Lạc Ngọc Thanh, trầm giọng nói: "Ngọc Thanh tiền bối, làm phiền ngài chỉnh lý tất cả tình báo liên quan tới Ngụy thị cho ta."

"Quý công tử đây là muốn làm gì?" Lạc Ngọc Thanh sửng sốt một chút.

Làm cái gì?

Vương Phú Quý thở dài trong lòng.

Đương nhiên là muốn thu thập Ngụy thị, chùi đít thay gia gia không lo lắng kia.

Một cái nhất phẩm thế gia trả thù, cũng không phải là cẩn thận một chút là có thể trốn được.

Gia gia Vương An Nghiệp của hắn cái gì cũng tốt, chỉ là từ nhỏ vận khí quá tốt, một đường đi tới đều quá thuận lợi, chính vì như thế, gia gia của hắn tâm tư có chút đơn thuần quá mức.

Gặp phải một gia gia không bớt lo lắng như vậy, hắn có thể làm sao bây giờ? Cũng chỉ có mệt đến hắn làm cháu trai người ta, bình thường lo nhiều một chút.

…

Chương 81: Phú Quý Lâm Tiên Cung cuốn lên.

…

“Phú Quý, ngươi chớ xúc động, Tĩnh An Ngụy thị chính là thế gia nhất phẩm lâu năm, thực lực cường thịnh, quan hệ nhân mạch Tiên Triều rắc rối phức tạp, thâm căn cố đế, không dễ đối phó như vậy đâu.” Vân Mộng Vũ vội vàng khuyên: “Việc này ngươi yên tâm, ta có thể mời lão tổ tông ra mặt điều đình, bảo đảm Ngụy thị sẽ không làm khó Vương thị các ngươi.”

“Mộng Vũ đừng vội.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói: “Tôi cũng chính là làm chút công tác chuẩn bị trước, để phòng ngừa bất trắc mà thôi. Huống chi đây là chuyện của Vương thị tôi, tôi cũng không muốn liên lụy đến Bắc Vực Vương phủ.”

Dứt lời, hắn ta chuyển hướng về phía Lạc Ngọc Thanh nói: “Làm phiền Ngọc Thanh tiền bối.”

Lời nói của Vương Phú Quý mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lại lộ ra thái độ không cho phép nói.

Điều này khiến Lạc Ngọc Thanh bất tri bất giác sinh ra ảo giác đang gặp mặt Thủ Triết gia chủ.

“Quý công tử yên tâm, ta sẽ sắp xếp lại tất cả tình báo liên quan tới Ngụy thị cho ngài.” Lạc Ngọc Thanh nghiêm mặt nói: “Nếu công tử có dặn dò khác, xin cứ việc nói.”

“Tình hình phân bố sản nghiệp của Ngụy thị và số liệu cụ thể có thể lấy được không?” Vương Phú Quý yêu cầu: “Nếu như không lấy được danh sách cụ thể, có thể lấy được nộp thuế hay không?”

“Báo cáo thuế chính là tư liệu quan trọng của thế gia, các đại thế gia đều nhìn rất chăm chú. Báo cáo nộp thuế của Ngụy thị, ngoại trừ bản thân bọn họ ra thì chỉ có kho tư liệu Tư vụ thuế Tiên Đình, mặc dù không tính là sổ sách tuyệt mật, nhưng muốn lấy được cũng không dễ dàng.” Lạc Ngọc Thanh cắn răng nói: “Nhưng mà, ta có thể thử đi xem phương pháp.”

“Không cần đi cửa.” Vân Mộng Vũ nói: “Phú Quý, ngươi cầm công chúa của ta lệnh đi đến thuế vụ ti của Tiên Đình, có thể trực tiếp điều động hồ sơ thuế vụ của tất cả thế gia Tiên Triều.”

Công chúa Tiên Triều có quyền thừa kế, đối với các hạng sự vụ của Hàn Nguyệt Tiên Triều đều có quyền giám sát, thời khắc mấu chốt thậm chí còn có thể điều động một bộ phận quân đội, bây giờ chỉ là muốn lấy một phần hồ sơ, tự nhiên là chuyện dễ dàng.

“Mộng Vũ, ta không muốn ngươi bị liên lụy vào chuyện này.” Vương Phú Quý nhíu mày không thôi.

“Phú Quý, ngươi cũng mười một tuổi rồi, làm phiền ngươi cũng thành thục một chút, chớ có chủ nghĩa đại nam tử.” Vân Mộng Vũ nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Tuy bên ngoài chưa truyền ra, nhưng nội bộ Dĩnh thị chúng ta đã có không ít trưởng lão đều biết ngươi. Chuyện ngươi lấy công chúa lệnh của ta cũng không phải là nói giỡn. Chúng ta sớm đã là châu chấu trên một thuyền, chính vì cái gọi là nhất vinh câu vinh cùng tổn câu tổn, huống chi sau này thành lập phủ công chúa còn cần ngươi xuất lực, ngươi cũng không thể chối từ chứ?”

Tính tình của nàng tuy có chút tranh cường háo thắng, nhưng thuở nhỏ được coi là người thừa kế của Tiên Triều bồi dưỡng, tâm trí vượt xa tiểu cô nương mười một tuổi bình thường.

Những lời này vô cùng hợp tình hợp lý, Vương Phú Quý suy nghĩ một chút, cảm thấy đúng là đạo lý này nên cũng không tiếp tục rối rắm nữa, lấy 【Công chúa lệnh】 giao cho Lạc Ngọc Thanh nói: “Ngọc Thanh tiền bối, những hồ sơ nên điều động và tình báo đừng để rơi, cũng đừng sợ nhiều, ta ứng phó kịp. Khương thị đè ép trước, chờ qua chuyện này rồi nói sau.”

“Vâng, Phú Quý công tử, Tứ tiểu công chúa.” Lạc Ngọc cung kính nhận lấy công chúa lệnh, ánh mắt cảnh cáo Lạc Huyền Cơ một phen, sau đó lui xuống làm việc.

Nàng ta cầm Công Chủ Lệnh, mặc dù có được một phần quyền hạn, nhưng cũng không dám dùng Công Chủ Lệnh ở nơi khác, nếu không đừng nói là Vương thị không tha cho nàng ta, Kính thị cũng không phải dễ trêu.

Sau đó mấy ngày.

Lạc Ngọc Thanh làm việc cực kỳ trơn tru, rất nhanh liền đem đủ loại tình báo lục tục đưa tới.

Mà Vương Phú Quý thì trạch trong 【Linh Trúc viên】 của Bắc Vực Vương phủ, bắt đầu tổng hợp tình báo và công tác phân tích tình báo của hắn.

Lạc Huyền Cơ đáng thương cũng bị bắt đi tráng đinh, cùng chịu tội với hắn.

Mà Kỳ Mộng Vũ cũng dần dần bắt đầu "ra ngoài thăm bạn", tổ chức các tụ hội ở các địa điểm khác nhau, cũng điều động các loại nhân thủ do vương phủ bồi dưỡng nhiều năm qua, lén lút đi tìm hiểu một số điểm kỳ quái trong tổng hợp tình báo.

Thuận tiện, nàng cũng tiếp nhận đề nghị của Lạc Huyền Cơ, gọi mấy tiểu công tử Ngô Chí Vũ, Vương Bảo Thiên, Doanh Như Ngọc tới.

Ngay từ đầu mấy người bọn họ còn vui vẻ tưng bừng, nhưng không ngờ, một đầu đâm vào cạm bẫy của Vương Phú Quý.

Thời gian trôi qua, ước chừng đã qua mười ngày.

Mười ngày sau.

Vương Phú Quý không những đã sắp xếp xong tình báo, còn xác nhận lại một phần tình báo, định ra kế hoạch thu thập toàn bộ Ngụy thị.

Nguyên bản đám người Ngô Chí Vũ, Lạc Huyền Cơ đối với Vương Phú Quý còn có chút không phục, nhưng mà khi bọn hắn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Vương Phú Quý lập ra kế hoạch, cùng với nội dung kế hoạch cụ thể, cả đám đều lâm vào trạng thái tự bế, trong lòng cũng nghĩ mà sợ không thôi, không còn có ý niệm cùng Vương Phú Quý tranh đoạt vị trí Phủ chủ Công chúa tương lai.

Bỏ đi bỏ đi, về sau vẫn là chỉ có phú quý là như Thiên Lôi sai đâu đánh đó thôi.

Ngay cả bản thân Ngụy thị cũng không ngờ tới, bên phía bọn họ còn chưa bắt đầu đối phó Vương thị, đối phó Vương An Nghiệp, sau màn che, đã có một bàn tay bắt đầu khống chế bóng tối, bất tri bất giác bao phủ về phía bọn họ.

…

Đại lục Hàn Nguyệt Tiên Triều gọi là 【 Hàn Nguyệt đại lục 】, chính là một đại lục to lớn.

Tổng thể diện mạo của nó có hình loan nguyệt, hai đầu của ” loan nguyệt” phân biệt hướng về phía tây và tây nam, tạo thành một cái góc kẹp thật lớn ở phía tây đại lục.

Mà cuối cùng của cái hẻm này, chính là một vịnh lớn nhất của toàn bộ Tiên Triều —— 【 Vịnh Hàn Nguyệt Vịnh 】.

Bởi vì một số nguyên nhân lịch sử nào đó, duyên hải Hàn Nguyệt Hải cũng không phải là đồng bằng san phẳng rộng rãi, mà là vách đá ngầm dốc đứng, thập phần hùng vĩ hùng kỳ.

Dưới tác dụng của địa hình, vòi rồng và năng lượng loạn lưu cuồng bạo bên trong biển Hàn Nguyệt dần dần trở nên hòa hoãn. Cuối cùng, ở chỗ sâu nhất trong vịnh phương đông nhất triệt để lắng lại, biến thành một cỗ linh khí mênh mông mãnh liệt.

Cỗ thủy triều linh khí này một đường hướng đông, liền tiến nhập 【 Hàn Nguyệt Cao Nguyên 】.

【 Hàn nguyệt cao nguyên】 nằm ở phía tây Tiên Thành, diện tích cực kỳ rộng lớn, gần như bằng với diện tích nửa châu, nếu như hình tượng cụ thể hơn một chút, ước chừng khoảng bốn đến năm Lũng Tả quận.

Hình dạng tổng thể của nó cũng là hình loan nguyệt, chỉ là phương hướng uốn lượn cùng Hàn Nguyệt đại lục vừa vặn tương phản. Bên ngoài hình vòm chính là vạn trượng vách đá, phía tây cùng hàn nguyệt vịnh biển tiếp giáp, trên dưới hai bên hướng ra phía ngoài uốn lượn mở rộng, ở phía đông bắc cùng đông nam mỗi nơi hình thành một dãy núi khí thế bàng bạc.

Dãy núi phía bắc tên là Hách Lan Sơn Mạch. Nó xuyên qua phía đông nam của Mặc Bắc Châu, thẳng đến Hách Lan Châu, xuyên qua toàn bộ Hách Lan Châu, sau đó tiến vào Tĩnh An Châu, lại xuyên qua toàn bộ bắc cảnh Tĩnh An Châu, dư mạch sơn mạch thậm chí kéo dài đến đại lục Đông Bắc bên trong loạn hồn dương, một đường này đi ngang qua hơn mười vạn dặm.

Còn dãy núi phía nam kia tên là “Yến Trì sơn mạch”. Nó cũng xuyên qua ba châu Long Đàm, Yến Trì, Y Nam, lại xuyên qua đại dương bao la ở phía nam.

Hai ngọn núi nguy nga cao vút kéo dài từ Hàn Nguyệt cao nguyên ra, kéo dài không dứt, một đường xuyên suốt sáu châu trong cửu châu Tiên Triều, từ hai ngọn núi chính này làm hạch tâm, càng diễn sinh ra vô số chi mạch, gần như trải rộng toàn bộ Tiên Triều.

Cũng bởi vì vậy, Hàn Nguyệt Cao Nguyên lại được gọi là ” nóc nhà đại lục”.

Khu vực trung tâm của nó càng là hùng phong san sát, nguy nga sừng sững.

Địa thế trên toàn bộ Hàn Nguyệt đại lục cao nhất, hùng vĩ nhất, nhất hùng vĩ đại khí nhất một ngọn núi, liền ở chỗ này.

Ngọn núi này tên là “Thánh Hoàng phong”.

Tên của ngọn núi này là do sơ đại Hàn Nguyệt Tiên Hoàng đích thân lấy được, chính là để tưởng niệm lãnh tụ Nhân tộc vĩ đại nhất của thời kỳ Thần Vũ hoàng triều - Thần Vũ Thánh Hoàng bệ hạ.

Cho tới nay, Hàn Nguyệt Tiên Triều liền tự cho mình là người thừa kế thần võ văn hóa và tinh thần, rất nhiều luật pháp cũng là tuân theo thần võ luật pháp, ngay cả văn tự cùng ngôn ngữ cũng là kế thừa từ thời kỳ Thần Vũ. Cũng bởi vậy, toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều, tự lập triều đình, cho đến bây giờ, đối với vị lãnh tụ nhân tộc một tay khai sáng Thần Vũ Hoàng Triều này đều cực kỳ tôn sùng.

Thánh Hoàng phong cao chừng vạn trượng. Vạn trượng này ở đây cũng không phải là hư số, mà là thực tại cao vạn trượng.

Ở dưới độ cao vạn trượng quan sát, tầng mây vừa trắng vừa dầy, giống như là một tầng kẹo đường phủ trên mặt đất, che phủ phần lớn tầm mắt. Chỉ có một số ít địa phương thưa thớt trong tầng mây, mới có thể xuyên thấu qua từng làn mây mù nhè nhẹ nhìn thấy hình dạng lục địa.

Ở độ cao này, trên Thánh Hoàng phong quanh năm cương phong sắc bén, hiếm có sinh vật có thể sinh tồn ở đây.

Đừng nói người bình thường, ngay cả tu sĩ Luyện Khí cảnh cũng tuyệt đối khó sống qua thời gian một nén nhang, sẽ bị đông lạnh thành khối băng, tiếp theo bị cương phong gọt thành thịt nát.

Nhưng mà, trên Thánh Hoàng phong hoàn cảnh cực kỳ ác liệt này lại tồn tại một tòa kiến trúc.

Đó là một tòa kiến trúc kỳ diệu, dường như chỉ tồn tại trong ảo tưởng của con người.

Nó bay lượn giữa trời mây mênh mông, trên nền móng hình bầu dục khổng lồ xây thành một quần thể cung điện khổng lồ, tinh xảo hoa mỹ, liên miên không dứt.

Ánh mặt trời chiếu xuống, mặt ngoài tất cả cung điện đều hiện ra quang mang kim ngọc ôn nhuận, thoạt nhìn giống như được điêu khắc từ ngọc thạch mà thành.

Trên không cung điện nổi lơ lửng từng đạo quang mang màu sắc rực rỡ như ẩn như hiện. Đó là đại trận phòng ngự Tiên Cung lấy lò luyện thiên địa làm trung tâm cấu tạo thành.

Bên ngoài đại trận hiện ra ánh sáng nhẹ nhàng mờ ảo, mỏng nhẹ như sương mù, bình thường cũng không nổi bật, nhưng ngẫu nhiên có một trận cương phong phất qua, sẽ sáng lên trận trận thải quang rực rỡ, hào quang biến ảo, mỹ lệ phi phàm, tựa như cực quang vậy.

ứng với tám chữ “Điêu lan ngọc kế, cẩm tú lưu quang”.

Biển mây cuồn cuộn như thủy triều nhẹ phất qua giữa các cung điện, cả tòa Tiên Cung liền như ẩn như hiện trong biển mây, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy tiên hạc xoay quanh trong đó, có thụy thú đạp mây bay ra, hoặc có hào quang rực rỡ chợt lóe lên từ trong mây mù.

Cảnh tượng này, hình ảnh này, quả thực giống như trong tưởng tượng của mọi người Tiên gia cung khuyết độc nhất vô nhị.

Nó, chính là 【 Tiên cung 】 đại danh đỉnh đỉnh!

Cũng là thánh địa trong mắt rất nhiều quốc gia cùng bách tính của trận doanh Tiên Triều.

Đương nhiên, Tiên cung trong miệng thế nhân, cũng không chỉ là chỉ 【Tiên cung】 Bản thể kiêm tổng bộ. Trên thực tế, phạm vi chân chính Tiên cung còn bao quát hơn mười toà Thánh địa lớn nhỏ chung quanh.

Mỗi một tòa thánh địa, đều đại biểu cho một truyền thừa Lăng Hư.

Tuy thánh địa cũng có mạnh có yếu, nhưng thánh địa có yếu hơn nữa, đó cũng là thánh địa, chỉ có Hàn Nguyệt Tiên Triều và những người trẻ tuổi ưu tú nhất trong các nước đồng minh mới có thể bái nhập vào trong đó tu luyện, nếu có cơ hội đạt được truyền thừa nhất mạch thánh địa nào đó, đó chính là Quang Tông Diệu Tổ.

Giờ phút này.

Chính là trong đám mây mù đầy trời trên ngọn núi kia.

Bỗng dưng.

“Ngang ~”

Một tiếng long ngâm xa xăm vang lên.

Chỉ thấy hai con thất giai Ất Mộc Thanh Long dài mười trượng xuyên thẳng qua mây mù. Dáng người chúng hùng tráng mà mạnh mẽ, thoạt nhìn uy thế phi phàm, sau lưng lại lôi kéo một cái kiệu phi liên.

Mấy vạn năm qua, bộ tộc Ất Mộc Thanh Long vẫn luôn thần phục Hàn Nguyệt Tiên Triều. Bọn chúng có thánh địa bảo lưu ở Tiên Triều, chỉ là không thuộc về một trong những thánh địa của Tiên Cung, mà giống như chợ trực thuộc Địa Cầu hiện tại.

Ất Mộc Thanh Long nhất tộc được Tiên Triều che chở, cũng có quyền tự trị nhất định, nhưng tương tự cũng phải xuất lực vì Tiên Ma đại chiến cùng với chiến trường ngoại vực.

Mà chủng tộc thần phục tương tự như Ất Mộc Thanh Long nhất tộc, ở Tiên Triều không chỉ có một.

Cũng bởi vậy có thể thấy được thực lực tổng thể Tiên Triều hùng hậu, nội tình cường đại.

Hai đầu Ất Mộc Thanh Long mang theo cỗ kiệu phi liên không ngừng kéo lên phía trên, xuyên qua tầng tầng lớp lớp

mây mù, dọc theo vách núi rộng lớn hùng vĩ của Thánh Hoàng sơn xoay quanh bay lên, xông thẳng lên trời, cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc leo lên tới cửa chính nam bên ngoài Tiên Cung.

Cửa chính của Tiên Cung ở phía nam, tên là Đăng Tiên Môn.

Bởi vì cả tòa tiên cung đều bao phủ ở bên trong trận pháp, tu sĩ nếu là từ trên bầu trời trực tiếp xông vào sẽ bị coi là địch nhân, khiến cho trận pháp công kích. Bởi vậy, nơi này cũng là lỗ hổng trận pháp ít ỏi có thể cung cấp nhân viên ra vào.

Ngoài Đăng Tiên Môn có một quảng trường lớn như vậy, trên quảng trường có rất nhiều chim quý thú lạ cùng với xe liễn.

Mà hai bên cửa lầu Đăng Tiên môn kia, ngoại trừ hai đội môn tướng thay phiên nhau trấn thủ, còn có bốn tu sĩ Thần Thông cảnh thay nhau trấn thủ.

Tiên Cung chính là trọng địa Nhân tộc, phòng thủ từ trước đến nay sâm nghiêm.

Chiếc phi liễn do hai con Ất Mộc Thanh Long kéo này, có thể thông qua trận pháp và phòng hộ bên ngoài đến đây, tự nhiên là có chút lai lịch.

Mà dấu hiệu một góc của xe liễn, cũng cho thấy lai lịch của chiếc xe liễn này —— đây là tọa giá của tiên cung đại lão, 【Ngọc Linh chân quân】.

Nhưng cho dù là Ngọc Linh chân quân, cũng chỉ có thể để xe kéo dừng trước Đăng Tiên Môn.

“Cung nghênh Ngọc Linh chân quân.”

Thủ vệ đương nhiên là nhận ra tọa giá của Ngọc Linh chân quân. Thanh Long phi liên vừa mới dừng lại, đã có hai vị môn tướng Tử Phủ cảnh nghênh đón, hỗ trợ an trí Thanh Long phi liễn.

“Tiên Tôn còn đang bế quan?”

Ngọc Linh chân quân cũng không khách khí với bọn họ, dắt một vị tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, dáng vẻ như phấn điêu ngọc trác, tiên linh khí tức mười phần xuống xe.

Mà phía sau các nàng còn có một tiểu công tử khuôn mặt ngọc nhuận, thần thái thản nhiên tự nhiên.

Không cần phải nói, hai con nhỏ này tự nhiên chính là Huyên Mộng Vũ và Vương Phú Quý.

“Bẩm chân quân, chưa truyền ra tin tức Tiên Tôn xuất quan. Ngài đây là muốn bái kiến Tiên Tôn sao?” Môn tướng Tử Phủ cảnh cung kính trả lời.

“Bái cái gì mà bái? Khương Ngọc Linh ta vốn là Chân Tiên chuyển thế, từ thân phận có lẽ ngang hàng với lão già kia, dựa vào cái gì mà đòi bái ông ta?” Khương Ngọc Linh trợn trắng mắt nói.

“Cái này…”

Tử Phủ môn đổ mồ hôi trán.

Mẹ nó, vị Ngọc Linh chân quân này thật đúng là há miệng “Chân tiên chuyển thế” ngậm miệng “Chân tiên chuyển thế”. Chân quân ngài là đã quên lần trước chọc giận Tiên Tôn, còn bị hung hăng đánh cho một trận sao, như thế nào nhanh như vậy đã tốt sẹo, quên đau rồi?

Tuy nhiên, Ngọc Linh chân quân này dù có thế nào cũng không thể đắc tội được.

Lúc này hắn càng thêm cung kính nói: “Vậy Chân Quân lần này đến Tiên cung là có chuyện gì?”

“Đi thăm bằng hữu, tìm các vị trưởng lão kéo quan hệ, thuận tiện gặp Ngộ Đạo tiền bối.” Khương Ngọc Linh bình tĩnh nói.

“Gặp, gặp ngộ đạo tiền bối?” Tử Phủ môn đen mặt, mồ hôi đầm đìa nói: “Lẽ nào Chân Quân quên rồi, Tiên Tôn cấm ngài tiếp cận 【Ngộ Đạo Viên】 trong vòng ba trăm dặm. Hơn nữa ngài cũng biết, chưa chắc Ngộ Đạo tiền bối chịu gặp ngài.”

“Sợ cái gì, bổn chân quân lần này cũng không phải tới nhổ lá trà của Ngộ Đạo tiền bối.” Khương Ngọc Linh thoáng nhìn Vương Phú Quý, trong mắt mang theo vài phần đắc ý nói: “Tiểu bối nhà chúng ta trong lúc vô tình có được một cây tiên linh bảo thụ, gọi là ‘Thất Thải Tụ Bảo Thụ’. Tiểu bối kinh nghiệm không đủ, đối với tiên linh bảo thụ cũng thiếu hiểu

biết, sợ dưỡng chết cây tụ bảo, đặc biệt đến thỉnh giáo kinh nghiệm giáo dục của Ngộ Đạo tiền bối.”

Tiên Linh bảo thụ? Thất Bảo Tụ Tài thụ?

Tử Phủ môn giật mình trong lòng.

Xem ra lần này Ngọc Linh chân quân có chuẩn bị mà đến.

Trong lòng hắn thấp thỏm không thôi, trong lúc nhất thời cũng có chút bối rối: “Chuyện này… Tiểu nhân không dám làm chủ. Kính xin Chân Quân Dung tiểu nhân bẩm báo lên trên, xin chỉ thị của Ngộ Đạo tiền bối một phen.”

“Không sao cả. Nhưng ngươi phải nói cho Ngộ Đạo tiền bối, nếu lão nhân gia ngài không muốn gặp lại, chúng ta đem Thất Thải Tụ Bảo Thụ nuôi chết cũng đừng trách đông kỳ tây” Khương Ngọc Linh ra vẻ lão luyện nói.

“Vâng, tiểu nhân đi thông báo, mời chân quân chờ một lát.” Tử Phủ môn vội vàng đi làm việc.

Nghe được cuộc đối thoại của hai người, Vương Phú Quý ở một bên không nhịn được khóe miệng hơi hơi run rẩy.

Lúc trước Ngọc Linh chân quân vỗ ngực nói có quan hệ vô cùng tốt với Ngộ Đạo Trà Thụ, thì ra là biện pháp tốt như vậy? Nàng đây là nhổ bao nhiêu lá trà của Ngộ Đạo tiền bối, mới bị Tiên Tôn công khai cấm tới gần Ngộ Đạo Viên?

“Phú Quý, ngươi chớ có oán thầm ta trong lòng.” Ngọc Linh chân quân cười ha hả vỗ bả vai Vương Phú Quý, lời nói thấm thía: “Thật ra, ta cũng rất khó a. Loại thiên tài Chân Tiên chuyển thế cao cấp như ta, tuy tương lai tiền đồ vô lượng, nhưng áp lực kinh tế quá nặng. Chờ ngươi hoàn thành xong đợt kế hoạch này, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ công lao của Ngọc Linh ta, thù lao càng nhiều càng tốt.”

“Chuyện này… Hiểu rồi, thật ra tiền gì đó đều là việc nhỏ, phú quý bảo đảm Chân Quân hài lòng.”

Vương Phú Quý đúng là có chút không biết nên khóc hay cười, Ngọc Linh chân quân đúng là ba câu không mang theo “Chân tiên chuyển thế” thì không thoải mái lắm.

“Phú Quý, ta chỉ tán thưởng loại khí chất phóng khoáng coi tiền tài như rác như ngươi.” Ngọc Linh chân quân cười toe

toét, không nhịn được nói: “Ngươi có cân nhắc nạp tiểu thiếp hay không, chỉ cần ngươi cho tiền…”

“Ngọc Linh tỷ tỷ!” Kỳ Mộng Vũ nghe không nổi nữa, đỏ mặt sẵng giọng: “Phú Quý còn nhỏ, tỷ đừng bắt nạt hắn.”

“Chà chà, ngươi sợ ta cướp phu quân ngươi hả? Ta chỉ đùa với phú quý thôi.” Ngọc Linh chân quân ha hả cười nói, “Thật muốn tìm nam nhân, chi bằng tìm Thủ Triết gia chủ, tức thành thục ổn trọng, vừa tuấn dật phóng khoáng, quan trọng nhất là lão ta rất có tiền!”

Chân Tiên chuyển thế, tiền, vĩnh viễn là chủ đề không rời miệng của Ngọc Linh chân quân.

“Ồ? Đó là…”

Đang trò chuyện, Vương Phú Quý bỗng nhiên từ xa chú ý tới quảng trường cách đó không xa, hình như có ba bóng người quen thuộc.

Đó là ba nữ tử.

Một người trong đó bề ngoài chỉ có khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo ngây thơ, trên mặt còn mang theo nét trẻ con mập mạp “hiếu nữ”, đang bày ra vẻ mặt ” oai phong” giơ một cây cột cờ cao cao, trên cột cờ treo cờ xí, trên cờ xí xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ: “Quyền đánh truyền nhân Tiên cung, chân đá thiên kiêu thánh địa, người trả hai trăm tuổi không cự tuyệt.”

Ở bên cạnh nàng còn có một vị thiếu nữ áo tím vẻ mặt kiêu ngạo đang đứng.

Cô gái kia khoanh tay, mặt mày tinh xảo bay lên, cả người trên dưới đều lộ ra một cỗ ngạo nghễ vô địch!

Khí chất của hai nữ nhân này vốn rất đặc biệt, bây giờ dựng thẳng lá cờ đứng lên, càng đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

“Keng keng keng!”

Bên cạnh hai người, còn có một vị thiếu nữ áo lam mang theo đồng la, “Loảng xoảng loảng xoảng” vừa gõ vừa hô: “Đến gần nhìn một cái thôi ~ vừa đi ngang qua đừng bỏ lỡ đường đi ngang qua, cao thủ Đại Càn đến Tiên cung phá quán thôi! Đến

đây xem một chút, cảnh tượng đặc sắc vạn năm khó gặp sắp bắt đầu.”

Lần làm ầm ĩ này của ba người, lập tức khiến đám người trên quảng trường ghé mắt, nhao nhao ném đi ánh mắt khác thường.

“Cái này cái này cái này… Đây là nháo ra cái gì a?”

Vương Phú Quý nhìn thấy một màn này, nhất thời hai mắt trợn tròn, lông tơ toàn thân đều dựng thẳng lên, ngay cả phía sau lưng cũng trở nên lạnh lẽo.

Mấy người này, không phải Ly Từ lão tổ nhà mình, Kỳ lão tổ, còn có vị tùy tùng tiểu tỷ tỷ bên cạnh Ly Từ lão tổ tên là “Lam Uyển Nhi” kia sao?

Các nàng thật đúng là có bản lĩnh không nhỏ a, vậy mà chạy đến cửa Tiên Cung chơi đùa.

Bất quá, đừng nhìn các nàng hô náo nhiệt, nhưng tựa hồ cũng không có người phản ứng các nàng.

Ngay cả môn tướng, ở trên đuổi hai lần không có kết quả, cũng đều do các nàng ầm ĩ đi.

Tiên Cung từ khi sáng lập tới nay, trải qua mấy vạn năm, địa vị thủy chung sừng sững không ngã. Qua nhiều năm như vậy, nghĩ ở Đăng Tiên Môn nổi danh nhiều người, chỉ là chính bọn hắn đương nhiệm mấy năm nay liền gặp được không biết bao nhiêu lần. Thật muốn quản, bọn hắn thật đúng là quản không hết.

Liền để cho các nàng nháo, dù sao Tiên cung người đến người đi, chắc chắn sẽ có tuấn kiệt nhìn không vừa mắt tới thu thập các nàng.

“Quyền đánh truyền nhân Tiên cung, chân đá thiên kiêu Thánh địa?” Kỳ Mộng Vũ cũng chú ý tới các nàng, không khỏi bĩu môi khinh thường nói: “Cái này quả nhiên là khẩu khí lớn, cũng không sợ gió to mồm. Phú quý, thiên tài Huyền Vũ của Đông Càn các ngươi đều không biết xấu hổ như vậy sao?”

“Cái này…”

Vương Phú Quý hơi xấu hổ, cũng không biết nên giải thích như thế nào, đang định trở về xe kéo chờ, Vương Ly Từ không

đề phòng liếc mắt thấy Vương Phú Quý khí độ bất phàm, phong thái xuất chúng.

Lúc này hai mắt nàng tỏa sáng, kinh hỉ nói: “Hoắc, Uyển Nhi, các ngươi mau nhìn, đó có phải là phú quý hay không?”

“Thật đúng vậy.” Vương Ngao cũng lập tức nhận ra, lập tức hướng Vương Phú Quý bên này lên tiếng chào hỏi: “Phú Quý, sao ngươi lại tới đây?”

Vương Ly Từ lại càng vui vẻ không thôi, thân hình lóe lên liền lướt tới, thuận tay định cầm lá cờ trong tay nhét vào tay phú quý: “Phú Quý, ngươi cũng chuẩn bị đến quyền đánh Tiên cung, dương danh lập vạn sao? Nào nào, lá cờ này cho ngươi…”

Vương Phú Quý sắc mặt nghẹn lại, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào.

“Phú Quý, ngươi, các ngươi biết nhau?” Huyên Mộng Vũ cũng trợn mắt há mồm, cả người cứng đờ.

Giọng điệu này, nghe cũng không phải là quen thuộc bình thường, đừng nói là người một nhà đi? Nàng nàng nàng vừa rồi còn trào phúng ba người bọn họ, sẽ không phải nói sai chứ? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Nàng hiện tại nuốt trở về còn kịp sao?

Côn Bằng Mộng Vũ khóc không ra nước mắt.

…

Chương 82: Thăng cấp! Phú quý hiển thần thông!

…

“Đây là Ly Từ lão tổ nhà chúng ta.” Vương Phú Quý kiên trì giới thiệu cho Vân Mộng Vũ: “Vị này là Kỳ lão tổ nhà chúng ta, còn vị này là Uyển Nhi tỷ tỷ, tỷ ấy cũng từng học ở Vương thị tộc.”

Linh Mộng Vũ vội vàng tiến lên hành lễ, sau đó chủ động tự giới thiệu: “Bái kiến Ly Từ lão tổ, Kỳ Lão tổ, Uyển Nhi tỷ tỷ, ta là Vân Mộng Vũ của Bắc Vực vương phủ.”

“A? Chỉ Mộng Vũ?” Lam Uyển Nhi nháy mắt ngạc nhiên hỏi, “Ngươi chính là vị Tiên Triều tiểu công chúa Vân Mộng Vũ vừa mới sắc phong?”

Sau khi các nàng trở về Tiên Triều, liền trực tiếp chuyển hướng đi Tuy Vân Châu, cũng ở Tuy Vân Lam thị đoạn thời gian gần đây. Chờ sau khi Lam Uyển Nhi tiếp nhận xong chân pháp truyền thừa của gia tộc, mấy người mới tới Tiên Cung.

Lam Uyển Nhi cũng là từ gia tộc bên kia nhận được tin tức, mới biết được những năm gần đây Tiên Triều lại mới xuất hiện một vị tiểu công chúa, tư chất cùng thiên phú nghe nói đều là kinh diễm tuyệt luân.

Lại không nghĩ rằng, các nàng lại còn có thể ở chỗ này nhìn thấy Mộng Vũ tiểu công chúa.

Đây chính là một trong những nhân vật cao cấp nhất của Tiên Triều a, Lam Uyển Nhi nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ có quan hệ với nàng.

Tất cả mọi người đều dựa theo lễ nghi gặp mặt, Vương Ly Từ vui mừng vỗ vai Vương Phú Quý: “Phú Quý, ngươi thật giỏi, tiếng này không ngờ lại lừa được cả tiểu công chúa. Ly Từ lão tổ nhà ngươi nghèo, cũng không có thứ gì tốt, này, coi như quà gặp mặt của tiểu công chúa.”

Nói xong, bàn tay trắng trắng nõn mềm mại của nàng lật một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một viên Long tinh bậc chín

Ất Mộc Thanh Long.

Dưới ánh mặt trời, Long tinh sáng bóng thuần túy mà long lanh, tản ra Ất Mộc Long khí nồng đậm mà thuần túy.

Cách đó không xa hai con thất giai Ất Mộc Thanh Long kia bỗng dưng trợn tròn hai đôi mắt rồng, bị dọa đến co quắp, co mình run rẩy tại chỗ.

Long tinh chính là Long tộc một thân tinh hoa ngưng tụ thành, có thể làm thuốc, có thể luyện khí, cũng có thể làm bảo vật phụ trợ tu luyện của tu sĩ Huyền Vũ hệ mộc, đủ loại diệu dụng không thể đo lường.

Vương Phú Quý toát mồ hôi.

Lúc trước hắn ngược lại là mơ hồ nghe nói Ly Từ lão tổ cạy tổ địa của Ất Mộc Thanh Long nhất tộc người ta, kiếm được một khoản tài sản khổng lồ, lại không nghĩ rằng lão nhân gia nàng tiện tay là có thể lấy ra bảo bối như thế.

Nếu thứ này được bán đấu giá, hơn phân nửa có thể được hơn trăm vạn tiên tinh.

“Đa tạ Ly Từ lão tổ.”

Chử Mộng Vũ đỏ mặt vui vẻ nhận lấy bảo vật.

Với xuất thân gia thế của nàng, bảo vật như vậy tuy rằng trân quý nhưng cũng không phải là hiếm có. Nhưng đây chính là lễ gặp mặt mà trưởng bối phú quý cho, ý nghĩa đại biểu hoàn toàn khác nhau.

“Ta không có tiền như Ly Từ cô nãi nãi, nhưng vì lực rất giàu sang, ta cũng liều mạng.” Vương Củng cũng bắt đầu móc nhẫn trữ vật ra.

Với tư cách là trưởng bối, đương nhiên nàng cũng phải ủng hộ phú quý nhà mình đuổi theo nữ hài tử.

Chọn lựa lựa trong nhẫn trữ vật một chút, cuối cùng nàng móc ra một viên linh thạch cực phẩm. Bên trong linh thạch cực phẩm ẩn chứa linh khí thuần hậu dồi dào, vô luận là phụ trợ tu luyện, đột phá, thậm chí làm tiền tệ đều cực kỳ có tác dụng.

Lấy giá tiền của Tiên Triều để cân nhắc, giá cả của một viên cực phẩm linh thạch cũng tương đương với một trăm vạn tiên

tinh hoặc trên ức kim tệ. Trên người nàng chỉ có hai viên cực phẩm linh thạch, đều là sư tôn Khương Chấn Thương mấy năm nay ở Vương thị làm công kiếm được.

Bây giờ nàng một hơi lấy ra một nửa, đủ thấy sự coi trọng của nàng đối với phú quý.

“Cảm ơn Kỳ Lão Tổ.” Kỳ Mộng Vũ bái tạ nhận lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi nóng lên.

Sau đó, Lam Uyển Nhi cũng đưa ra bảo vật giá trị hơn ngàn vạn càn kim, có thể thấy được tiểu cô nãi nãi này hiện tại cũng có chút hào phóng.

Sau khi Vân Mộng Vũ thu lễ vật xong, bắt đầu mở to mắt nhìn Ngọc Linh chân quân nhà mình.

Tuy ngoài miệng nàng một mực gọi nàng là “Tỷ tỷ”, nhưng Khương Ngọc Linh Thực lại là trưởng bối của nàng.

Mà Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền các nàng tuy rằng được Vương Phú Quý gọi là “lão tổ”, nhưng trên thực tế cũng đều là tiểu bối tuổi trẻ. Người ta đều cho nàng lễ tiểu bối Hạo Mộng Vũ, Ngọc Linh chân quân làm “lão trưởng bối”, há có thể không có chút tỏ vẻ? Đây không phải là yếu đi danh tiếng Khương thị hoặc là Kính thị sao?

Ngọc Linh chân quân liếc mắt xem thường, thật sự bị tiểu cô nãi nãi này làm tức chết.

Ngươi nhận lễ vật của người ta ngược lại thu được cao hứng bừng bừng, dựa vào cái gì muốn nàng ta đáp lễ?

Ta đường đường là Chân Tiên chuyển… thiếu nhiều tiền…

“Ngọc Linh tỷ tỷ?”

Linh Mộng Vũ chớp chớp mắt, kéo kéo tay áo của nàng, trong ánh mắt sáng ngời kia đều là ám chỉ: Mấy năm nay ngài cũng không ít lần cọ cọ tài nguyên của vương phủ chúng ta, thời khắc mấu chốt đừng kéo khố a.

“Được rồi được rồi.”

Ngọc Linh chân quân cũng không có biện pháp, đành phải xúi giục bắt đầu hoàn lễ thay Côn Bằng Mộng Vũ.

Bất kể nói thế nào, nàng cũng là một vị Lăng Hư chân quân, ra tay tất nhiên không thể so với Tử Phủ cảnh còn nhỏ mọn hơn chứ?

Rơi vào đường cùng, nàng đành phải tặng Vương Ly Từ, hai nàng Vương Anh Tuyền mỗi người một tấm bùa bảo mệnh, tên là 【 Phá Không Độn Phù 】.

Có phù lục này trong tay, khi gặp phải nguy cơ tính mạng mà dùng hết thì có thể có được một cơ hội xé rách không gian bỏ chạy giống như Lăng Hư cảnh đại lão.

Loại phù lục bảo mệnh này tương đối hiếm thấy, độ khó chế tạo cũng rất cao, bình thường đều là hoàng thất hoặc đại gia tộc đặc biệt chế tạo ra, làm át chủ bài cho dòng dõi quan trọng nhất trong gia tộc.

Trong hội đấu giá gần đây nhất, giá cả của một viên 【 Phá Không Độn Phù 】 đã tăng lên một trăm ba mươi vạn tiên tinh.

Về phần Lam Uyển Nhi, nàng đưa cho một viên thất phẩm 【 Thiên Mạch Thánh Đan 】, giá trị ước chừng hai ba mươi vạn tiên tinh.

Tóm lại lần này Ngọc Linh chân quân thiệt thòi lớn rồi, giá trị lễ vật mà Vân Mộng Vũ thu tổng cộng cũng chỉ hai trăm hai mươi vạn tiên tinh, nàng lại có thể cho ra hai trăm tám mươi chín mươi vạn tiên tinh.

“Đa tạ chân quân ban thưởng.”

Ba người Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền cũng có chút thông minh, lập tức mở miệng bái tạ, sau đó nhanh nhẹn thu lễ vật lại, động tác kia thuần thục đến không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này, Ngọc Linh chân quân quả thực không muốn ở lại thêm nữa.

May mắn, cũng đúng vào lúc này, môn tướng Tử Phủ cảnh rốt cục trở về bẩm báo.

“Ngọc Linh chân quân, Ngộ Đạo tiền bối đã đồng ý tiếp kiến các ngươi. Nhưng mà lão nhân gia người nói, lần này nếu ngài lại nhổ lá trà của hắn…”

“Yên tâm yên tâm, lần này chúng ta thuần túy là đến học tập Dục Miêu Tâm đắc.” Ngọc Linh chân quân không kiên nhẫn cắt ngang: “Phú quý, Mộng Vũ chúng ta đi.”

Dựa vào Bạch Vô cớ bị cắt mất một miếng thịt lớn, tâm tình của nàng có thể tốt được mới là lạ.

“Ly Từ lão tổ, Ly Từ lão tổ, còn có Uyển Nhi tỷ tỷ, các ngươi bận rộn, các ngươi bận rộn.” Vương Phú Quý cũng như trút được gánh nặng, liên tục chắp tay nói lời từ biệt với ba nữ tử: “Lần này ta đến Tiên cung còn có một sạp việc vặt cần làm, không tiện ở lâu, cái này tiến vào. Các ngươi tùy ý, tùy ý.”

Dứt lời, Vương Phú Quý vội vàng đi theo đám người Ngọc Linh chân quân tiến vào trong Đăng Tiên Môn.

Ngược lại, Kỳ Mộng Vũ do dự một chút, có chút lo lắng quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Phú Quý, Ly Từ lão tổ và Kỳ Lão Tổ kiêu ngạo như vậy, rất dễ chọc cho nhiều người tức giận. Ta có chút lo lắng, nếu không ngươi vẫn là khuyên nhủ các nàng đi.”

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Vương Phú Quý trong lòng nói, hai vị lão tổ tông này đều là người nhà bọn họ nổi danh ngoan độc. Ngươi lo lắng cho bọn họ, còn không bằng lo lắng Tiên Cung thoáng một phát.

Mà ngay khi hai người bọn họ nói chuyện phiếm, mặt sau đã truyền đến tiếng Lam Uyển Nhi khua chiêng: “Đến đây xem một chút đi, Đông Càn Thiên Kiêu đến khiêu chiến đệ tử Tiên cung, có năng lực…”

Đại khái là ba người giằng co lâu như vậy, cuối cùng có người không nhịn được nữa. Lần này, nàng còn chưa nói xong, đã có một giọng nói khác vang lên: “Ta là đệ tử nòng cốt của Tiên Cung Quy Chân Thánh Địa, Diêu Chấn Nghiệp. Tiêu Tiêu phương nào dám gây chuyện ở Tiên Cung? Còn không cút xuống Thánh Hoàng Sơn cho ta!”

Ngay sau đó, một trận tiếng va chạm năng lượng “Oanh oanh oanh” vang lên.

Mười hơi thở sau.

Giọng nói của Diêu Chấn Nghiệp lại vang lên lần nữa, lại từ trong đó quát lớn biến thành khóc lóc cầu xin tha thứ: “Cô nãi

nãi ta sai rồi! Ta nhận thua, ta đầu hàng…”

“A? Chỉ chút trình độ này của ngươi rõ ràng cũng có thể đại biểu Tiên cung? Đây chẳng lẽ không phải đại biểu chúng ta có thể quét ngang toàn trường?”

“Ta là Yến Vô Cữu đệ tử hạch tâm của Tử Hư thánh địa Tiên Cung, cô nương thực lực không tệ, đáng tiếc quá mức ngang ngược càn rỡ…”

“Ngươi dừng tay, vừa rồi ngươi sướng quá rồi, lần này phải đến phiên Vương Ly Từ ta sảng khoái một phen rồi.”

“Ly Từ đại cô cô, ta đây còn chưa có nóng thân đâu… Nếu không chúng ta vẫn là đoán quyền quyết định đi.”

“Các ngươi thật quá đáng!”

“Rầm rầm rầm!”

Một đường nương theo tiếng đánh nhau bên ngoài, đám người Vương Phú Quý tiến vào bên trong Tiên Cung.

Bị trận pháp ngăn cách, thế giới lập tức yên tĩnh trở lại.

Vương Phú Quý lúc này mới thở dài một hơi, nhiệt ý trên mặt thoáng tiêu tán một chút.

Những trưởng bối trong nhà thật sự quá trung nhị, lời thoại cũng tràn đầy cảm giác xấu hổ khó hiểu. Cho dù là thiếu niên ổn trọng như hắn, cũng thật sự có chút chống đỡ không nổi.

Cuộc chiến bên ngoài Đăng Tiên Môn đương nhiên náo nhiệt, nhưng đến cùng chỉ là một đoạn nhạc đệm, nơi này tạm thời không đề cập tới.

Dưới mấy tên môn tướng “Dẫn dắt” giám thị, đám người Vương Phú Quý ngồi phi liễn chuyên dụng trong Tiên Cung, một đường bay về phía 【Ngộ Đạo Trà Viên】.

【Ngộ Đạo Trà Viên】 là Linh Thực Viên chuyên thiết lập cho Ngộ Đạo Trà Thụ, không chỉ chiếm diện tích vô cùng lớn, càng chiếm cứ linh mạch tốt nhất và linh thổ tốt nhất trong Tiên Cung.

Tiên Cung coi trọng Ngộ Đạo Trà Thụ, bởi vậy có thể thấy được.

Dọc theo con đường quy hoạch, một đường phi hành về phía trước, không đợi đến gần 【Ngộ Đạo Trà Viên】, đám người Vương Phú Quý đã nhìn thấy 【Ngộ Đạo Trà Thụ】 trong truyền thuyết kia từ xa.

Dẫu sao cũng là cây chuẩn tiên trà cấp mười hai đỉnh phong, hình thể của nó cực kỳ to lớn, thân cây cao vút hầu như có núi cao nguy nga, tán cây rộng lớn giống như một cái ô xòe ra, dưới ánh mặt trời được soi sáng trong suốt.

Khác với Vương Ly Tiên phiến lá rộng lớn, rễ khí vô số, phiến lá của Ngộ Đạo Trà Thụ là loại thuyền quy tắc, ở giữa hơi rộng, hai đầu mũi nhọn, tán cây cũng không nồng đậm như Vương Ly Tiên, mà là kết cấu càng thêm lỏng lẻo, thân cành thon dài hướng về bầu trời bốn phía giãn ra, đón ánh mặt trời, tản ra sinh cơ bừng bừng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây rậm rạp, chiếu xuống mặt đất lốm đốm từng đốm sáng lốm đốm, từ xa nhìn lại, bóng cây lắc lư, có loại cảm giác không chân thực giống như ảo cảnh.

Đây là lần đầu tiên Vương Phú Quý nhìn thấy cây trà khổng lồ như vậy, cũng sợ hãi thán phục không thôi.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, trên mặt môn tướng dẫn hắn tới cũng lộ ra vẻ tự đắc.

Đây chính là cây trà chuẩn Tiên thập nhị giai, luận thực lực đã tương đương với cường giả Lăng Hư cảnh đỉnh phong trong nhân loại. Cho dù là cả văn minh nhân loại, cường giả cấp bậc này cũng không có mấy.

Trong linh thực, cấp bậc này càng là cấp bậc lão tổ tông, không tính Vạn Yêu quốc bên kia, toàn bộ Tiên Triều đều tìm không ra cây thứ hai.

Trong lúc Vương Phú Quý đang quan sát, phi liễn đã dừng lại trước cửa Ngộ Đạo Trà Viên. Mấy người đi bộ tiến vào vườn trà.

Nhìn từ xa cũng đã có thể cảm nhận được sự to lớn của cây trà, hôm nay đứng dưới chân Ngộ Đạo Trà Thụ, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Cùng Ngộ Đạo Trà Thụ so sánh, thân hình nhân loại quả thực nhỏ bé giống như côn trùng, tương đương không đáng chú ý.

“Ngộ đạo tiền bối.”

Ngọc Linh chân quân và Ngộ Đạo Trà Thụ hiển nhiên là người quen cũ. Nhìn quanh một vòng không thấy bóng người, nàng trực tiếp hướng lên bầu trời rống lên một tiếng: “Chúng ta đều đến đây rồi, ngươi không thể chuồn mất hiện thân sao?”

“Ai u, Khương Ngọc Linh, ngươi cùng với lão phu càng ngày càng không nhỏ tí nào.”

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói ghét bỏ.

Mọi người vô thức ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trên cây trà có một cành cây đang từ từ rơi xuống.

Còn ở giữa không trung, trên cành cây phóng ra đạo đạo lục mang, sau đó hóa thành lão giả mặc áo bào màu lục chậm rãi đáp xuống trước mặt bọn họ.

Lão giả kia dáng người gầy gò, ánh mắt thâm thúy, mái tóc dài hoa râm dùng nhánh cây tùy ý búi thành một búi tóc, nhìn rất tiêu sái tự nhiên.

Áo lục trên người gã cũng rất là độc đáo, trên nền màu xanh nhạt thêu một nhánh trà, lá trà xanh đậm tùy ý duỗi ra, ở giữa càng có từng sợi linh vụ lượn lờ, thoạt nhìn rất có loại hương vị tiên phong đạo cốt.

Hắn giống như là loại thế ngoại cao nhân sống một mình trong thâm cốc, không dính nhân quả, không nhiễm tục trần, ngay cả trên vạt áo cũng tản ra một mùi trà thơm thanh thấu, phiêu phiêu thoát khỏi di thế mà độc lập.

Mấy vạn năm qua, Ngộ Đạo Trà Thụ vì Tiên cung cùng Tiên đình cống hiến không biết bao nhiêu trà ngộ đạo trân quý, bồi dưỡng một đời lại một đời đại lão khắp nơi, nhân loại tu sĩ nhận được chỗ tốt của hắn đếm không hết.

Bởi vậy, địa vị của hắn ở toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều đều rất cao, ngay cả Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng đều là vãn bối của hắn, đối với hắn hết sức kính trọng.

Mà bản thụ của hắn cũng bởi vì cống hiến cực lớn, từ hai vạn năm trước đã được tiên đình ban cho sắc phong làm 【Ngộ

Đạo Chân Quân】, tất cả đãi ngộ đều cùng với đại lão nhân tộc xem trọng.

“Phú Quý, Mộng Vũ bái kiến Ngộ Đạo chân quân.”

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ sẽ không giống Ngọc Linh chân quân không biết lớn nhỏ, thấy Ngộ Đạo chân quân hiện thân, hai người lập tức thành thật hành lễ.

“Hai đứa trẻ các ngươi chớ có “Chân quân” tới “Chân quân”, lão đầu tử nghe không quen. Hai ngươi và Ngọc Linh nha đầu giống nhau gọi ta “Ngộ đạo tiền bối” là được.” Ngộ Đạo chân quân dùng ánh mắt từ ái nhìn hai đứa bé, khen không dứt miệng, “Chung Linh xinh đẹp, huyết mạch trác tuyệt, trong nhân tộc Tiên Triều chúng ta những đứa nhỏ có huyết mạch ưu tú càng ngày càng nhiều, lão phu rất vui mừng.”

Hàn huyên vài câu, hắn liền thoáng có chút kích động hỏi: “Tầm cây của Thất Thải Tụ Bảo Thụ đâu? Các ngươi mau lấy nó ra, để lão phu nhìn xem.”

Đây chính là bán tiên thực có tiềm lực ngang với tư chất của hắn. Đừng nói là Tiên Triều, dù là trong phạm vi toàn thế giới, linh thụ có được tư chất tiềm lực như thế cũng là lác đác không có mấy, chớ nói chi đây còn là tụ bảo thụ chỉ có trong truyền thuyết.

Nhân tộc xuất hiện hài tử ưu tú, Ngộ Đạo chân quân đương nhiên sẽ vui vẻ, cũng sẽ nghĩ biện pháp trợ cấp bồi dưỡng, nhưng nếu trong linh thực có thể có hạt giống tốt tư chất ưu tú, hắn tự nhiên càng thêm cao hứng, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm thả Ngọc Linh chân quân vào cửa.

Nhưng mà, Vương Phú Quý lại không lập tức lấy ra Thất Thải Tụ Bảo Thụ, mà là thần sắc áy náy chắp tay nói: “Ngộ Đạo tiền bối đợi một chút, ta có chút không khống chế được. Vừa rồi nhìn thấy tiền bối anh vĩ oai hùng, trong thoáng chốc như nhìn thấy thiên đạo. Tại hạ trong lòng có cảm giác, tu vi tăng mạnh, đã không ức chế nổi muốn tấn thăng Linh Đài cảnh.”

Vương Phú Quý có thiên phú như thế nào?

Là Tiên Thiên linh thể, từ khi hắn bắt đầu tu hành từ tám tuổi đến nay, tu vi đã tiến triển cực nhanh, từ lúc tham gia kỳ thi

cao khảo, tu vi của hắn cũng đã đột phá Luyện Khí cảnh tầng chín.

Bây giờ gần một năm trôi qua, tu vi của hắn cũng đã sớm đạt đến Luyện Khí cảnh đỉnh phong. Chỉ có điều hắn dù sao tuổi còn nhỏ, cũng không nóng nảy tấn thăng, đã muốn mài giũa, nện vững chắc căn cơ.

Nhưng không ngờ, thời cơ này, ngay cả ngăn cũng không đỡ được.

"Tấn, tấn thăng Linh Đài cảnh?"

Cửa Tử Phủ cảnh đưa bọn họ vào đây ngơ ngác nhìn Vương Phú Quý. Đứa trẻ này chắc cũng chỉ mới mười tuổi, tuổi này lại sắp tấn thăng Linh Đài cảnh?

Là hắn nghe lầm, hay là hắn không nhận thức được thế giới này? Đầu năm nay, thiên tài cư nhiên đã nhiều đến khắp nơi rồi sao?

Mộng Vũ và Ngọc Linh chân quân cũng không có ngạc nhiên như môn tướng.

Côn Bằng Mộng Vũ chỉ thoáng có chút kinh ngạc, lập tức khôi phục bình tĩnh. Chỉ là đột phá Linh Đài cảnh mà thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

Ngọc Linh chân quân lại kiểm tra tu vi của Vương Phú Quý, lập tức nói: "Đứa nhỏ này đã mở Linh Đài một nửa, xác thực sắp đột phá."

"Cũng được…" Ngộ Đạo chân quân tự nhiên cũng nhìn ra được trạng thái của Vương Phú Quý, không khỏi vuốt râu cười: "Đã có duyên, ngươi cứ tấn thăng dưới gốc cây của lão phu đi."

"Đa tạ Ngộ Đạo tiền bối."

Vương Phú Quý cũng không chối từ, lập tức ngồi xếp bằng dưới Ngộ Đạo Thụ, bắt đầu đột phá Linh Đài cảnh.

Thấy thế, Ngọc Linh chân quân mỉm cười, nháy mắt với Vân Mộng Vũ: "Tiểu tử này cơ duyên thật sự không tệ. Lần này tấn chức dưới Ngộ Đạo Trà Thụ, cảm ngộ thiên đạo sẽ trở nên dễ dàng hơn, sau khi thăng cấp, sợ là sẽ có được không ít chỗ tốt. Thế nào, có hâm mộ hay không?"

Mị Mộng Vũ cười tủm tỉm, không tiếp lời nàng: “Phú Quý được chỗ tốt không phải là ta được chỗ tốt sao? Ta cao hứng còn không kịp. Hơn nữa, nhiều nhất là qua một tháng nữa ta cũng sẽ tấn thăng Linh Đài cảnh. Đến lúc đó, còn có thể tìm phú quý chia sẻ một chút kinh nghiệm.”

Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người Vương Phú Quý đã bắt đầu lột xác, một cỗ khí thế bàng bạc dần dần bay lên, nhanh chóng trở nên càng ngày càng mạnh.

Thấy thế, Kỳ Mộng Vũ và Ngọc Linh chân quân lập tức không nói lời nào.

Khoảng một khắc sau, khí tức trên người Vương Phú Quý đã hoàn thành lột xác, tấn thăng đến Linh Đài cảnh.

Bất quá, biến hóa trên người hắn vẫn chưa đình chỉ.

Theo tu vi tấn thăng, hắn nguyên bản thức tỉnh đến tầng thứ tư huyết mạch cũng lần nữa đột phá, thức tỉnh đến đệ ngũ trọng.

Huyết mạch chi lực mênh mông ở trong cơ thể hắn kịch liệt dũng động, pháp tướng hư ảnh tự động hiện lên ở phía sau.

Đó là một gốc cây xanh biếc.

Không giống với cây bình thường cho lắm chính là, theo tỉ lệ của tán cây thì tán cây này thoáng có hơi nhỏ, lá cây cơ bản cũng tập trung ở phần trên, ngược lại thân cây có viên ngọc nhuận, tựa như là một cái bụng lớn nạm, thoạt nhìn cực kỳ khác biệt.

Dưới từng đợt lực lượng huyết mạch khuấy động, hư ảnh pháp tướng dần dần từ hư ảo trở nên ngưng thực, hình dáng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Ngộ Đạo Trà Thụ khổng lồ trên đỉnh đầu khẽ chập chờn, ánh mặt trời màu vàng xuyên thấu tán cây, chiếu vào trên người Vương Phú Quý, loang lổ pha tạp, làm cho hắn thoạt nhìn giống như ngồi ở trong tinh quang vậy.

Vương Phú Quý chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có một cỗ khí tức khổng lồ bao phủ hắn, Ất Mộc nguyên khí xung quanh vô cùng thuận theo, cảm ngộ thiên địa pháp tắc vô cùng thuận lợi.

Bất tri bất giác, hắn chìm đắm trong đó, chậm rãi lâm vào trong đốn ngộ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong mi tâm của hắn bỗng nhiên bắn ra từng sợi kim quang, một đạo ấn ký huyền ảo từ trong hào quang chậm rãi nổi lên, tản mát ra khí tức thần bí.

“Dấu ấn thần thông?”

Linh Mộng Vũ trừng mắt nhìn.

Đây chẳng phải là dị tượng chỉ xuất hiện khi lĩnh ngộ tiểu thần thông sao?

Loại Thần Thông lạc ấn này, kỳ thật chính là tiêu chí, thời điểm tu sĩ sử dụng thần thông, xúc động pháp tắc chi lực trong thiên địa, trên người sẽ tự nhiên hiện ra dị tượng.

Từ tiểu thần thông lạc ấn, đến đại thần thông lạc ấn, lại đến lạc ấn đại đạo của tu sĩ Lăng Hư cảnh, thật ra bản chất đều không khác nhau lắm, chỉ là trình độ lĩnh ngộ pháp tắc khác nhau, cho nên mức độ phức tạp của lạc ấn khác nhau mà thôi.

Phú Quý là tiên thiên linh thể, sau khi tấn thăng Linh Đài cảnh tầng thứ huyết mạch sẽ thức tỉnh đến tầng thứ năm, có được đạo thể, trên lý luận là có thể lĩnh ngộ ra tiểu thần thông của mình. Chẳng qua, bình thường thật ra sẽ không nhanh như vậy, dù sao cũng phải tốn mấy năm thời gian cẩn thận nghiền ngẫm, tìm hiểu, đối với trình độ lý giải pháp tắc mới có thể đạt tới yêu cầu tiểu thần thông.

Mà muốn thuần thục vận dụng thần thông, vậy càng phải tốn thời gian.

Ngay cả người có lòng tin với Vương Phú Quý như Kỳ Mộng Vũ cũng không ngờ hắn lại có thể trực tiếp lĩnh ngộ được tiểu thần thông nhanh như vậy.

Hiệu quả phụ trợ lĩnh ngộ pháp tắc của Ngộ Đạo Trà Thụ lại mạnh như vậy sao?

“Đa tạ Ngộ Đạo tiền bối hộ pháp.”

Lúc này, Vương Phú Quý đã tỉnh táo lại từ trong đốn ngộ. Hắn thu liễm lực lượng, cảm kích chắp tay nói với Ngộ Đạo chân quân.

“Tốt tốt tốt, đứa nhỏ này thật sự là không tồi. Ngộ tính như thế đúng là hiếm thấy.” Ngộ Đạo Chân Quân tán dương: “Tương lai chắc chắn là đại tướng của Nhân tộc, quả thật là may mắn của Hàn Nguyệt.”

“Tiểu tử này…”

Ngay cả Ngọc Linh chân quân cũng hơi kinh ngạc.

Cho dù là nàng, năm đó sau khi đột phá Linh Đài cảnh, cũng phải bỏ ra thời gian gần một tháng mới lĩnh ngộ ra tiểu thần thông của mình. Đây là hiệu suất chỉ có ở dưới sự trợ giúp của Ngộ Đạo tiền bối mới có.

Đứa nhỏ này, so với năm xưa mà nói, hình như còn yêu nghiệt hơn một chút.

Sau một phen tán thưởng, cảm khái Vương Phú Quý thăng cấp mới xem như bình ổn xuống.

Vương Phú Quý cũng không trì hoãn nữa, bàn tay nhỏ bé mập mạp quệt một vòng trên vòng tay, một gốc cây non sặc sỡ như bảo thụ lưu ly bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Nó y y a a mà cọ vào Vương Phú Quý, giống như là đang biểu đạt thích, lại giống như đang biểu đạt vì sao lâu như vậy không thả hắn đi ra u oán.

Tức Nhưỡng Thủ Trạc của Phú Quý cũng là vật của vương phủ, trong đó linh thổ dồi dào, linh mạch cực phẩm, giá trị có thể so với một món linh bảo Thần Thông.

Bởi vì Vương Phú Quý không thiếu thần thông linh bảo, dứt khoát lựa chọn Tức Nhưỡng Thủ Trạc làm thù lao phá án.

“Quả nhiên là Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ!” Ngộ Đạo chân quân vừa mừng vừa sợ: “Lão phu cũng chỉ gặp qua Tụ Bảo Thụ trong mảnh ký ức bị lạc ấn truyền thừa. Tuyệt đối không nghĩ tới, Tiên Triều chúng ta lại có một cây. Phú Quý à, Tụ Bảo Thụ này ngươi lấy được từ đâu?”

“Hắn vốn là vật của Bắc Vực Vương phủ. Nghe Bắc Vực Vương nói, linh chủng của Tụ Bảo Thụ là do tiền bối Bắc Vực Vương phủ tìm được trong lúc mạo hiểm ở dị vực, lúc ấy không ai có thể nhận ra linh chủng này, cũng không biết nên bồi dưỡng như thế nào, bởi vậy liền giấu ở trong bảo khố.”

Vương Phú Quý nói ra nguyên nhân hậu quả: “Bảo Tài hắn hẳn là nhận được tài bảo vô hình khí tức của tài bảo trong bảo khố tưới thấm, mới dần dần nảy mầm trưởng thành.”

“Bảo Tài?” Ngộ Đạo Chân Quân mang vẻ mặt nghi hoặc.

“Vãn bối trong nhà bài danh “An Bình Phú Bảo”, đến thế hệ này của hắn, vừa vặn là chữ lót “Bảo”. Bởi vì hắn là vì Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, vãn bối dứt khoát đặt tên cho hắn 【Vương Bảo Tài】, chờ sau khi trở về sẽ nhập gia phả.” Vương Phú Quý giải thích.

“Thiện, đại thiện.”

Ngộ Đạo chân quân cực kỳ hài lòng với cách làm của Vương Phú Quý.

Linh thực dị chủng mặc dù thân có linh trí, nhưng khi còn nhỏ vẫn rất yếu ớt. Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu linh thực dị chủng chính là chết ở cửa này. Ngay cả bản thân hắn, trước kia cũng đã trải qua rất nhiều sự giày vò, mới dưới một lần cơ duyên xảo hợp được chủ nhân Tiên Cung đời đầu nhặt về.

Có điều, cho dù hoàn cảnh trong Tiên Cung coi như là tốt đẹp, cũng không phải mỗi một tu sĩ đều sẽ coi linh thực có trí tuệ thành đồng loại, thậm chí đối đãi với người nhà.

Có thể sau khi sinh ra không lâu liền gặp được một người nguyện ý đem hắn trở thành người nhà, hảo hảo đối đãi hắn, không thể không nói, cái mầm cây nhỏ này vận khí thật sự không tệ.

Trong lòng cảm khái, Ngộ Đạo chân quân lại kiên nhẫn chỉ đạo Vương Phú Quý, không chỉ truyền thụ kỹ thuật bồi dưỡng linh thực và một số phương thức bồi dưỡng đặc thù của Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, còn thuận tiện kể thêm chi tiết dùng bản mạng linh thực phụ trợ tu luyện.

Mà Vương Phú Quý cũng có chút kiên nhẫn học tập.

Thật lâu sau, hắn mới từ trong trạng thái hấp thu tri thức phục hồi tinh thần lại, đưa ra vấn đề đã sớm chuẩn bị tốt: “Ngộ Đạo tiền bối, nếu như là một cây non của một cây khí vận chi thụ

bị tà pháp trường kỳ rút bản nguyên, lâm vào trạng thái hao tổn căn nguyên, ngài có biết nên đền bù như thế nào không?”

Hôm nay hắn cố ý đến Tiên cung một chuyến, Thất Thải Tụ Bảo Thụ chỉ là một phần nguyên nhân, chủ yếu vẫn là vì Khí Vận Chi Thụ.

“Ngươi nói cái gì?” Ngộ Đạo chân quân nghe vậy, vẻ mặt vốn đang hiền lành bỗng trở nên lạnh lẽo: “Khí Vận Chi Thụ? Từ đâu tới Khí Vận Chi Thụ? Lại có ai dám rút bổn nguyên của nó ra, ngươi nghe được ở đâu? Mau nói rõ ràng cho ta nghe nào!”

“Tiền bối hãy bớt giận trước, sự việc đúng là như vậy.” Vương Phú Quý lại bắt đầu nói êm tai: “Ông nội ta gọi Vương An Nghiệp, đi tham gia… Khí Vận Chi Thụ… Cuối cùng… Khí Vận Chi Thụ đáng thương bị thương căn nguyên vô cùng nghiêm trọng, ông nội ta chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này, cũng không có biện pháp nào cứu ông ấy. Ôi, cây khí vận thật đáng thương.”

Rút lấy căn nguyên, đối với linh thực mà nói chẳng khác gì cạo xương hút tủy. Hành vi như thế, quả thực không thể tha thứ!

Tức giận!

Một luồng nộ ý không thể ngăn chặn dâng lên trong lòng Ngộ Đạo Chân Quân: “Thật to gan, hành vi thật độc ác!”

Ngộ Đạo chân quân vốn là một lão tiền bối tâm cảnh bình thản, thiện lương ôn nhuận, nhưng giờ khắc này, hắn ta tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt đỏ lên, cả người như sắp bốc khói.

Đích xác, bên trong luật pháp của Tiên Triều không có văn bản quy định rõ ràng, không cho phép ngược đãi linh thực.

Nhưng điều này không có nghĩa là có thể tùy ý khi dễ, nghiền ép linh thực rồi!

Hôm nay nếu hắn không phát uy, những thế gia đại tộc kia, sợ là thật sự coi Linh Thực nhất mạch bọn hắn dễ bắt nạt!

Bỗng dưng.

Thân cây sau lưng Ngộ Đạo chân quân bỗng nhiên bắt đầu lay động kịch liệt. Sâu trong lòng đất rung động ầm ầm, toàn bộ vườn trà bắt đầu rung núi chuyển.

Bất quá trong nháy mắt, mặt đất bằng phẳng trong vườn trà liền nổi lên mấy ngọn đồi cực lớn, sau đó bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, một rễ cây tráng kiện từ trong bùn đất mọc ra.

Vô số bùn đất theo đó bị mang ra ngoài, tung tóe đầy trời.

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ có tu vi thấp, nhất thời chưa kịp phản ứng, suýt chút nữa bị bùn đất bám vào rễ cây này chôn vào.

May mắn Ngọc Linh chân quân đứng bên cạnh hai người bọn họ phản ứng nhanh, một phát bắt được hai người bay lên không trung, lúc này mới tránh khỏi kết cục bị bùn đất vùi lấp.

"Tĩnh An Ngụy thị!" Ngộ Đạo Chân Quân hai mắt bốc hỏa, tức giận ngập trời đã khiến lão căn bản không để ý tới những thứ khác, ngay cả giọng nói cũng giống như sấm rền gào thét, cực kỳ kinh người: "Ta ngộ đạo cùng các ngươi thế bất lưỡng lập."

Sự tức giận của hắn ta đã chấn động toàn bộ Tiên Cung.

Ngọc Linh chân quân nhìn thấy cảnh này, không khỏi liếc mắt nhìn Vương Phú Quý.

Tiểu tử này không đơn giản a! Chỉ dăm ba câu liền không để lại dấu vết mà đào hố cho Ngụy thị, hơn nữa càng đáng sợ hơn chính là, lúc này mới chỉ là bắt đầu!

Ngụy thị đáng thương, sợ là bị tính kế đến nỗi ngay cả quần lót cũng không còn, cũng còn không biết là ai động thủ.

…

Chương 83: Phiên Vân Phúc Vũ Vương phú quý

…

Bản tính của Ngộ Đạo chân quân ôn hòa, bình thường hiếm khi nổi giận, đừng nói người khác, ngay cả Ngọc Linh chân quân cũng chưa từng thấy bộ dáng nổi giận như thế.

Trong Ngộ Đạo Trà Viên động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên cũng lập tức kinh động mấy vị đại lão bế quan trong Tiên Cung.

Trong lúc nhất thời, giống như đang hưởng ứng với Ngộ Đạo trà thụ, mấy đạo khí tức khủng bố từ các nơi của Tiên cung bay lên.

Trong Ngộ Đạo Trà Viên cũng liên tiếp vang lên tiếng hỏi thăm truyền âm của mấy vị đại lão.

Nếu là chuyện nghiêm trọng, sợ là bọn họ sẽ xé rách không gian chạy tới.

Mắt thấy sự tình càng nháo càng lớn, Vương Phú Quý mới chắp tay nói: “Tiền bối tạm thời bớt giận, việc này đều là do phú quý sai lầm. Phú Quý không nên ở trước mặt ngài nhắc đến chuyện này.”

“Ngươi có gì sai đâu?” Ngộ Đạo chân quân đè nén tức giận nói: “Nếu không phải trong lúc vô tình ngươi đề cập việc này, lão phu còn chẳng hay biết gì. Các ngươi chờ ở đây, đợi lão phu đi Ngụy thị giết bọn họ đến không còn manh giáp.”

Ánh mắt Ngọc Linh chân quân sáng lên: “Ngộ Đạo tiền bối, ngươi đi qua một cái cây quá mức nguy hiểm, có cần một đả thủ mạnh hay không? Ta rất rẻ. Mười cân, không, tám cân, không, năm cân Ngộ Đạo trà là đủ rồi.”

“Hoang đường!”

Không đợi Ngộ Đạo chân quân trả lời, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một giọng nói tức giận.

“Tĩnh An Ngụy thị chính là thế gia vạn năm, ngươi cũng biết tổ tiên đời đời có bao nhiêu tộc nhân từng nhiệt huyết quyên

thân thể cho Nhân tộc? Ngay cả Liệt hỏa chân quân Ngụy Đông Dữu kia cũng từng lập công lao không nhỏ cho Nhân tộc. Mặc dù việc này bọn họ quả thật có lỗi, Tiên cung ta há có thể thật sự đánh đến tận cửa?"

"Nhất là ngươi, Khương Ngọc Linh, không phải bản tiên tôn trách ngươi không được tiếp cận Ngộ Đạo tiền bối sao? Ngươi lại còn dám ra ngoài đánh với Ngộ Đạo tiền bối? Chẳng lẽ muốn ép bản tiên tôn đánh ngươi thêm một lần nữa?"

Theo tiếng nói vừa dứt, một đạo hư ảnh trống rỗng xuất hiện trên bầu trời Ngộ Đạo Viên.

Áo trắng của hắn tung bay, khí chất như tiên, quanh thân là hào quang Tiên linh không thấy rõ khuôn mặt nhưng lại uy nghiêm và thần thánh khiến người khác khó kìm lòng mà sinh lòng kính nể.

Tiên Tôn?

Không, nói đúng hơn đây chỉ là hình chiếu phân thân của Tiên Tôn.

"Lão gia hỏa, Khương Ngọc Linh ta chính là Chân Tiên chuyển thế, đừng nói ngươi ở chỗ này chỉ là một cái hình chiếu, cho dù bản tôn ở chỗ này, cũng đừng hòng khoa tay múa chân với ta." Thừa dịp Tiên Tôn đang bế quan, chỉ có thể xuất động hình chiếu phân thân, Khương Ngọc Linh muốn kiêu ngạo bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

"Khương Ngọc Linh, ngươi thật sự cho rằng bản tôn không dám đánh ngươi sao?"

"Đến nha, chỉ là một cái hình chiếu cũng dám ương ngạnh như thế!"

Vương Phú Quý đổ mồ hôi lạnh.

Ngọc Linh chân quân này đúng là đầu sắt. Đừng nói lão nhân gia ngài cách Chân Tiên còn có con đường dài dằng dặc, có thể đi thông hay không còn là một ẩn số, coi như ngươi thật sự may mắn thành Chân Tiên, hơn phân nửa cũng đánh không lại Chân Tiên uy tín lâu năm.

Mắt thấy hai người nói xong, thiếu chút nữa quên mất chính sự, Vương Phú Quý thở dài trong lòng.

Ai ~ đám trưởng bối này không có một ai đáng tin cậy, vẫn là phải dựa vào chính mình đem tràng diện xoay trở về.

Lúc này hắn hướng lên bầu trời chắp tay thi lễ, cất cao giọng tuyên bố: "Phú Quý bái kiến Tiên Tôn."

"Ồ?" Lúc này Tiên Tôn mới chú ý tới đám tiểu nhân hơi lớn một chút dưới gốc cây trà, cẩn thận quan sát rồi lập tức vui vẻ: "Đứa nhỏ nhà ngươi có tư chất không tệ, mới chừng ấy tuổi mà đã lĩnh ngộ được thần thông, không tệ không tệ, chính là hy vọng tương lai của Nhân tộc."

Hình chiếu Tiên Tôn thuận thế từ bỏ đấu võ mồm với Khương Ngọc Linh, chuyển chủ đề.

Dựa vào một đạo hình chiếu Chân Tiên của hắn, trấn áp Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường còn được, nhưng nếu muốn trấn áp yêu nghiệt Khương Ngọc Linh kia thì vẫn còn kém một chút.

"Tiên Tôn quá khen rồi, việc này phú quý mà lên, kính xin chư vị nghe phú quý một lời." Vương Phú Quý thong dong nói.

"Được, ngươi nói trước việc này xử trí thế nào?" Hình chiếu Tiên Tôn cũng hứng thú nhìn Vương Phú Quý.

Đứa nhỏ này có thiên tư trác tuyệt, chỉ cần đi từng bước, tương lai chắc chắn sẽ là một viên đại tướng của Nhân tộc.

Các đại lão Nhân tộc đối với tiểu bối ưu tú, bình thường mà nói đều sẽ có tâm thái che chở, dù sao bọn họ mới là hy vọng tương lai của Nhân tộc.

Cũng bởi vậy, đối với hậu bối ưu tú, Tiên Tôn cũng phải kiên nhẫn hơn vài phần.

"Kỳ thật rất đơn giản. Ngụy thị nếu tổn thương căn cơ Khí Vận Chi Thụ, vậy để bọn họ bồi thường là được rồi." Vương Phú Quý không nhanh không chậm đưa ra đề nghị, "Phú Quý tính toán qua, ước chừng tốn năm ngàn vạn tiên tinh đi mua sắm các loại tài nguyên, có thể một lần nữa bổ sung căn cơ căn nguyên của hắn. Lại thêm phí bồi thường đau đớn nhục thân, cùng với tổn thất tinh thần cộng lại năm ngàn vạn tiên tinh, bồi thường một ức tiên tinh là cái giá hợp lý."

Một ức tiên tinh?

Mắt Ngọc Linh chân quân lập tức đỏ lên.

Đây chính là một ức tiên tinh đó!

Tuy bà ta đã sớm biết Vương Phú Quý đã chuẩn bị cả kế hoạch đối phó Ngụy thị, nhưng cũng không ngờ hắn ta lại hung tàn như vậy, trực tiếp giở công phu sư tử ngoạm.

"Một ức tiên tinh?" Hình chiếu Tiên Tôn cũng có chút nghi ngờ, "Ngụy thị tuy nội tình thâm hậu, tài lực không tầm thường, nhưng muốn lập tức xuất ra một ức chỉ sợ không dễ dàng nhỉ?"

"Sao lại như vậy? Không nhiều lắm! Lão phu cho rằng rất hợp lý." Ngộ Đạo Chân Quân lại không cảm thấy có vấn đề chút nào, thổi râu trừng mắt nói, "Khí vận chi thụ nhà chúng ta không đáng tiền sao? Những năm gần đây Ngụy thị bọn họ rút ra bổn nguyên lực của hắn, hội tụ khí vận bản thân, nhiều năm như vậy xuống chiếm bao nhiêu tiện nghi? Hiện tại bất quá là để cho bọn họ nhổ ra một bộ phận mà thôi. Bọn họ nếu không muốn bồi thường, lão phu liền cùng bọn họ liều mạng."

"Ngộ đạo tiền bối cũng chớ xúc động, đánh nhau là không giải quyết được vấn đề, ngược lại sẽ bị bọn họ bắt lấy nhược điểm của Tiên cung ỷ thế hiếp người." Vương Phú Quý cười tủm tỉm khuyên giải một câu, thuận tiện đưa ra một chủ ý cho Ngộ Đạo Chân Quân, "Chúng ta chính là người nhà bị hại mà! Bọn họ nếu không muốn bồi thường, ngài có thể đi linh điền cực phẩm của nhà họ, Tụ linh trận gì đó ở trong, linh khí linh mạch gì nên hút mạnh, quất tận tình, tuyệt đối đừng khách khí."

"Ý kiến hay!" Ngộ Đạo Chân Quân bị chỉ điểm như vậy, nhất thời như được khai sáng, cảm thấy chủ ý này thật sự là quá tuyệt diệu, "Lão phu đánh nhà bọn họ mấy trăm năm qua, xem bọn họ dám động vào một cành của lão phu."

Da mặt hình chiếu Tiên Tôn giật giật.

Tiểu tử này bao nhiêu tuổi? Chủ ý này thật là tổn hại, nếu để Ngộ Đạo chân quân đi linh điền linh mạch nhà bọn họ ở mấy trăm năm, căn cơ Ngụy thị cũng bị hủy đến bảy tám phần?

Tuy nhiên, việc này đích thật là Ngụy thị đã làm sai trước.

Ngụy thị thực sự không gọi người, nếu không phải hắn không tiện ra mặt, cũng hận không thể trực tiếp quất bọn họ một trận.

Lúc này, hắn cũng vung tay lên, chấp nhận mấy người làm việc: “Chỉ cần không lấy tên tuổi Tiên cung ra dọa người, không vi phạm luật pháp Tiên Triều, việc này các ngươi tự mình quyết định là được.”

Dứt lời, hình chiếu Tiên Tôn hóa thành từng đạo tiên linh chi khí tiêu tán trên bầu trời.

“Hừ, lão cổ hủ.” Sau khi hình chiếu Tiên Tôn rời đi, Ngọc Linh chân quân khinh thường bĩu môi: “Chờ khi ta chấp chưởng Tiên Cung, đảm bảo phải cải cách quy mô lớn đã có chế độ.”

Vừa dứt lời, chân trời lại truyền tới tiếng cười lạnh của Tiên Tôn: “Ngươi đừng mơ.”

“Ha ha, lão già nhà ngươi còn dám nghe trộm sao…” Ngọc Linh chân quân cả giận nói: “Phú Quý, ngươi phân xử cho ta. Lão già kia có phải là loại cổ hủ không? Ta là chân tiên chuyển thế, hi vọng tương lai của Nhân tộc…”

“…”

Vương Phú Quý ngậm chặt miệng, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

“Ồ? Các ngươi ai nhìn thấy ta một nhánh cây đi nơi nào?” Lúc này, Ngộ Đạo chân quân đột nhiên nghi hoặc nhìn về phía một chỗ nào đó trên thân cây: “Một mảnh cành cây này, sao lại ít đi không ít lá cây?”

Vừa rồi khi Ngộ Đạo chân quân tức giận đã quên mất bản thân, bây giờ đã tỉnh táo lại, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

…

Chuyện Tiên cung Ngộ Đạo Chân Quân nổi giận, dưới sự trợ giúp của người có tâm, rất nhanh truyền bá lên men trong phạm vi Tiên thành.

Linh thụ là một loài rất thần kỳ, chúng không những có công hiệu thần diệu, quan trọng nhất là chúng có thể sống rất lâu.

Lấy Ngộ Đạo Chân Quân của Tiên cung mà nói, hắn là sơ đại Tiên Tôn nhặt về Tiên cung, cho tới nay đã sống hơn ba vạn năm, đều đưa tiễn mấy đợt Tiên Tôn rồi, nhưng chính hắn vẫn

khỏe mạnh khoẻ mạnh như cũ, thoạt nhìn có vẻ còn có thể sống rất lâu.

Cũng bởi vì đặc điểm này của linh thụ, phàm là gia tộc có lịch sử lâu đời hơn một chút, trong nhà hơn phân nửa đều sẽ trồng một ít linh thực làm trấn tộc linh vật. Tại thời điểm tình huống gia tộc không tốt, gia tộc liền có thể dựa vào những trấn tộc linh thực này vượt qua từng tầng nguy cơ.

Mà linh thụ, dựa vào cung cấp của gia tộc, cũng có thể thoải mái hơn ở dã ngoại, tấn cấp nhanh chóng hơn, xác suất đột phá ngưỡng cửa cũng cao hơn.

Đây là một loại quan hệ có lợi có lợi lẫn nhau.

Trong một số gia tộc có truyền thừa lâu đời thậm chí còn có một số linh thực lợi hại, mười giai, mười một giai đều có.

Những linh thực che chở cùng "bính dưỡng" kia, trưởng thành từng thế hệ tộc nhân, ở trong gia tộc địa vị cũng không thấp.

Ngộ Đạo chân quân giận dữ, đương nhiên những linh thực kia cũng nhận được tin tức, sau đó cũng nổi giận theo.

Khí Vận Chi Thụ chính là chuẩn Tiên Thực, đối với tất cả linh thực trí tuệ mà nói đều giống như công chúa, hoàng tử.

Lại còn có gia tộc dám ngược đãi Khí Vận Chi Thụ trong truyền thuyết, cái này có thể nhịn?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều linh thực trong thế gia đều nhao nhao biểu thị, nếu Ngụy thị không thích hợp giải quyết việc này, bọn họ tập thể đến trước mặt Tiên Hoàng cáo trạng.

Những linh thực kia giận dữ, xuất phát từ sự tôn trọng đối với trấn tộc linh thực, rất nhiều gia tộc cũng đều nhao nhao tuyên bố khiển trách Ngụy thị.

Trừ việc đó ra, chẳng biết từ lúc nào, Chử Thái An của Triêu Dương vương phủ cũng chạy tới Tiên thành, đi khắp nơi bái phỏng các vương phủ, thế gia, gặp người liền khiển trách hành vi ti tiện của Ngụy Thanh Vân một lần.

Trong lúc nhất thời, thanh danh và danh tiếng của Ngụy thị trượt xuống dưới đoạn nhai.

Một cỗ áp lực vô hình không ngừng bao phủ trên đầu Ngụy thị.

…

Tĩnh An Ngụy thị.

Với tư cách thế gia nhất phẩm lâu năm, Tĩnh An Ngụy thị đã kinh doanh ở Tĩnh An Châu hơn một vạn năm, không chỉ có quan hệ nhân mạch địa phương rắc rối khó gỡ, lực ảnh hưởng thâm căn cố đế, ngay cả trong phạm vi toàn bộ Tiên Triều đều có lực ảnh hưởng vô cùng lớn, nói một câu quyền thế ngập trời cũng không đủ.

Thế gia như vậy, đã không phải gia tộc trên ý nghĩa thông thường nữa, mà là một quái vật khổng lồ tập hợp tài phiệt, quân phiệt, cùng với thuộc tính quyền phiệt.

Gia tộc như thế, nếu như quyết định chú ý phải thu thập người nào đó, có thể thể thể hiện ra lực lượng, tự nhiên cũng là thập phần to lớn, không phải người bình thường có thể chống cự.

Chủ trạch của Ngụy thị.

Trạch viện liên miên, khu vực trung tâm khu kiến trúc có quy mô có thể so với một tòa thành, có một tòa nhà lớn tên là "Chân Diễm Cư", chiếm cứ linh mạch tốt nhất trong chủ trạch.

Tòa "Chân Diễm Cư" này chính là nơi ở hằng ngày của Ngụy thị đệ nhất lão tổ, Liệt Hỏa chân quân Ngụy Đông Dữu.

Giờ phút này.

Ngụy Đông Dữu đang nằm ở noãn các trong nội trạch của mình, được nha hoàn sai vặt hầu hạ uống dược thang.

Cung Dương Vương một thương kia đối với hắn tạo thành ảnh hưởng phi thường lớn. Mặc dù đã phục dụng qua chữa thương đan dược, trong cơ thể của hắn vẫn có một cỗ lực lượng phá hoại tính trùng kích ngũ tạng lục phủ của hắn, để thương thế của hắn thủy chung không cách nào triệt để chuyển biến tốt đẹp.

Cho tới bây giờ, thân thể hắn vẫn rất suy yếu, trong một ngày nửa ngày đều là nằm, chỉ có thể chậm rãi dưỡng, chờ cỗ lực lượng kia triệt để hao mòn hầu như không còn.

“Lão tổ, ta đã sắp xếp ổn thỏa theo phân phó của ngài, sắp xếp cho Thanh Vân ở trong gian phòng yên tĩnh nhất, xung quanh cũng đã bố trí nhân thủ, cam đoan sẽ không có ai có thể quấy rầy đến việc ngài dưỡng thương.”

Ngụy Minh Vũ đứng bên cạnh giường mềm, đang cung kính hồi báo tình huống Ngụy Thanh Vân.

Là một trong những đại thiên kiêu thế hệ này của gia tộc, Ngụy Minh Vũ lớn hơn Ngụy Thanh Vân mấy chục tuổi, tư chất cũng cao hơn Ngụy Thanh Vân một chút.

Đối với sự sủng ái và che chở của Đông Lam lão tổ đối với Ngụy Thanh Vân, trong lòng hắn kỳ thật cũng có rất nhiều phê bình kín đáo, trên mặt lại không dám biểu lộ ra chút nào, vẫn rất cung kính bẩm báo: “Ngoài ra, hôm nay có mấy vị trưởng lão trong tộc tới cầu kiến, đều là gây chuyện muốn ngài xử trí Thanh Vân chất nhi. Ta cũng theo cách nói của ngài mà ngăn cản. Bất quá…”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, có chút do dự: “Ta lo lắng cứ tiếp tục như vậy, chất nhi Thanh Vân sẽ khiến mọi người nổi giận.”

Bởi vì chuyện Ngụy Thanh Vân làm mất đi khí vận chi thụ, các trưởng lão trong gia tộc ý kiến rất lớn, Ngụy Đông Dữu phát hỏa một lần mới miễn cưỡng đè xuống.

Nhưng vô luận là ai đều rõ ràng, chuyện này sẽ không đơn giản là qua đi như vậy.

Khí Vận Chi Thụ đối với Ngụy thị mà nói quá quan trọng.

“Ngươi bớt để tâm những thứ vô dụng này đi.” Ngụy Đông Ly không thèm để ý liếc hắn một cái, “Chuyện quan trọng nhất bây giờ của ngươi chính là chăm sóc tốt cho Thanh Vân, về phần những thứ khác, tự có lão phu ở đây. Khí vận chi thụ ta cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy về.”

Đang nói, bỗng nhiên có gã sai vặt tiến đến bẩm báo: “Lão tổ, gia chủ cầu kiến.”

Chẳng lẽ là điều tra chuyện của Vương An Nghiệp đã có kết quả?

“Để hắn vào.”

Ngụy Đông Dữu thuận miệng phân phó một câu.

Chỉ cần xác nhận lai lịch thân phận và thông tin tư liệu cụ thể của Vương An Nghiệp là có thể bắt tay vào chuẩn bị đối phó hắn.

Khí vận chi thụ chính là căn bản mà Ngụy thị hắn có thể nhanh chóng quật khởi, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót.

Lần này, bất luận thế nào hắn cũng phải nghĩ biện pháp đoạt lại Khí Vận Chi Thụ!

Trong lúc suy nghĩ, gia chủ Ngụy thị Ngụy Văn Diễm đã được Ngụy Minh Vũ đón vào.

Ngụy Minh Vũ chính mình thì lui ra ngoài.

Chuyện kế tiếp, đã không phải hắn có thể tham dự.

Gia chủ Ngụy Văn Dận của Tĩnh An Ngụy thị chính là một người trung niên tướng mạo đoan chính, khí chất trầm ổn.

Hắn mặc cẩm bào tơ thiên ti màu xanh đậm, cau mày, vẻ mặt khó coi, thần sắc lo lắng bất an.

“Chuyện gì xảy ra? ” Ngụy Đông Dữu vừa thấy vẻ mặt này của hắn liền cảm thấy không đúng, “Chẳng lẽ tiểu tử kia có bối cảnh khó lường gì? Nhà chúng ta không động vào hắn được?”

“Khởi bẩm lão tổ, cũng không phải như thế. Tiểu tử tên Vương An Nghiệp kia thật sự đến từ một tiểu thế gia Đông Càn quốc, chỉ vì gia tộc tài lực hùng hậu, mới có thể mời được Lăng Hư cảnh cung phụng. Khó giải quyết không phải là việc này.” Ngụy Văn Uyên cung kính thi lễ với Ngụy Đông Dữu, bất an nói, “Nhưng hôm nay ta nhận được tin tức khẩn cấp, nói có người đem chuyện của Khí Vận Chi Thụ vạch trần trước mặt Ngộ Đạo chân quân. Ngộ Đạo chân quân sau khi biết được giận tím mặt, đã công khai tỏ vẻ muốn làm chỗ dựa cho Khí Vận Chi Thụ, muốn Ngụy thị chúng ta trả giá. Hôm nay việc này đã truyền khắp Tiên thành, ảnh hưởng cực lớn tới danh dự của Ngụy thị chúng ta.”

“Ngươi nói cái gì?” Ngụy Đông Dữu nghe vậy vẻ mặt trì trệ, trên mặt đột nhiên biến sắc, “Cây trà già kia thâm cư tiên cung, hầu như không bước ra khỏi Ngộ Đạo Trà Viên, người

bình thường căn bản không thấy được hắn. Tiểu tử tên Vương An Nghiệp kia không phải xuất thân từ tiểu thế gia Đông Càn quốc sao, làm sao có thể tiến vào tiên cung, thấy được cây trà Ngộ Đạo?"

"Không phải hắn." Ngụy Văn Y lắc đầu: "Ta vẫn luôn phái người theo dõi Vương An Nghiệp. Bây giờ hắn vẫn còn ở Cơ thị, chưa từng rời đi. Huống chi, bây giờ khoảng cách Khí Vận Chi Thụ bị đoạt còn chưa tới hai tháng, tốc độ lên men và khuếch tán của sự tình đều quá nhanh. Sau lưng việc này nhất định có người đang thao túng."

"Mà người thao túng tất cả chuyện này, nhân mạch cùng lực ảnh hưởng ở Tiên Triều tất nhiên thập phần to lớn. Đây không phải chuyện một tiểu thế gia của Đông Càn quốc có thể làm được."

"Được rồi được rồi, đừng nói những thứ vô dụng này." Ngụy Đông Dữu không kiên nhẫn khoát tay áo, lập tức mặc áo đứng dậy, nôn nóng đi đi lại lại trong phòng, "Cây trà già kia không chỉ thực lực mạnh mà nhân mạch cũng rộng lớn, ở Tiên Triều lại càng có lực ảnh hưởng to lớn. Nếu như hắn quyết tâm đối nghịch với chúng ta, hậu quả khó liệu. Hơn nữa, có hắn che chở, muốn đem cây khí vận thu hồi sợ là khó."

"Đúng vậy."

Ngụy Văn Y bất đắc dĩ gật gật đầu.

Hắn phát sầu cũng là cái này: "Hơn nữa, Ngộ Đạo chân quân đã lên tiếng, nói muốn chúng ta bồi thường một trăm triệu tiên tinh cho Khí Vận Chi Thụ, bù đắp lỗ vốn, nếu không…"

"Một ức tiên tinh?!" Ngụy Đông Dữu khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn, "Hắn tại sao không đi cướp?! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!"

Ngụy Văn Xương nhăn nhó: "Nhưng Ngộ Đạo chân quân nói, nếu chúng ta không đáp ứng, hắn sẽ đến nhà chúng ta, phun ra nuốt vào linh mạch nhà chúng ta, uống linh tuyền của nhà chúng ta, ở hắn một ngàn năm…"

"… Mẹ nó!"

Ngụy Đông Dữu tức giận đến mức trực tiếp phát nổ, sắc mặt một trận âm tình bất định.

Với tình hình tài lực hiện tại của Ngụy thị, nuôi hai Lăng Hư cảnh sơ kỳ tự nhiên là dư dả, lại thêm một Lăng Hư cảnh sơ kỳ cũng miễn cưỡng có thể chịu đựng được, nhưng nếu là Lăng Hư cảnh đỉnh phong, vậy thì sẽ mất mạng.

Nếu thật sự để cho cây trà già kia cắm rễ ở linh mạch nhà mình, sợ là hắn có thể hút sạch toàn bộ linh khí trong linh mạch, những người khác trong nhà cũng đừng nghĩ đến việc tu luyện.

Nếu như hắn thật sự dựa vào Ngụy thị một ngàn năm, tổn thất của Ngụy thị tuyệt đối vượt xa một trăm triệu tiên tinh!

Cái hố nhất chính là cây trà già kia đã mười hai bậc đỉnh phong rồi, bọn họ còn đánh không lại hắn, muốn đuổi cũng chưa chắc đã đuổi được!

Xem ra, lần này sợ là chỉ có thể cắn răng nuốt máu. Khí Vận Chi Thụ cũng nhất định là không lấy lại được.

“Vô sỉ! Đê tiện! Không biết xấu hổ!”

Ngụy Đông Dữu tức giận đến chửi má nó.

“Lão tổ, theo ta thấy, thật sự không có cách nào, chúng ta vẫn là phải bồi thường tiền đi, có thể tiêu tiền tiêu tai, chung quy so với tiếp tục làm lớn chuyện lên vẫn tốt hơn nhiều.” Ngụy Văn Uyên cũng không có biện pháp, vẻ mặt đau khổ khuyên nhủ, “Không phải nhà chúng ta đã tích trữ một lượng lớn huyền thiết khoáng sao? Chỉ cần bỏ ra một bộ phận…”

“Không được, quặng huyền thiết không thể dễ dàng động tới.” Ngụy Đông Sát biến sắc, thần sắc vốn nóng nảy lập tức bình tĩnh lại.

Hắn đi thong thả vài bước trong phòng, chợt xoay người lại, dặn dò Ngụy Văn Uyên nói: “Như vậy đi, ta trước tiên đi liên lạc một số bằng hữu cũ, nhờ bọn họ đi nói chuyện tình với cây trà già kia, tranh thủ đem số tiền bồi thường hạ xuống dưới năm ngàn vạn. Mặt khác, ngươi đi liên lạc Hách Lan Hàn thị.”

Ngụy Văn Y sửng sốt.

“Phía Huyền Giáp ti gần đây không phải cần gấp một số quặng huyền thiết sao?” Ngụy Đông Dữu híp mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sắc lạnh, “Ngươi phối hợp với người của Hàn thị,

tăng giá của mỏ huyền thiết lên một lần nữa, sau đó lại xuất hàng. Chuyện này ngươi quen thuộc, hẳn là nên biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

“Biết, biết.” Hai mắt gia chủ Ngụy thị sáng ngời, trong nháy mắt hiểu ra: “Bây giờ chiến sự chiến trường ngoại vực căng thẳng, Huyền Giáp ty vì gấp ba mươi vạn bộ huyền giáp lần này, muốn mỏ huyền thiết rất gấp, cho dù tăng giá cũng hơn phân nửa chỉ có thể kiên trì mua lại. Chỉ cần chúng ta có thể đem giá khối huyền thiết ra xào lên dù chỉ một thành, tiền bồi thường sẽ được giải quyết.”

“Lão tổ anh minh!”

Mắt thấy chuyện mình quấy nhiễu nửa ngày bị lão tổ tam hai ba cái liền chải vuốt rõ ràng, đã có biện pháp giải quyết, Ngụy Văn Y có thể dễ dàng thấy được, lập tức vỗ mông ngựa Ngụy Đông Dữu.

“Được rồi, đừng vuốt mông ngựa.” Ngụy Đông Dữu không kiên nhẫn khoát tay áo, “Mau đi làm việc. Đem sự tình làm tốt một chút.”

“Vâng, lão tổ.”

Ngụy Văn Y lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Rất nhanh, trong phòng khôi phục yên tĩnh, trên mặt Ngụy Đông Dữu cũng không còn thoải mái như lúc đầu.

…

Tiên Đình 【Tiên Binh Bộ】!

‘Tiên Binh Bộ’ chính là một bộ phận quan trọng của Tiên Đình, chưởng quản tất cả sản xuất, lưu trữ, phân phối, thu về các công việc liên quan đến Tiên Đình.

Tiên Binh bộ hạ, có một cái “Tư”, tên là 【Huyền Giáp ty】, chuyên môn phụ trách chế tạo các loại 【Huyền Giáp】 phẩm cấp khác nhau để giữ gìn.

Bên trong Huyền Giáp ti.

Huyền Giáp ty trưởng Triệu Tích Tình đang bị thượng cấp trực tiếp —— 【Trấn Nam Vương】《Hạ Dương》 răn dạy.

Trấn Nam Vương là phong vương khá trẻ tuổi có tiếng trong hoàng thất Tiên Triều, thay Tiên Hoàng chưởng quản Tiên Binh bộ đã mấy trăm năm, xem như một vị phong vương khá có quyền thế.

"Triệu Tích Tình!" Trấn Nam Vương nghiêm khắc nhìn cô gái áo lam trước mặt: "Ngươi cũng là lão nhân của Tiên Binh bộ chúng ta, lúc trước chính là vì ngươi mới có thể xuất chúng, bổn vương tài lực bài chúng nghị tướng ngươi đặt ở vị trí ty trưởng Huyền Giáp ty."

"Bây giờ chiến sự ở chiến trường ngoại vực càng ngày càng căng thẳng, không ngừng phát thư thúc giục Tiên Binh bộ ta, hôm nay ngươi cho ta một câu, ba mươi vạn bộ huyền giáp kia khi nào có thể hoàn thành giao phó!"

Triệu Tích Tình là một 'Tiên Phiêu', cho dù có Hàn Nguyệt Triệu thị hơi giúp đỡ, có thể đi đến hôm nay vẫn rất không dễ dàng.

Vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc, chắp tay: "Điện hạ, ngài cũng biết việc này rồi. Chiến sự mấy trăm năm nay ngày càng trở nên căng thẳng, trang bị vũ khí và các loại vật tư tiêu hao cũng tăng dần từng năm, các hạng tài nguyên trong nhà kho của chúng ta đã càng ngày càng khan hiếm rồi."

"Cái gọi là không bột đố gột nên hồ, huyền thiết đĩnh dưới lỗ hổng lớn, ta làm sao có thể bỗng dưng tạo ra ba mươi vạn bộ huyền giáp?"

Tiên Triều chi chế huyền giáp, chính là tiêu chuẩn của quân đội sĩ tốt.

Cảnh nội Tiên Triều đã sớm thực hiện toàn dân tu luyện, cho dù là dân chúng bình thường đều có tu vi Luyện Khí cảnh, là lấy tiêu chuẩn tuyển nhận binh sĩ của quân đội cao hơn xa so với Đại Càn.

Chỉ có tu sĩ Linh Đài cảnh mới có tư cách trở thành một thành viên của quân đội chân chính.

Có thể nói, Huyền Giáp quân của Tiên Triều mới là Huyền Giáp quân chân chính.

Đại Càn Huyền Giáp quân chẳng qua là mô phỏng theo biên chế Tiên Triều, thuần túy lấy chiến lực mà nói, là xa xa không

bằng Tiên Triều Huyền Giáp quân.

“Triệu Tích Tình, chẳng lẽ ngươi còn trách bản vương trách móc ngươi?” Sắc mặt Trấn Nam Vương có chút bất thiện: “Cũng hoặc là, ngươi cảm thấy việc xoay chuyển huyền thiết đĩnh chính là việc của bản vương?”

“Thuộc hạ không dám.” Triệu Tích Tình cung kính chắp tay nói: “Thuộc hạ cũng đã nhiều mặt gom góp huyền thiết đĩnh, chỉ là trải qua thời gian dài, chiến tranh ngoại vực tiêu hao quá nhiều tài nguyên, mạch khoáng của hoàng thất chúng ta rất nhiều cũng đã đào rỗng, sản lượng cũng không đủ. Trên thị trường số lượng huyền thiết đĩnh tồn kho cũng càng thưa thớt, giá cả liên tục tăng lên.”

“Thuộc hạ cũng đã điều tra việc này, thuộc hạ hoài nghi lấy Hách Lan Hàn thị, Tĩnh An Ngụy thị cầm đầu mấy trăm gia tộc khoáng sản lớn nhỏ âm thầm liên thủ, âm thầm cất giữ huyền thiết đĩnh, ý đồ điều khiển giá cả của huyền thiết đĩnh. Nếu không, mấy năm nay giá huyền thiết đĩnh tăng không đến mức hung mãnh như thế.”

Sắc mặt Trấn Nam Vương dần dần ngưng trọng: “Ngươi có thực chứng?”

“Thuộc hạ đã từng tiếp xúc với Hàn thị và Ngụy thị, bọn họ biểu thị có thể nghĩ biện pháp tăng tốc đào quáng, nhưng bởi vì đào khoáng khó khăn, sản lượng lại ít, nên một khoản huyền thiết đĩnh này phải tăng giá.”

“Thuộc hạ đã phái người đi điều tra, nhưng Hàn thị và Ngụy thị đều vô cùng giảo hoạt. Bọn họ hẳn không phải chỉ tích trữ duy nhất một lần, mà là bỏ ra trăm năm, mấy trăm năm tích trữ từng bước, không ngừng tạo ra hiện tượng giả là tài nguyên khan hiếm.”

“Không có bằng chứng, làm sao có thể tính toán?” Trấn Nam Vương nhíu mày răn dạy một câu, chợt nghiêm túc nói: “Tích Tình, nếu ngươi không có bằng chứng thật sự, chớ có làm xằng làm bậy.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Triệu Tích Tình thở dài nói: “Sở dĩ bọn họ to gan lớn mật, hơn phân nửa là có quan hệ với vị phía sau bọn họ ủng hộ không thể rời khỏi quan hệ. Vị kia bây giờ hô to

ngay thẳng, ngay cả điện hạ ngài cũng không tiện tùy ý đi đụng chạm nàng.”

“Ngươi hiểu là tốt rồi, Tĩnh An công chúa cũng không phải là người dễ chọc.” Trấn Nam Vương nhíu mày nói: “Mộ Tình, lần này bọn họ ra giá rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Mỗi một bộ huyền thiết đĩnh dùng lượng huyền thiết, tổng cộng đến tám trăm tiên tinh.” Triệu Tích Tình bất đắc dĩ nói: “Tổng cộng báo hai ức bốn ngàn vạn tiên tinh!”

“Bọn chúng điên rồi sao? Sao có thể tăng nhiều như vậy chứ?” Mặt Trấn Nam Vương lập tức đen lại: “Mặc dù Huyền Giáp dùng rất nhiều tài liệu, nhưng chung quy cũng chỉ là cấp bậc Linh Khí chế thức. Ta nhớ được phí tổn tài liệu hai trăm tiên tinh hai trăm năm trước, mấy năm trước mới tăng đến ba trăm năm mươi tiên tinh!”

“Không sai, thuộc hạ đang hoài nghi, bọn họ là nhân lúc cháy nhà mà hôi của.” Triệu Tích Tình bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, nếu như thuộc hạ ứng phó một cuộc mua bán này, e rằng Tư Trường này sẽ kết thúc. Nhưng mà để báo đáp ơn đề bạt của điện hạ, thuộc hạ nguyện ý làm dê thế tội này.”

“Chúng ta tốn nhiều sức, nhưng các tướng sĩ tiền tuyến không chịu nổi.” Trấn Nam Vương tức giận đập bàn, ánh mắt bất đắc dĩ: “Đáp giá bọn họ.”

“Vâng, thưa điện hạ.” Ánh mắt Triệu Tích Tình trở nên trịnh trọng.

“Tích Tình ngươi yên tâm, vương phủ ta ít nhất rất có tài sản.” Trấn Nam Vương thở dài, “Bán và thế chấp, tìm nhiều chỗ hơn một chút, trong thời gian ngắn gom hơn ức tiên tinh cho ngươi bổ sung lỗ thủng cũng là được. Bất luận như thế nào, bổn vương cũng sẽ không liên lụy ngươi, nhưng ngươi phải đẩy nhanh tốc độ, cam đoan hậu bị tướng sĩ giáp trụ ở tiền tuyến chỉnh tề!”

“Điện hạ đại nghĩa.” Triệu Tích Tình cảm động mà sùng bái hành đại lễ thật sâu, “Tích Tình chắc chắn sẽ dốc toàn lực.”

Đúng vào lúc này.

Huyền Giáp ty tướng đến đây bẩm báo: “Khởi bẩm ty trưởng, có người cầm Tứ Công chúa lệnh đến Huyền Giáp ty của ta,

nói là có chuyện quan trọng muốn gặp Tư trưởng.”

Tứ công chúa?

Triệu Tích Tình cùng Trấn Nam Vương liếc nhau một cái, đều là kỳ quái, tứ công chúa mặc dù có danh phận công chúa, nhưng mà mới mười tuổi?

Bất quá bất kể như thế nào, nếu như công chúa lệnh đều đã đưa ra, Triệu Tích Tình cũng là tránh cũng không thể tránh.

“Mời bọn họ vào.” Triệu Tích Tình hạ lệnh, sau đó nói với Trấn Nam Vương: “Điện hạ tránh đi một chút đi.”

“Không sao, ta muốn xem thử Mộng Vũ có gì hay ho.” Trấn Nam Vương lạnh nhạt nói.

Không bao lâu sau.

Vương Phú Quý mang theo Lạc Ngọc Thanh, cùng cung phụng Thần Thông cảnh kiêm hộ vệ Khương Tình Liên cùng nhau tới.

Thấy Triệu Tích Tình, Vương Phú Quý dẫn đầu hành đại lễ nói: “Phú Quý bái kiến Tích Tình lão tổ.”

“Phú Quý?” Triệu Tích Tình có chút kinh ngạc, nhìn hắn từ trên xuống dưới, lập tức giống như nhớ ra cái gì đó, đáy mắt hiện lên một tia kinh hỉ, “Ngươi là Tĩnh Linh, không, hài tử của Tĩnh Ngọc đúng không?”

“Khục khục ~ Tích Tình lão tổ, tục danh gia mẫu tên là Triệu Tĩnh Linh.” Vương Phú Quý ho khan hai tiếng, sáng tỏ nói.

“Đúng đúng, Tĩnh Linh và Tĩnh Ngọc là song bào thai của đích mạch Triệu thị chúng ta, lần lượt gả cho Vương Ninh Nghiêu của Vương thị, huynh đệ Vương Ninh Dịch và hai người Vương Ninh Dịch. Lúc trước đã nói rồi, ai sinh ra con trai thì chính là trưởng tử của Vương thị.”

Tuy rằng Triệu Tích Tình không thường trở về Đại Càn, nhưng đối với một ít chuyện quan trọng trong nhà vẫn là rõ ràng.

Nàng vui mừng nói: “Ta nhận được thư Triệu thị gửi mới biết, Phú Quý ngươi là con của nhà chúng ta Tĩnh Ngọc.”

“Khụ khụ, gia mẫu Triệu Tĩnh Linh.” Vương Phú Quý lại lúng túng nhắc nhở.

Không có biện pháp, trong nhà không chỉ phụ thân và huynh đệ lớn lên rất giống nhau, không phải song bào thai nhưng thần như song bào thai. Mẫu thân cùng Tĩnh Ngọc di nương, lại là một đôi sinh đôi đường hoàng, bộ dạng hầu như giống nhau như đúc.

Đừng nói rất nhiều người bên ngoài không phân biệt được, ngay cả gia gia Vương An Nghiệp cũng thường xuyên không phân biệt được hai con dâu…

…

Chương 84: Phú quý đào góc tường của tiên triều!

…

Sau khi hai bên làm lễ chào hỏi một phen.

Triệu Tích Tình lúc này mới nhìn Vương Phú Quý từ trên xuống dưới nói: “Phú Quý, tại sao ngươi lại cầm Tứ công chúa lệnh trong tay? Ngươi cũng biết, loại chuyện này không thể nói đùa.”

Ở trong mắt nàng, Vương Phú Quý cố nhiên có thân phận tôn quý, nghe nói cũng có chút ưu tú, nhưng vẫn còn là một tiểu mao hài nhi, làm sao có thể có được Tứ công chúa lệnh?

“Việc này, bổn vương cũng biết một chút.” Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương ở một bên im lặng không lên tiếng, lúc này lại cười híp mắt nhìn Vương Phú Quý nói: “Trước đó vài ngày nghe nói trong Bắc Vực Vương Phủ náo ra không ít động tĩnh, tuy nói Bắc Vực Vương vì mặt mũi cưỡng chế tin tức, nhưng rất nhiều trưởng bối Lâu thị ít nhiều đều có nghe nói qua, Tứ tiểu công chúa đã có người trong lòng. Tiểu tử, bản lĩnh này của ngươi cũng không nhỏ a.”

“Vị này là Trấn Nam Vương điện hạ.” Triệu Tích Tình thấp giọng giới thiệu.

“Bái kiến điện hạ.” Vương Phú Quý chắp tay hành lễ: “Ta và Mộng Vũ chính là bằng hữu có chí hướng hợp nhau, điện hạ chớ có dễ tin lời đồn.”

“Bằng hữu là bằng hữu, dù sao các ngươi tuổi còn nhỏ, tương lai nói không chừng sẽ có biến hóa gì đó.” Trấn Nam Vương lơ đễnh cười nói, “Bất quá, lần này ngươi cầm công chúa lệnh tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thật ra cũng không có đại sự gì.” Vương Phú Quý chắp tay nói: “Vương thị Trường Ninh chúng ta có một số lý giải độc đáo trên ngành luyện khí, hơn nữa cộng hưởng với bộ môn quân bị, công dã của triều đình Đại Càn, Đại Càn và các kỹ thuật khác, liên thủ phát minh ra một bộ chiến giáp kiểu mới.”

“Vị Lạc Ngọc Thanh tiền bối này chính là người phát triển sản phẩm của Đại Càn ở Tiên Triều chúng ta, mở rộng các sản phẩm và xây dựng con đường đã rất có hiệu quả, chỉ có sự mở rộng của chiến giáp kiểu mới kia là gặp phải trở ngại rất lớn.”

Sắc mặt Trấn Nam Vương đều dần dần đen lại: “Cho nên, ngươi liền vận dụng công chúa lệnh của Mộng Vũ, cùng với lợi dụng quan hệ đặc thù với Triệu Tích Tình, chuẩn bị đi đường một chút?”

Tuy rằng Kỳ Mộng Vũ xuất thân từ Bắc Vực Vương phủ, nhưng trên lý luận mà nói, bất kỳ một công chúa nào cũng là công chúa của toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều. Từ góc độ của Trấn Nam vương mà nói, bất kể là Tĩnh An công chúa hay là tứ tiểu công chúa, đều là vãn bối của toàn bộ Lam thị nhất mạch.

“Trấn Nam Vương đoán không sai.” Vương Phú Quý không để ý đến sự tức giận của Trấn Nam Vương, bình tĩnh nói: “Tuy nhiên, mặc dù có hai tầng quan hệ này, Huyền Giáp ty có dùng bộ chiến giáp kiểu mới này của chúng ta hay không, còn phải xem chất lượng sản phẩm của chúng ta.”

“Được.” Trấn Nam Vương híp mắt lại, giống như cười mà không phải cười nói: “Ngược lại bản vương muốn xem chất lượng của chiến giáp kiểu mới các ngươi đến cùng như thế nào.” Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, may là lần này không tránh né, nếu không còn không biết chừng sẽ cho tiểu tử này đi cửa sau.

“Triệu ty trưởng.” Vương Phú Quý khách khí nói với Triệu Tích Tình, “Chúng tôi tổng cộng mang đến mười bộ chiến giáp kiểu mới thích hợp cho tu sĩ Linh Đài cảnh, còn cần làm phiền ngài mời ra mười tên nhân viên thí nghiệm chiến giáp.”

“Phú Quý, quan hệ là quan hệ, nhưng chính bởi vì tầng quan hệ giữa chúng ta, ta đối với khảo hạch sản phẩm của các ngươi mới có thể càng thêm nghiêm khắc.” Triệu Tích Tình vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hi vọng ngươi có thể chuẩn bị tâm lý.”

Nói xong, nàng vung tay ngọc lên, liền sai người đi điểm đủ mười tên Linh Đài cảnh thủ vệ lại đây.

“Đợi một chút, Tích Tình ngươi bên này tìm năm người.” Trấn Nam Vương phất tay nói: “Ta từ bên trong Vương phủ cũng tìm năm gia đinh.”

Trấn Nam vương phủ là nơi nào, một gia đinh đủ tư cách đều là Linh Đài cảnh, mà gia tướng tộc hắn đi ra tiền hô hậu ủng, kém nhất cũng là Thiên Nhân cảnh.

Đây là nội tình đáng sợ của vương phủ Tiên Triều.

Nhưng dù vậy, phần lớn bộ đội chủ lực của Tiên Triều vẫn lấy Linh Đài cảnh làm chủ.

Một canh giờ sau.

Mười tên Linh Đài cảnh phụ trách khảo thí mới coi như gom đủ.

Mà Lạc Ngọc Thanh cũng lấy ra mười bộ chiến giáp kiểu mới để cung cấp thí nghiệm, những chiến giáp này giống với huyền giáp chế thức của Tiên Triều, đều tản ra vẻ uy nghiêm đen sẫm, nhưng từ kết cấu mà nói, lại phảng phất càng thêm tinh tế hơn một chút.

“Đây là bản sao của khuôn mẫu hóa huyền giáp kỳ hạm đời thứ chín của Vương thị.” Lạc Ngọc Thanh cẩn thận giới thiệu nói: “Không giống với thiết kế nguyên chế thức huyền giáp nhất thể, huyền giáp Vương thị dùng thiết kế mô khối hóa tiêu chuẩn và chế tạo công nghệ chế tạo, chỉnh bộ chiến giáp có được hai mươi mốt khuôn, mỗi một khuôn sau khi bị hư hao có thể một mình thay thế, hơn nữa còn có tính thăng cấp.”

Thí nghiệm giả dưới sự chỉ điểm của Lạc Ngọc Thanh, bắt đầu mặc chiến giáp kiểu mới bắt đầu thí nghiệm, mà nàng tiếp tục giới thiệu: “Bản kỳ hạm ở chỗ mấu chốt, áp dụng thêm khung huyền thiết, bộ phận còn lại căn cứ đẳng cấp phòng hộ khác nhau, chọn dùng giáp da hung cá sấu tam giai đến ngũ giai làm tài liệu chính.”

“Bộ phận hoạt động của nội phụ và các đốt ngón tay đều dùng da bụng của hung cá sấu mềm mại và dẻo dai.”

“Tầm nặng tổng thể là một nửa của chế thức huyền giáp, lực phòng ngự tổng thể kém hai thành, nhưng tính linh hoạt và tốc độ phải cao hơn ba thành.”

Theo lời giới thiệu của Lạc Ngọc Thanh, người thi kiểm tra dưới sự chỉ dẫn của nhân viên chuyên môn của Huyền Giáp ty, bắt đầu đủ loại khảo nghiệm có thể. Quả nhiên, số liệu các hạng mục cùng Lạc Ngọc Thanh nói không kém bao nhiêu, thậm chí biểu hiện cụ thể còn hơn nửa bậc.

"Bên ngoài bộ phận chân có hai cái rãnh cấu tạo phù văn hình dáng khinh thân cỡ nhỏ, sau khi rót huyền khí vào, thân thể có thể nhẹ như yến, tăng tốc độ di chuyển trên chiến trường."

"G khuỷu tay trái phải có lỗ hổng của Linh Khí Thuẫn và Linh Khí Tí Nỗ, có thể căn cứ vào nhu cầu chở các loại Linh Khí khác nhau, cũng gia tăng trên phạm vi lớn năng lực phòng ngự và tấn công từ xa."

Thời gian dần qua.

Ánh mắt Lạc Ngọc Thanh và Trấn Nam Vương dần dần sáng lên, tuy rằng tổng thể lực phòng ngự thấp hơn huyền giáp chế thức một chút, nhưng tính năng tổng thể dường như cao hơn.

"Kịch này… Vương thị bản gì?" Trấn Nam Vương đặt câu hỏi: "Một bộ phải dùng bao nhiêu huyền thiết?"

"Vương thị đời thứ chín khuôn khối hóa huyền giáp kỳ hạm." Lạc Ngọc Thanh nhanh chóng trả lời, "Huyền thiết dùng ba thành tương đương chế thức huyền giáp, còn lại đều là các cấp hung cá sấu bì giáp."

Trấn Nam Vương trong lòng khẽ động, ba thành huyền thiết chi phí! Hiện giờ dưới tình huống giá cả huyền thiết tăng vọt, chẳng phải cực kỳ có lời sao?

"Vì sao các ngươi không toàn bộ dùng huyền thiết?" Triệu Tích Tình cũng hỏi, "Phải biết rằng, phòng ngự trên chiến trường đại biểu cho mạng sống."

"Triệu ty trưởng, điểm này để ta trả lời đi." Vương Phú Quý nói: "Vương thị tổng ty luyện khí ở trên việc nghiên cứu phát minh chiến giáp đã rất lâu, nhưng thủy chung vẫn bị một vấn đề quấy nhiễu, đó chính là tài liệu. Mọi người đều biết, Đại Càn chúng ta chính là nơi "Hóa ngoài cằn cỗi", sản lượng huyền thiết khoáng tương đối ít. Khi quân đội Đại Càn chế tạo một ít huyền giáp, cũng phải từ Tiên Triều giá cao vào miệng huyền thiết đĩnh, để bù lại số lượng không đủ."

“Nhưng vấn đề ở chỗ những năm gần đây giá cả huyền thiết liên tiếp tăng lên, mà Vương thị chúng ta lại “trùng hợp” có sản nghiệp nuôi dưỡng hung cá sấu, rất tự nhiên, nên đi phương án giảm bớt lượng dùng của huyền thiết, gia tăng lượng da hung thú.”

Vương Phú Quý chậm rãi nói: “Huống chi lão tổ gia gia của ta từng nói, Huyền Thiết thuộc về loại tài nguyên không thể tái sinh, cho dù là Huyền Thiết Khoáng của chính phủ Tiên Triều đều bị đào rỗng rất nhiều, càng về sau sản lượng Huyền Thiết sẽ càng giảm xuống, giá cả cũng sẽ càng ngày càng cao, cải cách của chiến giáp là xu thế tất nhiên.”

“Nhưng hung cá sấu mà Vương thị chúng ta thuần dưỡng lại khác, tuy rằng chi phí trước mắt vẫn không thấp, nhưng theo quy mô chăn nuôi và sản lượng tăng lên, chi phí đơn thể chỉ có thể càng ngày càng thấp. Hơn nữa đây thuộc loại tài nguyên có thể tái sinh, có thể cuồn cuộn không ngừng tăng mạnh phòng ngự của Nhân tộc chúng ta.”

“Có lý.” Trấn Nam Vương trầm ngâm nói, “Kỳ thực Tiên Binh bộ chúng ta cũng đã sớm thử dùng giáp da thay thế phương án huyền thiết, nhưng mà da thịt linh thú hung thú thu hoạch chi phí phải cao hơn huyền thiết khai thác và tinh luyện. Dù cho giá cả huyền thiết đã đạt tới trình độ như bây giờ, nhưng giá thành vẫn còn kém xa da thuộc nuôi hung thú.”

“Trấn Nam Vương nói không sai, theo ta được biết Tiên Triều cũng rất có thành tích trong ngành nuôi trồng, một số thống lĩnh và tướng lĩnh cấp cao cũng đều chọn dùng Long Bì Giáp loại nuôi dưỡng vân vân, nhưng chi phí cực kỳ đắt đỏ, mở rộng quy mô lớn trong quân đội cơ hồ không có khả năng.” Vương Phú Quý nói: “Nhưng Vương thị ta thì khác, đầu tiên chúng ta là sản lượng đơn vị sản lượng lương thực, đơn vị tiến hành cải tiến lượng lớn.”

“Đơn vị lương thực đơn vị thấp, thịt heo chúng ta nuôi dưỡng chi phí đơn vị thịt trâu đã thấp, đồng thời phí tổn lại chuyển dời đến trên người hung cá sấu sẽ hạ thấp chi phí nuôi dưỡng hung cá sấu. Đồng thời chúng ta chọn dùng phương thức nuôi dưỡng nửa số lượng lớn để nuôi hung ngạc, tiến thêm một bước hạ thấp phí nuôi dưỡng.”

“Ngoài ra, chúng ta sẽ làm thịt, xử lý phân loại da, chế tạo, chế giáp và các công nghệ không ngừng nghiên cứu và cải thiện, giảm thêm chi phí…”

Có một điểm Vương Phú Quý không đề cập tới, trên thực tế ở chế tác bộ phận huyền thiết, Vương thị cũng đã sớm chọn dùng kỹ thuật xung kích, sau khi áp chế ra bộ phận, lại dùng Luyện Khí Sư tiến hành gia công, tiêu hao tiết kiệm một lượng lớn Luyện Khí Sư.

Mà Luyện Khí Sư cũng không cần tinh thông mỗi một bộ phận luyện chế, mà là phân công hợp tác, một Luyện Khí Sư chỉ chuyên chú luyện chế từng bộ phận, gia tăng độ thuần thục trên phạm vi lớn của bọn họ.

Nhưng dù vậy, ánh mắt của Trấn Nam Vương đã tỏa sáng: “Giá bán của bộ chiến giáp kiểu mới này là bao nhiêu?”

“Hai ngàn tiên tinh.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Mí mắt Trấn Nam Vương hung hăng giật một cái, “Bây giờ mặc dù huyền thiết giá cả tăng vọt, chúng ta tự mình mua mua huyền thiết giá cao, do Huyền Giáp ty chúng ta tự mình chế tạo huyền giáp, một bộ tổng phí tổn cũng chỉ một ngàn ba trăm tiên tinh. Chúng ta dựa vào cái gì muốn mua chiến giáp kiểu mới của các ngươi? Khó trách chiến giáp của các ngươi không bán ra được!”

“Lời này của điện hạ sai rồi.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói: “Vương thị đời thứ chín của chúng ta, bản hóa huyền giáp kỳ hạm, so sánh với chế thức huyền giáp truyền thống, có được ưu thế lớn hơn nữa.”

“Đã có nhiều ưu thế như vậy, vì sao không vũ trang cho quân đội Đại Càn?” Trấn Nam Vương tức giận trừng mắt nhìn Vương Phú Quý.

“Triều đình Đại Càn quá nghèo, võ trang không nổi, huống chi trong quân đội Đại Càn đại bộ phận đều là sĩ tốt Luyện Khí cảnh, bọn họ cũng khống chế không được loại chiến giáp cấp cao này.” Vương Phú Quý ăn ngay nói thật nói: “Chúng ta cần từ Tiên Triều kiếm nhiều tiền hơn, sau đó gia tốc mở rộng quy mô sản xuất, tiến thêm một bước giảm xuống thành phẩm. Đồng thời, quân đội Đại Càn cũng cần thời gian cùng tài

nguyên đi trưởng thành, mới có thể xứng với chiến giáp bực này.”

“Cũng hợp với dự định của Vương thị các ngươi, chính là coi Tiên triều chúng ta là kẻ coi tiền như rác, trả phí chuộc tiền kỳ cho các ngươi.” Trấn Nam Vương dở khóc dở cười nói: “Ngươi cho rằng Tiền Đa Nhân chúng ta ngốc à?”

“Điện hạ, tất cả mọi người đều là trận doanh nhân tộc, cần gì tính toán chi li như vậy? Tiên Triều thể lượng và quy mô lớn như vậy, rút một cọng lông xuống đều thô to bằng bắp đùi Đại Càn chúng ta.” Vương Phú Quý thở dài nói, “Đại Càn chúng ta tuy rằng quốc lực nhỏ yếu, nhưng vẫn luôn ở trên chiến trường ngoại vực ra sức phấn đấu, cố gắng hết trách nhiệm của chúng ta, sau khi lập quốc cũng không lấp đầy mạng người vào chiến trường ngoại vực. Chúng ta cũng muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, để thay Tiên Triều chia sẻ nhiều một chút áp lực a.”

Trấn Nam Vương trì trệ, Đông Càn quốc đúng là vẫn luôn cố gắng hết sức trên chiến trường ngoại vực, huống chi lần này Ngụy thị và vị phía sau bọn họ thật sự quá mức, so với lợi cho Ngụy thị, không bằng…

Trong lúc nhất thời, Trấn Nam Vương động tâm.

Bỗng dưng, hắn chợt nghĩ tới điều gì, nhìn chằm chằm Vương Phú Quý nói: “Tiểu tử ngươi, có phải đã biết những gì?”

“Ừ, ta biết.” Vương Phú Quý thành thật gật đầu.

“Ngươi biết ta đang nói ngươi biết gì không?”

“Đúng vậy, ta biết ngài biết ta đang nói ngài biết gì rồi.”

“Nói tiếng người!” Trấn Nam Vương trợn trắng mắt.

“Vâng, điện hạ. Ta biết rồi một nhóm mỏ huyền thiết do Ngụy thị cầm đầu, trường kỳ tích trữ, âm thầm khống chế giá cả huyền thiết.” Vương Phú Quý thành thật dị thường nói: “Điện hạ có muốn hỏi, tại sao ta lại biết?”

“Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, ta đã thống kê tất cả ghi chép ghi chép về thuế ruộng khoáng sản và sản lượng khoáng sản gần ba trăm năm của Ngụy thị, cùng với chi phí nhân viên và chi phí thuế vụ của các chi phí khác triệt tiêu, chế tác thành

bảng số liệu lớn, theo số liệu trên bảng số liệu ta tính toán ra, với chi phí chi tiêu của bọn họ, lẽ ra phải cao hơn ba mươi phần trăm sản lượng đăng ký… Theo số liệu khác thường, ta tính toán ra… Sau đó ta lại kết hợp thuế vụ của những thế gia khác… và hiệu quả của việc lao động…”

“Điện hạ, chuyện xảy ra chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“… Đơn giản…” Trấn Nam Vương im lặng, mỗi một câu Vương Phú Quý nói hắn đều nhìn như hiểu, kì thực hắn đều không hiểu. Sau khi trừng mắt nửa ngày, hắn chỉ nghẹn ra một câu, “Cho nên, ngươi tới đây nhân lúc cháy nhà mà hôi của? Ngươi so với Ngụy thị có thể tốt hơn bao nhiêu?”

Cho đến lúc này, Trấn Nam Vương cũng không dám lấy Vương Phú Quý làm tiểu hài tử.

“Tính chất không giống nhau, chúng ta bán giá cao là bởi vì chi phí cao, tính năng tốt, mà Ngụy thị là cư tâm bất lương phát tài khó tài.” Vương Phú Quý trấn định tự nhiên nói, “Thật ra ta có một kế, có thể khiến cho Ngụy thị lần này trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chẳng những làm cho bọn họ nhiều năm qua kiếm được tiền bất nghĩa đều phun ra. Ngoài ra, còn có thể giảm xuống giá vốn thành ba trăm tiên tinh của chúng ta.”

“Diệu kế gì? Mau nói đi.” Trấn Nam Vương tinh thần phấn chấn, nói thực ra hắn đã bị Ngụy thị ghê tởm, trước khi Vương Phú Quý xuất hiện, hắn đều chuẩn bị tiếp nhận Ngụy thị lừa bịp tống tiền.

“Kế này, còn cần Huyền Giáp ty phối hợp một chút…” Vương Phú Quý kéo Trấn Nam Vương và Triệu Tích Tình sang một bên, xì xào bàn tán một phen.

Rất nhanh.

Trấn Nam Vương và Triệu Tích Tình đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Vương Phú Quý.

Đây đâu phải diệu kế gì, rõ ràng là độc kế, hắn còn dám ngoan độc một chút sao?

“Không được không được, kế này một khi thành công, Vương thị các ngươi kiếm lớn rồi.” Trấn Nam Vương kéo Vương Phú Quý lại, hùng hồn nói: “Tiên triều chúng ta tuy rằng gia đại

nghiệp lớn, nhưng chi tiêu cũng nhiều. Bổn vương có thể phối hợp với độc của ngươi, diệu kế. Nhưng giáp gì của các ngươi, nhất định phải ưu đãi đến một ngàn năm trăm tiên tinh, chúng ta có đầy đủ ba mươi vạn bộ đặt hàng!"

"Không được." Vương Phú Quý lắc đầu: "Nguyên vật liệu và nhân lực của chúng ta không thể ăn hết một đơn đặt hàng lớn như vậy. Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể ra mười vạn bộ, còn lại hai mươi vạn bộ, thật sự là không có can thiệp. Dù sao bất kể là nuôi dưỡng hung cá sấu, cùng với bồi dưỡng Luyện Khí Sư đều không phải chuyện một sớm một chiều."

"Sản lượng hung cá sấu không đủ có thể giải quyết, Tiên Triều chúng ta cũng có một số hung cá sấu hoang dã, bản vương có thể phái quân đội bao vây săn bắt, đương nhiên đây là kế sách tạm thời, các ngươi phải đẩy nhanh quy mô nuôi dưỡng giảm thiểu chi phí." Trấn Nam Vương cắn răng nói: "Lão tổ nhà ngươi nói đúng, tài nguyên huyền thiết dần dần không theo kịp, bắt buộc phải cải cách."

Trên chiến trường, mặc dù có chút tài nguyên có thể thu về, nhưng cũng thường xuyên phát sinh tình huống một đội quân toàn diệt, cái gì cũng không về được.

"Về phần Luyện Khí Sư…" Trấn Nam Vương hơi do dự.

"Huyền Giáp ty chúng ta có một lượng lớn Luyện Khí sư bỏ không." Triệu Tích Tình đảo mắt, hát đệm nói, "Cùng với việc nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng tham gia vào chế tạo tân giáp, có thể đẩy nhanh tiến độ."

"Nhưng nhà xưởng và tuyến sản xuất của chúng ta đều ở Đại Càn." Vương Phú Quý nháy mắt nói.

"Vậy thì tốt hơn nữa không, không không, ý của bổn vương là, chúng ta có thể phái luyện khí sư đến Đại Càn các ngươi làm việc, ít nhất có thể phái hai ngàn người, trong đó không thiếu luyện khí sư Thiên Nhân cảnh và Tử Phủ cảnh."

Trấn Nam Vương cũng hạ quyết tâm, cho dù thế nào cũng phải thúc đẩy khoản đặt hàng này, tuyệt đối không cho Ngụy thị thực hiện được.

Huống chi chỉ cần độc kế của Vương Phú Quý thực hiện được, đợt này Ngụy thị tuyệt đối sẽ không chịu nổi, cũng có thể để

cho Trấn Nam Vương hắn hảo hảo thở ra một hơi.

“Nhưng mà, Đại Càn chúng ta chính là nơi ngoại hóa, các loại điều kiện gian khổ đơn sơ, các đại nhân Luyện Khí sư có thể vì không quen mà oán than dậy đất hay không?” Vương Phú Quý khó xử nói, “Đến lúc đó ảnh hưởng đến tiến độ đặt hàng sẽ không ổn.”

“Ta sẽ cho các ngươi đầy đủ quyền hạn.” Trấn Nam Vương sang sảng nói: “Trước khi sản xuất xong số đơn đặt hàng này, hai ngàn luyện khí sư này đều thuộc quyền quản lý của Vương thị các ngươi, ai dám bỏ xích vào lúc này, sẽ trị tội ai.”

“Ai ~ nhưng ta vẫn có chút lo lắng a.” Vương Phú Quý lo lắng nói, “Vạn nhất các luyện khí sư đại nhân đi Đại Càn chúng ta, thích phong thổ nhân tình giản dị của Đại Càn, không chịu trở về Tiên Triều thì làm sao bây giờ?”

Trấn Nam Vương phun ra một ngụm máu, trợn mắt nói: “Đứa trẻ nhà ngươi tuổi còn trẻ, làm sao phá sự nhiều như vậy? Ta biết ngươi đang có ý đồ quái quỷ gì, ngươi khẳng định ngấp nghé những Luyện Khí sư ưu tú của Tiên Triều chúng ta, chuẩn bị nghĩ biện pháp lôi kéo một nhóm.”

“Điện hạ anh minh, chuyện gì cũng không thể gạt được ngài.” Vương Phú Quý có chút chán nản và thất vọng nói.

“Hừ, trước mặt bổn vương, ngươi vẫn nên thu những tâm tư nhỏ nhặt của ngươi thì tốt hơn, muối bổn vương ăn so với ngươi, thôi…” Trấn Nam Vương không kiên nhẫn phất tay nói: “Vương thị các ngươi có năng lực lôi kéo thì cứ việc lôi kéo. Sau khi kết thúc đơn đặt hàng lần này, nếu ai muốn ở lại Đại Càn mà không trở về Tiên Triều, bổn vương tuyệt đối sẽ không làm khó, để bọn họ tự lựa chọn trở về và ở lại.”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, với điều kiện nông thôn kia của Đông Càn, cho dù tận lực lôi kéo những luyện khí sư kiêu ngạo của Tiên Triều chúng ta, lại có thể lôi kéo được bao nhiêu?

Ai nguyện ý tiên triều không ở, ở lại nông thôn chứ.

Có thể kéo mấy chục người? Một trăm người?

A, để cho bọn họ động chút tâm tư đi, nếu ai thật sự bị lôi kéo, coi như thay Tiên Triều nâng đỡ một chút cho Đông Càn quốc.

Vương Phú Quý vui mừng quá đỗi, chắp tay thật sâu nói: “Phú Quý thay Đại Càn bái tạ đại ân đại đức của điện hạ, nhưng mà ta muốn ký vào đơn khế ước.”

“Phi, ngươi đúng là tiểu nhân đo lòng quân tử, xưa nay bổn vương một lời hứa ức tinh.” Trấn Nam Vương khinh thường nói.

“Phú Quý từ trước đến nay luôn tuân theo quân tử trước tiểu nhân hậu, điện hạ nếu đã không làm trái hứa, thì ký một cái đi.”

“Ký thì ký.”

…

Chương 85: Chỉ là một tiểu nhân vật Đông Càn.

…

Hách Lan Châu.

Từ vị trí địa lý mà nói, Hách Lan Châu ở hướng tây của toàn bộ Hàn Nguyệt đại lục. Chủ mạch của Hách Lan sơn mạch đại danh đỉnh đỉnh từ bên trong đó xuyên qua, lại kéo dài ra vô số chi mạch giăng khắp nơi, hình thành quần sơn và khu vực khai thác mỏ liên miên không dứt.

Đương nhiên, địa vực Hách Lan Châu vô cùng bao la, khu vực quặng mỏ vây quanh dãy núi Hách Lan nhiều nhất chỉ chiếm một nửa khu tổng quản của hắn, lại đi về phía bắc, chính là đại thảo nguyên trứ danh của tiên triều Hách Lan, cùng với Bắc Đống Dương hàng năm đông kết.

Ngay chính giữa chủ mạch của dãy núi Hách Lan, có một cái bồn địa phì nhiêu được bao quanh bởi những dãy núi, tên là 【thung lũng Hách Lan】.

Nơi này khí hậu hợp lòng người, sản vật phong phú, chính là nơi ở của châu phủ Hách Lan Châu.

Hách Lan Châu có mấy ngàn thế gia lớn nhỏ, nhưng khu vực thích hợp cho nhân loại cư trú quy mô lớn lại không nhiều, hễ là gia tộc hơi có chút danh vọng, đều sẽ lựa chọn mua các loại sản nghiệp trang viên ở phụ cận phủ thành.

Nhất là một ít gia tộc tam phẩm và tam phẩm trở lên, vị trí chủ trạch của bọn họ hơn phân nửa sẽ không cách châu phủ quá xa.

Điều này cũng tạo thành hiện trạng kinh tế phồn vinh của thung lũng Hách Lan, thế gia san sát.

Trước mắt, Hách Lan Châu có hai đại thế gia nhất phẩm, một trong số đó chính là 【Hách Lan Hàn thị】 sản nghiệp tương đối tập trung ở lĩnh vực khoáng sản tương quan.

Chủ trạch của Hách Lan Hàn thị nằm ở phía bắc thung lũng Hách Lan.

Là một thế gia có lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu, phạm vi chủ trạch của Hách Lan Hàn thị liền chiếm cứ một thành, mà chung quanh lại đều là sản nghiệp của Hàn thị, gần như có thể coi là một "Vương quốc độc lập".

Mà với tư cách chủ trạch của thủ đô vương quốc độc lập này, kiến trúc của nó cũng tràn ngập hương vị cổ xưa mà dày nặng.

Cho dù trải qua vạn năm, tu luyện không biết bao nhiêu lần, quần thể kiến trúc chủ trạch vẫn duy trì phong mạo trước đây, không thấy chút khí suy bại nào. Tụ Linh trận bố trí trong chủ trạch cũng cuồn cuộn không dứt hội tụ linh khí, khiến nồng độ linh khí nơi này cao hơn những nơi khác rất nhiều.

Bởi vậy có thể thấy được, hiện giờ Hách Lan Hàn thị vận chuyển rất tốt, kinh tế gia tộc cũng không có chút dấu hiệu sụp đổ.

Ở chỗ sâu trong chủ trạch, có một tiểu viện có hoàn cảnh thanh u, linh khí dồi dào, tên là "Thúy Cẩm Viên".

Linh trúc trong vườn rất đẹp, sinh cơ dạt dào, linh hà cẩm sắc, các loại linh ngư thản nhiên tự đắc, lộ ra cỗ khoan thai tùy ý nói không nên lời.

Trên hồ sen, có một tòa lương đình vuông vức.

Trong lương đình, giờ phút này có hai người trẻ tuổi dung mạo anh tuấn, khí chất bất phàm đang ngồi đối diện nhau, thản nhiên phẩm trà.

Trong đó, vị bên trái thoạt nhìn hơi thành thục một chút.

Hắn mặc một thân áo bào trắng rộng thùng thình, dáng vẻ không tầm thường, khí độ nổi bật, trong thần sắc lại xen lẫn vài phần lười nhác.

Điều này cũng làm cho hắn thoạt nhìn thiếu đi vài phần nghiêm túc và chính kinh của thế gia bình thường, nhiều hơn mấy phần tiêu sái.

Người này chính là tuấn kiệt kiệt xuất nhất đương đại của Hách Lan Hàn thị —— 【Hàn Đạm Đài】.

Hàn Dực Thai tính cách hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, việc thường ngày thích làm nhất chính là du lịch khắp nơi, kết giao hảo hữu nhìn thuận mắt, mà nhìn không vừa mắt, lại không phản ứng chút nào.

Tính cách làm theo ý mình như vậy, khiến các trưởng bối trong gia tộc ôm hi vọng rất lớn với hắn đau đầu không thôi, ngày thường không ít lần nhắc nhở trước mặt hắn.

Bất quá, bản thân hắn ngược lại là không thèm để ý chút nào, vẫn làm theo ý mình.

Bây giờ rảnh rỗi không có việc gì, có thể cùng bằng hữu ở trong lương đình ngồi thưởng thức, cùng hắn mà nói, đã là chuyện vui nhân gian.

Về phần thanh niên ngồi đối diện hắn, là bạn tốt của hắn, Khương Tinh Uyên.

Sau khi Đông Càn trở về, Khương Tinh Uyên ở nhà không bao lâu, làm xong chuyện Vương Thủ Triết nhờ hắn, liền tiếp tục du lịch khắp nơi.

Mấy ngày gần đây, vừa vặn làm khách ở Hách Lan Hàn thị.

“Trà ngon, trà ngon, trà này có tư vị sâu xa, thanh u phác tị, cam nhuận phế phủ, tinh tế nhấm nháp, đúng là có công hiệu bổ dưỡng huyết mạch bổn nguyên.” Khương Tinh Uyên bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, trong miệng khen không dứt, “Không ngờ một ngày kia Khương Tinh Uyên ta còn có thể uống được trà Tử Thiết Quỳ vạn năm của quý phủ.”

Hàn thị có một gốc linh thụ trấn tộc tên là “Tử thiết quỳ thụ”, gieo trồng ở trong Tử thiết khoáng sơn hiếm thấy, đã sống hơn vạn năm, cấp bậc đạt đến thập giai đỉnh phong, cho dù ở trong toàn bộ Tiên Triều cũng là có chút danh tiếng.

Cây này mỗi lần ba trăm năm mới nở hoa một lần, phối hợp bí pháp Hàn thị có thể xào chế thành Tử thiết quỳ hoa trà, không những dễ uống, đối với tu sĩ mà nói càng có nhiều loại diệu dụng, chỗ tốt rất nhiều.

Hàn thị từ trước đều coi nó là đặc sản trân bảo, mỗi lần Tử Thiết Quỳ Thụ nở hoa, đều sẽ chọn lựa một nhóm tốt nhất trong hoa trà tiến cống cho Tiên Hoàng, còn lại đều rơi vào tay các đại danh môn thế gia Tiên Triều.

Bên ngoài tự nhiên ít có thể uống được.

“A~”

Thấy hắn thần thái như thế, Hàn Đạm Đài cười khẽ một tiếng, tùy ý nói: “Tử Thiết Quỳ Hoa Trà này vốn là lão tổ tông sai ta đưa cho Tĩnh An công chúa, sau khi bị ta tham ô mới tiện nghi ngươi.”

“Phốc!”

Khương Tinh Uyên nhất thời phun ra một ngụm trà.

Hai mắt hắn trợn tròn, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Ngọc Đài tràn đầy không thể tưởng tượng nổi: “Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi ngay cả cái này cũng dám tham ô?”

“Có gì không dám?” Hàn Đạm Đài bình tĩnh uống trà, thần thái thản nhiên tự đắc, “Lão tổ tông muốn nịnh bợ Tam công chúa, đó là chuyện của lão nhân gia, Hàn Đạm Đài ta lại khinh thường như thế, há có thể học Ngụy Thanh Vân tiểu tử kia đi làm chó của Tam công chúa?”

“Cũng không thể nói như vậy. Trong mấy vị công chúa, Tĩnh An công chúa vẫn có hi vọng đăng đỉnh.” Khương Tinh Uyên hắc hắc cười xấu xa nói, “Ngụy Thanh Vân tiểu tử kia tranh đoạt Kiếm Trận Bảo Điển thất bại, còn rước lấy một thân phiền phức cho Ngụy thị, vị trí phủ chủ Tĩnh An công chúa sợ là vô duyên với hắn.”

“Mà Dực Thai huynh, bất luận phương diện nào đều mạnh hơn Ngụy Thanh Vân kia nhiều không? Chẳng lẽ ngươi không muốn nếm thử tư vị của tiên gia công chúa sao? Tương lai không chừng còn có thể lăn lộn làm tiên hoàng phu. Thật sự đến lúc đó, Khương Tinh Uyên ta cũng có thể phát đạt theo ngươi rồi.”

Hàn Đạm Đài ném cho Khương Tinh Uyên một ánh mắt khinh thường thật sâu: “Khương lão đệ, nhớ rõ ngươi vốn cũng là một người tâm khí cao, sao đi một chuyến đến Đông Càn quốc lại trở nên hèn mọn như vậy? Chính ngươi làm sao lại không phải Hàn Nguyệt Khương thị, đi nịnh nọt Tam công chúa một chút?”

“Thứ nhất, quan hệ trong nhà không tốt. Lần này về nhà mới mấy ngày, ta cũng sắp bị đám lão đầu tử kia làm phiền chết

mất.” Khương Tinh Uyên lại lơ đễnh, thảnh thơi tiếp tục uống trà, “Thứ hai, những năm gần đây hoàng thất xuất hiện tứ tiểu công chúa, mẫu tộc của nàng chính là Khương thị của Đại Lương.”

“Mặc dù vị tứ tiểu công chúa kia của nhà ta bởi vì vấn đề tuổi tác, tỷ lệ đăng đỉnh quá mức xa vời, nhưng nàng ta chung quy cùng nhà của ta quan hệ không nhỏ. Nếu ta dám nịnh bợ quỳ liếm Tĩnh An công chúa, không chừng sẽ bị đám lão gia hỏa trục xuất khỏi nhà.”

“So ra, Dực Thai huynh hiện giờ đã chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, không nghĩ biện pháp lấy được sự vui mừng của Tam công chúa, thật không khỏi quá đáng tiếc.”

“Hừ! Ngụy Thanh Vân liếm qua, ta cũng không thèm. Việc này đừng nhắc lại nữa, vẫn là nói một chút chuyện thú vị ngươi du lịch Đông Càn đi.” Hàn Đạm Đài nói sang chuyện khác: “Nghe ngươi lúc trước nói, Công Dương hiền đệ tranh đoạt Lăng Vân Bảo Điển thua rồi? Ta cũng không nghĩ ra được, tuy rằng Công Dương hiền đệ xuất thân hàn môn, nhưng thiên phú tài năng của bản thân đều là nhất đẳng, không có đạo lý nào lại thua mất.”

“Chẳng lẽ, Công Dương hiền đệ gặp phải đãi ngộ không công chính gì sao? Nếu như vậy, Hàn Quân Đài ta tự nhiên không thể sống chết mặc bây.”

“Thôi đi, cuộc chiến thánh tử Lăng Vân thánh địa Đông Càn lần này, Công Dương huynh đệ thua không oan uổng” Sắc mặt Khương Tinh Uyên phức tạp, một bộ dáng một lời khó nói hết.

Hàn Đạm Đài thấy thế có chút chấn kinh: “Chẳng lẽ cái thánh địa Đông Càn quốc kia, lại còn có đại thiên kiêu lợi hại hơn Công Dương hiền đệ hay sao?”

“Đâu chỉ là đại thiên kiêu…” Ánh mắt Khương Tinh Uyên có chút mê mang, trên trán toát ra một chút mồ hôi lạnh, giống như rơi vào trong quá khứ nào đó không muốn nhớ lại: “Đông Càn quốc, chỉ là một cái hố, không, là một cái hố trời.”

“…”

Hàn Đạm Đài im lặng.

Đến tột cùng là làm sao để hố, ngươi cũng phải nói cho rõ ràng!

Mà trong lúc hai người nói chuyện phiếm, bên trong dãy núi Hách Lan, một chiếc phi liên khiêm tốn xa hoa từ trên bầu trời lướt qua, lấy tư thái khiêm tốn tiến vào bên ngoài chủ trạch Hách Lan Hàn thị.

Lăng Hư lão tổ duy nhất Hàn thị Hàn Khải Hiên mang theo hai vị trưởng lão gia tộc, cùng gia chủ đương đại bí mật nghênh đón ở hậu sơn.

Thấy phi liên dừng lại gần hạ xuống, Hàn Khải Hiên liền dẫn đầu nghênh đón, cười vang nói: "Tứ tiểu công chúa đến Hàn thị quả thực làm Hách Lan Hàn Thị thật sự huy hoàng!"

"Khởi Hiên Chân Quân khách khí quá, hôm nay lại để cho Chân Quân tới nghênh đón, quả thực khiến cho Mộng Vũ thụ sủng nhược kinh." Y Mộng Vũ từ trong xe ngựa nhanh nhẹn hạ xuống, đáp lễ với Hàn Khải Hiên.

Đừng nhìn nàng mới mười một tuổi, nhưng nghiễm nhiên đã có vài phần quý khí tiên gia công chúa, trên khuôn mặt nho nhỏ thần sắc nghiêm túc, trong mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra một cỗ tiên khí xinh đẹp.

Mà đi theo phía sau nàng, lại là một vị nữ tử tuyệt mỹ da trắng mặt đẹp, khí chất thanh lãnh xuất trần, giống như hoa cao lĩnh.

Nữ tử tuyệt mỹ này vừa xuất hiện, trong lòng Hàn Khải Hiên liền cả kinh, biểu tình lập tức nghiêm túc vài phần.

"Hàn mỗ không biết Ngọc Linh chân quân giá lâm, không tiếp đón từ xa, tội lỗi quá." Hàn Lập không ngừng giơ tay hành lễ.

【 Chân Quân 】 chính là phong hào được tiên hoàng sắc phong.

Chỉ có thực lực đạt tới Lăng Hư cảnh, hơn nữa ở trên chiến trường lập đủ công huân, mới có thể được Tiên Hoàng sắc phong.

Thông thường mà nói, tiền tố của phong hào sẽ căn cứ vào đặc chất công pháp hoặc là tên của bản thân để chọn.

Đại đa số dưới tình huống, cường giả Lăng Hư cảnh đều sẽ có phong hào của mình, dù sao cường giả Lăng Hư cảnh thọ

nguyên dài dằng dặc, luôn có thời điểm tiếp nhận điều động ra chiến trường.

Càng là thế gia cường đại, có thể tụ tập tài nguyên càng nhiều, thực lực tự nhiên cũng càng mạnh. Đến cấp bậc này, tự nhiên sẽ gánh vác trọng trách Nhân tộc tồn vong, chạy trốn là không có khả năng trốn tránh.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm cũng càng lớn.

Đây là nhận thức chung của tất cả Nhân tộc, cũng là quan niệm được tuân thủ từ trước tới nay.

Dù sao, không có các tiền bối phấn đấu và trả giá trên chiến trường, để thế giới này dưới sự uy hiếp của yêu ma ngoại vực vẫn duy trì trụ cột hòa bình như cũ, các tu sĩ hậu bối sẽ không có cơ hội thong dong trưởng thành.

Bất quá, tiểu bối ưu tú Nhân tộc, bình thường đều sẽ bị yêu cầu tạm hoãn ra chiến trường.

Một đại thiên kiêu ở Thiên Nhân cảnh đã muốn lên chiến trường, tiền bối và các trưởng bối đều sẽ ngăn cản. Mà một tuyệt thế thiên kiêu ở Tử Phủ cảnh thường rất khó có cơ hội lên chiến trường.

Đương nhiên, nếu như bản thân tận lực tranh thủ, vẫn là có thể khiêm tốn xuất chiến trường kiến thức, ma luyện mài giũa, nhưng thống soái tuyệt đối sẽ không ban cho hắn nhiệm vụ quá nguy hiểm.

Tuy nhiên, đại thiên kiêu đến Tử Phủ cảnh tất nhiên sẽ ra chiến trường. Mà tuyệt thế ở Thần Thông cảnh, cũng phải ra chiến trường ma luyện. Đây cũng là con đường bọn họ phải đi qua để đi qua.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Kế tiếp, tự nhiên là một phen lưu trình hàn huyên lễ tiết.

Rất nhanh, Tứ công chúa Kỳ Mộng Vũ đã được mời vào trong cao các chuyên môn dùng để nghênh đón khách quý của chủ trạch Hàn thị, dựa theo lễ nghi nghênh đón công chúa tiến hành chiêu đãi cao quy cách.

Rất nhanh, Hàn Minh Đài đang nói chuyện phiếm với Khương Tinh Uyên trong vườn của mình cũng bị Hàn Khải Hiên phái

người "bắt" qua, cùng Tứ tiểu công chúa ăn cơm.

Mà Khương Tinh Uyên vừa nghe nói là Tứ tiểu công chúa tới, đương nhiên cũng hấp tấp đi qua ăn chực.

Mặc dù Khương Tinh Uyên biết Tứ tiểu công chúa Kỳ Mộng Vũ và nhà mình quan hệ không cạn, nhưng người ta dù sao cũng mới mười một tuổi, lúc nàng sinh ra hắn vẫn còn đang phiêu du ở Đông Càn quốc, mà lần đó Kỳ Mộng Vũ đến Đông Càn quốc làm khách cũng tương đối khiêm tốn, lúc ấy hắn vừa vặn ở Lăng Vân thánh địa tìm Công Dương Sách chơi, hai người cũng không thể gặp nhau.

Bởi vậy, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

"Bái kiến tứ công chúa, bái kiến Ngọc Linh chân quân." Hàn Đạm Đài và Khương Tinh Uyên vừa mới vào cửa, liền cung kính nâng tay chào hai người.

Mặc dù tự phụ, hai người cũng không dám ở trước mặt tứ công chúa và Ngọc Linh chân quân làm bộ làm tịch.

Nhất là Khương Tinh Uyên, vừa nhìn thấy Ngọc Linh chân quân, sắc mặt đều thay đổi.

Khương Tinh Uyên là con cháu Hàn Nguyệt Khương thị, lúc trước hắn và người nhà có chút mâu thuẫn, mới vừa rồi dưới cơn tức giận gia nhập Tiên cung. Mà Ngọc Linh chân quân tuy xuất thân từ Đại Lương Khương thị, lại trường kỳ được Hàn Nguyệt Khương thị trông nom, quan hệ song phương tự nhiên tương đối hài hòa.

Rất tự nhiên, Khương Tinh Uyên liền trở thành "đối tượng quan trọng chiếu cố" của Ngọc Linh chân quân, cứ dăm ba ngày sẽ gọi hắn đến chỉ điểm một chút.

Bởi vậy, Khương Tinh Uyên ở trong Tiên Cung bị đánh ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một độc đánh " Hạnh phúc nhân sinh", thế cho nên hôm nay hắn vừa thấy Ngọc Linh chân quân liền kinh sợ.

"Ồ, đây không phải Tinh Uyên sao?" Ngọc Linh chân quân liếc mắt nhìn Khương Tinh Uyên, vẻ mặt như cười như không: "Nghe nói ngươi đi ra ngoài du lịch? Thời gian du lịch lần này thật là lâu, Đông Càn quốc vui không?"

“Tốt, chơi vui.”

Khương Tinh Uyên đối mặt Ngọc Linh chân quân, giống như chuột thấy mèo, run lẩy bẩy, thở cũng không dám thở mạnh.

“Rất tốt, vậy trong khoảng thời gian này ngươi đi theo bên cạnh ta đi, ta đã không chỉ điểm ngươi nhiều ngày rồi.” Ngọc Linh chân quân thản nhiên nói, “Ngươi đi du lịch chính là mấy chục năm, chắc là rất có cảm ngộ và tích lũy.”

“Vâng, Ngọc Linh lão tổ.”

Khương Tinh Uyên cúi đầu, nửa chữ phản đối cũng không dám thốt ra, trong lòng lại phát ra một trận rên rỉ thảm thiết.

Mạng Khương Tinh Uyên ta thật là khổ a! Hắn bất quá chỉ là đến kiến thức một chút Tứ tiểu công chúa chưa bao giờ gặp mặt mà thôi, ai có thể nghĩ tới, Ngọc Linh chân quân lại cũng ở đây? Cái này thật đúng là tự mình chủ động đâm đầu vào miệng cọp~

Sau một phen chiêu đãi ăn uống.

Những người không có phận sự đều thối lui.

Hàn thị lão tổ Hàn Khải Hiên tự nhiên là lấy ra Tử thiết quỳ hoa trà đến chiêu đãi khách quý, thậm chí còn thêm hai bao đưa ra ngoài, tứ công chúa cùng Ngọc Linh chân quân mỗi người một bao.

Sau khi trà qua ba chén.

Hàn Khải Hiên mới thử thăm dò vào đề tài chính: “Tứ công chúa và Ngọc Linh chân quân đến Hàn thị ta, chẳng lẽ có chuyện quan trọng gì? Chỉ cần Hàn thị ta có thể làm được, tuyệt đối không nói hai lời.”

Ngọc Linh chân quân tiếp tục uống trà, im lặng không hé răng.

Hàn Khải Hiên thấy thế, lập tức hiểu ra gì đó, quay đầu nhìn về phía Mộng Vũ.

Mộng Vũ hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Thực không dám giấu giếm, lần này đến đây, đúng là Mộng Vũ có chuyện quan trọng muốn nhờ. Hiên Hiên Chân Quân có biết, những năm gần đây xung đột giữa Đại Lương và Ma Yến quốc càng ngày càng kịch liệt?”

“Việc này ta có nghe thấy.” Hàn Khải Hiên nghiêm mặt gật gật đầu. “Thực lực tổng thể của Ma Yến quốc và Đại Lương ngang nhau, đánh rất kịch liệt. Nhưng bất kể là Tiên Triều hay Ma Triều, đều không thể chủ động tăng binh trợ giúp, nếu không rất có khả năng sẽ dẫn đến một trận đại chiến Tiên Ma mới.”

“Không sai. Hôm nay chiến sự trong chiến trường ngoại vực càng ngày càng trở nên căng thẳng, Tiên Hoàng lão tổ và Ma Hoàng vô hình trung đã đạt thành ăn ý, đều không muốn khơi mào đại chiến Tiên Ma trong thời điểm mấu chốt này.” Sắc mặt của Kỳ Mộng Vũ hơi nặng nề, “Nhưng mẫu thân ta xuất thân là công chúa Đại Lương, vì chuyện này, lão nhân gia bà ta suốt ngày trằn trọc, lo lắng không thôi. Mộng Vũ thân là nữ nhân, đương nhiên phải thay mẫu thân phân ưu.”

“Mộng Vũ nghe mẫu thân nói, Đại Lương trải qua chiến sự nhiều năm như vậy, tài nguyên tiêu hao khá lớn, huyền thiết quáng tồn kho đã giật gấu vá vai, nhưng Ma Yến quốc bên kia kỳ thật cũng không sai biệt lắm. Lúc này nếu có thể có một số lượng lớn huyền thiết khoáng trợ giúp, sẽ có lợi cho thế cục chiến trường, thậm chí có khả năng dựa vào điều này, chiếm được ưu thế trong chiến tranh với Ma Yến quốc.”

Mỏ huyền thiết?

Hàn Khải Hiên trong lòng có chút căng thẳng, lập tức lộ ra cười khổ nói: “Tứ công chúa ngài có điều không biết, Hàn thị chúng ta mặc dù còn có chút huyền thiết đĩnh, nhưng số lượng không nhiều, vẻn vẹn là dự phòng. Mặc dù lão hủ có lòng giúp đỡ, cũng là lực bất tòng.”

“Lão Hàn, những lời giả dối kia, cũng đừng nói trước mặt công chúa.” Ngọc Linh chân quân chậm rãi ngẩng đầu, cười như không cười nói, “Có mấy lời đây, bản chân quân cũng không muốn quá mức nói rõ, sợ làm tổn thương thể diện lẫn nhau.”

“Ngọc Linh chân quân, ta đây…”

Hàn Khải Hiên sắc mặt khẽ biến, vội vàng muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng mà, hắn vừa mới nói nửa câu, lại bị Vân Mộng Vũ đưa tay cắt đứt.

“Chân quân, thế gia trục lợi chính là chuyện bình thường, chúng ta không có ý trách cứ ngài. Chúng ta hôm nay nếu đã tới, tự nhiên là biết một ít nội tình, ngài cũng đừng dùng những lời nói lừa gạt ta. Chúng ta thẳng thắn một chút, nói chuyện mới có thể tiếp tục.”

“Tứ công chúa, Ngọc Linh chân quân.” Hàn Đạm Đài khẽ nhíu mày, phụ họa cho lão tổ nhà mình, “Hàn thị chúng ta đích xác có cất giữ một ít huyền thiết đĩnh dự bị, nhưng đó là vì để phòng ngừa vạn nhất hậu chiêu, cũng không phải là Hàn thị chúng ta tích trữ cư trú kỳ. Chẳng lẽ, các ngươi định ỷ vào quyền thế và vũ lực của công chúa, mạnh mẽ đoạt kho huyền thiết của Hàn thị ta hay sao?”

Hàn Dực Thai ngay cả tam công chúa có tiếng hô rất cao cũng không muốn quỳ liếm, tự nhiên sẽ không làm ngơ tứ công chúa, bởi vậy, giọng điệu có chút kiên cường.

“Dực Thai huynh quá lo lắng rồi.” Kỳ Mộng Vũ trước khi đến đây đã sớm có đối sách, thấy hắn nói như vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, vẫn bình tĩnh dị thường nói: “Chúng ta không mua, cũng không có ý định cướp huyền thiết đĩnh của Hàn thị. Chúng ta là chuẩn bị mượn!”

“Mượn?”

Hàn Khải Đài và Hàn Khải Hiên nhìn nhau.

Tứ công chúa này bị nước vào đầu rồi sao?

Hàn thị bọn họ ngay cả bán cũng không muốn bán, huống chi là mượn rồi? Bây giờ giá cả của huyền thiết đĩnh liên tục tăng lên, giá cả và thị trường trong tương lai đều tương đối khả thi… Lúc này bán huyền thiết đĩnh, dù thế nào cũng là lỗ.

Con ngươi cáo già của Hàn Khải Hiên đảo một cái, đang chuẩn bị từ chối khéo léo, Kỳ Mộng Vũ lại giơ lên mười ngón tay, nói: “Ba năm thời gian, ta mượn mười trả mười ba!”

Hàn Khải Hiên ngơ ngác một chút, có chút không dám chắc nhìn về phía Kỳ Mộng Vũ: “Tứ công chúa, ý của ngài là…”

“Rất đơn giản, chúng ta muốn mượn đủ huyền thiết đĩnh mười vạn bộ huyền giáp, ba năm sau, ta sẽ bổ sung cho các ngươi mười ba vạn bộ huyền giáp huyền thiết đĩnh.” Kỳ Mộng Vũ nghiêm mặt giải thích.

“Lời ấy có thật không?”

Hàn Khải Hiên lập tức đứng lên, trong ánh mắt tuôn ra tinh quang.

Những năm gần đây, Hàn thị và Ngụy thị vẫn luôn âm thầm tích trữ huyền thiết khoáng thạch, cũng liên thủ xào ra giá huyền thiết đĩnh. Bởi vì mạch khoáng huyền thiết trong tay hai nhà đều nắm giữ tương đối nhiều, vả lại số lượng huyền thiết khoáng sản của toàn bộ Tiên Triều chiếm được vô cùng lớn, bởi vậy, hai nhà cho tới nay đều hợp tác rất thuận lợi.

Lần này, mục tiêu của hai nhà định ra giá là tám trăm tiên tinh mỗi bộ. Hơn nữa nhất định là phải thống nhất bán, ai cũng không cho phép lén bán đi.

Dựa theo giá tiền này tính toán, mười vạn bộ kia chính là tám ngàn vạn tiên tinh!

Đây cũng gần như là tất cả tồn kho của Hàn thị, mấy trăm năm khổ sở tích góp tất cả đều dựa vào một đợt kiếm lợi này.

Nhưng đề án của Vân Mộng Vũ, ba năm sau có thể trả mười ba vạn bộ huyền thiết đĩnh, dựa theo mỗi bộ tính toán tám trăm, có thể thêm vào hai ngàn bốn trăm vạn tiên tinh! Đây còn chưa tính là giá cả của huyền thiết đĩnh trong ba năm này tăng lên.

Đây là bao nhiêu tiền?

Cái này chẳng khác gì là nửa kiện đạo khí bình thường! Nếu đổi thành linh bảo Thần Thông thì ít nhất có thể mua năm món!

Cho dù là một thế gia nhất phẩm, muốn tích góp ra một khoản tài phú khổng lồ như thế, cũng cần rất lâu thật lâu.

Không thể không nói, đề nghị này của Côn Bằng Mộng Vũ quả nhiên là thập phần mê người.

Trong lúc nhất thời, hô hấp của Hàn Khải Hiên đều ồ ồ vài phần.

“Nếu như đến lúc đó Tứ công chúa không kiếm ra được nhiều huyền thiết đĩnh như vậy thì sao?” Hàn Đạm Đài lại không bị lợi ích làm cho choáng váng đầu óc, nhíu mày dò hỏi.

“Vậy chúng ta sẽ dựa theo giá thị trường tối cao của Huyền Thiết đĩnh để bồi thường cho Hàn thị, thiếu bao nhiêu thì bù bấy nhiêu, đồng thời đảm bảo giá cả sẽ không thấp hơn 800 tiên tinh.” Diệp Mộng Vũ nhanh chóng báo số liệu, “Nói cách khác, kết quả kém cỏi nhất trong ba năm sau đó, Hàn thị sẽ được bồi thường một ức lẻ bốn trăm vạn tiên tinh. Đương nhiên, chúng ta sẽ ưu tiên sử dụng kho huyền thiết đĩnh để bổ sung.”

Cho đến lúc này, Ngọc Linh chân quân mới buông chén trà trong tay xuống, thản nhiên nói: “Việc này Ngọc Linh ta và Bắc Vực Vương phủ đều có thể đảm bảo.”

Đừng nhìn bề ngoài nàng thập phần bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm khái ngàn vạn.

Hai tiểu thí hài mười một tuổi thật sự có kế hoạch quá đáng sợ, động một tí là hơn ức tiên tinh. Đáng thương cho Khương Ngọc Linh nàng cả đời còn chưa từng tận mắt nhìn thấy món tiền khổng lồ này.

“Được rồi, được rồi! Nếu đã có Ngọc Linh chân quân và Bắc Vực vương phủ đảm bảo, vậy lão hủ có thể yên tâm mượn rồi. Lão hủ cũng vì đồng minh Nhân tộc làm chút chuyện.”

Nghe nói như thế, Hàn Khải Hiên làm sao còn lo lắng?

Hắn lập tức cười đồng ý.

Bất quá, hắn đến cùng vẫn không có bị lợi ích triệt để làm choáng váng đầu óc, lập tức lại ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bất quá, liên quan tới việc này, Hàn mỗ còn có hai yêu cầu.”

“Thứ nhất, việc này cần phải giữ bí mật, tất cả mọi người ở hiện trường đều phải thề độc, không được tiết lộ ra bên ngoài một chút tin tức nào. Thứ hai, tất cả điều khoản phải viết rõ ràng giấy trắng mực đen, lập chứng từ, đến lúc đó Bắc Vực Vương Phủ và Ngọc Linh Chân Quân còn không lên, Hàn mỗ còn có thể tìm Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng nói.”

Cũng chỉ có như vậy, hắn mới dám yên tâm đem tồn kho đi ra ngoài.

“Đây là chuyện đương nhiên. Việc giữ bí mật là quan trọng nhất, dù sao chúng ta cũng không muốn để Ma Triều biết việc này, tránh trở thành mồi dẫn nổ cho trận đại chiến Tiên Ma tiếp theo.” Gương mặt Kỳ Mộng Vũ cũng căng thẳng, nghiêm túc không thôi.

Bất quá, đừng nhìn dáng vẻ lúc này bình tĩnh của nàng, thoạt nhìn giống như thập phần bình tĩnh, nội tâm kỳ thật đã vui đến nở hoa, kích động đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhất định phải căng mặt thật chặt, mới có thể tránh cho chính mình bật cười tại chỗ.

Phú Quý nói đúng. Tiền tài động lòng người, tham lam là nguyên tội.

Chỉ cần lợi ích đủ lớn, chuyện có thái quá hơn nữa đều có khả năng biến thành hiện thực.

Đương nhiên, Kỳ Mộng Vũ cũng không có ý định lấy danh dự của công chúa mình ra đùa giỡn. Ba năm sau, huyền thiết đĩnh nên đưa, nàng nhất định sẽ trả lại toàn bộ cho Hàn thị.

Về phần quá trình này, cùng với đến lúc đó Hàn thị có hối hận đến xanh ruột hay không, nàng liền không xen vào. Dù sao, trên khế ước giấy trắng mực đen, nàng đều đã thực hiện rồi.

Đúng rồi, Phú Quý câu kia nói như thế nào nhỉ?

Mượn chút không công.

Đúng, chính là “mượn trù làm không”.

…

Chương 86: Ông cháu Vương thị đều thể hiện phong thái của mình.

…

Mấy ngày sau.

Một cỗ phi liên tiếp tục khiêm tốn rời khỏi Hách Lan Hàn thị, chui vào trong núi Hách Lan rắc rối phức tạp.

Trong phi liên, Huyên Mộng Vũ chứa vài ngày tiểu tiên nữ cũng lộ ra diện mục thật sự, kích động kéo cánh tay Ngọc Linh chân quân: "Ngọc Linh tỷ tỷ, thành công rồi. Chúng ta thành công rồi!"

Trên ngón tay non nớt của nàng lúc này đang đeo một cái Thần Thông Bảo Giới.

Trong bảo giới này, đang chứa một lượng tài phú nặng trịch.

Mười vạn bộ huyền thiết đĩnh, nghe qua thì số lượng tựa hồ rất nhiều, nhưng trên thực tế cũng chỉ là năm ngàn tấn mà thôi.

Hơn nữa mật độ của bản thân huyền thiết đĩnh còn cao hơn hoàng kim, chồng chất lên cũng chỉ hơn hai trăm mét khối. Một chiếc bảo giới thần thông cũng đủ để chứa, thậm chí còn dư.

"Đừng cao hứng quá sớm, món huyền thiết đĩnh này của ngươi phải trả lại." Ngọc Linh chân quân liếc mắt nhìn nàng, ngữ khí hơi chua chát, "Vạn nhất giá huyền thiết đĩnh không ép xuống được, ngươi phải trả cả áo lót."

"Sẽ không đâu." Côn Mộng Vũ nói chắc nịch, đôi mắt hạnh xinh đẹp sáng lấp lánh, trong mắt đầy sự tín nhiệm: "Ta tin tưởng phú quý. Hắn rất thông minh, hắn nói có thể làm được thì nhất định có thể làm được."

"Ngươi nha, thật sự là trúng độc của hắn." Ngọc Linh chân quân có chút bất đắc dĩ, "Bất quá, đứa nhỏ phú quý kia hoàn toàn chính xác đủ yêu nghiệt đấy, hài tử to bằng cái rắm liền dám ở Tiên Triều quấy rối phong vân."

Nàng sống hơn hai ngàn năm, chưa từng thấy đứa con nhà nào giống hắn như vậy.

Khi hai người đang nói chuyện.

Bên trong Hách Lan Hàn thị cũng là một đoàn vui mừng.

Nhất là lão tổ tông Hàn Khải Hiên, sau khi tiễn Tứ công chúa và Ngọc Linh chân quân, càng vui vẻ đến nỗi ngay cả một bộ xương già cũng nhẹ đi vài phần.

Hắn nhấp một ngụm trà Tử Thiết Quỳ Xuân ngày thường không nỡ uống, nói với Hàn Bá Đài: "Nghiêu bàn à, lúc trước để ngươi đi bái phỏng Tĩnh An công chúa, tiến triển thế nào rồi?"

"Không đi." Hàn Đạm Đài thản nhiên tự rót cho mình một chén trà, không thèm để ý nói, "Ta đi dạo Tĩnh An một vòng, sau khi thăm mấy bằng hữu liền trở về."

Khuôn mặt già nua của Hàn Khải Hiên co lại, nhất thời ngay cả trà trong miệng cũng không thơm.

"Nghiệp chướng này!" Hắn tức giận đến ngã một cái chén, "Hàn thị chúng ta phí tâm phí sức bồi dưỡng ngươi thành tài, trải cho ngươi một con đường thông thiên. Ngươi thì hay rồi, cả ngày chơi bời lêu lổng, bảo ngươi đi kết giao công chúa ngươi cũng không để ở trong lòng, ngược lại đều là kết giao một ít hồ bằng cẩu hữu lộn xộn."

"Ta mặc kệ, ngươi tự mình thu dọn một chút, mau khởi hành đi bái phỏng Tĩnh An công chúa."

"Lão tổ tông, muốn liếm một mình ngươi đi liếm, ta đối với Tĩnh An công chúa kia một chút hứng thú cũng không có." Hàn Đạm Đài một bộ lợn chết không sợ nước sôi.

Hàn Khải Hiên thật sự không bị hắn làm cho tức chết, run tay chỉ hắn, trong lòng hùng hùng hổ hổ.

Hàn Khải Hiên ta nếu có tư cách liếm, không, truy tam công chúa mà nói, đâu cần tiểu súc sinh ngươi ra tay?

"Lão tổ gia gia, người bớt giận trước." Hàn Đạm Đài vội vàng đi lên giúp lão tổ thuận khí nói: "Người nói ta tốt xấu gì cũng là Lăng Hư Chủng, người thừa kế gia tộc tốt không làm, vì sao

cần phải đi làm chó của Tam công chúa chứ? Hàn thị chúng ta không có Tam công chúa, thì vẫn có thể sống."

"Ngươi thì biết cái gì!" Hàn Khải Hiên trợn mắt tức giận nói, "Hách Lan Hàn thị chúng ta nhìn phong quang, nhưng đó đều là bề ngoài. Nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn luôn bị Tĩnh An Ngụy thị cách vách cưỡng chế một bậc, ngay cả giá cả xào làm huyền thiết đĩnh cũng là nhà bọn họ định đoạt. Vì sao? Chẳng phải chỉ bởi vì nhà chúng ta, chỉ có một Lăng Hư cảnh truyền thừa sao?"

"Một cái Lăng Hư truyền thừa, đại biểu truyền thừa không ổn định. Một khi ngày nào đó lão tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gia tộc sẽ tiến vào thời kỳ suy sụp, đến lúc đó những gia tộc từng a dua nịnh hót chúng ta, cũng sẽ chèn ép không gian sinh tồn của chúng ta hoặc sáng hoặc tối."

"Ngươi tự mình lật một quyển sách sử, có bao nhiêu nhất phẩm thế gia bởi vì gia đạo sa sút, cuối cùng rơi xuống nhị phẩm, thậm chí càng thê thảm nghèo túng hơn?"

"Lão tổ tông ngài nói có lý, nhưng bảo điển khó có được, nhà chúng ta cũng không thể lại xuất hiện một truyền thừa Lăng Hư?" Hàn Đạm Thai thấy lão tổ nhà mình nổi giận cũng không bị dọa, ngược lại vẫn thập phần bình tĩnh, "Huống chi, nếu ta đi tranh đoạt vị trí phủ chủ Tĩnh An công chúa, tương lai trong nhà chẳng phải là thiếu Lăng Hư cảnh tọa trấn?"

Nghe nói như thế, vẻ giận dữ trên mặt Hàn Khải Hiên hơi thu liễm, vẻ mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng: "Nghiên Thai, ngươi có biết vì sao ta phải tốn mấy trăm năm thời gian, từng chút một khấu trừ ra tồn kho huyền thiết, lại kiếm được một khoản tiền lớn ở thời cơ thích hợp không?"

"Lúc trước ta vẫn cho là Ngụy thị chủ đạo, ngài nửa đẩy nửa chiều rồi." Hàn Đạm Đài khẽ nhíu mày, "Nghe lão tổ tông trong lời nói tựa hồ có thâm ý khác, chẳng lẽ…?"

"Không sai!" Hàn Khải Hiên tiện tay bố trí một đạo cấm chế, lúc này mới hạ thấp thanh âm tiếp tục nói. "Đó là bởi vì ta nắm giữ manh mối một Vô Chủ Lăng Hư Bảo Điển. Muốn đem gia tộc phát triển đến cường nhất phẩm, để cho hậu duệ của gia tộc có cơ hội phát triển tốt hơn, bây giờ thời cơ đã chín

muồi. Đạm Đài, ngươi ngàn vạn lần đừng phụ kỳ vọng của ta đối với ngươi.”

“Lần này tứ công chúa cho mượn huyền thiết đĩnh, càng cho chúng ta một cơ hội phát triển nhanh chóng.”

“Ta đã nghĩ kỹ. Tiên tinh kiếm được nhiều lần này, ta chuẩn bị đi đổi một viên 【Nghịch Thiên Đạo Đan】 cửu phẩm cho Tiên Tôn. Có đạo đan này trợ giúp, tư chất huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng của ngươi bây giờ có thể nhảy vọt trở thành thiên kiêu tuyệt thế.”

“Đến lúc đó, ngươi dùng tư thái tuyệt thế đi kế thừa bảo điển vô chủ, sau khi nhận tinh hoa thiên địa tẩy lễ, tư chất liền có thể nhất cử tăng lên tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng đến Ất đẳng.”

“Có tư chất huyết mạch đáng sợ như vậy, hơn nữa gia tộc liên tục cung cấp tài nguyên tu luyện cho ngươi, tương lai ngươi ít nhất có thể đạt tới Lăng Hư cảnh trung kỳ. Nếu như lại có cơ duyên, ngay cả hậu kỳ cũng có thể chờ mong một chút.”

Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ?

Tuy là Hàn Lam Đài tâm tính xưa nay tiêu sái, trong lòng cũng nhịn không được kích động một hồi.

Trên đời này đa số Lăng Hư cảnh đều là sơ kỳ, nếu như có thể đến trung kỳ, vậy cũng đã là một trong những người nổi bật trong Lăng Hư cảnh rồi.

Mặc dù so sánh thọ nguyên kỳ thật cũng không có gia tăng, nhưng mà lấy một địch hai trấn áp hai sơ kỳ không thành vấn đề, đó là phong quang bực nào?

“Đến lúc đó, ngươi có tư chất tuyệt thế, làm sao còn cần ngươi đi nịnh nọt Tĩnh An công chúa?” Hàn Khải Hiên tình ý sâu xa nói, “Chỉ cần ngươi hơi lộ ra một chút ý đồ, bảo đảm Tĩnh An công chúa chủ động đến lấy lòng ngươi, lôi kéo ngươi.”

“Hình như có chút thú vị.”

Ánh mắt Hàn Đạm Đài hơi nheo lại, lúc này mới hiểu dụng tâm lương khổ của lão tổ nhà mình.

Hắn dừng một chút lại nói: “Tuy nhiên, mặc dù là có tư chất tuyệt thế Bính đẳng thiên thượng, muốn tu luyện tới Lăng Hư

cảnh trung kỳ cũng không dễ dàng a?”

Ngưỡng cửa của Lăng Hư cảnh trung kỳ quá cao, cao đến đa số thế gia nhất phẩm đều vô lực ủng hộ.

Nguyên nhân rất đơn giản, muốn đột phá Lăng Hư cảnh trung kỳ từ đầu đã lên kế hoạch tốt, ở tiền kỳ phải tiêu hao tài nguyên tu luyện gấp bội, để nhanh chóng đạt tới Lăng Hư cảnh, cho tấn thăng sau này giữ lại đủ thọ nguyên.

Mà sau khi đến Lăng Hư cảnh, muốn xông về phía trước lại càng cần tiêu hao con số thiên văn.

Thử nghĩ một chút, Long Xương đại đế chỉ duy trì tu vi Lăng Hư cảnh sơ kỳ, duy trì tiêu hao thấp nhất, một năm phải hơn mười vạn tiên tinh.

Muốn ở Lăng Hư cảnh còn có thể tiếp tục tấn thăng mà nói, tiêu hao ít nhất có thể gia tăng gấp mấy lần, càng về sau còn càng đắt! Đây đâu phải gia tộc bình thường có thể hao tổn được?

“Ngươi yên tâm, gia tộc siết chặt lưng quần đều ủng hộ ngươi. Hơn nữa, chỉ cần ngươi có thể được Tĩnh An công chúa ưu ái, Tĩnh An công chúa cũng sẽ nghĩ biện pháp trợ cấp cho ngươi.” Hàn Khải Hiên khẽ cắn răng hung hăng nói, “Mặc dù quá trình rất gian nan, nhưng nếu gia tộc xuất hiện một Lăng Hư cảnh trung kỳ, cách cục liền hoàn toàn khác. Có một Lăng Hư cảnh trung kỳ, gia tộc mới có hi vọng trở thành thế gia siêu phẩm.”

Hàn Đạm Đài hít sâu một hơi, ánh mắt trịnh trọng vài phần: “Lão tổ tông, việc này cho ta chút thời gian lo lắng.”

“Đạm Đài à, con cháu thế gia chúng ta hưởng dụng tài nguyên hậu duệ của thế gia, tự nhiên cũng có thể gánh vác trọng trách cho con cháu đời sau của gia tộc. Không cần thiết phải tùy hứng nữa.” Hàn Khải Hiên trịnh trọng nói.

“Ta hiểu rồi, lão tổ tông.”

…

Triêu Dương châu, Triều Dương vương phủ.

Là một trong những tiên vương hiển hách nhất, phủ đệ của Triêu Dương Vương tọa lạc trong thành Triêu Dương phủ, chiếm cứ một khu vực cực kỳ rộng lớn ở khu vực trung tâm.

Từ phủ Triêu Dương công chúa ban đầu, đến phủ Triêu Dương Vương sau này, theo thực lực cùng địa vị tăng lên, danh hiệu Triêu Dương Vương cũng càng thêm hiển hách.

Đến mức gần ngàn năm qua, quần chúng Triêu Dương chỉ biết Triêu Dương châu có "Triêu Dương vương", mà "Không biết" có "Triêu Dương phủ quân".

Nhưng mà, người có sinh tử, trăng có khuyết, hơn ba ngàn năm sau hôm nay, Triêu Dương Vương phủ đã từng huyên náo một thời cũng dần dần yên lặng xuống, phủ lên tầng tầng già nua.

Là phong vương do công chúa gia phong mà thành, Triêu Dương Vương và Bắc Vực Vương thế tập võng thế có khác biệt rất lớn.

Dựa theo tổ quy của hoàng thất Tiên Triều, bảo điển mà Triêu Dương Vương sở hữu, cùng với đạo khí mà nàng bởi vì thân phận công chúa mà kế thừa từ hoàng thất, đều phải truyền cho công chúa đời kế tiếp trước khi nàng vẫn lạc.

Ngay cả Triêu Dương Vương Phủ của nàng, sau khi nàng ngã xuống cũng sẽ bị hoàng thất thu hồi. Đương nhiên, trong số hậu duệ của nàng nếu có Lăng Hư Chủng, có thể ưu tiên kế thừa.

Đương nhiên, tổ quy như vậy cũng không phải chỉ nhằm vào công chúa.

Trên thực tế, ở Tiên Triều, phong vương giống như Bắc Vực Vương thế tập võng thế mới là số ít. Đó đều là tổ tông của bọn hắn đã từng lập qua công huân bất thế, thưởng không thể thưởng, phong không thể phong mới có thể có đãi ngộ như thế.

Phong vương bình thường, nếu là bảo điển và đạo khí kế thừa từ trong tông tộc hoàng thất, cũng vẫn phải trả lại như cũ, chỉ là nếu có con nối dõi đặc biệt hăng hái, có thể ưu tiên kế thừa mà thôi.

Mà bảo điển của Triêu Dương Vương, bởi vì thân phận công chúa của nàng, càng thêm đặc thù một chút.

Nhân tuyển kế thừa bảo điển có thể do nàng tự mình quyết định, nhưng chỉ có thể lựa chọn trong số công chúa.

Trên thực tế, phần lớn tình huống, cũng không tồn tại nhiều lựa chọn.

Tựa như lần này, thích hợp nhất tiếp nhận vị trí và bảo điển của Triêu Dương Vương, cũng chỉ có một Tam công chúa - Tĩnh An công chúa.

Những công chúa khác không phải tuổi tác lớn đã có truyền thừa, nếu không phải tuổi tác quá nhỏ không kịp tham gia.

Mà bây giờ, thọ nguyên của Triêu Dương Vương sắp hết, truyền thừa bảo điển đã gần ngay trước mắt.

Hậu hoa viên của Triêu Dương Vương phủ.

Một góc của hoa viên, đứng lặng một tòa tiểu lâu thanh tú. Nó cao trăm trượng, chung quanh thúy trúc vờn quanh, hoàn cảnh thanh u mà yên lặng.

Tòa lầu này tên là "Nghênh Nguyệt Lâu".

Trên khán đài Phần Nguyệt Lâu, Triêu Dương Vương đã đi vào tuổi xế chiều đang đứng dựa vào lan can, im lặng ngắm ánh trăng lạnh lẽo mà khoan khoái.

Thần sắc của nàng điềm tĩnh mà bình yên, ngay cả nếp nhăn trên mặt đều thả lỏng mà nhu hòa, giống như là thế gia lão thái quân bình thường, không chút nào khí phách tuyệt thế lúc trước đánh bạo Liệt Hỏa Chân Quân Ngụy Đông Dữu.

Tương tự, Triêu Dương Vương Diêu Nguyên Cương cũng đã già nua lộ rõ thái độ, thì tay áo đứng ở bên cạnh nàng, cứ như vậy lẳng lặng ở cùng nàng, lại giống như là đang thủ hộ nàng.

Thời gian dường như đã dừng lại trăm năm, ngàn năm.

"Ài, Ô Phong Thái Liệt."

Triều Dương Vương khẽ thở dài, thu hồi ánh mắt, trong giọng nói tựa hồ có chút tiếc hận.

Diêu Nguyên vừa mới nhịn không được bật cười: "Muội nha, còn không bỏ xuống được chuyện năm đó sao?"

Lúc còn trẻ, Triêu Dương Vương vẫn muốn bay lên trăng tròn chơi. Đợi sau khi tấn chức Lăng Hư cảnh trở thành đại lão, bà đã chuẩn bị đầy đủ, sau đó bay về phía trăng tròn. Chỉ tiếc, trên chín tầng trời cương phong thái liệt, ngay cả bà có đạo khí

hộ thân cũng không ngăn được, cuối cùng bà chỉ có thể bất đắc dĩ bại lui trở về.

Kết quả sau khi trở về không bao lâu, nàng lại bị Tiên Hoàng gọi tới mắng một trận, nói nàng không biết trời cao đất rộng, không chết ở trong hư không là may mắn, ra lệnh nàng không được phép làm xằng làm bậy.

Chuyện này sau khi truyền đi, không ít người trở thành trò cười, Triêu Dương Vương bởi vậy mà mất mặt. Diêu Nguyên Cương tự nhiên khắc sâu ấn tượng đối với chuyện này.

"Nhân sinh trên đời, kiểu gì cũng sẽ có chút tiếc nuối. Mặc cho ngươi thủ đoạn thông thiên, cũng không thể chuyện gì cũng viên mãn. Luôn luôn có vài chuyện khiến ngươi vô lực xoay chuyển trời đất." Triêu Dương Vương bình tĩnh nói.

"Ồ, lời này cũng không giống với tính cách của ngươi a." Diêu Nguyên Cương khẽ cười, "Trong nhận thức của ta, Phượng Uy ngươi chưa từng sợ cái gì, một khi tính tình trở nên nóng nảy chính là Chiến Thiên Chiến Địa Chiến Tiên Hoàng… Ài, lần đó liên lụy ta cũng bị Tiên Hoàng đánh một trận."

"Đúng vậy, trẻ tuổi thật tốt." Triều Dương Vương cười cười, bất tri bất giác cũng rơi vào hồi ức: "Ngươi còn nhớ không? Khi đó chúng ta mới hơn một trăm tuổi, mang theo một đám huynh đệ tỷ muội chí đồng đạo cùng nhau mở phủ Triêu Dương công chúa. Khi đó, chúng ta cùng một chỗ, luôn ồn ào muốn làm ra chút chuyện lớn, giống cái gì Trảm Ma Tôn, Khu Yêu Ma, dẫn dắt Nhân tộc đi về huy hoàng vân vân… Khi đó chúng ta hăng hái cỡ nào."

"Chỉ tiếc, những miếng da trâu lúc trước bị thổi xuống, hôm nay một cái cũng không thực hiện được. Ngược lại mọi người không thể nào vượt qua thời gian, từng người lần lượt vẫn lạc, đến bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta."

Thấy sắc mặt Triêu Dương Vương có chút thương cảm, trong lòng Diêu Nguyên Cương cũng có chút không dễ chịu, không khỏi nhẹ nhàng đỡ bả vai nàng, an ủi: "Phượng Uy, ngươi đã làm tốt rồi. Chúng ta cả đời vất vả, đến bây giờ, trách nhiệm trên vai cũng nên giao cho các hậu bối gánh vác."

“Điều này ta đương nhiên biết. Ta cũng không có ý định muốn giao.” Nói đến việc này, Triêu Dương Vương liền không khỏi nhớ tới đoạn thời gian trước 【Đông Xương Vương】 cố ý đến Vương phủ bái phỏng nhắc tới chuyện, nhịn không được nhíu nhíu mày: “Ta cũng không thích Tĩnh An, nàng… Quá giả.”

“Ngươi có thể không thích Tĩnh An công chúa, dù sao hai người các ngươi tính cách xung đột.” Diêu Nguyên vừa cười vừa nói, “Nhưng ngươi cũng không thể không thừa nhận, các phương diện Tĩnh An biểu hiện rất xuất sắc, so với ngươi năm đó đến cũng không kém bao nhiêu. Huống hồ, ngoại trừ Tĩnh An ra, ngươi còn có người khác chọn sao? Phượng Uy, thời gian của ngươi không còn nhiều lắm, đã đến lúc phải quyết định.”

Nghe vậy, Triêu Dương Vương im lặng một hồi.

Một lúc lâu sau, nàng mới nói: “Ta hiểu rồi, chuyện này nghe ngươi.”

Dừng một chút, nàng lại nghĩ tới một chuyện khác: “Ta nghe nói ngươi gọi một đứa nhỏ của Diêu thị tới vương phủ?”

“Không sai.” Diêu Nguyên Cương ngữ khí ôn nhu giải thích, “Đứa nhỏ kia tên là Diêu Thành Siêu, mấy năm trước đây ngươi cũng đã gặp. Hắn trăm năm gần đây biểu hiện ra sắc mặt, vì gia tộc lập nhiều kỳ công, được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng. Ta cũng cảm thấy đứa nhỏ kia rất tốt, là phúc tướng Diêu thị, hy vọng tương lai hắn có thể mang đến chút khí tượng mới cho Diêu thị.”

Ngụ ý kia rõ ràng là chuẩn bị bảo điển của mình truyền cho Diêu Thành Siêu.

Triêu Dương Vương cùng hắn sinh hoạt mấy ngàn năm, sao có thể không đoán ra hắn muốn làm gì?

Nghe vậy, nàng nhất thời thay đổi sắc mặt, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng không tự giác nâng lên: “Nguyên Cương, với tình trạng thân thể của ngươi, ít nhất còn có thể sống thêm ba trăm năm! Ngươi không cần phải theo ta đi chiến táng.”

Diêu Nguyên vừa nhìn nàng, ngữ điệu ôn nhu, giọng nói lại đặc biệt kiên định: “Ta bảo vệ nàng cả đời, để cho ta lại bảo hộ

nàng một lần cuối cùng.”

“Nhưng ta có thể hạ lệnh không cho phép ngươi đi!” Triêu Dương Vương thẳng thắn nhìn hắn, ngữ khí lạnh lùng cứng rắn: “Ngươi biết, từ trước đến nay ta rất tùy hứng.”

“Phượng Uy, ta bao dung sự tùy hứng cả đời của ngươi, đây là lần cuối cùng, hãy để ta cũng tùy hứng một lần đi. Ngươi biết mà, ngươi không ngăn được ta đâu.”

Hai người nhìn nhau, tựa như là một hồi giằng co trong im lặng.

Thật lâu sau đó.

Triều Dương Vương bỗng nhiên thu hồi ánh mắt, khe khẽ thở dài: “Ta hiểu rồi.”

Nhắm mắt lại, che lại vài phần ẩm ướt dưới đáy mắt, nàng lấy lại tinh thần mới tiếp tục nói: “Ngươi phái người đi tìm hài tử tên là ‘Vương An Nghiệp’ kia đến gặp ta đi. Phu thê chúng ta cũng nên cho bọn nhỏ trong nhà trải một con đường lui.”

“Đúng vậy, nên trải đường về sau.” Diêu Nguyên Cương im lặng cười cười: “Đứa nhỏ Thái An kia si mê kiếm đạo, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng kết giao bằng hữu gì. Lần này hắn vì Vương An Nghiệp kia, lại cố ý chạy tới Tiên Thành chạy ngược chạy xuôi, hiển nhiên là thật sự coi hắn là bằng hữu. Như vậy đi, ta tự mình đi mời đứa nhỏ Vương An Nghiệp kia.”

“Kẻ này vốn thiên tư tuyệt luân, bây giờ càng kế thừa kiếm trận bảo điển, tiềm lực vô hạn. Chúng ta giúp hắn một tay, nói không chừng tương lai Nhân tộc lại có thêm một trụ cột.”

…

Sau một khoảng thời gian.

Tạm thời Vương An Nghiệp ở tại Triêu Dương Cơ thị, được Diêu Nguyên Cương tự mình đăng môn mời đi Triều Dương Vương phủ làm khách.

Sau khi nghênh đón lễ nghi một phen.

Vương An Nghiệp được an bài trong phòng khách quý phủ, do mấy thị nữ tư sắc kiều diễm mà chiêu đãi như tiên tử, ăn các

loại linh quả.

Thật không hổ là nội tình của Triêu Dương vương phủ, mấy thị nữ kia mỗi người thiên tư bất phàm, dung mạo thanh xuân sức sống dưới dung mạo đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tu vi. Nếu là phóng tới một ít thế gia tứ ngũ phẩm, đã xem như là thiên chi kiều nữ của gia tộc rồi.

Cho dù là Tào Ấu Khanh đã từng đối địch với Vương thị, hơn nữa còn khuấy đảo ra một phen phong vân cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng đối với Vương An Nghiệp mà nói, nữ tử ưu tú đã gặp nhiều, hai nàng dâu cũng đều là nhân trung kiều hoàng, thuần túy lấy tư chất huyết mạch mà nói, so với Ngụy Thanh Vân và Vân Thái An cũng không kém chút nào.

Hắn ta thong dong ứng phó với tất cả những thứ này, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

Không bao lâu, một vị nữ tử quần áo hoa lệ ung dung bất phàm nhanh nhẹn đi tới, hai bên tóc mai nàng mặc dù đã phiếm bạch, dung mạo cũng lộ ra một cỗ khí tức tuổi xế chiều, nhưng ánh mắt lại thâm thúy như đầm, làm cho người ta không cách nào đoán được trong lòng nàng suy nghĩ gì.

Mà khí tức của nàng càng là thâm trầm nội liễm, còn như đại dương mênh mông vô tận vậy.

“Bái kiến Triêu Dương Vương.” Bọn thị nữ đồng thanh bái kiến, trong ánh mắt của bọn họ toát ra vẻ sùng bái mà kính ngưỡng.

Quả nhiên là Triêu Dương Vương giá lâm, Vương An Nghiệp cũng đứng dậy hành lễ: “Đông Càn Lũng, Trường Ninh Vương thị An Nghiệp, gặp qua Triêu Dương Vương điện hạ.” Dáng vẻ bình tĩnh, ôn nhuận mà khiêm tốn.

“An Nghiệp công tử không cần đa lễ, mau mau mời ngồi.” Triêu Dương Vương ôn hòa cười chào hỏi: “Trong lần thí luyện kiếm trận song tuyệt bảo điển trước đó, Thái An chúng ta được ngươi trông nom, nói ra ngươi vẫn là ân nhân vương phủ chúng ta.”

Vân Thái An là người nổi bật trong thế hệ trẻ của vương phủ, Triêu Dương Vương còn trông cậy vào việc hắn có thể kế thừa

đại nghiệp của vương phủ.

Tuy tước vị phong vương của Triêu Dương Vương không cách nào truyền thừa với hắn, nhưng chỉ cần Vân Thái An có thể tranh được một môn bảo điển, sau khi lên chiến trường lập công vẫn có thể phong vương tước khác, gánh vác tất cả mọi thứ của Triêu Dương Vương phủ hiện giờ.

"Điện hạ khách khí rồi." Vương An Nghiệp theo lời mà ngồi, "Khi đó An Nghiệp chẳng qua là thuận thế mà làm, chưa nói tới ân tình, điện hạ chớ lo lắng việc này. Huống chi bản tính Thái An huynh thuần chân mà lòng dạ khoáng đạt, An Nghiệp cũng rất có hảo cảm với hắn."

"An Nghiệp công tử, ngươi xem bản vương những thị nữ này như thế nào?" Triêu Dương Vương thuận miệng hỏi.

"Ai nấy đều xinh đẹp động lòng người, tư chất bất phàm." Vương An Nghiệp thành thật nói: "Hiển nhiên đều là tinh anh do điện hạ dụng tâm bồi dưỡng ra."

"Bổn vương đem toàn bộ bọn họ tặng cho công tử, thế nào?" Triêu Dương Vương một đao nói thẳng.

Vương An Nghiệp vội vàng đứng dậy, liên tục chắp tay nói: "Điện hạ không cần như thế, trong nhà An Nghiệp đã có vợ con, tuyệt đối không thể lỗ mãng."

"Vợ con?" Triều Dương Vương nghi ngờ không thôi: "Theo bổn vương được biết, An Nghiệp công tử bất quá chỉ một trăm mấy chục tuổi, tuyệt đại thiên kiêu trẻ tuổi như thế, thành thân sao lại sớm như vậy?"

Một đám thị nữ xinh đẹp cũng đều lộ ra vẻ thất vọng.

Thái An nhà các nàng đã hai trăm mấy mươi, vẫn chỉ là một thanh niên tuấn kiệt, ngay cả vị hôn thê cũng chưa định ra.

"Quê nhà của An Nghiệp chính là nơi hẻo lánh, phong tục thành thân tương đối sớm, kì thực ngay cả cháu cũng có." Vương An Nghiệp thành thật trả lời, trong lòng lại nghĩ, thái gia gia nhà mình cũng chỉ mới hai trăm tuổi, nhưng con cháu trong nhà đã có một đống lớn rồi.

"Thành thân cũng không sao, tài năng kinh thế như An Nghiệp công tử, cưới thêm mấy phòng Cơ thiếp cũng coi như cống

hiến cho Nhân tộc.” Triêu Dương Vương cười nói.

Cơ thiếp?

Vương An Nghiệp toát mồ hôi lạnh.

Thái gia gia và Thái nãi nãi ân ái như keo, cho đến nay chưa từng nạp thiếp, bọn tiểu bối bọn họ há có thể xằng bậy? Huống chi, cả đời này có thể cưới được hai người Ức La và Tuyết Ngưng, hắn đã cực kỳ thỏa mãn.

Không đợi hắn trả lời, bỗng dưng, lông mày của Triêu Dương Vương hơi nhăn lại, ung dung thân thể run rẩy kịch liệt, phảng phất có chút thống khổ dị thường, một cỗ tử khí xám xịt bao phủ khuôn mặt.

“Không hay rồi.” Các thị nữ vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, vô cùng lo lắng nói: “Độc cũ tích năm xưa của điện hạ tái phát rồi, nhanh, mau đi mời y sư đến.”

Không bao lâu sau, một gã y sư cung phụng Thần Thông cảnh của Vương phủ đã nhanh chóng chạy đến, kích động ra một luồng huyền khí hệ mộc hùng hậu bao phủ Triêu Dương Vương vào bên trong, cùng lúc đó sắc mặt hắn khó coi tức giận nói: “Triêu Dương điện hạ, ngươi không thể nghe lời khuyên của lão hủ sao? Động thủ, có phải ngươi lại động thủ với ai rồi không?”

Thực lực của người này cùng mộc hệ huyền khí hùng hậu, so với Thanh Hoàng cốc cốc chủ Thanh Tùng chân nhân của Lăng Vân thánh địa cũng không kém bao nhiêu.

“Cảnh Hồng, ngươi không cần khẩn trương, chỉ là đánh tên Ngụy Đông Dữu kia một chút mà thôi.” Triêu Dương Vương toàn thân tản ra tử khí xám trắng nồng đậm, lại chuyện trò vui vẻ nói, “Ngươi ngạc nhiên như thế, sợ là sẽ hù dọa khách nhân.”

“Trả lại khách nhân, ngươi nếu không động thủ, không chừng còn có thể sống lâu hơn mười năm. Nhưng hôm nay, ai, chỉ sợ ta cũng không đè nén được, ngươi đây là thời gian không còn nhiều a.” Y sư tên Cảnh Hồng kia kinh sợ nói, “Ngươi vẫn là mau mau trước đi gặp Tiên Hoàng bệ hạ, nói không chừng bệ hạ còn có thủ đoạn cứu ngươi.”

“Bệ hạ nếu có thể cứu, nàng đã sớm cứu rồi, hơn nữa bây giờ nàng còn đang bế quan, việc có thể làm cũng có hạn.” Triêu Dương Vương thản nhiên nói: “Cảnh Hồng, ngươi giúp ta cưỡng ép một lần, giúp ta tranh thủ thời gian mười năm.”

“Làm sao có thể thêm mười năm nữa, chống đỡ hết nổi năm năm.” Cảnh Hồng vừa tức giận vừa hận, là một y sư chuyên nghiệp, người hận nhất chính là bệnh nhân không nghe lời.

“Năm năm, cũng đủ rồi.” Triêu Dương Vương phong đạm vân khinh nói: “Chớ nói nhảm nữa, mau bắt đầu đi.”

“Ngươi chịu đựng đi, ta giúp ngươi áp chế vết thương tích độc cũ, nhưng mà ngươi phải hiểu rằng, nếu như ngươi lại động thủ lần nữa, Thánh Hoàng tái thế cũng cứu không được…”

“Đợi một chút!” Vương An Nghiệp nhíu mày nói: “Cảnh Hồng y sư, thủ pháp trị liệu của ngươi sai rồi.”

“Cái gì?” Mặt Cảnh Hồng giật giật, quay đầu lại “hừ” dữ tợn nhìn chằm chằm Vương An Nghiệp: “Chỉ là thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, ngươi thì biết cái gì? Có muốn ta cho điện hạ trị cho ngươi không?”

“Được, ta đến trị.”

…

Chương 87: Mời Triêu Dương Vương đến Đông Càn ở.

…

Nghe thấy lời nói của Vương An Nghiệp, Cảnh Hồng y sư không khỏi tức chết.

Ở Tiên Triều, tuy rằng hắn không thuộc về y sư trị liệu mạnh nhất, nhưng cũng coi như là rất có danh vọng.

Bệnh của Triêu Dương Vương thuộc loại vết thương lâu năm trên chiến trường lưu lại trên chiến trường tích lũy mà thành, độc của nàng trúng cũng là do một tôn yêu ma Lăng Hư cảnh cao giai ngoại vực lưu lại, phi thường khó chơi.

Rất nhiều Thánh thủ Tiên Triều đều từng xuất thủ, đối với độc và thương thế này đều thúc thủ vô sách, ngay cả Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Chỉ là một tiểu hài tử, dám dõng dạc nói muốn trị liệu.

“Đi đi đi, chớ có ở đây quấy rối.” Cảnh Hồng bực bội phất tay.

Với tính tình của hắn, đương nhiên muốn giáo huấn tiểu mao hài không biết trời cao đất rộng này một chút, nhưng mà cũng không dám lấy mạng của Triêu Dương Vương ra đùa giỡn.

Vương An Nghiệp nhíu mày, lại kiên nhẫn nói: “Đặc sắc lớn nhất của Mộc hệ huyền khí là chữa trị và hóa giải, ngươi như thế sẽ ép thương thế và độc tố trở về, chẳng những trị ngọn không trị gốc, ngược lại sẽ khiến lần phát tác tiếp theo càng thêm hung mãnh.”

“Ta nhổ vào, ngươi tưởng lão phu không hiểu sao?” Cảnh Hồng cả giận nói: “Nếu có thể chữa lành và hóa giải, lão phu cần gì dùng hạ sách này. Ngươi mau cút đi, trì hoãn việc điện hạ trị liệu, ngươi có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ bù.”

Tính tình Vương An Nghiệp không tệ, nhưng không có nghĩa là những tồn tại khác tính tình tốt.

Không đợi Vương An Nghiệp nói gì nữa, tiểu tỷ tỷ Thần Thông Bảo Giới của hắn đã không khống chế được tính khí

nóng nảy của mình trước tiên: “Hừ, lão già nhà ngươi không có bản lĩnh thì thôi. An Nghiệp nhà chúng ta có thể trị, ngươi dựa vào cái gì mà không cho hắn trị?”

“Chính là sợ bị đoạt công lao thôi.” Kiếm trận song cơ cũng là từ trong bảo điển trong linh đài của hắn hiện ra thân ảnh, hai thiếu nữ xinh đẹp một trái một phải, một người ôm kiếm, một tay nắm trận bàn, ngôn ngữ sắc bén giống như đạn pháo liên miên không dứt oanh kích Cảnh Hồng, “Có một số người, chính là lòng dạ hẹp hòi, đầu trâu mặt ngựa, đố kỵ tài năng, cậy già lên mặt, da trâu thổi đến vang dội, bản lãnh lại mỏng manh như thoi thóp.”

“Ngươi! Các ngươi!!”

Cảnh Hồng bị một đám “tiểu tỷ tỷ” vây công, nhất thời bị tức giận đến lung lay sắp đổ, gần như muốn thổ huyết.

“Chư vị tiểu tỷ tỷ chớ có mắng người, chỉ là Cảnh Hồng y sư vẫn chưa hiểu rõ ta mà thôi.” Vương An Nghiệp cũng đau đầu một trận.

Khí Linh tiểu tỷ tỷ bên cạnh đều rất có cá tính, số lượng càng nhiều, tranh cãi làm việc lại càng phiền toái. Cũng phải nhờ Thất tỷ tỷ lúc này vẫn còn nằm trong nhẫn trữ vật ngủ say chứ, nếu không lão nhân gia bà ấy mà ra, vậy thì càng thêm ” nhộn nhịp”.

“Vậy thì, để cho An Nghiệp thử xem đi.” Triều Dương Vương liếc mắt nhìn kiếm trận song cơ, trên khuôn mặt hiện ra tử khí xám trắng vô cùng bình tĩnh.

Sống hay chết, đối với nàng mà nói đã là cực nhạt.

“Điện hạ, cái này…” Cảnh Hồng còn muốn khuyên nữa.

“Được rồi, dù sao kết quả tốt nhất cũng chỉ là sống thêm vài năm.” Triều Dương Vương lạnh nhạt phất tay, “Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời.”

Ngữ khí của nàng vẫn thập phần bình thản, vừa nhắc mắt đã lộ ra cỗ hương vị không thể nghi ngờ, trong lúc lơ đãng uy nghi hiển thị rõ ràng.

Cảnh Hồng bất đắc dĩ đành lui ra, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Vương An Nghiệp, chuẩn bị một khi xuất hiện bất

cứ vấn đề gì, hắn lập tức tiếp nhận.

“Điện hạ, xin thứ cho An Nghiệp lỗ mãng.” Vương An Nghiệp tiến lên chắp tay.

“Không sao, xin mời An Nghiệp công tử tùy ý.” Triêu Dương Vương nâng cánh tay lên, một bộ tùy ý Vương An Nghiệp thi triển.

Vương An Nghiệp cũng không sợ hãi, đứng vững ở vị trí vừa rồi của Cảnh Hồng, đưa tay chạm vào cổ tay của nàng, đưa huyền khí của mình vào trong cơ thể của nàng.

Mặc dù Vương An Nghiệp chủ tu kiếm đạo và trận đạo, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bản lĩnh trị liệu của hắn đã yếu đi. Đối với huyết mạch Mộc hệ mà nói, trị liệu là bản năng khắc vào trong huyết mạch, khác nhau chỉ là mạnh yếu và trọng điểm khác nhau mà thôi.

Mà Vương An Nghiệp đã bị huyết mạch của Vương Thủ Triết ảnh hưởng, trong huyết mạch tự nhiên có lực lượng sinh mệnh bản nguyên mỏng manh chảy xuôi, có sự khác biệt cơ bản với huyết mạch hệ mộc bình thường.

Dưới sự trị liệu của huyền khí của Vương An Nghiệp, vết thương trong cơ thể Triêu Dương Vương bắt đầu từ từ giảm bớt với một tốc độ vô cùng chậm rãi, ngay cả ma độc trong cơ thể nàng, dưới tác dụng của huyền khí của Vương An Nghiệp cũng bắt đầu bị hóa giải từng chút một.

Tu vi bị giới hạn bởi Vương An Nghiệp, cùng với lực lượng sinh mệnh bổn nguyên mỏng manh trong cơ thể hắn, quá trình này vô cùng chậm chạp, nhưng theo thời gian trôi qua, tử khí trên mặt Triêu Dương Vương đã biến mất không ít.

“Hả?”

Cảnh Hồng chân nhân mở to hai mắt kinh ngạc không thôi. Tình huống của tiểu tử này như thế nào?

Triêu Dương Vương thương thế có bao nhiêu khó giải quyết hắn là rõ ràng nhất. Những năm gần đây, hắn nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp, thử bao nhiêu phương án trị liệu, đều chỉ có thể tạm thời áp chế, mà không cách nào chân chính trị liệu.

Thương thế nghiêm trọng như thế, tiểu tử này không ngờ thật sự có thể trị? Hơn nữa nhìn trạng thái của Triêu Dương Vương, dường như có chuyển biến tốt đẹp?

Huyết mạch của tiểu tử này, rốt cuộc có lai lịch gì mà lợi hại như vậy?

"Thật tốt quá, thương thế điện hạ được cứu rồi!"

Các thị nữ cũng mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp cũng thay đổi.

Triêu Dương Vương chính là trụ cột của Triêu Dương Vương phủ, thương thế của nàng không chỉ liên quan đến một mình nàng, mà là toàn bộ vương phủ hưng suy.

Vốn dĩ thương thế của Triêu Dương Vương ngày càng nghiêm trọng, các nàng đều phát sầu vì đường lui của mình, nhưng nếu như thương thế của Triêu Dương Vương thật sự có hy vọng có thể được chữa khỏi, vậy thì tất cả đều không giống nhau.

Mắt thấy tất cả đều đang biến hóa theo chiều hướng tốt.

Bỗng dưng.

Ma độc trong cơ thể Triêu Dương Vương dường như cảm thấy nguy hiểm, lại bỗng nhiên xao động, bỗng nhiên hóa thành một dòng lũ quỷ bí mà hung hiểm xông về phía Vương An Nghiệp Huyền Khí.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã tách huyền khí Vương An Nghiệp rót vào trong cơ thể nàng, thuận theo ngón tay của Vương An Nghiệp đặt trên cổ tay của Triêu Dương Vương dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, đúng là muốn phản phệ Vương An Nghiệp!

Ánh mắt Triêu Dương Vương mãnh liệt, lập tức muốn dựa vào tu vi áp chế ma độc.

Nhưng mà, giờ phút này nàng sớm đã không phải thời kỳ toàn thịnh, nào còn áp chế được?

Mắt thấy độc khí kia sắp tràn vào trong cơ thể Vương An Nghiệp, trên mặt Triêu Dương Vương cũng lần nữa hiện ra một chút tử khí, Cảnh Hồng chân nhân sắc mặt đại biến.

"Không ổn! An Nghiệp công tử cẩn thận!"

Hắn lập tức xông lên chuẩn bị tiếp nhận, áp chế ma độc.

Nhưng mà, còn không đợi hắn đứng vững, ánh mắt Vương An Nghiệp đã mãnh liệt, khí thế toàn thân bộc phát.

Một cỗ uy thế cường hãn bỗng nhiên quét ra trong phòng.

Cùng lúc đó, hư ảnh pháp tướng của Vương An Nghiệp —— một gốc đại thụ xanh ngắt cao ngất cũng xuất hiện ở phía sau hắn.

Theo Vương An Nghiệp thăng cấp Tử Phủ cảnh, huyết mạch chi lực của hắn đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, ngay cả pháp tướng hư ảnh cũng ngưng thực hơn trước rất nhiều, ngoại hình cũng dần dần xảy ra một chút biến hóa.

Cành cây to xanh ngắt xòe ra, thân cây màu đỏ đen cao ngất, tán cây rậm rạp như cái ô, tựa như cây trụ chống trời bao phủ Vương An Nghiệp dưới bóng râm của cây đại thụ.

Quang mang màu xanh nồng đậm nở rộ ra, thần uy mênh mông tràn ngập cả gian phòng.

Dưới sự gia trì của huyết mạch lực cường đại, huyền khí toàn thân Vương An Nghiệp bắt đầu khởi động, trong chớp mắt chặn lại sự xâm nhập của ma độc.

Hai luồng sức mạnh một xanh một đen lấy thân thể Vương An Nghiệp và Triêu Dương Vương làm chiến trường, đúng là lập tức giằng co.

“Đây là…”

Nhìn hư ảnh pháp tướng sau lưng Vương An Nghiệp, ánh mắt Triêu Dương Vương chợt lóe, trên khuôn mặt ngay cả vết thương cũ tái phát cũng chỉ hơi biến sắc khó có thể hiện lên một chút kinh ngạc.

Cây này người khác có lẽ không biết, nhưng nàng lại đã gặp qua.

Tàng thư của hoàng thất vô cùng phong phú, trong đó có một số điển tịch chính là tư liệu tuyệt mật, chỉ có số rất ít người mới có tư cách tra cứu. Nàng với tư cách Tiên Triều công chúa, quyền hạn cực cao, những thứ biết được đương nhiên cũng nhiều hơn người khác một chút.

Cây này, nàng từng gặp qua trong bút ký mà các đời Tiên Hoàng lưu lại.

Cái bút ký kia ghi chính là kiến thức thời điểm Tiên Hoàng đời thứ ba thăm dò Thiên Ngoại Dị Vực. Trong đó viết đến, nàng từng ở trong một phương tiểu thế giới của Thiên Ngoại nhìn thấy một cây đạo thụ, thân của nó là Xích Huyền, Diệp Thương Thanh kỳ thật như pha lê, nối liền trời đất, chống đỡ một phương thế giới.

Bởi vì cây kia thật sự quá mức đặc thù, còn cố ý trang trí. Bởi vậy, Triêu Dương Vương đối với nó ấn tượng thập phần khắc sâu.

Mặc dù hư ảnh pháp tướng của Vương An Nghiệp còn chưa kết trái, nhưng những bộ phận khác, lại gần như giống như đúc với hình vẽ trong đó, thật sự làm cho nàng muốn nhận sai cũng khó.

Nhưng cái cây kia… rõ ràng là một gốc cây đạo thụ!

Phải biết Đạo Thụ còn cường đại hơn so với Tiên Thụ, bản chất của nó là tồn tại gần như thiên đạo, một phương thế giới có thể dựng dục ra một gốc đã có thể nói là kỳ tích.

Tồn tại như vậy, sao có thể xuất hiện trong hư ảnh pháp tướng của nhân loại?

Chuyện này đã vượt qua nhận thức của nàng, Triêu Dương Vương ngây người, không hiểu, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra nguyên cớ.

Lúc này, sắc mặt Vương An Nghiệp đang giằng co với ma độc đã dần dần trở nên trắng bệch.

Chung quy hắn chỉ có tu vi Tử Phủ cảnh, cho dù huyết mạch cường đại, tổng lượng huyền khí trong cơ thể vẫn là trình độ Tử Phủ cảnh như cũ, dưới trạng thái huyết mạch lực hoàn toàn bộc phát, huyền khí tiêu hao thật lớn, hắn duy trì khó tránh khỏi càng ngày càng cố hết sức.

“Được rồi. Ngươi đã cố gắng hết sức…” Triêu Dương Vương thở dài.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, đã thấy Vương An Nghiệp cắn răng, tay vừa lật, trong lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm

một chiếc lá xanh biếc.

Phiến lá kia giống như bàn tay, chỉ lớn cỡ bàn tay, lại giống như ngọc bích điêu khắc mà thành, xanh biếc ướt át, tản ra sinh mệnh lực mênh mông bàng bạc.

Năm ngón tay vừa bấm, phiến lá lập tức vỡ vụn trong lòng bàn tay Vương An Nghiệp.

Sinh mệnh chi lực mênh mông mãnh liệt tuôn ra, còn chưa kịp khuếch tán ra, liền ở dưới sự khống chế của Vương An Nghiệp một mạch tràn vào trong cơ thể của Triêu Dương Vương.

Từng đạo lục quang phun trào.

Cơ hồ trong chốc lát, hơi thở ma khí màu đen cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể Triêu Dương Vương, giống như là đón đầu đánh lên sóng lớn ngập trời, bị một cơn sóng vỗ trở về.

Một phần nhỏ ma độc màu đen ở phía trước đã trực tiếp bị cưỡng ép xua tan, hóa thành từng sợi sương mù màu đen tiêu tán vô tung.

Dưới sự trùng kích mênh mông của sinh mệnh chi lực, ma độc màu đen vốn hội tụ thành một cỗ, giống như quân đội công thành đoạt đất rất nhanh tan rã không thành quân, không thể không một lần nữa phân tán thành từng đám, bị từng bước hóa giải sạch sẽ.

Ngay sau đó.

Sinh mệnh chi lực mênh mông như biển tràn vào tứ chi bách hải của nàng, bổ khuyết sinh mệnh lực của nàng thiếu hụt. Gần như là trong chớp mắt, Triêu Dương Vương sắc mặt liền mắt thường có thể thấy được mà rút đi xám xịt, lập tức một chút trở nên hồng nhuận.

Không hổ là át chủ bài bảo mệnh dùng lá cây của Ly Tiên cô nãi nãi luyện chế thành, quả nhiên hữu dụng!

Vương An Nghiệp thở phào nhẹ nhõm, tay đặt lên cổ tay của Triêu Dương Vương cũng thu lại.

Cảnh Hồng chân nhân vội vã khẩn trương xông lên bắt mạch kiểm tra.

“Chuyện này, chuyện này… chuyện này sao có thể?” Thần sắc trên mặt hắn liên tục biến hóa, rất nhanh đã từ khẩn trương thấp thỏm biến thành kinh hỉ cùng khó tin: “Thế mà thật sự tốt rồi. Không chỉ có ma độc dị chủng còn sót lại bị hóa giải không ít, sinh mệnh lực cũng được bổ sung… Điện hạ, với trạng thái hiện tại của ngài, chỉ cần không động thủ với người, ít nhất còn có thể sống thêm mấy chục năm nữa!”

Hắn kích động đến nước mắt sắp chảy ra.

Từ khi hắn bắt đầu trị liệu Triêu Dương Vương tới nay, đây tuyệt đối là hiệu quả lớn nhất!

“Tuy nói như thế.” Vương An Nghiệp lại không có vẻ vui mừng quá nhiều, sắc mặt vẫn lo lắng: “Nhưng điện hạ đã bị thương tích niên đại quá nhiều, dẫn đến cơ năng thân thể bị tổn thương rất nghiêm trọng, hơn nữa cỗ kịch độc dị chủng ẩn núp trong cơ thể này vô cùng khó chơi, trước mắt chỉ là hóa giải một bộ phận bại lộ ra ngoài. Trong máu thịt, kinh mạch của điện hạ, khắp nơi đều là dấu vết của độc tố dị chủng…”

“Không sao.” Khí sắc của Triêu Dương Vương tốt hơn rất nhiều, cảm kích nói: “Có thể ngoài ý muốn sống thêm mấy chục năm, đã là may mắn của triều ta. Bệnh của ta, không những mệt nhọc An Nghiệp công tử, còn hao phí ngươi một con át chủ bài bảo mệnh. Việc này, Triêu Dương Vương phủ ta sẽ tiến hành bồi thường.”

“Điện hạ ngài chớ để ở trong lòng, ngài là nhân tộc làm ra nhiều cống hiến như vậy, chút hao tổn này của An Nghiệp không tính là gì.” Vương An Nghiệp từ nhỏ đã ở cùng chỗ với Long Xương đại đế, tự nhiên hiểu một Lăng Hư cảnh hậu kỳ đối với nhân loại mà nói quan trọng như thế nào, hắn chắp tay nói: “Hiện giờ việc cấp bách của điện hạ, là muốn chữa trị vết thương cũ, loại trừ tàn độc, sau đó lại chậm rãi tẩm bổ thân thể, từng bước bù đắp bổn nguyên hao tổn, như thế mới có thể hóa nguy thành an.”

“Việc này nói dễ vậy sao.” Triêu Dương Vương thở dài một tiếng: “Bây giờ bộ phận chữa trị, chẳng qua là một góc núi băng, đã hao phí át chủ bài của công tử.”

“Điện hạ không cần lo lắng, thái tổ phụ của An Nghiệp và linh thực ly tiên bản mệnh của hắn, năng lực trị liệu mạnh hơn An

Nghiệp rất nhiều. Con át chủ bài bảo mệnh vừa rồi, cũng bắt nguồn từ năng lực của thái tổ phụ ta.” Vương An Nghiệp nói: “Nếu điện hạ rảnh rỗi, chi bằng đi Đông Càn Trường Ninh Vương thị chúng ta nghỉ ngơi một phen. Bất luận như thế nào, kết quả chắc chắn sẽ không kém hơn bây giờ.”

Đông Càn quốc sao?

Triều Dương Vương giật mình cười nói: “Nói đến Đông Càn, ta liền nhớ tới Long Xương và Khương thánh chủ.”

“Điện hạ còn nhận ra Đại Đế gia gia và Thánh chủ gia gia?” Vương An Nghiệp hơi nghi hoặc.

“Sao có thể không nhận ra chứ?” Triều Dương Vương thổn thức không thôi: “Hàn Nguyệt Tiên Triều chúng ta và các nước đồng minh, tổng cộng mới được bao nhiêu Lăng Hư Cảnh? Nói ra thì Long Xương lớn hơn tuổi ta hai trăm tuổi. Lão già này cũng không phải đèn đã cạn dầu, lúc trẻ cả Tiên Triều tán loạn, gây chuyện thị phi khắp nơi, về sau lớn tuổi, da mặt cũng càng dày, thỉnh thoảng lại chạy tới Tiên Đình hoặc Tiên Cung để lôi kéo quan hệ với tài nguyên.”

“Đúng rồi, lão già kia còn mượn tiền của Triêu Dương vương phủ chúng ta chưa trả… Ài thôi, chỉ là việc nhỏ không nhắc tới cũng được. Nghe nói tranh giành đế tử bên Đông Càn đã kết thúc từ rất lâu rồi, bây giờ Long Xương cũng sắp thành ván rồi nhỉ?”

“Ách… Đại đế gia gia vẫn còn khỏe mạnh hoạt hổ.” Vương An Nghiệp xấu hổ cười cười: “Phỏng chừng còn có chút tuổi tác khá tốt. Hiện giờ hắn và Thánh chủ gia gia đều ở Vương thị làm khách thời gian dài, nếu như ngài đi qua, khẳng định có thể gặp được bọn họ.”

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, đại đế gia gia lại còn thiếu nợ khắp nơi.

“Long Xương lão… Ngược lại là thọ nguyên đủ dài…” Triêu Dương Vương vẻ mặt cạn lời, “Bỏ đi thôi, dù sao cũng là nhàn rỗi không có việc gì, ta liền đi nhà các ngươi nói chuyện phiếm một phen, thuận tiện thăm lão bằng hữu một chút.”

“Điện hạ có thể đi Vương thị làm khách, quả thực làm cho Vương thị cảm thấy thật vinh hạnh. Ta đây sẽ gửi một phong

thư gửi cho một sai người đưa về nhà, trong nhà sẽ an bài thỏa đáng.” Vương An Nghiệp trong lòng khoan khoái.

Giống như Triêu Dương Vương hàng năm chinh chiến ngoại vực, làm vô số anh hùng cống hiến cho nhân tộc, hắn từ đáy lòng có chút kính nể, càng không đành lòng nhìn nàng bị thương đau đớn hành hạ, còn chưa đến ba nghìn năm trăm tuổi đã vội vàng mất mạng.

Nếu có thể cứu nàng, cũng coi như cống hiến cho Nhân tộc.

“Nếu như thế, bản vương cũng viết một phong thư cho Ngụy Đông Dữu.” Triêu Dương Vương híp mắt cười lạnh nói, “Lão già Ngụy Đông Dữu kia từ trước đến nay lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn làm việc cũng chưa thể nói là quang minh chính đại. Bây giờ hơn phân nửa hắn còn chưa dập tắt tâm tư đối phó với ngươi, ít nhất ta phải cho hắn biết, có thù gì có thể dựa theo quy củ của Tiên Triều, chớ có âm thầm động tâm tư quái quỷ gì.”

“An Nghiệp bái tạ điện hạ.”

Vương An Nghiệp lập tức đứng dậy bái tạ.

Ý tốt của người ta, Vương An Nghiệp há lại không cảm kích?

…

Đại Càn, Quy Long Thành.

Nội uyển hoàng cung.

Từ sau khi đế tử An bắt đầu nhiếp chính giám quốc, Long Xương đế liền giống như khẩn cấp giao phó chính vụ trong tay ra ngoài.

Trong nội cung cũng vậy.

Cùng lúc Ngô Minh Viễn gia phong “Đế tử”, vốn là An quận vương phi Công Dã Thanh Nhụy cũng được gia phong đế tử phi, tư chất của bản thân cũng dưới sự phụ trợ tài nguyên của hoàng thất tăng lên tới đại thiên kiêu, cũng đạt được chân pháp truyền thừa của hoàng thất.

Thậm chí, tính cả một số tài nguyên và thế lực khác vốn nắm giữ trong tay Long Xương đế, cũng từng bước giao phó vào trong tay đế tử An.

Có thể nói, ngoại trừ giữ lại tẩm cung chính vị đại diện cho thân phận đại đế ra, Long Xương đế gần như không để lại bất cứ thứ gì của mình trong hoàng cung.

Hiện giờ hoàng cung Đại Càn, trên cơ bản đã hoàn toàn là Đế Tử An làm chủ, chỉ đợi hắn đến Thần Thông cảnh liền chính thức kế vị.

Chuyết Chính Các lúc trước Long Xương Đế làm việc công cũng đã được đưa ra, bây giờ đã trở thành nội thư phòng của đế tử An.

Giờ phút này, trong Chuyết Chính Các, hai thanh niên khí độ nổi bật, dung mạo xuất chúng đang phân chia chủ thứ ngồi ở sau bàn, vừa uống trà nóng, vừa xử lý một loạt chính vụ.

Hai người này, đương nhiên là đế tử An hiện giờ đang phụng mệnh giám quốc, cùng với phụ tá đắc lực của hắn, tiểu thiếu tộc trưởng Vương Thất Chiêu của Vương thị.

Trong hai người, khí chất của đế tử An càng thêm phô trương, cũng càng thêm bá khí một chút, khí chất của vương thất Chiêu lại thiên về trầm ổn đạm nhiên một ít, có loại cảm giác vạn vật đều không quanh quẩn trong lòng.

Tuy nhiên, chưởng quản quốc gia đại sự nhiều năm, trên người hai người đều có hương vị chỉ huy.

Hai người tay cầm chén trà, vừa lật xem tấu chương vừa thương nghị, thường thường chỉ cần hai ba câu nói là có thể quyết định chính sách của một quốc gia.

Thế đi của quốc gia đều ở trong phòng này.

Ngoài phòng tuyết đọng chồng chất, trong các dưới tác dụng của trận pháp vẫn ấm áp như xuân.

Trên đầu án, trầm hương lượn lờ, hồng mai nở rộ, ánh mặt trời thanh đạm xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào thân ảnh hai người bận rộn, tựa như phù quang lược ảnh, mang theo mùi vị nói không nên lời.

Nhưng mà, hai vị này ở trong mắt người ngoài nắm đại quyền, nhân vật trung tâm chỉ huy như định, thực tế lại có nỗi khổ nói không nên lời.

Bảy quận Đại Càn một quận, diện tích rộng lớn, thế gia đông đảo, mỗi ngày trong việc cần xử lý đều có thể nói là lượng lớn chính vụ, chồng thành một chồng núi nhỏ thật dày ở trên bàn.

Cho dù hiệu suất của hai người đã là cực cao, mỗi ngày vẫn cần thời gian hơn nửa ngày mới có thể xử lý xong chính vụ ngày hôm đó.

Cái này còn chưa tính những chuyện có tranh luận rất lớn, cần tiến hành thương nghị trên đại triều hội mới có thể quyết định cuối cùng.

Lúc này đã là giờ Thân quá nửa, tấu chương thật dày trước mặt hai người rốt cục chỉ còn lại mấy quyển thật mỏng, hai người lúc này mới chậm lại tiết tấu, có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút.

“Ta xem như là biết vì sao lão tổ tông lại vội vàng giao chính vụ cho ta như vậy. Chính vụ này thật sự là quá mài người, ta mới làm một trăm năm đã có chút không chịu nổi rồi, liên tục làm mấy ngàn năm, quả thực muốn chết.” Đế Tử An cười khổ xoa xoa bả vai của mình.

Mặc dù lấy thể chất Tử Phủ cảnh của hắn, ngồi một ngày như vậy còn không đến mức thật sự đau lưng, nhưng tinh thần mỏi mệt lại là thật sự.

Nếu những chính vụ này đều là chuyện lớn liên quan đến xã tắc thì cũng thôi đi, mấu chốt bên trong này hơn phân nửa đều là các thế lực, các bộ môn cãi cọ lẫn nhau, tới tới lui không dứt, hết lần này tới lần khác hắn còn trốn không thoát.

Làm đế tử, cân bằng các thế lực, quan hệ các bộ phận trong nước vốn là một trong những công tác bản chức của hắn.

“Ai nói không phải chứ~”

Vương Thất Chiêu thở dài.

Nếu không phải biết đây là một việc khổ sai, gia gia và phụ thân lúc trước làm sao có thể từ chối, ai cũng không muốn tới? Cũng chính mình không có bản lĩnh gì, ở trong nhà cũng không có quyền nói chuyện gì, mới bị ép tiếp nhận công việc khổ sai phụ tá đế tử An như vậy.

Hắn nâng chung trà lên nhấp một ngụm, thở ra một hơi, âm trầm nói: “Nếu điện hạ thấy phiền, không bằng nhanh chóng đính hôn cho Thịnh Quận Vương, thừa dịp sớm sinh nhiều con nối dõi một chút. Chờ con cháu trong nhà nhiều, tự nhiên có thể đem những việc vặt vãnh này giao cho con cháu xử lý.”

Lúc trước gia gia của hắn chính là làm như vậy.

Sự thật chứng minh, tương đối hữu hiệu, gia gia Vương Thủ Triết hắn hiện tại mỗi ngày đều ở nhà, cuộc sống trôi qua quá tiêu diêu tự tại.

Vừa nhắc tới việc này, đế tử An cũng là đau đầu: “Ta thật ra nghĩ. Nhưng Thịnh Quân là nhi tử duy nhất của ta, lúc lựa chọn đối tượng hôn phối có rất nhiều kiêng kị, thật sự là không dễ chọn.”

Sau khi hắn gia phong làm đế tử, nhi tử của hắn Ngô Thịnh Quân cũng được không ít chỗ tốt, dựa vào tài nguyên của hoàng thất đem tư chất tăng lên tới cấp bậc đại thiên kiêu, vài năm trước đã thành công tấn thăng Tử Phủ cảnh, được gia phong làm “Thịnh quận vương”.

Chỉ là thời cơ Ngô Thịnh Quân sinh ra không quá đúng lúc, lúc ấy cuộc chiến đế tử đã bắt đầu, Đại Càn đa số thế gia đều ở vào trạng thái quan vọng, cũng không muốn gả thiên kiêu nhà mình tới, thế cho nên làm trễ nải hôn phối của Ngô Thịnh Quân.

Mà sau khi đến Ngô Minh Viễn được phong làm “đế tử”, mọi người ngược lại là nguyện ý gả nữ nhi thiên kiêu nhà mình sang đây, nhưng Ngô Thịnh Quân là nhi tử duy nhất của đế tử An, bất kể là thông gia với thế gia nào trong nước đều không quá thích hợp.

Huống chi, Ngô Thịnh Quân thân là đại thiên kiêu, tương lai thành tựu Thần Thông cảnh hơn phân nửa không thành vấn đề, lại là đích tử duy nhất của đế tử An, thân phận tôn quý, nếu là xứng nữ tử tư chất thiên kiêu, quả thật có chút đáng tiếc.

Nhưng nữ tử có tư chất đại thiên kiêu, lại dễ tìm như vậy sao?

Trường Ninh Vương thị thì có, nhưng bối phận gì đó đều không thích hợp, hơn nữa Vương thị đối với việc nữ tử gả cho

mình đều mặc cho các nàng, nhất là nữ tử đến đại thiên kiêu, mỗi người đều có rất nhiều suy nghĩ, lý tưởng rất lớn…

Bây giờ lựa chọn tốt nhất của Ngô Thịnh Quân, chính là cầu hôn một vị đại thiên kiêu trong rất nhiều nhất phẩm, thế gia siêu phẩm làm vợ từ Tiên Triều, hoặc là thông gia với hoàng thất nước khác.

Vì việc này, trước đây ít năm hắn cũng đã sai người đi các quốc gia tìm hiểu tình huống, hy vọng có thể có tin tức tốt truyền về.

Lúc này.

Thống lĩnh Nội vệ Tiểu Cát Tử canh giữ bên ngoài noãn các gõ cửa phòng, thấp giọng bẩm báo nói: “Bệ hạ, Tường thống lĩnh cầu kiến.”

Xem ra là tin tức mới nhất về Thiên Cương.

Đế tử An và Vương Thất Chiêu nhìn nhau, lập tức phân phó với bên ngoài một tiếng: “Tuyên.”

“Vâng, thưa điện hạ.” Tiểu Cát Tử lập tức nhận lệnh rời đi.

Lúc Long Xương đại đế rời đi mang lão Diêu đi, lại không mang theo bốn vị thống lĩnh “Cát Tường như ý”.

Hôm nay, bọn họ đã trở thành đại thái giám bên cạnh đế tử An, phân biệt chưởng quản sinh hoạt hàng ngày của đế tử An, liên lạc với bên ngoài, cùng với tư khố và các công việc quan trọng khác.

Rất hiển nhiên, ngay từ đầu bốn vị thống lĩnh này chính là tổ chức bồi dưỡng “đế tử” để tiếp chưởng đế vị trong tương lai.

Trong đó, Tiểu Tường Tử càng là tiếp nhận lão Diêu, trở thành thủ lĩnh Thiên Cương tân nhiệm.

Cũng đến lúc tiếp nhận, đế tử An mới biết chủ tử sau lưng Thiên Cơ lại là Long Xương đại đế.

Có trời mới biết, lúc vừa mới biết chuyện này, biểu tình của Đế Tử An khó nói đến mức nào.

Đương nhiên, thật ra ông ta cũng chỉ không biết chuyện này mà thôi, Vương Thủ Triết đã sớm đoán ra.

Dù sao, sự tồn tại của Thiên Diễm quá đặc thù, ngoại trừ Long Xương đế ra, Vương Thủ Triết thật sự nghĩ không ra còn có ai sẽ "xem trọng tình cảm của Thanh La công chúa" cung cấp trợ giúp tình báo cho Ngô Minh Viễn.

Thì cũng không cần nhiều lời.

Tiểu Cát Tử rời đi chưa được bao lâu, Tiểu Tường Tử liền được đưa vào noãn các.

"Khởi bẩm điện hạ." Tiểu Tường Tử hành lễ một phen rồi báo cáo tình báo mới nhất: "Tin tức mới nhất về【Thiên Cương】truyền về, bến tàu đối diện Tây Hải đã được xây dựng không sai biệt lắm. Nhóm thứ nhất là ba chiếc 【Côn Ngô Cự Chu】đã bắt đầu kiến tạo, dự tính kỳ công sẽ vào khoảng mười năm."

"Ha ha, âm Sát tông đúng là dốc hết vốn liếng, lại một lần tạo ra ba bến tàu, xem ra mấy năm tiếp theo tiền tài của họ đều đặt trên mấy chiếc thuyền Côn Ngô này." Đế tử An mỉm cười, cũng không để ý nhiều, "Việc này cứ để họ đi. Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm là được."

"Vâng." Tiểu Tường Tử khom người lĩnh mệnh, lập tức báo cáo một chuyện khác. "Ngoài ra, hôm nay bên Bắc Chu truyền về một tin tức quan trọng. Gần đây Bắc Chu Khánh Phong Đại Đế đã tung ra tin tức, muốn công khai chọn con rể cho Lạc Già quận chúa, những người trẻ tuổi ưu tú dưới hai trăm năm mươi tuổi của thế lực Phàm Tiên Triều đều có thể tham gia."

"Công khai chọn rể?" Đế Tử An sửng sốt một chút.

Chuyện này ngược lại hiếm thấy.

"Vâng. Nghe nói vị Lạc Già quận chúa Bắc Chu này có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, được dân chúng khen ngợi rất tốt, hơn nữa còn là đại thiên kiêu, rất được Khánh Phong Đại Đế sủng ái." Tiểu Tường Tử bẩm báo: "Bởi vì không muốn ủy khuất vị tiểu công chúa này, Khánh Phong Đại Đế mới nói ra lời trời ban, chuẩn bị công khai chọn rể trong các quốc gia và Tiên Triều. Bởi vì trước đó điện hạ đã lệnh cho tỳ hạ các nước có tư chất đại thiên kiêu, cho nên Tiểu Tường Tử vừa nhận được tin liền đặc biệt trở về bẩm báo."

“Bắc Chu Lạc Già quận chúa… Ta mơ hồ có chút ấn tượng với cô gái này, đúng là một nhân tài.” Vương Thất Chiêu nhớ lại một lát, rất nhanh đã nhớ ra. “Nói nữa, vị quận chúa này hiện giờ còn chưa tròn một trăm tám mươi tuổi, còn nhỏ hơn Thịnh quận vương vài chục tuổi, tư chất hai người cũng tương đương nhau, ngược lại là một lựa chọn hôn phối vô cùng thích hợp.”

“Thật đúng là vậy.” Đế Tử An cũng có chút ấn tượng.

Thiên Cương không chỉ sưu tập tình báo trong nước, cũng sẽ sưu tập tình báo của các quốc gia khác, tình báo của Bắc Chu đương nhiên cũng có. Trong số hậu duệ của Khánh Phong đại đế tương đối có năng lực, ở chỗ bọn họ cũng là treo tên, chỉ là tài liệu không tỉ mỉ như vậy mà thôi.

“Điện hạ, hiện giờ Đại Càn chúng ta đang cố gắng đả thông con đường buôn bán với Bắc Chu, nếu có thể kết hôn với vị Quận chúa này, không chỉ có hôn sự Thịnh Quận vương đã có, chuyện thông thương cũng sẽ dễ thương lượng hơn rất nhiều, cực kỳ có lợi cho tương lai phát triển của Đại Càn ta.” Vương Thất Chiêu suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: “Điện hạ, thần kiến nghị, lập tức xây dựng một chi sứ đoàn theo Thịnh Quận vương tiến về Bắc Chu, cố gắng hết sức cưới vị Lạc Già quận chúa này về Đại Càn.”

“Được, việc này chính là chuyện tốt bằng trời.” Đế Tử An vung tay lên, lập tức quyết định không chút do dự.

Hắn đang lo lắng hôn sự của con trai mình không có kết thúc, Bắc Chu liền công khai chọn rể, đây không phải là ngủ gật đưa gối đầu sao?

Làm sao hắn ta lại không đồng ý?

Hắn rạo rực tính toán một chút, cảm thấy có chút không yên lòng, liền tiếp tục nói: “Thất Chiêu, chuyện này ngươi tự mình đi làm, giao cho người khác ta không yên lòng.”

“Ngoài ra, lần này đi Bắc Chu, không thể không tranh giành với các thanh niên tài tuấn khác của Tiên Triều hoặc là thanh niên tài tuấn khác. Ngoại trừ Thịnh Quân, ngươi gọi tất cả thanh niên tài tuấn tuổi tác thỏa đáng trong Quy Long Thành ra, cùng đi Bắc Chu chống đỡ cho Thịnh Quân, chúng ta không thể thua trận. Đúng rồi…”

Nói tới đây, hắn lại nhìn về phía Vương Thất Chiêu: “Ngươi mau truyền tin cho gia gia ngươi. Ta biết nhà các ngươi có không ít thanh niên tài tuấn lợi hại, tốt xấu gì cũng bỏ ra hai người chống đỡ thể diện cho Đại Càn chúng ta. Đây chính là chuyện dương uy quốc gia của Đại Càn ta, Vương thị cũng là một thành viên của Đại Càn, tự nhiên là không thể đổ thêm dầu vào lửa.”

Nói đến việc này, hắn nhịn không được muốn nghiến răng.

Hắn thèm thuồng các thanh niên tài tuấn ưu tú của Vương thị đã lâu, đáng tiếc Vương Thủ Triết luôn đùn đẩy bọn họ còn trẻ, cần lịch luyện, một người cũng không chịu chia cho hắn sai khiến, nhưng tức chết hắn.

Lần này nói gì hắn cũng phải moi móc mấy người.

“Ách…, việc này ta chỉ có thể tận lực tranh thủ, cụ thể còn phải xem ý của gia gia ta.” Vương Thất Chiêu bất đắc dĩ, một lời khó nói hết, “Điện hạ ngài cũng biết, địa vị tiểu thiếu tộc trưởng ta ở trong nhà, ài… Nếu không sẽ không…”

Vương Thất Chiêu trong lòng buồn bực, đế tử An đương nhiên càng buồn bực hơn. Mỗi lần nghe Vương Thất Chiêu than thở biểu đạt mình là bị đày tới đế đô, hắn đều có loại cảm giác bị ghét bỏ thật sâu.

Đều là do Thủ Triết sai, không dẫn theo người tốt cho gia tộc.

Đế Tử An căm giận bất bình thầm nghĩ, đợi ngày nào đó mình rảnh rỗi một chút, nhất định phải đi Trường Ninh vệ đánh mấy ván cờ với hắn.

…

Chủ trạch của Trường Ninh Vương thị

Tiểu viện của Thủ Triết.

Vương Thủ Triết đang hết sức chuyên chú học tập giúp Vương Tông Côn.

Mà Liễu Nhược Lam thì bận trước bận sau, tự mình nấu cho Tông Côn một ít nguyên liệu nấu ăn được xưng là “Bổ Não Thánh Phẩm”.

Đứa nhỏ trong nhà mỗi khi bài tập khẩn trương, nàng đều thể hiện phong thái "Hiền thê lương mẫu", chuyên tâm trí chí học, dùng các loại phương pháp trợ giúp bọn họ bổ sung dinh dưỡng.

Mỗi một đứa trẻ đều như vậy, sự thật chứng minh, tỉ lệ thành tài tương đối cao.

Về phần Tông Côn, thì đang lơ lửng ở trên bàn sách, khống chế dòng nước cuốn lên một cây bút, "Xoạt soạt soạt" liều mạng quét bài thi.

Trên cái đầu tròn tròn của hắn nhìn không ra biểu lộ, nhưng trong lòng đã rơi lệ thành sông.

Mấy tháng này, tuyệt đối là cuộc sống dày vò nhất trong cuộc đời hắn. Mỗi ngày vừa mở mắt liền bắt đầu xoát đề, từ buổi sáng một mực lên lớp đến buổi tối đi ngủ, chỉ có buổi trưa có một chút thời gian nghỉ ngơi, ngay cả buổi tối nằm mơ cũng còn đang xoát đề.

Khổ cực như vậy, lại còn muốn ăn "lưu tâm bổ phẩm" của mẫu thân.

Hắn lúc trước rốt cuộc là tin tà cái gì, lại muốn tìm phụ thân dạy thêm một bài học? Hắn không bổ sung có được hay không?

Ô ô ô ô, Tinh Tinh tỷ, ta đã hối hận rồi! Tại sao ngươi còn không tới đón ta!

"Hắt xì xì xì ~ "

Đúng lúc cả nhà "rong thút vui hòa thuận", Vương Thủ Triết bỗng nhiên không có dấu hiệu nào hắt xì hai cái, không khỏi khẽ nhíu mày.

Không biết là ai ở sau lưng nói xấu hắn.

Mà cũng ngay vào lúc này.

Bên ngoài bỗng nhiên có gia tướng tâm phúc vội vàng tiến đến bẩm báo: "Khởi bẩm gia chủ, Long Xương bệ hạ bên kia truyền đến tin tức, nói lúc hắn rút Cực phẩm linh mạch cùng người xung đột, bị người đả thương."

Đánh bị thương?

Vương Thủ Triết nhướng mày.

Mặc dù thực lực của Long Xương đại đế thuộc về hạng chót trong cùng cấp bậc, nhưng rốt cuộc là Lăng Hư cảnh, ai có thể đả thương hắn?

Chẳng lẽ, là cùng Vạn Yêu Quốc bên kia nổi lên xung đột?

…

Chương 88: Vương thị cuốn Tiên Triều! Gió lớn nổi lên!

…

“Bệ hạ bây giờ đang ở đâu?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Bệ hạ nói bởi vì thương thế rất nặng, phải chuyển về Lưu Tiên Cư điều dưỡng một thời gian.” Gia tướng trả lời.

“Chuyển về Lưu Tiên Cư?” Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Trước đó vì bệ hạ quá cưng chiều Ly Tiên, nên đã xung đột với hắn về lý niệm giáo dục, kết quả là bị hắn cưỡng ép đuổi ra khỏi Lưu Tiên cư, xây một cái sân ở bên ngoài cho hắn.

Viện tử mới tuy rằng không tệ, nhưng so với Lưu Tiên Cư tiên cơ dạt dào, đương nhiên kém không chỉ một bậc.

Hôm nay vừa ra như vậy, không chừng Tề bệ hạ lại đang làm chuyện xấu.

“Cô nương, bài học của Côn Nhi tạm thời giao cho cô nương.” Vương Thủ Triết đứng dậy, sắp xếp lại bảy tám bài thi, dặn dò cho Liễu Nhược Lam: “Những bài thi này đều là hôm nay Côn Nhi muốn cày. Đợi lát nữa ta đưa đáp án cho cô, cô phải nhìn chằm chằm vào hắn đính chính, sao chép lại chỉnh lý đến trên bản sai. Cô đừng quá đau lòng hắn, tránh để từ mẫu xuất bại nhi.”

“Phu quân chàng cứ yên tâm đi, Côn nhi liền giao cho thiếp thân rồi.” Liễu Nhược Lam trịnh trọng cầm bài thi lên, cam đoan nói: “Nếu hắn không dám cố gắng, thiếp đã chuẩn bị tốt gậy gộc yêu thương, sẽ vừa chảy nước mắt vừa cảm nhận được tình thương của mẹ, vừa để hắn cảm nhận được giáo huấn thống khổ.”

Chỉ một thoáng.

Vương Tông Côn nước mắt “Hạnh phúc” mãnh liệt trào ra.

Tình yêu của cha mẹ dành cho hắn thật sự là mênh mông như biển rộng, ra ngoài làm việc còn không quên dặn dò xoát bài

thi. Sớm biết cuộc sống này khổ cực như thế, còn không bằng tiếp tục ở lại Tộc Học làm một con Côn học tra tấn.

Vương Thủ Triết tạm biệt vợ con, một đường đi đến Lưu Tiên Cư.

Bên trong Lưu Tiên Cư, Long Xương đại đế đã một lần nữa trở lại trên giường của phòng chính, một bộ dạng rên rỉ nói: "Ôi, Tiên Nhi, đám nhãi ranh Vạn Yêu Quốc thật là bá đạo, bộ xương già này của trẫm, sợ là sắp không xong rồi, đúng đúng, chính là chỗ này bị thương, có thêm chút tiên linh chi khí trị liệu."

Một mầm cây nhỏ của Vương Ly Tiên phân thân đang đứng ở bên giường, dùng nhánh cây đập vào chỗ Long Xương đại đế tích tụ, từng luồng tiên linh khí đánh vào trong cơ thể hắn, quan tâm không thôi: "Đại đế gia gia, người còn có chỗ nào không thoải mái không? Tiên Nhi giúp người đập một cái."

Tình cảm của Vương Ly Tiên và Long Xương đại đế cũng không tệ lắm, dù sao Long Xương thật sự coi nàng như sủng cháu gái, rút về từng linh mạch, đa số đều là vì Ly Tiên trưởng thành.

Đặc biệt là phương diện học tập của Ly Tiên, Long Xương tặc quen với nàng, cho tới bây giờ đều nói chuyện với nàng.

"Khụ khụ!" Vương Thủ Triết đi vào, cũng quan tâm hỏi: "Bệ hạ, thương thế lần này của người rốt cuộc thế nào?"

"Thủ Triết à, cuối cùng ngươi cũng tới rồi." Long Xương đại đế nắm lấy cánh tay Vương Thủ Triết, khóc lóc thảm thiết: "Lần này trẫm thiếu chút nữa không về được. Bộ xương già này của trẫm, lần này vì Vương thị xem như liều mạng, ngươi phải tính thương cho ta nha."

Tổn thương của người làm việc?

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe Long Xương lại nói: "Trong thời gian dưỡng thương, ngươi phải tính tiền công cho ta, một ngày ba bữa đều phải ăn tiên mễ và tiên trà, phải ở lại tiên cư…"

Thì ra bệ hạ, ngài mắc mớ mưu này làm gì?

Vương Thủ Triết cạn lời.

Bệ hạ bị thương nhất định là bị thương, nhưng hơn phân nửa cũng không nặng bao nhiêu, ông ta là muốn mượn cái này trở về Lưu Tiên Cư, thuận tiện cho chút chỗ tốt.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, mấy năm nay bệ hạ quả thực cũng cống hiến không ít cho Vương thị…

Thôi thôi, nhân cơ hội này cho hắn xuống bậc thang, để cho hắn trở lại ở lại Lưu Tiên.

“Bệ hạ, thương thế của ngươi ta sẽ từ từ chữa trị. Ngươi cứ an tâm ở đây an dưỡng một thời gian, mấy ngày gần đây tiên mễ và tiên trà cũng không thiệt thòi cho ngươi.” Vương Thủ Triết thật sự săn sóc hắn.

Long Xương đại đế sửng sốt.

Hiếm khi thấy Vương Thủ Triết “thông tình đạt lý” như vậy, hắn lập tức đảo tròng mắt nói: “Vậy mỗi tháng có thể phân phối thêm hai viên lục phẩm linh nguyên bảo đan cho ta hay không?”

“Hừ.” Sắc mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại: “Bệ hạ chớ có được một tấc lại muốn tiến một thước.”

“Một cái, bổ sung thêm một cái.”

“Nuôi không nổi, bệ hạ vẫn là sớm một chút trở về Long Thành đi.”

“Ôi, Thủ Triết tiểu tử ngươi, trẫm vì Vương thị ngươi đổ máu lại rơi lệ, sao ngươi còn keo kiệt hơn cả con Thanh Hoàng Yêu Đế kia?”

“Thanh Hoàng yêu đế?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: “Bệ hạ bị Thanh Hoàng yêu đế đả thương?”

“Vậy còn phải nói sao?” Long Xương đại đế tức giận nói: “Linh mạch cực phẩm kia tới quá gần Vạn Yêu Quốc, lúc rút linh mạch ra động tĩnh hơi lớn một chút, không cẩn thận bị tên Thanh Hoàng yêu đế kia suất lĩnh bộ chúng bắt được. Hai bên chúng ta ác chiến một hồi, cuối cùng ta cùng Khương Chấn Thương liên thủ, liều mạng già nua mới bức lui được Thanh Hoàng yêu đế, nhưng ta cũng bởi vậy mà thụ thương không

nhẹ. Hừ, nếu không phải Thương Long kiếm của trẫm muốn ở lại Quy Long trấn thủ quốc đô…”

Theo lời lải nhải của Long Xương đại đế, Vương Thủ Triết cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng sự việc.

【 Vạn Yêu Quốc 】 ở cực nam Nam hoang, từ trước đến nay là thánh địa của cao giai hung thú. Bởi vì khoảng cách quá mức xa xôi, ở giữa còn cách đại hoang trạch cùng Nam Hoang cổ trạch… địa bàn của hung thú cường giả khác, chúng nó cùng nhân tộc từ trước đến nay là “Nước giếng không phạm nước sông”.

Nhưng theo Vương thị dần dần mở rộng, nhất là hành động “rút linh mạch tiền trạm” càng ngày càng xâm nhập Nam Hoang, mâu thuẫn xung đột chung quy sẽ dần dần triển khai.

Đại Càn và Vạn Yêu Quốc lui tới cực ít, tình báo đã biết không nhiều lắm, đại để chỉ biết Vạn Yêu Quốc có ba vị Yêu Đế lợi hại, mỗi người có thực lực ngang với tu sĩ Lăng Hư cảnh, Thanh Hoàng Yêu Đế chính là một trong số đó.

Thanh Hoàng yêu đế trực tiếp xuất mã, chắc hẳn đã cảnh giác với hành động rút linh mạch của Vương thị ở sâu trong Nam Hoang.

Vương Thủ Triết suy nghĩ thêm một chút rồi nói: “Vạn Yêu Quốc thực lực mạnh mẽ, tạm thời không cần phải nảy sinh xung đột với bọn họ. Trước mắt linh mạch đã tạm thời đủ dùng, Vương thị và Đại Càn chúng ta cũng cần tiêu hóa nội bộ trưởng thành một phen, kế tiếp tạm thời đình chỉ rút linh mạch đi.”

“Không rút linh mạch, chẳng phải trẫm mất một khoản thu nhập lớn sao?” Long Xương đại đế bất mãn trừng mắt: “Ngươi bảo trẫm chuẩn bị vốn liếng đánh cược như thế nào? Trẫm đề nghị, chúng ta trực tiếp điểm binh mã, san bằng Vạn Yêu Quốc, giết chết ba đại Yêu Đế… cướp địa bàn của bọn chúng, cướp linh mạch của chúng.”

Vương Thủ Triết co mặt lại, phất tay áo rời đi: “Bệ hạ vẫn nên tĩnh dưỡng thật tốt. Không được đi đâu hết.”

Long Xương đại đế tức giận đến mức ở phía sau chửi ầm lên: “Vương Thủ Triết, tiểu tử ngươi có thái độ gì? Trẫm còn chưa

chính thức thoái vị, ngươi đã qua cầu rút ván như vậy. Nếu thật sự chờ trẫm thoái vị, Đại Càn này làm gì còn chỗ cho trẫm dung thân? Hừ hừ, trẫm sẽ gửi thư cho Đế Tử An…”

Có điều mắng một nửa cũng ngừng lại, bởi vì Vương Thủ Triết đã sớm chạy xa, có mắng nữa hắn cũng không nghe thấy.

Hơn nữa, trong lòng Long Xương đại đế cũng rất thanh tĩnh.

Chỉ cần Vương Thủ Triết không muốn đánh trận này, vậy chắc chắn là muốn đánh cũng không đánh nổi, cho dù Long Xương đại đế hắn có nhảy lên nhảy xuống cũng vô dụng, ngay cả Khương Chấn Thương và đế tử An cũng sẽ không ủng hộ hắn.

“Hừ, quyền thần đây chính là quyền thần. Còn là một tên quyền thần trạch nam không bước ra khỏi cửa lớn!” Long Xương đại đế tức giận đến nằm trên giường: “Người đâu, nói cho ta biết Thủ Triết đi, ta muốn ăn cơm linh mễ, ta muốn uống rượu chè chè tiên…”

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Tiên Cung.

Trước quảng trường Đăng Tiên Môn.

Bất tri bất giác, khoảng cách Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền thiết lập lôi đài trên quảng trường cũng đã qua gần hai tháng.

Trong thời gian hai tháng, hai người Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền nhiều lần chiến thắng nhiều lần, chưa từng bại trận.

Bất tri bất giác, người xung quanh lôi đài cũng càng tụ tập càng nhiều. Có đệ tử Tiên cung nhàn rỗi đến phát hoảng, thậm chí trực tiếp đưa bàn ghế đến, một bộ chuẩn bị thường trú, thậm chí còn có người tham gia náo nhiệt mở đánh cuộc.

Có thể nói là tương đối náo nhiệt.

Ngay cả lôi đài đơn sơ lúc trước, hôm nay cũng là súng bắn chim đổi pháo, trở nên chính thức hơn rất nhiều.

Ở nơi gần sát rìa quảng trường trước Đăng Tiên Môn, được chuyên môn khoanh ra một khối địa bàn, cán lá cờ lúc trước

của Vương Ly Từ bị cắm ở vị trí chính giữa, trên lá cờ "Quyền đánh truyền nhân Tiên cung, chân đá thiên kiêu thánh địa, chữ to hai trăm tuổi lấy người xuống không cự tuyệt dưới ánh mặt trời đặc biệt bắt mắt.

Bên cạnh lá cờ, bây giờ còn thêm mấy bức hoành phi mới tinh, bên trái viết "Cô gái xinh đẹp thiên tài hỗ trợ liên minh, người thua cuộc tự động gia nhập, chỉ giới hạn thiếu nữ xinh đẹp, xú nam nhân chớ quấy rầy", bên phải viết "Phòng báo danh người khiêu chiến, xin chủ động nộp vật tư báo danh".

Dưới bức hoành phi, Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ một trái một phải, mỗi người chiếm cứ một cái ghế thái sư, đang ngồi ở phía trên ăn uống.

Một đám đệ tử Tiên cung vây quanh bên người các nàng, nịnh nọt vuốt mông ngựa, đấm chân đấm chân, quạt quạt mát, phía sau còn có đệ tử dựng lên nồi sắt lớn dùng để nướng nướng, chuyên môn nấu nướng và nấu đồ ăn cho hai người.

Ngay cả bên cạnh Lam Uyển Nhi vốn phụ trách khua chiêng cũng nhiều hơn mấy đệ tử Tiên cung tự nguyện chạy việc vặt, nhìn qua rất là chó săn.

Rõ ràng ba người Ly Từ đều là thiếu nữ xinh đẹp xinh đẹp, lại cứng rắn bị các nàng làm ra một loại phô trương của đại lão xã hội đen.

Lúc này sắc trời còn sớm, phía trước chỗ ghi danh cũng đã xếp hàng dài.

Lam Uyển Nhi sắc mặt nghiêm túc ngồi sau bàn báo danh, chọn lựa vật tư báo danh của người báo danh lấy ra: "Mới trăm cân thịt Thổ Long cấp bảy? Chút thịt này cho Ly Từ tỷ tỷ nhà ta nhét kẽ răng cũng không đủ, quá không có thành ý, người tiếp theo."

"Thịt Quỳ Ngưu cấp chín… Cái này cũng không tệ lắm, ít một chút thì ít một chút đi. Ngươi cầm số hiệu qua bên kia xếp hàng, chờ Ly Từ tỷ ăn xong đợt này, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi."

"Ngươi muốn khiêu chiến Linh tiểu thư? Vậy ngươi biết quy củ đi, thua thì phải gia nhập thiên tài mỹ thiếu nữ hỗ trợ liên minh. Được, biết là được rồi. Đem khế ước bán mình, không

phải, nạp khế ước khiêu chiến, dựa theo thứ tự khế ước đi một bên khác xếp hàng.”

“…”

Tuy đệ tử Tiên cung ngay từ đầu đến đây khiêu chiến không tính nhiều, nhưng theo danh tiếng của hai người Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền càng lúc càng lớn, đệ tử Tiên cung đến khiêu chiến cũng càng lúc càng nhiều, dần dần đến mức độ không thể không tiến hành sàng chọn.

Cũng không biết là ai đề nghị, sau đó Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền tự mình định ra điều kiện sàng lọc của mình, bắt đầu lựa chọn người khiêu chiến.

Nhưng dù vậy, đệ tử Tiên cung tới đây khiêu chiến vẫn nối liền không dứt. Hết cách rồi, hai nàng thật sự quá có thể dẫn cừu hận. Hai tháng nay, công tích vĩ đại của hai người ở trong Tiên cung gần như đã không ai không biết, không người nào không hiểu.

Dòng người tuôn trào, toàn bộ lôi đài đều phá lệ náo nhiệt.

Cũng không lâu lắm, Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền ở bên kia dưới sự “Hầu hạ” của rất nhiều đệ tử Tiên cung đã ăn xong một vòng, bắt đầu tiếp tục nghênh đón khiêu chiến.

Chiến tích xuất sắc của hai người dẫn tới không ít người ủng hộ, tự nhiên cũng sẽ có người căm thù.

Bọn họ tránh đến khi đứng xa xa quan sát, cũng khó tránh khỏi lẩm bẩm.

“A! Cũng không biết từ đâu ra con đường hoang dã, thắng mấy trận tỷ thí liền cho rằng mình giỏi bao nhiêu. Thật sự cho rằng Tiên cung ta không có người hay sao?”

“Trước kia là Hoài Bỉnh sư huynh của chúng ta ở bên ngoài lịch lãm chưa về, mới để cho các ngươi kiêu ngạo lâu như vậy. Hôm nay Hoài Bỉnh sư huynh sắp trở về rồi, ta xem các ngươi còn có thể kiêu ngạo bao lâu!”

Ngay khi những người này đang nói nhỏ với nhau.

Bỗng dưng.

Một đạo gió lạnh xen lẫn bông tuyết bỗng nhiên gào thét ở trên quảng trường trước Đăng Tiên Môn.

Trong gió lạnh, một đạo độn quang sáng long lanh như băng tuyết từ viễn thiên phi độn đến, tốc độ cực nhanh.

Bất quá trong chớp mắt, độn quang đã đến đỉnh Thánh Hoàng phong.

Chỉ thấy trong hào quang sáng lạn kia, một con diều hâu băng tuyết khổng lồ đang vỗ cánh bay vút tới.

Đôi cánh trắng nõn như được điêu khắc từ băng tuyết mà thành, dưới ánh mặt trời tản ra vầng sáng rực rỡ màu sắc rực rỡ.

Trên lưng con diều khổng lồ băng tuyết, một bóng người thon dài đang đứng đón gió.

Hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, mái tóc dài xanh nhạt đón gió bay lượn trên bầu trời, tiêu sái tùy ý không nói nên lời.

Hào quang màu băng phách sáng lạn chiếu rọi trên mặt của hắn, phác họa ra mũi của hắn tuấn tú, cùng với gò má giống như được khắc bằng đao kia, cơ hồ không tìm ra nửa điểm tỳ vết nào.

“Hoài Bỉnh sư huynh! Là Tâm Bỉnh sư huynh đã trở về!”

Nhìn thấy nam tử này, các đệ tử Tiên Cung bên cạnh lôi đài lập tức xôn xao một trận.

“Ngươi chính là Chương Hoài Bỉnh?” Trên lôi đài, đôi mắt Vương Ngao cũng híp lại, lộ ra vẻ cảnh giác.

Mà Vương Ly Từ, vừa ăn thịt vừa nhìn thẳng Chương Hoài Bỉnh.

Cái tên này hai nàng đã nghe đến chai cả lỗ tai.

Không có biện pháp, những đệ tử Tiên cung này mình đánh không lại hai người bọn họ, tự nhiên sẽ đem hi vọng ký thác vào người khác. Mà Chương Hoài Bỉnh này, chính là được đề cập nhiều nhất, thế cho nên hai nàng mặc dù chưa thấy qua, cũng đã “Như Lôi Quán Nhĩ”.

“Chính là tại hạ.” Chương Hoài Bỉnh điểm mũi chân một cái, từ trên lưng Băng Tuyết Cự Diên bồng bềnh hạ xuống, phong

độ nhẹ nhàng hướng hai nàng thi lễ: “Hai vị tiên tử, tuân thủ lễ.”

Vương Ngao bĩu môi nói: “Chỉ là không biết thực lực chân thật như thế nào.”

Trông người hình chó?

Chương Hoài Bỉnh im lặng.

Hắn là một trong những đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Tiên Cung, mặc dù bởi vì Bảo Điển còn chưa tới thời kỳ truyền thừa, cuộc chiến Thánh Tử Băng Bảo Điển còn chưa mở ra, nhưng hắn thân là tuyệt thế thiên kiêu, cũng đã là người được chọn làm Thánh Tử nội định.

Tương lai của hắn không chỉ là Lăng Hư cảnh trung kỳ trên bản đính đính, thậm chí ngay cả Lăng Hư hậu kỳ cũng có hi vọng, ở trong đệ tử trẻ tuổi của Tiên cung uy vọng cực cao, ngay cả các Lăng Hư đại lão thấy hắn, đều thân thiết xưng hô hắn một tiếng “Hoài Bỉnh”.

Thậm chí, ngay cả Tiên Tôn cũng khen hắn “Người này bất phàm”.

“Vị này chính là Linh Tiên Tử à? Ta đang ở trên đường, cũng đã nghe nói uy danh của tiên tử.” Chương Hoài Bỉnh cố nén cảm xúc bất mãn, mời Chiến Đạo: “Chi bằng chúng ta luận bàn một chút?”

“Chúng ta thiếu nữ xinh đẹp liên minh hỗ trợ chỉ cần ngươi muốn cắt đứt thiếu nữ xinh đẹp, cũng mặc vào nữ trang, ngược lại ta có thể miễn cưỡng đáp ứng khiêu chiến của ngươi.” Vẻ mặt Vương Ngao tiếc nuối nói.

“Ngươi…”

Chương Hoài Bỉnh phun ra một ngụm máu.

Ông ta có lòng muốn mắng vài câu thô tục, nhưng ngại thể diện của tuyệt thế thiên kiêu, đành phải cố kìm nén, quay đầu nhìn về phía Vương Ly Từ: “Vậy Hoài Bỉnh chỉ có thể thỉnh giáo Ly Từ tiên tử một phen.”

Vương Ly Từ gặm một chiếc cánh phượng nướng than, chỉ vào tấm hoành phi bên cạnh nói: “Ta đây cũng có chút quy củ, tự mình xem.”

Bây giờ người khiêu chiến đông đảo, muốn là con chó con mèo đều có thể lên sân khấu, nàng sợ là mệt chết cũng bận không qua được. Cái này gọi là mang bệnh gì đương nhiên cũng không thể ngoại lệ, muốn khiêu chiến, cũng phải theo quy củ.

Chương Hoài Bỉnh xem xét thuyết minh khiêu chiến, lập tức có cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Nghe nói hai vị "Tiên tử" này đều đến từ cùng một gia tộc, cũng không biết là gia tộc kỳ hoa gì, vậy mà dưỡng ra hai vị kỳ hoa như thế…

"Ở đây có con cự chương thập nhất giai của Thâm Hải Cự Chương Vương một trăm cân." Chương Hoài Bỉnh vung tay lên, trước mặt bỗng có thêm một phần nguyên liệu nấu ăn.

Hắn ta ung dung tự tin nói: "Cái này đủ tư cách khiêu chiến rồi chứ?"

"Cấp mười một? Hay là chân bạch tuộc biển sâu thích hợp nướng than nhất?" Vương Ly Từ hai mắt tỏa sáng, ngay cả nước miếng cũng sắp chảy ra.

Cái này nếu như cày lên nước sốt bí chế nướng một chút, Chân Tiên cũng sẽ bị thèm khóc a?

"Có thể. Ngươi chẳng những có tư cách khiêu chiến, còn có tư cách chen ngang." Vương Ly Từ liếm môi, trên khuôn mặt ngây thơ tràn ngập sự khẩn cấp: "Hoài Bỉnh đại ca, ngươi mau lên đây, chúng ta tốc chiến tốc thắng."

"Đích xác phải tốc chiến tốc thắng." Chương Hoài Bỉnh nghe xong cũng không giận, ngược lại nở nụ cười ngạo nghễ: "Để cho các ngươi nghĩ thế hệ trẻ của Thánh Địa chúng ta đều là bùn đất cả."

Dứt lời, thân hình hắn thoắt một cái đã đáp xuống đối diện Vương Ly Từ.

Cùng lúc đó, trong tay hắn có thêm một cây quạt xếp, quạt xếp vung lên, một đạo gió lốc cuốn theo băng vụn đầy trời bao phủ Vương Ly Từ.

"Đến hay lắm."

Vương Ly Từ giậm chân một cái.

“Oanh!”

Sàn nhà vô cùng cứng rắn trước cửa Đăng Tiên môn lập tức bị giẫm ra một cái hố to.

Nương theo lực đạp này, nàng một quyền vung ra, cả người như là một tên lửa hình người oanh hướng Chương Hoài Bỉnh.

Trong kiếp sống lưu lạc và chiến đấu nhiều năm qua, Vương Ly Từ học được bốn chữ —— “Dùng lực phá xảo”.

Không quan tâm người khác dùng chiêu thức hoa hòe gì, oanh bạo là được.

Không tốt!

Cảm giác được trong một quyền kia ẩn chứa uy lực khủng bố, Chương Hoài Bỉnh thầm nói một tiếng không ổn, vội vàng thu chiêu thức lại, ngàn vạn mảnh băng đột nhiên khép lại, tầng tầng lớp lớp ngưng tụ ra một tầng Huyền Băng hộ thuẫn dày hơn một trượng.

“Oanh!”

Vương Ly Từ đánh một quyền vào trên Huyền Băng hộ thuẫn.

Chỉ một thoáng, tầng băng bạo liệt, trùng kích mảnh vỡ khiến Chương Bỉnh bay ra ngoài, khí huyết trong cơ thể cũng sôi trào.

Vương Ly Từ này là huyết mạch quỷ gì? Lực lượng làm sao có thể đáng sợ như thế?

Chương Hoài Bỉnh kinh hãi không thôi.

Phải biết rằng, mặc dù hắn không chuyên tu chiến thể, nhưng bởi vì tư chất cùng huyết mạch tăng thêm, thể chất so với cường giả Tử Phủ cảnh bình thường mà nói mạnh hơn không ít. Ngay cả hắn còn bị đánh bay, nếu như những đệ tử khác trong Tiên cung, một quyền này đánh xuống sợ là phải chịu thiệt lớn.

Đã nếm qua một lần ám bại, tiếp theo hắn cũng không dám cứng đối cứng, mà là thi triển thân pháp thần diệu không gì sánh được cùng huyền kỹ thành thạo, bắt đầu không ngừng đọ sức cùng nàng.

Oanh oanh oanh!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, hai người rất nhanh liền qua hai ba mươi chiêu, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Nhưng mà, điều khiến Chương Hoài Bỉnh kinh hãi không thôi chính là Vương Ly Từ giống như một con hung thú viễn cổ có được vô cùng vô tận man lực, mỗi một quyền một cước đều ẩn chứa lực lượng khủng bố, hơn nữa vĩnh viễn không bao giờ suy kiệt.

Không được, đánh tiếp như vậy sợ là sẽ bị kéo chết.

Chỉ có thể thi triển đại chiêu.

Ánh mắt Chương Hoài Bỉnh trở nên sắc bén.

Tiếng phượng hót rõ to chợt vang lên.

Trong tiếng phượng hót, hư ảnh một con Băng Phượng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Uy áp bàng bạc tràn ra khắp nơi.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa đều giống như bị gió tuyết bao phủ, băng sương ngưng kết trên lôi đài, nhiệt độ trong không khí đột nhiên theo đó giảm xuống một mảng lớn.

Cùng lúc đó, trong mi tâm Chương Hoài Bỉnh bỗng nhiên xuất hiện một dấu ấn thần thông.

Lực lượng thần thông tràn ngập khắp nơi.

Bên trên bầu trời.

Băng tuyết đầy trời hóa thành băng lăng cùng băng đao sắc bén, phô thiên cái địa hướng Vương Ly Từ bao phủ mà đi. Nó nhanh như gió, mang theo hàn ý lạnh thấu xương khó nói nên lời, cùng với uy thế ngập trời.

Chiêu này chính là đại chiêu thần thông của Chương Hoài Bỉnh – 【Băng Đao Vạn Quả】.

“Đến hay lắm!”

Vương Ly Từ càng đánh càng nhiệt huyết, đối mặt với đại chiêu thần thông của địch nhân, nàng càng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười nói: “Vừa lúc ta càng đánh càng nóng, coi như ăn chút băng côn hạ giảm nhiệt độ. Xem đại chiêu thần thông 【Thôn Phệ Vạn Vật】 của ta.”

Vừa mới nói xong.

Phía sau nàng đồng dạng xuất hiện một hư ảnh hung thú vô cùng to lớn.

Nó có sừng lớn gấp khúc và móng vuốt sắc bén tráng kiện, hình dạng dữ tợn, miệng rộng đầy răng nhọn cùng cái bụng căng phồng kia đều làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

Cùng lúc hư ảnh hung thú này xuất hiện, hung diễm ngập trời tràn ra.

"Ngao ô!"

Hư ảnh hung thú rít lên một tiếng, giữa trời bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy kia tản ra lực hấp dẫn cực lớn khó mà miêu tả bằng lời, cái gì băng lăng, cái gì tuyết đao, đều giống như bị một cỗ lực lượng vô hình cưỡng ép kéo lấy, bị kéo mạnh vào trong vòng xoáy màu đen kia, trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó, thần thức cảm ứng cũng bị đứt đoạn.

"Làm sao có thể?"

Chương Hoài Bỉnh biến sắc.

Hắn đương nhiên biết thôn phệ thần thông, trong Thôn Thiên Thánh Địa Tiên Cung có sư đệ tu luyện thôn phệ thần thông.

Nhưng thần thông thôn phệ bình thường nào có lợi hại như vậy?

Đáng tiếc, còn không đợi hắn suy nghĩ ra nguyên cớ, Vương Ly Từ đã vung nắm đấm xông lên lần nữa. Hắn chỉ đành xốc lên tinh thần, chuyên tâm ứng đối.

Thật ra nếu luận riêng về tu vi, Chương Hoài Bỉnh còn cao hơn Vương Ly Từ một tầng. Nhưng thần thông thôn phệ kia của Vương Ly Từ bắt nguồn từ huyết mạch Thao Thiết thật sự quá không giảng đạo lý.

Bây giờ nàng đã là Tử Phủ cảnh, Thôn Phệ Thần Thông dĩ nhiên không ngừng tăng cường, mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới "Thôn Thiên Phệ Địa" trong truyền thuyết, nhưng cũng đã được coi là "không có gì không nuốt".

Dưới hung uy của Thao Thiết hình thành vòng xoáy màu đen giống như hắc động, mặc kệ dạng công kích gì, đi tới trước mặt nàng đều sẽ bị một ngụm nuốt vào, hóa thành năng lượng thuần túy bị nàng hấp thu.

Đến cuối cùng, nàng thậm chí nấc lên.

Chương Hoài Bỉnh thoáng chốc có chút tuyệt vọng. Mặc dù hắn còn có không ít át chủ bài chưa sử dụng, nhưng cảm giác nếu cứ đánh tiếp như vậy, sớm muộn gì mình cũng thua.

Nhưng đầu hàng như vậy không khỏi quá mất trật tự, y khó xử đôi bên, đành phải không ngừng du tẩu, tiếp tục dây dưa.

Oanh oanh oanh!

Hai người đánh náo nhiệt, năng lượng dao động kịch liệt không ngừng truyền ra, khiến phi liên dừng lại chung quanh quảng trường đều đung đưa lên, những phi cầm kéo xe kia càng sợ tới mức co lại thành một đám lạnh run.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên cũng hấp dẫn chú ý của không ít đại lão.

Giờ phút này.

Trong tầng mây trên không quảng trường trước Đăng Tiên Môn, chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập mấy bóng người khí tức mạnh mẽ, khí chất khác nhau.

Mấy người này có nam có nữ, hình tượng khác nhau, trên mặt lại đều là phái thoải mái, lúc này đang ngồi ở trên đám mây, vừa cắn hạt dưa, ăn nói linh tinh, vừa xa xa quan sát tình huống phía dưới, bộ dáng thích ý nói không nên lời, cũng không biết rốt cuộc đã tới bao lâu.

Mây mù mờ ảo che lấp thân hình mấy người, làm mọi người cảm giác mơ hồ, cho nên đám người náo nhiệt phía dưới căn bản không phát giác được sự tồn tại của bọn họ.

“Cô bé này lợi hại a, đây chính là huyết mạch Thao Thiết trong truyền thuyết, lần này ngay cả Chương Hoài Bỉnh cũng phải ăn thiệt thòi.” Trong mây mù, một người đàn ông trung niên ăn mặc tùy tính, vừa cắn hạt dưa vừa chậc chậc tán thưởng: “Đáng tiếc cô bé này không tu luyện kiếm đạo, không thể kế thừa y bát của ta.”

Người này mặc một bộ áo xanh mộc mạc, trên đầu búi tóc đạo, tư thế ngồi tùy ý, thần thái tự nhiên, ngay cả động tác cắn hạt dưa cũng cực kỳ tiêu sái tùy ý.

Nếu là Cơ Báo ở đây, thấy một màn như vậy sợ là ngay cả tròng mắt cũng phải trừng ra.

Bởi vì vị này rõ ràng là sư tôn của nàng, cũng chính là chủ nhân của Tử Hư Thánh Địa, Tử Hư Kiếm Quân.

Nghe Tử Hư Kiếm Quân nói vậy, ông lão đang gặm móng thú bất giác gật đầu: "Quả nhiên huyết mạch Thao Thiết bất phàm, đặc biệt là có thể trưởng thành tới trình độ như hiện tại, quả thật không dễ dàng chút nào. Tư chất huyết mạch cỡ này, ngay cả trong Tiên Cung chúng ta cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay."

Nói xong, hắn nhìn về phía mỹ phụ nhân bên kia, liếm mặt cười nói: "Lục Thiên, ngươi tên nhiều nữ đệ tử, không bằng phái mấy người đi qua dò xét tình huống, hỏi thăm một chút lai lịch của các nàng?"

Đối phương nghe vậy liếc mắt lườm hắn ta một cái: "Đợi ngươi nhớ lại, mấy món ăn vàng đã nguội lạnh rồi."

Người nói là một phụ nhân trung niên xinh đẹp mặc váy xanh.

Nàng có một đầu tóc đen nhánh, trong búi tóc tinh xảo phức tạp gài vài đóa hoa lan màu vàng, mặt mày cũng không phải là loại hình tinh xảo diễm lệ, ngược lại có loại cảm giác không màng danh lợi tự nhiên, cho dù đã có chút tuổi, nhưng một chút cũng không có vẻ tang thương, ngược lại có thêm phong vận cùng khí tràng thiếu nữ không có.

Một bộ váy lụa màu xanh đơn giản phiêu dật làm nổi bật lên dáng người thướt tha của nàng, tự nhiên liền mang theo một cỗ tiên khí không nhiễm hồng trần, tựa như Lâm Trung tiên tử vậy.

Mỹ phụ nhân trung niên này chính là 【Lục Thiên Chân Quân】 của Thánh địa Lưu Tiên.

Đừng nhìn nàng thoạt nhìn trẻ tuổi, kì thực đã hơn ba ngàn tuổi, chính là một trong mấy vị Lăng Hư chân quân xếp hạng gần nhất trong Tiên Cung.

Lúc này đây, nàng cũng nghe nói có hai nữ tu trẻ tuổi lợi hại mới chạy tới xem náo nhiệt.

Về phần lão nhân vừa mở miệng kia, chính là chủ nhân của Quy Nhất Chân Quân, Quy Chân Thánh Địa.

Dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gắp một miếng dưa, lưu loát cắn ra hạt dưa nhân, lúc này Lục Thiên Chân Quân mới điềm tĩnh tiếp tục nói: "Ta đã sớm cho môn hạ đệ tử nghe ngóng, nói là đến từ thánh địa Lăng Vân của Đông Càn quốc."

"Lăng Vân thánh địa? Nói như vậy, hai nha đầu này là môn hạ đệ tử của Vân Hư lão tiểu tử kia sao?" Tử Hư Kiếm Quân nghe xong lời này liền vui vẻ: "Lão tiểu tử kia không được a, hạt giống tốt như vậy, hắn không hảo hảo giữ người lại, lại còn để cho người chạy thoát."

【 Vân Hư 】 chính là phong hào của Lăng Vân thánh địa chủ Khương Chấn Thương. Đại Càn bên kia quen gọi hắn là "Khương thánh chủ", bên Tiên Cung lại quen gọi hắn là "Vân Hư chân quân".

Đều là Lăng Hư chân quân, lại đều là Tiên Cung nhất mạch, Tử Hư Kiếm Quân ở chiến trường ngoại vực cũng đụng phải không ít Khương Chấn Thương, đương nhiên rất quen thuộc hắn.

"Thế này không phải tốt sao? Tự dưng lại tiện nghi cho Tiên Cung chúng ta." Gặm móng thú, hai mắt Quy Nhất Chân Quân toàn là mỡ thối tỏa sáng: "Nhất là nha đầu Ly Từ này, người mang huyết mạch Thao Thiết cao đẳng, thích hợp nhất để kế thừa y bát của bản chân quân. Đệ tử này ta muốn, các ngươi đều đừng tranh đoạt với ta, muốn cướp cũng cướp không được."

"Quy Nhất Chân Quân." Tử Hư Kiếm Quân khẽ nhíu mày nói: "Không phải lúc trước ngươi định để cho đệ tử thân truyền Khương Thanh Hồng truyền thừa y bát của ngươi sao? Còn nói hắn là đại thiên kiêu giáp tư chất, tương lai tiền đồ vô lượng."

"Khương Thanh Hồng là ai?" Quy Nhất Chân Quân vẻ mặt "nghê ngạc nhiên", "Bổn chân quân khi nào nói muốn cho hắn truyền thừa y bát? Tử Hư, ngươi chớ có dễ tin lời đồn."

Chúng đại lão lập tức im lặng, bắt đầu thay Khương Thanh Hồng cảm thấy một hồi bi ai.

Đột nhiên y bát không còn…

Bất quá đây cũng là chuyện bình thường. Dù sao, Lăng Hư cảnh nào không muốn thu một tuyệt thế thiên kiêu làm đồ đệ. Nhưng trên thực tế, tuyệt đại bộ phận thánh địa đều không có khả năng tìm được tuyệt thế thiên kiêu làm truyền nhân.

Bất quá, dưới tình huống điều kiện cho phép, một đại thiên kiêu, một tuyệt thế đặt cùng một chỗ, chỉ cần tuyệt thế kia không phải nhân phẩm, thân phận, thân thế các loại có vấn đề lớn, kẻ đần cũng biết phải tuyển tuyệt thế.

Thậm chí dưới loại tình huống này, bản thân đại lão Lăng Hư cảnh cũng không nhất định có thể tính toán, dù sao Bảo Điển cũng muốn chọn lựa một người thừa kế tốt hơn.

"Quy Nhất Chân Quân, chúc mừng chúc mừng."

Tử Hư chân quân cùng Lục Thiên Chân Quân đều có chút hâm mộ ghen ghét, trái lương tâm mà chúc mừng quy nhất.

Không phải bọn họ không muốn nhận Vương Ly Từ, chỉ là huyết mạch và công pháp không phù hợp, cho nên cũng chỉ đành nhìn mà thèm.

Ngay khi mặt mũi Quy Nhất Chân Quân tràn đầy đắc ý.

Trên bầu trời mây mù bỗng nhiên truyền đến một thanh âm nam tử thở hổn hển: "Hô, cuối cùng đã vượt qua. Quả nhiên là tuyệt thế thiên kiêu huyết mạch Thao Thiết a, ha ha ha, thật sự là trời giúp Lưu Càn Khôn ta."

Nguyên Nguyên Chân Quân Lưu Càn Khôn của Thôn Thiên Thánh Địa!

Quy Nhất Chân Quân lập tức sắc mặt đại biến, trong lòng cũng cảm thấy nguy cơ bạo tăng.

Thứ không biết xấu hổ này không phải đang bế quan sao?

…

Hàn Nguyệt Tiên Thành.

Hướng tây nam, ở vị trí cách khu vực trung tâm của tiên thành rất xa, có một quảng trường khổng lồ trống trải.

Nơi này vốn là quặng mỏ của hoàng thất. Hơn hai ngàn năm trước, quặng mỏ trong quặng mỏ bị triệt để đào rỗng, mảnh đất này bỏ trống, Diêu thị liền mua lại, cũng ở trên địa phương cũ xây dựng một sân bãi neo thuyền cỡ lớn, làm điểm dừng của phi thuyền Vân Diêu ở Tiên thành.

Bất tri bất giác, hơn hai ngàn năm trôi qua, chung quanh Đình Chu Bình cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khu mỏ quặng xa đã từng trống trải hoang vắng biến thành khu buôn bán phồn hoa, nhân khẩu cũng xuất hiện tăng trưởng mang tính bùng nổ, nhưng đường cái thông suốt bốn phương được giữ lại, sau khi mở rộng và tu sửa lại trở thành đường cái vận chuyển hàng hóa của Diêu thị.

Mà Đình Chu Bình, cũng ở trong thời gian hơn hai ngàn năm này được tu sửa vô số lần, từ quảng trường lúc ban đầu vô cùng đơn giản biến thành bộ dáng phức tạp chỉnh sửa hôm nay, công năng cũng từ điểm tựa của phi thuyền đơn giản biến thành trung tâm một dòng người cùng dòng người tụ tập tản mạn khắp nơi.

Sau giờ ngọ.

Ánh mặt trời xán lạn chiếu trên toàn bộ bãi đỗ, chiếu cho người ta cảm thấy ấm áp.

Một góc Đình Chu Bình, trong một gian cửa hàng treo bảng hiệu “Nh Úy Trì Thị Xa Mã công hội”, Sài chưởng quỹ đang nằm thoải mái trong một cái xích đu, vừa nghỉ trưa, vừa lật xem một phần sách nhỏ tên là 【Tiên Thành Nhật báo】, hiểu rõ giá cả các loại vật phẩm trong Tiên thành, ý đồ tìm chút cơ hội buôn bán từ bên trong.

Những người khác trong cửa hàng bận rộn cả buổi, thật vất vả có thể nghỉ trưa, cũng đang nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, hoặc là bận rộn chuyện của mình.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong cửa hàng, phảng phất dát lên một tầng vầng sáng mông lung cho tất cả mọi người, nhìn qua rất là năm tháng tĩnh hảo.

Cũng chính vào lúc này.

Trên bầu trời xuất hiện một bóng đen cực lớn.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền thật lớn phá mây mà đến, lượn lượn ở trên bãi đỗ thuyền chậm rãi đáp xuống.

Sau khi dừng lại, liền có xe kéo trong quảng trường đi qua, dẫn dắt phi thuyền chậm rãi thay đổi thân thuyền, cuối cùng dừng lại trên một chỗ đậu thuyền bên sân.

Rất nhanh, cửa khoang sau của Vân Dao phi chu mở ra, có thuyền viên bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vừa thấy trận thế này, Sài chưởng quỹ liền biết, có việc làm ăn muốn tới cửa.

Quả nhiên, qua không bao lâu, một người trung niên cẩm y liền chắp tay đi đến, khuôn mặt mập mạp tràn đầy hăng hái: "Lão Sài, thay ta chuẩn bị hai mươi chiếc xe bò. Tiền vẫn là quy củ cũ, ghi vào khoản vận chuyển không của Diêu thị."

"Ồ, lão Đàm, ngươi đây là phát tài? Tâm tình tốt như vậy." Sài chưởng quỹ đặt 【Tiên Thành Nhật báo】 xuống nghênh đón, cười híp mắt hàn huyên.

"Phát tài cái gì chứ~" Trung niên nhân mập mạp cười híp mắt phản bác: "Phát tài đều là đại lão chân chính, ta cũng chỉ là chạy theo chạy một cái, ăn chực mà thôi."

Nếu Vương Ly Từ ở đây, nhất định có thể nhận ra, người trung niên mập mạp vào cửa này, rõ ràng chính là chưởng quầy mập mạp đã giao chiến với nàng rất nhiều lần.

Liên tiếp ăn hai lần thiệt thòi lớn ở trên người Vương Ly Từ, sau đó chưởng quầy béo đã học khôn, không dám đối nghịch với Vương Ly Từ nữa.

Lần trước khi Vương Ly Từ và mọi người Vương thị lên Vân Lam phi chu đến Tiên Triều, hắn càng ân cần bận trước bận sau, thoải mái hầu hạ đoàn người. Như thế, mới xem như vãn hồi ấn tượng, cũng có cơ hội lập công.

Mà trong lúc các chưởng quỹ nói chuyện, tiểu nhị trong cửa hàng cũng đã hành động, ghi sổ, đi chuẩn bị xe bò chuẩn bị xe bò, động tác tương đối lưu loát.

Rất nhanh, từng chiếc xe sương cự đại ở dưới Thiết Bối Linh Ngưu khổng lồ kéo đi vào đình thuyền bình, xếp hàng chuẩn bị vận chuyển hàng hóa.

Xe linh ngưu của Uất Trì thị đều là xe sương lớn, một chiếc xe có thể chở hàng mấy vạn cân, hai mươi chiếc xe trâu sinh ý, cho dù đối với Úy Trì thị mà nói cũng coi như là một mối làm ăn khá lớn.

Chưởng quỹ mập và Sài chưởng quỹ cũng đi theo xe bò, đứng ở bên cạnh chỉ huy và giám sát thuyền viên và các nhân viên cửa hàng vận chuyển hàng hóa.

Bởi vì khoảng cách vận chuyển xa, trên không trung thỉnh thoảng còn gặp phải phong bạo, vì sự an toàn của hàng hóa mà suy nghĩ, hàng hóa bên trong Vân Dao phi thuyền đều được đặt trong hòm gỗ lớn, từ bên ngoài nhìn vào không thấy bên trong là cái gì.

“Lão Đàm, nhìn bộ dạng ngươi hăng hái như vậy, nhóm hàng này xem ra là có giá trị xa xỉ.” Sài chưởng quỹ rốt cuộc là lão chưởng quầy nhiều năm rồi, về mặt chi tiết cực kỳ nhạy cảm, vừa nhìn thấy đám thuyền viên cẩn thận quá độ, liền nhạy cảm phát hiện không đúng.

Hắn liếc chưởng quầy béo một cái: “Đều là huynh đệ trên trăm năm rồi, ngươi có thể lộ cho ta một chút ngọn nguồn, ta cũng cẩn thận dặn dò tiểu nhị phía dưới cẩn thận một chút.”

Hắn đã làm công tác trong Xa Mã công hội ở Uất Trì thị hơn một trăm năm. Lúc chưởng quầy béo còn ở Tiên Thành không vận phân hành Diêu thị làm chưởng quầy, hắn đã từng cùng chưởng quầy béo giao tiếp, hai người coi như là người quen cũ, nói chuyện tự nhiên cũng tương đối tùy ý.

Chưởng quầy béo cười hắc hắc: “Nếu ngươi đã hiếu kỳ, vậy ta sẽ mở rộng tầm mắt cho ngươi.”

Nói xong, hắn dẫn Sài chưởng quỹ lên thuyền, bảo thuyền viên mở một cái hòm gỗ ra trước mặt Sài chưởng quỹ.

Trong hòm gỗ, rõ ràng là từng món chế phẩm lưu ly tinh xảo tựa như tác phẩm nghệ thuật, từ chụp đèn đến chén chén dĩa, đủ loại.

Sài chưởng quỹ nhất thời “Híz-khà zzz” một tiếng.

Chế phẩm lưu ly không hiếm thấy, nhưng chế phẩm lưu ly tinh xảo đến trình độ này thì đây là lần đầu tiên hắn gặp, càng đừng nói đến số lượng lớn như vậy. Cân nhắc tới giá cả của bản thân sản phẩm lưu ly, nhóm hàng này đều có phẩm chất như vậy, thật đúng là giá trị rất lớn.

Hắn ta hâm mộ nhìn chưởng quầy béo: "Chế phẩm lưu ly từ trước đến nay tinh quý, không thể chạm vào. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo thủ hạ chú ý một chút, bảo đảm nguyên dạng đưa đến cho ngươi."

"Vậy làm phiền lão ca phí tâm." Chưởng quầy béo đắc ý không thôi: "Thật không dám giấu giếm, lô hàng này đều là công nghệ mới của Đông Càn quốc, một phần trong đó là phải trực tiếp vận chuyển đến nội vụ ti của Tiên Đình, nếu như có tổn thất, huynh đệ ta thật sự không dễ giải thích."

Lập tức Sài chưởng quỹ hâm mộ đến đỏ cả mắt.

Diêu thị không hổ là Diêu thị, dựa lưng vào Triêu Dương Vương, làm ăn buôn bán đều làm được Nội Vụ ti, tùy tiện một mối làm ăn đều là béo bở phong phú. Nào giống như Úy Trì thị bọn họ, cả ngày kiếm tiền đều là tiền vất vả.

Đang nói chuyện, thuyền viên vận chuyển hàng hóa bên cạnh không biết bị thứ gì làm cho tê dại, bỗng nhiên lảo đảo một cái, hòm gỗ lớn trong tay cũng rơi trên mặt đất.

"Thùng" một tiếng trầm đục, hòm gỗ lớn một góc mặt đất, nắp hòm bị chấn mở ra một lỗ hổng. Mấy khối huyền thiết đĩnh đen như mực lập tức từ bên trong rơi ra, bánh xe lăn vài vòng mới chậm rãi ngừng lại.

Sắc mặt của thuyền viên kia "xoạt" một cái liền trắng bệch.

Chưởng quỹ mập cũng bỗng dưng thay đổi sắc mặt, cả giận nói: "Ngươi sao lại chuyển đồ đi?! Không phải nói với các ngươi phải cẩn thận, phải cẩn thận. Ngươi nói đều nghe được trong bụng chó rồi?!"

"Đúng, thật xin lỗi."

Thuyền viên vội vàng cúi đầu, run run rẩy rẩy nói xin lỗi.

Phát tác một hồi, trưởng quầy béo mới xem như hơi nguôi giận một chút, khoát tay áo bảo thuyền viên kia nhanh chóng cút đi.

Thuyền viên kia thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhặt huyền thiết đĩnh lên nhét vào trong hòm gỗ, nhanh như chớp bỏ chạy.

“Lão Đàm, ngươi đây là…”

Sài chưởng quỹ nhìn thấy một màn vừa rồi, ánh mắt nhìn về phía chưởng quỹ mập mạp đã có chút khác thường.

Phản ứng này của chưởng quầy béo quá không thích hợp, rất rõ ràng là có ý giấu diếm sự tồn tại của huyền thiết đĩnh, điều này khiến gã không thể không nghĩ nhiều.

“Lão Sài, nếu ngươi còn coi ta là huynh đệ, chuyện này ngàn vạn lần phải giữ bí mật giúp ta.” Chưởng quầy béo hiển nhiên cũng ý thức được ‘Tình huống không ổn’, xoay người lại giống như là sợ hắn chạy trốn kéo lão Sài lại.

“Muốn ta giữ bí mật giúp ngươi cũng được, ngươi phải nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.” Lão Sài nheo mắt lại, trong mắt Đậu Đậu lóe ra ánh sáng khôn khéo.

“Ai ~ nếu đều bị ngươi nhìn thấy, vậy ta cũng sẽ không giấu ngươi nữa. Kỳ thực là như vậy… bên phía Đông Càn phát hiện một mỏ huyền thiết khoáng thạch khổng lồ… trữ lượng huyền thiết khoáng thạch… Chuẩn bị…”

Chưởng quỹ mập mạp bày ra vẻ mặt “buồn não não”, kéo Sài chưởng quỹ vào trong góc liền nói nhỏ. Sau khi giải thích một hồi, ông ta mới nghiêm túc dặn dò: “Chuyện này quan trọng, chuyện này chính ngươi biết là được, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết.”

“Yên tâm đi! Đều là lão huynh đệ hơn trăm năm, ngươi còn tin ta sao?”

Sài chưởng quỹ mở miệng đáp ứng, nhưng trong lòng đã bắt đầu tính toán ra.

Đông Càn quốc phát hiện mỏ huyền thiết khoáng thạch to lớn như vậy, giá cả huyền thiết đĩnh của Tiên Triều khẳng định phải giảm.

Trong tay Uất Trì thị cũng tích trữ không ít huyền thiết đĩnh, hắn phải nhanh chóng đem chuyện này nói cho gia chủ, để gia chủ nhanh chóng đem huyền thiết đĩnh trong tay Úy Trì thị

bán đi mới được. Bằng không, đợi giá cả của huyền thiết đĩnh giảm xuống, nhà bọn họ sẽ lỗ lớn.

Tai mắt của các đại thế gia trong Tiên Thành xưa nay linh thông, cho dù Sài chưởng quỹ chỉ báo tin tức cho gia chủ nhà mình, nhưng sau khi chiếc xe bò này chạy vào Tiên Thành, tin tức Đông Càn quốc phát hiện mạch khoáng huyền thiết khổng lồ vẫn nhanh chóng lan đi, âm thầm truyền khắp toàn bộ Tiên Thành.

Một vở " vở kịch" được thiết kế tỉ mỉ cũng được mở màn.

…

Cùng lúc đó.

Bắc Vực Vương phủ, trong Linh Trúc viên.

Bắc Vực Vương và Vân Mộng Vũ ở một bên tiếp khách, mà Trấn Nam Vương, Trấn Bộ Bộ Tiên Binh của Tiên Triều thực quyền lại đang chơi cờ với Vương Phú Quý.

Trấn Nam Vương vừa đánh cờ vừa nói: "Phía phú quý, trong đợt sóng cuối cùng của kế hoạch này, Tiên Binh bộ chúng ta cũng là mạo hiểm nhất định, thu hoạch huyền thiết đĩnh chia nhiều một phần cho Tiên Binh bộ chúng ta, bằng không bộ môn khác của ta không cân bằng."

"Điện hạ muốn vi ước sao?" Vương Phú Quý con mắt cũng không thèm nâng lên, vân đạm phong khinh hạ nhi tử: "Ta không sao cả, chỉ là đến lúc đó truyền ra ngoài, sợ thanh danh điện hạ không tốt."

"Ngươi…" Trấn Nam Vương tức giận đến râu ria vểnh lên, ấm ức nói: "Tiểu tử thối, bổn vương không phải đang thương lượng với ngươi sao? Dù sao Tiên Binh Bộ chúng ta không phải chỉ có một ty Huyền Giáp Ti, Huyền Giáp Ti ăn thịt, những ngành khác cũng phải uống chút canh chứ?"

Hắn cũng đủ buồn bực.

Đường đường Trấn Nam Vương, lại có thể ôn tồn tới cửa thương lượng đổi khế ước với một nhóc con.

"Ăn chút canh đi, đây đều là việc nhỏ." Vương Phú Quý hạ cờ, không đợi Trấn Nam Vương phản ứng, hắn liền đưa ra điều kiện nói: "Nhưng mà canh này, tự nhiên cũng không thể

uống không, dù sao cũng phải góp chút sức lực chứ? Mỗi bộ phận lại thêm ba trăm Luyện Khí Sư, đi trợ giúp cho sự phát triển của địa phương nhỏ cằn cỗi Đông Càn chúng ta."

"Ngươi tên tiểu tử thối này, thật sự cái gì cũng ăn, chỉ là không chịu thiệt chút nào! Bổn vương nói cho ngươi biết, ngươi làm như vậy sẽ mất đi bổn vương." Trấn Nam Vương dựng râu trừng mắt, bộc lộ bộ mặt hung ác.

"Trấn Nam Vương, đây chính là trong phủ của bản vương." Bắc Vực Vương bên cạnh nghe vậy lập tức không chịu nổi, trợn mắt nhìn phú quý: "Chỉ ăn canh không ra sức, nào có chuyện tốt như vậy? Ai mà có ý kiến, bảo hắn tìm bản vương đến nói."

Tuổi của Bắc Vực Vương lớn hơn rất nhiều so với Trấn Nam Vương, chính là trưởng bối hơn hắn mười mấy đời, nói chuyện tự nhiên rất có phân lượng.

"Hành nghề, mỗi bộ phận cộng thêm ba trăm Luyện Khí Sư, không phải chỉ mấy năm thời gian sao, rất nhanh sẽ trở về." Trấn Nam Vương bất đắc dĩ đáp ứng, lại lập tức có chút ảo não, "Đều trách bản vương tâm trực, không ngờ tiểu tử ngươi kế hoạch lớn như vậy, dự tính lợi nhuận cao như vậy… Hối hận không nên ký khế ước. Đúng rồi phú quý, vương phủ chúng ta cũng có mấy tiểu cô nương ngưỡng mộ ngươi, muốn kết giao bằng hữu…"

"Chát!"

Vương Phú Quý hạ cờ, thở dài nói: "Điện hạ tâm không tĩnh, ngươi thua."

"…"

Trấn Nam Vương nhìn bàn cờ một lát, biểu lộ cứng ngắc một hồi, trong lòng càng bất đắc dĩ.

Hắn bị Vương Phú Quý nói trúng rồi, đích thật là tâm không tĩnh. Ai bảo nhất mạch này của hắn không thể xuất hiện một tiểu công chúa chứ…

"Điện hạ, lưới đã bung ra, người hãy trở về phối hợp kế hoạch cho tốt đi. Không có việc gì chớ chạy về phía ta, rất chói mắt." Vương Phú Quý trịnh trọng nhắc nhở: "Làm phiền người hảo hảo diễn, tổn thất chính là Tiên Binh bộ các người."

“Được, ta đây liền…”

Trấn Nam Vương vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Sao mình lại nghe lời tiểu gia hỏa này như vậy? Tiểu yêu nghiệt này mới bao nhiêu tuổi, cũng đã có bản lĩnh này! Đợi đến khi nó trưởng thành, Tiên Triều này.

Sợ là sẽ có gió lớn.

…

Chương 89: Phú quý hố Ngụy thị! Đại Thiên Hố!

…

Hàn Nguyệt Tiên Thành.

[Lâm Lang Trai].

Đây là một tửu lâu nổi tiếng nằm ở phía nam Tiên Thành, bởi vì trang trí trang nhã, tư mật cao, nên được rất nhiều thế gia Tiên Thành hoan nghênh, ngày thường cũng khách đến như mây, sinh ý thịnh vượng.

Không ít con cháu thế gia đều thích chọn địa điểm tụ hội ở Lâm Lang Trai, mời ba đến năm người bạn, hoặc nói chuyện phiếm, hoặc bình luận thời sự, hoặc là dứt khoát chỉ là ngồi không thưởng thức, vừa tiêu dao tự tại.

Một ngày này.

Lâm Lang Trai nghênh đón mấy vị khách vội vàng, sắc mặt nghiêm nghị.

Thuần thục mở bao sương, chờ trên mâm trái cây, mấy người ngồi vây quanh một chỗ, mở bàn hội nghị.

“Các ngươi cũng nghe nói chứ?”

“Ngươi cũng nghe nói?”

Mấy người liếc nhau, đều là từ trên mặt người khác thấy được lo âu đồng dạng, lập tức đều là không hẹn mà cùng thở dài.

“Xem ra tin tức là thật.” Một văn sĩ trung niên mặc áo xanh trong đó xụ mặt xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta ngay từ đầu nghe nói Đông Càn quốc phát hiện tin tức mỏ huyền thiết khoáng thạch khổng lồ, còn tưởng là ai thả tin tức giả, không ngờ…”

“Ai nói không phải chứ?” Một người trung niên mập mạp khác cũng thở dài: “Ai có thể ngờ được tiểu quốc biên thùy của Đông Càn quốc lại có thể có vận khí tốt bực này chứ? Bây giờ mỏ huyền thiết đã được vận chuyển đến Huyền Giáp ty rồi, nghe nói một nhóm Huyền Giáp mới cũng đã bắt đầu khởi

công, mấy ngày nay các luyện khí sư của Huyền Giáp ty đều bận đến mức không thấy bóng dáng, chuyện này hơn phân nửa là thực sự nện rồi."

"Đứng sau Huyền Giáp ty chính là Trấn Nam Vương. Cho dù Đông Càn quốc bên kia thần thông quảng đại như thế nào, cũng không đến mức có thể khiến Trấn Nam Vương cũng phối hợp bọn họ diễn kịch chứ?"

Mấy người càng thảo luận, càng cảm thấy khả năng tin tức giả là rất thấp, lông mày cũng không tự chủ được càng nhíu chặt.

Phải biết rằng, chịu ảnh hưởng của chiến sự liên tục mấy năm ở chiến trường ngoại vực, Tiên Binh Bộ hàng năm đều phải tiêu hao rất nhiều tài liệu luyện khí, trong đó, tiêu hao huyền thiết là lớn nhất.

Dưới thời gian dài, rất tự nhiên mà vậy, trong Tiên Thành liền xuất hiện một lượng lớn thế gia tích trữ huyền thiết đĩnh kiếm lấy giá chênh lệch.

Mặc dù bàn về lượng dự trữ của huyền thiết đĩnh, bọn họ hoàn toàn không thể so sánh với những cự đầu mỏ như Ngụy thị và Hàn thị, nhưng nếu đem huyền thiết đĩnh trong tay các thế gia này cộng lại, số lượng vẫn tương đối khả quan.

Mấy người trung niên này đều là thế gia nhị tam phẩm xuất thân Tiên Thành, trong gia tộc bọn họ cũng cất giữ không ít huyền thiết đĩnh. Hiện giờ giá cả của huyền thiết đĩnh đã sắp xuất hiện phập phồng to lớn, cũng không biết tình huống tương lai sẽ biến thành như thế nào, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi lo âu.

"Được rồi! Mọi người đừng mặt mày đau khổ nữa." Lúc này, người trung niên áo đen trẻ tuổi nhất trong mấy người mở miệng, "Ta cảm thấy chuyện này cũng không nghiêm trọng như vậy. Mặc dù Đông Càn quốc phát hiện tin tức mỏ huyền thiết khoáng thạch khổng lồ là thật hay giả thì cũng không có kết luận, nhưng ta cảm thấy, chúng ta cùng ở chỗ này gấp gáp, còn không bằng thừa dịp thời gian hiện tại coi như đầy đủ, tranh thủ thời gian nghĩ đường ra."

Những người khác nghe vậy rối rít nhìn về phía hắn: "Ngọc Minh hiền đệ, ngươi nói vậy là sao?"

Người trung niên mặc đồ đen nói: “Ta chuẩn bị đem toàn bộ huyền thiết đĩnh nhà ta tích trữ bán ra ngoài.”

“Cái gì?” Trung niên mập mạp lúc trước mở miệng kinh ngạc không thôi, “Hiện tại giá thị trường của Huyền Thiết đĩnh đã giảm đi không ít. Hiện tại bán ra, vạn nhất sau này chứng thực tin tức là giả, thua thiệt cũng không phải một hai điểm. Đến lúc đó ngươi muốn ăn nói với gia chủ các ngươi như thế nào?”

Văn sĩ mặc thanh bào nghĩ được nhiều hơn một chút, hồ nghi nhìn về phía hắc bào trung niên nhân: “Ngọc Minh hiền đệ, ngươi có tin tức nội bộ hay không? Ta nhớ rõ ngươi có một đường muội đang làm việc ở Đông Càn quốc, có phải nàng ta đã nói gì với ngươi không?”

Thì ra, người trung niên áo đen này tên là “Lạc Ngọc Minh”, chính là thành viên của Lạc thị.

“Chậc! Ta lấy đâu ra tin tức nội bộ?” Người trung niên mặc hắc bào Lạc Ngọc Minh ngượng ngùng cười cười, “Ngươi cũng biết, ta tuy cùng Ngọc Thanh là đường huynh muội, nhưng tuổi tác có chút chênh lệch, trước kia căn bản không có tiếp xúc gì. Hơn nữa, người ta hiện giờ là đại thiên kiêu, có việc đều là trực tiếp thương lượng với gia chủ, ta sao có thể đạt được? Nhưng mà…”

Nói đến một nửa, hắn hơi dừng lại, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm: “Buổi sáng hôm nay ta báo cáo với gia chủ nói việc này, gia chủ không hề nghĩ ngợi liền lập tức gật đầu, còn thúc giục ta hành động lưu loát một chút. Ta cảm thấy gia chủ nhà ta có thể biết chút gì đó.”

“Nghe ngươi nói như vậy, ta ngược lại nhớ tới một chuyện…” Trung niên nhân mập mạp tròng mắt xoay vòng, bỗng nhiên nói, “Mấy ngày nay giá cả huyền thiết đĩnh giảm xuống, ngoại trừ tin tức kia dẫn đến khủng hoảng ra, còn có một nguyên nhân rất trọng yếu là, có một số huyền thiết đĩnh chảy vào thị trường, giảm giá…”

“Ngươi nói là Doanh thị?”

Ở đây đều là hạng người tin tức linh thông, cơ hồ là hắn vừa mở miệng liền lập tức phản ứng lại.

“Không chỉ nhà bọn họ.” Ánh mắt của người trung niên mập mạp tỏa sáng, mang theo một loại cảm giác hưng phấn giống như phát hiện được bí mật trọng đại: “Ngô thị cũng đang lặng lẽ bán huyền thiết đĩnh, chỉ là động tác của nhà hắn càng kín đáo hơn, trong lúc vô tình ta vẫn nghe Liên Y một mình ta làm việc trong nhà bọn họ nâng lên mới đoán ra được.”

“Nói như vậy, hình như Vương thị cũng là…”

Mấy người một đôi manh mối, lúc này mới kinh ngạc phát hiện bao gồm cả Doanh thị ở bên trong, trong thời gian hơn một tháng qua cư nhiên có ba đại thế gia đều lặng lẽ xuất hàng. Khó trách giá cả của huyền thiết đĩnh thoáng cái sẽ tụt xuống nhiều như vậy.

Phải biết rằng, Doanh thị và Vương thị đều là thế gia nhất phẩm, Hàn Nguyệt Ngô thị càng là một trong những thế gia siêu phẩm không nhiều lắm của Tiên Triều, đều là thế gia đỉnh cấp của Tiên Triều.

Trước kia mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện thế gia đỉnh tầng vì xoay xở tài chính, bán ra số lượng lớn huyền thiết đĩnh dẫn đến tình huống giá cả của huyền thiết đĩnh giảm xuống, nhưng tình huống nhiều thế gia đỉnh tầng cùng nhau bán ra như vậy lại cực kỳ hiếm thấy.

Càng đừng nói trong ba đại thế gia này, còn bao hàm Hàn Nguyệt Ngô thị, cùng Hàn Nguyệt Vương thị hai thế gia liên hệ cực kỳ chặt chẽ với Đông Càn quốc.

Gần như chỉ trong nháy mắt, mấy người đều hiểu ra.

Mấy nhà này rõ ràng đã nhận được tin tức nội bộ, biết giá cả của huyền thiết đĩnh giảm xuống đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, lúc này mới muốn thừa dịp tin tức còn chưa có triệt để truyền ra, nhanh chóng đem huyền thiết đĩnh cất giữ trong nhà ra tay, giảm xuống tổn thất.

“… Mẹ nó!”

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt mấy người nhất tề thay đổi.

Nếu bọn họ tiếp tục do dự, đợi tin tức lắng xuống, cho dù bọn họ muốn bán huyền thiết đĩnh, sợ là cũng không ai nguyện ý mua.

Thật sự đến lúc đó, gia tộc còn không biết phải tổn thất bao nhiêu tiên tinh!

Trong lúc nhất thời, mấy người đều có chút ngồi không yên.

Tụ hội vừa kết thúc, mấy người đều vội vàng trở về gia tộc, nên bẩm báo gia tộc, người có quyền quyết định thì vội vàng liên lạc với người trung gian, chuẩn bị tìm cơ hội xuất thủ huyền thiết đĩnh.

Mà chuyện tương tự, đồng thời cũng phát sinh ở những góc khác nhau trong thành.

Bất tri bất giác, một cảm giác khủng hoảng như huyền thiết đĩnh sắp sụp đổ tràn ngập toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Thành.

Không ít thế gia trung tầng đều lựa chọn bán huyền thiết đĩnh trong gia tộc ra ngoài khẩn cấp. Nhưng Huyền Giáp ty bây giờ đã tạm dừng thu mua huyền thiết đĩnh ra bên ngoài, muốn bán huyền thiết đĩnh, cũng chỉ có thể bán cho các thế gia khác.

Nhưng đồng dạng nhận được tin tức, các thế gia khác đang ở trong quan vọng làm sao chịu mua?

Không còn cách nào khác, muốn mau chóng đem Huyền Thiết đĩnh ra tay, thế gia chỉ có thể lựa chọn hạ giá, như thế mới có khả năng thành giao nhất định.

Kể từ đó, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, giá cả huyền thiết đĩnh vốn chỉ hơi trượt xuống một chút đã bắt đầu sụt giảm.

…

Tĩnh An Ngụy thị.

Không giống với cục diện song hùng Hách Lan Châu cùng tồn tại, Tĩnh An Châu Ngụy thị gần như được xưng tụng là một nhà độc đại, nghiễm nhiên là “Thổ hoàng đế” Tĩnh An Châu. Cho dù tùy tiện một tộc nhân, cũng có thể hoành hành không cố kỵ tại Tĩnh An Châu.

Hàng năm sinh hoạt dưới hoàn cảnh “vung mộ vạn người” không ai cản trở”, tâm thái của tộc nhân Ngụy thị tự nhiên cũng dần dần bành trướng, tác phong làm việc khó tránh khỏi trở nên càng ngày càng bá đạo và duy ngã.

Cũng khó trách tâm thái bọn họ cao cao tại thượng.

Tổ trạch Ngụy thị khí tượng bàng bạc, tích lũy vượt qua vạn năm, khiến nội tình của Ngụy thị cực kỳ thâm hậu, chỉ là Lăng Hư Bảo Điển truyền thừa đã có hai bộ, đủ các loại thần thông truyền thừa chi địa cộng lại, khoảng chừng hai mươi mốt bộ!

Hơn nữa, dựa vào lượng lớn tài nguyên khoáng sản trong tộc sản, cuộc sống của Ngụy thị vô cùng thoải mái, các tộc nhân cũng được bồi dưỡng đầy đủ, tích lũy tháng ngày, thực lực gia tộc tự nhiên cũng nhanh chóng bành trướng giống như quả cầu tuyết.

Trong khu vực chủ trạch của Ngụy thị, có một trạch viện cỡ lớn tên là 【Minh Nguyệt cư】.

Nó tọa lạc ở trên mấy chỗ linh huyệt nồng đậm nhất của linh khí Ngụy thị, nơi này ngàn vạn linh hoa nở rộ, tùy ý có thể thấy được trân cầm dị thú.

Nơi này chính là trạch viện của người thừa kế hạch tâm thế hệ trẻ của Ngụy thị, Ngụy Minh Vũ.

Tư chất huyết mạch của Ngụy Minh Vũ chính là đại thiên kiêu Ất đẳng. Tư chất bực này cho dù ở trong đại thiên kiêu cũng thuộc về nhóm cực kỳ ưu tú, bởi vậy hắn mới chỉ hai trăm tám mươi tuổi, đã bước vào Tử Phủ cảnh tầng sáu.

Dựa theo tư chất huyết mạch, cùng với tiến độ tu luyện trước mắt của hắn, Ngụy Minh Vũ dự tính ở khoảng bốn trăm năm mươi tuổi mình có thể bắt đầu thử trùng kích Thần Thông cảnh, cũng chính là khoảng một trăm bảy mươi năm sau.

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà đến.

Mọi người đều biết, hiệu quả của thiên địa tinh hoa tăng lên tư chất huyết mạch, sẽ bị cấp độ huyết mạch ảnh hưởng rất lớn. Tại thời điểm huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ sáu tiếp nhận truyền thừa, thiên địa tinh hoa đối với huyết mạch tăng lên có tác dụng lớn nhất, nếu là đến tầng thứ bảy, hiệu quả tăng lên sẽ bị suy yếu nghiêm trọng.

Mà huyết mạch tầng thứ sáu tương ứng với đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh.

Bởi vậy, dựa theo lệ thường của Tiên Triều, Lăng Hư Chủng tiếp nhận bảo điển truyền thừa đều là ở Tử Phủ cảnh, đạt tới

đại hóa “Hiệu quả” nhất.

Hiện tại khốn cục bày ở trước mặt Ngụy Minh Vũ hết sức rõ ràng, thời gian hắn có thể truyền thừa bảo điển chỉ còn lại không đến một trăm bảy mươi năm.

Hắn cần nhanh chóng kế thừa bảo điển, càng nhanh càng có lợi.

Phía trước Linh Trì.

Ngụy Minh Vũ chậm rãi uống linh trà, sắc mặt có chút lo lắng.

Ở trong gia tộc, người cạnh tranh bảo điển lớn nhất của hắn chính là đồng tộc chất nhi “Ngụy Thanh Vân”.

Ngụy Thanh Vân được lão tổ đệ nhất gia tộc Ngụy Đông Dữu yêu thích, chỉ vì Ngụy Đông Dữu cảm thấy Ngụy Thanh Vân cực kỳ giống hắn lúc còn trẻ.

Dựa theo bố cục cùng kế hoạch gia tộc ban đầu, tự nhiên là do Ngụy Minh Vũ tư chất hơi cao một bậc để kế thừa đệ nhất lão tổ Ngụy Đông Dữu - Liệt Hỏa Bảo Điển, mà Ngụy Thanh Vân thì dưới sự hiệp trợ của Đông Chư lão tổ mưu tính 《Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển》.

Như thế, hai đại thiên kiêu Ất đẳng Lăng Hư chủng gia tộc không chỉ có thể đồng thời được bồi dưỡng, còn có thể thêm ra thêm một bộ bảo điển, nhiều nhất mạch truyền thừa, có thể nói là một thạch ba điểu.

Nhưng mà theo Ngụy Thanh Vân tranh đoạt 《Kiếm trận》 song tuyệt bảo điển thất bại, tình huống lập tức biến ảo khó lường.

Càng đừng đề cập đến Ngụy Thanh Vân sau khi gây rối với gia tộc, Đông Lam lão tổ vẫn lực bài chúng nghị như trước, cực lực bảo vệ hắn, đây không thể nghi ngờ là đang truyền đạt cho mọi người một tín hiệu: Đông Lam lão tổ cũng không từ bỏ bồi dưỡng Ngụy Thanh Vân.

Điều này làm cho Ngụy Minh Vũ cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Suy đi nghĩ lại, hắn không thể không hoài nghi, Đông Ly lão tổ một mực chậm chạp không chịu sớm truyền thừa《 Liệt

Hỏa Bảo Điển 》 cho Ngụy Minh Vũ, chính là đang đề phòng Ngụy Thanh Vân tranh đoạt kiếm trận bảo điển thất bại, muốn giúp Ngụy Thanh Vân lưu lại một tay.

Nếu thật sự là như thế, phiền phức của Ngụy Minh Vũ hắn liền lớn.

Phải biết rằng, gia tộc mặc dù có hai bộ bảo điển, nhưng chỉ có một bộ ở thời kỳ truyền thừa cửa sổ, lão tổ thứ hai Ngụy thị trước mắt mới hơn hai ngàn tuổi, bộ bảo điển kia của hắn căn bản không có khả năng hiện tại truyền xuống.

Vừa nghĩ đến đây.

Sắc mặt Ngụy Minh Vũ càng thêm âm trầm, âm thầm suy nghĩ làm sao có thể lật lại ván này.

Đúng vào lúc này.

Gia tướng tâm phúc vội vàng tiến đến bẩm báo: “Thiếu chủ, Đông Lam lão tổ có chuyện quan trọng muốn mời ngài qua.”

“Lại có chuyện gì?”

Ngụy Minh Vũ thoáng có chút không kiên nhẫn.

Gia tướng tâm phúc nhìn hai bên, hạ giọng bẩm báo: “Hình như là xảy ra chuyện lớn. Nghe nói sắc mặt Đông Lam lão tổ vô cùng khó coi.”

Ngụy Minh Vũ giật mình, vội vàng buông chén trà, vội vàng đi tới 【 Chân Diễm Cư 】 của Đông Diệp lão tổ.

…

Bên trong Chân Diễm Cư Noãn Các.

Ngụy Đông Dữu thương thế chưa lành khoác y phục ngồi dựa vào giường mềm, sắc mặt âm trầm như băng.

Mà bên cạnh hắn, còn tụ tập một ít thành viên hạch tâm nhất của Ngụy thị, sắc mặt mỗi người đều không quá tốt. Ngụy Minh Vũ tự nhiên cũng ở trong đó.

Ngụy thị có thương hội của mình, chủ doanh quặng mỏ nguyên liệu, còn có thành phẩm linh khí, pháp bảo, bảo khí vân vân, không chỉ làm ăn náo nhiệt, lại mở ra khắp các châu các quận của Tiên Triều, phạm vi nghiệp vụ phi thường rộng.

Quy mô tổng hành của cửa hàng Ngụy thị ở chủ thành Tiên Triều không nhỏ, tài nguyên đi lại mỗi ngày nhiều vô số kể, cũng gánh vác việc giúp Ngụy thị liên lạc các nơi, lôi kéo quan hệ, mua sắm, truyền tin tức vân vân.

Là một thế gia uy tín lâu đời truyền thừa hơn vạn năm, nội bộ Ngụy thị tự nhiên có hệ thống tình báo hoàn chỉnh thuộc về mình truyền lại, nhưng bởi vì quan hệ địa vực Tiên Triều cực kỳ rộng lớn, đại đa số tình báo dưới tình huống tốc độ truyền lại đều là chậm chạp, thường thường một tin tức phải qua một tháng mới có thể truyền đến Ngụy thị.

Nhưng cũng có một số rất ít tình huống khẩn cấp, hệ thống tình báo sẽ vận dụng 【cương phong linh tước】 cấp bảy số lượng không nhiều trong tộc, có thể trong thời gian cực ngắn đem tin tức truyền về Ngụy thị.

Lần này Ngụy thị thu được tình báo, chính là do Ô Phong Linh Tước truyền đến.

“Đông Càn quốc phát hiện mạch khoáng huyền thiết to lớn”, “Huyền Giáp ty thu hoạch được lượng lớn huyền thiết đĩnh”, “Thế gia Tiên thành lớn nhỏ, bắt đầu điên cuồng bán tháo huyền thiết đĩnh, giá cả hiện lên đoạn nhai thức hạ hàng” vân vân, giống như từng thanh lợi kiếm trí mạng cắm ở trên ngực đám người Ngụy thị.

Ở thời đại giá cả của huyền thiết đĩnh kéo dài mấy năm liên tục này, phần lớn thế gia hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ tích trữ một ít huyền thiết đĩnh kiếm chút giá chênh lệch, nhưng phóng tầm mắt toàn bộ Tiên Triều, lại có huyền thiết đĩnh của nhà ai có thể trữ hàng nhiều hơn Ngụy thị?

Ngay cả hàng tồn trữ của Hàn thị nhất phẩm Hách Lan kia cũng chỉ khoảng ba phần mười hàng tồn trữ của Ngụy thị.

Giá cả huyền thiết đĩnh tăng vọt, Ngụy thị tất nhiên là một đêm phất lên. Nhưng giá cả huyền thiết đĩnh giảm mạnh, thua thiệt nhiều nhất cũng là Ngụy thị.

“Đông Càn quốc?” Ngụy Minh Vũ hơi cân nhắc, dẫn đầu đánh vỡ bình tĩnh nói, “Nhớ rõ lúc tranh đoạt kiếm trận song tuyệt bảo điển, đối thủ chính là đệ tử đến từ Đông Càn Vương thị

chứ? Chẳng lẽ, đây là Đông Càn Vương thị ra tay với chúng ta?”

“Không có khả năng.” Ngụy Thanh Vân sắc mặt khó coi lắc đầu nói, “Vương thị kia cũng chính là một tiểu thế gia của Đông Càn quốc, mặc dù xuất hiện một hậu bối thiên tư xuất chúng, nhưng nội tình gia tộc lại bình thường. Ngụy thị chúng ta còn chưa kịp tìm Vương thị đi tính sổ, bọn họ có tài đức gì, dám ra tay với Ngụy thị chúng ta trước? Theo ta thấy, đây hẳn là một sự trùng hợp.”

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của Ngụy Thanh Vân ở trong gia tộc không dễ dàng, cướp đoạt bảo điển không thành, còn gặp phải một đống lớn phiền toái, thậm chí còn nhận được sự uy hiếp của Triêu Dương Vương mấy ngày trước, để cho Ngụy thị không cho phép động vào Vương An Nghiệp kia.

Đủ loại nguyên do, trưởng lão các phòng trong tộc đối với Ngụy Thanh Vân ý kiến đều không nhỏ, chỉ là ngại sự bảo vệ của Đông Lam lão tổ, không dám công khai nói ra mà thôi.

“Không đề cập đến trùng hợp hay không trùng hợp.” Ngụy Minh Vũ lạnh lùng nói, “Nhưng tính khủng hoảng của huyền thiết đĩnh nếu tiếp tục bán tháo, giá cả của huyền thiết đĩnh nhất định sẽ băng tuyết, đến lúc đó Ngụy thị chúng ta sẽ thiệt thòi lớn.”

Lão tổ thứ hai của Ngụy thị Ngụy Đức Minh gật đầu tán thưởng: “Minh Vũ, con có cách gì cứ việc nói.”

Ngụy Đức Minh bây giờ mới hơn hai ngàn tuổi, chính là độ tuổi hoàng kim của cường giả Lăng Hư cảnh, thoạt nhìn cũng sắp đến trung niên, dáng vẻ trầm ổn tỉnh táo, giơ tay nhấc chân đều có uy thế mười phần.

Địa vị của hắn trong gia tộc chỉ đứng sau lão tổ đệ nhất Ngụy Đông Dữu.

“Vâng, Đức Minh lão tổ.”

Ngụy Minh Vũ biết, đây chính là cơ hội tuyệt hảo để lật ngược tình thế.

Hắn lập tức thi lễ với mọi người một cái, cao giọng nói: “Chúng ta trước bất luận sự tình Đông Càn phát hiện khoáng mạch to lớn là thật hay giả. Mặc dù việc này là thật, chư vị

trưởng bối chắc cũng thập phần rõ ràng độ khó khai thác tinh luyện mỏ huyền thiết. Trong khoảng thời gian ngắn, Đông Càn quốc lại có thể tích góp ra bao nhiêu kho tồn kho? Năm vạn bộ huyền giáp? Hay là mười vạn bộ? Tóm lại, khả năng có thể thỏa mãn ba mươi vạn bộ huyền giáp nhu cầu của Huyền Giáp ty là cực thấp."

"Có lý." Ngụy Đức Minh lão tổ ánh mắt sáng lên, "Hàn thị vừa bán vừa trữ hàng, hao phí mấy trăm năm cũng mới chậm rãi tích góp được mười vạn bộ, mà Ngụy thị chúng ta cũng hao phí mấy trăm năm thời gian, cũng mới tích góp ra được hai mươi lăm vạn bộ. Cục diện hôm nay, quá nửa là Trấn Nam Vương của Tiên Binh bộ đang cố ý đập giá."

"Không sai. Kế này của Trấn Nam Vương rất ác độc, mục đích chính là tạo thành tính sợ hãi bán tháo, đại thế gia có thể gánh vác được, tiểu thế gia liền chưa chắc chịu nổi, đến lúc đó hắn liền có thể không ngừng dùng giá thấp thu nạp huyền thiết đĩnh trên thị trường. Trong tay hắn nắm giữ càng nhiều huyền thiết đĩnh, lại càng có quyền nghị luận." Ngụy Minh Vũ vừa suy nghĩ vừa nói, ý nghĩ cũng càng ngày càng rõ ràng, "Kế sách hiện nay, chúng ta có thể bắt đầu từ hai điểm. Thứ nhất, chính là du thuyết đại thế gia cùng liên minh thế gia chúng ta cùng thế gia của chúng ta cự tuyệt bán huyền thiết đĩnh, như thế có thể duy trì cục diện. Thứ hai, chính là đại lực thu mua huyền thiết đĩnh trong tay trung tiểu thế gia cùng thương gia, vừa có thể ổn định giá cả huyền thiết đĩnh, lại có thể chặn lại huyền thiết đĩnh."

"Ý kiến hay." Ngụy Đức Minh lão tổ phấn chấn không thôi, "Như vậy, chúng ta có thể bảo vệ mặt bàn."

Các đại trưởng lão còn lại của Ngụy thị cũng đều tán thưởng, có chút đồng ý với phương án của Ngụy Minh Vũ.

"Đợi một chút." Ngụy Thanh Vân sắc mặt không vui, khiêu khích nói, "Nếu Huyền Giáp ty cùng chúng ta nâng giá, tranh đoạt huyền thiết tài nguyên của tiểu thế gia thì làm sao bây giờ?"

"Vậy thì không còn gì tốt hơn." Ngụy Minh Vũ trấn định tự nhiên, "Hết thảy thương phẩm đều càng tranh giành giá càng cao, hơn nữa chúng ta âm thầm rải ra lời đồn, chỉ cần giá

không ngừng tăng lên, thế gia có hàng trong tay tất nhiên sẽ tiến vào tâm tình do dự "Tích thị", thậm chí tiến hành thu mua ngược lại. Đến lúc đó, Ngụy thị chúng ta có thể thông qua thế lực trung gian chậm rãi bán hàng tồn kho."

Ngụy Đức Minh lão tổ liên tục gật đầu: "Kế này có thể thực hiện. Nên thông báo Hách Lan Hàn thị và chúng ta cùng liên thủ bố cục."

"Đức Minh lão tổ tuyệt đối không được." Ngụy Minh Vũ vội nói:"Trong tay Hàn thị tồn kho cũng không ít, mà nhu cầu chung quy của thị trường cuối cùng là có hạn. Huống chi, vạn nhất Hàn thị thấy lợi khởi ý, sớm chụp mũ đập bàn, Ngụy thị chúng ta há chẳng phải tổn thất thảm trọng? Hiện tại cục diện này, chỉ có thể là Tử đạo hữu bất tử bần đạo."

"Cái này…" Ngụy Đức Minh hơi do dự.

"Việc này cứ làm như thế." Ngụy Đông Dữu vẫn chưa kịp lên tiếng, nghiêm mặt nói, "Chờ chúng ta ra hàng xong, trong tay có tiên tinh, hoàn toàn có thể dùng giá cao hơn giá thị trường thu hàng của Hàn thị, như vậy cũng xứng đáng với họ Hàn. Minh Vũ, đầu óc ngươi lanh lợi, việc này liền giao cho ngươi toàn quyền thao tác."

"Vâng, Đông Lam lão tổ." Ngụy Minh Vũ phấn chấn nói, "Để đánh thắng trận này, ta cần đại lượng tài chính lưu động. Kính xin lão tổ trao quyền ta có thể thế chấp bộ phận tộc sản trù tính tài chính."

Sau khi các vị trưởng lão thương lượng, liền nhất trí gật đầu đồng ý phương án của Ngụy Minh Vũ.

Chuyện này động thủ sớm nhất càng có lợi, một khi ngồi chờ chết, tổn thất của Ngụy thị sẽ càng thêm thảm thiết.

"Chư vị trưởng lão, Minh Vũ xin để Thanh Vân hợp đồng thao tác việc này." Ngụy Minh Vũ lại nắm chặt thời cơ, Minh Bang chèn ép nói, "Cũng tiện cho Thanh Vân có một cơ hội lấy công chuộc tội."

Lấy công chuộc tội!

Sắc mặt Ngụy Thanh Vân lập tức khó coi đến cực hạn.

…

Gần đây Tiên thành rất náo nhiệt.

Về xu thế giá cả của huyền thiết đĩnh, gần như tác động đến mỗi người trong Tiên Thành. Cho dù trong tay không có người và thế gia nào tồn kho huyền thiết, cũng đều bắt đầu chú ý đến giá cả của huyền thiết đĩnh.

Dùng số lượng huyền thiết đĩnh tiêu chuẩn của một bộ huyền giáp để tính toán, trong khoảng thời gian này giá cả của huyền thiết đĩnh đã bắt đầu từ tám trăm tiên tinh, nhanh chóng chém ngang thắt lưng rơi xuống bốn trăm tiên tinh, thậm chí giá cả còn đang giảm xuống.

Người có hàng và thế gia trong tay đều vì thế mà trắng bệch cả đầu, buổi tối ngay cả ngủ cũng ngủ không ngon, đều vắt óc suy nghĩ xem ngày mai có phải lại giảm giá cắt thịt bán ra hay không.

Mà người không hàng lại là xem náo nhiệt, nhao nhao mừng thầm không thôi. Dù sao người bị cắt thịt cũng không phải bọn họ.

Nhưng đột nhiên phong vân lại thay đổi.

Một tin tức giống như nửa thật nửa giả, trong thời gian cực ngắn truyền khắp trên dưới Tiên Thành. Đông Càn quốc xác thực có quặng mỏ, nhưng sản lượng tương đối ít, căn bản không thỏa mãn được nhu cầu thị trường khổng lồ.

Cục diện trước mắt chẳng qua là Huyền Giáp ty tự biên tự diễn ra một tuồng kịch, mục đích chính là đập hạ giá thị trường, thu mua thật nhiều huyền thiết đĩnh với giá thấp.

Nương theo tin tức này, một số thương hội vừa nhỏ bắt đầu tăng giá thu mua huyền thiết đĩnh, bắt đầu từ bốn trăm hai mươi tiên tinh, trong thời gian ngắn ngủi bảy tám ngày, giá cả huyền thiết đĩnh lại lần nữa tăng vọt đến sáu trăm năm mươi tiên tinh.

Ngụy thị hoả tốc hạ tràng, để cho thế cục Tiên Thành lập tức trở nên biến ảo khó lường.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong Linh Trúc viên của Bắc Vực Vương phủ.

Vương Phú Quý đang tập kiến thức cơ sở về toán học và vật lý cho Vân Mộng Vũ, thần sắc cực kỳ phức tạp nhìn một vị khách không mời mà đến từ trên trời giáng xuống.

Đó là một nam tử trưởng thành có thân hình cao lớn.

Hắn mặc một thân dạ hành y đen như mực, trên mặt còn che một cái khăn trùm đầu, trên khăn trùm đầu lộ ra một đôi mắt "Uy nghiêm" lộ ra vẻ hèn mọn bỉ ổi.

"Điện hạ, ngài có ý tứ như vậy sao?" Một lúc lâu sau, Vương Phú Quý mới thở dài một hơi.

"Bổn vương không phải nghe ngươi mới mặc như vậy sao? Là ngươi nói bổn vương rất chướng mắt…" Nam tử kéo khăn trùm đầu xuống, lộ ra sắc mặt của Trấn Nam Vương, bất mãn nhìn Vương Phú Quý: "Ngươi nghĩ ta đường đường Trấn Nam Vương, thích ăn mặc thế này sao?"

"Nhưng đây là ban ngày." Vương Phú Quý một lời khó nói hết nói: "Ngài không cảm thấy như vậy càng chói mắt sao? Có vấn đề gì, ngài phái một tâm phúc đến câu thông với ta là được, làm sao đến mức này?"

"Ngươi yên tâm, người có thể giám thị bổn vương mà không bị bổn vương phát giác không có mấy." Trấn Nam Vương đặt mông ngồi xuống, ánh mắt giống như lơ đãng liếc nhìn Vương Phú Quý, "Lần trước uống Ngộ Đạo Trà, ngươi còn không?"

Trong tay Vương Phú Quý đích xác còn có một chút trà ngộ đạo, một phần là do ngộ đạo tiền bối ban thưởng, một phần là Ngọc Linh chân quân dùng để bịt miệng hắn. Nhưng những thứ này, đều là Vương Phú Quý giữ lại chuẩn bị về nhà hiếu kính lão tổ gia gia, lão tổ nãi nãi dùng.

Ngay lập tức, Vương Phú Quý lắc đầu: "Ngộ Đạo Trà không còn nữa, điện hạ có chuyện gì cứ nói thẳng, ta và Mộng Vũ còn phải làm bài."

"Ngươi còn có tâm tư làm bài tập?" Trấn Nam Vương bỗng nhiên nhíu mày, "Ngụy thị hiện tại giống như phát điên liều mạng nâng giá cả của huyền thiết đĩnh lên, hiện tại đều tăng lên đến sáu trăm sáu mươi tiên tinh. Giá tiền này, chúng ta có thu hay không?"

“Mới sáu trăm sáu mươi, giá rẻ như vậy sao? Tiếp tục nâng giá thu.” Vương Phú Quý phất phất tay, dứt khoát hạ lệnh đuổi khách: “Điện hạ có thể đi rồi.”

Giọng điệu đó, chán ghét nói không nên lời.

Trấn Nam Vương không khỏi bị hắn làm cho tức chết: “Còn thu lại, rất nhiều hộ rời khỏi đây cũng không chịu xuất hàng. Ngươi có biết trong tay chúng ta có bao nhiêu huyền thiết đĩnh không?”

“Ta biết số liệu, mỗi ngày đều có người chuyên môn hội tụ sau khi báo cáo đến chỗ ta. Ngoại trừ mượn tới mười vạn bộ huyền thiết đĩnh, trước mắt còn thu mua thêm năm vạn bộ, giá mua đều là bốn trăm chín mươi tiên tinh.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói: “Tiếp tục âm thầm nâng giá thu, điện hạ có thể đi.”

Hừ!

Trấn Nam Vương hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, phất tay áo rời đi.

Dưới hai tốp hữu tâm nhân khống chế, ngắn ngủi mấy ngày, giá cả lại lần nữa tăng đến tám trăm tiên tinh, rất nhanh, lại đột phá giá cao nhất lịch sử, đạt đến chín trăm năm mươi tiên tinh.

Cùng lúc đó.

Trong tổng hành Tiên thành của thương hội Ngụy thị.

Ngụy Minh Vũ phụ trách “Đại chiến bảo vệ” lần này đã ở thời khắc phong quang nhất đời người. Lão tổ Ngụy thị thứ hai cùng đánh với Ngụy Đức Minh và các trưởng lão vây xem thao tác khiến người ta kinh diễm, đều khen Ngụy Minh Vũ lên trời.

Nhất là sau khi Trấn Nam Vương âm thầm thỏa hiệp, phái người thương lượng với Ngụy thị, hy vọng Ngụy thị có thể cân nhắc từ đại cục, để ông ta dùng đơn giá chín trăm tiên tinh mua hai mươi vạn bộ huyền thiết đĩnh từ trong tay chúng ta, càng làm cho Ngụy Minh Vũ phiêu nhiên như tiên.

“Các vị trưởng lão, ta đã dùng mỹ nhân kế âm thầm đả thông chi tiết của chưởng quầy Diêu thị phụ trách vận chuyển mỏ huyền thiết.” Ngụy Minh Vũ cười lạnh nói, “Giả, Đông Càn

quốc căn bản không có mỏ quặng huyền thiết quy mô lớn, đó bất quá đều là trò hay do Huyền Giáp ty tự biên tự diễn ra.”

“Từ Trấn Nam Vương còn cần hai mươi vạn bộ lượng, trong khoảng thời gian này chắc Trấn Nam Vương đã tranh mua mười vạn bộ huyền thiết đĩnh. Chúng ta chỉ cần thả ra tin tức hành vi ti tiện Huyền Giáp Ti, huyền thiết đĩnh tất nhiên sẽ nghênh đón một vòng mới tăng thế, chúng ta phải tiếp tục tăng giá lên, giá mục tiêu là bốn mươi vạn bộ đóng gói giá không dưới hai —— năm ức tiên tinh!”

Năm ức tiên tinh!? Bình quân đến mỗi một bộ chẳng phải là cần một ngàn hai trăm năm mươi tiên tinh sao? Điều này cũng quá ác.

Hô hấp của chúng trưởng lão đều trầm trọng.

Vốn dĩ Ngụy thị chỉ có hai mươi lăm vạn bộ, chuẩn bị bán hai ức tiên tinh. Kết quả dưới một phen thao tác này của Ngụy Minh Vũ, hiện giờ đã có tổng tồn kho ba mươi vạn bộ.

“Minh Vũ, Tiên Binh Bộ sẽ không chịu giá tiền này chứ?” Có Đại trưởng lão thoáng lo lắng hỏi.

“Không sợ, trừ Ngụy thị chúng ta, không ai có thể cho bọn họ nhiều huyền thiết đĩnh như vậy.” Ngụy Minh Vũ cười lạnh không thôi, “Đã đắc tội Trấn Nam Vương, thì dứt khoát đắc tội đến cùng.”

“Ngươi đừng quên, còn có mười vạn bộ tồn kho của Hách Lan Hàn thị.” Ngụy Thanh Vân chua lè nói.

“Hách Lan Hàn thị?” Ngụy Minh Vũ cười nhạo không thôi, “Ta có thể không tính toán bọn họ ở bên trong? Vì sao ta lại đặt số lượng đóng gói lên bốn mươi vạn tồn kho? Chính là vì, ta đã ủy thác Đông Lam lão tổ và Hàn thị đàm phán thỏa đáng, lấy giá một ngàn tiên tinh thu mua mười vạn bộ tồn kho của bọn họ.”

“Mưu kế hay, thủ đoạn hay.” Tất cả trưởng lão dồn dập tán thưởng: “Lần này Trấn Nam Vương thông minh bị thông minh hại, muốn tham tiện nghi ngược lại bị tổn thất nặng.”

Nghe những lời đối thoại này, Ngụy Thanh Vân sắc mặt chán nản.

Ngụy Minh Vũ đã thu phần lớn tồn kho huyền thiết vào trong túi, chỉ sợ Trấn Nam Vương vô lực xoay chuyển trời đất.

Đúng vào lúc này.

Một con 【cương phong linh tước】 cấp bảy vận chuyển tin tức bay nhanh tới.

Ngụy Minh Vũ xem xét tin tức một chút, sắc mặt khẽ biến: "Hừ, Hách Lan Hàn thị lại giảo hoạt như vậy, trong khoảng thời gian này cũng lén lút thu thập tồn kho, vậy mà tổng cộng cất giữ mười lăm vạn huyền thiết đĩnh, chuẩn bị một ngụm một ức bảy ngàn vạn tiên tinh bán cho chúng ta."

"Bọn hắn đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!" Một đại trưởng lão sắc mặt giận dữ nói: "Nếu như bọn hắn đem mười lăm vạn huyền thiết đĩnh này tồn kho, đều bán cho Huyền Giáp ty, sợ là có thể giải quyết nhu cầu của Huyền Giáp ty, đến lúc đó trong tay chúng ta ba mươi vạn kho hàng liền không có đường ra."

"Tất cả thu, tư sản thế chấp cũng thu." Ngụy Minh Vũ mắt lóe lên tàn nhẫn, "Lần này do Tiên Binh bộ tính tiền."

Cùng một khoảng thời gian.

Bên trong Linh Trúc viên của Bắc Vực Vương phủ.

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ đang uống trà cùng Hàn thị Hàn Ly đài, Khương thị Khương Tinh Uyên hai thanh niên tài tuấn.

Hiếm khi hắn chia trà ngộ đạo ra để chiêu đãi khách.

Nhưng sắc mặt Hàn Dực Thai lại hết sức khó coi.

Hắn phẫn nộ uống trà, giống như là muốn dùng phương thức này để lấy lại vốn: "Tứ tiểu công chúa ngươi cũng quá không phúc hậu, đùa giỡn Hàn thị chúng ta từ đầu đến cuối. Các ngươi cũng biết, chúng ta đời đời giao hảo với Ngụy thị… Bây giờ lại không xuống được thuyền tặc của các ngươi."

Hàn thị cũng không phải kẻ ngu, Trấn Nam Vương thao tác quỷ thần khó lường như vậy, đương nhiên bọn họ có thể đoán ra huyền thiết đĩnh dùng để làm rỗng hơn phân nửa là đến từ Hàn thị bọn họ.

Đáng thương Hàn thị còn không dám lộ ra việc này, chỉ có thể lén lút phái Hàn Lãng Đài đến chất vấn tứ công chúa, đòi một lời giải thích.

“Hoắc Đài huynh.” Vương Phú Quý bình tĩnh kính trà nói: “Ngụy thị đa hành bất nghĩa, trong lòng lại tham lam thành tính. Nếu bọn họ thật sự coi các ngươi là đồng minh đáng tin cậy, thao tác đợt thứ nhất sẽ kéo theo Hàn thị các ngươi. Chỉ tiếc, ha ha, Hàn thị các ngươi trong mắt bọn họ, bất quá chính là vứt bỏ trong lúc nguy cấp.”

“Hừ!”

Hàn Dực Thai bất mãn hừ lạnh.

Đạo lý này hắn làm sao không rõ, nhưng bị Tứ công chúa cùng tiểu tử thúi trêu đùa như thế, hắn cũng đồng dạng mất hứng.

“Dực Thai huynh, việc đã đến nước này, cao tầng Hàn thị các ngươi cũng đã đồng ý phương án của quý công tử, ngươi cần gì phải bực bội với quý công tử và tứ công chúa chứ?” Lúc Khương Tinh Uyên khuyên bảo Hàn Đạm Đài, còn không quên ném cho Vương Phú Quý một ánh mắt nịnh nọt.

Người ngoài không biết sự đáng sợ của Vương thị, Khương Tinh Uyên hắn có thể không biết sao? Gia tộc này, chính là một cái hố trời lớn, hiện tại đều hố đến Tiên Triều rồi.

“Khương Tinh Uyên, sao ngươi càng lăn lộn càng trở về rồi?” Hàn Đạm Đài bất mãn nói, “Tiểu tử này tuy quỷ kế đa đoan, ngươi đường đường xuất thân đích mạch Khương thị, đại thiên kiêu thánh địa Tiên cung, sao lại đến mức này?”

Khương Tinh Uyên trợn trắng mắt.

Cái gì gọi là đến mức này? Đương nhiên đến mức này rồi! Đợi lát nữa ngươi đi dạo một vòng Đông Càn quốc thì sẽ hiểu được tất cả.

Có điều, Hàn Dực Thai chung quy là bạn tốt chí giao của hắn, Khương Tinh Uyên đành phải hướng Vương Phú Quý chắp tay nói: “Quý công tử, Dực Thai huynh nhà chúng ta chính là quá ngay thẳng, ngài chớ so đo với hắn.

Vương Phú Quý bật cười khanh khách: “Tinh Uyên huynh chớ lo lắng, Đạm Đài huynh chẳng qua chỉ là tính tình thật sự mà

thôi. Huống chi ta chỉ là một tiểu hài tử chưa đến mười hai tuổi, làm gì có khí lực để so đo với hắn?”

“Bất kể nói thế nào, ta vẫn phải cảm tạ Hàn thị, cảm tạ Dực Thai huynh phối hợp.”

Vù!

Trong lòng Khương Tinh Uyên thầm thở phào một hơi cho Hàn Đạm Đài, nhưng trong lòng lại không kìm lòng được thầm nghĩ, Vương thị này thế hệ sau sao lại yêu nghiệt hơn thế hệ trước?

Lúc trước đám người Vương Ly Từ, Vương Ly Dao cũng đã đủ biến thái rồi, kết quả mới không bao lâu, lại xuất hiện thêm một Vương Phú Quý.

Tương lai Tiên Triều này sẽ rất náo nhiệt.

…

Chương 90: Phú quý sính uy! Liên hoàn độc kế!

…

Huyền thiết thị trường tiên thành điên mất rồi.

Đường đường Huyền Giáp ty bị bạo lộ làm bộ, vậy mà lại cùng Đông Càn liên thủ chơi trò vô ích, dùng tin tức giả chèn ép giá cả của huyền thiết đĩnh, còn bị bọn họ thu được mười vạn bộ huyền thiết đĩnh.

Vô số thế gia cùng thương hội "Bán huyền thiết đĩnh giá thấp", đều chửi ầm lên Huyền Giáp ty, nhất là Huyền Giáp ty trưởng Triệu Tích Tình, cùng với hai người bộ trưởng Tiên Binh bộ Trấn Nam Vương, đều bị vô số người âm thầm móc xương sống.

Nếu như mắng chửi người có thể mắng chết, sợ là Triệu Tích Tình cùng Trấn Nam Vương đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Ở dưới phong trào này, giá cả huyền thiết đĩnh vốn đã ở vị trí cao lại một lần nữa tăng vọt, rất nhanh liền đột phá một nghìn một, một ngàn hai, thẳng đến một ngàn ba.

Mà cùng lúc đó.

Trong tổng hành hành của thương hội Ngụy thị ở Tiên Thành, một đám thành viên nòng cốt của Ngụy thị đang họp.

Một đại trưởng lão lật sổ sách, mặt mang vẻ hoang mang: "Chư vị, tình huống tựa hồ có chút không đúng. Theo lý thuyết, ở dưới cái giá này, rất nhiều tiểu thế gia còn có tồn kho đều sẽ 'thương lượng', sẽ không dễ dàng ra tay, làm sao lại thỉnh thoảng liền toát ra một khoản huyền thiết đĩnh xuất hiện ở trên thị trường?"

"Có lẽ… là chúng ta đánh giá thấp trạng thái mấy năm nay Huyền Thiết đĩnh tăng trưởng trường kỳ, các tiểu thế gia trong tay tồn kho huyền thiết đĩnh rồi chứ?" Một trưởng lão khác phân tích nói: "Bắt đầu từ ngày hôm qua, trên thị trường sẽ

không xuất hiện huyền thiết đĩnh mới nữa, có lẽ đều bị chen chúc gần hết rồi.”

“Chư vị yên tâm, Tiên Binh Bộ Huyền Giáp Ti đã không chịu nổi nữa.” Ngụy Minh Vũ lơ đễnh nói, “Ngay sáng nay, Trấn Nam Vương điện hạ đã phái người đưa tin, nói là muốn cùng Ngụy thị chúng ta nói chuyện một chút.”

“Minh Vũ, hiện giờ chúng ta đã có bao nhiêu huyền thiết đĩnh trong sổ sách rồi?” Ngụy Đức Minh lão tổ nhíu mày, trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không ổn.

“Có lẽ có bốn năm mươi vạn?” Ngụy Minh Vũ nói, “Mấy ngày nay đều chỉ huy xào và thu mua chiến đấu, không có lưu ý tổng số lượng.”

Một vị Đại trưởng lão lập tức mở sổ sách ra, nhanh chóng thống kê một phen, sau đó sắc mặt khẽ biến: “Tổng cộng chúng ta có hơn sáu mươi mốt vạn huyền thiết đĩnh tồn!”

“Nhiều như vậy? Thế mà vượt xa nhu cầu của Huyền Giáp ty.” Ngụy Minh Vũ giật nảy mình, bất quá lão rất nhanh bình tĩnh lại nói, “Chư vị không cần hoảng hốt. Hiện tại tuyệt đại bộ phận huyền thiết tồn kho của toàn bộ tiên triều đều ở trong tay chúng ta.”

“Chỉ cần Ngụy thị chúng ta và Hàn thị liên thủ không đào huyền thiết khoáng, cho dù cho bọn họ thời gian mấy trăm năm cũng đào không ra nhiều sản lượng như vậy. Dưới quan hệ cung cấp lũng đoạn như thế, giá cả huyền thiết đĩnh chẳng phải là chúng ta định đoạt?”

“Huống chi, hiện tại trong tay Huyền Giáp ty cũng chỉ có hơn mười vạn huyền thiết đĩnh, chỗ trống nhỏ hơn hai mươi vạn. Chúng ta một lần chỉ bán được bốn mươi vạn lượng, thiếu một bộ cũng không bán, Huyền Giáp ty cho dù không vui cũng chỉ có thể mua. Vô luận như thế nào, chúng ta cũng kiếm lời lớn rồi.”

Theo một phen giải thích của Ngụy Minh Vũ, các trưởng lão đã cảm thấy nhất định, cả đám đều vui rạo rực.

Ngụy thị một đợt buôn bán lời nhiều tiên tinh như vậy, các nhà các phòng đều có thể tranh thủ bồi dưỡng mấy đại thiên kiêu.

Trong mấy năm kế tiếp, Ngụy thị chắc chắn sẽ nghênh đón một sự phát triển lớn, vượt bậc.

Cũng đúng lúc này.

Môn tướng đến bẩm báo: “Đức Minh lão tổ, Trấn Nam Vương đến bái kiến.”

Ngụy Đức Minh phấn chấn tinh thần, cười sang sảng nói: “Minh Vũ, ngươi quả nhiên đoán không sai. Lần này chúng ta cùng đi nghênh đón Trấn Nam Vương điện hạ.”

Quảng trường bên ngoài chủ trạch của Ngụy thị, phi liễn xa hoa của Trấn Nam Vương đã dừng lại.

Trấn Nam Vương vẫn cho đến khi người Ngụy thị chào đón, một thân phong vương cổn phục, dáng vẻ uy nghiêm mới chậm rãi từ trên phi liễn đi xuống.

Theo sát phía sau còn có Huyền Giáp ty ty ty trưởng Triệu Tích Tình.

Nàng vẫn là một thân váy dài màu lam nhạt, thần sắc trầm ổn, khí độ bất phàm, cho dù là đứng bên cạnh Lăng Hư cảnh Trấn Nam Vương, cũng không có vẻ quá mức yếu thế.

Giữa các thế gia tuy rằng không thiếu minh tranh ám đấu, nhưng mặt ngoài làm bộ lễ tiết vẫn là không thể thiếu đấy.

Rất nhanh, Ngụy Đức Minh lão tổ cùng Ngụy Minh Vũ và một đám nhân vật trung tâm Ngụy thị, liền nhiệt tình nghênh đón hai người vào phòng khách quý của tổng hành thương hội Ngụy thị.

Sau một phen hàn huyên lễ tiết, mọi người dựa theo thân phận chủ khách ngồi xuống, nên đứng thì đứng, sau đó là một phen chiêu đãi linh trà cùng linh quả.

Sau mấy chén trà.

Đề tài mới bắt đầu vào chủ đề.

“Điện hạ lần này đến Ngụy thị thương hành, chắc là vì huyền thiết đĩnh mà đến?” Ngụy Đức Minh cung kính chắp tay nói, “Bất quá việc này đều do Ngụy thị chúng ta, Minh Vũ phụ trách, để Minh Vũ nói đi.”

“Mời cứ tự nhiên.” Trấn Nam Vương bình tĩnh uống trà như không nhìn ra tâm trạng vui buồn của hắn.

“Lão tổ tông, Trấn Nam Vương điện hạ.” Ngụy Minh Vũ hành lễ tiểu bối, tràn đầy tự tin chậm rãi nói, “Ngụy thị chúng ta mấy trăm năm qua, đích thật là tích góp được một ít huyền thiết đĩnh, bất quá cũng vì vậy mà một mực sống giật gấu vá vai. Ài, gia tộc chúng ta quá nhiều người, tiên tinh chi tiêu hàng năm đều là cái động không đáy, nghèo a, rất nhiều lúc không thể không gán nợ.”

Trấn Nam Vương không thèm để ý, thậm chí còn đưa tay ra hiệu cho Ngụy Minh Vũ tiếp tục, bộ dáng kia giống như đang nói: “Mời ngươi tiếp tục biểu diễn”.

Đây là chiêu thức hắn học được từ Vương Phú Quý, cảm thấy lúc này dùng đến đặc biệt có cảm giác sảng khoái.

“Lúc trước điện hạ cũng từng nói, món huyền thiết đĩnh này dùng để chế tác ba mươi vạn huyền giáp, cũng là để trợ giúp Nhân tộc ở chiến trường ngoại vực.” Ngụy Minh Vũ một bộ ngôn từ chính nghĩa nói, “Ngụy thị chúng ta thân là một phần tử Tiên Triều, nên cống hiến cho Tiên Triều. Bởi vậy, chúng ta quyết định dùng giá thấp hơn thị trường một trăm tiên tinh, lỗ vốn cho Huyền Giáp ti bốn mươi vạn bộ huyền thiết đĩnh dùng.”

Bây giờ giá thị trường của huyền thiết đĩnh đã tăng vọt đến một ngàn ba trăm năm mươi tiên tinh, chỉ là có tiền cũng không mua được, thành giao ít ỏi không có mấy.

“Một ngàn hai trăm năm mươi tiên tinh? Tổng cộng năm trăm triệu tiên tinh?” Trấn Nam Vương híp mắt nói: “Giá này không đắt. Chẳng phải các ngươi đã lỗ bốn ngàn vạn tiên tinh rồi sao?”

“Đúng vậy, đây là điều Ngụy thị chúng ta nên làm.” Ngụy Minh Vũ trong lòng vui vẻ, “Ta biết điện hạ dùng gấp, hôm nay có thể ký kết khế ước, hiện giờ thị trường này giá thị trường, không chừng còn phải tăng lên.”

“Ha ha, bản vương chưa từng nói muốn mua huyền thiết đĩnh.” Trấn Nam Vương liếc mắt nhìn hắn một cái, cười híp mắt nói.

“Cái này?” Ngụy Minh Vũ mí mắt bỗng nhiên nhảy dựng, dự cảm không ổn tự nhiên sinh ra, “Vậy điện hạ lần này ngài tới là?”

“A, thiếu chút nữa quên nói.” Trấn Nam Vương vỗ trán, giống như vừa mới nhớ tới đột nhiên nói, “Gần đây bận rộn, ngươi xem trí nhớ của bản vương. Tích Tình, lấy thứ này ra cho Minh Vũ và lão tổ Đức Minh xem qua.”

“Vâng, điện hạ.”

Triệu Tích Tình khom người đáp một tiếng, lập tức bàn tay thon dài quệt một cái trên giới chỉ, trong tay liền nhiều ra một bộ mô hình chiến giáp mới của Vương thị đời thứ chín, cung kính đưa cho lão tổ Ngụy Đức Minh.

Ngụy Đức Minh và Ngụy Minh Vũ đều là vẻ mặt mờ mịt.

Đây là tình huống gì? Trấn Nam Vương không có việc gì lại cho bọn họ một bộ chiến giáp làm gì?

“Khụ khụ, tình huống là như vậy.” Trấn Nam Vương làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng, “Bởi vì những năm gần đây trên thị trường huyền thiết đĩnh càng ngày càng ít, tài nguyên càng ngày càng khô kiệt, bởi vậy Tiên Binh bộ chúng ta liền ủy thác Đông Càn quốc nghiên cứu một bộ chiến giáp kiểu mới. Kiện huyền thiết đĩnh kiểu chiến giáp kiểu mới này dùng chỉ có ba phần nguyên liệu của phiên cũ huyền giáp, tính năng tổng thể lại còn vượt qua Huyền Giáp.”

Dứt lời, sắc mặt đám người Ngụy thị dần dần cứng ngắc và khó coi, nhất là Ngụy Minh Vũ, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy, trong ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Càng thấy bọn họ như vậy, cảm giác sảng khoái trong lòng Trấn Nam Vương càng mãnh liệt.

Vốn dĩ chuyện này không cần hắn đích thân đến, nhưng hắn lại khăng khăng muốn đích thân đi một chuyến, không phải là muốn nhìn thấy vẻ mặt phá hoại của đám nhóc Ngụy thị này sao?

“Cái này, điện hạ đây là có ý gì?” Ngụy Đức Minh tim đập thình thịch, thấp giọng hỏi.

“Là thế này. Cửa hàng của Ngụy thị các ngươi là một trong mấy đại thương hội của Tiên Triều, sinh ý trải rộng khắp các châu Tiên Triều.” Trấn Nam Vương nghiêm trang nói, “Sản lượng của những chiến giáp kiểu mới chúng ta không ít, đến lúc đó còn phải dựa vào các thương hành mở rộng mở rộng phạm vi toàn châu, một ít tộc binh nội bộ thế gia cũng cần chứ.”

“Điện, điện hạ.” Ngụy Minh Vũ sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, toàn bộ trái tim như rơi vào hầm băng, “Ngài, bỏ huyền thiết đĩnh của ngài không?”

“Huyền thiết đĩnh của chúng ta đã đủ rồi, sao còn phải thu nữa? Tuy nói tiết kiệm huyền thiết tài nguyên mỗi người đều có trách nhiệm, nhưng có thể bắt đầu từ Tiên Binh bộ chúng ta.” Trấn Nam Vương đứng dậy, cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai Ngụy Minh Vũ, “Minh Vũ hiền chất à, huyền thiết đĩnh của các ngươi, cứ giữ lại từ từ bán, không vội, không vội. Bản vương lúc này mới cáo từ. Ài, còn phải chạy thêm mấy chuyến các cửa hàng lớn cùng các thế gia, đẩy mạnh tiêu thụ chiến giáp mới của chúng ta.”

Nói xong, Trấn Nam Vương cũng không quay đầu lại rời khỏi cửa hàng Ngụy thị, để lại đám người Ngụy thị biểu tình khó coi cứng đờ tại chỗ.

Rất nhanh, cửa ra vào cửa thương hội Ngụy thị, chiếc phi liễn xa hoa thuộc về Trấn Nam Vương kia lại một lần nữa bay lên bầu trời.

Cho đến lúc này, Trấn Nam Vương mới vui sướng đầm đìa cười ha ha.

Thoải mái!

Trấn Nam Vương Y Hạ Dương hắn, đời này chưa từng sướng như vậy.

Ngụy thị hợp tung liên hoành không ngừng nâng cao giá cả huyền thiết đĩnh, đã sớm khiến Trấn Nam Vương khó chịu hai ba trăm năm.

Hôm nay có thể làm cho hắn hãnh diện một hồi.

Triệu Tích Tình ở bên cạnh thấy vậy khóe miệng co giật, nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn nhịn không được can gián nói: “Điện

hạ, ngài khắc chế một chút.”

“Kiềm chế, bổn vương ngược lại là muốn khắc chế.” Trấn Nam Vương xương cốt đều mềm nhũn, tiếp tục ha ha cười to, “Nhưng ta vừa nghĩ tới Ngụy thị mặt dày như thế, liền không nhịn được muốn cười. Đánh một trận thật là sảng khoái.”

“Lại nói tiếp, đều là công lao của tiểu tử phú quý kia.” Trấn Nam Vương vừa cười vừa khen ngợi vừa tiếc hận nói: “Chỉ tiếc, thế hệ này của Trấn Nam vương phủ chúng ta không có công chúa, nếu không ~~~”

Trong thế hệ trẻ của Trấn Nam vương phủ, mặc dù cũng có không ít nữ hài tử kiệt xuất, nhưng mà so với Côn Bằng Mộng Vũ thì không chỉ kém một bậc, điều này khiến cho phương án tác chiến của Trấn Nam Vương muốn cùng Bắc Vực vương phủ đoạt con rể trực tiếp chết từ trong bụng.

“Điện hạ, phú quý nhà chúng ta quả thực ưu tú, nhưng Đông Càn Trường Ninh Vương thị ngoại trừ phú quý ra, đứa nhỏ ưu tú nhiều không đếm xuể.” Trong lòng Triệu Tích Tình khẽ động, gián ngôn nói: “Dựa theo sự quan sát của thuộc hạ, tương lai Đông Càn và Trường Ninh Vương thị chúng ta đều sẽ tiến vào một giai đoạn bay lên. Điện hạ đã có tâm, không bằng thừa dịp bọn họ hiện tại chưa cất cánh…”

Có chút đạo lý.

Ánh mắt Trấn Nam Vương sáng lên, suy nghĩ nói: “Đợi qua chuyện này, bản vương có thể tự mình đi Đông Càn quốc một chuyến xem sao.”

Nếu thật sự gặp được hạt giống tốt, hắn nói cái gì cũng phải định ra trước rồi nói sau.

Trong lúc hai người nói chuyện, lại bay đến một thương hội khác, tiếp tục “thuận hành” xuất hiện khối mô hình Vương thị đời thứ chín hóa thành chiến giáp kiểu mới.

Theo hành động của Trấn Nam Vương, tin tức chiến giáp kiểu mới cũng nổ tung trong phạm vi tiên thành.

Chỉ dùng ba thành huyền thiết, là có thể chế tạo ra chiến giáp có tính năng xuất chúng, điều này có ý nghĩa gì, phàm là thế gia có đầu óc, đều sẽ không nghĩ mãi không ra.

Rất nhanh, các đại thương hội cùng các thế gia lấy được chiến giáp kiểu mới, đều bí mật tiến hành khảo thí toàn phương vị chiến giáp loại mới.

Kết quả kiểm tra phát hiện, loại chiến giáp kiểu mới này mặc dù tổng thể giá trị chế tạo xa xỉ, nhưng nếu sản lượng bộc phát hoàn toàn có thể giảm bớt chi phí trên phạm vi lớn, nhất là mức độ tiêu hao của nó ở trên diện rộng giảm bớt, lại càng giảm bớt rất nhiều ỷ lại của Huyền Giáp ty đối với huyền thiết đĩnh.

Mà điều này cũng có nghĩa là, từ nay về sau, huyền thiết đĩnh sẽ không giống như trước đây chỉ cần đào ra thì sẽ không lo mất.

Ngoài ra, trong bóng tối, bên trong Tiên Thành lại bắt đầu có một tin tức "Xác thực" lưu truyền. Theo một nhân sĩ biết tình hình ngầm tiết lộ, trong tay Tĩnh An Ngụy thị nắm giữ vượt qua sáu mươi vạn đơn vị huyền thiết đĩnh!

Vượt xa nhu cầu của Huyền Giáp ty!

Mối quan hệ cung cầu bị nghịch chuyển hoàn toàn.

Trong lúc nhất thời, thế gia vốn còn ở trong trạng thái quan sát, cất giữ huyền thiết đĩnh không muốn bán cũng không ngồi yên được nữa, nhao nhao bắt đầu bán ra huyền thiết đĩnh trong tay, muốn thừa dịp giá cả của huyền thiết đĩnh còn cao nhanh chóng bán đi, tránh cho rơi vào trong tay.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều muốn bán, lại không ai muốn mua, các đại thế gia vì xúc tiến giao dịch, chỉ có thể lựa chọn giảm giá.

Kết quả trực tiếp nhất chính là, giá cả huyền thiết đĩnh tăng tới cực hạn trong vòng nửa ngày ngắn ngủi đã bắt đầu tuyết lở, giá bắt đầu sụt giảm một đường, đầu tiên là từ một ngàn ba trăm tiên tinh bạo rớt đến sáu trăm, nhưng sáu trăm cũng căn bản chống đỡ không nổi, lại nhanh chóng bạo ngã đến bốn trăm, ba trăm năm…

Ngụy thị trên dưới không kịp đề phòng trợn tròn mắt.

Bọn họ còn chưa kịp bán, giá cả của huyền thiết đĩnh đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà ngã vỡ điểm mấu chốt.

Sáu mươi vạn đơn vị a, chiếm cứ tuyệt đại bộ phận của thị trường Tiên Triều rồi, một khi ném ra ngoài bán, giá cả sẽ sụp đổ đến loại tình trạng nào không ai biết được.

Một đám cao tầng Ngụy thị lập tức gấp đến độ như thiêu như đốt, lập tức "chạy suốt đêm về chủ trạch Tĩnh An Châu, triệu tập hội nghị cao tầng gia tộc.

【 Chân Diễm Cư 】.

Đệ nhất lão tổ Ngụy Đông Dữu của Ngụy thị cả đời trải qua vô số mưa gió biết được chuyện đã xảy ra, bị đả kích rất lớn.

Vết thương cũ do tân sầu, sắc mặt của hắn trở nên xám trắng mà thê lương: "Minh Vũ, lần này Ngụy thị chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền?"

Ngụy Minh Vũ đồng dạng là sắc mặt trắng bệch, cầm sổ sách cùng gia chủ Ngụy Văn Huyên cùng các vị trưởng lão báo sổ: "Ngụy thị chúng ta vốn có huyền thiết đĩnh tồn kho hai mươi lăm vạn đơn vị, về sau từ Hách Lan Hàn thị thu mua mười lăm vạn đơn vị, một điểm bảy ức tiên tinh. Lúc này đây thu mua trong chiến đấu, chúng ta lại lục tục thu mua hai mươi mốt vạn đơn vị, tiêu tốn hai trăm triệu tiên tinh."

"Hiện giờ trong tay chúng ta tổng cộng có sáu mươi mốt vạn đơn vị huyền thiết đĩnh. Chiến dịch này tổng cộng đầu nhập ba trăm triệu tiên tinh, trong đó năm ngàn vạn tiên tinh là tư kim lưu động của Ngụy thị chúng ta, còn lại ba trăm triệu tiên tinh đều mượn từ các thương hội và tiền trang."

Thân thể Ngụy Đông Dữu nhoáng lên một cái, khóe miệng tràn ra một ngụm máu tươi.

Ba điểm chín trăm triệu ~~ còn không phải là kim tệ, mà là ba điểm chín ức tiên tinh!

Đáng sợ nhất là hiện tại giá cả của huyền thiết đĩnh đã giảm đến gần ba trăm tiên tinh, cho dù bán tất cả tồn kho ra, cũng có thể thu về một điểm tám hoặc một điểm chín trăm triệu tiên tinh. Đợt này lỗ máu rồi.

Còn nữa, những tồn kho khổng lồ như vậy quăng vào thị trường, giá cả chắc chắn sẽ sụt giảm lần nữa.

Ý thức được điều này, biểu cảm trên mặt mọi người đều cực kỳ khó coi.

Lúc này, ngay cả Ngụy Thanh Vân cũng không có lòng dạ nào đi chỉ trích Ngụy Minh Vũ, thần sắc y lo lắng nói: "Chư vị trưởng bối, lần này Ngụy thị chúng ta rõ ràng trúng kế. Sáu mươi vạn tồn kho này tuyệt đối không thể bán. Chỉ cần giữ lại trong tay, chờ một trận phong ba qua đi, sau khi hết thảy gió êm sóng lặng, giá cả huyền thiết đĩnh hơn phân nửa sẽ tăng lên một ít, chúng ta có thể đến lúc đó lại tốn mấy trăm năm thời gian từng bước bán ra."

"Đúng vậy, chiến giáp mới của Huyền Giáp ty và Đông Càn liên thủ nghiên cứu ra tuy rằng tiết kiệm huyền thiết, nhưng cũng không phải là không dùng huyền thiết." Ngụy Đức Minh cũng gật đầu: "Chỉ cần Ngụy thị chúng ta và Hách Lan Hàn thị liên thủ, phong bế mạch khoáng huyền thiết đã có, giá cả sẽ dần dần tăng lên."

Lời tuy như thế, nhưng mà Ngụy thị ai cũng biết, thời đại món lãi của huyền thiết đĩnh đã kết thúc. Bây giờ phương án này, cũng chính là làm cho Ngụy thị từ lỗ lã biến thành lỗ vốn bình thường.

Ngụy thị gia đại nghiệp đại, tự tin còn có thể gánh vác được.

"Nếu như thế." Ngụy Đông Dữu lão tổ trầm giọng nói, "Vậy cứ theo thứ tự phương án giải quyết cho tốt, để ta cùng với Đức Minh hai vị Lăng Hư cảnh kéo dài một chút mặt mo, đi thương nghị với các tiền trang, kéo dài thời hạn hoàn trả một chút. Mấy trăm năm kế tiếp, Ngụy thị chúng ta muốn tiến vào giai đoạn "Ăn tiết y".

Ngụy thị truyền thừa hơn một vạn năm, tự nhiên không có khả năng một mực thuận buồm xuôi gió. Thời Hưng Thừa Phong Phá Lãng, lúc bại thì co đầu rút cổ phòng ngự, chính là phương pháp quen dùng của các đại thế gia. Hơn nữa Ngụy thị nội tình hùng hậu, một đợt này chỉ cần kín tiếng làm việc, mấy trăm năm sau lại là một hảo hán.

Chỉ tiếc, Ngụy thị suy nghĩ chuyện này quá đơn giản.

Chiến lược của bọn họ còn chưa bắt đầu áp dụng, biến cố lại xuất hiện lần nữa.

Chỉ nghe thấy trên không chủ trạch Ngụy thị truyền ra tiếng một vị lão giả rống giận: “Ngụy Đông Khuyết, ngươi giả bộ rùa đen rụt đầu làm gì? Còn không mau đi ra gặp bản chân quân!”

Giọng nói của lão giả kia giống như là sấm nổ quanh quẩn trên bầu trời, chấn động đến mức hộ sơn đại trận của chủ trạch Ngụy thị đều ong ong rung động.

Liệt hỏa chân quân Ngụy Đông Dữu nhất thời sắc mặt đại biến: “Là Tiên cung Ngộ Đạo chân quân! Hắn thế mà thật sự tự mình đến đây!”

Địa vị Ngộ Đạo chân quân ở Tiên Triều tôn sùng, ngay cả Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng gặp hắn cũng phải tôn xưng một tiếng “tiền bối”. Tồn tại bậc này, Ngụy Đông Dữu cũng không dám thất lễ.

Ngay lập tức, hắn không để ý thương thế bay lên trời, giá lâm đến trên không chủ trạch, hướng Ngộ Đạo Chân Quân thi lễ, sang sảng mà khách khí nói: “Đông Lam bái kiến Ngộ Đạo tiền bối. Tiền bối giá lâm, Ngụy thị ta không nghênh đón từ xa, mong rằng thứ tội thứ tội.”

Trước cửa chủ trạch của Ngụy thị, Ngộ Đạo Chân Quân đang lăng không mà đứng, mái tóc hoa râm được một nhánh cây tùy ý búi lên đỉnh đầu, áo bào màu xanh lục chập chờn theo gió, tựa như tiên nhân trong truyền thuyết, di thế mà độc lập.

So với Ngụy Đông Dữu đối diện hắn chẳng qua chỉ ba ngàn mấy trăm tuổi kia, bộ dáng của hắn thoạt nhìn còn trẻ hơn rất nhiều.

Người không biết, sợ là cho rằng Ngụy Đông Dữu mới là trưởng bối.

Bất quá, thái độ vị “Tiên nhân” này cũng không tính là tốt.

“Tha tội cái gì?” Ngộ Đạo chân quân cười lạnh một tiếng, tức giận nói, “Lão phu là tới thay Khí Vận Chi Thụ phải bồi thường, tổng cộng năm ngàn vạn tiên tinh. Cho ta liền lập tức đi thụ.”

Tiền bồi thường?

Ngụy Đông Dữu trong lòng hơi hồi hộp, vội vàng lộ ra nụ cười lấy lòng nói: "Ngộ đạo tiền bối, Ngụy thị chúng ta vừa gặp đại nạn, trong lúc nhất thời trù tính không ra năm ngàn vạn tiên tinh. Không bằng cho chúng ta chút thời gian…"

Hắn còn chưa nói xong, xa xa đã có một thanh âm truyền đến, lập tức ngắt lời hắn: "Tiền bối đừng tin hắn, Ngụy thị bọn họ vừa dùng mấy trăm triệu tiên tinh mua huyền thiết khoáng thạch, sao có thể không có tiền?"

Lời còn chưa dứt, trên bầu trời liền nổi lên từng trận gợn sóng không gian.

Ngay sau đó, Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương liền xé rách không gian, uy phong lẫm liệt xuất hiện ở trước mặt một người một cây.

"Trấn Nam Vương!" Ngụy Đông Dữu nhăn mặt lại, giận dữ nói, "Tình huống Ngụy thị chúng ta như thế nào hẳn ngươi rõ chứ? Ngươi đường đường một vị phong vương thế tập võng thế, có thể nào làm ra hoạt động đê hèn bỏ đá xuống giếng như thế?"

"Liệt tác ti tiện?" Trấn Nam Vương ha ha cười nói: "Ngụy lão đầu ngươi thật đúng là dám chụp mũ cho bổn vương. Chỉ cho phép Ngụy thị các ngươi trữ vật kỳ tích, khống chế giá hàng hóa vật tư có tính chiến lược, lại không cho bổn vương bỏ đá xuống giếng sao? Trên đời này nào có đạo lý như vậy?"

"Đúng vậy, bản vương tới châm dầu vào lửa." Trấn Nam Vương Lạc hào phóng thừa nhận mục đích của mình, lại chắp tay nói với Ngộ Đạo Trà Thụ: "Ngộ Đạo tiền bối, đám gia hỏa Ngụy thị này đã quen làm thổ hoàng đế rồi, ngài không cho bọn chúng chút lợi hại để nhìn một cái đi, bọn chúng chắc chắn sẽ lại kéo dài thêm mấy lần chơi xấu. Đêm dài lắm mộng tiền bối."

"Trấn Nam Vương nói rất đúng."

Ngộ Đạo chân quân liếc Ngụy Đông Dữu một cái, dứt khoát không để ý tới hắn nữa, mà là nhắm chuẩn một mảnh cực phẩm linh điền bên trong chủ trạch Ngụy thị đâm đầu xuống.

Giữa đường rơi xuống, thân thể của hắn chính là một trận huyễn hóa, ở trong đạo đạo lục quang hóa ra bản thể.

Đó là một cây đại thụ uy nghiêm mười phần, tỏa ra đạo uy hiển hách, tán cây khổng lồ che khuất bầu trời, trên mặt đất tạo ra bóng râm khổng lồ.

Cùng với âm thanh chấn động địa mạch "Ù ù", rễ cây tráng kiện của hắn mạnh mẽ cắm vào sâu trong linh điền cực phẩm, quấy cho linh điền long trời lở đất, "ngao khẩu đại khẩu" bắt đầu hấp thu linh khí trong linh mạch cực phẩm.

Là một cây chuẩn tiên cấp mười hai, Ngộ Đạo Trà Thụ chính là tồn tại có thể trấn thủ mắt trận Tiên Cung, lượng linh khí phun ra nuốt vào khổng lồ cỡ nào?

Khi hắn toàn lực hấp thu, linh khí trong linh mạch bắt đầu biến mất với tốc độ đáng sợ, chẳng qua trong chớp mắt nồng độ linh khí trong không khí bắt đầu yếu đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngụy thị lập tức bối rối, như gặp đại nạn.

Mắt thấy một ít đại trưởng lão muốn hướng sâu trong chủ trạch phóng đi, muốn khởi động hộ sơn đại trận đối kháng Ngộ Đạo trà thụ, Ngụy Đông Sát vội vàng quát lớn một tiếng: "Dừng tay! Chớ làm tổn thương Ngộ Đạo tiền bối."

Ngộ Đạo Trà Thụ địa vị quá cao, vạn nhất đả thương hắn càng là một chuyện phiền toái, không chừng còn có thể đưa tới Tiên Hoàng Tiên Tôn các đại lão vì hắn mà giành thắng lợi, được không bù mất.

"Ôi ngộ đạo tiền bối ~" Trấn Nam Vương trong lòng sảng khoái, lại châm ngòi thổi gió nói: "Ngài vẫn quá bảo thủ. Ta đề nghị ngài không bằng trực tiếp chọc thủng bảo khố của Ngụy thị, cầm bồi thường nên cầm đi. Dù sao đạo lý ở chỗ ngài, cho dù nháo đến trước mặt Tiên Hoàng Tiên Tôn cũng không ai có thể nói ngài không phải."

Dù sao hắn và Ngụy thị đã xé rách da mặt, lúc này không bỏ đá xuống giếng, còn đợi khi nào? Về phần tương lai có thể bị Ngụy thị ghi hận hay không, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Ngụy Đông Dữu treo lơ lửng không bị Trấn Nam vương tức chết.

Nếu như thật sự bị Ngộ Đạo trà thụ đi vào bảo khố, thừa dịp loạn quét sạch một phen, Ngụy thị sẽ tổn thất bao nhiêu đây?

“Đề nghị của Hạ Dương không tệ.” Ngộ Đạo chân quân thì lắc lắc tán cây thật lớn, ồm ồm nói: “Ngụy thị nếu không chịu bồi thường, bản chân quân sẽ tự mình lấy.”

“Tiền bối, chúng ta sai rồi.” Ngụy Đông Dữu vội vàng ngăn cản, “Mười ngày. Cho vãn bối thời gian mười ngày, năm ngàn vạn tiên tinh đã đủ tiền bồi thường. Xin tiền bối mau thu thần thông đi.”

“Tốt, bổn chân quân ở Ngụy thị ngươi chờ mười ngày. Lấy được tiền bồi thường lập tức rời đi.” Ngộ Đạo chân quân tiếp tục đem sợi rễ đâm sâu một chút, vững vàng bao lấy cực phẩm linh mạch, vừa hấp thu linh khí trong linh mạch, vừa nói, “Mười ngày này, bổn chân quân nơi nào cũng không đi.”

Ngụy Đông Dữu lấy ngộ đạo chân quân căn bản cũng không có biện pháp, đành phải cắn răng nói: “Tiền bối xin cứ tự nhiên, vãn bối sẽ mau chóng bồi thường.”

Nhưng hắn vừa nói xong.

Trên bầu trời lại có mấy bóng người xé rách không gian lao tới.

Người vừa đến, từng thanh âm già nua hoặc vang dội liên tiếp vang lên, quanh quẩn ở trên bầu trời.

“Liệt Hỏa chân quân, Ngụy thị các ngươi kiếm tiền, vẫn là mau mau trả đi.”

Nói tóm lại chỉ có một câu, trả tiền!

“Phốc!”

Ngụy Đông Dữu sắc mặt trắng bệch, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu bầm.

Sống hơn ba ngàn năm, hắn chưa trải qua chuyện gì, nhìn thấy cục diện này làm sao còn không nhìn ra vấn đề?

Mặc dù Ngụy thị đúng là hỏi mượn của các thế gia hoặc tiền trang khác không ít tiền, nhưng sao lại trùng hợp như vậy, tất cả chủ nợ đều tập trung ở thời điểm mấu chốt này?

Đây rõ ràng chính là có dự mưu!

Mà Trấn Nam Vương nhìn thấy, lại là cười trên nỗi đau của người khác.

Ai khiến ngươi ghê tởm ta, bảo ngươi trước kia không đem Tiên Binh Bộ ta để vào mắt, hiện tại gặp báo ứng rồi hả?

Ngụy Đông Dữu ơi Ngụy Đông Dữu, ngươi người nào không dễ chọc, sao lại cứ chọc Vương Phú Quý chứ?

Tiểu tử phú quý kia mặt ngoài nhìn phong quang trăng sáng, kỳ thật trong xương cốt yếu ớt xấu xa, cái kia liên tiếp một khâu độc kế, há lại dễ dàng bị phá như vậy?

…

Chương 91: Doanh tê rần rồi! Toàn bộ ta đều muốn!

…

Mấy bóng người đến đây, theo thứ tự là phó tổng chưởng quỹ Đa Tài Chân Quân của 【 Húc Nhật tiền trang 】, Tam Các chủ Tam Bảo Chân Quân tổng bộ Đa Bảo Các, cùng với Lăng Hư lão tổ Diêu Vĩnh Văn lão tổ của Hàn Nguyệt Diêu thị.

Những nhân vật này chính là ba chủ nợ nhiều nhất mà Ngụy thị thế chấp kiếm tiền.

【 Húc Nhật tiền trang 】, 【 Đa Bảo Các 】 cùng với 【Diêu thị không vận 】 đều là tổ chức thương nghiệp cỡ lớn nổi danh của Tiên Triều, nhất là Húc Nhật tiền trang và Đa Bảo Các, sau lưng đều không chỉ có một thế gia, mạng lưới quan hệ cực kỳ rắc rối phức tạp.

Không chỉ có rất nhiều thế gia đỉnh tiêm đều có chút cổ phần trong đó, ngay cả Tiên Hoàng nhất mạch và Tiên Cung cũng có không ít cổ phần ở bên trong.

Cũng bởi vậy, hình thức kinh doanh của Húc Nhật tiền trang và Đa Bảo Các tương đối độc lập, nội bộ có quy tắc tự thành hệ thống, cũng không quá bị thế gia hoặc thậm chí là hoàng thất cản trở.

Ở trong hai tổ chức này, cổ đông vẻn vẹn chỉ hưởng quyền chia quyền chia hoa hồng và quyền bán cổ phần cách mỗi trăm năm, cũng không có quyền quyết sách.

Thật ra Ngụy thị cũng là một trong những cổ đông của hai tổ chức này, có được một phần nhỏ cổ phần, mà vào thời kỳ gia tộc cường thịnh, cũng có rất nhiều buôn bán qua lại với hai tổ chức này. Nếu không phải như vậy, cũng không thể thoáng cái mượn được nhiều tài chính như vậy.

Ba người vừa xuất hiện, cùng nhau bắt đầu đòi nợ Ngụy Đông Dữu.

Mắt thấy Ngụy Đông Dữu sắp tức giận đến xụi lơ, Ngụy thị lão tổ thứ hai Ngụy Đức Minh vội vàng đình chỉ cứu tế, đằng

không mà lên đỡ lấy Ngụy Đông Dữu, hướng người tới chắp tay nói: "Đức Minh bái kiến Đa Tài Chân Quân, Tam Bảo Chân Quân, Vĩnh Văn Lão Tổ. Tiền là ta và Minh Vũ cho mượn, hay là để ta xử trí việc này đi."

Đa Tài chân quân là một nam tử trung niên mập mạp, mặc một bộ trường bào thêu bằng gấm, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt hiền lành, nhìn qua không có chút tính xâm lược nào.

Vẻ mặt hắn ta "khí sinh tài" cười tủm tỉm nói: "Đều giống nhau. Việc này do Đức Minh hiền đệ xử lý thì không thể tốt hơn. Lúc trước Ngụy thị các ngươi từ tiền trang Húc Nhật chúng ta mượn một ít tiên tinh, vật thế chấp là một bộ phận tài nguyên khoáng mạch của Ngụy thị các ngươi. Nguyên bản dựa theo đạo lý, chúng ta không cần phải gấp gáp hỏi các ngươi tiền như vậy, nhưng hôm nay Ngụy thị xảy ra một chuyện lớn như vậy, tiền trang Húc Nhật chúng ta cũng sợ a."

Tam Bảo Chân Quân của Đa Bảo Các là một người trung niên mặc trường bào văn sĩ, nhìn qua ôn nhuận nho nhã, rất có phong độ.

Nghe vậy, hắn cũng thở dài nói: "Luyện Khí sư của chiến giáp kiểu mới của Huyền Giáp ty kia đã nghiên cứu qua, quả nhiên là thiết kế xảo diệu, tiền đồ vô lượng. Căn cứ tính toán trong các chúng ta, ba động giá cả tương lai trong vòng một trăm đến hai trăm tiên tinh, không có khả năng lại tăng giá vốn có. Đức Minh lão đệ, thua chính là thua, dứt khoát thua đường đường chính chính một chút, chớ lại mặt dày mày dạn làm cho người chê cười."

"Đa Tài chân quân và Tam Bảo chân quân đã nói hết lời của ta." Diêu thị Vĩnh Văn lão tổ gật gật đầu, tiếp lời nói, "Diêu thị chúng ta tổng cộng cho Ngụy thị mượn sáu ngàn vạn tiên tinh, coi như là tiểu đầu, Đức Minh lão đệ không bằng trước trả chúng ta một bút này đi."

Sắc mặt Ngụy Đức Minh lão tổ đã khó nhìn thấy cực hạn, liên tục chắp tay nói: "Chư vị chân quân hà tất phải doạ người như thế? Xem ở giao tình nhiều năm, kính xin chư vị thư thả cho một chút thời gian, Ngụy thị chúng ta nhất định sẽ không thiếu chư vị một tiên tinh."

“Đức Minh lão đệ, không phải ta không nể mặt ngươi. Chỉ là với tình huống hiện giờ của Ngụy thị thì thời gian hạn chế có ý nghĩa gì?” Đa Tài chân quân thở dài nói: “Ta sẽ giúp ngươi tính toán một khoản. Lần này Ngụy thị các ngươi ít nhất phải mất ba đến bốn trăm triệu tiên tinh, cho dù lúc giá cả của mỏ huyền thiết tương đối cao thì thu nhập của nhà các ngươi chi ra khỏi gia tộc, không mất hai ba trăm năm cũng khó mà trả hết khoản nợ này.”

“Hiện giờ giá cả của hạng mục huyền thiết của gia tộc các ngươi giảm mạnh, hơn nữa xu thế lớn vô cùng bất lợi, sau này thu nhập hàng năm có thể miễn cưỡng ứng phó với chi tiêu tiết kiệm tiền ăn của gia tộc các ngươi cũng không tệ rồi, trả nợ tất nhiên là xa vời.”

“Đức Minh lão đệ chớ có nghịch đại thế mà đi.” Trên mặt Tam Bảo chân quân ôn nhuận nho nhã cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Dựa theo khế ước, chúng ta có thể cầm khoáng sản nhà các ngươi cầm cố, nhưng chắc hẳn gia tộc các ngươi cũng phải dựa vào khoáng sản để duy trì cuộc sống. Chúng ta đều xuất thân từ thương nhân, sau này còn phải hợp tác, tự nhiên không nguyện xé rách da mặt với các ngươi.”

“Theo ta thấy, nhà của các ngươi cứ tiếp tục tử chiến, không bằng nên nhận thua, thành thành thật thật bán đi một số tài sản cố định, ví dụ như linh bảo Thần Thông, đạo khí, truyền thừa chi địa Thần Thông, vân vân rồi mới trả nợ. Chờ sau này các ngươi trở mình, tự nhiên có thể mua thêm.”

“Vù vù!”

Ngụy Đức Minh lão tổ rên rỉ một tiếng.

Người xưa có câu “tường đổ mọi người đẩy”, nói chính là cục diện trước mắt này.

Hắn ta cuối cùng cũng sống hơn hai ngàn năm, tự nhiên có thể hiểu cách làm của Tam Bảo chân quân bọn họ. Chuyện tương tự, Ngụy thị bọn họ trước kia kỳ thật cũng làm không ít.

Nhưng có thể hiểu thì có thể hiểu được, bây giờ người phải trả giá dù sao cũng là nhà mình. Vô luận là thần thông linh bảo, hay là đạo khí, hoặc là nơi truyền thừa thần thông, đó đều là

nội tình gia tộc tích góp qua nhiều thế hệ, tất nhiên không thể bán đi trước.

"Đa Tài chân quân, Tam Bảo chân quân. Trong tay chúng ta có sáu mươi vạn huyền thiết đĩnh đơn vị, không biết có thể khấu trừ bao nhiêu tiên tinh? Đơn giá có thể có ba trăm tiên tinh không?" Ngụy Đức Minh chắp tay tội nghiệp hỏi.

"Khó!" Đa Tài chân quân lắc đầu nói: "Nhớ hai trăm năm trước, đơn giá của huyền thiết đĩnh chẳng qua là hai trăm tiên tinh, bây giờ giá cả quá kém. Đặc biệt hiện tại, số lượng huyền thiết của chiến giáp kiểu mới đã giảm bớt trên diện rộng, nhà các ngươi lại có lượng lớn đóng mỏ, kho tồn trữ tràn ra rất nhiều, dự tính trong trăm năm tới, giá huyền thiết đều sẽ vô cùng thấp. Còn nữa, Ngụy thị các ngươi vì sinh tồn, tất nhiên cũng sẽ gia tăng khai thác mỏ huyền thiết…"

Nói đến đây, hắn lần thứ hai lắc đầu, kế tiếp không cần nhiều lời, người ở đây tự nhiên cũng minh bạch.

Trước kia huyền thiết đĩnh là cung nhỏ hơn cầu, giá cả tổng thể tự nhiên sẽ liên tục tăng lên, bây giờ là cung lớn hơn cầu, lại thêm lượng cung cấp, giá cả giảm xuống sẽ càng lợi hại.

Qua mấy năm nữa, giá của huyền thiết đĩnh không chừng ngay cả một trăm tiên tinh cũng không giữ được.

"Huyền thiết đĩnh sáu mươi vạn đơn vị nhà các ngươi, Đa Bảo các chúng ta có thể thu một đơn giá tám mươi tiên tinh." Tam Bảo chân quân đề nghị, "Giá này đối với chúng ta đã rất nguy hiểm, dù sao số lượng huyền thiết đĩnh tồn kho lớn như vậy, có trời mới biết bán đến năm nào tháng nào, không chừng tương lai sẽ có biến số gì."

Tám mươi tiên tinh?

Ngụy Đức Minh lung lay sắp đổ.

Báo giá cao nhất đến huyền thiết đĩnh một ngàn ba trăm tiên tinh vậy mà giảm xuống tám mươi tiên tinh! Cuộc đời thay đổi quá nhanh, thật sự quá khoa trương.

Nhưng hắn lại hiểu rõ, Tam Bảo chân quân không hề nói dối hắn.

Ngụy Đức Minh ông ta cũng tận mắt nhìn thấy giá cả của huyền thiết khoáng là làm sao từng bước một nâng lên, thậm chí Ngụy thị còn bỏ ra không ít sức lực. Bây giờ chẳng qua chỉ là phong thủy luân chuyển mà thôi.

"Tám mươi tiên tinh? Nguy hiểm không nhỏ. Tam Bảo huynh vẫn phải suy nghĩ." Đa Tài chân quân mập mạp tỏ vẻ nghi ngờ, nhíu mày khuyên nhủ, "Nếu sau này Ngụy thị nguyện ý hàng năm đều giảm sản lượng huyền thiết khoáng sản sản xuất ra trên diện rộng thì chuyện mua bán này còn có thể làm một chút, nếu không giá sẽ dễ dàng đánh thủng tám mươi tiên tinh."

Còn muốn thấp nữa hay không?

Ngụy Đức Minh biến sắc, cắn răng nhịn đau nói: "Giá đóng gói là năm ngàn vạn tiên tinh, mong Tam Bảo chân quân giúp đỡ."

"Nếu như thế, vậy dứt khoát thay đổi năm ngàn vạn tiên tinh của các ngươi." Tam Bảo chân quân hơi suy nghĩ liền gật đầu, lại nhìn về phía ông ta, trịnh trọng khuyên nhủ, "Đức Minh, Ngụy thị các ngươi chính là thế gia vạn năm, một đường phát triển cho tới bây giờ đúng là không dễ. Nhớ kỹ thiệt thòi này, sau này nhớ kỹ lấy chân tình làm việc, giữ bổn phận làm người, chớ có muốn đi đường tắt."

Ngụy Đức Minh bị hắn nói đến đỏ mặt, vội luôn miệng nói: "Đa tạ chân quân dạy bảo, chỉ là không biết chân quân có thể đem năm ngàn vạn tiên tinh kia trước không… khoản nợ còn lại, Ngụy thị chúng ta nguyện ý đưa ra chút ít thần thông linh bảo, thần thông truyền thừa chi địa bán đấu giá cho Đa Bảo Các."

Dứt lời, Ngụy Đức Minh có chút ngượng ngùng liếc nhìn Ngộ Đạo thụ khổng lồ, đang nhìn chằm chằm Ngộ Đạo chân quân ở xa xa bên này.

"Cũng được." Tam Bảo chân quân vẻ mặt bất đắc dĩ, "Ngươi đưa danh sách Thần Thông truyền thừa chi địa muốn đấu giá cho ta, ta sẽ trở về bắt tay vào chuẩn bị đấu giá, về phần Ngộ Đạo chân quân… Ài, để hắn đi theo ta."

Tam Bảo chân quân mặt mũi vẫn là rất lớn, lúc trước Ngộ Đạo chân quân yêu cầu bồi thường một trăm triệu tiên tinh, cũng là Ngụy thị thông qua phương pháp của Tam Bảo chân quân đi nói chuyện, mới đem một ức tiên tinh công phu sư tử ngoạm sửa thành năm ngàn vạn.

“Vãn bối bái tạ chân quân.”

Ngụy Đức Minh chắp tay thật sâu, cảm kích Tam Bảo chân quân không thôi.

“Nếu sự tình đã giải quyết xong, Ngộ Đạo tiền bối cũng đừng ở lại linh điền cực phẩm của người ta nữa.” Tam Bảo chân quân cười sang sảng một tiếng, chào hỏi Ngộ Đạo chân quân: “Đi đi đi, tới Đa Bảo Các làm khách, ta đến hảo hảo chiêu đãi tiền bối.”

“Được, nếu Tam Bảo đã mở miệng, bản chân quân đương nhiên phải nể tình.” Ngộ Đạo chân quân rất nể tình rút sợi rễ ra, một lần nữa hóa thành hình người rồi bay lên không trung, nói với Ngụy Đức Minh, “Tiểu tử Đức Minh, ngươi còn rất trẻ, con đường tương lai còn rất dài. Có rảnh thì chỉnh đốn tác phong Ngụy thị của ngươi một chút, chớ để gia tộc gặp tai họa.”

“Đa tạ Ngộ Đạo tiền bối dạy bảo.” Ngụy Đức Minh hành lễ: “Sau lần này, Ngụy thị chúng ta nhất định phải rút kinh nghiệm, cải thiện bản thân.”

“Được rồi được rồi, đều tản đi rồi.” Ngộ Đạo Chân Quân vung tay lên nói: “Tiểu tử Hạ Dương, ngươi cũng chớ có nhìn náo nhiệt nữa. Đi đi, cùng lão phu đi Đa Bảo Các ăn chực uống chực đi.”

Sau khi xong việc ở đây.

Ngộ Đạo chân quân và Trấn Nam Vương Hạ Dương liền đi theo Tam Bảo Chân Quân tới Đa Bảo Các làm khách.

Lại qua nửa tháng.

Bên trong Linh Trúc viên của Bắc Vực Vương phủ.

Vương Phú Quý và Trấn Nam Vương ngồi đối diện nhau, dùng Hắc Bạch Tử triển khai chém giết kịch liệt.

So sánh với dáng vẻ khí định thần nhàn của Vương Phú Quý, vẻ mặt Trấn Nam Vương lại nghiêm túc, trên trán mơ hồ đổ mồ hôi.

Một đoạn thời gian không thấy, kỳ lực của Vương Phú Quý lại rõ ràng tăng lên, kỳ lộ càng thêm xảo quyệt, làm cho hắn khó có thể chống đỡ.

"Điện hạ lại thua." Vương Phú Quý khoa tay múa chân, gọn gàng tàn sát một con rồng lớn của Trấn Nam Vương, cảnh tượng hung ác dị thường.

"Không chơi nữa không chơi nữa." Trấn Nam Vương ném quân cờ trong tay lên bàn cờ, trợn trắng mắt với Vương Phú Quý, "Tiểu tử phú quý, ngươi không biết kính lão tôn hiền một chút sao? Muốn đem mặt cờ biến thành khó coi như thế?"

"Bởi vì cái gọi là bàn cờ như chiến trường, loại chuyện này sao có thể nhường nhau được?" Linh Mộng Vũ ở bên cạnh chớp mắt to, vẻ mặt ngây thơ, thuận miệng bổ đao, "Huống chi Hạ Dương lão tổ ngài cũng chỉ hơn hai ngàn tuổi, tức không tính là già, cũng không…"

"Được rồi được rồi." Trấn Nam Vương vội vàng cắt đứt lời chửi bới của nàng, móc sổ sách ra đưa cho Vương Phú Quý: "Phú Quý, đây là tổng kết của chiến dịch vây quét Ngụy thị lần này, ngươi một mình tính toán sổ sách."

Vừa nhắc tới chuyện này, Trấn Nam Vương đã hưng phấn không thôi, nguyên nhân không phải vì nó mà thắng một đợt này quá lớn.

"Bồi thường khí vận chi thụ năm ngàn vạn tiên tinh." Vương Phú Quý cũng bắt đầu một bàn sổ sách, "Mượn Hách Lan Hàn thị nói, một đợt bán không mười lăm vạn đơn vị huyền thiết đĩnh được một ức bảy ngàn vạn, trong đó năm vạn đơn vị huyền thiết đĩnh là tiền kỳ quét trường mà đến, lục tục hao phí ba ngàn vạn tiên tinh, chuẩn bị, cái này là ứng tiền tư nhân của Trấn Nam Vương."

"Thông qua một bộ phận thế gia cùng tán hộ quét hàng, hao phí hai ngàn năm trăm vạn tiên tinh, bán ra giá năm ngàn vạn tiên tinh, khấu trừ chỗ tốt phí tinh khiết lợi nhuận hai ngàn vạn tiên tinh."

“Thông qua Đa Bảo Các Tam Bảo Chân Quân mua lại sáu mươi mốt vạn đơn vị huyền thiết đĩnh, hao phí sáu ngàn vạn tiên tinh, trong đó một ngàn vạn tiên tinh làm lợi phí.”

“Nói cách khác, sau khi khấu trừ các loại phí tổn, chúng ta kiếm được một ức năm ngàn vạn tiên tinh, cộng thêm sáu mươi mốt vạn lượng huyền thiết đĩnh giảm đi mười ba vạn.” Vương Phú Quý nhanh chóng lấy ra số liệu trong số mục.

Bởi vì huyền thiết đĩnh thuộc về vật tư chiến lược, Tiên Triều vì khuyến khích giao dịch và lưu thông của huyền thiết đĩnh, ở đây giao dịch là miễn thuế đấy, chỉ móc ra một lần rút ra ba thành làm thuế thu.

“Không ngờ kiếm được nhiều như vậy?” Cù Mộng Vũ ở một bên cũng không ngờ kết quả chiến đấu cuối cùng lại đáng sợ như vậy.

Cho dù xuất thân như nàng, tiền tài trong tay chưa bao giờ thiếu, cũng bị số liệu này dọa sợ.

“Liên hệ với Hàn thị sao? Bọn họ muốn mười ba vạn huyền thiết đĩnh dự trữ, hay là muốn tiên tinh?” Vương Phú Quý ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh, giống như là làm một chuyện rất bình thường.

“Bọn họ đang mắng con…” Trấn Nam Vương ha ha cười nói: “Hàn thị hiện tại cực kỳ lúng túng, muốn tồn kho cũng không phải, muốn tiên tinh cũng không phải. Tóm lại, coi như thế nào cũng là lỗ.”

“Vậy thì cho bọn hắn mười ba vạn kho hàng, dù sao sau khi trải qua một vụ này, giá cả huyền thiết đĩnh của Tiên Triều là không thể nâng lên được nữa.” Vương Phú Quý ung dung nói: “Vì thanh danh của Mộng Vũ, chúng ta đã nói mượn mười trả mười ba, vậy thì không thể thiếu nửa khối huyền thiết đĩnh của bọn họ.”

“Vậy thì làm như thế này. Ta lấy danh nghĩa Bộ Tiên Binh ra bàn bạc với bọn họ, thoáng bỏ ra giá cao mua 13 vạn thỏi sắt Huyền Thiết kia, mở rộng tích lũy thoáng một phát.” Trấn Nam Vương phấn chấn không thôi.

Tồn kho huyền thiết của Tiên Binh bộ của hắn đã rất lâu rồi không mập như vậy.

Vương Phú Quý gật đầu nói: “Căn cứ thỏa thuận lúc trước giữa ta và điện hạ, một khi kế hoạch thành công, ta sẽ quyên tặng năm vạn đơn vị huyền thiết đĩnh cho Huyền Giáp ty.”

“Chỉ năm vạn?” Trấn Nam Vương đen mặt: “Phú quý, ngươi đúng là một đợt khủng khiếp. Chỉ là năm vạn, cũng quá ít rồi đúng không?”

“Lúc trước điện hạ nghe nói có năm vạn quyên tặng, không phải đã rất vui mừng rồi sao?” Vương Phú Quý liếc mắt nhìn hắn một cái: “Bây giờ ta vẫn nhớ rất rõ, lúc đó nước miếng của điện hạ suýt rơi xuống.”

“Trước khác nay khác.” Da mặt Trấn Nam Vương rất dày, bị ghét bỏ cũng không đau không ngứa, ngược lại còn nhăn mặt tiếp tục lải nhải: “Đều do lúc trước ta quá trẻ tuổi, kiến thức nông cạn, cho rằng năm vạn huyền thiết đĩnh đã là con số trên trời rồi! Phú quý a, ngươi cứ bảo các bộ môn khác cùng uống chút canh thôi.”

“Được, vậy tổng cộng quyên góp mười vạn.” Vương Phú Quý vung tay lên.

Dù sao huyền thiết đĩnh đều là miễn phí, hắn cũng không đau lòng. Ngược lại là tạo quan hệ tốt với Tiên Binh bộ, rất có lợi đối với phát triển tương lai của Vương thị.

Tiên Binh bộ này, sợ là một trong những bộ môn có tiền nhất của Tiên Đình.

“Phú Quý, ngươi còn lại ba mươi bảy vạn đơn vị huyền thiết đĩnh, không bằng cũng bán cho Tiên Binh bộ đi?” Trấn Nam Vương trông mong nói: “Ta có thể ra giá một trăm hai mươi tiên tinh.”

“Không bán.” Vương Phú Quý từ chối ngay: “Trong này có mười vạn đơn vị giữ lại chế tạo chiến giáp kiểu mới hoàn thành đơn đặt hàng Huyền Giáp ty, còn lại chúng ta phải vận chuyển về Vương thị. Vương thị và Đại Càn chúng ta cũng cần chế tạo chiến giáp kiểu mới và các loại linh khí, nhu cầu đối với huyền thiết cũng không thấp.”

Lúc trước ở nhà, hắn đã vô tình nghe lão tổ gia gia nhắc tới Khuyết Huyền Thiết. Mặc dù không biết cụ thể có bao nhiêu lỗ hổng, nhưng số Huyền Thiết này trở về, chắc cũng đủ rồi.

“Phú Quý, ngươi cũng đừng lừa ta.” Trấn Nam Vương lơ lửng một ngụm máu già phun chết, “Chỉ bằng các ngươi Đông Càn quốc, có thể tiêu hao bao nhiêu huyền thiết đĩnh? Đó chính là huyền thiết đĩnh ước chừng hai mươi bảy vạn đơn vị a, đủ cho các ngươi chế tạo bảy mươi tám mươi vạn bộ chiến giáp kiểu mới!”

“Hiện tại không cần, không có nghĩa là tương lai không cần.” Vương Phú Quý không chút dao động, ngược lại tự tin mà ước mơ nói: “Sớm muộn có một ngày, quân đội Đại Càn quốc chúng ta cũng đều sẽ biến thành quân đội Thuần Linh Đài cảnh trở lên, đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành minh hữu cường đại nhất Hàn Nguyệt Tiên Triều.”

Quân đội Toàn Linh Đài cảnh? Nào có chuyện dễ dàng như vậy!?

Đối với chuyện này, Trấn Nam Vương hoàn toàn không tin.

Bất quá, hiện tại phú quý là một phú hào có tiền, xuất phát từ sự tôn trọng đối với phú hào nên có, Trấn Nam Vương vẫn cười ha ha nói: “Tốt tốt tốt, bổn vương mỏi mắt chờ mong.”

“Còn có một chuyện.“Vương Phú Quý nói: “Lần này đấu giá hội do Đa Bảo Các tạm thời tổ chức sắp bắt đầu rồi chứ? Ta nghe nói Ngụy thị lần này muốn bán ra hơn mười kiện thần thông linh bảo, cùng với ba Thần Thông truyền thừa chi địa?”

“Phú Quý cũng cảm thấy hứng thú với những thứ này?” Trấn Nam Vương hiếu kỳ nói: “Ngươi là nhìn trúng nơi truyền thừa thần thông nào? Chuẩn bị đập một cái thay Vương thị các ngươi?”

“Không, ta muốn hết.” Vương Phú Quý gặm linh quả, nói rất nhẹ nhàng.

“…” Trấn Nam Vương đổ mồ hôi lạnh.

Thần thông truyền thừa chi địa của gia tộc nào trên thế giới này không phải là từ từ tích lũy qua năm này tháng nọ? Không thấy hoàng thất Đông Càn quốc cũng chỉ có tám Thần Thông truyền thừa chi địa sao?

Đừng thấy số lượng Thần Thông truyền thừa chi địa của Ngụy thị giống như không ít, nhưng đó đều là tích lũy hơn một vạn năm mới tích góp được, thiếu một người đều đau lòng nửa

ngày, một lần ra tay ba người, đã xem như thương gân động cốt, dao động căn cơ.

Phú Quý vừa ra tay đã có ý định ba cái đều là toàn bộ, thật sự là bá khí.

Chỉ là Trấn Nam Vương không biết là, chỗ hổng của Trường Ninh Vương thị ở Thần Thông truyền thừa chi địa thật sự lớn.

Thiên tài yêu nghiệt trong nhà tụ tập, bề ngoài đương nhiên là chuyện tốt, nhưng hôm nay trong nhà không đủ Thần Thông truyền thừa chi địa, tiếp tục như vậy, tất nhiên sẽ chậm trễ tộc nhân tu hành.

Vương Phú Quý rất rõ sự lo lắng của lão tổ gia gia ở phương diện này. Thân là con nối dõi đau lòng nhất của lão tổ gia gia, người thừa kế một đời mới của gia tộc, Phú Quý cảm thấy mình có nghĩa vụ thay gia tộc phân ưu.

Lại nửa tháng sau.

Tổng bộ Đa Bảo Các tọa lạc ở Tiên Thành phồn hoa nhất, hôm nay nghênh đón một cuộc đấu giá hội tạm thời được cử hành.

Bắc Vực Vương và Trấn Nam Vương hai vị phong vương, mang theo Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ tiến vào một phòng riêng xa hoa, bắt đầu chờ đấu giá.

Đây là một buổi đấu giá cao cấp, ít nhất cũng phải có nhân vật hạch tâm của thế gia Tứ phẩm mới có tư cách tham dự. Mà những người có tư cách ngồi vào phòng riêng, ít nhất cũng phải là Thần Thông cảnh, mà những người ngồi trong phòng bao xa hoa kia đều là đại lão.

Rất nhanh, các vị khách quý lần lượt đến.

Mà người chủ trì của hội đấu giá lần này lại là Tam Các Chủ Tam Bảo Chân Quân của Đa Bảo Các.

Mắt thấy người nên tới đều đã tới, hắn ta liền khí độ trầm ổn bắt đầu đấu giá hội: “Chắc hẳn các vị quý khách đã biết, hội đấu giá lần này là tạm thời tổ chức, phần lớn vật đấu giá đều đến từ Tĩnh An Ngụy thị. Chúng ta tới xem kiện thần thông linh bảo đầu tiên.”

“Đây là một kiện linh bảo loại thần thông chủy thủ, tên là “Ám Ảnh”… Giá khởi điểm là hai trăm hai mươi vạn tiên tinh, mỗi

lần kêu giá không thấp hơn năm vạn tiên tinh.”

“Hai trăm hai mươi lăm vạn.”

“Hai trăm ba mươi lăm vạn!”

Trong từng tiếng hô giá, giá cả nhanh chóng được nâng lên đến hai trăm tám mươi vạn, sau đó tốc độ nâng giá liền chậm lại.

“Ba trăm hai mươi vạn!” Vương Phú Quý quả quyết giơ lệnh bài, sau đó thuận lợi lấy được “Ám Ảnh”, thêm một món linh bảo Thần Thông cho gia tộc.

“Kiện thứ hai là linh bảo thần thông “Điệp vũ”, đây là một thanh liễu diệp đao…”

“Ba trăm năm mươi vạn!”

Sau một phen đấu đá, lại là Vương Phú Quý lần nữa bắt được.

Kiện thứ ba… Kiện thứ tư… Kiện thứ chín… Kiện thứ mười hai!

Trọn vẹn mười hai kiện thần thông linh bảo, toàn bộ bị Vương Phú Quý lấy “tài lực hùng hồn” bắt lại.

Trong lúc đó, cũng không có người nào dám cố ý nói giá cả, thứ nhất là tìm không ra chi tiết tài phú của Vương Phú Quý, thứ hai, cùng một phòng với Vương Phú Quý chính là Bắc Vực Vương và Trấn Nam Vương, dám ở trước mặt hai vị này gây sự, là có bao nhiêu nghĩ không ra?

Tuy nhiên, Vương Phú Quý cũng vì chuyện này mà tiêu hao khoảng chừng năm ngàn vạn tiên tinh.

“Tiếp theo đấu giá là một tòa thần thông chân pháp truyền thừa bảo điện, bảo điện này tên là 【Huyền Hoàng Bảo Điện】, chính là nơi truyền thừa của thổ hệ chân pháp.” Tam Bảo Chân Quân giới thiệu, “Trước mắt nó còn có một cơ hội kế thừa chân pháp. Giá khởi điểm là ba ngàn chín trăm vạn tiên tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi vạn tiên tinh.”

Bởi vì thừa nhận tình cảm tam bảo chân quân chiếu cố, Ngụy thị cũng triệt để nhận thua, cũng không dám lấy thần thông

chân pháp truyền thừa chi địa hao tổn sạch sẽ để lừa gạt Đa Bảo Các.

“Tam Bảo tiền bối.” Vương Phú Quý lạnh lùng nói: “Nếu ta lấy được truyền thừa chi địa này, nên vận chuyển về Đông Càn như thế nào?”

“Vị công tử này, Đa Bảo Các chúng ta có nghiệp vụ phá bỏ truyền thừa chi địa, liên tục tháo dỡ lắp, một lần thu phí một trăm vạn tiên tinh. Vận chuyển đến Đông Càn, có thể tìm Diêu thị vận tải không.” Tam Bảo Chân Quân cũng khách khí trả lời.

“Vậy được, ta ra giá năm ngàn vạn tiên tinh.” Vương Phú Quý ra giá.

“Cái gì?”

Lời này vừa nói ra, hiện trường hội đấu giá của Đa Bảo Các lập tức xôn xao.

Một truyền thừa chi địa chính thức, giá thành giao cuối cùng đích xác không sai biệt lắm muốn đến giá như thế, nhưng cũng không có người nào một giá trực tiếp kêu lên năm ngàn vạn a?

Đấu giá bình thường ai mà không bị kẹt ở đây, có thể mua rẻ một chút thì rẻ hơn một chút, cho dù là rẻ hơn năm mươi vạn cũng là tốt rồi chứ? Dù sao, tiêu đều là tiền của nhà mình.

Ai vô lễ với ngươi như vậy?

Tiên tinh này của ngươi, chắc không phải gió to thổi tới chứ?

…

Chương 92: Phú quý phát tài! Tụ Bảo thụ tấn chức!

…

Huyền Hoàng chân pháp truyền thừa chi địa, nói trắng ra cũng chỉ là một thổ hệ huyết mạch truyền thừa bình thường, chưa nói tới độ hiếm có gì.

Nếu thật sự là loại chân pháp bạo lực, Ngụy thị giấu còn không kịp, tuyệt đối không thể lấy ra bán.

Thần thông truyền thừa như vậy, năm ngàn vạn tiên tinh không sai biệt lắm cũng đến đỉnh rồi, lại nâng giá lên nữa chưa chắc hợp lý.

Trong lúc nhất thời, các đại biểu thế gia muốn mua được Huyền Hoàng Chân Pháp đều do dự.

Đang do dự, trong bao sương truyền đến tiếng cười to sang sảng của Bắc Vực Vương: "Đa tạ chư vị nguyện ý cho Bắc Vực Vương ta một cái mặt mũi."

Đối với đứa nhỏ phú quý này, Bắc Vực Vương cũng là ngay từ đầu chống chế, đến bây giờ đã xem như trân bảo, tự nhiên muốn thuận thế giúp Vương Phú Quý một phen.

"Bắc Vực Vương." Tam Bảo chân quân phụ trách đấu giá liếc nhìn phòng riêng, trên khuôn mặt ôn nhuận nho nhã thoáng có chút bất mãn: "Ngươi chớ có phá hư quy củ hội đấu giá của ta, nếu không đừng trách bản chân quân trục xuất ngươi."

"Ha ha, Chân Quân nói quá lời, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa." Bắc Vực Vương cười ha hả nói.

Có Bắc Vực Vương mở miệng, rất nhiều đại biểu thế gia đang do dự quyết đoán từ bỏ tăng giá, thứ nhất là tăng giá mạnh đấu giá quá thấp, thứ hai, vì cường đấu chân pháp mà đắc tội Bắc Vực Vương cũng không đáng.

Rất tự nhiên, Vương Phú Quý thuận lợi lấy được truyền thừa chi địa của Huyền Hoàng chân pháp.

Tiếp theo, truyền thừa chi địa thứ hai tiến vào đấu giá.

Đây là một bộ truyền thừa chi địa của Huyền Nguyên chân pháp, từ trong lưu ảnh do Đa Bảo Các lấy ra có thể nhìn thấy bề ngoài của nó có hình dáng như bảo tháp, có chút tương tự với Huyền Nguyên tháp chín tầng của Vương thị.

Giá khởi điểm của nó là bốn ngàn vạn tiên tinh.

Lần này, Vương Phú Quý ra giá năm nghìn hai trăm vạn tiên tinh, lần nữa cầm xuống.

Đối với nơi truyền thừa Huyền Nguyên chân pháp này, Vương Phú Quý càng thêm hài lòng.

Vương thị bọn họ vốn chủ tu huyền công loại huyền nguyên, công pháp này tuy rằng các phương diện biểu hiện đều tương đối bình quân, không có chỗ nào đặc biệt nổi bật, nhưng thắng ở tính kiêm dung cực mạnh, hơn nữa không có thiếu hụt rõ ràng, hơn nữa càng tu luyện đến hậu kỳ, huyền khí cũng sẽ càng thêm tinh thuần hùng hậu.

“Huyền Nguyên chân pháp là công pháp phổ hợp thời kỳ Thần Vũ, Thánh Hoàng bệ hạ vì mở rộng pháp môn tu hành mà đặc biệt sai người thôi diễn ra, nghe nói trước sau bỏ ra mấy nghìn năm mới hoàn toàn hoàn thiện.” Trấn Nam Vương kiên nhẫn giải thích với Vương Phú Quý, “Lúc đó trong dân gian và quân đội đều có một lượng lớn tu sĩ tu luyện Huyền Nguyên công pháp. Những hậu nhân chúng ta mở di tích cũng dễ dàng mở ra nơi truyền thừa Huyền Nguyên chân pháp, thậm chí lấy 《Huyền Nguyên bảo điển》, lấy Tĩnh An Ngụy thị làm ví dụ, bọn họ có hai chỗ truyền thừa huyền nguyên chân pháp, mới lấy ra đấu giá.”

“Chủ mạch Hàn Nguyệt Vương thị của các ngươi, bộ bảo điển duy nhất là Huyền Nguyên Bảo Điển, mà toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều tổng cộng có bốn bộ Huyền Nguyên Bảo Điển đang tiến hành truyền thừa, nội bộ Chử thị chúng ta cũng có một bộ.”

Theo Vương Phú Quý chiếm được truyền thừa chi địa thứ hai, truyền thừa chi địa thứ ba 【Xích Hỏa Thiên Trì】 cũng tiến vào quá trình đấu giá.

Cái này đồng dạng là một tòa Hỏa hệ thần thông truyền thừa bình thường, cũng không có tính đặc thù quá lớn.

Bất quá, cũng chính là loại truyền thừa chi địa phổ biến này, phổ biến phải mạnh hơn chút, ngược lại tương đối dễ bán. Không giống một ít truyền thừa chi địa tương đối xảo quyệt, tuy rằng sau khi tu luyện thực lực có khả năng cường đại hơn, điều kiện truyền thừa lại tương đối hà khắc, ngược lại chưa chắc dễ bán.

Vương Phú Quý không hề gợn sóng một đường hô giá đến năm ngàn ba trăm vạn tiên tinh, lần nữa chiếm lấy Xích Hỏa Thiên Trì.

Đến lúc này, Vương Phú Quý tổng cộng mua được mười hai kiện linh bảo Thần Thông, cộng thêm ba cái truyền thừa Thần Thông, tổng hao phí hai trăm triệu năm trăm vạn tiên tinh.

Trong đó, một ức năm ngàn vạn là "Đại Phong quét tới", còn lại năm ngàn năm trăm vạn tiên tinh thì tạm thời do Huyền Giáp ty của Tiên Binh bộ trả, tương lai sẽ trực tiếp khấu trừ vào khoản tiền kết toán của chiến giáp kiểu mới.

Chỉ là như vậy, buổi đấu giá do Đa Bảo Các tạm thời tổ chức, gần như trở thành một màn kịch độc giác của Vương Phú Quý.

Tam Bảo Chân Quân vì thể diện, không thể không lấy chút đồ tốt từ trong Đa Bảo Các ra để tiến hành đấu giá, tránh cho đại lão các phương đến không công một chuyến, sau đó lại sinh lòng oán hận.

Đối với những vật phẩm đấu giá tiếp theo, Vương Phú Quý cũng không tùy ý ra tay.

Thứ nhất là tiền đã tiêu hết, thứ hai là nếu tiếp tục đấu giá, sợ là Tam Bảo chân quân sẽ xông tới đánh hắn. Vẫn là để lại chút nội thất cho lão nhân gia đi!

Mà Tĩnh An Ngụy thị dựa vào lần đấu giá này, mặc dù quả thật là thu về một đợt tài chính, nhưng vẫn không đủ trả nợ, bởi vậy, kế tiếp bọn họ còn có thể lục tục bán ra một ít tài sản cố định, ví dụ như nhà cửa, trang viên, sản nghiệp giá trị lợi nhuận thấp, chậm rãi bổ sung khoản nợ.

Cũng may Ngụy thị là thế gia vạn năm, nội tình hùng hậu, một đợt này còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng mà

thương cân động cốt thì không tránh khỏi, tương lai mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm, Ngụy thị có thể lấy lại hơi cũng đã không tệ rồi.

Đương nhiên, điều này không có quan hệ gì với Vương Phú Quý, lúc này đây Ngụy thị đã nhận được giáo huấn, trong thời gian ngắn tất nhiên sẽ cụp đuôi làm người.

Tham gia đấu giá hội xong.

Vương Phú Quý lại về tới Linh Trúc viên của Bắc Vực Vương phủ.

Hiện tại Chử Mộng Vũ đã quỳ bái Vương Phú Quý, cả ngày cứ vòng quanh Vương Phú Quý, nghiễm nhiên chính là một tiểu mê muội, nếu không có Bắc Vực Vương phái thị nữ trông chừng, không chừng nàng ta đã chuyển đến Linh Trúc viên rồi.

“Mộng Vũ, thanh thần thông linh bảo 【Điệp Vũ】 này đi theo lộ tuyến nhẹ nhàng, ngươi cầm chơi đi.” Vương Phú Quý sửa sang lại một chút mười hai kiện thần thông linh bảo vỗ tới, chọn một kiện đẹp đẽ đưa cho Vân Mộng Vũ.

Đây là một thanh Liễu Diệp đao xinh đẹp, chuôi đao chạm rỗng, nhìn qua rất nhẹ nhàng, trên thân đao còn có đường vân như là cánh bướm hoa lệ, nhan giá trị cực cao.

“Cảm ơn phú quý.” Vân Mộng Vũ vui vẻ thu lễ vật vào nhẫn trữ vật.

Với thân phận của nàng đương nhiên không thể thiếu linh bảo Thần Thông, sau này lớn lên ngay cả đạo khí cũng có thể có được, nhưng “Điệp vũ” này là phú quý tặng cho, ý nghĩa tự nhiên bất đồng.

Khương Tình Liên ở bên cạnh phụ trách bảo vệ Vương Phú Quý nhìn mà trông mà thèm. Mặc dù nàng là tu sĩ Thần Thông cảnh, nhưng cũng không phải mỗi tu sĩ Thần Thông cảnh đều có thể mua được linh bảo Thần Thông.

Sở dĩ Ngụy thị có thể một hơi xuất ra nhiều linh bảo thần thông như vậy để chiết xuất, vả lại trong nhà còn có không ít giàu có, là bởi vì lịch sử gia tộc của nó đủ dài, tích lũy từng năm, tồn kho tất nhiên có không ít.

Nhưng bây giờ Khương Tình Liên đã trở thành cung phụng của Vương thị, hàng năm có thể thưởng thức thêm mấy vạn tiên tinh phụng dưỡng, tiết kiệm một chút cũng có thể mua được một cái.

“Khương cung phụng.” Vương Phú Quý lại từ trong linh bảo thần thông rút ra một thanh đoản đao đen sì như mực.

Bề ngoài của nó cũng không bắt mắt, nhưng lại cực kỳ sắc bén, đâm vào trong huyền thiết đĩnh nhẹ nhàng như đâm đậu hũ, hơn nữa dường như nó còn mang theo một loại sát khí nào đó, sau khi kích thương kẻ địch sẽ phóng thích sát khí xâm nhập vào trong cơ thể kẻ địch, cực kỳ hung hiểm.

“Ta giao cho ngươi sử dụng chuôi Hắc Sát Nhận này.” Vương Phú Quý đưa thanh đoản đao tới.

“Cái này… Bái tạ thiếu chủ phú quý.” Khương Tình Liên kinh hỉ nhận lấy Hắc Sát Nhận, cảm giác đầu óc có chút choáng váng, giống như bị một cái bánh ngọt thật lớn nện trúng.

Nếu không phải bận tâm đến thân phận, nàng thật muốn hôn lên khuôn mặt hơi có vẻ mượt mà của thiếu chủ một cái.

Khi hai vị tu sĩ Thần Thông cảnh thực lực không sai biệt lắm giao chiến, có linh bảo Thần Thông không thể nghi ngờ có thể chiếm ưu thế tuyệt đối. Hơn nữa nàng tinh thông ảo thuật và khống chế, loại linh bảo Thần Thông đánh lén trí mạng này là phù hợp nhất với nàng.

“Sau khi trở về tìm hệ thống gia tộc đăng ký một chút, thanh Hắc Sát Nhận này Khương cung phụng ngươi có quyền sử dụng mà không có quyền sở hữu.” Vương Phú Quý nói: “Trừ phi một ngày kia, ngươi tích lũy đủ điểm cống hiến của gia tộc trực tiếp đổi.”

“Đương nhiên.” Khương Tình Liên vội vàng nghiêm túc cung kính đồng ý. “Ta hiểu quy củ của gia tộc. Tình Liên tuyệt đối không dám tham ô bảo vật này.”

Về phần thần thông linh bảo khác, Vương Phú Quý chuẩn bị ủy thác Diêu thị vận chuyển không vận chuyển về nhà, sau đó trực tiếp đưa vào tộc khố.

Tộc khố đại biểu nội tình của gia tộc, loại bảo bối cấp bậc này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Đưa thần thông linh bảo xong, Vương Phú Quý lại từ trong Tức Nhưỡng Ngọc thả ra Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ để thông khí, cũng đem bảo vật có được đều giao cho hắn thưởng thức.

“Y nha y y ~ “

Một đoạn thời gian không gặp, cây tụ bảo rõ ràng tráng kiện hơn rất nhiều, không phục hồi bộ dáng non nớt nhu nhược trước kia, màu sắc lưu ly trên thân cây cũng trở nên càng đậm đặc, tựa như có từng đạo linh quang óng ánh quanh quẩn ở bên người hắn.

Vừa thấy Vương Phú Quý, hắn liền thân mật quấn tới, cọ tới cọ lui.

“Quả nhiên là thế, Ngộ Đạo tiền bối không lừa gạt ta.” Vương Phú Quý có chút cao hứng nói: “Bảo Tài tựa hồ thoáng cái phát triển rất nhiều, bảo khí trên người nồng nặc đến cơ hồ muốn tràn ra.”

“Thật sự rất thần kỳ.” Kỳ Mộng Vũ cũng tấm tắc kêu kỳ lạ, “Bảo Tài sau khi cùng huyết mạch của ngươi tương liên, ngay cả bảo khí đều có thể chia sẻ. Không nghĩ tới trên thế giới này, còn có linh thực dựa vào bảo khí trưởng thành.”

Căn cứ vào những lời Ngộ Đạo chân quân nói lúc trước, Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ là một loại linh thực vô cùng kỳ lạ, sự trưởng thành của nó không phải dựa vào hấp thu chất dinh dưỡng và linh khí, mà là phải dựa vào 【 tụ tập bảo khí 】 để trưởng thành.

Hắn có thể dựa vào năng lực bản thân đi tụ bảo, nhưng ngay từ đầu còn rất yếu ớt, hiệu quả tụ bảo vô cùng có hạn, trưởng thành cũng vô cùng chậm chạp.

Tuy nhiên, hắn có thể lựa chọn trở thành linh thực bản mạng của giống loài khác, dựa vào chủ nhân đi thu thập bảo khí.

Bảo khí là một loại lực lượng Thiên Đạo huyền diệu khó giải thích, tiền tài, tiên tinh, vật tư có giá trị, bảo vật vân vân, đều ẩn chứa bảo khí.

Dưới quy tắc của thiên đạo, ngươi có càng nhiều bảo vật thực tế, bảo khí có thể sản sinh ra cũng càng nhiều.

Đơn cử một ví dụ.

Phú quý có một vạn tiên tinh, có được bảo khí một vạn tiên tinh, lúc này phú quý dùng một vạn tiên tinh này đổi lấy một món cực phẩm linh khí, dưới tình huống hai cái giá trị tương đương, bảo khí phú quý cũng sẽ không tăng giảm.

Nhưng nếu Phú Quý có phương pháp kinh doanh, dùng một vạn tiên tinh mua giá cao, cuối cùng đổi lại vật tư giá trị năm vạn tiên tinh, vậy Phú Quý sẽ gia tăng thêm bốn vạn bảo khí.

Lại nêu ví dụ.

Nếu phú quý đi trộm cắp, cướp bóc một vạn tiên tinh, vì một vạn tiên tinh đó là có chủ, phú quý sẽ không gia tăng bảo khí, quy tắc thiên đạo cũng sẽ không công nhận điểm này.

Nhưng nếu Phú Quý mở một di tích, ở bên trong nhặt được một vạn tiên tinh vô chủ, tự nhiên sẽ gia tăng một vạn bảo khí. Thế nhưng hắn chuyển tay lại đem một vạn tiên tinh tiêu hết, lúc này cũng sẽ không giảm bớt bảo khí.

Nói ngắn gọn, chính là phú quý phải có tính thực chất, hoặc là dựa vào thủ đoạn của mình kiếm được, tất cả quyền sở hữu thuộc về mình, mới có thể gia tăng bảo khí, mà những bảo khí này chính là chất dinh dưỡng trưởng thành của 【Vương Bảo Tài】.

Đương nhiên, có người sẽ nghĩ biện pháp Bug, ví dụ như sẽ thông qua "được tặng" để tăng bảo khí, sau đó lại thông qua những thủ đoạn khác sẽ được trả lại bảo vật.

Chỉ là thiên đạo pháp tắc từ trước đến nay nghiêm ngặt, rất khó có BUG chân chính cho ngươi.

Ngoài ra, cho dù Bug thành công, cũng rất dễ bị thiên đạo pháp tắc phản phệ, đột nhiên cho ngươi bay tới một đạo kiếp vân, trực tiếp xóa tên ngươi thì phiền to rồi.

Nếu muốn mau chóng tụ tập Bảo khí, vẫn là an toàn kiếm tiền là ổn thỏa nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó Vương Bảo Tài chỉ có thể dựa vào thiên phú nhặt lấy một ít thứ mà người khác hoàn toàn quên đi để tụ lại bảo khí, nhưng lại khinh thường tài phú đầy bảo khố.

Tài phú trong bảo khố thuộc về Bắc Vực Vương phủ, không phải là vật vô chủ, không hề giúp ích gì cho sự trưởng thành của cây Tụ Bảo lưu ly bảy màu.

Nhưng lần này Vương Phú Quý lợi nhuận quá lớn, số lượng bảo khí hội tụ nhiều đến đáng sợ, Vương Bảo Tài cho dù rất cố gắng hấp thu, đến bây giờ cũng chỉ hấp thu một phần nhỏ, còn một phần lớn đều tích trữ trong người, còn chưa kịp tiêu hóa.

Tin tưởng trong một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, bảo khí của hắn đều đủ dùng.

Dưới bảo khí tràn đầy, năng lực huyết mạch và bẩm sinh của Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ cũng được cường hóa rất lớn.

Vương Bảo Tài run lên thân cây, một trái lại một trái cây xoay chuyển ánh sáng lưu ly ngưng tụ ra ở giữa cành lá của gã, lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phồng lên, cho đến khi thành thục thì "Phốc" một tiếng bạo liệt.

Trong quả bạo liệt, "Uỵch uỵch" lăn ra một đống lớn đồ vật xán lạn, có một đống nhỏ linh thạch, có một tấm tiên tinh phiếu nhăn nhúm, còn có một kiện linh khí chôn ở trong đất không biết bao lâu, đã phá tổn.

Rất hiển nhiên, những thứ này đều là "bảo vật" bị hấp dẫn tới dưới tác dụng của bổn nguyên chi lực.

Trong đó kỳ lạ nhất chính là một gốc 【Địa Mạch Hoạt Tham】, nó là một trong những thiên tài địa bảo sinh trưởng ở sâu trong địa mạch, giỏi về ngụy trang và khó có thể bị đào móc.

Gốc Địa Mạch Hoạt Tham này thô như cánh tay trẻ con, sợ là đã có ngàn năm hỏa hầu rồi, chính là tài liệu nhiều loại lục phẩm đan dược, giá trị ước chừng mấy vạn tiên tinh.

Mấy vạn tiên tinh, đối với Vương Phú Quý mà nói đương nhiên không đáng nhắc tới.

Nhưng nếu là tiểu gia tộc nào đó đào được bảo vật này, đó là cơ duyên một đêm phất lên.

"Bảo vật" từ Tụ Tài Quả đi ra, đều có một đặc điểm chung, đó chính là đều thuộc về "vật vô chủ".

Vương Bảo Tài thu gom các loại đồ vật lại, sau đó đưa hết cho Phú Quý, một bộ lấy lòng chủ nhân.

“Cái này có chút giống như mở ra hộp mù, đa số đều là rác rưởi, ngẫu nhiên lấy tới một kiện cực phẩm.” Vương Phú Quý cũng cảm thấy có chút thú vị.

Nghe ngộ đạo tiền bối nói, Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ càng cường đại, phạm vi và số lượng hắn có thể tụ tập bảo vật lại càng lớn, đến thập nhị giai đỉnh phong, không chừng có thể bao phủ một quận.

Đến lúc đó, tùy tùy tiện đến quận nào đó ở một đoạn thời gian, tài phú liền có thể liên tục không ngừng mà đến, nếu là có thể nhặt được đạo khí vô chủ, đó chính là thật sự phát đạt.

Vương Bảo Tài, cái tên này quả nhiên không lấy nhầm.

Sau đó, lại nhàn hạ vô sự.

Nửa tháng sau.

Tĩnh An Châu.

Phủ Tĩnh An công chúa.

Mặc dù phủ công chúa nằm trong châu phủ Tĩnh An Châu chỉ có lịch sử hơn một trăm năm, lại tu được đại khí bàng bạc, muôn hình vạn trạng.

Toàn thân nó được xây dựng bằng gạch đá kim loại. Đây là một loại vật liệu kiến trúc cực kỳ đắt tiền, mỗi một khối đều cần trải qua hơn mười trình tự công tác mới có thể chế tác thành, trong đó có không ít trình tự đạo công thậm chí phải do Luyện Khí sư hoàn thành.

Công trình rườm rà, phí tổn cao như vậy, đương nhiên cũng mang đến công năng cường đại.

Gạch đá thanh kim có lực phòng ngự tương đối không tầm thường, tu sĩ Linh Đài cảnh và Linh Đài cảnh trở xuống, cho dù sử dụng linh bảo cũng rất khó hư hao gạch đá thanh kim, dù là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, muốn phá hỏng gạch kim thạch cũng cần phí một phen công phu.

Chỉ riêng kiến trúc dụng tài của phủ công chúa này đã là con số thiên văn, càng đừng nói chi phí khác. Với tuổi tác, vốn

liếng của Tĩnh An công chúa bây giờ, bất luận thế nào cũng không tu sửa nổi.

Trên thực tế, phủ công chúa này cũng không phải do Tĩnh An công chúa xây dựng, mà là nàng tu vi thăng cấp tới Tử Phủ cảnh, chính thức gia phong "Tĩnh An công chúa", sau khi có tư cách độc lập khai phủ, do hoàng thất Tiên Triều Khuyết thị bỏ vốn xây dựng cho nàng, chính là một trong những phúc lợi làm công chúa của nàng.

Nội tình của hoàng thất Tiên Triều, bởi vậy có thể thấy được.

Trong nội uyển của Tĩnh An công chúa, có một tòa cung điện lầu các diện tích lớn nhất, cao nhất, tên là "Thúy Vi Uyển".

Tòa "Thúy Vi Uyển" này, cũng chính là chủ viện phủ Tĩnh An công chúa.

Tĩnh An công chúa bình thường ăn uống sinh hoạt hàng ngày, tu luyện, bế quan, cơ bản đều ở đây.

Từ sau khi thành lập phủ công chúa, việc tu sửa của Thúy Vi uyển đã có không ít khác biệt so với phong cách ban đầu. Thiếu đi sự hào hùng của công thức hóa, nhưng lại có không ít sự tinh xảo và quý giá của con gái, khí tức sinh hoạt ngày càng nồng đậm.

Hôm nay sau giờ ngọ.

Cửa lớn tĩnh thất bế quan chậm rãi mở ra, Tĩnh An công chúa bế quan mấy tháng cuối cùng cũng từ trong tĩnh thất đi ra.

Bởi vì là ở nhà, lại là bế quan, Cù Quang không có trang điểm lộng lẫy, chỉ búi tóc tùy ý, hơi có chút tóc lam mềm mại dán lên đầu vai, thoạt nhìn có vài phần điềm tĩnh cùng ôn nhu.

Điều kiện tiên quyết là không thấy được vẻ cao ngạo và lãnh đạm giữa hàng lông mày của nàng.

"Điện hạ."

"Điện hạ."

Ngoài cửa lúc nào cũng có thị nữ trông coi. Thấy Tĩnh An công chúa xuất quan, một đám thị nữ nhao nhao hành lễ vấn an, còn có thị nữ vội vàng rời đi, thông tri nhân sĩ liên quan đi.

Rất nhanh, liền có một vị phụ nhân trung niên vẽ trang điểm tinh xảo vội vàng chạy tới, khom người hành lễ với Tỳ Hưu Quang.

“Chúc mừng điện hạ, lần này bế quan, tu vi của ngài lần nữa tinh tiến không ít.”

Phụ nhân trung niên này chính là đại quản gia của Tĩnh An công chúa, họ Câu, tên Thu Điệp, chính là một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Nàng vốn là một trong những quản gia nương tử của Đông Xương vương phủ, từ khi Cù Quang từ nhỏ đã một mực phụ trách chiếu cố nàng, sau đó Cù Quang đi ra lập phủ một mình, nàng cũng đi theo ra ngoài, chính là tâm phúc chân chính của Cù Quang.

“Trong phủ mấy tháng nay không có việc gì chứ?” Tĩnh An công chúa khoát tay áo, ra hiệu nàng không cần câu nệ lễ tiết, lập tức thái độ thân thiết hỏi một câu.

“Khởi bẩm điện hạ, trong phủ hết thảy như thường.” Câu quản gia khom người cúi đầu, thái độ cung kính hồi bẩm, “Nhưng thật ra vị ‘Thanh Vân công tử’ của Ngụy thị kia đã tới mấy chuyến, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến, đều bị ta lấy lý do ngài đang bế quan từ chối.”

Bởi vì cái gọi là “Nhịn Tào Tháo, Tào Tháo đến”, hai người đang nói, liền có thị nữ đến báo, nói Ngụy Thanh Vân lại tới, nói có chuyện quan trọng thương lượng.

Câu quản gia cung kính dò hỏi: “Ngài muốn gặp một lần không?”

“Hắn có thể có chuyện gì quan trọng? Không phải vì Ngụy thị, liền lại là tới tặng lễ.” Tĩnh An công chúa thần sắc lãnh đạm, không chút nào để chuyện này ở trong lòng, “Như hắn vậy, ngày thường nói bốc nói chuyện ngược lại là lợi hại, thật sự đến thời điểm mấu chốt, lại ngay cả kiếm trận bảo điển cũng không cướp được, để cho hắn chờ đi.”

“Vâng, điện hạ.”

Thị nữ kia lĩnh mệnh lui xuống.

Thoáng dừng một chút, Tĩnh An công chúa phân phó nói: "Câu di, sai người chuẩn bị một chút, ta muốn đi Triều Dương vương phủ một chuyến."

Câu quản gia Diệu Nhãn sáng lên nói: "Điện hạ đã chuẩn bị tốt muốn kế thừa bảo điển rồi sao? Ta đi chuẩn bị ngay đây."

Nàng nói xong liền khom người lui xuống.

Muốn đi bái phỏng Triêu Dương Vương, tự nhiên không thể tay không đi, lễ vật phải chuẩn bị, phi liên và gia tướng đi theo cũng phải an bài, nghi trượng của công chúa cũng phải chuẩn bị, công tác chuẩn bị cũng không ít.

Từ Tĩnh An Châu đến Triêu Dương Châu, khoảng cách cũng không ngắn.

Cho dù tốc độ tọa giá của Tĩnh An công chúa rất nhanh, vẫn mất hơn một tháng mới đến phủ thành châu phủ của Triêu Dương châu.

Sáng sớm hôm đó.

Mặt trời vừa mới mọc không bao lâu, trên khách bình bên ngoài Triêu Dương Vương phủ liền có một chiếc phi liên xa hoa từ từ đáp xuống.

Phi liễn này có hai màu tử kim, dài rộng đều so với phi liễn bình thường lớn hơn rất nhiều, ngay cả linh thú kéo xe cũng không chỉ một con, mà là hai con thất giai phi mã, thuần một màu tuyết trắng, không có nửa điểm tạp sắc, tôn quý mà lại xa hoa.

Trên vị trí nổi bật trên thân xe, còn dùng đồ án vẽ đặc chế màu băng lam hình mặt trăng đại biểu cho hoàng thất Hàn Nguyệt, rất hiển nhiên là xuất phát từ hoàng gia.

Tiên Triều có yêu cầu rõ ràng đối với quy chế lớn nhỏ của phi liên, độ dài và độ rộng đều có tiêu chuẩn rõ ràng, không thể xằng bậy. Ngoại trừ loại phi liên công dụng cỡ lớn kia, hễ là phi liên tư nhân đều phải làm theo tiêu chuẩn này.

Toàn bộ Tiên Triều, ngoại trừ Tiên Hoàng cùng số ít mấy vị cường giả đỉnh cấp ra, chỉ có phi liên tọa giá của Công chúa mới có thể được hưởng quy cách như thế.

Môn tướng Triêu Dương vương phủ cũng đều là hạng người kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra được, đây là tọa giá của Tam công chúa Tĩnh An công chúa.

Hắn vội vàng nghênh đón: "Nô tỳ bái tiếp ba công chúa điện hạ."

"Tướng quân không cần khách sáo như thế."

Hai thị nữ bên cạnh Tử Phủ cảnh từ phi liễn đi xuống, chào tạm biệt môn tướng kia một phen, khách khí thương lượng nói: "Môn tướng đại ca, công chúa của chúng ta nghe nói thân thể cũ của điện hạ có chút tái phát, đặc biệt tìm tới một ít thiên tài địa bảo chữa thương khử độc, mong đại ca hỗ trợ thông báo một phen."

Thị nữ thân cận dưới trướng Tĩnh An công chúa đều là tinh anh ngàn chọn vạn chọn ra, trên người đều có danh hiệu nữ quan, tùy tiện đặt một người đi ra bên ngoài đều có địa vị cực cao, nhưng ở cửa phủ Triêu Dương Vương này, các nàng lại tỏ ra tất cung tất kính lễ nghi thái mười phần.

Triêu Dương Vương địa vị cao, bởi vậy cũng có thể thấy được.

"Không dám không dám." Môn tướng trả lời: "Hai vị tỷ tỷ có điều không biết, điện hạ chúng ta cách đây không lâu vừa mới rời phủ, hình như nói là muốn đi Đông Càn gặp bằng hữu cũ. Nhưng mà mấy vị công tử trong phủ đều ở đây, ty chức có thể thay mặt thông báo cho quản gia và mấy vị công tử."

"Điện hạ không có ở đây?" Thị nữ sững sờ.

Triều Dương Vương bởi vì thân thể không tốt cần tĩnh dưỡng, từ trước đến nay rất ít xuất phủ, câu trả lời này của môn tướng quả thực vượt quá dự liệu của các nàng.

Bên tai các nàng truyền đến truyền âm của Tĩnh An công chúa: "Tử Thu, Bạch Đông, các ngươi tìm hiểu Triêu Dương Vương vì sao phải đi Đông Càn?"

"Hai vị đại ca, hai vị có biết tại sao Triêu Dương Vương điện hạ lại đột nhiên đi Đông Càn không? Không phải thân thể bà ta có bệnh nhẹ sao?" Thị nữ Tử Thu ngữ khí ngọt ngào hỏi thăm.

“Việc này nói đến cũng tính là một chuyện tốt.” Môn tướng nói, “Các ngươi cũng biết, thân thể điện hạ chúng ta không tốt, vết thương cũ khó lành, ai ngờ lúc trước tiếp kiến một vị công tử Đông Càn, thương thế vậy mà được công tử kia chữa khỏi một phần nhỏ.”

Môn tướng đại khái nói qua một lần lời đồn.

“Vị công tử kia tên là gì? Công chúa của chúng ta nhất định phải đi bái tạ hắn.” Tử Thu “kích động” nói.

“Hình như tên Vương, đúng, Vương An Nghiệp công tử. Đúng, nghe nói lão tổ trong nhà bọn họ rất am hiểu chữa thương, điện hạ chúng ta liền chuẩn bị đi thử một lần.”

Cùng lúc đó, bên trong phi liễn.

Tĩnh An công chúa vốn bình tĩnh sắc mặt dần dần trở nên lạnh như băng.

Vương An Nghiệp? Người này không phải là người tranh đoạt song tuyệt bảo điển với Ngụy Thanh Vân thắng sao?

Tĩnh An Ngụy thị bị đánh úp, thương thế của Triêu Dương Vương bị trị, bảo điển của Ngụy Thanh Vân bị cướp… Từng chuyện từng chuyện đều giống như đi về phía cục diện bất lợi.

Tựa như có một tấm lưới vô hình đang bao phủ về phía nàng.

Một cỗ lo lắng dần dần nổi lên trong lòng Tĩnh An công chúa.

Ngụy thị bị đánh lén, sau lưng dường như có bóng dáng của Bắc Vực vương phủ. Mà nói đến Bắc Vực vương phủ, tự nhiên không tránh khỏi nha đầu của Kỳ Mộng Vũ.

Chẳng lẽ là tiểu nha đầu Vân Mộng Vũ kia ở sau lưng ra tay với nàng? Tiểu nha đầu, tuổi không lớn lắm, dã tâm ngược lại không nhỏ.

Không, không đúng!

Ánh mắt Tĩnh An công chúa rùng mình, trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một cái.

Nếu thật sự nha đầu Vân Mộng Vũ kia ra tay, xuất thủ không khỏi cũng quá rõ ràng, giống như sợ người khác không biết nàng nhúng tay vào trong đó. Nếu nàng thật sự muốn đối phó mình, ngược lại sẽ không hành sự như thế.

Hơn nữa, với tuổi tác của nha đầu kia, cho dù muốn tranh tiên kinh, hơn phân nửa thời gian cũng không bằng. Bây giờ nàng ta đối đầu với mình, có thể có lợi gì cho nàng ta? Vô luận nghĩ như thế nào, nàng ta cũng không có lý do làm như vậy.

Chẳng lẽ, là người bên ngoài cố ý đẩy nàng ra, muốn nàng làm dê thế tội?

Hắc thủ phía sau màn này, đến tột cùng là lão đại, hay là lão nhị?

Hay là dứt khoát liên thủ với hai người?

Xem ra chuyện này còn phải phái người điều tra cẩn thận. Việc này nếu không tra ra manh mối, Tĩnh An công chúa sẽ ăn không ngon ngủ không yên!

…

Chương 93: Lòng tham! Ta muốn tất cả!

…

Tiên Cung.

【 Minh Hoàng Hiên 】.

Tiên Cung ở Tiên Triều có địa vị cao thượng, nhưng trong Tiên Cung đệ tử đông đảo, ngày bình thường tự nhiên cũng không thiếu khách tới khách vãng lai, tự nhiên sẽ thiết trí một ít chỗ ở quý nhân khách nhân.

Minh Hoàng Hiên, chính là công trình mà Tiên Cung đặc biệt dùng để chiêu đãi nữ khách quý.

Phía sau núi Minh Hoàng hiên, có một mảng Ngô Đồng linh mộc hiếm thấy hỏa hệ, thân cây tráng kiện khôi vĩ boong boong, lá Ngô Đồng đỏ lửa đón gió phấp phới, tản ra khí tức nóng rực tựa như liệt hỏa.

Những Ngô Đồng linh mộc này đều là Tiên Cung gieo trồng, trong đó một gốc lợi hại nhất đã đạt đến thập giai đỉnh phong.

Trong rừng Ngô Đồng linh mộc còn có vài con Linh Hoàng hỏa hệ, trong đó con lợi hại nhất dù chỉ là cửu giai, huyết mạch lại thuần túy phi thường, có tiềm lực tấn thăng thập nhất giai, thậm chí thập nhị giai.

Cho dù ở trong Tiên Cung phúc địa đông đảo, Minh Hoàng Hiên cũng có thể coi là một bảo địa hiếm thấy trong thiên hạ, ở đây tu hành không chỉ tiến triển thần tốc, còn có thể hun đúc tâm cảnh.

Nhưng ở trong mảnh bảo địa này, giờ phút này lửa bếp lại lượn lờ, xông thẳng lên trời, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập một cỗ hương vị thịt nướng ngọt ngào.

“Hỏa Ngô tiền bối.” Vương Ly Từ vẻ mặt căng cứng, vẻ mặt nghiêm nghị: “Hỏa lực có chút không đủ, vì không để cho mực bậc mười một khó có được này đốt lửa không đủ, làm phiền ngài lại bẻ hai ngàn cân cành khô bậc mười đưa cho ta.”

Hai ngàn cân?

Người được xưng là "Hỏa Ngô tiền bối" chính là một vị lão giả tráng kiện có bộ râu đỏ thẫm, một thân khí tức hỏa diễm nồng đậm mà cường thịnh.

Nghe vậy, tròng mắt hắn như muốn rớt ra ngoài: "Từ nha đầu, bây giờ ngươi mới dừng lại ở Minh Hoàng hiên chưa đầy hai tháng, trước sau đã lấy đi mấy vạn cân cành khô ngô hỏa, những năm này lão phu tích góp được rất nhiều cành khô ngô hỏa khố đều bị ngươi đào rỗng hết rồi."

Vô cùng rõ ràng, vị tiền bối hỏa ngô này chính là vị đại lão trong rừng hỏa ngô, linh thụ hỏa ngô đồng thập giai đỉnh phong. Ở trong Tiên Cung, mọi người đều tôn xưng hắn là "Hỏa Ngô chân nhân".

"Lời này của Hỏa Ngô tiền bối ngài cũng không phúc hậu. Mấy ngày nay, từ nồi lẩu đến nấu nướng mỹ thực, ngài cũng không ít ăn… Không phải là để ngài cung cấp một ít cành khô lá úa vô dụng sao?" Vương Ly Từ tức giận mà nhìn thoáng qua, lập tức thở dài, "Hành nghề, lần này hàn ngọc bản sấy khô không đủ hỏa hậu, mọi người đừng oán ta trù nghệ không tinh."

Mấy tháng trôi qua, gương mặt Vương Ly Từ dường như lại mượt mà hơn một chút, khí sắc cũng tốt hơn, hiển nhiên thức ăn trong Tiên cung vô cùng ngon.

"Như vậy sao được?"

Hỏa Ngô chân nhân vừa muốn buông lỏng một hơi, bên cạnh một thiếu nữ tóc đỏ khoảng mười mấy tuổi, mặc áo đỏ thì không làm nữa.

Nàng nuốt nước miếng, kéo cánh tay Hỏa Ngô chân nhân lắc mạnh một hồi: "Ly Từ tỷ tỷ nói rồi, nguyên liệu nấu ăn chất lượng tốt nên dùng linh mộc chất lượng tốt để nấu nướng, mùi vị nướng hỏng sẽ không ngon nữa. Hỏa Ngô gia gia, không bằng ngài hóa thành nguyên hình đi lay động một chút, lắc thêm chút cành khô lá úa xuống."

Lắc một cái?

Hỏa Ngô chân nhân dở khóc dở cười.

Hắn bị lắc đến choáng váng đầu, lại chịu đựng không nổi sự nũng nịu của Ly Hỏa Linh Hoàng được hắn coi là cháu gái đối

đãi như làm nũng, đành phải móc dây thừng vung tay lên, ném ra một đống lớn linh mộc hỏa ngô.

“Cành khô lá úa đã không còn, những thứ này đều là gỗ thượng hạng lão phu bình thường tu sửa từ cành cây, Từ nha đầu con dùng tiết kiệm một chút…”

Một đống linh mộc Hỏa Ngô này rõ ràng phẩm chất thượng thừa, rễ đều to như thùng nước, trên vỏ cây đỏ thẫm còn chảy xuôi một tầng năng lượng hỏa diễm mỏng manh.

Loại linh mộc cấp bậc này cực kỳ hiếm thấy, không phải những cành khô lá héo có thể so sánh.

Chúng nó không chỉ có thể dùng để luyện chế pháp bảo hỏa hệ, hoặc là chế tạo gia cụ hỏa hệ cao cấp, phòng tu luyện hỏa hệ vân vân, thậm chí có thể nướng chúng thành than củi hỏa ngô, một khối than nhỏ có thể kéo dài bất diệt, là thứ mà Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư và Linh Đầu Trù yêu thích nhất.

Giá cả thị trường rất đắt đỏ, thường có tiền cũng không dễ mua.

“Ùng ục ùng ục!”

Vương Ly Từ âm thầm nuốt nước miếng, nàng bất động thanh sắc quệt lên Hỏa Ngô Đồng linh mộc, đống linh mộc kia lập tức biến mất trong lòng bàn tay nàng.

Sau đó nàng lại âm thầm móc ra một ít cành khô lá úa, nhanh chóng nhét vào trong đống lửa.

Theo lửa trại dần dần tràn đầy, râu mực trên miếng hàn ngọc phát ra tiếng vang xì xì.

Nàng lập tức lấy ra một cái bình lọ trân quý, đem các loại hương liệu và thuốc men tự nghiên cứu gia vị thành thạo rắc lên trên râu cá mực, sau đó vừa dùng cái xẻng lớn lật qua lật lại, vừa phấn chấn tinh thần hét to: “Nào, đến đây, nướng miếng ngọc than tốt nhất, râu lược mực lập tức ra lò.”

Mùi thơm bá đạo xông vào mũi, lực chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn.

Tiên cung tuấn kiệt Chương Hoài Bỉnh ở một bên, đồng dạng bị mỹ vị hấp dẫn, không tự giác mà nhún cánh mũi, nước miếng trong miệng chảy ra, thậm chí đều quên nhấn mạnh

“Đây không phải là râu cá mực gì, mà là bá chủ biển sâu Thập Nhất giai, chân của Chương Ngư Vương to lớn.”

Có câu bệnh lâu thành lương y, ăn hàng là đầu bếp.

Dưới sự mài giũa của kiếp sống ăn hàng gần hai trăm năm, Vương Ly Từ sớm đã trở thành một nhà ẩm thực nghiêm khắc, tay nghề nấu nướng cũng ngày càng lão luyện, nấu nướng các loại nguyên liệu nấu ăn không thành vấn đề.

“Mỹ vị ra lò, mọi người chia một phần.”

Vương Ly Từ chia râu mực ra làm sáu chậu lớn, Vương Kỳ, Lam Uyển Nhi, thiếu nữ tóc đỏ, Hỏa Ngô Chân Nhân cùng Chương Hoài Bỉnh mỗi người đều có phần.

Bàn tay to lớn của bạch tuộc vương cấp mười một cực kỳ tráng kiện, vì tiện nấu nướng, Vương Ly Từ cố ý chia cắt nó thành từng khối từng khối, mỗi một khối vẫn to bằng nắm tay, phân lượng mười phần, nhìn qua cực kỳ thỏa mãn.

Cổ tay con bạch tuộc có nhiều chất lỏng tươi mới, cắn một cái, nước trong khoang miệng liền nổ bể ra, hòa làm một thể với nước sốt bí chế, cho vị giác lưỡi không gì sánh kịp.

“Ngon lắm!”

Bất kể là người, cây, hoàng, đều ăn đến hai mắt tỏa sáng, ngay cả đầu lưỡi cũng sắp nuốt vào rồi.

Sau khi ăn một chậu lớn, tất cả mọi người đều là một bộ dáng chưa thỏa mãn.

“Hoài Bỉnh sư huynh.” Vương Ly Từ liếm nước sốt trên môi, mắt nhìn chằm chằm vào Chương Hoài Bỉnh: “Ta tin ngươi vẫn có râu mực đúng không?”

“Hết rồi, đoạn cuối cùng đều bị ngươi cầm đi nướng.” Chương Hoài Bỉnh bụm nhẫn trữ vật lắc đầu liên tục, có chút sợ hãi lùi lại phía sau vài bước.

Sư tôn lão nhân gia cùng người tổ đội, thật vất vả mới chém giết một con Chương Vương Thâm Hải cấp mười một, chia cho hắn hơn một ngàn cân chân.

Lúc này chỉ mới hai tháng, đã bị Vương Ly Từ liên thắng lấy sạch sành sanh. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trù nghệ của vị

Ly Từ tiên tử này thật sự rất tốt.

“Như vậy à, thế thì cầm lòng ngươi thích làm gì thì làm đi.” Vương Ly Từ lập tức biến sắc, không kiên nhẫn nói, “Minh Hoàng Hiên chúng ta ở đều là nữ tử, ngươi một nam tử suốt ngày lăn lộn ở chỗ này ảnh hưởng không tốt lắm.”

Chương Hoài Bỉnh cứng mặt.

Ly Từ tiên tử ngươi đừng thực tế như vậy?

Lúc trong nhẫn trữ vật của hắn còn có nguyên liệu nấu ăn quý hiếm, há miệng ngậm miệng đều là “Hoài Bỉnh sư huynh”, ngữ khí cũng ôn nhu không nói ra được.

Nhưng nguyên liệu nấu ăn vừa bị móc sạch, liền lập tức vứt bỏ như guốc rách, cảm giác bị ghét bỏ như thế thật không dễ chịu.

“Hẳn là sư tôn của ta vẫn còn một chút.” Chương Hoài Bỉnh vội vàng nói: “Ta có thể đi lấy thêm một ít.”

“Hoài Bỉnh sư huynh, vậy thì thật sự rất cảm tạ ngài.” Vương Ly Từ chớp mắt một cái, biểu cảm lập tức lại trở nên dịu dàng có thể hôn lên, “Những nguyên liệu nấu ăn ưu tú khác cũng có thể đòi nhiều hơn một chút, tay nghề nấu nướng của ta không tệ lắm.”

“Vâng vâng vâng, Ly Từ tiên tử nói đúng.” Chương Hoài Bỉnh luôn miệng đồng ý, sau đó ngựa không ngừng vó chạy đi tìm nguyên liệu nấu ăn của sư tôn.

Chương Hoài Bỉnh vừa đi.

Trên bầu trời Minh Hoàng Hiên, gần như đồng thời xuất hiện hai bóng người.

Hai người một béo một gầy, một cao một thấp, khí chất khác lạ. Mỗi bước đi đều thống nhất một cách đặc biệt, thậm chí ngay cả lời nói cũng đều giống nhau, đều là giọng nói sang sảng: “Đồ nhi ngoan, xem vi sư mang đến cho con cái gì?”

Vừa mới nói xong.

Người tới trừng mắt nhìn nhau, sau đó hùng hổ nói: “Lão gia hỏa, ngươi gọi ai là đồ nhi hả?”

Hai người này không phải ai khác, chính là Quy Nhất chân quân của Quy Chân thánh địa và Nguyên Nguyên chân quân

của Thôn Thiên thánh địa.

Hai vị chân quân này đều coi trọng Vương Ly Từ, tranh nhau trước sau muốn thu hắn làm đồ nhi, lại ai cũng không phục ai, cuộc tranh giành này đã tranh hơn hai tháng, cũng dần dần hiểu rõ sở thích của Vương Ly Từ.

Nếu ái đồ tương lai có chấp niệm vô cùng mãnh liệt đối với "Ăn", vậy làm sư tôn đương nhiên phải thỏa mãn sở thích của nàng.

Huống chi huyết mạch Thao Thiết nha, không ăn thì lấy đâu ra sức lực tu luyện?

"Hừ!"

Quy Nhất Chân Quân bất mãn với Nguyên Nguyên Chân Quân hừ lạnh một tiếng, lập tức từ không trung hạ xuống trước mặt Vương Ly Từ, lộ ra nụ cười hiền lành thân thiện nói: "Ly Từ à, vi sư vừa chạy một chuyến Bắc Đông Dương, giết chết một con cửu giai Huyền Băng Cuồng Hùng gây họa một phương. Con gấu này nặng hơn trăm tấn, đủ cho ngươi ăn nhiều ngày rồi."

Kết quả hắn vừa mới nói xong, Nguyên Nguyên Chân Quân cũng hạ xuống, đồng dạng tươi cười thân thiện nói: "Huyền Băng Cuồng Hùng cái gì, cũng chính là hai đôi hùng chưởng còn có thể ăn. Vi sư lúc này đây chính là chạy tới Tây Cụ Dương, săn giết một con Tử Điện Long Huyết Yêu cửu giai. Huyết Yêu quái này khí huyết dồi dào, tư vị tinh tế ngọt ngào, càng có hiệu quả dưỡng nhan dung nhan…"

Hai người ngươi một lời ta một câu, tranh nhau lấy lòng Vương Ly Từ, đồng thời bất động thanh sắc đọ sức, không khí tóe lửa bốn phía.

"Cái này… Hai vị chân quân tiền bối, nguyên liệu nấu ăn bậc mười một khó đánh như vậy sao?" Vương Ly Từ ăn nguyên liệu bậc mười một ăn nhiều, khó tránh khỏi từ xa hoa tới tiết kiệm khó khăn, không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Ách…" Quy Nhất Chân Quân và Nguyên Nguyên Chân Quân đều lộ ra vẻ mặt khó xử, đồng thanh nói: "Đó là thật không dễ chơi. Linh thú thập nhất giai đều là cấp bậc đại lão, thực lực mạnh mẽ không nhắc tới, mỗi người đều có một đống

thủ hạ. Nhất là trong phạm vi thế lực của Tiên Triều, linh thú thập nhất giai hiện nay đều bái phục dưới trướng Tiên Triều, trở thành một trong những thánh địa phụ thuộc, không tiện hạ thủ."

"Về phần Thập Nhất giai ở Ngoại hải, đồng dạng cũng cực khó đối phó, trừ phi đối phương chọc phải Tiên Triều, nếu không chúng ta cũng không tiện tùy ý liên thủ đi thảo phạt."

"Ai~" Vương Ly Từ bất đắc dĩ lắc đầu: "Thế giới văn minh phiền phức như vậy, đánh săn cũng bị hạn chế rất lớn. Sau này cuộc sống khó khăn rồi."

Tuy rằng ngành chăn nuôi của Tiên Triều còn xem như phát đạt, nhưng cho dù là những sân chăn nuôi cấp cao kia, nuôi dưỡng đến cấp bảy cũng đã đến đỉnh, lên cao nữa liền rất khó nuôi, chi phí kinh tế và chi phí thời gian thành phẩm đều làm người ta ăn không tiêu.

"Cũng không phải là không có cách. Sau này nếu cùng Ma Triều đánh giặc, vi sư có thể tìm đạo hữu liên thủ, chuyên chọn các đại lão phụ thuộc thánh địa của đối phương hạ độc thủ…" Vì lấy lòng "đồ đệ", Quy Nhất Chân Quân lại chuẩn bị đặt mục tiêu lên trên chiến trường Tiên Ma.

"Gần đây Xích Nguyệt Ma Triều và Tiên Triều ta đều khắc chế lẫn nhau, trong thời gian ngắn sợ là sẽ không có xung đột kịch liệt. Thay vì gửi hi vọng vào Tiên Ma chi tranh, không bằng tìm thêm đạo hữu đi vào dị vực một lần, nói không chừng còn có thể lấy được chút ít thiên tài địa bảo đáng giá." Nguyên Nguyên Chân Quân lại đưa ra ý nghĩ khác.

Kết quả lão vừa mới nói xong, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng quát uy nghiêm.

"Hỗn trướng!"

Mọi người biến sắc, chỉ thấy một cái bóng mờ ảo nhanh chóng ngưng tụ thành hình trước mặt họ, áo trắng như tuyết, tiên uy hiển hách.

Rõ ràng là hư ảnh phân thân của Tiên Tôn.

Sắc mặt hắn uy nghiêm nhìn chằm chằm Quy Nhất Chân Quân và Nguyên Nguyên Chân Quân, giọng nói nghiêm nghị: "Dị Vực dễ xông như vậy sao? Các ngươi đều là nhân tộc đình trụ,

tự tiện xông vào dị vực một khi vẫn lạc, chính là tổn thất toàn nhân tộc. Hôm nay chiến tranh với yêu ma ngoại vực càng thêm kịch liệt, nếu thật muốn tìm chết còn không bằng đi chiến trường ngoại vực tìm một yêu ma cùng cấp bậc đệm lưng."

"Bái kiến Tiên Tôn."

Hai vị Chân Quân co rụt cổ lại, lập tức câm như hến.

Tuy bọn họ đều là Thánh địa chi chủ dưới trướng Tiên Cung, nhưng không có dũng khí và tự tin như Ngọc Linh chân quân, dám khai mời Tiên Tôn.

"Bái kiến Tiên Tôn."

Hỏa Ngô chân nhân và Hỏa Linh Hoàng cũng liên tục kéo Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền và Lam Uyển Nhi hành lễ.

"Không cần đa lễ."

Hư ảnh Tiên Tôn khoát tay áo, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền lại vô cùng ôn hòa: "Chuyện hai nha đầu các ngươi, bản Tiên Tôn đã biết. Hôm nay nhân tộc chúng ta ở trên chiến trường ngoại vực chống đỡ kẻ thù bên ngoài càng thêm gian nan, có thể thấy được thế hệ trẻ các ngươi quật khởi, bản tôn cảm thấy vui mừng."

"Tiên Tôn đại nhân, ngài có gì ăn không?" Vương Ly Từ đánh rắn rồi theo gậy hỏi.

"Ách…"

Mặt đột nhiên xuất hiện đòi ăn, Tiên Tôn cũng có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Hắn lúng túng suy nghĩ một chút, tiện tay vung lên, hai khối thịt đùi rồng thập nhất giai lăng không lơ lửng bay tới trước mặt các nàng: "Đây là thu hoạch hồi lâu ở dị vực thám hiểm, hai người các ngươi từ từ ăn."

Lão nhân gia ông ta ra tay rất hào phóng, mỗi một miếng thịt đùi rồng đều nặng hơn vạn cân.

"Bái tạ Tiên Tôn."

Vương Ly Từ và Vương Ngao cười đến mắt híp lại.

Đây chính là nguyên liệu nấu ăn đại bổ, có thể bổ sung đại lượng khí huyết, thập phần trợ giúp tu hành.

Tiên Tôn vội vàng nói sang chuyện khác: "Ly Từ à, ngươi định bái làm môn hạ của Nguyên Nguyên Chân Quân hay là bái làm môn hạ của Quy Nhất Chân Quân?"

"Nhưng mà ta đã có sư tôn rồi." Vương Ly Từ nhanh chóng thu hồi thịt chân rồng, vô tội nói: "Sư tôn của ta là Vân Dương thượng nhân nhất mạch của Lăng Vân thánh địa."

"Cái này không sao." Tiên Tôn hòa ái nói, "Lăng Vân thánh địa cũng coi như là một nhánh Tiên Cung, lấy thực lực và tiêu chuẩn của Vân Dương, hiện tại đã không dạy được ngươi cái gì, thêm vào bái thêm một sư tôn lợi hại cũng rất cần thiết, cũng không cần trái quy định, ngươi chỉ cần về sau chớ phụ kỳ vọng của Vân Dương là được."

Thân phận của Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền, Tiên cung tự nhiên đã điều tra rành mạch, gia tộc trong sạch, căn chính miêu hồng, tổ tông mấy chục đời đều có thể ngược dòng rõ ràng, cơ bản bài trừ khả năng là gian tế Ma Triều.

"Ta cảm thấy hai vị Chân Quân đều rất tốt, ta có thể cùng lúc bái hai người bọn họ làm thầy không?" Vương Ly Từ trong lòng vang lên tiếng tính toán nhỏ.

Sư tôn có thể cung cấp thức ăn, nếu có hai sư tôn Lăng Hư cảnh, chẳng phải là có thể cung cấp thêm thức ăn hay sao?

"…"

Tiên Tôn nghẹn lời.

Bì nha đầu này thật đúng là dám nghĩ a~ sao ngươi không to gan hơn một chút, trực tiếp đưa ra ý định muốn bái bản tôn làm sư phụ chứ?

Tuy nhiên cho dù nàng nhắc tới, với tình huống hiện giờ của Tiên Tôn, cũng sẽ không dễ dàng thu đồ đệ, dù sao tư chất của Ly Từ và Côn Bằng tuy cao, cách Chân Tiên vẫn còn kém một bậc.

Một bậc này, giống như lạch trời, cho dù tiêu phí một cái giá lớn cũng không nhất định có thể vượt qua.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Tiên Tôn đã có người thừa kế. Tư chất của vị kia rất tốt, có thể so sánh với Tiểu Ma Tôn lần này của Ma Triều.

Có lựa chọn ưu tú như vậy vượt qua những khóa trước, tư chất của Ly Từ và Anh Tuyền tuy rằng cũng tạm được, nhưng cũng không nằm trong lựa chọn tuyệt đối.

Với huyết mạch của các nàng hiện giờ, nếu không có đột phá thì cho dù kế thừa tiên kinh, không có lượng lớn tài nguyên ủng hộ cũng rất khó đột phá đến Chân Tiên. Nếu ở giữa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tổn thương thọ nguyên hoặc là hao tổn căn cơ, thậm chí có khả năng sẽ không đột phá được Chân Tiên cảnh.

"Như vậy đi, trước tiên ngươi ở lại trong Minh Hoàng hiên." Tiên Tôn cân nhắc nói: "Ta do Nguyên Nguyên Chân Quân và Quy Nhất Chân Quân thay nhau dạy bảo ngươi, chờ sau khi ngươi quen thuộc sẽ quyết định chọn mạch nào."

"Chúng ta không có ý kiến." Nguyên Nguyên Chân Quân và Quy Nhất Chân Quân nhìn nhau, đều nhìn thấy chiến ý hừng hực trong mắt đối phương.

Ly Từ chẳng những huyết mạch thức tỉnh trình độ cao, mà còn là thiên phú loại thôn phệ cực kỳ hiếm thấy, quá thích hợp với Bảo Điển của bọn họ.

Sau khi Tiên Tôn xử lý xong chuyện của Vương Ly Từ, ánh mắt liền chuyển tới trên người Vương Anh Tuyền: "Linh nha đầu, bản tôn đã xem xét lý lịch của ngươi, ngươi cũng là một đứa nhỏ rất có tiềm lực. Theo lý thuyết, lấy tư chất của ngươi, tìm nhất mạch thánh địa bái nhập cũng không khó. Nhưng mà trong Tiên cung chúng ta, trùng hợp có một bộ bảo điển đặc thù cho tới nay không có người kế thừa, mà bản tôn xem tâm tính bẩm phú, tựa như có chút phù hợp với bộ bảo điển kia, ngươi có muốn đi thử một phen hay không?"

Vương Ngao hai mắt sáng ngời, lập tức vèo đứng lên: "Vương Ngao ta không sợ nhất chính là khiêu chiến, kính xin tiên tôn dẫn đường."

"Được được được."

Hư ảnh Tiên Tôn vung tay lên, cuốn Vương Ngao lại, giữa trời bay về phía xa, chỉ để lại một câu.

“Nguyên Nguyên Chân Quân, Quy Nhất Chân Quân, chiếu cố tốt nha đầu Ly Từ, đây là trụ cột tương lai của Nhân tộc.”

“Vâng, Tiên Tôn.”

Nguyên Nguyên Chân Quân và Quy Nhất Chân Quân đồng loạt lên tiếng, sau đó ánh mắt càng thêm nóng bỏng nhìn về phía Vương Ly Từ.

Mà Vương Ly Từ cũng âm thầm suy xét, rốt cuộc có biện pháp gì tốt có thể thu nhận cả hai sư tôn chứ?

…

Ngay khi Vương Ly Từ và các nàng, lẫn vào Tiên cung thành công, cũng bắt đầu bộc lộ tài năng.

Trên bầu trời của đại dương cơn lốc.

Cương phong ngàn vạn năm không thay đổi gào thét cuốn qua trời cao, năng lượng kích động va chạm ra vô số lưu quang, như tinh quang chớp động.

Mấy chiếc Vân Dao phi thuyền màu xanh rất nhanh đi qua trong đó, đôi cánh khổng lồ phập phồng lên xuống, tựa như những con cá lưu động trong biển sâu, nhìn như thong thả thong thả, kì thực như sét đánh.

Bên trong Vân Dao phi thuyền, một lão giả mặc hắc y chắp tay đứng trước cửa sổ, cúi đầu quan sát biển mây mênh mông dưới chân.

Vẻ ngoài của hắn cũng chỉ là người bình thường hơn năm mươi tuổi, bả vai dày rộng cũng không biết vì sao đã có chút lạc đà, đáy mắt buông xuống, thần sắc thâm trầm, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bùi lão, ngài nghỉ ngơi trước đi. Sắp đến Đông Càn quốc rồi, đến lúc đó chúng ta còn phải giao tiếp với người bên Vương thị.”

Lúc này, một người trung niên mặc trường bào Luyện Khí Sư từ trong nhà ăn bên cạnh đi tới, thấp giọng khuyên một câu.

“Hoài Cẩn, là ta liên lụy ngươi.” Ông lão được gọi là “Bùi lão” nghe vậy quay đầu lại, nhìn người trung niên thở dài: “Nếu không phải ta kiên trì với mình đắc tội Lưu chưởng lệnh, ngươi cũng sẽ không bị đày đến Đông Càn quốc cùng ta.”

“Bùi lão, ngài nói lời này là khách khí rồi. Bản lĩnh của ta có hơn phân nửa đều là do ngài dạy, ngài chính là sư phụ của ta, ngài đi đâu thì ta đi đó, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?” Luyện khí sư trung niên cười cười: “Huống chi, lần này chúng ta đến trợ giúp nghiên cứu và luyện chế chiến giáp kiểu mới, khẳng định có thể học được không ít thứ. Cho dù Đông Càn quốc lạc hậu một chút, điều kiện sinh hoạt kém hơn một chút, gắng gượng mười mấy hai mươi năm là xong.”

Trung niên nhân tên là “Hướng Hoài Cẩn”, chính là luyện khí sư của Huyền Giáp ty.

Hắn từ khi gia nhập Huyền Giáp ty vẫn luôn đi theo bên cạnh Bùi lão, đối với tính cách của Bùi lão tất nhiên là rất rõ ràng.

Bùi lão thiên phú cao, năng lực mạnh, nếu bàn về kỹ thuật luyện khí, ông ta có thể xếp hạng trong toàn bộ Huyền Giáp ti, đáng tiếc tính tình vừa vặn lại trục, động một chút lại chống đối cấp trên, ngày thường không ít lần vì chuyện này mà bị cấp trên làm khó dễ.

Lần này cũng thế, trong hội nghị nội bộ nói chuyện quá thẳng thắn, đắc tội Lưu chưởng lệnh chủ quản công việc phân phối Luyện Khí sư, trực tiếp bị “Đày đi” đến Đông Càn quốc.

Bản thân là luyện khí sư dưới trướng Bùi lão, tự nhiên cũng được liệt vào hàng ngũ “đi đày”.

“Đông Càn quốc dù sao cũng chỉ là một nước nhỏ hẻo lánh, làm sao có nhiều cơ hội ở lại Tiên Đô? Qua mười mấy năm nữa trở về, vốn những người cùng cấp với ngươi không chừng đều đã thăng lên rồi.” Bùi lão thở dài, vẫn là tích tụ khó hiểu.

Hắn cũng không hối hận khi chống đối Lưu chưởng lệnh, về vấn đề nguyên tắc hắn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, chỉ là liên lụy người khác, chung quy cũng không phải mong muốn của hắn.

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút áp lực.

Mà cùng lúc đó, trong góc phòng ăn khác, một đôi lão phu thê tóc hoa râm cũng đang trò chuyện về Đông Càn quốc.

Vị lão giả trong hai vợ chồng kia mặt trầm ổn, khí chất bình thản, vị nữ nhân kia lại sinh một đôi mắt phượng sắc bén, mặc dù đã thu liễm khí thế, trên người vẫn mang theo cỗ khí thế quân võ như ẩn như hiện.

Hai vợ chồng này, đương nhiên chính là Triêu Dương Vương và phu thê Diêu Nguyên Cương.

Chuyến đi đến Đông Càn này mặc dù được Vương An Nghiệp mời, nhưng hai người cũng không muốn rêu rao tuyên bố, liền dứt khoát thay đổi thường phục, điệu thấp xuất hành. Ngay cả quản sự Diêu thị trên Vân Dao phi thuyền này, cũng không biết thân phận chân thật của hai người.

Thân phận hai người quá cao quá cao, vô luận là đi tới chỗ nào, đều sẽ được nhiệt tình chiêu đãi.

Dưới tình huống như thế, vô luận là nghe được thấy, đều vô cùng có khả năng là cảnh tượng do con người điều khiển.

Dần dà, hai người tình nguyện trạch ở trong vương phủ, chỗ nào cũng không đi.

Mà số người Đông Càn biết bọn họ quá ít, khó có cơ hội có thể giả trang "bình dân", thông qua một góc nhìn khác đi lĩnh hội Đông Càn một chút, cũng có thể xem là một loại thú vui khác.

Hành động này nếu để Vương Thủ Triết biết được, hơn phân nửa sẽ khóe miệng co giật. Đám đại lão này không biết đều có tật xấu gì, thích làm một số hoạt động cải trang vi hành.

Sắp thành truyền thống rồi!

…

Chương 94: Vương thị! Nội tình sâu không thấy đáy!

…

Cảng Không ở trấn Tân Bình của Trường Ninh vệ.

Vùng cảng trống này chính là sản nghiệp của Diêu thị, Vân Dao phi thuyền ngày thường từ Tiên Triều xa xôi đến, đều là đáp xuống nơi này.

Sáng sớm hôm nay, mấy chiếc Vân Dao phi thuyền đã xuyên phá tầng mây, từ trên trời giáng xuống, đáp ở trên bãi đỗ thuyền thật lớn.

Rất nhanh, Vân Dao phi chu dừng lại, cửa khoang mở ra, các "quý khách" đến từ Tiên Triều từ bên trong nối đuôi nhau đi ra.

Bọn họ đều là Luyện Khí Sư được Huyền Giáp ty điều đến Vương thị. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, vẻ mặt nghiêm túc của những Luyện Khí sư này lại lộ ra chút bi thương.

Mặc cho ai từ Tiên thành phồn hoa bị đày đến "Biên hoang chi địa", tâm tình đều tuyệt đối không tốt được.

Vợ chồng Triêu Dương Vương cũng điệu thấp đi theo phía sau đám người.

Bên cạnh quảng trường đã sớm có một đoàn tộc nhân Vương thị chờ ở đó, cầm đầu rõ ràng là lão tổ Vương thị Vương Tiêu Hãn.

Là lão tổ thứ hai của gia tộc, Vương Tiêu Hãn có địa vị cực cao ở Vương thị, ngày thường nếu như không có chuyện gì quan trọng, hắn bình thường đều đã không ra mặt.

Nhưng lúc này, hắn lại mặc trường bào Huyền Vũ được cắt may chú ý, suất lĩnh một ít tiểu bối cùng gia tướng của gia tộc, sớm ở cảng trống chờ nghênh đón các luyện khí sư của Tiên Triều.

Lúc trước Vương thị đạt được bản tinh hoa Giá Y Huyết Cổ cao cấp đầu tiên, chính là cho Tiêu Hãn lão tổ, khiến tư chất

huyết mạch của hắn tăng lên một đợt lớn. Bây giờ hơn ba mươi năm trôi qua, tu vi của hắn cũng sớm bước vào Tử Phủ cảnh, đạt tới Tử Phủ cảnh tầng hai.

Nhưng chung quy là hắn tấn thăng Linh Đài cảnh quá muộn, mặc dù đã tấn thăng Tử Phủ cảnh, khí huyết và sinh mệnh lực vô cùng dồi dào, râu tóc vẫn hơi trắng, dáng vẻ lớn tuổi hơn đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh bình thường rất nhiều.

"Vị này chính là Bùi lão đúng không?" Thấy quý khách xuống thuyền, Tiêu Hàn lão tổ dẫn đầu nhiệt tình nghênh đón: "Tại hạ Vương Tiêu Hàn của Trường Ninh Vương thị, đặc biệt tới nghênh đón các khách quý của Tiên Triều."

Lúc này Bùi lão tâm tình cực kém, chỉ là khẽ gật đầu "Ừm" một tiếng, có vẻ có chút ngạo mạn.

Ngược lại một nửa đệ tử của hắn lại hướng về Hoài Cẩn, tiến lên chắp tay hoàn lễ: "Tại hạ Hướng Hoài Cẩn, vị này chính là sư phụ tại hạ Bùi Tín An."

Tiêu Hãn lão tổ cả đời trầm mặc, đối với việc này cũng không để ý, vẫn giữ vững sự nhiệt tình của Đông đạo chủ nói: "Bái kiến Bùi lão, Hoài Cẩn huynh. Vương thị chúng ta đã chuẩn bị tốt tửu điếm và đặc sắc đón gió đặc biệt của Trường Ninh, mời qua bên này."

"Không cần, chúng ta từ xa chạy tới Đông Càn không phải để ăn cơm." Bùi lão lạnh lùng khoát tay: "Hay là đi luyện chế phường luyện khí kiểu mới xem trước đi."

Tâm trạng của hắn lúc này rất thấp. Trước khi đến đây, Lưu chưởng lệnh vui sướng khi người gặp họa nói với hắn, lần này phí qua lại, ăn ngủ, thậm chí bổng lộc đều là do Đông Càn Vương thị nhận thầu.

Vùng biên thùy như Đông Càn, có thể cho ra mấy viên tiên tinh bổng lộc? Bùi Tín An hắn cũng được coi là một trong mấy vị Luyện Khí sư đỉnh cấp ở Huyền Giáp Tư, cho dù bị xa lánh thiếu đi chút phúc lợi ẩn hình, nhưng thu nhập một năm cũng có chừng một vạn hai ngàn tiên tinh!

Nhưng cho dù có bổng lộc như vậy, hắn cũng vẫn trải qua giật gấu vá vai như cũ.

Trong nhà không ít tiểu bối đều đang trưởng thành kỳ, đều cần lão tổ như hắn đến trợ cấp. Nhất là trong hậu duệ trực hệ của mình có một vị đại thiên kiêu trẻ tuổi, càng là ký thác hi vọng của Bùi thị bọn họ, trong gia tộc không ít trưởng bối đều thắt chặt dây lưng quần ủng hộ hắn.

Bây giờ bị đày đi Đông Càn, thu nhập của mình trong mười mấy hai mươi năm tương lai nhất định sẽ giảm xuống, tâm trạng của hắn làm sao có thể không kém?

"Cái này…" Vương Tiêu Hàn nhíu mày, có chút do dự: "Chư vị quý khách từ xa đến Đông Càn chúng ta, một đường đi đường vất vả, nên nghỉ ngơi mấy ngày trước rồi mới nói công việc, cũng không vội nhất thời."

Bùi lão biến sắc, vừa định theo thói quen nổi bão, nhưng Hoài Cẩn đi trước một bước ý thức được điều này, vội vàng nói: "Tiêu Hãn huynh, tính tình lão sư nhà ta hơi nóng vội. Hắn muốn nhìn hoàn cảnh luyện khí sau này của chúng ta, sau đó sẽ đưa ra một số phương án cải tiến, để cho lần hợp tác này càng thêm thông thuận. Không bằng đợi xem hiện trường, có phương án cải tiến rồi mới đón gió."

Trong lúc nói chuyện, Hướng Hoài Cẩn còn nháy mắt với Vương Tiêu Hàn, ý bảo hắn chớ có ngỗ nghịch với Bùi lão.

"Bùi lão chuyên nghiệp như thế, khiến Vương mỗ xấu hổ." Tiêu Hàn lão tổ sang sảng cười nói: "Được, vậy chúng ta đi phòng sản xuất xe xem trước."

Phòng sản xuất xe?

Hướng Hoài Cẩn nhíu mày.

Đây là xưng hô quỷ quái gì vậy? Không phải là công xưởng luyện khí sao?

Hình thức luyện khí của Huyền Giáp ty, bình thường đều là một vị lão sư phụ mang theo mấy đồ đệ, hơn nữa còn có một xưởng luyện khí độc lập tiến hành công tác luyện khí.

Thôi thôi, có lẽ là xưng hô của Đông Càn không giống.

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Hàn lão tổ đã phái người lái xe linh ngưu tới.

Tuy nói tên là “Linh Ngưu Xa”, nhưng những chiếc xe linh ngưu này trên thực tế đã rất khác với xe linh ngưu vận chuyển hàng hóa truyền thống.

Loại xe linh ngưu kiểu mới này, kéo xe đều là hình thể tráng kiện, thiết bối man ngưu tam giai man lực cực lớn, lưng ngăm đen tựa như đúc bằng sắt âm u lãnh quang.

Toa xe linh ngưu cũng hoàn toàn khác với thùng xe vận dụng hàng hóa, thùng xe cũng không phải kiểu phong bế, mà là ở hai bên mở rất nhiều cửa sổ, trên cửa sổ khảm khối lớn lưu ly trong suốt, xuyên thấu qua cửa sổ, có thể rõ ràng nhìn thấy từng dãy ghế chỉnh tề mà thoải mái ở bên trong.

Phỏng chừng cẩn thận, trong toa xe một lần tối thiểu có thể ngồi ba bốn mươi người, hơn nữa thải quang cùng tầm nhìn đều phi thường tốt.

Những chiếc xe linh ngưu này đều là xe giao linh ngưu của Vương thị.

Bởi vì Vương thị vẫn luôn tận lực cải thiện kiến thiết cơ sở, nhiều năm qua, những nơi khác không nói, hệ thống giao thông đường giao thông của sáu vệ phía nam Lũng Tả quận đã cực kỳ phát đạt. Vì để giao thông thuận tiện, loại phương tiện giao thông công cộng có thể chở rất nhiều người này cũng sinh ra theo thời cơ.

Nghiên cứu xe giao thông công cộng của Linh Ngưu ngay từ đầu chỉ là để thuận tiện cho nhân viên Vương thị tan làm, hiện giờ đã nhiều năm trôi qua, bởi vì lợi nhuận mau lẹ, đã phổ cập ở rất nhiều địa phương khác, cũng bắt đầu lan tỏa ra Lũng Tả quận, thậm chí là trong phạm vi cả nước.

Trong đại triều hội lần này, thậm chí có triều thần đưa ra đề án mở rộng hệ thống giao thông này trong phạm vi cả nước.

Đương nhiên, đây chỉ là lời ong tiếng ve, tạm thời không đề cập tới.

Mấy chiếc linh ngưu giao trước mắt này, chính là Vương Tiêu Hãn vì tiện đưa đón số lượng đông đảo Luyện Khí sư, cố ý từ Vương thị công giao tổng ti điều tới.

Đám Luyện Khí sư của Tiên Triều lần đầu tiên nhìn thấy loại xe này, biểu hiện rất là mới lạ. Thậm chí còn có Luyện Khí sư

đặc biệt chạy đến trước cửa toa xe, nghiên cứu hệ thống ném tiền trước cửa một chút, đợi làm rõ mới tính xong.

Hai vợ chồng Triêu Dương Vương cũng lặng yên không chút hơi thở xen lẫn trong đám người, ngồi lên xe buýt.

Chờ tất cả luyện khí sư đều ngồi ổn định trên chỗ ngồi trong xe, đã là sau một chén trà.

Sau đó, linh ngưu công giao liền chạy ra khỏi cảng trống, vừa ổn định vừa nhanh chóng chạy về phía Tình Liên hỏa cốc.

Trên đường đi, xe giao thông linh ngưu đi dọc theo con đường xi măng rộng rãi, các luyện khí sư ngồi trong xe chỉ cần nhìn trái nhìn phải là có thể nhìn thấy cảnh tượng ven đường.

Với tư cách bốn thôn trấn Vương thị khai phát sớm nhất, Tân Bình trấn, độ phồn hoa của vùng Tân An trấn ở toàn bộ Đại Càn đều là đếm được, nhất là sau khi ở Tân Bình trấn trở thành bến cảng thông thương bên ngoài của Vương thị, tốc độ phát triển càng tăng nhanh.

Dọc theo đường đi, đường sá xám rộng rãi sạch sẽ, sạch sẽ, người đi đường như mắc cửi, náo nhiệt phồn hoa, ven đường là những công trình kiến trúc phong cách đặc biệt nối tiếp nhau san sát nhau khiến người ta hoa cả mắt.

Trên đường phố người đi đường nối liền không dứt, bởi vì Vương thị vẫn luôn cố gắng phổ biến tu luyện cho toàn dân, cũng lộ ra tinh thần khí mười phần, tự có một cỗ sức sống dâng trào.

Ngay cả quần áo bọn họ mặc trên người cũng vô cùng mới mẻ và thời thượng, rất nhiều nơi cũng rất khác với phong cách của Tiên Triều, nhưng lại có một mị lực độc đáo đoạt mắt người.

Có lẽ là lịch sử mới hơn một trăm năm, quan hệ vô cùng trẻ tuổi so với những nơi khác, nơi này khắp nơi đều lộ ra tinh thần và sức sống mạnh mẽ, làm cho người ta cảm thấy mới mẻ.

Các luyện khí sư ngồi xe một đường nhìn sang, biểu cảm trên mặt cũng càng ngày càng kinh dị, nhịn không được xì xào bàn tán.

Phải biết rằng, trước khi đến đây, bọn họ đều cho rằng Đông Càn quốc bên này chắc chắn là lạc hậu, rất nghèo khó, nhưng tất cả những gì nhìn thấy trước mắt, lại vượt xa dự liệu của bọn họ.

Tuy muốn luân phiên phồn hoa, khẳng định vẫn là Tiên thành càng phồn hoa hơn, nhưng nơi này cũng chỉ là một huyện thành của Đông Càn quốc mà thôi, đã có cảnh tượng như vậy, đây chẳng phải là chứng minh Đông Càn quốc căn bản không phải tiểu quốc hẻo lánh lạc hậu nghèo khó giống như trong tưởng tượng của bọn họ sao?

Hơn nữa, lịch sử Tiên thành thập phần cổ xưa, Huyền Giáp ti khu trung tâm thành càng là mấy vạn năm lịch sử, phong cách cổ xưa dày nặng là phong cách cổ xưa nặng nề, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút đè nén cùng nặng nề.

Ngược lại, loại cảm giác triều khí phồn thịnh, tràn đầy sức sống trước mắt càng làm cho bọn họ cảm thấy thư thái.

Một đường ngạc nhiên, xe giao thông công cộng của Linh Ngưu bất tri bất giác đã tới khu công nghiệp của Vương thị.

Khu công nghiệp này, chính là lấy Tình Liên Hỏa cốc làm hạch tâm dần dần khuếch trương mà đến.

Trải qua nhiều năm phát triển, nơi này đã trở thành một trung tâm công nghiệp lấy luyện khí chế tạo thành trung tâm, bên trong không chỉ có số lượng lớn xưởng luyện khí, còn có ký túc xá cao tầng quy hoạch chỉnh tề, để tiện sinh hoạt, thậm chí còn có một số vòng tròn nhỏ.

Ngoại trừ không có tường thành, quy mô nơi này đã có thể so với một tòa thành nhỏ rồi.

Tổng ty luyện khí của Vương thị và phân bộ luyện khí của viện nghiên cứu cũng đều tọa lạc ở đây.

Hơn nữa, nơi này còn có hệ thống giao thông quỹ đạo đặc biệt.

Nó được xây dựng để tiện cho việc vận chuyển rất nhiều vật tư, chở nhân viên chỉ là thuận tiện, nhưng cũng vì vậy mà giao thông nội bộ khu công nghiệp càng nhanh và nhanh chóng hơn bên ngoài. Từng quỹ đạo được sắp xếp theo thứ tự và trên quỹ đạo có từng đoàn tàu gào thét đi tới, tiếng còi vang dội khi

đoàn tàu phát xe, cũng vì vậy mà trở thành tiêu chí và tuyến phong cảnh đặc trưng riêng của khu công nghiệp.

Nếu như nói lúc ở trên đường, các Luyện Khí sư chỉ là cảm thấy ngạc nhiên, sau khi tiến vào khu công nghiệp, vẻ mặt của bọn họ đã biến thành khiếp sợ, nguyên một đám hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm giác con mắt đều sắp không đủ dùng.

Đặc biệt là sau khi bắt đầu công giao linh ngưu, leo lên quỹ đạo đoàn tàu dưới tổ chức của tộc nhân Vương thị, tốc độ nhanh như điện chớp kia càng làm cho bọn họ sinh ra ảo giác như đang ngồi phi liễn, hoặc là Vân Dao phi thuyền.

Quá nhanh!

Đây là trải nghiệm mà xe linh ngưu thiên về vững vàng căn bản không thể mang đến.

Chỉ trong thời gian một chén trà ngắn ngủi, đoàn tàu quỹ đạo đã dẫn theo bọn họ xuyên qua gần nửa khu công nghiệp, đến trung tâm chế tạo chiến giáp ở khu vực trung tâm.

Lúc được tộc nhân Vương thị nhắc nhở xuống xe, còn có không ít Luyện Khí sư chưa lấy lại tinh thần, vẫn đang lắc lư thần.

“Chư vị mời đi bên này, bên này là chiến giáp số một của Vương thị đời thứ chín, trước mắt có năm tuyến sản xuất đã đầu nhập sản xuất, trải qua khuếch trương nhiều nhất có thể dung nạp mười tuyến sản xuất.”

Vương Tiêu Hàn dẫn đường ở phía trước, vừa giới thiệu vừa dẫn một đám luyện khí sư Tiên Triều xuyên qua đại môn chế tạo trung tâm, đi vào một cái xe ngựa.

Đỉnh xe này rất rộng, không gian bên trong vô cùng lớn, sạch sẽ mà sạch sẽ.

Xe gian, tuyến sản xuất!

Những từ ngữ mới này hù cho đám Luyện Khí sư Tiên Triều sửng sốt một chút, có loại cảm giác không hiểu ra sao.

Điều này có chênh lệch rất lớn so với công xưởng luyện khí trong tưởng tượng của bọn họ.

“Mỗi một tuyến sản xuất chiến giáp của chúng ta cần năm mươi luyện khí sư đồng thời hợp tác, tình huống cụ thể thì còn cần xin chủ quản của xe để giải đáp cho chư vị khách quý.”

Lúc Vương Tiêu Hàn đang nói chuyện, lại thấy phía trước có một đám người đang tụ tập cùng một chỗ, chỉ huy lắp đặt và điều chỉnh dây sản xuất mới.

Nữ tử cầm đầu tướng mạo tuyệt mỹ, thần thái uy nghiêm, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức của thượng vị giả.

Cách ăn mặc của nàng cũng khác rất nhiều so với hầu hết các nữ tử Huyền Vũ, không chỉ có một mái tóc đen bị cắt ngắn đến mức chỉ còn đủ vai, trên người còn mặc một bộ chế phục viện nghiên cứu màu trắng thẳng thớm, không lộ ra dáng người, nhưng lại có vẻ cực kỳ lão luyện và lạnh lùng.

Người này chính là thứ nữ của gia chủ đương đại Vương thị Vương Thủ Triết, Vương Ly Nguyệt.

Vương Ly Nguyệt ở bên ngoài không nổi tiếng, nhưng ở bên trong Vương thị lại có ít người không bội phục nàng.

Từ nhỏ, nàng lớn lên bên cạnh Vương Thủ Triết, từ nhỏ mưa dầm thấm đất đều là suy nghĩ và tư tưởng mới lạ của phụ thân, tất nhiên đã bị ảnh hưởng không ít.

Từ sau khi tốt nghiệp Tộc Học, nàng liền lựa chọn tiến vào viện nghiên cứu Vương thị trong dự liệu, sau đó dựa vào thực lực tài hoa trác tuyệt, cùng với ánh mắt tinh chuẩn độc đáo, trở thành viện trưởng của viện nghiên cứu.

So với tư chất trác tuyệt, sặc sỡ chói mắt, tỷ tỷ Vương Ly Dao được người người sùng bái và sùng bái ở Đại Càn, Vương Ly Nguyệt tuy rằng vô cùng khiêm tốn, nhưng tác dụng của nàng trong quá trình trưởng thành của Vương thị lại là thứ mà người khác không thể thay thế được.

Từ thuyền thiết bì ban đầu, đến chiến hạm thiết giáp, lô cốt trên biển sau này, khắp nơi đều có bóng dáng của nàng.

Nói một câu “công tích lớn lao” tuyệt đối không quá đáng.

Dây sản xuất của chiến giáp đời thứ chín Vương thị chính là một trong những hạng mục trong tay Vương Ly Nguyệt.

Lúc này, nàng đang đi đầu đội ngũ, vừa kiểm tra vừa phân phó: “Thất Siêu, lúc lắp đặt tuyến sản xuất sau khi cải thiện lần này, ngươi phải chú ý tỉ mỉ hơn, có vấn đề gì thì tùy thời báo cáo với ta, ta sẽ cải tiến.”

“Vâng, Bát cô cô.”

Vương Thất Chiêu vừa cung kính đáp lời, vừa cầm bút không ngừng ghi chép ý kiến của Vương Ly Nguyệt.

Vương Thất Siêu là con thứ của Vương Tông Xương, xếp hạng thứ tư trong bối chữ “Thất”, là một trong những đứa trẻ có chữ lót khá sớm.

Bây giờ hắn một trăm năm mươi mấy tuổi, thực lực đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong, chính là một thành viên nòng cốt hiện giờ của Vương thị, gánh vác rất nhiều hạng mục công tác chủ trì trong gia tộc.

Lần này sản xuất chiến giáp kiểu mới chính là do Vương Thất Siêu trù tính chủ quản.

Nội bộ gia tộc Vương thị làm việc rõ ràng, không phải mỗi tộc nhân đều là nhân viên chiến đấu, cũng có rất nhiều tộc nhân ưu tú trẻ tuổi tiến vào các sản nghiệp bên trong Vương thị, cố gắng vì sự quật khởi của Vương thị.

“Ninh Kham, những Khôi Lỗi phụ trợ này đều là do ngươi nghiên cứu phát minh, sau này ngươi phái mấy người ở trong xe tiến hành sản xuất, thu thập phản hồi, không ngừng tìm kiếm chỗ thiếu hụt trên cánh tay Khôi Lỗi, để tiến hành nghiên cứu càng thêm hoàn thiện.” Vương Ly Nguyệt lại nhìn về phía một người trẻ tuổi phía sau, dặn dò.

“Lão tổ cô nãi nãi ngài yên tâm.” Vương Ninh Hi là nhân tài mới xuất hiện của Vương thị, nghiêm mặt gật gật đầu: “Ta nhất định sẽ không ngừng cố gắng, làm cho cánh tay phụ trợ càng trở nên ưu tú hơn.”

Đối với Ly Nguyệt lão tổ, Vương Ninh Hi vẫn rất khâm phục.

Nàng không chỉ nhiều lần mở ra phương hướng nghiên cứu mới cho gia tộc, hoàn thành rất nhiều hạng mục nghiên cứu khoa học. Đồng thời, Ly Nguyệt lão tổ cũng là người duy nhất trong cả gia tộc có thể chân chính tiến hành nghiên cứu kỹ thuật.

Về phần một tư tưởng có thể câu thông cấp độ sâu khác, tự nhiên là chất nhi Vương Phú Quý của hắn, nhưng tiểu tử phú quý kia tâm tư quá tạp, ý tưởng quá nhiều, tuổi còn nhỏ đã không làm việc đàng hoàng " Đối tượng" trầm mê trong sắc đẹp, tương lai gần như không có khả năng tĩnh tâm đi con đường kỹ thuật.

Điểm này quả thực khiến Vương Ninh Hi cảm thấy tiếc hận, kỹ thuật của gia tộc, tương lai vẫn phải dựa vào Ly Nguyệt lão tổ chống đỡ.

Đang nói, Vương Tiêu Hàn liền dẫn theo một đám luyện khí sư Tiên Triều tới chào hỏi: "Nguyệt Nhi, bên này tới một chút, gặp các khách quý Tiên Triều."

"Nguyệt Nhi bái kiến Tiêu Hàn lão tổ."

Nhìn thấy Vương Tiêu Hãn, vẻ mặt nghiêm túc của Vương Ly Nguyệt giãn ra, cười giống như núi băng hòa tan.

Nụ cười kia sảng khoái mà ngọt ngào, tựa như tuyết sau đầu trời quang độc nhất cách, dẫn tới các Luyện Khí sư Tiên Triều tuổi còn trẻ đều ánh mắt đăm đăm, ngây ngẩn cả người.

Tiên Triều không thiếu mỹ nữ, nhưng thứ nhất, các Luyện Khí Sư bình thường đều khá trạch, hơn nữa phần lớn đều là nam tính, nữ Luyện Khí Sư cực kỳ khan hiếm, thứ hai, nữ tử Tiên Triều phần lớn đều thích đi các loại "Tiên Tử Phong", nào có đi phong cách thời thượng, lãnh diễm, lại biết tính như Vương Ly Nguyệt?

Bất quá, nụ cười ngọt ngào của nàng cũng chỉ là trưởng bối tôn kính của nàng mới có, hơn nữa là thu ngay lập tức, đợi khi nhìn về phía những Luyện Khí sư Tiên Triều kia, liền khôi phục lại bộ dáng lãnh đạm mà tri tính, đi theo Tiêu Hàn lão tổ lần lượt chào hỏi, lộ ra thập phần công thức hóa.

Sau khi chào hỏi xong, nàng liền gọi Vương Thất Siêu tới nói: "Thất Siêu, ngươi là tổng phụ trách sản xuất chiến giáp, do ngươi hiệp trợ Tiêu Hãn lão tổ chiêu đãi khách quý, dẫn bọn họ làm quen tuyến sản xuất."

Vương Ly Nguyệt phụ trách viện nghiên cứu của Vương thị, từ trước đến nay không kiên nhẫn xã giao với người khác, cũng không có ý định trò chuyện nhiều với những Luyện Khí

sư Tiên Triều này. Sau khi ném Thất Siêu cho Tiêu Hàn lão tổ, nàng liền tiếp tục đi kiểm tra nghiệm thu hồi tuyến sản xuất sau khi thăng cấp lắp đặt.

Không đợi đám người Bùi lão biểu hiện ra bất mãn, Vương Thất Siêu liền nhanh chóng tiến vào nhân vật: “Chư vị khách quý, tại hạ vương thất siêu, lần này tại hạ liền giảng giải đã có tình huống vận hành dây chuyền sản xuất.”

Những luyện khí sư này phần nhiều là kỹ thuật trạch, vốn tò mò đối với dây chuyền sản xuất của Vương thị, Vương Thất Siêu vừa nói ra lời này, lực chú ý của bọn họ lập tức bị mang theo.

Theo lời giảng giải của Vương Thất Siêu, các Luyện Khí sư nhanh chóng hiểu được sự khác biệt giữa chế tạo tuyến sản xuất và hình thức luyện khí tiểu đoàn đội của bọn họ, không khỏi có chút hưng phấn, một đám giống như những đứa trẻ hiếu kỳ không ngừng đưa ra vấn đề.

Cũng may Vương Thất Chiêu hiểu biết về dây chuyền sản xuất vô cùng toàn diện và tỉ mỉ, cho dù trong đó có một số vấn đề về luyện khí sư có góc độ xảo quyệt, nhưng hắn vẫn trả lời vô cùng lưu loát, các loại số liệu tài liệu hạ bút thành văn.

Mấy vòng vấn đề, ngay cả Bùi lão sắc mặt cũng thư giãn rất nhiều.

Trường Ninh Vương thị này ưu tú hơn rất nhiều so với tưởng tượng, hình thức dây chuyền sản xuất này có chút thú vị, hơi có chút ý tứ.

Chỉ là trên dây chuyền sản xuất này rất nhiều Luyện Khí Sư đều có vẻ có chút trẻ tuổi. Tuổi còn trẻ như vậy, cũng không biết thực lực như thế nào?

Bỗng dưng.

Bùi lão ngừng chân, chắp hai tay sau lưng, có hứng thú nhìn một vị luyện khí sư trẻ tuổi đang xử lý linh kiện hộ vai chiến giáp.

Thần niệm của luyện khí sư trẻ tuổi này không tính là cường đại, nhưng lại vô cùng chuẩn xác.

Hộ vai linh kiện dưới xích hỏa nung khô hơi hơi đỏ lên, hắn không ngừng điều chỉnh kết cấu linh kiện nhỏ, cũng cẩn thận từng li từng tí phác họa kết cấu phù văn, động tác như nước chảy mây trôi, không nóng không vội, lại không hề sai lầm.

"Tiểu tử này có kỹ thuật luyện khí cũng không tệ, bản lĩnh rất vững chắc, đã bao nhiêu tuổi rồi?" Bùi lão lộ ra nụ cười hiếm thấy.

"Bùi lão, hắn tên là Độc Cô Lăng Vũ, ba mươi lăm tuổi, là học sinh tốt nghiệp cao đẳng giáo dục học viện của Vương thị chúng ta, vừa thăng cấp lên Linh Đài cảnh đã thi đậu Luyện Khí Sư trung giai." Vương Thất Siêu Như Trân giới thiệu.

"Hạt giống tốt, hạt giống tốt ~ "

Mặc dù Bùi lão chuyên giáo dục luyện khí cao đẳng kia không hiểu rõ lắm, nhưng còn trẻ như vậy đã là luyện khí sư trung giai, phần thiên phú luyện khí này đích thật là không tệ.

Hắn khen ngợi không thôi, nhưng lại nhịn không được tiếc hận nói: "Chỉ tiếc sinh ra ở vùng đất man hoang như Đông Càn, nếu không, tiền đồ bừng sáng."

"Ai~"

Các luyện khí sư khác cũng lộ ra vẻ tiếc hận, chậc chậc một tiếng.

Sắc mặt Vương Thất Siêu cứng ngắc.

Lời này hắn cũng sẽ không tiếp, Đông Càn ta làm sao lại Tiên Triều các ngươi? Không mang theo quốc thân công kích như vậy a!

"Bùi lão, ngài thấy luyện khí sư kia cũng không tệ." Hướng Hoài Cẩn chỉ vào một luyện khí sư trẻ tuổi cách đó không xa nói.

"Ồ, cái kia cũng không tệ."

"Hướng lão đại, người kia cũng rất tốt a."

Mọi người ngươi một tiếng ta một tiếng, đúng là không hẹn mà cùng phát hiện không ít "hạt giống tốt". Chỉ là bọn họ mỗi phát hiện một hạt giống tốt, đều nhịn không được cảm khái một câu đáng tiếc.

Nhưng mà sau khi mở miệng, bọn họ bỗng nhiên ý thức được hình như có chỗ nào không đúng.

Nhất là Bùi lão, biểu tình đã có chút kinh ngạc.

Trong những luyện khí sư trẻ tuổi này lại có nhiều hạt giống tốt như vậy? Lại quay đầu nhìn các luyện khí sư nhà mình mang tới, dường như có chút không vừa mắt.

"Ài, tên Độc Cô Lăng Vũ này thật đáng tiếc, bộ dáng của hắn ở Huyền Giáp ty chắc là có thể lấy được bổng lộc từ mười ba đến mười lăm tiên tinh." Một vị Luyện Khí sư trung niên thở dài.

"Trước mắt có lẽ còn chưa lấy được mười lăm tiên tinh." Một luyện khí sư khác phản bác: "Hắn còn quá trẻ, cần phải chịu đựng kinh nghiệm, không qua được cửa chưởng lệnh kia."

Dưới tình huống bình thường, một tu sĩ Linh Đài cảnh sơ kỳ dùng tiêu hao tương đối thấp duy trì tu vi, chỉ cần hao phí mấy trăm càn kim, chiết hợp thành tiên tinh cũng chính là ba đến năm tiên tinh, còn lại đều có thể tích góp lại, trở thành nội tình gia tộc, dùng để bồi dưỡng hậu bối ưu tú.

Trước kia Vương thị dùng giá 1500 càn kim chiêu thu phi liên ngự sư, không biết dẫn tới bao nhiêu lão tổ Linh Đài gia tộc chạy theo như vịt. Có thể thấy niên phụng mười lăm tiên tinh cũng không thấp, cho dù là ở Tiên Triều, cũng là ở vị trí ngang cấp.

Nhưng mà, Độc Cô Lăng Vũ đang luyện khí vừa nghe đến mười lăm tiên tinh này, sắc mặt lại bỗng nhiên trở nên có chút quái dị, tựa hồ có chút lúng túng nhưng lại không tiện phản bác.

Dưới sự chấn động khó hiểu của cảm xúc, thần niệm hắn run lên, phù văn khảm cuối cùng trong hộ vai lại làm lệch.

"Không xong!" Độc Cô Lăng Vũ sắc mặt trắng bệch, suýt khóc lên: "Đây là sai lầm cấp thấp, xong xong rồi, bổng lộc một tháng của ta sắp bị khấu trừ hết rồi."

Nếu không tránh khỏi sai sót, còn có thể tha thứ, nhưng loại sai lầm này thật sự là… ngay cả bản thân Độc Cô Lăng Vũ cũng cảm thấy không thể tha thứ.

“Tiểu tử đừng vội.”

Bùi lão tuy tính tình nóng nảy, yêu thương lãnh đạo, nhưng trên thực tế xưa nay mặt lạnh tâm thiện, đối với hạt giống luyện khí ưu tú luôn luôn che chở.

Thấy Độc Cô Lăng Vũ sắp khóc rồi, hắn lúc này chỉ tay một cái, một cỗ thần niệm tinh thuần mà bàng bạc mãnh liệt tuôn ra, vậy mà cứng rắn vặn một nét khắc lệch ra.

“Ông!”

Kết cấu phù văn kia trong nháy mắt hoàn chỉnh, phảng phất phù hợp với một loại Thiên Đạo Pháp Tắc nào đó, toả ra một đạo huỳnh quang nhàn nhạt.

“Được!”

Chúng luyện khí sư của Tiên Triều kinh ngạc tán thưởng không thôi, nhao nhao lên tiếng khen ngợi.

“Bùi lão không hổ là Bùi lão, vậy mà có thể biến mục nát thành thần kỳ như thế!”

Thủ đoạn thần kỳ như thế, ngược lại khiến Vương Thất Siêu kiến thức rộng rãi đều bội phục không thôi. Kết cấu phù văn điêu khắc hỏng đều có thể xoay trở về, loại thủ đoạn này quả nhiên là chưa từng nghe thấy.

Hắn lập tức chắp tay nói: “Bùi lão không hổ là luyện khí đại tông sư của Tiên Triều, để cho tại hạ được mở rộng tầm mắt. Lăng Vũ, còn không mau cảm ơn Bùi lão.”

“Lăng Vũ bái tạ Bùi lão xuất thủ tương trợ.” Độc Cô Lăng Vũ vội vàng tiến lên bái tạ: “Lăng Vũ vừa tấn thăng Linh Đài cảnh không bao lâu, còn thiếu chút vay linh đan, năm trăm càn kim này nếu không có, kế tiếp e là ta sẽ khổ sở một đoạn thời gian.”

“Không sao không sao, cũng là chúng ta ảnh hưởng…” Bùi lão phất phất tay, đang muốn khuyên hắn một câu, nhưng vừa nói được một nửa lại bỗng nhiên sững sờ tại chỗ: “Năm trăm càn kim? Ngươi vừa rồi không phải nói bổng lộc trừ một tháng sao?”

“Đúng là một tháng bổng lộc.” Độc Cô Lăng Vũ yếu ớt nói.

“Đông Càn Càn Kim các ngươi đúc rất nhỏ sao?” Ánh mắt Bùi lão hồ nghi bất định: “Tỉ lệ đổi tiên tinh là…?”

“Kiền kim của chúng ta không nhỏ a, nghe nói càn kim cũng là tham khảo chế tạo hình kim tệ của Tiên Triều, tỉ lệ hoán đổi tiên tinh là một trăm.” Độc Cô Lăng Vũ thành thật trả lời.

“Không thể nào!” Một vị Luyện Khí sư Linh Đài cảnh của Tiên Triều mở to hai mắt nhìn, “Theo cách nói của ngươi, bổng lộc hàng năm của ngươi không được có sáu mươi tiên tinh?”

Đương nhiên hắn không tin, bởi vì hắn ở Huyền Giáp ty vất vả một năm cũng chỉ kiếm được mười bốn tiên tinh.

“Cái này…” Độc Cô Lăng Vũ nhớ lại chuyện lúc trước, nhịn không được ho khan một tiếng, lúng túng giải thích: “Trước mắt đích thật là sáu mươi tiên tinh, bất quá tăng thêm trợ cấp cùng với tiền thưởng, bình thường có thể đến tám mươi tiên tinh.”

Lúc này chỉ có thể ăn ngay nói thật, hắn ngược lại có chút đồng cảm với thu nhập của những người Tiên Triều này quá thấp, mười mấy viên tiên tinh một năm, cuộc sống như thế nào?

“…”

Luyện khí sư kia lập tức trừng to mắt, không dám tin.

Chúng luyện khí sư của Tiên Triều cũng đều xôn xao.

Bọn họ không biết đây là thật hay giả, nhưng cho dù là thật, có lẽ tiểu tử này cũng là trường hợp đặc biệt. Chẳng lẽ là Vương thị đặc biệt bổ sung cho hắn sao? Bổng lộc năm nay quả thực khiến người ta hâm mộ ghen tị.

Trong khi đang nói chuyện.

Một cô gái xinh đẹp dáng người thành thục, trang phục cực kỳ phong cách văn phòng của Thủ Triết xuyên qua trước khi xuyên việt bước tới, phía sau còn dẫn theo mấy vị trợ thủ.

“Tiêu Hãn lão tổ, Tứ ca.” Nữ tử kia một đường chào hỏi mọi người, sau đó khách khí nói với Bùi lão: “Vị này là Bùi lão đúng không? Ta tên Vương Anh Lôi, là Phó tổng bộ luyện khí tổng ti của Vương thị, kiêm bộ phận nhân lực của tổng ty. Vốn

dĩ ta chuẩn bị ở trên tiệc tẩy trần cùng ngài đối tiếp một chút hiệp ước năm bổng lộc, lại nghe nói ngài tới trước thăm dò."

Vẻ mặt Bùi lão kinh ngạc nhìn Vương Anh Lôi.

Cô nương này xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng tóc như thế nào tất cả đều rối tung, còn uốn lượn khúc khuỷu giống như gợn sóng, thậm chí ngay cả cánh tay cũng lộ ra ngoài y phục.

Loại tạo hình "yêu dị" này, nhất thời chọc cho trong lòng Bùi lão cứng nhắc không vui, thầm nghĩ nếu tiểu cô nương hậu bối nào nhà mình dám ăn mặc thành bộ dáng như thế, ông ta phải đánh gãy chân cho nàng ta.

Hừ, Đông Càn này thật đúng là Man Hoang chi địa chưa khai hóa.

"Bùi lão, ông xem một chút, đây là hiệp ước tạm thời nhập chức của ngài, trong đó có một số quy định và cấm kỵ, cùng với tiêu chuẩn bổng lộc v.v." Vương Anh Lôi ngược lại vô cùng khách khí và rèn luyện, từ trong tay trợ thủ bên cạnh cầm hiệp ước đưa cho Bùi lão, "Ngài xem trước một chút hiệp ước có vấn đề gì, chủ yếu là bổng lộc cái này."

"Cân nhắc đến ngài là Luyện Khí Tông Sư Thần Thông cảnh, hay là khách khanh đến từ Tiên Triều, bổng lộc chúng ta cho ra so với cung phụng Thần Thông cảnh bình thường hơi cao hơn một chút. Hiện tại tạm thời là bốn vạn tiên tinh một năm, cộng thêm các loại món ăn tu luyện phụ trợ, cùng với giải thưởng quanh năm, ngài ước chừng có thể lấy được năm vạn tới sáu vạn tiên tinh."

Thời điểm Vương Anh Lôi nói nửa đoạn trước, Bùi lão một mực mặt không biểu tình, nhưng nghe được "bốn vạn tiên tinh một năm", "cộng thêm trợ cấp năm sáu vạn", đầu của lão lập tức "Oanh" một tiếng nổ tung!

"Cái gì, năm sáu vạn tiên tinh phụng hàng năm?"

Bùi lão miệng há cực lớn, hai mắt sắp lồi ra.

Cái này cái này, đây là hắn nghe Huyễn Thính sao? Hắn ở Huyền Giáp ty đã lấy rất nhiều năm rồi.

"Bùi lão?" Lông mày Vương Anh Tuyền hơi giật giật, thấp giọng hỏi, "Ngài đối với bổng lộc năm nay có gì bất mãn sao?

Nếu có dị nghị ngài có thể nói ra, ta sẽ thương lượng với mấy vị lão khác.”

Thoáng chốc, nước mắt Bùi lão đều sắp rơi xuống.

Chân của hắn cũng nhũn ra, kích động nhìn Vương Anh Lôi. Đây nào phải là tiểu cô nương, đây rõ ràng là nữ thần tài.

Ngay cả cách ăn mặc “quái dị” bị hắn chửi bới trong lòng trước đó cũng chỉ một thoáng trở nên vô cùng thuận mắt.

Tiểu cô nương này xinh đẹp cỡ nào, đây là thẩm mỹ thăm dò đặc biệt ở tuyến đầu. Về phần những thứ như đánh gãy chân thì càng không cần nhắc tới, đó đều là suy nghĩ của hắn.

…

Chương 95: Vương Thủ Triết! Ngươi chết không có lương tâm!

…

“Bùi lão, Bùi lão ngài không sao chứ?” Vương Anh Lôi thấy hai chân hắn như nhũn ra, lung lay sắp đổ, vội vàng hỏi.

“Không có việc gì không có việc gì.” Trong lòng Bùi lão kích động, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Anh Lôi đều mang theo một tia kính sợ: “Vương, Vương tổng, ngài vừa rồi nói bổng lộc hàng năm là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Vương Anh Lôi khẽ gật đầu: “Nếu trong tương lai ngài đồng ý làm ra một ít cống hiến nổi bật trong lúc công tác, chúng ta còn có thể căn cứ vào tình huống lại tăng bổng lộc cho ngài, trong những hiệp ước này đều có viết, về việc hợp đồng tạm thời nhập chức ngài cẩn thận nhìn một chút.”

Bùi lão lúc này mới tỉnh táo lại, nhanh chóng nhìn lướt qua hiệp ước, phát hiện ngoại trừ điều khoản bảo mật nên có, những hạn chế còn lại đều vô cùng lỏng lẻo, nhất là khối bổng lộc và phúc lợi kia, quả thực sáng mù mắt của ông ta.

Bùi lão nhị không nói lời nào, ký tên, ấn tay một mạch, sau đó mới hơi lấy lòng nhìn về phía Vương Anh Lôi: “Vương tổng, ta có một yêu cầu quá đáng, nếu như tài chính Vương thị tương đối dư dả, lão hủ có thể dự chi năm năm bổng lộc để Diêu thị gửi về hay không? Con cái trong nhà đang ở thời khắc mấu chốt, ai~”

“Đây là việc nhỏ.” Vương Anh Tuyền sảng khoái nói: “Ta có thể dự chi năm mươi vạn tiên tinh trước cho Bùi lão, nếu như không đủ, còn có thể…”

“Đủ rồi đủ rồi!” Bùi lão vội vàng ngăn cản: “Có hai mươi vạn tiên tinh là đủ, nếu gửi quá nhiều sợ bọn trẻ bay.”

Hơi dừng một chút, hắn lại cẩn thận từng li từng tí thăm dò hỏi: “Vương tổng, vậy những đồng liêu như lão phu phải không?”

“Chúng ta đều có dự toán lương bổng năm, cam đoan không lỗ được mọi người.” Vương Anh Lôi lại lấy ra mấy phần hiệp ước: “Mấy phần này là hợp đồng của Hoài Cẩn tiền bối cùng mấy vị đại sư luyện khí Tử Phủ cảnh, tổng thu nhập hàng năm sẽ có bốn ngàn đến tám ngàn tiên tinh.”

“Còn có mấy chục hiệp ước Luyện Khí sư cao giai Thiên Nhân cảnh, bổng lộc năm trăm đến chín trăm tiên tinh, sau đó sẽ căn cứ vào biểu hiện của mỗi người tiến hành điều chỉnh.”

“Những Luyện Khí sư Linh Đài cảnh còn lại, bổng lộc năm mươi đến một trăm tiên tinh, cũng sẽ căn cứ tình huống thực tế mà điều chỉnh lại.”

Trước mắt luyện khí sư tới đây đều là nhóm đầu tiên, về sau còn có thể tới mấy nhóm nữa, sau khi Vương thị nhận được tin tức và danh sách đã bắt đầu an bài. Tổng cộng hơn ba ngàn luyện khí sư kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật thành thục, đối với Vương thị mà nói là tài phú vô cùng lớn.

Rung động!

Bổng niên Vương thị đưa ra, khiến mỗi một luyện khí sư Tiên Triều đều vô cùng chấn động, giống như là bị một khối bánh nướng to lớn đập trúng.

“Chư vị đồng liêu, mọi người phải làm tốt việc này dưới sự dẫn dắt của Vương thị, chỉ đâu đánh đó, ai dám làm sợi xích, cũng đừng trách Bùi Tín An ta trở mặt vô tình.” Bùi lão bắt đầu làm công tác tư tưởng cho tất cả Luyện Khí sư tiên triều, cả người phấn chấn giống như được tiêm máu gà, còn về tính khí bễ nghễ trong không khí…

Ha ha, tính cách là cái gì?

Lão Bùi ta từ khi nào lại nổi giận? Tất cả đều là lỗi của Lưu chưởng lệnh lừa trên gạt dưới.

Chúng Luyện Khí sư Tiên Triều ầm ầm đồng ý.

Không cần Bùi lão nói, bọn họ cũng sẽ làm tốt. Hết cách, Vương thị cho… thật sự là quá nhiều!

Ngay khi bọn họ nhiệt huyết sôi trào, hóa thành trang phục bình dân, vợ chồng Triêu Dương Vương đi theo tới liền có vẻ không hợp.

Dị trạng của bọn họ lập tức thu hút sự chú ý của Bùi lão.

Hắn cảnh giác chất vấn: “Các ngươi là ai? Hình như ta đã gặp các ngươi trên Vân Dao phi chu, các ngươi không phải Huyền Giáp chúng ta, không, luyện khí sư của Vương thị…”

Hắn chợt nhớ tới, hiện tại đã tạm thời nhậm chức tổng ty luyện khí Vương thị, đương nhiên nên đổi xưng hô.

Diêu Nguyên Cương kéo tay Triêu Dương Vương, cười nói với mọi người: “Các vị xin lỗi, hai vợ chồng chúng ta là du khách đến Đông Càn chơi, nhất thời tò mò liền tới xem. Các ngươi yên tâm, phu thê chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật.”

“Hóa ra là gián điệp buôn bán, các ngươi nói không bị tiết lộ thì sẽ không bị tiết lộ.” Dường như Bùi lão rất có cảm tình với Vương thị, còn lo lắng hơn cả Tiêu Hàn lão tổ và Vương Anh Lôi, lòng đầy căm phẫn nói: “Người đâu, mau bắt được hai gián điệp thương nghiệp này.”

“Ách… Bùi lão ngài thật đúng là… Được rồi, phu phụ chúng ta cáo từ trước.” Diêu Nguyên Cương ngượng ngùng cười một tiếng, kéo tay lão bà Triều Dương Vương, tay phải thuận thế vạch một cái, không gian bên cạnh bị xé nứt ra một khe hở đen thui.

Thân hình hai người lóe lên, trong nháy mắt chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

“Tay xé không gian?” Bùi lão sắc mặt đại biến: “Quả nhiên là Lăng Hư cảnh đại lão!”

Đám người Vương thị cũng lập tức có chút khẩn trương.

Tiêu Hãn lão tổ thần sắc nghiêm túc: “Thất Siêu, Tuyền Lôi, các ngươi tiếp tục cùng khách quý Tiên Triều. Ta về Bình An trấn một chuyến, thương nghị việc này với Thủ Triết.”

Cùng lúc đó, tại một khu vực yên tĩnh gần Không Cảng Tân Bình, không khí bỗng nhiên nổi lên từng gợn sóng không gian.

Ngay sau đó, hai đạo nhân ảnh từ trong đó cất bước đi ra.

Chính là hai lão phu thê Triêu Dương Vương.

Lúc trước ở trong công giao linh ngưu, hai người cũng chỉ cưỡi ngựa xem hoa mà thôi, mặc dù phát hiện rất nhiều thứ mới mẻ, nhưng còn chưa kịp trải nghiệm.

Hai lão phu thê cứ như vậy bắt đầu dạo đông dạo tây ở Tân Bình trấn, các loại mua sắm cùng hưởng dụng mỹ thực mới lạ, thể nghiệm cảm giác mới mẻ khác trong nhân thế.

Cho đến cuối cùng hai vợ chồng đứng trên đê phòng nước lũ bên bờ An Giang, ánh chiều tà rối tung trên người bọn họ, bọn họ nhìn Thủy Long trận to lớn chậm rãi chuyển động, từng chiếc thuyền lớn nhỏ không đồng nhất chở hàng hóa theo sóng gió mà đi.

Thật là một bộ dáng kinh tế phồn vinh hưng thịnh mà có sức sống.

“Nguyên Cương, ngươi nói Nhân tộc chúng ta cuối cùng có thể thủ vững sao?” Triêu Dương Vương nhìn nước sông cuồn cuộn trước mắt, cảnh thiên chu cạnh tranh, hơi có chút xuất thần, trong thanh âm cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Chúng ta nhất định có thể thắng.” Diêu Nguyên Cương nắm chặt tay ái thê, giọng nói bình tĩnh: “Giang sơn đời đời có tài nhân ra, hiện tại người trẻ tuổi lợi hại càng ngày càng nhiều, chờ bọn họ dần dần trưởng thành, Nhân tộc chúng ta liền có thể dần dần lấy được ưu thế.”

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói gì thêm.

Chỉ có nước sông chảy xiết phát ra tiếng sóng biển, cùng với thuyền lớn mặt sông truyền đến tiếng ồn ào, vẫn như cũ quanh quẩn trong gió, thật lâu không dứt.

Lúc này.

Phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ôn nhuận mà kiên định: “Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết, cung nghênh Triêu Dương Vương điện hạ, Triêu Dương Vương phu đến Vương thị. Thủ Triết không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ tội.”

Vợ chồng Triêu Dương Vương quay đầu lại, rất có hứng thú đánh giá Vương Thủ Triết.

Với thực lực cường đại của cường giả Lăng Hư cảnh, hai người đương nhiên không thể không phát hiện ra Vương Thủ Triết, mà là đã cảm giác được khi phi liên hắn ngồi gần đó.

Lúc này Vương Thủ Triết đang đứng ở phía sau hai người cách đó không xa, dáng người như ngọc, khí chất ôn nhuận.

Giang phong thổi phất xuống, một bộ áo trắng trên người hắn khẽ lay động, ánh nắng chiều sáng lạn chiếu rọi trên người hắn, như là dát lên một tầng vầng sáng cho hắn, tăng thêm vài phần cao hoa ý hàm, như tiên như thánh, không giống phàm nhân.

Bất luận là từ hình tượng hay khí độ đến xem, Vương Thủ Triết đều là người nổi bật trong Nhân tộc.

Hơn nữa, so với Vương An Nghiệp có dung mạo khí chất cực kỳ xuất chúng, trên người Vương Thủ Triết càng thêm thong dong nói không nên lời.

“Thủ Triết, ngươi đến rất nhanh, cũng thật đúng lúc.” Triều Dương Vương cười cười: “Sợ là hành tung của hai vợ chồng chúng ta trên đường đều không thể giấu được tai mắt của ngươi.”

“Điện hạ thứ tội.” Vương Thủ Triết lại chắp tay, không chút hoang mang cười nói: “Vương thị chúng ta đã đắc tội với ma quân Huyết Đồng của Xích Nguyệt Ma Triều, vì phòng ngừa mật thám Ma Triều, đương nhiên sẽ dùng nhiều điểm tâm trên công tác tình báo.”

Thật ra sau khi Vương An Nghiệp và Phú Quý đi Tiên Triều, trên đường đã làm ra không ít chuyện. Mặc dù Vương Thủ Triết không đi, nhưng những chuyện cần thiết há có thể giấu giếm được hắn? Phu phụ Triêu Dương Vương muốn đến làm khách Vương thị, Vương Thủ Triết cũng đã sớm nhận được thông báo, sao có thể thật sự để người ta đến địa bàn không biết?

Trên thực tế, nếu như năng lực khống chế địa bàn của Vương Thủ Triết yếu như vậy, cũng sẽ không bị Long Xương động một chút là “nuôn nhọ” Vương Thủ Triết là Thổ Đại Đế một tay che trời.

“Huyết Đồng ma quân sao? Đúng là một tên khó chơi.” Triều Dương Vương khẽ nhíu mày: “Ngay cả thời kỳ toàn thịnh của ta cũng không dám nói sẽ giữ hắn lại.”

“Điện hạ đừng lo lắng việc này.” Vương Thủ Triết cười cười, thong dong bình tĩnh nói: “Làm thế nào để đối phó với Huyết Đồng ma quân, Thủ Triết đã sớm có kế hoạch chu toàn. Ngài và Vương Phu là khách nhân An Nghiệp mời đến Vương thị ta chữa thương, buông tạp niệm an tâm tĩnh dưỡng thân thể mới là chính đạo.”

Một phen nói, khiến Triêu Dương Vương ghé mắt không thôi.

Vương Thủ Triết này đúng là có chút sâu không lường được. So với sự thuần túy và chất phác của Vương An Nghiệp, Vương Thủ Triết này rõ ràng cũng mới vừa đến hai trăm tuổi, đã cho nàng một loại cảm giác phong khinh vân đạm lại có thể nắm giữ tất cả thế cục.

“Nếu Thủ Triết gia chủ thật sự có thể diệt trừ Huyết Đồng ma quân, đây là một công lớn, ngay cả Tiên Hoàng cũng sẽ ngợi khen.” Triêu Dương Vương nói: “Nếu muốn chỗ nào để phu thê chúng ta xuất lực, Thủ Triết chớ khách khí.”

“Đa tạ điện hạ.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “An Giang Phong Hàn, kính xin điện hạ và Vương phu quân dời giá đến chủ trạch Vương thị.”

“Khách tùy chủ là được, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Thủ Triết.”

Vợ chồng Triêu Dương Vương đối mặt với Thủ Triết cũng không dám khinh thường, liền đi theo phi liên của Vương Thủ Triết, một đường đi đến Lưu Tiên Cư của chủ trạch Vương thị.

Nơi này chính là trận nhãn của Tụ Linh Trận cỡ lớn của Vương thị, cũng là nơi bản thể Ly Tiên đóng quân lâu dài. Nơi đây linh khí nồng đậm, còn ẩn ẩn có một tia tiên linh khí, lại ở đây tu luyện và tẩm bổ thân thể là thích hợp nhất.

Khi phi liên còn chưa rơi xuống đất, Triêu Dương Vương đã cảm nhận được linh khí nồng đậm kia, không khỏi khen hay không thôi: “Thủ bút của Tụ Linh Trận này cũng không nhỏ, thực lực của Vương thị rất mạnh.”

Tụ Linh trận này đương nhiên không nhỏ, Thiên Hà chân nhân, Long Xương đại đế, lão Diêu, cùng với thỉnh thoảng có chân nhân Lăng Vân thánh địa tới hiệp đồng làm công, các loại thượng phẩm linh mạch, cực phẩm linh mạch không ngừng nhét vào bên trong.

Đến hiện tại, cho dù là nơi này so với thánh địa cũng không kém. Huống hồ, còn có tiên chủng cây Sinh Mệnh như Ly Tiên làm trận nhãn áp trận.

Theo phi liên chuyên dụng của Vương Thủ Triết từ từ ổn định, bên trong Lưu Tiên Cư, truyền ra một tiếng hừ nhẹ của Long Xương đại đế: "Vương Thủ Triết, cuối cùng ngươi cũng cam lòng tới thăm trẫm rồi? Trẫm nói cho ngươi biết, đây là vết thương của trẫm…"

"Bệ hạ, người xem là ai đến rồi?"

Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn Lưu Tiên Cư một cái, cũng không nói nhảm với Long Xương đại đế, cười tủm tỉm mời vợ chồng Triêu Dương Vương hạ phi liên.

Long Xương đại đế cảm giác được không đúng, từ trong Lưu Tiên Cư lao ra nhanh như chớp, nhìn chằm chằm vợ chồng Triêu Dương Vương một trận, lập tức bị hoảng sợ: "Đây, đây không phải Triêu Dương Vương và Nguyên Cương lão đệ sao, sao các ngươi lại tới đây?"

"Long Xương." Triêu Dương Vương thấy cố nhân, tâm trạng dường như không tệ, trên mặt mang theo nụ cười trêu chọc: "Vốn tưởng rằng ngươi sắp chết già, không ngờ còn vui vẻ như vậy, tinh thần mười phần. Đúng rồi, ngươi thiếu tiền bản vương khi nào trả?"

"Cái này…"

Long Xương đại đế bị bất ngờ không kịp đề phòng đòi nợ, mặt mo lúng túng.

Tuy nhiên, dù sao Long Xương đại đế cũng da mặt dày, loại cảm giác xấu hổ này cũng chỉ là giây lát lướt qua, ngay sau đó liền thối không biết xấu hổ nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, ngươi quay về kết tiền trẫm nợ Triêu Dương Vương, cũng không tính là nhiều, cũng chỉ có dáng vẻ ngàn vạn tiên tinh…"

“Tiền bệ hạ nợ, dựa vào cái gì muốn ta đến kết?” Vương Thủ Triết bị da mặt dày của hắn làm cho kinh hãi: “Đây không phải là nên để quốc khố Đại Càn chúng ta trả lại sao?”

“Đều là tiền nợ tư nhân của trẫm, sao có thể để quốc khố trả lại? Hiện giờ quốc khố tuy rằng hơi tràn đầy một chút, nhưng Đại Càn chúng ta chính là thời điểm phát triển không ngừng, nơi cần dùng tiền quá nhiều.” Long Xương đại đế vẻ mặt lẽ thẳng khí hùng: “Huống chi, trẫm hiện tại là người của ngươi, còn vì Vương thị bị thương, vì Vương thị chảy máu… Vương Thủ Triết ngươi có tiền như vậy, ngươi không trả cho ai?”

“Được rồi được rồi, bản vương cũng không phải thật sự mời ngươi đến đòi tiền, dù sao số tiền đó ngươi cũng dùng để xây dựng quốc phòng, xem như gián tiếp xuất lực cho Nhân tộc.” Dường như Triêu Dương Vương cũng sớm biết Long Xương có đức hạnh như vậy, vừa buồn cười vừa tức giận nói: “Còn nữa, lão già thối nhà ngươi cũng đừng bắt nạt loại người thành thật như Thủ Triết.”

“Người thành thật?”

Long Xương đại đế nhìn Vương Thủ Triết, lại nhìn sang Triêu Dương Vương, mở to hai mắt dường như nghe thấy chuyện hoang đường.

Triêu Dương Vương ngươi đây là lớn tuổi, ánh mắt cũng không tốt sao?

“Điện hạ, ngài hài lòng với hoàn cảnh Lưu Tiên Cư này sao?” Vương Thủ Triết cũng lười phản ứng với Long Xương đại đế, xoay người khách khí nói với Triêu Dương Vương.

“Hài lòng, thoả mãn, cái tên Lưu Tiên cư này ngụ ý cũng rất tốt.” Triều Dương Vương tâm tình sung sướng nói: “Ở lại tiên cảnh nhân gian như vậy chữa trị, bổn vương còn có gì không hài lòng?”

“Cái gì? Đợi đã!” Long Xương đại đế vẻ mặt khiếp sợ, vẻ mặt đó thật giống như chuột kho bị cướp hạt dưa, “Phu phụ Thang Phượng Uy ở nơi này, vậy trẫm ở nơi nào?”

“Bệ hạ, ta thấy thương thế của ngài cũng không có vấn đề gì lớn.” Vương Thủ Triết mỉm cười nhìn hắn: “Đời này điện hạ

nàng hi sinh vì Nhân tộc nhiều lắm, chính là lúc cần an dưỡng, bệ hạ ngài đừng quấy rối, trước tiên chuyển ra bên ngoài ở đi.”

Long Xương đại đế tức giận đến mức lung lay sắp đổ, mắng: “Hay cho tên Vương Thủ Triết nhà ngươi, ngươi vì nịnh bợ Triêu Dương Vương mà quá không biết xấu hổ. Trẫm đã sớm biết ngươi là một tên gian nịnh duy hám lợi đồ, bây giờ có một bắp đùi mới, liền bắt đầu ngại đông chê tây với trẫm… Ngươi đừng quên, trẫm đã vì Vương thị mà chảy máu, trẫm không đi, trẫm đành chịu…”

Long Xương đại đế còn chưa nói xong, đã bị Triêu Dương Vương bắt lấy cổ áo ném ra ngoài.

Động tác của nàng thật sự quá lưu loát, Long Xương đại đế gần như trong chớp mắt đã biến thành một đạo tàn ảnh trên bầu trời, thậm chí còn xuyên ra một quỹ tích rõ ràng trong tầng mây.

Lúc cưỡi mây đạp gió, tiếng mắng của Long Xương đại đế đối với Vương Thủ Triết vẫn từ xa truyền đến, không dứt bên tai.

“Vương Thủ Triết! Ngươi là đồ không có lương tâm!”

“Có người mới quên bạn cũ!”

“Ngươi vô tình, ngươi lãnh khốc…”

…

Chương 96: Thăng cấp! Ly Tiên cửu giai hóa hình!

…

“Khiến điện hạ chê cười rồi.” Vương Thủ Triết xấu hổ chắp tay: “Bệ hạ nhà chúng ta thật là…”

“Không sao không sao.” Triêu Dương Vương tự nhiên phất tay cười nói: “Thằng nhóc Long Xương này đúng là càng ngày càng không có da mà, cứ như một lão hài tử vậy. Có điều cũng tốt, tâm tính thả lỏng chút không chừng có thể sống thêm vài năm.”

“Điện hạ, Vương phu, mời qua bên này.” Vương Thủ Triết mời hai vị vào Lưu Tiên Cư, vừa giới thiệu: “Lưu Tiên Cư nằm ở chỗ mắt trận Tụ Linh Đại Trận của Vương thị ta, linh khí cực kỳ dồi dào, vả lại có quan hệ với Ly Tiên nhà chúng ta tọa trấn, còn có sinh mệnh linh khí đặc thù, ở lâu có thể tưới nhuần nhục thân và thần hồn. Hai vị trước tiên nghỉ ngơi trong đình viện, uống một ngụm linh trà, ta sẽ sửa sang lại Lưu Tiên Cư một phen.”

Bởi vì Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị, không bao lâu sau Liễu Nhược Lam đã dẫn mấy chị em dâu và một đám thị nữ đến Lưu Tiên Cư.

Dưới sự chỉ huy của nàng ta, Lưu Tiên Cư nhanh chóng được quét dọn rực rỡ hẳn lên, cũng đổi sang đồ dùng sinh hoạt hàng ngày mà Vương thị tự sản xuất, để biểu hiện sự coi trọng đối với phu phụ Triêu Dương Vương đến làm khách.

Liễu Nhược Lam là đại phụ của Vương thị, bình thường vốn phụ trách chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong nội trạch, cũng ra mặt tiếp đãi nữ tân. Triêu Dương Vương chính là tôn trưởng khách rất có thân phận, tiếp đãi lâu dài tự nhiên do nàng xử trí thỏa đáng nhất.

Huống chi căn cứ theo ý tứ an nghiệp gửi thư tới sớm, đại khái là phải chữa bệnh cho Triêu Dương Vương, có Nhược Lam ở bên cạnh hỗ trợ có thể tránh được rất nhiều bất tiện.

“Điện hạ, Vương phu, vị này chính là Chuyết Kinh Nhược Lam.” Vương Thủ Triết thấy Nhược Lam xử lý xong sự vụ liền đi tới, giới thiệu hai phu thê Triêu Dương Vương.

“Nhược Lam bái kiến điện hạ, vương phu.” Liễu Nhược Lam vãn bối thu liễm quy củ thi lễ: “Ngày sau điện hạ có gì cần, cứ việc phân phó Nhược Lam là được.”

“Nhược Lam quả nhiên là tiên tư dật mạo, khí độ phi phàm, Thủ Triết thật là phúc, thật may mắn.” Triêu Dương Vương khách khí đỡ lấy tay của Nhược Lam, cười phá lệ hòa ái dễ gần, trong tay còn tương đối thuận tay móc ra lễ vật nói: “Ta đây có một món Huyền Thủy Hoàng, thích hợp nhất với Nhược Lam hộ thân.”

Huyền Thủy Hoàng Ngao kia có màu xanh đậm, bề ngoài có vẻ hơi dày nặng, chế tác lại cực kỳ tinh xảo, đuôi của con Hoàng Điểu giương cánh muốn bay kia cũng sinh động như thật, năng lượng mênh mông phun trào, mặt ngoài Hoàng Ngao nổi lên từng đạo lưu quang chập chờn.

Rất hiển nhiên, đây là một kiện thần thông linh bảo hiếm có.

“Điện hạ ngài quá khách khí rồi.” Liễu Nhược Lam vội vàng từ chối: “Nhược Lam không có công không lộc, há có thể nhận trọng lễ này?”

“Có câu Bảo Thoa tặng giai nhân, ta và Nhược Lam ngươi mới quen đã thân, có gì mà không thể nhận chứ?” Triêu Dương Vương kéo cánh tay Nhược Lam, đích thân đưa Huyền Thủy Hoàng Ngao vào trong búi tóc của Nhược Lam, giải thích, “Con Côn Bằng này chính là tài sản riêng mà lúc ta còn trẻ lập công trên chiến trường, Tiên Hoàng tặng cho ta. Sau khi dùng thần niệm kích phát nó, nó sẽ hóa thành một con Hoàng Điểu hệ thủy hiệp trợ tác chiến, khi năng lượng sung túc Hoàng Điểu có thể duy trì trong thời gian một nén nhang, chiến lực đại khái ngang bằng hung thú Thần Thông cảnh sơ kỳ.”

“Nhược Lam ngươi dùng cũng không tệ lắm, về phần cách dùng cụ thể, Nhược Lam lúc nhàn hạ ngươi cùng khí linh câu thông là được.”

Liễu Nhược Lam từ chối không được, đành phải nhận bảo vật này, cũng cảm tạ nói: “Đa tạ điện hạ ban thưởng. Để tỏ lòng

cảm tạ, điện hạ và Vương Phu bữa tiệc tẩy trần lần này, Nhược Lam sẽ đích thân lo liệu.”

Vương Thủ Triết ở bên cạnh sắc mặt hơi biến đổi khó có thể điều tra.

Nhưng triều Dương Vương lại tỏ ra rất vui vẻ, kéo tay Liễu Nhược Lam luôn miệng nói: “Đứa nhỏ này, có lòng rồi.”

Liễu Nhược Lam ở nhà tuy đã là cấp bậc “lão tổ nãi nãi”, nhưng thực tế cũng chỉ vừa tròn hai trăm tuổi. Tuổi như thế, ở trong mắt đại lão sống ba ngàn mấy trăm năm như Triêu Dương Vương, tự nhiên chỉ có thể xem như hài tử.

Không biết hôm nay Liễu Nhược Lam hàn huyên vài câu với Triều Dương Vương sâu cạn, sau đó bắt đầu vào đề tài chính.

Nàng ta lấy ra một cái Tức Nhưỡng Trạc nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ, đây là An Nghiệp công tử của quý gia tộc nhờ ta chuyển về Khí Vận Chi Thụ của Vương thị, bây giờ hắn ta còn có chút tục vụ quấn thân ở Triêu Dương Cơ thị, nhất thời không về được Đông Càn.”

Đồng thời, trong lòng Triêu Dương Vương cũng cảm khái, trong lòng người Trường Ninh Vương thị này quả nhiên rộng rãi, đối với người chân thành, tín nhiệm như thế, cũng không sợ nàng tham ô khí vận chi thụ!

“Làm phiền điện hạ.”

Vương Thủ Triết cung kính nhận lấy, kích phát một chút trên Tức Nhưỡng Trọc, sau khi một đạo dao động năng lượng không gian, Khí Vận Chi Thụ tạm cư trong Tức Nhưỡng Trọc đã được hắn thả ra.

Đây là một thân cây cùng cành lá đều rất mảnh khảnh thon dài.

Mầm cây không lớn, chỉ hơi cao hơn người một chút. So với mầm cây khỏe mạnh bình thường mà nói, thân cây của hắn có chút tinh tế, thậm chí cho người ta một loại cảm giác suy nhược, phiến lá cũng ố vàng, thoạt nhìn cũng héo rũ không có tinh thần gì.

Rất hiển nhiên, nhiều năm bị cưỡng ép rút ra lực lượng bản nguyên, tổn thương đối với hắn xác thực vô cùng nghiêm

trọng, thế cho nên một gốc cây chuẩn tiên vốn nên tràn đầy sinh cơ thịnh vượng, tràn ngập sức sống, lúc này lại cho người ta một loại cảm giác yếu đuối.

Lần đầu đến nơi xa lạ này, Vương An Nghiệp tín nhiệm nhất lại không ở bên cạnh, hắn dường như hơi có chút thấp thỏm và sợ hãi, rễ và cành cây đều không tự chủ được cuộn tròn lại.

Nhìn dáng vẻ này, đám người Vương Thủ Triết đều nhịn không được sinh ra lòng trắc ẩn, thầm mắng Ngụy thị không phải người.

Ngay cả Triêu Dương Vương cũng không khỏi có chút thổn thức.

Lúc này.

Một đạo linh khí trộn lẫn một chút tiên linh chi khí từ phía trên bao phủ xuống, lấy một loại tư thái ôn nhu bao phủ khí vận chi thụ vào trong đó, để cho hắn phảng phất ở trong nước suối ấm áp thoải mái mà buông lỏng.

Cùng lúc đó, một cành cây của bản thể Ly Tiên cũng từ trên nghiêng xuống, bảo vệ hắn trong vòng, phiến lá xanh biếc rộng lớn như bàn tay vuốt ve đỉnh cây của hắn vài cái.

Giọng nữ của đứa bé kia của Vương Ly Tiên cũng theo đó vang lên: “Bảo Phúc, ngươi đừng sợ, sau này nơi này chính là nhà của ngươi, chúng ta đều sẽ bảo vệ ngươi.”

Lúc trước trong thư An Nghiệp gửi đến đã nói qua, đặt tên cho Khí Vận Chi Thụ mới nhận nuôi là 【Vương Bảo Phúc】, xem như làm huynh đệ với cây Thất Thải Lưu Ly Lưu Bảo Thụ 【Vương Bảo Tài】 của nhà phú quý.

“Ê ê a.”

Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc còn chưa biết nói chuyện, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự thân thiết và thiện ý của Ly Tiên, càng thích tiên linh chi khí mà nàng tán dật ra, lập tức an tâm trốn ở trong ngực Ly Tiên lí nhí nói, mà Vương Ly Tiên cũng không ngừng an ủi hắn.

Vương Ly Tiên sống đến bây giờ, cuối cùng cũng có một chút dáng vẻ của đại tỷ tỷ.

Đợi Vương Bảo Phúc ổn định lại một chút, Vương Thủ Triết và Ly Tiên mới liên thủ kiểm tra tình trạng cơ thể cho hắn.

Kết quả kiểm tra được, lông mày hơi nhíu lại của Vương Thủ Triết giãn ra một chút: "Vận khí Bảo Phúc không tệ, mặc dù bổn nguyên tổn thương không nhỏ, nhưng cũng may hắn còn trẻ tuổi. Chỉ cần ở bên cạnh Ly Tiên chậm rãi tẩm bổ, ta sẽ ra tay điều trị một phen, không đến tám năm mười năm là có thể khôi phục như lúc ban đầu."

"Như thế rất tốt."

Vợ chồng Triêu Dương Vương liếc nhau, cũng đều thở dài một hơi.

Khí Vận Chi Thụ chính là bán tiên chủng, tiềm lực trưởng thành trong tương lai là cùng một cấp bậc với Ngộ Đạo Trà Thụ, một khi trưởng thành đối với cả Nhân tộc cũng là chuyện cực kỳ có lợi.

Huống chi, phàm là "Bán tiên chủng", chứng tỏ hắn đã đột phá gông cùm xiềng xích, có "đạo" của mình, cũng có khả năng thăng cấp tiên thụ.

Thí dụ như Ngộ Đạo Trà Thụ, con đường hắn lựa chọn chính là giúp người "Ngộ đạo". Mấy vạn năm qua, có mấy vị Tiên Tôn, Tiên Hoàng đều là ở dưới tàng cây của hắn tấn thăng Chân Tiên Cảnh. Tích lũy đến số lượng nhất định, nói không chừng một ngày nào đó hắn liền đột phá ngưỡng cửa, thành công lấy được chữ "Chuẩn" trong Chuẩn Tiên Thụ kia.

Khí Vận Chi Thụ cũng có đạo lý này.

Nếu như vận khí bạo rạp, tương lai tấn thăng thành tiên thụ, Nhân tộc liền có thể như vậy tăng thêm một cái hộ thuẫn cường đại.

"Tiên nhi là bán tiên chủng thuộc tính sinh mệnh đúng không?" Triều Dương Vương tò mò đánh giá Vương Ly Tiên.

Sinh cơ trên người Vương Ly Tiên tràn đầy, sinh mệnh lực thuần túy, đều là thứ mà cả đời nàng chưa từng thấy, nếu không phải là "Bán tiên chủng", quả thực không thể giải thích được.

“Đúng vậy, Tiên nhi là linh thụ sinh mệnh mà Thủ Triết vô tình đạt được, có tiềm lực thăng cấp mười hai giai đỉnh phong.” Vương Thủ Triết “Thành thật” giới thiệu.

Cho tới nay, Vương Thủ Triết cũng không tuyên bố với bên ngoài là Ly Tiên chính là tiên chủng chân chính, mà là lấy “bán tiên chủng” làm ngụy trang. Cùng một phương thức xử lý như vậy còn có Vương Tông Côn, trong tên mang một “Côn”, không có nghĩa là hắn chính là Thuần Huyết Côn, chỉ là “gia tộc ký thác” kỳ vọng đối với hắn.

Loại phương thức đặt tên này tương đối phổ biến ở Tiên Triều và Đại Càn, bởi vậy ai cũng không nghĩ nhiều.

Cho dù là ở thời kỳ Thần Võ tài nguyên sôi trào, mầm tiên tiên chủng cũng cực kỳ hiếm thấy. Vương Thủ Triết có thể được Vương Ly Tiên và Vương Tông Côn, đó là dựa vào “Thủ đoạn gian lận” phá vỡ “Kỷ lục cao nhất toàn quân Thần Vũ quân” mới có được.

Trong tình huống bình thường, muốn đạt được thành tựu như thế, ít nhất cũng phải lợi hại hơn so với những kỳ tài kinh thế như “Ngô Phán Phán” kia mới được.

Vô cùng hiển nhiên, vô luận là Ly Tiên hay là Tông Côn, đó đều là phần thưởng Thánh Hoàng tự mình bỏ vào, mục đích là vì làm bạn với Tiên chủng Nhân tộc cùng nhau trưởng thành.

Mà căn cứ vào giới thiệu của Thánh Hoàng lúc nhận được phần thưởng, Ly Tiên và Tông Côn cũng không phải sản vật của thế giới này, mà là Thánh Hoàng “du lịch” dị vực lấy được.

Bởi vậy có thể thấy được, một phương thế giới muốn tự nhiên thai nghén ra một tiên chủng, sợ là cũng cực kỳ khó khăn.

“Vương thị thật may mắn, cũng là may mắn.” Triều Dương Vương cảm khái không thôi, cũng là tán thưởng không thôi, “Hai gốc bán tiên chủng tề tụ Vương thị, cơ duyên lớn như vậy quả thực hiếm thấy. Đợi một thời gian nữa, Vương thị nhất định sẽ trở thành một trong những trụ cột của nhân tộc.”

Triêu Dương Vương cả đời chém giết trên chiến trường, vì thủ hộ Nhân tộc mà chiến đấu, đến cấp bậc của nàng, thế cục lòng

dạ đã sớm vượt qua rất nhiều thế gia nhất phẩm thậm chí là vương phủ.

Nhìn thấy Vương thị quật khởi, phân ưu nhân tộc, nàng không những không ghen ghét, ngược lại còn mừng rỡ.

“Điện hạ khen trật rồi, Vương thị chúng ta bây giờ còn rất nhỏ yếu, còn cần không gian trưởng thành.” Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác: “Nghe An Nghiệp nói, trước kia điện hạ bị thương trên chiến trường ngoại vực. Nếu ngài không chê, có thể cho Thủ Triết kiểm tra một phen không?”

Lần này Triêu Dương Vương đến vốn là ôm tâm thái thử một lần, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này thoải mái vươn cánh tay nói: “Làm phiền Thủ Triết gia chủ.”

“Điện hạ, Thủ Triết đắc tội. Xin điện hạ thả lỏng thân thể, đừng chống lại huyền khí của Thủ Triết.”

Trong lúc Vương Thủ Triết nói chuyện, dùng ngón tay nắm lấy cánh tay của Triêu Dương Vương, một đạo huyền khí thuần hậu chậm rãi thấm vào kinh lạc của nàng.

Đang lúc hắn chuẩn bị khống chế huyền khí chạy quanh người nàng.

Bỗng dưng.

Một luồng năng lượng âm uế ác độc chợt bộc phát, hung thần ác sát ý đồ cắn nuốt huyền khí của Thủ Triết.

“?”

Vương Thủ Triết nhíu mày, năng lượng sinh mệnh bổn nguyên trong huyền khí kích động lên, lập tức chiến đấu kịch liệt với cỗ năng lượng âm uế ác độc kia, tiêu hao lẫn nhau.

Nhìn từ cấp độ năng lượng, năng lượng bản nguyên của Thủ Triết rõ ràng càng thêm tinh thuần, cấp độ cũng cao hơn, phải chiếm cứ không ít ưu thế, nhưng năng lượng âm uế ác độc kia lại thập phần khó chơi, hơn nữa số lượng khổng lồ, đã xâm thực tràn ngập trong mỗi một tế bào trong thân thể của Triêu Dương Vương, gần như hòa thành một thể với thân thể của nàng.

“Tiên nhi, hỗ trợ.” Vương Thủ Triết thử một lần liền thử ra sâu cạn, lập tức cất cao giọng nói.

“Vâng, thưa phụ thân.”

Cành cây bản thể của Vương Ly Tiên lắc lư, từng luồng năng lượng sinh mệnh hùng hậu hòa làm một thể với Vương Thủ Triết.

Hai cha con liên thủ, hiệu quả lập tức dựng sào thấy bóng.

Sinh mệnh huyền khí mênh mông cuồn cuộn một đường theo kinh mạch của Triêu Dương Vương quét ngang mà đi, những nơi đi qua, một kích năng lượng âm uế ác độc kia lập tức tan rã, sau đó lại phảng phất như có trí tuệ nhanh chóng rút lui, rót vào sâu trong tế bào và cốt tủy của Triêu Dương Vương, trở nên cực kỳ khó nhổ trừ.

Chạy qua một chu thiên.

Vương Thủ Triết nghiêm nghị buông tay ra: “Rốt cuộc điện hạ trúng loại độc sát nào? Khó chơi như vậy?”

“Thủ Triết gia chủ, Phượng Uy nàng ta trúng một trong hai mươi bốn địa sát của vực ngoại yêu ma vương, bản mệnh sát độc của Độc Ma vương.” Triêu Dương Vương Diêu Nguyên Cương khẩn trương giải thích: “Lúc trước chiến sự quá kịch liệt, tiền tuyến tình hình nguy cấp, vì vãn hồi chiến cuộc, nàng ta không kịp chữa thương nên không ngừng đầu nhập chiến đấu, kết quả bị thương càng thêm tổn, cuối cùng độc vào cốt tủy, hình thành cục diện sát độc quấn thân.”

“Chẳng những là do sát độc.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Chủ yếu vẫn là trên người điện hạ có quá nhiều vết thương cũ, dẫn đến bổn nguyên của bản thân tổn hại, tuy rằng nhìn bề ngoài vẫn thực lực cường đại như cũ, nhưng bên trong thân thể cũng đã thủng trăm ngàn lỗ, lúc này mới khiến sát độc hoành hành không sợ.”

“Hơn nữa, thân thể yếu ớt như thế, rất nhiều thủ pháp trừ độc bá đạo lại hữu hiệu cũng không thể dùng, bởi vì thân thể của điện hạ bây giờ căn bản gánh không được. Ta nghĩ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Tiên Hoàng bệ hạ thúc thủ vô sách.”

“Thủ Triết gia chủ, Phượng Uy nàng còn cứu được không?” Diêu Nguyên Cương khẩn trương vạn phần hỏi.

“Có thể cứu thì có cứu.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Chỉ là Trần Thương Cựu Độc của điện hạ quá nghiêm

trọng, cần phải từ từ điều trị. Trước tiên từ từ tăng cường thể chất, bổ sung căn nguyên, sau đó giống như kéo tơ lột kén rút ma độc sâu đến tận xương tủy ra, nếu muốn khỏi hẳn thì ít nhất cũng mấy chục năm, lâu thì trăm năm, điện hạ cần có ý định dưỡng bệnh lâu dài."

"Trăm năm?" Triêu Dương Vương ngây người: "Ta còn có thể sống thêm trăm năm?"

"Thật ra điện hạ ngài còn trẻ tuổi, còn chưa tới ba ngàn năm trăm tuổi đúng không?" Vương Thủ Triết bật cười nói: "Chỉ là mấy năm trước liên tục chinh chiến, sinh mệnh bổn nguyên hao tổn nhiều lắm mới có vẻ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng điều này cần từ từ điều dưỡng khôi phục, ở chỗ Thủ Triết, nhiều thì không dám cam đoan, bảo vệ ngài ba trăm năm cũng không thành vấn đề."

Ba trăm năm!

Vợ chồng Triêu Dương Vương kinh hỉ khó hiểu.

Thọ nguyên như thế cùng Lăng Hư cảnh bình thường đã không có khác biệt. Lăng Hư cảnh cường giả mặc dù được xưng thọ nguyên bốn ngàn năm, nhưng kỳ thật đa số sống không đến bốn ngàn tuổi, phần lớn cũng có thể sống ba nghìn bảy tám trăm năm.

"Được được được, chuyến này Đông Càn xem như đến đúng lúc rồi." Diêu Nguyên Cương vừa kinh hỉ vừa kinh ngạc, lập tức móc ra một cái bình ngọc từ trong nhẫn trữ vật: "Thủ Triết gia chủ, đây là một trong những chiến lợi phẩm mà phu thê chúng ta thu được ở chiến trường ngoại vực 【Linh Mộc tinh túy】. Nghe nói vật ấy cực kỳ có lợi cho sự trưởng thành của linh thực, ngài đối với vợ chồng chúng ta là có ân cứu mạng, tuyệt đối đừng từ chối."

"Linh mộc tinh túy?" Hai mắt Vương Thủ Triết tỏa sáng: "Tiên nhi vốn dĩ cách cửu giai còn mấy chục năm khổ tu, có vật này, sợ là thời kỳ tiến giai không xa."

Thứ này xem như được đưa lên trên tâm khảm của hắn, Vương Thủ Triết liền thật sự không chối từ, hai tay tiếp nhận linh mộc tinh túy nói: "Tiên nhi sớm tấn thăng cửu giai, đối với thương

thế và bảo phúc của điện hạ đều càng có lợi, đã như vậy, Thủ Triết lại bất kính rồi.”

“Tiên nhi, thử một chút tinh túy của linh mộc này.” Vương Thủ Triết nói.

“Dạ, đa tạ phụ thân.”

Vương Ly Tiên ngọt ngào đáp một tiếng, sau đó bản thể liền rủ xuống một cành cây, cuốn tinh túy của Linh Mộc qua, nuốt vào trong cơ thể.

Bất quá sau một lát, khí tức của nàng liền tăng vọt mãnh liệt một hồi, không chỉ trong tán cây tỏa ra tiên linh chi khí càng thêm nồng đậm, rễ cây cùng rễ cây đã vô cùng tráng kiện cũng bắt đầu phát triển với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không quá hai ba ngày công phu, nàng dựa vào linh mộc tinh túy đạt đến bát giai đỉnh phong.

Cùng lúc đó, một đoàn kiếp vân đông nghịt hội tụ trên không 【Lưu Tiên cốc】.

Đây là kiếp vân cửu giai của Ly Tiên, không khác gì cường độ kiếp nạn thần thông của tu sĩ Huyền Vũ Nhân tộc.

Thấy thế, “người không phận sự” đều tạm thời rời khỏi Lưu Tiên Cốc, từ xa quan sát Ly Tiên độ kiếp, chỉ có Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng dưới bản thể của Ly Tiên, thần niệm hòa làm một thể với nàng.

Ly Tiên chính là Tiên chủng, bổn nguyên cường đại, loại kiếp vân cấp chín này đối với nàng mà nói cũng không tính là gì, toàn bộ quá trình độ kiếp gần như có thể coi là bình thường.

Sau khi độ kiếp, tinh hoa thiên địa hội tụ từ kiếp vân rơi xuống Ly Tiên và Vương Thủ Triết.

Tinh hoa thiên địa được tẩm bổ, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tán cây mà Vương Ly Tiên bị kiếp lôi tẩy lễ đã bị thương không nghiêm trọng liền khôi phục như lúc ban đầu, lập tức trở nên xanh biếc rậm rạp, từng phiến lá cây rộng lớn tươi tốt ướt át, tản mát ra khí tức sinh mệnh càng thêm bàng bạc, càng thuần túy, tiên linh chi khí cũng càng thêm nồng đậm.

Ngay cả những rễ phụ từ trong tán cây khổng lồ rủ xuống kia, nhìn cũng tráng kiện hơn không ít.

Rất hiển nhiên, đợt tinh hoa thiên địa này có lợi ích rất lớn đối với Vương Ly Tiên.

Giữa Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên có bản mệnh khế ước, hai bên khí vận tương liên, huyết mạch tương thông, tất nhiên cũng đạt được một ít chỗ tốt từ trong thiên địa tinh hoa, khiến tư chất huyết mạch của hắn lại tăng lên một chút.

Đương nhiên, tinh hoa thiên địa chia đều trên người hắn cũng chỉ là số rất ít, tư chất huyết mạch của hắn không thể tăng lên vượt bậc, cuối cùng cũng chỉ là từ tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng mới bước vào ngưỡng cửa, tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng trung đoạn.

Có điều, tư chất huyết mạch đạt tới trình độ hiện tại của hắn, mỗi một chút tăng lên đều đã trở nên cực kỳ gian nan, nhất định phải có cơ duyên lớn không thể tránh được, bởi vậy, Vương Thủ Triết vẫn rất cao hứng.

Cũng chính vào lúc này.

Một tiểu nữ hài mặc váy xanh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, “bụp” một tiếng nhào vào trong ngực Vương Thủ Triết.

Tiểu loli này nhìn qua có vẻ chỉ mới tám chín tuổi, gương mặt mũm mĩm, nhìn như phấn điêu ngọc trác, vô cùng đáng yêu.

Nàng vô cùng thân thiết ôm Vương Thủ Triết, chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, ngập ngừng nói: “Phụ thân, phụ thân, phụ thân, Tiên nhi cuối cùng cũng hóa hình rồi. Ngươi có vui hay không, cao hứng không?”

…

Chương 97: Vương thị bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình trong Dưỡng lão viện.

…

Vui vẻ, đương nhiên là vui mừng.

Nhìn tiểu nữ nhi vừa xinh đẹp vừa đáng yêu nhà mình, trong lòng Vương Thủ Triết dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó có thể diễn tả bằng lời, nhất là có một loại cảm giác kiên định khi tảng đá lớn rơi xuống đất.

Vết xe đổ của Cẩm Sơn sư huynh vẫn còn ở trước mắt, hắn chỉ sợ Ly Tiên ở thời khắc mấu chốt hóa hình xảy ra chuyện gì, vất vả khổ cực nuôi dưỡng nữ nhi nhiều năm như vậy, nếu lập tức biến thành nhi tử, hắn sợ là trái tim mình không tiếp nhận được.

Cũng may, Ly Tiên mặc dù ngày thường tương đối nghịch ngợm, nhưng từ nhỏ đến lớn ở trong tâm trí luôn là một nữ hài tử thuần túy, thời khắc mấu chốt cũng đáng tin cậy một lần.

“Tiểu bảo bối Tiên nhi nhà ta quả nhiên xinh đẹp giống như trong tưởng tượng của cha ta.” Vương Thủ Triết véo mặt nàng, lại vuốt mái tóc của nàng, vui mừng không thôi: “Vừa vặn gần đây Côn nhi cũng đang cố gắng bổ sung, lần thi cao này hơn phân nửa có thể qua được. Ngươi về nhà làm bạn với hắn, sang năm cùng nhau học hỏi tộc cao đẳng.”

Cao! Đẳng! Tộc! Học! Học!

Tộc Học trung đẳng đối với Ly Tiên mà nói, đã giống như là luyện ngục, hai chữ “cao đẳng” giống như quả bom nổ tung trong tâm linh non nớt của Ly Tiên.

Chỉ một thoáng, gương mặt trắng nõn nà của Vương Ly Tiên lập tức cứng ngắc lại, cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Phụ thân, đây là ngày tốt người ta hóa hình, ngài có thể không đề cập đến loại lời ủ rũ này sao?

“Chúc mừng Thủ Triết, chúc mừng Ly Tiên.” Vợ chồng Triêu Dương Vương phi thân tới, chúc mừng song song.

Để chúc mừng Ly Tiên hóa hình, Triêu Dương Vương tự nhiên lại móc một phần lễ vật: "Thủ Triết à, lần này ra ngoài cũng không mang theo bao nhiêu linh bảo thần thông, chỉ có thể thô tục một chút cho hồng bao tiên tinh, ngươi trở về tự mua chút đồ dùng hàng ngày cho Ly Tiên đi."

Trong lúc nói chuyện, trong tay Vương Thủ Triết đã có thêm tám viên linh thạch, mỗi viên linh thạch này đều to bằng nắm đấm của trẻ sơ sinh, toàn thân óng ánh long lanh, ẩn chứa linh khí bàng bạc.

Cực phẩm linh thạch! Mỗi một viên đều giá trị trăm vạn tiên tinh.

Triêu Dương Vương vừa ra tay chính là tám khối cực phẩm linh thạch, đều có thể mua hai kiện thần thông linh bảo, loại nhân vật hậu kỳ đỉnh phong thực lực mạnh mẽ này, trình độ giàu có quả nhiên không phải tu sĩ Lăng Hư cảnh nghèo khó như Ngọc Linh chân quân có thể so sánh.

Ngắn ngủi mấy ngày, Triêu Dương Vương cũng đã đập một đống lễ vật ở Vương thị, nào giống Ngọc Linh chân quân, liền nghĩ làm thế nào để cạo lông dê.

Cùng lúc đó, Long Xương đại đế cũng kéo Khương thánh chủ cùng nhau lăng không mà tới.

Vừa rơi xuống đất, hắn ta đã hô to: "Tiên nhi à, cháu gái bảo bối của ta ơi, đến đây nào, để ông nội Đại Đế của ngươi hảo hảo mà xem một chút, dáng dấp này thật là đẹp trai."

"…"

Vương Thủ Triết cạn lời. Bệ hạ đúng là rất biết nắm lấy cơ hội chiếm tiện nghi.

Thân là trưởng bối, bình thường lại cọ cọ tiên linh chi khí của Ly Tiên, hai vị Lăng Hư cảnh tự nhiên cũng phải cho thăng cấp lễ vật.

Chỉ là hai vị này đều quá nghèo, Khương thánh chủ tốt xấu gì cũng phải đưa ra trăm vạn tiên tinh, đến chỗ Long Xương đại đế, ông ta dứt khoát đánh một con bạch điều ba trăm vạn tiên tinh với Vương Thủ Triết…

Dùng lời của lão nhân gia mà nói, vốn cho rằng Tiên Nhi còn có mấy chục năm nữa mới tấn thăng, chưa kịp tích lũy tiền chuẩn bị, chỉ có thể để cho bảo khố của Vương thị gia tộc ứng phó trước, hắn quay đầu chậm rãi trả lại.

Sau khi đưa "Lễ vật" xong, Long Xương bắt đầu lôi kéo Khương Chấn Thương lải nhải: "Lão Khương à, lão già nát rượu Lăng Hư cảnh sơ kỳ nghèo khó như chúng ta, Thủ Triết hắn đã chướng mắt. Ta không bằng đi thánh địa nương nhờ Ly Dao, ta nghe nói gần đây Phù Huề kinh doanh Lăng Vân thánh địa rất tốt, rất có khí thế phát triển không ngừng."

"Ta ở Vương thị rất tốt, sẽ không đi liên lụy thánh địa trả tiền dưỡng lão Kim." Khương Chấn Thương không theo.

"Tốt cái gì mà tốt?" Long Xương căm giận bất bình nói: "Nhớ lúc trước khi Vương thị còn yếu, tên Vương Thủ Triết kia đã cầu xin trẫm ở lại, trông mong để trẫm ở lại trong Lưu Tiên Cư. Bây giờ thì hay rồi, ghét bỏ trẫm không dùng được, vứt đi như giày rách!"

"Bệ hạ, rõ ràng là ngài sau khi đến đây liền không đi… Còn chiếm cứ Lưu Tiên Cư của ta." Sau khi Vương Thủ Triết bất lực cãi lại một câu, cảm thấy tranh luận với hắn vô ích, dứt khoát xua tay nói: "Thôi thôi, nói nhiều cũng vô ích. Dù sao sau khi Tiên Nhi thăng cấp, khu vực mắt trận mở rộng một vòng, dứt khoát xây dựng mở rộng, đến lúc đó đặc biệt tạo cho ngài một tiểu viện dành riêng cho ngài và Khương thánh chủ."

Đôi mắt của Long Xương đại đế thoáng cái liền sáng lên, nắm lấy cánh tay Vương Thủ Triết nói: "Thủ Triết, đây là ngươi nói, chớ nuốt lời."

"Bệ hạ ngài yên tâm, viện tử độc quyền của ngài ai cũng không cướp được." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: "Cứ đặt tên là Long Xương Tiểu Trúc, thế nào?"

"Bố cục quá nhỏ, trẫm đã quyết định đặt biệt hiệu của trẫm là 【Tiên Võ】 sau khi đi về cõi tiên, gọi là 【Tiên Võ Cư】 đi." Long Xương đại đế chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc nói.

"Bệ hạ, Hào Hào đều là các triều thần đời sau tổng hợp thảo luận truy lập, nào có ai còn chưa có chết đã tự lập Hào Hào?"

Vương Thủ Triết lau mồ hôi nói: “Hơn nữa, ngài không cảm thấy Hào Hào này quá lớn sao?”

“Lớn sao?”

“Không lớn sao?”

“Trẫm quản hắn có lớn hay không, trẫm muốn gọi hắn là Tiên Võ cư.”

“Chuyện này… Phòng của bệ hạ ngài vui vẻ là tốt rồi.” Vương Thủ Triết chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Nhưng bệ hạ, ngài phải sớm có chuẩn bị tâm lý. Lấy lực ảnh hưởng của Thủ Triết đối với triều đình… Về phần quắc hào gì đó của bệ hạ ngài, quyền lực lời nói của Thủ Triết… Ha ha, ngài hiểu.”

“Vương Thủ Triết, quyền gian nịnh này của ngươi…”

Long Xương đại đế sắc mặt tái xanh, chỉ vào Vương Thủ Triết muốn chửi ầm lên, nhưng lời nói mới mắng một nửa, ông ta bỗng dưng thu lại sắc mặt giận dữ, một phái sang sảng cười ha hả nói: “Trẫm cũng chỉ là ngày thường thích đùa giỡn với Thủ Triết. Ngươi chính là ái khanh mà trẫm tín nhiệm nhất, lớn lên anh tuấn, năng lực cường đại, đối với trẫm đối với Đại Càn đều là trung thành và tận tâm. Trẫm thường nghĩ, rốt cuộc trẫm tích bao nhiêu đức, mới có thể được người tài năng kinh thế như Thủ Triết phụ tá.”

Khương Chấn Thương và vợ chồng Triêu Dương Vương ở một bên nhất thời im lặng một hồi.

Tốc độ biến sắc mặt của lão già Long Xương này đúng là nhanh biết bao nhiêu.

Mà lúc này Vương Thủ Triết đã âm thầm tính toán trong lòng, bây giờ phạm vi hạch tâm của Lưu Tiên cốc này mở rộng hơn không ít, ngược lại có thể xây dựng thêm một ít tiểu trúc, chuyên cung cấp cho các đại lão dưỡng lão.

Mà một vòng tiên linh chi khí bên ngoài mặc dù hơi yếu một chút, nhưng cung cấp cho lão tiền bối Thần Thông cảnh tĩnh dưỡng đã đủ.

Nếu lợi dụng những ưu thế này, thao tác thỏa đáng, liền có thể kéo dài thọ nguyên các lộ đại lão Tiên Triều trên phạm vi lớn, ngày dài ngày rộng, chỉ dựa vào cái này nói không chừng có

thể ở trong quá trình đối kháng Ma Triều lấy được ưu thế mang tính chiến lược.

Dù sao, trên phán định thực lực hai bên Tiên Ma lưỡng triều, nhân số cường giả là một chỉ tiêu tương đối trọng yếu.

Trong lòng Vương Thủ Triết đã có ý tưởng, rất nhanh đã tìm được tộc nhân chủ yếu phụ trách kiến trúc sửa đường trong gia tộc, để bọn họ bắt đầu đo đạc địa hình, thiết kế bản vẽ, chuẩn bị cải tạo toàn bộ Lưu Tiên cốc thành một thánh địa dưỡng lão.

Với địa vị hiện giờ của Vương Thủ Triết ở Vương thị, đã rất ít có chuyện cần hắn tự mình lo liệu. Mà phàm là hắn tự mình ra tay, tất nhiên là đại sự, không ai dám thất lễ.

Bây giờ, hắn ta ra lệnh một tiếng, toàn bộ Vương thị từ trên xuống dưới liền lập tức hành động, chuẩn bị tài liệu kiến trúc, sắp xếp bố cục quy hoạch bố cục, thiết kế bản vẽ, tất cả mọi người phân công chính xác, nhanh chóng bận rộn.

Rất nhanh, quy hoạch và bản vẽ đều làm xong, đội kiến trúc bắt đầu đi vào Lưu Tiên Cốc, nhanh chóng bắt đầu đào móng, xây dựng phòng ốc.

Bận rộn rộn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Dưới sự bận rộn tăng ca thêm giờ của gần ngàn người, công trình trong năm tháng ngắn ngủi đã thuận lợi hoàn thành, toàn bộ Lưu Tiên Cốc cũng trở nên rực rỡ hẳn lên.

Bên ngoài linh điền, bên ngoài Lưu Tiên cốc có thêm không ít viện tử.

Viện tử cũng không tính là lớn, cách cục thống nhất, phong cách đơn giản, tổng số lượng đại khái khoảng bốn năm mươi. Đặc sắc duy nhất, chính là chung quanh cỏ cây vờn quanh, hơi thở sinh mệnh nồng đậm.

Những thứ này đều là để cho cường giả Thần Thông cảnh thuê.

Mà vị trí vốn ở lại hiện tại lại có thêm bốn tiểu trúc khác, bao quanh bản thể Vương Ly Tiên tạo thành một vòng tròn.

Năm tòa tiểu trúc này nhìn thì tinh xảo hơn nhiều, tuy cũng là lấy mộc thạch làm chủ thể, diện tích cũng không tính đặc biệt lớn, nhưng sử dụng tài liệu tốt nhất, chỉnh thể tạo hình cổ điển

tao nhã, trong tú lệ lại hiển đại khí, cư ngụ trong đó, rất có phong phạm của người ẩn trong rừng.

Nhất là sau buổi trưa, ánh nắng chói chang, ánh sáng vàng xuyên thấu qua tán cây dày đặc vẩy xuống, cửa sổ dùng linh mộc cao giai tạo thành hình dáng linh quang nổi lên nhè nhẹ, thoạt nhìn càng giống như tiên cảnh trong rừng.

Năm tiểu viện này được Vương Thủ Triết gọi là "tiểu trúc số một Lưu Tiên Cư", "tiểu trúc số hai Lưu Tiên Cư", "tiểu trúc số ba Lưu Tiên Cư"… Mãi cho đến "tiểu trúc số năm Lưu Tiên Cư".

Mặc dù tên này bị chửi bới không ít, nhưng cuối cùng vẫn được giữ lại.

Trong đó, Lưu Tiên cư số 1 Tiểu Trúc, cũng chính là Lưu Tiên cư ban đầu, tất nhiên là bị hai vợ chồng Triêu Dương Vương chiếm cứ. Về phần Long Xương và Khương Chấn Thương, thì mỗi người chiếm cứ Tiểu Trúc số 2 và Tiểu Trúc số 3.

Về phần tiểu trúc số bốn và tiểu trúc số năm, tạm thời vẫn còn trống, đợi sau này có thời gian cần tự nhiên sẽ dùng.

…

Ngay khi nội bộ Vương thị phát triển không ngừng, tộc nhân có tinh thần khai thác của Vương thị cũng phấn đấu ở những vị trí khác nhau để quật khởi cho gia tộc.

Ví dụ như Vương Ngao, đứa nhỏ ưu tú nhất đời chữ "Vương thị" này đang chiến đấu hăng say ở bên trong 【Tiên Điển Các】 của Tiên Cung.

"Chát!"

Lồng khoang mô phỏng chiến tranh mô phỏng khoang thuyền màu bạc mãnh liệt bắn ra, Vương Ngao một thân trang phục màu tím mạnh mẽ từ bên trong ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, trên trán cũng đổ mồ hôi.

"Quân Vũ tỷ tỷ, muội không phục, đợt này muội còn kém một chút, chúng ta lại chơi tiếp." Lau mồ hôi trên trán, nàng trừng mắt nhìn lên trên đỉnh đầu, không phục lẩm bẩm.

Được gọi là "Quân Vũ tỷ tỷ", là một quyển bảo điển dày nặng màu sắc kim loại.

Bảo điển đang lăng không lơ lửng ở đỉnh đầu phía trước nàng, khí linh trong bảo điển huyễn hóa ra là một vị khí tư hiên ngang oai hùng, cả người mặc giáp, giống như nữ tử thanh niên cân quắc sa trường.

Lúc này, vị nữ tử thanh niên tên là "Quân Vũ" này một tay ấn chuôi kiếm, một tay chắp sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng.

"Chiến tranh tức là nghệ thuật, ngươi tuy rằng rất có thiên phú lĩnh quân, nhưng kinh nghiệm chung quy vẫn còn kém một chút." Thanh âm của Quân Vũ vô cùng nghiêm khắc: "Bây giờ ngươi chỉ huy một quân đoàn chỉnh biên, mỗi một binh sĩ đều là hao hết tâm tư tỉ mỉ bồi dưỡng ra, không phải quân cờ trong tay ngươi. Thân là một quân đoàn thống soái, ngươi không thể có nửa điểm sai lầm, chúng ta lại đến."

Bộ bảo điển mà Tiên Tôn đề cử tên là 【Chiến Tranh Bảo Điển】, nghe nói là truyền thừa bảo điển của một truyền kỳ quân đoàn trưởng nào đó thời kỳ Thần Vũ.

Không biết là bị người tiền nhiệm kén ăn, hay là người sáng tạo truyền cho ý chí của nàng, yêu cầu của nàng đối với người kế nhiệm cực kỳ nghiêm khắc, không những yêu cầu có thiên tư tu luyện tuyệt hảo, còn có yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với thiên phú lĩnh binh đánh giặc.

Tiên cung truyền thừa nhiều năm như vậy, lịch đại muốn chinh phục người trẻ tuổi của nàng đều có rất nhiều, nhưng cho tới nay vẫn chưa có người thành công qua, không phải tư chất không đủ tư cách thì chính là thiên phú chiến tranh không được.

Mà Vương Anh Tuyền đã xem như là người gần nhất với yêu cầu, thiên phú lãnh binh tác chiến của nàng sớm đã triển lộ phong mang trong cuộc chiến thánh tử ở Lăng Vân thánh địa, nhưng vẫn chưa thể giành được sự tán thành của Khí Linh Quân Vũ.

Tuy nhiên Khí Linh Vũ dường như rất coi trọng Vương Củng, rất kiên nhẫn chỉ điểm nàng một chút, hy vọng ngươi có thể

thông qua khảo nghiệm.

Thời gian dài như vậy đến nay, Vương Ngao đã liên tiếp thất bại ba mươi tám lần, nhưng nàng thủy chung chưa từng từ bỏ, hiện giờ lại bắt đầu lần thứ ba mươi chín.

Mấy ngày sau, Vương Ngao lại thất bại.

Nhưng cũng giống như trước kia, lần này thời gian kiên trì của nàng so với trước kia lại dài hơn một chút.

Lại trôi qua hơn một tháng.

Trong Tiên Điển Các truyền ra tiếng hoan hô phấn khởi của Vương Củng: "Quân Vũ tỷ tỷ, cuối cùng ta cũng thắng tỷ."

"Làm tốt lắm." Quân Vũ Khí Linh hiếm khi lộ ra một nụ cười, nhưng trong giây lát lại trở nên nghiêm túc: "Nhưng đừng kiêu ngạo, kẻ thù tương lai chúng ta gặp phải còn lợi hại và giảo hoạt hơn trong tưởng tượng của ngươi."

"Quân Vũ tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ thắng lợi một trận lại một trận."

Nhìn vẻ mặt hoan hô nhảy nhót của Vương Củng, Khí Linh Vũ nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong ý thức nhẹ nhàng nỉ non: Chủ nhân trước đây ngài thấy không? Quân Vũ ta cuối cùng cũng tìm được truyền nhân ưu tú, ta và Khanh, nhất định sẽ giúp ngài báo thù rửa hận!

Rất nhanh, tin tức Vương Ngao thông qua khảo nghiệm biến thái kia, đạt được 【Chiến Tranh Bảo Điển】 cũng nhanh chóng truyền ra trong Tiên Cung, rước lấy vô số chú mục, cũng bởi vậy mà sinh ra trận trận phong ba.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

…

Trường Ninh vệ Tân Bình trấn.

Trên đường phố náo nhiệt mà phồn hoa trước sau như một, trên đường xi-măng rộng rãi người đến người đi, xe ngựa không ngừng, thể hiện sức sống và phồn vinh trên địa bàn Vương thị.

Mà ở trong người đi đường nối liền không dứt này, lại chẳng biết lúc nào trà trộn vào hai vị nữ tử độc hành đặc biệt.

Trang phục trên người hai nàng khác với phong cách người đi lại trên đường cái.

Người cầm đầu mặc một dải lụa màu xanh hoa lệ, đầu đội hoàng quan rực rỡ tinh xảo, một thân phồn hoa và cẩm tú, bước đi nhẹ nhàng vô cùng, cho dù là đi trên con đường đầy bụi bặm, đôi giày trắng trên chân vẫn không nhiễm hạt bụi.

Nàng một thân khí chất lãnh diễm mà cao quý, trong lúc hành tẩu mang theo một cỗ uy nghi phảng phất tự nhiên thiên thành, phảng phất như nữ đế từ đế quốc triều đình đi xuống.

Mà một nữ tử khác thoạt nhìn trẻ hơn rất nhiều. Dung mạo của nàng mặc dù không có kinh diễm như nữ tử cầm đầu, nhưng cũng là tinh xảo vô cùng, một đôi mắt hạnh ngập nước, nhìn qua mang theo vài phần chân khí.

Quần áo trên người nàng cũng là phức tạp mà long trọng, nhất là một đầu màu xanh lá lại hiện ra thải quang, càng cực kỳ dễ làm người khác chú ý, thoạt nhìn cực kỳ hoạt bát.

Nhưng điều khiến người ta kỳ quái là, hai vị nữ tử đáng chú ý như vậy đang ở trong phố xá sầm uất, lại giống như một đôi người trong suốt ẩn hình, cũng không có ánh mắt nhìn chăm chú.

Vô cùng rõ ràng, các nàng sử dụng thủ đoạn nào đó mê hoặc thị giác của người khác.

“Lão tổ tông, đây chính là thế giới của nhân loại sao?”

Đôi mắt linh động của nữ tử trẻ tuổi nhìn xung quanh, bất cứ sự vật gì rơi vào trong mắt nàng đều mới mẻ mà thú vị, khiến nàng muốn nghiên cứu.

Nàng hưng phấn mà ngay cả bước đi đều nhún nhảy, chỉ kém chút bay lên: “Thật sự là quá thú vị, so với Vạn Thánh quốc chúng ta thú vị hơn nhiều, lão tổ tông, trong phòng có thật nhiều quần áo xinh đẹp, ta đi lấy vài bộ.”

“Thúy nhi, ngươi chớ có nghịch ngợm, lần này chúng ta đến đây để làm chính sự.” Đôi mắt dài của nữ tử lớn tuổi quét ngang hết thảy chung quanh, trong giọng nói mang theo một

tia chán ghét, “Ngàn năm trước nơi này vẫn là nơi Thánh tộc chúng ta cư trú, bây giờ lại bị Nhân tộc chiếm lĩnh. Bọn họ sinh sôi nảy nở quá nhanh, nếu không có bao nhiêu năm, sợ là sẽ không có nơi ở của Vạn Thánh quốc chúng ta.”

Nếu Long Xương ở đây, nhất định có thể nhận ra, vị nữ tử khí chất tuyệt luân này, chính là vị 【 Thanh Hoàng Yêu Đế 】 đã đả thương hắn lúc trước.

…

Chương 98: Thủ Triết! Chính là trẫm do nàng đả thương.

…

“Lão tổ tông, Nhân tộc chiếm cứ nhiều địa bàn của chúng ta như vậy, ta lấy mấy bộ y phục xinh đẹp của bọn họ thì có làm sao?” Cô nương tên “Thúy nhi” kia bĩu môi kháng nghị nói, “Chúng ta chỉ là đến dò xét tình báo mà thôi. Ta thấy, Nhân tộc ngoại trừ nhiều người ra thì thực sự rất yếu, khắp đường cái này đều là gà mờ.”

Gà mờ, có thể bay, nhưng bay không xa, dễ dàng bị người bắt làm món ăn.

“Không tính là yếu.” Ánh mắt Thanh Hoàng yêu đế lại có chút ngưng trọng: “Trong ấn tượng của ta Càn quốc chính là thế lực Nhân tộc mới nổi, đa số phàm nhân yếu ớt như con kiến hôi. Nhưng ngươi nhìn khí tức Nhân tộc đầy đường này…”

“Không phải là đa số đều là nhất nhị giai sao? Ừm, tam giai tứ giai hình như cũng không ít.” Thúy Nhi quét thần niệm, trong đôi mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, “Ồ, trong tửu lâu kia còn có một Nhân tộc ngũ giai, ở cuối phố bên kia lại tới một tên ngũ giai!”

“Tình cảnh này không khác Tiên Triều bao nhiêu, xem ra tốc độ phát triển Càn Quốc mấy năm nay rất nhanh a.” Sắc mặt Thanh Hoàng Yêu Đế lạnh lùng, đáy mắt hiện lên một vòng sắc bén.

Nhớ rõ nàng vừa mới hóa hình trận kia còn trẻ, cũng từng lén lút chạy tới Tiên Triều “du lịch”, gặp được mấy lần nguy hiểm không nói, thậm chí một lần thiếu chút nữa bị bắt, bởi vậy ấn tượng của nàng đối với Tiên Triều cực kỳ sâu sắc, càng mang theo kiêng kị thật sâu.

Mà Càn Quốc cũng không phải từ xưa đến nay liền đứng lặng trên mảnh đất này. Hơn bảy ngàn năm trước, khai quốc Đại Đế cùng Lăng Vân chân quân liên thủ chém giết một đầu Yêu Đế, xâm chiếm địa bàn của nó, tiêu diệt cùng xua đuổi vô số hung thú mới xây dựng nước.

Bởi vậy có thể thấy được, mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Hung thú tộc sinh sôi nảy nở trên mặt đất, từ xưa đến nay vẫn luôn tồn tại.

"Lão tổ tông, chúng ta ẩn nấp hành tung dò xét như vậy, cũng căn bản dò xét không ra bí mật gì." Thúy Nhi từ nhỏ lớn lên ở Vạn Yêu quốc, chưa từng nếm qua thiệt thòi của nhân tộc, tự nhiên không có cảm giác địch nhân cùng cảnh giác gì.

Thấy nơi đây phồn hoa nhiều màu, tâm tư nàng ngược lại chơi đùa càng nặng, tròng mắt nhanh như chớp chuyển một cái nói: "Không bằng chúng ta cầm mấy bộ quần áo, ăn mặc thành bộ dáng Nhân tộc, xâm nhập vào trong đám người điều tra."

Thanh Hoàng yêu đế hơi trầm ngâm, sau đó đồng ý: "Đúng vậy, chúng ta dò xét như vậy, chung quy vẫn là như ngắm hoa cách bờ, đành phải được khen ngợi, muốn có được tình báo cấp độ sâu hơn, vẫn phải xâm nhập vào trong đó mới được."

"Lão tổ tông, loại chuyện này cứ giao cho ta." Hai mắt Thúy nhi sáng ngời, lúc này hưng phấn xoa xoa tay.

Chỉ thấy nàng lắc mình một cái, thân hình liền xuất hiện ở trong cửa hàng may đồ mà nàng nhìn trúng, bắt đầu chọn lựa.

Tốc độ kia quả nhiên như là cát quang lược ảnh, nhanh kinh người.

Cửa hàng y phục này, là một trong những cửa hàng kinh doanh liên hợp giữa Lũng Tả Chu thị và Vương thị, chuyên đi tuyến đường cao cấp, phương hướng kinh doanh chủ yếu là quần áo hằng ngày gồm Linh tằm ti, Linh Miên, da thuộc, bất luận là chất liệu hay là thiết kế đều đứng đầu, một số sản phẩm mới xuất hiện thường có thể dẫn động bầu không khí thời thượng của cả Đại Càn.

Không bao lâu sau, từ cửa hàng may liền truyền ra tiếng kêu sợ hãi của tiểu nhị: "Chưởng quầy, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện, bộ váy rồng Nghê Thường của Băng Tằm Ti thất giai kia đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa!"

"Cái gì? Nó không phải đang triển lãm tại tủ chén thủy tinh sao?" Chưởng quầy như bị sét đánh, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Đây chính là bảo vật trấn điếm! Giá niêm yết cao tới mười vạn tiên tinh, cả Đại Càn tổng cộng sản xuất chưa tới mười kiện, người tiêu phí được phi thường hiếm thấy.

Dù sao đây cũng không phải là bảo vật loại chiến đấu, cũng không phải tài nguyên loại tu luyện, mà là đồ dùng hàng ngày, trừ phi thật sự không thiếu tiền, nếu không hiếm có người sẽ xa xỉ đến mức mua bộ quần áo quý giá như vậy.

Nhưng hôm nay, trấn điếm chi bảo này lại ở trong tiệm của hắn mất, cái này bảo hắn làm sao bàn giao với đông gia?!

Đầu óc chưởng quỹ ong ong, qua một hồi lâu mới hồi phục lại sức lực, run rẩy hạ lệnh: "Điều tra nội tặc, báo quan!"

Trong lúc nhất thời, trong tiệm may hỗn loạn một mảnh, qua một hồi lâu mới có nhân viên kiểm kê trang phục phát hiện, cùng với món bảo vật trấn tiệm kia đồng thời biến mất, lại còn có mấy chục bộ thành y phục giá cao không đồng nhất.

Mà ngay lúc cửa hàng may đồ loạn thành một đoàn.

Thanh Hoàng Yêu Đế và Thúy Nhi đã xuất hiện ở một nơi vắng vẻ ở Tân Bình trấn, mỗi người đều mặc thường phục của nữ nhân tộc.

Đương nhiên, các nàng cũng không ngốc đến mức mặc bảo vật trấn điếm kia, mà là mặc thường phục bình thường, thường phục giá trị mấy trăm tiên tinh, lại đối với dung mạo bản thân phát sắc tiến hành tu phục trình độ nhất định.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, các nàng mới thu lại thuật che mắt, nghênh ngang tiến vào Tân Bình trấn, bắt đầu tản bộ và dò xét tình báo khắp nơi.

Gần như cùng lúc đó.

Khu vực trung tâm Tân Bình trấn, bên trong một tòa lầu không đáng chú ý.

Lão Cửu Vương Thủ Thành là hậu bối chữ "Thủ" của Trường Ninh Vương thị, sắc mặt nghiêm nghị lắng nghe bọn thuộc hạ báo cáo.

Vương Thủ Thành là lão yêu trong bối tự "Thủ", lúc hắn sinh ra, gia tộc cũng đã từng bước bước vào con đường phát triển nhanh chóng, các ca ca tỷ tỷ trên đầu phần lớn cũng đều đã bắt

đầu đỉnh cửa lập hộ rồi, cũng bởi vậy, khi hắn còn bé có thể nói là được sủng ái, cho dù là sau khi trưởng thành cũng được các ca ca tỷ tỷ chiếu cố.

Bởi vậy hắn một đường đi tới đều là xuôi gió xuôi nước, huyết mạch tư chất cũng là thừa dịp gia tộc đông phong tiết trèo cao, một đường vọt tới đại thiên kiêu Ất đẳng.

Hiện giờ hắn mới hơn một trăm sáu mươi tuổi, đã sắp bước vào Tử Phủ cảnh tầng hai, dĩ nhiên là một trong những trụ cột của Vương thị.

Mà Vương Thủ Thành phụ trách sự vụ gia tộc, chính là một bộ phận cơ yếu trong nội bộ Vương thị, tên là "Bảo An Xử".

"Bảo An Xử" này mới thành lập được mấy chục năm, đã có địa vị hết sức quan trọng trong Vương thị.

Khác với cơ cấu tuần tra " lệ thuộc" quan phủ như Tuần Phòng Doanh, chỗ bảo an chính là cơ cấu bí mật trực thuộc Vương thị, người phụ trách chủ yếu cũng đều do tộc nhân nội bộ Vương thị hoặc gia tướng tâm phúc nhiều thế hệ phục vụ cho Vương thị đảm nhiệm.

Chức năng quan trọng nhất của "Bảo An Xử" chính là công tác phản điệp báo, cũng giám sát trong phạm vi thế lực của Vương thị, nhất là tình huống mấy trấn xung quanh Bình An trấn, để phòng ngừa một số đại lão "vạn chơi bời lêu lổng" tiến vào địa bàn mà không tự biết.

Lúc mới thành lập ở chỗ bảo vệ, các cô nương của 【Quần Tiên Điện】 có không ít xuất lực, sinh hoạt tươi sống vì nhân viên công tác bảo vệ không ít lần mở khóa khóa thực chiến. Phòng bảo an có thể có trình độ công việc như bây giờ, Vương Mai có thể nói là "Cư công rất lớn".

Mà bây giờ, theo công việc từng bước đi vào quỹ đạo, thể chế chỗ bảo an cũng dần dần thành thục, tai mắt dưới trướng đã trải rộng khắp Tân Bình trấn cùng với địa bàn của Vương thị.

"Cửu trưởng lão." Một vị gia tướng Vương thị bẩm báo nói: "Từ kết quả thăm dò linh năng của chúng ta dò xét được, mục tiêu xâm nhập lần này là từ phía đông của Tân Bình trấn tiến vào, một đường nghênh ngang đi lại trên đường phố, mà tai mắt của chúng ta lại không cách nào nhìn đối phương."

“Nhưng máy dò thám linh năng bố phòng đoạn đường này lại cho thấy, có linh năng dao động không ngừng di chuyển, có thể thấy được mục tiêu hẳn là sử dụng thần thông loại ẩn nấp nào đó.”

【Linh Năng Tham Trắc Nghi】 chính là một loại sản phẩm luyện khí hình cầu.

Nó là một trong những thành quả nghiên cứu trong viện nghiên cứu Vương thị do Vương Ly Nguyệt chủ trì, nguyên lý không phải rất phức tạp, chính là kiểm tra và nắm bắt huyền khí hoặc ba động linh năng khác trong không khí.

Nguyên lý của nó, có chút tương tự với phiên bản đơn giản hóa của trắc linh đài kiểm tra huyết mạch.

Chỉ cần thiết lập một giá trị Côn Bằng, dao động linh năng vượt qua giá trị Côn Bằng sẽ khiến máy dò xét phát ra cảnh báo.

Đồ vật rất đơn giản, nhưng hiệu quả lại tương đối thực dụng.

Bởi vì Vương thị bí mật lắp đặt máy dò thám linh năng ở khắp nơi trong địa bàn của mình, mà những “các vị đại lão” đi dạo vào địa bàn của Vương thị, lại luôn có thói quen thi triển một ít thần thông, điều này làm cho bọn họ rất dễ dàng bị giám sát, cũng bị bảo vệ đưa vào phạm vi giám sát.

Lúc trước Vương Thủ Triết có thể nhanh chóng tìm được chỗ bảo vệ và máy dò xét linh năng phụ trách của phu phụ Triêu Dương Vương, Vương Thủ Thành, cùng với rất nhiều tai mắt và tai mắt chịu trách nhiệm bảo vệ đều không thể bỏ qua.

“Chúng ta điều lấy số liệu tất cả linh năng phụ cận tiệm may may may rủi, phát hiện trong giây phút cuối cùng linh năng bộc phát rất lợi hại, lại kèm theo không gian dao động đặc thù do không gian bị xé rách sinh ra.” Gia tướng triển lãm số liệu điều tra ra cho Vương Thủ Thành xem, tiếp tục bẩm báo: “Thuộc hạ phán đoán, trong kẻ xâm nhập có lẽ có tu sĩ Lăng Hư cảnh.”

Lăng Hư cảnh!

Thần sắc Vương Thủ Thành trịnh trọng, mi tâm không tự giác nhăn lại: “Tiếp tục phái tai mắt theo dõi, nhất định phải cẩn

thận, tuyệt đối không được kinh động đến khách thần bí. Ta tự mình đi thông báo cho Tứ ca, thương lượng đối sách với hắn."

"Vâng, Cửu trưởng lão." Gia tướng lui xuống làm việc.

Bảo an của Vương thị thành lập những năm gần đây, đã bồi dưỡng ra rất nhiều nhân viên giám sát xuất sắc, tạo thành mạng lưới giám sát dày đặc trên địa bàn của Vương thị.

Bọn họ có thể là một tên ăn mày quanh năm đóng quân ở cùng một địa điểm "làm việc", cũng có khả năng là một nhân viên cửa hàng bình thường tầm thường, càng có khả năng là một đám bác gái khiêu vũ, bọn họ liên tiếp lui tới những khu vực nóng bỏng như Tân Bình trấn Tân An trấn, nhiều lần lập công, được cao tầng bên trong Vương thị thân thiết xưng hô là "quần chúng Bình An".

Một khoảng thời gian ngắn sau đó.

Bình An trấn.

Chủ trạch Vương thị.

Hai đạo thân ảnh ẩn nấp, lặng yên không một tiếng động tiến vào phạm vi chủ trạch.

Đây chính là Thanh Hoàng Yêu Đế và Thúy Nhi đến từ Vạn Yêu Quốc, trên người bọn họ còn mặc bộ quần áo mới liên hoàn do Vương thị và Chu thị nghiên cứu phát minh.

"Lão tổ tông, nguyên lai hết thảy đều là đại ma vương tên là "Vương Thủ Triết" làm chuyện xấu." Thúy Nhi căm giận bất bình mà truyền âm nói: "Hắn quá xấu xa, làm cái gì mà kế hoạch khai thác Nam Hoang, trục xuất linh cầm giết chóc linh thú, không ngừng xâm chiếm địa bàn của chúng ta."

"Càng ghê tởm hơn là, hắn còn nuôi dưỡng linh thú quy mô lớn, ăn thịt uống máu của chúng, ô ô, tức giận đến mức ta muốn hung hăng mổ hắn mấy cái."

"Được rồi, trước tiên im miệng đã." Thanh Hoàng yêu đế thấp giọng quát nàng một câu, truyền âm nói: "Kế hoạch lần này của chúng ta là bí mật lẻn vào, trói Vương Thủ Triết kia về Vạn Thánh quốc, sau đó bức bách Nhân tộc tuyên thệ dừng kế hoạch khai phá Nam Hoang. Ngươi tuyệt đối đừng sơ suất, cũng không được giết chóc lung tung, Nhân tộc rất thù dai,

Vương Thủ Triết nghe nói ở Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng có hậu thuẫn, đừng để đến lúc đó lại gây ra chút phiền toái không cần thiết."

"Lão tổ tông ngài yên tâm, tuy đại ma vương Vương Thủ Triết kia hung tàn, nhưng tu vi cảnh giới mới là Tử Phủ cảnh." Thúy Nhi hừ một tiếng, ánh mắt ác độc, năm ngón tay co lại chộp về phía trước một cái: "Một vuốt của bản tiểu thư là có thể bắt được hắn, đến lúc đó ta nhất định phải dạy cho hắn một bài học sâu sắc, để hắn biết Thánh tộc chúng ta không dễ chọc."

"Ngươi cần ghi nhớ kế hoạch, lát nữa bắt người hỏi trước…" Thanh Hoàng Yêu Đế mới nói được một nửa đã im bặt.

Bởi vì nàng bỗng nhiên chú ý tới, bên bờ hồ sóng nước mênh mông đang tựa vào hai con chim.

Hai con chim này một đầu lông chim tuyết trắng, sau đầu và đầu cánh hiện ra một chút lam, tản ra quang mang dịu dàng như sóng nước. Một đầu khác lại là toàn thân xích hỏa sắc, toàn thân hỏa diễm lượn lờ khí tức, phảng phất như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt.

Thân là Bách Điểu Chi Hoàng Thanh Hoàng Yêu Đế, trong nháy mắt liền nhận ra đây là một con "Nguyên Thủy Thiên Tước" cùng một con "Ly Hỏa Thiên Tước" cấp bậc không thấp, đều là Linh Tước cấp bậc không thấp.

Ở trong cương vực Vạn Thánh quốc liền sinh hoạt hai tộc đàn này, chỉ là hai tộc Ly Thủy Thiên Tước cùng Ly Hỏa Thiên Tước bởi vì nước lửa không tương dung, quan hệ từ trước đến nay là không hòa thuận, lại không nghĩ hai con trước mắt này thế mà đụng đầu, lông chim lau lông chim, thân mật tựa vào nhau, "Két két líu" trò chuyện thưởng thức bóng đêm.

Ánh mắt Thanh Hoàng Yêu Đế hơi ngưng lại, trong đôi mắt phượng uy nghiêm xẹt qua một tia khiếp sợ, cũng không phải bởi vì chúng quá mức thân mật, mà là bởi vì chúng nó thật sự quá béo.

Thân hình tròn trịa cùng lông nhung lông vũ kết hợp lại, quả thực giống như hai cục lớn một đỏ một trắng!

Bộ dạng mập mạp như vậy, sợ là ngay cả bay cũng bay không nổi a?

Sở dĩ Thanh Hoàng yêu đế và Thúy Nhi xuất hiện ở chủ trạch Vương thị, đó đương nhiên là bởi vì "lời đồn và tin tức" mà Vương Thủ Triết chuyên môn phát triển, kế hoạch khai thác Nam Hoang tiến một bước mở rộng, mục tiêu khai phá tiếp theo chỉ thẳng Vạn Yêu quốc, tích cực tuyên truyền và chiêu mộ kế hoạch của "Vương thị nuôi trồng" vân vân.

Dùng phương thức tuyên truyền tạo thế cho các nàng ám chỉ tâm lý, mà các quần chúng Bình An cũng theo kế hoạch, không ngừng "bố trí các loại tin tức" ở bên cạnh các nàng, dẫn dắt các nàng dần dần sinh ra ý niệm Vương Thủ Triết là đại ma vương đứng sau màn, giải quyết hắn chính là giải quyết vấn đề hạch tâm.

Loại thủ đoạn thông qua miệng "quần chúng" rải tin tức ra bên ngoài này, dẫn dắt dư luận và tư tưởng hành động cũng không hiếm thấy, mà Vương Thủ Triết vận dụng cái trò này cũng không phải một lần hai lần, sớm đã là lô hỏa thuần thanh.

"Bọn chúng… là bị nuôi dưỡng sao?" Thúy Nhi cũng phát hiện hai con Thiên Tước này, khẩn trương nuốt nước miếng một cái, "Vậy mà có thể nuôi béo như vậy. Hình thể như vậy, trở về trong tộc nhất định sẽ bị kỳ thị. Thủ Triết đại ma vương thật sự là quá hung tàn, cũng đáng sợ giống như trong lời đồn tình báo."

Thúy Nhi liên tưởng đến chuyện lỡ như mình bị nhân tộc bắt được, cũng bị nuôi thành một cục béo mập, ngay cả váy mới cũng không mặc được, nhịn không được run cầm cập.

Thật là đáng sợ! Nàng mới không nên biến thành như vậy!

"Thúy Nhi, lát nữa lúc đi, mang bọn chúng cùng nhau rời khỏi ma quật này." Thanh Hoàng Yêu Đế đã không đành lòng nhìn thẳng vào hai cái bánh bao béo lớn kia, vừa đau lòng vừa phẫn nộ: "Sau khi bắt được Vương Thủ Triết kia, ta nhất định sẽ khiến hắn…"

Nhưng mà, nàng còn chưa nói xong, mấy đạo khí tức cường thịnh liền ở trước sau trái phải các nàng bốn phương hướng bay lên, nhất tề khóa chặt các nàng.

Lời nói của Thanh Hoàng Yêu Đế vừa đến bên miệng lập tức nghẹn họng.

Chỉ thấy chung quanh hai yêu, không biết từ lúc nào lại lăng không toát ra bốn lão giả Nhân tộc tản ra uy áp đáng sợ.

Bốn người này ba nam một nữ.

Trong đó ba vị lão giả đều đứng chắp tay, khí độ nổi bật, một thân uy thế bành trướng như sóng thần.

Lão thái thái nhân loại cầm đầu mắt phượng càng lăng lệ ác liệt, khí tức giống như lưỡi dao sắc bén vừa ra khỏi vỏ, mang theo khí tràng khổng lồ dường như có thể trấn áp hết thảy.

Chỉ một mình nàng đã có thể so với thiên quân vạn mã.

Rất hiển nhiên bốn người này chính là hai lão phu thê Triêu Dương Vương ở Vương thị hiện giờ, cùng với bốn vị cường giả Lăng Hư cảnh của Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương.

Bốn người liên thủ, trong nháy mắt đã chặn hết đường trước sau của Thanh Hoàng Yêu Đế và Thúy Nhi.

Mà cùng lúc đó, giọng nói khoan hậu mà trầm ổn của Vương Thủ Triết cũng từ xa xa truyền đến: “Khách quý đến Vương thị ta, Thủ Triết không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ tội.”

“Phẩm rồi!”

Sắc mặt Thanh Hoàng Yêu Đế lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Đều nói Vương Thủ Triết đại ma vương giảo hoạt, lại không ngờ lại giảo hoạt như vậy.

Vừa nhìn cái này liền biết, đám người này đối với mình đến tuyệt đối sớm có chuẩn bị. Hơn nữa, đây chính là bốn vị Lăng Hư cảnh cường giả, một vị trong đó càng nghi ngờ tu vi Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, tuyệt đối không phải Lăng Hư cảnh bình thường có thể so sánh. Đại lão như vậy, cho dù là cả Nhân tộc cũng không thấy nhiều.

Rốt cuộc Vương Thủ Triết này tìm được từ đâu?!

Bỗng dưng.

Long Xương đại đế mở to hai mắt nhìn, chỉ vào Thanh Hoàng yêu đế hét lên: “Thủ Triết, quả nhiên đúng như ngươi dự liệu,

đây là Thanh Hoàng yêu đế của Vạn Yêu Quốc. Chính là nàng đả thương trẫm! Ngươi phải báo thù thay trẫm!”

…

Chương 99: Để bắt tiểu lão bà cho Thủ Triết.

…

“Thì ra là lão già không chịu tu luyện này của ngươi!” Thanh Hoàng yêu đế cũng nhận ra Long Xương, trong đôi mắt phượng bén nhọn bỗng chốc nổi lên sắc mặt giận dữ: “Ngươi chạy đến địa bàn của chúng ta Vạn Thánh quốc rút linh mạch cực phẩm, sau khi bị ta ngăn cản lại còn dám nói năng lỗ mãng, không đánh ngươi thì đánh ai?”

Già mà không tu? Nói năng lỗ mãng?

Vương Thủ Triết và Triêu Dương Vương đều ném ra ánh mắt hoài nghi với Long Xương đại đế, lão già này sẽ không phải là nhìn dáng vẻ của Thanh Hoàng Yêu Đế người ta rất xinh đẹp, miệng ba hoa mở miệng đùa giỡn chứ?

Dựa theo nhân phẩm bệ hạ thối không biết xấu hổ, nói không chừng thật sự làm được.

Theo Thủ Triết biết, hình như lúc trẻ hắn còn rình coi hoàng tẩu tắm gì đó, sau khi bị bắt còn chẳng biết xấu hổ.

“Này này! Các ngươi đây là ánh mắt gì vậy?” Long Xương đại đế đen mặt kháng nghị nói: “Trẫm làm Đại Đế mấy ngàn năm, cái dạng nữ tử xinh đẹp nào chưa từng thấy qua? Có cần không?”

Điều này cũng đúng.

Sắc mặt Vương Thủ Triết dịu dàng hơn rất nhiều, chắp tay tạ lỗi với Long Xương: “Lần này là ta hiểu lầm bệ hạ.”

“Mà thôi mà thôi, dù sao trẫm bị ngươi hiểu lầm quen rồi, cũng lười so đo với ngươi.” Long Xương đại đế uy thế mười phần khoát tay áo nói: “Đúng là trẫm thấy huyết mạch của Thanh Hoàng Yêu Đế rất tinh khiết, nếu như cưới về làm tiểu thiếp cho Thủ Triết, không chừng có thể sinh ra hậu duệ huyết mạch Mộc hệ ưu tú hơn, để cải thiện huyết mạch Nhân tộc cống hiến.”

“Ai ngờ lần này trẫm thuận miệng nhắc tới, Thanh Hoàng yêu đế không những không cảm kích mà còn động thủ đánh người! Hừ, may mà Thương Long kiếm của trẫm không ở bên cạnh, nếu không nhất định sẽ khiến yêu nữ không biết tốt xấu này chịu chút đau khổ. Thủ Triết, ta đây là vì tốt cho ngươi, cũng là suy nghĩ cho tương lai của Nhân tộc.”

Ta cảm ơn bệ hạ rất tốt!

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Loại lời này đừng nói Thanh Hoàng Yêu Đế muốn động thủ đánh người, nếu không phải tạm thời đánh không lại Long Xương, ngay cả hắn cũng muốn đánh lão già này một trận, ngươi tại sao không tự mình đi làm cống hiến cho nhân tộc tương lai?

Ngược lại Triêu Dương Vương nghe xong ánh mắt sáng ngời, gật đầu nói: “Lời của Long Xương chưa chắc không có đạo lý, tuy rằng bổn vương không hiểu huyết mạch của Thủ Triết lợi hại như thế nào, nhưng chỉ riêng việc có thể trị được vết thương của ta thì đã là độc nhất vô nhị rồi, nếu có cơ hội bồi dưỡng ra hậu duệ của huyết mạch phượng hoàng mộc hệ ưu tú, thậm chí sinh sản ra tộc đàn, đối với đại cục của cả nhân tộc đều rất có lợi.”

Nhân yêu hỗn huyết, từ xưa đến nay không tính là hiếm thấy. Cho dù tới bây giờ, nhân loại xuất hiện hiện hiện tượng phản tổ như Cơ Nguyệt Nhi cũng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy người, mọi người đều không thể trách được.

Trong khi nói chuyện, Triêu Dương Vương đã bắt đầu nhìn Thanh Hoàng Yêu Đế từ trên xuống dưới, trong đôi mắt lóe ra quang mang khác thường, phảng phất muốn tùy thời động thủ bắt người, không, bắt lấy Hoàng.

Vương Thủ Triết ở bên này trán nhỏ mồ hôi, còn chưa kịp phản đối đã nghe thấy Thanh Hoàng Yêu Đế nổi giận rống to: “Muốn bản yêu đế khuất phục đại ma vương Nhân tộc này, quả thực là si tâm vọng tưởng, cho dù ta chết cũng không theo.”

Trong lúc nói chuyện, trên người Thanh Hoàng Yêu Đế liền có khí thế dồi dào bốc lên, Mộc hệ linh năng bỗng nhiên bộc

phát, trong khoảnh khắc bao lấy Ly Hỏa, Tứ Thủy hai cục béo cùng với Thúy Nhi bên người nàng.

Cùng lúc đó, nàng tiện tay nhấc lên, một đạo trảo ảnh hư ảo chợt lóe lên, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một khe hở không gian đen kịt.

Ngay sau đó, thanh ảnh lóe lên, thân ảnh của nàng đã biến mất trong không gian liệt phùng.

"Ở trước mặt bổn vương còn muốn chạy trốn?!" Trong mắt Triêu Dương Vương hiện lên tinh mang, ống tay áo vung lên, không gian bên cạnh cũng bỗng nhiên bị xé ra một cái khe hở, thân hình nàng lóe lên, liền dẫn đầu đuổi theo: "Nguyên Cương, Long Xương, Chấn Thương, giúp bổn vương bắt tiểu thiếp cho Thủ Triết."

"Đi thôi, Thủ Triết, chúng ta cùng đi." Long Xương đại đế cũng hưng phấn như bị đánh máu gà, một phát bắt được cánh tay Vương Thủ Triết liền xé rách không gian đuổi sát theo.

Lăng Hư đại lão sở dĩ vì thế nhân ngưỡng vọng, cùng chiêu thuấn di không gian này không thoát khỏi quan hệ. Có chiêu này bên thân, trên chiến trường vô luận là cắt vào hay là bỏ chạy, đều khiến người khó lòng phòng bị.

Nhưng mà dưới tình huống đồng dạng có Lăng Hư cảnh nhìn chằm chằm, chỉ bằng vào không gian thuấn di muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Xé rách không gian tất nhiên sẽ sinh ra không gian ba động kịch liệt, cùng là đại lão Lăng Hư cảnh hoàn toàn có thể theo quỹ tích thuấn di của đối phương đuổi theo.

Kế tiếp, chính là bốn vị đại lão Lăng Hư cảnh vây đuổi chặn đường đám Thanh Hoàng Yêu Đế.

Không thể không thừa nhận, Thanh Hoàng Yêu Đế dám xâm nhập lãnh địa Nhân tộc, tự nhiên là có bản lĩnh độc đáo. Chỉ luận tu vi, Thanh Hoàng Yêu Đế cũng đã đạt tới thập nhất giai đỉnh phong, vả lại tinh thông các loại độn thuật, thêm vào bản thể là loài chim, tốc độ phi độn nhanh hơn so với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường.

Nhưng mặc dù nàng rất lợi hại, nhưng đối thủ là bốn Lăng Hư cảnh, trong đó một người còn là một đời nữ quân thần triều

dương vương thanh danh hiển hách trong nhân tộc. Thực lực của nàng cao tới Lăng Hư cảnh tầng thứ bảy, chính là Lăng Hư cảnh hậu kỳ thật sự, đã bước vào hàng ngũ cao thủ đỉnh cấp của nhân tộc.

Nàng cả đời này trải qua vô số chiến tranh lớn nhỏ, yêu ma vương ngoại vực Lăng Hư cảnh chết trong tay nàng cũng không chỉ một người, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng lâu năm tọa trấn một phương, hiếm khi cùng người khác động thủ Khương Chấn Thương cùng Long Xương đại đế có thể so sánh.

Ngoài ra, Triêu Dương Vương Phu Diêu Nguyên Cương cũng không phải tầm thường. Cả đời hắn là đi theo Triêu Dương Vương, trở thành nam nhân sau lưng nàng yên lặng trả giá, cùng nàng tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý, liên thủ chặn yêu dĩ nhiên cũng cực kỳ thuận tay.

Chỉ là kể từ đó, Thanh Hoàng yêu đế đã vô cùng chật vật.

Có nhiều lần nàng đều bị bốn người ngăn chặn, bị không ít công kích, lông vũ trên người bị gãy khá nhiều, nhưng chung quy nàng chính là nhất đại Yêu Đế, át chủ bài trong tay rất nhiều, mấy lần đều bị nàng dùng các loại bí thuật và đại chiêu thành công bỏ chạy ra ngoài.

Bất tri bất giác, lại bị nàng chạy ra thật xa, một mực trốn vào bên trong Lục Bình sơn mạch.

Lục Bình sơn mạch là dãy núi nổi tiếng khắp Nam hoang, chủ mạch hùng vĩ bàng bạc, đỉnh núi hiểm trở nhiều không đếm xuể, nghe nói đỉnh núi cao nhất cao hơn mặt biển chừng trăm dặm.

Chi mạch của nó lại càng trải rộng khắp Nam Hoang, thậm chí kéo dài đến trong cương vực Đại Càn, chính là dãy núi mà ngay cả chủ trạch Vương thị dựa vào vắt ngang An Giang kia, cũng là chi mạch còn lại trong nhánh Lục Bình Sơn, tên Bình An trấn chính là vì vậy.

Dưới núi non trùng điệp, trong một hang động không có gì đặc biệt.

Thanh Hoàng Yêu Đế lúc trước hóa thành bản thể Thanh Hoàng chạy trốn, lúc này một lần nữa biến thành hình tượng

nữ tử Nhân tộc, sắc mặt tái nhợt dựa vào vách tường huyệt động nghỉ ngơi. Đoạn đường này bị vây đuổi chặn đường cơ hồ hao hết lực lượng của nàng, một đường kịch chiến càng làm cho thương thế của nàng không nhẹ.

“Lão tổ tông! Đều là Thúy nhi vô năng, không những không giúp được ngài mà còn liên lụy đến ngài.” Thúy Nhi nước mắt lưng tròng lau sạch vết bẩn trên mặt nàng.

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên nàng bất lực như vậy.

Các đại lão Lăng Hư cảnh chiến đấu, nàng căn bản không xen tay vào được, chỉ có thể ôm hai con chim béo ở bên cạnh nhìn xem, thật sự là quá vô dụng.

“Cái này không trách ngươi, đều là do những Nhân tộc đó quá mức hung ác và xảo quyệt.” Thanh Hoàng Yêu Đế nghỉ ngơi một lát, tinh lực đã khôi phục một chút, sắc mặt cũng thoáng tốt hơn một chút, “Chúng ta đã chạy trốn tới trong Lục Bình sơn chủ mạch, hoàn cảnh nơi này phức tạp dễ tránh khó tìm, là một nơi tốt để nghỉ ngơi và nghỉ ngơi ẩn núp.”

Trong lúc nói chuyện, Thanh Hoàng Yêu Đế còn dùng ánh mắt Quan Ái nhìn về phía hai cục bột béo Thiên Tước, chỉ thấy chúng nó đang núp ở trong góc huyệt động, gắt gao dựa sát vào nhau, rõ ràng là vô cùng khẩn trương, hết sức sợ hãi.

“Các ngươi đừng sợ, nơi này cách quê chúng ta Vạn Thánh quốc đã không xa.” Thanh Hoàng yêu đế ôn nhu an ủi: “Mấy tên Nhân tộc lùng bắt nhất định không tìm được chúng ta, lát nữa ta sẽ dẫn các ngươi về nhà.”

“Chi chi ~ a a.” Hai cái bánh bao béo phát ra thanh âm kháng nghị yếu ớt.

Tuy đều là điểu tộc, Thanh Hoàng Yêu Đế bởi vì huyết mạch cao quý có lực uy hiếp tự nhiên đối với chúng nó, cũng rất dễ dàng sinh ra cảm giác thân cận, nhưng chúng nó từ khi sinh ra đã sinh ra cùng một chỗ với người của Vương thị, đã sớm coi mình là một phần tử của Vương thị, đối với Vạn Yêu Quốc căn bản không có lòng trung thành.

Huống chi, chúng vốn là ở bên hồ hảo hảo yêu đương, kết quả bỗng nhiên bị đột nhiên mang đi như vậy, điều này đối với

chúng mà nói không ngại bị bắt cóc!

Vương thị tốt biết bao nhiêu, ở Vương thị bọn chúng sống rất thoải mái, căn bản không cần vất vả kiếm ăn, chỉ cần chờ bị ném cho ăn là được. Nhất là tiểu hài tử đích mạch, trong tay có rất nhiều tặc ăn ngon, vì có thể xử lý bọn chúng một chút, có đôi khi ngay cả linh cốc thượng phẩm cực phẩm cũng nỡ bỏ ra ngoài.

Duy nhất không thuận lòng chính là Tộc Học, tiên sinh Tộc Học rất hung, học không tốt còn có thể bị đánh. Thậm chí có một lần, tiên sinh Tộc Học còn viết thư cáo trạng cho chủ nhân Ly Dao tiểu thư của bọn họ… Nói là dạy không nổi hai đoàn này rồi, bảo Ly Dao tiểu thư mang chúng đi thánh địa tự mình dạy đi.

Cũng may phía sau còn có Hoa Hoa lót đáy, số lần bọn họ bị hành hung cũng không phải nhiều nhất.

“Hai người các ngươi bị Nhân tộc nuôi choáng váng rồi chứ?” Thúy Nhi đi qua thưởng cho bọn chúng hai cái cú vỡ đầu: “Các ngươi nghe nói về nghề nuôi trồng của Nhân tộc chưa? Chính là nuôi các ngươi mập, sau đó uống máu các ngươi, ăn thịt của các ngươi! Còn đem lông chim của các ngươi làm thành quần áo cùng cây quạt!”

“Lẽo kẹt cọt kẹt.”

Ly Hỏa Thiên Tước trở nên nóng nảy, nhìn trừng mắt phản bác Thúy Nhi.

Ngươi mới ngốc đó! Tuy rằng chúng ta vẫn chưa tốt nghiệp Tộc Học sơ đẳng, nhưng chắc chắn cũng mạnh hơn cặn bã của ngươi, học được bao nhiêu đời? Vật lý nền tảng, hóa học cơ sở? Giám định và thưởng thức thơ từ, đọc thuộc lòng cổ văn, tư tưởng triết học ngươi hiểu cái nào?

Hắn là Ly Hỏa Thiên Tước đường đường Ly Dao tiểu thư tự mình ấp ra, còn trợ giúp hắn đem huyết mạch tinh lọc một đợt, để cho hắn có được tiềm lực thất giai.

Đương nhiên, chính hai Thiên Tước cũng biết, dựa vào tiềm lực cấp bảy của mình đã không theo kịp bước chân của Ly Dao tiểu thư, dù sao Ly Dao tiểu thư cũng phải hướng về phía Chân Tiên.

Nhưng mà, bọn chúng có thể đi theo các thiếu gia tiểu thư khác của gia tộc a, thiếu gia tiểu thư trong nhà nhiều như vậy, cũng sẽ không thiếu một miếng ăn cho bọn chúng.

Dù gì, nhận hiếu kính ở Tộc Học sơ đẳng cũng đủ cho chúng nó ăn uống không lo, dù sao, hai con nhóc này một con ngũ giai, một con tứ giai, thực lực ở trong Tộc Học sơ đẳng đầy đất đều là Luyện Khí cảnh tuyệt đối có thể đi ngang, nhiều lắm là đám nhóc con nhân loại trông mong ôm đùi chúng nó.

Thúy Nhi nghe không hiểu Ly Hỏa Thiên Tước đang nói gì, nhưng từ thái độ của nó cũng biết tuyệt đối không phải lời hay ho gì.

Nàng tức giận đến dựng ngược hàng lông mày, tóc dài màu xanh lá sắp sửa dựng ngược lên: “Hai người các ngươi đúng là không biết tốt xấu, lão tổ tông chúng ta vì cứu các ngươi mà ra, cái giá phải trả cũng không nhỏ. Lại thái độ không tốt, ta sẽ đưa các ngươi về Ma Quật của Nhân tộc.”

líu ríu!

Tặng thì tặng, mau mau đưa đi!

Hai cái bánh bao béo tròn, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Thúy nhi, chớ so đo với bọn chúng.” Thanh Hoàng yêu đế khuyên: “Bọn chúng còn nhỏ tuổi, chưa trải qua mưa gió nên chưa hiểu được sự hung ác và đáng sợ của Nhân tộc, chờ khi trở về tộc ắt sẽ có trưởng bối của tộc bọn chúng chậm rãi dạy dỗ.”

“Nhân tộc ghê tởm, quá xấu xa hung ác.” Thúy Nhi căm giận bất bình mà lẩm bẩm: “Đặc biệt là đại ma vương tên là Vương Thủ Triết kia, bụng đầy ý nghĩ xấu, lại còn không biết xấu hổ muốn cướp lão tổ tông trở về làm tiểu lão bà. Phi, hắn cũng xứng sao?”

“Thúy nhi im đi.” Vẻ mặt Thanh Hoàng Yêu Đế đột nhiên biến sắc: “Có một luồng thần niệm quét qua, hẳn là nữ tử Nhân tộc lợi hại nhất. Nhưng các ngươi yên tâm, ở đây hung thú hỗn loạn, chỉ cần chúng ta ẩn nấp khí tức tốt, nàng sẽ không…”

Đáng tiếc lời của nàng còn chưa nói xong, hai cái bánh bao béo đột nhiên động.

Chỉ thấy chúng nó vỗ cánh phành phạch, thân thể mập mạp lảo đảo bay ra ngoài hang động, cùng lúc đó còn kêu lên: “Kèo xèo xèo! Ken két…”

Tiếng kêu kia quả thực muốn bao nhiêu thê thảm liền có bấy nhiêu thê thảm. Không biết, còn tưởng rằng chúng bị ngược đãi thê thảm bao nhiêu.

“Không tốt!”

Sắc mặt Thanh Hoàng Yêu Đế tái nhợt.

Nàng đã không kịp ngăn cản. Dưới động tĩnh lớn như vậy, nữ tử Nhân tộc lợi hại kia sao có thể không phát hiện được?

“Hai tên phản đồ các ngươi!”

Thúy Nhi tức giận đến sôi máu, nhào tới muốn tóm bọn chúng quay về đánh cho hả giận, nhưng lại bị Thanh Hoàng Yêu Đế ngăn cản.

Quả nhiên là vậy.

Gần như chỉ trong chớp mắt, trên bầu trời đã truyền đến tiếng cười sảng khoái của Triêu Dương Vương: “Thanh Hoàng, ngươi cũng giỏi trốn đấy, nếu không có hai tiểu gia hỏa này nhắc nhở, thiếu chút nữa đã bị ngươi lừa gạt rồi.”

Cùng lúc đó, mấy đạo thân ảnh còn lại cũng từ trên tất cả các tuyến điều tra cấp tốc chạy tới, mắt thấy vòng vây sắp lần nữa xúm lại.

“Thúy nhi, một quả thiên lý thuấn hành cuối cùng này cho phép ngươi cầm.” Sắc mặt Thanh Hoàng Yêu Đế vô cùng nghiêm túc: “Lát nữa động thủ, ta sẽ cố hết sức ngăn cản bọn hắn. Sau khi ngươi thuấn di rời khỏi nơi đây, lập tức nghĩ biện pháp chạy về Vạn Thánh quốc, thông tri cho Cửu Vĩ tỷ tỷ và Đế Hưu tiền bối.”

“Không, lão tổ tông, ta đến ngăn chặn bọn họ, ngài đi trước đi.” Thúy Nhi vạn phần lo lắng.

“Vô dụng thôi. Mục tiêu của bọn họ là ta… Chỉ có ta ở lại, bọn họ mới không tốn nhiều sức đi bắt ngươi đâu.” Thanh Hoàng Yêu Đế lạnh lùng nói: “Ngươi phải nhớ kỹ, chỉ khi còn sống rời khỏi đây, ta mới có hy vọng được cứu vớt.”

“Vâng, lão tổ tông, ta hiểu rồi.” Thúy Nhi rưng rưng cầm lấy thiên lý thuấn lệnh, không hề nhăn nhó.

Trong lúc nói chuyện, trên bầu trời, mấy vị Lăng Hư cảnh kia đã tự mình chiếm cứ một phương, phòng ngừa Thanh Hoàng Yêu Đế đột phá vòng vây.

Bình thường cường giả Lăng Hư cảnh đều sống đủ lâu, nội tình hùng hậu, thủ đoạn rất nhiều, cho dù thật sự bị dồn đến tuyệt cảnh cũng không chừng có thể tuyệt địa phản sát, bởi vậy dù đối phương đã là nỏ mạnh hết đà cũng không thể khinh thường.

“Thanh Hoàng tiểu tỷ tỷ, trẫm khuyên ngươi nên ngoan ngoãn đầu hàng đi.” Long Xương đại đế cười ha ha nói: “Thủ Triết nhà chúng ta lớn lên tuấn tú, lại có gia tài vô số, huyết mạch cũng ưu tú, cho hắn làm tiểu lão bà chính là phúc phận của ngươi.”

“Bệ hạ…” Vương Thủ Triết ngồi Côn đi theo phía sau mấy người, không nói gì khuyên: “Ngài nói chuyện có thể đừng cùng một đức hạnh với đại phản phái hay không? Ta cũng không…”

“Thủ Triết, ngươi không có lương tâm, trẫm đang làm việc cho ngươi!” Long Xương đại đế quay đầu trừng mắt với hắn, ngắt lời hắn, sau đó tự lẩm bẩm: “Có điều lần này trẫm vẫn nên tha thứ cho ngươi, ai bảo ngươi là chủ nợ của trẫm chứ. Ngươi đến bên cạnh đợi xem kịch vui là được rồi, tất cả đều giao cho trẫm xử lý. Ngươi chỉ là một Tử Phủ cảnh nho nhỏ, đừng để bị dư âm chiến đấu của đại lão làm bị thương.”

Dứt lời, Long Xương đại đế bắt đầu hưng phấn xoa tay.

Trước kia hắn luôn thích đơn đả độc đấu, nhưng hiện tại tiếp xúc với Vương Thủ Triết lâu, hắn càng cảm nhận được chỗ sảng khoái khi nhiều người ức hiếp ít người.

Tử Phủ cảnh nho nhỏ!?

Vương Thủ Triết tức giận liếc hắn ta một cái.

Thầm nghĩ nếu ta dùng hết thủ đoạn đối phó bệ hạ ngài, đảm bảo bệ hạ ngài chịu không nổi.

Đường đường là một Lăng Hư cảnh, trên người ngay cả đạo khí cũng không có, tu vi cũng khó khăn lắm mới đạt tới một tầng đỉnh phong, nếu như chơi trò chơi này, ngài cũng không khác gì một người trần truồng.

Trong thoáng chốc, lại một trận chiến đấu kịch liệt bắt đầu.

Trong chiến đấu, Thanh Hoàng Yêu Đế lại một lần nữa hiện ra nguyên hình.

Đó là một con chim phượng hoàng phi thường cường đại và xinh đẹp, lông vũ xanh biếc giống như kim thạch tạo thành, dưới ánh mặt trời hiện ra từng vầng sáng, móng chim khổng lồ cũng giống như là kim thiết đúc thành, vừa nhìn liền biết lực sát thương cực lớn.

Lúc chiến đấu, đôi cánh to lớn của nàng che khuất bầu trời, tùy ý vỗ một cái liền có thể khuấy động lên năng lượng phong bạo đáng sợ, hung mãnh dị thường.

So sánh với nhau, phe mình tuy có bốn Lăng Hư cảnh, nhưng mà trong đó ba người đều là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, đơn đả độc đấu cũng không phải đối thủ của Thanh Hoàng, mà Triêu Dương Vương tuy là hậu kỳ, lại bởi vì thương thế không cách nào toàn lực ứng phó.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là trận doanh phe mình nắm chắc thắng lợi trong tay, căn bản không cần phải liều mạng, chỉ cần liên thủ không ngừng tiêu hao Thanh Hoàng Yêu Đế là được.

Đúng vào lúc này, trong huyệt động bỗng dưng tách ra một đạo không gian ba động quang hoa, đó là Thúy Nhi dùng ngàn dặm thuấn hành lệnh chạy trốn.

Triều Dương Vương lập tức ổn định hiện trường nói: “Mục tiêu của chúng ta là Thanh Hoàng Yêu Đế, đừng quản tiểu nha đầu chạy mất kia. Cho dù nàng chạy về Vạn Yêu Quốc cũng vô dụng, chỉ là Vạn Yêu Quốc còn không lật nổi sóng gió. Cửu Vĩ Yêu Đế cùng Đế Hưu Yêu Đế nếu dám vồ mồi lung tung, bổn vương tự mình đưa tin về Tiên Triều trấn áp.”

Thật không hổ là phong vương lợi hại của Tiên Triều, khẩu khí này đúng là bá đạo vô cùng. Nhưng mà đúng là như thế, nếu

không có tự tin này, sao dám bắt Thanh Hoàng Yêu Đế làm tiểu lão bà cho Vương Thủ Triết.

Lời vừa nói ra, cũng lập tức ổn định lại tâm thần của Long Xương và Khương Chấn Thương.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Triêu Dương Vương, bốn người phối hợp bắt đầu bao vây tiễu trừ lần nữa. Sau đó Thanh Hoàng Yêu Đế lại xuất ra mấy lá bài tẩy, lại bị bốn người già nua hóa giải từng cái, cuối cùng cũng không tạo ra sóng gió gì.

Chiến đấu chính là như vậy, dưới ưu thế tuyệt đối cùng tâm tính vững vàng không dao động, ở vào thế yếu tuyệt đối không có khả năng lật ngược tình thế.

Thanh Hoàng Yêu Đế giãy giụa mấy lần, cuối cùng vẫn bị bắt sống.

Sau đó, Triêu Dương Vương liền rất thành thạo móc ra một bộ 【 Cao Giai Thần Hồn Tỏa 】 chuyên môn nhằm vào Lăng Hư cảnh, cùng với 【 Tỏa Tiên Tu 】 đồng dạng nhằm vào Lăng Hư cảnh, thậm chí còn đút cho Thanh Hoàng Yêu Đế một viên 【 Tán Nguyên Thánh Đan 】, trong thời gian ngắn khiến năng lượng trong cơ thể nàng tan rã, không cách nào khôi phục linh năng huyền khí.

Sau một loạt biện pháp, mặc cho Thanh Hoàng Yêu Đế có năng lực gấp mấy lần cũng đừng mong lật được sóng gió gì.

Lúc này, nàng đã từ một nữ đế cao cao tại thượng, biến thành một nữ tù nhân chật vật, thê thảm đáng thương.

“Điện hạ, những hình cụ cao cấp trong tay ngài còn rất đầy đủ?” Sắc mặt Long Xương đại đế có chút kính sợ nuốt nước miếng.

“Bổn vương thường hỗn vực ngoại chiến, thủ đoạn bắt địch há có thể thiếu được? Bắt sống một Yêu Ma Vương Lăng Hư cảnh chính là công lớn.” Triêu Dương Vương bình tĩnh nói, “Ngươi thích, ta cũng có thể cho ngươi một bộ.”

“Miễn đi.” Long Xương đại đế da mặt run lên, vội vàng nói sang chuyện khác: “Thủ Triết à, để tránh đêm dài lắm mộng, cùng với Nhược Lam sau khi biết được lại tự nhiên sinh ra rắc

rối, không bằng đêm nay đem động phòng hòa hợp, nấu gạo thành cơm rồi nói sau.”

“Bệ hạ.” Vương Thủ Triết dở khóc dở cười: “Ngươi coi Thủ Triết là ai? Lùi một vạn bước mà nói, cho dù Thủ Triết thật sự nạp thiếp, cũng không thể dựa vào cưỡng đoạt? Ta thân là tộc trưởng, nếu dẫn đầu hỏng mất bầu không khí, sau này các tộc nhân học theo thì nên làm thế nào?”

“Ngươi làm vậy không phải vì Nhân tộc…” Long Xương đại đế ngạc nhiên.

“Thủ Triết nói có lý.” Triêu Dương Vương ngắt lời hắn: “Chúng ta là chính đạo của tiên triều, không phải những tà môn tà đạo của ma triều. Không bằng như vậy, Thủ Triết ngươi và Thanh Hoàng trò chuyện một chút, tranh thủ chút tình cảm đi ra. Hôn nhân không có nền tảng tình cảm chính là không bền vững.”

Nói chút tình cảm?

Vương Thủ Triết càng hết chỗ nói.

Các ngươi đã đánh người ta thành như vậy, ngươi bảo ta đi nói tình cảm với người ta? Nói như thế nào?

Mắt thấy Vương Tông Côn đang trừng đôi mắt to ngập nước, vẻ mặt ngây thơ nhìn hắn, giống như muốn hỏi cái gì, Vương Thủ Triết vội vàng vung ra hai luồng huyền khí ngăn chặn lỗ tai của hắn.

Thật là, ở trước mặt trẻ con nói bậy bạ, cũng không sợ dạy hư trẻ con.

“Chư vị tiền bối.” Vương Thủ Triết thở dài trong lòng, chắp tay nói: “Thủ Triết quả thực có chút kế hoạch với Vạn Yêu quốc, nhưng không ngờ lại khởi động sớm. Thôi vậy thôi vậy, không đề cập tới việc này trước, Thủ Triết đã lén trò chuyện với Thanh Hoàng yêu đế một chút, giải trừ một số hiểu lầm của đôi bên.”

Dứt lời, Vương Thủ Triết cũng không phản ứng với sự kích động của đám đại lão Lăng Hư cảnh, suy nghĩ phóng đãng này nữa.

Nếu để cho bọn họ nói tiếp, đảm bảo sẽ nói không ra lời đứng đắn gì.

Vung ống tay áo lên, Vương Thủ Triết hạ xuống Côn, cuốn Thanh Hoàng yêu đế lên rồi đi vào huyệt động.

Triêu Dương Vương tựa như một lão thái hậu hiền lành, đưa tay túm lấy Vương Tông Côn ý đồ thu nhỏ lại theo vào, vẻ mặt tiểu hài tử không được tham gia náo nhiệt, còn rất tri kỷ phất tay bố trí phong ấn ngăn cách cửa động, miễn cho Long Xương gặp chuyện xấu xa như lão già thối tha không biết xấu hổ kia.

Long Xương đại đế thấy thế, vẻ mặt ảo não.

Ai ~ nha đầu Triều Dương Vương này quả nhiên không đáng yêu chút nào, lại một chút cơ hội cũng không lưu cho hắn.

Mà cùng lúc đó.

Trong huyệt động.

Không có phương tiện chiếu sáng trong huyệt động ánh sáng ảm đạm, chỉ có từng tia sáng từ trên phong ấn ở cửa phóng ra, sắc thái sặc sỡ, kỳ quái, khiến không khí trong động trở nên mập mờ khó hiểu.

Vương Thủ Triết vung tay, san bằng một khối đá xanh cao hơn nửa người, sau đó đặt Thanh Hoàng yêu đế lên, để nàng ngồi xuống, chuẩn bị tâm sự với nàng.

Nhưng mà.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, Thanh Hoàng yêu đế đã mắng Vương Thủ Triết một cái, mắt phượng nén giận ngẩng đầu trừng hắn: “Xì! Đại ma vương vô sỉ đê tiện, cho dù ngươi chiếm được thân thể của ta cũng không chiếm được linh hồn của ta!”

…

Chương 100: Vương Thủ Triết! Ngươi dứt khoát giết chết ta.

…

“Thanh Hoàng tiền bối, năm nay Thủ Triết mới hai trăm tuổi… Không biết ngài đã bao nhiêu tuổi rồi?” Vương Thủ Triết chắp tay, không mặn không nhạt nói một câu.

Hai trăm tuổi? Cái gì?

Gương mặt xinh đẹp của Thanh Hoàng yêu đế kinh ngạc cứng lại.

Vậy chẳng phải là nói, Thủ Triết đại ma vương này còn nhỏ hơn Thúy Nhi rất nhiều?

Hung thú linh thú gì đó, căn cứ chủng tộc bất đồng, thọ nguyên dài ngắn cũng có khác nhau rất lớn, mà Phượng Hoàng nhất tộc ở trong linh thú thuộc chủng tộc thọ nguyên tương đối dài, đừng nhìn dung mạo Thanh Hoàng sau khi hóa hình nhìn trẻ tuổi, nhưng tuổi thực tế của nàng so với Long Xương và Triêu Dương Vương lớn hơn rất nhiều.

Chỉ là hai trăm tuổi, trong mắt nàng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

“Ngươi, đây là ý gì?” Thanh Hoàng yêu đế mang theo vài phần do dự mở miệng, ngữ khí rõ ràng không còn cứng rắn như trước nữa.

“Không có ý gì, không bằng chúng ta tính sổ trước.” Vương Thủ Triết thần sắc thản nhiên, đếm ngón tay tính với nàng: “Thứ nhất, ngài đả thương tiền chữa bệnh và tiền thuốc chữa của bệ hạ chúng ta, phí hỏng việc, bồi thường phí bồi thường, tổng cộng ba trăm vạn tiên tinh ngài có ý kiến gì không?”

“Có ý kiến, lão già Long Xương kia không tu luyện Cực phẩm linh mạch của Vạn Thánh quốc chúng ta, còn dám nói năng lỗ mãng, ta đánh hắn là điều nên làm.” Thanh Hoàng yêu đế bị gợi lên lửa giận, mắt phượng trợn ngược.

“Linh mạch cực phẩm kia cách biên cảnh truyền thống của quý quốc còn xa hơn ba ngàn dặm.” Vương Thủ Triết móc ra

một tấm bản đồ Nam Hoang, trên đó ghi rõ đường biên cảnh của Vạn Yêu quốc và vị trí linh mạch cực phẩm kia: "Căn cứ theo lệ cũ của quốc tế, đương nhiên là trước tiên phát hiện ra người trước, hoặc là cường giả vi tôn. Thanh Hoàng tiền bối ngài đã rơi vào tay chúng ta, chúng ta tự nhiên có quyền tìm ngài tính sổ."

"Hừ!"

Thanh Hoàng yêu đế quay đầu đi, không muốn tranh luận với hắn.

Người là dao thớt ta là thịt cá, có gì phải nói?

"Vậy thì bàn lại điểm thứ hai." Vương Thủ Triết tiếp tục tính toán, "Thanh Hoàng tiền bối ngài tự mình xâm nhập lãnh địa Vương thị ta, trong tổ chức dính líu và tham dự nhiều loại hoạt động phạm pháp phạm pháp, lần lượt là "tội gián điệp", "Tội cướp bóc", tội cướp bóc phạm tội phi pháp xâm nhập hạt nhân", "tội công cộng an toàn" nguy hại, "tội phủ chủ tội phi pháp xâm lấn thế gia gia chủ chưa đắc tội", "Tội bắt cóc thế gia trấn thủ linh thú", "Vũ lực cự bắt tội", "Phá hư bang giao tội hữu hảo láng giềng" "Phá hư tội hài hòa chủng tộc", ngài đối với tội danh này có dị nghị gì không?"

Nghe một chuỗi tội danh kia, đôi mắt phượng của Thanh Hoàng Yêu Đế càng trừng càng lớn.

Nàng vốn cho là mình chiến bại bị bắt, đã chuẩn bị tâm lý tiếp nhận "tình tiết mỹ nữ bại trận" truyền thống.

Nhưng chưa từng nghĩ đại ma vương Thủ Triết này lại không có chút hứng thú nào với thân thể của nàng, ngược lại còn bày ra cho nàng một tội danh.

Nàng chẳng qua chỉ đi dạo một vòng trong thành mà thôi, làm sao có thể phạm nhiều tội danh như vậy? Tiểu tử này chẳng lẽ đang bịa chuyện?

"Thanh Hoàng tiền bối đừng tưởng rằng Thủ Triết đang thách thức ngươi." Vương Thủ Triết móc mấy bộ luật pháp Đại Càn dày trong nhẫn trữ vật ra, cùng với một bộ ví dụ quản lý hạt địa của Vương thị, chất đống trước mặt Thanh Hoàng Yêu Đế: "Những điều lệ này đều có, ngươi có thể nghiên cứu kỹ một chút, cũng có thể giải thích cho bản thân một phen."

“…”

Tuy rằng Thanh Hoàng Yêu Đế đã sống đủ lâu, có chút văn hóa, cũng có thể hiểu được văn tự của quốc gia loài người, nhưng nhìn thấy những quy luật của đại bộ phận này vẫn cảm thấy đau đầu một trận, không khỏi nói: “Được rồi, ngươi nói cái gì thì chính là như thế đó.”

Nàng ngay cả bại ở cốt truyện Bắc cũng có mức độ chấp nhận tâm lý nhất định, huống chi là một chút pháp luật trách cứ?

“Vậy được, xin Thanh Hoàng tiền bối ký tên đồng ý ở trên thư nhận tội.” Vương Thủ Triết móc giấy bút ra, nhanh chóng viết rõ tội danh, sau đó đưa tới trước mặt nàng, bảo nàng ký tên đồng ý: “Chủ động nhận tội có thể giảm một phần tội.”

“Vương Thủ Triết, ngươi thật sự sẽ không cưỡng ép đối với ta cái nào…?” Thanh Hoàng yêu đế cầm bút, vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

“Thanh Hoàng tiền bối, vi phạm ý nguyện của nữ tử cưỡng ép, nhưng chuyện nghiêm túc trái với luật pháp Đại Càn, bệ hạ không hiểu chuyện ta còn có thể không hiểu chuyện sao?” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Huống chi, bây giờ là xã hội pháp chế hài hòa. Vương Thủ Triết ta có vợ có con, có được một gia đình nhỏ hạnh phúc an ổn, lại đang ở trong một gia tộc tích cực khỏe mạnh, đừng nói là kẻ khiến ta cưỡng ép tiền bối kia, dù là tiền bối ép buộc ta, ta cũng là liều chết không theo.”

“Ta ép buộc ngươi sao?” Đôi mắt phượng của Thanh Hoàng yêu Đế trợn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Khụ khụ, ta chỉ là lấy một ví dụ.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Ý của biểu đạt là, giữa hai người chúng ta gần như không có khả năng phát sinh loại tình huống giống như trong tưởng tượng của ngài, ngài cứ yên tâm.”

Nghe hắn nói như vậy, tảng đá trong lòng Thanh Hoàng Yêu Đế cuối cùng cũng rơi xuống, nhưng không biết làm thế nào, ngược lại sinh ra một loại cảm giác không hiểu sao bị nhục nhã đến, mang tâm tình phức tạp ký tên trên thư nhận tội.

“Nếu Thanh Hoàng tiền bối đã nhận tội, vậy tội có thể giảm bớt rất nhiều.” Vương Thủ Triết thỏa mãn nhận tội, “Nếu ngài

có thể tích cực bồi thường tổn thất của thương gia, tích cực giao nộp tiền phạt và bồi thường, còn có thể giảm bớt hình phạt thêm một bước. Nếu không, chỉ là tội danh kia, cũng đủ cho ngài phục dịch ngàn năm."

"Vậy ta phải bồi thường bao nhiêu mới có thể lập tức được tự do?" Thanh Hoàng yêu đế thấy Vương Thủ Triết "biết đạo lý" liền sáng mắt lên hỏi dò.

"Ba ức đến năm ức tiên tinh đi, cụ thể còn phải căn cứ chi tiết thì đi tính toán." Vương Thủ Triết thành thật trả lời: "Khả năng cao là trên dưới ba trăm triệu, dù sao Thanh Hoàng tiền bối nhận tội rất thống khoái."

"Bao nhiêu?!" Đôi mắt phượng của Thanh Hoàng yêu Đế đều trợn trừng lên: "Ngươi cảm thấy ta có thể móc ra được số tiền này không?"

Tuy nàng đối với tiền tệ bên nhân loại không quen thuộc lắm, nhưng cũng biết đây tuyệt đối là một con số phi thường khổng lồ.

"Bởi vì cái gọi là Phượng Hoàng Bất Lạc Vô Bảo chi địa, tiền bối ngài quá khiêm tốn rồi." Vương Thủ Triết dù bận vẫn ung dung nói: "Nếu tiền bối không đủ tiền phạt, hoàn toàn có thể bán ra một số thứ khác để thế tiền, ví dụ như Thanh Hoàng Vĩ Linh, Vũ Vũ, Thanh Hoàng tinh huyết của ngài, vân vân, đều là tài liệu luyện khí hoặc là luyện đan nguyên rất nổi tiếng."

"Đúng rồi, vừa rồi lúc thấy tiền bối hóa thành nguyên hình kịch chiến, có một ít lông cánh và lông đuôi đều sắp rụng rồi, không bằng rút xuống khấu trừ chút tiền phạt. Đúng rồi, trang bị trữ vật của tiền bối cũng kiểm tra cho ta, xem xem có cái gì trừ tiền phạt hay không."

Thanh Hoàng Yêu Đế bị hắn nói đến hai mắt đăm đăm, toàn thân rùng mình một cái.

Không ngờ, Vương Thủ Triết này cũng không phải không muốn thân thể của nàng, chỉ là thân thể này không phải "thân thể" kia mà thôi.

Sau một nén nhang.

Vương Thủ Triết phá vỡ phong ấn ra khỏi sơn động, phía sau truyền đến tiếng thét bi phẫn muốn chết của Thanh Hoàng Yêu

Đế: “Vương Thủ Triết, ngươi thật sự là một đại ma vương không hơn không kém. Ngươi quá đáng rồi, không bằng dứt khoát giết chết ta!”

Nghe vậy, bốn vị đại lão Lăng Hư cảnh trấn thủ ngoài hang động đều nhìn Vương Thủ Triết bằng ánh mắt khác thường.

Đặc biệt là Long Xương đại đế, càng là nháy mắt ra hiệu với Vương Thủ Triết, trong lòng âm thầm nói thầm không thôi. Không ngờ tiểu tử Thủ Triết này ngày thường nghiêm trang, thời khắc mấu chốt vẫn rất có thủ đoạn!

“Khụ khụ.” Diêu Nguyên vừa ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở: “Thủ Triết à, ngươi vẫn nên dỗ dành Thanh Hoàng đi, tương lai vẫn phải sống tiếp.”

“Bản vương ngược lại cảm thấy không có gì.” Triêu Dương Vương lại suy nghĩ bất đồng, tiếp tục ủng hộ Vương Thủ Triết nói: “Thanh Hoàng Yêu Đế cá tính bướng bỉnh, ngay từ đầu phải ra oai phủ đầu với nàng, chấn nhiếp nàng, sau này mới có thể sống yên ổn.”

“Chư vị tiền bối.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ hành lễ: “Chúng ta vẫn nên trở về Vương thị trước rồi nói sau.”

Vào lúc này, không phải Vương Thủ Triết không muốn giải thích, chỉ là nhất định càng miêu tả càng đen, dứt khoát lười giải thích.

“Thôi được, lần đánh nhau này vẫn có chút mệt mỏi.” Triều Dương Vương ngoài miệng nói mệt mỏi, nhưng tinh thần lại mười phần: “Thanh Hoàng vẫn là bổn vương mang nàng đi, dọc theo đường đi còn có thể tiện thể thay Thủ Triết quán thâu một chút đạo lý làm vợ người với nàng.”

Sau khi xong việc nơi này, mọi người tự nhiên là trở về Vương thị không đề cập tới.

…

Trong Lục Bình sơn mạch thật lớn có kỳ phong nguy nga sừng sững, cũng có khe cốc chảy sâu, dòng suối chảy xiết vắt ngang trong đó, nó giống như một con thái cổ cự thú chiếm cứ ở trên Nam Hoang, chiếm cứ phần lớn khu vực phía nam Nam hoang.

Vạn Thánh quốc nằm ở chỗ sâu nhất trong Lục Bình sơn mạch.

Giờ phút này.

Trong một khu rừng rậm gần lãnh thổ Vạn Yêu quốc, một đạo hào quang xanh biếc như thiểm điện xuyên qua rừng rậm trùng điệp, bay nhanh về phía Vạn Yêu quốc.

Mà cùng lúc đó.

Sâu trong Lục Bình sơn mạch.

Vạn Thánh cốc.

Một gốc cây khổng lồ đứng thẳng trong sơn cốc.

Thân cây của nó cao ngất, như cột chống trời xuyên thẳng tới chân trời, đỉnh cao nhất thậm chí còn chui vào trong tầng mây lưu động.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, mặt ngoài những phiến lá to bằng bàn tay hiện ra ánh sáng ôn nhuận như ngọc bích. Trong lúc đón gió, phiến lá va chạm lẫn nhau, phát ra trận trận tiếng vang thanh thúy, tựa như chuông gió, theo tiếng gió truyền ra xa xa.

“Luồng chuông gió” này tựa hồ có hiệu quả an thần, trên bãi cỏ dưới tàng cây, rất nhiều hung thú lớn nhỏ đang cuộn mình ngủ say, cùng với tiếng chuông gió.

Trên bãi cỏ rậm rạp bên cạnh hung thú, đám hung thú con còn chưa cao bằng lá cỏ đang thành quần kết đội chơi đùa giỡn, đem đại hung thú nằm cuộn mình trở thành bình chướng chơi trò chơi truy đuổi, ngẫu nhiên thậm chí nghịch ngợm bò lên trên người đại hung thú, ở trên cao nhìn xuống hướng đồng bạn đắc ý gào thét, phảng phất hoàn thành hành động vĩ đại gì đó.

Đại hung thú đang ngủ say bị tiếng gào thét đánh thức, tùy ý nhún vai, liền đem thằng nhãi con to gan lớn mật lắc xuống, sau đó lật người tiếp tục ngủ.

Trên tán cây, có hung cầm to lớn đã trưởng thành đang giang rộng cánh phơi lông, dưới ánh mặt trời lông vũ lộng lẫy tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, còn mỹ lệ hơn cả tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất.

Trên ngọn cây bên cạnh, từng đàn chim con đang vui vẻ nhảy nhót, líu ríu kêu lên vui vẻ.

Càng bên trong một ít, ở gần thân cây, còn có một ít hung thú cùng hung cầm đã đạt tới thất bát giai, nhưng còn chưa hóa hình, đang co lại thành một con nho nhỏ, nhu thuận vây thành một vòng, nghe một vị lão giả râu trắng kể chuyện xưa.

Lão giả này nhìn qua đã rất già, không chỉ râu tóc đã hoàn toàn trắng, trên mặt cũng hiện đầy nếp nhăn, nhưng trên người hắn lại không có nửa điểm khí tức già nua, ngược lại từ từ mà an tường, tựa như một hồ nước yên tĩnh, để cho người ta vừa nhìn thấy hắn, tâm tình tựa hồ cũng có thể theo đó trở nên an bình yên lành.

Tắm trong quang ảnh loang lổ, lão nhân ngữ khí ôn hòa, không nhanh không chậm mà thuật lại chuyện xưa "nghĩa hồ báo ân".

Dưới ánh nắng ấm áp, tất cả mọi thứ trở nên dịu dàng mà ấm áp, từ xa nhìn lại, năm tháng yên tĩnh.

Nhưng mà, một đạo độn quang màu xanh đến, lại phá vỡ yên tĩnh của Vạn Thánh cốc.

Dưới bầu trời quang đãng, đạo độn quang kia lại nhanh lại nhanh, cơ hồ giống như chạy trối chết vọt vào trong nội cốc, thẳng đến đại thụ che trời trong nội cốc.

Cơ hồ là trong nháy mắt, đám đại hung thú nghỉ trưa trên cây đều bị đánh thức, nhao nhao ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời mà nhìn chằm chằm về phía đạo độn quang kia.

Lão nhân dưới cây cũng ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy hắn phất tay áo một cái, một đạo lục sắc quang mang giống như gió xuân lướt qua giữa trời, nhìn như nhẹ nhàng, lại vững vàng ngăn cản đạo độn quang kia.

Độn quang tán đi, bên trong lộ ra một con đại điểu xanh biếc chật vật.

Đó là một con khổng tước màu xanh lục hình thể thon dài, một thân lông vũ mỹ lệ, dưới ánh mặt trời tản ra hào quang lấp lánh.

Có thể là trên đường bay quá gấp, lông mũ trên đỉnh đầu nàng đã trở nên xiêu vẹo, cho dù hôm nay dừng lại, vẫn rướn cổ thở hổn hển, một bộ sắp sức cùng lực kiệt.

Ánh mắt hiền hòa của lão nhân hiện lên chút kinh ngạc: "Tiểu Thúy Nhi, sao ngươi lại chật vật như vậy. Thanh Hoàng đâu?"

"Đế, Đế Hưu tiền bối, không, không xong rồi, Thanh Hoàng lão tổ tông bị con người bắt đi rồi!" Khổng Tước xanh nghiêng ngả lảo đảo vọt tới dưới tàng cây, bởi vì sốt ruột, trong giọng nói của nàng đã mang theo nức nở.

Vẻ mặt lão nhân càng thêm kinh ngạc: "Với thực lực của Thanh Hoàng… ai làm vậy? Bọn họ có để lại lời gì không?"

"A?"

Lục Khổng Tước mê mang mà nhìn lão nhân, vẻ mặt không biết hắn đang nói cái gì biểu lộ.

Lão nhân dừng một chút, đổi cách hỏi: "Ngươi nói cho ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Khổng Tước lúc này mới phản ứng lại, vội vàng thở hổn hển nói ra sự tình đứt quãng, sau đó vội vàng nói: "Tiền bối, ngài mau mang Cửu Vĩ Yêu Đế đi cứu lão tổ tông ra đi!"

Trong lúc nói chuyện, hung thú chung quanh đã tụ lại, nghe vậy nhao nhao lộ ra biểu tình lòng đầy căm phẫn, có một số hung thú tính tình nóng nảy thậm chí đã tức giận đến mức gầm gừ ra tiếng.

"Nhân loại thật quá giảo hoạt!"

"Đế Hưu tiền bối, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, chúng ta sẽ lập tức theo ngài cùng nhau giết tới, ép nhân loại giao Thanh Hoàng Yêu Đế ra!"

"Đúng vậy! Tiền bối, chúng ta đều nghe ngài!"

"Tiền bối! Ngài nhanh hạ lệnh đi!"

Lục Khổng Tước Thúy Nhi cũng trông mong nhìn về phía lão nhân, vẻ mặt chờ đợi.

Nhìn đôi mắt thú phẫn nộ xúc động kia, nghe từng đợt tiếng gầm gừ phẫn nộ kia, lão nhân nhất thời to cả đầu.

Hắn khoát tay áo.

Một đạo quang mang màu xanh nhạt kèm theo tiếng chuông gió phất qua, hung thú chung quanh lập tức an tĩnh lại, lửa giận trong lòng cũng như được an ủi, trở nên không còn lo lắng nữa.

Lão nhân nói: “Mọi người đừng gấp. Tình huống cụ thể bên nhân loại còn chưa rõ, ta trước cùng Cửu Vĩ thương lượng một chút, rồi mới quyết định nên làm như thế nào.”

“Vậy lão tổ tông nàng…” Lục Khổng Tước Thúy Nhi nôn nóng, thong thả bước đi.

“Yên tâm, Thanh Hoàng nha đầu kia là ta nhìn nó lớn lên. Ta sẽ không để cho nó có việc. Ngươi trước nghỉ ngơi một chút, khôi phục thể lực một chút.” Lão nhân hòa ái sờ sờ đầu Lục Khổng Tước, trấn an tâm tình của nàng, trong lòng cũng dâng lên vài phần bất an cùng nghi ngờ.

Cho tới nay, đế quốc nhân loại và Vạn Thánh quốc đều là phân đất mà trị, lẫn nhau nước giếng không phạm nước sông, hôm nay lại bỗng nhiên động thủ bắt Thanh Hoàng, muốn nói bên trong này không có mục đích khác, hắn tuyệt đối không tin.

Về phần nói đây hết thảy đều là trùng hợp có khả năng, hắn là ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới.

Dù sao, thực lực của nha đầu Thanh Hoàng hắn rất rõ ràng, cho dù hai vị Lăng Hư Đông Càn quốc kia cộng lại cũng không phải đối thủ của Thanh Hoàng, muốn bắt được Thanh Hoàng, nhất định phải kéo viện binh ra ngoài.

Mà Lăng Hư cảnh cường giả là lực chiến đấu gần như đỉnh tiêm trong nhân loại, bất kỳ một vị nào cũng không phải dễ mời như vậy, làm sao có trùng hợp gì?

Cũng không biết nhân loại bên kia rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Nghĩ đến đây, lão nhân không khỏi có chút phiền muộn.

Sợ là sợ, an bình từ trước tới nay của Vạn Thánh quốc đã một đi không trở lại.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Chủ trạch Vương thị, tiểu viện của Thủ Triết.

Viện này, Vương Thủ Triết xuyên qua vẫn luôn ở, ngay cả thành thân với Nhược Lam cũng ở lại đây.

Nhoáng một cái, cũng đã gần hai trăm năm.

Trong tiểu viện này đã xảy ra vô số chuyện, thậm chí rất nhiều quyết sách liên quan đến phong vân biến hóa trong thiên hạ đều xuất phát từ đây.

Sau khi Vương Thủ Triết bắt Thanh Hoàng yêu đế, đã tạm thời giữ nàng ở lại trong Lưu Tiên Cốc, do vợ chồng Triêu Dương Vương điện hạ hỗ trợ trông coi.

Một ngày này, hắn đang lắng nghe Vương An Ngọc đời chữ An báo cáo công tác.

Vương An Duệ là lão thập bối phận chữ An, cũng chính là một trong những chắt trai đích thân trọng tôn của Vương Thủ Triết, bây giờ đã là nam tử trưởng thành một trăm mười mấy tuổi, thực lực tu vi mắt thấy cũng sắp bước vào Tử Phủ cảnh.

Bởi vì phụ thân Vương Thất Hạo từ nhỏ đã không an phận thủ thường, là một nam nhân thích làm Hải tặc vương, bởi vậy từ nhỏ Vương An Chỉ tương đối thành thục ổn trọng, một đường rèn luyện trưởng thành trong gia tộc, bây giờ đã trở thành lãnh đạo chưởng quản toàn bộ sự vụ lớn nhỏ của Thanh La vệ, ngay cả 【Thành Thủ đại nhân】 của Thanh La vệ, thường ngày đều phải ngưỡng mộ ông.

“An Thiền làm việc, thái gia gia vẫn rất yên tâm, chuyện của Thanh La vệ vất vả cho con rồi.” Vương Thủ Triết càng nghe báo cáo càng gật đầu, cực kỳ hài lòng với chắt trai này.

Đời chữ An bởi vì có Vương An Nghiệp ở đây, danh tiếng đời chữ An khác gần như bị cướp, nhưng trên thực tế người có chữ lót An ưu tú tầng tầng lớp lớp không nghèo, hiện giờ rất nhiều đời chữ An đều đã bắt đầu một mình đảm đương một phía.

“Thái gia gia quá khen.” Vương An Anh ổn trọng giống như thanh niên cung kính khiêm tốn hành lễ, “An Chỉ có thành tích này, đều là thái gia gia ngày thường dạy bảo có phương pháp, cùng với các trưởng bối cùng tộc nhân giúp đỡ.”

Đừng thấy ông ta tựa hồ không thể hiện sắc bén như Vương An Nghiệp, nhưng trên thực tế với tư chất huyết mạch của ông ta, gần như có thể sánh ngang với Ngụy Thanh Vân của Tĩnh An Ngụy thị Tiên Triều Tĩnh An, hoặc là Vân Thái An của Triêu Dương Vương gia, thứ duy nhất thiếu sót chỉ là tích lũy tuổi tác mà thôi.

Nếu như đặt ở Tiên Triều nhất phẩm gia tộc, đủ để trở thành một trong những người thừa kế của toàn bộ gia tộc.

Mà xét về độ thành thục và năng lực xử lý sự vụ trong gia tộc, Vương An Chỉ mạnh hơn bọn họ một bậc, ít nhất Vương An Chỉ chưa bao giờ coi mình là một công tử ca nhi.

"Đúng rồi." Lúc Vương Thủ Triết uống trà, chợt nhớ tới một chuyện: "Ngươi có biết chuyện con trai của đế tử An, Thịnh Quận vương muốn đến Bắc Chu cầu thân không?"

Vương An ngơ ngác rồi nói: "Việc này Kính Nhi có nghe nói, nghe nói công chúa Lạc Già Bắc Chu thiên tư trác tuyệt, hiện giờ chính diện kén rể với toàn bộ trận doanh Tiên Triều. Ý của thái gia gia là?"

"Lần này, ngươi cũng đi Bắc Chu một chuyến đi." Vương Thủ Triết phân phó.

"Cái gì?" Vương An Anh giật mình mà kích động không thôi: "Thái gia gia, việc này tuyệt đối không thể. Kính Nhi đã thành thân rất lâu, con cháu đã một đống lớn rồi, huống chi nghe nói Lạc Già công chúa kia còn lớn hơn ta mấy chục tuổi, ta không thể có lỗi với nương tử. Nhưng nếu thái gia gia ngài ép buộc ta…"

"Ngươi nghĩ gì vậy?" Vương Thủ Triết trừng mắt cắt ngang lời hắn: "Ta chính là muốn ngươi đi Bắc Chu với Thịnh Quận Vương một chuyến, giúp đỡ hắn giành được mỹ nhân về nhà, đây tuyệt đối là chuyện tốt lợi nhiều hơn hại với Đại Càn chúng ta."

Vương An Chỉ kinh ngạc lau mồ hôi trên trán, chợt cảm thấy hoàn toàn không có hứng thú, khóc nức nở nói: "Thái gia gia, ta làm việc rất bận rộn khi trấn thủ Thanh La vệ, thật sự không muốn đi."

“Ta đây không phải đúng lúc nghĩ đến việc này sao?” Vương Thủ Triết dù bận vẫn ung dung nói: “Chủ yếu là đế tử An gửi thư, nhất định Vương thị chúng ta phải có hai con cháu ưu tú đi chống đỡ cục diện.”

“Nếu đã như vậy, Mính Nhi ngược lại là có người chọn.” Vương An Y chấn động tinh thần nói, bắt đầu vung nồi nói: “So với Mính Nhi, bọn họ thích hợp hơn không chỉ gấp mười lần.”

“Nói nghe một chút.” Vương Thủ Triết có chút hứng thú.

“Một người là hai mươi mốt đệ tử đời chữ An Vương An Viễn của chúng ta.” Vương An Anh bán người: “Đừng thấy tiểu tử An Viễn kia ngày thường khiêm tốn, tuổi vừa hơn trăm, nhưng tu vi đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng tám, vẫn là khó có được huyết mạch Canh Kim, chuyên tu kiếm thuật mà thực lực phi phàm.”

“An Viễn.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Đây là hài tử của Thủ Nghĩa nhất mạch của nhị ca ta, quả thực có thể sở hữu huyết mạch và thực lực. Đúng rồi, ta nhớ hình như tiểu tử kia còn chưa thành thân?”

“Nhị thập nhất đệ tận tình với kiếm, hiện tại còn ở lại Tộc Học cao đẳng chưa tốt nghiệp, trước đó trong nhà thúc giục hắn thành thân, hắn nói không được thiên nhân không nên thân, về sau lại nói không đến Tử Phủ không nên thân, ta thấy hắn là thành tâm chơi xấu, không chịu vì gia tộc cống hiến.” Vương An Thiến bán hai mươi mốt đệ cực kỳ triệt để, “Không bằng để cho hắn đi Bắc Chu một chuyến tăng kiến thức, có lẽ còn có thể lăn lộn được với nương tử của Bắc Chu thế gia trở về.”

“Hừ, không thành thân làm sao được? Ngược lại suýt chút nữa bị hắn lừa dối.” Vương Thủ Triết đen mặt không ngừng gật đầu: “An Chỉ, một người khác là?”

“Còn có một vị là lão tam Ninh Ninh Du đời chữ Ninh, lớn hơn nhị thập nhất đệ hai tuổi.” Vương An Đình nói.

“Thì ra là ngươi đề cử Ninh Du.” Vương Thủ Triết gật đầu không thôi: “Đây là hài tử của đại ca ta giữ nhà nhất mạch, còn nhớ là người thức tỉnh huyết mạch Băng Phượng thứ ba

của Vương thị chúng ta đúng không? Ngay cả Lung Yên lão tổ tông cũng đối với hắn có vài phần kính trọng.”

“Đâu chỉ là thêm mắt, ta nghe nói lão tổ tông truyền hết thần thông Linh Bảo Bảo Kiếm còn dư lại cho Vương Ninh Du.” Vương An Du bán cháu trai cũng rất triệt để, “Tiểu tử đó cả ngày cao ngạo như tuyết, không nhìn nổi cái kia không vừa mắt, nghe nói Đại lão thái gia mấy lần an bài cho hắn xem mắt, đều bị hắn quấy nhiễu rồi.”

“Thôi được, việc này ngươi đi an bài.” Sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Nói cho hai tiểu tử không nên thân đó biết, lần này theo Thịnh Quận Vương đi Bắc Chu, một là hiệp trợ Thịnh Quận vương ôm công chúa về. Hai là, thể hiện thật tốt bản thân, đuổi theo hai nàng dâu Bắc Chu trở về.”

“Thái gia gia anh minh.” Vương An Đình nói: “Nếu Vương thị chúng ta liên hôn với thế gia Bắc Chu, sau này hạm đội Thanh La vệ chúng ta có thể trắng trợn tiến hành mậu dịch với Bắc Chu.”

Vương An Anh vỗ mông ngựa xong, bái biệt thái gia gia, quay đầu mở tiệc chiêu đãi Vương An Viễn và Vương Ninh Du ở trong tửu lâu Tân Bình trấn.

Trong sương phòng tửu lâu.

Hai thanh niên tuấn kiệt Vương thị đều kính nể Vương An Ngọc hành lễ: “Bái kiến Thập ca/ Thập thúc.”

Vương An Duệ là đích mạch của gia tộc, tuy chỉ xem như đích thứ mạch, nhưng vẫn là đại nhân vật tọa trấn Thanh La vệ, tự nhiên không phải hai học tra cặn bã chưa tốt nghiệp tộc học cao đẳng như bọn họ có thể so sánh.

“An Viễn, Ninh Du, chớ có giữ lễ.” Vương An Huyên thái độ hòa ái vỗ vỗ bả vai đệ đệ và cháu trai: “Mọi người đều là người một nhà, đều ngồi xuống nói chuyện.”

Vương An Viễn và Vương Ninh Du đều thở phào nhẹ nhõm, cung kính ngồi xuống, bắt đầu cùng Vương An Anh kính rượu ăn cơm.

Sau ba tuần rượu, bầu không khí hòa hợp hơn rất nhiều.

“An Viễn, Ninh Du.” Vương An Kỹ lời nói thấm thía nói: “Lúc này đây, ta ở trước mặt thái gia gia thu xếp cho các ngươi một nhiệm vụ tốt.”

“Thập ca/ Thập thúc, mời phân phó.” Hai người đồng loạt đoan trang.

“Giúp Thịnh quận vương đi sứ Bắc Chu giữ thể diện, giúp ông ta giành được sự ưu ái của công chúa Lạc Già.” Vương An Chỉ nghiêm mặt nói: “Nhưng đó chỉ là nhiệm vụ thứ yếu. Nhiệm vụ chủ yếu là, thái gia lệnh cho các ngươi bày ra phong thái của mình, cưới một nàng dâu trở về, mục tiêu là Quận chúa, tuổi tác thích hôn của hoàng thất Bắc Chu. Đương nhiên, để mở rộng phạm vi, quận chúa dưới hai trăm năm mươi tuổi đều có thể.”

Lời vừa nói ra, Vương An Viễn và Vương Ninh Du lập tức như bị sét đánh, nước mắt sắp rơi xuống, Thập ca/ Thập thúc, ngài có muốn hung tàn như vậy không?

Chúng ta mới trăm tuổi, vẫn là một đứa trẻ chưa tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, không muốn thành thân sớm như vậy.

…

Chương 101: Bắc Chu! Huyền Đan Bảo Điển!

…

Xuất phát từ Thanh La vệ Lũng Tả quận Đại Càn, đi qua Bất Đống cảng, theo Bất Đống Dương ở phía nam Bắc Băng Hoang Nguyên vượt qua mấy ngàn dặm là có thể đến quận Cực Bắc của Đại Chu Bắc Địa.

So với tuyến đường khác mà nói, tuyến đường này chính là một con đường an toàn nhất tiến về Bắc Chu, mặc dù phải vượt qua Bắc Băng Hoang Nguyên, dọc đường có thể sẽ gặp phải không ít băng trôi, nhưng tránh được đủ loại nguy hiểm không thể dự đoán, tỷ như gió lốc, hải thú, lốc xoáy, hải vụ vân vân tai hại.

Tuy rằng Bắc Băng hoang nguyên hoang vu thê lương, nhưng chung quy vẫn còn rải rác Nhân tộc và Man tộc ở lại có thể cung cấp tiếp tế và kinh tế tị nạn.

【Mộ Chân đại lục 】 ở Bắc Chu không giống 【 Biên Hoang đại lục 】 của Đông Càn, địa thế của nó hẹp dài, chỗ rộng nhất chỉ hơn một vạn ba ngàn dặm, khoảng cách dài nhất Nam Bắc lại gần mười vạn dặm, diện tích cực kỳ rộng lớn, ước chừng hơn ba thành diện tích của Hàn Nguyệt chủ đại lục.

Trên Mộ Chân đại lục có bốn quốc gia tộc đứng sừng sững, chia thành hai phe cánh Tiên Ma, tổng cộng khai thác hơn bốn mươi quận.

So với các nước Đông Càn, Tây Tấn, Nam Tần trên Biên Hoang đại lục, bởi vì tổng thể khai hoang của Nhân tộc chưa đủ vạn năm, còn có dư địa phát triển của riêng mình mà mâu thuẫn rất ít.

Mộ Chân đại lục bởi vì ghi chép khai hoang sớm nhất đã có thể truy tố đến hơn hai vạn năm trước, nơi thích hợp cho nhân loại sinh sản đã sớm bị chiếm lĩnh, bởi vậy, mâu thuẫn giữa bốn nước phân tranh rất nhiều, chiến tranh cũng tương đối thường xuyên.

Đừng nói giữa các quốc gia thuộc hai trận doanh Tiên Ma thế như nước với lửa, ngay cả Đại Chu cùng thuộc trận doanh Tiên Triều, giữa hai nước Đại Hạ, mặt ngoài và lén lút cũng là mâu thuẫn rất lớn, thường xuyên sẽ xuất hiện tranh chấp bên trong.

Bắc Chu quốc tổng cộng thiết lập một mười ba quận, quốc lực của nó thuộc loại tương đối cường đại trong bốn nước.

Phía nam Bắc Chu có một quận, tên là 【 Nam Loan quận 】.

Tại vịnh biển, quận Nam Loan, có rất nhiều vịnh biển và đảo nhỏ ở vách núi cao chót vót nổi danh, bởi vì sản vật cằn cỗi, khí hậu nóng bức, vòi rồng sóng thần thường xuyên truyền ra rất nhiều nguyên nhân dẫn đến dân cư thưa thớt, phát triển chậm chạp.

Cũng là một quận, hiện giờ tổng nhân khẩu của Lũng Tả quận Đại Càn đã sắp vượt qua một trăm triệu, nhưng tổng nhân khẩu của Bắc Chu Nam Loan quận lại chưa tới một ngàn năm trăm vạn.

Chỗ sâu vịnh biển quận Nam Loan, có một mảnh vách đá đứng vững như rừng, dưới mặt biển đá ngầm vô số, lại qua năm này tháng nọ sẽ có khu vực nguy hiểm sương mù quỷ khiếu, tên là 【 Quần Tiều Quỷ Hải 】.

Tất nhiên tài nguyên của Quần Tiều Quỷ Hải coi như phong phú, tồn tại không ít tài nguyên hải dương cấp thấp, lại bởi vì quá mức nguy hiểm mà ít ai lui tới, chỉ có một ít tán tu cùng đường mạt lộ sẽ tổ đội đến đây vật lộn một phen, hoặc phát tài, hoặc đem mạng đổi lấy.

Giờ phút này.

Một chiếc thuyền đánh cá bằng gỗ nhìn như cũ kỹ đang cẩn thận từng li từng tí đi trong Quần Tiều Quỷ Hải.

Trên thân thuyền bên cạnh thuyền đánh cá này dùng tô điểm màu viết một chữ “Lý”, chủ nhân của nó chính là một thế gia bát phẩm sống ở phụ cận hòn đảo, Lý thị.

Vì kiếm ăn, cái thế gia tên là “Hồ đảo Lý thị” này, trường kỳ hoạt động ở khu vực biên giới Quần Tiều Quỷ Hải, lấy bắt linh

ngư, thu thập san hô bối loại, thậm chí còn có đá ngầm nuôi bào các nghề nghiệp mà sống.

Công việc tuy rằng nguy hiểm, nhưng có bản đồ gia tộc đời đời truyền thừa, cùng với kinh nghiệm tổ tiên tích góp từng tí một làm tham chiếu, thu nhập ngược lại cũng miễn cưỡng có thể sống qua ngày, đủ để cho thế gia Bát phẩm nho nhỏ này gian nan kéo dài xuống dưới, về phần trùng kích Thiên Nhân thế gia Thất phẩm tất nhiên là không dám hy vọng xa vời.

“Khởi bẩm thượng nhân.”

Trên boong thuyền, Lý Định Hải đang vô cùng cung kính hành lễ với một nam tử trẻ tuổi khí độ phi phàm, cẩn thận nói: “Phía trước cách đây hơn mười dặm, qua 【Đoạn Kiếm Nhai】 thì đã đến ngoài phạm vi hoạt động của Lý thị ta.”

Hắn ta là lão tổ thứ hai của Hồ Đảo Lý thị, tu vi Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Lẽ ra, năm nay hắn chỉ mới hơn trăm tuổi, so sánh với Linh Đài cảnh thọ nguyên hai trăm tuổi, còn có thể sống một thời gian dài, nhưng bởi vì quanh năm dầm mưa dãi nắng, vất vả làm việc mà lộ ra có chút già nua.

Nam tử bên cạnh hắn đầu đội ngọc quan, mặc cẩm bào Huyền Vũ, mày kiếm mắt sáng, phong độ nhẹ nhàng.

Nghe vậy, hắn bình tĩnh mà ôn nhuận nói: “Lý lão tổ, ngươi cứ tiếp tục dựa theo tiêu chí bản đồ mà chạy là được. Nếu như gặp phải nguy hiểm, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ an toàn của ngươi cùng tộc nhân. Việc này vô luận thành hay bại, ta đáp ứng chỗ tốt của Hồ Đảo Lý thị các ngươi cũng không thiếu.”

Vị nam tử trẻ tuổi tuấn lãng này chính là lão Thất đời chữ “Thủ” của Vương thị, Đan Vương Đại Càn, Luyện Đan Sư Vương Thủ Nghiệp của gia tộc được Vương Thủ Triết ký thác kỳ vọng cao.

Vương Thủ Nghiệp bây giờ đã một trăm chín mươi tuổi, lớn hơn Lý Định Hải chín mươi tuổi, nhưng bề ngoài vẫn là bộ dáng thanh niên tuấn lãng hai ba mươi tuổi, chênh lệch trong đó không thể tính theo lẽ thường.

“Vâng, thượng nhân.”

Trong lòng Lý Định Hải cười khổ một tiếng, đành phải tiếp tục chỉ huy tộc nhân lái thuyền đi về phía mục tiêu.

Tuy nói thái độ của Vương Thủ Nghiệp vô cùng ôn hòa, nhưng một gia tộc bát phẩm nho nhỏ, đối mặt với thỉnh cầu của Tử Phủ thượng nhân vẫn rất khó từ chối.

Dù sao, tu sĩ lợi hại nhất mà Lý Định Hải gặp trong đời này cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ thượng nhân đối với hắn mà nói, đã là tồn tại cao cao tại thượng, xa xa không thể chạm tới.

Huống chi đoàn người này người nào cũng long chương phượng tư, khí độ nghiêm nghị, hiển nhiên là lai lịch rất lớn, xa xa không chỉ là một Tử Phủ thượng nhân đơn giản như vậy, đối phương nếu thật có tâm tư này, sợ là lật tay trong lúc đó có thể đem Hồ đảo Lý thị khuynh diệt.

“Lý lão tổ yên tâm.” Thấy Lý Định Hải vẻ đắng chát, Cốc Hàm đứng bên cạnh cười an ủi, “Sư đệ Thủ Nghiệp nhà ta từ trước đến nay đều nói là làm, một chuyến này của ngài mặc dù phải mạo hiểm một chút, nhưng Lý thị trên Hồ đảo vì vậy mà quật khởi.”

Nàng vẫn là một bộ bạch y mộc mạc, tựa như đóa sen mới nở, trong vắt không chút tì vết.

Nghe nàng nói, chỉ một thoáng, trong lòng Lý Định Hải nóng rực lên.

Đúng vậy, thù lao lần này cực kỳ phong phú, hơn nữa đều là một ít linh đan có tiền cũng tương đối khó mua được, nếu như Lý thị vận hành thỏa đáng, vô cùng có khả năng mượn cơ hội này bồi dưỡng ra một vị tộc nhân Thiên Nhân cảnh.

Đến lúc đó gia tộc liền có thể thăng tới thất phẩm, Hồ Đảo Lý thị giống như thoát thai hoán cốt.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả chuyện này là xây dựng trên phương diện đối phương “hết lòng tuân thủ hứa hẹn”.

Dưới song trọng động lực sợ hãi cùng hy vọng, Lý Định Hải tự nhiên là đặc biệt cẩn thận dụng tâm, thuyền đánh cá một

đường hữu kinh vô hiểm hướng về phía điểm đến.

Trong lúc thuyền đánh cá di chuyển, một vị nữ tử dáng người xinh đẹp, khí chất cực kỳ xuất chúng thủy chung đứng ở một bên đầu thuyền.

Trên mặt nàng che bởi khăn che mặt, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có bộ váy dài màu đỏ thẫm chập chờn trong gió biển, tựa như một cây hoa mẫu đơn đen nở rộ.

Đại đa số thời gian nàng không nói chuyện, nhưng sẽ luôn tại thời khắc mấu chốt bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở: "Ngay phía trước ba dặm, có nhiều chỗ đá ngầm, đề nghị đi vòng qua bên phải."

"Xin chú ý, mười dặm phía trước sương mù dày dần, xin chậm rãi đi về phía trước."

"Di? Bên kia đá ngầm ngoài vài dặm ẩn giấu một con Linh Huyết Man ngũ giai thật lớn, ta đi bắt để bồi bổ thân thể cho Thủ Nghiệp công tử."

Nàng này chính là một trong những cung phụng của Vương thị, đã từng là "Xích Mị Ma Sứ" Khương Tình Tuyết.

Thân là tu sĩ Thần Thông cảnh, cho dù đưa vào Tiên Triều cũng được coi là nhân vật một phương, ở nơi nông thôn hẻo lánh này, tự nhiên càng giống như tiên nhân giáng thế.

Dựa vào thần niệm khổng lồ của nàng hướng dẫn khai hoang, đám người trên đường đi tự nhiên là hữu kinh vô hiểm, thuận lợi đi tới chỗ cần đến.

Đó là một mảnh hải vực dày đặc sương mù, nhìn cực kỳ hoang vu.

Cỗ hơi nước súp sôi trào trên mặt biển, phảng phất như cho thuyền biển thêm tầng tầng sa y, làm mọi thứ trong tầm mắt trở nên mơ hồ. Chỉ có chính ngọ hết sức, tầm nhìn mới trở nên rõ ràng hơn chút, có thể nhìn thấy một số tảng đá dưới tác động của sóng biển lúc ẩn lúc hiện.

Nhìn thấy vùng biển này, trên đường đi đa số thời gian đều nhắm mắt dưỡng thần, Đan Đỉnh thượng nhân từ đầu đến cuối không phát ra một tiếng động bỗng lập tức trở nên phấn chấn.

Hắn đỡ Cốc Hàm Ngữ đứng lên, kích động nói: “Chính là chỗ này, chính là chỗ này. Gần bảy trăm năm, Đan Đỉnh của ta rốt cục đã trở lại. Lý lão tổ, còn mấy ngày nữa là đến mười sáu tháng tám triều tịch?”

“Còn có một tháng.” Lý Định Hải thành thật trả lời.

“Được, vậy chờ một tháng đi.”

Đối với một số chuyện cần chú ý trong chuyến đi này, trước đó Đan Đỉnh thượng nhân đã nói rõ với đám người Vương Thủ Nghiệp, Đan Đỉnh thượng nhân vừa phân phó xong, mọi người liền ngầm hiểu, mỗi người tìm một chỗ, bắt đầu chờ đợi.

Trên thực tế, đoàn người bọn họ đến Bắc Chu đã một đoạn thời gian rất dài, sở dĩ chậm chạp không có nhập di tích, chính là bởi vì thời gian không tới.

Đan Đỉnh thượng nhân phát hiện di tích này lai lịch thập phần thần bí, cửa vào cũng cực kỳ bí ẩn, chỉ đến thời gian đặc biệt mới có thể tiến vào. Không đến thời gian, cho dù đến địa điểm, cũng không vào được bí cảnh.

Mà một tháng sau, lần Đại Triều Tịch duy nhất trong vòng trăm năm có thể tiến vào bí cảnh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thuyền đánh cá đều yên tĩnh lại.

Đan Đỉnh thượng nhân ngồi dựa vào đuôi thuyền, lần nữa chìm vào trạng thái nhắm mắt không nói.

Đại đa số thời điểm dọc theo con đường này, Đan Đỉnh thượng nhân đều có vẻ cực kỳ trầm mặc. Mặc dù hắn ta không nói gì, nhưng các đệ tử như Vương Thủ Nghiệp lại đều biết nguyên do bên trong.

Ở Lũng Tả quận, tất cả mọi người chỉ biết Đan Đỉnh thượng nhân chính là một tán tu. Nhưng trên thực tế, lão nhân gia ông ta là nhân sĩ bản thổ Bắc Chu, gia tộc của ông ta còn là một thế gia Ngũ phẩm.

Bởi vì đủ loại nguyên do mà lão nhân gia hắn không tiện nói rõ, hắn rời khỏi gia tộc trở thành tán tu, ở cuối đường lập đội mạo hiểm tiến vào 【Quần Tiều Quỷ Hải】, kết quả đồng đội đều chết sạch, hắn lại đại nạn không chết, còn có kỳ ngộ.

Dựa vào kỳ ngộ này, hắn trằn trọc chuyển đến Đại Càn, cũng một đường nghịch tập đến Tử Phủ cảnh, trở thành tán tu Đan Đỉnh thượng nhân trứ danh.

Mà hôm nay, chính là lần đầu tiên cách mấy trăm năm hắn trở về Bắc Chu, chắc hẳn cũng bị khơi gợi lên một chút hồi ức.

Một tháng nhanh chóng trôi qua.

Theo đại triều như kỳ tới, "quỷ vụ" trên mặt biển càng tụ càng dày đặc, rất nhanh nồng đậm không chỉ gấp mười lần.

Nhưng mà kỳ tích cũng phát sinh vào lúc này, ngay tại vị trí tiêu chí trên bản đồ, một hòn đảo đá ngầm không chìm ngược lại tăng lên, dần dần cao hơn mặt biển mười trượng.

"Thủ Nghiệp, ngươi lưu lại Khương cung phụng và hai vị gia tướng thủ thuyền." Đan Đỉnh thượng nhân ánh mắt nóng cháy nói: "Những người còn lại cùng ta vào nước."

Là một nơi truyền thừa của Lăng Hư, mục tiêu truyền thừa bình thường chính là Tử Phủ cảnh, Khương Tình Tuyết đi vào cũng vô dụng, chỉ khiến Bảo Điển Khí Linh không vui.

Đối với điều này, Khương Tình Tuyết tự nhiên sẽ không có dị nghị gì.

Sau khi Vương Thủ Nghiệp sắp xếp một chút, liền cùng các sư huynh đệ và sư tôn cùng nhau vào nước.

Bọn họ đều là tu sĩ Huyền Vũ tu vi có thành tựu, quanh thân kích động lên Huyền Khí Cương, dễ dàng ngăn cách nước biển ở bên ngoài, giống như thuật tránh nước vậy.

Đan Đỉnh thượng nhân tựa như ngựa quen đường cũ, dẫn đầu tiềm nhập đáy biển sâu hơn mười trượng dưới mặt biển.

Sau khi dựa vào đá ngầm tìm tòi một chút, hắn liền cả người đụng về phía trước.

Chỉ một thoáng, một đạo không gian ba động rất nhỏ liền nhộn nhạo ra, cả người hắn cũng biến mất trước mắt mọi người.

Các đệ tử của hắn thấy thế hai mắt đều sáng ngời, tự nhiên cũng học theo, nhao nhao tiến nhập vào trong khe hở không gian bám vào trên đá ngầm.

Vương Thủ Nghiệp chỉ cảm thấy không gian xung quanh vặn vẹo, chỉ trong nháy mắt cảnh vật trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Chân của hắn đang dẫm trên một mảnh bùn đất ẩm ướt nhẹ nhàng, xa xa có thể nghe được tiếng sóng vỗ đá ngầm, bên trong bầu trời Liệt Nhật Chiêu Chiêu, một mảnh sáng sủa, gió biển hơi say phất ở trên mặt, mang theo từng đợt mùi tanh biển nhàn nhạt.

Rất hiển nhiên, vị trí dưới chân hắn, chính là một hải đảo.

Mà bày ở trước mặt hắn, lại là một mảnh dược viên to lớn.

Linh dược trong vườn thuốc khắp nơi, lại không có quy hoạch, từng linh dược cấp bậc tùy ý mà lộn xộn sinh trưởng ở các nơi trong vườn, phân bố không có quy luật gì đáng nói, càng thường thường một mảng lớn chen chúc cùng một chỗ, có một bộ phận linh dược sinh mệnh lực không đủ ương ngạnh, thậm chí sắp linh khí khô héo.

Chỉ có trong mấy khối linh điền gần trung tâm, còn có thể nhìn thấy dấu vết trận pháp cấm chế, linh dược gieo trồng bên trong thoạt nhìn sẽ quy tắc rất nhiều, ít nhất chủng loại không có lộn xộn như vậy.

Rất hiển nhiên, tiệm thuốc này đã sớm hoang phế từ lâu, không biết bao nhiêu năm không có ai quản lý.

Trong một số tiểu thuyết truyện ký, luôn thích viết nhân vật chính tiến vào một di tích, phát hiện một chỗ dược viên, bên trong khắp nơi đều là linh dược vạn năm tiền bối cao nhân lưu lại, sau đó nhân vật chính một đợt phất nhanh, nhất phi trùng thiên.

Nhưng trên thực tế, phàm là người viết truyện ký đối với linh dược linh thực hiểu biết nhiều một chút, sẽ không có loại ảo tưởng không thực tế này.

Linh dược linh thực cũng có hạn chế tuổi thọ.

Cũng không phải tất cả linh dược đều là càng lâu năm càng tốt, cũng không phải tất cả linh dược đều có thể dài mấy vạn năm không khô héo. Tuy nói tuổi thọ của linh dược linh thực tu sĩ nhân loại dài hơn rất nhiều, nhưng chung quy vẫn có hạn chế.

Bình thường mà nói, linh dược phẩm cấp càng cao, tuổi thọ càng dài.

Có thể sống mấy ngàn năm linh dược, thường thấy ở trong ngũ phẩm cùng lục phẩm linh dược, mà có thể sinh trưởng vạn năm, thậm chí mấy vạn năm linh dược, thì nhiều thấy ở trong linh dược trên thất phẩm.

Vượt qua tuổi thọ, linh dược cũng sẽ khô héo bình thường, sinh sôi thay đổi, không có khả năng sống vĩnh viễn.

Bởi vậy, cho dù trong dược viên này khắp nơi đều là linh dược, đại đa số vẫn là phẩm chủng có phẩm giai hơi thấp, năm tuổi cũng cao thấp không đều, thậm chí còn có thể nhìn thấy mầm non vừa dài mấy chục năm.

Bất quá, dù vậy, giá trị dược viên này vẫn không thể đo lường.

Dù sao, cho dù không có linh dược vạn năm, mấy ngàn năm linh dược, cũng đã cực kỳ hiếm có, giá trị phi thường cao.

Vương Thủ Nghiệp liếc mắt nhìn qua, phát hiện mấy cây huyền hoàng lý.

Loại cây này thuộc về chủng loại tuổi thọ rất dài, dài nhất có thể sống gần vạn năm. Một khi thụ linh vượt qua ba ngàn năm, liền có thể kết ra ngũ phẩm huyền hoàng lý linh quả, có thể cải thiện thể chất trên diện rộng, tẩm bổ nhục thân, đặc biệt thích hợp cho nam tu sĩ phục dụng.

Linh quả ngũ phẩm, cho dù là đối với cường giả Thần Thông cảnh mà nói đều có hiệu quả nhất định, thuộc về thiên tài địa bảo hiếm có.

Mấy cây Huyền Hoàng Lý trước mắt này lớn nhỏ không đồng nhất, nhỏ thì mới cao mấy trượng, cao chừng vài chục trượng, trong đó có một gốc cây linh thụ rõ ràng đã vượt qua ba ngàn năm.

Cùng loại với linh dược như vậy, bên trong dược viên hẳn là còn có không ít, nhưng cụ thể có bao nhiêu, giá trị bao nhiêu, sợ là phải phân biệt kỹ càng mới có thể xác định.

Về phần trong dược viên vạn năm trở lên đến tột cùng có hay không, bây giờ còn không dễ xác định. Dù sao, dược viên này đã quá lâu không có người quản lý, thật sự là quá lộn xộn, các

loại linh dược khí tức hỗn tạp cùng một chỗ, linh quang lập loè đan xen thành vầng sáng sặc sỡ, làm cho người ta hoa cả mắt, căn bản không cách nào phân chia cặn kẽ.

Cho dù bên trong thật sự ẩn giấu Vạn Niên Linh Dược, trong thời gian ngắn cũng chưa chắc phát hiện được.

Nhìn thấy một màn này, Vương Thủ Nghiệp còn hơi tốt một chút, các sư huynh đệ còn lại ngay cả con mắt cũng đều xanh.

Mặc dù bây giờ mọi người đều có xuất thân không nhỏ, nhưng nhiều linh dược như vậy, vẫn kịch liệt đánh sâu vào tam quan của mọi người.

Thân hình mượt mà, Tiền Học Phú vẻ mặt phúc hậu đã không khỏi hấp dẫn, vươn tay chộp lấy một gốc linh dược ngàn năm gần nhất.

Vương Thủ Nghiệp vội vàng đưa tay ngăn cản, trầm giọng quát một tiếng nhắc nhở nói: “Tiền sư huynh dừng tay, đừng để rối loạn.”

Tiền Học Phú bị giọng nói của hắn chấn động đến mức tai run lên, lập tức tỉnh táo lại.

Ông ta xấu hổ hành lễ với Vương An Nghiệp: “Đa tạ sư đệ cảnh giác, lần này là ta càn rỡ rồi.”

“Hừ, đồ không có tiền đồ.” Đan Đỉnh thượng nhân chắp hai tay sau lưng, cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn Tiền Học Phú: “Những linh dược này nếu có thể tùy ý hái, vi sư còn có thể chờ đến hôm nay sao?”

“Sư tôn mắng rất đúng.” Tiền Học Phú đỏ mặt xin lỗi lần nữa.

“Sư tôn, chúng ta đều là người luyện đan, thấy linh dược cực phẩm không khống chế được nhất thời cũng là chuyện bình thường.” Vương Thủ Nghiệp mở miệng hoà giải.

“Thủ Nghiệp, lần này ngươi là nhân vật chính.” Đan Đỉnh thượng nhân nghiêm túc nghiêm mặt nói: “Với tư chất huyết mạch và tiền đồ của ngươi, muốn nhận được sự tán thành của tiền bối Bảo Điển cũng không khó, đến lúc đó trên lý luận của cả tòa dược viên này đều do ngươi kế thừa. Bất quá, hi vọng ngươi chớ quên các sư huynh muội, cũng chia cho bọn họ chút chỗ tốt.”

“Sư tôn ngài yên tâm.” Vương Thủ Nghiệp vội nói: “Sư huynh muội chúng ta từ trước đến nay tình cảm sâu đậm, giống như huynh đệ tỷ muội ruột thịt, Thủ Nghiệp nhất định sẽ không quên bọn họ.”

Nhiều năm ở chung, Đan Đỉnh thượng nhân tất nhiên là cực kỳ tín nhiệm đối với cách làm người của Vương Thủ Nghiệp, gật đầu nói: “Đan Đỉnh ta là may mắn lớn nhất đời này, đó là thu nhận đám đồ nhi các ngươi, nhất là Thủ Nghiệp, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Kế tiếp, phải xem các ngươi rồi.”

Dứt lời, Đan Đỉnh thượng nhân liền không nhìn bọn họ nữa, mà hướng về phương xa xa thi lễ thật sâu: “Vãn bối bái kiến Khí Linh tiền bối. Vãn bối không phụ ủy thác của Khí Linh tiền bối, rốt cuộc tìm được đồ nhi xuất sắc có tư cách kế thừa bảo điển.”

Trong dược viên chỗ bọn họ có một con đường nhỏ, cuối con đường nhỏ, có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng một tòa kiến trúc.

Đó là một phòng luyện đan vô cùng điển hình, cửa ra vào có nước chảy dẫn vào, bốn phía nóc nhà đều có cửa sổ nhỏ dùng để thông gió, trên mái hiên còn điêu khắc trấn vật có ngoại hình tứ thần thú, mang theo phong cách thời kỳ Thần Võ rõ ràng.

Hành lễ này của Đan Đỉnh thượng nhân chính là hướng về phía tòa kiến trúc kia.

Nhưng mà, qua thời gian nửa nén hương, vẫn không có người đáp lại.

Đan Đỉnh thượng nhân thấy thế, lần nữa hành lễ, nói lại những từ lúc nãy một lần nữa, nhưng vẫn không có người đáp lại.

Lông mày của hắn hơi nhíu lại, nhưng vẫn trấn an mọi người nói: “Có lẽ Khí Linh tiền bối đang nghỉ ngơi, chúng ta đợi chút nữa lại gọi hắn lão nhân gia.”

“Vâng, thưa sư tôn.” Mọi người dồn dập theo lời chờ đợi.

Mà ngay vào lúc mọi người đang chờ đợi.

Trên bầu trời bên ngoài di tích, một chiếc phi liên đang phá không, xuyên qua sương mù, lao nhanh về phía hải vực này.

Phi liên này tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, thùng xe rộng lớn, linh cầm kéo xe lại là hai con thanh loan thất giai.

Lúc phi hành, Thanh Loan tư thái nhanh nhẹn, lông vũ màu xanh dưới ánh mặt trời hiện ra lưu quang, thoạt nhìn ưu nhã mà cao quý.

Ông lão đánh xe cũng có khí độ nội liễm, sâu không lường được, khắp nơi đều thể hiện thân phận bất phàm của người tới.

Trang trí trong kiệu phi liên càng là xa hoa, màn tơ rủ xuống nhẹ nhàng phiêu dật, lư hương xích đồng trên bàn thấp được làm thành đồ án bách hoa, công nghệ phức tạp khảo hạch, khói khí lượn lờ phiêu tán, tựa như tiên cung hoa viên trong truyền thuyết, tiên ý dạt dào.

Sương khói tản ra, mùi thơm thanh đạm tràn ngập toàn bộ kiệu sương, tựa như thâm cốc u Đàm, yên tĩnh mà xa xưa.

Công nghệ nghiên cứu như thế, chỉ có thợ giỏi khéo tay giỏi nhất mới có thể hoàn thành, cho dù là ở thế gia thượng tam phẩm cũng coi như là tương đối quý trọng, căn bản sẽ không tùy ý sử dụng trong xe ngựa như thế. Nhưng ở trong kiệu sương phi liên này, vật trang trí tinh xảo như vậy lại tùy ý bày biện vài món.

Bởi vậy có thể thấy được, thân phận chủ nhân phi liên này tất nhiên cực kỳ quý trọng.

Một bên kiệu sương, một vị nữ tử trẻ tuổi mặc váy dài màu đen tinh quang cẩm dài đang ngồi dựa vào cửa sổ, xa xa nhìn tầng tầng sương mù trên biển đá ngầm Quỷ Hải.

Trên mặt nàng che khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo, chỉ có ấn ký màu đỏ như chu sa chỗ mi tâm, đặc biệt tươi đẹp, càng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn tinh tế của nàng, tựa như bạch sứ vậy.

Ánh đèn thanh đạm bao phủ trên người nàng, bộ gấm hắc sắc tinh quang chiết xạ ra từng sợi tinh quang, tựa như ngôi sao phản chiếu, phiêu dật duy mỹ, mang theo một loại cảm giác mông lung tựa như bóng đêm.

Ở đối diện nàng, còn ngồi một bà lão cũng mặc áo đen.

Tóc trên đỉnh đầu nàng chỉnh tề, tóc cũng đã hoa râm, làn da trên người khô quắt mà nhăn nheo, nhìn cực kỳ già nua.

“Lạc Già.” Nàng nhìn nữ tử trẻ tuổi, khàn giọng nói: “Lần này, là lần cuối cùng ta tùy hứng với ngươi. Nếu không bệ hạ trách tội xuống, lão thái ta và người nhà sao có thể chịu đựng được cơn giận của Đại Đế?”

“Lăng ma ma, ngài yên tâm.” Giọng nói thanh lãnh dễ nghe êm tai của nữ tử: “Trải qua mấy chục năm điều tra và chỉnh lý tình báo, ta có chín thành nắm chắc có thể xác định, nơi tọa hóa của Huyền Đan chân quân chính là ở chỗ này.”

“Ta tin ngươi, cũng nguyện ý giúp ngươi.” Lăng ma ma cưng chiều nhìn nàng một cái, “Ta biết ngươi là muốn chống lại vận mệnh của mình. Thế nhưng ngươi phải đáp ứng ta, lần này nếu kế thừa Huyền Đan Bảo Điển thành công thì cũng thôi, nếu vạn nhất thất bại, ngươi phải ngoan ngoãn trở về tham gia đại hội xem mắt, hết thảy đều phải lấy đại cục làm trọng.”

Nàng này, rõ ràng chính là Lạc Già quận chúa đại danh đỉnh đỉnh của hoàng thất Bắc Chu, cũng là công chúa Lạc Già tương lai.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi đang hướng về phía Bắc Chu hội tụ đến, sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, thân là Lạc Già quận chúa trung tâm vòng xoáy, giờ phút này cũng đang trù tính và nỗ lực vì tương lai của mình.

“Vâng, Lăng ma ma, ta nghe ngài.”

Lạc Già quận chúa trả lời dứt khoát, trong đôi mắt bình tĩnh lại vô cùng kiên định và tự tin.

Âm thầm chuẩn bị lâu như vậy, trù tính lâu như vậy, thật vất vả mới xác định được vị trí của bộ bảo điển.

Lần này, bộ 【 Huyền Đan Bảo Điển 】 này, nàng bắt buộc phải có!

…

Chương 102: Ma Đỉnh Tôn Giả! Thập đại tội phạm truy nã!

…

“Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chính là quật cường trước sau như một.” Lăng ma ma thở dài nói: “Trong lịch sử Tiên Triều, Huyền Đan chân quân chỉ là một tồn tại mờ ám, nhưng lúc ông ta huy hoàng nhất lại mất tích thần bí, ngay cả “Quảng Minh Tiên Hoàng” bệ hạ cả đời cũng không tìm ra.”

【 Quảng Minh Tiên Hoàng 】 chính là tiên hoàng đời thứ ba của Hàn Nguyệt Tiên Triều, tên gọi là ‘Đức Võ Quảng Minh’, cho nên thường được hậu nhân gọi là ‘Chiễm Minh Tiên Hoàng’. Mà Huyền Đan chân quân chính là phủ chủ công chúa lúc nàng đảm nhiệm công chúa.

“Trong lịch sử đều nói chắc như đinh đóng cột, Huyền Đan chân quân hẳn là đi dị vực, hơn nữa đã chết ở dị vực. Bởi vậy, Lạc Già ngươi tuyệt đối đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Lăng ma ma biết tính tình Lạc Già, chỉ sợ nàng hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn, dẫn đến cuối cùng tín niệm sụp đổ.

“Cũng không phải như thế.” Công chúa Lạc Già chậm rãi lắc đầu nói: “Ta đã nghiên cứu toàn diện lịch sử của Huyền Đan chân quân, kinh nghiệm truyền kỳ cả đời này của hắn khiến ta vô cùng khâm phục, hắn cả đời đều bảo vệ 【Mộc Nguyệt công chúa 】. Ta tin rằng cuối cùng hắn mất tích, cũng nhất định có liên quan với 【 thủ hộ 】.”

“Mộc Nguyệt” chính là phong hào lúc Quảng Minh Tiên Hoàng đảm nhiệm công chúa.

“Lúc ấy hắn mất tích cực kỳ đột nhiên cùng quyết tuyệt, sau khi Nghiễm Minh Tiên Hoàng đăng cơ, cả đời đều tìm kiếm tung tích của hắn, nhưng vẫn không tìm ra manh mối như cũ. Bởi vậy, ta suy đoán, “mất tích” của hắn tất nhiên cũng là tỉ mỉ trù tính hồi lâu kế hoạch, tuyệt không phải ngẫu nhiên.”

Lạc Già công chúa nhìn sương mù trên biển lớn ngoài cửa sổ càng thêm nồng đậm, nỉ non nói: “Nếu có cơ hội có thể hỏi

Huyền Đan Khí Linh một chút, lúc trước đến tột cùng xảy ra chuyện gì, cho dù là kế thừa không đến Bảo Điển thì như thế nào?”

Nàng ngay từ đầu nghiên cứu lịch sử của Huyền Đan chân quân, hoàn toàn là dưới cơ duyên xảo hợp đã nhận được một chút manh mối, hoài nghi Huyền Đan chân quân vẫn lạc ở bên trong Quần Tiều Quỷ Hải, muốn từ trong lịch sử tìm ra mấu chốt phá giải di tích.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Theo nghiên cứu càng ngày càng sâu, nàng lại dần dần hiểu được Huyền Đan chân quân người này trác tuyệt bất phàm, làm cho nàng cảm phục không thôi. Mà hắn cùng Quảng Minh Tiên Hoàng cùng nhau dựa sát vào nhau, nắm tay trưởng thành, cũng làm cho nàng thật sâu động dung.

Mà việc Huyền Đan chân quân mất tích cũng là một trong những bí ẩn nổi danh trong lịch sử của Tiên Triều.

Trong khi nói chuyện, vị trí của Phi Thương và cửa vào di tích đang nhanh chóng rút ngắn.

Trên thuyền đánh cá, Khương Tình Tuyết vốn đang khoanh chân ngồi, nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt, hai mắt như điện, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

“Người tới là ai?!”

Tiếng quát khẽ như sấm nổ vang lên đồng thời, một cỗ uy áp mênh mông âm lãnh lạnh lẽo cũng từ trên người nàng bay lên, tựa như đang tuyên thệ chủ quyền, trong thời gian ngắn bao phủ toàn bộ vùng biển xung quanh.

Hai con thanh loan thất giai đang đánh xe bị kinh sợ, đột nhiên kêu lên từng tiếng sợ hãi, vỗ cánh dừng trên không trung, có chết cũng không chịu bay tiếp.

Lão già lái xe vất vả lắm mới khống chế được Thanh Loan, sắc mặt cũng trắng bệch: “Cường giả Thần Thông cảnh!”

“Nơi này làm sao có cường giả Thần Thông cảnh?!” Trong phi liên, lão bà Lăng ma ma vốn đang chuẩn bị nói chuyện cũng là sắc mặt khẽ biến, trong nháy mắt có dự cảm không tốt, “Chẳng lẽ di tích bị người nhanh chân đến trước?”

“Không ngờ, ngoại trừ ta ra, vẫn có người có chủ ý với Huyền Đan bảo điển.” Sắc mặt Lạc Già quận chúa cũng rất khó coi.

“Quận chúa, ta đến ngăn nàng lại. Nàng lập tức nghĩ biện pháp tiến vào di tích, nói không chừng còn kịp.” Sắc mặt của Lăng ma ma ngưng trọng.

“Được, như thế làm phiền Lăng ma ma.” Lạc Già quận chúa gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tình huống hiện giờ, đã không cho phép nàng chần chờ nữa.

Khi Lạc Già quận chúa gật đầu, Lăng ma ma đã lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây gậy sắt cao cỡ một người, vén rèm xe xông ra ngoài.

Còn ở trên không trung, trên người nàng liền bộc phát ra uy thế đáng sợ, quải sắt trong tay vung lên, oanh kích xuống phía dưới.

“Bớt nói nhảm đi, ăn của ta một lần đi.”

Gậy sắt ngăm đen phảng phất tác động lên thiên địa đại thế, mặc dù chỉ là một cái rẽ đơn giản, tản mát ra uy thế lại cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả mặt biển phía dưới cũng không chịu nổi, dưới uy áp đáng sợ trùng kích lõm xuống thật sâu.

“Lão bà thúi, ta còn sợ ngươi sao?”

Khương Tình Tuyết cười lạnh một tiếng, đáy mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Lúc nàng còn là Xích Mị Ma Sứ cũng không phải tính tình tốt lành gì, cho dù hôm nay thu liễm một chút, cũng thu liễm rất có hạn.

Mắt thấy lão ẩu này không nói hai lời xuất thủ liền đánh, nàng tự nhiên cũng hiểu rõ lai giả bất thiện, sẽ càng thêm không lưu thủ.

Thân hình lóe lên, thân ảnh của nàng lập tức biến mất trên thuyền đánh cá.

Cùng lúc đó, trên bầu trời truyền đến một tiếng gào thét, một hư ảnh hình rắn to lớn xuất hiện trong sương mù đầy trời.

Đó là một con rắn đen cực lớn toàn thân ngăm đen, trên đầu rắn cực lớn mọc ra một cái sừng nhọn tráng kiện, trên sống lưng ngăm đen có hoa văn màu đỏ diễm lệ tùy ý lan tràn, quỷ mị mà yêu dã.

Con rắn đen này, đó là hư ảnh pháp tướng Khương Tình Tuyết.

Cũng chính trong khoảnh khắc hư ảnh pháp tướng kia xuất hiện, bóng dáng Khương Tình Tuyết cũng xuất hiện trong sương mù đầy trời.

Nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ thẫm đón gió tung bay, cả người tựa như một đóa hoa mẫu đơn đỏ thẫm nở rộ, khí thế cường thế mà sắc bén.

Chỉ thấy nàng giơ tay lên, thần thông chi lực mạnh mẽ liền cùng hư ảnh pháp tướng phía sau nàng hòa làm một thể, hướng về phía cây gậy sắt từ trên trời giáng xuống kia đụng tới.

“Rầm rầm rầm!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, sóng xung kích năng lượng đáng sợ quét ra, trong thời gian ngắn đánh tan sương mù chung quanh, đầy trời đất khuếch tán trên mặt biển.

“Ai nha má ơi ~ “

Trên thuyền đánh cá, Lý Định Hải ôm chặt bánh lái, sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu.

Hắn chỉ là một tu sĩ Linh Đài cảnh bình thường mà thôi, làm sao chứng kiến thanh thế đáng sợ khi đại lão Thần Thông cảnh động thủ?

Cảm thụ được xung quanh dao động năng lượng giống như muốn xé nát thuyền đánh cá đáng sợ của mình, hắn ngay cả động cũng không dám động, ngoại trừ ôm thật chặt bánh lái run lẩy bẩy, hắn thậm chí không biết mình còn có thể làm cái gì.

Cũng là cho đến lúc này, hắn mới ý thức được, vị nữ tu sĩ một mực canh giữ trên thuyền kia, lại là một vị tồn tại thực lực đáng sợ như thế.

Lý Định Hải kinh hồn bất định, khóc không ra nước mắt.

Hắn hắn hắn, hắn thật còn có thể sống trở về gia tộc sao?

Cũng chính vào lúc này, một bóng hình xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên boong thuyền của thuyền đánh cá.

Đó là một cô gái dáng người thướt tha, từ góc độ của hắn chỉ thấy được một góc cạnh, nhưng khí tức thâm sâu khó lường khiến hắn sợ hãi không thôi.

Tử Phủ cảnh! Lại là một đại lão Tử Phủ cảnh!

Lý Định Hải khẩn trương ôm bánh lái, ngay cả một tiếng cũng không dám nói, sợ bị chú ý tới. Nào ngờ cô gái kia ngay cả liếc cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ chuyên chú mà nhìn trận bàn trong tay.

Nữ tử này, đương nhiên là Lạc Già quận chúa thừa dịp hai vị tu sĩ Thần Thông cảnh đối chiến, lặng lẽ sờ xuống.

"Không sai, chính là chỗ này, cũng chỉ có thời điểm này mới có thể tiến vào."

Lạc Già quận chúa chắc chắn mình tìm đúng địa phương, liền không trì hoãn nữa, dứt khoát nghiêng người nhảy xuống biển.

Trận bàn trong tay nàng là bí chế của hoàng thất Bắc Chu, cho dù không phải trận pháp sư chuyên tu trận pháp, cũng có thể dựa vào nó tìm được nhược điểm của trận pháp.

Rất nhanh, nàng căn cứ theo chỉ thị của trận bàn, ở trong biển bố trí trận pháp dùng để phá trận. Trận pháp di tích vốn ẩn nấp không nhìn thấy nhất thời liền triển lộ ở trước mặt nàng.

Thấy thế, thần sắc nàng vui vẻ.

Cổ tay vừa lật, một linh bảo thần thông màu vàng lợt giống như quả cân liền xuất hiện trong lòng bàn tay nõn nà của nàng, phát ra.

Theo cổ tay nàng run lên, "Đùng" màu vàng sẫm hung hăng đâm vào trận pháp lộ ra, thủ hộ di tích.

"Oanh!!"

Bên trong di tích, đám người Vương Thủ Nghiệp đang an tâm chờ trong dược viên cùng giật mình.

Đột nhiên, bầu trời trong di tích vang lên tiếng sấm ầm ầm, toàn bộ bầu trời đều rung chuyển.

Rất hiển nhiên, trận pháp phòng hộ của Lăng Hư truyền thừa chi địa này đang chịu đựng oanh kích.

Cho dù chỗ di tích này chính là do cường giả Lăng Hư cảnh lưu lại, đẳng cấp phòng hộ trận pháp phòng hộ rất cao, nhưng dù sao đã hơn hai vạn năm không ai giữ gìn, hơn nữa dưới đáy biển núi lửa bộc phát dẫn đến địa chất biến thiên, trận pháp lợi hại hơn nữa cũng sớm trở nên trăm ngàn chỗ hở.

Khi Lạc Già quận chúa tìm đúng chỗ yếu của trận pháp oanh kích, rất nhanh bình chướng trong suốt đã bị xé ra một lỗ hổng.

Bóng hình xinh đẹp của Lạc Già quận chúa cũng theo đó lao nhanh vào.

Chú ý tới đám người Vương Thủ Nghiệp đứng trên hòn đảo phía dưới, trong mắt nàng lộ ra vẻ cảnh giác, thân hình bay trên không cũng nhanh chóng ngừng lại.

Khe nứt bình chướng nhanh chóng khép lại sau lưng nàng.

“Lại còn có người cạnh tranh?” Tiền Học Phú mở to hai mắt nhìn Lạc Già quận chúa bỗng nhiên xuất hiện, thần sắc kinh ngạc lại khiếp sợ: “Sư tôn, không phải lão nhân gia ngài đã nói, truyền thừa chi địa này chỉ có ngài biết sao?”

Đan Đỉnh thượng nhân híp mắt lại: “Mặc dù có chút ngoài dự liệu, nhưng thế giới to lớn không thiếu cái lạ. Bất quá mọi người yên tâm, trên đời này không ai có thể cạnh tranh được sư đệ Thủ Nghiệp của ngươi.”

Vương Thủ Nghiệp khắc khổ cần cù, thiên tư lại trác tuyệt, càng quan trọng hơn là trong nhà có quặng, dám đốt tiền vô tận cho hắn để đề thăng tiêu chuẩn luyện đan. Cho dù là Đan Đỉnh thượng nhân bây giờ, nếu so luyện đan đều cảm thấy kém Thủ Nghiệp không chỉ một bậc.

“Lời tuy như thế, nhưng cũng không chịu nổi vạn nhất.” Tiền Học Phú mở trừng hai mắt, đưa ra chủ ý nói: “Không bằng thừa dịp nàng ta đi một mình, chúng ta liên thủ trấn áp nàng ta trước, để tránh đoạt cơ hội thủ nghiệp.”

Lời vừa nói ra, Lạc Già quận chúa lập tức lấy ra một món linh bảo thần thông, linh bảo quanh quẩn xoay tròn quanh thân nàng, vạn phần cảnh giác nhìn chằm chằm vào mọi người. Tuy nhiên, nàng ta lại cực kỳ tự tin đối với mình, cho dù đối với người đối diện đông thế mạnh, dường như cũng không phải rất sợ hãi.

"Tuyệt đối không thể." Sắc mặt Vương Thủ Nghiệp rùng mình nói: "Nếu là cơ duyên tiền bối lưu lại, đương nhiên là có đức có tài, người tài. Nếu như chúng ta làm như vậy, thì có gì khác với tà ma ngoại đạo? Tứ ca ta từ nhỏ dạy ta, thân là con cháu thế gia, bất cứ chuyện gì đều phải ngồi thẳng, không nên trộm gian giả dối, vì lợi ích trước mắt không từ thủ đoạn, xảo thủ hào đoạt."

Con cháu thế gia khác với tán tu, tán tu làm việc tự có thể một người làm một người chịu, muốn liên lụy cũng không liên luỵ được người khác, nhưng con cháu thế gia lại là một người làm việc, cả nhà đều phải chịu trách nhiệm.

Huống chi, một thế gia đệ tử hôm nay dựa vào đầu cơ trục lợi, hoặc là thủ đoạn ti tiện đạt được chỗ tốt, nếm được ngon ngọt, liền vô cùng có khả năng sẽ ở trên con đường này càng chạy càng xa, khó quay đầu lại.

Cho dù tương lai vận khí của hắn tốt, cả đời không xảy ra chuyện gì, nhưng chính hắn đều tam quan bất chính, làm sao có thể dạy tốt con cháu đời sau của mình?

Bởi vì cái gọi là "thượng bất chính hạ tắc loạn", một khi môn phong hỏng rồi, căn cơ gia tộc sẽ phá hư, sớm muộn sẽ rước lấy đại họa diệt môn.

Từ sau khi Vương Thủ Triết kế nhiệm tộc trưởng, ở chỗ gia tộc môn phong chưa từng buông lỏng, Vương Thủ Nghiệp bị ảnh hưởng, đương nhiên cũng cực kỳ coi trọng, để lại cho các tiểu bối của gia tộc một cái hiệu suất rất tốt.

"Nghe đi, ngươi nghe một chút." Đan Đỉnh thượng nhân hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Học Phú một cái: "Đều là con cháu thế gia, thủ nghiệp so với ngươi mạnh hơn nhiều. Nếu như bản thân không đứng đắn, ngay cả các sư huynh đệ cũng sẽ mang ý nghĩ xấu xa, tiếp theo nghi kỵ phân tách nhau."

Hắn làm tán tu hơn nửa đời người, đối với việc ngươi lừa ta gạt giữa tán tu đã sớm chán ngấy rồi. Bây giờ dựa lưng vào Vương thị dưỡng lão, mới dần dần cảm nhận được lực lượng đoàn kết, đó là một loại lực lượng khiến người ta an tâm mà thoải mái.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Nghiệp hướng lên không trung cất cao giọng nói: "Tại hạ Đông Càn Trường Ninh Vương thị thủ nghiệp, vị cô nương này cứ yên tâm, nếu hôm nay ngươi tiến vào nơi truyền thừa của Huyền Đan chân quân, nói rõ ngươi cũng có chuẩn bị. Chúng ta đều dựa vào bản lĩnh của nhau, đạt được khí linh tiền bối tán thành đi."

Lạc Già quận chúa từ xa nhìn Vương Thủ Nghiệp một cái, tạm thời thu hồi linh bảo thần thông, bay xuống đất rồi cất cao giọng nói: "Tại hạ là Linh Khuyết Cơ thị Bắc Chu, khẩn cầu Khí Linh tiền bối gặp mặt."

Giọng nói của nàng hạ xuống.

Chợt nghe xa xa truyền đến một giọng nói ôn hòa đôn hậu: "Vừa rồi thật là động tĩnh lớn, bản chân quân không nghĩ tới, lần này lại có nhiều người được đề cử đến truyền thừa. Tốt, rất tốt, truyền thừa đan đạo của bản chân quân cuối cùng sẽ không mai một nữa."

"Tiền bối là Huyền Đan chân quân?" Vương Thủ Nghiệp hơi kinh ngạc nói: "Không phải Bảo Điển Khí Linh tiền bối?"

Trước đây hắn vẫn cho rằng trong bí cảnh này chính là Bảo Điển Khí Linh, tin tức truyền đạt trong thanh âm này quả thực ngoài dự liệu của hắn.

"Không sai, ta chính là Huyền Đan chân quân." Giọng nói kia tiếp tục nói: "Năm đó bản chân quân đột nhiên gặp đại nạn, để lại một sợi thần hồn gửi vào trong Huyền Đan đạo đỉnh, chỉ là bởi vì thời gian quá lâu, hồn lực dần dần tiêu tán mới bất đắc dĩ hôn mê thời gian dài."

"Khởi bẩm chân quân." Đan Đỉnh thượng nhân kích động vạn phần đi về phía trước hành lễ, "Bảy trăm năm trước, vãn bối đại nạn sau khi chết trong lúc vô tình xâm nhập quý bảo địa, được Linh tiền bối Vũ Khí Mông Bảo Điển cứu giúp, còn ban thưởng phần đầu của bảo đan cải thiện tư chất cùng Huyền

Đan Bảo Điển. Như đêm nay vãn bối theo hẹn mà về, mang đến đệ tử truyền thừa tư chất ưu tú."

"Bảy trăm năm trước? À, bản chân quân nhớ ngươi. Ban đầu là do bản chân quân thụ ý khí linh làm như thế, mục đích là để ngươi giúp tìm được đệ tử truyền thừa, không đến mức khiến huyền đan bảo điển vĩnh viễn bị mai một." Huyền Đan chân quân giọng nói sang sảng, nghe có vẻ rất cao hứng: "Các ngươi nói tình hình của mình đi, để bản chân quân tiến vào bước khảo thí tiếp theo."

"Mấy người chúng ta thì không cần." Cốc Hàm Hàm lắc đầu nói: "Lần này sư đệ Thủ Nghiệp của chúng ta đến đây tiếp nhận truyền thừa. Từ nhỏ hắn đã thể hiện ra thiên phú luyện đan rất mạnh, hơn nữa còn là huyết mạch Ly Hỏa tầng thứ bảy của Tử Phủ cảnh, cũng được gọi là tuyệt thế thiên kiêu, tin tưởng không ai có thể cạnh tranh với hắn."

Các sư huynh đệ còn lại cũng đều liên tục gật đầu. Bọn họ vốn không có ý định tranh giành với Thủ Nghiệp, chỉ muốn sau khi Thủ Nghiệp kế thừa bảo điển, có thể phân hoá ra một ít truyền thừa chi địa thần thông.

"Tuyệt thế thiên kiêu?" Giọng nói của Huyền Đan chân quân mừng rỡ không thôi: "Được, thật tốt quá. Ngươi gọi Vương Thủ Nghiệp đúng không, ngươi thật đúng là cho bản Chân Quân một niềm vui lớn a."

Tuyệt thế thiên kiêu kế thừa bảo điển, tiềm lực trong tương lai tuyệt đối không phải đại thiên kiêu bình thường có thể so sánh, chỉ cần cho tài nguyên một ít, tu hành đến Lăng Hư cảnh trung kỳ là chuyện có xác suất lớn, cho dù hậu kỳ cũng chưa chắc không có khả năng.

"Chân quân quá khen rồi, Thủ Nghiệp có thể đi đến một bước này, toàn bộ đều nhờ sự giúp đỡ của gia tộc." Vương Thủ Nghiệp khiêm tốn nói.

"Nếu như thế, truyền nhân của bản chân quân chính là ngươi." Huyền Đan chân quân nói.

"Đợi một chút!" Lạc Già quận chúa đột nhiên mở miệng nói: "Khởi bẩm Chân Quân, Linh Chỉ cũng là tuyệt thế thiên kiêu,

kính xin Chân Quân cho Chân Quân một cơ hội cạnh tranh công bằng.”

Lại một tuyệt thế thiên kiêu?

Đám sư huynh đệ Tiền Học Phú đều kinh ngạc nhìn nàng.

Khá lắm, khó trách nàng một bộ khí định thần nhàn.

Thời đại này, tuyệt thế thiên kiêu cũng có năng lượng sản xuất sao?

“Ngươi cũng là tuyệt thế thiên kiêu?” Huyền Đan chân quân cũng hơi kinh ngạc: “Ngươi biết luyện đan?”

“Khởi bẩm chân quân, tạm thời Linh Chỉ còn chưa biết luyện đan.” Lạc Già quận chúa trả lời chi tiết: “Nhưng chờ sau khi kế thừa bảo điển xong, Linh Chỉ sẽ vận dụng tài nguyên gia tộc nhanh chóng cày kỹ thuật luyện đan.”

“Ngươi nữ tử này thật không biết xấu hổ.” Cốc Hàm Ngữ nhíu mày, tính tình luôn tốt, giờ phút này trong giọng nói của nàng cũng mang theo vài phần tức giận, “Nếu ngươi không phải nhất mạch Luyện Đan Sư, vì sao muốn tới tranh Huyền Đan Bảo Điển này? Chỉ bằng nữ ngoại môn Luyện Đan như ngươi, chẳng phải là đang giày xéo bảo điển?”

“Vị cô nương này, ta cũng có nỗi khổ của ta. Huống chi ta mới 180 tuổi, có rất nhiều thời gian luyện tập. Nhớ lúc trước Huyền Đan chân quân xuất thân từ một gia tộc nhỏ, trước kia cũng không phải Luyện Đan sư, nhưng vẫn trở thành Luyện Đan đại tông sư trong vòng nghìn năm ngắn ngủi.” Lạc Già quận chúa hơi gật đầu đáp lễ với Cốc Hàm Ngữ, sau đó không nhìn nàng nữa mà chuyển sang hướng kiến trúc nói: “Còn về thành hay bại, hoàn toàn dựa vào tâm ý của chân quân.”

“Nếu như thế, Cơ Linh Huyên và Vương Thủ Nghiệp đều tiến vào Truyền Thừa điện, tiến hành khảo hạch bước tiếp theo.” Huyền Đan chân quân suy nghĩ một chút rồi nói, “Cụ thể thành hay không, còn phải xem sự lựa chọn của mình của Bảo Điển Khí Linh.”

“Đa tạ chân quân.” Vương Thủ Nghiệp và Cơ Linh Chỉ đồng loạt hành lễ.

Ngay khi hai người bước về phía điện 【 Truyền Thừa 】 có hình dáng của phòng luyện đan kia, trong điện Truyền Thừa, một chiếc đỉnh cổ xưa đang "ong ong ong" run rẩy.

Từng sợi sương mù màu đen mỏng manh như sương mù buổi sớm quay cuồng ở trong đó, mơ hồ hội tụ thành một hình người.

Từng tiếng cười to càn rỡ từ trong sương mù truyền ra: "Ha ha ha ha, thật sự là thiên trợ bản tôn, vậy mà lại một hơi xuất hiện hai tuyệt thế thiên kiêu. Một người có thể đảm đương môi giới ký hồn trọng sinh của bản tôn, một người có thể cấy dược thai, khiến nó trở thành dược đỉnh, ha ha ha ha ha ha."

Trong Truyền Thừa Điện cũng không có vật gì khác, cũng chỉ có một cái đan đỉnh màu sắc cổ xưa này nằm ở trung tâm.

Nhìn kỹ lại, có thể phát hiện cái đan đỉnh này tựa hồ bị hao tổn không nhỏ, khắp nơi gồ ghề, còn thiếu cái lỗ tai, ngay cả rất nhiều minh văn đều mơ hồ không rõ. Nhưng dù vậy, trên đan đỉnh này tản mát ra khí tức cực kỳ huyền ảo thần bí, uy thế không tầm thường.

Theo từng tiếng cười to vang lên, biên độ chấn động của đan đỉnh bỗng dưng biến lớn, một giọng nói khác bỗng nhiên vang lên: "Ma Đỉnh Tôn Giả, lão cẩu ti tiện vô sỉ này của ngươi! Huyền đan của ta dù dốc hết sợi tàn hồn này cũng sẽ không để ngươi thực hiện được đâu!"

Thanh âm này phẫn nộ đến cực điểm, nhưng cũng yếu đuối vô cùng, dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

"Khặc khặc, Huyền Đan, ngươi chớ quên xuất thân của mình là gì. Nếu không phải bản tôn một đường tương trợ, ngươi làm sao có thể đi theo một thế gia rác rưởi bị ức hiếp, một đường nghịch tập, chẳng những trở thành luyện đan sư cao cấp nhất của Tiên Triều, còn trở thành phủ chủ phủ Mộc Nguyệt công chúa." Giọng nói kia nghe có chút tà ác, cười quái dị liên tục nói: "Mùi vị công chúa không tệ chứ? Chỉ tiếc, ngươi không muốn ta đi cùng ta đồng quy vu tận."

"Nếu không chờ sau khi Mộc Nguyệt công chúa đăng cơ thành Tiên Hoàng, ta và ngươi âm thầm khống chế nàng… Chúng ta có thể khống chế toàn bộ Tiên Triều, đến lúc đó có thể vơ vét

tài nguyên luyện thành dược thai tiên chủng, âm thầm cho Tiên Hoàng kia trồng, để nàng thai nghén ra tiên linh chân chính. Chậc chậc, đến lúc đó bản tôn không những có thể trọng sinh, còn có thể khôi phục thực lực đến đỉnh phong."

"Lão cẩu! Nếu không phải lúc đầu ngươi và ta tiếp xúc biểu hiện tiên phong đạo cốt, chính trực ôn hoà, giống như đắc đạo Chân Tiên, ta làm sao lại từng bước một hãm sâu vào vũng bùn?" Tàn hồn Huyền Đan Chân Quân nổi giận nói, "Ngươi muốn khôi phục thân thể ta tự có thể nghĩ biện pháp giúp ngươi, thế nhưng ngươi muốn tổn thương Mộc Nguyệt, ta há có thể dung nạp ngươi?"

"Chỉ có nhục thân thì có tác dụng gì? Bản chân quân muốn trở về Chân Tiên cảnh." Ma Đỉnh tôn giả điên cuồng cười to nói: "Bản tôn muốn thống nhất thế giới này, để cho nhất mạch Ma Đỉnh đan đạo phát dương quang đại, trở thành chủ lưu của thế giới, để cho lão cẩu Thánh Hoàng kia nhìn một chút, ai mới là chính xác, ha ha ha."

"Đồ điên, lão cẩu nhà ngươi đúng là đồ điên, khó trách lại trở thành tội phạm truy nã thập đại Thần Triều!" Huyền Đan chân quân cả giận nói: "Ta sẽ không để ngươi toại nguyện đâu."

"Huyền đan, ngươi còn kêu gào thì có tác dụng gì?" Ma Đỉnh Tôn Giả cười lạnh liên tục: "Lực lượng tàn hồn nho nhỏ của ngươi yếu ớt như vậy, chỉ cần bản tôn không muốn, ngươi ngay cả lời cũng không nói ra được. Bản tôn mấy năm nay giữ ngươi lại, chính là muốn để ngươi nhìn xem bản tôn làm sao niết bàn trùng sinh, làm sao chiếm tổ chim, bắt giữ tiên triều!"

"Lão ma, ngươi chuẩn bị lặp lại chiêu cũ của người trẻ tuổi kia sao?" Giọng nói của Huyền Đan chân quân run rẩy, vô lực nói.

"Trúc kỹ trọng kiến? Khặc khặc, bản tôn đã nếm qua một lần thua thiệt, thiếu chút nữa bị ngươi âm thầm bố trí Cửu U Minh Diễm thiêu giết, há có thể lại cho người ta cơ hội lưu lại? Nói đi cũng phải nói lại, ngươi cũng là bản lãnh khá lớn, vậy mà có thể ở dưới mắt bản tôn, hao phí mấy trăm năm bố trí ra cục diệt sát, làm tâm huyết bản tôn trải qua thời gian dài triệt để bị hủy hoại trong chốc lát." Ma Đỉnh Tôn Giả nhớ tới việc này liền nổi giận cuồn cuộn, giọng nói cũng trở nên tàn nhẫn, "Lần

này vì bảo hiểm, bản tôn phải cường hành đoạt xá trước một bước."

"Cưỡng ép đoạt xá, dễ dàng như vậy sao?" Huyền Đan chân quân tựa hồ không tin.

"Hừ, nhân tâm chi ác, không gì khác ngoài tham lam. Chỉ cần hắn chủ động mở rộng linh đài để ý thức của bản tôn đi vào, bản tôn tự có biện pháp. Hơn hai vạn năm nay, bản tôn cũng không phải sống vô ích."

Ngay khi Huyền Đan chân quân và Ma Đỉnh Tôn Giả cãi nhau không ngớt, Lạc Già quận chúa và Vương Thủ Nghiệp đã đến ngoài cửa.

Bọn họ ở ngoài cửa chắp tay hành lễ, được "Huyền Đan chân quân" công nhận sau đó tiến vào "Truyền Thừa điện".

"Cái này?"

Vương Thủ Nghiệp vừa đi vào, liền có chút kỳ quái.

Cái này gọi là Truyền Thừa Điện cực kỳ đơn sơ, bên trong không có vật gì, chỉ có một cái đan đỉnh tàn phá lẻ loi trơ trọi ở bên trong.

"Thủ Nghiệp chớ cảm thấy kỳ quái." "Huyền Đan chân quân" ôn hòa nói, "Lúc trước bản chân quân bị tiểu nhân thân cận và tín nhiệm nhất bên người tính kế, chỉ để lại một sợi tàn hồn ở trong bản mệnh đạo đỉnh, truyền thừa chi địa này còn chưa kịp bố trí hoàn toàn, khó tránh khỏi có chút đơn sơ."

"Nếu có cơ hội, Thủ Nghiệp nguyện ý báo thù cho Chân Quân." Vương Thủ Nghiệp thẳng thắn, ghét nhất là tiểu nhân phản bội.

"Đã sớm là chuyện quá khứ, tiểu nhân kia cũng đã sớm tan thành mây khói, cũng không có kết cục tốt." "Huyền Đan chân quân" bỏ qua đề tài này, "Vừa rồi bản chân quân suy nghĩ một phen, Linh Chỉ và Thủ Nghiệp đều là tuyệt thế thiên kiêu, mà Thủ Nghiệp còn là một vị Luyện Đan Sư ưu tú. Bởi vậy, Huyền Đan Bảo Điển càng thích hợp thủ nghiệp."

Sau khi hắn dẫn hai người này vào, cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Chân quân, có thể cho ta một cơ hội biểu hiện hay không?” Ánh mắt Lạc Già quận chúa hơi có chút không cam lòng.

“Linh Chỉ, bổn chân quân đã quyết định việc này.” Giọng điệu Huyền Đan chân quân có chút tăng lên nói: “Ngươi kiên nhẫn chờ đợi một phen, đợi sau khi Thủ Nghiệp kế thừa bảo điển, bổn chân quân sẽ ban cho ngươi một viên “Bát phẩm tiên đan” để đền bù tổn thất.”

Mặc dù Lạc Già quận chúa tràn đầy không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì.

Nàng đã cố gắng hết sức, vốn định dựa vào cơ duyên xảo hợp của mình mà tăng lên tư chất huyết mạch của tuyệt thế thiên kiêu lấy được bảo điển vui mừng, lại không ngờ mình đến chậm một bước không nói, đối thủ vẫn là Vương Thủ Nghiệp càng thêm ưu tú.

“Vâng, Linh Chỉ đa tạ Chân Quân.” Lạc Già quận chúa chắp tay cảm tạ, sau đó lại thản nhiên nói chúc mừng Vương Thủ Nghiệp: “Linh Chỉ chúc mừng Thủ Nghiệp huynh đạt được tán thành của Chân Quân và Bảo Điển.”

“Đa tạ Linh Tuyền cô nương.” Vương Thủ Nghiệp cho dù tính cách có trầm ổn, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút kích động trong lòng.

“Thủ Nghiệp, ngươi đặt tay lên đạo đỉnh bản mệnh của lão phu trước, lão phu sẽ quán thâu kinh nghiệm luyện đan và kinh nghiệm tu hành cả đời cho ngươi.” Huyền Đan chân quân nói.

Vương Thủ Nghiệp sửng sốt, vội nói: “Chân quân, đây là vì sao?”

“Ai, sợi tàn hồn này của lão phu đã kiên trì quá lâu, đã đến giai đoạn dầu hết đèn tắt, vì sở học cùng kinh nghiệm cả đời của lão phu không đến mức tan thành mây khói, ngươi chớ có chối từ.” “Huyền Đan chân quân cảm khái không thôi nói, “Những kinh nghiệm ý thức này sẽ giúp ngươi nhanh chóng trở thành một đại tông sư luyện đan, từ nay về sau một bước lên mây, bước vào đỉnh cao của cuộc đời.”

“Cái này…” Vương Thủ Nghiệp có chút xoắn xuýt, nhưng rất nhanh liền hạ quyết tâm, nghiêm mặt nói: “Đa tạ chân quân.

Bất quá, Thủ Nghiệp cho rằng không cần thiết phải làm như vậy. Thứ nhất là trên con đường luyện đan, cần phải bước chân vững vàng, dựa vào kinh nghiệm quán thâu tuy rằng có thể được lợi nhất thời, nhưng căn cơ lại không ổn định như lầu các trên không trung. Quan trọng nhất là, ta một khi đã quen đi đường tắt này, tương lai một khi tiến bộ chậm lại sợ sẽ mất cân bằng, con đường tương lai sợ đi không xa."

Lựa chọn như vậy, đổi lại là người khác sợ là không thể lý giải được, nhưng tính cách Thủ Nghiệp trước giờ đều là như vậy. Hắn quen làm đến nơi đến chốn, làm việc cũng cẩn thận tỉ mỉ, tin tưởng một phần cày cấy kiếm chút thu hoạch, cũng chỉ có như vậy mới có thể an tâm.

So với việc trực tiếp được truyền thụ kinh nghiệm, hắn tình nguyện tự mình bỏ thời gian tổng kết.

"Huyền Đan chân quân" đang bị tức chết, lập tức giả vờ tức giận nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn bản chân quân một thân kinh nghiệm tan thành mây khói sao?"

"Không đến mức, không đến mức." Vương Thủ Nghiệp vội vàng lắc đầu nói: "Chỉ là trước mắt lấy thực lực đệ tử ở trên đan đạo, tuy rằng tỷ lệ luyện chế thất phẩm Tố Hồn thánh đan thành công không tính là cao, nhưng nếu kế thừa bảo điển, huyết mạch lại tiến một đoạn lớn, hơn nữa Chân Quân từ bên cạnh chỉ đạo, tin tưởng luyện chế thất phẩm Tố Hồn thánh đan vấn đề không lớn."

"Đến lúc đó Chân Quân dựa vào Tố Hồn Thánh Đan, có thể khôi phục không ít hồn lực, ngày sau chúng ta tự nhiên có thời gian chậm rãi nghĩ biện pháp trợ giúp tiền bối sống sót. Về điểm này, đệ tử gia tộc vẫn có chút kinh nghiệm."

"Thất phẩm Tố Hồn Thánh Đan!" Huyền Đan chân quân tức giận đến run rẩy.

Trình độ luyện đan của tiểu tử này vậy mà đã đến tình trạng như thế. Cái này còn chưa tính, hắn đối mặt một bước lên trời chuyện tốt vậy mà còn cự tuyệt!

Cái này đều khiến cho bước tiếp theo của hắn cũng không biết nên thao tác thế nào.

“Túc hồn thánh đan cần dùng đến linh hồn thụ quả thập nhị giai, đáng tiếc dược liệu khắp dược viên này không có linh hồn thụ.” “Huyền Đan chân quân lần nữa kiên trì đẩy lại nói, “Trên đời này cũng không có nghe nói có linh hồn thụ thập nhị giai a.”

“Có.” Lạc Già quận chúa ở bên cạnh nói: “Đức Võ Quảng Minh Tiên Hoàng】 bệ hạ, một vạn bảy ngàn năm trước trong đại bản doanh Tiên Triều ở chiến trường ngoại vực, trồng một gốc bán tiên thực linh hồn thụ, bởi vì quanh năm hấp thu lượng lớn hồn phách tán loạn của chiến trường ngoại vực mà đã sớm thành thục, sản lượng không tính là thưa thớt. Xa không nói, trong nhà Linh Y đã chuẩn bị mấy viên, ta có thể làm chủ đưa cho công tử Thủ Nghiệp một viên.”

Nàng xem như đã nhìn ra, Vương Thủ Nghiệp này thiên tư trác tuyệt, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng. Người như vậy thay vì đối địch với hắn, không bằng kết giao đầu tư sớm một phen, tương lai cũng có rất nhiều mối quan hệ.

“Như vậy, Thủ Nghiệp bái tạ Linh Chỉ cô nương.” Vương Thủ Nghiệp cảm kích không thôi: “Ngày khác nếu có phân công, Thủ Nghiệp tự nhiên lĩnh mệnh.”

“Đức võ Quảng Minh Tiên Hoàng? Đó là ai????” “Huyền Đan chân quân” kế hoạch nhiều lần bị phá hư, tức giận không ít.

“Đây… Đó là Mộc Nguyệt công chúa lúc trước, là thê tử của Huyền Đan chân quân ngài.” Lạc Già quận chúa hơi nghi ngờ hỏi: “Những năm gần đây, chân quân không tiếp xúc với bất cứ ai sao?”

“Tất nhiên là chưa tiếp xúc qua người lợi hại, đều là tiểu lâu rồi.” “Huyền Đan chân quân” hơi có vẻ xấu hổ nói, “Chỉ là không ngờ Mộc Nguyệt còn trồng cây hồn trên chiến trường ngoại vực.”

“Thì ra là thế.” Lạc Già quận chúa “Thích Hoài” nói: “Thật ra, Đức Võ Quảng Minh tiên hoàng là thụy hiệu sau khi lão nhân gia bà vẫn lạc, ngài không biết cũng bình thường. Ài, nghĩ đến phong thái năm đó của bệ hạ, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ. Nghe nói cả đời bà ấy đều đang tìm kiếm tin tức của chân quân ngài.”

“Thật sao, ha, Mộc Nguyệt nàng quá si tình rồi.” “Huyền Đan chân quân” càng thêm có chút lúng túng.

“Thủ Nghiệp huynh, tình huống có chút không đúng.” Lạc Già quận chúa mặt ngoài tiếp tục làm bộ nói ra một ít sự tích về Đức Võ Quảng Minh Tiên Hoàng, vừa truyền âm cho Vương Thủ Nghiệp: “Ta đã cẩn thận nghiên cứu lịch sử của Mộc Nguyệt công chúa và Huyền Đan chân quân, biểu hiện của sợi tàn hồn này phi thường không thích hợp. Huyền Đan chân quân khi còn sống là người ôn nhuận nho nhã, cảm tình với Quảng Minh Tiên Hoàng bệ hạ cũng vô cùng tốt, nghe được Quảng Minh Tiên Hoàng vẫn lạc hắn không phải là phản ứng này. Hơn nữa ta cảm giác hắn tựa hồ một mực đang cố gắng dụ dỗ ngươi tiếp nhận kinh nghiệm quán thâu.”

“Ta cũng cảm thấy có chút quái dị, chúng ta đều cẩn thận chút.” Sau khi Vương Thủ Nghiệp cũng truyền âm, lần nữa chắp tay nói, “Chân quân, kính xin ngài tin tưởng đệ tử, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để cho tàn hồn của ngài dần dần rộng rãi…”

“Tiểu tử ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Ma Đỉnh Tôn Giả đã mất kiên nhẫn, cũng cảm thấy dường như mình sắp bại lộ, dứt khoát xé bỏ ngụy trang.

“Oanh!”

Chỉ một thoáng, một cỗ lực lượng đáng sợ từ trên tàn phá đan đỉnh bộc phát ra.

Đan đỉnh nhất thời bay lên trời, mang theo lực lượng bàng bạc hướng Vương Thủ Nghiệp trấn áp mà đi.

“Thủ Nghiệp huynh cẩn thận.”

Lạc Già quận chúa vẫn luôn âm thầm cảnh giác vội vàng không ngừng bước ngang một bước, chắn trước mặt Vương Thủ Nghiệp, vung ống tay áo lên, cứng rắn ngăn cản đan đỉnh khí thế hung hăng.

Không ngờ sợi tàn hồn điều khiển đan đỉnh kia lại tầm thường? Đây chính là tàn hồn Chân Tiên cảnh, dù chỉ còn lại một tia hồn niệm, lực lượng cũng không yếu, mà đan đỉnh

cũng là vật phi phàm, đó là ma đỉnh năm đó Ma Đỉnh Tôn Giả ỷ vào thành danh.

“Oanh!”

Lạc Già quận chúa lập tức bị cự lực kia đánh bay ra ngoài, đâm vào trong lòng Vương Thủ Nghiệp.

Còn chưa kịp phản ứng, ma đỉnh đã lại quay đầu trấn áp mà đến, giống như vạn sơn áp đỉnh đem hai người trấn áp trên mặt đất.

Bất quá trong chớp mắt, Lạc Già quận chúa liền biến thành nằm ngửa trên người Vương Thủ Nghiệp, bốn tay đồng thời đẩy ra, gần như dùng khí lực toàn thân, vừa rồi miễn cưỡng chống đỡ lực trấn áp vạn quân của Ma Đỉnh.

“Khặc khặc khặc! Tiểu tử thúi, tặc nha đầu, bản tôn nói chuyện đàng hoàng với các ngươi mà không nghe, nhất định phải hại bản tôn lãng phí hồn lực đến Bá Vương ngạnh thượng cung!”

Chiêu bài cười xấu xa của Ma Đỉnh Tôn Giả vang vọng Truyền Thừa Điện.

…

Chương 103: Kiếm lời qua rồi! Thủ Nghiệp đại mãn quán!

…

“Ngươi quả nhiên không phải Huyền Đan chân quân, ngươi giả mạo hắn rốt cuộc có mục đích gì?” Lạc Già quận chúa kinh sợ nói, lúc trước nàng ta đã cảm thấy không đúng, sau khi thử một chút, vậy mà xảy ra loại chuyện này.

“Phì, Huyền Đan chân quân tính cái gì? Hắn bất quá chỉ là một con chó bản tôn nuôi dưỡng ra, bản tôn chẳng qua là mượn danh hiệu của hắn dùng mà thôi.” Ma Đỉnh tôn giả xì một tiếng khinh miệt, “Bớt sàm ngôn đi, nếu nha đầu Kê tặc ngươi thức thời, chớ có gây trở ngại tiểu tử thối đầu đầy tư tưởng cổ hủ kia bản tôn đoạt xá!”

Dứt lời, một cổ tàn hồn bá đạo tà ác liền từ trong ma đỉnh thoát ly ra hơn phân nửa, hung thần ác sát hướng Vương Thủ Nghiệp dưới thân Lạc Già quận chúa đánh tới.

“Thanh Sương, trảm!”

Lạc Già quận chúa ánh mắt rùng mình, quát lên một tiếng, một đạo thanh mang lập lòe mà qua, nhất thời đem đạo tàn hồn kia một trảm hai người.

Cùng lúc đó, dư thế của kiếm phong chưa dứt, đánh vào trên ma đỉnh.

“Keng!”

Một tiếng kim loại va chạm thật mạnh lập tức vang lên, chấn động khiến tai người choáng mắt hoa, nhưng chỉ khiến ma đỉnh sứt mẻ kia run rẩy một chút, ngay cả một vết kiếm cũng không lưu lại.

“Làm sao có thể?!” Lạc Già quận chúa đôi mắt đẹp trợn lên, thần sắc kinh nghi bất định.

Thanh Sương của nàng chính là bảo kiếm Thần Thông, tự mang theo một cỗ thần thông chi lực. Cái đỉnh bề ngoài rách nát này, đến tột cùng là vật liệu gì luyện chế ra?

“Y” Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả một lần nữa hòa làm một thể với thân đỉnh, cười đến càng thêm càn rỡ: “Ngươi cho rằng ngươi là Thánh Hoàng lão cẩu à, còn muốn đập nát Ma của bản tôn…”

“Oanh!”

Hắn còn chưa nói xong, lại bị một đạo kiếm quang màu đỏ đánh trúng, tàn hồn của hắn chấn động mạnh một cái, lúc này bị chấn động tản ra.

Đó là thần thông linh bảo “Xích Long Kiếm” thuộc tính hỏa của Vương Thủ Nghiệp. Thanh kiếm này chính là một trong những thần thông linh bảo Vương Thủ Triết lấy được trong di tích Huyết Tôn Giả, phân phối cho Vương Thủ Nghiệp thuộc tính hỏa bàng thân.

Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả phiêu đãng lại ngưng tụ, trong lòng tức giận không thôi: “Bản tôn…”

“Xoẹt! Xoát! Xoát!”

Thanh mang liên tiếp hiện lên, tàn hồn Ma Đỉnh Tôn Giả bị chém thành hơn mười khối.

Lại ngưng tụ, hắn tức giận mắng: “Ngươi…”

“Oanh!”

Liên tiếp như thế, lực sát thương đối với Ma Đỉnh Tôn Giả không lớn, tính vũ nhục lại cực mạnh.

Hắn dứt khoát không ngưng tụ tàn hồn nữa, mà chia làm mấy chục sợi, cách Lạc Già quận chúa đánh về phía Vương Thủ Nghiệp.

“Thủ Nghiệp huynh cẩn thận!” Lạc Già quận chúa vội vàng khuấy động lên thần niệm cường đại không ngừng, hình thành một tấm Thần Niệm Thuẫn nằm giữa vô hình và hữu hình ngăn cản trước.

Thần niệm là một loại lực lượng tinh thần đến từ thần hồn, đa số người phải mở ra Linh Đài mới có thể thức tỉnh, người lợi hại chút thì Luyện Khí cảnh sẽ có thần niệm không kém.

Lạc Già quận chúa thân là tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh, thuần túy lấy lực lượng thần niệm mà nói đã không kém hơn

tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường, thi triển tự nhiên là vô cùng lợi hại.

Mà cùng lúc đó, thần niệm của Vương Thủ Nghiệp cũng bắn ra, dung hợp với thần niệm của Lạc Già quận chúa, cùng nhau chống lên thần niệm hộ thuẫn.

Chỉ xét riêng cấp độ tu vi, mặc dù hắn kém Lạc Già quận chúa một chút, nhưng bởi vì thần niệm trường kỳ luyện đan, ngược lại càng thêm cứng cỏi ổn định hơn nàng.

Trong lúc nhất thời, hai người liên thủ vậy mà chặn được tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả xâm nhập.

"Quá đáng rồi đó!" Ma Đỉnh Tôn Giả có cảm giác bị sỉ nhục thật sâu.

Tuyệt thế thiên kiêu đúng là rất ưu tú, nhưng Ma Đỉnh Tôn Giả khi còn sống có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh, đương nhiên tư chất huyết mạch cũng phải hơn tuyệt thế thiên kiêu.

Có thể tưởng tượng được, bây giờ lực lượng của sợi tàn hồn này đã yếu đuối đến trình độ nào rồi.

"Các ngươi quá coi thường bản tôn." Sau khi trong lòng Ma Đỉnh Tôn Giả cảm thấy bi thương, lập tức bùng cháy lực lượng tàn hồn: "Hôm nay, bản tôn liều mạng với các ngươi."

Trong lúc nói chuyện, mấy chục sợi tàn hồn lại lần nữa ngưng tụ thành một đoàn, lóe lên tia sáng chói mắt, từng chút một chen vào bên trong Thần Niệm Thuẫn mà Vương Thủ Nghiệp và Lạc Già liên thủ thi triển.

Chỉ là thủ Nghiệp tại hạ, Lạc Già tại thượng.

Ma Đỉnh Tôn Giả sợ dùng lực quá mạnh chui vào chỗ Vương Thủ Nghiệp sẽ tiêu hao quá lớn, đoạt xá lật xe thì phiền toái, dứt khoát quyết tâm liều mạng, trực tiếp chui vào linh đài của Lạc Già, chuẩn bị tới một trận đại chiến đoạt xá với Lạc Già.

Biến thành nữ nhân thì biến thành nữ nhân đi, trước đoạt xá, chuyện khác sau này hãy nói.

"Linh Chỉ cô nương cẩn thận." Vương Thủ Nghiệp vội vàng thu hồi thần niệm, hiệp trợ Lạc Già quận chúa ngăn cản Ma Đỉnh Tôn Giả xâm lấn.

Mà Lạc Già quận chúa đối mặt với cục diện bị đoạt xá lại càng bộc phát ra tâm tư liều mạng, đồng dạng là dốc hết toàn lực, liều lĩnh phòng ngự.

Nhưng mặc cho hai người cố gắng như thế nào, tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả vẫn dần dần đâm xuyên qua linh đài của Lạc Già quận chúa.

Một khi bị tàn hồn của hắn tiến vào linh đài, kết quả sẽ trở nên càng thêm tàn khốc.

Thời gian trôi qua từng chút một, lực lượng thần hồn hai bên đều đang điên cuồng tiêu hao, sắc mặt Lạc Già quận chúa và Vương Thủ Nghiệp đều trở nên càng lúc càng trắng.

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp có chút xoắn xuýt, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là chỉ có thể sử dụng át chủ bài mà Tứ ca để lại cho mình…

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, biến cố đột nhiên phát sinh.

Một thanh âm ôn nhuận mà có vẻ có chút lo lắng vang lên bên tai Vương Thủ Nghiệp: “Thủ Nghiệp, mau nghĩ cách mở nắp Ma Đỉnh ra. Bên trong phong tồn một đạo Cửu U Minh Diễm, có thể dùng để đối phó với Ma Đỉnh lão ma.”

“Huyền đan, tiểu tử ngươi dám làm hỏng chuyện tốt của bản tôn?!” Ma Đỉnh Tôn Giả lập tức nhận ra không đúng, phẫn nộ gào thét: “Ngươi không sợ bản tôn xóa bỏ ý thức của ngươi sao.”

“Giết? Lúc trước có lẽ ngươi có thể, nhưng hiện tại ngươi tiêu hao nhiều hồn lực như vậy, lão ma ngươi xác định có thể lại phân ra lực lượng để đối phó ta?” Huyền Đan chân quân hừ lạnh một tiếng, lại thúc giục Vương Thủ Nghiệp: “Thủ Nghiệp, nhanh! Lão ma này sâu không lường được, hiện tại chính là thời cơ tốt để giết chết hắn. Thủ Nghiệp, chẳng lẽ ngươi sợ đây là cạm bẫy?”

Vương Thủ Nghiệp trợ giúp Lạc Già quận chúa khổ sở chống đỡ Ma Đỉnh tôn giả, đồng thời gian nan nói: “Lúc trước Linh Y nói với ta, khi sử sách ghi lại Huyền Đan chân quân còn trẻ bị sắc đẹp của đích nữ Ngô thị hấp dẫn, đã từng xuất hiện một lần, đích nữ kia tên là ai?”

Xảy ra chuyện gì? Sao ta lại không biết chuyện này?

Lạc Già quận chúa ngây người, Linh Đài lại bị Ma Đỉnh Tôn Giả đi tới vài bước.

"Nói bậy!" Huyền Đan chân quân như bị dẫm phải đuôi nổi giận: "Tình cảm của ta và Mộc Nguyệt vô cùng sâu đậm, làm sao có thể làm loạn? Rốt cuộc là tên sử quan nào viết loạn thanh danh của ta? Hoang đường, quá hoang đường! Con gái của Ngô thị? Là Ngô Thu Song hay Ngô…"

Tiếng nói của hắn còn chưa dứt, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bay lên.

Trong chốc lát, một nắm đấm ngưng tụ như thực chất bỗng lăng không đánh lên trên ma đỉnh.

"Keng!"

Trong tiếng va chạm đinh tai nhức óc, Vạn Quân ma đỉnh mà thần thông linh bảo cũng không đánh nổi ầm ầm rung động kịch liệt. Kèm theo tiếng kêu thảm thiết thê lương của Ma Đỉnh Tôn Giả, ma đỉnh đúng là trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, nắp ma đỉnh bị đánh bay, một ngọn lửa màu xanh lục trong chớp mắt từ trong ma đỉnh xông ra.

Quân đoàn trưởng che chở!

Đây là một trong những bảo vật mà Vương thị lấy được trong doanh huấn luyện tân binh, cho tới nay đã được sử dụng như át chủ bài. Lần này Vương Thủ Nghiệp ra ngoài làm đại sự, Vương Thủ Triết đương nhiên là tạm thời cho hắn một đạo bàng thân.

Đây là lần đầu tiên thành viên Vương thị thực sự sử dụng "Quân đoàn trưởng che chở" từ khi vào tay tới nay. Nhưng giờ phút này tính mạng liên quan, cho dù là dùng cũng đáng giá.

Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả rõ ràng là ký gửi trên ma đỉnh, dưới một kích trùng trùng điệp điệp này, tự nhiên cũng bị ma đỉnh kéo bay ra ngoài.

Mà Vương Thủ Nghiệp và Lạc Già quận chúa cũng trong khoảnh khắc thoát khỏi cục diện bị khống chế.

Hai người lập tức phóng người lên.

"Thủ Nghiệp, nhanh, mau thu Cửu U Minh Diễm!"

Khí tức của Huyền Đan chân quân đã vô cùng yếu đuối. Rất hiển nhiên, một kích vừa rồi kia mang đến cho hắn tổn thương cũng không thấp.

Vương Thủ Nghiệp ngầm hiểu, lập tức bay lên không chộp về phía Cửu U Minh Diễm.

Hắn thân là một tông sư luyện đan ưu tú, đương nhiên nghe nói qua loại kỳ hỏa thiên hạ như Cửu U Minh Diễm, hỏa này đối với thiêu đốt thần hồn có hiệu dụng rất mạnh, nhưng mà lực sát thương đối với nhục thân lại không có mạnh như vậy, dùng thực lực của hắn bây giờ cũng đủ để khống chế hoàn toàn.

"Tiểu tử ngươi dám!"

Ma Đỉnh Tôn Giả kinh sợ không thôi, lập tức điều khiển ma đỉnh giết về phía Vương Thủ Nghiệp, muốn ngăn cản hắn ta thu lấy Cửu U Minh Diễm.

"Thủ Nghiệp huynh, ta đến ngăn chặn lão ma."

Lạc Già quận chúa thấy thế, lập tức điều khiển hai kiện thần thông linh bảo một kiếm một thuẫn ngăn cản Ma Đỉnh Tôn Giả.

Cô cũng thật sự tức giận.

Ma Đỉnh lão cẩu này vậy mà mưu toan đoạt xá nàng!

Có Lạc Già quận chúa tương trợ, Vương Thủ Nghiệp rất nhẹ nhàng liền bắt được một đoàn Cửu U Minh Diễm kia.

Chỉ là bây giờ chuyện gấp rút, quả thực không kịp tế luyện, hắn đành phải bắt thần niệm khống chế Cửu U Minh Diễm, sau đó lắc mình một cái đánh về phía Ma Đỉnh lão ma, trực tiếp cầm đoàn Cửu U Minh Diễm kia đập vào hồn thể của hắn.

"A!!!"

Ma Đỉnh Tôn Giả nhất thời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mà cùng lúc đó, Huyền Đan chân quân cũng vô cùng thống khổ gào thét lên. Vô cùng hiển nhiên, tàn hồn của hai người đã dây dưa với nhau, khó phân biệt lẫn nhau.

“Huyền Đan chân quân!” Tay Vương Thủ Nghiệp run lên, theo bản năng buông tàn hồn ra.

“Thủ Nghiệp, đừng ngừng!” Huyền Đan chân quân khàn giọng kêu lên, “Ma Đỉnh lão ma hung tàn xảo trá, ngàn vạn lần không thể cho hắn cơ hội khôi phục sức mạnh, nếu không một khi thoát khốn, hắn tất nhiên sẽ gây họa cho thế giới.”

“Chân quân yên tâm, Thủ Nghiệp có chừng mực.” Vương Thủ Nghiệp lại lần nữa bắt được tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả, không ngừng thiêu đốt nó, làm hao mòn nó.

Cửu U Minh Diễm vốn là lấy hồn phách làm nhiên liệu, không cần Vương Thủ Nghiệp khống chế, liền tự động dựa theo lực lượng tàn hồn leo lên Ma Đỉnh, gần như che kín toàn bộ thân đỉnh, thiêu đốt tiếng kêu thảm thiết của Ma Đỉnh Tôn Giả càng ngày càng yếu.

Nhưng lúc này đây, Huyền Đan chân quân lại khổ sở nhẫn nại, không có kêu ra tiếng quấy rầy Vương Thủ Nghiệp.

Sau nửa nén hương, Vương Thủ Nghiệp lui về sau một bước, bắt đầu chậm rãi tế luyện Cửu U Minh Diễm, một trong kỳ hỏa thiên hạ, lại cảnh giác vạn phần nhìn chằm chằm Ma Đỉnh.

Chỉ cần hắn luyện hóa minh diễm, liền có thủ đoạn chân chính nhằm vào Ma Đỉnh lão ma, cũng không cần lo lắng bị đoạt xá.

Trong lúc đó, Ma Đỉnh Tôn Giả ba phen mấy bận muốn phản phệ hành động, nhưng đều bị Vương Thủ Nghiệp và Lạc Già quận chúa liên thủ trấn áp.

Mấy ngày sau.

Vương Thủ Nghiệp rốt cục tế luyện Cửu U Minh Diễm thành công, chân chính có được năng lực điều khiển Cửu U Minh Diễm, lúc này mới chính thức thở dài một hơi.

“Chân quân, ngài còn đó không?” Vương Thủ Nghiệp hỏi.

“Có…” Giọng nói của Huyền Đan chân quân cực kỳ suy yếu: “Ma Đỉnh lão ma cũng tạm thời còn sống. Vì sao ngươi không gạt bỏ tất cả chúng ta? Hay là… Ngươi có thủ đoạn có thể khống chế lão ma?”

“Chuyện này, Thủ Nghiệp không có cách gì hay, nhưng ta tin tưởng Tứ ca và Tứ tẩu chắc chắn có biện pháp.” Vương Thủ Nghiệp cười nói.

Hắn đối với vợ chồng Vương Thủ Triết đó là mù quáng tín nhiệm, tin tưởng bọn họ nhất định có biện pháp đối phó Ma Đỉnh lão ma. Bởi vậy, hắn lưu lại thủ đoạn, chuẩn bị mang Ma Đỉnh trở về rồi nói, xem Tứ ca thu thập Ma Đỉnh lão ma như thế nào. Nếu có thể đem Huyền Đan chân quân cùng lão ma kia tách ra thì tốt hơn.

“Mà thôi bỏ đi, hiện giờ hồn lực lão ma gầy yếu, tạm thời cũng không nhấc lên nổi sóng gió, ngươi xem hắn ngay cả nói cũng không được.” Huyền Đan chân quân thoáng tập trung tinh thần, “Tạm thời không quản những thứ khác, Thủ Nghiệp ngươi thừa dịp ta còn có một hơi, tranh thủ thời gian kế thừa Huyền Đan Bảo Điển, Đan Nhi, mau ra đây đi ~ “

Vừa mới nói xong.

Sâu trong Ma Đỉnh bay ra một quyển bảo điển, một nữ hài tử trang điểm như luyện đan lơ lửng trên bảo điển, thật cẩn thận đánh giá Vương Thủ Nghiệp, trong đôi mắt trong veo như nước lộ ra vài phần tò mò và sợ sệt.

“Thủ Nghiệp, Đan Nhi sau này giao cho ngươi.” Huyền Đan chân quân nói, “Dụ phong làm việc của ngươi ta đã có lĩnh hội, tin tưởng ngươi nhất định sẽ phát dương quang nhất mạch Huyền Đan.”

“Thủ Nghiệp, bái kiến sư tôn!” Vương Thủ Nghiệp cúi đầu thật sâu.

Lạc Già quận chúa tuy rằng hâm mộ không thôi, nhưng vẫn chúc mừng nói: “Linh Chỉ chúc mừng Thủ Nghiệp huynh, nếu huynh không chê, ta đến hộ đạo cho huynh.”

“Làm phiền Linh Chỉ cô nương.” Vương Thủ Nghiệp hoàn lễ, hiển nhiên có chút tín nhiệm với Lạc Già quận chúa.

Vương Thủ Nghiệp đầu tiên thu Ma Đỉnh vào trong nhẫn trữ vật, lúc này mới bắt đầu kế thừa Bảo Điển.

Lại là mấy ngày sau, Vương Thủ Nghiệp thành công kế thừa Huyền Đan Bảo Điển, tư chất huyết mạch lại tiến thêm một bước, đạt đến tình trạng tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng.

Kể từ đó, hắn liền có hi vọng tấn thăng Lăng Hư cảnh trung kỳ.

Đến giờ phút này, tất cả mới xem như kết thúc.

Lạc Già quận chúa lúc này mới đứng lên nói: “Thủ Nghiệp huynh, nơi đây nếu đã không còn chuyện Linh Chỉ, Linh Chỉ liền tạm thời cáo từ trước. Nếu ngươi có thời gian nhàn hạ, có thể đến hoàng thành Bắc Chu tìm ta.”

Trong lúc nói chuyện, Lạc Già quận chúa lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho hắn.

Đó là tín vật thiếp thân của nàng.

Vương Thủ Nghiệp do dự một chút, vẫn nhận lấy miếng ngọc bội vẫn còn ấm, chắp tay nói: “Chờ ta xử lý xong hậu sự của sư tôn, sẽ đi Bắc Chu hoàng thành thăm Linh Miểu cô nương.”

“Linh hống kiễng chân trông mong.”

Lạc Già quận chúa cười cười, liền xoay người tiêu sái rời đi.

Chờ Lạc Già quận chúa đi rồi, lúc này Vương Thủ Nghiệp mới thả ra ma đỉnh.

“Thủ Nghiệp, xem ra ngươi đã kế thừa xong Huyền Đan Bảo Điển. Hiện giờ ngươi cũng coi như chính thức trở thành môn hạ của ta. Những vật làm bạn của ta, cũng nên do ngươi kế thừa.” Huyền Đan chân quân chỉ điểm cho Thủ Nghiệp: “Trong phòng này còn có một chỗ không gian ẩn nấp, ta dạy ngươi làm sao mở ra.”

Đối với cường giả Lăng Hư cảnh đã có thể xé rách không gian mà nói, chế tạo ẩn nấp không gian cũng không tính quá khó khăn, chỉ là tương đối khó khăn mà thôi. Bởi vậy, đại đa số cường giả Lăng Hư cảnh khi bố trí truyền thừa đều sẽ bố trí ẩn nấp không gian làm hậu thủ.

Chỗ di tích này tuy rằng không tính là truyền thừa địa chính thống, nhưng đồ vật bên trong đan thất này, hiển nhiên cũng không phải là tất cả tài sản của Huyền Đan chân nhân.

Dưới sự chỉ điểm của Huyền Đan chân nhân, Vương Thủ Nghiệp rất nhanh tìm được cơ quan trong đan thất, mở ra lối vào ẩn nấp không gian.

So sánh với bảo khố Huyết Tôn Giả lưu lại, không gian ẩn nấp Huyền Đan chân nhân lưu lại cũng không tính là lớn, cũng chỉ một trượng vuông, thuộc về loại liếc mắt một cái là có thể nhìn đến tận cùng.

Thủ Nghiệp vừa mới đi vào, đã nhìn thấy bóng người khoanh chân ngồi ở chính giữa không gian. Trong lòng hắn chấn động: "Sư tôn, đây là?"

Huyền Đan chân quân thở dài: "Không sai. Đây chính là di hài của ta."

Có lẽ là trong không gian ẩn nấp quan hệ cực độ, di hài cũng không hoàn toàn mục nát, vẫn như cũ giữ lại hình dáng con người, cũng đã hoàn toàn thoát thủy khô quắt, trở nên giống như xác ướp vậy.

Vương Thủ Nghiệp mặc dù không tự mình trải qua, nhưng chỉ nghe Huyền Đan chân quân miêu tả dăm ba câu, đã có thể tưởng tượng được quyết tuyệt lúc trước hắn chịu chết.

Trong lòng hắn cũng có chút cảm phục, không khỏi nói: "Sư tôn, con thay người thu liễm di hài."

Nói xong, hắn liền lấy ra một khối linh mộc khá lớn, dùng trường kiếm khoa tay múa chân tạo hiện trường một bộ quan tài mỏng, lập tức xốc lên vạt áo, ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí thu thập thi thể Huyền Đan chân quân vào trong quan tài mỏng.

Huyền Đan chân quân một hồi lâu cũng không nói chuyện, mãi cho đến khi di hài được thu liễm hoàn thiện, lão mới thở dài, nói: "Đồ nhi ngoan, con có lòng. Lúc trước khi ta vẫn lạc cực kỳ vội vàng, chưa kịp làm quá nhiều bố trí, trữ vật giới chỉ của ta hẳn còn ở trên tay trái, con lật tay áo ta lên, tìm một chút là có thể tìm được."

Chất liệu quần áo trên người Huyền Đan chân quân vô cùng tốt, hoàn cảnh ẩn nấp trong không gian lại đủ phong bế, bởi vậy cho dù qua hơn hai vạn năm, vẫn bảo tồn tương đối hoàn hảo, chỉ là quang trạch trở nên vô cùng ảm đạm, đã cơ hồ nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Thủ Nghiệp theo lời xốc tay áo lên tìm kiếm, quả nhiên tìm được một chiếc nhẫn mặt ngoài màu ngọc bạch, hơi xanh lên.

“Chiếc nhẫn trữ vật này tên là “Linh Hồ”, là một nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông, tất cả gia sản còn lại của vi sư đều ở bên trong, ngươi có thể mở khế ước ra xem.” Huyền Đan chân quân nói.

Đan Đỉnh thượng nhân bọn họ đều lưu ở bên ngoài không theo vào, trong nhẫn trữ vật của Thủ Nghiệp ngoại trừ chút ít tài liệu luyện đan và đan dược luyện chế tốt ra cũng không có bao nhiêu, hắn cũng không có cố kỵ, trực tiếp lấy toàn bộ đồ vật trong nhẫn trữ vật ra, ngay tại chỗ thay đổi nhẫn trữ vật.

“Hô! Nhưng xem như đã giải phong ấn rồi.” Thần niệm của Vương Thủ Nghiệp vừa mới lạc ấn vào trong trữ vật giới, trong thần thông bảo giới đã vang lên một giọng đàn ông trung niên sang sảng, “Người trẻ tuổi, ta tên là Linh Hồ, lần đầu gặp mặt, sau này thỉnh quan nhiều hơn… Ơ? Huyền Đan, ngươi lại chưa chết sao?”

Trong giọng nói của Linh Hồ Bảo Giới mang theo sự kinh ngạc rõ ràng.

Chuyện năm đó hắn cũng coi như là một trong những người tự mình trải qua, hắn còn tưởng rằng thần hồn của Huyền Đan chân quân đã sớm nguội lạnh, không nghĩ tới còn có thể gặp lại.

“Linh Hồ, đã lâu không gặp.” Trong giọng nói của Huyền Đan chân quân mang theo ý cười.

“Ha ha ha, không chết thì tốt quá ~ hai ta sau này không có việc gì còn có thể tán gẫu.” Thanh âm của Linh Hồ Bảo Giới cởi mở mà hào sảng, hiển nhiên cũng rất vui vẻ.

Y rõ ràng là khí linh hay nói chuyện, nói chuyện với Huyền Đan chân quân hai câu, rồi lại nói với Vương Thủ Nghiệp: “Người trẻ tuổi, xem ra ngươi chắc là truyền nhân mà Huyền Đan tìm cho mình. Tên nhóc Huyền Đan này lúc rời khỏi Tiên Triều đã để lại phần lớn đồ tốt cho vợ và hậu duệ, phần lớn để lại cho ta. Bất quá, cũng có vài món coi như đồ tốt, ngươi chờ xem, ta giúp ngươi chọn ra.”

Nói xong, hắn bắt đầu chỉ điểm Vương Thủ Nghiệp, nói cho hắn biết thứ gì để ở nơi nào, bình đan dược nào chứa đồ tốt.

Chỉ trong chốc lát, trong tay Vương Thủ Nghiệp đã có thêm mấy thứ, ngoại trừ trong đó một cái hồ lô màu tím sậm ra, còn lại đều là bình ngọc đựng đan dược.

Đích xác cũng đúng, Huyền Đan chân quân là luyện đan đại tông sư cực kỳ hiếm thấy, đồ vật nhiều nhất trên người đương nhiên là đan dược.

"Hồ lô vỏ tía này tên là Lam Diễm Hồ Lô, bên trong có lục phẩm Linh Hỏa Côn Ngô Lam Diễm, không chỉ có thể dùng để phụ trợ luyện đan, đề cao xác xuất thành công luyện đan, hơn nữa công thủ nhất thể, còn có thể dùng để chở người phi hành, chính là một kiện đạo khí có giá trị cực cao." Huyền Đan Chân Quân giới thiệu.

"Lam Diễm Hồ Lô?" Hai mắt Vương Thủ Nghiệp sáng lên, "Đây là tiền bối, không, đạo khí thành danh của sư tôn là Lam Diễm Hồ Lô?"

Huyền Đan chân quân ở thời đại của hắn từng một lần danh tiếng vô lượng, hơn nữa quỹ tích nhân sinh tương đối truyền kỳ, lão bà cuối cùng còn lên làm Tiên Hoàng, tuyệt đối được coi là giáo dục dốc lòng, Vương Thủ Nghiệp tự nhiên đã sớm nghe nói qua hắn, đối với đạo khí thành danh 【Lam Diễm Hồ Lô】 của hắn tự nhiên cũng là nghe quen tai.

Trên thực tế, câu chuyện tình yêu của Huyền Đan chân quân và Quảng Minh Tiên Hoàng, ở trong dân gian sớm đã được diễn dịch ra vô số phiên bản, chỉ riêng phiên bản Vương Thủ Nghiệp nghe nói qua đã không dưới năm loại.

Thời điểm hắn mười mấy tuổi mới bắt đầu học luyện đan, sư phụ dạy hắn luyện đan cũng không ít lần dùng câu chuyện Huyền Đan chân quân khích lệ hắn.

Chẳng qua là, ngay lúc đó sợ là hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, "Lam Diễm Hồ Lô" này lại có một ngày truyền thừa đến trong tay hắn.

"Sư tôn, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ dùng nó thật tốt, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ uy danh của ngài." Vương Thủ Nghiệp trịnh trọng cầm hồ lô lam diễm, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Huyền Đan chân quân mỉm cười: "Ngươi làm việc kiên định, đối xử với mọi người cũng thành tâm, ngay cả cám dỗ của

thằng nhãi Ma Đỉnh kia cũng không khiến ngươi dao động. Đương nhiên ta không có gì không yên tâm về ngươi rồi. Còn lại những đan dược kia đại khái cũng có thể đáng giá một hai ngàn vạn tiên tinh, là bán hay giữ, ngươi tự xem mà làm đi."

Nói tới đây, hắn còn có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc lúc trước rời đi Tiên Triều, trong lòng ta đã có ý chí muốn chết, lưu lại đại đa số tài sản ở Tiên Triều, trên người chỉ mang theo một ít vật phẩm tùy thân, ngoại trừ một kiện đạo khí cùng một viên Thoát Thai Tiên Đan, những thứ khác đều không đáng giá gì. Ngươi đừng chê ít."

Vương Thủ Nghiệp một hồi lâu cũng không nói gì.

Qua mấy hơi thở, hắn mới nghẹn ra một câu: "Sư tôn, Thoát Thai Tiên Đan hiện tại đã tăng đến hai ba ngàn vạn tiên tinh một viên."

"… Thật sao?" Giọng điệu của Huyền Đan chân quân có chút lo sợ.

Ở bên trong di tích những năm này, phần lớn thời gian hắn đều ở trong trạng thái ngủ say, đối với thời gian trôi qua cũng không có cảm giác quá sâu sắc.

Nhưng mà, hắn lại bỗng nhiên ý thức được, hơn hai vạn năm là dài dằng dặc cỡ nào. Dài đến mức Tang Hải có thể biến thành ruộng dâu, giá cả cũng đã theo lịch sử biến thiên từ lâu, ngay cả Mộc Nguyệt cũng đã sớm không còn…

Thấy Huyền Đan chân quân cảm xúc có chút không đúng, Vương Thủ Nghiệp bỗng nhiên nói: "Sư tôn, ta đưa di hài ngài về Tiên Triều đi. Sau khi ngài mất tích, Quảng Minh Tiên Hoàng tìm ngài cả đời, ta thân là đệ tử của ngài, nên đưa hồn ngài về cố thổ."

"Mặt khác, năm đó ngài bỗng nhiên mất tích, nguyên nhân vẫn rất phức tạp. Bây giờ đã là chân tướng rõ ràng, đương nhiên cũng nên bẩm báo với hoàng thất Tiên Triều, chính danh cho ngài."

"Đồ nhi ngoan, con có lòng." Huyền Đan chân quân lấy lại tinh thần: "Có điều, Kính thị chính là hoàng thất của Tiên Triều, con nên đến Tiên Triều, muốn gặp nhân vật quan trọng sợ rằng cũng phải có một phen khó khăn… Đúng rồi, trên vạt

áo của ta có một miếng Long Phượng Bội, chính là Tiên Hoàng ban tặng cho ta và Mộc Nguyệt đại hôn, ta vẫn luôn mang trên người. Nếu con đi Tiên Triều thì cứ dùng nó làm tín vật đi."

"Được. Đệ tử hiểu rồi." Vương Thủ Nghiệp gật đầu đồng ý: "Đợi mọi thứ ổn thỏa, ta sẽ đưa ngài trở về Tiên Triều."

Trong không gian ẩn nấp ngoại trừ di hài của Huyền Đan chân quân, không còn thứ gì khác. Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Nghiệp cũng đã thu chiếc quan tài mỏng kia vào nhẫn trữ vật, chậm rãi đi ra khỏi không gian ẩn nấp, sau đó đi ra Truyền Thừa điện.

Bên ngoài Truyền Thừa điện, Đan Đỉnh thượng nhân chờ đợi nhiều ngày không thấy người đi ra, dứt khoát mang theo mấy đồ đệ giúp Vương Thủ Nghiệp kiểm kê linh dược trong vườn thuốc, lúc này đang bận rộn.

Bất quá, vườn thuốc này thực sự quá lớn, số lượng linh dược cũng thực sự quá nhiều, thế cho nên thời gian trôi qua lâu như vậy, vẫn như cũ chỉ xem xét một phần nhỏ.

Nhưng mà, dù vậy, trên mặt mấy người vẫn tràn đầy vui mừng.

"Thủ Nghiệp sư đệ, ngươi đi ra rồi." Tiền Phú Quý chú ý tới Vương Thủ Nghiệp đang đi ra ngoài, vội vàng gọi hắn tới, cười hì hì chúc mừng nói: "Ta biết sư đệ xuất mã khẳng định không thành vấn đề! Cơ Linh Chỉ khẩu khí lớn như vậy, cuối cùng không phải vẫn xám xịt rời đi sao."

Hắn cũng không biết trong Truyền Thừa điện phát hiện cái gì, chỉ cho là Cơ Linh Tiêu cạnh tranh thất bại liền rời đi.

"Sư huynh, người ta muốn tranh bảo điển, bản thân cái này cũng không có gì sai." Ấn tượng của Vương Thủ Nghiệp đối với Cơ Linh Tiêu còn rất tốt, không khỏi vì nàng cãi lại một câu.

"Được rồi, biết rõ ngươi thương hương tiếc ngọc. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Ngươi mau nhìn xem chúng ta đã phát hiện được thứ gì tốt?" Tiền Phú Quý vui rạo rực kéo Vương Thủ Nghiệp đi tới bên cạnh dược viên, chỉ vào một chỗ trong đó cho hắn xem.

Mấy người Đan Đỉnh thượng nhân cũng đang đứng ở chỗ này, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn.

Vương Thủ Nghiệp nhìn theo hướng Tiền Phú Quý chỉ, chỉ thấy dưới lá cỏ xanh um tùm có một đóa sen trắng tinh xảo lớn chừng bàn tay, cánh sen mượt mà, toàn thân trắng muốt, tựa như được tạo hình từ bạch ngọc.

Ánh mắt hắn lập tức sáng ngời: "Ngọc Thạch Liên vạn năm!"

【 Vạn Năm Ngọc Thạch Liên 】 chính là thất phẩm linh dược, lại là một trong tài liệu chính luyện chế thất phẩm Thiên Mạch Thánh Đan, cực kỳ hiếm có, cực kỳ trân quý.

Tuy nhiên, mấu chốt nhất không phải cái này, mà là loại linh dược như Ngọc Thạch Liên vạn năm, ở bên ngoài đã sớm tuyệt chủng!

Đương nhiên, nói như vậy kỳ thật không quá chuẩn xác, thuyết pháp chuẩn xác hơn hẳn là: thuần chủng Ngọc Thạch Liên vạn năm ở bên ngoài đã tuyệt chủng.

Bởi vì Thiên Mạch Thánh Đan có thể tăng lên tư chất huyết mạch của tu sĩ, Tiên Triều rất sớm trước kia đã bắt đầu hệ thống hóa bồi dưỡng Ngọc Thạch Liên, từng năm gieo trồng, sản lượng Ngọc Thạch Liên vạn năm vẫn luôn rất ổn định.

Ai ngờ đại khái bắt đầu từ một vạn năm trước, dược hiệu của Ngọc Thạch Liên vạn năm lại không rõ nguyên nhân bắt đầu giảm xuống. Các Linh Thực sư phụ trách Bách Thảo Viên nóng nảy, cuối cùng tra xét hồi lâu mới phát hiện vấn đề lại xuất hiện ở trên trồng trọt.

Một loại linh thực quý giá gọi là "Tuyết Phách Băng Liên" được dẫn từ vực ngoại vào, dĩ nhiên là họ hàng gần của Ngọc Thạch Liên. Vị trí của hai bên trong Bách Thảo Viên rõ ràng cách nhau khá xa, nhưng không biết tại sao lại có thể ảnh hưởng lẫn nhau trong lúc bất tri bất giác.

Trong Tuyết Phách Băng Liên xuất hiện chủng loại có hoa văn màu trắng, Ngọc Thạch Liên vạn năm thì trên đỉnh "Liên hoa" xuất hiện đường vân băng thạch rất nhỏ, không quá rõ ràng, dược hiệu lại xuất hiện rõ ràng bong bóng.

Đáng tiếc, mặc dù tra ra nguyên nhân, các Linh Thực sư vẫn như cũ không thể làm gì.

Bởi vì Ngọc Thạch Liên chính là cả gốc cây làm thuốc, thời điểm bọn hắn phát hiện dược hiệu không đúng, Ngọc Thạch Liên thuần chủng ban đầu đã sớm tiêu hao hết, hiện giờ Ngọc Thạch Liên trong Bách Thảo Viên, bất luận năm nào, đều đã lẫn vào huyết thống "Tuyết Phách Băng Liên", cho dù muốn cứu vãn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Về phần nói đi dã ngoại tìm, vậy lại càng không có khả năng.

Bởi vì ngọc thạch liên vạn năm vốn là loại linh dược do con người chọn ra, bắt đầu từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều đã hoàn toàn do con người đào tạo, dã ngoại có thì có, nhưng dược hiệu lại chênh lệch lớn hơn.

Nhưng gốc Ngọc Thạch Liên vạn năm trước mắt này mặt ngoài nhẵn nhụi trắng nõn, không thấy chút đường vân nào, rõ ràng chính là Ngọc Thạch Liên vạn năm thuần chủng.

Rất hiển nhiên, đây là Huyền Đan chân quân lúc trước dời từ trong Bách Thảo viên ra đấy.

Làm không tốt, cái này có thể là một gốc Ngọc Thạch Liên vạn năm thuần chủng duy nhất đương thời.

"Mau! Đi vào tìm xem có còn gì khác hay không." Vương Thủ Nghiệp bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng dùng quyền hạn của mình mở ra vườn thuốc, cùng các sư huynh sư tỷ sư đệ sư muội đi vào tìm kiếm.

Rất nhanh, trong dược viên liền nhớ tới trận trận tiếng hô to ngạc nhiên.

"Chỗ này có gốc cây ba ngàn năm!"

"Chỗ này có một vạn hai ngàn năm!"

"Cái này còn có cây huyền sâm vạn năm! Giấu thật kín, ta thiếu chút nữa không phát hiện."

Theo từng tiếng tin vui truyền đến, vẻ vui mừng trong mắt Vương Thủ Nghiệp cũng càng ngày càng đậm.

Ngọc Thạch Liên không chỉ một gốc, có nghĩa là có khả năng trồng giống của mình. Phương diện này Tứ ca am hiểu nhất,

mang về, nói không chừng về sau Vương thị có thể tự mình trồng Ngọc Thạch Liên vạn năm.

Mà những linh dược vạn năm khác, cũng làm cho tâm tình hắn vui vẻ, nhịn không được cũng có chút ngứa tay.

Phải biết rằng, đan dược thất phẩm trở lên phải dùng đến linh dược vạn năm làm tài liệu chính, nhưng vạn năm linh dược cũng chỉ có một ít thế gia đỉnh tiêm của Tiên Triều, cùng với dược viên của hoàng thất Tiên Triều mới có năng lực bồi dưỡng, chính bọn hắn dùng cũng ngại không đủ, làm sao có thể bán ra ngoài?

Muốn gom đủ một bộ đan phương dược liệu, lại càng muôn vàn khó khăn.

Thế cho nên hôm nay tuy rằng hắn đã có năng lực thử luyện chế thất phẩm thánh đan, nhưng số lần Chân Thượng Thủ luyện chế lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, không phải tứ ca không ủng hộ hắn, thật sự là linh dược phẩm cấp này có tiền cũng rất khó mua được, phải thử vận may.

Nhưng bây giờ, những linh dược trong dược viên này, lại lập tức giải quyết được vấn đề khẩn cấp của hắn.

Nếu như lợi dụng tốt, hơn nữa có Huyền Đan Bảo Điển phụ trợ, thực lực luyện đan của hắn tuyệt đối có thể đột nhiên tăng mạnh.

Hắn phải nhanh chóng viết thư trở về, thông báo việc này cho Tứ ca, xem hắn có biện pháp nào chuyển toàn bộ vườn thuốc này về hay không!

Không, là nghĩ biện pháp chuyển toàn bộ đảo trở về.

…

Chương 104: Quy tâm! Nhân tài của Vương thị càng ngày càng nhiều.

…

Trường Ninh vệ.

Khu công nghiệp Vương thị.

Bất tri bất giác, thời gian mấy tháng cũng đã trôi qua.

Trải qua khoảng thời gian này mài hợp, nhóm luyện khí sư đến Tiên Triều sớm nhất kia đã sớm dần dần thích ứng với sinh hoạt bên trong khu vườn, tiến vào tiết tấu công việc và sinh hoạt nhanh chóng.

Trong đó số lượng nhiều nhất là Luyện Khí sư Linh Đài cảnh, hiện giờ đã giống như Luyện Khí sư mà Vương thị tự mình bồi dưỡng, quen với thời gian chín chiều năm đêm, mỗi ngày ngồi trên đoàn tàu quỹ đạo tan tầm.

Ngay cả Bùi lão yêu cầu hoàn cảnh công việc hà khắc nhất, cũng thích ứng vô cùng tốt.

Có lẽ đối với một vị tông sư luyện khí mà nói, kỹ thuật mới chính là chất bôi trơn tốt nhất thích ứng hoàn cảnh mới nhất. Trong khoảng thời gian này, lão nhân gia ông ta gần như hoàn toàn đắm chìm trong khoái hoạt nghiên cứu kỹ thuật mới, không cách nào tự kiềm chế.

Những ngày này hắn thích làm chuyện nhất, chính là bắt Vương Ninh Hi hoặc là Vương Thất Siêu hỏi thăm các loại vấn đề, cũng ở trên cơ sở này đưa ra các loại phỏng đoán, nghiên cứu thảo luận tính khả thi của nó, có đôi khi thậm chí vừa thảo luận đã là vài ngày.

Thế cho nên hiện tại Vương Thất Siêu vừa thấy hắn đã muốn đi đường vòng, dù sao thì hắn phần lớn là quản lý hành chính, chứ không phải nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp.

Ngoài ra, ngay cả Vương Ly Nguyệt luôn ru rú trong nhà cũng bị Bùi lão bắt vài lần.

Nếu không phải lôi kéo nữ hài tử trẻ tuổi không buông dễ dàng đưa tới chỉ trích, còn dễ chọc giận Kim chủ Vương Thủ Triết bây giờ của hắn, hắn hận không thể trực tiếp giữ người lại không cho đi.

Những việc vặt vãnh trong viện nghiên cứu có cái gì tốt đâu, nào có ai đi nghiên cứu kỹ thuật mới, học tập tri thức luyện khí mới vui vẻ chứ?

Ngược lại là Vương Ninh Hi, bởi vì bình thường hiếm có người có thể cùng hắn nghiên cứu thảo luận kỹ thuật mới, hơn nữa trình độ luyện khí của Bùi lão đích xác rất cao siêu, ngược lại còn rất hoan nghênh hắn.

Hai người có đôi khi sẽ ở trong phòng làm việc của Vương Ninh Hi mấy ngày.

Về sau, thường thường sẽ có sản phẩm luyện khí mới, hoặc là các loại hình mới có tính năng xuất sắc hơn được khai phá ra, đầu nhập vào trong thí nghiệm.

Có thể nói, bởi vì một nhóm Luyện Khí sư Tiên Triều này đến, trong công nghiệp viên của Vương thị phảng phất như được rót vào một dòng nước chảy, không chỉ hiệu suất chế tạo của Huyền Giáp đã được nâng cao một bước dài, ngay cả viện nghiên cứu của Vương thị cũng được kích phát ra sức sống mới, hiệu suất nghiên cứu được nâng cao rõ ràng.

Mà sau khi Bùi lão, cùng với các luyện khí sư từ cấp Đại Sư trở lên như Hoài Cẩn đi học tập, cũng hiểu được ý niệm luyện khí của Vương thị, bởi vì nhân tài luyện khí cấp cao mới khan hiếm mà gác lại nghiên cứu huyền giáp mới của Thiên Nhân cảnh đã lâu, cũng được khởi động lại, cũng từng bước đi vào quỹ đạo nghiên cứu.

Cũng chính là sau khi thích ứng hoàn cảnh làm việc trong công nghiệp viên, những Luyện Khí sư Tiên Triều này mới dần dần ý thức được, cuộc sống ở chỗ này, đúng là thoải mái và tự tại thần kỳ, hoàn toàn không có những điều không tiện mà bọn họ nghĩ trước đó.

Ký túc xá công nhân viên nơi này cung cấp nước nóng và chiếu sáng không gián đoạn mười hai canh giờ, ra khỏi cửa

không bao xa liền có các loại cửa hàng cùng quán ăn, nếu như bọn họ có yêu cầu, thậm chí có thể miễn phí đưa hàng tới cửa.

Tóm lại Tiên Triều có cuộc sống hưởng thụ, nơi này cơ bản cũng đều có, còn có thêm một ít sự vật mới mẻ mà Tiên Triều không có.

Tuy giá hàng nơi này cũng cao hơn so với bọn họ nghĩ trước, nhưng lương tháng Vương thị trả cũng đủ cao, hoàn toàn có thể để cho bọn họ sống sung túc, còn có thể tiết kiệm được không ít tiền.

Sao lại là "choang phối" như lúc trước, rõ ràng chính là công việc béo bở thiên đại.

Phải biết rằng, mặc dù Tiên Triều cực kỳ phồn vinh, cơ hội kiếm tiền cũng nhiều, nhưng nội dung cuốn được cũng hết sức lợi hại, công việc trả thù lao phong phú đều là muốn cướp đoạt. Những Luyện Khí Sư như bọn họ ngày thường vì muốn cướp thêm chút ít đơn trả thù lao phong phú, cũng không ít lần bị người xem thường.

Nhưng ở công nghiệp viên Vương thị lại không có vấn đề này.

Tất cả mọi người chỉ phụ trách một bộ phận công tác, dựa theo độ khó và phân cấp công tác, không cần cướp cũng có công việc đếm không hết chờ làm, dễ dàng có thể kiếm được lương bổng gấp mấy lần Tiên Triều, quả thực giống như là thiên đường vậy.

Hơn nữa, bên này công nghiệp viên cùng cô nương trẻ tuổi trong xe cũng vượt quá bọn họ tưởng tượng.

Cô nương ở sở nghiên cứu bên kia thì không nói rồi, cơ bản mỗi cô đều có thiên tư xuất chúng, thông minh xinh đẹp, bất kể là thực lực trên phương diện tu hành hay là nghiên cứu đều cực kỳ xuất sắc, đều là nhân vật giống như tiên tử, có thể nhìn mà không thể lập tức.

Ngay cả trong xe chuyên môn phụ trách kiểm nghiệm chất lượng sản phẩm, đăng ký tạo sách, cùng với các cô nương tương quan công tác hậu cần, cũng đều sáng suốt, ăn nói không tầm thường, hơn nữa ăn mặc cũng đẹp, có một loại tự tin cùng phong vận hoàn toàn bất đồng với các tiên tử Tiên Triều.

Trong lúc nhất thời, những luyện khí sư trẻ tuổi bởi vì trường kỳ đóng cửa luyện khí mà độc thân nhiều năm đều là xuân tâm nảy sinh, thỉnh thoảng liền vây quanh các nàng đảo quanh.

Cơ hội tiếp xúc nhiều, thực sự có mấy người nhìn đúng mắt, có một đôi thậm chí đã bắt đầu nghị hôn.

Điều này ngay cả Vương Thủ Triết cũng không ngờ tới.

Sinh hoạt ở Vương thị thoải mái như vậy, đương nhiên phải chia sẻ với đồng liêu và người thân của Tiên Triều.

Sau khi người đầu tiên động bút, những người khác giống như nhận được gợi ý, nhao nhao bắt đầu viết thư vào nhà, nói cho bọn họ biết Vương thị tốt bao nhiêu, để bọn họ không cần lo lắng, hoặc là viết thư cho đối thủ một mất một còn trước đó, nói cho hắn biết hiện tại mình sống thoải mái biết bao nhiêu, cảm tạ ngày đó hắn "xa lánh" vân vân.

Hơn nữa, những luyện khí sư Tiên Triều này còn bắt đầu tự phát tuyên truyền tốt nơi này cho luyện khí sư Tiên Triều mới tới, an lợi một ít bảo tàng hảo vật mà bọn họ ngoài ý muốn phát hiện.

Bởi vậy, ngược lại là giảm bớt rất nhiều lượng công việc của Vương thị, cũng làm cho các Luyện Khí sư Tiên Triều mới tới nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh mới hơn, cũng trong vòng một hai tháng ngắn ngủi biến thành người có lợi mới.

Thậm chí, còn có Luyện Khí Sư nhận được thư của đồng liêu, chủ động tới tìm nơi nương tựa.

Tất cả đều tiến vào chính hướng tuần hoàn.

Tiếp theo các luyện khí sư Tiên Triều được phái đến lần lượt đến, càng ngày càng nhiều gia thư tựa như bông tuyết mượn Vân Dao phi thuyền bay trở về Tiên Triều.

Nội dung không ngoài mấy điểm: Nơi này nhiều tiền, người đẹp, mau tới.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Vương Ninh Hi, hắn đang thiết kế kết cấu khí động và lướt đi của chiến giáp Thiên Nhân.

Mọi người đều biết, sở dĩ Thiên Nhân cảnh được gọi là "Thiên Nhân" là vì cường giả cảnh giới này có thể ngự khí phi hành.

Nhưng mà ngự khí phi hành cực kỳ tiêu hao huyền khí, nếu như chạy đường dài một hơi bay mấy trăm dặm, sợ là còn chưa đánh đã mệt chết rồi.

Kết cấu bay lượn mà Vương Ninh Hi thiết kế, lúc dùng có thể triển khai, lúc không cần thì có thể thu lại, hơi có chút giống với hình thức cánh trang phi hành của Vương Thủ Triết kiếp trước, có thể tiết kiệm rất nhiều sự tiêu hao của huyền khí khi ngự khí phi hành.

"Ninh Kham, Ninh Kham tiểu tử."

Dựa theo lệ cũ, sau khi Bùi lão tuần tra tuyến sản xuất xong, liền chạy tới phòng làm việc của Vương Ninh Hi uống trà.

Hắn vừa vào cửa, liền kích động vẫy tay với Vương Ninh Hi: "Nhìn đi, ta mang đến cho ngươi cái gì? Đây là một nhóm đồng liêu mới tới, pha trà ngộ đạo cho ta."

Trong lúc nói chuyện, còn thần bí móc ra một bình ngọc nhỏ tinh xảo.

"Trà ngộ đạo?" Vương Ninh Hi lập tức trở nên hăng hái, tiến lên xem xét, lập tức ghét bỏ nói: "Mới tí xíu như vậy sao? Đủ để hai chúng ta uống một chút không?"

"Ngươi còn dám ghét bỏ ít?" Bùi lão tức giận thưởng cho hắn ta cú đầu nổ: "Đây chính là trà Ngộ Đạo, trà cao cấp nhất Tiên Triều. Ngày bình thường đều chuyên cung cấp cho Tiên Hoàng Tiên Tôn, những thứ trong ngón tay bọn họ lọt ra đều bị Lăng Hư đại lão cướp đi, có thể lọt vào trong tay ta không dễ dàng sao?"

Hai người vừa nói chuyện vừa pha trà.

Vương Ninh Hi uống một ngụm, chợt cảm thấy chua xót mang theo cam lòng, đủ loại linh cảm ùn ùn kéo tới, vốn rất nhiều vấn đề nghĩ mãi không rõ, trong nháy mắt liền xuất hiện linh quang, tựa như lập tức hiểu ra.

"Trà ngon, trà ngon!" Vương Ninh Hi khen không dứt miệng nói.

Không bao lâu sau, một nhúm trà nhỏ này đã được pha thêm, cho đến khi trở nên nhạt nhẽo vô vị. Bùi lão còn cẩn thận cất kỹ bã trà, nói là muốn trở về pha trà để nấu cơm ăn.

“Bùi lão, ngài cũng thật biết cách sống.” Vương Ninh Hi không đành lòng nhìn thẳng nói sang chuyện khác: “Mấy ngày nay đều đang bận chuyện gì?”

“Còn không phải vẫn là bộ dáng cũ? Viết thư cho những Luyện Khí Sư lăn lộn không ra ý ở Tiên Triều, khuyên bọn họ đến Đông Càn chúng ta phát triển.” Bùi lão thu hồi bã trà nói: “Còn có chính là đang sinh Vương Thủ Triết nhà ngươi.”

“…” Vương Ninh Hi vừa buồn cười vừa tức giận nói: “Lão tổ gia gia nhà ta lại đắc tội gì với ngài?”

“Phương diện kỹ thuật luyện khí cái rắm cũng không biết, lại còn dám khoa tay múa chân với ta?” Bùi lão vừa nhắc đến lúc này, liền cảm giác tức giận: “Hắn không biết lấy đâu ra một ít tài liệu hi hữu, còn có một số lông đuôi và lông chim của Phượng Hoàng, phải để ta luyện chế đạo khí! Đạo khí a, hắn cho rằng đạo khí là cải trắng a.”

“Đây nếu không phải niệm tình hắn là cha của Ly Nguyệt tiểu thư, không phải niệm tình hắn là đại kim chủ, lão phu thật sự muốn mắng hắn một câu. Hừ, thật không biết hắn dựa vào đâu mà sinh ra đứa bé tuyệt thế thông minh như Ly Nguyệt tiểu thư nữa!”

“Cái này…” Vương Ninh Hi vội vàng nói lời hay: “Về phương diện kỹ thuật, lão tổ gia gia nhà ta đúng là không ra gì, nhưng chung quy vẫn rất lợi hại, là một tay lão nhân gia ông ấy chế tạo Vương thị trở thành bộ dáng phồn vinh hưng thịnh như bây giờ.”

“Không phải là chính khách quyền mưu sao? Loại người này, bề ngoài ra vẻ đạo mạo, nhưng trong xương cốt đều là thủ đoạn quỷ vực, tâm quá bẩn.” Bùi lão căm giận bất bình mà nói: “Thôi bỏ qua đi, không so đo với kẻ có tiền như hắn.”

“Ta biết, để cho Bùi lão luyện chế đạo khí đương nhiên là khó khăn.” Vương Ninh Hi tò mò hỏi “Bất quá với kỹ thuật tinh xảo của ngài, luyện chế thần thông linh bảo hẳn là vấn đề không lớn chứ?”

“Ninh Kham, linh bảo thần thông cũng không phải dễ luyện chế như vậy.” Bùi lão bất đắc dĩ nói: “Phương diện kỹ thuật của ta thì không thành vấn đề, nhưng huyết mạch và tu vi

tương đối kém, mấy món linh bảo thần thông trước đây luyện chế đều được sư tôn hiệp trợ mới hoàn thành.”

“Lấy thực lực của ta, luyện chế một ít Tử Phủ bảo khí ngược lại là vấn đề không lớn, hơn nữa thường xuyên có thể luyện chế ra Tử Phủ bảo khí có phẩm chất tốt… Đúng rồi, Ninh Kham huyết mạch thiên phú Lãnh Diễm của ngươi có chút kỳ lạ, ngược lại là có thể thử cùng lão phu phối hợp luyện chế thần thông linh bảo.”

“Tu vi của ta mới là Thiên Nhân cảnh…” Vương Ninh Hi hơi có vẻ do dự.

“Sợ cái gì, ngươi là Luyện Khí Sư có thiên phú nhất ta từng gặp, cho dù là sư tôn ta 【Bách Luyện Chân Quân】thuần dùng thiên phú luyện khí mà nói, đều kém hơn ngươi một bậc.” Bùi lão lúng túng nói: “Dù sao nguyên liệu do Vương Thủ Triết cung cấp, luyện phế liền luyện phế, coi như là luyện tập cho ngươi.”

“…”

Vương Ninh Hi cạn lời.

Nhưng không thể không nói, đề nghị này của Bùi lão thật sự có chút động tâm.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lưu Tiên Cư số bốn tiểu trúc.

Vương Thủ Triết đang uống trà với Thanh Hoàng yêu đế.

Một đoạn thời gian trôi qua, lúc này Thanh Hoàng Yêu Đế đã khôi phục bảy tám phần khí độ, cũng không chật vật như lúc bắt được, chỉ là bởi vì đeo Thần Hồn Tỏa, khí sắc vẫn có chút tối tăm như trước.

“Thanh Hoàng tiền bối, mấy ngày nay ở Vương thị vẫn quen chứ?” Vương Thủ Triết quan tâm hỏi: “Có chỗ nào không thích hợp, ngài cứ việc nói ra, ta sẽ sai người cải tiến.”

“Nơi này tiên cơ dạt dào, thân thể khôi phục cực nhanh, một ngày ba bữa cũng đều là thánh phẩm linh mễ, cách mỗi ba ngày còn có một bữa cơm tiên linh, không có gì không hài

lòng.” Thanh Hoàng yêu đế lạnh lùng nói: “Thủ Triết gia chủ, nếu như thật sự quan tâm, không bằng sớm thả ta ra, ta có thể cam đoan hai bên chúng ta bỏ qua việc này, về sau nước sông không phạm nước giếng lẫn nhau.”

“Thanh Hoàng tiền bối nói đùa.” Vương Thủ Triết nói: “Ngài còn nợ Vương thị chúng ta nhiều tiền như vậy, há có thể bỏ đi? Huống chi Lưu Tiên Cư này không phải ở không, linh mễ cơm cũng phải tính tiền.”

“Ngươi…” Đôi mắt phượng của Thanh Hoàng yêu đế tức giận đến dựng ngược lên, cả giận nói: “Ngươi là cường đạo!”

“Thanh Hoàng tiền bối, ta cũng chỉ là dùng mắt trả đòn mà thôi.” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Lúc tiền bối trộm cắp và cướp bóc những cửa hàng kia, tại sao không nói mình là cường đạo?”

“Ngươi đã sớm lục soát sạch ta, ngay cả rất nhiều đuôi lông còn chưa rụng cũng nhổ đi, thậm chí ngay cả tàn huyết cũng không tha.” Thanh Hoàng yêu Đế cả giận nói: “Ta làm sao trả nổi?”

“Không đền được cũng không sao, phần khế ước lao công này có thể nhìn một chút.” Lúc này Vương Thủ Triết mới móc ra một phần khế ước: “Ngài chỉ cần làm việc cho Vương thị ta bảy trăm năm, không những tất cả bồi thường do Vương thị ta gánh vác, hàng năm còn có ba mươi vạn tiên tinh linh mễ trợ cấp.”

“Ngươi, ngươi muốn ta bán mình cho Vương thị?” Thanh Hoàng yêu đế sắc mặt xanh mét: “Ngươi không sợ ta ra sức, thậm chí phản phệ Vương thị các ngươi?”

“Cái này thật đúng là không sợ.” Vương Thủ Triết chính nghĩa nghiêm khắc nói: “Thanh Hoàng tiền bối cũng không phải người cô độc, ở Vạn Yêu quốc có một đoàn Điểu tộc phụng ngươi làm lão tổ đấy.”

Mà ngay lúc Vương Thủ Triết và Thanh Hoàng yêu đế nói chuyện.

Trong tiểu trúc số 1 Lưu Tiên Cư, phu phụ Triêu Dương Vương, Long Xương đại đế và Khương Thánh chủ bốn vị

cường giả Lăng Hư cảnh đang đồng loạt dùng bí thuật thủy kính nghe lén.

Lý do của bọn họ cũng rất đường hoàng, đó chính là "vì bảo vệ sự an toàn của Thủ Triết". Dù sao đối phương là một Yêu Đế bậc mười một đỉnh phong, cho dù không có huyền khí, cường độ thân thể cũng rất cường hãn, nếu thật sự bạo khởi đả thương người, lấy thân thể nhỏ bé kia của Thủ Triết làm sao ngăn cản?

Nghe đến đây, Long Xương đại đế không khỏi chậc chậc nói: "Ta đã nói rồi, thằng nhãi Thủ Triết này chỉ ra vẻ bề ngoài đạo mạo, kì thực bụng đầy ý xấu. Nghe một chút đi, giọng điệu này, thái độ này, rõ ràng chính là phái phản diện ổn thỏa mà."

"Đối với kẻ địch, tất nhiên phải lấy uy thế lôi đình chấn nhiếp, lại tỉ mỉ tính toán từng bước một làm tan rã ý chí chiến đấu của đối phương." Triều Dương Vương lơ đễnh nói: "Huống chi Thủ Triết đây cũng là tốt cho Thanh Hoàng. Trốn ở Vạn Yêu quốc cả ngày lại có tiền đồ gì? Long Xương, ngươi chớ có lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử."

Long Xương đại đế lập tức đen mặt.

Tiểu nhân của ta?

Ta thật sự là cạn lời. Ngươi xem Vương Thủ Triết thuận mắt, hắn làm gì cũng đều đúng?

Ngay lúc mấy người nói chuyện, trong thủy kính, lại truyền đến thanh âm xì hơi của Thanh Hoàng Yêu Đế: "Vương thị ngươi muốn ta làm gì? Ta nói cho ngươi biết, chuyện làm xằng làm bậy ta không làm. Hơn nữa ta cũng không tin một con phượng hoàng như ta, đối với Vương thị ngươi có thể có tác dụng gì?"

Long Xương đại đế sáng mắt lên: "Khà khà khà, có thể dùng để cưỡi!"

Ba người Triêu Dương Vương lập tức đồng loạt trừng mắt về phía ông ta.

Đặc biệt là Triêu Dương Vương, lông mày càng nhíu lại, ngữ khí bất thiện: "Long Xương, có phải ngươi cảm thấy ngươi rất hài hước không?"

“Không có… ta chính là…” Long Xương đại đế sắc mặt đều thay đổi.

“Thấp kém! Cút ra tỉnh lại tự kiểm điểm.” Triêu Dương Vương tóm lấy Long Xương đại đế, vung tay ném ra khỏi Lưu Tiên cốc.

Long Xương đại đế lại “vèo” một tiếng chìm vào tầng mây, vẽ ra một quỹ tích năng lượng thật dài trên bầu trời.

Mấy tháng qua, đây gần như đã trở thành tiết mục lưu lại ở Lưu Tiên Cốc, đừng nói Khương Chấn Thương mấy người, ngay cả các Linh Thực sư làm việc trong Lưu Tiên cốc cũng đã nhìn quen rồi.

Kết quả lần này thân ảnh của Long Xương vừa chui vào tầng mây, trong tầng mây đã vang lên một giọng nói tuy già nua nhưng vô cùng hùng hậu: “Ồ, đây không phải Long Xương đại đế à? Là ai to gan như vậy, ngay cả ngươi cũng dám mất?”

“Là bổn vương.” Triều Dương Vương liếc mắt nhìn bầu trời, thanh âm bình tĩnh uy nghiêm, mang theo sự bá khí của ai ngoài ta, “Ngươi chính là lão Thanh Long trong Nam Hoang cổ trạch kia sao? Không phục lời nói, có thể đến luận bàn một chút.”

“Ồ! Thì ra là Triêu Dương vương điện hạ đại danh đỉnh đỉnh.”

Theo thanh âm hùng hậu già nua kia vang lên lần nữa, một đầu rồng to lớn Bích Giáp Kim Đồng thò ra tầng mây, quanh quẩn dưới từng sợi vân ti gào thét uốn lượn xuống phía dưới.

So sánh với Lục Long của Ất Mộc nhất tộc, màu sắc lân phiến của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc có chút phiếm lam, biên giới lại nạm kim, dưới ánh nắng mặt trời cực kỳ xinh đẹp.

Cho dù lão tổ Long bởi vì tuổi tác, râu rồng cùng lông mày rồng đều đã có chút trắng bệch, vẫn không tổn hao phần uy nghiêm hiển hách kia.

Lúc sắp đến mặt đất, quanh thân con Nguyên Thủy Thanh Long khổng lồ có từng luồng ánh sáng bắn ra, trong giây lát đã hóa thành một ông lão mặc áo xanh, cười ha hả hành lễ với Triêu Dương Vương: “Lão Long có lễ. Ta cảm thấy đánh mất thì tốt, tốt quá, tên Long Xương kia đích xác nên có người đến trị.”

Triều Dương Vương nhiều năm qua chinh chiến tứ phương, danh khí cực lớn, hơn nữa tính tình nóng nảy nói đánh là đánh cũng là "vang danh" Tiên Triều, Nguyên Thủy lão tổ long đương nhiên sẽ không rảnh rỗi không có chuyện gì làm đối nghịch với nàng.

Long tộc dù thân thể cường đại như thế nào, rốt cuộc là huyết nhục thân thể, hắn cũng không muốn nếm thử một chút trình độ sắc bén của Phượng Vương Thương.

Vương Thủ Triết ở tiểu trúc số bốn đương nhiên cũng nghe được động tĩnh bên ngoài.

Nếu lão tổ long đã đến, hắn cũng tạm thời buông xuống lời khuyên hàng đối với Thanh Hoàng yêu đế, đi ra gặp mặt lão tổ long: "Tổ Long tiền bối, lần này ngài đến Vương thị là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Đây còn không phải bởi vì ngươi bắt Thanh Hoàng sao?" Lão tổ Long cười nói: "Đế Hưu tiền bối của Vạn Thánh quốc từng quan tâm ta khi ta còn nhỏ, cũng có chút giao tình với Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc ta. Hắn biết Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc ta có hợp tác với Vương thị, liền nhờ lão long ta đến làm một phương pháp trung gian, điều hòa mâu thuẫn một chút, nghĩ cách thích đáng giải quyết vấn đề."

"Lần này đến sao, sau khi Ly Lung xuất quan về Vương thị đã hơn một năm rồi, lão long đầu ta có chút nhớ nàng, liền tới thăm."

Đề Đế Hưu còn đỡ, nhưng Vương Thủ Triết vừa nghe thấy ba chữ "Vương Ly Lung", sắc mặt lập tức có chút biến thành màu đen.

Nha đầu kia từ sau khi kế thừa huyết mạch của Nguyên Thủy Thanh Long lão tổ tông, tốc độ tu luyện bắt đầu tăng vọt, vì để nàng có thể thích ứng với lực lượng huyết mạch tăng vọt, thuận tiện dạy nàng một ít bí pháp của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, sau khi Vương Thủ Triết đồng ý, lão tổ long liền để nàng ở lại Nam Hoang cổ trạch tu luyện một đoạn thời gian.

Mấy năm trước Vương Ly Lung cũng thuận lợi thăng cấp lên cấp tám.

Trước đây không lâu, sau khi nàng trở lại Vương thị, nói là không thể ở trong nhà làm sâu gạo, lời thề son sắt phải làm ra chút sự nghiệp lớn, năn nỉ Vương Thủ Triết vài ngày, đòi nhiệm vụ tuần tra trị an An Giang.

Kết quả nàng ngược lại tốt, trị an tuần tra này còn chưa có làm được nửa năm, đã bắt đầu gây sóng gió, thu hồi phí bảo hộ thuyền qua lại, toàn bộ chính là một con Hỗn Giang Long hoành hành không kiêng kỵ!

So với Long Vô Kỵ năm đó còn quá đáng hơn!

Vương Thủ Triết chỉ có thể quy công cho lúc nàng tu luyện ở Nam Hoang Cổ Trạch, bị lão tổ long sủng nịch và quen nghĩ ra một đống tật xấu, đã bắt đầu kế hoạch để cho nàng hồi tộc học hảo hảo thu tâm.

Dù sao Ly Lung cũng chỉ là học lịch miễn cưỡng tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng, theo sự phát triển của Vương thị, học lịch này đã không tính là gì.

Dứt khoát cứ như vậy, lần sau thời điểm khai giảng quý, để cho nàng và Tông Côn, Tiên Nhi cùng đi Tộc Học thượng cao, cẩn thận thu tâm.

…

Chương 105: Thu phục Yêu Đế! Thanh Hoàng quy hàng

…

“Nếu lão tổ Long tiền bối nhớ Ly Lung, vậy thì dứt khoát ở lại Vương thị một thời gian.” Vương Thủ Triết cũng biết sự quan tâm của lão tổ Long đối với Ly Lung, thuận miệng phát ra lời mời.

“Vậy thì nói nhảm Vương thị.” Lão tổ Long rất tự nhiên đồng ý.

Hắn cũng rất thích thỉnh thoảng ở lại Vương thị một hồi, vừa có thể thường xuyên nhìn thấy Ly Lung, lại có thể mượn tiên linh chi khí của Ly Tiên khôi phục một ít ám thương do tranh đấu trước kia lưu lại, biến tướng kéo dài chút thọ nguyên.

Huống chi, Vương thị ăn ngon, thỉnh thoảng còn có thể ăn một bữa cơm tiên linh.

“Về phần điều hòa xung đột với Vạn Yêu Quốc, tiền bối cũng không cần quá gấp gáp.” Nói đến chính sự, vẻ mặt Vương Thủ Triết trịnh trọng hơn rất nhiều: “Dù sao lần này Vạn Yêu Quốc chủ động xâm lấn Đại Càn quốc ta, xâm lấn hạt địa của Vương thị ta, tạo thành di chứng tổn thất lớn không thể đo lường, không trả giá một cái giá lớn là sẽ không nhớ kỹ.”

Trên thực tế, chuyện Vạn Yêu Quốc liên lụy tới một loạt kế hoạch trọng yếu tiếp theo của hắn, cho dù có lão tổ long làm hòa sự lão, cũng không có khả năng thoáng cái đàm phán thành công. Hắn đã làm tốt chuẩn bị hiệp thương trường kỳ.

“Thủ Triết, cái này… Đế Hưu tiền bối cuối cùng cũng có ân tình với ta.” Lão Tổ Long lại chắp tay nói: “Ngươi có thể nể mặt lão Long ta hay không?”

“Thể diện của lão tổ Long tiền bối đương nhiên phải cho.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: “Nhưng chung quy vẫn phải xem thái độ của Vạn Yêu quốc. Nếu bọn họ tiếp tục duy trì địch ý với Đại Càn ta, Đại Càn chúng ta không ngại xuất binh bình định Vạn Yêu quốc.”

“Thủ Triết, cuối cùng ngươi cũng quyết định muốn đánh trận rồi?”

Vừa nghe đến đề tài liên quan đến chiến tranh, rõ ràng Long Xương đại đế đã bị ném bay ra ngoài không biết từ chỗ nào lại xông ra, hưng phấn không thôi xoa tay nói: “Đánh giặc oa oa, trẫm đã không biết bao lâu rồi chưa ngự giá thân chinh. Thủ Triết, lần này ngươi phải an bài trẫm thành chinh phạt đại nguyên soái, để trẫm tiếp cận với Huân Hào của Tiên Võ đại đế.”

Hiện giờ quốc lực Đại Càn tăng trưởng tương đối nhanh chóng, trình độ binh hùng mã tráng cùng ngày càng tăng, Long Xương đại đế sớm đã ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức kéo quân đoàn ra đông chinh tây chiến.

Nhưng hiện giờ các thế gia Đại Càn, nhất là Định quốc công phủ, An quốc công phủ đều mơ hồ chỉ có Vương thị là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đế tử An lại coi “Quyền thần” Vương Thủ Triết là “đệ sư”.

Chỉ cần Vương Thủ Triết hắn không gật đầu, mặc cho Long Xương đại đế nửa thoái vị như hắn nhảy lên nhảy xuống thế nào, trận chiến này tuyệt đối không đánh nổi.

“Thủ Triết à, trận này tuyệt đối không thể đánh.” Lão tổ long vội vàng khuyên can: “Thứ nhất là Vạn Thánh, không, Vạn Yêu Quốc địa thế phức tạp dễ thủ khó công, thứ hai là cho dù hao binh tổn tướng đánh xuống thì sao? Địa hình nơi đó căn bản không thích hợp cho nhân loại tụ cư quy mô lớn, đến lúc đó phát triển không nổi, vẫn là được không bù mất.”

“Bởi vì cái gọi là “bên cạnh giường há cho phép người khác ngủ ngáy ngáy”.” Long Xương đại đế bất mãn nói, “Vạn Yêu Quốc tràn đầy địch ý đối với Đại Càn ta, nếu như bỏ mặc không quản, một khi Đại Càn ta cùng Tây Tấn Nam Tần tiến hành quyết chiến, bọn chúng ở sau lưng đâm dao thì làm sao bây giờ?”

“Cái này cái này cái này…” Lão tổ Long nhất thời từ cực nghèo.

Hắn chẳng qua là đến làm người hòa giải mà thôi, rốt cuộc không phải người cầm quyền Vạn Thánh quốc, cũng không

dám cam đoan cái gì.

“Chuyện này xét đến cùng, vẫn phải xem thái độ của Vạn Yêu Quốc.” Vương Thủ Triết ngược lại không kích động như Long Xương đại đế, ngữ khí bình thản nói: “Bệ hạ, ngài chiêu đãi lão tổ Long tiền bối trước, ta và Thanh Hoàng tiền bối tiếp tục trao đổi.”

“Lão tổ long ơi! Đi đi, loại chuyện này ngươi không cần xen vào, có rảnh còn không bằng đánh vài ván bài cho đã nghiền với chúng ta, việc lớn của quốc gia trẫm tự nhiên có tính toán so đo.” Long Xương đại đế bắt đầu kéo lão tổ long đi đánh bài.

Lão tổ Long trợn trắng mắt nhìn Long Xương.

Cái gì gọi là “dự định và tính toán của ngươi”? Rõ ràng đều là Thủ Triết gia chủ người ta quyết định.

Những năm như vậy, hắn xem như hiểu rõ, hiện giờ người cầm lái của chiếc thuyền lớn Đại Càn này đã sớm không phải là Long Xương đại đế, mà là Vương Thủ Triết.

Long Xương thằng nhãi này nhảy nhót nửa ngày, chắc hiệu quả còn không bằng một câu nói của Vương Thủ Triết người ta.

Bỏ qua chuyện vặt không nhắc tới, sau khi dàn xếp ổn thỏa cho lão tổ Long, Vương Thủ Triết lại bước vào tiểu trúc số bốn Lưu Tiên Cư, gặp mặt Thanh Hoàng Yêu Đế.

Lần này vẻ mặt của Thanh Hoàng yêu đế đã có biến hóa rõ ràng.

Rất hiển nhiên, vừa rồi những đối thoại bên ngoài kia nàng đều nghe được.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, nàng chẳng qua chỉ là đến điều tra tình báo mà thôi, lại bị Vương Thủ Triết phán định là “xâm lấn”, từ đó gây ra phiền phức lớn cho Vạn Thánh quốc.

Nhưng chuyện này nàng không chiếm lý, cho dù muốn tranh luận cũng không thể nói gì hơn.

Mà Đại Càn bây giờ đã không còn là Đại Càn mấy trăm năm trước nữa, đã có được lực lượng đủ để uy hiếp Vạn Thánh quốc. Tiếp xúc lâu như vậy, Thanh Hoàng yêu đế đã thật sâu cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất của nó.

“Thủ Triết gia chủ.” Giọng điệu của Thanh Hoàng yêu đế rõ ràng thả lỏng rất nhiều: “Nếu ta nguyện ý ký kết khế ước với Vương thị, có thể triệt tiêu tội trạng lần này hay không, không liên lụy đến Vạn Thánh quốc.”

“Thanh Hoàng tiền bối, ký kết khế ước hợp tác đương nhiên có thể thay đổi cách nhìn của Đại Càn chúng ta đối với Vạn Yêu quốc, hạ thấp trình độ đối địch.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Đại Càn chúng ta cũng không thích chiến tranh, càng thêm hy vọng có thể hòa bình xây dựng, phát triển hòa bình, đến lúc đó Thanh Hoàng tiền bối có thể hòa giải ở giữa.”

“Lúc trước tiền bối cũng hỏi, ngài có thể làm gì ở Vương thị, thật ra chuyện có thể làm cũng không ít. Ví dụ như Nhân tộc chúng ta có một đạo thiết luật, thiên kiêu ở trong thời gian Thiên Nhân cảnh phải đi chiến trường ngoại vực phục dịch kiến công, đại thiên kiêu và tuyệt thế thiên kiêu theo thứ tự là Tử Phủ cảnh và Thần Thông cảnh. Nếu có tiền bối tọa trấn ở chiến trường ngoại vực, lấy tạo nghệ độn pháp của tiền bối, có thể bảo vệ con cháu Vương thị chu toàn.”

Tư chất của con cháu Vương thị khá cao, số lượng thiên kiêu cũng không ít. Bây giờ, Vương thị có một bộ phận thiên kiêu đều đã đến Thiên Nhân cảnh, hoặc sớm hoặc muộn đều nhất định phải đi chiến trường ngoại vực một lần.

Đối với loại luật thép này, thật ra Vương Thủ Triết cũng cực kỳ ủng hộ trong lòng. Chiến trường ngoại vực là chiến trường của Nhân tộc và Dị tộc, đương nhiên năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn.

Bất luận là Tiên Triều Chử thị, hay là Đại Càn Ngô thị, đều là gánh vác trách nhiệm nên có. Cho dù là Tĩnh An Ngụy thị trước đó cùng phú quý gây mâu thuẫn, cũng không lùi bước trên chiến trường ngoại vực.

Chỉ là đối với Vương Thủ Triết mà nói, mỗi một tộc nhân đều vô cùng quan trọng, mà chiến trường ngoại vực lại từ trước đến nay hung hiểm, cho dù quan chỉ huy của nhân tộc một mực yêu quý ưu tú cũng vô dụng.

Dù sao, chiến trường ngoại vực không thể so với chiến trường trong vực, tình huống cực kỳ phức tạp, cho dù cẩn thận cỡ

nào, cũng không phòng ngự được luôn có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Có đại lão sở trường tốc độ như Thanh Hoàng Yêu Đế hộ tống, tỷ lệ thương vong sẽ giảm đi rất nhiều.

“Trình độ độn pháp…” Thanh Hoàng yêu đế im lặng, buồn bã nói: “Có chạy nhanh hơn nữa cũng bị các ngươi bắt được đấy.”

“Cái đó không giống, trong trận chiến truy đuổi lúc trước, biểu hiện của tiền bối có thể giới hạn.” Vương Thủ Triết khen ngợi không dứt miệng nói: “Nếu không phải có liên lụy, tiền bối ít nhất có tám chín phần hy vọng chạy thoát.”

Bị bốn cường giả cùng giai liên thủ đuổi giết, trong đó còn có một vị Triêu Dương Vương Lăng Hư cảnh hậu kỳ, còn có tám chín thành xác suất có thể chạy trốn, đủ thấy Thanh Hoàng Yêu Đế không đơn giản.

Nếu đổi lại là Long Xương đại đế, phỏng chừng ngay lập tức đã bị bắt về.

“Được, ta ký!” Thanh Hoàng yêu đế cắn chặt răng, vì sự an bình của Vạn Thánh quốc, rốt cục vẫn phải ký “khế ước bán mình” vốn khinh thường: “Hi vọng Thủ Triết gia chủ giữ lời hứa.”

Bảy trăm năm mặc dù dài dằng dặc, nhưng đối với Thanh Hoàng Yêu Đế có huyết mạch Phượng Hoàng mà nói, đây cũng không phải thời gian một thời gian dài không thể chấp nhận.

Dù sao, cái này còn chưa đủ bằng một số lẻ trong sinh mệnh dài dằng dặc của nàng.

“Thanh Hoàng tiền bối xin yên tâm.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Vương thị ta cực kỳ coi trọng bốn chữ ‘hết lòng hứa hẹn’, ngược lại là Thanh Hoàng tiền bối, hy vọng ngài chớ phụ lòng tín nhiệm của Thủ Triết đối với ngài.”

Khế ước vừa thành lập, thái độ của Thanh Hoàng Yêu Đế của Vương Thủ Triết lập tức dịu đi vài phần: “Tiền bối cứ yên tâm nghỉ ngơi trong tiểu trúc này mấy ngày, đợi đến sau khi ta và Đế Hưu tiền bối nói chuyện với Cửu Vĩ Thiên Hồ, chúng ta sẽ thương lượng chuyện sau này.”

Dứt lời, Vương Thủ Triết liền cáo từ rời đi.

Lúc rời khỏi Tiểu Trúc, tâm trạng của Vương Thủ Triết vẫn còn tốt, nhưng sau khi hắn đến Tiểu Trúc ở Lưu Tiên Cư, sắc mặt lập tức biến thành màu đen.

Chỉ thấy một đám đại lão Lăng Hư cảnh thế mà đã bắt đầu đánh bài, bốn nhánh Triều Dương Vương, Khương Chấn Thương, Long Xương đại đế và lão tổ long xuất hiện một cái bàn thờ, đang đánh náo nhiệt, tiếng "ăn đụng hồ" bên tai không dứt.

Để bệ hạ chiêu đãi lão tổ long một chút, hắn chào hỏi như vậy sao?

Chuyện này không khiến người ta lo lắng lắm.

Mà càng khiến Vương Thủ Triết sắc mặt tối sầm chính là, Vương Ly Tiên lại hóa thành một nữ oa oa nhu thuận động lòng người, đang ngồi ở trên thân cây quấn quanh có hứng thú nhìn mấy người chà xát mạt chược.

"Vương Ly Tiên, hôm nay đã sắp xếp xong bài tập cho ngươi chưa?" Vương Thủ Triết sắc mặt phát lạnh hỏi: "Ngươi sắp trở thành hài tử của Tộc Học thượng đẳng rồi, còn cả ngày lảo đảo không chính thức, ngươi chuẩn bị đến năm nào tháng nào mới tốt nghiệp?"

"A cha, cha đã nói chuyện với a di xinh đẹp kia xong rồi sao?" Vương Ly Tiên rụt cổ lại, nháy đôi mắt ngập nước nói: "Con không có lười biếng nha, hai phân thân của con đang rất dụng công viết bài."

Phân thân đang làm bài tập?

Nhắc tới chuyện này, Vương Thủ Triết càng tức giận không chỗ phát tiết: "Liền cho thấy ngươi có nhiều phân thân đúng không? Được, lát nữa ngươi đến viện của ta, phân thân ta đưa cho ngươi cũng sắp xếp bài tập, xem ngươi còn có thời gian xem mạt chược hay không."

Dứt lời, Vương Thủ Triết phất tay áo rời đi.

"Xong rồi, phụ thân tức giận rồi." Vương Ly Tiên tủi thân khóc lên "Hu hu", "Ngay cả phân thân cũng sắp xếp bài học, thế này cũng quá tàn khốc rồi."

“Tiên nhi, ngươi để ý đến hắn làm gì?” Long Xương đại đế bất mãn trừng mắt với Vương Thủ Triết: “Ta nhìn hắn kìa, nhất định là bị a di xinh đẹp kia ăn quả đắng, trút giận lên đầu ngươi. Bài tập hôm nay ta không làm nữa, tiểu tử trông coi Triết kia có thể làm gì ngươi.”

Vương Ly Tiên trợn mắt.

Không hoàn thành bài tập, kẻ bị đánh không phải mông ngươi. Nếu như phụ thân thật sự quyết tâm muốn đánh nàng, ngay cả mẫu thân cũng không bảo vệ được.

Nàng vội vàng xoay người từ trên cây nhảy xuống, hấp tấp đuổi theo: “Phụ thân, phụ thân, phụ thân, người ta sai rồi, ô ô, người ta không xem đánh bài còn không được sao?”

Đợi đến khi hai cha con đều rời đi.

Long Xương đại đế vẫn đang thì thầm: “Tiểu tử Vương Thủ Triết kia, thật sự là một thân tật xấu, am hiểu nhất chính là lấy độ người và giận chó đánh mèo. Ta thấy hắn, nhất định là muốn động tay động chân với Thanh Hoàng, kết quả đụng phải người ta liều chết không theo, nghẹn một bụng tà hỏa, liền chạy tới bày ra sắc mặt thối với trẫm. May mà trẫm rộng lượng, không so đo với hắn… bảy vạn!”

“Hồ bài, đều nghe bốn bảy vạn một con rồng.” Khương Chấn Thương vui rạo rực đẩy bài, “Long Xương à, lần này thua không nhỏ nha.”

“Long Xương, ngươi đánh bài thì đánh bài, không đủ chuyên chú có thể thua tiền.” Triêu Dương Vương cũng là xấu hổ nói: “Ta đây cũng là một tay bài tốt, đang chuẩn bị tự sờ soạng đây, ngươi đây không phải là để cho ta thắng ít tiền sao?”

“Nguy rồi!” Long Xương đại đế đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Gần đây không làm việc, trên tay trẫm không có tiền không. Các ngươi chơi trước đi, các ngươi chơi trước, ta đi tìm Thủ Triết dự chi phụng dưỡng.”

Dứt lời, Long Xương đại đế đẩy bài, “xì” một cái, như một làn khói chạy mất.

Sắc mặt Khương Chấn Thương đều cứng ngắc.

Thật vất vả làm một quân bài lớn, kết quả… chỉ có thế? Lão già Long Xương này, đúng là càng già càng không biết xấu hổ.

Thời gian vội vàng.

Lại trôi qua nửa tháng.

Vương Thủ Triết tạm thời còn chưa chờ đến Vạn Yêu Quốc Đế Hưu tới đàm phán, ngược lại thuyền Diêu thị không vận lại đến Vương thị Bình An trấn.

Bởi vì vật tư rất nhiều, lúc này đây không vận Diêu thị dứt khoát phái một đội thuyền chừng ba chiếc Vân Diêu phi thuyền tới.

Trên Vân Dao phi chu chẳng những chở không ít Luyện Khí sư Tiên Triều, còn mang đến cho Vương thị ba tòa truyền thừa thần thông, phân biệt là truyền thừa thần thông thổ hệ, 【Huyền Hoàng Bảo Điện】, truyền thừa Huyền Nguyên chân pháp —— 【Huyền Nguyên Chân Tháp】 cùng với truyền thừa thần thông hỏa hệ 【Xích Hỏa Thiên Trì】.

Trong đó mỗi một tòa Thần Thông truyền thừa chi địa, đều còn lưu lại một lần cơ hội truyền thừa.

Trừ cái đó ra, còn có trọn vẹn mười kiện thần thông linh bảo.

Vương Phú Quý vốn bán đấu giá đến linh bảo thần thông thập nhị giai, trong đó có một món đưa cho tiểu công chúa Tiên Triều, một món còn lại cho hộ vệ cung phụng Khương Tình Liên, còn lại toàn bộ ủy thác Diêu thị mang về Vương thị.

Cùng đến với Thần Thông truyền thừa chi địa, còn có đoàn đội thợ thủ công đến từ Bách Bảo Các.

Bọn họ là đoàn đội chuyên nghiệp chuyên môn phụ trách dỡ bỏ và lắp đặt Thần Thông truyền thừa chi địa.

Dù sao, Thần Thông truyền thừa chi địa không chỉ là một tòa kiến trúc, còn có linh mạch và trận pháp tương xứng, muốn hoạt động vô cùng phiền toái, không phải đoàn đội chuyên nghiệp còn chưa nhất định có thể làm được.

Đối với biểu hiện và hành động của Vương Phú Quý ở Tiên Triều, Vương Thủ Triết tuy rằng không có tự mình tham dự,

nhưng nhờ mạng lưới tình báo cường đại của Vương thị, cũng được coi là nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng dù sao văn tự cũng không rung động bằng vật thật, khi hắn tận mắt nhìn thấy vật tư khổng lồ như vậy chở về Vương thị, vẫn là biểu cảm một lời khó nói hết.

Nhu cầu của Vương thị đối với Thần Thông truyền thừa chi địa đích xác rất lớn.

Nhưng thứ này thực sự không dễ làm, Vương Thủ Triết hắn hao tâm tổn sức mà tích lũy được bao nhiêu năm, cũng chỉ là tích góp được nửa cái truyền thừa thần thông, còn có một cái Tuyền Cơ Âm Ma truyền thừa chi địa còn đang trong quá trình xây dựng, mặc dù xây dựng xong, vẫn phải bổ sung năng lượng, trong thời gian ngắn không có cách nào sử dụng.

Ai có thể lường trước được, đứa bé phú quý kia đi Tiên Triều du lịch một phen, tùy tiện giày vò một phen, thế mà lại giày vò lại gia tộc lớn như vậy.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết không biết nói gì chính là, đứa bé phú quý kia tiêu tiền quá nhiều.

Kiếm được nhiều tiền như vậy không nói, còn nợ năm nghìn năm trăm vạn tiên tinh… Cũng may khoản nợ này tạm thời do Huyền Giáp ty trả, tương lai khi giao Huyền giáp mới khấu trừ.

Hơn nữa Vương Phú Quý đặt hàng huyền giáp mà Vương thị giành được, tỉ lệ lợi nhuận cũng cao đến đáng sợ.

Tổng thể mà nói, Vương thị vẫn là thắng tê.

Điều này khiến Vương Thủ Triết cảm khái, cũng cảm thấy vui mừng không thôi.

Một gia tộc sợ nhất chính là không có người kế tục, mà bây giờ Vương thị còn hơn một đời, điều này không thể nghi ngờ chính là phương châm mình bắt đầu tàn nhẫn bắt giữ tộc học ngay từ đầu, tàn nhẫn bắt giáo dục tư tưởng là chính xác.

Hậu bối tộc duệ xuất sắc như thế, Vương thị trong hưng!

Theo ba chiếc phi thuyền này đến, nội bộ Vương thị cũng theo đó bắt đầu bận rộn, phân ra không ít người đi ra hiệp trợ công tượng Bách Bảo Các, lắp đặt Thần Thông truyền thừa chi địa.

Dù sao, cơ hội lắp đặt Thần Thông truyền thừa chi địa cũng không thường có, cho dù chỉ là trong quá trình hợp tác phụ trợ, các thợ thủ công trận pháp sư, luyện khí sư của Vương thị đều có thể học được không ít kiến thức và kinh nghiệm hữu dụng.

Trong nội bộ tộc nhân Vương thị cũng đều vui vẻ, bầu không khí vui vẻ giống như khúc mắc.

Dù sao, những Thần Thông truyền thừa chi địa này đến, tương lai những người được lợi đều là tộc nhân của Vương thị.

Đặc biệt là những người trong nhà có con cháu hậu bối có tư chất đại thiên kiêu, càng hưng phấn không thôi, đã có người tìm Vương Thủ Triết hỏi thăm xem tư cách đổi thần thông truyền thừa cần bao nhiêu điểm cống hiến.

Dù sao, tăng nhiều cháo ít, đến trước được trước mà thôi ~ Lăng Hư Bảo Điển không diễn, có thể lấy một truyền thừa thần thông lăn lộn đến Thần Thông cảnh trước cũng là một chuyện vô cùng tốt.

Không thể không nói, đợt này kiếm được rất béo tốt, tâm trạng Vương Thủ Triết đều trở nên cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Dưới bầu không khí như vậy, lại trôi qua nửa tháng.

Dưới sự đảm bảo của lão tổ long, hai vị Yêu Đế và Cửu Vĩ Thiên Hồ của Vạn Yêu Quốc, dưới sự khuyên bảo của Nguyên Thủy lão tổ Long rốt cục hạ quyết tâm, chính thức đi sứ Vương thị.

Lần này Vạn Yêu Quốc tới sử dụng nhân số không ít, ngoại trừ hai vị Lăng Hư Cảnh Đế Hư và Cửu Vĩ Yêu Đế ra, có chừng hơn mười Yêu tộc Thần Thông cảnh. Bởi vậy có thể thấy được, đối phương vẫn có chút tín nhiệm đối với lão tổ long, ít nhất lúc này đây là mang theo thành ý mà tới.

Mà Vương thị cũng dựa theo tiêu chuẩn tối cao, trịnh trọng làm chuẩn bị tương ứng, cũng đẩy Long Xương đại đế lên mặt bàn, đối ứng với Đế Hưu của Vạn Yêu Quốc, cũng có Khương thánh chủ đối ứng Cửu Vĩ yêu đế.

Dù sao thì Đế Hưu cũng là Yêu Đế đệ nhất Vạn Yêu Quốc.

Mà bất kể nói thế nào, cho dù bệ hạ có kéo khố hắn cũng là bệ hạ, cần phải do hắn ra mặt đi đối kháng với Đế Hưu.

Sau một hồi lễ tiết nghênh đón long trọng.

Khách đến từ Vạn Yêu Quốc vào ở trong đại lâu tiếp khách của Vương thị, cũng tiến hành cuộc gặp gỡ thủ lĩnh chủ yếu của hai bên.

Hội kiến chính thức như thế, bầu không khí tự nhiên tương đối trịnh trọng.

Mà Long Xương đại đế cũng đang xếp hàng, thể hiện dáng vẻ khí độ hiên ngang uy nghiêm của đại đế, ngay cả Vương Thủ Triết cũng âm thầm tán thưởng, bệ hạ không hổ là đại đế mấy ngàn năm, một khi chính nhi bát kinh quả nhiên vẫn còn có chút giọng điệu.

Nào ngờ, trong lòng Vương Thủ Triết vừa tán dương xong, Long Xương đại đế đã truyền âm với Vương Thủ Triết: "Khà khà, tiểu tử Thủ Triết kia, Cửu Vĩ Thiên Hồ kia thật là xinh đẹp quyến rũ. Ngươi xem đôi mắt hồ ly kia của nàng ta vẫn luôn nhìn ngươi, quá nửa là nhìn trúng tên tiểu bạch kiểm này. Chậc chậc, bạch kiểm chính là ăn hương, ngươi vừa thu Thanh Hoàng, lại có thêm một Cửu Vĩ, quả nhiên là diễm phúc."

"Đúng rồi, không bằng chúng ta dứt khoát trở mặt vô tình, một lưới bắt hết cao tầng Vạn Yêu Quốc… Sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chinh phục Vạn Yêu Quốc, đây không phải là tiết kiệm được chuyện sao?"

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại, bệ hạ ngài có thể cần chút mặt mũi sao? Loại chủ ý cùi bắp này ngài cũng có thể nghĩ ra được!

…

Chương 106: Công lược! Cửu Vĩ Yêu Đế và Đế Hưu!

…

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, truyền âm cho Long Xương đại đế: “Bệ hạ à, đây đã là niên đại nào rồi, đừng có cả ngày nghĩ đánh đánh giết giết. Vạn Yêu Quốc có nhiều tài nguyên yêu lực như vậy, chính là hợp tác cùng có lợi, cùng sáng lập đồng đội tốt trong tương lai.”

“Hừ, làm việc chung với ngươi đúng là quá nhàm chán.” Long Xương đại đế âm thầm liếc mắt, tiếp tục truyền âm: “Thôi thôi, ngươi muốn thế nào thì được, nhưng tuyệt đối đừng quên lợi ích mà ngươi đã hứa với trẫm.”

“Bệ hạ, ngài tốt xấu gì cũng là bệ hạ của Đại Càn quốc chúng ta, không thể có chút trách nhiệm sao?” Vương Thủ Triết không nói nên lời, “Cả ngày chỉ vây quanh mấy người đánh bạc kia, quả thực ảnh hưởng không tốt.”

“Cái gì gọi là ảnh hưởng không tốt? Trẫm vì Đại Càn quật khởi vất vả cả đời, đến già vẫn không thể hưởng thụ sao?” Long Xương đại đế âm thầm hồi âm nói: “Tương lai này là thuộc về người trẻ tuổi các ngươi, trẫm còn không phải là vì các ngươi vật lộn?”

“Hành nghề, bệ hạ định đoạt, tóm lại lần này làm cho tốt, có thể hợp tác sâu với Vạn Yêu Quốc, rất có lợi cho Đại Càn ta.” Vương Thủ Triết cũng bất đắc dĩ với hắn, già trẻ lớn bé trong nhà, chủ nhân thật đúng là nhiều.

Vạn Yêu Quốc cách Đại Càn cũng không xa, trong kế hoạch chiến lược lớn ban đầu của Vương Thủ Triết, tất nhiên không thể không có sự tồn tại của Vạn Yêu Quốc. Chỉ là thực lực Vạn Yêu Quốc mạnh mẽ lại không có tính xâm lược quá lớn, bởi vậy Vương Thủ Triết xếp hắn vào danh sách sau đó.

Không nghĩ tới, có đôi khi biến hóa thường thường nhanh hơn kế hoạch. Theo ma sát cùng xung đột cùng Vạn Yêu quốc tăng lên, không bằng dứt khoát giải quyết vấn đề.

Như dự đoán trước đó của Vương Thủ Triết, cuộc gặp lần này cũng không phải rất thuận lợi.

Từ trước đến nay, Đế Hưu của Vạn Yêu Quốc là phái bảo thủ cực kỳ, dưới sự ảnh hưởng của y, tư duy của chúng yêu Vạn Yêu Quốc đều tương đối vững bước tự phong.

Cũng bởi vì vậy mà lần đầu tiên song phương gặp gỡ cơ hồ không tiến triển chút nào mà chấm dứt.

Mặc dù có Lão Tổ Long ở giữa điều hòa, Đệ nhất Yêu Đế đế quốc Vạn Yêu Đế Hưu cũng nguyện ý ký kết khế ước hòa bình hữu hảo không xâm phạm lẫn nhau, nhưng nếu chỉ là phạm vi lãnh địa rõ ràng, cũng ước định không xâm phạm lẫn nhau, hiển nhiên cũng không phải mục đích chân chính của Vương Thủ Triết.

Dưới sự trao đổi không có kết quả, Vương Thủ Triết ám chỉ Long Xương đại đế lấy lui làm tiến, tạm thời kết thúc lần đàm phán đầu tiên. Dù sao kết quả tương tự đã nằm trong dự liệu, mà Vương Thủ Triết cũng đã sớm có an bài, cũng không vội ra kết quả nhất thời.

Sau khi đàm phán kết thúc.

Vương thị dựa theo quá trình đã định, tạm thời đi vào tửu lâu đón khách của Vạn Yêu quốc trước.

Sau khi thay đổi quy mô lớn, rất nhiều vị trí kiến trúc trong chủ trạch Vương thị đều xảy ra thay đổi, Nghênh Tân Lâu tự nhiên cũng vậy.

Sau khi xây dựng Nghênh Tân Tửu Lâu dựa vào núi sông, vị trí vô cùng tốt, mà dưới chân tửu lâu chính là một linh mạch cực phẩm, cách trung tâm Lưu Tiên Cốc của Vương thị Tụ Linh Trận cũng không đến mười dặm, thuộc về đoạn hoàng kim linh khí dư thừa.

Sau khi trải qua sự bố trí khéo léo của tộc nhân Vương thị, trong tửu lâu linh khí dạt dào, kỳ hoa dị thảo khắp nơi, quả nhiên giống như thánh cảnh.

Bất quá, để thuận tiện giao lưu, Vạn Yêu Quốc lần này phái tới thành viên sứ đoàn chí ít cũng là Yêu Vương cửu giai có thể hóa hình. Bọn hắn bình thường cư ngụ trong động phủ

đồng dạng linh khí dồi dào, cho nên, nếu chỉ là điểm này, tòa tửu lâu này ở trong mắt bọn hắn sợ cũng không có gì lạ.

Nhưng trên thực tế, chờ sau khi chân chính vào ở tửu lâu, cả đám bọn họ lại giống như Lưu mỗ tiến vào Đại Quan viên, mở rộng tầm mắt.

Làm kết tinh kỹ thuật phát triển hai trăm năm qua của Vương thị, tạo hình của quán rượu tiếp khách này rộng lớn mà đại khí, so với kiến trúc chung quanh còn cao hơn một cái đầu, có cơ hội kết hợp giữa bê tông gân thép và gỗ linh mộc, càng làm cho kết cấu của nó hòa hợp phong cách "hiện đại" và "cổ điển" thành một thể, cực kỳ giống hạc giữa bầy gà.

Tuy nhiên, thiết kế và ngoại quan cũng không phải là đặc sắc lớn nhất của tửu lâu Vương thị.

Từ khi nội bộ Vương thị bắt đầu xây dựng và xây dựng tòa tửu lâu đầu tiên của vận doanh, cho đến nay đã qua một trăm mấy chục năm.

Dưới sự trù tính lãnh đạo của Vương Thủ Triết, lý niệm quản lý và kinh doanh của "hiện đại hóa tửu lâu" bị dẫn vào Vương thị, sau đó tầng quản lý cũng luôn không ngừng dựa theo tình huống kinh doanh thực tế, tiến hành tìm tòi và cải tiến đối với bộ hệ thống này.

Một trăm mấy chục năm trôi qua, bây giờ Vương thị đã thuần thục nắm giữ trọn vẹn hệ thống quản lý tửu điếm khoa học hóa phù hợp với thể chế xã hội hiện nay.

Theo Vương Thủ Triết thấy, tửu điếm Vương thị hiện giờ, nếu bàn về tiên tiến, đã tuyệt đối không thua kém những thương hiệu xa xỉ kiếp trước của hắn, bởi vì đặc tính của thế giới Huyền Vũ, thậm chí còn có thắng ở rất nhiều chi tiết.

Kể từ đó, khách quý Vạn Yêu Quốc vào ở trong đó, tự nhiên sẽ cảm giác khắp nơi tràn đầy mới lạ không biết.

"Cửu Vĩ điện hạ, ta là giám đốc quản lý phục vụ tư nhân của ngài 'Tiểu Mạn', đây là phòng mà ngài sắp vào ở Lăng Hư." Một vị quản lý phục vụ nữ tử Linh Đài cảnh, đang mang theo nụ cười khiến cho người ta như tắm gió xuân dẫn theo Cửu Vĩ Yêu Đế muốn đến thăm nhà nàng ta, "Đây là một trong những

phòng cao cấp nhất trong Nghênh Tân Lâu của Vương thị chúng ta, phân phối các phương diện đều là tốt nhất."

"Nơi này là pháp trận điều tiết nhiệt độ, trước mắt nhiệt độ trong phòng là 21 độ, ngài có thể căn cứ nhu cầu bản thân tùy ý điều tiết."

"Bên này là nhà vệ sinh của ngài, có bồn tắm gội, tắm rửa, tự động nhúng bồn cầu." Nữ giám đốc Tiểu Mạn giới thiệu các loại công trình trong phòng, còn cố ý vì chưa tiếp xúc qua những yêu đế Cửu Vĩ này mà làm mẫu, "Bên này là tủ rượu băng tinh, bên trong trân quý rượu ngon ngài có thể tùy ý uống thoải mái. Nếu như ngài còn có nhu cầu ăn uống khác, cũng có thể nhấn chuông để ta phục vụ ngài bất cứ lúc nào."

"Bên này là phòng trang điểm, có nước hoa, sản phẩm hộ da, và đồ trang điểm do Vương thị chúng ta sản xuất."

"Bên này là phòng áo mũ, chúng ta đã sớm chuẩn bị cho ngài một ít áo, mũ, giày, cùng với đồ trang sức kèm theo thiết kế mới nhất mà Vương thị liên hợp sản xuất, ngài có thể tùy thời thử, tất cả đều miễn phí."

"Bên này là giá sách, phía trên đã có các loại tác phẩm văn học cổ điển, cũng có tiểu thuyết thoại bản được hoan nghênh nhất thời gian gần đây, còn có tin tức dật sự, tình hình chính trị đương thời, kỹ thuật và phát triển, đánh giá mỹ trang vân vân."

Theo Tiểu Mạn giới thiệu, thần sắc trong đáy mắt của Cửu Vĩ Yêu Đế lúc đầu cũng từ thờ ơ, trở nên có chút đăm đăm, đến cuối cùng, trong mắt hoa đào yêu kiều diễm lệ của nàng đã tràn ngập khiếp sợ.

Đây chính là cuộc sống của Nhân tộc hiện đại sao?

Thân là một Yêu Đế Lăng Hư cảnh, sau khi nàng hóa hình tự nhiên không có khả năng không tiềm nhập qua thế giới Nhân tộc, đối với thế giới nhân loại hiểu rõ coi như là tương đối nhiều.

Nhưng thế giới nhân loại trước kia nàng nhìn thấy, cùng hôm nay quả thực cách biệt một trời một vực.

Điều này làm cho nàng gần như không nhịn được hoài nghi, trí nhớ của mình có phải đã xảy ra sai lầm gì hay không.

“Ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Cửu Vĩ yêu đế nói.

Tuy nàng cực kỳ xinh đẹp, nhưng thân là Yêu Đế Lăng Hư cảnh, một thân uy thế mặc dù tận lực thu liễm vẫn cực kỳ khiếp người, tự nhiên mang theo một cỗ nghiêm nghị quý khí.

Bây giờ mở miệng, đương nhiên cũng cực kỳ uy nghiêm.

“Mời Cửu Vĩ điện hạ nghỉ ngơi cho tốt, có bất kỳ nhu cầu gì có thể gọi ta.” Nữ giám đốc Tiểu Mạn cung kính lui ra ngoài.

Mắt thấy cửa phòng nhẹ nhàng khép lại trước mặt mình, Cửu Vĩ Yêu Đế chớp mắt, biểu tình trên mặt lập tức trở nên tươi sống.

Hồ ly bình thường đều có tính cách hoạt bát hiếu động, Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không ngoại lệ. Mới vừa rồi ở trước mặt nhân loại kia không thể không tự cao tự đại, có thể làm cho nàng nghẹn đến hỏng mất.

Bây giờ người vừa đi, nàng còn trẻ lại lập tức khẩn cấp thử nghiệm sự vật mới mẻ.

Chỉ tiếc, Nhân tộc thiết kế những thứ này cực kỳ tinh xảo, nàng ba phen mấy bận đều suy nghĩ không thấu, nếu như không sử dụng bạo lực, ngay cả một lọ 【Đạt Lạp bài điển tàng tửu điếm】 cũng mở không ra.

Rơi vào đường cùng, Cửu Vĩ Yêu Đế chỉ có thể gọi Tiểu Mạn trở về.

Dưới sự chỉ đạo kiên nhẫn của Tiểu Mạn, nàng lần lượt thử đồ trang điểm, đồ bảo vệ da của Vương thị, còn dùng chén thủy tinh lưu ly do Vương thị sản xuất thưởng thức rượu vang Đạt Lạp khô khốc lại dư vị lâu dài, cũng dưới bản năng yêu đẹp thúc đẩy, bắt đầu điên cuồng thử quần áo.

Lũng Tả Chu thị vốn là kinh doanh vải bông tơ cùng xuất thân quần áo trang sức, kỹ thuật gia tộc nội tình hùng hậu, hơn nữa nhân tài đông đảo, ngay cả hôn phục của Vương Thủ Triết năm đó cũng xuất phát từ tay Lũng Tả Chu thị.

Năm đó, sau khi gia tộc đệ tử Vương Tông Thịnh bái nhập Huyền Băng điện ở Lũng Tả Học Cung, cùng cầu học ở Học Cung, nữ tử Lũng Tả Chu Phương Phương Thành Thân, song

phương bởi vì quan hệ thông gia, dần dần cũng bắt đầu hợp tác nhiều phương diện.

Về sau, theo Chu thị và Vương thị hợp tác tiến thêm một bước sâu sắc, cùng với tư tưởng mới của kỹ thuật mới được đưa vào, những chế y sư kia của Chu thị giống như là được mở ra cánh cửa thế giới mới, bắt đầu hiện ra các loại kỳ tư diệu tưởng tuyệt luân.

Bây giờ, các sản phẩm như vải vóc, trang phục liên hợp của hai nhà đã sớm đi ra khỏi Lũng Tả quận, cũng dần dần thịnh hành toàn bộ Đại Càn quốc, thậm chí đã dần dần bắt đầu hướng lối ra của Tiên Triều.

"Áo" "ăn" "ở" "đi" đều là nhu cầu cứng rắn không thể thiếu của nhân tộc, sao Vương Thủ Triết có thể từ bỏ thị trường khổng lồ như thế?

"Tiểu Mạn, ngươi cảm thấy bộ quần áo này đẹp, hay là bộ váy vừa rồi kia đẹp hơn?"

Nữ tính vốn thích cái đẹp, càng đừng nói Hồ tộc vốn xinh đẹp động lòng người.

Với tư cách là lãnh tụ Hồ tộc, Cửu Vĩ Yêu Đế thử nghiệm những thứ này, càng là không biết mỏi mệt.

"Tiểu Mạn Tiểu Mạn, trang điểm vừa rồi giúp ta có vẻ đậm hơn, hai má hơi nhạt một chút càng lộ ra phong tình thiếu nữ."

"Tiểu Mạn, cậu giúp ta thử bong bóng tắm kia một chút đi."

Một canh giờ sau, Cửu Vĩ yêu đế từ nông thôn đến rất nhanh lĩnh ngộ được tinh túy của hưởng lạc, ngâm bong bóng tắm, uống rượu vang, trên mặt bàn bên cạnh còn đặt thịt mềm Linh Ngưu đã nướng xong, cũng cắm xong cây tăm, vươn tay là có thể đến.

"Ba Thích…"

Cửu Vĩ Yêu Đế thoải mái nằm ngửa trong bồn tắm lớn, dòng nước khuấy động chuẩn xác xoa bóp huyệt vị trên người nàng, khiến nàng cảm thấy mình mấy ngàn năm trước kia sống uổng phí.

"Cửu Vĩ điện hạ, dáng người ngài thật là tốt." Tiểu Mạn cầm một cuốn sách thời thượng, vừa đọc vừa nói: "Ngài xem

những bức tranh này mặc dù đều rất xinh đẹp, nhưng so với ngài thì lại khác nhau một trời một vực."

"Đó là đương nhiên, ta chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Hóa Hình." Cửu Vĩ Yêu Đế đắc ý cong môi cười: "Chỉ cần ta hơi ngoắc ngoắc ngón tay, không biết có thể câu được bao nhiêu nam tử điên cuồng vì ta."

"Ngài thật sự là quá giỏi rồi, ta nếu có bản lĩnh như ngài thì tốt rồi." Tiểu Mạn hâm mộ không thôi.

"Cái này có gì khó? Ta thấy tuổi tác của ngươi không lớn đã có tu vi Linh Đài cảnh, tư chất ở trong Nhân tộc cũng không tính là kém." Cửu Vĩ yêu đế được người hầu hạ nửa ngày, cũng là có qua có lại, nói: "Tùy tiện ta dạy ngươi mấy chiêu mị thuật nhàn tản, có thể quét ngang vô địch trong đám đồng giai."

"Đa tạ Cửu Vĩ điện hạ." Tiểu Mạn cảm động đến rơi nước mắt nói.

Cảnh tượng tương tự như Cửu Vĩ Yêu Đế bên này, khắp nơi đều đang phát sinh.

Nhưng Vương thị luôn có tiết tháo, đều là nam giám đốc chiêu đãi nam quý khách, nữ giám đốc chiêu đãi nữ quý khách, đương nhiên đều sử dụng thủ đoạn đo ni đóng giày, chứ không phải đi theo con đường bất lương.

Những nam nữ giám đốc trẻ tuổi này ai ai cũng đều lựa chọn kỹ càng ra, bọn họ muốn có học lịch, muốn tư chất có tư chất, mỗi người đều là tinh anh tương lai của Vương thị, nhân tài dự trữ để tiến công thị trường Tiên Triều.

Còn Đế Hưu tiền bối thì do Vương Thủ Triết đích thân phụ trách chiêu đãi.

Lúc này, trong Lăng Hư Bộ thuộc về Đế Hư, Vương Thủ Triết và Đế Hưu đang uống trà trò chuyện.

Vương Thủ Triết biết loại bán tiên thực sống mấy vạn năm như Đế Hưu này, mặt ngoài nhìn như hòa ái dễ gần, nhưng kì thực là bảo thủ cổ xưa nhất trong xương tủy, bởi vậy hắn làm việc không nóng vội, từ từ mưu tính.

“Thủ Triết gia chủ, tuyệt đối không ngờ tới ngươi còn có trà ngộ đạo.” Đế Hưu ngửi thấy hương trà quen thuộc của Ngộ Đạo Trà, cảm khái không thôi: “Nhớ lại hơn hai vạn năm trước, Ngộ Đạo lão đệ còn từng cùng lúc đó Tiên Tôn chạy tới Vạn Yêu quốc tìm ta, cùng nhau uống trà luận đạo, tâm tình lý tưởng. Nào có thể nghĩ tới, chớp mắt một cái đã trôi qua hơn hai vạn năm.”

“Lại nói tiếp, những Ngộ Đạo Trà này là Tôn Vương phú quý sáu đời của Thủ Triết tìm được. Lúc hắn du lịch Tiên Triều kết duyên với Ngộ Đạo tiền bối, được Ngộ Đạo tiền bối chiếu cố, nhận được một ít trà Ngộ Đạo, trước đó nhờ người mang về chút hiếu kính ta.” Vương Thủ Triết nói đến phú quý, trong ánh mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Đứa bé kia chính là một trong những hậu duệ có huyết mạch ưu tú nhất của hắn, ngoại trừ thành tích thi cử quá tốt vậy mà vượt qua lão tổ tông như hắn, không có khuyết điểm nào khác.

“Vậy thì đúng là đứa trẻ hiếu thuận.” Đế Hưu chỉ nói: “Lúc trước Ngộ Đạo lão đệ cũng đã khuyên ta, hi vọng chúng ta có thể quy thuận Tiên Triều, đổi lại 【Vạn Thánh quốc】 làm Vạn Thánh thánh địa. Nhưng ngươi cũng biết, con người ta không thích phân tranh, chỉ muốn mang theo bọn nhỏ sống yên lặng.”

Ngụ ý đương nhiên là muốn nói với Vương Thủ Triết, ngay cả Tiên Triều cũng không thể cưỡng ép ta đầu nhập vào, khuyên ngươi sớm từ bỏ chủ ý.

“Hôm nay không nói chính sự, không nói chính sự.” Vương Thủ Triết cười lắc đầu: “Chỉ vì Thủ Triết là thiên phú hệ mộc đặc thù, rất có thiện cảm với linh thực tiên thực, nên mới mạo muội đến đây.”

“Ta cũng cảm thấy thiên phú huyết mạch của Thủ Triết gia chủ có chút cổ quái, trong lúc vô tình lại khiến lão phu cũng sinh lòng thân thiết.” Đế Hưu hiếu kỳ nói: “Không biết rốt cuộc Thủ Triết là thiên phú hệ Mộc gì?”

Vương Thủ Triết không trả lời thẳng vấn đề này, mà quan sát nghiêm mặt Đế Hưu nói: “Ta thấy bên tai tiền bối, trên cổ hình như có chút ố vàng tạp ban hình hoa mai, dựa vào kinh nghiệm suy đoán của Thủ Triết, đây tuyệt đối là triệu chứng bệnh của

sát thủ Linh Mộc Hắc Khô. Không chỉ như thế, tóc tiền bối cũng hơi khô héo, đây hẳn là nguyên nhân rễ rễ rễ bản thể bị sâu trùng hại, dinh dưỡng lâu dài."

"Cái này…" Sắc mặt Đế Hưu khẽ biến: "Thủ Triết gia chủ có nhãn lực tốt, linh thực chúng ta cũng tốt, tiên thực cũng thế, sợ nhất chính là nhiễm bệnh. Ta cũng nhờ người đi tìm linh thực đại tông sư của Tiên Triều xem bệnh, nhưng cũng chỉ có thể hóa giải nhất thời, không giải quyết được căn bản. Dần dà, chúng nó sẽ đi."

"Thực lực Linh Thực đại tông sư của Tiên Triều vẫn rất mạnh, nếu ngay cả bọn họ cũng không thể trị tận gốc, vậy chắc là linh mạch và linh nhưỡng do Đế Hưu tiền bối cắm rễ xảy ra vấn đề." Vương Thủ Triết suy đoán, "Tiền bối có thể thử rút tất cả rễ cây ra ngâm rễ trong dược dịch. Đồng thời, phải lấy tất cả linh nhưỡng ra, dùng liệt diễm nướng sát trùng, một lần nữa phân phối vật chất dinh dưỡng, trùng kiến sinh thái sinh thái sinh vật trong đất."

"…"

Lời nói của Vương Thủ Triết khiến cho sắc mặt của Đế Hưu trở nên khó hiểu.

Hắn ngưng đọng một hồi lâu mới hỏi: "Sát trùng như thế nào, sinh vật sinh thái là gì?"

"Đây là thuật ngữ chuyên nghiệp trong kỹ thuật gieo trồng linh thực do Vương thị ta nghiên cứu." Vương Thủ Triết nói: "Nói dăm ba câu cũng khó giải thích rõ ràng. Đế Hưu tiền bối, nếu ngươi tin ta, ta sẽ giải quyết vấn đề giúp ngài."

"Không sao không sao, thời gian lâu ta cũng quen rồi." Đế Hưu không quan tâm cười nói, "Nửa tiên thực vật của chúng ta vốn sống rất lâu, chỉ là bệnh biến cũng chỉ có chút thống khổ mà thôi, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại."

Đế Hưu tiền bối đúng là khó chơi.

Một kế không thành, kế thứ hai của Vương Thủ Triết lập tức đuổi kịp.

Hắn suy nghĩ một chút.

Hơn mười hơi thở sau, chuông cửa phòng the vang lên.

Sau khi mở cửa lại thấy Vương Ly Tiên hóa thành hình dáng của một đứa trẻ đang vui vẻ vọt vào: “Ba, ba xem lần này con tập đã viết xong chưa. Phụ thân, con có phải rất lợi hại không? Có phải ba muốn khen ngợi con một chút không?”

Bộ dáng kia quả nhiên là đáng yêu lại lanh lợi.

Vương Thủ Triết tùy ý liếc mắt nhìn bài học của nàng một cái, gần như chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện hơn mười chỗ sai lầm, lập tức da mặt run lên.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, hắn muốn biểu dương vài câu, lại bắt đầu lôi kéo làm quen với Đế Hưu, sau đó lại giả bộ lơ đãng lộ ra thân phận tiên thực của nàng, nhưng công khóa có lệ như vậy khiến hắn quả thực không mở miệng khen ngợi được.

Vô cùng rõ ràng, Vương Ly Tiên lại mượn cơ hội tác quái, giở trò gian trá.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết thay đổi kế hoạch, một tay túm lấy Vương Ly Tiên đặt lên đùi “bốp bốp bốp bốp” mà quất mông: “Vương Ly Tiên, tuổi còn nhỏ như ngươi đã không học được, chỉ muốn trộm gian dùng mánh lới qua loa cho xong việc, sau khi lớn lên còn được không?”

Vương Ly Tiên “Oa” một tiếng khóc thảm thiết.

Cái này cùng với cốt truyện dự bị không quá giống nhau a~! Trận đánh này đánh tới quá đột ngột.

“Cha, cha sai rồi, con sai rồi còn không được sao.” Vương Ly Tiên kêu khóc thảm thiết: “Con thay đổi, nhất định thay đổi.”

“Hừ, ta thấy ngươi đã ở lâu với bệ hạ, dưỡng ra một thân tật xấu.” Vương Thủ Triết tiếp tục “bốp bốp bốp” quất nàng.

Đế Hưu đứng bên cạnh sợ ngây người.

Đây là chiêu số gì?

Chẳng lẽ, đây là khổ nhục kế kiểu mới sao?

Nhưng mà Thủ Triết gia chủ, ngươi dựa vào cái gì cho rằng ngươi đánh nữ nhi của mình, có thể khiến ta đau lòng?

Nhưng đánh mãi, Vương Ly Tiên lệ tuôn như mưa, một ít tiên linh chi khí yếu ớt cũng theo nước mắt chảy xuống mà tản ra, dần dần tràn ngập trong căn phòng Lăng Hư này.

“Đây là?” Đế Hưu ngạc nhiên không thôi, run giọng nói: “Tiên linh khí, này, này… Nha đầu này lẽ nào là?”

Tiên linh chi khí là năng lượng thuần túy cực kỳ hiếm có trên đời này, dưới tình huống bình thường chỉ có đại lão Chân Tiên cảnh mới có thể sinh ra tiên linh chi khí.

Nhưng cũng có một số tiên thực trời sinh tiên chủng, theo tuổi tác và phẩm cấp tăng lên, cũng dần dần thai nghén ra một ít tiên linh chi khí.

Về phần thực vật Bán Tiên tu luyện tới đỉnh cao như Đế Hưu, lâu ngày cũng có thể dựng dục ra một chút tiên linh khí, nhưng số lượng đó vô cùng thưa thớt, xa xa không bằng Ly Tiên.

Huống chi đều là tiên linh chi khí, thuộc tính và đặc sắc của nó cũng không hoàn toàn giống nhau.

Giống như tiên linh chi khí do Vương Ly Tiên dựng dục ra, chính là tiên linh chi khí rõ ràng có chứa đặc thù sinh mệnh hệ, bởi vậy mới có công hiệu chữa thương bổ sung bổn nguyên đặc thù.

“Phụ thân, chuyện này không liên quan đến gia gia đại đế, đều là tật xấu của chính Tiên nhi. Ô ô ô, Tiên nhi sai rồi, Tiên nhi cam đoan học tập thật tốt.” Tuy Vương Ly Tiên bị đánh, nhưng vẫn rất nghĩa khí che chở cho Long Xương đại đế yêu thương nàng.

“Ngươi đây là dạy mãi không thay đổi.” Vương Thủ Triết tức giận, rút càng hung ác hơn.

Đế Hưu căng thẳng vạn phần: “Thủ Triết gia chủ, chẳng lẽ đứa nhỏ này là mầm tiên?”

“Là mầm tiên thì sao? Nếu như bị lệch, cho dù thật sự trở thành tiên thực, cũng chỉ là làm hại thiên hạ mà thôi.” Vương Thủ Triết hung hăng giáo huấn.

“Chớ đánh nữa, chớ có đánh nữa! Thủ Triết gia chủ ngươi điên rồi hay sao, đây chính là mầm tiên đó.” Đế Hưu lúc này đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh trước đó, gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống: “Ngươi đừng có làm hỏng nàng ấy.”

“Thôi được, hôm nay nể mặt Đế Hưu tiền bối, tạm thời tha cho ngươi.” Lúc này Vương Thủ Triết mới hung tợn dừng tay nói:

“Đi, cảm tạ Đế Hưu tiền bối.”

“Đa tạ Đế Hưu gia gia hỗ trợ cầu tình.” Lúc này Vương Ly Tiên mới đứng lên, ôm mông thảm hề hề hành lễ với Đế Hưu tiền bối, khóc có thể nói là lê hoa đái vũ, rất khiến người ta yêu thương.

“Con ngoan, con ngoan.” Đế Hưu kích động mà đỡ nàng dậy: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi, sao tuổi còn nhỏ mà đã hóa hình rồi? Căn cơ không ổn sao?”

“Ta…”

Lúc Vương Ly Tiên đang chuẩn bị trả lời, lại nhớ tới lời dặn dò lúc trước của phụ thân.

Lông mày xinh xắn của nàng nhíu một cái: “Đế Hưu gia gia, ngài sao lại bẩn như vậy? Tóc khô héo vàng vọt, còn mọc ra rất nhiều nấm mốc, mùi nấm mốc này…”

Vương Ly Tiên lui về phía sau hai bước, dường như có chút sợ hãi.

Tuy bị đánh một trận, nhưng nàng vẫn thành thành thật thật dựa theo yêu cầu của phụ thân làm việc.

Phụ thân nói, đây không phải gạt người, là phụ thân dùng loại kế hoạch này khuyên Đế Hưu gia gia chữa bệnh, cái này gọi là 【 lời nói dối thiện ý 】.

Vương Thủ Triết cũng thuận thế kéo Vương Ly Tiên về phía sau, trịnh trọng nói: “Tiên nhi con về nhà trước đi, bệnh Hắc Khô và một ít nấm mốc đều sẽ lây bệnh ở linh thực.”

“Phụ thân, Đế Hưu gia gia, Tiên nhi về nhà trước.” Phối hợp với Vương Ly Tiên diễn xong vở kịch, lễ phép hành lễ xong bưng lấy mông khập khiễng đi.

Nhìn bóng lưng Vương Ly Tiên rời đi, trái tim của Đế Hưu tan nát.

Hắn ngược lại muốn ở cùng Tiên Nhi lâu thêm một chút, chỉ là khả năng sợ hãi ánh mắt và truyền nhiễm của Tiên Nhi cũng làm cho trong lòng hắn buồn bực đến hoảng hốt.

“Đế Hưu tiền bối.” Vương Thủ Triết cũng mượn cơ hội cáo từ nói: “Trong nhà Thủ Triết còn có việc, trước hết không quấy

rầy ngài nghỉ ngơi.”

“Được được.”

Đế Hưu có chút thất hồn lạc phách đưa mắt nhìn Vương Thủ Triết rời đi.

Mắt thấy Vương Thủ Triết sắp đẩy cửa đi ra, cuối cùng Đế Hưu cũng không nhịn được nữa, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Thủ Triết gia chủ, bệnh này của ta còn trị sao?”

“Có!”

Vương Thủ Triết dừng bước, kiên định nói.

…

Trong thời gian kế tiếp, Vương thị không vội vã triển khai đàm phán lần thứ hai, mà tiếp tục để cho các khách từ Vạn Yêu quốc hưởng thụ cuộc sống hiện đại.

Nếu đã không có nhu cầu, vậy thì giúp các ngươi chế tạo nhu cầu.

Bởi vì cái gọi là từ kiệm vào xa xỉ, từ xa xỉ vào tiết kiệm khó, sau khi quen với cuộc sống hậu đãi của Vương thị, những Yêu tộc này lại trở lại trong lãnh địa lạnh như băng của mình, còn có thể thích ứng với cuộc sống vốn khổ hạnh tăng hay không?

Vương Thủ Triết biết, bắt đầu từ ngày đầu tiên bọn họ đến Vương thị, bọn họ đã thua rồi!

Chờ tâm tình bọn hắn buông lỏng, sau khi đã có dục vọng cùng nhu cầu đối với vật phẩm nhân tộc, kế tiếp, chính là thu hoạch Yêu tộc lao động… Không, là khai triển hợp tác cùng thắng, khai sáng thời đại mới nhân yêu chung sống hòa bình rồi.

…

Chương 107: “Chinh phục”! Vạn Yêu Quốc

…

Ba tháng, trọn vẹn ba tháng.

Vương thị từ đầu đến cuối không tìm Đế Hưu để tiến vào đàm phán chính thức, mà tiếp tục ăn uống cung cấp khách từ Vạn Yêu quốc.

Bao gồm cả cao tầng Vạn Yêu Quốc bên trong Đế Hưu, sau khi dần dần quen với việc được Nhân tộc hưởng thụ, cũng dần dần sinh ra tâm tính ngượng ngùng.

Về phần Thanh Hoàng Yêu Đế…

Nàng ấy vì bồi thường tổn thất của Vương thị mới chủ động ký kết khế ước bồi thường, chỉ là lao dịch kỳ bảy trăm năm mà thôi, đối với Yêu tộc có thọ nguyên khá dài mà nói cũng không tính là chuyện lớn gì.

Bởi vậy, Cửu Vĩ Yêu Đế và Đế Hưu dứt khoát dắt tay nhau tìm tới Vương Thủ Triết, hỏi có tìm thời gian tiến vào vòng đàm phán tiếp theo hay không.

Vương Thủ Triết lại biểu hiện rất tùy ý, chỉ là đề xuất ra một hiệp tác không xâm phạm lẫn nhau và buôn bán lui tới, dường như hoàn toàn không có ý định để Vạn Yêu quốc thần phục Đại Càn.

Cửu Vĩ Yêu Đế và Đế Hưu không khỏi nhìn nhau.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hiểu lầm Long Xương đại đế và Thủ Triết gia chủ?

Chỉ là không xâm phạm lẫn nhau, mà không cần thần phục, tự nhiên là Cửu Vĩ Yêu Đế và Đế Hưu Nhạc gặp chuyện thành.

Về phần đề án thông thương, hai người bọn họ thật sự có chút không tưởng tượng nổi, Yêu tộc và Nhân tộc lại có thể có bao nhiêu thương mậu lui tới?

Phải biết rằng, Vạn Thánh quốc từ khi sinh ra đến nay vẫn là tự cấp tự túc, tiền tệ của nhân tộc ở Vạn Thánh quốc căn bản

không dùng được.

Có điều, đoạn thời gian này sự nhiệt tình chiêu đãi của Vương thị khiến hảo cảm của chúng Yêu tộc đối với Vương thị ngày càng tăng, tâm tính cũng dần dần chuyển biến.

Tuy đề án thông thương này làm cho bọn họ có chút suy nghĩ không rõ, nhưng nếu Vương thị không xâm phạm đến lợi ích của Vạn Thánh quốc, cao tầng trong nội bộ Yêu tộc cũng không rối rắm nhiều, rất nhanh liền nhất trí thông qua đề án.

Sau khi hai bên định ra các chi tiết cụ thể, liền thống khoái ký kết khế ước hai nước.

Khế ước chia thành hai thức, một phần quy về Vạn Thánh quốc, do Đế Hưu bảo quản, một phần đưa vào Long thành, nhập kho quy về.

Đến lúc này, Đại Càn cùng Vạn Yêu Quốc coi như chính thức thành lập bang giao.

Khế ước một khi ký kết, chúng Yêu tộc sẽ không có lý do gì tiếp tục ở lại Vương thị. Sau bữa tiệc tiễn biệt, một đám Yêu Đế, Yêu Vương liền mang theo tâm tình lưu luyến trở lại Vạn Yêu Quốc.

Theo lý thuyết, đối với Yêu tộc mà nói, việc này đến đây xem như đã kết thúc, ít nhất bọn họ không cần lo lắng Đại Càn sẽ cử binh xâm lược Vạn Thánh quốc, tàn sát con dân Vạn Thánh quốc.

Nhưng mà, ngày đầu tiên sau khi trở về, sự tình bắt đầu trở nên không thích hợp.

…

Nam Hoang Nam Vực.

Vạn Yêu Quốc.

Là một quốc gia cơ hồ hoàn toàn do Yêu tộc tạo thành, tình huống nội bộ của Vạn Yêu Quốc cùng nhân loại bên này hoàn toàn bất đồng.

Bởi vì chủng loại hung thú khác nhau, tập tính giữa linh thực chênh lệch quá lớn, Vạn Yêu Quốc so với một quốc gia có chế

độ kiện toàn, trên thực tế càng giống một liên minh bộ lạc do chủng tộc khác nhau tạo thành.

Các chủng loại hung thú, linh thực khác nhau phân tán ở các nơi trong Vạn Yêu Quốc, tộc đàn lợi hại hơn một chút có thể chiếm cứ một khối địa bàn của mình, tộc đàn yếu thế một chút thì trở thành phụ thuộc của tộc đàn lợi hại, phụ thuộc vào cuộc sống.

Yêu Đế thì ở trung ương, một mặt dùng thực lực bản thân che chở chúng yêu Vạn Thánh quốc, mặt khác, cũng dựa vào uy tín cá nhân phối hợp quan hệ giữa các tộc đàn, duy trì ổn định chỉnh thể Vạn Yêu quốc.

Cũng là bởi vì loại hình thái đặc thù này tạo thành, Vạn Yêu Quốc thậm chí ngay cả một thành trì ra dáng cũng không có, chỉ có Vạn Thánh Cốc mà Đế Hưu ở, có thể coi là hạch tâm quyền lợi.

Bất quá, cũng chính là loại hình thức tụ cư đặc thù này, khiến cho Yêu Vương trong các tộc đàn có địa vị cực cao trong bản tộc.

Có thể nói, ngoại trừ có Thanh Hoàng Yêu Đế làm chỗ dựa là Điểu tộc, cùng với Hồ tộc có Cửu Vĩ Yêu Đế làm chỗ dựa ra, lần này các lộ Yêu Vương đi sứ Vương thị, ở trong tộc đàn của mình cũng có thể coi là tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh.

Nam Vực Vạn Yêu Quốc, nơi Hổ tộc tụ cư - 【 Bạch Hổ Khâu 】.

Là một trong những Yêu Vương có địa vị gần với ba Đại Yêu Đế trong Vạn Thánh Quốc, 【Kim Tình Bạch Hổ Vương 】 chính là một con hung thú họ hổ thập giai đỉnh phong, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Lần này đi sứ quốc gia nhân loại, tiền đồ khó liệu, các Hổ Tử Hổ Tôn trong tộc đều thập phần lo lắng, hôm nay mắt thấy Hổ Vương bình an trở về, còn mang về tin tức tốt hai nước xây dựng, trong tộc cũng là một mảnh vui mừng.

Vì ăn mừng, Hổ Tử, Hổ Tôn đặc biệt dâng lên một con Linh Ngưu bắt giữ từ trong dãy núi phía nam Vạn Thánh quốc.

Phải biết rằng, ở Vạn Thánh quốc muốn ăn một ít thịt cũng không dễ dàng.

Chịu ảnh hưởng của Đế Hưu "đoàn kết, hữu hảo" chủ trương, trong Vạn Thánh quốc một mảnh không khí bình thản an tường. Phàm là con dân Vạn Thánh quốc, bất luận xuất thân, đều không được con dân khác làm thức ăn.

Vì vậy, nếu hung thú ăn thịt thuộc về Vạn Thánh quốc muốn đi săn thì phải rời khỏi phạm vi Vạn Thánh quốc, không thể bắt giết đại yêu có linh trí hoàn chỉnh từ lục giai trở lên.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này, Yêu tộc loại ăn thịt ở Vạn Thánh quốc thuộc về tiểu chúng, thủy chung khó có thể sinh sôi nảy nở ra tộc quần quy mô lớn.

Loại linh ngưu này vốn là thứ Kim Tình Bạch Hổ vương thích nhất, nhưng lần này hắn mới ăn mấy miếng đã ghét bỏ nhíu chặt mày hổ.

Loại tư vị sinh, lạnh, tanh, già, lại nhạt nhẽo này khiến Kim Tình Bạch Hổ Vương không nhịn được hoài nghi phẩm vị của mình.

Trước kia hắn làm sao có thể ăn được thứ này, rõ ràng còn cho rằng đây là mỹ vị?

"A Thuận, A Thuận, đi nướng linh ngưu này một chút…" Kim Tình Bạch Hổ Vương quăng thịt sống qua một bên rồi theo thói quen căn dặn.

Nhưng mà hắn mới nói được một nửa, lại bừng tỉnh nhớ tới, mình đã không còn ở tửu lâu tiếp khách của Vương thị. Giám đốc khách hàng của hắn A Thuận cũng đã rơi nước mắt tạm biệt hắn.

"Ngươi nướng con Linh Ngưu này đi." Kim Tình Bạch Hổ chỉ Đại yêu họ Hổ rồi ra lệnh.

Đây chính là ái tướng tâm phúc của hắn, ngày thường có chút thông minh, rất được Bạch Hổ Vương tín nhiệm.

Con Đại yêu hổ kia rầm rầm lĩnh mệnh, lập tức ngậm Linh Ngưu bỏ đi.

Đợi khi ra khỏi động phủ, hắn ném Linh Ngưu đến trước mặt một con hung hổ ngũ giai: "Đây là ngọ thiện của Kim Tình

Đại Vương, ngươi đi nướng một chút đi.”

“Ngao ô!”

Hung hổ cấp năm ngậm lấy trâu linh lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, nó tìm được một con hung hổ tam giai, ném Linh Ngưu về phía trước mặt nó: “Ngao hu hu hu hu.”

Hung hổ Tam giai quỳ rạp trên mặt đất liên tục gật đầu. Đợi lão đại đi rồi, nó lại tìm được một con hổ Nhất giai gầy trơ xương…

Qua hơn nửa ngày, Kim Tình Bạch Hổ Vương mới lấy được thịt linh ngưu nướng “tha thiết ước mơ” của hắn, hiệu suất kia so với khách sạn Vương thị còn chậm hơn không chỉ gấp trăm lần.

Tùy ý liếc mắt một cái, hắn thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu hổ, Linh Ngưu rất tốt, sao lại nướng giống như một đống than cốc?

Ăn một ngụm, mùi vị kia càng làm cho hắn trực tiếp nhổ ra, phẫn nộ gào thét: “Ngao ô ô!! Cái này mẹ nó là cái gì? Trư yêu đều ăn không vào bụng đi?”

Đối mặt một đám Hổ Tử Hổ Tôn lạnh run, Kim Tình Bạch Hổ Vương tức giận không đánh ra được, nhưng lại không thể làm gì đám ngu xuẩn này.

Trình độ nướng thịt không được chính là không được, hắn cho dù nổi giận với bọn họ như thế nào thì vấn đề này cũng không giải quyết được.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải lấy thêm một con Linh Ngưu nữa, dựa vào “kinh nghiệm” tự mình ra tay nướng.

Sau khi bận rộn nửa ngày, Kim Tình Bạch Hổ Vương lại tự mình nôn mửa.

Cùng là thịt nướng, nhưng lại cách biệt một trời một vực như thế.

Thực ra thì Kim Tình Bạch Hổ Vương không biết rằng mặc dù cùng là thịt nướng, nhưng khác biệt trong đó thật sự là còn lớn hơn cả trời đất.

Hiện giờ linh ngưu cao đẳng mà Vương thị nuôi dưỡng, nguyên phẩm chủng đến từ ngự cung linh ngưu của hoàng thất Đại Càn, loại linh ngưu này vốn là chủng loại linh ngưu đứng đầu của bãi chăn chăn chăn Ngô thị Tiên Triều, chất thịt béo mềm vừa phải, hương vị cực tốt.

Trong quá trình nuôi dưỡng, Vương thị lại kết hợp với hệ thống nuôi dưỡng khoa học hóa độc lập do bản thân sáng tạo, không ngừng sàng chọn ưu đãi, cải thiện thủ pháp nuôi dưỡng, lúc này mới hình thành chủng loại Linh Ngưu Vương thị hiện giờ.

Mà mỗi một miếng thịt nướng mà Kim Tình Bạch Hổ Vương ăn đều là những phần tươi ngon nhất của Linh Ngưu, sau khi trải qua bài trừ và thành thục, do đầu bếp chuyên trách của tửu điếm nướng thành, trong quá trình còn cần dùng đến gia vị đặc chế của Vương thị, công nghệ bí phương, gia vị thịt nướng.

Đây nào phải tùy tiện bắt một con linh ngưu hoang dã, nướng loạn một hơi có thể so sánh?

Ngoại trừ thịt nướng ra, phương diện sinh hoạt, Bạch Hổ Khâu và Vương thị chênh lệch cũng rất lớn. Không có so sánh còn tốt, so sánh một chút, Kim Tình Bạch Hổ Vương liền cảm giác chỗ nào cũng không hài lòng, động phủ của mình quả thực không có chỗ nào đúng.

Ngày đầu tiên trở về, hắn bắt đầu hoài niệm cuộc sống của mình ở Nghênh Tân Lâu của Vương thị.

Ngoại trừ Kim Tình Bạch Hổ Vương ra, đại lão còn lại sau khi trở về của Vương thị cũng có đủ loại không thích ứng.

Tục truyền.

Cửu Vĩ Yêu Đế trở về ngắn ngủi mười ngày, đã nổi trận lôi đình ba lần, buồn bực hơn trăm lần, cũng đề cập tên của một cô gái tên Tiểu Mạn ba trăm lẻ sáu lần.

Ngay cả Đế Hưu không tranh quyền thế nhất, tâm không tạp niệm, sau khi trở về cũng không thích ứng được, râu dài thở ngắn không thôi, tâm niệm đều là chuyện của Ly Tiên Nhi Trường Ly Tiên Nhi.

Một đám đại lão làm việc gì cũng không được tự nhiên, tự nhiên cũng ảnh hưởng đến đám đồ tử đồ tôn thủ hạ.

Toàn bộ Vạn Yêu Quốc tựa hồ cũng lâm vào một loại cảm xúc kỳ quái.

Thoáng chớp mắt, thời gian lại trôi qua nửa năm.

Sáng sớm hôm nay.

Nơi cư ngụ của Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất tộc, Thanh Khâu.

Trên đồng cỏ sơn hoa rực rỡ, một con bạch hồ tám đuôi mang theo một đám tiểu hồ ly màu sắc khác nhau chơi đùa, ngươi đuổi ta trốn, ngươi trốn ta đuổi, thỉnh thoảng lăn thành một đoàn, phát ra tiếng "hì hì" vui vẻ, quả nhiên là cực kỳ khoái hoạt.

Bỗng dưng.

Lỗ tai Bát Vĩ Bạch Hồ dựng lên, bỗng nhiên dừng truy đuổi lại, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời mây mù mịt mờ, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một đoàn xe do phi liễn hợp thành, trùng trùng điệp điệp, xếp thành một hàng dài trên không trung.

Những toa xe phi liên kia rõ ràng là đặc chế, thể tích lớn hơn rất nhiều so với phi liên thông thường, có thể chở vật phẩm càng nhiều hơn, nhưng tốc độ cũng chậm hơn nhiều so với phi liên bình thường.

Bất quá những thứ này cũng không phải mấu chốt nhất.

Mấu chốt nhất chính là, mặt bên của thùng xe, dưới ánh mặt trời phản xạ, có thể rõ ràng nhìn thấy một ký hiệu ánh vàng rực rỡ!

Lập tức đôi mắt hồ ly màu vàng của bạch hồ phát sáng lên.

Huy hiệu này nàng nhận biết!

Trên một số y phục xinh đẹp mà lão tổ tông mang về từ Nhân tộc, có một số có ký hiệu như vậy! Nghe lão tổ tông nói, đó là ký hiệu của "Vương thị".

Lão tổ tông còn nói, nhân loại cực kỳ biết hưởng thụ, ở trong Nghênh Tân Lâu của Vương thị quả thực giống như ở thiên đường, mạnh hơn Thanh Khâu bên này nhiều.

Dưới sự miêu tả của lão tổ tông, nàng đã sớm sinh lòng mong mỏi với Vương thị này.

“Lão tổ tông! Lão tổ tông!”

Bát Vĩ Bạch Hồ lập tức hưng phấn hẳn lên, bỏ lại bọn tiểu hồ ly nhanh như gió xông về phía động hồ ly Cửu Vĩ Yêu Đế.

Chạy tới chạy lui, trên người nàng lấp lóe bạch quang, hóa thành một thiếu nữ áo trắng mắt ngọc mày ngài, vừa chạy vừa tuyên dương chuyện này ra ngoài.

Rất nhanh, toàn bộ Thanh Khâu bắt đầu rối loạn.

Cửu Vĩ Yêu Đế ngay lập tức ý thức được một chuyện.

Lúc trước Thủ Triết gia chủ nói muốn thông thương, không phải chỉ là nói suông, mà là thật sự chuẩn bị tiến hành mậu dịch giữa hai nước.

Kể từ khi mang đồ trang điểm, sản phẩm dưỡng da trở về dùng xong, Cửu Vĩ Yêu Đế đã trống rỗng thật lâu lúc này liền ngồi không yên nữa, trực tiếp chạy theo phương hướng phi thuyền kia phi hành tới Vạn Yêu Cốc.

Cùng lúc đó, các tộc Vạn Yêu Quốc khác cũng bạo động, nhao nhao bắt đầu tụ tập về hướng Vạn Yêu Cốc.

Phi thuyền của Vương thị còn chưa đến Vạn Yêu Cốc, trong Vạn Yêu Cốc đã tụ tập một nhóm lớn Yêu tộc nghe tin mà đến.

Trong lúc một đám Yêu tộc kiễng chân chờ đợi, đoàn xe phi liên của Vương thị cuối cùng đã tới Vạn Yêu Cốc, chậm rãi dừng lại trong sơn cốc đầy cỏ xanh như tấm đệm.

Đội buôn Vương thị lần này, cho dù chở đầy hàng hóa lớn, lại kiêm luôn một bộ phận nhiệm vụ đi sứ.

Chủ sứ giả của thương đội là 【Vương Định Hải】Trưởng lão của Vương thị.

Lão nhân gia ông ta vốn là lục thúc của Vương Thủ Triết, những năm gần đây vẫn phụ trách các ngành nghề như thủy sản bổ vớt, thủy sản nuôi dưỡng.

Chỉ bất quá trên phương diện tu luyện hắn cũng không có thiên phú quá lớn lại không để bụng, hơn nữa cất bước cũng

đã chậm, sau mấy lần huyết mạch tăng lên, chỉ vẻn vẹn đạt tới cấp bậc thiên kiêu, bây giờ hai trăm mười mấy tuổi, cũng bất quá vừa mới bước vào Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Bởi vì cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái, bề ngoài của hắn bây giờ cũng chính là dáng dấp của người trung niên, vả lại thoáng có chút phúc thái.

Theo con cháu hậu bối dần dần trưởng thành, Vương Định Hải cũng dần dần lui ra phía sau màn, an tâm làm lão thái gia.

Hiện giờ tuy hắn vẫn đảm nhiệm chức vị trưởng lão trong gia tộc như cũ, nhưng phần lớn thời gian đã không quản chuyện đứng đắn nữa, chỉ là thỉnh thoảng đi quản chuyện nhàn tản khắp nơi.

Hành trình đi Vạn Yêu Quốc lần này, bởi vì phần lớn hậu bối đều bận rộn, tạm thời không rút ra được nhân thủ, hắn liền tạm thời xông lên.

Bất quá, hắn cũng chính là phụ trách dẫn đội, quản một ít việc vặt, lúc này đây nhân vật linh hồn chân chính của thương đội lại không phải hắn, mà là Vương Ly Tiên bề ngoài nhìn qua còn chưa tới mười tuổi.

Đây là lần đầu tiên sau khi nàng hóa hình, gánh vác trọng trách của gia tộc.

Không có biện pháp, ai bảo Đế Hưu tiền bối luôn vô dục vô cầu, chỉ có đối với Ly Tiên thập phần để tâm chứ!

Quả nhiên là vậy.

Vương Ly Tiên vừa mới từ trong xe đi ra, chắp tay sau lưng còn chưa mở miệng, Đế Hưu Biên đã bay lên trời trước tiên, muốn nhào lên thân cận với Ly Tiên một phen.

Bất quá, các chứng bệnh Hắc Khô bệnh của hắn còn chưa trị hết, hắn cũng không thật xông lên, mà tạm dừng ở ngoài mười trượng, mặt cười nhăn nhúm lại: “Tiên nhi, cuối cùng ngươi đành phải tới thăm Đế Hưu gia gia ngươi rồi.”

“Đế Hưu gia gia.” Vương Ly Tiên cũng thân mật chào hỏi, cười nói: “Cha ta nhờ ta mang đến phương pháp điều chế nước thuốc chữa bệnh cho ngài, cùng với một đội ngũ Linh Thực

sư, chuyên môn giúp ngài xới đất, sửa chữa cành khô lá úa. Không bao lâu nữa, bệnh của ngài sẽ khỏi hết."

"Được được được, Đế Hưu gia gia nhất định sẽ toàn lực phối hợp." Đế Hưu gật đầu liên tục.

"Tiên Nhi Tiên Nhi, Tiểu Mạn nhà ta đến sao?" Cửu Vĩ Yêu Đế cũng nghe tin chạy tới, đôi mắt Hồ Mị quét qua đám người vừa nhìn vừa oán giận: "Tiểu Mạn không có ở bên cạnh, ta mặc y phục đẹp mắt cũng không có ai thưởng thức, cũng không có ai cùng ta nghiên cứu trang điểm, người bên cạnh hoàn toàn không hiểu."

Nàng vừa dứt lời, Tiểu Mạn liền từ trong đội ngũ sứ giả chậm rãi đi ra: "Cửu Vĩ tỷ tỷ đã lâu không gặp. Lần này đến đây, ta cố ý mang đến cho ngài rất nhiều tiền hóa trang và quần áo mới, còn có tạp chí mới ra và rượu đỏ cả xe."

"Được được được! Đi đi đi, chúng ta đi tới động phủ của ta thử quần áo mới." Khuôn mặt Cửu Vĩ yêu đế nở rộ như đóa hoa tươi, sinh mệnh buồn tẻ cuối cùng cũng có sức sống.

"Chậm đã!"

Lúc này, trong đội ngũ sứ đoàn bỗng nhiên một vị nữ tử bộ dáng xinh đẹp từ trong xe kéo chậm rãi đi ra, hướng về phía Cửu Vĩ Yêu Đế thi lễ: "Tại hạ Vũ Văn thị Thượng Quan Bích Liên, gặp qua Cửu Vĩ Yêu Đế."

"Thượng Quan Bích Liên?" Cửu Vĩ Yêu Đế nhíu mày lại, cũng không có hứng thú nói: "Ta và ngươi cũng không quen biết, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Ngài cùng ta không quen không có việc gì, lại nhìn xem vị này ngài quen thuộc sao?" Bích Liên phu nhân cười nhạt một tiếng, đưa tay kéo màn xe sau lưng ra.

Sau một khắc.

Một con hồ ly bảy đuôi đỏ rực chạy ra từ trong xe liễn, ngồi xổm trên vai Bích Liên phu nhân, chớp đôi mắt tò mò nhìn về phía Cửu Vĩ Yêu Đế.

"Cái này…" Thân thể mềm mại của Cửu Vĩ Yêu Đế chấn động, lộ ra vẻ không dám tin: "Thất Vĩ Hỏa Hồ thuần huyết, cái này cái này…"

“Khởi bẩm Yêu Đế.” Bích Liên phu nhân nói, “Ước chừng ngàn năm trước, tổ tiên Vũ Văn thị chúng ta ở Nam Hoang lịch lãm, nhặt được Hỏa Hồ lão tổ tuổi còn nhỏ hơn nữa bị trọng thương, khi đó nàng có ba cái đuôi. Bởi vì tìm không thấy người nhà của nàng, tổ tiên liền đem nàng mang về Vũ Văn thị cung phụng.”

“Những năm gần đây, chúng ta luôn tìm kiếm người nhà cho nàng ta, vài ngày trước nghe nói Cửu Vĩ Yêu Đế đến Vương thị… Liền cố ý mang nàng ta đến gặp Yêu Đế, nhìn xem có thể tìm ra chân của Hỏa Hồ lão tổ hay không.”

Ngàn năm trước! Nam Hoang?

Thân thể mềm mại của Cửu Vĩ Yêu Đế nhoáng một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Cửu Vĩ, chớ có hoảng hốt, đây là chuyện tốt mà.” Hiển nhiên Đế Hưu biết được điều gì đó, thấy vậy khẽ mỉm cười, duỗi tay ra phất một cái.

Theo một đạo chuông gió thanh thúy vang lên, năng lượng vô hình bao phủ Cửu Vĩ Yêu Đế lại.

Chỉ một thoáng.

Tâm linh của Cửu Vĩ Yêu Đế đã yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút run giọng nói: “Là Hỏa Nhi, Hỏa Nhi nàng còn sống.”

“Đế Hưu gia gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vương Ly Tiên chớp đôi mắt to tò mò hỏi.

“Thật ra Cửu Vĩ không phải là Yêu Đế sinh trưởng ở lãnh thổ Vạn Thánh ta.” Đế Hưu khẽ thở dài nói: “Nàng ta vốn là Thánh Hỏa Hồ Nữ của Thánh địa Xích Nguyệt Ma Triều Hỏa Hồ, trong nghi thức truyền thừa Hỏa Hồ nàng ta đã sinh ra Hỏa nhi. Dựa theo quy củ của Thánh địa Hỏa Hồ, Hỏa Nhi chính là Thánh Hỏa Hồ Nữ đời tiếp theo, mà Cửu Vĩ nàng ta cũng sẽ trở thành Thánh chủ Thánh địa Hỏa Hồ.”

“Chỉ là trời có phong vân bất trắc, ma triều có một đại nhân vật nhìn trúng Hỏa Nhi, muốn cho nàng trở thành sủng thú cho con nối dõi ưu tú của đại nhân vật, bởi vậy Cửu Vĩ liền mang theo hài tử chạy trốn đến bên chúng ta, nhưng vẫn bị truy binh đuổi kịp. Lúc ấy nàng đã bị thương, tự biết trốn không thoát,

liền một mình dẫn dụ truy binh, nghĩ vô luận như thế nào cũng phải bảo vệ tính mạng cho hài tử. Ai ngờ dưới một trận đại chiến, nàng mặc dù bị trọng thương, lại may mắn được lão phu cứu. Là lão phu cùng Thanh Hoàng liên thủ đuổi đuổi truy binh, cũng thu lưu Cửu Vĩ."

"Chỉ là chờ Cửu Vĩ tỉnh lại, lại trở về tìm Hỏa Nhi, đứa bé kia đã không thấy… Bởi vậy những năm gần đây Cửu Vĩ vẫn luôn buồn bực không vui, gần đây tinh thần mới tốt hơn một chút."

Theo lời kể của Đế Hưu, Vương Ly Tiên cũng hiểu được, gật đầu buồn bã nói: "Hóa ra dì Xích Đôn chính là con gái của a di Cửu Vĩ, thật là đáng thương, như vậy mẹ con đã tách ra rồi."

Vương Ly Tiên từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh mẫu từ phụ sủng, gia đình kết cấu hoàn chỉnh, cuộc sống cực kỳ hạnh phúc, không thể để ý đến loại chuyện bi thảm này.

Hơn nữa nàng và Hỏa Hồ lão tổ cực kỳ thân thiết, quan hệ cũng không tệ, bây giờ thấy Hỏa Hồ lão tổ rốt cục gặp lại mẹ ruột, tự nhiên cũng rất vui mừng cho nàng.

Dù sao từ khi nàng ký sự đến nay, Hỏa Hồ lão tổ ở Vương thị thời gian còn nhiều hơn so với Vũ Văn thị.

Sau đó rất tự nhiên mà vậy, đó là một hồi cảnh tượng cảm động hai mẹ con nhận nhau.

Tâm tình Cửu Vĩ Yêu Đế vô cùng kích động cũng bất chấp, mang theo Hỏa Hồ lão tổ và Tiểu Mạn cùng nhau trở về động phủ.

Tạm thời không đề cập tới cố sự giữa các nàng.

Chỉ nói sứ đoàn và thương đội đến, giống như là ném xuống một tảng đá lớn trên mặt nước yên bình của Vạn Yêu quốc, nhấc lên từng gợn sóng kích động.

Thương đội to lớn mang đến rất nhiều sản phẩm, linh mễ, thịt ăn, quần áo, chế phẩm thủy tinh vân vân, không có cái nào không tỉ mỉ chọn lựa qua, dự tính có thể bán được thương phẩm với giá tốt ở Vạn Yêu quốc.

Yêu tộc hội tụ đến trực tiếp vây quanh thương đội đến chật như nêm cối.

“Chi chi chi chi tư.” Một đầu ngũ giai linh điểu nhảy nhót biểu thị “Ta muốn Thập bao linh mễ”.

Nó không biết nấu nướng cũng không sao, có thể trực tiếp mổ ăn.

“Đây là Xích Tinh Linh Mễ trung phẩm.” Tộc nhân Vương thị phụ trách bán hàng giới thiệu: “Một túi một trăm cân giá năm trăm càn kim, mười bao tải tổng cộng năm ngàn càn kim.”

Càn kim?

Đó là thứ quỷ gì? Bổn đại gia cho tới bây giờ đều là cướp đồ ăn.

Xác nhận tu vi của Nhân tộc bán hàng thấp hơn nó, có thể đánh thắng được, nó không do dự vỗ cánh, xông lên chuẩn bị cướp đoạt.

Nhưng mà nó vừa mới động thủ, đã bị cao thủ thần thông cảnh trong tộc tát bay.

Đùa à, đồ của Vương thị dễ cướp như vậy sao?

Thúy Nhi nàng chẳng qua là đoạt mấy bộ quần áo, kết quả làm hại Thanh Hoàng lão tổ tông phải bị giữ ở Vương thị bảy trăm năm. Chỉ một con chim nho nhỏ ngũ giai như ngươi thật sự muốn cho ngươi động thủ, đem ngươi bán cũng không lấp được lỗ thủng.

Không ít Yêu Vương cấp chín trở lên đều nhận được lợi ích từ Vương thị, biết Vương thị là nơi giảng văn minh giảng kỷ luật, càng hiểu rõ Vương thị không dễ chọc, liền chủ động khống chế hung thú hung cầm hoặc là linh thực của bản tộc, cũng phổ cập quy tắc giao dịch.

Không có càn kim, có thể dùng linh thạch đổi, không có linh thạch cũng có thể dùng khoáng vật, thảo dược, hoặc là những thứ đáng giá khác đổi.

Vì thế, Vương thị còn đặc biệt lấy ra bản vẽ hối đoái, ghi rõ thứ gì có thể lấy ra đổi, giá trị là bao nhiêu.

Con linh điểu ngũ giai bị đánh cũng thông minh, vội vàng quay về sào huyệt đổ vào một ít quặng linh thạch sáng lấp lánh để đổi linh mễ.

Nhưng tộc nhân Vương thị cũng không trực tiếp đổi linh mễ cho nó, mà là căn cứ vào quặng thô linh thạch của nó, trước tiên đổi cho nó một số lớn kim phiếu càn kim và càn kim.

Sau đó Ngũ giai Linh Điểu lại dùng những càn kim kim phiếu này mua sắm mười bao linh mễ trung phẩm.

Trải qua một phen giày vò như vậy, đám yêu thú dù linh trí không cao cũng lập tức hiểu ra, biết có thể dùng một số thứ lộn xộn đổi thành kim phiếu, sau đó lại mua các loại vật tư mình thích trong thương đội, đều vội vàng vàng tìm về thứ có thể thành kim phiếu.

Rất nhanh, các loại vật tư cuồn cuộn không dứt hội tụ đến, bị đổi thành kim phiếu, mà kim phiếu lại cuối cùng trở lại trong tay Vương thị.

Mà Vương thị trả giá chính là một ít vật tư trong thương đội, mà đa số đều là lương thực và thịt.

Bất tri bất giác, yêu tộc trong Vạn Yêu Cốc càng tụ tập càng nhiều.

Bầu không khí hiện trường mậu dịch cũng càng ngày càng nóng bỏng.

“Vẫn là lần đầu tiên Vạn Thánh Cốc ta náo nhiệt như thế.” Đế Hưu xa xa nhìn một màn này, không khỏi hài lòng gật đầu: “Xem ra thông thương quả nhiên là quyết định chính xác.”

Đáng tiếc, không phải mỗi Yêu tộc đều có thói quen trữ vật tư.

Có một bộ phận Yêu tộc tương đối đều là một nghèo hai trắng, trong sào huyệt rỗng tuếch, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn những thịt hung thú kia, Linh Mễ trông mà thèm.

Một con Lang Yêu lục giai đau khổ cầu xin tộc nhân Vương thị cho nó một ít kim phiếu, nó muốn mua một đống lớn thịt, nhưng tộc nhân Vương thị lại dựng lên lệnh bài không cho nợ.

Cuối cùng vẫn là Vương Định Hải đưa ra một chủ ý.

Con Lang Yêu lục giai này hình thể to lớn, lông tóc tràn đầy, móng vuốt sắc bén, cả người nó đều là tài liệu. Móng vuốt cắt xuống một đoạn có thể lấy ra luyện chế đầu mũi tên chất lượng tốt, lông sói cạo xuống cũng có rất nhiều tác dụng, có thể dùng để chế tác linh bút, chăn lông tốt chất lượng, vân vân.

Cuối cùng, con hung thú loại sói lục giai này bị cạo đến toàn thân bóng loáng, móng vuốt cũng cắt, đổi lấy hơn vạn càn kim, mua một đống linh nhục sau đó vui vẻ rời đi.

Mặc dù lông tóc bị cạo có chút mất mặt, nhưng nhiều năm công phu liền có thể mọc đủ, đến lúc đó lại có thể đổi một khoản, những Nhân tộc này sợ không phải là kẻ ngốc đi?

Có một thì có hai.

Theo sự thành công của lang yêu, không ít Yêu tộc bần cùng bắt đầu bán "vật ngoài thân" như lông tóc, lông chim, thậm chí diễn biến phía sau còn có yêu thú muốn bán linh huyết, kết quả bị tộc nhân Vương thị kiên định cự tuyệt.

"Thu nguyên liệu gỗ linh mộc." Tộc nhân Vương thị lại dựng lên thu mua bài, bên trên viết: "Loại linh mộc nào cũng cần, cành khô lá héo cắt ra cũng được."

Vạn Yêu Quốc nhiều nhất là cái gì? Đương nhiên là linh mộc khắp núi đồi, không ít linh mộc đã có ý thức, trong đó không thiếu tồn tại bảy tám chín giai.

"Ha ha!" Đế Hưu vừa nhìn thấy tấm bảng này liền hiểu được suy nghĩ của Vương Thủ Triết, không khỏi nở nụ cười: "Tiên nhi à, một chiêu này của phụ thân ngươi có thể đánh sai bàn tính rồi. Linh Thực nhất mạch chúng ta không cần vô cầu, lại không muốn ăn cơm lại không muốn ăn thịt, những công nghệ xinh đẹp kia cũng không dùng được…"

"Ha ha, Đế Hưu gia gia, ai nói linh thực thì không cần vô cầu? Ngài xem ta đi."

Vương Ly Tiên cười hắc hắc, tung người nhẹ nhàng nhảy lên thùng xe ở giữa, lấy ra một cái khuếch âm linh bảo bắt đầu hiện thân thuyết pháp: "Đi ngang qua linh thực không nên bỏ qua, Vương Ly Tiên ta thân là linh thực, dựa vào cái gì lớn lên xinh đẹp như vậy, đẹp như vậy, thông minh như vậy, tuổi còn nhỏ đã hóa hình?"

"Đó là bởi vì phụ thân ta đã tự mình điều phối đất dinh dưỡng và các loại chất dinh dưỡng phân bón, dược tề khu trùng khư bệnh."

"Đất dinh dưỡng của Ly Tiên bài, dịch dinh dưỡng của Ly Tiên bài, thuốc đuổi trùng, đường đường là tiên miêu đều dùng

nó từ nhỏ, các ngươi đáng giá có được! Lần đầu tiên mua, mỗi một tấn đất dinh dưỡng của Ly Tiên bài chỉ bán 800 càn kim!”

Vương Ly Tiên vừa dứt lời, đã có gia tướng Vương thị nào đó lớn tiếng kêu lên, “Đau lòng vô cùng” nỗ lực ngăn cản: “Tiên nhi tiểu thư, giá đất dinh dưỡng này giá cả cũng phải một ngàn, chúng ta từ xa như vậy vận chuyển tới đây bán giá cũng phải một ngàn rưỡi đấy.”

“Ta nói tám trăm thì tám trăm, thiếu tiền bổn tiểu thư đền bù.”

Sau đó, đất dinh dưỡng, dịch dinh dưỡng, thuốc đuổi trùng đều bán điên rồi.

Vô số linh thực, chủ động yêu cầu Linh Thực sư của Vương thị hỗ trợ sửa cành, nhánh cây tu sửa lại có thể đổi thành càn kim, càn kim lại có thể đổi thành bảo bối Tiên Nhi tiểu thư dùng từ nhỏ đến lớn.

“A?”

Đế Hưu ở một bên trợn tròn mắt.

Hoàn toàn không nghĩ tới, lại còn có thao tác như thế.

“Đế Hưu gia gia, người cũng nên sửa sang cành một chút. Tu cành có thể thúc đẩy dinh dưỡng trong cơ thể linh thực tuần hoàn, có thể làm cho phiến lá càng thêm đều đặn tiếp nhận ánh mặt trời chiếu xạ, còn có thể để lại cành cây càng lớn càng tráng kiện, càng khỏe mạnh, chỗ tốt cũng nhiều. Hơn nữa, linh mộc thập nhị giai có thể đổi thành rất nhiều càn kim đát!” Vương Ly Tiên ngọt ngào nói.

“Được được được, tu cành, lão phu cũng tu nhánh…”

Đế Hưu cũng gia nhập vào hàng ngũ giao dịch, toàn bộ thị trường càng trở nên nóng bỏng.

Mà giá trị càn kim cũng lập tức được thể hiện ở Vạn Yêu quốc.

Rất nhanh, trong rất nhiều tộc đàn của Vạn Yêu Quốc, quần thể giàu có nhất của càn kim liền biến thành những linh mộc đẳng cấp cao.

Nhóm Yêu tộc ăn thịt nhất thời không vui.

Lông trên người bọn chúng không bán được mấy đồng tiền, lại không thể đem xương cốt huyết nhục đi bán.

Sau đó Vương Định Hải lại chiêu cho bọn họ.

Trên người không có bao nhiêu vật liệu có thể bán, có thể đi Vương thị làm công a! Đãi ngộ của linh thú Vương thị vô cùng tốt, không những mỗi ngày bao ăn bao ở, còn có các loại phụng dưỡng ngoài định mức có thể lấy.

Kéo xe, Chu Đỉnh Tiên Hạc ngũ giai còn hiện thân thuyết pháp, dùng kinh nghiệm của bản thân thể hiện cái gì gọi là "Đãi ngộ cực tốt".

Rất nhanh, bên cạnh thùng xe liền lặng lẽ dựng lên một thẻ bài chiêu mộ.

"Địa điểm ghi danh yêu tộc làm công."

Ở dưới một khối lệnh bài này, yêu sơn yêu hải Yêu tộc đến báo danh xếp hàng, nhìn không thấy cuối.

Trong nửa năm truyền miệng, cùng với cách nói hiện thân của rất nhiều Yêu Vương, cuộc sống bên phía Vương thị và Đại Càn nghiễm nhiên đã biến thành thoải mái, hưởng thụ, đại danh từ cao cấp, hầu như không có mấy Yêu tộc không muốn đi qua thể nghiệm một chút, hưởng thụ một phen.

Hiện giờ có cơ hội đi qua làm công, rất nhiều Yêu tộc tự nhiên là chạy theo như vịt.

Chúng nó vừa xếp hàng, vừa châu đầu ghé tai vào nhau, nhiệt tình thảo luận chủ đề làm công làm giàu.

Sinh hoạt chính là tràn ngập hy vọng và vui sướng như vậy.

…

Chương 108: Đầu óc tộc trưởng Vương thị có bệnh à?

…

Đại Càn.

Thanh La vệ.

Ánh sáng đầu tiên lóe lên.

Ánh nắng sớm sáng chói xuyên qua sương sớm, chiếu trên mặt biển sóng nước mịt mờ.

Thời điểm này, sương mù trên mặt biển còn chưa triệt để tan đi, căn cứ trên biển cũng đã tương đối náo nhiệt.

Đầu xuân chính là mùa linh ngư đẻ trứng, cũng là thời điểm cần chú ý đặc biệt. Trong khoảng thời gian gần đây, toàn bộ căn cứ trên biển đều vô cùng bận rộn, thường thường trời còn chưa sáng đã bắt đầu làm việc.

Lúc này, một đám nhân viên Luyện Khí cảnh kiểm tra đo lường khu vực thủy chất đẻ trứng, đang vừa nói đùa, vừa theo phù bản trở về.

Bỗng dưng.

Xa xa trong sương sớm bỗng nhiên xuất hiện bóng đen.

Các nhân viên tạm thời sửng sốt, đang buồn bực là chuyện gì xảy ra thì thấy sương mù phía trước bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng vô cùng cuồng mãnh xua tan ra.

Trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một con Long Kình cực lớn.

Hình thể con Long Kình kia vô cùng khổng lồ, sống lưng cao như ngọn núi nhỏ nhô lên cao trên mặt biển, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng lạnh mông lung.

Nhưng mà, đây cũng không phải là khoa trương nhất.

Khoa trương nhất là sau lưng con Long Kình này còn kéo theo một hòn đảo cực lớn.

Trên hòn đảo kia rõ ràng có trận pháp bảo vệ, ở dưới nắng sớm mơ hồ có thể thấy được trận pháp quang mang lưu chuyển.

Nó tựa như một chiếc thuyền lớn vô cùng, dưới sự kéo của Long Kình cưỡi gió vượt sóng mà đi với tốc độ cực nhanh.

Ven đường, vô số Hải thú linh ngư bị quấy nhiễu, bay tán loạn về bốn phương tám hướng.

Bọt nước khổng lồ khuấy động sau lưng hòn đảo, kéo theo đó là một đường màu trắng thật dài, sóng trắng cuồn cuộn nương theo sóng biển vỗ quét ra bốn phương tám hướng, kích động làm toàn bộ mặt biển rung chuyển bất an.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng kia quả nhiên là tráng lệ.

Ngay cả phù bản dưới chân bọn họ, cũng đột nhiên trở nên lay động bất định.

Thế này này, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ hòn đảo này còn có thể bị kéo đi?

Các nhân viên tạm thời trợn tròn mắt, miệng há hốc, cảm giác mắt và đầu óc không đủ dùng.

Một nhân viên tạm thời trong đó sợ tới mức cả dụng cụ trong tay cũng rơi mất.

Trên mặt biển động tĩnh quả thực quá lớn, người nhìn thấy cũng quá nhiều, cũng không lâu lắm, đám quản sự Thiên Nhân cảnh tọa trấn trong căn cứ trên biển liền bị kinh động, nhao nhao bay lên.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tin tức như mọc cánh nhanh chóng lan truyền ra, nhanh chóng truyền về Vương thị.

Không cần phải nói, hòn đảo này tự nhiên chính là hòn đảo di tích của Huyền Đan chân quân.

Về phần con Long Kình cực lớn kia, tự nhiên chính là Lăng Hư cảnh Long Kình Vương có quan hệ tốt với Vương thị, Long Tinh Tinh rồi.

Sau khi nhận được tin tức của Vương Thủ Nghiệp truyền về, Vương Thủ Triết liền ủy thác ba vị đại lão Lăng Hư cảnh là Long Tinh, Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương, để

bọn họ đến Quần Tiều Quỷ Hải một chuyến, hợp lực dời cả hòn đảo về Đại Càn.

Long Kình chính là bá chủ trong biển, dưới tình huống Long Tinh Tinh mở đường, đám người Long Xương đại đế trực tiếp vượt qua đại dương, trực tiếp xuyên qua biển đá ngầm, tốc độ ngược lại nhanh hơn nhiều so với ngồi thuyền lượn đường xa.

Bây giờ, hơn nửa năm trôi qua, rốt cuộc hòn đảo cũng thành công vượt qua cơn lốc tàn phá bừa bãi, băng sơn san sát thành bắc lốc dương, đã tới lãnh thổ Đại Càn.

Sau khi Thanh La vệ đi qua một thời gian ngắn, Long Tinh Tinh và Long Kình đã kéo hòn đảo tới hải vực phía đông Đại Càn, dừng lại ở vùng biển gần cửa biển An Giang.

Đến nơi này, nhiệm vụ Long Tinh Tinh coi như hoàn thành.

Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương lập tức tiếp nhận công việc.

Hai người một người thi triển đại thần thông làm cho địa mạch đáy biển hở ra, người kia khống chế hòn đảo chậm rãi chìm xuống, phối hợp, chỉ tốn hơn một canh giờ, liền cố định hòn đảo trên vị trí đã sớm xác định.

Sau đó, hai người lại đem linh mạch rút ra từ bên trong Quần Tiều Quỷ Hải cũng an trí xuống đáy biển, cùng trận pháp trên hòn đảo tương liên.

Một hòn đảo khổng lồ khổng lồ như thế, dưới tình huống hai vị cường giả Lăng Hư cảnh thi triển đại thần thông, không ngờ lại căn cứ vào tâm ý của bọn họ mà hành động. Quá trình mặc dù có chút vất vả, nhưng lại thuận lợi làm theo kế hoạch của địa phương.

Đây chính là uy năng của cường giả Lăng Hư cảnh, đại lão Lăng Hư có thể dời núi.

Sau một trận giày vò như vậy, đương nhiên Vương Thủ Triết đã nhận được tin tức từ sớm.

Nhìn thấy hòn đảo đã ổn định lại, Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương đồng loạt thu tay lại, Vương Thủ Triết liền phi thân nghênh đón.

“Làm phiền Long Kình Vương tiền bối, bệ hạ, còn có Khương Thánh chủ.” Hắn hướng về phía ba người thi lễ, cảm tạ nói.

“Thủ Triết gia chủ không cần đa lễ.” Khương Chấn Thương khoát tay áo, cười nói: “Vương thị có thể có kỳ ngộ như thế, thực sự là may mắn của Đại Càn ta, cho dù không có thù lao ta cũng cam tâm tình nguyện chạy chuyến này, càng đừng đề cập Thủ Triết gia chủ ngươi ra tay còn hào phóng như thế.”

“Nói xong rồi, trẫm nợ ngươi lần này san bằng ba trăm vạn tiên tinh.” Long Xương đại đế hưng phấn không thôi, xoa xoa tay nói: “Thủ Triết ngươi mau lên, cho người vào đảo kiểm kê một chút. Trên đường trẫm thấy, trong vườn thuốc trên đảo này có không ít thứ tốt. Đợt này Vương thị chúng ta kiếm được rất nhiều rồi.”

“A đúng rồi, đây là đơn của Thủ Nghiệp đưa cho ta. Nói trong dược viên kia có một ít linh dược là muốn để lại cho Đan Đỉnh thượng nhân và mấy sư huynh muội đồng môn kia, ngươi cho người kiểm kê chú ý một chút, đừng quên.”

Nói xong, Long Xương đại đế lấy ra một tờ giấy đưa cho Vương Thủ Triết.

“Đó là đương nhiên. Nếu Thất đệ đã đồng ý, nhà chúng ta đương nhiên không thể thất tín với người khác.” Vương Thủ Triết nhận lấy, nhìn thoáng qua, liền sai người sao chép một phần giao cho tộc nhân tiểu bối đi cùng hắn.

Để hòn đảo an cư ở Đại Càn chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo còn cần diện tích của hòn đảo đo đạc, đăng ký nhập tịch ở chính phủ, sửa chữa trận pháp trên đảo, xử lý dược viên, kiểm kê linh dược… Chuyện phải xử lý cũng không ít.

Tuy nhiên, những việc vụn vặt này không cần hắn tự mình quan sát. Hiện giờ trong đám tiểu bối Vương thị có không ít người đã có thể một mình gánh vác, hắn chỉ cần nói hết mọi chuyện, tự nhiên sẽ có tộc nhân làm thỏa đáng mọi chuyện.

“Lại nói tiếp, Huyền Đan nhất mạch của Lăng Vân thánh địa ta cũng là truyền thừa của vị Huyền Đan chân quân này lưu lại. Không thể tưởng được, quanh đi quẩn lại, truyền thừa chi địa ông ta lưu lại, đúng là rơi vào trong tay Vương thị.” Khương Chấn Thương nhớ tới chuyện này liền có chút cảm

khái: “Chuyện này nếu để cho Huyền Đan chân nhân biết được, biểu lộ của ông ta hơn phân nửa sẽ rất đặc sắc.”

Vương Thủ Triết cũng bật cười.

Nếu như luận về bối phận thì không thể nào nói rõ được.

Lại nói tiếp, lần này Thủ Nghiệp cũng cho hắn một kinh hỉ. Hắn vốn tưởng rằng Thủ Nghiệp có thể lấy được bảo điển đã làm cho người ta rất vui vẻ rồi, lại không nghĩ rằng hắn còn kiếm lời được một cái dược viên to lớn như thế, còn kiêm luôn cả một cái đảo.

Như vậy lại càng thuận tiện cho kế hoạch tiếp theo của hắn.

Kế tiếp, hắn chuẩn bị lấy hòn đảo này làm trung tâm, noi theo mô thức công nghiệp của Vương thị chế tạo ra một thánh địa luyện đan.

Đan dược là vật tu luyện bắt buộc của tu sĩ Huyền Vũ, tiêu hao hàng ngày rất lớn.

Nếu muốn thực hiện luyện khí toàn dân, ngoại trừ Khởi Linh đan, Tôi Huyết Đan cải thiện tư chất, tiêu hao đan dược tu luyện hằng ngày cũng là một vấn đề không thể tránh khỏi.

Lúc trước khi sáu vệ phía nam Lũng Tả quận mở rộng toàn dân Luyện Khí, hắn đã cảm giác được số lượng Luyện Đan sư không đủ.

Cho dù qua nhiều năm như vậy, Vương thị vẫn luôn cố gắng bồi dưỡng Luyện Đan Sư của mình, nhân tài của Vương thị ở Luyện Đan Sư này vẫn có lỗ hổng khá lớn.

Nhưng có một tòa thánh địa luyện đan như vậy, lại có một tuyệt thế thiên kiêu như vậy làm dê đầu đàn, trong những năm kế tiếp, số lượng trang sức trở thành luyện đan sư tuyệt đối sẽ nghênh đón tăng trưởng một cái giếng phun.

Không mất bao nhiêu năm, không nói cao, số lượng Luyện Đan sư ở tầng cơ sở tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Kể từ đó, mở rộng 【Kế hoạch toàn dân Luyện Khí】 đến toàn bộ Đại Càn, liền cũng có cơ sở thực hiện.

Nhìn hòn đảo phía trước, suy nghĩ trong lòng Vương Thủ Triết tung bay, dường như đã đoán được thời đại toàn dân tu luyện

đến.

…

Tạm thời không đề cập tới việc Vương thị tiếp nhận đảo nhỏ, gần như cùng một thời gian.

Hoàng thành Đại Chu, Mộ Tiên thành.

Đây là một hoàng thành so với Đại Càn Quy Long Thành càng thêm lịch sử lâu đời, càng thêm khí thế to lớn.

Từ hai vạn năm trước, Hàn Nguyệt Cơ thị tương đối cường thịnh đã phân ra một chi mạch đến vùng đất man hoang này khai mở quốc gia. Lam Lũ đường thủy trải qua gian nan mới khai thác được hình thức ban đầu của đế quốc Đại Chu.

Dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Hàn Nguyệt Cơ thị, Đại Chu từng một lần vô cùng huy hoàng, thành công chống đỡ thịnh thế của Đại Chu, gần như trở thành bá chủ của một mảnh 【Mộ Chân đại lục】 này.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, theo đệ nhất lão tổ của Hàn Nguyệt Cơ thị không hiểu sao vẫn lạc ở thế giới dị vực, sau khi mất đi một bộ bảo điển và đạo khí tùy thân, khí vận của Hàn Nguyệt Cơ thị liền đột ngột chuyển biến, ở trong thời đại biến thiên dài dằng dặc dần dần xuống dốc.

Cho tới bây giờ, Hàn Nguyệt Cơ thị từng đại danh đỉnh đỉnh đã rơi xuống thế gia nhị phẩm, ngay cả truyền thừa của Lăng Hư cũng không duy trì được nữa, những chi mạch Cơ thị trong cảnh nội Tiên Triều cũng hết sức yếu kém, không có một ai có tiền đồ cả.

Điều này cũng dẫn đến, người mạnh nhất của nhất mạch Cơ thị bây giờ, ngược lại là hoàng thất Đại Chu đã sớm được phân ra.

Tuy nhiên, bởi vì cái gọi là “Nhà có bản nan niệm kinh”, Mộ Chân đại lục cũng không thái bình.

Xích Nguyệt Ma Triều vì tranh đoạt cương vực cùng thế lực Nhân tộc, ở trên khối đại lục này dốc sức nâng đỡ hai Ma quốc đối lập với Tiên Triều, trực tiếp dẫn đến trên Mộ Chân đại lục phân tranh không ngừng, về sau lại dẫn phát một hồi Tiên Ma đại chiến.

Tuy trận đại chiến Tiên Ma duy trì hơn hai ngàn năm kia đã kết thúc từ sáu ngàn năm trước, nhưng cũng làm cho cục diện của Mộ Chân đại lục trở thành thế cục bốn chân đỉnh đỉnh, hơn nữa cho tới nay đều ma sát không ngừng.

Chỉ là bởi vì lịch sử lâu dài cùng quốc lực cường thịnh, thực lực thế gia Đại Chu trên toàn thể vẫn cường thịnh hơn Đại Càn rất nhiều, chỉ là thế gia nhị phẩm Quốc Công, liền có ước chừng sáu cái.

Ngoài ra, Đại Chu còn có một dị tính Vương của Đại Càn tạm thời còn chưa xuất hiện - 【 Ngụy Vương 】.

Mà Ngụy Vương ở 【 Ngụy Vương Phủ 】, cũng là thế gia nhất phẩm duy nhất ngoại trừ hoàng thất của Đại Chu, luận thực lực, so với hoàng thất Đại Chu cũng chỉ kém hơn mấy phần.

Trong đó, một trong sáu đại quốc công phủ 【 Thành Quốc công phủ 】, đã tọa lạc ở phía đông thành Mộ Tiên thành.

Đông Thành chính là một trong những khu vực hạch tâm của hoàng thành, Thành Quốc Công phủ tọa lạc ở đây chiếm diện tích rộng lớn, linh khí dạt dào, mặc dù bởi vì nguyên nhân lịch sử có vẻ có chút cổ xưa cùng tang thương, lại lộ ra khí thế bàng bạc, nặng nề bá đạo.

Bởi vậy có thể thấy được, trải qua năm tháng, một trong những công huân khai quốc lúc trước chẳng những không hiện ra vẻ suy bại, ngược lại còn vững vàng thăng cấp, vẫn phồn vinh như gấm.

Cửa phía nam Thành Quốc Công phủ.

Một chiếc xe liễn trang trí thấp thoáng lộ ra xa hoa, do hai con ngũ giai Ngân Lân Giác Mã kéo từ trong cửa xe liễn chạy như điên ra, nhanh như điện chớp phóng tới đường cái.

“Cung tiễn tiểu quốc công.”

Các môn tướng chỉ kịp khom người hành lễ, chỉ thấy xe liễn đã cực tốc biến mất tại chỗ ngoặt.

Chúng môn không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Tiểu quốc công từ trước đến nay luôn tao nhã phong độ nhẹ nhàng, sao hôm nay lại vội vàng xao động như vậy?

Ngược lại Giáp Tướng Môn biết chút ít nội tình, vẻ mặt tiếc hận cảm khái nói: "Ôi ~ từ vài ngày trước, tiểu quốc công ở 【 Cầu Hoàng Lâu 】 tiếc thất bại 【 Tịch mịch Kiếm Thánh 】 trong sứ đoàn Đông Càn 】 Vương An Viễn, tính tình đã trở nên dễ nóng nảy. Xem ra thực sự đã bị đả kích."

"Hôm nay, nghe nói đại thiên kiêu đương đại của Cảnh quốc công gia từ thánh địa trở về 【 tiểu thánh chủ 】 Khương Nguyên Vũ công tử, cùng 【 Bạch Y Phượng Vương 】 Vương Ninh Du tuyệt thế chiến một trận, chẳng lẽ tiểu quốc công lĩnh ngộ ra chiêu số mới, chuẩn bị vượt lên trước Khương công tử đánh bại Bạch Y Phượng Vương Vương Ninh Du, rửa mối nhục trước đó sao?"

"Không phải không có khả năng, tiểu quốc công chúng ta là nhân vật bực nào, há sẽ cam tâm một trận thất bại chủ quan."

Ngay lúc chúng môn tướng nghị luận ầm ĩ.

Chiếc xe ngựa sừng bạc kia đã một đường rong ruổi đến trên đại đạo.

Trong kiệu sương, một vị công tử cẩm y tuấn tú bất đắc dĩ nhìn nữ tử bên cạnh: "Tỷ tỷ, thân tỷ tỷ của muội ơi, tỷ tỷ từ nhỏ đến lớn không phải là không thích xem đánh nhau nhất sao? Sao lần này lại có hứng thú như vậy?"

Vị công tử áo gấm này, chính là đích mạch tuấn kiệt của Thành Quốc Công Phủ đương đại 【Trần Thái Thanh 】.

Bởi vì từ nhỏ thiên tư thông minh, rất được đương đại Quốc Công yêu thích, luôn nói tương lai muốn truyền chức vị Quốc Công cho hắn, bởi vậy người ta gọi là "Tiểu Quốc Công", ở trong Mộ Tiên Thành cũng coi như là thanh niên tài tuấn.

Về phần vị quý nữ thế gia tướng mạo xinh đẹp, ăn mặc đoan trang xinh đẹp bên cạnh hắn, chính là tỷ tỷ ruột của hắn 【Trần Nghi Ngọc 】.

Là đích nữ tôn quý của Thành Quốc Công phủ, trước mắt nàng vẫn ở trong khuê phòng như cũ, vẫn không có gì xứng đôi.

“Lần này không giống, đây chính là cuộc chiến tuyệt thế của tiểu thánh chủ Khương Nguyên Vũ và Bạch Y Phượng Vương Ninh Du.” Trần Nghi Đình hai mắt lóe sáng, trong ánh mắt lóe ra hào quang hưng phấn, “Mấy ngày trước, ta ở Tĩnh Quốc Công gia Khương Mang Nguyệt nha đầu kia trong tay nhìn thấy bức họa của Vương Ninh Du, khuôn mặt kia thật đúng là gọi là “Long Chương Phượng Tư”, “Trác Bất Phàm”, nhất là phối hợp với một thân khí chất lạnh lùng như băng sương kia, quả thực giống như là Trích Tiên Hạ Phàm của Băng Tuyết Tiên Quốc, so với Khương Nguyên Vũ trẻ tuổi của Đại Chu chúng ta cũng không thua kém chút nào.”

“Cái gì mà tiểu thánh chủ, đại thánh chủ, cái gì “phượng vương áo trắng “Hắc y phụng”, một đám thổi đến răng rắc, trên thực tế không phải cũng chỉ như vậy thôi sao?” Tiểu quốc công Trần Thái Thanh bĩu môi, khinh thường nói: “Huống chi luận tướng mạo, ta cũng không kém Khương Nguyên Vũ và Vương Ninh Du đâu.”

“Ngoại hình cũng không kém bọn họ, nhưng khí chất toàn thân lại kém hơn nhiều, toàn bộ đều là ăn chơi trác táng.” Trần Nghi Giác ghét bỏ liếc nhìn đệ đệ nhà mình một cái.

Dù sao cũng là tỷ đệ ruột, hai người ở chung với nhau thập phần tự tại, không thấy chút câu nệ nào.

“Đó là tỷ tỷ ngươi làm phiền ta.” Tiểu quốc công Trần Thái Thanh kể lại: “Trần Thái Thanh ta ở bên ngoài cũng rất có mặt mũi, không biết bao nhiêu nữ tử thế gia khóc lóc cầu xin gả cho ta…”

“Thôi đi, với chút năng lực nửa vời của ngươi, trước mặt Tịch mịch Kiếm Thánh Vương An Viễn ngay cả một nén nhang cũng không chịu nổi, thua phải nói là thảm, hại ta bị đám khuê mật cười nhạo mấy ngày.” Trần Nghi Tấn ghét bỏ nói: “Ngày sau ngươi lại không thích tu luyện như vậy, chớ trách ta không để ý tới ngươi.”

“Xuống xe, ta muốn xuống xe! Trận ước chiến hôm nay ta không nhìn nữa, muốn đến thì ngươi tự đi.” Trần Thái Thanh bị sỉ nhục, làm bộ như đang định nhảy lên.

“Không cho phép nhảy xe! Ngươi muốn nhảy xe thì phải giảng giải quá trình chiến đấu đặc sắc cho ta, tốc độ của bọn

họ đều quá nhanh, mắt ta không theo kịp.” Trần Nghi Đình đưa tay bắt lấy đệ đệ, hô với hai thị nữ kiêm hộ vệ: “Tiểu Hồng, Tiểu Lục, các ngươi giúp ta đè hắn lại!”

“Vâng, tiểu thư!” Hai vị thị nữ xuất thân từ tu sĩ Luyện Thể xắn tay áo tiến lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Trần Thái Thanh: “Tiểu Quốc Công, người hãy ngoan ngoãn nghe lời tiểu thư đi.”

Thấy thế, Trần Thái Thanh lập tức sợ hãi.

Hắn không dám đối nghịch với chị ruột mình, đành phải bi phẫn gào thét: “Khương Nguyên Vũ, Vương Ninh Du, còn có tên chó chết Vương An Viễn kia, Trần Thái Thanh ta cùng các ngươi không đội trời chung!”

…

【 Cầu Hoàng lâu 】.

Tòa tửu lâu này được xây dựng đặc biệt vì Lạc Già quận chúa chọn rể lần này, không chỉ chiếm diện tích rộng lớn, trang trí bên trong càng xa hoa đại khí, cấp bậc cực cao, cực kỳ có phong phạm đại quốc.

Bên trong nó chẳng những có số lượng lầu các đông đảo, có thể cho sứ đoàn các quốc gia cư trú, còn chuyên môn thiết lập lôi đài phòng ngự hoàn thiện, có thể tiến hành tỷ thí công khai chiến kỹ Huyền Vũ, thể hiện quốc lực cùng phong thái của các quốc gia.

Bởi vì thanh niên tài tuấn của sứ đoàn các quốc gia tuổi tác không đồng nhất, từ trăm tuổi đến 250 tuổi cái gì cũng có, bởi vậy, trong lầu bảng chia làm hai bảng, một cái là 【 Thiên Nhân Tuấn Kiệt Chiến Lực Bảng 】, một cái là 【 Tử Phủ Tuấn Kiệt Chiến Lực Bảng 】.

Bảng chiến lực này không chỉ suy xét chiến tích thực tế của các tuấn kiệt trẻ tuổi, còn có thể căn cứ vào chênh lệch tuổi và chiến quả của hai bên tiến hành điều chỉnh, do bảy trọng tài Thần Thông cảnh tiến hành tổng hợp điểm, để đảm bảo công bằng và công chính.

Ví dụ như một Thiên Nhân cảnh một trăm tuổi cùng một Tử Phủ cảnh hai trăm tuổi tiến hành đối chiến, tự nhiên mặt thua

rất lớn, nhưng nếu có thể kiên trì thời gian một nén nhang, thậm chí càng lâu mới thua, quá trình chiến đấu không chơi xấu cũng đủ phấn khích, nói không chừng ngược lại là vị Thiên Nhân cảnh trẻ tuổi kia có điểm tích lũy cao hơn, Tử Phủ cảnh lớn tuổi có lẽ sẽ khấu trừ đi điểm tích lũy.

Trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, trên lôi đài Cầu Hoàng lâu đã trải qua không biết bao nhiêu trận đấu, có người vì vậy mà làm trò cười cho người trong nghề, cũng có người vì vậy mà thanh danh lên cao, một bước lên trời.

Ví dụ như hai thanh niên tài tuấn Vương An Viễn và Vương Ninh Du của Vương thị, tổng tích phân hiện nay song song bước vào ba vị trí đầu Thiên Nhân bảng.

Hôm nay, chính là cuộc chiến giữa 【Phượng Vương áo trắng】Vương Ninh Du và 【tiểu Thánh chủ】 Khương Nguyên Vũ.

Bởi vì hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, nếu như Vương Ninh Du thắng được cục diện này, điểm tích lũy của nàng vô cùng có khả năng trùng kích đệ nhất Thiên Nhân bảng! Nhưng nếu Khương Nguyên Vũ thắng, vậy cho đến nay một trận chưa đánh hắn sẽ trực tiếp đạt được thứ hạng thứ ba của bảng xếp hạng, Vương Ninh Du giáng cấp đến thứ tư.

Vô cùng rõ ràng, đây là "Đông Càn song vương" danh tiếng quá lớn, mới có người mời Khương Nguyên Vũ một mực bế quan trong thánh địa Đại Chu trở về, mục đích tự nhiên là vì đè ép danh tiếng Đông Càn quốc.

Chiến đấu vô cùng nóng bỏng như vậy, tự nhiên là đưa tới vô số người xem.

Bây giờ còn chưa tới thời gian ước chiến, bên ngoài Cầu Hoàng Lâu đã người đông nghìn nghịt. Rất nhiều người cho dù không vào được Cầu Hoàng Lâu, cũng vẫn có thể ở bên ngoài cảm nhận bầu không khí chiến đấu.

Sau nhiều vòng chiến đấu, hai người Vương Ninh Du và Khương Nguyên Võ đều có không ít người ủng hộ, giờ phút này thậm chí ở bên ngoài còn kéo lê tấm hoành phi, dựng lên tấm biển cổ động cho hai người.

Trong dòng người chen chúc, xe ngựa sừng bạc chật vật chen đến bên ngoài Cầu Hoàng Lâu, lại được thông báo phòng khách quan chiến đã đầy túi.

“Trần Thái Thanh, ngươi không phải được xưng là “Tiểu bá vương Mộ Tiên Thành”, “Một trong tứ đại ăn chơi đệ tử Đế Đô” sao?” Trần Nghi Giác lại lôi kéo đệ đệ đưa ra yêu cầu không rõ ràng, “Bất kể ngươi dùng phương thức gì, lập tức, lập tức, đi chuẩn bị cho ta một gian phòng thượng đẳng có vị trí cực tốt.”

Tiểu quốc công Trần Thái Thanh còn đang bị tức chết.

Trước kia khi hắn ăn chơi trác táng không ít lần bị tỷ tỷ giáo huấn, hiện tại thì tốt rồi, vì cái gì 【Bạch Y Phượng Vương】 lại để cho hắn bỏ mặt mũi đi cướp bao sương với người khác. Mình còn là thân đệ đệ của nàng sao?

Nếu là đổi lại bình thường thì cũng không nói, nhưng cục diện hôm nay, mỗi một người trong phòng thượng đẳng tất nhiên cũng không phải nhân vật dễ khi dễ. Chính mình tùy tiện trêu chọc, còn không biết có xảy ra vấn đề gì hay không.

Tuy nhiên, bởi vì cái gọi là “trưởng tỷ như mẫu”, người làm đệ đệ như ông ta lại có thể làm sao đây?

Rơi vào đường cùng, Trần Thái Thanh đành xuống xe chen vào trong lầu, đi qua từng phòng riêng xem xét những người bên trong là ai.

Sau một lát, hắn mặt mũi bầm dập chạy trở về: “Tỷ tỷ, ta đụng phải Cảnh quốc công phủ Khương Dao Nguyệt tiểu tỷ tỷ, nàng nguyện ý dùng chung một ghế lô với ngươi.”

“Mặt ngươi làm sao vậy?” Trần Nghi Nghi Đình ân cần hỏi han.

“Đừng nói nữa, đụng phải con cọp cái nhà Huy Quốc Công kia, ta vừa mới thò đầu ra đã bị nàng đánh.” Mặt mũi Trần Thái Thanh tràn đầy oán niệm, lẩm bẩm nói.

“Phì! Ai bảo trước kia ngươi làm chuyện không tốt bị nàng theo dõi chứ.” Trần Nghi Tấn im lặng, vừa nói vừa xuống xe, “Đi đi đi, Tiểu Hồng, Tiểu Lục ở phía trước mở đường, chúng ta đi tới phòng của Khương Dao Nguyệt.”

Trải qua một phen giày vò, Trần Nghi Ngọc và Khương Dao Nguyệt rốt cuộc thuận lợi gặp gỡ.

Chỉ là, Trần Nghi Giác không nghĩ tới chính là, một trong những nhân vật chính của ước chiến lần này, tiểu thánh chủ Khương Nguyên Vũ lại cũng ở cùng một phòng với Khương Ngọc Nguyệt.

Khương Nguyên Vũ lễ phép chắp tay với Trần Nghi Tấn: "Gặp qua tiểu thư Nghi Chiếu."

Đối với Trần Thái Thanh, hắn chỉ liếc qua, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ có chút khinh thường.

Khương Nguyên Vũ hắn từ nhỏ đã gia nhập thánh địa, lập chí vì Nhân tộc mà phấn đấu cả đời, há có thể so sánh với thiên tài tuấn kiệt như Trần Thái Thanh?

"Ra mắt Loan Nguyệt tiểu thư."

Trần Thái Thanh sau khi chào hỏi xong, cũng tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn tự nhiên cũng là không thích Khương Nguyên Vũ, sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã.

Trần Nghi Tấn và Khương Uẩn Nguyệt xem như là một trong nhóm tiểu thư khuê mật của thế gia trong Mộ Tiên thành, về phần quan hệ sao, ha ha, quan hệ giữa các quý nữ thế gia, tự nhiên là vô cùng rắc rối phức tạp.

Hai người thân mật nắm tay nhau lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, lúc chuẩn bị nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận xao động kêu to: "Phượng Vương áo trắng đi ra! Vương Ninh Du đi ra! Trời ạ, hắn quả nhiên là tuấn tú, thật là khí chất."

Hai nàng vội vàng đến bên cửa sổ nhìn một cái.

Chỉ thấy trong quý tân lâu Đông Càn, một vị công tử trẻ tuổi tuấn tú áo trắng nhẹ nhàng đang đạp không xuống.

Sắc mặt hắn lạnh lùng như băng, mỗi bước ra đều giống như giẫm trên mặt đất vô hình mà có tính chất, trong không khí tựa như khuấy động lên từng gợn sóng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó.

Từng mảnh bông tuyết tinh khiết hoàn mỹ từ trên trời hạ xuống, lảo đảo phiêu phiêu đãng đãng, ngưng tụ ra một hư ảnh Băng Phượng giương cánh bay lên, phụ trợ Vương Ninh Du đặc biệt có khí chất.

Quả nhiên là vậy.

"Từng phiến từng phiến hoa phi phàm trần, thủy tiễn quỳnh Dao Túy Hoàng Lâu. Linh Lung Băng Phượng ngàn điệp vũ, hư hư thực thực là trích tiên đến từ phía chân trời."

Người hâm mộ Vương Ninh Du đa số là nữ tử thế gia, nhìn thấy tình cảnh này, hai mắt các nàng đều tỏa sáng, hai má ửng hồng, đều ngâm lên câu thơ ca tụng Vương Ninh Du.

Cùng lúc đó.

Trong phòng tầng cao nhất, Lạc Già quận chúa cải trang nhìn một màn này, mí mắt lại giật giật.

Tiểu tử này tuy rằng bộ dạng tuấn tú, nhưng phong cách xuất hiện này thật đúng là muốn khoe khoang bao nhiêu thì có bấy nhiêu, vừa nhìn liền biết đã bị các loại thoại bản độc hại không ít.

Đáng tiếc, những nữ tử thế gia chưa trải đời còn chỉ ăn bộ này. Phong tao xuất hiện như vậy, phía dưới không biết có bao nhiêu nữ tử vì hắn thét chói tai…

Có điều, so với hành vi khoe khoang khó khăn này, Lạc Già quận chúa hiển nhiên càng quan tâm đến một vấn đề khác: "Tộ ma ma, lúc trước nghe nói Vương An Viễn và Vương Ninh Du tỏa sáng rực rỡ này đều là người Đông Càn?"

"Không sai, bây giờ bọn họ được gọi chung là 【Đông Càn song vương】." Lăng ma ma lật xem danh sách nói: "Đúng rồi, hai người đều là xuất thân thế gia tên là 【Đông Càn Lũng Tả Trường Ninh Vương thị】…"

"Trường Ninh Vương thị?" Thân thể mềm mại của Lạc Già quận chúa hơi chấn động, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Quả nhiên là tộc nhân của "lão". Nhìn tuổi tác, hẳn là hậu bối của lão?

“Ồ, thế gia này thế mà chỉ mới ngũ phẩm?” Dường như Lăng ma ma phát hiện ra tình báo khó lường, khẽ hô một tiếng: “Trách không được tiền tố dài như vậy. Lợi hại lợi hại, một thế gia ngũ phẩm nho nhỏ, lại có thể một lần xuất hiện hai đại thiên kiêu trẻ tuổi lợi hại, chỉ sợ sắp hưng thịnh rồi.”

Thế gia Ngũ phẩm?

Khóe miệng dưới lớp khăn che mặt của Lạc Già quận chúa nhịn không được co lại…

Chỉ riêng nàng biết, gia tộc này đã có một tuyệt thế, hai đại thiên kiêu, càng đừng nói đến trước khi xâm nhập di tích, rõ ràng nàng còn gặp một cường giả Thần Thông cảnh ở bên ngoài di tích. Đông Càn các ngươi quản bộ dạng này… gọi là thế gia Ngũ phẩm?

Đầu óc tộc trưởng Trường Ninh Vương thị này có bệnh à?

…

Chương 109: Vương thị tuấn kiệt dương oai dị quốc

…

Bất quá…

Vương thị tộc trưởng có tật xấu hay không tạm thời không đề cập tới vấn đề này, không thể không thừa nhận là, nội tình của gia tộc này hùng mạnh và hùng hậu.

Lạc Già quận chúa dù sao cũng xuất thân hoàng thất Đại Chu, kiến thức rộng rãi, nhãn lực và sức phán đoán tất nhiên không tầm thường.

Lấy "Đông Càn song vương" này mà nói, tiềm lực tư chất của nó rất rõ ràng là xếp hạng cao trong đại thiên kiêu, cho dù là kế thừa bảo điển cũng rất có tư cách. Lui một vạn bước mà nói, mặc dù vận khí không tốt lấy được bảo điển, hai người này tương lai cũng sẽ là người nổi bật trong các tu sĩ Thần Thông cảnh.

Mà Vương Thủ Nghiệp trước đó có gút mắc với nàng lại càng ghê gớm hơn, tư chất tuyệt thế thiên kiêu cộng thêm Huyền Đan Bảo Điển, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đợi một thời gian nữa hắn nhất định sẽ là Luyện Đan Sư cao cấp nhất toàn bộ Tiên Triều.

Chỉ dựa vào một góc núi băng lộ ra, có thể nhìn ra tiềm lực phát triển trong tương lai của gia tộc này vô cùng lớn, chớ nói chi, phàm là thế gia, đều có thói quen giấu một ít át chủ bài. Hôm nay triển lộ ra những thứ này, hơn phân nửa chỉ là một phần trong đó.

Trong lúc nhất thời, Lạc Già quận chúa càng tò mò với Trường Ninh Vương thị này.

Đây rốt cuộc là một thế gia như thế nào?

Nếu có cơ hội thì nhất định phải mở rộng tầm mắt, lôi kéo quan hệ.

"Lẫn ma ma, bà phái người tìm cách trà trộn vào sứ đoàn Đông Càn quốc, tìm hiểu xem rốt cuộc Trường Ninh Vương

thị này có lai lịch gì.” Lạc Già quận chúa phân phó: “Chú ý một chút phương thức phương pháp, chớ làm ác khách tới.”

“Điện hạ ngài yên tâm, hiện giờ Đông Càn phát triển thế lực rất mạnh, đế tử An sắp đăng cơ cũng là quân chủ hùng tài vĩ lược, quan hệ tốt với Đại Chu ta lợi nhiều hơn hại.” Lăng ma ma cung kính nói: “Lão thân nhất định sẽ không làm hỏng đại sự của quận chúa.”

Dừng một chút, Lăng ma ma hơi do dự hạ thấp người nói: “Điện hạ, huyết mạch của ngài thực tế đã là chuyện tuyệt thế thiên kiêu, vì sao phải giấu diếm bệ hạ? Thế cho nên bệ hạ không thể không dùng phương thức công khai kén rể thay ngài, để đối phó với sự bức hôn khí bức người của Ngụy Vương phủ.”

“Ngài đường đường là tuyệt thế thiên kiêu, dù Ngụy Vương phủ có ương ngạnh làm càn cũng phải thu hồi mặt mũi ngấp nghé.”

“Tự nói ra tư chất huyết mạch sớm, không giải quyết được vấn đề căn bản.” Lạc Già quận chúa thần sắc lạnh nhạt, trong đôi mắt hiện lên một vệt lợi hại, “Vấn đề chân chính của Đại Chu bây giờ là hoàng thất quá yếu, lúc này mới khiến cho Ngụy Vương phủ kia càng ngày càng không kiêng nể gì. Chỉ có hoàng thất Đại Chu ta thật sự cường đại, dựa vào thực lực và bản lĩnh ổn định thế cục, mới có thể khiến một vương sáu công chân chính quy tâm. Về phần chọn rể, chọn thì chọn đi, nếu như thật sự có hôn phu khiến Lạc Tâm và Già Duyệt phục, cũng chưa chắc không thể gả.”

Nói như vậy đồng thời, trong đầu Lạc Già quận chúa lại hiện ra bộ dáng của Vương Thủ Nghiệp.

Hắn cường đại, biết lễ, khiêm tốn mà lại nghị lực, lòng dạ khí phách cũng phi phàm, lúc ở chung với hắn chỉ cảm thấy thoải mái tự nhiên, làm người cũng thập phần đáng tin cậy, làm cho lòng người sinh lòng tin tưởng.

Thực lực nhân phẩm đều là lựa chọn tốt nhất.

Ài!

Lạc Già quận chúa trong lòng thở dài thật sâu.

Sau khi gặp qua nam tử như Thủ Nghiệp, con cháu hoàng thất các nước đến cầu thân lần này làm sao có thể lọt vào mắt nàng?

Mà thôi, chuyện chọn rể nói cách khác, vẫn nên tạm thời xem xem thanh niên tài tuấn lần này đến Đại Chu có đáng để lôi kéo và đầu tư hay không.

Cùng lúc đó, trên lôi đài Cầu Hoàng lâu, theo 【Bạch Y Phượng Vương】 Vương Ninh Du mang theo đặc hiệu cường đại xuất hiện, bầu không khí cũng lập tức bị đốt cháy đến cực hạn.

Ngoại trừ người hâm mộ của Vương Ninh Du kêu gọi tên của hắn, ngâm xướng câu thơ của hắn ra, người ủng hộ tiểu Thánh chủ Khương Nguyên Vũ đều ngồi không yên, bắt đầu có tổ chức hô hào Khương Nguyên Vũ ra sân.

Trong phòng của Khương Nguyên Vũ.

Trong đôi mắt Khương Dao Nguyệt và Trần Nghi Tấn đều bộc phát ra ánh sáng nóng rực.

Nếu không ngại thân phận tiểu thư đích mạch của Quốc Công gia, nói không chừng các nàng cũng xông ra gọi tên của Vương Ninh Du.

“Phượng Vương áo trắng có khí thế quá nhiều, phụ trợ cho hắn càng thêm tuấn tú phi phàm.”

“Nghi thị là thiên biên trích tiên đến, ô ~ ta say rồi, trên đời tại sao lại có nam tử khí chất như băng như tuyết như thế?”

Hai nàng nói xong ánh mắt đụng vào nhau, bỗng dưng ma sát ra tia lửa như tia chớp, từng trận địch ý giữa hai khuê mật “thân mật khăng khít” tản ra.

“Ta không chịu nổi.” Tiểu quốc công Trần Thái Thanh trợn trắng mắt rên rỉ nói: “Hai chú cháu của Vương An Viễn Vương Ninh Du này, quả thật là một người có thể giả được. Ra sân mà thôi, lại làm ra đại trận như vậy, người không biết còn tưởng rằng là Chân Tiên hạ phàm đấy.”

“Ngươi biết cái gì? Cái này gọi là cảm giác nghi thức…” Khương Lục Nguyệt và Trần Nghi Tấn đồng loạt đi lên, “Cho dù là giả bộ, người ta cũng rất có tiền vốn. Dựa vào tiềm lực

cùng thực lực Bạch Y Phượng Vương biểu hiện ra ngoài, cho dù là đặt ở trong thế gia nhất phẩm cũng là người thừa kế gia tộc nhất đẳng. Nhân vật như thế, kiêu căng một chút thì đã làm sao?"

Trên mặt Khương Nguyên Võ cũng không còn vẻ thờ ơ như lúc đầu, dần dần lộ ra một tia ngưng trọng: "Kẻ này còn bất phàm hơn ta dự đoán."

"Hắn đối với lĩnh ngộ và vận dụng huyết mạch Băng Phượng đã đến mức lô hỏa thuần thanh, đối với nắm giữ và lĩnh ngộ tiểu thần thông cũng không phải bình thường, đại thiên kiêu tầm thường không thể so sánh. Có ý tứ, có ý tứ, không nghĩ tới ngoại trừ hai vị Ngụy Vương phủ kia, ta còn có thể kiến thức được thiên kiêu như thế ở Đại Chu. Đông Càn quốc, không thể khinh thường."

"Hai vị" kia mà Khương Nguyên Vũ nói, một người tên là "Ngụy Đông Lai", một người tên là "Ngụy Nguyên Thắng", đều là thiên chi kiêu tử nổi danh nhiều đời của Ngụy Vương phủ.

Bây giờ, Tử Phủ Tuấn Kiệt đứng đầu bảng xếp hạng, chính là Ngụy Đông Lai, mà Ngụy Nguyên Thắng thì chiếm cứ đệ nhất Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng.

Hai vị đại thiên kiêu đỉnh tiêm tuổi tác chênh lệch không quá một trăm mấy mươi tuổi, ở trong lĩnh vực của mình đều chiếm cứ vị trí bá chủ, có thể thấy được nội tình hùng hậu và đáng sợ của Ngụy Vương phủ Đại Chu.

Hiện giờ Ngụy Vương phủ Đại Chu phát triển cực mạnh, đã mơ hồ có thái độ áp đảo hoàng thất, bây giờ dã tâm bừng bừng muốn bồi dưỡng ra vị Lăng Hư cảnh thứ hai ngoài Lăng Hư truyền thừa của mình.

Một là để Ngụy Vương phủ thành công, tự nhiên là các phương diện đều nghiền ép hoàng thất Đại Chu.

Bây giờ hoàng thất Đại Chu vốn là thế yếu, chỗ dựa của Tiên Triều chủ mạch càng không đáng tin cậy, một khi làm không tốt, các thế gia Đại Chu thay đổi thói cũ cũng chưa chắc không có khả năng.

Đương nhiên tất cả những thứ này đều không liên quan đến Khương Nguyên Vũ.

Mục tiêu của hắn là lên làm một trong hai đại thánh địa của Đại Chu, Đông Võ thánh địa Thánh chủ, chấn hưng Nhân tộc.

Đương nhiên, mục tiêu trước mắt của hắn, tự nhiên chính là đánh bại vị "Bạch y Phượng Vương" Vương Ninh Du này.

"Oanh!"

Một đạo khí thế cường đại từ trên người Khương Nguyên Vũ bay lên.

Thân hình hắn lóe lên liền bay ra khỏi bao sương, như một đạo kinh hồng hạ xuống lôi đài, vô cùng sắc bén giằng co cùng Vương Ninh Du xa xa: "Ninh Du huynh xác thực có tư cách làm đối thủ của Khương Nguyên Vũ ta, xin chỉ giáo."

"Nguyên Vũ huynh cũng là Trác Tuyệt bất phàm, xin chỉ giáo." Ngữ điệu Vương Ninh Du lạnh như băng, biểu tình trên mặt cũng không có chút biến hóa nào.

Chỉ thấy bàn tay mảnh dài ngọc trắng giống như nghệ thuật gia lăng không nắm nhẹ, một thanh trường kiếm như băng như ngọc đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Kiếm này tên là 【Băng Phách】, chính là lão tổ tông mà Ninh Du sùng kính nhất ban tặng."

Hai tháng qua, Vương Ninh Du vẫn là lần đầu tiên lấy ra linh bảo Thần Thông Băng Phách Kiếm, đủ thấy hắn đối với Khương Nguyên Vũ coi trọng.

"Tốt tốt tốt." Khương Nguyên Vũ vui sướng quá đỗi, cũng là lăng không một trảo, trong tay nhiều ra một thanh trường đao nhuệ khí mười phần, "Đao này tên là Trảm Lãng, Ninh Du huynh cẩn thận."

Dứt lời, cổ tay gã run lên, chém ra một đao.

Đao khí sắc ý bá đạo, phảng phất có một loại ý vị thiên đạo chưa từng có, có thể chém phá bất cứ chướng ngại nào.

"Đao tốt, đao pháp hay."

Hai mắt Vương Ninh Du sáng ngời, cũng là một kiếm đâm ra.

Kiếm khí kích động, hàn ý lạnh thấu xương tựa như cuồng phong bạo vũ hướng Khương Nguyên Vũ trấn áp mà đi.

Kiếm ý của hắn hoàn toàn chính là học về Lung Yên lão tổ, lăng lệ, bá đạo, sắc bén vô cùng.

Kiếm ý nổi lên, toàn bộ lôi đài đều khuấy động lên phong tuyết đầy trời.

Hai người đều là đại thiên kiêu, lúc ở Thiên Nhân cảnh thì huyết mạch đã đạt tới tầng thứ năm, có được Đạo Thể, nếu là người có ngộ tính cao hơn một chút thì hơn phân nửa đã có thể thi triển tiểu thần thông, bàn về sức chiến đấu thì so với tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Nhân gian hai bên chiến đấu, toàn bộ lôi đài lập tức bị kiếm ý cùng đao ý tràn ngập, sóng năng lượng cuồng bạo không ngừng đánh thẳng vào vòng phòng hộ của lôi đài, thỉnh thoảng còn có hư ảnh pháp tướng bay lên, bộc phát ra uy thế cường đại đáng sợ.

Nếu là người ánh mắt không lưu loát như vậy chợt nhìn lại, liền chỉ có thể nhìn thấy một đoàn từng đoàn năng lượng bạo tán, sáng lạn mà cuồng bạo.

Cũng may trên lôi đài tỷ võ đều có trận pháp phòng hộ cao cấp, hai bên có thể tận tình thi triển mà không làm bị thương người ngoài.

Tuổi tác hai người xấp xỉ nhau, thiên phú huyết mạch cũng ngang nhau, trong lúc nhất thời không phân thắng bại.

Ngược lại những người vây xem ở bên ngoài xem chính là như si như say, kích động không thôi, chiến đến chỗ mạo hiểm, còn có thể nhịn không được phát ra trận trận tiếng kinh hô.

Trong lúc hai người giao chiến, người tụ tập xung quanh lôi đài cũng càng ngày càng nhiều. Khương Nguyên Vũ và Vương Ninh Du cũng theo đó liên tiếp trèo cao, ngay cả rất nhiều người vốn dĩ không phục Bạch Y Phượng Vương Ninh Du, cũng không khỏi tâm phục khẩu phục.

Trận chiến này trọn vẹn đánh một canh giờ.

Mãi cho đến khi Huyền khí trên người gần như cạn kiệt, hai người mới không hẹn mà cùng lui ra, ánh mắt đối mặt với

nhau, cùng có cùng một chủ ý: “Trận chiến coi như ngang tay, thế nào?”

Được hai người nhất trí đồng ý, cuối cùng các vị trọng tài Thần Thông cảnh tuyên bố hai người hòa nhau.

Mà trải qua trận chiến này, giữa Khương Nguyên Vũ và Vương Ninh Du cũng sinh ra một chút cảm giác cùng mến nhau, không chỉ mời nói: “Ninh Du huynh, nếu có lúc nhàn hạ thì đến Cảnh Quốc Công Phủ ta làm khách, Nguyên Vũ tất nhiên sẽ kiệt lực chiêu đãi.”

“Được.”

Vương Ninh Du sảng khoái đáp ứng.

Trận chiến này, ông ta cũng có chút bội phục Khương Nguyên Vũ. Hơn nữa ông ta thân là con cháu Vương thị, hành tẩu thiên hạ bên ngoài, đương nhiên cũng có nghĩa vụ và trách nhiệm vì Vương thị quảng kết thiện duyên. Bây giờ đã gặp được người ông ta cho rằng đáng giá kết giao, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Sau khi ước hẹn, hai người tự mình trở về phòng riêng của mình.

Gian phòng kia của Vương Ninh Du, ngoại trừ hắn ra, chỉ có hai người là Thịnh Trinh quận vương và Vương An Viễn ngồi ở Đại Kiền.

Vừa vào phòng, khí chất lạnh lùng như băng sương trên người Vương Ninh Du lập tức tiêu tán sạch sẽ, khóe miệng cũng tràn ra một vệt máu tươi: “Khương Nguyên Vũ không hổ là “tiểu Thánh chủ”, lĩnh ngộ Trảm Lãng đao ý lợi hại phi thường. Hôm nay thiếu chút nữa đã ngã xuống rồi.”

“Ninh Du, ngươi không có vấn đề gì chứ?” Vương An Viễn vội vàng tiến lên, lấy ra một mảnh lá cây Trường Sinh để cho hắn ngậm trong miệng: “Ngươi cũng không cần quá để ý, Khương Nguyên Vũ kia chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Đông Vũ Thánh Địa, ngươi có thể đánh ngang tay với hắn đã có chút không tầm thường rồi.”

Vương An Viễn mặc dù được xưng là “Tịch mịch Kiếm Thánh”, lại có biệt hiệu 【u sầu công tử】, nhưng hơn phân

nửa kia của hắn đều là giả vờ, ở trước mặt người ngoài phô trương ra được rồi, nếu như ở trước mặt tộc nhân Vương thị làm cái gì " tịch mịch vô địch", "suy buồn thương cảm" các loại, quá nửa sẽ bị trưởng bối trong nhà đánh chết.

"An Viễn nói không sai."

Nhiều năm trôi qua, tu vi của Thịnh quận vương cũng là nước lên thì thuyền lên, bây giờ khí độ trên người càng thêm trầm ổn nặng nề, lúc này cũng là mở miệng an ủi: "Thực lực của Khương Nguyên Vũ, nghe nói không hề thua kém Ngụy Nguyên thắng, đoán chừng ngươi so với Ngụy Nguyên Thắng bài danh đệ nhất trước mặt cũng là tám lạng nửa cân."

Sau khi nói xong, Thịnh quận vương cảm khái không thôi.

Đợt này Đông Càn đích thật là nổi bật, ngoại trừ Vương An Viễn và Vương Ninh Du ra, các con cháu của thế gia Đông Càn còn xa mới chói mắt bằng bọn họ, nhưng biểu hiện đều rất tốt.

Vấn đề duy nhất là mọi người tranh nhau rất náo nhiệt, nhưng cho đến tận bây giờ, ngay cả mặt của Lạc Già quận chúa cũng chưa từng thấy qua.

Lời nói công khai của hoàng thất Đại Chu là, nàng đang bế quan khẩn yếu, chờ sau khi nàng xuất quan, tự sẽ mời các tuấn kiệt làm khách cùng tạ lỗi.

"Hai mươi mốt thúc, con không sao." Vương Ninh Du lau khô máu trên khóe miệng, tuy rằng khí huyết trong cơ thể vẫn còn đang sôi trào, nhưng trên mặt lại không thấy chút khó chịu nào, ngược lại là vẻ mặt vui sướng đầm đìa: "Hai người chúng ta nên sớm đi ra ngoài một chút rồi, con thật sự không nghĩ tới, Vương Ninh Du con lại lợi hại như vậy."

"Cũng đúng." Vương An Viễn gật đầu lia lịa, "Ở nhà cái này đánh không lại, cái kia đánh không lại. Sau khi ra ngoài mới phát hiện thế giới không ngờ lại thú vị như vậy."

Thịnh quận vương ở một bên nghe mà mặt mũi tràn đầy im lặng.

Hai người các ngươi chơi vui, sao ngươi không quan tâm cảm nhận của đám người bị các ngươi đánh? Hơn nữa lần này

phong quang quy vinh quang, nhưng Thịnh Quận vương của hắn đã bị cướp sạch danh tiếng.

Mà cùng lúc đó.

Trong bao sương của Khương Nguyên Vũ, Khương Nguyên Vũ cũng ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu vận chuyển huyền khí xua tan những huyền băng hàn ý sâu tận xương tủy kia.

Giữa sương mù mờ mịt, trên tóc, trên lông mày, làn da đều bịt kín một tầng bông tuyết.

"Răng rắc!"

Sau một lúc lâu, băng tinh đều vỡ vụn, Khương Nguyên Vũ mới mở to mắt vẫn còn sợ hãi nói: "Huyết mạch Băng Phượng thật mạnh, Vương Ninh Du thật mạnh, nếu còn tiếp tục đánh nữa e rằng ta sẽ thua."

"Ta quyết định." Trần Nghi Du chớp mắt nói: "Không thể bỏ qua lương phối như Vương Ninh Du được, tiểu Hồng Tiểu Lục, các ngươi cầm ngọc bội của bổn tiểu thư đi tặng cho Vương công tử, mời hắn đến Thành Quốc Công Phủ chúng ta làm khách."

"Vâng, tiểu thư." Tiểu Hồng Tiểu Lục lĩnh mệnh rời đi.

"Trần Nghi Tấn, ngươi đường đường đích nữ của Thành Quốc Công Phủ, sao lại không biết xấu hổ như thế?"Khương Uyển Nguyệt nóng nảy: "Tiểu Liễu Tiểu Đào, các ngươi cũng cầm ngọc bội của bản tiểu thư tặng cho Vương công tử."

Trần Nghi Nghi Hàm và Khương Uyển Nguyệt hai người mắt to trừng mắt to, nhìn lẫn nhau đều cảm thấy có chút không thoải mái.

Dù sao Đại Chu có truyền thống, nữ tử tặng ngọc bội nam tử, chính là đang mịt mờ cho thấy khuynh tâm ý.

"Hai vị tỷ tỷ, các ngươi cần gì phải như thế?" Tiểu quốc công Trần Thái Thanh khuyên: "Ta nhìn Vương Ninh Du, ngoại trừ dáng vẻ tuấn tú, huyết mạch cũng không tệ lắm, thực lực cũng rất mạnh, thì có cái gì tốt? Ta nghe nói rồi, hắn chỉ là xuất thân thế gia Ngũ phẩm, thân phận không xứng với các ngươi."

“Câm miệng, Ninh Du nhà chúng ta mạnh hơn ngươi gấp trăm ngàn lần!” Trần Nghiễn hai cô gái Khương Uyển Nguyệt nhất thời không làm nữa, lập tức giận dữ kêu lên.

Ngay cả Khương Nguyên Vũ cũng bắt đầu nói chuyện cho Vương Ninh Du: “Thật ra ta cảm thấy Ninh Du huynh không tệ. Với tiềm lực và tư chất của huynh ấy, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng, không chừng còn có thể trở thành Lăng Hư cảnh. Chỉ có điều các ngươi cũng đừng tổn thương hòa khí, cạnh tranh công bằng, xem Ninh Du huynh chọn ai đi.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, bốn thị nữ ra cửa đưa ngọc bội liền xám xịt trở về: “Khởi bẩm tiểu thư, quá nhiều người, chỉ trong chốc lát, liền có trên trăm miếng ngọc bội đưa qua.”

“Nhiều như vậy?”

Hai nữ nhân Trần Nghi Tấn, Khương Uẩn Nguyệt nghe vậy, chợt cảm thấy mười phần cảm giác nguy cơ.

Liếc mắt nhìn nhau, hai người đều đưa ra quyết định trong lòng.

Xem ra, chỉ có thể tự mình ra tay.

Hai người thu hồi ngọc bội, vừa ra khỏi cửa liền bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Chỉ thấy các lộ thế gia tiểu thư đều từ trong các lô khác nhau lao ra, một đám hai mắt tỏa sáng, ” đằng đằng sát khí” phóng tới phòng riêng của Vương Ninh Du.

Trong đó có rất nhiều người đều là thành viên của đoàn khuê mật các nàng, thậm chí còn có tiểu thư chưa kết hôn của hoàng thất cùng tiểu thư chưa kết hôn của Ngụy Vương phủ xen lẫn ở bên trong, rất nhiều người cũng không phải đèn cạn dầu.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả tiểu thư đều đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Y Phượng Vương Ninh Du, có vài tiểu thư vẫn là thích cái kiểu Tịch Côu Kiếm Thánh Vương An Viễn hơn. Hắn cao ngạo lạnh lùng, sâu trong đôi mắt lại giấu không được cảm giác u buồn nhàn nhạt không che giấu được, quả thực làm cho người tan nát cõi lòng, làm cho người ta nhịn không được muốn đi che chở hắn an ủi hắn.

Chuyện này…

Cạnh tranh cũng quá kịch liệt.

“Chúng ta liên thủ trước… Sau đó lại quyết một trận thắng thua.”

“Đồng ý!”

Hai đích nữ Quốc Công Phủ nhanh chóng kết thành đồng minh, sau đó cùng nhau gia nhập vào trong đội ngũ.

Cảnh tượng này khiến Lạc Già quận chúa thấy mà buồn cười, cũng không khỏi lắc đầu.

Những nữ hài tử này cũng quá không biết rụt rè, không phải chỉ là một nam tử thôi sao? Có thể vì hắn mà thần hồn điên đảo, thất hồn lạc phách sao?

Nào ngờ, nàng vừa mới oán thầm xong, bỗng dưng ánh mắt biến đổi, xa xa nhìn về phía thân ảnh quen thuộc ở ngoài cửa sổ, trên mặt cũng lộ ra một vệt mừng rỡ: “Là Thủ Nghiệp công tử. Không ngờ hắn lại tới nhanh như vậy.”

Nàng vừa định bước ra nghênh đón, lại bỗng dưng dừng bước.

Linh Chỉ à Linh Y, ngươi phải rụt rè, nếu hắn đã tới tìm ngươi, đương nhiên sẽ đến cầu kiến.

Nhưng mà, trong lúc nàng do dự, bóng dáng kia giống như một đạo ảo ảnh xuyên qua đám người mãnh liệt, đẩy cửa đi vào trong phòng của Vương Ninh Du.

Ánh mắt Lạc Già quận chúa đờ đẫn.

Ách… Đây là tỏ tình sai lầm rồi.

Mà cùng lúc đó.

Trong bao sương của Vương Ninh Du, hai thúc cháu cũng bị đám người bên ngoài làm cho trở tay không kịp, hai mặt nhìn nhau.

Tình huống hiện tại, bọn họ cũng không dám mở cửa, chỉ sợ bị các tiểu thư thế gia bao phủ. Hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn, chưa từng được hoan nghênh như vậy.

Xa không nói, Vương An Nghiệp trong bối tự “An” đã chói mắt như một mặt trời. Mà Vương Ninh Hi đời chữ “Ninh” cũng là nhân vật truyền kỳ của Vương thị.

Ưu tú trong những người cùng lứa tuổi cùng thế hệ thật sự quá nhiều, hai người bọn họ chẳng qua chỉ là một tộc nhân Vương thị bình thường không có gì lạ.

Vừa nghĩ đến trong khoảng thời gian này được truy phủng và hoan nghênh, ngay cả xương cốt của bọn họ cũng có chút nhẹ nhàng.

Bỗng dưng.

Một giọng nói như cười mà không phải cười vang lên trong bao sương.

“Tịch mịch Kiếm Thánh, bạch y Phượng Vương, hai tiểu tử các ngươi còn rất biết chơi.”

Thân thể hai người Vương An Viễn và Ninh Du cứng đờ, gần như đồng thời xoay người lại, thi lễ về phía giọng nói, vẻ mặt xấu hổ mà không thất lễ: “Thất, Thất lão thái gia, lão nhân gia ngài sao lại tới đây?”

…

Chương 110: Thủ Nghiệp công tử cứu ta!

…

“Vừa lúc đến Bắc Châu Mộ Tiên Thành làm chút việc, đã nghe nói 【Bạch Y Phượng Vương】 Vương Ninh Du danh hào.” Vương Thủ Nghiệp cười nói: “Không phải sao, đúng lúc để cho ta xem một trò hay. Hành động của ngươi được thiết kế rất tốt. Linh Lung Băng Phượng Thiên Điệp Vũ, hư hư thực thực là trích tiên ở chân trời. Nếu ta là nữ hài tử, hơn phân nửa cũng sẽ bị ngươi mê hoặc.”

“Chê cười, chê cười, khiến cho Thất lão thái gia chê cười.” Vương Ninh Du xấu hổ đến hận không thể tìm một kẽ đất nào để chui vào: “Đây không phải là vì hoàn thành nhiệm vụ của Thủ Triết lão tổ, bất đắc dĩ mới làm như vậy sao?”

“Rất tốt. Người trẻ tuổi thì phải có chút sức sống. Hai người các ngươi cũng đều hơn trăm tuổi rồi, sớm nên lấy vợ sinh con làm điểm cống hiến cho gia tộc. Nhân cơ hội này, vừa vặn chọn một người hợp ý cưới về.” Vương Thủ Nghiệp tán thưởng không thôi, bỗng nhiên hắn lại hỏi, “Đúng rồi, nghe nói hai người các ngươi từ trước đến nay còn chưa tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng?”

Vương An Viễn, Vương Ninh Du vẻ mặt xấu hổ.

Thất lão thái gia ngài có thể đừng có mà cứ lải nhải nói chuyện lung tung kiểu đó được không?

Thật vất vả mới có thể có cơ hội xuất quốc, lữ du du, dương danh, tán gái, đúng là lúc chơi rất vui vẻ, ngài đây chẳng phải là tạt một chậu nước lạnh vào đầu sao?

“Hai người các ngươi phải ra sức một chút, làm cho hài tử nhà mình có tỷ lệ tốt, miễn cho lúc được đến lúc cùng hài tử cùng nhau thượng cao Tộc Học sẽ không dễ coi.” Trưởng bối Vương Thủ Nghiệp phái mười phần, lời nói thấm thía nói: “Nhớ ngày đó lúc thượng tộc học của ta, không cần đề cập đến công lao. Các ngươi tuổi tác trăm năm nay vẫn chưa tốt nghiệp, ai ui!”

“Vâng vâng vâng, Thất lão thái gia giáo huấn chính là, sau khi chúng ta trở về nhất định sẽ cố gắng thật tốt.” Hai người An Viễn cùng Ninh Du biểu lộ muốn bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu lúng túng, đồng thời trong lòng cũng nhịn không được oán thầm.

Lúc lão nhân gia ngài thượng tộc học, tộc học là cái tình huống gì? Hiện tại lại là cái tình huống gì? Lão nhân gia ngài trong lòng không có đếm được sao?

Nhất là Tộc Học cao đẳng hiện tại, hệ thống tri thức hàng năm đều tăng lên, học chậm một chút sẽ không theo kịp sự thay đổi của tri thức.

Vương Thủ Nghiệp giáo huấn hai tên tiểu bối xong, lúc này mới khách khí chắp tay với Thịnh quận vương: ” Thịnh quận vương điện hạ đã lâu không gặp, phong thần tuấn lãng của ngài càng hơn lúc trước.”

Thịnh Quận Vương vội không ngừng hoàn lễ trịnh trọng: “Đan Vương tiền bối quá khen, so với phong thái tuyệt thế của tiền bối, Thịnh Quân kém xa.”

Thịnh Quận Vương tuy là trưởng tử của đế tử An, nhưng ở trước mặt Vương Thủ Nghiệp cũng không dám sĩ diện.

Vương Thủ Nghiệp chẳng những là thất đệ của Vương Thủ Triết, còn là Đan Vương danh chấn Đại Càn, trước mắt thành tựu luyện đan giới của Đại Càn cũng chỉ đứng sau Huyền Đan chân nhân của Lăng Vân thánh địa. Rất nhiều người đều tiên đoán, tương lai của Vương Thủ Nghiệp vô cùng có khả năng trở thành luyện đan sư số một Đại Càn.

Tuy rằng tu vi của hai người không chênh lệch nhiều, Thịnh quận vương vẫn cực kỳ tôn kính Vương Thủ Nghiệp.

Song phương tất nhiên là hàn huyên một phen, lập tức ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau.

Ngay khi Vương Thủ Nghiệp và hai tiểu bối hội hợp.

Trong một gian bao sương xa hoa khác của Cầu Hoàng lâu.

Hai nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục diện mạo và khí chất cũng đang ngồi đối diện nhau, vừa uống trà vừa thương lượng chuyện.

Nếu là có người khác ở đây, tất nhiên là liếc mắt một cái là có thể nhận ra, hai vị này chính là hai vị thiên tài tuấn kiệt của Ngụy Vương phủ hiện nay, Ngụy Đông Lai, cùng với Ngụy Nguyên Thắng. Bọn họ một người chiếm cứ đệ nhất Tử Phủ Tuấn Kiệt bảng, một người chiếm cứ vị trí thứ nhất Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng, chính là thanh danh vang dội như mặt trời ban trưa.

Hai người tuổi tác chênh lệch gần trăm tuổi, nhưng nhìn từ mặt ngoài, đều là bộ dáng trẻ tuổi tuấn lãng, trong cử chỉ khí độ phi phàm, nhất phái thong dong.

Ngụy Đông Lai chậm rãi uống linh trà: "Không ngờ Vương Ninh Du lại khó chơi như vậy, ngay cả tiểu thánh chủ Khương Nguyên Vũ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn. Kể từ đó, sự việc có chút khó giải quyết."

"Thúc công, ngài yên tâm, Nguyên Thắng nhất định sẽ dốc toàn lực đánh bại bọn họ." Ngụy Nguyên Thắng nhướng mày kiếm lên, cực kỳ tự tin nói: "Sẽ không làm suy yếu danh tiếng Ngụy Vương phủ chúng ta, cũng sẽ không trì hoãn đại sự thúc công cầu lấy Lạc Già quận chúa."

"Ngươi có nắm chắc vạn toàn?" Ngụy Đông Lai híp mắt nói.

"[Tịch mịch Kiếm Thánh] và "Phượng Vương áo trắng" tuy có chút khoe khoang nhưng thực lực thật sự rất mạnh, nếu có thể thắng được…" Ngụy Nguyên Thắng hơi do dự, "Nguyên Thắng chỉ có thể nói là đem hết toàn lực."

"Không được, việc này quan hệ trọng đại, ngươi không chỉ muốn thắng mà còn phải thắng đẹp." Trong ánh mắt của Ngụy Đông Lai lóe lên một tia lạnh lẽo: "Lý do bệ hạ công khai chọn rể là vì, cưng chiều Lạc Già quận chúa, muốn cho nàng nhiều sự lựa chọn hơn, nhưng ai cũng biết hắn đang biến tướng chèn ép Ngụy Vương phủ chúng ta."

"Lạc Già quận chúa tư chất trác tuyệt, không kém hơn ta và ngươi, cũng có danh vọng cực thịnh trong cảnh nội Đại Chu. Thì ra tất cả mọi người đều cho rằng, Lạc Già quận chúa chỉ có Ngụy Đông Lai ta mới xứng, lão tổ tông cũng đích thân nhắc tới hôn sự này với bệ hạ. Một khi Hoa Lạc bàng gia của nàng ta, uy vọng của Ngụy Vương phủ chúng ta sẽ là đả kích cực lớn."

“Vậy thúc công, ý ngài là?” Ngụy Nguyên Thắng cúi đầu hỏi.

“Vô cùng thường xuyên làm chuyện phi thường. Nếu bệ hạ muốn mượn hôn sự của Lạc Già quận chúa để chèn ép danh vọng của Ngụy vương phủ chúng ta, thì cũng đừng trách chúng ta mượn lực đả lực, bảo hắn bồi thường phu nhân lại bị thương binh.” Ngụy Đông Lai biểu tình có chút lạnh lẽo, “Chỉ cần chúng ta triệt để nghiền ép tất cả mọi người, đến lúc đó, trừ phi hoàng thất nguyện ý hoàn toàn vạch mặt với Ngụy Vương phủ chúng ta, nếu không Lạc Già quận chúa không chọn ta cũng phải chọn ta. Nguyên Thắng, đến lúc nên dùng lá bài tẩy của ngươi rồi.”

“Thúc công!” Ngụy Nguyên Thắng biến sắc, lo lắng nói: “Vật kia có khả năng sẽ làm hỏng căn cơ của ta.”

“Nguyên Thắng, ngươi bất quá chỉ là xuất thân trực mạch, chớ có quên, ngươi có thể đi đến hôm nay một bước, là ai đang âm thầm giúp ngươi?” Ngụy Đông Lai trong đôi mắt lóe lên vẻ tàn khốc, gây áp lực, lập tức trấn an, “Ngươi yên tâm, hôm nay Ngụy Vương phủ chúng ta vào ngày oanh, tiêu phí một chút giá cho ngươi bổ sung căn cơ cũng không khó. Hơn nữa đây chính là ý của lão tổ tông, chẳng lẽ ngươi còn có thể ngỗ nghịch lão tổ tông hay sao?”

Ngụy Nguyên Thắng sắc mặt trắng bệch, cuối cùng không chịu được áp lực nói: “Thúc công, ta hiểu rồi. Chỉ là sau khi chuyện thành, kính xin thúc công tuân thủ lời hứa.”

“Đó là tự nhiên, gia tộc bồi dưỡng ngươi thành tài trả giá cũng không ít, tự nhiên không có khả năng lãng phí.” Ngụy Đông Lai ôn nhu an ủi, “Chỉ là trước mắt vì đại kế quật khởi của gia tộc, ngươi phải tạm thời trả giá mà thôi.”

“Ta hiểu rồi.”

Ánh mắt Ngụy Nguyên Thắng từ do dự dần dần trở nên kiên định.

…

Trong lúc hai người đang thương nghị, trước cửa phòng Vương An Viễn và Ninh Du đã bị các tiểu thư thế gia bao vây chật như nêm cối, các gia tướng trông coi có chút không ngăn cản được, đành phải trở về báo đúng sự thật.

“An Viễn, Ninh Du, các ngươi trốn tránh như vậy cũng không phải là chuyện tốt.” Vương Thủ Nghiệp phân phó nói: “Các ngươi đi ra ngoài gặp những tiểu thư thế gia kia, lưu lại phương thức liên lạc chậm rãi tiếp xúc lẫn nhau, nếu như gặp được người nào thích, sau này ta sẽ đi cầu hôn giúp các ngươi.”

“Nhưng mà Thất lão thái gia, bên ngoài có quá nhiều người, chúng ta chưa từng thấy qua trận chiến nào như vậy.” Vương An Viễn, Ninh Du có chút sợ hãi nói.

“Nhiều người sợ cái gì, trong nhà chúng ta không có nhiều nam hài tử.” Vương Thủ Nghiệp nhàn hạ nói, “Các ngươi có thể sửa sang lại tình báo của một số tiểu tỷ muội thế gia, nếu gặp phải tốt, trước tiên đánh mai phục cho các huynh đệ trong nhà.”

Còn có thể có hành động như vậy sao?

Ngài đây là định đóng gói tất cả các tiểu thư thế gia của Đại Chu mang về Vương thị chúng ta sao?

Hai người Vương An Viễn, Ninh Du ngơ ngác nhìn nhau, nhưng lại không dám làm trái mệnh lệnh của Thất lão thái gia, đành phải kiên trì ra khỏi bao sương.

“Tịch mịch Kiếm Thánh cùng bạch y Phượng Vương đi ra!” Một nữ hài mắt sắc lập tức phát hiện ra hai người.

Dứt lời, tất cả nữ hài lập tức hưng phấn chen lấn về phía trước.

Vương An Viễn và Vương Ninh Du lập tức bị đám người mãnh liệt bao phủ.

“Mọi người đừng chen lấn a, đừng điên cuồng nhét ngọc bội a, từng cái từng cái tới…”

Giọng nói yếu ớt của hai người truyền ra từ kẽ hở giữa đám người, Tiêu Sắt và đáng thương nói không nên lời.

Đúng vào lúc này.

Trên bầu trời truyền đến một thanh âm chua chát: “An Viễn huynh, Ninh Du huynh, các ngươi quả nhiên là diễm phúc, thực sự làm cho người ta hâm mộ.”

Dòng người mãnh liệt hơi chậm lại, tất cả mọi người vô thức nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một thanh niên dáng người cao ngất, khí chất không tầm thường đang chắp tay lơ lửng giữa không trung, nghiêng nghiêng nhìn qua.

"Là Ngụy Nguyên thắng, đệ nhất Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng Ngụy Nguyên Thắng!" Không ít tiểu thư thế gia đều thấp giọng nghị luận: "Hắn tới làm cái gì? Chẳng lẽ là cảm nhận được uy hiếp của An Viễn nhà chúng ta cùng Ninh Du, muốn đến sớm nhận thua sao?"

"Ngụy Nguyên Thắng tuy rằng thực lực qua loa, dựa vào giao chiến với sứ đoàn tuấn kiệt các nước, trước mắt điểm tích lũy đứng đầu, có thể luận tướng mạo cùng khí chất, so với Tịch Tịch Kiếm Thánh cùng Bạch Y Phượng Vương đều kém quá xa."

"Hắn chẳng qua chỉ là đệ nhất tạm thời mà thôi, Ninh Du nhà chúng ta tuấn tú như vậy, nhất định có thể đánh thắng hắn."

"Cái nha đầu thối tha không biết xấu hổ nhà ngươi, Ninh Du là nhà chúng ta."

"Vẫn là An Viễn nhà ta tốt hơn một bậc, ánh mắt u buồn thâm thúy kia của hắn quá mê người."

Thính lực tu sĩ Thiên Nhân cảnh kinh người, từng tiếng nghị luận kia, hầu như không sai một chữ rơi vào lỗ tai Ngụy Nguyên Thắng, làm hắn tức giận đến toàn thân run rẩy.

Rõ ràng hắn mới là đệ nhất Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng, được không? Tại sao hắn lại không có một phần trăm nhân khí của Vương An Viễn và Vương Ninh Du?

Rõ ràng Ngụy Nguyên Thắng gã cũng không quá kém, không phải là hai tên kia không biết giả vờ sao?

Có Ngụy Nguyên Thắng đi ra hấp dẫn hỏa lực, hai thúc cháu Vương An Viễn Ninh Du nhất thời thoải mái hơn không ít.

Bọn họ nhao nhao chắp tay với Ngụy Nguyên Thắng: "Bái kiến Nguyên Thắng huynh."

Dáng vẻ tư thế hai người đều là thượng giai, thái độ cung khiêm hữu lễ, thần linh mắt sáng sủa sạch sẽ, trong thanh tịnh

lại mơ hồ lộ ra cỗ hương vị thâm thúy cơ trí, tự có một cỗ ý vị độc đáo ” phúc có thi thư khí tự hoa”.

Đương nhiên, thi thư này chỉ chính là văn hóa hun đúc. Cho dù thành tích tổng thể của An Viễn và Ninh Du trong Tộc Học cao đẳng chỉ có thể xem là cấp bậc học tra, nhưng nhiều năm học tập xuống, vô luận là văn khoa hay là khoa học, cùng với nhận thức về bản chất vạn vật của thế giới, thậm chí trình độ phong phú của tri thức, đều là người ngoài khó có thể với tới.

Ở trong Tộc Học không cảm thấy có gì đặc thù, nhưng vừa ra khỏi Tộc Học, so sánh với công tử thế gia khác, cỗ khí chất đặc biệt này sẽ rất rõ ràng.

“An Viễn huynh, Ninh Du huynh.” Ngụy Nguyên Thắng vẫn lơ lửng trên không trung như cũ, trong đôi mắt tản ra nhuệ ý, “Chính cái gọi là ‘Chọn ngày không bằng gặp ngày’, thừa dịp hôm nay náo nhiệt, chi bằng chúng ta đem 【Thiên Nhân bảng tuấn kiệt đệ nhất】 chân chính, định ra nhất định?”

Hai thúc cháu Vương An Viễn liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu nói: “Nếu Nguyên Thắng huynh đã có nhã ý này, chúng ta nguyện ý phụng bồi.”

Bọn họ chính là con cháu Vương thị, ra ngoài mỗi tiếng nói cử động đều là đại diện thể diện của Vương thị, trước mắt như vậy, tất nhiên không có khả năng sợ chiến.

“Ninh Du ngươi vừa mới chiến đấu một trận.” Vương An Viễn bước ra một bước nói: “Trận chiến này do ta tới trước.”

Vừa mới nói xong, khí chất của hắn liền thay đổi.

Một cỗ vô tận tịch mịch chi ý phảng phất đem hắn toàn thân bao phủ ở bên trong, bình tĩnh chỗ sâu trong đôi mắt cũng che giấu không được nhàn nhạt u buồn kia, thanh âm bi thương nói: “Nguyên Thắng huynh, thỉnh chỉ giáo.”

“Có ý tứ, An Viễn huynh tịch mịch kiếm ý có chút đặc biệt, xin chỉ giáo.” Ngụy Nguyên Thắng cười lạnh không thôi.

Dứt lời, hai người cùng bay lên lôi đài Cầu Hoàng lâu.

Sau một phen khách sáo, một hồi kịch chiến nổi lên tại chỗ, hai bên đấu ngang nhau.

“Ồ?” Vương Thủ Nghiệp trong phòng cũng có chút kinh ngạc: “Tiểu tử An Viễn tự lĩnh ngộ kiếm ý tịch mịch quả nhiên có chút mới lạ, kiếm khí tung hoành như linh dương quải giác khó có thể nắm bắt. Hơn nữa kiếm ý này phát ra cảm xúc, còn có thể ảnh hưởng tâm cảnh đối thủ.”

“Không phải là do bài tập trong Tộc Học quá ít, làm cho hắn nhàn rỗi đến đau trứng lĩnh ngộ ra đấy chứ? Không được không được, sau này phải đề ra ý kiến cho Tứ ca, trong Tộc Học phải tăng thêm chút lực giáo dục mới được.”

Thịnh quận vương bên cạnh lập tức nghẹn lời.

Đan Vương tiền bối ngài thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, Tộc Học Vương thị các ngươi đều cuốn thành bộ dáng như vậy, còn muốn tăng lớn cường độ, để cho người ta sống thế nào?

“Thuịch mịch kiếm ý quả nhiên có chút môn đạo.” Ngụy Nguyên Thắng thấy bắt không được Vương An Viễn, trong đôi mắt hiện lên một đạo lệ mang, huyền khí trong cơ thể mãnh liệt bộc phát: “Chỉ tiếc, giả mãi là giả, ngươi căn bản không hiểu cái gì gọi là “Tịch mịch”!”

“Oanh!”

Huyền khí quanh thân Ngụy Nguyên Thắng bốc cháy lên, khí thế đột nhiên tăng vọt.

“Cho ngươi mở mang kiến thức, Sí Diễm Chiến Thể tung hoành chiến trường của Ngụy Vương phủ ta!”

Trong nháy mắt này, Ngụy Nguyên Thắng giống như lập tức biến thành người khác, bất luận là lực lượng hay là tốc độ, đều nhanh hơn không chỉ một bậc, ngay cả pháp tướng hư ảnh sau lưng cũng trở nên ngưng thực thêm vài phần.

Cao thủ đồng cấp tranh chấp, vốn là tranh đấu chút xíu.

Sau khi Ngụy Nguyên Thắng bộc phát, lập tức bắt đầu chèn ép Vương An Viễn, cho dù chiêu số kiếm ý của hắn có xảo diệu hơn nữa, dưới lực lượng và tốc độ áp chế tuyệt đối cũng không xoay chuyển được.

Chỉ sau hai ba mươi hơi thở ngắn ngủi, Vương An Viễn đã bị một quyền đánh bay, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Thấy thế, thân hình Vương Thủ Nghiệp lóe lên, bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn ta đỡ lấy, lập tức cao giọng nói: "Trận chiến này Trường Ninh Vương thị chúng ta nhận thua."

Thua?!!

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh. Rất nhiều thế gia nữ tử đều phảng phất không tiếp thụ được hiện thực này, đều là một bộ dáng mờ mịt không biết làm sao.

"Thất lão thái gia, ta…" Vương An Viễn mặt mũi tràn đầy xấu hổ, mới nói một nửa khóe miệng lại tràn ra máu tươi.

"Thắng bại là chuyện thường của binh gia." Vương Thủ Nghiệp đút cho hắn ta một viên đan dược chữa thương nói: "Tuổi này của ngươi, thua một trận chưa chắc đã là chuyện xấu, cũng để ngươi biết rõ "Nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn"."

"Vâng, Thất lão thái gia giáo huấn rất đúng." Vương An Viễn tâm phục khẩu phục.

Nào ngờ, Ngụy Nguyên Thắng vừa chiến thắng Vương An Viễn, lại hướng ánh mắt về phía Vương Ninh Du: "Ninh Du huynh, xin chỉ giáo."

"Được."

Vương Ninh Du vẫn lạnh lùng như trước, từng bước như tuyết bay đến trên lôi đài.

Lại là một hồi kịch chiến mà lên.

Lúc này đây Ngụy Nguyên Thắng không có lại "ẩn tàng thực lực", mà là ngay từ đầu liền toàn lực ứng phó, tình hình chiến đấu trực tiếp ngăn chặn Vương Ninh Du, cho dù Vương Ninh Du kỳ chiêu liên tiếp xuất ra cũng không thể vãn hồi cục diện rơi vào hạ phong.

"Được được được."

Bảy vị trọng tài Thần Thông cảnh thường trú sau khi ngạc nhiên đều lộ ra vẻ vui mừng.

Một vị Thần Thông chân nhân trong đó nhịn không được khen một tiếng: "Nguyên Thắng tiểu tử này quả nhiên là ngoài dự liệu. Thế mà còn che giấu thực lực. Quả nhiên là có khí chất

của thanh niên tài tuấn hàng đầu Đại Chu ta, Đại Chu ta sẽ hưng thịnh."

"Ta cảm thấy có chút không thích hợp." Một vị trọng tài Thần Thông cảnh khác lại cảm thấy có chút kỳ quái, "Biểu hiện lúc trước của Ngụy Nguyên Thắng, cũng chính là ngang hàng với đám người Vương An Viễn, Ninh Du, nhưng hôm nay bày ra thực lực, lại tựa như tạo thành áp chế huyết mạch. Chẳng lẽ, hắn chính là tuyệt thế thiên kiêu huyết mạch? Chẳng qua là một mực giấu tài mà thôi?"

"Tuyệt thế không thể nào! Nếu Ngụy Nguyên thắng là tuyệt thế, với tác phong làm việc của Ngụy Vương phủ đã sớm tuyên dương khắp nơi. Ta thấy quá nửa là bí thuật công pháp nào đó tạm thời kích phát huyết mạch chiến lực!"

Trong thanh âm nghị luận của các trọng tài Thần Thông cảnh, Vương Ninh Du cuối cùng không thể vãn hồi cục diện, lại lần nữa bị đánh bại!

Đương nhiên, trong nhẫn trữ vật của Vương Ninh Du thật ra còn cất giấu chút át chủ bài bảo vệ tính mạng, nếu là liều mạng đánh nhau, chưa chắc không thể kéo lại một thành. Chỉ là dù sao đó cũng là dùng để bảo vệ tính mạng, cũng không thích hợp dùng trên lôi đài.

"Không sao không sao." Vương Thủ Nghiệp cũng tiến lên an ủi: "Thua một lần, cũng tiện mài giũa rèn luyện nội tâm của ngươi."

"Thất lão thái gia." Vương Ninh Du có chút bất đắc dĩ nói: "Thật ra ta không sợ thua, dù sao ở nhà cũng thua thói quen. Chỉ là Ngụy Nguyên Thắng này giả heo ăn thịt hổ như thế cũng quá không biết xấu hổ rồi, rõ ràng là huyết mạch tuyệt thế, nhưng lại phải che giấu, làm hại ta thay gia tộc mất mặt rồi."

Loại cảm giác bị đồng cấp đè lên đánh, tựa như trong nhà đối mặt với tuyệt thế trong tộc… Kém một đại cấp độ huyết mạch áp chế, trên lôi đài thật đúng là rất khó có lực phản thủ.

"Cũng không nhất định là bị huyết mạch áp chế, ngươi cũng không có gì mất mặt." Vương Thủ Nghiệp có thâm ý nhìn Ngụy Nguyên Thắng từ xa, cuối cùng không nhiều lời.

Nào ngờ, Ngụy Nguyên Thanh hai trận đều thắng còn chưa thỏa mãn, thế mà còn tiếp tục khiêu chiến tiểu Thánh chủ Khương Nguyên Vũ.

Thực lực của Khương Nguyên Vũ phi phàm, nhưng lại không sai biệt lắm với Vương Ninh Du, cho dù hắn kiệt lực đánh một trận, cũng là tránh không được cục diện bị oanh xuống lôi đài.

Ba trận toàn thắng!

Trong lúc nhất thời, khí thế của Ngụy Nguyên tăng mạnh.

Chỉ thấy hắn lăng không mà đứng, hai tay chắp sau lưng tung hoành nói: "Còn có ai?"

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Ngay cả Vương An Viễn, Vương Ninh Du, Khương Nguyên Vũ ba người đều bại, còn có ai có thể thắng được hắn?

"Ngụy Nguyên thắng ba trận thắng ba, Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng đệ nhất thực chí danh quy." Một trọng tài Thần Thông cảnh nói, "Chúng ta nên bẩm báo chiến quả cho bệ hạ, xin bệ hạ ban thưởng."

"Lẽ ra nên như thế, Ngụy Vương phủ xuất hiện nhân tài như thế, Đại Chu ta đương hưng."

Thời điểm các trọng tài liên tục khen ngợi, Ngụy Đông Lai cũng bay đến bên cạnh Ngụy Nguyên Thắng, hòa ái vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Nguyên Thắng, làm khá lắm, tiếp theo xem ta rồi."

Ngụy Đông nói xong, liền xoay người nhìn về phía một sương phòng nào đó trên đỉnh Hoàng lâu, chắp tay nói: "Đông Lai đã sớm sinh lòng ngưỡng mộ Lạc Già quận chúa, nếu quận chúa muốn công khai chọn rể, Ngụy thị ta cũng nguyện ý tích cực phối hợp."

"Hôm nay biểu hiện của Ngụy thị ta rõ như ban ngày, không làm nhục phong thái Đại Chu ta. Tại đây, Đông Lai chính thức cầu thân với quận chúa ngài, hy vọng tương lai hoàng thất Đại Chu có thể kết hợp với Ngụy Vương phủ càng thêm chặt chẽ, cùng sáng tạo tương lai cẩm tú của Đại Chu."

Hắn mang theo khí thế đệ nhất của Thiên Nhân bảng Ngụy thị, Tử Phủ bảng, công khai cầu thân với Lạc Già quận chúa,

giống như chiều hướng phát triển, mênh mông cuồn cuộn, thế không thể đỡ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều không khỏi quăng về phía sương phòng của Lạc Già quận chúa, nín thở ngưng thần chờ đợi câu trả lời của Lạc Già quận chúa.

Trên mặt Ngụy Đông Lai càng lộ ra mấy phần đắc ý, một bên nắm chắc thắng lợi trong tay.

Mà giờ khắc này, vẻ mặt Lạc Già quận chúa trong sương phòng lại dị thường khó coi, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ lăng lệ.

Đột nhiên sau khi gặp được Vương Thủ Nghiệp, tâm trạng của nàng thật ra rất tốt. Nhưng Ngụy Đông Lai đột nhiên làm khó dễ, lại làm cho nàng lửa giận bốc lên.

Nàng của hôm nay, đã bị đặt lên trên lửa nướng.

Tuy rằng công khai chọn rể cũng không phải là luận võ chiêu thân, ai thắng liền gả cho người đó. Nhưng dưới tình huống Ngụy thị lần này thu được toàn thắng, thế không thể đỡ, nếu nàng ta ngay mặt cự tuyệt Ngụy thị cầu thân, chẳng phải là trực tiếp công khai hóa mâu thuẫn ngầm giữa hoàng thất và Ngụy Vương phủ sao?

Hiện tại, cũng chỉ có một biện pháp.

Lạc Già quận chúa lạnh mặt đứng lên, chuẩn bị dùng thực lực của mình dạy dỗ Ngụy Đông Lai một bài học, nói cho hắn biết, muốn cưới một tuyệt thế thiên kiêu, chỉ sợ hắn còn chưa xứng.

Nhưng một khi nàng làm như thế, chuyện nàng khổ tâm kinh doanh muốn giấu diếm cũng sẽ triệt để bại lộ.

Không cam lòng!

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài, trong đầu nàng bỗng dưng hiện lên hình tượng Vương Thủ Nghiệp, lập tức ánh mắt sáng lên.

Đúng rồi! Thủ Nghiệp công tử!

Lúc này, cũng chỉ có công tử Thủ Nghiệp mới có thể giúp được.

Ngay khi tay trái Vương Thủ Nghiệp đỡ Vương Ninh Du, tay phải đỡ Vương An Viễn, chuẩn bị trở về bao sương giúp bọn họ chữa thương, bên tai lại truyền đến truyền âm của Lạc Già quận chúa: "Thủ Nghiệp công tử, ngươi có thể giúp Linh Chỉ một chuyện không?"

"Linh Chỉ?" Vương Thủ Nghiệp hơi dừng lại, ánh mắt nhất thời nhìn về phía ghế lô âm thanh truyền đến.

"Chuyện cho tới bây giờ, Linh Chỉ cũng không giấu công tử Thủ Nghiệp nữa." Lạc Già quận chúa thở dài nói: "Thật ra, ta chính là Lạc Già quận chúa, Cơ Linh Chỉ là tên thật của ta, chỉ là bình thường không ai đề cập tới mà thôi."

Vương Thủ Nghiệp cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, nhân vật chính mà Lạc Già quận chúa công khai chọn rể oanh oanh liệt lần này lại là Cơ Linh Tiêu đã gặp gỡ ở Quần Tiều Quỷ Hải.

"Thủ Nghiệp công tử, Linh Chỉ cũng biết ngài nhất định có rất nhiều nghi vấn, xin ngài tin tưởng Linh Chỉ là có nỗi khổ tâm." Lạc Già quận chúa buông lỏng thanh âm, mang theo vài phần cầu khẩn nói: "Linh Chỉ tạm thời không muốn để người biết ta có huyết mạch tuyệt thế, xin công tử giúp ta."

Vương Thủ Nghiệp hơi do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, Ngụy Đông Lai bắt đầu đợt thúc giục: "Nếu là Lạc Già quận chúa thẹn thùng, ta có thể trực tiếp đi gặp bệ hạ, xin bệ hạ định đoạt."

Bởi vì Lạc Già quận chúa thật lâu không có phản ứng, xung quanh vốn yên tĩnh cũng dần dần nổi lên chút rối loạn, không ít người đều lặng lẽ nghị luận.

Thấy thế, ánh mắt Vương Thủ Nghiệp lóe lên, cất cao giọng nói: "Đợi một chút, ta có ý kiến."

Lời vừa nói ra, lực chú ý của tất cả mọi người lập tức tập trung lên người Vương Thủ Nghiệp, đều âm thầm ngờ vực vô căn cứ, không biết hắn có ý gì.

Chẳng lẽ lại là muốn cướp dâu?

Nhìn dung mạo người này anh tuấn, khí độ bất phàm, nếu muốn cướp, nói không chừng thật sự có thể làm Lạc Già quận

chúa coi trọng hắn.

Da mặt Ngụy Đông Lai run lên, tuyệt đối không ngờ tới lúc này còn có người quấy rối, không khỏi cả giận nói: “Ngươi hẳn là người của sứ đoàn Đông Càn? Chẳng lẽ, sau khi các ngươi thua vẫn không phục?”

“Đúng là không quá phục.” Vương Thủ Nghiệp tiện tay buông hai tiểu bối ra, tiến lên một bước, chắp tay nhìn về phía Ngụy Đông, thanh âm bình thản, “Nếu là đánh một trận công bằng, thua chính là thua. Chỉ tiếc, Ngụy Vương phủ các ngươi chẳng qua là dựa vào một ít thủ đoạn quỷ vực không muốn người khác biết mới giành thắng lợi, lại còn có mặt mũi ở đây diễu võ dương oai, quả thực làm cho Vương mỗ tăng thêm kiến thức.”

“Cái gì?”

Mọi người xôn xao một mảnh.

Ngụy Đông Lai sắc mặt biến đổi, lúc này ngoài mạnh trong yếu quở trách: “Ngươi là người phương nào? Không có bằng chứng, làm sao dám phát ngôn bừa bãi?”

“Không có bằng chứng?” Vương Thủ Nghiệp cười lạnh một tiếng: “Thủ đoạn của Quỷ Vực các ngươi đúng là rất bí mật, người bình thường hoàn toàn không nhìn ra vấn đề. Chỉ tiếc, các ngươi không may, đụng phải ta.”

…

Chương 111: Có biết An Nghiệp và phú quý không?

…

Ngụy Đông Lai sắc mặt biến đổi, có chút hồ nghi bất định nhìn Vương Thủ Nghiệp.

Gia hỏa này thật biết được cái gì, hay chỉ là hư ngôn để bắt nạt?

Không có khả năng!

Vật kia chính là di vật của Thần Vũ hoàng triều, phóng nhãn toàn bộ Tiên Triều cũng không dám nói có người biết. Huống chi, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng vật này, nào có trùng hợp như thế, liền vừa vặn đụng phải người nhận thức?

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Ngụy Đông Lai dần dần trở nên sắc bén: "Vị huynh đài này, nói chuyện phải chịu trách nhiệm. Người Đông Càn các ngươi, thắng thì diễu võ dương oai, thua thì tạt nước bẩn lên người Ngụy Vương phủ chúng ta, muốn hủy đi danh dự Ngụy Vương phủ ta hơn vạn năm! Bại như thế không nổi, thật cho Đông Càn quốc các ngươi mặt dài!"

"Niệm tình các ngươi là quốc khách của các ngươi, Ngụy Đông Lai ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội. Nếu như ngươi lui ra, lời lúc trước ta liền coi như ngươi chưa nói qua. Nếu không, chớ trách Ngụy Vương phủ ta vì giữ gìn vinh dự vạn năm, mà không từ bỏ ý đồ."

Vừa nói xong, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người cảm giác được một loại áp lực vô hình.

Bên trong rất nhiều trọng tài Thần Thông cảnh có một vị là thân vương của hoàng thất Đại Chu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn không khỏi nhíu nhíu mày, bí mật truyền âm khuyên nhủ Vương Thủ Nghiệp: "Vị khách quý Đông Càn này, nếu ngươi chỉ suy đoán mà không có bằng chứng thực sự, vẫn là đừng tiếp tục dây dưa, để tránh ăn thiệt thòi Ngụy Vương phủ."

Cùng lúc đó.

Bên tai Vương Thủ Nghiệp cũng truyền đến giọng nói kiên định của Lạc Già quận chúa: “Thủ Nghiệp công tử, Linh Chỉ tin tưởng nhãn lực của ngươi. Có điều việc này can hệ trọng đại, nếu ngươi bởi vậy mà triệt để vạch mặt với Ngụy Vương phủ, sợ là sẽ bất lợi với gia tộc ngươi. Ngươi có quyền lựa chọn dừng tay như vậy, ta nhất định sẽ thu thập sạch sẽ tình cảnh tiếp theo.”

Lạc Già quận chúa vốn chỉ muốn cầu Vương Thủ Nghiệp ngăn cản Ngụy Đông Lai, dùng vũ lực nói chuyện, như vậy chính là thắng Ngụy Đông Lai, Ngụy vương phủ cũng chỉ có thể bịt mũi nhận.

Nhưng bây giờ Vương Thủ Nghiệp nói ra lời kinh người, mặc dù cục diện càng có lợi cho Lạc Già hơn, nhưng ngược lại khiến Lạc Già quận chúa lo lắng thay cho hắn.

Theo Lạc Già quận chúa thấy, tuy rằng Đông Càn Trường Ninh Vương thị kia tiềm lực mười phần, nhưng chung quy vẫn chưa thật sự quật khởi, nội tình còn chưa đủ để chống lại Ngụy Vương phủ, bây giờ vì Cơ Linh Chỉ nàng ta mà triệt để vạch mặt với Ngụy Vương phủ Đại Chu, đương nhiên là không đáng.

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp hơi ấm áp.

Lạc Già quận chúa này quả nhiên là Cơ Linh Chỉ hắn quen biết, phong cách hành sự sáng sủa, hơn nữa tâm tính thanh minh thẳng thắn, tuyệt đối không phải vì tư lợi của bản thân mà đặt người khác không để ý.

Vương Thủ Nghiệp cười cười, lập tức chỉnh lại thần sắc, chắp tay nói với trên ghế trọng tài: “Đa tạ tiền bối nhắc nhở, chỉ là Ngụy Vương phủ tuy rằng cường đại, nhưng nếu muốn lấy thế đè ta, để ta khuất phục, chỉ sợ bọn họ còn không làm được.”

Lời vừa nói ra, đám người đứng xem đều giật nảy mình.

Vị công tử đến từ Đông Càn này, đúng là muốn chống lại Ngụy Vương phủ. Vị công tử này rốt cuộc có lai lịch gì, ngang ngược như vậy?

Ngay cả vị thân vương Đại Chu kia cũng lắc đầu cười khổ.

Người trẻ tuổi này, làm việc chính là xúc động lỗ mãng. Mặc dù Ngụy Vương phủ thật sự động tay chân trong lúc thi đấu, nếu muốn lấy ra chứng cứ thực chất đóng đinh bọn họ lại nói dễ vậy sao?

Bây giờ Ngụy Vương phủ thực lực cường đại, thế lực cực mạnh. Tiên Triều chủ mạch Hàn Nguyệt Tĩnh An Ngụy thị, còn là một thế gia nhất phẩm mạnh mẽ uy tín lâu năm. Ngụy Vương phủ cùng trông coi tương trợ, hỗ trợ lẫn nhau, ngay cả hoàng thất Đại Chu cũng bị ép đến rất nghẹn khuất.

Nếu không đóng chết, phiền toái tiếp theo, sợ là… Ài!

"Tốt, tốt, tốt!" Ngụy Đông Lai giận dữ mà cười nói, "Nếu huynh đài chấp mê bất ngộ, cũng đừng trách Ngụy Vương phủ ta không tôn khách tới. Nếu ngươi không có chứng cớ thực chất, cứ chờ gia tộc trưởng của ngươi và Đông Càn đế tử tới chuộc người đi."

"Chờ một chút!"

Ngụy Đông vừa dứt lời, không trung liền truyền đến một tiếng quát.

"Thủ Nghiệp công tử chính là khách quý của quận chúa phủ, không cho phép Ngụy Đông Lai ngươi ngang ngược càn rỡ với hắn."

Dứt lời, cửa bao sương trên tầng cao nhất bỗng dưng mở ra, Lạc Già quận chúa một thân thường phục áo trắng, trên mặt đeo mạng che mặt xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

So với bộ cẩm tú hoa phục bình thường, sáng chói rực rỡ, giờ phút này trông nàng khiêm tốn hơn rất nhiều, chỉ có ấn ký đỏ tươi chỗ mi tâm kia, dưới ánh đèn phù văn sáng ngời đặc biệt dễ thấy, càng làm nổi bật da trắng như tuyết của nàng, khí chất động lòng người.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, nàng phi thân xuống, tựa như một bông hoa bay, giống như một đám mây rơi xuống bên cạnh Vương Thủ Nghiệp, đứng sóng vai cùng hắn.

"Lạc Già quận chúa!"

"Lạc Già quận chúa?"

Chung quanh một mảnh kinh dị hô lên.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Lạc Già quận chúa quả nhiên ngay tại hiện trường.

Càng không ai có thể nghĩ đến, ở thời khắc mấu chốt này, nàng ta lại không để ý thân phận nhảy ra bảo vệ Vương Thủ Nghiệp kia, đối đầu với Ngụy Đông Lai.

"Nha đầu này…" Thân vương Đại Chu bất đắc dĩ đỡ trán.

Nếu nàng không ra, cho dù chuyện này còn có khả năng vãn hồi như thế nào. Nhưng hôm nay lập trường rõ ràng của nàng đứng về phía Đông Càn, chẳng phải đã cho Ngụy Vương phủ thấy, sau lưng này là Lạc Già quận chúa nàng sai sử sao?

Thậm chí,

Ngụy Vương phủ hơn phân nửa sẽ nhận định, sau lưng này có bóng dáng Nguyên Bình Đại Đế. Chuyện này, còn liên quan đến đấu sức bí mật của hoàng thất Đại Chu cùng Ngụy Vương phủ.

Thấy Lạc Già quận chúa bảo vệ Vương Thủ Nghiệp như vậy, sắc mặt Ngụy Đông Lai càng thêm âm trầm.

Tên tiểu tử Đông Càn đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc có quan hệ gì với Lạc Già quận chúa?

"Linh Y cô nương, ngươi không cần thiết phải đi ra." Vương Thủ Nghiệp nhìn nàng thở dài một hơi nói: "Chuyện này sẽ khiến ngươi cuốn vào chuyện thị phi không cần thiết."

"Thủ Nghiệp công tử, ngươi vừa ra mặt vì Linh Chỉ vừa rồi đã chọc phải phiền phức." Lạc Già quận chúa lạnh nhạt nói: "Dù thế nào đi nữa, ta và ngươi vẫn là bằng hữu, ta không thể để ngươi một mình đối mặt với áp lực của Ngụy Vương phủ."

Cho dù là đeo mạng che mặt, từ đầu đến cuối đôi mắt của Lạc Già quận chúa vẫn dính trên người Vương Thủ Nghiệp, giọng điệu nói chuyện cũng mềm mại mà ôn hòa.

Về phần Ngụy Đông Lai bên kia, chỉ là ở lúc nàng nói lời hung ác thì nhìn chằm chằm hắn một cái.

Ngụy Đông Lai thấy nàng như vậy, còn có chỗ nào không rõ? Hắn ta nhất thời bị tức giận đến mức ghen ghét dữ dội, cảm giác trên đầu xanh rờn.

Thật là một đôi cẩu nam nữ! Thật sự cho rằng Ngụy Đông Lai ta không tồn tại sao?

Cơ Linh Huyên à Cơ Linh Huyên, trong lòng ta vốn hướng về Minh Nguyệt, nhưng Minh Nguyệt chiếu cống rãnh. Hình hài ngươi phóng đãng như thế, trái với lề lối của phụ nữ, để Ngụy Đông ta ở nơi nào?

Theo Lạc Già quận chúa ra mặt, mọi người tại hiện trường ngoài một mảnh xôn xao, không ít người cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Chẳng lẽ lần tỷ đấu công bằng này của Ngụy Vương phủ đã âm thầm giở trò gì?

Sắc mặt Ngụy Đông Lai càng lúc càng khó coi.

Nếu Lạc Già quận chúa không thuận theo, cắn chết không thả, khó đảm bảo sẽ không tra ra chút manh mối nào.

Trong lúc giằng co bất phân thắng bại.

Trên bầu trời, bỗng nhiên có một áng mây bốc cháy, phảng phất như một ngọn lửa đỏ bao phủ lấy Cầu Hoàng lâu.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp Lăng Hư cảnh cường hãn tựa như Thái Sơn áp đỉnh từ trên trời giáng xuống, mênh mông bàng bạc, uy thế hiển hách, ép tới tất cả mọi người hô hấp trì trệ.

Uy thế này!

“Lão tổ tông!”

Ngụy Đông Lai và Ngụy Nguyên Thắng trên mặt đồng thời toát ra vẻ kính sợ, hướng lên bầu trời cúi người mà bái: “Đông Lai, Nguyên Thắng, bái kiến lão tổ tông.”

Đại Chu Ngụy Vương đương đại giáng lâm, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Ngay cả một trọng tài Thần Thông cảnh cũng nhìn đám Xích Hà kia với ánh mắt kính sợ, nhao nhao hành lễ bái kiến: “Bái kiến Ngụy Vương.”

Lạc Già quận chúa cũng rùng mình, cung kính hành lễ: “Lạc Già bái kiến Ngụy Vương.”

Ngụy Vương thế hệ này chính là nhân vật truyền kỳ, hắn tu luyện chính là Lục Cức Dương Diễm Công tổ truyền, công pháp này triển khai uy thế hiển hách, có khí thế Phần Thiên chử hải, chính là một môn Lăng Hư Bảo Điển hỏa hệ có chút lợi hại.

Hắn chẳng những ở trong quá trình cùng các quốc gia giao chiến lấy được vô số quân công, còn từng ở trong chiến trường ngoại vực lập được uy danh hiển hách, thậm chí có một lần, còn cùng chủ mạch Tĩnh An Ngụy thị lão tổ liên thủ chém giết một đầu Lăng Hư cảnh Yêu Ma Vương.

Cũng chính vì vậy, Tiên Hoàng từng tự mình biểu dương cho hắn, cũng sắc phong hắn là 【Xích Hà Chân Quân】.

Chỉ riêng uy vọng cá nhân mà nói, Đại Chu Ngụy Vương Xích Hà Chân Quân, hầu như có thể ngang hàng với Nguyên Bình Đại Đế của hoàng thất Đại Chu.

“Chư vị không cần đa lễ như vậy.” Trong tầng mây, có một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Đông Lai, ngươi làm việc như thế nào? Sao có thể dĩ hạ phạm thượng, bất kính với Lạc Già quận chúa? Chẳng lẽ ngươi muốn mưu phản hay sao? Còn không mau tạ lỗi với quận chúa, sau đó lăn về phủ Ngụy Vương đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Dưới thanh âm này, Ngụy Đông Lai và Ngụy Nguyên Thắng thành thật giống như chuột gặp mèo, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Vương Thủ Nghiệp khẽ nhíu mày.

Mặc dù uy thế của Ngụy Vương cường đại, nhưng không cách nào tạo thành ảnh hưởng gì đối với hắn.

Người này mặt ngoài tuy là đang răn dạy Ngụy Đông Lai, thực ra chỉ là muốn xuống dốc mà thôi, chỉ cần lừa gạt qua cửa ải trước mắt này, phía sau mặc cho mọi người nói xôn xao, về kết quả mà nói cũng không làm nên chuyện gì.

Hắn liếc mắt nhìn Lạc Già quận chúa, giống như đang hỏi ý của nàng.

Trong ánh mắt Lạc Già quận chúa lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Nếu ngay cả Ngụy Vương cũng ra mặt, chỉ sợ việc này khó có thể tiếp tục được nữa, chẳng lẽ mọi người thật sự có thể cùng Ngụy Vương đối đầu trực diện? Nàng cũng không có tự tin này.

Nhưng ngay lúc Lạc Già quận chúa chuẩn bị từ bỏ.

Bỗng dưng.

Một cửa sương phòng khác trên bộ đàn Phượng Hoàng Lâu ầm ầm mở ra, một lão hoạn quan từ bên trong bay ra.

Có người quen biết lập tức nhận ra được, vị này, chính là lão công "Triệu Tiến Trung" bên người đương đại Nguyên Bình Đại Đế được coi trọng nhất.

Chỉ thấy hắn vung phất trần lên, the thé hô: "Bệ hạ giá lâm~"

Bệ hạ giá lâm?

Trong lòng mọi người lập tức rùng mình.

Tương truyền bệ hạ đã mấy trăm năm chưa từng chính thức gặp mặt Ngụy Vương, hôm nay Ngụy Vương ở đây, bệ hạ lại tự mình đến, chẳng lẽ là…?

Trong lúc mọi người đang nhao nhao nghi kỵ.

Trong Cầu Hoàng lâu bỗng nhiên nổi lên tầng tầng gợn sóng không gian, một vị lão giả từ trong đó cất bước đi ra, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lão giả này đầu đội tử kim quan, mặc cổn long bào, nhìn qua đã tương đối già nua, chỉ nhỏ hơn Long Xương đại đế một chút, thân hình cũng tương đối gầy gò, nhưng không tổn hao chút uy nghiêm nào.

Một thân bành trướng mênh mông uy áp Lăng Hư cảnh, làm cho người ta nhìn mà khiếp sợ.

Không cần phải nói, người này tự nhiên là đương đại hoàng đế Đại Chu, Nguyên Bình đại đế.

Trong lòng mọi người rùng mình, vội vàng nhập vào thân nghênh đón, cung kính hô lên: "Cung nghênh bệ hạ."

Ngay cả trong mây đỏ cuồn cuộn trên bầu trời, cũng có một bóng người phi thân hạ xuống, khom mình hành lễ với

Nguyên Bình Đại Đế: “Cung nghênh bệ hạ. Không biết bệ hạ giáng lâm, không thể tiếp đón từ xa, thần thất lễ.”

Bóng người này đương nhiên là Ngụy Vương của Đại Chu.

Nguỵ Vương nhìn qua tuổi tác trẻ hơn Nguyên Bình Đế không ít, trường bào tu thân đen đỏ gặp nhau làm cho khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm, phong thái không thua kém người trẻ tuổi chút nào.

“Chúng ái khanh miễn lễ.” Nguyên Bình Đại Đế vung tay lên, trong uy nghiêm lại lộ ra vẻ hòa ái, ôn hòa nhìn về phía Ngụy Vương nói: “Bá Ngọc, ngươi và trẫm đều là Lăng Hư cảnh, không cần câu nệ hư lễ này.”

“Giữa quân thần, lễ không thể bỏ.” Ngụy Vương vội vàng nói.

Thật ra hắn từ Nguyên Bình Đại Đế đột nhiên xuất hiện, liền hiểu được chuyện hôm nay chỉ sợ không thể bỏ qua dễ dàng.

“Cũng được cũng được, các đời Ngụy Vương các ngươi đều là trung thành và tận tâm, để cho trẫm cảm thấy vui mừng, mà Bá Ngọc ngươi càng là tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân thần, quả thật là may mắn của Đại Chu ta.” Sau khi “Khai ngợi” xong, Nguyên Bình Đại Đế đột nhiên nhìn về phía Lạc Già quận chúa, ánh mắt cũng lập tức trở nên uy nghiêm, tức giận khiển trách: “Linh Quân, đều do trẫm ngày thường quá cưng chiều ngươi, ngươi lại dám hồ đồ như thế!”

“Lão tổ gia gia, con không có hồ đồ…” Ánh mắt Lạc Già quận chúa có chút ủy khuất hành lễ: “Con tin phẩm tính của Thủ Nghiệp công tử, hắn tuyệt đối không có khả năng tùy ý vu oan Ngụy vương phủ.”

“Làm càn!” Nguyên Bình Đại Đế cả giận nói: “Bằng hữu của ngươi có phẩm tính, chẳng lẽ đường đường Ngụy Vương phủ lại không có phẩm tính sao?”

“Lão tổ gia gia nói đúng, đều là lỗi của Linh Chỉ.” Tròng mắt Lạc Già quận chúa xoay chuyển, bỗng dưng thay đổi thái độ, ủy khuất điềm đạm đáng yêu nói: “Linh Chỉ nguyện ý xin lỗi Ngụy Vương điện hạ.”

“Nếu nói xin lỗi hữu dụng, muốn luật pháp lại có tác dụng gì?” Nguyên Bình Đại Đế tức giận nói, “Các đời Ngụy Vương

đều là cánh tay đắc lực của Đại Chu chúng ta, mà Bá Ngọc lại là cột sống của Đại Chu ta…”

“Bệ hạ, được rồi được rồi.” Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc vội vàng khuyên nhủ: “Đúng sai đen trắng tự tại lòng người, Lạc Già quận chúa cũng chỉ là nhất thời thiên vị nghe tiểu nhân nói, không bằng cứ như vậy dừng tay, miễn cho tổn thương hòa khí.”

“Không được.” Nguyên Bình Đại Đế nghiêm túc nói: “Lúc trước Bá Ngọc từng nói, lễ không thể phế, pháp tự nhiên càng không thể phế. Quý khách của sứ đoàn Đông Càn đối với Ngụy Vương không hiểu rõ, nhất thời hiểu lầm cũng có thể hiểu được, nhưng Linh Chỉ há có thể hồ đồ như thế? Nếu không nghiêm trị hắn, sao có thể rửa sạch oan khuất của Ngụy Vương phủ?”

Hỏng bét.

Ngụy Bá Ngọc trong lòng thầm nghĩ không ổn, cũng lập tức có chút hối hận.

Nguyên Bình Đế đây là có chủ tâm không nghĩ tốt.

Cũng trách mình nóng nảy một chút, nếu không có mình ra mặt, há lại để Nguyên Bình đại đế cảm thấy kỳ quặc, bắt được cơ hội? Nhưng nếu hắn không ra mặt, dựa vào sự kiên trì của Lạc Già quận chúa, tình huống cũng bất lợi.

Muốn trách cũng chỉ trách tiểu tử Đông Càn kia, đến tột cùng là thật sự có nắm chắc, hay là đang ăn nói bừa bãi?

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp.

“…”

Vương Thủ Nghiệp cũng không còn gì để nói.

Tuy hắn si mê luyện đan không thích chính trị, nhưng điều này không có nghĩa hắn là kẻ ngốc. Hiện giờ xem ra, hắn đã trở thành một lưỡi dao sắc bén trong tay Nguyên Bình Đại Đế, chuẩn bị đâm vào Ngụy Vương phủ.

“Thủ Nghiệp công tử, là Linh Chỉ làm phiền ngươi.” Lạc Già quận chúa áy náy truyền âm nói: “Ngươi là một quân tử nhẹ nhàng xuất trần thoát tục, nếu không muốn bị cuốn vào phân

tranh, ta dám cam đoan không ai dám ép ngươi. Cùng lắm ta tự bộc lộ huyết mạch tuyệt thế, nhất định có thể quyết định của gia gia của Tả Hữu lão tổ."

"Không sao, người trong giang hồ sao có thể tránh được phân tranh?" Vương Thủ Nghiệp lạnh nhạt truyền âm nói: "Nếu tộc nhân Vương thị ta đã theo sứ đoàn tới Đại Chu, tự nhiên là Tứ ca ta đã có ý định tham gia thị trường Đại Chu. Đến lúc đó, không phải hợp tác với hoàng thất Đại Chu thì là hợp tác với Ngụy Vương phủ, luôn phải đắc tội một người, gặp nguồn gốc là si tâm vọng tưởng."

"Nếu ta và Linh Tuyền cô nương quen biết cũ, lại không quen nhìn Ngụy Vương phủ, vậy thì trước hết kết thiện duyên cho Tứ ca đi."

Lạc Già rõ ràng tuy rằng không rõ "Tứ ca" mà hắn mở miệng ra rốt cuộc là nhân vật gì, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm đối với quyết định của Thủ Nghiệp công tử, vội vàng truyền âm nói: "Vậy làm phiền Thủ Nghiệp công tử vạch trần thủ đoạn quỷ vực của Ngụy Vương phủ. Bất luận kết quả như thế nào, quý gia tộc nếu như ở Đại Chu ta làm việc, Linh Chát Lực ta bảo đảm quý tộc thông suốt không trở ngại."

Hai người liên tiếp đối thoại cũng cực nhanh, trong chớp mắt đã đạt thành ăn ý với nhau.

Vương Thủ Nghiệp tiến lên một bước chắp tay nói: "Tại hạ là Thủ Nghiệp của Đại Càn Lũng Tả Trường Ninh Vương thị, bái kiến Nguyên Bình Đại Đế."

Tư thái của hắn thong dong mà bình tĩnh, mặc dù có hai vị Lăng Hư cảnh ở trước mặt cũng không sợ hãi chút nào.

Dù sao lúc ở nhà, hắn tiếp xúc nhiều với Lăng Hư cảnh, Long Xương đại đế lại "bình dị gần gũi" như vậy, hắn tự nhiên không sinh ra quá nhiều kính sợ đối với Lăng Hư đại đế.

Thịnh Quận Vương cũng vội vàng ra khỏi hàng bái kiến, cũng bổ sung nói: "Khởi bẩm Nguyên Bình Đại Đế, tiền bối Thủ Nghiệp chính là tông sư luyện đan xếp hạng hai Đại Càn chúng ta, một thân tạo nghệ luyện đan, gần với Huyền Đan chân nhân của Lăng Vân thánh địa."

Hắn không thể không nâng thân phận lên cho Vương Thủ Nghiệp, miễn cho người khác cho rằng Thủ Nghiệp dễ bắt nạt.

Tông sư luyện đan thứ hai của Đông Càn?

Thân phận này vừa ra, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thay đổi.

Không đơn giản là người trẻ tuổi ở đây lộ ra vẻ kính sợ, mà ngay cả tu sĩ Thần Thông cảnh cũng không còn dùng ánh mắt nhìn tiểu bối, mà coi hắn là đại nhân vật một phương, ngay cả hai vị đại lão Lăng Hư cảnh cũng nghiêm túc trịnh trọng hơn rất nhiều.

Tuổi còn trẻ như vậy chính là luyện đan tông sư thứ hai của Đông Càn, trước không nói thân phận bây giờ của hắn ở Đông Càn đã vô cùng quý trọng, đáng sợ hơn chính là cỗ lực lượng phía sau hắn.

Tất cả mọi người đều biết, Luyện Đan Sư muốn nhanh chóng trưởng thành, chính là phải không ngừng đốt tiền, đốt tiền, lại đốt tiền, phàm là thế lực yếu một chút, đều không có khả năng bồi dưỡng được tuấn kiệt như thế.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều đang âm thầm phỏng đoán, vậy cái gọi là Trường Ninh Vương thị rốt cuộc là gia tộc cỡ nào? Lại có nội tình hùng hậu như vậy.

“Đợi một chút!” Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc chợt nhớ tới cái gì đó, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp, “Vương An Nghiệp và Vương Phú Quý, là gì của ngươi?”

“Ngụy Vương vậy mà biết chắt ta trọng tôn Vương An Nghiệp, cùng chất lục thế tôn Vương Phú Quý?” Vương Thủ Nghiệp cũng có chút kinh ngạc.

“Nhận ra?” Sắc mặt Ngụy Bá Ngọc càng trở nên khó coi, cười lạnh nói: “Ngụy Bá Ngọc ta, cũng không có tư cách đi làm quen ‘An Nghiệp công tử’ và ‘Phú Quý công tử’ danh chấn Tiên Triều.”

Danh chấn Tiên Triều?

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt khó hiểu.

An Nghiệp và Phú Quý đi Tiên Triều đến tột cùng đã làm những gì? Tại sao ngay cả Ngụy Bá Ngọc ở Đại Chu xa xôi

cũng nghiến răng nghiến lợi như vậy?

“Hóa ra Thủ Nghiệp công tử vẫn là trưởng bối của An Nghiệp công tử và phú quý công tử.” Thái độ của Nguyên Bình đại đế đối với Vương Thủ Nghiệp cũng lập tức hòa ái, cười ha hả nói: “Công tử Thủ Nghiệp ngươi có lẽ còn không biết, cháu trai ngươi trọng tôn Vương An Nghiệp gần đây ở Tiên Triều tranh đoạt 【Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển】 nổi tiếng với người khác, lại có thể đè ép hai vị công tử của Tĩnh An Ngụy thị, Triêu Dương Vương phủ xuống, tiền đồ không thể hạn lượng.”

“Hơn nữa nghe nói An Nghiệp công tử có quan hệ cực tốt với Triêu Dương Cơ thị. Mọi người đều biết Triêu Dương Cơ thị và Đại Chu Cơ thị chúng ta đều là phân nhánh do Hàn Nguyệt Cơ thị phân ra, nói ra thì nhà các ngươi cũng coi như có duyên với Cơ thị chúng ta.”

Nguyên Bình Đại Đế thân là đương triều Đại Đế, tin tức tất nhiên là linh thông, mà quan hệ giữa Đại Chu cùng Tiên Triều cũng càng thêm chặt chẽ, hắn tự nhiên hiểu rõ không ít tình báo của Tiên Triều.

“Còn có chuyện như thế?” Vương Thủ Nghiệp cảm khái nói: “Nhưng An Nghiệp nhà ta tư chất tuyệt luân, tranh thắng bảo điển cũng coi như bình thường.”

Vương Thủ Nghiệp không ngoài ý muốn, nhưng Lạc Già quận chúa ở bên nghe mà mí mắt giật giật.

Cả nhà họ Vương của các ngươi là những ai? Sao lại đi khắp nơi tranh bảo điển thế?

Tính cả bộ Huyền Đan Bảo Điển kia của Thủ Nghiệp công tử, cả nhà các ngươi đều đã có hai bộ bảo điển! Đây cũng là thế gia Ngũ phẩm?

Đáng thương cho Đại Chu Cơ thị bọn họ, cũng chính là có một bộ bảo điển gia tộc đời đời truyền thừa mà thôi.

“Không những như thế, biểu hiện của phú quý công tử càng thêm kinh người.” Nguyên Bình Đại Đế hiển nhiên tâm tình rất tốt, “Phú Quý công tử biết được tổ phụ cùng Tĩnh An Ngụy thị kết thù kết oán, dưới diệu kế luân phiên, đánh Tĩnh An

Ngụy thị đau khổ cầu xin tha thứ, một đợt thiệt hại mấy ức tiên tinh.”

Mấy ức tiên tinh?

Rất nhiều người vừa nghe chuyện này, đều là vô cùng khiếp sợ.

Đây chính là một con số trên trời, cũng nhờ Tĩnh An Ngụy thị gia nghiệp lớn, đổi lại gia tộc bọn họ hơn phân nửa đã phá sản.

“Hơn nữa Tứ tiểu công chúa Phú Quý công tử cùng Tiên Triều hai tiểu công chúa vô tư, đều nói tương lai hắn vô cùng có khả năng trở thành phủ chủ công chúa tương lai.” Nguyên Bình đại đế bát quái cũng có chút yêu thích.

Không còn cách nào khác, ai bảo Vương Phú Quý đánh Tĩnh An Ngụy thị thành Lạc Hoa Lưu Thủy, khiến Nguyên Bình Đại Đế thần thanh khí sảng.

Không đủ, Nguyên Bình Đại Đế thoải mái, Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc tự nhiên khó chịu.

Bọn họ và Tĩnh An Ngụy thị cùng ra một mạch, vinh cùng vinh cùng nhục. Tĩnh An Ngụy thị bị chèn ép xuống, tự nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến uy vọng của Ngụy Vương phủ Đại Chu.

“Thú vị, hai đứa bé kia đúng là tranh giành mặt mũi cho Vương thị chúng ta.” Sau khi Vương Thủ Nghiệp cảm khái xong, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Ngụy Nguyên Thắng, “Đứa nhỏ này của ngươi, cũng không đầu không đuôi không biết nặng nhẹ, 【 Huyết Thai Ma Đan 】 loại tà vật này, ngươi cũng dám ăn bậy sao? Ngươi không sợ căn cơ bị hủy, tiền đồ hoàn toàn không còn sao?”

Ngụy Nguyên thắng, Ngụy Đông Lai sắc mặt âm thầm hoảng hốt.

Làm sao có thể? Cho dù hắn là Luyện Đan Tông Sư nổi tiếng, cũng không có khả năng liếc mắt một cái nhìn ra Ngụy Nguyên Thắng phục dụng chính là 【 Huyết Thai Ma Đan 】 a? Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

“Huyết Thai Ma Đan?” Nguyên Bình Đại Đế nghe được cái tên này, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Cái này nghe

giống như loại tà đan nào đó. Công tử Thủ Nghiệp, ngươi sẽ không nhìn lầm đấy chứ?”

“Ta há lại nhìn lầm? 【Huyết Thai Ma Đan】 này chính là cấm đan thời kỳ Thần Võ hoàng triều, từ tay một vị luyện đan sư Ma Đạo tên là “Ma Đỉnh Tôn Giả”, chính là một trong “kiệt tác” Vương Thủ Nghiệp khí định thần nhàn nói.

Cũng khó trách hắn chắc chắn như thế, hiện tại trong tu sĩ toàn thế giới, sợ là cũng không có ai hiểu rõ lão ma đầu “Ma Đỉnh Tôn Giả” hơn hắn.

“Ma Đỉnh Tôn Giả!”

Nguyên Bình Đại Đế nghe được cái tên này, sắc mặt biến đổi: “Đây không phải là một trong mười tội phạm truy nã của Thần Vũ hoàng triều sao? Chẳng lẽ lão ma đầu kia vẫn còn sống?”

Cũng không trách hắn phản ứng lớn như vậy. Đây chính là 【Mười đại tội phạm truy nã】

Mười đại tội phạm truy nã thời Thần Vũ hoàng triều, mỗi một vị đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy, trong đó có một vài người đã từng dẫn đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, nếu không cũng sẽ không bị Thánh Hoàng đuổi giết.

Nhân vật như vậy, nếu là còn sống, vậy còn đến mức nào nữa?!

…

Chương 112: Giả heo ăn Hổ tổ sư gia!

…

“Bệ hạ cũng không cần quá lo lắng, huyết thai ma đan mà đứa nhỏ Ngụy Nguyên thắng dùng, hẳn là không có quan hệ gì với Ma Đỉnh Tôn Giả.” Vương Thủ Nghiệp nhẹ nhàng nói, “Chẳng qua năm đó Ma Đỉnh Tôn Giả hành sự ngoan lệ, lưu độc rất rộng, có thể có một ít điển tịch đan phương không bị tiêu hủy sạch sẽ, lưu truyền đến nay.”

Cũng khó trách, người khác không biết Ma Đỉnh Tôn Giả chết hay chưa, hắn còn có thể không biết sao?

Sợi tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả hiện tại đang dây dưa với tàn hồn của Huyền Đan Chân Quân, gửi hồn vào trong Ma Đỉnh. Mà Ma Đỉnh lúc này đã bị đưa về Vương thị, phỏng chừng đang nằm trong nhẫn trữ vật của Tứ ca.

Sắc mặt Nguyên Bình Đại Đế thoáng thả lỏng, thanh âm lại như cũ ngưng trọng nói: “Cho dù như ngươi nói, chuyện này cũng tuyệt đối không thể buông lỏng. Nhất định phải tra ra chân tướng, hơn nữa bẩm báo Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn.”

Hai người ngươi một lời ta một câu, giống như đã chắc chắn tội danh Ngụy Vương phủ.

Ngụy Đông Lai nóng nảy, tức giận nói: “Vương Thủ Nghiệp, ngươi nói đó là Huyết Thai Ma Đan chính là Huyết Thai Ma Đan sao? Lời nói trắng không câu nào dám nói xấu người khác, đừng trách Ngụy Vương phủ ta cùng ngươi không đội trời chung!”

“Đông Lai huynh đừng vội. Huyết Thai Ma Đan này bởi vì phương pháp luyện chế cực kỳ tà ác, vả lại liên quan đến yêu ma vực ngoại, trình tự trong đó Vương mỗ liền không kể hết, chỉ nói kết quả.” Trong ánh mắt Vương Thủ Nghiệp xẹt qua vẻ chán ghét, “Sau khi dùng ma đan này, lực lượng ẩn chứa bên trong Ma Đan có thể kích phát tiềm lực trong huyết mạch trên phạm vi lớn, khiến cho người phục dụng trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng cực mạnh.”

“Nhưng tương ứng, hậu quả cũng rất nghiêm trọng. Sau khi dược hiệu qua đi, tiềm lực huyết mạch của người phục dụng sẽ bị phá hư, căn cơ cũng sẽ sớm bị tiêu hao, nghiêm trọng thậm chí sẽ bị huyết mạch tan vỡ mà chết.”

“Quan trọng nhất là, sau khi phục dụng đan dược này, huyết mạch chi lực trong cơ thể người phục dụng đã bị ảnh hưởng, trong máu sẽ lưu lại đại lượng yêu ma chi huyết. Mọi người đều biết, nhân tộc vì đề phòng yêu ma huyễn hóa xâm lấn, đã sớm nghiên cứu ra yêu ma huyết kiểm tra dược tề, ta tin tưởng nội bộ Đại Chu nhất định có cơ cấu liên quan cùng dược tề kiểm tra. Là đen hay trắng, một dò xét liền biết.”

“Cái này…”

Ngụy Đông Lai ánh mắt lập loè bất định.

Vương Thủ Nghiệp này cũng quá tà môn. Rõ ràng Huyết Thai Ma Đan đã sớm là vật thất truyền, hắn ta lại có thể hiểu rõ ràng như vậy.

Mà các trọng tài Thần Thông cảnh khác nghe nói tường tận như thế, cũng càng thêm tin phục Vương Thủ Nghiệp, nguyên một đám ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ngụy Nguyên chất vấn: “Ngụy Nguyên thắng ngươi đến từ thực tế, đến tột cùng có phục dụng Huyết Thai Ma Đan hay không?”

Tỷ thí trên lôi đài Cầu Hoàng lâu, mọi người so về một thanh danh, đương nhiên phải yêu cầu công bằng công chính. Dựa vào loại thần võ cấm dược như Huyết Thai Ma Đan này để giành được thi đấu, làm sao có công bằng được?

Danh dự lôi đài cũng vì vậy mà bị liên lụy, bọn họ làm sao có thể không giận?

“Cái này, cái này…”

Sắc mặt Ngụy Nguyên Thắng tái nhợt, trong lúc nhất thời bối rối nói không ra lời.

Đặc biệt, hậu quả của việc Vương Thủ Nghiệp nói dùng Huyết Thai Ma Đan, lợi hại hơn nhiều so với hắn biết.

“Hừ!”

Nguyên Bình Đại Đế thấy thế, trong lòng đã chắc chắn chín mươi phần trăm trở lên, hừ lạnh một tiếng phân phó: “Chuẩn

bị dược kiểm.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Đại thái giám Triệu Tiến Trung lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu sau, liền có những nhân sĩ liên quan đến cơ quan Đại Chu đến đây kiểm thuốc. Quả nhiên, sau khi máu và dược tề của Ngụy Nguyên Thắng hỗn hợp lại với nhau, hiện ra màu đen rõ ràng, hơn nữa nồng độ cũng không thấp.

Nhân sĩ tương quan bẩm báo với Nguyên Bình Đại Đế: “Khởi bẩm bệ hạ, trải qua kiểm tra đo lường, trong máu Ngụy Nguyên Thắng chứa một lượng máu yêu ma nhất định. Muốn tạo thành kết quả này, chỉ có hai khả năng, một là Ngụy Nguyên Thắng chính là hậu duệ của yêu ma ngoại vực, hai là dùng hoặc rót vào máu của yêu ma ngoại vực.”

Kết quả dược kiểm vừa ra, chung quanh lập tức một mảnh xôn xao.

Đường đường là Ngụy Vương phủ lại làm ra hoạt động quỷ vực không biết xấu hổ như vậy.

Mà đám người Ngụy Vương phủ cũng đều là sắc mặt khó chịu không thôi.

Đây không thể nghi ngờ là bị ở trước mặt mọi người làm mất mặt. Ngụy Vương phủ sừng sững nhiều năm như vậy, bọn họ còn chưa bao giờ trải qua tình huống mất mặt như thế.

Nguyên Bình Đại Đế càng đau đớn vô cùng nhìn về phía Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc: “Bá Ngọc à Bá Ngọc, trẫm tuyệt đối không ngờ tới, ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà sa đọa đến tận đây! Là hoàng thất ta bạc đãi Ngụy Vương phủ ngươi? Hay là ức vạn dân chúng Đại Chu bạc đãi Ngụy Vương phủ ngươi?”

“Bệ hạ…” Ngụy Bá Ngọc trong lòng điên cuồng co rút không thôi, nhưng việc này cũng không thể không nhận kinh sợ, lúc này vẻ mặt tràn đầy áy náy, “Tự trách”, “Đây đều là Bá Ngọc sai, là Bá Ngọc quá chú trọng tự mình tu luyện, bỏ qua dạy dỗ đối với các con nối dõi gia tộc. Đông Lai, ngươi uổng phí ta tín nhiệm ngươi như thế, ngươi ngươi, ngươi sao có thể làm ra chuyện như thế?”

Một ngụm hung hăng chụp lên đầu Ngụy Đông Lai.

Ngụy Đông Lai vội vàng vạn phần biệt khuất kêu oan: "Lão tổ tông, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Đông Lai! Là Đông Lai không quản thúc Nguyên Thắng!"

Dứt lời, lão quay đầu nổi giận nói với Ngụy Nguyên Thắng: "Nguyên Thắng, ngươi quả nhiên phụ lòng mong đợi của ta đối với ngươi! Ngươi vì mặt mũi, lại làm ra chuyện vô sỉ như thế, quả thực mất hết người Ngụy Vương phủ chúng ta!"

"Ta ta ta ta…"

Ngụy Nguyên Thắng vẻ mặt bối rối và ủy khuất, vội vàng muốn giải thích.

Nhưng hắn còn chưa há miệng, bên tai liền truyền đến tiếng Ngụy Đông Lai truyền âm: "Nguyên Thắng, việc đã đến nước này, việc này tạm thời chỉ có thể do một mình ngươi gánh. Ngươi ngàn vạn lần không được tuyển người khác, để tránh liên lụy toàn bộ Ngụy Vương phủ. Chờ sau khi sóng gió qua đi, ta cùng lão tổ tông nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa ngươi ra."

Thân thể Ngụy Nguyên Thắng chấn động, nhất thời trong bụng đều là ủy khuất.

Nếu không phải ở dưới áp lực của lão tổ cùng thúc công, hắn làm sao chịu phục dụng loại tà vật Huyết Thai Ma Đan này? Vì thế, tiềm lực huyết mạch của hắn sợ là đều phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện, lại muốn một mình hắn cõng nồi, nào có đạo lý như vậy?!

Nhưng hắn bất quá là đệ tử tiểu bối trực mạch của Ngụy thị, thế đơn lực cô, đối mặt cục diện này lại có thể như thế nào?

Mặt hắn lập tức xám như tro tàn, suy sụp không thôi nói: "Lão tổ tông, Đông Lai thúc công. Là ta sai rồi, ta ngàn vạn lần không nên, không nên vì mặt mũi mà đi vào con đường xấu xa, liên lụy toàn bộ Ngụy Vương phủ phải chịu nhục."

"Huyết Thai Ma Đan kia của ngươi từ đâu mà đến?" Ngụy Đông Lai tức giận trách mắng.

"Ta ta ta… Ta là từ một tán tu trong lúc vô tình mua được, nói là có thể tạm thời tăng lên chiến lực." Ngụy Nguyên thắng vẻ

mặt khủng hoảng mà vô tội nói, “Ta, ta cũng không biết cái kia chính là Huyết Thai Ma Đan đáng sợ a.”

Đám người Ngụy Vương phủ cũng thông minh, trốn tránh trách nhiệm cũng có thủ đoạn, mỗi người đều hái mình sạch sẽ.

Chỉ là mọi người cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu loại thủ đoạn thế gia quen dùng này?

Tiểu quốc công Trần Thái Thanh từ trong đám người nhô đầu ra, lớn tiếng trào phúng nói: “Ngụy Nguyên Thắng, cái tán tu kia của ngươi là gặp ở nơi nào? Giới thiệu giới thiệu ta biết a, ta chuẩn bị đi mua một đống Huyết Thai Ma Đan, ngày sau đi chiến trường ngoại vực gặp nguy cơ còn có thể liều mạng gì gì đó.”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, đám con cháu thế gia trào phúng phô thiên cái địa đánh về phía Ngụy Nguyên Thắng.

Tiểu tử kia ngày thường ỷ vào thiên phú tốt, thực lực mạnh mẽ, cũng không ít lần liếc mắt xem người, bao nhiêu người đã sớm nhìn hắn không quen.

Bởi vì cái gọi là “tường đổ mọi người đẩy”, ngày thường Ngụy thị thế lớn, bọn họ tự nhiên không dám nói gì, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội đánh chó mù đường, mọi người há có thể bỏ qua?

“Người đâu, mang Ngụy Nguyên Thắng đi trông coi nghiêm ngặt, nhất định phải thẩm vấn ra lai lịch Huyết Thai Ma Đan của hắn.” Nguyên Bình Đại Đế vung tay lên, hạ ý chỉ.

Sau khi giải quyết dứt khoát, hắn lại tiếc hận nhìn Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc nói, “Bá Ngọc à, không phải trẫm nói ngươi, ngày thường ít chỉnh sửa một chút. Nếu như ngươi có rảnh rỗi, vẫn nên dành chút thời gian ở trên giáo dục hài tử gia tộc. Dù sao hài tử mới là tương lai của gia tộc, căn cơ Đại Chu. Một khi căn cơ nát, tòa nhà này dù cẩm tú phồn hoa thế nào, sợ là cũng có nguy cơ sụp đổ a.”

Bị Nguyên Bình Đại Đế châm chọc trong lời ngoài, Ngụy Bá Ngọc cũng chỉ đành kiên trì tiếp lời: “Bệ hạ dạy rất đúng, sau lần này, Bá Ngọc nhất định sẽ chỉnh đốn phong cách gia tộc.”

Trận này Ngụy Vương phủ thua, theo sự kiện dần lên men, chắc chắn sẽ liên tục đả kích danh vọng của Ngụy Vương phủ.

"Nếu đã như vậy." Nguyên Bình Đại Đế giải quyết dứt khoát nói: "Hủy bỏ thứ hạng số một trong Thiên Nhân Tuấn Kiệt bảng của Ngụy Nguyên Thắng, sau đó người còn lại đấu kế, bất luận là ai bắt được top 3, trẫm đều sẽ có phần thưởng tương ứng. Còn thứ nhất trong Tử Phủ bảng…"

Trong khi nói chuyện, Nguyên Bình Đại Đế nhìn về phía Ngụy Đông Lai.

Ngụy Đông Lai vội vàng nói: "Bệ hạ, Đông Lai bằng lòng tiếp nhận dược kiểm, lấy chính thức trong sạch."

"Ngươi không cần kiểm tra thuốc, trẫm tin ngươi." Nguyên Bình Đại Đế hòa ái dễ gần nói: "Đông Lai Tử Phủ bảng là đệ nhất, hẳn là thực danh quy."

Ngụy Đông Lai vẫn còn đang phun một ngụm máu.

Nếu bệ hạ sắp xếp dược kiểm cho hắn, tự nhiên có thể trả cho Ngụy Vương phủ một phần "trong sạch", cũng có thể chặn miệng mọi người, biến sự kiện Ngụy Nguyên Thắng trở thành một án cô đơn.

Nhưng sự "Tín nhiệm" và "che chở" của bệ hạ, ngược lại làm cho hắn mất đi cơ hội tốt nhất tự chứng minh trong sạch.

Không cần nghĩ hắn cũng biết, sau việc này, tất nhiên sẽ có các loại tạp âm nghị luận ầm ĩ, nói "Đệ nhất trong Tử Phủ Tuấn Kiệt bảng" của Ngụy Đông Lai hắn chính là gian lận.

Chỉ là, giờ này khắc này, Ngụy Đông Lai cũng không dám ngỗ nghịch ý tứ của Nguyên Bình đại đế.

Lập tức tròng mắt hắn đảo một vòng nói: "Đa tạ bệ hạ thương cảm. Chỉ là đệ nhất Tử Phủ Tuấn Kiệt bảng này, Đông Lai thật không dám nhận."

"Tại sao Đông Lai lại nói ra lời ấy?" Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc giúp đỡ tiếp lời: "Chuyện Nguyên Thắng chỉ là án cô đơn, ngươi thành danh đã lâu, trẻ tuổi tuấn kiệt Tử Phủ cảnh trong sứ đoàn các quốc gia Đại Chu, ai sẽ là đối thủ của ngươi?"

“Lão tổ tông ngài chớ quên.” Ngụy Đông Lai ngẩng đầu, bỗng chốc đưa mắt nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp, “Có Thủ Nghiệp huynh ở đây, Đông Lai sao dám nhận đệ nhất?”

Mọi người lập tức hiểu.

Ngụy Vương này cùng Ngụy Đông Lai kẻ xướng người hoạ, rõ ràng là muốn chĩa mũi nhọn về phía Vương Thủ Nghiệp.

Chỉ cần Ngụy Đông Lai có thể trấn áp Vương Thủ Nghiệp xuống, vậy liền có thể trút một ngụm ác khí, lại có thể dời đi một phần lực chú ý của thế nhân.

Tuy nói là rất khó hoàn toàn lật ngược ác quả đeo mặt nạ Ngụy Nguyên Thắng mang đến, nhưng cũng có thể mượn cơ hội hòa một thành, giảm bớt tổn thất danh dự của Ngụy Vương phủ.

Nghe hắn nói như vậy, sự chú ý của mọi người lập tức chuyển đến trên người Vương Thủ Nghiệp.

Thế nhân chính là như thế, từ xưa đến nay đều là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn. Đại biểu các thế gia cũng đều tỏ ra rất có hứng thú.

“Thủ Nghiệp công tử.” Lạc Già quận chúa truyền âm nói: “Ta biết ngài thiên tính nội liễm yêu thích thanh tịnh, nếu ngài không muốn ứng chiến, Linh Chỉ có thể thay ngài đi thu thập hắn.”

“Linh Y cô nương có lòng.” Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên truyền âm nói: “Nếu ta đã nhúng tay vào việc này, thì đã dự liệu đến một bước này. Bất kể là vì để Ngụy Vương phủ sinh ra lòng kiêng kỵ, hay là vì thể diện của Đại Càn ta cùng Vương thị, trận chiến này của Vương Thủ Nghiệp ta đều là tránh cũng không thể tránh.”

“Nếu như thế, xin công tử hãy cẩn thận một chút. Ta biết hắn không phải đối thủ của ngươi, nhưng Ngụy Đông Lai xưa nay tâm cơ thâm trầm, ngài phải đề phòng hắn lừa gạt nhiều hơn.” Lạc Già quận chúa tiếp tục quan tâm nói.

“Cô nương yên tâm.”

Vương Thủ Nghiệp gật gật đầu, lập tức thản nhiên bước ra, cất cao giọng nói: “Đông Lai huynh đã có hứng thú, ta và ngươi luận bàn một chút, điểm đến là dừng.”

Một bên khiêu chiến một bên ứng chiến.

Lôi đài Tử Phủ của Cầu Hoàng lâu này đương nhiên sẽ mở ra cho bọn họ.

Dưới ánh nhìn chăm chú và mong đợi của mọi người, hai người leo lên lôi đài Tử Phủ, sau khi khách sáo với nhau theo quy củ hai câu, chiến đấu liền bắt đầu.

“Thủ Nghiệp huynh, cẩn thận!”

Ngụy Đông Lai sốt ruột cầu thắng, trước tiên bị bộc phát ra toàn bộ thực lực, huyền khí trong cơ thể lao nhanh, khí thế toàn thân tựa như núi lửa bộc phát phóng lên cao.

“Grào!”

Cùng với một tiếng thú rống vang vọng đất trời, một hư ảnh màu đỏ cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn.

Đó là một con cự thú cường tráng uy vũ, mỗi một miếng vảy trên người đều giống như được tạc từ hỏa tinh thạch mà thành, ở trên có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, một đôi kỳ lân mắt màu vàng đỏ càng lăng lệ mà bá đạo, tựa như quân vương cao cao tại thượng trong lửa, làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Đây chính là hư ảnh pháp tướng của Ngụy Đông Lai - Hỏa Kỳ Lân.

Làm Hỏa Chi Quân Chủ, Hỏa Kỳ Lân trời sinh đã có được năng lực khống hỏa cường đại, đối với những huyết mạch hỏa hệ khác cũng có tác dụng áp chế cường đại. Giờ phút này huyết mạch chi lực của Ngụy Đông Lai bộc phát, Hỏa Kỳ Lân tự nhiên sẽ hiển hiện ra.

Cùng với sự xuất hiện của nó, toàn bộ lôi đài đều hơi chấn động.

Uy thế khủng bố bỗng nhiên quét qua, ánh lửa vô tận xuất hiện ở trên lôi đài, Ngụy Đông Lai giơ tay đánh ra một chưởng, ánh lửa vô biên chợt hội tụ đến lòng bàn tay hắn ta, hóa thành một con Hỏa Diễm Kỳ Lân to lớn tấn công về phía Vương Thủ Nghiệp.

Một chưởng này, phảng phất mang theo uy thế của thiên địa, phô thiên cái địa, bá đạo tuyệt luân.

“Chuyện này…” Một trọng tài Thần Thông cảnh thốt lên kinh ngạc: “Ngụy Đông Lai còn che giấu thực lực! Không ngờ lĩnh ngộ của hắn đối với tiểu thần thông đã tới mức này! Chẳng lẽ huyết mạch của hắn không phải đại thiên kiêu Ất đẳng, mà đã đến Giáp đẳng!”

“Kẻ này thật sự là có chút thu hoạch.” Một vị trọng tài Thần Thông cảnh khác cũng tán thưởng không thôi: “Thực lực như thế, cũng không kém bao nhiêu so với truyền thừa của thế gia đỉnh cấp Tiên Triều. Đợi một thời gian nữa, hắn tất nhiên có thể trở thành trụ cột của Đại Chu chúng ta.”

Lạc Già quận chúa cũng hơi nhíu mày.

Ngụy Đông Lai quả nhiên che giấu thực lực, tu luyện Lục Cức Dương Diễm đến tình trạng này, xem ra hơn phân nửa là có ý đồ khác. Chỉ tiếc, hắn cuối cùng vẫn là xem thường Thủ Nghiệp công tử.

Quả nhiên là vậy.

Mắt thấy ánh lửa cuồn cuộn dùng Thái Sơn áp đỉnh đánh thẳng đến, vẻ mặt Vương Thủ Nghiệp không thay đổi, thần sắc trong đôi mắt đột nhiên trở nên lạnh thấu xương.

Uy thế đáng sợ bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn bắn ra.

Sau một khắc.

Một tiếng phượng hót uyển chuyển bỗng nhiên vang vọng khắp Cầu Hoàng Lâu.

Một hư ảnh hỏa phượng khổng lồ đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, cánh phượng trải rộng, uy thế huy hoàng.

Pháp Tướng Hư Ảnh của Vương Thủ Nghiệp ngay từ đầu mặc dù không phải Hỏa Phượng, nhưng theo huyết mạch lực trong cơ thể hắn càng ngày càng mạnh, huyết mạch của hắn cũng dần dần phát sinh dị biến, chờ sau khi trở thành tuyệt thế thiên kiêu, lại trực tiếp lột xác thành Hỏa Phượng.

Hơn nữa, còn không phải là Hỏa Phượng bình thường.

Trên đỉnh đầu hư ảnh pháp tướng ngẩng cao, mọc ra một chùm lông kim sắc hoa lệ đến cực điểm, linh vũ màu đỏ kia cũng là mảnh mai mà mềm dẻo, viền như khảm một tầng kim quang, theo cánh chim mở ra, tầng tầng lớp lớp quang huy hỏa diễm

liền tràn ngập ra, tựa như nở rộ ra một đóa hoa sen lửa to lớn, sáng chói.

Dưới sự gia trì của huyết mạch thất trọng, bên trong những kim quang kia, đạo vận lưu chuyển, dường như ẩn chứa pháp tắc đại đạo huyền ảo khó lường, huy hoàng ảo diệu, lại có vài phần ý vị tiên phượng trong truyền thuyết.

Dưới hư ảnh pháp tướng này bao phủ, Vương Thủ Nghiệp cả người tay áo chập chờn, uy thế toàn thân quả thực cường đại đến làm cho người ta hít thở không thông.

Chỉ thấy hắn nhấc tay áo cuốn một cái, một hư ảnh pháp tướng sau lưng giống như đúc hỏa phượng gào thét bay ra, phóng tới phía Kỳ Lân hỏa diễm đang công kích kia.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, Hỏa Diễm Kỳ Lân bị một đầu Hỏa Phượng trực tiếp đụng tan, hóa thành hỏa diễm đầy trời nổ tung ra.

Hỏa phượng kia thế đi chưa tuyệt, vẫn như cũ vọt về phía trước bay một đoạn, mới bị Ngụy Đông Lai chặn lại.

Mặc cho ai cũng có thể nhìn ra được, thực lực mà Vương Thủ Nghiệp thể hiện ra, bất kể là cấp độ huyết mạch, hay là sự điều khiển và nắm chắc đối với huyền khí, đều tuyệt đối lợi hại hơn Ngụy Đông Lai không ít.

Trong lúc nhất thời, xung quanh lôi đài lặng ngắt như tờ, hầu như tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt.

Sắc mặt Ngụy Đông Lai càng đen đến mức gần như chảy ra nước.

Luyện đan sư, Đông Càn quốc các ngươi để cho người lợi hại như vậy đi luyện đan? Rốt cuộc là mình thiếu kiến thức, hay là đầu óc của người Đông Càn quốc có vấn đề?

Bình thường mà nói, Luyện Đan Sư cần hao phí đại lượng thời gian tinh lực đi nghiên cứu dược tính của các loại linh dược, cũng thiên chuy bách luyện kỹ thuật luyện đan của mình, cùng lúc đó còn cần kiêm cố tu luyện để tăng cao tu vi, chân chính có thời gian rảnh rỗi ma luyện chiến kỹ Huyền Vũ của mình cực ít.

Vương Thủ Nghiệp đối trận Ngụy Đông Lai có thể có chiến quả này, cũng chỉ có một khả năng, đó chính là trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn cực cao, cảm ngộ đối với Hỏa hệ thần thông cũng cực sâu.

Tình huống như vậy tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên.

Sau một lát ngưng trệ, đông đảo thế gia tiểu thư ở đây rốt cục phản ứng lại, nhao nhao hoan hô lên. Có bộ phận thế gia tiểu thư thậm chí đã bắt đầu đi khắp nơi hỏi thăm Vương Thủ Nghiệp có hôn phối hay không, thê thiếp trong nhà bao nhiêu rồi?

"Thủ Nghiệp huynh không hổ là tông sư luyện đan thứ hai của Đại Càn, lý giải về Hỏa Diễm Đại Đạo hơn xa ta." Lúc này, Ngụy Đông Lai đợt đấu pháp thứ nhất thất bại cũng đã thu thập được tâm tình, cất cao giọng nói: "Chỉ tiếc, tu sĩ Huyền Vũ không phải thiên phú mạnh là có thể thắng được tất cả, còn cần một gia tộc cường đại chèo chống. Hôm nay ta sẽ cho ngươi kiến thức nội tình tài lực của Ngụy Vương phủ chúng ta."

Dứt lời, Ngụy Đông Lai giơ tay lên, trong lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm một kiện bảo vật hình dạng "Linh đăng".

Ngọn đèn này bị hắn lăng không hư nâng ở lòng bàn tay, ngoại hình phong cách cổ xưa dày nặng, một vòng hỏa diễm màu đỏ trắng chập chờn trong bấc đèn, tản ra quang mang sáng rực, thoạt nhìn ngược lại không có gì đặc biệt.

Nhưng đèn này vừa xuất hiện, uy thế mạnh mẽ liền kèm theo nhiệt độ đáng sợ cuốn ra.

Uy thế ngập trời.

Liệt diễm sáng rực như vậy, lập tức làm cho nhiệt độ của toàn bộ Cầu Hoàng Lâu tăng vọt lên một mảng lớn, nếu không phải trên võ đài có trận pháp phòng hộ tương ứng ngăn cản, không chừng cả tòa Cầu Hoàng Lâu đều bị đốt trụi.

"Đây không phải linh bảo Thần Thông!" Một vị đại lão Thần Thông cảnh mắt sắc đột nhiên thét lên kinh hãi, "Đây là một trong những đạo khí đời đời truyền thừa của Ngụy Vương phủ 【Lục Dương bảo đăng】!"

“Hoang đường!” Nguyên Bình Đại Đế bất mãn nói: “Tu sĩ Tử Phủ cảnh thi đấu, sao có thể vận dụng đạo khí? Ngụy Bá Ngọc, Ngụy Vương phủ các ngươi cũng chỉ có thủ đoạn bàng môn tà đạo này thôi sao?”

“Khởi bẩm điện hạ, Ngụy Đông Lai là thiên tài hàng đầu ngàn năm khó có được của Ngụy Vương phủ ta, Bá Ngọc đã sớm coi nó là thế tử truyền thừa, sau này hết thảy mọi thứ trong Ngụy phủ chúng ta đều do hắn kế thừa. 【Lục Dương Bảo Đăng】 cũng đã sớm truyền thừa cho hắn bên cạnh, cũng không phải đặc biệt nhằm vào công tử giữ nghề của Đông Càn.” Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc lần này ngược lại đúng lý hợp tình hợp lý nói, “Huống chi bất kể là luật pháp Tiên Triều hay là luật pháp Đại Chu, đều không có quy định khi tu sĩ Tử Phủ cảnh tỷ đấu không được vận dụng đạo khí.”

“Trên thực tế, bệ hạ ngài nhìn xem những công chúa các triều đại của Tiên Triều chúng ta, người nào không có đạo khí hộ thân khi ở Tử Phủ cảnh? Đạo khí của các nàng, tự nhiên cũng coi như là một bộ phận thực lực của bản thân.”

“Lại thí dụ như, lúc Thiên Nhân cảnh tuấn kiệt thi đấu bảng, mấy tuấn kiệt trước người nào không cần thần thông linh bảo? Mà tất cả tuấn kiệt Thiên Nhân cảnh chẳng lẽ đều có thần thông linh bảo sao? Bởi vậy chứng minh, Tử Phủ cảnh dùng đạo khí hộ thân đồng dạng là hợp tình hợp lý, ai bảo các tuấn kiệt Tử Phủ cảnh tuấn kiệt khác trong nhà nghèo, không cho truyền nhân xứng một kiện đạo khí hộ thân chứ?”

Ngụy Bá Ngọc chậm rãi nói, mặc dù câu nào câu nấy đều là khoe khoang, nhưng lại làm cho người ta không còn lời nào để nói.

“Hừ!”

Nguyên Bình Đại Đế cũng nghẹn lời.

Vốn cho rằng Vương Thủ Nghiệp có thể dựa vào thực lực nghiền ép Ngụy Đông Lai một đợt, triệt để chèn ép một chút khí thế và uy vọng của Ngụy Vương phủ.

Nhưng không ngờ thế cục lại chuyển biến đột ngột như vậy.

Trong lúc này, lại là trước mắt bao người, cho dù Nguyên Bình Đại Đế hắn có lòng muốn mượn một kiện đạo khí cho Vương

Thủ Nghiệp, cũng đã không kịp rồi.

“Thủ Nghiệp huynh, cẩn thận.”

Trên mặt Ngụy Đông Lai lộ ra vẻ đắc ý, lúc này liền thúc giục thần niệm dũng mãnh lao vào trong Lục Dương bảo đăng.

Trong chốc lát.

Lục Dương bảo đăng liền toả ra đạo đạo kim quang huyền ảo, từng đoàn hỏa diễm từ trong bấc đèn phụt ra, trong khoảnh khắc hóa thành hoa hỏa đầy trời đánh về phía Vương Thủ Nghiệp.

Lấy cường độ thần niệm của Ngụy Đông Lai, khống chế Lục Dương Bảo Đăng tự nhiên là cực kỳ miễn cưỡng, xa không phát huy ra được lực lượng chân chính của Lục Dương Bảo Đăng, nhưng dù vậy, dưới sự khống chế của khí linh, Lục Dương Bảo Đăng có thể tự hành tiến công vẫn không phải là thứ mà tu sĩ Tử Phủ cảnh sơ trung kỳ có thể ngăn cản.

Ngọn lửa từ bên trong ngọn đèn bắn ra nhẹ nhàng mà nhỏ bé, tựa như từng con đom đóm bay lượn, lại tản ra uy thế đáng sợ cùng nhiệt độ cao nóng rực khó có thể tưởng tượng.

Những thứ này đều là chân hỏa trong Lục Dương bảo đăng, cho dù chỉ dựa vào hơi gần một chút, cũng có thể bị phỏng đến đau đớn khó nhịn, lông tóc cháy khô.

Giờ phút này, ánh lửa đầy trời xâm nhập xuống, tựa như mưa mắt thấy sắp bao phủ Vương Thủ Nghiệp.

Trong đầu vô số người bỗng dưng xẹt qua một ý niệm.

Vương Thủ Nghiệp sắp thua, đáng tiếc.

Không ngờ, Vương Thủ Nghiệp lại không chút hoang mang, tiện tay vẫy một cái, một cái hồ lô da tím liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Cái Tử Bì Hồ Lô này, tự nhiên chính là đạo khí hắn truyền thừa từ chỗ Huyền Đan chân quân, Lam Diễm Hồ Lô.

“Lam Bảo tiền bối, xin nhờ ngài.”

Hắn một bên dùng thần niệm thôi động bảo hồ lô, một bên thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Chỉ một thoáng, thân hồ lô của Lam Diễm Hồ Lô liền run nhè nhẹ lên, hưng phấn đến mức trả lời: "Tiểu tử Thủ Nghiệp ngươi yên tâm, kiện đạo khí đối diện kia mặc dù cũng không tầm thường, nhưng thần niệm kém hơn ngươi đến nỗi không thể tính theo đạo lý. Ta và ngươi phối hợp với nhau, nhất định có thể chiến thắng."

Vương Thủ Nghiệp từ nhỏ đến lớn vẫn luôn đau khổ luyện đan, mà cường độ thần niệm và trình độ nhạy bén đối với luyện đan mà nói cực kỳ trọng yếu, nhiều năm trôi qua, thần niệm của hắn đã sớm được rèn luyện mạnh hơn rất nhiều so với tu sĩ cùng cảnh giới, trên khống chế càng là tỉ mỉ tỉ mỉ tỉ mỉ, phảng phất như một bộ phận thân thể.

Giờ phút này, dưới thần niệm khống chế của hắn, Lam Diễm Hồ Lô trong khoảnh khắc đã bay đến không trung, hình thể cũng trong chớp mắt mở rộng gấp mấy lần.

Theo thân hồ lô nghiêng đổ, hoả diễm màu lam mãnh liệt từ trong miệng hồ lô trào ra ngoài.

Lam diễm kia ôn hòa như ngọc, trút xuống như nước, thoạt nhìn tựa hồ cũng không có bao nhiêu uy thế, nhưng mà hỏa vũ đầy trời từ trên không trung xâm nhập mà xuống kia vừa mới tiếp xúc đến lam diễm kia, trong lam diễm liền bộc phát ra uy thế đáng sợ.

Hai loại hỏa diễm trong khoảnh khắc liền dây dưa với nhau.

Trong chớp mắt, Lục Dương Bảo Đăng cùng Lam Diễm Hồ Lô ở trên lôi đài triển khai kịch đấu.

Dưới lam diễm mạn thiên quét qua che chở, lục Cức Dương Hỏa dày đặc như mưa kia đúng là ngay cả một chút cũng không thể tới gần thủ Nghiệp thân, toàn bộ ở nơi rất xa liền bị ngăn cản lại.

"Cái này… Đạo Khí?! Vương Thủ Nghiệp này vậy mà cũng có Đạo Khí!?"

Làm thế gia đệ tử cùng tiểu thư của người xem đều bị chấn kinh.

Rất nhiều người trong số họ đã sống cả đời, ngay cả một món đạo khí cũng chưa từng thấy qua. Vương Thủ Nghiệp này rốt cuộc có lai lịch gì, vậy mà Tử Phủ cảnh lại có thể có một món

đạo khí bên người? Gia sản này có nội tình quá mức phong phú.

“Đây là…”

Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc ở một bên quan sát thấy vậy cũng nhíu mày, không tự giác lâm vào trong trầm tư.

Bộ dáng và phẩm tướng của kiện đạo khí này, dường như có chút quen thuộc.

Tổ hợp của Vương Thủ Nghiệp và Lam Diễm Hồ Lô, chung quy so với tổ hợp của Ngụy Đông Lai và Lục Dương Bảo Đăng mạnh hơn một bậc, dần dần, thế của Lục Dương Bảo Đăng đã bị áp chế xuống.

” Đèn nhỏ, Lục Dương Chân Hỏa của ngươi thoạt nhìn rất mỹ vị, ngoan ngoãn cho Hồ Lô gia gia nếm một ngụm.”

Bỗng dưng, Lam Diễm Hồ Lô khí linh quái dị cười một tiếng.

Trong lòng Ngụy Bá Ngọc “Lộp bộp” một cái, bỗng nhiên nhớ tới lai lịch của hồ lô này, lập tức quát to một tiếng: “Đông Lai cẩn thận! Đây là “Lam Diễm Hồ Lô” trong truyền thuyết, có thể thôn phệ hấp thu những ngọn lửa khác!”

Nhưng lời nhắc nhở của hắn đến muộn rồi.

Dưới sự phối hợp của Vương Thủ Nghiệp, Lam Diễm Hồ Lô đã ngăn chặn Lục Dương Bảo Đăng, một tay chặn lại lộ tuyến Lục Dương Bảo Đăng rút về, miệng hồ lô đổi phun rồi hút.

Một hơi này, giống như thanh long hấp thủy, nhất thời có đại lượng Lục Dương Chân Hỏa bị hút vào trong hồ lô.

Mà Lục Dương bảo đăng lăng không hư không giống như bị rút sạch tinh khí thần, nhanh chóng trở nên ảm đạm, thân đèn cũng run rẩy, lung lay sắp đổ.

“Thoải mái!”

Trái lại Lam Diễm Hồ Lô, toàn thân màu lam cùng màu đỏ hỏa diễm giao thế, càng trở nên càng thêm tinh thần.

- Thật can đảm! Dám hủy căn cơ đạo khí Ngụy Vương Phủ ta! Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc thấy thế cũng không nhịn được nữa, giơ tay vỗ tới một chưởng.

Trong nháy mắt, ánh lửa đầy trời liền hội tụ đến trong lòng bàn tay của hắn, hóa thành một đoàn liệt hỏa hừng hực thiêu đốt hướng phía Vương Thủ Nghiệp trên lôi đài xâm nhập mà đi.

Trong khoảnh khắc, uy áp kinh khủng tràn ngập toàn bộ Cầu Hoàng Lâu!

Một chưởng này hiển nhiên đem uy lực của Lục Cức Dương Diễm Công phát huy tới cực hạn.

"Ngụy Bá Ngọc, ngươi dám nhúng tay giao đấu công bằng?" Nguyên Bình Đại Đế biến sắc, lúc này vung tay áo lên, huyền khí cuồn cuộn nhất thời như bài sơn đảo hải, nhẹ nhõm chặn lại ngọn lửa của Ngụy Bá Ngọc.

Ầm!

Trong tiếng nổ vang kịch liệt ấy thì cả tòa lầu tựa như là tận thế run rẩy.

Đây là kết quả hai vị đại lão tiện tay vẫy một cái, vả lại bên trong Cầu Hoàng Lâu có trận pháp phòng hộ ngăn cản, nếu đổi thành lầu bình thường, sợ là dưới một chưởng này, cũng đã bị san thành bình địa.

Cũng chính là cái ngã rẽ này.

Lục Dương Bảo Đăng thoát ly khống chế Lam Diễm Hồ Lô, run rẩy bay trở về trên bàn tay Ngụy Đông Lai.

Nhìn bộ dáng tàn hỏa chập chờn kia, tựa như một "tiểu tức phụ" bị "nất ức" thiên đại.

Trong bảo đăng, còn có một thanh âm nữ tử đang hùng hùng hổ hổ ở cổ họng: "Lão cẩu Lam Diễm! Ngươi dám cường chiếm hỏa diễm của ta, Lục Dương ta cùng ngươi không đội trời chung!"

"Ợ!" Lam Diễm hồ lô nấc lên một tiếng, cười hắc hắc nói: "Lục Dương, chờ ngươi dưỡng tốt thân thể, lúc nào cũng có thể tới tìm ta chơi. Còn nữa, mọi người đều gọi ta là lam bảo, ngươi chớ có nhớ lầm."

Thái độ như vậy khiến Vương Thủ Nghiệp cũng không nhịn được mà giật giật khóe miệng.

Tính cách của Lam Bảo tiền bối này thật đúng là… Rất dễ bị thù hận ăn đòn.

“Tiểu tử Thủ Nghiệp, đạo khí đối diện bị ta áp chế, ngươi vẫn nên vận dụng lực lượng bản thân cho hắn nếm mùi đau khổ.” Lam Diễm Hồ Lô nói, “Thuận tiện cũng chiêu cáo với thế nhân một chút, Huyền Đan nhất mạch chúng ta đã trở về!”

Vương Thủ Nghiệp gật gật đầu, nói với Ngụy Đông: “Đông Lai huynh đã ban thưởng cho ta hai chiêu, chính cái gọi là đến mà không đi phi lễ, kính xin Đông Lai huynh cẩn thận.”

Dứt lời.

Vương Thủ Nghiệp lăng không đánh ra một chưởng, Cửu U Minh Diễm đã được hắn luyện hóa liền hóa thành một ngọn lửa xanh, bao phủ xuống Ngụy Đông.

Ngọn lửa kia lành lạnh đáng sợ, tản ra khí tức âm lãnh, còn chưa tiếp xúc, đã khiến người ta có ảo giác như linh hồn bị đông kết.

Không cần phải nói, đây nhất định lại là một loại dị hỏa vô cùng lợi hại!

Trong lòng Ngụy Đông Lai mát lạnh, cảm giác sợ hãi không ổn lập tức bao phủ toàn thân.

Khoảnh khắc này, hắn hối hận đến cực điểm.

Mình không có việc gì đi trêu chọc Vương Thủ Nghiệp này làm cái gì?

Tên gia hỏa này…

Quả thực chính là Tổ sư gia giả heo ăn thịt hổ.

…

Chương 113: Lão tặc Long Xương!

…

Nhưng cho dù Ngụy Đông Lai trong lòng hối hận, lúc này cũng vô ích, Cửu U Minh Diễm màu xanh lục đã bao phủ hắn lại.

Hắn vận chuyển Huyền khí đau khổ ngăn cản, tiếc rằng Cửu U Minh Diễm cực kỳ hung tàn, lại vô cùng hung tàn, dù cho trên da có chạm tới chút ít, thần hồn hắn cũng sẽ bị thiêu đốt, đốt đến hắn gan mật đều nứt ra.

Cũng khó trách, Cửu U Minh Diễm chính là dị hỏa đặc thù, chuyên thiêu đốt thần hồn người, ngay cả tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả cũng gánh không được, huống chi Ngụy Đông.

“Dừng tay, ta nhận thua.” Dưới sự sợ hãi cực độ, Ngụy Đông Lai đầu hàng nói, “Thủ Nghiệp công tử, mời ngươi thu Thần thông dị hỏa.”

Vương Thủ Nghiệp thấy hắn nhận thua, lúc này cũng tiện tay vung lên, một đoàn Cửu U Minh Diễm kia giống như vật sống bay trở về, thu vào trong lòng bàn tay.

Thành quả chiến đấu rõ ràng như thế.

Mấy vị trọng tài Thần Thông cảnh, lúc này liền tuyên bố Vương Thủ Nghiệp của sứ đoàn Đông Càn chiến thắng, bởi vì hắn chiến thắng Ngụy Đông Lai, đệ nhất danh trong Tử Phủ Tuấn Kiệt bảng, tự nhiên, chính là thay thế vị trí thứ nhất.

Kể từ đó, nhân khí của Vương Thủ Nghiệp từ từ tăng lên, trở thành bàn tán sôi nổi trong Mộ Tiên thành.

Sau đó, lại có người tiết lộ ra đạo khí Lam Diễm Hồ Lô của Vương Thủ Nghiệp, chính là một đạo khí thành danh của Huyền Đan chân quân, về phần Huyền Đan chân quân là ai, liền có đám quần chúng nhiệt tình chen chúc tiến lên, nghe ta cẩn thận nói…

Chỉ tiếc, Vương Thủ Nghiệp cũng không phải là hoàn mỹ vô khuyết, khuyết điểm lớn nhất của hắn là đã thành thân rồi, ngay cả con cháu cũng đều một đống lớn. Hơn nữa hắn còn là

một trạch nam ru rú trong nhà, chỉ thích nghiên cứu luyện đan chi đạo.

Như vậy liền thành toàn cho hai người Vương An Viễn và Vương Ninh Du, bọn họ tuổi trẻ thành danh, tiềm lực phi phàm, lớn lên lại đều phong thần tuấn lãng mà có khí chất khác, các loại lời nói trà hội, lời mời của Đạp Thanh Hội tầng lớp lớp.

Ngay khi nhóm con cháu Vương thị đang tỏa sáng ở Đại Chu quốc.

Đại Càn Trường Ninh khu, Tân An trấn cũng nghênh đón cải cách mới.

Là một trấn được Vương thị khai phá sớm nhất, Tân An trấn cũng là trấn nhỏ gần Nam Hoang nhất trong cương vực Đại Càn, ba trấn khác mới khai phát thì nằm ở phía đông Tân An trấn, kéo dài đến bờ biển.

【 Thủ Triết quan 】 phía nam Tân An trấn, đến nay vẫn là cửa khẩu Đại Càn ra vào ngoại vực.

【Trung tâm của 【 tài nguyên yêu lực 】 mà Vương thị mới thiết lập, nằm trong một tòa nhà lớn mới xây dựng bên ngoài 【 Thủ Triết quan 】.

Tòa kiến trúc này toàn thân do mội tu xây thành, mặt ngoài còn dán gạch sứ tinh mỹ, khảm cửa sổ thủy tinh thật lớn, từ xa nhìn lại, sáng sủa sạch sẽ, cực kỳ làm người khác chú ý.

Sáng sớm.

Mặt trời vừa mới mọc lên từ dãy núi, nắng sớm rực rỡ chiếu rọi xuống.

Cửa sổ thủy tinh trên trung tâm tài nguyên yêu lực chiết xạ ra ánh mặt trời, tản mát ra ánh sáng rực rỡ rực rỡ, cùng ánh nắng ban mai phía chân trời trông rất thú vị.

Đạp lên ánh nắng sớm này, mấy con hồ ly tinh linh động, rón ra rón rén đi ra khỏi rừng rậm, đi tới quảng trường trung tâm yêu lực tài nguyên.

Mấy con hồ ly này lông sắc bất đồng, hồng bạch ngân đều có, hình thể đều tinh xảo lung linh, cầm đầu lại là một thiếu nữ tóc

đen áo trắng bồng bềnh, răng trắng mắt sáng, ánh mắt linh động, trong lanh lợi lại mạc danh mang theo vài phần tiên khí.

“Bạch Linh cô cô, chúng ta thật sự phải đi qua sao?” Một con tiểu hồ ly lông đỏ có chút sợ hãi nhìn tòa kiến trúc nhân loại kia, “Bọn họ sẽ không bán chúng ta đi lột da chứ? Ta nghe nói nhân loại rất giảo hoạt. Nếu không, chúng ta vẫn là ở lại Thanh Khâu, chờ thương đội nhân loại tới, cũng có thể đổi đồ.”

“Thương đội nửa năm mới đến một lần, vậy phải đợi bao lâu? Hơn nữa đồ vật mà thương đội có thể mang theo cũng có hạn, chỉ cần không để ý một chút là bị hồ ly khác cướp mất. Vả lại, nếu không đi, chúng ta mất nhiều công sức như vậy mới thông qua khảo hạch, chẳng phải là uổng công sao?” Thiếu nữ được xưng là “Bạch Linh cô cô” xoa đầu tiểu hồ ly kia một cái, “Ngươi yên tâm đi, chúng ta còn có lão tổ tông và Đế Hưu tiền bối che chở. Nếu như Vương thị kia dám lật lọng, bọn họ cũng không đáp ứng.”

Đang nói, trong tài nguyên yêu lực phía trước bỗng nhiên bay ra hai con Nguyên Thủy Thanh Long.

Vừa ra khỏi cửa, hai con Nguyên Thủy Thanh Long kia liền đạp mây mù bay về phía bầu trời, hình thể cũng trong nháy mắt từ cao hơn nửa người biến hóa đến dài mười mấy trượng, nhìn hình thể kia, cho dù không có cửu giai cũng có bát giai.

Mà sau hai con Nguyên Thủy Thanh Long kia, lại có mấy con hung thú từ trong tài nguyên yêu lực đi ra.

Mấy con hung thú này có hổ có báo, trong đó còn kèm theo một con Ngọc Giác Tê Ngưu màu trắng, vừa đi vừa nghị luận.

“Ài ~ Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc quả nhiên được trời ưu ái, dựa vào thần thông ngự thủy trời sinh, chỉ cần tổ chức đoàn người đi đại hoang mạc hành vân bố vũ một phen là có thể kiếm được không ít càn kim. Nào giống như chúng ta, vất vả áp tiêu, tiền kiếm được cũng đủ làm ăn.”

“Ai ~ đồng yêu bất đồng mệnh bất đồng a ~ “

Mấy con hung thú nói xong, nhịn không được liếc mắt nhìn hai đạo long ảnh sắp biến mất trên bầu trời, trong ánh mắt không thiếu hâm mộ.

Nếu bọn họ cũng có thần thông thiên phú kiếm tiền tốt như vậy thì tốt rồi!

“Như thế nào? Các ngươi kiếm tiền không nhiều sao?” Nghe được đối thoại của bọn hắn, Bạch Linh đi tới, tò mò hỏi thăm.

Mấy con hung thú thấy nàng là hình người, trong lòng đều giật mình, thái độ lập tức trở nên cung kính.

Trong đó, con ngọc giác linh tê màu trắng kia giống như là nhớ tới cái gì, chần chờ hỏi: “Ngài, ngài là Bạch Linh cô cô của Thanh Khâu? Ngài, ngài cũng tới làm công?”

“Thế nào, ta không thể tới sao?” Bạch Linh liếc mắt nhìn hắn, trong đôi mắt hồ ly xinh đẹp hiện lên một vòng nguy hiểm.

“Đương nhiên là có thể tới. Ta nói là bằng vào bổn sự của lão nhân gia ngài, khẳng định có thể kiếm được nhiều tiền. Không giống chúng ta, chỉ có thể kiếm chút tiền lao động chân tay.” Ngọc Giác Linh Tê vẻ mặt nịnh nọt.

“Chuyện này còn giống.” Bạch Linh liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi còn chưa nói cho ta biết, các ngươi kiếm rất ít tiền sao?”

“Điều này, luận số tiền, ngược lại cũng không ít.” Ngọc Giác Linh Tê rối rắm nói: “Chỉ là sức ăn của tiểu nhân lớn, thấy đồ ăn ngon lại đi không nổi, không cẩn thận là…”

Bạch Linh vẻ mặt giật mình, lập tức khoát tay áo: “Được rồi, ta hiểu rồi. Các ngươi có thể đi rồi ~”

Thuận miệng đuổi mấy con hung thú kia đi, nàng liền nện bước nhẹ nhàng, mang theo mấy con Hồ tộc đi tới trung tâm tài nguyên yêu lực.

Nhân viên công tác trung tâm tài nguyên yêu lực đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đã lên gác một thời gian ngắn, cho dù nhìn thấy mấy con hồ ly vào cửa cũng không lộ ra chút dị sắc nào, rất tự nhiên yêu cầu các nàng đưa ra chứng minh khảo hạch, sau đó bắt đầu xử lý công tác thị thực nhập cảnh cho các nàng theo chế độ quy định.

Dựa theo quy định mới nhất của Vương thị, phàm là hung thú muốn đi vào cương vực nhân loại làm công, đều cần trải qua huấn luyện thống nhất, học tập chế độ quy định, thường thức

cơ sở của thế giới nhân loại, cùng với việc xử lý tình huống khẩn cấp…

Sau khi thông qua khảo hạch, lấy được chứng minh mới có thể xử lý công tác thị thực và chứng minh thân phận, cũng chính thức đăng ký, nhận công tác ở trung tâm tài nguyên yêu lực.

Cho dù Bạch Linh là hung thú Thần Thông cảnh cũng không ngoại lệ.

Rất nhanh, công tác thị thực và chứng minh thân phận đã được làm xong.

Bạch Linh cầm ngọc phiến thân phận mới ra lò, trên mặt nở nụ cười, trong lòng cũng tràn đầy mừng rỡ cùng chờ mong.

Thứ tốt ở thế giới loài người, nàng đã sớm muốn kiến thức một phen, hôm nay rốt cục có thể quang minh chính đại đi thế giới loài người kiếm tiền, mua mua, không uổng công nàng vất vả thông qua khảo hạch.

Quần áo xinh đẹp, trang điểm, trang sức tinh mỹ, Bạch Linh ta đã đến.

…

Đồng thời, trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, có khác với Thanh Hoàng Yêu Đế khí chất trang nhã, đang bẩm báo với Vương Thủ Triết về tình huống gần đây Yêu tộc dần dần dung nhập vào lãnh địa Nhân tộc.

“Tình huống đã như vậy, ta cũng không nghĩ tới, đám yêu thú Vạn Thánh Quốc chúng ta thích ứng lại mạnh như thế…” Lúc nói đến lời này, trong lòng Thanh Hoàng Yêu Đế cũng không khỏi cảm khái vạn phần.

“Sức thích ứng của Thanh Hoàng tiền bối cũng không phải rất mạnh sao?” Vương Thủ Triết tự châm trà cho nàng: “Mấy ngày nay ngươi hỗ trợ trung tâm tài nguyên yêu lực thành lập và vận tác, vất vả rồi.”

Nói đến sức thích ứng mạnh, cũng nhịn không được liếc mắt nhìn Thanh Hoàng yêu đế, trong khoảng thời gian ngắn trang phục của nàng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, gắt gao theo sát dòng trào thời đại của địa khu Trường Ninh.

Bây giờ trong số những nữ tử có thu nhập cao ở khu vực Trường Ninh, có phần lưu hành một loại "quần áo dị phục" tên là Tất tơ. Tuy nói vật này không phải Vương Thủ Triết chỉ điểm phát minh, nhưng kỳ thực cũng có quan hệ với hắn.

Khởi nguồn đương nhiên là hệ thống Khí Linh Tiểu Tuyết của gia tộc Vương thị rồi, "Kỳ trang dị phục" kia của nàng ngay từ đầu tự nhiên là chọc không ít lời ong tiếng ve, nhưng theo thời gian trôi qua, các thế hệ tộc nhân của gia tộc lớn lên làm bạn với Tiểu Tuyết, chẳng những đã nhìn quen, thậm chí thích ứng loại thẩm mỹ "Độc đáo" này.

Mà gia tướng Vương Mai đã từng bắt chước hình tượng Tiểu Tuyết, nàng dùng một loại tài liệu Linh Chu Ti có tính đàn hồi rất mạnh, làm ra sợi tơ đen cùng sợi tơ trắng trong truyền thuyết…

Luận tài liệu và tính thoải mái, so với sản phẩm Ni Long trên Địa Cầu mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần, bởi vậy giá cả cũng có chút cảm động, chỉ có nữ tử thật sự có tiền mới mặc được, và trở thành một trong những đánh dấu của "Xã hội thượng tầng".

Tục truyền, chỉ là tục truyền.

Tộc trưởng Truyền Kỳ Vương Thủ Triết của Vương thị, chính là thiết kế hình tượng Khí Linh Tiểu Tuyết của gia tộc, bởi vậy có thể thấy được tộc trưởng Thủ Triết là chân ái. Người ở Trường Ninh địa khu suy nghĩ, ngay cả tộc trưởng Thủ Triết cũng yêu thích cái này, đây dĩ nhiên là đẹp, là cao nhã.

Đây chính là nguyên lý cái gọi là trên có chỗ tốt, dưới tất có hiệu quả.

Trong một trăm mấy chục năm này, Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thẩm mỹ và trào lưu của mọi người không ngừng phát sinh biến hóa.

Mặt Thanh Hoàng yêu đế hơi đỏ lên, nhỏ giọng yếu ớt giải thích: "Các nàng đều nói Thủ Triết gia chủ rất yêu thích cái này…"

Sắc mặt Vương Thủ Triết cứng đờ, lời giải thích này của ngươi còn không bằng không giải thích, ta thích cái này ngươi

liền mặc cái này? Ngươi đây là chuẩn bị quy tắc ngầm của chức vụ sao?

“Phu quân, ngài vì truyền thừa gia tộc quá vất vả và vất vả, đây là canh thập toàn đại bổ mà thiếp thân tự mình nấu cho ngài, ngài mau thừa dịp còn nóng mà uống đi.” Liễu Nhược Lam chập chờn đi tới, ôn nhu mạch máu bưng lên một chén canh.

“…” Khóe mắt Vương Thủ Triết giật giật, nhìn vẻ mặt có chút hả hê của Thanh Hoàng yêu đế, lập tức nói: “Thanh Hoàng tiền bối có muốn uống một bát không?”

Sắc mặt Thanh Hoàng Yêu Đế thay đổi, liên tục xua tay: “Nghe nói Thủ Triết gia chủ tìm ta đến đây, còn có nhiệm vụ quan trọng cần làm, ta sợ bổ quá chậm trễ.”

Vô cùng rõ ràng, Thanh Hoàng Yêu Đế cũng từng là người bị hại.

Sắc mặt Vương Thủ Triết không thay đổi, thong thả thong thả mà vui vẻ uống canh Thập toàn đại bổ: “Tình huống là như vậy, ta cần tiền bối đi hai nước Nam Tần Tây Tấn tổng cộng có âm Sát tông thánh địa.”

“Gia chủ, ngài cứ để cho ta uống canh đi, nếu không thì coi như là quy tắc ngầm thì ta cũng chấp nhận.” Thanh Hoàng yêu đế biến sắc, “Âm Sát Tông Âm lão ma thủ đoạn lợi hại, một khi ta bị vây khốn trong đại trận của âm Sát Tông, hơn phân nửa sẽ mất mạng trở về.”

“Ta chính là bảo tiền bối đi bảo vệ một người, không cho ngươi đi ám sát Âm Lão Ma.” Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt, sức thích ứng của Thanh Hoàng này thật mạnh, ngay cả quy tắc ngầm cũng biết?

“Bảo vệ ai?” Thanh Hoàng yêu đế thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lại xẹt qua vẻ thất vọng.

“Thánh nữ đương đại của âm Sát tông.” Sắc mặt Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Gần đây nàng ta phải đi Xích Nguyệt Ma Triều du lịch một phen, ngươi phải bảo vệ nàng ta chu toàn, tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm, nàng ta là một trong những người quan trọng nhất của ta.”

Sau đó, Thanh Hoàng yêu đế liền kinh nghi bất định, nhìn Vương Thủ Triết, lại nhìn Liễu Nhược Lam, nàng lập tức nghiêm nghị nói: "Đã là ý nguyện của Thủ Triết gia chủ, Thanh Hoàng lĩnh mệnh."

Sau đó, Vương Thủ Triết lại dặn dò tỉ mỉ một phen, Thanh Hoàng yêu đế liên tục gật đầu lĩnh mệnh rời đi.

Chờ nàng đi rồi.

Liễu Nhược Lam ôn nhu vô cùng giúp Vương Thủ Triết nắm vai, nhỏ nhẹ chậm rãi nói: "Phu quân, ta thấy Thanh Hoàng cung phụng rất tốt, lớn lên xinh đẹp động lòng người, khí chất thanh nhã, tính tình dịu dàng hiền lành, thực lực cá nhân còn rất mạnh, chàng thật sự không muốn cưới nàng về làm tiểu thiếp sao?"

"Nương tử nói gì vậy?" Vương Thủ Triết vô cùng kiên định trách cứ: "Ta tình cảm với nương tử như Kim Kiên, duyên định ba đời, sao có thể tùy ý nạp tiểu thiếp?"

"Ý của phu quân là 'Không tùy ý' là có thể nạp? Lần trước khi thiếp đánh bài cùng bệ hạ, ngài ấy đã từng nói chuyện chàng xảy ra trong huyệt động với Thanh Hoàng, có muốn thiếp thay ngài thuật lại một phen không?"

"Ai ~ cái này không trách phu quân, đều do thiếp không cố gắng, bỏ qua phu quân… Ngươi xem thiếp mặc cái gì? Chúng ta cùng đi tới động phủ tùy thân ở vài ngày, thiếp bảo đảm phu quân ngày sau có thể yên tĩnh một chút."

"Long Xương lão tặc! Ngươi quá âm hiểm rồi." Vương Thủ Triết ngửa mặt lên trời than thở.

…

Chương 114: Thủ Triết! Ngươi là tên lừa gạt!

…

Mấy ngày kế tiếp, gia tộc đồn đãi phu phụ tộc trưởng vô cùng cảm thấy trách nhiệm trọng đại, con nối dõi gia tộc còn chưa đủ thịnh vượng, tiến vào trạng thái bế quan ngắn hạn.

Vì thế, trên bàn bài của Lưu Tiên Cư, Triêu Dương Vương còn khen ngợi Thủ Triết vì Nhân tộc quật khởi mà cố gắng, quả thật là tấm gương của thanh niên tuấn kiệt.

Điều này cũng nhấc lên một làn gió bế quan tu luyện trong gia tộc.

Thử nghĩ, ngay cả vợ chồng tộc trưởng cũng cố gắng như thế, mọi người lại có lý do gì lười biếng?

Ngày qua ngày.

Trong động phủ tùy thân, hào quang màu đỏ của Liễu Nhược Lam càng thêm thoải mái.

Mỗi ngày đều vui vẻ, đồng thời nàng cũng thay đổi cách nghiên cứu trù nghệ, nghiên cứu ra một số món ăn kiểu mới cho Thủ Triết bồi bổ thân thể.

Vương Thủ Triết nhàn hạ không có việc gì, liền giày vò ma đỉnh mà Thủ Nghiệp nhờ bệ hạ mang về.

Ma đỉnh này ngoại hình phong cách cổ xưa dày nặng, chỉ là bị hao tổn có chút nghiêm trọng, hơn nữa trong đó còn ký sinh một đôi tàn hồn quấn lấy nhau, khó bỏ khó phân.

“Phu quân, chàng lại nghiên cứu cái đỉnh rách nát này à? Tôi thấy sắc mặt chàng hơi có vẻ mệt mỏi, đừng có quá mệt mỏi. Nào nào, nếm thử ” Tương Ma Hải” gần đây thiếp mới nghiên cứu phát minh ra,, cần phải bổ sung bổ sung dinh dưỡng cho “Liễu Nhược Lam bưng lên một mâm linh quả, đều là những trái cây sản xuất từ những linh điền trong động phủ bên ngoài.

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Linh quả thật tốt, chúng ta gặm sống không được sao? Thế nào cũng phải dày vò ra yêu thiêu thân.

Trong lòng oán thầm, đồng thời thân thể hắn lại rất thành thật ăn linh quả trộn lẫn, vừa khen vừa quan tâm nói: "Nương tử chớ để mệt mỏi. Nàng nên nghỉ ngơi cho tốt là được, sau này vẫn là vi phu xuống bếp."

"Như vậy sao được? Phu quân là chủ của một gia đình, há có thể tự mình xuống bếp?" Liễu Nhược Lam hiền lành dịu dàng kéo cánh tay Vương Thủ Triết: "Động phủ tùy thân của chúng ta cũng không tiện mang đầu bếp đi vào, đương nhiên phải do thiếp thân đảm đương trọng trách. Huống chi ngày thường thiếp cũng bận rộn… Không, vội vàng lo liệu rất nhiều chuyện trong nội trạch, không được rảnh rỗi mà chăm sóc phu quân ăn uống. Ài, nói ra đều là thiếp thân ốm yếu…"

Nói gần nói xa, nàng còn khá tự trách.

Những lời này khiến cho cơ mặt Vương Thủ Triết giật giật.

Bây giờ con dâu cháu dâu Trùng Tôn tức phụ một đống lớn, đều đang hỗ trợ lo liệu nội trạch, nào đến phiên Nhược Lam ngươi bận rộn?

"Nương tử đã đủ hiền lành lo việc nhà rồi." Vương Thủ Triết nắm lấy tay nàng, dịu dàng trấn an nói: "Muội vẫn nên dành thêm chút thời gian đi Lưu Tiên Cư đánh bài đi."

Đánh bài thật tốt, còn có thể kiếm tiền trợ cấp gia dụng, nhưng đừng xuống bếp!

"Ài ~ thật muốn cả một đời cùng phu quân ở hai sương trong biệt viện ấm áp này thủ hộ, đơn giản một mình đến già." Liễu Nhược Lam cảm động nói: "Tựa như Triêu Dương Vương và Triêu Dương Vương Phu vậy."

Triêu Dương Vương người ta ít nhất không xuống bếp.

Sau khi Vương Thủ Triết oán thầm một câu, lại bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu ma đỉnh.

Thủ Nghiệp đã đem thứ này đưa trở về, tự nhiên là cực kỳ tín nhiệm Tứ ca này, gửi hi vọng hắn có thể giải quyết vấn đề.

"Ngươi chỉ là một tiểu tử Tử Phủ cảnh, ta khuyên ngươi đừng uổng phí tâm cơ." Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả châm chọc:

“Bản tôn cứ quấn lấy tàn hồn của Huyền Đan tiểu tử, ngươi có bản lĩnh thì tiêu diệt ta và Huyền Đan tiểu tử đi. Xem ngươi có thể, ngươi cho rằng ngươi là Thánh Hoàng lão cẩu à?”

Vương Thủ Triết ung dung nói: “Dù sao ta cũng không vội, với tiềm lực huyết mạch hiện giờ của ta, Chân Tiên cũng có hi vọng, đến lúc đó từ từ giải quyết là được.”

“Ta nhổ vào! Chân Tiên? Ai mà không phải Chân Tiên?” Ma Đỉnh Tôn Giả không hề có chút tự giác làm tù nhân, ngang ngược càn rỡ nói: “Huống chi chờ ngươi đạt tới Chân Tiên, bản tôn đã sớm nghĩ biện pháp tiêu diệt Huyền Đan tiểu tử. Như vậy đi, bản tôn thấy tư chất huyết mạch của ngươi đúng là không tệ. Không bằng chúng ta liên thủ, ta giúp ngươi phát đạt tới mức phát tài, giảm bớt chướng ngại trên con đường Chân Tiên, mà tiểu tử ngươi lại tìm giúp ta một bộ thân thể thiên tư bất phàm đoạt xá.”

Hôm nay Ma Đỉnh Tôn Giả bị Cửu U Minh Diễm thiêu đốt nguyên khí đại thương, căn bản không có năng lực cưỡng ép đoạt xá.

Huống chi hắn cũng đã nhìn ra, lai lịch của đôi phu thê này sợ là không đơn giản, so với tiểu tử Vương Thủ Nghiệp kia còn mạnh hơn rất nhiều, khả năng cưỡng ép đoạt xá bị diệt trừ càng lớn hơn.

“Chỉ là một đám tàn hồn yếu ớt, thoi thóp một hơi mà cũng vọng tưởng liên thủ với phu quân ta?” Liễu Nhược Lam ở bên nghe vậy nhướng mày nói: “Phu quân, ta đột nhiên nghĩ ra một cách có thể tách hai tàn hồn này ra.”

Liễu Nhược Lam cũng có chút buồn bực.

Hiếm khi rảnh rỗi sống cùng phu quân qua ngày đàn sắt và reo, phu quân lại lãng phí rất nhiều thời gian ở trên ma đỉnh này. Đây không phải là biến tướng giảm bớt thời gian hòa hợp giữa phu quân và Liễu Nhược Lam nàng sao?

“Nương tử có biện pháp gì?” Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật nói: “Chẳng lẽ, đây lại là điều nương tử nghĩ ra trong giấc mơ?”

“Cũng coi như vậy, thiếp thân cũng là gần đây thấy phu quân phiền não chuyện này, bỗng nhiên liền nghĩ tới một biện

pháp.” Liễu Nhược Lam thường nói.

“…”

Vương Thủ Triết cũng không muốn nói nữa.

Tất cả mọi người là nhân loại, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Dựa vào cái gì mà hắn cần phải cực khổ tu luyện, dựa vào cái gì mà hắn phải nỗ lực tìm hiểu? Mà nương tử nàng cả ngày chơi bời lêu lổng, không làm việc đàng hoàng…

“Kính xin cô nương ra tay.”

Vương Thủ Triết nhắm mắt lại, cũng quyết định nằm thẳng một chút.

“Ha ha ha ~” Tàn hồn Ma Đỉnh Tôn Giả điên cuồng nở nụ cười, “Tiểu tử ngươi còn dám mất mặt một chút sao, vấn đề chính mình giải quyết không được, lại còn muốn để nương tử ra tay? Chỉ bằng nàng? Một người ngay cả làm đồ ăn cũng khó coi như vậy… ách…”

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng cười của tàn hồn Ma Đỉnh Tôn Giả im bặt mà dừng lại.

Chỉ thấy khí chất của Liễu Nhược Lam đột nhiên thay đổi.

Một cỗ khí tức lạnh lùng bá đạo từ trên người nàng bay lên, tựa như hạo đãng thiên uy bao phủ, trong nháy mắt bao phủ cả gian phòng.

Cả người nàng giống như biến thành một người khác, khí thế trong nháy mắt cường đại không chỉ gấp mười lần.

Lạnh lẽo, hờ hững, không giống phàm nhân.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của nàng, Ma Đỉnh Tôn Giả chỉ cảm thấy cổ họng của mình như bị một cỗ lực lượng vô hình bóp chặt, trong nháy mắt đừng nói chuyện, ngay cả suy nghĩ và hô hấp cũng ngưng lại.

Nếu như hắn còn có hô hấp.

“Ngươi nói xem, ai nấu ăn khó coi?” Thanh âm của nàng lạnh lùng lộ ra tàn khốc, nhìn chằm chằm tàn hồn trong ánh mắt cũng giống như ẩn chứa hai đạo kiếm ý khủng bố hủy thiên diệt địa.

“Ta…”

Ma Đỉnh Tôn Giả muốn biện bạch hai câu, nhưng mà từ sâu trong tàn hồn sinh ra một cỗ sợ hãi, lại để cho hắn ngay cả lời cũng nói không nên lời.

“…”

Vương Thủ Triết cũng im lặng một hồi.

Ma Đỉnh Tôn Giả này thật đúng là chưa từng trải qua đòn hiểm thực tế a! Ngươi phê bình Nhược Lam cái gì cũng không tốt, lại còn nói nàng làm đồ ăn khó coi…

Lời này ngay cả hắn cũng không dám nói.

“Phá cho ta.”

Liễu Nhược Lam lạnh lùng rút bảo kiếm ra, vung tay chém ra một kiếm.

Trong nháy mắt.

Một đạo kiếm ý lạnh thấu xương liền rời khỏi tay, bay thẳng về phía Ma Đỉnh Tôn Giả.

Một kiếm này, ẩn chứa một cỗ uy thế đáng sợ khó nói lên lời, giống như muốn bổ mở hỗn độn, mở ra thiên địa, vô cùng huyền ảo, lại nguy hiểm vô cùng.

Kiếm quang tới.

Cơ hồ là trong phút chốc, tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả liền bị một phân thành hai.

Bên trái là Huyền Đan chân quân, bên phải là Ma Đỉnh Tôn Giả.

Ma Đỉnh Tôn Giả trong lòng hoảng sợ, hồn thể run rẩy, chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn giống như bị đóng băng, ngay cả ý thức phản kháng cũng không tăng lên được.

Tốc độ của nàng nhanh như vậy, Vương Thủ Triết thậm chí còn chưa kịp ngăn cản thì mọi chuyện đã kết thúc.

Hơn nữa, vậy mà thật đúng là bảo nàng thành công.

“Nương tử uy vũ.” Vương Thủ Triết lấy ra hai khối Ký Hồn ngọc bội đã được chuẩn bị sẵn từ trước: “Huyền Đan tiền bối, xin gửi hồn vào trong ngọc bội.”

Tàn hồn của Huyền Đan chân quân tuy rằng vẫn còn có chút kinh hồn chưa định, nhưng nhân cơ hội này nhanh chóng chui vào bên trong ngọc bội Ký Hồn.

Mà tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả sau khi phục hồi tinh thần lại, đối với Vương Thủ Triết sẽ không có tính tình tốt như vậy. Hắn cả giận nói: "Dựa vào cái gì mà lão tử phải dọn nhà?! Ma đỉnh là của bản tôn, bản tôn nguyện ý…"

Nhưng hắn còn chưa dứt lời.

Liễu Nhược Lam lạnh lùng nhìn Ma Đỉnh Tôn Giả một cái: "Vào ngọc bội."

Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả giật mình một cái, sau đó lập tức ngoan ngoãn từ trong Ma Đỉnh di chuyển đến bên trong ngọc bội Ký Hồn.

Hắn vừa gửi hồn, vừa nhỏ giọng thì thầm: "Chuyển thì chuyển đi. Không phải là chuyển nhà sao, còn dữ như vậy sao? Tiểu tử, lão bà hung hãn của ngươi lấy từ đâu về?"

Ma Đỉnh Tôn Giả lão tiểu tử này còn rất nát…

Thậm chí Vương Thủ Triết còn hoài nghi hắn lúc trước sẽ trở thành thập đại tội phạm truy nã, ngoại trừ vi pháp loạn kỷ cương ra, có nguyên nhân vì mồm vỡ miệng đắc tội Thánh Hoàng hay không?

"Đa tạ Thủ Triết gia chủ tương trợ." Huyền Đan chân quân cảm kích không thôi.

Lúc này, hắn như một lần nữa thu hoạch được tân sinh, chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn đều trở nên vô cùng thoải mái, thần thanh khí sảng.

Chỉ là đạo kiếm ý kinh khủng của Liễu Nhược Lam vẫn khiến hắn sợ hãi: "Đạo kiếm ý kia của tôn phu nhân đúng là lợi hại vô cùng, có thể tách hồn thể hai người chúng ta ra, ta còn chưa bao giờ thấy qua. Nàng sẽ không phải là Chân Tiên chuyển thế chứ?"

Chân Tiên chuyển thế, ở hai triều Tiên Ma cũng không tính là ngoại lệ, chỉ trong lịch sử ba bốn vạn năm của Tiên Triều bên này cũng đã xuất hiện qua bảy tám người rồi.

Dưới tình huống bình thường, Chân Tiên chuyển thế căn bản chính là tuyệt thế thiên kiêu, hơn nữa ở cảm ngộ đại đạo pháp tắc, cùng với tốc độ tu hành đều vượt xa người khác.

Chẳng qua, cho dù là Chân Tiên chuyển thế, muốn quay về Chân Tiên vị cũng cực kỳ khó khăn. Bởi vì từ trước đến nay có nhiều tuyệt thế thiên kiêu, cũng không phải chỉ Chân Tiên chuyển thế mới có thể lên tuyệt thế.

Trong lịch sử đại bộ phận người chưa kế thừa bảo điển đã là tuyệt thế thiên kiêu, chỉ cần trên đường không vẫn lạc, thành tựu cuối cùng đa số đều có thể đạt tới Lăng Hư cảnh trung kỳ hoặc hậu kỳ, vẻn vẹn chỉ có một vị thành công leo lên vị trí Tiên cung Tiên Tôn.

"Huyền Đan tiền bối, ta cũng cảm thấy Nhược Lam có thể là Chân Tiên chuyển thế." Dưới tình huống không có người ngoài, Vương Thủ Triết ngược lại nói đúng sự thật.

Hắn đã sớm suy đoán tình huống của Nhược Lam, chỉ là không thể nào xác định mà thôi.

"Chân Tiên cái rắm chuyển thế!" Tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả lại xì mũi coi thường cách nói này: "Ai lúc trước không phải Chân Tiên? Nếu kiếm ý Chân Tiên lưu lại mà lợi hại như vậy, bản tôn còn bị Thánh Hoàng lão cẩu đánh thành như vậy sao?"

"A, vậy ngươi nói xem, ta là chuyển thế gì?" Liễu Nhược Lam khẽ nhướng mày.

Giọng điệu của Ma Đỉnh Tôn Giả hơi ngưng lại, lập tức tức tức giận nói: "Bản tôn không biết, nhưng bản tôn cảm thấy không thích hợp lắm. Tóm lại, bản tôn phục rồi, về sau ngươi chính là lão đại của ta, cứ để ta đi theo ngươi đi."

Hắn dùng ngữ khí kiêu ngạo nhất, nói lời nhát gan nhất.

"Cũng tốt, loại ma vật như ngươi đi theo người khác còn lo lắng hơn." Liễu Nhược Lam cầm lấy hồn ngọc.

"Nhược Lam, ngươi vẫn nên cẩn thận thì hơn." Vương Thủ Triết cau mày, hơi có chút lo lắng: "Bên trong Thủ Nghiệp đã nói qua, Ma Đỉnh Tôn Giả trời sinh tính giảo trá, tà ác tàn bạo, hơn nữa còn là một trong mười đại tội phạm truy nã của Thần Vũ hoàng triều, ta sợ ngươi rơi vào bẫy của hắn."

“Ai tính tình xảo trá thế? Ai mới ra đời đã tội ác chồng chất? Ai muốn làm một kẻ tàn bạo tà ác chứ? Cái này còn không phải đều là do lão cẩu Thánh Hoàng kia bức sao?!” Ma Đỉnh Tôn Giả nóng nảy, nổi giận đùng đùng quát, “Ta vốn là một vị đại tông sư luyện đan đỉnh cấp, còn từng tham dự nghiên cứu qua các loại dược tề như [Huyết Mạch cải thiện dịch], đồng thời làm ra cống hiến trác tuyệt.”

Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn hắn: “Vậy vì sao ngươi lại bị truy nã?”

“Đó là bởi vì ta nghiên cứu ra vĩ đại 【Huyết Thai Ma Đan】, cũng tích cực mở rộng về phía Thánh Hoàng.” Ma Đỉnh Tôn Giả nói: “Đan này có thể kích phát tiềm lực sinh mệnh trong thời gian ngắn, lập tức trở nên rất mạnh. Tuy rằng sau đó có đủ loại di chứng, nhưng nếu sử dụng trong cục diện chết chắc, vừa có thể liều mạng mang đi một hai địch nhân, vừa có thể giành được một tia sinh cơ.”

“Nghe cũng không tệ.” Vương Thủ Triết nhướng mày, đáy lòng có chút không tin: “Nếu chỉ là như vậy, ngươi chắc không đến mức bị định tội chứ?”

“Thủ Triết gia chủ chớ có nghe hắn nói bậy, nguyên liệu đan này sử dụng là tinh huyết của ngoại vực yêu ma cùng với dược liệu khác, cũng lấy nữ tử thuần âm làm đỉnh lô… Tóm lại quá trình luyện đan thập phần hung tàn tà ác.” Huyền Đan chân quân nói: “Hơn nữa sau khi bị Thánh Hoàng ngăn cản, hắn chẳng những không có suy nghĩ lại, ngược lại còn biến thành âm thầm nghiên cứu các loại nghiên cứu, làm ra rất nhiều án mạng lớn.”

“Điều này cũng khó trách.” Vương Thủ Triết lắc đầu cười lạnh một tiếng: “Ở trên địa bàn của ta, khuyên ngươi nên ngoan ngoãn một chút, chớ có động lòng loạn.”

“Ngươi thì biết cái gì, ngươi cũng giống như Thánh Hoàng lão cẩu cổ hủ! Cách mạng kỹ thuật cho tới bây giờ cũng không phải thuận buồm xuôi gió… Thí nghiệm và hy sinh đều là không thể tránh khỏi, người thúc đẩy kỹ thuật cải cách vốn chính là phải chịu sự hiểu lầm của người ngu muội vô tri…” Ma Đỉnh Tôn Giả lại mắng chửi Ba Lạp Ba Lạp.

Ngu muội vô tri?

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, ung dung đề nghị: "Nhược Lam, dường như tư tưởng của Ma Đỉnh Tôn Giả này có chút cực đoan, vì để ngừa vạn nhất, không bằng giết chết hắn đi."

"Chờ chút!" Ma Đỉnh Tôn Giả lập tức lại sợ, "Bản tôn quay đầu lại suy nghĩ một chút, Thánh Hoàng lão, không, Thánh Hoàng bệ hạ nói cũng chưa chắc không có đạo lý. Kỹ thuật có thể chậm rãi thăng cấp thay thế, nhân tính nếu là thất lạc, thế giới sẽ sa đọa. Bản tôn quyết định thay đổi triệt để, một lần nữa làm hồn, vì tân thế giới quật khởi mà cống hiến ra lực lượng bé nhỏ không đáng kể của mình."

"Phu quân yên tâm, ta giữ lại, trước tiên cứ chậm rãi dạy dỗ đi, nếu có gì không thích hợp thì giết chết nó." Liễu Nhược Lam lạnh giọng nói, ngọc thủ vừa lật, liền thu lại ngọc bội ký hồn kia.

"Cũng tốt, Ma Đỉnh Tôn Giả này đích thật là tư tưởng quá mức cực đoan, có rảnh bảo hắn đọc một chút tư tưởng đức học của Vương thị tộc chúng ta." Vương Thủ Triết tán đồng gật gật đầu, lại lập tức nói với tàn hồn của Huyền Đan Chân Quân: "Tiền bối nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trước đã, lát nữa ta sẽ chuẩn bị thêm cho tiền bối một ít Hoàn Hồn Bảo Đan và Tố Hồn Thánh Đan."

"Đa tạ Thủ Triết gia chủ. Như vậy, lão hủ sẽ nghỉ ngơi trước, không trì hoãn ngươi đoàn tụ với phu nhân nữa." Dứt lời, Huyền Đan chân quân không còn tiếng động.

Hồn thể của hắn vốn đã suy nhược không chịu nổi, trước đó bất quá là chống đỡ mà thôi, bây giờ tinh thần buông lỏng xuống, tự nhiên rất nhanh lâm vào trong ngủ say.

Vương Thủ Triết thu hồi ngọc bội ký hồn và ma đỉnh, duỗi duỗi lưng nói: "Nói đi thì phải nói lại, ta và nương tử đã ở trong động phủ tùy thân này nửa tháng, đã đến lúc xuất quan hít thở linh khí mới, trở về gia tộc sự vụ."

Nơi này không thể ở lại được nữa, ngày ngày màu trắng luân phiên đến, nếu tiếp tục ở lại, sợ là sẽ mất đi nửa cái mạng già.

Bây giờ cuối cùng cũng qua được thời gian khổ, tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng tốt hơn không ít.

“Nửa tháng?” “Liễu Nhược Lam” nhìn hắn, giọng nói lạnh như băng: “Ngươi vậy mà ở chung với nàng ta nửa tháng?”

“…”

Một cỗ dự cảm không ổn đột kích trong lòng Vương Thủ Triết, hắn khiếp sợ nhìn Liễu Nhược Lam: “Ngươi, là Liễu Nhược Linh?”

“Ngươi lúc trước gọi ta là “Linh Nhi”!” Liễu Nhược Linh ánh mắt như kiếm nói, “Ta mặc kệ, dù sao nàng có cũng không thể thiếu một phần của ta, ngươi ở đây giúp ta nửa tháng.”

“Làm lại chuyện ngươi đã làm với nàng ta, một lần nữa đối xử với ta.”

“…”

Trong nháy mắt này, Vương Thủ Triết u buồn nhìn lên bầu trời, đột nhiên rất muốn gọi Huyền Đan chân quân ra, hỏi hắn có cách điều chế “Đan dược bảo mệnh” không?

…

Lại một khoảng thời gian sau.

Lưu Tiên Cư.

Dưới thảm cỏ xanh giống như lọng che, sinh mệnh linh khí nồng đậm đi kèm với từng tia từng sợi tiên linh chi khí lượn lờ phiêu đãng, nổi bật giữa khe lá cây từng sợi ánh mặt trời, như là tiên cảnh.

Trong số tiểu trúc cấp 1 ở Lưu Tiên Cư.

Ma độc trong cơ thể dần dần được rút ra, Triêu Dương Vương tinh khí thần càng thêm kiều diễm, dường như lại tìm được niềm vui của cuộc đời, tung hoành ngang dọc trên bàn mạt chược, chém giết qua lại.

Về phần Triêu Dương Vương Phu Diêu Nguyên Cương, thì là thanh thản ổn định ở bên cạnh Triêu Dương Vương dựng một cái góc, thỉnh thoảng Đông Phiêu một cái chú giải, Tây câu một con cá, ngược lại cũng chơi đến quên cả trời đất.

“Long Xương, gần đây tay nghề của ngươi không tệ chứ?” Triêu Dương Vương tuy rằng thua không ít, thái độ vẫn thong

dong như cũ, khí định thần nhàn, nên ăn thì ăn đụng đụng nên đánh thì đánh.

“Đó là đương nhiên.” Long Xương đại đế nhìn một đống lớn thẻ bạc trước mặt mình, cười đến mức nếp nhăn trên mặt đều chồng chất lên: “Trẫm đã nói, tiểu tử Thủ Triết kia là khắc tinh của trẫm. Mỗi lần nhìn thấy hắn, khí vận của trẫm sẽ hạ xuống thẳng tắp. Nhưng tiểu tử đó lại rất đáng ghét, cả ngày cảm giác tồn tại ngay trước mặt trẫm.”

“Ngươi đó, đừng có chế giễu quá mức.” Khương Chấn Thương nói: “Nếu không phải Thủ Triết thường xuyên trợ giúp tài chính của ngươi, ngươi đã phá sản không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Nhất mã quy nhất mã. Ngươi không thấy được tiểu tử kia không ở trước mặt trẫm lung lay, trẫm đã bắt đầu thắng tiền rồi sao?” Long Xương đại đế cười đến cõi lòng thoải mái: “Không uổng công trẫm nghĩ ra một kế sách, chi hắn và Nhược Lam độ bộ đi. Nói ra thì trẫm cũng là vì tốt cho hắn, không thừa dịp còn trẻ, làm thêm cống hiến cho Nhân tộc thì sao được?”

“Điều này cũng đúng.” Triều Dương Vương cũng mỉm cười giống như lão tổ mẫu đồng ý nói, “Vợ chồng bọn họ đều là tu sĩ Tử Phủ cảnh, mức độ thức tỉnh huyết mạch cũng quá cao. Dưới tình huống như vậy, tiêu chuẩn vốn là cực thấp, không cố gắng nhiều thì làm sao được?”

“Khà khà, nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này Thủ Triết tiểu tử rất kiên cố, đã mất tích một tháng rồi chứ? Chậc chậc, ta đoán tiểu tử kia sau khi trở về, nhất định là vành mắt phát đen hai chân run lên, ha ha ha ha.” Long Xương đại đế đắc ý cười.

Bỗng dưng.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng hắn: “Bệ hạ, có phải ngài cảm thấy bản thân quá rảnh rỗi rồi không?”

“…”

Long Xương đại đế quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Thủ Triết không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trong Lưu Tiên Cư, thế mà ngay cả một chút động tĩnh cũng không phát ra.

Sắc mặt hắn như có như không: “Ha ha, trẫm chỉ nói đùa với ngươi thôi.”

“Được, bệ hạ đã nhàn rỗi không có chuyện gì, không bằng gần đây đi dạo trên chiến trường ngoại vực, bảo vệ đám hậu bối trẻ tuổi của Đại Càn ta.” Vương Thủ Triết cười lạnh nói.

“Dựa vào cái gì mà muốn trẫm đi? Trẫm không đi, trẫm muốn chơi mạt chược, ngươi có thể để cho Thanh Hoàng đi.” Long Xương vừa nghe liền không vui.

Nơi khổ sở ở chiến trường vực ngoại kia muốn cái gì mà không có, nào có được tự do tự tại ở đây?

“Thanh Hoàng tiền bối có chuyện quan trọng khác.” Vương Thủ Triết nhìn hắn, như cười như không nói: “Bệ hạ quả thật không đi?”

Long Xương đại đế bị Thủ Triết trừng đến trong lòng trống rỗng.

Chẳng qua, hắn vừa nhìn thấy một đống lớn thẻ đánh bạc trước mặt mình, lập tức lại có sức mạnh.

Dù sao tạm thời không cần mượn tiền Thủ Triết, hắn sợ cái gì?

Hắn vênh váo tự đắc ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Trẫm nói không đi thì không đi. Trẫm còn muốn ở Trường Ninh vệ thủ hộ quốc thổ và dân chúng, nhất là phòng thủ Thủ Triết ngươi tự lập tạo phản.”

“Tốt lắm.” Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng, quay đầu chắp tay nói với Khương Chấn Thương bên cạnh: “Khương tiền bối có thể để Thủ Triết chơi mấy ván không?”

“Được được được, vừa hay Khương mỗ cũng chơi mệt rồi, xin mời Thủ Triết gia chủ.” Khương Chấn Thương nghe vậy liền chuẩn bị nhường chỗ ngồi cho Vương Thủ Triết.

“Không được không được! Ta vừa nhìn thấy Thủ Triết vận khí không tốt, đánh bài với hắn một lần cũng không thắng được.” Long Xương Đại Đế lắc đầu như trống ba sóng: “Thủ Triết tiểu tử, đừng tưởng rằng trẫm không biết, ngươi đem tiền của trẫm đều lừa đi rồi, để trẫm đi chiến trường ngoại vực làm công trả nợ. Trẫm không ngốc, dựa vào cái gì cùng ngươi đánh bài?”

“Không đánh bài cũng được, vậy chơi cờ định thắng thua đi.” Vương Thủ Triết thong dong cười nói: “Lấy số tiền này làm tiền đặt cược trên bàn bệ hạ, một ván của chúng ta định thắng thua.”

“Cái gì?” Long Xương đại đế vô cùng chấn động: “Đây là mặt trời mọc từ phía tây sao? Thủ Triết ngươi lại chủ động muốn tặng tiền cho trẫm?”

“Bệ hạ nếu không muốn thì thôi vậy.” Vương Thủ Triết nhấc chân rời đi.

“Nguyện ý! Ngươi đưa tiền cho trẫm, sao trẫm có thể không muốn chứ?” Long Xương đại đế cuốn lợi thế lên đuổi theo: “Đi đi, tới phòng của ta.”

Vừa nói, hắn còn vừa dặn dò các bằng hữu phía sau: “Các ngươi cho trẫm nửa canh giờ, lại xem trẫm đi giết mảnh giáp không còn giữ lại của Thủ Triết rồi trở về đánh bài.”

Trong lúc nói chuyện, hai người liền tiến vào tiểu trúc số hai Lưu Tiên Cư, vui vẻ đánh cờ.

Sau nửa canh giờ.

Trong số hai tiểu trúc truyền ra tiếng gầm gừ không dám tin của Long Xương đại đế: “Làm sao có thể?! Thủ Triết ngươi đánh thắng trẫm như thế nào?”

“Bệ hạ, có chơi có chịu, Thủ Triết cáo từ.”

Vương Thủ Triết cầm lợi thế lên, đang muốn nhẹ nhàng rời đi thì bị Long Xương đại đế túm lại.

“Đợi đã! Chúng ta đến ván thứ hai, còn cược nhiều như vậy. Ván này ngươi sai lầm rất nhiều, đã thắng trẫm nửa con mắt. Là trẫm nhất thời chủ quan mới cho ngươi gian kế được như ý, lại đánh tiếp một ván, lại một ván nữa trẫm tuyệt đối có thể thắng ngươi.”

“Bệ hạ, ngài không có lợi thế nữa rồi.”

“Trẫm có thể viết giấy nợ.”

“Vậy được, vậy cho bệ hạ một cơ hội.”

Lại nửa canh giờ sau, tiếng gầm gừ kinh ngạc của Long Xương đại đế lại vang lên: “Sao có thể?! Ván này ngươi lại

thắng trẫm.”

“Bệ hạ, Thủ Triết cáo từ.”

“Đợi một chút, trẫm lại viết cho ngươi một tờ giấy nợ, lần này trẫm phải thắng gấp bội trở về. Vừa rồi đường cờ cùng chiến pháp của ngươi rõ ràng có sơ hở, rõ ràng chính là vận khí tốt.”

“Vậy được rồi, chúng ta đánh ván thứ ba.”

Lại qua nửa canh giờ, Vương Thủ Triết vẫn thắng nửa con mắt.

Long Xương đại đế khiếp sợ đến mức lồi cả mắt lên: “Vương Thủ Triết, ngươi là tên lừa gạt! Ngươi lừa trẫm suốt một trăm mấy chục năm!! Sao bây giờ ngươi lại không giả vờ nữa, bây giờ ngươi ngả bài thế nào? Ngươi tiếp tục giả vờ đi chứ!”

Liên tục thắng Long Xương ba ván đều là nửa con mắt, đây là kỳ lực sâu không lường được cỡ nào! Cái này rõ ràng chính là đang chơi hắn a!

Trong lúc nhất thời, Long Xương đại đế khóc không ra nước mắt, ôm ngực lung lay sắp đổ.

Lần này, mình thua thảm rồi.

Vương Thủ Triết, ngươi là tên lừa đảo! Đã nói là cờ dở hơi mà! Hóa ra mấy năm nay vẫn luôn giả vờ!

…

Chương 115: Tên đồ nhi nhà ta có khí vận thông thiên,

…

Ngay khi Long Xương đại đế lòng mang oán niệm không nghĩ ra, bị Vương Thủ Triết "Trả thù" đồng thời đi tới chiến trường ngoại vực.

Đại Chu, Mộ Tiên thành, Ngụy Vương phủ.

Ngụy Vương phủ tọa lạc ở phía tây Mộ Tiên thành, chính là một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa nguy nga. Xung quanh kiến trúc quần thể đều là tường vây cao lớn, từ bên ngoài nhìn vào, cơ hồ giống như là một tòa thành nhỏ bình thường.

Bóng đêm đã dần dần sâu, trong thư phòng sâu trong Ngụy Vương phủ, vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước.

Trải qua chuyện cầu Hoàng Lâu, Ngụy Vương Phủ có thể nói là mất hết thanh danh, không chỉ bởi vì chuyện tư dụng cấm dược mà danh dự bị hao tổn, ngay cả tiểu bối Ngụy Đông Lai được chờ mong nhất trong tộc cũng bị Vương thị Thủ Nghiệp công tử bẻ kích, có thể nói là đạt tới điểm thấp nhất trong những năm qua.

Tuy nói Ngụy Vương phủ gia đại nghiệp đại, trong một đám trưởng bối trong tộc không thiếu hạng người quyền cao chức trọng trong triều, cũng không đến mức vì vậy mà thương gân động cốt, nhưng trước đây thật vất vả bồi dưỡng ra đại thế lại bởi vậy triệt để tán loạn. Từ nay về sau, Ngụy Đông Lai muốn cưới Lạc Già quận chúa, sợ là khó khăn.

Giờ phút này, trong thư phòng, Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc đang ngồi sau bàn, bóp trán, trên mặt lộ ra vài phần u sầu.

Ngụy Đông Lai thì đứng hầu bên cạnh, cũng vì chuyện trước đó mà cảm thấy khó giải quyết.

"Lão tổ, Vương Thủ Nghiệp này tuyệt đối không thể lưu lại." Ngụy Đông Lai nhớ tới chuyện kia, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, mặt lạnh đằng đằng sát khí mà nói, "Không bằng bảo hài nhi mang theo mấy vị thúc bá trưởng bối Thần Thông

cảnh đi cầu Hoàng lâu bên ngoài tìm cơ hội mai phục giết. Hài nhi cũng không tin lúc hắn không bị lạc đàn!”

Ngụy Bá Ngọc nghe vậy liếc hắn một cái, sắc mặt bỗng dưng lạnh xuống: “Ngu xuẩn!”

“Lão tổ, ta…” Ngụy Đông Lai hoảng sợ, vội vàng cầu xin tha thứ.

Ngụy Bá Ngọc lại không cho hắn cơ hội nói chuyện, lạnh lùng nói: “Ngươi có biết Huyền Đan chân quân kia có lai lịch gì không?”

“Cái này…” Ngụy Đông Lai chần chờ khó hiểu, “Không, không phải là một vị Lăng Hư chân quân mấy vạn năm trước sao? Không nói bản thân hắn đã sớm qua đời, cho dù có truyền thừa lưu lại, lão tổ ngài cũng là Lăng Hư chân quân, sợ hắn làm gì?”

Ngụy Bá Ngọc thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức chết: “Huyền Đan chân quân là hoàng phu Tiên Hoàng đời thứ ba của Tiên Triều Quảng Minh Tiên Hoàng, hiện giờ thành viên hoàng thất Tiên Triều đều phải gọi hắn một tiếng lão tổ tông! Vương Thủ Nghiệp này nếu là truyền nhân cách đời của Huyền Đan chân quân, hơn phân nửa có quan hệ với Tiên Triều hoàng thất Chư thị. Nếu không, bằng thực lực một tiểu thế gia Ngũ phẩm của Đại Càn, làm sao có thể bồi dưỡng ra tuyệt thế thiên kiêu?!”

“Người này nói không chừng chính là Chử thị bí mật bồi dưỡng, lại cho Luyện Đan sư kỳ vọng cao. Ngươi giết hắn, chính là đối nghịch với hoàng thất Tiên Triều! Đến lúc đó đừng nói ngươi, ngay cả Ngụy Vương phủ chúng ta chỉ sợ cũng phải ăn nói đi vào! Ngay cả chủ mạch Tĩnh An Ngụy thị của chúng ta cũng không bảo vệ được chúng ta!”

Từ trên lẽ thường suy đoán, Ngụy Bá Ngọc phỏng đoán đích thật là hợp lý nhất.

Đáng tiếc, Vương thị lại là một đóa kỳ hoa trong thế gia, phỏng đoán này nhìn qua hợp lý nhất, không nói giống như đúc tình hình thực tế, ít nhất cũng không liên quan gì đến nhau.

Nhưng nếu xét theo kết quả, hắn lại đoán trúng đáp án chính xác.

Ngụy Đông Lai nghe vậy, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống: "Hài nhi hiểu rồi. Hài nhi ta liền phân phó xuống dưới, bảo tộc nhân trong phủ an phận một chút, tạm thời không nên đi trêu chọc Vương Thủ Nghiệp kia."

Ngụy Bá Ngọc lúc này mới chậm lại sắc mặt, khẽ gật đầu nói: "Coi như không ngốc quá. Bất quá, chỉ là không đi trêu chọc còn chưa đủ, ngươi gần đây chuẩn bị một phần lễ vật, tự mình đưa đi cầu Hoàng lâu, cảm tạ hắn chỉ giáo."

Sắc mặt Ngụy Đông Lai khẽ biến: "Lão tổ, cái này…"

Hắn là "Tiểu vương gia" được Ngụy Vương phủ công nhận, ngày thường tâm cao khí ngạo đã quen, cho dù là lúc đối mặt với Lạc Già quận chúa được sủng ái cũng không nỡ buông bỏ tư thái, bây giờ lại để hắn cúi đầu với một tiểu tử quê mùa đến từ Đông Càn, hắn làm sao có thể nguyện ý?

Nhưng mà, nhìn sắc mặt Ngụy Bá Ngọc, lại nghĩ đến hậu trường khả năng của Vương Thủ Nghiệp, hắn cuối cùng không dám phản bác, nhẫn nhịn tức giận đồng ý.

Hôm nay tạm thời nhẫn nại hắn một chút, chờ tương lai thích hợp, hắn tất phải lấy lại sỉ nhục gấp trăm lần ngàn lần hôm nay!

Ngụy Bá Ngọc sống mấy ngàn mấy ngàn năm, gặp vô số người, cũng hiểu rõ tính cách của Ngụy Đông Lai, gần như vừa nhìn thấy vẻ mặt này là đoán được trong lòng tiểu tử này đang nghĩ gì.

Hắn không khỏi thở dài trong lòng.

So với Lạc Già quận chúa, đứa nhỏ này nhà mình chung quy vẫn là thiếu vài phần lòng dạ, làm việc cũng thiếu kiên nhẫn, để cho hắn làm việc còn tốt, nếu muốn nắm giữ gia tộc, chung quy vẫn là không đủ a!

Nếu có thể cưới Lạc Già về Ngụy vương phủ, đến lúc đó hai vợ chồng vừa vặn bù đắp, Lạc Già quận chúa là huyết mạch hoàng thất lại có thể ở giữa điều hòa, cũng có thể khiến lão hoàng đế sợ ném chuột vỡ đồ, Ngụy vương phủ không cần phải lo lắng. Nhưng hôm nay tính toán như ý của mình bị xáo trộn, tương lai Ngụy thị sợ là…

Bỏ đi ~ bước đi tính một bước đi!

Nếu mưu đồ đã thất bại, tiếp theo Ngụy thị tạm thời ẩn núp một thời gian, chờ đợi thời cơ đi.

Hắn hơi có chút mỏi mệt khoát tay áo: “Ta có chút mệt mỏi, ngươi đi đi, đừng quên chuyện mà ngươi dặn dò.”

“Vâng, lão tổ.”

Ngụy Đông Lai thấy thế, mặc dù còn có chút lời muốn nói, nhưng rốt cuộc không dám nhiều lời, chậm rãi khom người lui ra ngoài.

Bên này Ngụy Vương phủ tạm thời im hơi lặng tiếng, bên kia, Vương An Viễn và Vương Ninh Du lại lần nữa nổi giận.

Vốn dĩ, bọn họ dựa vào biểu hiện xuất sắc trong Hoàng Lâu, cùng với thiết lập, hình tượng, cùng với ưu thế độc thân cẩu, đã giành được thanh danh không nhỏ. Sau đó, hai người thường xuyên được mời tham gia tụ hội của các tiểu thư thế gia Mộ Tiên Thành.

Đây vốn là triển khai rất bình thường.

Ngay cả Vương Thủ Nghiệp cũng cho rằng bọn họ là muốn chọn một cô vợ cho tốt, góp một viên gạch vào mục tiêu lớn thịnh vượng của gia tộc để cố gắng, bởi vậy có chút cổ vũ bọn họ tham gia loại tụ hội này.

Kết quả…

Bây giờ toàn bộ Mộ Tiên Thành lại dấy lên sóng nhiệt đồ dùng nữ tính, từ 【 Băng Cơ Tuyết Phách Phẩm Cao 】 đến 【 Nhu Nhu Ti Thanh 】, lại đến 【Hồng Loan Tử Phượng Hoàn 】 Loạn Điệp Bách Hoa Hương 】, các sản phẩm kinh điển Vương thị từ từ trở nên thịnh hành.

Ngay từ đầu, vẫn chỉ là lưu truyền rộng rãi trong các tiểu thư thế gia, tiếp đó ảnh hưởng đến nữ trưởng bối trong nhà các nàng, lại từ đại thế gia thịnh hành đến trung thế gia, tiểu thế gia, cũng từ Mộ Tiên Thành bắt đầu hướng ra phía ngoài các quận.

Dần dần, gần như có xu thế thịnh hành toàn bộ Đại Chu.

Khi đoàn sứ giả Đông Càn rầm rộ đến, tự nhiên mang đến rất nhiều hàng hóa lưu hành ở Đại Càn, mà trong đó đa số đều là

sản phẩm của tập đoàn liên quan Vương thị.

Hai người mang hàng như vậy, tự nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát, hàng hóa theo thuyền vận chuyển đến rất nhanh đã bán hết, không thể không yêu cầu tăng cường nhập hàng từ Đại Càn.

Nhìn thấy tình huống này, khóe miệng Vương Thủ Nghiệp cũng co giật, bị tức giận không nhẹ.

Thế cục trước mắt rất tốt, hai người bọn họ không nắm lấy cơ hội nói chuyện yêu đương, chọn vợ con, thì ra lựa chọn mang hàng.

Các hậu bối trẻ tuổi của gia tộc bây giờ, quả nhiên càng ngày càng không để tâm tới nhiệm vụ quan trọng như kết hôn sinh con!

Nhớ năm đó, hắn và Tứ ca đều là sớm thành thân, vì gia tộc khai chi tán diệp làm ra không ít cống hiến. Đâu giống người trẻ tuổi hiện tại, ai nấy đều không đáng tin cậy!

Trong cơn tức giận, lúc hẹn uống trà nói chuyện phiếm với Lạc Già quận chúa, sắc mặt Vương Thủ Nghiệp vẫn có chút rầu rĩ không vui, thầm nghĩ nên thay đổi cục diện này như thế nào.

“Thủ Nghiệp công tử không cần quá lo lắng.” Lạc Già quận chúa sau khi biết được sầu lo của hắn, cười trấn an hắn nói: “An Viễn và Ninh Du bọn họ còn nhỏ, tính tình nặng một chút cũng là bình thường. Huống chi bọn họ mang hàng khối này cũng thật sự làm tốt, không chỉ dẫn dắt trào lưu thương nghiệp mới, cũng tăng thêm không ít sức sống cho Mộ Tiên thành.”

Nói thật, Lạc Già quận chúa cảm thấy Vương An Viễn và Vương Ninh Du là đại thiên kiêu như vậy, kết hôn muộn một chút cũng là bình thường, so sánh ra, ngược lại Vương Thủ Nghiệp sớm kết hôn, điều này làm cho nàng tức giận không thôi.

Thủ Nghiệp công tử ngươi thật là một thiên tài tuấn kiệt, hai trăm tuổi còn chưa tới, thành thân sớm như vậy làm cái gì?

“Vậy thì không được.” Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt nghiêm túc: “Tứ ca ta từng nói, Vương thị chúng ta nhân đinh đơn bạc, cái này không chịu thành thân, cái kia không chịu cưới vợ, Vương

thị khi nào mới có thể nhân khẩu thịnh vượng? Không được, ta phải nghĩ biện pháp gõ bọn họ một cái mới được."

Tứ ca! Lại là Tứ ca!

Lạc Già quận chúa trên mặt bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại căm giận không thôi.

Tứ ca này rốt cuộc là người thế nào? Trong nhà nhiều chính sự như vậy không quan tâm, cả ngày nhìn chằm chằm người khác kết hôn sinh con làm gì? Nếu không có hắn, nói không chừng Thủ Nghiệp công tử…

Hai người đang nói chuyện.

Thị vệ ở cửa đi vào bẩm báo: "Không hay rồi, An Viễn công tử và Ninh Du công tử bị người đánh."

Vương Thủ Nghiệp ánh mắt rùng mình, đè nén tức giận nói: "Là ai động thủ? Chẳng lẽ là thế hệ trẻ Ngụy Vương phủ chịu thiệt thòi, tìm trưởng bối trong nhà tới đây trút giận cho bọn họ sao?"

Vương An Viễn và Vương Ninh Du đều là huyết mạch đại thiên kiêu Ất đẳng, bạn cùng lứa tuổi không dám nói không có địch thủ, nhưng cũng không phải là người mà mèo con chó nào cũng có thể đánh thắng được.

Đừng nhìn ý kiến của Vương Thủ Nghiệp đối với hai người bọn họ không nhỏ, nhưng trong xương cốt lại cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu như Ngụy Vương phủ dám phá hư quy củ, lấy lớn hiếp nhỏ, vậy Vương thị cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Không phải Ngụy Vương phủ động thủ." Sắc mặt thị vệ thoáng có chút quái dị: "Nghe nói bị một đám tiểu thư thế gia đánh."

"Bị các tiểu thư thế gia đánh?"

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng cũng có chút kinh nghi bất định.

Hai tiểu tử Vương An Viễn Vương Ninh Du không phải rất được hoan nghênh trong quần thể tiểu thư thế gia sao, sao lại bị đánh? Chẳng lẽ hai tiểu tử này cõng hắn làm chuyện gì trái với đạo đức luật pháp?

Sắc mặt Vương Thủ Nghiệp dần dần âm trầm hẳn lên, lạnh lùng nói: “Mang hai tiểu tử kia tới đây.”

“Vâng, Thủ Nghiệp công tử.”

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu sau, hai tiểu tử An Viễn Ninh Du liền sợ hãi rụt rè, trốn tránh đi vào, sau khi nhìn thấy Thủ Nghiệp và Cơ Linh Chỉ vội vàng hành lễ: “Bái kiến Thất lão thái gia, bái kiến Lạc Già quận chúa.”

Tuy rằng bọn họ đã kiệt lực che giấu, nhưng cũng không che được mặt mũi bầm dập của bọn họ lúc này.

“Hai người các ngươi làm chuyện tốt cỡ nào, lại bị một đám tiểu thư thế gia đánh thành bộ dáng như vậy? Chẳng lẽ các ngươi dám phạm pháp nhiễu loạn kỷ cương, tổn hại quy củ của Vương thị chúng ta?” Vương Thủ Nghiệp tức giận quát lên.

“Thất lão thái gia, chúng ta oan uổng quá.” An Viễn Ninh Du đồng thanh kêu oan không ngớt: “Chúng ta chính là mang hàng, rút chút tiền thuê, kiếm chút tiền lẻ như vậy. Vốn là đem hàng mang theo rất tốt, ai ngờ lúc chúng ta vừa mới lấy ra sản phẩm mới giới thiệu được một nửa, đã bị quần ẩu rồi! Ai da, những tiểu thư kia xuống tay thật là hắc.”

“Hai người các ngươi, rốt cuộc là bán sản phẩm gì mới, lại bị ẩu đả đến trình độ này?” Nghe bọn họ nói như vậy, Lạc Già quận chúa nhất thời cũng có chút tò mò.

“Chính là sản phẩm rất bình thường, thuộc về loại phục sức tinh mỹ, ví dụ như váy ngắn, tơ đen, sợi trắng cùng với nội y nặn hình các loại.” Hai tiểu tử mặt mũi bầm dập, cho tới bây giờ còn cảm thấy rất oan uổng.

Váy ngắn? Nội y?

Lạc Già quận chúa sắc mặt đều thay đổi, trong lúc nhất thời ánh mắt nhìn về phía hai người đều có chút không thích hợp.

Chỉ là, váy ngắn cùng nội y còn dễ lý giải, nhưng tơ đen tơ trắng lại là vật gì?

Nghe được câu hỏi của nàng, Vương An Viễn thành thật móc ra một quyển họa sách tinh mỹ, trình lên nói: “Quận chúa điện

hạ, trên đùi những sách tranh mỹ nữ này, mặc chính là tơ đen tơ trắng rồi, thế nào, đẹp không? Nếu quận chúa thích, ta có thể miễn phí tặng cho quận chúa mấy bộ."

Lạc Già quận chúa nhận lấy nhìn hai cái, lập tức bị hình ảnh trên tranh kia kích thích. Dù là công phu hàm dưỡng của nàng không tệ, cũng suýt nữa muốn đánh tiểu tử này một trận tơi bời.

Hình tượng nữ tử trên họa sách này quả thực quá phóng đãng.

Này, đây đây đây! Cũng quá thối không biết xấu hổ rồi, đây rõ ràng là đang đùa giỡn lưu manh a!

Khuôn mặt nàng nóng lên, tim đập thình thịch, chỉ hận không thể trở lại quá khứ, chặn miệng mình lại khi nãy lắm miệng hỏi một câu!

"Hoang đường!" Vương Thủ Nghiệp nghiêm sắc mặt: "Hai người các ngươi đầu bị cửa kẹp rồi hả? Hắc ti bạch ti này, cũng khá thịnh hành ở cảnh nội Trường Ninh chúng ta. Dù sao có Tứ ca thích cái này, mới có thể dần dần trở thành sóng gió."

"Mộ Tiên Thành bên này ăn mặc tương đối bảo thủ, các ngươi đem loại vật này đi bán, không bị đánh mới là kỳ quái."

Vương Thủ Nghiệp cũng không quá trách cứ bọn họ.

Dù sao bọn họ mới là hài tử vừa tròn trăm tuổi. Từ khi bọn họ sinh ra, Trường Ninh địa khu chính là đô thành thời thượng của Đại Càn. Những nữ tử thu nhập cao ở trong sân, loại trang phục này cũng coi như là chuyện bình thường.

Bọn họ từ nhỏ đã nhìn quen rồi, tự nhiên không cảm thấy có cái gì.

Nhưng địa khu Trường Ninh vệ tập mãi thành thói quen, không có nghĩa là Đại Chu triều bên này nhất thời có thể chấp nhận được.

"Ta hiểu rồi!" Vương An Viễn ánh mắt sáng ngời nói: "Đại Chu tạm thời chưa hình thành loại thời thượng này, là bởi vì thiếu đi một đại nhân vật thời thượng dẫn dắt!"

Nói xong, hắn liền ném ánh mắt về phía Lạc Già quận chúa, xoa xoa tay nói: "Khà khà, nghe nói Lạc Già quận chúa ở trên phố danh vọng cực cao, nếu ngài nguyện ý làm người phát

ngôn thay hình tượng, giúp đỡ chúng ta cùng nhau mang hàng. Chúng ta nguyện ý chia cho ngài ba phần. Đây chính là một cái thị trường vô cùng khổng lồ, không gian lợi nhuận rất lớn. Quận chúa, ngài suy nghĩ một chút."

Lạc Già quận chúa mặt đen lại, quay đầu đi không muốn nói chuyện.

Trong lúc nhất thời, nàng vậy mà đều có chút bội phục chính mình. Tự chủ lực của mình thật sự là càng ngày càng tốt rồi, vậy mà không đem hai tiểu tử này ném ra ngoài.

"Thật ra quận chúa ngài có điều không biết." Vương Ninh Du ở bên cạnh tròng mắt đảo một cái, bỗng nhiên "Hắc hắc" cười nói, "Thất lão thái gia nhà chúng ta kỳ thật cũng rất thích cái trò này. Ta lần trước đi đến tổng ty Luyện Đan kỳ của hắn tham quan, chậc chậc, tràng diện đó ta cũng khó có thể hình dung."

"Im miệng!"

Khuôn mặt già nua của Vương Thủ Nghiệp đều đen lại.

"Còn có chuyện như vậy sao?" Lạc Già quận chúa liếc Vương Thủ Nghiệp một cái, có chút hồ nghi bất định.

"Khụ khụ~ cũng chính là mấy nữ đồng nghiệp thích mặc." Vương Thủ Nghiệp lúng túng không thôi giải thích nói, "Đây là phong cách phối hợp ăn mặc của người ta, ta cũng không tiện can thiệp quá nhiều."

Dứt lời, hắn liên tục xua tay, bắt đầu đuổi người: "Hai tiểu tử các ngươi không có việc gì thì mau cút đi, ta cùng với quận chúa còn muốn thương lượng công việc thông thương của hai nước."

"Dạ dạ dạ, chúng ta lập tức cút ngay."

Vương An Viễn Vương Ninh Du lập tức cúi đầu lui ra.

Nhưng lui được một nửa, Vương An Viễn bỗng quay đầu lại, vẻ mặt hoài nghi nói: "Thất lão thái gia, không phải từ trước đến nay ngài không thích tham dự chính sự sao? Thương lượng chuyện quốc sách khô khan thế này, không phải ngài nên đổ tội cho Thịnh quận vương sao?"

“Ta bảo các ngươi cút thì cút, nói nhảm nhiều như vậy?” Sắc mặt Vương Thủ Nghiệp đã âm trầm đến mức có thể nhỏ nước, “Thông thương hai nước có thể mang đến rất nhiều lợi ích cho Vương thị chúng ta. Ta thân là trưởng bối, cho dù chính trị quốc gia bại lười cũng phải suy nghĩ cho Vương thị chúng ta.”

“Thất lão thái gia một lòng vì gia tộc, tiểu tử bội phục.”

Hai tiểu tử làm bộ kính nể lui đi, nhưng trong động tác lại đảo loạn tròng mắt, hiển nhiên hoàn toàn không tin.

Lúc này vừa mới ra cửa, bên tai Vương Ninh Du liền truyền đến truyền âm của Lạc Già quận chúa: “Ninh Du, người vừa rồi nói cái kia, quay đầu lại đưa mấy món đến phủ của ta. Ngươi, ngươi không cần hiểu lầm, bản quận chúa chính là nghiên cứu thời thượng nghiên cứu Đông Càn.”

Vương Ninh Du nghe vậy nhìn lướt qua Vương An Viễn, hai người nhất thời lộ ra một nụ cười ngầm hiểu lẫn nhau.

Chờ sau khi hai tiểu tử đều đi hết, Lạc Già quận chúa nghiêm nghị nói: “Thủ Nghiệp công tử, chúng ta tiếp tục nói chuyện cụ thể về thương nghiệp hai nước đi.”

“Ta chính là vì đuổi hai tiểu tử kia, thuận miệng nói ra lý do…” Vương Thủ Nghiệp phiền nhất là chính sự, đùn đẩy nói: “Nếu không, quận chúa vẫn là đi tìm Thịnh Quận Vương thương lượng việc này.”

“Công tử!” Lạc Già quận chúa cười như không cười nhìn hắn: “Ngài đã nói, phải suy nghĩ cho Vương thị.”

“Được… đi.” Vương Thủ Nghiệp kiên trì đáp ứng.

“Kính xin Thủ Nghiệp công tử nghiêm túc một chút, quốc sự không lớn nhỏ.” Lạc Già quận chúa nghiêm túc phê bình nói: “Linh Chỉ thân là Đại Chu quận chúa, chắc chắn sẽ dốc sức tranh thủ lợi ích cho Đại Chu.”

“Quận chúa giáo huấn rất đúng.”

Vương Thủ Nghiệp nghe vậy cũng thu liễm tâm thần, dần dần nghiêm túc lên.

Bất luận là vì Đại Càn hay là vì Vương thị, hợp tác thương nghiệp của hai bên đều rất quan trọng.

Mới vừa nói chuyện, hai người đã nói chuyện suốt mấy ngày mấy đêm! Lúc này mới định ra phương án hợp tác sơ bộ.

Chờ Lạc Già quận chúa đi rồi, Vương Thủ Nghiệp gần như xụi lơ ở trên ghế.

Cái này cũng quá mệt mỏi, so với luyện một lò bảo đan còn mệt hơn không chỉ gấp mười lần. Hắn tình nguyện trở về luyện mười lô đan, cũng không cần tham dự đàm phán như vậy.

Cũng may cuối cùng nỗ lực cũng có hồi báo.

Kế hoạch hợp tác buôn bán của lần này với Đại Chu, đối với Đại Càn, hoàng thất Đại Chu, cùng với Vương thị đều có lợi rất lớn, chỉ cần có thể thuận lợi triển khai, ba bên đều có thể được lợi.

Mà lợi ích này thường là "quan hệ tình cảm" lớn nhất.

Đương nhiên, thông gia thỏa đáng cũng là một trong những sợi dây ràng buộc của đồng minh.

Đã đến lúc tìm vợ cho Vương An Viễn và Vương Ninh Du rồi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ra khỏi cực tây chi địa, hướng tây bắc không đến mười vạn dặm, chính là một mảnh biển lớn khói sóng mênh mông.

Vùng biển này được gọi là "Vô Vọng Hải".

【 Vô Vọng Hải 】 Bắc Lâm Ma Triều, đông tiếp nam Tần, tây nam chính là mênh mông bát ngát La Sát Dương, từ một mức độ nào đó mà nói, có thể coi là giải đất trung gian giữa âm Sát Tông và Xích Nguyệt Ma Triều.

Vả lại trong hải vực có rất nhiều đảo nhỏ, phong bạo thường xuyên, khí hậu cũng phức tạp hay thay đổi, từ trước đến nay đều là nơi mà hải tặc và nhóm tội phạm chạy trốn thích trốn tránh nhất.

Cũng vì vậy, trong vùng biển này thường xuyên có di tích hiện thế.

Gần đây, trong 【 quần đảo Thiên Cương 】 ở phía nam Vô Vọng Hải, liền có một di tích hiện thế. Đám ma tu nghe tin mà đến đều tụ tập trong di tích, hoặc tranh đoạt bảo vật xuất thế, hoặc đục nước béo cò, ý đồ thừa dịp hỗn loạn vớt một khoản, tràng diện hỗn loạn không chịu nổi.

Trong hòn đảo ở vị trí của di tích, có một sơn cốc bí mật.

Trong một hang động ẩn nấp trong lòng sơn cốc, mấy ma tu bịt mặt đang nhanh chóng thu dọn chiến trường.

Bên chân bọn họ nằm hai cỗ thi thể quần áo lộn xộn, máu tươi ào ạt lan tràn dưới thi thể, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập toàn bộ hang động.

Mấy Ma tu động tác nhanh nhẹn thu hồi linh dược làm mồi nhử, liền tìm kiếm pháp bảo, nhẫn trữ vật các loại chiến lợi phẩm mấu chốt trên thi thể.

“Nhanh lên!”

“Hai người này không phải tán tu, bọn họ còn có đồng bạn ở gần đây. Một khi chuyện bọn họ chết bị phát hiện, đồng bạn của hai người tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta!”

“Nhất định phải nhanh chóng rời đi!”

Chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở ngắn ngủi, mấy ma tu đã hoàn thành thu thập chiến lợi phẩm, xóa đi dấu vết bọn họ đã tới đây, sau đó mang theo đồ vật vội vã chui ra khỏi hang động, chạy về phía địa điểm ẩn nấp đã chuẩn bị trước.

Nhưng mà.

Bọn họ mới vừa phi độn ra ngoài không bao lâu, xâm nhập trong rừng cũng bất quá mấy chục trượng.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng phượng hót vang vọng đất trời.

Mấy tên ma tu toàn thân run lên, nháy mắt giật nảy mình.

“Mẹ kiếp! Sao lại tới nhanh như vậy?!”

Sắc mặt Ma Tu cầm đầu cuồng biến, lập tức móc ra một quả ngọc phù bóp nát, một cỗ gió lốc màu xanh bỗng nhiên bao mấy người lại, tốc độ bọn hắn phi độn trong nháy mắt tăng

nhanh một mảng lớn, cơ hồ trong chớp mắt đã bão táp ra ngoài mười mấy trượng.

Hơn nữa, tốc độ còn đang tiến thêm một bước.

Nhưng mà.

Ngay tại thời điểm bọn họ cảm thấy an tâm hơn một chút.

Một đạo kiếm ý lạnh thấu xương mang theo hàn ý từ trên trời giáng xuống.

Cái hàn ý này thật sự là quá mức bá đạo.

Nơi kiếm ý đi qua, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều bị hàn khí thấu xương này thấm vào, trong thiên địa bay lên những bông tuyết.

Trên cây xung quanh, trên lá cỏ trên mặt đất, ngay cả trên người bọn họ, cũng trong khoảnh khắc bị bao phủ một tầng băng sương màu xám ảm đạm.

Trong hàn khí mênh mông càng mang theo một cỗ khí tức tĩnh mịch làm cho người ta kinh hồn táng đảm, làm cho người ta ngay cả huyết dịch cũng giống như muốn đông lại.

Tựa như đặt mình trong địa ngục hàn băng.

Phong mang tất lộ, sát khí bốn phía!

Trong mắt đám ma tu nổi lên một tia tuyệt vọng.

Xong rồi! Chạy không thoát!

Cơ hồ ngay tại thời điểm bọn họ nghĩ như vậy, một thanh băng tinh trường kiếm đã bọc lấy vô biên hàn ý từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt đi tới sau lưng bọn họ.

Sau đó kiếm ý phân hoá, trong chớp mắt chia ra làm năm, lần lượt đánh về phía năm ma tu.

Thân hình năm tên Ma tu bỗng nhiên chậm lại.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Ngực năm người nổ tung một chùm lớn bông tuyết huyết sắc.

Kiếm ý lẫm liệt xuyên qua ngực, kiếm ý xâm nhiễm, trong khoảnh khắc bên ngoài thân năm người ngưng kết ra một tầng

băng tinh, màu da cũng trở nên xám xịt ảm đạm, cơ hồ trong chớp mắt bị đông lạnh thành từng bộ băng điêu.

Gió lạnh gào thét, sinh cơ của năm ma tu nhanh chóng biến mất, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai ba hơi thở, đã biến thành năm thi thể không còn chút sức sống ngã xuống.

Cho đến lúc này.

Kiếm ý tung hoành khắp nơi trên bầu trời mới dần dần tiêu tán.

Trong gió tuyết đầy trời, một vị nữ tu khí chất thanh lãnh phiêu nhiên xuống, chậm rãi rơi vào bên cạnh năm cỗ thi thể.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng băng, trên mặt phủ khăn che mặt, phong thái đong đưa, phiêu nhiên như tiên.

Hư ảnh băng phượng to lớn trải ra sau lưng nàng, uy thế cuồn cuộn, muôn hình vạn trạng, nổi bật lên giống như thần nữ đi ra từ trong tuyết sơn, khiến cho người ta không kìm lòng được mà sinh lòng kính sợ.

Đặc biệt là đôi mắt trong suốt lạnh lùng kia, tựa như ngôi sao trên trời rơi xuống mặt đất đầy máu vụn làm nền, sinh ra một tia lãnh ý khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, tất nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra, nữ tu này, rõ ràng là Lung Yên lão tổ.

Ngày đó sau khi phát hiện tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên đã đạt tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng đỉnh phong, âm Sát Ma Quân đã sớm truyền thừa 【 Âm Sát Bảo Điển 】 cho nàng, mà tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên cũng được tinh hoa thiên địa tích tụ trong bảo điển tẩy lễ, tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu giáp trung đoạn.

Tư chất như vậy, cho dù ở trong trận doanh Nhân tộc, đều thuộc về phượng mao lân giác.

Âm Sát ma quân cũng càng thêm coi trọng nàng, mấy năm nay dần dần bắt đầu giao một số sự vụ trong âm Sát Tông cho nàng xử lý.

Vài năm trôi qua, Lung Yên lão tổ cũng dần dần bộc lộ phong mang, không chỉ có địa vị trong âm Sát Tông càng thêm vững chắc, Tây Tấn và Nam Tần cũng đã tạo ra uy danh hiển hách.

Danh tiếng âm sát thánh nữ của nàng cũng dần dần truyền ra.

Sau khi Lung Yên lão tổ rơi xuống đất, một lát sau, trên bầu trời mới có tu sĩ khác phi độn đến, đáp xuống bên cạnh nàng.

Mấy người này đều là môn nhân đệ tử của Âm Sát tông đồng hành thăm dò di tích cùng Lung Yên lão tổ.

"Thánh nữ điện hạ quả nhiên lợi hại, vừa ra tay đã dễ dàng báo thù thay hai vị sư điệt." Một vị tu sĩ áo lam trong đó thi lễ với nữ tu, trên mặt tràn đầy bội phục.

"Đúng vậy! Các ngươi cũng không nhìn xem người ra tay là ai." Một nữ tu bên cạnh kiêu ngạo hất cằm, vẻ mặt đầy vinh quang, "Thánh nữ điện hạ đã đích thân ra tay, kẻ địch còn có thể chạy được sao? Chỉ tiếc hai vị sư điệt kia, chúng ta cuối cùng vẫn chậm một bước."

"Xem trang phục và lộ số tu hành của bọn họ, hẳn là người của Ô Phàn lâu." Một tu sĩ khác cúi người kiểm tra năm thi thể một chút, rất nhanh nhận ra lai lịch của những ma tu này, "Tu sĩ của tổ chức này chuyên môn giết người cướp của, cướp bóc tài sản. Lần này bọn họ tới đây chắc là muốn đục nước béo cò, thừa dịp cơ hội di tích hiện thế làm thịt thêm mấy con dê béo."

"Nếu không phải đụng phải Thánh Nữ điện hạ, còn không biết có bao nhiêu kẻ xui xẻo phải chết trong tay bọn họ."

Mấy người thuận miệng trò chuyện, lại có một thanh niên áo trắng dung mạo anh tuấn thủy chung không nói gì, ngược lại một mực yên lặng nhìn Lung Yên lão tổ, trong đôi mắt tràn ngập rung động cùng kinh diễm.

Quá mạnh mẽ!

Mặc dù hắn sớm nghe nói trong tông tân tấn thánh nữ thực lực tuyệt luân, một tay "Băng ly kiếm ý" càng cường hãn tuyệt luân, có thể nói là vô địch trong cùng cấp.

Nhưng mà, nghe nói chung quy chỉ là nghe nói, hắn trước đây vẫn luôn không tin tưởng, chỉ cho rằng mọi người vì cho tông chủ mặt mũi, lấy lòng vị người thừa kế này, mới tận lực thổi phồng như thế.

Cho tới hôm nay.

Tận mắt nhìn thấy nàng ra tay, hắn mới ý thức được suy nghĩ của mình hẹp hòi cỡ nào, thực lực của vị thánh nữ điện hạ nổi danh này rốt cuộc là cường hãn cỡ nào.

Một kiếm vừa rồi, đừng nói là những ma tu dựa vào cướp bóc này, cho dù là đổi lại chính hắn, sợ là cũng không kiên trì được bao lâu.

Trong cấp độ thực lực Tử Phủ cảnh này, sợ là nàng thật sự khó tìm địch thủ.

Bất quá, mặc cho mọi người cảm khái ngàn vạn, bản thân Vương Lung Yên lại không có nhiều ý nghĩ như vậy. Nàng chỉ tiện tay một kiếm, giết chết ma tu đánh lén giết môn nhân âm Sát tông mà thôi.

Nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, nàng thu kiếm lại, thuận miệng hỏi một câu: “Thi cốt của hai tên môn nhân kia đã thu lại chưa?”

“Khởi bẩm Thánh nữ điện hạ, đã thu lại rồi.” Nữ tu vừa nói vừa thu liễm thi lễ, cung kính trả lời.

“Nếu như vậy, nhiệm vụ chuyến này của chúng ta đến đây xem như hoàn thành.” Vương Lung Yên nhẹ giọng phân phó, “Thu dọn một chút, chuẩn bị trở về tông.”

“Vâng, Thánh nữ điện hạ.”

Đoàn người nhanh chóng thu dọn hiện trường, hủy thi thể, lấy về di vật của môn nhân âm Sát tông, cùng với vật phẩm trên người năm ma tu, lập tức dưới sự dẫn dắt của Vương Lung Yên ra khỏi di tích, leo lên thuyền lớn Âm Sát tông đã sớm chờ ở bên ngoài di tích.

Trên đường về, Vương Lung Yên đứng ở đầu thuyền, dõi mắt nhìn về phía xa, nhìn mây trắng chất tầng lớp lớp ở phương xa, tâm tư bất tri bất giác bay xa.

Nhoáng một cái, nàng đã đi vào âm Sát tông đã mấy chục năm.

Trong mấy chục năm này, tuy nàng dùng danh nghĩa lịch lãm rèn luyện đi qua lại Vương thị mấy lần, nhưng chung quy đi tới đi vội vàng, không thể dừng lại quá lâu.

Rất nhiều tiểu bối Vương thị ra đời mấy năm gần đây, thậm chí ngay cả mặt của nàng cũng chưa từng thấy, cho dù gặp mặt cũng chưa chắc đã quen biết.

Cuộc sống như vậy, cũng không biết đến tột cùng còn muốn qua bao lâu…

…

Lại là một khoảng thời gian sau đó.

Trong thánh điện của "cực tây địa" của âm Sát Tông.

Tông chủ Âm Sát tông được xưng là 【Âm Sát ma quân】《 Hồng Chiêu, đang ngồi ngay ngắn ở trên vị trí tông chủ.

Dưới ánh đèn, một thân bạch y phong tư tuấn nhã, tiêu sái thong dong, mặc dù đã là bộ dáng trung niên, cũng không có làm cho nhan sắc của hắn suy yếu chút nào, ngược lại tăng thêm vài phần mị lực khôn kể.

Giờ phút này, biểu lộ trên khuôn mặt uy nghiêm của hắn rất sung sướng, giữa lông mày mang theo vẻ đắc ý khó có thể che giấu.

"Phụng Đồ." Kỳ Hồng Chiêu nhìn đồ đệ đang đứng hầu dưới bậc thềm: "Gần đây tình huống bên Huyết Đồng ma quân như thế nào rồi?"

Âm Phụng Đồ tiến lên chắp tay hành lễ: "Khởi bẩm sư tôn, Huyết Đồng ma quân vẫn đang đốc tạo 【Côn Ngô cự chu】, cũng tự mình huấn luyện tinh nhuệ đã điều động từ Nam Tần Tây Tấn qua, để bọn họ thích ứng thủy chiến. Chỉ là kiến tạo Côn Ngô Cư Chu khó khăn không nhỏ, trong thời gian ngắn khó có thể hoàn thành."

"Ngoài ra, đại đế hai nước Nam Tần Tây Tấn, nhất là Nguyên Hữu đại đế, đã nhiều lần phàn nàn với đệ tử, kế hoạch của Huyết Đồng ma quân tiêu hao quá lớn, tài lực vật lực hai nước có chút khó mà chống đỡ, đều có chút dân chúng lầm than."

"Hừ! Huyết Đồng ma quân này tâm lớn mưu đoản, tính cách thô bạo, nhưng lại không thể đắc tội. Phụng Đồ, ngươi và hắn tận khả năng giả dối lá mặt lá trái, nhớ kỹ không thể dây dưa quá sâu." Kỳ Hồng Chiêu lão mưu túc trí phân phó, "Nếu như hắn có thể thắng, chúng ta không ngại dệt hoa trên gấm tranh

thủ thêm chút chỗ tốt. Nhưng nếu hắn thất bại lần nữa, âm Sát tông chúng ta cũng có kế sách rút thân kịp thời.”

“Sư tôn, con hiểu rồi.” Âm Phụng Đồ chắp tay.

“Phụng Đồ, vi sư truyền thừa bảo điển cho Nhược Băng sư muội của ngươi, trong lòng ngươi có oán hận không?”

Bỗng dưng, Kỳ Hồng Chiêu bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

“Điều này…” Sắc mặt Âm Phụng Đồ khẽ biến, vội nói, “Nếu nói không có ý kiến, vậy tự nhiên không có khả năng. Chỉ là đệ tử cũng biết tư chất mình bình thường, hơn nữa đã đến Thần Thông cảnh, vốn hy vọng kế thừa bảo điển liền thập phần xa vời. Mà nếu Băng sư muội thiên tư trác tuyệt, có thể phát huy hiệu quả bảo điển đến mức tận cùng… Chỉ là sư tôn sớm đưa bảo điển cho sư muội, con đường tu luyện của người chẳng phải là bị chậm trễ?”

“Mà thôi mà thôi, vi sư cũng biết Phụng Đồ tư chất huyết mạch của ngươi tuy bình thường, nhưng cũng là trung thành tận tâm.” Trong mắt Kỳ Hồng Chiêu hiện lên một đạo quang mang, “Vi sư nhiều năm như vậy cũng khó có thể đột phá đến Lăng Hư cảnh trung kỳ, vốn đã có chút nản lòng thoái chí rồi.”

“Như băng xuất hiện là cơ hội tốt nhất để âm Sát Tông chúng ta một lần nữa giết về Chân Ma Điện. Ngươi cần phải nâng đỡ Nhược Băng sư muội của ngươi, đợi sau khi nàng kế thừa Chân Ma Kinh, tương lai ngươi chưa hẳn không có cơ hội trở thành Lăng Hư.”

“Vâng, sư tôn.” Âm Phụng Đồ trả lời.

Lúc thầy trò hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên có đệ tử đi vào bẩm báo: “Khởi bẩm tông chủ, thánh nữ điện hạ ở bên ngoài cầu kiến.”

“Nếu Băng hoàn thành nhiệm vụ trở về?” Kỳ Hồng Chiêu sắc mặt vui mừng, vội nói: “Mau mau, mau mời thánh nữ vào.”

Một lát sau.

Vương Lung Yên dùng tên giả là 【 Vương Nhược Băng 】 bèn nhanh chóng tiến vào Thánh Điện.

Bất quá nàng cũng không phải tới một mình. Phía sau nàng, còn đi theo một vị nữ tử phong thái trang nhã, khí độ bất phàm

xinh đẹp.

Nữ tử này mặc một thân áo xanh, ánh đèn trong điện tán rơi trên người nàng, tựa như dát lên một tầng vầng sáng, khí độ cao hoa, ung dung.

Nhìn thấy Kỳ Hồng Chiêu, Vương Lung Yên liền tiến lên cúi người hành lễ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Như băng bái kiến sư tôn."

"Đồ nhi ngoan như băng mau mau miễn lễ." Kỳ Hồng Chiêu tươi cười đỡ y một cái, lúc này mới nhìn về phía nữ tử xinh đẹp bên cạnh nàng, hơi có chút nghi hoặc nói: "Nhược Băng, vị khách quý mà ngươi mang đến này là?"

Kỳ Hồng Chiêu là nhãn lực bực nào, mặc dù nàng này một thân uy thế đã thu liễm toàn bộ, nhưng y vẫn như cũ có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ bất phàm của nàng, thậm chí loáng thoáng mang đến cho y một cỗ áp lực.

"Khởi bẩm sư tôn, vị này chính là Thanh Hoàng tỷ tỷ." Vương Nhược Băng giới thiệu nói, "Mười mấy năm trước, lúc đồ nhi ra ngoài du lịch gặp phải Thanh Hoàng tỷ tỷ bị thương, lúc ấy đồ nhi nghĩ biện pháp cứu nàng, lần này Thanh Hoàng tỷ tỷ chính là tới thăm đồ nhi."

"Thanh Hoàng Yêu Đế!?"

Kỳ Hồng Chiêu hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng bước xuống khỏi bảo tọa tông chủ, chắp tay nói: "Khách quý là Thanh Hoàng Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc?"

"Thanh Hoàng bái kiến Ma quân." Thanh Hoàng yêu đế bình tĩnh đáp lễ, "Lúc trước bởi vì nguyên nhân riêng tư mà Thanh Hoàng gần như mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, may mắn được Nhược Băng cứu giúp, lần này trở về chính là muốn báo đáp Nhược Băng."

Kỳ Hồng Chiêu sững sờ, người này thật sự là Thanh Hoàng Yêu Đế, hắn nghe nói nàng chính là một con Thanh Hoàng thuần huyết, thực lực đã đạt đến Lăng Hư cảnh sơ giai đỉnh phong, so với Kỳ Hồng Chiêu hắn cũng không kém bao nhiêu.

Yêu Đế ở trước mặt như vậy, hắn tất nhiên khách khí nói: "Yêu Đế quá lời. Ngươi đã có duyên với Nhược Băng, chính

là có duyên với âm sát tông ta. Còn về việc báo đáp hay không thì chớ nhắc lại, đừng nhắc lại.”

Đồng thời, Kỳ Hồng Chiêu trong lòng mừng như điên không thôi.

Nếu tiểu tử Băng này quả nhiên là khí vận thông thiên, tùy tùy tiện liền cứu được một Yêu Đế. Yêu tộc từ trước đến nay “sinh tính ngay thẳng”, hắn thân là sư tôn, tự nhiên phải thay Nhược Băng mượn sức Thanh Hoàng Yêu Đế, nghĩ hết biện pháp để nàng trở thành người một nhà, giúp Nhược Băng gia tăng thành viên nòng cốt cường đại.

Âm Sát Tông ta quật khởi, chỉ ngày một thôi!

…

Chương 116: Không nghĩ tới ngươi lại là Vương Phú Quý như vậy!

…

Vốn dĩ dựa theo dự tính của Âm Sát Ma Quân, tự nhiên là muốn long trọng chiêu đãi Thanh Hoàng Yêu Đế, làm cho nàng cảm nhận được sự nhiệt tình của âm Sát Tông.

Nhưng Thanh Hoàng Yêu Đế lại khéo léo từ chối ý tốt của Âm Sát Ma Quân, lạnh nhạt nói: "Ma quân khách khí rồi, lần này Thanh Hoàng đến đây chủ yếu là để thăm báo đáp Nhược Băng muội muội, vẫn nên khiêm tốn làm việc càng thêm ổn thỏa. Trong khoảng thời gian này, ta ở trong 【Minh Hoàng Cư】 của Nhược Băng muội muội là được."

"Cũng được." Âm Sát Ma Quân cũng không miễn cưỡng, cười nói: "Phòng khách bên trong Minh Hoàng Cư rất nhiều, nếu như Yêu Đế tiền bối không chê, ta cũng không cần nhiều chuyện. Chỉ là nếu tiền bối Yêu Đế có nhu cầu gì, cứ việc nói ra, ngàn vạn lần đừng khách khí với vãn bối."

"Đó là đương nhiên."

Tất nhiên Thanh Hoàng yêu đế cũng đồng ý.

Sau khi bái kiến Kỳ Hồng Chiêu, Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế liền cùng nhau trở về 【Minh Hoàng Cư】.

Vừa tới cửa, Ô Hân Nhụy đã nhận được tin liền dẫn các đệ tử đi lên nghênh đón, khom mình hành lễ với hai người.

" Hân Nhụy cung nghênh sư thúc, cung nghênh Thanh Hoàng Yêu Đế."

Minh Hoàng Cư chiếm diện tích không nhỏ, Kỳ Hồng Chiêu sợ Vương Lung Yên ở trong tông không vui, còn an bài rất nhiều đệ tử hầu hạ nàng, nếu tính cả đệ tử ngoại môn làm việc vặt, đệ tử thường trú của Minh Hoàng Cư ít nhất cũng hơn trăm người.

Giờ phút này một đám người xếp hàng chỉnh tề tề, cùng nhau hành lễ, hơi có chút cảm giác thanh thế to lớn.

Thanh Hoàng yêu đế nhíu mày.

Vương Lung Yên ngược lại đã quen với tràng diện như vậy, khoát tay áo ra hiệu cho bọn họ nên làm gì thì làm đi, lại để Ô Hân Nhị đi giúp Thanh Hoàng Yêu Đế an bài viện tử, lúc này mới mang theo Thanh Hoàng Yêu Đế tiến vào nội viện.

"Tình huống lúc trước vội vàng, còn chưa kịp hỏi, Thanh Hoàng tiền bối đến đây, Thủ Triết có thể gửi lời nhắn gửi cho ta."

Sai hết đệ tử hầu hạ lui ra ngoài, Vương Lung Yên liền giơ tay thi lễ với Thanh Hoàng yêu đế, khách khí hỏi thăm một tiếng.

Nàng ở cửa âm Sát tông gặp được Thanh Hoàng Yêu Đế, lúc ấy tình huống vội vàng, Thanh Hoàng Yêu Đế chỉ kịp truyền âm nói cho nàng biết là Vương Thủ Triết bảo nàng tới, tình huống cụ thể hai người còn chưa kịp nói rõ, cho nên mới hỏi như vậy.

"Thủ Triết gia chủ đúng là có một phong thư nhờ ta chuyển cho ngươi."

Thanh Hoàng Yêu Đế cũng nghiêm túc, giơ tay lấy ra một phong thư đưa cho nàng.

Vương Lung Yên nói tiếng cảm ơn, nhận lấy lá thư mở ra xem.

Trong thư cũng không có nội dung gì đặc biệt. Vương Thủ Triết chỉ nói đơn giản về những chuyện xảy ra trong gia tộc trong thời gian gần đây, kể lại chuyện Thanh Hoàng Yêu Đế là như thế nào, bảo nàng yên tâm sai sử, lại nói về tình hình của bọn Ly Từ ở Tiên Triều, cùng với mấy năm nay trong gia tộc lại xuất hiện những tiểu bối đáng giá bồi dưỡng, cơ bản chỉ là chuyện trong nhà.

Cuối thư, Vương Thủ Triết còn nhắc tới, qua một năm nữa chính là sinh thần ba trăm tuổi của Vương Lung Yên, tuy rằng không có cách nào làm lớn, nhưng các tiểu bối trong nhà đã chuẩn bị lễ sinh thần cho nàng, đều ủy thác Thanh Hoàng Yêu Đế mang tới. Đương nhiên đồ vật không đáng tiền gì, nhưng đều là tâm ý của tiểu bối.

Vương Lung Yên lại nhìn xem nỗi lòng chập trùng.

Lúc ở nhà những tiểu bối vây quanh nàng, nàng chỉ cảm thấy ồn ào, hôm nay rời nhà, thứ nàng nhớ nhung nhất, lại vừa vặn là phần náo nhiệt khi tiểu bối vờn quanh.

Trong thư tuy chỉ có mấy câu ít ỏi, nhưng nàng lại cảm thấy nặng trịch.

Nói thật, nếu không phải Thủ Triết nhắc tới, ngay cả bản thân nàng cũng không nhớ sinh thần ba trăm tuổi của mình sắp đến. Càng không nghĩ tới, ở âm Sát tông xa xôi, nàng còn có thể nhận được lễ sinh thần của các tiểu bối.

Qua một hồi lâu, nàng mới thu hồi phong thư, chắp tay nói cảm tạ với Thanh Hoàng yêu đế: "Làm phiền Thanh Hoàng tiền bối."

"Dù sao cũng phải tìm ngươi rồi, chuyện thuận tay thì cũng đâu có phiền phức gì." Biểu hiện của Thanh Hoàng yêu Đế cũng khá lịch sự.

Mặc dù tính cách nàng cao ngạo, nhưng một là Vương Thủ Triết đã sớm cảnh cáo nàng, hai là, bản thân Vương Lung Yên thiên tư trác tuyệt, tương lai một Lăng Hư cảnh hậu kỳ sợ là chạy không thoát, nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể làm một Ma Tôn, Thanh Hoàng Yêu Đế lại không ngốc, đương nhiên sẽ không rảnh rỗi không có việc gì đắc tội với nàng.

Trong lúc hai người nói chuyện, Thanh Hoàng yêu đế đã lần lượt lấy ra những thứ mà Vương Thủ Triết nhờ nàng mang tới.

Sinh Thần Lễ đều là cầm hộp cất giữ, mỗi một phần đều viết tên người, ghi rõ là ai đưa.

Vương Lung Yên vừa xem xét, vừa nói chuyện phiếm với Thanh Hoàng Yêu Đế, hỏi tình hình gần đây của gia tộc, thỉnh thoảng còn cùng nhau chửi bậy Vương Thủ Triết vài câu, trong lúc bất tri bất giác ngược lại là dần dần quen thuộc.

Hai người đang trò chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên có đệ tử báo lại, nói là Đại trưởng lão Âm Phụng Đồ đến đây bái phỏng.

"Mời hắn vào."

Vương Lung Yên có chút kinh ngạc.

Tuy Âm Phụng Đồ là sư huynh trên danh nghĩa của nàng, nhưng bởi vì thân phận hơi có chút lúng túng, hơn nữa Vương Lung Yên dù sao cũng là nữ tu, Âm Phụng Đồ nếu thường xuyên tới nhà bái phỏng cũng xác thực không thích hợp, cho nên cho dù có chuyện, cũng hơn phân nửa là thông qua Ô Hân Nhụy chuyển đạt, số lần hai người giao tiếp ngày thường thật sự không nhiều.

Lần này không biết vì cái gì, hắn đã đích thân phá lệ tới.

Rất nhanh, đã có đệ tử dẫn Âm Phụng Đồ đi vào.

Thanh Hoàng Yêu Đế cũng không rời đi, trực tiếp lắc mình tiến vào nội thất.

Vương Lung Yên chiêu đãi Âm Phụng Đồ ở tiền sảnh đãi khách.

Trà qua hai lượt, hàn huyên vài câu, âm Phụng Đồ liền nói rõ ý đồ đến đây: "Sư muội, ta lần này đến là phụng lệnh sư phụ, đem vật này đến cho ngươi."

Nói xong, hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình đan dược bằng ngọc to bằng ngón tay cái, đưa cho nàng.

Vương Lung Yên nhận lấy xem, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cái này chẳng lẽ là… Vô Lượng Đạo Đan?!"

【 Vô Lượng Đạo Đan 】 là đạo đan cửu phẩm, thanh danh to lớn có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu, ngay cả người bình thường kể chuyện trên đường cũng có thể nói rõ ràng rành mạch, cho dù Vương Lung Yên chưa từng tận mắt nhìn thấy cũng đã từng nghe nói qua một ít.

Trong truyền thuyết, Vô Lượng đạo đan có thể đề cao tư chất của người tu hành trên diện rộng, nhưng mà luyện chế khó khăn cực lớn, không chỉ tài liệu khó tìm, thậm chí còn phải vận dụng Thiên Địa Dung Lô cấp bậc Tiên khí mới có thể luyện chế, thường cách mấy ngàn năm mới có thể luyện thành một lò.

Vì phòng ngừa dược hiệu mất đi, ngay cả bình ngọc cất giữ đan dược đều là đặc chế, trên thân bình khắc đồ án thượng cổ hung thú Thao Thiết, rất dễ dàng phân biệt.

Bình ngọc nhỏ trước mắt này nhìn không bắt mắt, nhưng hoa văn kia, nàng tuyệt đối không nhận sai.

Đương nhiên, không phải nói không thể phỏng chế, chỉ là Âm Phụng Đồ căn bản không có đạo lý cố ý đùa giỡn nàng.

"Không sai. Nếu sư muội biết, chắc hẳn dược hiệu của Vô Lượng Đạo đan cũng không cần ta giải thích." Âm Phụng Đồ gật đầu, giải thích, "Đây là do sư tôn đặc biệt sai người đi Ma Triều mua về. Bởi vì cửu phẩm Đạo đan khó được, sư tôn nhờ rất nhiều quan hệ nhân mạch mới vất vả mua được."

"Vốn dĩ sư tôn vừa trở về liền muốn đưa cho ngươi, nhưng vừa rồi Thanh Hoàng yêu đế ở đây, ít nhiều có chút không thích hợp, liền bảo ta lén đưa tới cho ngươi. Lát nữa ngươi cứ bế quan ăn nó đi, chắc chắn có thể khiến tư chất của ngươi tăng lên một chút."

Vương Lung Yên có chút động dung: "Chuyện này…"

Mặc dù nội tình của âm Sát Tông nàng không phải hoàn toàn rõ ràng, nhưng cũng là đại khái biết một ít. Mua một khỏa đan dược này, tuy rằng còn không nói khuynh gia bại sản, nhưng tuyệt đối là thương cân động cốt.

Nàng không nghĩ tới, Kỳ Hồng Chiêu lại vô thanh vô tức mua trở về.

"Sư muội không cần xoắn xuýt, ăn vào rồi tu luyện cho tốt là được." Âm Phụng Đồ nhìn thấy vẻ mặt này của Vương Lung Yên, mỉm cười trấn an nàng ta nói, "Ta và sư tôn vẫn đang chờ ngươi thay một mạch âm Sát tông chúng ta tranh một hồi mặt mũi. Chỉ cần một viên đan dược này có thể để cho ngươi đối mặt với tiểu Ma Tôn nhiều hơn một chút phần thắng, những đầu tư này liền đều đáng giá. Đúng rồi, lần này tới tìm ngươi, còn có một chuyện muốn hỏi ý kiến của ngươi."

Nghe vậy, Vương Lung Yên nghiêm mặt nói: "Sư huynh cứ nói."

"Là như vậy. Trong âm Sát tông chúng ta kỳ thật có một bí cảnh, đặc biệt thích hợp cho ngươi tăng huyết mạch và thực lực, chỉ là trong đó tương đối nguy hiểm. Sư tôn kêu ta tới hỏi ý kiến của ngươi một chút." Âm Phụng Đồ giải thích.

Nguyên lai, Âm Sát Tông ở 【 Vô Cực Thánh Sơn 】, từng xuất hiện một con Huyền Băng Phượng Hoàng thực lực cực mạnh, gần đạt tới thập tam giai, về sau bị người chém giết trên đỉnh Tuyết Sơn. Sau khi nó chết oán khí không tiêu tan, mới có sát khí nồng đậm vạn năm không tiêu tan này.

Mà vị Ma Tôn lúc trước chém giết con Huyền Băng Phượng Hoàng kia, chính là lão tổ tông nhất mạch của âm Sát Tông.

Sau khi hắn chém giết Huyền Băng Phượng Hoàng, thăm dò sào huyệt của nó thì phát hiện sơn mạch nơi này có kết cấu đặc thù, sâu trong lòng đất tựa hồ có một nguồn năng lượng đặc thù, có thể liên quan đến huyết mạch Phượng Hoàng.

Tuy hơn phân nửa năng lượng bên trong nguồn năng lượng kia đều bị con Huyền Băng Phượng Hoàng kia hấp thu, nhưng nếu là đợi một thời gian, có lẽ có thể tái sinh, liền ở trong sào huyệt Phượng Hoàng hạ phong ấn, cải tạo nó thành một bí cảnh, lấy ra cho hậu bối đệ tử thí luyện dùng.

Về sau, sau khi lão tổ của Âm Sát tông nhất mạch cạnh tranh Chân Ma chủng thất bại, sở dĩ lựa chọn mở âm Sát tông nhất mạch ở Vô Cực thánh sơn, cũng có quan hệ với bí cảnh này.

“Nhiều năm như vậy, các đời thánh tử thánh nữ của âm Sát tông đều chỉ thăm dò biên giới bí cảnh, liền được không ít chỗ tốt. Sư tôn nói, nếu là ngươi, có thể thử xâm nhập bí cảnh. Ngươi thân mang huyết mạch Băng Phượng, có lẽ có được chỗ tốt không tưởng tượng được.” Âm Phụng Đồ giải thích, “Chỉ là, bí cảnh kia càng đi vào sâu càng nguy hiểm, rốt cuộc có muốn đi vào hay không, cụ thể đi vào bao nhiêu, còn phải do sư muội tự mình quyết định.”

Vương Lung Yên không ngờ trong âm Sát tông lại có bảo địa như vậy, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Bí cảnh có liên quan đến Băng Phượng, thật đúng là thích hợp với nàng nhất.

Có điều cẩn thận ngẫm lại, đại tông môn nội tình thâm hậu như âm Sát Tông, tồn tại bí cảnh tương tự cũng không kỳ quái.

Nàng lập tức hỏi: “Bí cảnh này khi nào mở ra?”

“Chìa khóa ở trong tay sư tôn, bí cảnh tùy thời đều có thể mở ra.” Âm Phụng Đồ nói, “Chỉ là bí cảnh này một lần chỉ có thể vào một người, một người cũng chỉ có thể vào một lần, trước giờ đều là thánh tử thánh nữ của âm Sát Tông mới có thể tiến vào. Nếu sư muội quyết định, đi tìm sư tôn, sư tôn tự sẽ thay ngươi mở ra bí cảnh.”

“Nhưng ý của sư tôn là, ngươi ăn Đạo đan trước, đợi tiêu hóa dược lực Đạo đan rồi mới tiến. Đến lúc đó, nắm chắc cũng lớn hơn một chút.”

“Đệ hiểu rồi.” Vương Lung Yên gật đầu: “Làm phiền sư huynh chuyển lời cho sư tôn, đệ sẽ chuẩn bị thật tốt.”

Âm Phụng Đồ lần này đến chủ yếu là vì hai chuyện này, thấy Vương Lung Yên cũng đã rõ ràng, lại dặn dò vài câu, liền cáo từ rời khỏi Minh Hoàng Cư.

Chờ hắn đi rồi, Thanh Hoàng Yêu Đế mới từ trong nội thất đi ra, trên mặt mang theo mấy phần kinh ngạc: “Tiện nghi sư tôn này của ngươi cũng thật sự rất để bụng đối với ngươi.”

Chuyện bí cảnh tạm thời không nói đến, chỉ một viên đạo đan cũng đã đủ thấy dụng tâm của Kỳ Hồng Chiêu.

Hiệu quả của Đạo đan tất nhiên rất mạnh, nếu như là một vị Tử Phủ tu sĩ tư chất đại thiên kiêu Ất đẳng dùng, hơn phân nửa có thể trực tiếp một bước bước vào tuyệt thế, nhưng trình độ thức tỉnh huyết mạch đạt tới trình độ Vương Lung Yên, phục dụng Đạo Đan đơn thuần là dệt hoa trên gấm, có thể tăng nửa đoạn huyết mạch hay không cũng khó nói.

Vương Lung Yên gật đầu: “Về phương diện sư tôn bồi dưỡng ta đúng là dốc hết sức lực.”

Nàng nói xong, liền quay về nội thất lấy giấy viết thư, viết thư cho Vương Thủ Triết. Đợi chữ viết trên giấy khô ráo, nàng liền gấp giấy lại, bỏ phong thư đặc chế vào.

Làm xong những thứ này, nàng đang chuẩn bị đưa thư về Vương Mai nhờ nhà hỗ trợ xây dựng Vương Mai, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người hỏi Thanh Hoàng yêu đế: “Tiền bối có cách nào liên lạc nhanh với tộc không?”

Thanh Hoàng Yêu Đế liếc nhìn bức thư trong tay nàng: “Nếu muốn đưa tin, ta có thể nhờ Thanh Điểu trong tộc hỗ trợ, qua

lại một chuyến nhiều nhất là nửa tháng.”

Cái gọi là thanh điểu, chính là chỉ một loại chim thuộc tính phong trong Điểu tộc, tên gọi là “Thanh Điểu”.

Loại chim này hình thể không lớn, bởi vì ít nhiều dính một chút huyết mạch Phượng Hoàng, thực lực mặc dù không tính là mạnh, nhưng lại là thuộc tính phong biến dị tương đối hiếm thấy, tốc độ nhanh như lôi đình.

Cũng bởi vậy, bộ tộc này thường xuyên làm người mang tin cho Thanh Hoàng Yêu Đế.

Tích lũy qua nhiều năm, một con mạnh nhất trong Thanh Điểu nhất tộc, thực lực dĩ nhiên đã đạt đến Cửu giai, coi như là Thanh Hoàng Yêu Đế muốn bắt hắn ta cũng phải tốn sức.

Để thuận tiện liên hệ với Vương Thủ Triết, lần này khi Thanh Hoàng yêu đế tới, hắn ta cũng mang theo, đi theo ở gần đó. Nếu muốn liên hệ, chỉ cần thần niệm của Thanh Hoàng yêu đế vừa động, Thanh Điểu sẽ đến ngay lập tức.

“Vậy thì làm phiền tiền bối.” Vương Lung Yên cũng không khách khí với nàng, chuyển tay liền giao phong thư cho Thanh Hoàng yêu đế.

Trong thư Thủ Triết đã nói, Thanh Hoàng Yêu Đế nợ Vương thị một khoản nợ lớn, để nàng yên tâm dùng, đừng cố kỵ. Lời của Thủ Triết, nàng luôn rất tin phục.

Thanh Hoàng yêu đế cũng rất sảng khoái, nhận lấy thư liền đi ra sân, tìm địa điểm ẩn nấp để thiết lập kết giới, gọi Thanh Điểu đưa thư cho hắn.

Thực lực của Thanh Hoàng yêu đế mạnh mẽ, đệ tử Âm Sát tông trong viện cũng không có ai có gan rình mò hành vi của nàng, là lấy thư thuận lợi tặng đi.

Trong nội thất, Vương Lung Yên nhìn bóng lưng của Thanh Hoàng Yêu Đế, suy nghĩ lại dần dần phiêu tán.

Vốn dĩ, dựa theo kế hoạch của Thủ Triết, nàng đến âm Sát Tông, chỉ cần lừa được bảo điển vào tay liền lập tức rời đi. Nhưng hôm nay, theo đầu tư của âm Sát Ma Quân trên người nàng càng lúc càng lớn, hi vọng ký thác càng lúc càng nhiều, tình hình lại trở nên có chút phức tạp.

Tuy tâm chí nàng kiên định, nhưng với tình huống hiện giờ, nếu một ngày kia thật sự muốn gặp lại âm Sát ma quân binh khí, trong lòng nàng tất nhiên sẽ hổ thẹn.

Loại tình huống này, nàng quả thực không biết nên xử lý như thế nào.

Thôi thôi, bản thân vốn cũng không am hiểu xử lý những thứ này, vẫn nên chờ Thủ Triết hồi âm đi. Hắn xưa nay có nhiều biện pháp, nói không chừng có thể có biện pháp.

Kế tiếp, mình vẫn là trước tiêu hóa hết dược lực Vô Lượng đạo đan, tăng lên huyết mạch, hảo hảo tiến vào di tích Băng Phượng làm chuẩn bị đi.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện khác chờ từ trong di tích đi ra rồi lại nói cũng không muộn.

Nghĩ tới đây, Vương Lung Yên nắm lấy bình ngọc chứa đạo đan, xoay người tiến vào tĩnh thất dùng để tu luyện, bắt đầu bế quan hấp thu dược lực của đạo đan.

…

Cùng lúc đó.

Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Ngọc Hoa Bảo.

Là nơi ở của Tiên Hoàng, là nơi ở của Tiên Đình, tòa cung điện trên trời lịch sử lâu đời này đã di thực không biết bao nhiêu đầu linh mạch, linh khí nồng đậm như sương mù, còn thường xuyên bị mây mù bao phủ, nhìn từ xa chỉ cảm thấy phiêu phiêu miểu miểu, linh vận phi phàm, hiển thị rõ ràng khí tượng Tiên gia.

Trong cung khuyết thấp thoáng tầng lầu, linh hoa dị thảo khắp nơi, linh thú, linh tước, linh ngư được tỉ mỉ nuôi dưỡng cũng là tùy ý có thể thấy được, ngay cả lan can khắp nơi đều là dùng thiên tài địa bảo giống như ngọc tạo hình mà thành, đầy đủ biểu hiện ra “Quỳnh lâu ngọc vũ, thiên thượng cung khuyết” như thế nào.

Nếu là ở chỗ này, cho dù là phàm nhân bình thường cả đời cũng sẽ thân cường thể tráng, vô bệnh vô tai, dễ dàng sống hơn trăm tuổi.

Chỉ tiếc, đây chính là tiên lục chân chính có Chân Tiên ở lại, tùy tiện một thị nữ cắt tỉa hoa cỏ, đều là tu vi Thiên Nhân cảnh, mà lại dáng dấp rất có tư sắc, đặt vào địa phương, cơ bản đều coi như là "Tiên tử" được mọi người truy cầu rộng rãi.

Bên trong Tiên Cương Nội Uyển, có một tiểu viện không lớn lắm, tên là 【 Vạn Hoa Hiên 】.

Trong viện vạn hoa đua nở, dị chủng linh điệp linh ong tung bay nhảy múa, chính là một trong những viện tử mà đương đại Tiên Hoàng rất yêu thích, ngẫu nhiên lúc nhàn hạ cũng sẽ tới đây ở một hồi.

Bất quá, mấy ngày này, Vạn Hoa Hiên cũng đã được phân cho Vân Mộng Vũ và Vương Phú Quý đến "Bái kiến" Tiên Hoàng ở tạm.

Giờ phút này.

Trong hoa viên vô số tiên hoa nở rộ, trong một đình nghỉ mát cổ vận mười phần đang truyền đến từng trận mùi thơm.

Mộng Vũ và Vương Phú Quý đang nướng. Dưới sự hun khói của vô Yên linh mộc, thịt linh ngưu mềm mại xèo xèo tỏa ra dầu mỡ, tỏa ra mùi thịt thơm nức mũi.

Một mầm cây long lanh trong suốt, toàn thân lấp lánh ánh bạc châu báu đang nép vào bên cạnh Vương Phú Quý, cọ vào cánh tay hắn ta.

Rễ cây thật dài của hắn cắm vào trong đất linh viên phì nhiêu, không nói tới việc cướp dinh dưỡng với đám kỳ hoa dị thảo, còn thèm thuồng nhìn thịt nướng.

"Bảo Tài a, ngươi đã ăn hết bao nhiêu mảnh rồi? Mảnh này là cho Mộng Vũ nướng, ta cũng không thể nương tay với ngươi được." Vương Phú Quý không chút lưu tình tách nhánh cây mà nó đang thăm dò ra.

Bây giờ Vương Phú Quý đã bước vào "Cao tuổi" mười ba tuổi, vóc người cao gầy không ít, rút đi không ít trẻ con mập mạp, lớn lên thành một thiếu niên lang phong độ nhẹ nhàng.

Nhìn khuôn mặt hơi tròn của hắn, thật sự là lộ ra một vẻ phú quý trời sinh không lo ăn uống.

“Y nha y nha ~” Vương Bảo Tài vung vẩy cành cây kháng nghị không thôi, “Y a a a!”

“Ồ! Tính khí tiểu bạo này của ngươi thật là trâu bò.” Vương Phú Quý cong tay búng gốc cây của hắn một cái, cười nói: “Kết thúc đoạn lữ trình Tiên Đình này, ta liền mang ngươi về nhà, đưa ngươi đến Tộc Học học một chút kiến thức văn hóa. Lại nói tiếp, sau khi ta trở về cũng phải học tộc thượng đẳng rồi, thật sự rất hoài niệm thời gian vui vẻ trong Tộc Học.”

“Y nha nha.” Vừa nghe nói muốn thượng tộc học, Vương Bảo Tài cũng lộ ra vẻ rất cao hứng.

Hắn thường xuyên nghe được phú quý nhắc tới Tộc Học, hơn nữa mỗi lần nhắc tới đều rất vui vẻ rất hoài niệm. Tiên sinh Tộc Học hòa ái, bạn học thú vị… Đó đều là hồi ức thanh xuân nha.

Rất hiển nhiên, Tộc Học là một nơi vô cùng thú vị, Vương Bảo Tài hắn nhất định sẽ trải qua tuổi thơ vui vẻ mà có ý nghĩa ở nơi đó.

“Phú Quý, ngươi không thể trở về trễ thêm mấy năm nữa sao?” Vân Mộng Vũ ăn thịt Vương Phú Quý tự tay nướng, tư vị mặc dù tốt, nhưng cảm xúc của nàng lại có chút mệt mỏi không vui.

Hai năm qua, Chử Mộng Vũ cũng rất nhanh đã trổ mã thành một tiểu thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

“Mộng Vũ, bởi vì cái gọi là thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan.” Vương Phú Quý thong dong bình tĩnh nói, “Lần này tiên triều du lịch, ta cũng kiến thức rất nhiều, học tập rất nhiều, xác minh lời lão tổ gia gia ta nói ‘Đọc vạn quyển sách hành vạn dặm đường’. Ta chuẩn bị tĩnh tâm lại, tốn thời gian hai năm đem nội dung tộc học cao đẳng học tập một chút, sau đó đi đến đơn vị các ngành sản nghiệp của gia tộc, học một chút.”

“Mộng Vũ, ngươi ở Tiên Đình cũng phải học tập thật tốt, tranh thủ làm một công chúa hữu dụng đối với nhân tộc.”

“Vậy được rồi. Đợi chúng ta trưởng thành lại gặp nhau, đến lúc đó chúng ta phải cùng thành lập Phủ quân phủ công chúa. Đợi sau này chúng ta đến Thần Thông cảnh, còn phải cùng

nhau tổ đội đi chiến trường ngoại vực đánh trận.” Kỳ Mộng Vũ cũng biết kế tiếp sẽ có vô số lớp học nặng nề chờ nàng, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể xốc lại tinh thần.

Công chúa Tiên Triều có địa vị vô cùng tôn quý, quyền thế hơn đại đế các quốc gia.

Nhưng quyền thế càng lớn, trách nhiệm cũng càng lớn, nhiều đời công chúa chết trên chiến trường.

Cho dù sống đến già, ở dưới tình huống thọ nguyên không nhiều, cũng có rất nhiều sẽ giống như Triêu Dương Vương lựa chọn tái nhập chiến trường, dùng thân mình tuẫn, dùng một trận chiến dịch long trọng làm tang lễ của mình, có thể lôi kéo Yêu Ma Vương cùng giai đệm lưng là không thể tốt hơn.

Sẽ như vậy cũng bởi vì cục diện chỉnh thể của Nhân tộc trên chiến trường ngoại vực không được lạc quan.

“Ừm, ta nhất định sẽ đi cùng ngươi.” Vương Phú Quý trịnh trọng gật đầu đáp ứng: “Đến lúc đó chúng ta cùng nhau quát tháo tung hoành, để cho đám yêu ma ngoại vực thấy sự lợi hại của Nhân tộc chúng ta.”

Nghe Vương Phú Quý đồng ý, Mộng Vũ cũng yên tâm, ngay cả miếng thịt nướng trong miệng cũng cảm thấy thơm hơn.

Dù sao lấy tư chất huyết mạch của nàng và phú quý, tu luyện tới Thần Thông cảnh là rất nhanh.

“Y nha y.” Vương Bảo Tài ở bên cạnh gào thét, biểu đạt muốn thêm gã vào.

“Bảo Tài, ngươi đi chiến trường ngoại vực có thể làm gì?” Vương Phú Quý cười xấu xa nói: “Chẳng lẽ đi nhặt chiến lợi phẩm chôn dưới đất?”

“Ê ê a a a a!”

Vương Bảo Tài cảm thấy mình bị sỉ nhục, nổi giận đùng đùng, kìm nén đại chiêu.

Theo từng đạo lưu quang phun trào, thân cây cùng cành cây của hắn càng thêm óng ánh long lanh, từng trái cây ngưng tụ lại.

“Này này, bảo tài ngươi chớ làm loạn a, đây chính là Ngọc Hoa tiên lục…” Vương Phú Quý vội vàng ngăn cản.

Nhưng Bảo Tài hắn căn bản không nghe, “Y y nha nha” bày tỏ, ai bảo ngươi nói ta vô dụng, ta chính là muốn cho ngươi kiến thức sự lợi hại của Vương Bảo Tài ta!

Hắn tiếp tục thúc giục Tụ Tài Thần Thông, rất nhanh trái cây liền thành thục vỡ ra, một đống lớn đồ vật “Xoạch xoạch” rơi xuống đất.

“Cực phẩm linh thạch?” Vương Phú Quý tinh mắt nhìn thấy một viên linh thạch phát ra ánh sáng, lập tức kinh hãi, “Ngay cả cực phẩm linh thạch cũng bị mất?”

Một món đồ như vậy, giá trị tương đương với một ức càn kim, một trăm vạn tiên tinh.

“Cũng không có gì to tát.” Ngược lại, Huyên Mộng Vũ có chút lý giải: “Các đời Tiên Hoàng tại Lăng Hư cảnh, vì tiết kiệm thời gian tu luyện, thường xuyên sử dụng cực phẩm linh thạch phụ trợ tu luyện. Ngọc Linh tỷ tỷ nhà chúng ta cũng thường xuyên vơ vét cực phẩm linh thạch để tu luyện, có lẽ là do Tiên Hoàng lưu lại.”

“Cái bình này cũng không tệ.”

Vương Phú Quý lại nhặt lên một cái ấm vô cùng bẩn, sau khi lau sạch sẽ phát hiện, lại là một bầu rượu có càn khôn bên trong, một bình này ít nhất có thể đựng được mấy vạn cân rượu, coi như là có thể đáng giá trăm vạn càn kim.

“Phú quý phú quý, thanh kiếm này mặc dù đã rất tàn phá, nhưng là nền tảng của bảo khí Tử Phủ, sau khi dung luyện cũng có thể đáng giá chút tiền.” Kỳ Mộng Vũ cũng rất nhiệt tình giúp phú quý mở hộp bí mật.

Tụ Tài Quả do Bảo Tài kết ra có tính ngẫu nhiên rất mạnh, mặc dù đa số đều là những “rác rưởi” không đáng tiền lắm, nhưng cũng thường nổ lạnh ra tinh phẩm.

Quả nhiên, tài vật thất lạc và vô chủ trong tiên lục, chất lượng tổng thể cao hơn bên ngoài không ít.

Hai người mở ra chiếc hộp mù, vô cùng vui vẻ.

Lần này đến phiên Vương Bảo Tài khoe khoang.

Bảo tài của ta sao lại không có tác dụng? Đi chiến trường ngoại vực tùy tiện tụ tài, có lẽ có thể đào ra tiên khí di lạc trong lòng đất.

“Đây là cái gì?”

Vương Phú Quý chợt từ dưới đất nhặt lên một chiếc khăn màu xanh nhạt.

Chỉ là để cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái chính là, khăn này lại là ngũ giác, biên giới còn có một ít sợi tơ liên thông, điều này làm cho hắn kìm lòng không được mà nghiên cứu. Vật ấy đến tột cùng có tác dụng gì?

Côn Bằng Mộng Vũ nhìn một cái, lập tức trước mắt tối sầm, ngất đi không còn tăm hơi.

Nàng vội vàng đỏ mặt đoạt lấy “khăn lớn” ném xuống đất: “Phú Quý, không cho phép ngươi chơi cái yếm không rõ lai lịch này!”

“Cái yếm?” Vương Phú Quý kinh ngạc, tò mò nhìn tấm ‘Mạt tơ’ nói: “Thì ra đây chính là cái yếm.”

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt đen lúng liếng của hắn còn nhìn về phía Kỳ Mộng Vũ.

“Không được nhìn lung tung.” Chử Mộng Vũ xấu hổ đỏ mặt xoay người sang chỗ khác: “Cũng không được suy nghĩ lung tung.”

Trong khi nói chuyện, nàng còn tức giận đạp Vương Bảo Tài hai cước: “Con chó chết này, đến tột cùng là Thất Bảo Tụ Tài Thụ hay là Thất Bảo Tụ Tài Đại Thụ sắc đây? Đây đều là hai lần rồi, hai lần rồi!”

“Y nha y nha!” Vương Bảo Tài vô cùng ủy khuất kháng nghị.

Sắc hay không sắc gì, người ta chính là một gốc cây con, người ta cái gì cũng không hiểu a.

“Mộng Vũ đừng khi dễ bảo tài, nó vẫn còn là con nít, cũng chưa từng học về nó, sao hiểu được?” Vương Phú Quý nói: “Không phải ta cũng không biết thứ này sao? Cũng có thể đọc được trên sách về Tộc Học, nhất thời không kịp phản ứng.”

Côn Bằng Mộng Vũ hơi choáng váng: ” Tộc Học nhà ngươi ngay cả loại vật này cũng dạy?”

“Dạy, Tộc Học trung đẳng còn có lớp vệ sinh sinh sinh lý thời kỳ dậy thì.” Vương Phú Quý đương nhiên nói, “Lão tổ gia gia ta nói, những kiến thức này liên quan đến sức khỏe của cơ thể con người, hơn nữa mỗi người đều biết, không có gì phải che giấu.”

Trái tim của Vân Mộng Vũ thả lỏng.

Thái độ của Vương Phú Quý làm cho nàng thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất cũng không xấu hổ như vậy.

“Đúng rồi, Mộng Vũ ngươi cũng dùng cái yếm lạc hậu này sao?” Vương Phú Quý cau mày nói: “Trên sách nói, cái yếm kết cấu này thiết kế không đủ khoa học, xoa ngực bó ngực các loại thì càng không đề xướng, áp bách thân thể quá nhiều. Cũng đúng, tuổi tác của ngươi cũng không sai biệt lắm. Vừa vặn cửa hàng trang phục Vương thị chúng ta kinh doanh đã mở đến Tiên Triều, ta có thể tìm nữ sư phụ cho ngươi đo người…”

“Phú Quý, ngươi câm miệng!” Kỳ Mộng Vũ vừa thẹn vừa giận, lồng ngực từ trên xuống dưới phập phồng không ngừng nói: “Ta còn nhỏ, không cho phép ngươi nhắc lại!”

“Thôi được, ta nói với ngươi chuyện này quả thực không thích hợp. Vậy ta trở về tìm Thế tử phi nói với ngươi, để nàng dẫn ngươi đến cửa hàng trang phục đặt hàng.” Vương Phú Quý gật đầu: “Vương thị chúng ta làm ở điểm này tương đối tốt, nhanh chóng bỏ cái yếm không khoa học này đi.”

“…”

Côn Bằng Mộng Vũ quả thực muốn bạo khởi đánh người.

Ngươi nói với ta không thích hợp, đi tìm mẹ ta nói việc này lẽ nào thích hợp?

Cái gọi là “Hai quyền tương hại thủ nhẹ”, thay vì để cho phú quý đi nói chuyện này với mẹ nàng, thật đúng là không bằng để cho phú quý mang đi!

Ngay lúc nội tâm của Kỳ Mộng Vũ đang tan vỡ, “hậu yếm” bị nàng vứt trên mặt đất bỗng nhiên bay lên, một giọng nam tử

bén nhọn nổi giận đùng đùng từ trong yếm truyền ra.

“Bài trừ cái đầu ngươi! Chê cái đầu ngươi! Tiểu tử thối, yếm của chúng ta đắc tội ngươi khi nào? Cái gì gọi là không khoa học? Ta có chỗ nào không khoa học… khoan đã, khoa học là có ý gì?”

Mộng Vũ và Vương Phú Quý đều giật nảy mình, vội vàng nắm tay lại, nghiêng người né tránh: “Cái yếm này của ngươi mà cũng biết nói sao?”

Cái yếm màu xanh nhạt kia kích động bay múa trên mặt đất, hai sợi dây lưng mảnh khảnh tạo thành nửa vòng tròn, tựa như đang xoa eo tức giận mắng: “Ta biết nói chuyện thì sao? Ta thân là một kiện linh bảo Thần Thông, sao có thể nói chuyện lại ngại ngùng như vậy? Tại sao ngươi lại… ô ô ô, tại sao lại nhẫn tâm… còn đem ta phong ấn!”

Hắn nói xong, vậy mà nức nở khóc lên, khóc đến không thương tâm, vừa nghe liền biết có rất nhiều chuyện xưa.

” yếm cũng có thể là linh bảo Thần Thông sao?” Vương Phú Quý sững sờ, trợn mắt tò mò hỏi: “Ngươi thân là linh bảo Thần Thông vậy mà cũng bị phong ấn sao?”

“Ta hiểu rồi…” Vân Mộng Vũ kéo tay áo của Vương Phú Quý, ghét bỏ nhìn cái yếm màu xanh nhạt kia: “Thân là linh bảo Thần Thông không phải tội, lúc thức tỉnh ý thức thiên về phía nam tử cũng không phải tội. Nhưng thân là một cái yếm…”

Khuôn mặt mượt mà của Vương Phú Quý giật một cái.

Mộng Vũ nói rất có lý.

Cái yếm chính là phải mặc bên người, ai sẽ đem một cái yếm có được ý thức nam tính mặc trên người?

Điều này nghe có vẻ giống như là một vở hài kịch, nhưng thực tế lại là một bi kịch từ đầu đến cuối.

Trong lúc nhất thời, Vương Phú Quý có chút đồng tình với hắn: “Đại ca, huynh đừng khóc vội, có chuyện thương tâm gì có thể phàn nàn với chúng ta.”

“Ta có cố sự, ngươi có rượu sao?” Cái yếm màu xanh nhạt không khóc, thanh âm nghe có chút tang thương.

“Bọn ta vẫn còn là con nít, không có rượu.” Vương Phú Quý lắc đầu nói: “Hay là, ta nướng cho ngươi một miếng thịt nướng vậy.”

“Ngươi cảm thấy ta giống như là có thể ăn thịt nướng sao?” Cái yếm màu xanh nhạt bay một chút nói: “Mà thôi mà thôi, ta ngủ say không biết bao nhiêu năm, nếu như không có các ngươi, những chuyện cũ không muốn người khác biết của ta cùng với Nghê Sương muội muội, nhất định sẽ vĩnh viễn bị mai một. Sự tình là như vậy đấy…”

“Nghê Sương?” Vương Phú Quý nhíu mày, “Cái tên này nghe có vẻ quen tai, chẳng lẽ nghe được ở đâu rồi?”

Trí nhớ của hắn rất tốt, bình thường mà nói, chỉ cần là nội dung đã xem qua, ít nhiều đều sẽ có chút ấn tượng. Chỉ là hai chữ Nghê Sương này, trong lúc nhất thời hắn thực sự nghĩ không ra, chẳng lẽ không phải thấy mà là trong lúc vô tình nghe người ta nói qua?

“Cái này… không phải khuê danh của tiên hoàng thánh uy tiên hoàng đời thứ hai Hàn Nguyệt tiên triều chúng ta sao?” Ánh mắt của Côn Bằng Mộng Vũ phiêu hốt, biểu tình có chút sững sờ, vẻ mặt như đang nhìn thế giới vỡ vụn: “Cái yếm rách này lại là cái yếm của thánh uy tiên hoàng?”

Bất quá, cẩn thận ngẫm lại, ngược lại cũng không phải là không có khả năng. Dù sao, ngoại trừ Tiên Hoàng ra, còn có cái yếm nào có thể đạt tới cấp bậc linh bảo Thần Thông?

Nhưng cho dù là Tiên Hoàng cũng không có đạo lý nào lại khiến yếm sinh ra ý thức được?

…

Chương 117: Tiên Thiên Đạo Thể đầu tiên của Vương thị

…

“Thánh Uy Tiên Hoàng?” Thanh âm của cái yếm nghe ra có vài phần tang thương và thổn thức, “Đây chính là nghệ hiệu sau khi Nghê Sương muội muội đi về cõi tiên sao? Nghe qua thực sự rất uy phong. Chỉ là không nghĩ tới một giấc tỉnh dậy này, ta đã cùng với Nghê Sương muội muội thiên nhân vĩnh cách rồi.”

“Nói trước đây khi Nghê Sương còn là công chúa, ta khi đó cũng chỉ là một cái yếm cấp Tử Phủ bảo khí, mỗi ngày che chở nàng khỏe mạnh, nương theo nàng từng ngày lớn lên.”

“Chờ một chút.” Vương Phú Quý nhíu mày nói: “Thánh Uy bệ hạ cũng chỉ có một cái yếm sao? Ngươi còn mỗi ngày…”

“Đương nhiên… Không phải chỉ có một cái.” Cái yếm màu xanh nhạt lúng túng cãi lại: “Nhưng đây là trọng điểm sao? Ta là người được nàng yêu thích nhất… chiếm cứ thời gian nàng thành trường lâu là quan trọng nhất.”

“Chờ một chút.” Vương Phú Quý nhướng mày nói: “Tỉ lệ Tử Phủ bảo khí sinh ra linh trí quá thấp, ngươi xác định khi đó ngươi có ý thức? Cái logic này không thông.”

“Tiểu tử thối! Ngươi còn không để cho cái yếm kể chuyện xưa sao?!” Cái yếm màu xanh nhạt thẹn quá hóa giận, thanh âm bén nhọn kháng nghị nói: “Ta chỉ là phỏng đoán và gia công nghệ thuật thuật. Cái yếm đặc thù như ta, khẳng định là thứ Nghê Sương muội muội yêu nhất. Ta nói với ngươi, ngươi lại xoi mói như vậy, sẽ không có chuyện để nghe.”

Thật là, đầu óc của tiểu tử này cũng quá linh quang rồi. Khiến hắn cũng khó lừa gạt!

Vương Phú Quý bất đắc dĩ, buông tay nói: “Xin tiếp tục câu chuyện của ngươi…”

“Hừ, coi như ngươi thức thời. Lại nói dưới sự che chở và làm bạn của ta, Nghê Sương muội muội một đường kế thừa tiên

kinh, cũng ở chiến trường ngoại vực lập được công lao hiển hách. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta chắc chắn sẽ nương theo bảo vệ cho nàng cả đời… Chỉ tiếc là trời có mây khó lường, ngày đó Nghê Sương muội muội từ trên cổ tịch tra được một di tích tiền triều, quyết định tiến đến khám phá." Cái yếm màu xanh nhạt thổn thức nói, "Nàng ta đào ra không ít bảo bối trong di tích, nhưng đáng giá nhất chính là một cái Địa Mạch Tiên Tuyền. Ai ngờ Nghê Sương muội muội nhất thời cao hứng, sau khi phái thân vệ đuổi theo, lén lút ngâm cái tiên tuyền tắm."

"Kết quả Tử Phủ bảo khí đứng đầu này của ta bị Tiên Tuyền Thủy làm dịu, rõ ràng cứ như vậy thăng cấp, còn thức tỉnh ra ý thức tỉnh mê hoặc… Ta theo bản năng cảm giác được đây là một chuyện nguy hiểm, bởi vậy một mực làm bộ không có thức tỉnh, tiếp tục làm một cái Tử Phủ bảo khí cái yếm bình thường! Về sau, thời gian từng chút trôi qua, lúc nàng ở Lăng Hư cảnh thì bị tập kích ở chiến trường ngoại vực, cuối cùng trước mắt ta rốt cục nhịn không được ra tay, thay nàng ngăn trở một mũi tên mang tính mấu chốt!"

"Kết quả bi kịch cứ như vậy xảy ra. Ngươi nhìn xem, một mũi tên này liền bắn ở nơi này! Ở chỗ này… Sau khi Nghê Sương muội muội tự tay khâu kín cho ta, liền phong ấn ta. Sau đó, ta liền nhìn thấy các ngươi…"

Vương Phú Quý ngạc nhiên không thôi: "Chỉ có vậy thôi à?"

"Bằng không thì sao?" Cái yếm xanh nhạt bất mãn.

"Chuyện xưa tính hơi tệ, ngoại trừ lau chùi biên cầu còn kém hơn rất nhiều so với phần lớn sổ ghi chép nhỏ." Vương Phú Quý kháng nghị nói.

"Nếu không, ta mở ra nói thêm một chút?" Cái yếm xanh nhạt yếu ớt đáp lại, "Thêm một chút miêu tả sinh động chi tiết?"

"Thôi đừng đi nữa. Bây giờ thật vất vả mới có chút khởi sắc được, đừng để bị phong ấn thêm nữa." Vương Phú Quý kiên định cự tuyệt: "Đại Càn chúng ta thẩm tra loại bản sao chép nhỏ này càng ngày càng nghiêm khắc, chúng ta phải phát huy nhiều năng lượng một chút."

“Phú Quý, cái yếm rách này thật là buồn nôn.” Vân Mộng Vũ ghét bỏ nói: “Chúng ta tiêu hủy nó đi.”

“Công tử cứu mạng, chuyện xấu gì ta cũng không làm.” Cái yếm màu xanh nhạt cảm giác được uy hiếp, yếu ớt bất lực mà cầu cứu nói, “Ta chính là một cái yếm vô tội, còn cứu Nghê Sương muội muội một mạng.”

“Mộng Vũ, dù sao đây cũng là một món văn vật.” Vương Phú Quý suy nghĩ nói: “Nếu không chúng ta bán nó đi, không chừng sẽ có người thích món này, chúng ta còn có thể thu về chút tiên tinh.”

“Không được, việc này liên quan đến bí mật riêng tư của hoàng thất chúng ta, muốn bán cũng phải xóa linh trí của nó trước đã.” Vân Mộng Vũ kiên quyết phản đối: “Có lẽ sau khi thức tỉnh linh trí một lần nữa, sẽ là khí linh của một nữ hài tử?”

“Dựa vào cái gì chứ.” Cái yếm màu xanh nhạt nổi giận: “Ta đường đường là một đại lão gia, sĩ khả sát bất nhục!”

“Được rồi, vậy thì hủy nó.” Hai mắt của Côn Mộng Vũ nhíu lại, trong đôi mắt to trong veo như nước bắn ra hung quang.

“Đợi một chút, ta cảm thấy ta còn có thể lại cứu giúp một chút.” Cái yếm màu xanh nhạt lập tức kinh sợ: “Ta ta có thể cho các ngươi một cơ duyên. Lúc trước Nghê Sương muội muội đã dọn sạch di tích, cũng rút sạch Địa Mạch Tiên Tuyền rồi, nhưng nàng dùng trận pháp bảo vệ con suối. Ta có thể mang các ngươi đi tìm đến chỗ Địa Mạch Tiên Tuyền kia.”

“Thánh Uy Tiên Hoàng sẽ không để lại ghi chép, để hậu nhân đi lấy sao?” Vương Phú Quý trêu chọc.

“Sẽ không biết đấy, lúc trước Nghê Sương muội muội biết là chuyện mà tòa tiên tuyền kia gây ra, vì phòng ngừa khảo cổ nhân vạch trần ra chân tướng, đem ghi chép đều xóa bỏ cùng bóp méo. Nếu như không phải tại ta tại ta đã cứu nàng một mạng, hơn phân nửa sẽ bị gạt bỏ.” Cái yếm xanh nhạt vì mạng sống, liều mạng nói, “Hiện tại ta là người duy nhất biết tình hình.”

“Địa Mạch Tiên Tuyền a, nghe có chút thú vị.” Loan Mộng Vũ ánh mắt sáng lên nói, “Nếu năm đó Thánh Uy lão tổ ngâm qua

Địa Mạch Tiên Tuyền. Vậy ta cũng là công chúa, cũng phải đi ngâm một chút, phú quý, trước khi ngươi về Đại Càn có thể đi cùng ta một chuyến không?"

"Có thể là có thể, dù sao kiến thức cũng rất tốt…" Vương Phú Quý lại liếc nhìn Vân Mộng Vũ, ân cần hỏi thăm: "Ngươi cái kia… cũng là cấp bậc Tử Phủ bảo khí sao? Đã có vết xe đổ, chúng ta cũng không thể lật xe thêm lần nữa."

Mặt của Linh Mộng Vũ lập tức đỏ lên, sau một lúc lâu mới hừ hừ nói: "Trước hết để Khương Cung phụng bồi ta đến tiệm may Vương thị một chuyến."

…

Âm Sát tông.

Băng Hoàng bí cảnh.

Với tư cách là một trong những cấm địa của âm Sát Tông, Băng Hoàng Bí Cảnh nằm ở dưới lòng đất Tây Bắc Vực của âm Sát Tông. Nhìn từ bên ngoài, đây chính là một ngọn núi tuyết bình thường, không khác gì ngọn núi liên miên chập chùng chung quanh.

Mà chuyện dưới đỉnh núi tuyết tồn tại Băng Hoàng bí cảnh, cho dù là trong nội bộ âm Sát tông cũng là hạch tâm cơ mật, ngoại trừ lịch đại tông chủ âm Sát tông, cũng chỉ có một số ít trưởng lão biết.

Nhưng giờ phút này, trên ngọn núi tuyết này lại có hai bóng người khí độ nổi bật đang đứng.

Hai người này một nam một nữ, nam một bộ đồ trắng kia, thoạt nhìn phong lưu phóng khoáng, nữ tử mặc một bộ váy xanh phức tạp hoa lệ, thoạt nhìn tôn quý mà uy nghiêm, đúng là Âm Sát Ma Quân Kỳ Hồng Chiêu cùng với Thanh Hoàng Yêu Đế.

"Thanh Hoàng tiền bối, kỳ thật nơi này có một mình ta trông coi là được rồi." Kỳ Hồng Chiêu nhìn Yêu Đế đối diện, có chút không hiểu tại sao nàng lại tới đây.

Hắn ngược lại không lo lắng Thanh Hoàng Yêu Đế dòm ngó bí cảnh này. Dù sao, bí cảnh này cũng chỉ là đối với tiểu bối tuổi còn trẻ tăng lên hiệu quả tương đối rõ ràng, hơn nữa tăng

lên hiệu quả chủ yếu thể hiện trên huyết mạch, thực lực đạt tới cấp bậc Thanh Hoàng Yêu Đế, bí cảnh này đối với nàng mà nói đã hoàn toàn vô dụng.

Huống chi, năm đó vị Huyền Băng Phượng Hoàng kia vẫn lạc ở đây có thực lực mạnh nhất, nhưng cũng chỉ cao hơn Thanh Hoàng Yêu Đế một giai mà thôi. Với tuổi tác hiện tại của vị Thanh Hoàng Yêu Đế này, tương lai đạt tới thập nhị giai là không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể xông lên thập nhị giai đỉnh phong, cũng không cần thiết phải nhớ thương bí cảnh này.

"Ma quân không cần phải khách khí. Nếu như Băng và tính cách của ta hợp ý, thời gian quen biết tuy ngắn, nhưng quan hệ có thể nói là một câu tâm đầu ý hợp." Thanh Hoàng Yêu Đế thản nhiên nói: "Lần này vào bí cảnh, với tính cách của nàng ta, hơn phân nửa là muốn thử một chút để xâm nhập vào trung tâm bí cảnh. Chuyến này cực kỳ nguy hiểm, ta không yên lòng, cùng với việc ở lại bên trong Minh Hoàng Cư, còn không bằng đến chỗ này canh giữ, nếu có tình huống gì cũng tốt hơn để ứng phó."

Trước khi Vương Lung Yên đi vào, nàng cố ý cho nàng một mảnh ngọc phù khắc dấu thần thức của nàng, một khi gặp phải nguy hiểm, chỉ cần Vương Lung Yên bóp nát khối ngọc phù kia, nàng có thể xé rách không gian, lập tức vớt nàng ra khỏi bí cảnh.

Trừ cái đó ra, nàng còn đặc biệt lấy một mảnh từ trong lông vũ thật vất vả giữ lại, sau khi dùng Thanh Hoàng Yêu Hỏa rèn luyện đưa cho nàng, thời khắc mấu chốt có thể thay nàng ngăn cản một chút.

Đổi lại là bình thường, nàng nhất định là không nỡ, nhưng không có cách nào, từ việc Vương Thủ Triết có thể cố ý để cho mình tới đây bảo vệ Vương Lung Yên, có thể nhìn ra địa vị của vị trưởng bối này ở trong lòng Vương Thủ Triết, nàng không dám không để tâm.

Hai người thuận miệng tán gẫu vài câu, liền yên tĩnh trở lại, chú ý tới bí cảnh dưới chân.

Trên đỉnh tuyết gió lạnh gào thét, gió tuyết đầy trời.

Hai vị cường giả Lăng Hư cảnh đều đã đến cấp bậc nóng lạnh bất xâm, cũng không cố ý ngăn cản gió tuyết, từ xa nhìn lại, hai người tay áo tung bay, thân ảnh tựa như muốn bao phủ trong gió tuyết.

Nếu không phải cố ý chú ý hoặc là cố ý thăm dò, dù là ai cũng không tưởng tượng được, ở trên đỉnh núi tuyết bình thường này, giờ phút này lại tụ tập hai vị Lăng Hư cảnh đại lão.

Mà cùng lúc đó, trong bí cảnh.

Vương Lung Yên tiến vào bí cảnh đã được một khoảng thời gian, cũng đã thích ứng với hoàn cảnh trong bí cảnh, bắt đầu thăm dò sâu trong bí cảnh.

Bí cảnh này không giống di tích bình thường.

Di tích bình thường đều là tiền bối trước kia sau khi vẫn lạc lưu lại, loại hình rất nhiều, các loại vật phẩm phát hiện cũng tồn tại tính không xác định rất lớn, trên đẳng cấp nguy hiểm cũng tồn tại tính không xác định rất lớn.

Nhưng bí cảnh trước mắt lại khác, nó rõ ràng là vì thí luyện mà tồn tại, cho dù hoàn cảnh bên trong bí cảnh tồi tệ, nhiệt độ cực thấp, nhưng đẳng cấp nguy hiểm lại tiến hành theo chất lượng.

Ít nhất cho tới bây giờ, nàng không gặp phải nguy hiểm gì.

Vị trí hiện giờ của Vương Lung Yên chính là một hành lang lớn.

Bên ngoài hành lang kết một tầng huyền băng màu trắng thật dày, rộng và độ cao tối thiểu cũng phải mười mấy trượng, thậm chí còn có rất nhiều tảng băng to lớn xen kẽ ngang dọc ở giữa, thoạt nhìn phảng phất như là một tòa rừng băng tuyết.

Trong hành lang không có gió, hàn khí lạnh thấu xương không chỗ nào không vào.

Cho dù nàng chính là huyết mạch Băng Phượng, huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ thất trọng, tư chất dưới sự phụ trợ của viên đạo đan cửu phẩm kia tăng lên tới 【tuyệt thế thiên kiêu giáp đẳng hậu đoan】, vẫn có loại cảm giác rất không thoải mái, lúc hành động huyền khí và thân thể đều có chút cứng ngắc, tốc độ phản ứng đều chậm hơn bình thường một chút.

Nàng chỉ dò xét bên trong mấy chục trượng, cũng đã như vậy, đi vào bên trong, sợ là ảnh hưởng càng lớn. Nếu Tử Phủ tu sĩ cấp độ huyết mạch kém một chút tới nơi này, sợ là thật sự rất khó xâm nhập.

Vương Lung Yên cầm băng tinh trường kiếm trong tay, cẩn thận đi lại trong băng trụ san sát, lúc rơi xuống đất nhẹ nhàng không tiếng động.

Bản thân nàng khí chất thanh lãnh, lúc hành động lại gần như hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, thoạt nhìn tựa như tinh linh đi ra từ trong băng tuyết, dường như sinh ra đã ở chỗ này.

Bỗng dưng.

Một con báo toàn thân bao phủ băng tuyết xuất hiện ở phía trên cột băng, thân thể cong xuống, mạnh mẽ lao xuống Vương Lung Yên phía dưới.

Động tác tấn công của nó quyết đoán mà tàn nhẫn, trong lúc hành động lại vô thanh vô tức, mãi cho đến khi đến gần bên cạnh Vương Lung Yên chưa tới một trượng, mới bộc phát ra uy thế cường đại, đầy đủ thể hiện hung hiểm khi động vật ăn thịt đi săn.

Nhưng mà.

Ngay khi khí thế của nó bộc phát, Vương Lung Yên động.

Chỉ thấy nàng ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, cổ tay rung lên, một đạo hàn băng kiếm ý lạnh thấu xương phóng lên cao, trực tiếp đánh trúng con báo từ phía trên đánh xuống.

Kiếm ý vừa tàn nhẫn lại quả quyết, rõ ràng súc thế đã lâu.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong động quật vốn đã cực độ rét lạnh lại hạ xuống một mảng lớn, có gió tuyết gào thét thổi quét ra.

Chỉ một kiếm.

Con báo bị chém thành hai nửa, hóa thành từng sợi huyền băng màu trắng lao vào trong cơ thể nàng.

Vương Lung Yên hiển nhiên sớm có dự liệu, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, vẫn cảnh giác cất bước đi về phía

trước, phòng bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện tập kích từ các góc độ khác nhau.

Động vật trong bí cảnh này đều không phải vật sống, mà hoàn toàn do lực huyền băng ngưng tụ thành, chỉ cần thành công đánh chết, liền có thể hấp thu lực huyền băng này để cho mình sử dụng.

Nhưng cũng chính vì không phải vật sống, không có khí tức của vật sống, mới trở nên càng khó phòng bị.

Bất quá, hiệu quả của huyền băng chi lực này cũng xác thực rất mạnh, không chỉ có thể bổ sung huyền khí, gia tăng tu vi, còn có thể yếu ớt mà tăng lên huyết mạch chi lực.

Từ khi nàng tiến vào bí cảnh đến nay, chỉ chém giết mười mấy đầu, cũng đã cảm giác được thực lực tăng trưởng rõ rệt. Trước khi nàng tiến vào bí cảnh, tu vi là Tử Phủ cảnh tầng sáu trung đoạn, bây giờ cũng đã sắp đột phá Tử Phủ cảnh tầng bảy.

Những huyền băng chi lực này đối với tu vi có hiệu quả tăng lên, bởi vậy có thể thấy được.

Nhưng tương ứng, càng đi vào trong, thực lực Huyền Băng hung thú xuất hiện cũng càng mạnh, muốn đối phó cũng càng khó khăn. Bây giờ vẫn chỉ ở bên ngoài, chờ đến chỗ sâu, sẽ là tình huống gì cũng khó nói.

Ngay tại thời điểm nàng cẩn thận thăm dò về phía trước.

Bỗng dưng.

Một trận thanh âm vỗ cánh cấp tốc kèm theo tiếng gió gào thét từ trong hành lang phía trước truyền đến.

Xuất hiện cùng với giọng nói này còn có một giọng nói giống như trẻ con: “A a a a!! Lão tổ cứu mạng! Cứu mạng a!!!! Bọn chúng đuổi tới rồi!”

Ánh mắt Vương Lung Yên run lên, lập tức bay vút về phía trước.

Cùng lúc đó, một con chim lớn màu trắng cũng từ trong hành lang phía trước bay nhào ra, nhanh chóng vọt tới phía nàng.

Đó là một con Huyền Băng Phượng Hoàng hình thể cực lớn, một thân lông vũ màu trắng sáng long lanh như băng tinh điêu

khắc thành, nhất là đuôi linh thon dài kia, càng tinh xảo xinh đẹp đến kỳ cục, mặc dù trong hành lang ánh sáng ảm đạm, vẫn có vẻ hoa lệ dị thường.

Bất quá, giờ phút này phía sau con Băng Phượng này lại đuổi theo tối thiểu năm sáu con Băng Thú.

Những băng thú này hình thể to lớn, thể trọng cũng không phải lớn bình thường, lúc chạy vội tiếng bước chân ù ù, còn kèm theo tiếng gào thét phẫn nộ, nhìn tương đối đồ sộ.

Băng Phượng vừa bay, vừa tránh né công kích đến từ phía sau, thoạt nhìn rất chật vật. Bởi vì bay quá nhanh, chuyển hướng quá nhanh, thậm chí thiếu một chút đã đụng vào băng trụ bên cạnh.

Con Băng Phượng này đương nhiên là linh thú khế ước của Vương Lung Yên, Huyền Băng Phượng Hoàng 【Vương An Phượng】.

Nhiều năm qua đi, thực lực của Vương An Phượng đã sớm đạt tới thất giai, hình thể cũng hoàn toàn giống như một con hùng phượng trưởng thành, hoa lệ vô cùng.

Nếu không phải có một giọng nói non nớt kia, cho dù là ai cũng không đoán được hắn vẫn còn là một vị thành niên.

Mắt thấy Vương An Phượng gặp nguy hiểm, động tác của Vương Lung Yên đột nhiên nhanh hơn rất nhiều, kiếm ý sắc bén liên tiếp dựng lên, lập tức chặn lại mấy con băng thú, ổn định thế cục.

Thấy thế, Vương An Phượng cũng lập tức điều chỉnh lại, quay người gia nhập chiến cuộc.

Một người một phượng liên thủ, chỉ tốn gần nửa nén hương, mấy con băng thú đã bị giải quyết toàn bộ.

Phần lớn sức mạnh huyền băng tản ra tràn về phía Vương Lung Yên, phần nhỏ tuôn về phía Vương An Phượng, lập tức khiến thực lực và tiềm lực của một người một phượng lại tăng lên một làn sóng nhỏ.

Vương Lung Yên còn trực tiếp đột phá Tử Phủ cảnh tầng bảy.

“Lão tổ, thực lực băng thú phía trước tăng lên rất nhanh.” Vương An Phượng vừa rồi bay mệt, liền thu nhỏ hình thể đứng ở đầu vai Vương Lung Yên, vừa chải lông vũ vừa nói về tình huống mình dò đường, “Ta vừa rồi dùng tốc độ nhanh nhất lao ra ngoài một đoạn lớn, cuối cùng hai con băng thú gặp phải thực lực đều sắp tiếp cận Thần Thông cảnh. Bất quá băng thú tựa hồ có địa bàn hạn chế, hai con kia không có đuổi tới, tốc độ cũng không bằng ta.”

Sau khi khôi phục bình tĩnh, Vương An Phượng thoạt nhìn ổn trọng hơn nhiều, nói chuyện cũng có trật tự hơn nhiều, phối hợp với giọng nói chính thái kia, rất có loại cảm giác tiểu đại nhân tức thị.

“Có thấy hang động này ở chỗ sâu nhất là cái gì không?” Vương Lung Yên hỏi.

“Không thấy được.” Vương An Phượng nói: “Nhưng ta có thể cảm nhận được sự áp chế của huyết mạch cường đại, hẳn là có liên quan đến Phượng Hoàng. Lão tổ, ngài vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

“Ừm.” Vương Lung Yên gật đầu: “Ngươi tự mình cẩn thận.”

Sau khi xác nhận tình huống, một người một phượng bắt đầu đóng vững tiến về phía trước.

Bởi vì càng đi sâu vào trong động quật, khí tức hàn băng càng mạnh, Vương Lung Yên vì tránh cho sức chiến đấu bị khí tức giá lạnh ảnh hưởng, mỗi khi tiến lên một đoạn, đều sẽ cẩn thận dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục một chút, mãi cho đến khi thân thể hoàn toàn thích ứng chiến đấu trong hoàn cảnh hiện tại, mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Cũng may bản thân nàng chính là huyết mạch Băng Phượng, cực kỳ phù hợp với bí cảnh này, sức chiến đấu trong hoàn cảnh này không chỉ không giảm xuống, ngược lại sau khi thích ứng có gia tăng, đến cuối cùng thậm chí dần dần có cảm giác như cá gặp nước.

Vương An Phượng cũng vậy.

Hắn là Băng Phượng, vốn cực kỳ thích thời tiết hàn băng, bình thường mùa hè còn phải dùng khối băng hạ nhiệt cho mình, bây giờ đến bí cảnh này, hoàn toàn chính là một tư thế “về quê

hương”, càng đánh càng sảng khoái, thực lực và kinh nghiệm chiến đấu cũng bắt đầu tăng vọt.

Đương nhiên, đây cũng chính là các nàng, nếu như thay đổi huyết mạch lực không mạnh như vậy, hoặc là không có người phù hợp ở chỗ này, đừng nói càng đánh càng thuận tay, càng đi vào trong chỉ càng dày vò.

Như thế, một tháng sau, trải qua nhiều luân phiên ác chiến, một người một phượng rốt cục thành công đẩy mạnh đến chỗ sâu nhất của động quật.

Nghênh đón một người một phượng, là một con Băng Hoàng ngủ say.

Băng Hoàng Đoàn khổng lồ cuộn tròn trong sào huyệt khổng lồ, vùi đầu dưới cánh, thoạt nhìn đang ngủ say.

Đương nhiên, chỉ là thoạt nhìn mà thôi.

Con Huyền Băng Phượng Hoàng này giống như những băng thú lúc trước, trên người cũng không có khí tức sinh mệnh.

Giống như Vương An Phượng, lông vũ toàn thân nó cũng óng ánh long lanh, tựa như băng tuyết điêu khắc mà thành. Dưới ánh sáng yếu ớt, có thể rõ ràng nhìn thấy lông đuôi của nó chỉ ngắn ngủi một chút, so sánh với Vương An Phượng thì ngắn hơn rất nhiều, nhưng vẫn lưu quang sáng chói, hoa lệ dị thường.

Theo bước chân một người một phượng bước vào chỗ sâu nhất động quật, Băng Hoàng đang ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh, một đôi mắt phượng màu vàng mang theo lệ khí bỗng dưng nhìn chằm chằm một người một phượng.

Một cỗ khí thế bàng bạc bỗng nhiên bộc phát.

Trong thời gian ngắn.

Một cỗ hàn khí băng sương cực hạn tràn ngập trong động quật, mang theo uy thế mênh mông cuồn cuộn của phượng hoàng, phô thiên cái địa ép về phía một người một phượng.

Đường hoàng, bá đạo, uy nghiêm.

Ngay cả không khí cũng như ngưng trệ trong nháy mắt, yên tĩnh trở lại.

Đôi mắt phượng thon dài của Vương An Phượng trong nháy mắt trợn tròn: “Tê! Huyết mạch áp chế thật mãnh liệt. Thực lực con Băng Hoàng này tuyệt đối vượt qua cửu giai! Lão tổ, ta sợ là không giúp được ngươi bao nhiêu.”

“Ngươi lấy quấy rối và phụ trợ làm chủ, không cần miễn cưỡng.”

Vương Lung Yên gật đầu, không nói nhiều, thân hình lướt qua vọt về phía Băng Hoàng.

Nàng đã sớm biết lần này chắc chắn là một trận đại chiến, trước khi tiến vào chỗ sâu nhất trong hang động đã chuẩn bị tâm lý, điều chỉnh trạng thái bản thân đến tốt nhất, giờ phút này tự nhiên cũng sẽ không có nửa điểm do dự.

Giết là xong!

Trong nháy mắt, một trận đại chiến cứ thế bùng phát.

Thực lực của Băng Hoàng đã bị bí cảnh áp chế, một thân lực công kích không sai biệt lắm tương đương với hung thú thập giai, nhưng bởi vì huyết mạch cùng với hoàn cảnh sân nhà, huyết điều đối với Băng Hoàng bình thường mà nói là dày hơn rất nhiều, năng lực khôi phục cũng mạnh hơn rất nhiều.

Tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên lúc này cách tiên thiên đạo thể cũng chỉ có nửa bước, bản thân lại am hiểu chiến đấu, khi một thân huyết mạch lực toàn lực bộc phát, chỉ nói về sức chiến đấu thì không kém hơn bao nhiêu so với tu sĩ Thần Thông cảnh.

Muốn nói kém, cũng chỉ kém trình độ huyền khí thâm hậu.

Dù sao Vương Lung Yên vẫn là Tử Phủ cảnh, Huyền khí trong cơ thể cho dù là chất hay số lượng đều không thể so sánh với Thần Thông cảnh, nếu thật sự chiến đấu, trong thời gian ngắn còn có thể dựa vào bùng nổ chống đỡ, thời gian dài, Huyền khí tất nhiên chống đỡ không nổi tiêu hao.

Vì vậy, Vương Lung Yên Phủ vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó, không hề nương tay chút nào.

Vương An Phượng tuy rằng bị huyết mạch áp chế, thực lực một thân giảm bớt một chút, cường độ thân thể cũng không có ưu thế như Long tộc, nhưng rốt cuộc là đại yêu Phượng Hoàng

nhất tộc nội tình thâm hậu, ở bên cạnh trợ giúp phối hợp tác chiến, vẫn giảm bớt không ít áp lực cho Vương Lung Yên.

Một trận đánh này liền đánh mấy ngày.

Mấy ngày nay, trong động quật sâu trong bí cảnh không ngừng có tiếng phượng gáy, kiếm ý lạnh thấu xương tung hoành, sóng xung kích đáng sợ tùy ý tung hoành, ngay cả huyền băng cứng như sắt thép trong động quật cũng bị sóng xung kích tổn hại không ít.

Chiến đến chỗ náo nhiệt, thậm chí toàn bộ động quật đều đang run nhè nhẹ.

Nếu như giờ phút này có tu sĩ khác ở đây, tu vi không đến Tử Phủ cảnh, sợ là ngay cả tới gần động quật cũng không làm được.

Bên ngoài bí cảnh, âm Sát ma quân Kỳ Hồng Chiêu và Thanh Hoàng yêu đế cũng không còn tư thái nhàn nhã nữa, thần kinh dần dần căng lên.

Băng Hoàng bí cảnh này tồn tại là vì thí luyện đệ tử, là để lúc mới xây dựng đã cân nhắc đến tính an toàn của thí luyện, cũng không hoàn toàn ngăn cách sự dò xét của tu sĩ Lăng Hư cảnh ngoại giới, cũng không có cố ý dùng trận pháp gia cố không gian như Huyết Sắc thánh điện.

Nếu thần thức của Thanh Hoàng Yêu Đế và Kỳ Hồng Chiêu được triển khai toàn bộ, mơ hồ có thể cảm nhận được tình huống bên trong, chỉ là giống như cách một lớp thủy tinh, không rõ ràng như vậy.

Biểu hiện trước đó của Vương Lung Yên, hai người đều rất hài lòng. Nhưng bắt đầu từ khi Vương Lung Yên tiến vào sâu trong bí cảnh, hai vị đại lão liền dần dần lo lắng, bây giờ đối đầu với Băng Hoàng, hai vị đại lão càng hết sức chăm chú, tùy thời làm tốt chuẩn bị xé rách không gian tìm người.

Trận chiến giữa Vương Lung Yên và Băng Hoàng rất kịch liệt, cũng rất mạo hiểm.

Trong mấy ngày nay, hai vị đại lão nhiều lần muốn ra tay vớt người, cuối cùng vẫn kiềm chế lại.

Mãi cho đến buổi tối ngày thứ chín, hai vị đại lão cảm giác được uy thế của Băng Hoàng bỗng nhiên tăng vọt, trạng thái của Vương Lung Yên cũng bắt đầu cực nhanh trượt xuống, rốt cục có chút ngồi không yên.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, đỉnh núi tuyết dưới chân bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, từng đạo huyền băng chi lực mênh mông đi kèm phượng uy phóng lên tận trời, trong chốc lát nhuộm nửa bầu trời thành một màu sương trắng.

Bão tuyết dồn dập từ trên trời giáng xuống, nhiệt độ trong thiên địa cũng bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Cùng lúc đó.

Một đạo gợn sóng không gian đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hai vị đại lão, một người một phượng từ trong đó phóng lên trời, trong chớp mắt liền xông lên không trung.

Âm Sát ma quân kinh hãi sau đó lập tức đại hỉ: “Thật tốt quá! Người không có việc gì. Xem ra là thuận lợi thông quan.”

Thanh Hoàng yêu đế cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trời biết, vừa rồi nàng thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp kéo người rồi. May mắn không động thủ.

Trong lúc nói chuyện, giữa thiên địa có khí tức băng tuyết cuồn cuộn không dứt đang hội tụ về nơi này.

Bất tri bất giác, phạm vi bão tuyết cũng đã khuếch tán ra xa, gần như bao phủ non nửa âm Sát Tông.

Trên bầu trời một người một phượng, chính là trung tâm vòng xoáy, cơ hồ đã hoàn toàn bị bão tuyết nồng đậm kia nhấn chìm, từ phía dưới nhìn, cơ hồ hoàn toàn không thấy rõ thân ảnh của các nàng.

Trong hư không, thậm chí mơ hồ có thể nghe được mấy tiếng phượng hoàng hót vang, giống như từ tuyên cổ mà đến.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là thiên địa dị tượng?” Âm Sát ma quân trước đó chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp.

“Nếu khí tức trên thân Băng có chút không đúng, ngay cả ta cũng cảm giác được một chút áp chế huyết mạch, chẳng lẽ…”

Thanh Hoàng Yêu Đế như có cảm giác, đột nhiên con ngươi kịch liệt run rẩy.

Trong lòng hai người đều đoán được cái gì, nhưng cũng không lập tức nói chuyện, mà ăn ý bắt đầu thi triển pháp thuật thần đồng, che dấu dị tượng thiên địa cho một người một phượng.

Suy đoán nhiều bao nhiêu, đều chỉ là suy đoán, hiện tại nói nhiều cũng không bằng đợi lát nữa đích thân xác nhận một chút.

Qua một thời gian rất dài, bão tuyết gào thét giữa thiên địa mới bắt đầu dần dần yếu đi. Băng tuyết chi lực hội tụ đến bắt đầu giảm bớt.

Lại qua một thời gian thật dài, vòng xoáy bão tố bao phủ một người một phượng kia mới dần dần bắt đầu tiêu tán, thân hình Vương Lung Yên và Vương An Phượng lại xuất hiện trong tầm mắt hai vị đại lão, từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống.

Âm Sát Ma Quân lập tức kích động nghênh đón: "Nhược Băng, ngươi thành thật nói cho ta biết tư chất huyết mạch của ngươi có phải đã đột phá đến Tiên Thiên Đạo Thể rồi không?"

Cái gọi là "tiên thiên đạo thể" chính là chỉ lúc luyện khí kỳ đã có ngũ trọng huyết mạch. Đến Tử Phủ cảnh của Vương Lung Yên bây giờ, huyết mạch nên thức tỉnh đến tầng thứ tám.

Trên lý thuyết, người sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể rất có khả năng tu hành đến Chân Tiên cảnh hoặc là Chân Ma cảnh.

Người như thế, gác lại hiện tại đều sẽ được xưng là "thiên tử" hoặc "thiên nữ", tương lai nếu có thể tu thành Chân Tiên cảnh hoặc là Chân Ma cảnh, đó chính là đứng ở đỉnh cao nhất cả nhân tộc.

Âm Sát ma quân tự nhiên không có khả năng không kích động.

"Khởi bẩm sư tôn, đúng vậy." Mặc dù Vương Lung Yên rất cao hứng, nhưng thần sắc trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, biểu hiện ngược lại không hưng phấn bằng âm Sát ma quân: "Đáng tiếc chỉ là mới vào Tiên Thiên Đạo Thể, cũng chỉ là tư chất Đinh đẳng, ngay cả Đinh đẳng trung giai sợ là đều không đạt được."

Thời khắc cuối cùng, vì thông quan, nàng không thể không dùng 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】.

Nhưng tốt xấu gì cũng phải hồi vốn.

Nàng có thể cảm giác được, thực lực của mình bây giờ tăng vọt một mảng lớn, không chỉ lực lượng huyết mạch tăng vọt, tu vi cũng bước vào Tử Phủ cảnh tầng tám, đánh tu sĩ sơ nhập Thần Thông cảnh bình thường hơn phân nửa là sẽ không có vấn đề.

"Không có việc gì không có việc gì, có thể vào Tiên Thiên Đạo Thể đã ghê gớm lắm rồi." Âm Sát ma quân một chút cũng không thất vọng.

Tu sĩ trên thế gian này, muốn có được Tiên Thiên Đạo Thể đã muôn vàn khó khăn.

Lúc trước hắn để Băng Hoàng bí cảnh này cũng chỉ là liều một phen mà thôi, dù sao lịch đại thánh tử thánh nữ của Âm Sát tông đều không thể bước vào chỗ sâu nhất trong bí cảnh, ngay cả hắn cũng không xác định được thông quan có thể có bao nhiêu chỗ tốt, lại có thể giúp Nhược Băng đột phá huyết mạch hay không.

Bây giờ, huyết mạch đột phá thành công, hắn đã sắp vui đến phát điên rồi, đâu còn yêu cầu nhiều hơn nữa?

Trên thực tế, nếu không phải tiên thiên đạo thể trên đời này quá ít, hắn cũng không đến mức ngay cả lúc đột phá tiên thiên đạo thể sẽ xuất hiện dị tượng thiên địa cũng không biết.

Thanh Hoàng yêu đế cũng sững sờ một hồi lâu mới phản ứng lại, tâm tình phức tạp nghênh đón: "Nhược Băng, chúc mừng. Hiện tại, ngươi cách Chân Ma cảnh chỉ còn thiếu một bộ Chân Ma kinh."

Trước khi nàng đến, thật không ngờ mình còn có thể chứng kiến một vị Tiên Thiên đạo thể sinh ra.

Cả nhà Vương thị đều biến thái sao?

Nói xong, nàng lại liếc mắt nhìn Vương An Phượng bên cạnh, phát hiện tiểu tử này rõ ràng cũng hưởng lợi không ít, tiềm lực tuy rằng còn chưa tới cấp bậc tiên thú, nhưng chênh lệch cũng không nhiều.

Nếu bồi dưỡng cho tốt, lại thêm một chút vận khí, nói không chừng thật sự có thể đột phá đến cấp bậc tiên thú trước khi thọ nguyên hao hết.

Bà suy nghĩ một chút, lại lấy ra một mảnh linh vũ màu xanh, đau lòng đưa cho Vương An Phượng: "Ngươi cầm cái này đi, thời khắc mấu chốt có thể giúp ngươi một tay. Bình thường cũng có thể phụ trợ tu luyện, đẩy nhanh tốc độ tu luyện."

Vương Thủ Triết gần như móc sạch tất cả lông chim trên người nàng để lại, đưa cái lông vũ này ra ngoài.

Nàng thật sự một cọng cũng không có.

"Đa tạ Thanh Hoàng tỷ tỷ, ta sẽ dùng thật tốt." Vương An Phượng cũng không nghĩ tới còn có chỗ tốt này, liếc mắt nhìn Vương Lung Yên một cái, thấy nàng không phản đối, liền lập tức vui vẻ hớn hở nhận lấy.

Đã có cái này, hơn nữa trước đó gia tăng tiềm lực, tốc độ tu luyện của hắn còn có thể tăng thêm một đoạn.

Về sau cũng không cần lo lắng sẽ bị tên Tông Côn kia vung ra một mảng lớn!

…

Sau một khoảng thời gian.

Trong hoàng cung đô thành Tây Tấn.

Hoàng cung cổ xưa mà lịch sử lâu đời này có khí tượng không kém gì hoàng cung Đại Càn, trong hoa viên các loại kỳ hoa dị thảo, trân cầm dị thú nhiều không đếm xuể.

Đều nói đại đế đương đại của Tây Tấn là Diên Khánh đại đế, tính cách suy sụp, không thích quốc chính, một lần khoa trương nhất từng có ghi chép trăm năm không lên triều, thế cho nên triều đình Tây Tấn môn phiệt cùng lập, quyền lực tương đối phân tán, tạo thành nội hao cũng không thấp.

Nhưng hôm nay lại có mấy người có thể nhớ rõ, Duyên Khánh đại đế lúc vừa mới đăng cơ cũng từng là một đời hùng chủ, lực đồ chấn hưng quốc lực Đại Tấn, thậm chí còn có mấy lần giao phong kịch liệt với Long Xương đại đế.

“Diên Khánh, chuyện lúc trước rất nhiều người đều không nhớ rõ, ngay cả Nguyên Hựu của Nam Tần cũng không quá hiểu rõ tình hình tường tận bên trong.” Âm Sát ma quân chẳng biết từ lúc nào đã giá lâm hoàng cung Tây Tấn, gặp mặt ở trong một tòa lầu đài tên là 【Trích Tinh Tuyền】.

Lần gặp mặt này, âm Sát ma quân có chút khiêm tốn, một tùy tùng cũng không mang theo, chỉ mang theo ái đồ Nhược Băng.

Mà phe đại đế Duyên Khánh, ngay cả công công tùy tùng cũng không mang theo, một thân một mình gặp mặt âm Sát ma quân.

“Ma quân, sự tình đã qua nhiều năm như vậy, ta cũng đã sớm quên, ngươi cần gì nhắc lại lần nữa?” Duyên Khánh Đại Đế ăn mặc có chút tùy ý, tùy tiện khoác một bộ áo bào rộng rãi, cứ như vậy nửa nằm nửa ngồi uống linh tửu.

Nhìn bộ dáng râu ria không chỉnh biên độ của đại thúc trung niên kia, hiển nhiên là đã có mấy ngày không đích thân tới triều chính rồi.

“Nếu ngươi quên, sao cả ngày chỉ mượn rượu giải sầu?” Âm Sát ma quân liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Ngươi đừng quên, tuổi ta lớn hơn ngươi một chút, tận mắt thấy ngươi khí phách hăng hái, cũng thấy qua sau đại kiếp nạn, ý chí của ngươi sa sút.”

“Không quên thì đã sao?” Duyên Khánh đại đế uống một ngụm linh tửu, tự giễu cười lạnh nói: “Phù thị chính là đệ nhất đại thị tộc Ma Triều, một tiểu quốc chủ chỉ là một cái biên thùy nhỏ bé như ta có thể chống lại sao?”

“Duyên Khánh, ngươi chớ có tự coi nhẹ mình, bộ tộc của các ngươi cũng không yếu.” Âm Sát ma quân cười lạnh an ủi một câu: “Diêm thị thế lớn, là bọn họ xem Chân Ma điện trở thành thế lực của mình đang kinh doanh, ngay cả truyền thừa của Ma Tôn cũng chơi ra “thế tập võng thế”. Lấy tác phong làm việc của bọn họ, không biết có bao nhiêu người có ý kiến.”

“Có ý kiến thì sao? Trái phải chẳng qua là giận mà không dám nói gì, lén lút phát bực tức mà thôi.” Duyên Khánh Đại Đế cười nhạo nói: “Huống hồ Tiểu Ma Tôn đương thời đích thật là nhân tuyển người kế nhiệm Ma Tôn tốt nhất. Có hắn ở đây,

uy phong của Tuyền thị ít nhất còn có thể kéo dài vạn năm. Dưới uy thế của Ma Tôn, dù có nhiều ý kiến hơn nữa cũng phải chịu đựng.”

“Tiểu Ma Tôn đích xác có tiềm lực không tệ, trong tương lai rất có khả năng sẽ trở thành tồn tại có thực lực mạnh nhất trong lịch đại Ma Tôn.” Âm Sát Ma Quân nheo mắt lại, hạ giọng nói: “Chỉ tiếc, hiện tại hắn còn chưa chân chính tiếp nhận truyền thừa Chân Ma Kinh, không được coi là người thừa kế chân chính.”

“?”

Sắc mặt Duyên Khánh Đại Đế rùng mình, lập tức ý thức được cái gì, nhìn thoáng qua khí chất lạnh như băng của ‘Vương Lung Yên’, lãnh đạm nói: “Âm Sát Ma Quân, ta khuyên ngươi chớ nên hành động thiếu suy nghĩ. Đồ nhi này của ngươi tuy rằng tư chất tuyệt luân, nhưng mặc dù sau khi kế thừa Âm Sát Ma Điển của ngươi, so với Tiểu Ma Tôn vẫn kém một chút. Bây giờ Yên thị thế lớn, danh vọng tại Ma Triều cũng chỉ đứng sau Hoàng thất, nói chậm một chút, dù là hơi hơn một chút cũng khó có phần thắng.”

“Ta khuyên ngươi vẫn là hành động khiêm tốn, từ từ tích lũy. Tương lai nếu băng thành Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, chính là ngày Âm Sát Tông các ngươi quay về Chân Ma điện.”

Lời này của Duyên Khánh đại đế, ngược lại cũng nói là chân tình thực lòng, xem ra là có quan hệ cá nhân với âm Sát Ma Quân.

“Ha ha ha ~” Âm Sát ma quân nghe vậy ngược lại cười phá lên, “Diên Khánh a Diên Khánh, ngươi nói đích thật có chút đạo lý. Bất quá, bổn tông chủ có khi nào nói qua, nếu như nhà chúng ta so với tiểu ma tôn thì kém hơn một chút?”

“Duyên Khánh, bổn tông chủ ở trong mắt ngươi, chẳng lẽ không có lòng dạ sao? Nếu không phải việc này nắm chắc thật lớn, ta sao dám tới tìm ngươi hợp tác?”

Cái gì?!

Duyên Khánh đại đế đầu tiên là sửng sốt một chút, lập tức bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Không có khả năng!” Hắn đứng phắt dậy, đôi mắt tang thương vô thần thoáng cái sắc bén vô cùng, gắt gao nhìn thẳng Vương Lung Yên: “Tiểu Ma Tôn hiện tại có tư chất huyết mạch gần như đã tiếp cận cực hạn của tuyệt thế thiên kiêu, trừ phi…”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Nếu như thật sự là Tiên Ma chi chủng, đặt ở thời kỳ Thần Võ cũng xem như hiếm thấy rồi, với tình trạng tài nguyên của thế giới chúng ta bây giờ thiếu thốn, đã gần như không có khả năng đản sinh ra 【Thiên Tử】 hoặc 【Thiên Nữ】 trên tuyệt thế rồi!”

“Có gì mà không thể? Đồ nhi của ta như băng, chính là người có đại khí vận.” Âm Sát Ma Quân nhướng mày, vừa đắc ý vừa kích động nói: “Bây giờ uy hiếp của yêu ma ngoại vực đối với Nhân tộc càng lúc càng lớn, tình hình chiến đấu trên chiến trường ngoại vực càng ngày càng căng thẳng. Nhất định là do bổn nguyên ý chí của thế giới chúng ta bị đánh thức, sau lưng yên lặng thúc đẩy ra một thiên nữ.”

“Mà thiên nữ này, đúng lúc rơi xuống trên đầu âm Sát tông ta. Hôm nay, âm Sát ma quân ta nguyện ý cùng Diên Khánh ngươi chia sẻ phần vinh quang này.”

Duyên Khánh đại đế mở to hai mắt nhìn, biểu tình hoảng hốt, gần như không dám tin: “Thiên nữ, thật sự là thiên nữ sao? Loại tư chất huyết mạch này, chính là Tiên Thiên đạo thể trong truyền thuyết!”

Tiên thiên đạo thể là khái niệm gì?

Đó chính là khi ở Luyện Khí cảnh đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm, hơn nữa có thể cảm ứng được sự tồn tại của thiên đạo và lĩnh ngộ thần thông. Tốc độ tu luyện cũng giống như bật hack, nhanh đến đáng sợ.

Những nhân vật như thế này chỉ cần đạt được một bộ Tiên kinh hoặc Chân Ma kinh, đó chính là Chân Tiên hoặc Chân Ma đã đóng thuyền.

Thậm chí, dù không có Tiên kinh cùng Chân Ma cảnh, chỉ cần đạt được bảo điển cấp bậc cao hơn một chút, nàng cũng nhất định có thể dựa vào bảo điển tấn thăng Chân Tiên, cũng đem bảo điển đẳng cấp cao thôi diễn đến tình trạng Tiên kinh.

Hơn nữa nhân vật như thế một khi đến Chân Tiên hoặc là Chân Ma cảnh giới, chỉ cần tài nguyên không quá yếu ớt, tuyệt đối sẽ không bị trói buộc ở Chân Tiên cảnh sơ kỳ!

Bởi vì, sau khi kế thừa tiên kinh, tư chất của nàng còn có thể dựa vào tiên kinh lại tăng lên một đợt sóng nhỏ.

"Ma quân, ngươi mời ta lên xe, đừng nói chỉ là đồng tình tao ngộ của ta chứ?" Ánh mắt Duyên Khánh Đại Đế dần dần sáng lên, đồng thời lại có vài phần hoài nghi hỏi.

"Bổn tông chủ đương nhiên không có lòng tốt như vậy." Âm Sát ma quân vui sướng cười nói, "Thiên Nữ 【 tất nhiên tư chất trác tuyệt, cổ kim hiếm thấy, nhưng chỉ dựa vào Âm Sát tông ta làm sao có thể cung cấp nổi? Duyên Khánh ngươi dù nói thế nào cũng là chủ nhân một nước, muốn lên xe, bỏ tiền ra tài nguyên luôn phải cần chứ?"

"Được! Trẫm có thể bỏ tiền ra, áp tải tất cả tài nguyên mà trẫm có thể áp tải để nuôi dưỡng Thiên Nữ điện hạ." Ánh mắt của Duyên Khánh Đại Đế đã trở nên vô cùng nóng bỏng: "Nhưng, ta muốn ký với ngươi, không, ký khế ước bí mật với Thiên Nữ điện hạ. Ta cũng không muốn mất hết vốn gốc!"

"Đó là đương nhiên. Cũng không thể để ngươi nuôi không Thiên Nữ." Âm Sát ma quân cười như một đóa hoa, "Ký khế ước không thành vấn đề, nhưng quan hệ giữa ngươi và tổ mạch, chúng ta đều phải lợi dụng, dù sao hiện tại phía trước còn có một tiểu ma tôn."

"Trẫm đồng ý." Đối mặt với cơ duyên to lớn như thế, Diên Khánh đại đế đáp ứng không chút do dự, cũng đề nghị nói: "Tiểu tử Nam Tần Nguyên Hữu kia tuy làm việc xúc động, nhưng thủy chung là đồng bọn trên trận tuyến của chúng ta, chỉ dựa vào hai nhà chúng ta cũng rất khó cung cấp nổi Thiên Nữ điện hạ, dù sao điện hạ càng đến hậu kỳ tu luyện tiêu hao càng lớn, nhất định phải kéo theo tiểu tử kia."

"Việc này chính hợp ý ta, đi một chút, chúng ta cùng đi Nam Tần hoàng cung, để cho Nguyên Hựu tiểu tử cho thêm chút máu."

Nói xong, âm Sát ma quân dẫn theo Vương Lung Yên, hóa thành một đạo độn quang cười to rời khỏi hoàng cung Tây

Tấn.

Duyên Khánh Đại Đế cũng lập tức đuổi theo.

Hai đạo độn quang tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã thẳng đến tầng mây, đạp lên cương phong gào thét trong trời cao lao nhanh về phía Nam Tần.

Một trận phong bạo kinh thiên thổi quét toàn bộ Xích Nguyệt Ma Triều, đến tận đây dần dần mở màn.

…

Chương 118: Phú Quý Mộng Vũ cải trang vi hành.

…

Từ cực tây bắc, vượt qua tuyết sơn liên miên, sẽ tiến vào một khu vực rộng lớn không người lui tới. Qua khu vực không người, lại đi tây bắc, liền tiến vào cương vực 【Xích Nguyệt Ma Triều】.

Đại lục mà Xích Nguyệt Ma Triều đang ở, tên là 【Xích Nguyệt đại lục】.

Đơn thuần từ kết cấu đại lục mà nói, Xích Nguyệt đại lục của Xích Nguyệt Ma Triều và 【Biên Hoang đại lục】 của Đại Càn trên thực tế là tương liên, nhưng giữa hai cái giới vực phân biệt rõ ràng, dường như hoàn toàn không liên quan tới hai thế giới.

Trong này ngoại trừ nhân tố khoảng cách, cùng với sự tồn tại của khe hở giới vực, càng nhiều chính là nguyên nhân lịch sử.

Nếu từ thời gian tồn tại mà nói, lịch sử của Xích Nguyệt Ma Triều kỳ thật còn lâu hơn Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Nhưng Xích Nguyệt Ma Triều ban đầu, so với một quốc gia, càng giống như là tụ hợp thể do nhiều thế lực lớn nhỏ tạo thành, cũng không có chính quyền thống nhất, cũng không có thể chế xã hội kiện toàn vẹn.

Các thế lực lớn lúc đó phân đất mà trị, cát cứ một phương, tuy rằng cường giả mạnh nhất trên danh nghĩa lúc đó là lãnh tụ chung, nhưng trên thực tế lại riêng phần mình làm chính, cơ bản không nghe điều khiển.

Cũng là bởi vì lúc ấy Ma Triều tuy thực lực cường đại, trên thực tế hoàn toàn có năng lực khuếch trương ra bên ngoài, nhưng bởi vì giữa các thế lực lớn ngăn cản lẫn nhau, làm cho phát triển chậm chạp, Tây Tấn Đại Càn khu vực bên trong đại lục một mực không có được khai phá.

Tình huống này vẫn luôn duy trì cho đến khi 【 Hàn Nguyệt Tiên Triều 】 được thành lập.

Có lẽ là bởi vì có ngoại bộ uy hiếp, cũng có lẽ là thời cơ đã đến, ở dưới sự uy hiếp của Hàn Nguyệt Tiên Triều, Ma Triều rốt cục ở sau một phen náo động kết thúc thời đại thế lực cắt cứ, hoàn thành thống nhất chính quyền.

Lúc ấy thực lực mạnh nhất, địa bàn lớn nhất 【 Thân Đồ thị 】 cũng thống nhất đại bộ phận lãnh thổ Ma Triều, đem tuyệt đại bộ phận thế lực gia tộc đều nhét vào dưới trướng, tự phong làm "Hoàng", thành lập chính quyền vững chắc.

Còn lại những thế lực tông môn nhàn tản kia, vì cầu sinh tồn, không thể không nhờ hai người lúc ấy có cường giả cấp Ma Tôn tọa trấn 【 Chân Ma Điện 】, nên Chân Ma Điện cũng vì vậy mà càng thêm lớn mạnh.

Sau đó trải qua một phen trắc trở, Thân Đồ thị và Chân Ma điện cũng đạt được cân bằng nhất định.

Đến tận đây, bố cục chính trị của Ma Triều mới hoàn toàn được củng cố, trở thành 【 Xích Nguyệt Ma Triều 】 ngày nay.

Mấy vạn năm trôi qua, Chân Ma điện đã truyền thừa mấy đời, từ đầu đến cuối sừng sững không ngã, địa vị cũng càng thêm vững chắc không thể phá.

Tây Nam Nam Vực Chân Ma Điện.

Trong dãy núi liên miên, có một ma cung cực lớn sừng sững.

Đó là một quần thể kiến trúc nguy nga hùng vĩ, phong cách chính là dùng đá làm chủ, mỗi một viên gạch đá trong đó đều được luyện chế tỉ mỉ, không chỉ mặt ngoài được khắc hoa văn tinh mỹ mà còn tản ra ma khí nồng đậm.

Nhưng ở một số địa phương trong đó, lại tồn tại một ít kiến trúc đặc chế, hoàn toàn là do kim chúc luyện chế mà thành. Những kiến trúc này có uy thế cao ngất cùng sâm lãnh, thoạt nhìn giống như từng con cự thú sắt thép, dữ tợn mà túc sát.

Ma cung này giống như thành lũy, tên là "Phù La cung".

Nơi này cũng là đại bản doanh của tiểu ma tôn Thiên Tuyền.

Thân là hậu duệ dòng chính của Ma tôn đương thời, tiểu Ma tôn Thiên Cương từ nhỏ đã thể hiện ra thiên tư trác tuyệt, được ký thác kỳ vọng cao, nghiễm nhiên chính là "Thái tử gia" của Chân Ma điện. Đương nhiên, hắn cũng được hưởng một lượng lớn tài nguyên.

Tòa ma cung này của hắn, tu được thậm chí so với Ma Quân điện một ít Lăng Hư lão đại đều có khí thế khoáng đạt, bất luận là quy mô, hay là bố trí nhân viên, đều là cao cấp nhất.

Sự coi trọng của Ma Tôn đối với hắn, bởi vậy có thể thấy được.

Những năm gần đây, tiểu Ma Tôn vẫn luôn bế quan, Phù La cung hành sự cũng tương đối khiêm tốn, nhưng không tổn hao chút uy vọng nào của tiểu Ma Tôn trong Chân Ma điện.

Địa phương tiểu Ma Tôn bế quan, chính là một trong những hậu điện của Phù La cung. Vị trí của nó tương đối yên tĩnh, cùng tất cả cung điện chung quanh đều có khoảng cách nhất định, chung quanh cung điện càng có tầng tầng trọng binh canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.

Ngày hôm nay, thủ vệ Thần Thông cảnh phụ trách canh giữ bế quan vừa mới hoàn thành đổi ca, đang giáo huấn thủ hạ của mình, để cho bọn họ tỉnh táo một chút.

Ai ngờ hắn đang nói.

Bỗng dưng.

Một cỗ uy thế bá đạo từ trong điện bay lên.

Uy thế kia đường hoàng bá đạo, tựa như Thái Sơn áp đỉnh, ép tới lòng người khó chịu.

Tiếng nói của thủ vệ Thần Thông cảnh ngừng lại, trước mắt trong nháy mắt sáng lên.

Chẳng lẽ tiểu Ma Tôn sắp xuất quan?

Hắn lập tức kinh hỉ sai người thông báo động tĩnh bên này.

Chỉ một lát sau, trong không khí trước điện liền nổi lên từng gợn sóng không gian.

Ngay sau đó, một vị lão giả huyền thường bước ra, xuất hiện ở ngoài điện.

Lão giả này thân hình gầy còm, khuôn mặt già nua, nhìn qua uy thế không hiện, một thân xiêm y màu đen lại tựa như nhuộm mực, mang theo một cỗ hương vị dường như có thể hấp nhiếp nhân tâm, khiến cho người ta không khỏi cảm giác tim đập nhanh cùng bất an.

Không cần phải nói, đây đương nhiên là một vị đại lão Lăng Hư cảnh.

Thủ vệ Thần Thông cảnh rùng mình, lập tức cung kính tiến lên nghênh đón, khom mình hành lễ: “Bái kiến Cung lão.”

Vị lão giả này tên là Cung Lệ Đồ, chính là một trong ma quân Nhị Thập Thất Điện Chân Ma Điện.

Đương nhiên, đây là thân phận trên danh nghĩa của hắn, trên thực tế, thân phận chân chính của hắn chính là cung phụng của Chử thị, khi Thiên còn nhỏ tuổi đã phụng mệnh đi theo hắn, đảm đương quản gia cùng thủ hộ giả của hắn.

Trong tòa Phù La cung này, ngoại trừ Tiểu Ma Tôn, người có địa vị cao nhất, uy thế nặng nhất chính là vị này.

“Đều cẩn thận một chút.” Cung Lệ Đồ liếc mắt nhìn bọn họ, dặn dò: “Cho dù thiếu chủ lập tức xuất quan, cũng không thể phớt lờ. Xảy ra bất kỳ sự cố gì, ta chỉ hỏi một mình ngươi.”

“Vâng, Cung lão. Chúng ta bớt.”

Thủ vệ Thần Thông cảnh cung kính đáp ứng.

Hắn tự nhiên không dám xem thường.

Tuy tiểu ma tôn có uy vọng phi thường cao, nhưng trong Chân Ma điện phe phái mọc lên như rừng, ngư long hỗn tạp, vô số người muốn tính mạng của tiểu ma tôn trong bóng tối. Từ nhỏ đến lớn, số lần Diêm Thiên Ký trải qua ám sát cũng nhiều không đếm xuể.

Bọn họ làm thủ vệ tự nhiên minh bạch, càng là thời điểm mấu chốt, càng là không thể buông lỏng cảnh giác.

Đang nói, trong điện bạo phát khí thế chậm rãi bắt đầu thu liễm.

Tức là người ở bên trong cũng sắp ra ngoài rồi.

Đám người lập tức ngừng nói chuyện.

Quả nhiên, qua không bao lâu, liền có một bóng người đẩy cửa đi ra.

Đó là một thanh niên có gương mặt cương nghị, vẻ mặt lạnh lùng.

Trên người gã chỉ khoác một kiện ngoại bào màu đen, cổ áo tùy ý mở rộng ra, nhìn tương đối không bị trói buộc, một thân khí thế lại trầm ổn mà uy nghiêm, mang theo đủ loại sát phạt quyết đoán lẫm liệt bá khí.

Thanh niên này đương nhiên là tiểu ma tôn Thiên Tuyền.

Thủ vệ Thần Thông cảnh kia thầm rùng mình, lập tức tiến lên một bước, cúi người hành lễ: "Tham kiến thiếu chủ."

Những thủ vệ còn lại cũng vội vàng khom người tham bái, thái độ tất cung tất kính, không dám có chút chậm trễ nào.

Thủ vệ ở đây ít nhất cũng có mấy chục người, nhiều người như vậy cùng kêu lên tham bái, nhất thời làm nổi bật lên khí thế của thanh niên càng thêm uy nghiêm.

"Đều đứng lên đi."

Tiểu Ma Tôn Thiên Tuyền khoát tay áo, trên gương mặt lạnh lùng không có biểu cảm gì.

"Chúc mừng thiếu chủ xuất quan, tu vi sẽ nâng cao một bước." Cung Lệ Đồ của Cung Chiêu thị cũng thay đổi sự lãnh đạm và uy nghiêm trước đó, cười nghênh đón, chắp tay chúc mừng nói: "Với thực lực hiện tại của ngài, kế thừa Chân Ma Kinh trong tầm tay, tương lai chắc chắn sẽ vô địch, lực áp Tiên Triều."

"Cung lão quá khen rồi." Tiểu ma tôn Thiên Tuyền lạnh nhạt phất tay, "Lúc này nói kế thừa Chân Ma Kinh thì còn sớm. Thứ nhất, lão tổ vẫn phải dựa vào Chân Ma Kinh để gia trì chống lại Tiên Tôn, thứ hai danh phận chân chính vẫn chưa được định ra. Vạn nhất truyền ra ngoài, người khác khó tránh sẽ nói năng lung tung sau lưng, nói Kỳ thị chúng ta tác phong bá đạo, tự ý làm truyền nhân của Định Chân ma điện."

Cung Lệ Đồ lại cười nói: "Thiếu chủ thật là quá cẩn thận. Lấy tư chất huyết mạch của ngài, mặc dù nhìn khắp lịch sử, trong các đời người thừa kế cũng là đứng đầu. Thế hệ trẻ tuổi trước

mắt này, có ai có tư cách cùng ngài tranh đoạt vị trí truyền nhân Chân Ma điện?”

Cung Lệ Đồ tự nhiên cực kỳ xem trọng vị thiếu chủ này.

Thiếu chủ không chỉ có tư chất huyết mạch trác tuyệt, phong cách hành sự cũng rất có phong cách tôn thượng, thiện mưu thiện đoạn, nhìn xa trông rộng, chính là một người chân chính có thể thành đại sự.

Chờ sau khi thiếu chủ thượng vị, chắc chắn sẽ dẫn dắt Chử thị trở nên càng thêm cường thịnh, mà gia tộc cung phụng phụ thuộc vào Chử thị, cũng chắc chắn sẽ nước lên thì thuyền lên theo.

Tiểu Ma Tôn Thiên Tuyền lại chỉ là tiêu sái mà cười cười, lơ đễnh chuyển dời chủ đề: “Tình hình chiến đấu bên Yến quốc thế nào rồi?”

“Tình hình giao chiến giữa nước Yến và nước Lương có chút giằng co, đánh nhau rất kịch liệt, nhưng ai cũng không làm gì được ai.” Cung Lệ Đồ vội vàng thu liễm tâm thần, đồng thời trả lời hắn, thấp giọng hỏi: “Thiếu chủ, hoàng thất nước Yến phái sứ giả bí mật cầu kiến. Chỉ là ngài lúc trước một mực bế quan, chúng ta cũng không tiện làm chủ.”

Tiểu Ma Tôn hơi nhíu mày: “Hoàng thất nước Yên chung quy vẫn là mẫu tộc ta. Cung lão, làm phiền ngươi cầm lệnh bài của ta, từ trong ma điện điều khiển ba chiến đoàn tinh nhuệ, bí mật lẻn vào nước Yên hiệp trợ tác chiến, tranh thủ nhất cử nhất thắng thua.”

Sắc mặt Cung Lệ Đồ hơi có chút do dự, gián ngôn nói: “Thiếu chủ, bây giờ thế cục trên chiến trường ngoại vực khẩn trương, Ma Hoàng bệ hạ cùng Tiên Hoàng sớm có ăn ý, song phương tạm thời khắc chế lẫn nhau, không phát động vòng Tiên Ma đại chiến tiếp theo. Tôn Thượng bên kia cũng từng dặn dò qua.”

“Nếu như chúng ta trợ giúp Yến quốc, lỡ như để lộ tin tức, khiến song phương không ngừng tập trung binh mã, Lương hai nước, có thể dẫn đến xung đột thăng cấp, cuối cùng trở thành mồi lửa cho đại chiến tiên ma lần nữa hay không?”

“Cung lão, ngươi lo lắng ta tự nhiên đã suy nghĩ qua. Chỉ là chúng ta trong lòng còn kiêng kỵ, chẳng lẽ Tiên Triều bên kia không có kiêng kị sao? Ngươi không cần lo lắng quá nhiều, chỉ cần để chiến đoàn của chúng ta ngụy trang thành thân vệ hoàng thất nước Yên, tốc chiến tốc thắng hai quận Thảo Thiên là được.” Tiểu Ma Tôn bình tĩnh nói, “Lương Quốc mặc dù hoài nghi, chỉ cần không có chứng cớ thực chất, thì có thể làm gì được ta?”

“Thiếu chủ anh minh.” Cung Lệ Đồ chắp tay nói: “Việc này lão hủ sẽ đi xử lý sau.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã rời khỏi hậu điện bế quan, đi tới thư phòng bình thường dùng để nghị sự.

So với nơi bế quan, bố cục thư phòng này càng thêm đại khí, trang trí cũng càng thêm xa hoa, giữa mỗi một tấc vuông đều hiển lộ ra nội tình thâm hậu của Chân Ma điện.

Tiểu Ma Tôn ngồi xuống chỗ của mình, tiện tay bưng trà thập nhị giai Quỳ Hoa do người hầu dâng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới hỏi một vấn đề khác mà hắn quan tâm: “Tình huống Mộ Chân đại lục như thế nào?”

So với sự phân tranh giữa nước Yến và nước Lương, điều hắn quan tâm hơn vẫn là thế cục của đại lục Mộ Chân.

Diện tích của mảnh đại lục kia cơ hồ bằng với ba thành lãnh địa trực thuộc của toàn bộ Ma Triều, tầm quan trọng hơn xa Yến quốc và Lương quốc.

Bởi vậy, Tiểu Ma Tôn đã sớm bố trí tất cả mọi thứ.

Bất quá, bố cục to lớn này là vì dự định sau khi hắn leo lên Ma Tôn.

Nếu dưới mưu đồ của hắn, có thể thống nhất Mộ Chân đại lục, chắc chắn Tiên Triều hình thành thế cục tiêu hao này, hơn nữa hắn sẽ bởi vậy uy danh đại trướng, có thể mượn cơ hội này thu nạp càng nhiều lực lượng đến dần dần đè ép không gian sinh tồn của Tiên Triều.

“Chúng ta đối với hai nước Hạ, Chu thẩm thấu có chút thành công, lực khống chế âm thầm đang dần dần tăng cường, cũng thường xuyên khơi mào xung đột trong đó, làm suy yếu lực đoàn kết của bọn họ. Chỉ chờ sau khi Thiếu chủ ngài thành tựu

Ma Tôn, liền có thể phát động thế công nhanh như sét đánh, nội ứng ngoại hợp nhất cử hạ toàn bộ Mộ Chân đại lục.” Cung Lệ Đồ nói chuyện, lại do dự nói, “Bất quá, gần đây trong đó có một kế hoạch tiến hành không được thuận lợi lắm.”

“Nói thử xem.” Tiểu Ma Tôn lạnh nhạt nói.

“Trong lúc ngài bế quan, trên Mộ Chân đại lục, Lạc Già quận chúa của Chu quốc thanh danh lên cao, được rất nhiều thân vương và thế gia ủng hộ. Nữ nhân này tâm cơ thâm trầm, am hiểu kinh doanh nhân mạch, lung lạc nhân tâm, vả lại huyết mạch tư thiên tư trong đại thiên kiêu cũng coi như lợi hại.” Cung Lệ Đồ nói: “Từ thái độ biểu hiện của hoàng thất Chu quốc và một bộ phận thế gia đến xem, dường như muốn đẩy vị Lạc Già quận chúa này lên vị trí Nữ Đế.”

“Thuộc hạ phán đoán, nếu nàng này leo lên đế vị, có khả năng sẽ sinh ra trở ngại đối với hoành đồ bá nghiệp của tiểu ma tôn ngài, bởi vậy chúng ta thi triển mưu kế…” Cung Lệ Đồ rủ rỉ nói, đem sự tình nói ra trọng điểm, “Cuối cùng kết quả chính là như thế, vốn nên là chuyện nắm chắc, cuối cùng lại bị tiểu quốc Đông Càn ở Biên Hoang đại lục phá hủy.”

“Tuyệt thế thiên kiêu? Ngươi nói người trẻ tuổi phá hư kế hoạch kia chính là tuyệt thế thiên kiêu?” Tiểu ma tôn nhướng mày, tựa hồ có chút để ý: “Chỉ là tiểu quốc Đông Càn vậy mà có thể dưỡng ra tuyệt thế thiên kiêu? Xem ra khí vận cũng không tệ!”

“Hẳn là tuyệt thế sau khi kế thừa bảo điển. Tình báo hiển thị, bảo điển hắn nắm giữ tên là 【Huyền Đan Bảo Điển】, bảo điển này có quan hệ sâu đậm với Tiên Triều Chư thị, không loại trừ khả năng Chử thị âm thầm bồi dưỡng Luyện Đan Đại Tông Sư.” Cung Lệ Đồ nói.

“Tuyệt thế sau khi kế thừa bảo điển mà thành? Ta còn tưởng rằng là tuyệt thế chân chính chứ.” Khóe miệng tiểu ma tôn lộ vẻ khinh thường, “Nhân vật như vậy cho dù lớn lên, tương lai cũng chỉ là Lăng Hư cảnh sơ kỳ mà thôi. Ngược lại thân phận luyện đan sư xem như có vài phần đặc thù, nếu thật sự trở thành Lăng Hư thì lại có chút phiền phức. Như vậy đi, tìm một cơ hội có thể diệt trừ thì diệt trừ.”

“Về phần Lạc Già quận chúa kia, nghe ngươi nói lợi hại như vậy, tự nhiên không thể để cho nàng kế thừa đế vị Chu quốc. Về phần thao tác cụ thể, cung lão chắc hẳn không cần ta nhắc nhở.”

“Vâng, thiếu chủ, ta sẽ sắp xếp. Chu Quốc, có quá nhiều người không muốn thấy nàng xưng đế.” Cung Lệ Đồ cười nói: “Về phần Luyện Đan Sư tên Vương Thủ Nghiệp kia, gia tộc xuất thân quá nhỏ, không bảo vệ được hắn, chỉ có thể tính là chính hắn xui xẻo.”

Hai người nói dăm ba câu, đã định ra vận mệnh của rất nhiều quốc gia cùng với nhân vật, loại thái độ tùy ý không chút để ý này, rất có loại đại khí phách “chỉ điểm giang sơn”, “Phách xích phương tù”.

Thương nghị xong những chuyện lớn lao này, lúc này tiểu ma tôn mới nhớ tới một chuyện khác: “Âm Xà Ma Cơ đâu? Gần đây nàng yên tĩnh một chút chưa?”

“Bây giờ ta đã tiến vào Thần Thông cảnh trung kỳ, vả lại tiềm lực huyết mạch cũng đã được khai phá đến cực hạn, đã đến lúc mượn nguyên âm của nàng, phối hợp bí pháp ta lấy được xông tới bình cảnh huyết mạch rồi. Nếu ta một khi vượt qua cửa ải này…”

Chỉ một thoáng, trong lòng Tiểu Ma Tôn nóng như lửa đốt.

Người khác cho rằng hắn mượn “Nguyên âm” của âm Xà Ma Cơ, bất quá là muốn dùng nàng để đột phá tu vi, tiết kiệm thời gian tu luyện mà thôi.

Nhưng chỉ có chính hắn và chỉ có mấy tâm phúc biết, hắn từng ở thời kỳ Thần Vũ thăm dò di tích hang ổ của Ma Đỉnh Tôn Giả, đạt được một môn bí pháp thần kỳ.

Bí pháp này và Âm Ma Công của Âm Nữ của Âm Xà Ma Cơ chính là tuyệt phối, có thể lợi dụng một thân nguyên âm tinh hoa của nàng nuôi dưỡng ra Nguyên Âm Thai Đan, có công hiệu trợ trường tu vi cùng tiến hóa huyết mạch đặc thù.

Sở dĩ hắn không vội kế thừa Chân Ma Kinh, phần lớn là muốn chờ đến khi tu vi và thân thể của mình có thể chịu đựng được Nguyên Âm Thai Đan, thử đem huyết mạch trùng kích đến cấp độ Tiên Thiên Đạo Thể trước một bước.

Một khi để cho hắn trùng kích thành công, cảnh giới huyết mạch như thế có thể nói là có một không hai tiên ma. Đến lúc đó, tương lai của hắn không thể hạn lượng.

Bởi vậy có thể thấy được, tiểu ma tôn này, tuyệt đối là người thoát ly khỏi đại cách cục thú vị cấp thấp.

Nào có thể đoán được.

Vừa nghe đến việc này, sắc mặt Cung Lệ Đồ lập tức thay đổi.

Từng giọt mồ hôi lạnh từ trán hắn chảy ra, hắn run giọng nói: "Thiếu chủ, là lão hủ không trông chừng Âm Xà Ma Cơ. Nàng đầu phục Huyết Đồng ma quân, ý đồ mượn lực lượng của Huyết Đồng ma quân để đối kháng ngài."

Sắc mặt Tiểu Ma Tôn dần dần trở nên âm trầm: "Huyết Đồng ma quân? Lão già kia, hắn dựa vào cái gì cho rằng có thể ngăn cản ta?"

"Thiếu chủ bớt giận, Huyết Đồng ma quân tính cách bất thường, ỷ vào công pháp đặc thù và cường đại, ngày thường ai cũng không nể mặt, ngay cả Ma Tôn cũng khó mà ước thúc được hắn. Hắn nhất định cho là, có hắn che chở cho âm Xà Ma Cơ, thiếu chủ liền không dám động đến nàng." Cung Lệ Đồ bất đắc dĩ nói.

"Hừ!" Tiểu ma tôn cười lạnh: "Nếu thế, ta sẽ tới gặp lão già Huyết Đồng ma quân kia, xem lão có mấy phần năng lực bảo vệ Âm Xà ma cơ."

"Cái này…" Cung Lệ Đồ lại lau mồ hôi trên trán, lúng túng nói: "Nghe nói Âm Xà Ma Cơ giống như phản bội."

"Phản bội?" Tiểu ma tôn Thiên Tuyền co rúm mặt lại, sắc mặt trở nên khó hiểu: "Không phải âm Xà Ma Cơ theo Huyết Đồng Ma Quân sao? Sao lại thành kẻ phản bội? Chẳng phải nàng còn phải trông cậy vào Huyết Đồng Ma Quân che chở cho nàng sao?"

"Thiếu chủ, tình huống đại khái là như vậy. Huyết Đồng ma quân mang theo đám người Âm Xà Ma Cơ làm việc ở Đông Càn quốc, hắn là theo dõi một di tích nào đó không ai biết tên ở Đông Càn." Cung Lệ Đồ vừa nói vừa lau mồ hôi, sắc mặt hơi trắng bệch: "Ai ngờ Huyết Đồng ma quân lại bị Đông Càn thiết kế phục kích, chẳng những tổn thất một phân thân, ngay

cả nhất mạch của Âm Xà Ma Cơ cũng đều bị bắt, nghe nói sau này đã phản bội."

"Nghe nói! Nghe nói!" Tiểu Ma Tôn tức giận đến toàn thân run rẩy, ngay cả biểu tình đều có chút vặn vẹo: "Ngươi đều đã nghe nói. Tình huống cụ thể như thế nào, vậy mà đến bây giờ còn không rõ? Cung lão, ngươi làm cho ta quá thất vọng."

"Thiếu chủ, chuyện phát sinh ở nước nhỏ hẻo lánh biên hoang, quả thực làm người ta vội vàng không kịp chuẩn bị. Lão hủ thật ra đã phái người đi điều tra việc này, nhưng hiện giờ Đông Càn và nước láng giềng đang giao chiến, đối với tình huống mật thám xâm lấn có thể nói là nghiêm phòng tử thủ, mấy nhóm người ta phái đi đều không có thể thành công lẻn vào, trong chốc lát khó có tin tức xác thực."

Vẻ mặt Cung Lệ Đồ tương đối bất đắc dĩ: "Tình báo trước mắt của chúng ta, cũng đều là lời của một nhà Huyết Đồng ma quân. Hắn vỗ ngực nói nhất định sẽ bắt lại đám phản tặc Âm Xà Ma Cơ, mà Ma Tôn đại nhân cũng cho hắn cơ hội, giao cho hắn giải quyết ổn thỏa việc này."

"Hừ, dựa vào lão già kia làm sao có thể thành công?" Tiểu ma tôn sắc mặt cực kỳ âm trầm: "Hay là ta tự mình dẫn người đi Biên Hoang một chuyến, sau khi biết rõ ràng tình huống, nghĩ cách bắt Âm Xà Ma Cơ trở về."

"Thiếu chủ, tuyệt đối không thể." Cung Lệ Đồ vội ngăn cản nói: "Thân phận của ngài quá mức tôn quý, người theo dõi ngài cũng quá nhiều, một khi ngài mạo hiểm tiến vào tiền tuyến Ma Tiên giao chiến, lỡ như thân phận bị tiết lộ, rất có khả năng dẫn tới Thiên La Địa Võng của Tiên Triều. Nếu như ngài xảy ra chuyện gì, đối với Chử thị và Ma Triều chúng ta mà nói đều là tổn thất lớn."

Thiếu chủ tiến vào Tiên Triều cương vực thật sự là quá nguy hiểm.

Nếu như người thừa kế tương lai của Tiên Triều dám âm thầm lẻn vào Ma Triều, hắn tin tưởng tôn thượng và Ma Hoàng bệ hạ nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết người. Đối với Tiên Triều mà nói, nếu thiếu chủ dám tiến vào cương vực của Tiên Triều, tình huống cũng giống vậy.

Hắn vâng mệnh bảo vệ Thiếu chủ, đối với hắn mà nói, an nguy của Thiếu chủ cao hơn hết thảy, tự nhiên sẽ không bỏ mặc Thiếu chủ đi mạo hiểm.

“Thiếu chủ, ngài xem như thế này thì thế nào? Lão hủ gọi Đệ Ngũ lão tổ của Chư thị chúng ta, mang theo một ít tinh nhuệ đi biên cảnh xem tình huống, sau đó lại tùy thời hành động.”

Tiểu Ma Tôn trầm ngâm một chút, sắc mặt dần dần trở nên lạnh lùng: “Cũng tốt, mời Ngũ lão Thái Tổ đi cùng ngươi một chuyến, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp bắt Âm Xà Ma Cơ trở về. Cung lão, ngươi đừng khiến ta thất vọng nữa.”

“Vâng, thiếu chủ.” Sắc mặt Cung Lệ Đồ cực kỳ nghiêm túc, chắp tay sau đó lui xuống làm việc.

Chờ sau khi hắn đi, sắc mặt tiểu ma tôn càng trở nên âm trầm, trong ánh mắt cũng bắn ra từng đạo lệ mang: “Âm Xà Ma Cơ, ngươi chạy không thoát lòng bàn tay của ta.”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Hàn Nguyệt Tiên Triều 【 Nam Châu 】.

Nhìn từ vị trí địa lý, Y Nam Châu nằm ở phía nam Tiên Triều, cũng hướng nam một đường hướng trong biển rộng kéo dài ra một “Bán Đảo” to lớn vô cùng.

Giống như trên Trái Đất, trên Hàn Nguyệt đại lục càng đi về phía nam khí hậu càng nóng bức.

Đến 【 Thịnh Hạ quận 】 bên này, đã đến tình trạng một năm bốn mùa đều là ngày hè chói chang.

Thịnh Hạ quận trị hạ tổng cộng có bảy huyện, mỗi huyện trị hạ đều có năm đến bảy vệ thành, đây chính là kết cấu vận mệnh của Tiên Triều hạt địa.

Đại Càn tuy rằng mô phỏng kết cấu chính phủ địa khu của Tiên Triều, nhưng lại không thiết lập cấp bậc “Huyện” này, chủ yếu vẫn là bởi vì Tiên Triều huyện thủ đều do tu sĩ Tử Phủ cảnh đảm nhiệm, quận thủ đều là do tu sĩ Thần Thông cảnh đóng giữ, mà Đại Càn quá trẻ tuổi, quốc lực không thắng, cho

dù có tâm cũng không thể tạo thành nhiều cường giả như vậy, tổ chức không được bố cục chính trị như thế.

Bởi vậy, Đại Càn đều là do Tử Phủ cảnh đảm nhiệm thủ một quận, huyện cấp một tạm thời để trống.

Ở phía cực nam của Thịnh Hạ quận, có một huyện tên là huyện ——Khaify, nơi này chính là góc nhọn bờ biển, bởi vì hoàn cảnh địa lý tương đối ác liệt, cho dù là thừa thãi các loại sản phẩm hải sản, cũng vẫn cực kỳ nghèo khó.

Bởi vì rất nhiều đường ven biển của Thịnh Hạ quận đều thịnh sản ngư nghiệp, huyện Dực Giác dưới tình huống khoảng cách tương đối xa hơn, tự nhiên là chiếm cứ yếu thế tiêu thụ.

Nhưng mà Ngạn Giác huyện lại có ưu thế mà bên cạnh không có.

Hải triều nơi này đối lưu, vật chất dinh dưỡng trong biển vô cùng phong phú, rất thích hợp bồi dưỡng đàn san hô rơi xuống. Một số san hô đỉnh cấp được trồng ở chỗ này, thậm chí có một số đã trở thành cống phẩm của Tiên gia.

Giữa hè Chu thị chính là một thế gia mới vào tứ phẩm, bọn họ chiếm giữ khu vực huyện ven bờ, thuộc về thổ bá chủ địa phương nói một không hai.

Giờ phút này.

Trong đó có một chỗ san hô hải nuôi dưỡng sân.

Hai tiểu mao hài nhi của Kỳ Mộng Vũ và Vương Phú Quý đang bị một đám tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh bao vây.

Lúc này, Vân Mộng Vũ và Vương Phú Quý đã sớm cởi y phục sang quý, giả trang thành một tán tu bình thường. Thậm chí vì che giấu khí chất, trên mặt của bọn họ vẫn còn dính chút dầu mỡ, nhìn qua không có vẻ trắng da non nớt như vậy.

Mà tu sĩ Huyền Vũ vây khốn bọn họ đều quần áo gọn gàng, người dẫn đầu trong đó là một tu sĩ trung niên Thiên Nhân cảnh dáng vẻ thô kệch.

Sắc mặt trung niên Thiên Nhân cảnh kia âm trầm vô cùng: “Các ngươi là lấy đâu ra mao đầu nhỏ, thật sự là không biết trời cao đất rộng, dám quản việc nhàn hạ Chu thị chúng ta.”

“Bổn tiểu thư ta nhổ vào!” Kỳ Mộng Vũ căn bản không sợ, dịu dàng tức giận nói: “Cái gì Thịnh Hạ Chu thị, các ngươi chính là một đám người xấu uổng luật pháp của Tiên Triều. Ta không nghĩ tới chúng ta đường đường Tiên Triều, lại còn có thế gia cấm nô lệ, tổn hại tính mạng bọn hắn, bức bọn hắn xuống biển làm bài tập, ta tận mắt nhìn thấy đã chết mấy người.”

“Tên nhóc con nhà ngươi thì biết cái gì? Bọn họ đều là những người dân san hô đã ký khế ước tự nguyện xuống biển. Hạ hải gieo trồng san hô, vốn có nguy hiểm gặp phải mạch nước ngầm, chết một số người cũng là bình thường.” Trung niên Thiên Nhân cảnh cả giận nói, “Các ngươi lại dám ỷ vào mấy phần tu vi, ý đồ phá hỏng bài tập của San Hô Trường chúng ta, quả thực không thể tha thứ! Còn không mau chóng bó tay chịu trói?!”

“Muốn bổn tiểu thư bó tay chịu trói, ngươi còn không xứng!” Vân Mộng Vũ hừ hừ cười lạnh, quay đầu lại nói với Vương Phú Quý: “Phú Quý, ngươi đừng nhúng tay vào trận này, bổn tiểu thư sắp nổi đóa rồi.”

“Xin cứ tự nhiên…”

Vương Phú Quý khoát tay áo, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc.

Một đường đi tới, cũng không phải là lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này. Bất quá nguyên nhân chủ yếu vẫn là ở trên người Vương Phú Quý.

Từ nhỏ hắn rất thân cận với Long Xương đại đế, bị ảnh hưởng bởi ham mê “cải trang vi hành” của đối phương, bởi vậy đề nghị hai người nếu đã đi tìm Tiên Tuyền, chi bằng sau khi đến Xuyến Nam châu liền một đường du sơn ngoạn thủy mà đi, vứt bỏ thân phận vốn có đi xem thế giới này.

Tuy nhiên mặc dù tứ tiểu công chúa của Vân Mộng Vũ còn chưa chính thức khai phủ, nhưng quyền lực và trách nhiệm mà công chúa nên có đã bạo phát rồi.

Hai người một đường đi tới, tự nhiên là gặp chuyện bất bình liền trực tiếp xúc đi, dù sao sự tình huyên náo lại lớn, chờ

người bên ngoài biết rõ thân phận “Tứ tiểu công chúa” của nàng, tất nhiên sẽ bị dọa đến tè ra quần.

Cho dù có một kẻ không phục, muốn dựa vào vũ lực để cưỡng ép tiểu công chúa cũng sẽ bị hộ vệ bí mật bên cạnh hai người thu thập.

Lúc này mới đi ngang qua ba quận, nàng liền làm ngã một quận thủ, bốn huyện thủ, cùng với sáu ngũ phẩm thế gia ” chèn ép”, người bị liên lụy nhiều vô số kể.

Hơn nữa nàng còn càng chơi càng có hứng thú, cải trang vi hành lên cơn nghiện, mỗi lần gây ra một chuyện, đều ra lệnh cưỡng chế không cho phép tuyên dương!

Bây giờ đến lượt tên Chu thị giữa hè này xui xẻo rồi.

Đám người này quen làm thổ bá vương, trong huyện cũng đều có người của bọn họ, trên dưới đều chuẩn bị thỏa đáng, căn bản không nghĩ tới sẽ đá phải thiết bản, làm việc tự nhiên càng ngày càng kiêu ngạo ương ngạnh, coi trời bằng vung.

Lần này lại đâm đầu vào họng súng của Tứ tiểu công chúa!

…

Chương 119: Phú quý! Ngươi chết chắc rồi!

…

“Bắt nha đầu thối này lại cho ta, xem nàng còn phách lối như thế nào!”

Chủ quản Thiên Nhân cảnh mắng một tiếng giận dữ, đám tu sĩ Huyền Vũ Linh Đài cảnh kia liền lập tức hô hào vây công Côn Bằng Mộng Vũ.

Trong nháy mắt, các loại linh khí tản mát ra hào quang chói mắt.

Những tu sĩ Linh Đài cảnh này đa số đều là tán tu thu nạp được, làm tay chân tiếp tay cho Chu thị trong sản nghiệp. Đãi ngộ và thu nhập của bọn họ hiển nhiên cũng không tệ lắm, là mỗi người đều có một món linh khí.

Chỉ là đều không phải linh khí chế thức, đao thương kiếm kích thuẫn gì đó, đủ loại đủ loại.

Dưới sự vây công của các loại linh khí, những tu sĩ Huyền Vũ này đều nở nụ cười không có ý tốt, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Mộng Vũ giống như đang nhìn một con cừu non bị làm thịt.

“Hừ!”

Côn Bằng Mộng Vũ lại không sợ ngược lại, thân pháp nhẹ nhàng như phù quang lược ảnh cắt vào chiến trường.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay của nàng đã xuất hiện một thanh Liễu Diệp Đao, tiện tay khẽ múa, tầng tầng lớp lớp đao ảnh linh khí, giống như vô số linh điệp đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Hơn nữa thanh đao này còn được thiết kế, trong lúc bay múa còn phát ra những âm thanh êm tai dễ nghe giống như tiếng sáo.

Hoa lệ! Đẹp quá! Hay lắm!

Nhưng ở trong mắt đối thủ, cũng không phải là thoải mái vui mắt như vậy. Những linh khí tầm thường kia cùng Liễu Diệp

Đao chỉ là hơi va chạm một chút, liền lập tức bị bắn bay ra ngoài, hơn nữa bị tổn thương nghiêm trọng.

Đây chính là linh bảo thần thông mà Vương Phú Quý tặng cho nàng - Điệp Vũ, đi theo con đường hoa lệ khinh linh.

Vốn dựa theo đạo lý, linh bảo thần thông là bảo vật chế tạo riêng cho tu sĩ Thần Thông cảnh, chỉ có tu sĩ Thần Thông cảnh mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Nhưng đừng nhìn Mộng Vũ mới mười ba tuổi, tu vi cũng chỉ là Linh Đài cảnh tầng ba, lực lượng huyết mạch cũng đã thức tỉnh đến tầng thứ năm, có được đạo thể, bản thân đã có thể cảm ngộ thiên địa đại đạo, có được tiểu thần thông của mình.

Vì vậy, mặc dù tu vi của nàng còn thấp, dùng thần thông lực thúc giục cũng có thể phóng xuất ra ước chừng hai ba thành chiến lực của Điệp Vũ.

Không giống như đại thiên kiêu Linh Đài cảnh, khi sử dụng linh bảo thần thông chỉ có thể dựa vào khí linh tự chủ tác chiến, lực lượng có hạn, uy lực cũng rất "bình thường".

Chỉ là một hiệp, Kỳ Mộng Vũ đã thu thập được tám tên tu sĩ Linh Đài cảnh.

Trong lúc nhất thời, Chu thị thuê đám tu sĩ Linh Đài cảnh này nằm đầy đất, tiếng rên rỉ liên tiếp vang lên, thoạt nhìn rất chật vật.

Nếu không phải Côn Bằng Mộng Vũ bản tính thiện lương, không hạ tử thủ với bọn họ thì đám người này không đơn thuần chỉ là bị thương.

"Đây đây đây đây, đây là quái vật sao? Vũ khí trong tay nàng là lai lịch gì? Khó khăn, chẳng lẽ là thần thông linh bảo trong truyền thuyết?" Tu sĩ trung niên Thiên Nhân cảnh kia vẻ mặt cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, ngay cả chân cũng bắt đầu không tự chủ được nhũn ra.

Đáng sợ của nha đầu này quả thực khó có thể dùng lẽ thường để suy đoán, mặc dù là đại thiên kiêu nổi danh nhất trong quận thành, cũng quả quyết không có chiến lực đáng sợ như chém cùng cấp như chém dưa thái rau.

Hắn đường đường là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh, ở trước mặt tu sĩ Linh Đài cảnh sơ kỳ như Vân Mộng Vũ, lại giống như chuột thấy mèo, ngay cả dũng khí động thủ cũng không có.

Bởi vì hắn đã ý thức được, cho dù là bản thân hắn tự mình động thủ, cũng không qua được bao nhiêu hiệp sẽ bị chém giết!

Cũng khó trách.

Loại tu sĩ Thiên Nhân cảnh tầm thường nhất này, cơ bản chính là xuất thân tiểu thiên kiêu, cho dù tu luyện tới Thiên Nhân cảnh cũng chỉ mới thức tỉnh huyết mạch tam trọng, ngay cả ngưỡng cửa cảm ngộ thiên đạo cũng còn chưa chạm tới.

Huống chi trong tay Vân Mộng Vũ còn có thần thông linh bảo, cho dù chính nàng không ra tay, chỉ là để Điệp Vũ khí linh tự hành tác chiến, hơn phân nửa đều có thể bắt được Thiên Nhân cảnh kia.

"Đặt vũ khí xuống, đầu hàng toàn bộ."

Mộng Vũ thần niệm vừa động, "Điệp vũ" liền bay tới bên cổ trung niên Thiên Nhân cảnh.

Thanh âm êm tai dễ nghe của Điệp Vũ cũng theo đó vang lên: "Lão gia hỏa, còn không mau mau đầu hàng, bằng không ta một đao chém đầu của ngươi!"

"Loảng xoảng!"

Sắc mặt trung niên Thiên Nhân cảnh tái nhợt, lập tức run rẩy ném pháp bảo trong tay xuống đất: "Vị tiểu thư này, là tiểu nhân sai rồi! Là tiểu nhân có mắt như mù! Cầu ngài tha cho tiểu nhân một mạng!"

Đời này của hắn, không biết bao nhiêu lần từng tưởng tượng có thể chiêm ngưỡng một chút uy năng của thần thông linh bảo, nhưng không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy thần thông linh bảo lại ở dưới loại tình cảnh này.

Đừng nhìn Vương thị có không ít thần thông linh bảo, thậm chí ngay cả đạo khí cũng có, nhưng tình huống phổ biến nhất thế giới này lại là, không ít tu sĩ Thần Thông cảnh gia cảnh bần hàn đều mua không nổi linh bảo thần thông.

Đừng nói trung niên Thiên Nhân cảnh này, ngay cả Chu thị chủ gia Thịnh Hạ của hắn, trừ phi rất nhiều người bán gia sản, móc sạch nội tình, nếu không hơn phân nửa cũng không tích nổi một món linh bảo thần thông.

"Phú Quý, ngươi theo ta cùng nhau giải phóng chỗ nuôi dưỡng Hắc Tâm San Hô này." Vân Mộng Vũ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng lại sảng khoái không thôi, vẻ mặt chính khí lẫm liệt nói: "Ta muốn cho Chu thị lòng dạ hiểm độc này trả giá bằng một cái giá rất lớn."

"Mộng Vũ, ngươi làm như vậy không có tác dụng quá lớn." Vương Phú Quý lắc đầu nhắc nhở: "Những gì bọn họ chui vào đều là lỗ hổng và quản lý của chế độ. Cho dù ngươi nhổ hết những cỏ dại này đi nữa, trong đất đai vẫn còn lưu lại hạt cỏ, chỉ cần đại hoàn cảnh không thay đổi, đợi đến mùa xuân năm sau khi hoa nở, vẫn sẽ sinh ra cỏ dại làm người ta chán ghét."

"Phú Quý, ngươi đây là đang chỉ trích lão tổ bệ hạ nhà ta thất trách sao?" Vân Mộng Vũ bĩu môi, có chút mất hứng.

"Tiên Hoàng Bệ hạ nhật lý vạn cơ, tinh lực chủ yếu đều đặt ở trên chiến trường ngoại vực và kiềm chế ma triều, huống chi lãnh thổ của Tiên Triều vô cùng rộng lớn, tình huống mỗi một vùng lại vô cùng phức tạp, Tiên Hoàng Bệ Hạ cho dù có ngàn vạn ánh mắt cũng không nhìn chằm chằm được, ta làm sao có thể chỉ trích lão nhân gia bà ta?" Vương Phú Quý nói: "Hơn nữa, thống trị quốc gia, vốn là một công trình cực kỳ rườm rà, cực kỳ phức tạp, trên đời này cũng không tồn tại chế độ xã hội hoàn mỹ vô khuyết. Bất kỳ chế độ nào cũng đều sẽ có một mặt tốt và một mặt xấu."

"Nói cũng tương đương chưa nói." Vân Mộng Vũ bĩu môi, cũng là có chút bất đắc dĩ, "Nhưng ta thân là công chúa, cũng không thể gặp chuyện bất bình lại làm như không thấy a? Ngươi cũng không phải không biết, công chúa chúng ta đều có quyền lực và nghĩa vụ quản lý giám quốc. Nếu đều đã nhìn thấy, tự nhiên phải quản."

"Từ từ sẽ đến, dù sao chúng ta bây giờ vẫn còn nhỏ. Đợi sau khi lớn lên, có thể thành lập thành viên nòng cốt và tích trữ lực lượng, từng bước làm cho thế giới này trở nên càng tốt đẹp." Vương Phú Quý cũng cảm khái không thôi, trong mắt toát ra

vài phần hồi ức, “Trước kia nghe lão tổ gia gia nói với chúng ta những thứ này, ta cũng chỉ biết là biểu lộ không rõ trong đó. Đi ra ngoài được nhiều kiến thức một chút, quả nhiên là đúng.”

Nghe hai người đối thoại, trung niên Thiên Nhân cảnh kia bị dọa đến cả người run rẩy, hầu như xụi lơ trên mặt đất.

Công chúa! Đây lại là một công chúa!

Ở Hàn Nguyệt Tiên Triều, địa vị của công chúa chính là vô cùng tôn sùng, gần với tồn tại của Tiên Hoàng bệ hạ. Nhân vật như vậy, đừng nói chính mình, ngay cả chủ gia Chu thị của mình đối đầu, cũng là kết quả tiêu diệt trong vài phút.

“Phù phù!”

Lúc này hai đầu gối hắn mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất: “Công chúa, tiểu nhân nguyện ý lấy công chuộc tội, giúp ngài giải phóng gieo trồng trường Hắc Tâm San Hô này.”

Nhưng hắn vừa mới nói xong.

Trên bầu trời liền có một đạo khí thế lăng lệ từ xa tới gần, bay vút tới.

Bên trong độn quang rực rỡ, một vị Tử Phủ lão tổ râu bạc trắng, thoạt nhìn có chút tiên phong đạo cốt khoanh tay mà đứng, thần sắc kiêu căng, bày ra tư thế “Thiên lão đại chính lão nhị” tức giận trách mắng: “Các ngươi là ai?! Thật to gan! Dám một đường vạch dỡ sản nghiệp Chu thị ta!”

Vô cùng rõ ràng, Côn Bằng Mộng Vũ trên đường đi tới, đã “giải phóng” được nhiều sản nghiệp Hắc Tâm. Trại trồng trọt san hô này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Ai~ lại tới.” Vương Phú Quý bất đắc dĩ lắc đầu.

Đám “anh cường địa phương” khu vực xa xôi này, ngày thường ở địa phương xưng vương xưng bá, thói quen muốn làm gì thì làm, mỗi lần đều chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Không giống những thế gia Tứ Ngũ phẩm ở phụ cận Tiên Đô, cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh, lúc ra ngoài hành tẩu cũng đều khiêm tốn, không dám ỷ vào tu vi làm loạn.

Dù sao, chỗ kia một viên gạch nện xuống cũng có thể nện trúng một tông thân hoàng thất.

“Khương cung phụng, lần này lại phải làm phiền ngài rồi.” Vương Phú Quý thở dài nói.

Dựa vào thực lực của Phú Quý và Mộng Vũ, đối phó với một số tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường thì rất dễ dàng. Nhưng Tử Phủ cảnh thì khác.

Phàm là Tử Phủ cảnh, có kém hơn nữa thì đều là xuất thân thiên kiêu, cấp độ huyết mạch cũng giống như bọn họ đều là tầng đạo thể thứ năm, vả lại trên tu vi còn có áp chế tuyệt đối.

Chênh lệch này, cho dù tăng thêm phụ trợ của linh bảo Thần Thông cũng không san bằng được.

Bởi vậy, bọn họ không có khả năng đánh thắng được Tử Phủ cảnh.

Phú Quý vừa dứt lời, trên bầu trời liền truyền đến thanh âm cung phụng Khương Tình Liên: “Thiếu chủ khách khí rồi, chỉ là Tử Phủ cảnh mà thôi, lại không phí công sức gì.”

Trong lúc nói chuyện, thân hình mặc một bộ đồ nghề nghiệp màu trắng của Khương Tình Liên cũng đã xuất hiện trên bầu trời, vừa vặn chặn trước mặt Tử Phủ lão tổ.

“Lão già kia, ngươi cũng có thể mắng Thiếu chủ nhà ta sao?”

Nàng cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhảm với Tử Phủ lão tổ, toàn thân huyền khí bộc phát, giơ tay vỗ xuống một cái.

“Oanh!”

Huyền khí cuồn cuộn hóa thành một bàn tay khổng lồ, bao lấy uy áp hiển hách trong khoảnh khắc liền đến trước mặt lão nhân kia.

Trong lúc nhất thời, cả bầu trời cũng rung động theo.

Tử Phủ lão tổ thần sắc hoảng sợ, chỉ kịp chụp lấy Tử Phủ bảo khí miễn cưỡng ngăn cản một chút, giống như là bị một con viễn cổ cự thú đánh trúng, từ không trung hung hăng đập xuống đất, tạo ra một cái hố to.

Hắn vùng vẫy một hồi lâu mới miễn cưỡng đứng lên, khóe miệng lại như cũ không ngừng có máu tươi tràn ra, cả người

chật vật không chịu nổi, lại không thấy một tơ một hào khí độ tiên phong đạo cốt nào.

Một chưởng vừa rồi kia, hoàn toàn đánh nát sự kiêu ngạo của hắn, cũng đánh nát sự tự tin của hắn.

Trong lòng hắn ta sợ hãi bất an, ngoài miệng vẫn mạnh miệng: "Tiền bối là thần thánh phương nào? Vì sao phải đối nghịch với Chu thị Thịnh Hạ ta? Mặc dù Chu thị chúng ta chỉ là gia tộc tứ phẩm, nhưng cũng không phải không có hậu đài."

"Hậu đài? Là quận trưởng Thịnh Hạ quận, cái gì mà… cái gì nhỉ? Hay là phủ quân Yến Vô Ưu của Y Nam châu? Ngươi nói ra để ta nghe thử, xem ta có sợ không." Khương Tình Liên cười lạnh không thôi.

Nếu bàn về hậu trường, ai có thể đấu được thiếu chủ nhà mình và Mộng Vũ tiểu công chúa?

"Cái này, cái này…"

Tử Phủ lão tổ sầm mặt.

Hậu trường của bọn họ đương nhiên là quận thủ 【Lưu Chính Sơ】 của Thịnh Hạ quận. Yến phủ quân cao cao tại thượng, địa vị tôn sùng vô cùng, nhà bọn họ làm sao có thể với tới?

Hắn thật sự không rõ, bọn họ giữa hè Chu thị đến tột cùng là đổ máu gì, đắc tội đường nào ngưu quỷ xà thần? Làm sao lại trêu chọc đến sát tinh như vậy?

Đến lúc này, Tử Phủ lão tổ còn tưởng rằng nhà mình đắc tội với người ta, bị người ta trả thù tới.

"Ngươi lại đây."

Côn Bằng Mộng Vũ đen mặt vẫy vẫy tay với hắn.

Tử Phủ lão tổ do dự một chút, cuối cùng vẫn thành thật mà bay tới, chắp tay nói với Vân Mộng Vũ: "Lão phu Chu Diệp Đông. Không biết quý nhân đến từ đâu? Chu thị chúng ta nếu có chỗ đắc tội, chúng ta nhận phạt nhận tội."

"Là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta." Sắc mặt của Vân Mộng Vũ nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Thứ nhất, đem chuyện gia tộc các ngươi phạm phải đều giao lại cho ta vốn dĩ, bao

gồm cả việc các ngươi cấu kết lợi ích với quận thủ, lừa gạt trên dưới, cũng phải một năm một mười thỏa đáng.”

“Thứ hai, triệt để đóng cửa tất cả sản nghiệp Hắc Tâm dưới danh nghĩa của các ngươi, tiến hành chỉnh đốn thời hạn, các loại tiền bồi thường và bồi thường cũng không thể thiếu.”

“Cái này…”

Sắc mặt Tử Phủ lão tổ cuồng biến, chỉ một thoáng cũng sắp sụp đổ.

Những sản nghiệp này đều là túi tiền của Chu thị. Không có chúng nó Chu thị thì làm sao đặt chân?

Đây là muốn móc rễ Chu thị bọn hắn!

Nhưng không đợi hắn nói chuyện, chân trời lại xuất hiện hai đạo độn quang khí thế phi phàm.

Rất hiển nhiên, hắn là cảm thấy bên này giao chiến sinh ra dao động năng lượng, tới xem xét tình huống.

Không bao lâu sau, hai đạo độn quang liền giá lâm trên không.

Hai người này đều mặc thường phục, một thân khí độ rất là bất phàm, nhưng so sánh với nhau, khí thế lại mạnh yếu đối lập tươi sáng, rất hiển nhiên là một chủ một phụ.

Trong đó người cầm đầu mặc trường bào màu vàng, thái dương có chút hoa râm, tuổi tác thoạt nhìn đã không nhỏ, nhưng trên người toát lên một cỗ khí phách lăng tuyệt.

Giờ phút này hắn đạp mây mà đến, khí tức mênh mông uy nghiêm tựa như thủy triều dâng trào, quấy cho tầng mây chung quanh tựa như thủy triều cuồn cuộn, trầm bổng không ngớt.

Rõ ràng là một đại lão Lăng Hư cảnh.

“Lão hủ Yến Vô Ưu, gặp qua bốn tiểu công chúa điện hạ.” Người tới chắp tay về phía Kỳ Mộng Vũ từ xa, trong lúc nhất thời liền vạch trần thân phận của Kỳ Mộng Vũ. “Mong điện hạ gặp lại ngài, lão hủ có mấy câu muốn giải thích một phen.”

“Thì ra ngươi chính là Phù Nam phủ quân Yến Vô Ưu.”

Linh Mộng Vũ im lặng trừng mắt liếc hắn một cái.

Ngươi vừa đến đã lột thân phận của ta, nào còn có khoái cảm sau khi vạch trần thân phận cuối cùng, tất cả mọi người khiếp sợ bái phục?

Vương Phú Quý ngược lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Yến Vô Ưu này nói thế nào cũng là một vị phủ quân. Cả Hàn Nguyệt Tiên Triều tổng cộng cũng chỉ có chín châu phủ, chín vị phủ quân, thân phận địa vị của vị này không sai biệt lắm giống như Đại Càn Đại Chu và các nước phụ thuộc Đại Chu, Mộng Vũ ngươi đã náo thành như vậy, còn trông cậy vào phủ quân người ta tra không ra thân phận của ngươi sao?

Đương nhiên, phủ quân tuy là quan lớn biên cương, nhưng vẫn phải chịu Tiên Hoàng quản chế, nghe Tiên Hoàng điều khiển, tuân Tiên Triều pháp độ, tự do trên tự nhiên xa không bằng Đại Đế.

Hơn nữa Đại Đế người ta quản hạt sản nghiệp nhà mình, thua lỗ đều phải tự phụ, mà phủ quân quản hạt sản nghiệp hoàng gia, xảy ra vấn đề cũng có người gánh lấy, cho nên đại đế thường sẽ áp lực núi lớn, mà phủ quân lại áp lực tương đối nhỏ.

Sau khi Vân Mộng Vũ trừng Yến Vô Ưu một cái, còn chưa hết giận, bỗng nhiên nói: “Dung ma ma, bà bảo vệ ta một chút, ta sợ tên bại hoại này bất thình lình xử lý ta.”

Nàng vừa dứt lời, một bóng người lặng lẽ xuất hiện sau lưng Vân Mộng Vũ.

Đó là một lão ma ma tóc hoa râm, thân hình gầy gò, thoạt nhìn mặc dù đã rất già nua, nhưng tinh thần thập phần quắc thước, khí sắc cũng rất hồng nhuận, không lộ ra xu thế suy bại chút nào.

Rất hiển nhiên, nàng chính là 【 Dung ma ma 】 trong miệng của Thiền Mộng Vũ.

Dung ma ma cứ như vậy khoanh tay đứng sau lưng Vân Mộng Vũ, cung kính hơi khom người với Vân Mộng Vũ, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Vô Ưu: “Tứ tiểu công chúa yên tâm, có lão hủ ở đây, bảo đảm tên bại hoại họ Yến kia không dám động đến ngươi.”

Yến Vô Ưu còn đang lơ lửng trên không trung rồi mới ngã xuống.

Bị các nàng mở miệng một tiếng "huôn đản" cũng thôi đi, lại còn cố ý chụp mũ lên đầu hắn. Giọng điệu kia, nói giống như vị Tứ tiểu công chúa điện hạ này không có Lăng Hư hộ vệ, hắn liền dám động thủ vậy.

Hơn nữa Yến Vô Ưu cũng nhận ra rồi, vị lão ẩu này chính là nội quan "Côn Bằng Dung ma ma" bên cạnh Tiên Hoàng bệ hạ, từ khi còn trẻ vẫn luôn thiếp thân hầu hạ, vẫn luôn được bệ hạ tín nhiệm.

Vô cùng rõ ràng, hẳn là Tứ tiểu công chúa này muốn đi ra ngoài du ngoạn, Tiên Hoàng bệ hạ không yên lòng, liền phái Dung ma ma che chở.

"Thế này… Yến mỗ nhận thua, Yến mỗ tự mình đi cầu tội bệ hạ đi." Yến Vô Ưu vẻ mặt chán nản.

Hắn tới đây, cũng chính là thấy Vân Mộng Vũ còn nhỏ, da mặt non nớt, nghĩ có thể cầu xin nàng hay không để nàng giơ cao đánh khẽ, bây giờ thấy Dung ma ma đều ở đây, liền cũng liền dập tắt ý nghĩ này.

Phỏng chừng không bao lâu nữa, Tiên Hoàng bệ hạ sẽ biết chuyện xảy ra ở Xuyến Nam châu. Hôm nay lại cầu xin Tứ tiểu công chúa bỏ qua, hơn phân nửa cũng là vô ích.

"Yến Vô Ưu, nể tình ngươi cũng coi là thức thời, cho ngươi một cơ hội." Dung ma ma cười lạnh nói: "Ngươi tự thu xếp cục diện rối rắm này đi, đừng gây trở ngại Mộng Vũ tiểu công chúa và tiểu công tử phú quý của chúng ta du sơn ngoạn thủy."

Thật ra nàng cũng có chút hiểu biết về Yến Vô Ưu, biết người này hẳn chỉ là tham quan mà thôi, không đến mức xem mạng người như cỏ rác.

"Đa tạ Diêm tiền bối đã gán cho Yến mỗ chút công lao tội danh." Yến Vô Ưu thi lễ một cái: "Việc này Yến mỗ chắc chắn sẽ xử lý thỏa đáng, sau đó sẽ đi bẩm báo với Tiên Hoàng bệ hạ."

"Thực không thú vị." Kỳ Mộng Vũ thấy lão nhân này lại lập tức chịu thua, cũng lập tức không còn hào hứng: "Phú Quý, chúng ta tiếp tục ra biển về Nam Hải đi."

“Không được, chúng ta đều đã mười ba tuổi, đã không còn là trẻ con, không thể chỉ dựa theo hứng thú làm việc.” Vương Phú Quý lắc đầu nói: “Mọi việc đều phải có lúc kết thúc. Chuyện này là chúng ta khơi mào, chúng ta hỗ trợ phủ quân xử lý xong cục diện rối rắm này của Chu thị, sắp xếp trấn an xong đám lao công bị ép mới đi.”

“Phú Quý, ngươi nói rất có lý, ta nghe lời ngươi.” Tuyền Cơ Vũ ngoan ngoãn nghe lời.

…

Sau một khoảng thời gian.

Tiên Đình.

Sấu Nguyệt Trai.

【 Sấu Nguyệt Trai 】 nằm ở hậu uyển Tiên Đình, trang trí phong cách tinh xảo đại khí, chiếm diện tích cũng không nhỏ.

Bởi vì chỉ cách trung uyển dùng của thượng triều một tòa hoa viên, ở giữa có mấy cửa ngách tương liên, lui tới cực kỳ thuận tiện, vị trí địa lý ưu việt, từ sau khi Tiên Hoàng bệ hạ đăng cơ, Sấu Nguyệt Trai thường được sử dụng làm nội thư phòng, thỉnh thoảng còn dùng để triệu kiến triều thần.

Giờ phút này.

Ánh nắng bên ngoài vừa vặn.

Ánh mặt trời lấp lánh xuyên thấu qua song cửa, chiếu rọi lên đèn treo bằng thủy tinh hoa lệ vừa được lắp đặt mấy năm gần đây trong Sấu Nguyệt Trai, bị chiết xạ ra vầng sáng rực rỡ, chói mắt mà hoa lệ, hiển thị rõ sự xa hoa.

Trên giường êm dựa vào cửa sổ, một vị mỹ phụ nhân dung mạo xinh đẹp, khí chất tôn quý đang tùy ý nghiêng người dựa vào.

Trên người nàng đơn giản mặc một bộ trường bào màu trắng rộng thùng thình, rìa trường bào từ chỗ rìa mềm nhũn một mực rủ xuống mặt đất, tầng tầng lớp lớp tùy ý xếp chồng lên nhau, thoạt nhìn lười biếng lại tùy ý.

Ánh mặt trời chiếu xuống trên người nàng, lại từ trong thân thể của nàng xuyên qua, không chỉ không thể phác họa ra hình

dáng mặt mày của nàng, ngược lại chiếu thân hình của nàng hư ảo mà mê ly.

Thì ra, vị ngồi trên giường mềm này không phải là chân nhân, mà chỉ là một hình chiếu.

Mọi người đều biết, chỉ có cường giả cấp bậc Chân Tiên trở lên, mới có năng lực cấu trúc hình chiếu. Kết hợp vị trí của Sấu Nguyệt Trai, vị phu nhân xinh đẹp mềm mại này, rất hiển nhiên chính là đương đại Tiên Hoàng, Mục Vân Tiên Hoàng bệ hạ.

Kế vị nhiều năm, Mục Vân Tiên Hoàng dùng sức một người gánh lấy vận mệnh của toàn bộ Tiên Triều, đã dưỡng ra uy nghiêm vô thượng từ lâu, mặc dù chỉ là một bức ảnh chiếu nhưng khí độ của hắn vẫn khiến lòng người không khỏi khâm phục.

Cạnh giường êm, mấy vị nữ quan quần áo hoa lệ lại uy nghiêm, đang cung kính bẩm báo những ngày gần đây phát sinh chuyện ở Xuyến Nam châu.

Tài ăn nói của mấy vị nữ quan này vô cùng tốt, chỉ vài từ đã khiến cho người ta như chính mắt nhìn thấy chuyện xảy ra ở Xuyến Nam châu.

Mục Vân Tiên Hoàng nghe xong lại hơi nhíu mày: “Trhiếu Vô Ưu kia xuất thân thế gia Tam phẩm, trẫm nhớ hắn năm xưa cũng rất có tài cán, cơ duyên của bản thân cũng không tệ, làm việc cũng kiên định cố gắng, từng lập được không ít công lao, lúc này mới được đặc biệt đề bạt trở thành phủ quân. Trẫm vốn cho rằng, hắn là một nhân tài đáng tín nhiệm.”

“Sao bây giờ mới chưa đến hai ngàn năm, lại trở nên không có chí tiến thủ, lười chính trị, tùy ý để một đám đạo chích Chử Nam Châu làm chướng khí mù mịt? Nếu không phải Mộng Vũ cải trang vi hành, trẫm đều bị che trống.”

“Khởi bẩm Tiên Hoàng bệ hạ.” Một vị nữ quan dung mạo xinh đẹp, thần thái lại rất uy nghiêm: “Chúng ta đọc một chút hồ sơ tình báo, phát hiện Tĩnh An công chúa từng nhiều lần tiếp xúc với Yến Vô Ưu, chắc là muốn lôi kéo Yến Vô Ưu. Chỉ có điều Yến Vô Ưu vẫn luôn giữ khoảng cách với Tĩnh An công chúa.”

“Tĩnh An?” Ánh mắt thâm thúy như biển sao của Tiên Hoàng hơi lóe lên, dường như xẹt qua một tia sáng kỳ lạ không thể phát giác: “Việc này chẳng lẽ có quan hệ với Tĩnh An?”

“Bệ hạ, trước mắt cũng không có chứng cớ thực sự có thể chứng minh tình huống Tĩnh An công chúa và Phù Nam Châu có liên quan. Nhưng trong mật quyển của chúng ta lại ghi lại, vị quận thủ quận Thịnh Hạ Lưu Chính Sơ kia, đã từng nhiều lần chủ động tiếp xúc với Tĩnh An công chúa, hẳn là chủ động hợp tác và đứng đội.” Nữ quan bẩm báo thật lòng.

“Tĩnh An a Tĩnh An, uổng trẫm ôm kỳ vọng lớn với ngươi như thế, ngươi còn không bằng một nữ oa mười ba tuổi hiểu chuyện. Đều là công chúa, những năm qua ngươi đã làm những gì?” Trong đáy mắt Tiên Hoàng hiện lên một tia thất vọng nồng đậm.

Thân là công chúa Tiên Triều, tương lai nếu kế thừa đại thống, phải gánh vác trách nhiệm đối kháng Ma Triều, chống cự yêu ma ngoại vực, so với bất luận kẻ nào cũng phải hiểu được một hậu phương ổn định trọng yếu như thế nào.

Vì quyền thế không tiếc tổn hại căn bản của Tiên Triều, sa vào tranh quyền đoạt thế như thế, tương lai sao có thể gánh vác được trọng trách?

Nàng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì ánh mắt đã khôi phục vẻ kiên định, trầm giọng nói: “Điều tra! Tra rõ sự kiện ở Xuyến Nam châu. 《Nam châu từ phủ quân đi xuống, phàm là quan viên phạm tội, thế gia, hết thảy đều theo luật vấn tội, lưu đày nên lưu đày, đày đi đày đi. Tuyệt đối không oan uổng một người tốt, cũng tuyệt không buông tha một người xấu.”

“Bệ hạ bớt giận.” Chúng nữ quan đồng loạt an ủi.

Tiên Hoàng khoát tay áo.

“Đúng rồi, tiểu tử Vương Phú Quý kia sao lại chế giễu bản hoàng vậy?” Tiên Hoàng lại nhớ tới một chuyện khác, mang theo vài phần giễu cợt nói: “Ngoài miệng nói không có tư cách chỉ trích trẫm, nhưng những người ngoài sáng trong tối kia, còn không phải đang ám chỉ bản hoàng chỉ lo ngoại địch, bỏ qua nội chính sao? Ngoài ra, hắn còn thầm trào phúng, không đúng, là nói rõ chế độ của Tiên Triều chúng ta có vấn đề.”

Chuyện này…

Mấy vị nữ quan nhìn nhau, đều sinh ra vài phần đồng cảm đối với vị tiểu công tử phú quý xa tại Phù Nam kia.

Lần này, sợ là vị công tử nhỏ nhắn xinh đẹp kia sẽ gặp xui xẻo.

“Như vậy đi ~ Mộng Vũ không phải còn chưa có phong hào chính thức cùng quản hạt sao?” Tiên Hoàng lười biếng vuốt ve mái tóc dài của mình, trong đôi mắt đẹp gợn sóng lưu chuyển, cũng không biết đang suy nghĩ gì, “Vậy thì sắc phong nàng ta là 【 công chúa Phù Nam 】, đốc quản Phù Nam Châu.”

“Bệ hạ, Tứ tiểu công chúa tuổi còn nhỏ, tu vi cũng còn thấp, chưa tới lúc khai phủ.” Nữ quan khuyên nhủ: ” Đốc quản Nam Châu đại sự như thế, ngài giao cho nàng, há có thể làm tốt.”

“Không sao. Nàng không phải có cẩu đầu quân sư nhãn giới bố cục rất lớn kia của Vương Phú Quý sao?” Tiên Hoàng bỡn cợt cười: “Bổn hoàng tin tưởng tiểu tử phú quý nhất định có thể giúp nàng thay đổi vận mệnh của Phù Nam, để cho cái tên Phù Nam nghèo kia giàu lên, để cho dân chúng sống những ngày lành.”

“Bệ hạ, kế này không tệ, chỉ là…” Nữ quan lại có chút do dự: “Cái tên ‘Y Nam công chúa’ khó nghe như vậy, sợ Tứ tiểu công chúa sẽ làm ầm ĩ lên.”

“Náo loạn? Vậy tùy nàng náo đi. Nếu như nàng đốc quản tốt, trẫm cho phép nàng có thể tự do sửa phong hào. Nhưng nếu đốc quản không tốt, vậy thì để nàng làm công chúa 【Diêm Nam 】 cả đời đi.” Tiên Hoàng nhíu mày, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

Mấy nữ quan bất đắc dĩ, đành phải dựa theo lời nàng nói bắt đầu soạn chỉ.

Rất nhanh, ý chỉ đã truyền đến Xuyến Nam châu.

…

Chương 120: Huyết mạch thăng cấp! Phú quý Mộng Vũ đại cơ duyên!

…

Theo một đạo chỉ ý của Mục Vân Tiên Hoàng, bên trong Nam Châu lập tức nhấc lên sóng gió khổng lồ.

Chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, trên dưới toàn bộ Xuyến Nam châu có rất nhiều thành thủ, huyện thủ đều đồng loạt xuống ngựa, tổng cộng trong bảy quận thủ, có ba quận thủ bị giam giữ tại chỗ, bốn quận thủ còn lại cũng đều bị lưu chức kiểm tra.

Về phần Phù Nam phủ Quân Yến Vô Ưu, thì bị thân vệ do Tiên Hoàng phái ra giam lỏng ở trong Châu phủ.

Sau đó, chờ đợi vận mệnh của hắn, hơn phân nửa chính là bị giáng chức và sung quân đến chiến trường ngoại vực lập công chuộc tội.

Mà người khởi xướng phong bạo lần này, cũng đã đến chỗ di tích cổ ở vùng biển phương nam Xuyến Nam châu.

Dưới bầu trời mây bao la, bốn bóng người đang lăng không lơ lửng trên mặt biển.

Bốn người này hai lớn hai nhỏ, giờ phút này đều bị một đoàn hào quang màu xanh bao bọc ở bên trong, tựa như một quang cầu thật lớn, ở giữa biển trời đặc biệt bắt mắt.

Bốn bóng người bên trong quang cầu này đương nhiên là Vương Phú Quý, Vân Mộng Vũ và Dung ma ma và Khương Tình Liên phụ trách bảo vệ bọn họ.

Huyết mạch của Dung ma ma là phong hệ hiếm thấy, giờ phút này chính là nàng dùng thần thông lực bao bọc lấy một lớn hai đứa nhỏ lơ lửng trên không trung.

Hải vụ tràn ngập tựa như mây mù dày đặc bao phủ hải vực chung quanh, khoảng cách hơi xa một chút, tầm mắt sẽ bị ngăn trở, cái gì cũng nhìn không thấy. Cũng may Dung ma ma thực lực mạnh mẽ, thần thức cường đại, cũng không cần lo lắng sẽ gặp nguy hiểm.

Vùng hải vực mà bọn họ đang ở cách đường ven biển khá xa. Nơi này quanh năm sương mù dày đặc, từ lực phức tạp, chính là cấm khu của ngư dân viễn dương và thương đội.

Đương nhiên, đây là nguyên nhân bên ngoài, tình huống thực tế là lúc trước Thánh Uy tiên hoàng vì che giấu lịch sử đen, hao phí không ít khí lực bày ra trận pháp. Chỉ là theo thời gian trôi qua, lại không có người nào giữ gìn, trận pháp này năm đó đã dần dần xuất hiện sơ hở.

“Tiểu công chúa, đây là trận pháp kinh điển 【Di Thiên Tế Nhật Đại Trận】 trong truyền thừa hoàng thất. Trận pháp này có rất nhiều diệu dụng, sau này tiểu công chúa có thể tìm hiểu nhiều hơn một chút.” Dung ma ma đi theo liếc mắt một cái liền nhìn ra sự kỳ quặc của trận pháp này, “Nếu muốn phá nó cần tốn không ít công phu, nhưng nếu như chỉ muốn tiến vào trong đó cũng không khó.”

“Vậy làm phiền Dung ma ma dẫn chúng ta đi vào.” “Mộng Vũ vừa tôn kính vừa khách khí với Dung ma ma.

“Lão hủ tuân mệnh.”

Dung ma ma vung ống tay áo, quấn lấy Kỳ Mộng Vũ và Vương Phú Quý, phá vỡ khe hở trận pháp, tiến vào trong đại trận.

Về phần Khương Tình Liên cung phụng, tất nhiên là được để ở bên ngoài canh chừng.

Trận pháp che lấp, là một vùng núi lửa nham tương nóng rực, phóng tầm mắt nhìn có thể thấy không ít nhiệt tương trong ao dung nham quay cuồng, trong lỗ mũi tràn đầy mùi lưu huỳnh.

“Thanh Đâu, ngươi xem có phải nơi này không?” Vương Phú Quý thả cái yếm ra.

Nó phiêu đãng bốn phía một chút, lập tức phát ra tiếng hít sâu, kích động nói: “Không sai, chính là nơi này! Cảnh tượng và hương vị thật khiến người ta hoài niệm thật là thân thiết.”

Nơi này là nơi thức tỉnh của cái yếm, đương nhiên là rất thân thiết.

“Đi, Ai gia nhà ngươi dẫn các ngươi đi tìm Tiên Tuyền.”

Thanh Đâu lăng không phiêu đãng hướng về phía trước bay đi, hai sợi dây buộc giống như đôi cánh chập chờn nhảy múa.

Tình cảnh kia thật sự là xấu hổ bao nhiêu thì xấu hổ bấy nhiêu, thấy vậy Vương Phú Quý hận không thể đem hai cây móc câu. Không có dây lưng, nó tốt xấu còn có thể giả mạo con diều thành tinh.

Theo cái yếm màu xanh xẹt qua mấy cái dung trì, hai người một túi cuối cùng ở trong một cái động đá vôi bí mật dưới lòng đất, tìm được một chỗ Tiên Tuyền kia.

Tiên Tuyền Trì không lớn, chỉ có bốn năm mét vuông.

Vương Phú Quý dùng thần niệm dò xét một chút, phát hiện chỗ sâu nhất không quá hai mét.

Tiên tuyền mấy vạn năm trước bị tẩy rửa đã sớm bị Thánh Uy Tiên Hoàng lấy đi, bây giờ tiên tuyền này chính là do mấy vạn năm qua từng giọt từng giọt ngưng tụ mà thành.

Nước suối có màu ngà sữa, phía trên nổi lơ lửng một tầng sương mù mờ mịt, thoạt nhìn còn rất dễ uống.

“Không được uống.” Nghê Sương muội muội đã từng làm thí nghiệm không tin tà, phát hiện thứ này chẳng những tràn đầy mùi lưu huỳnh cực kỳ khó uống, mà còn dễ bị nôn mửa và các tác dụng phụ khác. Sau này tìm đọc sách cổ mới biết loại tiên tuyền này khác biệt rất lớn so với các loại thiên tài địa bảo như Thạch Tủy, mặc dù bên trong ẩn chứa rất nhiều năng lượng, nhưng cũng ẩn chứa rất nhiều tạp chất, không thích hợp dùng trực tiếp. Nó thích hợp để ngâm mình trong bồn tắm, dựa vào làn da từ từ hấp thu và tiêu hóa.”

“Còn có cấm kỵ gì khác sao?” Vương Phú Quý cẩn thận hỏi.

“Ngươi hỏi ta liền hỏi đối với cái yếm.” Thanh Đâu dương dương đắc ý nói, “Nghê Sương muội muội lúc trước đã là tuyệt thế thiên kiêu Thần Thông cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch cao tới tầng thứ tám. Sau khi nàng hấp thu sạch sẽ thiên địa tinh hoa bên trong Tiên Tuyền, phát hiện đối với huyết mạch tăng ích tính cũng không mạnh, đa số công hiệu đều đề cao dưỡng nhan dung.”

“Bất quá, Nghê Sương muội muội từng suy tính qua, ao này Tiên Tuyền đối với huyết mạch tăng lên hiệu quả, ước chừng

tương đương với hai viên Bát Phẩm Thoát Thai Tiên Đan.”

“Lời Thai Tiên Đan?” Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ hai mặt nhìn nhau, đều có chút bất mãn với túi xanh: “Ngươi cũng không nói sớm. Thoát Thai Tiên Đan mặc dù là thứ cực kỳ hiếm có, nhưng đối với chúng ta lại là đồ vô dụng.”

Cấp độ tu vi của bọn họ thấp, nhưng trình độ thức tỉnh huyết mạch lại phi thường cao, điều này đã tạo thành một cục diện tương đối lúng túng.

Đan dược cải thiện huyết mạch tư chất đê giai hoặc là thiên tài địa bảo khác, đối với bọn hắn hiệu quả phi thường yếu ớt. Nhưng đan dược cao giai, tỷ như Bát Phẩm Thoát Thai Tiên Đan hoặc là Vô Lượng Đạo Đan cửu phẩm, lấy tu vi và thể chất bọn hắn hiện giờ, lại xa xa chịu đựng không nổi.

Nhưng nếu chờ bọn họ có thể chịu đựng được thì lại dùng, cấp độ thức tỉnh huyết mạch của bọn họ lại quá cao, hiệu quả cũng chỉ là qua loa, tương đối có hạn.

Đây chính là lý do vì sao tuyệt thế thiên kiêu trên thế gian này còn có một số người đạt tới “tiên thiên đạo thể” hoặc “thiên nữ” trên tuyệt thế.

Lịch đại Tiên Hoàng, Tiên Tôn, hoặc là Ma Hoàng, Ma Tôn, cơ bản cũng đều là sau khi kế thừa Tiên Kinh (Chân Ma Kinh), tư chất huyết mạch mới bước vào cấp độ “Thiên Tử” cùng “Thiên Nữ”.

Hơn nữa trên đoạn đường bọn họ đi tới, cơ bản có thể sử dụng tư chất huyết mạch cải thiện vật phẩm đều sẽ dùng tới, lại tá dụng chân kinh truyền thừa, lúc này mới miễn cưỡng có thể trùng kích Chân Tiên cảnh, Chân Ma cảnh.

Điều này cũng tạo thành từ sau Thần Võ, mặc dù truyền thừa của cường giả Chân Tiên cảnh không đứt đoạn, nhưng cơ bản không có người nào có thể đột phá đến trung kỳ.

Đương nhiên, trong này ngoại trừ tư chất huyết mạch không đủ, tài nguyên tu luyện cũng đồng dạng là vấn đề.

Thể chất cường giả Chân Tiên cảnh vô cùng cường hoành, tiêu hao cũng lớn, chỉ riêng tiêu hao hằng ngày duy trì cảnh giới cường đại của bản thân đã là con số trên trời rồi, huống chi còn phải trùng kích tầng thứ càng cao hơn?

“Phú Quý a phú quý, tiểu tử thúi nhà ngươi cũng không thể không có lương tâm a.” Thanh Đâu tức giận đến hùng hùng hổ hổ: “Ta mang các ngươi đến, đương nhiên là có biện pháp. Nghê Sương muội muội năm đó đã nói, tiên tuyền này tính chất cực kỳ ôn hòa, dù là tu sĩ cấp thấp cũng có thể vừa ngâm vừa chậm rãi hấp thu, còn có thể kiêm dưỡng nhan sắc, cường tráng thể phách, gia tăng lâu dài, không có sức chịu đựng.”

“Cái yếm rách, ý của ngươi là chúng ta có thể cưa đúng không?” Khác với Vương Phú Quý, thái độ của Mộng Vũ đối với cái yếm xanh không thể nói là hòa ái.

“Có thể ngâm có thể ngâm, nhưng các ngươi vẫn còn quá trẻ, thân thể quá yếu đuối. Tính chất ôn hòa này đối với các ngươi mà nói gánh nặng cũng không nhỏ. Trước mắt chỉ có một biện pháp, chính là các ngươi cùng ngâm, hỗ trợ chia sẻ chút thiên địa tinh hoa.” Thanh Đâu nghiêm trang nói.

“Cùng ngâm một chỗ?”

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ đều khiếp sợ không thôi. Nhất là Mộng Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng lên.

“Này này, các ngươi đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn Đâu Gia ta.” Thanh Đâu Chấn hùng hồn nói, “Một ao Tiên Tuyền này có uy lực tương đương với hai viên Thoát Thai Tiên Đan, các ngươi độc chiếm cái nào cũng ăn không tiêu a?”

“Vậy có thể đem tiên tuyền xuất ra một nửa hay không, để dành sau này tách ra pha?” Vương Phú Quý đưa ra chủ ý nói.

“Không được, tinh hoa Hậu Thiên Địa Khởi Khởi sẽ lấy tốc độ cực nhanh di tán, chẳng phải là lãng phí?” Thanh Đâu nói, “Loại cơ duyên thiên đạo này ban cho nếu lãng phí, không chừng sẽ đưa tới thiên đạo trừng trị, thiên lôi từng đạo đánh xuống ai chịu nổi?”

“Vậy có thể ở giữa xây tường ngăn cách hay không…” Vương Phú Quý lại đưa ra chủ ý nói.

“Không thể, các ngươi muốn vận công và hỗ trợ lẫn nhau để điều phối dược tính của đối phương.” Thanh Đâu kiên quyết phản đối.

“Vậy, có thể ở trong tường…”

Vương Phú Quý vừa định nói khoét hai cái lỗ ở giữa tường, nhưng khi đưa tay qua, lại bị Vân Mộng Vũ đỏ mặt giận dữ kéo lại.

“Phú Quý ngươi có ý gì? Cho dù là nghĩ biện pháp, cũng phải để ta suy nghĩ có đúng không? Ngươi cứ như vậy ghét bỏ cùng ta ngâm tiên tuyền?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử ngươi thật đúng là đang ở trong phúc mà không biết phúc.” Thanh Đâu trắng trợn châm ngòi ly gián, “Mộng Vũ à, tiểu tử này bảo đảm có ý gì khác, ngươi phải cẩn thận đấy.”

“Thanh Đâu ngươi chớ nói bậy, ta có thể có ý kiến gì chứ?” Vương Phú Quý biện luận: “Ta chỉ cảm thấy, ta và Mộng Vũ nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Mộng Vũ tiểu ny nhi, ngươi nghe một chút, nghe một chút giọng điệu này.” Thanh Đâu hắc hắc cười lạnh nói, “Ta thấy hắn rõ ràng là sợ cùng ngươi định ra danh phận bị khóa chặt, sau này sẽ treo cổ ở trên cây của ngươi, mất đi toàn bộ rừng rậm.”

Vương Phú Quý im lặng nhìn nó.

Cái yếm này, rốt cuộc là trải qua cái yếm như thế nào? Thật sự là đầu óc tràn đầy tư tưởng quỷ vực, hắn sắp nhịn không được phong ấn nó rồi.

“Được rồi được rồi, cùng ngâm là được rồi.” Cù Mộng Vũ đỏ mặt mang cái yếm chạy ra ngoài, “Ngươi cút ra xa mười dặm cho ta. Nếu dám đến gần thì đừng trách bổn công chúa gạt bỏ linh trí của ngươi.”

“Đi thì đi, Mộng Vũ tiểu ny tử ngươi quá dữ dằn rồi, so với Nghê Sương muội muội ôn nhu đáng yêu thì kém nhiều lắm.” Thanh Đâu mắng, thừa dịp Vân Mộng Vũ còn chưa kịp tức giận, lập tức cực tốc bay đi.

“Ta hung? Phú Quý ngươi nói, ta hung sao?” Vân Mộng Vũ tức giận đến giậm chân: “Thánh Uy lão tổ tông của chúng ta đó mới gọi là hung phải không? Nếu không phải nàng chiến công hiển hách, uy danh hiển hách, sao lại có biệt hiệu khí phách như vậy?”

“Thật sự cùng nhau ngâm sao?” Vương Phú Quý hỏi: “Không bằng ta bịt mắt lại đi.”

“Không cần, thật ra bổn công chúa đã sớm có chuẩn bị.” Cù Mộng Vũ đỏ mặt chạy ra mặt sau tảng đá, rất nhanh lại chạy ra.

Chỉ thấy nàng đã đổi sang một bộ đồ bơi khá nổi bật trên bờ cát Bách Đảo vệ, sau đó nhảy ra khỏi tiên tuyền.

“Phú Quý, ngươi mau xuống đây. Ta cũng chuẩn bị cho ngươi một thân, ở phía sau tảng đá.”

Áo tắm này được cải tiến dựa vào nước cổ xưa, dáng vẻ gần giống với bộ đồ bơi liền thể kiếp trước của Vương Thủ Triết. Nhưng dù vậy, đối với người Tiên Triều có tư tưởng bảo thủ như Vân Mộng Vũ thì cũng đã là khiêu chiến cực lớn.

Việc đã đến nước này, Vương Phú Quý cũng không giả bộ nữa, thay đồ bơi rồi xuống suối vàng.

Quá trình tự nhiên không hề chậm trễ.

Ở ngoài mười dặm, bốn sợi Thanh Đâu bồng bềnh bay lên, trong miệng cũng không ngừng phát ra tiếng cười khà khà bỉ ổi: “Tiểu tử phú quý ơi là tiểu tử phú quý, Đâu gia nhà ngươi chỉ có thể giúp ngươi tới nơi này thôi.”

Hiển nhiên, lý do lúc trước đều là Thanh Đâu nói bậy.

Tắm tiên tuyền tính chất ôn hòa mà thôi, lấy đâu ra nhiều cấm kỵ như vậy?

Thời gian từng ngày trôi qua.

Nửa tháng sau, tiên tuyền màu trắng sữa đã dần dần trở nên trong suốt, trong đó thiên địa tinh hoa cùng vật chất hữu ích khác, rõ ràng đã bị Vương Phú Quý cùng Vân Mộng Vũ chia cắt không còn.

“Cái này… Tư chất huyết mạch đại khái tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng!” Vương Phú Quý cũng cảm giác được huyết mạch của mình có tiến bộ cực lớn.

Điều này làm cho hắn không khỏi có chút áp lực. Nếu như lại có cơ duyên trùng hợp phát triển như vậy, tương lai mình chẳng lẽ muốn trở thành “Thiên tử” trong truyền thuyết?

“Phú quý phú quý, da của ta trở nên trắng bạc, thật tinh tế…” Trong tay Vân Mộng Vũ cầm 【Ánh Tiên Kính】 Phú Quý chiếu tới soi lui, giọng điệu mừng rỡ không thôi.

Rất hiển nhiên, điểm chú ý của nàng và phú quý hoàn toàn khác nhau.

Mà ngay khi Phú Quý và Vân Mộng Vũ thu được nhiều lợi ích, thì cuộc sống của Tĩnh An công chúa ở Tĩnh An Châu cũng không dễ sống như vậy.

…

Phủ Tĩnh An công chúa.

Thúy Vi Uyển.

Sau khi từ Tiên Đình trở về, Tĩnh An công chúa tâm tình vô cùng gay go.

Nha đầu Linh Mộng Vũ chết tiệt kia quả thực là âm hồn bất tán!

Lúc trước nàng làm hại Ngụy thị chảy ra nhiều máu, gián tiếp làm nàng mất mặt, mình còn chưa tính toán với nàng, lại làm ra chuyện lớn như vậy, hại mình bị bệ hạ trách phạt.

Món nợ này, mình nhất định phải tìm cơ hội đòi lại!

“Điện hạ, ngài đừng tức giận. Người bị chọc tức, thân thể không đáng lo.” Đại quản gia của phủ Tĩnh An công chúa là Câu Thu Điệp thấy nàng như vậy, thấp giọng khuyên vài câu, lại nói: “Tứ tiểu công chúa tuổi còn nhỏ, cánh chim chưa thành, ngài muốn thu thập nàng trong tương lai sẽ có rất nhiều cơ hội.”

Nói xong, nàng lại bảo thị nữ bưng ấm trái cây ướp lạnh mà Tĩnh An công chúa thường thích nhất.

Dưới sự an ủi ôn hòa của nàng, cảm xúc của Tĩnh An công chúa lúc này mới tốt hơn một chút.

Ai ngờ, vào lúc này, bỗng nhiên có thị vệ tới báo: “Điện hạ, 【Tuy Vân trưởng công chúa】 tới thăm.”

Tĩnh An công chúa sửng sốt: “Sao nàng lại tới đây?”

Tuy Vân công chúa chính là một trong bốn vị công chúa hiện tại của Tiên Triều, người lớn tuổi nhất, bởi vậy cũng thường thường được xưng là "trưởng công chúa".

So với mình, vị trưởng công chúa này kinh doanh nhiều năm, ở chiến trường ngoại vực cũng nhiều lần có thành tích, bất luận ở phương diện nào uy vọng đều cao hơn mình rất nhiều, chính là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường thành tựu "Hoàng nữ" của nàng.

Chỉ là, vị trưởng công chúa này từ sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, có hơn phân nửa thời gian đều ở trên chiến trường ngoại vực, hiếm khi về Tiên Triều. Cho dù mình và nàng đều là công chúa, hơn một trăm năm qua cũng chưa từng gặp nàng mấy lần, thì càng đừng nói đến có giao tình thâm hậu gì.

Hôm nay khó có được một lần từ chiến trường ngoại vực trở về, nàng chẳng lẽ không nên về phủ công chúa Tuy Vân Châu trước, nghỉ ngơi một hồi sao, làm sao lại tìm đến mình?

Hơn nữa hết lần này tới lần khác lại là đúng lúc?

"Điện hạ, Tuy Vân trưởng công chúa thân phận quý trọng, e rằng ngài phải đích thân đi nghênh đón." Câu quản gia rốt cuộc trải qua nhiều chuyện, rất nhanh phản ứng lại, lập tức lệnh thị nữ tới đây thay y phục cho Tĩnh An công chúa.

Tĩnh An công chúa mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề ra ngoài đón.

Lúc này.

Trên quảng trường trước cửa chính phủ Tĩnh An công chúa, một chiếc phi liên hoa lệ đã chậm rãi dừng lại.

Quy cách của chiếc phi liên này cũng tương tự như Tĩnh An công chúa, kéo xe cũng là hai con phi mã màu trắng không có nửa điểm tạp sắc, ngay cả điêu khắc và huy ký trên thùng xe cũng không khác biệt lắm, đều tinh xảo hoa lệ, hiển thị rõ phong phạm hoàng gia.

Duy nhất bất đồng chính là, toa xe của chiếc phi liễn này toàn thân màu vàng, màu lam, cùng với màu trắng làm màu sắc chủ đạo, so với hai màu tử kim ít đi vài phần thần bí, lại thêm vài phần không màng danh lợi và trầm ổn.

Theo Tĩnh An công chúa ra nghênh đón, cửa xe cũng được mở ra từ bên trong.

Một vị nữ tử trẻ tuổi mặc thường phục công chúa màu lam vàng được thị nữ nâng đỡ đi ra, chậm rãi đi xuống phi liễn.

Rất hiển nhiên, nữ tử trẻ tuổi này chính là trưởng công chúa Tuy Vân.

So với 【 công chúa Tân Tấn 】 Mộng Vũ, diện mạo của công chúa Tuy Vân rõ ràng càng giống Tiên Hoàng hơn, ngũ quan xinh đẹp đại khí, khí chất ung dung hoa quý, trong lúc đi lại tự có một cỗ thong dong, rất rõ ràng là người chân chính trải qua sóng to gió lớn.

“Tĩnh An bái kiến Tuy Vân trưởng công chúa.” Tĩnh An công chúa vội vàng nghênh đón, biểu hiện ra một bộ dáng nhu thuận cung kính.

…

Chương 121: Thủ Triết chờ tiểu ma tôn rất lâu rồi!

…

“Tĩnh An, nhanh đừng khách khí như vậy.”

Tuy Vân công chúa cười nâng nàng dậy.

Sau một phen khách sáo, Tĩnh An công chúa liền dẫn Tuy Vân công chúa vào trong Thúy Vi uyển, lại an bài thị nữ dâng linh quả và điểm trà, lúc này mới tự tay pha trà cho Tuy Vân công chúa.

“Nghe nói Tuy Vân tỷ tỷ vài ngày trước đại phát thần uy trên chiến trường ngoại vực, dẫn quân kích phá một chi chiến đoàn tinh nhuệ của yêu ma, cũng tự tay chém giết một đầu thống lĩnh yêu ma cấp chín, có thể nói là chiến công hiển hách, làm Tĩnh An thần hướng.” Tĩnh An công chúa tự mình bưng trà dâng lên, ánh mắt tỏa sáng cảm khái nói: “Tĩnh An hận không thể sớm tấn thăng Thần Thông cảnh một chút, như vậy có thể đi theo tỷ tỷ yên ngựa phía trước, cùng nhau kiến công lập nghiệp.”

Chử thị truyền thừa mấy vạn năm, số lượng dòng họ sớm đã nhiều như biển Yên, Tĩnh An công chúa và Tuy Vân công chúa ít hơn ba bốn trăm tuổi, đương nhiên không có khả năng đúng dịp chính là tỷ muội ngang hàng.

Chỉ là sau khi nữ nhi Uyển thị gia phong công chúa, đều được xếp vào danh sách công chúa, cho đến sau khi trở thành Lăng Hư cảnh mới được phong vương, mới có thể từ trong danh sách công chúa bị loại ra.

Tĩnh An công chúa vốn chỉ là thuận miệng thổi phồng Tuy Vân công chúa một câu, Tuy Vân công chúa nghe vậy, sắc mặt lại nghiêm túc một hồi: “Tĩnh An à, ngươi đừng đùa giỡn trên chiến trường, yêu ma ngoại vực thực lực cường đại, trời sinh tính hung tàn. Ta vì đánh tan chiến đoàn tinh nhuệ của yêu ma kia, mặc dù đã bố trí đủ loại chu mật, dưới sự công kích của chúng ta, quân đội của chúng ta tổn thất vẫn rất lớn.”

“Những tướng sĩ thương vong kia, là hi sinh vì bảo vệ Nhân tộc, cũng không phải là vật hi sinh công trạng của chúng ta, càng không phải là đá kê chân chúng ta khoe ra chiến công.”

“Tuy Vân tỷ tỷ dạy rất đúng.” Tĩnh An công chúa cũng nghiêm túc một hồi: “Là Tĩnh An Mạnh Lãng rồi.”

“Ai~” Tuy Vân công chúa khẽ thở dài nói, “Ta biết sau khi ngươi bị bệ hạ phê bình, trong lòng hơn phân nửa có chút không thoải mái. Cho nên ta mới đặc biệt tới đây, nói với ngươi.”

“Mặc Vân tỷ tỷ.” Nói đến việc này, Tĩnh An công chúa không nhịn được ủy khuất một hồi, “Ta cũng không có đi trêu chọc nha đầu Diệp Mộng Vũ kia, dựa vào cái gì nàng ta ba phen mấy bận mà nhằm vào ta? Đầu tiên là chèn ép Tĩnh An Ngụy thị của ta, lại liên hợp Đông Càn Vương thị lôi kéo Triêu Dương Vương, ngay sau đó còn quét sạch nhân mạch và căn cơ ta bày ra ở Phù Nam.”

“Đã như vậy rồi, bệ hạ lại cho rằng đó đều là lỗi của ta, triệu ta qua hung hăng phê bình một lần, còn để cho ta đóng cửa suy nghĩ.”

“Tư Quá? Vậy ngươi nghĩ ra cái gì chưa?” Tuy Vân công chúa từ chối cho ý kiến.

“Ta bị oan, rõ ràng chính là nha đầu thối kia đang nhằm vào ta.” Tĩnh An công chúa cả giận nói: “Những thiệt thòi này ta không thể ăn không, nhất định phải thanh toán từng người với nàng ta.”

“Ai~”

Tuy Vân công chúa thở dài: “Đầu tiên, Mộng Vũ nếu đã được sắc phong làm 【 công chúa 】, đó chính là Tứ muội của ngươi, không phải cái xú nha đầu gì đó. Tĩnh An, ta biết ngươi tâm khí cao, muốn kế thừa vị trí Tiên Hoàng, cũng vẫn coi đây là mục tiêu.”

“Tuy Vân tỷ tỷ, muội…” Tĩnh An công chúa sắc mặt hơi đổi.

“Không cần giải thích.” Tuy Vân công chúa ngắt lời nói: “Bây giờ đang là thời kỳ tiên hoàng truyền thừa, ngươi thân là công chúa, có lý tưởng và hoài bão này là chuyện bình thường.

Nhưng ngươi không có lý tưởng như vậy, ta và nhị muội cũng muốn kế nhiệm vị trí tiên hoàng.”

“Nhưng đầu tiên ngươi phải hiểu rõ, với tư cách tiên triều công chúa nên gánh vác cái gì, làm một Tiên Hoàng lại phải gánh chịu cái gì. Ít nhất, không phải giống như ngươi, một mực chỉ lôi kéo nhân mạch, xây dựng thành viên nòng cốt, lại không nhớ trách nhiệm của công chúa.”

Tĩnh An công chúa sắc mặt có chút khó coi, lời này cũng giống hệt lời bệ hạ phê bình nàng.

“Ngươi thân là công chúa, vốn nên thay bệ hạ phân ưu, thay bệ hạ trấn thủ một phương, thay bệ hạ đi chống ngoại địch thủ hộ tộc.” Tuy Vân công chúa thấy nàng còn chưa hiểu, ngữ khí dần dần trở nên nghiêm khắc, “Nhưng ngươi đốc quản Tĩnh An Châu nhiều năm, loạn tượng Tĩnh An Châu có cải thiện gì không? Một trong những người ủng hộ lớn nhất của ngươi Tĩnh An Ngụy thị, mấy năm nay đại phát quốc nạn ngươi không biết hoạt động làm gì sao? Ngươi lại làm gì? Ngươi ở Xuyến Nam Châu lấy được nhóm “tắp nối” kia, lại là mặt mũi gì, ngươi không biết sao?”

“Muốn làm Tiên Hoàng, cái này không có tật xấu gì. Bất quá chỉ bằng ngươi, có tư cách và năng lực gì đi gánh vác vận mệnh của Nhân tộc?”

“Tiên Hoàng đại biểu chỉ là lực lượng cùng quyền thế sao? Không, nó đại biểu là đại biểu cho gánh chịu cùng trách nhiệm, là áp lực vô cùng vô tận.”

“Thân là một trong những người mạnh nhất nhân loại, Tiên Hoàng chính là lá chắn cuối cùng của nhân loại, là chỗ dựa của tất cả chúng ta, thần tử có thể phạm sai lầm, Tiên Hoàng lại không thể.”

Tĩnh An công chúa bị nàng mắng đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hồi lâu cũng nói không ra lời.

Thấy nàng như vậy, Tuy Vân công chúa trong lòng cũng thở dài.

Tĩnh An vẫn còn quá nhỏ tuổi, chưa từng tận mắt chứng kiến sự tàn khốc của chiến trường ngoại vực, không biết con người

muốn sống yên ổn ổn ở thế giới này cũng đã cực kỳ khó khăn rồi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của nàng dịu lại, tiếp tục nói: "Hiện tại chúng ta có bốn tỷ muội, bất kể tương lai ai làm Tiên Hoàng, ba người còn lại đều dốc hết sức ủng hộ, cùng nhau bảo vệ Nhân tộc."

"Tuổi của Phù Nam tứ muội còn nhỏ, cho dù có chỗ nào không thích hợp, ngươi làm người như Tam tỷ, cũng nên cho ra gương và tấm gương, đi dẫn dắt nàng gánh vác trách nhiệm và trách nhiệm của một công chúa. Mà không phải giống như ngươi bây giờ, tiếng oán than dậy đất, lòng mang hận ý, còn ý đồ trả thù cùng chèn ép."

"Ta hỏi ngươi, Tuy Vân ta thân là trưởng công chúa, mấy năm nay có chèn ép nhị muội với ngươi không?"

"Chuyện này, tất nhiên là không có." Tĩnh An công chúa đáp lại.

Không chỉ không có, lúc nàng mới khai phủ luống cuống tay chân, Tuy Vân công chúa còn sai người giúp nàng không ít việc. Chỉ là mấy năm nay nàng một lòng muốn thượng vị làm Tiên Hoàng, quên hết những lựa chọn này mà thôi.

Một lúc lâu sau, thần sắc áy náy trên mặt nàng mới dần dần bình tĩnh trở lại: "Tuy Vân tỷ tỷ nói đúng, đích thật là tầm mắt và cách cục của ta hơi nhỏ. Ta sẽ tự nghĩ cách học tập Tuy Vân tỷ tỷ nhiều hơn."

"Ngươi hiểu là tốt rồi. Vậy ta sẽ không nói nhiều nữa." Tuy Vân công chúa đứng dậy nói, "Ngươi hãy biết, thế cục chiến trường ngoại vực càng ngày càng kém, tương lai mấy tỷ muội chúng ta đều sẽ là chủ lực để chống lại yêu ma ngoại vực. Ngươi muốn làm Tiên Hoàng, vậy thì chăm sóc Tĩnh An Châu cho tốt, cố gắng tôi luyện thực lực cá nhân, tương lai lên chiến trường mới có thể chống đỡ nửa bầu trời cho Nhân tộc chúng ta."

"Bệ hạ chính là Minh Quân, ngươi làm cái gì nàng đều nhìn ở trong mắt, trong lòng tự nhiên sẽ có phán đoán. Tự ngươi suy nghĩ thật kỹ đi."

Dứt lời, nàng chuẩn bị rời đi.

“Tỷ tỷ khó được đến Tĩnh An Châu ta một lần, không bằng ở một thời gian ngắn.” Tĩnh An công chúa giữ lại nói.

“Không cần, ta còn phải đi Tiên Đình một chuyến xử lý chút chuyện vũ khí trang bị.” Tuy Vân công chúa cáo từ nói.

“Vậy ta đưa tiễn tỷ tỷ.” Tĩnh An công chúa đứng dậy đưa tiễn.

Chờ sau khi Tuy Vân công chúa rời đi, Tĩnh An công chúa trở về phủ đóng cửa từ chối tiếp khách một tháng. Trong lúc đó, bất kể Ngụy Thanh Vân của Ngụy thị, hay là những công tử thế gia khác đến nhà cầu kiến, đều không thể nhìn thấy mặt nàng.

Mãi đến một tháng sau, nàng lại khai phủ đón khách lần nữa.

Lần này, nàng lại nhờ đại quản gia Câu Thu Điệp thay nàng triệu đến một người.

Uông Hàn Mặc.

Người này chính là một thanh niên tuấn kiệt 【Tĩnh An Uông thị】, mặc dù chỉ là tư chất huyết mạch đại thiên kiêu Đinh đẳng, nhưng trước sau cầu học trong các cơ cấu giáo dục như Tiên Đình, Tiên Cung, cũng từng du lịch qua các quốc gia Đại Chu, Đại Hạ như Mộ Chân đại lục, kiến thức rất uyên bác, tài hoa cũng không tầm thường.

Dưới sự sắp xếp của gia tộc, hắn trở thành một trong những phụ tá của phủ Tĩnh An công chúa, thuộc về một trong những thành viên nòng cốt của Tĩnh An công chúa.

Chỉ là Uông Hàn Mặc nhân sinh tính ngay thẳng, từng nhiều lần vì khuyên Tĩnh An công chúa mà đắc tội với nàng, sau đó lại bị đám người Ngụy Thanh Vân xa lánh chèn ép, khiến hắn cơ hồ trở thành nhân vật bên cạnh phủ Tĩnh An công chúa, cuộc sống trôi qua cũng rất thanh nhàn.

Thúy Vi Uyển, thư phòng.

Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, Uông Hàn Mặc vòng qua bình phong, tiến vào thư phòng, đưa tay trầm ổn lễ bái: “Hàn Mặc bái kiến điện hạ. Không biết điện hạ triệu thần đến, có gì phân phó?”

Tĩnh An công chúa hơi đánh giá hắn một cái.

Nàng vẫn là lần đầu tiên chú ý tới, bộ dáng Uông Hàn Mặc này mặc dù không tuấn tú như Ngụy Thanh Vân, nhưng lại mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính, rất có một cỗ khí độ trầm ổn.

“Mấy đề án kia của ngươi, ta đã xem qua.” Tĩnh An công chúa thẳng vào chính đề, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Ngươi nói tỉ mỉ với ta một chút.”

Sắc mặt Uông Hàn Mặc hơi kinh ngạc: “Đề án mà điện hạ chỉ là…? Nếu Hàn Mặc nhớ không lầm, đề án lần này của thần chính là chuyện của hai mươi năm trước.”

“Chính là đề án tạm thời bị gác lại.” Tĩnh An công chúa ho nhẹ một tiếng, cũng có chút đỏ mặt: “Hôm nay thời cơ đã đến, có một số đề án đã có thể thực thi.”

Mắt Uông Hàn Mặc sáng lên, kích động không thôi: “Ngàn vạn lần không nghĩ tới, điện hạ nghĩ thông suốt. Đây là may mắn của Tĩnh An ta, là may mắn của nhân tộc.”

“Được rồi được rồi.” Tĩnh An công chúa khoát tay áo: “Hay là nói một chút đề án của ngươi đi.”

“Vâng, điện hạ.”

Uông Hàn Mặc tinh thần phấn chấn, ngữ khí thay đổi tứ bình bát ổn vừa rồi, không chút sợ hãi, chậm rãi nói: “Tĩnh An Châu chúng ta là một đại châu tài nguyên, không những có được quặng sắt khổng lồ, huyền thiết khoáng, mà còn có rất nhiều khoáng sản quý hiếm cao giai. Tài nguyên nhiều là chuyện tốt, nhưng đồng thời cũng là chuyện xấu. Đại thế gia lớn nhỏ Tĩnh An chúng ta cơ hồ đều lấy tài nguyên khoáng sản làm nguồn thu nhập chủ yếu, cạnh tranh và tranh tài nguyên cũng đều sinh ra xung quanh.”

“Vấn đề lớn nhất sinh ra như thế là sản nghiệp đơn lẻ, dễ dàng tạo thành lũng đoạn, bất lợi cho sự phát triển theo phương thức trăm hoa đua nở. Một khi làm quáng nghiệp trung tâm sản nghiệp xảy ra vấn đề, toàn bộ hệ thống kinh tế Tĩnh An châu sẽ rất dễ sụp đổ, gặp tổn thất kinh tế cực lớn. 【Huyền Thiết Phong Ba】 lúc trước chính là giáo huấn thảm thiết.”

“Muốn thay đổi loại cục diện này, thì cần thay đổi kết cấu sản nghiệp, phát triển theo hướng đa nguyên hóa. Giống Tĩnh An

Uông thị chúng ta mặc dù chỉ là thế gia nhị phẩm, nhưng khi kinh doanh khoáng sản, còn tận khả năng phát triển các ngành nghề như luyện khí, trồng trọt, cũng có một số hạng mục hợp tác với Tiên Binh bộ, trước đó trong phong ba huyền thiết đã chịu ảnh hưởng tương đối nhỏ."

Tĩnh An công chúa nghe vậy buồn ngủ.

Cái gì mà sản nghiệp đơn lẻ, cái gì mà kết cấu sản nghiệp, cái gì mà phát triển đa nguyên hóa, nàng nghe mà đau đầu.

Nếu không phải hiện tại nàng chỉ có Tử Phủ cảnh, còn không được cho phép chiến trường ngoại vực, nàng thật sự không sảng khoái bằng đi theo con đường quân võ.

Trên thực tế, trong lịch sử Hàn Nguyệt Tiên Triều có không ít công chúa cũng không giỏi kinh doanh hạt địa, nhưng trên chiến trường lại có chút dũng mãnh, ví dụ như Triêu Dương Vương. Lúc trước khi làm công chúa, Triêu Dương Vương đốc quản hạt cũng không nghe nói có thành tích gì, nhưng đến trên chiến trường liền đại phóng dị sắc, thắng được kính ngưỡng cùng kính yêu của mọi người.

"Nói đến hợp tác với Tiên Binh Bộ, không thể không đề cập tới Đông Càn Trường Ninh Vương thị gần đây nổi danh trong giới luyện khí…" Uông Hàn Mặc càng nói càng hưng phấn.

"Đợi???" Vừa nghe được cái tên này, Tĩnh An công chúa lập tức không buồn ngủ nữa, mày liễu nghiêng nói: "Ngươi nói là Trường Ninh Vương thị? Chính là Vương thị dựa vào Vân Mộng Vũ nha đầu, gánh vác ba mươi vạn bộ huyền giáp của Huyền Giáp ty chế tạo ra? Chính là Vương thị nhiều lần đối nghịch với ta đó sao?"

"Cái này… Cùng ngài có đối nghịch hay không, Hàn Mặc không rõ lắm, nhưng thật sự là Vương thị được Huyền Giáp chế tạo." Uông Hàn Mặc thành thật trả lời.

Tĩnh An công chúa treo lơ lửng không một cước đá hắn ra cửa.

Tên chó má Uông Hàn Mặc này, rốt cuộc vẫn không phải là phụ tá của Tĩnh An công chúa? Ngay cả cái tên Vương thị Đông Càn kia, ba phen mấy bận đối nghịch với bản công chúa cũng không biết?

Phải thay đổi, phải thay đổi, Tĩnh An công chúa nghiến răng, cố gắng khắc chế xúc động muốn đánh người.

“Nói đến Vương thị kia, vẫn có chút đồ vật.” Uông Hàn Mặc hưng phấn nói: “Ta nghe một số luyện khí sư đi Đông Càn trợ giúp nói đến, phương thức sản xuất bên đó rất khác với Tiên Triều ta…”

Hắn lầm bầm nói lể một đống lớn.

“Ngoài ra, ta nghe nói Vương thị huấn luyện dân binh cơ bản, xây dựng đội quân dân phòng đều rất dụng tâm, dốc lòng bồi dưỡng quân dự bị, một khi chiến trường cần, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo lên. Ta cảm thấy suy nghĩ của bọn họ đáng học tập…”

“Ngươi để cho tư duy của bản công chúa học theo thế lực đối thủ?” Tĩnh An công chúa cả giận nói: “Ngươi không biết Vương thị này đáng giận cỡ nào sao? Ngay cả Triêu Dương Vương điện hạ cũng bị bọn họ lừa gạt, ảnh hưởng bản công chúa kế thừa bảo điển.”

“Cho dù là thế lực đối địch, chỗ đáng để học cũng có thể học.” Uông Hàn Mặc nghiêm mặt nói: “Như vậy chúng ta càng dễ lý giải tư tưởng của đối phương, cũng càng dễ thắng.”

Cái này còn giống tiếng người.

Tĩnh An công chúa gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều.

“Về phần bảo điển của Triêu Dương Vương, có thể tranh thì tranh, cho dù tranh thua cũng không có gì ghê gớm.” Uông Hàn Mặc lại nói.

“?”

Trong mắt Tĩnh An công chúa lại phun lửa, khí huyết dâng lên.

“Dù sao chỉ cần dùng quá độ, tuỳ tiện gom góp một bảo điển hoàng thất nào đó là được.” Uông Hàn Mặc lại nói: “Nếu mục tiêu của điện hạ là tiên kinh thì không cần để ý mấy chuyện này.”

Điều này cũng rất giống lời nói của một người.

Ánh mắt Tĩnh An công chúa lại dịu đi mấy phần, lửa giận vừa mới dâng lên lần nữa dập tắt.

“Cho dù không giành được tiên kinh, công chúa ngươi cũng đừng nhụt chí, chúng ta kinh doanh tốt Tĩnh An một chỗ, cũng có thể cống hiến cho Nhân tộc.”

Tĩnh An công chúa: “…”

Lúc này nàng thật không nhịn được nữa!

…

Ngay khi Tĩnh An công chúa bắt đầu “thay đổi bản thân”, “chăm lo việc nước”.

Trong phủ thành của Phù Nam Châu, một tòa biệt viện hoàng thất cũng tạm thời bị xếp vào tên của Vân Mộng Vũ, tạm thời treo lệnh bài 【Phủ công chúa Phù Nam】 lên.

Đây là một tòa biệt viện chiếm diện tích rất lớn, trong biệt viện có núi có hồ, linh khí cũng vô cùng nồng đậm, hiển nhiên là có linh mạch cực phẩm, trong biệt viện trang trí cũng khá xa hoa.

Biệt viện này trước kia thường được dùng để chiêu đãi tông thân quý thích đến Xuyến Nam châu du ngoạn, phối trí các phương diện đều được cho là tương đối tốt, tông thất phụ trách bảo vệ cũng tương đối tận tâm, hoàn cảnh cư trú được cho là tương đối ưu tú.

Bất quá, so với phủ công chúa chân chính, tòa biệt viện này vẫn lộ ra vẻ đơn sơ như cũ.

Kỳ thật dưới tình huống bình thường, Tiên Triều công chúa đều qua bảy mươi tuổi mới có thể chính thức gia phong, do Tiên Hoàng ban phong hào, sau đó Tông thân phủ ra mặt thành lập phủ công chúa cho hắn.

Mà tài liệu xây dựng phủ công chúa bởi vì tương đối trân quý, bị hạn chế bởi sản lượng, bình thường đều phải sớm mấy chục năm bắt đầu chuẩn bị, đợi đến lúc chính thức gia phong, tài liệu cũng tích lũy được kha khá rồi.

Nhưng lần này Mộng Vũ gia phong, hiển nhiên không phải tình huống bình thường.

Côn Bằng Mộng Vũ mới mười mấy tuổi, tuy rằng Tông Thân Phủ đã bắt đầu tích góp tài liệu xây dựng phủ công chúa cho nàng, nhưng chỉ vài năm như vậy, làm sao có thể tích lũy được bao nhiêu?

Nàng gia phong như vậy, tông thân phủ lập tức bị đánh trở tay không kịp, người phụ trách liên quan đều sắp khóc.

Ngay cả tài liệu cũng không có, phủ công chúa Phù Nam xây như thế nào chứ?

Cũng may, bản thân Vân Mộng Vũ cũng không vội, ở biệt viện mà Tông Thân Phủ sắp xếp cho nàng cũng rất thư thái.

Giờ phút này.

Trong lương đình ở hậu hoa viên.

Chử Mộng Vũ đang ăn đầu cánh Loan do Vương Phú Quý tỉ mỉ nướng.

Cánh nhọn mỹ vị dị thường, nhưng cũng ngăn không được nội tâm bi phẫn của nàng lúc này, vừa ăn vừa lẩm bẩm nói: "Công chúa Phù Nam, công chúa Phù Nam! Tên này cũng quá khó nghe."

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình chỉ vui vẻ ra ngoài giả bộ, đào bảo, kết quả đột nhiên biến thành 【 công chúa Chử Nam 】, còn bị ép phải đảm nhiệm nhiệm vụ quản lý giúp đỡ người nghèo cho Phù Nam Châu.

Làm cho tâm tình tốt lúc trước được bảo, nàng đã tan thành mây khói.

"Bệ hạ đây là đang khi dễ ta…" Kỳ Mộng Vũ tức giận hầm hừ nói: "Phú Quý, bảo tài nhà chúng ta không phải ở trong bảo địa mở ra một viên Linh Bạng châu hỏa hậu mấy vạn năm sao? Thứ này ngoại trừ dưỡng nhan phòng lão không có tác dụng quá lớn. thay ta sai người đưa đi cho bệ hạ, coi như cảm tạ 【 công chúa Phù Nam 】 mà lão nhân gia nàng sắc phong."

Dưỡng nhan phòng lão? Chuyện này cũng quá độc ác đi? Ngươi đây là muốn đối nghịch với Tiên Hoàng sao?

Vương Phú Quý hơi co mặt lại, nhịn không được nói: “Bệ hạ không phải đã nói rồi sao, nếu như ngươi có thể có chút thành tích, thì có thể tự mình sửa phong hào.”

“Thành tích, làm sao có thành tích?” Vân Mộng Vũ đau đầu không thôi, vẻ mặt khổ sở ha ha: “Ta mới 13 tuổi thôi, đã bắt đầu bị ép kinh doanh rồi sao? Ngay cả học còn chưa học xong. Hơn nữa tên Phù Nam này lại xa xôi nghèo túng, thuần túy chính là một cục diện rối rắm.”

Bệ hạ thật sự quá đáng, ngay cả một đứa trẻ mười ba tuổi cũng không buông tha.

Mình thật sự là gánh vác trọng trách vốn không nên gánh vác ở độ tuổi này.

Nàng ta càng nghĩ càng sụp đổ, nhịn không được trơ mắt nhìn về phía phú quý: “Phú quý, ngươi phải giúp ta chứ. Ngươi cũng không thể buông tay mặc kệ nha.”

“Cái này…”

Vương Phú Quý ngược lại không bi quan như nàng.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Kỳ thực Dĩ Nam cũng không tệ lắm. Ngươi xem, nơi này ánh mặt trời dư thừa, nước mưa tưới tắm, thật ra rất thích hợp cho việc phát triển trồng trọt. Vấn đề duy nhất ở chỗ, gió đài nơi này tương đối nhiều, cần chuyên môn nuôi trồng một ít cây cối hạng thấp chống gió chống úng tiêu.”

“Phú Quý, ngươi hãy nói rõ ràng xem.” Huyên Mộng Vũ ánh mắt sáng lên nói.

“Tiên triều chúng ta thoạt nhìn phong quang, kì thực cũng coi như là loạn trong giặc ngoài, một con có Xích Nguyệt Ma triều như hổ rình mồi, một con khác lại phải chống lại kẻ thù bên ngoài cường hãn như yêu ma ngoại vực.” Vương Phú Quý nghiêm mặt nói, “Nếu muốn giảm bớt áp lực hoặc là giải quyết vấn đề, thì phải bắt đầu từ chính bản thân cường đại. Nếu muốn bản thân cường đại, thì không ngoài việc ở các phương diện ưu hóa: tiền, lương, tài nguyên, giáo dục, nhân khẩu, nhân khẩu, tố chất, kỹ thuật phát triển.”

“Vấn đề hiện tại của Y Nam châu chủ yếu là hai vấn đề, một là quản lý hỗn loạn, địa phương cát cứ nghiêm trọng, hai là dân

chúng nghèo khó lạc hậu.”

“Chỉ cần chúng ta có thể tìm được một con đường phát triển thích hợp cho Xuyến Nam châu…”

Linh Mộng Vũ nghe xong, cũng bắt đầu mơ màng ngủ: “Phú Quý, ngươi muốn làm thế nào thì cứ làm như thế đi, ta đều nghe lời ngươi.”

“Vậy được rồi, chúng ta trước hết làm một kế hoạch năm trăm năm. Từ hệ thống giáo dục, hệ thống dân sinh, hệ thống kinh tế, hệ thống quân sự, các phương hướng khác nhau bắt đầu vào tay, tranh thủ trong vòng năm trăm năm hoàn toàn thay đổi dung mạo sau lưng của Chử Nam Châu.” Vương Phú Quý bắt đầu hào hứng bừng bừng trình bày suy nghĩ của mình, “Chúng ta có thể tham khảo hệ thống khí linh của Thần triều hoặc là của Vương thị chúng ta, dùng để quản lý một số việc rườm rà…”

“Chờ một chút? Năm trăm năm?”

Côn Bằng Mộng Vũ giật mình một cái, bị con số này kích thích tinh thần.

Nàng chớp đôi mắt to long lanh, vẻ mặt xoắn xuýt: “Muốn, cần lâu không?”

“Mộng Vũ à, xây dựng nền tảng phát triển, khẳng định không phải là chuyện một sớm một chiều.” Vương Phú Quý lời nói thấm thía nói: “Quy Nam châu địa vực khổng lồ, so với Đông Càn chúng ta còn lớn hơn một vòng, há có thể một lần là xong? Huống chi chúng ta đều là tư chất tuyệt thế thiên kiêu, tương lai sống ba bốn ngàn năm không thoát. Vẻn vẹn năm trăm năm nháy mắt là qua.”

Chỉ một thoáng, nước mắt của Kỳ Mộng Vũ đều rơi xuống.

Chẳng lẽ nàng thật sự phải tiếp tục niêm phong “Nghiêu Nam công chúa” này thêm năm trăm năm sao?

…

Tiên Triều bên này, lúc hai đứa nhỏ đang mưu đồ thống trị địa phương, cùng một thời gian, một cỗ nguy cơ trước nay chưa từng có cũng đang lặng lẽ hướng Đại Càn tới gần.

Hoàng cung Đại Càn.

Định Càn Điện.

Hôm nay, đúng ngày hội nghị tiểu triều.

Trong điện, trên bậc thang, góc dưới ngự tọa thuộc về Long Xương đại đế được sắp xếp một chiếc ghế nhỏ hơn một chút, đó chính là chỗ ngồi của đế tử An.

Mặc dù ông ta đã giám quốc rất lâu, cũng có không ít thành tích, uy vọng trong triều cũng còn hơn một ngày, nhưng chỉ cần ông ta một ngày không đăng cơ, hoàng đế Đại Càn vẫn là Long Xương, ông ta đương nhiên cũng không thể ngồi trên ngự tọa.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là hình thức mà thôi, không ảnh hưởng lớn đến uy tín của Đế Tử An.

Bởi vì là tiểu triều hội, nhân số quan viên hội họp không tính là nhiều, cơ bản đều là trọng thần tứ phẩm trở lên.

Lấy các lão cầm đầu, những triều thần quan trọng này đều nghiêm túc đứng đó, thỉnh thoảng lại có người đưa ra một đề án, mọi người liền bắt đầu vây quanh đề án này, tiến hành thảo luận, bác bỏ hoặc biểu quyết, cuối cùng do đế tử An Nhất Quyết định âm.

Thật ra những đề án này, hơn phân nửa là đề tài đã được thảo luận trong Ngự thư phòng, chỉ là còn có tranh luận, cần phải tiến hành quần sách hợp lực bước tiếp theo trên triều hội, thuận tiện vượt qua trình tự.

Loại triều hội này, trừ phi liên quan đến đấu tranh chính trị, nếu không thì không có khả năng làm ra tập kích đột ngột gì đó.

Bây giờ uy thế của đế tử An dần thịnh, quốc lực Đại Càn cũng phát triển không ngừng, quần thần đều tương đối đoàn kết trong rất nhiều quốc sự, cho dù có tranh luận cũng chẳng qua là vây quanh tính khả thi, trên thực tế có khả năng gặp phải vấn đề trên thao tác, có tạo thành ảnh hưởng tiêu cực hay không, cần đầu tư bao nhiêu tài lực vật lực, cùng với người phụ trách cụ thể chọn các vấn đề chi tiết tiến hành thảo luận.

Từng đề án trôi qua, thời gian cũng đã qua một canh giờ.

Lúc này, quan viên của Ti Tân bộ bẩm tấu: “Khởi bẩm đế tử, sứ giả Xích Nguyệt ma triều Cù Quang Viễn, đã đến Đại Càn ta nửa tháng. Ti Tân bộ chúng ta tuy theo đúng quy củ chiêu đãi Cầu sứ giả, không dám chậm trễ, nhưng vẫn khiến cho đối phương bất mãn mãnh liệt, sau khi ở trên triều hội bái kiến đế tử, mới bằng lòng nói rõ ý đồ đến đây. Hiện giờ, hắn đang chờ ở trong Thiên điện.”

Nhắc tới vệt sáng mờ này, đế tử An cũng nhíu mày không thôi.

Đại Càn và Xích Nguyệt Ma Triều không hề liên quan, cơ bản có thể coi là trận doanh đối địch. Nếu có người của Xích Nguyệt Ma Triều vụng trộm lẻn vào Đại Càn, đương nhiên phải bắt, “không cẩn thận” giết chết đối phương cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đối phương đi con đường chính quy đi sứ thì lại khác.

Bởi vì cái gọi là “hai nước giao chiến không chém sứ giả”, sứ tiết chính thức đại biểu mặt mũi quốc gia, huống chi Xích Nguyệt Ma Triều cũng không dễ chọc, cho dù Đại Càn không vui cũng chỉ có thể chiêu đãi.

“Điện hạ, dứt khoát gặp một lần đi.” Vương Thất Chiêu vốn có danh xưng tiểu các lão chắp tay nói: “Chỉ là một sứ giả Ma Triều, ở trên địa bàn Đại Càn chúng ta cũng không tạo ra được sóng gió gì.”

“Thôi được, tuyên sứ giả vào đây.” Đế tử An Nhiên nói.

Sống lâu dưới địa vị cao, hắn cũng đã sớm dưỡng ra khí độ không giận tự uy.

“Tuyên, Xích Nguyệt Ma Triều ánh sáng mịt mờ, yết kiến.”

Theo một tiếng hát the thé vang lên, không bao lâu sau, có công công dẫn Cù Quang đi xa vào triều đình.

Nào có thể đoán được.

Cù Quang kia sau khi tiến vào từ xa lại không cho đế tử An chút mặt mũi nào, chỉ tùy ý chắp tay, thái độ tản mạn không nói, lời nói ra cũng không chút khách khí: “Vẻn vẹn Đông Càn, đế tử An nho nhỏ, thế mà lại kiêu căng thật lớn, ngay cả Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta cũng không để vào mắt.”

Lời vừa nói ra, các triều thần biến sắc.

Vương Thất Chiêu lập tức tiến lên một bước, lạnh giọng khiển trách: “Lệ sứ giả nói vậy không khỏi quá mức cuồng vọng. Đại Càn ta chính là đường đường đế quốc, không hề có quan hệ hoặc thần phục với quý triều. Ngươi phụng mệnh đi ra ngoài khiến Đại Càn ta, chúng ta đương nhiên lấy lễ đối đãi, nhưng thấy không gặp ngươi, đế tử nhà ta tự có chủ trương, không cho phép ngươi ở đây làm càn!”

Cù Quang Viễn cười lạnh một cái, chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt ngạo nghễ cùng khinh thường: “Ta cũng không muốn so đo với tiểu nhân vật như ngươi. Lần này đến đây, ta phụng mệnh tiểu ma tôn, mang một câu nói cho đế tử An.”

Nói xong, hắn dừng lại một cái chớp mắt, giương mắt quét qua vẻ mặt hơi biến sắc của mọi người trong điện, vẻ kiêu ngạo trên mặt càng rõ ràng: “Chỉ cần các ngươi giao ra âm Xà Ma Cơ phản tặc Ma Triều, cũng nghiêm trị thế gia Ngũ phẩm Vương thị xúi giục Đông Càn, Tiểu Ma Tôn chúng ta liền đại phát từ bi, không so đo với Đông Càn các ngươi. Nếu không mà nói… Hừ hừ ~”

Lời này cũng quá kiêu ngạo rồi!

Quần triều thần nhất thời rối loạn lên, không ít người lập tức lòng đầy căm phẫn chuẩn bị nhảy dựng lên lên mắng nhiếc: Lâu Quang ngang ngược càn rỡ.

Tuy nhiên, không đợi bọn họ mở miệng, Đế Tử An đã đưa tay đè xuống lời nói của mọi người, sau đó rũ mắt nhìn về phía Cù Quang Viễn, thanh âm lạnh nhạt nói: “Cho ngươi một chữ, “Cút”!”

“Cái gì?”

Cù Quang Viễn không dám tin.

Chỉ là một đế tử một tiểu quốc nhỏ bé, lại dám không để tiểu Ma Tôn vào mắt như thế?

“Ngươi không hiểu tiếng người hả?” Vương Thất Chiêu cũng lạnh lùng nói: “Từ từ nói Tiểu Ma Tôn nhà ngươi còn chưa thành Ma Tôn, cho dù thật sự trở thành Ma Tôn thì đã sao? Từ xưa Tiên Ma không đội trời chung, hắn làm mưa làm gió ở Ma Triều cũng thôi đi, còn muốn khoa tay múa chân ở trận doanh Tiên Triều chúng ta sao?”

“Người đâu! Lập tức trục xuất hắn. Còn dám lưu lại trong lãnh thổ Đại Càn ta, xử theo tội gián điệp.” Vương Thất Chiêu hạ lệnh.

“Vâng!”

Bọn thị vệ đại điện ầm ầm đồng ý, lập tức nhao nhao tiến lên đẩy Tốn Quang ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, biểu cảm trên mặt Cù Quang Viễn thật sự là vô cùng đặc sắc.

Nhưng lúc này hắn cũng không dám phách lối nữa.

Lúc trước hắn dám kiêu ngạo, là ỷ vào uy danh của tiểu ma tôn. Nhưng nói về thực lực, hắn chỉ có tu vi Thần Thông cảnh, Đại Càn nếu chân khí hung ác muốn trừng trị hắn, hắn tuyệt đối không thể ra khỏi đại điện này.

Chỉ là hành động này tuy chấn nhiếp nhân tâm, nhưng cũng có triều thần tỏ vẻ lo lắng. Dù sao tiểu ma tôn kia hung danh hiển hách, đích thật là không dễ chọc vào.

“Chư vị yên tâm, trời sập xuống có người cao chống đỡ, chúng ta cẩn thận kinh doanh Đại Càn là được, thực không được còn có thể cầu viện Tiên Triều không phải sao?” Đế Tử An lại không quan tâm phất phất tay: “Lui triều!”

“Lui triều ~ “

Giọng nói sắc bén của công công lại vang vọng khắp đại điện.

Rất nhanh, các triều thần đã lục tục tản đi.

Nhưng chuyện này dẫn tới phong ba, vẫn chưa kết thúc.

…

Trường Ninh Vương thị.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết được đế tử An ám chỉ là “con cao gầy”, đang thờ ơ vừa uống tiên trà vừa xem xét mật hàm.

Hai mật hàm này đều rất quan trọng.

Một phong trong đó, đương nhiên là nói một màn xảy ra trong triều hội trước đó không lâu. Sứ giả Ma Triều bị đế tử an quở trách, trục xuất khỏi biên cảnh từ đầu đến cuối.

Mà phần còn lại thì càng quan trọng hơn.

Phần mật hàm này phong ấn một đóa hoa mai tinh xảo. Trải qua không biết bao nhiêu con đường ngầm, phong tình báo này mới rơi vào tay Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, tình báo quan trọng chắc chắn không chỉ có một phong, để phòng ngừa thất lạc và truyền thất bại, tin tức giống nhau sẽ chuẩn bị nhiều phần, đều là thông qua các con đường gián tiếp tới.

Dưới tình huống bình thường, cùng một tình báo, Vương Thủ Triết sẽ nhận được rất nhiều phần.

Đây là một phần nhanh nhất tới.

Nội dung bên trong cũng rõ ràng.

Tiểu Ma Tôn… Cuối cùng hắn cũng xuất quan rồi.

Sau khi Vương Thủ Triết xem xong, sắc mặt không có bao nhiêu thay đổi, vẫn bình tĩnh uống trà.

Không có biện pháp.

Từ khi hắn quyết định chiêu hàng âm Xà Ma Cơ nhất mạch thì đã bắt đầu bắt tay vào phòng ngừa hành động và trả thù của tiểu ma tôn.

Chỉ là Vương Thủ Triết ngàn tính vạn tính, cũng không tính được tiểu ma tôn bế quan lâu như vậy, thế mà lại tới muộn như vậy…

Quả nhiên là trí giả ngàn lo, tất có một sai lầm.

Thất sách!

…

Chương 122: Hiệp khách cõng nồi! Bắc Vực Vương!

…

Cho tới nay, mức độ coi trọng của Vương Thủ Triết đối với tình báo cực cao.

Từ rất nhiều năm trước, đoàn đội tình báo lấy gia tướng Vương Mai cầm đầu, đã sớm từng bước ẩn núp tiến vào địa bàn Xích Nguyệt Ma Triều. Dựa vào tài lực thâm hậu, cùng với kinh nghiệm phong phú của Vương thị, các nàng thành công đứng vững gót chân ở Ma Triều, phát triển nhãn tuyến, cấu trúc ra một hệ thống tình báo tương đối hoàn thiện.

Đương nhiên, vì lý do an toàn, tổ chức tình báo của Vương Mai ở Ma Triều thiên về tầng cơ sở, rất ít xâm lấn nội bộ con cháu thế gia. Nhưng chớ xem thường tình báo cơ sở, xúc giác cơ bản cũng khá nhạy bén.

Bởi vì cái gọi là "Nhạn quá lưu thanh, kiến quá lưu ngân", trên đời phàm là chuyện phát sinh, nhất định là có dấu vết để lần theo.

"Tầng cơ" thật giống như là một cái "tiết điểm" nhỏ trên mạng nhện, những "iết điểm" này đan xen tổ hợp lại, liền cấu thành cả mạng nhện, rút dây mà động toàn thân. Thông qua biến hóa rất nhỏ trên những tiết điểm này, có thể suy đoán ra rất nhiều tình báo hữu dụng.

Vật phẩm tiếp tế thay đổi, vật tư điều phối khác thường, thậm chí là một số người quan trọng đột nhiên thay đổi tiết tấu và thói quen sinh hoạt vốn có, đều có thể là tin tức trọng yếu.

Ví dụ như trong tình báo Vương Mai truyền về, ngoại trừ báo cáo chuyện tiểu ma tôn xuất quan còn có một tin tức quan trọng khác, đó chính là —— Xích Nguyệt Chử thị có vài chiến đoàn tộc binh tinh nhuệ phát sinh điều động dị thường.

Tin tức này, chính là Quần Tiên Điện ở trong rất nhiều chi tiết lơ đãng cảm giác được dị thường sau đó, tiến hành nhằm vào xâm nhập cho ra kết luận.

Trải qua mấy chục năm qua, Vương Mai đã sưu tập được tình báo ngấm ngầm có tính nhắm vào Chử thị, cùng với tầng tầng lớp lớp "Mạng nhện" được bố trí trên cơ sở, rất nhiều gió thổi cỏ lay đều không thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Nhất là tình báo liên quan tới tiểu ma tôn, theo thời gian trôi qua, cũng đang không ngừng thay đổi và tăng cường, càng ngày càng tường tận.

Thiên Tuyền, nam, ba trăm lẻ chín tuổi, tuyệt thế thiên kiêu giáp các loại huyết mạch, trước mắt tu vi là Thần Thông cảnh tầng thứ tư…

Trong tay Vương Thủ Triết chuyên dùng sách tình báo ghi chép tình hình của tiểu ma tôn, đã từ mười mấy trang ban đầu, biến thành một quyển sách lớn mấy trăm trang. Về tính cách của người này, yêu thích, công pháp, quan hệ thông gia, thân bằng hảo hữu, nhân vật đối địch, lý lịch trưởng thành vân vân, hiện giờ đã càng thêm hoàn thiện.

Bởi vì tư liệu đủ tường tận, hắn đối với sự đáng sợ cùng khó đối phó của Chử thị, cũng có nhận thức tỉnh táo.

Môn Kính thị có thể hùng bá Chân Ma điện nhiều năm như vậy, không chỉ dựa vào một mình Ma Tôn.

Trên thực tế, trong Ma Quân của chư điện Chân Ma Điện, chỉ riêng họ Kỳ, cùng với Ma Quân dựa vào Chử thị đã có chừng tám chín người, đây vẫn chỉ là Vương thị điều tra ra, có thể xác nhận.

Về phần có át chủ bài ẩn giấu hay không, vậy thì tạm thời không biết được.

Dưới tình huống như vậy, tiểu ma tôn là người thừa kế được Chử thị chú ý nhất, tài nguyên và nhân mạch có thể điều động trong tay tự nhiên cũng thập phần đáng sợ.

Bây giờ, tiểu ma tôn vừa mới xuất quan, tộc binh tinh nhuệ của gia tộc Chư thị đã bắt đầu âm thầm điều động, khả năng tồn tại liên hệ giữa hai bên là rất cao.

Liên hệ được mẫu thân của hắn chính là Hà Lạc công chúa xuất thân từ Ma Yến quốc.

Lại liên hệ đến chiến sự giữa Ma Yến quốc và Lương quốc giằng co, cừu hận của hai bên càng diễn càng mãnh liệt.

Lại liên hệ đến tính cách và thói quen hành xử thường ngày của bản thân tiểu ma tôn…

Tự nhiên có thể suy đoán ra, tiểu ma tôn có khả năng rất lớn âm thầm nhúng tay vào chiến tranh giữa nước Yến và Lương Quốc.

Nhằm vào loại khả năng này, các thành viên của Quần Tiên Điện trải qua một loạt điều tra và chứng cứ để lại dấu vết, cuối cùng Vương Mai đưa ra kết luận khẳng định, sau đó báo cáo đến chỗ Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, đây không phải là nói Chử thị không đủ cẩn thận, hoàn toàn là Vương Mai ở trong bóng tối có tâm tính vô tâm mà thôi.

Tựa như những đại minh tinh ở kiếp trước của Vương Thủ Triết, âm thầm nhìn chằm chằm không biết bao nhiêu đôi mắt, rất nhiều chuyện tự cho là bí mật, nhưng thường thường sẽ trong lúc lơ đãng bị đào đáy lên trời.

Mà chiến đoàn tinh nhuệ điều động, dù cho hành động có kín đáo hơn nữa, cũng không có khả năng không để lộ dấu vết.

“Ai~”

Vương Thủ Triết khẽ thở dài một hơi.

Chuyện nên đến thủy chung sẽ đến, chuyện nên giải quyết tự nhiên cũng không thể nào trốn tránh.

Hành động lần này tiểu ma tôn nhằm vào Lương quốc, nhìn như không hề liên quan đến Vương thị, nhưng Lương quốc chính là nước cấp dưới của Tiên Triều, một khi thất thủ, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực của toàn bộ Tiên Triều, tiến tới ảnh hưởng đến sự cân bằng thực lực của Tiên Ma.

Huống chi, mẫu thân của nha đầu Loan Mộng Vũ kia chính là Minh Châu công chúa của Lương quốc, Ngọc Linh chân quân có quan hệ tốt với Vương thị cũng xuất thân từ Lương quốc Khương thị, về tình về lý, việc này hắn cũng không thể ngồi yên không để ý tới.

So sánh ra, chuyện Ma Triều Đại Càn này đến sứ giả, ngược lại dễ xử lý một chút…

Suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết liền lấy ra mấy tờ giấy viết thư, thong thả ung dung viết mấy phong thư, đóng gói kỹ rồi sai người đưa ra ngoài.

…

Thời gian trôi qua.

Một đoạn thời gian sau.

Phủ thành Phù Nam, trong phủ công chúa Phù Nam.

Vương Phú Quý cầm thư từ lão tổ gia gia gửi đến từ trong tay, thần sắc thoáng có chút phức tạp nhìn Vương An Tín sau khi cải trang: "Thập Tam gia gia, lão tổ gia gia thật sự dặn dò như vậy sao?"

"Phú Quý, người của ta đều đến rồi… Chẳng lẽ ngươi còn không nhận ra ấn tín và ám ký của lão tổ gia gia ngươi?" Vương An Tín cười híp mắt vỗ vỗ bả vai hắn, "Sau này Thập Tam gia gia nhà ngươi, đi theo ngươi lăn lộn."

Vương An Tín chính là con cháu kiệt xuất của đời chữ "An" của Vương thị, tuy rằng so ra kém ca ca Vương An Nghiệp của hắn, cũng so ra kém con trai Vương Ninh Hi, nhưng cũng dựa vào năng lực của mình đi lên vị trí phó đoàn trưởng 【dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị】, cũng nhận được sự bồi dưỡng mạnh mẽ.

Mấy năm trước, trong nhóm Giá Y Huyết Cổ cao cấp thứ hai mà Vương thị lấy được từ trong sào huyệt của Huyết Tôn Giả, có mười bốn cao cấp Huyết Cổ tinh hoa bản, Vương An Tín nhận được một trong số đó, cũng nhờ đó mà huyết mạch tăng lên tới mức độ tuyệt thế thiên kiêu.

Trước đó không lâu, hắn đã thành công đột phá Tử Phủ cảnh, xem như đã chen chân vào danh sách thứ hai của gia tộc.

"Thập Tam gia gia." Vương Phú Quý xấu hổ nói: "Ngài là trưởng bối gia tộc, nói như vậy chẳng phải là giết được phú quý sao?"

“Không sao không sao. Khi ta còn bé, người ta bội phục nhất chính là ông nội ngươi, nhưng mà hiện tại xem ra, ông nội ngươi lại không bằng ngươi.” Vương An Tín cười ha hả nói: “Nhiệm vụ trọng đại của gia tộc chúng ta như thế, ông ấy không giao cho Thất ca lại giao cho ngươi, Thất ca hẳn là nên tỉnh lại rồi.”

“Ta hoài nghi lão tổ gia gia là cố ý trả thù, chính là không muốn để cho ta trở về Tộc Học.” Vương Phú Quý bất đắc dĩ nói, “Ta chính là cầu viện gia tộc một chút, yêu cầu phái một ít nhân tài ưu tú tới đây trợ giúp phủ công chúa Phù Nam, lại chưa từng nghĩ rằng, người khác phái tới cho ta, lại trở tay liền ném cho ta một cái nhiệm vụ cực lớn.”

“Tộc học có gì thú vị.” Vương An Tín cười nói: “Ngươi ở lại Tiên Triều bồi dưỡng tình cảm bồi dưỡng cùng Mộng Vũ rất tốt? Thực sự không được, có thể từ trong Tộc Học phái một số tiên sinh tới đây dạy cho ngươi.”

“Thập Tam gia gia, thượng tộc học cũng không phải chỉ học tập tri thức…” Vương Phú Quý thở dài một tiếng: “Thượng tộc học đối với ta mà nói là một loại trải nghiệm khó có được, một loại thể nghiệm nhân sinh quý giá, trong đó vui sướng cùng thành tựu, lòng chua xót cùng ngăn trở, đều là ký ức tốt đẹp cả đời…”

Hắn còn chưa nói hết lời, Vương An Tín thật sự nghe không nổi nữa, chế nhạo nói: “Đợi đã! Ngươi có khoái hoạt và thành tựu là không sai, nhưng có thể làm phiền ngươi đem mấy chữ “lòng chua xót ngăn trở” quẳng đi hay không…”

Ai mà không biết, trong gia tộc xuất hiện hai học bá yêu nghiệt, một người là con của hắn Vương Ninh Hi, một người chính là cháu trai Vương Phú Quý của hắn. Hắn kẹp ở giữa, thật sự là áp lực rất lớn.

Nhớ ngày đó, thành tích của hắn ở Tộc Học cũng không kém, nhưng so với hai vị này, quả thực chính là học tra cặn bã.

“Thôi được, nếu là mệnh lệnh của lão tổ gia gia, vậy ta sẽ về trễ hai năm nữa.” Vương Phú Quý thu hồi thư, bất đắc dĩ nói: “Sau khi ta sắp xếp những nhân tài Vương thị theo ngươi lần này, lập tức cùng Mộng Vũ trở về Bắc Vực Vương phủ.”

“Ý của lão tổ gia gia chắc ngài cũng hiểu.” Sắc mặt Vương An Tín nghiêm túc nói: “Việc này can hệ trọng đại, nội tình của Vương thị chúng ta có một bộ phận tương đối đầu nhập vào trong dân binh đoàn, một khi thất bại tất nhiên tổn thất thảm trọng, cho nên kế hoạch lần này tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào.”

“Thập Tam gia gia ngài yên tâm, ý của lão tổ gia gia ta đã hiểu toàn bộ. Tất sẽ không phụ sự ủy thác của lão tổ gia gia.”

Hôm nay Vương Phú Quý đã là thiếu niên nhanh nhẹn cũng đưa tay thi lễ, vô cùng trịnh trọng hứa hẹn.

Mấy ngày sau.

Phù Nam công chúa Phù Mộng Vũ đột nhiên nổi giận đùng đùng, nói là ở Phù Nam địa phương quỷ quái này ngây ngốc đủ rồi, sau khi đại náo liền ầm ĩ muốn quay về Bắc Vực vương phủ.

Mà Vương Phú Quý đương nhiên là không thể làm gì được, tự mình đưa nàng trở về Bắc Vực Vương phủ.

Sau khi Vân Dao phi thuyền của Diêu thị trở lại Tiên Thành, Mộng Vũ nổi nóng như công chúa, cũng như một cơn gió thổi vào lỗ tai các đại thế gia ở Tiên Đô, hơn nữa còn truyền đến tai Tiên Hoàng.

Mặc dù Tiên Hoàng không có chỉ rõ trách cứ Mộng Vũ, nhưng nội thị lại truyền ra một câu đánh giá của Tiên Hoàng: “Hóa Vũ đứa bé kia chung quy vẫn còn quá trẻ một chút, còn phải hảo hảo trưởng thành ma luyện một phen.”

Câu nói “trong lúc lơ đãng” này, tự nhiên làm cho Phù Nam công chúa gần đây thế lửa hừng hực đột nhiên hạ nhiệt độ, các thế gia vốn không ít chuẩn bị đầu tư đánh bạc sớm, cũng đều trở về giai đoạn quan vọng.

Mà cùng lúc đó, sau khi Vân Mộng Vũ và Vương Phú Quý trở về, trong mật sảnh Nội Uyển của phủ Bắc Vực Vương, một đám nhân sĩ có liên quan lại vẻ mặt vô cùng nghiêm túc tụ tập lại với nhau.

“Côn Bằng Ly Hiên.” Thế tử phi của Bắc Vực Vương Phủ Khương Y Y khóc đến lê hoa đái vũ, “Người ta là Hà Lạc

công chúa của Ma Yến quốc là công chúa, Đại Lương Minh Châu công chúa này của ta không phải là công chúa sao?”

Đại thiên kiêu huyết mạch xuất chúng như Khương Y Y, phong hào thông thường trước khi lập gia đình đều là “Quận chúa”, chờ tu luyện tới Thần Thông cảnh mới được sắc phong làm công chúa, cho 【 công chúa nào đó của quốc gia nào đó 】 phong hào chính thức.

Chỉ có điều Khương Y Y là thông gia với vương phủ Bắc Vực của Hàn Nguyệt tiên triều, tuy rằng tu vi tạm thời còn chưa tới Thần Thông cảnh, nhưng trước khi lập gia đình đã được sắc phong làm công chúa, như vậy thân phận khi lập gia đình cũng cao hơn một chút.

Vị Hà Lạc công chúa của Ma Yến quốc gả đến Xích Nguyệt Hạm thị, ngoại trừ tuổi tác lớn hơn không ít so với Lương Y Y, các phương diện kỳ thật cũng không khác lắm so với Lương Y Y.

“Nương tử chớ khóc chớ khóc, việc này vi phu sẽ nghĩ biện pháp.” Thế tử phủ Bắc Vực Phù Ly Hiên vẻ mặt đau lòng với lão bà: “Cùng lắm thì, vi phu dẫn quân Bắc Vực đến chi viện Lương quốc chúng ta.”

“Hoang đường!” Bắc Vực Vương đập bàn tức giận nói: “Bắc Vực quân chính quy là quân tiên triều, cần trấn thủ Tiên Triều Bắc Cương, còn phải định kỳ đi tới chiến trường ngoại vực thay phiên trực, có thể tùy ý điều động đi Lương Quốc tham chiến không?”

“Lão tổ tông.” Kỳ Ly Hiên cũng khó có được cứng rắn một lần, cứng cổ không phục nói: “Ma Triều Triều Triều thị người ta có thể âm thầm phái binh đến Ma Yến quốc trợ giúp, dựa vào cái gì mà Kỳ thị chúng ta lại không được? Nếu lần này Bắc Vực Vương Phủ chúng ta thật sự khoanh tay đứng nhìn, trước không nói những người Ma Triều kia tất sẽ xem thường chúng ta, về sau cuộc sống này của chúng ta với Y Y còn sống như thế nào?”

Sắc mặt Bắc Vực Vương cũng không tốt lắm, trầm giọng nói: “Nếu như Lâu thị không tuân thủ quy củ trước, tất nhiên Kính thị chúng ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là việc này can hệ trọng đại, không thể làm việc nhẹ nhàng, ý của bổn

vương là trước tiên phải xin chỉ thị của Tiên Hoàng bệ hạ, để cho lão nhân gia ngài quyết định. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, cho dù toàn bộ Bắc Vực quân mở tuyến tiến về Lương quốc cũng chưa hẳn không thể."

"Nhưng mà lão tổ tông, phú quý có ý tứ là, việc này ngàn vạn lần không thể kinh động đến Tiên Hoàng lão tổ." Vân Mộng Vũ vội vàng ngăn cản, "Lần này trở về vì che giấu tai mắt của người khác, ta còn đặc biệt phát giận công chúa."

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Vương Phú Quý, phảng phất như hỏi thăm hắn quyết sách này có ý nghĩa gì. Vương Phú Quý tuổi tuy nhỏ, nhưng lý lịch lại rất lợi hại, không cho phép người khinh thường.

"Chư vị trưởng bối." Vương Phú Quý không chút hoang mang đứng lên, chắp tay giải thích: "Căn cứ theo tình báo lấy được trước mắt, hành động lần này chính là tiểu ma tôn Thiên Tuyền lén lút hành động, ta đoán vô cùng có khả năng ngay cả Ma Tôn cũng không biết. Đối phương chỉ xuất động một tiểu ma tôn, chúng ta nếu là kinh động Tiên Hoàng bệ hạ, điều này có phải là quá cho hắn mặt mũi hay không?"

"Ngoài ra, hiện giờ chiến trường ngoại vực thế cục ác liệt, Tiên Hoàng bệ hạ cùng Ma Hoàng đều có ý tránh đi xung đột, để tránh cho một lần nữa Tiên Ma đại chiến. Bởi vậy, Tiên Hoàng bệ hạ biết được việc này, hơn phân nửa sẽ thông qua ngoại giao nào đó câu thông với Ma Hoàng, mà Ma Hoàng hơn phân nửa cũng sẽ trách cứ Tiểu Ma Tôn lệnh rút binh. Sau đó chuyện này hơn phân nửa sẽ không còn tiếp tục."

Sắc mặt Bắc Vực Vương hơi trì trệ.

Hắn sống mấy ngàn năm, kiến thức rộng rãi, đối với phương thức "giao lưu" từ trước tới nay của hai triều Tiên Ma cũng biết rất rõ, tự nhiên hiểu được đây quả thật là kết quả có khả năng nhất.

Nhưng hắn vẫn có chút không hiểu: "Kết quả này không tốt sao?"

"Hai nước Lương Quốc và Ma Yến đã xảy ra xích mích nhiều đời, lần giao chiến này đã vượt qua năm mươi năm, hai bên đều tử thương không ít, oán khí và cừu hận tích lũy từng ngày,

chiến sự cũng có dấu hiệu càng ngày càng khốc liệt. Tiếp tục để cho trận chiến tranh này tiếp tục kéo dài, đối với cả Nhân tộc đều là vô ích."

"Còn không phải sao?" Bắc Vực Vương bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Chỉ là Lương Yến hai nước chính là thù mới hận cũ, oán hận với nhau rất sâu, dù là Tiên Hoàng nhiều lần khuyên bảo cũng không làm gì được. Huống chi, cho dù Lương Quốc có thể nghe lời khuyên buông xuống, Ma Yến cũng chưa chắc thả được."

"Nếu như thế, sao không nhân cơ hội này thắng trận chiến này?" Vương Phú Quý nhướng mày chậm rãi nói: "Dù sao lần này là tiểu ma tôn vi phạm quy định trước, chúng ta thuận nước đẩy thuyền, còn chiếm lý lẽ, cớ sao lại không làm? Lương quốc không phải là trận doanh của Tiên Triều chúng ta, hơn nữa còn là mẫu tộc của Mộng Vũ, lần này nếu có thể nhân cơ hội hung hăng thắng một đợt, cục diện hai nước Lương Yến giằng co không xong sẽ bị phá vỡ, từ đó về sau trong thời gian ngắn cũng khó lại xảy ra chiến sự, ngược lại có lợi cho chỉnh thể thế của Nhân tộc."

"Không sai không sai, chúng ta không những phải thắng mà còn phải chấm dứt chiến tranh." Khương Y Y mừng rỡ vô cùng, nhìn Phú Quý thì càng nhìn càng thấy thuận mắt, con rể này không có chạy!

So với Mộng Vũ, Khương Y Y từ nhỏ lớn lên ở Lương quốc tự nhiên là tình cảm với mẫu quốc càng thêm thâm hậu.

Thật ra Khương Y Y đã nhiều lần hy vọng Kỳ Ly Hiên nghĩ cách xuất binh trợ giúp Lương Quốc, nhưng ngại với thế cục trước mắt, Bắc Vực Vương Phủ cũng rất khó xử lý.

Dù sao, "chủ động phá hư sự ăn ý của hai triều Tiên Ma, khiến cho lần Tiên Ma đại chiến tiếp theo có sức nặng quá lớn, Bắc Vực Vương phủ thật sự không gánh nổi.

Vì vậy, những năm gần đây, Bắc Vực Vương phủ nhiều nhất cũng chỉ có thể để Khương Y Y thừa dịp trở về nước thăm người thân, lén lút trang bị một ít tài nguyên và tiền tài đi qua, coi như là một loại biến tướng trợ giúp.

Nhưng loại trợ giúp này, ở dưới tình huống hai nước đại chiến, cũng chẳng qua là như muối bỏ biển mà thôi, đối với đại cục không có tác dụng gì.

Huống hồ, Khương Y Y có thể làm như vậy, Ma Yến công chúa người ta tự nhiên cũng có thể làm như vậy.

"Có tâm tính vô tâm, cũng không hẳn là không được." Bắc Vực Vương cũng động tâm không thôi, lại kiêng kị nói: "Chỉ là việc này giấu lão tổ Tiên Hoàng làm, thật sự thỏa đáng sao? Chúng ta có thể nói kế hoạch với lão tổ…"

"Vẫn là gạt tốt." Vương Phú Quý nhìn Bắc Vực Vương một cái, có ý chỉ nói: "Nàng muốn biết, chẳng lẽ không phải là khó xử sao? Huống chi, đến lúc đó lão nhân gia nàng và Ma Hoàng thượng, lúc quăng nồi cho chúng ta, cũng có thể càng thêm lẽ thẳng khí hùng một chút."

Mặc kệ lão nhân gia Tiên Hoàng rốt cuộc có biết hay không, ít nhất bên ngoài nàng khẳng định phải "không biết" mới được.

"Ném nồi?" Bắc Vực Vương kinh ngạc nói: "Lão tổ Tiên Hoàng sẽ ném nồi cho chúng ta sao?"

"Không, xác thực mà nói, là sẽ đổ nồi cho ngài." Vương Phú Quý nhìn Bắc Vực Vương với ánh mắt vô tội: "Dù sao ngài mới là người làm chủ phủ của Bắc Vực Vương, mà nồi thì cũng phải có người gánh."

"Được lắm Vương Phú Quý! Rõ ràng đều là chủ ý của ngươi, vì sao ngươi không cõng nồi?" Bắc Vực Vương tức giận đến dựng râu trừng mắt: "Tên tiểu tử nhà ngươi là xấu nhất."

"Ta là người có bả vai yếu đuối, cho dù ta nguyện ý cõng cái nồi này, Ma Hoàng người ta cũng sẽ không nhận." Vương Phú Quý giải thích và an ủi nói, "Ngài yên tâm, cái nồi mà Kính thị phải gánh kia, so với cái kia của ngài đen hơn nhiều, nặng hơn nhiều lắm. Ngài so sánh với bọn họ, cũng chỉ là mưa bụi."

"Lão tổ tông, ngài nên làm chủ cho Lương quốc chúng ta." Khương Y Y lại bắt đầu khóc: "Thể diện của Chử thị chúng ta không thể tùy ý để cho Chử thị giẫm."

"Lão tổ tông, ngài cứ cõng cái nồi này đi." Kỳ Mộng Vũ cũng lôi kéo ống tay áo của Bắc Vực Vương, bắt đầu làm nũng: "Ta cũng không muốn nhìn thấy Lương Quốc chúng ta chịu thiệt."

Sắc mặt Bắc Vực Vương lúc xanh lúc trắng.

Từng người một, không ai bớt lo.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phú Quý một cái, lúc này mới bất đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, cái nồi này bản vương cõng là được. Bất quá, người Phù Du Thị người ta vận dụng chính là tộc binh, chúng ta cũng không thể ra quân chính quy. Trong nội bộ Bắc Vực Vương Phủ chúng ta, có thể lấy hình thức tộc binh, bí mật tập hợp một chiến đoàn tinh nhuệ, binh lực còn lại phải dựa vào Vương Phú Quý tự mình đi nghĩ biện pháp."

Trong lòng hắn tức giận bất bình, âm thầm nói thầm, tiểu tử phú quý ngươi không phải rất có năng lực sao? Hắn không tin chuyện này tiểu tử này cũng có thể giải quyết.

Đợi đến cuối cùng, còn không phải là tới cầu bổn vương sao?

"Một chiến đoàn tinh nhuệ? Cũng đủ rồi." Vương Phú Quý suy nghĩ một chút, nói: "Nhân thủ còn lại có thể mượn điều từ Ngô thị, Vương thị, Lạc thị, Khương thị, gom thêm một quân đoàn đi ra, hơn nữa Trường Ninh Vương thị chúng ta lần này cũng sẽ ra một chiến đoàn, nhân thủ đã đủ rồi."

"Vương thị các ngươi cũng xuất binh?" Bắc Vực Vương bị Vương Phú Quý dọa cho sợ không ít: "Chỉ với điều kiện nhà ngươi, có thể đưa ra được chiến đoàn tinh nhuệ sao? Ngươi có biết, hai chữ "Tinh nhuệ" có ý nghĩa gì không? Sĩ tốt kém nhất cũng phải là Linh Đài cảnh!"

"Được đấy, nhà ta có một chiến đoàn biên chế 【Hương dũng】, Phiên hiệu là 【dân binh Trường Ninh Vương thị】." Vương Phú Quý tràn đầy tự tin nói, "Ý của lão tổ gia gia nhà ta là, trước tiên để cho bọn họ đi lên chiến trường nhỏ mài giũa."

Biên chế hương dũng? Dân binh đoàn!

Mặt của Bắc Vực Vương lập tức đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu.

Chỉ là biên chế này, ngươi cũng không biết xấu hổ mà lấy ra tác chiến với chiến đoàn tinh nhuệ của Ma Triều Triều thị?

Ngươi đây đâu phải là phái ra ma luyện, là chuyên môn phái ra ngoài cọ công lao cọ danh vọng đúng không?

Còn “Tiểu chiến trường”.

Chiến trường đối chiến với tinh nhuệ của Ma Triều cũng coi như là một chiến trường nhỏ, vậy cái gì mới tính là chiến trường lớn? Chiến trường ngoại vực sao?

Thật không biết xấu hổ!

…

Chương 123: Vương Ly Tiên thực lực hố cha!

…

Bờ biển phía tây duyên hải Mộ Chân đại lục, lấy hùng, hiểm, kỳ mà nổi danh, đường bờ biển quanh co uốn lượn dài dằng dặc, giống như là một tấm chắn phòng hộ thiên nhiên.

Nguyên nhân lớn nhất tạo thành đường bờ biển như vậy là, Mộ Chân đại lục thế chật hẹp mà nam bắc rất dài, cũng không có dòng sông khổng lồ mang đến lượng lớn bùn cát hình thành xung quanh bình nguyên.

Mà đường bờ biển trường kỳ được thủy triều, cơn lốc cọ rửa, dần dà hình thành vách đá kỳ quái cứng rắn lởm chởm. Đương nhiên, cũng sẽ có rất nhiều bờ cát mỹ lệ thiên nhiên trắng noãn óng ánh điểm xuyết ở giữa.

Chỉ đáng tiếc, trong thế giới Huyền Vũ, những bãi cát này chẳng đáng một đồng, không có ai rảnh rỗi mà đi tắm nắng trên bờ cát hơn Cơ Ni.

Nhưng mà, Nhân tộc từ trước đến nay đều nổi danh về sức thích ứng mạnh mẽ.

Mặc dù ở trong hoàn cảnh ác liệt bực này, vẫn như cũ có thôn xóm nhân tộc và thế gia trú đóng sinh tồn, bọn họ sẽ mạo hiểm tính mạng thu thập Bích Trảo Loa, Hắc Ngọc Linh Bảo, cùng với Linh Bảo hắc ngọc lái khoái thuyền dùng ngư thương đi săn Linh Kiếm Kỳ Ngư, để đổi lấy tài nguyên cần thiết để sinh tồn hoặc tu luyện.

Mà những nguyên liệu nấu ăn trân quý này, đều sẽ có thương đội chuyên môn tới thu mua, sau đó vận chuyển đến quận thành hoặc quốc đô cho kẻ có tiền hưởng thụ.

Hiện giờ đang là thời kỳ lưu lạc, thôn xóm và thế gia sinh tồn dựa vào biển cả đều bận rộn.

Trong lúc nhất thời, số lượng thuyền đánh cá trên biển lớn gợn sóng rõ ràng nhiều hơn không ít, tần suất ngư dân ra biển bắt cá cũng cao hơn rất nhiều, cách thật xa cũng có thể nhìn thấy

từng mảnh cánh buồm màu trắng trên mặt biển dâng trào trong gió.

Đối với một thế gia cửu phẩm mà nói, nếu như có thể bắt giết được một con linh kiếm kỳ ngư tam giai, coi như là thu hoạch lớn, cũng đủ cho cả gia tộc chi tiêu một năm.

Bất quá linh kiếm kỳ ngư tam giai vô cùng hung mãnh, bắt giết rất nguy hiểm, cho nên một ít gia tộc thông gia sẽ lựa chọn liên thủ săn bắt, sau khi săn bắn kết thúc thì căn cứ vào xuất lực nhiều hay ít mà phân chia thu hoạch.

Bất quá, so với những năm trước, những thế gia này năm nay có vẻ phá lệ hưng phấn.

Nửa năm gần đây, Bích Trảo Loa, Hắc Ngọc Linh Bảo, thậm chí giá cả các loại trân hào như Xích Hồng Bối lại tăng lên, giá thu mua đã cao gấp đôi so với những năm trước.

Mà thương đội đã công khai nói ra, bọn họ cung cấp rương hàn tinh, Linh kiếm kỳ ngư đánh lên liền lập tức lấy máu xẻ thịt, sau đó bỏ vào rương hàn tinh, giá cả ít nhất cao gấp đôi so với năm trước!

Sau khi xác nhận tin tức là thật, mắt của những thế gia nơi hẻo lánh này đều đỏ lên.

Đây chính là cơ hội phát tài tốt, chỉ cần nỗ lực một phen, thu hoạch một năm liền có thể tương đương với hai năm bình thường, nhân cơ hội này tích lũy nhiều một chút【Chu Kim】, liền có thể mua thêm chút Tiểu Bồi Nguyên Đan cho những hài tử có tư chất huyết mạch tốt trong nhà.

Mọi người nhao nhao nghị luận, sau đó cũng có chút khó hiểu.

Giá cả của những sản phẩm hải sản trân gia này làm sao có thể tăng đến mức độ như vậy?

Trải qua câu thông với người của thương đội, bọn họ mới biết được, thì ra Đại Chu đã khai thông mậu dịch thương lộ với một quốc gia tên là “Đông Càn”, hai bên trao đổi với nhau.

Con đường tiêu thụ những sản phẩm này ở Đông Càn rất tốt, thường thường vừa mới vận chuyển qua liền lập tức bán hết.

Mọi người nghe việc này, không khỏi khiếp sợ.

Người Đông Càn lại có tiền như thế?

Bất quá những ngày gần đây, giá hàng thay đổi dường như rất lớn, ngoại trừ những đặc sản trong hải sản này tăng giá ra, rất nhiều giá cả đồ dùng dân sinh ngược lại giảm mạnh. Ví dụ như nồi sắt, những năm trước, một cái nồi sắt thường thường ba đến bốn chu kim, bây giờ đã giảm xuống chưa đủ hai chu kim.

Còn lại như là bát muôi chậu, cuốc, liềm, đao, các loại thiết khí cùng đồ sứ giá cả cũng đều sụt giảm một mảng lớn, Linh Mễ giá cả cũng liên tục giảm xuống.

Những thứ này còn chưa tính, khoa trương nhất chính là, dường như ngay cả một số loại đan dược cơ sở cũng tiện nghi rồi.

Tiểu Bồi Nguyên Đan đã hạ xuống dưới bảy chu kim, nghe nói ngay cả linh đan tứ phẩm 【Thiên Linh đan】 mà mỗi thế gia cấp thấp tha thiết ước mơ cũng giảm giá hai vạn ba ngàn chu kim.

Đối với thế gia đê phẩm hoặc bình dân tầng dưới chót mà nói, đây chính là chuyện tốt thiên đại!

Lợi nhuận tăng vọt, giảm mạnh, đây là chuyện tốt mà trước kia bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Dưới hai bên chồng chất, cuộc sống của bọn họ so với trước kia thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần, giống như áp lực cuộc sống đè ép bọn họ không thở nổi, lập tức tất cả đều biến mất.

Đương nhiên, Bắc Chu và Đông Càn thông thương sinh ra ảnh hưởng tiếp theo, những thứ này bất quá là một góc băng sơn mà thôi, nhưng mang đến biến hóa lại là thật.

Mấy ngày nay, biểu tình trên mặt những người thế gia phẩm thấp đều buông lỏng, nụ cười cũng nhiều hơn không ít, ngẫu nhiên cũng cam lòng cải thiện bữa ăn một chút.

Mà ngay lúc đám ngư dân đang bận rộn.

Trên bầu trời của biển rộng.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền ở trên tầng mây phong tư chập chờn bay qua bờ biển, thẳng đến quốc đô Mộ Tiên thành.

Dưới ánh mặt trời, màu lam nhạt của nó hiện ra lưu quang, đặc biệt chói mắt.

Đôi cánh Côn Bằng khổng lồ vạch qua tầng mây, giống như lưỡi đao xẹt qua tấm vải, trong khoảnh khắc xé rách tầng mây thành vô số mảnh vỡ, quấy cho trên bầu trời phong lưu vân tán, muôn hình vạn trạng.

Chỉ là cái nhìn thoáng qua này, khiến những thế gia và bình dân địa phương kích động trong lòng, thật lâu không thể tán đi.

Thậm chí dân chúng bình thường còn không biết đây là cái gì, chỉ có những lão tổ Linh Đài cảnh coi như có kiến thức mới nghe nói đó chính là Vân Dao phi thuyền trong truyền thuyết.

Chỉ có điều Linh Đài lão tổ của thế gia hẻo lánh này cả đời ở lại một chỗ, đừng nói là ngồi Vân Dao phi thuyền, rất nhiều người thậm chí cả đời đều vô duyên gặp nó một lần.

Cá biệt phát triển không tệ, trong thế hệ trẻ tuổi có con cháu ưu tú Giáp đẳng hạ phẩm, thậm chí gia tộc đã bắt đầu động não.

Gia tộc hẳn là thừa dịp những năm này thu nhập cơ hội biến đổi tốt cố gắng làm việc nhiều hơn, đập nhiều tài nguyên ở trên người đứa nhỏ, nếu là may mắn bồi dưỡng ra một đứa nhỏ thiên kiêu Đinh đẳng, có thể để cho hắn đi quận thành gặp gỡ thế cục tìm kiếm cơ hội phát triển.

Rất nhiều lúc, nguyện vọng của một ít thế gia phẩm cấp thấp chính là giản dị như thế.

Mà cùng lúc đó, trên Vân Dao phi thuyền khiến rất nhiều người mơ màng liên miên, lại là một cảnh tượng khác.

Trong khoang bụng lớn ấy.

Bên trong rương gỗ lớn được đóng bằng những chiếc đinh gỗ, đầy đồ trang bị đều là sản phẩm gia nhập giá trị cao của Trường Ninh Vương thị, thí dụ như chế phẩm thủy tinh cao cấp, sản phẩm hộ da, sản phẩm luyện khí, linh chỉ, các loại hạt giống linh mễ, linh trà, cà phê, thậm chí còn có đan dược do tổng ty Luyện Đan Vương thị sản xuất.

Chỉ có nhẹ, thể tích nhỏ, lợi nhuận sản phẩm cao, mới đáng giá dùng Vân Dao phi thuyền vận chuyển, dù sao chi tiêu đi qua đi lại một chuyến cũng không thấp.

Còn về số lượng hóa sản xuất, nồi sắt, đồ sắt, hoặc là vật dụng dân sinh có giá trị đơn vị thấp, lại có số lượng lớn, cũng chỉ có thể dùng thuyền hàng vận chuyển.

Hơn nữa còn không thể trực tiếp vượt biển mà tới, mà phải từ phương hướng Bắc Băng Dương đi vòng xa, một là ven đường an toàn hơn, hai là có trạm trung chuyển có thể cung cấp tiếp tế.

Chỉ là tốc độ tổng thể chậm hơn gấp mười lần so với Vân Dao phi chu.

Đương nhiên, lượng hàng hóa cũng lớn hơn nhiều.

Mà trên Vân Dao phi chu, ngoại trừ kho hàng chở hàng ra, còn để lại không ít khoang thuyền khách, giá cả đương nhiên là vô cùng đắt đỏ, nhất là gian khách quý, còn thuê người thiết kế tửu lâu Vương thị tỉ mỉ chế tạo, vô cùng thoải mái xa hoa.

Chỉ là giá của một tấm vé tàu khách quý, đó là con số khổng lồ mà toàn gia tộc thế gia Cửu phẩm bình thường không ăn không uống mấy năm mới có thể tích góp được.

Chính là một chữ, hắc!

Cũng khó trách mấy năm nay Hàn Nguyệt Diêu thị lăn lộn phong sinh thủy khởi, giàu đến bụng đầy mỡ.

Đặc biệt là Diêu Thành Siêu tuấn kiệt thế hệ trẻ của Diêu thị, bởi vì cấu kết với Vương thị, hôm nay vận chuyển tới, đã một đường bay đến mức độ nhân vật trẻ tuổi số hai của thế hệ trẻ gia tộc.

Không lâu trước đây, hắn càng thành công kế thừa Lăng Hư Bảo Điển của Triêu Dương Vương phủ Diêu Nguyên Cương, tương lai tiền đồ bừng sáng.

Tình cảnh này, tâm tình của hắn có thể nói là “Xuân phong đắc ý vó ngựa tật”.

“Tiền bối, món ăn nấu nướng của tổng trù chúng ta ngài hài lòng không?” Trong nhà ăn trống trơn 180 độ, Diêu Thành Siêu vẻ mặt nịnh hót, đang khom lưng phụng dưỡng một vị nữ tử xinh đẹp không gì sánh được.

Trên người nàng mặc váy dài màu đỏ rực, đem khí chất vốn vũ mị của nàng tôn lên càng thêm mê người, phong tình vạn

chủng, mị thái trời sinh, mỗi một lời nói một cái nhăn mày đều lộ ra hương vị chấn nhiếp nhân tâm.

Nhất là cặp mắt hoa đào quyến rũ kia, càng giống như là mang theo dây câu, có thể đem hồn người đều câu đi.

Nghe được lời nói của Diêu Thành Siêu, đôi mắt đẹp của nàng thoáng nhìn, giống như cười mà không phải cười: "Tiểu tử kia, ngươi không có việc gì lại tới đây quấy rầy khách hàng, chớ trách ta không cho lão Diêu đầu mặt mũi, cho ngươi một cái thải dương bổ âm, ngay cả da cốt cũng ăn hết ngươi."

"Khụ khụ!" Diêu Thành Siêu cảm thấy lòng lạnh toát, vội vàng cười gượng giải thích: "Cửu Vĩ tiền bối đừng hiểu lầm, đây là ta đang làm việc, theo thông lệ hỏi thăm một số trải nghiệm của khách hàng cao cấp của chúng ta."

Rất rõ ràng, vị nữ tử thành thục xinh đẹp này, chính là một trong ba đại Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc, Cửu Vĩ Yêu Đế.

"Mới là lạ. Ta thấy quái thúc thúc ngươi nước miếng đều sắp chảy ra rồi."

Tiểu cô nương ngồi ở đối diện nữ tử ngồi trên ghế sa lon trợn trắng mắt, không chút lưu tình nổi lên Diêu Thành Siêu.

Tiểu cô nương này bộ dạng phấn điêu ngọc trác, thanh tú đáng yêu, lời nói trong miệng lại không lưu tình chút nào: "Thật sự là quá mất mặt. Cũng không biết Diêu gia gia lựa chọn ngươi làm người thừa kế như thế nào."

"Chính là chính là! Mẹ ta đều một đống tuổi rồi, tại sao ngươi lại không có phẩm vị như vậy?" Bên cạnh cô bé còn có một con hồ ly Thất Vĩ Hỏa xinh đẹp ngồi xổm, lúc này miệng nói tiếng người, cũng là liên tiếp chế nhạo: "Xích Ký ta xinh đẹp như vậy, cũng không thấy ngươi nhìn nhiều mấy lần. Đương nhiên, cho dù ngươi theo đuổi ta ta ta ta ta cũng sẽ không nhận lời, người ta đã sớm là hồ ly của Thủ Triết ca ca rồi."

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác này, đương nhiên là Vương Ly Tiên rồi.

Nhưng không phải bản thể mà là một trong những phân thân của Vương Ly Tiên.

Từ sau khi thăng cấp chín, số lượng phân thân mà Vương Ly Tiên có thể phân hóa ra đã đạt đến ba. Trong đó có một người được phái đi Tiên Triều, hội hợp với Vương Phú Quý, Vương An Nghiệp, một người ở lại trong nhà cùng nhau đọc sách với bản tôn, người cuối cùng đương nhiên là ở ngay trước mắt.

Mà con hồ ly kia, chính là Vũ Văn Xích Thao, Hỏa Hồ lão tổ của Vũ Văn thị.

Nàng từ khi còn trong trí thức đã không biết đến sự tồn tại của mẫu thân, hôm nay tuy rằng nhận nhau cùng mẹ con của Cửu Vĩ Yêu Đế, nhưng mà tình cảm này tự nhiên còn chưa ra sao.

"Hai vị đại tiểu thư, các ngươi bớt nói vài lời đi." Diêu Thành Siêu nghe mà xấu hổ vô cùng, sợ mình sẽ biến thành con cá trong chậu bị hại kia, vội vàng mượn cớ rời đi, "Ta đi dạo một vòng nhà bếp, làm món ngon cho hai vị đại tiểu thư."

Dứt lời, gã liền bụi đất bỏ chạy.

Chờ Diêu Thành Siêu đi rồi, Cửu Vĩ Yêu Đế tức giận trừng mắt nhìn Xích Ký một cái: "Hồ ly to bằng cái rắm nhà ngươi, ngay cả hình dạng cũng còn chưa hóa, cả ngày chỉ có Thủ Triết ca ca là Thủ Triết ca ca ngắn, ngươi cũng không chê mất hồ ly."

"Việc này không tới phiên ngươi quản. Ta và Thủ Triết ca ca đã sớm đính hôn. Thủ Triết ca ca đã đồng ý với ta, chờ sau khi ta hóa hình, ta sẽ cưới ta làm tiểu lão bà." Vũ Văn Xích Ký rầm rì nói: "Về sau, không cho phép ngươi ở chung một mình với Thủ Triết ca ca, càng không được dùng Hồ Mị Đại Pháp trêu chọc huynh ấy. Đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi đã lén lút thử qua mấy lần, chỉ là người ta ghét bỏ ngươi tuổi tác lớn còn từng sinh con, căn bản không để ý tới ngươi."

Cửu Vĩ Yêu Đế đang bị tức chết.

Cái gì gọi là "đã lớn tuổi còn từng sinh con"? Đứa bé mà lão nương sinh không phải là ngươi sao?

"Ngươi có thể có chút tâm tư đi, lòng người Vương Thủ Triết kia sâu không lường được." Cửu Vĩ Yêu Đế liếc mắt, duỗi ngón tay ngọc nhỏ nhắn chọc trán nàng ta một cái: "Với bộ dáng ngốc nghếch không rành thế sự này của ngươi, cho dù

ngày nào đó bán ngươi đi, ngươi cũng phải cười ha ha thay hắn đếm tiền."

"Chỉ cần Thủ Triết ca ca có cần, cho dù hắn bán ta đi, ta cũng vui." Vũ Văn Xích Y bị chọc đến nghiêng đầu, nhất thời thở phì phì lắc lắc đầu, đáp lại nàng bằng một cái liếc xéo.

"Ngươi là một con vật nhỏ không có chí tiến thủ." Cửu Vĩ Yêu Đế tức giận đến mày liễu dựng ngược: "Lão nương tuổi tác này còn làm công cho Vương Thủ Triết, còn không phải muốn kiếm thêm ít tiền bồi bổ cho ngươi những năm này tổn thất nguyên khí. Mang ngươi đến Bắc Chu cũng là để cho ngươi mở rộng tầm mắt. Ngươi thì hay rồi, có chủ ý muốn làm mẹ ngươi tức chết đúng không?"

Lần này nàng cưỡi Vân Dao phi thuyền, đã được Vương Thủ Triết thuê, đến Bắc Chu làm việc.

Nguyên bản lấy thân phận Cửu Vĩ Yêu Đế của nàng, như thế nào lại vì năm đấu gạo mà khom lưng? Nàng tự nhiên là cự tuyệt.

Chỉ là giá mà Vương Thủ Triết đưa ra quá cao, khiến nàng thực sự không thể từ chối.

Dù sao, Xích Ký từ nhỏ đã không ở bên cạnh nàng, từ nhỏ đến lớn không biết đã ăn bao nhiêu khổ, cũng không thể dựa theo bí pháp của Cửu Vĩ Hồ nhất tộc các nàng bồi dưỡng từ nhỏ, ở trên trời đã có chút không đủ, thế cho nên đến tuổi này, tu vi lại chỉ có thất giai.

Thậm chí theo lời Vương Thủ Triết nói, lôi kiếp thăng lên thất giai suýt nữa không thể vượt qua.

Mà những điều này đều là bởi vì mình không thể bảo vệ tốt nàng.

Trong lòng Cửu Vĩ vô cùng áy náy, đương nhiên muốn kiếm một số thiên tài địa bảo đỉnh tiêm bồi bổ khuyết thiếu sót mấy năm nay, cố gắng bù đắp căn cơ lại.

"Xích Ngọc tỷ tỷ, Cửu Vĩ di, các ngươi đừng cãi nhau nữa." Vương Ly Tiên khuyên: "Chúng ta đều là người một nhà, phải hòa thuận hòa thuận tương ái mới được. Ta rất thích hai người các ngươi, không bằng cùng gả cho cha ta làm tiểu lão bà đi…"

"…" Cửu Vĩ Yêu Đế sợ ngây người, vặn vẹo lỗ tai Vương Ly Tiên: "Nha đầu ngươi thành thật khai báo, có phải cha ngươi dạy ngươi nói như vậy không? Hay cho Vương Thủ Triết ngươi, thật sự là lòng tham không đáy a!"

"Ha ha, chủ ý này không tệ. Quay đầu ta sẽ đi hỏi ý kiến của Liễu Nhược Lam. Nếu nàng không thành vấn đề, hai mẹ con chúng ta cũng không thành vấn đề!"

…

Cùng một thời gian.

Ở nhà cũ xa xôi, Vương Thủ Triết đang nằm dưới bóng cây hưởng thụ cuộc sống thích ý, bỗng nhiên hắt xì hai cái, chỉ cảm thấy hơi lạnh lẽo ập vào trong lòng.

Điều này khiến y không khỏi nhíu mày.

Đang yên đang lành, tại sao lại sinh ra dự cảm chẳng lành như thế này?

Không phải là phân đoạn nào đó của kế hoạch lớn lần này xảy ra vấn đề đấy chứ?

Hắn không khỏi tĩnh tâm lại, bắt đầu tỉ mỉ cân nhắc kế hoạch đã định ra. Nhưng hắn suy nghĩ nhiều lần, cũng nghĩ không ra chỗ nào có vấn đề, chỉ cảm thấy mỗi khâu đều đã thận trọng, không nên lại xảy ra vấn đề mới đúng.

Vương Thủ Triết đáng thương làm sao có thể ngờ tới, thực lực nữ nhi bảo bối nhà mình hại cha, trong lúc lơ đãng đã chôn xuống một mầm tai họa cho hắn.

…

Bắc Chu quốc đô, Mộ Tiên thành.

Trong phủ Lạc Già quận chúa.

Trong thư phòng xa hoa đại khí, một bóng người dáng uyển chuyển đang ngồi ở sau bàn, khóa chặt mi tâm, sắc mặt nghiêm túc nghe một đám trưởng bối hoàng thất tố khổ.

Bóng người này đương nhiên là Lạc Già quận chúa.

Gần đây nàng rất đau đầu.

Từ sau khi ký hiệp ước thông thương hai nước với Đông Càn quốc, hai bên đã phái thương đội đi đến quốc gia của đối phương.

Bởi vậy, tự nhiên có mặt tốt, cũng có mặt không tốt.

Một mặt tốt là, Đông Càn quốc có không ít sản phẩm đều hàng đẹp giá rẻ, lượng tiêu thụ rất cao, hơn nữa bọn họ làm việc nghiêm cẩn, nộp thuế theo chương, thuế xuất nhập cho tới bây giờ đều không khất nợ, quả thực là tăng thêm không ít thuế cho quốc khố triều đình.

Sau này, theo độ thông thương dần dần gia tăng, quốc khố vốn dần dần trống rỗng chắc chắn lại tràn đầy một lần nữa.

Trước kia rất nhiều hạng mục muốn làm lại không làm nổi có thể lục tục lên ngựa, có thể nói là biến tướng đề cao thực lực cùng uy vọng của hoàng thất cùng triều đình.

Ngoài ra, giá cả vật dụng dân sinh giảm xuống đối với thế gia tầng dưới chót cùng bình dân cũng có chút lợi. Điều này làm cho bọn họ trở nên khoan hồng hơn không ít, có càng nhiều kết toán có thể đi làm những chuyện khác.

Nhưng đối với những thế gia khống chế ngành nghề, hoặc là thủ công nghiệp nhân dân độc lập, lợi ích của thông thương là một chút cũng không thấy, ngược lại còn bị hại.

Một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan trải qua vận chuyển đường dài, sau khi nộp không ít thuế quan, lại chỉ bán có sáu chu kim nhiều… Chỉ là sáu thành của Đại Chu.

Điều này làm cho rất nhiều thế gia luyện đan công xưởng đều không có đường sống.

Ngoài ra còn có các ngành nghề như trang phục, luyện khí, linh chủng, cũng đều bị chấn động thật lớn, từ các phương diện chi phí, phẩm chất, sau khi bán bảo trì, toàn bộ đều bị Đông Càn nghiền ép.

Những loại sản phẩm tương quan này, đừng nói là xuất khẩu đến Đông Càn, ở trước cửa nhà cũng không làm gì được người ta.

Cửa ra Đại Chu hướng Đông Càn, cũng chỉ có thể là những loại thương phẩm tài nguyên, ví dụ như các loại thỏi kim loại,

các loại linh mộc, nguyên liệu nấu ăn đặc sắc, cùng với nhân khẩu làm công tương lai…

Bởi vì hai nước vừa triển khai trao đổi và mậu dịch, rất nhiều người mới nghe nói đãi ngộ giống như công chủng của Đông Càn liền lập tức mất thăng bằng, có không ít người đã chuẩn bị vạn dặm xa xôi chạy tới Đông Càn làm công, thậm chí xuất hiện một tổ chức liên quan chuyên làm công môi giới.

Điều duy nhất khiến Lạc Già quận chúa vui mừng là, thế gia bị xung kích lớn nhất không phải nhà khác, vừa vặn là Ngụy Vương phủ.

Mấy năm nay Ngụy Vương phủ sống một cuộc sống phong sinh thủy khởi, không ngừng lũng đoạn địa vị hoặc chủ đạo trong các ngành nghề, có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát, cuộc sống rất tốt. Nhưng khi sản phẩm Đông Càn vừa vào, đứng mũi chịu sào chính là bọn họ.

Ngoài ra, cơ sở sản nghiệp trong tay hoàng thất, tỷ như các ngành nghề ổn định như lương thực, chăn nuôi, ngư trường, lâm nghiệp, ngoại trừ Lâm Nghiệp không chịu bao nhiêu ảnh hưởng ra, các sản nghiệp còn lại đều là lòng người bàng hoàng.

Không còn cách nào khác, lương thực và linh mễ bình thường của Đông Càn đều quá rẻ.

Mà chăn nuôi và ngư trường, Đại Chu bên này cũng xa xa không bằng Đông Càn.

Các trưởng bối thật vất vả mới trấn an và tiễn đưa hoàng thất tông thân phủ đến khóc lóc kể lể, Lạc Già quận chúa xoa xoa huyệt thái dương hỏi thị nữ: “Thủ Nghiệp công tử đâu? Ta không phải bảo ngươi đi mời rồi sao?”

Thị nữ vội vàng sợ hãi nói: “Ta đã đi mời, chỉ là thị vệ của Thủ Nghiệp công tử nói một lò 【Tố Hồn thánh đan】, đang ở thời điểm cuối cùng kết thúc, không dám quấy rầy hắn. Chờ sau khi chuyện thành công, ta sẽ tới đây.”

Tố Hồn Thánh Đan!

Lạc Già quận chúa nghe vậy hoảng hốt và vui mừng.

Đây là thánh đan thất phẩm, Đại Chu to lớn như vậy thì tìm không ra một luyện đan sư có thể đơn độc luyện đan dược thất phẩm, mà công tử Thủ Nghiệp lại có thể luyện chế một mình, quả nhiên là kỳ tài có một không hai.

Bất quá kỳ tài này cũng xác thực đủ kỳ lạ đấy…

Nàng lấy danh nghĩa mời Thủ Nghiệp hỗ trợ luyện đan, mời hắn vào ở phủ Lạc Già quận chúa. Đối với việc này, tất nhiên hắn vui vẻ đồng ý, sau đó sảng khoái dọn tới.

Nhưng sau khi hắn tiến vào phủ quận chúa, liền thật sự đâm đầu vào trong phường luyện đan, đây đều là thời gian một năm, hai người hoàn toàn không thấy qua vài lần.

Hắn không phải đang luyện đan, mà đang luyện đan…

Vô luận là hoàng thất, thế gia, hay là thánh địa mời hắn luyện đan, hắn đều là ai đến cũng không cự tuyệt, tất cả đều dựa theo quy củ mà trích phần, luyện hỏng cũng là an thiên mệnh.

Hắn luyện đan tốc độ nhanh, phẩm chất tốt, xác suất thành công cao, tự nhiên có vô số người nguyện ý mời hắn!

Một năm qua, bận rộn đến mức liên tục xoay chuyển, nhưng Vương Thủ Nghiệp lại rất vui vẻ. Không cần gia tộc đầu nhập nguyên vật liệu đắt đỏ, hắn đã có rất nhiều cơ hội luyện tập như vậy, tự nhiên là vừa lòng thỏa ý.

Hơn nữa dưới sự chỉ đạo của Huyền Đan Bảo Điển, trình độ luyện đan của hắn tăng vọt, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Không phải sao, bọn họ đều đã bắt đầu thử luyện chế thất phẩm thánh đan rồi.

Nhưng luyện đan cũng không thể si mê như vậy chứ? Nếu không sau này hai người này quá mất hứng, Lạc Già quận chúa tan nát cõi lòng không ngừng.

Đúng vào lúc này.

Gia tướng bẩm báo, Diêu Thành Siêu vận rủi Diêu thị đến cầu kiến quận chúa, nghe nói còn mang theo người nhà của công tử Thủ Nghiệp đến tìm công tử.

Diêu Thành Siêu?

Đây chính là một trong những nhân vật chạm tay có thể bỏng trong thế hệ trẻ của Tiên Triều.

Còn người nhà của công tử Thủ Nghiệp… Lạc Già quận chúa đương nhiên phải đích thân tiếp kiến.

Sau một nén nhang.

Trong sảnh tiếp khách của phủ quận chúa.

Lạc Già quận chúa thay y phục rồi tỉ mỉ trang điểm, làm đủ chuẩn bị, lại bày lên trà nước điểm tâm tốt nhất trong phủ quận chúa, lúc này mới xốc lên mười hai vạn phần tinh thần, chuẩn bị gặp người nhà của Thủ Nghiệp, tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt.

Nhưng mà, nàng bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới, dưới sự hướng dẫn của thị nữ đi vào phòng đón khách, lại là một nữ tử xinh đẹp một tay ôm hồ ly, một tay nắm lấy bé gái xinh đẹp trong veo như nước.

Nhìn một màn này, Lạc Già quận chúa cả người đều choáng váng.

Lập tức con ngươi nàng căng thẳng, trong lòng không kìm được toát ra một ý niệm.

Nàng này phong hoa tuyệt đại như thế, không tiếc vạn dặm xa xôi tìm đến Thủ Nghiệp, chẳng lẽ, chính là thê tử của Thủ Nghiệp công tử?

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Già quận chúa theo bản năng sinh ra chút khẩn trương cùng địch ý.

Cảm giác này giống như là câu dẫn trượng phu của người ta, bị nguyên phối mang theo hài tử tìm tới tính sổ vậy.

Cửu Vĩ Yêu Đế nhạy cảm ra sao?

Bà cũng lập tức cảm nhận được sự khác thường của Lạc Già quận chúa, trong lòng cũng sinh ra nghi ngờ.

Vương Thủ Triết sai phái nàng đến Bắc Chu hiệp trợ Thủ Nghiệp làm việc, xét đến cùng không phải là vì nữ tử này đấy chứ?

Chẳng lẽ đây là hồng nhan tri kỷ của lão hồ ly Vương Thủ Triết bên ngoài?

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong không khí không kìm lòng được toát ra một trận hoa lửa.

…

Chương 124: Thủ Nghiệp vui vẻ là ngươi không cách nào tưởng tượng.

…

Diêu Thành Siêu ở bên cạnh cũng cảm giác được có một luồng sát khí vô hình tràn ngập, không khỏi khẩn trương nuốt nước miếng.

Đây là chuyện gì xảy ra, sao bầu không khí thoáng cái liền nghiêm túc hẳn lên?

"Vị tỷ tỷ này trông thật xinh đẹp." Vương Ly Tiên thấy bầu không khí khẩn trương, không khỏi tiến lên, mắt đầy ánh sáng nói: "Hừm, mùi vị trên người cũng dễ ngửi, không biết ngươi có lập gia đình hay không? Nếu như có nhu cầu, có thể cân nhắc đến cha ta Vương Thủ Triết."

"?"

Lạc Già quận chúa ban đầu vẫn rất có hảo cảm với Ly Tiên xinh đẹp phấn nộn, bởi vậy cũng không kháng cự nàng tới gần, nhưng câu nói phía sau lại làm cho khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên: "Tiểu cô nương chớ nói lung tung, ta không cảm tình với phụ thân của ngươi… Đợi đã, phụ thân ngươi là Vương Thủ Triết? Vậy không phải là huynh trưởng của công tử Thủ Nghiệp sao?"

Tâm tình của nàng lập tức sáng tỏ thông suốt, trong khoảnh khắc nghĩ thông suốt tất cả các chi tiết.

Nàng vội sửa sang lại quần áo một chút, có vẻ hơi khẩn trương khách khí hành lễ với Cửu Vĩ Yêu Đế: "Thì ra là tẩu tẩu giá lâm, Linh Chỉ không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Tẩu tẩu?

Tin tức bại lộ trong danh xưng này hơi nhiều a!

Cửu Vĩ Yêu Đế cũng nhạy cảm phát hiện ra điều khác thường, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm: "Ngươi sợ là nhận lầm người rồi, ta không phải là tẩu tẩu của ngươi."

Lạc Già quận chúa sửng sốt, khuôn mặt lập tức lúng túng: “Là Linh Chá Mạnh Lãng, Linh Chá và Thủ Nghiệp công tử làm tri kỷ lẫn nhau, cái này, đó, chính là quan hệ bằng hữu…”

“Ý của ta là, ta không phải thê tử của Vương Thủ Triết.” Cửu Vĩ Yêu Đế cười khẽ không thôi: “Ngươi và công tử Thủ Nghiệp nhà ngươi có quan hệ gì, cũng không cần giải thích với ta.”

“…”

Chỉ một thoáng, Lạc Già quận chúa ngượng ngùng đến thật muốn tìm cái lỗ chui vào.

Quả nhiên là quan tâm quá thì loạn, không cẩn thận liền gây ra hiểu lầm.

Bà đành xấu hổ tìm chủ đề: “Vậy vị tỷ tỷ này là người nào của Thủ Triết công tử?”

“Chớ hiểu lầm, ta đối với con cáo già tâm cơ thâm trầm kia của Vương Thủ Triết là kính cảm Bất Mẫn, chỉ sợ một ngày nào đó hắn đem ta bán đứng ta còn phải cho hắn tiền.” Lúc Cửu Vĩ yêu đế nhắc tới Vương Thủ Triết rõ ràng mang theo cảnh giác: “Ta và hắn thuần túy là quan hệ thuê mướn.”

“Nói bậy, muội là mẹ vợ của Thủ Triết ca ca.” Hỏa Hồ Xích Ký trong ngực nàng mất hứng, vung vẩy cái đuôi: “Còn nữa, muội đừng có động một chút là chửi bới Thủ Triết ca ca nhà ta. Không phải chỉ là mấy lần muội thi triển mị hoặc thuật cũng không có hiệu quả với Thủ Triết ca ca sao? Điều này càng chứng tỏ tâm chí của Thủ Triết ca ca kiên định, toàn tâm toàn ý chỉ thích tỷ tỷ Nhược Lam của ta.”

“Ngay cả mị hoặc thuật của lão nương cũng có thể ngăn cản, loại người này còn không đáng sợ sao?” Chín vị Yêu Đế trợn trừng đôi mắt hoa đào xinh đẹp, cúi đầu nhìn khuê nữ nhà mình: “Cái này mà ngươi cũng dám trêu?”

“Đó là ngươi lớn tuổi rồi, đương nhiên không có sức hấp dẫn! Chờ khi ta hóa hình dựa vào phương hướng của Tiểu Tuyết, chắc chắn Thủ Triết ca ca sẽ thích.”

“Tiểu súc sinh nhà ngươi, tức chết lão nương này rồi…”

Hai mẹ con hồ ly lại bắt đầu trao đổi.

Lạc Già quận chúa ở một bên nhìn mà hai mắt mờ mịt.

Cuộc sống tình cảm của tứ ca Thủ Nghiệp công tử hắn thật đúng là phức tạp mà sinh động a! Vì sao Thủ Nghiệp công tử lại đơn điệu như thế? Ngoại trừ luyện đan ra thì chính là luyện đan.

Mà Diêu Thành Siêu ở bên cạnh lại càng im lặng.

Hắn xem như đã nhìn ra, Lạc Già quận chúa này hình như còn rất vừa ý Vương Thủ Nghiệp. Mà dường như hai mẹ con hồ ly kia đều có chút ý tứ với Thủ Triết.

Nhưng bọn họ rõ ràng đều là người có lão bà…

Diêu Thành Siêu vừa nghĩ đến đây, trong lòng đã không nhịn được bắt đầu ùng ục bốc nước chua ra ngoài.

Nghĩ đến Diêu Thành Siêu hắn một lòng một dạ gây dựng sự nghiệp, cho tới nay còn chưa thành thân, sao lại không có cô nương chủ động phản bội?

Hiện tại hắn tốt xấu gì cũng là tiên triều tuấn kiệt chạm tay có thể bỏng a!

Mắt thấy hai con hồ ly một lớn một nhỏ kia càng bóp càng nóng, bắt đầu vạch trần lẫn nhau, Lạc Già quận chúa rốt cục nhìn không nổi, mở miệng cắt ngang hai người: “Khụ khụ, chúng ta vẫn là nói chính sự trước đi.”

“Được rồi, chúng ta bàn chính sự trước.” Cửu Vĩ Yêu Đế lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lại trừng Vũ Văn Xích Ký một cái, lúc này mới nhìn về phía Lạc Già quận chúa, nghiêm mặt nói: “Vương Thủ Triết gọi ta đến Bắc Chu, thứ nhất là vì bảo vệ an toàn của Thủ Nghiệp công tử, thứ hai là có một số công việc giao phó, công việc cụ thể cần hắn tự mình câu thông với Thủ Nghiệp công tử.”

“Bảo vệ hắn an toàn?” Lạc Già quận chúa khẽ cau mày nói: “Hắn cả ngày đều ở nhà luyện đan, ta cũng đã nửa tháng không gặp người của hắn rồi, có thể có cái gì không an toàn?”

“Tình huống cụ thể còn phải xem Vương Thủ Triết nói thế nào, dù sao hắn mới là người đương gia làm chủ.” Cửu Vĩ Yêu Đế nói: “Chẳng qua vì để giữ bí mật, một số người không liên quan thì rời đi trước đi.”

“Đều ra ngoài.”

Lạc Già quận chúa hiểu ý vung tay lên, thị nữ và hộ vệ đều thức thời khom người lui ra.

Rất nhanh, trong nghênh tiếp khách chỉ còn lại có ba yêu là Cửu Vĩ Yêu Đế, Lạc Già quận chúa, Diêu Thành Siêu, Vương Ly Tiên và Vũ Văn Xích Ký.

Ánh mắt Cửu Vĩ Yêu Đế rơi xuống trên người Diêu Thành Siêu.

Diêu Thành Siêu vẻ mặt kinh ngạc, chỉ vào mũi mình nói: “Ta cũng muốn đi ra ngoài?”

“Ha ha” Cửu Vĩ Yêu Đế cười tủm tỉm, nói chuyện lại không chút khách khí: “Đây là chuyện của Vương thị, có liên quan gì đến Diêu thị ngươi đâu? Nếu ngươi cứ dựa vào không đi, ta không ngại ném ngươi ra ngoài.”

Diêu Thành Siêu vẻ mặt tức giận bất bình: “Thật là quá đáng! Lúc ta trở thành tri kỷ với Thủ Triết gia chủ, Cửu Vĩ Yêu Đế ngươi còn không biết ở nơi nào đâu? Hừ, tóm lại nắm đấm của ngươi lớn, ta nhịn ngươi!”

Hắn ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, thân thể cũng đã rất tự giác xoay chuyển phương hướng, lảo đảo bắt đầu đi ra ngoài. Chờ lúc một câu cuối cùng nói ra, người đã nhanh như chớp không thấy rồi.

Cửu Vĩ Yêu Đế?

Lạc Già quận chúa hơi kinh ngạc.

Vị nữ tử xinh đẹp xinh đẹp, khí chất bất phàm này, thế mà còn là một vị Yêu Đế?

Nàng không quá hiểu rõ tình huống bên phía Đông Càn, chỉ mơ hồ nhớ tới bên kia hình như có một 【 Vạn Yêu Quốc 】. Chẳng lẽ vị đại mỹ nhân trước mắt này là Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc?

Bất kể như thế nào, người có thể dùng danh nghĩa【 Yêu Đế 】 ít nhất cũng phải là hung thú Thập Nhất giai, tuyệt đối là cường giả.

Chỉ trong nháy mắt, thái độ của Lạc Già quận chúa đối với Cửu Vĩ Yêu Đế càng thêm tôn kính vài phần.

Chờ Diêu Thành Siêu đi rồi.

Cửu Vĩ Yêu Đế mới lấy ra một màn hình thủy tinh, đưa cho Vương Ly Tiên nói: “Tiên Nhi, kế tiếp nhờ vào ngươi.”

Đây là phương thức truyền tin viễn trình mà Vương thị nghiên cứu ra từ mấy năm trước, lợi dụng nguyên lý cộng hưởng thông tin giữa phân thân Vương Ly Tiên và bản tôn, thực hiện truyền tin và truyền tin từ xa.

Ưu thế của biện pháp này rất rõ ràng, đương nhiên chỗ thiếu hụt cũng rất lớn, đó chính là không thể tách rời phân thân của Vương Ly Tiên.

Cũng may trước mắt Ly Tiên đã có ba phân thân, cho dù hai phân thân ra ngoài làm việc cũng không ảnh hưởng tới việc học tập.

Rất nhanh, hai bên đã liên lạc được với nhau.

Hình ảnh của Vương Thủ Triết xuất hiện trên màn hình thủy tinh.

Lạc Già quận chúa luôn nghe Vương Thủ Nghiệp nhắc tới Tứ ca, nhưng vẫn luôn chỉ nghe danh mà chưa từng thấy, bây giờ lần đầu tiên nhìn thấy chân nhân, phát hiện Vương Thủ Triết này quả nhiên là phong độ nhẹ nhàng, khí độ bất phàm, còn hơn Thủ Nghiệp một bậc.

Khó trách ngay cả Cửu Vĩ Yêu Đế cũng động tâm.

Tuy nhiên, Lạc Già quận chúa vẫn cảm thấy khoản thủ nghiệp này càng hợp tâm ý của nàng hơn.

Vương Thủ Triết này vừa nhìn đã biết là một lão hồ ly, không dễ đối phó, không giống Thủ Nghiệp, tâm tư thuần túy, ổn trọng an tâm, ngoại trừ trạch một chút ra thì không có bất cứ khuyết điểm nào khác.

“Linh Chỉ bái kiến Thủ Triết gia chủ.” Lạc Già quận chúa vội đứng dậy chào hỏi.

“Thủ Triết gặp qua quận chúa điện hạ.” Vương Thủ Triết cũng đứng dậy đáp lễ, thái độ vô cùng khách khí.

“Thủ Triết gia chủ chớ bẻ linh cương.” Lạc Già quận chúa vội nói: “Ta và Thủ Nghiệp công tử vì tri kỷ lẫn nhau, là quan hệ bằng hữu. Ngài là tứ ca của Thủ Nghiệp công tử, nên coi ta làm lễ với ngài. Ngài cứ gọi ta Linh Chỉ là được rồi.”

Cửu Vĩ Yêu Đế không khỏi liếc nàng một cái.

Ngươi gặp người liền đem hai chữ “tri kỷ” treo ở bên miệng, đối với người thủ Nghiệp tư thái thật sự rất thấp, lòng ham muốn này ngược lại là biểu hiện rất rõ ràng.

Vương Thủ Triết cũng là người nhạy bén tâm tư, vừa nhìn thấy điệu bộ này nhất thời cũng hiểu được, cười nói: “Nếu là bằng hữu của Thủ Nghiệp, vậy Linh Chỉ ngươi cũng gọi ta là “Tứ ca” là được, chớ để gia chủ trưởng gia chủ lại thiếu.”

“Vâng, Tứ ca.” Lạc Già quận chúa mừng thầm trong lòng.

Xem ra Tứ ca cũng không ghét nàng.

Hai người hàn huyên vài câu, Lạc Già quận chúa bèn nói: “Thủ Nghiệp còn đang luyện đan, Tứ ca nếu có việc gấp, ta sẽ phái người đi mời hắn tới.”

“Không cần, chuyện này ngươi nói với Linh Lung ngược lại càng thích hợp hơn một chút.” Vương Thủ Triết khoát tay áo, khách khí nói: “Tính cách lão Thất nhà ta thuần phác nội liễm, một lòng một dạ thích nghiên cứu luyện đan, thật ra hắn vốn cũng không phải thật sự thích luyện đan, chỉ là vì gia tộc một mực yên lặng nỗ lực mà thôi. Thời gian lâu, khó tránh khỏi có chỗ khiếm khuyết trên phương diện đạo lý đối nhân xử thế, điểm này kính xin Linh Chỉ ngươi gánh vác nhiều hơn một chút.”

“Tứ ca ngài yên tâm, đạo lý này linh hoạt hiểu. Hiện giờ thế đạo lòng người táo bạo, người vội vàng nhanh chóng mà an phận thì ít người kiên định. Bản tâm chất phác không bị ngoại vật quấy nhiễu của Thủ Nghiệp chính là bảo vật hiếm có.” Lạc Già quận chúa khen Thủ Nghiệp một phen xong, thần sắc nghiêm túc nói: “Nếu có chỗ nào có Linh Chỉ cống hiến, kính xin tứ ca phân phó.”

“Ngươi biết tiểu ma tôn của ma triều chứ?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Chuyện này…” Lạc Già quận chúa rùng mình: “Linh Chỉ đúng là từng nghe nói về người này. Nghe nói người này có huyết mạch mạnh mẽ dị thường, thuộc về thế hệ trẻ mạnh nhất Ma Triều.”

Vương Thủ Triết gật đầu, sau đó chia sẻ một số tin tức với Lạc Già quận chúa.

Cơ Nguyệt Nhi hiện giờ đầu nhập vào trận doanh Tiên Triều, chính là vì trốn tránh tiểu ma tôn. Căn cứ lúc trước Cơ Nguyệt Nhi tiết lộ, nàng âm thầm thám thính biết được, tiểu ma tôn từng khai quật một di tích Chân Tiên, bên trong có một ít đan dược và bí pháp lợi hại, từng lén lút làm một ít thí nghiệm.

Những thủ đoạn thí nghiệm kia vô cùng tàn nhẫn, dường như còn liên quan đến bí pháp thải âm bổ dương, điều này làm cho Cơ Nguyệt Nhi càng sinh lòng sợ hãi, lúc này mới nghĩ cách thoát khỏi ham muốn của tiểu ma tôn, cuối cùng đầu phục Đông Càn tìm kiếm che chở.

“Lúc trước Cơ Nguyệt Nhi chia sẻ tin tức này với ta, ta cũng không rõ lắm những đan dược và bí pháp kia đến tột cùng là thủ đoạn gì. Nhưng theo âm thầm điều tra, dần dần sưu tập được một ít dấu vết để lại, về sau ngươi và Thủ Nghiệp lại bắt được tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả, ta và tàn hồn Ma Đỉnh trao đổi một hồi mới hiểu được, thì ra di tích Chân Tiên mà Tiểu Ma Tôn mở ra lúc trước chính là một trong những sào huyệt của Ma Đỉnh Tôn Giả.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết vô cùng nghiêm túc.

Lạc Già quận chúa lập tức phản ứng lại, cả kinh nói: “Huyết Thai Ma Đan! Thì ra Huyết Thai Ma Đan của Ngụy thị lại đến từ Ma Triều?! Bọn họ thật to gan, dám có liên quan với tiểu ma tôn Ma Triều!”

Vương Thủ Triết gật đầu khẳng định suy đoán của nàng, lại nói: “Nhưng trước mắt ta không chắc chắn mười phần có thể xác định tính chân thật của phỏng đoán này.”

“Căn cứ lời Ma Đỉnh Tôn Giả kể lại, năm đó vì tránh né truy nã, ông ta đã lấy không ít sào huyệt, bên trong đều để lại không ít bảo vật, tuy trong đó đa số đều bị tiêu diệt, nhưng hẳn là còn thừa lại hai ba chỗ lưu lại.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: ” cấu kết với Ma Triều là kiêng kị của trận doanh

Tiên Triều, nhưng ai dám xác định, Ngụy thị không phải cũng tìm được một chỗ sào huyệt Ma Đỉnh chứ?"

"Tứ ca nhắc nhở rất đúng. Việc này Linh Diễm sẽ âm thầm điều tra, nếu Ngụy thị thật sự dám âm thầm cấu kết với Ma Triều, ta nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ." Đôi mắt Lạc Già quận chúa rùng mình, khí thế sắc bén nói: "Khó trách Tứ ca ngươi phái người đến bảo vệ an toàn thủ nghiệp, so với việc phòng ngừa Ngụy thị trả thù và chó cùng chó cùng nhảy tường. Ngài yên tâm, bất luận thế nào ta cũng sẽ che chở công tử Thủ Nghiệp an toàn."

Cùng thời gian đó, hai thế lực tự mình phát hiện cũng khai quật ra di tích sào huyệt của Ma Đỉnh Tôn Giả, xác suất còn không phải cùng một di tích thật sự quá thấp.

Lạc Già quận chúa gần như đã chắc chắn, Ngụy thị và Ma Triều không thoát được quan hệ.

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, rất hài lòng với phản ứng của Lạc Già quận chúa, chỉ là lại nói: "Việc này gióng trống khua chiêng điều tra, còn có lợi hơn âm thầm điều tra, vả lại thủ đoạn càng nhanh hơn."

Lạc Già quận chúa ngây người, lập tức phản ứng lại nói: "Ý tứ ca là, ta cố ý đánh rắn động cỏ? Dẫn đối thủ phạm sai lầm ra tay, một lưới bắt hết?"

"Thông minh." Vương Thủ Triết gật gật đầu, sau đó lại nói: "Tính cách của tiểu ma tôn có hai khuyết điểm lớn. Thứ nhất là không thể để thuộc hạ phạm sai lầm, một khi phạm sai lầm thì cần đền bù sai lầm. Thứ hai, cách cục "Tầm giới" của hắn rất cao, thỉnh thoảng sẽ biểu lộ ra lý tưởng và dã tâm thống nhất thế giới."

"Thật ra có dã tâm này cũng không khó lý giải. Hắn cất bước quá cao, vị trí đứng cũng quá cao. Bởi vậy dưới bố cục của nhãn giới, hắn tất nhiên sẽ sớm bày mưu tính kế cho tương lai. Chuyện xảy ra ở Đại Chu, có khả năng lớn là do hắn bày ra."

Lạc Già quận chúa gật đầu đồng ý nói: "Ý tứ của Tứ ca ta đã hiểu. Sự kiện trước đó vẫn chưa kết thúc, bọn họ còn có thể ngóc đầu trở lại. Cho dù Ngụy Đông Lai lùi bước, phía sau hắn có khả năng là người của tiểu ma tôn cũng sẽ không lùi

bước, dù sao đây là 【 Đại cục 】 của tiểu ma tôn, liên quan đến bố trí phía sau của hắn."

"Nếu như tiểu Ma Tôn không xuất quan, nói không chừng việc này còn có thể lừa gạt kéo dài một chút." Vương Thủ Triết cười nói: "Giờ phút này đúng lúc gặp được tiểu Ma Tôn xuất quan, áp lực kia tự nhiên sẽ rơi vào trên người Ngụy thị dẫn đến kế hoạch thất bại."

"Mà Thủ Nghiệp công tử phá hủy kế hoạch của bọn họ, tự nhiên sẽ bị coi như cái đinh trong mắt đá trượt chân." Lạc Già quận chúa cũng phản ứng nhanh chóng, trong mắt nổi lên từng đạo tinh quang: "Huống chi Tiểu Ma Tôn có dã tâm nhất thống thiên hạ, sớm giết chết một thiên tài luyện đan đại tông sư có trăm lợi mà không có một hại."

Lạc Già quận chúa đầu óc linh hoạt, phản ứng nhanh chóng, cộng thêm mình cũng xuất thân hoàng thất, đối với hình thức hành động của loại người như tiểu ma tôn tự nhiên liền quen thuộc, nàng và Vương Thủ Triết ngươi một lời ta một câu, chỉ trong vài ba câu đã phân tích thấu triệt bố cục có khả năng của tiểu ma tôn.

Sau đó, hai người lại triển khai thảo luận, không ngừng đem phân tích và kế hoạch bắt đầu đẩy về phía sau, cũng bắt đầu trù tính thảo luận làm thế nào phát huy hiệu quả tốt hơn, từng chi tiết trong đó…

Cửu Vĩ Yêu Đế ở một bên nghe được lông tơ đều dựng lên.

Nhân loại, thật sự là quá đáng sợ.

Nhất là Vương Thủ Triết kia, lại có đủ loại mưu kế, dụ dỗ và diễn trò.

Nếu như hắn thật sự có ý muốn đối phó Cửu Vĩ với nàng, chỉ sợ mình sẽ bị hắn bán đi mà không tự biết.

Một canh giờ sau, cuộc thảo luận của hai người mới kết thúc.

Lạc Già quận chúa chắp tay với Vương Thủ Triết, trên mặt đầy thán phục: "Tứ ca tư duy kín đáo, Linh Chỉ được lợi không ít."

"Linh Chỉ ngươi cũng là tài trí nhanh nhẹn, chính là hào kiệt nữ trung." Vương Thủ Triết cũng hiếm khi gặp được một người có thể theo kịp suy nghĩ của hắn, cười khen một câu:

“Việc này không cần kinh động Thủ Nghiệp, để cho hắn chuyên chú luyện đan là được, thời khắc mấu chốt bảo hắn phối hợp một chút là được.”

“Đa tạ Tứ ca tín nhiệm Linh Chỉ.” Lạc Già quận chúa cũng mừng thầm trong lòng.

Nhiệm vụ trọng đại như vậy mà Tứ ca lại trực tiếp giao cho nàng ta. Đây là tín nhiệm bực nào?

Xem ra, Tứ ca thật sự coi nàng như người một nhà.

Dừng một chút, trên mặt Lạc Già quận chúa lại nổi lên một tia nghi hoặc: “Linh Chỉ còn có một chỗ không rõ.”

“Làm như vậy rất có lợi đối với Đại Chu ta, cũng phá hủy một trong những đại cục mà tiểu ma tôn mưu đồ. Nhưng việc này cũng không liên quan quá lớn đến Đông Càn hoặc là Vương thị, ngược lại sẽ càng khiến tiểu ma tôn đối với Đông Càn, đối với Vương thị càng thêm hận. Tứ ca vì sao không trực tiếp triệu hồi Thủ Nghiệp, để tránh phiền toái đây? Chẳng lẽ, Tứ ca là…”

“Việc này ngày sau sẽ thấy rõ.” Vương Thủ Triết cười cười: “Ngươi cho rằng bố cục tầm mắt của Tứ ca cũng rất lớn, đứng ở góc độ thế giới nhìn vấn đề, trước tiên đánh lén tiểu ma tôn mà thôi.”

Lạc Già quận chúa đầu tiên là kinh ngạc, sau đó kính nể chắp tay nói: “Tứ ca lòng mang thiên hạ, Linh Chỉ bội phục. Nếu người trong thiên hạ đều có thể như ngài, chủ động thay Tiên Hoàng bệ hạ phân ưu, Tiên Triều ta lo gì không hưng thịnh?”

Lạc Già quận chúa cho rằng Vương Thủ Triết đang phân ưu vì Tiên Hoàng, suy nghĩ của Cửu Vĩ Yêu Đế lại xoay chuyển, không nhịn được nói thầm.

Lão hồ ly Vương Thủ Triết này sẽ không thật sự muốn làm Tiên Hoàng chứ?

Cửu Vĩ nàng có cần lên xe trước không?

Dù sao Tiên Hoàng phi nghe có vẻ cũng không tệ.

…

Một đoạn thời gian sau.

Ở địa phương cách thủ đô Mộ Tiên Thành chưa tới trăm dặm có một tòa thôn trang. Nhìn bề ngoài, thôn trang này cùng nông trang chung quanh cũng không có gì khác nhau, nhưng sâu trong lòng đất lại có động thiên khác.

Hành lang tĩnh mịch giống như mạng nhện rắc rối, dưới lòng đất nông trang xây dựng lên một địa cung khổng lồ, tựa như một thế giới ngầm độc lập.

Giờ phút này.

Bên trong địa cung.

Từng ngọn linh đăng được khảm ở hai đầu hành lang, chiếu sáng thạch bích chung quanh. Chỉ là những linh đăng này cũng không biết đã bao lâu không đổi linh thạch, quang mang ảm đạm cũng chỉ có thể xua tan bóng tối, thậm chí ngay cả bóng người đều chiếu không rõ ràng.

Một bóng người ở trong hành lang chậm rãi bước đi, yên lặng không tiếng động.

Trong hành lang ánh sáng quá tối, mặt người này biến mất trong bóng tối, nhìn không rõ, chỉ có thân hình cao gầy, cùng với thân hình cao ngất, đại khái có thể nhìn ra là một người trẻ tuổi.

Cũng không biết đi bao lâu, hành lang rốt cuộc đã đến điểm cuối.

Phía trước sáng tỏ thông suốt, chính là một địa cung đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong địa cung bày biện đơn giản, lại không đơn sơ chút nào, đập vào mắt đều là tinh phẩm.

Giờ phút này, trên linh ngọc ghế trong địa cung đã sớm ngồi một người mặc áo choàng.

Áo choàng đen bao phủ toàn thân hắn, ẩn giấu khí tức khiến người ta cơ hồ không cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Ngay cả linh đăng quang mang chiếu lên áo choàng cũng như bị áo choàng hấp thu, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Dưới lớp áo choàng, thứ duy nhất lộ ra là một đoạn hàm dưới nhỏ, thon gầy, tái nhợt, khiến người ta liên tưởng đến làn da của người chết.

Nhìn thấy người mặc áo choàng này, người tới lập tức tiến lên hành lễ, dáng vẻ cung kính nói: “Bái kiến sứ giả.”

Ánh đèn sáng ngời chiếu vào trên thân người tới, rõ ràng chiếu sáng mặt mày cùng thân hình người tới.

Đó là một thanh niên có thân hình thẳng tắp, dung mạo không tầm thường.

Nếu Lạc Già quận chúa ở đây, nhất định có thể liếc mắt một cái nhìn ra, người này rõ ràng là tiểu vương gia của Ngụy Vương Phủ, Ngụy Đông Lai.

“Thì ra tiểu vương gia còn nhớ ta?” Người mặc áo choàng thấy thế lại cười lạnh một tiếng, thanh âm khàn khàn khô khốc.

“Sứ giả nói đùa rồi. Ngài là người bên cạnh chủ thượng, đại biểu cho ý chí của chủ thượng. Từ trước đến nay Đông Lai chỉ có ngưỡng mộ ngài, sao dám có lòng chậm trễ?” Ngụy Đông Lai cười mỉa mai, vẻ mặt có chút thấp thỏm và bất an: “Không biết sứ giả triệu Đông Lai đến đây, có gì phân phó?”

“Gần đây nội thành Mộ Tiên không yên ổn, nội ứng của chúng ta có tới mấy chỗ đã bị nhổ rồi, chuyện này ngươi có biết không?” Giọng người mặc áo choàng lạnh như băng, trong giọng nói mang theo rõ ràng sự tức giận.

Nếu không phải mấy chỗ cọc ngầm kia đều là tử sĩ, vừa phát hiện tình huống không đúng liền lập tức uống thuốc độc tự sát, sợ là mình cũng đã bại lộ!

“Sứ giả thứ tội.” Ngụy Đông Lai trong lòng hoảng hốt, vội chắp tay hành lễ: “Là viên Huyết Thai Ma Đan trước kia khiến nữ nhân Cơ Linh Tuyền kia nổi lên nghi ngờ, liền gióng trống khua chiêng bắt đầu điều tra. Ta dĩ nhiên đã sai người âm thầm kết thúc, chặt đứt mối liên hệ này với chúng ta, ngài yên tâm, nàng ta quyết định không tra được trên người chúng ta.”

“Cuối cùng ngươi vẫn là cái gì cũng không đúng.” Người mặc áo choàng cười lạnh một tiếng: “Vốn dựa theo kế hoạch của chúng ta, chỉ cần ngươi cưới Cơ Linh Tiêu, chúng ta sẽ âm thầm nâng đỡ “Cơ Lâm Ngự” yếu đuối vô năng trở thành đế tử, mấy trăm năm sau, đợi Nguyên Bình Đế chết, hoàng thất Bắc Chu sẽ không còn uy hiếp.”

“Đến lúc đó, ngươi làm Ngụy Vương tân nhiệm, chính là có thể thay thế, chấp chưởng Bắc Chu, dẫn dắt Bắc Chu quy thuận Ma Triều ta. Kết quả ngươi thì ngược lại, bước đầu tiên này đã xảy ra vấn đề. Bây giờ đa số thân vương hoàng thất Bắc Chu đều thuộc về Cơ Linh Tiêu, đã có người đề nghị muốn đẩy hắn thành đế nữ. Cứ tiếp tục như vậy, kế hoạch của chủ thượng sợ là sẽ thất bại trong gang tấc.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của người mặc áo choàng đã trở nên cực kỳ nghiêm khắc, khí tức quanh thân cũng dần dần trở nên đáng sợ: “Ngươi nói xem, ngươi chuẩn bị giải thích như thế nào với chủ thượng?”

Sắc mặt Ngụy Đông Lai trắng nhợt, lập tức cúi đầu cầu xin tha thứ: “Đông Lai biết sai. Thỉnh sứ giả cho ta một cơ hội nữa. Đông Lai nhất định dốc hết toàn lực đền bù sai lầm.”

Người mặc áo choàng hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên vẻ tức giận chưa tiêu tan.

Bầu không khí trong hang động nhất thời có chút ngưng trệ.

Qua một hồi lâu, hắn mới lần nữa mở miệng: “Xem ngươi vẫn còn thức thời, cho ngươi một cơ hội.”

“Chủ thượng có lệnh, hai người Vương Thủ Nghiệp và Lạc Già quận chúa này quyết không thể ở lại. Cho ngươi thời hạn một năm, không tiếc bất cứ giá nào để diệt trừ hai người này.”

Ngụy Đông Lai trong lòng hơi hồi hộp một chút: “Chuyện này…”

“Như thế nào, ngươi không muốn?” Thấy hắn do dự, thanh âm của người mặc áo choàng bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

“Không không không.” Ngụy Đông Lai mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng nói: “Đông Lai không phải ý này. Chỉ là Vương Thủ Nghiệp này trầm mê luyện đan, mấy ngày nay gần như không bước chân ra khỏi nhà, bên cạnh Lạc Già quận chúa luôn có cường giả bảo vệ, muốn diệt trừ hai người này, bằng bản lĩnh của Đông Lai, chỉ sợ không đủ lực.”

“Hơn nữa nếu vận dụng quá nhiều người của Ngụy Vương phủ, chỉ sợ dễ dàng lộ tẩy.”

“Điểm này ngươi yên tâm, lực lượng chủ thượng nắm trong tay ngươi không thể tưởng tượng được đâu.” Người mặc áo choàng hừ lạnh một tiếng: “Ngươi phụ trách tìm kiếm và tạo cơ hội, chuyện của nhân thủ để ta sắp xếp.”

Nói xong, hắn đứng dậy, đi qua hành lang bên kia của siêu động quật.

“Thời gian chỉ có một năm. Một năm sau, nếu như ngươi còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng trách ta không khách khí.” Thanh âm của hắn từ trong hành lang truyền đến, quanh quẩn không dứt.

Cũng không lâu lắm, thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất trong hành lang đen kịt.

Ngụy Đông Lai duy trì tư thế khom người hành lễ đưa mắt nhìn hắn rời đi, mãi cho đến thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất, mới một lần nữa đứng thẳng lên.

Dưới ánh đèn, vẻ cung kính và cung kính trên mặt hắn không biết khi nào đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một nụ cười mỉa mai.

“Bây giờ còn có lúc cần dùng đến ngươi, để cho ngươi tiếp tục phách lối một hồi.”

Cả nước đầu nhập vào Ma Triều? Thật cho rằng mình ngốc sao?

Ngụy thị nhà mình ở Ma Triều không có căn cơ, nếu thật sự đầu nhập vào, hơn phân nửa sẽ bị xa lánh, tránh không được sẽ bị coi là pháo hôi.

Thay vì mạo hiểm như vậy, còn không bằng ở lại trận doanh Tiên Triều, Tiên Triều bên này tốt xấu gì cũng có Tĩnh An Ngụy thị gia tộc đồng căn đồng nguyên này ở đó, có thể canh gác tương trợ. Hơn nữa chỉ cần sớm bố trí hậu thủ, tự nhiên có thể nghĩ biện pháp vượt qua chuyện soán vị.

Câu kết cái nồi lớn của Ma Triều, tự nhiên sẽ có 【Cơ Lâm Ngự】 đeo lên lưng.

Về phần trả thù của đối phương…

Nếu như mình thật sự lên làm Bắc Chu đại đế, sau lưng tự có Tiên Hoàng làm chỗ dựa, há sẽ sợ hắn?

Chỉ cần chờ Ngụy Đông Lai hắn leo lên đế vị, những người này sẽ không còn giá trị lợi dụng. Đến lúc đó, hắn ngược lại muốn nhìn xem, đám người này còn hung hăng càn quấy trên địa bàn của Tiên Triều như thế nào!

Ở trong lòng oán hận mắng vài câu, Ngụy Đông Lai cũng không ở lâu, xoay người dọc theo đường tới tiến vào hành lang.

Rất nhanh, thân hình của hắn cũng biến mất ở chỗ sâu trong hành lang.

Trong địa cung lần nữa khôi phục yên tĩnh, ngoại trừ ánh đèn hơi lập loè một chút, hết thảy đều yên tĩnh im ắng, phảng phất chuyện gì cũng không phát sinh qua.

Hai bên đều bắt đầu âm thầm mưu đồ.

Một tấm lưới vô hình, dưới sự bố trí của Ngụy Đông Lai, dần dần bao phủ về phía Vương Thủ Nghiệp.

Chỉ cần chờ Vương Thủ Nghiệp ra khỏi phủ Lạc Già quận chúa một lần, là có thể nghĩ biện pháp dẫn nó tới vùng đất hẻo lánh bên ngoài Mộ Tiên thành.

Nhưng khiến Ngụy Đông Lai trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, ngày qua ngày, ngày qua ngày, Vương Thủ Nghiệp kia vậy mà một lần cũng không ra khỏi cửa.

Theo mật thám bẩm báo, mỗi ngày hắn không phải luyện đan thì cũng là luyện đan.

Ngay cả Lạc Già quận chúa cũng nhiều lần nổi giận.

Điều này khiến Ngụy Đông Lai vô cùng tức giận, con mẹ nó người này là tật xấu gì vậy? Lại có thể trạch thành bộ dáng như vậy?

Cùng lúc đó.

Vương Thủ Nghiệp nhìn một lò đan dược lục phẩm 【Vô Cực Bảo Đan】 mới ra lò, vẻ mặt tràn đầy vui mừng và cảm giác thành tựu.

Một lò Vô Cực Bảo Đan này giá thành năm vạn Tiên Tinh, bình thường cần thành đan ba viên coi như hồi vốn, nhưng một lò này của hắn trọn vẹn thành năm viên! Không chỉ có thể hồi vốn, còn có thể kiếm lời không ít.

Nhưng Vương Thủ Nghiệp còn chưa thỏa mãn, sau khi thu hồi đan dược, hắn liền không ngừng tự hỏi tổng kết những chỗ thiếu sót lần này, dần dần lại trầm mê vào.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, hắn quyết định luyện thêm một lò Vô Cực bảo đan.

Luyện đan trưởng thành khoái hoạt, là người bên ngoài không cách nào tưởng tượng.

Ngay cả Cửu Vĩ Yêu Đế cũng sắp phát điên.

Cái này mẹ nó bảo vệ cái rắm, Vương Thủ Triết đây không phải đang lãng phí tiền mời bảo tiêu như nàng sao?

Lãng phí, lãng phí!

…

Chương 125: Thiên la địa võng! Ngụy thị trúng kế!

…

Ngày ngày trôi qua, thiên la địa võng nhắm vào Vương Thủ Nghiệp đã sớm bày ra, tâm hỏa Ngụy Đông Lai lại càng ngày càng vượng.

Mà việc Lạc Già quận chúa Cơ Linh Chỉ điều tra cũng càng ngày càng không che giấu, trước đó còn tìm cớ che dấu, sau đó càng ngày càng đơn giản thô bạo, một khi phát hiện bất kỳ dấu vết nào, giống như là một con chó điên cắn chặt không buông.

Mấy ngày trước, nàng thậm chí ở trước mặt mọi người cùng Ngụy Vương phủ nổi lên xung đột, nói muốn bắt Ngụy Nguyên Thắng cùng Ngụy Đông Lai trở về thẩm vấn nghiêm khắc, may mắn Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc tự mình ra mặt mới ngăn cản.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, thế cục tất nhiên sẽ trở nên càng ngày càng ác liệt. Chỉ cần tiện nhân Cơ Linh Chỉ kia cắn chặt không buông, không để ý song phương xung đột cũng phải không từ thủ đoạn điều tra tiếp, sớm muộn gì cũng sẽ cắn chết Ngụy Đông Lai.

Ngụy Đông Lai và Ma Triều người ta lui tới cho dù có che giấu đi nữa, bố trí chu đáo chặt chẽ đến đâu cũng không thể hoàn toàn không để lại dấu vết.

Đáng chết! Nhất định phải nhanh chóng giải quyết việc này.

Nhưng Vương Thủ Nghiệp kia điên rồi sao? Một lò đan dược luyện, rốt cuộc khi nào mới kết thúc?

Ngụy Đông Lai bị làm cho sứt đầu mẻ trán, gần như sắp không nhịn được áp dụng thủ đoạn phi thường.

Cũng chính vào lúc này.

“tai mắt” do Ngụy Đông Lai sắp xếp trong Lạc Già quận chúa phủ, rốt cuộc cũng truyền về một số tin tức khiến hắn phấn chấn.

Thì ra, Lạc Già quận chúa luôn luôn tính tình tốt, sau hơn một tháng liên tục không nhìn thấy Vương Thủ Nghiệp, rốt cuộc nhịn không được nổi giận trong Luyện Đan Phường của Vương Thủ Nghiệp, ngăn cản ý nghĩ Vương Thủ Nghiệp muốn tiếp tục luyện chế một lò 【Linh Nguyên Bảo Đan cấp sáu】, kiên quyết muốn lôi hắn ra ngoài hít thở không khí.

Nàng thậm chí còn buông lời tàn nhẫn, nói nếu Vương Thủ Nghiệp không đồng ý, sẽ cắt đứt cung ứng của tất cả nguyên liệu luyện đan.

Vương Thủ Nghiệp lúc này mới bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Lần này, Vương Thủ Nghiệp và Cơ Linh Chỉ ra ngoài dường như không muốn gióng trống khua chiêng, đặc biệt cải trang thành con em thế gia bình thường, rất khiêm tốn.

Có điều Cơ Linh Chỉ tựa hồ rất sủng Vương Thủ Nghiệp, chỉ là sau khi đi dạo qua các cửa hàng như tiệm trang phục, cửa hàng hộ da, cửa hàng vân vân của Đông Càn, liền đi thẳng đến thị trường giao dịch vật tư tu luyện lớn nhất Mộ Tiên thành.

Thị trường giao dịch vật tư tu luyện này chính là một phiên chợ do một cửa hàng thế gia cùng tán tu bày ra, ngày bình thường nhân viên hỗn tạp, phạm vi giao dịch cũng tương đối rộng, bất luận là vật tư tu luyện của Huyền Vũ tu sĩ tầng dưới chót, hay là bảo vật quý giá, đều có thể tìm được ở chỗ này.

Đây là chế độ mô phỏng Tiên Triều, trong các thành đều thiết lập khu vực chuyên cung cấp cho tán tu bày sạp, cũng coi như là cho các tán tu một con đường sống.

Loại khu vực chuyên môn này cả thế giới đều có, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, gần như mỗi ngày đều trình diễn các câu chuyện ly kỳ một đêm phất nhanh, nhưng càng nhiều hơn vẫn là các loại đoạn cầu lừa đảo ùn ùn, nếu như ôm tâm tư kiếm hời đi, hơn phân nửa đều sẽ nháy mắt.

Lúc Vương Thủ Nghiệp nghỉ ngơi thỉnh thoảng cũng sẽ đi dạo một chút chợ tán tu.

Dựa vào nhãn lực của hắn, xác suất đả nhãn cực thấp, ngẫu nhiên còn có thể nhặt được điều tiết. Tính ra, đây đã là sau khi hắn đến Mộ Tiên Thành, lần thứ ba quang lâm chợ tán tu.

Có lẽ là hoàn cảnh thích hợp, tâm trạng cũng thả lỏng, ở đây, Vương Thủ Nghiệp nói nhiều hơn bình thường rất nhiều.

Lạc Già quận chúa Cơ Linh Tiêu mặc váy Huyền Vũ bình thường, ăn mặc khiêm tốn thì đi theo bên cạnh hắn, nhìn hắn cò kè mặc cả với những tiểu thương kia.

Cho dù khăn che mặt che hơn phân nửa gương mặt của nàng, rất khó thấy rõ biểu cảm, nhưng mặt mày nàng giãn ra, trong mắt mỉm cười, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ thư thái cùng thích ý, hiển nhiên có chút hưởng thụ giờ khắc này.

“Lão nhân gia, gần đây giá cả linh dược và linh đan đều giảm mạnh, một nhóm dược liệu Tiểu Bồi Nguyên Đan của ông ra giá cao hơn ba phần.” Vương Thủ Nghiệp kiên nhẫn nói với một lão giả Linh Đài cảnh, “Như vậy đi, ta ra hai trăm viên Tiểu Bồi Nguyên Đan bao ngươi một đống linh dược.”

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra lão giả này, hẳn là Linh Đài lão tổ của một thế gia cấp thấp nào đó ở bên ngoài, thu hoạch một nhóm linh dược gia tộc đến đô thành bán giá cao, bên người còn mang theo một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra tăng thêm kiến thức.

“Có thể đổi hai trăm viên?” Huyền Vũ lão giả sắc mặt hơi hơi kích động: “Tốt tốt, theo giá của công tử.”

Bây giờ Đông Càn đan dược tiến vào Đại Chu, không ngừng xung kích hệ thống giá cả đan dược của Đại Chu, nhưng Tiểu Bồi Nguyên Đan thuộc loại thông hàng cứng rắn, lấy dược liệu đổi đan dược cũng không lỗ.

Rất nhanh, song phương đã hoàn thành giao dịch.

“Đám Tiểu Bồi Nguyên Đan này của công tử phẩm chất rất tốt.” Huyền Vũ lão giả hài lòng hoàn thành giao dịch, liên tục chắp tay nói lời cảm tạ.

Sau khi Vương Thủ Nghiệp hoàn lễ, liền đi về phía quầy hàng kế tiếp, tiếp tục đi dạo.

“Công tử, dựa theo giá thị trường trước mắt, ngài dùng 180 viên là có thể đổi được nhóm dược liệu kia.” Lạc Già quận chúa cười trêu chọc: “Huống chi ngài thu loại dược liệu cấp thấp này, thật sự là lãng phí thời gian.”

Bây giờ tỷ lệ Vương Thủ Nghiệp luyện chế một lò đan dược lục phẩm thành công khá cao, bình thường mười ngày luyện chế một lò, ít nhất có thể kiếm được mấy vạn tiên tinh. Nếu như mỗi ngày luyện đan, một năm ít nhất cũng phải có một trăm vạn tiên tinh lợi nhuận tinh khiết.

Đều nói mỗi một luyện đan tông sư cao giai chính là một mỏ linh thạch lớn đào móc không hết, lời này dùng trên người Vương Thủ Nghiệp thì quá thỏa đáng.

Chỉ dựa vào lợi nhuận một mình hắn luyện đan, là có thể dễ dàng nuôi sống một thế gia tam phẩm không làm gì cả.

Nói cách khác, một thế gia nhị, tam phẩm bình thường, nếu có thể bồi dưỡng ra một đại tông sư luyện đan như vậy, chỉ cần gia chủ đầu óc bình thường, dốc lòng kinh doanh, gia tộc có thể dần dần bay lên. Nếu vận khí tốt có thể lấy được một bộ bảo điển, trực tiếp một bước bước vào thế gia nhất phẩm, thực hiện giai cấp cũng không phải không có khả năng.

Càng đừng nói đến Vương Thủ Nghiệp còn trẻ tuổi như vậy, sau khi hắn đạt đến Thần Thông cảnh, Lăng Hư cảnh, thu nhập luyện đan càng thêm đáng sợ, 【Thất phẩm Thánh đan】, 【Bát phẩm Tiên đan】, 【Cửu phẩm Đạo đan】, lợi nhuận càng ngày càng cao.

Nhất là cửu phẩm Đạo đan. Trên đời này người có thể luyện chế cửu phẩm Đạo đan chỉ lác đác không có mấy, hơn nữa rất khó bằng vào chính mình luyện chế, cần phải mượn Tiên Linh chi khí của Tiên Tôn hoặc Tiên Hoàng mới được.

Bởi vậy, trong lợi nhuận của cửu phẩm Đạo đan sẽ có một phần tương đối cho Tiên Tôn Tiên Hoàng chiếm. Nhưng dù vậy, cửu phẩm Đạo đan là đan dược phẩm cấp cao nhất nhân loại có thể luyện chế ra trước mắt, bởi vì số lượng cực kỳ thưa thớt, lợi nhuận vẫn như cũ cực cao.

“Linh Chỉ, đi chợ vốn là để thư giãn tâm tình, hà tất gì phải cả ngày trục lợi?” Vương Thủ Nghiệp lạnh nhạt cười nói, “Huống chi ta vừa thấy những tiểu thế gia trung thực an phận này, liền nhớ tới lúc Vương thị chúng ta nhỏ yếu, các huynh đệ tỷ muội vì một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan mà nhượng lại. Bây giờ nghĩ lại, mặc dù cuộc sống lúc đó chua xót, nhưng cũng cực kỳ ấm áp.”

“Nếu có thể quen biết các ngươi sớm một chút thì tốt rồi, nói không chừng ta còn có thể giúp đỡ ngươi luyện đan.” Lạc Già quận chúa cũng thổn thức không thôi.

Lúc đầu nàng ta quen biết Vương Thủ Nghiệp, còn tưởng rằng Vương thị là Tử Phủ thế gia uy tín lâu năm. Dù sao, Tử Phủ thế gia bình thường làm sao có thể đào tạo ra tuyệt thế thiên kiêu?

Nhưng không ngờ sau khi nàng cẩn thận tìm hiểu mới phát hiện, Vương thị quật khởi lại chưa tới hai trăm năm. Tốc độ quật khởi nhanh như vậy, chênh lệch trước sau nghiêng trời lệch đất như thế, quả nhiên là đột phá cực hạn tưởng tượng của nàng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là nàng căn bản không thể tin được, trên đời này lại có thế gia có thể làm được như vậy.

Vương Thủ Nghiệp cười một tiếng.

Với xuất thân của Lạc Già quận chúa, khả năng hai người xuất hiện giao tiếp quá thấp.

Huống chi, hắn vẫn luôn hiểu được, mình không phải là loại thiên tài thiên tư tung hoành, trời sinh mạnh hơn người khác. Tất cả của hắn bây giờ, đều dựa vào sự ủng hộ của gia tộc, cùng với kỹ thuật luyện đan mà mình chăm chỉ rèn luyện ra.

Nếu là gặp phải trước, sợ là Lạc Già quận chúa chưa chắc sẽ chú ý tới hắn khi đó.

Cách đó không xa, Cửu Vĩ Yêu Đế giả trang thành thị vệ nữ bảo hộ hai người nghe vậy cũng nhịn không được lặng lẽ liếc mắt khinh bỉ, trong lòng âm thầm khinh bỉ.

Lạc Già quận chúa hoàn toàn là nói nhảm.

Nếu sớm biết Vương thị sẽ có con trâu hôm nay, nàng ta cũng sớm đi tìm Vương thị đầu tư từ hai trăm năm trước. Vương thị khi đó vẫn chỉ là thế gia Cửu phẩm, Cửu Vĩ Yêu Đế của nàng ta cho dù nhổ một cọng lông xuống, cũng đủ để cả nhà Vương thị cất cánh, mang ơn.

Chỉ tiếc, với tài phú và sức lực hiện giờ của Vương thị, Cửu Vĩ Yêu Đế nàng ta đã nhổ sạch lông hai tay dâng lên, Vương Thủ

Triết người ta cũng sẽ không đưa mắt nhìn thẳng, sẽ chỉ cảm thấy ngươi là một tên thần kinh.

Vương Thủ Nghiệp đi dạo đông dạo tây, thỉnh thoảng ra tay mua một ít dược liệu cấp thấp, ngẫu nhiên gặp phải người trung thực trả giá thấp bán vật tư giá cao, hắn cũng không chơi trò lừa gạt chiếm tiện nghi của người khác, mà là sau khi điểm phá thì dùng giá cao mua lại, cầu chính là an tâm.

Điểm này, tự nhiên lại nhìn thấy trong lòng Lạc Già quận chúa âm thầm gật đầu.

Công tử Thủ Nghiệp nhà chúng ta chính là ổn cường kiên định, tâm địa thiện lương, khác với gia hỏa cao cao tại thượng vì cái lợi trước mắt như Ngụy Đông Lai.

Lúc này, bỗng nhiên có một vị lão giả Linh Đài cảnh khí chất chất chất phác, thoạt nhìn bình thường bu lại, thần bí hề hề móc ra một mảnh lá cây: "Công tử, làm phiền ngài xem một chút cái này."

Phiến lá kia tuy rằng đã hơi khô héo một chút, nhưng có thể nhìn ra rõ đặc thù, lá như bàn tay, tính chất dày đặn, trong kinh lạc hiện ra màu tím nhàn nhạt.

"Đây là?"

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp hơi động, cầm lá cây cẩn thận xem xét.

"Công tử, mời mượn một bước nói chuyện." Nhìn qua Linh Đài lão giả trung hậu thành thật nhìn hai bên một chút, mời Vương Thủ Nghiệp đến chỗ hẻo lánh mới thấp giọng nói: "Ta thấy công tử tâm địa thiện lương, mới lấy ra bảo vật này thỉnh công tử đánh giá."

"Ừm. Đây là lá của Địa Mạch Huyền Tham." Vương Thủ Nghiệp nói: "Ta thấy, Địa Mạch Huyền Tham này sợ là có ít nhất vạn năm hỏa hầu rồi."

"Khụ khụ công tử quả nhiên là người sáng suốt. Thật ra cụ thể hỏa hậu lão hủ cũng không rõ ràng lắm." Lão giả Linh Đài thấp giọng nói, "Thực không dám giấu giếm, lão hủ chính là xuất thân từ thế gia Thất phẩm Thường Xuân vệ của Đại Chu quận Nam Sơn chúng ta. Khi gia tộc chúng ta đào khoáng

trong hạt địa, trong lúc vô tình đào được địa mạch, phát hiện ra một gốc địa mạch huyền tham trong đó.”

Sau đó, lão giả lại miêu tả tỉ mỉ một chút hình dạng và kích thước của Huyền Sâm.

“Hoả hậu vạn năm này chỉ sợ cũng xa xa không ngăn được.” Vương Thủ Nghiệp cảm khái nói: “Vận khí của gia tộc các ngươi thật là tốt. Bảo vật này mấy chục vạn tiên tinh khởi bước, vận khí tốt, tuổi thọ cao hơn một chút mà nói, trăm vạn cũng khó ngăn.”

Khoản tiền lớn này đặt ở thế gia Tam phẩm cũng không tính là con số nhỏ, đối với thế gia Thất phẩm mà nói càng là con số trên trời.

“Không biết công tử có hứng thú mua không?” Linh Đài lão giả thấy hắn biết hàng, kích động không thôi, “Ta ở chợ quan sát nhiều ngày rồi, vẫn không dám tiết lộ tin tức, chỉ sợ bị người ta nhớ thương. Nếu không phải thấy công tử là người trượng nghĩa, bản tính nhân hậu, ta cũng không dám lấy vật ấy ra.”

“Cũng được. Địa mạch huyền tham hỏa hầu như thế, là chủ tài của thất phẩm thánh đan 【Thông Thiên Thánh Đan】, ta vừa vặn có thể dùng được.” Vương Thủ Nghiệp đáp ứng, “Chúng ta tìm một chỗ xem phẩm chất và niên đại, ta sẽ căn cứ vào tình huống báo giá thực tế mà thu mua.”

【Thông Thiên Thánh Đan】 chính là thánh đan phụ trợ mà tu sĩ Huyền Vũ Tử Phủ cảnh dùng khi đột phá Thần Thông cảnh, cùng Thiên Linh đan, Thăng Tiên đan, Thông Linh bảo đan thuộc về cùng một loạt.

Thiên kiêu tuyệt thế như Vương Thủ Triết Vương Thủ Nghiệp, bởi vì huyết mạch mạnh mẽ, lúc tấn thăng Tử Phủ cảnh, tự nhiên có thể không dựa vào đan dược phụ trợ trực tiếp đột phá, nhưng nếu là thăng cấp Thần Thông cảnh, trừ phi là thiên nữ, thiên tử trên tuyệt thế, nếu không vẫn là phối một viên Thông Thiên Thánh Đan bảo đảm xác xuất thành công tương đối ổn thỏa.

Đan này một khi luyện thành, cơ hồ đều phải lên phòng đấu giá, giá thành giao sau cùng thường thường cũng khoảng ba

mươi vạn tiên tinh.

“Cái này… công tử à, đều do lão hủ không nói rõ ràng.” Lão giả Linh Đài vẻ mặt lúng túng nói: “Quả thật gia tộc chúng ta phát hiện gốc Địa mạch Huyền Sâm kia, nhưng thực lực chúng ta quá yếu cũng không có kinh nghiệm liên quan, không dám hái lượm lung tung, chỉ sợ không cẩn thận làm hỏng mất dược tính, vậy thì lỗ lớn rồi. Nếu công tử nguyện ý theo ta tới quan phủ làm công chính, cũng trả cho quan phủ một số tiền đặt cọc, ta sẽ đưa ngươi về tộc để xem, chỉ cần ngươi đưa ra giá thỏa đáng là được.”

“Cũng có đạo lý. Địa mạch huyền tham qua vạn năm cực kỳ khó được, không có kinh nghiệm hái lượm lung tung dễ dàng phá hư dược tính, khẳng định không được.” Vương Thủ Nghiệp gật đầu nói: “Được, vậy đến quan phủ làm khế ước công chính đi.”

Cũng không phải Vương Thủ Nghiệp không có hứng thú. Bây giờ hắn luyện chế bảo đan lục phẩm mặc dù có thể kiếm tiền, nhưng độ khó luyện chế thánh đan thất phẩm tăng lên nhiều, cho dù có Huyền Đan Bảo Điển chỉ điểm, cũng khó khăn lắm mới có thể bảo vệ được gốc gác mà thôi.

Nếu như muốn đề cao tỉ lệ thành đan, cũng không có biện pháp gì quá tốt, chính là một chữ “Luyện”.

Vấn đề lớn nhất của đan dược thánh phẩm chính là nguyên vật liệu quá ít, không phải ngươi muốn luyện là có thể luyện.

Mặc dù lúc trước ở trong di tích cũng thu hoạch được vài loại Linh Dược vạn năm, nhưng Linh Dược cấp bậc này vĩnh viễn không đủ dùng nói một chút, nếu đã gặp được, có thể thu được khẳng định là phải thu xuống.

“Công tử, quận Nam Sơn cũng không gần, cho dù là cưỡi phi liên, đi một chuyến cũng phải mấy ngày.” Lạc Già quận chúa nghe được đề nghị của lão giả kia, lại khẽ nhíu mày, rõ ràng có chút “do dự”, “Chi bằng chúng ta phái thủ hạ đi thu mua đi?”

“Không được.” Lão giả Linh Đài quả quyết cự tuyệt, “Ta chính là thấy bản tính thuần phác của vị công tử này mới nguyện ý giao dịch, đổi lại là người khác ta không tin tưởng.

Hơn nữa vị công tử này ra giá công bằng, không gạt già trẻ, ta chỉ nguyện ý bán cho hắn."

"Cũng được, coi như đi ra ngoài giải sầu một chút." Vương Thủ Nghiệp trấn an Lạc Già quận chúa nói: "Huống chi Địa Mạch Huyền Tham hỏa hầu quá mức trân quý, thu thập được có rất nhiều kiêng kị, người bên ngoài đi ta cũng không quá yên tâm."

"Nếu tâm ý của công tử đã quyết, vậy ta sẽ cùng ngươi đi giải sầu, cũng dẫn ngươi đi gặp phong cảnh bốn mùa như xuân ở quận Nam Sơn bên kia." Lúc này Lạc Già quận chúa mới gật đầu đáp ứng, khóe miệng dưới mạng che mặt cong lên một nụ cười lạnh.

Sau một tiếng giải quyết dứt khoát.

Song phương thuận lợi dựa theo lời nói của lão giả Linh Đài, dưới sự chứng kiến của cơ cấu liên quan đến quan phủ, hoàn thành quy trình, hoàn thành công chính và khế ước.

Sau đó, hai chiếc phi liên bình thường trực tiếp bay về hướng quận Nam Sơn.

Cũng là lúc phi liên bay lên, vị Linh Đài lão giả kia mới biết được vị trước mắt này lại là Lạc Già quận chúa đại danh đỉnh đỉnh, lập tức bị dọa đến tay chân luống cuống, trên đường đi ngay cả nửa câu dư thừa cũng không dám nói.

Chuyến đi này của Lạc Già quận chúa và Thủ Nghiệp có chút khiêm tốn, thuộc kiểu xuất hành xe nhẹ.

Người đi theo ngoại trừ một bà lão, hai thị nữ cùng với một tiểu cô nương ra thì không còn ai khác.

Trọn vẹn năm ngày sau.

Phi liễn đã tới một dãy núi hẻo lánh ở gần Thường Xuân vệ quận Nam Sơn.

Nơi này ít ai lui tới, cách thôn trấn nhân loại gần nhất cũng rất xa, chỉ có một ít khu quặng mỏ nhỏ tương đối phân bố, vẫn đang sản xuất lao động.

"Công tử, mời qua bên này." Lão giả Linh Đài dẫn Vương Thủ Nghiệp đi tới một khu vực khai thác mỏ, một bên dẫn theo mấy người đi vào bên trong, một bên giải thích nói: "Khu vực

khai thác mỏ này chính là khu vực khai thác mỏ của gia tộc chúng ta, bởi vì phát hiện ra Địa mạch Huyền Sâm, bây giờ đã bị phong tỏa. Công tử, chúng ta đi vào đi."

"Chờ một chút." Vương Thủ Nghiệp quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhíu mày không thôi: "Sơn thủy nơi này thoạt nhìn không đủ cho Chung Linh Dục Tú, dưới đất cũng không quá có dấu hiệu địa mạch phẩm chất cao như vậy."

"Khụ khụ, công tử, vị trí địa mạch kia rất sâu." Lão giả Linh Đài giải thích, "Nếu dễ dàng có thể lộ ra dấu hiệu, bảo vật này đâu đến lượt chúng ta?"

"Đã có địa mạch linh bảo, vì sao không dùng trận pháp ngăn cách, phái tộc nhân tinh nhuệ âm thầm theo dõi thủ hộ?" Vương Thủ Nghiệp lại không bị hắn dễ dàng lừa gạt, ngược lại phát hiện càng nhiều điểm đáng ngờ, nhìn chằm chằm hắn lạnh giọng nổi giận nói: "Ngươi lừa gạt chúng ta đến đây, rốt cuộc là có mục đích gì?"

Đừng nhìn Vương Thủ Nghiệp bình thường không nổi đóa, một bộ dáng tiên sinh tốt đẹp, nhưng hắn rốt cuộc là cường giả Tử Phủ cảnh, hay là huyết mạch hỏa hệ, một thân uy thế sôi trào như lửa, thanh uy hiển hách, uy thế đáng sợ có thể ép người ta không thở nổi.

Dưới uy thế đáng sợ này, hai đầu gối của Linh Đài lão giả như nhũn ra, trong khoảnh khắc đã không khống chế nổi mà xụi lơ trên mặt đất, vẻ mặt thấp thỏm lo âu: "Công, công tử tha mạng cho ta…"

Ngay khi hắn muốn nói gì đó.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời, một tiếng cười lạnh âm trầm bỗng nhiên từ xa truyền đến.

"Vương Thủ Nghiệp ơi là Vương Thủ Nghiệp, không ngờ ngươi chỉ là một cái nhà kỹ thuật luyện đan, cảm giác thật ra còn rất nhạy cảm. Chỉ tiếc, hiện tại tỉnh ngộ cũng đã muộn. Hôm nay, vùng đất thâm sơn cùng cốc này, chính là chỗ ngươi chết."

Lời còn chưa dứt.

Một thanh niên mặc áo gấm từ trong chỗ tối chậm rãi đạp không bay ra.

Thanh niên này thân hình cao ngất, bộ dạng cũng coi như anh tuấn, nhưng thần tình trên mặt lại cực kỳ âm lãnh, trong ánh mắt mang theo sát ý âm hiểm như độc xà, làm tôn lên khí chất của hắn.

Không phải Ngụy Đông Lai thì là ai?

Ở phía sau hắn, còn có năm người thần bí đeo mặt nạ, giấu đầu lộ đuôi.

Trên người bọn họ đều mặc trường bào màu đen tương tự, từ đầu đến cuối trầm mặc không nói, chỉ bảo trì khoảng cách nhất định không nhanh không chậm đi theo sau lưng Ngụy Đông Lai, nhưng khí tức cường đại trong lúc lơ đãng kia lại làm cho người ta giống như đối mặt vực sâu, cơ hồ hít thở không thông.

Thần Thông cảnh!

Năm người kia, vậy mà mỗi một người đều là tu sĩ Thần Thông cảnh!

“Ngụy Đông Lai?” Vương Thủ Nghiệp nhướng mày, cất cao giọng nói, “Ngươi chuẩn bị trả thù Vương mỗ sao?”

“Ha ha, ngươi coi như ta trả thù đi.” Ngụy Đông Lai cười lạnh không ngừng, “Nếu không phải ngươi phá hoại, Ngụy thị ta làm sao mà danh vọng sẽ giảm đi? Ngụy Đông Lai ta làm sao lại đến nỗi suýt nữa thân bại danh liệt?”

“Công đạo tự tại lòng người.” Vương Thủ Nghiệp lạnh lùng nói: “Nếu ngươi kiên định tỷ đấu, bất kể là thua hay thắng, ảnh hưởng đối với thanh danh đều có hạn, làm sao đến mức đi đến một bước này? Là các ngươi tự lập thân bất chính, thân bại danh liệt lại trách được ai?”

“Được rồi, ngươi đứng thẳng, được rồi chứ?” Ngụy Đông Lai lười nói nhảm với hắn: “Tóm lại, ngươi làm hỏng kế hoạch cưới Lạc Già quận chúa, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

“Làm càn!” Lạc Già quận chúa ở bên cạnh vừa nghe lời này, lập tức giận không kềm được: “Ngụy Đông Lai, ngươi quả

nhiên đủ phát rồ.”

“Ồ, đây không phải Lạc Già quận chúa sao?” Ngụy Đông Lai cười khẩy nói: “Thanh niên tài tuấn đang yên đang lành không cần, lại thích một người đàn bà có vợ. Ngươi cũng thật là cho hoàng thất Đại Chu chúng ta tranh giành đấy.”

“Chỉ bằng ngươi mà cũng dám so với Thủ Nghiệp công tử?” Lạc Già quận chúa cười lạnh: “Không sai, ta thích Thủ Nghiệp công tử như thế nào? Loại mặt hàng giống như ngươi, cho dù quỳ trước mặt ta vẫy đuôi mừng chủ, ta cũng không muốn nhìn ngươi nhiều chút nào. Chỉ bằng mấy Thần Thông cảnh giấu đầu lòi đuôi của các ngươi mà cũng muốn bắt được chúng ta, quả thực chính là người si nói mộng!”

“Tốt tốt tốt! Lời của Quận chúa làm Ngụy mỗ thể hồ quán đỉnh.” Ngụy Đông Lai giận dữ cười, biểu cảm trên mặt bỗng trở nên dữ tợn: “Không phải ngươi vẫn luôn tìm chứng cứ ta cấu kết với Ma Triều sao? Hôm nay, ta cho ngươi một lần là đủ. Lão tổ tông, ngươi cũng đừng giấu giếm nữa. Chúng ta tốc chiến tốc thắng, chém giết Vương Thủ Nghiệp cấu kết với Ma Triều, cứu Lạc Già quận chúa ra.”

Vô cùng rõ ràng, chẳng những hắn muốn giết người diệt khẩu, còn muốn chơi trò vu oan giá họa.

“Ài!”

Một tiếng than nhẹ vang lên.

Trong tiếng thở dài, từng gợn sóng không gian xuất hiện trên không trung.

Một vị lão giả cẩm bào diện mạo hiên ngang xé rách không gian, chậm rãi đi ra.

Dưới ánh mặt trời, hắn ta mặc một bộ hắc bào sừng sững giữa không trung, áo bào tung bay, khí độ bất phàm.

Uy thế đáng sợ theo sự xuất hiện của hắn khuếch tán ra, trong khoảnh khắc tràn ngập cả vùng thế giới này.

Lăng Hư cảnh cường giả bá đạo, tại thời khắc này triển lộ không thể nghi ngờ.

Rõ ràng là Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc.

Ngụy Bá Ngọc đứng chắp tay, lạnh lùng nhìn Lạc Già quận chúa nói: “Linh Chỉ à, bổn vương nhìn ngươi từ nhỏ lớn lên, trong lòng nghĩ rằng ngươi sẽ trở thành con dâu của Ngụy Vương phủ ta. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay sẽ đi đến tình trạng binh sĩ gặp nhau, quả nhiên là thế sự vô thường.”

“Ngụy Vương điện hạ.” Lạc Già quận chúa cũng thở dài một tiếng, “Từ trước đến nay, Linh Chỉ cũng đối đãi với ngươi như trưởng bối, tuyệt đối không nghĩ tới, Ngụy Vương phủ các ngươi lại cấu kết chặt chẽ với Ma Triều như thế, ngay cả ngươi cũng hãm sâu trong đó.”

“Chưa nói tới cấu kết, bất quá là theo như nhu cầu mà thôi.” Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc thần sắc lạnh lùng, mặc dù đối mặt với sự chỉ trích của Lạc Già quận chúa cũng tự sừng sững bất động, “Các ngươi Cơ thị nắm giữ triều chính nhiều năm như vậy, nhưng một đời lại không bằng một đời. Dựa vào cái gì Ngụy thị chúng ta phải một mực khuất phục dưới người khác? Vị Đại Đế này, cũng nên đến lúc đổi một nhà khác.”

“Ngụy Bá Ngọc, ngươi cho rằng ngươi cấu kết Ma Triều soán vị, Tiên Hoàng bệ hạ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?” Lạc Già quận chúa bị lời nói khoác không biết ngượng này của hắn làm cho tức giận đến quá mức, lạnh giọng nói: “Ngươi chẳng qua là si tâm vọng tưởng mà thôi.”

“Từ xưa đến nay đều là thắng làm vua thua làm giặc. ứng phó Tiên Hoàng bệ hạ như thế nào, là chuyện của Ngụy thị chúng ta.” Ngụy Bá Ngọc lạnh nhạt nói, “Nhưng mà Linh Tuyền ngươi, vẫn nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi. Đừng tưởng rằng âm thầm giấu cái Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn là có thể coi là chứng cứ. Hôm nay có bổn vương ở đây, các ngươi một người cũng đừng nghĩ đi.”

Vừa mới nói xong.

Ngụy Bá Ngọc vung ống tay áo lên, một đạo năng lượng nóng bỏng ầm ầm bộc phát.

Chỉ cần bắt Lạc Già quận chúa trước, những người còn lại căn bản không cần phải lưu lại!

Tu sĩ Lăng Hư cảnh khí phách như thế, cho dù là Tử Phủ cảnh tuyệt thế thiên kiêu cảnh, cùng so sánh cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

“Hống!!”

Trong tiếng Kỳ Lân cao vút uy nghiêm rống giận dữ, cuồn cuộn huyền khí ngưng tụ thành một hỏa trảo to lớn giống như có thể che khuất bầu trời, vô cùng bá đạo bắt lấy Lạc Già quận chúa.

Trong phút chốc, nửa bầu trời đều bị một trảo này chiếu ra hỏa quang nhuộm đỏ bừng.

Hỏa trảo khắp nơi, liệt diễm hừng hực bao bọc vô biên uy thế tùy ý mà ra, cho dù chỉ là một kích tiện tay của Lăng Hư cảnh tu sĩ, uy thế đáng sợ kia giống như có thể thiêu đốt hết thảy chung quanh thành tro tàn.

Lạc Già quận chúa sắc mặt trắng nhợt.

Dù nàng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, tâm trí cũng cực kỳ kiên định, dưới uy thế đáng sợ này, vẫn có loại cảm giác thân như con sâu cái kiến, không chịu nổi một kích.

“Quận chúa cẩn thận.”

Vương Thủ Nghiệp cũng biến sắc, lập tức gọi ra đạo khí hồ lô lam diễm, chuẩn bị sẵn sàng ngăn cản.

Nhưng cũng chính thời khắc này.

Trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến một tiếng thú rống trầm thấp tựa như sấm rền.

Cùng thú hống đồng thời xuất hiện, còn có một cự chưởng che trời hùng hậu.

Cự chưởng này giống như hỏa trảo kia hoàn toàn do huyền khí ngưng tụ thành, lại đôn thực mà dày nặng, ngưng thực giống như thực thể vậy.

Cự chưởng này cuồn cuộn mà đến, mang theo vô biên uy nghiêm cùng đường hoàng chính khí.

Chưởng ấn lướt qua, có hơi nước vô biên hội tụ đến, cơ hồ trong thời gian ngắn đã xua tan khí nóng hỏa trảo mang đến.

Gần như chỉ trong chốc lát, cự chưởng đã xẹt qua đỉnh đầu Lạc Già quận chúa, đánh thẳng vào hỏa trảo đang hạ xuống kia.

“Oanh!!!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng phía chân trời.

Năng lượng đáng sợ tựa như gió táp mưa rào bỗng nhiên quét sạch ra, quay cuồng quét ngang bốn phương tám hướng.

Năng lượng phong bạo tàn sát bừa bãi, rừng cây chung quanh gần như trong khoảnh khắc bị phá hủy toàn bộ, chung quanh một mảnh cát bay đá chạy, ngay cả quặng mỏ dưới chân cũng kịch liệt rung động gần như sụp đổ.

Nếu không phải đám người Lạc Già quận chúa thực lực mạnh mẽ, ở trong hoàn cảnh này sợ là ngay cả đứng vững cũng khó.

“Ai ~ Ngụy Bá Ngọc ơi là Ngụy Bá Ngọc, Cơ thị chúng ta đối với Ngụy thị các ngươi không tệ, làm sao đến mức như ngày hôm nay.”

Cùng với một tiếng thở dài nặng nề, một bóng người từ bên trong gió lốc năng lượng tàn sát bừa bãi chậm rãi bước ra, đập vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Đó là một lão giả gầy gò, tay áo rộng, khí độ uy nghiêm.

Cho dù nhìn từ bên ngoài, ông ta đã tỏ rõ thái độ già nua, sống lưng vẫn thẳng tắp, dáng vẻ nguy nga, lẫm liệt bá đạo, mang theo khí thế đường hoàng hệt như thiên uy.

Dưới uy thế bảo vệ của hắn, sóng xung kích năng lượng xung kích quanh người Lạc Già quận chúa và mấy người Vương Thủ Nghiệp gần như trong khoảnh khắc liền lắng xuống.

Nơi nó đi qua, sóng êm bể lặng.

“Nguyên Bình Đại Đế!”

Ngụy Bá Ngọc biến sắc, trong lòng đột nhiên nổi lên hàn ý: “Không tốt, trúng kế rồi!”

Ngụy Đông Lai càng hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, gần như không khống chế nổi muốn té ngã xuống đất.

Xong rồi!

…

Chương 126: Đây là tiên thực? Hay là ma thực?

…

“Sao có thể?!” Ngụy Đông Lai sắc mặt cứng ngắc vô cùng, trong lòng tràn đầy không dám tin, nhưng vẫn ráng chống đỡ gầm lên, “Không có khả năng, không có khả năng!! Cơ Linh Tiêu, ngươi sao có thể biết đây là mưu kế của chúng ta?”

Hắn tự nhận mưu kế của mình mặc dù không tính là thiên y vô phùng, nhưng cũng coi như là hữu tâm tính vô tâm.

Cơ Linh Huyên các nàng nhiều nhất là cảm thấy có chút không thích hợp, tiếp theo kế hoạch nửa đường thất bại, làm sao có thể chắc chắn là Ngụy Đông Lai hắn ở sau lưng chủ mưu, sau đó còn lập kế tương kế tựu kế phản sát một đợt?

Nào ngờ, hắn vừa dứt lời, tiểu cô nương tuấn tú xinh đẹp bên cạnh Lạc Già quận chúa ngọt ngào cười nói: “Linh Chát tỷ tỷ, vừa rồi hình ảnh cung khai của bản thân Ngụy thị, ta đã truyền lên hình ảnh của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn bên phía bản tôn Đại Càn rồi, lần này cho dù bọn họ có năng lực lớn hơn nữa, cũng không lật được trời đâu.”

“Ly Tiên, làm tốt lắm!” Lạc Già quận chúa khen ngợi sờ sờ đầu nàng: “Ta thật sự không ngờ, Ly Tiên ngươi còn có loại bản lĩnh này, cách xa như vậy, lại có thể truyền chứng cứ về.”

“Cũng không có gì, trước kia đã dùng qua một chiêu này, còn rất dễ dùng.” Vương Ly Tiên ngược lại vẻ mặt bình tĩnh, giống như chỉ tiện tay làm một chuyện nhỏ mà thôi, “Cha đã nói với ta, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Nhất là một số người xấu, sau khi tự cho là nắm trong tay cục diện, rất dễ dàng sẽ nhẹ nhàng bay bổng.”

“Phụ thân nói, loại hiện tượng này thuộc về phạm trù tâm lý học nhân tộc, không trách chỉ số thông minh không có chỉ số thông minh. Sau khi một đại phản phái mưu đồ một chuyện xấu rất lâu, cuối cùng rốt cục thành công, dù sao cũng phải khoe khoang năng lực của mình với người khác một chút,

cùng với phát tiết áp lực của đại phản phái trong lòng đã tích lũy từ lâu.”

“Điều này giống như ta khó khăn lắm mới thi được đầy khảo nghiệm, không, sau khi đạt tiêu chuẩn, dù sao cũng phải khoe khoang một chút, tru lên một tiếng, để toàn tộc nhân đều biết là nguyên lý tương tự.”

“Phụ thân con hiểu biết thật nhiều.” Lạc Già quận chúa có chút cảm khái: “Lúc trước ta nghe người ta khen phụ thân con trên trời có đất không, còn tưởng rằng đều là ghi chép sơ qua viết bậy.”

Hai người cứ như vậy không coi ai ra gì, ngươi một câu ta một câu, đám người Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc, Ngụy Đông Lai bên cạnh nghe mà sắc mặt đều thập phần cứng ngắc.

Bọn họ nghe không hiểu “thượng truyền” gì đó, nhưng từ ý tứ đại khái cũng có thể đoán ra, nha đầu kia có khả năng đem hình ảnh bọn họ nói chuyện truyền tống đến Đại Càn rồi.

CMN đây là thần thông gì? Đại lão Chân Tiên cảnh cũng chưa từng nghe nói có bản lĩnh bực này?!

“Nha đầu thối nhà ngươi chớ nói lung tung!” Ngụy Đông Lai tức giận nói: “Ngụy thị chúng ta cũng không phải là đại phản phái! Dựa vào cái gì mà Cơ thị vô năng như thế, còn chiếm cứ đại khí của quốc gia. Ngụy thị chúng ta từ khi Đại Chu lập quốc tới nay, không biết đã lập bao nhiêu công huân, vì Đại Chu mà đánh hạ không biết bao nhiêu giang sơn? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chúng ta không thể thay thế?”

“Ài, cha ta còn nói, rất nhiều nhân vật phản diện hoàn toàn không cho rằng mình là nhân vật phản diện.” Vương Ly tiên nhân lắc lắc đầu, thở dài không thôi, “Bởi vì bọn họ luôn tìm cho mình một đống lý do, để hành vi vi vi vi phạm pháp luật loạn kỷ luật của mình trở nên hợp tình hợp lý. Nhưng những lý do này chỉ là lừa gạt mình mà thôi.”

“Chính bọn họ cũng không nghĩ, hành vi của mình đã phá hủy bao nhiêu pháp luật, tổn hại lợi ích của bao nhiêu người?”

“Đặc biệt là hành vi bọn họ vì tư lợi cấu kết thế lực đối địch, bán đứng cũng tổn hại trận doanh bên mình, càng là phản phái trong phản phái.”

Những lời này của Vương Ly Tiên có trật tự rõ ràng, Nguyên Bình Đại Đế nghe được liên tiếp gật đầu, khen ngợi không thôi.

Hắn lạnh mắt nhìn Ngụy Bá Ngọc đối diện, trong giọng nói tức giận càng sâu: "Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc, ngươi nghe một chút! Đây chính là đạo lý ngay cả một đứa nhỏ cũng biết, nhưng ngươi lại không hiểu. Thừa dịp ngươi còn không có ủ thành thiên đại sai, không bằng dừng tay ở đây, cùng ta đi tìm Tiên Hoàng nhận tội. Có lẽ, ngươi còn có thể giữ được một ít hương khói Ngụy thị."

"Nguyên Bình, bàn về tu vi, ta so với ngươi cao hơn hai tầng, đơn đả độc đấu ngươi hơn phân nửa không phải đối thủ của ta." Ngụy Bá Ngọc nghe vậy lại cười lạnh một tiếng, "Ngươi sẽ không cho rằng ngươi chiếm được danh tiếng Đại Đế, là có thể vững vàng áp chế ta chứ? Chuyện hôm nay, còn chưa tới thời điểm kết luận cuối cùng."

Hắn ta đã sống hơn ba ngàn năm, cho dù mắt thấy được sự tình bại lộ, nhưng biểu hiện vẫn tỉnh táo mà quyết đoán.

Nguyên Bình đại đế xong, hắn dặn dò sau lưng: "Đông Lai, thừa dịp lúc ta đối chiến lão tặc Nguyên Bình, ngươi mau chóng bắt Vương Thủ Nghiệp và Cơ Linh Chỉ. Lần này phải bắt sống. Sau đó thừa dịp Nguyên Bình bị ta khống chế, các ngươi lập tức quay về Mộ Tiên thành, hỏa tốc dẫn tất cả tộc nhân rút đi. Chuyện đã bại lộ, Ngụy thị bọn ta một không làm hai không ngớt, dứt khoát toàn tộc đầu nhập vào Xích Nguyệt ma triều."

"Vâng, lão tổ tông!" Ngụy Đông Lai ánh mắt run lên, trong lòng cũng tức giận, "Lên cho ta, bắt Vương Thủ Nghiệp và Cơ Linh Chỉ."

"Hừ, Ngụy Đông Lai, chúng ta không phải là thủ hạ Ngụy thị của ngươi, ít ra ra oai trước mặt ta." Nghe vậy, một hắc y nam tử mặc mặt nạ phía sau y lại hừ lạnh một tiếng, âm trầm liếc mắt nhìn hắn, "Lần này ngươi làm việc không tốt, bổn sứ sẽ tìm ngươi tính sổ."

Dứt lời, hắn xoay người nói với mấy vị Thần Thông cảnh còn lại: "Làm phiền chư vị huynh đệ tỷ muội ra tay, phần công lao này, chủ thượng sẽ không quên."

Theo hắn thấy, ý đồ chiến lược của chủ thượng chính là lợi dụng Ngụy Vương phủ xâm chiếm toàn bộ Bắc Chu quốc, bây giờ âm mưu này đã bại lộ, nhiều nhất chỉ có thể khiến nhất mạch Ngụy Vương phủ đầu nhập vào Ma Triều, hiệu quả của nó cách biệt quá xa với ý đồ chiến lược ban đầu.

Sau khi trở về, Triệu Nhất Minh hắn không cam lòng phải ăn chủ bài đầu.

Thân là gia tướng đời đời truyền thừa của Dĩnh thị, điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ chính là cố gắng hết sức vãn hồi thế cục.

"Nhất Minh huynh cứ yên tâm." Một vị nam tử dáng người khôi ngô cao to cười lạnh tiến lên, theo dõi vị lão ma ma trong đội ngũ Lạc Già quận chúa kia nói: "Nếu dự đoán không sai, vị này chính là Lăng ma ma gia tộc nhiều thế hệ hầu hạ hoàng thất Bắc Chu đúng không? Thần Thông cảnh này giao cho bổn vương."

Tiếng nói vừa dứt, ma khí màu đen quanh người hắn liền tràn ngập ra.

"Xoát!"

Một đôi ma dực màu đen tạo hình đặc biệt thoáng một phát ở phía sau hắn mở ra, tựa như cánh che trời trong khoảnh khắc bao trùm mảng lớn bầu trời.

Ma khí màu đen nồng đậm bao bọc phía dưới, đôi ma dực màu đen mạnh mẽ vỗ một cái, hắn tựa như một tia chớp cực tốc lăng không lên, cầm trong tay một cây ma thương như ưng vồ thỏ hướng về phía Lăng ma ma đánh tới.

Trong nháy mắt, ma khí đầy trời, sát ý lạnh thấu xương khiến cho tâm thần người ta lạnh lẽo.

"Hắc dực thân vương!"

Lăng ma ma cũng nhận ra đôi cánh đen này trước tiên, sắc mặt lập tức biến đổi.

Cánh đen này cũng không phải vật tầm thường.

Nguyên vật liệu của nó lấy từ một đầu Yêu Ma Vương thuần huyết ngoại vực sau khi bị giết cắt xuống, từ Luyện Khí Đại Tông Sư của Xích Nguyệt Ma Triều trứ danh 【 Thân Đồ

Đoán Thiết】 tự tay rèn thành, chính là một kiện thần thông linh bảo phẩm chất cực cao.

Muốn diệt trừ một đầu thuần huyết yêu ma vương vốn không dễ, huống chi còn phải lấy được thi thể của đối phương.

Bởi vậy đôi ma dực màu đen này ở Đông Ký ma quốc cũng coi như tiếng tăm lừng lẫy, chính là linh bảo thần thông truyền lại nhất mạch Hắc Dực thân vương đương thời.

Đều là quốc gia không cùng trận doanh trên Mộ Chân đại lục, Bắc Chu cùng Đông Ký ma quốc lục tục giao chiến ít nhất hơn vạn năm, cường giả Thần Thông cảnh là lực lượng trung kiên của quốc gia, càng là đối tượng trọng điểm chú ý lẫn nhau, song phương tự nhiên là rất quen thuộc lẫn nhau.

Biết Hắc Dực thân vương khó đối phó, Ô Hắc Thiết trong tay Lăng ma ma giậm mạnh trên mặt đất một cái, thân thể hơi còng xuống trong nháy mắt trở nên thẳng tắp.

Trong nháy mắt, uy thế thuộc về cường giả Thần Thông cảnh ầm ầm bộc phát.

Một cỗ khí tức lạnh thấu xương giống như Thiết Mã Băng Hà, trong khoảnh khắc quét sạch chung quanh.

Trong khí lãng cuồn cuộn, nàng không lùi mà tiến, như lợi kiếm ra khỏi vỏ bay lên trời, ô hắc thiết mạnh mẽ vung lên, trong khoảnh khắc liền tách ra từng đạo kim quang, hướng về Hắc Dực thân vương phản công.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng bầu trời.

Gần như trong nháy mắt, Lăng ma ma cùng Hắc Dực thân vương đã kịch chiến với nhau.

Hai người đều là cường giả Thần Thông cảnh, lại đều có linh bảo Thần Thông trong tay, thực lực tổng thể chênh lệch không lớn, trong lúc nhất thời cũng là tình hình chiến đấu nóng nảy, khó phân thắng bại.

Nhưng dù sao Lăng ma ma cũng đã lớn tuổi, tình trạng thân thể lúc tráng niên, Hắc Dực thân vương có chênh lệch không nhỏ, kết quả cuối cùng chỉ sợ là Lăng ma ma thua nhiều thắng ít.

Cơ hồ cùng lúc đó, mấy người còn lại cũng vây giết tới.

Trong đó có một vị cường giả Thần Thông cảnh toàn thân huyết khí dày đặc, trong tay cầm một sợi xích màu máu, đầu khóa có móc câu, trông dữ tợn đáng sợ, uy thế một thân tựa như từ trong núi thây biển máu đi ra, khiến người ta sợ vỡ mật.

Hình tượng này vừa ra, Lạc Già quận chúa lập tức nhận ra lai lịch của người này.

Vị này chính là một trong những thân vương của Nam U Ma Quốc - Huyết Ngục thân vương.

Huyết Ngục thân vương hung tàn bạo ngược, trên chiến trường thường lấy hành hạ giết địch nhân làm niềm vui, có thể nói là ác danh rất rõ ràng.

Từ hai ba trăm năm trước, chủ mạch này của Lạc Già quận chúa của Bắc Chu Cơ thị đã có một vị 【Thân Vương】 bị bắt làm tù binh, hành hạ đến chết, song phương còn bởi vậy lại một lần nữa mở ra chiến cuộc, giết đến trời tối mịt.

Có thể nói, Bắc Chu Cơ thị và Huyết Ngục thân vương có huyết hải thâm cừu.

“Huyết Ngục thân vương! Hóa ra là lão ma cẩu của ngươi!” Vừa nhìn thấy ma đầu này, đôi mắt đẹp của Lạc Già quận chúa lập tức nổi lên lửa giận hừng hực: “Tốt tốt tốt! Hôm nay ở đây gặp được ngươi, bản quận chúa nói không chừng phải báo thù rửa hận thay 【Anh Hiền thân vương】.”

“Chỉ bằng vào tiểu mao nha đầu mới bước vào Tử Phủ cảnh này của ngươi?” Huyết Ngục thân vương khịt mũi khinh thường, trong nụ cười mang theo vẻ trào phúng sâu sắc: “Vậy thì đúng lúc. Đến đến đây, để bổn vương đưa ngươi đi gặp trưởng bối nhà ngươi.”

“Hừ!”

Lạc Già quận chúa cười lạnh một tiếng, lúc này bay lên trời, vọt về phía hắn.

Cùng lúc đó, hai đạo quang mang một vàng một xanh trước sau từ trên người nàng bay tán loạn ra, vờn quanh người nàng.

Đó là hai món linh bảo Thần Thông.

Một kiện là thần thông linh bảo giống như quả cân màu vàng sẫm, tên là 【Hỗn Kim Đà】. Đừng xem nó lớn lên xinh xắn, nhưng đập mạnh xuống lại có sức mạnh vạn quân. Lúc trước nàng dùng để phá Huyền Đan bí cảnh chính là bảo vật này.

Về phần một kiện khác, là một thanh bảo kiếm màu xanh, chính là Băng hệ thần thông bảo kiếm 【Thanh Sương Kiếm】, cũng là uy lực không tầm thường.

Nếu chỉ như thế thì cũng không tính là gì.

Lạc Già quận chúa thân là tôn thất nữ được sủng ái nhất của hoàng thất Bắc Chu, trên người mang hai món linh bảo thần thông là chuyện bình thường.

Nhưng cùng lúc đó, khí thế quanh thân Lạc Già quận chúa cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Huyền khí một mực bị nàng đè nén ẩn giấu bùng phát lên như đại dương mênh mông, gần như trong chớp mắt liền đột phá Tử Phủ cảnh tầng hai, đạt đến cường độ Tử Phủ tầng ba, sau đó tiếp tục kéo lên tầng tầng, bất quá một lát, đã đến Tử Phủ cảnh tầng năm!

Bất kể là tu sĩ Huyền Vũ tu vi cảnh giới nào, tu vi từ sơ kỳ bước vào trung kỳ đều sẽ có một sự thay đổi về chất.

Nếu là huyết mạch, công pháp, trang bị vũ khí các phương diện đều cùng một mức độ, trung kỳ ít nhất có thể lấy một địch hai.

"Tử Phủ cảnh trung kỳ?" Giọng nói của Huyết Ngục thân vương cũng thay đổi, kinh hãi nói: "Sao có thể? Nha đầu ngươi rõ ràng chỉ là đại thiên kiêu Ất đẳng! Chẳng lẽ nói ngươi…"

Vốn dĩ dựa theo logic bình thường, trong mắt cường giả Thần Thông cảnh như Huyết Ngục thân vương, sự khác biệt giữa Tử Phủ cảnh sơ kỳ và trung kỳ hoàn toàn không lớn. Cho dù là Tử Phủ cảnh cấp đại thiên kiêu cũng vô dụng, cường giả có thể tu luyện đến Thần Thông cảnh còn ai không phải xuất thân từ đại thiên kiêu?

Nhưng cái này đặt ở trên người Lạc Già quận chúa thì rất không bình thường, trong các nước xung quanh có danh tiếng

rất lớn, có hi vọng tranh đế nữ, bởi vậy tình báo cá nhân của nàng cũng gần như trong suốt.

Mọi người đều biết, Lạc Già quận chúa không phải ngay từ đầu đã được cưng chiều như vậy. Lúc ở Thiên Nhân cảnh nàng mới dựa vào Thoát Thai Tiên Đan tăng huyết mạch lên tới đại thiên kiêu Ất đẳng.

Trong tình huống này, bây giờ nàng chỉ mới một trăm tám mươi mấy tuổi, có thể tu luyện đến Tử Phủ cảnh tầng hai đã rất lợi hại rồi.

Nhưng bây giờ tu vi nàng triển lộ ra, lại thình lình có trọn vẹn Tử Phủ cảnh tầng năm!

Cũng đừng xem thường ba tầng này. Sau khi thiên kiêu bình thường đến Tử Phủ cảnh, mỗi một tầng đều là lạch trời, càng về sau càng khó tu luyện, tiến độ cũng càng chậm chạp.

Huyết mạch đại thiên kiêu, trong tình huống bình thường tuyệt đối không thể đặt chân lên Tử Phủ cảnh tầng năm ở độ tuổi này, tài nguyên tu luyện có dồi dào đến đâu cũng vô dụng.

Dù sao, cho dù đập đan dược bổ linh thực như thế nào, đều có hiệu ứng biên giới bên trong, bộ phận thân thể vượt qua cực hạn căn bản không cách nào tiêu hóa hấp thu.

Lạc Già quận chúa có thể có tốc độ tu luyện này, giải thích duy nhất chỉ có một, đó chính là huyết mạch của nàng không chỉ cấp độ đại thiên kiêu!

“Không sai.” Lạc Già quận chúa giờ phút này cũng không che giấu nữa, một đôi tinh mâu lạnh thấu xương huy hoàng, khí tức quanh thân bành trướng xuống tựa như một thanh kiếm sắc bén bức người, “Cơ Linh Chỉ ta sớm đã là huyết mạch tuyệt thế, chẳng qua vẫn giấu tài, che giấu bản thân mà thôi.”

Lời vừa nói ra, đừng nói là Huyết Ngục thân vương, ngay cả Ngụy Vương Ngụy Bá Ngọc và Nguyên Bình Đại Đế đang giằng co cũng giật nảy mình.

Lạc Già quận chúa lại là huyết mạch tuyệt thế!

Chuyện này đừng nói người ngoài, ngay cả Nguyên Bình đại đế cũng không biết.

Sắc mặt Ngụy Bá Ngọc nháy mắt tối sầm lại.

Cơ Linh Chỉ che giấu sâu như thế, mục đích không cần nói cũng biết, đương nhiên là để đề phòng Ngụy thị hắn. Nha đầu này tâm cơ sâu, vượt xa dự đoán của hắn.

Trái lại Nguyên Bình Đại Đế, chỉ là ngây người trong nháy mắt liền phản ứng lại, cười ha ha: "Tốt tốt tốt! Không nghĩ tới Đại Chu Cơ thị ta cũng có một ngày xuất hiện tuyệt thế thiên kiêu! Quả nhiên là tiên tổ Cơ thị che chở."

Huyết mạch của Cơ thị tương đối cổ xưa, thậm chí có thể ngược dòng đến mức trước Thần Vũ hoàng triều. Lúc Hàn Nguyệt Cơ thị mới thành lập, chính là một trong những người ủng hộ đắc lực nhất của Yên thị.

So sánh ra, siêu phẩm Ngô thị bây giờ, bất quá chỉ là người đến sau mà thôi.

"Tuyệt thế thì sao?" Huyết Ngục thân vương giọng điệu lạnh lẽo nói: "Tử Phủ cảnh tuyệt thế chẳng qua chỉ là thánh thể đại thành, bản vương cũng là thánh thể đại thành, so sánh với bản vương thì ngươi không có ưu thế gì. Nhưng tu vi bản vương là Thần Thông cảnh, thời gian chìm đắm trên thần thông nhiều hơn ngươi, chỉ bằng số lượng huyền khí cũng có thể trấn áp ngươi."

"Xoẹt! Xoạt xoạt~"

Huyết Ngục thân vương vừa dứt lời đã ra tay trước.

Trong nháy mắt, linh bảo Thần Thông 【Huyết Linh Tỏa】 của hắn giống như một sợi xích dài đâm về phía Lạc Già quận chúa.

Thần thông linh bảo này cực kỳ hung ác bá đạo, đối thủ một khi bị khóa, đâm ngược sẽ bị móc vào huyết nhục làm cho không người nào có thể giãy giụa, hút mạnh máu tươi, tiếp theo dẫn đến đối thủ tứ chi không còn chút sức lực nào, thúc thủ chịu trói.

"Hừ!"

Lạc Già quận chúa dường như đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy nàng lật tay ngọc một cái, trong lòng bàn tay liền có thêm một cái bát nước.

Chén kia tựa như kim mà không phải kim, như ngọc mà không phải ngọc, trong chén tựa như có sóng to gió lớn đang cuộn trào mãnh liệt, nhìn cực kỳ đặc dị.

Trong lúc lờ mờ, còn có thể nhìn thấy một tiểu nhân màu lam béo ục ịch đang "Phiên giang đảo hải".

Chỉ thấy bàn tay trắng như ngọc của nàng nâng lên, "bát biển" liền bay lên không trung, sau đó nghiêng xuống phía dưới, nước biển trong chén tựa như thiên hà chảy ngược trút xuống, trong chớp mắt đã đem Huyết Ngục thân vương cả người lẫn Huyết Linh Tỏa phóng ra ngoài vài dặm.

Trong "bát to" kia giống như thật chứa một mảnh đại dương mênh mông, nước biển tàn phá bừa bãi, khắp núi đồi đều bị dòng nước như đại dương bao phủ.

Dòng nước thuận theo địa thế chảy xuôi, như vạn mã bôn đằng gào thét phóng về bốn phương tám hướng, thanh thế to lớn làm cho lòng người sợ vãi.

Các Thần Thông cảnh còn lại đều biến sắc, lập tức tránh ra.

Cùng lúc đó, trong "Đại dương mênh mông" kia, một cự nhân năng lượng thủy hệ màu lam cao chừng hai ba mươi trượng ngưng tụ mà thành đã chậm rãi đứng thẳng thân thể, dòng nước "Ào ào" thuận theo thân thể của nó chảy xuống, làm nổi bật khí thế vô cùng mênh mông của nó, tựa như hóa thân hải dương.

Hai con ngươi vô cơ chất của nó khóa chặt vị trí của Huyết Ngục thân vương, cánh tay vừa nhấc, nắm đấm thật lớn lập tức hướng về phía Huyết Ngục thân vương.

"Oanh!!"

"Rầm rầm!!"

Nước chảy hóa thành cự quyền liên tục nện xuống, nhìn như chậm chạp, lại tựa như ẩn chứa lực lượng pháp tắc cường đại, uy thế cực kỳ đáng sợ.

Huyết Ngục thân vương chỉ có thể liên tục tránh né, ba phen mấy bận muốn bay lên trời, lại bị trời giáng nước trong bát to, khiến cho hắn chật vật không chịu nổi.

“【Bát Vô Tận Hải】?” Ngụy Bá Ngọc đột nhiên biến sắc, “Lão già Nguyên Bình, ngươi thậm chí ngay cả đạo khí truyền thừa của Cơ thị cũng cho Cơ Linh Tuyền?”

Cũng may Lạc Già quận chúa chỉ là Tử Phủ cảnh, nếu giờ phút này nàng ta đã là Thần Thông cảnh, thi triển đạo khí này, sợ là Huyết Ngục thân vương sẽ bị trấn áp chỉ trong vài phút.

“Ha ha ha, Linh Chá làm nũng hỏi ta mượn đạo khí, ta cũng không tiện không cho đúng không?” Nguyên Bình Đại Đế cười vui sướng vô cùng: “Nhưng Linh Khuyết nhà ta có phong thái tuyệt thế, tương lai là Nữ Đế Đại Chu, đạo khí truyền thừa của hoàng thất không cho nàng cho ai sao?”

Gần như là trong nháy mắt xác định tư chất của Lạc Già quận chúa, Nguyên Bình đại đế đã hoàn toàn hạ quyết tâm.

Đế nữ đời này vô luận như thế nào cũng phải cho Lạc Già.

Còn chưa thừa kế bảo điển đã là tư thái tuyệt thế, tư chất như thế cho dù ở Tiên Triều cũng là hiếm thấy, làm đế nữ tất nhiên là dư xài. Càng đừng nói nàng ở các phương diện khác biểu hiện cũng cực kỳ xuất sắc, có nàng ở đây, nhất định có thể chấn hưng Đại Chu.

Về phần lập gia đình gì đó, đương nhiên là đừng nói nữa.

Không có gia tộc nào sẽ gả tuyệt thế thiên kiêu nữ tử đi, cho dù là Tiên Triều Chư thị cũng sẽ không. Mỗi một vị công chúa Tiên Triều đều đi theo con đường chiêu phò mã.

“Hừ! Chờ Cơ thị các ngươi qua cửa ải trước mắt này rồi cười đi.” Ngụy Bá Ngọc cười lạnh nói, “Nguyên Bình, chúng ta cũng không nên nhàn rỗi. Nơi này nhỏ thi triển không ra, không bằng đi trên tầng mây luận bàn một chút.”

“Thôi được, hôm nay trẫm không thể để lộ ra, sợ thật khiến ngươi cho rằng trẫm là quả hồng mềm.” Nguyên Bình Đại Đế vui vẻ ứng chiến.

Vừa nói xong, hai vị Lăng Hư cảnh mỗi người lắc mình một cái, trong nháy mắt liền xé mở không gian đi tới trên không cách mặt đất chừng mấy chục dặm.

Sau một khắc, tiếng rống giận dữ của Hỏa Kỳ Lân cùng tiếng gầm của Huyền Vũ liền vang vọng phía chân trời, tựa như sấm

rền cuồn cuộn, xa xa truyền ra.

Ngụy Bá Ngọc cùng Nguyên Bình Đại Đế huyết mạch Thụy Thú Hỏa Kỳ Lân, huyết mạch một người khác là Thủy hệ Thần Thú Huyền Vũ, đều là huyết mạch cao cấp nhất, giờ phút này hai người kịch đấu, lập tức có thủy khí và hỏa diễm khí tức vô tận hội tụ đến.

Thủy hỏa dây dưa, hồng sắc hỏa vân trong khoảnh khắc liền tràn ngập nửa bầu trời.

Từ xa nhìn lại, mây đỏ rực rỡ không ngừng quay cuồng trên bầu trời, sóng năng lượng đáng sợ không ngừng khuấy động, gần như nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ, giống như tận thế hàng lâm, sắp long trời lở đất.

Động tĩnh kia, quả nhiên là nghe rợn cả người.

Đều là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, trang bị cũng không sai biệt lắm, chênh lệch thực lực giữa Nguyên Bình đại đế và Ngụy Bá Ngọc thật ra tương đối có hạn, nhất thời nửa khắc muốn phân ra thắng bại cơ hồ không có khả năng.

Bình thường mà nói, huyền khí trong cơ thể cường giả Lăng Hư cảnh thâm hậu, năng lực hàng hải cực kỳ cường đại, đánh mấy tháng không phân thắng bại cũng không có gì ngạc nhiên.

Mắt thấy hai vị Lăng Hư đại lão trên đỉnh đầu đã đánh nhau, mấy vị cường giả Thần Thông cảnh còn lại lúc này cũng tìm được đối thủ của mình, nhao nhao chém giết.

Trong đó, Vương thị cung phụng Khương Tình Tuyết cầm trong tay một thanh Xích Long bảo kiếm, trực tiếp đối trận với gia tướng Triệu Nhất Minh của Ly thị.

Thanh Xích Long bảo kiếm của nàng ta vốn là linh bảo thần thông do Vương thị bố trí cho Vương Thủ Nghiệp, nhưng từ sau khi có được đạo khí, Thủ Nghiệp đã tạm thời đưa Xích Long bảo kiếm cho Khương Tình Tuyết mượn.

Thực lực hai người không kém nhau bao nhiêu, ngược lại đánh nhau trên chiến trường của mình có chút náo nhiệt.

Ngoài ra, trong năm vị Thần Thông cảnh ra sân của địch quân, trong đó có hai vị chính là nữ tử.

Trong đó có một người cởi bỏ lớp ngụy trang, là một nữ tử có dáng người nổi bật.

Nàng cầm trong tay một thanh hồn ngọc cốt tiên, bên trong tế luyện rất nhiều hung hồn, cốt tiên vừa co lại, gào thét tê minh, mấy chục lệ hồn được tế luyện bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Những lệ hồn này kém nhất cũng là Tử Phủ cảnh, mấy con lợi hại nhất lại là Thần Thông cảnh, trong tiếng gào rú thê lương, tản ra từng đợt linh hồn dao động quỷ dị, dường như có thể dao động lòng người.

“Ha ha ha ha ~ “

Nữ tử kia nhìn chằm chằm Vương Thủ Nghiệp, phát ra tiếng cười dữ tợn phóng đãng liên tục: “Vị tiểu ca tuấn tú này chính là người trong lòng Cơ Linh Chỉ à? Nha đầu lông vàng Cơ Linh Chỉ kia làm sao biết thương người, ngươi không bằng theo tỷ tỷ, để tỷ tỷ dạy ngươi cái gì gọi là “Nhân Gian Cực Lạc~” “

“Thủ Nghiệp công tử cẩn thận!” Lạc Già quận chúa đang đối phó với Huyết Ngục thân vương chớp mắt, chú ý tới động tĩnh bên này, vội vàng từ xa xa lên tiếng nhắc nhở, “Yêu nữ này là 【 Ngọc Cốt Ma Sứ 】 của thánh địa Nam U quốc! Nữ sinh này tính tình tà ác vô cùng, không biết lừa bao nhiêu thanh niên tài tuấn, thường xuyên hút khô người ta không nói, còn thích chế thi thể thành tiêu bản bạch cốt, thủ đoạn cực kỳ ác độc. Ngươi chớ có trúng thuật mê hoặc của nàng!”

“Linh Chỉ yên tâm.”

Vương Thủ Nghiệp lại không chút hoang mang, lão thần ở dưới đất tế ra hồ lô lam diễm.

Trong chốc lát, hồ lô vốn lớn chừng bàn tay nhanh chóng bành trướng ra, miệng hồ lô cực lớn mở ra, lam sắc hỏa diễm mãnh liệt trút ra, như thác nước phô thiên cái địa xông về phía 【 Ngọc Cốt Ma Sứ 】.

Hỏa diễm như nước, nhưng lại mang theo uy thế đáng sợ làm người ta tim đập nhanh.

Dưới ánh sáng màu lam yếu ớt thấp thoáng, một thân áo bào của Vương Thủ Nghiệp khẽ chập chờn, khí thế toàn thân từ

lúc nào không hay đã tăng lên tới mức cực kỳ đáng sợ, huy hoàng giống như quân chủ của lửa.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, như cười một tiếng: "Ngọc Cốt ma sứ đúng không? E là ngươi bị lừa về quê hương. E là hắn không nói cho ngươi biết, không được trêu chọc ta."

"Hỏa diễm hệ đạo khí!"

Sắc mặt Ngọc Cốt ma sứ biến đổi, lập tức lớn tiếng kêu sợ hãi cuống cuồng lui về phía sau, vừa lui vừa mắng: "Ngụy Đông Lai đáng chết! Chờ xong việc này, xem lão nương có hút ngươi thành người khô không, nung thành bạch cốt tiêu bản liệt vào khuê phòng lão nương không!"

"Ngươi vẫn nên suy nghĩ làm sao sống sót đi." Vương Thủ Nghiệp lần nữa triệu hoán ra một đoàn Cửu U Minh Diễm, rung tay ném ra ngoài.

Hỏa diễm vốn có tác dụng khắc chế nhất định với ma khí, càng đừng nói hôm nay còn tăng thêm Cửu U Minh Diễm chuyên khắc linh hồn, cả hai phối hợp với nhau, tác dụng phát huy ra không đơn giản là một cộng một lớn hơn hai như vậy.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Cốt ma sứ bị hai loại hỏa diễm thiêu đốt dục tiên dục tử, tiếng kêu thảm thiết, tiếng quát mắng, thậm chí là tiếng cầu xin tha thứ bên tai.

Đương nhiên, đạo khí lợi hại như vậy cũng là bởi vì Vương Thủ Nghiệp chính là huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng.

Thuần túy lấy cấp độ huyết mạch mà nói, tuy đôi bên đều là thánh thể đại thành, hắn còn mạnh hơn Ngọc Cốt Ma Sứ mấy bậc thang nhỏ, khống chế hỏa hệ thiên đạo pháp tắc càng không phải người bình thường có thể sánh kịp.

Nếu không, đổi lại là một đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh thi triển đạo khí, chắc chắn không có khả năng có uy năng như vậy.

Trong lúc nhất thời, các nơi đều đã khai chiến, sóng năng lượng đáng sợ kèm theo các loại quang mang năng lượng nhao nhao bạo tán, khí tức năng lượng nồng đậm tràn ngập mỗi một tấc không gian chung quanh.

Hết thảy nói thì chậm, nhưng kì thực chỉ qua một lát ngắn ngủi mà thôi.

“Thật sự là quá náo nhiệt, tràng diện kinh bạo này ta rất thích.”

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, Vương Ly Tiên phấn điêu ngọc trác không chỉ không cảm thấy sợ hãi, ngược lại càng ngày càng hưng phấn.

Nàng bỗng dưng nhìn về phía nữ ma tu còn chưa động thủ, đôi mắt trong veo như nước hiện lên vẻ hưng phấn: “Chỉ còn lại thần thông cảnh của cô gái kia, mau lại đây, bổn tiểu thư sắp nổi giận rồi. Ngươi tên là gì? Không, không cần nói tên. Ta muốn bắt ngươi lại làm vợ bé cho cha ta!”

Trong tiếng nói chuyện, từng cây Hỏa Long quả trống rỗng xuất hiện, trong chớp mắt hiện đầy không gian chung quanh nàng.

Những Hỏa Long Quả này đều là bản cải tiến nhiều thế hệ, trong mỗi một quả Hỏa Long đều ẩn chứa sức mạnh bạo tạc đáng sợ.

“Rầm rầm rầm!”

Hỏa Long Quả bay múa đầy trời, như cuồng phong bão táp oanh tạc nữ ma tu Thần Thông cảnh cuối cùng.

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời tràn ngập vô số ánh lửa, tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc gần như lấn át động tĩnh chiến đấu của hai vị Lăng Hư cảnh đại lão trên đỉnh đầu.

Cùng lúc đó, giọng nói vui sướng mà kiêu ngạo của Vương Ly Tiên cũng vang vọng cả bầu trời: “Oa ha ha, rốt cuộc bản tiểu thư có thể thoải mái đánh rồi!”

“Nổ là nghệ thuật, nổ cho bổn tiểu thư!”

Cách đó không xa, Cửu Vĩ Yêu Đế nhìn thấy một màn này, không khỏi toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Nha đầu Ly Tiên này cũng quá mạnh đi? Mẹ nó rốt cuộc đây là tiên thực hay là ma thực?

…

Chương 127: Đại hoạch toàn thắng! Ly Tiên triển phong mang!

…

Thật ra Cửu Vĩ Yêu Đế có điều không biết.

Khi Vương Ly Tiên vẫn là một mầm sữa, ngay cả y y nha đều nói không lưu loát, liền bắt đầu cùng phụ thân Vương Thủ Triết tiến hành cuộc chiến thí luyện trong doanh tân binh Thần Võ.

Cũng chính là vào lúc đó, các linh thực chiến đấu như Hỏa Long Quả mà Vương Thủ Triết tỉ mỉ bồi dưỡng đã khắc sâu trong lòng nàng.

Bởi vì cái gọi là "có cha tất có con gái".

Hoả lực của Vương Thủ Triết không đủ sợ hãi, vẫn luôn dùng phương thức vô thanh vô tức của Nhuận Ngọc không ngừng ảnh hưởng Vương Ly Tiên, cho nên những năm gần đây, nàng đã kéo không ít phụ thân cùng nhau cố chấp bồi dưỡng năng lực nổ của Hỏa Long Quả.

Nhờ vào thiên phú được trời ưu ái của Vương Ly Tiên, uy lực của Hỏa Long quả rốt cuộc sau khi trải qua vô số đời bồi dưỡng đã đột phá cực hạn của bản thân, đạt tới một cảnh giới mới tinh.

Đây chính là mặt tốt và xấu mà gia đình nguyên sinh mang tới.

Chỉ là đáng thương cho nữ tu Thần Thông cảnh làm đối thủ của nàng.

Là một trong những đồ đệ của Cực Âm lão ma của Đông Ký ma quốc, 【Cửu Âm ma sứ】 cũng coi như là nhân vật có tên tuổi trong thế hệ trẻ Thần Thông cảnh ở các nước xung quanh, một thân ma công khiến rất nhiều cường giả cùng thế hệ đều đau đầu không thôi, kết quả lần này, nàng lại bị nghệ thuật hỏa lực cuồng bạo của Vương Ly Tiên nổ tung.

Đừng nói là những người khác, ngay cả đám người Khương Tình Liên sớm biết thân phận nàng ta, lại lần đầu tiên thấy

nàng ta ra tay đều bị chấn động không nhẹ, cảm nhận sâu sắc được vị cô nãi nãi này không dễ chọc.

Mà cùng lúc đó.

Phía trên tầng mây cao cao, Nguyên Bình Đại Đế cùng Ngụy Bá Ngọc hai vị đại lão Lăng Hư cảnh kịch chiến cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Chuyện liên quan đến vận mệnh quốc gia, cùng với vận mệnh tương lai của gia tộc mình, hai vị đại lão đều lấy ra toàn bộ bản lĩnh.

Phía sau Ngụy Bá Ngọc, một con Hỏa Kỳ Lân to lớn vô cùng, giống như thực chất đang ngẩng đầu rít gào, vảy như hồng bảo thạch tản ra ánh sáng hừng hực như lửa.

Đó là hư ảnh pháp tướng của hắn.

Theo huyết mạch chi lực ở trong người lao nhanh, mỗi một lần hắn ra tay, Hỏa Kỳ Lân đều ngẩng đầu giậm chân, phát ra trận trận tiếng gầm gừ, uy thế đáng sợ tràn ngập toàn bộ bầu trời.

Mà ở đỉnh đầu hắn, có một chiếc bảo vật hình đèn phong cách cổ xưa đang tản ra ánh lửa sáng rực.

Đó là Đạo Khí Lục Dương Bảo Đăng.

Lúc trước thi đấu lôi đài, Ngụy Đông Lai từng sử dụng nó. Chỉ bất quá, lúc ấy hắn chỉ là mượn, đợi sau khi thi đấu lôi đài chấm dứt, Lục Dương bảo đăng này tự nhiên là lại về tới trong tay Ngụy Bá Ngọc.

Giờ phút này, ở trong tay cường giả Lăng Hư cảnh Ngụy Bá Ngọc, Lục Dương bảo đăng mới xem như bộc phát ra toàn bộ uy lực của bản thân.

Uy thế đáng sợ không ngừng tỏa ra từ trong bảo đăng Lục Dương, ánh lửa ngập trời không ngừng lan tràn trên bầu trời, nhuộm mọi thứ xung quanh thành màu sắc của ngọn lửa, như muốn thiêu cháy cả bầu trời.

Dưới thần niệm của Ngụy Bá Ngọc khống chế, ánh lửa ngập trời tựa như sóng to gió lớn tầng tầng chồng lên, che trời lấp đất hướng Nguyên Bình Đại Đế trấn áp mà đi.

Nhiệt độ cao đáng sợ theo công kích của hắn từng đợt lại từng đợt khuếch tán ra, dường như muốn đem hết thảy chung quanh đều thiêu đốt thành tro tàn.

Mà phía sau Nguyên Bình Đại Đế lại hiện lên một quy ảnh khổng lồ đen kịt như núi cao.

Đó là thần thú hệ Thuỷ - Huyền Vũ.

Nó trang nghiêm mục, bất động như núi, trên từng khối giáp lưng dày đặc vết tích loang lổ, lộ ra cỗ tang thương phảng phất từ viễn cổ man hoang thẩm thấu mà đến. Cho dù chỉ là một hư ảnh, cũng mang theo cỗ uy nghiêm tựa như có thể trấn áp hết thảy.

Theo từng tiếng thú rống như sấm rền, nguyên thủy linh khí đầy trời hóa thành hộ thuẫn cự hình trong suốt, đem hỏa khí đầy trời đều kháng cự lại bên ngoài.

Cùng lúc đó.

Bên cạnh Nguyên Bình Đại Đế còn có một kiện bảo vật khác đang lăng không bay múa, tản ra uy thế mênh mông bàng bạc như vũ trụ.

Đó là một kiện đạo khí khác của Bắc Chu Cơ thị - 【Tinh Thần Đạo Kiếm】.

Không giống với đạo khí 'Bát Hải Bát' tổ truyền của Cơ thị, thanh Tinh Thần Đạo Kiếm này là một trong những thanh Sát Phạt Đạo Kiếm của Bắc Chu Cơ thị sau khi lập quốc ở đại lục Mộ Chân, dựa vào nội tình mà bản thân cố gắng tích góp từng chút một, là một thanh Sát Phạt Đạo Kiếm.

Hình dạng của nó cực kỳ xinh đẹp, thân kiếm dài nhỏ mà cứng cỏi, xung quanh quanh quanh quẩn vô số hào quang sáng chói giống như quần tinh, lúc bay múa càng là lưu quang trút xuống, tựa như ngân hà.

Vô số tinh thần chi lực từ trong thiên địa hội tụ đến, ngưng tụ vào trong thân kiếm, theo sự khống chế của Nguyên Bình Đại Đế, kích động ra từng đạo tinh thần kiếm khí.

Lạnh lẽo như băng, sát khí bốn phía.

Đánh thẳng về phía Ngụy Bá Ngọc.

Trận này của hai vị Lăng Hư cảnh quả nhiên là đánh đến thiên hôn địa ám, kịch liệt vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Nhưng mà, ngay tại Ngụy Bá Ngọc khí định thần nhàn, cảm thấy Nguyên Bình cũng chỉ có chút năng lực này, hai người ít nhất còn phải đánh mười ngày nửa tháng nữa.

Bỗng dưng.

Một đạo khí tức lạ lẫm, lại từ mặt đất tiêu thăng mà lên, ở phía sau hắn bỗng nhiên bộc phát ra.

Khí tức kia ngang ngược mà cuồng bạo, tựa như từ viễn cổ man hoang đến, mang theo một cỗ khí tức hung lệ nguy hiểm, khiến trong lòng hắn bỗng nhiên trì trệ.

Khí tức hung thú Thập Nhất giai!

Sắc mặt Ngụy Bá Ngọc cuồng biến, trong khoảnh khắc thần niệm quét ngang ra, lúc này mới phát hiện người đến chính là một trong những thị nữ vốn đứng bên người Lạc Già quận chúa và Vương Thủ Nghiệp.

Giờ phút này nàng đã tháo đi tất cả ngụy trang, trên mặt xinh đẹp động lòng người tựa như phủ một tầng vầng sáng, trở nên yêu dã mà quyến rũ, sóng mắt lưu chuyển tràn ra vẻ mị hoặc, phong tình vạn chủng.

Chín cái đuôi cáo màu đỏ ở phía sau nàng giơ lên cao cao, như hỏa diễm phấp phới, tản ra uy thế đáng sợ, cũng triệt để hiển lộ ra thân phận của nàng.

Không giống với Nhân tộc dựa vào luyện khí để tăng cường năng lực công thủ của bản thân, dựa vào công pháp bảo điển để tu luyện trở nên mạnh mẽ, hiệp đồng lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc. Yêu tộc tu hành đơn giản trực tiếp hơn nhiều, toàn bộ dựa vào huyết mạch truyền thừa thiên đạo thần thông, toàn dựa vào thân thể để chém giết.

Chín cái đuôi cáo màu đỏ của Cửu Vĩ Hồ giống như chín món linh bảo thần thông phức tạp, có thể dài có thể ngắn, có thể lớn có thể nhỏ, có thể cương có thể nhu, có thể đấm có thể đỡ, quấn có thể phất, quả nhiên là biến ảo ngàn vạn, diệu pháp vô cùng.

“Cửu Vĩ Yêu Hồ!”

Sắc mặt Ngụy Bá Ngọc lập tức trắng bệch.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, trong đội ngũ của đối phương, lại còn cất giấu một con Cửu Vĩ Yêu Hồ cấp bậc Lăng Hư cảnh! Mà đáng sợ nhất chính là, đối phương từ đầu đến cuối đều dưới mí mắt hắn, vậy mà hắn lại một chút cũng không phát hiện!

Mắt thấy đuôi cáo đánh tới, hắn vội vàng muốn tránh, nhưng đã chậm một bước.

Trong nháy mắt, lão đã bị mấy cái đuôi cáo xoắn thành chùy đuôi đánh trúng, cương khí hộ thể gần như bị phá nát, phun máu bay ngược ra ngoài.

“Trốn chạy trốn!”

Lấy một địch hai, hắn nhất định đánh không lại Nguyên Bình Đại Đế và Cửu Vĩ Yêu Hồ liên thủ, nếu muốn khoe khoang năng lực, chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Kế sách duy nhất bây giờ, chỉ có chạy trốn!

Gần như là ngay lập tức, Ngụy Bá Ngọc bóp nát một ngọc phù đỉnh tiêm bảo mệnh —— 【 Na Di Phù Không Gian 】.

So với Lăng Hư tu sĩ tự xé rách không gian, ngọc phù này không chỉ có hiệu quả nhanh hơn, khoảng cách truyền tống cũng xa hơn.

Vật bảo mệnh mà cường giả Lăng Hư cảnh dùng, hoặc là lịch đại Chân Tiên hao tổn tu vi, hao phí đại lượng tiên linh khí luyện chế ra, hoặc là dứt khoát từ trong di tích cổ đại khai quật ra thần vũ di vật, thập phần hiếm thấy cùng quý giá.

Còn viên ngọc trong tay Ngụy Bá Ngọc chính là bảo vật mà tổ tiên ban tặng sau khi ông ta lập được đại công trên chiến trường ngoại vực, tổ tiên của ông ta được ban tặng cho công huân của ông ta.

Đương nhiên, mục đích không phải là để Ngụy thị phản quốc, mà là hi vọng cường giả Lăng Hư cảnh của Ngụy thị khi tác chiến ở chiến trường ngoại vực, vạn nhất gặp phải nguy cơ có thể dùng nó bảo vệ một mạng.

Nếu là tổ tiên năm đó của Ngụy thị biết ngọc phù này bị dùng ở nơi nào, sợ là bị tức giận đến mức phải bò ra khỏi tẩm lăng, đánh cho hậu nhân bất tài Ngụy thị này một trận tơi bời.

Chỉ tiếc, Ngụy Bá Ngọc hắn đã xem nhẹ một chút.

Người khác không biết Ngụy thị còn có 【Na Di phù】 không gian, Cơ thị vẫn luôn hợp tác nương tựa với nó há có thể không biết?

Lần này do Vương Thủ Triết ở sau lưng thúc đẩy, dưới hành động chủ trì toàn bộ hành động của Cơ Linh Chỉ, tất nhiên đã sớm đề phòng chiêu này.

Ngay lúc Na Di Phù không gian bị bóp nát, một cái thông đạo không gian trong lúc sơ sẩy đã thành hình, sắp mang theo Ngụy Bá Ngọc trốn xa, trong tầng mây bỗng nhiên nổ ra một tiếng hét phẫn nộ của nữ tử: “Phản tặc Ngụy Vương! Ngươi trốn đi đâu?”

Tiếng nói còn chưa dứt, liền có một đạo kim quang chói mắt ầm vang bộc phát.

Kim quang kia chói mắt như thế, quả thực so với kiêu dương còn sáng chói hơn. Trong mơ hồ có thể mơ hồ phân biệt ra, kim quang kia chính là một khối kim chuyên hình chữ nhật to lớn.

Những nơi kim chuyên đi qua, tiếng rít gào liên hồi, không gian như không chịu nổi lực lượng đáng sợ, không ngừng vỡ nát sụp đổ.

“Oanh!”

Đường hầm không gian bị chính diện đánh trúng.

Trong chớp mắt, không gian giống như một tấm gương vỡ vụn, bị sóng năng lượng kim quang khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Hỗn Nguyên Kim Chuyên?” Sắc mặt Ngụy Bá Ngọc đột nhiên thay đổi, giọng nói vì phẫn nộ mà thay đổi, “Kim Quang Thánh Chủ, đây là nội đấu giữa Ngụy Vương phủ chúng ta và Cơ thị, liên quan gì đến ngươi?”

“Nói thừa!”

Trong tầng mây truyền đến một tiếng xùy lạnh.

Một vị tiên tử xinh đẹp mặc nghê thường vũ y phá vỡ tầng mây, nhanh chóng bay tới.

Nàng có khuôn mặt mỹ nhân tiêu chuẩn, mắt hạnh môi đỏ, mũi ngọc tinh xảo vểnh cao, một bộ vũ y dưới ánh mặt trời chiết xạ vầng sáng rực rỡ, một thân uy thế cực kỳ khiếp người.

Bàn tay ngọc duỗi ra, nàng liền nắm lấy 【Hỗn Nguyên Kim Chuyên】 tự động trở về, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Ngụy Bá Ngọc: "Các ngươi nếu là nội đấu bình thường, ta thân là người đứng đầu Kim Quang thánh địa tự nhiên sẽ chỉ nói lời tốt đẹp khuyên bảo, tranh thủ dĩ hòa vi quý. Nhưng ngươi đây là nội đấu bình thường sao?"

"Trước đó Nguyên Bình nói Ngụy thị ngươi cấu kết Ma Triều, ta vốn chỉ tin năm sáu thành, nhưng đến loại tình trạng này, ngươi còn có lời gì để nói?"

Vị này chính là một trong hai đại thánh địa Bắc Châu Kim Quang Thánh Địa chi chủ.

Khối "kim chuyên" kia chính là đạo khí truyền thừa của Kim Quang thánh địa — "Hỗn Nguyên kim chuyên".

Đến lúc này, Ngụy Bá Ngọc làm sao còn không biết Ngụy thị đã hoàn toàn bị tính kế?

Sắc mặt hắn ta khó coi đến cực hạn: "Ta thừa nhận Ngụy thị chúng ta thật sự mượn sức mạnh Ma Triều. Nhưng việc này đương nhiên chúng ta có tính toán của mình…"

"Kim quang, ngươi chớ nghe lời hắn bịa đặt, trước tiên bắt giữ hắn, áp giải đến Tiên Triều mời Tiên Hoàng bệ hạ định đoạt." Nguyên Bình Đại Đế uy nghiêm nói, "Ngụy Bá Ngọc, ngươi có chuyện ma quỷ gì, đến trước mặt Tiên Hoàng bệ hạ nói đi."

"Thắng làm vua thua làm giặc mà thôi!" Ngụy Bá Ngọc vẻ mặt bi thương: "Đây là quyết định Ngụy Bá Ngọc ta vì tư lợi của bản thân mà đưa ra, không liên quan đến tộc nhân Ngụy thị! Nhưng nếu muốn Ngụy Vương ta đầu hàng thì đừng hòng!"

Nguyên Bình Đại Đế biết rõ Ngụy Bá Ngọc này ăn nói khéo léo, giỏi mê hoặc lòng người, căn bản không có ý định nghe

ông ta nói tiếp, trực tiếp quát một tiếng, gọi hai vị Lăng Hư cảnh khác đến.

Bắt lấy hắn.

Ba vị đại lão Lăng Hư đồng thời vây quét Ngụy Bá Ngọc, ba đánh một, Ngụy Bá Ngọc sao có thể làm nổi sóng gió?

Rất nhanh, Ngụy Bá Ngọc đã bị ba người liên thủ đánh đổ, bị bao lấy Thần Hồn Tỏa.

Đến lúc này, một đại lão khác của thánh địa Đông Võ Thánh Địa khác ở Bắc Chu, Đông Võ Thánh Chủ mới từ điểm ẩn núp phía xa hiện ra, bay về phía bốn người.

Đông Võ Thánh chủ là một người trung niên có thân hình khôi ngô, diện mạo hiên ngang.

Cho dù hai bên tóc mai đã hơi hơi trắng bệch, nhưng hắn vẫn hồng hào đầy mặt, không chút nào già nua, một thân khí độ cũng nguy nga bao la như núi, mang theo một cỗ ý tứ khiến cho người ta an tâm tin tưởng.

Nhìn Ngụy Bá Ngọc chật vật không chịu nổi, hắn nhịn không được thở dài nói: “Bá Ngọc ơi Bá Ngọc, ngươi làm sao đến mức này?”

Đông Võ Thánh Chủ và Ngụy Bá Ngọc có quan hệ cá nhân tốt, đây cũng là nguyên nhân Cơ Linh Chỉ mượn tay Nguyên Bình Đại Đế an bài trận chiến cao cấp, chỉ coi hắn là đề phòng một tay tồn tại.

“Thắng làm vua thua làm giặc, thua chính là thua.” Ngụy Bá Ngọc thần sắc thê lương không thôi, “Chỉ là ta thật sự không biết, Ngụy thị chúng ta rốt cuộc lộ tẩy chỗ nào, lại để cho các ngươi cảm thấy không đúng, còn ra chiêu tương kế tựu kế?”

Nghe nói như thế, Kim Quang Thánh Chủ và Đông Võ Thánh Chủ đều nhịn không được đưa ánh mắt về phía Nguyên Bình Đại Đế, cũng tràn đầy nghi hoặc.

Nguyên Bình người này tính cách tương đối ôn hòa, thậm chí có thể nói là có chút nhu nhược, năng lực cũng bình thường không có gì lạ, kế vị tới nay chẳng những không có thành tích gì, còn nếm qua nhiều thất bại, ngay cả Cơ thị cũng suy yếu không ít.

Dù sao, dựa theo biểu hiện thường ngày của hắn, mấy chữ anh minh thần võ tuyệt đối không dính dáng gì tới hắn.

Làm sao lần này, hắn bỗng nhiên liền "anh minh thần vũ", "đa mưu túc trí" lên?

Chuyện này nói không thông.

"Điều này, thật ra trẫm cũng không tin Ngụy thị có cấu kết với Ma Triều." Nguyên Bình Đại Đế vẻ mặt vô tội: "Nhưng trẫm tin tưởng nha đầu Linh Diễm kia. Nàng là một đứa trẻ ngoan vừa thông minh lại phụ trách nhiệm, sẽ không xằng bậy."

Mọi người nhất thời không biết nói gì.

Nguyên lai còn tưởng rằng là lão già Nguyên Bình này hiếm khi thông minh một lần, không nghĩ tới…

Được rồi! Bọn họ không nên ôm kỳ vọng gì đối với lão già Nguyên Bình này.

Cũng khó trách đứa nhỏ Cơ Linh Huyên này rõ ràng vụng trộm tấn thăng huyết mạch tuyệt thế, nhưng ngay cả Nguyên Bình cũng giấu diếm. Thật sự là lão già này quá không đáng tin cậy, còn chưa có một đứa trẻ có khả năng.

Cũng khó trách, Chuẩn Đế Tử 【Cơ Lâm Ngự】 mà Nguyên Bình Đại Đế tỉ mỉ bồi dưỡng ra, mặc dù khoan dung nhân thiện, tu vi cũng không yếu, trên cá tính lại là nhu nhược vô năng cùng một mạch hắn thừa kế, thế cho nên không ít thân vương của Cơ thị cũng không ủng hộ Cơ Lâm Ngự trở thành đế tử, thậm chí có phái cấp tiến trực tiếp công khai tỏ vẻ phản đối, muốn nâng đỡ Cơ Linh Chỉ thành nữ đế.

Dưới tình huống như vậy, ngay cả bản thân Nguyên Bình đại đế cũng lắc lư bất định, cho đến khi ông biết Cơ Linh Tiêu thực ra là tuyệt thế thiên tư, mới xem như hạ quyết tâm.

Bên cạnh, biết được chân tướng Ngụy Bá Ngọc thiếu chút nữa tức hộc máu.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, mình anh hùng một đời, tự cho là tính toán không bỏ sót, cuối cùng lại là thua ở trong tay một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa!

Nếu là thua ở trong tay Nguyên Bình Đại Đế, hắn còn có thể an ủi mình nói là lão tặc Nguyên Bình này ngày thường thâm

tàng bất lộ, nhưng Cơ Linh Huyên… Không! Hắn không tin!

Đáng tiếc, bất luận hắn có tin hay không thì kết quả đều đã bày biện ra nơi này, cũng không thể vãn hồi được gì nữa.

“Có điều nha đầu Linh Chỉ kia đúng là làm cho người ta có chút ngoài dự liệu.” Kim Quang Thánh Chủ cũng không để ý đến sắc mặt của Ngụy Bá Ngọc, nhớ lại chuyện hôm nay, nhịn không được chậc chậc tán thưởng, “Không những thông minh, còn là tư thế tuyệt thế, Đại Chu chúng ta đây là muốn một lần nữa quật khởi a.”

Đông Võ Thánh Chủ nhíu mày: “Kim Quang, thân phận của chúng ta bày ở đây. Việc này là nội vụ của Cơ thị, chúng ta đừng can thiệp quá tốt.”

“Đông Võ, ngươi thật sự càng ngày càng bảo thủ.” Kim Quang Thánh Chủ thần sắc lạnh nhạt, lơ đễnh, “Thánh địa tuy có chức trách thủ hộ Nhân tộc của thánh địa, nhưng chúng ta và Đại Chu chính là nối liền với vận mệnh, cùng vinh cùng vinh cùng nhục cùng nhục. Ta nói hai câu còn không được? Chẳng lẽ ngươi còn muốn nhìn thấy Đại Chu lại xuất hiện một Đại Đế bình thường như vậy hay sao?”

“Khụ khụ ~ kim quang, ngươi nói chuyện chú ý một chút.” Sắc mặt Nguyên Bình Đại Đế biến thành màu đen, trừng mắt nhìn nàng nói: “Trẫm còn chưa băng hà đâu.”

Nói xong, hắn không đợi Kim Quang Thánh Chủ trả lời đã quyết định chuyển đề tài, bắt chuyện với Cửu Vĩ Yêu Đế: “Nguyên Bình đa tạ Yêu Đế tương trợ.”

“Chưa đến mức tương trợ. Ngụy thị đã muốn đối phó Thủ Nghiệp công tử nhà chúng ta, cửu vĩ ta tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Thần sắc Cửu Vĩ Yêu Đế thản nhiên, trên khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Nàng ta không có hứng thú lá trái với những cường giả Lăng Hư cảnh nhân tộc này. Nàng ta lấy tiền của Nhân Vương Thủ Triết, đương nhiên phải giúp Vương Thủ Triết trừ họa.

Lời vừa nói ra, ba vị đại lão Lăng Hư đều sinh ra nghi hoặc.

Cửu Vĩ Yêu Đế xuất thân từ Vạn Yêu Quốc, coi như là một vị Yêu Đế khá nổi tiếng trong thế lực trung lập, sao nghe giọng

điệu này lại giống như đầu phục một gia tộc nào đó? Gia tộc của Vương Thủ Nghiệp kia, rốt cuộc là gia tộc như thế nào? Vậy mà có thể khiến Cửu Vĩ Yêu Đế gia nhập?

Tuy nhiên, lúc này cũng không phải là cơ hội tốt để truy hỏi việc này.

Sau khi giải quyết Ngụy Bá Ngọc, bốn vị đại lão Lăng Hư cảnh đều hướng ánh mắt về phía chiến trường Thần Thông cảnh phía dưới.

Ngay khi bọn họ đang chiến đấu phân thắng bại với Ngụy Bá Ngọc, xung quanh chiến trường phía dưới cũng xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người này hoặc phong tư yểu điệu, hoặc khí vũ hiên ngang, quanh thân đều tản ra uy thế đáng sợ khiến người ta kinh hãi, toàn bộ đều là đại lão Thần Thông cảnh.

Khi Cơ Linh Chỉ quán triệt tư tưởng bố cục "Ổn định" của Vương Thủ Triết, thật đúng là chơi rất "ềm tĩnh", không những Lăng Hư đại lão gom được bốn người, ngay cả tu sĩ Thần Thông cảnh cũng góp thêm bảy người.

Trong những người này, có người là thân vương đến từ Cơ thị, cũng có chân nhân đến từ các mạch thánh địa.

Mắt thấy Ngụy Bá Ngọc đã bị bắt, Ngụy thị cũng không có hậu thủ xuất hiện, bọn họ tự nhiên cũng nhao nhao hiện thân ra.

Lúc này, sĩ khí của Ngụy thị và đám người Triệu Nhất Minh đã hoàn toàn sụp đổ, tất cả mọi người đều tự suy nghĩ muốn phá vòng vây chạy trốn.

Nhưng có nhiều viện quân Thần Thông cảnh như vậy ở đây, sao có thể để công lao tới tay bay đi?

Trong nháy mắt, nguyên một đám đại lão Thần Thông cảnh với tư cách hậu thủ liền nhao nhao gia nhập chiến trường, tranh nhau phía sau đoạt lấy công lao.

Trong đó có một Bắc Chu thân vương, rất dễ chết, chủ động phối hợp với Vương Ly Tiên bắt Cửu Âm ma sứ.

Nhưng hắn còn chưa kịp khoe khoang, Vương Ly Tiên đã phẫn nộ rời đi, nhảy dựng lên chỉ vào hắn ta tức giận mắng:

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi tên là gì? Thật là quá đáng, lại dám cướp công lao của bản tiểu thư!”

Người này sao lại như thế chứ? Mình còn chưa đánh đã ghiền mà, chiến đấu đã kết thúc rồi.

Hơn nữa Cửu Âm Ma Sứ kia dáng dấp cũng không tệ lắm, tuổi trẻ lại hồng thủy linh, nàng vốn còn định bắt về dâng cho cha hưởng dụng, nói không chừng phụ thân cao hứng một chút liền giảm miễn bài học của nàng, vậy thì tất cả đều vui mừng.

Nhưng bị người khác quấy rối như vậy, chẳng phải công lao sẽ được chia ra một phần sao?

Này sao được?

Chẳng lẽ lại phải chia một phần ma nữ này cho thân vương Bắc Châu hèn mọn bỉ ổi này hay sao?

Vương Ly Tiên dưới cơn giận dữ, những cây ăn quả Hỏa Long kia liền nhao nhao vung lên cành, trái cây trên cành trướng đỏ bừng, phảng phất tùy thời chuẩn bị xuất kích, cùng thân vương Bắc Chu kia liều một mất một còn.

Thân vương Bắc Chu cũng âm thầm gặp Vương Ly Tiên.

Nhìn những Hỏa Long Quả “lụm bắp” mới mọc kia, y cũng bị dọa đến run rẩy, vội vàng trả Cửu Âm Ma Sứ lại: “Tiểu thư bớt giận! Ta trả lại cho ngươi, trả lại cho ngươi còn không được sao?”

“Hừ!” Vương Ly Tiên vừa thu hồi Cửu Âm Ma Sứ, vừa lẩm bẩm nói: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Hiện tại bổn tiểu thư tuổi còn nhỏ, không so đo với ngươi, mối thù cướp quái này chờ ta trưởng thành sẽ tìm ngươi báo.”

“Ách…” Bắc Chu thân vương toát mồ hôi lạnh.

Nha đầu lớn hơn một chút này đã lợi hại như vậy, đợi trưởng thành sẽ thành như thế nào đây?

Khoan đã, sao lời này nghe quen thế nhỉ? À, hình như là lời thoại lưu hành trong bộ sách nhỏ gần đây của Bắc Chu? Trong nhà có không ít hài tử thích xem.

Thân vương này hoàn toàn không biết, bản sao chép lưu hành này vốn là từ Đông Càn truyền tới, ở Đông Càn cũng là một

thời thịnh hành.

Trở lại chuyện chính.

Viện binh khắp nơi nhao nhao ra tay, trận chiến đấu này kết thúc không chút bất ngờ.

Ngụy Bá Ngọc, Ngụy Đông Lai, cùng với năm vị Ma Triều Thần Thông cảnh bao gồm cả Triệu Nhất Minh đều bị một lưới bắt hết, tất cả đều bị bắt.

"Thủ Nghiệp công tử, hiện giờ chiến đấu đã kết thúc, chi bằng chúng ta đến bàn về việc phân phối chiến lợi phẩm." Lạc Già quận chúa oán hận trừng mắt nhìn Huyết Ngục thân vương bị bắt, sau đó mới nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp, dịu dàng nhỏ giọng hỏi: "Không biết ngươi có ý kiến gì không?"

"Ý tưởng? Ta thích nhất loại chia của này, không, phân chia chiến lợi phẩm." Vương Ly Tiên vừa nghe thấy lời này liền tỉnh táo lại, trong đôi mắt tinh khiết bắn ra từng đợt ánh sáng, "Linh Huyên tỷ tỷ, chuyện này có gì hay đâu? Nên xét nhà xét nhà, nên đòi tiền chuộc giá trên trời để chuộc lại. Lần này Vương thị chúng ta cứu Cơ thị, cứu vãn Đại Chu, chúng ta nên lấy công lớn."

"Tám phần. Lần này Vương thị chúng ta cũng không cần nhiều, chỉ cần tám phần chiến lợi phẩm. Còn lại, Linh Chỉ tỷ tỷ các ngươi tự chia một chút là được."

Tám thành?!

Ánh mắt mọi người đều đột nhiên tập trung vào Vương Ly Tiên.

Tiểu cô nương này nhìn thấy ngược lại là phấn điêu ngọc trác, đẹp như búp bê sứ vậy, sao tâm lại đen như thế chứ?

"Ngươi tiểu oa nhi này, khẩu khí cũng không nhỏ." Nguyên Bình Đại Đế cũng có chút không nói nên lời, chắp hai tay sau lưng từng bước một lăng không mà xuống, nghiêm mặt nói, "Ngụy thị vốn là phong vương Đại Chu ta, lần này phần lớn là cường giả Đại Chu ta ra tay, ngươi một hơi muốn tám phần, Đại Chu ta tổn thất quá nặng. Mà thôi, ngươi vẫn là tiểu hài tử, ta nói với ngươi những thứ này làm gì? Ta vẫn là tìm Vương Thủ Nghiệp nói chuyện đi."

“Không được không được! Thất thúc nhà ta quá trung hậu thành thật, hơn nữa ông ấy còn trúng mỹ nhân kế của Linh Chỉ tỷ tỷ, tâm đã lệch rồi.” Vương Ly Tiên liều mạng lắc đầu, kiên quyết không chịu: “Không đảm bảo cho lỗ tai ông ấy mềm nhũn, đã đưa ra lượng lớn chiến lợi phẩm.”

Vương Thủ Nghiệp đỏ mặt: “Tiên nhi đừng nói bậy. Ta và Linh Y cô nương là trắng trẻo.”

“Xì! Cái gì ‘Mỹ Nhân Kế’? Nói khó nghe như vậy.” Lạc Già quận chúa cũng khẽ gắt nàng một cái, trong lòng lại vui vẻ, nói: “Ngươi đã không yên lòng với Thủ Nghiệp công tử, vậy ta nói với ngươi đi.”

“Được rồi ~”

Hai mắt Vương Ly Tiên tỏa sáng, vừa muốn nói chuyện.

“Không được không được!” Lần này đến phiên Nguyên Bình Đại Đế không làm nữa: “Linh Chỉ nhà chúng ta rõ ràng là trúng mỹ nam kế, nói chuyện này không chừng sẽ cụt tay hướng ra bên ngoài. Thôi vậy, hãy để trẫm đích thân ra tay, đến nói chuyện với tiểu nha đầu ngươi một chút.”

Dứt lời, hắn ta nhìn Vương Ly Tiên với vẻ mặt uy nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc, bày ra dáng vẻ Đại Đế.

“Nói chuyện thì nói! Bổn tiểu thư sợ ngươi sao?” Vương Ly Tiên cũng ngẩng đầu lên, hai bàn tay nhỏ bé chống nạnh, cho dù là đối với đại đế Nguyên Bình là Lăng Hư cảnh này cũng không nhượng bộ chút nào: “Chiến lợi phẩm cuối cùng, Vương thị chúng ta muốn tám phần.”

“Nhiều nhất là ba phần! Nhiều người như vậy muốn chia!” Nguyên Bình Đại Đế cũng vén tay áo lên, đối chọi gay gắt.

Xoẹt!

Ánh mắt một già một trẻ va chạm vào nhau, lập tức trong không khí lại va chạm ra từng trận đốm lửa.

Cách đó không xa, Vương Thủ Nghiệp nhìn mà dở khóc dở cười.

Tiên nhi thối tha không biết xấu hổ này, bản lĩnh công phu sư tử ngoạm rốt cuộc học được từ đâu? Chẳng lẽ, đúng như Tứ ca nói, ở lâu với bệ hạ, học được một thân tật xấu?

Cùng lúc đó.

Long Xương đại đế bị "đuổi" đến chiến trường ngoại vực trấn thủ, đột nhiên hắt xì xì vài tiếng.

Hắn vuốt vuốt mũi, thầm nghĩ trong lòng: Chắc chắn là thằng nhãi Vương Thủ Triết kia lại ở sau lưng trêu trẫm. Không được không được, lần này sau khi trở về, nhất định phải khiến tiểu tử kia chảy máu một lần.

…

Chương 128: Kiếm lời lớn! Tiên nhi đại hiếu nữ!

…

Trong lúc nói chuyện.

Vương Ly Tiên và Vân Bình đại đế đã châm tiêm đối mạch mang mà bóp lên.

“Ba phần? Ngươi đây là đang đuổi ăn mày sao?” Vương Ly Tiên ngửa đầu chống nạnh giận dữ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu thần sắc nghiêm nghị, một bộ tư thế “Chúa Vơ Vét không nhường”, “Lần này nếu không có Vương thị chúng ta, không chừng Bắc Chu các ngươi đã đổi gia tộc làm hoàng thất. Chúng ta đây chính là công lao cứu quốc, phân tám phần cũng không quá phận a.”

“Thằng nhóc này, khẩu khí cũng không nhỏ.” Nguyên Bình Đại Đế cũng không nhượng bộ chút nào, một dáng vẻ cậy già lên mặt, “Trẫm thừa nhận Vương thị các ngươi lần này công lao không nhỏ, nhưng Bắc Chu chúng ta ra ba Lăng Hư cảnh, chín Thần Thông cảnh, như vậy coi như các ngươi lấy ba phần đã không thấp.”

“Nguyên Bình lão đầu ngươi chớ khinh người quá đáng!” Vương Ly Tiên nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn hắn, “Ngươi thật sự là làm gì không được, đoạt công ta mạnh nhất! Tựa như thân vương gì đó nhà các ngươi, vừa tới đã cướp ta quái, còn không phải đều là bị ngươi ảnh hưởng sao!”

Thân vương Bắc Châu “cướp quái” kia nghe vậy rụt cổ lại.

Cô nãi nãi ngươi sao còn nhắc tới chuyện này? Vừa rồi không phải hắn đã trả người rồi sao?

“Tên nhóc con này, đàm phán thì đàm phán, ai mà không muốn nói nhiều chiến lợi phẩm cho nhà mình chứ.” Nguyên Bình Đại Đế tức giận đến dựng râu trừng mắt: “Đừng có mang công kích bằng thân người như ngươi chứ.”

“Ta đây là thân người công kích sao? Cái ta nói là sự thật! Thân là một Đại Đế, lòng dạ phải rộng mở, cách cục phải xa

hơn, ánh mắt càng phải nhìn xa một chút. Ngươi phải suy nghĩ bồi dưỡng đồng đội và đồng minh lợi hại một chút, ghen ghét hiền tài càng là tuyệt đối không được." Vương Ly Tiên ra vẻ ông cụ non dạy dỗ Nguyên Bình Đại Đế: "So sánh với Đại Đế ngang bướng như ngươi, keo kiệt gia đình đại đế, bổn tiểu thư nếu là Ngụy Vương, cũng đã sớm phản lại ngươi."

Nguyên Bình Đại Đế thật sự bị tức đến ngất đi.

Nha đầu này thoạt nhìn là một em bé sứ, bộ dáng cả người lẫn vật vô hại, sao lại nói là ác độc như thế? Tức chết đi được, thật sự là sắp bị nàng chọc tức chết rồi!

Bên cạnh, Nguỵ Vương bị khóa thần hồn trói lại, toàn thân chật vật thấy hai người vậy mà bắt đầu chia chiến lợi phẩm ngay trước mặt hắn, vốn đã sắp tức chết, nghe được chuyện này nhịn không được lộ ra vẻ mặt ưu tư trong lòng, đuổi theo một câu: "Lão già Nguyên Bình này làm người thật không được. Nếu lão ta thật sự là Đại Đế có bản lĩnh, bản vương làm sao đến mức đi tới bước này?"

"Ngươi câm miệng! Ngươi cũng chính là nhị ca Tiếu đại ca mà thôi, may mà ngươi còn có mặt mũi nói lời này." Vương Ly Tiên liếc mắt nhìn hắn một cái, không chút lưu tình bổ đầu vào mặt mắng chửi một trận. "Thân là phong vương, cho dù ngươi không quen nhìn hành vi của đương kim hoàng thất, muốn tách ra, sao lại không thể đường đường chính chính giằng co phân gia?"

"Lấy thực lực, địa vị của Ngụy thị ngươi cùng với công huân trong quá khứ, chỉ cần ngươi dám làm lớn chuyện này, Tiên Triều tất nhiên sẽ nhúng tay điều đình, chỉ cần thao tác thỏa đáng, từ trong mười quận Bắc Châu chia ba quận không có vấn đề lớn. Đến lúc đó, Ngụy thị ngươi có thể coi đây là cơ bản chậm rãi lớn mạnh bản thân."

"Ngụy thị các ngươi sở dĩ lựa chọn mượn dùng lực lượng Ma Triều, rõ ràng chính là lòng tham không đáy, muốn đầu cơ trục lợi, làm chim chiếm cưu sào, thôn tính hết thảy hiện hữu của Cơ thị. Cho dù ngươi nói hoa ra hoa, đem mình nói ra có bao nhiêu vô tội bất đắc dĩ, làm chuyện hại đồng tộc, cũng là Ngụy thị ngươi không đúng!"

Phụ thân Vương Thủ Triết của nàng thường xuyên cảm khái, người trên thế giới này luôn muốn đi đường tắt, hơn phân nửa chỉ có hai nguyên nhân, hoặc là năng lực không đủ, hoặc là lòng tham không đáy, nếu không thì dứt khoát chiếm toàn bộ cả hai.

Loại Ngụy Bá Ngọc này, liền thuộc về hai cái đều chiếm hết.

Nàng không khỏi hồi tưởng lại Long Xương gia gia nhà mình.

Đều là đại đế, tuy Long Xương gia gia cũng có vô số tật xấu tương tự như lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, lại luôn thích đối nghịch với phụ thân, không có việc gì thì ngầm báo cáo, thật ra thì, cả đời này của ông, trên đại cục cũng chưa bao giờ hồ đồ.

Nếu không phải như thế, Đại Càn cũng sẽ không có hôm nay.

Đặc biệt là sau khi hắn ở Vương thị, rõ ràng biết mình và Vương Tông Côn hai tiên chủng này tồn tại, cũng không nghĩ mạnh mẽ cướp đoạt, ngược lại không ngừng âm thầm bảo vệ Vương thị, trợ giúp Vương thị rút ra các loại linh mạch cực phẩm không nói, còn không ngừng dựa vào đánh bài thua tiền âm thầm nâng đỡ Vương thị.

Tầm nhìn và cách cục này không phải Nguyên Bình đại đế có thể so sánh.

Nghĩ tới đây, nàng nhịn không được lại lần nữa liếc mắt nhìn hai người Nguyên Bình Đại Đế và Ngụy Bá Ngọc, thổn thức cảm khái: “Ai ~ Bắc Chu vốn cũng là quốc gia có thực lực cường hãn, ra một ‘Ngọa Long’ đã đủ phiền lòng rồi, lại ra một “Phượng Sồ” như vậy, quốc gia này không đi xuống dốc mới là gặp quỷ.”

Một chuỗi nộ khí nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề này của Vương Ly Tiên, khiến cho Nguyên Bình Đại Đế và Ngụy Vương đều xanh cả mặt, á khẩu không nói nên lời.

Hai vị Thánh chủ Kim Quang thánh địa và Đông Vũ thánh địa cũng không nhịn được âm thầm gật đầu, trong lòng có chút ưu tư.

Một Nguyên Bình, một Ngụy Vương cũng không khiến người ta bớt lo, làm việc cùng bạn cùng lớp với bọn họ thật sự không dễ dàng. Ở điểm này, không có quyền lên tiếng hơn bọn họ rồi.

“Được rồi được rồi, nếu đã nói đến mức này rồi, trẫm thân là Đại Đế, đích xác cần phải nâng đỡ một chút thế gia nhân tộc có tiềm lực.” Cũng may da mặt Nguyên Bình Đại Đế cũng đủ dày, trong nháy mắt liền đổi ý, “Bốn thành, ta cho Vương thị bốn thành. Đây đã là ta có thể làm cho bộ cực hạn rồi. Nếu tài sản xói mòn quá nhiều, tương đương biến tướng làm suy yếu quốc lực Đại Chu ta.”

“Lời này của đại đế gia gia sai rồi. Nhân tộc của Tiên Triều nhất mạch chúng ta chính là vận mệnh chung thể, bảo vật cùng tài sản lưu động bên trong ngược lại sẽ xúc tiến tài nguyên hợp lý phân phối. Ví dụ như Vương thị chúng ta, có được tam quan cùng ý thức trách nhiệm xã hội tốt, một khi cường đại lên tất sẽ làm ra cống hiến rất lớn cho Nhân tộc.” Vương Ly Tiên chậm rãi nói, “Vô luận là chống lại Xích Nguyệt Ma Triều hay là ngoại vực Thiên Ma, Vương thị ta đều là không thể chỉ trích.”

Trong Tộc Học, mặc dù Vương Ly Tiên chỉ là cấp bậc học tra, nhưng tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng, trên lý luận cơ sở vẫn tương đối vững chắc.

Hơn nữa, từ nhỏ đã bị phụ thân ảnh hưởng, qua lại với các đại lão khắp nơi, nàng thấy nhiều, nói chuyện đương nhiên cũng là hết lần này đến lần khác.

Ngay cả hai người đứng đầu Thánh Địa Kim Quang và Đông Võ cũng nghe thấy, đều liên tiếp gật đầu.

Lời này nghe rất có đạo lý. Mọi người đều cống hiến cho Nhân tộc, dựa vào cái gì mà Nguyên Bình Đại Đế ngươi phải ăn nhiều thêm? Hơn nữa tài nguyên để lại trong tay Nguyên Bình ngươi, cũng không có hiệu dụng lớn nhất.

“Nguyên Bình à, không sai biệt lắm là được rồi.” Đông Võ Thánh chủ nhíu mày khuyên nhủ: “Lần này nếu không phải Vương thị người ta cảnh giác, sớm phát hiện không đúng, còn dốc hết sức hỗ trợ, Cơ thị các ngươi sẽ gặp phiền toái lớn.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Đại mỹ nhân Kim Quang Thánh chủ lúc trước cầm gạch nện người cũng ở một bên phụ họa: “Nhìn Tiên nhi người ta tuổi còn trẻ, đã hiểu đại cục như vậy, ngươi không thấy xấu hổ vì chiến lợi phẩm keo kiệt của người ta sao?”

Nguyên Bình Đại Đế tức giận đến râu tóc vểnh lên.

Hai người các ngươi lấy cùi chỏ ra ngoài làm gì? Đúng là "lỗ con bán ruộng không đau lòng"! Hợp lại phân ra đều không phải là đồ của các ngươi đúng không?!

Nhưng bây giờ Nguyên Bình Đại Đế đã thành "vạn người chỉ trích", hắn bất đắc dĩ, đành phải cắn răng thi triển kế hoãn binh: "Chúng ta hiện tại mới vừa bắt lấy người, còn chưa kịp thống kê tài nguyên Ngụy Vương phủ, hiện tại nói cái này còn sớm, không bằng sau khi trở về làm sổ sách, chúng ta từ từ chia sau."

"Nguyên Bình gia gia yên tâm, ta đã sớm có chuẩn bị về cái này." Vương Ly Tiên nói, "Bá" một tiếng, kéo ra một danh sách lớn, "Theo ta sơ bộ hiểu biết, Ngụy thị sở hữu một bộ truyền thừa bảo điển của Lăng Hư, đạo khí 【Lục Dương Bảo Đăng】 một chung, mười một chỗ trong Thần Thông truyền thừa chi địa, thần thông linh bảo hai mươi sáu kiện, thánh phẩm linh điền ba mươi mẫu, cực phẩm linh điền năm trăm mẫu, thập giai linh thực một cây, gia tộc linh thú… Trạch viện… "

Vương Ly Tiên vừa đọc vừa nói, nói đến sau đó đều có chút miệng đắng lưỡi khô, dứt khoát đóng danh sách lại, ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Bình Đại Đế: "Phía sau quá nhiều, ta sẽ không nhất nhất niệm. Tóm lại, phân phối tài vật cụ thể, Vương thị chúng ta sẽ có đoàn đội tài vụ chuyên nghiệp đến xét duyệt, bây giờ chúng ta trước bàn một chút về phân phối bảo vật đi."

Mọi người xung quanh thấy vậy đều trợn mắt há hốc mồm.

Công tác chuẩn bị của Vương thị này không khỏi cũng quá đầy đủ đi? Thế mà ngay cả danh sách của cải Ngụy Vương Phủ cũng chuẩn bị xong rồi?

Nhất là Ngụy Bá Ngọc, sau khi suy sụp lại càng là vẻ mặt im lặng.

Đối phương hiểu biết đối với tài sản của Ngụy Vương Phủ, thế mà so với Ngụy Vương hắn còn toàn diện tỉ mỉ hơn, cái này phải âm thầm tra xét bao lâu? Khó trách lần này Ngụy Vương phủ thua sạch sẽ lưu loát như thế.

Sau khi Vương Ly Tiên báo ra một chuỗi số liệu, tùy tiện nói: "Vương thị chúng ta chỉ lấy một bảo điển…"

"Không được!" Nguyên Bình Đại Đế vừa nghe xong lời này liền bùng nổ, kiên quyết không cho, "Còn có thể đàm phán, bảo điển không được! Đại Chu chúng ta thiếu một bộ bảo điển, tương lai chẳng phải là thiếu một Lăng Hư cảnh sao?"

Nói xong, một già một trẻ lại ồn ào lên, thậm chí xắn tay áo chuẩn bị đánh nhau.

Thấy tình thế không ổn, Lạc Già quận chúa và Vương Thủ Nghiệp vội vàng đi lên, mỗi người một người kéo Nguyên Bình đại đế và Vương Ly Tiên lại.

"Nói từ từ, chúng ta từ từ bàn bạc, đừng động thủ. Lão tổ à, người ta vẫn còn là con nít."

"Tiên nhi à, dù sao Nguyên Bình bệ hạ cũng là tiền bối, ngươi cũng phải chú ý thái độ một chút."

Mọi người khuyên can mãi mới khuyên được hai người. Cuối cùng hai người quyết định "Dĩ hòa vi quý", ngồi chung một chiếc phi liên trở về.

Dọc theo con đường này, Lạc Già quận chúa và Vương Thủ Nghiệp đều là kinh hãi không thôi, sợ hai người bọn họ ở trên đường lại xé rách nhau.

Cứ thế run rẩy trong lòng mấy ngày, cuối cùng đoàn người đã tới Mộ Tiên thành.

Kết quả, ngoài dự liệu của tất cả mọi người chính là, khi Nguyên Bình Đại Đế cùng Vương Ly Tiên từ xe liễn đi xuống, thái độ của hai người đối với nhau vậy mà đến một trăm tám mươi độ đại nghịch chuyển, thoạt nhìn không đề cập đến bao nhiêu hòa thuận.

"Tiên nhi à, ngươi nói đúng, thế gia Nhân tộc có tiềm lực như Vương thị các ngươi, trẫm nên nâng đỡ nhiều hơn." Nguyên Bình Đại Đế mặt mũi hiền lành, dáng vẻ hòa ái dễ gần.

"Nguyên Bình gia gia ngài quá khách khí rồi." Vương Ly Tiên cười đến mức đặc biệt ngọt ngào thuần phác, tựa như một cô bé nhà bên ngây thơ đáng yêu: "Ta cũng hiểu ngài thân là Đại

Đế không dễ và khó xử, lúc trước là Tiên Nhi nói chuyện quá khích."

"Không sao không sao, bởi vì có câu đồng ngôn vô kỵ, trẫm làm sao có thể so đo với ngươi? Huống chi, rất nhiều lời của Tiên nhi cũng rất có đạo lý, khiến trẫm chấn long đầu."

Hai người không còn giận dỗi lẫn nhau nữa, mà là ngươi một lời ta một câu thổi phồng lẫn nhau, tìm từ kia quả thực một câu so với một câu càng buồn nôn, nghe được người chung quanh đều nổi da gà.

Ngươi tới ta đi buôn bán nói chuyện với nhau một hồi lâu, hai người mới rốt cuộc "lưu luyến chia tay".

Trước khi đi, Nguyên Bình Đại Đế rốt cục không nhịn được nữa, kéo Vương Ly Tiên nói: "Tiên Nhi à, ngươi chớ quên chuyện đã đáp ứng trẫm."

"Nguyên Bình gia gia yên tâm, Tiên Nhi từ trước đến nay là một ngựa đi ra, không, một lời nói ra tứ mã nan truy." Vương Ly Tiên vỗ ngực cam đoan phiếu.

Sau khi đám người đi rồi, mọi người mới lần lượt trở lại phủ Lạc Già quận chúa.

Thấy không có người ngoài, rốt cuộc Vương Thủ Nghiệp không nhịn được một tay tóm chặt Ly Tiên, thẩm vấn nói: "Tiên nhi, ngươi rốt cuộc là rót canh mê hồn gì cho bệ hạ?"

Lạc Già quận chúa bên cạnh cũng cực kỳ tò mò.

Rốt cuộc Vương Ly Tiên dựa vào bản lĩnh gì mà giải quyết lão tổ tông keo kiệt của nàng?

Vương Ly Tiên ngó ngó Thủ Nghiệp, lại nhìn Lạc Già quận chúa, cười khà khà nói: "Ta đề nghị ông nội Nguyên Bình chọn Linh Tuyền tỷ tỷ làm Nữ Đế, sau đó cho Thất thúc ở rể đến hoàng thất Bắc Chu, gia gia Nguyên Bình sẽ nhả ra."

"Cái này cái này cái này…" Lạc Già quận chúa thẹn thùng không thôi, mắng: "Tiên Nhi ngươi tuổi còn nhỏ, chớ có nói hươu nói vượn!"

"Cái thằng nhóc nhà ngươi, ngay cả Thất thúc ngươi cũng dám đùa giỡn." Vương Thủ Nghiệp vừa buồn cười vừa véo lỗ tai nàng, cười mắng: "Ngươi dám bán ta đi, sau khi trở về nhìn

cha ngươi không đánh gãy chân ngươi? Ta đoán ngươi cũng không có gì hay ho, hơn phân nửa lại là Hứa Nguyên Bình bệ hạ trị liệu vết thương cũ a, tẩm bổ thọ nguyên vân vân."

"Thất thúc đau, Thất thúc ô ô, ta phát hiện ngươi một chút sức lực cũng không có, không dám nói đùa, còn nghiêm túc hơn cả cha ta." Vương Ly Tiên kêu rên một câu, lập tức xụ mặt, bất đắc dĩ thẳng thắn nói: "Không sai, ta đã đáp ứng Nguyên Bình lão gia tử sẽ giúp hắn tẩm bổ thân thể, bù đắp thọ nguyên thiếu hụt. Ta đây cũng là vì sự phát triển của Vương thị chúng ta."

Lần này, ngay cả Cửu Vĩ Yêu Đế cũng bị nàng khơi gợi lên lòng hiếu kỳ: "Tiểu thí hài nhà ngươi, rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu chỗ tốt cho Vương thị chúng ta?"

Nói đến đây, Vương Ly Tiên lập tức đắc ý: "Không nhiều không nhiều lắm. Ngoại trừ Lăng Hư Bảo Điển thật sự muốn không đến ra, Vương thị chúng ta có thể phân phối được một thanh đạo khí, bảy Thần Thông truyền thừa chi địa, mười tám món thần thông linh bảo, trong đó ba món là chiến lợi phẩm, mười lăm món là bảo vật Ngụy thị."

"Ngoài ra, tất cả các tài sản cố định, tài sản lưu động khác của Ngụy Vương phủ, còn có tiền chuộc tù binh vân vân, chúng ta đều có thể chia được năm phần! Lần này, chúng ta kiếm bộn rồi!" Vương Ly Tiên càng nói càng hưng phấn, một đôi mắt to sáng lấp lánh: "Ta tính một chút, Vương thị chúng ta sau khi ăn một đợt này, bất luận là số lượng đạo khí hay là Thần Thông truyền thừa chi địa, đều mạnh hơn so với thế gia nhất phẩm bình thường."

Đích xác cũng đúng, Ngụy Vương phủ vốn là một thế gia nhất phẩm tương đối giàu có, lần này Vương thị liền chia cắt gần một nửa của cải của Ngụy Vương phủ, nội tình cùng tích lũy tự nhiên sẽ tăng trưởng trên diện rộng.

Nhất là những bảo bối cao cấp, ví dụ như Đạo Khí, Thần Thông truyền thừa chi địa, vân vân, đều là căn cơ của gia tộc, các gia tộc đều che giấu rất chặt, nhiều khi đều là có tiền cũng không mua được. Lần này nếu không phải cơ duyên xảo hợp, Vương thị cũng không có khả năng thoáng cái đạt được nhiều như vậy.

Vương Thủ Nghiệp ở trong lòng tính toán một chút, nhất thời hoảng hốt không thôi.

Hắn tự hỏi cũng coi như là một luyện đan sư vô cùng xuất chúng, chuyên tâm luyện đan, thu nhập hàng năm rất cao rất cao. Nhưng so với một đợt thu nhập này, chút thu nhập kia của hắn cũng chỉ có thể xem như là chín trâu mất sợi lông.

Sau khi Cửu Vĩ Yêu Đế kinh ngạc, trong đôi mắt hồ ly tràn đầy màu sắc cũng hiện lên vẻ phức tạp khó hiểu.

Lúc trước Vương Thủ Triết hứa với nàng giá cao, để nàng đến giúp đỡ và bảo vệ Thủ Nghiệp, nàng còn cân nhắc tên Vương Thủ Triết kia có phải là người ngốc nhiều tiền đến hoảng hốt hay không.

Nhưng bây giờ xem ra, kẻ ngốc rõ ràng là chính nàng.

Cái giá mà Vương Thủ Triết đưa ra khiến nàng không thể kháng cự, so với lần này Vương thị thu hoạch, quả thực có thể nói là chín trâu mất sợi lông, không đáng nhắc tới.

"Vậy Ngụy thị thì sao? Chẳng lẽ thật sự phải xét toàn bộ nhà?" Vương Thủ Nghiệp hoảng hốt cũng chậm rãi phục hồi tinh thần lại, có chút không đành lòng, "Ngụy thị truyền thừa nhiều năm như vậy, chỉ riêng mạch chính đã ít nhất mấy ngàn người, nhân khẩu của trực mạch và chi mạch lại nhiều vô số kể, trong đó nhất định có không ít người vô tội."

"Người vô tội đương nhiên có." Lạc Già quận chúa cũng thở dài một tiếng, "Nhưng chế độ thế gia vốn là như thế, giữa các thành viên gia tộc chính là quan hệ có vinh cùng vinh có nhục cùng tổn. Cấu kết Ma Triều hại đồng tộc chính là tội lớn, tổ bị lật, làm sao có trứng lành? Bọn họ đã hưởng thụ chỗ tốt Ngụy thị cường đại mang đến, tự nhiên cũng phải trả giá tương ứng."

"Dựa theo truyền thống, đại đa số người của chủ mạch trực mạch Ngụy thị đều sẽ bị đưa vào trong doanh pháo hôi của chiến trường ngoại vực, dùng công chuộc tội. Còn lại những phụ nữ và trẻ em già yếu, cùng với một vài chi mạch bàng hệ chủ yếu, đều sẽ bị sử dụng lạc ấn của tội dân, đày đến biên giới Man Hoang, đời đời làm khai hoang và lao động, cũng

tiếp nhận giáo dục tư tưởng, cho đến khi dùng công rửa sạch tội nghiệt mới có thể được tự do.”

“Nhưng Nguyên Bình gia gia nói, ông ấy sẽ để lại cho bọn họ một phần tài nguyên, hy vọng Ngụy thị Đại Chu có thể bình an vượt qua thời kỳ Tội tộc, đồng thời suy nghĩ lại vấn đề của bản thân.” Vương Ly Tiên cũng cảm khái không thôi, “Thấy kết cục của Ngụy thị, bây giờ ta cũng có thể hiểu được vì sao phụ thân lại coi trọng Tộc Học như vậy, càng coi trọng giáo dục tư tưởng Tộc Học.”

“Tứ ca nhìn xa, từ trước đến nay ta luôn bội phục.” Vương Thủ Nghiệp nghiêm mặt nói: “Hắn vì sinh tồn của Vương thị chúng ta, có thể nói là thận trọng từng bước, hao phí không ít tâm lực.”

“Đúng vậy, cha vẫn rất vất vả.” Vương Ly Tiên gật đầu đồng ý, “Cho nên, ta cũng sắp bắt được tên tù binh kia rồi, gọi là 【Cửu Âm ma sứ】 gì đó, lại còn lớn lên rất xinh đẹp. Ta tin rằng cha nhất định sẽ rất thích.”

“Ách, ha ha ~” Vương Thủ Nghiệp cười khan hai tiếng: “Tiên nhi ngươi thật hiếu thuận.”

“Đương nhiên là vậy. Lần trước ta đến Vạn Yêu Quốc chơi, bọn họ nói Yêu tộc có bản lĩnh đều đoạt của một đống lớn lão bà.” Vương Ly Tiên ra vẻ đương nhiên nói, “Cha ta có bản lĩnh như vậy, lẽ ra phải cướp thêm mấy người lão bà, nhưng hắn ngại việc mẫu thân lại không bỏ được thể diện, nên đành phải do nữ nhi này của ta làm thay rồi.”

Vương Thủ Nghiệp im lặng hỏi ông trời: “Ngươi thật sự là quá hiểu phụ thân ngươi rồi…”

…

Hầu như cùng một thời gian, Linh Cừ đại lục.

So sánh với Mộ Chân đại lục và Biên Hoang đại lục, diện tích tổng thể của Linh Cừ đại lục không tính là lớn, nếu không tính lãnh hải, ước chừng cũng chỉ bằng một nửa của chúng. Cũng bởi vậy, quốc gia trên phiến đại lục này, cũng chỉ có hai cái, một cái tên là “Lương”, một cái tên là “Yến”.

Đương nhiên, xuất phát từ thói quen, bình thường bọn họ cũng được gọi là 【Bắc Lương】 và 【Nam Yến】.

Trong đó, Khương thị hoàng thất Bắc Lương chính là phân ra từ Hàn Nguyệt Khương thị Tiên Triều, do Lương Quốc xây dựng nên, đương nhiên cũng là một trong những trận doanh quốc của Tiên Triều.

Mà Nam Yến hoàng thất Cừu thị lại được phân ra từ Ma Triều. Chủ mạch Xích Nguyệt Cừu thị, cho đến hôm nay vẫn là một trong những thế gia thượng lưu của Xích Nguyệt ma triều, nội tình tương đối thâm hậu.

Bởi vì nguyên nhân lập trường cùng với một ít nguyên nhân lịch sử, hai nước Lương Yến từ khi lập quốc tới nay vẫn luôn không ngừng phân tranh, thường xuyên bùng nổ chiến tranh.

Mà mấy chục năm gần đây, tranh chấp giữa hai nước càng đạt đến trình độ gay cấn, có xu thế ngươi chết ta sống, phân ra thắng bại.

Bọn hắn vây quanh đông tây uốn lượn đi về hướng Thiên Hoài Hà, phân phối hai quận lớn Hoài Âm Hoài Dương, tiến hành giằng co quy mô lớn, cũng tùy thời phát động tiến công.

Hoài Âm quận, Hoài Dương quận, chính là một trong những điểm mâu thuẫn chủ yếu giữa Nam Yến và Bắc Lương, từ trong lịch sử đến xem, quốc gia nào mạnh hơn một chút, sẽ đồng thời chiếm cứ hai quận Hoài Âm Hoài Dương.

Nhưng nếu thực lực hai nước không chênh lệch nhiều thì mỗi bên sẽ chiếm một quận song phương giằng co.

Tổng thể thực lực hai nước Lương Yến bây giờ tương đương, tự nhiên là Bắc Lương chiếm cứ Hoài Dương quận, mà Nam Yến lại chiếm cứ Hoài Âm quận.

Hoài Hà rộng hơn mấy chục dặm.

Quận thành hai quận đều được xây dựa vào dòng sông hiểm thấy, đều là ở tiết điểm mấu chốt thông hành đường thủy. Có người nói, qua sông mà, nào có tiết điểm gì? Tùy tiện tìm một chỗ ven bờ chẳng phải đã vượt qua rồi sao?

Trên thực tế cũng không phải như vậy, đại bộ phận hai bên bờ sông lớn đều là nơi hoang vu, có đầm lầy rừng rậm, hồ nước

lớn nhỏ, hai bên bờ càng có núi non trùng điệp. Trong hoàn cảnh này qua sông, cao thủ quy mô nhỏ hành động đương nhiên không thành vấn đề, Thiên Nhân cảnh thậm chí có thể nhẹ nhõm bay qua.

Nhưng mà đại quân hành động sẽ rất khó khăn, trừ phi một đường gặp núi mở núi, gặp nước bắc cầu.

Nhưng cho dù như vậy, trong hoàn cảnh ác liệt, đại quân mạnh mẽ vượt qua sông lớn rộng mấy chục dặm, rất có khả năng bị địch quân đánh lén, tiếp theo tạo thành tổn hại thật lớn.

Cho dù là có tiểu đội may mắn vượt qua, lại sẽ là xâm nhập nội địa quân địch, dễ dàng lọt vào cục diện bao vây tiễu trừ.

Huống chi, vô luận là Hoài Âm quận hay là Hoài Dương quận, địa điểm thích hợp hai bên bờ đều thành lập các công trình phòng ngự như vệ thành, quan ải, thậm chí là thành lũy đóng quân.

Bởi vậy hai bên đều có hai mươi lăm vạn quân đoàn cỡ lớn giằng co lẫn nhau, đều không ngừng tiến hành tiến công với quy mô nhỏ thăm dò, ý đồ tìm được nhược điểm phòng ngự của đối phương, do đó lấy ưu thế cục bộ mà tích lũy thành ưu thế tổng thể.

Có thể thấy được, đây chính là một trận tiêu hao chiến kéo dài.

Cuộc so đấu này không chỉ đơn thuần là quân lực, quốc lực, mà còn phải liều mạng kiên trì và bền bỉ dưới khốn cảnh của hai bên. Chỉ cần chịu đựng đến ngày đối phương không kiên trì được nữa, có lẽ thắng lợi sẽ đột ngột xảy ra.

Thân vương Trấn Dương Bắc Lương Khương Thừa Dương chính là người nổi bật trong dòng chính dòng chính của hoàng thất Bắc Lương, hai nước luôn có truyền thống giữ biên giới của đích mạch. Mà năng lực của Trấn Dương thân vương đương thời không tầm thường, trị quân nghiêm ngặt lại có kiên nhẫn.

Vốn dĩ hắn tin tưởng vững chắc ưu thế ở ta, tin tưởng vững chắc trong lần giằng co này với quân đoàn của Nam Yến, cuối cùng hắn có thể đánh thắng Bắc Ma Yến quốc, tiếp theo một hơi chiếm được Hoài Âm quận, thu phục đất đai mất đi.

Có Hoài Âm quận, Đại Lương kia giống như là cắm một thanh đao nhọn ở phần bụng Nam Yến, tiếp đó tiến tới có thể công lui có thể thủ.

Nhưng thế cục giằng co, đột nhiên xảy ra biến hóa.

Bắc Ma Yến quốc chẳng biết lúc nào có một đội ngũ tinh nhuệ tiêu chuẩn, đột nhiên đột phá phòng thủ của thành lũy đóng quân ven bờ Đại Lương, giống như một con dao găm cắm vào bụng Đại Lương.

Nơi nó đi qua, như đi nơi không người, thủ quân địa phương các vệ các nơi hoặc hương dũng binh đoàn căn bản ngăn không được bọn họ trùng kích, nhao nhao tan tác, nó một đường hoành hành không cố kỵ đốt giết cướp bóc.

Trấn Dương thân vương đứng sừng sững ở trên tường thành, nhìn nước sông Hoài cuồn cuộn, sắc mặt ngưng trọng dị thường, địch tình này khiến hắn cảm giác có chút khó giải quyết. Chiến đoàn kia hành động quỷ bí, thực lực mạnh mẽ, nếu hắn muốn phái đại quân bao vây, không có mười tám chiến đoàn căn bản bao vây không nhúc nhích.

Nhưng nếu như hắn vận dụng mười tám chiến đoàn đi vây quét hậu phương, tiền tuyến này chắc chắn trước tiên sẽ bộc phát ra hội chiến.

“Thân vương điện hạ, không hay rồi!” Lại có thống lĩnh thân vệ nhanh chóng tới báo.

Trấn Dương thân vương sắc mặt đại biến, chẳng lẽ lại có tin dữ truyền đến?

“Thân vương điện hạ! Lộc Bình Thành thất thủ!”

“Lang Bình thành cũng thất thủ?” Trấn Dương thân vương sắc mặt giận biến, “Không phải dùng Linh diêu thông tri Lộc Bình thành thủ Lưu Chấn Đào sao? Để hắn tổ chức thế gia hương dũng dân phòng, một khi phát hiện tình hình địch lập tức thông báo cho bổn vương, cũng dựa vào trận pháp phòng thủ cùng hương dũng cùng nhau tử thủ Lộc Bình thành.”

“Như vậy, chỉ cần có thể ngăn chặn mấy ngày, bản vương chỉ cần mang theo Thân Vệ doanh cực tốc chạy tới, có thể nhanh chóng phối hợp với nó giải quyết con chuột kia, sau đó nhanh chóng hồi phòng!”

Trấn Dương thân vương chẳng những dùng Linh Diêu thông báo cho Lưu Chấn Đào của Lộc Bình thành, trên thực tế hắn đã thông báo cho tất cả vệ thành có thể thông báo đến, định ra chiến thuật như vậy.

"Chẳng lẽ? Lưu Chấn Đào tổn hại quân lệnh, bị quân địch dùng chiến thuật dụ địch dụ dỗ ra khỏi thành? Tiếp theo tan tác?" Trấn Dương thân vương âm tình bất định nói, trong thời gian ngắn dân chúng khẳng định không cách nào lui vào trong thành, đối phương hoàn toàn có khả năng tàn sát dân thường, dụ địch thoát khỏi lồng không gian chiến thuật.

"Cũng không phải như thế." Thống lĩnh thân vệ mồ hôi đầm đìa bẩm báo nói: "Theo tin chiến báo của Lưu Chấn Đào phát về ở Lộc Bình thành, đối phương đã áp dụng chiến thuật cường công, vẻn vẹn, gần một ngày liền…"

"Lại ngay cả một ngày cũng thủ không được?" Sắc mặt Trấn Dương thân vương không nhịn được, "Chẳng lẽ là thiết kỵ Huyền Sơn của Nam Yến giả vờ thành chiến đoàn bình thường?"

Thiết kỵ Huyền Sơn chính là cấm vệ quân của Nam Yến quốc, cũng là một trong những đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất Nam Yến quốc.

Có thể trở tay không kịp xé rách phòng ngự của bọn họ, ở trong cảnh nội Đại Lương một đường công thành đoạt đất, trong vòng một ngày cường công chiếm được Lộc Bình Thành có thể gia hương dũng hiệp phòng, ngoại trừ Huyền Sơn thiết kỵ, hắn nghĩ không ra còn chi quân đội nào có thể làm được loại trình độ này.

Không đúng không đúng!

Sắc mặt Trấn Dương thân vương trở nên dị thường cổ quái: "Tất nhiên không phải Huyền Sơn thiết kỵ, Huyền Sơn thiết kỵ chính là Ma Yến hoàng thất cấm vệ quân, thực lực tuy mạnh, nhưng chuyện quan trọng nhất lại là bảo vệ xung quanh kinh sư. Trừ phi Nam Yến quốc Nguyên Đà đại đế ngự giá thân chinh, nếu không tuyệt sẽ không động. Hơn nữa bệ hạ chúng ta cũng nhìn chằm chằm Nguyên Cương đại đế, một khi đối phương đại đế hành động, tự nhiên bên ta cũng sẽ tiến hành kiềm chế!"

“Chẳng lẽ là?” Trấn Dương thân vương thần sắc lăng lệ nói: “Ma Triều đã ra tay?”

“Điện hạ, cái này không thể chứ?” Thống lĩnh thân vệ cũng không dám tin nói: “Chin hiệu của chiến đoàn kia và quân phục quân kỳ đều là của Nam Yến quốc. Hơn nữa nếu Ma Triều ra tay, chẳng phải sẽ khơi mào chiến sự lớn hơn sao?”

“Làm sao không có khả năng?” Trấn Dương thân vương cười lạnh nói: “Có lẽ đối phương muốn tốc chiến tốc thắng, tạo thành sự thật sau đó để Tiên Triều Ma lột da mình.”

Cũng chính vào lúc này, một phong mật hàm đến từ đại đế Lương Quốc, lại do thân vệ đưa đến trong tay Trấn Dương thân vương, hắn cho mọi người lui sang hai bên xem xét, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

…

Chương 129: Vương An Nghiệp giá lâm chiến trường.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Khu vực khống chế nước Yến, quận thành Hoài Âm.

Là trạm tiền tiêu tiến công Bắc Lương, Hoài Âm quận thành đã sớm bị triều đình điều động, trở thành nơi đóng quân của đại quân Nam Yến.

Đương nhiên, phủ thân vương trong quận thành cũng trở thành "đại trướng trung quân" tạm thời.

Giờ phút này.

Bên trong Hoài Âm thân vương phủ.

Yến hội sảnh từng dùng cho yến khách đã trở thành phòng hội nghị, cung cấp sử dụng hội nghị tác chiến. Bố cục trong phòng cơ bản không có gì thay đổi, chỉ là bỏ đi những vật trang trí xa hoa ban đầu, chỉ giữ lại một số công năng cơ bản.

Trừ cái đó ra, vị trí trung tâm đại sảnh, còn bày ra một sa bàn khổng lồ, trên sa bàn dùng đất cát màu sắc bất đồng mô phỏng ra biến hóa địa hình xung quanh Hoài Âm quận cùng Hoài Dương quận, cùng với bố trí quân sự song phương.

Vây quanh sa bàn, chủ lực tập đoàn quân nguyên soái 【Hoài âm thân vương】 của Yến quốc chủ lực đang tiến hành một cuộc hội nghị quân đoàn trưởng trong quân đoàn quân đoàn.

Hoài Âm thân vương chính là một nam tử trung niên khí vũ hiên ngang, tướng mạo uy nghiêm, khí độ bất phàm. Bởi vì quanh năm tọa trấn chiến trường, trên người hắn mang theo sát khí đặc thù của quân lữ, thoạt nhìn cực kỳ khiếp người.

Những người còn lại cũng đều là quân đoàn trưởng của từng quân đoàn, mỗi người mang theo sát khí, khí thế bức người, thoạt nhìn cực kỳ không dễ chọc.

Mấy ngày bận rộn liên tiếp khiến sắc mặt mọi người đều có chút mỏi mệt, nhưng giờ phút này, biểu lộ trên mặt mọi người đều thập phần nghiêm túc.

“Hôm nay triệu chư vị đến đây, chính là có tình báo quân sự quan trọng thông tri chư vị.” Hoài Âm thân vương nghiêm mặt nói: “Theo tin tức bí mật từ chiến đoàn “ma Chuẩn” ở Lương Quốc bí mật truyền về, chiến thuật của bọn họ vô cùng thành công, trong khoảng thời gian ngắn đã liên kết với nhau.”

“Thật tốt quá! Kết quả này, tất nhiên sẽ khiến Trấn Dương lão cẩu và lão tặc Khánh Dự kia đau đầu vô cùng.” Một quân đoàn trưởng tương đối trẻ tuổi lập tức vui mừng ra mặt, vỗ bàn mừng rỡ không thôi.

Thấy mọi người đồng loạt nhìn qua, hắn vội vàng thu liễm biểu lộ, trên mặt vẫn mang theo vẻ vui mừng.

Phải biết rằng, trong lần giằng co với tập đoàn quân chủ lực Lương Quốc, nước Yến tổng cộng điều động tập kết năm quân đoàn, tổng cộng binh mã đạt tới hai mươi mấy vạn người.

Vứt bỏ những thủ quân địa phương đóng giữ thành, cùng với đầu nhập binh lực trên chiến trường ngoại vực, tuyệt đại bộ phận quân chủ lực trên dưới cả nước đều tập kết ở trong Hoài Âm quận.

Trong cuộc chiến giằng co cùng giằng co dài đến hơn năm mươi năm, hai nước đều tổn thất nặng nề, hôm nay đã tập thể lâm vào trong trạng thái cảm xúc căm chiến cùng mỏi mệt, quốc lực cũng dưới sự hao tổn của chiến tranh không ngừng suy yếu.

Hôm nay, vô luận là Lương Quốc hay là Yến Quốc, đều muốn mau chóng chấm dứt cuộc chiến kéo dài này.

Chỉ là nhiều năm chiến đấu, cừu hận song phương càng tích tụ càng nhiều, sớm đã ủ thành huyết hải thâm cừu, nếu ai dám nghị hòa, hơn phân nửa trốn không thoát một kết cục bị nước bọt nhấn chìm. Bởi vậy, kết quả tốt nhất chính là ở trong hội chiến lấy được ưu thế thắng lợi, bức bách đối phương chủ động cầu hòa.

Bởi vậy, theo thời gian trôi qua, bầu không khí chiến tranh giữa hai bên chủ lực tập đoàn quân cũng càng ngày càng nồng

đậm.

Tin tức này của Hoài Âm thân vương, có thể nói là cho mọi người một liều thuốc kích thích, làm cho các quân đoàn trưởng gặp nhau trên mặt đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

Trong đó, quân đoàn trưởng 【 An Hải thân vương 【 quân đoàn An Hải 】 phụ trách tập đoàn tả dực 】 cũng lộ vẻ vui mừng, vuốt cằm suy nghĩ: "Bây giờ lão tặc Khánh Dự và thân vệ cấm kỵ 【 Xích Hỏa trọng kỵ 】 của hắn đều bị bệ hạ cùng Huyền Sơn thiết kỵ kiềm chế tại cảng Đông Hải. Mà chủ lực thần thông cảnh của hai nước thánh địa cũng đều kiềm chế lẫn nhau. Điều này khiến tình cảnh của Trấn Dương lão cẩu trở nên lúng túng."

"Bản vương cũng muốn xem xem, Trấn Dương lão cẩu đến tột cùng sẽ lựa chọn chia binh về phòng thủ, hay là bị bức chó cùng rứt giậu, sớm qua sông quyết một trận tử chiến với ta."

"Hồi phòng thì không thể nào về phòng thủ được. Chiến đoàn Ma Chuẩn chính là chiến đoàn tinh nhuệ của Ly thị, thực lực tổng hợp không thua gì cấm quân Huyền Sơn thiết kỵ của nước ta." Quân đoàn Hắc Dương phụ trách đại quân cánh phải 【 Hắc Dương thân vương 】 cười lạnh không ngừng, "Bắc Lương nếu muốn kéo lưới bao vây tiễu trừ chiến đoàn Ma Chuẩn, cứu viện ít nhất chính là đưa đồ ăn, muốn ở trong bao vây tiễu trừ chiếm cứ ưu thế, Trấn Dương lão tặc ít nhất phải phái một đội năm vạn người chỉnh đốn quân đoàn để hồi phòng. Hắc hắc, nếu hắn thật sự gan lớn bằng trời như thế, tập đoàn quân chủ lực ta có thể thừa cơ vượt sông, cùng tập đoàn quân Lương Quốc đánh một trận đại chiến chính diện."

"Hắc hắc! Binh lực trên tay Trấn Dương lão cẩu không chênh lệch nhiều so với chúng ta, nếu như thiếu đi một quân đoàn chỉnh biên, Trấn Dương lão tặc làm sao có thể ngăn cản được thế công của quân ta?"

Nguyên soái Hoài âm thân vương gật gật đầu, đầu tiên là khẳng định suy đoán của đối phương, sau đó lập tức bình tĩnh phân tích: "Dựa vào 'giao tình' mà bản vương cùng Trấn Dương giao thủ năm mươi năm, hắn có khả năng rất lớn sẽ không quay về viện trợ, mà là sẽ lựa chọn vượt sông sớm, mở ra tập đoàn quân chủ lực hai bên chính diện hội chiến. Thắng,

chiến đoàn Ma Chuẩn cô độc thâm nhập chính là cá trong chậu. Thua thì chỉ có thể thành thành thật thật thừa nhận hậu quả chiến bại. Với cá tính của vị Tiên Triều kia, tự nhiên không có khả năng nhìn Lương quốc triệt để bị diệt."

"Tân quốc bại cục nhất định, Tiên Triều nhúng tay là chuyện tất nhiên, trước mắt chiến lược ưu tú nhất của Đại Yến ta chính là mau chóng đánh tan tập đoàn quân Lương quốc, cũng dùng tốc độ nhanh nhất quét ngang đẩy mạnh, công chiếm ba quận Hoài Dương, Cẩm Phong, Phú Đồng. Đến lúc đó cho dù Tiên Triều kịp phản ứng nhúng tay, bởi vì bại cục Lương quốc đã định, Ma Hoàng Bệ Hạ khi đàm phán cũng có thể lưu lại một quận Phú Đồng làm chiến lược chu toàn."

Bắt ba quận!

Trước mắt hai nước Lương Yến chỉ có chín quận, nếu thật sự có thể lập tức chiếm được ba quận, vậy tương lai chính là mười hai đấu sáu, cho dù cuối cùng bởi vì chiến lược hòa giải không thể không nhả ra một quận, tương lai cũng là cục diện mười một chọi bảy.

Một khi thế cục này ổn định trăm ngàn năm, nước Yến đem chỗ tốt hắn mang đến tiêu hóa xong, quốc lực đại thịnh, đến lúc đó, Lương quốc lấy cái gì chống lại nước Yến?

Nếu như đại chiến Tiên Ma tiếp theo mở ra, nói không chừng nước Yến có thể thừa cơ tiêu diệt nước Lương, độc bá Linh Cừ đại lục.

Cơ hội kiến công lập nghiệp như thế, ngẫm lại đều khiến các vị quân đoàn trưởng phấn chấn không thôi.

"Bởi vậy dưới sự bố trí chiến lược, kế hoạch của bổn vương, một khi Trấn Dương thân vương chủ động xuất kích, quân ta cũng sẽ từ bỏ tư thế phòng thủ, thừa thế mà lên, gia tốc tiếp cận thời gian toàn diện tiếp trận. Đến lúc đó, An Hải thân vương của quân ta, phải phụ trách kiềm chế quân đoàn Khánh Khuyết của quân địch. Đồng thời làm viện quân 【Chiến đoàn ma thi】 của quân đoàn Khánh Uẩn cấp tốc vòng tới phía sau quân đoàn Khánh Uẩn, cùng bộ hạ của ngươi liên thủ đánh tan quân đoàn Khánh Uẩn." Nguyên soái Hoài Âm thân vương nghiêm túc phân phó: "Trận chiến này cực kỳ quan trọng, tất không thể phạm sai lầm."

An Hải thân vương sắc mặt nghiêm túc, lúc này nói: “Quân ta lĩnh mệnh.”

“Hắc Dương thân vương nghe lệnh. Ngươi phụ trách quân đoàn Hắc Dương cánh phải cũng áp dụng chiến thuật tương tự, một khi quân tiên phong của ta và quân địch toàn diện tiếp chiến, lập tức liên thủ với viện quân 【 Chiến đoàn Hắc Điêu 】 đánh tan 【 quân đoàn An Bình 】 của quân địch.” Nguyên soái Hoài Âm thân vương hạ lệnh.

“Nguyên soái yên tâm, thực lực của Hắc Điêu chiến đoàn cực kỳ cường hãn, có bọn họ ở đây, dễ dàng xé rách phòng thủ đối diện mỏng như cánh ve, cũng thực hiện chiến thuật vòng hậu chùy kích. An Bình quân đoàn chắc chắn sẽ tan tác.” Hắc Dương thân vương vui mừng lĩnh mệnh.

Trận chiến này một khi thành công, công lao hắn có thể vớt được cũng không nhỏ.

Thấy bọn họ đều hiểu được ý nghĩ chiến lược của mình, nguyên soái Hoài Âm thân vương hài lòng gật gật đầu, lập tức lại trịnh trọng dặn dò: “Trận chiến này liên quan đến quốc vận vạn năm của Đại Yến ta, không thể sơ ý. An Hải, Hắc Dương, hai chi quân đoàn của các ngươi sau khi đánh tan quân địch quân địch, nhớ không thể tham công truy kích bại binh, mà lập tức tập hợp lại, từ hai phương hướng đồng thời bao vây chủ lực quân địch. Chúng ta phải ở trong thời gian ngắn nhất, đánh hạ trận chiến liên quan đến quốc vận này.”

Nói xong, hắn đứng lên, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía mọi người: “Chư vị, có thể ghi tên vào sử sách hay không, phải xem các ngươi rồi.”

“Vâng, Nguyên soái!”

Tất cả các quân đoàn trưởng đều kích động không thôi.

…

Lương quốc.

Nơi giao nhau giữa Hoài Dương quận cùng quận Phú Đồng —— Kim Dương vệ.

Khác với Hoài Dương quận chính là vùng đất bằng phẳng của vùng đất bằng phẳng, bên trong quận Phú Đồng có rất nhiều

núi non trùng điệp, trong lòng đất đã từng cất giấu hai chữ "Phú Đồng" có trữ lượng phong phú, quận Phú Đồng, cũng vì vậy mà có tên như vậy.

Mà Kim Dương Vệ cũng từng nổi danh vì dung luyện quặng đồng và dây chuyền sản nghiệp tương quan.

Chỉ có điều hiện giờ tài nguyên quặng đồng ngày càng thiếu thốn, Kim Dương vệ cũng dần dần mất đi vinh quang ngày xưa, biến thành một vệ thành bình thường.

Bởi vì hai nước Lương Yến giao chiến hơn năm mươi năm.

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, các thành thủ phủ cũng tổ chức thành lập đội ngũ hương dũng.

Chỉ là Kim Dương vệ cũng không phải ở chủ chiến trường, cộng thêm binh lực có thể chinh chiến thiện chiến cũng bị điều động nhiều lần, hiện giờ quân chính quy còn sót lại chỉ có ba cái tuần phòng doanh địa phương không đủ biên soạn, binh lực quân chính quy không đủ một ngàn.

So sánh với nhau, đoàn hương dũng địa phương ngược lại xem kỹ hơn một chút.

Dưới sự dẫn đầu của hai thế gia Thất phẩm, Kim Dương Mộ Dung thị và Kim Dương Triệu thị, tổng cộng tổ chức ra bốn doanh dân, do một ngàn mấy trăm tu sĩ Huyền Vũ, cùng với ba bốn ngàn phàm nhân cường thân cường tráng tạo thành, chính thức phiên hiệu là 【Kim Dương Dân Đoàn binh đoàn】.

Chỉ là một ngàn mấy trăm binh thành có tu vi có chút phức tạp, theo thứ tự là ba mươi tộc nhân, gia tướng, trưởng lão, thậm chí còn có tán tu ở lại Kim Dương vệ.

Về phần mấy ngàn phàm nhân kia, mặc dù cũng dùng cung nỏ đao thương vũ trang một phen, nhưng sức chiến đấu thực sự đáng lo, chính diện chống đỡ không trông cậy vào bọn họ, chỉ có thể duy trì trị an, sửa chữa một chút công sự phòng ngự, làm một chút công tác hậu cần tiếp viện.

Từ sau khi nhận được "Thượng phong mới nhất" thông báo, thành thủ Kim Dương vệ 【Ngụy Bác Thu】 bắt đầu tổ chức đội ngũ dân phòng bắt đầu tích cực phòng thủ.

Tất cả con cháu thế gia và nhân viên liên quan hiện giờ đều đã dời đến vệ thành, những người còn ở lại trấn và thôn trang đều là bình dân tay không tấc sắt, tá điền, bọn họ có thể sống hay không cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Kim Dương Vệ Thành không nhỏ, nhưng cũng không chứa nổi trăm vạn bình dân của các thôn các trấn.

Loại lực lượng phòng ngự này, chống cự kiềm chế một chiến đoàn bình thường không có vấn đề gì lớn, nhưng bọn họ sắp sửa phải đối mặt với một chiến đoàn tinh nhuệ giết người như ngóe.

Cho dù là Ngụy Bác Thu thành thủ cùng hai vị lão tổ Thiên Nhân thế gia, cũng chỉ có thể ôm thành một đoàn, kinh hồn táng đảm mà cầu nguyện, hy vọng chi quân địch tinh nhuệ chiến đoàn từ nơi khác đi ngang qua, ngàn vạn đừng thuận tay đem Kim Dương vệ đánh.

Nhưng cầu nguyện của bọn họ hiển nhiên không phát huy tác dụng.

Ngay tại thời điểm bọn hắn run sợ chờ vận mệnh tuyên án.

Một đội quân trinh sát do mấy chục người tạo thành, mặc chiến giáp đen nhánh, dưới hông cưỡi độc giác chiến mã, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện ở cách Vệ Thành mấy dặm.

Bọn họ mặc giáp trụ, khí thế lạnh lẽo, người dẫn đầu càng khí thế phi phàm, loáng thoáng mặc dù không thấy rõ tướng mạo của hắn, nhưng lại có thể cảm nhận được trên người hắn tản mát ra loại cảm giác áp bách cường đại kia.

Tiếng vó ngựa nặng nề trầm ổn mạnh mẽ, giống như giẫm lên trái tim của thủ quân tường thành, làm người ta gần như hít thở không thông.

[Ma Chuẩn chiến đoàn đệ nhất tiên phong doanh Xích Hầu Đội].

Đây không thể nghi ngờ là tinh nhuệ của Ma Chuẩn chiến đoàn.

Người dẫn đầu chính là doanh phó đệ nhất tiên phong doanh của chiến đoàn, kiêm đội trưởng xích hầu, tên là Văn Quang.

Hắn chính là xuất thân bàng hệ Xích Nguyệt Tranh thị, bởi vì từ nhỏ tư chất không kém, được chiêu mộ đến trong tộc binh Ly thị dốc lòng bồi dưỡng.

Nhiều năm trôi qua, giờ phút này hắn đã sớm là một lão binh thân kinh bách chiến, một thân thực lực cũng đã đạt đến Thiên Nhân cảnh.

Nhất là đôi mắt kia, thâm thúy mà lạnh lùng, tản ra một cỗ đạm mạc sinh tử bình tĩnh.

Mà mấy chục vị huynh đệ phía sau hắn kia, có mấy người đều là Linh Đài cảnh hậu kỳ, tu vi những người còn lại mặc dù kém một bậc, nhưng ít nhất cũng là tu vi Linh Đài cảnh trung kỳ, mỗi người chiến lực cường hãn, khí độ trầm ổn, khí thế khiếp người, tựa như vẻn vẹn mấy chục người có thể vây thành.

Cũng khó trách.

Ma Chuẩn chiến đoàn ở trong tộc binh của Tộc Ly thị đều có thể nói là tinh nhuệ, từ khi thành lập đến nay, cũng vẫn đại biểu cho Tộc Ly ở trên chiến trường ngoại vực thay phiên trực. Cho dù là ở trên chiến trường vực ngoại cao thủ như mây, chiến đoàn Ma Chuẩn cũng được xưng tụng là chiến đoàn chủ lực.

Loại chiến đoàn có được lịch sử lâu đời này, tự nhiên sẽ có không ít chiến công cùng lý lịch huy hoàng đáng giá khoe khoang, đây chính là một trong những nhân tố cần thiết để ngưng tụ quân hồn.

Nhưng tương ứng, chiến đoàn như vậy, đối với mạng người cũng là cực kỳ lạnh lùng.

“Phó thống lĩnh.” Một vị tinh nhuệ xích hầu lạnh lùng nhìn quân phòng thủ của Kim Dương vệ: “Lại là loại tiểu thành này, cũng quá không thú vị. Không bằng chúng ta dứt khoát lách qua những thành trì bị phá này, trực tiếp đi tấn công quận thành của Phú Đồng quận.”

“Việc này không phải phó thống lĩnh nho nhỏ như ta có thể làm chủ.” Tự Văn Quang thần sắc không thay đổi, hờ hững nói, “Nhưng, lấy cá tính đoàn trưởng, trận chiến công thành này không thể nghi ngờ đánh.”

“Hắc hắc, tên Lộc Bình thành ở phía trước cả một ngày cũng không chịu nổi mà thất thủ, Kim Dương thành này còn chưa lớn bằng Lộc Bình thành kia, cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu dưới sự tiến công của Ma Chuẩn tinh nhuệ của ta.” Xích hầu tinh nhuệ trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn, “Mười canh giờ? Hay là tám canh giờ? Đến lúc đó ta lại phải đại khai sát giới rồi.”

“Lão Dương, giết người có ý nghĩa gì?” Một trinh sát tinh nhuệ khác cười hắc hắc nói: “Những nữ quyến của thế gia địa phương mới có tư vị khác. So với những nữ tử thô lỗ thô lỗ của Ma Triều chúng ta, ta thích những thiên kim tiểu thư nhu nhược như nước kia. Chỉ tiếc lần trước bắt được chỉ là tiểu thư trực mạch của thế gia thất phẩm, thật muốn nếm thử mùi vị của đích nữ trẻ tuổi.”

“Lão Khâu cháu trai ngươi còn muốn thiên kim đích mạch thế gia Thất phẩm? Đó là hưởng thụ của đoàn trưởng đoàn phó bọn hắn, ngay cả phó thống lĩnh cũng chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn xem có thể vớt chút canh uống hay không.”

“Ha ha ha! Ta ngược lại hi vọng Phó thống lĩnh có thể có canh uống, chúng ta cũng có thể thuận tiện hớp một ngụm, hắc hắc hắc!”

Nói xong, một đám thám báo tinh nhuệ liền càn rỡ cười phá lên.

Bọn họ đều có tu vi Linh Đài cảnh trung hậu kỳ, cố ý lớn tiếng cười nhạo và nói chuyện, giọng nói dễ dàng truyền đến tai quân coi giữ trên tường thành.

Đám thủ quân ai nấy lòng đầy căm phẫn, lộ ra biểu lộ khuất nhục.

Một đội nữ tử nữ tử mặc trang phục huyền võ kiểu nữ, càng bị tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, hận không thể giết ra khỏi thành, đem đám súc sinh ô ngôn uế ngữ chém giết ngay tại chỗ.

Trong nữ tử, một nữ tử tuấn tú mặc quân phục màu tương, đầu đội mũ lụa màu tím, càng tức giận lấy ra một thanh linh khí cung, vân vê dây cung, giương cung bắn ra một mạch.

Một tiếng rít sắc nhọn đột nhiên vang lên, mũi tên nhọn tựa như tia chớp bắn ra, xa xa bay về phía thủ lĩnh xích hầu tinh nhuệ.

Mũi tên kia thế đi lại nhanh lại nhanh, vừa nhìn liền biết uy lực phi phàm.

“Tiểu thư Huyên Huyên uy vũ!”

Do chúng nữ tạo thành đội ngũ phòng thủ nhất thời bộc phát ra từng đợt thanh âm ủng hộ, chúng nữ đều lộ ra biểu tình sùng bái đối với nàng.

Nàng tên là 【 Mộ Dung Hâm 】.

Nàng ta chính là đích nữ của Mộ Dung thị Kim Dương thất phẩm, đồng thời cũng là một đệ tử nòng cốt của học cung Tử Phủ Phú Đồng, có tư chất huyết mạch gần với tiểu thiên kiêu Ất đẳng.

Nàng tuổi còn trẻ đã có tu vi Linh Đài cảnh trung kỳ, vốn nên tiềm tu trong Học Cung, lần này chẳng qua là về nhà thăm người thân, không ngờ lại gặp phải nguy cơ này.

Nàng cực kỳ tự tin với cung thuật của mình, bình thường cách xa cả dặm cũng có thể bắn trúng cây to bằng miệng bát.

Nào có thể đoán được.

Đối mặt một mũi tên sắc bén từ xa đánh úp lại kia, chữ triện văn quang ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, chỉ tiện tay đánh ra một luồng lực chỉ thiên nhân.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng vang thật lớn, mũi tên ẩn chứa huyền khí trong nháy mắt nổ tung như hoa.

“Làm sao có thể?!”

Khuôn mặt Mộ Dung Vĩ đột nhiên biến sắc, trong nháy mắt ý thức được không thích hợp. Chẳng lẽ đối diện tùy tiện một người tiên phong lại đều là cường giả Thiên Nhân cảnh sao?

Mà cùng lúc đó.

Xa xa, trận trận tiếng vang giống như sấm rền cuồn cuộn truyền đến, mặt đất cũng giống như núi lở đất nứt kịch liệt chấn động lên.

Đó là âm thanh lao nhanh của vạn mã.

Dùng tốc độ, tập kích bất ngờ thành danh "Chiến đoàn Ma Chuẩn" cuối cùng cũng đã binh đến dưới thành.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, dòng người đen kịt như nước lũ ập đến, đao quang kiếm ảnh, chiến mã hí vang, thanh thế ngập trời.

Chiến doanh phía trước nhất, tự nhiên là tiên phong doanh của Tự Văn Quang bọn họ.

Chủ lực vừa tới, chiến đấu liền bắt đầu.

Thống lĩnh chiến doanh tiên phong là một hán tử trung niên khổng vũ hữu lực, tên là Đồ Bình An.

Trên đường bôn tập, Đồ Bình An vung trường đao lên, dẫn đầu quát: "Đoàn trưởng có lệnh, lập tức công thành! Năm canh giờ không bắt được Kim Dương vệ, các thống lĩnh chiến doanh tự lĩnh ba mươi roi. Cù Văn Quang, ngươi theo bản thống lĩnh cùng lên tường thành trước, mở đường cho các huynh đệ."

"Vâng, thống lĩnh."

Phó thống lĩnh 《 Văn Quang lớn tiếng lên một tiếng, lập tức quay đầu ngựa, suất lĩnh tinh nhuệ thám báo của hắn gia nhập trong đội ngũ tiên phong doanh xung kích.

Hắc Lân Độc Giác chiến mã dưới háng bọn họ đều là linh thú tam giai, tốc độ cực nhanh, hơn nữa phòng ngự xuất chúng, tuyệt đối không phải chiến mã bình thường có thể so sánh.

Chỉ trong chớp mắt, thiết kỵ màu đen mang theo sát khí mãnh liệt, chạy như điên về phía tường thành Kim Dương Thành.

Thủ quân trên Kim Dương thành phản ứng nhanh chóng, lúc này có người hô hào bắt đầu tổ chức chặn lại.

Trong từng trận tiếng rít gào, từng đợt mưa tên từ trên tường thành đánh úp lại.

Mưa tên dày đặc giống như hạt mưa rơi xuống, trong thời gian ngắn che khuất từng mảng lớn ánh nắng, phóng mắt nhìn lại, đỉnh đầu đông nghịt một mảng.

Hai vị thống lĩnh Thiên Nhân cảnh lại mặt không đổi sắc, nhẹ nhõm vung ra huyền khí ngăn cản, trong khoảnh khắc đã chém mưa tên thất linh bát lạc, cho dù ngẫu nhiên lọt lưới cũng bắn không xuyên qua áo giáp.

Bất quá ngắn ngủn mười mấy hơi thở, các chiến sĩ tinh nhuệ của tiên phong doanh dưới sự dẫn dắt của hai vị thống lĩnh Thiên Nhân cảnh xuyên qua khoảng cách gần dặm, tựa như một dòng lũ màu đen đi tới cách tường thành không xa.

Sắc mặt các quân coi giữ trên đầu thành Kim Dương trắng bệch, số ít người nhát gan đã khẩn trương đến mức toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Lúc này.

Hai vị thống lĩnh Thiên Nhân cảnh quanh thân huyền khí xao động, đồng thời bay lên trời, chuẩn bị bay đến trên tường thành dọn dẹp tạp binh, để lại không gian cho đội quân tiên phong phía sau leo tường.

Linh Đài cảnh tuy rằng có thể bay lên không, nhưng không cách nào dừng lại lâu dài, chỉ có thể lướt đi trong chốc lát. Có hai người bọn họ mở đường, sau đó Linh Đài cảnh leo lên tường thành sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nào có thể đoán được.

Bọn họ vừa mới bay lên cao hơn mười trượng, chuẩn bị chém ra đao khí.

Bỗng dưng!

Một tiếng kinh sợ đột nhiên vang lên.

Không giống với âm thanh dây cung bên cạnh, tiếng kinh sợ vang lên nặng nề như sấm, giống như một thanh chùy trầm đục đánh trúng trái tim hai vị thống lĩnh, khiến trái tim hai người không khỏi trì trệ.

Đồng tử Cúc Văn Quang co rụt lại, trực giác không ổn.

Nhưng hắn chưa kịp phản ứng, một mũi tên sắc bén như thiểm điện đã đâm xuyên qua ngực, trước ngực xuất hiện một lỗ thủng lớn cỡ nắm tay.

Máu tươi phun ra đầy trời.

Sau khi xuyên qua văn quang hịch, thế mũi tên vẫn không giảm, bắn thẳng đến ngoài khoảng một dặm, liên tiếp xuyên thủng mấy tên tinh nhuệ của chiến đoàn Ma Chuẩn, mới chui thật sâu vào lòng đất.

Trong chớp mắt, chữ "văn quang" bị lực lượng cường hoành trên mũi tên kéo bay ngược ra ngoài mấy chục trượng, lúc này mới kiệt sức ngã xuống đất.

Máu tươi chảy đầy đất, giờ phút này chữ Huân văn quang đầy người hỗn độn, thê thảm vô cùng, nhưng sinh mệnh lực cường đại của tu sĩ Thiên Nhân cảnh lại khiến hắn nhất thời chưa từng chết đi.

Đang hấp hối, trong đầu hắn ong ong chỉ có một ý niệm: Sao có thể?

Văn quang ào ào của ta sẽ bị lãnh tiễn bắn chết!

"Cái này…"

Mộ Dung Vĩ sững sờ nhìn cách đó không xa, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Nơi đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi mặc áo giáp sáng bạc, tư thế oai hùng bừng bừng.

Nàng tận mắt nhìn thấy mũi tên kia bắn ra từ trong tay hắn.

Ngũ quan của hắn tuấn mỹ tựa như thợ thủ công điêu khắc mà thành, đồng dạng áo giáp, mặc ở trên người người khác không có gì đặc biệt, mặc ở trên người hắn, lại tựa như dát lên cho hắn một tầng vầng sáng, làm nổi bật hắn tựa như Chiến Thần trong thoại bản vậy.

Tay hắn cầm cung tên bắn xuyên qua văn quang hì hì, càng giống như thần binh giáng lâm.

Chờ một chút! Tại sao nàng chưa bao giờ thấy vị công tử này?

Bộ dáng và khí chất xuất chúng như vậy, nếu là gặp qua, nàng tuyệt đối sẽ nhớ kỹ. Hơn nữa, nàng cũng chưa từng nghe nói trong Kim Dương vệ có nhân vật như vậy.

Ngay khi nàng còn đang mơ màng thì cây cung kia lại lên tiếng.

“Vương An Nghiệp, ngươi thật quá đáng! Ta đường đường là đạo khí đồ thánh cung, ngươi lại để cho ta bắn chết một tiểu lâu la.” Trong thân cung truyền ra một tiếng hừ lạnh, trong giọng nói rõ ràng xen lẫn nộ khí.

“Không phải thái gia gia đã đổi tên con thành ” Thận trọng” rồi sao? Không phải con cũng cảm thấy áp lực của “Đồ Thánh” quá lớn sao?” Vương An Nghiệp có chút vô tội trả lời.

“Trước khác nay khác. Lúc ta đi theo Huyết Tôn Giả cảm thấy Đồ Thánh gì đó, áp lực hơi lớn.” Đồ Thánh Cung tự tin nói tràn đầy: “Nhưng ở chung lâu với chủ nhân, ta dần dần cảm thấy tiền đồ tương lai của chúng ta không thể đo lường, Đồ Thánh diệt tiên không phải nói chơi.”

“Cho nên, về sau không cho phép ngươi dùng ta giết tiểu lâu la. Này, ngươi làm gì vậy? Buông ta ra…”

“Hưu!”

Lại một mũi tên bắn ra, lúc này đây đánh trúng doanh trưởng tiên phong Đồ Bình An.

Trong chớp mắt, hắn tựa như văn quang bay ngược ra sau, nằm cùng một chỗ.

Đáng thương hai vị doanh trưởng tiên phong chiến đoàn tinh nhuệ, vậy mà sống không quá nửa chương.

…

Chương 130: Thắng lớn đầu tiên! Vương thị dân binh đoàn dương oai!

…

Đồ Thánh Cung không còn gì để nói.

Hắn đường đường là một thanh đạo khí trường cung, ” sứ mệnh” bị luyện chế ra, đó chính là tiêu diệt Thánh Hoàng.

Mặc dù chính hắn cũng cảm thấy sứ mệnh này nghe có chút vô nghĩa, dù sao Thánh Hoàng chính là tồn tại trên Chân Tiên, không phải một thanh đạo khí như nó có thể đối phó được. Nhưng đã dùng đến nó, ít nhất cũng phải đối phó với cường giả Thần Thông cảnh, Lăng Hư cảnh?

Giết hai Thiên Nhân cảnh, đối với hắn đường đường là đạo khí mà nói, hoàn toàn chính là giết gà dùng dao mổ trâu, thần uy pháo bắn muỗi.

Nhưng sau khi cạn lời, Đồ Thánh Cung cũng không thể làm gì.

Bỏ đi bỏ đi, ai bảo hắn là Vương An Nghiệp chứ, đây chính là thiếu tộc trưởng nho nhỏ trong nhà. Nó còn có thể làm sao bây giờ, thì sủng ái thôi~

Nhưng mà, còn chưa chờ Đồ Thánh Cung tự an ủi xong, chuyện càng khiến nó xấu hổ đã xảy ra.

Chỉ thấy Vương An Nghiệp sau khi bắn hai mũi tên liền không còn hứng thú nữa, vẻ mặt hứng thú lác đác nói: “Tiễn thuật của ta không ra sao, ngươi vẫn là treo máy tự động đánh đi.”

Nói xong, hắn tiện tay ném Đồ Thánh Cung lên trời.

???

Đồ Thánh Cung khiếp sợ không thôi.

Đồ Thánh Cung cảm thấy rất bị khuất nhục.

Đồ Thánh Cung bắt đầu bay múa trên không, trong tiếng dây cung chấn động nặng nề, thiên địa linh khí hội tụ mà đến, từng mũi tên nhọn tựa như tia chớp liên miên không dứt đánh về phía trong trận địa địch nhân.

Nó giống như tử thần giáng lâm, lệ vô hư phát, mỗi một mũi tên đều có thể dễ dàng mang đi một hai binh sĩ ma chuẩn chiến đoàn.

Mũi tên bắn tới, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, chiến đoàn Ma Chuẩn đã giảm hơn mười người.

Hơn nữa, nhân số còn tiếp tục tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên không có khả năng không ai chú ý tới.

Xa xa, trong trung quân của Ma Chuẩn chiến đoàn, một thanh niên Anh Vũ được thân vệ vây quanh ở bên trong ngẩng đầu nhìn Đồ Thánh Cung, lại nhìn thấy Vương An Nghiệp phía dưới, sắc mặt thoáng cái trở nên khó coi: "Đây chẳng lẽ là đạo khí? Hay là linh bảo thần thông cực phẩm?"

Người này là đoàn trưởng của Ma Chuẩn chiến đoàn, Chử Anh Duệ.

Ông ta tuyệt đối không nghĩ tới, trong Kim Dương vệ vắng vẻ này lại xuất hiện một vị thiên kiêu tuấn kiệt như vậy.

Mọi người đều biết, đạo khí khó tìm, càng khó luyện, hiện tại đạo khí phần lớn không phải từ thời Thần Vũ hoàng triều truyền thừa xuống, chính là ở trong di tích phát hiện được, số lượng thưa thớt, mà lại gần như sẽ không lưu truyền ra bên ngoài. Có thể ở tu vi như thế đã có đạo khí bàng thân, hơn phân nửa người trẻ tuổi này lai lịch bất phàm.

Chẳng lẽ, đây là người truyền thừa của một thế gia đỉnh tiêm nào đó ở Tiên Triều, vừa lúc đang lịch luyện ở trong Lương Quốc?

Khiến Khuyết Anh Duệ lo lắng nhất chính là, loại công tử ca xuất môn du lịch này, bên người thường thường còn sẽ có hộ vệ đi theo.

Nếu là một hộ vệ Thần Thông cảnh còn dễ nói, vạn nhất bên người có một hộ vệ Lăng Hư cảnh đi theo, bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn.

Bất quá cũng may, cường giả Lăng Hư cảnh chung quy đều là đại lão, Tiên Triều cũng chỉ có mấy công chúa như vậy, cộng

thêm truyền nhân Tiên Tôn có đãi ngộ này, người trẻ tuổi này có xác suất hộ vệ Lăng Hư cảnh rất thấp.

Nhưng bất kể như thế nào, bị giết chết một trận như vậy, sĩ khí của chiến đoàn Ma Chuẩn rốt cuộc đã bị đả kích.

Mà cùng lúc đó.

Quân phòng thủ trên tường thành lại nhận được khích lệ, sĩ khí thoáng cái trở nên sục sôi hẳn lên.

Bọn họ cầm cung nỏ trong tay tiến công, mũi tên giống như mưa to tầm tã bắn nhanh về phía chiến đoàn Ma Chuẩn.

Thủ quân không thiếu tu sĩ Linh Đài cảnh, bọn họ đều là Linh Đài lão tổ hoặc trưởng lão trong thế gia lớn nhỏ của Kim Dương vệ.

Trong những người này không ít người đều đã râu tóc bạc trắng, luận tuổi tác cũng không chênh lệch bao nhiêu so với Vương An Nghiệp, vả lại bởi vì tâm thái tôi luyện cùng sinh hoạt, hơn nửa người đều là nhân tinh, cơ hội đánh chó rơi xuống nước như thế sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa, trên tường thành còn bố trí hơn mười chiếc sàng nỏ cỡ lớn, uy lực của loại nỏ này phải thông qua bàn kéo để lên dây cung phi phàm, một mũi tên bắn xuống, cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh tránh né không kịp cũng sẽ bị xuyên thủng dễ dàng.

Một vòng bắn xuống, Ma Chuẩn chiến đoàn lại bỏ lại hai ba mươi thi thể.

Thấy thế, sắc mặt Lam Anh Duệ càng thêm khó coi.

Hắn biết rõ cứ tiếp tục như vậy không ổn, lúc này hung ác nói: “Tiến công toàn diện! Đánh hạ Kim Dương vệ, bất kể giá nào cũng phải bắt sống vị quý công tử kia!”

Quý công tử tuy rằng khó đối phó, nhưng hắn hôm nay lạc đàn, chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở. Chỉ cần có thể bắt sống hắn mang về, đó chính là công lao to lớn!

Kỳ Anh Duệ xuất thân trực mạch của Dĩnh thị, hiện giờ chưa đến sáu trăm tuổi đã bước vào Thần Thông cảnh, tương lai Lăng Hư cảnh đương nhiên là vô duyên, nhưng mà Thần Thông cảnh trung hậu kỳ vẫn rất có hi vọng.

Nếu lập được đại công trạng, hắn có khả năng sẽ có lợi cho con cháu, bảo đảm tương lai nhất mạch này của hắn cũng có thể xuất hiện một đại nhân vật Lăng Hư cảnh!

Ra lệnh một tiếng.

Tất cả binh lính của Ma Chuẩn chiến đoàn đều phấn chấn tinh thần, trong tiếng hò hét như núi kêu biển gầm thúc ngựa lao ra, xông về phía Kim Dương thành.

Năm ngàn mấy trăm người, cả người lẫn ngựa cực tốc xung phong, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc lập tức vang vọng khắp nơi, mặt đất và tường thành đều đang run rẩy.

Dòng lũ màu đen đáng sợ quét qua đồng hoang, tựa như một trận sóng lớn hung hăng vỗ trúng tường thành.

Trên tường thành, Đồ Thánh Cung vẫn liên tục bắn tên không biết mệt.

Mỗi một mũi tên mà nó bắn ra đều là do tổng ty Luyện Khí Vương thị tỉ mỉ chế tạo thành, tạm thời tồn tại trong không gian trữ vật có thân cung của nó, mỗi một mũi tên bắn ra ít nhất cũng có thể mang đi một mạng người.

Nhưng dù vậy, tốc độ dòng lũ màu đen quét tới cũng không chậm lại chút nào.

Số người của cả chiến đoàn biên chế tối thiểu cũng phải trên năm nghìn, bây giờ Đồ Thánh Cung không có người khống chế, chỉ có thể đơn thuần sử dụng mũi tên bắn, tốc độ bắn có nhanh hơn nữa thì có thể nhanh đến đâu?

Cho dù thêm vào trên tường thành quân coi giữ khác ra sức đánh giết, chặn đường, tốc độ giết địch làm sao so được với tốc độ xung phong của Ma Chuẩn chiến đoàn?

Ngay khi Đồ Thánh Cung hùng hùng hổ hổ, trong tiên phong doanh đã có binh lính đột phá phong tỏa thành công, bay vút lên tường thành cao hơn mười trượng.

Loan đao cấp linh khí quét ngang, binh sĩ thủ thành lúc này ngã xuống một mảng.

Ở trên sức chiến đấu, quân phòng thủ do dân binh đoàn hương dũng cùng binh sĩ tuần phòng doanh tổ thành cùng tinh nhuệ của ma ưng chiến đoàn cách biệt một trời, lúc bằng vào vũ khí

thủ thành cự ly xa còn có thể ngăn cản một chút, lúc đánh giáp lá cà, thế yếu lại lập tức bại lộ ra ngoài.

Dưới đao của Ma Chuẩn chiến đoàn, nhân viên thủ thành giống như cọng rơm không chịu nổi một kích, tràng diện cơ hồ là một mặt đồ sát.

Ma Chuẩn chiến đoàn ngoại trừ tiên phong doanh cùng chủ lực doanh ra, chỗ cường đại nhất của nó chính là còn có năm kỵ xạ doanh.

Những binh sĩ kỵ xạ doanh này đều là thần tiễn thủ, tả hữu khai cung đều không thành vấn đề.

Lúc tiên phong doanh giết tới đầu tường, bọn họ cũng cưỡi linh thú chiến mã hướng hai cánh phân tán ra. Dây cung chấn động vang lên, từng mũi tên tựa như điện quang bay về phía đầu tường.

Quân phòng thủ trên tường thành hễ dám lộ ra nửa đầu thì sẽ bị một mũi tên bắn vỡ đầu mà chết.

Chỉ trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi, thủ quân đã thương vong thảm trọng dưới đấu pháp bất kể tổn thất của chiến đoàn Ma Chuẩn.

Trong quá trình này, Vương An Nghiệp cũng luôn đi lại trên tường thành, trường kiếm thần thông của trường kiếm thần thông trong tay phát ra tiếng kiếm ngân, kiếm ra như rồng, những nơi đi qua Ma Chuẩn chiến sĩ đều chết.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn có lượng lớn chiến sĩ Ma Chuẩn không ngừng xông lên tường thành, kẻ địch không chỉ không có giảm bớt, ngược lại càng giết càng nhiều.

Sắc mặt hắn dần dần nặng nề lên.

Không nghĩ tới chi ma chuẩn chiến đoàn này lại hung mãnh như thế, thật không hổ là tinh nhuệ của Ma Triều.

Nếu hắn lẻ loi một mình đụng phải chiến đoàn này, nếu nhất thời vô ý bị cao thủ trong quân đối phương ngăn chặn, không chừng có thể bị bắt hoặc bị giết, ngoại trừ tránh chiến, không còn cách nào khác.

Cũng may, Vương An Nghiệp dù sao cũng không phải quý công tử thật sự du lịch đến tận đây, mắt thấy thời cơ đã đến,

hắn lập tức phóng ra pháo hoa khổng lồ.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn.

Pháo hoa nổ tung trên không trung cách đó hơn mười dặm, ánh sáng chói mắt, phạm vi mấy chục dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ một thoáng.

Các nơi phương xa, liền có một đội lại một đội nhân mã thân mang giáp trụ, nhao nhao sáng lên.

Những binh sĩ này đều cưỡi chiến mã, giáp trụ màu đen trên người tỏa ra ánh sáng lạnh dưới ánh mặt trời, khí thế lạnh lẽo.

Bọn hắn tựa như trống rỗng xuất hiện, chỗ rõ ràng lúc trước nhìn qua không có một bóng người, giờ phút này lại không ngừng có nhân mã nổi lên, trong chớp mắt đã hội tụ thành một mảng lớn đông nghìn nghịt, vây Ma Chuẩn chiến đoàn bên ngoài công thành Kim Dương xa xa vào giữa.

Rất hiển nhiên, những con ngựa này đã sớm mai phục ở phụ cận từ lâu, dùng một loại phương thức nào đó lừa gạt được thị giác và cảm giác của tất cả mọi người trong chiến đoàn Ma Chuẩn, chính là chờ thời khắc này!

Những người này, tự nhiên chính là 【Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị chờ đợi đã lâu】!

Dân binh đoàn Vương thị tuy chỉ thành lập hơn bốn mươi năm, ở trong chiến đoàn thuộc loại cực kỳ trẻ tuổi, nhưng ngưỡng cửa nhập môn cực cao, mà có lượng lớn tài nguyên giống như không cần tiền đập vào bên trong, thế cho nên đến bây giờ, dù là sĩ tốt có tư chất kém cỏi nhất cũng có dáng vẻ tiểu thiên kiêu Bính đẳng.

Nếu nhân tài cấp bậc này đặt ở Tử Phủ Học Cung, chắc chắn đều là đệ tử tinh anh, thậm chí là đệ tử hạch tâm.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại chỉ là một tiểu binh trong chiến đoàn.

Có tư chất không tầm thường như thế, lại phối hợp với huấn luyện nghiêm khắc cùng tài nguyên bổ trợ, tuyệt đại đa số

trong số bọn họ hiện giờ đều đã đột phá đến Linh Đài cảnh trung kỳ, Linh Đài cảnh hậu kỳ cũng không ít.

Trái lại Ma Chuẩn chiến đoàn, mặc dù cũng đều là do binh sĩ Linh Đài cảnh tạo thành, nhưng trong đó có thể đạt tới Linh Đài cảnh trung hậu kỳ bất quá chỉ có hai ba phần mười.

Song phương từ cảnh giới thực lực, cũng đã kém một đoạn lớn.

Càng đừng nói đến sự khác biệt về cấp độ huyết mạch.

Khi tiểu thiên kiêu ở Linh Đài cảnh thì huyết mạch cũng đã thức tỉnh đến tầng thứ hai, cùng Linh Đài cảnh chỉ thức tỉnh một tầng huyết mạch bình thường không phải là một khái niệm. Nhiều một tầng huyết mạch, liền nhiều thêm một phần sức chiến đấu.

Vì thế, bất kỳ binh sĩ nào bên trong dân binh Trường Ninh Vương thị, bàn về thực lực đơn binh đều vượt qua chiến đoàn Ma Chuẩn không ít.

“Giết!”

Sau tiếng ra lệnh.

【 Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị 】 lúc này các binh sĩ giục ngựa đi ra, dưới sự dẫn dắt của thống lĩnh các chiến doanh, từ bốn phương tám hướng có trật tự bao vây mà đến.

Bao bọc Ma Chuẩn chiến đoàn vào giữa Kim Dương vệ.

Không tốt! Trúng kế rồi!

Mang Anh Duệ của Ma Chuẩn chiến đoàn trong lòng hơi hồi hộp một chút, sắc mặt cũng đột nhiên đại biến: “Đây là quân đội từ đâu xuất hiện? Không có khả năng! Cả Lương Quốc ngoại trừ 【 Xích Hỏa Trọng Kỵ 】 ra thì không còn tinh nhuệ nào khác.”

Cái này đương nhiên không có khả năng là Xích Hỏa trọng kỵ, hình tượng song phương khí chất hoàn toàn không giống nhau.

Giáp trụ của chiến đoàn thần bí này đều là màu đen tuyền, chiến mã dưới háng cũng đều là chiến mã long lân huyết thống không tầm thường, cấp bậc của nó và chiến lực tổng hợp hẳn là không chênh lệch nhiều với chiến đoàn Ma Chuẩn.

Nhưng mà, trong đám chiến mã màu đen kia còn kèm theo mấy trăm con Ngọc Giác Phi Mã hiếm thấy.

Ngọc Giác Phi Mã tốc độ cực nhanh, cho dù đạp không mà đi cũng có thể như giẫm trên đất bằng, bất luận là truy địch hay là chạy trốn đều là lựa chọn tốt nhất, chính là xa xỉ phẩm cưỡi linh thú.

Khóe miệng Kỳ Anh giật giật, trong lòng chỉ cảm thấy hoang đường.

Chi chiến đoàn thần bí này cũng quá xa xỉ! Mấy trăm con Ngọc Giác Phi Mã, các ngươi có tiền như vậy, sao không dứt khoát toàn bộ thành viên Ngọc Giác Phi Mã?

Kỳ thực, Kỳ Anh Duệ có điều không biết, dựa theo kế hoạch ban đầu của Vương Thủ Triết, Ngọc Giác Phi Mã vốn chính là tiêu chuẩn tương lai cho thành viên dân binh của Vương thị.

Chỉ là Ngọc Giác Phi Mã sinh sôi nẩy nở khó khăn, mặc dù Vương thị đã cố gắng hơn một trăm năm, trước mắt số lượng còn tương đối có hạn, trong lúc nhất thời không thể thỏa mãn nhu cầu của dân binh đoàn.

Thứ hai, không trực tiếp phối hợp cũng là một phương hướng cố gắng cho các chiến sĩ dân binh đoàn. Ai xông lên Thiên Nhân cảnh liền có thể được thưởng một con Ngọc Giác Phi Mã.

So với chiến đoàn Ma Chuẩn, thứ duy nhất mà Vương thị dân đoàn thiếu hụt trước mắt chính là kinh nghiệm chiến trường chân chính.

Đây là lý do vì sao, Vương Thủ Triết muốn nhân cơ hội kéo dân binh đoàn đến chiến trường lịch lãm rèn luyện.

Một đội quân, dù cho huấn luyện đầy đủ, trang bị có tốt, tư chất tuyệt luân đến đâu, cũng chỉ là một đứa trẻ mặc khôi giáp, nếu không trải qua tẩy lễ chiến trường chân chính, vĩnh viễn cũng không thể lớn lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay khi dân binh đoàn Vương thị vây quanh chiến đoàn Ma Chuẩn, Vương An Nghiệp vung tay lên, một đạo hắc mang

liền bay ra, trong chớp mắt bay lên trời cao, biến thành một cây chiến kỳ khổng lồ.

Cờ xí đen nhánh kịch liệt quay cuồng, hoa văn huyền ảo màu vàng dưới ánh mặt trời tựa như sống lại, tản mát ra vô tận quang mang.

Uy thế cuồn cuộn tựa như thiên uy càn quét ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ toàn bộ chiến trường.

“Ha ha ha!” Từng trận tiếng cười điên cuồng của nữ tử truyền đến từ cờ xí: “Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm! Cuối cùng cũng đến phiên Thất tỷ dương oai chiến trường! Các huynh đệ, xông lên cho ta! Giết cho ta!”

Năng lượng dao động và âm thanh mà nàng phát ra phảng phất có lực xung kích cực mạnh với các tướng sĩ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, chiến sĩ dân binh đoàn cùng các thủ quân của phe mình cùng Kim Dương vệ, liền cảm giác một cỗ nhiệt huyết dâng lên trong lòng, sự sợ hãi trong khoảnh khắc bị xua tan không còn một mảnh, thay vào đó, lại là một cỗ tín niệm tất thắng vô cùng kiên định.

Thắng lợi, chắc chắn thuộc về hắn/ các nàng!

Dưới nhiệt huyết sôi trào, tứ chi của bọn hắn cũng phảng phất trở nên càng thêm linh hoạt, phản ứng nhanh hơn, càng thêm cường tráng, tốc độ vận chuyển huyền khí trong cơ thể đều trở nên nhanh hơn, tùy thời tùy chỗ đều giống như muốn phun ra.

“Giết giết giết!”

Dưới tiếng trống tiến công, dân binh đoàn triển khai trận hình, hóa thành một cỗ sóng biển màu đen hướng ma ưng chiến đoàn giết tới.

Giáp trụ của bọn họ tối đen như mực, thoạt nhìn gần như giống hệt Huyền Giáp mà Vương thị bán cho Tiên Triều.

Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Chế thức huyền giáp mà nội bộ Vương thị tự sử dụng, ở trong huyền thiết luyện ra rất nhiều tinh kim quý hiếm đi vào, tinh kim chính là tài liệu luyện chế pháp bảo và tử phủ bảo khí, cứng rắn mà có tính bền bỉ, thập phần khó có thể phá hủy.

Thuần túy dùng giá cả tạo ra mà nói, những huyền giáp này ước chừng gấp ba chế thức huyền giáp, tổng thể tính năng đại khái tăng lên năm thành.

Trang bị đại quy mô như vậy là Huyền Giáp bản tăng cường, cho dù là lấy tình trạng tài vụ của Vương thị chống đỡ cũng rất cố hết sức, toàn bộ đều dựa vào các đại lực của đồng minh thông gia như Tiền thị (gộp lại) mới có thể hoàn thành.

Nhưng hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng.

Huyền giáp phiên bản tăng cường đối với công kích của tu sĩ đến từ Linh Đài cảnh có hiệu quả phòng ngự rất mạnh. Bộ đội song phương vừa mới tiếp trận, đối diện liền rầm rầm đổ xuống một mảng lớn, ngược lại quân ta, số người ngã ngựa lại chỉ có số ít.

“Hỗn trướng!”

Sắc mặt Trường Nghiễn Anh Duệ của Ma Chuẩn chiến đoàn đã vô cùng khó coi.

Mẹ nó đây là một chiến đoàn gì? Không những có đạo khí mà còn có quân đoàn kỳ cấp đạo khí?

Chẳng lẽ bọn họ không biết, phạm vi tăng phúc của quân đoàn kỳ này hoàn toàn có thể bao trùm chiến trường của hai quân đoàn cấp bậc sao? Dùng ở đây không ngại bôi nhọ quân đoàn kỳ sao?

Còn có vũ khí trang bị, vậy mà cũng cường đại như thế.

Hắn đã ngồi không yên, lập tức bay lên trời, suất lĩnh thân vệ cùng hai gã phó đoàn trưởng Tử Phủ cảnh, chuẩn bị tự mình ra trận giết địch.

Trên chiến trường, sự đáng sợ của quân đoàn kỳ cấp bậc đạo khí còn vượt xa đạo khí loại cung.

Nó chẳng những có thể gia tăng chiến lực của binh sĩ phe mình trên phạm vi lớn, mà còn có năng lực làm suy yếu sĩ khí quân địch trên phạm vi lớn.

Dưới uy thế cuồng mãnh như sóng biển của quân đoàn kỳ bao phủ, rất nhiều Ma Chuẩn chiến sĩ đều đã trong lòng hoảng hốt, cảm giác trời sắp sập xuống rồi.

Nếu không phải bọn họ đều là tinh binh bách chiến, năng lực thừa nhận tâm lý tương đối mạnh, sợ là lúc này đã có binh sĩ không chịu nổi mà sụp đổ trong lòng.

Thời điểm này, chỉ có chủ tướng xuất mã giết địch, chấn nhiếp quân địch, mới có thể vãn hồi bại thế.

Theo Tiễn Anh Duệ bay lên trời, trường đao quét ngang, uy thế thuộc về cường giả Thần Thông cảnh nhất thời cuồn cuộn quét ra.

Trong nháy mắt, các binh sĩ của Ma Chuẩn chiến đoàn liền cảm thấy tinh thần phấn chấn, trái tim vốn đang hoảng loạn bất an kia lập tức yên ổn hơn rất nhiều.

"Chủ tướng của địch quân?" Vương An Nghiệp thấy thế, đáy mắt lóe lên tinh quang: "Hay là để ta chơi với ngươi một chút đi."

Dứt lời, hắn cũng từ trên tường thành bay lên trời, vẫy tay một cái, Đồ Thánh Cung liền bay trở về trong tay hắn. Sau khi hắn kéo cung lắp tên, liên tiếp bắn ra mấy mũi tên, chặn đường Loan Anh Duệ.

Cùng lúc đó, kiếm trận bảo điển khí linh, kiếm cơ và trận cơ đồng thời từ trong linh đài của hắn bay ra.

Kiếm Trận Bảo Điển rầm rầm lật trang, vô số trường kiếm bắn ra, kiếm trận khổng lồ trong nháy mắt triển khai trên bầu trời Kim Dương thành. Yên lặng mấy ngàn năm, vào giờ khắc này, Kiếm Trận Bảo Điển rốt cuộc nở rộ ra phong mang đáng sợ.

Kiếm ý lành lạnh trong khoảnh khắc bao phủ Chử Anh, đâm vào hắn khiến hắn sởn tóc gáy, toàn thân nhất thời nổi da gà.

Mà cùng lúc đó, trong dân binh đoàn cũng có hai tu sĩ Tử Phủ cảnh phi thân lên, chặn đường cho hai gã phó đoàn trưởng Tử Phủ cảnh đi theo sau lưng Kỳ Anh.

Hai người này, rõ ràng chính là phó đoàn trưởng của 【Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị】 Lư Tiếu Tiếu và Vương An Tín.

Nhờ vào sự "tặng tặng" của Huyết Tôn Giả, tư chất của hai người bây giờ đều đã đạt đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, tuy rằng không thể nào so sánh với người của Vương thị đội thứ

nhất, nhưng vẫn đủ để treo cao cường Tử Phủ cảnh tầm thường.

Bây giờ, cho dù bọn họ đối đầu với Tử Phủ cảnh trung kỳ, thậm chí là cường giả hậu kỳ cũng không hề sợ hãi.

Ngoài ra, một đội thân vệ Thiên Nhân cảnh cưỡi Ngọc Giác Phi Mã cũng chủ động tiến lên tiếp địch, chặn thân vệ Anh Tuấn.

Nói về cao thủ Thiên Nhân cảnh, số lượng dân binh đoàn Vương thị vượt xa chiến đoàn Ma Chuẩn.

Dù sao, ở bên trong dân binh đoàn Vương thị, phàm là có thể lên làm vị trí lãnh đạo, mỗi người đều là thiên kiêu đặt nền móng, trong đó còn có không ít là đại thiên kiêu, so với những Thiên Nhân cảnh bình thường trong chiến đoàn Ma Chuẩn kia, chiến lực căn bản không ở cùng một cấp độ.

Một trận chiến này, chênh lệch lập tức liền hiển hiện ra.

Mà thủ quân Kim Dương trên tường thành, ở dưới viện quân và quân đoàn kỳ song trọng gia trì, cũng sĩ khí tăng cao, hung hãn không sợ chết bảo vệ ba chi chiến doanh Ma Chuẩn trùng kích, biến tướng thay dân binh đoàn Vương thị chia sẻ một đợt áp lực.

Binh đấu với tướng, lấy đầu Kim Dương thành làm hạch tâm, trên vạn người bắt đầu chém giết kịch liệt trên chiến trường lớn như vậy.

Năng lượng dao động hỗn tạp kèm theo đao quang kiếm ảnh, kiếm khí lành lạnh tung hoành tàn phá, trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên địa đều giống như bị tiếng kêu giết này, tiếng gào thét, tiếng kêu rên tràn ngập.

Không ngừng có người ngã xuống, lại không ngừng có người bổ sung.

Chiến trường to lớn như một cái cối xay thịt, dưới đao quang kiếm ảnh, máu tươi cơ hồ nhuộm đỏ cả đầu tường.

Dưới các nhân tố như bọc bọc hậu lộ, tiền hậu giáp kích, tinh nhuệ chênh lệch, trang bị chênh lệch, quân đoàn kỳ tăng cường và suy yếu vân vân, trận hình chiến đoàn Ma Chuẩn đã

bị hoàn toàn quấy rối, bị dân binh đoàn của Vương thị không ngừng cắt chém, nuốt mất.

Binh lực của bọn họ, cũng dùng một loại tốc độ khoa trương bị nhanh chóng tiêu hao.

Đến lúc này, Ma Chuẩn chiến đoàn thất bại đã định.

Theo một số binh sĩ nhỏ bắt đầu phá vây chạy trối chết, cũng tuyên cáo sĩ khí của chiến đoàn Ma Chuẩn rốt cuộc bị đánh tan hoàn toàn, toàn quân bại vong chẳng qua là vấn đề thời gian.

“Không được để bất cứ một chi hội binh nào đào tẩu!”

Vương An Nghiệp chú ý tới điểm này, lập tức cao giọng quát: “Đầu hàng không giết! Quân ta không hành hạ tù binh, không giết tù binh, chỉ cần không phản kháng không chạy trốn, ta bảo đảm tính mạng các ngươi! Vương An Nghiệp ta lấy danh nghĩa tuyệt thế thiên kiêu để đảm bảo.”

Dưới sự gia trì của huyền khí, thanh âm của hắn khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Tuyệt thế thiên kiêu!

Quả nhiên! Quả nhiên đây là một tuyệt thế thiên kiêu!

Sắc mặt Kỳ Anh Duệ đang giao chiến khó xử lại cổ quái.

Lúc hắn chỉ là một Thần Thông cảnh lại bị một Tử Phủ cảnh cầm lấy đạo khí ngăn chặn, hắn đã cảm thấy hoàn toàn không thích hợp.

Nhân vật đáng sợ như thế, so với lúc tiểu Ma Tôn đại nhân ở Tử Phủ cảnh cũng không kém bao nhiêu nhỉ? Lẽ nào, hắn là đệ tử do Tiên Tôn bí mật bồi dưỡng?

Rơi vào trong tay tuyệt thế như thế, ngược lại cũng không tính là oan uổng.

Vô luận là ở Tiên Triều hay là Ma Triều, tuyệt thế thiên kiêu đều có địa vị siêu nhiên. Bởi vì một thành tuyệt thế, tất nhập Lăng Hư.

Với tư cách là đại lão Lăng Hư cảnh tương lai, nhân vật loại này đối với bên ngoài đều tương đối yêu quý lông chim, xác suất nói không giữ lời là rất thấp, rất nhiều bại binh muốn liều

chết phá vòng vây sau khi ngây người, liền nhao nhao chủ động bỏ lại vũ khí.

Loại chuyện đầu hàng này, từ trước đến nay cực kỳ lây bệnh truyền nhiễm.

Chỉ cần có người đầu tiên, rất nhanh sẽ biến thành một mảng lớn.

Rất nhanh, ngoại trừ số rất ít binh sĩ còn đang giãy dụa ra, phần lớn binh sĩ còn sót lại đều từ bỏ chống cự, giao vũ khí đầu hàng.

Trong lòng biết đại thế đã mất, Chử Anh Duệ cũng quang côn từ bỏ chống cự: "Vương An Nghiệp công tử, ta từ bỏ chống cự, cũng hy vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa."

Ai cũng không muốn chết.

Hơn nữa đây là bộ đội Tiên Triều, cũng không phải đối mặt với yêu ma ngoại vực, đầu hàng tuy rằng khó coi, nhưng Tiên Ma đại chiến nhiều lần, bất luận là quân đội Ma Triều hay là quân đội Tiên Triều, sau khi lâm vào tuyệt cảnh đầu hàng nhiều, cũng không kém chi của hắn.

"Điểm này ngươi có thể yên tâm." Vương An Nghiệp thấy mục đích đã đạt được, liền cao giọng nói, "Có điều, tội của các ngươi dĩ nhiên là phải trả giá thật lớn. Đến lúc đó tự nhiên sẽ có chuyên gia bàn bạc với Ma Triều các ngươi. Tội lỗi các ngươi phạm phải, cũng cần đền bù."

Kỳ Anh Duệ thở phào nhẹ nhõm một hơi nói: "Lý lẽ đương nhiên là như thế, ta tin tưởng chủ gia của chúng ta sẽ trả giá lớn chuộc lại chúng ta. Kính xin An Nghiệp công tử nói cho mạt tướng phiên hiệu của quý bộ, cũng để cho chúng ta thua tâm phục khẩu phục."

Vương An Nghiệp gật gật đầu, đương nhiên nói ra phiên hào: "Đông Càn quốc Lũng Tả quận Trường Ninh Vương thị binh đoàn."

"Cái gì? Cái gì? Dân binh đoàn?" Kỳ Anh Duệ một đầu từ trên trời rơi xuống.

Đây là đang đùa bỡn hắn hay là thật?

Theo hắn thấy, nhánh quân này tuy rằng còn tương đối non nớt, từ rất nhiều chi tiết đều có thể nhìn ra bọn họ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhưng tiềm lực các phương diện đều rất mạnh rất mạnh, kết hợp với thực lực và thân phận của vị công tử Vương An Nghiệp này để suy đoán, hơn phân nửa là một nhánh quân mới do Tiên cung bí mật làm ra.

Nhìn từ cấu trúc tổ chức và điều kiện tố chất binh sĩ chi quân đội này, tương lai hơn phân nửa là muốn phát triển 【Chiến đoàn vương bài】. Bại bởi loại bộ đội này, Chử Anh Duệ cũng không có gì để nói.

Kỳ Anh Duệ vô thức cảm thấy Vương An Nghiệp đang cố ý trêu chọc hắn, không khỏi tức giận dâng trào, ngữ khí cũng có chút bất thiện: "Công tử chẳng lẽ là cố ý nhục nhã mạt tướng?"

"Vậy ngươi có đầu hàng hay không?" Ánh mắt Vương An Nghiệp cũng không tốt: "Ngươi tấn công Lương quốc hậu phạm án mệt mỏi, nếu nhất định phải ngươi nói ra tội trạng, ta đã sớm một mũi tên bắn thủng ngươi rồi."

"Hàng."

Kỳ Anh Duệ thấy trong mắt hắn có sát khí nổi lên, vội vàng thức thời gật đầu lia lịa.

Lúc này Vương An Nghiệp mới thu liễm ánh mắt, phân phó tả hữu nói: "Đeo Thần Hồn Tỏa cho hắn. Mang theo hắn, lập tức đi khuyên hàng tiểu đội quân còn đang ngoan cố chống lại."

Trận này đánh cực nhanh, nhưng thu thập chiến trường lại mất hơn nửa ngày.

Sau trận chiến, dân binh đoàn liền tạm thời trú đóng ở bên ngoài Kim Dương vệ, vừa thống kê chiến tổn, vừa thu dọn tàn cuộc. Sau mấy lần an ủi thành thủ Kim Dương vệ tự mình đến đây, chiến báo cuối cùng cũng được đưa tới trong doanh trướng của Vương An Nghiệp.

Thống kê chiến dịch này.

Chiến đoàn Ma Chuẩn chết trận một ngàn ba trăm chín mươi bốn người, tổn thương hơn hai ngàn người, tổng cộng bị bắt hơn bốn ngàn một trăm người, về phần chiến giáp, vũ khí, linh

thú chiến mã đẳng cấp tự nhiên đều trở thành chiến lợi phẩm của dân binh đoàn Vương thị.

Lần này dân binh đoàn Vương thị xuất chiến, cố ý mang theo gông cùm gấp mấy lần nhân mã bên mình, chính là vì ứng phó với tình huống này.

Những người khởi đầu đều là tù binh Linh Đài cảnh nhưng rất đáng giá, nếu Ma Triều không muốn chuộc về, sang tay bán cho doanh pháo hôi của Tiên Triều ở chiến trường ngoại vực, hoặc là dứt khoát đi làm lao công kiến thiết đều rất có lời.

Một tù binh Linh Đài cảnh ít nhất có thể bán hơn một ngàn tiên tinh, đó chính là hơn trăm vạn càn kim, hơn nữa trong này còn có không ít chiến lợi phẩm Linh Đài cảnh trung hậu kỳ, Thiên Nhân cảnh, thậm chí còn có tù binh Tử Phủ cảnh, Thần Thông cảnh, bên ngoài mang theo lượng lớn trang bị và các chiến lợi phẩm khác.

Theo dự đoán sơ bộ, một đợt thắng lợi này, ít nhất có thể kiếm được hơn ngàn vạn tiên tinh, đủ mua hai ba cái truyền thừa thần thông chi địa. Hơn nữa, sau trận chiến này, Lương Quốc cũng sẽ không đối với "Chí Nguyện Quân" cách xa vạn dặm đến đây trợ giúp không có một chút biểu thị…

Ngay cả Vương An Nghiệp đã quen nhìn tiền, cũng không khỏi cảm khái, tiền đánh giặc đến hình như thật sự rất nhanh, một đợt này kiếm được thật sự rất béo.

Tuy nhiên, trong trận chiến này dân binh đoàn Vương thị cũng có chút chiến tổn.

Hy sinh bốn mươi tám người, tổn thương hơn ba trăm người, trong đó hơn một trăm người vẫn bị trọng thương. Cũng may Vương thị mạnh nhất chính là trị liệu, những người bị thương này cơ bản đều có thể được trị liệu đầy đủ.

Mặc dù Vương An Nghiệp đau lòng khổ sở, nhưng cũng không thể làm gì.

Đánh giặc nào có ai không chết người? Hơn nữa lần này chiến tổn đã rất thấp rồi.

Hơn nữa trải qua trận chiến này, Vương thị dân binh đoàn cuối cùng cũng chính thức trải qua sự gột rửa của chiến trường, kế

tiếp bọn họ sẽ nhanh chóng trưởng thành thành lão binh chân chính.

“Thất ca, những tù binh này chúng ta phải nhanh chóng khống chế toàn diện, sau đó giao cho thủ quân Kim Dương vệ trông giữ.” Vương An Tín đi vào bẩm báo nói: “Thương binh của chúng ta cũng phải phân ra, ở lại Kim Dương vệ chữa thương và hỗ trợ trông coi. Kế tiếp, dân binh của Vương thị chúng ta nên tiến hành hành động bước tiếp theo rồi.”

“Không sai.” Lô Tiếu cười trên mặt còn lưu lại vết máu chưa lau sạch sẽ, nghe vậy lại lập tức kích động hẳn lên, ánh mắt đều sáng lên, “Chúng ta phải mau chóng tiến vào chiến lược bước tiếp theo, tranh đoạt cho tốt, không, giương lên uy phong của dân binh đoàn Vương thị ta!”

“Ừm, triệt để đánh bại bố trí của tiểu ma tôn ở Linh Cừ đại lục, là trọng điểm của nhiệm vụ lần này của chúng ta.” Vương An Nghiệp cũng nghiêm mặt nói, “Nhưng mà, lập nhiều công huân, kiếm nhiều ít tiền cũng rất quan trọng. Dù sao dân binh đoàn chúng ta đầu tư quá lớn, tương lai cần càng nhiều tài nguyên, chúng ta phải mau chóng tiến vào trong vòng tuần hoàn lương tính dùng chiến dưỡng chiến.”

“Ha ha, tiểu Ma Tôn kia cũng đủ xui xẻo rồi, vậy mà lại bị Thái gia gia theo dõi.”

“Ta nhổ vào, cái gì mà lão ma tôn tiểu ma tôn, dám đối nghịch với biểu ca Thủ Triết, Lư Tiếu ta sao có thể giết chết hắn được!”

…

Chương 131: Đội ngũ chiến đấu thi thể ma thi Vương Phú Quý

…

Ngay tại lúc dân binh đoàn Vương thị lấy chiến tổn nhỏ ăn vào chiến đoàn Ma Chuẩn của Ly thị.

Tập đoàn quân Lương quốc, nguyên soái Trấn Dương thân vương Khương Thừa Dương, theo chỉ thị của 【 Khánh Dự đại đế 】 của Lương quốc, sau một đêm triệu tập hội nghị quân đoàn trưởng cấp, hôm sau liền bắt đầu phát động tổng tiến công đối với tập đoàn quân Yến quốc.

Đây là một hồi hội chiến hai bên đều trù tính đã lâu, nội bộ đối với tiến công và phòng thủ đều có bao nhiêu bộ dự án, cũng đối với hình thức chiến trường thôi diễn rất nhiều lần.

Lần này chủ động tiến công, không giống với những tiểu đả tiểu nháo trước kia thăm dò, mà là một trận chiến dịch cỡ lớn toàn quân đẩy mạnh. Loại chiến dịch cỡ lớn này, thường thường có hiệu quả giải quyết dứt khoát, thành giả làm vua thua làm giặc.

Trong năm đại quân đoàn của Lương quốc, Hạo Đức quân đoàn do Hạo Đức thân vương thống soái làm tiền quân, chi quân đoàn này từ trước đến nay đóng quân ở xung quanh 【Thắng Lợi Vệ 】 bên cạnh Hoài Thủy, thắng lợi vệ chính là một cảng khẩu vệ thành cỡ lớn, những năm gần đây kiến tạo rất nhiều chiến thuyền cùng độ thuyền.

Trong quân đoàn Hạo Đức, có ba chiến đoàn chính là bộ đội thủy sư được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ ngồi thuyền qua sông xuôi nam, không tới một canh giờ đã đến bên ngoài Hoài Tân vệ nước Yên.

Sau đó những chiếc thuyền lớn dẫn theo từng chiến doanh cùng nhau xung phong.

Nhiệm vụ tác chiến của quân đoàn Hạo Đức, chính là trong vòng một ngày đoạt bãi đổ bộ, cho đại quân tiếp theo không gian lên đất liền.

Chiến thuyền song phương còn chưa tiếp trận, nhưng đội trinh sát trên không trung đã bắt đầu chiến đấu kịch liệt, những bộ đội không kỵ này đều là tinh nhuệ đứng đầu quân đoàn song phương, hai bên đều có hơn một trăm bộ đội thuần trong không trung, mỗi người đều là Thiên Nhân cảnh, phi kỵ cưỡi dưới hông cũng là thiên kì bách quái, có phi mã mọc cánh, cũng có các loại linh cầm cỡ lớn, thậm chí còn có cưỡi phi hổ.

Mặc dù tu sĩ Thiên Nhân cảnh cũng có thể bay, nhưng cưỡi linh thú phi hành sẽ tiết kiệm lượng lớn huyền khí, tốc độ cũng nhanh hơn. Bởi vậy có thể thấy được, là quân đoàn Hạo Đức và Phần Nguyệt quân đoàn tiền quân của hai bên, đều là một trong những quân đoàn chủ lực.

Kịch chiến trong nháy mắt mà lên, Huyền khí bộc phát, phi kiếm kinh hồng, phù lục nổ tung, không ngừng có Thiên Nhân cảnh cùng Linh cầm phi mã từ không trung ngã xuống tới Hoài Hà.

Bởi vì Lương Quốc chủ động tấn công, trung lộ Trấn Dương quân đoàn trên không trung cũng bí mật gia nhập Hạo Đức quân đoàn, bọn họ âm thầm giấu ở trong một chiếc vận binh độ thuyền, thừa dịp song phương không kỵ tiếp trận dây dưa cùng một chỗ, liền lập tức bay lên không tham chiến.

Quân đoàn Trấn Dương chính là quân chủ lực mạnh nhất, ước chừng gom ra một trăm năm mươi kỵ binh, bọn họ chia làm hai đội xuất kỳ bất ý chiếm lấy đường lui không kỵ quân địch, kịch liệt xoắn giết, không kỵ quân địch trong nháy mắt tan rã thành quân chạy tứ tán.

Sau đó, Không Kỵ phối hợp chiến hạm, phát động tiến công mãnh liệt đối với 【Hoài Tân vệ】 nước Yến, cứng rắn xé ra một lỗ hổng để đội ngũ tiếp theo lên đất.

Chiến sự đột nhiên xảy ra khiến đại quân Lương Quốc chiếm được tiện nghi không nhỏ.

Mà theo sự khai chiến đột ngột của Lương Quốc, tin tức tình hình chiến đấu lấy phương thức đưa tin trân quý, nhanh chóng truyền đến phía Nguyên soái Hoài Âm thân vương của tập đoàn Yến Quốc.

Hoài Âm thân vương không giận mà còn lấy làm mừng, hắn dự liệu được Lương quốc tất nhiên sẽ áp dụng tư thái tiến công, chỉ là không nghĩ tới Trấn Dương thân vương nhanh chóng quyết đoán như thế, không hề có dấu hiệu dây dưa dài dòng.

Tiền tuyến ăn phải thiệt thòi nhỏ, nhưng đại cục không ngại, chỉ cần tập đoàn quân Lương quốc dám toàn diện tiến công, chính là rơi vào bẫy của hắn. Lập tức, nguyên soái Hoài âm thân vương lập tức hạ lệnh, toàn quân dựa theo kế hoạch đã định mà hành động.

Mà hắn thì tự mình dẫn trung lộ Hoài âm quân đoàn, thẳng đến Hoài Tân vệ chi viện Phần Nguyệt quân đoàn, chỉ cần một mực kiềm chế hai đại quân đoàn Hạo Đức, Trấn Dương của Lương quốc.

Cùng lúc đó, tin chiến báo cùng mệnh lệnh chiến tranh nhanh chóng phát đi các lộ đại quân.

Hai quân hội chiến trong nháy mắt mở ra.

Quân tập đoàn nước Yến tả dực 【quân đoàn An Hải】, An Hải thân vương cũng lập tức triệu tập hội nghị tác chiến.

Hắn cũng không ngờ rằng, vừa mới từ tổng bộ tập đoàn quân mở hội nghị trở về, mông còn chưa nóng, hai nước quyết chiến cũng đã mở ra.

Quân đoàn An Hải ngoại trừ Thân Vệ đoàn ra, tổng cộng có tám chiến đoàn trực thuộc.

Bọn họ phụ trách nhiệm vụ tác chiến cánh trái của tập đoàn quân, trước mắt phòng tuyến đóng giữ hàm cái dọc theo ba vệ thành sông Hoài, tổng cộng liên quan đến bờ sông hơn ba trăm dặm, hơn nữa có thủy sư, thám báo các bộ đội của mình, trên không trung.

Trên tường phòng họp tác chiến treo một tấm bản đồ lớn hai quận Hoài Dương và Hoài Âm, bản đồ gần như chiếm cả một bức tường, trong đó núi non sông ngòi đều có đầy đủ, miêu tả cực kỳ tường tận.

Ở giữa phòng họp, còn đặt một khu vực đóng phòng của quân đoàn An Hải và một sa bàn cỡ lớn đóng giữ của quân đoàn

Khánh Uẩn. Trên sa bàn đã dùng cờ xí màu sắc khác nhau, cùng với tiêu chí liên quan đánh dấu lộ tuyến hành quân hai bên, thoạt nhìn hiểu ngay.

Những thứ này, đều là thành quả thám báo không ngừng tra xét trên không trung.

Ánh mắt An Hải thân vương quét qua tám vị chiến đoàn trực thuộc, thanh âm trong trẻo nói: "Chư vị, Lương Quốc lần này đột nhiên phát động tổng tiến công, thám báo trên không trung bộ lạc ta cũng truyền về tin tức, quân đoàn Khánh Uẩn lão đối thủ của chúng ta cũng đã bắt đầu điều động chiến đoàn, ý đồ triển khai toàn diện tiến công đối với tuyến phòng thủ của bộ ta."

"Dựa theo kế hoạch đã định, bộ hạ ta trước tiên áp dụng chiến thuật phòng thủ bắn tỉa. Các chiến đoàn dựa theo mục tiêu đã định phòng thủ bảo vệ các khu vực trọng điểm đổ bộ, nhất là chiến đoàn một trận cùng ba chiến đoàn đóng giữ 'Ngàn Sa Độ' và 'Bắc An Độ', một khi bị quân đoàn Khánh Uẩn chiếm cứ, có thể coi đây là cứ điểm trực tiếp xuyên vào vùng trung tâm phòng thủ của bộ ta, bởi vậy nhất định phải bảo vệ."

"Vâng, thân vương điện hạ." Các vị chiến đoàn trưởng nhao nhao đáp.

"Chiến dịch này trọng điểm…"

An Hải thân vương nói nửa câu, ánh mắt liền không tự chủ được nhìn về phía "Vị chiến đoàn trưởng thứ chín" bên cạnh.

Đó là một người cao gầy mặc trường bào màu đen.

Trên mặt gã đeo mặt nạ ác quỷ dữ tợn, mái tóc dài màu trắng tùy ý xõa tung trên bờ vai, toàn thân lộ ra cỗ khí tức âm tà lạnh lẽo, làm cho người ta không rét mà run.

Đối diện với hắn, sắc mặt An Hải thân vương cũng lập tức trở nên hòa ái thân thiết, xu nịnh nói: "Đương nhiên là trên người Cửu Âm Huyền Thi chân nhân."

Nghe vậy, ánh mắt chúng trưởng lập tức rơi vào trên thân vị mặt nạ quỷ này, đáy mắt nổi lên một vòng sợ hãi.

Mặc dù nước Yến là quốc gia trong trận doanh của Ma Triều, trong nước có không ít thế gia đều tu luyện công pháp của

phái âm tà, nhưng trình độ của bọn họ so với vị Cửu Âm Huyền Thi chân nhân này không thể nghi ngờ đều là gặp sư phụ.

Nghe nói vị Huyền Thi chân nhân này, vốn là cao thủ luyện thi của Cửu Âm Ma Điện nhất mạch Chân Ma Điện, chỉ là mấy trăm năm trước phạm phải sai lầm lớn, dưới sự gắng gượng "Côn Bằng Thị bảo vệ" mới miễn được trách phạt, sau đó liền đầu nhập làm môn hạ Côn Bằng thị làm cung phụng, trợ giúp Xích Nguyệt Chử thị chế tạo một chi 【Chiến đoàn ma thi】.

Chi chiến đoàn ma thi này khác với chiến đoàn bình thường, người sống trong chiến đoàn chỉ có vẻn vẹn hai ba ngàn người, nhưng mỗi người đều là cao thủ Luyện Thi nhất mạch được tỉ mỉ bồi dưỡng ra, phương thức chiến đấu chủ yếu là xua đuổi Thi Khôi đến tác chiến.

Thi khôi bọn họ luyện chế mỗi con cao hơn một trượng, đao thương bất nhập, lực đại hung mãnh mà không biết mệt mỏi, ở chiến trường giống như là từng tòa kim cương chiến sĩ biết di động, chúng nó nhất là am hiểu công kiên chiến, trận địa dã chiến vân vân.

Thậm chí, chúng nó còn là số ít có thể ở trên chiến trường ngoại vực cùng ngoại vực yêu ma quân đội chính diện đối đầu đánh nhau.

Đối mặt với lời khen tặng của An Hải thân vương, Cửu Âm Huyền Thi chân nhân ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nửa phần, chỉ là âm trầm lạnh nhạt nói: "Bản Chân nhân phụng mệnh Tiểu Ma Tôn đến trợ trận, An Hải thân vương có dặn dò gì cứ việc nói là được, không cần lôi kéo giao tình. Dù sao sau trận chiến này, ngươi ta cũng sẽ không còn giao thiệp nữa."

An Hải thân vương sắc mặt trì trệ, ngay lập tức lại giống như không có việc gì cười ha hả nói: "Ân cứu trợ của tiểu ma tôn là một chuyện khác, Cừu thị ta tự sẽ báo đáp. Nhưng phần tình cảm cứu trợ này của chân nhân ngài, nước Yến chúng ta đồng dạng là muốn lĩnh, nên báo đáp cũng sẽ không ít, không thể trộn lẫn thành một chuyện."

Nói xong, hắn liền chỉ vào tình huống trên sa bàn giải thích cho Cửu Âm Huyền Thi chân nhân: "Kế hoạch quân ta là như

vậy, chờ sau khi ta cùng Khánh Huy quân đoàn tiếp trận, mời chân nhân ma thi chiến đoàn ở bên sườn bộ ta bí mật vượt sông, dùng tư thái tập kích bài trừ 'Ưng Ninh bảo' đối diện với tư thế tập kích."

【 Ưng Ninh Bảo 】 chính là một trong những yếu địa chiến lược của quận Hoài Dương, nằm trên con đường nhất định phải đi qua khi tiến vào quận Hoài Dương, vị trí địa lý vô cùng mấu chốt.

Muốn đi sâu vào Hoài Dương quận, 【 Ưng Ninh bảo 】 này bất luận thế nào cũng không thể vượt qua.

Trong lúc nói chuyện, An Hải thân vương liền đem cờ cắm ở vị trí 【 Ưng Ninh bảo 】 đổi thành cờ xanh đại biểu cho phe mình, sau đó tiếp tục nói: "Sau đó, quý quân liền xuất phát từ Ưng Ninh bảo, dò đường lui đánh thẳng về phía sau của Khánh Khuyết quân đoàn, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, cần phải quấy cho bọn họ long trời lở đất."

"Cùng lúc đó, quân ta sẽ đồng thời phát động tổng tiến công đối với quân đoàn Khánh Uẩn, dưới sự giáp công của hai quân, sĩ khí của quân đoàn Khánh Uẩn tất nhiên sẽ núi lở, không bao lâu nữa sẽ băng hà toàn bộ."

An Hải thân vương vừa nói vừa đánh dấu lộ tuyến hành quân hai phương trên sa bàn, biểu thị chiến lược chiến thuật cho Huyền Thi chân nhân: "Đợi sau khi hai quân chúng ta phối hợp, đánh tan Khánh Khuyết quân đoàn, liền tập kết một chỗ, hướng 'Kiến Trạch quân đoàn' của tập đoàn quân Trấn Dương. Cùng lúc đó, Hắc Dương quân đoàn của tập đoàn quân ta cùng Hắc Điêu chiến đoàn cũng sẽ dùng chiến thuật đồng dạng giải quyết An Bình quân đoàn, cùng hai quân ta đồng thời bọc đánh giáp công Kiến Trạch quân đoàn."

Nghe An Hải thân vương bố trí, ánh mắt tám vị quân đoàn trưởng An Hải quân đoàn càng ngày càng sáng.

"Quân đoàn trưởng anh minh!" Một vị quân đoàn trưởng hưng phấn nói: "Quân đoàn Kiến Trạch kia xếp hạng vốn không cao trong rất nhiều quân đoàn của Lương quốc, bị hai mặt vây đánh như thế, tất nhiên chống không được bao lâu sẽ bị giết

đến tơi bời. Đến lúc đó hậu phương loạn, trung quân Lương quốc tất loạn!”

“Được rồi! Thiếu ở đây khoe khoang chút ánh mắt chiến lược của ngươi.” An Hải thân vương liếc mắt nhìn hắn, im lặng nói: “Ta đây chẳng qua là bố trí chiến lược thực hành Nguyên soái Hoài Âm thân vương điện hạ mà thôi.”

Dứt lời, hắn lười để ý tới quân đoàn trưởng này, ngược lại nhìn về phía Cửu Âm Huyền Thi chân nhân, mang theo vài phần cẩn thận dò hỏi: “Chân nhân, ngài xem…”

“Đã rõ.” Cửu Âm Thi Huyền chân nhân bình thản gật đầu, “Chiến đoàn ma thi ta toàn diện phối hợp với bố trí tác chiến của thân vương điện hạ. Nếu không có chuyện gì khác, bản chân nhân xin cáo lui trước.”

Dứt lời, hắn không quay đầu lại mà rời khỏi phòng tác chiến.

“Làm phiền chân nhân rồi.” An Hải thân vương dường như hoàn toàn không thèm để ý đến hành động vô lễ của hắn, khách khách khí khí chắp tay đưa hắn đến tận cửa.

Chờ Cửu Âm Thi Huyền chân nhân đi rồi, mấy chiến đoàn còn lại đều là căm giận bất bình, thái độ đối với Cửu Âm Huyền Thi chân nhân rất bất mãn.

An Hải thân vương trấn an vài câu, mới khiến cho bọn họ một lần nữa bình tĩnh trở lại, tiếp tục họp thảo luận làm thế nào để đánh lén Khánh Uẩn quân đoàn của Lương Quốc.

Trận chiến này liên quan đến vận mệnh nước Yến, thân vương An Hải chỉ cầu có thể đánh thắng, về phần hắn, chịu chút ủy khuất có đáng là gì?

…

Theo toàn bộ quân của tập đoàn Lương Quốc khai chiến, ngay từ đầu, quân tập đoàn Lương Quốc chiếm cứ ưu thế tập đoàn tập đoàn đánh bất ngờ đích xác chiếm được không ít lợi thế, nhưng rất nhanh, đại chiến trường liền lâm vào trạng thái giằng co.

Dù sao Lương Quốc là phe tấn công, mà nước Yến là phe phòng thủ.

Quân đội Yến quốc chiếm cứ vị trí phòng thủ sau khi phục hồi tinh thần lại, tự nhiên liền có được không ít ưu thế địa lợi.

Đây là nguyên nhân vì sao tập đoàn quân hai nước giằng co nhiều năm như vậy, đều không thể phân ra thắng bại. Dưới tình huống quân lực tổng thể chênh lệch không lớn, bên tiến công chắc chắn sẽ có thế không nhỏ.

Đêm đó.

Bóng đêm thâm trầm bao phủ khắp nơi, trên bầu trời không thấy trăng sáng, chỉ có tinh tú đầy trời rạng rỡ tỏa sáng.

Dòng sông cuồn cuộn mãnh liệt vào ban ngày dưới bóng đêm này cũng giống như trở nên ôn nhu một chút. Ngay cả trong đám cỏ lau bên bờ, cũng không còn ồn ào náo động ban ngày, trở nên an bình điềm tĩnh.

Bờ bắc Hoài Giang.

Cách【 Ưng Ninh Bảo 】 không đến trăm dặm, trong bụi cỏ lau rậm rạp, hơn mười con cẩm lộ tam giai hồng phúc đang tụ lại một chỗ, dựa sát vào nhau nghỉ ngơi. Trong đó hai con thỉnh thoảng vươn cổ ra quan sát bốn phía, rõ ràng là đang cảnh giới.

Dưới ánh sao mông lung, thoạt nhìn đều an bình mà tốt đẹp.

Đúng lúc này, lau sậy bên cạnh bụi cỏ lau bỗng nhiên chập chờn lên, ngay cả mặt nước cũng nổi lên từng trận gợn sóng.

Gợn sóng này từ ngoài vào trong, phạm vi lan đến càng lúc càng rộng, cách bờ càng lúc càng gần.

Bỗng dưng.

“Rầm rầm” tiếng nước chảy phá vỡ màn đêm yên tĩnh, từng bóng người đen kịt mạnh mẽ từ trong gợn nước nhộn nhạo lộ ra.

Cẩm lộ hồng phúc chịu trách nhiệm cảnh giới hoảng sợ, lúc này duỗi cổ muốn cao giọng cảnh báo.

Nhưng mà, không đợi nó kịp tiếng hót vang lên, sương mù màu xám đen nồng đậm liền thừa dịp bóng đêm tràn ngập đến, vô thanh vô tức, lặng yên đồng loạt nuốt hết mười mấy con hồng phúc cẩm lộ này.

Bên sông yên tĩnh như thường, tựa như cái gì cũng không có phát sinh, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không biết lúc nào biến mất vô tung vô ảnh.

Trong sương mù đen tràn ngập, từng bóng người đen kịt lội nước chậm rãi đi về phía trước, chậm rãi đi về phía bên bờ.

Tinh quang mờ mịt, lại có hắc vụ che chắn, dáng vẻ của những "người" này thoạt nhìn mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra những "người" này đều thân mang trọng giáp, thể trạng bưu hãn, tựa như từng tòa thiết tháp hình người bình thường.

Nhưng động tác "bọn họ" cất bước lại thoáng có chút cứng ngắc, thân hình cũng không nhẹ nhàng bằng tu sĩ Huyền Vũ, mỗi một bước phóng ra, đều lưu lại một dấu chân thật sâu trên mặt đất ẩm ướt.

Bởi vì "Bọn họ" không phải người sống, mà là "Ma thi thi khôi" của ma thi đoàn.

Những thi khôi này đều là từ dưới đáy sông Hoài ẩn núp mà đến.

Hoài Giang hạo đãng, giữa hai bờ sông cho dù khoảng cách địa phương gần nhất cũng cách xa nhau hơn ba mươi dặm, nếu muốn xuyên qua mặt sông, động tĩnh quá lớn, bất luận thế nào đều sẽ bị bờ bên kia phát hiện, nhưng nếu là từ trong nước sông tiềm hành, lại cũng không có dấu vết lộ ra, ngay cả không kỵ trinh sát binh bồi hồi trên mặt sông cũng không thể phát giác bất luận điều gì khác thường.

Mà sau lưng những thi khôi kia là một đám người toàn thân bao phủ trong áo bào đen, không thấy rõ diện mạo.

Trên người bọn họ áo đen thêu phù văn thống nhất, trên người tản ra trận trận khí âm tà khác hẳn với ma khí bình thường, rét lạnh thấu xương, mang theo khí tức cổ hủ nồng đậm, rõ ràng là tập thể tu luyện ma công nào đó điều khiển thi thể.

Trong tay mỗi người bọn họ đều tế một cây cờ đen. Một lá cờ đen bay phấp phới, từng trận sương mù màu đen khuếch tán ra, bao phủ cả chi ma thi chiến đoàn vào bên trong.

Đêm tối thêm hắc vụ, đem tất cả thanh âm cùng dấu vết chung quanh đều trừ khử, từ xa nhìn lại, toàn bộ ma thi chiến đoàn

đều phảng phất tiến nhập trạng thái “Ẩn thân”.

Dưới sự yểm hộ của bóng đêm, đoàn chiến ma thi không nhanh không chậm bắt đầu xuất phát về phía Ưng Ninh bảo.

【Ưng Ninh Bảo】 chính là con đường tất yếu phải đi qua khi tiến vào Hoài Dương quận, cũng là một trong những cửa ải quan trọng của bờ bắc Hoài Giang.

Chiến đoàn ma thi vốn không phải là chiến đoàn có tính cơ động rất mạnh, nếu không bắt được Ưng Ninh bảo, chiến đoàn liền phải từ trong núi non trùng điệp trèo núi mà qua, cho dù bọn họ không sợ tổn thất, tốc độ hành quân cũng sẽ trở nên cực kỳ chậm chạp, tất nhiên sẽ chậm trễ thời cơ chiến đấu.

Tuy nhiên, vị trí bọn họ lên bờ cách Ưng Ninh bảo đã rất gần, lại có bóng đêm yểm hộ, chỉ tiêu thần không biết quỷ không hay tiến vào phụ cận Ưng Ninh bảo, lấy thực lực của chiến đoàn ma thi, nhanh chóng bắt được Ưng Ninh bảo căn bản không thành vấn đề.

Nhưng mọi người không biết rằng, khi bọn họ lặng yên không một tiếng động hành quân thì một đám côn trùng nhỏ đã lặng yên không một tiếng động bám sát phía sau bọn họ.

Những con côn trùng này chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, thân hình thon dài, ngoại hình xen giữa muỗi và ong, thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt. Bên đầm nước vốn là muỗi đông đúc, những côn trùng này xen lẫn ở trong đó không chút thu hút, cho dù là ma thi chiến đoàn cẩn thận tỉ mỉ, cũng không phát giác được chút nào khác thường.

Chờ ma thi quân đoàn hành quân đi rồi.

Trong bóng đêm thâm trầm, có một đạo sương mù bồng bềnh mà tới, ở trong bóng đêm hóa thành một hình người.

Bóng người này vóc dáng hơi thấp, cạo trọc đầu, trên người mặc một bộ trường bào màu đen gần như hòa làm một thể với bóng đêm, chỉ có cổ trùng dữ tợn trang trí trên thân áo mơ hồ có thể thấy được trong bóng đêm.

Người này rõ ràng là Cổ sư của Man Cổ Tộc Khám Ba Khắc đã lâu không gặp.

Từ sau khi Hình Vanh bị Vương Thủ Triết bắt, liền "Bỏ chỗ tối theo chỗ chính xác". Sau khi phế thân Vương Đức Hinh đền tội, hắn liền trở thành phụ tá đắc lực của Nữ vương Thánh Vương Lạc Tĩnh của Man Cổ Tộc, cũng trở thành cầu nối hữu nghị giữa Vương thị và Man Cổ Tộc, dẫn đội làm công ở địa bàn Vương thị, tích cực xây dựng quan hệ song phương.

Hắn biết rất rõ, thay vì nịnh nọt Thánh Nữ Vương Lạc Tĩnh, còn không bằng vỗ mông ngựa của Vương Thủ Triết. Dù sao, thánh nữ Tĩnh cái gì cũng nghe Tứ ca ca nàng.

Lần này, Vương Thủ Triết bảo hắn đi theo quân tác chiến, Lận Ba Khắc không nói hai lời liền dẫn theo một nhóm tinh anh của Man Cổ Tộc đi theo dân binh đoàn Vương thị, cùng nhau đến chiến trường Lương quốc.

"Khặc khặc khặc, quý công tử quả nhiên là thần cơ diệu toán." Trên khuôn mặt già nua đầy hình xăm của Ngõa Ba Khắc lộ ra một nụ cười, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn, "Chờ lần này bổn trưởng lão đi theo quý công tử kiến công lập nghiệp, sau khi lập được đại công lao, thánh nữ mới kiến tạo thần thông truyền thừa chi địa sao có thể thiếu ta được?"

Có trời mới biết, tư chất huyết mạch của hắn kỳ thật cũng không kém Thánh Nữ tiền nhiệm bao nhiêu, cũng bởi vì không có được chân pháp truyền thừa tiếp theo, từ sau khi hắn tiến vào Tử Phủ cảnh, tiến độ tu vi của hắn vẫn luôn tương đối chậm chạp. Nếu không phải cơ duyên xảo hợp khế ước đến một con rết đuôi đỏ có huyết mạch thượng cổ, bồi dưỡng hắn làm bản mệnh linh cổ đến bát giai đỉnh phong, hắn cũng không có khả năng ở dưới tình huống tu luyện công pháp không đủ thăng cấp đến Tử Phủ cảnh đỉnh phong.

Nhưng muốn tiếp tục thăng cấp thì con rết đuôi đỏ kia cũng không đủ lực.

Hiện giờ, tu vi của hắn đã đủ rồi, pháp môn tu luyện thiếu cũng đã bổ sung, thiếu cũng chỉ là một chút cảm ngộ mà thôi, chỉ cần tiến vào Thần Thông truyền thừa chi địa một lần, liền có thể rất nhanh đột phá Thần Thông cảnh.

Lần này đi theo dân binh Vương thị xuất chinh, chính là cơ hội của hắn.

Có thể đột phá Thần Thông cảnh hay không, phải trông chờ vào một lần này có thể lập được bao nhiêu chiến công!

Chỉ cần nghĩ đến tòa truyền thừa chi địa thứ hai trong tộc đã sắp kiến thành, trong lòng Ba Khắc liền nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức khai chiến, kiến công lập nghiệp.

Cuối cùng lại nhìn phương hướng chiến đoàn ma thi biến mất, thân hình hắn lóe lên, lại hóa thành một làn khói nhẹ lặng yên rời đi.

Đêm dần khuya.

Trong Ưng Ninh bảo.

Mấy thủ lĩnh của Vương Phú Quý đang cùng 【liên hợp chiến đoàn chí nguyện】 nghiên cứu bản đồ sa bàn.

Cái gọi là liên hợp với chiến đoàn chí nguyện thật ra là một chiến đoàn tạm thời ghép lại. Theo lý thuyết, loại chiến đoàn chắp trái vá phải này còn có một cách xưng hô, đó chính là "đám ô hợp".

Nhưng trên thực tế, đội chiến đoàn liên hợp chí nguyện này lại một chút cũng không ô hợp…

Không có cách nào, thật sự là nhân viên của chiến đoàn này phối trí vượt qua thường quy chiến đoàn quá nhiều.

Trong mười ba chiến doanh, chỉ riêng thế gia siêu phẩm Ngô thị đã lấy ra ba chiến doanh, cũng ra một chiến đoàn Thần Thông cảnh Ngô Chí Đức.

Không sai, đây là một tộc nhân bối tự "Khí" của Ngô thị, Ngô Chí Hành của Đại Càn Ngô thị, Ngô Chí Vũ của Tiên Triều đều cùng một bối phận.

Bởi vậy, chòm râu này có chút trắng bệch, Ngô Chí Đức tuổi đã trên ngàn, chẳng biết xấu hổ gọi Vương Phú Quý là: "Phú quý hiền đệ, chúng ta ở đây lấy nhàn đãi lao, không bằng chủ động xuất kích. Dựa vào thực lực liên hợp chiến đoàn của chúng ta, tiêu diệt chi ma thi chiến đoàn kia còn không phải dễ như trở bàn tay sao?"

Da mặt Vương Phú Quý giật giật.

Mỗi lần nghe được 【Phú quý hiền đệ】 mấy chữ này, hắn đều có xúc động muốn đánh người. Lão gia gia, người so với lão tổ tông của lão tổ tông nhà ta còn già hơn, đến tột cùng là tại sao lại có mặt mũi nói ra mấy chữ này?

Chỉ là Ngô Chí Đức người ta nói cũng là có lý có cứ, từ Đại Càn Ngô thị bên kia tính, một trong những bà nội phú quý Ngô Tuyết Ngưng, chính là bà nội tự bối 'Khí'…

Cho dù không luận theo Đại Càn Ngô thị bên kia, từ tầng giảng thuật đại thiên kiêu đích mạch Ngô thị Ngô Chí Vũ và Phú Quý Đạo đệ xưng huynh gọi đệ, Ngô Chí Đức hắn cũng nên xưng hô phú quý một tiếng "Hiền đệ".

Đương nhiên, sở dĩ hắn không biết xấu hổ liều mạng thêm Vương Phú Quý như vậy, cũng là bởi vì hiện giờ Vương Phú Quý chính là nhân vật chạm tay có thể bỏng ở Tiên Triều, nghe nói ngay cả Tiên Hoàng bệ hạ ngầm khen hắn tiền đồ vô lượng.

"Cái này, chí đức… huynh." Vương Phú Quý rối rắm một chút, vẫn là từ bỏ sửa đổi xưng hô của hắn, lắc đầu nói: "Bờ sông rộng lớn, tuy rất nhiều địa phương đổ bộ khó khăn, nhưng không làm khó được chiến đoàn ma thi. Huống chi vị trí Ưng Ninh Bảo chúng ta hiểm yếu, chính là chỗ dễ thủ khó công, có thủ quân phối hợp tác chiến, có thể giảm bớt quân ta tổn thất trên diện rộng."

Mọi người bồi dưỡng tộc nhân tộc binh cũng không dễ dàng, huống chi đó cũng là mạng người sống sờ sờ, trong phạm vi khả năng của mình, hắn đương nhiên phải tận khả năng giảm bớt hi sinh.

"Phú quý lão tổ nhà ta chính là trạch tâm nhân hậu, thông cảm cho tướng sĩ dưới trướng." Một đầu khác, một vị đại lão Thần Thông cảnh tên Vương Vũ Hiên vẻ mặt vui mừng cảm khái, "Có thể đi theo phú quý lão tổ cùng nhau tác chiến, chính là phúc khí cả đời của Vũ Hiên."

Ở Trường Ninh Vương thị, bối tự "Vũ" chính là trưởng bối.

Nhưng tên đời chữ "Vũ" này của Hàn Nguyệt Vương thị cũng đã bị bao vây, sau khi hai bên có một cặp gia phả, Vương Vũ

Hiên tự nhiên xưng hô một tiếng lão tổ vô cùng thân thiết, lại cam tâm tình nguyện.

Nói đùa à, Phú Quý lão tổ là người phương nào?

Đó là tùy tiện động não, có thể quấy cho thị trường tiên triều gió nổi mây phun, kiếm được siêu cấp phú hào đầy bồn đầy bát, phủ chủ Phù Nam công chúa tương lai chắc như đinh đóng cột. Loại đại nhân vật này, trong kẽ ngón tay tùy tiện để lộ ra một chút, có thể khiến một "tiểu bối thần thông cảnh" nho nhỏ như hắn ăn no ợ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là hắn không dám tự nhận mình là trưởng bối phú quý. Vậy thì tiền gặp mặt không trả nổi.

Lần này, Hàn Nguyệt Vương thị dốc sức giúp đỡ, đưa ra hai chiến doanh tinh nhuệ, còn kèm theo một cường giả Thần Thông cảnh và sáu bảy cường giả Tử Phủ cảnh, tỏ vẻ hưởng ứng với sự tích cực kéo quân đoàn của Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý nhìn một chút đám "các đại lão" bên cạnh, áp lực cũng là to lớn.

Hắn kỳ thực cũng không muốn đến, dù sao hắn mới mười bốn tuổi, nào có cái tuổi này liền lên chiến trường? Nhưng nếu như không phải hắn tự mình đến mang chi này "Ô Hợp", không, liên hợp chiến đoàn, các thế gia sợ là ai cũng sẽ không phục, đến lúc đó nội bộ chiến đoàn chia năm xẻ bảy, sẽ thật sự thành một đám ô hợp.

Cuối cùng thương nghị, nếu là chiến đoàn do Vương Phú Quý hắn kéo, tự nhiên do hắn tự mình mang tới thì tốt hơn.

Ài, thân là trường mạch của Vương thị thật sự không dễ dàng gì.

Vương Phú Quý trong lòng cảm khái không thôi.

Hắn mới mười bốn tuổi, đã bị ép gánh vác trọng trách của gia tộc, không chỉ phải giúp gia tộc kiếm tiền, mở rộng vòng giao tiếp thu nạp nhân mạch, thậm chí còn phải lôi kéo chiến đoàn ra tiền tuyến.

Cuộc sống như vậy, đến cùng lúc nào mới là cái đầu đây?

Vương Phú Quý hắn rốt cuộc khi nào mới có thể trở về Vương thị Tộc Học Tộc Học cao đẳng?

“Y nha y a ~ “

Tụ Tài Thụ Vương Bảo Tài tâm linh tương thông với Vương Phú Quý, cảm nhận được phiền muộn trong lòng hắn, lập tức trấn an phú quý.

Phú quý đừng nóng vội, đợi chúng ta đánh xong trận này, sẽ cùng nhau vui vẻ trở về thượng tộc học.

Phú Quý thích Tộc Học như vậy, vậy Tộc Học nhất định là một nơi thú vị.

Đến lúc đó, bọn họ có thể cùng nhau vui vẻ học tập!

…

Chương 132: Thay lão tổ ta! Thay tiểu ma tôn vấn an…

…

Có điều cũng may, một chi 【liên minh chiến đoàn chí nguyện】 này tuy là ghép lại ra, nhưng thực lực tổng thể cũng rất mạnh. Dù sao các gia tộc như Hàn Nguyệt Ngô thị, Khương thị, Vương thị, Lạc thị, đều có quan hệ không tệ với Bắc Vực Vương Phủ, trở ngại bởi hạn chế biên chế, cùng với cân nhắc dựa vào an toàn của tộc binh nhà mình, kéo ra tộc binh đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Điều này cũng dẫn đến, chi chiến đoàn liên hợp ra có tu vi tiêu chuẩn bình quân, ngược lại là ba chi chiến đoàn cao nhất.

Bởi vậy, Vương Phú Quý ngược lại là tràn đầy lòng tin đối với trận chiến này.

Trải qua một phen bố trí chiến thuật, đem nhiệm vụ tiếp theo của mỗi người đều phân tích rõ ràng, dặn dò minh bạch, mấy vị đại lão liền tự mình giải tán, dựa theo bố trí đã định ra nên làm gì thì làm đó.

Trong phòng một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Lúc này, trong bóng tối phía sau Vương Phú Quý, một bóng hình xinh đẹp thướt tha lặng yên hiện ra.

Đó là một đại mỹ nhân tướng mạo đặc biệt.

Nàng có mái tóc đỏ rực, da thịt trắng như tuyết cùng với một đôi mắt rắn màu vàng quỷ dị. Dưới ánh sáng, con ngươi của nàng không tự giác co rút lại thành một sợi dây nhỏ, nhìn vô cùng quỷ mị khiếp người, nhưng cũng có một vẻ đẹp dã dã kinh tâm.

Đại mỹ nhân này chính là nhân vật mấu chốt của Vương Thủ Triết và tiểu ma tôn "Giương ác", âm Xà Ma Cơ Nguyệt Nhi.

Nàng vốn là bảo vệ bên cạnh Vương An Nghiệp, sở dĩ xuất hiện ở bên phú quý, hoàn toàn là bởi vì Vương An Nghiệp người làm gia gia này, sợ phú quý quá mức trẻ tuổi, tùy tiện ra

chiến trường sẽ gặp nguy hiểm, bởi vậy phái Cơ Nguyệt Nhi tới đây bảo hộ phú quý.

“Ta không ngờ Thủ Triết gia chủ lại có thể vì ta mà làm đến một bước này.” Vẻ mặt nàng hơi phức tạp: “Dưới sự uy hiếp của tiểu ma tôn, nàng ta không những không giao ta ra, ngược lại còn đối đầu chính diện với tiểu ma tôn.”

Từ sau khi biết được Tiểu Ma Tôn phái người đi Đông Càn đòi người, nàng vẫn luôn thấp thỏm bất an, không nghĩ tới phát triển tiếp theo lại hoàn toàn vượt quá dự liệu của nàng.

Điều này không khỏi khiến Cơ Nguyệt Nhi miên man suy nghĩ, chẳng lẽ sắc đẹp và nguyên âm của Thủ Triết gia chủ đối với nàng cũng có ý đồ?

“Cơ cung phụng đừng nghĩ quá nhiều, việc này không liên quan nhiều đến ngươi.” Vương Phú Quý ngáp một cái, liếc Cơ Nguyệt Nhi nói: “Lão tổ gia gia nhà ta sở dĩ cách không đối đầu với tiểu ma tôn, không phải vì tư lợi cá nhân, cũng không phải vì tư lợi của Vương thị chúng ta, mà là vì vận mệnh của cả Nhân tộc.”

“?”

Cơ Nguyệt Nhi vẻ mặt khó hiểu.

Đối đầu với Tiểu Ma Tôn, sao lại liên quan đến vận mệnh của cả Nhân tộc?

“Tiên Triều Ma Triều, tuy rằng mâu thuẫn trùng trùng, nhưng xét đến cùng vẫn là đồng chủng đồng nguyên.” Vương Phú Quý bưng chén trà nhỏ trên bàn lên uống một ngụm, tỉnh lại tinh thần, lúc này mới chắp hai tay sau lưng tiếp tục nói: “Bây giờ yêu ma ngoại vực càng thêm càn rỡ, thế cục dần dần ác liệt, nếu như Tiên Ma hai tộc không thể nắm tay cùng nhau khắc chế yêu ma ngoại vực, vận mệnh nhân tộc khó khăn a.”

“Mà Tiểu Ma Tôn người này tính cách bá đạo, dã tâm bừng bừng, vả lại thủ đoạn làm việc không hề có giới hạn, động một chút là khơi mào đủ loại tranh chấp của Tiên Ma, nếu để người này leo lên vị trí Ma Tôn… Ài… ắt sẽ một lần nữa nhấc lên đại chiến Tiên Ma, đến lúc đó sinh linh đồ thán không đề cập tới, Nhân tộc lấy cái gì đi khu trừ yêu ma ngoại vực?”

“Nhưng mà cái này…” Cơ Nguyệt Nhi vẻ mặt rối rắm, không thể nào hiểu nổi: “Không phải là chuyện mà Tiên Hoàng và các đại lão Ma Hoàng đang suy nghĩ sao? Tục ngữ nói, trời có sập xuống cũng phải có người cao đi chống đỡ, liên quan gì đến Vương thị chúng ta?”

“Ai~ người không lo xa tất có lo gần.” Vương Phú Quý liếc mắt nhìn Cơ Nguyệt Nhi một cái, có chút hận rèn sắt không thành thép: “Với tiềm lực của Vương thị chúng ta, tương lai trở thành chuyện ván đã đóng thuyền. Thay vì chờ đến lúc đó hối hận, không bằng sớm bày mưu tính kế, đối phó với nguy cơ tương lai.”

Nhân lúc thế cục vẫn còn ổn định ra tay, còn có thể thong dong bố cục, nếu thật sự để thiên hạ loạn lạc rồi ra tay thu thập cục diện rối rắm, vậy phải tốn bao nhiêu tinh lực và tâm tư?

“Lão tổ gia gia không hổ là lão tổ gia gia, nhất cử nhất động đều bao hàm thâm ý vô tận. Nhìn như một chiêu cờ nhàn rỗi, nhưng lại là bố cục ngoài ngàn dặm, quyết thắng vạn năm sau. Nhãn giới rộng rãi, bố cục sâu xa, lòng dạ to lớn, quả nhiên hiếm thấy từ cổ chí kim.” Vương Phú Quý nói xong liền lắc đầu cảm khái, khuôn mặt thiếu niên non nớt tràn đầy bội phục. “Không giống Vương Phú Quý ta, ánh mắt chỉ là một thành một địa, nhìn thấy đều là lợi ích nhỏ.”

“Phú Quý ta nhất định phải tự kiểm điểm lại nông cạn của mình, học tập nhiều giống như lão tổ gia gia, như vậy mới có thể càng tốt hơn thay lão tổ gia gia gánh mất chút gánh nặng.”

Cơ Nguyệt Nhi kinh ngạc.

Mặc dù nàng không quá nghe rõ, nhưng cũng bị khiếp sợ nói không ra lời.

Thì ra Thủ Triết gia chủ lại bố cục to lớn như vậy, bố cục sâu xa. Điều này khiến nàng lần đầu tiên sinh ra một ý niệm cam tâm tình nguyện dâng ra nguyên âm cho một người nào đó.

“Quý công tử, cuộc chiến này ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, để báo đáp đại ân của Thủ Triết gia chủ.” Ánh mắt Cơ Nguyệt Nhi sắc bén nói: “Ta cũng từng nghe nói đến Huyền Thi chân nhân kia, chẳng qua chỉ là một tiểu lâu la mà thôi.”

“Không thể. Nhiệm vụ lần này Cơ cung phụng không cần xuất thủ, chỉ cần ở lại bên cạnh ta phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn là tốt.” Vương Phú Quý lập tức ngăn cản nàng, phân tích, “Sau chiến dịch này, Tiên Hoàng bệ hạ tất phải thừa cơ làm khó dễ, đến lúc đó tranh cãi cùng Ma Triều. Để Tiên Hoàng bệ hạ vỗ bàn muốn chỗ tốt hơn một chút, chúng ta lần này cần làm được đối thủ dùng thẻ gì, chúng ta liền dùng thẻ bài gì đó, đây cũng là nguyên nhân vì sao lão tổ gia gia chỉ lắc ba chiến đoàn tinh nhuệ.”

“Binh đấu binh, vương đấu vương, chúng ta phải khiến Ma Hoàng không còn lời nào để nói, ăn phải thiệt thòi lớn cũng phải bịt mũi nuốt xuống. Còn nồi tự tiện hành động thì do Bắc Vực Vương gánh đi, Vương thị chúng ta bây giờ còn nhỏ yếu, không nên đi lên đài, quá phách lối.”

“Thủ Triết gia chủ anh danh, quý công tử cơ trí.” Cơ Nguyệt Nhi nghĩ lại cũng hiểu ra, lập tức khâm phục không thôi.

Trong lòng nàng đồng thời cũng âm thầm kinh hãi.

Vương Thủ Triết này lợi hại thì cũng thôi, không ngờ ngay cả một thiếu niên nho nhỏ như Phú Quý cũng có tầm nhìn xa trông rộng như vậy, ngay cả các loại đánh cờ và cân đối sau lưng trận chiến này cũng đã sớm suy đoán được rõ ràng, đoán được thâm ý của Vương Thủ Triết bày bố như thế.

So sánh ra, ngược lại Lăng Hư cảnh như mình sống uổng hơn một nghìn năm.

Nếu nói lúc trước đầu nhập vào Vương thị, nàng vẫn là bất đắc dĩ, có chút ý tứ cố chấp, hiện giờ xem ra, cũng là nhân họa đắc phúc a!

…

Thời gian một đêm nháy mắt đã trôi qua.

Hoàng hôn đã rút đi.

Chân trời lộ ra một vệt màu trắng bạc.

Lúc này mặt trời còn chưa mọc hoàn toàn, nắng sớm cũng chưa hoàn toàn tỏa ra, nhưng đã mơ hồ có thể nhìn ra vài phần quang cảnh kế tiếp.

Hôm nay, chắc chắn là thời tiết tốt.

Xa xa, một tòa ổ bảo hình dáng như ẩn như hiện.

Dưới ánh mặt trời mơ hồ, ngoại hình ổ bảo có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy được sự hùng vĩ và bao la hùng vĩ của nó.

Thành lũy cực lớn màu đen nguy nga sừng sững, tường ngoài cao ngất liên miên phập phồng, tựa như một bình chướng kiên cố đứng lặng giữa nam bắc, lại tựa như một đầu cự thú ngồi xổm, muốn một ngụm thôn phệ tất cả nhân mã có ý đồ tới gần.

Đó chính là Ưng Ninh bảo.

Trải qua gần hai canh giờ hành quân, tại bình minh buông xuống, ma thi chiến đoàn rốt cục đã tới mục tiêu dự định.

Trên núi đá nhô lên, Cửu Âm Huyền Thi chân nhân đón gió mà đứng, yên lặng quan sát thành lũy phương xa.

Nơi này cách Ưng Ninh bảo chưa tới hai dặm, khoảng cách gần như vậy, bất kỳ thủ đoạn dò xét nào cũng rất dễ khiến cho Ưng Ninh bảo cảnh giác. Nhưng gã thân là ma sứ Thần Thông cảnh, thị lực trác tuyệt, cho dù ánh sáng ảm đạm vẫn có thể thấy rõ tình hình đại khái bên ngoài thành lũy.

Phía sau hắn, dày đặc bóng đen đang chậm rãi tập kết.

Sáng sớm gió lạnh phất động trường bào của hắn, dưới nắng sớm mỏng manh, mặt nạ ác quỷ trên mặt hắn nhìn đặc biệt âm trầm, đầu tóc dài màu trắng đón gió lay động kia cũng đặc biệt dễ làm người khác chú ý, nổi bật lên tựa như ác quỷ từ trong U Minh Quỷ Phủ đi ra, khiến cho người ta không rét mà run.

“Đội trưởng, tất cả thành viên của chiến đoàn đã tập kết xong. Hiện tại xuất phát luôn sao?” Một người áo đen không thấy rõ khuôn mặt từ phía sau đi tới, thấp giọng dò hỏi.

Uy thế trên người hắn nội liễm, khí tức lại cực kỳ thâm thúy, hiển nhiên cũng là nhân vật có thực quyền trong ma thi chiến đoàn, thực lực không thấp.

“Trận chiến này liên quan đến bố cục của Thiếu chủ, nếu thành công còn đỡ, một khi thất bại, đám tôm tép nhãi nhép trong Chân Ma điện sẽ mượn cơ hội sinh sự.” Cửu Âm Huyền Thi chân nhân không quay đầu, thanh âm lại khuếch tán trong gió đêm, truyền khắp toàn bộ ma thi chiến đoàn.

Y biết rõ, bây giờ địa vị của Thiếu Chủ trong Chân Ma Điện có vẻ rất vững chắc, nhưng không biết có bao nhiêu người đang rình mò vị trí của y, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cơ hội lôi Thiếu Chủ xuống ngựa. Lão hồ ly Thiên Tà Quân, Lâm Uyên Ma Quân lại đang nhìn chằm chằm vào y như hổ rình mồi.

Nếu kế hoạch lần này của thiếu chủ xảy ra vấn đề, những lão gia hỏa kia tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ nhắm chuẩn cơ hội ở trước mặt thiếu chủ nhà mình hung hăng bôi thuốc một lần.

Mà mình, với tư cách Thiếu chủ, cần phải cam đoan, chính là kế hoạch của Thiếu chủ có thể thuận lợi chấp hành, hoàn thành một cách hoàn mỹ.

“Chiến đoàn ma thi chúng ta thân là dưới trướng thiếu chủ, tất yếu lấy ý chí của thiếu chủ làm ý chí bản thân, lấy mục đích của thiếu chủ làm mục đích của bản thân, dốc hết toàn lực, hoàn thành nhiệm vụ thiếu chủ hạ đạt.” Hắn nói xoay người lại, ánh mắt âm lãnh từ từ đảo qua đám người áo đen rậm rạp chằng chịt phía sau, trầm giọng nói: “Trận chiến này, chúng ta chỉ thắng, không cho phép thua.”

Đông đảo người điều khiển thi thể áo đen ngửa đầu nhìn hắn, đáy mắt đều dấy lên một đám ánh lửa.

Bọn họ đều là tộc binh của Chử thị, thuở nhỏ đã lớn lên ở Chử thị, được Chử thị bồi dưỡng, bao nhiêu năm trôi qua, trung thành và phục tùng đã sớm khắc vào trong cốt nhục của bọn họ.

Bây giờ, chính là lúc bọn họ đền đáp cho Thiếu chủ.

Chú ý tới ngọn lửa trong mắt bọn họ, Cửu Âm Huyền Thi chân nhân hài lòng gật gật đầu, lập tức xoay người, hung hăng vung tay lên: “Nghe hiệu lệnh của ta, toàn quân xuất kích! Dùng thời gian ngắn nhất đánh hạ Ưng Ninh bảo!”

“Giết!!”

“Giết giết giết!”

Đáy mắt tất cả người mặc hắc bào khống thi lập tức nổi lên hung quang.

Trong tiếng la giết rung trời, từng con từng con thi khôi phóng lên trời, xông về phía Ưng Ninh bảo.

Mặc dù tốc độ không phải là sở trường của thi khôi, nhưng thân thể của bọn nó đã trải qua luyện chế đặc thù, vừa nhìn liền giống như kim loại đúc thành, lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Giờ phút này, bọn thi khôi mặc áo giáp giẫm mạnh chân xuống đất, thân hình trong nháy mắt nhảy lên thật cao, bay thẳng lên cao vài chục trượng, sau đó trùng điệp rơi xuống đất, lần nữa nhảy lên.

Trong khoảnh khắc, tất cả đã xông ra ngoài hơn mười trượng.

Thi khôi nhảy lên, chấn động đến mức mặt đất cũng mơ hồ rung động.

Mà cùng lúc đó, đám người áo đen khống thi cờ đen vung lên, thân hình cũng trong khoảnh khắc hóa thành đạo đạo hắc khí bay về phía Ưng Ninh Bảo.

Ma khí màu đen cùng sát khí đang dần dần sáng lên trong nắng sớm tràn ngập ra, khắp núi đồi, tựa như muốn thôn phệ ánh nắng sớm phía trước Ưng Ninh bảo.

Sát khí lạnh thấu xương, cũng ở trong xung phong khắp núi đồi này tạo thành.

Khoảng cách không đến hai dặm, ngay lập tức đã đến nơi.

Binh sĩ tuần tra trên đầu thành Ưng Ninh bảo vừa mới chú ý tới khói đen tràn ngập, còn chưa kịp phản ứng, từng bóng đen đã đạp lên gạch tường, tung người nhảy lên.

Tường thành cao mấy chục trượng ở trước mặt chúng, giống như đất bằng, cũng không tạo thành bao nhiêu trở ngại.

“Oanh!!”

Thi khôi cực lớn thân hình ầm ầm nện xuống tường thành, trên tường gạch nhất thời bị nện ra đạo đạo vết rạn.

Chiến chùy kim loại thật lớn vẽ ra một đường cong, hướng về thủ vệ trên tường thành hung hăng đập tới, nhanh như phong lôi, thanh thế kinh người.

Dưới nắng sớm, áo giáp toàn thân những Thi Khôi như thủy triều dâng lên đầu thành hiện ra lãnh quang, trải qua luyện chế đặc biệt, thân thể cao lớn khôi ngô, tựa như cự nhân cương cân thiết cốt, tản ra khí thế khiếp người.

Thoạt nhìn, chúng nó cơ hồ không khác gì con rối luyện chế từ kim loại, chỉ có mùi hôi thối nồng nặc khắp người, thể hiện thân phận của chúng nó.

Quân coi giữ trên tường thành bỗng nhiên gặp phải địch tập kích, nhất thời bị đập bay một mảng lớn.

Là tộc binh tinh nhuệ của Kỳ thị, thi khôi luyện chế từ chiến đoàn ma thi không chỉ có Linh Đài cảnh, còn có Thiên Nhân cảnh, trong đó thậm chí còn có mấy con khôi lỗi Tử Phủ cảnh.

Tuy thủ vệ của Ưng Ninh bảo cũng coi như là tinh binh, đối mặt với cường địch như thế cũng không triệt để rối loạn trận tuyến, nhưng dưới thực lực nghiền áp tuyệt đối, vẫn không thể chống đỡ bao lâu liền nhanh chóng tan tác.

Mắt thấy tường thành sẽ liều chết thất thủ.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Trong bảo chợt có hai chiến doanh, ước chừng sáu bảy trăm người giết lên tường thành, ngăn cản thi khôi thế tới hung mãnh.

Trên cờ phần phật viết 【Liên hợp chiến đoàn Lạc thị nhất doanh】, 【Lạc thị nhị doanh】.

Tuy Hàn Nguyệt Lạc thị chỉ là thế gia nhị phẩm, nhưng cũng là cứng rắn tạo ra hai chiến doanh tinh nhuệ, hơn nữa còn tự chuẩn bị vũ khí trang bị, không biết đến tột cùng là muốn ôm chặt đùi công chúa Phù Nam, hay là đùi của Trường Ninh Vương thị.

Những người này đều là tộc nhân tinh nhuệ của Lạc thị, trong đó không thiếu tu sĩ Linh Đài cảnh trung hậu kỳ và Thiên Nhân cảnh, theo sự phối hợp của bọn họ xung phong liều chết, từng con thi khôi từ trên tường thành rơi xuống.

Có hai doanh gác dễ thủ khó công này tường thành Ưng Ninh bảo, thi khôi như thủy triều thế công nhất thời dừng lại một chút.

“Đây là chiến doanh tinh nhuệ từ đâu tới?” Huyền Thi chân nhân tọa trấn xa xa sắc mặt hơi đổi, ngữ điệu bỗng nhiên trở nên sắc bén, “Xông lên cho ta! Không thể trì hoãn thời cơ chiến đấu, mang đến phiền toái cho thiếu chủ.”

Nhưng gã vừa dứt lời, đột nhiên lại có hai chi chiến doanh từ phía sau bên phải xông ra sát tướng.

“Ma Triều Tiêu Tiêu, còn không mau mau bó tay chịu trói.”

Vũ khí trang bị của hai chiến doanh kia khác biệt với Lạc thị, màu sắc lá cờ cũng khác biệt rất lớn, trên đó viết Vương thị một doanh, hai doanh Vương thị, sĩ khí cực kỳ tăng vọt.

Huyền Thi chân nhân lần nữa biến sắc.

Nhưng không đợi hắn có phản ứng gì.

Lại có một nhóm người giết tướng từ bên trái đằng sau phóng tới: “Huyền Thi lão ma, còn không mau đầu hàng!”

Cả đám hơn ngàn người, áo giáp sáng ngời, khí thế hung hăng tựa như một đám hổ đang mở cổng, sĩ khí dâng trào.

Trên lá cờ độc đáo viết, 【 doanh trại Ngô thị 】, 【Ngô thị nhị doanh 】, 【 Ngô thị tam doanh 】.

Sắc mặt Huyền Thi chân nhân biến thành màu đen, đã không thể thay đổi.

Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa xong.

Ngay khi ba chiến doanh Ngô thị vừa hạ xuống, lại có mấy chiến doanh từ phía sau đánh tới, hét lớn: “Các huynh đệ, cơ hội cướp công lập nghiệp đã đến.”

Tinh kỳ của mấy chiến doanh này càng rối loạn, có người viết chữ 【Khương 】, cũng có chữ 【 Doanh 】.

Cả chi chiến đoàn, không thể nghi ngờ chính là một chi chiến đoàn tán trang.

Nhưng sức chiến đấu của họ cực kỳ đáng sợ, đặc biệt lại chia ra mấy đường bọc đánh từ phía sau. Chiến đoàn ma thi là những hắc bào tu sĩ am hiểu khống thi chứ không phải cận chiến, số lượng thi khôi lưu thủ phía sau không nhiều.

Bị xông lên như thế, ma thi chiến đoàn nhất thời tan rã.

Trúng kế rồi!

Lúc này sắc mặt Cửu Âm Huyền Thi chân nhân đã khó coi tới cực hạn.

Thống soái Bắc Lương có thể đoán được bọn họ có ý đồ đột phá từ Ưng Ninh bảo cũng không có gì kỳ quái, dù sao đường từ Hoài Âm đến Hoài Dương có thể đi vốn không nhiều lắm, lộ tuyến hành quân quy mô lớn lại càng ít, cho dù sớm có đề phòng cũng không có gì kỳ lạ, chỉ có thể nói rõ suy nghĩ của thống soái đối diện rõ ràng, bố cục chu đáo mà thôi.

Hắn cũng không để ý điểm này, dù sao, lấy thực lực của chiến đoàn ma thi, cho dù thủ quân của Ưng Ninh bảo đã sớm có chuẩn bị, cũng không ảnh hưởng được kết quả.

Nhưng, chiến đoàn tạp bài bỗng nhiên xuất hiện này đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của hắn!

Điều này quá quỷ dị! Bắc Lương lấy đâu ra một chiến đoàn mạnh như vậy?!

Chẳng lẽ là viện quân từ đâu mời tới?!

Trong lòng Cửu Âm Huyền Thi âm thầm nghi ngờ, động tác trên tay lại một chút cũng không chậm trễ, vung tay lên, một tôn huyền quan to lớn liền "Ầm ầm" một tiếng nện trên mặt đất.

Toàn thân cái quan tài này ngăm đen, toàn thân đều vẽ những đường vân màu đỏ quỷ dị, đúng là Huyền Thi quan chuyên dùng để cất giữ thi khôi.

Cơ hồ ngay khoảnh khắc huyền quan rơi xuống đất kia.

Nắp quan tài đột nhiên mở ra, một con thi khôi khổng lồ từ bên trong bay ra.

Đôi cánh khổng lồ "xoạt" vẫy vẫy sau lưng nó, hình dáng của nó cũng được phản chiếu trong nắng sớm.

Đó là một thi khôi khổng lồ, hình thể vượt xa thường nhân, mặt nó vặn vẹo dữ tợn, mặt ngoài thân bao trùm một tầng cốt giáp thật dày, đôi cánh cực lớn sau lưng thủng trăm ngàn lỗ, nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố.

Cùng với mùi xác thối nồng nặc, uy áp Thần Thông cảnh đáng sợ trong nháy mắt như núi thở biển gầm quét ra, chấn động ma khí và sát khí xung quanh cuồn cuộn.

Thi khôi này chính là một đầu có thực lực mạnh nhất trong tay hắn, thi thể dùng chính là một đầu yêu ma ngoại vực chết trong tay hắn, hắn bỏ ra một phen công phu, tốn không ít tài liệu trân quý mới xem như luyện chế thành công.

Từ sau khi luyện thành, Thi Khôi này vẫn bị hắn trở thành át chủ bài áp đáy hòm.

Mặc kệ chi chiến đoàn kia có lai lịch gì, có nó ở đây, hôm nay đều phải nuốt hận ở đây!

Trong lòng Cửu Âm Thi Chân Nhân cười lạnh, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến thành một đoàn hắc vụ xông về phía chiến trường.

Trong tiếng gầm gừ, thi khôi khổng lồ cũng lao xuống, mang theo khí thế vạn quân giết về phía chiến trường.

Trong lúc nhất thời, uy thế đáng sợ tràn ngập gần nửa chiến trường.

Tinh thần đám tinh nhuệ của chiến đoàn ma thi cũng rung lên, thế cục hỗn loạn trong nháy mắt ổn định không ít.

Lấy Cửu Âm Huyền Thi chân nhân này cùng với lực chiến đấu của thi khôi hắn luyện, một khi để cho hắn giết vào chiến trường, vòng vây vòng vây liên hợp chí nguyện chiến đoàn tất sẽ bị phá, khó hình thành xu thế vây kín.

Mà chiến đoàn thây ma vốn là chiến đoàn tinh nhuệ thân kinh bách chiến, chỉ cần lòng quân ổn định, sức chiến đấu cường đại của bản thân liền có thể phát huy ra, thong dong rút lui hơn phân nửa không thành vấn đề, nếu là vận khí tốt, nói không chừng còn có một đường cơ hội bắt được Ưng Ninh bảo.

…

Trên đài quan sát cao cao của Ưng Ninh bảo, Vương Phú Quý chắp tay sau lưng quan sát chiến trường.

Gió sớm se lạnh phất qua áo bào của hắn, tay áo của hắn đón gió vung lên, từ xa nhìn lại, trong thân thể không tính cao lớn kia lại mơ hồ có một chút hương vị uy nghiêm.

Xa xa nhìn thấy con thi khôi yêu ma ngoài Thần Thông cảnh ngoại vực khí thế phi phàm kia, hắn cũng không khỏi cảm khái nói: "Mặc dù đạo luyện thi này tà uế tàn bạo, nhưng chiến lực vẫn rất mạnh."

"Quý công tử, Cửu Âm ma điện là một chi rất lợi hại trong Chân Ma điện, hơn nữa xưa nay đều là người ủng hộ của Ma Tôn đại nhân." Cơ Nguyệt Nhi ở một bên che chở Vương Phú Quý nói: "Quả thực không được, để ta đi thu thập thi khôi kia."

Vương Phú Quý đang định nói chuyện, ngọc bội bên hông khẽ run lên, phát ra liên tiếp ánh sáng.

Hắn lộ ra một nụ cười nói: "Không ngờ Mộng Vũ nhanh hơn chúng ta một bước, nàng ta suất lĩnh nhánh tộc binh Bắc Vực vương phủ kia, đã thu thập xong chiến đoàn hắc điêu."

"Xem ra, chúng ta cũng nên nắm chặt thời gian, thu thập ma thi chiến đoàn, tiến hành bước tiếp theo chiến lược. Thuận tiện thay lão tổ gia gia nhà ta, hướng Tiểu Ma Tôn hỏi một câu."

Nói xong, Vương Phú Quý liền đề cao âm lượng, dùng Huyền Khí khuếch trương âm thanh nói: "Làm phiền chư vị đại lão Thần Thông cảnh, xin nhanh chóng bắt Huyền Thi chân nhân lại, chúng ta còn phải đi đấu trường tiếp theo."

Giọng nói của hắn truyền ra xa xa trên chiến trường, tuy rằng trẻ con non nớt, nhưng lại rất mạnh mẽ, nghiễm nhiên đã có vài phần khí thế chỉ huy như đã định.

"Phú Quý lão tổ, sao ngài có thể nói chữ "mời" được chứ?" Giọng nói bất mãn của Vương Vũ Hiên vang lên trong nắng sớm.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta có quan hệ gì với Phú Quý lão đệ?" Đây là giọng nói của Ngô Chí Đức: "Giữa huynh đệ không cần khách khí."

"Công tử ơi, ngài diệt sát nô tài rồi." Nữ thần văn phòng Khương Tình Liên theo sát vang lên.

Theo từng giọng nói này vang lên, từng vị đại lão Thần Thông cảnh lần lượt sáng trong nắng sớm.

Bọn hắn một người chiếm cứ một cái phương vị, đúng là vừa vặn đem Cửu Âm Thi Huyền Chân Nhân đang hướng chiến trường phóng đi vây quanh ở trung ương.

Rất hiển nhiên, phản ứng của Cửu Âm Huyền Thi chân nhân đã sớm nằm trong dự liệu của bọn họ.

Ba cỗ uy áp Thần Thông cảnh mênh mông bàng bạc đồng thời bay lên, đan vào nhau, cường hoành bá đạo đem uy thế Cửu Âm Huyền Thi chân nhân cùng Khống Thi khôi hắn khống chế hung hăng đè xuống.

Giờ phút này, ánh sáng mặt trời vừa mới từ chân trời nhảy lên, nắng sớm rực rỡ nở rộ ra.

Mọi thứ trong thiên địa đều trở nên vô cùng quang minh.

Dưới nắng sớm, thân hình ba vị đại lão Thần Thông giống như được khảm lên một tầng viền vàng, thoạt nhìn vô cùng thần thánh, vô cùng chói mắt, cũng làm cho người ta vô cùng khâm phục.

“?!!”

Đồng tử của Cửu Âm Thi Thi chân nhân đang thoả thuê mãn nguyện kịch liệt run rẩy, biểu tình giống như là gặp phải quỷ vậy.

Lần này, sắc mặt hắn thật sự không thể thay đổi.

…

Chương 133: Thay đổi càn khôn! Phú quý dương uy dị quốc

…

“Ha ha ha ha, Huyền Thi lão ma, tính ra thì chúng ta đã hai trăm năm không gặp rồi. Lúc trước khi ngươi ở chiến trường ngoại vực đâm ta dao găm, có từng đoán được có ngày hôm nay không?” Ngô Chí Đức cầm trong tay một thanh chiến nhận cấp Linh Bảo Thần Thông, hưng phấn nhìn Cửu Âm Huyền Thi chân nhân đối diện.

Một hư ảnh pháp tướng hình rồng to lớn hiển hiện sau lưng gã, thủy linh khí nồng đậm tựa như như núi kêu biển gầm hội tụ đến gã, theo khí thế của gã bốc lên, tản mát ra uy áp càng thêm mãnh liệt.

Tuy rằng hai triều Tiên Ma đều gánh vác trách nhiệm chiến trường ngoại vực, nhưng mà giữa hai triều bên trong tuyệt không thái bình, trong âm thầm phàm là nắm được cơ hội ám đâm đao tầng tầng lớp lớp, nhiều nhất chính là sau khi sự tình bại lộ, cao tầng hai bên vỗ bàn một trận mà thôi.

“Hàn Nguyệt Ngô thị? Chân nhân nào?” Huyền Thi chân nhân híp híp mắt, nhìn Ngô Chí Đức có chút quen mắt, trong lúc nhất thời nhớ không nổi danh hào của hắn.

“Hải Long chân nhân.”

Ngô Chí Đức bị tức giận không nhẹ.

Hắn ngược lại một mực đối với Huyền Thi lão ma nhớ mãi không quên, lại không nghĩ tới đối phương ngay cả danh hào của hắn cũng nghĩ không ra, thật sự là quá vũ nhục người!

“Huyền Thi lão ma, nếu không thúc thủ chịu trói thì ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi.”

Dưới sự phẫn uất, Ngô Chí Đức mạnh mẽ chém xuống một đao.

Trong nháy mắt, ánh đao tựa như tiếng sét đánh inh ỏi, được ánh mặt trời nơi chân trời làm nổi bật lên, vô cùng lấp lánh cũng vô cùng rực rỡ.

Uy thế lạnh thấu xương trong nháy mắt này nổ tung, phô thiên cái địa nghiền ép về phía Cửu Âm Huyền Thi chân nhân.

Cùng lúc đó.

Vương Vũ Hiên và Khương Tình Liên bên kia cũng đồng thời ra tay, gia nhập hàng ngũ vây đánh.

Một đạo kiếm quang kèm theo một tiếng phượng minh cao vút xẹt qua màn trời, tựa như sao băng rơi xuống, lại như thiên hà chảy ngược, tản mát ra phong mang không gì sánh kịp.

Mà ở dưới đao quang cùng kiếm quang yểm hộ, một đạo ám ảnh cũng lặng yên không một tiếng động đến gần Cửu Âm Thi Huyền chân nhân, tựa như độc xà ẩn núp trong ám ảnh, phong mang không hiện ra, lại cực kỳ trí mạng.

Ba người liên thủ, tình hình chiến đấu tiếp theo cũng rất rõ ràng.

Cho dù Cửu Âm Huyền Thi chân nhân cộng thêm thần thông thi khôi đích xác lợi hại, nhưng cũng khó có thể ứng phó ước chừng ba vị tu sĩ Thần Thông cảnh liên thủ, rất nhanh đã bị đánh cho xuống đất không đường, lên trời không lối.

Mà những thi khôi của chiến đoàn thây ma mặc dù mạnh mẽ, nhưng tu sĩ khống chế thi thể lại khó địch nổi xung phong liều chết của các chiến doanh gia tộc, hơn nữa chủ soái bị vây đánh, xem ra không có phần thắng, rất nhanh sĩ khí toàn diện sụp đổ.

Cũng không lâu lắm, ma thi chiến đoàn đã bị đánh cho tan vỡ hỗn loạn, có ý đồ phá vây chạy trốn, cũng có đầu hàng ngay tại chỗ, loạn thành một nồi bát quái.

Mà các chiến doanh liên hợp chí nguyện thì sĩ khí bùng nổ, bắt đầu trắng trợn cướp công cướp đầu người, chiến doanh Vương thị và chiến doanh Ngô thị lại còn vì vậy mà xảy ra xung đột, nếu không phải Vương Phú Quý kịp thời khiến Cơ Nguyệt Nhi giận dữ quát một tiếng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Một phen biến cố này, cũng là để cho Vương Phú Quý toát ra một đầu mồ hôi lạnh.

Chiến đoàn thống soái này của hắn thật đúng là một đám "Ô Hợp" tự mình chiến đấu, về phương diện quân kỷ thật đáng lo

ngại. Nhưng cũng khó trách, loại chiến đoàn mỗi nhà mỗi hộ hợp lại không thể so với quân chính quy kỷ luật nghiêm minh, dễ dàng xuất hiện vấn đề tương tự.

Cũng may tổng thể chiến thuật rất thành công, địch quân cũng sớm sụp đổ, nhất là sau khi Huyền Thi chân nhân bị liên thủ bắt giữ, ma thi chiến đoàn liền triệt để sụp đổ đầu hàng, rất nhanh đã kết thúc chiến đấu.

Vương Phú Quý giành lấy trận đại thắng này, tổng thể coi như tương đối nhẹ nhàng.

Sau cuộc chiến.

Quét dọn chiến trường và công tác thống kê đã nhanh chóng hoàn thành.

Chiến dịch này, ma thi chiến đoàn tử vong bốn trăm năm mươi ba người, Thi Khôi tổn thất một ngàn hai trăm bộ, bắt giữ tù binh mang thương binh ở bên trong ước chừng hai ngàn một trăm người, thu được hơn bốn ngàn thi khôi.

Mà phe mình liên hợp chiến đoàn tổn thất một trăm lẻ năm người, tổn thương ba trăm người, trong đó hơn hai trăm người trải qua một phen trị liệu đơn giản liền có thể nhanh chóng đầu nhập tác chiến, cũng không ảnh hưởng tới chỉnh thể thực lực của chiến đoàn.

Sau cuộc chiến, Vương Phú Quý trực tiếp xử phạt hai vị thần thông đại lão Vương Vũ Hiên và Ngô Chí Đức, để Cơ Nguyệt Nhi chấp hành, mỗi người đánh ba mươi roi, trừ năm phần chiến công của bọn họ ra để cảnh cáo hai tộc binh thế gia này, trừng phạt hành vi cướp công lần này của bọn họ.

Ngoài ra, hắn còn ban bố một số quân lệnh đơn giản.

Nếu còn có lần sau, cũng đừng trách Vương Phú Quý hắn trở mặt vô tình, trực tiếp chém đầu người ta.

Vương Phú Quý hiểu rất rõ, chiến đoàn này vốn là một đống cát rời rạc tạo thành, nếu không giết gà dọa khỉ, đề cao uy nghiêm thống soái của hắn một chút, một khi gặp phải xương cốt khó gặm, rơi vào ác chiến, sĩ khí của chiến đoàn liên hợp chí nguyện này sụp đổ còn nhanh hơn tuyết lở.

Mà vừa trải qua như vậy, đại lão các thế gia thoáng cái thu liễm rất nhiều, không dám làm Vương Phú Quý làm vật cát tường, đối với hắn nhiều thêm không ít kính sợ, cũng đem phần áp lực này ước thúc đến trong các chiến doanh.

Đương nhiên, thu hoạch của trận chiến này cũng rất lớn.

Căn cứ sau khi phân chia chiến công, các thế gia đều coi như phát tài lớn. Hàn Nguyệt Ngô thị và Hàn Nguyệt Vương thị, cho dù bị khấu trừ năm thành chiến công, thu hoạch cũng cực kỳ kinh người.

Cái này không thể nghi ngờ là đề cao sĩ khí của chiến đoàn cực lớn.

Xử lý xong trận chiến ở Ưng Ninh bảo, sau khi giam giữ toàn bộ tù binh, Vương Phú Quý lập tức một lần nữa chỉnh quân, bắt đầu thực hiện hành động chiến lược tiếp theo.

Dưới sự chỉ huy của hắn, đội hình liên hợp và một bộ phận quân phòng thủ của Ưng Ninh bảo nhanh chóng tập kết lại, bắt đầu qua sông theo hướng của đội hình ma thi.

Thủ quân Ưng Ninh bảo đi theo chiến đoàn xuất phát tổng cộng có hai ngàn người. Chiến lực tổng thể của bọn họ tương đối kém, bắt bọn họ đi đánh trận kiên cố là không thể nào, nhưng dù sao bọn họ đều là lão binh, đi theo chiến đoàn chuyên môn quét dọn chiến trường và xử lý tù binh vẫn thuận buồm xuôi gió.

Theo liên hợp chiến đoàn qua sông, phòng tuyến vững chắc của An Hải quân đoàn lập tức bị nhẹ nhõm xé mở.

Mà lúc này, tin tức chiến đoàn ma thi tan tác cũng truyền đến quân đoàn An Hải.

Cao tầng quân đoàn An Hải lập tức luống cuống.

Nếu bị một chi chiến đoàn vòng ra hậu phương, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Trong doanh trướng quân đoàn trưởng, An Hải thân vương lúc trước còn đắc chí đã lòng như lửa đốt, lập tức triệu tập một đám phụ tá triệu tập hội nghị khẩn cấp.

“Chiến đoàn Ma Thi làm sao?” An Hải thân vương tức giận đến xanh mặt, giận không kiềm chế được vỗ bàn mắng to: “Đã

nói là chiến đoàn tinh nhuệ của Ma Triều đâu? Nói tốt là dụ dỗ đâu? Kết quả là ngay cả một cái Ưng Ninh Bảo nho nhỏ cũng không lấy xuống được, cư nhiên còn bị đối phương gói sủi cảo!"

"Điện hạ bớt giận." Phụ tá vội vàng khuyên nhủ, "Thực lực của chiến đoàn ma thi không thể làm giả được, tiểu ma tôn cũng không có đạo lý hại chúng ta như thế. Bây giờ cục diện này, sợ là quân ta đã bị quân địch tính kế, rơi vào trong cạm bẫy của Khánh Uẩn quân đoàn."

"Cạm bẫy? Hiện tại ai còn nhìn không ra là cạm bẫy chứ?" Thân vương An Hải giận không kềm được: "Bổn vương hiện tại muốn chính là phương châm hành động! Phương châm!"

"Bẩm điện hạ, vì kế hoạch hiện nay, chỉ có quân ta lui về phía sau, cũng tích cực rụt rè dựa sát vào phía sau tập đoàn quân tập đoàn, phòng ngừa quân đoàn tinh nhuệ kia và quân đoàn Khánh Uẩn bao vây quân ta, như thế mới có một đường sinh cơ." Phụ tá gián ngôn.

"Rút lui?" An Hải thân vương giật mình, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, "Bây giờ quân ta và Khánh Dữu quân đoàn đã toàn diện tiếp chiến, một khi rút lui, không những đã có trận địa sẽ toàn diện thất thủ, đối phương cũng sẽ đuổi theo truy sát, sĩ khí quân ta sụt giảm nhiều nhất định sẽ tổn thất thảm trọng."

"Điện hạ, quân ta đã rơi vào cạm bẫy, muốn toàn thân trở ra đã không có khả năng." Quân sư đương nhiên cũng hiểu được sự băn khoăn của An Hải thân vương, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Kế này, không bằng cắt đuôi cầu sinh, tận khả năng bảo trụ chủ lực, nếu không… Kính xin điện hạ sớm hạ quyết tâm."

An Hải thân vương đi lại liên tục trong doanh trướng, sắc mặt âm tình bất định.

Qua một lúc lâu, cuối cùng hắn mới hạ quyết tâm, hạ lệnh: "Các trận địa lưu lại hai thành binh lực đoạn hậu, tận khả năng đánh lén kéo dài tấn công của quân đoàn Khánh Uẩn. Đồng thời, tốc độ mau lệnh 【chiến đoàn Văn Sơn】 của Bồ Văn Sơn tiến đến ngăn cản chiến đoàn thần bí kia, cần phải ngăn chặn đối phương ba ngày."

“Vâng, điện hạ.”

Phụ tá lĩnh mệnh, vội vàng bắt đầu khởi thảo quân lệnh.

Rất nhanh, quân lệnh truyền xuống, quân đoàn An Hải liền bắt đầu cắt đuôi rút lui toàn bộ tuyến.

Thống soái Khánh Uẩn quân đoàn, thân vương Khánh Uẩn cũng là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú “Lão tướng”, cơ hồ là An Hải quân đoàn vừa mới khẽ động, hắn cũng đã hiểu rõ ý đồ của An Hải thân vương, lập tức phát động tấn công như thủy triều, chuẩn bị ngăn chặn bước chân rút lui của An Hải quân đoàn.

Đội Văn Sơn đang vội vàng bị phái ra chặn lại liên quân của Vương Phú Quý cũng lâm vào trong ác mộng.

Loại quân đoàn bình thường này sao có thể ngăn cản được “liên hợp chí nguyện chiến đoàn như sói như hổ”? Cho dù bọn họ chiếm một chút ưu thế địa lợi, cũng rất nhanh bị gào thét kêu lên cùng với phú quý cùng nhau kiến công lập nghiệp, giết đến không còn mảnh giáp.

Hai canh giờ!

Vẻn vẹn hai canh giờ, chiến đoàn Văn Sơn liền trở thành công trạng liên hợp chiến đoàn chí nguyện.

Sau khi dễ dàng đánh tan quân địch, liên hợp chiến đoàn ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp gia tốc hành quân, thế như chẻ tre một đường vượt quan trảm tướng, giết xuyên qua phòng tuyến bên hông của An Hải quân đoàn, ngăn cản đường rút lui của An Hải quân đoàn không còn, sau đó hung hăng một đao đâm vào, phối hợp với chủ lực quân đoàn Khánh Khuyết của đại quân cánh tả, hoàn thành hai mặt giáp công đối với An Hải quân đoàn.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Đông Hải cảng.

Sông Hoài ở trên Linh Cừ đại lục một đường uốn lượn hướng đông, cảng Đông Hải nằm ở chỗ nhập hải khẩu phía đông. cảng Đông Hải này, từ xưa đến nay đều là vùng giao tranh giữa Lương Quốc và Yến Quốc.

Nhưng trước mắt mà nói, cảng Đông Hải đã nằm trong tay Lương Quốc.

Nơi này cách chỗ chủ lực hai bên giao chiến ước chừng mấy trăm dặm, đại đế hai bên ở đây kiềm chế lẫn nhau cùng canh giữ đối phương.

Lúc này.

Bên ngoài Đông Hải Cảng có hành cung tạm thời.

Đại Lương Dự Đại Đế đang ngồi đối diện gương đùa nghịch trang phục của mình, một hồi làm vạt áo tan ra, một hồi làm cho đầu lệch sang một bên: "Như vậy hẳn là được rồi chứ? Đủ chật vật chưa?"

Bây giờ hắn cũng chỉ mới hai ngàn tuổi, với tư cách cường giả Lăng Hư cảnh mà nói đang lúc tráng niên, cho dù không tận lực phát ra uy thế, một thân khí độ vẫn làm cho lòng người khúc chiết.

"Không được không được, ngài đường đường Đại Đế, mặc dù sốt ruột đến mấy, y quan cũng không thể loạn." Mắt thấy Khánh Dự Đại Đế giày vò mình càng ngày càng chật vật, nội thị áo tím bên cạnh vội vàng tiến lên ngăn cản, đưa ra chủ ý cho hắn, "Bằng không ngài, áo khoác này của ngài đổi một chút, kiếm cái không trọn vẹn, còn có giày này, đổi một cái, thật giống như trong lúc gấp gáp ngài chưa kịp nhìn rõ, mặc sai rồi."

Vị nội thị này thoạt nhìn còn rất trẻ, cũng chỉ có dáng dấp thanh niên, nhưng làm việc lại vô cùng có trật tự, trong khi nói chuyện liền sắp xếp nội thị cho Khánh Dự Đại Đế điều chỉnh xong trang phục.

Khánh Dự Đại Đế nhìn hình tượng của mình trong gương, mắt cũng sáng ngời: "Không sai, vẫn là Tiểu Đức tử ngươi có cách nghĩ như vậy. Bây giờ vừa vặn như vậy, vừa thể hiện sự nóng vội của trẫm, cũng không đến mức quá khoe khoang."

Nói xong, hắn lại hướng gương điều chỉnh biểu cảm: "Tiểu Đức tử, ngươi nhìn vẻ mặt này của trẫm, cảm xúc đúng không?"

"Bệ hạ yên tâm, vẻ mặt này của ngài, chuẩn xác, hoàn mỹ, không hề có sơ hở. Hoàn toàn thể hiện ra lo âu và bất an trong

lòng ngài.” Tiểu Đức tử phủ phất trần, cười lấy lòng: “Nguyên Cương Đại Đế khẳng định nhìn không ra sơ hở.”

Bên này đang bận, ngoài cửa bỗng nhiên có nội thị tới báo: “Khởi bẩm bệ hạ, Thái Sử ty trưởng đã đến.”

“Để hắn vào.”

Khánh Dự đại đế thuận miệng phân phó một câu.

Rất nhanh, một vị trung niên mặc huyền y màu đen dưới sự dẫn dắt của nội thị đi đến, khom mình hành lễ với Khánh Dự đại đế: “Thần, Thái Sử ty trưởng, Lưu Trường An, bái kiến bệ hạ.”

Đại đế Khánh Dự tùy ý khoát tay: “Miễn lễ đi! Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đã mang đến chưa?”

“Hồi bệ hạ, mang đến rồi.” Lưu Trường An nói xong từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đưa cho hắn xem, trên mặt nghi hoặc khó hiểu, “Bệ hạ ngài đây là?”

“Đợi lát nữa ngươi đi theo bên cạnh tiểu Đức tử, ghi chép lại tình hình, tiểu Đức tử sẽ giải thích cụ thể cho ngươi.” Khánh Dự đại đế không giải thích nhiều, lại thuận miệng phân phó tiểu Đức tử: “Tiểu Đức tử, lỡ sau này đánh nhau, ngươi nhớ bảo vệ an toàn của Thái Sử ty trưởng. Nhiệm vụ lần này của hắn rất quan trọng, không thể để xảy ra sai sót.”

“Thần, tuân chỉ.”

Hai người nhất tề lĩnh mệnh.

Dưới sự chỉ điểm của Tiểu Đức tử, Thái Sử ti ti Lưu Trường An rất nhanh đã làm rõ tình hình, điều chỉnh một chút góc độ quay chụp của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, tất cả chuẩn bị thỏa đáng.

Theo tiếng vù vù thật nhỏ của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn khởi động vang lên, đại đế Khánh Dự trong nháy mắt tiến vào trạng thái, thần sắc trên mặt thoáng cái liền thay đổi.

“Cái gì?!” Hắn cầm trong tay tình báo “Cương phẫn nộ” và “sợ hãi”, “Cuồng nộ” kia giết vào nội địa của ta, dĩ nhiên là đoàn chiến ma ưng Kỳ thị, không chỉ như thế, tập đoàn Yến quốc thế mà còn ẩn giấu hai chi chiến đoàn tinh nhuệ của Ma Triều, phân biệt phát động tập kích bất ngờ đối với cánh phải

của tập đoàn quân ta? Đáng giận, đáng giận, bọn họ làm sao dám?! Sao dám? Ma Triều đang định toàn diện khai chiến với Tiên Triều sao?!"

Đám nội thị bên cạnh "vừa mới hết hồn", sắc mặt đồng loạt trở nên trắng bệch", "hoảng loạn không thôi".

"Bệ hạ, phải làm sao bây giờ?!!"

Đại đế Khánh Dự gấp đến độ phải xoay quanh tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng mới tìm ra được chút manh mối, mặt xanh mét trầm giọng nói: "Thôi không quản được nhiều như vậy. Truyền mệnh lệnh của trẫm, lập tức triệu tập trọng kỵ Xích Hỏa, theo trẫm lên tiền tuyến trợ giúp!"

Lưu Trường An giơ thiên cơ lưu ảnh bàn đứng ở bên cạnh, nhìn đại đế nhà mình và một đám nội thị kẻ xướng người họa, giống như diễn viên tinh tế biểu diễn, không khỏi khóe miệng co giật, trong lòng dâng lên vô số rãnh.

Nếu không phải đã sớm báo cáo nội tình, sợ là hắn đã thật sự tin bọn họ rồi!

Trong lúc suy nghĩ, Khánh Dự đại đế cùng một đám nội thị đã diễn đến kịch bản "Đại đế đổi chiến giáp chuẩn bị thân chinh", người cũng sắp ra khỏi đại điện, hắn vội vàng cầm Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, mấy ngàn trọng kỵ Xích Hỏa tập kết trên quảng trường hành cung lâm thời.

Là một chi chiến đoàn tinh nhuệ nhất Đại Lương cảnh, Xích Hỏa trọng kỵ chính là trọng giáp kỵ binh tiêu chuẩn, không chỉ có tất cả binh lính trong chiến đoàn đều là ngàn chọn vạn tuyển, hình thể khôi ngô, tu vi đạt tới Linh Đài cảnh Huyền Vũ tu sĩ tinh nhuệ, trang bị cũng là hạng nhất.

Trong đó có không ít trang bị, thậm chí là chế tạo trực tiếp từ Tiên Binh Bộ Tiên Triều mua sắm đặt hàng, mặc dù đã đến chiến trường ngoại vực cũng không chút khó coi, không thuộc về những bộ đội chủ lực tinh nhuệ Tiên Triều.

Ngay cả chiến mã Xích Hỏa mà bọn họ cưỡi cũng là chủng loại chiến mã tốt nhất trong cảnh nội Đại Lương, thấp nhất cũng là linh thú tam giai.

Tinh nhuệ dù sao cũng là tinh nhuệ, cho dù ra lệnh gấp gáp, đại đa số binh sĩ đều còn chưa rõ nội tình, Xích Hỏa trọng kỵ vẫn như trước rất nhanh hoàn thành chỉnh quân, dưới sự dẫn dắt của Khánh Dự đại đế tựa như một dòng nước lũ sắt thép lao nhanh về phía tiền tuyến.

Lưu Trường An đi theo bên cạnh, dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại cảnh tượng này, giống như đang ghi lại lịch sử.

Mà ngự giá phi liễn của đại đế Khánh Dự, càng phi hành ở tầng trời thấp.

Trong phi liên xa hoa, đại đế Khánh Dự đứng chắp tay, quan sát đại quân, vẻ mặt nghiêm túc và căng thẳng, giống như đang lo lắng cho chiến cuộc phía trước.

"Khởi bẩm bệ hạ, Xích Hỏa trọng kỵ chúng ta tốc độ hành quân cực nhanh, nhiều nhất hai ngày là có thể gấp rút tiếp viện chiến trường." Tiểu Đức tử thấp giọng an ủi, "Ngài cũng không cần quá lo lắng, có ngài ngự giá thân chinh, quân địch tất nhiên sĩ khí sụp đổ, nhất định có thể giải vây cho tập đoàn quân. Đến lúc đó, tập đoàn quân ta thoát khốn liền có thể rút lui về phía sau, chúng ta cũng có cơ hội thở dốc."

Đại đế Khánh Dự nghe vậy, vẻ lo lắng trên mặt cũng không có giảm đi, chỉ thở dài: "Ôi! Hi vọng như thế."

Lúc này.

Một tiếng cười to hùng hậu bỗng chốc từ trong bóng đêm truyền đến.

"Ha ha ha ha, Khánh Dự, muốn trợ giúp tiền tuyến, chỉ sợ ngươi phải hỏi xem ta có đồng ý hay không trước."

Cùng với một tiếng cười to này, một đạo khí vũ hiên ngang bỗng nhiên xuất hiện ở trong bầu trời đêm phía trước, lơ lửng ở trên Hoài Hà.

Dưới ánh sao mông lung, dung mạo của hắn nhìn qua có chút mơ hồ, chỉ có bộ bạch y kia ở trong bóng đêm đặc biệt chói mắt, đường hoàng uy nghiêm, khí độ nổi bật.

Uy áp Lăng Hư cảnh mênh mông theo hắn hiện thân tràn ngập ra.

Trong nháy mắt, gió trong thiên địa liền trở nên lăng lệ ác liệt, ngay cả nước sông dưới chân cũng bỗng nhiên trở nên chập chùng sóng lớn, tựa như muốn nhấc lên ngàn tầng sóng lớn.

Người này rõ ràng là đại đế đương thời của Nam Yến, Nguyên Ương đại đế Cừu Bạch Y.

Phía sau, loáng thoáng có một chi hạm đội phi nhanh tới. Trên hạm đội kia chính là thiết kỵ Huyền Sơn tiếng tăm lừng lẫy của Nam Yến quốc, đó là một chi cấm vệ quân kém hơn Xích Hỏa trọng kỵ.

"Nguyên Cương?!" Trên mặt Khánh Dự Đại Đế bỗng nhiên biến sắc, lập tức nổi giận mắng: "Đồ chó má nhà ngươi, vậy mà lại âm thầm điều khiển quân đội từ Ma Triều. Ngươi phá hủy sự ăn ý của hai triều Tiên Ma, chẳng lẽ muốn dẫn phát đại chiến tiên ma sao?"

"Ha ha ha!" Nguyên Ương Đại Đế nước Yến sảng khoái cười to nói: "Khánh Dự, ngươi chớ có nói hươu nói vượn, mấy chiến đoàn kia đều là quân đội bí mật huấn luyện của Đại Yến ta, không liên quan đến Ma Triều."

"Thối lắm!" Đại đế Khánh Dự của Lương Quốc tức giận không kìm được phun ra: "Chỉ bằng ngươi, cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ra ba đội tinh nhuệ? Ngươi cho rằng trẫm ngốc sao? Ngươi vẫn cho rằng, Tiên Triều sau đó không điều tra ra chân tướng việc này?"

"Ha ha, Khánh Dự à Khánh Dự, ngươi đã nói là xong chuyện rồi mà." Nguyên Ương Đại Đế nước Yên cười lạnh không ngừng: "Chờ Tiên Triều phản ứng lại, chỗ tốt mà Đại Yến ta nên lấy đều đã lấy, thịt nuốt vào, chẳng lẽ còn có thể nôn ra hay sao?"

"Ti tiện vô sỉ, ti tiện vô sỉ!" Đại đế Khánh Dự của Lương Quốc bi phẫn rống lên.

"Hai nước giao chiến, nào có phân biệt ti tiện và cao thượng?" Nguyên Ương đại đế nước Yến cười ha ha: "Ha ha ha ha mà thôi, lần này ta thắng, ngươi có thể làm gì được ta?"

Lương Quốc Khánh Dự đại đế giận không thể át, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Tránh ra! Nếu không ngươi và

Huyền Sơn thiết kỵ cùng nhau mai táng ở bên trong Hoài Hà này!”

“Cứ việc thử xem! Ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là thiết kỵ Huyền Sơn của ta lợi hại hay là Xích Hỏa trọng kỵ của ngươi hung mãnh.” Nguyên Đà đại đế Yến quốc cười lạnh một tiếng, không chút nào yếu thế.

Trong lúc nói chuyện, những chiến hạm kia đều dựa vào bãi loạn, thiết kỵ Huyền Sơn từ trên chiến hạm bước xuống, tập kết trong bãi loạn xạ như giẫm trên đất bằng, chặn đường đi của trọng kỵ Xích Hỏa.

Lúc này.

Trên bầu trời chợt có hai đội không kỵ bay tới.

Bọn họ thình lình thuộc bất đồng trận doanh, một đường bay tới lúc còn trên không giằng co, thấy thế, nhao nhao đầu nhập trận doanh phe mình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ đắc ý trên mặt Nguyên Đà đại đế càng nhiều, cười nói với Khánh Dự đại đế: “Xem ra là tin chiến thắng ở tiền phương đã đến. Khánh Dự, ngươi hãy chuẩn bị tiền bồi thường đi ha ha!”

Nhưng mà, tiếng cười to của hắn còn chưa chấm dứt, Không kỵ sĩ phụ trách truyền chiến báo đã quỳ gối trước mặt hắn, hốt hoảng nói: “Bệ hạ, đại sự không tốt rồi! Quân đoàn Tả Dực An Hải ta cùng chiến thuật Hắc Dương quân đoàn cánh phải thất bại, lâm vào trong vòng vây quân địch.”

“Làm sao có thể?!” Sắc mặt Yến quốc Nguyên Cương đại đế bỗng nhiên đại biến, gần như không dám tin vào lỗ tai của mình “Chiến đoàn ma thi cùng hắc điêu đâu rồi? Bọn họ không phải phụ trách chiến thuật tập kích sao?”

“Chiến đoàn Ma Thi và Hắc Điêu tập kích đã rơi vào trong cạm bẫy của quân địch, song song binh bại bị bắt.” Lúc Không kỵ sĩ bẩm báo, thanh âm đều run rẩy, “Hiện tại có thể rõ ràng, trong quân địch có hai chiến đoàn ẩn tàng tinh nhuệ, nghi ngờ hình như là chiến đoàn Tiên Triều.”

“Đáng giận!”

Nguyên Cương Đại Đế tức giận đến cả người run rẩy.

Đến lúc này, hắn nơi nào còn không rõ xảy ra chuyện gì?

Hắn xanh mặt nhìn về phía đối diện: "Lão tặc Khánh Dự, đồ chó vô sỉ đê tiện nhà ngươi, sáng mai ngươi đã cấu kết với chiến đoàn Tiên Triều, nhưng vẫn phải diễn trò trước mặt trẫm."

"Ha ha ha!" Đại đế Khánh Dự của Lương Quốc thay đổi xu hướng suy tàn, hai tay chắp sau lưng cất cao giọng nói: "Nguyên Tịnh à, không thể nói lung tung được. Ba chiến đoàn tinh nhuệ đó chính là tinh nhuệ mà Lương Quốc ta bí mật huấn luyện."

Yến quốc Nguyên Cương Đại Đế treo lơ lửng một ngụm máu không phun chết.

Lời này quá quen tai, cũng không phải là hắn lúc trước dùng để Dữu Khánh dự kiến sao? Lúc này mới qua bao lâu a? Đã được Khánh Dự dùng để khuyến khích hắn rồi.

"Nguyên Đà, ngươi không dễ chịu sao? Hắc hắc hắc, ngươi đừng có vẻ mặt như muốn ăn thịt người, chỉ cho phép nước Yến ngươi có thể làm kẻ đầu tiên, không cho Lương Quốc ta làm mười lăm sao?" Lương Quốc Khánh Dự Đại Đế sướng đến xương cốt cũng mềm nhũn: "Ngươi thật là bá đạo quá, trẫm sợ quá a."

"Ba đội tinh nhuệ?" Nguyên Đà đại đế nước Yến tức giận thất thần nói: "Chẳng lẽ, đoàn chiến ma chuẩn đột nhập Lương quốc cũng đã…"

Đang lúc Nguyên Cương Đại Đế khiếp sợ.

Một thanh niên áo trắng từ trên bầu trời bồng bềnh mà xuống, rơi ở bên cạnh Khánh Dự Đại Đế.

Dung mạo hắn ta như ngọc, tuấn tú vô cùng, trong lúc hành động tư thái tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, tựa như trích tiên hạ phàm trong truyền thuyết.

Cũng là một thân áo trắng, hắn vừa xuất hiện, Nguyên Ương Đại Đế ở đối diện lập tức bị so sánh.

Thanh niên này, không phải Vương An Nghiệp thì là ai?

"Nguyên Đà Đại Đế đang hỏi tung tích của Ma Chuẩn chiến đoàn sao?" Hắn cười nhìn về phía đối diện: "Không sai, Đại

Đế đoán rất chính xác, Ma Chuẩn chiến đoàn đã bị quân ta đánh tan, toàn bộ chiến đoàn trên dưới đã đầu hàng.”

Lời nói của hắn thật nhẹ nhàng, nhưng nội dung lại làm người nghe kinh sợ.

“Phốc!”

Liên tục đả kích, Nguyên Ương Đại Đế Yến quốc rốt cuộc không nhịn được nữa, trong cơ thể khí cuồn cuộn, vết thương cũ phát tác, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Áo trắng trên ngực hắn lập tức bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ tươi.

Một đợt chiến bại này, Đại Yến tổn thất quá lớn!

Mấu chốt nhất chính là, ngay cả chiến đoàn tinh nhuệ Chử thị phái tới trợ giúp cũng bị mất. Tổn thất lớn như thế, hắn phải giải thích với tiểu ma tôn như thế nào? Làm sao giải thích với Chử thị? Làm sao có thể ăn nói với Ma Triều?

Xong rồi!

Nước Yến lần này là triệt để xong rồi!

…

Chương 134: Tiên Hoàng tức giận! Cầu phú quý trong nguy hiểm!

…

Trái lại, Khánh Dự đại đế của nước Lương, cũng đã cười đến mức không ngậm được miệng: “Nguyên Cương à Nguyên Tịnh, đa tạ nước Yến các ngươi đã phá hỏng sự ăn ý giữa Tiên Hoàng và Ma Hoàng trước. Nếu không, hai nước chúng ta cho dù có giằng co trăm năm cũng khó phân ra thắng bại. Trận đại thắng này, trẫm sẽ không nhượng bộ nữa.”

Nói xong, sắc mặt Khánh Dự Đại Đế chuyển thành nghiêm túc, vung tay lên, quả quyết hạ lệnh: “Xích Hỏa Trọng Kỵ nghe lệnh. Tiến công toàn diện, giết cho Yến cẩu phiến giáp bất lưu.”

“Giết! Giết! Giết!”

Nhóm trọng kỵ Xích Hỏa lúc này rút đao ra khỏi vỏ, trong mắt có ngọn lửa hừng hực bốc lên.

Vừa rồi hai vị Đại Đế đối thoại, bọn họ cũng đều nghe được rõ ràng, tự nhiên minh bạch là chuyện gì xảy ra. Vốn tưởng rằng nguy khốn không chỉ đột nhiên chuyển nguy thành an, vẫn là Đại Lương đại chiếm thượng phong, trong lòng bọn họ nhiệt huyết sôi trào, sĩ khí trực tiếp bùng nổ.

Trong tiếng khẩu hiệu rung trời, bọn họ như nước lũ sắt thép giết về phía thiết kỵ Huyền Sơn đang tập kết ở bãi loạn.

Thấy thế, đám thiết kỵ Huyền Sơn trên bãi loạn lập tức biến sắc.

Tuy rằng bọn họ cũng là quân đội nhạy bén nhất nước Yến, nhưng đến lúc này, sĩ khí của bọn họ vẫn không thể tránh khỏi bị đả kích, lập tức trở nên sa sút.

“Thiết kỵ Huyền Sơn, tấn công quân địch một cách chính diện!”

Gần như chỉ trong nháy mắt, Nguyên Ương Đại Đế Yến quốc đã ý thức được không ổn, lập tức trầm giọng ra lệnh.

Bây giờ Xích hỏa trọng kỵ sĩ khí đang thịnh, nếu như hắn hạ lệnh Huyền sơn thiết kỵ lên thuyền bỏ chạy, tinh thần của huyền sơn thiết kỵ vốn đã suy sụp nhất định sẽ càng thêm thất bại, mà Xích hỏa trọng kỵ cũng nhất định sẽ đuổi theo truy kích, đến lúc đó, Huyền sơn thiết kỵ ít nhất phải chiến tổn hao một nửa binh lực.

Không bằng thừa cơ đối đầu chính diện với địch quân, kích phát ra huyết tính của thiết kỵ Huyền Sơn, tuy rằng vẫn sẽ có tổn thất, nhưng tốt xấu còn có cơ hội chỉnh đốn lại.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Theo tiếng vó ngựa như kinh lôi đầy trời vang lên.

Hai cỗ nước lũ hung hăng va chạm cùng một chỗ, chém giết kịch liệt lập tức triển khai.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tiếng hô giết rung trời cùng sóng năng lượng quay cuồng liền tràn ngập toàn bộ bãi loạn, một lại một kỵ binh rơi xuống lưng ngựa, máu đỏ tươi dần dần lan ra trên bãi loạn thạch.

"Thật không hổ là tinh nhuệ của cấm vệ hai nước Lương Yến." Vương An Nghiệp nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt kia, cũng âm thầm gật đầu không thôi.

So với Ma Chuẩn chiến đoàn, bọn họ chẳng những không kém bao nhiêu, ngược lại còn có không ít ưu thế.

Bất quá, sức chiến đấu của hai chi chiến đoàn thực tế không kém bao nhiêu, tiếp tục để cho bọn họ đánh tiếp như vậy mà nói, tuy Xích Hỏa trọng kỵ hơn phân nửa vẫn có thể thắng, nhưng sợ là cũng phải tổn thất thảm trọng.

May mắn, hắn đã sớm có chuẩn bị.

Trong lúc nói chuyện, Vương An Nghiệp liền móc ra một cái tháp, đặt ở lòng bàn tay.

Ngoại hình tháp có phong cách cổ xưa, khí tức cực độ nội liễm, thoạt nhìn giống như là một vật trang trí kim loại bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng mà, theo tâm niệm của Vương An Nghiệp vừa động, trên thân tháp bỗng nhiên có đạo đạo không gian ba động nhộn nhạo ra, một hư ảnh tháp hình cự đại bỗng nhiên xuất hiện.

Sau một khắc.

Cửa hư ảnh hình tháp từ từ mở ra, từng bóng người cưỡi chiến mã từ trong đó bay ra, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, đã tập kết thành quân sau lưng Vương An Nghiệp.

Dưới bóng đêm, huyền giáp trên người bọn họ khúc xạ ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, tựa như lộ ra hàn ý dày đặc, chiến ý lẫm liệt tràn ngập ra, làm cho người ta không kìm lòng được mà sinh lòng kính sợ.

Những nhân mã này, rõ ràng là tinh nhuệ của dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị!

Số người, ước chừng hơn ngàn người!

"Đây là… Tàng binh tháp?!"

Sắc mặt của Nguyên Cương Đại Đế nước Yến trở nên khó coi.

Lấy thực lực Lăng Hư cảnh của hắn, tự nhiên là đã sớm dùng thần niệm dò xét qua một vòng chung quanh, chí ít trong phạm vi hơn mười dặm, không có đại quân đội tập kết.

Bằng không mà nói, hắn cũng không dám đối đầu trực diện với trọng kỵ Xích Hỏa của Lương Quốc.

Cũng là tuyệt đối không nghĩ tới, người trẻ tuổi thần bí này lại có được tàng binh tháp cực kỳ hiếm thấy, còn giấu ở bên trong một chi tinh nhuệ!

"Tiểu tử, ngươi dám!"

Nguyên Ương Đại Đế nước Yến tức giận công tâm, dưới tình thế cấp bách, mạnh mẽ đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh về phía Vương An Nghiệp.

Linh khí vô cùng vô tận nhất thời hội tụ về phía lòng bàn tay hắn, hóa thành một dấu chân màu xanh thật lớn đè xuống đầu Vương An Nghiệp.

Trong nháy mắt, thiên địa đều giống như bị lật úp.

Uy thế đáng sợ tựa như đông kết không gian, có từng trận phong lôi chi âm từ trong hư không truyền đến, tiếng vọng ù ù, tựa như thiên uy mang theo cỗ uy áp đáng sợ làm cho người tim đập nhanh, làm cho tâm thần người đều run rẩy.

Uy thế đáng sợ như vậy, tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường đột nhiên đối mặt, e là bị dọa tới mức đầu óc trống rỗng, phản ứng cũng không kịp.

Cho dù Vương An Nghiệp đã nhìn quen uy áp Lăng Hư cảnh, ánh mắt cũng ngưng tụ, áp lực trong lòng tăng lên gấp bội.

Hắn chuẩn bị lấy Đồ Thánh Cung ra.

Nhưng còn chưa đợi động tác của hắn, một tiếng cười sang sảng đã vang lên bên cạnh hắn: "Ha ha Nguyên Tịnh, ngươi thật đúng là không thay đổi được tác phong vô liêm sỉ, đường đường Đại Đế, lại lấy lớn hiếp nhỏ, còn ra thể thống gì?"

Lời còn chưa dứt, bóng dáng đại đế Khánh Dự của Lương Quốc đã chắn trước mặt hắn, vung tay lên.

Lượng lớn linh khí Kim thuộc tính tụ đến, trong nháy mắt hóa thành một thanh cự chùy màu vàng cực lớn, đập tới dấu chân màu xanh to lớn kia.

Bá đạo lẫm liệt, thế như vạn quân.

Uy thế đáng sợ khuếch tán ra, lập tức đánh tan không gian gần như ngưng kết dưới áp lực nặng nề của cước ấn màu xanh.

Trong chớp mắt, Đề ấn và cự chùy màu vàng liền lăng không đụng vào nhau.

"Oanh!!"

Đề ấn cùng cự chùy màu vàng đồng thời vỡ vụn.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang vọng hư không, làm cho thiên địa cũng phải rung chuyển theo.

Cùng lúc đó, sóng xung kích đáng sợ quét ra, trong thiên địa lập tức một mảnh cát bay đá chạy, trên sông Hoài cũng kinh động ngàn vạn sóng lớn, uy thế đáng sợ để cho tất cả mọi người hoảng sợ biến sắc.

Chỗ vó ấn cùng cự chùy màu vàng giao kích, thậm chí ngay cả không gian đều bị chấn động ra đạo đạo vết rạn.

Trong gió lốc năng lượng lạnh thấu xương, một thân áo bào đế vương thường phục đại đế tung bay, thần thái thong dong, quả thật là phong độ đế vương một phái.

Trong mấy trăm năm qua, e là hắn chưa bao giờ vui vẻ như hôm nay, sảng khoái như vậy, hăng hái như thế.

“Đến đến đến, nếu Nguyên Tịnh ngươi đã rảnh đến phát hoảng, không bằng trẫm chơi với ngươi một chút.” Khánh Dự Đại Đế cười ha ha, cũng không thể Nguyên Cương Đại Đế có phản ứng, tay hắn giơ lên, một thanh trường kiếm màu ám kim bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Cùng lúc đó.

Một tiếng gào thét uy nghiêm bá đạo vang lên, một kim sắc thú ảnh to lớn hiện lên ở phía sau hắn.

Đó là một con cự thú thập phần dữ tợn, bề ngoài giống hổ mà không phải hổ, uy phong lẫm liệt, một đôi tròng mắt màu đỏ tươi, lại không thấy chút hung lệ nào, ngược lại uy nghiêm cuồn cuộn, không biết vì sao cảm thấy an tâm.

Dưới uy thế của nó gia trì, khí thế của Khánh Dự Đại Đế đột nhiên tăng vọt, mạnh mẽ vọt tới Nguyên Cương Đại Đế.

Sau đó, giơ tay, xuất kiếm.

Nhuệ kim chi khí lạnh thấu xương hóa thành kiếm ý tung hoành, trong nháy mắt, cả bầu trời cũng biến sắc theo.

Nguyên Cương Đại Đế biến sắc, vội vàng cũng lấy ra một cây búa màu xanh ngăn cản. Cây chùy màu xanh khí tức huyền ảo, uy thế ngàn vạn, hiển nhiên cũng là một thanh đạo khí.

Cùng lúc đó.

Một tiếng gầm gừ như sấm rền vang vọng đất trời.

Một hư ảnh cự thú màu xám như thực chất bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Nguyên Cương đại đế. Hư ảnh đầu trâu đuôi hươu kia, đỉnh đầu chỉ có một góc, thân dưới cũng chỉ có một chân, Phổ Nhất hiện thân, liền mang ra trận trận thanh âm phong lôi.

Hư ảnh pháp tướng của hắn rõ ràng là thần thú trong truyền thuyết 【Quỳ Ngưu】!

Dưới sự gia trì của hư ảnh Quỳ Ngưu, khí thế của Nguyên Đà đại đế cũng tăng vọt, trong nháy mắt dây dưa với Khánh Dự đại đế.

Làm Yến quốc hoàng đế, Nguyên Ương đại đế tu hành chính là《Quỳ Ngưu Bảo Điển hoàng thất đời đời truyền thừa của Yến quốc, không chỉ có yêu cầu cực cao đối với huyết mạch, sức chiến đấu cũng thập phần cường hãn, cùng 《Trấn Ngục Bảo Điển》 của hoàng thất Lương quốc đời đời tương truyền》 không thể phân cao thấp.

Hơn nữa hai người tuổi tác cũng không sai biệt lắm, chênh lệch tu vi trên mức độ chênh lệch tương đương không, trên thực lực tổng thể có thể nói là thế lực ngang nhau.

Hôm nay hai người đại chiến một phen, đánh cho núi sông sụp đổ, thiên địa biến sắc, ngay cả thiết kỵ Huyền Sơn cùng Xích Hỏa trọng kỵ giao chiến trên mặt đất cũng bị ảnh hưởng đến, không thể không phân ra một bộ phận tâm thần ngăn cản dư chấn hai người giao chiến.

Mà lúc này, Vương An Nghiệp cũng mang theo tinh nhuệ của dân binh đoàn Vương thị xông vào chiến trường.

So sánh với trọng giáp trên người của thiết kỵ Huyền Sơn, toàn thể trang bị của dân binh Vương thị sẽ thiên về nhẹ nhàng một chút, cứng rắn đánh cứng không chiếm ưu thế, hơn nữa nhân số cũng ít, Vương An Nghiệp liền dứt khoát mang theo binh sát vào mặt bên cùng phía sau của thiết kỵ Huyền Sơn, lợi dụng ưu thế tốc độ không ngừng quấy rầy phụ trợ.

Một mặt Huyền Sơn thiết kỵ phải đối phó với sự xung phong của Xích Hỏa trọng kỵ, một mặt lại phải ứng phó với sự quấy rối của Vương An Nghiệp, trong lúc nhất thời bị giày vò không ngừng kêu khổ, sĩ khí thật vất vả nâng lên cũng nhanh chóng tuột xuống.

Chưa đầy thời gian uống cạn chung trà, Huyền Sơn thiết kỵ đã bắt đầu liên tục bại lui.

Trên bầu trời, Nguyên Cương đại đế thấy tình thế không ổn, cũng không còn tâm tình giao đấu với Khánh Dự đại đế nữa, rốt cục hạ lệnh cho thiết kỵ Huyền Sơn “Rút lui”.

Hiện tại vào lúc này, tính toán tổn thất đã không còn ý nghĩa. Mặc dù biết rõ một khi rút lui tất nhiên tổn thất thảm trọng, cũng chỉ có thể rút lui.

Bởi vì nếu không rút lui, có lẽ sẽ không thể đi được nữa!

Mệnh lệnh vừa hạ, một chút chiến ý cuối cùng cũng tiêu tán, sĩ khí của thiết kỵ Huyền Sơn rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ, bắt đầu hốt hoảng bỏ chạy.

Đại đế Khánh Dự tự nhiên không muốn buông tha cơ hội khó có được này, lập tức suất lĩnh Xích Hỏa trọng kỵ bám đuôi truy kích, một đường đuổi theo, đuổi sát Huyền Sơn thiết kỵ như chó nhà có tang ruồng bỏ giáp, mới xem như miễn cưỡng thu tay lại.

Cuối cùng, binh sĩ Huyền Sơn thiết kỵ chạy đi chưa đủ ba thành, còn lại bảy thành không phải bị giết trong chiến đấu, chính là bị bắt làm tù binh trong quá trình chạy trốn, chỉ có thể bị động chờ đợi vận mệnh tuyên án.

Mà ngay tại thời điểm Nguyên Cương đại đế nước Yến thảm bại, tập đoàn quân cánh phải, Vương Phú Quý liên hợp chiến đoàn chí nguyện cũng hoàn thành xen kẽ giáp công kích, cùng Khánh Uẩn quân đoàn cùng nhau, liên thủ đem An Hải quân đoàn triệt để đánh tan.

Một lượng lớn binh sĩ bị bắt làm tù binh, cuối cùng chỉ có mấy ngàn binh lính thành công phá vây tán loạn.

Mà ngay khi quân đoàn An Hải bên tả dực quân địch tan tác, Hắc Dương quân đoàn ở cánh phải quân địch, cũng gần như cùng một lúc, bị quân Bắc Vực vương phủ và quân đoàn An Bình của Kỳ Mộng Vũ liên thủ, dùng chiến thuật đồng dạng đánh bại.

Đến lúc này, âm thân vương nước Yến thống lĩnh tập đoàn quân, có thể nói là bại cục đã định.

Thấy tình thế không ổn, không đợi Khánh Uẩn quân đoàn và An Bình hình thành vòng vây, bọn họ đã bắt đầu hoảng sợ rút lui.

Cái gọi là binh bại như núi đổ, dưới sự tấn công như thủy triều của đối phương, tập đoàn quân Hoài Âm căn bản khó có thể tổ chức ra phản kích hữu hiệu.

Mà chủ lực tập đoàn của Trấn Dương thân vương cũng là nắm lấy thời cơ, lập tức toàn tuyến áp lên, cửa hiệu quân đội Trần

Khai, truy kích, đoạt thành, cũng tận khả năng bao vây tiêu diệt quân đoàn Hoài Âm đuổi giết tan tác.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ ba mươi mấy vệ thành ở Hoài Âm quận đã bị toàn tuyến chiếm lĩnh.

Không chỉ như thế, Trấn Dương thân vương sĩ khí bạo rạp dưới ưu thế tuyệt đối bắt đầu chia binh làm hai đường, chủ lực hướng quận Phượng Diêu nước Yên tiếp tục càn quét, lại phân ra hai chi quân đoàn tập kích quận Thuận Ninh.

Trấn Dương thân vương Lương quốc dã tâm bừng bừng, muốn thừa dịp loạn bắt hai quận Yến quốc.

Đây là một trận chiến huy hoàng.

Sau khi luân phiên chiến đấu, 【Liên hợp chí nguyện chiến đoàn】 của Vương Phú Quý và 【Bắc Vực Vương Phủ tộc binh】 của Kỳ Mộng Vũ sớm đã hội hợp thành công, cũng liên thủ với nhau như chẻ tre chiếm được bảy tám vệ thành, có thể nói là công huân như biển.

Một ngày này, hai chi chiến đoàn đã tiến nhập quận Phượng Dao, cũng trú đóng ở đó.

Ngô Chí Đức dẫn ba chi chiến doanh Ngô thị đóng quân, Ngô Chí Đức và các đại lão Thần Thông cảnh của mấy gia tộc còn lại tụ tập lại với nhau. Bọn họ mặt mũi hồng hào, tựa như phát tài lớn vậy.

“Thoải mái, đi theo huynh đệ phú quý cùng nhau đánh giặc chính là sảng khoái.” Ngô Chí Đức Bà ôm chiếc nhẫn trữ vật cực phẩm thu được, đem nhẫn trữ vật thượng phẩm ban thưởng cho hậu bối Tử Phủ cảnh đồng tộc, bắt đầu chọn lựa vật phẩm trong nhẫn trữ vật cực phẩm, “Giá trị chiến lợi phẩm không lớn còn chiếm không gian, chia cho tộc nhân đi.”

“Một đống này… Chính là đáng giá mấy ngàn tiên tinh, khó có thể lựa chọn, khó có thể lựa chọn.”

Liên tiếp đại thắng, trong không gian trữ vật của chư vị đại lão đều đã chứa đầy chiến lợi phẩm, chỉ có thể càng không ngừng lấy ra đồ vật tương đối không đáng tiền trong nhẫn trữ vật, dọn ra vị trí để chứa chiến lợi phẩm càng đáng giá hơn.

“Trước kia ghét bỏ nhẫn trữ vật cấp thần thông linh bảo lại đắt đỏ lại vô dụng, xiên ngốc mới có thể mua thứ này.” Vương Vũ Hiên cũng đang đau lòng không thôi “Bỏ” chiến lợi phẩm không quan trọng, đau lòng thiếu chút nữa khóc lên, “Nhưng hiện tại, ta chỉ hận nhẫn trữ vật không đủ lớn, lại cố tình chỉ có thể đeo một cái. Ta rất muốn mười ngón tay, mười ngón chân, cùng với ách… đeo mấy chục nhẫn trữ vật.”

“Vương lão đầu, ngươi nên biết đủ đi.” Lão tổ Thần Thông Lạc thị Lạc Bách Xuyên liếc hắn một cái, lại oán giận không thôi, “Mỗi lần tác chiến, quý công tử đều để Lạc thị chúng ta làm hậu cần, chiến lợi phẩm thu được ít hơn Vương thị các ngươi nhiều.”

“Ha ha ha, ai bảo Phú Quý lão tổ và Vương thị chúng ta chính là một nhà đấy.” Vương Vũ Hiên dương dương đắc ý nói: “Bách Xuyên lão đệ à, có muốn ta đi cầu tình với Phú Quý lão tổ không, hai Vệ, để Lạc thị các ngươi đi xung phong, được công đầu không?”

“Vậy xin đa tạ Vũ Hiên huynh.” Lạc Bách Xuyên cảm kích không thôi.

Chiến đoàn này do năm thế gia tạo thành, quan hệ giữa Lạc thị, Doanh thị và công tử phú quý rõ ràng kém Ngô thị, Vương thị, còn có Khương thị.

Phú quý công tử họ Vương, không đề cập đến Hàn Nguyệt Ngô thị nữa, bà nội hắn chính là quận chúa của Đông Càn Ngô thị, nghe nói từ nhỏ còn cực được Đông Càn Long Xương đại đế sủng ái, đương nhiên có quan hệ không tệ với Hàn Nguyệt Ngô thị.

Về phần Hàn Nguyệt Khương thị, thì là chủ mạch của Lương quốc Khương thị, hôm nay lại nịnh bợ công chúa Phù Nam không tha, nịnh hót các loại nịnh hót không biết xấu hổ của công tử phú quý, cực lực làm tốt quan hệ, quan hệ tự nhiên không kém.

Điều này khiến Lạc Bách Xuyên có cảm giác bị biên giới hóa.

Không được không được, nghe nói nhân tài mới xuất hiện của nhà chúng ta Lạc Ngọc Thanh chính là người của Thủ Triết gia chủ, phải để nàng nỗ lực thật tốt mới được.

Đang nói, bên ngoài doanh trướng bỗng nhiên có binh lính đưa tin nói: “Quý công tử mời chư vị thống lĩnh đi họp.”

Mọi người lập tức mừng rỡ.

Cực kỳ hiển nhiên, quý công tử nhất định là lại có kế hoạch chiến lược kế tiếp. Không biết là chuẩn bị công hãm quận Phượng Dao nào nữa? Tốt nhất là đi thẳng tới quận thành Phượng Diêu, đó mới là công lớn nhất.

Không bao lâu sau.

Thống lĩnh các lộ đều đã tề tụ ở trong chủ soái của Vương Phú Quý, trong đó có liên hợp quân đoàn chí nguyện, cũng có tinh anh của Bắc Vực Vương phủ.

Trải qua liên phiên cầm binh tác chiến, Vương Phú Quý cũng nhanh chóng trưởng thành, ánh mắt đã bình tĩnh ổn trọng hơn rất nhiều, ngồi ở trên ghế thống soái đã có vài phần phong độ soái khí.

Mà Vân Nam công chúa Vân Mộng Vũ thì ngồi song song với hắn. Nhưng từ thái độ nghiêng người của nàng có thể thấy hết thảy, nàng chỉ xem phú quý như thiên lôi sai đâu đánh đó.

“Phú Quý lão tổ, lần này là muốn bắt mấy vệ thành?” Vương Vũ Hiên trong mắt lóe ra quang mang hưng phấn: “Vũ Hiên nguyện ý xung phong vì lão tổ.”

Lạc Bách Xuyên ở bên cạnh nghe vậy trợn trắng mắt.

Hóa ra những lời lúc trước ngươi nói là gạt ta?

Hắn cũng vội vàng tiến lên chắp tay: “Quý công tử, lần này lão hủ cũng nguyện ý xung phong.”

Doanh thị và Khương thị cũng vội vàng tiến lên xin lệnh, ngay cả các thống lĩnh tinh anh của Bắc Vực Vương phủ cũng ánh mắt phấn chấn, ai nấy đều nóng lòng muốn thử.

Quân công cùng chiến lợi phẩm của Đả đầu trận là thu hoạch nhiều nhất, mà với thực lực của bọn hắn, thu thập những Vệ thành nông thôn phòng thủ trống không này căn bản không cần tốn nhiều sức.

Vương Phú Quý nhìn lướt qua mọi người, lạnh nhạt nói: “Lần này không đánh Vệ Thành, ta và Mộng Vũ thương lượng một

chút, chuẩn bị làm một phiếu lớn.”

Các vị thống lĩnh lập tức tinh thần đại chấn.

Quý công tử quả nhiên hào khí ngút trời, xem ra là chuẩn bị cướp công lao của tập đoàn quân, dẫn đầu chiếm lấy quận thành quận Phượng Dao. Sau đó, mọi người lần nữa nhao nhao xin đi giết giặc, nguyện ý làm tiên phong.

“Trấn Dương tập đoàn quân chủ lực đã theo dõi quận thành Phượng Dao, chúng ta tranh công với quân hữu ý nghĩa không lớn.” Vương Phú Quý lắc đầu.

“Vậy, quý công tử ý tứ là?”

Trong lúc nhất thời, chúng thống lĩnh đều có chút khó hiểu.

“Ta chuẩn bị hành quân nhanh chóng xuyên qua hai quận của Ma Yến Quốc - Phượng Dao, Bàn Trạch, thẳng đến 【Tượng Cổ Thành】. Vương Phú Quý nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi.

“Cái gì!?”

Đám Thần Thông cảnh như Ngô Chí Đức, Vương Vũ Hiên đều vô cùng khiếp sợ.

Trực tiếp đánh Thượng Kinh thành Ma Yến quốc? Quý công tử ngài có cần phải hung tàn như thế, điên cuồng như thế không?

“Chư vị khiếp sợ như thế, làm ta rất vui mừng.” Vương Phú Quý hơi không thể nhận ra cười cười, bình tĩnh nói: “Các ngươi đều không nghĩ tới ta muốn đánh Ma Yến lên kinh thành, Ma Yến tự nhiên càng không nghĩ tới.”

“Hai nước Lương Yến giằng co giao chiến hơn năm mươi năm, quân lực thiện chiến đa số đã tập kết ở tiền tuyến. Lần này tiền tuyến đại bại, các hậu phương lại miễn cưỡng điều binh lực đến ngăn cản Lương Quốc xâm chiếm Phượng Dao, Bàn Trạch hai quận, trong đó đa số binh lực chính là quân trấn thủ kinh thành cùng gia binh các thế gia, kể từ đó, phương tiện sau lại càng thêm trống rỗng.”

“Huống chi ta nhận được tin tức, Ma Yến quốc Nguyên Cương đại đế và Huyền Sơn thiết kỵ bị thua trận lớn, hiện giờ đang bị

Khánh Dự đại đế của Lương quốc đuổi chạy tứ tán, mà Ma Yến thánh địa cũng đang bị thánh địa của Lương quốc kiềm chế."

Theo Vương Phú Quý phân tích đâu vào đấy, ánh mắt mọi người dần sáng lên.

Bọn họ đồng thời ý thức được, đây là một cơ hội ngàn năm có một!

Nếu như có thể công phá kinh thành Ma Yến quốc, đây không phải là công huân và vinh quang lớn lao, thu hoạch chiến lợi phẩm lại càng không thể đánh giá. Dù sao, ai cũng biết, quốc đô Ma Yến quốc tất nhiên là nơi tập trung nhiều thứ tốt nhất.

Nếu có thể chép lại quốc khố và bảo khố của Ma Yến quốc thì đúng là phát tài rồi!

"Liều mạng!" Đám người Ngô Chí Đức đỏ mắt, ánh mắt nhìn về phía Vương Phú Quý cũng bắt đầu bốc cháy lên quang mang nóng bỏng, "Chính cái gọi là "Phú quý trong hiểm trung cầu", chỉ cần quý công tử ra lệnh một tiếng, chúng ta nguyện ý liều mạng."

Một bầu không khí cuồng nhiệt xuất hiện trong doanh trướng của chủ soái Vương Phú Quý. Ánh mắt mọi người chăm chú nhìn Vương Phú Quý, chờ mệnh lệnh của hắn.

"Rất tốt. Vậy vứt bỏ tất cả đồ quân nhu có thể kéo dài tốc độ hành quân, đem nhẫn trữ vật cũng đều dọn dẹp sạch sẽ, tìm một chỗ trước trốn đi." Vương Phú Quý nói xong liền đứng lên, trầm giọng nói, "Không thể mất thời cơ, không tới nữa. Chúng ta phải thừa dịp Tiên Hoàng bệ hạ và Ma Hoàng còn chưa kịp phản ứng, công phá Ma Yến thượng kinh, đoạt được đồ vật đáng giá liền lập tức chạy trốn, đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp!"

Đối mặt với địch nhân của trận doanh khác nhau, Vương Phú Quý cũng sẽ không cổ hủ, huống chi bọn họ đều là đoạt của thế gia Ma quốc, quan phủ, còn có hoàng thất, cũng không có quấy rầy dân chúng, cho nên hắn một chút áp lực tâm lý cũng không có.

"Công phá kinh thành, cướp hoàng thất Ma quốc! Toàn bộ đều có, chuẩn bị xuất phát!"

…

Ngay tại Linh Cừ đại lục đánh đến khí thế hừng hực.

Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tiên Đình.

Sấu Nguyệt Trai.

Là nội thư phòng mà đương thời Mục Vân Tiên Hoàng thường dùng nhất, trang trí trong Sấu Nguyệt Trai cũng thường thường là thời thịnh nhất, không chỉ chiếc gương dùng để trang điểm cũng đã thay vào kính lưu ly tân vương thị hiện giờ, ngay cả dụng cụ đèn chiếu sáng cũng đã sớm đổi thành đèn treo thủy tinh hoa lệ, hào hoa phú quý, nhưng phong cách độc đáo.

Giờ phút này ánh mặt trời vừa vặn chiếu vào, ảnh chiếu của Mục Vân Tiên Hoàng ngồi trên giường êm cạnh cửa sổ, vẫn là bộ trường bào màu trắng rộng thùng thình kia, nhưng không hề lười biếng nằm nghiêng giống như bình thường, mà là thân hình khó có được ngồi thẳng lên, càng có vẻ tôn quý ung dung.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng không còn vẻ tùy ý và cười yếu ớt như bình thường, mà là khuôn mặt nghiêm nghị, trong ánh mắt lóe ra quang mang lạnh lùng.

Ở trước mặt nàng, Bắc Vực Vương tóc hoa râm đang khom lưng khom người đứng, cúi thấp đầu chột dạ không thôi.

Giờ phút này hắn hoàn toàn không có khí độ của vương tước ngày thường, ngược lại giống như một đứa trẻ lớn phạm sai lầm bị phụ huynh bắt gói, nơm nớp lo sợ một câu cũng không dám nhiều lời.

Làm một đời "Hiền Vương" hoàng thất, Bắc Vực Vương từ sau khi thừa kế chức vị phong vương nhất mạch của hắn liền một mực phụ trách thống soái quân Bắc Vực. Nhiều năm trôi qua, luận đại kiến thụ, hắn không có, nhưng luận sai lầm lớn, hắn cũng không có.

Tóm lại, hắn chỉ có thể coi là phong vương đúng quy củ. Nhưng cũng bởi vậy, hắn ít có kinh nghiệm bị Mục Vân Tiên Hoàng kéo tới dạy bảo, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của bóng hình Tiên Hoàng, hắn thật sự câm điếc, chỉ chốc lát sau đã đổ mồ hôi lạnh.

“Huyên Thiên Nga, ngươi thật là to gan!” Ngữ khí của Tiên Hoàng lãnh đạm, toàn thân tản ra uy áp kinh khủng: “Ngươi dám mượn danh nghĩa trợ giúp Điền Nam xây dựng, triệu tập chiến đoàn tinh nhuệ nhúng tay vào chiến trường hai nước Lương Yến. Ngươi đây là chuẩn bị thay trẫm khơi mào đại chiến tiên ma sao?”

“Lão tổ tông, oan uổng quá!” Bắc Vực Vương bị dọa đến mồ hôi đầm đìa sau lưng, hai chân đều mềm nhũn: “Tất cả những thứ này…”

Dưới uy áp đáng sợ của Tiên Hoàng, thiếu chút nữa hắn đã khai ra tình hình thực tế, bán đứng Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ.

Cũng may vào thời khắc mấu chốt hắn nhớ lại sứ mệnh vĩ đại của ” cõng nồi hiệp”, vội vàng chuyển đề tài, bắt đầu nói một cách thảm hại: “Đây, tất cả những chuyện này đều do Ma Triều gây ra, muốn trách cũng phải trách Ma Triều! Hài nhi cũng là bất đắc dĩ!”

“Ngài nghĩ xem, Ma Yến công chúa Kỳ thị xuất binh nhằm vào Lương quốc, nếu như Bắc Vực vương phủ của hài nhi ta không có chút biểu thị, thế tử Ly Hiên nhà ta và thế tử phi Y Y, thì cuộc sống sau này còn sống như thế nào nữa?”

“Đây chẳng những làm mất thanh danh của Bắc Vực Vương phủ ta, còn có thể tổn hại đến thanh danh của Chư thị chúng ta. Người khác còn tưởng rằng Hàn Nguyệt Hạm thị chúng ta, sợ Xích Nguyệt Hạm thị của bọn họ đấy.”

Mục Tiên Hoàng Thượng đánh giá Bắc Vực Vương, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh đầy ẩn ý: “Hàm Thiên Nga, võ mồm của ngươi cũng giỏi thật đấy. Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh trẫm còn không rõ sao? Ngươi khai hết cho trẫm biết, rốt cuộc sau lưng chuyện này là ai đưa ra chủ ý cho ngươi?”

Bắc Vực Vương cắn đầu lưỡi một cái, vội vàng kiên cường nói: - Vâng, là hài nhi chịu không được thế tử phi khóc lóc kể lể, là quyết định của một mình hài nhi làm!

“Rất tốt, trẫm rất thưởng thức dũng khí của một người làm việc như ngươi. Không hổ là hài tử của Chử thị chúng ta.” Tiên Hoàng cười như không cười nhìn hắn: “Việc này về sau

dù phát triển như thế nào, trẫm cũng sẽ đem ngươi sung quân đến tiền tuyến chiến trường ngoại vực, để ngươi hảo hảo thể hiện một chút phong thái của Chử thị chúng ta."

"A!?" Bắc Vực Vương lập tức trợn tròn mắt, "Lão tổ tông, tuổi của ta cũng sắp về hưu rồi, ngài, ngài làm sao nhẫn tâm được chứ?"

"Trẫm đương nhiên nhẫn tâm." Tiên Hoàng cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt: "Ngươi chính là Phong vương Chư thị, phạm phải sai lầm đều phải sung quân tiền tuyến, mà tiểu tử Chư thị kia chính là chủ phạm… Hừ hừ, tiểu tử kia tiềm lực không tệ, nếu như ngươi là phong vương không có kiến tích thụ, có thể đem hắn đổi con, Tiên Triều chúng ta liền lời to."

"Phốc!"

Bắc Vực Vương suýt chút nữa đã phun chết một ngụm máu.

Lão tổ tông à, lão nhân gia ngài đừng nói trực tiếp như thế được không? Tốt xấu gì cũng phải uyển chuyển một chút chứ…

Cùng lúc đó, trong lòng của hắn âm thầm cầu nguyện.

Tiểu tử phú quý ơi tiểu tử phú quý, chung quy là bản vương một mình gánh lấy tất cả, nếu ngươi không nghĩ biện pháp vớt bản vương ra, bản vương sẽ không để ngươi yên đâu!

…

Chương 135: Đốt giết cướp bóc! Con đường phất nhanh!

…

Tượng Cổ Thành chính là thành thị trung tâm nhất của Ma Yến Quốc, cũng là thành thị phồn hoa nhất. Xung quanh nó, dưới vạn năm kinh doanh, cũng sớm bị cải tạo thành một căn cứ sản nghiệp to lớn.

Tập trung linh mạch, cày cấy lâu dài cùng với nuôi dưỡng hộ hữu hiệu, sinh ra một mảnh lại một mảnh "Hoàng trang", "Quốc trang" và trang viên của các thế gia quyền quý.

Những trang viên này, có chuyên doanh các loại linh trà, còn lại là sản xuất linh mễ cao cấp, đương nhiên, trong đó đáng giá nhất còn phải đếm linh dược viên.

【 Vạn Linh hoàng trang 】, chính là một tòa linh dược viên thuộc hoàng thất Nam Yến Ma Quốc.

Tòa hoàng trang này đã có lịch sử hơn bảy ngàn năm, dưới lòng đất hội tụ một đầu cực phẩm linh mạch cỡ trung, mười mấy đầu thượng phẩm linh mạch, cũng bày ra nhiều cái tụ linh trận, linh khí trong trang vô cùng dồi dào, gần như có thể coi là một động thiên phúc địa cỡ nhỏ.

Dựa theo tính toán bình quân, lợi nhuận gieo trồng linh dược thường kém hơn trồng linh mễ, nuôi dưỡng linh tằm và các sản nghiệp đồng loại, thậm chí còn kém linh cầm linh súc nuôi dưỡng thịt có hiệu quả cao. Nhưng linh dược viên lại là căn cơ vạn năm của một thế gia nhất định phải có.

Tu sĩ Huyền Vũ muốn nhanh chóng thăng cấp, thủ đoạn thường dùng nhất cũng hữu hiệu nhất chính là dùng đan dược, mà luyện chế đan dược cần phải dựa vào linh dược.

Thế gia đời đời thay đổi, linh dược tiêu hao hàng năm đều là con số thiên văn, nếu hoàn toàn dựa vào mua sắm từ bên ngoài, không chỉ không ổn định, không lâu dài, còn rất dễ dàng bị thế gia khác lợi dụng quan hệ cung cấp kẹp cổ.

Hơn nữa, tu vi của tu sĩ Huyền Vũ càng cao, phẩm giai đan dược cần thiết để tu luyện cũng càng cao.

Mà đan dược phẩm giai càng cao, linh dược cần có thường niên đại càng lâu, yêu cầu sinh trưởng cũng càng cao, số lượng càng thưa thớt, mua sắm càng khó khăn.

Không có một cái nào, hoặc nhiều cái hệ thống Linh Dược Viên hoàn chỉnh ở sau lưng chống đỡ, thế gia này tất nhiên cũng là đi không được lâu.

Vạn Linh hoàng trang chính là một trong những gốc rễ để Cừu thị an thân lập mệnh.

Nhưng hôm nay, nó lại bị công hãm.

Rất nhiều năm linh dược bị cướp đoạt tùy tiện, một ít linh dược tồn kho sau khi bào chế đều bị cuốn sạch, cực phẩm linh mạch cùng thượng phẩm linh mạch cũng đang bị rút lấy.

Không hề nghi ngờ, đây là chuyện tốt mà 【Liên hợp chiến đoàn chí nguyện】 liên hợp với Bắc Vực Vương Phủ chí nguyện liên thủ chiến đoàn.

Giờ phút này.

Trong biệt viện của Vạn Linh hoàng trang, một thân văn phòng, Khương Tình Liên mặc áo choàng trắng đang nghiêng người ngồi trước bàn đá, thần sắc cung kính tự mình pha trà.

Trên ghế mây bên cạnh bàn đá, Vương Phú Quý mặc một bộ đồ trắng nửa híp mắt lại, vẻ mặt hài lòng hưởng thụ "Thượng phẩm linh trà" cướp được.

Linh trà trong tay tự nhiên xa xa không bằng Ngộ Đạo trà đại danh đỉnh đỉnh, có thể thắng ở trong tay địch nhân đoạt được chiến lợi phẩm, hương vị cũng nồng đậm khác hẳn với Ngộ Đạo trà, uống lên cũng có một phen tư vị khác biệt.

Thanh nhàn nhã được nửa ngày nhàn rỗi.

Từ khi đến Linh Cừ đại lục tới nay, hắn vẫn luôn bận rộn vì các loại sự tình, không phải đang đánh giặc, mà là chuẩn bị đánh trận.

Lần hành quân vạn dặm gấp gáp này đã đến gần 【Tượng Cổ Thành】 của Yến quốc đô thành, hắn mang theo hai đại chiến

đoàn chuyên môn nhìn chằm chằm Ma Yến quốc hoàng thất cùng các đại thế gia trang viên cướp bóc, vì tận khả năng trong thời gian ngắn thu hoạch được lợi ích lớn nhất, cũng là một mực liên tục chuyển trục, tuy thu hoạch xa xỉ, nhưng thực sự mệt mỏi không ít.

Hôm nay khó có được một chút thời gian nhàn hạ, có thể nằm ở trên ghế phơi nắng nắng, uống trà, hắn thả lỏng, lại có mấy phần buồn ngủ.

Lúc này.

Ngoài viện có thân vệ tiến vào bẩm báo: "Khởi bẩm quý công tử, nô lệ hoàng trang bị bắt phát hiện một cường giả Thần Thông cảnh. Hắn tự thuật đã từng là Thần Thông lão tổ của tam phẩm thế gia, thỉnh cầu gặp quý công tử một lần."

"Dẫn hắn tới đây."

Vương Phú Quý lười biếng lên tiếng, ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

Thân vệ kia lập tức nhận lệnh mà đi.

Không bao lâu sau, hắn dẫn một vị lão giả gầy trơ xương đi vào.

Trên người lão giả này mặc một bộ áo gai vải rách đơn giản nhất, cũng không biết đã bao lâu không thay giặt qua, quần áo kia thoạt nhìn rách rưới, ngay cả cánh tay cùng ngón chân cũng đã lộ ra bên ngoài.

Nhưng dù vậy, vị từng là lão tổ Thần Thông này vẫn có ngạo cốt cùng phong thái của mình, sự tỉnh táo và sắc bén trong ánh mắt làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.

"Tội nô Yến Thừa Đức, ra mắt công tử." Ông lão vừa thấy Vương Phú Quý đã lập tức hiểu người làm chủ là ai, lập tức không hàm hồ làm lễ ra mắt: "Tội nô vốn là lão tổ của thế gia Tam phẩm Yến thị ở Cổ thành. Một nhà phạm tội bị Ly Khâu thị hãm hại, bị tước mất thân phận thế gia, hôm nay đa số tộc nhân hoặc là chết trong chiến trường ngoại vực, hoặc là trở thành tội nô, sống không bằng chết."

Thế gia Tam phẩm?

Vương Phú Quý mở mí mắt ra nhìn hắn một cái, vui giận không lộ ra khỏi sắc mặt: "Ý đồ đến của ngươi, ta ít nhiều có thể đoán ra bảy tám phần. Tuy nhiên, ta đối với ngươi và Lệ Khâu thị, rốt cuộc đã xảy ra ân oán gì với Cừu thị."

Thời điểm lão tổ gia gia chỉnh lý và phân tích tình báo Ma Triều, hắn ngẫu nhiên cũng nghe qua một ít, là lấy hắn từ trước đến nay rõ ràng, ở dưới tình huống không có quy tắc hạn chế, tranh quyền đoạt lợi giữa các thế gia, đấu đá lẫn nhau có thể tàn khốc đến trình độ nào.

Thấy Yến Thừa Đức há to miệng, dường như còn muốn nói gì đó, hắn khoát tay ngắt lời: "Ta có thể cho ngươi một nhóm lương thực, một nhóm trang bị vũ khí, cùng với một nhóm lớn tội nô. Ngươi có thể dựa vào những trang viên mà các thế gia ở Ma Yến quốc tấn công, giải cứu nô lệ để làm lớn mạnh thế lực của ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chỉ cho phép đối phó với thế gia, không được tập kích quấy rối bình dân."

Trong khoảng thời gian này, lương thực và vũ khí cấp thấp cướp được quá nhiều, trong nhẫn trữ vật không chứa nổi, cũng không thể mang đi được, thay vì để lại cho Ma Yến quốc, không bằng dứt khoát chia cho những nô lệ này, để cho bọn họ khởi nghĩa.

Mặc dù chưa hẳn có thể có thành tựu, nhưng cũng có thể tạo thành quấy nhiễu không nhỏ cho Ma Yến quốc.

Trong các khóa học liên quan đến khoa học trong Tộc Học, lợi và hại của xã hội nô lệ đều có phân tích qua hệ thống. Vương Phú Quý hiểu đây là một giai đoạn nhất định phải trải qua trong quá trình xã hội, nhưng chung quy là tệ hại lớn hơn lợi, cũng không phải là vương đạo, bởi vậy thuận tay chế tạo cho chế độ này chút phiền toái hắn cũng là vui vẻ.

Yến Thừa Đức lập tức ngây người.

Y vốn đã không ôm hy vọng gì, hoàn toàn không ngờ vị tiểu công tử này còn dứt khoát hơn cả y.

Sững sờ một hồi lâu, hắn mới tỉnh táo lại, kích động vạn phần hành đại lễ với Vương Phú Quý: "Lão nô bái tạ công tử. Chờ lão nô báo mối thù diệt tộc, liền lập tức trở về đi theo công tử, làm nô bộc, lấy ân đức của công tử."

“Được rồi, chuyện ngày sau nói sau.” Vương Phú Quý phất phất tay, không thèm để ý mà phân phó Khương Tình Tình nói: “Khương cung phụng, ngươi đi mời Cơ cung phụng nghĩ biện pháp giải trừ cấm chế trên người hắn, sau đó nói theo lời ta.”

“Vâng, Phú Quý công tử.”

Khương Tình Liên nghe vậy đứng dậy, khom người lĩnh mệnh, sau đó liền dẫn Yến Thừa Đức rời khỏi viện.

Sau khi đám người rời đi, Vương Phú Quý lại chợp mắt, thần sắc bình thản, giống như chỉ làm một chuyện bình thường.

…

Mà cùng lúc đó.

Tại thủ đô Nam Yến.

Tượng Cổ Thành.

Là kinh thành của Nam Yến quốc, lịch sử của thành cổ đã vô cùng lâu đời. Từ sau khi thành lập, trong năm tháng dài đằng đẵng, tòa thành này luôn đứng lặng trên mảnh đất rộng lớn này, lẳng lặng quan sát sự thay đổi của lịch sử.

Lịch sử lâu đời, giao cho nó nội tình thâm hậu, trong thành khắp nơi có thể thấy được kiến trúc cổ xưa lịch sử lâu đời, ngay cả một khối gạch đá nhô ra ở chân tường, cũng có thể có mấy ngàn năm lịch sử.

Mà trong hơn một vạn năm này, tình huống của thành cổ cũng đã sớm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thành Tượng Cổ ban đầu diện tích không lớn như hiện tại, mà chỉ có không đến một phần ba.

Hiện nay tường thành nội thành là do tường thành Tượng Cổ thành lúc trước cải tạo mà thành. Mà hiện giờ ngoại thành đều mở rộng ra trong hơn vạn năm qua.

Cũng chính bởi vậy, chỉ có thế gia đại quý tộc mới có thể ở trong nội thành, trong ngoại thành thì phần lớn là các loại quý tộc thế gia mới nổi, phân biệt rõ ràng lẫn nhau, tồn tại thành lũy giai cấp cực lớn.

Gần đây thành Tượng Cổ mới thiết lập 【Điểm trưng binh lâm thời】, liền thiết lập ở trong một tòa tông từ bỏ hoang ngoài nội thành.

Từ đường này lúc trước cũng không biết là nơi cúng tế cường giả nào, phong cách kiến trúc khác hẳn với phong cách kiến trúc của Nam Yến quốc, khí phách nguy nga.

Lịch sử lâu đời khiến mặt tường của nó đã trở nên loang lổ vết tích, bài vị và pho tượng trong tông từ sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại cột đá cao ngất, cùng với quảng trường rộng rãi, lờ mờ có thể thấy được vài phần khí tượng năm đó.

Mà hôm nay, trên quảng trường to lớn này, sớm đã xây dựng phương tiện luyện binh mới tinh, kiến trúc tông miếu nguy nga cũng đã sớm được cải tạo thành binh doanh.

Giờ phút này.

Trên đài cao ở một góc quảng trường, một nữ tử thân hình cao gầy đang đón gió mà đứng, rũ mắt nhìn tân binh đang huấn luyện trên quảng trường.

Tay phải nàng tùy ý cầm một thanh trường tiên cấp linh bảo Thần Thông, một bộ áo đỏ chập chờn trong gió, cả người tựa như một đóa hồng hoa hồng nở rộ, tư thế hiên ngang, khí chất trác tuyệt.

Nữ tử này chính là chủ soái lần này chủ trì trưng binh, chính là 【Gia Bảo quận chúa】 có danh vọng rất cao trong hoàng thất, Cửu Đạo Ngọc.

Trong những người trẻ tuổi thế hệ này của hoàng thất, Gia Bảo quận chúa rất được Nguyên Đà Đại Đế nước Yến yêu thích, thuở nhỏ đã được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Có lời đồn Nguyên Đà Đại Đế từng tìm cho nàng một vị thế gia đệ tử kiệt xuất trong Ma Triều làm vị hôn phu, lại bị Gia Bảo Quận chúa lấy tính cách không hợp, không thích từ chối vì lý do.

Nguyên Đà đại đế chẳng những không tức giận, ngược lại còn cho nàng một phần quyền tự chủ lựa chọn, chỉ cần nàng ở trong vòng hai trăm tuổi định ra hôn sự, là có thể tự lựa chọn vị hôn phu trong phạm vi nhất định.

Bởi vậy, năm Gia Bảo quận chúa mới một trăm năm mươi tuổi cũng đã trở thành hương hoa trong mắt đám thanh niên Tượng Cổ thành, mục tiêu cạnh tranh truy đuổi.

Bản thân được "một thân vạn thiên sủng ái", cuộc sống ngày thường của Gia Bảo quận chúa tự nhiên trôi qua tự do tự tại.

Nhưng mà gần đây, nàng lại mặt ủ mày chau, cảm thấy áp lực cực lớn.

Trong khoảng thời gian này, tiền tuyến liên tiếp có tin dữ truyền đến, ngay cả lão tổ tông mà nàng kính yêu nhất Nguyên Khuyết đại đế cũng bị thua. Hoàng thất và tinh anh các thế gia trong thành cổ đã khẩn cấp điều binh lính, tổ chức một đợt viện quân tiến đến trợ giúp, hiệp trợ chống cự đại quân chủ lực Lương quốc.

Lại không nghĩ, ngay tại lúc này phòng ngự trống rỗng, lại có hai chi tặc quân tinh nhuệ đột phá tầng tầng vệ thành cùng quan ải, thẳng đến nội địa Đại Yến, bắt đầu ở phụ cận Thượng Kinh thành "Thiêu sát cướp bóc" "Không ác không làm".

Bởi vì cái này, trong khoảng thời gian này toàn bộ Tượng Cổ thành đều bị làm cho lòng người bàng hoàng.

Là thủ đô Đại Yến, thành Tượng Cổ vốn là thành thị có cấp bậc phòng ngự cao nhất, an toàn nhất Đại Yến, nhưng hôm nay, chiến đoàn vương bài Huyền Sơn thiết kỵ không có ở đây, chủ lực quân đội đóng giữ cũng bị điều đi tiền tuyến, số quân sĩ thủ vệ còn lại ít ỏi không nói, sức chiến đấu cũng tương đối yếu ớt, nói câu không khách khí, Tượng Cổ Thành từ khi xây dựng đến nay, sợ là lần đầu tiên xuất hiện thời điểm phòng thủ suy yếu như thế.

Nếu không phải còn có đại trận phòng ngự làm chỗ dựa, sợ là bên trong Tượng Cổ thành đã loạn rồi.

Vào thời khắc này, quận chúa Gia Bảo Cừu Đạo Ngọc nàng là một trong những nhân vật trọng yếu của hoàng thất, đương nhiên phải đứng ra, tổ chức càng nhiều đội ngũ dân binh, hiệp đồng thủ quân bạc nhược cùng nhau tác chiến, nghiêm phòng hai chi tặc quân tập kích kinh thành.

"Quận chúa, hôm nay đã thống kê được số lượng trưng binh rồi."

Lúc này, thị nữ Tiểu U tạm thời làm nữ quan bay lên đài cao, sắc mặt không tốt lắm tiến lên bẩm báo: “Hôm nay tổng cộng có một ngàn ba trăm năm mươi sáu người nguyện ý hưởng ứng hiệu triệu của chúng ta, gia nhập đội ngũ dân binh, so với ngày hôm qua ít hơn năm trăm người.”

“Chỉ có ngần ấy?”

Sắc mặt Gia Bảo quận chúa phát lạnh, tức giận đến một roi quất vào trên đài cao bên cạnh.

“Bốp” một tiếng vang thật lớn, trên đài cao lập tức bị nổ ra một cái hố, nàng vẫn cảm thấy không hả giận, cả giận nói: “Cho dù đã bị điều đi tương đối tinh nhuệ, tu sĩ Huyền Vũ trong thành cộng lại cũng phải gấp mấy chục lần. Quốc nạn lâm đầu, không ngờ có nhiều người tình nguyện làm rùa đen rút đầu?”

Mấy ngày nay, đội ngũ dân binh của nàng mới thu thập hơn bảy ngàn người, thực lực chỉnh thể cũng không tính là cao, một khi lên chiến trường thuần túy là đưa đồ ăn cho hai chi tặc quân tinh nhuệ kia.

“Quận chúa bớt giận.” Thị nữ Tiểu U vội vàng khuyên: “Đại Yến chúng ta và Lương Quốc đã tiếp tục giao chiến hơn năm mươi năm, những người có chí khí nhiệt huyết đã sớm gia nhập quân chính quy. Mà lần này tiền tuyến tan tác, mấy vị thân vương điện hạ lại cưỡng ép tổ chức một nhóm lớn nhân mã đến trợ giúp. Trong thời gian ngắn chúng ta có thể thu thập được nhiều dân binh như vậy, quận chúa ngài đã rất lợi hại rồi.”

“Không được.” Sắc mặt Gia Bảo quận chúa tái xanh, tâm tình cũng vô cùng nặng nề, “Thám mã báo, hai chi tặc quân kia cực kỳ lợi hại, liên tiếp đánh hạ rất nhiều hoàng trang cùng thế gia trang viên, biểu hiện không cần tốn nhiều sức. Cổ Tượng thành chúng ta hiện giờ phòng thủ quá mức bạc nhược, quá nguy hiểm!”

“Truyền lệnh của ta.” Vẻ mặt của Gia Bảo quận chúa nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Lập tức huy động các thế gia lần nữa phái ra một ít nhân mã gia nhập vào đội ngũ dân binh, còn có, tất cả các nơi buôn bán có tên họ, tửu lâu, bảo bọn họ đem năm thành của hộ viện đến cho ta.”

“Quận chúa điện hạ!” Thị nữ Tiểu U cuống lên, vội vàng khuyên can: “Mở chinh binh lệnh không chỉ cần thánh chỉ của bệ hạ, mà còn phải…”

“Ta không phải đang cưỡng ép trưng binh.” Gia Bảo quận chúa lạnh giọng cắt ngang nàng, “Ngươi phái người đi nói với những hiệu buôn kia, hôm nay nếu như không theo kịp Gia Bảo quận chúa ta, chờ Đại Yến ta tỉnh táo lại, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình. Còn có những tán tu quanh năm lăn lộn trên kinh thành, cũng phải điều động cho ta, cùng với những tổ chức ẩn núp trong bóng tối, không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia, cũng đều lật hết ra cho ta! Tóm lại, người có chút chiến lực, ta đều muốn!”

“Vâng, quận chúa điện hạ.”

Thị nữ Tiểu U nhìn thấy quận chúa nhà mình ý chí kiên định, biết không khuyên được, đành phải cắn răng, lo lắng dẫn người đi làm việc.

Sau khi đám người rời đi, quận chúa Gia Bảo vẻ mặt đau đầu.

Lão tổ gia gia sau khi chiến bại không biết đã dẫn theo thiết kỵ Huyền Sơn trốn đi đâu, nếu không có tin tức truyền về, tiền tuyến lại thối nát thành bộ dáng như vậy, hôm nay ngay cả quân giặc trong thành cổ cũng lâm thành!

Thủ quân trong thành cổ lại bạc nhược yếu kém như vậy, dân binh tập hợp cũng là binh nguyên pha tạp, có thể nói là bài vặt trong Tạp bài.

Cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ xảy ra đại sự.

“Đạo Ngọc.”

Lúc này, một thanh âm ôn nhuận mà tràn ngập từ tính nam tử vang lên.

Gia Bảo quận chúa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, một vị nam tử áo trắng tay áo bồng bềnh đang lảo đảo hạ xuống trên đài cao.

Hắn đầu đội ngọc quan, lưng đeo bội kiếm, bước đi tiêu sái, phong tư trác tuyệt, quả nhiên là khí độ phi phàm.

Vừa thấy người này, sắc mặt của Gia Bảo quận chúa liền dãn ra một chút: “Ly Khâu Nguyên Mặc, ta cho ngươi đi động viên

ở lại các thế gia, tình huống như thế nào rồi?”

Người này là loại thần thông như Ly Khâu thị nhị phẩm của Đại Yến, tuổi còn trẻ đã có tu vi không tầm thường, hiện giờ hắn đã bước vào Tử Phủ cảnh trung kỳ hơn hai trăm mấy mươi tuổi, đã lập không ít công trạng trên chiến trường ngoại vực.

“Ài, Đạo Ngọc à.” Ly Khâu Nguyên Mặc thở dài một tiếng: “Tinh nhuệ các thế gia hiện giờ hoặc là ở chiến trường ngoại vực, hoặc là đã sớm thương vong không nhỏ ở tiền tuyến, những lực lượng còn lại có thể vận dụng cũng đều đang tổ chức đợt viện quân thứ hai, theo tất cả thân vương trấn thủ và quận vương cùng xuất chinh.”

“Mặc dù những người còn lại của các nhà còn có một ít, nhưng già trẻ già trẻ, số lượng không nhiều đều là các hạt giống truyền thừa của gia tộc trong tương lai, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào…”

“Các hạt giống truyền thừa thì như thế nào?” Gia Bảo quận chúa mày liễu dựng lên, cả giận nói: “Quốc nạn phủ đầu, lại có ai có thể thoát được? Cứ tiếp tục không làm như vậy, chẳng lẽ thật để đám tặc binh kia giết vào thành cổ Tượng Cổ của ta hay sao?”

“Đạo ngọc chớ giận.” Ly Khâu Nguyên Mặc trấn an nói: “Các tộc đều đang xuất lực vì nước, người hy sinh cũng không ít, chúng ta cũng không nên quá mức khắt khe.”

Trên thực tế các lộ thế gia trong lòng đều rõ ràng, chuyện này hôm nay huyên náo lớn như vậy, Ma Hoàng tất nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ, không bao lâu sẽ nhúng tay vào việc này, đến lúc đó chiến tranh sẽ không đánh nổi.

Bọn họ hiện giờ chỉ cần co đầu rút cổ qua một hồi, chờ đợi chiến tranh kết thúc mọi sự đại cát. Quá tích cực tiến lên chịu chết, chết chính là thật sự chết, ai cũng không muốn hạt giống truyền thừa nhà mình chết vô ích.

Ngay khi Gia Bảo quận chúa còn muốn nổi giận, Ly Khâu Nguyên Mặc lại nói: “Đạo Ngọc, ta đã dựa vào quan hệ cá nhân, thuyết phục một nhóm huynh đệ tỷ muội các thế gia tới hỗ trợ, mà cá nhân ta cũng sẽ lấy Đạo Ngọc ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, chết rồi mới thôi.”

“Được!” Sắc mặt Gia Bảo quận chúa hòa hoãn không ít, “Nguyên Mặc huynh, lần này ngươi ngược lại để cho ta lau mắt mà nhìn.”

“Đâu có đâu có, đây đều là bổn phận của Nguyên Mặc.” Nói tới đây, Ly Khâu Nguyên Mặc nhìn trái nhìn phải, kéo Gia Bảo quận chúa đến một bên, thấp giọng nói: “Đạo Ngọc à, ta đây có một kế, có lẽ có thể xoay chuyển càn khôn, ngươi có muốn nghe thử hay không?”

“Tốc độ nói mau, chớ có vòng quanh.” Chân mày xinh đẹp của Gia Bảo quận chúa hơi nhíu lại nói, “Ngươi cũng biết, ta phiền nhất chính là lằng nhằng.”

“Suy nghĩ của ta là, chúng ta thay vì ở lại thành tử thủ, không bằng tổ chức tinh nhuệ còn sót lại, ra khỏi thành tập kích tặc quân!” Ly Khâu Nguyên Mặc thần sắc nghiêm túc nói.

“Cái gì? Ngươi điên rồi sao?” Gia Bảo quận chúa biến sắc, “Chiêu hiệu của hai chi tặc quân kia rõ ràng đều xuất phát từ Hàn Nguyệt Tiên Triều, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trong đó lại có nhiều tu sĩ Thần Thông cảnh. Hơn nữa bọn họ còn lấy đi linh mạch cực phẩm của Vạn Linh hoàng trang, hiển nhiên có Lăng Hư cảnh đang âm thầm đi theo.”

“Đối mặt tặc quân lợi hại như thế, chúng ta chỉ dựa vào trận pháp cố thủ tường thành, hơn nữa 【Quỳ Ngưu lão tổ】 trợ giúp mới miễn cưỡng có thể bảo vệ Tượng Cổ thành. Ra khỏi thành nghênh địch, chẳng phải là trúng kế quân địch sao?”

Đối mặt với chất vấn liên tiếp của Gia Bảo quận chúa, Ly Khâu Nguyên Mặc không chút hoang mang nói: “Mấy ngày nay ta cũng phái người góp nhặt tin tức và tình báo các lộ, hơn nữa ủy thác lão tổ âm thầm ra khỏi thành điều tra, thu thập tin tức bại quân, kết quả tổng hợp tình báo các con đường, ta phát hiện một sự thật kinh người.”

“Sự thật kinh người gì?” Thần sắc Gia Bảo quận chúa thu lại, vẻ mặt thoáng cái trở nên nghiêm túc.

“Hai chi tặc quân chủ soái kia, dĩ nhiên là hai hài tử mười mấy tuổi, trong đó một người là nam hài một người là nữ hài.” Ly Khâu Nguyên Mặc nói: “Đạo Ngọc ngươi ngẫm lại xem, cờ hiệu do hai chi tặc quân đánh hoặc là nhất phẩm thế gia Tiên

Triều, hoặc là Bắc Vực Vương Phủ, rốt cuộc là dạng hài tử gì, mới có thể thống soái bọn họ?”

Đôi mi thanh tú của Gia Bảo quận chúa nhíu chặt: “Nam hài không dám nói, nữ hài mười mấy tuổi kia, chẳng lẽ là nữ nhi của Minh Châu công chúa đến Bắc Vực vương phủ, Chỉ Mộng Vũ?”

“Minh Châu công chúa xuất thân từ Bắc Lương Trấn Dương thân vương nhất mạch, nguy cơ trước mắt đến trợ giúp Bắc Lương cũng không kỳ quái. Mà ngoại trừ Côn Bằng Mộng Vũ kia ra, chỉ sợ không ai có tư cách có thể ở lúc mười mấy tuổi thống soái đại quân tinh nhuệ.” Trong ánh mắt của Kỳ Khâu Nguyên Mặc lóe ra vẻ hưng phấn.

“Thế nhưng, dù Loan Mộng Vũ kia là con gái của Minh Châu công chúa, cũng không thống soái được quân đội chứ? Nàng quá nhỏ, làm sao có thể phục chúng?” Gia Bảo quận chúa vẫn có chút nghi hoặc.

“Đạo Ngọc à, bình thường ngươi không nghe chuyện bên ngoài đã quen, về việc này ngươi có chỗ không biết. Nhưng ta nghe nói, Mộng Vũ kia ở Hàn Nguyệt Tiên Triều đã được phong làm 【 công chúa 】, chính là tiểu công chúa xếp hạng thứ tư.” Ly Khâu Nguyên Mặc nói: “Đó là tiểu công chúa Tiên Triều, thống soái một chi chiến đoàn, ai dám không phục?”

“Công chúa Tiên Triều?”

Quận chúa Gia Bảo khiếp sợ không thôi.

Đương nhiên nàng cũng biết công chúa Tiên Triều hàm chứa kim lượng, vẻ mặt lập tức bừng tỉnh: “Từ đó, đều đã nói thông rồi. Nghĩ đến, cậu bé kia hẳn cũng xuất thân bất phàm. Khó trách, trong hai chi tặc quân kia lại còn có một vị Lăng Hư cảnh đi theo.”

“Hơn phân nửa là, lai lịch đứa bé kia cho dù kém hơn Côn Bằng Mộng Vũ một chút, cũng không kém bao nhiêu, có lẽ là truyền nhân bí mật của Tiên cung.” Ly Khâu Nguyên Mặc sắc mặt hưng phấn không thôi, “Đạo Ngọc, đây chính là một cơ hội ngàn năm một thuở! Chỉ cần chúng ta có thể bắt được Côn Bằng Mộng Vũ cùng tiểu tử kia, không những có thể bảo trụ

được Cổ thành cùng sản nghiệp xung quanh, nói không chừng toàn bộ nguy cơ quốc gia đều có thể xoay chuyển."

"Đến lúc đó, chúng ta liền có được át chủ bài thật lớn, đủ để cho Lương Quốc Đại Đế đem tất cả mọi thứ ăn vào nhổ ra!"

Gia Bảo quận chúa cũng là phấn chấn không thôi: "Hiện tại vấn đề duy nhất là, đối phương có rất nhiều Thần Thông cảnh cùng một Lăng Hư cảnh bảo hộ. Thần Thông cảnh còn dễ nói, Cổ Tượng thành chúng ta hiện tại tuy rằng trống rỗng, nhưng gom góp một chút, còn có thể gom ra mấy thân vương cùng lão tổ về hưu. Nhưng mà Lăng Hư cảnh…"

"Vậy cũng chỉ có cần Cầu Quỳ lão tổ. Lão nhân gia hắn mặc dù mới thập giai đỉnh phong, nhưng mà cộng thêm một thanh đạo khí khác của hoàng thất, trong thời gian ngắn dây dưa với một vị Lăng Hư cảnh vẫn có thể làm được." Ly Khâu nguyên mặc nhiệt huyết sôi trào nói, "Chúng ta tập kích bất ngờ, liều mạng hi sinh bắt hai tiểu hài tử mười mấy tuổi, còn không phải dễ như trở bàn tay?"

"Nếu đó thật sự là tiểu công chúa Tiên Triều, quả thực đáng giá chúng ta đánh cược một lần." Lúc này Gia Bảo quận chúa lại thoáng bình tĩnh một chút, bổ sung, "Nhưng, việc này phải đặc biệt cẩn thận một chút, Nguyên Mặc, ngươi phái người đi sưu tập tình báo một chút, ta đi tổ chức các vị lão thân vương, lão quận vương, còn có các lộ thế gia lão tổ."

"Cẩn tuân lệnh công chúa." Ly Khâu Nguyên Mặc thi lễ một cái.

"Chớ có nói bậy, ta không phải là công chúa." Gia Bảo Quận chúa sẵng giọng.

"Đây không phải chuyện sớm hay muộn sao?" Ly Khâu Nguyên Mặc cười ha ha thối lui.

…

Không lâu sau đó.

Lấy Vương Phú Quý cùng Vân Mộng Vũ cầm đầu "Tập đoàn tặc quân", lại xây dựng một trang viên giàu đến chảy mỡ. Nghe nói đó là Linh Dược Trang của Ly Khâu thị, sau một phen cướp bóc, đồ vật đáng giá đều bị vơ vét đi, mà đồ vật không đáng tiền thì đóng gói lại giao cho quân nô lệ.

Còn lại, bọn họ thả một mồi lửa lớn trong trang viên Ly Khâu thị. Trong ngọn lửa hừng hực, Ly Khâu thị nhiều năm tích góp từng tí một bị đốt sạch.

“Đáng giận!”

Xa xa, trong rừng rậm bí mật trong sơn cốc, Gia Bảo quận chúa nhìn thấy một màn này, tức giận đến đỏ cả mắt.

Xa xa ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, tiếng cười tùy ý của lược đoạt giả đều kích thích nàng thật sâu, khiến trong lòng nàng cũng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, càng đốt càng nóng.

Nàng nắm chặt roi da, tức giận nói: “Chúng ta không thể đợi thêm nữa. Nếu lại để cho tặc quân hành động, Đại Yến ta sẽ tổn thất quá lớn.”

“Quận chúa, chớ vội.” Ly Khâu Nguyên Mặc vội vàng khuyên nhủ.

Tuy nói Linh Dược trang đáng tiền nhà mình bị cướp bị đốt, hắn cũng đau lòng không thôi, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Chúng ta chờ một chút, chờ bọn hắn thư giãn một chút, chờ trời tối một chút.”

Phòng ngự của quân địch càng buông lỏng, khả năng bọn họ thành công càng lớn.

Nhưng đúng vào lúc này.

Trong tặc quân lại nổi giận nói: - Ngươi đúng là đồ chó chết, dám cướp Vạn Niên Tử Thủ Ô của ta, đừng tưởng Ngô Chí Đức ta sợ ngươi!

“Ngô Chí Đức ngươi gào thét cái gì? Ngươi ỷ vào có công tử phú quý nhà các ngươi làm chỗ dựa, cướp đồ của Bắc Vực Vương Phủ chúng ta còn ít sao?” Thống lĩnh Thần Thông cảnh của Bắc Vực Vương Phủ Khai Thành cũng là nổi trận lôi đình, cả giận nói: “Ngươi chẳng lẽ thật sự coi Tứ tiểu công chúa nhà chúng ta là đồ trang trí sao?”

Hai người ai cũng không phục ai, càng ầm ĩ càng hung, cuối cùng lại “lách cách” bắt đầu đánh nhau, ngay cả huynh đệ chiến doanh dưới trướng hai người cũng đánh thành một đoàn.

“Vương Phú Quý, ngươi hãy ước thúc người của ngươi cho tốt!” Nhìn thấy tình hình càng ngày càng mất khống chế, tiếng Mộng Vũ tức giận cũng vang lên: “Nếu không đừng trách bổn công chúa trở mặt.”

“Huyên Mộng Vũ, bổn công tử nhịn ngươi lâu lắm rồi.” Vương Phú Quý cũng cả giận nói: “Ngươi ỷ vào thân phận công chúa mà chiếm nhiều tiền, hôm nay Tử Thủ Ô vạn năm không giao ra, chúng ta liền vỗ tay tán loạn!”

“Nhất phách lưỡng tán tựu lưỡng tán!”

Nghe biến cố liên tiếp phát sinh ở phía xa, cảm thụ được dư âm chiến đấu từ xa truyền đến, Ly Khâu Nguyên Mặc và Gia Bảo quận chúa đều mừng như điên.

Lần náo loạn này, chẳng những chứng minh thống soái đối phương đích xác chính là Tứ tiểu công chúa Cù Mộng Vũ mà bọn họ suy đoán, còn có tên phú quý phế vật kia, hơn nữa song phương còn xảy ra nội chiến.

Quan trọng nhất là, từ phương hướng truyền thanh âm của Kỳ Mộng Vũ và Vương Phú Quý, bọn họ đã có thể trực tiếp xác định vị trí của bọn họ!

Tận dụng thời cơ, không bao giờ bằng mất đi thời cơ!

“Động thủ!”

“Giết cho ta!”

Ánh mắt Ly Khâu Nguyên Mặc và Gia Bảo quận chúa liếc nhau một cái, cơ hồ là cùng một lúc phát động tập kích!

…

Chương 136: Phát tài lớn! Công phá kinh thành!

…

Ra lệnh một tiếng.

Binh lính ẩn núp hồi lâu lập tức như thủy triều tuôn ra, từ trong rừng rậm xung phong xuống.

Lần hành động này chính là tập kích bất ngờ, bởi vậy Ly Khâu Nguyên Mặc và Gia Bảo quận chúa mang theo đều là cao thủ Thiên Nhân cảnh trở lên.

Gia Bảo quận chúa mang theo nhân thủ rất phức tạp, có lão thân vương về hưu, lão quận vương, còn có một ít hộ vệ Thiên Nhân cảnh do các phủ cứng rắn nặn ra, cùng với một ít hạt giống truyền thừa không ra chiến trường của hoàng thất.

Còn những dân binh tạp bài mới chiêu lãm đến kia, để bọn họ thủ thành còn được, tập kích tặc quân chính là thêm phiền.

Mà Ly Khâu Nguyên Mặc cũng cơ bản giống nhau, già trẻ già yếu mang theo.

Hai cỗ tinh nhuệ xoắn thành một sợi dây thừng, giống như mũi tên cực tốc bắn về phía Huyên Mộng Vũ Vương phủ quý.

Người dẫn đầu, rõ ràng là một lão thái thái tinh thần quắc thước, khí chất ung dung.

Chỉ thấy nàng mặc một thân chiến giáp, cầm trong tay một thanh Linh Bảo Chuy Thần Thông, quanh thân dày đặc cương khí, sau lưng hiện lên hư ảnh một đầu Thanh Ngưu cường tráng, cả người tựa như một đầu hung thú hình người đang hung hăng đâm tới, uy mãnh và bá khí không bình thường.

Lão Thái chính là 【Thanh Thiều Thân Vương】 của Nam Yến quốc.

Lúc nàng còn trẻ cũng từng là nhân vật phong vân phong hoa tuyệt đại, thiên tư tung hoành, được Nguyên Đà đại đế vừa mới kế vị không lâu sủng ái, cũng làm cho người trẻ tuổi cùng thời đại chạy theo như vịt.

Nhưng làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, nàng lại không giống đại đa số công chúa lựa chọn một vị thế gia đệ tử tư chất tương đối phong quang xuất giá, mà lựa chọn kén rể. Bản thân nàng cũng vì vậy mà ở lại hoàng thất, cuối cùng dựa vào chiến công bị phong 【Thân Vương】.

Coi như là nhân vật truyền kỳ của Nam Yến quốc.

Mà ngoại trừ nàng ra, còn lại mấy vị Thần Thông cảnh, cũng đều là lão giả tóc trắng xoá, một vị là lão thân vương đức cao vọng trọng của hoàng thất Nam Yến, một người là lão tổ tông đến từ Ly Khâu thị, hai người còn lại đều là lão tổ thế gia Tam phẩm.

Một lần tập kích bất ngờ "Bắt giặc phải bắt vua" này, trong Tượng Cổ thành cơ hồ là tinh nhuệ hàng đầu "đồng thời" xuất hiện.

Mà Ly Khâu Nguyên Mặc và Cừu Đạo Ngọc cố gắng nhẫn nại chờ lâu như vậy, cũng đúng là không uổng công chờ đợi.

Phòng bị lơi lỏng, binh lính trong trang viên đứng lộn xộn vô cùng, ngay cả binh lính vốn nên phụ trách cảnh giới đều bị cuốn vào trong tranh đoạt chiến lợi phẩm tranh đoạt, trong thời gian ngắn căn bản tổ chức không nổi.

Trong tiếng hò hét rung trời, tinh nhuệ của thành cổ vất vả lắm mới tổ chức lại giống như một thanh đao nhọn, dưới sự dẫn dắt của mấy vị cường giả Thần Thông cảnh hung hăng đâm vào trong trang viên.

"Trung tâm Linh dược viên có một kho hàng dưới lòng đất, vừa rồi tiếng của Kỳ Mộng Vũ và Vương Phú Quý chính là từ bên đó truyền tới." Thanh Thiều thân vương cầm chiến chùy trong tay xông lên phía trước, ánh mắt như điện, thanh âm già nua nổ vang như tiếng sấm, lộ ra vẻ lạnh lùng và quyết đoán của đám hãn tướng sa trường: "Mọi người, theo ta giết!"

"Giết vào nhà kho!"

"Bắt sống Cức Mộng Vũ!"

"Giết! Giết! Giết!"

Nói hai ba câu, sĩ khí tinh nhuệ nước Yến trong nháy mắt được điều động, mấy vị Thần Thông cảnh do nàng dẫn đầu giết về

phía nhà kho ngầm ở trung tâm trang viên.

Mấy vị thống lĩnh Thần Thông cảnh của hai chiến đoàn chí nguyện thấy tình thế không ổn, lập tức tổ chức binh lính chống cự.

Nhưng mà, cuối cùng là mất đi tiên cơ, ngay cả bọn họ đã cố gắng điều động sĩ khí, tổ chức chống cự, vẫn không thể ngăn cản chúng chí thành, một lòng chỉ muốn bắt giữ công chúa Tiên Triều, xoay chuyển bại cục của Ma Yến quốc tinh nhuệ.

Bộ đội tiên phong cách nhà kho dưới đất khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Mà Kỳ Mộng Vũ và Vương Phú Quý cũng như bị động tĩnh bên ngoài dọa sợ, ngay cả tiếng cãi nhau cũng ngừng lại.

Mắt thấy cửa nhà kho dưới đất đã gần ngay trước mắt, sắp bị phá tan.

Bỗng dưng.

“Oanh!”

Huyền khí màu thiên thanh nổ tung.

Cửa nhà kho bỗng nhiên bị người từ bên trong mở ra, một vị lão ma ma mặc thanh y thong dong cất bước đi ra, phất tay, huyền khí dày nặng liền điên cuồng tuôn ra, xông về binh sĩ Ma Yến quốc đang xung phong liều chết lao đến bên ngoài nhà kho.

Lão ma ma này, đương nhiên chính là Dung ma ma.

Năng lượng cuồng bạo như sóng lớn cuồng quyển, lại như thiên địa lật úp.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người tựa như nghe được tiếng gió gào thét, như có gió dài cuồn cuộn từ hư không mà đến, lại như là viễn cổ cự thú ngủ đông trong tiếng hít thở thức tỉnh, phát ra từng trận tiếng rít bén nhọn.

Năng lượng thuộc tính phong cuồn cuộn càn quét, tu sĩ Ma Yến xông tới trong nháy mắt bị hất bay ra ngoài, từng người bị chấn động đến sắc mặt trắng bệch, điên cuồng thổ huyết.

Thậm chí Thanh Thiều Thân Vương cách gần nhất còn chưa kịp phản ứng đã bị năng lượng mênh mông xung kích, thân

hình bất ổn, bị hất bay ra ngoài.

“Cường giả Lăng Hư cảnh!”

Ánh mắt Kỳ Khâu Nguyên Mặc đang xông lên bậc thang thứ hai ngưng tụ.

Sức chiến đấu cường hãn như vậy, uy thế kinh người như thế, hẳn là cường giả Lăng Hư cảnh không thể nghi ngờ!

“Quả nhiên không ngoài dự liệu. May mắn ta đã sớm có chuẩn bị.” Quận chúa Gia Bảo Cừu Đạo Ngọc cũng biến sắc.

Nàng lập tức nhìn về phía một vị trung niên nhân mặc áo bào tro, khí chất hàm hậu bên cạnh, gật gật đầu với hắn, khách khí nói: “Làm phiền Quỳ lão tổ.”

Trung niên nhân áo bào tro này chính là linh thú trấn quốc của Ma Yến quốc, Quỳ Ngưu [Cừu Quỳ]!

“Yên tâm.” Trung niên Cừu Quỳ nhẹ gật đầu, sắc mặt ngưng trọng dặn dò, “Lấy thực lực của ta, nhiều nhất ngăn chặn nàng ta một canh giờ, các ngươi tranh thủ thời gian.”

Dứt lời, hắn liền móc ra một tấm chắn thanh đồng nặng nề, cầm tấm thuẫn xông ra ngoài.

“Đông!”

Một chân hắn đạp trên mặt đất một cái, mặt đất lập tức bị giẫm ra một cái hố to.

Mà thân hình của hắn, giống như một đạo điện quang màu xám, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ, lúc lại xuất hiện, hắn dĩ nhiên đã chắn ở trước mặt Dung ma ma.

“Oanh!!”

Trường phong cuồn cuộn đánh vào Thanh Đồng thuẫn cao bằng một người.

Toàn thân hắn chấn động, cả người lập tức bị oanh cho bay ngược ra sau.

Cũng may, chung quy hắn không phải Thần Thông cảnh bình thường, rất nhanh liền ổn định thân hình.

Nhưng mà, công kích của Dung ma ma cũng không phải chỉ là một kích đơn thuần, dưới trường phong cuồn cuộn không

ngừng oanh kích, thân hình của hắn vẫn không thể tránh né mà lui về phía sau, giống như một chiếc thuyền phải đi ngược trong cơn lốc, thoạt nhìn đặc biệt chật vật.

Đáng chết! Nữ nhân này thực lực mạnh mẽ, cảnh giới sợ là đã tiếp cận Lăng Hư cảnh trung kỳ!

Ý thức được trình độ khó giải quyết của Dung ma ma còn ở trên dự liệu của hắn, vẻ mặt Cừu Quỳ nghiêm túc, không dám nương tay nữa.

"Rống!!"

Cùng với một tiếng gầm thét phẫn nộ vang tận mây xanh, từng đạo hào quang màu xám từ trong cơ thể hắn bắn ra, thân hình của hắn bỗng nhiên phồng lớn, cơ hồ trong giây lát liền biến thành một cự thú dữ tợn đầu trâu một chân.

Cự thú kia thân cao chừng mười mấy tầng lầu cao như vậy, hình thể cường tráng vượt xa hung thú tầm thường, làn da màu xám có cảm giác giống như nham thạch, dày nặng mà đôn thực, vừa nhìn liền biết lực phòng ngự không tầm thường.

Mà Thanh Đồng Thuẫn kia cũng trong khoảnh khắc biến lớn, tựa như một mặt kính hộ tâm khảm tại vị trí ngực nó, bảo vệ đại bộ phận chỗ yếu hại chính diện của nó.

Từng trận phong lôi chi âm theo nó xuất hiện trong thiên địa nổ vang, lực lượng phong lôi quấn quanh người nó, uy thế đáng sợ quét ra giữa trời đất, chấn thiên năn địa, ngay cả uy thế đáng sợ do Dung ma ma phóng thích ra cũng bị xua tan không ít.

"Quỳ Ngưu?!" Dung ma ma ánh mắt rùng mình, đáy mắt cũng đột nhiên xẹt qua một vệt tinh quang, "Đã sớm nghe nói Ma Yến quốc có một con Trấn Quốc linh thú Quỳ Ngưu thập giai đỉnh phong, xem ra chính là ngươi."

Về phần tấm thuẫn trong tay Quỳ Ngưu, hẳn là đạo khí của hoàng thất Ma Yến quốc, 【Hám Thiên Thuẫn】.

Trấn quốc linh thú cùng trấn tộc linh thú giống nhau, ở thế gia địa vị thường tương đối đặc thù.

Nói chung, tiểu thế gia hiếm hoi khế ước trấn tộc linh thú, bởi vì linh thú thường thường rất lớn, không câu nệ là ăn thịt hay

là ăn cỏ, nuôi đều cực kỳ phí tiền.

Đặc biệt là trấn tộc linh thú cần sức chiến đấu, cùng những chăn nuôi kia làm kỵ thú, hoặc là linh thú ăn thịt dùng khác nhau, đối với phẩm chất đồ ăn yêu cầu tương đối cao, cái này lại càng phí tiền.

Loại hung thú đỉnh tiêm huyết mạch thuần túy như Quỳ Ngưu, nội tình thâm hậu thì càng tốn tiền. Cũng chỉ có những gia tộc đỉnh cao như hoàng thất Yến quốc có nội tình thâm hậu mới có thể nuôi nổi.

Nhưng nuôi linh thú trấn tộc cũng có rất nhiều lợi ích.

Một là trên tu hành.

Người thừa kế gia tộc cùng trấn tộc linh thú ký kết khế ước, bị lực lượng huyết mạch linh thú ảnh hưởng, không chỉ có tốc độ tu luyện ở cấp thấp sẽ tăng lên rất nhiều, tố chất thân thể cũng sẽ được tăng cường nhất định.

Nếu linh thú ký kết khế ước cực kỳ phù hợp với huyết mạch của bản thân, thời gian dài, thậm chí ngay cả tư chất huyết mạch và thọ nguyên đều có thể tăng lên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, rõ ràng tài nguyên mọi người tu luyện không sai biệt lắm, tu vi của các đời hoàng đế Ma Yến quốc lại thường thường có thể đạt tới Lăng Hư cảnh tầng hai ba, thường xuyên có thể áp chế hoàng đế Đại Lương một đầu.

Hai, là thọ nguyên của linh thú thường thường dài hơn so với Nhân tộc cùng giai. Vạn đời gia tộc xuất hiện truyền thừa đứt gãy, hoặc là lão tổ bế quan, không ở thời kỳ xấu hổ, có thể thay thế lão tổ nhân loại tọa trấn gia tộc, che chở tộc nhân.

Đúng lúc này, chính là sự tồn tại của Quỳ Ngưu, phát động tập kích bất ngờ cho đám người Cừu Đạo Ngọc và Nguyên Khâu Nguyên Mặc.

Thập giai đỉnh phong Quỳ Ngưu thân cường hãn, hơn nữa có đạo khí phụ trợ, sức chiến đấu đã tương đương với một nửa Lăng Hư cảnh.

Kèm theo từng trận tiếng thú rống như sấm rền, thân hình to lớn của Quỳ Ngưu bỗng nhiên hướng Dung ma ma đánh tới.

Lực lượng phong lôi bàng bạc động theo ầm vang, tản mát ra uy thế đáng sợ không gì sánh được, tựa như muốn xé nát hết thảy trước mặt.

Uy thế đáng sợ hủy thiên diệt địa như thế, hầu như đã có thể sánh vai cùng Lăng Hư cảnh.

Dung ma ma thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, giơ tay lên, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một cái quạt tròn đẹp tuyệt trần tinh xảo, mạnh mẽ quạt một cái.

Trong nháy mắt, gió trong thiên địa đột nhiên trở nên bạo ngược.

Trường phong gào thét tựa như nối liền trời đất, bỗng nhiên đụng vào phong lôi chi lực quanh thân Quỳ Ngưu.

Cùng lúc đó, một tiếng thanh minh vang lên, một hư ảnh Thanh Loan cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, tản mát ra uy áp vô cùng mạnh mẽ.

Khác với những loài linh cầm như chim Loan lông xanh kia, thật ra Thanh Loan chính thức là phượng hoàng mang huyết thống thuần túy, lông xanh như ánh vàng, rực rỡ và chói mắt, thậm chí mang theo vài phần khí tức thần thánh uy nghiêm, chính là thần điểu trong truyền thuyết.

Pháp tướng Thanh Loan vừa hiện ra, khí thế quanh người Dung ma ma trong nháy mắt tăng vọt, lập tức cùng Quỳ Ngưu triền đấu.

Hai người thực lực mạnh mẽ, trong lúc tranh đấu cát bay đá chạy xung quanh, gần như là trong chớp mắt, mặt đất liền bị năng lượng cuồng bạo cày thành cái sàng, thiếu chút nữa ngay cả kho hàng dưới đất đều bị chấn sập.

Không khỏi ngộ thương, trong bất tri bất giác, chiến trường của hai người liền chuyển dời đến trên bầu trời.

“Thừa dịp Cừu Quỳ lão tổ ngăn chặn Lăng Hư cảnh đối phương, chúng ta xông lên.” Cù Khâu Nguyên Mặc thấy thế kích động không thôi, mang theo binh lính còn lại tiếp tục đánh tới phía trước.

Công lao to lớn ngay trước mắt!

Chỉ cần bắt được hai tiểu nhân kia, đến lúc đó chẳng những Ly Khâu thị vinh quang vô song, ngay cả hắn ta cũng nhất định có thể bắt được Gia Bảo quận chúa.

Nhưng ngoài dự liệu của bọn họ, tặc quân mặc dù loạn, nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh chóng.

Trong tiếng hô quát liên tiếp bảo vệ công chúa, bảo hộ quý công tử, mấy vị tu sĩ Thần Thông cảnh dẫn đầu nghênh đón, chặn lại một đám lão đầu lão thái thái của Nam Yến quốc.

Chỉ dựa vào số lượng Thần Thông cảnh mà nói, chiến đoàn phú quý có trọn vẹn năm cái, Mộng Vũ chiến đoàn cũng có bốn cái. Lúc này phân ra bảy cái, chống lại năm người Nam Yến quốc, ưu thế chỉnh thể thập phần rõ ràng, song phương lập tức chiến thành một đoàn.

Mà Thần Thông cảnh còn lại thì bắt đầu chỉ huy quân đội, dựa vào phương hướng Nam Yến quốc đánh tới.

Dưới sự dẫn dắt của cao thủ Nam Yến quốc, chiến trường Thần Thông cảnh nhanh chóng bay lên bầu trời.

“Nhanh, các huynh đệ nhanh hơn một chút.” Ly Khâu Nguyên Mặc dẫn đầu, vô cùng nhanh chóng dẫn binh xông trận: “Không thể để cho tặc binh bám trụ bước chân, nếu không rơi vào vòng vây hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Xông lên xông lên!”

“Bắt công chúa Tiên Triều, xuất chiến tất thắng!”

Quận chúa Gia Bảo cũng vung trường tiên theo sát phía sau, trong chớp mắt đã đánh lui mấy tên Thiên Nhân cảnh vây quanh.

Ánh mắt của nàng gắt gao nhìn về phía trước.

Quân địch quá tinh nhuệ, chẳng những mỗi người đều là Linh Đài cảnh, trong đó thậm chí không thiếu Thiên Nhân cảnh và Tử Phủ cảnh có số lượng xa xỉ.

Mà theo đội ngũ tập kích bất ngờ dần dần đột phá, không ngừng có Thiên Nhân cảnh, thậm chí là lão giả Tử Phủ cảnh, vì yểm hộ Gia Bảo quận chúa và Ly Khâu Nguyên Mặc mà lần lượt tụt lại phía sau, lâm vào khổ chiến trong tặc quân.

Trận chiến này, đã đến lúc không thành công liền thành nhân trọng yếu quan trọng.

Ầm!

Quận chúa Gia Bảo cùng đám người trẻ tuổi như Ly Khâu Nguyên Mặc, rốt cục gian nan đột phá tặc quân ngăn trở, nhìn thấy Vương Phú Quý cùng Mộng Vũ đứng sóng vai trước cửa nhà kho.

Giờ phút này, bên cạnh bọn họ chỉ có trăm thân vệ bảo vệ.

"Thành bại là ở một lần hành động này." Ly Khâu nguyên mặc kích động vô cùng gào thét lên tiếng, "Các huynh đệ, theo ta xông lên! Bắt giặc phải bắt vua trước!"

Dứt lời, hắn ta xông lên trước tiên phóng tới Côn Bằng Mộng Vũ.

Giảng Chân, thực lực tổng hợp của Ly Khâu Nguyên Mặc không tệ, huyết mạch đại thiên kiêu, tu vi Tử Phủ cảnh, chính là truyền nhân ưu tú tiêu chuẩn của thế gia nhị phẩm.

Mà Gia Bảo quận chúa kia đồng dạng cũng không kém, cùng một cấp bậc với Ngô Tuyết Ngưng lúc trước, tương lai nói không chừng cũng có cơ hội thành tựu Thần Thông cảnh trung kỳ.

Chỉ tiếc.

Bọn họ đụng phải Vương Phú Quý.

Đối mặt với tập kích bất ngờ như vậy, nhưng thần sắc trên mặt Vương Phú Quý vẫn bình tĩnh như thường, một bộ khoan thai tự đắc.

Hắn phất phất tay, thản nhiên nói: "Nên thu lưới lại thôi."

Vừa mới nói xong.

Trong thân vệ bên cạnh Vương Phú Quý có một vị nữ tử chậm rãi bước ra.

Nàng kia có mái tóc dài màu đỏ cùng da thịt đi vào tuyết, cùng một đôi xà đồng tử màu vàng, thoạt nhìn cực kỳ yêu dị.

Thân pháp của nàng cực kỳ mờ ảo, nhìn như chỉ là chậm rãi rời đi, thân hình lại sơ sẩy rơi vào trước mấy người, nhanh tựa

như thuấn di vậy.

Không cho đám người Ly Khâu Nguyên Mặc chút thời gian phản ứng.

Uy thế đáng sợ từ trên người nàng ầm ầm bộc phát, trong nháy mắt, thiên địa đều giống như ảm đạm xuống.

Vô cùng vô tận sương mù màu xám đen hội tụ đến, cơ hồ trong khoảnh khắc bao phủ thân hình nàng, giữa mơ hồ, trừ một hình dáng mơ hồ, cùng quần dài màu trắng chập chờn, không thấy rõ cái gì khác.

Cùng lúc đó, hư ảnh một con rắn to lớn màu xám trắng xuất hiện trong sương mù, giống như uy áp đáng sợ từ viễn cổ hồng hoang khuếch tán ra, hung lệ bạo ngược, làm người ta tim đập nhanh không gì sánh được.

“Còn có một Lăng Hư cảnh? Làm sao có thể!?” Ly Khâu Nguyên Mặc thần sắc hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau.

Đáng tiếc, đã muộn.

Ngay lúc thân hình hắn khẽ động, một đầu cự xà hoàn toàn do sương mù xám ngưng tụ thành đã từ trong sương mù bay tán loạn ra, trong chớp mắt tựa như thuấn di bay vút tới bên cạnh hắn, dùng thân rắn gắt gao cuốn lấy.

Ở trước mặt vị đại lão Lăng Hư cảnh Cơ Nguyệt Nhi này, chỉ có Ly Khâu Nguyên Mặc Tử Phủ cảnh giống như một đứa trẻ mới biết đi, không có lực phản kháng dễ dàng bị bắt được.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, thậm chí ngay cả thời gian hai cái hô hấp cũng chưa tới.

Gần như cùng lúc đó, quân đoàn chí nguyện vốn hơi lung tung cũng lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, tốc độ tổ chức thoáng cái rõ ràng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đem các hạt giống truyền thừa của hoàng thất và các thế gia đều vây khốn lại.

Đến lúc này, kết quả làm sao còn có thể có điều bất ngờ.

Tuy rằng những người trẻ tuổi này đều là những tinh anh trẻ tuổi của các nhà ” ký thác kỳ vọng cao, trụ cột trong tương lai của gia tộc, nhưng đều được bảo vệ rất tốt, chưa từng trải qua trắc trở và ngăn cản gì.

Sau khi lâm vào trùng trùng điệp điệp bao vây, đối mặt với sự tấn công hung tàn như thủy triều vô tận của " tặc quân", bọn họ rơi vào khủng hoảng và tuyệt vọng vô cùng. Đợi đến khi toàn bộ quận chúa Gia Bảo và Ly Khâu Nguyên Mặc bị bắt, sĩ khí của bọn họ rốt cuộc sụp đổ, bắt đầu lục tục đầu hàng.

Đầu hàng tuy rằng mất mặt, nhưng tốt xấu gì cũng còn có thể giữ được tính mạng, lấy thân phận của bọn họ, gia tộc nguyện ý bỏ tiền chuộc bọn họ có khả năng rất lớn.

Theo các thế hệ trẻ tuổi đầu hàng, những người thế hệ trước còn đang gian khổ chiến đấu đã mất đi dũng khí và quyết tâm chống cự.

Đã như vậy rồi, đánh tiếp còn có ý nghĩa gì nữa?

Một trận đột kích chí đắc ý, cứ như vậy tuyên cáo chấm dứt.

Hôm sau.

Vương Phú Quý tỉnh lại từ trong doanh trướng, không nhịn được duỗi lưng một cái.

Qua trận chiến ngày hôm qua, sức lực của hắn lại tăng thêm vài phần. Một giấc ngủ ngon lành, tinh thần của hắn cũng khôi phục lại vô cùng sung mãn.

Lúc này, thân vệ tiến vào, đã bày ra một bộ dụng cụ rửa mặt và bữa sáng.

Cũng đúng vào lúc này, cung phụng Cơ Nguyệt Nhi tiến đến bẩm báo: "Quý công tử, hôm qua một trận chiến tập kích người bị bắt hết, bên chúng ta ngoại trừ có một bộ phận người bị thương, cũng không có một người chết trận. Tấm khiên này chính là đạo khí, là thu được từ trên người linh thú thủ hộ Quỳ Ngưu kia, công chúa nói vật ấy trực tiếp đưa cho ngài…"

Nói xong, Cơ Nguyệt Nhi đưa tấm chắn đạo khí cho Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý sau khi xem qua một chút liền cất đi: "Lão tổ gia gia thích nhất là thu thập thuẫn bài, nói vậy lão nhân gia người nhất định sẽ rất cao hứng."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Tối hôm qua đôi thủ lĩnh nam nữ kia, kết quả thẩm vấn thế nào?"

“Nữ nhân kia là Quận chúa Ma Yến quốc Gia Bảo, tính tình ngược lại còn rất cứng.” Cơ Nguyệt Nhi cười nhạt một tiếng, cho Vương Phú Quý chồng tình báo nói: “Đáng tiếc, tiểu tử tên là Ly Khâu Nguyên Mặc kia không ra sao, chỉ là một tên nhóc nhìn trúng đầu thương màu bạc không dùng được, căn bản không ngăn cản nổi thuật tra hỏi của Toánh Nữ Âm Ma nhất mạch ta. Công tử, những thứ này đều là tin tức thẩm vấn thành cổ đề phòng.”

“Nhưng cũng khó trách, tuy nhất mạch chúng ta có chiến lực bình thường, nhưng thủ đoạn của bàng môn quỷ đạo lại không ít, đặc biệt là… nhắm vào nam tử.” Trong lúc nói chuyện, Cơ Nguyệt Nhi còn nhìn Vương Phú Quý với phong tình vạn chủng. “Quý công tử có muốn thử một lần không?”

“Khụ khụ!” Vương Phú Quý cầm lấy tình báo lật xem, đang ăn sáng ho khan liên tục nói: “Khương Cung Phụng đừng có đùa cợt với ta như vậy. Ta mới mười bốn tuổi thôi, da mặt rất mỏng.”

“Da mặt công tử… Thiếp không nhìn ra chỗ nào là mỏng.” Cơ Nguyệt Nhi che miệng cười nói: “Nhưng khẩu vị của ngài, thiếp thân biết được rõ ràng. Ngài đó, sẽ không thích loại nữ nhân như ta có mùi vị quá đủ, lại thích ngọt chua chát, lại có chút chua ngoa.”

“Đúng rồi, đêm qua bắt được Gia Bảo quận chúa rất phù hợp khẩu vị của ngài, không bằng thu nàng ta làm thị nữ? Thiếp thân có thể giúp ngài điều…”

Càng nói càng không hợp lẽ thường.

Vương Phú Quý vội vàng xua tay nói: “Được rồi được rồi, Khương Cung Phụng cứ thi triển cái trò này với lão tổ gia gia của ta đi, ta tuổi còn nhỏ nhưng chịu không nổi. Gọi người đem những người trẻ tuổi chủ yếu kia áp giải tới đây, ta có mấy lời muốn hỏi bọn họ.”

Cơ Nguyệt Nhi sau khi lĩnh mệnh, liền phái người áp giải những người trẻ tuổi “đáng giá nhất như Gia Bảo quận chúa, Kỳ Khâu Nguyên Mặc tới.

Khác với dáng vẻ tinh thần phấn chấn của Vương Phú Quý sau khi ngủ no, tinh thần mỗi người bọn họ đều là tinh thần suy

sụp uể oải, phảng phất đều gặp đả kích cực lớn.

Vương Phú Quý chậm rãi uống linh trà, ánh mắt đảo qua đám tù phạm.

Những người này bình thường từ bảy tám mươi đến hai trăm tuổi, kém nhất đều là Thiên Nhân cảnh, trong đó Gia Bảo quận chúa và Kỳ Khâu Nguyên Mặc chính là Tử Phủ cảnh.

Ngoại trừ quận chúa Gia Bảo ra, những người còn lại đều cúi đầu, theo bản năng tránh ánh mắt của Vương Phú Quý.

Chỉ có Gia Bảo quận chúa kia, cho dù một thân chật vật, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Vương Phú Quý, một bộ trừng mắt lạnh lùng, không sợ trời không sợ đất.

"Rất tốt, đây đều là hạt giống các thế gia truyền thừa ở Ma Yến quốc, đều là tinh anh trẻ tuổi, một khi trưởng thành, tương lai đều là đại lão một phương." Vương Phú Quý lạnh nhạt nói, "Vì sự ổn định lâu dài của hai nước Lương Yến, dứt khoát liền nhổ cỏ tận gốc đi. Khương Cung Phụng, đều mang xuống xử lý đi. Chú ý một chút, chúng ta là bộ đội Tiên Triều, phải chú ý nhân đạo, để cho bọn họ chết thống khoái một chút."

"Vâng, quý công tử." Khương Tình Liên lĩnh mệnh, gọi một đám thân vệ áp giải đám người ra ngoài.

Cái gì?

Đám người trẻ tuổi của Ma Yến quốc đều sợ ngây người.

Nào có ai vừa lên đã chém tù binh như vậy? Tiểu tử này tuổi không lớn, đường nào là sát thần chuyển thế a?

Nhất là Ly Khâu Nguyên Mặc kia, vẻ mặt càng gấp đến độ vặn vẹo: "Vị công tử này nghĩ lại đi, chúng ta đều là hạt giống truyền thừa của các thế gia Yến quốc, ngài có thể ra giá, ra giá… Gia tộc chúng ta nhất định sẽ bỏ tiền chuộc lại chúng ta."

"Đúng đúng đúng, công tử tha mạng, gia tộc chúng ta sẽ đưa tiền, sẽ cho rất nhiều tiền. Chỉ cần công tử ngài mở miệng, chúng ta tuyệt đối sẽ không trả giá."

"Không cần phải phiền toái như vậy." Vương Phú Quý không kiên nhẫn phất tay nói: "Lực lượng chống cự cuối cùng của thành cổ gần như đã bị phá hủy, bắt được nó sẽ không mất quá

nhiều công sức, tài phú chủ yếu của các thế gia các ngươi vẫn là tập trung ở trong thành Tượng Cổ, đến lúc đó bổn công tử muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu."

"…"

Trên trán đám thanh niên túa đầy mồ hôi.

Công tử này nói rất có đạo lý, làm sao bây giờ?

Vẫn là Ly Khâu Nguyên Mặc rất nhanh trí, vội vàng nói: "Công tử xin chờ một chút. Thứ nhất, thành cổ Tượng Cổ vẫn có chút năng lực phòng ngự, bây giờ còn có một số thành phòng đoàn, trị an đoàn, cùng với hơn vạn dân binh đoàn do quận chúa Gia Bảo huấn luyện, một khi trận pháp hộ thành mở ra, nếu ngài cường công tất sẽ tổn binh tổn tướng."

"Ly Khâu Nguyên Mặc!" Gia Bảo quận chúa cảm thấy tức chết, lông mày xinh đẹp dựng thẳng nói: "Ngươi đây là muốn làm gì? Bán nước sao?"

"Quận chúa điện hạ bớt giận." Ly Khâu Nguyên Mặc đổ mồ hôi lạnh đầm đìa nói: "Bây giờ thành Tượng Cổ của chúng ta đã hoàn toàn trống rỗng, công tử muốn bắt được chẳng qua là tổn thất nhiều hay ít mà thôi, vào thời điểm này cho dù tính mạng của chúng ta hoàn toàn lấp đầy cũng vô bổ với đại cục. Không bằng dừng tay ở đây, tránh cho chiến tranh công thành tạo thành quá nhiều thương vong không cần thiết."

"Nguyên Mặc huynh nói đúng." Các thế gia truyền thừa đệ tử nhao nhao hưởng ứng: "Chúng ta không sợ chết, cũng không phải không chịu hiến thân, chỉ là sợ hi sinh vô nghĩa."

"Nếu chúng ta lại dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, vị quý công tử này bộ hạ thương vong quá nhiều, bảo đảm sẽ chọc giận hắn tàn sát toàn thành."

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta chịu nhục cũng không muốn phải hy sinh quá nhiều người vô tội."

Những người này ngươi một lời ta một câu, lý do đều là đường hoàng, tựa như thật sự là vì suy nghĩ cho cổ thành, Gia Bảo quận chúa bị tức giận đến muốn ngất: "Không nghĩ tới ngày thường nguyên một đám thế gia công tử phong quang khuyết nguyệt, dĩ nhiên là đức hạnh bực này! Cừu Đạo Ngọc sỉ nhục làm bạn với các ngươi."

“Quận chúa đúng là trách nhầm bọn họ rồi.” Vương Phú Quý lại phụ họa, “Bản chất của con người chính là ham sống sợ chết. Về điểm này còn phải bắt đầu từ việc tiến hóa học mà nói. Đối với người không có kính sợ và sợ hãi đối với cái chết, xác suất tử vong sẽ lớn hơn việc sợ người chết, chính bởi vì bọn họ chết nhiều đến mức chết nhanh, xác suất lưu lại huyết mạch đời sau sẽ thấp hơn.”

“Nhiều thế hệ nối tiếp thế hệ này, lâu dần, chúng ta đã khắc nỗi sợ hãi tử vong vào tận xương tủy. Nhân tộc chúng ta có thể kéo dài đến nay, không thoát khỏi liên quan tới mấy chữ “tham sống sợ chết”.”

Những lời này, làm cho một đám người trẻ tuổi cùng Gia Bảo quận chúa đều sững sờ.

Người khác tham sống sợ chết đều sẽ đến một cái lý do đường hoàng, quý công tử này ngược lại, đem tham sống sợ chết nói như thế thanh tân thoát tục.

“Nói bậy, trong lịch sử những anh hùng hào kiệt kia cũng không phải hạng người ham sống sợ chết!” Gia Bảo quận chúa cả giận nói: “Hy sinh oanh liệt của bọn họ, chẳng lẽ là giả?”

“Vậy phải có tín niệm mãnh liệt.” Vương Phú Quý nói: “Trong thể chế thế gia chế độ của chúng ta, ngưng tụ hạch tâm lớn nhất chính là gia tộc, người nguyện ý hy sinh vì gia tộc nhiều vô số kể, nhưng người nguyện ý không hề oán hận vì nước hi sinh tự nhiên sẽ ít đi. Tóm lại, Vương Phú Quý ta nguyện ý vì gia tộc trả giá hết thảy, nhưng lại không nguyện ý hy sinh vì Đông Càn quốc chúng ta.”

“Đương nhiên, nếu liên lụy đến chuyện Nhân tộc bị diệt, cần ta đứng ra hy sinh bản thân, cứu vớt tất cả mọi người, có lẽ ta cũng bằng lòng.”

“Về phần Gia Bảo quận chúa bướng bỉnh như thế, cũng là có thể lý giải. Dù sao ngươi là hoàng thất sao, Yến quốc này chính là nhà các ngươi! Ngươi có thể tự mình lựa chọn hy sinh cầu nhân, lại không nên dùng loại tiêu chuẩn đạo đức này đi cân nhắc người khác.”

Chờ một câu cuối cùng của Vương Phú Quý vừa nói ra, đám trẻ tuổi dường như đã tìm được lý do.

Quý công tử nói rất có đạo lý.

Quận chúa Gia Bảo vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Ở dưới bầu không khí như thế, Vương Phú Quý cùng một đám "Quý công tử" đạt thành hiệp nghị hữu hảo. Chỉ cần bọn họ có thể tránh được công thành chiến, tránh cho lẫn nhau càng nhiều chiến tổn, liền lưu cho bọn họ một con đường sống.

Bất quá, phí chuộc thân sau này vẫn phải trả.

Kỳ thực, những "Quý công tử" kia làm như vậy nguy hiểm cũng không lớn.

Tuy rằng sau đó tất nhiên sẽ rước lấy hoàng thất bất mãn, nhưng việc này chính là đông đảo nhị phẩm, tam phẩm, thậm chí còn có người trẻ tuổi thế gia tứ ngũ phẩm cùng nhau làm, gia tộc cùng nhân số liên quan thật sự quá nhiều, pháp bất trách chúng ta đạo lý cổ kim thông dụng.

Yến quốc bấp bênh như vậy, nếu Nguyên Cương Đại Đế cứng rắn muốn truy cứu, hơn phân nửa Đại Đế này cũng coi như không dài.

Mà Vương Phú Quý cũng không sợ đám quý công tử này phản bội. Hiện giờ giống như tòa thành cổ này căn bản không ngăn cản được Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ, ai dám phản bội, giống như là rước lấy tai họa cho cả nhà.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Ly Khâu Nguyên Mặc, một đám quý công tử chật vật trốn về thành Tượng Cổ, sau khi lừa được thành mở, liền lập tức khống chế được cửa thành và hệ thống trận pháp.

Mà hai chi chiến đoàn của Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ thì lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phá vào trong Tượng Cổ thành.

Đến lúc này, sĩ khí của hai chiến đoàn tinh nhuệ đã tăng mạnh.

Trước khi đến, không người nào dám tưởng tượng, bọn họ lại thật sự có thể công phá thành Tượng Cổ. Đây chính là thiên đại công huân cùng vinh quang, cùng với một lượng lớn tài phú.

Chỉ riêng chuyện này, cũng đủ cho bọn họ thổi phồng mấy trăm năm rồi! Quang Tông Diệu Tổ thuộc về.

“Khống chế thủ quân, cũng tiếp quản phòng thành và trị an.” Vương Phú Quý hạ lệnh nói: “Lập tức bắt đầu thực hiện cấm chế toàn diện, tất cả người trong Tượng Cổ thành đều phải ở nhà, ai dám ra cửa, giết không tha, cũng liên lụy gia tộc. Nói cho người của Tượng Cổ thành, mười ngày sau chúng ta sẽ rút quân!”

Vương Phú Quý vô cùng rõ ràng, ở đô thành khổng lồ này đến tột cùng có bao nhiêu nguy hiểm.

Chỉ có phân hóa bọn họ, không cho người ta có cơ hội tập kết thương lượng, cũng cho bọn họ một kỳ hạn có thể nhẫn nại, mới có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

“Nhân mã còn lại, theo ta tiến công Đế cung! Cướp đi tất cả đồ vật đáng giá trong Đế cung.”

Theo lệnh của Vương Phú Quý, bên trong chiến đoàn bộc phát ra tiếng hô nóng bỏng.

Tất cả mọi người đều vô cùng phấn khởi.

Đợt này, lời quá béo!

…

Chương 137: Ma Hoàng bệ hạ! Thật xin lỗi, quấy rầy rồi!

…

Hai chi chiến đoàn của Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ mặc dù cũng đủ tinh nhuệ, nhưng tổng nhân số lại chỉ có một vạn người.

Điểm người như vậy, ở trong thành cổ lớn như vậy trải dài ra, liền giống như là một cái nồi lớn rải lên trên mặt đất, ít đến thương cảm. Một khi cái nồi lớn này sôi trào lên, rất dễ dàng có thể đem hương thức ăn đập đến nhão nhoẹt.

Lúc này, nhất định phải hành động nhanh.

Nam Yến đế cung là một tòa cổ kiến trúc lịch sử vô cùng lâu đời, thời gian tồn tại của nó dài như thời gian lập quốc của Nam Yến, kết cấu bên trong to lớn mà nguy nga, trong đế cung càng có nhiều vô số linh cảnh thắng địa.

Nếu như lúc này trong Đế cung có Đại Đế và Cấm Vệ quân tọa trấn, lại dùng trận pháp phòng ngự của Đế cung, chiến đoàn phú quý và Mộng Vũ trong thời gian ngắn muốn bắt nó, không thể nghi ngờ là đang nói mớ ngu ngốc.

Nhưng hôm nay, Yến Nguyên Nguễn đại đế và cấm vệ quân của hắn, đang bị Vương thị dân binh đoàn cùng Lương Quốc Khánh Dự đại đế suất lĩnh xích hỏa trọng kỵ đuổi khắp nơi giống như chó, trấn quốc linh thú 【Cầu Quỳ lão tổ】 cũng trở thành tù nhân của Vương Phú Quý.

Cường giả đỉnh cao đều không có ở đây, chỉ dựa vào những nội vệ và nội thị còn lại trong Đế cung, làm sao có thể ngăn cản được hổ lang chi sư phú quý và Mộng Vũ?

Không đến hai canh giờ, đại trận phòng ngự của Đế Cung đã bị nổ nát, nội vệ và tập đoàn nội thị sau khi chống cự tượng trưng một lát, tất cả đều bị bắt làm tù binh.

Đến lúc này, Nam Yến đế cung giống như tân nương tử trói gà không chặt, tùy ý phú quý đùa nghịch.

Nửa ngày sau.

Sau khi vơ vét gần hết bảo khố bên ngoài, nội thị đại thái giám Triệu Ninh Hải bị xách đến hiện trường cướp đoạt.

Là một trong những nội thị đại thái giám, Triệu Ninh Hải từ khi còn rất nhỏ đã được đưa vào trong cung, trải qua nội thị hệ thống tầng tầng tuyển chọn và bồi dưỡng trưởng thành, sáng nay đã là một vị 【 Ty Thược Khố Khố 】 đức cao vọng trọng.

Trong rất nhiều nội thị, hắn cũng được coi là nhân vật hàng đầu, đi ra khỏi cung điện, địa vị cũng không kém hơn quận vương bình thường, bởi vậy được vô số người tôn xưng một tiếng "Hải công công".

Nhưng hôm nay Hải công công thân phận hiển hách, lại dị thường chật vật, chẳng những bị đeo còng tay xiềng chân, còn bị thần hồn khóa lại phong bế Linh Đài Tử Phủ.

"Đám cường đạo trời đánh này!" Nhìn trước mắt tựa như châu chấu đi qua, Thiên Bảo Khố bị vơ vét sạch sẽ, trong lòng Hải công công như đao cắt, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, "Ngay cả ngọn đèn dầu của Thiên Bảo Khố, pho tượng Bệ Ngạn ở cửa cũng không buông tha, các ngươi là… Đừng nhé, đừng mà cậy đám gạch này nữa! Lão nô không muốn sống nữa! Nhẹ chút! Cái đèn cung đình kia là tuyệt phẩm, rất quý! Hu hu xin các vị xin các vị thương xót, cho lão nô một cái thống khoái đi."

Thiên Bảo Khố chính là một trong những bảo khố do Hải công công quản hạt, ông ta che chở cẩn thận hơn hai trăm năm, mỗi một vật phẩm bên trong ông ta đều thuộc như lòng bàn tay, như tổ tông che chở.

Nhưng hôm nay, những "tổ tông" mà hắn đang cầm trong lòng bàn tay lại bị đám "cặc binh cường đạo" dùng thủ đoạn thô bạo vơ vét không còn. Càng quá đáng chính là bọn họ còn đang đào sâu ba thước, ý đồ tìm mật thất của bảo khố.

"Công công chớ khóc."

Ngay khi Hải công công khóc lóc thảm thiết, một thiếu niên mặc áo gấm, khuôn mặt hơi hơi mượt mà đi tới bên cạnh hắn, khom lưng đưa cho hắn một cái khăn, ôn nhu an ủi nói: "Thủ

đoạn của đám sĩ tốt ta quả thực có chút thô lỗ. Ngươi nhẫn nhịn một chút, rất nhanh sẽ qua thôi."

Tướng mạo của thiếu niên này không phải là loại khiến người ta vừa thấy đã cảm thấy kinh diễm tuấn tú, nhưng lộ ra một cỗ ôn nhuận và quý khí khiến người ta không kìm lòng được mà sinh lòng thân cận, vừa nhìn liền biết là hạng người có phúc.

Thiếu niên này, không ngờ lại chính là Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý khi còn bé cũng đi theo bà nội đến hoàng cung Đại Càn ở một thời gian, gặp qua không ít công công. Bọn họ từng người đối với Vương Phú Quý phụng dưỡng rất dụng tâm, hơn nữa hắn từ nhỏ đến lớn bên cạnh còn có đại thái giám Diêu lão hộ tống, bởi vậy đối với thái giám cũng không phản cảm.

"Tiểu công tử a! Không còn nữa! Thiên Bảo khố đã nổi lên hai mật thất rồi, không còn mật thất nữa!" Hải công công nhìn vẻ mặt ôn hòa của thiếu niên này, càng khóc dữ dội hơn, "Thật sự không còn nữa rồi!"

Ai ngờ, Hải công công vừa dứt lời, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến một trận thanh âm "cộc cộc cộc".

Một gốc cây giống như do lưu ly bảy màu điêu khắc thành nhảy vào trong một cái hố bị cạy ra gạch, quơ cành cây khoa tay múa chân, biểu thị phía dưới có tài bảo.

Thấy thế, các binh sĩ đang tìm kiếm bốn phía mật thất mừng rỡ, lúc này bắt đầu điên cuồng đào móc.

Quả nhiên, không bao lâu sau lại đào ra một mật thất khác, bên trong chất đống mấy trăm vạn miếng tiên tinh tồn trữ.

Trước kia Vương Phú Quý nghe người ta nói cái gì mà mấy trăm vạn tiên tinh, hơn ngàn vạn tiên tinh, cảm giác cũng chỉ như vậy, nhưng sau khi chân chính nhìn thấy vật thật mới phát hiện, thì ra thật sự có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ.

"Ách…" Tiếng khóc của Hải công công nghẹn họng, trừng mắt lúng túng nhìn Vương Phú Quý: "Cái này, cái kia… Lão nô cũng không biết có mật thất này."

"Không sao không sao." Vương Phú Quý hòa ái vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Hải công công có thể tiếp tục nói dối. Chẳng qua

mỗi lần ngươi nói dối, ta liền sai người chém đứt một tay hoặc chân của Gia Bảo quận chúa, ngươi còn có bốn lần cơ hội có thể thỏa thích nói dối."

Nghe nói như thế, ở cách Vương Phú Quý không xa, Gia Bảo quận chúa cũng bị các loại cấm chế hạn chế, cả tròng mắt cũng trợn trừng lên: "Ngươi ngươi ngươi ngươi, Hải công công nói dối, ngươi chặt tay ta làm gì?"

"Ta thích." Vương Phú Quý bình tĩnh nói.

"Ngươi ngươi ngươi ngươi… Ngươi cái tên Đại Ma Vương không chuyện ác nào không làm này! Xú đồ khốn kiếp!" Gia Bảo quận chúa chửi ầm lên: "Ngươi có bản lãnh thì giết ta đi! Cửu Đạo Ngọc ta nếu nhíu mày một chút, sẽ giống như họ của ngươi."

"Được rồi, Tiên Ma hai trận doanh giao chiến, cho tới bây giờ chưa bao giờ nhân từ qua với nhau, tác phong làm việc của quân đội Ma Triều các ngươi từ trước đến nay so với ta càng thêm không kiêng nể gì cả." Vương Phú Quý ánh mắt bình tĩnh liếc nàng một cái, "Ít nhất ta không lạm sát người vô tội, không cướp bóc bình dân, lại càng sẽ ước thúc bộ hạ không cho phép khi nhục phụ nữ. Đổi lại là quân đội Ma Yến ngươi bắt Phương quận chúa, kết cục không cần ta nói ngươi đều biết. Ngươi cho rằng, tử vong chính là thống khổ lớn nhất sao?"

Hải công công trong lòng phát lạnh, vội vàng khuyên can Gia Bảo quận chúa: "Quận chúa điện hạ đừng nhiều lời nữa, vị quý công tử này quả thực đã rất thiện lương. Mật thất, đúng, vì an nguy của quận chúa, lão nô có thể đem mật thất đều khai ra."

Quận chúa Gia Bảo mấp máy môi, cuối cùng bởi vì sợ hãi mà không dám nhiều lời nữa.

Dưới sự phối hợp của Hải công công, tốc độ quét sạch tài phú Đế cung lập tức nhanh hơn không ít.

Mà trong hai ngày này, thế gia bao gồm cả Ly Khâu thị cũng đều thành thành thật thật đưa tới tiền chuộc, chuộc hạt giống truyền thừa nhà mình trở về, hơn nữa bọn họ còn chỉ có thể cho thêm không dám thiếu. Đây chính là nỗi bi ai của người vì dao thớt ta là thịt cá.

Với tình huống trống rỗng trong nội bộ các thế gia hiện giờ, bất kỳ một thế gia nào cũng khó có thể ngăn cản sự phẫn nộ của Vương Phú Quý, cái gì thế gia nhị phẩm, thế gia tam phẩm, đều có thể vung tay một cái, tan thành tro bụi.

Cũng chính vì vậy, tài phú tập trung vào trên người Vương Phú Quý đang tăng vọt với một tốc độ cực kỳ đáng sợ. Tuy nói, từ trong Đế cung vơ vét được đồ tốt tất nhiên có một bộ phận không nhỏ là phân ra, nhưng dù vậy, đây cũng là một khoản tài phú vô cùng kinh người.

Trong đó được lợi lớn nhất chính là bản mạng linh thụ "Thất thải lưu ly tụ bảo thụ" tương liên với tính mạng của Vương Phú Quý - Vương Bảo Tài.

Dưới luân phiên cướp đoạt, lúc này hắn đã sớm toàn thân là châu quang bảo khí, bảo khí quanh người đã nồng đậm như sương mù, cơ hồ sắp không chịu nổi.

"Y nha y nha."

Vương Bảo Tài xoay vòng vòng quanh Vương Phú Quý, quơ cành cây phát biểu ý kiến.

Không có biện pháp, hắn chính là dựa vào tụ lại bảo khí để tấn chức. Hiện giờ bảo khí hắn tích góp được, kỳ thật sớm đã đủ để hắn đột phá ngũ giai rồi.

Nhưng vấn đề ở chỗ, hạn mức cao nhất trưởng thành của linh thực bản mạng thường bị giới hạn bởi tu vi chủ nhân.

Tu vi hiện tại của Vương Phú Quý là Linh Đài cảnh tầng ba, tương đương với tam giai của hung thú. Vương Bảo Tài từ chỗ Vương Phú Quý hội tụ bảo khí tấn thăng cao nhất chính là tứ giai, đi lên trên nữa sẽ gặp phải bình cảnh rất lớn.

Nếu tu vi của Vương Phú Quý vẫn luôn dừng lại tại chỗ, cho dù Vương Bảo Tài tích lũy nhiều bảo khí hơn nữa, cảnh giới cũng không có khả năng từ từ tăng lên, một đường đến thất giai bát giai cửu giai!

"Được rồi được rồi, ta hiểu rồi." Vương Phú Quý cưng chiều xoa xoa cành cây của bảo tài: "Vừa vặn ta cũng đã đến bình cảnh của Linh Đài cảnh sơ kỳ, thuận tiện thăng cấp luôn đi."

Dứt lời, Vương Phú Quý tùy tiện tìm một căn phòng, dưới sự hộ pháp của thân vệ, không bao lâu đã thuận lợi đột phá đến Linh Đài cảnh tầng bốn, trở thành một "Cao thủ" Linh Đài cảnh trung kỳ tiêu chuẩn.

Đương nhiên, lấy tư chất huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng của hắn, sức chiến đấu thực tế của hắn lúc này, tự nhiên không phải Linh Đài cảnh trung kỳ bình thường có thể đánh đồng.

Thời điểm hắn bước ra khỏi phòng, khí sắc rõ ràng trở nên càng thêm ôn nhuận mà có ánh sáng lộng lẫy, khí tức trên thân tán phát ra cũng càng thêm trầm ổn, hiển nhiên lần tấn chức này rất có lợi cho hắn.

Hải công công và Gia Bảo quận chúa cả kinh nhìn nhau.

Đây còn là người sao? Làm sao có thể biến thái như thế? Hắn lúc này mới bao nhiêu tuổi, vậy mà đã Linh Đài cảnh tầng bốn.

Gia Bảo quận chúa nhớ rõ, mình mười lăm mười sáu tuổi mới vừa đột phá Linh Đài cảnh tầng bốn, thời điểm đột phá đến Linh Đài cảnh tầng bốn cũng đã hai mươi hai hai hai, hai mươi ba tuổi, như vậy nàng đã cảm thấy mình là người rất giỏi rồi, nhìn ai cũng cảm thấy yếu đuối, ai cũng cảm thấy tư chất kém.

"Cái này… Quý công tử năm nay bao nhiêu tuổi?" Hải công công yếu ớt hỏi một câu.

"Ài, thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã mười bốn tuổi rồi." Vương Phú Quý cảm khái nói.

Rời nhà đã nhiều năm, bỏ lỡ không biết bao nhiêu tộc học thời gian vui vẻ.

Linh Đài cảnh trung kỳ mười bốn tuổi?

Đồng tử Hải Công Công co rút lại.

CMN còn là người sao? Chẳng lẽ đây là đệ tử thân truyền của Tiên Cung Tiên Tôn?

So sánh với hắn, cái gọi là "thiên kiêu" mà hắn từng gặp sợ là ngay cả đống phân cũng không bằng.

"…" Gia Bảo quận chúa cũng là một trận nghẹn ngào.

Vốn cho rằng tiểu hoại đản này cũng chỉ mạnh hơn nàng một chút, nhưng ai ngờ, hai người lại hoàn toàn không cùng một tầng lớp.

Cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là hai mươi tuổi có thể đột phá Thiên Nhân cảnh?

Trong truyền thuyết, tiểu ma tôn của nàng tại Ma Triều được vinh dự gọi là "Siêu cấp thiên tài", khi còn bé hình như cũng chỉ như vậy đi?

Hơn nữa người ta mới mười mấy tuổi, đã làm ra nhiều đại sự kinh thiên động địa như vậy, về điểm này, đoán chừng Tiểu Ma Tôn cũng kém xa tít tắp.

Mà theo tu vi của Vương Phú Quý tăng lên một bậc thang, gông cùm xiềng xích của Vương Bảo Tài cũng bị đánh vỡ.

Từng sợi linh khí nhè nhẹ bỗng nhiên từ giữa thiên địa hội tụ đến.

Vương Bảo Tài giống như lưu ly điêu khắc thành, trên thân thể bỗng nhiên nở rộ ra từng đạo ánh sáng bảy màu, hào quang thấp thoáng, thân hình của gã cũng bắt đầu nhanh chóng biến lớn.

Chỉ trong chốc lát, nó đã cao đến ba bốn trượng, khí tức trên người cũng trở nên mạnh mẽ không ít.

Rất hiển nhiên, đây là thăng cấp lên cấp năm.

Đây chính là chỗ trâu bò của Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, tấn thăng hoàn toàn dựa vào bảo khí. Chỉ cần bảo khí dồi dào, tu vi chủ nhân cũng không kéo chân sau, tấn thăng đó là chuyện trong vài phút.

Theo Vương Bảo Tài tấn chức, khứu giác của hắn đối với bảo vật càng thêm linh mẫn, mà cùng lúc đó, bảo khí tích tụ trong cơ thể hắn chẳng những không tiêu mất, ngược lại càng ngày càng nhiều, càng thêm nồng đậm.

Nguyên nhân tất nhiên là vì tài phú thuộc về Vương Phú Quý đang không ngừng bành trướng, cái gì yến kim, tiên tinh, thần thông linh bảo, đại lượng Tử Phủ bảo khí, thậm chí là tinh phẩm pháp bảo đều liên tục bị cướp đoạt ra, các loại tài liệu

luyện khí trân quý, linh dược, thậm chí thành phẩm đan dược cái gì cần có đều có.

Thậm chí còn có một bảo khố tồn trữ mấy viên cực phẩm linh thạch.

Loại cực phẩm linh thạch này cực kỳ trân quý, một số đại lão như Ngọc Linh chân quân có chí muốn trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, cực kỳ khát vọng cực phẩm linh thạch, giá cả tương đương một ức càn kim.

Bất quá, giờ phút này Vương Bảo Tài cho dù có nhiều bảo khí hơn nữa cũng vô dụng. Do ngại tu vi phú quý, hắn nhất thời cũng không thể tấn thăng lục giai, hơn nữa bảo khí có thể tích súc trong cơ thể cũng có hạn chế nhất định, không có biện pháp, hắn chỉ có thể đem bảo khí còn thừa kết thành Tụ Tài Quả.

Theo cảnh giới tăng lên, hiện giờ phạm vi tụ bảo của hắn lại lớn hơn không ít, không những có thể bao phủ Đế cung, thậm chí ngay cả nhị phẩm, tam phẩm thế gia ở cách Đế cung không xa cũng có thể thâu tóm.

Quả nhiên, bảo vật trong đế cung và các thế gia có được hơn vạn năm lịch sử đã bị lãng quên không ít, mỗi một đợt kết xuất mười mấy hai mươi quả Tụ Tài, luôn có thể mở ra một số thứ tương đối đáng giá.

Tụ Tài Quả kết một đợt lại một đợt, Vương Bảo Tài không ngừng tiêu xài những bảo khí trong cơ thể, đã căng phồng khiến gã khó chịu.

Thậm chí có một lần, Vương Bảo Tài ngưng tụ ra Tụ Tài Quả còn lấy ra một viên cực phẩm linh thạch, cùng với một ít đồ cổ đã bị lãng quên, tổng cộng cũng đáng giá không ít tiền.

“Làm vậy là muốn lột da à?” Hải công công lại muốn ngất xỉu.

Cái này cũng hơi quá đáng rồi đấy, cái này so với đào ba thước đất còn muốn tàn nhẫn hơn.

Xong rồi xong rồi, bệ hạ lần này thật sự muốn táng gia bại sản, biến thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi. Chờ bệ hạ trở về, hắn chắc sẽ không bị tức giận…

Chỉ là nghĩ đến tình cảnh có thể xảy ra, hắn cũng sắp hít thở không thông rồi.

Vương Bảo Tài ngược lại chơi rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên, có thể có nhiều bảo khí như vậy cung cấp cho gã tiêu xài. Hộp khai thông giờ đã thành một trong những niềm vui thú lớn nhất của gã.

"Ồ? Đây là?"

Ngay khi Vương Bảo Tài sắp cướp đoạt sạch sẽ đất của Đế Cung, bỗng dưng, một tấm Tụ Tài Quả trong đó nhảy ra một tấm lệnh bài màu đen.

Lệnh bài kia tựa hồ bị vùi lấp hồi lâu, thiếu đi chút ít quang trạch, thế nhưng hoa văn phức tạp, cùng khí tức trong đó tản mát ra làm cho người ta cảm giác vật ấy không tầm thường.

"Y nha y y ~ "

Vương Bảo Tài hiếu kỳ dùng nhánh cây nhặt lệnh bài lên, nhổ một ngụm chất lỏng ra lau lau, rót vào một ít bảo khí, muốn khu động một chút xem rốt cuộc là thứ gì.

"Bảo tài, chớ có xằng bậy." Vương Phú Quý vừa thấy, vội vàng đưa tay muốn ngăn cản: "Loại đồ vật không rõ lai lịch này, không nên tùy tiện…"

Nhưng hắn nhắc tới quá muộn.

Ngay lúc gã mở miệng, một cỗ thần niệm cường hoành tuyệt luân bỗng nhiên từ trong lệnh bài bộc phát ra, tựa như cuồng phong sóng lớn phô thiên cái địa lan tràn ra.

"Công tử cẩn thận!"

Người chung quanh sắc mặt đại biến, lúc này liền có người xông lên ý đồ bảo vệ Vương Phú Quý.

Nhưng mà, quá chậm.

Gần như chỉ trong chớp mắt, lượng linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, ngưng tụ thành một bóng người trước mặt Vương Phú Quý.

Bóng người hoàn toàn là do năng lượng cấu trúc mà thành, quang ảnh chiết xạ hiện ra vầng sáng mông lung, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra là một người trung niên, mặc trường bào màu đen

viền vàng, hư ảo mà không chân thực, giống như là một hư ảnh pháp tướng sống sờ sờ.

Lão chắp hai tay sau lưng, thái độ mặc dù tùy ý, trên thân lại lộ ra cỗ khí thế vô địch tung hoành, có vô tận uy áp khủng bố từ trên người lão nở rộ ra, khiến cho lòng người kinh sợ.

Chỉ thấy hắn nhìn lướt qua Vương Bảo Tài, thần sắc hiện lên vẻ kinh ngạc: "Lưu Ly Tụ Bảo Thụ bảy màu? Đúng là hiếm có."

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Hắn cũng không có chú ý quá mức đến Vương Bảo Tài, chỉ là ánh mắt tùy ý liếc xuống, tấm lệnh bài màu đen kia liền đằng không bay lên đến trước mặt hắn.

Trong đôi mắt thâm thúy đen của hắn xẹt qua một tia ba động phức tạp khó hiểu, lẩm bẩm: "Ung Hi a Ung Hi, ngươi đây là đối với bản hoàng có ý kiến lớn bao nhiêu? Đến chết, rõ ràng cũng không nguyện đem Ma Hoàng lệnh bản hoàng đưa cho ngươi giao cho hậu đại sao?"

Ung Hi?

Vương Phú Quý sắc mặt vốn cực kỳ nghiêm túc, trong lòng "lộp bộp" một tiếng.

Trước kia hắn không rõ lắm 【 Ung Hi 】 là ai, nhưng không đến chỗ Lương Yến thì nghe nhiều rồi, đương nhiên biết Ung Hi là Đại Đế trong quá khứ của Yến quốc, cùng với đương kim hoàng đế của Yến quốc Nguyên Cương Đại Đế gian còn cách một thế hệ.

Hắn vốn có dự cảm không ổn và suy đoán, bây giờ nghe được người kia tự xưng là 【 bổn hoàng 】, còn nói một câu như vậy, sắc mặt lập tức cứng ngắc.

Vận khí này còn có thể kém một chút sao?

Đây mẹ nó trăm phần trăm là một trong bốn vị cường giả Chân Tiên cảnh mà toàn thế giới hiện nay chỉ có 【 Xích Nguyệt Ma Hoàng 】!

Tuy hình ảnh xuất hiện trước mặt này chỉ là hình chiếu, nhưng Ma Hoàng chính là Ma Hoàng, cho dù chỉ là một hình chiếu

cũng không phải dễ chọc.

“Thôi thôi, mặc kệ ngươi ghi hận Bổn hoàng bao nhiêu, ta và ngươi cuối cùng vẫn là bằng hữu thiếu niên, kiếp số Đại Yến ngươi hôm nay, để bổn hoàng thay ngươi giải quyết.” Sau khi Ma Hoàng nhớ lại bằng hữu thân thiết, ánh mắt cuối cùng cũng rơi xuống người Vương Phú Quý.

Lúc này, Vương Bảo Tài đã vung vẩy rễ cây chạy đến sau lưng Vương Phú Quý trốn đi.

Hắn cũng hiểu rõ, tên hắc y kia không dễ chọc.

“Đông Càn Vương Phú Quý bái kiến Ma Hoàng bệ hạ.” Vương Phú Quý cung kính hành lễ.

Ma Hoàng chắp hai tay sau lưng, bên trong ma uy còn lộ ra một cỗ khí chất cực kỳ nho nhã khiêm tốn, tựa như quân tử nhẹ nhàng.

Hắn có chút hứng thú nhìn Vương Phú Quý: “Đứa nhỏ nhà ngươi thật là thú vị, chỉ là ngươi không nên tới nơi này.”

“Xin lỗi bệ hạ, quấy rầy.” Vương Phú Quý cũng nhìn hắn, ánh mắt thăm dò: “Vậy, ta đi?”

…

Chương 138: Phương Tiên Hoàng ta đến!

…

“Nếu đã tới đây rồi thì đừng vội đi.” Ma Hoàng hòa nhã nhìn Vương Phú Quý, giọng điệu tự nhiên như đang nói chuyện với tiểu bối nhà mình: “Bản hoàng đã lâu không gặp đứa trẻ thú vị như ngươi rồi. Biết đánh cờ không?”

“Cái này… Biết một chút.” Vương Phú Quý liếc nhìn sắc mặt của hắn, thong dong bình tĩnh, khách khí khí nói: “Bệ hạ nếu có hứng thú, ngoại thần có thể đánh hai ván cờ.”

“Không hứng thú.” Ma Hoàng lắc đầu nói: “Bản hoàng từ trước đến nay không tĩnh tâm, phiền nhất là chơi cờ, cũng rất không quen nhìn những gia hỏa đang đánh cờ, ra vẻ cao thâm khó đoán kia.”

Vương Phú Quý im lặng không nói gì.

Ma Hoàng bệ hạ không thích đánh cờ, nhắc tới việc này làm gì? Đùa bỡn ta à?

“Lão tiểu tử Ung Hi kia ngược lại là thích chơi cờ, còn nói cái gì ván cờ như thiên hạ, có bố cục, có tính kế, có mưu lược, có chém giết, cũng có bỏ qua.” Ma Hoàng chắp hai tay sau lưng, trong cảm khái lại mang theo vài phần trào phúng, “Nói thật ra là đạo, nhưng cuối cùng vẫn không phải bị vây ở một góc Yến quốc nho nhỏ này, buồn bực không vui cả đời? Mà bổn hoàng, lại đã chấp chưởng Ma Triều, lật tay thành mây trở tay thành mưa.”

“Theo bổn hoàng thấy, quan trọng nhất vẫn là phải nắm đấm cứng rắn, cái gọi là “nhất lực phá vạn pháp”. Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối đều là hư ảo. Phú quý, ngươi có thừa nhận không?”

“Bệ hạ có lý giải và bố cục của bệ hạ, dù sao hiện tại ngài cũng là một trong những nhân tộc có sức chiến đấu trên trần nhà, ai dám không phục một quyền đánh nổ là được.” Vương Phú Quý thở dài: “Loại tiểu nhân vật như chúng ta, có đôi khi khó tránh khỏi sẽ tính toán nhiều hơn một chút, lợi dụng hết tài nguyên có hạn này.”

“Có thích uống trà không?” Ma Hoàng đột nhiên nói sang chuyện khác.

“Cái này… Vẫn là thích.” Vương Phú Quý thành thật gật đầu nói: “Uống trà có thể tĩnh khí ngưng thần, bồi dưỡng tính cách không vội không nóng nảy bình tĩnh.”

“Ngươi nói rất đúng, bản hoàng không thích uống trà, bởi vậy tính cách mới tương đối nôn nóng, một lời không hợp là phải chém người.” Ma Hoàng tán thành không thôi: “Đáng tiếc, bản hoàng hiện giờ là thần niệm hình chiếu phủ xuống nơi này, không cách nào thưởng thức trà luận đạo với ngươi, vẫn nên uống chút rượu đi.”

Vương Phú Quý cạn lời.

Ma Hoàng bệ hạ, đầu óc của ngươi quay về dường như có chút không bình thường a~ Ảnh chiếu của ngươi không thể uống trà, rượu lại có thể uống sao?

Không những hắn có loại cảm giác này, bên cạnh Hải công công và Gia Bảo quận chúa cũng hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi thời điểm hình chiếu Ma Hoàng bỗng nhiên hàng lâm, sau khi bọn họ ngây người, tự nhiên là mừng rỡ như điên. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi Ma Hoàng nói nhảm một trận lại muốn cùng Vương Phú Quý uống rượu?

“Mặc dù ta tuổi trẻ tửu lực không sao, nhưng bệ hạ muốn uống, uống với ngài hai chén nhỏ cũng được.” Vương Phú Quý sờ soạng trong nhẫn trữ vật một phen, lôi ra một vò rượu và một bộ dụng cụ uống rượu.

Rượu này chính là trân phẩm Trần Nhưỡng 【Kim Tủy Hổ Phách】 lấy được từ trong bảo khố Đế cung.

Rượu này chính là dùng các loại linh dược trân quý cùng tiên phẩm linh mễ ủ mà thành, nghe nói đã có trên vạn năm, ở dưới năm tháng dài lâu huy phát, tửu sắc như hổ phách cao màu vàng, mỗi uống một ngụm đều đối với tu sĩ Huyền Vũ có chỗ tốt cực lớn.

Rượu tổng cộng chỉ còn lại mười vò, dĩ vãng chỉ có Nam Yến đại đế mới đăng cơ mới có tư cách đặt một vò, bây giờ lại bị Vương Phú Quý quét sạch sành sanh.

Hắn vốn là dự định cầm về hiếu kính trưởng bối đấy…

“Vẫn là để lão nô phụng dưỡng hai vị quý nhân đi.” Hải công công tiến lại gần, lấy bàn ghế mời quý nhân ngồi xuống, sau đó rót cho mỗi người một chén.

Ma Hoàng vui vẻ ngồi xuống, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tay áo rộng màu đen xẹt qua mặt bàn, hắn hơi híp hai mắt, tư thái đột nhiên, toàn thân đều lộ ra một cỗ không ràng buộc cùng tiêu sái nói không nên lời.

Liên tiếp uống cạn ba chén, hắn mới dừng lại, cảm khái nói: “Hay cho một cái 【Kim Tủy Hổ Phách Cao】. Bản hoàng cũng là tại lúc tiểu tử Ung Hi đăng cơ, uống qua nửa vò. Tửu tính quá mạnh, dược tính cũng nồng đậm, phú quý ngươi còn nhỏ, uống nửa chén là đủ, nhiều hại thân.”

“Đa tạ bệ hạ thương cảm.”

Vương Phú Quý uống một ngụm nhỏ, chợt cảm thấy Hổ Phách Cao trong miệng tan ra, phảng phất như liệt hỏa lan tràn toàn thân, để huyết mạch của hắn căng ra, lỗ chân lông đều được mở ra toàn bộ.

Chỉ trong một thoáng hô hấp, dường như có không ít trọc khí bị bài trừ ra bên ngoài cơ thể vậy.

Rượu là rượu ngon, nhưng với thể chất hiện giờ của Vương Phú Quý thì không thể uống nhiều, chỉ có thể thỉnh thoảng nhấp một ngụm, bồi Ma Hoàng một chút.

Thuận tiện nghe hắn nói về tình bằng hữu thiếu niên với Ung Hi đại đế lúc trước, từ lúc còn trẻ quen biết nhau, cùng nhau gây họa, cùng tán gái, sau đó lại cùng đi chiến trường ngoại vực chém giết vân vân.

Tính uống rượu, Ma Hoàng tựa hồ thật lâu không có cùng người tán gẫu qua những thứ này, vừa nói đến liền không dứt.

Vương Phú Quý không thể không nhẫn nại nghe hắn lải nhải, còn thỉnh thoảng phụ họa vài câu, trong lòng thầm nghĩ.

Ma Hoàng này lúc còn trẻ quả thực chính là một tay ăn chơi vô liêm sỉ, đánh nhau khắp nơi, gây chuyện thị phi, nếu sinh ra

ở Vương thị, sợ là chân cũng không biết bị lão tổ gia gia đánh gãy bao nhiêu lần.

Bất tri bất giác, ngụm rượu cuối cùng trong vò cũng vào miệng Ma Hoàng.

Hắn buông chén nhỏ xuống, sảng khoái hà hơi một hơi nói: "Tiểu tử phú quý, bây giờ ngươi đã biết quan hệ giữa bổn hoàng và Ung Hi tốt đến mức nào chưa? Ngươi thật đúng là to gan! Dám dẫn binh tấn công đế cung nước Yên, còn cướp bóc khắp nơi."

"Bệ hạ nói lời ấy sai rồi." Vương Phú Quý dường như đã sớm dự liệu trước chuyện này, dù bận vẫn ung dung nói: "Lúc đánh giặc cướp bóc tài phú của địch quốc, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, vốn là chiến thuật thông thường để bản thân lớn mạnh làm suy yếu địch nhân. Chẳng lẽ, lúc bệ hạ đánh giặc đối địch quốc nội thu không chút nào phạm vào? Xét đến cùng, là do Nam Yến quá mức tự đại, lộ ra sơ hở cực lớn, mới cho ta cơ hội có thể lợi dụng."

"Được, nói hay lắm." Ma Hoàng khen ngợi: "Tiểu tử ngươi rất hợp khẩu vị của bổn hoàng, không những tư chất tuyệt luân mà còn có thể ngôn thiện đạo, thông tuệ nhạy bén, càng là lâm nguy không loạn. Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tính và thành tựu như thế, thực sự là một nhân tài hiếm thấy, so với bổn hoàng khi còn bé cũng không kém bao nhiêu."

Câu này sao lại nghe quen thuộc như vậy?

Khóe miệng Vương Phú Quý khẽ giật.

Từng có lúc, hình như Tiên Hoàng bệ hạ cũng từng nói qua một câu như vậy.

Tuy rằng trong lòng oán thầm, nhưng trên mặt hắn vẫn là phong độ nhẹ nhàng, khiêm tốn nói: "Đa tạ bệ hạ khen ngợi, bất quá phú quý có tài đức gì, có thể so sánh với bệ hạ."

Ánh mắt Ma Hoàng tán thưởng: "Đáng tiếc trận doanh của ta và ngươi khác nhau, nếu không còn có thể làm bạn vong niên. Bất quá hiện tại vẫn nên sớm bóp chết nhân tài ưu tú như ngươi."

Ách…

Sắc mặt Vương Phú Quý cứng đờ.

Cũng không phải là bị lời nói này của Ma Hoàng hù dọa, mà là nhớ tới mấy ngày trước, hắn vừa mới dùng lời tương tự uy hiếp đám tuổi trẻ tuấn kiệt Yến quốc.

Hiện Thế báo này đến thật sự rất nhanh.

"Bệ hạ, một đại nhân vật như ngài, ức hiếp một tiểu hài tử mười bốn tuổi như ta thì thích hợp sao?" Vương Phú Quý yếu ớt hỏi: "Có cần chú ý một chút khí độ hay không?"

"Không thích hợp. Cũng đúng là tổn hại khí độ hoàng giả." Ma Hoàng lắc đầu thở dài: "Nhưng bản hoàng cuối cùng vẫn là Ma Hoàng của Xích Nguyệt Ma Triều, mà với tài năng của ngươi, tương lai nhất định sẽ trở thành họa lớn của Ma Triều ta, suy nghĩ vì Xích Nguyệt Ma Triều ta lâu dài an ổn, bản hoàng chỉ đành mặt dày trả lời."

"Nhưng thưa bệ hạ, ngài chỉ là một hình chiếu ở đây, ngài có nắm chắc có thể lưu ta lại không?" Vương Phú Quý mở trừng hai mắt nói.

"Ha ha, đứa nhỏ này hơn phân nửa là còn không hiểu." Ma Hoàng tiêu sái cười một tiếng, "Hình chiếu của bổn hoàng tuy rằng chỉ có thể phát huy ra chiến lực của Lăng Hư cảnh trung kỳ, nhưng ý thức chiến đấu của bổn hoàng, cùng với nắm giữ rất nhiều diệu pháp huyền kỹ, cũng không phải Lăng Hư cảnh bình thường có thể so sánh. Bằng hai người ngươi ẩn núp trong bóng tối, hộ vệ Lăng Hư cảnh chuẩn bị cứu ngươi bất cứ lúc nào, cho dù muốn cứu viện ngươi cũng không kịp."

"Phú Quý tiểu nhi, bổn hoàng khuyên ngươi…"

Nhưng mà, hắn mới nói được một nửa.

Bỗng dưng.

Một đạo không gian chấn động vô hình hiện lên, Vương Phú Quý ngồi ở trước mặt Ma Hoàng giống như bị thứ gì đó một ngụm nuốt mất, đột nhiên hư không tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Xa xa Vương Bảo Tài cũng nhanh chóng vung rễ chạy trốn.

Hắn mới là một mầm cây nhỏ cấp năm, làm sao có thể đánh với hình chiếu của Ma Hoàng? Vào lúc này, đương nhiên là

tránh được bao xa.

Vẻ đắc ý của Ma Hoàng bỗng nhiên khựng lại, kinh ngạc nói: "Đúng là bí bảo không gian."

Thằng nhãi này có phải thông minh như vậy không?

Gần như cùng lúc Vương Phú Quý biến mất.

Một giọng nữ già nua vang lên: "Cơ cung phụng, cùng nhau ra tay ngăn chặn Ma Hoàng."

Lời còn chưa dứt, Dung ma ma mặc áo xanh liền xuất hiện ở cách đó không xa.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt già nua của nàng căng thẳng, trong ánh mắt là vẻ ngưng trọng trước giờ chưa từng thấy.

Ở sau lưng nàng, một hư ảnh Thanh Loan sắc thái hoa lệ đang từ từ hiển hiện, dưới ánh mặt trời giãn ra. Kèm theo một tiếng hót cao vút, uy áp đáng sợ bỗng nhiên nở rộ.

"Oanh!"

Trong thiên địa bỗng nhiên có gió dài cuồn cuộn gào thét mà lên.

Lấy chỗ Dung ma ma làm trung tâm, uy thế đáng sợ nối liền trời đất, toàn bộ trời đất đều giống như trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Trong gió mạnh cuồn cuộn, Dung ma ma nắm chặt quạt tròn, hung hăng quạt một cái.

Một hư ảnh Thanh Loan hoàn toàn do năng lượng thuộc tính Phong ngưng tụ thành bỗng nhiên bay ra, vọt tới phía Xích Nguyệt Ma Hoàng.

Uy thế đáng sợ trong nháy mắt khóa chặt bóng người áo đen tung bay kia.

Thấy thế, Xích Nguyệt Ma Hoàng không chút hoang mang, đưa tay đánh ra một chưởng.

Ma khí mênh mông cuồn cuộn tuôn ra, trong khoảnh khắc liền hóa thành một cự chưởng che trời, nghênh đón Thanh Loan bay qua. Ma diễm đen kịt thiêu đốt trên cự chưởng, vô cùng tà tứ, vô cùng nguy hiểm.

So sánh với Dung ma ma, động tác hắn ra tay tựa như nước chảy mây trôi, mang theo cỗ hương vị cử trọng nhược khinh, uy thế lại không kém chút nào.

Rất hiển nhiên, đối với Ma Hoàng mà nói, chiến đấu cấp bậc này cũng không tạo thành áp lực đối với hắn.

Nhưng cũng ngay lúc Ma Hoàng xuất thủ, một bóng hình xinh đẹp đang bao phủ sương mù màu xám đen lặng yên xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Trong gió mạnh mênh mông cuồn cuộn, mái tóc dài của nàng đón gió bay múa, quần áo trắng nõn tung bay phần phật, cả người lại giống như một bóng đen vô thanh vô tức, không có chút cảm giác tồn tại nào.

Bóng người này, dĩ nhiên là cung phụng của Vương thị, Cơ Nguyệt Nhi.

Là chưởng mạch ma quân của Tuyền Cơ nữ âm ma nhất mạch, Cơ Nguyệt Nhi vốn không am hiểu cường công chính diện, mà là biến ảo thân pháp ảo thuật muôn vàn, cùng với thủ đoạn công kích quỷ dị khó lường.

Trước kia đối mặt đối thủ thực lực đều không quá mạnh, nàng ra tay cũng tương đối tùy ý, nhưng hôm nay đối mặt chính là hình chiếu Xích Nguyệt Ma Hoàng, nàng tất nhiên là xuất ra toàn bộ thực lực.

Sương mù màu xám đen chẳng biết lúc nào tràn ngập, cùng gió dài cuồn cuộn đan xen lẫn nhau, khó phân biệt lẫn nhau, cũng thành yểm hộ tốt nhất của nàng, để cho nàng có thể lặng yên không một tiếng động mà sờ đến bên người Ma Hoàng.

Một thanh thần thông linh bảo đen sì không chút ánh sáng, giống như móc câu xuất hiện ở trong tay Cơ Nguyệt Nhi, thừa dịp trong nháy mắt Ma Hoàng ứng đối công kích của Dung ma ma, nàng nắm lấy cơ hội, móc câu nhoáng lên một cái, hung hăng đâm về phía Xích Nguyệt Ma Hoàng.

Một kích thiếp thân!

“Oanh!”

Uy thế đáng sợ bộc phát ở khoảng cách gần.

Một con rắn lớn màu xám trắng bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Cơ Nguyệt Nhi, uy thế hung hãn cùng huyết mạch lực bàng bạc tuôn trào mãnh liệt, trong khoảnh khắc rót vào trong móc câu.

Một điểm hàn mang tại lưỡi câu mũi nhọn bộc phát, vô cùng khiếp người, vô cùng nguy hiểm.

Hai mắt Xích Nguyệt Ma Hoàng nhíu lại, ánh mắt cực kỳ nhanh quét Cơ Nguyệt Nhi một cái, thân hình lại lập tức tán loạn, trong khoảnh khắc liền hóa thành một làn khói đen.

Lưỡi liềm trực tiếp đâm vào trong sương đen.

Năng lượng bàng bạc ầm ầm nổ tung.

Cùng lúc đó, Thanh Loan bao bọc quang mang rực rỡ đã va chạm với Hắc Diễm Ma Chưởng.

Sóng năng lượng đáng sợ đột nhiên bộc phát.

Ma diễm màu đen, gió dài màu xanh, ma khí màu xám đen cuồn cuộn quét ra, uy thế kinh khủng phóng lên tận trời, ánh sáng rực rỡ khiến thiên địa cũng theo đó biến sắc.

Đây chính là chiến đấu giữa ba vị cường giả Lăng Hư cảnh, cấp bậc năng lượng căn bản không phải chiến đấu tầm thường có thể so sánh.

Dưới năng lượng cuồng bạo trùng kích, công trình kiến trúc chung quanh lúc này không chịu nổi mà điên cuồng rung động, mái ngói trên nóc nhà và đình nghỉ mát trong nội viện liên tiếp tan rã, vô số cát bay và đá chạy tùy ý bay cuốn tới, Hải công công và quận chúa Cầu Đạo Ngọc ở gần nhất trực tiếp bị hất bay ra ngoài, ngay cả các binh sĩ ở phía xa cũng sắc mặt đại biến, nhao nhao tránh né.

Mà cùng lúc đó, ba người ở trung tâm vòng xoáy năng lượng cũng là vừa chạm liền tách ra, riêng phần mình chiếm cứ một phương vị, hiện lên hình tam giác xa xa giằng co.

Xích Nguyệt Ma Hoàng vẫn đứng chắp tay, trấn định thong dong, Dung ma ma sắc mặt lại càng thêm ngưng trọng. Cơ Nguyệt Nhi càng là sắc mặt trắng bệch, khẩn trương đến mức cả người đều căng thẳng.

Là một tu sĩ Lăng Hư cảnh tầng một mới thăng cấp hơn một trăm năm, tu vi của nàng là yếu nhất trong ba người, trên người thậm chí ngay cả một kiện đạo khí cũng không có, giờ phút này tự nhiên là căng thẳng nhất.

Bất quá, mặc dù nàng khẩn trương, nhưng không có nửa điểm ý tứ lùi bước.

Nếu Ma Hoàng bản tôn ở đây, thế công Dung ma ma và Cơ Nguyệt Nhi liên thủ đương nhiên không đáng nhắc tới, nhưng dù sao cũng chỉ là một hình chiếu của Ma Hoàng.

“Bổn hoàng đạo là vị Lăng Hư cao thủ nào của Tiên Triều, nào ngờ lại là Dung ma ma bên người Tiên Hoàng.” Ma Hoàng cười khanh khách hướng Dung ma ma lên tiếng chào hỏi.

Vẻn vẹn chỉ một chiêu, hắn đã nhận ra hai người.

“Lão thân Diệp Dung bái kiến Ma Hoàng bệ hạ.” Dung ma ma hơi hạ thấp người, thi lễ với Ma Hoàng, nhưng ánh mắt vẫn vạn phần cảnh giác nhìn chằm chằm Ma Hoàng.

Ma Hoàng cũng không nhìn nàng nữa, ánh mắt nhìn sang Cơ Nguyệt Nhi, nụ cười trên mặt cũng lập tức trở nên lạnh lẽo: “Âm Xà Ma Cơ, ngươi thật là to gan! Không những phản bội Ma Triều mà còn dám giơ móng vuốt với bổn hoàng!”

Cơ Nguyệt Nhi theo bản năng run lên, một đôi mắt rắn màu vàng co rút lại, đáy mắt toát ra vẻ sợ hãi và khủng hoảng.

Trước khi đến, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình lại có một ngày sẽ cùng Ma Hoàng đánh nhau.

“Bệ hạ lời ấy sai rồi.”

Lúc này, thân ảnh Vương Phú Quý chợt hiện ra từ trong không gian.

Động tĩnh vừa rồi của ba vị Lăng Hư cảnh quá lớn? Hắn không bị ảnh hưởng chút nào, hiển nhiên là vận dụng thủ đoạn không gian.

Hắn sử dụng một chiêu này, chính là bí bảo Chân Tiên mà nhiều thế hệ hoàng thất Đại Càn tương truyền 【Che chở tiên tổ trông mong】.

Tổ tiên Ngô thị Ngô Phán cũng là một nhân vật truyền kỳ ở Thần Vũ hoàng triều, nghe nói nàng mười sáu tuổi đã đặt chân Thiên Nhân cảnh, so với Vương Phú Quý thì mạnh hơn rất nhiều.

Nguyên bản 【sự che chở của tiên tổ Phán Phán này, khi sử dụng bị hạn chế bởi tiên linh chi khí, một khi mở ra phải tiêu hao hết tiên linh chi khí mới có thể giải trừ, hơn nữa còn phải cầu gia gia nói cho bà nội đi tìm Chân Tiên cảnh để bổ sung năng lượng.

Nhưng thông qua Vương Thủ Triết khai phá thêm, do Vương Ly Tiên khống chế, đó chính là một món bí bảo vô địch, cơ bản có thể làm được lúc nào thì mở ra lúc đó, muốn đóng cửa lúc nào thì lúc đó đóng lại, hơn nữa tiêu hao cũng ở phạm vi có thể tiếp nhận, không còn là một lần nữa.

Trong lúc nói chuyện, một tiểu nữ hài xinh đẹp như phấn điêu ngọc trác cũng xuất hiện ở bên cạnh Vương Phú Quý.

Nàng chính là một trong những phân thân của Vương Ly Tiên ẩn thân trong không gian bí bảo.

Bây giờ thực lực của Vương Ly Tiên tăng mạnh, đẳng cấp đã đạt tới cửu giai, số lượng phân thân có thể phân hóa cũng đạt tới ba cái, một cái ở Bắc Chu, một cái ở Tộc Học đọc sách, một cái khác ở chỗ này.

Long Xương đại đế cưng chiều Vương Phú Quý đến mức nào? Lúc Phú Quý đi Tiên Triều, ông ta đã cho hắn mượn bí bảo hình thái Ngọc Đình để hộ thân.

Cho tới nay, trên cánh tay Vương Phú Quý đều mang theo 【sự che chở của tiên tổ Phán Phán】, chỉ là không có hiển lộ ra bên ngoài mà thôi.

“Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là xuất quỷ nhập thần, bản hoàng nói không đúng chỗ nào?” Ma Hoàng trừng mắt nhìn Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý thì vẻ mặt thản nhiên, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc nói với Ma Hoàng: “Sở dĩ Cơ cung phụng đầu nhập vào trận doanh Tiên Triều chúng ta, đương nhiên là bất đắc dĩ. Ta tin rằng Ma Hoàng bệ hạ tai mắt thông thiên, không thể nào không nghe thấy tình cảnh của nàng ta.”

“Nàng vì thoát khỏi tiểu ma tôn, đành phải mạo hiểm hợp tác với Huyết Đồng ma quân, mà Huyết Đồng ma quân lại cuồng vọng tự đại, trúng kế ly gián còn không tự biết, Cơ cung phụng ngoại trừ phản bội còn có lựa chọn nào khác?”

“Không sai.” Ánh mắt Cơ Nguyệt Nhi cũng trở nên kiên định: “Bệ hạ không thể nào không biết tình cảnh của ta, nhưng vẫn giả câm giả điếc coi như không hỏi, bây giờ lại trách cứ ta phản bội, đây là đạo lý gì?”

“Hừ! Đó là việc của ma điện ngươi, sao bản hoàng có thể tùy ý nhúng tay?” Ma Hoàng sóng to gió lớn trải qua nhiều chuyện, cho dù bị vạch trần tại chỗ nhưng thần sắc vẫn sừng sững không thay đổi. “Có điều bản hoàng có thể cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi chịu lạc đường biết quay lại, bản hoàng sẽ làm chủ đặc xá tội lỗi của ngươi, còn có thể chịu trách nhiệm Thiên Ngao không được quấy rối ngươi.”

“Ý tốt của bệ hạ, Nguyệt Nhi tâm lĩnh rồi.” Cơ Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, trong con ngươi nổi lên một tia sợ hãi: “Đồ án của tiểu ma tôn không đơn thuần chỉ là nguyên âm của ta, mà là chuẩn bị dùng tà thuật để luyện hóa tinh huyết và nguyên âm của ta để đề thăng tư chất huyết mạch của hắn. Một khi thành công, tư chất huyết mạch của hắn sẽ được đề cao trên diện rộng, trở thành đệ nhất thiên tử trong lịch sử Ma Triều từ trước tới nay.”

“Dưới sự hấp dẫn to lớn như thế, bệ hạ làm sao có thể cam đoan tiểu ma tôn sẽ không bí quá hóa liều? Ngài là có thể mỗi ngày bảo hộ ở bên cạnh ta, hay là vì ta chỉ là một Lăng Hư cảnh không quyền không hậu đài, đi cùng Ma Tôn trở mặt?”

Từng tiếng chất vấn, sắc mặt Ma Hoàng càng có chút xấu hổ.

Dù sao, âm Xà Ma Cơ nói là sự thật. Nếu như tiểu Ma Tôn thật sự có thể trở thành huyết mạch 【Thiên Tử】, vậy đối với toàn bộ Ma Triều mà nói đều có ý nghĩa chiến lược trọng yếu, một khi hắn cưỡng ép thủ hộ, tất nhiên sẽ rước lấy rất nhiều phản đối.

“Bệ hạ, bệ hạ, trên thế giới này không phải mỗi một việc đều có thể dựa vào nắm đấm cứng rắn để giải quyết.” Vương Phú Quý thở dài lắc đầu, giậm giậm xuống giếng nói, “Ngài thân là

Ma Hoàng, cũng có quá nhiều bất đắc dĩ, vì đại cục, ngài có quá nhiều hy sinh.”

“Tiểu tử thối, bớt ở đây châm ngòi quan hệ giữa bản hoàng và Ma Tôn đi.” Sắc mặt Ma Hoàng tối sầm, một luồng Chỉ Phong bắn lên, muốn cho Phú Quý một bài học.

Nhưng dưới tình huống có chuẩn bị, Dung ma ma và Cơ Nguyệt Nhi cũng không phải ăn chay. Các nàng không chỉ xuất thủ ngăn cản chỉ kình của Ma Hoàng, còn liên thủ kịch chiến với Ma Hoàng.

Mà Vương Phú Quý thì dưới sự vây quanh của thủ hạ, xa xa rời khỏi khu vực không an toàn này, thuận tay còn mang theo Hải công công và Gia Bảo quận chúa.

Ma Hoàng thật không hổ là Ma Hoàng, chỉ dựa vào một cái hình chiếu, có thể lực áp hai đại cường giả Lăng Hư cảnh của Dung ma ma và Cơ Nguyệt Nhi, đánh cho các nàng chỉ có thể miễn cưỡng đau khổ chèo chống.

“Công tử, các ngươi lui trước đi.” Dung ma ma thấy tình huống không ổn, gấp giọng nói: “Ta cùng với Cơ cung phụng nhiều nhất có thể chống đỡ được thời gian uống một chén trà.”

“Không vội không vội, chớ hoảng hốt.” Vương Phú Quý nói xong quệt một cái lên nhẫn trữ vật, lấy đạo khí 【Hám Thiên Thuẫn】 giao cho Vương Ly Tiên Đạo nóng lòng muốn thử, “Ly Tiên lão tổ, làm phiền ngài dùng Hám Thiên Thuẫn trợ giúp chiến trường.”

“Yên tâm yên tâm, giao cho ta.” Vương Ly Tiên hưng phấn không thôi, cầm lấy Hám Thiên Thuẫn tế luyện đơn giản một chút, sau đó ném ra ngoài.

Hào quang của nó mãnh liệt, bay lượn giữa trời, thỉnh thoảng chặn lại một kích hung mãnh của Ma Hoàng.

Chỉ một thoáng, đã ổn định được rất nhiều thế cục.

Bình thường cường giả Thần Thông cảnh sử dụng đạo khí, tự nhiên khó có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của đạo khí, nhưng Vương Ly Tiên chính là tiên thực, tiềm lực có thể đạt tới thập tam giai, càng có thể sử dụng tiên linh chi khí điều khiển Hám Thiên Thuẫn, cho dù bây giờ chỉ là phân thân,

cũng gần như có thể đem toàn bộ uy lực phòng ngự của nó triển hiện ra.

Cùng lúc đó, Vương Ly Tiên cũng hiện ra nguyên hình, hóa thành một cây đại thụ cành lá xum xuê, cũng nhanh chóng bày ra Hỏa Long Quả đại trận, dùng hỏa lực đối với Ma Hoàng triển khai quấy rối, trong lúc nhất thời lại khiến cho Ma Hoàng có chút nhức đầu.

"Khặc khặc, bùng nổ và nghệ thuật, rầm rầm! Phú quý phú quý, tập kết tất cả thủ hạ tinh nhuệ của ngươi lại, hôm nay chúng ta đến tàn sát Ma Hoàng chơi một chút."

Chỉ đơn thuần gan to bằng trời mà nói, Vương Ly Tiên đã vượt xa phú quý.

Câu này khiến Ma Hoàng tức giận không thôi: "Khẩu khí của tiểu nha đầu linh thực nhà ngươi cũng thật càn rỡ! Ngươi sẽ không cho rằng bản hoàng chỉ có chút thủ đoạn đó chứ?!"

" Ly Tiên Tổ cô nãi nãi bớt giận. Đây chỉ là hình chiếu Ma Hoàng, là năng lượng thuần túy cùng thần niệm kết hợp, chúng ta coi như nghĩ biện pháp xử lý hắn, cũng không bạo vũ trang bị. Hơn nữa hắn còn là một kẻ thù dai, chúng ta diệt hình chiếu của hắn, hắn nhất định sẽ ghen ghét chúng ta, sau này thỉnh thoảng tìm chúng ta gây phiền toái là không vui." Vương Phú Quý hảo ngôn khuyên nhủ.

"Phú Quý nói có lý." Vương Ly Tiên nghiêm túc gật đầu: "Muốn đánh quái không rơi vũ khí cũng không có gì thú vị. Vậy hôm nay chúng ta tha cho hắn một mạng."

Ma Hoàng sống cả đời, còn không có bị người sặc quá mức như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt đều xanh mét: "Tiểu tử phú quý, ngươi nói không sai, bản hoàng vừa hẹp hòi vừa mang thù. Bản hoàng nhớ kỹ ngươi. Đợi bản hoàng tỉnh táo lại, phái một phân thân tới cho ngươi kiến thức cái gì gọi là thù dai."

Nào ngờ, hắn vừa dứt lời.

Cách đó không xa, Côn Bằng Mộng Vũ vốn đang bận rộn " khuân" đồ ở hậu viện Đế cung cũng vội vàng mang theo thân vệ chạy tới: "Phú Quý đừng sợ, ta đến trợ giúp ngươi… Đây là hình chiếu Ma Hoàng sao?"

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt liền phát lạnh móc 【Diêm Nam công chúa lệnh】ra, đầu ngón tay vừa bấm, Huyền khí tràn vào.

Chỉ một thoáng, Điền Nam công chúa lệnh đã được kích hoạt.

“Oanh!”

Một luồng tiên linh chi khí xông thẳng lên mây xanh, thần niệm bàng bạc quét ngang tới.

Mơ hồ trong bóng dáng, có thể thấy được một đạo phong tư trác tuyệt xinh đẹp ở trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Đó là một vị phu nhân xinh đẹp, thân hình thướt tha, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp bức người.

Nàng mặc một bộ đế vương cổn phục rườm rà hoa lệ, một đầu tóc đen cao cao xếp lên, khí chất ung dung đại khí, tôn quý vô cùng, cho dù mới vừa ngưng tụ ra, còn chưa làm gì, cũng đã lộ ra vẻ uy nghiêm cùng bá khí làm lòng người khúc chiết.

Nàng, chính là đương đại Tiên Hoàng Hàn Nguyệt Tiên Triều, Mục Vân Tiên Hoàng!

Người chưa đến, thanh âm đã lên: “Thân Đồ lão ma! Ngươi thật to gan, thật cho rằng Thiên Ca ta là đồ trang trí sao?”

Phương Tiên Hoàng ta đến!

…

Chương 139: Tiên Hoàng SS Ma Hoàng

…

“Côn Bằng Thiên Ca!”

Ánh mắt Ma Hoàng đang lấy một địch ba trì trệ, kinh ngạc không thôi.

Hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, trong quân đội công phá thành cổ 【Tượng Cổ】 này, lại còn cất giấu một vị công chúa Tiên Triều, còn quyết định thật nhanh triệu hoán hình chiếu của Chử Thiên Ca tới.

Nếu chỉ có một đám người Vương Phú Quý này, hắn tất nhiên là không lo lắng chút nào. Cảnh giới Chân Ma cảnh tăng thêm thực lực của hình chiếu Lăng Hư cảnh trung kỳ, đủ để cho hắn ở đối mặt đám người kia lúc khác thường thong dong, cho dù thật sự đánh không lại, thì hắn có thể chạy trốn là được. Nhưng Côn Bằng Thiên Ca vừa đến, thế cục trong nháy mắt liền thay đổi.

Sơ sót một cái, hình chiếu này của hắn thật sự sẽ bị đánh tan.

Đến lúc đó thần niệm cắn trả, ít nhất sẽ làm hắn tổn thất mấy trăm năm khổ tu.

“Hiểu lầm, đây là hiểu lầm.” Ma Hoàng rơi vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối quyết định nhanh chóng, dứt khoát nhận thua: “Ta chỉ đùa giỡn với tiểu bối nhà ngươi thôi, không coi là thật, không thể coi là thật.”

Hắn thu hồi chiêu thức đánh tới một nửa, bày ra một bộ mặt vô tội “Ta thật sự cái gì cũng không có tính toán làm”, coi như hắn vừa rồi thật sự chỉ là đang nói đùa.

Diễn kỹ kia, quả nhiên là lô hỏa thuần thanh.

Mục Vân Tiên Hoàng “Thiên Ca” liếc hắn một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười khiếp người: “Vậy bản hoàng tiêu diệt hình chiếu Xích Ngục Ma Hoàng luôn đi, sau đó lại nói với ngươi, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi.”

Xích Nguyệt Ma Triều quốc họ 【Thân Đồ】, 【Xích Ngục】 lại là phong hào của Ma Hoàng đương thời.

Mấy ngàn năm qua, Mang Thiên Ca tọa trấn Tiên Triều, thống lĩnh đại quân Nhân tộc chống cự yêu ma vực ngoại, thỉnh thoảng còn phải đối kháng với Xích Nguyệt Ma Triều, há sẽ là tính tình tốt?

Nhất là lần này nàng còn chiếm cứ cao điểm đạo nghĩa, lực lượng mười phần, lúc này không bão nổi chờ đợi khi nào?

"Oanh!"

Trên người nàng có uy thế kinh khủng bay lên.

Pháp tắc chi lực vô hình điên cuồng lan tràn ra.

Trong thiên địa chợt tối sầm lại.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều từ ban ngày chuyển thành ban đêm.

Màn đêm vô biên trải ra trong thiên địa, thật giống như gấm vóc màu đen trải trần. Trên đường chân trời, một vầng trăng lạnh lẽo từ từ bay lên, hào quang trong trẻo, ý vị mênh mông, tản mát ra vô tận ánh bạc lấp lánh.

Đây không phải ánh trăng bình thường, mà là dùng lực lượng pháp tắc nghịch chuyển thời gian, nghịch chuyển không gian, đây là thủ đoạn huyền miễu chỉ có cường giả Chân Tiên cảnh mới có thể có.

Ánh trăng kia dường như từ tuyên cổ mà đến, mang theo vẻ thê lương khó nói nên lời, lại tựa như ánh chiều tà còn sót lại sau khi tịch diệt của Hạo Nhật, sáng ngời, nhưng cũng tịch liêu.

Dưới ánh trăng thấp thoáng, cả người Mang Thiên Ca tựa như bao phủ trong một tầng thanh huy, tay áo tung bay, ngàn vạn phong hoa.

Khoảnh khắc đó, cô chính là vầng trăng lạnh kia, vầng trăng lạnh kia chính là cô.

Nàng chính là chúa tể một phương thiên địa này.

Không ít người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Tiên Hoàng xuất thủ, trong lúc nhất thời đều ngây dại. Ngay cả Vương Phú Quý

cùng Vân Mộng Vũ cũng mở to hai mắt nhìn không chớp mắt.

Cơ hội để cường giả Chân Tiên cảnh đứng ngoài quan sát cũng không nhiều, không thể lãng phí.

Vạn chúng chú mục, Chử Thiên Ca vung tay áo rộng, từng đạo thanh huy liền từ trong hàn nguyệt rơi thẳng xuống.

Hào quang màu xanh kia tựa như ngôi sao điểm điểm, thoáng nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng trong quá trình bay xuống trở nên càng ngày càng sáng, càng ngày càng chói mắt, dao động năng lượng tản mát ra cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Chỉ trong nháy mắt, ngàn vạn thanh huy liền xuyên qua hư không vô tận, rơi xuống hồng trần, hóa thành một viên Vẫn Hỏa Lưu Tinh to lớn hung hăng đập tới Xích Ngục Ma Hoàng.

“Oanh long long”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, sao băng to lớn kèm theo uy thế đáng sợ từ trên trời giáng xuống, tốc độ nhanh đến đáng sợ, bộc phát ra uy thế cũng cường hoành đáng sợ, bá đạo tuyệt luân.

Tư thế kia, quả thực giống như là muốn hủy thiên diệt địa vậy.

Xích Ngục Ma Hoàng biến sắc.

Hắn nguyên tưởng rằng ở trước mặt tiểu bối, Mang Thiên Ca ít nhiều sẽ thu liễm một chút, không ngờ nàng nói động thủ liền động thủ, nhất thời phản ứng chậm nửa nhịp.

Chờ hắn giơ tay lên, vẫn tinh khổng lồ kia đã đập đến trước mặt hắn.

Công kích của Tiên Hoàng mang theo hiệu quả khóa chặt không gian, cho dù là Ma Hoàng, không có chuẩn bị trước thì cũng trốn không thoát. Cả người hắn trong nháy mắt bị đập ra ngoài.

Vẫn Tinh mang theo Ma Hoàng ầm ầm nghiền qua, sóng xung kích đáng sợ tựa như sóng to gió lớn quét ra, ngay cả cung điện trong đế cung nước Yến cũng bị đụng sập không ít.

Qua một hồi lâu, lực lượng “Vẫn Tinh” rốt cuộc tiêu hao hầu như không còn, hóa thành điểm điểm ngân huy tiêu tán.

Trên mặt đất hoàng cung chỉ để lại một cái hố to.

Vô số gạch vỡ ngói vỡ rầm rầm rơi xuống, tràng diện đồ sộ nói không nên lời.

“Tiên Hoàng!”

“Tiên Hoàng bất hủ!”

“Tiên Hoàng bất hủ!”

Nhìn thấy một màn này, sĩ khí nhân mã Tiên Triều tăng vọt, chỉ cảm thấy máu tươi trong cơ thể sôi trào đều trở nên nóng bỏng, phấn khích không thôi.

Bọn họ cảm thấy cả đời này mình đều đáng giá.

Có cơ hội có thể đối kháng với Ma Hoàng, lại có thể tận mắt nhìn thấy Tiên Hoàng nổi trận lôi đình đánh Ma Hoàng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, bọn họ xem như đã tích lũy đủ vốn liếng để khoác lác cả đời.

“Khụ khụ!”

Từ trong tảng đá chui ra, bộ dáng Xích Ngục Ma Hoàng có chút chật vật, không khỏi thẹn quá hóa giận: “Kỳ lão quái, ngươi trút giận cũng không sai biệt lắm, đừng tưởng bản hoàng là bùn đất!”

Kỳ lão quái?

Đôi mày phượng của Mục Vân Tiên Hoàng nhướng lên, giọng điệu càng lúc càng nguy hiểm: “Ta thấy ngươi thật lòng không muốn phân thân của bức hình chiếu này rồi!”

Dứt lời, nàng lại lắc mình tới trước mặt Xích Ngục Ma Hoàng, đánh bốp bốp một trận tơi bời với hắn.

Xích Ngục Ma Hoàng liên tục ngăn cản, phẫn uất mà mạnh miệng nói: “Dựa vào cái gì mà ngươi có thể gọi bản hoàng là Thân Đồ lão ma, ta không thể gọi ngươi là Quắc lão quái? Luận tuổi tác, ngươi còn hơn ta một trăm tuổi đấy!”

“Ách…”

Vương Phú Quý đỡ trán.

Xích Ngục Ma Hoàng này thật đúng là thẳng nam quen rồi. Đây không phải đang rảnh rỗi muốn ăn đòn sao? Dám cùng

Tiên Hoàng thảo luận vấn đề tuổi tác.

Quả nhiên, Ma Hoàng miệng tiện lại đổi lấy tiến công của Tiên Hoàng càng thêm nổi giận.

Bất quá, Xích Ngục Ma Hoàng đến cùng cũng là cường giả Chân Ma cảnh, cũng không phải đơn giản chủ, vừa rồi chỉ là bị đánh không kịp đề phòng, sau khi ổn định, ngược lại có thể đánh có qua có lại với Tiên Hoàng.

"Mọi người nên hỗ trợ, loại tình huống này cũng không phải lúc nói về võ đức." Vương Phú Quý hạ lệnh, "Nên đánh lén thì đánh lén, nên vây công thì vây công."

Hắn vừa dứt lời, Dung ma ma và Cơ Nguyệt Nhi, còn có Vương Ly Tiên liền ngầm hiểu, bắt đầu phối hợp với Tiên Hoàng, bắt đầu phát động cuộc chiến vây đánh Xích Ngục Ma Hoàng.

Kết quả tất nhiên là đã quá rõ ràng, hình chiếu Xích Ngục Ma Hoàng bị đánh vô cùng thê thảm.

Mãi đến khi Mục Vân Tiên Hoàng trút hết cơn giận mới phất tay ngăn cản đám người tiếp tục tấn công.

Nàng chỉnh lại sợi tóc rải rác ở bên tóc mai, ở trên cao bá khí lăng nhiên mà nói với Xích Ngục Ma Hoàng: "Thân Đồ lão ma, lần này Xích Nguyệt Ma Triều các ngươi chủ động phá hư ăn ý chống lại yêu ma ngoại vực, ngang nhiên đối với trận doanh Tiên Triều ta phát động tập kích, món nợ này tính như thế nào?"

"Nói bậy, rõ ràng là quân đội Tiên Triều các ngươi tập kích Yến quốc chúng ta." Xích Ngục Ma Hoàng tức giận không thôi: "Bổn hoàng còn chưa chất vấn ngươi Thiên Ca đâu, ngươi lại dám ác nhân cáo trạng trước, trả đũa ta một cái?!"

"Tiên Hoàng bệ hạ, Ma Hoàng bệ hạ." Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ được một đám thần thông cảnh vây quanh, nhanh nhẹn bay tới, nghe vậy mở miệng nói: "Chuyện này Vương Phú Quý ta có thể làm chứng, đích thật là quân đội Ma Triều tiến vào Lương quốc trước, đốt giết cướp bóc không việc ác nào không làm."

Xích Ngục Ma Hoàng tức giận đến giận sôi lên, hung hăng trừng mắt liếc Vương Phú Quý một cái nói: " đốt giết cướp

bóc không có chuyện ác nào không làm chính là tên tiểu tử thối ngươi mới đúng chứ? Ngay cả Tượng Cổ thành và đế cung Yên quốc đều bị ngươi công hãm, bản hoàng đã tận mắt nhìn thấy ngươi cướp bóc."

"Ma Hoàng bệ hạ, đây không phải là hành động bất đắc dĩ của ta sao?" Vương Phú Quý nói ra.

"Bất đắc dĩ? Bất đắc dĩ?" Xích Ngục Ma Hoàng liếc mắt nhìn phú quý một cái thật sâu: "Không ngờ ngươi lại bất đắc dĩ như vậy, có phải là cướp cả Ma Hoàng cung của bản hoàng không."

"Ma Hoàng bệ hạ an tâm chớ vội, hãy nghe ta một lời."

Vương Phú Quý không vội vàng mà đem ba chi chiến đoàn Chư thị dẫn đầu hành động, tiền căn hậu quả do bên ta bất đắc dĩ gia nhập chiến cuộc kể lại một lần, quá trình rõ ràng, chi tiết tường tận, vừa nghe liền biết độ tin cậy cực cao.

"Chử thị!" Sau khi Xích Ngục Ma Hoàng biết chân tướng, sắc mặt nhất thời khó coi một trận, "Tiểu tử Thiên Tuyền kia, thật sự to gan lớn mật như thế?"

"Ma Hoàng bệ hạ, hiện giờ ba chiến đoàn kia đều đã bị chúng ta đánh bại, thành viên chủ yếu cũng đã bị bắt giữ, hiện giờ đều đang bị áp giải, bản thân ngài quay đầu thẩm vấn một chút chẳng phải sẽ rõ ràng sao? Ai có thể giấu diếm được ngài?" Vương Phú Quý thản nhiên nói: "Chân tướng sự thật bày ra đó, chúng ta cần gì phải nói những lời nói dối đâm một cái là rách này chứ?"

Đến lúc này, Xích Ngục Ma Hoàng đã tin chín thành.

Với sự hiểu biết của hắn về tiểu tử Thiên kia, hơn phân nửa hắn có thể làm được loại chuyện này.

Chẳng qua không hợp thói thường nhất chính là, hành động của tiểu tử Thiên Diễm kia lại bị Tiên Triều nhìn thấu, khiến cho đối phương tương kế tựu kế phản sát một đợt, thế cho nên thế cục tốt đẹp đã thối nát đến nước này, quả thực quá ngu xuẩn.

Xích Ngục Ma Hoàng trong lòng sinh ra bất mãn mãnh liệt đối với Thiên Ngao.

Nhưng đồng thời, hắn càng nhìn Vương Phú Quý đứng ở cao điểm đạo đức, vẻ mặt đắc ý dào dạt lại càng tức giận: "Vương Phú Quý, tên tiểu tử thối nhà ngươi, bỏ qua sự thật quân đội Ma Triều ta động thủ trước, ngươi không làm sai sao?"

"Ách…"

Vương Phú Quý liếc mắt nhìn hắn, lập tức xoay người chắp tay nói với Tiên Hoàng: "Bệ hạ, Xích Ngục Ma Hoàng hắn đánh quyền không phân rõ phải trái."

"Không nói đạo lý?" Mục Vân Tiên Hoàng mắt phượng quét ngang, giọng điệu lạnh lùng: "Không sao, vậy bản hoàng sẽ dạy tiếp đạo lý của hắn."

"Miễn đi, bổn hoàng chính là trêu chọc Vương Phú Quý." Xích Ngục Ma Hoàng vội vàng thu liễm, ho khan một tiếng nói: "Việc này đích thật là Ma Triều ta đuối lý. Không bằng như vậy đi, trước khi chiến đấu dừng ở đây, quân đội hai bên đều tự lui về biên giới cũ. Sau đó chúng ta lại bàn một chút vấn đề bồi thường nước Yến."

"Thân Đồ lão ma, đầu ngươi bị đánh hỏng rồi sao? Đề nghị não tàn thế này mà cũng nói ra được?" Mục Vân Tiên Hoàng liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Chiến sự có thể ngừng lại, nhưng nếu Ma Triều các ngươi đã khơi mào trước, vậy thì cứ dựa theo địa bàn mà phân chia địa bàn mà công hãm của mình, một lần nữa phân chia ranh giới."

"Không thể, vạn lần không thể ~" Hải công công vừa nghe thấy lời này liền gấp gáp, khóc rống chảy nước mắt bò tới: "Lão nô nghe nói, quận Hoài Âm, quận Phượng Dao của Đại Yến chúng ta cùng với quận Thuận Ninh đều lần lượt thất thủ."

"…" Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt khiếp sợ: "Tên ngu xuẩn Nguyên Đà kia đánh trận như thế nào? Trong chớp mắt đã rơi vào ba quận? Đây chính là ba quận!"

"Ách… Ba quận?"

Ngay cả Mục Vân Tiên Hoàng cũng bị hù dọa, kinh ngạc quét mắt nhìn Vương Phú Quý và Vân Vũ.

Bọn họ một đợt này là hữu tâm tính vô tâm, có thể đánh thắng trận tự nhiên là nằm trong dự liệu của nàng. Nguyên bản dựa

theo nàng dự đoán, bọn họ bây giờ hẳn là đã chiếm được Hoài Âm quận, cũng chiếm thêm một nửa quận Yến quốc, lúc này mới đề ra điều kiện ngừng chiến kia.

"Đều là bộ đội Tiên Triều quá giảo hoạt…" Hải công công khóc lóc đem chiến báo lúc trước từ tiền tuyến truyền về phi tốc nói một chút.

Hắn là một trong những nội thị thống lĩnh, địa vị trong Đế Cung cực cao, Viễn Cảnh Đại Đế và thủ tịch đại thái giám đều không có ở đây, những tin tức này đều do hắn xử lý, hắn tự nhiên biết rõ tình huống.

"Thằng nhãi Thiên Ngao kia có dũng vô mưu! Làm hỏng đại kế bổn hoàng." Xích Ngục Ma Hoàng giận quá hóa cười, "Cuồng vọng tự đại! Trong mắt không người! Ngu xuẩn đến cực điểm!"

Vốn tổng thể thực lực của Lương Quốc và Yến Quốc không khác nhau lắm, đều có được chín quận. Nhưng hôm nay rơi vào ba quận, liền biến thành mười hai so sáu, hoàn toàn áp đảo.

Sau này nước Yến chẳng lẽ lại bị nước Lương triệt để áp chế, trọn đời không thể trở mình?

Kể từ đó, cân bằng giữa Xích Nguyệt Ma Triều và Hàn Nguyệt Tiên Triều duy trì vô số năm cũng sẽ bị đánh vỡ, cán cân sẽ dần dần bắt đầu nghiêng về phía Hàn Nguyệt Tiên Triều.

"Mục Vân Tiên Hoàng, điều kiện đình chiến kia của ngươi ta kiên quyết không đồng ý." Khí thế của Xích Ngục Ma Hoàng cũng lập tức trở nên sắc bén, không hề nhượng bộ chút nào. "Điều kiện bản hoàng có thể chấp nhận, chính là quận Hoài Âm tạm thời chia cho Lương quốc."

"Ha ha, ngươi cho rằng bản hoàng ngốc sao?" Mục Vân Tiên Hoàng cũng phóng ra khí thế mạnh mẽ, tranh đấu với hắn: "Chúng ta sẽ đánh hạ được ranh giới, dựa vào cái gì ngươi lại bảo rút chúng ta rút?"

"Không rút lui thì đừng trách bản hoàng đại chiến Tiên Ma." Xích Ngục Ma Hoàng cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, nghiêm túc không nhường nửa bước nói: "Mang Thiên Ca,

ngươi cũng biết tính cách của bản hoàng, đừng ép ta phải nghiêm túc."

"Ơ, bản hoàng sợ quá, bản hoàng nhổ vào mặt ngươi!" Mục Vân Tiên Hoàng cũng một tấc cũng không nhường, "Không phải chỉ là đại chiến Tiên Ma thôi sao? Đến đi, đánh đi, dù sao chúng ta cũng đã chiếm cứ ưu thế, dứt khoát tiêu diệt nước Yên trước."

"Hái phụ ngươi thật sự mặc kệ chiến trường ngoại vực sao?"

"Lão cẩu ngươi, ngươi dám mặc kệ, lão nương liền dám mặc kệ."

"Được, ngươi cái rắm thối vậy cùng xong đời, ta xxx."

"Con mẹ nó, cùng nhau xong thì cùng nhau đi, loại lão già như ngươi chỉ xứng quỳ."

Nói xong, hai đại thế giới đều có sức chiến đấu đỉnh phong, giống như lưu manh phố phường phun trào. Hơn nữa, hai người sống lâu, từ tích lũy vượt xa người trẻ tuổi, phun cả nửa ngày cũng không nói một câu.

Về phần mặt mũi và hình tượng, ha ha!

Loại lão quái vật sáu bảy ngàn năm tuổi như bọn họ, làm sao có thể thật sự quan tâm đến thứ này?

Ngược lại Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ ở bên cạnh nghe được hai mặt nhìn nhau.

Xích Ngục Ma Hoàng táo bạo bọn hắn còn không tính là ngoài ý muốn, nhưng ai ngờ, Phương Tiên Hoàng ta dường như càng thêm táo bạo so với Ma Hoàng địch quân, càng thêm bá đạo, phun lên Ma Hoàng hoàn toàn không có nửa điểm rụt rè.

Vương Phú Quý vội vàng giật giật Linh Miên, bịt chặt tai của Vân Mộng Vũ.

Thật sợ khi Mộng Vũ đến tuổi của Tiên Hoàng, trở nên dũng mãnh và đáng sợ giống như nàng.

Tuy nhiên thân là thần tử, Vương Phú Quý chắc chắn vẫn đứng về phía Mục Vân Tiên Hoàng.

Thừa dịp Ma Hoàng đang cùng Tiên Hoàng thổ nạp lẫn nhau, hắn lập tức chỉ huy quân đội: "Mọi người đừng có đứng nhìn

xem kịch nữa, nên bận rộn thì nhanh chóng bận rộn, tiếp tục đoạt, tiếp tục dời đi!”

“Vâng, Phú Quý công tử.”

Hai chiến đoàn chí nguyện ầm ầm lĩnh mệnh.

Hiện giờ Vương Phú Quý ở trong mắt bọn họ, chính là Chiến Thần có thể dẫn dắt bọn họ bách chiến bách thắng, cho dù để cho bọn họ đi đánh Ma Hoàng, bọn họ cũng sẽ không chút do dự xông lên.

“Tiểu tử Vương Phú Quý ngươi thật to gan, dám cướp bóc trước mặt bản hoàng sao?” Xích Ngục Ma Hoàng bị sỉ nhục, tức giận mắng.

“Hai vị đại lão các ngươi đàm phán chưa kết thúc, vậy chiến tranh đương nhiên sẽ không kết thúc.” Vương Phú Quý ung dung nói: “Huống chi lần này là Ma Triều vi phạm quy định trước, chúng ta chuyển chút chiến lợi phẩm thế nào? Mộng Vũ, ngươi đừng ở chỗ này đợi nữa, dẫn mấy đội nhân mã đi các thương hội ở Tượng Cổ thành càn quét một chút. Còn có những thân vương phủ, quận vương phủ kia, ngươi đi tìm bọn họ đòi tiền bồi thường chiến tranh.”

“Ừ, Phú Quý, ngươi ở đây cẩn thận một chút.” Vân Mộng Vũ ngoan ngoãn dẫn quân đi.

“Vương Phú Quý, thằng nhóc ngươi đùa thật à?” Xích Ngục Ma Hoàng tức giận không thôi: “Ngươi không sợ bản hoàng để mắt tới ngươi sao?”

“Thân Đồ lão ma, ngươi đừng tưởng bản hoàng chết.” Ánh mắt của vương phú quý Mục Vân Tiên Hoàng triều khâm phục, lại nhìn về phía Ma Hoàng, sắc mặt thoáng cái lạnh xuống, “Chiến tranh còn chưa kết thúc, thì đương nhiên là nên như thế nào cũng được. Nếu ngươi không quen, bản hoàng có thể giúp ngươi làm thủ thuật che mắt miễn phí, một lần mắt không thấy tâm không phiền.”

“Tiên Hoàng bệ hạ, theo phú quý mà xem, còn không bằng đem hình chiếu không giảng đạo lý này xử lý, để cho Ma Hoàng bệ hạ đổi một hình chiếu giảng đạo lý khác.” Vương Phú Quý nghiêm túc gián ngôn nói.

“Lời nói phú quý, chưa chắc không thể, dù sao hiện tại cũng không nói được.” Đôi mắt đẹp của Mục Vân Tiên Hoàng híp lại, trong đáy mắt lộ ra một vòng lệ quang.

Xích Ngục Ma Hoàng hoàn toàn không còn gì để nói.

Cái gì gọi là đổi một hình chiếu giảng đạo lý?

Chẳng phải hình chiếu đó đều là ý chí của Ma Hoàng sao?

Bất quá, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, hắn đành phải nhận sợ nói: “Dù sao đây là Yến quốc, cụ thể công việc vẫn là do Nguyên Tịnh làm chủ. Chúng ta dừng một chút, chờ bổn hoàng gọi Nguyên Đà tới.”

“Được, bản hoàng sẽ cho ngươi một cơ hội điều binh khiển tướng.” Mục Vân Tiên Hoàng như cười như không nói.

…

Ngay tại thời điểm Xích Ngục Ma Hoàng mang lòng muốn đến Nguyên Ương Đại Đế Quan.

Dưới lòng đất rừng núi hoang vắng nào đó của Lương quốc.

Trong một địa quật vô cùng vắng vẻ.

Trong địa quật thông gió không tốt, âm u lại ẩm ướt, ngay cả trong không khí cũng hiện ra mùi vị ẩm ướt dính nhớp, giống như là đang ngâm mình trong hơi nước vậy.

Giọt nước theo khe hở thạch bích thẩm thấu mà xuống, tích tụ thành một vũng nước nhỏ ở chỗ trũng.

Hang động rất lớn, mơ hồ có thể nhìn ra mấy phần dấu vết nhân công đào bới, nhưng hiển nhiên đã là chuyện rất lâu trước đây, dấu vết đều sắp biến mất rồi.

Rất rõ ràng, cho dù nơi này đã từng có người khai phá thì hơn phân nửa sớm đã bị bỏ hoang từ lâu rồi.

Nhưng giờ phút này, trong hang động này lại chật ních binh sĩ mặc áo giáp.

Những binh lính này mấy chục người tụ tập cùng một chỗ, vừa nghỉ ngơi, vừa miễn cưỡng duy trì trạng thái cảnh giới cơ bản. Nhìn kỹ lại, trên người bọn họ vết tích áo giáp loang lổ, không ít người thậm chí trên người còn có vết máu chưa dọn dẹp

sạch sẽ, cho dù là không có bất kỳ kinh nghiệm tác chiến nào cũng có thể nhìn ra, những binh lính này lúc trước khẳng định đã trải qua chiến đấu tương đối thảm liệt.

Vị trí trung tâm địa quật, một cái nồi lớn dùng linh thạch điều động đang làm việc, bên cạnh sắp xếp đội ngũ thật dài, một chén lại một chén cơm linh mễ đơn giản đun chín qua tay hỏa đầu binh được lấy ra, đưa tới trong tay các binh sĩ.

Quân kỳ dựng thẳng bên cạnh đã có chút tàn phá, nhưng lờ mờ có thể thấy được phía trên thêu hai chữ "Huyền Sơn".

Những binh lính này rõ ràng là thiết kỵ Huyền Sơn sau khi chiến bại chạy trốn đã lâu.

Địa cung đóng kín tự mang âm thanh trở lại, tiếng áo giáp va chạm lúc binh lính đi đường, tiếng nhai nuốt lúc ăn cơm, tiếng nồi vận chuyển ong ong, tiếng nói chuyện của các binh sĩ đè thấp, hội tụ đến một chỗ, hóa thành tiếng kêu ầm ĩ mà không có ý nghĩa, nhưng cũng mang đến cho địa quật âm u ẩm ướt này vài phần người sống.

Bên cạnh hang động, Nguyên Cương Đại Đế ngồi dựa lưng vào thành động, đang khép nửa mí mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

So với trước kia, giờ phút này khuôn mặt hắn mỏi mệt, thần sắc uể oải, ngay cả áo bào trên người cũng hiện đầy nếp uốn, cũng không biết đã bao lâu không rửa mặt chải đầu, cả người tựa như cà tím bị sương đánh, lại nhìn không thấy nửa điểm khí phách hăng hái, tự tin.

"Bệ hạ, ngài tốt xấu gì cũng ăn một chút đi!"

Một lão thái giám mặc áo bào màu tím tía bưng bát Linh Mễ đi tới, ngồi xổm xuống đem bát đưa tới trước mặt hắn.

Lão thái giám giờ phút này cũng đã sớm mỏi mệt không chịu nổi, lại vẫn mạnh mẽ chống đỡ nặn ra một nụ cười, trấn an Nguyên Cương đại đế: "Bệ hạ, ngài cũng không cần quá lo lắng. Địa Quật này chính là dùng di tích bị bỏ hoang cải tạo, vị trí cực kỳ bí ẩn, lại chuyên môn bố trí trận pháp ẩn nấp, Khánh Dự đại đế cùng tiểu tử kia, khẳng định tìm không thấy chúng ta."

Da mặt Nguyên Cương Đại Đế run lên một chút, chợt mở mắt âm u liếc hắn một cái: "Lần trước ngươi cũng nói như vậy,

nhưng kết quả thì sao?”

Vẻ mặt lão thái giám cứng đờ.

Nguyên Đà đại đế hít sâu một hơi, xoa ấn đường, vẻ mặt mỏi mệt không chịu nổi: “Thật sự là gặp quỷ rồi, còn xui xẻo như vậy nữa, trẫm làm không tốt thật sẽ thua trên tay tên cẩu tặc Khánh Dự kia.”

Nhớ lại những tao ngộ mấy ngày nay, trong lòng Nguyên Đà đại đế liền nổi lên một tầng lo lắng.

Không có biện pháp, quá xui xẻo!

Đời này hắn chưa từng gặp phải xui xẻo như gần đây.

Mấy ngày nay, hắn một mực mang theo thiết kỵ Huyền Sơn chạy đông chạy tây, nhưng cho dù hắn mang binh trốn tới nơi nào, đều sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân kỳ quái mà bại lộ hành tung, tiến tới bị Khánh Dự Đại Đế phát hiện.

Nhiều lần xuống dưới, vốn còn lại ba thành Huyền Sơn thiết kỵ bị đánh cho sinh sinh chỉ còn lại không đến tám trăm người, hơn nữa mỗi người đều mang thương tích.

Cảm giác này, thật giống như ngay cả lão thiên gia cũng đang giúp đỡ tên cẩu tặc kia vậy!

Quá tà môn!

Đang nói, thám tử lúc trước phái đi đã trở về.

“Khởi bẩm bệ hạ, đại quân Khánh Dự Đại Đế đã tìm đến phụ cận. Thuộc hạ sợ bị phát hiện, không dám tới quá gần, nhưng đoán chừng đại quân cách nơi này không quá mười dặm.”

Nghe nói như thế, Nguyên Cương Đại Đế còn chưa nói gì, binh sĩ phụ cận đã xao động, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ bất an và sợ hãi.

Cho dù bọn họ đều là tinh nhuệ thân kinh bách chiến, nhưng dưới sự đả kích liên tiếp không ngừng cùng với hoàn cảnh xấu nghiêm trọng, bọn họ đã sớm mất đi ý chí chiến đấu.

Thấy thế, lão thái giám lập tức mở miệng trấn an: “Mọi người yên tâm, trận pháp ẩn nấp của chúng ta vận dụng chính là thủ đoạn không gian, cho dù đại quân của Khánh Dự Đại Đế liền

từ phía trên chúng ta đi qua, cũng không có khả năng phát hiện chúng ta.”

Nào ngờ, lời của hắn còn chưa nói hết, địa quật liền chấn động mãnh liệt.

“Oanh long long!”

Âm thanh trầm thấp không ngừng từ sâu trong lòng đất truyền đến, toàn bộ địa quật đều điên cuồng rung động, vô số đá vụn cuồn cuộn rơi xuống, dường như sau một khắc sẽ sụp đổ.

“Không tốt, là Địa Long trở mình!” Sắc mặt lão thái giám trong nháy mắt xụ xuống, dường như nhận lấy đả kích cực lớn: “Sẽ không lại xui xẻo như vậy chứ?”

“Độ và biên độ của con Địa Long này đều vượt xa bình thường, không phải tu vi hiện tại của ta có thể trấn áp được.” Sắc mặt Nguyên Cương Đại Đế cũng hết sức khó coi.

Bây giờ hắn đã không còn tâm tư cảm khái vấn đề xui xẻo hay không xui xẻo nữa rồi.

So sánh với lão thái giám chỉ có Thần Thông cảnh, tu vi của hắn cao hơn, thần niệm tự nhiên cũng mạnh hơn, giờ phút này càng rõ ràng cảm giác được động tĩnh đáng sợ sâu trong lòng đất.

Tiếp tục trốn trong địa quật này, hơn phân nửa tám trăm đại quân còn lại phải nộp vào chỗ này.

Ánh mắt hắn lập tức sắc bén hẳn lên: “Truyền lệnh của ta, rút!”

Vừa nói chuyện, hắn vừa đưa tay đè xuống mặt đất.

“Oanh!”

Mặt đất chấn động mạnh một cái.

Huyền khí mênh mông dũng mãnh tràn vào dưới mặt đất, tựa như rễ cây đâm sâu vào lòng đất, trong khoảnh khắc địa quật kịch liệt run rẩy, liền một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Tu sĩ Lăng Hư cảnh đã có năng lực dời núi lấp biển, tự nhiên cũng có thể trấn áp Địa Long xoay người. Đối thành Địa Long quy mô nhỏ bình thường, nói không chừng lần này liền trực tiếp bình ổn.

Nhưng mà, giờ phút này hiển nhiên không phải tình huống như vậy.

Tiếng trầm đục nặng nề vẫn đang từ sâu trong lòng đất truyền đến, cho dù có Nguyên Cương Đại Đế trấn áp, mặt đất hang động vẫn có chút rung động.

“Mau mau mau mau!”

Các binh sĩ dưới sự thống lĩnh của các lộ tổ chức nhanh chóng dũng mãnh lao ra ngoài hang động.

Dưới đất rung núi chuyển, trận pháp ẩn nấp bày ra sớm đã mất đi hiệu quả, căn bản không ai có tâm tư đi bổ cứu, chỉ biết liều mạng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, tám trăm binh sĩ đã chạy không sai biệt lắm.

Nguyên Cương Đại Đế cũng không áp chế địa mạch rung chuyển nữa, tiện tay một trảo, xé mở không gian độn ra khỏi địa quật.

Nhưng mà.

Vừa mới ra khỏi địa quật, sắc mặt của hắn ta lập tức thay đổi.

Bên ngoài hang động, không biết từ lúc nào đã bị trọng giáp kỵ binh rậm rạp bao vây.

Áo giáp trên người những trọng giáp kỵ binh này miêu tả đường vân hỏa diễm đỏ tươi, dưới ánh mặt trời hiện ra lãnh quang, nhìn đặc biệt lành lạnh.

Rõ ràng là Xích Hỏa Trọng Kỵ!

Tám trăm thiết kỵ Huyền sơn lúc trước chạy đi, ở đây rậm rạp chằng chịt kỵ binh vây quanh, quả thực giống như là thỏ bất ngờ rơi vào bầy sói bao quanh, lộ ra nhỏ yếu, đáng thương, lại bất lực.

Rất hiển nhiên, vừa rồi Địa Long xoay người bại lộ vị trí của bọn hắn, thế cho nên bọn hắn mới vừa mới chạy ra địa quật, liền trực tiếp bị ở bên ngoài tìm kiếm trọng kỵ Xích Hỏa của bọn hắn bao vây!

“Ha ha ha, các ngươi lại trốn ở đây, nếu không phải Địa Long trở mình thì chúng ta đã bỏ lỡ rồi.”

Lúc này, một bóng người từ phía chân trời đạp không mà đến, còn chưa tới gần, cũng đã cao giọng nở nụ cười.

Bóng người này một thân đế vương thường phục, khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm, rõ ràng chính là Khánh Dự Đại Đế.

Bên cạnh hắn còn có một thanh niên áo trắng phong độ nhẹ nhàng đi theo.

Sau lưng thanh niên lơ lửng một thanh linh bảo trường kiếm thần thông cổ xưa, kiếm ý tản mát ra sắc bén lạnh thấu xương, khí phách uy nghiêm. Thanh niên này, tự nhiên là tiểu thiếu tộc trưởng của Vương thị, Vương An Nghiệp.

Khánh Dự đại đế cười tủm tỉm nhìn Nguyên Cương đại đế một thân chật vật, vẻ mặt đắc ý nói không nên lời: "Ồ, ngươi sao lại chật vật như vậy chứ? Ta khuyên ngươi vẫn là thành thành thật thật đầu hàng đi."

"Đầu hàng?" Vẻ mặt của Nguyên Ương Đại Đế Yến quốc bi phẫn: "Trẫm đường đường một đời Đại Đế, sao có thể đầu hàng?"

"Nguyên Đà à, ngươi còn không biết sao?" Khánh Dự đại đế tươi cười nhìn hắn, trong giọng nói mang theo sự vui sướng nói không nên lời, "Tinh nhuệ quân ta đã công phá kinh thành các ngươi, ngay cả Đế cung của ngươi cũng đã rơi vào tay giặc, ngươi hiện tại chết chống đỡ thì có ích lợi gì?"

"Đế cung rơi vào tay giặc? Làm sao có thể? Thế này cũng quá xui xẻo rồi!" Nguyên Đà đại đế hai mắt đờ đẫn, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

Máu tươi rơi xuống đất, nhìn thấy mà giật mình, đúng như tâm tình của hắn lúc này.

…

Một lát sau, ở trong Nam Yến đế cung xa xôi.

Mục Vân Tiên Hoàng nhận được chiến báo, cười vô cùng khoan khoái: "Thân Đồ lão ma, bản hoàng nói cho ngươi một tin tốt. Nguyên Cương Đại Đế mà ngươi tâm tâm niệm niệm niệm kia của ngươi đã bị Lương Quốc Khánh Dự Đại Đế bắt sống."

Xích Ngục Ma Hoàng thầm kinh hãi.

Ngay cả Nguyên Tịnh cũng bị bắt? Làm sao có thể?

Theo lý thuyết, một cường giả Lăng Hư cảnh nếu quyết tâm muốn chạy trốn, muốn ngăn cản hắn cũng không dễ dàng. Nguyên Tịnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lần này phiền toái lớn rồi. Cuộc đàm phán này không dễ nói.

Xích Ngục Ma Hoàng đáng thương hoàn toàn không biết, đối đầu với Vương Phú Quý quả thật rất lợi hại, nhưng đối đầu với Nguyên Tịnh Vương An Nghiệp, càng là tồn tại không thể suy đoán theo lẽ thường.

Trận này Yến quốc đại bại, bại một chút cũng không oan uổng.

…

Chương 140: Ly Tiên! Ngươi là chuẩn bị giết cha sao?

…

Chân Ma điện.

Làm trong phạm vi Xích Nguyệt Ma Triều, ngoại trừ Xích Nguyệt Ma Đình ra, Chân Ma Điện không chỉ có lịch sử lâu đời, ở Ma Triều cũng có địa vị đặc biệt và siêu nhiên. Nếu nhất định phải so sánh, địa vị của nó liền không sai biệt lắm tương đương với Tiên Cung chi tiên triều, hai cái độc lập lẫn nhau, lại giám sát lẫn nhau.

Chân Ma điện gánh vác trách nhiệm hiệp trợ Ma Đình thống trị thiên hạ, bảo vệ Ma Triều ổn định, nhưng đồng thời gánh vác một phần áp lực đến từ chiến trường ngoại vực.

Giống như Tiên Cung, Chân Ma Điện ở các châu trong Xích Nguyệt Ma Triều, cùng với đồng trận doanh dưới trướng ở Ma Quốc đều có cơ cấu phân nhánh, tên là 【Ma Quân Điện】, cũng được xưng là "Thánh Điện" hoặc là "Ma Quân Thánh Điện".

Những chi nhánh cơ cấu kia cũng gánh vác trách nhiệm hiệp trợ cùng nơi duy trì thiên hạ, chống đỡ các trách nhiệm xâm nhập bên ngoài.

Chiếm cứ vị trí địa lý thật tốt, bên trong Chân Ma điện diện tích rộng lớn, cũng giống như Tiên cung có các mạch Thánh Điện, bọn họ tức là tự thành nhất mạch, có hệ thống truyền thừa độc lập của mình, lại đồng thời bị Ma Tôn thống nhất điều động.

Dưới tình huống bình thường, một bộ bảo điển có thể trở thành một chỗ Thánh Điện, nhưng cũng có số ít tình huống, một cái Thánh Điện sẽ có được hai bộ bảo điển.

Trong đó có một thánh điện tên là "Tịch Diệt Ma Điện", có hai bộ bảo điển.

Là một trong rất nhiều Ma Quân Điện, Tịch Diệt Ma Điện truyền thừa lịch sử lâu đời, thực lực tổng hợp cường đại, trong

toàn bộ hệ thống Chân Ma Điện đều có địa vị hết sức quan trọng.

Tịch Diệt Ma Điện chính là một trong những Thánh địa của nó - Tịch Diệt Chi Địa.

Trong phạm vi khu vực tịch diệt, phạm vi mấy ngàn dặm không thấy mặt trời, ma khí tịch diệt nồng đậm như mực bao phủ hết thảy, thiên địa sơn hà đều nằm trong sự phóng xạ của năng lượng tiêu cực.

Thực vật cùng sinh linh bình thường, căn bản không cách nào sinh tồn tại Tịch Diệt chi địa, thật giống như Cửu U Hoàng Tuyền vạn linh tịch diệt kia.

Giữa thiên địa vũ trụ, từ trước đến nay luôn có phản chính.

Linh khí năng lượng có xúc tiến vạn vật sinh trưởng, thịnh vượng phồn vinh, tự nhiên cũng sẽ có ma khí phụ trợ khiến vạn vật tịch diệt.

Chủng tộc yêu ma ngoại vực cực kỳ am hiểu vận dụng ma khí. Chúng xâm lấn, mang đến nguy cơ cho thế giới, đồng thời mang đến phụ diện ma khí và vận dụng.

Mà ở trong quá trình diễn hóa, chủng loại bản thổ cũng sẽ có một số ít sinh vật có thể tồn tại dưới sự tịch diệt ma khí, cũng dựa vào nó trở nên càng ngày càng cường đại.

Dần dà, ở trong phạm vi khu vực tịch diệt, tự nhiên cũng hình thành một bộ sinh thái đặc thù mà nó sở hữu.

Dưới trướng 【Tịch Diệt Thánh Địa】, trong lịch sử dài dòng diễn sinh ra mười lăm nhánh thần thông, đa số đều là truyền thừa thần thông chuyên tinh Tịch Diệt Ma Khí và pháp tắc tương quan.

Trong đó có một nhánh thần thông, công pháp truyền thừa tên là Tu La ma công.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của từng thế hệ thiên tài, pháp tắc Tu La ma công đã được thôi diễn hoàn thiện, nắm giữ đại đạo trong đó. Tu La ma công vốn được tấn chức từ Lăng Hư truyền thừa 【Tu La bảo điển】 đồng thời cũng diễn sinh ra vài truyền thừa thần thông chi địa.

Cũng bởi vậy, tổng thể thực lực của cả Tịch Diệt Ma Điện mạnh hơn rất nhiều so với ma điện bình thường.

Giờ phút này.

Tổng bộ Tịch Diệt Ma Điện.

Trong chủ điện to lớn được xây dựng từ những viên Tịch Diệt Huyền Thạch đặc trưng của Tịch Diệt Chi Địa, một vị trung niên với khí chất tiêu sái đang tùy ý ngồi nghiêng trên bảo tọa của ma điện.

Ngũ quan của hắn cực kỳ nổi bật, mày chim ưng mắt sâu, sống mũi cao thẳng, một đầu tóc dài càng là hiện ra ngân quang, khí chất cực kỳ đặc thù.

Trên trụ cột chủ điện, cốt đăng do ma cốt ngoại vực luyện chế thành yêu dị mà hoa lệ, đang tản ra ánh đèn sáng ngời.

Đại khái là bởi vì có nguyên liệu, ngọn đèn có chút ửng đỏ, dưới quang mang thấp thấp, toàn bộ ma điện đều giống như phủ lên một tầng màu đỏ mỏng manh, ngay cả người ngồi trên chủ tọa mặc một bộ hắc bào hoa lệ, cũng giống như hiện ra màu hồng, tăng thêm mấy phần lãnh ý tiêu sát.

Trung niên nhân này chính là người cầm quyền Tịch Diệt Ma Điện, Thiên Tà Ma Quân Cơ Trọng Hiên.

Ở bên cạnh, có một cái bảo tọa hơi nhỏ một chút, ngồi trên đó là một vị tu sĩ Lăng Hư cảnh nữ có dung mạo thùy mị, khí chất lãnh diễm.

Cô chính là nhân vật số hai trong Tịch Diệt ma điện, 【Tu La ma cơ】 Lưu Thi Vũ.

Phía dưới bên trong điện là năm sáu vị ma tu Thần Thông cảnh, cũng đều là thủ hạ tâm phúc của Thiên Tà ma quân Cơ Trọng Hiên.

Đương nhiên, Tịch Diệt Ma Điện thực lực hùng hậu, Thiên Tà Ma Quân cũng là tâm phúc rất nhiều, trước mắt ở đây, bất quá chỉ là một phần trong đó.

“Ma quân, tình huống tổng hợp chính là như thế.” Một vị ma tu Thần Thông cảnh kết thúc báo cáo, tổng kết nói: “Kết quả cuối cùng chính là, Ma Hoàng bệ hạ và Nguyên Cương Đại Đế

sau một phen triền đấu, chỉ miễn cưỡng bảo vệ được một quận, cuối cùng vẫn không thể không đáp ứng chia quận Phượng Dao, quận Hoài Âm của nước Yên cho Lương quốc.”

“Từ nay về sau, nước Yến chỉ còn lại có bảy quận, so với cương vực tăng phúc đến mười một quận Đại Lương thiếu bốn quận, thế cục cực kỳ bất lợi. Càng quan trọng hơn là, Yến quốc ở trong trận chiến này tổn thất cực kỳ thảm trọng, chỉ sợ trong ngàn năm cũng không khôi phục được nguyên khí.”

Nghe những thứ này, Thiên Tà ma quân Cơ Trọng Hiên từ đầu đến cuối đều mặt không biểu tình, thậm chí ngay cả lông mày cũng không rung lên một cái, chỉ là trong tay không ngừng có một cái đầu lâu hình một sừng màu mặc ngọc.

Tu La ma cơ Lưu Thi Vũ mắt sáng ngời: “Ma quân, đây chính là cơ hội trời ban cho tiểu ma tôn.”

Tu La Ma Cơ Lưu Thi Vũ tu luyện chính là 【Tu La Bảo Điển】, bộ Bảo Điển này thoát thai từ Tịch Diệt Bảo Điển, là loại ma công chuyên môn bắt chước yêu ma ngoại vực tu luyện phi thường lợi hại trong tu La Ma tộc, cực kỳ lợi hại.

Hôm nay, Tu La Ma Cơ tu luyện tới Lăng Hư cảnh, thân thể đã từng bước tu la hóa, không chỉ hình thể càng thêm thon dài yêu diễm, phía sau lưng cũng mọc ra một đôi Tu La Ma Sí, trên trán lại có thêm một cái sừng đen nhánh, cực kỳ làm người khác chú ý.

“Ma Quân, Ma Cơ đại nhân nói rất đúng.” Những ma tu Thần Thông cảnh khác cũng nhao nhao phụ họa, “Tiểu ma tôn làm việc này cực kỳ thái quá, tự ý xuất binh không những không có được bất kỳ chỗ tốt nào, mà còn bồi thêm ba chi chiến đoàn tinh nhuệ và một lượng lớn bảo vật, làm hại chúng ta không dám ngẩng đầu trước mặt Ma Đình, có thể thấy được mặc dù tư chất huyết mạch của hắn rất cao, nhưng đối nhân xử thế lại vô cùng bảo thủ, rất nóng nảy, không phải tài năng làm việc lớn, nếu thật sự để hắn lên làm Ma Tôn, chưa chắc đã là phúc khí của Chân Ma điện chúng ta.”

“Huống chi ta nghe nói, chỗ thất bại của tiểu ma tôn không chỉ giới hạn trong cuộc chiến Lương Yến.” Lại có một vị ma tu Thần Thông cảnh nói về tình báo mà mình có được: “Ta nghe nói ở Mộ Chân đại lục, tiểu ma tôn cũng hành sự lỗ mãng, tạo

thành tổn thất cực lớn của nước phụ thuộc và thánh địa, khiến Chân Ma điện chúng ta mất hết mặt mũi. Nhất là ái đồ Cửu Âm ma sứ của Cực Âm ma quân của Đông Ký quốc, sau khi rơi vào tay đối phương, đối phương từ chối chuộc lại, nói cái gì muốn mang về làm cơ thiếp của một thế gia tộc trưởng nào đó."

"Không sai, ta cũng nghe nói đến việc này." Một vị thần thông ma tu khác khóe miệng co rúm, rõ ràng muốn cười nhưng lại không dám cười, "Ta nghe nói Cực Âm ma quân biết rõ sẽ nổi trận lôi đình, vừa la hét muốn phát binh Mộ Chân đại lục, diệt Chu quốc, vừa chạy tới Chân Ma điện chúng ta, yêu cầu Ma Tôn đại nhân nghiêm trị tiểu ma tôn, trị hắn tội lỗ mãng."

Việc này đã huyên náo xôn xao, sao Thiên Tà ma quân lại không biết?

Ánh mắt hắn không vui không buồn quét qua mọi người xung quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên người một ma tu Thần Thông cảnh trẻ tuổi tuấn tú: "Anh Thiều, ngươi thấy chuyện này ra sao? Có chắc không?"

Vị ma tu trẻ tuổi này tên là Tông Chính Anh Thiều, chính là đệ tử thân truyền của Thiên Tà Ma Quân.

Đồng thời, hắn cũng là nhân vật nổi bật nhất trong thế hệ trẻ của Tịch Diệt Ma Điện, là tuyệt thế thiên tài do Tịch Diệt Ma Điện tỉ mỉ bồi dưỡng ra, cũng là một trong không nhiều tồn tại trong Chân Ma Điện miễn cưỡng có tư cách cùng Tiểu Ma Tôn tranh giành một hồi.

Là tâm phúc của Thiên Tà Ma Quân, hơn phân nửa tu sĩ ở đây đều đã là trung niên nhân ngoại hình, như cũ là thanh niên nhân ngoại mạo hắn ngồi ở trong đó, tựa như hạc giữa bầy gà.

"Khởi bẩm sư tôn." Tông Chính Thiều đứng dậy hành lễ, không nóng vội, phong độ nhẹ nhàng: "Luận về thiên phú huyết mạch, đồ nhi tự thẹn không bằng Thiên Tuyền, về xuất thân, cho dù thúc ngựa cũng không sánh bằng Huyên Thị. Tuy nhiên, vị trí Ma Tôn này, đồ nhi cũng có tư cách thăm dò một chút. Hiện giờ Thiên Tuyền đã nhiều lần phạm sai lầm, đã dẫm nát cái sọt, chính là cơ hội tốt nhất để lung lay căn cơ của nó. Nếu lúc này không tranh giành, cả đời đồ nhi cũng không cam lòng."

“Đã muốn tranh, vậy thì tranh một phen cho tốt.” Thiên Tà Ma Quân vuốt vuốt đầu lâu màu mặc ngọc, bình tĩnh nói, “Cũng để cho Ma Tôn đại nhân nhìn một cái, Chân Ma Điện chúng ta cũng không phải là Nhất Ngôn Đường của Yên Thị bọn họ.”

“Vâng, Ma quân!”

Chúng Ma tu phấn chấn không thôi.

Nếu Anh Thiều tranh giành được vị trí người thừa kế Ma Tôn, vậy tương lai Tịch Diệt Ma Điện sẽ là chính thống của Chân Ma Điện, địa vị của các mạch bên dưới cũng sẽ theo đó mà nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó, tài nguyên nghiêng về một phía, đệ tử có huyết thống ưu tú sẽ không còn là vấn đề nữa.

Nói thật, trước kia bọn họ không phải không muốn tranh giành, chỉ là lúc đó địa vị của Tiểu Ma Tôn vững như bàn thạch, không hề có sơ hở, cho dù bọn họ muốn tranh cũng không tranh nổi, mọi người mới lựa chọn yên lặng ẩn nấp, hiện giờ, Tiểu Ma Tôn đã lộ ra sơ hở lớn như thế, bọn họ há có thể không mượn cơ hội hung hăng cắn một cái?

Ma Tôn Chi Vị hấp dẫn thật sự là quá lớn, trên dưới toàn bộ Ma Triều, thế lực cùng loại với Tịch Diệt Ma Điện cũng không ít.

Lần này Tiểu Ma Tôn Khuyết Thiên Tuyền chịu thiệt, giống như bị đốt cháy dẫn tin, đốt cháy rất nhiều nguy cơ vốn có.

Toàn bộ thế lực từ trên xuống dưới của Xích Nguyệt Ma Triều, đều đang âm thầm quan sát, hoặc âm thầm hành động.

Một cỗ không khí gió thổi mây bay dần dần bao phủ toàn bộ Ma Triều.

Từ Xích Nguyệt Ma Đình đến Chân Ma Điện, lại đến Ma Đô cùng các châu, các loại lời đồn liên quan tới Tiểu Ma Tôn nhiều lần phạm phải sai lầm lớn nổi lên bốn phía.

Trong đó có hai nước Lương Yến giao chiến, tiểu ma tôn chủ động khơi mào tranh chấp, lại ăn một trận thua thật lớn, suýt nữa làm cho nước Yến lâm vào vạn kiếp bất phục.

Cũng có hắn ở Mộ Chân đại lục âm thầm “bố trí”, lại ngược lại bị người Chu quốc tương kế tựu kế, đem ám tử nhổ tận gốc không nói, còn tạo thành tổn thất vô cùng to lớn.

Hai chuyện này, nếu chỉ là một chuyện trong đó, còn có thể nói là nhất thời vận khí không tốt, hoặc là thủ hạ làm việc bất lực, nhưng hai chuyện này cộng lại với nhau, cũng không phải là những cái cớ này có thể giải thích được, chỉ có hai chữ "Ngu xuẩn" có thể khái quát.

Trên phố hiện giờ, câu lưu truyền rộng rãi nhất chính là câu nói của Hàn Nguyệt Tiên Hoàng về Xích Ngục Ma Hoàng: "Thân Đồ lão ma a, bản hoàng cảm thấy Thiên Tuyền nhà các ngươi là một khoáng cổ kỳ tài, ngươi nhất định phải chăm chỉ che chở. Nhân tộc chúng ta đối kháng với nhiệm vụ lớn của ngoại vực yêu ma, tương lai toàn bộ đều dựa vào hắn - ha ha ha!"

Câu nói này lưu truyền sinh động như thật, người tự thuật giống như chính tai nghe thấy bên cạnh bàn đàm phán.

Bị đánh thẳng mặt như thế, nhất thời kích thích các đường "lòng dân"!

Tiểu Ma Tôn thật sự quá không ra gì, ngay cả Tiên Hoàng cũng "nga tán" như thế, đây không phải rõ ràng muốn hắn tiếp tục lớn mạnh, tiếp tục tiễn sao?

Người lỗ mãng ngu xuẩn như vậy một khi leo lên vị trí Ma Tôn, Ma Triều chúng ta há phải bị Tiên Triều ép cho không thở nổi? Đến lúc đó, Ma Triều chúng ta trước mặt Tiên Triều còn có thể ngẩng đầu lên được sao?

Trong lúc nhất thời, lên án Tiểu Ma Tôn, muốn Ma Hoàng và Ma Tôn trừng phạt các lộ thế lực của tiểu Ma Tôn nhao nhao xông ra, thanh thế trở nên càng ngày càng to lớn, dần dần trở thành thanh âm chủ đạo.

Cùng lúc đó.

Trong dãy núi phía tây nam Chân Ma điện, một quần thể kiến trúc nguy nga hùng vĩ đang lẳng lặng sừng sững. Từ xa nhìn lại, ma vụ quấn quanh, nó giống như một con viễn cổ cự thú ngủ đông, tản ra khí tức dữ tợn bá đạo.

Quần thể kiến trúc này tên là 【Phù La cung】.

Đây chính là đại bản doanh của Tiểu Ma Tôn - Thiên Tuyền.

"Ầm ầm!"

Uy thế đáng sợ quét ngang qua.

Một tòa ma điện nguy nga, dưới một chiêu của Tiểu Ma Tôn Thiên Tuyền bị nghiền nát bấy.

Tiểu Ma Tôn hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn: “Một đám thần trâu chó chết nào? Những tên này, ngày thường thấy ta ngay cả rắm cũng không dám thả một cái. Bây giờ thì hay rồi, ai cũng muốn cưỡi lên đầu ta!”

Liên tiếp bị đả kích, lúc này tiểu ma tôn sớm đã không còn khí phách cùng thong dong như lúc trước, ngược lại giống như dân cờ bạc liên tục bị đánh bạc kích thích đến thất thố.

“Thiếu chủ bớt giận.” Cung Lệ Đồ ở bên cạnh vội vàng an ủi, “Chẳng qua chỉ là một ít thất bại nho nhỏ mà thôi. Bây giờ quan trọng nhất của chúng ta vẫn là phấn chấn lại, để ứng phó với biến hóa tiếp theo.”

“Thất bại nhỏ bé?” Vẻ mặt của Hao Thiên Tuyền âm trầm như nước, “Chúng ta phái đi Đông Càn đòi sứ giả của Âm Xà Ma Cơ, bị Đông Càn Đế Tử đẩy ra, toàn bộ đại cục Bắc Chu thất bại, chiến sự Yến Lương càng tổn thất cực nặng nề. Nay toàn bộ người của Xích Nguyệt Ma Triều đều cười ta ngu xuẩn, nói mất hết thể diện của Ma Triều. Các phe phái trong Chân Ma điện cũng đều buộc tội ta, muốn loại ta khỏi danh sách người thừa kế Ma Tôn. Cung lão, ngươi nói đây chỉ là thất bại nho nhỏ?”

Cảm giác được hàn ý trong ánh mắt Tiểu Ma Tôn như ẩn như hiện, mồ hôi trên trán Cung Lệ Đồ nhỏ xuống, không khỏi khom người xuống thật sâu: “Đều do lão hủ an bài không chu toàn, hỏng đại sự, kính xin Thiếu chủ trách phạt.”

“Thiên Thương” âm trầm bất định nhìn chằm chằm Cung Lệ Đồ.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trệ.

Thật lâu sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, nói: “Thôi thôi, ngươi cuối cùng cũng đã giúp ta rất nhiều. Nói thử xem, việc này chúng ta nên kết thúc như thế nào?”

“Kế sách duy nhất bây giờ, chỉ có thiếu chủ lấy lui làm tiến, chủ động đi Xích Nguyệt Ma Đình tìm Ma Hoàng, thừa nhận sai lầm của chúng ta, tuyên bố là trúng quỷ kế của địch nhân.”

Cung Lệ Đồ lau mồ hôi lạnh, gián ngôn nói: “Cũng chủ động cầu phạt, lấy đi vực ngoại chiến trường lập công, đến rửa sạch sỉ nhục, cũng thay đổi hình tượng.”

“Chiến trường ngoại vực?” Khuôn mặt Thiền Thiên Tuyền co giật, rõ ràng có chút không tình nguyện, “Dùng thân phận của ta đi chiến trường ngoại vực, một khi bại lộ hành tung, chẳng phải sẽ bị yêu ma ngoại vực cùng tiên triều gắt gao theo dõi?”

Giống như hắn là người thừa kế Ma Tôn đã gần như xác định, quy củ các triều đại phải đến Lăng Hư cảnh mới được phép tới chiến trường ngoại vực, hơn nữa tất nhiên sẽ có lão ma tôn đời trước âm thầm thủ hộ, nếu không sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

“Lần này lời chỉ trích của thiếu chủ cực thịnh, nếu ngài không chủ động thay đổi danh tiếng, sợ rằng… Ài… không bao lâu nữa, nội bộ Chư thị chúng ta sẽ có người nhảy ra khiêu chiến địa vị ngài.” Cung Lệ Đồ thở dài, “Bất quá ngài yên tâm, chỉ cần ngài nguyện ý đi chiến trường ngoại vực lập công, Chư thị và Ma Tôn đại nhân tất nhiên sẽ âm thầm tương trợ, giúp ngài xoát công huân lên.”

“Đến lúc đó, chúng ta lại tuyên truyền chiến tích và công trạng của ngài đi, là có thể ngăn chặn từ xa, ổn định địa vị người thừa kế Ma tôn của ngài.”

Hao Thiên Diễm cẩn thận suy nghĩ một lát, lạnh lùng nói: “Đệ Ngũ lão tổ hiện tại đi tới chỗ Huyết Đồng ma quân đi? Thông báo cho lão tổ, cần phải phối hợp với Huyết Đồng ma quân, dạy cho Đông Càn một bài học, nhất là cái tên Vương thị nát kia, ta muốn diệt cả nhà hắn.”

Vừa nghe lời này, Cung Lệ Đồ liền có chút sốt ruột, vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu chủ, hiện tại không phải thời điểm tự ý động can qua. Bây giờ thế cục chưa định, một khi xảy ra sai lầm, vô cùng có khả năng lại cho đám đạo chích kia một lời thật.”

“Không, ta không cam tâm!” Thiên Diễm phẫn hận không thôi, trong ánh mắt nổi lên một tia tàn nhẫn: “Ta có thể đi chiến trường ngoại vực. Nhưng Vương thị nhất định phải diệt, âm Xà Ma Cơ cũng phải bắt trở về. Nếu không, Thiên Diễm ta cho dù ở chiến trường ngoại vực, cũng là ăn ngủ không yên.”

Thiên Tú thuở nhỏ chính là tập hợp ngàn vạn sủng ái ở trên thân, ngày thường cao cao tại thượng, thuận buồm xuôi gió quen rồi, tất nhiên là nửa điểm thiệt thòi cũng không ăn được. Hôm nay thoáng cái ăn thiệt thòi lớn như vậy, hắn nào có khả năng nén giận?

Lời đã đến nước này, Cung Lệ Đồ liền không dám khuyên nữa: "Việc này lão hủ sẽ làm hết sức, kính xin Thiếu chủ ngài tạm thời đem tâm tư đặt ở trên chiến trường ngoại vực."

"Hừ!"

Trong đôi mắt Kỳ Thiên Nga lóe lên một tia ngoan lệ.

Lúc trước là hắn sơ suất, bây giờ đang có chuẩn bị, nhất định sẽ không tái phạm sai lầm lúc trước.

Hắn ngược lại muốn xem, Vương thị này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, dám đối nghịch với hắn. Hắn cũng không tin, Vương thị này còn có thể lật trời lật đất hay sao?

…

Cùng lúc đó.

Quận Lũng Tả của Đại Càn, Trường Ninh vệ, khu vực Bình An, chủ trạch Vương thị.

Buổi chiều, nắng ấm đang thịnh.

Vương Thủ Triết ở trong tiểu viện lại trộm được nửa ngày nhàn rỗi, phơi nắng, uống linh trà, ngày tháng tiêu dao tự tại.

Hiền thê Liễu Nhược Lam cũng là hiếm khi không đi chơi mạt chược, mà là giống như tình chàng ý thiếp ngây người với Vương Thủ Triết.

Bên cạnh nàng còn có một con thỏ nhỏ với bộ lông trắng như tuyết.

Hình thể con thỏ này không lớn, toàn thân Mao Mao đều hiện ra ánh sáng nhu hòa óng ánh, ánh mắt linh động phi phàm, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, chính là Nguyệt Thố đã sớm thăng cấp thất giai.

Linh thú đạt đến thất giai, có thể tự do biến lớn biến nhỏ. Bây giờ nàng co lại thành bộ dáng nhỏ nhắn mềm mại, đang chăm

chỉ giẫm đạp trên người Liễu Nhược Lam, ra sức mát xa: "Nhược Lam tỷ tỷ, lực đạo là nhẹ hay nặng?"

"Nhẹ, cũng giẫm lên kinh mạch trên lưng." Liễu Nhược Lam đương nhiên phân phó.

Dựa theo cách nói của Nguyệt Thố, nàng là tiểu thiếp của Vương Thủ Triết, bây giờ thăng cấp thất giai, linh trí mở rộng, xương sống trong cổ cũng bị luyện hóa, có thể nói chuyện, đương nhiên cũng nên đồng thời trồng linh dược, gánh vác trách nhiệm phụng dưỡng phu quân.

Đối với điều này, Vương Thủ Triết tất nhiên là kính cảm Bất Mẫn.

Hắn còn chưa biến thái đến mức có ý tưởng kỳ quái đối với một con thỏ.

Ngược lại Liễu Nhược Lam lại thường xuyên mang Nguyệt Thố theo bên người.

"Nhược Lam, hai ngày nay đám Tiên Nhi cũng nên từ Mộ Chân đại lục trở về rồi chứ?" Vương Thủ Triết tính toán ngày ngày nói.

Y vừa dứt lời, trên bầu trời liền có một đạo phù quang lược ảnh nhanh chóng lao tới.

Khí tức đó chính là nữ nhi bảo bối của Vương Thủ Triết - Vương Ly Tiên.

Chỉ thấy trong tay nhỏ béo tròn của nàng, bây giờ đang xách theo một bóng người, bay xuống trong viện thì còn thuận tay đem bóng người kia nhấc lên, một bộ cảm giác đắc ý giống như hiến vật quý: "Phụ thân, mẫu thân, Tiên nhi đã trở về."

Tuy đó là một cái phân thân, nhưng chỗ đặc thù của Vương Ly Tiên nằm ở chỗ mấy cái phân thân của nàng đều là cùng một ý thức, trí nhớ và ý thức đều là cùng lúc cộng hưởng, nguyên lý hoàn toàn khác với phân thân của người khác, bởi vậy mỗi một cái Vương Ly Tiên đều là Vương Ly Tiên.

Mấy ngày nay, Vương Thủ Triết cũng không từ bỏ giám sát Ly Tiên đọc sách, bởi vậy hai cha con là mỗi ngày gặp mặt, thường xuyên là gà bay chó sủa một hồi, căn bản không có

nhìn thấy loại cảm giác mừng rỡ như nữ nhi ” dũa cách cửu biệt trùng phùng” kia.

Chẳng qua là nhìn nữ tử trong tay nàng, con ngươi của hắn lại co rụt lại: “Vị này là…?”

“Cô ấy gọi là 【 Cửu Âm Ma Sứ 】, là tiểu thiếp mà Tiên nhi cố ý bắt cho cha. Luôn giấu cha, chính là muốn cho ngài một niềm vui bất ngờ.” Vương Ly Tiên Dương dương dương tự đắc, tranh công đạo: “Phụ thân, ngài có kinh hỉ hay không, có bất ngờ hay không?”

Nhìn “Cửu Âm ma sứ” yếu đuối bất lực kia, Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy ánh mắt phía sau lưng như lưỡi dao sắc bén đánh tới.

Mí mắt hắn lập tức giật giật.

Kinh hỉ? Vương Ly Tiên, ngươi đây là chuẩn bị giết cha sao?

…

Chương 141: Thăng cấp! Vương thị thăng tứ phẩm!

…

Nguyệt Thỏ cũng bị lời nói của Vương Ly Tiên hấp dẫn sự chú ý, trừng đôi mắt to như hồng bảo thạch, cẩn thận quan sát Cửu Âm Ma Sứ kia.

Quả nhiên dáng dấp xinh đẹp, tiểu công chúa trong nhà vẫn có chút tinh mắt.

Hơn nữa, tu vi của nàng là cửu giai? Ừm, mặc dù cao hơn mình hai giai, nhưng chung quy là nhập môn muộn, vẫn phải xưng nàng một tiếng Thỏ tỷ tỷ.

Mà ngay khi nàng ta quan sát Cửu Âm Ma Sứ, sắc mặt Vương Thủ Triết đã nghiêm nghị, uy nghiêm của phụ thân "phá cách" trỗi dậy: "Hoang đường! Vương Ly Tiên, tốt xấu gì ngươi cũng là người từng học ở Tộc Học, sao có thể làm ra hoạt động cướp bóc nữ tử như vậy?"

"Phụ thân, oan uổng a!" Vương Ly Tiên trề môi, ủy khuất vạn phần: "Nàng ta là kẻ địch, bị ta bắt làm chiến lợi phẩm, đương nhiên ta có quyền xử trí nàng ta nha~ Hơn nữa nàng vẫn nguyện ý làm tiểu thiếp của người. Phụ thân, nếu như người không muốn, ta sẽ đem nàng ta giết chết, chôn dưới tàng cây làm phân bón."

"…?"

Thân thể mềm mại của Cửu Âm Ma Sứ run lên, trong đôi mắt thủy quang uyển chuyển kia lập tức tràn ngập sợ hãi.

Sao tên Vương Ly Tiên này còn giống ma đầu hơn cả mình?

Quá nguy hiểm, thật là đáng sợ, nàng không muốn làm phân bón!

Bà vội vàng bày ra vẻ mặt yếu ớt nhất, đáng thương nhất, bất lực nhất, run lẩy bẩy cầu xin Vương Thủ Triết: "Công tử cứu mạng, thiếp thân, thiếp thân nguyện ý làm tiểu thiếp của ngài."

Cửu Âm Ma Sứ vốn là một mỹ nhân, cho dù lúc này chiến bại bị bắt, thoạt nhìn tương đối chật vật, cũng không hề tổn hại mỹ mạo của hắn, ngược lại bởi vì dáng vẻ suy nhược mà đặc biệt khiến cho người ta thương tiếc.

Nàng vừa nói như vậy, khiến Vương Thủ Triết giống như một kẻ ác.

Vương Thủ Triết đầu to như cái đấu, quả thực hoài nghi nha đầu Vương Ly Tiên này có phải cố ý muốn giày vò hắn hay không.

Hắn phất phất tay, quả quyết hạ lệnh: "Nếu là tù binh, vậy trước tiên giam giữ đi, sau đó tìm trưởng bối của hắn ra giá đến chuộc."

"Phu quân." Liễu Nhược Lam ngăn cản tộc binh chuẩn bị áp giải, ánh mắt liếc nhìn Vương Thủ Triết, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ: "Ngài đây là không đúng rồi! Đây chính là một tấm lòng hiếu kính tâm ý của Tiên Nhi ngài, sao ngài nhẫn tâm cự tuyệt được?"

"Đúng vậy đúng vậy, đây là ta khó khăn lắm mới bắt được." Vương Ly Tiên cũng đầy bụng ủy khuất.

"Nhược Lam, sao ngươi cũng làm loạn cùng Tiên Nhi vậy?" Vương Thủ Triết nghiêm mặt răn dạy.

"Đây là làm loạn sao? Ta còn không rõ chút tâm tư nho nhỏ đó của ngươi sao?" Liễu Nhược Lam nhếch môi đỏ mọng, lúm đồng tiền như hoa, "Dù sao bên cạnh ta cũng thiếu người phục thị, tạm thời ở lại bên cạnh ta là được, phu quân khi nào thì thu nàng vào phòng, tùy thời thông báo một tiếng là được."

"Chuyện này… không tốt lắm đâu?" Vương Thủ Triết do dự.

"Có gì không tốt?" Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam quét ngang nói: "Chớ phụ lòng tâm ý của hài tử. Hơn nữa, phỏng chừng phía Ma Triều bên kia đều đã biết được kết cục của nàng, bây giờ ngươi đưa nàng trở về, hơn phân nửa cũng chỉ là hại người ta."

"Cái này…" Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền gật đầu: "Vậy tạm thời để nàng hầu hạ nương tử, ngày sau lại sắp xếp đường ra cho nàng."

“Phu quân, thiếp thân đều nghe lời chàng.”

“Như thế, làm phiền nương tử trông giữ nàng ấy.”

“Yên tâm yên tâm, thiếp thân đảm bảo sẽ dạy dỗ nàng thỏa đáng.”

“Phụ thân và mẫu thân thật sự là ân ái.” Trên khuôn mặt non nớt của Vương Ly Tiên lộ ra nụ cười đáng yêu.

Lần này, nàng tin chắc mình không làm sai.

Đêm đó.

Trên bầu trời chủ trạch Vương thị truyền đến tiếng đấu pháp của hai vị cao thủ. Khi các trưởng lão tộc nhân tiến lên xem xét, lại phát hiện hóa ra là phu phụ tộc trưởng đang nghỉ ngơi luận bàn Huyền Vũ chiến kỹ.

Một trận luận bàn này, không ngờ lại luận bàn ba ngày ba đêm.

Rồi sau đó, vợ chồng tộc trưởng theo thường lệ lại biến mất một đoạn thời gian. Chờ sau khi bọn họ dắt tay nhau trở về, liền gọi Ly Tiên tới, thân thiết hòa ái kiểm tra một chút bài học của nàng, kết quả tình huống không thể lạc quan.

Hai vợ chồng đưa ra quyết định đau đớn, đưa ra một quyết định 【 gian nan 】.

Đó chính là để cho hai cái phân thân của Ly Tiên và bổn tôn cùng nhau học tập Tộc Học, để nhanh chóng củng cố tri thức, sớm một chút làm một cái cây có lợi cho Nhân tộc đối với thế giới.

Nếu hiệu quả còn chưa đủ, vậy gọi phân thân thứ ba về, vui vẻ học chung với nhau. Còn về làm chậm chính sự là không tồn tại, chuyện gì cũng quan trọng hơn việc học tập của con nít.

Dưới sự quan tâm của phụ mẫu, hai phân thân của Vương Ly Tiên và bản tôn đã bắt đầu sống thụ sinh vui vẻ mà tích cực hướng về phía trước mỗi ngày.

Mà trong lúc này, chiến lợi phẩm Vương thị thu được ở Bắc Chu và Linh Cừ đại lục cũng có một nhóm phi thuyền được vận chuyển trở về.

Bởi vì lần này thu hoạch chiến lợi phẩm thật sự quá nhiều, chỉ là kiểm kê, giám định, sửa sang lại chính là một đại công trình, bởi vậy, lần này vận chuyển trở về chỉ là một nhóm trong đó, còn lại trong thời gian sau đó sẽ từng chút từng đợt vận chuyển trở về.

Mà trong lúc này, Vương Phú Quý cũng xem video một lần với Vương Thủ Triết, đưa danh sách tài nguyên mà mình thu hoạch được lần này ra giao cho Vương Thủ Triết, cũng thảo luận một chút vấn đề phân chia sau đó.

Vương Thủ Triết tập hợp lại danh sách thu hoạch của hai bên một chút, trong lòng lập tức tràn đầy một cỗ cảm giác phong phú cực lớn.

Không có biện pháp, thu hoạch thực sự quá lớn.

Trong đó, đáng lưu ý nhất, tự nhiên là đạo khí 【Lục Dương Bảo Đăng】 đến từ Bắc Chu, bảy Thần Thông truyền thừa chi địa, cùng với đạo khí 【Hám Thiên Thuẫn】 đến từ Linh Cừ đại lục cùng rất nhiều tài liệu quý giá, quý trọng linh dược.

Trình độ trân quý của Đạo khí thì không cần phải nói.

Bởi vì thiếu Luyện Khí sư cảnh giới Chân Tiên, đạo khí hiện tại đa số đều là từ thời Thần Vũ hoàng triều lưu lại, mỗi một kiện đều là trân bảo hiếm thấy, có thể xem như trấn tộc chi bảo đời đời truyền thừa, dưới tình huống bình thường cũng căn bản không có người bán ra ngoài, muốn lấy được một kiện, tự nhiên cũng là phi thường không dễ dàng.

Cho dù là nhất phẩm thế gia giống như hoàng thất Đại Càn, cũng chỉ có một kiện đạo khí 【Thương Long Kiếm】 mà thôi.

Nhưng lần này Vương thị lại nhận được hai món, đây tuyệt đối là một lần tăng phúc cực lớn đối với nội tình của Vương thị.

Ngoài ra, bảy tòa Thần Thông truyền thừa chi địa kia cũng là Vương Thủ Triết đặc biệt coi trọng.

Hắn đã đặc biệt chọn xong vị trí cho chúng nó, dọn ra không gian, cũng mời đoàn đội của Đa Bảo Các Tiên Triều hỗ trợ tháo dỡ vận chuyển, hiện giờ chỉ chờ chúng nó được lục tục vận chuyển trở về Vương thị.

Bảy tòa truyền thừa chi địa này, trải qua Vương Ly Tiên lựa chọn, loại khác vẫn tương đối phong phú. Trong bảy tòa, có một tòa truyền thừa chi địa loại Huyền Nguyên, một tòa thủy hệ 【Nhâm Thủy Thiên Hồ】, một tòa 【Thánh Hoa bi hệ Mộc】, thậm chí còn có một tòa Thanh Liên Động song hệ thủy mộc.

Về phần ba tòa còn lại, thì tất cả đều là Hỏa hệ truyền thừa chi địa, có 【Hỏa Vương Điện】 chuyên môn hỏa luyện hỏa, cũng có Tu Hỏa hệ huyết mạch Kỳ Lân Quật, còn có một tòa là Phong Hỏa Thiên Quật Phong Hỏa Thiên Quật hai hệ.

Cái này cũng không có biện pháp, dù sao Bảo Điển của Ngụy thị chính là Hỏa hệ, vì chọn lựa người thừa kế gia tộc thích hợp, nơi thần thông truyền thừa tự nhiên cũng là thiên hỏa hệ nhiều hơn một chút.

Cũng may, tổng thể chủng loại coi như là phong phú, ngoại trừ Kim hệ và Lôi hệ còn không có, thuộc tính còn lại cơ bản đều có, xem như giải quyết vấn đề khẩn cấp của Vương thị.

Có bảy tòa truyền thừa thần thông này, hơn nữa trong nhà vốn có 【Huyền Hoàng Bảo Điện】 Huyền Nguyên Tháp 【Xích Hỏa Thiên Trì】, ba tòa truyền thừa chi địa này cùng với 【Diễn Thủy Chân Pháp Truyền Thừa Chi Địa】 của Trần thị, Vương thị có tổng cộng mười cái truyền thừa chi địa.

Phải biết rằng, toàn bộ hoàng thất Đại Càn cũng chỉ có tám tòa truyền thừa chi địa mà thôi.

Đợi những truyền thừa chi địa này rơi xuống đất, số lượng truyền thừa chi địa của Vương thị đã vượt qua hoàng thất Đại Càn.

Có những truyền thừa chi địa thần thông này, như là sau khi Vương Lạc Đồng, Vương Tông Xương, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm tấn thăng Tử Phủ cảnh, các tộc nhân không còn công pháp tu luyện có thể dùng, cuối cùng cũng có thể tiếp tục tu luyện.

Về phần tài liệu cùng linh dược trân quý lấy được lần này, ngoại trừ có một phần nhỏ là đến từ Ngụy thị, phần lớn đều đến từ Linh Cừ đại lục, đồng dạng cũng là giá trị liên thành,

không chỉ số lượng nhiều, chủng loại rộng, phẩm cấp cũng cao, chỉ là tài liệu bát phẩm cùng linh dược đã có vài loại.

Không có biện pháp, ba chi chí nguyện chiến đoàn lần này ở Linh Cừ đại lục thu hoạch nhiều nhất chính là những thứ này, dù sao, đạo khí cơ bản đều ở trong tay Lăng Hư cảnh cường giả, không dễ cướp đoạt, mà Thần Thông truyền thừa chi địa lại không tiện di động, còn lại giá trị tối cao cũng thuận tiện mang theo bên người nhất chính là những tài liệu cao cấp, linh đan, còn có linh dược.

Hai người Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp làm thống soái của hai chiến đoàn trong đó, thứ tốt có thể được chia tự nhiên cũng là nhiều nhất, vật phẩm quý trọng còn có quyền ưu tiên chọn lựa.

Đồ vật còn chưa được vận chuyển về, Vương Thủ Triết đã bảo Tiểu Tuyết Nhi phụ trách quản lý tộc khố bắt đầu dọn dẹp nhà kho, dọn nhà kho ra cho những tài nguyên tiếp theo, nếu còn không bỏ xuống được thì xây dựng tộc khố.

Linh đan có thể dùng để tăng tư chất, rèn luyện thể chất cho các tộc nhân, linh tài và linh dược thì có thể cho các tộc nhân luyện đan luyện khí, đây đều là nội tình của gia tộc phi thường trọng yếu.

Phải biết rằng, bây giờ đạo luyện đan luyện khí của Vương thị, quấy nhiễu lớn nhất sớm đã không còn là không có công pháp hoặc là truyền thừa thích hợp, mà là không có luyện tập tài liệu cao cấp.

Dù sao, bất luận là luyện đan hay luyện khí, đều là chức nghiệp rất chú ý kinh nghiệm, nếu không có đủ kinh nghiệm, đẳng cấp căn bản không đánh nổi. Nhưng hết lần này tới lần khác tài liệu cùng linh dược phẩm cấp cao đều cực kỳ khó tìm, rất nhiều linh dược nhân gia cho dù trong tay có cũng không nỡ bán, cần phải nhờ quan hệ tìm người mới có thể miễn cưỡng mua được một chút.

Dù sao, tồn kho của những vật phẩm quý giá này, chính là nguồn gốc của một thế gia.

Bây giờ, có một nhóm tài liệu cao phẩm và linh dược này vào kho, khuyết điểm nội tình không đủ của Vương thị mới xem

như được giảm bớt rất nhiều.

Nếu không phải tình huống lần này đặc thù, Vương thị muốn tích lũy nhiều nội tình như vậy, còn không biết phải tốn bao nhiêu năm.

Dùng lời của Vương Thủ Triết nói chính là: Đợt này, Vương thị tăng cường cấp sử thi nội tình!

Liên tiếp hơn nửa tháng, ý cười trên mặt Vương Thủ Triết cũng chưa từng tiêu tan, ngay cả lúc rút bài học cho Vương Ly Tiên, trên mặt hắn đều là cười tủm tỉm.

Toàn bộ trên dưới Vương thị, cũng giống như lễ mừng năm mới, gần như tất cả mọi người đều tươi cười, rảnh rỗi không có việc gì liền chạy về phía điểm trao đổi tài nguyên trong tộc khố.

Để thu xếp cho những tài nguyên trân quý đó, Tiểu Tuyết Nhi dưới sự bày mưu đặt kế của Vương Thủ Triết đã bỏ một phần lượng lớn tài nguyên cấp thấp vào danh sách trao đổi. Hiếm khi có cơ hội tốt như vậy, tộc nhân trên tay có điểm cống hiến đương nhiên dồn dập "đến mua".

Hai người Vương Ninh Hi và Vương Ly Nguyệt chạy trốn chăm chỉ nhất, giá trị cống hiến trong tay ào ào đập vào bên trong, trong chớp mắt đã tích trữ một lượng lớn tài liệu.

Tư thế kia, nếu không phải giá trị cống hiến trong tay bọn họ còn phải giữ lại tài nguyên quý giá sau khi trao đổi, sợ là có thể trực tiếp gói gọn những tài nguyên kia.

Tâm trạng tốt của Vương Thủ Triết vẫn kéo dài đến cuối tháng.

Cuối tháng.

Vương thị lại nghênh đón một đợt "tin vui" khác.

Nguyên nhân gây ra là đế tử an tâm không vừa mắt, tự mình từ phẩm cấp Vương thị thăng cấp, để Vương thị từ 【thế gia Trường Ninh ngũ phẩm】 tấn thăng đến 【thế gia Trường Ninh tứ phẩm】.

Đối với sắc phong này, Vương Thủ Triết cũng có chút cạn lời.

Ta đây còn chưa xin quy trình tấn thăng, sao ngươi lại tự ý thăng cấp cho bọn ta?

Tuy nhiên, thế gia Tứ phẩm thì thế gia Tứ phẩm. Dù sao trong nhà Tử Phủ cảnh cũng là một đống lớn. Hơn nữa Vương thị không thăng cấp phẩm cấp, các thế gia thông gia còn lại cũng ngại thăng lên Ngũ phẩm, cũng không thể cản được đạo của người ta.

Hơn nữa lần này thăng cấp Tứ phẩm, không đơn thuần là Vương thị, còn có Lũng Tả Tiền thị cũng thành công thăng cấp Tứ phẩm. Nhưng mà, khác với Vương thị chính là, nhà bọn họ quả thật chỉ có ba vị lão tổ Tử Phủ cảnh.

Tuy nhiên, dù vậy cũng đã rất lợi hại rồi.

Dù sao, toàn bộ thế gia Tứ phẩm Đại Càn cộng lại cũng chỉ có mười mấy.

Ngoại trừ Vương thị dị loại như vậy, đối với tuyệt đại đa số thế gia mà nói, trở thành tứ phẩm, ý nghĩa đã chân chính bước vào vòng tròn Đại Càn.

Đồng thời, chủ mạch của Vương thị Lũng Tả Vương thị, sau khi Trụ Bác lão tổ thăng cấp Tử Phủ cảnh, cũng thành công bước vào hàng ngũ Ngũ phẩm thế gia.

Theo trận tiệc thăng phẩm của Vương thị, các gia tộc thông gia của Vương thị cũng đều thăng cấp thế gia phẩm cấp, Liễu thị, Công Tôn thị, Lư thị, Trần thị, thậm chí còn có Lôi thị cũng thành công thăng cấp ngũ phẩm.

Trong lúc nhất thời, Lũng Tả quận biến thành quận của Đại Càn Tứ phẩm, thế gia Ngũ phẩm dày đặc nhất.

Mà địa khu Trường Ninh vệ, càng là một đống lớn thế gia Ngũ phẩm, có thể nói là thực lực siêu quần. Người không biết đến nơi này, chỉ sợ còn tưởng rằng đã tiến vào Tiên Triều.

Tuy nhiên, loại thăng cấp thế gia này, đối với Vương thị mà nói cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, sau khi ăn xong một bữa tiệc, mọi người nên tiếp tục làm gì thì làm.

Mỗi một tộc nhân đều có không gian và vị trí thuộc về mình, mỗi ngày đều bận rộn vì sự quật khởi của Vương thị.

Ngay khi Vương thị tiếp tục tích cực hướng về phía trước.

Xích Nguyệt Ma Triều.

Phía bắc Xích Nguyệt Ma Triều có một châu tên là 【Thiên Bảo Châu】.

Ở trong mười châu của Ma Triều, Thiên Bảo Châu không tính là phồn hoa nhất, cũng không tính là nổi danh nhất, lại là tiết tấu cuộc sống an nhàn nhất.

Nơi này có hồ nước ngọt lớn nhất trên diện tích Xích Nguyệt đại lục, còn có hàng loạt sinh vật hiếm có sản xuất. Hoàn cảnh địa lý được trời ưu ái, để cho thế gia ở đây dễ dàng có thể kiếm được đầy đủ tiền tài, nhưng cũng làm cho bọn họ rất khó đi ra, hoặc là khuếch trương ra bên ngoài.

Có không ít tửu lâu vang danh Ma Triều, nghỉ dưỡng sơn trang, liền ở cảnh nội Thiên Bảo Châu.

Ngọc Lam lâu.

Đó là một tửu lâu nổi danh ở châu phủ Thiên Bảo Châu.

Lịch sử của nó rất lâu đời, dựa vào đồ ăn rất có màu sắc đặc biệt, cùng với lý niệm kinh doanh độc môn, những năm gần đây phát triển cũng không tệ, chỉ là các chi nhánh lớn nhỏ đã mở hơn trăm nhà.

Giờ phút này.

Trong Ngọc Tuyền lâu.

Lầu hai gần cửa sổ, một vị công tử áo đen trẻ tuổi đang bưng chén rượu, thích ý thổi gió, uống rượu, ánh mắt lướt qua lan can thưởng thức muôn màu hồng trần ven đường.

Gió nhẹ thổi xuống, tóc mai hắn rủ xuống khẽ chập chờn, cẩm tú hoa bào trên người cũng hơi phập phồng, dưới ánh mặt trời chiết xạ ra từng sợi ánh sáng nhè nhẹ, thoạt nhìn lười biếng mà lại nhàn nhã, phong lưu phóng khoáng không nói nên lời.

“Tam Hoàng, không, Tam công tử, chúng ta ra ngoài cũng đã nhiều năm rồi, ngài định khi nào hồi kinh?” Một lão giả mặt trắng không râu, mặc trang phục màu tím sậm, khom người đứng bên cạnh hắn, cung kính hỏi: “Bệ hạ bên kia đã phái người đến thúc giục. Nếu ngài còn không quay về, e là bệ hạ sẽ tức giận.”

Nếu như Xích Ngục Ma Hoàng ở chỗ này, nhất định có thể vừa nhìn đã nhận ra. Người trẻ tuổi này rõ ràng là Tam hoàng tử của Xích Nguyệt Ma Hoàng hiện giờ, Thân Đồ Cảnh Minh.

Rất nhiều thể chế của Xích Nguyệt Ma Triều đều là kéo dài từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, đồng căn đồng nguyên với Tiên Triều, bởi vậy ở rất nhiều phương diện đều tồn tại chung chỗ. Thí dụ như chế độ người thừa kế.

Giống như công chúa của Tiên Triều, hoàng tử của Ma Triều cũng đều là huyết mạch của tuyệt thế thiên kiêu.

Là Tam hoàng tử của Ma Triều, hiện giờ tuổi tác của hắn vẫn chưa tới ba trăm, nhưng đã là Tử Phủ cảnh đỉnh phong, cho dù là trong nội bộ Thân Đồ thị, cũng đã là nhân vật có thực quyền hết sức quan trọng.

“Lão tổ tông nếu tức giận thì tức giận là được rồi. Số lần ta chọc lão nhân gia ông ta tức giận còn ít sao?” Thân Đồ Cảnh Minh không thèm để ý uống hớp rượu, biểu tình trên mặt vẫn thoải mái và nhàn nhã như trước: “Hắn chính là ở chỗ Tiên Hoàng chịu nhục nhã, muốn tìm vài người giáo huấn cho hả giận. Bây giờ ta trở về mới là đâm vào lưỡi đao, không thể thiếu bị đánh một trận. Oan này vẫn là để lão đại cùng lão nhị cõng đi, dù sao bọn họ chí hướng rất cao xa.”

“Nhưng cái này…” Lão nội thị chần chừ, trong lòng rối rắm: “Chúng ta đây không phải là kháng chỉ sao?”

“Ai nha, được rồi, cái này tính là kháng chỉ gì chứ? Ngươi nói với người lão tổ tông phái tới, lần này ta du lịch chính là vì chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, hiện giờ ta còn chưa tìm được cơ hội đột phá, sẽ không trở về.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh tròng mắt hơi đổi, trong chớp mắt liền bịa ra lý do: “Mặt khác, di tích trước đó phát hiện ra kia cũng còn chưa đột phá, trong đó nói không chừng có cơ duyên của ta. Cho dù muốn trở về, cũng phải chờ ta thăm dò xong di tích đã.”

Đang nói, gã sai vặt trong Ngọc Khuyết lâu cung kính đưa tới một quyển sách nhỏ bằng ngọc.

Quyển sách nhỏ chế tác tinh xảo đẹp đẽ, trên bìa dùng cổ triện viết năm chữ lớn vàng ròng —— 【Xích Nguyệt Thánh Kiệt Bảng】.

Bảng 【 Xích Nguyệt Thánh Kiệt 】 này tên như ý nghĩa, chính là một bảng danh sách người trẻ tuổi được gọi là "Thánh Kiệt" trong phạm vi của Xích Nguyệt Ma Triều này.

Nhân số trên bảng danh sách này không nhiều, người có thể vào bảng đều là tuyệt thế thiên kiêu, hoặc là dưới Thần Thông cảnh.

Chú ý, điều trước đó là Tuyệt Thế Thiên Kiêu. Loại người này nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai hoặc là nhất đại đế, hoặc là hoàng thất phong vương, hoặc là chủ nhân tương lai của một phương thánh địa.

Thân Đồ Cảnh Minh hắn tất nhiên cũng ở trên bảng danh sách, chỉ là bởi vì hắn hiện tại vẫn chỉ là tu vi Tử Phủ cảnh, tổng thể xếp hạng tương đối gần phía sau. Bất quá theo bản thân hắn, vẫn nên dựa vào phía sau thì tốt hơn, cũng tránh khỏi quá mức thu hút ánh mắt.

Bởi vì nhân số thật sự quá ít, bảng danh sách này thường thường mấy chục năm không thay đổi, quả thực không có gì để xem, Thân Đồ Cảnh Minh chỉ liếc mắt một cái, liền không thèm để ý thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống rượu ngon, hưởng dụng mỹ thực.

Ma Hoàng gì gì đó, có cái gì đáng để làm sao?

Ngoại trừ có thể sống được lâu hơn một chút, trách nhiệm trên vai thật sự quá nặng, chỉ là ngẫm lại hắn đã cảm thấy hít thở không thông rồi.

Hơn nữa, sau khi lên làm Ma Hoàng, còn phải tranh giành cả đời với Tiên Hoàng của Tiên Triều đối diện, hở chút là muốn thu thập cục diện rối rắm cho đám người dưới, thích ai làm thì làm, cả đời này của hắn coi như tiêu dao phong vương là đủ rồi.

Cùng lúc đó.

Nhã tọa cách đó không xa, dưới sự hầu hạ của tiểu nhị nghênh đón hai mỹ nữ.

Các nàng thân hình yểu điệu, bước đi thong dong, mặc dù đều đeo mạng che mặt nhưng vẫn khó che giấu được một thân khí chất trác tuyệt bất phàm.

Tùy tiện chọn một ít mỹ thực bảng hiệu.

Trong đó có một vị nữ tử mặc bảo quần màu xanh, bàn tay thon thả nhẹ nhàng vung lên, liền vô thanh vô tức tạo ra một vòng bảo hộ vô hình, ngăn cách ngoại giới dò xét.

Loại vòng bảo hộ do thần niệm cùng huyền khí kết hợp này, có thể cung cấp cho các nàng tư mật nói chuyện mà không sợ bị người chặn lại. Loại vật lý này ngăn cách, dù là Chân Tiên tới cũng đừng nghĩ lặng yên không một tiếng động mà nghe lén.

"Nhược Băng." Đôi mắt phượng của nữ tử váy xanh lưu chuyển, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn không thể đè nén được: "Thủ Triết gia chủ cũng quá thần kỳ, kế hoạch liên tục đánh lén tiểu ma tôn ở Chu quốc, đều vô cùng thành công. Bây giờ tiểu ma tôn kia quả thực chính là mục tiêu của mọi người, sợ là không giữ được cơ hội truyền thừa. Buồn cười là, hắn còn tưởng rằng tất cả đều chỉ là ngoài ý muốn, căn bản không biết là Thủ Triết gia chủ mưu tính ở sau lưng."

Tin tức Tiểu Ma Tôn liên tục thất bại, dưới sự trợ giúp của người hữu tâm đã lan truyền khắp Ma Triều, vô số quần chúng ăn dưa đồng thời cũng đang chờ xem trò hay.

"Thanh Hoàng tỷ tỷ, trước mắt còn chưa đến mức này." Vương Lung Yên dùng tên giả là 【Vương Nhược Băng】 khẽ cau mày, "Căn cơ của Chử thị nhất tộc quá thâm hậu, mà chủ nhân của Chân Ma điện Thiên Thác, hiện giờ cũng là lúc thực lực và quyền thế cao nhất. Có một ngày, chức vị tiểu ma tôn của Thiên Cương sẽ không dễ bị dao động."

"Ta nghe nói tiểu ma tôn Thiên Tuyền kia đã chia nhau thỉnh tội với Ma Tôn và Ma Hoàng, thừa nhận sai lầm của mình, cũng quyết ý tự mình sung quân đi chiến trường ngoại vực lập công để rửa sạch sỉ nhục. Chỉ cần hắn ở chiến trường ngoại vực lập nhiều kỳ công, liền có khả năng xoay chuyển cục diện."

"Ngoại vực chiến trường…" Nữ tử váy xanh, chính là Thanh Hoàng Yêu Đế vừa nghe đến cái tên này, trong ánh mắt liền toát ra vẻ kiêng kị: "Đó cũng không phải là một thiện địa, cũng không phải hậu hoa viên bọn Chử thị có thể tùy ý đùa bỡn. Hắn muốn lập đại công, yêu ma ngoại vực sẽ không phối hợp với hắn. Đúng rồi, chúng ta có nên nhân cơ hội này dương

danh khí, cũng thừa cơ ngắm bắn danh vọng của Thiên Tuyền không?"

"Không cần." Vương Lung Yên bình tĩnh lắc đầu, thản nhiên nói: "Trước mắt nhiệm vụ quan trọng nhất của ta là đánh bóng tu vi, chuẩn bị cho đột phá Thần Thông cảnh, không nên dính dáng đến loại chuyện này."

Trận trước Thủ Triết gửi thư tới cho nàng từng đề cập qua việc này. Dựa theo cách nói của hắn, lần này tiểu ma tôn gặp khó khăn, chẳng qua chỉ là bắt đầu của tất cả mà thôi.

Hỏa diễm một khi đốt, sẽ không dễ dàng dập tắt.

Những thế lực đang ẩn nấp kia nếu đã lộ diện, muốn rụt trở về cũng không dễ dàng. Hắn chỉ cần thỉnh thoảng hướng bên trong thêm một cây củi, thổi một trận gió, ngọn lửa sẽ càng cháy càng mãnh liệt, cuối cùng đem toàn bộ ma triều cuốn vào trong vòng xoáy "ma tử chi tranh" của Chân Ma điện.

Tới lúc đó, nó sẽ tự tìm cơ hội, thuận thế đẩy nàng lên theo.

Về phần hiện tại, nàng cái gì cũng không cần làm, chỉ cần kiên định tu luyện, chờ đợi thời cơ là được.

"Sao chúng ta có thể không làm gì chứ?" Thanh Hoàng yêu đế có chút nóng ruột nói: "Còn Nhược Băng, Thủ Triết gia chủ có sắp xếp chuẩn bị hậu chiêu ở chiến trường ngoại vực không? Ví dụ, phá hư kế hoạch thiên cương xoát công huân của ngươi?"

"Thủ Triết không đề cập tới việc này. Nhưng dựa vào sự hiểu biết của ta đối với hắn, từ trước đến nay hắn cho rằng, chỉ cần chiến trường ngoại vực chống địch là có công với Nhân tộc, cần cổ vũ, dưới tình huống như vậy hắn hẳn là sẽ không chủ động kéo chân sau của Tiểu Ma Tôn." Vương Lung Yên lắc đầu nói: "Ta tin hắn sẽ chủ trương. Thanh Hoàng tỷ tỷ, chúng ta vẫn nên làm từng bước một đi, tùy tiện hành động nói không chừng sẽ phá hỏng kế hoạch của Thủ Triết."

"Cũng đúng." Thanh Hoàng yêu đế gật đầu nói: "Vương Thủ Triết kia sâu không lường được, chúng ta căn bản không thể tưởng tượng ra rốt cuộc trong đầu hắn đang tính toán cái gì, vẫn nên thành thành thật thật tiếp tục du sơn ngoạn thủy, quen thuộc Ma Triều đi."

Ngay khi hai người đang nói chuyện.

Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh cũng lưu ý đến các nàng.

Thiên Bảo Châu tuy cũng được coi là địa linh nhân kiệt, nhưng mỹ nhân có khí chất xuất chúng như thế cũng là hiếm thấy.

Lúc hắn vừa chuẩn bị tiến lên bắt chuyện một phen, lại nghe được lão nội thị bên cạnh truyền âm nói: "Tam công tử chớ có hành động thiếu suy nghĩ. Nữ tử váy xanh kia một thân tu vi sâu không lường được, ngay cả chúng ta đều mơ hồ cảm thấy có áp lực."

"Lăng Hư cảnh?" Thân Đồ Cảnh Minh lông mày nhíu lại, hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại càng cảm thấy hứng thú: "Cô nương lạnh lùng kia ra ngoài hành tẩu, lại có Lăng Hư cảnh đi theo, thân phận này e là không đơn giản."

Hắn Thân Đồ Cảnh Minh thân là Tam hoàng tử Ma Triều, ra ngoài rèn luyện có Lăng Hư cảnh đi theo bảo hộ là chuyện bình thường, nhưng Lăng Hư cảnh thế gia nhất phẩm bình thường đều là cấp bậc lão tổ tông, sao có thể tùy tùy tiện hạ thân phận làm hộ vệ cho người ta?

Hắn vừa dứt lời.

Chỉ thấy trong Ngọc Hoàng lâu lại có một đám công tử ca trẻ tuổi đi tới.

Trong đó người cầm đầu mặc cẩm y hoa phục, bề ngoài tuấn tú, lại có một đôi mắt hoa đào ngả ngớn.

Một vị công tử ca mặt mày tái nhợt sau lưng hắn vừa nhìn thấy Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế hai nàng liền hưng phấn, chỉ vào Vương Lung Yên nói: "Thiếu phủ chủ, chính là nàng ta! Chính là mụ đàn bà xấu xí mặc áo lam kia đánh ta."

Ánh mắt thiếu phủ chủ kia quét qua Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế, lập tức tươi cười đi lên phía trước: "Hai vị cô nương thật là to gan, đánh huynh đệ của Thiên Bảo thiếu phủ chủ ta, lại còn dám công khai ăn cơm ở Ngọc Khuyết lâu."

"Ban ngày ban mặt cưỡng đoạt nữ tử, không giết hắn coi như vận khí của hắn tốt." Vương Lung Yên lạnh nhạt liếc hắn một cái: "Ngươi chuẩn bị ra mặt thay hắn?"

“Cướp đoạt nữ tử?” Thiếu phủ chủ cười ha ha nói: “Gia tộc của nữ tử kia nợ huynh đệ ta tiền, bắt nàng trở về gán nợ có gì sai? Tóm lại, các ngươi đánh huynh đệ của ta, hay là theo ta đi một chuyến đi.”

Vừa dứt lời, thiếu phủ chủ kia liền động thủ.

Đừng nhìn hắn mặt mày nhẵn nhụi, nhưng hành động lại cực kỳ dứt khoát, lúc một trảo bắt tới, sau lưng bỗng nhiên hiện ra một con mãnh hổ màu trắng uy nghiêm, khí thế hung hãn uy nghiêm trong nháy mắt tràn ngập ra.

Lúc này công tử ca đi theo phía sau hắn ta liền lui về phía sau nửa bước.

Không ngờ, Vương Lung Yên ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, trong miệng đàn hương nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Cút!”

Cùng lúc đó, nàng tiện tay quơ trường kiếm lên, kiếm chưa rời vỏ liền điểm ra một kiếm.

“Ông”

Một tiếng kiếm minh ngân dài từ trong vỏ vang lên, kiếm ý lăng liệt trong nháy mắt tung hoành mà ra.

Cùng một thời gian.

Một con Băng Phượng cực lớn bỗng nhiên hiển hiện ở phía sau nàng, kim quan mắt vàng, cánh chim trải rộng chiết xạ ra ngàn vạn hào quang, uy thế đáng sợ khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ Ngọc Đình lâu đều bay lên tuyết lớn bay lả tả, nhiệt độ kịch liệt hạ thấp, tựa như trong nháy mắt mùa đông ấm áp từ mùa xuân đi tới cực hàn.

Bông tuyết tung bay, một vòng kiếm ý lạnh thấu xương giống như chịu tải hàn ý vô tận đột nhiên xẹt qua, mũi nhọn khiếp người làm cho người ta kinh hãi.

Thiếu phủ chủ dầu sôi mì kia còn chưa kịp phản ứng, ngay trong khoảnh khắc bay ngược ra ngoài, hung hăng nện ở trên đường phố.

Trong nháy mắt, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Sóng xung kích cuồng bạo làm cho người đi đường bên đường trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, nhao nhao căng ra phòng ngự tứ tán tránh né.

Đợi sóng xung kích năng lượng cuồng bạo tản đi, chỉ thấy trong hố lớn có thêm một pho tượng băng, tượng băng kia vươn tay thành trảo, chính là Thiếu phủ chủ vừa rồi còn không ai bì nổi kia.

Một kiếm này, hoa lệ mà sạch sẽ, chấn kinh tất cả mọi người.

Có thể thấy được mấy năm nay Vương Lung Yên không uổng công.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh nhìn thấy cảnh này, ánh mắt sáng rực lên, nhịn không được lẩm bẩm: “Hay cho một huyết mạch Băng Phượng oai hùng, thú vị, thú vị!”

“Ta quyết định, nàng chính là hoàng tử phi sau này của ta!”

…

Chương 142: Lão tổ nhà ta có cách cục vô song sao?

…

Nhưng mà.

Thân Đồ Cảnh Minh vừa nói xong.

Trong Ngọc Tuyền lâu, biến cố nảy sinh.

Một luồng khí tức tu sĩ Thần Thông cảnh đột nhiên bay lên từ trong lầu, cuốn theo cơn tức điên cuồng lao tới: "Tiện nhân thật to gan! Dám đả thương thiếu phủ chủ nhà ta."

Lời còn chưa dứt, một đạo chưởng ý mênh mông đã gào thét mà đến.

Chưởng ý kia giống như núi cao nguy nga, lại giống như ẩn chứa đại địa thâm trầm nặng nề, lúc gào thét mà đến, toàn bộ không khí tầng hai của Ngọc Đình lâu đều cứng lại, tựa như Thái Sơn áp đỉnh.

Cùng lúc chưởng ý xuất hiện, một vị lão giả mặc trường bào màu ố vàng cũng như hình với bóng, thoắt ẩn thoắt hiện mà tới.

Dưới uy thế mênh mông, tay áo hắn tung bay, cả người cũng giống như cùng Hàm Sơn chi ý hòa thành một thể.

Không thể nghi ngờ, đây chính là hộ vệ cung phụng đi theo bên cạnh thiếu phủ chủ Thiên Bảo phủ.

Chân mày Thanh Hoàng Yêu Đế nhíu lại, vừa định ra tay, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh ở bên cạnh đã nháy mắt ra hiệu với lão nội thị trước một cái, lão nội thị lập tức hiểu ý, vươn người đứng dậy, vung tay áo lên.

"Oanh!"

Một đạo thủy sắc huyền khí bay ra.

Cùng với tiếng nước chảy gào thét, uy thế đáng sợ bộc phát ầm ầm.

Trong nháy mắt này, tựa như có một đạo thiên hà treo ngược mà đến, tất cả mọi người ở đây đều thoáng như thấy được thiên hà mênh mông cuồn cuộn trút xuống, gào thét ở trong thiên địa tàn sát bừa bãi.

Uy thế đáng sợ quét ngang xuống, thần thông cung phụng kia sắc mặt đại biến, cơ hồ là trong nháy mắt, hắn liền không có lực phản kháng bị đập bay ra ngoài.

Năng lượng cuồng bạo quét ra, giống như hồng thủy quá cảnh, bàn ghế xung quanh trong nháy mắt liền không chịu nổi vỡ vụn ra.

Kèm theo từng trận tiếng nổ vang "Ầm ầm", non nửa Ngọc Đình lâu đều bị chấn động ầm ầm sụp xuống, động tĩnh cực lớn làm cho người đi đường dưới lầu đều bị dọa nhảy dựng, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Những khách nhân khác trong Ngọc Thiên Lâu thấy thế, sắc mặt nhao nhao biến sắc.

Không thể nghi ngờ, người ra tay này, tuyệt đối là một vị cường giả Lăng Hư cảnh!

"Khụ khụ khụ!"

Qua một hồi lâu, vị cung phụng thần thông kia của Thiên Bảo phủ mới khó khăn bò ra từ trong gạch nát ngói vụn.

Trong miệng hắn tràn đầy máu tươi, ánh mắt nhìn về phía lão nội thị sợ hãi không thôi: "Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối, vì sao lại đối nghịch với Thiên Bảo Phủ ta?"

"Hừ!" Lão nội thị từ trên cao liếc mắt nhìn hắn một cái, "Đừng nói là ngươi chỉ là cung phụng Thần Thông cảnh nho nhỏ, đó là phủ quân nhà ngươi đích thân đến, chúng ta muốn đối nghịch là đúng."

"Còn không mau dẫn theo tên Thiếu phủ chủ gây chuyện thị phi kia của nhà ngươi cút?!"

Ta có nhà?

Trong lòng cung phụng Thần Thông phát lạnh, nhất thời đoán được lai lịch của lão giả, vội vàng thức thời hành lễ nói: "Đắc tội Tôn thượng, ta đi ngay, đi ngay."

Dứt lời, cung phụng vội vàng mang theo Thiếu phủ chủ bị đóng băng bỏ chạy.

Sau khi đám người đi rồi, lão nội thị liền thu hồi một thân khí thế sắc bén, nhẹ nhàng hạ thân xuống yên lặng đứng ở phía sau Tam hoàng tử, giống như là một lão bộc vô hại.

Thân Đồ Cảnh Minh trong lòng hiểu rõ, kế tiếp, đã đến thời khắc mình biểu diễn.

Hắn ưỡn ngực, "rầm" một tiếng mở ra quạt xếp, dùng tư thế tiêu sái tự nhiên nhất mà mình chuyên môn diễn luyện cất bước đến trước mặt Vương Lung Yên, phong độ nhẹ nhàng thi lễ với nàng: "Cô nương, kinh ngạc rồi."

"Ngươi là người phương nào?"

Vương Lung Yên lạnh nhạt đáp lễ lại, thái độ có chút không mặn không nhạt.

"Tại hạ Lý Kim Minh, bất quá chỉ là một đệ tử thế gia nghèo túng, lai lịch không đáng nhắc tới." Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh mồm toàn nói bậy bạ: "Xin hỏi phương danh của cô nương, quê hương nơi nào?"

"Vương Nhược Băng." Vương Lung Yên lạnh lùng nói: "Đến từ một tiểu quốc xa xôi, lai lịch thân phận cũng không đáng nhắc tới."

Nàng vừa mở miệng, liền thuận lợi đem trời trò chuyện mà chết.

Bầu không khí lập tức lạnh như băng, lúng túng.

"Tam Hoàng, không, Tam công tử." Lão nội thị liếc mắt nhìn bóng lưng Thân Đồ Cảnh Minh, không hiểu truyền âm nói: "Ngài không phải nói muốn cưới nàng làm hoàng tử phi sao, vì sao không trực tiếp bạo lộ thân phận?"

"Trác lão, ngươi đây là không hiểu sao?" Tam hoàng tử đồng dạng truyền âm trả lời: "Nếu ta tự bạo thân phận hoàng tử, nàng khẳng định sẽ muôn vàn nguyện ý, vô cùng nhiệt tình, phấn đấu quên mình nhào tới dính chết ta, đến lúc đó ta làm sao có thể phân rõ người nàng thích là của ta, hay là thích quyền thế trong tay ta? Hoàng tử phi ta muốn tìm, khẳng định rất thật lòng với ta."

“Ách… Tam công tử anh minh.” Lão nội thị Trác công công cơ mặt co lại, có chút bất đắc dĩ.

Hắn phụ trách phụng dưỡng vị Tam hoàng tử này, chỗ nào cũng rất tốt, chỉ là phong cách hành sự quá mức tùy tâm sở dục, chính mình ở chung với hắn nhiều năm như vậy, còn thường xuyên không rõ ràng rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì.

“Tóm lại, Trác lão ngươi cứ an tâm nhìn xem, xem ta dựa vào mị lực bản thân như thế nào để bắt được nàng.” Trong ánh mắt Tam hoàng tử lóe ra hưng phấn, truyền âm với lão nội thị.

“Chuyện này… Tam công tử cứ tùy ý.” Lão nội thị lùi lại phía sau một bước.

“Hóa ra là Nhược Băng tiểu thư.” Tam hoàng tử tiếp tục đề tài lúc trước, phong độ nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi bị đăng đồ tử kia phá hủy nhã hứng, không bằng ta để tửu lầu một lần nữa dâng lên chút chiêu bài, chiêu đãi tiểu thư một chút?”

“Không cần, chúng ta không quen.” Vương Lung Yên thản nhiên nói: “Ngươi chớ có ở đây quấy rầy chúng ta dùng cơm.”

Trời lại nói chết rồi.

Tam hoàng tử suy nghĩ một chút, nghĩ tới một đoạn cầu rất thịnh hành gần đây, một chiêu kia hẳn là dùng rất tốt.

Lúc này, hắn hất cằm lên, lộ ra thần sắc kiêu căng, đồng thời đè thấp tiếng nói, bá khí nổi bật nói: “Nữ nhân, sự lạnh lùng của ngươi thành công khiến cho ta chú ý. Ngươi có phải đã biết thân phận của ta hay không, được rồi, ta thừa nhận ta là…”

Vừa nói chuyện, hắn vừa thu quạt xếp lại, liền hướng cằm Vương Lung Yên hất tới.

Nhưng mà, không đợi quạt xếp của hắn đụng phải Vương Lung Yên.

Bỗng dưng.

Một đạo kiếm quang như tuyết hiện lên.

Hàn ý thấu xương theo kiếm ý xâm nhập mà ra.

Gần như trong khoảnh khắc, toàn thân Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cứng đờ, sương khí cực lạnh từ ngực hắn lan tràn

ra, trong khoảnh khắc bao phủ thân thể hắn.

Chỉ ngắn ngủn một hơi thở, cả người hắn liền biến thành một tòa tượng băng "sinh động như thật", thậm chí biểu lộ trên mặt, đều định dạng tại trạng thái chưa biến đổi.

"…"

Lão nội thị Trác công công vẻ mặt kinh ngạc.

Đây chính là tam hoàng tử nói làm sao đem nàng bắt lại?

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết mình nên hỗ trợ hay không.

Đang lúc hắn xoắn xuýt, đôi mắt phượng thon dài của Thanh Hoàng Yêu Đế đã tập trung vào hắn.

Trong lòng Trác công công rung động, lập tức quyết định giả câm giả điếc trước, lẳng lặng xem Tam hoàng tử biểu diễn.

Cũng may, Thân Đồ Cảnh Minh rốt cuộc không phải là người ăn chay như thiếu phủ chủ Thiên Bảo Phủ.

Bị đông lạnh thành tượng băng chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, ma khí trong cơ thể hắn liền chuyển một cái, khí tức nóng bỏng khuếch tán ra, trong giây lát liền hòa tan huyền băng, ngoại trừ bộ dáng chật vật một chút, không có khuyết điểm nào khác.

"Tốt tốt tốt! Bát quả ác bá đạo có tính cách, ta càng thích." Tam hoàng tử cười tà mị kề sát vào, "Nếu như thế, ta sẽ không giấu diếm thân phận của ta, ta là…"

"Thân Đồ Cảnh Minh, Tam hoàng tử của Xích Nguyệt Ma Triều." Thanh Hoàng Yêu Đế tức giận liếc hắn ta một cái thay Vương Lung Yên, "Xích Nguyệt Thánh Kiệt bảng xếp hạng cuối cùng, tính tình cổ quái, hỉ nộ bất định, làm việc tùy tâm sở dục. Ta khuyên ngươi vẫn là bớt xem mấy bản thoại tình thoại bản, đừng để đầu óc nhìn hỏng mất."

"A… ha ha ha." Ánh mắt Tam hoàng tử kinh ngạc: "Các ngươi biết thân phận của ta? Được rồi, tối nay lại nói. Nhưng ta nhất định phải nhấn mạnh một chút, mặc dù hiện giờ ta xếp hạng sau, nhưng đó là vì ta còn chưa thăng cấp Thần Thông cảnh, tư chất huyết mạch không thấp."

Nói xong, khí chất hắn biến đổi, trên người trong nháy mắt nhiều hơn một cỗ quý khí, có vài phần bộ dáng hoàng tử.

"Nếu thân phận đã bại lộ, vậy ta cũng không có gì phải giấu diếm, không sai, ta chính là Tam hoàng tử đương triều Thân Đồ Cảnh Minh." Hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Vương Lung Yên, cố ý đè thấp giọng nói bá đạo: "Nữ nhân, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là hoàng tử phi của ta."

"Cút!"

Ánh mắt Vương Lung Yên phát lạnh, tay ngọc vỗ một cái.

Hàn khí lạnh thấu xương hóa thành chưởng lực bá đạo, trong thời gian ngắn liền cách không đánh trúng lồng ngực của hắn.

Thân Đồ Cảnh Minh lại bị đánh bay ra ngoài, trên đường đụng sập không biết bao nhiêu gian phòng.

Trong nháy mắt chung quanh trở nên yên tĩnh không gì sánh được.

"Khụ khụ khụ!"

Không đến hai hơi thở, Tam hoàng tử cực kỳ chịu đòn liền kéo đống rác chui ra, cười ha ha nói: "Có ý tứ, rất thú vị. Đã bao nhiêu năm rồi không có nữ nhân nào dám đánh bổn hoàng tử."

"Nữ nhân, ngươi rất tốt, không vì quyền thế mà động. Thân Đồ Cảnh Minh ta càng thưởng thức ngươi hơn. Ba viên linh thạch cực phẩm này, một món linh bảo Thần Thông đều thuộc về ngươi…"

"Oanh!"

Lời còn chưa nói hết, Tam hoàng tử lại bị đánh bay.

Một lát sau, hắn lại lảo đảo thổ huyết đứng lên: "Được được được, không vì quyền thế mà động, không vì tài phú mà động. Tuyệt thế nữ tử như thế, không làm Hoàng tử phi ta thật là đáng tiếc. Nữ nhân, ngươi đã thành công khơi dậy dục vọng chinh phục của ta."

Lão nội, Trác lão ở bên cạnh nhìn mà kinh hãi.

Tam hoàng tử đều bị đánh thành như vậy, hắn có muốn ra tay giúp đỡ cái gì hay không? Lại đánh tiếp, thật đánh hỏng người thì làm sao được?

“Trác lão, ngươi an tâm chớ vội, loại chuyện này chỉ có thể tự ta ra tay.” Tam hoàng tử phất tay ngăn cản, sau đó mặt mũi tràn đầy tự tin đi đến trước mặt Vương Lung Yên: “Ta tin tưởng, một chiêu tiếp theo ta tung ra, ngươi bảo đảm sẽ không đánh ta nữa.”

Nghe nói như thế, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hắn hấp dẫn.

Gia hỏa này còn có thể có chiêu số gì?

Vương Lung Yên cũng không khỏi hơi nhíu mày.

Da mặt của Tam hoàng tử này cũng không phải là dày bình thường.

“Trác lão ngăn cách chung quanh một chút.” Lúc này, Tam hoàng tử Thân Đồ Minh bỗng nhiên thần thần bí bí phân phó một tiếng.

Lão nội thị theo lời mà đi, lúc này dùng thần niệm và huyền khí bao phủ chung quanh lại, ngăn cách các loại dò xét.

Thân Đồ Cảnh Minh lúc này mới móc ra một khối ngọc bội màu xanh sẫm cổ xưa, lắc lắc trước mặt Vương Lung Yên: “Nhược Băng cô nương có biết vật này không?”

Ngọc bội kia màu sắc oánh nhuận, linh khí dạt dào, phía trên còn điêu khắc một gốc linh thực kỳ quái tựa như dây mây mà không phải mây, tựa như hoa mà không phải hoa, thoạt nhìn rất không tầm thường.

“?”

Vương Lung Yên đã bắt đầu mất kiên nhẫn, liếc nhìn ánh mắt của Thân Đồ Cảnh Minh mang theo vài phần nghi ngờ.

Tam hoàng tử ngươi xác định, lấy loại vật không hiểu thấu này đến quấy rối, sẽ không bị đánh?

“Tam công, không, Tam hoàng tử, sao ngài lại lấy hết bảo vật ra vậy?” Lão nội thị xấu hổ: “Đây là cơ duyên của ngài đấy.”

“Cơ duyên cái gì?” Tam hoàng tử vẻ mặt thản nhiên nói, “Nếu băng nhất định sẽ trở thành nữ tử phi của hoàng tử ta, cơ duyên của ta chính là của nàng, cơ duyên của nàng cũng chính là của ta. Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, ngay cả tên của

hài tử ta sau này cũng nhớ kỹ rồi, nếu là nam hài thì gọi là Thân Đồ…”

“Oanh!”

Tam hoàng tử lại bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng miếng ngọc bội màu xanh lục lại rơi vào tay Vương Lung Yên.

Chờ hắn lại tập tễnh đi trở về, Vương Lung Yên lạnh như băng nói: “Nếu như ngươi còn dám ô ngôn uế ngữ, lần sau tuyệt không lưu tình.”

Dứt lời, nàng liền đem ngọc bội màu xanh sẫm trả lại cho Tam hoàng tử.

“Đúng đúng đúng, ta nghe lời ngươi.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh liên tục gật đầu, lại thần bí nói: “Ngươi có biết ngọc bội này là chìa khóa mở ra di tích nào không?”

Vương Lung Yên lạnh lùng không nói.

“Ta đang thưởng thức khí chất lạnh lùng như băng của ngươi, không vì quyền thế và tiền tài mà mê hoặc.” Tam hoàng tử si mê nhìn Vương Lung Yên, ngữ khí có chút đắc ý, “Ngọc bội này đối ứng di tích, theo ta khảo sát, chắc có liên quan tới một trong mười đại anh hùng 【Ma Thực tôn giả】. Lão nhân gia nàng là cường giả Chân Tiên cảnh, lưu lại di tích tự nhiên cũng là di tích Chân Tiên. Nói không chừng, trong đó còn cất giấu tiên kinh và tiên khí.”

“?”

Vẻ mặt Vương Lung Yên vẫn lạnh như băng, trong ánh mắt lại nổi lên vài phần nghi hoặc.

Tam hoàng tử này có phải đầu óc có vấn đề hay không? Trong tay nắm giữ di tích Chân Tiên, vậy mà tùy tiện chia sẻ tin tức với người xa lạ?

Tuy nhiên, so với chuyện này, một chuyện khác cũng làm nàng nghi hoặc: “Thập đại anh hùng? Ý ngươi là tội phạm truy nã thời Thần Vũ?”

“Nếu như Băng nói cẩn thận!” Tam hoàng tử biến sắc: “Những lời này ngươi nói ở một nước nhỏ hẻo lánh thì thôi, ở chỗ

chúng ta nhất định không được nói lung tung, nhất định phải gọi là thập đại anh hùng. Nếu như Băng ngươi từ nhỏ tới đây có thể không biết, lão tổ tông Thân Đồ thị chúng ta chính là một trong thập đại anh hùng 【Hồng Liên Tôn Giả】!"

"Lời này của ngươi nếu như để người khác nghe được, những người Thân Đồ thị khác không dễ nói chuyện như ta."

Vương Lung Yên nhất thời im lặng.

Nàng tuyệt đối cũng không nghĩ tới, Ma Hoàng nhất mạch dĩ nhiên sẽ là hậu duệ huyết mạch một trong thập đại tội phạm truy nã lưu lại.

"Tóm lại, bổn hoàng tử đang thử mở ra di tích Chân Tiên này, chân thành mời Nhược Băng cô nương cùng đồng hành, thế nào?" Tam hoàng tử một mặt mong đợi nói.

"Việc này, ta muốn suy xét một phen." Vương Lung Yên hơi trầm ngâm nói.

Nếu là đồ vật khác, nàng tất nhiên là không có hứng thú, nhưng mà di tích Tiên thì vẫn có thể suy tính một chút. Bất quá, cẩn thận, vẫn là trước nghĩ cách thăm dò con đường của Tam hoàng tử này.

Dù sao, bất kể tiểu tử này nhìn thế nào, đều có chút không bình thường…

"Tốt tốt tốt, dù sao lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, nếu Băng ngươi suy nghĩ nhiều mấy ngày cũng không sao." Tam hoàng tử mừng rỡ vạn phần, hưng phấn đến độ cả người lâng lâng.

Hắn biết ngay, không có tu sĩ Huyền Vũ nào có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của di tích Chân Tiên!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Xích Nguyệt Ma đình, Ma Hoàng cung.

Ma Hoàng Cung to lớn tọa lạc trên một mảnh cao nguyên, chỉnh thể tựa như kim loại đúc thành, nguy nga sừng sững, khí phách hùng hồn.

Diện tích của nó vô cùng lớn, nói nó là một tòa cung không bằng nói là một tòa thành.

Cùng cao cao treo trên bầu trời, tựa như tiên cung ngọc đình so sánh, Ma Hoàng Cung tọa lạc trên mặt đất thiếu đi vài phần tiên ý dạt dào, lại càng thêm vài phần khí phách hùng hồn bá đạo.

Cảm giác đó giống như nó đã hòa thành một thể với mặt đất dưới chân, cùng hô hấp, cùng tiến cùng lui.

Sâu trong Ma Hoàng cung, ở vị trí gần phía đông có một tòa cung điện tên là Hạo Thiên điện.

Nơi này là địa phương bình thường Xích Ngục Ma Hoàng xử lý sự vụ triều chính, công năng tương tự với thư phòng, nhưng bởi vì Ma Hoàng thường xuyên sẽ triệu triều thần tới chỗ này tra hỏi, cho nên lại kiêm luôn một ít chức năng tiểu triều hội.

Giờ phút này.

Trong Hạo Thiên điện.

Bởi vì lịch sử Ma Hoàng Cung xây dựng cực kỳ lâu, Hạo Thiên Điện lại là một trong những toà cung điện xây dựng sớm nhất, căn cứ vào thẩm mỹ Ma Triều thành lập sơ kỳ, thiết kế cung điện không hợp lý lắm, hái sạch cũng không tốt lắm, mặc dù ban ngày, trong điện vẫn như cũ lộ ra thập phần hôn ám.

Để cải thiện tình huống này, các nội thị phủ nội vụ của Ma Hoàng cung, trên xà ngang trong nội điện treo một chiếc đèn lồng hoa lệ được điêu khắc từ hỏa tinh màu đỏ khảm thành.

Giờ phút này, đèn lồng đang tản ra quang mang sáng ngời, chiếu sáng toàn bộ nội điện.

Nhưng mà, cho dù ánh sáng sáng ngời thế nào, bầu không khí trong nội điện vẫn như cũ thập phần đè nén cùng ngưng trọng.

Chính giữa nội điện.

Hai thanh niên khí vũ hiên ngang đang khoanh tay đứng, cúi thấp đầu không dám nói lời nào.

Tướng mạo hai người tương tự nhau, đều anh tuấn như đao gọt rìu đục, chỉ là trường bào màu đỏ thẫm, một mặc trường bào

màu đỏ sậm.

Trong đó, mặc trường bào màu đỏ thẫm, thoạt nhìn hơi lớn tuổi một chút, ổn trọng một chút, một người mặc trường bào đỏ sậm hơi trẻ tuổi một chút.

Nhưng cho dù là ai, khí tức trên người đều hừng hực và dồi dào, mạnh mẽ và bá đạo, rõ ràng đều là cường giả Thần Thông cảnh.

Hai người này chính là hai vị hoàng tử xuất sắc nhất hiện nay của Xích Nguyệt Ma Triều, đại hoàng tử 【 Thân Đồ Nguyên Chính 】 cùng với nhị hoàng tử 【Thân Đồ Toàn Toàn 】.

So sánh với Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh kiếm cớ không trở về, hai người này có thể coi là "thành thật giao hảo", nghe lão tổ tông tuyên triệu lập tức vội vàng chạy trở về.

Mà Xích Ngục Ma Hoàng trước đó không lâu cương vũ nhi hồi quy, giờ phút này đang đứng ở phía trước hai người cách đó không xa, sắc mặt âm trầm ngang ngược răn dạy: "Thân Đồ Nguyên Chính, bản hoàng mệnh ngươi đi Bắc Cương bình định phản loạn, ngươi vậy mà san bằng ước chừng ba mươi năm còn chưa thành công, ngươi chuẩn bị giải thích với bản hoàng như thế nào?"

"Cái này…" Đại hoàng tử Thân Đồ Nguyên đang tội nghiệp giải thích: "Bắc Cương Man tộc từ trước tới nay luôn thất thường, lại chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, lúc trước lão tổ tông ngài không phải đã nói, lệnh cho ta lấy luyện binh làm chủ, không được tham công liều lĩnh…"

"Hoang đường! Bản hoàng để ngươi luyện binh, không để cho ngươi luyện lâu như vậy!" Xích Ngục Ma Hoàng tức giận không nhẹ: "Ngươi nhìn Vương Phú Quý của Tiên Triều người ta xem, mới mười bốn tuổi thôi, mười bốn tuổi đã lập được kỳ công bất thế rồi! Ngươi một chút tuổi này, quả thực đã sống hết trên thân chó rồi! Bản hoàng trách ngươi, trong vòng ba năm phải dẹp yên Man tộc phản loạn."

"A, ba năm?" Đại hoàng tử trợn tròn mắt: "Lão tổ tông, chuyện này cũng quá vội vàng đi?"

"Ba năm bất bình, bản hoàng sẽ thu tước thân phận hoàng tử của ngươi." Xích Ngục Ma Hoàng thẹn quá hóa giận: "Bổn

hoàng cũng không muốn một hoàng tử ngay cả Vương Phú Quý cũng không bằng.”

“Vâng, lão tổ tông!”

Đại hoàng tử hoảng sợ, liên tục lĩnh mệnh.

Xích Ngục Ma Hoàng mắng Đại hoàng tử xong, lại liếc về phía nhị hoàng tử Thân Đồ Toàn, thần sắc càng thêm thô bạo: “Còn ngươi? Bản hoàng để ngươi chủ trì nghiên cứu phát triển chiến giáp kiểu mới, vì sao chậm chạp không thấy thành quả?”

“Khởi bẩm lão tổ tông, hết thảy đều là lỗi của hài nhi. Hài nhi nguyện ý trong vòng mười năm cho ra thành quả.” Nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn nhìn lão tổ tông nhà mình như muốn giết người, trên trán mồ hôi nhễ nhại, áp lực như núi lớn.

Ngược lại hắn rất thông minh, vội vàng lập tức ra quân lệnh.

“Khốn kiếp! Nghiên cứu chiến giáp kiểu mới sao có thể chỉ vì cái lợi trước mắt?” Xích Ngục Ma Hoàng tức giận mắng: “Đó có liên quan đến tính mạng của ngàn vạn tướng sĩ! táo bạo như thế, ngươi làm sao có thể gánh được trọng trách này? Khí tức bản hoàng. Ngươi nhìn xem Vương Phú Quý của Tiên Triều nhà người ta, tuổi còn nhỏ mà đã oai phong một cõi, phóng thích phương quyền, ngay cả bản hoàng cũng phải chịu chút thiệt thòi.”

Nhị hoàng tử cũng trợn tròn mắt.

Hóa ra ta đây là ngang ngược cũng không đúng mà? Huống chi lão tổ tông ngài lại đâu phải chịu chút thiệt thòi, rõ ràng là…

“Lão tổ tông ngài yên tâm, ta bảo đảm chất lượng.” Nhị hoàng tử vội vàng đổi giọng, nhưng trong lòng oán giận không thôi.

Vương Phú Quý kia rốt cuộc là từ xó xỉnh nào chui ra? Làm hại bọn họ đều bị liên lụy.

“Không bớt lo, các ngươi không để bản hoàng bớt lo.” Xích Ngục Ma Hoàng tức giận không tranh, nhìn quanh nói: “Cảnh Minh đâu? Lão Tam ở đâu? Bản hoàng nhớ phái người gọi hắn trở về.”

“Khởi bẩm bệ hạ.” Lão công công ở bên cạnh vội vàng nói: “Theo tam hoàng tử nói, hắn đang thăm dò một di tích quan

trọng, tạm thời không thoát thân được.”

“Di tích gì? Hừ, hắn không làm việc đàng hoàng.” Xích Ngục Ma Hoàng nổi trận lôi đình: “Chờ sau khi hắn trở về, sẽ ném hắn đến chiến trường ngoại vực để mài giũa.”

“Bệ hạ, cái này, cái này không tốt lắm đâu? Tam hoàng tử còn quá trẻ.” Lão công công vội vàng khuyên nhủ.

“Năm cái gì, nhẹ cái gì?” Xích Ngục Ma Hoàng cười giận không ngừng: “Vương Phú Quý người ta mới mười bốn tuổi, tu vi Linh Đài cảnh, cũng có thể làm ra đại sự kinh thiên động địa.”

Vẻ mặt hắn ta đầy phẫn nộ, trong đầu toàn là Vương Phú Quý, Vương Phú Quý và Vương Phú Quý.

Lúc trước nhóm người Yến quốc, Vương Phú Quý mang đến cho hắn tinh thần bị thương và cảm xúc tiêu cực, đã vượt xa Mang Thiên Ca.

Tiểu tử thối, có bản lĩnh thì ngươi đừng rơi vào tay của bản hoàng, nếu không… Hừ hừ hừ!

…

Cùng lúc đó.

“Hắt xì xì!”

Trong một vườn nào đó trong hoàng cung Lương Quốc, Vương Phú Quý đang tính sổ bỗng nhiên hắt xì mấy cái.

Mấy ngày gần đây cũng không biết làm sao, hắt hơi này luôn liên tiếp không ngừng, cũng không biết là ai, mỗi ngày ở sau lưng lẩm bẩm Vương Phú Quý hắn.

“Phú Quý, ngươi còn có tâm tư nhàn rỗi tính sổ sao?” Vân Mộng Vũ tức giận đi vào, “Tức chết ta, thật sự là tức chết ta rồi! Bình Dương tiểu quận chúa kia là cái gì? Chỉ bằng nàng cũng dám mỗi ngày quấn lấy ngươi. Không được không được, ta phải đi tìm Khánh Dự lão tổ tính sổ, đều là hắn ở sau lưng mân mê hết thảy chuyện này.”

“Mộng Vũ à, bớt giận.” Vương Phú Quý ngừng bút tính sổ, “Không cần biết là ai, chúng ta bất động là được.”

“Ngươi có thể đứng sừng sững bất động, nhưng ta lại không làm được.” Tuyền Cơ Vũ bị chọc tức không nhẹ, “Đám tiểu yêu kia thật sự là quá vô liêm sỉ, từng người từng người một nói làm tiểu thiếp cho ngươi cũng được.”

“Thật sao?” Vương Phú Quý lộ ra vẻ hứng thú.

“Phú Quý à, ngươi thật sự muốn sao? Đừng trách ta không để ý tới ngươi.” Chỉ Mộng Vũ không hề bị tức chết.

“Ta chỉ cảm thấy kiêu ngạo vì sự ưu tú của bản thân ta mà thôi.” Vẻ mặt Vương Phú Quý đầy cảm khái: “Cuối cùng ta cũng không phụ sự kỳ vọng của lão tổ gia gia.”

“Khi lão tổ gia gia quyết định xuất binh Yến quốc, ta đã hiểu rõ mưu tính sâu xa của lão nhân gia người.”

“Đại cách cục diện Tiên Ma hai triều đã hòa bình rất lâu, nhưng mà bí mật ma sát lại thủy chung không ngừng. Nhưng hôm nay áp lực trên chiến trường ngoại vực lại đang không ngừng tăng cường.”

“Lão tổ gia gia nhà ta chắc là chuẩn bị nhân cơ hội này, nhất cử đánh đau Xích Nguyệt Ma Triều, để cho bọn họ tỉnh táo đầu óc, ít nhất ở trong khoảng thời gian ngắn không dám khinh khảng chiến sự nội bộ Nhân tộc.”

“Như vậy, hai bên mới có thể đặt tất cả lực chú ý vào chiến trường ngoại vực, cùng nhau vượt qua nguy cơ trước mắt.”

“Lão tổ gia gia, thật sự là một bố cục rất lớn, Vương Phú Quý ta còn có việc phải học.” Vương Phú Quý cảm khái vạn phần, càng suy nghĩ càng cảm thấy lão tổ gia gia nhà mình sắp đặt cuộc họp sâu xa, bố cục bất phàm.

Ngay khi hắn đang tự tâng bốc bản thân.

“Phú Quý!” Một giọng nói uy nghiêm không mất vẻ hòa ái vang lên: “Nhìn xem trẫm lần này mang đến lễ vật gì cho ngươi?”

“Lão tổ Khánh Dự?”

Côn Bằng Mộng Vũ vừa nghe thấy âm thanh này liền nhướng đôi mi thanh tú lên, cả người như lâm đại địch.

Lão nhân này, lại chuẩn bị gây ra chuyện quái quỷ gì?

...

Chương 143: Phú quý kiếm lời! Nửa bước Tiên khí!

…

Trong tiếng nói chuyện, Khánh Dự đại đế Bắc Lương từ trên trời giáng xuống.

Trải qua một vòng đại thắng, hiện giờ đại đế danh dự xem như là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, tinh khí thần cả người đều không giống trước kia, ngay cả cảnh giới thực lực đều giống như có chỗ buông lỏng, so với trước đó mạnh hơn một chút.

Tầng tầng lớp lớp huyền khí của hắn trải rộng ở bên ngoài, còn cuốn theo một đám nữ tử "trẻ tuổi", từ mười mấy tuổi tiểu cô nương đến nữ tử trẻ tuổi, cái gì cần có đều có.

Những cô gái này đều ăn mặc vô cùng tinh xảo, có nét ngây thơ đáng yêu, có nét đẹp lạnh lùng, có cả cao lương, kiểu ngự tỷ, tổng cộng có tám chín cái như rừng.

"Ách…"

Vương Phú Quý nhất thời im lặng, có chút sống không còn gì luyến tiếc nhìn đại đế danh dự.

Ngài đây là chê cuộc sống của ta quá tiêu dao, thành tâm thêm vào cho ta à? Cái này có thể gọi là lễ vật sao?

"Khánh Dự lão tổ!!" Kỳ Mộng Vũ tức giận đến giậm chân: "Ngài rốt cuộc là có ý gì?"

Lúc trước bà ta ngăn cản đám tiểu quận chúa của hoàng thất cũng đã đủ phiền lòng rồi, nhưng không ngờ đại đế lại trở nên nghiêm khắc hơn, không biết từ đâu tìm được một đống mỹ nữ lớn nhỏ như vậy.

"Hai người các ngươi sắc mặt ra sao?" Khánh Dự Đại Đế cười khà khà nói: "Bây giờ phú quý đại phá Tượng cổ thành, lập được kỳ công bất thế, thanh danh lên cao có các thế gia thèm nhỏ dãi cũng là bình thường mà."

“Mộng Vũ à, ngươi phải hiểu cho ngoại tổ gia gia nhà ngươi, hiện tại ta cũng khó a, Lương quốc chúng ta đánh nhau hơn năm mươi năm, không những quốc khố bị đánh hết sạch, ta còn nợ các thương hội và thế gia một đống nợ. Hiện tại những thế gia kia ủy thác trẫm làm chút chuyện, trẫm có thể không ứng sao?”

“Vậy ngài cũng không thể đưa cho phú quý một đống hấp dẫn như vậy sao?” Kỳ Mộng Vũ bị tức giận đến không nhẹ, “Hắn hiện tại tuổi còn nhỏ, vạn nhất bị sắc đẹp làm hại, chẳng phải là trì hoãn tiền đồ của hắn sao. Hơn nữa, ta còn là ngoại đích mạch của ngài a.”

“Chỉ thấy gặp mặt, quen thuộc với nhau mà thôi.” Khánh Dự Đại Đế vẻ mặt khó xử chắp tay nói với Vương Phú Quý, “Phú Quý à, ngươi hãy cho trẫm một chút mặt mũi, tốt xấu gì cũng nên xã giao, cùng ngâm thơ một câu đối, chơi trò chơi. Đây đều là nhân mạch cả, về sau luôn có lúc cần dùng đến, vạn nhất thật sự thích cũng không có việc gì, nhà bọn họ đều nguyện ý làm tiểu thiếp. Ai bảo trẫm nghèo, trẫm cũng không thể làm được a.”

“Chờ một chút! Bệ hạ.” Vương Phú Quý lấy sổ sách ra, cười mà như không cười nhìn Khánh Dự Đại Đế nói: “Ngài dường như đang chuẩn bị chơi kế một hòn đá hai chim mà. Một bên thu phí giới thiệu từ các thế gia, một bên lại khóc than với ta, để giảm bớt phần thưởng công huân của chúng ta sao?”

“Cái này…” Vẻ mặt Khánh Dự Đại Đế bị vạch trần không đỏ tim nhảy, lúng túng cười nói: “Phú Quý à, ta không phải khóc nghèo, là nghèo thật. Ta không phải đi tìm gia gia Vương An Nghiệp thương lượng sao, hắn nói việc này hắn không làm chủ, bảo trẫm tới tìm ngươi thương lượng.”

Nhắc tới việc này, trong lòng Khánh Dự Đại Đế cũng có một vạn con chiến mã chạy như điên. Chuyện lớn như vậy, Vương An Nghiệp không làm chủ, lại để cho phú quý đến làm chủ. Đây rốt cuộc là gia tộc gì?

Hơn nữa điều khiến Khánh Dự đại đế đau đầu nhất là, đừng nhìn Vương Phú Quý mới mười bốn tuổi, nhưng so với Vương An Nghiệp khó chơi quá nhiều. Một người thì cái gì cũng

không quan trọng, một người là có thể tính ngươi vào trong xương cốt, ngay cả Xích Ngục Ma Hoàng cũng chịu thiệt.

“Bệ hạ đừng vội đừng vội, kỳ thật ngài một chút cũng không nghèo.” Vương Phú Quý an ủi.

“Không nghèo?” Khánh Dự đại đế không hiểu ra sao nói: “Quốc khố của chúng ta đã rỗng tuếch, sao lại không nghèo nữa?”

“Bệ hạ, lúc trước ta cũng biết một chút, hơn nữa còn lên kế hoạch.” Vương Phú Quý cầm lấy sổ sách và Khánh Dự Đại Đế nghiên cứu nói: “Lần này chúng ta trợ giúp Lương Quốc chiến tranh, tạo ra một trận chiến thật hoành tráng, thu được lợi ích chủ yếu ở ba điểm này.”

“Thứ nhất, chiến đoàn tiền chuộc tù binh tinh nhuệ của ba đại chiến đoàn chúng ta, điểm này không nhọc bệ hạ quan tâm, ta nghe nói lão tổ thứ tư của Yên thị đã sắp đến Bắc Lương chúng ta, nói về vấn đề tiền chuộc.”

“Thứ hai, chính là chiến lợi phẩm cướp bóc thành Tượng Cổ của chúng ta, điểm này cũng không cần bệ hạ quan tâm, ta đã làm sổ sách kỹ càng, nội bộ chúng ta nên phân thế nào thì phân thế đó.”

“Bệ hạ lo lắng, không thể nghi ngờ là điểm lợi nhuận thứ ba, đó chính là tam đại chiến đoàn chúng ta lập công huân thật sự quá lớn, dựa theo quy củ truyền thống, những công huân này muốn hóa thành khen thưởng thực tế mà nói, bệ hạ nhất thời không lấy ra được. Bởi vậy, bệ hạ mới nghĩ biện pháp đến hủ hóa ta chiến đoàn hiệu triệu người, hy vọng có thể ký nợ, giảm bớt phần thưởng này.”

Một lời nói ra, ngược lại làm cho Khánh Dự đại đế lúng túng lên: “Phú Quý a, các ngươi vạn dặm xa xôi đến tiếp viện, giúp Đại Lương đánh một trận thắng lợi đẹp mắt, luận lý ta tự nhiên là nên hảo hảo khao các ngươi, mới không phụ lòng chi viện. Nhưng ngươi cũng phải thông cảm cho Lương Quốc chúng ta không dễ dàng a, trong quốc khố thật sự là không có tiền, ngươi ít nhiều giảm bớt một chút, tốt nhất là có thể nợ mấy ngày.”

“Không sao không sao, chuyện gì cũng có thể đàm phán.” Vương Phú Quý trên khuôn mặt có chút mượt mà thủy chung vẫn mỉm cười, một bộ dáng thiếu niên lão luyện, “Dựa vào tất cả công huân của quân chúng ta chí nguyện, chiết hợp thành ba ức tiên tinh không nhiều lắm nhỉ?”

“Cái này…” Khánh Dự đại đế nói chi tiết: “Chí nguyện quân không những khiến Lương Quốc chúng ta bại vì thắng, còn là thắng lợi to lớn, đây là công lao cứu quốc, ba ức tiên tinh mặc dù là giá trên trời, nhưng cũng vô cùng phù hợp giá trị của công huân lần này.”

Đây mới là chỗ đau đầu của Khánh Dự Đại Đế, chí nguyện quân công trạng quá lớn, hắn khen thưởng không nổi a!

” Sản vật Bắc Lương chúng ta vẫn là rất phong phú.” Vương Phú Quý nói: “Nhất là quận Phú Đồng này, sản lượng đồng, xích đồng, tinh đồng lúc trước đều cực kỳ phong phú. Trong đó, Xích Đồng và tinh đồng đại bộ phận đều là giao dịch cho Tiên Triều, lượng lớn đĩnh đồng còn lại thực tế đều chồng chất lên nhau.”

“Phú Quý, ngươi cảm thấy hứng thú với đồng đĩnh?” Khánh Dự Đại Đế lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên: “Đồng đĩnh của chúng ta đích thực tồn kho rất nhiều. Loại tài liệu này sản lượng thấp giá cả đắt, ngoại trừ làm góc cạnh thì tác dụng không lớn.”

“Vương thị chúng ta đều có nhu cầu đối với tất cả kim loại.” Vương Phú Quý ung dung nói, “Từ kim ngân đồng thiếc, lại đến huyền thiết, xích đồng, hàn tinh ngân, canh kim, chỉ cần là nguyên liệu chúng ta đều có.”

Loại nguyên liệu đồng này đối với Vương thị vô cùng quan trọng.

Đây là một loại tài liệu truyền đạo năng lượng vô cùng ưu tú, công nghiệp cũng có rất nhiều công dụng, cho tới nay tiêu hao tương đối lớn, những tài liệu kim loại khác cũng đều là như thế.

Bây giờ Vương thị đang ở thời kỳ phát triển, nhu cầu đối với các loại tài liệu kim loại quả thực là không đáy.

“Được được được!” Khánh Dự đại đế hưng phấn nói: “Chỉ cần phú quý ngươi nguyện ý cầm tài liệu khấu trừ công huân, trẫm không có ý kiến, chỉ là, cho dù như thế cũng không bằng ba ức tiên tinh.”

Ba ức tiên tinh, đối với bất kỳ nhất phẩm thế gia nào mà nói đều là một khoản tiền lớn.

Trước đó Tĩnh An Ngụy thị đã đủ mạnh rồi, nhưng khi đối mặt với khoản bồi thường lớn, cũng không thể không bán các tài sản cố định như linh bảo thần thông, truyền thừa chi địa.

“Không sao không sao, ta cũng nghiên cứu một chút quận Phú Đồng, hiện giờ quận Phú Đồng dường như là bởi vì sau khi khoáng sản bị đào rỗng, có chút xuống dốc.” Vương Phú Quý nói: “Nhưng trên thực tế, vấn đề bị giới hạn trong các loại kỹ thuật như dò quặng, đào móc, tinh luyện, những quặng mỏ này kỳ thật còn có rất nhiều tiềm lực chưa từng đào móc ra. Vương thị chúng ta có thể nhận thầu một ít khu quặng đồng, chi phí cụ thể và thu thuế có thể thương lượng cẩn thận.”

Đại đế Khánh Dự vừa nghe đã vui vẻ.

Cái này tốt nha ~ những khu mỏ mấp mô của quận Phú Đồng vốn là gân gà, thịt ngon đều đã bị ăn hết, xương cốt còn lại đều khó gặm, có đôi khi sản lượng còn không chống đỡ nổi chi tiêu.

“Tốt tốt tốt, phú quý ngươi chính là giải quyết nan đề lớn của trẫm. Vậy cứ dựa theo Phú Quý ngươi nói mà làm.” Khánh Dự Đại Đế lập tức tháo tảng đá lớn trong lòng xuống, vẻ mặt cuối cùng cũng thả lỏng xuống.

Hắn vung tay áo rộng, huyền khí mênh mông cuồn cuộn hóa thành độn quang bao vây các Oanh Oanh Yến Yến Đô lại, lập tức vẻ mặt nghiêm chỉnh nói với Mộng Vũ, “Mộng Vũ à, ngươi chớ trách ngoại tổ gia của ngươi. Ta đây là vì tốt cho ngươi, đang giúp ngươi thử dò xét phẩm tính phú quý đây.”

“Hiện tại xem ra, nhân phẩm phú quý nhà chúng ta thập phần quá quan. Như vậy trẫm yên tâm đem ngươi giao cho hắn.”

Dứt lời, hắn liền bay lên trời, không kịp chờ đợi mang theo những oanh oanh yến yến bay mất.

Chỉ để lại hai người trẻ tuổi ngơ ngác nhìn nhau.

Những người thế hệ trước này, sao lại thối không biết xấu hổ như vậy chứ?

…

Xử lý xong việc của Khánh Dự đại đế lại qua mấy ngày.

Đệ tứ lão tổ của Xích Nguyệt Hạm thị Kỳ Nguyên Ninh, liền suất lĩnh hơn mười vị trưởng lão gia tộc tới Lương Quốc.

Mà cùng lúc đó, Tiên Triều sai đàm phán quan trấn Nam Vương cũng suất lĩnh bộ chúng chạy tới Lương Quốc. Hắn lần này đến, chính là đến giữ thể diện cho đại đế Khánh Dự và phú quý.

Trấn Nam Vương và Vương Phú Quý quen biết đã lâu, hai bên từng có "Hợp tác" sâu, bởi vậy phối hợp lại cũng vui vẻ hòa thuận.

Ngay từ lúc bắt đầu đàm phán, các trưởng lão Dĩnh thị đã bắt đầu vỗ bàn khoe khoang, bày ra bộ dáng Vương Phú Quý nếu như không có điều kiện thả tù binh ra, liền chuẩn bị mở ra đại chiến Tiên Ma.

Chỉ tiếc, bọn họ chung quy là quá xem thường Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý ngay cả Ma Hoàng cũng không sợ, dám từ trên người hắn cắn một miếng thịt xuống, há lại quan tâm những trưởng lão Thần Thông cảnh kia của Kỳ thị?

Hắn liệt kê ra tỉ mỉ danh sách tù binh, cùng giá chuộc lại mỗi một tù binh.

Tổng hợp lại, tổng cộng một vạn tù binh Linh Đài cảnh, từ Linh Đài cảnh sơ kỳ đến đỉnh phong đều có, bình quân mỗi một cái chào giá năm ngàn tiên tinh, cái này tổng cộng năm ngàn vạn tiên tinh.

Đồng thời, tổng cộng tù binh Thiên Nhân cảnh có năm trăm người, chia đều ra tám vạn tiên tinh, tiền chuộc là bốn ngàn vạn tiên tinh.

Về phần tù binh Tử Phủ cảnh, đó chính là nhân tài trung cao cấp của Dĩ thị, người đảm nhiệm đều là thống lĩnh các doanh chiến đoàn, tổng cộng tám mươi tù binh, Vương Phú Quý yêu cầu tám ngàn vạn tiên tinh.

Còn có ba tù binh Thần Thông cảnh, mỗi người ra giá ba ngàn vạn, lại cộng lại chín ngàn vạn tiên tinh.

Tất cả mọi người cộng lại, khoảng hai ức sáu ngàn vạn tiên tinh!

Khiến Chử thị hận thấu xương nhất chính là, đây còn là giá cả không mang theo trang bị, trang bị thu được, tọa kỵ, thi khôi vân vân, muốn chuộc về phải trả tiền khác, Vương Phú Quý lại đòi giá một chút năm ức tiên tinh.

Chẳng những như thế, Vương Phú Quý còn liệt kê ra chiến tổn bồi thường của chiến đoàn bên ta, khoản này lại là giá bốn trăm triệu tiên tinh.

Nếu thật sự dựa theo danh sách Vương Phú Quý liệt kê ra này giao nộp tiền chuộc và bồi thường, vậy thì Chử thị phải bỏ ra ước chừng tám trăm triệu tiên tinh!

Mặc dù Chử thị được xưng là thế gia thứ hai của Xích Nguyệt ma triều, thực lực hơn xa thế gia siêu phẩm bình thường, gần như có thể nói là 【Chân Ma thế gia】, nhưng có đến tám ức tiên tinh, bồi thường công phu sư tử ngoạm như thế cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Bởi vậy, đoàn đàm phán Triều thị bắt đầu đủ loại uy hiếp, kêu gào.

Vương Phú Quý lại lấy bất biến ứng vạn biến, bày ra một tư thế các ngươi thích hay không.

Cùng lắm thì hắn bán trang bị, chiến lợi phẩm, sau đó bán hết cho Tiên Hoàng làm nô lệ pháo hôi.

Thua thì lỗ, dù sao Vương Phú Quý hắn chính là đời thứ hai phá gia phú, kiếm tiền hay không không nói trước, tóm lại bản thiếu gia cao hứng là được.

Không thể nghi ngờ, đây là một vấn đề cực kỳ khó khăn cho Yên Thị.

Chế tạo ba chi chiến đoàn tinh nhuệ kia, giá tạo ra là xa không tới tám ức tiên tinh đấy. Nhưng, trong đó trả thời gian chi phí, cùng với bồi dưỡng hao tổn chi phí, há có thể đơn giản dùng tiền bạc để đổi?

Huống chi, trong ba chi chiến đoàn tinh nhuệ này có đại lượng bàng hệ Hào thị, trực mạch, thế tập gia tướng chờ ở bên trong.

Nếu chết ở trên chiến trường còn dễ nói, nhiều nhất là tiền trợ cấp cho tiền trợ cấp là được, nhưng nếu vì tiền mà không chuộc về, cuối cùng khiến kết cục của bọn họ thê thảm vô cùng, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Hiện giờ Chử thị đang ở trên đầu sóng ngọn gió, vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm, vô số cái miệng đang há ra sau lưng nghị luận.

Nếu thật sự làm như vậy, không thể nghi ngờ sẽ khiến Chử thị lâm vào cục diện cực kỳ bị động, thậm chí có khả năng ảnh hưởng gia tộc đoàn kết.

Quan trọng nhất là, một khi Xi thị thiếu ba chi chiến đoàn này, thực lực tổng thể sẽ sụt giảm một đoạn, ở thời khắc quan trọng này không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Trong lúc bất đắc dĩ, Kính thị chỉ có thể nghĩ biện pháp trấn an Vương Phú Quý, cũng bắt đầu mè nheo đòi giảm bớt tiền chuộc.

Kỳ thật bọn họ cũng rõ ràng, cái giá này của Vương Phú Quý hoàn toàn là công phu sư tử ngoạm, tất nhiên là để lại cho bọn họ một con đường cò kè mặc cả.

Khẩu này nhất định phải cho, nếu không nhường một phần, sứ đoàn Chư thị muốn gánh tội lớn đi, cho dù là lão tổ thứ tư cũng không vác nổi cái nồi này.

Sau từng đợt đàm phán kịch liệt, Chử thị cuối cùng khó khăn đem tiền chuộc, bồi thường, cùng với giá chuộc lại trang bị thi khôi linh thú, nói tới tổng giá trị năm ức.

Bằng bản lĩnh chặt đứt ba ức giá cả, cái này không thể nghi ngờ là chứng minh nỗ lực đàm phán sứ đoàn của Kỳ thị, như vậy, sau khi bọn họ trở về cũng có thể có một câu trả lời.

Liên tiếp đàm phán và thao tác hoa cả mắt, Vương Phú Quý lại chém được năm trăm triệu tiên tinh.

Khoản tiền bồi thường khổng lồ này, làm cho đại đế Khánh Dự thèm nhỏ dãi vạn phần, hâm mộ không thôi. Dựa vào cái gì mà

hắn đánh giặc chính là càng đánh càng nghèo, mà Vương Phú Quý ra ngoài đánh trận có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Sau khi xử lý xong vấn đề tù binh.

Vương Phú Quý cũng đã thống kê kỹ càng các nguồn tài nguyên cướp bóc được đưa ra, cũng tổ chức một cuộc họp nội bộ, tiến hành chia sẻ thảo luận, cuối cùng vui vẻ và hòa thuận đạt thành nhất trí.

Vương thị thu hoạch như sau.

Đoạt đoạt tài nguyên cùng tài phú từ các nơi như Tượng Cổ Thành, tổng giá trị đại khái tương đương với ba ức tiên tinh, cộng thêm một kiện đạo khí, tổng hợp thảo luận sau đó Vương Phú Quý được đầu to, cuối cùng chiếm một chút năm ức tiên tinh tài nguyên cùng một kiện đạo khí.

Phần thưởng tổng công huân của nước Lương đổi thành tài nguyên cùng với các loại hiệp ước, tổng cộng quy thành ba trăm triệu tiên tinh, trong đó Vương thị cũng chiếm một nửa, được một chút năm trăm triệu.

Chiến lợi phẩm của Chư thị dù sao cũng phải bồi thường là năm ức tiên tinh, Vương thị vẫn được một nửa, tính ra hai tỷ năm trăm triệu tiên tinh.

Bởi vậy, lần này Lương Quốc trợ chiến, chẳng những hoàn toàn thực hiện được bố cục chiến lược của Vương Thủ Triết, lại còn tổng cộng kiếm được năm tỷ tiên tinh tài nguyên, còn kèm theo một món đạo khí 【Hám Thiên Thuẫn】.

Mà các đồng minh khác cũng đều kiếm được bộn tiền, hận không thể phụng Vương Phú Quý làm Chiến Thần, không, Tài Thần chuyển thế.

Nếu không phải Phú Quý tuổi còn nhỏ, không chừng bọn họ sẽ vây quanh hắn cùng đi chiến trường ngoại vực để kiếm tiền.

…

Mà ngay khi Vương Phú Quý bận rộn mang theo các đồng minh cùng nhau phân chia chiến lợi phẩm, Vương An Nghiệp cũng đã một mình rời khỏi Lương quốc.

Thứ nhất, hắn ở Tiên Triều Cơ thị còn có việc, thứ hai, hắn cũng thật sự có chút chịu không nổi Khánh Dự Đại Đế siêng

năng không biết mệt mỏi muốn giới thiệu nhiệt tình của tiểu thiếp cho hắn.

Lần này hắn trở về Tiên Triều, ngồi là Vân Dao phi thuyền không vận của Diêu thị.

Từ Lương quốc đi Tiên Triều, cũng phải vòng qua 【Thần Vũ Thiên Khư】 vô cùng to lớn. Ở điểm này Diêu thị vận chuyển vô cùng có kinh nghiệm, bọn họ đã sớm tìm ra một con đường vừa an toàn vừa mau lẹ.

Nhưng lúc này đây, vận khí của chiếc Vân Dao phi chu này thật không tốt.

Nó gặp phải triều tịch năng lượng trăm năm khó gặp của Thần Vũ Thiên Khư.

Hạm trưởng phi thuyền kinh nghiệm phong phú - Diêu Bách Thương - tu sĩ Thần Thông cảnh, sử dụng bản lĩnh của mình mới thành công mang theo phi thuyền xông qua chướng ngại nặng nề, thoát khỏi hiểm cảnh. Lúc này phi thuyền đã sớm thủng trăm ngàn lỗ, lung lay sắp đổ.

Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, hắn trước tiên tiến vào khu quý khách, một mực xin lỗi các vị khách quý "bị chấn kinh".

Trong đó khiến Diêu Bách Quân để ý nhất chính là quý khách Vương An Nghiệp.

Đây chính là nhân vật trọng yếu của đích mạch Vương thị, nếu như xảy ra chuyện trên Vân Dao phi thuyền, chỉ sợ toàn bộ Diêu thị đều sẽ xui xẻo bằng trời.

"An Nghiệp công tử không sao chứ?"Diêu Bách Dư giật mình tiếc nuối, giọng điệu thành khẩn nói không nên lời: "Lần này là sai lầm của Diêu thị ta, hại công tử bị kinh hãi, Diêu thị chúng ta lần này tất nhiên sẽ bồi thường."

"Không sao không sao." Vương An Nghiệp bình tĩnh đáp lời: "Diêu hạm trưởng đã rất giỏi rồi. Dưới dư chấn năng lượng của Thần Vũ Thiên Khư còn có thể mang theo mọi người thuận lợi thoát thân, An Nghiệp bội phục bội phục."

"Xuỵt ~ cũng may chúng ta ở biên giới Thần Vũ Thiên Khư, nếu tới gần một chút, ta cũng không dám cam đoan có thể chạy ra." Diêu Bách Lưu hồi tưởng lại vẫn là hãi hùng khiếp

vía, không ngừng lau mồ hôi lạnh, "Năng lượng thủy triều này quá đáng sợ, đời này ta tổng cộng mới trải qua ba lần, đã tính toán lần này mạo hiểm nhất rồi."

Đột nhiên, Diêu Bách Quân chú ý tới bên cạnh Vương An Nghiệp đang lơ lửng một thanh kiếm tinh xảo lung linh.

Kiếm kia lớn lên vô cùng đẹp mắt.

Thân kiếm không rộng không hẹp, minh văn trên thân kiếm cố ý làm trang sức và biến hình, thoạt nhìn huyền ảo bên trong lộ ra vài phần hoa mỹ tinh xảo, lưu quang bốn phía, có hàn mang nhàn nhạt xẹt qua trên mũi kiếm, xem xét liền biết trác tuyệt bất phàm.

Cái này… cũng không phải là uy thế mà linh bảo Thần Thông có thể có.

Trong lòng Diêu Bách Ế hồ nghi, lập tức chuẩn bị hỏi một chút tình huống.

Kết quả còn chưa chờ hắn mở miệng, thanh kiếm đã "vèo" một cái dựng thẳng lên, chỉ vào mũi Diêu Bách Lý bắt đầu mắng: "Nhìn cái gì, chưa từng thấy bổn tiểu thư xinh đẹp như vậy sao? Nhìn nữa? Lại nhìn nữa, đừng trách bổn tiểu thư móc mắt ngươi ra."

"Khà khà khà, ngươi chớ cố tình gây sự, nếu không ta sẽ không giữ ngươi lại đâu." Vương An Nghiệp nhíu mày thấp giọng trách mắng.

"Đừng mà, người ta sai rồi còn không được sao?" Đạo kiếm tên là 'Sưu sưu' lập tức làm nũng cầu xin tha thứ, "Ta nhất định sẽ thay đổi tính tình của ta."

"Đây đây đây, đây là đạo khí?" Diêu Bách Ế ngược lại bị dọa lui vài bước, vô cùng nghi ngờ nói: "An Nghiệp công tử, này, đạo khí bảo kiếm này là từ đâu tới?"

"Không phải chỉ là năng lượng triều tịch lúc trước thôi sao?" Vương An Nghiệp vẻ mặt bình tĩnh giải thích, "Năng lượng triều tịch đem Côn Bằng từ trong Thần Võ Thiên Khư ném ra, cũng đánh xuyên Vân Dao phi thuyền, lúc ấy vừa vặn ta ở ngay bên cạnh, liền thuận tay một phát bắt được nàng. Sau đó, nàng liền quyết định cùng ở bên cạnh ta."

“Cái gì cái gì!?”

Diêu Bách Thương khiếp sợ đến mức tròng mắt sắp rơi xuống.

An Nghiệp công tử ngài đang đùa ta sao?

Thuận tay chụp một cái, lại chụp lấy đạo khí?

Diêu Bách Ế hắn điều khiển Vân Dao phi thuyền, ngàn khó vạn hiểm mới từ trong năng lượng thủy triều chạy ra, dựa vào cái gì đạo khí không bị hắn bắt được?

Tất cả mọi người đều là Nhân tộc, dựa vào cái gì chứ?

Khoảnh khắc này, trái tim hắn như muốn vỡ nát.

“Này này, lão già thối nhà ngươi chớ suy nghĩ lung tung.” Đạo Kiếm Cương lại mắng: “Chỉ bằng lão già họm hẹm như ngươi, cho dù bắt được ta, hơn phân nửa ta cũng sẽ thuận tay một kiếm chặt đầu ngươi. Bản tiểu thư không phải là loại kiếm ngươi có thể mơ ước!”

“Còn nữa, ngươi cho rằng bổn tiểu thư chính là một thanh đạo kiếm bình thường sao?” Đạo Kiếm ưỡn ngực ngẩng đầu, thoạt nhìn bộ dạng phi thường kiêu ngạo, “Ha ha ha, nghe đây, bổn tiểu thư chính là nửa bộ tiên khí đấy!”

…

Chương 144: Người có được Thủ Triết sẽ được thiên hạ.

…

Nửa bước Tiên khí?

Diêu Bách Ế lại khiếp sợ lùi lại mấy bước, vẻ mặt đều viết đầy hâm mộ ghen tị. Hắn âm u nhìn Tiêu Tiêu, lại liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp, giống như nuốt một bụng đầy lời muốn nói.

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng có chút chấn kinh, đánh giá Hình Vanh từ trên xuống dưới nói: "Sao trước đây không nghe ngươi nói qua?"

"An Nghiệp công tử, xem lời ngài nói kìa, chúng ta mới chỉ quen biết không đến một canh giờ." Giọng Côn Bằng kiều mỵ nói: "Người ta cũng không thể cái gì cũng nói cho ngài đúng không? Hơn nữa, nửa bước Tiên khí mà thôi, tên tuổi cũng rất dễ nghe, chung quy vẫn chỉ là nằm trong phạm trù của đạo khí."

"Cũng không thể nói như vậy." Diêu Bách Quân lau mồ hôi trên trán, "Có lẽ ở thời kỳ Thần Võ, bán bộ tiên khí tồn lượng không ít, nhưng ở thời đại này của chúng ta, thế gia có thể có được bán bộ tiên khí đã ít càng thêm ít, chỉ có mấy thế gia, cộng thêm hoàng thất và Tiên cung có một ít, mỗi một kiện đều là tiếng tăm lừng lẫy, là tồn tại áp đáy hòm."

"An Nghiệp công tử, ngươi cũng thật là may mắn, từ nay về sau nội tình của Vương thị lại cao hơn một bậc." Diêu Bách Quân mặc dù hâm mộ đến cực điểm, nhưng hắn cũng không dám có nửa điểm tâm tư lệch lạc.

Một mặt, Diêu thị và Vương thị giao tình không tệ, hai bên ở rất nhiều lĩnh vực có cấp độ hợp tác sâu. Mặt khác, hắn cũng nghe nói, Nguyên Cương lão tổ ở rể hoàng thất kia, hôm nay còn ở Vương thị người ta làm khách.

"Lần này chung quy là chiếm ánh sáng của Diêu thị." Vương An Nghiệp phong độ nhẹ nhàng chắp tay nói, "Lát nữa ta sẽ bẩm báo thái gia gia, để hắn hỗ trợ làm ra chút bồi thường đối

với Diêu thị, chút công lao này hẳn là có thể ghi tạc trên người Diêu huynh."

"Vậy thì đa tạ An Nghiệp công tử." Diêu Bách Quân lập tức mặt mày hớn hở: "Công tử đã không có việc gì, ta sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, lập tức đi chỉ huy thuộc hạ tu sửa phi thuyền."

Sau khi hơi hàn huyên, Diêu Bách Ế liền rời khỏi bận rộn.

Vương An Nghiệp trở lại trong khoang phi thuyền xa hoa, thiết lập cấm chế, bắt đầu tiến hành trao đổi sâu hơn với Miêu Diểu: "Côn Bằng, ngươi đã đi ra từ Thần Vũ Thiên Khư, vậy có hiểu biết gì về Thần Vũ Thiên Khư không?"

"Các ngươi mặc kệ chỗ đó gọi là Thần Võ Thiên Khư, nhưng theo chúng ta, nơi đó là chiến trường cuối cùng." Vừa nhắc tới việc này, thanh âm của Côn Bằng cũng không tự chủ hạ thấp xuống, lộ ra một cỗ sợ hãi thật sâu: "Vực ngoại yêu ma xé rách bầu trời, vô cùng vô tận yêu ma hàng lâm, tập đoàn quân thứ ba chúng ta, đệ cửu quân, tại trận địa phòng ngự cùng ngoại vực yêu ma triển khai chém giết kịch liệt."

"Chúng ta đã giết vô số yêu ma ngoại vực, nhưng mà quân lực của đối phương quá nhiều. Dần dần, số người của quân đoàn thứ chín chúng ta càng ngày càng ít, cuối cùng hao tổn gần như không còn, chủ nhân của ta, cũng chính là quân đoàn trưởng quân đoàn thứ ba của quân đoàn thứ chín Diêu Quế Phương, cũng là hy sinh mạnh mẽ vào thời khắc cuối cùng."

Nghe Miêu Diểu miêu tả, Vương An Nghiệp mơ hồ dường như có thể cảm nhận được loại thảm thiết cùng tuyệt vọng lúc đó.

Cũng không biết rốt cuộc những tiền bối kia ôm tâm thái như thế nào, mới có thể tử chiến không lùi trong tình huống đó, thủ vững tới giây phút cuối cùng.

Hắn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc mà hướng về phía Thần Vũ Thiên Khư thi lễ một cái: "Kính chào các tiền bối đã hi sinh mãnh liệt, chào Diêu quân đoàn trưởng."

Sau khi mặc niệm một nén nhang, hắn lúc này mới hỏi: "Ta nghe nói Thánh Hoàng bệ hạ vận dụng một loại át chủ bài cường đại nào đó, đồng quy vu tận với yêu ma ngoại vực, lúc

này mới tạo ra Thần Vũ Thiên Khư hôm nay. Về điểm này, ngươi có biết một hai điểm hay không?”

“Ta mơ hồ nhớ được, dường như đã nghe được lời đồn này, nhưng mà thân phận của chủ nhân ta chỉ là quân đoàn trưởng bình thường, không tiếp xúc được đến cơ mật đẳng cấp đó.” Tỳ Hưu hồi tưởng lại tình huống lúc đó, thanh âm mơ hồ có chút run rẩy, ngay cả quang mang trên thân kiếm cũng mờ đi vài phần, “Con chỉ nhớ rõ, sau khi chủ nhân của con Diêu Quế Phương chết trận không lâu, liền xảy ra bạo tạc kịch liệt. Sau đó tất cả đều yên tĩnh trở lại. Con bị nhốt trong mảnh vỡ không gian tàn phá, một mực chịu đựng a, mãi cho đến lần này năng lượng thủy triều quét sạch mảnh vỡ không gian còn sống của con, lúc này mới nhân cơ hội trốn thoát.”

“Sau đó ta liền gặp ngươi, cảm giác được kiếm đạo chân ý trên người ngươi hấp dẫn ta, giống như tiềm lực phi thường tốt, liền quyết định sống nhờ ở chỗ ngươi. Nói đến, đây cũng là một loại duyên phận.”

Vương An Nghiệp biết trận chiến cuối cùng giữa Thần Vũ hoàng triều và yêu ma ngoại vực thập phần thảm thiết, lại không nghĩ rằng lại thảm liệt đến trình độ như vậy, trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm thấy trong lòng nặng trịch, đối với uy hiếp của yêu ma ngoại vực cũng có cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

Chẳng trách thái gia gia của hắn ta vẫn luôn tâm tâm niệm muốn phát triển thực lực, muốn lớn mạnh bản thân. Chỉ có Vương thị có đủ thực lực, tương lai vạn nhất tai nạn giáng xuống, Vương thị mới có sức tự vệ.

“Khặc khặc, ngươi có thể nói cho ta nghe một chút chuyện của Thần Vũ hoàng triều không?” Vương An Nghiệp cố gắng thu thập thêm chút tình báo, cũng tiện lấy về cho thái gia gia tham khảo nghiên cứu.

“Ai nha, người ta chỉ là Khí Linh thôi, biết rất ít tạp sự. Hơn nữa ta bị nhốt trong tàn phiến không gian lâu như vậy, trong khoảng thời gian này đã bị quá nhiều lần năng lượng triều tịch tập kích, rất nhiều ký ức đã thập phần mơ hồ không trọn vẹn.” Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nói: “Ngươi có vấn đề thực tế gì có thể hỏi một chút, xem ta có thể nghĩ ra hay không.”

“Ngươi có biết Vương Truyền Võ không?” Vương An Nghiệp hỏi.

Đối với vị lão tổ Vương thị trong lời đồn này, Vương An Nghiệp cũng rất quan tâm và tò mò.

“Vương truyền võ? Có chút ấn tượng.” Cử Kiệt rơi vào suy tư: “Hình như là quân đoàn trưởng nào đó của một tập đoàn quân, ta dường như đã nghe người ta nhắc qua, nhưng cụ thể là không nhớ rõ.”

“Vậy ngươi có biết Ngô Phán không?” Vương An Nghiệp lại hỏi.

“Quen biết!” Vừa nghe thấy danh tự này, bỗng chốc hưng phấn hẳn lên, “Cô ta là lão đại của tập đoàn quân thứ ba chúng ta. Ta từng đi theo chủ nhân gặp cô ta rất nhiều lần, cô ta rất lợi hại, lớn lên cũng rất đẹp, chủ nhân nhà ta vẫn luôn coi cô ta là thần tượng.”

Nói xong, giọng điệu của nàng lại ảm đạm: “Chúng ta là tập đoàn quân thứ ba, hẳn là toàn quân bị diệt, trông mong lão đại hơn phân nửa cũng là… Ài~”

Trong lòng Vương An Nghiệp cũng rung động không thôi.

Rốt cuộc là một trận chiến kịch liệt cỡ nào, ngay cả Chân Tiên cũng sẽ ngã xuống. Xem ra, con đường phát triển tương lai của Vương thị và Nhân tộc nặng nề mà xa.

Sau đó, Vương An Nghiệp lại lục tục hỏi một đống vấn đề, có vài câu có thể trả lời được, có một số nàng cũng không rõ lắm, dù sao, nàng rốt cuộc là vũ khí, cũng không phải lúc nào cũng ở bên cạnh chủ nhân, hơn nữa ký ức của nàng bị năng lượng triều tịch cọ rửa hết rất nhiều.

Cuối cùng, Hình Vanh bị hắn hỏi đến có chút không kiên nhẫn, chế nhạo nói: “An Nghiệp công tử, ta chỉ là khí linh, ngươi để cho ta đi chém người không thành vấn đề, có thể đừng thẩm vấn ta hay không, ta thật sự chịu không nổi rồi.”

Lúc này Vương An Nghiệp mới áy náy thu nàng ta lại, để nàng ta nghỉ ngơi thật tốt.

Có thêm một thanh nửa bước tiên khí, Vương An Nghiệp đương nhiên cũng vui vẻ.

Hắn tu luyện chính là kiếm trận song tuyệt bảo điển, phương thức chủ chiến chính là【kiếm trận】, kiếm ưu tú đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Chỉ có điều, lúc trước hắn vẫn lấy "năm tháng" làm chủ kiếm trận và mắt trận, bây giờ xem ra… Thật sự có lỗi với sư tôn.

…

Một đoạn thời gian sau.

Hoàng cung Đại Càn, Chuyết Chính các.

Gần cuối năm, bây giờ nhiệt độ trong Quy Long Thành đã càng ngày càng thấp, ngay cả trong hoàng cung có trận pháp bảo vệ cũng càng ngày càng lạnh, dần dần có khí tức mùa đông.

Mấy ngày gần đây, theo một hồi hàn triều giáng lâm, tuyết lớn càng rơi lả tả, toàn bộ Quy Long Thành tựa như bị bao phủ trong một mảnh băng thiên tuyết địa.

Trong tường cung, những nội thị và cung nữ bình thường có tu vi không cao đều đã mặc vào bộ đồ đông trang nghiêm ngặt, hoa cỏ trong Ngự Hoa Viên cũng đều mở ra lồng cách ly phòng hàn, ngay cả tấm thảm trải trên mặt đất của Chuyết Chính Các cũng đã sớm đổi lại tấm thảm tự mang theo ấm áp.

Giờ phút này, trong sân ngoài Chuyết Chính Các, một đám nội thị dưới sự chỉ huy của Nội Vệ thống lĩnh Tiểu Tường Tử, cầm lấy xẻng, quét dọn cây chổi, bận rộn quét tuyết đọng trên mặt đường, thoạt nhìn bận rộn nhưng có trật tự.

Bỗng dưng.

Một nam tử khoác áo choàng sải bước đi vào sân.

Xung quanh tuyết đọng chồng chất, hắn mặc một chiếc áo choàng màu đen đặc biệt bắt mắt trong mảnh trắng xoá này, tựa như mực nước nhỏ lên trên tờ giấy trắng tuyết.

Trên áo choàng, đồ án Thương Long do tú nương lợi hại nhất tỉ mỉ thêu thành cũng giương nanh múa vuốt, trông rất sống động, làm cho người ta đặc biệt khắc sâu ấn tượng.

Thanh niên này, tất nhiên là đế tử An, Ngô Minh Viễn.

Thấy là hắn, nội thị trong viện vội vàng dừng động tác trong tay lại, vẻ mặt kính nể chào hắn. Nội vệ thống lĩnh Tiểu Tường Tử cũng lập tức nghênh đón, cung kính nâng nửa cánh tay Đế Tử An lên.

Đế Tử An khoát tay với các nội thị khác, ý bảo bọn họ tiếp tục bận rộn, liền cất bước lên bậc thang, đẩy cửa Chuyết Chính Các đi vào.

Trong các, Vương Thất Chiêu sớm đã một mình bận rộn hồi lâu. Nhìn thấy đế tử An đi vào, hắn vội đứng dậy hành lễ: "Điện hạ."

"Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đều là người một nhà, đừng khách khí như vậy với ta." Ngữ khí đế tử An có chút bất đắc dĩ.

Dưới sự hầu hạ của Tiểu Tường Tử cởi áo choàng ra, hắn lại cởi giày da cứng rắn, thay giày mềm bằng vải nhung thoải mái, lúc này mới đi vào noãn các trong phòng, hỏi vương thất Chiêu nói: "Thu thuế năm nay có được không?"

"Một canh giờ trước, ty thuế vụ ty trưởng Mạnh Nguyên Bạch đã đưa sổ con lên." Vương Thất Chiêu nói xong cầm lên một bản tấu chương, giao cho Tiểu Tường Tử ở bên cạnh: "Ta xem sơ qua một chút, tổng số thuế thu năm nay đại khái có mười hai ức càn kim, so với năm ngoái lại tăng lên không ít."

Phải biết rằng, lúc Long Xương đại đế ở triều, số thuế hàng năm của Đại Càn cũng chỉ có bốn năm trăm triệu càn kim, cho dù cộng thêm số thuế lúc đó các thế gia trộm mất, hiện tại số liệu này cũng tăng gấp đôi. Hơn nữa, số liệu này còn đang gia tăng từng năm.

Bởi vậy có thể thấy được, Đại Càn mấy năm nay phát triển mạnh mẽ cỡ nào.

"Khá lắm, trong mười hai ức thuế kim này, cư nhiên có năm trăm triệu là xuất từ Lũng Tả quận." Đế tử An lật đến một trang trong đó, vẻ mặt nhất thời có chút cảm khái, nhưng lập tức lại cao hứng hẳn lên: "Có nhóm thuế này rồi, lỗ hổng quốc khố cuối cùng cũng có thể lấp đầy, còn có thể kết ra một số lớn."

Thấy hắn cao hứng như vậy, Vương Thất Chiêu rối rắm một chút, nhưng vẫn không thể không giội cho hắn một chậu nước lạnh: "Điện hạ, ngài đừng vội vui mừng. Ngài nhìn một chút, đây là kế hoạch phát triển sang năm, cùng với vốn cần dự đoán."

Nói xong, hắn liền đưa một phần sổ con khác qua.

Đế Tử An nhận lấy xem xét, vẻ mặt lập tức suy sụp: "Việc này vừa phải xây quan đạo, vừa phải xây dựng hệ thống giao thông công cộng, còn phải làm quan học, còn phải xây đội tuần dương thiết giáp, nếu thật sự làm như vậy, tiền trong quốc khố như vậy chẳng phải sẽ lập tức tiêu hết sao?"

"Đúng." Vương Thất Chiêu gật đầu: "Quan đạo còn may, chỉ là tăng cường trên cơ sở nguyên bản, nhưng yêu cầu đối với tài chính của các hạng mục khác đều rất cao. Ta tính toán một chút, chỉ dựa vào thu thuế thì tối đa có thể kiên trì đến đầu thu."

Đừng thấy hiện tại thu thuế hàng năm nhiều, nhưng bây giờ các nơi Đại Càn đều ở đại quy mô xây dựng cơ sở, biên quan còn đang đánh trận, tiền cơ bản không giữ được, thường thường vừa tới tay không bao lâu liền lại như nước chảy ra ngoài.

Cũng may mắn những năm này Đại Càn dựa vào lương chủng cùng vật phẩm khác hướng xuất khẩu Tiên Triều, ở bên ngoài mậu dịch quả thực kiếm được không ít tiền, lúc này mới không có thật sự nghèo đến đói.

Vương Thất Chiêu nhìn sắc mặt của Đế Tử An: "Điện hạ, kế hoạch phát triển này ta còn phê duyệt sao? Nếu thật sự không được, ta bảo bọn họ trở về làm lại."

"Phiên! Sao không phê duyệt?!" Đế tử an tâm đều nhỏ máu, nhưng vẫn cắn răng nói: "Đại Càn bây giờ đang ở thời kỳ phát triển cao tốc, bước chân phát triển không thể dừng lại, nếu không sẽ ảnh hưởng đến một loạt kế hoạch tiếp sau đó."

Nói đến đây, hắn chợt âm u liếc Vương Thất Chiêu một cái: "Thất Chiêu à, ta nghe nói, nhà các ngươi lần này gây ra động tĩnh không nhỏ ở Bắc Châu và Yến quốc, kiếm được không ít."

Vương Thất Chiêu cảnh giác ngẩn người: “Điện hạ, chiến lợi phẩm thu được khi xuất binh trợ giúp xem như công huân, quốc gia có chính sách, không cần nộp thuế.”

“Ai nói cho ngươi chuyện nộp thuế?” Đế Tử An không nói gì, nhưng hồi tưởng lại nội dung tình báo nhận được trước đó, vẫn là đỏ mắt không chịu được: “Sớm biết xuất binh nước Yên có thể kiếm được nhiều như vậy, lúc trước ta đã phái Cấm Vệ quân qua đó, hiện giờ cũng không cần vì tài chính kiến thiết mà phát sầu.”

“…”

Vương Thất Chiêu im lặng.

Điện hạ, lời này của ngài hao hết não rồi sao?

Cấm Vệ quân hoàng thất chính là một trong những át chủ bài của một quốc gia, ngoại trừ từng nhóm đi chiến trường ngoại vực thay phiên nhau, bình thường tuyệt đối sẽ không khinh động.

Không nói đến hiện tại còn đang khai chiến với nước láng giềng, cho dù là thời kỳ hòa bình, đế tử An thật sự dám phái cấm vệ quân đến quốc gia khác, Nam Tần và Tây Tấn hơn phân nửa cũng sẽ lập tức khai chiến, thừa dịp Đại Càn trống trải hung hăng cắn một miếng thịt trên người Đại Càn.

“Không được, ta phải đi tìm Vương Thủ Triết trò chuyện một chút.” Đế tử An sau khi đỏ mắt, dần dần cũng bình tĩnh lại: “Nhiều chiến lợi phẩm như vậy, Vương thị nhất thời cũng tiêu hóa không hết, còn không bằng cho ta mượn, dùng để phát triển quốc gia. Đúng rồi, cái từ kia nói như thế nào nhỉ?”

“Đúng rồi, 【vay mượn】.”

Lần này, đế tử An hắn ta không thể không tìm Vương Thủ Triết vay một khoản.

…

Không lâu sau đó.

Lũng Tả quận, Trường Ninh vệ.

Chủ trạch Vương thị.

Theo nhiều năm phát triển, cũng theo tộc nhân Vương thị càng ngày càng nhiều, phạm vi chủ trạch Vương thị cũng càng lúc càng lớn, hiện giờ ngay cả Bình An trấn cũng sắp không chứa nổi nữa.

Nhưng dù vậy, trạch viện phụ cận hồ Châu Vi vẫn là nơi ở của tộc nhân quan trọng của Vương thị. Mấy huynh đệ như Vương Thủ Triết, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, cùng với các trưởng bối Vương Lung Yên, Vương Tiêu Hãn, Vương Định Hải, cơ bản đều ở gần đây.

Đương nhiên, trong đó cũng sửa chữa mấy chục bộ khách viện, chuyên cung cấp thân thích của các gia tộc thông gia đến đây cư trú khi làm khách.

Cách tiểu viện của Vương Thủ Triết không xa, có một tiểu viện yên tĩnh, linh khí dạt dào, tên là 【Tiềm Long Tiểu Trúc】.

Vị trí địa lý tiểu trúc này vô cùng tốt, trong viện linh khí dồi dào, còn có thể dính vào một chút Tiên Linh chi khí Ly Tiên, trong đó còn trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bố cục chỉnh thể cũng thập phần thanh u nhã trí, cư trú có thể tự đắc vui vẻ, rất có một phen ẩn thế ý vị.

Tòa Tiềm Long Tiểu Trúc này là khách viện nghỉ ngơi có nhu cầu mãnh liệt của đế tử An tạo ra.

Chỉ là bình thường đế tử An quốc vụ rất nhiều, quá bận rộn, mỗi ngày đều có tâm trạng lo không xong, thế cho nên từ Tiềm Long Tiểu Trúc thành đến nay, cũng không quá hai ba lần mà thôi.

Giờ phút này.

Trong lương đình bên trong vườn hoa Tiềm Long Tiểu Trúc, hai bóng người khí độ bất phàm đang vừa uống trà vừa đánh cờ nói chuyện phiếm, bên cạnh còn có không ít người hầu hạ.

Một người trong số này đương nhiên là đế tử An khó có được một lần, về phần một người khác, đương nhiên chính là Vương Thủ Triết.

Gần cuối năm, bên Quy Long Thành gió tuyết đầy trời, Lũng Tả quận bên này thì còn tốt, vẫn là thời tiết sáng sủa, chỉ là

nhiệt độ không khí giảm đi một ít.

Bất tri bất giác, đã qua một trăm bốn mươi năm kể từ lần đầu tiên Vương Thủ Triết vào kinh.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Đại Càn sớm đã xưa đâu bằng nay, có tương lai càng sáng sủa hơn, thậm chí, ngay cả lúc trước bỏ tối theo sáng, thu được hình phạt giảm hình của Triệu Chí Khôn cũng sớm thu hoạch đầy đủ, đi Tiên Triều. Ngẫm nghĩ lại, hơi có chút hương vị thương hải tang điền.

Trải qua thế sự, khí chất hai người hôm nay so sánh với lúc trước đều có không ít biến hóa, càng nhiều hơn một cỗ trầm ổn lắng đọng ra, cho dù đều mặc thường phục rộng rãi nhà ở, vẫn như cũ làm cho lòng người không kìm nổi lòng sinh kính sợ, không dám khinh thường.

“Ha ha ha.” Đế Tử An lần nữa thắng một ván cờ, chợt cảm thấy cả người sảng khoái, sang sảng nở nụ cười: “Thủ Triết à Thủ Triết, kỳ lộ của ngươi vẫn như trước, khiến ta không kìm lòng được nhớ tới cuộc sống năm đó của chúng ta ở Quy Long Thành, đúng là tự do tự đắc.”

Đại đa số cao thủ chơi cờ, kỳ thật cũng không thích ngược đồ ăn. Dù sao ngược đồ ăn quá đơn giản, thắng cũng không có cảm giác thành tựu.

Nhưng Vương Thủ Triết sao có thể giống như một tên gà mờ? Ngược đãi hắn, đương nhiên là có một phen vui sướng tràn trề khác.

“Điện hạ quốc sự bận rộn, hiện giờ lại đang vào cuối năm, chính là lúc có nhiều việc vặt nhất. Lần này đến Vương thị ta, chắc không phải là hoài niệm kỳ nghệ của Thủ Triết chứ?” Vương Thủ Triết sắc mặt lạnh nhạt thu thập bàn cờ, nhặt từng quân cờ của mình về trong giỏ cờ, giọng điệu nhẹ nhàng như mây gió: “Có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng. Mọi người đều bận, tiết kiệm chút thời gian với nhau.”

“Khà khà, ta thích trông coi cái cảm giác phì phò nhàn nhạt này của ngươi.” Đế Tử An duỗi lưng cười khà khà, vẻ mặt tràn đầy sảng khoái, dường như có chút hưởng thụ tất cả những điều này.

“Khụ khụ!” Vương Thất Chiêu phụng dưỡng một bên nhìn không nổi nữa, ho khan nhắc nhở, “Điện hạ, chớ quên chính sự.”

Chính sự?

Đúng.

Đế Tử An lúc này mới nhớ tới còn có chính sự phải làm, lập tức nhấp một ngụm tiên trà, nghiêm trang nói: “Thủ Triết à, tình huống là thế này. Trong tay ta, có mấy hạng mục lớn khởi động. Niệm tình hai nhà chúng ta là thân thích, cùng với phân lượng lúc trước ngươi giúp ta rất nhiều, ta chuẩn bị dẫn ngươi cùng nhau tham dự hạng mục.”

“Vương thị các ngươi thì sao, chỉ cần trả tiền là được, chờ hạng mục thành, Vương thị chính là một trong những người có lợi nhuận lớn nhất, hạng mục cụ thể là như vậy…”

Vương Thủ Triết nhìn bộ dáng mây trôi nước chảy của Đế Tử An, chậm rãi nói, nghe rất nghiêm túc.

Sau một lúc lâu, hắn mới vỗ tay bốp bốp nói: “Đây thật đúng là quyết định cái đầu của cái mông, điện hạ ngồi trên vị trí chủ của một quốc gia này đã lâu, quả nhiên tư duy lợi hại.”

“Thủ Triết, ngươi có ý gì?” Vẻ mặt nghiêm túc của Đế Tử An trì trệ, thoáng có chút xấu hổ, luôn cảm thấy lời này của Vương Thủ Triết có ý gì đó: “Ngươi muốn bất mãn và thù lao hạng mục, có thể nói mà, hà tất phải âm dương quái khí như thế?”

“Điện hạ ngài có muốn soi gương hay không, hiện tại trên mặt ngài đều viết một câu.” Vương Thủ Triết uống trà khẽ cười nói: “Ta, đế tử An, lấy tiền! Điện hạ, ngài thật sự cho rằng ta ngốc sao?”

“Phụt!” Vương Thất Chiêu ở một bên nhịn không được nở nụ cười, “Điện hạ, ta đã sớm bảo ngươi đừng chơi mấy trò này. Ở trước mặt gia gia của ta, còn không bằng ăn ngay nói thật.”

Chơi mấy trò này, không bị vạch trần mới là kỳ quái.

“Khụ khụ ~”

Đế tử An lúng túng trừng mắt nhìn Vương Thất Chiêu, lúc này mới tươi cười rót trà cho Vương Thủ Triết, liên miên cằn nhằn

khổ sở: “Không sợ ngươi chê cười, ta đây là đế tử giám quốc, giam đúng là mệt thật. Sớm biết như thế, năm đó ta mới không muốn tranh vị trí đế tử này. Bây giờ Đại Càn chúng ta cũng thiếu tiền, vậy cũng thiếu tiền, nữ nhân khéo léo như ta cũng khó có cơm ăn, niệm tình chúng ta năm đó…”

“Đừng…” Vương Thủ Triết liên tục ngắt lời hắn: “Mượn tiền đúng không? Mượn tiền thì nói thẳng, chớ có quanh co lòng vòng.”

“Đúng đúng đúng, chính là vay tiền, mượn hai trăm triệu tiên tinh.” Đế Tử An tươi cười nói: “Ngươi yên tâm, ta lấy danh nghĩa Đại Càn vay tiền, nên lãi bao nhiêu thì lãi bấy nhiêu.”

“Hai trăm triệu tiên tinh?” Vương Thủ Triết híp mắt nhìn chằm chằm Đế Tử An: “Sao điện hạ lại bay bổng như vậy? Hai trăm triệu tiên tinh, đúng là hai trăm ức càn kim.”

“Theo ta suy đoán, thuế nước của Đại Càn chúng ta một năm có thể mười hai ức càn kim, với tốc độ phát triển hiện giờ của Đại Càn, số tiền này không dám nói vào không đủ, cũng tuyệt đối không thừa lại mấy người. Cho dù tính theo một ức càn kim hàng năm của điện hạ, ít nhất cũng phải được hai trăm năm mới có thể trả hết khoản nợ này, càng đừng nói đến vấn đề lãi suất.”

“Thủ Triết, khoản nợ này của ngươi không đúng.” Đế Tử An Chấn hùng hồn nói: “Ngươi cũng nói tốc độ phát triển của Đại Càn chúng ta rất nhanh, hiện giờ tuy rằng chỉ có mười hai ức càn kim quốc thuế, mười năm sau hai mươi năm vẫn là như vậy sao? Quốc khố phải có số tiền này, Đại Càn có thể nhanh chóng bước lên đường xe. Sau này kinh tế phát triển tốt, không chừng hai ba mươi năm có thể trả hết nợ nần.”

“Mặc dù điện hạ nói không sai, nhưng Vương thị ta chỉ là một thế gia tứ phẩm, có tài đức gì có thể lấy ra hai trăm triệu tiên tinh?” Vương Thủ Triết cười nói: “Số tiền này đối với thế gia nhất phẩm mà nói đều là con số trên trời.”

“Thủ Triết ngươi nói lời này không có hứng thú rồi.” Đế Tử An bĩu môi, sâu kín trừng mắt nhìn hắn: “Không nói đâu, chỉ nói Vương thị ngươi vừa nhận được đơn đặt hàng Huyền Giáp Tiên Triều, liền có thể kiếm được bao nhiêu? Còn có, phú quý

nhà chúng ta ra ngoài buôn bán buôn bán lời bao nhiêu? Đó là năm tỷ năm, cộng thêm một kiện đạo khí đó!”

Đã như vậy rồi, ngươi còn nói cái này là nói ta không có tiền?!

Đế tử An hâm mộ Vương thị đến chết, lại có thể bồi dưỡng ra tài thần gia như Vương Phú Quý. Rõ ràng Ngô thị cũng đưa không ít tiểu hài tử đến Vương thị tộc học tập, sao lại không có nhân tài như vậy chứ?

“Nếu điện hạ thành tâm muốn mượn, ta cũng không thể bác bỏ mặt mũi của ngươi.” Vương Thủ Triết ung dung nâng chung trà lên nhấp một ngụm, khoan thai nói: “Ta đích thật là nhận được tin tức, biết bên phú quý kiếm được ít tiền, nhưng mà, những tiền đó đều là công huân phú quý và an nghiệp liều mạng kiếm được, cũng không thể dựa vào không công cho quốc khố, không phải sao? Như vậy đi, Vương thị chúng ta có thể cho mượn một trăm triệu tiên tinh trong quốc khố, hàng năm dựa theo ba trăm phần trăm thu lãi, hạn kỳ trả lại ba mươi năm, như thế nào?”

“Ba phần trăm?” Đế Tử An tròng mắt đều muốn lồi ra: “Thủ Triết à, lợi tức này có phải quá cao hay không? Chỉ hơn ba mươi năm, đã phải gấp đôi rồi.”

“Không cao một chút, làm sao có thể tăng thêm chút áp lực và động lực cho điện hạ?” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Hơn nữa còn có thể tránh cho ngươi vì quá rảnh rỗi, kỳ nghệ tinh tiến thần tốc.”

Trên thế giới này, bởi vì tốc độ phát triển kinh tế phổ biến không nhanh, thậm chí có xu hướng ổn định, mà thế gia cũng đều lấy kinh doanh dây dài làm chính, bởi vậy lợi tức vay nặng lãi thường thường đều rất thấp.

“Trả thù, Thủ Triết ngươi đây là trả thù! Sớm biết như thế, lúc ta đánh cờ đã cố ý để ngươi ngược vài lần rồi.” Đế Tử An hối hận không thôi, cảm thấy áp lực thật sâu.

Nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc một hồi tốc độ phát triển của Đại Càn, hắn cũng cảm thấy lợi tức này cũng không phải là không thể tiếp nhận.

“Chỉ là, một ức tiên tinh nhìn như rất nhiều, nhưng hôm nay Đại Càn đang thực hiện một loạt cải cách, nơi cần tiêu tiền thật

sự quá nhiều, số tiền này quăng vào kiến thiết toàn bộ Đại Càn vẫn có chút ít.” Đế Tử An lại nhíu mày nói: “Vương thị không thể chen chúc thêm nữa?”

“Điện hạ, Vương thị ta cũng không phải trâu bò, huống chi chúng ta cũng là gia đại nghiệp đại, có rất nhiều chi tiêu và kế hoạch phát triển.” Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, ngay sau đó lại móc ra một bản kế hoạch, đặt ở trước mặt hắn nói: “Có điều, chỗ này của ta vừa vặn có một bản kế hoạch, điện hạ có thể xem một chút, có lẽ có thể giải khẩn cấp.”

Hắn biết chắc chắn Thủ Triết có cách.

Đế tử An sáng mắt cầm bản kế hoạch lên xem.

Nhưng mà, sau khi nhìn rõ nội dung bên trong, sắc mặt của hắn lại lần nữa suy sụp: “Thủ Triết, ngươi điên rồi sao? Nếu ta thật sự muốn làm như vậy, sẽ bị đám lão thân vương, lão quận vương của Tông Thân phủ kia giết chết.”

“Không điên cuồng không sống nổi.” Sắc mặt Vương Thủ Triết dần dần trở nên nghiêm túc: “Hiện giờ thế cục càng ngày càng khẩn trương, rốt cuộc yêu ma ngoại vực cho chúng ta bao nhiêu thời gian phát triển, đó là ai cũng không biết. Chúng ta nhất định phải mau chóng phát triển, càng nhanh càng tốt. Càng cường đại, chúng ta mới có thể kiếm được càng nhiều cơ hội sinh tồn.”

Đế Tử An nghe hắn nói như vậy, sắc mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng: “Thủ Triết nói rất đúng, kế hoạch này ta tiếp! Cho dù là tan xương nát thịt, ta cũng không tiếc.”

Bỗng dưng, sắc mặt hắn lại lộ ra chút cổ quái: “Thủ Triết, tuy nói như thế, nhưng sao ta luôn cảm thấy lần này là ngươi mắc bẫy nhỉ? Cảm giác ngươi có ý quăng nồi.”

“Sao lại như vậy? Điện hạ là đại năng giả, theo lý phải gánh càng nhiều trọng trách hơn.”

“Không không không, Thủ Triết ngươi mới là vóc dáng cao, gánh nặng vẫn là ngươi chọn.”

“Điện hạ chớ khiêm tốn, thiên tướng giáng đại trách cho người như vậy, trước tiên phải khổ tâm chí.”

“Thủ Triết, có phải ngươi ngại tên tuổi của thế gia Tứ phẩm quá nhỏ không? Không sao, ta có thể phong ngươi làm Vương khác họ, hai nhà Ngô Vương chúng ta cùng hưởng thiên hạ.”

“Điện hạ ngươi nghĩ quá đẹp rồi, ta không gánh nổi nồi này.”

“…”

…

Chương 145: Phú quý em họ! Hoa Thụy công chúa

…

Bên này Vương Thủ Triết và đế tử An ngươi một câu ta một câu, đang đùn đẩy trách nhiệm, Vương Thất Chiêu ở một bên quả thực không vừa mắt.

Hắn đỡ trán, vẻ mặt cạn lời nói: “Gia gia, điện hạ, hai người các người có thể đừng đẩy tới đẩy lui được không.”

“Ai cũng biết, gia gia ngài cùng điện hạ hai người đều là người đặc biệt có trách nhiệm tâm, như vậy đi tới đi lui, ngược lại có vẻ đặc biệt ngây thơ.”

“Thất Chiêu, ngươi đây là không làm nhà không biết củi gạo quý.” Vương Thủ Triết cười ha hả nói: “Cái gọi là năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, đó đều là hành động bất đắc dĩ. Phàm là có khả năng, ta ngược lại càng muốn mỗi ngày nằm ngửa, cái gì cũng không cần quan tâm, cái gì cũng không cần nghĩ.”

“Đúng vậy chính là, vai ai cũng không phải bằng sắt đúc, nếu có thể, ai nguyện ý gánh nặng?” Đế Tử An cũng thở dài thở ngắn nói: “Năm đó khi ta còn là quận vương, trải qua thời gian đừng nói tiêu dao bao nhiêu, thoải mái bao nhiêu, chưa từng nghĩ tới bị Thủ Triết Thao lên tặc thuyền, từ nay về sau không còn đường lui. Thủ Triết à, nói đến việc này ngươi phải chịu trách nhiệm cho ta, tùy tiện cho mấy ngàn vạn tiên tinh an ủi tâm hồn của ta một chút là được.”

“Cái tinh thần thối tha không biết xấu hổ này của điện hạ, ngược lại càng giống bệ hạ hơn. Cũng không biết năm đó là ai, kéo tay của ta nói muốn cho dân chúng thiên hạ một cái an ổn và hạnh phúc. Nếu không phải ta thấy ngươi rất có hoài bão và lý tưởng, ai nguyện ý lên thuyền giặc này?”

Vương Thất Chiêu ở bên cạnh càng im lặng hơn.

Trong thiên hạ này ai cũng có thể nói lời này, hai người bọn họ không có tư cách nhất có được không?

Nói cho cùng, cũng không có người ép bọn họ đi làm những chuyện kia, hoàn toàn chính là chính bọn họ chủ động gánh vác trọng trách.

Hơn nữa, tình huống phát triển trước mắt của Đại Càn mà nói, cho dù là ai đến xem, đều sẽ cảm thấy bọn họ có thành tựu hôm nay đã rất giỏi rồi. Còn không phải là hai người bọn họ đang tăng thêm gánh vác cho mình sao?

Xem chừng hai người này chính là áp lực quá lớn, nhả rãnh phát tiết cho nhau.

Hai người đang nói chuyện.

Lại nghe bên ngoài truyền đến giọng nói lo lắng: "Lão tổ gia gia ở Tiềm Long Tiểu Trúc sao?"

Giọng nói này, hẳn là giọng của đứa bé Ninh Dịch kia.

Trong lòng Vương Thủ Triết khẽ động, thần niệm nhất thời quét ra ngoài, lại phát hiện cũng không chỉ có một mình Vương Ninh Dịch, còn có Vương Ninh Nghiêu, cùng với con dâu sinh đôi Triệu Tĩnh Linh và Triệu Tĩnh Ngọc của hai người bọn họ.

"Hoảng loạn, còn ra thể thống gì?" Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Đều vào đi."

Lời này vừa nói ra.

Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Nghiêu đứng ngoài Tiềm Long Tiểu Trúc, vội vàng hít sâu vài hơi, vuốt phẳng khí tức xong, lúc này mới mỗi người kéo vợ vào Tiềm Long Tiểu Trúc.

"Tham kiến lão tổ gia gia, bái kiến gia gia, bái kiến ngoại tổ phụ." Bọn họ nhao nhao hành lễ.

"Triệu thị Tĩnh Linh, Triệu thị Tĩnh Ngọc, bái kiến lão tổ gia gia, bái kiến ông nội, bái kiến ngoại tổ phụ."

"Đều miễn lễ miễn lễ."

Ở trước mặt các tiểu bối, đế tử An lập tức thu lại tư thế không biết xấu hổ kia, lập tức khôi phục thành bộ dáng trưởng bối trầm ổn uy nghiêm, lại khoan dung thân thiết kia: "Mấy đứa nhỏ các ngươi, vội vàng hấp tấp làm cái gì?"

Nghe được lời nói ân cần này, hai huynh đệ Ninh Dịch Vương Ninh Nghiêu còn tốt, ít nhiều khôi phục một chút bình tĩnh và khí độ.

Nhưng hai con dâu sinh đôi Triệu Tĩnh Ngọc, Triệu Tĩnh Linh đều là sắc mặt sụp đổ, nước mắt ào ào rơi xuống: "Xảy ra chuyện lớn rồi! Điệp Nhi, Điệp Nhi không thấy đâu. Chúng ta tìm khắp nơi, đều không tìm được nàng."

"Cái gì?!" Đế Tử An biến sắc, đứng bật dậy, khí tức cả người cũng lập tức có chút phát lạnh, giống như kiềm chế tức giận, "Sao có thể? Hoa Thụy nàng mới tám tuổi, không phải là thời điểm học vỡ lòng của tộc cấp sơ đẳng sao? Tại địa bàn Vương thị, sao có thể nói không gặp đã không thấy?"

Điệp nhi này, hoặc nên nói là 【Hoa Thụy】, là chỉ trưởng nữ đời thứ mười hai của đích mạch Vương thị 【Vương Củng Điệp】, chính là đứa con duy nhất của Vương Ninh Nghiêu và Triệu Tĩnh Ngọc hiện nay.

Trước đó bởi vì Vương An Nghiệp đồng thời cưới hai vị tiểu quận chúa hoàng thất, sau đó lại làm ra chuyện hoang đường, không phân rõ hai huynh đệ Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Nghiêu đến tột cùng ai là đứa nhỏ, dứt khoát đều cho rằng là trưởng tử, ai sinh ra đứa con trai đầu tiên rồi lại luận đích mạch truyền thừa.

Kết quả, Vương Ninh Dịch cùng Triệu Tĩnh Linh tiên sinh suất tiên sinh ra Vương Phú Quý, tự nhiên mà vậy trở thành trưởng tử đời thứ mười hai của Vương thị. Đáng tiếc, từ đó về sau nhiều năm, hai người này liền không còn động tĩnh, mãi cho đến bảy năm sau, Vương Ninh Nghiêu và Triệu Tĩnh Ngọc mới sinh ra một thai nữ oa.

Bởi vì sinh ra muộn, nữ oa này và Vương Phú Quý đều xếp hạng phía sau, xếp hạng chữ lót "Khanh" một trăm ba mươi sáu. Nhưng nàng lại là đích mạch trưởng nữ thật sự của Vương thị, từ khi sinh ra đã tập hợp hàng vạn tiểu công chúa một thân sủng ái, hơn nữa, 【công chúa】 này còn không phải hư danh.

Đầu năm nay, nàng bị kiểm tra đo lường ra tư chất huyết mạch của Đại Thiên Kiêu Giáp, lại là 【Thương Long huyết mạch

】 ngay cả nội bộ Ngô thị cũng hiếm thấy.

Đế tử An cùng hoàng thất tông thân phủ thương nghị xong, liền dứt khoát do hoàng thất ra mặt, trước tiên sắc phong hắn làm Hoa Thụy công chúa, từ đó bắt đầu hưởng thụ cung cấp nuôi dưỡng tương ứng của tông thân phủ hoàng thất, lại được cho phép tu luyện 【Thương Long Chân Quyết của hoàng thất】.

Bởi vậy có thể thấy được, đế tử An đối với vị Hoa Thụy công chúa Vương Ai Điệp hai đời này rốt cuộc là coi trọng và che chở như thế nào.

Hắn vốn là muốn cùng Thủ Triết bàn xong đại sự, liền ở lại mấy ngày cùng Hoa Thụy công chúa ở chung một thời gian.

Sao vậy, vậy mà xuất hiện loại tình huống này?

"Tĩnh Linh, Tĩnh Ngọc, các ngươi đều đừng sốt ruột." Vương Thủ Triết vẻ mặt hòa ái nói: "Hài tử còn có thể vứt bỏ chúng ta trên địa bàn của chúng ta, như vậy không phải có vẻ lão tổ gia gia ta quá vô năng sao?"

Hai Triệu thị đều vui mừng, một người trong đó tiến lên cung kính hỏi: "Lão tổ gia gia ngài biết tung tích của Điệp Nhi sao?"

"Tĩnh Ngọc, ngươi cứ yên tâm đi, chút lòng dạ nhỏ nhen của Điệp Nhi sao có thể giấu được ta?" Vương Thủ Triết ôn hòa an ủi: "Nhà trẻ con, chịu chút ủy khuất rời nhà trốn đi cũng bình thường."

"Cái kia, lão tổ gia gia, con là Tĩnh Linh, là mẫu thân phú quý." Triệu Tĩnh Linh nín khóc mỉm cười nói, "Nếu tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của lão tổ gia gia, vậy thì con yên tâm rồi, yên tâm đi."

"…"

Vương Thủ Triết ho nhẹ một tiếng, biểu cảm trên mặt hơi có chút xấu hổ.

Đôi song bào thai Triệu thị này lớn lên quá giống nhau, chỉ dựa vào mắt thường hắn cũng không phân biệt được. Đương nhiên, nếu hắn đặc biệt cẩn thận quan sát, hoặc là dùng thần niệm đi cẩn thận phân biệt vẫn có thể phân biệt được.

Chỉ là hai người này đều là con dâu của huyền tôn, hắn há có thể vì già mà không tôn lên mà dùng thần niệm dò xét tới tìm lui?

“Ta đã nói mà.” Hai huynh đệ Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Nghiêu đều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nhướng mày nói: “Tiểu tổ tông Điệp Nhi kia từ nhỏ đã thích dính lấy lão tổ gia gia, phàm là có chút tâm tư, sao có thể thoát được pháp nhãn của lão tổ gia gia?”

“Hai người các ngươi còn dám hả hê?” Triệu Tĩnh Linh, Triệu Tĩnh Ngọc đều giận dữ nhìn phu quân nhà mình: “Nếu không phải lần này các ngươi đánh nàng ta hung ác, Điệp Nhi nàng ta có thể trốn ra khỏi nhà sao?”

“Cái này cái này… Đó còn không phải bởi vì Điệp Nhi quá mức bướng bỉnh, không tĩnh được tâm tư học tập, nếu không chúng ta có thể đánh nàng sao?”

“Các ngươi còn dám nói! Nàng còn nhỏ, không thể dạy dỗ đàng hoàng sao?”

“Nói dạy? Nàng ta mới tám tuổi, da mặt đã dày hơn tường thành, chỉ có dáng vẻ không biết xấu hổ kia của nàng ta, làm gì còn nửa điểm dáng vẻ đích trưởng nữ của Vương thị, công chúa họ khác của Đại Càn?”

“Không nói với huynh đệ các ngươi, lão tổ gia gia, Điệp Nhi ở đâu? Hay là chúng ta đi đón nàng về?”

“Nhận lại?” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Sợ là đã muộn, Điệp Nhi đã sớm leo lên Vân Dao phi thuyền đi Tiên Triều rồi.”

Đi Tiên Triều?

Bốn người vợ chồng đều bị giật nảy mình, sắc mặt trắng bệch: “Lão tổ gia gia, nàng ấy, nàng ấy đi Tiên Triều? Nàng mới tám tuổi, sao có thể một mình rời nhà đi Tiên Triều chứ?”

“Có gì không thể? Hài tử bị đánh, tâm tình phiền muộn đi ra ngoài giải sầu có gì không thể? Vương Ninh Dịch, Vương Ninh Nghiêu, hai tên vô liêm sỉ các ngươi không biết giáo dục con gái, ta còn chưa tìm các ngươi tính sổ đâu.” Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi trầm xuống.

Hai huynh đệ lập tức bị dọa đến mồ hôi đầm đìa.

Bọn họ đều biết lão tổ tông rất cưng chiều Điệp Nhi. Nhìn sắc mặt của hắn, hiển nhiên lão nhân gia người rất tức giận chuyện này.

“Lão, lão tổ gia gia, ta, chúng ta…” Bọn họ ấp úng xin lỗi: “Đều là lỗi của chúng ta, không quản bướm nhi cho tốt.”

Thật ra, trong lòng hai người bọn họ cũng oan uổng.

Năm đó bọn phú quý cũng dạy như vậy, tại sao phú quý lại bớt lo như vậy? Nhưng đến phiên Điệp Nhi, lại không biết vì sao, làm sao cũng vô dụng, còn càng quản càng thái quá.

“Hừ, lát nữa sẽ tìm các ngươi tính sổ.” Vương Thủ Triết phất phất tay: “Các ngươi về trước đi, bên phía Điệp Nhi ta đã cho người âm thầm quan sát rồi.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Mặc dù hai huynh đệ Ninh Dịch Vương Ninh Nghiêu còn có chút lo lắng, nhưng cân nhắc đến việc này lão tổ gia gia đều đã nhúng tay, nên không xảy ra sự cố, liền vội vàng lôi kéo vợ con của mỗi người hướng Vương Thủ Triết bái biệt, sau đó vội vàng rút lui.

Bên kia, đế tử An nghe Vương Thủ Triết nói cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, cho dù hài tử không bị mất, hài tử nhỏ như vậy đi tiên triều, hắn đến cùng vẫn là không yên lòng.

Đợi bọn họ đi rồi, hắn ta không nhịn được oán giận Vương Thủ Triết hai câu: “Thủ Triết à, không phải ta nói ngươi, Vương thị các ngươi bắt bọn nhỏ quá nghiêm. Hoa Thụy nó vẫn còn là đứa trẻ mà, không tĩnh tâm đến đọc sách cũng bình thường. Hơn nữa, nó chính là huyết mạch Thương Long của Ngô thị chúng ta, tương lai nhất định là đại nhân vật lợi hại.”

“Chính vì là Thương Long huyết mạch nên ta mới hơi lo lắng bài văn hóa của nàng.” Vương Thủ Triết cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, có chút mặt mày ủ rũ: “Thôi thôi, có một số việc không cưỡng cầu được, cùng lắm thì lát nữa ta tự mình dạy bù cho nàng.”

“Thủ Triết, lời của ngươi có thể giết…” Đế Tử An tức giận đến thất khiếu bốc khói: “Thương Long huyết mạch Ngô thị chúng ta làm sao vậy? Huyết mạch Thương Long ăn gạo nhà các ngươi rồi.”

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, không nói gì.

“…”

Đế tử An càng tức giận.

…

Cùng lúc đó.

Phía trên biển rộng sóng biếc mênh mông, Vân Dao phi thuyền của Đại Càn Trường Ninh đến Tiên Triều đẳng cấp, đang nhẹ nhõm thích ý bay lượn ở trên tầng mây.

Theo kinh tế của Trường Ninh vệ càng ngày càng phát đạt, nhu cầu vận chuyển vật tư và nhân viên càng lúc càng lớn, số không của Diêu thị cũng vì thế tăng lên số lần tới lui trên chuyến bay. Về phần Quy Long Thành bên kia, tuy rằng lớp cũng đang gia tăng, nhưng chung quy vẫn xa xa không bằng Trường Ninh vệ lui tới nhiều lần như vậy.

Vì vậy, địa khu Trường Ninh vệ càng trở thành trung tâm kinh tế của Đại Càn.

Mà Hàn Nguyệt Diêu thị hợp tác sâu với Vương thị, cũng càng kiếm được đầy bồn đầy bát, thực lực gia tộc lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang tăng trưởng, làm không tốt, tương lai lại là một thế gia siêu phẩm.

Diêu Thành Siêu, người trẻ tuổi tuấn kiệt thế hệ này của Diêu thị.

Nguyên bản hắn ở trong danh sách bồi dưỡng đích mạch của thế hệ trẻ Diêu thị, cũng không tính là ở phía trước, thậm chí còn bị xa lánh, nếu không cũng sẽ không chủ trì chuyến bay vắng vẻ này của Đại Càn. Nhưng cũng chính vì như thế, hắn mới có thể may mắn thông đồng với Vương thị, cũng thành công trở mình đến kinh thiên nghịch chuyển.

Nguyên bản dựa theo địa vị một trong hai đại hư chủng của gia tộc Diêu Thành Siêu hiện nay, đã không cần hộ tống hàng ngày nữa. Chỉ là lần này Vương thị đi tới phi thuyền của Tiên

Triều có chút quan trọng, mặt trên trang bị rất nhiều huyền giáp kiểu mới. Những thứ này sau này đều vận chuyển đến chiến trường ngoại vực, không thể có sai sót.

Bởi vậy Diêu Thành Siêu tự mình ra mặt áp tải, để chứng tỏ rất coi trọng nhóm hàng này.

"Bùi lão, chúc mừng a chúc mừng." Trong khu khách quý, Diêu Thành Siêu cung kính mà khách khí nâng chén nói với một vị lão giả: "Lần này ngài về Tiên Đình, xem như là áo gấm về nhà, hãnh diện rồi. Nghe nói, lần này ngài chuẩn bị từ chức Huyền Giáp ty rồi? Đây chính là lựa chọn sáng suốt, thực lực kinh tế của Vương thị quá hùng hậu, ngài ở Vương thị tuyệt đối có thể sống thoải mái hơn ở Huyền Giáp ty."

Vị lão giả này đúng là Luyện Khí Tông Sư Bùi Tín An, bởi vì đắc tội cấp trên trong Huyền Giáp Tư bị xa lánh, bởi vậy bị đày đến Đông Càn quốc nông thôn này.

Nhưng hắn cũng nhờ vậy mà đi tới một con đường lớn phong quang.

Tiền lương và trợ cấp cố định hàng năm cơ hồ gấp đôi so với Huyền Giáp ty, hơn nữa một khi được cống hiến vì kỹ thuật tiến bộ, còn được ban thưởng hậu hĩnh, những phần thưởng này vượt xa tiền lương cố định.

"Đâu có đâu có, ta từ chức chuẩn bị gia nhập Vương thị, ngược lại cũng không phải vì tiền. Tiền hay không không quan trọng, ở đâu có phải làm hay không? Nhưng ở Vương thị làm, ta cảm nhận được sự tôn trọng của bọn họ đối với nhân viên kỹ thuật, làm cho người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu." Trong lúc nói chuyện, Bùi lão mặc cẩm y, còn bà đỡ một chút nhẫn trữ vật cực phẩm trên tay.

Nhìn bộ mặt hồng hào như cây khô gặp mùa xuân của hắn, mấy năm nay hiển nhiên kiếm không ít. Đương nhiên, hắn cũng cống hiến không nhỏ cho sự tiến bộ kỹ thuật của Vương thị.

Tiền nhiều, áp lực tự nhiên sẽ nhỏ đi, ngay cả tính tình nóng nảy dễ dàng đắc tội người khác của hắn, cũng bất tri bất giác thu liễm rất nhiều, có thêm vài phần trưởng giả thong dong hòa ái.

“Ha ha ha, đó là đúng, chỉ là ta cũng muốn nhìn một chút, lúc trước chưởng lệnh gì bài trừ ngài sẽ là dáng vẻ gì.” Về điểm này, Diêu Thành Siêu cũng cảm thụ sâu sắc.

Theo địa vị của hắn ta ở Diêu thị càng ngày càng cao, sau khi những người nhằm vào hắn ta lần lượt vả mặt, loại cảm giác này khỏi phải nói là sướng đến mức nào.

“Làm như vậy có vẻ rất dung tục hay không?” Bùi lão hơi do dự, nhưng lại không ngăn được tâm tình nóng lòng muốn thử.

“Đương nhiên sẽ không.” Diêu Thành Siêu đắc ý nói: “Thủ Triết gia chủ từng nói, phát tài không trả quê, đi đêm như cẩm y. Chờ ta trở mình, ta nhất định phải gọi người từng khi nhục ta, đều lần lượt phủ phục dưới chân ta.”

“Mặc dù người Vương Thủ Triết kia có kỹ thuật rõ ràng cái rắm cũng không hiểu, còn đặc biệt thích xen vào tật xấu, nhưng lời này vẫn là nói có lý.” Giữa hai đầu lông mày của Bùi lão tràn đầy thần thái: “Sau này ta nhất định phải thưởng thức thật kỹ vẻ mặt hối hận vạn phần của Lưu chưởng lệnh kia.”

Vương Ninh Hi ở một bên lúc đầu chỉ yên lặng ăn dưa, nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Lão tổ gia nhà ta, có bao giờ nói qua danh ngôn này? Đây không phải là lời thoại lưu trữ trên bản sao chép sao?

Hắn bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Bùi lão, hay là rộng lượng một chút, miễn cho Lưu chưởng lệnh kia quay lại sau lưng nhai lưỡi ông.”

“Ninh Hi thiếu gia, ngươi sinh ra từ nhỏ ở trong cái hũ mật Vương thị này, cho dù nhất thời gặp khó khăn cũng không ai dám để cho ngươi chịu ủy khuất gì, tự nhiên sẽ không lý giải.” Diêu Thành Siêu vẻ mặt tràn đầy không đồng ý, “Những tiểu nhân tâm lý âm u kia, thì phải để cho bọn họ lợi hại nhìn một chút, để bọn họ học cho tốt căn bản làm người, bằng không, bọn họ sẽ chỉ cho rằng ngươi dễ bắt nạt.”

“Ninh Hi à, chuyện này ngươi cũng đừng khuyên nữa.” Bùi lão cũng nói: “Lần này ngươi theo ta về tiên đình, phải biểu hiện tốt trước mặt sư tôn ta là Bách Luyện Chân Quân. Với năng lực của ngươi, sư tôn ta nhất định sẽ nghĩ cách thu ngươi

làm đồ đệ. Đến lúc đó, ngươi tuyệt đối đừng xúc động mà đáp ứng ngay lập tức, trước tiên đưa hắn đến Vương thị chúng ta, sau đó nghĩ biện pháp giữ hắn lại Vương thị chúng ta."

"Bùi lão, ngài yên tâm đi."

Vương Ninh Hi vẻ mặt trịnh trọng gật gật đầu.

Đây là kế hoạch mà hai người bọn họ thương lượng từ sớm, liên quan đến tương lai Vương thị có luyện khí đại tông sư tọa trấn hay không, trách nhiệm nặng nề.

Bây giờ Vương thị đã triển khai kinh tế buôn bán với Bắc Chu, rất nhiều thu hoạch đều là nguyên liệu kim loại, sau này lại có thể từ Lương Quốc thu hoạch được rất nhiều nguyên liệu kim loại, một khối nguyên liệu này xem như từ từ đầy đủ, nhưng Luyện Khí Sư thành thục vẫn thiếu.

Một khi mời Bách Luyện chân quân vào Vương thị làm cung phụng luyện khí, với khả năng hiệu triệu của lão nhân gia, lại đi đào những Luyện Khí sư của Tiên Triều kia thì giống như lấy đồ trong túi vậy.

Dù là tu sĩ bản địa Đại Càn, tỷ lệ lựa chọn trở thành luyện khí sư cũng sẽ gia tăng thật lớn.

Bởi vậy lần này hắn đi công tác nhiệm vụ Tiên Triều vô cùng trọng yếu.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện phiếm.

Đột nhiên trong lúc đó, Vân Dao phi thuyền phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Bên kia khoang chở Huyền Giáp, từng đạo năng lượng ba động kịch liệt truyền đến, hiển nhiên đã xảy ra ngoài ý muốn cùng đánh nhau.

"Không tốt."

Cơ hồ cùng lúc đó, Diêu Thành Siêu, Bùi lão, còn có Vương Ninh Hi, đều là rời ghế mà lên, hóa thành một đạo độn quang nhanh chóng hướng phương hướng thanh âm truyền đến tiến đến.

Bùi lão thân là Thần Thông cảnh, tốc độ tự nhiên nhanh nhất.

Mà Diêu Thành Siêu được gia tộc không ngừng bồi dưỡng, cũng sớm không phải hạng người hời hợt gì, nhất là sau khi kế thừa bảo điển, miễn cưỡng bước vào hàng ngũ tuyệt thế thiên kiêu, dưới lực lượng huyết mạch gia tăng, tốc độ thân pháp của hắn không chậm hơn Bùi lão bao nhiêu.

Khiến người ngoài ý muốn nhất là Vương Ninh Hi, đừng nhìn hắn mới là tu vi Thiên Nhân cảnh, nhưng thân pháp thi triển ra phiêu dật tự nhiên, loáng thoáng có hai đạo năng lượng thủy hỏa phun trào đi theo, cũng chỉ chậm hơn một đoạn so với Bùi lão và Diêu Thành Siêu.

Tốc độ này, Diêu Thành Siêu nhìn thấy mà giật giật cả mặt.

Đều nói nội bộ Vương thị có nhiều quái vật, hắn xem như lại kiến thức được. Chờ một chút, vì sao ta phải nói chữ "lại"?

Trong lúc nhất thời, Diêu Thành Siêu có chút nghĩ mãi mà không hiểu.

Bất quá, lúc này cũng không phải là thời điểm rối rắm chuyện này.

Chỉ thấy trong khoang hàng, một con Lục Long dài hơn một trượng đang hoạt bát di chuyển như cá chạch trong không gian có hạn, từng luồng năng lượng hệ mộc màu xanh đậm quấn quanh người hắn, tựa như một dải lụa, làm nổi bật thân hình của nó vô cùng mạnh mẽ.

Một quả cầu năng lượng màu xanh sẫm từ trong miệng rồng nó mở ra phun trào ra, "Oanh oanh oanh" nổ tung ra, năng lượng dữ dội quấy nhiễu năng lượng trong khoang hàng cũng rung chuyển bất an.

Mà người giằng co với nó, cũng không chặn đứng quả cầu năng lượng, chính là nhân viên hộ tống không vận của Diêu thị.

Lúc này bên trong khoang hàng hóa một mảnh hỗn độn, rất nhiều huyền giáp đều rơi xuống đất, cũng may bên trong chúng đều có kết cấu đặc thù chống đỡ, lực phòng ngự phi thường mạnh mẽ, cũng không có tổn hại gì.

"Tiểu Lục, rầm rầm cho bổn công chúa!" Một cô bé tám chín tuổi chống nạnh đứng trên một cái rương hàng, hùng hổ nói, "Đánh chết bọn xấu xa dám bắt nạt bổn công chúa!"

Nàng tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng trên người lại mặc một bộ áo gai vải thô, phối hợp với bộ dáng hung ác kia, hiển nhiên không phải là nhân vật dễ bắt nạt.

“Dừng tay!” Bùi lão thấy thế liền nhíu mày, phẫn nộ quát: “Không cho đánh nhau trong khoang vận chuyển hàng! Đánh hỏng những bảo bối này của ta, trách nhiệm của các ngươi ai gánh nổi?”

Đây đều là loại huyền giáp mới, bên trong có tâm huyết kết tinh bao nhiêu năm của Bùi lão.

Dứt lời.

Bùi lão khoát tay, huyền khí bàng bạc ngưng tụ thành trảo, lập tức kẹp chặt con Lục Long thực lực nhiều nhất cũng chỉ khoảng lục giai.

“Ngao ô ngao ô!”

Lục Long hiển nhiên cũng không phải là tính tình tốt.

Sau khi bị bắt được, nó vẫn giương nanh múa vuốt phẫn nộ phi thường, chỉ tiếc thực lực so với Bùi lão Thần Thông cảnh kém một đoạn thật lớn, mặc cho nó giãy dụa như thế nào cũng không thoát được.

“Thả Tiểu Lục nhà ta ra.” Tiểu cô nương kia tức giận quệt một vòng trên nhẫn trữ vật, lấy ra một khối lệnh bài, làm bộ muốn ném cho Bùi lão.

“Dừng tay!” Vương Ninh Kham vội vàng giận dữ nói: “Vương Hãn Điệp, còn không mau dừng tay cho ta.”

Vô cùng rõ ràng, tiểu nữ hài này chính là đích trưởng nữ vương Dục Điệp thế hệ mới nhất của Vương thị, phong hào là vị tiểu tổ tông của 【Hoa Thụy công chúa】 kia!

“Hả? Tứ thập thất thúc!” Vương Ngao Điệp cũng lập tức nhận ra Vương Ninh Hi, nhất thời bĩu môi, ủy khuất nhào vào lòng Vương Ninh Hi, “Tứ thập thất thúc, mấy tên xấu xa bắt nạt cháu, còn cả lão già xấu xa kia nữa, nó bắt nạt Tiểu Lục.”

Thấy thế, nhân viên hộ tống Diêu thị trong khoang hàng nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái.

Ngay cả Diêu Thành Siêu và Bùi lão cũng không còn gì để nói.

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu cô nương vô pháp vô thiên này, thế mà lại là vị tiểu công chúa trong truyền thuyết của Vương thị.

Vương Ninh Hi cũng giật giật khóe miệng.

Rõ ràng là ta thấy ngươi đang khi dễ người khác, có được hay không? Hơn nữa nếu không ngăn cản kịp thời, một viên 【sự yểm hộ của quân đoàn trưởng】 của ngươi sẽ bị ném ra ngoài.

Vương Ninh Hi vô cùng rõ ràng, cháu gái nhà mình rốt cuộc là cái gì. Đây chính là Hỗn Thế Ma Vương thế hệ mới của Vương thị, chỉ mới tám tuổi đã xưng bá Tộc Học sơ đẳng.

"Được lắm, chúng ta nhắc lại chuyện khi dễ ngươi." Vương Ninh Hi đau đầu cực kỳ, "Ngươi nói cho ta biết, tí này ngươi không đi học sao lại xuất hiện trong khoang hàng của Vân Lam phi chu?"

"Người ta, người ta bị ủy khuất, muốn đi Tiên Triều tìm ca ca." Đôi mắt hạnh nhân của Vương Tự Điệp chứa đầy hơi nước, hốc mắt cũng đỏ hồng, nhìn qua đáng thương nói không nên lời, "Ô ô, người ta nhớ ca ca."

"Chuyện này cha mẹ ngươi có biết không?" Vương Ninh Hi cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

"Đương nhiên không biết rồi." Vương Hãn Điệp ở trong lòng Vương Ninh Hi lau nước mắt cùng nước mũi, vừa khóc vừa nức nở, "Nhưng mà, ta đoán lão tổ gia gia khẳng định biết rõ, nếu không ta chạy không thoát."

"Ồ, logic thông suốt, phỏng đoán chuẩn xác, xem chỉ số thông minh này của ngươi không có vấn đề a." Vương Ninh Hi thấy nàng như vậy, cũng không biết nên tức giận hay nên cười, cắn răng nói: "Làm sao thành tích lại nát bét như vậy?"

"Tứ thập thất thúc, người thật là một tên bại hoại, người ta ức hiếp người ta. Người ta vì nhớ ca ca quá, không tĩnh tâm học được." Vương Anh Tuyền bắt đầu đấm lại Vương Ninh Hi một trận. "Ngươi không được phép đưa ta trở về."

“Được rồi được rồi, nếu lão tổ gia gia cũng không có ý kiến, ta cũng không đưa ngươi trở về.” Vương Ninh Hi lau mồ hôi trên trán, hữu khí vô lực nói: “Chuyến này đi Tiên Triều, ngươi đi theo ta là được, không được chạy loạn một mình.”

“Tứ thập thất thúc, thúc thật tốt.” Vương Hãn Điệp lập tức chuyển giận thành vui, trở mặt cực nhanh, ngay cả trong hốc mắt tràn ngập hơi nước đều biến mất như kỳ tích: “Người ta thích thúc nhất rồi.”

“Cũng tốt, dù sao đoạn đường này chúng ta cũng không có chuyện gì.” Vương Ninh Hi suy nghĩ một chút nói: “Ta sẽ cho ngươi thu tâm học bù bổ, miễn cho ngươi trở về Tộc Học quá mức mất mặt.”

Nói xong, hắn bỗng dưng róc thịt Tiểu Lục Long cuối cùng cũng không giãy dụa nữa, hung tợn nói: “Còn ngươi nữa! Giúp Trụ vi ngược, cũng ngoan ngoãn dạy bù cho ta!”

“…”

Vương Hãn Điệp trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Ta vừa trốn ra khỏi ổ sói, lại vào hang hổ.

Tứ Thập Thất thúc, ta cảm ơn ngươi a!

Lục Long lão tổ vẫn bị Bùi lão nắm trong tay cũng toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt cả con rồng đều không tốt.

Hắn thật vất vả mới dụ dỗ được tiểu công chúa chạy đến, thế mà vẫn chạy không thoát vận mệnh học tập? Mạng của hắn sao lại khổ như vậy!

Sớm biết như vậy, hắn đã lưu lại trong trứng bị Vương Ly Từ luộc chín rồi! Ô ô ô!

…

Chương 146: Huyền Tôn Thủ Triết ta, có thể kế thừa đại thống!

…

Xích Nguyệt Ma Triều.

Đây là một hòn đảo vắng vẻ, chung quanh có dòng chảy phức tạp, lại đầy đá ngầm, bình thường sẽ không có thuyền tới gần, nhưng cũng bởi vậy, mới được vài phần thanh tĩnh.

Giờ phút này, bóng đêm đã sâu.

Ánh trăng như tắm.

Sóng lớn màu đen vẫn đang đập vào đá ngầm bên bờ, bọt nước xoay tròn, tiếng nước kịch liệt tựa như một khúc nhạc chương khuấy động, ở trong bóng đêm xa xa truyền ra.

Mùi tanh nồng nặc trong biển, âm lãnh, quỷ bí, mang theo một chút ma khí màu đen điên cuồng, từ trong nước biển lan tràn mà lên, bao trùm cả hòn đảo.

Một cây dây leo tinh tế, phiến lá màu xanh sẫm ma thực ở trong bóng đêm duỗi ra cành lá, một bên tắm rửa ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một bên hấp thu ma khí và hơi nước tràn ngập dưới bóng đêm.

Đây là một cây Tam giai Ngân Tuyến ma đằng thường thấy, từ trước đến nay đều nổi danh về sức sống ngoan cường.

Ban ngày ma đằng dữ tợn xấu xí, dưới bóng đêm lại hiện ra lấm tấm huỳnh quang u lục, tản ra mùi thơm ngọt ngào mê người, để có thể dụ hoặc đám côn trùng trên đảo vốn không nhiều lắm tới ăn no nê.

Bỗng dưng.

Hai đạo độn quang một xanh một lam gào thét xẹt qua màn trời đêm.

Năng lượng mênh mông dao động tựa như ngân hà ngang trời, mênh mông cuồn cuộn, khiến người ta run sợ trong lòng.

Ma đằng giật nảy mình, lúc này cảnh giác cuộn dây leo lại, ngay cả điểm điểm huỳnh quang trên dây leo phát ra cùng khí tức thơm ngọt kia cũng trong nháy mắt biến mất.

Cứ như nó chưa bao giờ xuất hiện.

Trong lúc sơ sẩy, độn quang đã rơi vào trên đảo.

Trên đảo cũng theo đó xuất hiện bốn đạo nhân ảnh.

Bốn người này đương nhiên là Vương Lung Yên, Thanh Hoàng Yêu Đế, cùng với Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cùng với lão nội thị áo tím bên cạnh hắn.

Sau khi bồi thường tổn thất của Ngọc Lam lâu, bốn người liền cùng nhau rời đi.

Bởi vì phải đi đường, bốn người cũng không thu liễm khí thế, một đường chạy tới, cũng không có kẻ nào không có mắt dám tới gần, chỉ mất thời gian một tháng đã đến được hòn đảo này.

“Ngươi chắc chắn nơi này có di tích của Ma Thực tôn giả lưu lại?” Thanh Hoàng yêu đế đánh giá xung quanh, trong ánh mắt mang theo mấy phần nghi vấn.

Không phải nàng không tin Tam hoàng tử, thật sự là trên hòn đảo này quái thạch lởm chởm, ma khí nồng đậm, đất đai lại cực kỳ cằn cỗi, ngay cả cỏ cũng không thấy mấy cây, vừa rồi nàng cũng dùng thần niệm thăm dò, căn bản không phát hiện không gian chấn động đặc thù, hoặc là lưu lại dấu vết trận pháp.

Thật sự không giống như là có di tích.

“Di tích này ẩn giấu cực kỳ bí mật, nếu không cũng sẽ không nhiều năm như vậy cũng không bị người phát hiện.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh điềm tĩnh giải thích, lập tức lấy ngọc bội ra, nháy mắt với lão nội thị bên cạnh: “Trác lão, làm phiền ngươi rồi.”

“Vâng, Tam công tử.”

Trác lão tiếp nhận ngọc bội, đem một thân Huyền khí bành trướng quán chú vào trong ngọc bội.

Theo Huyền khí chú ý, mặt ngoài ngọc bội dần dần nở rộ ra quang mang màu xanh sẫm nhu hòa. Hào quang kia màu sắc

oánh nhuận, tản ra mộc nguyên khí tức nồng đậm, trong đó lại pha tạp từng sợi ma khí nhè nhẹ, thế cho nên trong sinh mệnh Mộc Nguyên khí tức này mang theo vài phần âm lãnh cùng tà tứ.

Thanh Hoàng yêu đế và Vương Lung Yên đều vô thức nhìn sang.

Nhưng qua trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, ngọc bội kia cũng chỉ tản mát ra quang mang, cũng không có dị tượng khác phát sinh.

"Muốn mở ra di tích này cần phải quán chú ít nhất hai loại huyền khí thuộc tính vào trong đó, hơn nữa nhu cầu đối với huyền khí có chút lớn." Tam hoàng tử ho nhẹ một tiếng, giải thích nói, "Cũng phải cần Huyền khí toàn thân của Lăng Hư cảnh sơ kỳ ma tu mới được. Lúc trước ta cũng là do ngoài ý muốn mới mở ra di tích."

Nghe thấy lời này, Vương Lung Yên nhất thời không ngừng liếc mắt nhìn sang.

Yêu cầu này, lúc trước người này nhàm chán biết bao mới có thể "ngoài ý muốn" mở ra di tích?

Thanh Hoàng Yêu Đế cũng cạn lời: "Sở thích của Tam Hoàng tử thật khác biệt."

"Ha ha ha, đã thấy cười chê rồi." Tam hoàng tử cũng có chút xấu hổ, cười ha ha che giấu đi.

Lúc này, Trác lão bên kia không sai biệt lắm đã đem hơn phân nửa huyền khí rót vào trong ngọc bội.

Tam hoàng tử đang chuẩn bị nhận lấy ngọc bội, tiếp tục truyền Huyền khí vào bên trong, thì nghe thấy Thanh Hoàng yêu đế mở miệng: "Được rồi, cho ta đi."

"Vậy thì đa tạ tiền bối." Tam Hoàng tử ngoài ý muốn nói một tiếng cảm ơn.

"Không cần. Nếu đã là cùng nhau thăm dò di tích, không lý nào chỉ có bên phía ngươi ra sức." Thanh Hoàng Yêu Đế thái độ lãnh đạm, tiện tay tiếp nhận ngọc bội, bắt đầu rót năng lượng vào.

Mặc dù tên của yêu nguyên và huyền khí trong cơ thể hung thú khác nhau, nhưng bản chất đều là linh khí thiên địa đã được luyện hóa qua, khác biệt kỳ thật có hạn.

Theo Yêu Nguyên rót vào, bất quá sau một lát công phu, hào quang trên ngọc bội toả ra trở nên vô cùng sáng ngời, cơ hồ lấn át ánh trăng trong thiên địa này.

Cùng lúc đó.

Tiếng ầm ầm trầm đục từ hòn đảo dưới chân truyền đến.

Một lát sau.

Một cánh cửa không gian đột nhiên xuất hiện trước mặt bốn người.

Dưới ánh trăng, cánh cửa do lực lượng không gian tạo thành giống như sóng nước nhộn nhạo, như ẩn như hiện trong ánh trăng.

Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế nhìn nhau, thần sắc trong mắt đều có chút kinh dị.

Hai người đều là hạng người kiến thức rộng rãi, tự nhiên biết, môn hộ không gian ổn định như thế, cũng không phải cường giả Lăng Hư cảnh có năng lực cấu trúc, hơn phân nửa là xuất từ tay Chân Tiên, hơn nữa còn phải tinh thông thủ đoạn không gian, hoặc là Chân Tiên thực lực tương đối mạnh mới được.

Khó trách Thân Đồ Cảnh Minh một mực khẳng định là di tích Chân Tiên.

Chú ý tới vẻ kinh ngạc trong mắt Vương Lung Yên, Thân Đồ Cảnh Minh đắc ý trong lòng, cười híp mắt sửa sang lại y quan, mang theo ba phần đắc ý, bảy phần lấy lòng nói: “Đi thôi, Nhược Băng cô nương, chúng ta vào thôi.”

Dứt lời, hắn dẫn đầu bước vào trong cánh cửa không gian kia.

Trong nháy mắt, bóng dáng của hắn biến mất, biến mất không thấy tăm hơi.

Trác lão cũng lập tức đuổi theo.

Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế nhìn nhau, cũng lập tức đi theo.

Mà theo tay cầm ngọc bội Thanh Hoàng Yêu Đế bước vào cổng không gian, cổng không gian cũng giống như sóng nước dần dần biến mất trong màn đêm, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Cùng lúc đó.

Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế phát hiện mình đi tới một căn phòng.

Gian phòng này cũng không tính là lớn, bên trong đặt không ít linh mộc gia cụ, ước chừng có thể chứa khoảng mười người ngồi chơi trong đó, nghỉ ngơi phẩm trà.

Trên vách tường có một ô vuông, bên trong đặt một số thứ giống với huân chương, hoặc là chiến lợi phẩm, bên cạnh còn có văn tự nói rõ. Từ nội dung văn tự có thể đoán được, di tích này đích xác thuộc về ma thực tôn giả, hơn nữa là một tòa căn cứ nghiên cứu trọng yếu của nàng, thậm chí có thể còn có mậu dịch qua lại với bên ngoài, nhưng càng nhiều tin tức liền không có.

Trên những vật phẩm này hiển nhiên đều gia cố cấm chế, hơn nữa chất liệu bản thân cũng không tầm thường, mặc dù đã trôi qua không biết bao nhiêu năm tháng, vẫn không có mục nát, ngược lại vẫn sáng bóng như cũ.

Căn phòng này thoạt nhìn không giống di tích, mà giống như một phòng khách đãi khách.

“Khách nhân tôn kính, thỉnh ngài nghỉ ngơi một lát, Khí Linh 【 Lan San 】 đã thông truyền cho ngài. Sau này sẽ có nhân viên nghiên cứu sở nghiên cứu Lục Ma đến tiếp đãi chư vị.”

Ngay lúc đám người Vương Lung Yên quan sát tình hình thì một cái hộp nhỏ ngoài cửa phòng sáng đèn xanh, một giọng nữ êm tai từ trong đó truyền ra.

“Lần trước ta đi vào chính là như vậy. Nói là sẽ có người tới tiếp đãi, nhưng trên thực tế căn bản sẽ không có người đến.” Thân Đồ Cảnh nhiệt tình giới thiệu tình hình cho Vương Lung Yên, “Ngoài phòng còn có một hành lang khác. Bên cạnh còn có những phòng khác, nhưng những gian phòng kia đều không vào được. Cuối hành lang có cánh cửa, ta phỏng đoán đi vào cánh cửa đó mới thật sự là di tích. Ta lần trước chính là bị

cánh cửa cuối hành lang kẹt lại, dùng hết phương pháp cũng không thể đi vào.”

Vừa nói, hắn còn vừa dẫn theo Vương Lung Yên đi qua một lượt những nơi có thể đi, bộ dạng kia không giống như là đến phá giải di tích, ngược lại còn giống như là một người hướng dẫn du lịch.

Vương Lung Yên trong lòng không nói nên lời, nhưng cũng có vài phần hiểu được.

Rất hiển nhiên di tích này không phải là di tích tồn tại vì tìm kiếm truyền nhân.

Miếng ngọc bội kia chắc chỉ dành cho khách nhân hoặc bằng hữu dùng, vì vậy nhập môn chính là phòng đãi khách, nhưng muốn đi vào di tích chân chính, chắc còn cần chủ nhân dẫn đường.

Cái này có chút phiền phức.

“Chỗ di tích này bảo tồn rất hoàn chỉnh, trận pháp cũng không có dấu vết hư hại. Vừa rồi ta đã thử một chút, không thể sử dụng thủ đoạn xé rách không gian ở đây được. Với thực lực của ta, muốn cưỡng ép phá vỡ sợ là không thể được.” Thanh Hoàng Yêu Đế hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề hiện tại, hơi nhíu mày.

“Còn có phát hiện gì khác không?” Vương Lung Yên liếc Thân Đồ Cảnh Minh một cái.

“Không, không có.” Thân Đồ Cảnh bất đắc dĩ.

Tuy rằng nữ thần nguyện ý cùng hắn nói chuyện, hắn rất cao hứng, nhưng hắn cũng thật sự không có gì phải giới thiệu.

Vương Lung suy nghĩ một hồi lâu, chợt trong lòng khẽ động, ngửa đầu nhìn về phía cái hộp nhỏ ở cửa phòng: “Khí linh, tôn giả thu đồ đệ sao?”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc hộp nhỏ kia im bặt một lúc lâu.

Đúng lúc Vương Lung Yên cho rằng nó sẽ không phản ứng với mình, trong cái hộp nhỏ kia bỗng nhiên truyền ra một giọng nữ do dự dự: “Nếu như loại huyết mạch hệ mộc tư chất như ngươi, cũng không phải là không thể cân nhắc…”

Có thể trao đổi!

Vương Lung Yên trong lòng vui vẻ, nhưng nghĩ đến lời nói của Khí Linh, lại không nhịn được khẽ nhíu mày: "Nhất định phải loại như ta sao? Tuyệt thế thiên kiêu hệ mộc có được không?"

"Không được không được!" Khí linh trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ, "Tôn giả nhà chúng ta chính là kỳ tài ngút trời, tuyệt thế thiên kiêu bình thường nào có tư cách vào môn hạ của nàng? Cho dù là tuyệt thế thiên kiêu, ít nhất cũng phải là Tuyệt Thế Bính đẳng, không đúng, Ất đẳng! Đúng, ít nhất phải là Tuyệt Thế Ất đẳng mới có khả năng!"

Tuyệt Thế Ất đẳng?

Hai mắt Vương Lung Yên tỏa sáng, khóe mắt đuôi lông mày đều lộ ra một tia vui mừng.

Thủ Triết không phải là tư chất tuyệt thế Ất đẳng sao?

Nàng vừa rồi chẳng qua là thử khí linh thoáng một phát, không nghĩ tới khí linh này rõ ràng ngốc núc ních móc câu trên mặt đất rồi. Xem phản ứng này của nàng liền biết rõ, trong di tích hơn phân nửa có Ma Thực tôn giả truyền thừa, nếu không, nàng cũng không phải xoắn xuýt tư chất, mà là chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

Xem ra, Thủ Triết có hi vọng truyền thừa rồi.

Cũng không biết, bên trong di tích này bảo tồn, đến tột cùng là bảo điển, hay là tiên kinh?

"Khí linh, ta có một bằng hữu, nói không chừng có thể thử một chút."

"Bằng hữu?" Khí Linh suy nghĩ một chút, kiêu ngạo nói: "Vậy ngươi mang hắn tới đây, để hắn thử một lần. Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi a, tôn giả nhà ta ánh mắt cũng cao, tư chất không cao không được, bộ dạng không đẹp không được, khí chất không tốt, không thông minh cũng không được."

Vương Lung Yên nở nụ cười, trong giọng nói tràn đầy tự hào: "Yên tâm, nếu hắn không phù hợp yêu cầu, e là trong thiên hạ này không có người phù hợp yêu cầu."

“Bằng hữu?” Tam hoàng tử âm u nhìn Vương Lung Yên, giọng điệu hơi chua chát: “Bằng hữu của Nhược Băng cô nương, là nam hay nữ?”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Hàn Nguyệt Tiên Thành, Thiên Tượng Thự Tiên Binh Bộ.

Thiên Tượng Thự chính là bồi dưỡng, quản lý, điều phối cơ cấu chuyên chúc cho các công chủng rèn đúc, quyền lực rất lớn. Tiên Binh bộ hạ quản lý các ti có thể bảo đảm chất lượng hay không, đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ luyện chế, cùng Thiên Tượng Thự điều phối không thoát khỏi quan hệ.

Giờ phút này, bên trong Thiên Tượng Thự, người phụ trách Lưu chưởng lệnh sắc mặt uy nghiêm làm việc, phía dưới thì đứng mấy người trung niên. Bọn họ đều là chủ quản các lộ trong Thiên Tượng Thự, mỗi người bọn họ đều phụ trách hạng mục nào đó, quyền lợi trong tay không nhỏ.

“Chưởng lệnh đại nhân.” Chủ quản cung kính nói: “Lần này tiền tuyến chiến trường ngoại vực đã được vận chuyển mấy vạn bộ vũ khí cần phải sửa chữa. Bên Duy Tự ty biểu thị nhân thủ của Luyện Khí Sư thiếu nghiêm trọng, cần chúng ta điều động thêm một nghìn người nữa.”

Lưu chưởng lệnh sắc mặt phát lạnh: “Hoang đường! Lúc trước không phải đã điều động tăng viện một ngàn Luyện khí sư? Bọn họ cho rằng Luyện khí sư của Thiên Tượng Thự của chúng ta là Linh Mạch trong đất sao? Cắt xong một cái vụ lập tức có thể đỡ được một vụ sao?”

“Đáp lại!”

“Ngươi đi nói cho Tư trưởng của Duy Tự biết, muốn người ta không có, muốn tăng tốc thì đã có thợ luyện khí giảm thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày làm việc thêm hai canh giờ. Ngươi đi giám sát việc này, nếu có sai lầm gì thì chỉ có ngươi hỏi.”

“Vâng, Lưu chưởng lệnh.” Chủ quản vội vàng lĩnh mệnh lui ra.

“Chưởng lệnh đại nhân, gần đây lại có hơn hai trăm Luyện Khí Sư xin từ chức.” Lại có một chủ quản báo cáo: “Hai ba

năm nay, đã có sáu bảy trăm Luyện Khí Sư lần lượt rời khỏi Thiên Tượng Thự. Gió này nếu không ngừng, sợ là sẽ khiến lòng người rung chuyển."

"Lại chuẩn bị đi Đông Càn?" Nghe được tin tức này, sắc mặt Lưu chưởng lệnh lập tức trở nên lạnh lẽo: "Tên khốn kiếp Bùi Tín An ăn cây táo rào cây sung kia, lại dung túng dưới trướng như thế, trắng trợn đào góc tường của Thiên Tượng Thự! Hắn điên rồi hay sao, không để lại cho mình một con đường lui sao?"

"Khởi bẩm chưởng lệnh đại nhân." Chủ quản vẻ mặt đổ mồ hôi nói: "Chủ yếu là thư do những người đó gửi về, nội dung quả thực quá mức yêu ngôn hoặc chúng, cực có tính kích động, hơn nữa bên Đông Càn ra giá công cũng quả thật cực cao, thường thường gấp ba đến năm lần Thiên Tượng Thự chúng ta. Còn có lời đồn, Bùi Tín An mấy năm nay ở Đông Càn kiếm được không ít tiền, gửi vài khoản tiền lớn cho gia tộc."

"Đại nhân, nếu không Thiên Tượng Thự chúng ta cũng tăng giá tiền công và đãi ngộ đi, bằng không nhân tài toàn bộ chạy mất."

Sắc mặt Lưu chưởng lệnh càng thêm âm trầm, cười lạnh nói: "Đây chẳng qua là quỷ kế của tên Vương thị Đông Càn kia mà thôi. Bọn họ ỷ vào nịnh bợ công chúa Phù Nam, dựa vào quan hệ này lại cấu kết với Trấn Nam Vương, dựa vào lừa gạt vơ vét kiếm được một khoản, lại lấy được đơn đặt hàng Huyền Giáp."

"Hiện giờ bọn họ ỷ vào tài chính hùng hậu, trắng trợn đào móc nhân tài, thủ đoạn quả nhiên độc ác vô cùng. Thiên Tượng Thự chúng ta nếu theo tiền công tăng lên, tăng tiền công lên gấp mấy lần, trước không nói đến phí tổn gánh không được, cho dù chống đỡ được, đây chẳng phải là tiện nghi cho đám thợ thủ công kia sao?"

"Chưởng lệnh đại nhân, chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn tình huống càng ngày càng ác liệt sao?" Vẻ u sầu trên mặt chủ quản không giãn ra.

"Bọn họ sở dĩ dám tăng giá, chẳng qua là vì lợi nhuận của đám huyền giáp này cực cao." Lưu chưởng lệnh nhấp một ngụm

linh trà, thư giãn cảm xúc nói, “Nếu để cho đặt hàng huyền giáp này thất bại, âm mưu cố ý nâng cao tiền công của bọn họ sẽ không từ mà phá.”

“Mà những thợ thủ công vì vấn đề tiền công mà từ chức rời khỏi Thiên Tượng Thự cũng nhất định sẽ hối hận muôn phần, khóc lóc cầu xin về Thiên Tượng Thự. Ha ha, ta cũng muốn xem Bùi Tín An kiêu ngạo ương ngạnh vì gia tộc có quỳ gối trước mặt bản chưởng lệnh cầu xin tha thứ hay không.”

“Kế này của chưởng lệnh đại nhân rất hay.” Chủ quản hai mắt tỏa sáng, nhịn không được vẻ mặt hưng phấn vỗ tay, lập tức lại có chút lo lắng nói: “Lúc trước kiểm tra Huyền Giáp phẩm, thuộc hạ cũng có tham dự. Không thể không thừa nhận, nhóm Huyền Giáp phẩm kia chất lượng cực cao.”

“Lời chất lượng hàng mẫu đó đương nhiên không thành vấn đề.” Lưu chưởng lệnh lạnh nhạt nói: “Nếu không phải như thế, cho dù cho Trấn Nam Vương điện hạ mấy lá gan, hắn cũng không dám giao đơn đặt hàng quan trọng như thế cho Đông Càn.”

“Nhưng mà ta và ngươi đều biết, phẩm chất chỉ là hàng mẫu mà thôi. Thích hợp lần này Đông Càn vận chuyển nhóm Huyền Giáp đầu tiên tới, chính là thời cơ tốt nhất để đả kích bọn họ. Một là bắt đầu từ chất lượng Huyền Giáp, phàm là chất lượng Huyền Giáp không bằng các dạng, đều được đánh dấu rõ ràng.”

“Hai là bắt đầu từ số lượng huyền giáp. Mà Đông Càn kia không biết trời cao đất rộng, vì đoạt đơn đặt hàng này, vậy mà hứa hẹn thời hạn hoàn thành mười năm. Mười năm chế tạo ba mươi vạn bộ huyền giáp, chính là tất cả Luyện Khí Sư trong Thiên Tượng Thự chúng ta cùng lên, giai đoạn công trình này cũng đủ căng thẳng. Chỉ là Đông Càn quốc, có tài cán gì mà có thể chế tạo ba mươi vạn bộ huyền giáp phẩm chất cao trong vòng mười năm ngắn ngủi?”

“Hiện giờ chính là năm thứ năm, nếu bọn họ giao hàng lần này ngay cả mười vạn bộ cũng không đạt được, chất lượng lại không đạt mong đợi, ta liền lập tức bẩm báo Tuy Vân trưởng công chúa điện hạ, xin điện hạ làm chủ đơn hàng hủy bỏ, kịp

thời ngừng tổn thất. Đến lúc đó, ngay cả Trấn Nam Vương điện hạ cũng không chịu nổi.”

“Chưởng lệnh đại nhân anh minh.” Chủ quản thở phào một hơi nói: “Ta thấy những năm gần đây đại nhân một mực mặc kệ không hỏi, còn tưởng ngài sợ Trấn Nam Vương, chỉ có thể nén giận phối hợp, thì ra là đợi ở đây.”

“Trấn Nam Vương, dù sao cũng là người thẳng tính, rất dễ bị người tí hon che mắt.” Lưu chưởng lệnh uống linh trà, chậm rãi nói: “Ta cũng nhắc nhở lão nhân gia một chút, mọi việc không thể nóng vội. Ngươi đi triệu tập một nhóm Luyện Khí Sư đáng tin, chuẩn bị kiểm tra hàng đi.”

“Vâng, chưởng lệnh đại nhân.” Sau khi chủ quản lên tiếng, sắc mặt đột nhiên lại có chút khó xử: “Đại nhân, nơi này còn có một chuyện khó giải quyết, cần ngài định đoạt.”

“Chuyện gì?”

“Là chúng ta ủy thác Bách Luyện Chân Quân, chữa trị cho Tuy Vân công chúa 【Thiên Vận Đạo Kiếm】. Lúc hai kiện đạo khí chủ chiến 【Nghê Thường Đạo Y】, Bách Luyện Chân Quân một mực lấy các loại lý do để từ chối, động cái là tài liệu đặc thù không đủ, hoặc là một bộ phận nào đó bị hư hao quá nặng cần kéo dài thời gian công.” Chủ quản vẻ mặt buồn rầu, hiển nhiên vì chuyện này mà sầu không phải một ngày hai ngày, “Chúng ta đã theo ngài phân phó, kiệt lực phối hợp Bách Luyện Chân Quân, nhưng hắn vẫn như cũ không thuận theo không buông tha mà ngăn chặn chúng ta.”

“Rất rõ ràng, hắn vẫn vì chuyện của Bùi Tín An mà tức giận làm khó chịu.”

“Bách Luyện lão già kia thật to gan.” Sắc mặt Lưu chưởng lệnh lập tức trở nên nghiêm túc, “Ta kính hắn là tiền bối, ở một ít chuyện nhỏ làm yêu cũng lười so đo với hắn. Nhưng đạo khí Tu Độc Vân trưởng công chúa liên quan trọng đại, hắn lại dám làm càn, quả thực là không biết nặng nhẹ!”

“Ngươi nói cho hắn biết còn chưa tới nửa năm, trưởng công chúa Tuy Vân nghỉ ngơi chỉnh đốn liền kết thúc. Hắn nếu dám làm lỡ kỳ xuất chinh của trưởng công chúa ta sẽ lập tức bẩm báo Tiên Hoàng bệ hạ bắt hắn chất vấn!”

“Vâng, chưởng lệnh đại nhân.” Chủ quản lĩnh mệnh rời đi.

Đợi người đi rồi, Lưu chưởng lệnh suy tư chốc lát, lại nói: “Người đâu, chuẩn bị phi liên, bản chưởng lệnh muốn đích thân đi bái phỏng Tuy Vân trưởng công chúa điện hạ.”

Lần kiểm tra hàng hóa này, vẫn là mời trưởng công chúa tự mình giám sát, như thế sẽ không có sơ hở nào.

…

Cùng lúc đó.

Vù ngoại ô Hàn Nguyệt Tiên Thành.

Nơi này có một mảnh trung tâm vật lưu rộng lớn mà khổng lồ, hàng hóa các quốc gia trước khi vận chuyển vào Tiên Thành, đều sẽ ở đây tiếp nhận kiểm tra, cũng tiến vào trình tự chuyển vận của hàng hóa.

Không vận chuyển của Diêu thị tạo thành cảng trống, càng là một viên minh châu trong khu vực lưu trữ này.

Là chủ thành lớn nhất Tiên Triều, hàng hóa trong Tiên Thành ra vào số lượng cực lớn, thậm chí cách một hai ngày, đều sẽ có một chiếc phi thuyền Vân Dao đáp xuống cảng trống.

“Vật lưu cảng này…”

Vương Ninh Hi vẫn là lần đầu tiên đến Tiên Triều, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, cũng là bị quy mô to lớn của nó chấn kinh.

Tuy Vương thị cường đại, kinh doanh ở Trường Ninh địa khu cũng rất tốt, nhưng so với chủ thành Tiên Triều, phương diện vẫn kém một mảng lớn. Nhất là trên quy mô, chênh lệch sẽ lớn hơn, chỉ riêng phạm vi Hàn Nguyệt chủ thành này, đã lớn hơn toàn bộ Lũng Tả quận.

Như thế cũng khó trách. Hàn Nguyệt chủ thành thế gia môn phiệt tụ tập, như là một ít vương phủ, nhất phẩm thế gia các loại, chỉ là phạm vi khu vực chủ trạch đã không kém hơn toàn bộ Trường Ninh vệ.

Phạm vi chủ thành nếu như không đủ lớn, há có thể chứa được nhiều thế gia lớn nhỏ, cùng hệ thống tiên đình vô cùng khổng lồ như vậy?

Đây chính là tiên thành ah!

Tiểu la lỵ Vương Củng Điệp tám tuổi nằm sấp trên cửa sổ Lưu Ly cung, nhìn thành trì nguy nga bao la, nhìn không thấy điểm cuối, không nhịn được hai mắt tỏa sáng, hưng phấn không thôi: “Khai nhãn giới rồi, mở rộng tầm mắt, cái này so với lên kinh về Long thành của chúng ta thì lớn hơn nhiều lắm.”

Trong lúc nhất thời, nàng một đường lữ hành, tâm tình buồn khổ trên đường làm bài tập đều theo đó tiêu tán không còn.

“Công chúa điện hạ.” Diêu Thành Siêu ở bên phụ họa nói, “Đó là đương nhiên, nếu đem Hàn Nguyệt Tiên Thành so sánh với một con rồng lớn thì Quy Long Thành chỉ có thể coi là một con rắn nhỏ.”

“Hừ!” Vương Ngao Điệp hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ngươi mới là con rắn nhỏ, cả nhà ngươi đều là rắn nhỏ. Quy Long Thành nhà chúng ta chỉ là thời gian phát triển ngắn ngủi, thái ngoại tổ phụ nhà ta phối hợp với lão tổ gia gia ta, sớm muộn gì cũng sẽ xây dựng một tòa tiên thành còn hùng vĩ hơn Hàn Nguyệt tiên thành.”

Quê hương của mình dù không tốt, vậy cũng chỉ có mình có thể nói. Người khác nếu như phê bình, Vương Mẫn Điệp thân là công chúa Đại Càn há có thể dễ dàng tha thứ?

“Vâng vâng vâng, công chúa điện hạ giáo huấn đúng.” Diêu Thành Siêu tự biết mình lỡ lời, vội vàng bù đắp nói: “Chờ chúng ta đã tới Tiên Thành, ta mời ngài đến tiệm cơm 【Ly Từ tam tinh cấp】.”

“Ly Từ cấp ba sao?” Vương Anh Tuyền Điệp vẻ mặt hoang mang: “Đó là tiệm ăn gì?”

“Công chúa điện hạ có chỗ không biết.” Diêu Thành Siêu hưng phấn giới thiệu với nàng: “Đó là lúc Ly Từ tiểu thư của Vương thị du lịch tiên triều, một đường đi ngang qua tiệm cơm đã ăn qua, nàng căn cứ vào phẩm chất, hương vị, phục vụ các loại nhân tố, tiến hành một quán ăn ưu tú đã từng ăn, thấp nhất một tinh, cao nhất là tam tinh.”

“Cho dù là tiệm cơm cấp 【Ly Từ nhất tinh】 cấp bậc thấp nhất, cũng rất không tồi, đáng giá nhấm nháp. Mà Ly Từ cấp ba tinh, trong phạm vi toàn bộ Tiên Triều, tổng cộng cũng chỉ

có tám nhà, trong đó có ba nhà là ở trong Hàn Nguyệt Tiên Thành.”

“Hóa ra là Ly Từ lão tổ đã từng ăn một quán ăn ngon.” Vương Ngao Điệp lập tức cảm thấy hứng thú: “Mặc dù ta chưa từng gặp Ly Từ lão tổ, nhưng nghe nói bà lão rất chú ý đến việc ăn uống. Nhưng thật ra có thể thử một lần, nếu ăn ngon thật thì ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

“Công chúa điện hạ yên tâm, quán ăn đề cử Ly Từ Tinh sở dĩ nổi danh, chủ yếu là bởi vì tinh chuẩn và công bằng.” Diêu Thành Siêu nói, “Hiện giờ Ly Từ tiểu thư là đại danh nhân, còn bái môn hạ Nguyên Chân Quân đại danh đỉnh đỉnh của Tiên cung. Những tiệm cơm, Nguyên Nguyên Chân Quân kia cũng đều tự mình đi nếm thử, lão nhân gia ông ta sau khi ăn xong khen không dứt miệng, khen thẳng Ly Từ tiểu thư chính là 【 lưỡi ngon của Tiên Triều 】.”

“Hóa ra Ly Từ lão tổ nhà ta lợi hại như vậy.” Vương Kỳ Điệp hưng phấn không thôi tóm lấy lão tổ Lục Long nói: “Tiểu Lục Lục Tiểu Lục, đợi gặp mặt ca ca của ta xong, chúng ta đi Tiên Cung tìm Ly Từ lão tổ chơi.”

Lục Long lão tổ vốn đang uể oải viết bài tập, vừa nghe cái này, nhất thời sợ tới mức toàn thân giật mình.

Công chúa đại nhân ngươi đang nói giỡn sao? Bản lão tổ mới không cần đi gặp đại ma vương Vương Ly Từ kia!

Tên kia đói muốn ăn cái gì cũng được, thật đáng sợ!

“Được rồi được rồi.” Vương Ninh Hi tức giận thưởng nàng một hạt dẻ, “Quán ăn gì mà tửu lâu, đừng mỗi ngày đều muốn ăn. Thừa dịp Vân Dao phi thuyền còn chưa rơi xuống đất, sau khi rơi xuống đất cũng phải khuân vác hàng hóa, con tranh thủ thời gian đem mấy tờ bài thi này quét một chút, củng cố kiến thức một chút, thật vất vả mới học được.”

“Á! Tứ thập thất thúc, thúc đánh chết ta đi.” Hoa Thụy công chúa Vương Củng điệp mắt ngấn lệ.

Trên đường đến Tiên Triều, nàng ngay cả phong cảnh cũng không nhìn qua mấy lần, mỗi ngày tỉnh lại là học tập bổ túc, nhắm mắt lại vẫn đang xoát bài thi.

Ngày hôm nay, quả thực còn thống khổ hơn so với trong Tộc Học.

Tốt xấu gì thì nàng ta còn có thể trốn lớp, hoặc là uy hiếp bạn học sao chép bài tập cho mình. Nhưng ở trên Vân Dao phi thuyền, chỗ đó chỉ lớn như cái rắm, muốn trốn cũng không có chỗ trốn.

"Ta không dám đánh chết Hoa Thụy tiểu công chúa điện hạ." Vương Ninh Lợi dụ dỗ, "Mấy bài thi này chỉ cần ngươi đạt tiêu chuẩn, đặt xong, ta sẽ thả ngươi ba ngày nghỉ, cho ngươi ở Tiên thành chơi đùa một chút. Nếu không thì ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong tửu điếm tiếp tục đánh!"

Vận mệnh quá mức thê thảm, Vương Cũng Điệp mang theo nước mắt bắt đầu cuộc đời thảm khốc.

"Còn ngươi nữa, Tiểu Lục Long. Cả ngày ngươi chán ghét học như thế, làm một con rồng không có văn hóa vinh quang sao? Mấy bài thi này đều thuộc về ngươi, là ta thiết kế chuyên thiết kế tri thức bạc nhược nhược của ngươi." Vương Ninh Hi lúc trước đã từng dạy bù cho Vương Ly Tiên Vương Ly Từ, chuyện bổ sung bài học hắn quen thuộc.

"Ngao ô ngao ô~"

Lục Long lão tổ cũng chảy xuống nước mắt hối hận vạn phần.

Hắn cùng Hoa Thụy tiểu công chúa hai người, trải qua thiên tân vạn khổ chạy ra, không phải là vì trốn tránh học tập sao? Cái này ngược lại là tốt, trực tiếp tiến nhập chế độ Địa Ngục.

Ô ô ô ~ hắn muốn Tộc Học! Hắn muốn những tiên sinh hòa ái dễ gần như Tộc Học kia.

…

Theo vân liễn phi thuyền dần dần hạ xuống.

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên Binh Bộ.

Bách Luyện Đường.

Trên danh nghĩa Bách Luyện Đường thuộc quản lý của Thiên Tượng Thự, nhưng địa vị của nó ở trong Thiên Tượng Thự lại cực kỳ siêu nhiên. Không có hắn, chỉ vì chủ nhân nơi này

chính là Luyện Khí Đại Tông Sư của Lăng Hư Cảnh, Bách Luyện Chân Quân.

Thân là một trong những luyện khí đại tông sư còn hiếm có hơn so với chim quý hiếm, bản thân vẫn là cường giả Lăng Hư cảnh, đương nhiên Bách Luyện Chân Quân có vốn liếng tùy hứng.

Là khu vực công tác của luyện khí đại tông sư, trong Bách Luyện đường có đầy đủ công cụ luyện khí nhất của toàn bộ Tiên Triều, trên kệ bên tường đặt không ít tài liệu luyện khí trân quý, ngay cả ở bên ngoài cực kỳ khó tìm thập nhất giai, tài liệu hung thú thập nhị giai, linh tài thất bát phẩm, nơi này cũng phong tồn không ít, phóng tầm mắt nhìn lại, rực rỡ muôn màu, làm cho người ta hoa cả mắt.

Lúc này, trong công xưởng luyện khí cao cấp nhất toàn bộ Tiên Triều này, Bách Luyện chân quân râu tóc bạc trắng, thân thể lại cực kỳ cường tráng, đang vung tay đem một đám đệ tử đuổi ra ngoài: "Đều cút ra ngoài cho ta! Không ai gặp cả! Hai kiện đạo khí kia thích ai thì cho người đó tu."

"Sư tôn a~" Trong đó có một vị đệ tử trung niên mở cửa đau khổ cầu xin, "Đó chính là đạo khí của Trưởng công chúa điện hạ. Lưu chưởng lệnh nói, nếu như ngài không thể ở trong kỳ hạn sửa chữa xong, liền lấy quân pháp xử trí ngài."

"Ta nhổ vào!" Bách Luyện chân quân vẻ mặt phẫn nộ cùng xem thường, "Họ Lưu kia là cái thá gì, cũng dám ở trước mặt bổn chân quân bày trò năm người sáu người? Không phải là ỷ vào trưởng công chúa làm chỗ dựa, mới dám kiêu ngạo ương ngạnh như thế sao?"

"Mấy tên phế vật các ngươi, thế mà lại bị người ta tùy tiện sờ soạng là sợ rồi, còn không bằng con chó Bùi Tín An kia! Ít nhất con chó kia xương cứng, cho dù bị đày đến vùng đất biên thùy, cũng tuyệt đối không cúi đầu với họ Lưu kia, cuối cùng cũng không làm lão tử mất mặt lắm."

Trước đó, thật ra Bách Luyện Chân Quân cũng chưa chắc đã xem trọng Bùi Tín An đến mức nào, chính hắn cũng không ít lần rơi xuống. Nhưng chung quy đó vẫn là đồ đệ của hắn, bị Lưu chưởng lệnh kia khi nhục như thế, người làm sư tôn như hắn há có thể từ bỏ ý đồ?

Bởi vậy, những năm gần đây, hắn không ít lần thay đổi phương pháp tìm không thoải mái cho Lưu chưởng lệnh kia.

"Sư tôn!" Hai đồ đệ biến sắc mặt, "Nhưng dù sao chúng ta cũng là luyện khí sư của Thiên Tượng Thự a! Chúng ta có thể không nể mặt Lưu chưởng lệnh, nhưng ngươi không thể không để ý đến Trưởng Công chúa điện hạ chứ?"

"Trưởng công chúa, trưởng công chúa thì thế nào?" Bách Luyện chân quân vẻ mặt cứng rắn nói: "Không lẽ lão tử không cho nàng tu đạo khí, nàng còn muốn một tờ giấy cáo trạng đến chỗ bệ hạ sao? Hừ, lão tử tên Bách Luyện chân quân, cũng không phải là Bách Kinh chân quân."

Đối với tính tình thối tha của sư tôn, một đám đồ đệ cũng không thể làm gì.

Vậy phải khuyên như thế nào đây? Nếu thật là để trưởng công chúa trách tội xuống, ngay cả sư tôn lão nhân gia ông ta là Lăng Hư chân quân, phiền phức cũng sẽ không nhỏ.

"Được rồi được rồi, các ngươi là những kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ mạnh, cút khỏi Bách Luyện Đường cho ta." Bách Luyện Chân Quân không kiên nhẫn khoát tay nói: "Nha đầu Tuy Vân kia nếu thật sự có thủ đoạn gì, hãy để cho nàng ta đến chỗ Bản Chân Quân."

Nào ngờ, hắn vừa dứt lời.

Trên bầu trời bên ngoài Bách Luyện Đường truyền đến một giọng nói nhu hòa, thái độ lại không thiếu giọng nữ cường ngạnh: "Bách Luyện tiền bối, Tuy Vân đến tột cùng đắc tội ngài chỗ nào, làm lão nhân gia ngài tức thành bộ dáng như vậy?"

"Trưởng, trưởng công chúa."

Đám đồ đệ Bách Luyện Chân Quân sợ tới mức chân tay mềm nhũn.

Ngay cả Bách Luyện chân quân vẻ mặt cũng hơi cứng lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Không nghĩ tới Tuy Vân trưởng công chúa vậy mà thật sự giết tới cửa ~

Hắn vội vàng thu vẻ giận dữ lại, sau đó bày ra một khuôn mặt tươi cười thân thiết hòa ái, xoa xoa tay rồi hấp tấp nghênh đón: "Trưởng công chúa điện hạ giá lâm, bách luyện không có nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Tốc độ biến mặt kia, so với tốc độ luyện khí luân chùy của hắn còn nhanh hơn.

Một đám đồ đệ đều nhìn đến choáng váng.

Sư tôn, đây chính là xương cứng mà ngài nói sao?

…

Chương 147: “Chủ nhân! Cầu người tha thứ một lần đi!”

…

Cũng ngay lúc Bách Luyện chân quân ra ngoài.

Bên ngoài Bách Luyện đường, một chiếc phi liễn màu xanh đậm đang từ trên trời giáng xuống, từ từ đáp trên quảng trường lát đá xanh lớn.

Phi liên này không phải là công chúa loan giá chính thức, vô luận là quy chế hay là phi mã dùng để khống chế phi mã đều không có khoa trương như công chúa loan giá chính thức, hiển nhiên là dùng trong trường hợp không chính thức, điệu thấp lại không mất xa hoa.

Đợi Phi Thao dừng hẳn, hai thị nữ đồng bộ vén rèm xe lên, Tuy Vân trưởng công chúa khoác tay hai người chậm rãi bước ra.

Hôm nay nàng không mặc lễ phục công chúa chính thức, mà mặc một bộ váy dài thêu hoa văn màu trắng, bớt đi vài phần tôn quý cao không thể với tới, nhiều thêm vài phần xinh đẹp và động lòng người của nữ nhân.

Nhưng dù vậy, khí chất cao quý, cử chỉ ung dung của nàng vẫn khiến người ta không kìm lòng được kính sợ, nhất cử nhất động đều hiển lộ phong phạm hoàng gia.

“Tuy Vân bái kiến Chân Quân.”

Xuống phi liên, trưởng công chúa Tuy Vân thi lễ với Bách Luyện Chân Quân.

“Không dám, không dám.” Bách Luyện chân quân vội vàng hoàn lễ, giọng điệu kinh sợ: “Nên là thần trước tiên bái kiến Trưởng Công chúa điện hạ.”

Bách Luyện Chân Quân cũng không dám thực sự đắc tội Tuy Vân trưởng công chúa, đối với nàng cũng là thật tâm kính sợ.

Người bình thường đều cho rằng tính cách của trưởng công chúa ôn nhuận thân thiện, tựa hồ cũng không tức giận, hiển

nhiên là công chúa có tính tình tốt. Cũng chỉ có những người có địa vị cao như bọn họ, hoặc là biết rõ nội tình mới biết được trưởng công chúa này rốt cuộc lợi hại như thế nào.

Vị này trước khi tấn thăng Thần Thông cảnh, làm việc một mực yên ổn, không có sai lầm gì, sau khi đột phá Thần Thông cảnh, liền bắt đầu đi chiến trường ngoại vực lịch lãm, cũng vào lúc đó, nàng mới bắt đầu xuất hiện.

Từ lúc mới bắt đầu quản lý hậu cần, quen thuộc học tập, lại đến tự mình xuất trận lãnh binh đánh giặc, lại đến hôm nay trên chiến trường ngoại vực thanh danh hiển hách, nàng mỗi một bước đều đi vô cùng ổn, dựa vào năng lực cùng trí tuệ của mình, vì Tiên Triều lập được vô số công lao hãn mã, cũng vì chính mình kiếm được danh vọng cực cao.

Những trải nghiệm này của nàng cho tử đệ, thế gia đệ tử của hoàng thất khác, thậm chí là các đệ tử Tiên cung làm một cái biểu thị ưu tú, ưu tú đến cơ hồ không bắt bẻ được bệnh tật gì.

Đương nhiên, trong quá trình này, một ít thế gia lâu đời cũng cho Tuy Vân trưởng công chúa rất nhiều ủng hộ. Giống như thế gia Ngô thị siêu phẩm, sớm đã biểu lộ rõ thái độ ủng hộ Tuy Vân trưởng công chúa, hi vọng nàng có thể đảm nhiệm Tiên Hoàng kế nhiệm.

Tuy rằng Ngô thị và Tứ tiểu công chúa Cù Mộng Vũ có quan hệ không tệ, nhưng bọn họ chưa từng muốn qua đó ủng hộ Tứ tiểu công chúa đăng vị, dù sao Cù Mộng Vũ thực sự quá nhỏ, hiện giờ toàn bộ lập trường của Ngô thị, vẫn là người ủng hộ Tuy Vân công chúa.

“Chân quân chính là trưởng bối Tuy Vân, là một trong những Luyện Khí Đại Tông Sư đứng đầu Tiên Triều chúng ta. Ở trước mặt lão nhân gia ngài, Tuy Vân sao dám sĩ diện?” Tuy Vân Trưởng công chúa mỉm cười, thái độ thập phần khách khí, “Lúc trước Tuy Vân nếu có chỗ đắc tội, mong Chân Quân Hải Hàm một hai.”

“Điện hạ chính là người có tính chất Chử Tâm Lan, chiến trường ngoại vực lại lập nhiều kỳ công, thần kính nể còn không kịp.” Bách Luyện chân quân vội vàng nói sang chuyện khác, “Lúc này điện hạ bớt đi một chút, hẳn là vì 【Thiên Vận Đạo Kiếm】, 【Nghê Thường Đạo Y】mà đến đây đi? Điện

hạ mau mời vào, thần vừa mới sửa xong, đang chuẩn bị đưa đến phủ công chúa.”

Lời vừa nói ra, một đám đồ đệ lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Sư tôn lão nhân gia vậy mà đã sớm lén lút sửa lại? Lúc trước không phải còn nói “Kiên quyết không tu”, “Bản thân là Bách Luyện chân quân không phải bách nhượng chân quân”?

“Mấy thằng ranh con các ngươi, còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau mang 【 Ngộ Đạo Tiên Trà 】 mà vi sư gửi ra chiêu đãi trưởng công chúa điện hạ.” Bách Luyện Chân Quân quát lớn.

Một đám đồ đệ lập tức kịp phản ứng, vội vàng tiến lên bái kiến trưởng công chúa, lập tức tứ tán đi, dọn dẹp bàn, tìm linh qua dị quả tìm linh quả, nấu trà Ngộ Đạo Tiên Trà, bận rộn một chầu.

Rất nhanh, đại sảnh hơi có chút hỗn loạn đã được dọn ra, Tuy Vân trưởng công chúa cũng được mời vào.

Bách Luyện chân quân khách khí cùng Tuy Vân trưởng công chúa uống trà một hồi, liền lấy ra 【 Thiên Vận Đạo Kiếm 】 và 【 Nghê Thường Đạo Y 】 đã được chữa trị, vẻ mặt cười ngây ngô nói: “Điện hạ, đây chính là hai kiện đạo khí ngài ủy thác tu sửa.”

Tuy Vân Trưởng công chúa đối với hai kiện đạo khí này cũng cực kỳ để tâm, tạm thời bỏ xuống tạp niệm, tay thon dài như ngọc lăng không chộp lấy Thiên Vận Đạo Kiếm, một tia huyền khí tinh thuần vô cùng theo ngón tay thon dài rót vào trong đó.

“Leng keng!”

Thiên Vận Đạo run nhẹ một chút, phát ra một tiếng chuông trong trẻo dễ nghe.

Thanh âm này du du phiêu miểu, tựa như đạo vận, để cho người nghe tự nhiên cảm giác tâm thần thanh tỉnh, ngay cả hồn phách cũng tựa như vững chắc hơn một chút.

Đây cũng là chỗ đặc thù của Thiên Vận Đạo kiếm.

Tiếng kiếm ngâm của nó có hiệu quả định hồn thanh phách, ở trên chiến trường ngoại vực trợ giúp rất nhiều.

“Kiếm tốt, kiếm tốt.” Bách Luyện Chân Quân khen ngợi không dứt miệng nói, “Dưới hạ cũng coi như là chữa trị qua không ít đạo kiếm rồi, kiếm này có thể nói là người nổi bật trong đó.”

“Đa tạ chân quân tán thưởng.” Tuy Vân trưởng công chúa cảm tạ một câu, lại hỏi đạo kiếm trong tay: “Thiên Vận, tình huống của con như thế nào?”

“Công chúa tỷ tỷ, ta cảm giác rất tốt.” Thiên Vận Đạo nói với giọng dễ nghe: “Tay nghề của Bách Luyện chân quân không tầm thường, không chỉ sửa chữa được khuyết điểm trên thân kiếm của ta, thậm chí còn chữa trị được một ít ám thương tích lũy trước kia. Thiên Vận bái tạ Bách Luyện chân quân.”

Thanh âm của khí linh này vô cùng thanh thúy động lòng người, tựa như linh tước uyển chuyển kiều miều.

“Tuy Vân bái tạ chân quân.” Tuy Vân công chúa vừa nghe lời này, cũng vội vàng cảm tạ.

“Điện hạ khách khí.” Bách Luyện chân quân lại vội vàng dâng Nghê Thường đạo y, “Điện hạ lại kiểm tra một chút đạo y của ngài, trước kia lưu lại một ít ám tổn, thần cũng hết sức chữa trị.”

So sánh với thời điểm đưa tới, giờ phút này Nghê Thường đạo y cũng rực rỡ hẳn lên, linh vận lưu chuyển, khôi phục phong thái ngày xưa, thậm chí khí tức còn càng thêm hòa hợp một chút.

Rất hiển nhiên, Bách Luyện Chân Quân dụng tâm không ít.

Lần này, Tuy Vân trưởng công chúa động dung, vội vàng đứng dậy liễm thân hành lễ: “Là Tuy Vân hiểu lầm chân quân, khẩn cầu chân quân chớ so đo với ta.”

“Hiểu lầm?” Bách Luyện chân quân gãi gãi mái tóc xám trắng, vẻ mặt khó hiểu nói: “Điện hạ hiểu lầm cái gì? Thần nghe không hiểu.”

“Cái này…” Tuy Vân trưởng công chúa có chút xấu hổ, do dự một chút nhưng vẫn nói thật: “Lúc trước ta nghe được lời đồn, nói chân quân không muốn tu sửa đạo khí cho ta, còn nhiều lần đưa ra các yêu cầu không an phận.”

“Xác thực có việc này.” Bách Luyện chân quân thành thật mà nói, “Những người làm kỹ thuật như chúng ta, chính là một bộ tâm địa thẳng thắn, cao hứng liền cao hứng, không cao hứng liền mất hứng. Ngay từ đầu, ta đích xác không muốn tu những đạo khí này.”

“Cái này…?” Tuy Vân trưởng công chúa nhíu mày nói: “Có phải thật sự đắc tội ngài không?”

“Ai, việc này không liên quan đến điện hạ.” Bách Luyện chân quân thẳng thắn nói, “Lại nói tiếp, chính là cá nhân của ta và Lưu Chưởng Lệnh có chút ân oán cá nhân mà thôi. Tên chó chết đó ngay cả cái rắm cũng không biết một cái, còn cả ngày chỉ huy mù quáng. Ta ái đồ Bùi Tín tính tình còn thẳng thắn hơn cả ta, ba phen mấy bận đắc tội Lưu Chưởng Lệnh, kết quả liền bị Lưu Chưởng Lệnh xa lánh, bị đày đến nông thôn Đông Càn kia.”

“Bởi vì việc này, ta và Lưu chưởng lệnh liền kết oán, vốn ngạnh một hơi không chịu nhận công việc này. Về sau, ta phục hồi tinh thần lại cẩn thận ngẫm lại, liền cảm giác mình có chút không nên. Đạo khí của điện hạ sở dĩ hư hao, cũng là bởi vì trận đại chiến cuối cùng kia quá kịch liệt, ta nghe nói điện hạ còn bị thương không nhẹ, lúc này mới triệt hồi chiến trường nghỉ ngơi hồi phục.”

“Ta nghĩ, điện hạ có thể phấn đấu quên mình chém giết với những yêu ma ngoại vực kia ở tiền tuyến, bảo vệ Nhân tộc, lão già hẹm hẹm ta há có thể níu chân ngài.”

Tuy Vân Trưởng công chúa lại thi lễ thật sâu: “Chân quân đại nghĩa.”

Trong lúc nói chuyện, nàng cũng là nhớ tới trận chiến cuối cùng nàng triệt hồi trước kia. Đó là một hồi thắng lợi huy hoàng, Nhân tộc cũng vì thế trả giá vô cùng thê thảm.

Trong đôi mắt phượng sáng rỡ bức người của nàng ẩn ẩn nổi lên một vòng hơi nước, thần sắc cũng theo đó ảm đạm xuống.

“Ngài yên tâm, việc này ta sẽ điều tra rõ ràng.” Tuy Vân trưởng công chúa sau khi lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nói, “Nhất định sẽ cho Chân Quân một câu trả lời.”

Nàng không khỏi hồi tưởng lại lý do Lưu chưởng lệnh đến tìm nàng, lúc ấy hắn cũng không nói như vậy. Vô cùng hiển nhiên, so với Lưu chưởng lệnh, lời nói của Bách Luyện chân quân tương đối cần được phổ biến hơn một chút.

Bất quá, mặc kệ cái nào đúng cái nào sai, nàng đều sẽ điều tra rõ ràng sau đó mới quyết định.

"Điện hạ trăm công ngàn việc, nghe nói không bao lâu nữa sẽ phải đến chiến trường ngoại vực, chớ vì chuyện nhỏ như vậy mà làm tổn thương tinh thần." Bách Luyện chân quân làm ra vẻ rộng lượng, "Huống chi đồ nhi Bùi Tín An của ta, nghe nói hôm nay ở Đông Càn còn rất tốt, nghe nói phong khí bên đó tốt hơn nhiều so với Tiên Binh bộ chúng ta. Nếu có thời gian, ta cũng muốn đi mở mang kiến thức."

Đông Càn, lại là Đông Càn.

Tuy Vân trưởng công chúa đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

Mấy năm nàng trở về nghỉ ngơi chỉnh đốn này, đã nghe người ta nhắc tới vô số lần Đông Càn, số lần cộng lại còn nhiều hơn nàng mấy trăm năm trước.

Nghe nói mấy năm nay tốc độ phát triển của Đông Càn cực nhanh, cùng với đế tử An mới nhậm chức, cùng với một thế gia nhìn như phổ thông, kì thực lại không bình thường.

Nếu không phải thời gian nghỉ ngơi của nàng đã không đủ, ngược lại cũng muốn đi Đông Càn, đi địa hạt thế gia nhìn một cái.

Lần sau đi.

Hiện giờ chiến sự trên chiến trường ngoại vực quá mức căng thẳng, nhiệm vụ trên vai mọi người đều rất nặng, không có nhiều thời gian để cho nàng chậm rãi nghỉ ngơi và hồi phục. Chờ lần sau nàng thắng lợi trở về, lại đi Đông Càn quốc giải sầu một chút, lĩnh hội một chút biến hóa của Đông Càn.

"Chân quân quả nhiên rộng lượng." Tuy Vân Trưởng công chúa thu hồi hai kiện đạo khí, "Phần nhân tình này, Tuy Vân nhớ kỹ. Như vậy, ta sẽ không quấy rầy Chân Quân luyện khí nữa, Tuy Vân xin cáo từ."

“Điện hạ ta đưa tiễn ngài.” Bách Luyện chân quân đưa tiễn, còn lời nói thấm thía răn dạy, “Điện hạ, từ mức độ hư hao của hai kiện đạo khí kia, ngài chiến đấu chắc thập phần thảm thiết. Ngài chính là thân thể vạn tôn, là hy vọng tương lai của Nhân tộc, trên chiến trường cũng đừng làm gương cho binh sĩ.”

“Đa tạ chân quân nhắc nhở.” Tuy Vân công chúa gật đầu nói, “Tuy Vân sẽ tận khả năng tránh lâm vào ác chiến.”

Thời gian mấy câu nói, giữa hai người cũng đã trò chuyện vui vẻ, giống như lão bằng hữu nhiều năm không gặp vậy.

Một loạt thao tác Bách Luyện Chân Quân này, để cho những đồ đệ kia của hắn xem mà than thở.

Khương này quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay. Hắn chẳng những hung hăng vỗ mông ngựa một trận Tuy Vân công chúa, làm công chúa cảm giác có chút hưởng thụ, còn thuận đường cho Lưu chưởng lệnh một chút thuốc mắt.

Quả nhiên, người thành thật một khi quyết tâm, càng có lực sát thương hơn đám gian nịnh.

Trong lúc cảm khái, Bách Luyện chân quân đã đưa Tuy Vân công chúa tới cửa, đang chuẩn bị đưa nàng ra cửa.

Bỗng dưng.

Bên ngoài Bách Luyện đường truyền tới một giọng nói hùng hậu: “Sư tôn, lão nhân gia ngài có ở nhà không? Đồ nhi của ngài gửi thư đến thăm ngài.”

Bùi Tín An?

Một đám đệ tử lập tức phản ứng lại, nhao nhao tiến lên nghênh đón: “Bùi sư huynh trở về rồi.”

“Bùi sư đệ đã trở về.”

Bảy mồm tám lưỡi, ngược lại có chút náo nhiệt.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã nhiệt tình dẫn Bùi Tín An và một đám người đi theo vào Bách Luyện Đường. Vương Ninh Hi và Vương Anh Điệp đương nhiên cũng ở trong đó.

Dưới áo gấm về làng, trên mặt Bùi lão là vẻ xuân phong đắc ý, thái độ đối với các sư huynh đệ khác đều thân thiết hơn rất nhiều.

“Hừ!”

Lúc trước trong lòng một mực nhớ nhung Bách Luyện chân quân của Bùi Tín An, lúc này ngược lại sắc mặt nghiêm túc, cả giận nói: “Nghiệt đồ, ngươi còn có mặt mũi dám trở về?! Trong lòng ngươi còn có sư tôn như ta không?”

“Sư tôn…” Bùi lão vội vàng nhào tới, ôm lấy bắp đùi Bách Luyện chân quân, khóc rống nói: “Là đồ nhi bất hiếu, nhưng đồ nhi cũng không có biện pháp.”

“Cái gì gọi là không có biện pháp?” Bách Luyện chân quân tức giận nói: “Lưu chưởng lệnh cẩu vật kia gạt bỏ ngươi đến Đông Càn, ngươi cũng đi thật rồi? Vì sao không xin ta giúp đỡ?”

“Sư tôn đối với Tín An ân trọng như núi, Tín An há có thể rước lấy phiền phức cho sư tôn?” Bùi lão lau nước mắt nước mũi trên đùi hắn: “Không phải chỉ là đi Đông Càn thôi sao? Chỉ cần có bản lĩnh, ở đâu cũng có thể tỏa sáng phát nhiệt.”

“Thúi lắm, bổn chân quân là người sợ phiền phức sao?” Bách Luyện chân quân sắc mặt tái xanh nói: “Bách Luyện ta cả đời này không thích gây ra phiền toái, nhưng cũng không có nghĩa là ta sợ phiền phức. Nếu thật sự để cho người khác cưỡi lên đầu ta, ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Cái đồ chó Bùi Tín An này, thật sự quá mất thể diện của bổn chân quân.”

Mắt thấy Bách Luyện chân quân nổi giận đùng đùng, rất có thái độ chuẩn bị đuổi Bùi Tín An ra khỏi sư môn, các sư huynh đệ vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

Ngay cả Tuy Vân trưởng công chúa còn chưa kịp đi, cũng nhịn không được gia nhập khuyên nhủ trong đội ngũ: “Chân quân, Bùi lão lần này cũng không sai, ngài chớ so đo với hắn.”

“Được, nếu trưởng công chúa đã khuyên bảo, ta làm sao cũng phải cho nàng mặt mũi.” Bách Luyện chân quân liền xuống dốc nói: “Bùi Tín An, ngươi còn không mau bái tạ trưởng công chúa.”

“Tín An bái tạ trưởng công chúa điện hạ, ngài thật đúng là ân nhân cứu mạng của Tín An.” Bùi lão lập tức liên tục bái tạ trưởng công chúa Tuy Vân “Đại ân đại đức của công chúa, tín

An vĩnh viễn không quên, tương lai làm trâu làm ngựa cũng phải hồi báo.”

Tuy Vân trưởng công chúa vẻ mặt kinh ngạc.

Cái này đại ân đại đức? Cái này liền vĩnh viễn không quên? Làm sao nàng không khỏi có loại cảm giác, luôn cảm thấy mình giống như là bị sư đồ thoạt nhìn rất hàm hậu, rất ngay thẳng này lừa rồi.

“Bùi lão, chỉ là tiểu sự, ngươi cũng chớ để ở trong lòng.” Tuy Vân trưởng công chúa đành bất đắc dĩ nói.

“Cẩn tuân ý chỉ của điện hạ.” Bùi lão lăn lông lốc bò dậy.

Bộ dáng như vậy, ngược lại khiến Vương Ninh Hi ở bên cạnh nhìn thấy thiếu chút nữa không nhịn được bật cười.

Người khác đều chỉ biết Bùi lão tính cách kém, nhưng lại không biết, tâm tư của lão già hợm hẹm này cũng rất sâu.

Vương Ninh Hi và Bùi lão vô cùng thân thiết, đương nhiên biết Bùi lão là người vô cùng thông minh, có cơ hội ôm đùi trưởng công chúa Tuy Vân, sao có thể bỏ qua?

Bất quá, lão nhân này tính tình vặn thật, cũng không phải đùi ai cũng nguyện ý ôm.

Hơn nữa, Bùi lão người này tuy nhân duyên rất kém cỏi, tính khí nóng nảy, ngoài miệng không lưu đức, nhưng bất luận kẻ nào một khi thật sự được hắn tán thành, hắn sẽ vô cùng trọng nghĩa khí.

Nói xong, hắn liền tóm lấy Vương Ninh Hi, nhiệt tình tiến cử với Tuy Vân trưởng công chúa và Bách Luyện chân quân: “Công chúa điện hạ, sư tôn, vị này chính là Đông Càn Trường Ninh Vương thị Vương Ninh. Hắn là ngôi sao hy vọng trong tương lai của tuyệt thế thiên tài, ngành luyện khí.”

Vương Ninh Hi cũng phối hợp chào hai người.

Hắn bây giờ mới chừng 50 tuổi, lại thêm làm bạn cùng luyện khí lâu năm, một thân khí chất cực kỳ sạch sẽ thuần túy, một thân trường bào màu thiên thanh cũng làm nổi bật lên dung mạo tuấn tú, dáng vẻ không tầm thường, có vài phần nhẹ nhàng như tiên.

Bách Luyện chân quân tùy ý liếc mắt Vương Ninh Hi một cái, lại không để ở trong lòng.

Đời này hắn đã gặp qua cái gọi là "Thiên tài luyện khí" có rất nhiều. Nhưng nhiều năm như vậy, có thể so sánh với Bách Luyện chân quân hắn lúc còn trẻ, vẫn là một người không có.

Thiên tài tuyệt thế chân chính, đâu phải dễ dàng xuất hiện như vậy?

Ngược lại là Tuy Vân trưởng công chúa không biết sâu cạn của giới luyện khí, vẻ mặt ôn hoà cổ vũ Vương Ninh Hi vài câu, sau đó lại nói: "Ta cũng nghe nói Trường Ninh Vương thị các ngươi, là một gia tộc rất giỏi, sau này chắc chắn sẽ trở thành Đại Càn, thậm chí cả thế gia xương đắc lực của toàn bộ Tiên Triều."

"Đa tạ danh dự của trưởng công chúa."

Vương Ninh Ninh phong độ nhẹ nhàng hành lễ tạ ơn, một bộ dáng không kiêu ngạo không hèn mọn.

"Khụ khụ!"

Bách Luyện chân quân lại không nể mặt hắn, ho khan một tiếng, xụ mặt không khách khí nói: "Nếu như Tín An đã tôn sùng ngươi như thế, nói vậy ngươi cũng có mấy lần bản lĩnh, không bằng như vậy đi, bản chân quân ra mấy đề thi khảo ngươi. Nếu như đáp tốt, bản chân quân không ngại dìu dắt hậu sinh tuấn kiệt. Nếu trả lời không tốt, vẫn là sớm đánh tới chạy lui đi đâu, chớ có tiếp tục lắc lư trước mặt bản chân quân."

Vương Ninh Hi đã sớm nghe nói tính tình của Bách Luyện chân quân, đương nhiên là có chuẩn bị tâm lý, lúc này mới bình tĩnh nói: "Xin chân quân chỉ giáo."

Lần này tới đây, ông ta gánh vác sứ mệnh quan trọng muốn lừa Bách Luyện chân quân về Đông Càn, nếu không lấy bản lĩnh thật ra, há có thể như ý?

"Được, thiếu niên đáng sợ." Suy nghĩ của Bách Luyện chân quân thoáng chuyển một cái, trong lòng liền đề lên, liên tiếp ra mấy vấn đề nan giải, "Năm nan đề này, chỉ cần ngươi trả lời đúng ba đề, coi như ngươi qua ải."

"Ninh Kham nhất định sẽ kiệt lực."

Vương Ninh Hi vẫn là bộ dáng không kiêu ngạo không hèn mọn, hơi suy nghĩ một chút liền tìm địa phương, bắt đầu đáp đề ở trên giấy.

Dáng vẻ này khiến Hoa Thụy công chúa Vương Kỳ Điệp bên cạnh che miệng vui vẻ, trong lòng cũng thầm sảng khoái.

Tứ Thập Thất thúc ơi là Tứ Thập Thất thúc! Ngươi cũng có lúc bị người ép cày bài thi a!

Một đường đến Tiên Triều này, xem như đã làm khổ tiểu công chúa được nuông chiều từ bé, bài thi quét mắt cũng hoa, tay cũng đau. Đám tiên sinh trong tộc học kia, ai dám ngược đãi nàng như thế?

Trong lúc Vương Ninh Hi đáp đề.

Vương Anh Điệp chờ cũng không có kiên nhẫn gì, bỗng nhiên nhìn sang trái, một lúc sau nhìn sang phải, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Tuy Vân trưởng công chúa, tròng mắt to xoay loạn, trong lòng thầm nghĩ: hình như đây cũng là một công chúa, bộ dạng cũng không tốt lắm nha~

Tuy Vân trưởng công chúa vốn muốn đi, nhưng vừa đúng lúc gặp việc này, ngược lại cũng không tiện trực tiếp rời đi. Nàng liền nghĩ, dứt khoát chờ Vương Ninh Hi đáp đề xong, nhìn kết quả rồi mới đi.

Nhỡ đâu đây thật sự là một thiên tài hiếm có, nếu thật sự được Bách Luyện chân quân coi trọng thu vào trong môn, nàng cũng coi như là chứng kiến một đoạn giai thoại.

Có điều, trưởng công chúa và Vương Ngao Điệp giống nhau, căn bản không có hứng thú đối với luyện khí, những nội dung Vương Ninh Hi đáp, nàng xem không hiểu, cũng nghe không hiểu.

Thấy Vương Hàm Điệp chớp chớp đôi mắt to nhìn bà ta, bà ta liền nở một nụ cười thân thiện thân thiết, vẫy tay với bà ta, ý bảo bà ta đi qua.

“Ngươi tên là gì? Cũng là người của Vương thị sao?”

Tuy Vân trưởng công chúa thấy Vương Ngao Điệp lớn lên phấn điêu ngọc trác, Chung Linh Dục Tú, ngược lại có chút thích.

“Ta tên là Vương Củng Điệp, đích trưởng nữ của Trường Ninh Vương thị, công chúa họ khác của hoàng thất Đại Càn, phong hào Hoa Thụy, bọn họ đều gọi ta là Hoa Thụy công chúa.” Vương Cũng Điệp thi lễ một cái với Tuy Vân trưởng công chúa, trả lời nghiêm túc.

Tuy nàng bướng bỉnh, nhưng cũng biết loại thời điểm này phải có giáo dưỡng, không thể làm mất thể diện của Vương thị, bằng không chờ về nhà, ngay cả lão tổ gia gia cũng sẽ không bảo vệ nàng.

“Nha, thật sự là có duyên, chúng ta đều là công chúa.” Tuy Vân công chúa bú bú búi sợi tóc nhỏ trên đầu nàng, vẻ mặt vui mừng nói, “Vị thiên tài luyện khí Vương Ninh Hi kia, là ca ca ca của ngươi sao?”

“Đó là Tứ thập thất thúc của ta, ca ca ta gọi Vương Phú Quý. Lần này ta tới Tiên Triều là để tìm ca ca ta chơi.” Vương伟大ng Điệp vừa nghĩ tới Vương Phú Quý thì tức giận phồng má lên. “Lúc ta bốn tuổi, ca ca đã chạy đến Tiên Triều, mãi đến bây giờ vẫn chưa về. Bọn họ đều nói ca ca bị tiểu công chúa của Tiên Triều lừa gạt chạy mất.”

“Ách…Vương Phú Quý là ca ca của ngươi?” Tuy Vân công chúa có chút kinh ngạc.

Cái tên Vương Phú Quý kia, lỗ tai nàng nghe đến sắp lòi ra vết chai rồi.

“Đúng nha đúng nha, chính là ca ca xấu xí của muội. Chờ ta gặp hắn, nhất định phải để Tiểu Lục hung hăng đánh hắn cho ta một trận” Vương Cũng Điệp tức giận mà chống lấy eo thon, lộ ra một chút bản tính hung hãn.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, Vương Ninh Hi bên kia đã nhanh chóng hoàn thành năm câu trả lời, đem bài thi trình đến trước mặt Bách Luyện chân quân.

“Không tệ không tệ, chẳng những phản ứng rất nhanh, năm đề còn đúng bốn đề, với độ tuổi của ngươi, có tạo nghệ luyện khí này xứng đáng được xưng tụng hai chữ ‘Thiên tài’.” Bách Luyện chân quân xem bài thi, sắc mặt cũng trở nên nhu hòa, nhìn Vương Ninh Hi cũng thuận mắt hơn nhiều.

Đối với thiên tài luyện khí chân chính, hắn vẫn rất có lòng che chở.

Nào ngờ, Vương Ninh Hi lại nhướng mày: "Xin hỏi chân quân, Ninh Kham đề gì sai?"

"Chính là đạo này, trong tinh kim ẩn chứa quá nhiều tạp chất, nên trích phần hữu hiệu nhất." Bách Luyện chân quân kiên nhẫn chỉ đạo, "Phương án ngươi đưa ra quá mức thiên mã hành không và không thực tế. Dù có một luyện khí sư hỏa hệ và một luyện khí sư thủy hệ phối hợp cũng khó đạt tới mức ngươi nói thủy hỏa tương tế, sinh ra một loại hỏa diễm mới, cách làm của chúng ta thường là…"

Nào có thể đoán được.

Bách Luyện Chân Quân còn chưa nói xong, đã thấy trong tay Vương Ninh Hi xuất hiện một ngọn lửa màu trắng.

Ngọn lửa kia hiện ra diễm quang sáng rực, lại như nước chảy nhộn nhạo, như lửa mà không phải lửa, như nước không phải nước, chỗ đặc biệt của nó, lập tức hấp dẫn ánh mắt Bách Luyện Chân Quân.

"Cái này cái này… Đây chính là hỏa diễm sau khi thủy hỏa tương tế sao? Làm sao có thể?" Bách Luyện chân quân khiếp sợ không thôi, tròng mắt thiếu chút nữa dính vào, "Chẳng lẽ, ngươi chính là thể chất huyết mạch cùng tồn tại loại thủy hỏa hiếm thấy này? Không đúng không đúng, cho dù thủy hỏa cùng tồn tại, cũng sẽ khắc chế lẫn nhau, trở thành một cái phế vật!"

"Khởi bẩm Chân Quân, chuyện này xem như là vận khí của Ninh Kham tốt. Gia tộc đã giải quyết vấn đề xung đột huyết mạch cho ta." Vương Ninh Hi bình tĩnh nói: "Bởi vì huyết mạch đặc thù của ta, dùng để tôi luyện quá nhiều tinh kim của tạp chí. Phương thức này rất hữu hiệu, nên xem như lời đề này của ngài là ta nói đúng."

"Thú vị, thật thú vị!" Bách Luyện chân quân cực kỳ cảm thấy hứng thú, lại bắt đầu trực tiếp ra đề tài thảo luận với Vương Ninh Hi.

Mà Vương Ninh Hi ở trên con đường luyện khí cũng đích thật là rất có thiên phú, tuy rằng tri thức không hỗn tạp như Bách

Luyện Chân Quân, nhưng thường thường có thể từ góc độ xảo quyệt dẫn dắt Bách Luyện Chân Quân.

Bùi Tín An và các sư huynh đệ khác nghe rất hăng say, cũng lục tục gia nhập.

Một đám đại lão kỹ thuật như vậy tụ tập cùng một chỗ, tự nhiên là càng nói càng hưng phấn, trong nháy mắt đã hơn một canh giờ trôi qua.

Tuy Vân công chúa và Hoa Thụy công chúa đứng một bên cũng nghe không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói gì, nghe đến sắp ngủ rồi.

Quá nhàm chán!

Đám nam nhân này nói chuyện về kỹ thuật quả thực là không dứt.

"Tốt tốt tốt! Ninh Kham à, Đông Càn các ngươi vậy mà lại thú vị như vậy? Loại lò luyện khí cao lô mà ngươi nói, bản Chân Quân lại không ngờ tới." Bách Luyện Chân Quân hưng phấn khó có thể kiềm chế: "Đi đi đi, chúng ta đi Đông Càn xem một chút."

Nghe lời ấy.

Tuy Vân công chúa vốn đang buồn ngủ, trong lòng bỗng "Lộp bộp", lập tức tỉnh táo lại.

Tình huống không đúng lắm, sao có cảm giác Vương Ninh Hi này dường như có chút tâm hoài bất quỹ.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến lời lúc trước Lưu chưởng lệnh đã nói, Đông Càn quốc vẫn luôn đào Luyện Khí sư của Tiên Triều. Chẳng lẽ, lần này Vương thị lại đặt mục tiêu ở trên người Bách Luyện chân quân?

Không được không được! Nếu bảo Đông Càn lừa gạt Bách Luyện chân quân, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Trong lúc nhất thời, Tuy Vân công chúa cũng không buồn ngủ nữa, tinh thần cũng run rẩy, bắt đầu suy nghĩ nghĩ biện pháp ngăn cản tất cả.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Quận Lũng Tả, Trường Ninh vệ.

Nhiều năm trôi qua, trong tiểu viện của Vương Thủ Triết vẫn duy trì nguyên trạng, cây cỏ xanh um, vô cùng phồn thịnh.

Linh điệp sắc thái rực rỡ, cùng với linh phong Vương thị chăn nuôi nhanh nhẹn bay trong bụi hoa, từ xa nhìn lại, tựa như thắng cảnh tiên gia, linh vận dạt dào.

Trong đình nghỉ mát trong viện, Vương Thủ Triết xem xong mật hàm từ Xích Nguyệt Ma Triều trong tay, cau mày rơi vào trầm tư.

Ma Thực Tôn Giả?

Tuyệt đối không nghĩ tới, trong quá trình Lung Yên lão tổ du lịch lại có thể gặp được một di tích cấp Chân Tiên.

Loại truyền thừa này, quả nhiên vô cùng phù hợp với hắn.

Bây giờ Vương Thủ Triết vẫn tu luyện Thanh Hoàng chân quyết của Lăng Vân thánh địa, ngay cả một bộ bảo điển cũng không có.

Không phải hắn không nghĩ tới biện pháp, chỉ là Bảo Điển khác với truyền thừa chân pháp, truyền thừa chi địa có thể lặp lại sử dụng, nó ở chỗ đó, cũng sẽ không chạy, cho dù bán đi một lần cơ hội truyền thừa, cũng sẽ có lần sau.

Mà bảo điển, một khi kế thừa, trước khi tiến hành kế thừa đều sẽ lưu lại trong thức hải của chủ nhân phụ trợ tu luyện.

Trong Tiên cung có bảo điển hệ mộc, ví dụ như Lưu Tiên Thánh Địa Lục Thiên chân quân cũng sắp đến thời kỳ truyền thừa, nhưng bảo điển của Tiên cung thường thường là trói buộc cùng vị trí Thánh địa chi chủ, Tiên cung cho dù rộng lượng hơn nữa, cũng không có khả năng để cho một ngoại nhân kế thừa bảo điển cùng vị trí Thánh địa chi chủ. Cũng không phải là nhà mình không có truyền nhân!

Cho nên, đến cấp bậc Bảo Điển này, ngay cả Tiên cung cũng không dễ cọ xát.

Nhưng nếu như lần này vận khí tốt, hắn nói không chừng có thể trực tiếp lấy được một bộ tiên kinh mộc hệ, vậy thì thật sự là bay lên.

Dụ hoặc như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng cảm thấy cực kỳ động lòng, hiếm khi có ý nghĩ ra ngoài.

Hắn nhịn không được triệu hồi ra Thần Thông Bảo Thuẫn Liễu an toàn, nói với hắn: "An toàn a an toàn, lúc này đây, chỉ sợ thật sự có đất dụng võ của ngươi rồi."

Chỉ một thoáng, Bảo Thuẫn Liễu an toàn có chút lệ nóng doanh tròng.

Cho tới nay, Liễu An An phiền nhất chính là loại chủ nhân xúc động nhất thời, dễ nhiệt huyết dâng lên, bởi vậy hắn mới lựa chọn tính cách trầm ổn, thích cả ngày cẩu thả chủ nhân Vương Thủ Triết.

Kết quả, chủ nhân này cũng quá "an toàn" rồi, cả ngày ở trong nhà, đừng nói nguy hiểm, ngay cả động thủ với người khác cũng cực kỳ hiếm thấy. Khó mà động thủ một lần, vẫn là cùng vợ nhà mình, căn bản không dùng được hắn.

Thời gian lâu dài, Liễu An An ngược lại bắt đầu khát vọng chủ nhân có thể ra ngoài lang thang một phen.

Ngươi muốn làm gì thì làm thế đó, toàn bộ hành trình Liễu An Toàn ta phối hợp, thịt nát xương tan cũng không sợ.

Trong lúc nhất thời, Liễu An An kích động mà nức nở không ngớt: "Ô ô, Liễu An An của ta, rốt cục có cơ hội ra sân rồi."

…

Chương 148: Tuy Vân công chúa XVVVV, Vương Ninh Ký

…

“Chủ nhân à, khi nào chúng ta xuất phát?”

Liễu An An hưng phấn đến mức cả mặt khiên đều khẽ run lên, hận chủ nhân nhà mình Vương Thủ Triết không thể lập tức nhào vào trong bầy quái, sau đó hắn là bảo thuẫn thần thông mạnh nhất của chủ nhân, hóa thân thành tường khiên vô địch, cho chủ nhân cảm giác an toàn mãnh liệt nhất.

“Cái này…” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Việc này tới quá đột ngột, vì lý do an toàn, vẫn nên chuẩn bị trước một phen.”

Liễu An Toàn liên tục gật đầu: “Chủ nhân, ta chỉ là thưởng thức loại ý thức an toàn này của ngài, vậy ta liền nhịn một chút.”

Tuy rằng Liễu An An đã có chút khẩn cấp muốn bày ra thực lực của mình, nhưng trong xương cốt hắn cũng là chú trọng an toàn, đối với chủ nhân càng thêm yên tâm.

“Ngươi đến Tộc Học đón xe tăng và bảo lực về trước, chúng ta diễn luyện chiến thuật phòng ngự Giáp Ất Bính Đinh, phương án chiến lược rút lui của chiến thuật Giáp Ất Bính Đinh.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói.

Vừa dứt lời, Liễu An Toàn liền “vèo” một cái bay ra ngoài, trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng.

Hắn tranh thủ sớm một chút đưa hai đứa bé trở về, cũng sớm một chút diễn luyện chiến thuật, sớm một chút chạy tới hướng chiến trường nguy hiểm.

Loại cuộc sống nhạt nhẽo thế này, Liễu An An hắn đã chịu đủ rồi.

Không bao lâu, Liễu An An liền mang theo Vương tanker và Vương Bảo Lực trở về.

Nhiều năm trôi qua như vậy, khí linh của xe tăng đã lớn lên không ít, mặc dù vẫn là bộ dạng trẻ con, nhưng lúc nói chuyện lại không còn bộ dạng y y nha nha, đã có chút trầm ổn của tiểu thiếu niên rồi.

Tuy hắn không phải rất thông minh, nhưng học tập mười phần công dụng, thành tích ở trong tộc học sơ đẳng ước chừng có thể xếp hạng trung hạ đẳng.

Thân là một khí linh, có loại thành tích này đã rất tốt rồi.

Mà Vương Bảo Lực đã từng là đạo khí 【Huyết Ma Phi Phong】. Khí linh trong áo choàng vốn khát máu đã bị gạt bỏ, vì muốn thay đổi tật xấu khát máu của nó, cho tới nay đều là để nó uống sữa, thế cho nên đến bây giờ áo choàng này của Vương Bảo Lực vẫn còn có thói quen ngậm bình sữa.

Lúc này Vương Bảo toàn thân trắng sữa, màu sắc óng ánh, phảng phất lộ ra một hương vị thánh khiết, chỉ là trong luồng thánh khiết này lại ẩn chứa một chút vị sữa ngọt ngấy.

Cũng may, thực lực tổng hợp của nó thân là đạo khí không bị suy yếu bao nhiêu, sau khi Vương Thủ Triết khoác lên áo choàng cấp khí này, vừa có công hiệu tiềm hành che giấu tung tích, độn tốc cũng trở nên cực nhanh, tu sĩ Thần Thông cảnh tầm thường tất nhiên là không đuổi kịp hắn.

Nếu như đụng phải một ít tu sĩ Lăng Hư cảnh có tốc độ không nhanh, cũng chưa chắc không có cơ hội chạy trốn.

Sau khi thành viên đến đông đủ, bọn họ bắt đầu diễn luyện chiến thuật.

Với tu vi hiện giờ của Vương Thủ Triết, lúc hắn tiến hành diễn luyện chiến thuật, đối thủ giả tưởng đương nhiên không phải là Tử Phủ cảnh, mà là xem Thần Thông cảnh và Lăng Hư cảnh trở thành kẻ địch giả tưởng, tiến hành một loạt bố trí chiến thuật.

Ai ngờ, chiến thuật của bọn họ mới diễn luyện một nửa, liền nhận được tin tức dân binh Trường Ninh Vương thị chiến thắng trở về.

Trải qua hơn nửa năm, chi chiến đoàn này sau khi trải qua chiến hỏa mài giũa, rốt cục bình an trở về, còn mang về nhóm

chiến lợi phẩm đầu tiên của Linh Cừ đại lục.

Vương Thủ Triết cũng bất chấp diễn luyện chiến thuật, trước tiên liền gặp mặt hai vị phó chiến đoàn trưởng của dân binh đoàn, Lư Tiếu Tiếu còn có Vương An Tín và Cơ Nguyệt Nhi cung phụng hắn một lần.

“Lão tổ gia gia, những thứ này đều do phú quý nhờ ta mang đến cho ngài. Còn nữa, đây là 【 Tàng Binh Tháp 】 mà Thất ca nhờ ta mang về.” Sau khi Vương An Tín chào Vương Thủ Triết xong, liền móc ra 【 hám thiên thuẫn 】, cùng với 【 sự che chở của 【 Tiên tổ Phán Phán của hình thái ngọc ngô 】, còn có bảo vật tàng binh tháp mang tính chiến thuật, giao lại toàn bộ chúng cho Vương Thủ Triết.

Cái này thật đúng là mưa đúng lúc.

【 sự che chở mà tổ tiên trông mong 】, là một bí bảo loại không gian trốn tránh vô cùng hữu dụng, khuyết điểm duy nhất ban đầu cũng được Vương Ly Tiên bù đắp.

Mà đạo khí Hám Thiên Thuẫn này lại khiến Vương Thủ Triết rất thích.

Có nó, Liễu An An có thể từ danh sách phòng ngự thứ nhất tạm thời chuyển đến danh sách phòng ngự thứ hai.

Về phần Tàng Binh tháp, cũng là bảo vật cực kỳ hữu dụng, Vương Thủ Triết có thể lợi dụng nó điều động một bộ phận tinh nhuệ dân binh đoàn, thời khắc mấu chốt có thể xuất kỳ binh giải quyết kẻ địch.

Có thêm ba món bảo vật này, cảm giác an toàn của Vương Thủ Triết cũng lập tức tăng lên không ít.

“Mọi người cứ nghỉ ngơi một thời gian, qua một thời gian ngắn chúng ta còn có kế hoạch.” Vương Thủ Triết lại nói với Cơ Nguyệt Nhi: “Cơ cung phụng vất vả rồi, lần này ngươi lập được công huân đều sẽ có ghi chép, chờ đạo khí gia tộc nhiều hơn một món, ngươi có thể sớm nợ công huân đổi một món đạo khí.”

Cơ Nguyệt Nhi nhất thời vui mừng nhướng mày, mấy ngày nay không ngừng bôn ba mệt nhọc dường như bị quét sạch sành sanh: “Đa tạ gia chủ ban ân.”

Tồn lượng đạo khí rất thưa thớt, cho dù có bán giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ, ngay cả cường giả Lăng Hư cảnh cũng không phải mỗi người đều có thể có được đạo khí.

Lấy hoàng thất Đại Càn làm ví dụ, trước đó tích lũy nội tình lâu như vậy, cũng chỉ tồn tại một kiện đạo khí, còn là do lão tổ khai quốc lưu lại.

Không phải nói Đại Càn không thể cắn răng siết chặt lưng quần mua một kiện đạo khí, chỉ là sau khi mua được đạo khí, tài chính quá mức khẩn trương ngược lại sẽ làm cho thực lực của hoàng thất Đại Càn không tăng ngược lại giảm.

Đối với bất kỳ một nhất phẩm thế gia nào mà nói, muốn mua thêm một kiện đạo khí đều là chuyện lớn, cần quy hoạch và tích lũy lâu dài.

Bởi vậy có thể thấy được, một ít tu sĩ Lăng Hư cảnh không có căn cơ, muốn đạt được một kiện đạo khí rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn.

“Cơ cung phụng cũng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, qua chút thời điểm cần ngươi theo ta đi Ma Quốc một chuyến.” Vương Thủ Triết phân phó nói.

“Đi Ma Quốc?”

Trong lòng Cơ cung phụng hơi hồi hộp một chút, sắc mặt nhất thời liền thay đổi.

Có điều, xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Vương Thủ Triết, nàng cuối cùng vẫn kiềm chế lo lắng: “Được rồi, thiếp thân lĩnh mệnh.”

Thủ Triết gia chủ từ trước đến nay cẩn thận chặt chẽ, hắn muốn đi Ma Quốc, chắc chắn sẽ chuẩn bị thỏa đáng, an bài chu đáo.

Sau khi toàn bộ đám người rời đi.

Vương Thủ Triết lại tính toán các loại át chủ bài trong tay và nhân viên chuẩn bị đi theo.

Ngoại trừ những thứ bên ngoài này ra, hàng năm Vương thị đều sẽ dùng tiền mua các loại vật phẩm dùng để bảo mệnh một lần.

Nhưng mà tỷ như 【quân đoàn trưởng yểm hộ】 các loại vật bảo mệnh đẳng cấp, cho tiểu bằng hữu dùng tạm được, nếu là dùng để đối phó Lăng Hư cảnh liền lực có thất thố.

Vì vậy, gặp được thứ tốt, Vương Thủ Triết vẫn sẽ nghĩ cách tiến hành thu mua.

Lần này đi Ma Quốc, còn phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Trong lúc Vương Thủ Triết đang cân nhắc, liền quyết ý ủy thác Tiên Triều cho Vương An Nghiệp, nghĩ biện pháp kiếm một số vật bảo vệ tính mạng cao cấp, cùng với rất nhiều vật có tính hỏa lực cho Ly Tiên dùng.

Về phần phó bản của Ma Quốc kia, căn cứ theo lời nói của Lung Yên lão tổ, cũng không cần quá mức gấp gáp.

Bởi vì cái gọi là nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, công tác bảo mệnh làm không thỏa đáng, há có thể đi Ma Quốc mạo hiểm?

…

Ngay khi Vương Thủ Triết bận rộn sắp xếp kế hoạch xuất hành.

Kế hoạch chiêu mộ Bách Luyện chân quân của Vương Ninh Hi cũng đang tiến hành khua chiêng gõ trống.

Theo lời nói chuyện phiếm sâu sắc, Bách Luyện chân quân đối với Vương Ninh Hi càng ngày càng hiếm lạ.

Lão sống hơn nửa đời người, vẫn là lần đầu tiên gặp được hạt giống luyện khí tốt như vậy. Thậm chí ngay cả bản thân lúc trước, so với lão cũng không bằng.

Khó có được ah!

Trong đôi mắt Bách Luyện Chân Quân tản ra quang mang nóng rực, kéo tay Vương Ninh Hi không buông: “Ninh Hi à, ngươi thật đúng là báu vật của giới luyện khí, hy vọng trong tương lai. Nếu không, hôm nay ngươi hãy bái ta làm thầy đi, ta nguyện ý trở thành người dẫn đường trên con đường luyện khí, chỉ cần ngươi gia nhập môn ta, ngươi sẽ là đệ tử y bát của ta.”

Đệ tử y bát?

Các đệ tử còn lại nghe vậy, trong lòng lại hâm mộ.

Bất quá, bọn hắn hâm mộ thì hâm mộ, nhưng cũng không có ghen ghét. Dù sao, Bách Luyện chân quân từ lúc bọn hắn vừa nhập môn liền nói rõ với bọn hắn, bọn hắn cũng biết đời này mình tu luyện tới Thần Thông cảnh liền đỉnh, kế thừa y bát của Bách Luyện chân quân không được.

Trong lòng có chuẩn bị, tự nhiên cũng dễ tiếp nhận hơn một chút.

Huống chi, Vương Ninh Hi ở trên đạo luyện khí tiềm lực đích xác cực kỳ xuất chúng, tương lai trò giỏi hơn thầy cũng chưa chắc không được. Bọn họ cũng là không có tư cách, cướp không được, bằng không bọn họ đều muốn cùng sư tôn đoạt đồ đệ.

Cho đến lúc này.

Tuy Vân Trưởng công chúa rốt cuộc ngồi không yên, vội vàng tiến lên ngắt đám nam nhân này nói chuyện phiếm: "Bách Luyện tiền bối, chuyện thu đồ đệ cần phải thận trọng, nhất là đệ tử y bát, càng phải cân nhắc nhiều lần."

Vẻ hưng phấn của Bách Luyện Chân Quân hơi đọng lại, cảm thấy có chút không ngờ, nhưng vẫn giải thích một chút về sự tôn trọng của trưởng công chúa Tuy Vân: "Trưởng công chúa, ngươi không hiểu về luyện khí lắm, có thể vẫn không rõ luyện khí sư có tiềm lực bực này khó tìm đến cỡ nào. Đứa nhỏ Ninh Thiền này tuyệt đối là tuyệt thế thiên tài, đệ tử có thể ngộ mà không thể cầu như thế ta sao có thể bỏ qua?"

"Nhưng Ninh Kham công tử hắn chung quy là người Đông Càn." Tuy Vân trưởng công chúa liên tục khuyên nhủ, "Trừ phi hắn nguyện ý gia nhập thuộc Thiên Tượng, nếu không nhất mạch chúng ta, chẳng lẽ không phải lưu truyền ra bên ngoài sao?"

"Trình độ à, bố cục của Trưởng Công chúa điện hạ vẫn chưa đủ lớn." Bách Luyện Chân Quân nói, "Nhất mạch này của ta, cũng là sư tôn truyền xuống, lại không phải truyền thừa của Thiên Tượng Thự. Ta muốn truyền cho ai, liền truyền cho người đó. Điểm này, chính là Tiên Hoàng bệ hạ đích thân đến, cũng không có khả năng ảnh hưởng quyết định của ta."

“Chân quân, ta ngược lại cảm thấy trưởng công chúa lo lắng cũng là có đạo lý. Tuy rằng Đại Càn ta cũng là trận doanh của Tiên Triều, nhưng mọi thứ dù sao vẫn là thân sơ có khác.” Vương Ninh Hi ngược lại khuyên nhủ, “Ngài chuẩn bị đem y bát truyền cho ta, không chừng sẽ mang đến cho ngài phiền toái thật lớn, ở trên danh vọng cũng sẽ có chút ảnh hưởng. Không bằng như vậy, ta có thể làm ký danh đệ tử của ngài, ngài lựa chọn dẫn dắt ta một chút là được.”

“Ninh Cù, đứa nhỏ này, thật sự quá hiểu chuyện rồi.” Trong lòng Bách Luyện chân quân cảm động không thôi, ngữ khí lại càng thêm kiên định, “Ngươi không cần lo lắng. Những người ngoài kia lại phản đối thì có ích lợi gì? Bản Chân Quân căn bản không quan tâm ánh mắt của người ngoài. Nếu như Thiên Tượng thự phản đối, cùng lắm thì bản Chân Quân từ chức, trực tiếp đi Đông Càn thì tốt rồi.”

“Chân quân, Ninh Kham có tài đức gì mà được ngài ưu ái như vậy? Không đến mức này.” Vương Ninh Hi cũng tỏ ra cực kỳ cảm động, khiêm tốn và tỏ thái độ: “Nếu Chân quân và Thiên Tượng Thự vì vậy mà nảy sinh mâu thuẫn, Ninh Kham muôn chết cũng khó thoát tội.”

Một loạt thao tác này, nhất thời lại làm cho trong lòng Tuy Vân công chúa dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Nàng không khỏi liếc mắt nhìn Vương Ninh Hi một cái.

Tiểu tử này dáng dấp sạch sẽ, tuấn tú không thôi, sao lại giảo hoạt như vậy?

Mỗi một câu từ này của hắn, nghe như là đang suy nghĩ cho Bách Luyện Chân Quân, trên thực tế lại là đang âm thầm chà xát không ngừng làm sâu sắc mâu thuẫn của Bách Luyện Chân Quân cùng Thiên Tượng Thự.

Loại hành vi này gọi là gì nhỉ?

Tuy Vân Trưởng công chúa bị tức giận không nhẹ, nhất thời lại không nhớ nổi tình cảnh này nên miêu tả như thế nào mới xem như chuẩn xác.

Nếu nàng từng tiếp xúc với Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết nhất định sẽ nói cho hắn biết, đây chính là cái gọi là 【

Tạm trà xanh cấp cao】. Mỗi một câu mỗi một câu, đều tràn ngập hơi trà trong trà.

Không được không được, xem Bách Luyện chân quân thật đúng là ăn bộ dáng Vương Ninh Hi này.

Cứ tiếp tục như vậy, Tiên Triều thật sự sẽ tổn thất một gã Luyện Khí Sư đỉnh tiêm.

Dưới sự lo lắng, nàng xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên có chủ ý: "Chân quân không cần hiểu lầm, ngài đương nhiên có đem y bát truyền cho bất luận kẻ nào quyền lực. Bất quá, trước khi quyết định, cũng phải cho thanh niên tài tuấn của Tiên Triều chúng ta một cơ hội cạnh tranh công bằng chứ?"

Bách Luyện Chân Quân mày rậm nhướng lên, lúc đang bất mãn phản bác hai câu, Vương Ninh Hi vội vàng kéo hắn lại: "Chân quân, ta cảm thấy trưởng công chúa nói rất có lý. Hơn nữa, Ninh Kham cũng không sợ cạnh tranh bất kỳ bạn cùng lứa tuổi nào."

"Những thứ vớ vẩn kia làm sao so được với ngươi?" Bách Luyện Chân Quân khó chịu tới cực điểm.

"Vậy dù sao cũng phải cho trưởng công chúa một chút mặt mũi chứ?" Vương Ninh Hi thấp giọng khuyên nhủ: "Ta biết những người làm kỹ thuật như chúng ta đều tâm tư ngay thẳng. Nhưng ít nhất làm như vậy, chúng ta có thể ngăn chặn miệng lưỡi ung dung. Ninh Kham cũng không muốn chân quân lưu lại một đời bêu danh."

"Tốt tốt tốt! Nếu Ninh Kham đã có lòng hiếu thảo như thế, bản chân quân cảm giác được vui mừng sâu sắc." Bách Luyện chân quân giải quyết dứt khoát nói, "Vậy ta sẽ cho trưởng công chúa một chút mặt mũi, chỉ cần ngươi thật sự có thể tìm ra thiên tài luyện khí sánh ngang Ninh Hi, dưới điều kiện tiên quyết là vượt qua nhân phẩm, ưu tiên truyền y bát cho vị thiên tài luyện khí kia."

Tuy Vân Trưởng công chúa âm thầm thở dài một hơi: "Vậy một lời đã định. Cho ta ba ngày, không, năm ngày. Tuy Vân tạm biệt trước."

Nói xong, nàng vội vàng chuẩn bị rời đi, không ngờ còn chưa đi được hai bước, vạt áo đã bị nắm.

“Tuy Vân tỷ tỷ, muội không muốn ở cùng một chỗ với đám đại lão gia này. Mấy ngày này muội có thể cùng tỷ đi chơi không?” Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp nháy mắt, vẻ mặt vô tội nhìn nàng.

Tuy Vân trưởng công chúa thật đúng là rất thích tiểu nha đầu khả ái thông minh đáng yêu này, lúc này một tay nắm lấy tay nhỏ của nàng, ôn nhu nói: “Tốt. Vậy mấy ngày nay ngươi hãy đi theo ta, ở trong phủ làm khách.”

Dừng một chút, nàng lại nhìn về phía Vương Ninh Hi, hỏi ý kiến của hắn: “Ý Ninh Kham công tử như thế nào?”

“Cẩn tuân ý chỉ của điện hạ.” Vương Ninh thản nhiên thi lễ một cái, sau đó xụ mặt phân phó Vương Ngao Điệp, “Hoa Thụy, ngươi ở trong phủ trưởng công chúa không được nghịch ngợm, lúc nhàn hạ nên học tập, nên quét quyển trục, bài tập không thể bỏ.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Ninh Hi còn đem một xấp bài thi đã chuẩn bị tốt đưa cho Vương Ngao Điệp, lắc đầu nàng, lời nói thấm thía: “Hoa Thụy à, ta biết chỉ số thông minh của ngươi rất cao, trong khoảng thời gian này tiến bộ cũng tương đối rõ ràng, chúng ta cố gắng thêm một chút, ngàn vạn đừng phụ kỳ vọng của lão tổ gia gia đối với ngươi. Đúng rồi, Linh sủng của ngươi Tiểu Lục Long cũng không thể buông lỏng.”

Nhiệt lệ, trong nháy mắt dâng lên hốc mắt Vương Anh Diệp.

Tứ Thập Thất thúc, ngài thật đúng là thúc thúc tuyệt thế, không cần biết lúc nào cũng có thể lấy ra một chồng lớn bài thi, đốc thúc ta học tập tiến bộ. Ta thật cảm ơn ngài!

“Điện hạ, làm phiền ngài cũng tranh thủ thời gian giám sát bài tập của nàng một chút. Đứa nhỏ này từ gian tặc chơi xấu quen rồi, hơi không để ý sẽ bị nàng lừa dối qua cửa.” Vương Ninh Hi còn sợ Tuy Vân Trường Công Chúa sẽ không phê duyệt, dứt khoát nhét đáp án cho nàng, “Điện hạ, hết thảy xin nhờ ngài, chớ để nàng trộm được đáp án.”

Dứt lời, hắn còn trịnh trọng thi lễ thêm lần nữa.

Tuy Vân trưởng công chúa khuôn mặt xinh đẹp kia nhịn không được run rẩy hai cái, chợt cảm thấy áp lực núi lớn: “Ách… Được rồi, ta sẽ gánh vác trách nhiệm.”

Dứt lời, nàng vội vàng nắm tay Vương Thao Điệp đáp lại phi liên.

Mãi đến khi phi liễn bay lên trời cao, kiến trúc Bách Luyện Đường trở nên càng ngày càng nhỏ, Tuy Vân trưởng công chúa mới thở ra một hơi thật sâu, đồng tình vạn phần nhìn Vương Củng Điệp: "Tiểu Hoa Thụy ơi Tiểu Hoa Thụy, ngươi từ nhỏ đến lớn đã sống những ngày như thế nào?"

Lời vừa nói ra, Vương Anh Điệp rốt cuộc không nín được nữa, xoay người liền nhào vào trong ngực Tuy Vân trưởng công chúa, "Oa" một tiếng khóc lên.

Tiếng khóc kia, quả nhiên tràn đầy muôn vàn tủi thân và uất ức.

"Chớ khóc, chớ khóc, sau khi trở về ngươi tranh thủ quét bài thi, Tuy Vân tỷ tỷ dẫn ngươi đi chơi vui chút nhé." Tuy Vân trưởng công chúa ôn nhu an ủi.

Còn về chuyện không mở tấu chương, chắc chắn là không thể. Dù sao nàng cũng không phải trưởng bối của đứa nhỏ này, không có quyền nhúng tay vào vấn đề giáo dục của nó, chỉ có thể cố gắng trấn an nó.

"Oa!"

Vương Anh Điệp khóc càng dữ hơn.

Bài thi quét không hết, vô cùng buồn khổ. Cuộc sống như vậy, đến khi nào mới kết thúc.

Rất nhanh, Phi Thương liền hạ xuống phủ đệ của Tuy Vân công chúa tại Tiên Thành.

Phủ đệ này xem như biệt viện của Tuy Vân công chúa tại Tiên Thành, cũng là nhà nàng ở Tiên Thành trước kia.

So sánh với nàng ở phủ công chúa Tuy Vân Châu, nơi này tuy rằng nhỏ hơn không ít, nhưng vẫn thập phần nguy nga đại khí, thể hiện rõ phong phạm hoàng gia.

Vào phủ đệ, Tuy Vân công chúa đặc biệt sắp xếp cho Vương Thiền Điệp ở cách thư phòng của mình một chỗ, để nàng ở bên trong quét bài thi.

Cho dù nàng đồng tình với Vương Cũng Điệp, cũng không có khả năng ở trong việc dung túng nàng gian lận, chỉ có thể phái thị nữ tỉ mỉ hầu hạ, vì nàng chuẩn bị tốt điểm tâm trái cây cùng miệng linh vị đồ uống tinh mỹ, còn đốt hương thơm thanh tâm minh thần, để trợ giúp nàng đề cao hiệu suất.

Cùng lúc đó, Tuy Vân trưởng công chúa cũng bắt đầu chế độ chiến tranh.

Các phụ tá phủ công chúa đều bị nhanh chóng đưa tới, người cầm đầu rõ ràng là trụ cột vững vàng của thế hệ trẻ Ngô thị Hàn Nguyệt —— Ngô Anh Hạo.

Ngô Anh Hạo mới chỉ năm trăm tuổi đã bước vào Thần Thông cảnh trung kỳ, mày kiếm mắt sáng, dáng người cao ngất, rất có khí thế oai hùng, vừa nhìn đã biết là tư thế võ tướng.

Trên thực tế, những năm này hắn thường xuyên ở bên cạnh trưởng công chúa, cũng đã lập công không ít ở chiến trường ngoại vực, cho dù ở trong toàn bộ Thần Thông cảnh Lăng Hư chủng của Tiên Triều, cũng được cho là nhân vật số một số hai.

Tuy rằng, Tuy Vân trưởng công chúa còn chưa chân chính định ra vị trí Phủ chủ phủ công chúa, nhưng Ngô Anh Hạo chính là người có vọng cao nhất, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Ngô Anh Hạo quá nửa có thể lấy được vị trí Phủ chủ phủ công chúa.

Đây chính là lý do tại sao Hàn Nguyệt Ngô thị vẫn luôn dốc sức ủng hộ Tuy Vân trưởng công chúa.

Một khi trưởng công chúa kế nhiệm vị trí Tiên Hoàng, Hàn Nguyệt Ngô thị chắc chắn nước lên thì thuyền lên, tương lai thực lực gia tộc càng thêm khổng lồ.

Những phụ tá còn lại cũng là các thế gia Tiên Triều, thậm chí là tuổi trẻ tuấn kiệt tiếng tăm lừng lẫy trong hoàng thất, có thể nói đều là trụ cột vững vàng của nhân tộc trong tương lai.

Bởi vậy có thể thấy được, tài nguyên của trưởng công chúa Tuy Vân càng có ưu thế hơn những công chúa khác.

Đợi mọi người đến đông đủ, Tuy Vân trưởng công chúa nhanh chóng nói lại chuyện hôm nay một lượt: “Chư vị, tình huống các ngươi đã hiểu rõ rồi. Bách Luyện Chân Quân chính là một

trong những luyện khí đại tông sư đứng đầu Tiên Triều chúng ta, một khi hắn bị Đông Càn lấy đi, với địa vị và sức hiệu triệu của hắn, tất nhiên sẽ làm cho mọi người noi theo. Bởi vậy, chúng ta nhất định phải ngăn cản âm mưu của tiểu tử Vương Ninh Hi kia, chư vị có thiên tài luyện khí thích hợp đề cử không?"

Ngô Anh Hạo khẽ nhướng mày nói: "Điện hạ, thế hệ trẻ tuổi của Ngô thị ta tuy có vài đứa trẻ thiên phú luyện khí không tồi, nhưng muốn làm được Bách Luyện chân quân cũng phải khen không dứt miệng, chỉ sợ là lực không đủ."

Một ít thanh niên tuấn kiệt còn lại sau khi cẩn thận suy nghĩ cũng đều thi nhau lắc đầu thở dài.

Trong nhà có thể nói là nhân tài tuấn kiệt không ít, nhưng cũng đủ tiêu chuẩn không dưới trăm Luyện Chân Quân.

Không phải bọn họ không có lòng tin đối với hài tử nhà mình, mà là vòng tròn Luyện Khí Sư lớn như vậy, muốn bái nhập làm môn hạ của Bách Luyện Chân Quân có rất nhiều Luyện Khí Sư trẻ tuổi. Bọn họ chưa chắc không thử qua, chỉ là không có thành công thôi.

Tuy Vân trưởng công chúa Liễu Mi như kiếm, hơi tức giận nói: "Đường đường Tiên Triều ta, nhân tài lớp trẻ xuất hiện lớp lớp, thế nhưng không ai có thể so sánh với Vương Ninh Hi sao?"

"Điện hạ ngươi đối với Luyện Khí giới không quen, bởi vậy có chỗ không biết. Luyện khí nhất đạo này chú ý thiên phú nhất, cũng không phải chỉ bằng huyết mạch thiên phú mạnh là đủ." Ngô Anh Hạo giải thích, "Mà muốn có tư cách kế thừa y bát của Bách Luyện Chân Quân, vậy không chỉ cần huyết mạch thiên phú tuyệt luân, vả lại ở luyện khí nhất đạo cũng phải đồng dạng thiên phú phi phàm mới được. Huống chi lúc Bách Luyện Chân Quân tuổi còn trẻ, vốn là thiên tài luyện khí đứng đầu Tiên Triều chúng ta, có thể để cho hắn khen không hết miệng người, há lại sẽ đơn giản?"

"Anh Hạo huynh." Một vị tuấn kiệt trẻ tuổi đề nghị: "Hoàng thất Đông Càn không phải chi mạch của Hàn Nguyệt Ngô thị các ngươi sao? Không biết có thể đi con đường của hoàng thất Đông Càn một chút được không?"

“Tuy rằng hoàng thất Đông Càn là chi mạch của chúng ta, nhưng sớm đã phân chia ra ngoài, chính là gia tộc và quốc gia của vận doanh độc lập, cũng không phải gia tướng nhà ta, có thể tùy ý sử dụng.” Ngô Anh Hạo cau mày nói: “Huống chi, những năm gần đây tốc độ phát triển của Đông Càn cực nhanh, tiềm lực trong tương lai rất lớn. Nếu như Vương Ninh Hi kia có thể phát dương quang đại y bát của Bách Luyện Chân Quân, vả lại Thanh xuất sắc, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Ít nhất đối với chỉnh thể nhân tộc mà nói, cũng không có thiệt thòi gì.”

“Vân Hạo huynh, ngươi cũng không thể ăn cây táo rào cây sung như thế.” Có người chỉ trích nói: “Đông Càn quốc tuy là trận doanh của Tiên Triều, nhưng dù sao cũng thuộc một quốc gia khác với Hàn Nguyệt Tiên Triều ta. Nếu nhà ta tùy tiện đào người từ Hàn Nguyệt Ngô thị ngươi, tùy tiện lấy đồ vật, đối với chỉnh thể Nhân tộc cũng không có chịu thiệt, đổi lại ngươi có vui không?”

“Ngươi đây là đang cưỡng từ đoạt lý.” Ngô Anh Hạo cả giận nói.

“Được rồi được rồi, tất cả mọi người đều là người một nhà, hai vị chớ tranh cãi nữa.” Một vị quận vương trẻ tuổi đến từ hoàng thất xa nói: “Nói đến thiên tài luyện khí, hoàng thất chúng ta ngược lại có một vị.”

Khác với Đông Càn quốc và Tử Phủ cảnh có thể phong làm quận vương, thành viên hoàng thất Tiên Triều chỉ có thăng cấp Thần Thông cảnh mới được phong làm quận vương, đến Lăng Hư cảnh mới có tư cách phong【Vương】.

“Vi Viễn, sao ta chưa từng nghe nói hoàng thất có thiên tài luyện khí trẻ tuổi?” Tuy Vân trưởng công chúa vừa cảm thấy hứng thú lại vừa nghi ngờ hỏi.

“Điện hạ quanh năm ở chiến trường ngoại vực, cho dù trở về cũng chỉ tu chỉnh vài năm, chưa từng quen thuộc với thế hệ trẻ của gia tộc.” Tỳ Hưu Viễn nói: “Huống chi tính cách tiểu tử Đồng Quang kia tính tình rất cổ quái, cả ngày chỉ thích trạch ở nhà nghiên cứu luyện khí, thậm chí đến trình độ si mê điên cuồng. Nếu không phải nhà hắn và nhà ta có huyết thống

tương đối gần, ta còn chưa chắc đã biết có một người như vậy.”

“Tính cách cổ quái?”

Tuy Vân trưởng công chúa nhịn không được hồi tưởng lại hình thức hành vi của đám Luyện Khí sư trực nam kia, nhất thời khóe miệng cong lên một nụ cười.

“Tốt, tính cách càng cổ quái càng tốt, càng si mê cũng càng tốt. Ta thấy tính cách của Vương Ninh Hi cũng rất cổ quái. Như vậy đi, Tu Viễn ngươi đi gọi Đồng Lư tiểu tử kia tới, để bổn công chúa nhìn trước. Những người còn lại, cũng đều đi tìm hiểu, còn có thiên tài luyện khí khác hay không, chúng ta tập hợp lại một đội để thử xem. Bảo vệ không đủ, Bách Luyện chân quân vừa lúc liền nhìn thấy hết?”

“Anh Hạo ở lại, ta còn có chút việc muốn hỏi ngươi, những người còn lại đều bận đi.”

“Cẩn tuân ý chỉ của điện hạ.”

Một đám tuấn kiệt trẻ tuổi nhao nhao cáo lui, chỉ để lại Ngô Anh Hạo.

Trong lòng Ngô Anh Hạo hơi thấp thỏm, chắp tay nói: “Điện hạ, Anh Hạo thật không có tâm tư ăn cây táo rào cây sung.”

“Lưu ngươi xuống không phải vì việc này, người của ngươi ta tự an tâm.” Tuy Vân trưởng công chúa thoải mái nói, ” Phủ ta có một vị khách quý, nàng hẳn là thân thích với ngươi, lát nữa ngươi theo ta cùng tiếp đón tiểu quý khách.”

“Vâng, điện hạ.”

Ngô Anh Hạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng đang tò mò. Rốt cuộc là vị khách quý nào, tức là thân thích của hắn, lại có thể được Trưởng Công chúa điện hạ coi trọng như thế?

Ai ngờ, còn chưa đợi hai người đi qua.

Bỗng dưng.

Thị nữ phụ trách hầu hạ Hoa Thụy công chúa từ phòng bên điên cuồng chạy ra, vội vàng cuống quít la lên: “Điện hạ, điện

hạ đại sự không tốt rồi. Hoa Thụy tiểu công chúa, nàng ta ngất rồi.”

Tuy Vân trưởng công chúa biến sắc, vội vàng lách mình vào cách gian.

Chỉ thấy Vương Điệp một tay cầm bút, cả người đều nằm sấp trên bài thi hôn mê.

Dưới ánh đèn, da thịt trắng nõn nà của nàng không biết vì sao lại trở nên đỏ bừng, thậm chí còn loáng thoáng bốc hơi nóng. Dường như có một đám lửa đang cháy hừng hực trong cơ thể nàng.

Trạng thái kia, vừa nhìn đã biết không thích hợp.

“Cái này…”

Tuy Vân công chúa vội vàng tiến lên, một tay nắm lấy cổ tay nàng, huyền khí tinh thuần thấm vào trong cơ thể nàng, giúp nàng bảo vệ tâm mạch, ổn định năng lượng bạo phát trong cơ thể.

Nhưng vừa rót huyền khí vào, nàng liền ý thức được không đúng.

Cỗ lực lượng sôi trào bá đạo trong cơ thể nha đầu này không phải từ ngoại giới xâm nhập, mà chính là từ sâu trong thân thể của nàng, từ trong huyết mạch của mình tuôn ra.

Sắc mặt nàng hơi đổi: “Cái này, cảm giác như huyết mạch lột xác lần thứ hai! Biến hóa quá mãnh liệt, thân thể này của nàng sợ là muốn ăn không tiêu. Nhanh! Đi mời ngự y tới trước.”

Cùng lúc đó, tuy nhiên trưởng công chúa nội tâm cũng khiếp sợ sôi trào không thôi.

Lúc trước khi nàng bắt chuyện với tiểu nha đầu đã biết, nha đầu này tuổi còn trẻ đã là huyết mạch đại thiên kiêu giáp, gia tộc vốn chuẩn bị chờ nàng lớn thêm chút nữa, lại nghĩ biện pháp giúp nàng đột phá huyết mạch.

Nhưng chưa từng nghĩ, nàng lại vô duyên vô cớ tiến vào huyết mạch thuế biến.

Loại tình huống này cực kỳ hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có tiền lệ có thể phỏng theo.

“Chẳng lẽ nàng là…?”

Tuy Vân Trưởng công chúa tâm thần rung động, trong mắt lại dần dần lộ ra một vẻ quái dị.

“Sát sát giết! Các ngươi đám yêu ma ngoại vực này, cút đi đâu cho bổn tôn! Kẻ dám xâm phạm Thần triều ta, bổn tôn sẽ tru sát kẻ đó! Giết cho ta!” Vương Hãn điệp đang hôn mê, toàn thân run rẩy kịch liệt, cũng không biết nhớ ra cái gì, chợt giống như mộng gào thét lên.

…

Chương 149: Hoa Thụy! Chân Tiên chuyển thế

…

Giọng nói của Vương Ngao Điệp có chút trầm thấp và khàn khàn, trong giọng nói trẻ con kia lộ ra vẻ mệt mỏi và tang thương cực kỳ không tương xứng với tuổi tác.

“Hoa Thụy, đừng vội, đừng sợ.” Tuy Vân trưởng công chúa che chở nàng, vừa dùng huyền khí giúp nàng vuốt phẳng khí tức pha tạp, vừa ôn nhu an ủi: “Tuy Vân tỷ tỷ ở bên cạnh muội, Tuy Vân tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội, sẽ giúp muội cùng nhau đả vực ngoại yêu ma.”

Cũng không biết có phải nghe được lời của nàng hay không, tình hình của Vương Ngao Điệp thoáng ổn định lại một chút, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại.

Chỉ là, nhiệt độ trên người nàng vẫn như trước không giảm, người cũng vẫn hôn mê như trước.

“Đáng chết Vương Ninh Hi, hu hu hu ~ người ta không muốn xoát bài thi nữa ~” Trong mơ mơ màng màng, Vương Thất Điệp nỉ non không thôi.

Cũng không biết có phải hay không nhớ tới đau đớn của bài thi, khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn điêu ngọc trác kia của nàng nhăn thành một cục, tóc mai cũng mồ hôi ẩm ướt dính tại trên gương mặt, đáng thương nói không nên lời.

“Được được được, không cày bài thi nữa, bài thi mà Vương Ninh Hi đại bại hoại lưu lại, tỷ tỷ đều cho ngươi một mồi lửa đốt rồi.” Tuy Vân trưởng công chúa đau lòng không thôi, lập tức cũng chẳng quan tâm đến cái khác, tiện tay điểm một cái, liền tiêu hủy toàn bộ bài thi và đề thi, tức giận nói: “Hừ hừ, nếu hắn có ý kiến gì, bảo hắn đến so đo với bản công chúa.”

“Ca ca Vương Phú Quý, hu hu~ đều nói ngươi bị tiểu yêu tinh công chúa Tiên Triều lừa đi rồi. Ô ô, người ta rất nhớ ngươi nha.” Vương Anh Điệp lại ở trong ngực trưởng công chúa liều mạng giãy dụa, cọ qua cọ lại, còn hung tợn nói: “Xú Chỉ

Mộng Vũ, xấu xa Mộng Vũ, ngươi dám cướp ca ca ta, ta sẽ đánh chết ngươi.”

Đổ mồ hôi!

Tuy Vân trưởng công chúa đổ một chút mồ hôi.

Nha đầu Hoa Thụy này rốt cuộc là lão đại Chân Tiên chuyển thế ở đâu? Tính tình này thật sự nóng nảy, cực kỳ giống những đại lão trong quân.

Bất quá, mặc kệ nàng là ai chuyển thế, đối với nhân tộc mà nói chung là chuyện tốt.

Loại chân linh chuyển thế của đại lão Chân Tiên này, khởi điểm tự nhiên sẽ cao, tuy khó mà nói nhất định có thể trở về vị trí Chân Tiên, nhưng chỉ cần tài nguyên có thể đuổi kịp, tu luyện tới Lăng Hư cảnh hậu kỳ là chạy không thoát.

Đối với Nhân tộc hiện giờ mà nói, đây tuyệt đối là một phần chiến lực mạnh mẽ.

Gần vạn năm qua, vết nứt không gian trên chiến trường ngoại vực càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều yêu ma ngoại vực vượt qua không gian mà tới, nhiệm vụ phòng thủ Nhân tộc cũng càng ngày càng căng thẳng.

Vào thời khắc mà kiếp nạn này sắp ập đến.

Một ít Chân Tiên Chân Linh đã từng nghĩ biện pháp chuyển thế trọng sinh đến hiệp phòng Nhân tộc, cũng không phải là không thể hiểu được.

Ở trong thanh âm ôn nhu lừa gạt của Tuy Vân công chúa, Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp rốt cục cũng yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, Ngô Anh Hạo liền mang theo một trung niên nhân tiên phong đạo cốt chạy về biệt viện công chúa.

Người trung niên này chính là ngự y cao cấp nhất Tiên Đình 【Thánh Y Chân Quân】.

Thánh Y chân quân nhất mạch này đã truyền thừa mấy vạn năm, lịch đại đều là ngự y hoàng thất, một thân y thuật tự nhiên là không cần nhiều lời. Lúc trước vị Cảnh Hồng y sư

thường ở Dương Vương Phủ kia, chính là một trong rất nhiều đệ tử môn hạ của hắn.

Nhìn ra được, hai người tới vội vàng, trong tay Thánh Y Chân Quân còn cầm một vị linh dược mới vừa bào chế được một nửa, rõ ràng là vội vàng chạy đi quên thu lại.

Bởi vì gấp gáp lên đường, độn quang trên người Thánh Y Chân Quân còn chưa tiêu tán, người cũng đã cất bước đi vào thư phòng.

Đạo bào màu xanh kia theo động tác bước nhanh của hắn tung bay ở phía sau, lấm tấm lấm ta lấm tấm hào quang màu xanh đem tán đi chưa tán, làm nổi bật khí chất xuất trần của hắn, để cho hắn hiển nhiên giống như là tiên nhân trong truyền thuyết.

"Thánh Y tiền bối, làm phiền ngài xem một chút đứa nhỏ này." Nhìn thấy hắn, Tuy Vân công chúa cũng vui vẻ, vội vàng khách khí vạn phần nói, "Nàng hình như là Chân Tiên chuyển thế, sau khi kích phát trí nhớ Chân Linh, tiến nhập trạng thái lột xác huyết mạch lần thứ hai."

Chân Linh là một tồn tại cực kỳ đặc biệt, cũng là trung tâm bổn nguyên nhất của linh hồn sinh mệnh.

Tu sĩ Huyền Vũ càng cường đại, Chân Linh càng cường tráng, mà một khi Chân Linh cường đại đến trình độ nào đó, trong đó liền có thể gánh chịu ký ức, công pháp, thậm chí là dấu ấn huyết mạch.

Chân Linh bình thường muốn chuyển thế trọng sinh tự nhiên rất khó, cũng chỉ có tu sĩ Chân Tiên cảnh tương đối dễ dàng chuyển thế trọng sinh. Đương nhiên, loại tương đối dễ dàng này cũng chỉ là tương đối mà thôi. Không phải từng Chân Tiên lúc vẫn lạc đều có thể bảo trì Chân Linh bất diệt, mặc dù Chân Linh vận khí tốt tồn tại còn sống, cũng chưa chắc có thể chuyển thế trọng sinh.

"Gây ra ký ức Chân Linh?"

Thánh Y Chân Quân nhìn quanh bốn phía, ánh mắt lúc này liền rơi vào một bức họa treo trong phòng cách phòng thư phòng.

Bức họa kia bên trên có một quyển ấn, một quyển ấn nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng một khi hết sức chăm chú nhìn nó,

liền có thể cảm nhận được quyền ý mênh mông mà hùng vĩ to lớn trong đó.

“Tuy Vân ngươi đứa nhỏ này, loại tranh Chân Tiên quyền ý này sao có thể treo loạn lên được?” Thánh Y Chân Quân trách cứ nói, “Nếu người ý chí không đủ kiên định, tùy tiện tiếp xúc Chân Tiên quyền ý, rất dễ bị ý cảnh phản phệ.”

Hắn vung tay lên, thu hồi bức họa kia cách không.

“Thánh y tiền bối, xin lỗi.” Tuy Vân trưởng công chúa cũng ý thức được không đúng, đỏ mặt tía tai nói, “Tất cả đều là lỗi của ta, là ta hôm nay bởi vì việc vặt rối loạn Phương Thốn, quên sớm thu tranh lại.”

Sau khi biết rõ nguyên do sự tình, Thánh Y chân quân trong lòng cũng đã đại khái hiểu được.

Hắn cúi đầu cẩn thận quan sát tiểu nha đầu trong ngực Tuy Vân công chúa, lại dùng châm cứu lấy một giọt máu của nàng, thấy máu tươi kia mơ hồ lộ ra từng tia từng sợi màu vàng kim, linh động như vật sống, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: ” đích thật là huyết mạch lột xác lần thứ hai, sắp đến cấp bậc linh thể rồi.”

Thánh Y chân quân nói xong liếc sang Tuy Vân công chúa một cái, cười hỏi: “Tuy Vân, ngươi sinh hài tử lúc nào? Lại tăng thêm cho Tiên Triều chúng ta một tiểu công chúa, đây chính là thiên đại hảo sự a!”

Huyết mạch thức tỉnh đến đệ tứ trọng, liền gọi là 【 Linh Thể 】. Nhưng nếu như ở Luyện Khí cảnh chính là linh thể, liền gọi là 【 Tiên Thiên Linh Thể 】. Nếu như nữ oa Chử thị có tư chất này, sẽ có được tư cách kế thừa vị trí Tiên Hoàng, được sắc phong làm 【 công chúa 】.

“Xoẹt!” Tuy Vân trưởng công chúa nhún một tiếng, đỏ mặt tía tai nói: “Thánh Y chân quân chớ có đùa, đây là Hoa Thụy tiểu công chúa của Đông Càn quốc.”

“Đông Càn quốc?”

Thánh Y chân quân có chút kinh ngạc, lập tức dùng châm nhỏ nhẹ nhàng đâm vào huyệt Hoa Thụy Bách Hội.

Trong nháy mắt, một hư ảnh Thương Long nhỏ bé liền bay lên, hướng về phía thánh y chân quân gào thét ô ô một trận, giương nanh múa vuốt, nhìn qua rất hung dữ.

Tuy nhiên, đừng nhìn hư ảnh Thương Long nhỏ bé này, uy thế một thân đã vô cùng mạnh mẽ, dày nặng mà uy nghiêm, không nhìn hình thể, đã đủ khiến người ta sinh lòng kính sợ.

"Thương Long huyết mạch thật thuần túy. Khí vận Ngô thị này không tệ, ngay cả trong chi mạch cũng có thể sinh ra huyết mạch tuyệt thế như vậy." Thánh Y Chân Quân khen không dứt miệng, lại liên tục châm ra, đâm lên các huyệt vị trên người nàng, giúp nàng tiêu hóa lực lượng thức tỉnh huyết mạch.

Đồng thời, hắn còn lấy ra một lọ Linh Vận dạt dào ngưng lộ, nhỏ vài giọt vào miệng nàng, sau đó đau lòng cất đi.

"Nha đầu Hoa Thụy này rất có phúc khí, lại được thánh y ban thưởng ba giọt Cửu Thiên Tiên Lộ. Nếu vận khí nàng tốt, nói không chừng có thể vọt tới Tiên Thiên linh thể Bính đẳng." Tuy Vân công chúa hâm mộ không thôi, đồng thời cũng yên lòng.

"Năm đó ngươi không phải cũng từng dùng qua sao, có gì phải chua xót chứ." Thánh Y Chân Quân đau lòng xấu hổ nói, "Nếu không phải hiện tại đại kiếp nạn của Nhân tộc sắp tới, nếu như ngăn cản không nổi yêu ma ngoại vực, thế giới này của chúng ta khó thoát hủy diệt một đường, một chút tổ tông ta truyền thừa xuống Cửu Thiên Tiên Lộ hơn phân nửa cũng không giữ được, quỷ mới nguyện ý cho nha đầu kia dùng."

Nhắc tới việc này, Tuy Vân trưởng công chúa sắc mặt cũng có chút ngưng trọng: "Thánh Y tiền bối yên tâm, Kính thị ta bất diệt, Nhân tộc sẽ bất diệt."

"Nha đầu ngươi nha, nhìn thì ôn ôn ôn nhu nhu, nhưng tính tình quả thực quá bướng bỉnh." Thánh Y chân quân thở dài cảm khái nói: "Ta nghe nói ngươi quyết định nửa năm sau sẽ trở về chiến trường ngoại vực? Ngươi có biết, thương thế của ngươi vẫn chưa khỏi hẳn không. Theo ta thấy, hẳn là phải tĩnh dưỡng thêm tám năm mười năm nữa."

"Thân thể của ta ta biết, trên đại thể đã tốt hơn nhiều rồi." Tuy Vân trưởng công chúa vẻ mặt phong đạm vân khinh nói, "Lần

này trở về chiến trường ngoại vực, ta có thể vừa chỉ huy chiến dịch vừa tĩnh dưỡng, có thể không động thủ cố hết sức đừng động thủ. Ta là trưởng công chúa, ta không chọn ai gánh? Để cho Tứ muội tuổi nhỏ đi không?"

"Ngươi nha, dù sao ta cũng không lay chuyển được ngươi. Đừng trách bổn chân quân không nhắc nhở ngươi, nếu như ngươi lại động thủ lung tung, vạn nhất lưu lại mầm bệnh thì đừng khóc." Thánh Y chân quân lắc đầu không thôi.

Tính tình của công chúa nhất mạch Hám thị thật sự là một cái tắc trách, chắc chắn một con đường sẽ không quay đầu lại. Từ trước tới nay, công chúa có thể an an ổn ổn sống đến hết quãng đời còn lại không có mấy người.

"Thánh Y tiền bối yên tâm, chớ có nói dông dài nữa." Tuy Vân trưởng công chúa lười biếng nói.

"Đúng rồi, tuổi tác của ngươi cũng đã sớm thành hôn rồi nhỉ?"

"Đã được định ra phủ chủ phủ công chúa chưa?"

"Hẳn là thằng nhóc họ Ngô kia không sai chứ?"

"Chớ để người ta đợi lâu quá, làm lạnh lòng người."

"Ngươi nên sớm sinh ra, tu vi huyết mạch càng cao thì càng không dễ mang thai, trừ phi ngươi nguyện ý trường kỳ chiến đấu…"

"Sớm sinh con cái, cũng tốt có người kế tục."

"Câm miệng!" Tuy Vân trưởng công chúa cuối cùng cũng không nhịn được nữa, mặt trần rít gào.

Thánh Y Chân Quân này cái gì cũng tốt, lớn lên cũng là tiên khí bồng bềnh, nhưng chính là một chút, quá mẹ nó nói nhảm.

Cũng may, thủ đoạn chữa bệnh của Thánh Y chân quân đúng là hết sức cao minh, dưới sự chữa trị và hồi phục của hắn, tình huống Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp nhanh chóng ổn định lại, hơn nữa huyết mạch cũng đang lột xác đâu vào đấy.

Thời gian từ từ trôi qua.

Rốt cục, Vương Hãn Điệp huyết mạch hoàn thành lột xác, khí tức sôi trào trên người cũng an ổn trở lại.

Nàng từ từ tỉnh lại, một đôi mắt to trong veo mê đắm mở trừng trừng, vẫn còn chưa hiểu rõ tình huống: "Tuy Vân tỷ tỷ, người ta sao vậy?"

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ là lột xác bình thường mà thôi." Tuy Vân trưởng công chúa ôn nhu trấn an cảm xúc của nàng, đồng thời gọi thị nữ tới, để cho các nàng hầu hạ Vương Củng Điệp tắm rửa.

Nước ấm và tất cả các đồ vật đều đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, các thị nữ tiểu thư ôn nhu săn sóc rất nhanh liền đem Vương Kỳ Điệp dụ dỗ đi vào phòng tắm.

Qua nửa canh giờ.

Vương Anh Điệp bị giặt đến thơm ngào ngạt thay váy công chúa xinh đẹp, búi tóc xinh đẹp, đội trang sức tinh xảo, lúc này mới được đưa về thư phòng của trưởng công chúa Tuy Vân.

Tuy Vân công chúa đã sớm mệnh trù phòng tỉ mỉ chuẩn bị xong các loại bánh ngọt linh mễ, thịt, còn có linh quả linh quả sau bữa ăn. Dù sao, trong quá trình huyết mạch lột xác tiêu hao thể năng phi thường lớn.

Sau khi ăn xong một hồi phong quyển tàn vân, Vương Anh Điệp vẫn ăn đến mức cái bụng nhỏ căng phồng lên, lúc này mới dừng lại, ngọt ngào nói lời cảm tạ với Tuy Vân Trưởng Công chúa : "Tuyết Vân tỷ tỷ, tỷ đối với ta rất tốt."

"Không phải đã nói rồi sao? Chúng ta đều là công chúa, vẫn còn rất có duyên phận. Kế tiếp, ta bảo Thánh Y gia gia của ngươi kiểm tra huyết mạch giúp ngươi một chút. Ngươi chớ có sợ, sẽ không đau đâu." Tuy Vân trưởng công chúa hết sức ôn nhu nói.

"Ta không sợ đau." Vương Huyên Điệp vẻ mặt không sao cả nói: "Từ nhỏ đến lớn, cha ta đánh ta rất tàn nhẫn, sớm đã luyện đến da dày thịt béo rồi."

Tuy Vân trưởng công chúa vẻ mặt im lặng.

Gia tộc quản lý hài tử này còn rất nghiêm khắc, chính là thường xuyên động thủ đánh hài tử cái này có chút quá phận. Nhưng nàng lại không biết, cha Vương Hãn Điệp Vương Ninh Nghiêu đã được xem là người có tính tình tốt rồi, sẽ động thủ đánh nàng, thực sự là bởi vì Vương Ai Điệp quá gợi đòn.

Thánh Y chân quân tiến lên kiểm tra sơ qua, lại lấy ra bảo khí kiểm tra huyết mạch thức, kiểm tra một chút huyết mạch của nàng: “Chúc mừng Hoa Thụy tiểu công chúa, huyết mạch của ngươi đã đạt đến linh thể Bính đẳng, tương lai tiền đồ vô lượng.”

Tiếng “Tiểu công chúa” này, hắn gọi là tâm phục khẩu phục. Nếu tiểu nha đầu này là huyết mạch của Kính thị, chắc chắn sẽ là tiểu công chúa thứ năm.

“Ồ.”

Vương Anh Diệp gật đầu, biểu tình thập phần bình tĩnh.

Nàng căn bản cũng không cảm thấy chuyện này có gì. Hết cách, Tiên Thiên Linh Thể của Vương thị quá nhiều. Trong mắt nàng, Tiên Thiên Linh Thể giống như danh hiệu công chúa của nàng, mặc dù thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng kỳ thật cũng chỉ như vậy, về nhà vẫn phải cày bài thi, khảo thí hỏng vẫn sẽ bị đánh.

“Hoa Thụy, ngươi đang ngủ có nhớ ra gì đó không?” Tuy Vân trưởng công chúa ôn nhu hỏi.

“Rất nhiều quái vật, giết thế nào cũng giết không hết, ta thấy rất nhiều người đã chết rồi.” Vương Ngao Điệp nhớ tới những thứ đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Còn nữa, Tứ Thập Thất thúc vẫn luôn ép ta đi cày bài thi, nói thành tích của ta trong Tộc Học quá mất mặt.”

“Vậy ngươi có nhớ ra mình là ai không?” Tuy Vân trưởng công chúa an ủi nàng vài câu, lại hỏi.

“Ta là Hoa Thụy.” Vương Ngao Điệp vẻ mặt khó hiểu, “Bất quá trong đầu ta hình như có thêm một chút phương pháp tu luyện, hình như có vẻ rất lợi hại.”

“Loại tình huống này vô cùng bình thường.” Tuy Vân trưởng công chúa dặn dò, “Những công pháp tu luyện kia ngươi phải sửa sang lại cho thật tốt, ngàn vạn lần đừng quên. Còn nữa, chuyện hôm nay không thể truyền ra ngoài, chỉ có trưởng bối thân cận nhất, tín nhiệm nhất mới có thể nói cho các ngươi. Biết chưa?”

Thật ra rất nhiều Chân Tiên chuyển thế, cũng không thể hoàn toàn nhớ tới mình kiếp trước là ai.

Cho dù là Ngọc Linh chân quân đại danh đỉnh đỉnh hiện tại, cả ngày kêu to mang "Chân tiên chuyển thế" treo ở bên miệng, nhưng mình rốt cuộc là Lộ Chân tiên nào chuyển thế, nàng cũng nói không rõ.

Nghe nói, chỉ khi Chân Tiên chuyển thế trở về vị trí Chân Tiên, mới có thể chính thức tiêu hóa toàn bộ tin tức ẩn chứa trong Chân Linh, thông hiểu tiền căn hậu quả.

Chỉ tiếc, thế đạo hôm nay, tiên kinh không xuất thế, cho dù là Chân Tiên chuyển thế, thiên tư tuyệt luân, muốn trở về vị trí Chân Tiên, độ khó cũng cực lớn, bởi vậy xoắn xuýt ở điểm này, không có ý nghĩa quá lớn.

Hơn nữa, Vương Hãn Điệp thật sự quá nhỏ. Nàng là chuyện Chân Tiên chuyển thế, tốt nhất là trước tiên không nên công khai ra ngoài, miễn cho trở thành mục tiêu nhắm vào Ma Triều.

Việc này, chờ sau khi nàng có đủ lực tự bảo vệ mình lại công khai cũng không muộn.

Đang lúc hai người nói chuyện phiếm.

Quận Vương Kỳ Tu vội vàng chạy tới.

Trong tay hắn còn nắm một người trẻ tuổi lôi thôi lếch thếch.

Người trẻ tuổi kia đầu tóc lộn xộn, trên vạt áo còn dính đầy các loại vết bẩn, ánh mắt cùng biểu cảm cũng có chút dại ra, thoạt nhìn bộ dáng không phải rất thông minh.

"Trưởng công chúa điện hạ, vị này là thiên tài Luyện Khí Sư của hoàng thất chúng ta." Tỳ Hưu Viễn trong khi nói chuyện đã thả Đồng Quang xuống, chân đạp hắn một cái, quát: "Tiểu tử Đồng Quang, còn không mau hành lễ với điện hạ."

"Gặp, gặp qua điện hạ."

Nguyễn Cung vội vàng hoang mang rối loạn hành lễ, lộ ra luống cuống tay chân, không biết làm sao.

"Cái này?"

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Tuy Vân trưởng công chúa thấy một màn này cũng không khỏi nghi ngờ nổi lên.

Tiểu tử này cũng quá lôi thôi rồi, nhìn bộ dáng ngơ ngơ ngác ngác của hắn, có thể là đối thủ của tên tiểu tử xấu xa Vương Ninh Hi kia sao?

Nàng đã tận mắt nhìn thấy, tiểu tử Vương Ninh Hi kia làm sáo lộ với Bách Luyện chân quân như thế nào, bụng đầy nước bẩn thỉu.

Hơn nữa, cho dù không đề cập tới cái khác, chỉ là hình tượng khí chất này, cũng kém quá xa rồi?

Đây quả thực không giống như là đối thủ của cùng một tầng thứ ah!

"Trưởng Công Chúa Điện Hạ, ngài chớ có lo lắng." Cử Tu Viễn nói: "Theo ta biết, tiểu tử này đúng là thiên tài luyện khí trong thế hệ tuổi trẻ của hoàng thất chúng ta. Tiểu tử này bây giờ còn chưa tới trăm tuổi, có thể có được thực lực luyện khí như vậy ở tuổi của hắn, cho dù là Chử thị chúng ta cũng cực kỳ hiếm thấy. Nếu hắn không được nữa, ta khuyên Công chúa nhận thua đi."

"Ta đường đường là Yên thị, sao có thể chưa chiến đã nhận thua?" Tuy Vân trưởng công chúa trong lòng dâng lên một cỗ chiến ý, "Một người không được chúng ta liền quần ẩu, ta cũng không tin tiểu tử kia có ba đầu sáu tay."

Lâu Tu Viễn chậc chậc lưỡi, cuối cùng cũng không khuyên nữa.

Hắn đi theo trưởng công chúa đã mấy trăm năm, đối với tính tình của nàng tự nhiên cũng là cực kỳ hiểu rõ. Vị chủ này bình thường nhìn dễ nói chuyện, nhưng một khi chiến ý bốc lên, tuyệt đối là chủ tử chiến không lùi, đầu thiết vô cùng.

"Tuy Vân tỷ tỷ, ta ủng hộ tỷ." Hoa Thụy công chúa Vương Anh điệp giơ nắm tay nhỏ, tức giận đến ngứa răng nói, "Chúng ta tìm nhiều người, hung hăng giáo huấn Tứ thập thất thúc xú uế của ta một chút. Nhất định phải cho hắn biết đạo lý "Nhân ngoại hữu nhân thiên hữu thiên". Đừng cả ngày mọc ra một con mắt trên trán, nhìn những người khác là ánh mắt trí tuệ."

"Chúng ta phải giết chết nhuệ khí của Tứ Thập Thất thúc!"

Sau đó, Tuy Vân công chúa quả nhiên lại tìm tới một đống người.

Những người đó đều do các phụ tá dưới trướng của mình tiến cử dẫn tới, được cho là người nổi bật trong thế hệ trẻ luyện khí sư của Tiên Thành, một đám không phải là trẻ tuổi anh tuấn, nhưng khí chất không tầm thường, cho dù ai nhìn cũng phải gọi một tiếng "Tuấn kiệt trẻ tuổi".

Cả chi đội ngũ cộng lại tổng cộng có hơn mười người, có thể nói là thanh thế to lớn.

Trải qua mấy ngày tập huấn, mười mấy người đều thay trang phục Huyền Vũ tinh thần phấn chấn, dưới sự tổ chức thống nhất, hăng hái giết về phía Bách Luyện Đường.

Thịnh thế như vậy, ngược lại nhìn Vương Ninh Hi và Bùi lão hai mặt nhìn nhau.

Trưởng Công chúa điện hạ sẽ không cho rằng luận bàn kỹ thuật luyện khí, ỷ vào nhiều người là có thể ức hiếp ít người chứ?

Sau khi hai bên gặp mặt, Bách Luyện chân quân liền lấy ra một nhóm đề thi đã chuẩn bị từ sớm, cũng hỏi trưởng công chúa có muốn kiểm tra đề thi hay không.

Đối với điểm này, trưởng công chúa tự nhiên là tin tưởng Bách Luyện chân quân tuyệt đối sẽ không gian lận.

Lập tức, Vương Ninh Kham và trưởng công chúa mang đến luyện khí sư chia làm hai nhóm bắt đầu thi.

Tổng cộng có mười nan đề luyện khí, trước tiên phải đấu xác suất chuẩn xác, dưới tình huống xác suất giống nhau, tốc độ nộp bài thi còn nhanh hơn so với ai.

Tổng trả lời đề thời gian hạn chế một canh giờ.

Phương thức tỷ thí công bằng công bằng, khảo nghiệm chính là kiến thức cơ bản của Luyện Khí Sư, giải quyết các loại nan đề khó khăn. Đương nhiên, đề mục mà Bách Luyện Chân Quân đưa ra cũng không đơn giản.

Những đề mục này đều là hắn tỉ mỉ lựa chọn, tuy đề mục liên quan đến vấn đề chỉ là linh khí, pháp bảo, tổng thể đẳng cấp không tính là quá cao, nhưng độ khó lại không thấp, yêu cầu

Luyện khí sư phải có trụ cột vững chắc, cùng với tư duy linh hoạt mới có thể giải đáp chính xác.

Những Luyện Khí sư học được những thứ này, chỉ cần kiểm tra, lập tức sẽ hiện ra nguyên hình.

Thời gian từ từ trôi qua.

Sau đó, cũng không có xuất hiện đoạn tiểu truyền thống bộc phát ở trong bản sao chép kịch bản.

Thời gian một nén nhang, Vương Ninh Hi liền dẫn đầu đưa ra đáp án. Mà thiên tài Luyện Khí Sư Đồng Quang của hoàng thất, thì mất trọn vẹn ba nén hương thời gian mới đưa ra đáp án.

Những người còn lại thì thảm rồi, ai nấy đều nóng vội vò đầu bứt tai, mặt đỏ tới mang tai, sống hết một canh giờ, sau đó mới bất đắc dĩ nộp bài thi.

Kết quả rất nhanh liền đi ra.

Vương Ninh Hi không những nhanh nhất, hơn nữa mười đề đều đúng. Đồng Quang lại chỉ mới đúng tám đề, về phần thiên tài luyện khí trẻ tuổi do các thế gia khác đề cử tới, người ưu tú nhất mới là ngũ đạo, người kém nhất mới đáp được hai đề.

Kể từ đó, chênh lệch đã quá rõ ràng.

“Tuy Vân tỷ tỷ, người tỷ tìm chẳng ra sao cả.” Vương Củng Điệp hít một hơi thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ uể oải, “Không thể không thừa nhận, Tứ thập thất thúc mắt cao hơn đầu nhà ta vẫn có vài phần bản lĩnh.”

“Làm sao có thể chênh lệch lớn như vậy?”

Tuy Vân trưởng công chúa khuôn mặt cũng hơi nóng, không thể tin được kết quả này.

“Trưởng công chúa điện hạ, luyện khí khác với tu hành, không phải là tư chất huyết mạch đủ cao thì nhất định có thể đi xa.” Vương Ninh Hi nhanh nhẹn tới, hành lễ nói: “Học tập luyện khí là một quá trình tích lũy kỹ thuật và học tập sâu, đồng thời thiên phú cũng thập phần trọng yếu, cũng không phải dựa vào vận khí, hoặc là nhiều người có thể giải quyết vấn đề.”

Nói ra, cũng là mấy năm nay Vương thị tích lũy được nội tình thâm hậu, hắn từ nhỏ có điều kiện rất tốt, có thể hướng rất nhiều đại sư, tông sư thỉnh giáo học tập, thậm chí còn có thể hướng Đại Tuyết Nhi tìm đọc cùng học tập rất nhiều tri thức thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, lúc này mới cho hắn đủ rộng rãi nhãn giới cùng tri thức tích lũy sung túc.

Hơn nữa phong cách luyện khí của Vương thị luôn luôn là tìm kiếm sáng tạo, phong cách xưa nay hay thay đổi, mạch suy nghĩ cũng thiên mã hành không nhất.

Tại trên cơ sở này, hắn trả lời đáp đề mới có thể ung dung đáp như thế.

“Hừ, được công tử Ninh Hi dạy bảo.” Tuy Vân trưởng công chúa ấn tượng không tốt với Vương Ninh Hi, đối với hắn tự nhiên cũng không có sắc mặt tốt, cảm giác tiểu tử này chính là đến vả mặt nàng.

Ngược lại Diêm Đồng Quang, mặt đầy ham học hỏi lại tiến tới: “Vị Ninh Kham huynh này, hai đề sai đó, có thể giới thiệu cho ta một chút được không? Ta không nhớ nổi nên giải quyết ra sao.”

Vương Ninh Hi nhìn hắn một cái, vui vẻ đồng ý: “Được. Vậy ta nói với ngươi một chút”

Các luyện khí sư trẻ tuổi còn lại thấy thế cũng hưng phấn đi lên.

Luyện khí sư thiên phú xuất chúng đại khái đều có chung tính, đó chính là si mê luyện khí. Hiện giờ một đám người tụ lại với nhau, càng dễ dàng ma sát ra tia lửa nhiệt tình.

Không lâu sau, một đám Luyện Khí sư trẻ tuổi liền quên mất trưởng công chúa Tuy Vân, mở ra hình thức trao đổi Vong Ngã Địa.

Vương Ninh Hi bị người vây ở giữa, cũng không hoảng hốt chút nào, vẫn chậm rãi nói.

Rất nhanh, tất cả Luyện Khí Sư trẻ tuổi đều bị thiên phú và trình độ luyện khí của Vương Ninh Hi thuyết phục.

“Nghe Vương huynh nói một buổi, thắng đọc sách mười năm.”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe Vương huynh giảng giải xong, ta cảm giác mình thăng hoa rồi, rất nhiều vấn đề nghĩ mãi không ra thoáng cái liền có đáp án.”

“Vương huynh.” Đồng Quang càng là kích động đỏ bừng mặt: “Từ hôm nay trở đi, ngài chính là lão đại của ta, xin cho ta theo ngài học tập kỹ thuật luyện khí đi!”

“Muội cũng muốn học…”

“Thêm ta nữa!”

“Ha ha ha ~” Bách Luyện chân quân thấy một màn như vậy cũng là hoài bão an ủi, “Đồ nhi Vương Ninh Hi tương lai của ta nhất định sẽ trở thành luyện khí đại tông sư đứng đầu nhân tộc.”

“Cái này cái này cái này…”

Tuy Vân trưởng công chúa nhìn thấy một màn này, sắc mặt trở nên xanh mét.

Đám đàn ông xú tiểu tử này cũng không có tiết tháo, vậy mà toàn bộ phản bội chạy trốn!

Nếu lại tiếp tục như vậy, chẳng phải toàn bộ phải đi theo Bách Luyện chân quân, cùng với tiểu tử Vương Ninh Hi này chạy tới Đông Càn rồi sao? Hơn nữa đợt thứ hai này là nàng tự mình đưa tới cửa.

“Tuy Vân tỷ tỷ, mau nghĩ cách đi.” Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp cũng gấp gáp, kéo ống tay áo của Tuy Vân nói: “Nếu để Tứ thập thất thúc được như ý, nhất định sẽ cổ vũ uy phong của huynh ấy, cuộc sống sau này của muội sẽ như thế nào?”

“Anh Hạo, tu xa, các ngươi có thượng sách gì không?” Tuy Vân trưởng công chúa cũng cảm thấy rất có lỗi với Hoa Thụy, tạm thời không muốn từ bỏ ý đồ, liền lần nữa hướng mộ liêu hỏi kế.

“Cái này…” Ngô Anh Hạo có chút khó xử, “Thiên phú luyện khí của Vương Ninh Hi đích xác là đứng đầu, công chúa, hay là coi như xong?”

“Sao có thể để yên như vậy?” Quận vương trẻ tuổi Tu Viễn đảo mắt nói, “Trưởng công chúa điện hạ không phải sợ Bách

Luyện Chân Quân bị lừa đến Đông Càn sao? Ta có một kế, có thể rút củi dưới đáy nồi."

"Nói một chút xem." Tuy Vân trưởng công chúa nhất thời hưng trí.

"Hắc hắc, ta nghe nói khi Bách Luyện chân quân còn trẻ, từng là mộ liêu công chúa phủ của Lan Hinh Vương lão tổ." Kỳ Tu vẻ mặt hưng phấn bát quái nói, "Nghe nói Bách Luyện chân quân đối với Lan Hinh Vương lão tổ là một chuyện tình thâm, tranh giành phủ chủ thất bại sau đó ảm đạm rời khỏi, cho đến nay hôm nay cũng chưa từng kết hôn!"

"Sau đó thì sao?" Tuy Vân trưởng công chúa sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

"Lan Hinh Vương phu không phải đã sớm qua đời sao?" Cử Tu càng nói càng hăng say: "Chỉ cần trưởng công chúa ngài có thể mời Hinh Vương lão tổ, tùy tiện cho Bách Luyện chân quân chút ngon ngọt, tất nhiên có thể câu dẫn hắn thần hồn điên đảo, cái gì Đông Càn Bắc Chu, y bát thân truyền gì đó, hết thảy đều…"

Còn chưa nói xong, Xi Tu Viễn liền kêu thảm một tiếng bay ra khỏi Bách Luyện Đường, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tuy Vân trưởng công chúa chậm rãi thu hồi nắm đấm, vẫn không giải được hận mắng: "Tiểu tử thúi vô liêm sỉ, Lan Hinh lão tổ đã hơn ba ngàn tuổi rồi, ngươi cũng dám có ý nghĩ này trong đầu?"

Nói đến đây, nàng dừng một chút, đôi mi thanh tú hơi nhíu lên, nhịn không được thì thào tự nói.

Mặc dù không biết xấu hổ một chút, cũng chưa chắc không được, bằng không, trước tiên hỏi ý kiến của Lan Hinh lão tổ một chút.

Ngô Anh Hạo ở bên cạnh thấy vậy không nói nên lời.

Ai ~ đây là bi ai khi làm Vương phu, không chừng sau khi chết rất nhiều năm còn bị đội mũ. Cũng không biết Lan Hinh Vương phu dưới mặt đất có linh thiêng, có bị tức giận muốn đứng lên đánh người hay không.

...

Chương 150: liệu địch rộng! càn quét Đa Bảo Các!

…

Tuy nhiên, Ngô Anh Hạo nghĩ lại, lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Thật đụng phải loại vấn đề này, hắn cũng đã sớm chết dạt ranh rồi, nào còn quản được nhiều như vậy?

“Anh Hạo, đây là ánh mắt gì vậy?” Tuy Vân trưởng công chúa nhàn nhạt liếc hắn một cái.

“Chuyện này… Thần chỉ là đang suy nghĩ, không lâu sau chúng ta lại phải đi chiến trường ngoại vực.” Ngô Anh Hạo nghiêm mặt nói: “Thần nguyện vì Trưởng Công chúa điện hạ cúc cung tận tụy, chết đi sống lại.”

“Không, ngươi là vì Nhân tộc.” Tuy Vân trưởng công chúa nghiêm nghị nói, “Chúng ta đều chiến đấu vì Nhân tộc.”

“Vâng, vì Nhân tộc, cũng là công chúa.” Mặt mũi Ngô Anh Hạo tràn đầy anh khí phấn chấn.

Tròng mắt Hoa Thụy công chúa Vương Kỳ Điệp đảo quanh, bỗng nhiên lặng lẽ kéo ống tay áo trưởng công chúa Tuy Vân, nói nhỏ: “Tuy Vân tỷ tỷ, lời ngầm của vị đại ca ca này là muốn ngài cho hắn chút ngon ngọt.”

“?”

Ánh mắt trưởng công chúa Tuy Vân dần dần trở nên sắc bén.

“Ta không có! Nàng nói bậy!” Ngô Anh Hạo đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lòng chột dạ.

Nha đầu chết tiệt này quá xấu bụng rồi, may mà mọi người đều là thân thích.

“Anh Hạo à, ngươi chớ khẩn trương, ngươi có tâm tư này cũng bình thường.” Tuy Vân công chúa ánh mắt thoáng nhu hòa vài phần, “Nói một chút, ngươi muốn ta cho ngươi ngọt bùi gì?”

“Ùng ục~” Ngô Anh Hạo nuốt nước miếng một cái, có chút ý loạn tình mê đạo, “Nào dám dám, thần hạ chỉ cần ôn nhu một chút…”

“Oanh!”

Ngô Anh Hạo cũng bị một quyền đánh bay ra ngoài, vèo một cái biến thành một vệt ánh sáng phía chân trời.

Bên tai hắn còn truyền đến thanh âm xấu hổ của Tuy Vân công chúa: “Ngươi cút đi điều hành đầy đủ quân mã lương thảo cho bổn công chúa, làm trễ nãi lần xuất chinh tiếp theo, ta duy ngươi là hỏi.”

“Ha ha ha ha ~ “

Hoa Thụy công chúa Vương Ngao Điệp che miệng, nhìn bóng dáng Ngô Anh Hạo bay ra ngoài cười đến tinh quái: “Đáng đời! Ai bảo ngươi lén lừa gạt ta gọi ngươi là Anh Hạo lão tổ.”

Tuy Vân công chúa đứng bên không khỏi mỉm cười: “Tình cảm, tiểu nha đầu ngươi đang châm ngòi ly gián à? Tứ thập thất thúc ngươi nói đúng, nha đầu ngươi không dễ chọc.”

“Người ta mới không phải châm ngòi ly gián đâu.” Hoa Thụy công chúa cười hắc hắc nói: “Ta thấy tuy Vân tỷ tỷ tâm tình không tốt, cố ý để Anh Hạo lần lượt đánh cho cô xả giận. Như vậy tâm tình của cô sẽ không phiền muộn nữa.”

“Chủ yếu là bị Tứ Thập Thất thúc nhà ngươi chọc giận.” Tuy Vân công chúa đành chịu.

Người này thực sự quá khó chơi, không được thì để Lan Hinh lão tổ ra mặt đi.

“Tuy Vân tỷ tỷ nếu còn tức giận, chúng ta cứ đi dạo quanh Tiên Thành đi.” Hoa Thụy công chúa suy nghĩ một chút rồi nói, “Dù sao gần đây có một kẻ coi tiền như rác muốn mời ta ăn cơm, nghe nói còn là tiến cử cấp ba sao Ly Từ.”

“Không có việc gì làm không tốt lắm nhỉ?” Tuy Vân công chúa có chút do dự.

Trong đầu nàng nghĩ đều là Nhân tộc quật khởi, đối kháng ngoại vực yêu ma các loại, đối với đi dạo các loại rất không quen.

“Nào có cái gì không tốt? Thả ra là sướng nhất, không đúng, cái này gọi là “Trộm được sống yên ổn nửa ngày.” Công chúa Hoa Thụy giật dây nói: “Tuy Vân tỷ tỷ, tinh thần tỷ quá căng thẳng, tiết tấu làm việc cũng quá nhanh. Lão tổ gia gia nhà ta đã nói, cần nghỉ ngơi thì phải đi xa hơn.”

Tuy Vân công chúa còn đang do dự, Hoa Thụy công chúa đã nắm tay nàng, liền kéo nàng chạy vội ra Bách Luyện Đường: “Tỷ tỷ mau dẫn ta đi! Tứ thập thất thúc nhà ta lại theo dõi ta, ta không muốn bị bắt bài thi.”

Hai cái chân ngắn nhỏ của nàng chạy rất nhanh, “Vèo” một cái đã chạy ra thật xa.

Nhìn ra được, nàng thật sự không muốn xoát bài thi nữa.

Việc đã đến nước này, Tuy Vân công chúa dứt khoát làm theo nàng một lần, tay ngọc thon dài vươn ra nắm lấy nàng, thân thể mềm mại nhoáng lên liền cực tốc biến mất ở bên ngoài Bách Luyện Đường.

Sau đó.

Dưới sự chủ đạo của Hoa Thụy công chúa Vương Kỳ Điệp, hai vị công chúa bắt đầu cuộc sống không có việc gì.

Nhất là Hoa Thụy, nàng có đầy đủ kinh nghiệm trốn học, đầu tiên là mang theo Tuy Vân công chúa mua quần áo thay quần áo, sau đó lại lôi kéo nàng đi bộ trên đường, ăn uống chơi bời, tiêu dao không thôi.

Rõ ràng là Tiên Triều không quen cuộc sống nơi đây, nàng lại một chút cũng không lạ lẫm, cứ thế mà chơi đùa với tư thế đại lão tuần phố. Không biết, còn tưởng rằng nàng là địa đầu xà.

“Không nghĩ tới Tiên Triều còn rất thú vị.” Hoa Thụy công chúa nắm tay Tuy Vân, từ con phố này đi dạo đến con phố kia, khởi động hình thức mua sắm mua sắm.

Bất tri bất giác, trong nhẫn trữ vật của nàng cũng đã có thêm một đống đồ ăn ngon thú vị.

Nhẫn trữ vật của nàng tên là “Khặc khặc”, chính là chiếc nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông mà lúc trước Long Xương đại đế mang trên tay, sau đó truyền cho đế tử An. Hiện giờ đế tử

An có thêm một chiếc nhẫn trữ vật, liền ban vật này cho Hoa Thụy.

Không gian bên trong "Tranh" rất lớn, dù là Vương Hãn Điệp rải từng bó lớn tiên tinh xuống, mua một đống lớn đồ vẫn chỉ lấp đầy một góc.

Ngược lại Tuy Vân công chúa, bị năng lực tiêu pha của Hoa Thụy làm cho khiếp sợ: "Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Trong trữ vật giới của tiểu nha đầu này, đúng là chứa đầy một chồng tiên tinh phiếu.

Thuần luận tài sản mà nói, Tuy Vân công chúa đương nhiên sẽ không kém, chỉ là phần lớn tiền của nàng, thậm chí là tài sản riêng của một người đều lấp vào động không đáy kia của quân đội.

Hơn nữa những tướng lĩnh sĩ tốt hi sinh kia, ngoại trừ quy trình trợ cấp chính quy của Tiên Triều, nàng cũng sẽ lén bỏ tiền trợ cấp thêm vào.

"Đều do các trưởng bối thân thích cho, ta không lấy bọn họ ra làm gì." Hoa Thụy công chúa cười hì hì trả lời, vẻ mặt lơ đễnh.

Nàng ta lúc này mới đi đâu đâu ~ nghe nói khi còn bé phú quý ca ca và gia gia bọn họ càng có tiền hơn. Bản thân mình nhiều nhất cũng chỉ thu tiền tiêu vặt, bọn họ có thể tự mình kiếm tiền.

"Tỷ tỷ, phía trước hình như là tổng bộ Đa Bảo Các?"

Bỗng dưng, Hoa Thụy công chúa chú ý tới một tòa công trình kiến trúc bề ngoài vàng son lộng lẫy phía trước. Nàng trước mắt sáng ngời, lôi kéo Tuy Vân công chúa chạy về hướng đó, hưng phấn nói: "Ta nghe nói ngươi lại muốn đi chiến trường, ta đi mua một kiện bảo bối phòng thân tặng cho ngươi."

Nhìn dáng vẻ hào sảng của nàng, hiển nhiên đã coi công chúa Tuy Vân trở thành người một nhà. Còn mua bảo bối phòng thân cho người khác, đây là truyền thống nhất quán của Trường Ninh Vương thị.

“Không cần không cần, ta có một công một thủ hai kiện đạo khí.” Tuy Vân công chúa vội vàng từ chối, “Vật tầm thường đối với ta vô dụng, vật hữu dụng lại quá đắt.”

“Có lý. Tỷ tỷ dù sao cũng không giống ta, vừa mới bắt đầu tu luyện.” Hoa Thụy công chúa suy nghĩ một chút, lập tức hai mắt tỏa sáng, rất coi trọng nghĩa khí lấy ra một tấm lệnh bài, tặng cho Tuy Vân công chúa. “Ta đây có một chỗ dựa là 【quân đoàn trưởng】, tặng cho tỷ tỷ bên cạnh.”

“Ngươi ngay cả cái này cũng có?” Tuy Vân công chúa hơi kinh ngạc, nhưng ngay lập tức lại lắc đầu đem lệnh bài đẩy trở về, “Vật này tuy tốt, nhưng uy lực chỉ tương đương với một kích của Lăng Hư cảnh bình thường, có thể tạo thành uy hiếp đối với Thần Thông cảnh, đều là cho thiên tài trẻ tuổi sử dụng.”

“Lấy tu vi của tỷ tỷ hiện giờ, gặp phải Lăng Hư cảnh bình thường cũng có thể dây dưa. Hoa Thụy, thứ tốt này ngươi vẫn nên giữ lại để mình bên người đi.”

“Cái này cũng không cần?” Hoa Thụy công chúa đảo mắt, “Tỷ tỷ, trên thế giới này có bảo vật tương đương với một kích của Chân tiên đại lão không?”

“Có, có một loại bảo vật tiêu hao một lần tên là 【Chân Tiên một kích】, đều là lão đại Chân Tiên cảnh khi thọ nguyên sắp hao hết, không tiếc hao phí tu vi chế tạo ra bảo vật. Tuy Vân công chúa cho rằng nàng chỉ là hiếu kỳ, thuận miệng giải thích, “Công chúa chúng ta muốn đến chiến trường ngoại vực đều được ban cho một cái. Bất quá vật ấy quá mức hiếm và trân quý, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nỡ dùng.”

“Ai ya, thật sự có thứ này.” Hoa Thụy công chúa hâm mộ không thôi: “Không biết Đa Bảo các có bán hay không, ta cũng muốn mua một viên.”

“Cái này ngươi mua không nổi, một quả tương đương với một Thiên Linh Thạch hoặc là trên trăm triệu Tiên Tinh bình thường, ngay cả Đạo Khí bình thường cũng có thể tích góp được hai kiện.” Tuy Vân công chúa cười nói, “Hơn nữa mặc

dù ngươi có tiền này, Đa Bảo Các cũng chưa chắc chịu bán, đây là vật tư chiến lược cao cấp nhất.”

“Thì ra ta vẫn là một người nghèo.” Hoa Thụy công chúa thở dài, ngữ khí tội nghiệp: “Thôi bỏ đi, không nghĩ tới chuyện này nữa. Chúng ta cứ đi xem đẹp trai cho đã ghiền là được rồi.”

“Soái ca?” Tuy Vân công chúa vẻ mặt nghi ngờ.

“Là một nam tử trẻ tuổi tuấn tú.” Hoa Thụy công chúa hất cằm, nghiêm trang giải thích.

“A?” Tuy Vân công chúa bị dọa sợ, “Ngươi mới tám tuổi thôi, sao có thể làm loại chuyện này được?”

“Ai cũng có lòng yêu tuấn. Tuy Vân tỷ tỷ ta cho ngươi biết, người đâu thể quá căng thẳng, phải học cách thả lỏng.” Hoa Thụy công chúa hắc hắc cười xấu xa nói: “Huống chi chúng ta chỉ nhìn thôi, đã nghiền lắm rồi, lại không động thủ cướp người về làm áp trại. Sao lại không được?”

Tuy Vân công chúa vỗ tú ngạch.

Hóa ra ngươi còn có ý cướp nam nhân kia về?

Đều là công chúa, so với Hoa Thụy, Tuy Vân cảm giác tuổi tác của mình dường như đều sống trên lưng chó.

“Ô? Nam tử đẹp trai đó, dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang, cả bóng lưng cũng giăng co như vậy.” Hoa Thụy công chúa đột nhiên sáng mắt, chỉ vào nam tử đang đi vào tổng bộ Đa Bảo các nói, “Đây là bộ dạng mà ta thích nhất.”

“Đúng là không tệ.”

Tuy Vân công chúa cũng nhịn không được gật gật đầu, nhưng ngược lại mặt đỏ tía tai, âm thầm tự trách. Ta sao vậy? Sao có thể phóng túng bản thân như thế?

Gần như cùng lúc đó.

Linh Giác nam tử đối diện cũng hết sức nhạy cảm, không khỏi xoay người nhìn Tuy Vân công chúa một cái.

Tuy Vân công chúa lúc này tuy đã thay váy dài kiểu nữ bình thường, nhưng cũng khó có thể che giấu khí chất ung dung đại

khí, cùng với quý khí lộ ra từ trong xương cốt, vừa nhìn đã biết là người có thân phận.

Vị nam tử kia cũng hơi sững sờ, sau đó lễ phép gật đầu.

Nam tử này mặc một bộ áo trắng, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, phong thái tiêu sái, bước đi nhẹ nhàng, khí độ trên người hệt như trích tiên nhân không nhiễm phàm trần, khiến người ta cảm thấy quên tục.

Lúc quay người, ngũ quan anh tuấn của hắn bị màn sáng kia chiếu vào, tựa như bị dát lên một tầng vầng sáng, làm cho người ta kìm lòng không được mà gãy ruột.

Tuy Vân công chúa khuôn mặt ửng đỏ, cũng vội vàng khom người đáp lễ.

Nàng cúi đầu thầm nghĩ, tiểu cô nương Hoa Thụy này tuổi tuy nhỏ, nhưng ánh mắt này thật không tệ.

Nàng thân là trưởng công chúa Tiên Triều, cái gì mà tuyệt thế thiên tài, thanh niên tuấn kiệt nàng thấy không ít, nhưng người có tiên tư trác tuyệt như thanh niên nam tử trước mắt này, cũng là lác đác không có mấy.

“Hoa Thụy, ngươi nói xem ta có nên đi kết giao một phen không…” Tuy Vân công chúa lặng lẽ truyền âm hỏi ý kiến của Vương Củng Điệp, ai biết mới nói được một nửa, liền phát hiện Hoa Thụy không biết lúc nào, đã di chuyển tiểu toái bộ trốn đến phía sau nàng, đem toàn bộ thân thể nhỏ bé co lại, một bộ dáng khẩn trương vạn phần.

“Hoa Thụy ơi Hoa Thụy, ngươi quả nhiên vẫn là con nít, miệng gan lại nhỏ.” Tuy Vân công chúa khẽ cười truyền âm, “Ngươi không phải nói phải xem soái ca sao? Làm sao soái ca quay đầu rồi, ngươi lại xấu hổ muốn trốn đi.”

“Tuy Vân tỷ tỷ, đừng nói nữa.”

Hoa Thụy công chúa kéo váy nàng, núp sau lưng nàng run lẩy bẩy sắp khóc.

Ô ô ô! Tại sao mới vừa rồi miệng của nàng lại ti tiện như vậy?

Trước đó nhiều người như vậy, nàng chỉ ai không tốt, tại sao hết lần này tới lần khác lại là hắn?!

Cùng lúc đó.

Vị thanh niên nam tử kia tựa hồ cũng cảm giác được có chỗ không thích hợp, thò đầu nhìn về phía sau lưng Tuy Vân công chúa, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một chút hồ nghi.

Hoa Thụy công chúa bất đắc dĩ, đành phải kéo quần áo Tuy Vân công chúa, không ngừng xoay quanh trốn mèo.

"Cái này…"

Tuy Vân công chúa im lặng một hồi.

Hoa Thụy rõ ràng là nhận ra vị thanh niên nam tử này. Nàng trời sinh da mặt dày, không sợ trời không sợ đất, lại còn có thể lộ ra bộ dáng giống như chuột thấy mèo, đây thật đúng là hiếm lạ~

Bất quá, tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa.

Mắt thấy Vương Tự Điệp còn phải tiếp tục trốn mèo, Tuy Vân công chúa dứt khoát một tay tóm lấy nàng, đem nàng xách đến trước mặt: "Hoa Thụy, ngươi nhận ra vị công tử này?"

Lực chú ý của thanh niên nam tử đối diện cũng lập tức rơi xuống trên người Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp.

"Hắc hắc ~ "

Thấy không thể trốn, Hoa Thụy công chúa đành phải xấu hổ mỉm cười mà không thất lễ, cúi người hành lễ với thanh niên kia, thành thành thật thật chào: "Gia gia."

"Gia gia?"

Tuy Vân công chúa ngây người.

Cô gái Hoa Thụy không phải bị năng lượng phá hủy đầu óc khi huyết mạch lột xác chứ? Loại thanh niên nam tử tuấn tú như trích tiên này sao có thể là gia gia của nàng?

Nào có thể đoán được.

Nam tử trẻ tuổi kia cũng ngẩn ra, có chút không dám tin mở miệng: "Điệp Nhi? Quả thật là ngươi. Mấy năm nay ngươi thay đổi quá lớn, thiếu chút nữa gia gia không nhận ra được. Sao ngươi lại chạy tới Tiên Triều? Đợi đã, tuổi tác của ngươi không phải nên học tập ở Tộc Học sao?"

Hài tử sáu tuổi nhập tộc học của Vương thị, tám tuổi đo tư chất, bắt đầu chính thức tu hành.

Hắn nhớ không lầm, năm nay Vương Anh Điệp vừa tròn tám tuổi.

“Gia gia, con chỉ học chán nên đi giải sầu thôi.” Hoa Thụy công chúa cười lúng túng e sợ nói.

“Học tập buồn rồi?” Nam tử trẻ tuổi, cũng chính là Vương An Nghiệp giật giật khóe miệng.

Lời này hắn quá quen thuộc!

Lúc trước Anh Tuyền cô cô, còn có Ly Lung Cô nãi nãi cũng dùng không ít những câu này làm cái cớ trốn học, còn luôn thích uy bức lợi dụ dỗ hắn hỗ trợ viết bài tập. Hiện tại hồi tưởng lại, đây cũng là chuyện xảy ra rất nhiều năm rồi.

Vẻ mặt của hắn có chút bất đắc dĩ, cũng có chút im lặng: “Lúc trước nghe người trong nhà gửi thư đến nói, thái độ học tập Điệp Nhi của ngươi không tốt lắm, luôn thích trốn học, ta còn không quá tin tưởng. Hiện tại xem ra, cha ngươi đối với lời bình của ngươi e rằng còn giữ lại.”

Trốn học đều chạy trốn tới Tiên Triều, đây không phải là năng lực bình thường.

Ách… Hình như thật đúng là thân gia gia.

Tuy Vân công chúa nhìn Hoa Thụy, lại nhìn vị thanh niên tuấn kiệt kia, nhìn thế nào cũng không có nửa điểm cảm giác gia gia và cháu gái, nói là ca ca muội muội còn tạm được.

Nàng cảm giác, tuổi tác vị thanh niên tuấn kiệt này hình như còn nhỏ hơn nàng một đoạn.

Tiên Triều nhân, nhất là thượng lưu thế gia của Tiên Triều, thành thân sinh con thông thường đều tương đối trễ. Tuy trên lý luận mà nói tu vi huyết mạch càng cao, sinh con càng khó, nhưng nếu tư chất huyết mạch của cha mẹ song phương đều cực kỳ xuất chúng mà nói, một khi dưới tình huống như vậy thành công dựng dục ra con nối dõi, tư chất huyết mạch con nối dõi sẽ có tỉ lệ tương đối cao.

Lấy Tuy Vân công chúa mà nói, thân gia gia của nàng đã một ngàn tuổi, bộ dáng thoạt nhìn cũng là một vị trung niên nam tử

thành thục ổn trọng, không giống trước mắt đột ngột như vậy.

“Ha ha, gia gia, cái này, cái kia…” Hoa Thụy công chúa lúng túng cười vài tiếng, “Những tiểu bướng bỉnh này của ta, đều thuộc về phạm trù tuổi tác bình thường, phạm trù bình thường, là phụ thân hắn quá mức giải thích.”

“Thôi được, Vương thị chúng ta đều là một thế hệ quản một thế hệ, nếu cha con quản không tốt con, tự có đại gia trưởng thái gia tìm ông ấy tính sổ.” Vương An Nghiệp cười cười, thân mật sờ sờ đầu công chúa Hoa Thụy, “Con nếu đã đến, thì bồi gia gia vài ngày đi.”

“Vâng, thưa gia gia.”

Hoa Thụy công chúa trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười đến đặc biệt ngọt ngào, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà cười nhạo.

Rõ ràng gia gia ngài mới là người tiêu sái nhất trong nhà, sau khi hai nhi tử sinh ra cũng đều không quan tâm.

“Đứa nhỏ này của ngươi cũng thông minh đấy, lúc gia gia đến Tiên Triều ngươi mới bốn tuổi đúng không?” Vương An Nghiệp cưng chiều ôm lấy nàng, “Qua mấy năm, ngươi vậy mà còn nhớ rõ dáng vẻ của gia gia.”

“Đúng vậy. Gia gia nhà ta anh tuấn tiêu sái, khí chất trác tuyệt như tiên, Điệp nhi cho dù muốn quên cũng không quên được.” Hoa Thụy công chúa cười hì hì, “Huống chi hai vị nãi nãi vẽ cho người không ít bức họa, ta nhìn thấy từ nhỏ.”

“Mấy năm nay bôn ba bên ngoài, ngược lại là ủy khuất các nàng.” Vương An Nghiệp thở dài một hơi, có chút áy náy đối với hai vị thê tử kết tóc, “Các nàng đều là con dâu đích mạch, cần giúp Thái nãi nãi xử lý rất nhiều nội vụ gia tộc, đợi sau khi trở về, ta nhất định sẽ bồi thường thật tốt cho các nàng.”

“Hai vị nãi nãi nói, nếu như ngài dám rời nhà mười năm không trở về, các nàng sẽ treo bức họa của ngài vào từ đường, để các tổ tiên trong gia tộc bồi tiếp ngài.” Hoa Thụy công chúa bắt chước giọng điệu của hai bà nội nàng.

“Ặc… Ta sẽ cố gắng trở về sớm một chút.” Khóe miệng Vương An Nghiệp giật một cái.

Hắn tạm thời còn không muốn gia nhập hàng ngũ các tổ tiên Vương thị.

Sau khi nhận biết xong với Hoa Thụy, Vương An Nghiệp mới cúi người nói với Tuy Vân công chúa: "Đa tạ cô nương chiếu cố Điệp Nhi. Tại hạ Đông Càn Trường Ninh Vương thị An Nghiệp, xin hỏi phương danh của cô nương?"

"Ta và Hoa Thụy thập phần hợp duyên, là nàng ở bên ta mới đúng." Tuy Vân công chúa cũng có chút khách khí hoàn lễ, "Ta tên là Đát Như Nguyệt, công tử gọi ta Như Nguyệt là được."

"Thì ra là Như Nguyệt cô nương, An Nghiệp có lễ." Vương An Nghiệp lại hành lễ.

Đối với họ Kỳ, hắn cũng không có quá mức để ý. Mặc dù "Khặc khặc" là họ hoàng, nhưng hoàng thất Tiên Triều sinh sôi mấy vạn năm, chi nhánh dây leo trực mạch đích mạch của Lệ thị rất nhiều, số lượng tộc nhân tự nhiên cũng đã sớm đạt tới số lượng tương đối kinh người. Chỉ riêng tộc nhân Phù thị sinh hoạt trong Tiên Thành, ít thì mấy chục vạn, nhiều thì trăm vạn người.

Hoa Thụy công chúa nháy mắt nhìn Tuy Vân công chúa, trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi.

Tuy Vân tỷ tỷ vậy mà không có tự bộc thân phận, đây là đang có chủ ý quỷ quái gì?

Bất quá nàng thông minh lanh lợi, tự nhiên cũng sẽ không tùy ý vạch trần, lúc này cười ha ha nói: "Gia gia, ngài là chuẩn bị đi Đa Bảo các mua đồ sao? Vừa khéo, ta cùng Như Nguyệt tỷ tỷ cũng muốn đi vào chơi đùa một chút."

"Được, vậy chúng ta đi cùng nhau đi." Vương An Nghiệp hòa ái nói.

Ba người kết bạn vào Đa Bảo Các.

Theo Vương An Nghiệp báo ra danh hào, Tam chưởng quỹ Tam Bảo chân quân đang trấn giữ tổng bộ Đa Bảo các lập tức bị kinh động.

Ba người Vương An Nghiệp ở trong thiên sảnh chờ không đến thời gian nửa chén trà, Tam Bảo chân quân ăn mặc như văn sĩ

trung niên liền cười ha hả đi đến: “Vương thị An Nghiệp lão đệ đại giá quang lâm Đa Bảo Các của ta, tam bảo không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Đông Càn Trường Ninh Vương thị chính là khách hàng lớn của Đa Bảo Các. Chỉ là chuyện này, ngoại trừ nhân viên nội bộ của Đa Bảo Các, người ngoài hiếm khi nào biết.

Trường Ninh Vương thị thường xuyên ủy thác phân bộ Đông Càn Đa Bảo Các, đặt mua một ít vật phẩm cấp cao về tổng bộ, nhưng không chỉ giới hạn trong bảo vật, tài liệu, đan dược các loại.

Với lượng mua sắm của Vương thị mà nói, thế mà vượt xa những thế gia nhất phẩm lâu năm kia.

Cái này còn chưa tính, Vương thị còn xuất hiện một yêu nghiệt Vương Phú Quý, trong thời gian ngắn ngủi, đã làm hai vụ mua bán lớn với Đa Bảo Các.

Đương nhiên một khoản là mua sắm lớn sau “Huyền Thiết Phong Ba”.

Khoản tiền sau đó là gần đây, Vương Phú Quý đem một ít chiến lợi phẩm hỗn tạp sửa sang lại một chút, đem phần lớn trong đó trực tiếp đóng gói bán cho phân bộ của Đa Bảo Các ở Lương quốc.

Năng lực kiếm tiền này của Vương Phú Quý tất nhiên không cần nói nhiều, mấu chốt là tiểu tử kia làm đại sự kinh thiên động địa, dưới mí mắt của hình chiếu Ma Hoàng đem đô thành Yến quốc, hoàng thất cướp bóc rất nhiều bảo khố không còn, buộc các đại thế gia Yến quốc chủ động dâng lễ.

Thậm chí, hắn còn đánh bại ba chiến đoàn tinh nhuệ của Xích Nguyệt Thao thị, đổi lấy tiền chuộc khổng lồ.

Một loạt chiến tích này cũng khiến cho đánh giá của nội bộ Đa Bảo Các đối với Vương thị lại lần nữa tăng lên, đặt Vương thị lên cấp bậc đãi ngộ của thế gia siêu phẩm.

Về phần thế gia Tứ phẩm gì mà Đông Càn sắc phong kia, ở trong mắt nội bộ Đa Bảo Các, thuần túy chỉ là trò cười.

Về phần bản thân Vương An Nghiệp, nội bộ Đa Bảo Các đánh giá hắn cũng cực cao.

Vương An Nghiệp có được kiếm trận song tuyệt bảo điển, lại có tư chất huyết mạch rất mạnh, tương lai tối thiểu cũng là một Lăng Hư cảnh trung kỳ, thậm chí có khả năng nhất định bước vào hậu kỳ.

Nhân vật như vậy, đương nhiên cũng đáng được hưởng đãi ngộ cấp quý khách.

"Tam Bảo tiền bối khách khí rồi." Vương An Nghiệp đứng dậy hoàn lễ: "Lần này An Nghiệp đến đây, là được Thái gia gia nhà ta ủy thác, đến thu mua một ít vật bảo vệ tính mạng thượng giai."

"Vật bảo vệ tính mạng?" Tam Bảo Chân Quân mỉm cười: "Thủ Triết gia chủ của quý gia tộc dường như thích nhất mấy thứ này. Vận khí của ngươi không tệ, vừa vặn chúng ta nhận được một món 【Lăng Hư Đạo Ấn Phù】, bên trong cất giữ một thức Lăng Hư Chưởng Ấn, uy lực tương đương với một kích toàn lực của Lăng Hư cảnh sơ kỳ."

"Vốn còn muốn ra tay trong hội đấu giá, nếu Thủ Triết gia chủ muốn thì trước tiên phải cho hắn, chỉ nhận ba trăm năm mươi vạn tiên tinh."

Cái này… chẳng phải là tương đương với sự che chở của quân đoàn trưởng sao?

Vương An Nghiệp khẽ cau mày: "Tam Bảo tiền bối, còn ai mạnh hơn không?"

"Mạnh hơn?" Tam Bảo chân quân suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta còn có một bộ 【Thái Hư Kiếm Ấn】 tồn kho, có thể phát ra uy lực một đòn toàn lực của tu sĩ Lăng Hư cảnh trung kỳ, có thể án chiếu sáu trăm vạn tiên tinh cho Thủ Triết gia chủ."

"Lăng Hư cảnh trung kỳ?" Vương An Nghiệp chậm rãi lắc đầu nói: "Quá thấp, vẫn là quá thấp. Uy lực như thế có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ có thể để bọn nhỏ tùy thân dùng."

Tam Bảo chân quân toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc Vương thị này chuẩn bị làm gì? Không định đi ám sát Ma Hoàng chứ?

“Tam Bảo tiền bối chớ nên hiểu lầm.” Vương An Nghiệp nhìn vẻ mặt Tam Bảo Chân Quân không đúng, giải thích nói: “Thật ra là Phú Quý nhà chúng ta đắc tội Ma Hoàng, tuy rằng Ma Hoàng cũng không dám chân thân xuất hiện ở Tiên Triều ta, nhưng mà Thái gia gia ta vẫn chuẩn bị phòng bị hắn nhiều hơn, có vật nào có thể tạo thành thương tổn đối với Chân Tiên cảnh bản tôn hay không?”

“Cái này…” Tam Bảo chân quân lau mồ hôi lạnh, liên tục xua tay: “Không có không có, Đa Bảo Các chúng ta sao có thể có vật này?”

“Nói bậy.” Hoa Thụy công chúa nhảy dựng lên, “Không phải có loại bảo vật tên là 【Chân Tiên Nhất Kích】 sao? Đa Bảo Các tổng bộ các ngươi, không phải cái gì cũng có sao? Không phải ngay cả Chân Tiên một kích cũng không có chứ?”

“Tiểu hài tử, đừng có làm bẩn…” Tam Bảo chân quân vừa định lên tiếng phủ nhận, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tuy Vân trưởng công chúa.

Trưởng công chúa hôm nay đã thay đổi cách ăn mặc bình thường, khiến hắn nhất thời không nhận ra.

Tam Bảo chân quân biến sắc, vừa chuẩn bị bái kiến.

Tuy Vân công chúa lại ho khan nói: “Như Nguyệt bái kiến Tam Bảo Chân Quân tiền bối. Đa Bảo các các ngươi chí ít có một tấm 【Chân Tiên một kích tồn kho】, việc này sớm đã không phải là bí mật gì. Trường Ninh Vương thị là trụ cột tương lai trận doanh Tiên Triều chúng ta, có bảo vật này phòng thân, cũng là hợp tình hợp lý đi.”

Trong lúc nói chuyện, Tuy Vân công chúa còn ra hiệu với hắn ánh mắt vài cái, bảo hắn không được nói ra thân phận của mình.

Tam Bảo chân quân chỉ một thoáng da mặt co giật, nước mắt sắp rơi xuống.

Tuy Vân trưởng công chúa ngươi đây là hố người ~ một kích Chân Tiên là bảo vật bực nào?

Đây chính là cường giả Chân Tiên cảnh cũng phải hao phí không ít tu vi mới có thể chế tạo ra đấy, ngoại trừ Tiên cung

cùng Tiên Triều hoàng thất, bên ngoài muốn lấy được một quả so với lên trời còn khó hơn.

Bọn hắn Đa Bảo Các cũng là khảo cổ phát hiện một viên, bình thường nhưng là xem so với tròng mắt còn gấp gáp.

Dù sao, cái đồ chơi này là theo thời gian càng dài, càng có không gian tăng giá. Hiện tại bán đi, chẳng phải thiệt thòi sao?

Quan trọng nhất là, bởi vì vật này vào thời khắc mấu chốt, có thể tạo thành thương tổn đối với Chân Tiên cảnh. Bất luận là ở Tiên Triều hay là Ma Triều, đều là vật quản lý khống chế, không được tùy ý lưu chuyển.

“Tam Bảo tiền bối, nếu trong các thật sự có thứ này, xin hãy cân nhắc một viên của Vương thị ta.” Vương An Nghiệp thi lễ thật sâu, kính nhờ nói.

Sắc mặt Tam Bảo chân quân thay đổi khó lường, cuối cùng vẫn là vẻ mặt đau lòng đồng ý: “Được được được, hôm nay ta sẽ chịu một chút thiệt thòi, lấy giá tám ngàn vạn tiên tinh đồng đều một viên của các ngươi. Nhưng An Nghiệp công tử phải nhớ rõ, Vương thị các ngươi nợ chúng ta một ân tình lớn.”

“Đa tạ Tam Bảo chân quân.” Sau khi Vương An Nghiệp xác định 【Chân Tiên nhất kích】, lại hỏi, “Xin hỏi Tam Bảo chân quân, quý các có thể sửa chữa đạo khí đỉnh phong không?”

“Đạo khí đỉnh phong?” Tam Bảo chân quân sắc mặt hơi run lên: “An Nghiệp công tử chỉ là bán bộ tiên khí? Ngài từ đâu mà có?”

Giá trị Bán bộ Tiên khí, cũng không phải chỉ một kích của Chân Tiên là có thể so sánh.

“À, là như vậy. Lúc ta cưỡi Vân Dao phi thuyền đi ngang qua Thần Võ Thiên Khư, đụng phải năng lượng triều tịch bộc phát, cứ như vậy nhặt được một cái.” Vương An Nghiệp cũng không có lảng tránh việc này, thành thành thật thật nói sự thật cho Tam Bảo chân quân.

Dù sao tình huống lúc đó người biết cũng không ít. Đa Bảo Các tin tức linh thông, cho dù hắn không nói, sau này hơn phân nửa cũng có thể nghe ngóng được.

“…” Tam Bảo Chân Quân.

“…” Tuy Vân Trưởng công chúa.

…

Chương 151: Thiên đoàn của nam tử Bách Luyện đường.

…

Hai người Tam Bảo chân quân và Tuy Vân công chúa nhìn Vương An Nghiệp, vẻ mặt giống như ngũ vị tạp trần, nội tâm càng kích động không thôi, thật lâu không thể bình tĩnh.

Nếu như ngồi Vân Dao phi thuyền, có thể tùy tiện nhặt được nửa bước Tiên Khí, bọn họ nguyện ý cả ngày đều ở trên Vân Dao phi thuyền không đi xuống được.

Nếu như nhất định phải tăng thêm một kỳ hạn mà nói, đó chính là Thiên Hoang Địa Lão.

Ngược lại, tiểu hài nhi Hoa Thụy công chúa Vương Tuyền Điệp này là bình tĩnh nhất.

Nàng từ nhỏ là nghe gia gia câu chuyện truyền kỳ mà lớn lên, loại sự tình này, đặt trên người người khác là chuyện ly kỳ, đặt trên người gia gia hắn thì hoàn toàn có thể nói là thao tác thông thường rồi.

“An Nghiệp công tử, lão hủ có thể nhìn nửa bước tiên khí kia không?” Tam Bảo chân quân buồn bã nói.

Hắn hồi tưởng lại chính mình cả đời này, đã qua hai ngàn tám trăm năm, bảo bối qua tay không biết bao nhiêu, chính mình có cũng không ít, nhưng vô luận một kiện nào đều là chính mình vất vả cực khổ kiếm được. Đừng nói nửa bước Tiên khí, ngay cả thần thông linh bảo, Tử Phủ bảo khí những thứ này, hắn đều không nhặt được một kiện nào.

“Tam Bảo tiền bối, mời.”

Vương An Nghiệp quệt một vòng trên nhẫn trữ vật, trong tay lập tức có thêm một thanh kiếm xinh đẹp, đưa lên phía trước.

So với hắn ngoại hình phong cách cổ xưa, thanh kiếm này ngoại hình hoàn toàn có thể dùng hoa mỹ để hình dung, minh văn tinh xảo, lưu quang tràn đầy, tản mát ra chấn động huyền ảo khó lường, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Vấn đề duy nhất là, trên thân kiếm này tồn tại nhiều chỗ thiếu khuyết rất nhỏ, phi thường ảnh hưởng mỹ quan.

Cho dù là Tam Bảo Chân Quân, cả đời này cũng chưa từng tiếp xúc qua bao nhiêu bán bộ tiên khí, lúc này trong lòng ôm chút kích động nhỏ chuẩn bị bắt đầu.

Không ngờ, không đợi tay của hắn chạm vào kiếm, thân kiếm hoa lệ kia đã "vèo" một cái tránh khỏi.

"Lão già, ngươi xem là được rồi, không được sờ tới sờ lui!" Giao Bằng tâm tình kích động, cả thanh kiếm đều rung động lên, phát ra từng trận tiếng kiếm minh, "Bằng không lão nương một kiếm chém ngươi."

Tư thế kia, giống như tay của Tam Bảo chân quân là thứ gì bẩn vậy, ý ghét bỏ quả thực đều muốn tràn ra ngoài.

Tam Bảo Chân Quân vội vàng dừng tay.

Hắn sống đã lâu, đủ loại khí linh đã thấy nhiều, khí linh tính tình không tốt tự nhiên cũng gặp qua rất nhiều. Nhất là những năm qua đầu rất lâu, khí linh trải qua long đong, tính tình hơn phân nửa có chút cổ quái, bởi vậy hắn chỉ có thể xích lại nhìn kỹ.

"Này này, xa một chút, xa hơn một chút, xa hơn một chút, hô hấp của ngươi phun đến lão nương rồi." Tính tình Giao Bằng rất nóng nảy, ngữ khí ghét bỏ không thôi.

Tam Bảo Chân Quân lại một chút cũng không tức giận, ngược lại vẫn si mê nhìn chằm chằm Đồng Lư, trong miệng tán thưởng không thôi: "Kiếm tốt, thật sự là một thanh hảo kiếm! Nhìn công nghệ luyện chế của nàng, hiển nhiên là xuất từ luyện khí tiên tượng Dỉnh Tử tiền bối thời Thần Vũ nổi tiếng ra tay."

"Lão già này cũng có chút ánh mắt đấy." Cử Kiệt đắc ý không thôi: "Ta chính là một trong những tác phẩm tâm huyết của ba ba."

"Đa tạ tiểu tỷ tỷ khen ngợi. Chỉ có điều, ta thấy tiểu tỷ tỷ tựa hồ đã trải qua quá nhiều chiến đấu kịch liệt, các nơi bị hao tổn không nhẹ." Tam Bảo chân quân đau lòng không thôi: "Loại nửa bước tiên khí quý giá như ngài phải tìm luyện khí đại tông sư hàng đầu để sửa chữa. Vừa lúc ở Hàn Nguyệt tiên thành

chúng ta còn có một vị như vậy, chính là Bách luyện chân quân của Bách luyện đường. Ta có thể dựng cầu nối cho An Nghiệp công tử, mời lão nhân gia ra tay."

"Khanh khách, nếu là Bách luyện chân quân thì không cần giật cầu." Hoa thụy công chúa cười hắc hắc, "Tứ thập thất thúc của ta mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Bách luyện chân quân, sắp lừa lão về Đại Càn rồi."

"Ồ?" Tam Bảo chân quân kinh ngạc liếc mắt nhìn tiểu cô nương, vẻ mặt rõ ràng có chút không tin: "Không biết Tứ Thập Thất thúc của ngươi là?"

"Hoa Thụy ngươi chớ nói bậy." Tuy Vân công chúa trừng nàng một cái, phản bác: "Việc này còn chưa có bóng, ta sẽ kiên quyết ngăn cản việc này phát sinh."

Vừa nghĩ đến đây, cảm giác nguy cơ trong lòng nàng lại bạo tăng, lập tức ngồi không yên, đứng dậy cáo từ mọi người, trong lòng tính toán muốn trở về tế ra đại sát khí.

"Tuy nhiên, Như Nguyệt tỷ tỷ, ta đi cùng muội." Hoa Thụy công chúa chuẩn bị ôm đùi tỷ tỷ thật chặt, vội vàng hướng gia gia lên tiếng chào hỏi, sau đó lập tức cất bước chân ngắn chạy như bay đuổi theo.

Thấy hai nàng như vậy, Tam Bảo Chân Quân ngược lại có chút tin lời tiểu nha đầu nói.

Cũng không biết là thần tiên nào, thế mà có thể đào được Bách Luyện chân quân.

Bất quá, hai bên Đa Bảo Các và Bách Luyện Chân Quân cũng chính là quan hệ hợp tác, Bách Luyện Chân Quân ở đâu cũng không chậm trễ song phương hợp tác, hắn cũng không quá để ý chuyện này.

"An Nghiệp công tử, nghe tiểu nha đầu kia vừa rồi gọi ngươi là gia gia, ngài đã có hôn phối rồi sao?" Tam Bảo Chân Quân rót cho Vương An Nghiệp chén trà, thuận miệng nói chuyện nhà.

Nhớ tới tư thế vừa rồi của Vương Củng Điệp chạy còn nhanh hơn thỏ, Vương An Nghiệp cũng có chút không nói nên lời.

Với sự hoạt bát nhiệt tình này, cũng không biết là giống ai.

Cũng chính là lão Diêu âm thầm bảo vệ vừa rồi lặng lẽ chào hỏi hắn, nếu không hắn thế nào cũng phải túm tiểu nha đầu này trở về.

Hắn nâng chung trà lên, hướng Tam Bảo chân quân đáp lễ cảm tạ, khách khí trả lời: "Trong nhà đã có hai vị kiều thê."

"Vậy thì thật đáng tiếc…" Tam Bảo chân quân rung đùi đắc ý, trong lòng tiếc hận không thôi.

Đáng tiếc An Nghiệp công tử đã có hôn phối, nếu không nhìn tình huống vừa rồi, vị này nếu cố gắng hơn phân nửa có thể trở thành đối tượng mà tất cả nam nhân hâm mộ ghen tị.

"?" Vương An Nghiệp vẻ mặt khó hiểu.

"Việc này không đề cập tới nữa, chúng ta nói chuyện chính trước đi." Tam Bảo chân quân cười ha hả đổi đề tài, "Trước đó vài lúc, chúng ta mua được một ít pháo thần uy của Vương thị. Đây chính là thứ tốt, trận địa chiến và thủ thành chiến đều đặc biệt hữu dụng. Mỗi một khẩu pháo thần uy, chỉ cần mấy bình dân Luyện Khí cảnh là có thể thao tác, đối với tam giai tứ giai, thậm chí là hung thú ngũ giai và yêu ma ngoại vực đều rất có sức uy hiếp."

"Nếu vũ khí này có thể sắp xếp quy mô lớn, có thể gia tăng năng lực phòng ngự của các thành các trên diện rộng, ngay cả một số cứ điểm và trận địa của chiến trường ngoại vực cũng có thể dùng được."

Tiên Triều tự nhiên cũng có dụng cụ phòng thủ thành trì của mình, thí dụ như Nỗ Nỗ, trận pháp các loại, uy lực cũng không tầm thường, nhưng một là giá cả cao, hai là thao tác khó khăn cũng cao.

So sánh ra, độ khó thao tác pháo thần uy sẽ thấp hơn nhiều, ngay cả bình dân Luyện Khí cảnh, trải qua huấn luyện đơn giản cũng có thể thao tác, bảo trì thuận tiện, giá cả cũng cực cao, với tư cách cơ bản vũ khí phòng thành mở rộng quy mô lớn không thể nghi ngờ là phi thường thích hợp.

"Vương thị chúng ta quả thực có Thần Uy pháo." Vương An Nghiệp nói: "Chẳng qua, ta đã rất lâu không ở lại bộ phận nghiên cứu phát minh, không rõ hiện tại nghiên cứu đến một

bước nào. Hơn nữa Thần Uy pháo cần rất nhiều tài liệu như thép, huyền thiết, xích đồng."

"Không sao không sao, qua một thời gian nữa tổng bộ Đa Bảo Các chúng ta sẽ phái một đoàn đại biểu đi thăm hỏi Vương thị." Tam Bảo Chân Quân hơi hưng phấn nói: "Chỉ cần Vương thị chịu hỗ trợ sản xuất, chuyện tài liệu sẽ do Đa Bảo Các chúng ta giải quyết."

"Ngoài ra, chúng ta còn phải đặt mua loại huyền giáp kiểu mới với Vương thị, và giáp trụ Thiên Nhân cảnh kiểu mới vân vân. Đến lúc đó, kính xin An Nghiệp công tử giúp đỡ nói tốt vài câu, cần phải đạt thành hợp tác." Tam Bảo Chân Quân khách khí nói.

"Ta sẽ viết thư cho thái gia gia của ta, để ông ấy tận khả năng ưu đãi Đa Bảo Các." Vương An Nghiệp rất sảng khoái đáp ứng, sau đó trả lời chủ đề trước đó: "Tam Bảo tiền bối, chúng ta bàn lại những bảo vật bảo vệ tính mạng khác đi. Có hệ không gian không? Hệ ngụy trang? Hệ thời gian…"

Tam Bảo Chân Quân cạn lời: "Đó là đại đạo đỉnh cấp nhất của Thời Gian Đại Đạo, chúng ta làm sao có thể có được?!"

"Vậy là có hệ không gian và hệ ngụy trang rồi sao?" Ánh mắt Vương An Nghiệp sáng lên nói, "Những thứ này, ta muốn hết."

Hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể mặt dày mày dạn lên.

Ai bảo hắn có một thái gia gia có chứng sợ hỏa lực không đủ và phòng ngự không đủ sợ hãi chứ? Không chỉ một lần mua thêm mấy món trở về, thái gia gia quá nửa sẽ không cảm thấy an ổn.

Tam Bảo chân quân nghe xong thì da mặt run rẩy.

Vương thị các ngươi là tới móc của cải của Đa Bảo Các chúng ta đúng không? Cho dù có nhổ lông dê cũng không thể nhổ hết của một nhà!!

Nếu không phải nể mặt Vương An Nghiệp, là một gia hỏa có thể dễ dàng lấy được Kiếm Trận Song Cơ Bảo Điển, Khí Vận Chi Thụ, thậm chí ngồi trên phi thuyền cũng có thể nhặt được Bán Tiên Khí, Tam Bảo Chân Quân không chừng sẽ trở mặt.

…

Mà trong lúc Vương An Nghiệp và Tam Bảo Chân Quân nói chuyện phiếm, Hoa Thụy công chúa Vương Kỳ Điệp cũng đi theo Tuy Vân công chúa tới 【Bách Thảo Viên】 nằm ở phía nam Hàn Nguyệt Tiên Thành.

Đừng nhìn tên gọi được gọi mộc mạc, 【Bách Thảo Viên】 thật ra là một tòa Linh Dược Viên có quy cách thấp nhất trong hoàng thất Tiên Triều, cũng lớn nhất, có được linh dược phẩm chất cao nhất, số lượng cũng nhiều nhất, là một trong những nội tình quan trọng nhất của Chử thị.

Là một trong những tài liệu chính của Thiên Mạch Thánh Đan - Tử Chi ngàn năm, cùng với một trong những tài liệu chủ chốt để thoát thai Tiên Đan 【Vạn Tuế Ngọc Thạch Liên】, trong Bách Thảo Viên có nhiều loại thực vật.

Cũng bởi vậy, trong Bách Thảo viên ngoại trừ những linh thực sư phụ trách trồng và bồi dưỡng linh dược, Nguyệt Thố, còn nhiều năm có một vị phong vương đóng giữ, phụ trách trông coi những linh dược trân quý này.

Hiện nay, phong vương phụ trách trông coi Bách Thảo Viên chính là Lan Hinh Vương.

Khác với Triêu Dương Vương Tiên Triều công chúa vừa ra đời đã có thiên phú xuất chúng, tư chất kinh người, Lan Hinh Vương lúc đạt được cơ duyên ở Tử Phủ cảnh, ngoài ý muốn hoàn thành lột xác huyết mạch, lúc này mới trở thành tuyệt thế thiên kiêu.

Mà lúc ấy, nàng đã là Lan Hinh quận chúa, tiên hoàng không còn ban phong hào khác, trực tiếp phong nàng làm Lan Hinh công chúa, chờ sau khi nàng đến Lăng Hư cảnh, liền sắc phong làm Lan Hinh vương.

Cả đời này của nàng, mặc dù không có chiến công huy hoàng huy hoàng như Triêu Dương Vương, nhưng cũng là hết trách nhiệm của một công chúa cùng phong vương.

Trong một lần thay phiên nhau ở chiến trường ngoại vực, tiên vương phu của nàng đã chết trận ở sa trường.

Cũng là một trận chiến kia, để nàng cảm giác được thể xác và tinh thần mỏi mệt, hết thảy đều có chút nản lòng thoái chí.

Bởi vậy Tiên Hoàng an bài nàng ở trong Bách Thảo Viên, làm bạn với hoa hoa thảo thảo linh dược, để nàng dần dần tĩnh dưỡng khôi phục thể xác và tinh thần.

Nào ngờ, Lan Hinh Vương ký tình tại Bách Thảo viên, vậy mà chuyển chức phi thường thành công, hôm nay nàng dĩ nhiên là Linh Thực sư số một của Tiên Triều, cũng là một trong số ít Linh Thực đại tông sư.

Cho dù chiến công của nàng không huy hoàng bằng Triêu Dương Vương nhưng vẫn được mười phần tôn kính.

Khi còn cách Bách Thảo viên một đoạn, phi liễn liền hạ xuống đất.

Đẳng cấp phòng ngự của 【Bách Thảo Viên】 cực cao, cho dù Tuy Vân công chúa là công chúa Tiên Triều, có thể tùy thời ra vào Bách Thảo Viên, cũng không thể trực tiếp lái phi liên vào trong, ra vào cũng đều cần đăng ký.

Mang theo Hoa Thụy công chúa đăng ký ở cửa ra vào, nhận lệnh bài thân phận, Tuy Vân công chúa mới nắm bàn tay nhỏ bé của Vương Củng Điệp, dưới sự dẫn dắt của quan viên đi vào Dược Viên có lịch sử lâu đời này.

Bên trong Linh Dược viên, cỏ cây tươi tốt, thảm xanh như thúy, linh vận chi khí nồng đậm tràn ngập từng nơi hẻo lánh, ngay cả Linh Điệp, Linh Phong bồi hồi giữa hoa cỏ cũng phải cao hơn bên ngoài nhiều.

Trong dược điền xếp hàng chỉnh tề, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Linh Thực sư tiểu tỷ tỷ bận rộn, cùng từng con thỏ trắng lông xù nhảy tới nhảy lui, thoạt nhìn đặc biệt có dã thú.

Thảo mộc thấp thoáng, xa xa, Tuy Vân công chúa cùng Hoa Thụy công chúa liền thấy một bóng hình xinh đẹp màu xanh đậm.

Bóng lưng kia cao gầy mà mảnh khảnh.

Bách Thảo Viên gió êm dịu mà hòa hoãn, làn váy của nàng khẽ chập chờn, tựa như một đóa U Lan nở rộ, phong thái yểu điệu, làm cho lòng người say mê, tràn đầy phạm vi nữ thần.

“Lan Hinh lão tổ.”

Tuy Vân công chúa từ xa gọi một tiếng.

Bóng hình xinh đẹp liền chậm rãi xoay người lại.

Mặt của nàng đã không còn trẻ nữa, hoàn toàn là bộ dáng mỹ phụ trung niên, hai đầu lông mày thần sắc lại điềm đạm mà nhu hòa, ôn nhu mà nhã nhặn, giống như một chén nước ấm ấm hợp với nhiệt độ, làm cho người ta kìm lòng không được xem nhẹ tuổi tác của nàng, chỉ nhớ rõ giờ khắc này quay người kinh diễm.

“Vị Lan Hinh Vương này lớn lên thật đẹp, rất có phong vận nha.” Hoa Thụy công chúa ừng ực nuốt nước miếng.

“…” Tuy Vân công chúa cong ngón tay búng cái đầu nhỏ của nàng một cái, tức giận truyền âm nói: “Ngươi khen thì khen, nuốt nước miếng làm gì?”

“Ai da, ta đây không phải là nuốt thay Bách Luyện chân quân sao.” Hoa Thụy công chúa che cái đầu nhỏ, vẻ mặt vẫn cười híp mắt như cũ: “Khó trách lão già thối nhớ thương dì Lan Hinh Vương lâu như vậy, thủy chung si tâm không thay đổi. Xong rồi, một vị này xuất mã, ai có thể ngăn cản được chứ? Tứ thập thất thúc nhà ta gặp phiền toái lớn rồi!”

“Đứa nhỏ này, khuỷu tay ngươi sao có thể hướng ra phía ngoài?” Tuy Vân công chúa dở khóc dở cười, “Đó là thúc của ngươi, trên người còn gánh vác sứ mệnh đào chân tường, ngươi không thể trông mong chút gì tốt cho hắn được.”

“Tuy Vân tỷ tỷ có chỗ không biết chứ.” Hoa Thụy công chúa thở dài nói, “Tứ thập thất thúc trong nhà… Ai ~ ngươi quay lại sẽ biết.”

Biểu tình kia, quả nhiên là một lời khó nói hết.

“Ta cũng không tin, Vương Ninh Hi dưới tình huống như vậy còn có thể lật bàn.” Tuy Vân công chúa tự tin tràn đầy.

“Tuy Vân, ngươi và đứa nhỏ này đang thì thầm cái gì đấy?” Lan Hinh Vương vẻ mặt hòa ái chào hỏi, “Còn không mau lại đây, ngươi đã lâu không đến thăm ta rồi.”

Tuy Vân công chúa nắm tay Hoa Thụy công chúa, thuận tiện giới thiệu cho song phương một chút.

Kế tiếp tự nhiên là hàn huyên một phen.

“Tuy Vân, ngươi là người bận rộn, tất nhiên là không việc gì không vào điện tam bảo.” Lan Hinh Vương mời hai người vào trong lương đình, sai người pha ấm linh hoa trà, cười híp mắt nói: “Nói đi, lúc này đang chuẩn bị tới cọ linh dược gì đó?”

“Lan Hinh lão tổ…” Tuy Vân công chúa sắp đến nơi, không ngờ nhăn nhó không mở miệng được.

“Ôi chao, Tuy Vân tỷ tỷ, da mặt tỷ vẫn quá mỏng. Nhìn muội kìa.” Hoa Thụy công chúa bưng trà Linh Hoa lên, nhanh chóng kể lại chuyện đã trải qua một năm một mười một lần, sau đó nói: “Lan Hinh Vương di di, việc này chỉ có thể dựa vào người thôi.”

Biểu cảm Lan Hinh Vương dần dần lạnh xuống: “Tuy Vân, ngươi đây là muốn ta bán màu sắc, lấy lòng Bách Luyện Chân Quân à?”

“Cái này…” Mồ hôi lạnh sắp toát ra trên trán Tuy Vân công chúa. “Ta biết việc này quả thực làm khó Lan Hinh lão tổ. Chỉ là nếu để Vương Ninh Hinh đạt được mục đích, toàn bộ Tiên Binh Bộ sẽ bị ảnh hưởng lớn, cho nên…”

“Đó còn không phải vì người của ngươi, vì quá mức không tôn trọng nhân viên kỹ thuật.” Lan Hinh Vương lạnh mặt nói: “Ta cống hiến cả đời cho Tiên Triều, đến lúc già rồi, lại còn muốn ta đưa tay dụ dỗ nam nhân, làm một công cụ, ngươi bảo ta để mặt mũi già này ở đâu?”

Tuy Vân công chúa bị nàng nói đến gò má nóng lên, xấu hổ không thôi.

“Lan Hinh Vương a di, cũng không thể nói như vậy.” Hoa Thụy công chúa cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Phong Đô làm tư thế đó là thủ đoạn hạ thừa nhất. Muốn đối phó với nữ thần Phạm Nhi kỹ thuật trực nam như Bách Luyện chân quân, duy trì vẻ đẹp lạnh lùng cao ngạo mới là vương đạo. Ngài chỉ cần cùng hắn ăn một bữa cơm, gặp mặt một lần, tốt nhất là thái độ càng thêm lãnh diễm một chút, băng sương một chút, đúng, chính là như vậy, ánh mắt nếu như không câu dẫn một chút…”

“Hơn nữa, Bách Luyện Chân Quân người ta cả đời cống hiến cũng không dễ dàng, ăn một bữa cơm giao bằng hữu lại có cái

gì?”

“Hoa Thụy, ngươi tuổi còn nhỏ, từ nơi nào học được?” Tuy Vân công chúa tức giận bật cười, hung hăng gảy trán nàng một cái.

“Gổ nhỏ bản sao mà!” Hoa Thụy công chúa xoa trán, ủy khuất móc ra mấy bản in ấn tinh trang, đặt ở trên bàn cho hai người xem, “Cái này vốn để cho cặn bã nam không chỗ nào che giấu, đây vốn là ưu thế cùng khuyết điểm của nam tổng tài kỹ thuật ưu tú và tổng đốc bá đạo, còn quyển 《thoải mái lấy kỹ thuật trực nam ba mươi sáu kế, còn quyển này thì càng lợi hại, 《ngường mộ thì phân loại quản lý》, 《Phân biệt xử lý trà khuê mật》. Còn có những thứ này…

Nói xong, nàng lại móc ra một xấp khác, một quyển sách giống như hiến vật quý giới thiệu cho hai người: “Nam tử cặn bã chồng trước lại hưu thê, ba ngàn năm sau ta trở về với vợ, 《hưu thê nhất thời sướng, sau đó hỏa táng tràng》, 《Cực Phẩm Tiên Đế chỉ sủng ái》, 《Một tay ngất trời, giết hết thiên hạ phụ tâm hán》, những thứ này đều là tác phẩm văn học vĩ đại nhất ta thích nhất, người bình thường ta đều không cho bọn họ xem.”

“…”

Tuy Vân công chúa tùy tiện mở ra, liền bị những lời thoại thẳng thắn cùng miêu tả mắc cỡ đỏ mặt tía tai, vội vàng không ngừng thu tất cả “Sáng tác văn học” vào, nghiêm khắc khiển trách nói: “Hoa Thụy à Hoa Thụy, những thứ này cũng không phải tiểu hài tử như ngươi có thể xem, khó trách ngươi học tập đến rối tinh rối mù. Ta sẽ thay ngươi bảo quản, chờ sau khi ngươi lớn lên sẽ trả lại cho ngươi.”

“A?”

Hoa Thụy công chúa trơ mắt nhìn Tuy Vân công chúa thu bản sao nhỏ của nàng lại, vẻ mặt sắp khóc đến nơi, nhưng trong lòng lại âm thầm nói thầm.

Ai ~ những đại nhân này thích khẩu thị tâm phi, rõ ràng chính là muốn nhìn, còn nhất định phải tìm một cái cớ “không thu”.

May mắn nàng đã sớm có chuẩn bị, trong nhẫn trữ vật còn chuẩn bị vài bộ.

Ngược lại Lan Hinh Vương ở bên kia, bị Hoa Thụy quấy rối một trận, ngược lại đã nghĩ thông suốt: "Kỳ thực nha đầu Hoa Thụy nói đúng. Là ta quá nghiêm khắc. Bách luyện dù sao cũng là lão bằng hữu của ta nhiều năm, cùng nhau ăn bữa cơm, đi lại đi lại cũng không sao. Ài, coi như ta lại cống hiến một lần cho Tiên Triều."

Tuy Vân công chúa kinh hỉ vạn phần, vội vàng đứng dậy nói tạ: "Lan Hinh lão tổ đại nghĩa."

"Đợi đã, ta còn có một ý tưởng tồi tệ hơn." Công chúa Hoa Thụy đảo mắt một cái, cười xấu xa: "Nếu chỉ nhằm vào một tên Bách Luyện Chân Quân, khó tránh khỏi rơi vào miệng người khác. Dù sao Bách Luyện Đường nhiều thẳng nam kỹ thuật như vậy, không bằng dứt khoát tổ chức một hồi liên nghị. Nhiều Linh Thực sư tỷ tỷ xinh đẹp ở Bách Thảo Viên như vậy, nói không chừng có thể thúc đẩy không ít đôi. Kỹ thuật trực nam tuy không hiểu hoa ngôn xảo ngữ, cũng không có tình thú gì, nhưng mà thật đáng tin cậy, hơn nữa đã bị Đông Càn chúng ta ảnh hưởng, công lương tương lai của Luyện Khí Sư bộ Tiên Binh rất có xác suất sẽ tăng lên."

Dù sao, nếu không tăng tiền lương, người sẽ chạy sạch.

"Chủ ý này tốt, chúng đồ đệ của Bách Luyện Chân Quân đều ở lại Tiên Triều, nhìn xem Chân Quân có nỡ vứt đi hết không?" Tuy Vân công chúa hai mắt sáng lên, cảm khái nhìn Hoa Thụy công chúa, "Ngươi tuổi còn nhỏ, quả nhiên là xấu bụng, không, là quỷ cơ trí đầy bụng…"

…

Cũng không lâu lắm.

Bách Luyện Đường.

"Sư tôn, chuyện này là thật sao?" Một đệ tử trẻ tuổi cầm một tấm thiệp mời có ấn chi lan phác ấn ký, vô cùng kích động: "Giữa Bách thảo viên và Bách luyện đường phải tổ chức một đại hội liên nghị! Người chủ trì liên nghị là Lan Hinh Vương và Tuy Vân công chúa, đối tượng liên nghị là một đám nữ Linh Thực sư chưa lập gia đình?"

“Cho ta xem một chút, cho ta xem xem!”

Các đệ tử nghe vậy lập tức xôn xao, vừa kích động lại vừa không dám tin, nhao nhao chen tới tranh đoạt thư mời trong tay tên đệ tử kia.

Cũng không lâu lắm, tất cả thư mời đều được thư mời lướt qua một lần trong tay các đệ tử.

Lúc này chúng đệ tử mới xác nhận được tính chân thật của chuyện này, trong lúc nhất thời tất cả vẻ mặt đều trở nên phấn khởi.

“Thật không hổ là công chúa Tuy Vân, chính là yêu quý dân chúng. Nàng nói chúng ta đều là người vì kỹ thuật mà hiến thân, không thể bạc đãi chúng ta.”

“Chưa kết hôn? Tại sao điều kiện lại không kết hôn.” Một đệ tử đã kết hôn mặt đầy lệ rơi, hối hận đến cực điểm.

“Ha ha, ha ha ha ~” Trong một góc khác, Bách Luyện chân quân cầm một phong thư mời do Lan Hinh Vương tự tay viết, hai mắt cũng đã mê ly, lâm vào trong si mê ngu ngốc.“Lan Hinh, Lan Hinh, nàng ta vậy mà lại đích thân viết thư cho ta.”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Bách Luyện đường đều chìm trong phấn khích và chờ mong chưa từng có, ngay cả không khí dường như trở nên xao động.

Nhìn một màn này, mặt mũi Bùi Tín An không khỏi tràn đầy lo lắng: “Ninh Kham a, Tuy Vân công chúa đây là tế ra đại chiêu, tính nhắm vào rất mạnh a ~~ những linh thực sư muội trồng hoa trong Bách Thảo Viên kia, mỗi người đều rất đơn thuần thủy linh. Nhất là Lan Hinh Vương kia… lại càng là nhược điểm của sư tôn a~”

“Không vội không vội.” Vương Ninh Hi ngược lại bình tĩnh như lúc ban đầu, phất phất tay nói: “Các vị sư huynh đệ tương lai, ta chúc các ngươi đều có thể tìm được nữ hài ngưỡng mộ trong hội nghị liên nghị, thích kết liên lý, vạn năm thật hợp, đa tử đa tôn!”

Lời vừa nói ra, chư vị đệ tử Bách Luyện đường chưa thành hôn đều hưng phấn lên, bất giác mơ ước về cảnh tượng Vương Ninh Hi miêu tả cho bọn họ.

“Sư tôn tương lai, đệ tử cũng chúc ngài sớm ngày bắt tay với Lan Hinh Vương, cùng trải qua quãng đời còn lại, cùng sống hạnh phúc.” Vương Ninh Hi cười ha hả chắp tay nói với Bách Luyện chân quân.

“Cái này… Ninh Hi a.” Mặt Bách Luyện chân quân lập tức đỏ lên, ánh mắt phiêu hốt bất định: “Tám chữ còn chưa viết xong, ngàn vạn lần đừng nói quá sớm.”

Vương Ninh Hi nhìn sắc mặt của hắn, bỗng nhiên nói: “Ngài nói đúng. Đâu chỉ là bát tự còn chưa có viết, bát tự này ở đâu cũng chưa chắc.”

“?” Sắc mặt Bách Luyện chân quân lập tức cứng lại: “Ý của Ninh Kham là, thiệp mời liên nghị này là giả?”

“Thiệp mời tự nhiên là thật, có điều với bộ dáng này của Chuẩn sư tôn, muốn ôm mỹ nhân về thật khó khăn. Chính xác mà nói, là khó như lên trời.” Vương Ninh Hi thẳng thắn nói: “Còn có các vị chuẩn sư huynh đệ, lần liên nghị này hơn phân nửa là giỏ trúc múc nước công dã tràng.”

Nghe lời này của hắn, chư vị sư huynh đệ cùng Bách Luyện chân quân vừa rồi còn đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp, tựa như đột nhiên bị dội một chậu nước lạnh lớn, nhao nhao bất mãn đối với Vương Ninh Hi.

“Ninh Kham, đừng tưởng bộ dạng ngươi tuấn tú, thông minh, có tiền, thiên phú huyết mạch tốt, gia thế cũng tốt, có thể vũ nhục chúng ta như vậy. Chúng ta cũng có tôn nghiêm!”

“Khụ khụ, Ninh Hiệt à, tương lai chúng ta đều là người một nhà, nhưng cũng không có hứng thú phá hoại đoàn kết người nhà như ngươi a.” Bách Luyện chân quân cũng khó có được vài phần bất mãn đối với Vương Ninh Hinh, “Sư tôn cũng tự biết mình, biết mình xa xa không xứng với Lan Hinh, nhưng ngươi cũng không thể đả kích ngươi như thế chứ?”

“Khụ khụ!” Vương Ninh Hinh kinh ngạc không thôi, vẻ mặt buồn bực nhìn Bách Luyện chân quân: “Sư tôn, sao ngài không xứng với Lan Hinh vương? Ngài là đại lão trong giới kỹ thuật, hoàng kim độc thân, mà Lan Hinh vương kia chẳng qua chỉ là một quả phụ mai phục, cũng đã là một đống tuổi rồi. Theo ta thấy, là nàng không xứng với ngài mới đúng.”

“Nói bậy, không được vũ nhục nữ thần trong lòng ta.” Bách Luyện chân quân tức giận đến dựng râu trừng mắt.

“Nữ thần thì thế nào? Nữ thần không ăn cơm không ngồi xổm hầm cầu sao?” Vương Ninh Hi tiếp tục châm lửa.

“Nghiệt… Ninh Kham, không cho phép ngươi nói nữa.”

“Sư tôn, ta hỏi người một câu, người thành thật nói với ta, người muốn hôn Lan Hinh Vương Phương Trạch không?” Ánh mắt Vương Ninh Hinh sáng ngời nói.

“Ninh Kham, ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng nói năng hạ lưu như vậy nữa.” Bách Luyện Chân Quân đỏ mặt.

“Được, nếu sư tôn đã muốn, vậy tất cả đều nghe theo ta.” Vương Ninh cười gằn, vỗ ngực cam đoan, “Ta cùng ngài cam đoan, đến lúc đó không những có thể chiếm được trái tim của Huệ Lan Hinh, còn có thể âu yếm, càng có thể chân chính nắm tay chung đầu bạc.”

“Thần kỳ như vậy?” Tròng mắt Bách Luyện chân quân như muốn rớt ra ngoài, thật sự không rõ tiểu tử này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin như vậy.

“Thần kỳ như vậy đó!” Vương Ninh Hi cười hắc hắc, lập tức cổ tay lật một cái, trong nháy mắt liền móc ra một đống lớn sách vở tinh trang, “Nơi này có một ít bí tịch cơ sở, sư tôn cùng các sư huynh đệ đều quét sạch mù quáng trước, sau đó ta lại thiết kế cho chư vị một hình tượng đặc biệt. Ta cam đoan, ta sẽ đem mọi người tạo thành 【Thiên Đoàn của nam tử Bách Luyện Đường】, cam đoan sẽ mê hoặc các Linh Thực sư tỷ tỷ.”

Thiên đoàn của nam tử Bách Luyện đường? Tên này vừa nghe liền biết là chim muôi nổ trời rồi.

Các sư huynh đệ kích động, lập tức bắt đầu tranh đoạt bí tịch.

“《Tình thánh là như thế nào luyện thành》? 《đọc hiểu lòng nữ nhân? 《Đàm Thổ khí chất tốc thành》Một nén nhang cải thiện hình thể》 ba mươi sáu kế《Truy thê》…”

Một đống lớn bí tịch khiến cho một đám sư huynh đệ thấy mà hoa cả mắt, thán phục không thôi.

“Vợ yêu ta ư? Đây là bí tịch gì? Nghe có vẻ là lạ.”

“Đây là bản sao nhỏ ta thích nhất.” Vương Ninh Hi vẻ mặt thần thánh, “Bản sao nhỏ này, có thể giúp ngươi dạy dỗ ra một lão bà tuệ chất tâm lan, ôn nhu săn sóc, coi ngươi như bảo bối.”

“Ta muốn, ai cũng đừng giành với ta.”

“Đây là của ta!”

“Ta ra 1000 tiên tinh.”

“Năm nghìn!”

“Khốn kiếp, các ngươi dám đoạt bí tịch với sư tôn?”

…

Chương 152: Hoa Thụy ta thù dai vô cùng.

…

“Lạc tiên tử, hết thảy đều nhờ ngài.” Vương Ninh Hi chắp tay kính nhờ một nữ tử.

“Ninh Hi công tử ngài yên tâm, lần này ta triệu tập đến, đều là trang phục phối hợp sư, người thiết kế đứng đầu của chúng ta, ngài phải tin tưởng, chúng ta là người chuyên nghiệp nhất.” Nữ tử mỉm cười, trả lời tràn đầy tự tin.

Nữ tử này mặc một bộ váy dài cải lương màu tím nhạt, dung mạo mỹ lệ, khí chất lão luyện, chính là Lạc Ngọc Thanh phụ trách khai thác sự nghiệp Tiên Triều.

Hai người giờ phút này đang đứng trong một đại sảnh rộng rãi.

Đỉnh chóp đại sảnh, đèn treo thủy tinh hoa lệ đang lóe ra hào quang sáng long lanh. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh thật lớn, có thể nhìn thấy rõ ràng đường phố phồn hoa náo nhiệt ngoài cửa sổ, cùng với đám người lui tới.

Đại sảnh trái phải, theo hành lang trơn bóng kéo dài một đường đi tới, thì có thể nhìn thấy một cửa hàng treo lệnh bài khác nhau.

Giờ phút này, có không ít người trẻ tuổi đang tùy ý đi dạo trong những cửa hàng này, thoạt nhìn rất náo nhiệt.

Nơi này tên là 【Trường Ninh Thương Hạ】!

Là tổng hợp thương nghiệp của một nhà thành lập ở Hàn Nguyệt Tiên Triều chưa tới mấy chục năm, tuy “nó” rất “trẻ tuổi”, nhưng đã dần trở thành nơi mà thế hệ trẻ của Tiên Triều thích nhất.

Ở chỗ này, có thể thể thể nghiệm một loại mua sắm kiểu đứng, hơn nữa rất nhiều đều là đặc sản Đông Càn rất có “Phong cách dị vực”, có trang phục, có mỹ thực, có quán ăn trà, quán cà phê, thậm chí còn có các loại hí khúc, vũ đài kịch, người kể chuyện các hạng mục văn nghệ.

Đương nhiên, nơi này cũng có các cửa hàng như 【Đan phường】 Khí phường 【Tiên Tuyền Dục】 có tính thực dụng khá mạnh, thậm chí còn đặc biệt thiết trí các đẳng cấp lôi đài để cho người ta luận bàn.

Hiện giờ, không ít người trẻ tuổi Tiên Triều tiền vệ đều rất thích tới nơi này, bởi vì nơi này có thể tìm được tất cả những gì bọn họ cần.

Lúc này, thành viên thiên đoàn của nam tử Bách Luyện đường dưới sự sắp xếp của Vương Ninh Hi, trải qua pha nước, chưng, chà xát một con rồng, đã cải thiện rất nhiều từ hình tượng.

Nhưng điều này còn lâu mới đạt được yêu cầu của Vương Ninh Hi.

Muốn bắt được phương tâm của các tiểu tỷ tỷ Linh Thực sư, chỉ cần làm sạch sẽ là không đủ, còn phải thể hiện ra phong cách và mị lực của mình mới được.

Trong lúc nói chuyện, các thành viên của Vương Ninh Hi và Lạc Ngọc Thanh liền dẫn theo 【Bách Luyện đường nam tử Thiên Đoàn】 đi tới một cửa hàng chuyên thiết kế thiết kế tạo hình chuyên môn.

Trong cửa hàng, sớm có hơn mười người phụ trách thiết kế trang phục, thiết kế hình tượng, nhân viên chuyên nghiệp mỹ phát đã chờ ở bên trong.

Là nhân vật đứng đầu thời thượng cổ, những nhân viên chuyên nghiệp này bất luận nam nữ, trên người mặc đều là trang phục thịnh vượng nhất của Vương thị hiện nay, trang điểm trên mặt cũng đều vô cùng tinh xảo, so với đám hán tử thô ráp của Bách Luyện đường quả thực tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Lạc Ngọc Thanh bố trí nhiệm vụ cho nàng ta (nàng ta), những nhân viên chuyên nghiệp này lập tức ngầm hiểu, xoa tay mà vây quanh các thành viên của 【Bách Luyện Đường Thiên Đoàn】 của nam tử, bắt đầu mồm năm miệng mười thảo luận về phương án thiết kế.

Các sư huynh đệ Bách Luyện đường làm sao trải qua loại tràng diện này? Trong lúc nhất thời, bọn họ bị nhìn chằm chằm

đến quẫn bách không thôi, ngay cả tay chân đều nhanh không biết thả về đâu.

Ngay cả Bách Luyện Chân Quân cũng có chút chống đỡ không nổi, một bộ thập phần muốn trượt chân.

Cũng may, những nhân viên chuyên nghiệp này thật sự chuyên nghiệp, rất nhanh liền thảo luận ra đại khái mạch suy nghĩ, mấy người một tổ, đem mấy vị sư huynh đệ phân biệt đưa đến các ngõ ngách khác nhau phá phách đi.

Căn cứ vào đặc điểm khác nhau của các thành viên Thiên Đoàn của Bách Luyện đường, hắn (nàng) ta nhanh chóng bận rộn hẳn lên, căn cứ vào phong cách định vị, thỉnh thoảng mang quần áo, giầy, trang sức khác nhau tới cho bọn họ mặc, đo người tạo hình tượng cá nhân cho bọn họ, tranh thủ để mỗi người bọn họ đều có thể bày ra phong cách và mị lực của mình.

Ngay cả Bùi lão cũng không tránh được, cũng bị đè đi cải tạo hình tượng.

Về phần Vương Ninh Hi, thì đi lại khắp nơi, quan sát tình huống, thỉnh thoảng đề điểm đề nghị.

“Ta cảm thấy đặc điểm của La sư huynh là cao, khuyết điểm là hơi gầy một chút, các ngươi thử tạo hình của kiếm hiệp áo trắng phiêu nhiên như tiên cho hắn xem.”

Tuy rằng không chuyên môn học qua thiết kế hình tượng, nhưng Vương Ninh Hi ở Vương thị dù sao mưa dầm thấm đất không ít, đề nghị rất nhiều lúc vẫn rất thuận lợi.

Bất quá, tinh lực chủ yếu của hắn vẫn đặt ở trên người Bách Luyện chân quân.

Dù sao, Bách Luyện Chân Quân mới là nhân vật chính của hội liên nghị lần này.

“Hình tượng sư tôn thật ra không kém, thể trạng khôi ngô hùng tráng, chính là quá mức không biên độ, râu tóc đều lộn xộn. Không không không không, không cần bôi đen hết, xiên que là được. Cùng lúc xây dựng ra khí chất thể diện của sư tôn, tốt nhất còn phải có cảm giác thành thục trải qua tang thương, nhìn tận thế thái viêm lương, lại không mất hình tượng lúc trước thiếu niên lang, lòng son sắt nóng bỏng…”

Vương Ninh Hi khoa tay múa chân đề nghị, điều chỉnh lại tạo hình của Bách Luyện chân quân vài lần, mới xem như miễn cưỡng hài lòng gật đầu: "Chính là cái gọi là, duyệt hết mọi người Thiên Phàm là chấp thủ, an tâm là quê hương của ta. Hiện tại loại cảm giác này không sai biệt lắm."

Bách Luyện Chân Quân vốn đã bị giày vò đến sắp ngủ thiếp đi, nghe vậy vội vàng nhìn mình trong kính lưu ly.

"Đây, đây là ta?"

Hắn mở to hai mắt nhìn, hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không.

"Khụ khụ, ánh mắt, sư tôn, hãy chú ý ánh mắt của người." Vương Ninh Hi ho khan nhắc nhở, "Thu liễm một chút, thâm sâu một chút, phải có cảm giác tang thương."

Cho dù hình tượng có cải tạo thành công, nhưng nếu phối hợp với ánh mắt ngốc nghếch thì cũng xong rồi.

"À à."

Bách Luyện Chân Quân lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng điều chỉnh vẻ mặt một chút, lại nhìn về phía mình trong gương, tâm tình lập tức nhảy cẫng lên.

Tuyệt đối không nghĩ tới, những "nhân viên chuyên nghiệp" của Vương thị lại lợi hại như vậy. Đây quả thực giống như thay đổi thành một người khác vậy.

Loáng thoáng, dường như hắn đã thấy được hi vọng.

Nhưng mà, không đợi hắn hưng phấn lên, Vương Ninh Hi lại biểu tình nghiêm túc bắt đầu oanh tạc vòng tiếp theo.

"Sư tôn, ta kiểm tra ngươi một lần, khi ngươi gặp Lan Hinh Vương đã lâu không gặp thì chuẩn bị nói về đề tài gì?"

"Không được không được, cái gì gọi ngươi chỉ am hiểu luyện khí? Trồng trọt? Đương nhiên cũng không được, ngươi cũng không phải linh thực sư, trồng không phải nhóm múa rìu qua mắt thợ sao?"

"Lần đầu tiên gặp mặt là chuyện trọng đại, ngươi phải cho nàng một nhận thức mang tính lật đổ, đồng thời làm cho nàng sinh ra tò mò đối với ngươi, lại muốn lưu lại dư vị dư vị. Đề

tài, phải dừng lại ở nàng vừa cảm thấy hứng thú, vừa tương đối xa lạ lĩnh vực."

"Qua điều tra và tình báo của ta, nội tâm Lan Hinh Vương Điện Hạ có chán ghét chiến tiêu cực, văn nghệ thanh tân, Cô Phương tự thưởng các khuynh hướng, đồng thời, cá tính của nàng so với Triêu Dương Vương là thiên hướng mềm yếu, cũng không phải là người thủ vững chủ kiến. Bởi vậy, chiến thuật sơ bộ của chúng ta là đối địch tâm tình với nàng ghét chiến, kiên trì quan điểm của ta một tấc cũng không nhường. Đồng thời, còn phải đối với tiểu văn nghệ Tiểu Thanh Tân của nàng đầu ý hợp, nghiền nát ngoại xác của nàng Cô Phương tự thưởng."

"…"

Bách Luyện Chân Quân vất vả lắm mới sinh ra vài phần tự tin, từ từ biến mất, đến cuối cùng, ngay cả giọng nói của lão cũng có chút run rẩy: "Ninh Thiền à, cái này có phức tạp quá không? Sư tôn của ngươi, ta không thể nắm bắt được a."

"Không nắm bắt được cũng phải nắm chắc. Sư tôn, đây chính là giấc mộng của người." Vương Ninh Hi cổ vũ nói, "Lấy ra sự tự tin của người đối với luyện khí. Đuổi lão bà giống như là luyện khí vậy, cần chúng ta nắm giữ đặc tính của mỗi loại tài liệu, hơn nữa còn có tính nhắm vào tiến hành thao luyện, sau khi trải qua vô số bước, mới có thể luyện thành một tác phẩm hoàn mỹ."

"Nghe ngươi nói như vậy, hình như ta đã hiểu được một chút." Con mắt Bách Luyện chân quân dần dần sáng lên.

"Chỉ hiểu cũng vô dụng, chúng ta còn phải tiến hành diễn luyện thực chiến." Vương Ninh Hi vung tay lên, bên kia Lạc Ngọc Thanh thoáng cái hiểu rõ, lập tức gọi tới một đám nữ tử đã sớm chuẩn bị tốt.

Các nàng đều là tinh anh do bản thổ Trường Ninh vệ bồi dưỡng ra, là công tác thương mại Trường Ninh của Tiên Triều. Bởi vì các loại phong trào tư tưởng của Trường Ninh vệ đi khá gần phía trước, các nàng khôn khéo hơn tiểu thư thế gia bình thường rất nhiều, hôm nay sau khi mặc quần áo sang trọng, cả đám cũng có khuôn mẫu.

“Sư tôn, từng người từng người, trước tiên đi qua một lần, đem mỗi một nữ tử đều trở thành Lan Hinh Vương.”

“Cái này… cái này…, quá khoa trương rồi phải không?”

“Sư tôn, ăn khổ trong khổ mới là người trên người, ngươi cũng không nên cô phụ kỳ vọng của đồ nhi đối với ngươi.”

Dưới sự cổ vũ không ngừng của Vương Ninh Hinh, Bách Luyện chân quân rốt cục lấy hết dũng khí bắt đầu tiếp cận Lan Hinh Vương đầu tiên. Kết quả không tới năm hơi thở công phu, hắn liền bại trận.

“Sư tôn, tiếp tục. Ngươi coi như là mình lúc mới học luyện khí, mỗi một lần thất bại đều phải học tổng kết tiến bộ.” Vương Ninh Hi lúc làm biểu sư, từ trước đến nay khá nghiêm khắc.

Kế tiếp Bách Luyện Chân Quân bắt đầu giám sát nghiêm khắc, bắt đầu luyện tập, lúc đầu xù xì xì cũng không ăn khớp, nói không liền mạch, dần dần trôi chảy, rồi bắt đầu đối với hình thể, ngữ điệu tiến hành tu chỉnh.

Nửa ngày sau, cuối cùng Bách Luyện chân quân cũng luân phiên hơn mười “Lan Hinh Vương” mấy lần.

“Ninh Kham, như vậy cũng ổn rồi chứ?” Bách Luyện chân quân cảm thấy bản thân tự tin hơn rất nhiều.

“Còn kém xa lắm, tiến hành vòng thứ hai đi.”

Lại nửa ngày sau.

“Không tệ không tệ, sư tôn có tiến bộ, chúng ta bắt đầu vòng hạch thứ ba, không đúng, là vòng tiếp cận luyện tập.”

“Sư tôn, người xem một nhóm này chán rồi a? Lạc tiên tử, đổi một nhóm khác! Nhóm trước luyện tập cho các sư huynh đệ.”

Một vòng lại một vòng, Bách Luyện chân quân không biết mình rốt cuộc đã trải qua mấy vòng. Hắn chết lặng, tùy ý, cũng càng ngày càng buông lỏng.

Dần dần, hắn cảm giác mình dần dần dung nhập vào thiết lập nhân vật mà Vương Ninh Hi thiết lập cho hắn.

Một lão nam nhân yêu thích luyện khí, đọc hết tất cả phồn hoa, lưu lạc thiên nhai, mất đi nữ nhân mình yêu thương, gặp phải

sự thay đổi rất lớn, cảm ngộ đối với con người hóa phức tạp thành đơn giản.

Ít nhất, năm đó Bách Luyện chân quân nản lòng thoái chí, quả thực ra ngoài lưu lạc mấy trăm năm, có đầy đủ không gian phát huy cho Vương Ninh Hi.

Về phần, có thể bị Lan Hinh Vương kia nhìn thấu hay không?

Nói đùa, không có nữ thần cao cao tại thượng nào lại đi chú ý đến một người đã từng liếm, được rồi, là "người ngưỡng mộ".

Dưới huấn luyện kiểu địa ngục của Vương Ninh Hi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nam tử do Bách Luyện Chân Quân cầm đầu đã có chút khí tượng.

Đương nhiên, rất mạnh còn chưa nói tới. Với trình độ hiện tại của bọn họ, đụng phải loại kỳ hoa như Vương Mai, ngay cả chết như thế nào cũng sẽ không biết, nhưng khi dễ những nữ Linh Thực sư chưa trải đời của Bách Thảo viên, cũng là đủ rồi.

Huống chi, Vương Ninh Hi chỉ là hi vọng gia tăng xác suất thành công của bọn họ mà thôi, cũng không muốn bồi dưỡng ra một đám đàn ông cặn bã trong Bách Hoa tùng.

Một ngày này.

Cẩm Tú Hồ Trang.

【 Cẩm Tú Hồ Trang 】 nằm ở góc đông bắc Tiên Thành, vốn là một trong những sản nghiệp lâu đời của thế gia Hàn Nguyệt Vương thị Tiên Triều, trong trang linh khí dạt dào, cảnh sắc xinh đẹp, có linh điền thượng đẳng, cùng với một mảnh linh hồ lớn, các hạng sản vật đều có không ít.

Trong trang, còn kiêm doanh quán cơm nửa kinh doanh nửa kinh doanh của một gia đình lâu năm, ngày thường phần nhiều là dùng để chiêu đãi con cháu Vương thị, cùng với thân thích và khách nhân lui tới, thanh danh vốn không biểu lộ rõ ràng.

Nhưng sau khi Vương Ly Từ được Hàn Nguyệt Vương thị mời tới ăn một lần, cảm thấy thực sự không tệ, liền bình luận đề cử cấp 3 sao Ly Từ.

Sau đó, Cẩm Tú Hồ Trang thanh danh vang dội, dẫn tới rất nhiều thực khách mộ danh mà tới.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn sử dụng đều thuộc hàng đầu, giá cả cực kỳ đắt đỏ, mà những thực khách kia vốn cũng đều là không phú thì quý, khẩu vị kén chọn, bất tri bất giác danh tiếng càng ngày càng tốt, đúng là chậm rãi trở thành một trong những thực liêu chạm tay có thể bỏng trong Tiên thành.

Đang lúc ăn trưa, cửa Cẩm Tú Hồ trang thỉnh thoảng có một chiếc phi liên hạ xuống, sau đó từ trong đi ra mấy quý nhân khí độ bất phàm, dưới sự chiêu đãi của người hầu đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, tiến vào bên trong Cẩm Tú hồ trang dùng cơm ở nhà thuỷ tạ.

Trong sảnh tiếp khách, Diêu Thành Siêu đang hăng hái mấy ngày gần đây vừa uống linh trà, vừa thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang đợi khách quý nào đó.

“Thành Siêu thiếu gia, hôm nay ngài mở tiệc chiêu đãi khách quý nào?” Quản sự Hồ trang thấy thế, cười ấm áp, bắt chuyện giải thích với hắn: “Sẽ không phải là tiểu thư quý tộc đích mạch nhà ai chứ?”

“Không sai, bản thiếu gia lần này mời, chính là đích trưởng mạch tiểu thư Vương thị các ngươi.” Diêu Thành Siêu cười ha ha trêu chọc: “Vương quản sự, ngươi đây là chuẩn bị miễn đơn cho ta sao?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Vương quản sự đều méo mó, bất đắc dĩ nói: “Thành Siêu thiếu gia đừng nói giỡn. Vương thị thế hệ này trưởng mạch tiểu thư vừa độ tuổi đã gả cho tiểu thế tử của Định Tây vương phủ rồi, lời đồn như vậy nếu truyền ra ngoài, tiểu thế tử sợ là muốn đánh ngài.”

“Ha ha ha ~ tiểu tử ở thái bình kia, có thể đánh thắng được ta hay không chưa nói.” Diêu Thành Siêu cười ha ha, hiển nhiên cũng không sợ tiểu thế tử Định Tây vương phủ kia chút nào.

Hôm nay hắn đã kế thừa bảo điển xong, tuy không phải thế tử gia tộc, nhưng cũng là Lăng Hư Chủng thật, ở trong gia tộc địa vị cũng không kém bao nhiêu so với thế tử. Hơn nữa hôm nay Diêu thị đang lúc phát triển không ngừng, trong lòng hắn tràn đầy tự tin, lúc nói chuyện cũng là một bộ dáng cố Phán tự Hùng, thiên hạ duy ta khoe khoang.

Mắt thấy mặt Vương quản sự kia đều nhăn thành khổ qua, nghiễm nhiên không nhịn được nữa, Diêu Thành Siêu lúc này mới khoát tay giải thích: “Ta và thái bình chính là hảo hữu, đùa giỡn thôi. Nhưng lần này thật sự là nữ trưởng của Vương thị, chỉ có điều không phải Hàn Nguyệt Vương thị, mà là đích trưởng nữ của Đông Càn Trường Ninh Vương thị.”

“Chẳng lẽ, chính là Vương thị cùng mạch với Phú Quý công tử và Ly Từ tiểu thư?” Ánh mắt Vương quản sự sáng lên: “Trưởng trưởng nữ của Trường Ninh Vương thị đã bí mật đến Tiên Triều, đây chính là đại sự! Ta sẽ phái người đi thông báo cho gia chủ.”

Hiện giờ Trường Ninh Vương thị ở trong mắt Hàn Nguyệt Vương thị không bình thường, thậm chí mức độ coi trọng đối với nó đã vượt xa Đông Càn Vương thị.

Nhất là Phú Quý công tử, đó quả thực là người trong thần tiên, Hàn Nguyệt Vương thị phái tộc quân đi theo hắn đánh trận, nghe nói là liên tục đại thắng, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mà Ly Từ tiểu thư cũng rất không bình thường, ở trong Tiên cung được hai vị Chân Quân tranh giành làm đồ đệ, cuối cùng là Nguyên Nguyên Chân Quân thắng một bậc, tiền đồ tương lai đồng dạng không thể hạn lượng.

Dựa trên tình huống tổng hợp phán đoán, một trong những thế gia siêu phẩm có khả năng trưởng thành lợi hại nhất của Trường Ninh Vương thị, một trong những xương cánh tay đắc lực của Tiên Triều.

Nếu như Vương thị nguyện ý một mình đi ra ngoài lập quốc, 【Tiên Triều Bát Trụ Quốc】 nói không chừng sẽ biến thành Cửu Trụ Quốc.

Bởi vậy, mặc dù trước mắt Trường Ninh Vương thị còn không cường đại bằng Hàn Nguyệt Vương thị, nhưng nội bộ Hàn Nguyệt Vương thị nhất trí cho rằng, hẳn là phải ôm đùi phi phàm này của Trường Ninh Vương thị.

Bởi vì cái gọi là “氵已 Thủy lâu đài trước được trăng”, “Một bút viết không ra hai chữ “Vương”, Hàn Nguyệt Vương thị ôm đùi vô cùng tích cực.

“Chậm đã, chậm đã.” Mắt thấy Vương quản sự sắp rời đi, Diêu Thành Siêu vội vàng ngăn cản, “Ngươi báo cáo lần này, không phải đoạt lý do ta mời khách sao? Cho dù muốn nịnh bợ tiểu công chúa Hoa Thụy, chúng ta tốt xấu gì cũng phải theo trình tự mà đến. Ta nói cho ngươi biết, lần này ai dám giành đơn với ta, ta sẽ gấp với người đó.”

Hôm nay Diêu Thành Siêu chính là đại lão tương lai.

Vương quản sự đương nhiên cũng không dám cãi lại hắn: “Thành Siêu thiếu gia yên tâm, nếu ngươi đã mời khách quý tới, chúng ta không giúp chúng ta thanh toán là được.”

“Thế này còn tạm được.”

Diêu Thành Siêu dương dương đắc ý, không nhịn được âm thầm khen ngợi dự đoán chính xác của mình.

Lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng hí của phi mã.

Diêu Thành Siêu lúc này ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một chiếc phi liên màu xanh đậm do phi mã kéo đang xoay quanh mà xuống, chậm rãi dừng lại trên quảng trường trước cửa Hồ trang.

Nhìn kỹ lại, phía trước toa tàu phi liên kia, một lệnh bài phủ Tuy Vân công chúa do linh ngọc điêu khắc mà thành đang thấp thỏm treo lên, theo toa xe lắc lư mà hơi chập chờn.

Nghe nói Hoa Thụy tiểu công chúa những ngày này ở tại phủ công chúa Tuy Vân, nghĩ đến, trong phi liên này hơn phân nửa chính là Hoa Thụy tiểu công chúa.

“Đến rồi!”

Diêu Thành Siêu phấn chấn tinh thần, chủ động nghênh đón ra phía ngoài.

Quả nhiên, phi liên vừa mới dừng hẳn, một tiểu cô nương tám chín tuổi hoạt bát đáng yêu từ bên trong nhảy xuống.

Nàng mặc một chiếc váy công chúa lộng lẫy, ăn mặc vô cùng tinh xảo, không phải Hoa Thụy tiểu công chúa thì là ai?

Nhưng mà.

Không đợi Diêu Thành Siêu tiến lên nịnh hót, đã thấy trên phi liên lại có một nữ tử trẻ tuổi đi xuống.

Nàng kia thoạt nhìn khí thế bất phàm, một bộ hương vân sa màu vàng kim lộng lẫy tôn lên khí chất vô cùng cao quý, vô cùng ung dung, tựa như hoa mẫu đơn nở rộ ra vẻ đẹp động lòng người.

Hắn tập trung nhìn kỹ, nhất thời bị hù dọa giật nảy mình.

Đây không phải công chúa Tuy Vân đại danh đỉnh đỉnh sao?

Chẳng lẽ, Hoa Thụy tiểu công chúa vậy mà mời Tuy Vân công chúa đồng hành?

Chỉ một thoáng, chân Diêu Thành Siêu cũng sợ nhũn ra, trong lòng vừa khẩn trương lại hưng phấn không thôi.

Có cơ hội đồng thời nịnh bợ hai công chúa, hơn nữa cùng nhau ăn cơm, đây chính là song hỷ lâm môn.

“Diêu ai kia, còn không mau tới đây.”

Lúc này, Hoa Thụy công chúa Vương Tuyền Điệp cũng chú ý tới Diêu Thành Siêu, vẫy vẫy tay với hắn.

Diêu Thành Siêu không cho là ngang ngược, ngược lại cho là vinh quang, lập tức hấp tấp đi tới: “Tiểu tử Diêu Thành Siêu, bái kiến công chúa Tuy Vân, Hoa Thụy công chúa.”

“Ngươi chính là thanh niên tuấn kiệt Diêu thị gần đây thanh danh vang dội Diêu Thành Siêu?” Tuy Vân trưởng công chúa nhìn hắn một cái, gật đầu cổ vũ nói: “Ngoan ngoãn tiếp tục cố gắng, tranh thủ làm nhiều cống hiến cho Nhân tộc, vì Tiên Triều.”

“Vâng vâng, Thành Siêu cẩn tuân Trưởng Công chúa điện hạ dặn dò.” Diêu Thành Siêu vẻ mặt nghiêm nghị.

Trong lúc nói chuyện.

Màn cửa phi liễn một lần nữa được vén lên, lại là một vị đại mỹ nhân khí chất phi phàm nhẹ nhàng hạ xuống.

Nàng nhìn qua đã có chút tuổi, dáng người lại thướt tha động lòng người, một thân phong vận tựa như u lan không cốc, yểu điệu thướt tha, sính sính đình, làm cho lòng người say mê.

Một đại mỹ nhân phong vận như vậy vẫn còn, khiến Diêu Thành Siêu nhìn đến ngây dại, tròng mắt nhất định nhộn nhạo không dời đi được.

"Hừ!"

Nữ tử kia hừ lạnh một tiếng, thanh âm không lớn, lại giống như tạc lên một đạo sấm rền bên tai Diêu Thành Siêu, nổ thần hồn hắn kích động, hai mắt xoay chuyển, vội vàng dịch chuyển ánh mắt không dám nhìn nhiều.

"Vị này là Lan Hinh Vương điện hạ." Tuy Vân Trưởng công chúa cười nhạt giới thiệu nói.

Lan Hinh Vương?

Vị đại mỹ nhân phong tư yểu điệu này lại là Lan Hinh Vương?!

Ngoài kinh hoảng chưa định, trong lòng Diêu Thành Siêu lại mừng như điên, vội vàng lắc lư cung kính hành lễ: "Bái kiến Lan Hinh Vương điện hạ. Có thể mời ba vị cùng nhau dùng cơm, là vinh hạnh của Thành Siêu."

Nhưng mà, không đợi hắn cao hứng xong, trên bầu trời lại tới hai cỗ phi liên.

Sau khi phi liên hạ xuống, từ trong xe bước ra hơn mười đại mỹ nhân. Các nàng hiển nhiên đều trang điểm rất tỉ mỉ, mỗi người đều kiều diễm như đóa hoa nở rộ.

"Các tiểu thư, chúng ta cảm ơn Diêu Thành Siêu công tử mời cơm." Hoa Thụy công chúa vỗ tay nói.

"Đa tạ Diêu Thành Siêu công tử khẳng khái giúp tiền." Một đám linh thực sư ăn mặc trang điểm xinh đẹp đều đồng thanh hô.

Cái gì cái gì?

Diêu Thành Siêu đau xót trong lòng, giống như bị một cây búa tạ đập trúng, sắc mặt cả người tái nhợt lùi lại vài bước.

Đám tiểu thư này, thế mà cũng đến ăn chực à?

Đây chính là mười mấy người đó!

Nếu chỉ có hai vị Tuy Vân công chúa và Lan Hinh Vương, tuy cũng phải móc thêm không ít tiền, nhưng dù sao đó cũng là Tuy Vân công chúa và Lan Hinh Vương, hắn cũng phải lấy ra. Nhưng bây giờ có thêm mười mấy vị nữa thì phải tiêu bao nhiêu tiền đây?

Hắn cảm thấy túi tiền của mình cũng đang rỉ máu.

"Thành Siêu công tử, sắc mặt ngươi không đúng lắm." Hoa Thụy công chúa nhìn sắc mặt Diêu Thành Siêu, khẽ nhíu mày nói: "Không phải là ghét bỏ số người ta mang theo nhiều chứ? Không sao, bản công chúa có rất nhiều tiền."

"Làm sao có thể?" Diêu Thành Siêu lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng thẳng cổ nhấn mạnh: "Hoa Thụy tiểu công chúa, ngươi chớ có xem thường ta a! Đừng nói chỉ là có thêm mười mấy người này, cho dù có thêm mười mấy người nữa, ta cũng mời được."

"Không sai không sai, Thành Siêu thiếu gia đã sớm nói rồi, hôm nay ai dám giành một đơn với hắn, hắn sẽ gấp gáp với người đó."

Lúc này, Vương quản sự cũng ra đón, hướng mọi người nhất nhất hành lễ: "Gặp qua Tuy Vân công chúa, Hoa Thụy công chúa, Lan Hinh Vương điện hạ cùng với các vị tiểu thư."

"Đúng là như thế. Hôm nay ai cũng đừng giành đơn với ta!" Lúc Diêu Thành Siêu nói ra những lời này, trong giọng nói vẫn mang theo một chút nức nở.

Bất quá cũng may, lần này hắn mời đều là một đám đại mỹ nữ. Kết giao nhiều thêm một ít mỹ nữ bằng hữu luôn là có lợi, vạn nhất có thể tìm được chân ái ngược lại cũng không tính là lỗ vốn.

"Thành Siêu công tử quả nhiên đại khí." Tiểu công chúa Hoa Thụy tán thưởng, sau đó quay sang Tuy Vân công chúa nói: "Tuy Vân tỷ tỷ, chúng ta thân là thục nữ, không thể ở cửa chờ đám trai thẳng kia."

Nói xong, nàng liền mời một đám tiểu tỷ tỷ đi trước tiến vào Cẩm Tú hồ trang, như là tiểu chủ nhân hướng Vương quản sự phân phó: "Chuẩn bị cho chúng ta một khoảng sân lớn một

chút, ít nhất có thể dung nạp tư mật ba mươi năm mươi người nói chuyện với nhau."

"Vâng, công chúa." Vương quản sự cung kính vạn phần ghi chép yêu cầu của Hoa Thụy, lại dò hỏi: "Phương diện thức ăn, tiểu công chúa có kiêng kị gì không?"

"Không có kiêng kị, dù sao có gì ngon, cầm lên là được." Hoa Thụy công chúa không sao cả nói.

Vương quản sự tỏ vẻ minh bạch, lập tức dựa theo cấp bậc thực đơn dán lên thực đơn, sau khi xem qua Hoa Thụy công chúa xác nhận không có vấn đề, liền sai người xuống dưới chuẩn bị.

Mà chính hắn thì cung kính dẫn đường ở phía trước, đưa Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp, cùng Tuy Vân công chúa và đám người Oanh Oanh Yến Yến Yến tới một nơi phù hợp với yêu cầu của nàng.

"Cái này…?" Diêu Thành Siêu cẩn thận tiến lên, nghi hoặc nói: "Tiểu công chúa Hoa Thụy, sân bãi hơn mười người có thể lớn hơn một chút hay không?"

"Không thể nào. Loại liên nghị này, sân bãi vẫn mở rộng một chút, chen chúc lộn xộn cũng không phải chuyện tốt." Hoa Thụy nói.

"Câu đối, liên nghị hội?"

Diêu Thành Siêu nhất thời như bị ngũ lôi oanh đỉnh, cả người đều choáng váng.

Ngây ngẩn ngơ một hồi lâu, hắn mới miễn cưỡng tìm lại được giọng nói của mình: "Đây, đây là cùng ai liên tình?"

"Đương nhiên là đàn ông độc thân của Bách Luyện đường." Hoa Thụy công chúa đương nhiên nói, "Lẽ nào ngươi cho rằng bản công chúa sẽ tìm mười mấy mỹ nữ, liên tình với một mình ngươi?"

"Vậy, vậy ta có thể tham gia liên nghị không?" Trong lòng Diêu Thành Siêu rỉ máu, nhưng vẫn quật cường mở miệng hỏi một câu, nghĩ rằng có thể đuổi kịp một người, vớt về điểm bản nhi.

"Thành Siêu, ngươi đừng có nói giỡn. Ngươi đường đường là một trong những người thừa kế Diêu thị, tương lai lão tổ Lăng

Hư cảnh, gia tộc sẽ phân phối cho ngươi lão bà.” Hoa Thụy công chúa kiễng chân giơ tay lên, vỗ nhẹ lên vai hắn, “Ngươi cũng không biết xấu hổ mà đi tranh đoạt với đám đàn ông độc thân Bách Luyện đường sao?”

“Cái này, cái này, ta đích thật là nói giỡn, ha ha ha.” Diêu Thành Siêu nở nụ cười sang sảng, “Công chúa chớ có để ở trong lòng, ha ha ha.”

Trong âm thanh “Ha ha” kia, nghe như thế nào lộ ra một cỗ bi thương khó nói hết.

“Bất quá, không phải không chuẩn bị cho ngươi.” Hoa Thụy công chúa thần bí bí nói: “Để thể hiện sự hùng hồn của ngươi, bọn ta chuẩn bị lễ vật cho ngươi.”

Diêu Thành Siêu lúc này mới phấn chấn tinh thần, miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đến cũng đã đến rồi, còn chuẩn bị lễ vật gì nữa.”

“Không được, ngươi là nhà tài trợ liên nghị hội lần này, bọn ta cũng muốn biểu đạt lòng biết ơn.” Hoa Thụy công chúa vỗ tay hai cái, “Người đâu, treo nhà tài trợ lên.”

Dứt lời, lúc này liền có hai gã Linh Thực sư xinh đẹp móc ra một tấm hoành phi sớm đã chuẩn bị tốt, treo ở trên mặt đất liên nghị.

Phía trên dùng vải đặc thù viết một hàng chữ lớn tươi sáng: “Cảm tạ Diêu thị không vận chuyển thành công tử tài trợ siêu hạng, cuộc hoạt động liên nghị lần này, về sau mọi người ủng hộ sự nghiệp Diêu thị nhiều hơn!”

Chỉ, chỉ có vậy?” Đôi mắt Diêu Thành Siêu trợn trừng.

“Là thế này!” Hoa Thụy công chúa nhíu mày, “Thành Siêu có gì bất mãn?”

“Không không không, rất hài lòng, ta rất hài lòng.” Diêu Thành Siêu cố nặn ra một nụ cười, “Hoa Thụy công chúa, ngài thật sự rất có lòng.”

Nói thì nói vậy, nhưng lòng hắn đã vỡ thành từng mảnh, nhưng ngay cả nước mắt cũng không dám chảy ra, chỉ có thể yên lặng nuốt vào trong bụng.

Thấy một màn này, Hoa Thụy công chúa trong lòng đã mừng thầm đến cực hạn.

Diêu Thành Siêu ơi Diêu Thành Siêu, ai bảo người của ngươi bắt nạt bản công chúa trên Vân Dao phi thuyền chứ? Hoa Thụy ta không thể tìm những tiểu nhân vật đó tính sổ, dù sao cũng phải tìm ngươi trút giận chứ?

Hừ hừ!

Hoa Thụy ta rất mang thù.

…

Mà ngay khi đoàn nữ 【Bách Thảo Viên】 ghé đến Cẩm Tú Hồ Trang, đồng thời thu xếp xong xuôi, 【Bách Luyện Đường Thiên Đoàn】 có lửa dục trùng sinh cũng giá lâm Cẩm Tú Hồ Trang.

Trên bầu trời, phi liễn xoay quanh rơi xuống.

Cánh chim lướt qua không khí, mang theo từng trận rung động của gió.

Trong xe, các sư huynh đệ Bách Luyện đường tinh thần phấn chấn, trong thần sắc phấn chấn lại xen lẫn khẩn trương, bộ dạng như vậy, giống như là muốn lao tới chiến trường vậy.

Vương Ninh Hi đứng lên, lại một lần nữa cổ vũ mọi người: “Các huynh đệ, khẩu hiệu của chúng ta là…”

“Tiên thành nam đoàn chúng ta mạnh nhất!”

“Mục tiêu của chúng ta là…”

“Một lưới bắt hết! đón các lão bà về nhà!”

“Được được được.” Vương Ninh Hi cũng sĩ khí bùng nổ nói: “Đi, ta dẫn mọi người đi đón chị dâu, còn có sư nương về nhà.”

“Ngao ô ngao ô!”

Tiếng quát giống như tiếng sói tru kích động quanh quẩn bên trong buồng xe, thật lâu không dứt.

…

Chương 153: Yêu trả lời không để ý tới! Leo mãi không nổi!

…

“Các tiểu thư, đàn ông độc thân Bách Luyện đường đều tới.” Bên kia, Hoa Thụy công chúa cũng đang chắp tay sau lưng, tiểu đại nhân nói, “Tương lai luyện khí sư sẽ càng ngày càng nổi tiếng. Những người đàn ông độc thân này đều là tiềm lực a, nếu muốn giải quyết các chị em độc thân, hãy xốc lại tinh thần cho ta.”

Lời này vừa nói ra.

Các Linh Thực sư của Bách Thảo viên lập tức tinh thần tăng lên gấp trăm lần, trong ánh mắt cũng dấy lên ý chí chiến đấu.

Thấy một màn này, Tuy Vân công chúa cũng âm thầm hài lòng.

Nha đầu Hoa Thụy này mặc dù tinh nghịch, nhưng đầu óc vẫn rất tốt. Nhất là đang mê hoặc nhân tâm, nha đầu này quả thực chính là thiên phú dị bẩm.

“Đến rồi đến rồi.” Lúc này, Vương quản sự từ bên ngoài vọt vào, thông báo cho mọi người: “Bách Luyện chân quân đã đến.”

Lúc này các cô nương bắt đầu nhìn chằm chằm ra cửa chờ mong, mỗi người đều toả sáng rạng rỡ, thần thái sáng láng.

“Xì!”

Chỉ có “Nhà tài trợ” Diêu Thành Siêu, lại khịt mũi coi thường.

Hắn cùng các Luyện Khí sư của Bách Luyện Đường cũng giao tiếp không ít, đó đều là một đám trạch nam lôi thôi, miệng bẩn thỉu, đều là kỹ thuật đi lại, không có chút ý nghĩa nào.

Diêu Thành Siêu mới không tin, chỉ những tử trạch nam Bách Luyện Đường kia, cũng có thể đuổi kịp các cô nương Linh Thực sư tươi ngon mọng nước này? Chơi mộng ban ngày còn tạm được.

Được rồi ~ bản công tử vẫn nên uống chút rượu, mượn rượu tiêu sầu, thuận tiện chờ xem trò cười trong chốc lát đi ~

“Rào!”

Một trận gió nhẹ thổi qua, giai điệu du dương động lòng người bỗng nhiên từ xa đến gần, theo gió mà đến.

Tiết tấu nhẹ nhàng cực kỳ tẩy não, cơ hồ là trong nháy mắt, đã để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Đây là âm nhạc tự chế mà Vương Ninh Hi dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại, còn đặc biệt dùng kỹ thuật công phóng để phóng lớn âm lượng, âm thanh chấn động khiến lòng người đập mạnh.

Mấy thứ này nói riêng về kỹ thuật thì không tính là quá cao, với kỹ thuật luyện khí và năng lực sáng tạo của Vương Ninh Hi, luyện chế gần như không tốn nhiều sức.

Đạp lên tiếng nhạc này, thiên đoàn nam tử dựa theo nhiều lần luyện tập qua rất nhiều lần, trong nháy mắt, một người tiếp một người bước vào hội trường liên nghị.

Cửu sư huynh dẫn đầu tiến vào 【La Vĩnh Thiên】.

Hắn ta mặc một bộ áo trắng, phía sau còn đeo một thanh bảo kiếm.

Trang phục rộng rãi thiết kế che giấu chỗ thiếu hụt trên hình thể của hắn, ngược lại nổi bật ra thập phần tiêu sái, kiểu tóc chuyên môn thiết kế cũng làm cho hắn vốn là ngũ quan xuất sắc đặc biệt nổi bật ra, liếc mắt nhìn lại, mày kiếm mắt sáng, trác tuyệt bất phàm.

Ngay cả vẻ cô ngạo giữa hai hàng lông mày cũng biến thành điểm cộng.

Nhiều lần huấn luyện, cũng làm cho La sư huynh từ từ mất đi sự không tự tin, bây giờ đi lại, đi lại nhẹ nhàng, tư thái tiêu sái thong dong không nói nên lời, làm cho lòng người say mê.

“Bạch Y Kiếm Thánh La Vĩnh Thiên, dưới vẻ bề ngoài cao ngạo lạnh lùng kia của hắn, ẩn giấu một trái tim nóng bỏng vĩnh viễn không tắt…” Vô cùng hiển nhiên, trong âm nhạc bối cảnh không ngờ còn có giới thiệu bên cạnh.

“Phốc!”

Diêu Thành Siêu phun ra một ngụm rượu lâu năm, cả người đều trợn mắt há hốc mồm.

Đây, đây là La Vĩnh Thiên?

Trong ấn tượng của hắn, mặc dù La Vĩnh Thiên là một gia hỏa có kỹ thuật luyện khí rất mạnh, lại gầy như cây rỗ, tại sao thoáng cái đã biến thành nam thần?

“Trang phục này?!” Hoa Thụy công chúa tức giận đến dậm chân, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đây không phải học cách ăn mặc của gia gia ta sao? Thật là quá đáng! Đúng là ngu ngốc!”

Tuy Vân công chúa ở một bên cũng hơi kinh ngạc.

Đích thật là… Có chút quá mức!

An Nghiệp công tử ôn hòa ấm áp, giống như khí độ trích tiên hạ phàm, há có thể người khác mô phỏng lung tung là có thể bắt chước giống như vậy? Nhất là một vòng cao ngạo kia, ít nhiều cũng có chút cố ý, giống như là đang cố ý làm nổi bật mình có bao nhiêu khác người vậy.

Nhưng cho dù là hàng nhái, La Vĩnh Thiên vẫn khiến rất nhiều Linh Thực sư cô nương chú ý.

Rất rõ ràng, có không ít cô nương thật đúng là ăn cái trò này.

Ánh mắt các nàng lập tức đều sáng lên, ánh mắt nhìn về phía La Vĩnh Thiên đều có chút đăm đăm, gương mặt cũng có chút đỏ lên, rất rõ ràng là động tâm.

Dù sao, các nàng cũng không phải công chúa Tuy Vân, không bắt bẻ như vậy.

“Kế tiếp, xin xem một đoạn giới thiệu vắn tắt cá nhân của Kiếm Thánh áo trắng.”

Theo thanh âm vang lên bên cạnh, Vương Ninh Hi mang theo một đám nhân viên, chuyển màn hình tinh thạch tới, kết nối với một khối Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn mới, thông qua màn hình biên tập tỉ mỉ phát ra.

Loại màn hình tinh thạch này, đều là từ trong di tích Thần Vũ hoàng triều đào ra.

Bách Luyện Chân Quân làm một trong mấy vị luyện khí đại tông sư hiếm có của tiên triều, tự nhiên cũng là quân chủ lực khảo cổ học cùng khôi phục kỹ thuật luyện khí của Thần Vũ hoàng triều, ngay cả những đệ tử dưới trướng hắn cũng đều là cốt cán hạch tâm, loại khảo cổ bảo vật này trên tay bọn họ tự nhiên có không ít.

Mà Vương thị, từ rất nhiều năm trước đã bắt đầu nghiên cứu màn hình Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn và tinh thạch, đối với nguyên lý hạch tâm vẫn luôn đi ở tuyến đầu, thậm chí, trong đại điện nhiệm vụ của Vương thị đã sớm dùng đến kỹ thuật liên quan. Nói không chừng, không bao lâu, màn hình tinh thạch đã có thể bị phỏng chế ra.

Vương Ninh Hi cũng từng tham dự các nghiên cứu tương quan, đối với công năng và cấu tạo của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn và màn hình tinh thạch tự nhiên tương đối hiểu rõ. Trên cơ sở ban đầu, ưu hóa một chút kỹ thuật của hình ảnh và hình xếp và phát sóng đối với hắn mà nói cũng không tính là rất khó.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Theo thao tác của nhân viên công tác, trên màn hình tinh thạch xuất hiện tình cảnh 【Bạch Y Kiếm Thánh La Vĩnh Thiên】 tu luyện kiếm thuật. Hắn áo trắng tung bay, tung bay trên dưới, mỗi một lần vung kiếm đều tràn đầy vẻ đẹp và nghi thức của kiếm đạo.

Mặc dù loại trình độ kiếm đạo này, ở trong mắt Tuy Vân công chúa chính là trăm ngàn lỗ hổng, thuần túy chính là võ đài, đi tới chiến trường ngoại vực sẽ bị yêu ma ngoại vực đánh cho ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra được.

Nhưng nó đẹp trai a!

Các sư muội Linh Thực ở đây cũng không phải cao thủ đỉnh cao gì, ánh mắt, tầm mắt lại kém xa Tuy Vân công chúa vạn dặm, xem múa kiếm cũng chỉ là xem náo nhiệt, nhìn đẹp mắt mà thôi, tự nhiên cũng không có bắt bẻ như vậy.

Càng đừng nói, động tác múa kiếm của La Vĩnh Thiên đều là đặc biệt thiết kế qua, không cầu giết địch, chỉ cầu đủ đẹp trai,

ngay cả góc độ quay phim đều là điều chỉnh tỉ mỉ, ba phần kiếm thuật đều có thể đấu thành mười phần.

Nội tình kiếm thuật của La Vĩnh Thiên vốn còn có thể, bị đóng gói như vậy, tự nhiên càng hấp dẫn người.

Ánh mắt của không ít muội tử đều dần dần bắt đầu tỏa sáng.

Sau đó lại là cảnh tượng Bạch Y Kiếm Thánh La Vĩnh Thiên công tác. Hắn vẫn là một thân trang phục tinh xảo phiêu dật, dùng tinh thần lực cường đại khống chế hỏa diễm lò luyện, đem hạng mục tài liệu dung luyện phân giải, rèn luyện tinh hoa, lại đem chúng dựa theo tỉ lệ đặc biệt tiến hành các loại dung hợp kỳ diệu, hóa thành tài liệu hợp kim đặc tính.

Trong mắt các cô, luyện khí vốn là khô khan không thú vị.

Nhưng nội dung biểu hiện trong hình đều là biên tập tỉ mỉ, lược bỏ quá trình rườm rà, chỉ nhô ra trọng điểm, hơn nữa bối cảnh âm nhạc cùng lời thoại sắc nhọn, cùng với La sư huynh Kiếm Thánh Phạm Nhi sắc bén phối hợp, ngược lại khiến các cô nương say sưa thích thú.

Sau đó lại là một đoạn bình luận bằng hữu tốt.

Các sư huynh đệ liên tiếp bình luận hoặc đùa hoặc tổn hại, nhất thời lại chọc cho các cô nương cười ha ha. Đám bạn hư này quá xấu, hoàn toàn là đang nâng cao gốc gác của sư huynh La.

Kể từ đó, La sư huynh sau khi bị dập nát hình tượng chỉ một thoáng đã trở nên "bình dị gần gũi"

Mà ngay khi lực chú ý của mọi người đều bị màn hình tinh thạch hấp dẫn đồng thời, Vương Ninh Hi lại đang quan sát phản ứng của các cô gái, đồng thời lấy quyển sổ nhỏ ra ghi chép tình huống.

Số một, số bốn, số bảy, số mười ba, cô gái số mười lăm, hình như ăn phải khoản này, quay đầu lại có thể để La sư huynh tiếp xúc vòng thứ hai có mục tiêu.

"Người tiếp theo ra sân chính là "lúc Bách lạc lạc ta đã sinh, lúc bách hoa cảm tạ thì 'Khí vận' 'Bách hoa công tử' đã chết. Hắn bình thường thích hoa, thích họa, thích mỹ nhân, là một lãng tử trời sinh tính tình phong lưu phóng khoáng, vô câu vô

thúc. Danh ngôn của hắn là ‘Trong Bách hoa tùng tùng có phiến lá không dính thân’, là một hoa hoa công tử điển hình, các cô nương tốt ngàn vạn lần không nên để ý đến hắn, bởi vì ngươi sẽ làm cho ngươi rơi vào bể tình mà không thể tự kềm chế được.”

Theo âm nhạc thay đổi, “Hoa Mãn Lâu” tiêu sái ra sân.

Tóc dài của hắn xõa ra, tay áo phiêu phiêu, ngay cả đuôi lông mày khóe mắt đều nhộn nhạo xuân quang ý cười.

Hắn cầm trong tay một cây bút, tiện tay vẩy mực, trong chớp mắt liền vẽ ra một bộ mỹ nhân đồ sống động như thật, đưa cho một vị cô nương đang nhìn chằm chằm hắn.

“Bức giống như vậy!” Linh Thực sư cô nương kia nhất thời ôm má rơi vào si mê. Đây quả thực là nam thần yêu đương hoàn mỹ. Bên cạnh mấy cô nương trong ánh mắt đều tràn ngập hâm mộ ghen tị.

“Mọi người chú ý, “Hoa Mãn Lâu” là nghệ danh của thất sư huynh, tên thật của hắn mọi người có thể tự mình chậm rãi tìm tòi.” Vương Ninh Hi lại nhanh chóng bổ sung một câu.

Kỳ thật tên thật của Thất sư huynh là 【Hoa Đại Tráng】, nhưng vẽ tranh xác thực có thiên phú, rất nhiều bản vẽ luyện khí đều là hắn vẽ, trừ cái đó ra, hắn còn phụ trách đối với sản phẩm luyện khí tiến hành trang sức cùng nhuận sắc sau cùng.

Đi ra ngoài hành tẩu giang hồ, dựa vào nghệ danh chống đỡ cục diện cũng là chuyện rất bình thường.

Sau đó tự nhiên lại là liên tiếp giới thiệu hình ảnh cá nhân, đem hình tượng Hoa sư huynh, tính cách càng sinh động hơn hiện ra ở trước mặt các cô nương. Cuối cùng, càng là không thiếu các huynh đệ vạch trần lẫn nhau khâu cuối cùng, đem tên thật của Thất sư huynh 【Hoa Đại Tráng】 bạo lộ ra, rước lấy tiếng cười lớn của các cô nương.

Vô cùng rõ ràng, Hoa sư huynh cũng đưa tới một mảnh chú ý.

Ngay sau đó, lại là người thứ ba, thứ tư… mỗi người lúc xuất hiện, hình tượng và thiết lập người khác nhau, đều có trí nhớ đặc biệt của mình, làm cho người ta có cảm giác mới mẻ, có phong cách riêng.

“Hừ! Chơi mánh khóe cũng không tệ, nhưng xét đến cùng, vẫn còn kém một chút.” Tuy Vân công chúa cảm thấy có chút nguy cơ.

Bởi vì các cô nương Linh Thực sư biểu hiện quá nhiệt tình, âm thầm thảo luận cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hưng phấn.

Nàng kìm lòng không được nhìn Lan Hinh Vương.

Lan Hinh Vương vẫn bình tĩnh như thường, bình tĩnh không gợn sóng, hiển nhiên những chiêu trò này căn bản không ảnh hưởng đến nàng.

Tuy Vân công chúa lúc này mới thở dài một hơi.

Chỉ cần Lan Hinh lão tổ có thể làm được Bách Luyện chân quân, cho dù Vương Ninh Hinh làm nhiều công việc hơn nữa, cũng chỉ làm áo cưới cho Bách Thảo Viên mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, Tuy Vân công chúa lạnh lùng nhìn lướt qua Vương Ninh Hi.

Trong lòng nàng càng không thích tiểu tử thúi này, cả ngày chỉ biết uống trà, không làm việc đàng hoàng.

Đúng vậy, nàng đã từ chỗ Hoa Thụy công chúa học được không ít từ mới, cũng hiểu rõ Vương Ninh Hi đó chính là sáo lộ siêu cấp trà xanh.

Mà Vương Ninh Hi đối mặt với ánh mắt của Tuy Vân công chúa, lại vô cùng lễ phép gật đầu thăm hỏi.

Trong ánh mắt va chạm với ánh mắt, lại tuôn ra liên tiếp tia lửa.

Các vị sư huynh đệ lần lượt lên đài, mỗi người kéo một nhóm người chú ý, bầu không khí hiện trường cũng bị thổi phồng lên đến cực hạn.

Lúc này, Bách Luyện chân quân với tư cách là trục lớn cuối cùng, cũng giẫm lên bối cảnh âm nhạc hùng vĩ.

Trải qua thiết kế và cải tạo hình tượng trên phạm vi lớn, Bách Luyện chân quân hiện giờ có thể dùng từ thoát thai hoán cốt để hình dung.

Hiện giờ hình tượng của hắn là một đại thúc trung niên chân thành chững chạc, tuổi tác không chỉ không có trở thành điểm giảm của hắn, ngược lại làm cho trên người hắn nhiều hơn một loại cảm giác khoáng đạt và thoải mái, hơn nữa hắn bước đi trầm ổn, ánh mắt thâm thúy kiên định, cực kỳ giống một đại nhân vật chưởng khống tất cả, hơn nữa là nhân vật trưởng lão Bá Đạo.

Lan Hinh Vương sửng sốt.

Đây, đây là Bách Luyện chân quân?

Làm sao có thể? Trước đây hắn hoàn toàn không có hình tượng này, nhất là khí chất nội tại mà hắn thể hiện ra, hoàn toàn không phải Bách luyện chân quân mà nàng biết.

Lan Hinh Vương khó hiểu trong lòng.

Nhưng theo nội dung xuất hiện trong biên tập hình ảnh nhân vật sau này, nàng ngược lại dần dần "Hiểu".

Bách Luyện Chân Quân bây giờ sớm đã không còn là thanh niên chất phác năm đó vây lấy nàng, nửa ngày sau nghẹn không ra một câu.

Nó đã trải qua rất nhiều, đạt được rất nhiều thứ, càng nhiều hơn, chỉ lưu lại mỗi mình nó là một tấm lòng son chưa từng tắt, vẫn luôn nỗ lực để Nhân tộc quật khởi.

Hắn giống như một vò rượu, theo thời gian ấp ủ, càng lắng đọng cùng thâm thúy, như ẩn như hiện, thật giống như cho người ta bí mật và vận vị vô tận chờ khám phá ra.

"Rượu có mạnh hơn nữa, cũng không thể dập tắt được nỗi nhớ vô tận của ta đối với nàng."

Theo câu thoại trắng này, trái tim lặng lẽ của Lan Hinh Vương đột nhiên rung động.

Hắn ta, đang nói ta sao?

Nàng không khỏi có chút bối rối. Nếu như Bách Luyện chân quân đối với nàng triển khai truy cầu nóng bỏng, vậy nên làm cái gì bây giờ? Là nên tiếp xúc thử xem sao? Không, như vậy quá mất mặt.

Hay là nên quyết định thật nhanh từ chối? Không, như thế quá vô tình.

Hoặc là như Hoa Thụy nói, thực hành 'Nhược Nhược Ly, chợt lạnh chợt nóng', bát tự cao đoan trà xanh? Cái này, lại giống như quá không biết xấu hổ.

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Lan Hinh Vương có chút loạn.

"Mỗi một vị mỹ nữ ở hiện trường, đều sẽ đạt được ba gốc linh hoa." Lúc này, giọng Vương Ninh Hi bỗng nhiên vang lên, "Các ngươi có thể tặng linh hoa cho người đàn ông mà ngươi cảm thấy động lòng. Nhớ kỹ, mỗi người chỉ có thể lựa chọn ba người đàn ông động lòng, chú ý, chỉ có thể lựa chọn ba người, có thể ít, nhưng không thể nhiều. Hơn nữa trong giao lưu vòng kế tiếp, chỉ có người tặng hoa mới có thể trao đổi với người được tặng hoa, những người còn lại một mực không được tiếp xúc."

Trong lúc nói chuyện, nhân viên công tác dâng linh hoa lên, không nhiều không ít, mỗi người quả nhiên chỉ có ba đóa.

Nhưng mà, theo lễ tặng hoa viên đến, không khí hiện trường lại lâm vào trong yên tĩnh.

Những Linh Thực sư muội tử này thường xuyên làm việc và trưởng thành trong Bách Thảo viên, hoàn cảnh tương đối đơn thuần, tiếp xúc với ngoại giới cũng không nhiều, mặc dù trong lòng mỗi người đều động tâm nam tử, nhưng cũng không ai muốn làm chim đầu đàn, cả đám ngượng ngùng không chịu nhúc nhích.

Vương Ninh Hi đã sớm dự liệu được tình huống này, cười híp mắt bắt đầu châm lửa: "Xem ra các sư huynh của Bách Luyện đường chúng ta không có chút mị lực cá nhân nào, thế mà lại không có ai có cảm giác động tâm đối với bọn họ. Như vậy đi, trước tiên bắt đầu từ sư huynh Bạch Y Kiếm Thánh La Vĩnh Thiên đi. Ta đếm tới mười, nếu như lại không có người nào tặng cho hắn tâm động linh hoa, chúng ta sẽ loại bỏ hắn, đày hắn đến Đông Càn quốc, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt các ngươi nữa."

"Mười, chín…"

Vương Ninh Hi còn chưa tới tám, đã có Linh Thực sư muội không nhịn được, nhăn nhăn nhó nhó đi tới đưa lên một gốc linh hoa, sau đó, lại là gốc thứ hai, gốc thứ ba!

Kiếm Thánh La Vĩnh Thiên áo trắng, tổng cộng lấy được năm gốc linh hoa.

Có người kéo xuống, bầu không khí hiện trường dần dần trở nên náo nhiệt, các sư huynh đệ còn lại cũng lục tục nhận được linh hoa.

Dù sao, củ cải rau xanh đều có chỗ tốt, có người thích "Nam thần", cũng có người thích "Phuồng tử" phóng đãng không kềm chế được, có người thích tài tử tài hoa hơn người, liền có người thích khôi hài hài hài hước có thể làm cho người ta cảm thấy đáng tin cậy.

"Quá ít! Loại hình ta thích quá nhiều, ta muốn có thêm hai gốc linh hoa."

"Ta cũng phải lấy thêm Linh hoa ~ ta lấy thêm một gốc là đủ rồi."

"Vạn nhất ta cho ra mục tiêu ba gốc linh hoa, bọn họ cũng không tuyển được ta thì làm sao bây giờ?"

Rất nhanh, Linh Hoa trong tay các nàng Linh Thực sư toàn bộ đều được đưa ra ngoài, nhưng còn cảm thấy không đủ, nhao nhao bắt đầu kịch liệt kháng nghị.

Mỗi một Linh hoa chỉ có thể trao đổi cùng một nam tử tâm động.

Tâm động quá nhiều, nhưng linh hoa lại chỉ có ba đóa, như vậy làm sao đủ?

Nhân tâm đều là tham lam, muốn nếm thử hương vị cá, tự nhiên cũng muốn ăn một miếng tay gấu.

"Kháng nghị vô hiệu." Vương Ninh Hi vẻ mặt nghiêm túc, tỏ vẻ kiên quyết không cho các nàng mở cái lỗ hổng này, "Tương lai người có thể làm bạn với các ngươi cả đời cũng chỉ có thể có một cái, các ngươi hiện tại tốt xấu gì cũng có ba đóa linh hoa, có ba lần lựa chọn, vậy là đủ rồi. Cho linh hoa đều cẩn thận suy nghĩ, cân nhắc cẩn thận, sau khi cân nhắc xong, lại cho. Ai dám hồ đồ nữa, liền trục xuất liên nghị."

Quy tắc nghiêm khắc như thế, lập tức khiến các cô nương đều vô thức nghiêm túc cẩn thận.

Thậm chí, trong đó còn có mấy người mặt dày đem linh hoa tùy ý đưa ra, sau đó lại cẩn thận cân nhắc đưa cho đối tượng mục tiêu.

Trừ cái đó ra, cũng có chút Linh Thực sư các cô nương bắt đầu tính toán tỷ lệ thắng của mình. Tỷ như vị sư huynh nào đó rất được hoan nghênh, cầm sáu bảy gốc linh hoa, như vậy xác suất cuối cùng "người hữu tình thành quyến thuộc" là rất thấp.

Tâm tư hoạt lạc bắt đầu "Thấp" lên, nhắm ngay mục tiêu của một ít các sư huynh Bách Luyện đường tương đối lạnh nhạt.

Thậm chí, ngay cả bách luyện chân quân của lão nam nhân cũng thu được bảy đóa linh hoa. Không, xác thực mà nói, hắn là người nhận được nhiều linh hoa nhất.

"?"

Lông mày Lan Hinh Vương dần dần nhíu lại.

Theo linh hoa Bách Luyện Chân Quân thu được càng ngày càng nhiều, mi tâm của nàng cũng càng ngày càng nhíu chặt.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, lúc trước Bách Luyện Chân Quân kia nàng cơ hồ không để ở trong lòng, hôm nay thế mà đã triệt để thoát thai hoán cốt, tựa hồ rất được hoan nghênh.

Nàng càng là không ngờ tới, các cô nương linh thực vốn không rên cũng không rên, da mặt lại dày như thế, còn đem linh hoa hiến cho Bách Luyện chân quân.

Hừ!

Các nàng chẳng lẽ không biết, vô luận là tu vi, thân phận, địa vị, hay là tuổi tác, giữa các nàng cùng Bách Luyện chân quân đều tồn tại khoảng cách cực lớn sao?

"Lan Hinh Vương a di." Hoa Thụy công chúa chớp đôi mắt to ngập nước nhìn Lan Hinh Vương, lại nhìn nhìn Bách Luyện chân quân, nghi hoặc nói: "Ngài không định dâng linh hoa lên sao?"

Căn cứ quy tắc, Lan Hinh Vương tự nhiên cũng được phân đến ba đóa linh hoa, thậm chí ngay cả Tuy Vân công chúa cũng có ba đóa.

Cô nương cả trận, cũng chỉ có Hoa Thụy công chúa không có Linh Hoa. Dù sao nàng mới tám tuổi, Vương Ninh Hi tự nhiên nghiêm cấm nàng quấy rối.

Lan Hinh Vương nhéo nhéo linh hoa trong tay, thoáng có chút do dự.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Bách Luyện chân quân lại nhận được một đóa linh hoa, linh hoa trước mặt đã đạt tới tám đóa, nàng thoải mái nở nụ cười: "Bổn vương cũng lớn tuổi rồi, làm sao có thể tranh nam nhân với các tiểu cô nương được? Vẫn là đem cơ hội nhường cho các nàng đi."

Dứt lời, đầu ngón tay nàng huyền khí hơi động một chút, ba đóa linh hoa lập tức hóa thành bột mịn, theo gió phiêu tán ra, tiêu tán vô hình.

"Chuyện này, như thế này không tốt lắm đâu?" Hoa Thụy công chúa lập tức sinh ra dự cảm không ổn: "Căn cứ theo quy tắc của Tứ thập thất thúc, không có linh hoa thì không được giao lưu, không phải là bỏ cuộc rồi sao?"

"Ta lại cảm thấy Lan Hinh lão tổ không sai." Tuy Vân công chúa tán thưởng, "Lan Hinh lão tổ là thân phận gì chứ, sao lại tự hạ thân phận như thế? Hơn nữa Bách Luyện chân quân đã sớm yêu căn thâm sâu với lão tổ chúng ta. Hoa Thụy ngươi yên tâm, Bách Luyện chân quân chạy không thoát, hắn khẳng định sẽ ném hết những đóa linh hoa kia đi, sau đó một mình tìm Lan Hinh lão tổ, nghĩ biện pháp lấy lòng nàng."

Lan Hinh Vương ngồi đoan trang nhấp một ngụm linh trà do Vương quản sự đưa tới, dáng vẻ dương dương tự đắc: "Tuy Vân ngươi chớ nói bậy. Ta với Bách Luyện chính là bạn cũ, nếu là bằng hữu, cho dù uống trà ôn lại chuyện cũ cũng là chuyện bình thường."

Vô cùng rõ ràng, nàng đối với lời nói của Tuy Vân công chúa có chút tán đồng.

Với thân phận của nàng, há có thể chủ động đi dán Bách Luyện chân quân?

“Ách…”

Hoa Thụy công chúa nhìn Lan Hinh Vương, lại nhìn nhìn Bách Luyện chân quân và Vương Ninh Hinh ở xa xa, dự cảm bất thường trong lòng càng ngày càng đậm.

Vương Ninh Hi lúc này cũng phảng phất nhận ra ánh mắt chăm chú của Vương Anh Điệp, nghiêng đầu qua nhấp nháy mắt với nàng, nụ cười đặc biệt ôn hòa ấm áp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ngao Điệp lập tức xụ xuống.

Xong rồi, xong rồi, phiền toái lần này, rõ ràng là bị thối tứ thập thất thúc kia đoán trúng.

Cẩn thận ngẫm lại, bắt đầu từ lúc Tứ Thập Thất thúc mang theo đoàn nam Bách Luyện đường tiến vào, tình huống liền hoàn toàn rơi vào trong khống chế của hắn, đạo cụ là hắn chuẩn bị, quy tắc trò chơi cũng là hắn chế định, tất cả rõ ràng ngay từ đầu đã là cạm bẫy của hắn.

Các nàng trái lại rõ ràng chiếm được tiện nghi địa điểm chọn lựa, nhưng lại một chút cũng không có thể hảo hảo lợi dụng, quá thất sách!

Lan Hinh Vương a di, Tuy Vân tỷ tỷ, các ngươi đều quá non.

Tứ Thập Thất thúc nhà ta, ông ta chính là người to gan lớn mật đến dám từ hôn! Hơn nữa, sau khi trải qua nhiều khó khăn trắc trở như vậy, Tứ Thập Thất thẩm vẫn si mê không hối hận với Tứ Thập Thất thúc, không ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của hai người, có thể thấy Tứ Thập Thất thúc có địa vị cao như thế nào.

Trong nhà hiếm thấy cay, Tứ Thập Thất thúc nàng tuyệt đối là một trong những kỳ hoa đứng đầu.

Không thể không nói, Vương Cũng Điệp không hổ là hậu duệ Vương thị, đối với hung hiểm mà người Vương gia đối đầu có nhận thức tỉnh táo. Nàng còn nhỏ tuổi, lại là người dự đoán chuẩn xác nhất hiện trường.

Quả nhiên là vậy.

Lúc này, Vương Ninh Hi đang lặng lẽ truyền âm cho Bách Luyện chân quân: “Sư tôn, người nhìn thấy rồi chứ?”

“Ninh Kham…” Bách Luyện Chân Quân giọng điệu chua xót, truyền âm cũng có chút run rẩy, “ta không ngờ rằng, nàng vậy mà thật sự thờ ơ. Ta thua rồi!”

“Đây là kết quả đương nhiên. Sư tôn ngài trước kia đã quá hạ thấp tư thái. Trong mắt nàng, ngài chính là một lão cẩu có cũng được mà không có cũng không có, thậm chí đã sớm quên mất. Nàng tự nhận mình chỉ cần một ánh mắt, ngài sẽ hấp tấp đi lên lấy lòng nàng, tự nhiên cũng sẽ không để ngài ở trong lòng.” Vương Ninh Hinh lại lần nữa châm lửa, lập tức chuyển đề tài, lại nói: “Nếu giữa hai chúng ta đánh cuộc ngài già mà thua, kế tiếp ngài phải làm việc toàn bộ theo kế hoạch của ta. Ngài ngàn vạn lần phải nhịn xuống, đừng trượt chân, nếu không, cả đời này ngài cũng không thể đáp ứng được Lan Hinh Vương.”

“Ta hiểu rồi!” Bách Luyện chân quân gật đầu, ánh mắt cũng dần trở nên kiên định, truyền âm nói: “Cứ làm theo lời ngươi nói đi.”

Vừa dứt lời, Bách Luyện chân quân liền đi xuống đài, kiên định đi về phía Lan Hinh Vương.

Lan Hinh Vương nhếch miệng cười, tiếp tục uống linh trà.

Lúc này đây, Bách Luyện cho nàng ấn tượng không tệ, khiến nàng hứng thú. Đợi lát nữa hắn tới, nàng sẽ cố gắng cùng hắn trò chuyện một chút, tiếp tục đưa ra quyết định bước tiếp theo.

Nào có thể đoán được.

Bách Luyện Chân Quân đi tới nửa đường liền ngừng lại, ánh mắt thâm thúy, giọng nói nhu hòa hướng về một tiểu cô nương Linh Thực sư bên cạnh nói: “Đa tạ linh hoa ngươi đưa, ta cũng rất có hảo cảm với ngươi, ta hy vọng chúng ta có thể thâm nhập sâu một chút, sâu sắc hiểu biết đối với nhau một chút.”

Linh Thực sư tiểu cô nương nhất thời vừa thẹn vừa mừng, liên tục gật đầu đồng ý.

Tuy tuổi của Bách Luyện Chân Quân hơi lớn một chút, nhưng hắn lại có phong độ lại có hương vị, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt đáng tin cậy, còn là Luyện Khí Đại Tông Sư nổi tiếng boong boong, so với những người trẻ tuổi nóng nảy kia thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Về phần tuổi tác, hắn chính là Lăng Hư cảnh cường giả, cho dù lớn tuổi một chút cũng có thể sống thật lâu, nói không chừng so với chính mình sống còn lớn hơn một chút, sợ cái gì?

“Răng rắc!!”

Chén linh trà trong tay Lan Hinh Vương vỡ nát, mảnh vỡ rơi đầy đất.

Cả người nàng cũng cứng đơ tại chỗ, sắc mặt cũng lúc xanh lúc đỏ, trở nên cực kỳ mất tự nhiên.

Làm sao có thể?

Làm sao có thể?!

Lão già kia, hắn làm sao có thể bắt chuyện với tiểu cô nương kia? Chẳng lẽ nói, hắn kỳ thật căn bản không có si tâm không hối hận như vậy?

…

Chương 154: Tiên Hoàng tức giận! Một lưới bắt hết.

…

“Xin lỗi, Lan Hinh lão tổ.” Tuy Vân công chúa cũng không nghĩ tới sẽ có kết quả này, nàng nắm tay Lan Hinh Vương, nhẹ giọng an ủi: “Là ta không nghĩ tới lòng người sẽ thay đổi, hay là chúng ta rút đi?”

“Tuy Vân tỷ tỷ, bản thân tỷ còn chưa yêu ai thì đừng chỉ huy lung tung nhé?” Hoa Thụy công chúa khoanh tay trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, “Đối phó với loại đàn ông cặn bã này thì phải cho hắn một bài học sâu sắc. Nên dụ dỗ hắn vào tay trước, sau đó hung hăng hất hắn ra, để hắn hưởng thụ tư vị đã mất.”

“Hoa Thụy, thằng nhóc nhà ngươi thì biết cái gì?” Tuy Vân công chúa vỗ vỗ đầu nàng, vẻ mặt không nói gì, “Ta chưa từng yêu đương, chẳng lẽ ngươi đã nói qua? Nếu thật muốn theo tính tình của ta, nên cho lão già cặn bã này một cái bao tải, hung hăng đánh cho một trận rồi ném vào Loạn Hồn Dương cho cá ăn.”

“Thiếp nghị, ta tán thành không được sao?” Hoa Thụy công chúa xoa đầu nhỏ, vẻ mặt ủy khuất, “Tuyết Vân tỷ tỷ đúng là một công chúa bá đạo.”

“Chuyện này, kỳ thật cũng không trách hắn được.” Lan Hinh Vương sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên nói: “Dù sao tuổi tác các nàng lớn nhất mới vài trăm tuổi, mà ta đã ba ngàn tuổi rồi, đương nhiên không thể hào hoa phong nhã như các nàng được.”

“Lan Hinh lão tổ, ngài vẫn hướng về hắn nói chuyện sao?” Tuy Vân công chúa tức giận vô cùng.

“Cũng không phải…” Lan Hinh Vương cau mày, miễn cưỡng tự xét lại: “Chỉ là muốn nhớ lúc trước khi còn trẻ, ta chẳng lẽ mắt cao hơn đầu, ngay cả sắc mặt tốt cũng không cho hắn bao nhiêu.”

Ngay lúc các nàng đang nói chuyện.

Đại hội liên nghị cũng được tiến hành hừng hực khí thế.

Dưới tác dụng của mỹ vị mỹ vị và linh tửu, bầu không khí trong sân cũng dần dần trở nên hòa hợp. Các vị sư huynh đệ giống như những đóa hoa tươi kiều diễm nở rộ, cùng các lộ oanh oanh yến yến trao đổi, tâm sự với nhau.

Bọn họ sống cả đời, nói chuyện với nữ nhân cộng lại, sợ là cũng không nhiều bằng bữa cơm này.

Mà điều này, không thoát khỏi quan hệ với đặc huấn lúc trước.

Chiến thuật của Vương Ninh Hi không thể nghi ngờ là mười phần thành công. Dưới ánh mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh của hắn quét qua, đã phát hiện ra vô số đôi nam nữ nhìn đúng rồi, lén lút rời đi.

"Đáng giận" nhất, đương nhiên phải đến mấy trăm Luyện Chân Quân rồi. Hắn giống như là một con bướm già, du tẩu ở trong bụi hoa tươi mềm mại, từ đầu tới cuối cũng không có liếc mắt nhìn Lan Hinh Vương một cái.

Tuy Vân công chúa nhịn lại nhịn, nhiều lần thiếu chút nữa nhịn không được nghĩ dứt khoát rời đi, nhưng đều bị Lan Hinh Vương ngăn lại.

Cho đến cuối cùng, khúc cuối cùng người giải tán, đám chim mệt mỏi tựa hồ cũng đã tìm được về tổ.

Toàn bộ nhân viên, chỉ có trong nội tâm hai người tràn đầy chua xót và khổ sở.

Một trong số đó, dĩ nhiên chính là Diêu Thành Siêu công tử gần đây phong quang vô hạn.

Đối mặt với hóa đơn giá trị Thiên của Vương quản sự, trong lòng hắn chảy nước mắt hối hận. Sớm biết như thế, hà tất lúc trước hắn người nào không dễ trêu chọc, như thế nào hết lần này tới lần khác liền trêu chọc Hoa Thụy tiểu công chúa đây?

Còn một vị khác, lại là Lan Hinh Vương.

Đối mặt với hiện trường tịch mịch khi liên nghị điên cuồng kết thúc, trong lòng của nàng cũng là một chút yên lặng.

Nguyên lai Lan Hinh nàng, đã sớm không còn là nữ thần ban đầu.

Đối mặt với các Linh Thực sư trẻ tuổi, nàng đã không còn chút lực cạnh tranh nào đáng nói. Thời đại phồn hoa thuộc về nàng, đã đến lúc kết thúc.

Nàng uống một chén linh tửu cuối cùng, lượn lờ đứng dậy.

Không ngờ, ngay lúc nàng chuẩn bị rời sân, sau lưng bỗng dưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Bách Luyện Chân Quân: "Lan Hinh, đã lâu không gặp."

Lan Hinh Vương bỗng nhiên quay đầu, quả nhiên thấy Bách Luyện Chân Quân đang cười mà như không cười nhìn nàng.

Trong lòng nàng vừa động, vừa định chào hỏi, lại bỗng dưng lạnh mặt: "Ngươi không đi cùng những tiểu cô nương trẻ tuổi kia?"

"Ta tìm các nàng, chẳng qua là muốn thám thính thính, tình báo của nữ thần Lan Hinh trong lòng ta mà thôi." Bách Luyện chân quân thoải mái cười: "Lan Hinh, ngươi đây là đang ghen sao?"

"Quỷ tài ghen." Lan Hinh Vương trong lòng hoảng hốt, cả giận nói: "Bách luyện, ngươi không khỏi tự đánh giá mình quá cao. Ngươi cản ta làm gì? Bổn vương phải hồi phủ."

Nói xong, nàng vội vã lướt qua hắn rời đi.

Nào ngờ, nàng vừa mới đi chưa được hai bước, đã bị Bách Luyện Chân Quân mặt dày mày dạn ngăn lại.

Chỉ thấy bàn tay hắn khẽ đảo, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một quả cầu luyện khí màu ám kim, đưa về phía nàng: "Cách biệt lâu ngày, đây là lễ vật tặng cho ngươi."

Lan Hinh Vương câm nín một trận.

Thật đúng là luyện khí trực nam a, loại thời điểm này không đưa hoa, thế nhưng đưa một quả cầu kim loại. Mà thôi, xem ra hắn còn đặc biệt chuẩn bị lễ vật, coi như nể tình, cho hắn chút mặt mũi, nhận lấy trước đi.

Nào có thể đoán được, nàng vừa mới nhận lấy viên cầu kia.

Viên cầu luyện khí kia tựa như sống lại, bỗng dưng nở rộ như một nụ hoa.

Quang ảnh khiến người ta hoa mắt chiết xạ dưới ánh mặt trời, trong chớp mắt, một đóa hoa lan màu vàng mỹ lệ xuất hiện trong lòng bàn tay Lan Hinh Vương.

Lan Hinh Vương nhất thời một trận kinh hỉ.

"Đây là Vĩnh Hằng Chi Hoa ta bỏ ra rất nhiều năm, dùng tinh kim chế tạo. Bởi vì Lan Hinh trong lòng ta ngươi giống như Vĩnh Hằng Chi Hoa, vĩnh viễn không tàn tạ." Bách Luyện chân quân nhìn Vĩnh Hằng Chi Hoa trong tay Lan Hinh Vương, trong nụ cười mang theo một vòng thoải mái: "Vẫn không có cơ hội đưa ngươi đi, hôm nay nhờ phúc của Ninh Hinh coi như viên mộng rồi. Gặp lại Lan Hinh, ta muốn trở về đánh thợ rèn của ta, tiếp tục cống hiến cho Nhân tộc."

Dứt lời, hắn xoay người định đi.

"Chờ một chút!"

Lan Hinh Vương hoảng hốt, cơ hồ theo bản năng gọi hắn lại.

Bước chân của Bách Luyện Chân Quân dừng lại, quay đầu ngóng nhìn nàng.

"Tìm một chỗ uống một chén đi." Lan Hinh Vương vuốt mấy sợi tóc mai, khuôn mặt kiều diễm có chút phiếm hồng: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta chính là muốn cảm ơn lễ vật của ngươi. Còn nữa, ta muốn xin lỗi ngươi."

"Được nha."

Bách Luyện Chân Quân vui vẻ đồng ý.

Rất nhanh, hai người liền cùng nhau rời khỏi sân.

Nhìn bóng lưng hai người dần dần biến mất ở trong đường nhỏ dưới bóng cây, hai mắt Diêu Thành Siêu một mình lưu lại đăm đăm, lâm vào trong mê mang thật sâu.

Giờ phút này trong đầu hắn tràn đầy một ý niệm: ta là ai, ta ở nơi nào, ta muốn làm gì?

…

Lần này liên nghị gặp nhau, hiệu suất là cao nhất, cũng là lần liên nghị thành công nhất, thúc đẩy không biết bao nhiêu tiểu tình lữ, để cho bọn họ có cơ hội đi cùng nhau.

Theo bầu không khí yêu đương giữa các đệ tử Bách Luyện đường và các linh thực viên càng ngày càng đậm, ngay cả Lan Hinh Vương cũng dần dần sa vào thế công ôn nhu của Bách Luyện chân quân, chuẩn bị đàm phán một hồi hoàng hôn.

Tuy nhiên, điều khiến công chúa Tuy Vân bó tay nhất chính là, những nam nhân Bách Luyện Trực kia còn rất có "Bản lĩnh", chẳng những thành công ôm được mỹ nhân về, còn chiếm quyền chủ đạo sự nghiệp, lúc có việc yêu đương thì phải cảm khái một chút Đông Càn quốc hiện giờ tốt bao nhiêu, muốn đi xem phong cảnh khác biệt.

Thời gian dài, những tiểu cô nương Linh Thực sư kia cũng đều bị "Tẩy não", nhao nhao tỏ vẻ muốn đi Đông Càn lữ du lịch, hảo hảo mở mang kiến thức một phen.

Trận chiến này của Tuy Vân công chúa, xem như thua rối tinh rối mù, bồi thường phu nhân lại quay binh.

Mà lúc này.

Thông qua nhóm Huyền Giáp đầu tiên vận chuyển không vận của Diêu thị chống đỡ "Không cảng" của Tiên Triều, cuối cùng cũng đi xong chương trình, đến được cho phép và giao dịch, cũng thông qua đường bộ vận chuyển đến Huyền Giáp Ti.

Ngày hôm nay, chính là ngày Vương thị sản xuất Huyền Giáp thành phẩm.

Trong Huyền Giáp ti.

Trong kho cất giữ huyền giáp đèn đuốc sáng trưng.

Từng cái rương gỗ lớn được xếp đặt chỉnh tề trong khu vực quy hoạch, ở giữa lưu lại một con đường thẳng để cho người đi lại xuyên qua, ngay ngắn trật tự, giới vực rõ ràng.

Mười vạn bộ huyền giáp cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù trải qua quy hoạch và mã cầu nghiêm cẩn, vẫn chiếm cứ một mảnh không gian thật lớn. Bởi vì rương chất chồng rất cao, dù cho đèn phù văn trong kho đã toàn bộ mở ra, phần gần mặt đất vẫn ánh sáng ảm đạm như cũ, tựa như xuyên qua rừng rậm bình thường.

Giờ phút này.

Tuy Vân trưởng công chúa, Thần Binh bộ bộ trưởng Trấn Nam Vương, Huyền Giáp ty ty trưởng Triệu Tích Tình, Thiên Tượng thự Lưu chưởng lệnh, Trường Ninh Vương thị Vương Ninh Hi, cùng với Bùi Tín An đã chính thức giao đơn từ chức với Thiên Tượng thự, còn có Bách Luyện Chân Quân cùng với một đám Luyện Khí sư tinh anh, đều đã tề tựu một đường.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu Hoa Thụy công chúa cố ý tới kiến thức.

Chỉ là lúc này đây, nàng bị Triệu Tích Tình kéo đến bên cạnh, một bộ quan tâm che chở.

Dù sao mẫu thân của Hoa Thụy chính là đích mạch tiểu thư sinh đôi của Triệu thị, có quan hệ thân thích với nhau, thân thiết hơn một chút cũng là chuyện bình thường.

“Trưởng công chúa điện hạ.” Lưu chưởng lệnh chắp tay hành lễ, “Số huyền giáp này chính là vật tư quân bị đưa vào chiến trường ngoại vực. Mà các tướng sĩ chiến trường ngoại vực chính là vì thủ hộ nhân tộc mà chiến, thần càng nên đối với bọn họ phụ trách. Bởi vậy, thần cho rằng, nhóm huyền giáp này ứng với tiêu chuẩn cao nhất để kiểm tra.”

Nhắc tới việc này.

Tuy Vân trưởng công chúa ánh mắt nhất thời nghiêm túc.

Phẩm chất của Huyền Giáp liên quan đến tính mạng của các tướng sĩ, nàng đương nhiên sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào bỏ bê nhiệm vụ trong chuyện này.

Chẳng qua, việc này chính là do Trấn Nam Vương của Tiên Binh Bộ dẫn đầu, đây không phải là phạm vi chức trách của hắn, hơn nữa hắn còn là trưởng bối của mình, chung quy không thể vượt quá chức vụ.

Lúc này, nàng nhìn về phía Trấn Nam Vương nói: “Hạ Dương lão tổ, việc này do ngài quyết định.”

“Ha ha!” Trấn Nam Vương thờ ơ cười cười, “Có trưởng công chúa ở đây, há lại có phần của 《 Hạ Dương ta nói chuyện? Công chúa điện hạ thích kiểm thế nào thì kiểm thế đó.”

Trong lúc nói chuyện, Trấn Nam Vương như cười mà như không cười liếc mắt nhìn Lưu chưởng lệnh.

Lưu chưởng lệnh là quan viên thuộc Tiên Binh bộ, hắn tự nhiên hiểu rất rõ.

Người này xuất thân tam phẩm Lưu thị, đương nhiên là có năng lực, trung thành với Tiên Triều cũng có, chỉ là toàn bộ gia tộc hắn đều là chó liếm Tuy Vân công chúa mà thôi, ngay cả tuấn kiệt kiệt kiệt nhất trong gia tộc bọn họ, cũng ở trong phủ Tuy Vân công chúa làm phụ tá.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện không có gì đáng trách. Dù sao, công chúa Tuy Vân là công chúa có hi vọng đăng đỉnh Đại Bảo nhất, người đi lên cao, nước chảy xuống chỗ trũng thôi.

"Hạ Dương lão tổ, Tuy Vân cũng không có ý nhằm vào ngài, đồng dạng cũng không có ý nhằm vào Vương thị." Tuy Vân công chúa thấy giọng điệu của Trấn Nam Vương không đúng lắm, vội vàng thành khẩn giải thích nói: "Chỉ là Trường Ninh Vương thị và Tiên Binh bộ lần đầu tiên hợp tác, hơn nữa đơn đặt hàng đầu tiên chính là một số đơn hàng lớn như vậy, chúng ta cẩn thận một chút cũng là đương nhiên. Ít nhất, có thể thúc giục Vương thị chú trọng chất lượng hơn. Huyền giáp quan hệ đến tính mạng tướng sĩ, không thể vui đùa chút nào."

"Tuy Vân ngài là công chúa, có thay bệ hạ giám thị thiên hạ, những chuyện lớn nhỏ đụng phải đều có thể quản một chút. Thần nào dám có ý kiến?" Trấn Nam Vương ngoài cười nhưng trong không cười, "Điều tra đi ~ vậy điều tra thật tốt một phen, nhìn xem bổn vương cùng Trường Ninh Vương thị rốt cuộc có giao dịch gì không thể lộ ra ngoài. "

Vô cùng rõ ràng, Trấn Nam Vương cực kỳ bất mãn với chuyện này.

Hơn nữa Lưu chưởng lệnh còn tự ý mời Tuy Vân công chúa đến chủ trì kiểm tra công việc, hắn càng thêm bất mãn. Cái này không rõ ràng chính là đang nghi vấn hắn làm việc trái luật tư, lấy tánh mạng các tướng sĩ đùa giỡn sao?

"Hạ Dương lão tổ, bổn công chúa cũng không có ý này, ngài cứng rắn như thế, ta cũng không thể nói gì." Tuy Vân công chúa nhíu mày, ngữ khí cũng cường ngạnh lên, "Bất quá, giống như ngài nói, bổn công chúa có quyền giám sát thiên hạ, có quyền kiểm tra chất lượng của đám huyền giáp này. Hạ

Dương lão tổ nếu có bất mãn, cũng chớ có âm dương quái khí, cứ việc hướng về phía ta.”

“Mở hòm, kiểm tra hàng!”

Tuy Vân công chúa là ai?

Nàng một đường chém giết ở chiến trường ngoại vực, tiên triều trưởng công chúa có chiến công to lớn, uy vọng cực thịnh. Cho tới bây giờ cũng không phải phong cách của nàng.

“Răng rắc!”

Từng cái rương gỗ được khiêng xuống, mở ra trước mặt Tuy Vân công chúa.

“Kiểm tra!” Lưu chưởng lệnh chỉ huy một đám quản sự, vẻ mặt nghiêm túc: “Kiểm tra mỗi hòm một cái, tính ra tổng cộng ba trăm cái.”

Hắn cực kỳ tự tin vào phán đoán của mình.

Vương thị chỉ có chút luyện khí sư như vậy, thế mà trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã chế tạo xong mười vạn bộ huyền giáp đầu tiên, chuyện này quả thực vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của hắn. Cho dù Tiên Triều bên này trợ giúp một nhóm lớn luyện khí sư đi qua, sản lượng này cũng cực kỳ không hợp lý.

Sản lượng đáng sợ như thế, tự nhiên không có khả năng cam đoan phẩm chất mỗi một kiện Huyền Giáp đều như nhau.

Chỉ cần phẩm chất kém hơn một chút so với phẩm chất, hắn có thể mượn chuyện này làm văn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, hắn lần này cam đảm đại bất trắc, xin Tuy Vân công chúa ra mặt. Công chúa thương cảm tướng sĩ tiền tuyến, trong ánh mắt tự nhiên không thể nhuần nhuyễn.

Cho dù là Trấn Nam Vương, lần này hơn phân nửa cũng phải ăn bệ hạ một trận xếp hàng, tự nhiên cũng sẽ không làm gì được hắn.

Mượn cơ hội này, Lưu chưởng lệnh hắn dựa lưng vào Tuy Vân công chúa trong Tiên Binh bộ, địa vị nói không chừng còn phải tăng lên một bậc.

Còn về thất bại, đó là chuyện không thể nào.

Lưu chưởng lệnh chưởng quản Thiên Tượng Thự nhiều năm, tự nhiên hiểu được trình độ Luyện Khí Sư từ trước đến nay là tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa Luyện Khí Sư thường thường đều có ý nghĩ của mình, nếu là linh bảo hoặc là pháp bảo còn tốt, càng là lượng lớn đồ vật, ngược lại càng dễ dàng xảy ra vấn đề.

Trừ phi Vương thị có thể khống chế phẩm chất đến mức tận cùng, nếu không sẽ không tránh khỏi khuyết điểm nhỏ nhặt.

Mà sản lượng của Vương thị kinh người như vậy, làm sao có thể khống chế phẩm cấp hà khắc?

Một bộ huyền giáp được rút ra khỏi rương gỗ, sau đó bắt đầu kiểm nghiệm trước mặt mọi người.

Để loại bỏ những chuyện mờ ám, mỗi một kiện huyền giáp đều sẽ do ba vị luyện khí sư giao nhau kiểm nghiệm, một khi tra ra phẩm chất huyền giáp không đủ tư cách, lại sẽ được các luyện khí sư khác kiểm nghiệm lại lần nữa.

Hình thức như vậy, gần như là che giấu tất cả khả năng gian lận.

Đây cũng là luyện khí sư vì phòng ngừa Vương thị âm thầm mua chuộc kiểm nghiệm, cố ý thiết lập quy tắc kiểm tra nghiêm khắc nhất.

“Sổ kiểm phẩm số một, phẩm chất phi thường ưu tú, tiêu chuẩn đều vượt qua cấp bậc từ một tới hai thành!” Mấy vị luyện khí sư kiểm tra xong một kiện huyền giáp, đưa ra một kết luận kinh người.

“Cái gì?” Sắc mặt Lưu chưởng lệnh lập tức cứng ngắc: “Còn tốt hơn so với vật phẩm? Làm sao có thể!”

Mặc kệ là công xưởng luyện khí ở đâu, để có thể bán được sản phẩm tốt, thông thường đều sẽ dùng công phu đầy đủ làm mẫu. Nói cách khác, sản phẩm có thể được lấy ra làm sản phẩm, khẳng định đều là ưu tú trong ưu đãi, tuyệt đối không có khả năng tạo ra những khuyết điểm nhỏ nhặt.

Thành phẩm luyện chế số lượng lớn lại có biểu hiện ưu tú hơn nhiều so với nhân phẩm, cái này đặt ở đâu cũng đều là chuyện rất kỳ quái.

Lưu chưởng lệnh trong lòng vừa bất an, vừa hoang mang, vội vàng nói: "Kiểm tra lại vật rút thưởng của số một!"

Theo một tiếng lệnh này, lúc này liền có quản sự an bài một tổ Luyện Khí sư mới tiến lên kiểm tra thực hư.

Một tổ luyện khí sư này đều là tâm phúc Lưu chưởng lệnh, nhưng hôm nay đại lão tụ tập tại hiện trường, lại là trước mặt bao người, bọn họ tất nhiên là không dám thiên vị khiêu vũ.

Sau khi kiểm tra, một tổ Luyện Khí Sư này đều sửng sốt, vội vàng cẩn thận kiểm tra hai lần, lúc này mới miễn cưỡng kiềm chế được biểu cảm quỷ dị của mình, bẩm báo với chư vị đại lão: "Sổ kiểm số 1, phẩm chất vô cùng ưu tú, đích thật là vượt qua rất nhiều mẫu phẩm."

Đến lúc này, vẻ mặt của Trấn Nam Vương cũng hơi thả lỏng.

Cho dù hắn vẫn tương đối tin tưởng Vương thị, nhưng chỉ sợ hiện trường xảy ra chuyện xấu gì. Có điều, chưa đến kết quả cuối cùng, hắn đã nhịn không phát biểu ý kiến.

"Tiếp tục kiểm tra." Lưu chưởng lệnh cũng bình tĩnh lại, tiếp tục hạ lệnh.

Một kiện rút thăm phẩm chất ưu tú mà thôi, không có nghĩa là cả nhóm đều ưu tú. Bảo vệ không đủ, lần này đúng lúc rút trúng huyền giáp do cao thủ luyện chế nào đó?

Rất nhanh, phẩm chất của các sản phẩm kiểm tra khác cũng nhanh chóng bị rút ra.

"Số hai rút sản phẩm, phẩm chất phi thường ưu tú, tiêu chuẩn các hạng đều vượt qua các dạng."

"Sản phẩm rút thăm số 19, phẩm chất phi thường ưu tú, chỉ tiêu các hạng đều vượt qua dạng phẩm."

"Số 93…"

"Số hai trăm mười mốt…"

Theo tất cả tổ kiểm nghiệm không ngừng định ra kết luận, sắc mặt Lưu chưởng lệnh đã dần dần trở nên trắng bệch, từng giọt mồ hôi từ trên trán hắn lăn xuống.

Nếu nói số ít kiểm tra phẩm chất vượt qua các dạng, vậy còn dễ lý giải, dù sao trong số Luyện Khí sư mà Tiên Triều phái tới

Vương thị trợ giúp quả thật có một số khá lợi hại.

Nhưng tràng diện trước mắt này, cũng đã hoàn toàn đột phá cực hạn tưởng tượng của hắn.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Vương thị biết tiên thuật? Thông qua một loại thủ đoạn nào đó mà hắn không biết, nhét tất cả những ưu tú trong số lượng lớn huyền giáp này cho tổ kiểm tra?

"Sản phẩm rút thăm số 3100, phẩm chất phi thường ưu tú, tiêu chuẩn các hạng đều vượt qua dạng phẩm."

Sau khi kết luận được kết luận về phần rút thăm phẩm chất cuối cùng của vật kiểm tra cũng chính thức đưa ra, hiện trường hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Giờ này khắc này, trong lòng mỗi người đều tràn ngập rung động.

Bất luận là trung lập, hay là trong lòng càng có khuynh hướng với người của Vương thị, giờ phút này bị xung kích đều tuyệt đối không nhỏ hơn Lưu chưởng lệnh, đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Tú! Lần này Vương thị thật sự là quá xuất sắc!

Trấn Nam Vương cũng ngây người thật lâu, mới sảng khoái cười ha hả: "Ha ha ha ha, tốt tốt lắm, không hổ là đối tượng hợp tác bản vương chọn lựa. Chất lượng của nhóm huyền giáp này giống như mong muốn của bản vương. Tuy Vân công chúa điện hạ, ngươi đây nên hiểu rõ, bản vương làm sao tận trung cương vị rồi chứ?"

Cái quỷ mong muốn, hắn căn bản không nghĩ tới Vương thị lại xuất sắc như thế.

Tuy Vân công chúa hổ thẹn không thôi, lập tức đứng dậy chắp tay tạ lỗi với Trấn Nam Vương: "Hạ Dương lão tổ, ta đích xác không nên âm thầm oán thầm quyết sách hợp tác với Vương thị. Ta sẽ bày tiệc tạ tội, tự mình nhận lỗi với Hạ Dương lão tổ."

"Tạ Tội Yến thì miễn đi." Trấn Nam Vương ha ha cười không ngừng, dáng vẻ rất dễ nói chuyện, "Công chúa điện hạ cũng có chức trách nha."

Nói xong, hắn liền nhìn về phía Lưu chưởng lệnh, sắc mặt bỗng dưng lạnh xuống, hắc hắc cười lạnh nói: "Lưu Tri Đức, ngươi có biết tội không?"

Lưu chưởng lệnh mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, vội vàng cúi người chống đỡ: "Điện hạ, hành vi của thần có lẽ thực sự có chút hà khắc, nhưng thần hạ đây cũng là vì suy nghĩ chất lượng huyền giáp a."

"Bổn vương không có hỏi chuyện này." Trấn Nam Vương lấy ra một chồng giấy, cười lạnh nói: "Từ khi ngươi chưởng quản Thiên Tượng Thự tới nay, cũng thu được không ít hiếu kính a. Đối với một số Luyện Khí Sư không muốn hối lộ lại là loại lạnh nhạt, xa lánh, thậm chí đem chúng hóa biên giới."

"Điều này dẫn đến kết quả rất ác liệt, hiện giờ một bộ phận Luyện Khí sư tương đối bị xa lánh, không ngờ bị ép phải bỏ xuống phần bát cơm sắt này, tình nguyện chạy đến Đông Càn đi làm công, tiến tới khiến cho nhân tài Tiên Binh bộ ta xói mòn nghiêm trọng."

"Việc này, ta có thể làm chứng." Bùi Tín An tiến lên nói: "Lưu chưởng lệnh có tham ô nhận hối lộ hay không, bởi vì ta không có chứng cứ, không dám nói bậy. Nhưng hắn quả thực từng đem ta biên hóa, cũng lợi dụng chức quyền trong tay, đem ta và hắn không hợp nhau mà phát cho đến Đông Càn. May mắn Đông Càn Vương thị ưu tú viễn siêu ta tưởng tượng, đối với nhân viên kỹ thuật có bản lĩnh cũng vô cùng coi trọng."

"Nói như vậy đi, tiền lương cơ bản của ta tăng lên thành tích tiền thưởng, lại thêm tiền thưởng thu được do kỹ thuật đột phá, tất cả những thứ này cộng lại, lợi nhuận một năm bình quân gấp mười lăm lần Tiên Binh bộ!"

"Mười, mười lăm lần!?"

Nghe được lời này, những luyện khí sư tại hiện trường đang kiểm nghiệm lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Đây là nói đùa sao?

"Khụ khụ!" Trấn Nam Vương cũng vội vàng ho khan ngăn lại: "Lão Bùi, không được nói hươu nói vượn! Nhất là không được nói ở đây!"

Lại bị hắn nói tiếp, phỏng chừng lại phải bị đào đi rất nhiều người.

“Dựa vào cái gì mà không cho ta nói? Chỉ dựa vào ngươi là Trấn Nam Vương, ngươi có thể ngăn cản người ta nói thật sao?” Bùi Tín An thể hiện rõ thái độ của mình với tư thái đường đường chính trực, lập tức liền bướng bỉnh bất tuân phun trở về, “Thu nhập của ta mỗi một bút đều rõ ràng. Ta dựa vào bản lĩnh của mình kiếm được tiền, có cái gì không thể nói?”

“Có thể tôn trọng lãnh đạo một chút không?” Trấn Nam Vương mặt đầy im lặng.

“Loại lãnh đạo không hiểu gì đối với luyện khí như ngươi, thuần túy chính là ngoại hành chỉ huy nội hành.” Bùi Tín An bĩu môi khinh thường nói: “Ngươi còn không bằng tên Vương Thủ Triết kia đâu. Tuy rằng Vương Thủ Triết kia cũng chẳng hiểu gì về luyện khí, còn luôn thích chỉ huy mù quáng, nhưng tốt xấu gì đầu óc cũng rất sáng sủa, ngẫu nhiên còn có thể đề điểm ý kiến xây dựng.”

Trấn Nam Vương mặt đều đen xì.

Với một lão già miệng chó như Bùi Tín An ngươi, không nhả ngà voi ra được, không xa lánh ngươi thì xa lánh ai?

Trong lúc nhất thời, hắn cũng có chút hiểu được Lưu Tri Đức.

“Cái kia, Tuy Vân công chúa a, làm phiền ngươi hướng Tiên Hoàng đề nghị.” Bùi Tín An tiếp tục dõng dạc nói tiếp “Những nhân viên kỹ thuật như chúng ta nhiều năm qua, một mực không có tiếng tăm gì làm cống hiến cho nhân tộc. Tiền và sự tôn trọng, dù sao cũng phải có giống nhau chứ?”

Lời này ngược lại làm cho rất nhiều luyện khí sư ở hiện trường trong lòng có chút băn khoăn.

Đám luyện khí sư là khổ nhất, rõ ràng đã ngày đêm chế tạo vũ khí chiến giáp, lại còn bị trách móc nặng nề, thậm chí còn phải tiếp nhận một số lãnh đạo ngoại lai. Khổ của bọn họ, có ai có thể hiểu được?

“Bùi lão, việc này ta đã biết.” Tuy Vân công chúa áy náy nói, “Ta xin nói lời xin lỗi với ngài trước. Việc này ta sẽ thương lượng với bệ hạ, bao gồm đề thăng các hạng đãi ngộ của luyện khí sư, cùng với để cho càng nhiều luyện khí sư đi vào tầng

quản lý. Ngài không cần từ chức nữa… Càng không được tùy ý khai thác người, nếu không bệ hạ biết, khẳng định sẽ nổi lửa.”

“Không được, nên từ chức còn phải từ chức. Ta cũng không phải nô lệ của Tiên Binh bộ, càng không phải nô lệ của Tiên Hoàng. Cái gì gọi là Tiên Hoàng quang hỏa? Trước khi ta náo loạn, tại sao không có ai chú ý chúng ta?” Bùi Tín An cười lạnh một tiếng, trong lòng có chút khinh thường.

Bởi vì cái gọi là ” phúc thủy khó thu”, hiện nay tai hại đã gây ra quả đắng, mới biết được phải sửa, làm gì sớm đi?

Hắn càng phun càng hăng: “Lão nhân gia của Tiên Hoàng cao cao tại thượng bao nhiêu năm rồi, đều không có nhìn qua chúng ta một cái. Phàm là nàng đối với những người như chúng ta nhiều hơn một chút quan tâm, nhiều một chút ủng hộ, tình huống cũng sẽ không diễn biến thành loại dáng vẻ này. Theo ta thấy, cách cục của nàng còn không bằng thằng nhãi Vương Thủ Triết kia, càng không thể so sánh với Ninh Kham.”

Tất cả mọi người đều bị hắn làm cho sợ ngây người, ngay cả Vương Ninh Hi cũng là một đầu mồ hôi lạnh.

Bùi lão này phun người tới thật đúng là gan to bằng trời, ở Vương thị phun lão tổ gia gia hắn thì cũng thôi đi, ở đây há miệng, vậy mà ngay cả Tiên Hoàng cũng dám phun!

Vương Ninh Hi tự nhận mình đã to gan lớn mật rồi, nhưng so với Bùi lão, chênh lệch vẫn quá lớn.

Bỗng dưng!

Một đạo năng lượng chấn động mạnh mẽ bỗng nhiên nổ tung trên bầu trời.

Trong nháy mắt, trên bầu trời phong vân biến ảo.

Toàn bộ thiên địa đều yên tĩnh lại vào giờ khắc này.

Từng đạo ánh sáng màu bạc giống như ánh trăng từ trong hư không tụ đến, lúc đầu còn lấm tấm, rất nhanh biến thành từng dải ánh sáng màu bạc giống như dải lụa, tản mát ra chấn động năng lượng khủng bố vô cùng mạnh mẽ.

Bất quá thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, những quang mang này liền ở trên bầu trời ngưng tụ thành một bóng người thướt tha.

Nàng búi tóc cao ngất, đầu đội ô miện, một thân cổn phục đế vương phức tạp long trọng khẽ đung đưa trong gió, cả người giống như thần chi ngồi ngay ngắn trên trời cao, tôn quý phi phàm, uy nghi vạn phương.

Người này rõ ràng là Mục Vân Tiên Hoàng!

Ánh mắt Tiên Hoàng cụp xuống, quét nhìn phía dưới một vòng, nhàn nhạt mở miệng: "Là ai, đang mắng bản hoàng?"

"Bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ."

Tất cả mọi người đều vội vàng hành lễ.

Ngay cả Vương Ninh Hi cũng vội vàng đè đầu xuống, thành thành thật thật xen lẫn trong đám người bái kiến, hi vọng Tiên Hoàng không chú ý tới hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiên Hoàng lại liếc mắt liền nhận ra Vương Ninh Hi từ trong đám người, khóe môi nhếch lên một vòng cung giống như cười mà không phải cười: "Ngươi chính là Vương Ninh Hi?"

"Cái này… Ha ha, thần chính là Ninh Kham của Trường Ninh Vương thị." Vương Ninh Hi cười khan hai tiếng.

"Tốt, rất tốt. Vương thị các ngươi quả nhiên mỗi người đều là nhân tài." Mục Vân Tiên Hoàng cười đến càng thêm hòa ái: "Những chuyện gần đây ngươi làm ta đều nghe nói, thật là tốt, bản hoàng ở trong thâm cung đều bị kinh động."

"Cám ơn, cám ơn bệ hạ tán dương."

Vương Ninh Hi chột dạ, nhưng lại không dám không tiếp lời, đành phải kiên trì phụ họa một câu.

"Cút!" Tiên Hoàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của hắn, nhịn lại nhẫn nhịn, rốt cục vẫn là ngăn không được sắc mặt thay đổi, cả giận nói: "Ngươi nhanh chóng cút ra khỏi Hàn Nguyệt Tiên Triều cho ta, trong vòng một trăm năm, không cho phép bước vào Tiên Triều nửa bước!"

"A?"

Vương Ninh Hi không kịp đề phòng bị mắng, nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là… Mình bị Tiên Hoàng tự mình trừng phạt sao?

…

Chương 155: Chung Cực ban thưởng! Tiên Hoàng lệnh

…

Tiên Hoàng tức giận, những người còn lại ở đây lập tức câm như hến, bị dọa đến ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Chỉ có Trấn Nam Vương, cẩn thận từng li từng tí nhìn Vương Ninh Hi với ánh mắt đồng tình. Tiểu tử, lão tổ tông nhà ta cũng không phải là người lương thiện, tiểu tử ngươi cũng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Vương Ninh Hi bất đắc dĩ gãi đầu.

Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới hình chiếu Tiên Hoàng sẽ giáng xuống chặn ngang một đòn. Lão nhân gia nàng chẳng lẽ cả ngày không có chuyện gì để làm? Thân là Tiên Hoàng, không phải là ngày phải gánh vác vạn cơ sao?

Rảnh rỗi nhìn chằm chằm một tiểu nhân vật làm gì?

"Ngươi gãi cái gì?" Tiên Hoàng nhìn thấy ánh mắt vô tội của hắn, trong lòng càng tức giận, "Chẳng lẽ, bổn hoàng tự mình trừng phạt ngươi, ngươi còn có cái gì không phục?"

"Cái này… Thần hạ đích thật là có chút không phục."

Có lẽ là đã thấy nhiều Long Xương đại đế ở Vương thị không sợ hãi, Vương Ninh Hi tuy trong lòng kính sợ Tiên Hoàng, cũng là thật lòng kính nể nàng, nhưng muốn nói sợ hãi, thật sự cũng không sợ lắm.

Chỉ nghe hắn hùng hồn nói: "Thần hạ tự nhận là không có vi phạm pháp luật loạn kỷ cương, dựa vào cái gì mà bị trục xuất khỏi Tiên Triều, còn bị trừng phạt? Không lẽ bệ hạ thống trị thiên hạ, là chỉ dựa vào tâm ý cùng hỉ nộ, không giảng pháp trị sao?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trợn tròn mắt, ngay cả Bùi lão cũng là đầu đầy mồ hôi lạnh.

Tất cả mọi người đều nói hắn ngay thẳng, ai cũng dám phun. Nhưng dù hắn có gan to bằng trời, cũng không dám phun vào

mặt Tiên Hoàng!

Hơn nữa, cả đời này lão Bùi hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hình chiếu Tiên Hoàng, nói ra ngược lại là dính ánh sáng của Vương Ninh Hi.

Bách Luyện Chân Quân khóe miệng cũng co giật, tuyệt đối không nghĩ tới Vương Ninh Hi nhìn xem nhã nhặn tuấn tú, phong độ ngời ngời, so với hắn còn khoa trương hơn, ngay cả Tiên Hoàng cũng dám chống đối.

Tên đồ đệ này, khó lường a!

"Ha ha!" Đầu ảnh Tiên Hoàng hung hăng trừng mắt nhìn Vương Ninh Hi một cái, rõ ràng là tức giận không ít: "Bản hoàng nếu dựa vào hỉ nộ trị ngươi thì như thế nào? Không phục, đến đánh ta đi! Chỉ bằng tu vi Thiên Nhân cảnh của ngươi bây giờ, một đầu ngón chân của bản hoàng cũng đủ nghiền chết ngươi rồi. Mau chóng cút đi, đừng làm chướng mắt bản hoàng ở đây."

Nàng thật sự là bị một loạt thao tác của Vương Ninh Hi làm cho tức chết.

Không nói đến đào rễ tường Tiên Triều đường hoàng như vậy, còn đào lý lẽ hùng hồn như thế, không hề che giấu chút nào, thật sự cho rằng mình không có tính tình hay sao?!

Tiên Triều bồi dưỡng nhân tài có thể dễ dàng sao?

Càng kỳ quái hơn chính là, hắn lại còn đem Lan Hinh Vương liên lụy vào, thế cho nên tiểu bối Lan Hinh Vương gia đều chuẩn bị tổ chức thành đoàn tới đánh người. Nếu để cho hắn tiếp tục ở lại Tiên Triều, có trời mới biết hắn còn có thể làm ra thao tác gì.

Đám người Đông Càn Trường Ninh Vương thị kia, thật đúng là không có một ai là đèn cạn dầu.

"Cái kia, bệ, bệ hạ…"

Nhìn thấy bầu không khí lâm vào cục diện bế tắc, Bách Luyện Chân Quân xem xét cái này, nhìn cái kia, cẩn thận từng li từng tí mở miệng muốn giảng hòa một chút.

Không ngờ, hắn vừa mới mở đầu, Mục Vân Tiên Hoàng đã thấy một con dao găm lướt qua.

Bách Luyện Chân Quân lúc này thành thật im lặng.

Vương Ninh Hi cũng đổ mồ hôi lạnh.

Nếu Tiên Hoàng nguyện ý lý luận với hắn, hắn tự có một bộ lý do đường hoàng có thể dọn ra, nói cho tất cả mọi người á khẩu không trả lời được, nhưng Tiên Hoàng trực tiếp chơi xấu với hắn, không nói đạo lý, hắn sẽ không có cách nào.

Cũng may hắn lần này nhiệm vụ tới Tiên Triều, cơ bản đã hoàn thành bảy tám phần, rút lui liền rút đi.

Không phải là một trăm năm không bước vào Tiên Triều sao? Đợi một trăm năm sau, Vương Ninh Hi hắn lại là một hảo hán.

"Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ." Vương Ninh Hi bất đắc dĩ đáp, sau đó lại nói: "Còn xin cho thần thời gian ba ngày…"

"Hôm nay cút ngay."

"Được rồi, hôm nay thần sẽ đưa Vân Dao phi thuyền về Đông Càn." Vương Ninh Hi vừa nói vừa nháy mắt với Bùi lão.

Bùi lão hiểu ý, ném cho Vương Ninh Hi một ánh mắt "Yên tâm đi, tất cả có ta".

"Thiếu chút nữa quên còn có lão già này." Tiên Hoàng thấy thế, lực chú ý bỗng chốc chuyển dời đến trên người Bùi Tín An, một bên nhướng cao mi phượng: "Vừa rồi là ngươi ở sau lưng dơ bẩn bổn hoàng đúng không?"

"Bệ hạ oan uổng, thần chỉ là…"

"Cút cho ngươi! Ngươi cũng không phải thứ tốt đẹp gì, cút cho bổn hoàng, cùng tiểu tử thối Vương Ninh Hi này cút cùng một chỗ."

"Vâng vâng vâng! Thần hạ lập tức cút, cút ngay. Ninh Kham, chúng ta cùng cút."

"Quay lại! Ngươi ở Đông Càn làm cho tốt, nhìn chằm chằm chất lượng huyền giáp. Nếu như chất lượng có thể bảo đảm giống nhóm này, bổn hoàng có thể đặt ra bảy mươi vạn bộ đơn đặt hàng huyền giáp."

"Vâng vâng vâng, thần cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Vô cùng rõ ràng, Tiên Hoàng đối với tình huống của nhóm Huyền Giáp này cũng rất chú ý, nói không chừng từ đầu tới đuôi đều đang lén lút nhìn, chỉ là bị Bùi Tín An phun đến không chịu nổi, lúc này mới hiện thân mắng lại.

Chờ Tiên Hoàng mắng sảng khoái, oanh bọn Vương Ninh Hi ra ngoài, nàng mới nói với Trấn Nam Vương: "Hạ Dương, lần này ngươi chọn Vương thị hợp tác, ánh mắt rất tốt, hiệu quả cũng lớn, coi như ngươi lập được một đại công."

Trấn Nam Vương Tiễn Hạ Dương nhất thời run rẩy, xương cốt cũng nhẹ đi mấy lượng: "Lão tổ tông quá khen rồi, Hạ Dương cũng chỉ là một lòng nỗ lực vì Nhân tộc quật khởi."

"Nhưng Tiên Binh bộ mà ngươi thống lĩnh, sức sản xuất và chất lượng sản xuất ngay cả Vương thị cũng không bằng, lần này bản hoàng cho dù ngươi lập công chuộc tội." Tiên Hoàng phất tay nói: "Có thời gian đi Đông Càn và Vương thị chuyển một chuyến, học tập kinh nghiệm quản lý và hình thức sản xuất của người ta một chút, Tiên Binh Bộ nếu làm không tốt, chớ trách ta ra tay đánh ngươi."

Trấn Nam Vương nghe vậy rùng mình một cái, vội vàng đáp ứng: "Vâng vâng vâng. Hạ Dương nhất định sẽ cố gắng học tập, cũng sẽ quản lý Tiên Binh Bộ thật tốt."

Tính tình lão tổ tông nhà hắn không tốt lắm, nếu thật sự chọc giận nàng, bị đánh tơi bời một trận, hắn sẽ mất mặt vô cùng.

Về phần Lưu chưởng lệnh kia, Tiên Hoàng căn bản cũng sẽ không liếc mắt nhìn hắn một cái.

Nàng ánh mắt dừng lại trên người công chúa Tuy Vân, ngữ điệu nhu hòa vài phần: "Tuy Vân, ta nghe Thánh Y chân quân nói, thương thế của ngươi chưa khỏi hẳn, còn cần tĩnh dưỡng một thời gian, chớ có gấp gáp đi chiến trường ngoại vực."

"Bệ hạ ngài yên tâm." Tuy Vân công chúa lại không nghe nàng, mà kiên trì nói: "Thân thể của ta đã không còn đáng ngại. Huống chi, ta lúc này lên tiền tuyến nhất định sẽ lấy chỉ huy làm chủ, tận lực không đích thân tới chiến trận."

"Thôi được, tính tình của ngươi từ trước đến nay luôn bướng bỉnh, bản hoàng cũng không khuyên nổi ngươi." Tiên Hoàng khoát tay áo, cuối cùng cũng không nhắc lại chuyện này.

Tả Hữu nàng cũng không phải lần đầu tiên ra chiến trường, kinh nghiệm gặp kẻ địch cũng đã tương đối phong phú, đến lúc đó, để 【Ngọc Lê Vương】 bên người nàng nhìn nàng nhiều một chút cũng được.

Mục Vân Tiên Hoàng nhìn về phía Hoa Thụy công chúa Vương Ngao Điệp.

Nha đầu Vương Anh Điệp này từ trước đến nay là một kẻ to gan lớn mật, đối mặt với ánh mắt của Tiên Hoàng, chẳng những không sợ hãi chút nào, ngược lại chớp đôi mắt to ngập nước, cũng đánh giá Tiên Hoàng từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

"Ngươi chính là Hoa Thụy tiểu công chúa?" Thái độ của Tiên Hoàng lập tức hòa ái dễ gần đứng lên, hướng nàng vẫy vẫy tay: "Đến đây, để bổn hoàng nhìn cho kỹ."

Vô cùng rõ ràng, nàng đã biết được lai lịch và tình huống của Vương Hãn Điệp.

Hoa Thụy công chúa cũng không hề luống cuống, tò mò đi ra phía trước hành lễ: "Hoa Thụy bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ."

Thái độ của nàng cung kính, rất lễ phép.

Đương nhiên nàng cũng không ngốc, đương nhiên biết Mục Vân Tiên Hoàng là một trong những người có chiến lực cao nhất ở Nhân tộc, tuyệt đối là một kẻ thô kệch, có cơ hội ôm được, đương nhiên là phải ôm một cái.

Trên thực tế, ngoại trừ học tập không thích, nàng ở các phương diện khác luôn luôn là rất thông minh, nhất là kỹ năng ôm đùi, càng là lô hỏa thuần thanh.

"Quả nhiên là hạt giống tốt." Mục Vân Tiên Hoàng cưng chiều vuốt đầu cô, khen: "Chỉ tiếc là ở Trường Ninh Vương thị, nếu không Tiên Triều ta lại có thêm một vị công chúa."

"Bệ hạ, lão tổ gia gia từng nói, xuất thân đâu không quan trọng, quan trọng là sau khi lớn lên phải cống hiến cho Nhân tộc." Hoa Thụy công chúa có vẻ hiểu chuyện, ánh mắt ngây thơ và tinh khiết. "Trước kia ta không hiểu, nhưng khi nhìn thấy Tuy Vân tỷ tỷ thì ta đã hiểu, sau này ta nhất định sẽ cố gắng như Lâu Vân tỷ tỷ."

“Tốt tốt tốt, đứa nhỏ này rất có linh tính.” Tiên nhan của Mục Vân Tiên Hoàng cực kỳ vui vẻ: “Đều là hài tử ưu tú trong trận doanh Tiên Triều chúng ta, xuất thân từ nhà nào quả thực không quan trọng. Huống chi hiện tại Vương thị rất có tiền, bồi dưỡng thêm mấy trụ cột tương lai của Nhân tộc cũng là chuyện nên làm.”

Nói xong, Mục Vân Tiên Hoàng liền nghĩ đến tiểu tử Vương Phú Quý kia, nhịn không được mà giật thót trong lòng.

Đứa trẻ mới to bằng cái mông đã kiếm được nhiều tiền như vậy, phải khiến Vương thị xuất huyết nhiều hơn.

Nhân tộc bồi dưỡng một Lăng Hư cảnh không dễ dàng, Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ càng là phí tổn thật lớn. Ngay cả Dĩnh thị, cũng không bồi dưỡng nổi quá nhiều Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ.

Nếu Vương thị có bản lĩnh kiếm tiền, vậy để bọn họ bồi dưỡng thêm hai cái đi! Coi như thay Tiên Triều giảm bớt phụ tải.

“Tiên Hoàng bệ hạ, nếu ta cũng là hài tử của Nhân tộc trận doanh Tiên Triều, nhìn thấy ngài, giống như là gặp mẫu thân mình thân thiết, không biết có ban thưởng thêm gì không?” Hoa Thụy công chúa một chút cũng không thấy làm nũng với Tiên Hoàng, “Nếu không, ngài cứ tùy tiện cho mấy món đạo khí phòng thân đi.”

Tùy tiện cho vài món đạo khí?

Những người khác ở đây đều sợ ngây người.

Hoa Thụy tiểu công chúa này cũng quá can đảm đi, lại dám hướng Tiên Hoàng đòi đồ, hơn nữa khẩu khí cũng quá lớn, rõ ràng vừa mở miệng liền là vài món đạo khí!

Mục Vân Tiên Hoàng cong ngón tay búng tóc gáy nàng một cái, cười mắng: “Ngươi đúng là không hổ là muội muội của Vương Phú Quý, bản lĩnh mở miệng sư tử ngoạm này thật sự là nhất mạch tương thừa. Chỉ bằng tuổi của ngươi, muốn đạo khí bàng thân quả thực lãng phí. Tuy nhiên, cho ngươi một tấm Tiên Hoàng lệnh bàng thân vẫn là được. Còn về phần đạo khí, chờ ngươi lớn lên rồi nói tiếp.”

Tiên Hoàng lệnh?

Tất cả mọi người ở đây đều nhịn không được lộ ra biểu tình hâm mộ.

Tuyệt đối không nghĩ tới, Hoa Thụy tiểu công chúa gan to bằng trời mở miệng hỏi Tiên Hoàng muốn thứ gì, lại thật đúng là bị nàng muốn lấy, hơn nữa còn là thứ tốt như Tiên Hoàng lệnh.

Loại 【Tiên Hoàng lệnh này là do Tiên Hoàng tự mình luyện chế, trong đó phong tồn một đạo thần niệm của Tiên Hoàng, một khi khởi động, liền có thể phá toái hư không triệu hoán ra hình chiếu của Tiên Hoàng.

Hiệu quả phòng thân của loại bảo vật này, so với đạo khí còn cường đại hơn rất nhiều. Cho dù triệu hoán tới chỉ là một đạo hình chiếu của Tiên Hoàng, vẫn có thể đè nặng đại bộ phận Lăng Hư cảnh sơ kỳ.

Bất quá khuyết điểm của bảo vật này cũng rất rõ ràng, đó chính là chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi dùng xong, cần phải được bản thân Tiên Hoàng tế luyện và sung năng lần nữa.

Trong lúc nói chuyện, Mục Vân Tiên Hoàng đã lấy ra một tấm 【Tiên Hoàng lệnh】, giao cho Hoa Thụy công chúa Vương Tuyền Điệp.

“Hảo hảo hảo! bệ hạ, ngài đối với ta thật tốt.” Hoa Thụy công chúa nhặt được đại tiện nghi vui vẻ, thân mật ôm bắp đùi Tiên Hoàng nũng nịu: “Có điều, trên tay ngài còn dư Tiên Hoàng lệnh không? Ta muốn xin lão tổ gia gia một cái, nghe nói gần đây người phải đi ra ngoài một chuyến, đang tìm kiếm bảo vật phòng thân khắp nơi.”

“Hắn không phải mới từ Đa Bảo Các cướp đoạt một nhóm bảo vật phòng thân sao?” Mục Vân Tiên Hoàng kinh ngạc: “Một viên 【Chân Tiên Nhất Kích】 còn chưa đủ hắn tự bảo vệ mình sao? Hắn chuẩn bị đi làm gì? Chuẩn bị chu đáo chu đáo như vậy, là chuẩn bị không đầu hàng ám sát Ma Hoàng sao? Cái này cũng không có khả năng! Bản hoàng nghe nói người Vương Thủ Triết này cẩn thận chặt chẽ, đại đa số tình huống ngay cả cửa nhà cũng không ra.”

“Tiên Hoàng bệ hạ, ngài cho một cái thôi.” Hoa Thụy công chúa nhất quyết không buông tha làm nũng.

Mục Vân Tiên Hoàng bị nàng quấn lấy, có chút dở khóc dở cười: “Tiên Hoàng lệnh cũng không phải là rau cải trắng, bản hoàng có thể thấy một người phát một người.”

Tiên Hoàng lệnh luyện chế khó khăn rất lớn, hơn nữa mỗi một lần tế luyện và sung năng đều cần phải phong vào thần niệm cùng với đại lượng huyền khí một lần nữa, đối với chính nàng cũng sẽ sinh ra không ít hao tổn.

Nàng cũng là vì bảo hộ Hoa Thụy, mới nỡ đưa ra một viên.

“Lão tổ tông.” Tuy Vân công chúa suy tư một phen, cũng ở một bên khuyên: “Bất luận là trận chiến ở Linh Cừ đại lục, hay là nghiên cứu và sản xuất của huyền giáp kiểu mới lần này, Trường Ninh Vương thị vì trận doanh Tiên Triều chúng ta phát triển và lớn mạnh, cũng thật sự lập được công huân không nổi. Thủ Triết gia chủ thân là nhân vật linh hồn của Vương thị, càng dễ dàng bị người nhắm vào, cho một chút bảo vệ cũng cần thiết.”

Trấn Nam Vương ở bên cạnh cũng liên tiếp gật đầu.

Trước kia còn không cảm thấy, nhưng theo từng chuyện từng chuyện một, tầm quan trọng của Trường Ninh Vương thị đối với Tiên Triều đang càng ngày càng tăng.

Hôm nay chiến sự ở chiến trường ngoại vực càng ngày càng căng thẳng, Tiên Triều cần có bản lĩnh như vậy để đảm đương gia tộc.

“Chuyện Linh Cừ đại lục tạm thời không nói đến, chỉ riêng cải tiến Huyền giáp này, có thể nói Trường Ninh Vương thị là công tại thiên thu. Cũng đích thật là nên ban thưởng một chút.” Tiên Hoàng suy tư một phen, đau lòng nói: “Mà thôi, hôm nay bản hoàng không nên xuất hiện.”

Nói xong, nàng nhịn đau lấy ra một cái Tiên Hoàng lệnh đưa cho Hoa Thụy công chúa: “Ngươi thay ta chuyển lời cho Vương Thủ Triết nhà các ngươi, không có việc gì đừng dùng bừa.”

“Bái tạ bệ hạ.” Công chúa Hoa Thụy cao hứng ôm đùi Tiên Hoàng cọ cọ.

Bộ dáng thân mật kia, quả thực không có mắt nhìn. Không biết, còn tưởng rằng nàng là hậu duệ của Tiên Hoàng đích

thân.

Tiên Hoàng cho hai cái Tiên Hoàng lệnh xong, cảm giác nơi này không thể ở nổi nữa, lần nữa trấn an Hoa Thụy công chúa vài câu, sau đó liền lập tức chạy trốn.

Tiên Hoàng vừa đi.

Mọi người tại đây chợt cảm thấy áp lực trên vai nhẹ bẫng, mỗi người đều thẳng sống lưng.

Không khí hiện trường cũng lần nữa sôi nổi hẳn lên.

“Hoa Thụy à, ngươi thật là to gan lớn mật.” Triệu Tích Tình mang theo tâm tư cũng là đến lúc này mới xem như rơi xuống đất, lại là bất đắc dĩ lại khâm phục mà đâm đầu dưa nhỏ của nàng, “Thật không biết trong cái đầu nhỏ này của ngươi chứa những thứ gì, lại dám đòi đồ của Tiên Hoàng. Bất quá như vậy cũng tốt, vậy mà đòi được hai cái Tiên Hoàng lệnh, như thế mới xảy ra, chứng sợ hỏa lực không đủ của Thủ Triết gia chủ có trị.”

“Ui ui ~” Bách Luyện chân quân cũng tỉnh táo lại, vỗ đầu hối hận nói: “Sớm biết như thế, ta cũng tìm Tiên Hoàng làm nũng, đòi một cái Tiên Hoàng lệnh.”

Mọi người không khỏi nhao nhao liếc mắt.

Bách Luyện lão đầu ngươi đi theo Vương Ninh Hi lăn lộn mấy ngày, thật sự cho rằng mình là tuyệt thế nam thần sao? Nếu như ngươi đi lên đòi Tiên Hoàng lệnh, thù mới hận cũ tích lũy, nói không chừng sẽ bị Tiên Hoàng đánh cho gần chết.

Nếu chuyện hôm nay đã xong, nơi này cũng không cần phải ở lại.

Về phần Lưu chưởng lệnh đã xụi lơ trên mặt đất kia, mọi người cũng không có cho hắn chú ý gì nữa.

Nếu đã phạm sai lầm thì nên chuẩn bị thật tốt.

Chỉ có Tuy Vân công chúa khẽ thở dài một hơi.

Lần này hắn thua rối tinh rối mù, lấy cá tính Trấn Nam Vương, tất nhiên sẽ không để cho hắn dễ chịu. Bất quá, đây cũng là hắn tự làm tự chịu, chỉ hi vọng có lần giáo huấn này sau, hắn có thể có chỗ tỉnh ngộ đi.

…

Lại nửa ngày trôi qua.

Không cảng ngoại ô Tiên Thành, Vân Dao phi thuyền cực lớn đang lẳng lặng dừng trên phi thuyền. Ánh mặt trời chiếu trên thân thuyền cực lớn của nó, có lưu quang nhàn nhạt chảy xuôi, thoạt nhìn đặc biệt khốc huyễn.

Giờ phút này hàng hóa muốn vận chuyển đến Đông Càn đã chất đầy xong, nhưng cách phi hành còn có một chút thời gian. Vương Ninh Hi và Bùi lão bị trục xuất ra khỏi phi chu đứng ở dưới chân phi chu, đang chuẩn bị lên thuyền.

“Ninh Kham, Bùi sư huynh, các ngươi đi trước một bước đi. Chờ ta và Lục Hà Tiên Tử lại thâm nhập câu thông một phen, sau đó sẽ mang theo nàng tới nương tựa các ngươi.” 【Bạch Y Kiếm Thánh】 La Vĩnh Thiên đem lễ vật đã chuẩn bị xong nhét vào tay Vương Ninh Hi, lưu luyến không rời nói lời từ biệt với hai người.

Từ sau khi quen biết Vương Ninh Hi, hắn phát hiện nửa đời trước của mình quả thực sống trên thân chó.

Các sư huynh đệ còn lại cũng đều đau thương trong lòng, sau khi âm thầm quyết định chỉnh đốn một phen, liền mang theo “Tân nương tử” cùng đi Vương thị làm công.

Bởi vì liên nghị lúc trước, “Vợ con mới” của bọn họ thuần một sắc đều là Linh Thực sư. Nghe nói bên phía Đông Càn cũng có một Linh Thực viên rất lợi hại, đi không lo không có việc làm.

Chỉ có Bách Luyện Chân Quân còn chưa hoàn toàn tỏ thái độ nói muốn đến cậy nhờ Đông Càn, chỉ nói sẽ cùng Lan Hinh Vương đi dạo Đông Càn một vòng, thuận tiện tham quan học tập một chút.

Tuy nhiên, Vương Ninh Hi lại rất có lòng tin.

Chỉ cần Bách Luyện Chân Quân đi, bảo đảm hắn ta không còn lưu luyến Bách Luyện Đường nữa.

“Chư vị chớ có đưa tiễn, dù sao không bao lâu nữa chúng ta lại có thể gặp mặt.” Vương Ninh Hi lần lượt hành lễ nói lời từ biệt với mọi người: “Ta và Bùi lão cũng phải về chuẩn bị trước, để cho sư tôn và chư vị sư huynh có vị trí tốt.”

Lưu Tiên Tiểu Trúc còn có nhà trống, có thể giữ lại cho Bách Luyện chân quân và Lan Hinh Vương, về phần các sư huynh khác, tuy còn chưa tới lúc dưỡng lão, nhưng chắc hẳn bọn họ sẽ không cự tuyệt nhà ở trong Lưu Tiên cốc.

Sau một phen cáo biệt, Vương Ninh Hi và Bùi lão mới xoay người leo lên phi chu.

Rất nhanh, Vân Dao phi chu bay lên trời.

Mà hành trình Tiên Triều ngắn ngủi lần này của Vương Ninh Hi cũng tuyên bố kết thúc.

Bất quá, đường đi mặc dù ngắn ngủi, nhưng thu hoạch lại tràn đầy.

Kế tiếp, chỉ chờ sư tôn, Lan Hinh Vương, sư huynh, còn có các sư tẩu đến Đại Càn. Có sức ảnh hưởng của bọn họ, cục diện Vương thị thiếu nhân tài, chắc chắn sẽ được giảm bớt trên phạm vi lớn.

…

Mà cùng lúc đó.

Trên một ngọn linh sơn cách Không Cảng không xa.

Thân ảnh nho nhỏ của Hoa Thụy công chúa đang đứng chắp tay, một con Lục Long nhỏ đang giương nanh múa vuốt xoay quanh người nàng, cùng đưa mắt nhìn Vân Dao phi chu rời đi.

“Ha ha ha ha!”

Thấy Vân Dao phi chu rốt cục cũng chui vào tầng mây, biến mất không thấy bóng dáng, Hoa Thụy công chúa rốt cục căng thẳng bật cười ha hả: “Tứ thập thất thúc ơi là Tứ thập thất thúc, Vương Hãn Điệp ta rốt cục thoát khỏi ma trảo của ngươi rồi.”

“Không có ngươi ở bên cạnh cằn nhằn, hôm nay đại địa rộng lớn, Vương Anh Diệp ta cũng có thể đi được ~”

“Ngao ô ngao ô!” Lục Long lão tổ cũng hưng phấn vòng quanh Vương Lung Điệp, vừa bay, vừa phát ra từng tiếng rồng ngâm kéo dài hưng phấn, phát tiết buồn bực trong lòng.

Nụ đẹp tuyệt vời! Nó rốt cuộc không cần quét bài thi nữa!

Lại càng không cần bị buộc giúp tiểu công chúa cày bài thi, hu hu hu!

“Tiểu Lục Tiểu Lục, gần đây tuy Vân tỷ tỷ bận chuẩn bị xuất chinh, không có thời gian chiêu đãi chúng ta, muội nói kế tiếp chúng ta đi đâu cho tốt?” Hoa Thụy công chúa được tự do tinh thần phấn chấn, chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, ngay cả xương cốt cũng nhẹ đi vài phần.

“Ngao ô” Lục Long lão tổ rít gào một tiếng.

“Đến Lục Long thánh địa nhà ngươi chơi? Đây cũng là một chủ ý không tệ.” Hoa Thụy công chúa nâng cằm, vẻ mặt nghiêm túc trầm ngâm, “Có điều trước khi đến Lục Long thánh địa, ta còn có chỗ tốt hơn.”

“Tiên cung! Ngươi nói chúng ta đi Tiên cung tìm Ly Từ lão tổ và Kỳ lão tổ chơi thế nào?”

“Ngao ô? Ngao a ngao a!” (Tiên cung? Tốt quá!)

Lục Long lão tổ liên tục gật đầu.

Tiên Cung là địa phương tốt, đáng để chơi một chút.

Huống chi, đối với hắn hôm nay mà nói, chỉ cần không cho hắn đánh bài thi, đi nơi nào đều là thiên đường.

“Tốt! Vậy đến Tiên Cung!”

Hoa Thụy công chúa hưng phấn vỗ tay một cái, trong đôi mắt xinh đẹp kia lưu quang tràn đầy màu sắc, rạng rỡ tỏa sáng, chỉ cảm thấy cả cuộc đời đều tràn đầy ánh sáng cùng sắc thái.

Đột nhiên.

Một giọng nói gay gắt sắc bén vang lên: “Tiểu công chúa à, theo lý thuyết, ngài muốn đi Tiên cung chơi, tự nhiên không thành vấn đề. Bất quá…”

Tiếng nói vừa vang lên, một lão thái giám tay cầm phất trần, mặc trường bào màu xám từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

“Diêu công công!” Mắt Hoa Thụy công chúa mở to, “Ngài, ngài làm sao lại xuất hiện?”

“Ôi chao! Tiểu công chúa của ta, ngươi sẽ không cho rằng Thủ Triết gia chủ sẽ yên tâm một mình ngươi ở bên ngoài mù lòa

chứ?” Diêu công công bật cười giải thích: “Một khắc khi đánh ngươi nhập khẩu vào Vân Dao phi chu, lão nô vẫn luôn âm thầm thủ hộ ngươi.”

“Diêu công công, sao ngài không tiếp tục âm thầm thủ hộ?” Hoa Thụy công chúa nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn.

“Tự nhiên là bởi vì Ninh Hi thiếu gia trước khi đi giao phó.” Diêu công công cười cười, nụ cười lại không khỏi làm cho người rét run, “Hắn sợ ngươi một mình ở Tiên Triều ham chơi, chậm trễ học tập, bởi vậy đặc biệt chuẩn bị cho ngươi cùng Tiểu Lục Long một ít học tập giảng nghĩa và bài thi, miễn cho các ngươi sau khi trở về tộc học thành tích xuống dốc nghìn trượng, không theo kịp tiến độ.”

Nói xong, Diêu công công bắt đầu lấy sách thử trong nhẫn trữ vật ra ngoài.

“Đây là bài tập luyện tập hằng ngày, mỗi ngày quét hai phần là đủ. Đây là bài thi tuần, đây là bài thi tháng… Công chúa ngài yên tâm, bài thi này của lão nô đủ ngài quét hai năm rồi, vạn nhất dùng hết rồi, Ninh Kham cũng sẽ tiếp tục từ Đại Càn gửi cho ngài, đảm bảo không trì hoãn được việc học của ngài.”

Cái gì?!

Hoa Thụy công chúa trợn tròn mắt, cả người như bị sét đánh.

Sau khi đầu óc trống rỗng một cái chớp mắt, nàng mới mạnh mẽ phản ứng lại, trong lúc nhất thời trong mắt tràn đầy ngôi sao, lung lay sắp đổ, tâm tình tốt đẹp vốn chuẩn bị lao nhanh đến Tiên cung cũng trong khoảnh khắc tan vỡ không còn một mảnh.

Tứ thập thất thúc thối, ô ô ô! Ngươi quá xấu xa!

Thân hình đang bay bổng của Tiểu Lục Long bỗng nhiên cứng đờ, “Lộp bộp” một tiếng rơi trên mặt đất.

…

Chương 156: Đại náo Tiên Cung…

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Cao nguyên Hàn Nguyệt.

Là cao nguyên được xưng là "Hường cột thế giới", độ cao của cao nguyên Hàn Nguyệt đương nhiên là cực kỳ cao, khí hậu trên cao nguyên cũng cực kỳ nghiêm trọng, không chỉ có gió bắc quanh năm gào thét, ngày đêm ấm áp cũng lớn đến kinh người, người bình thường không có tu vi rất khó sinh tồn trong hoàn cảnh này.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nơi này rất hoang vu.

Ngược lại, trên cao nguyên thảm thực vật sum xuê, giống loài phong phú, mà số lượng nhân loại cũng không ít. Bởi vì, dưới trướng Tiên cung có rất nhiều thánh địa, có một bộ phận tương đối ở trên tòa cao nguyên này.

Trong đó, Thôn Thiên Thánh Địa do Nguyên Nguyên Nguyên Chân Quân nắm giữ, chính là một trong số đó.

Thôn Thiên Thánh Địa tọa lạc trong một thung lũng khổng lồ trên cao nguyên Hàn Nguyệt.

Thổ địa trong bồn địa phì nhiêu, hơi nước tương đối sung túc, phi thường thích hợp trồng trọt linh thực loại nào đó.

Trong Thôn Thiên Thánh Địa sản xuất các loại sa qua, Thủy Tinh Bồ Đào, cùng với rất nhiều loại hương liệu, ở toàn bộ Tiên Triều đều thập phần dễ bán, cũng là một trong những nguồn thu nhập trọng yếu của Thôn Thiên Thánh Địa.

Tuy nhiên, Thôn Thiên Thánh Địa nổi danh nhất, cũng không phải là linh thực trong đó, ngược lại là ngành chăn nuôi cực kỳ phát đạt của nó.

Bởi vì truyền thừa bảo điển của Thôn Thiên Thánh Địa Thôn Thiên Bảo Điển thích hợp nhất để tu hành huyết mạch loại thôn phệ, bởi vậy, Thôn Thiên Thánh Địa tuyển nhận đệ tử, cũng lấy huyết mạch loại thôn phệ làm chủ.

Mọi người đều biết, tu sĩ Huyền Vũ có được huyết mạch loại thôn phệ đều cực kỳ có thể ăn.

Với lượng thức ăn của những đệ tử này, nếu toàn bộ thịt linh thú đều mua từ bên ngoài, sợ là Thôn Thiên Thánh Địa đã sớm bị ăn phá sản rồi. Vì thế, để cho rất nhiều đệ tử trong Thánh Địa có thể ăn no, ăn ngon, không đến mức bởi vì thiếu thịt mà ảnh hưởng tu hành, tâm lực Thôn Thiên Thánh Địa đầu nhập vào nghề chăn nuôi vẫn luôn tương đối lớn, kết quả cứng rắn phát triển ra sản nghiệp chăn nuôi có quy mô lớn nhất, cấp bậc cao nhất.

Mà đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu Vương Ly Từ cuối cùng động tâm, quyết định gia nhập Thôn Thiên Thánh Địa.

Giờ phút này.

Trong thung lũng Thôn Thiên.

Trời cao mây nhạt, khắp nơi mênh mông.

Trên thảo nguyên xanh biếc rộng lớn vô biên, từng đàn linh ngưu cùng linh dương giống như từng đám bông bọ xuyên thẳng qua trời đất mênh mông.

Xa xa, còn có thể nhìn thấy hình dáng Tiên Cung bên cạnh Thánh Hoàng phong, cùng với một vòng trận pháp phòng ngự chung quanh chiết xạ ánh mặt trời sinh ra vầng sáng bảy màu nhàn nhạt.

Tất cả trông đều yên bình mà an lành.

“Hống!!!”

Bỗng dưng.

Một tiếng sư tử hống kinh thiên động địa phá vỡ bầu không khí an bình.

Trên một khoảng đất trống, một con hùng sư đầy lông bờm và một thiếu nữ mặc trang phục màu tím nhạt đang quấn lấy nhau, ngươi tới ta đi đánh nhau cho náo nhiệt.

Một người một sư tử đều không dùng huyền khí, hoàn toàn dựa vào sức mạnh để đọ sức.

Hùng sư kia thể trạng to lớn, thân hình khổng lồ, uy thế mạnh mẽ và bá đạo, cho dù chỉ là tùy ý bay nhào tới cũng mang theo uy thế khiếp người khiến người khác sợ hãi.

Về phần thiếu nữ kia, gương mặt mũm mĩm, thoạt nhìn ngây thơ đáng yêu, một thân man lực hết sức kinh người, đối cứng ngạnh kháng ngạnh kháng với hùng sư kia, lại không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Thiếu nữ này đương nhiên là Vương Ly Từ đã gia nhập Thôn Thiên Thánh Địa, trở thành truyền nhân y bát của Nguyên Nguyên Nguyên Chân Quân.

Lúc trước, Nguyên Nguyên Chân Quân và Quy Nhất Chân Quân cạnh tranh tranh Vương Ly Từ, há có thể đoán được tài nghệ của Nguyên Nguyên Chân Quân cao hơn một bậc, lấy càng nhiều mỹ thực hấp dẫn thắng được đồ đệ bảo bối, từ sau càng xem nó như bảo bối.

Bất tri bất giác, Vương Ly Từ gia nhập Thôn Thiên Thánh Địa cũng đã vài năm. Bây giờ nàng đã hoàn toàn dung nhập vào nơi này, một thân huyền khí cũng đã hoàn toàn chuyển hóa thành Thôn Thiên Huyền Khí.

Cũng chính là sau khi hoàn thành chuyển hóa huyền khí, Vương Ly Từ mới ý thức được độ phù hợp giữa công pháp và huyết mạch ảnh hưởng đến thực lực đến mức nào.

Mặc dù công pháp thể tu của Minh Vương Lưu Ly Chân Pháp rất lợi hại, có thể rèn luyện thân thể vô cùng cường đại, nhưng cùng huyết mạch của nàng chung quy không phải mười phần phù hợp. Sau khi chuyển tu Thôn Thiên Chân Pháp, nàng rõ ràng cảm giác được huyết mạch lực của mình càng thêm hoạt động, lực khống chế đối với Thôn Phệ Thần Thông cũng mạnh lên không ít, ngay cả năng lượng thôn phệ chuyển hóa thành thực lực cùng tư chất huyết mạch của bản thân hiệu suất cũng tăng cao.

Ngắn ngủi mấy năm, mặc dù tu vi của nàng không tăng bao nhiêu, vẫn là Tử Phủ cảnh tầng bốn như cũ, nhưng sức chiến đấu lại có tăng lên phi thường rõ ràng.

Khó trách, lúc trước Vân Dương sư tôn vẫn luôn nói “Minh Vương Lưu Ly Chân Pháp” chỉ dùng để qua.

Thời gian mấy năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Dựa vào một thân thực lực cường hãn, Vương Ly Từ bây giờ cũng đã có không ít người ủng hộ.

Đặc biệt là những đệ tử trẻ tuổi bên trong Thôn Thiên Thánh Địa, có một số người đều xem nàng như thần tượng, bình thường không có việc gì liền sáp đến trước mặt nàng, sư thúc trưởng sư thúc ngắn, một trận thi đấu thông minh.

"Đại cô cô, Ly Từ tỷ cố lên!"

"Sư thúc cố lên! Lăn qua lật lại Mao Mao sư bá!"

"Làm thịt hắn!"

Xung quanh sân, Vương Anh Tuyền tư thái hiên ngang, Lam Uyển Nhi cơ linh đáng yêu, một bộ dáng như băng sơn khốc ca Chương Hoài Bỉnh, còn có một đám tiểu đệ tử Thôn Thiên Thánh Địa đang vung cánh tay cổ vũ Vương Ly Từ, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Bên kia, một đám mẫu sư tử da lông bóng loáng cũng khẩn trương nhìn chằm chằm vào một người một sư tử trong sân, nửa người trên hơi thấp xuống, trong cổ họng phát ra trận trận tiếng sư hống trầm thấp, dường như cũng đang cổ vũ hùng sư trong sân.

Những con sư tử này, chính là 【Kim Tông Sư Quần】. Chúng vốn là chủng loại hung thú sinh trưởng ở trên Hàn Nguyệt Cao Nguyên, sau đó bị khai mạch lão tổ Thôn Thiên Thánh Địa thuần hóa, trở thành trấn mạch linh thú của Thôn Thiên Thánh Địa.

Mấy vạn năm trôi qua, Kim Tông Sư quần sinh sôi ở cao nguyên này đã có quy mô tương đối lớn. Nhóm trước mắt này chẳng qua chỉ là một gia tộc trong đó mà thôi.

"Rống!!"

Bỗng dưng, kim tông hùng sư trong sân gầm lên giận dữ, bị Vương Ly Từ qua vai té ngã, ấn xuống đất không đứng dậy nổi.

"Ta thắng rồi." Vương Ly Từ đè chặt Kim Tông Hùng Sư lại, trên khuôn mặt chất phác hiền lành nở nụ cười đắc ý: "Mao

Mao huynh, dựa theo ước định trước đó, Linh Li Ngưu kia thuộc về ta.”

Kim Tông Hùng Sư tên là “Kim Mao” giãy dụa mấy lần cũng không thoát được, đành phải ỉu xìu nhận thua: “Có chơi có chịu. Ngươi lấy đi đi.”

“Hắc hắc, đa tạ.”

Vương Ly Từ thả nó ra, lập tức vui rạo rực gọi mấy người Vương Anh Tuyền cùng nhau hỗ trợ, kéo một con Linh Miếu to mọng bị trói chặt bên cạnh đi.

Đám tiểu đệ tử kia lập tức hoan hô như ong vỡ tổ đi theo, từng người đều hưng phấn không thôi.

Kim Mao đau lòng quay đầu đi, thật sự không muốn đối mặt với tình cảnh này.

Con Linh Li Ngưu này là con có cấp bậc cao nhất mà hắn lấy được lần này, cũng là con Linh Li Ngưu cấp bảy duy nhất.

Hắn tân tân khổ khổ địa chăn trâu, chăn ngựa, chăn cừu mới đổi lấy những Linh Ly Ngưu cung phụng này, hắn dễ dàng sao?

Sao hắn lại nghĩ không thông như vậy, lại đồng ý đánh cược với sát tinh Vương Ly Từ?! Nha đầu này quả thực biến thái, rõ ràng là nhân loại, khí lực làm sao có thể còn lớn hơn mãnh thú như hắn? Quá biến thái!

Hắn không nên đáp ứng nàng đem tu vi đè thấp đến trình độ ngang nhau.

Kim Mao đau lòng đến không thở nổi, toàn bộ con sư tử đều sắp tự bế.

Một đám sư tử mẹ thấy thế thì tiến tới liếm liếm lông nó, rồi thấp giọng an ủi.

Mà ngay khi Kim Tông Hùng Sư Kim Mao đau lòng vì miếng lương thực mình mất đi, Vương Ly Từ đã dẫn theo một đám tiểu đệ tử chọn một chỗ tốt, bắt đầu mổ bụng cho con Linh Ly Ngưu kia.

Linh Li Ngưu cấp bảy hình thể cực lớn, Linh Ly Ngưu do con người nuôi dưỡng trong hoàn cảnh nuôi dưỡng, bởi vì phẩm

loại tốt đẹp, lại dùng thủ đoạn đặc thù ức chế quan hệ tăng trưởng linh trí, thịt càng béo tốt hơn so với Linh Ly Ngưu dã sinh, một con ít nhất cũng nặng mười mấy vạn cân.

Những tiểu đệ tử Thôn Thiên Thánh Địa phân công rõ ràng, nhanh chóng tách Linh Ly Ngưu ra, da trở về da, máu thì máu, xương thì xương, nội tạng thì nội tạng, thịt thì thịt, toàn bộ đều tách ra vài đống.

Linh Ly Ngưu da dày thịt béo, da của nó có thể trực tiếp sử dụng như tài liệu luyện khí, ăn có chút bị đau răng, nhưng bộ phận khác của thân thể nó, lại đều có thể làm thành mỹ thực bất đồng.

Là đệ tử của Thôn Thiên Thánh Địa, cái khác bọn họ không nói, đang ăn miếng này tuyệt đối đều là chuyên nghiệp, nhất là khi hung thú được tháo gỡ ra, tay nghề càng thêm tinh xảo, tốc độ cực nhanh, có thể nói là Bào Đinh Giải Ngưu.

Vương Ly Từ lấy từ trong ngực ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu dùng hộp băng đặc chế gói thịt bò Tây Tạng, đóng gói một cái, đặt một cái móc lên quyển sổ nhỏ.

Không bao lâu sau, bên cạnh nàng đã chất đống một đống hộp băng tinh.

Chương Hoài Bỉnh thấy buồn bực, đi qua hiếu kỳ hỏi: “Ly Từ sư tỷ, tỷ đang làm gì vậy?”

Mấy năm nay hắn không có việc gì liền tới tìm Vương Ly Từ luận bàn với Vương Anh Tuyền, nguyên liệu nấu ăn bị thua mất không biết bao nhiêu, nhưng cũng bất tri bất giác quen thuộc với các nàng.

“Ngươi đừng nói chuyện với ta, ta tính sổ đấy.” Vương Ly Từ cau mày nhìn chằm chằm vào quyển sách, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, rõ ràng không thể phân biệt được lòng hiếu kỳ đáp lại Chương Hoài Bỉnh.

“Ngươi đừng quấy rầy Ly Từ đại cô cô, theo ta băm xương đi.” Vương Củng thấy thế, lập tức tới kéo Chương Hoài Bỉnh đi, thuận tiện giải thích một câu, “Những thịt Linh Li Ngưu kia đều là phải vận chuyển về Đông Càn, đưa cho những tiền bối từng nuôi dưỡng Ly Từ đại cô cô. Lúc trước Ly Từ đại cô cô còn nhỏ, lúc ấy vẫn là Vân Dương sư huynh Vân Thượng

Nhân nuôi không nổi nàng, liền mang theo nàng đến ăn chực trong nhà bằng hữu, có đôi khi ăn chực là nhiều năm. Ly Từ đại cô cô cũng biết khẩu vị của ngươi rồi…”

Vương Ngao cho Chương Hoài Bỉnh một ánh mắt, để hắn tự mình thể hội.

“Thì ra là thế.” Chương Hoài Bỉnh gật đầu, vẻ mặt ưu tư: “Bọn họ cũng không dễ dàng gì.”

Trong lúc nói chuyện, một con Linh Ly Ngưu đã bị tách rời không sai biệt lắm.

Một đám người liền dựng lên đống lửa, ngay ở trên cánh đồng bát ngát này vô cùng náo nhiệt mà nướng thịt lên.

Trong tiếng thịt nướng “xì xì”, rất nhanh, mùi thơm của thịt nướng bá đạo lan tràn khắp đại thảo nguyên, khiến bầy sư tử ở xa xa liên tục nhìn sang bên này, thèm đến chảy cả nước miếng.

Có điều, những tiểu đệ tử kia lại không lập tức ăn, ngược lại liên tiếp nhìn về phía Vương Ly Từ, hiển nhiên là đang đợi nàng.

Một lát sau, Vương Ly Từ cuối cùng cũng sắp xếp xong đồ chuẩn bị mang về. Chú ý tới tình huống bên này, nàng liền ngồi xuống cạnh đống lửa, gọi các tiểu đệ tử Thôn Thiên Thánh Địa: “Đến đây nào, mọi người đừng khách khí với ta, bắt đầu ăn đi.”

Các tiểu đệ tử liền chờ nàng tới đây, thấy thế lập tức như ong vỡ tổ ghé qua, hưng phấn giơ thịt nướng lên rồi nhét vào trong mâm trước mặt Vương Ly Từ.

“Sư thúc, đây là sườn trâu mà ta nướng cho ngài. Ngài nếm thử xem.”

“Sư tỷ, đây là ta nướng cho ngài, ngài nếm thử.”

“Sư thúc, tay nghề của bọn họ đâu tốt bằng ta? Ngài vẫn là nếm thử của ta trước…”

“Sư thúc, đây là ngưu ngũ hoa ngài thích nướng nhất…”

Nhưng chỉ trong nháy mắt, trong mâm trước mặt Vương Ly Từ đã có thêm một đống thịt bò đã nướng chín, có mấy miếng

thịt bò run rẩy treo ở bên cạnh, gần như sắp rơi xuống.

Ngay cả Vương Ly Từ luôn tùy tiện, đều có chút không chống đỡ được sự nhiệt tình của bọn họ, vội vàng nói: “Mọi người đều đừng để ý đến ta, cùng nhau ăn, cùng nhau ăn.”

“Nghe lời ngài, cùng ăn, cùng ăn.”

Một đám tiểu đệ tử vừa ăn, vừa chú ý mâm trước mặt Vương Ly Từ, một khi phát hiện thịt bò trong mâm của nàng ít đi, liền lập tức có tiểu đệ tử chủ động rót đầy cho nàng, một đám khỏi phải nói có bao nhiêu ân cần.

Không giống Vương Ngao, Chương Hoài Bỉnh, Lam Uyển Nhi ba người, còn phải tự mình cầm đũa gắp thịt ăn.

Những tiểu đệ tử Thôn Thiên Thánh Địa nhìn về phía Vương Ly Từ với ánh mắt nóng rực, ánh mắt kia hoàn toàn là đang nhìn thần tượng.

Trước khi Ly Từ sư thúc đến, bọn họ chưa từng nghĩ tới, lại có người có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra nhiều đại sự kinh thiên động địa như vậy.

Cho dù là ban đầu ở quảng trường cửa Tiên Cung thiết hạ lôi đài, khiêu chiến tất cả thế hệ tuổi trẻ, sau đó Ly Từ tam tinh bình phẩm, hoặc là hai năm qua hành động vĩ đại hầu như nàng gánh khắp bầy Kim Tông Sư, đều không phải đệ tử thân truyền bình thường có thể làm được.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, nàng đã trở thành tiêu điểm của Thôn Thiên Thánh Địa, thanh danh thậm chí đã truyền khắp toàn bộ tiên thành.

Mọi người đều là đệ tử của Thôn Thiên Thánh Địa, sao Ly Từ sư thúc lại ưu tú như vậy chứ! Sau này bọn họ nhất định phải học tập Ly Từ sư thúc!

Một đám người ăn ăn uống, đang ăn uống rất náo nhiệt.

Đột nhiên.

Trên bầu trời có một đạo hào quang màu băng bay tới, vội vàng rơi xuống trước mặt mọi người, hóa thành một thanh niên áo vàng, hốt hoảng nói: “Chương sư huynh, xảy ra chuyện! Có đại sự!”

Người tới tên là "Công Thâu Hồng Xương", chính là một trong những đại thiên kiêu thế hệ trẻ của một mạch Cức Băng Thánh Địa 】.

Tướng mạo của hắn tuấn mỹ, tiềm lực bất phàm, địa vị trong Thánh địa Cức Băng tuy rằng không bằng Chương Hoài Bỉnh, nhưng lớn nhỏ cũng coi như là danh nhân, thậm chí còn có một ít người ủng hộ.

Nhưng hắn hôm nay, lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập, chật vật không chịu nổi, lúc rơi xuống còn lảo đảo một cái, hiển nhiên bị thương không tính là nhẹ.

"Hoành Xương?" Chương Hoài Bỉnh vừa thấy hắn liền nhíu mày, xụ mặt ra vẻ lạnh lùng như băng: "Có chuyện gì mà hốt hoảng như thế? Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Gặp chuyện phải khí định thần nhàn, không hoảng không vội."

Công Thâu Hồng Xương giằng co không có một cái đấu ngã chết.

Ta đã bị người khác đánh thành bộ dáng này rồi, còn gì để khí định thần nhàn pháp gì nữa?

"Đi đi đi, lão Chương, ngươi không thể không tự cao tự đại sao? Vừa rồi lúc cướp linh nhục ăn, tại sao lại không lạnh lùng như băng sương rồi?" Vương Củng không nói gì mà gạt hắn sang một bên, lập tức vỗ bả vai Công Thâu Hồng Xương hưng trí bừng bừng hỏi, "Hoành Xương a, là ai đánh ngươi thành như vậy? Chỉ cần ngươi chịu gọi ta một tiếng 'Đại tỷ đại', ta lập tức sẽ giúp ngươi đi lấy thắng."

Sau khi kế thừa 【Chiến tranh bảo điển】, Vương Anh Tuyền liền trở thành tồn tại đặc thù trong Tiên Cung, không thuộc về bất kỳ phe phái nào, chỉ là được Tiên Tôn thu làm đệ tử ký danh, thỉnh thoảng chỉ điểm một chút.

Cũng không phải Tiên Tôn khinh thường Vương Thiền, không chịu thu hắn làm đệ tử thân truyền.

Nhưng bảo điển của Nguyễn Cung được truyền thừa từ quân đoàn trưởng, chính là lấy phương hướng chiến tranh quân võ làm chủ, Tiên Tôn cũng không tiện dạy lung tung, chỉ có thể căn cứ theo kinh nghiệm chỉ điểm đôi chút, đại đa số thời điểm

còn phải dựa vào bản thân nàng tìm hiểu thần thông chiến tranh.

Hơn nữa, Vương Ngao kế thừa Chiến Tranh Bảo Điển, xem như đem nàng gây chuyện sinh ra không phải bản lãnh phát huy đến cực hạn, Mãn Tiên Cung thu tay lại không nói, còn thỉnh thoảng phải tổ chức một hồi quần đấu hoạt động, cũng kỳ danh viết 【diễn tập chiến tranh】, tẩy lễ trước các mầm non thế hệ trẻ của Tiên cung, để cho bọn họ minh bạch một chút tính tàn khốc của chiến tranh.

Bởi vì vậy, Tiên Tôn bên kia cũng không biết đã nhận được bao nhiêu lần tố cáo rồi, bị nàng làm cho đau đầu không thôi, lại không thể làm gì được.

"Huyên tiểu thư, người tha cho ta đi." Công Thâu Hồng Xương sắp khóc: "Tôn nghiêm của nhà ta cấm ta gia nhập liên minh Mỹ Thiếu Nữ, huống chi ta còn là một nam nhân."

"Là liên minh hỗ trợ thanh xuân vô địch thiếu nữ vô địch của phiếm tiên triều." Vương Ngao vẻ mặt nghiêm túc uốn nắn hắn, tiếp tục khuyên nhủ, "Ta thấy ngươi cũng rất tuấn tú, ăn mặc trang điểm cho đẹp, không kém đại đa số tỷ muội. Ngươi yên tâm, chúng ta không ngại nữ giả trang của ngươi."

Thế nhưng ta lại không để ý!

Công Thâu Hồng Xương mặt như đưa đám cầu cứu Chương Hoài Bỉnh: "Sư huynh, Thánh Địa Cức Băng của chúng ta đã xảy ra chuyện. Có một đám người từ ngoài đến ngăn chặn cửa lớn của Thánh Địa chúng ta, liền bắt đám sư huynh đệ tỷ muội của Thánh Địa chúng ta mà đánh. Trong đó còn có một người lớn lên giống như con khỉ tinh vậy, rất là lợi hại. Ta chính là bị hắn đánh."

"Có người gây sự?"

Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự hưng phấn trong ánh mắt của đối phương.

Loại chuyện thú vị này, làm sao có thể thiếu các nàng?

Sắc mặt Chương Hoài Bỉnh lại lạnh hơn mấy phần, cười lạnh nói: "Thật to gan! Hiện tại thời đại này, con chó mèo gì cũng dám đến Tiên Cung gây sự. Đi, chúng ta cùng đi xem."

Dứt lời, gã vung tay áo lên, đứng lên.

Khí băng sương nồng đậm tràn ngập, trong giây lát liền bao quanh hắn và Công Thâu Hồng Xương vào trong, hóa thành độn quang xông thẳng lên trời.

Làm trong Tiên cung số lượng không nhiều chưa kế thừa bảo điển đã là tuyệt thế thiên chi kiêu tử tư chất, địa vị của Chương Hoài Tại bên trong Cức Băng Thánh Địa cực kỳ siêu nhiên, đã sớm bị vụng trộm trên xưng hô "Tiểu Thánh chủ".

Vào thời khắc mấu chốt danh dự của Cức Băng Thánh Địa bị khiêu khích này, đương nhiên hắn phải làm việc không cần nhường nhịn, phải thay thế Thượng Băng Thánh Địa lấy lại danh dự!

Tốc độ độn quang như tuyết bay nhanh, trong chớp mắt liền bão tố bắn ra, trên bầu trời để lại một đạo vết tích màu trắng.

Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền đều là phong cách xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, thấy thế vội vàng gọi Lam Uyển Nhi, vội vàng đem vật phẩm dùng nướng xung quanh, cùng với thịt bò đã nướng xong tất cả thu vào nhẫn trữ vật, lập tức lôi kéo người hứng thú đi theo: "Đi đi! Chúng ta cũng đi xem một chút."

Ở dưới độn quang của ba vị cường giả Tử Phủ cảnh Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ, còn có Lam Uyển Nhi bao bọc, mọi người bay lên trời, xác định chuẩn phương hướng của Cức Băng thánh địa liền bay vút đi.

Cũng may nơi này cách Thánh địa rất xa, ba người mang theo một đám tiểu đệ tử bay về phía đỉnh núi tuyết bên rìa Hàn Nguyệt Cao Nguyên, không đến hai canh giờ đã tới cửa Thánh địa Cức Băng.

"Gấp Băng Thánh Địa" ở trong một ngọn núi băng khổng lồ.

Lối vào của nó bị người dùng kiếm ý mạnh mẽ một kiếm gọt phẳng, tạo ra một quảng trường rộng lớn.

Bên cạnh quảng trường, mười hai bức tượng hung thú điêu khắc bằng băng cứng uy nghiêm ngồi chồm hổm trên mặt đất, tản ra uy áp bá đạo, tạo thành một trận pháp phòng ngự cường đại trên không trung.

Trên một đỉnh núi tuyết khác, từng tòa kiến trúc lấy băng tuyết làm tài liệu chính xây dựng thành theo thế núi kéo dài mà lên, hầu như nhìn không thấy điểm cuối, thoạt nhìn thật giống một tòa thành băng tuyết cự đại.

Đó chính là Thánh địa Cức Băng.

Dưới ánh mặt trời, những kiến trúc băng tuyết kia cong vút tạo thành vầng sáng long lanh như cầu vồng, mỹ lệ rực rỡ, như mộng như ảo.

Giờ khắc này.

Cửa của Cức Băng Thánh Địa, quảng trường luôn luôn quạnh quẽ này đã trở nên phi thường náo nhiệt.

Tin tức của các đại thánh địa đều thập phần linh thông, hơn nữa người thích xem náo nhiệt không ít, có người chắn cửa lớn của Thánh địa Cức Băng gây chuyện, đây chính là thịnh tình khó gặp, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ầm! Ầm!

Trong sân rộng, từng luồng năng lượng huyền khí liên tiếp bộc phát, không gian xung quanh mơ hồ run rẩy.

Hiển nhiên là có người đang đánh nhau.

Từ xa nhìn lại, một thanh niên đầu đội ngọc quan, thân mặc trường bào trắng như tuyết đang giao chiến với người khác.

Trong tay hắn cầm một thanh bảo kiếm cấp linh bảo Thần Thông, kiếm ra như rồng, tuấn tú tiêu sái, chỉ là kiếm thế cực kỳ lăng lệ ác liệt, mỗi một chiêu một thức đều ẩn chứa vô tận hàn băng chân ý, phảng phất như thiên địa đều vì đó mà đông kết.

Người này tên là 【Cúc Thái Hàn】, cũng là một trong những thanh niên tuấn kiệt của Thánh địa Cức Băng.

Hắn xuất thân từ Tiên Triều hoàng thất Dĩnh thị, chỉ là trời sinh thức tỉnh huyết mạch huyền băng không tầm thường, liền được đưa đến Tiên cung gấp băng thánh địa tu luyện.

Hắn bây giờ cũng bất quá một trăm bảy mươi tám mươi tuổi, đã có tu vi Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, dĩ nhiên bị chưởng mạch chân nhân của Băng Phách phong nhất mạch trong Thánh địa

Cấp Băng Băng Thánh Địa nhìn trúng là truyền nhân y bát, tương lai sẽ là tu sĩ Thần Thông cảnh thỏa đáng.

Bởi vì thân phận thành viên hoàng thất, tuy rằng hắn còn chưa được chính thức sắc phong làm quận vương, nhưng cũng đã sớm có được danh hiệu "Tiểu quận vương".

Không thể không nói, thực lực của tiểu quận vương Vân Thái Hàn đích thật là rất lợi hại, nhưng đối thủ của hắn dường như lại lợi hại hơn.

Chỉ thấy sau khi người kia Huyền khí phồng lên, thân thể trở nên vô cùng cao lớn, cánh tay còn tráng kiện hơn đùi voi, mặt ngoài thân thể càng hiện ra kim quang nhàn nhạt, tựa như biến thành chất liệu kim loại, lộ ra cỗ hương vị không thể phá vỡ.

Đây rõ ràng là một thể tu, một quyền một cước đều mang theo lực vạn quân, có thể làm cho ngọn núi sụp đổ, mặt đất sụp đổ.

Càng khiến người ta lấy làm lạ là mỗi quyền mỗi cước mỗi chiêu mỗi thức đều cuốn theo một cơn gió lốc hàn băng kinh khủng, lực sát thương càng thêm kinh người.

So sánh với nhau, thực lực của Vân Thái Hàn rõ ràng kém hơn một chút, chỉ có thể dưới sự tấn công cuồng bạo của thể tu này mà gắng gượng chống đỡ.

Nhưng hắn lại không quá cam tâm chiến bại trước mắt bao người, sau khi dùng kế dụ địch, thừa dịp chiêu thức đối phương không kịp biến chiêu thức trống không, kích thích thần thông bảo kiếm thi triển ra tiểu thần thông —— Băng Phách Kiếm Vũ.

Kiếm ảnh đầy trời hóa thành từng đạo băng lăng bén nhọn, phô thiên cái địa bao phủ về phía thể tu kia.

Mũi nhọn lạnh thấu xương tạo thành thế che trời, tựa như có thể hủy diệt hết thảy.

"Chử sư đệ không hổ là Hạm sư đệ." Có người của Cức Băng Thánh Địa ở một bên tán thán nói, "Một chiêu Băng Phách Kiếm Vũ này tốc độ chuẩn bị cực nhanh, đánh cho đối phương trở tay không kịp."

Nhưng hắn vừa dứt lời.

Thể tu có thể trạng khoa trương kia lại cười hắc hắc: “Xem ra đại thiên kiêu của Cức Băng Thánh Địa cũng như vậy. Chẳng muốn chơi với ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, thể tu vốn khôi ngô như Kim Cương Chiến Viên, thể trạng lại lần nữa bành trướng một vòng lớn, tầng ngoài cơ thịt càng bao trùm lên một tầng giáp trụ huyền băng thật dày.

Oanh oanh oanh!

Băng Phách Kiếm Vũ băng lăng đánh vào trên huyền băng giáp trụ, lập tức kích động lên băng vụn và sóng xung kích năng lượng cuồng bạo đầy trời, căn bản không làm gì được thể tu kia.

“Làm sao có thể!?”

Sắc mặt của Xi Thái Hàn vừa xanh lại vừa trắng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, thể tu kia đã như một con viễn cổ cự thú dậm chân vọt tới trước mặt hắn, đấm ra một quyền.

“Keng!”

Xi Thái Hàn bị đập trúng, cương khí hộ thể trong nháy mắt vỡ nát, người cũng giống như một viên pháo thần uy trong nháy mắt bay ngược ra, trong chớp mắt liền lướt qua khoảng cách mấy chục trượng, hung hăng đập vào trong quần thể kiến trúc của Cức Băng Thánh Địa.

Ly Thái Hàn, bại!

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Tu sĩ tới đây xem náo nhiệt đều ngậm chặt miệng, không nói tiếng nào.

Người của Thánh địa Cức Băng càng là sắc mặt khó coi, như cha mẹ chết.

Đám người này mới tới không bao lâu, thanh niên tuấn kiệt bên trong Thánh địa đã lần lượt bị đánh bại. Nếu tiếp tục đánh nữa, trong Thánh địa cũng không có thanh niên tuấn kiệt thích hợp nào có thể phái ra.

Tiểu Thánh chủ Chương Tự ở đâu? Sao còn chưa trở về?

Mà ngay khi các trưởng lão đệ tử của Cức Băng thánh địa đang lo lắng chờ đợi, vị thể tu chiến thắng kia cũng trở lại trong đội ngũ của hắn, dương dương đắc ý tiến đến bên cạnh một vị nữ tử xinh đẹp lung linh: "Nương tử, vi phu dũng mãnh không?"

"Dũng mãnh! Phu quân của ta là nam tử dũng mãnh nhất trên đời này." Nữ tử kia hạnh phúc ôm đùi hắn, ánh mắt nhìn về phía vị thể tu kia tràn đầy nhu tình.

Hai người này thật giống như tổ hợp của hung thú và mỹ nữ, khiến người ta ghé mắt không thôi.

"Tông Thịnh, ngươi đánh rất nhiều trận rồi, hẳn là cũng mệt mỏi rồi, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi." Trong đội ngũ, một thanh niên áo lam khí độ bất phàm, vẻ mặt trầm ổn mở miệng, "Tiếp theo, vẫn là để cho ta xem một chút phong thái anh kiệt của Tử Phủ cảnh Cực Băng Thánh Địa đi."

"Hữu An sư huynh, ta còn chưa đánh đã ghiền mà." Tên thể tu kia bất mãn lầm bầm: "Tử Phủ cảnh thì thế nào? Bằng vào tu vi Thiên Nhân cảnh đỉnh phong hiện tại của ta, cũng đánh cho bọn họ không thấy đâu."

Giọng điệu hết sức càn rỡ, đúng là muốn khiêu chiến vượt cấp!

Dưới tình huống bình thường, giữa tu sĩ Thiên Nhân cảnh và tu sĩ Tử Phủ cảnh tồn tại khoảng cách thực lực rất lớn, muốn khiêu chiến vượt cấp, trừ phi là tu sĩ Thiên Nhân cảnh có tư chất huyết mạch, cùng với trang bị vũ khí tồn tại ưu thế cực lớn, nếu không rất khó.

Thể tu này dám nói như thế, hiển nhiên là đối với tư chất huyết mạch và trang bị vũ khí của mình đều có mười phần tự tin.

Nhưng mà, tiếng nói của hắn vừa mới dứt.

Trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng: "Hừ! Khẩu khí của huynh đài thật lớn, Tử Phủ cảnh cũng có thể đánh đúng không? Để cho Chương Hoài Bỉnh ta đến lĩnh giáo cho tốt."

Thanh âm vừa vang lên, một đạo nhân ảnh đã đạp lên như tuyết độn quang từ xa trời bồng bềnh lướt tới.

Bóng người kia mặc một bộ áo trắng, khí chất lạnh lùng cao ngạo như băng tuyết, chính là Chương Hoài Bỉnh từ Thôn Thiên Thánh Địa cấp tốc chạy tới.

Bất quá trong chớp mắt, độn quang của hắn đã đến trên không quảng trường.

Làn gió lạnh phần phật thổi qua, áo trắng trên người hắn tung bay đón gió, cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng, phiêu dật xuất trần, quả nhiên có vài phần hương vị của Trích Tiên công tử.

"Hoài Bỉnh sư huynh! Là mang bản sư huynh đến." Đám người chung quanh nhất thời hưng phấn hoan hô: "Lần này con đại tinh tinh kia gặp nạn rồi."

"Như vậy có phải không công bằng? Hoài Bỉnh sư huynh chính là tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh, đối đầu với tu sĩ Thần Thông cảnh cũng có thể chu toàn một hai. Đại tinh tinh có lợi hại đến mấy cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong mà thôi."

"Ai bảo hắn kiêu ngạo ương ngạnh, muốn vượt cấp khiêu chiến? Cái này gọi là "Tự gây nghiệt không thể sống"."

Trong tiếng nghị luận hưng phấn của đám người Cức Băng Thánh Địa, Chương Hoài Bỉnh đạp độn quang phiêu nhiên rơi xuống đất, lạnh lùng nhìn vị thể tu kia nói: "Báo tên ra. Chương Hoài Bỉnh không đánh hạng người vô danh."

Ngay lúc hắn rơi xuống đất, ba đạo tử phủ quang khác cũng đã tới Thánh địa Cức Băng, rơi vào phía sau hắn.

Vị thể tu kia liếc Chương Hoài Bỉnh một cái, đang định nói gì đó, bỗng dưng ánh mắt bị đám người phía sau hắn hấp dẫn, lập tức hai mắt tỏa sáng, khuôn mặt dữ tợn lộ ra nụ cười hưng phấn: "Đại tỷ, Khâu Bằng, các ngươi quả nhiên đang ở Tiên Cung."

"…?"

Chương Hoài Bỉnh ngây người.

Thế này là sao?

Đám người của Cức Băng Thánh Địa, cùng với đám người xem náo nhiệt chung quanh cũng đều ngẩn ra, bị tình huống đột phát này làm cho không hiểu ra sao, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng người khác không biết chuyện gì xảy ra, đám người Vương Ly Từ lại rất rõ ràng.

Vương Ly Từ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ từ trong đám người đi ra, chào hỏi vị thể tu kia: "Lão Tam, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Thì ra, thể tu kia chính là đệ đệ cùng thế hệ lúc trước cùng nàng bái nhập Lũng Tả Học Cung cùng năm, Vương Tông Thịnh.

Là lão tam trong chữ lót "Tông" của Trường Ninh Vương thị, Vương Tông Thịnh cũng nhỏ hơn Vương Ly Từ không đến mười tuổi, bây giờ ở Trường Ninh Vương thị cũng đã là nhân vật cấp bậc lão tổ tông.

Đương nhiên, ở bên trong Tiên Cung này, hắn không đến hai trăm tuổi chỉ có thể xem như tiểu bối.

Sau Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền cũng bất đắc dĩ đi ra, ngoan ngoãn hành lễ với Vương Tông Thịnh: "Bái kiến Tam thúc."

Tuy rằng bởi vì Vương Tông Thịnh quanh năm ở lại Lũng Tả Học Cung, hai người không tính là quen thuộc, nhưng dù sao Dận Đề cũng là tiểu bối, thời điểm như thế này, nàng tự nhiên là muốn đi ra chào hỏi.

Bỗng dưng, ánh mắt nàng lại liếc sang thanh niên áo lam bên cạnh Vương Tông Thịnh, vẻ mặt càng thêm bất đắc dĩ hành lễ lần nữa: "Bái kiến Hữu An lão tổ."

Thì ra, thanh niên áo lam này, chính là thúc tổ gia gia của cùng gia tộc với mẫu thân nàng Phòng Huân Phượng. Phòng Hữu An.

Khóe mắt Chương Hoài Bỉnh giật giật, nhìn con tinh tinh kia, lại nhìn Vương Ly Từ và Bệ Ngạn, chỉ cảm thấy cả người đều không khỏe.

Như thế nào cũng không giống người một nhà a~

Bên kia Vương Tông Thịnh lại thập phần hưng phấn mà đi lên: “Đại tỷ, Loan Loan. Thật sự là quá trùng hợp. Chúng ta lần này là theo sư tôn đi tới Cức Băng thánh địa, nói là muốn giải quyết ân oán năm đó của nàng cùng Cức Băng thánh địa, hơn nữa đoạt chút thần thông truyền thừa trở về.”

Giải quyết ân oán? Cướp chút truyền thừa Thần Thông??

Người của Cức Băng Thánh Địa xung quanh biểu lộ đều biến đổi, nhìn về phía đám người Vương Tông Thịnh và Phòng Hữu An, trong ánh mắt tràn đầy địch ý.

Nguyên lai tưởng rằng đám người này chỉ là đến gây chuyện, lại còn muốn cướp truyền thừa? Cái này há có thể nhịn?!

Ngay cả Chương Hoài Bỉnh cũng rùng mình, trong lòng nháy mắt vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Những tên gia hỏa này, kẻ tới không có ý tốt!

…

Chương 157 : Băng Lan! Muốn khai sáng Thánh Địa

…

Tu sĩ Huyền Vũ quan trọng nhất là cái gì?

Đương nhiên là tài nguyên.

Mà tài nguyên này, từ trước đến nay luôn là tăng nhiều cháo thiếu, vĩnh viễn đều thiếu.

Đừng nhìn Tiên Cung thể lượng rất lớn, phảng phất tài nguyên vô cùng vô tận, nhưng đó là tổng thể mà nói.

Trong Tiên cung hệ thống khổng lồ, chỉ riêng thánh địa đã có mười mấy cái, mà mỗi một cái thánh địa ít thì bảy tám mạch, nhiều thì mười mấy mạch, mỗi một mạch bên trong còn có chi mạch càng nhỏ cạnh tranh lẫn nhau.

Bởi vậy, Tiên cung mặc dù là nơi tu luyện mộng tưởng của vô số thanh niên tuấn kiệt Tiên Triều, nhưng cạnh tranh nội bộ cũng cực kỳ thảm thiết và tàn khốc.

Vốn là nội bộ của bọn họ cạnh tranh với nhau thì cũng thôi, bây giờ lại còn ngoại nhân muốn đến kiếm một chén canh, tự nhiên là dẫn tới sự phẫn nộ và địch ý của người của Thánh địa Cức Băng.

“Các ngươi là người của Đông Càn Lăng Vân thánh địa?” Chương Hoài Bỉnh nhìn chằm chằm đám người Phòng Hữu An và Vương Tông Thịnh, nhíu mày: “Người Đông Càn bây giờ lại lỗ mãng như vậy sao?”

“Đông Càn thánh địa?” Vương Tông Thịnh vội vàng lắc đầu, nghiêm túc giải thích với Chương Hoài Bỉnh: “Không, chúng ta là người của Đông Càn quốc, Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, Huyền Băng điện nhất mạch.”

Chương Hoài Bỉnh đen mặt.

Lăng Vân thánh địa của Đông Càn lại đều giả trang thành bộ dáng như vậy sao? Một chuỗi dài này ngẩng đầu, vừa nghe chính là chi mạch trong nhánh của Lăng Vân thánh địa.

Đầu năm nay, thậm chí ngay cả loại tế chi mạch nho nhỏ này cũng dám đến Tiên cung Cức Băng Thánh Địa chắn cửa? Bọn họ cấp băng Thánh Địa không cần mặt mũi sao?

Trưởng lão cùng các đệ tử của Cức Băng Thánh Địa khác sắc mặt cũng lập tức thay đổi, nguyên một đám oán giận không thôi, cảm giác nhận lấy vũ nhục thật lớn.

"Chương sư huynh, đám người này quá kiêu ngạo rồi!" Một tên tiểu đệ tử tuổi còn trẻ tức giận đến đỏ mặt: "Ngài nhất định phải dạy cho bọn hắn một bài học nặng nề!"

Nếu không hung hăng dạy cho bọn họ một bài học, sau này mặt mũi của Thánh địa Cức Băng đặt ở đâu?

"Được rồi."

Chương Hoài Bỉnh giơ tay ra hiệu bọn họ im lặng, lập tức liếc Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền một cái, lúc này mới nhìn về phía Vương Tông Thịnh, lạnh nhạt nói: "Nể tình ngươi là Ly Từ sư tỷ và tộc nhân Linh sư muội, chỉ cần các ngươi lui đi, ta sẽ không so đo với ngươi nữa."

Chương Hoài Bỉnh cũng có chút không biết nói và kiêng dè.

Nếu thật sự đả thương người này, không chừng hai cô cháu gái Vương Ly Từ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Vương Ngao còn khá, nàng mới vừa tấn thăng Tử Phủ cảnh, tu luyện vẫn là Bảo Điển Chiến Tranh, chủ yếu am hiểu chính là bài binh bố trận và phá địch công kiên. Chọc nàng, tuy cũng rất phiền toái, nhưng mình đại khái vẫn có thể đánh thắng được, cho dù đánh không lại thì cũng sẽ bị đánh một trận.

Nhưng Vương Ly Từ lại hơi hung tàn.

Bề ngoài của vị này thật sự là thật sự là có tính lừa gạt. Nhớ lúc trước, nàng vì để mình đem râu cá chép cống hiến ra, mở miệng một tiếng "Hoài Bỉnh sư huynh", chính mình còn thật sự cho rằng nàng còn nhỏ hơn mình, chờ tiếp xúc nhiều mới phát hiện nàng kỳ thật lớn hơn mình, chỉ là bởi vì ảnh hưởng của huyết mạch chi lực mới thoạt nhìn ngây thơ đáng yêu, phảng phất không chút nào uy hiếp.

Nhưng trên thực tế, vị này không chỉ có sức chiến đấu bùng nổ, mà còn đặc biệt am hiểu "đào hố".

Nghĩ đến những năm này chính mình lục tục đánh ra nguyên liệu nấu ăn, còn có đám Kim Tông Sư trong Thôn Thiên Thánh Địa thua một khẩu lương, trong lòng Chương Hoài Bỉnh chính là một trận rung động.

Đáng tiếc, Chương Hoài Bỉnh nghĩ thầm chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng lại đánh giá sai thế cục trước mắt.

"Khẩu khí lớn thật!"

Tiếng nói của hắn vừa mới dứt, Phòng Hữu An đã chắp tay mà ra, nhíu mày nhìn về phía Chương Hoài Bỉnh, "Nghe nói ngươi chính là 'Tiểu Thánh chủ' gì đó của Cức Băng thánh địa? Để cho Phòng Hữu An ta đến lĩnh giáo cao chiêu của ngươi một chút. Nhưng mà, ta đã hơn ba trăm tuổi, tu vi cũng đạt tới Tử Phủ cảnh tầng năm, nếu ngươi không dám ứng chiến, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi."

Tuổi thật của Phòng Hữu An lớn hơn Lung Yên lão tổ, lớn hơn Vương Thủ Triết một trăm mười mấy tuổi. Đặt ở Lũng Tả quận năm đó, chênh lệch này nghe có vẻ rất lớn, nhưng ở chỗ Tiên Triều, Phòng Hữu An vẫn được coi là thanh niên tuấn kiệt.

Giờ phút này dáng người hắn thẳng tắp, thái độ thong dong, một bộ trường bào màu lam theo gió chập chờn, một thân phong thái không kém Chương Hoài chút nào.

"Với tuổi của ngươi, có thể có tu vi như thế, cũng có thể được xưng tụng một câu không tệ." Chương Hoài Bỉnh thần sắc không thay đổi, vẫn là dáng vẻ ngạo nghễ đạm mạc, "Nếu ngươi đã muốn kiến thức một chút, ta liền cho ngươi nhìn một chút, đại thiên kiêu cùng tuyệt thế chênh lệch rốt cuộc là bao nhiêu."

Dứt lời, hắn lật cổ tay, cây chiết phiến Thần Thông Băng Hệ Linh Bảo Chiết 【Huyền Băng Phiến】 liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn, theo cổ tay rung lên, liền "Xoẹt" một tiếng mở ra đẹp trai.

Ánh mắt của hắn hơi lẫm liệt, đưa tay vẫy một cái, liền có băng tuyết đầy trời gào thét mà đến.

Vùng đất của Cức Băng thánh địa vốn là núi tuyết nguy nga đã đóng băng không biết bao nhiêu vạn năm, dưới đất ẩn giấu

không biết bao nhiêu linh mạch băng hệ, linh khí băng hệ tràn đầy vô cùng. Theo Huyền Băng phiến phe phẩy, hàn khí vô tận từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống.

Trong nháy mắt, gần nửa quảng trường đều bay lên băng tuyết.

Gió lạnh thấu xương gào thét vờn quanh người hắn, uy thế đáng sợ ở trong gió lạnh gào thét này nhanh chóng nổi lên, tích lũy, trong chớp mắt đã lên tới mức làm người ta kinh hãi.

Cùng với cơn gió gào thét này, hắn đạp không mà lên, một thân áo trắng như tuyết tung bay phần phật trong gió, một thân khí thế tựa như tuyết phong nguy nga bàng bạc uy nghiêm, lộ ra cảm giác áp bách làm cho người ta run sợ.

Tu sĩ chung quanh thấy thế trong nội tâm rùng mình, lúc này nhao nhao lui về phía sau, lưu lại sân bãi đủ phát huy cho hai người.

Vương Ngao vốn còn đang lo lắng Hữu An lão tổ, thấy thế không khỏi vỗ trán một cái, lại không nói nên lời, lại là tâm mệt mỏi.

Nàng sao lại quên, toàn bộ Tiên cung nếu bàn về khoe khoang soái ca múa, sợ là ai cũng không sánh bằng Chương Hoài Bỉnh.

Phòng Hữu An lại là ánh mắt hơi lẫm liệt, thần sắc lập tức ngưng trọng vài phần.

Mặc dù cái thao tác này của Chương Hoài Bỉnh cực kỳ huyễn hoặc, nhưng cũng thể hiện ra lĩnh ngộ của y trên con đường Băng Hệ pháp tắc. Chương Hoài Hoài này tiểu Thánh Chủ Cức Băng Thánh Địa quả nhiên danh bất hư truyền, tuổi còn nhỏ, lý giải đối với Băng Hệ pháp tắc cũng đã vượt qua hắn.

Tuy nhiên, Phòng Hữu An cũng có sự kiêu ngạo của chính hắn.

Nhiều năm như vậy, hắn ôm đùi sư tôn, ôm đùi Vương Thủ Triết cũng không phải là ôm suông.

Dựa vào Vương Thủ Triết, cộng thêm một di tích sư tôn hắn gặp phải trước kia, huyết mạch của hắn cũng sớm hoàn thành

mấy lần lột xác trong một trăm bảy tám mươi năm này, bây giờ đã đạt đến mức độ đại thiên kiêu Ất đẳng.

Tư chất như vậy, tuy không bằng Chương Hoài Bỉnh, nhưng cũng không kém quá nhiều, huống chi tu vi của hắn còn mạnh hơn Chương Hoài Bỉnh hai tầng, kinh nghiệm tác chiến cũng phong phú hơn, dưới chiến đấu, phần thắng ít nhất cũng có sáu phần.

“Hừ! Nói mạnh miệng, cũng phải đợi đến khi ngươi thắng ta rồi nói sau.”

Chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, vẫy tay một cái, một thanh thần thông Linh Bảo kiếm giống như băng tinh liền xuất hiện trong tay của hắn, từng trận Băng hệ huyền khí khuấy động ra.

Khí thế cả người hắn ta lập tức tăng vọt.

Cùng lúc đó, một cỗ uy thế băng lãnh cũng từ trên người hắn tràn ngập ra, băng lãnh, bá đạo, mang theo một cỗ mũi nhọn khó nói lên lời, tựa như huyền băng vạn năm không đổi vậy.

Gió tuyết mà Chương Hoài Bỉnh tụ lại, còn chưa tới gần hắn thì đã biến mất vô ảnh vô tung từ lúc nào không hay.

Uy thế toàn thân kia, lại không hề yếu hơn Chương Hoài.

Sau một khắc, kiếm quang lóe lên, cả người hắn đã hóa thành một đạo điện quang, phóng tới Chương Hoài Bỉnh trên bầu trời.

Dưới sự chú mục của vạn chúng, trong khoảnh khắc hai người đã giao chiến thành một đoàn.

Hai người bọn họ đều là huyết mạch hệ băng, mà Thánh địa cấp băng này không thiếu nhất chính là linh khí hệ băng, hai người tác chiến ở chỗ này, đều xem như chiến đấu sân nhà, có thể phát huy ra lực chiến đấu vượt xa những nơi khác.

Trận chiến này của hai người đánh tới mức gió tuyết đầy trời, uy thế ngàn vạn.

Kiếm ý cùng pháp tắc va chạm, tiểu thần thông cùng tiểu thần thông va chạm liên tiếp bộc phát, năng lượng cường đại trùng kích làm không gian chung quanh mơ hồ có chút vặn vẹo.

Nếu không phải trên quảng trường Cức Băng có bày đại trận phòng ngự, sợ là ngay cả quảng trường này cũng không giữ được.

Tu sĩ Huyền Vũ vây xem trên quảng trường không thể không lui lại, mới không bị chiến đấu của hai người ảnh hưởng, đồng thời trong lòng cũng thất kinh không thôi.

Chương Hoài Bỉnh có biểu hiện này, đó là hợp tình hợp lý, nhưng Phòng Hữu An lại cường thế như vậy, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Ngay cả Vương Ngao cũng không nhịn được mở to hai mắt nhìn: "Hữu An lão tổ cũng được ah! Mấy năm nay không phát ra tiếng tăm vậy mà tiến bộ nhiều như vậy. Chờ có cơ hội trở về, ta nhất định phải tìm Hữu An lão tổ luận bàn một chút."

"Tiểu tử Hoài Bỉnh này được bảo vệ quá tốt, kinh nghiệm tác chiến rõ ràng không đủ." Vương Ly Từ nâng cằm có chút mủm mỉm trẻ con, ông cụ non chỉ điểm giang sơn nói: "Các ngươi nhìn từng chiêu từng thức của hắn ta, đều quá mức theo khuôn phép, giống như đang luận bàn với các sư huynh đệ. Nhưng Hữu An sư huynh lại khác, rõ ràng hắn quanh năm chém giết với kẻ địch, trước mắt phản ứng rất nhanh chóng, bảo vệ chỗ yếu hại của bản thân kín không kẽ hở, ra tay với kẻ địch lại cực kỳ tinh chuẩn lão luyện."

"Hài An lão tổ nhà ta lúc đầu chỉ là thiên kiêu, hơn tám mươi tuổi thăng cấp Thiên Nhân cảnh không bao lâu, ông ấy sẽ đi chiến trường ngoại vực luân phiên." Vương Củng cảm khái nói: "Những năm gần đây, đừng thấy ông ấy không lên tiếng, nhưng hơn phân nửa là thường xuyên chủ động xin đi chiến trường ngoại vực kiếm công trạng, đổi lấy các loại tài nguyên. Luận kinh nghiệm chiến đấu, mấy tên tiểu tử Hoài Bỉnh cũng không bằng ông ấy."

Lại nói, lúc trước nàng có thể trở thành đại thiên kiêu, trực tiếp tiến vào Lăng Vân thánh địa bái vào môn hạ Vân Hư chân quân, Huyết Cổ Giá Y Huyết Cổ mà Hữu An lão tổ lấy được kia có công rất to. Nghe nói, huyết cổ Giá Y Cổ Hoàng kia chính là hắn lấy được ở chiến trường ngoại vực.

"Chiến trường ngoại vực à… Khặc khặc, hay là chúng ta cũng đi chiến trường ngoại vực dạo một vòng đi." Vương Ly Từ

càng suy nghĩ càng cảm thấy hứng thú, hai mắt dần dần tỏa sáng, "Ta nghe nói chiến trường ngoại vực có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đặc sắc, còn có rất nhiều đồ chơi thú vị, một số đều là Tiên Triều không lấy được."

"Được nha oa oa ~~"

Vương Ngao cũng là kẻ to gan lớn mật, lập tức cảm thấy hứng thú liên tục gật đầu.

Nhưng mà, vừa mới gật đầu một nửa, ánh mắt của nàng liền lại ảm đạm xuống, xoắn xuýt nói: "Nhưng sư tôn cùng Tiên Tôn đều nói qua, huyết mạch thiên phú của chúng ta quá cao, hiện tại đi chiến trường ngoại vực rất dễ dàng bị Ma Triều hoặc là ngoại vực yêu ma theo dõi, tới một cái trọng điểm diệt trừ cái gì. Không đến Thần Thông cảnh, bọn hắn sẽ không phê chuẩn chúng ta đi vực ngoại đấy."

"Sợ cái gì?" Vương Ly Từ lại không nhiều cố kỵ như vậy, vung tay lên, khí thế phi phàm nói: "Bọn họ không cho phép, chúng ta còn không thể tự mình đi? Nhiều nhất, đến lúc đó chúng ta cẩn thận khiêm tốn một chút là được rồi, chỉ là đi dạo một chút, đi dạo một chút, sớm quen thuộc không khí. Đương nhiên, chủ yếu nhất là đi tìm một số nguyên liệu nấu ăn tươi mới chưa ăn."

Vừa nói đến nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, cả người Vương Ly Từ đều đang phát sáng.

Thôn Thiên Thánh Địa tuy rằng không thiếu thịt linh thú ăn, nhị sư tôn Nguyên Nguyên Chân Quân của nàng thỉnh thoảng còn cố ý săn đầu làm loạn cửu giai, hung thú thập giai trở về cho nàng cùng các sư huynh sư tỷ khác ăn uống, nhưng chung quy là phẩm chủng có hạn.

Nàng đã rất lâu rồi không gặp được các loại nguyên liệu mới mẻ.

"Được! Đợi qua chuyện này, chúng ta liền nghĩ biện pháp trà trộn vào chiến trường ngoại vực chơi đùa một chút." Vương Củng cũng không phải đèn đã cạn dầu, lập tức đã bị thuyết phục tâm tư, ăn nhịp với Ly Từ.

Tiểu tỷ tỷ của Quân Vũ từng nói, chiến trường mới là nơi thích hợp nhất để tu luyện 【 Chiến Tranh Bảo Điển 】.

Với tu vi hiện tại của nàng, tu luyện tới Thần Thông cảnh ít nhất còn cần một hai trăm năm, thật sự phải đợi một hai trăm năm sau lại đi chiến trường ngoại vực, nàng không thể không chết.

Trong lúc hai người nói chuyện, thế cục trong sân xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy Phòng Hữu An làm bộ chống đỡ hết nổi, lộ ra một sơ hở thật lớn, liều mạng cánh tay bị thương dẫn dụ Chương Hoài Bỉnh lộ ra sơ hở, hắn thuận thế bộc phát một đợt, dùng một chiêu sát chiêu đánh bại Chương Hoài Bỉnh.

"Tiểu Thánh chủ, đa tạ." Phòng Hữu An thu kiếm, lạnh nhạt thi lễ với đối phương.

Cánh tay trái của hắn bị thương trong lúc đối chiến vừa rồi, giờ phút này vẫn kết một tầng sương trắng như cũ, ngay cả đầu ngón tay cũng khó nhúc nhích, nhưng thần thái trên mặt hắn lại cực kỳ tự nhiên, ngay cả động tác hành lễ cũng như nước chảy mây trôi.

"Ngươi!" Chương Hoài Bỉnh sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía y, kinh sợ không thôi: "Ngươi gian trá!"

Các sư huynh đệ của Thánh địa Cức Băng cũng khó có thể tiếp nhận kết quả này, nhao nhao lên tiếng trách cứ Phòng Hữu An. Chỉ là tỷ thí mà thôi, thủ đoạn như thế, không khỏi quá mức cấp tiến một chút.

"Lừa gạt thì như thế nào?" Phòng Hữu An lơ đễnh, "Bất luận huyết mạch thiên phú cùng thần thông nắm giữ, "Tiểu Thánh chủ" đích xác muốn thắng ta một bậc. Nhưng bây giờ trên chiến trường, hắn ta đã là một cỗ thi thể."

"Chúng ta làm lại lần nữa, lần này chắc chắn sẽ chiến thắng ngươi." Chương Hoài Bỉnh thần sắc không cam lòng, xiết chặt Huyền Băng phiến muốn tái chiến.

Nhưng mà, Phòng Hữu An nghe vậy lại nở nụ cười: "Dựa vào cái gì mà ta phải cho ngươi thêm một cơ hội? Người trẻ tuổi, nếu như là ở chiến trường ngoại vực, đối mặt với sự ti tiện của Ma Triều cùng sự hung tàn của ngoại vực, ngươi cho rằng ai sẽ cho ngươi thêm một lần cơ hội nữa sao?"

"Cái này…"

Chương Hoài Bỉnh nhất thời nghẹn lời, tức là không cam lòng, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy rằng Phòng Hữu An nói như vậy có chút cố ý thượng cương, nhưng đối phương nói cũng không sai, đích thật là mình sơ suất sơ suất.

“Nói hay lắm! Bại chính là bại. Hoài Bỉnh a, ngươi vẫn phải cảm tạ vị sư huynh này dạy dỗ.”

Bỗng dưng.

Một đạo thanh âm lạnh như băng lộ ra uy nghiêm vang lên trên không trung quảng trường.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, băng tuyết đầy trời đột nhiên ngừng lại.

Toàn bộ thiên địa đều yên tĩnh lại trong nháy mắt, ngay cả gió lạnh gào thét cũng biến mất trong khoảnh khắc này.

Trong một mảnh yên tĩnh, mấy đạo nhân ảnh từ trên bầu trời bước chậm đến, trong chớp mắt liền “đi” đến trước mặt mọi người.

Mấy bóng người này cao thấp mập ốm tất cả đều khác nhau, nhưng khí thế đều bất phàm.

Trong đó người cầm đầu mặc một bộ áo bào màu trắng rộng thùng thình, mái tóc màu trắng rối tung bay phấp phới, giống như gió tuyết gào thét trên trời cao vậy.

Trông hắn đã có chút tuổi tác, nhưng tinh khí thần vẫn như cũ mười phần, không thấy chút suy bại nào, một thân uy thế càng bành trướng mãnh liệt, mạnh mẽ hơn xa cường giả Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường, vừa mới hiện thân, liền trấn trụ tất cả mọi người ở đây.

Vị này chính là Thánh chủ đương đại của Thánh Địa Cức Băng —— Sương Nhiên Chân Quân 】.

Thực lực của hắn cho dù là trong Tiên Cung cường giả lớp lớp xuất hiện, đều được coi là cực kỳ mạnh mẽ, cũng là một trong những trụ cột của Tiên Cung hôm nay. Hắn nắm giữ Sương Nhiên Pháp Tắc cực kỳ lợi hại, nói là danh chấn Tiên Ma Lưỡng Triều cũng không khoa trương chút nào.

“Tham kiến Thánh chủ.” Mọi người vội vàng khom mình hành lễ, lại lần lượt hành lễ với những người phía sau hắn: “Bái kiến chư vị chân nhân.”

Trước mặt vị đại lão này, ở đây vô luận là người của Cức Băng Thánh Địa hay là những đệ tử, trưởng lão vây xem kia, đều vô thức thu liễm vẻ mặt, biểu hiện cực kỳ quy củ.

Trong lúc nhất thời, ai cũng không nói gì.

Tràng diện nhất thời có chút lúng túng.

Chương Hoài Bỉnh cúi đầu, biểu cảm lúng túng, lại ngượng ngùng, quả thực hận không thể tìm cái lỗ nào để chui xuống: “Sư tôn, đồ đệ, đồ nhi cho ngài mất mặt rồi.”

“Mất mặt thì cứ dọa người đi, dù sao cũng tốt hơn mất mạng.”

Sương Nhiên Chân Quân khoát tay ý bảo hắn lui ra, sau đó liền đưa mắt nhìn Vương Tông Thịnh và Phòng Hữu An, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tốt tốt tốt, không ngờ chỉ là nhánh học cung dưới quyền Lăng Vân Thánh, lại có thể bồi dưỡng ra hai vị thanh niên tuấn kiệt các ngươi, quả thật là may mắn của Tiên Cung, nhân tộc may mắn.”

“Đa tạ Thánh chủ tán dương, đệ tử hổ thẹn không dám nhận.”

Vương Tông Thịnh và Phòng Hữu An cũng không dám làm bộ làm tịch trước mặt Sương Nhiên Chân Quân, vội vàng cung kính hành lễ.

Đây chính là một trong những đại lão của Nhân tộc, mấy ngàn năm qua không biết đã lập bao nhiêu công lao cho Nhân tộc rồi.

“Ha ha! Các ngươi đã chứng minh thực lực của mình, thì không cần khiêm tốn nữa.” Sương Nhiên Chân Quân gật đầu với bọn họ, ánh mắt lập tức rơi xuống phía sau hai người.

Ở phía sau hai người, đang đứng mấy vị “Đoàn người Đông Càn” cùng đến đây với bọn họ. Trong những người này, đang đứng một vị nữ tử khoác áo choàng màu trắng, thấy không rõ khuôn mặt.

Trên người nàng mặc trường bào màu lam nhạt đơn giản, một thân khí chất lạnh lùng mà xa cách. Cho dù một thân khí tức của nàng đã thu liễm, nhưng Sương Nhiên Chân Quân vẫn có

thể đoán được đây chắc chắn là một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Hắn nhìn nàng, cười nói: “Vị chân nhân này chắc hẳn chính là Lũng Tả học cung chủ đúng không?”

Nhưng mà.

Hắn vừa dứt lời.

Vị nữ tử kia cởi áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt đeo mạng che mặt, cùng với một đôi mắt lạnh như băng thâm thúy, thi lễ với hắn: “Bổn tọa Băng Lan, cũng không phải là Học Cung chủ. Bái kiến Sương Nhiên Thánh Chủ.”

Ngữ điệu của nàng lạnh lùng đến cực điểm, hiển nhiên không tôn trọng Sương Nhiên chân quân lắm.

“Là, là Băng Lan thượng nhân?” Vương Ly Từ khiếp sợ không thôi, nhịn không được thấp giọng hô một tiếng: “Lão nhân gia bà ta không phải Tử Phủ cảnh sao? Sao đột phá đến Thần Thông cảnh?”

Tử Phủ đến thần thông cũng không phải là dễ đột phá như vậy, đầu tiên là tư chất huyết mạch thấp nhất phải đến đại thiên kiêu Đinh đẳng, tiếp theo chính là cần huyết mạch tương hợp truyền thừa thần thông.

Mà thứ sau chính là tài nguyên khan hiếm vô cùng quan trọng, truyền thừa một lần giá trị năm trăm vạn tiên tinh, mà thường thường có tiền cũng không mua được.

“Hóa ra nàng chính là Băng Lan thượng nhân.” Vương Củng cũng cảm khái không thôi: “Ta nhớ khi còn bé ta từng gặp qua lão nhân gia nàng một lần, nghe nói là sư tôn của Lung Yên lão tổ tông chúng ta. Không ngờ lão nhân gia nàng đã thành Thần Thông cảnh. Nhưng mà, ta nhớ là Lăng Vân thánh địa chúng ta không có chỗ truyền thừa thần thông hệ băng.”

“Ta cũng không rõ lắm, ta và lão nhân gia bà ấy cũng không thân quen.” Vương Ly Từ thấp giọng nói: “Ta vừa vào Học Cung đã theo Vân Dương sư tôn ra ngoài lịch luyện, chưa từng ở lại Lũng Tả Học Cung bao giờ.”

Ngay lúc hai người đang bàn tán, Sương Nhiên Chân Quân vừa mừng vừa sợ, ngược lại không hề để ý đến việc Băng Lan

chân nhân không lễ phép: “Thế mà lại không phải Học Cung cung chủ, vậy chẳng phải nói Nhân tộc ta lại có thêm một vị Thần Thông cảnh sao?”

Đến Thần Thông cảnh, đã xem như lực lượng trung kiên của nhân tộc, nhân tài như thế tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Đối với Tiên Triều Cửu Châu mà nói, mỗi một châu đều sẽ có một tòa thánh địa, mà thánh địa lại mở học cung ở các quận, dùng lựa chọn bồi dưỡng tinh anh nhân tộc, trấn thủ thiên hạ.

Dưới tình huống bình thường, mỗi một tòa thánh địa đều có Lăng Hư cảnh trấn thủ, mà mỗi một tòa Học Cung đều sẽ do Thần Thông cảnh đảm nhiệm Cung Chủ Học Cung.

“Chỉ là Thần Thông cảnh thôi sao?” Băng Lan chân nhân bật cười, lập tức tháo khăn che mặt xuống, để lộ gương mặt tuyệt mỹ mà lạnh lùng mà ngay cả các vị đệ tử cũng chưa từng gặp qua.

Nàng nhìn về phía sau lưng Sương Nhiên chân quân, lạnh lùng nói: “Ngọc Diệu sư huynh, ngươi còn nhận ra ta không?”

Ngọc Diệu sư huynh?

Mọi người sửng sốt, vô thức nhìn về phía Chưởng Mạch chân nhân của Băng Phách phong hiện tại - Ngọc Diệu chân nhân.

Vị 【 Ngọc Diệu chân nhân 】 này là một vị nam tử trung niên mặt như ngọc, diện mạo phong độ nhẹ nhàng, ở trong rất nhiều thần thông cảnh xem như tương đối trẻ tuổi, nói là thanh niên cũng không quá đáng.

Tuổi của hắn cũng không lớn, là nhân tài mới nổi của Thánh địa cấp băng.

Ngọc Diệu Chân Nhân hiển nhiên cũng không ngờ mình lại bị chỉ đích danh, sửng sốt một lúc, cẩn thận quan sát Băng Lan chân nhân, sau đó sắc mặt đại biến: “Thanh Lan sư muội, sao có thể là ngươi được! Lúc trước ngươi không phải đã…”

Qua! Qua! Qua!

Đám người Vương Ly Từ và Vương Ngao lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, mỗi người cầm ghế và thịt nướng đi ra, ở trong góc tìm một “Phong thủy bảo địa” dọn xong, vừa ăn vừa xem dưa lớn.

“Ngọc Diệu, ngươi biết cô ấy?” Sắc mặt Sương Nhiên chân quân trầm xuống.

Bằng vào độ tuổi này của hắn, đã nhìn ra chuyện hôm nay tựa hồ không đơn giản.

Ngọc Diệu chân nhân sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt phức tạp khó hiểu hành lễ: “Khởi bẩm thánh chủ, vị này là Địch Thanh Lan sư muội, là đồng hương với ta Tuy Vân Châu, hơn nữa còn là đệ tử hạch tâm của Băng Phách Phong nhất mạch.”

Ở trong các thánh địa, có thể trở thành đệ tử hạch tâm đều là thiên kiêu thỏa đáng. Nhưng đối với người đứng đầu thánh địa như Sương Nhiên Chân Quân mà nói, một thiên kiêu tự nhiên sẽ không bị quá nhiều chú ý, chỉ có đại thiên kiêu mới có thể lọt vào mắt hắn, được coi trọng.

“Chỉ là đồng hương và sư huynh muội có quan hệ sao?” Băng Lan chân nhân cười lạnh: “Ngọc Diệu, hôm nay ngươi không nói thật, lão nương sẽ cho ngươi Cức Băng Thánh Địa vĩnh viễn không được an bình!”

Nói thật?

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Ngọc Diệu chân nhân tựa hồ có ân oán rất sâu với nữ nhân này.

“Thật kích thích.” Bát Quái chi tâm của Vương Ngao hừng hực thiêu đốt, bắt đầu các loại não bổ.

“Chuyện này…” Ở trước mắt bao người, Ngọc Diệu chân nhân sắc mặt có chút tái nhợt, chỉ đành nói, “Đây là chuyện của năm trăm năm trước. Lúc trước truyền thừa thần thông của Băng Phách Phong vừa vặn tích đầy một lần truyền thừa năng lượng.”

“Mà năm đó Băng Phách phong cũng không có đại thiên kiêu thân truyền đệ tử, bởi vậy Băng Phách phong chúng ta dựa theo lệ cũ bắt đầu tuyển chọn thân truyền. Huyết mạch của ta cùng Thanh Lan đều là thiên kiêu giáp đẳng, đều muốn thắng được trận đấu cuối cùng, đạt được ban thưởng một quả Thiên Mạch thánh đan, sau đó dựa vào cái này bước vào hàng ngũ đại thiên kiêu. Kết quả…”

Kết quả không cần nói cũng biết.

Cuối cùng Ngọc Diệu chân nhân thắng, cuối cùng hắn nhận được truyền thừa thần thông!

Nghe qua dường như không có vấn đề gì, nhưng Vương Ly Từ và các nàng, bởi vì trong lòng lập trường đều là đứng về phía Băng Lan chân nhân, luôn cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.

Băng Lan chân nhân chính là sư tôn của Lung Yên lão tổ, cũng dốc sức che chở lão tổ và Vương thị. Nhân vật như vậy, há chỉ vì cạnh tranh thất bại mà ghi hận đến nay?

"Quả nhiên." Băng Lan chân nhân nhếch miệng cười lạnh, "Ngọc Diệu sư huynh vẫn giống như năm đó, vẫn là ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo. Ngươi chẳng lẽ quên, lúc trước ngươi vì thắng ta, âm thầm hạ độc, khiến cho hiện trường trận đấu của ta phát huy sự tình thất thường sao?"

Lời vừa nói ra, hiện trường một mảnh xôn xao, có người khiếp sợ, cũng có người không dám tin.

Nhưng dù sao Ngọc Diệu chân nhân cũng là quân tử nổi danh, xưa nay luôn biểu hiện phong độ nhẹ nhàng… đại đa số mọi người đều không tin.

Chỉ có Vương Ly Từ và Vương Ngao oán giận không thôi, lập tức liền thóa mạ một tiếng: "Quá đê tiện vô sỉ."

"Thanh Lan sư muội, chuyện vu oan như vậy, không có chứng cứ còn xin chớ ăn nói lung tung." Ngọc Diệu chân nhân tức giận đến đỏ mặt, lớn tiếng trách mắng: "Ta và ngươi đã là đồng môn, lại là đồng hương, sao có thể hạ dược hại ngươi? Hơn nữa ta còn giúp ngươi cùng đi Bắc Băng Hoang Nguyên tìm kiếm cơ duyên, là ngươi nhất thời không cẩn thận ngã xuống vách núi đá đá."

Lúc ấy hắn làm cực kỳ cẩn thận, lúc đó Thanh Lan đều không có chứng cớ, càng đừng nói đã qua năm trăm năm, làm sao còn có thể có chứng cớ?

Băng Lan chân nhân lạnh lùng nói: "Ngươi đừng quên, lúc trước là ngươi nói mình có một tấm tàng bảo đồ, trong Bắc Băng Hoang Nguyên có một viên Băng Phách linh châu, sau khi dùng có thể cải thiện tư chất huyết mạch băng hệ. Lúc

trước ta tin ngươi, kết quả là ngươi cố ý chỉ huy, khiến ta rơi xuống vách núi.”

“Sư muội!” Ngọc Diệu chân nhân vô cùng đau đớn, “Ngươi rơi xuống băng đá mưa đá ta cũng rất thương tâm, nhưng thực sự không phải ta cố ý. Lên án người khác, đều phải lấy ra chứng cớ!”

“Chứng cớ, ta không lấy ra được, nhưng ta và ngươi đều nắm rõ chân tướng trong lòng.” Băng Lan chân nhân lạnh lùng nói, “Nếu ngươi thật sự hỏi lòng ta không thẹn, ta cho rằng lúc này có thể mời bản tôn Tiên Tôn ra, để hắn thi triển tiên thuật vấn tâm!”

“Ngươi nói bậy bạ gì đấy?” Ngọc Diệu chân nhân biến sắc quát lớn: “Bản tôn của Tiên Tôn đang tọa trấn ở chiến trường ngoại vực, há có thể vì chuyện không có bóng mà dễ dàng trở về như vậy? Thanh Lan sư muội, bây giờ ngươi cũng là Thần Thông cảnh rồi, đừng có làm càn nữa.”

Vị trí di chuyển của bản tôn là đại sự cỡ nào, rút dây động rừng, tự nhiên không thể tùy ý trở về chỉ vì “việc nhỏ” này.

Nói toạc ra chính là không đủ tư cách!

“Nếu đã như thế, vậy thì đừng trách ta nháo!” Băng Lan thượng nhân nhìn hắn, trong ánh mắt lộ ra một vòng trêu tức, trên người cũng có một cỗ uy thế mênh mông dần dần bốc lên, “Ngọc Diệu, ngươi nhất định rất tò mò vì sao ta lại có thần thông truyền thừa đi? Đó là nhờ ngươi ban tặng đấy! Ở phía dưới vùng đá ngầm băng kia, vừa vặn có một di tích thượng cổ! Cũng là di tích kia, để ta còn sống.”

“Lúc trước ta không dám lộ ra, chỉ đành âm thầm tích súc thực lực, cho đến bây giờ toàn bộ ta đã tiếp nhận di tích ban thưởng, mới trở về tìm ngươi tính sổ.”

Nàng mỗi nói một câu, khí tức càng thêm cuồng bạo, dưới tác dụng của thiên đạo thần thông hệ băng, trên bầu trời lại xuất hiện vòng xoáy huyền băng phong bạo cự đại!

Thiên Đạo thần thông thật lợi hại!

Ngay cả Sương Nhiên Chân Quân vẫn luôn không tiện phát biểu ý kiến, thấy thế cũng không nhịn được liếc mắt.

Dường như Băng Lan chân nhân này không đơn giản, trình độ nắm giữ thần thông này, không phải chân nhân bình thường có thể so sánh… Lẽ nào…!?

“Chậc! Muốn bắt đầu đánh sao?!”

Lúc này, một tiếng rồng ngâm kích động vang lên.

Trong túi linh thú của Băng Lan chân nhân, bỗng nhiên bay ra một con Huyền Băng ly long, gào khóc kêu Vũ Dương dương oai.

Khí thế một thân của nó uy nghiêm mà bá đạo, vậy mà đã đạt đến bát giai.

Long bát giai, ở Tiên cung đương nhiên không có tư cách kiêu ngạo.

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc, từ trong linh đài của Băng Lan chân nhân bay ra một quyển sách, quyển sách kia cổ xưa mà hiện lên màu huyền băng, phành phạch một cái nàng mở miệng nói: “Băng Lan tỷ tỷ, tỷ và tên ngụy quân tử này nói nhảm cái gì, nếu không thừa nhận thì cứ đánh hắn thừa nhận là được.”

“Lăng Hư Bảo Điển!?”

Chung quanh một tiếng đồng thanh.

“Làm sao có thể?!” Ngọc Diệu chân nhân sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu.

“…” Vẻ mặt của Sương Nhiên chân quân cũng cứng đờ.

Khó trách thần thông thiên đạo của nàng thâm thúy huyền diệu như thế, lại là một vị kế thừa bảo điển tuyệt thế!

Trong ánh mắt hoặc khiếp sợ hoặc liếc nhìn của mọi người, Băng Lan chân nhân đứng lơ lửng giữa trời, âm thanh vang vọng mạnh mẽ: “Hôm nay Băng Lan ta trở về Thánh Địa Cức Băng, một là tìm Ngọc Diệu Thanh thanh toán nợ cũ. Hai là, ta phải rời khỏi Thánh Địa Cức Băng, khai sáng Thánh Địa Băng Lan!”

“Ta yêu cầu không cao, chỉ cần ba thành tài nguyên của Cức Băng Thánh Địa. Nếu không cho, ta liền theo quy củ của Tiên cung, ngăn chặn đại môn của Cức Băng Thánh Địa mở ra

khiêu chiến, cường giả cùng thế hệ, người đến không cự tuyệt!”

Thanh âm của nàng giống như tiếng sấm băng bạo, nổ khiến màng tai người đau nhức.

Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền tự nhận là to gan lớn mật, đều trợn mắt há hốc mồm, nhiệt huyết sôi trào. Oa oa oa này cũng quá tốt rồi, rõ ràng trực tiếp ở riêng!

Tổng kết chính là một câu.

Ta, Băng Lan! Lấy tiền.

Nhất là Vương Ngao, tâm tình của nàng càng là kích động không thôi, phảng phất bị mở ra cánh cửa thế giới mới.

Thì ra sau khi kế thừa Lăng Hư Bảo Điển, lại còn có thể trực tiếp yêu cầu chi nhánh?

Như thế ngược lại là chỉ cho nàng một con đường sáng, chờ nàng đến Thần Thông cảnh cũng có thể hô to một tiếng!

Ta! Ưm! Lấy tiền!

…

Chương 158: Vương Thủ Triết! Sao chỗ nào cũng có bóng dáng của ngươi?

…

Yêu cầu phân chia của Băng Lan chân nhân giống như một tiếng sấm rền khiến lòng người run rẩy, thật lâu không thể bình tĩnh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường đều lâm vào trong yên tĩnh.

Bảo điển! Không ngờ nàng này lại kế thừa bảo điển!

Có bảo điển, liền có tư cách nhìn trộm đại đạo Lăng Hư, đây là chuyện bao nhiêu người tha thiết ước mơ?

Chỉ tiếc, bình thường mà nói, một thánh địa cũng chỉ có một bộ bảo điển, cũng chỉ có thể xuất một vị Lăng Hư đại lão.

Đối với tuyệt đại bộ phận đệ tử thánh địa mà nói, điều này đều nhất định chỉ có thể ngắm trăng trong gương mà không thể với tới.

Cũng không biết qua bao lâu.

Trong đám người bỗng có người mở miệng: “Ngươi có Lăng Hư bảo điển là việc của ngươi. Ngươi và Ngọc Diệu chân nhân có ân oán gút mắc cũng là chuyện riêng của các ngươi. Ngươi dựa vào cái gì mà muốn tới phân chia Cực Băng Thánh Địa của ta?”

Mở miệng là một tu sĩ nữ thần thông trung niên mặc váy dài màu tím.

Thoạt nhìn tuổi của nàng cũng không quá lớn, trên đầu búi tóc phức tạp hoa lệ, cài đồ trang sức tinh xảo, điều này làm cho nàng thoạt nhìn khí độ ung dung, quý khí bức người.

Nhưng mà, giờ phút này giữa hai đầu lông mày của nàng lại mang theo một tia ghen ghét không giấu được.

Rất hiển nhiên, một người đã từng không bằng nàng lại đạt được bảo điển mà nàng tha thiết ước mơ, chuyện này quả thực đã kích thích nàng.

Nàng này chính là phong chủ đương đại của Ngọc Băng phong nhất mạch, Tử Đình chân nhân.

Bởi vì nàng là nữ tu sĩ, lại bị Sương Nhiên Chân Quân thu làm đồ đệ, bởi vậy phong chủ các mạch đa phần sẽ nhường cho nàng một chút, đây cũng dưỡng thành tính tình bá đạo của nàng.

Đáng tiếc, Băng Lan chân nhân sẽ không nuông chiều nàng.

"Dựa vào cái gì?" Băng Lan chân nhân khịt mũi coi thường: "Dựa theo quy định của Tiên cung, nếu trong thành viên của các thánh địa xuất hiện lăng hư chủng, có thể xin phân gia mở một mạch khác. Mà ta, cho tới nay vẫn là đệ tử của Băng Phách phong, núi Cức Băng Thánh địa, đương nhiên có tư cách phân chia."

"Ngươi…" Tử Huyên chân nhân tức giận, "Ngươi đã nói muốn xin, chúng ta cũng có thể cự tuyệt."

Sương Nhiên Chân Quân ở một bên cũng nhíu mày, tạm thời không có nhiều lời, muốn nhìn một chút tình huống rồi nói.

"Cũng được."

Dường như Băng Lan chân nhân đã sớm dự liệu được một màn này, thần sắc trên mặt không chút biến đổi.

Bàn tay thon dài khẽ vẫy, trong tay nàng lập tức xuất hiện một thanh băng tinh trường kiếm.

Trường kiếm kia tựa như được điêu khắc từ băng phách mà thành, toàn thân băng lam, óng ánh vô cùng, thân kiếm thon dài dưới ánh mặt trời hiện ra vầng sáng óng ánh màu rực rỡ, nhìn cực kỳ mỹ lệ phi phàm.

Hàn ý từng đợt từng đợt từ trên thân kiếm khuếch tán ra, để không khí chung quanh có chút vặn vẹo.

Cầm kiếm trong tay, giọng nói của nàng cũng theo đó lạnh xuống: "Nếu không lộ ra một hai tay, các ngươi thật sự cho rằng Băng Lan ta là một tính tình tốt. Nếu ngươi đã thích phản đối, vậy thì bắt đầu từ ngươi!"

Cổ tay nàng run lên, tùy ý điểm một cái.

Một đạo kiếm quang trắng như tuyết trút xuống.

Trong chốc lát, hàn ý cực hạn tràn ra, dường như ngay cả thiên địa cũng bị đông kết.

Nhiệt độ trên quảng trường đột nhiên giảm xuống kịch liệt, tất cả mọi người cảm thấy trong tia kiếm quang kia ẩn chứa hàn ý cực hạn cùng mũi nhọn đáng sợ.

Tu sĩ đứng xem gần, thậm chí trong khoảnh khắc trên người phủ một tầng băng sương, khiến bọn họ sợ tới mức vội vàng lùi lại phía sau điên cuồng.

Trong giây lát, kiếm ý đã đến trong vòng ba trượng Tử Huyên chân nhân, hàn ý ngưng tụ đến mức tận cùng dường như muốn đóng băng cả người nàng lại trong khoảnh khắc.

“Ngươi!”

Tử Huyên chân nhân sắc mặt đại biến.

Nàng không nghĩ tới, nữ nhân này lại thật sự nói động thủ liền động thủ, thậm chí ngay cả một điểm giảm xóc cũng không cho!

Trong chớp mắt, ý thức chiến đấu của tu sĩ Thần Thông cảnh giúp nàng ta. Cơ hồ trong chớp mắt, thân hình nàng ta đã hóa thành một đạo tử sắc quang hồng cấp tốc lui về phía sau. Cùng lúc đó, trong tay nàng ta cũng có thêm một viên luân màu tím.

Nó như ngọc mà không phải ngọc, như băng mà không phải băng, toàn thân đều tản ra hàn ý lạnh thấu xương, đây là thần thông linh bảo Tử Băng Ngọc Quyết trứ danh.

Theo huyền khí trong cơ thể nàng rót vào, Tử Băng ngọc quyết bỗng nhiên nở rộ ra từng đạo vầng sáng màu tím, một lượng lớn linh khí băng hệ tụ đến, một tấm khiên băng màu tím cao hơn nửa người trống rỗng xuất hiện, ngăn giữa kiếm ý cùng Tử Đình chân nhân.

Dưới ánh mặt trời, băng thuẫn màu tím thật dày quang mang trong vắt, bên trong tựa như có minh văn lưu chuyển, xem xét liền biết lực phòng ngự không tầm thường.

Băng thuẫn hình thành, Tử Đình chân nhân ngưng trọng sắc mặt thả lỏng.

Khối ngọc quyết tử băng này chính là linh bảo trấn mạch của Ngọc Băng phong nhất mạch, xưa nay luôn nổi danh về lực

phòng ngự.

Cho dù là tu sĩ Thần Thông cảnh thành danh, muốn đánh vỡ phòng ngự của nó cũng phải phí một phen công phu, cho dù nữ nhân này kế thừa Bảo Điển, tư chất huyết mạch đạt đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, nhưng cuối cùng cũng vừa mới tấn thăng, có cái Tử Băng Ngọc Quyết này, hơn phân nửa cũng không làm gì được nàng.

Nhưng mà.

Sự tự tin của nàng cũng chỉ duy trì không đến một hơi thở.

"Oanh!"

Kèm theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc, như tuyết kiếm ý đánh vào trên băng thuẫn.

Chỉ chống đỡ không đến một hơi, băng thuẫn màu tím dày cộm nổ tung, hóa thành vô số bông tuyết màu tím tiêu tán trong không khí.

Sóng xung kích mênh mông gào thét ra, làm quần áo trên người Tử Đình chân nhân bay phất phới.

"Làm sao có thể?!!"

Thần sắc trên mặt Tử Đình chân nhân bỗng nhiên ngưng kết lại.

Dưới sự trùng kích cực lớn, thần hồn của Quyết Quyết Tử Băng tương liên với thần hồn của nàng bỗng nhiên trở nên tái nhợt, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu tươi.

Nhưng nàng lại giống như không cảm giác được, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm kiếm trong tay Băng Lan, ánh mắt đăm đăm, giọng nói khô khốc vô cùng: "Ngươi đây là… Đạo khí?"

"Đúng vậy. Vận khí của ta không tệ, trong di tích cổ không chỉ kế thừa bảo điển mà còn thu được đạo kiếm của sư tôn cách thế lưu lại – Băng Phách kiếm."

Băng Lan chân nhân chắp tay sau lưng, đứng lơ lửng trên không, trường bào màu lam nhạt phất phơ trong gió.

Ở bên cạnh nàng, Băng Phách kiếm tản ra vầng sáng màu sắc rực rỡ, Huyền Băng ly long uy vũ khí phách đều thân mật

quấn quanh địa bàn, trận trận kiếm minh hỗn hợp long ngâm vang vọng hư không.

Tại thời khắc này, nàng giống như hóa thân băng tuyết, ngay cả thánh địa cầu băng dưới chân cũng giống như thần phục dưới chân nàng.

Tử Huyên chân nhân sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ngượng ngùng nhận thua nói: "Ta không phải đối thủ của ngươi. Về phần không phân biệt gia đình, không tới phiên ta quyết định."

Có đạo khí, lại có bảo điển truyền thừa, còn có một con Huyền Băng ly long thoạt nhìn huyết mạch không tầm thường làm trấn mạch linh thú, đúng là đã đủ tư cách mở một mạch.

Nhưng trong lòng nàng lại hâm mộ ghen tỵ đến chết. Loại chuyện tốt nhặt thượng cổ di tích này, nàng như thế nào lại không đụng phải chứ?

Tử Huyên chân nhân cũng không nghĩ ngợi nhiều, di tích thượng cổ nào dễ kế thừa như vậy? Nếu là nàng đi, đừng nói đạt được bảo điển truyền thừa, nói không chừng mạng cũng không còn.

Xem ra giải quyết xong một người.

Lúc này Băng Lan chân nhân mới nhìn Ngọc Diệu chân nhân, lạnh nhạt mở miệng: "Ngọc Diệu, trận chiến tranh đoạt Thánh đan Thiên Mạch năm xưa, ngươi âm thầm giở thủ đoạn khiến ta thua. Hôm nay là ngày chúng ta tính nợ."

"Ta… không phải đối thủ của ngươi!" Ngọc Diệu chân nhân sắc mặt cực kỳ khó coi, tự giác nhận thua: "Ngươi không phân biệt gia sản, cũng không tới phiên ta định đoạt."

"Tính sổ không tính, cũng không tới lượt ngươi định đoạt."

Băng Lan chân nhân cười lạnh một tiếng, cổ tay run lên, dẫn đầu phát động công kích.

Trong nháy mắt, Băng Phách kiếm liền hóa thành một luồng kiếm quang trắng như tuyết bao phủ về phía Ngọc Diệu chân nhân.

Một kiếm này, như ánh sáng như điện, lại tựa như hội tụ tất cả hàn ý trong thiên địa, ngay cả linh hồn cũng có thể đông kết.

Hàn ý cực hạn tràn ngập ra, toàn bộ thiên địa giờ khắc này đều trở nên yên tĩnh, chậm lại.

Ngọc Diệu chân nhân kinh hãi, vội vàng lui lại, nỗ lực chống đỡ.

Tiếc rằng tu vi hai người ngang hàng, nhưng cấp độ huyết mạch của Băng Lan chân nhân lại cao hơn hắn cả một đại cấp độ, hơn nữa còn có bảo điển tăng thêm thần thông, cộng thêm đạo khí, thậm chí còn có một con Huyền Băng ly long ở bên trợ trận.

Hai người giao chiến hoàn toàn là Băng Lan chân nhân nghiền ép hắn.

Trong toàn bộ quá trình đối chiến, Băng Lan chân nhân thậm chí ngay cả hư ảnh pháp tướng cũng không kích phát. Nếu không phải nàng cố ý khống chế tiết tấu, Ngọc Diệu chân nhân đã sớm chiến bại.

Quá trình đó thậm chí còn có một số thiếu thốn, chính là Băng Lan chân nhân một đường đuổi theo đánh hắn, Ngọc Diệu chân nhân vẫn liều mạng chạy trốn mà thôi.

Chính là các tu sĩ vây xem trên quảng trường gặp tai ương, bởi vì Ngọc Diệu chân nhân chạy loạn khắp nơi, không thể không trốn tránh theo, bằng không vừa không chú ý liền có khả năng sẽ bị kiếm ý của Băng Lan chân nhân lan đến.

“Sư tôn uy vũ, sư tôn bá khí!”

Các đệ tử Huyền Băng điện như Vương Tông Thịnh và Phòng Hữu An đều hưng phấn hoan hô.

Hai người Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền cũng nhìn đến hưng phấn không thôi, thiếu chút nữa cùng nhau hoan hô theo.

“Thật lợi hại!” Hai mắt Vương Ly Từ tỏa sáng, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ: “Khó trách lúc trước khi ở Lũng Tả Học Cung, Băng Lan chân nhân vẫn vững vàng áp chế mấy vị thượng nhân khác một cái đầu. Hiện tại xem ra, lúc ấy nàng vẫn còn giấu dốt, nếu không ngay cả Vân Dương lão nhân kia cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng.”

Dù sao, Vân Dương thượng nhân năm đó cũng chính là tư chất đại thiên kiêu, mạnh hơn Huyền Diêu thượng nhân một chút,

nhưng vẫn kém xa Băng Lan thượng nhân.

Nhưng mà bọn hắn bên này hưng phấn, các đệ tử của Thánh địa cấp băng sắc mặt lại hết sức khó coi. Nhất là người của Băng Phách phong, càng là từng người sắc mặt biến thành màu đen, phảng phất nhận lấy khuất nhục rất lớn.

Ước chừng qua hơn một khắc đồng hồ, Ngọc Diệu bị đánh chật vật không chịu nổi, cơ hồ hấp hối, Sương Nhiên chân quân mới ra mặt ngăn cản nói: "Băng Lan, ngươi cũng phát tiết gần hết rồi. Chúng ta hay là nói chuyện ở riêng đi."

"Vẫn là chân quân sảng khoái." Băng Lan chân nhân đã trút được cơn giận, cũng rất nể tình thu tay lại, tạm thời buông tha Ngọc Diệu chân nhân: "Vậy thì, chân quân đã đáp ứng điều kiện của ta?"

"Khụ khụ khụ!"

Ngọc Diệu chân nhân thiếu chút nữa bị đánh chết, bây giờ thật vất vả tránh thoát một kiếp, vội vàng chật vật trốn ra khỏi phạm vi công kích của Băng Lan chân nhân, lúc này mới nuốt vào một viên bảo đan chữa thương.

Vài tên đệ tử Băng Phách phong vội vàng tiến lên chăm sóc Ngọc Diệu chân nhân.

Sương Nhiên chân quân và Băng Lan chân nhân không ai quan tâm đến hắn.

"Dựa theo truyền thống, ngươi đúng là có tư cách phân gia." Sương Nhiên Chân Quân nghiêm nghị nhìn Băng Lan chân nhân: "Nhưng, muốn khai sáng Thánh địa không phải chuyện đơn giản, bất luận là lựa chọn địa chỉ, rút ra linh mạch, bố trí của Tụ Linh đại trận hay đệ tử thu nhận, vận chuyển tiếp theo đều là cửa ải khó khăn. Thay vì cố gắng mở thêm một mạch, chi bằng ngươi cứ trở về Cức Băng Thánh Địa như cũ, chúng ta lấy lại danh tiếng Thánh địa, Song Thánh chủ cùng nhau phát triển Đại Thánh Địa, cùng nhau bảo vệ Nhân tộc có được không?"

Từ xưa đến nay, thánh địa có Song Thánh chủ mặc dù phi thường hiếm thấy, nhưng cũng có tiền lệ có thể theo.

"Không sao cả." Băng Lan chân nhân không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, "Ta đã sớm không có lòng trung thành với Cức Băng

Thánh Địa, cũng không tín nhiệm các ngươi. Chân quân nếu phản đối tách ra, ta đây liền tiếp tục đánh.”

Nói xong, nàng vung tay lên, một đạo băng hệ huyền khí gào thét bay ra, trong nháy mắt đánh bay các đệ tử của Băng Phách Phong, sau đó cách không một cái tóm lấy Ngọc Diệu chân nhân, lại “Binh binh bang bang” một trận mãnh liệt.

“Phốc!”

Ngọc Diệu chân nhân lại bị đánh thổ huyết lần nữa, liệu thương bảo đan vừa mới nuốt vào, cũng không còn tác dụng.

“Đủ rồi!” Mặt mũi của Sương Nhiên chân quân có chút không nhịn được, thanh âm cũng trầm xuống, “Mặc dù ngươi lên án tội danh của Ngọc Diệu đều là chân thật, cũng phải trải qua phán quyết mới có thể định tội. Ngươi bây giờ đánh chết hắn, trái lại đối với ngươi bất lợi.”

“Vậy ta đổi cái khác.” Băng Lan chân nhân tạm thời bỏ qua Ngọc Diệu chân nhân, lại liếc một tu sĩ thần thông chòm râu bạc trắng, “Vị này không phải Bạch Thủy chân nhân đại danh đỉnh đỉnh sao? Vãn bối Băng Lan thỉnh giáo chân nhân.”

Nói xong, không nói hai lời liền tiến lên đấu võ.

Luận đơn đả độc đấu, tu sĩ thần thông bình thường hơn phân nửa đã không phải đối thủ của Băng Lan chân nhân. Bạch Thủy chân nhân chỉ chống đỡ nửa nén hương đã bại trận.

Hơn nữa Băng Lan chân nhân chẳng những đánh nhau, còn phá hư ngoài định mức, đánh một trận, mấy toà băng điện trước cửa Thánh địa cấp tốc đều bị thiếu một bộ phận.

Theo Bạch Thủy chân nhân bị thua.

Băng Lan chân nhân lại theo dõi một vị chân nhân béo khác.

Tư thế kia, rõ ràng chính là chuẩn bị đánh tới khi hắn đáp ứng mới thôi.

“Càn quấy, quá hồ nháo rồi!”

Nhiên Sương chân quân đau đầu vô cùng.

Với tuổi tác, thân phận, địa vị của hắn, đương nhiên không có khả năng tự mình đi đánh Băng Lan chân nhân. Huống chi hắn kinh lịch phong phú, tự nhiên cũng đại khái rõ ràng, Băng Lan

này nói hơn phân nửa là thật, quả thực là Cấp Băng Thánh địa có thiếu nợ nàng.

Bây giờ chiến trường ngoại vực càng căng thẳng, mỗi lần thêm ra một cái Lăng Hư truyền thừa, đều là tăng cường chỉnh thể lực lượng đối với Nhân tộc.

Đặc biệt là lực chiến đấu của Bảo Điển hệ Huyền Băng rất mạnh mẽ, nếu như Băng Lan có thể trưởng thành, cho dù chỉ là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu cũng mạnh mẽ hơn xa Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường.

Nhưng cái tính tình của Băng Lan này thật là nổi lửa bùng nổ, cái gọi là cho hắn mặt mũi Sương Nhiên Chân Quân, cũng chỉ là nói ngoài miệng mà thôi.

Đau đầu!

"Ly Từ sư tỷ." Chương Hoài Bỉnh nhìn Thánh Địa Cức Băng như gà bay chó sủa, không khỏi cảm khái vạn phần: "Người Đông Càn các ngươi đều hổ như vậy sao?"

"Đó là đương nhiên." Vương Ly Từ kiêu ngạo nói: "Về sau đụng phải người Đông Càn chúng ta, phải chú ý một chút, không chừng sẽ đụng phải nhân vật lợi hại."

Chẳng phải Băng Lan chân nhân nói nàng xuất thân Tiên Triều sao, cũng có thể tính là người Đông Càn?

Vương Củng nghi ngờ nhìn nàng một cái, lập tức lại ném vấn đề này ra sau đầu. Quên đi, mặc kệ. Dù sao Băng Lan chân nhân cũng đã trở nên lợi hại như vậy ở Đông Càn, điểm này cũng không sai.

"Nói rất có lý." Chương Hoài Bỉnh lại không nghĩ nhiều, trong lòng âm thầm nhớ kỹ câu nói này.

Về sau đụng phải người Đông Càn, phàm là nhường trước ba phần.

"Ngươi xử ở đây làm gì?" Lúc này, Vương Ly Từ chợt cảm thấy không đúng, ghé mắt nhìn hắn, "Ngươi không thấy sư tôn ngươi đang sứt đầu mẻ trán sao? Ngươi không đi giúp hắn nghĩ cách?"

"Ta còn là một đứa trẻ chưa đến hai trăm tuổi, lại đánh không lại Băng Lan chân nhân, ta có thể có biện pháp gì chứ?"

Chương Hoài nhún vai, mặt không nói nên lời: "Nhưng mà nói ra, Ngọc Diệu chân nhân kia thật sự không ra gì, quá đê tiện vô liêm sỉ. Nếu không phải năm đó hắn không làm người, vị Băng Lan chân nhân này chắc chắn sẽ không nổi giận như vậy. Ta vẫn nên thành thật ăn dưa đi."

Hài tử hai trăm tuổi?

Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền đều ghé mắt nhìn hắn.

"Huynh đài, nói như vậy hai chúng ta tuổi tác cũng xấp xỉ nhau a." Vương Tông Thịnh nghe nói như thế, không nhịn được mà mắng hắn một câu: "Sao đã đến tuổi này rồi, huynh còn ngay cả lão bà và hài tử cũng không có? Ta nói cho huynh biết, tìm lão bà phải sớm. Huynh nhìn xem, ngay cả Huyền Tôn cũng cả một đống lớn rồi."

Lúc nói lời này, Vương Tông Thịnh còn lôi kéo bàn tay nhỏ của vợ hắn Chu Văn Phương.

Nhìn bộ dạng ngọt ngào ngọt ngào của hai người kia, quả thực hận không thể cả ngày dính cùng một chỗ.

Chu Văn Phương này là đích thứ nữ của Lũng Tả Chu thị, vì tư chất khá tốt đã bái nhập Lũng Tả Học Cung, sau đó nàng và Vương Tông Thịnh tự do yêu đương kết hôn, Vương thị và Lũng Tả Chu thị cũng trở thành thông gia.

Cũng bởi vậy, hai nhà liên hợp kinh doanh trên ngành trang phục, hiện giờ sản nghiệp này ngược lại có chút thành tựu, nghiệp vụ cũng đã mở rộng đến Tiên Triều.

"Kết hôn sớm có cái gì tốt chứ?" Chương Hoài Bỉnh vẻ mặt không dám gật bừa, ngạo nghễ nói: "Ta là tuyệt thế thiên kiêu, địa vị ở Tiên Cung giống như mấy vị công chúa Tiên Triều, có khả năng kế thừa toàn bộ Tiên Cung. Nghe nói Tuy Vân công chúa đã hơn năm trăm tuổi, còn chưa thành thân, ta còn gấp cái gì?"

"Tuyệt thế thiên kiêu, đúng là lợi hại." Vương Tông Thịnh hơi hâm mộ: "Thật ra ta còn cách tuyệt thế một quãng. Nhưng sư tôn đã nói, để ta áp chế tu vi, trước tiên đừng đột phá tới Tử Phủ cảnh. Nàng định đợi hết đợt tài nguyên này sẽ nghĩ cách nâng huyết mạch giúp ta."

“?” Chương Hoài Bỉnh kinh ngạc: “Ngươi cũng chuẩn bị xông lên tuyệt thế?”

“Đúng vậy.” Vương Tông Thịnh vẻ mặt vô tội, “Thời đại này, không có huyết mạch tuyệt thế, hình như cũng không có cách nào đi ra gặp người, ài~”

Khuôn mặt Chương Hoài Bỉnh co quắp mấy lần.

Trước đó, ngoại trừ đại lão đã tu thành Lăng Hư cảnh, toàn bộ Tiên cung cũng chỉ có ba thanh niên tuấn kiệt là huyết mạch tuyệt thế chân chính, cũng chính là tư chất tuyệt thế trước khi kế thừa bảo điển.

Chương Hoài Bỉnh chính là một trong số đó, cho tới nay hắn rất kiêu ngạo vì chuyện này.

Chỉ là sau khi Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền đến, dần dần khiến hắn cảm thấy tuyệt thế cũng chỉ như vậy. Nhưng nghe khẩu khí của Vương Tông Thịnh tiểu tử này, sao cảm giác tuyệt thế đều sắp biến thành tiêu chuẩn rồi?

Thế giới này, từ khi nào lại cuốn đến loại trình độ này?

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện phiếm.

Băng Lan chân nhân đã để mắt tới Thần Thông chân nhân thứ năm.

Đây là Thần Thông chân nhân cuối cùng của hiện trường. Hiển nhiên nàng chuẩn bị cho người thần thông của Cức Băng thánh địa mặc vào.

Thần Thông chân nhân của Thánh địa Cấp Băng tự nhiên không chỉ có năm người. Nhưng Thánh địa Cấp Băng làm Tiên cung nhất mạch, đại đa số lực lượng trung kiên hiện tại đều ở trên chiến trường ngoại vực, số lượng cường giả lưu thủ trong Thánh địa ngay cả một nửa cũng không đến.

Nhưng dù vậy, nếu như bị Băng Lan chân nhân mặc y phục, Thánh địa Cức Băng vẫn sẽ trở thành một trò cười.

Việc đã đến nước này.

Sương Nhiên Chân Quân cũng không ngồi yên được nữa.

Hắn mặt dạn mày dày nói: “Băng Lan, ngươi chớ có càn quấy nữa.”

Dứt lời, hắn vung tay áo rộng, một đạo huyền khí lạnh thấu xương gào thét ra, hóa thành một cự chưởng huyền băng chụp về phía Băng Lan chân nhân, ý đồ bức lui nàng.

Nào có thể đoán được, Băng Lan chân nhân tính tình cương liệt, đối mặt một chưởng kia của Sương Nhiên chân quân, lại không chút nào lui, ngược lại cứng đối cứng nghênh đón.

Trong nháy mắt, huyết mạch của nàng sôi trào, khí thế cả người trong nháy mắt tăng lên tới đỉnh điểm.

Một hư ảnh hình rồng thật lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau nàng.

Đó là một con băng long giương nanh múa vuốt, ngọc giác kim đồng, lân giáp toàn thân giống như được điêu khắc từ băng tuyết mà thành, bá đạo uy nghiêm. Từng trận long ngâm cao vút từ trong hư ảnh truyền ra, phảng phất từ tuyên cổ mà đến, tản mát ra uy thế vô tận.

Dưới hư ảnh pháp tướng gia thành, khí chất cả người nàng phảng phất phát sinh một loại biến hóa vi diệu nào đó, như sợi tóc nhiễm lên một vòng băng tuyết, trong đôi đồng tử sâu thẳm bỗng nhiên bắn ra đạo đạo kim quang.

Sau một khắc.

Băng Phách kiếm giơ lên, kiếm ý lạnh thấu xương tung hoành ra, trực tiếp hướng chưởng ấn gào thét cứng đối cứng đánh tới kia.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, kiếm ý và chưởng ấn song song vỡ vụn, sóng năng lượng kịch liệt chấn động khiến cho quần chúng vây xem cấp thấp đều bị lật tung, tiếng gầm kéo dài không dứt truyền ra ngoài hơn mười dặm.

Toàn thân Băng Lan chân nhân chấn động, khóe miệng tràn ra một vệt máu tươi.

Bất quá, tâm tình của nàng lại hết sức phấn khởi.

Đây chính là một kích đối đầu với Lăng Hư tu sĩ, cho dù một kích này của Sương Nhiên chân quân thập phần tùy tính, cũng không toàn lực ứng phó, cũng đủ để nàng tự hào.

“Nha đầu này.” Sương Nhiên Chân Quân trừng mắt: “Tính tình này cũng quá cương quyết đi.”

Băng Lan chân nhân lau tơ máu nơi khóe miệng, đang định nói gì đó.

Đúng vào lúc này.

Một luồng hào quang từ trên trời giáng xuống.

Vô tận linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một bóng người áo trắng tiên tư bồng bềnh trong hào quang.

Bóng người này rõ ràng là đương đại Tiên Cung chi chủ, Lăng Hiên Tiên Tôn.

Rất hiển nhiên, hắn đây là nhận được tin tức cố ý chạy tới điều đình. Bất quá, cho dù là trong lúc vội vã chạy tới, khí tức quanh thân hắn như trước bàng bạc mà mênh mông, uy thế khiếp người.

“Tham kiến Tiên Tôn.”

Mọi người biến sắc, vội vàng khom mình hành lễ.

Tiên Tôn khoanh tay đứng, tùy ý gật đầu với mọi người, ra hiệu bọn họ không cần đa lễ, sau đó im lặng nhìn Sương Nhiên Chân Quân: “Sương Nhiên, ngươi cũng có chút già mà không tôn, vậy mà động thủ với một nha đầu vừa thăng cấp lên Thần Thông cảnh.”

Băng Lan chân nhân ở trong mắt Vương thị, đó là tiền bối và trưởng bối, nhưng ở trong mắt Tiên Tôn, thật đúng là một tiểu nha đầu trẻ tuổi.

“Khởi bẩm Tiên Tôn, khụ khụ.” Sương Nhiên Chân Quân lúng túng chắp tay: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.”

“Ngươi ấy à, quả thực quá bao che khuyết điểm.” Tiên Tôn trừng mắt lườm hắn một cái, ngay sau đó nhìn về phía Băng Lan chân nhân nói: “Băng Lan, chuyện của ngươi bản tôn đã biết. Ngươi yên tâm, chuyện này Tiên Cung sẽ cho ngươi một câu trả lời.”

“Đa tạ Tiên Tôn chủ trì công đạo.”

Băng Lan chân nhân lúc này cũng thành thật, thu liễm thần sắc, giơ tay lên hành lễ.

Ánh mắt uy nghiêm của Tiên Tôn rơi vào trên người Ngọc Diệu chân nhân: "Ngọc Diệu, Băng Lan chân nhân lên án ngươi là thật sao? Ta đề nghị ngươi nên nói rõ sự thật, ta còn có thể xin được một chân thân của Băng Lan. Bằng không bản tôn lập tức điều động chân thân trở về, dùng Vấn Tâm tiên thuật tra hỏi ngươi, ngươi vẫn phải nói thật. Chỉ là trong tình huống đó, kết cục của ngươi sẽ càng tồi tệ."

Ngọc Diệu chân nhân đã bị đánh trọng thương, chạy cũng chạy không thoát, phản kháng càng không dám, chỉ còn lại vẻ mặt sa sút và tuyệt vọng.

Nếu Băng Lan chỉ là một Thần Thông cảnh nho nhỏ, Tiên Tôn tuyệt đối không thể mạo hiểm đem chân thân điều hồi.

Nhưng hôm nay Băng Lan bày ra thực lực, tiềm lực, thậm chí đã đầy đủ đơn mở nhất mạch thánh địa, cái này đối với Tiên cung mà nói quá trọng yếu.

Đối với Tiên cung mà nói, nàng so với tuyệt đại đa số Lăng Hư cảnh còn muốn đáng giá hơn, bởi vì những Lăng Hư cảnh kia đều là lưng tựa Tiên cung, mở miệng ra. Mà Băng Lan, chẳng khác gì là mang theo cự ngạch đầu tư gia nhập Tiên cung.

Đến tận lúc này, Ngọc Diệu chân nhân tự nhiên hiểu được, hôm nay mình tuyệt đối không lừa dối được, đành phải quỳ xuống "phụp phụt" một tiếng: "Đệ tử, đệ tử xác thực đã làm, kính xin tiên tôn niệm tại trên phân công huân những năm gần đây của đệ tử, nhẹ nhàng xử lý."

Lời vừa nói ra, chung quanh một mảnh xôn xao.

Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng. Vạn lần không nghĩ tới Ngọc Diệu chân nhân lại thực sự làm chuyện ti tiện vô sỉ như vậy.

"Hừ!"

Tiên Tôn cũng thất vọng không thôi.

Hắn tức giận hừ một tiếng, không nhìn Ngọc Diệu chân nhân nữa, ngược lại nhìn về phía Băng Lan, vẻ mặt hòa ái nói:

“Băng Lan à, lão phu muốn cầu ngươi một chút ân tình, có thể cho Ngọc Diệu chân nhân một doanh pháo hôi tới chiến trường ngoại vực chuộc tội hay không? Dù sao hắn nói thế nào cũng là một phần chiến lực Thần Thông cảnh.”

Đổi lại là trước kia, Tiên Tôn còn không nhất định sẽ cầu tình như thế. Chỉ là hiện tại chiến trường ngoại vực… ài, nhiều thêm một người luôn thêm một phần lực.

“Tiên Tôn, Băng Lan cũng thường xuyên đến chiến trường ngoại vực lập công, biết thế cục bây giờ. Tiên Tôn băn khoăn, ta hiểu.” Băng Lan chân nhân cau mày, “Nhưng mà, chuyện năm đó chung quy vẫn là một rào cản trong lòng ta… Thế nhưng tiên tôn lại không thể không nể mặt. Như vậy đi, đề cao gia sản lên ba phần năm, ta sẽ tha thứ cho Ngọc Diệu sư huynh.”

Vẻ mặt Tiên Tôn cứng đờ.

Giọng điệu không biết xấu hổ này của Băng Lan, sao cảm giác có chút quen thuộc?

Chẳng lẽ đây chính là phong cách của Đông Càn?

Nhẫn nhịn hơn nửa ngày, Tiên Tôn mới nói: “Được, chỉ cần ngươi chia nhà xong đừng làm độc lập, vẫn như cũ thống nhất tiếp nhận quản hạt cùng điều độ của Tiên cung, ta sẽ làm chủ phân ngươi ba thành năm!”

“Tiên Tôn, thế này sao được?” Sương Nhiên Chân Quân hít sâu một hơi, trong lòng đau như cắt thịt: “Chúng ta có rất nhiều đệ tử của Thánh Địa Cức Băng, tùy tiện lấy đi ba phần năm tài nguyên, sợ là sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của các đệ tử trong tương lai.”

“Ngay cả đệ tử cũng chia cho bổn tọa không phải là được sao?” Băng Lan chân nhân hiển nhiên đã có dự án từ trước, lập tức nói: “Sương Nhiên chân quân, cách cục của ngươi lớn hơn một chút, tầm nhìn phải mở rộng một chút. Chúng ta đều là đệ tử Tiên cung, đều là người nhà, đều là cống hiến cho Nhân tộc, cần gì phải tính toán chi li như vậy?”

Ai là người nhà với ngươi chứ? Ngươi sắp phải ở riêng rồi!

Sương Nhiên Chân Quân suýt nữa hộc máu, vừa định nói thì Tiên Tôn lại lên tiếng: “Không sai, Sương Nhiên ngươi suýt

chút nữa đã có kết cục rồi. Xây cho Băng Lan thêm gia sản thì đã sao? Như vậy có thể giúp Thánh Địa mới của nàng nhanh chóng trưởng thành, sớm ngày trở thành trụ cột của Nhân tộc. Chuyện này, bản tôn làm chủ đồng ý."

"Bái tạ Tiên Tôn."

Băng Lan chân nhân mừng rỡ, đồng thời trong lòng cũng không nhịn được lẩm bẩm.

Tuy rằng tiểu tử Thủ Triết kia gian trá giảo hoạt, không quá đáng mừng, nhưng không thể không nói, một chiêu này của hắn thật sự hữu dụng.

Ngay từ đầu nàng còn có chút kháng cự, sợ mình quá giống người đàn bà chanh chua, bị tổn hại trong lòng các đệ tử. Nhưng hiện tại xem ra, lời nói của Thủ Triết ngược lại là không tầm thường.

Có một số chuyện ngươi không làm ầm ĩ, người ta sẽ không coi ngươi ra gì, chưa biết chừng sẽ bắt ta hai quả táo đuổi ngươi đi. Bây giờ chuyện này ầm ĩ quá lớn, tiên tôn tới, quả nhiên dễ giải quyết hơn nhiều.

"Đúng rồi, Băng Lan, ngươi muốn khai sáng Thánh Địa, muốn địa chỉ ở đâu không?" Tiên Tôn quan tâm hỏi một câu.

"Nghĩ kỹ rồi. Ở Bắc Hoang Băng Nguyên, khí hậu nơi đó tương đối thích hợp với Băng Phách Thánh Địa của ta." Băng Lan chân nhân nói.

"Bắc hoang băng nguyên à? Hình như hơi hoang vu, cũng cách bộ lạc tiên cung chúng ta rất xa." Tiên Tôn hơi do dự, "Hơn nữa, trên Bắc hoang băng nguyên còn phân bố không ít bộ lạc Man tộc, cũng không có một thế lực quốc gia nào thống nhất ổn định làm căn cơ, sẽ mang đến không ít phiền toái."

"Tiên Tôn yên tâm, tiểu tử Thủ Triết kia đã sớm có kế hoạch rồi." Băng Lan chân nhân nói: "Thủ Triết sẽ phối hợp với Đại Càn, cùng nhau đả thông đường xuất phát từ Bắc Hoang Băng Nguyên, đường bộ, cũng có kế hoạch từng bước giáo hóa Man tộc Bắc Hoang Băng Nguyên…"

"Đợi đã? Thủ Triết?" Sắc mặt Tiên Tôn cứng đờ: "Không phải là tộc trưởng Vương thị Trường Ninh Vương, Vương Thủ Triết chứ?"

Sao Vương Thủ Triết này lại cảm thấy chỗ nào cũng có hắn?!

"Ách…"

Biểu tình của Băng Lan chân nhân hơi cứng lại, cảm giác mình lỡ miệng nói ra.

"Hừ! Sao chỗ nào cũng có Vương Thủ Triết kia? Hơn nữa mỗi lần đều trốn ở sau lưng điều khiển." Gân xanh trên trán Tiên Tôn giật giật, ngay cả ngữ khí cũng không tự giác trở nên oán giận: "Lần này ngươi đến đại náo Tiên Cung, chắc không phải sau lưng hắn cũng là đang chú ý chứ?"

"Khá lắm! Hắn thật đúng là một hắc thủ phía sau màn thật lớn a!"

"Chính mình trốn ở Trường Ninh nho nhỏ, nhìn như bất động thanh sắc, lại lén lút bố trí trong phạm vi toàn Tiên Triều, tay này thật là dài! Đủ rồi!"

Vương Thủ Triết này thật sự coi Tiên Triều là hậu hoa viên của hắn sao?!

Có bản lĩnh thì sau này hắn đừng tới Tiên cung nữa, nếu không bản thân nhất định phải gặp hắn một lần, xem thử có phải thật sự hắn có ba đầu sáu tay hay không!

…

Đông Càn Trường Ninh.

Vương Thủ Triết chữa trị cho Triêu Dương Vương được một nửa, bỗng nhiên không nhịn được hắt xì mấy cái, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

"Ha ha, Thủ Triết ngươi lại bị đại lão nào mắng?" Triêu Dương Vương liếc mắt nhìn hắn, giống như cười mà không phải cười nói: "Đây chính là có đại lão trong cơn giận dữ, dẫn động thiên đạo pháp tắc, đến khiến ngươi hắt xì, tỏ vẻ bất mãn với ngươi. Có phải ngươi lại lén lút làm chuyện gì không?"

"Còn có việc này?" Vương Thủ Triết kinh ngạc không thôi: "Hóa ra sau khi bị mắng hắt xì là có nguyên lý khoa học?"

…

Chương 159: Vương Thủ Triết tham sống sợ chết!

…

Dù sao chuyện hắt xì cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Sau khi kinh ngạc, Vương Thủ Triết lại tập trung lực chú ý vào việc trị liệu.

Lần trị liệu này phi thường trọng yếu. Trải qua hơn hai năm điều dưỡng, nội tình thân thể Triêu Dương Vương bây giờ đã tốt hơn rất nhiều so với trước, không gian thao tác lúc trừ độc cũng lớn hơn rất nhiều.

Lúc này đây, hắn chính là muốn thử cho sát độc nếm thử một đợt.

Cành cây tráng kiện của Vương Ly Tiên từ cửa sổ thò vào, lỏng lẻo quấn ở trên một cánh tay khác của Triêu Dương Vương. Sinh mệnh lực nồng đậm nồng đậm cuồn cuộn không ngừng ùa vào trong cơ thể của Triêu Dương Vương, phụ trợ Vương Thủ Triết loại trừ sát độc khó chơi trong cơ thể của Triêu Dương Vương.

Mà cùng lúc đó.

Tiên Cung.

Trên quảng trường cổng của Thánh địa Cức Băng.

Một tràng phát tác đổ ập xuống của Tiên Tôn, lại làm cho một đám Chân nhân cùng các đệ tử của Cức Băng Thánh địa choáng váng.

Chuyện gì đã xảy ra với Vương Thủ Triết vậy? Sao Tiên Tôn lại có oán niệm lớn như vậy với hắn?

Cũng khó trách bọn họ phản ứng không kịp.

Đừng thấy động tác của Trường Ninh Vương thị gần đây liên tiếp, lại là ở Bắc Chu gây sự, lại là đến Lương quốc trợ giúp, Vương Ninh Hi còn làm một đợt chuyện ở Tiên Đô. Nhưng những chuyện này liên quan đến đại lục, quốc gia, cùng với

chuyện cụ thể đều không giống nhau, đông một búa, tây một chày gỗ cũng không thành hệ thống.

Tin tức mặc dù truyền về Tiên Triều, ngoại trừ một số ít hiểu rõ chi tiết nội tình, người bình thường cũng rất khó đem những chuyện này liên hệ cùng một chỗ.

Hơn nữa bình thường những đệ tử chân nhân trong Tiên cung này cũng bận rộn các loại sự tình, cũng không có người nào cả ngày nhìn chằm chằm hướng đi của những nước phụ thuộc Tiên Triều, không rõ nội tình là chuyện bình thường.

Ngược lại, Khản Băng Thánh địa chi chủ Sương Nhiên Chân Quân mơ hồ biết được một chút, trong lúc nhất thời như có điều suy nghĩ.

Sau khi hít sâu vài hơi, Lăng Hiên tiên tôn mới xem như đã khống chế được sự phẫn uất trong lòng, dần dần tỉnh táo lại.

Hắn lau mặt, vẻ mặt ôn hòa nói với Băng Lan chân nhân: "Ngươi đã sớm có tính toán, vậy cứ làm theo thao tác ngươi nói đi. Thời điểm ngươi khai sáng Thánh Địa, Tiên Cung chúng ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ."

Mở thêm một Thánh Địa, đối với Tiên Cung mà nói cũng là một loại đề thăng thực lực chỉnh thể, Tiên Tôn tự nhiên cao hứng.

"Đa tạ Tiên Tôn."

Băng Lan chân nhân lúc này mới thật lòng thi lễ với Tiên Tôn, lập tức nhìn Sương Nhiên chân quân bên cạnh, thản nhiên nói: "Sương Nhiên tiền bối, chúng ta tới nói chuyện, gia sản của Cức Băng thánh địa phân phối như thế nào đi."

Sương Nhiên chân quân mặt như đưa đám: "Băng Lan à, ngươi phải hạ thủ lưu tình."

"Tiền bối nói cái gì vậy? Chúng ta đều là người một nhà, cho dù chia nhà, cũng vẫn đánh gãy cả xương cốt." Hiếm khi Băng Lan chân nhân lộ ra một nụ cười, lại cười giống như một con chuột rơi vào trong bình dầu, "Chúng ta không bằng trước tiên kiểm kê một chút, nhìn xem linh bảo thần thông, truyền thừa chi địa, số lượng Thần Thông chân nhân…"

Trong lòng Sương Nhiên Chân Quân rỉ máu, nhưng lại không thể làm gì, chỉ đành bất đắc dĩ bị Băng Lan chân nhân kéo sang một bên, bắt đầu thương lượng công việc cụ thể.

Tiên Tôn vẫn không quên căn dặn: "Sương Nhiên à, ngươi là tiền bối, phải chú ý cách cục chứ."

Sương Nhiên Chân Quân đương nhiên đồng ý, nhưng trong lòng lại sụp đổ.

Không phải phân chia nhà của tiên tôn ngươi? Người phúc ta thì có ai mà không biết?

Chương Hoài Bỉnh vẫn luôn ở bên cạnh ăn dưa xem náo nhiệt, nhìn đến đây, rốt cuộc cảm thấy không thích hợp: "Không tốt! Hợp ta lại không có kế thừa Cức Băng Thánh Địa, nhà này ít đi ba thành?"

"Ách… Hình như là đạo lý này."

Trong ánh mắt Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ nhìn về phía hắn đều lộ ra sự đồng tình.

"Huynh đệ, ngươi cũng đừng để trong lòng." Vương Tông Thịnh vỗ bờ vai hắn, an ủi: "Cái nhà này mà, tích góp một chút là có rồi. Khi tứ thúc ta kế thừa Vương thị năm đó, nhà ta cũng không có bao nhiêu gia sản, bây giờ đã không còn như trước nữa rồi?"

Nói đến đây, hắn nghĩ tới một chuyện, dứt khoát đề nghị: "Đúng rồi, ngươi thân thủ không tệ, sau này chúng ta có thể tổ đội đi chiến trường ngoại vực kiếm công huân. Nhiều người, cũng nhiều người chiếu ứng."

"Đừng có chịu lão tử, ta còn nhỏ, không thể đi chiến trường ngoại vực." Chương Hoài Bỉnh ghét bỏ đẩy Vương Tông Thịnh ra, trong lòng không khỏi mắng thầm.

Đương nhiên ngươi sẽ không để trong lòng. Việc chia gia sản là lợi ích của sư tôn nhà ngươi cũng là cả nhà các ngươi, chờ tương lai ngày nào đó ngươi cũng bị phân gia sản, ta cũng muốn xem ngươi có thể nói thành tiếng không.

"Đây là một con đường phát tài a."

Vương Ngao thấy bên kia Băng Lan chân nhân phân chia gia sản thuận lợi, thèm thuồng không thôi, rốt cục nhịn không

được một hơi bay đến trước mặt Tiên Tôn, chớp mắt to vẻ mặt chờ mong nhìn hắn: “Sư tôn, ta cũng muốn đơn mở một mạch. Nếu không, ngài cũng phân điểm tài sản cho ta đi?”

Mặc dù chỉ là đệ tử ký danh, nhưng kêu một tiếng【Sư tôn】cũng không có tật xấu nha ~

Tiên Tôn chán ghét trừng mắt nhìn nàng một cái: “Đi đi đi ~ Thiếu làm chút mộng ban ngày, tìm một chỗ tu luyện thật tốt. Nếu ngươi muốn đơn mở một mạch, ít nhất phải có được thần thông, không, Lăng Hư cảnh mới được.”

“Dựa vào cái gì?” Vương Ngao vẻ mặt uất ức: “Băng Lan chân nhân vừa tới Thần Thông cảnh đã có thể đơn mở một mạch, dựa vào cái gì ta phải đến Lăng Hư cảnh mới được?”

Tiên Tôn tức giận nhìn nàng: “Thứ nhất, Lăng Hư Bảo Điển của ngươi là Tiên Cung cho, người ta nhờ vào bản lĩnh của bản thân nhặt được, kế thừa của ngươi, có thể giống nhau sao?”

“Thứ hai, tư chất huyết mạch của ngươi cao, trước mắt nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là đề cao tu vi. Khai sáng Thánh Địa là một công việc rườm rà không lấy lòng, cần tiêu hao đại lượng thời gian cùng tinh lực, vì thế chậm trễ việc tu luyện của ngươi, ngược lại được không bù mất.”

Nói xong, hắn tức giận phất tay: “Cố gắng tu luyện, đừng suốt ngày nghĩ những thứ không có. Còn nữa, viết một phong thư cho gia gia Vương Thủ Triết của ngươi, bảo hắn đừng suốt ngày nhớ thương chút gia sản này của Tiên cung chúng ta. Tiên cung chúng ta tuy lớn, nhưng cũng không có lương thực dư thừa.”

Vương Ngao im lặng.

Nàng hiểu rồi, Tiên Tôn đây là bắt đầu đề phòng gia gia nhà mình tiếp tục nhổ lông cừu của Tiên cung.

Ngay khi hai người đang nói chuyện.

Một gã Tử Phủ cảnh tướng ở Tiên Cung ngắm sơn môn bỗng nhiên vội vàng bay tới.

Hắn và các đại lão Tiên Tôn chào hỏi, lập tức liền nhìn về phía Vương Ly Từ và Vương Củng, cung kính bẩm báo nói: “Linh Tiên Tử, Ly Từ Tiên Tử, cửa Tiên Cung có một vị khách còn

nhỏ tuổi tới thăm, nói là 【Vương Thao Điệp】, chính là Hoa Thụy công chúa của Đông Càn, là người của Vương thị các ngươi.”

“Vương Hãn Điệp?” Vương Ngao nhất thời cao hứng: “Đúng là con nhà chúng ta. Khi trong nhà gửi thư nói qua nàng, mau mau mau, mau dẫn chúng ta đi gặp nàng.”

“Hoa Thụy?” Tiên Tôn sắc mặt căng thẳng, vội vàng hỏi: “Đây không phải là Hoa Thụy tiểu công chúa đã nhắc tới lúc trước tiên hoàng đưa tin cho bản tôn chứ?”

“Hả? Sư tôn cũng nghe nói qua Điệp Nhi nhà chúng ta?” Vương Anh Tuyền vẻ mặt hiếu kỳ và buồn bực.

“Nghe rồi. Bản tôn đương nhiên có nghe qua.” Tiên Tôn hít sâu một hơi, từ ánh mắt đến tứ chi động tác đều tràn ngập kháng cự cùng cảnh giác, “Nàng trước đó không lâu vừa mới từ bên Tiên Hoàng dỗ dành hai cái Tiên Hoàng lệnh, hiện tại sao đột nhiên lại đến Tiên cung chúng ta?”

“Ách… dỗ hai cái Tiên Hoàng lệnh sao?” Vương Củng vẻ mặt khiếp sợ: “Vương thị chúng ta thật sự là giang sơn đời nào cũng có người tài xuất hiện. Sư tôn, có tấm gương Tiên Hoàng bệ hạ ở phía trước, ngài cũng không thể keo kiệt a! Bằng không nói ra ngoài sẽ mất mặt cỡ nào?”

Sắc mặt Tiên Tôn cũng đen lại.

Hắn vung tay áo lên, toàn bộ hình chiếu bắt đầu hóa thành từng điểm quang mang tán loạn.

“Khặc khặc khặc, vi sư thiếu chút nữa quên mất, vi sư còn đang bế quan, trong vòng ba năm năm kế tiếp thì không thể nào xuất quan được.”

“Sư tôn… Người đừng chạy a.” Vương Ngao vẻ mặt cạn lời, “Ngài đây là hình chiếu, bế quan cái gì?”

“Hình chiếu sao vậy? Hình chiếu cũng có thể lĩnh hội được Thiên Đạo pháp tắc đấy.” Giọng nói của Tiên Tôn lượn lờ truyền đến từ hư không.

Ngay lúc tiếng nói hạ xuống, hình chiếu cũng hoàn toàn tiêu tán.

Vô cùng rõ ràng, lão nhân gia ông ta là bị sợ hãi, quyết định tránh đi không gặp, miễn cho lại bị Vương thị nhổ đi một đống lông dê.

…

Cùng lúc đó.

Ở Đại Càn quốc xa xôi kia, có một Bình An trấn nho nhỏ, trong Bình An trấn có Lưu Tiên cốc.

Lưu Tiên cư ở Tiểu Trúc số một.

Trải qua một phen cải tạo, bây giờ 【Tiểu Trúc số một Lưu Tiên cư】 đã lớn hơn không ít so với lúc trước.

Tán cây che khuất bầu trời của bản thể Vương Ly Tiên giống như một cái lọng khổng lồ, kéo dài từ trung tâm trận pháp đến phía trên Tiểu Trúc, gần như bao phủ non nửa sân nhỏ dưới bóng cây.

Dưới ánh mặt trời, phiến lá rộng lớn tản ra lục ý uyển chuyển, giống như một mảnh lục sắc phỉ thúy.

Sinh mệnh chi lực nồng đậm kèm theo tiên linh chi khí tràn ngập trong không khí, tôn toàn bộ tiểu trúc giống như tiên cảnh, tiên khí dạt dào, ngay cả không khí cũng tươi mát hơn bên ngoài rất nhiều.

Bỗng dưng.

Tường viện của Tiểu Trúc vươn vào một cành cây mảnh khảnh, thăm dò trái tìm phải, tựa như đang quan sát tình huống bên trong viện.

Sau một lúc lâu, thấy trong viện không có ai, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mà nằm bò lên đầu tường.

Đúng là một gốc cây nhỏ bé đáng yêu.

Cây non này không phải ai khác, chính là Khí Vận Chi Thụ được Triêu Dương Vương mang về Vương thị điều dưỡng, Vương Bảo Phúc.

Trải qua gần ba năm điều dưỡng, Khí Vận Chi Thụ bây giờ đã tráng kiện hơn không ít so với lúc mới đến, phiến lá cũng trở nên xanh biếc xinh đẹp, thoạt nhìn tinh thần mười phần, thoạt

nhìn giống như gốc cây lúc trước suy dinh dưỡng không đầy đủ.

Trên chạc cây của hắn còn có hai con mèo nhỏ một đỏ một trắng, bên kia trên tường viện, là thò đầu lộ ra non nửa đầu rồng, rõ ràng là Vương Ly Lung đã thu nhỏ hình thể.

“Y a a a a a a a?”

Vương Bảo Phúc đong đưa cành cây, có chút lo lắng hỏi Vương Ly Lung ở bên cạnh.

Lúc trước chính là Triêu Dương Vương đưa hắn từ Tiên Triều về Vương thị, dọc theo đường đi đối với hắn rất tốt. Nếu như Triêu Dương Vương không trị được sát độc, có thể sống không được bao nhiêu năm, mặc dù hắn rất tin tưởng vào thực lực của Ly Tiên lão tổ, nhưng vẫn còn có chút lo lắng.

“Bảo Phúc, ngươi bỏ ra một trăm cái tâm đi. Lấy thực lực của phụ thân và Ly Tiên muội muội, khẳng định không có vấn đề gì.” Vương Ly Lung thuận miệng an ủi nó một câu, liền dựng lỗ tai lên, tiếp tục thám thính tình hình bên trong Tiểu Trúc.

Trên thực tế, bên trong Tiểu Trúc bố trí cấm chế cách ly, nàng căn bản không có khả năng nghe được cái gì. Nhưng điều này cũng không ngăn cản được nàng ở đây chờ đợi kết quả.

Đại khái là do tuổi tác lớn hơn phân nửa mọi người đều thích náo nhiệt, từ sau khi số một Tiểu Trúc được phân cho vợ chồng Triều Dương Vương, nơi này liền biến thành nơi được tiểu bối hoan nghênh nhất.

Nhất là Triêu Dương Vương phu Diêu Nguyên Cương, không chỉ trong túi luôn có đồ ăn vặt ngon, còn đặc biệt kể chuyện xưa, nhất là được lũ trẻ hoan nghênh.

Những tiểu bối khác của Vương thị bị uy nghiêm của hai người, không dám thường xuyên chạy tới nơi này, nhưng mấy người Vương Ly Lung lại không có băn khoăn này, bình thường tới nơi này ăn chực uống chực.

Cũng chính là Vương Kỳ Điệp chạy tới Tiên Triều, bằng không lúc này trên đầu tường hơn phân nửa phải có thêm một con Vương Cũng Điệp.

Cũng không biết qua bao lâu, đại thụ trên đỉnh đầu lắc lư một chút, thanh âm của Vương Ly Tiên từ trong tán cây truyền ra: "Trị liệu đã xong. Hết thảy đều thuận lợi."

"Y nha y y ~ "

Vương Bảo Phúc và Vương Ly Lung nhất thời vui vẻ không thôi.

Cùng lúc đó.

Trong căn phòng Tiểu Trúc số một.

Đã kết thúc một vòng trị liệu, Triêu Dương Vương đang mỏi mệt tựa ở trên giường La Hán. Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, trên trán cũng đổ mồ hôi, nhưng tinh thần lại không tệ lắm.

Vương Thủ Triết ngồi trên ghế ở một bên, một tay đặt lên cổ tay nàng, kiên nhẫn cẩn thận điều tra tình trạng cơ thể của nàng.

Một cỗ phân thân của Vương Ly Tiên đứng ở bên cạnh hắn, bên kia thì là vẻ mặt khẩn trương của Triêu Dương Vương Phu Diêu Nguyên Cương.

Qua một lúc lâu, Vương Thủ Triết mới buông tay ra, cười chắp tay nói với Triêu Dương Vương: "Chúc mừng điện hạ. Lần này hiệu quả trị liệu không tệ, dư độc trong cơ thể ngài đã bị rút ra gần một nửa. Cứ tiếp tục tiến độ này, không tới mười năm, sát độc trong cơ thể ngài sẽ được loại bỏ hoàn toàn."

Trải qua một vòng trị liệu, lúc này hắn cũng khá mệt mỏi, thần sắc lại vui mừng không thôi.

Bất tri bất giác, phu phụ Triêu Dương Vương đã ở Vương thị gần ba năm, sát độc đáng sợ trong cơ thể nàng, sau khi trải qua nhiều lượt trị liệu, cũng có cải thiện rõ rệt.

Bất quá, bởi vì cái gọi là "Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như tơ cắt", dư độc lưu lại thường thường là ngoan cố nhất. Mặc dù một vòng trị liệu này hiệu quả rõ rệt, nhưng muốn đem dư độc triệt để thanh lý sạch sẽ, vẫn là cần tiêu hao không ít thời gian.

Cũng may, trải qua điều trị, tình trạng sức khỏe của Triêu Dương Vương bây giờ đã mạnh hơn rất nhiều so với trước kia,

những sát độc còn lại cơ bản đã có thể dựa vào chính mình áp chế, thanh lý dư độc cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Sát độc này của bổn vương có thể giải, may mà có ngươi và Ly Tiên. Nếu không có tiên linh khí của Ly Tiên tẩm bổ căn cơ, bổn vương cũng sẽ không khôi phục được nhanh như vậy. Hiện tại ta cảm giác thân thể đều nhẹ nhõm hơn không ít." Quá trình rút sát độc ra cũng không thoải mái, Triêu Dương Vương gần như đã sức cùng lực kiệt, thần sắc lại nhẹ nhõm nói không nên lời.

Trước khi đến Vương thị, nàng không ngờ mình còn có một ngày khỏi hẳn.

Vương Thủ Triết lại cười nói: "Nếu không phải linh mộc tinh túy của linh mộc điện hạ và Huyền Nhâm chân quân tặng, Ly Tiên cũng sẽ không đột phá đến cửu giai nhanh như vậy, hiệu quả trị liệu cũng sẽ không tốt như thế. Nói cho cùng, vẫn là hai vị ngài trồng thiện nhân, được thiện quả."

Sát độc và sinh mệnh lực của Triêu Dương Vương chính là quan hệ bên này giảm bên kia tăng, Triêu Dương Vương điều dưỡng thể chất càng tốt, sinh mệnh lực càng thịnh vượng, sát độc cũng lại càng không lật ra được bọt sóng.

Nếu như không phải Ly Tiên tấn thăng đến cửu giai, hiệu quả trị liệu tối đa cũng chỉ có một nửa như bây giờ.

"Được rồi, hai ngươi cũng đừng khách sáo nữa, mỗi lần trị liệu đều phải lặp lại một lần, các ngươi nói không mệt, ta nghe cũng mệt rồi." Vương phu Triêu Dương Diêu Nguyên Cương im lặng cắt ngang lời khách sáo của hai người.

Lúc Vương Thủ Triết bắt đầu trị liệu, hắn vẫn luôn căng thẳng ở bên cạnh trông coi, lúc này cuối cùng cũng yên lòng, quan tâm ôm lấy Triêu Dương Vương: "Triêu Dương, ngươi cảm thấy thế nào? Có muốn đi nghỉ ngơi một lát không?"

"Đúng vậy a! Triêu Dương Vương nãi nãi, ngài vẫn nên đi nghỉ ngơi một lát đi." Phân thân của Vương Ly Tiên cũng ở một bên khuyên nhủ, "Quá trình trị liệu tiêu hao thể lực vô cùng lớn. Hiện tại thân thể của ngài vẫn còn yếu, tốt nhất vẫn là lập tức đả tọa củng cố khôi phục một chút."

Đang nói.

Cái mũi của Vương Thủ Triết bỗng nhiên lại có chút chua xót, nhịn không được hắt xì mấy cái.

Hắn không khỏi nhíu mày thật sâu: "Rốt cuộc là vị đại lão nào nhớ nhung ta không quên? Lúc này ta mới vừa mắng xong một vòng, lại vội vàng đến vòng thứ hai?"

"Sợ là Thủ Triết đắc tội Nhân Chân Tiên quá mức rồi." Triêu Dương Vương cười nói: "Về sau ngươi phải cẩn thận một chút, miễn cho bị làm khó dễ."

"Không sao không sao, Vương Thủ Triết ta làm việc từ trước đến nay luôn đường đường chính chính, không sợ người khác nhớ thương." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói.

"Đó là đương nhiên, Thủ Triết ngươi chính là gia chủ mà ta từng thấy." Triêu Dương Vương khen ngợi không thôi, lập tức lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Đúng rồi, Thủ Triết. Ta nghe Đế Hưu tiền bối nói, lần này ngươi chuẩn bị đi Ma Triệu quốc một chuyến, làm chút chuyện?"

Nói đến chỗ này, vẻ mặt của nàng trở nên nghiêm túc.

"Không ngờ, Đế Hưu tiền bối cũng là người giữ không được bí mật." Vương Thủ Triết lại cười rất nhẹ nhõm: "Không sai, ta muốn ra ngoài làm chút chuyện, liền ủy thác Đế Hưu tiền bối đưa ra một bộ phân thân bảo vệ một chút."

"Tuy Ma Triệu quốc chỉ là thuộc địa của trận doanh Ma Triều, nhưng chung quy là ở địa bàn Ma Triều, vả lại cách bản thổ Ma Triều không xa." Triêu Dương Vương ngưng trọng nói: "Huống hồ Ma Triệu quốc này có chút cường đại, có được một đế tam vương cộng thêm một vị Thánh chủ, đủ năm vị tu sĩ Lăng Hư cảnh. Thủ Triết à, ta cảm thấy ngươi vẫn nên thận trọng hơn một chút."

"Điện hạ yên tâm, Thủ Triết đã chuẩn bị rất chu toàn rồi." Vương Thủ Triết chắp tay nói: "Đa tạ điện hạ quan tâm."

"Như vậy đi, gần đây vết thương cũ của ta cũng tốt hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn động thủ với người ta đã không có nhiều trở ngại." Triêu Dương Vương đề nghị, "Để lão Diêu thủ gia, ta tự mình cùng ngươi đi một chuyến, bảo vệ ngươi chu toàn."

"Điện hạ…"

Vương Thủ Triết vừa định từ chối thì lại bị Triêu Dương Vương ngăn cản.

“Thủ Triết à, ngươi là nhân vật trọng yếu của Vương thị, cũng là trụ cột nhân tộc tương lai mà ta xem trọng, việc này không thể qua loa. Huống hồ thương thế của ta ngươi cũng biết rõ, đã không còn quá đáng ngại.”

“Thủ Triết, ánh sáng mặt trời nói không sai.” Diêu Nguyên Cương cũng khuyên: “Nhân tộc chúng ta muốn trở nên mạnh mẽ, chống đỡ yêu ma ngoại vực cần không chỉ có sức chiến đấu cường đại. Theo ta thấy, ý nghĩa của ngươi đối với Nhân tộc còn quan trọng hơn đôi phu thê hai người bọn ta cộng lại nhiều lắm. Bảo vệ ngươi là điều nên làm.”

“Thôi được, vậy thì lại phòng thủ thêm một chút.”

Vương Thủ Triết đứng dậy, thi lễ với hai người thật sâu, trịnh trọng nói: “Việc này, đã làm phiền điện hạ và chân quân rồi.”

…

Thời gian trôi qua cực nhanh, nhoáng một cái lại qua hai ba tháng.

Ngày hôm nay trời trong nắng ấm, trời quang mây tạnh.

Biển xanh mênh mông bát ngát, cho dù là trời quang mây tạnh, sóng biển cũng có thể cuộn lên cao tới hai trượng. Sóng biển theo gió thổi mà tung bay, khuấy động lên vô số bọt sóng trắng xóa.

Trên bầu trời, có cánh chim biển khổng lồ phát ra tiếng hót cao vút.

Sống lưng to lớn màu đen ở trong nước biển chậm rãi hiển hiện, nương theo cột nước phun trào phát ra trận trận tiếng kêu dài.

Dưới ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi, sắc thái trong thiên địa mỹ lệ mà sáng lạn, trống trải xa xăm, chỉ có sinh mệnh điểm xuyết trong đó, giống như là một bức tranh tỉ mỉ vẽ ra.

Nhưng ở chỗ không người nhìn thấy, dưới mặt biển thâm tàng kia, lại bắt đầu khởi động mạch nước ngầm bành trướng cùng tàn khốc săn giết.

Nơi tiếp giáp biển trời.

Mấy chiếc thuyền thiết giáp bổ ra sóng biển, từ phía chân trời phi tới từ trong biển rộng vô tận.

Cầm đầu là một hạm trưởng cao hơn ba mươi trượng, toàn thân được bao phủ bởi giáp sắt ngăm đen. Dưới ánh mặt trời, thân thuyền khổng lồ kia tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, như một pháo đài sắt trên biển di động, khiến người ta cực kỳ chấn động.

Chiếc thuyền thiết giáp to lớn này tên là "Bình An", là chiến hạm thiết giáp mới nhất Vương thị nghiên cứu tạo thành công cùng xuống nước, tổng thể giá trị chế tạo có thể so với một món linh bảo thần thông.

Đương nhiên, cùng giá cả đắt đỏ tương ứng, là tính năng cường hãn của nó.

Trên số bình an, pháo thần uy kiểu mới nhất đã chở năm mươi hai cửa, trong đó hai cửa lớn nhất, pháo đầu tàu cùng pháo đuôi pháo, càng có thể xưng là cự vô bá trong pháo thần uy, có thể đánh hoa nở hoa đạn ra xa trăm dặm.

Cho dù là tu sĩ Tử Phủ cảnh, bị đánh trúng chính diện, quá nửa cũng sẽ có kết cục thê thảm.

Đương nhiên, tốc độ phi hành của tu sĩ Tử Phủ cảnh cực nhanh, lại là hình người quái dị nhỏ hơn. Thần Uy pháo cỡ lớn bắn bọn họ, như là đại pháo đánh muỗi, xác suất trúng mục tiêu thấp đến đáng sợ.

Bất quá Thần Uy pháo cũng có tác dụng của Thần Uy pháo. Một khi tiến hành chiến đấu thuyền, hoặc là oanh kích cảng khẩu, lực sát thương cùng lực phá hoại của nó liền nổi lên.

Nhất là trận pháp phòng ngự oanh kích, so với tu sĩ trực tiếp dùng pháp bảo và huyền kỹ oanh có hiệu suất hơn nhiều.

Ngoài ra, dùng Thần Uy pháo đối phó một ít hung thú hình thể, hiệu quả cũng không tầm thường.

Yêu ma chiến trường ngoại vực kỳ thực cũng là một chủng tộc văn minh, bọn chúng xâm lược thành tính, sẽ nô dịch rất nhiều đại hình thể hung thú lợi hại để cho mình sử dụng. Bởi vậy,

những thần uy pháo này dùng ở trên phòng thủ thành cũng thập phần hữu hiệu.

Hơn nữa, nghiên cứu của Vương thị đối với Thần Uy pháo còn đang không ngừng thâm nhập, tương lai có thể phát triển đến trình độ nào, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không rõ ràng lắm.

Hôm nay sớm đã không thể so với lúc trước, với tri thức hiện tại của hắn, nếu như chạy vào sở nghiên cứu chỉ huy mù quáng, cơ bản đều là sinh mệnh bị đuổi đi.

So với nhân viên nghiên cứu chuyên môn, ưu thế duy nhất của hắn bây giờ chỉ còn lại "Kiến thức" và "Trí tưởng tượng".

Về phần "Trí tưởng tượng", có chút ý kiến còn có thể được con gái Vương Ly Nguyệt tiếp thu một hai.

Chi hạm đội thiết giáp này đại biểu cho Vương thị bây giờ đang ở đỉnh cao trong năng lực hải chiến.

Mà lúc này, hạm đội thiết giáp này đang hướng về Ma Triệu quốc mà đi.

Không sai!

Vương Thủ Triết mang theo nguyên một hạm đội thiết giáp, còn có nửa chi chiến đoàn cùng đi phụ bản.

Trên cầu hạm.

Triêu Dương Vương đang thổi gió biển, hưởng thụ lữ hành thích ý.

Chỉ có điều, lúc này ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Thủ Triết có chút buồn bã: "Thủ Triết à, lúc trước bản vương từng nói với ngươi một vài lời phải cẩn thận, ngươi cứ coi như bản vương đang đánh rắm, quên đi."

Triều Dương Vương đánh trận cả đời, chưa bao giờ thấy qua tham sống sợ chết như Vương Thủ Triết.

Nàng ta vốn tưởng rằng Vương Thủ Triết tối đa cũng chỉ mang theo mấy người, xe nhẹ chạy đi, làm xong việc thì sẽ trở lại. Ai ngờ…

Hắn làm gì phải đi ra ngoài làm việc chứ? Đây rõ ràng là đi đánh giặc mà?

Ngay cả Tiên Hoàng ra ngoài cũng không phô trương bằng ngươi.

Thế nên lúc này Triêu Dương Vương Đô có chút hối hận.

Tại sao bà ta phải chủ động xin đi giết giặc thủ hộ Vương Thủ Triết? Ngồi xổm trong Lưu Tiên Cư đánh bài, uống trà không tốt sao? Thật sự là lo lắng vô ích cho ông ta.

Nhìn xem hộ vệ bên cạnh hắn là những người như thế nào? Âm Xà, Cơ Nguyệt Nhi, Lăng Vân thánh chủ Khương Chấn Thương, Đế Hưu phân thân, còn có Nguyên Thủy lão long, Ách… Còn có Long Kình Vương Long Tinh Tinh, cùng một đống lớn Long Kình cấp bảy đến cấp mười hộ tống trong nước, bầu trời, còn có rất nhiều con Nguyên Thủy Thanh Long hộ tống.

Đương nhiên, hiện tại còn phải tăng thêm sự khờ ngốc của Triêu Dương Vương nàng.

Còn có, trên người hắn còn mang theo Tiên Hoàng lệnh!

Bây giờ nàng ta thật sự không biết rốt cuộc Vương Thủ Triết có bao nhiêu con át chủ bài. Có trời mới biết hắn ta còn giấu bao nhiêu con át chủ bài.

“Ách… Ha ha, cẩn thận chèo thuyền vạn năm nha.” Vương Thủ Triết hơi lúng túng nói: “Công tác chuẩn bị đầy đủ một chút, có thể tránh khỏi rất nhiều ngoài ý muốn. Không phải ngài đã nói, ta rất quan trọng với Nhân tộc, không thể qua loa sơ ý sao?”

“Ngươi đây gọi là không thể qua loa đại khái sao? Ngươi gọi ngươi là quá mức tham sống sợ chết.” Triều Dương Vương hung hăng lườm hắn một cái, “Bổn vương trở về nghỉ ngơi, tìm mấy người bọn họ đánh bài đi.”

“Cung tiễn điện hạ.” Vương Thủ Triết hành lễ.

Chờ Triêu Dương Vương đi rồi.

Vương Thủ Triết dạo bước đến chỗ hạm thủ.

Dưới khẩu pháo khổng lồ với thân hình khổng lồ của đầu hạm, có một chiếc ghế nằm linh trúc rất thoải mái, bên trong là một con cá béo dài hai, ba trượng.

Trên mặt con cá béo kia đeo kính râm, đang thích ý đong đưa đuôi, hai bên còn có một vị tỷ tỷ hình thể đầy đặn đến có chút "Bá đạo". Các nàng đều là Long Kình cửu giai biến ảo thành, lúc này đang tươi cười hầu hạ Côn thiếu gia nhà các nàng.

"Tông Côn thiếu gia." Long Kình tỷ tỷ bên cạnh giúp đỡ xoa bóp Vương Tông Côn, vừa hư hàn hỏi ấm nói: "Lúc trước ngài vì điều tra, một hơi bơi trăm dặm, mệt muốn chết à? Cánh cá của ngài bên này có mỏi hay không? Ta giúp ngài xoa bóp nhé?"

"Cộc cộc!"

Đầu To béo phát ra tiếng kêu thoải mái dễ chịu, hơi hơi mở cái miệng rộng ra.

"Tông Côn thiếu gia đói bụng."

Long Kình tỷ tỷ Ất lập tức hiểu ý, ngang ngược kêu hai tiếng.

Rất nhanh, hai bên Thiết Giáp thuyền khổng lồ hội tụ tới hai đội Long Kình.

Cái đuôi khổng lồ của chúng vỗ trên mặt biển, một ít hải tiên đã sớm bị chúng nó bắt giữ cấm chế, liền nhao nhao bay đến boong thuyền thiết giáp, xoạch xoạch rơi trên mặt đất.

Sau đó, hai vị tiểu tỷ tỷ liền thi triển thần thông, đem các loại cá cùng hải sản bay lên không, đem từng lượng lớn đi vào trong miệng cá béo.

Mà Đầu To là Vương Tông Côn, chỉ cần phụ trách há miệng ra là có thể nuốt được lượng lớn mỹ vị. Mà bụng của hắn cũng giống như cái động không đáy, ăn vào thành tấn Hải Tiên, vẫn tròn vo không thấy biến hóa.

Nhìn thấy một màn này.

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm lại.

Hắn bước nhanh đi lên phía trước, cười lạnh không ngừng nói: "Tông Côn thiếu gia, lúc này mới có hai vị Long Kình tỷ tỷ hầu hạ, có phải là quá ít hay không? Có cần gọi thêm cho ngươi mấy vị tiểu tỷ tỷ Nguyên Thủy Thanh Long hay không?"

“Không cần đâu… Thôi được chưa?” Vương Tông Côn đeo kính râm, nhắm mắt lại như có chút do dự: “Ly Lung tỷ tỷ sẽ đánh ta, đi đi, đừng quấy rầy…Ặc, giọng nói này?”

“Gặp qua gia chủ.”

Hai đại tỷ tỷ Long Kình thấy Vương Thủ Triết cũng hoảng sợ, vội vàng hành lễ, thuận tiện nhắc nhở Vương Tông Côn.

Quả nhiên.

Vừa nghe thấy hai chữ “gia chủ”, Vương Tông Côn giống như bị điện giật, cái đuôi nhảy dựng lên, vội vàng thu nhỏ lại thành hình thể “mâu” dài vài thước, cuộn tròn cái đuôi hoảng sợ vạn phần: “Phụ thân, sao người lại tới đây? Không phải cha đang họp sao?”

“Ngươi nhìn ngươi xem, đã sa đọa thành dạng gì rồi? Cái gì gọi là du một trăm dặm liền mệt mỏi?” Vương Thủ Triết xanh mặt thưởng cho hắn một hạt dẻ, mắng: “Ngươi nhìn ngươi xem, bây giờ chỗ nào còn có một chút dáng vẻ của Côn? Hết ăn lại nằm, chơi bời lêu lổng, phóng khoáng, không phấn chấn, thế mà ngay cả ăn cơm cũng bị người ta nhét vào.”

“Gia chủ, ngài tha cho Tông Côn thiếu gia đi.” Hai vị đại tỷ tỷ Long Kình thấy Vương Tông Côn bị mắng, nhất thời đau lòng không thôi, đau khổ cầu tình nói: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của chúng ta.”

Vương Thủ Triết lại không để ý đến các nàng, đen mặt xách Vương Tông Côn lên: “Ngươi đeo kính râm cái gì? Đứa nhỏ nhà chúng ta ai đeo kính râm?”

Nói xong, hắn đưa tay túm lấy kính râm kéo xuống, ai ngờ lại không kéo xuống được.

Cái kính râm kia dùng dây lưng buộc lại, còn là dây đàn rất co dãn.

“Chát!”

Vương Thủ Triết buông tay, kính râm trở về bắn vào mặt Vương Tông Côn, đau tới mức hắn “xèo xèo lao đi” kêu to.

“?”

Sắc mặt của Vương Thủ Triết từ nghi hoặc dần dần chuyển thành kinh hỉ, con mắt nhìn chằm chằm vào dây đàn kia: "Loại dây đàn này từ đâu mà có?"

Cho tới nay, Vương Thủ Triết vẫn chưa tìm được cao su chân chính, chỉ có thể dùng cao su thay thế. Nhưng sản lượng trùng giao quá ít, tính năng cũng không bằng cao su chân chính, điều này cũng dẫn tới rất nhiều sản phẩm cần sử dụng cao su để luyện khí thủy chung vẫn không thể mở rộng quy mô lớn.

Hắn làm sao cũng không ngờ rằng, hắn tìm thế nào cũng không thấy cao su, không ngờ lại tùy tùy tiện xuất hiện trên kính râm của tiểu tử Vương Tông Côn này.

"Cha, con không dám nữa, con cũng không dám nữa!" Vương Tông Côn bị dọa đến mặt không có sắc, Song Kỳ gắt gao ôm đùi Vương Thủ Triết, khóc lóc nói: "Phụ thân, con biết sai rồi. Thân là nhi tử, con không nên chỉ lo cho bản thân hưởng lạc. Con có thể đưa hai vị đại tỷ Long Kình cho phụ thân, người cũng đừng giận con nữa."

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Ly Lung tỷ tỷ và Tiên Nhi tỷ tỷ đều từng đưa tiểu thiếp cho phụ thân, chỉ có hắn chưa từng đưa.

Khó trách phụ thân vẫn luôn nghiêm khắc đối với hắn, phụ thân đây là đang trách hắn bất hiếu!

"Ngươi!"

Vương Thủ Triết trừng mắt, hít một hơi không thông, trực tiếp đá bay nó ra ngoài: "Ngươi bơi lội thật tốt cho ta, rèn luyện thân thể. Ngươi xem ngươi đã mập thành cái dạng gì rồi."

"Phốc phốc!"

Vương Tông Côn nổ ra một đoàn bọt nước lớn, qua một hồi lâu mới từ trong biển một lần nữa lộ ra một cái đầu cá thật lớn.

Trong đôi mắt to tròn của hắn chứa đầy nước mắt, ngữ khí đáng thương khóc lóc kể lể nói: "Phụ thân, con là con Côn a ~ sinh ra hẳn là bơi lội trong không gian, bơi lội thật sự không phải là chuyên nghiệp của con, người đừng thật sự coi con là cá. Còn nữa, 【Phì】 là năng lượng cất chứa của con a."

Cái này… hình như đúng là đạo lý này.

Vương Thủ Triết có chút không nói nên lời.

Nhưng mà, hắn làm phụ thân sao có thể phạm sai lầm?

Lúc này hắn ho khan một tiếng, trầm giọng quát: “Còn không mau bơi.”

Vương Tông Côn bất đắc dĩ đành phải cắm đầu rèn luyện, phía sau còn có một đội hộ vệ Long Kình theo sát phía sau.

“Gia, gia chủ…” Hai vị đại tỷ Long Kình trông mong nhìn Vương Thủ Triết.

“Các ngươi đừng lầm…”

Vương Thủ Triết đang muốn giải thích, ai ngờ lời giải thích mới nói được một nửa, đã thấy Cửu Âm Ma Sứ không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đầu hạm, lúc này đang yếu ớt đứng dưới họng pháo thần uy nhìn Vương Thủ Triết, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Trong nháy mắt này, cảm xúc của Cửu Âm Ma Sứ là phức tạp mà sụp đổ.

Gia chủ một mực không chịu chân chính muốn nàng, không có chân chính thu nàng làm thiếp, chẳng lẽ là nguyên nhân khẩu vị của nàng quá mức đặc thù?

…

Chương 160: Ngươi làm Ma Tôn! Ta làm Ma Hoàng!

…

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Cửu Âm Ma Sứ, ánh mắt của Vương Thủ Triết càng thêm phức tạp.

Đây đều là phiền toái do nha đầu chết bầm Vương Ly Tiên gây ra.

À, không đúng, món nợ này còn phải tính từ nha đầu chết tiệt Vương Ly Lung kia. Nếu không phải nàng mở cái "tốt" đầu tiên, bắt Nguyệt Thố trở về làm "Tiểu thiếp" cho hắn, cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy sau này.

"Gia, gia chủ." Mắt thấy Vương Thủ Triết nhìn sang, Cửu Âm ma sứ mặt đầy hoảng loạn, bối rối vội vàng run giọng cáo lui: "Đều là lỗi của thiếp thân, thiếp thân đi ngay, đi ngay đây."

Bộ dáng kia, thật đúng là giống như một tỳ thiếp đáng thương gặp được bí mật không thể gặp được nam chính, nội tâm sợ hãi đến run rẩy, bộ dáng sợ bị giết người diệt khẩu.

"Đứng lại!" Vương Thủ Triết trưng mặt hắc đạo: "Chuyện không phải như ngươi thấy, ngươi hiểu không?"

"Hiểu, thiếp thân hiểu."

Cửu Âm Ma Sứ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, liên tục gật đầu.

"…" Vương Thủ Triết vừa thấy tư thế này của nàng đã biết là đang qua loa với mình, nhưng cũng lười giải thích, phất phất tay nói: "Nếu ngươi rảnh rỗi không có chuyện gì, thì đi hầu hạ mấy người Triêu Dương Vương đánh bài đi."

"Thiếp thân tuân mệnh."

Cửu Âm Ma Sứ như được đại xá, lập tức nhanh nhẹn cáo lui.

Thấy nàng ta như vậy, Vương Thủ Triết cũng chỉ đành lắc đầu than khổ.

Vương Ly Tiên bắt Cửu Âm Ma Sứ trở về, quả thực cũng là một chuyện phiền toái.

Nếu thả lại ở trên Mộ Chân đại lục thì cũng thôi, nhưng nàng ta đã bị mang về Vương thị, đương nhiên cũng có hiểu biết nhất định đối với Vương thị, điều này làm cho tình huống trở nên có chút xấu hổ.

Thả lại đi, chính là thả hổ về rừng.

Không trả lại đi, giữ ở bên người cũng là tai hoạ ngầm.

Cũng may, sau khi trải qua một phen dạy dỗ của Liễu Nhược Lam, hiện tại Cửu Âm ma sứ này đã kính sợ đến cực điểm đối với hai vợ chồng bọn họ, nhất là sau khi Nhược Lam ép nàng nuốt vào một con 【Cửu U Phệ Hồn Trùng】, Cửu Âm ma sứ càng trở nên vô cùng thành thật.

Cửu U Phệ Hồn Trùng?

Vương Thủ Triết cũng từng nghe nói loại Ký Hồn Trùng tà ác hiếm thấy này, nghe nói một khi ký sinh rồi sẽ ẩn núp ở chỗ sâu trong thần hồn, chỉ cần chủ nhân thần niệm khẽ động là có thể kích hoạt nó, có thể khiến người ký sinh thống khổ vạn phần, bị nuốt sống thần hồn mà chết.

Chỉ là đời này Vương Thủ Triết sống gần hai trăm năm, còn vô duyên nhìn thấy con trùng này.

Con 【Cửu U Phệ Hồn Trùng】 của Liễu Nhược Lam, đương nhiên không phải chính phẩm gì, mà là nàng ủy thác Lạc Tĩnh lấy được "Đồ giả".

Vương Lạc Tĩnh cũng coi như là bản lĩnh, cũng biến giả trùng thành hình có dạng, sau khi ký sinh sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác uy hiếp có dị vật ẩn núp trong thần hồn, nhưng luận năng lực thực tế, kỳ thật đối với tu sĩ Thần Thông cảnh không có chút uy hiếp nào. Chỉ cần Cửu Âm Ma Sứ mạo hiểm thử dò xét một chút, sẽ phát hiện không đúng.

Tuy nhiên, sau khi chứng kiến rất nhiều thủ đoạn và tình huống không thể tưởng tượng của Vương thị, Cửu Âm Ma Sứ căn bản không dám đánh cược, thậm chí tin tưởng sự tồn tại của Cửu U Phệ Hồn Trùng.

Cũng chính là như thế.

Liễu Nhược Lam mới yên tâm để Cửu Âm ma sứ đi theo bên cạnh Vương Thủ Triết hầu hạ.

Dù sao chuyến đi này của Vương Thủ Triết cũng phải hoạt động trong Ma Quốc, có một thị nữ tinh tu ma công như vậy đi theo, vừa tiện che giấu thân phận, vừa có thể tránh khỏi một số chi tiết khó hiểu lộ ra dấu vết, tăng thêm phiền phức.

Quan niệm tư tưởng và thói quen phong tục của hai triều Tiên Ma dù sao cũng tồn tại khác biệt rất lớn, cho dù Vương Thủ Triết nhất quán cẩn thận, chung quy cũng không cách nào chu đáo. Nhất là những chi tiết nhỏ thoạt nhìn rất không bắt mắt kia, ngược lại là dễ lộ ra chân tướng nhất, cũng chỉ có ma tu sinh hoạt trong lãnh thổ Ma Triều mới rõ ràng nhất.

Sau khi đuổi Cửu Âm Ma Sứ đi, Vương Thủ Triết liền đem lực chú ý đặt ở trên người hai vị đại tỷ tỷ cửu giai Long Kình, hắn khách khí chắp tay nói: “Hai vị Long Kình tỷ tỷ, các ngươi chớ có hiểu lầm gì với Thủ Triết. Lời nói vô liêm sỉ của tiểu tử Côn nhi kia, các ngươi cũng chớ để ở trong lòng.”

“Lão gia!” Long Kình tỷ tỷ ngược lại thất kinh: “Người ngàn vạn lần đừng khách khí với chúng ta như vậy, nếu để Tinh Tinh nữ vương biết chắc chắn trừng phạt chúng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Long Kình tỷ tỷ Ất cũng cúi đầu, dáng vẻ xấu hổ đáp lời, “Ngài là phụ thân của Tông Côn thiếu gia, cũng chính là đại lão gia của chúng ta, cho dù chúng ta hầu hạ ngài cũng là điều nên làm.”

Miễn đi phúc phận nóng bỏng này, Vương Thủ Triết hắn không thể chịu nổi.

Hắn vô cùng đau đầu, vội vàng khoát khoát tay nói sang chuyện khác: “Thân cân của tên nghiệt tử kia là ở đâu ra? Chính là cái dây thừng buộc ở trên kính râm, rất có tính đàn hồi.”

“Ngươi nói là gân hầu da?” Long Kình tỷ tỷ Giáp bừng tỉnh đại ngộ, “Đó là thứ trước kia chúng ta hóa thành hình người chơi đùa ở Triệu quốc, tùy tiện mua được. Bởi vì Tông Côn thiếu gia đầu lớn, hơn nữa lại thích không có việc gì liền biến lớn và thu nhỏ lại, bởi vậy dùng vật này để đeo kính râm không quá dễ dàng.”

“Đồ của Ma Triệu quốc?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, có chút bất ngờ.

Bất quá nghĩ kỹ lại, ngược lại cũng là nói được. Từ trên bản đồ xem, vị trí địa lý Ma Triệu quốc là ở phía nam Xích Đạo một chút, đại bộ phận hạt địa đều là dây lưng ấm.

Trong hoàn cảnh này, xuất hiện giống như cây cao su cũng là hợp tình hợp lý.

Những năm gần đây, thật ra Vương Thủ Triết vẫn luôn khiến người ta chú ý, nhưng thủy chung không tìm được dầu mỏ, đồng thời cũng không tìm được thực vật nào tương tự như cây cao su, dẫn đến rất nhiều lúc đều cảm thấy bất tiện.

Nhất là cao su, tác dụng thật sự quá lớn, từ lốp xe đến vật liệu bịt kín, thậm chí là một ít đồ dùng sinh hoạt, đều không thể thiếu nó.

Tính năng của Tử Tinh Trùng chỉ có thể nói là tương tự, nhưng ở nhiều lĩnh vực chuyên nghiệp thì không bằng cao su, hơn nữa phí tổn của nó, chế tạo xe thai quy mô lớn lại càng không thực tế.

Bản thân Vương Thủ Triết cũng thử dùng đại thần thông định hướng thúc đẩy bồi dưỡng, cũng không trồng ra loại cây tương tự, có thể là không bột đố gột nên hồ.

Xem ra chuyến đi Ma Triệu quốc lần này lại có thêm một nhiệm vụ, đó chính là tìm được manh mối giống như trồng cây cao su, rồi mang về Đại Càn bồi dưỡng.

“Lão gia, ngài cũng nên tha thứ cho Tông Côn thiếu gia đi, hắn vẫn còn là một đứa trẻ.” Hai vị tỷ tỷ Long Kình lại bắt đầu đau khổ cầu xin.

“Hừ!” Vương Thủ Triết lạnh lùng nói: “Nhìn dáng vẻ của đại thiếu gia cà lơ phất phơ cả ngày kia, trong nhà có nam đinh nào lười biếng giống như hắn? Không có trách nhiệm và đảm đương, sao có thể trở thành nam tử hán chân chính? Mấy năm trước tên vô liêm sỉ kia còn tiến bộ hơn một chút, cầu xin ta giúp hắn dạy bù, nhưng bù đắp lại thì lại không có kiên nhẫn. Sau này ta muốn nói chuyện với Tinh Tinh một chút, chớ lại quen với hắn nữa.”

Đấu trí đấu dũng với Vương Ly Tiên nhiều năm như vậy, hắn đã sớm có kinh nghiệm đầy đủ.

Tiên thực tiên thú giống như Vương Ly Tiên và Vương Tông Côn, bọn họ khác với những hung thú phổ thông tiềm lực nhiều nhất chỉ có bảy tám giai, bọn họ gần như là vừa sinh ra đã có linh trí không tầm thường, lúc ngũ lục giai chỉ số thông minh đã tương đương với tiểu hài nhi nhân loại khoảng mười tuổi.

Thời điểm cấp bảy cấp tám, chỉ số thông minh kỳ thật cũng đã tiếp cận thiếu niên nhân loại mười lăm mười sáu tuổi, chăm chú học, nguyện ý học mà nói, Tộc Học Tiến Cao Đẳng hoàn toàn sẽ không có vấn đề gì.

Bọn họ chính là không muốn động não, không thích học cho tốt mà thôi.

“Nơi này có một ít tập sách, các ngươi quay đầu đốc thúc hắn quét một lượt. Lại cà lơ phất phơ như vậy, thành tích không thể tăng lên, cũng đừng trách ta động thật với hắn.” Vương Thủ Triết nói xong liền lấy ra một đống tập sách, giao cho hai vị tiểu tỷ tỷ Long Kình, lập tức căm giận xoay người rời đi.

Hai vị tỷ tỷ cầm một đống tập sách lớn, hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt lo lắng.

Xem ra cuộc sống sau này của Tông Côn thiếu gia đã quá khó khăn rồi!

Mệnh lệnh của Thủ Triết lão gia, trong nhà ngoại trừ Lam chủ mẫu ra, còn có ai dám vi phạm? Dù là Tinh Tinh Nữ Vương cũng không dám đối nghịch với Công Công.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Vương Tông Côn, Vương Thủ Triết trở về khoang trong khoang thuyền chuẩn bị nghỉ ngơi một phen.

Chiếc thuyền thiết giáp to lớn cấp kỳ hạm này, trong khoang thuyền đều là trải qua trang trí lắp đặt, cách ra từng phòng xa hoa, thậm chí còn có các loại phòng hoạt động.

Lúc đi ngang qua “Cờ bài thất”, vừa vặn nghe được bên trong truyền đến tiếng chơi mạt chược.

“Chư vị tiền bối, xin lỗi a, ta đây lại tự mình sờ soạng.” Thanh âm sang sảng của Long Vô Kỵ vang lên: “Thất lễ thất lễ, thừa huệ.”

Qua nhiều năm như vậy, Long Vô Kỵ vẫn luôn quanh năm suốt tháng rong ruổi trên biển, thu hoạch quả thực không nhỏ, không chỉ có tư chất huyết mạch của hắn, đã được tăng lên tới cấp độ đại thiên kiêu trong kỳ ngộ trên biển mấy lần, thực lực có bước dài đề cao, trên đường phát triển cũng thực là công huân trác tuyệt.

Ngoại trừ đại lục lần trước phát hiện ra, ngay cả vị trí của Thiên Lam đại lục, cùng với tuyến đường đi Thiên Lam đại lục đều đã dò xét rõ ràng. Trước mắt, ngoại trừ vãng lai Thiên Lam đại lục và Đại Càn, làm một ít mậu dịch qua lại ra, hắn còn đang thuận tiện phụ trách thăm dò di tích 【 học viện quan quân 】 thần võ để lại.

Lần này đi tới địa bàn của Ma Triều, đường xá xa xôi, lại mạo hiểm khá lớn, vừa đúng lúc Long Vô Kỵ trở về, Vương Thủ Triết liền trực tiếp nhờ thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú đại dương này đến chỉ huy hạm đội đi xa, cũng càng thêm thỏa đáng.

“Vô Kỵ à, kỹ năng bài của ngươi so với lão tổ gia gia nhà ngươi tốt hơn nhiều.” Khương Chấn Thương than thở lập tức vang lên, “Ta đã nửa về hưu rồi, chút tiền này có thể không đủ để tu dưỡng a.”

“Khương thánh chủ khiêm tốn. Ngài cũng chớ khóc than trước mặt vãn bối.” Long Vô Kỵ cười hắc hắc không ngừng: “Theo vãn bối được biết, những năm này Khương thánh chủ ở Vương thị chẳng những cầm tiền cung phụng, nhiệm vụ ra ngoài còn có thêm trợ cấp, cũng kiếm không ít, loại mạt chược này có thể thua mấy người?”

“Vô Kỵ à, ngươi đây là có chỗ không biết.” Khương Chấn Thương lại thở dài, một bộ tư thế “Ngươi biết cái gì”, “Nhà chúng ta hiện tại vừa mới đứng vững gót chân ở Tiên cung, nếu muốn trong tương lai trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, toàn bộ nhờ Tiên cung trợ giúp là không có khả năng. Ta làm sư tôn, dù sao cũng phải giúp đỡ chứ?”

Cho dù là Tiên cung tài nguyên phong phú, bồi dưỡng Lăng Hư cảnh cũng không phải cung ứng tài nguyên vô hạn độ, một bộ phận tài nguyên vẫn là phải dựa vào chính mình đi kiếm lấy, hoặc là gia tộc cho trợ cấp.

Làm như vậy, một là sợ toàn bộ cung cấp nuôi dưỡng, cuối cùng nuôi ra một đám phế vật ngoại trừ tu hành cái gì cũng sẽ không biết, hai, cũng là tài nguyên thật sự có hạn.

Nếu không như thế, cả ngày treo mấy chữ "Chân Tiên chuyển thế" ở bên miệng 【Ngọc Linh chân quân】, cũng không đến mức đi khắp nơi nhổ lông dê, mấy người Ngộ Đạo chân quân cũng sợ nàng rồi.

Nàng không phải là đang giả bộ nghèo, mà là nàng thật sự nghèo.

Vì sớm trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, Ngọc Linh chân quân đã tiêu tốn rất nhiều tài nguyên, cho dù sau lưng có 【Hàn Nguyệt Khương Thị】, 【Bắc Vực Vương Phủ】, 【Lương Quốc】 và rất nhiều thế lực giúp đỡ, cuộc sống này cũng rất eo hẹp.

"Điều này cũng đúng." Triều Dương Vương đối với cái này chính là có thể cảm nhận được: "Mục tiêu là Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, độ khó quá lớn. Cho dù ta xuất thân công chúa, hưởng lượng lớn tài nguyên của hoàng thất cung cấp, đi đến Lăng Hư cảnh tầng bảy cũng là muôn vàn khó khăn."

"Cũng may Vương thị có gia sản không tệ, gánh vác một phần tài nguyên tu luyện của Tuân Úc, còn có Phòng thị đang hết sức giúp đỡ." Trong giọng nói của Khương Chấn Thương có may mắn, cũng có kiêu ngạo, "Lại thêm tài nguyên ta tích góp được cùng bổ trợ của Tiên cung, Tuân Úc nhà ta tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, tương lai nhất định trở thành một trong những trụ cột của Nhân tộc."

"Hắc hắc, Côn Bằng nhà ngươi đúng là không tệ, nhưng Ly Lung nhà ta cũng không kém." Giọng nói ồm ồm của Nguyên Thủy lão long vang lên, "Sau khi nàng kế thừa huyết mạch của tổ tiên, tiềm lực cũng đạt đến mười hai cấp, bồi dưỡng thật tốt tương lai hơn phân nửa có thể đạt tới mười hai cấp đỉnh phong."

“Tuy nhiên, tư chất bực này, chỉ dựa vào Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc chúng ta tuyệt đối là không bồi dưỡng nổi, bỏ vốn chủ lực còn phải trông coi bo, áp lực lớn a, quá lớn. Đông Phong!”

Lão long ngoài miệng than thở nói áp lực lớn, nhưng lời nói trong lời ngoài, rõ ràng đều lộ ra một cỗ kiêu ngạo rất ưu tú của hài tử nhà ta.

“Đông phong chạm, hai cái. Muốn nói tiềm lực, còn phải kể đến Tiên nhi nhà chúng ta là mạnh nhất.” Đế Hưu phân thân cũng nhịn không được mà khoe khoang: “Chờ một ngày nào đó nàng ta thực sự tấn thăng thành tiên thực, xem ai dám khi dễ Vạn Yêu Quốc chúng ta.”

“Thăng lên tiên thực nói dễ vậy sao?” Triêu Dương Vương lại không lạc quan như bọn họ: “Bồi dưỡng một gốc tiên thực, sợ là tiêu hao còn lớn hơn so với Linh và Ly Lung các nàng cộng lại, còn phải xem cơ duyên. Chút gia sản hiện tại của Vương thị tuyệt đối không đủ, chỉ hy vọng Thủ Triết có thể kiếm nhiều tiền hơn. Trong nhà có rất nhiều hài tử ưu tú phải phát triển trưởng thành. Những lão gia hỏa như chúng ta, có thể giúp đỡ thì giúp đỡ một chút.”

“Điều này cũng đúng, xem ra áp lực lớn nhất vẫn là Thủ Triết gia chủ.”

Sau khi tính toán một phen, các đại lão đều không nhịn được cảm khái áp lực của Vương Thủ Triết rất lớn. Cũng khó trách hắn liều mạng kiếm tiền và vơ vét tài nguyên.

Với tình huống này, đổi lại là bọn họ, sợ là đã sớm sầu đến mức ngay cả ngủ cũng không ngon.

Ai ~ quả nhiên nhi nữ đều là kiếp trước thiếu nợ, tư chất không tốt, tư chất quá tốt cũng sầu.

Vương Thủ Triết nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng cũng thấy thích thú.

Xem ra mình có rất nhiều dụng tâm chăm chỉ, vẫn có người thương cảm. Chỉ tiếc, áp lực của hắn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của đám đại lão này, dã tâm cũng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

“Điện hạ, ngài hồ đồ rồi!” Lúc này, giọng nói hưng phấn của Lục Vi tiểu học tỷ bỗng nhiên vang lên: “Mau thu tiền! Tiền ta câu cá cũng đừng quên.”

“Lục Vi! Sao ngươi câu cá ở nhà nào, nhà nào thì chơi bời? Cứ đánh tiếp như vậy, tiền của bốn nhà đều để cho ngươi một người kiếm được.” Long Vô Kỵ không cam lòng lảm nhảm, “Ngươi sẽ không phải là trông coi áp lực của người ta, muốn lật ngược lại chứ?”

“Còn phải nói, ta nghe nói mấy năm nay Lục Vi thường giúp đỡ Vương Tông An.” Khương Chấn Thương hắc hắc bát quái: “Tiểu Lục Vi, chẳng lẽ lời đồn kia là thật?”

“Đó đều là lời đồn, không đáng tin. Thật ra ta rất muốn sinh con với Vương Thủ Triết, nhưng cái tên đáng ghét đó vẫn luôn từ chối.” Trong giọng nói của Lục Vi tiểu học tỷ tràn đầy căm giận bất bình: “Ta chỉ mượn một loại mà thôi, sinh con rồi lại không cần hắn nuôi, hắn có gì phải lo lắng?”

“Tiểu Lục Vi, nếu ngươi có ý định này thì nên sớm.” Triều Dương Vương hạ giọng nói, “Thật sự không được thì lấy thuốc, luộc gạo thành cơm rồi nói sau.”

“Điện hạ nói rất có lý, ta suy nghĩ một chút.” Lục Vi tiểu học tỷ cũng hạ thấp giọng, chỉ là giọng điệu đó nghe thế nào cũng thấy hưng phấn.

Vương Thủ Triết cạn lời.

Suy nghĩ cái hồn ngươi làm gì?! Có ai tùy tiện sinh con? Ngay cả ý niệm xấu xa như hạ dược mà cũng nghĩ ra được?

Hơn nữa, tu vi thấp nhất chung quanh hai ngươi cũng có Tử Phủ cảnh, đều là hạng người tai thính mắt tinh, hạ thấp giọng hoàn toàn là cô đơn lạnh lẽo. Cũng không biết ngươi hưng phấn cái gì?

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng không nghe lén được nữa, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng là có chút lo sợ bất an. Lục Vi tiểu học tỷ sẽ không thật sự phát rồ đến mức làm ra loại chuyện này chứ?

Nhắc tới cũng trùng hợp, trước khi đi lần này, Lục Vi tiểu học tỷ tới Vương thị làm khách như thường ngày.

Vương Thủ Triết nghĩ, Lục Vi tiểu học tỷ cũng coi như nửa người một nhà, mà di tích mà Lung Yên lão tổ phát hiện nếu là di tích của Ma Thực tôn giả, nói không chừng Lục Vi tiểu học tỷ đi qua cũng có thể kiếm chút chỗ tốt, liền thuận tiện mang theo nàng.

Sớm biết nàng thèm nhỏ dãi thân thể của hắn như vậy, lần này sẽ không mang nàng tới đây.

…

Trong lúc thuyền thiết giáp sắp xếp đội ngũ không ngừng đi về phía Ma Triệu quốc.

Trong Vô Vọng hải phía đông bắc Ma Triệu quốc, một chiếc thuyền buôn vũ trang đang lung lay đi trong biển rộng.

Cũng không biết đã trải qua cái gì, toàn thân nó đều bị đánh cho rách tung toé, ngay cả cánh buồm bốn cạnh cũng thủng rất nhiều lỗ, một trận gió thổi tới ô ô, thân thuyền cũng không ngừng lay động, nhìn giống như là tùy thời đều có khả năng chìm xuống vậy.

Nhưng mà thời gian cấp bách, chiếc thương thuyền này lại không dám dừng lại chút nào, chỉ có thể vừa mở vừa tu luyện. Bầu không khí bên trong thuyền, cũng thập phần khẩn trương.

Giờ phút này.

Nơi đuôi thuyền.

Một vị nữ tử đồ đen dung mạo thanh tuyệt, khí chất kiên nghị đang gắt gao bám chặt lấy mạn thuyền, vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng: “Tôn thị đáng ghét! Phản đồ! Bán quốc tặc! Bọn họ đây là quên vinh quang của tổ tiên, quên sứ mệnh thần thánh.”

Bởi vì dùng sức, đốt ngón tay của nàng mơ hồ có chút trắng bệch, thậm chí ở trên mạn thuyền nặn ra một loạt dấu tay. Khí tức trên người nàng cũng giống như sóng lớn không ngừng phập phồng, phảng phất tùy thời đều có khả năng bộc phát.

“Hải Ca công chúa.” Thấy nàng ấy như vậy, lão bộc bên cạnh khổ sở khuyên nhủ: “Bây giờ không phải là lúc phẫn nộ hay

oán trách, ngài nhất định phải phấn chấn lại, chỉ cần chúng ta chạy ra khỏi vùng hải vực này là an toàn.”

“Không sai! Chúng ta nhất định có thể chạy trốn, chạy trốn tới Tiên Triều.” Hắc y nữ tử được xưng là 【Hải Ca công chúa】 nghe vậy tâm thần rùng mình, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, “Nhiều tộc nhân cùng trưởng bối thay chúng ta ngăn trở truy binh, mới giúp ta giành ra một con đường sống. Ta nhất định sẽ đi Tiên Triều, cầu được đại quân trợ giúp, phản công Ma Triệu quốc, khôi phục Đại Hạ quốc chúng ta.”

Vị công chúa Hải Ca này chính là công chúa của nước Hạ ở đại lục Viêm Hải.

Tuy nhiên, từ thời kỳ cuối đại chiến tiên ma lần trước, Đại Hạ đã bị diệt quốc. Bây giờ thống nhất đại lục Viêm Hải, chính là Ma Triệu quốc.

Hơn ba ngàn năm trước, đại chiến giữa hai triều Tiên Ma gần như kết thúc, không hẹn mà cùng phát động một vòng công kích mãnh liệt cuối cùng, kết quả tạo thành cục diện một đổi một.

Vị trí địa lý tương đối gần Xích Nguyệt đại lục trên Viêm Hải đại lục, Ma Triều thuộc địa Ma Triệu quốc đánh vào quốc đô của Tiền Hạ quốc, Tiền Hạ quốc cũng bởi vậy mà diệt vong.

Mà cùng lúc đó, trên đại lục sông băng gần Hàn Nguyệt Đại Lục, cục diện hai triều Tiên Ma mỗi triều giữ một quốc gia cũng bị đánh vỡ, “Đường Quốc” bị trận doanh Tiên Triều thống nhất.

Trước khi Hạ Quốc bị diệt quốc, thế cục hỗn loạn nhất, một bộ phận hoàng thân quốc thích và thế gia chạy trốn tới Hàn Nguyệt Tiên Triều tị nạn, mà Hoàng thất Phù thị và một bộ phận thế gia thì tử chiến không lùi, mãi đến cuối cùng đàn hết lương thực, Ma Hoàng thân đến chiêu hàng, Kính thị mới vì rất nhiều thế gia cùng dân chúng tồn tại mà không thể không hàng.

Nhưng Chử thị cũng đưa ra rất nhiều điều kiện đầu hàng.

Mà Ma Hoàng vì làm bộ làm tịch cho Bách Thế sau này, đối đãi với Chử thị cũng coi như tận lực trấn an, không những cho Chử thị một mảnh đất giữ lại sinh sôi nảy nở, còn giữ lại

truyền thừa và tôn nghiêm của hoàng thất, còn giao 【Hải Triều Bảo Điển】 mà 【Trung Cẩu】 cho Thiền thị 【Tôn thị】, để cho Tôn thị có thể tiếp tục thủ hộ Chử thị.

Đối với các thế gia đầu hàng cũng đều hết sức trấn an thu nạp, ban cho đủ loại đãi ngộ ưu đãi.

Nhất là Hạ Tôn thị trước đây, trong mấy ngàn năm ngắn ngủi đã hoàn toàn nắm giữ 【Hải Triều Bảo Điển】, cũng được Ma Triệu quốc sắc phong làm 【Hạ Vương】.

Phong hào như thế, tự nhiên đưa tới kháng nghị của Yên thị.

Cũng may Tôn thị cho tới nay đều biểu hiện vẫn trung thành và tận tâm với Chử thị như cũ, hơn nữa âm thầm trấn an, tỏ vẻ nếu nội bộ Chử thị xuất hiện một người có thể kế thừa bảo điển, liền trả bảo điển lại cho Chử thị, lúc này mới khiến sự tình dần dần bình ổn.

Tự nhiên mà vậy, tâm tư âm thầm phục quốc của Tiền Hạ Tầm thị kỳ thật chưa bao giờ mẫn diệt, chỉ là một con khổ không có cơ hội.

Nhưng mà ngay lúc Yên thị đang tuyệt vọng, gia tộc rốt cục xuất hiện một thiên tài, các trưởng bối bớt ăn bớt mặc, cùng với các minh hữu âm thầm giúp đỡ, tư chất của vị thiên tài này rốt cục âm thầm phát triển đến đại thiên kiêu Ất đẳng.

Vị thiên tài này, đúng là Hải Ca công chúa trước mắt.

Theo Hải Ca công chúa ngày càng trưởng thành, phục quốc chi tâm bên trong Kính thị cũng càng ngày càng sâu.

Trong bọn họ có người nghĩ tới lời hứa của Tôn thị, liền muốn đòi lại 【Hải Triều Bảo Điển】. Chỉ cần công chúa kế thừa Hải Triều Bảo Điển, chính là Lăng Hư Chủng, đến lúc đó Đăng Cao hô một tiếng là có thể đạt được một nhóm di lão tiền triều ủng hộ.

Kết quả rõ ràng.

Chử thị bị giam cầm đã lâu, tầm mắt hẹp hòi quá mức, chỉ nhìn thấy Tôn thị cố ý bày ra một mặt cho bọn họ xem, thế cho nên "Uy vọng" đối với Chử thị quá mức tự tin, nghĩ đến không

khỏi cũng quá mức ngây thơ một chút, hoàn toàn không biết thời đại đã sớm thay đổi.

Hải Ca công chúa tư chất vừa mới bại lộ, Hạ Vương Tôn thị liền triển khai hình thức phản bội trước, trực tiếp dẫn binh bao vây tiễu trừ Diệp thị có "phản nghịch chi tâm".

Các trưởng bối Chử thị liều mạng ngăn cản và phá vây, mới để Hải Ca công chúa trốn thoát.

"Hải Ca công chúa." Hốc mắt lão bộc đỏ lên, lệ rơi đầy mặt: "Ngài nhất định phải sống đến Tiên Triều báo thù rửa hận cho tộc nhân họ Xi. Lúc trước hoàng thân quốc thích và không ít thế gia chúng ta, đã lập vững gót chân ở Tiên Triều, bọn họ nhất định sẽ giúp ngài."

"Sợ là sợ, bọn họ giống như Tôn thị, sớm đã quên vinh quang của tổ tiên. Lòng người sẽ thay đổi." Sau khi Hải Ca công chúa nếm qua một lần thiệt thòi, tư duy cũng trưởng thành hơn rất nhiều, trong ánh mắt thiếu đi mấy phần ngây thơ, càng thêm mấy phần tỉnh táo và thận trọng.

"Sẽ không…"

Lão bộc còn chưa dứt lời, sắc mặt bỗng dưng biến đổi.

Chỉ thấy giữa những hòn đảo nhỏ phía trước, trên biển rộng tràn ngập ma vụ màu đen, có một bóng đen to lớn đang chậm rãi hiện ra.

"Lưng lưng" của nó rộng lớn vô cùng, cũng nguy nga không gì sánh được, tựa như một mặt vách đá đứng lặng trên mặt biển mênh mông, mang đến cho bọn hắn cảm giác áp bách to lớn.

Chiếc thuyền này chính là Côn Ngô Cự Chu lừng lẫy đại danh trong trận doanh của Ma Triều.

Côn Ngô Cự Chu dài chừng bốn mươi trượng, phần lớn nó được chế tạo từ linh mộc, một phần vị trí mấu chốt thậm chí dùng là huyền thiết. Thân thuyền rộng vô cùng, giống như pháo đài chiến tranh di động, lớn hơn thuyền sắt của Vương thị rất nhiều.

Theo nó tiến lên, trên mặt biển phía trước sóng cả quay cuồng, lượng nước biển khổng lồ bị đẩy sang hai bên, ở bên cạnh cùng phía sau nó khuấy động lên sóng nước cực lớn.

Năng lượng ba động nồng nặc đến đáng sợ tràn ngập quanh thân nó, vẫn cần chân chính động thủ, uy thế đáng sợ không gì sánh kịp kia cũng đã đủ để làm cho người ta kinh hãi.

Càng khiến người ta kinh hồn bạt vía chính là.

Phía sau chiếc thuyền Côn Ngô khổng lồ còn có bảy, tám chiếc chiến hạm khá nhỏ đang lao đến, với tốc độ cao hơn thương thuyền vũ trang, từ bốn phương tám hướng bọc đánh mà đến, ngăn trở tất cả đường đi của thương thuyền vũ trang.

Đây là bản phối cấp thấp của 【 Tướng Liễu Bảo Thuyền 】 do Ma quốc tự nghiên cứu phát minh, tên là 【 Tam Nhãn Bảo Thuyền 】.

Nó dài chừng hai mươi trượng, rộng cũng chỉ có năm sáu trượng, thân thuyền hẹp dài như lá liễu, toàn thân là cơ cấu Linh Mộc, bộ vị mấu chốt có thiết giáp hộ thuẫn.

Chợt nhìn lại, nó cùng với bảo thuyền Tương Liễu của Ma Triều cơ hồ không có gì khác nhau.

Chỉ là, trên thuyền 【Tương Liễu bảo thuyền 】 trong truyền thuyết có chín lá cờ lớn, có thể khuếch tán ma khí, nhân công chế tạo ma khí, trên thuyền bảo ba mắt của Triệu thị lại chỉ có ba lá cờ lớn.

Hoa văn trên ba cây cự phiên này giống như mắt người, thoạt nhìn giống như mọc ra ba cái ma nhãn, đặt tên là 【 chug bảo ba mắt 】.

Đừng nhìn những bảo thuyền ba mắt này phối trí không bằng 【 Tương Liễu bảo thuyền 】, hình thể cũng không giống Côn Ngô cự chu khổng lồ có lực chấn nhiếp, nhưng thực tế lực chiến đấu của chúng không yếu chút nào.

Đầu của bảo thuyền ba mắt và đuôi thuyền, đều có một linh bảo công kích đẳng cấp Tử Phủ bảo khí đặc thù, bên cánh bố trí rất nhiều nỏ lớn dùng để thủ thành, trên thân thuyền còn có trận pháp phòng ngự cấp bậc vệ thành, cùng với thủ đoạn công kích phòng ngự của tổng các Lâm Lâm tổng khác.

Chiếc bảo thuyền này giống như một pháo đài di động, uy lực không thể khinh thường, đồng thời cũng thể hiện sự mạnh mẽ

của quốc lực Ma Triệu quốc.

Mà trong hạm đội này, trên không 【Côn Ngô Cự Chu】 với tư cách chiến hạm, một lá cờ cực lớn đang đón gió bay phần phật.

Trên tinh kỳ, viết một chữ to cổ - "Hạ" rồng bay phượng múa.

"Là Hạ Vương Tôn thị!" Lão bộc sắc mặt tái nhợt, bởi vì tuyệt vọng, cả người đều có chút lung lay sắp đổ, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Tôn thị chết tiệt! Bọn họ đây là muốn đuổi tận giết tuyệt sao?"

"Bọn họ sao có thể, sao có thể… Lúc trước nếu không phải tiên đế tự sát tuẫn quốc, thay tất cả mọi người tranh thủ được điều kiện hậu đãi, bọn họ sớm bị xoá tên khỏi thế gia, làm sao có thể bảo tồn thực lực gia tộc, thậm chí đạt được bảo điển truyền thừa. Như thế lấy được báo thù, bọn họ sẽ không sợ chết không còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông sao?!"

"Ông trời ơi, chẳng lẽ khí số của Đại Hạ quốc ta đã hết rồi sao?"

Nghe lão bộc kêu rên từng chữ đến khấp huyết, trong ánh mắt Hải Ca công chúa tuyệt vọng từ từ lắng đọng xuống, rồi lại dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Chỉ cần cho nàng một đường sinh cơ, cho dù chỉ có một tia như vậy, nàng cũng nhất định phải khiến Tôn thị trả giá thật nhiều vì những hành động hôm nay!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phụ cận cách đó không xa, trên một hòn đảo nhỏ ẩn nấp, bị sương mù che chắn.

Một tòa động phủ tùy thân không tính quá lớn, lại vô cùng xa hoa, chẳng biết lúc nào đã triển khai, liền an trí ở vị trí tầm nhìn tốt nhất trên đảo.

Trong động phủ, một bóng người mặc váy dài băng lam đang luyện kiếm.

Dáng người nàng nhẹ nhàng, kiếm pháp lại sắc bén mà bá đạo, dù là vẫn chưa vận dụng huyền khí, vẫn có uy thế làm người ta

tim đập nhanh.

Bóng người này, chính là Vương Lung Yên.

Động phủ tùy thân này đương nhiên thuộc về Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh.

Hòn đảo này cũng là hòn đảo mà Ma Thực Tôn Giả để lại.

Vì phù hợp với khẩu vị của Lung Yên lão tổ, Tam hoàng tử còn đặc biệt trồng một ít hoa hoa cỏ cỏ mà nàng yêu thích ở xung quanh.

Thậm chí, hắn còn đặc biệt đào một hồ nước nuôi linh ngư, cũng ở trong sân nuôi thịt Linh Tước mập mạp, thoạt nhìn, quả nhiên là một bộ dáng thế ngoại đào nguyên.

Hết cách, cách Vương Lung Yên đem tin tức truyền về Vương thị, đã qua hơn nửa năm. Bất tri bất giác, Vương Lung Yên và Tam hoàng tử cũng đã ở trên đảo này mấy tháng rồi.

Ở lâu, hoàn cảnh xung quanh tự nhiên cũng chậm rãi thay đổi.

Sao Thủ Triết còn chưa tới?

Sau khi luyện tập một bộ kiếm pháp xong, Vương Lung Yên thu kiếm đứng đó, nhìn bầu trời xa, không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Tuy nàng luôn luôn rất kiên nhẫn, nhưng lần này, chờ thực sự rất lâu.

Tiểu tử kia, sẽ không phải là bệnh cũ tái phát a? Chuẩn bị đến, chuẩn bị đi, chuẩn bị mãi không dứt.

Nghĩ tới tật cũ của Vương Thủ Triết, khóe miệng Vương Lung Yên không khỏi co giật hai cái.

Nếu bàn về cẩn thận chặt chẽ, suy nghĩ chu toàn, Vương Lung Yên thật sự chưa từng thấy ai có thể sánh ngang với Thủ Triết.

“Như băng a, tộc nhân kia của ngươi còn chưa tới sao?” Tam hoàng tử tự mình hầm xong một con linh tước non mềm, ngoan ngoãn đưa tới nói, “Đến đây nào, trước uống canh tước ấm dạ dày đã. Chúng ta không vội, có rất nhiều thời gian. Ta nguyện ý cùng Nhược Băng canh giữ ở đây đến khi thiên hoang địa lão.”

“Hừ!” Vương Lung Yên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi nhàn rỗi không có việc gì, ta còn có việc.”

“Ta biết, với tư chất huyết mạch của ngươi, lại là xuất thân từ thánh địa của tiểu quốc ở biên thành, nhất định là muốn tranh giành vị trí chủ nhân của Chân Ma điện.” Tam hoàng tử tỏ vẻ hiểu rõ trong lòng.

“Đúng thì sao?” Vương Lung Yên lạnh lùng nói: “Chuyện này liên quan gì đến ngươi?”

“Ta đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, bổn hoàng tử sẽ toàn lực giúp đỡ Nhược Băng cạnh tranh vị trí Ma Tôn.” Tam hoàng tử nói với vẻ mặt trịnh trọng: “Mà ta cũng sẽ nỗ lực cố gắng, kế thừa vị trí Ma Hoàng.”

“Đến lúc đó, ngươi làm Ma Tôn, ta làm Ma Hoàng, chúng ta làm vợ chồng, gia đình thiên hạ, biến Ma Triều chúng ta thành Nhất Ngôn Đường, sau đó chúng ta tập trung lực lượng chỉnh hợp, lại đi thống nhất Tiên Triều…”

“Câm miệng!” Vương Lung Yên sầm mặt, giận dữ mắng mỏ: “Nếu ngươi còn dám ăn nói bậy bạ, ta giết chết ngươi trước.”

“Đúng đúng, ta ngậm miệng lại cho ta.” Tam hoàng tử tỏ vẻ nịnh nọt: “Ta thích tính tình táo bạo như băng của ngươi. Ngươi yên tâm, về sau ngươi định đoạt, ta đều nghe theo ngươi.”

“Oanh!”

Tam hoàng tử bay ra ngoài.

…

Chương 161: Dương oai! Côn Ngô Cự Chu này ta muốn!

…

Bên này, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh còn đang mất mặt nịnh nọt Vương Lung Yên, bên kia, trận truy kích của Vô Vọng Hải cũng đã đến thời khắc mấu chốt.

Giữa biển trời tràn ngập ma khí.

Ma khí màu xám tro giống như sương mù bao phủ cả mặt biển, Côn Ngô Cự Chu dữ tợn tản ra cảm giác áp bách to lớn tựa như thành lũy, trong lúc chạy nổi lên sóng lớn khuấy động ra vô số bọt sóng.

Mấy chiếc bảo thuyền ba mắt nhanh chóng xuyên qua ở trên mặt biển, từ bốn phương tám hướng hình thành thế bọc đánh thương thuyền rách rưới kia, sử dụng nó chạy về hướng bố trí sẵn.

Từng mũi tên cực lớn xé rách không trung, tiếng hỏa lực nổ vang vọng phía chân trời. Uy thế đáng sợ của cường giả Thần Thông cảnh tung hoành giữa trời đất.

Sóng xung kích đáng sợ quét qua từng lớp từng lớp.

Dưới giao phong kịch liệt, toàn bộ mặt biển đều trở nên rung chuyển bất an, khuấy động lên bọt nước ngập trời.

Tình trạng thương thuyền vũ trang kia vốn đã cực kỳ không xong, dưới sự vây bắt chặn đường này, càng tỏ ra đặc biệt đơn thế cô, giống như thú bị nhốt trong lồng, cho dù liều mạng tả xung hữu đột, cũng giống như không nhìn thấy nửa điểm hi vọng.

Nhìn thấy một màn này, Côn Ngô Cự Chu rộng rãi mà khí phách trên đầu, có một người bỗng nhiên cười to ra tiếng.

“Hải Ca a Hải Ca, đã hơn ba ngàn năm trôi qua. Trước hạ sớm đã vong, ngươi thật cho là mình vẫn là hoàng thất công chúa?” Người nọ ánh mắt trào phúng, trong giọng nói mang theo một cỗ khinh miệt nói không nên lời, “Thật không biết nên nói ngươi ngây thơ hay nên nói ngươi ngu xuẩn.”

Trong ma khí tràn ngập, người này đứng chắp tay, một thân trường bào cẩm tú màu chàm lay động theo gió, khí chất tôn quý mà nghiêm nghị, quả nhiên hăng hái.

Người này, chính là đương đại thế tử của vương phủ Ma Triệu quốc Hạ Vương—— Tôn Diệu Vũ.

Ở bên cạnh hắn, còn đứng đấy mấy cung phụng, đi theo hầu, đều là hạng người uy thế nội liễm, khí thế bất phàm, hiển nhiên đều là dưới trướng Hạ vương phủ.

"Buồn cười nhất là, Ô thị này bị giam lỏng nuôi dưỡng Kim Ti tước, thế mà còn mưu toan đòi về Hải Triều Bảo Điển 】, đồng thời dựng cờ triệu tập bộ hạ cũ phục quốc. "Nghe lời này, một vị lão giả đứng ở bên cạnh hắn vuốt râu, cười âm hiểm tiếp lời, "Bọn họ cũng không nghĩ tới, trừ số ít đầu sắt di lão di thiếu ra, ai sẽ đi theo bọn họ gây ra tai họa diệt môn ngu xuẩn như vậy?"

Lão giả này chính là cung phụng Thần Thông cảnh của Hạ Vương phủ, tên là 【 Tôn Đại Hải 】, là một trong những cung phụng Thần Thông cảnh mà Hạ Vương đặc biệt phái đến bên cạnh Tôn Diệu Vũ bảo hộ hắn, đồng thời cũng nghe hắn điều khiển.

"Năm đó sau khi hình thành cục diện một đổi một, Tiên Ma đại chiến liền cứ như vậy chấm dứt, Tiên Triều cùng Ma Triều sớm đã chấp nhận tiền hạ diệt vong, cũng chỉ có bọn hắn còn ngốc nghếch không tin tà." Tôn Diệu Vũ tiếp tục cười lạnh, "Ở trong mắt Ma Hoàng cùng Tiên Hoàng cao cao tại thượng, một quốc gia một châu đều bất quá chỉ là quân cờ đánh cờ mà thôi, thời điểm nên bỏ qua tuyệt sẽ không mềm lòng. Mà chúng ta, chẳng qua là Tiên Triều ở sau khi thắng được lợi ích đã định trước vứt bỏ mà thôi."

"Không có Tiên Hoàng ủng hộ, Chử thị mưu toan phục quốc, bất quá là một chuyện cười lớn."

"Thế tử, thuộc hạ có một đề nghị." Tôn Đại Hải vuốt vuốt chòm râu dê, bỗng nhiên nở nụ cười hắc hắc: "Bây giờ Hải Ca công chúa đã là cá trong lồng, không bằng chúng ta bắt sống nó, nói dối bên ngoài là nàng sợ tội tự sát. Đến lúc đó, Thế tử ngài có thể giữ nàng lại bên người tự hưởng. Hắc hắc, Kính thị mặc dù bây giờ không giống ngày xưa, nhưng nàng đến cùng

vẫn còn mang danh hiệu 'Công chúa', tư vị nhất định không giống với nữ tử bình thường."

Tôn Diệu Vũ chắp hai tay sau lưng, lạnh nhạt liếc Tôn Đại Hải một cái: "Hải cung phụng, tầm nhìn hạn hẹp, người ta đương nhiên là muốn bắt sống. Chỉ có điều món ngon trân phẩm như thế, bản thân hưởng dụng thì không khỏi lãng phí."

"Thế tử, ý của ngài là?" Con ngươi Tôn Đại Hải đảo như có điều suy nghĩ.

"Từng nghe nói Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh chưa?" Tôn Diệu Vũ lạnh nhạt nói.

"Chính là Tam hoàng tử bị cho là đầu óc có vấn đề?" Tôn Đại Hải nghi hoặc không thôi, "Nghe nói hắn làm việc tùy tâm sở dục, chỉ lo yêu thích của mình, chưa từng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào. Chỉ cần mình cao hứng, trời có sập xuống hắn cũng không sao cả."

"Đầu óc có vấn đề sao?" Tôn Diệu Vũ nhếch miệng cười, "Nếu đầu óc hắn thật sự có vấn đề, Ma Hoàng bệ hạ sẽ nuông chiều hắn như thế sao? Những chuyện mà hắn làm, chỉ sợ người khác đã sớm bị Ma Hoàng ghét bỏ rồi. Ta thấy người này bề ngoài giống như kẻ bất cần đời, nhưng tâm tư lại rất nhiều."

"Thế tử, ý của ngài là muốn đem Hải Ca công chúa hiến cho Tam hoàng tử làm tư chất tấn chức sao?" Tôn Đại Hải tinh thần phấn chấn, cả người đều hơi hưng phấn, "Ta ngược lại nghe nói, mấy năm gần đây Tam hoàng tử chạy tới Đại Triệu chúng ta rất siêng năng, cũng không biết đang mưu đồ những gì."

"Tam hoàng tử mưu đồ cái gì, cũng không phải là chúng ta có thể chú ý cùng nhúng chàm." Tôn Diệu Vũ nghiêm nghị nhắc nhở hắn: "Đại đế chúng ta nâng đỡ Hạ vương phủ, đó là muốn biến Hạ vương phủ chúng ta thành cột đánh dấu, cố ý làm trận doanh Tiên Triều. Để cho thế gia các nước Tiên Triều biết rõ, sau khi đầu phục Ma Triều, không chỉ không trở nên hỏng bét, ngược lại sẽ sống rất tốt. Hạ vương phủ chúng ta nhìn như phong quang vô hạn, nhưng bởi vì là hạ thần, thực ra địa vị vô cùng xấu hổ, rất khó tin tưởng và trọng dụng."

“Lần này Chử thị có ý đồ mưu phản, chính là thời cơ tốt nhất để Hạ vương phủ chúng ta lập danh trạng. Mà nếu có thể nhân cơ hội này nịnh bợ Tam hoàng tử, càng có thể khiến Hạ vương phủ chúng ta triệt để đứng vững gót chân ở Ma Triều.” Tôn Diệu Vũ chậm rãi nói, dáng vẻ lão mưu túc trí.

“Thế tử mưu kế tốt! Nhưng mà, vì sao chúng ta không đi nịnh bợ Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử?” Tôn Đại Hải nghi ngờ không thôi: “Nếu bàn về khả năng leo lên vị trí Ma Hoàng, Tam hoàng tử sợ là thúc ngựa so ra cũng kém hai vị trước đó.”

“Hoang đường! Chính là bởi vì Đại hoàng tử Nhị hoàng tử có cơ hội lên đỉnh, mới không thể dễ dàng nịnh bợ.” Tôn Diệu Vũ liếc mắt nhìn hắn một cái, một bộ biểu tình “Ngươi sao có thể ngu xuẩn như vậy”,” Chúng ta tiếp xúc cùng hoàng tử tất nhiên không gạt được người. Nếu nịnh bợ chính là Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, người ngoài phân nửa cho rằng chúng ta là muốn kiếm công lao theo rồng, đến lúc đó, Triệu quốc Đại đế chúng ta sẽ nghĩ như thế nào? Hắn sẽ nghĩ, Hạ vương phủ các ngươi có phải đã không cam lòng chỉ làm phong vương hay không?”

“Thế tử đại trí tuệ, lão hủ hiểu ra rồi.” Tôn Đại Hải bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời trong lòng kính nể không thôi.

Thế tử không hổ là thế tử, suy nghĩ chu toàn.

Lúc hai người nói chuyện ngữ khí càn rỡ, hồn nhiên không đem Hải Ca công chúa để vào mắt, nghiễm nhiên một bộ mười phần chắc chín, lập tức có thể đem người bắt tới tay.

Nào có thể đoán được.

Ngay lúc hai người nói chuyện trống trải, thương thuyền vũ trang kia lại bỗng dưng bộc phát ra năng lượng ba động cường đại, rõ ràng mạnh mẽ phá tan phong tỏa của Tam Nhãn Bảo Thuyền, từ trong kẽ hở xông ra ngoài.

Tại thời khắc này, chiếc thương thuyền vũ trang rách nát kia bộc phát ra tốc độ không gì sánh kịp, một đường bão táp mãnh liệt, lại trong khoảng thời gian ngắn một lần nữa kéo giãn khoảng cách.

Vẻ đắc ý trên mặt Tôn Diệu Vũ đột nhiên ngưng kết, biểu tình trở nên khó coi: “Mau đuổi theo!”

Ra lệnh một tiếng, hạm đội lập tức thay đổi phương hướng, xếp thành hình quạt đuổi theo thương thuyền vũ trang kia.

Côn Ngô Cự Chu cực lớn theo sát phía sau, thân thuyền khổng lồ nghiền qua mặt biển, thanh thế ngập trời tựa như có thiên quân vạn mã, khiến cho người ta nhịn không được tim đập nhanh.

So sánh với nó, chiếc thương thuyền vũ trang kia quả thực có thể coi là nhỏ yếu, đáng thương, bất lực.

Trải qua nhiều lượt chiến đấu, chiếc thuyền buôn vũ trang kia đã hư hao vô cùng nghiêm trọng, mặc dù thành công thoát khỏi vòng vây, tốc độ đi đường vẫn đang không ngừng giảm bớt.

Nếu như không có chuyển cơ, nhiều nhất cũng chỉ hai ba canh giờ, thuyền buôn vũ trang sẽ bị đuổi kịp lần nữa.

Mà giờ khắc này.

Trên thuyền buôn vũ trang.

“Khụ khụ!” Sắc mặt lão bộc tùy tùng của Hải Ca công chúa trắng bệch ngồi trên boong thuyền, trong miệng không ngừng phun máu, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

Vừa rồi vì phá vòng vây, hắn không thể không thi triển đại thần thông ngạnh tiếp mấy đạo chiến hạm địch tiến công, bị thương không nhẹ.

Máu tươi nhuộm đỏ trên boong thuyền, màu đỏ tươi chói mắt.

“Dương lão, Dương lão ngài thế nào rồi?” Hải Ca công chúa đỡ cánh tay ông ta, gấp đến độ hốc mắt đỏ lên, giọng nói cũng biến đổi.

“Công chúa, chiếc thuyền này đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Thừa dịp hiện tại bọn họ còn chưa đuổi theo, ngươi bỏ thuyền chạy trốn, còn có một đường sinh cơ, khụ khụ!” Lão bộc ho ra máu không ngừng, ý thức vẫn thanh tỉnh như cũ, ngữ khí càng vô cùng quả quyết, “Ngài đi mau. Lão nô cùng các tử sĩ Kỳ thị sẽ thay ngài ngăn cản truy binh.”

“Không! Phải đi cùng đi!” Hải Ca công chúa ánh mắt ác độc, ngữ khí cũng kiên quyết: “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc mọi người một mình chạy trốn.”

“Đứa nhỏ ngốc này.” Lão bộc lo lắng: “Ngươi ở lại đây sẽ chỉ làm cho tất cả mọi người cùng chết oan chết uổng mà thôi.”

Ngay tại thời điểm hai người giằng co.

Phương hướng thương thuyền vũ trang chạy trốn, bỗng nhiên có một hạm đội khổng lồ phá vỡ sương mù trên biển, từ phương hướng ngược lại chạy tới.

Bởi vì liên quan đến sương mù, chi hạm đội kia thoạt nhìn có chút mông lung, mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy rõ đại khái.

Trong hạm đội kia, chiếc kỳ hạm cầm đầu hình thể khổng lồ, mặc dù nhìn nhỏ hơn Côn Ngô Cự Chu một vòng, lại phảng phất càng thêm chắc nịch, càng thêm dày nặng.

Mấu chốt nhất là ngoại hình của chiến hạm này hoàn toàn khác với bất kỳ loại thuyền biển nào của Ma Triệu quốc!

“Điều này…” Con ngươi của lão bộc họ Dương co rụt lại, sắc mặt lập tức chuyển thành mừng như điên: “Hạm đội này thoạt nhìn không giống như là nước Triệu, nói không chừng… Chúng ta có thể cầu cứu bọn họ thử xem!”

Không cần phải nói.

Hạm đội thuyền mà bọn họ nhìn thấy chính là đội tàu xa xôi của Vương thị đang chạy về phía Ma Triệu quốc.

Giờ phút này.

Trong boong thuyền Thiết Giáp Thuyền.

Đám người do Vương Thủ Triết cầm đầu đã tề tụ lại.

Hạm đội Vương thị xuất hiện ở đây, cũng không phải là ngẫu nhiên. Thử nghĩ một chút, trên tầng mây có Nguyên Thủy Thanh Long đang bơi lội điều tra, trong nước còn có đàn Long Kình âm thầm mở đường.

Từ phương diện “Tầm nhìn”, Vương thị tự nhiên rộng lớn hơn rất nhiều.

Trong tình huống này, nếu hai bên đã “vô tình gặp được”, đương nhiên là Vương thị hạm đội có tâm tư khác.

“Thủ Triết, ngươi đây là muốn ra tay với hạm đội Ma Triệu sao?” Triêu Dương Vương khẽ nhíu mày: “Làm như thế, có

thể khơi mào mâu thuẫn giữa hai triều Tiên Ma hay không? Phải biết rằng, hiện giờ thế cục chiến trường ngoại vực căng thẳng, một khi song phương nội chiến, rất dễ dàng loạn thành một đống."

"Điện hạ ngài cứ yên tâm đi, với thực lực của chúng ta, chiếm được hạm đội này dễ như trở bàn tay." Long Vô Kỵ thân là quan chỉ huy hạm đội lại tràn đầy tự tin, dường như hoàn toàn không để chiếc Côn Ngô Cự Chu kia vào mắt: "Ý của Thủ Triết là muốn một chiếc Côn Ngô Cự Chu."

"Không sai. Côn Ngô Cự Chu là một trong những chiến hạm chủ lực của Ma Triều." Vương Thủ Triết giải thích: "Bên phía Đại Càn Tây Hải, Huyết Đồng Ma Quân cũng đang gia tăng kiến tạo chiến hạm Côn Ngô, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có một trận chiến. Nếu chúng ta có thể bắt được một chiếc Côn Ngô Cự Chu, đồng thời tiến hành nghiên cứu đối với nó, tương lai cũng có thể nhắm vào."

Thật ra bên phía viện nghiên cứu của Vương thị, đặc biệt là nữ nhi bảo bối của Vương Thủ Triết, viện trưởng viện nghiên cứu Vương Ly Nguyệt đã sớm ồn ào muốn có một chiếc thuyền Côn Ngô khổng lồ.

Chỉ là đại chiến Tiên Ma đã kết thúc mấy ngàn năm, Côn Ngô Cự Chu mà Tiên Triều bắt được trước kia đã sớm trở thành " trao đổi tù binh", đã trả lại cho Ma Triều.

Thứ Vương Thủ Triết có thể lấy được từ Tiên Triều cũng chính là một số linh kiện tàn phá của Côn Ngô Cự Chu.

Những linh kiện kia, tự nhiên là không có hoàn chỉnh một chiếc Côn Ngô cự thuyền tới có giá trị nghiên cứu.

"Triêu Dương Vương điện hạ." Khương Chấn Thương nói: "Mặc dù nói vì nhất trí đối ngoại, Tiên Triều chúng ta cần khắc chế một ít chuyện liên quan đến Ma Triều, nhưng trên thực tế, gần đây nhiều lần đều là Ma Triều đi trước nhằm vào trận doanh của Tiên Triều ta."

"Ví dụ như Huyết Đồng ma quân khơi mào chiến tranh giữa Đại Càn và Tây Tấn Nam Tần, phân tranh giữa Lương quốc và Ma Yến quốc cũng là do Ma Triều nhúng tay trước, còn có loạn cục trên đại lục Mộ Chân."

“Hiện tại chúng ta có cơ hội gây rối một chút cho Ma Triều, làm chút chuyện, ta cảm thấy không có vấn đề gì. Chung quy không đến mức chúng ta vì đại cục cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, bị động bị đánh chứ?”

Triều Dương Vương gật đầu nói: “Khương thánh chủ nói cũng có lý, chỉ cần không náo quá lớn, thích hợp thị uy ngược lại là chuyện tốt. Thủ Triết, ngươi có kế hoạch gì cứ chấp hành, ta chỉ là tùy tiện đưa ra ý kiến, ngươi vẫn cần suy nghĩ quá cố kỵ của ta. Trong một đội ngũ, người quyết sách chỉ có thể có một người.”

“Nữ nhi của ta Ly Nguyệt rất có hứng thú với Côn Ngô Cự Chu.” Vương Thủ Triết nói: “Nhìn tình hình trước mắt, chi hạm đội kia hiển nhiên là đang đuổi giết thương thuyền vũ trang kia. Hưng sư động chúng như vậy, hơn nữa trên thương thuyền vũ trang kia cũng có Thần Thông cảnh hộ tống, có thể thấy được sự tình cũng không đơn giản. Chúng ta có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, vạn nhất bại lộ, Tiên Hoàng và Ma Hoàng đi cãi cọ cũng có lý do.”

Bọn họ bất quá là “không cẩn thận” bị cuốn vào mà thôi, có thể có cái gì sai chứ?

“Thủ Triết, ngươi có biết ta thích chỗ nào nhất của ngươi không?” Long Vô Kỵ cười xấu xa: “Chính là dáng vẻ vừa làm vừa lập, không biết xấu hổ của ngươi.”

“Ta đây gọi là 【Xuất Sư Hữu Danh】!” Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái.

“Được rồi được rồi, ta mặc kệ ngươi là xuất sư nổi danh hay là xuất binh vô danh. Dù sao ngươi hạ lệnh là được, ta cam đoan đoạt lấy hạm đội kia.” Long Vô Kỵ hưng phấn không thôi, đã bắt đầu xoa tay: “Thần uy đại pháo của ta, đã khao khát khó nhịn rồi.”

Mọi người đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Trên thương thuyền vũ trang tàn phá phía trước truyền đến thanh âm của một nữ tử.

Huyền khí hùng hậu, đem thanh âm của nàng cách hơn mười dặm thoải mái truyền đến trên thuyền: "Tiểu nữ chính là Hải Ca công chúa đương đại của Đại Hạ Chử thị, hiện giờ đang bị phản đồ Hạ Vương phủ Tôn thị truy sát, kính xin chư vị viện thủ. Sau đó, Hải Ca tất sẽ dốc hết khả năng báo đáp chư vị."

Đại Hạ?

Cái tên này, cho dù là Triêu Dương Vương cũng sửng sốt, suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ tới: "Là nước thuộc sở hữu của Tiên Triều trên đại lục Viêm Hải, Hạ Quốc!"

"Thuộc quốc của Tiên Triều? Còn là một công chúa mất nước?" Ánh mắt Long Vô Kỵ sáng lên, cười ha ha nói: "Thủ Triết à, hôm nay hợp với anh hùng của ngươi cứu mỹ nhân một lần rồi."

Vương Thủ Triết không sao cả cười nói: "Chỉ có thể nói đúng lúc, buồn ngủ thì có người đưa gối đầu lên. Lần này xem như sư xuất danh rồi. Về phần cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, ta đây có phu nhân kính tạ Bất Mẫn."

"Ngược lại Long đại ca ngươi, cho tới nay chưa từng có hôn phối, có thể cân nhắc vị Hải Ca công chúa này một chút. Lần trước ta còn nghe bệ hạ nói thẳng muốn ta giải quyết vấn đề hôn phối cho ngươi."

Lời này vừa nói ra.

Long Vô Kỵ mặt đen lại: "Thủ Triết hiền đệ, ngươi đừng đùa nữa. Ta há có thể vì một cái cây mà từ bỏ toàn bộ rừng rậm? Ngươi cũng không biết, các cô nương ở Thiên Lam đại lục nóng đến mức nào đâu… Bốp!"

Lời còn chưa dứt, hắn đã bị Triêu Dương Vương vỗ một cái vào trên đầu.

"Đồ hỗn trướng!" Triêu Dương Vương mắng: "Ngươi không sinh ta không sinh, nhân tộc nào còn có hi vọng?"

Những lời này, không phải Vương Thủ Triết cả ngày treo ngoài miệng sao? Sao ngay cả Triêu Dương Vương cũng thuận miệng nói như vậy?

Long Vô Kỵ ôm đầu, nghẹn lời.

Đáng tiếc, bị Triêu Dương Vương đánh, hắn cho dù trong lòng có ủy khuất cực lớn, cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Không có biện pháp, vị này không chỉ có là trưởng bối, còn là một lão tổ tông nhà hắn cũng dám đánh Vương!

"Vô Kỵ à, ngươi chơi cũng chơi không sai biệt lắm, đúng là nên thành thân rồi." Khương thánh chủ cười tủm tỉm ở bên cạnh thêm mắm dặm muối: "Người ta mặc dù là công chúa mất nước, nhưng tốt xấu gì cũng có danh phận công chúa, không đến mức bôi nhọ ngươi."

Đám người cười cười nói nói nói, tư thái hiển nhiên thập phần thoải mái.

Nói thật ra, đội hình xa hoa như vậy, cho dù muốn xây dựng bầu không khí khẩn trương, cũng là lực không lười biếng.

Mà sự xuất hiện của hạm đội Vương thị lại khiến hạm đội Hạ Vương phủ lập tức căng thẳng.

"Đây là hạm đội ở đâu ra?" Côn Ngô Cự Chu thủ ở trên, thế tử tôn Diệu Vũ biểu tình có chút khó chịu: "Không có tinh kỳ, không có tiêu chí, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện? Triệu Quốc chúng ta có loại hạm đội này sao?"

Quan trọng nhất là hạm đội này thoạt nhìn không quá yếu, kỳ hạm cũng dài hơn ba mươi trượng, so với Côn Ngô Cự Chu cũng chỉ nhỏ hơn một vòng.

"Thế tử, thế gia có thể nuôi dưỡng được hạm đội quy mô bực này, ít nhất cũng phải là nhất phẩm hoặc thế gia siêu phẩm." Tôn Đại Hải cũng buồn bực không thôi: "Nhưng ta chưa từng nghe nói có thế gia nào lại có hạm đội kỳ quái như vậy."

Đại lục Viêm Hải nói là đại lục, nhưng bốn phía là biển, nói thật ra cũng giống như một hòn đảo lớn, bởi vậy ngành hàng hải cũng tương đối phát đạt, không ít thế gia lợi hại đều có hạm đội của mình.

"Hải Ca công chúa cầu cứu đối phương. Thế tử, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Hảo ngôn khuyên bảo, để bọn họ chớ lo chuyện bao đồng." Tôn Diệu Vũ cau mày hạ lệnh.

Hắn cũng không muốn trong thời khắc mấu chốt này gây chuyện thị phi, nhưng hắn cũng không sợ gây chuyện, dù sao nhìn từ bên ngoài, hạm đội Hạ Vương phủ mạnh hơn đối phương một bậc.

Lúc này, cung phụng Tôn Đại Hải liền vận chuyển Huyền khí hô: "Bằng hữu phía trước, chúng ta là hạm đội Hạ vương phủ nước Triệu, đang đuổi bắt phản đồ gia tộc. Nếu như quý phương nguyện ý khoanh tay đứng nhìn, Hạ vương phủ chúng ta vô cùng cảm kích, cũng có hậu lễ dâng lên. Nếu các ngươi cố ý muốn xen vào chuyện của bọn ta, thì chớ trách hạm đội chúng ta không khách khí."

"Hậu lễ? Hậu lễ gì?" Vừa dứt lời, giọng nói trêu tức của Long Vô Kỵ đã truyền đến từ xa xa: "Chúng ta là hạm đội đến từ Thiên Lam đại lục. Nếu các ngươi không muốn nhúng tay vào, tốt nhất là vứt bỏ điều kiện đi. Tiểu cô nương người ta đã nói rồi, tất cả điều kiện để cho ta nói ra, ha ha ha."

Long Vô Kỵ chưa bao giờ là hạng người theo khuôn phép cũ. Hắn vốn là người có tính cách như vậy, làm việc vô pháp vô thiên đã quen, hơn nữa phần lớn thời gian đều là vượt qua trên biển, giao tiếp với các thế lực xa lạ không ít, lời nói dối là mở miệng.

"Thiên Lam đại lục? Khó trách ngoại hình những chiếc thuyền này thoạt nhìn có chút cổ quái." Tôn Diệu Vũ bừng tỉnh, lập tức lại trầm mặt xuống, ngữ khí bất thiện thấp giọng nói thầm, "Nhưng chỉ là một Tử Phủ cảnh, cũng dám ở trước mặt Hạ vương phủ chúng ta thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của. Nếu không phải lúc này tình huống đặc thù, kiêng kỵ nhất là gây thêm rắc rối, bản thế tử nhất định phải cho hắn đẹp mặt!"

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Hải cung phụng, cho hắn năm vạn tiên tinh, để hắn cút."

"Vâng, Thế tử."

Tôn Đại Hải lên tiếng, sau đó liền cất cao giọng nói: "Thế tử nhà ta nói, nếu là bằng hữu đến từ Thiên Lam đại lục, nơi này có năm vạn tiên tinh, coi như Hạ Vương phủ chúng ta mời các ngươi uống trà. Mọi người kết một thiện duyên."

“Năm vạn tiên tinh? Đuổi ăn mày hả?” Long Vô Kỵ bĩu môi, ngữ điệu có vẻ cực kỳ gợi đòn: “Công chúa thế mà đáng giá vậy à? Một ngụm giá năm trăm vạn tiên tinh. Ngoan ngoãn đưa tiền tới, Long gia nhà ngươi sẽ phát thiện tâm, tha cho các ngươi một lần.”

Năm trăm vạn tiên tinh?! Còn thả mình một ngựa?

Thế tử tôn Diệu Vũ bị tức giận đến toàn thân run rẩy, mặt đen cả giận nói: “Thật sự là cho mặt mũi mà không biết xấu hổ! Không cho hắn biết tay một chút, hắn thật sự cho rằng bản thế tử dễ khi dễ. Cho bản thế tử dùng phó pháo đánh hắn một cái, đuổi hắn đi.”

Trên Côn Ngô Cự Chu này có một khẩu pháo nổi tiếng, tên là 【Ma Long Nỗ pháo】.

Đây là kết tinh của kỹ thuật luyện khí của Ma Triều, sau khi được sung năng có thể bắn ra Ma Long Nỗ Tiễn, uy lực có thể so với một kích của Lăng Hư cảnh.

Thời điểm tiên ma đại chiến năm xưa, Ma Long Nỗ pháo từng có chiến tích khá kinh diễm.

Chỉ là Ma Long Nỗ Pháo này cần sử dụng nỏ tiễn đặc chế, giá cả xa xỉ, vả lại tiêu hao năng lượng cũng thập phần to lớn, một phát phát xuống giá trị hơn mười vạn tiên tinh.

Hơn nữa, nỗ pháo cũng không thể không gián đoạn công kích, mỗi một lần nạp năng cần tiêu hao thời gian cũng rất dài.

Chỉ là truy kích công chúa mà thôi, dùng pháo chủ hoàn toàn là lãng phí, tự nhiên cũng không có sung năng trước đó.

Bởi vậy, cho dù là dưới cơn thịnh nộ, đầu óc Tôn Diệu Vũ vẫn thanh tỉnh chỉ sử dụng phó pháo.

Phó pháo chính là phiên bản thu nhỏ uy lực của Ma Long Nỗ pháo, nếu phát xuống thì chi phí chỉ cần vạn thanh tiên tinh, hơn nữa sớm đã làm tốt rồi.

Theo hắn ra lệnh một tiếng, phó pháo trên Côn Ngô Cự Chu lúc này nở rộ ra quang mang năng lượng chói mắt, một mũi Ma Long Nỗ Tiễn phiên bản thu nhỏ sắc nhọn phá không mà đi.

Ngắn ngủn hai hơi thở, mũi tên nỏ đã tới gần chiến hạm chiến hạm khổng lồ giáp sắt.

Nào có thể đoán được.

Không đợi nỏ tiễn đánh vào phía trên cự hạm thiết giáp, trên thân thuyền cực lớn liền có quang mang lóe lên, một tấm hộ thuẫn năng lượng thật dày bỗng nhiên xuất hiện ở trên không cự hạm.

Sớm có chuẩn bị, trận pháp phòng ngự của cự hạm thiết giáp khởi động, chặn lại mũi tên do Côn Ngô Cự Chu bắn ra.

"Oanh!"

Mũi tên va chạm vào tấm khiên năng lượng, tấm khiên năng lượng thật dày lập tức rung lên như gợn sóng.

Dưới tác dụng của lực phản chấn cực lớn, mũi tên Ma Long Nỗ cũng đồng thời ầm ầm vỡ vụn.

Mảnh vỡ mũi tên bắn ra tung tóe, đánh vào thiết giáp nặng nề, phát ra tiếng ồn to lớn, nhưng không thể làm nó bị thương mảy may.

"Đây là Ma Long Nỗ Tiễn bản thu nhỏ." Bên trong chiếc cầu hạm, Long Vô Kỵ liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của mũi tên này, "Thứ này uy lực phi thường mạnh, đã tương đương với thần uy chủ pháo của chúng ta. Nhưng nhược điểm của nó cũng rất rõ ràng, mỗi khi bắn ra một phát đều cần đại lượng linh thạch bổ sung năng lượng, hơn nữa giá cả vô cùng đắt đỏ!"

"Oanh nó. Kiểm tra năng lực phòng ngự của Côn Ngô Cự Chu một chút." Vương Thủ Triết hạ lệnh.

"Được rồi, được rồi! Đến mà không qua lại phi lễ." Long Vô Kỵ lập tức hưng phấn, cười như điên nói: "Truyền mệnh lệnh của ta, hạm thủ thần uy chủ pháo nhắm chuẩn! Bắn!"

Ra lệnh một tiếng.

Thuyền viên lập tức hành động, trong chớp mắt, cự hạm chiến hạm thủ thần uy pháo liền chậm rãi chuyển động pháo, sau đó nhắm chuẩn, một viên đạn pháo ầm ầm bắn ra!

"Oanh!"

Dưới lực trùng kích to lớn, ngay cả cự hạm thiết giáp cũng run lên bần bật.

Thần uy đạn pháo to lớn tựa như sao băng xẹt qua bầu trời, mang theo thiên lôi gào thét như tia chớp đánh về phía Côn Ngô cự chu.

Mà Côn Ngô Cự Chu cũng phản ứng nhanh chóng, lập tức khởi động trận pháp phòng ngự, khởi động năng lượng hộ thuẫn.

Thần Uy Chủ Pháo lại không có thể đánh thủng năng lượng hộ thuẫn, mà là đánh cho hộ thuẫn nhộn nhạo một trận gợn sóng, vặn vẹo dị thường.

Không thể không nói, Côn Ngô Cự Chu không hổ là chiến hạm chủ lực của Ma Triều, tính năng chỉnh thể xác thực cường hãn.

Nhưng thiết giáp cự hạm cũng có điểm mạnh của thiết giáp cự hạm.

Chỉ thấy Long Vô Kỵ chỉ huy thiết giáp cự hạm vung đuôi một cái, sóng to cuồn cuộn cuốn xuống, cự hạm dưới tác dụng quán tính sinh sôi dùng tốc độ cực nhanh cuốn tới.

Cánh sườn mở ra, trọn vẹn hai mươi bốn khẩu phó thần uy pháo duỗi ra miệng pháo tối om, lộ ra răng nanh dữ tợn.

Đây mới là phương thức tác chiến chân chính của cự hạm thiết giáp.

“Nhắm chắc, cùng bắn!”

Theo một tiếng hô to của Long Vô Kỵ hạ lệnh, trong chớp mắt, hai mươi bốn khẩu hỏa lực cùng kêu lên, thân thuyền to lớn mà nặng nề dưới tác dụng của lực phản tác dụng cực lớn, nhoáng một cái.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao phải dùng thiết giáp hạm đựng pháo. Linh mộc chế tác thân thuyền quá nặng, tính ổn định không đủ, một khi nhiều khẩu pháo thần uy cùng bắn, thân thuyền liền dễ dàng bởi vì lắc lư kịch liệt mà có chút chống đỡ không nổi.

Độ tinh chuẩn của pháo thần uy không kém, pháo thủ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Hai mươi bốn phát thần uy đạn pháo có hơn hai mươi phát đều bắn trúng Côn Ngô cự chu.

Oanh oanh oanh!

Những đạn pháo kia đụng vào năng lượng hộ thuẫn của Côn Ngô cự chu, tựa như lưu tinh hỏa vũ toàn diện nở hoa trên hộ thuẫn, lập tức khiến hộ thuẫn chấn động kịch liệt.

Bỗng dưng.

Một chỗ trong trận pháp cung năng trận bàn không chịu nổi phụ trọng, trực tiếp bạo liệt ra.

Quang mang năng lượng hộ thuẫn dày nặng của Côn Ngô Cự Chu lập tức ảm đạm đi vài phần, ngay cả tính ổn định của hộ thuẫn cũng bị suy yếu đi không ít.

Mà sóng xung kích to lớn cũng chấn động Côn Ngô cự chu kịch liệt đung đưa.

Côn Ngô Cự Chu chủ yếu kết cấu vẫn là linh mộc nguyên liệu, mặc dù lớn, nhưng thể tích tự trọng lại nhẹ hơn rất nhiều so với thiết giáp cự hạm, tính ổn định tự nhiên cũng không bằng.

“Vô liêm sỉ, bọn chúng dám phản kích! Hơn nữa uy lực của nỏ pháo sao có thể mạnh mẽ như vậy?” Thế tử tôn Diệu Vũ bị dọa cho giật mình.

Hắn nắm trong tay hạm đội Côn Ngô nhiều năm, ngoại trừ gặp gỡ hạm đội của các vương phủ còn lại, trên biển từ trước đến nay đều không có gì bất lợi, làm sao có thể nếm được thiệt thòi như vậy?!

Vừa kinh vừa khó xử, hắn cũng không còn bình tĩnh, vịn lan can giận dữ hét: “Phản kích! Toàn diện phản kích! Ma Long chủ pháo lập tức cho bản thế tử bắt đầu sung năng!”

Nhưng hắn vừa dứt lời.

Lại “Oành” một tiếng vang thật lớn, Côn Ngô Cự Chu giống như là bị cái gì đó đụng vào, lại kịch liệt lay động.

Hắn vô thức định thần nhìn lại, chỉ thấy trên mặt biển phụ cận đầu thuyền lộ ra một cái đầu cá béo mập.

Cá béo kia hình thể mượt mà, trên thân cá sinh trưởng hoa văn huyền ảo màu trắng, thoạt nhìn khí thế bất phàm, chính là

Vương Tông Côn sau khi bị mắng nhận hết ủy khuất.

Hắn ngang ngược kêu lên, chỉ huy đàn Long Kình tụ tập về phía phụ cận Côn Ngô Cự Chu.

“Long Kình!?” Tôn Diệu Vũ chấn động, “Từ khi nào xuất hiện nhiều Long Kình như vậy? Hơn nữa, con Long Kình này rất kỳ quái, chủng loại này ta thế nào cho tới bây giờ chưa thấy qua…”

Lời này vừa nói ra.

Vương Tông Côn tức giận đến mức lại “Sông ngẩng cao vút” rít gào.

Ngươi mới là Long Kình! Cả nhà ngươi đều là Long Kình! Mù mắt sao, bổn thiếu gia rõ ràng lớn lên hoàn toàn không đồng dạng với Long Kình được hay không?!

Các tỷ tỷ Long Kình, lật đổ chiếc thuyền rách nát này cho ta!

Vương Tông Côn Ngư Sí vung lên, đàn Long Kình khổng lồ hội tụ đến lập tức hướng Côn Ngô Cự Chu xông tới.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời có trận trận tiếng long ngâm vang lên.

Mây đen cuồn cuộn tụ lại, bất tri bất giác mưa to đã rào rào rơi xuống.

Mấy đầu Nguyên Thủy Thanh Long to lớn lượn vòng trong tầng mây, theo mưa to rơi xuống, Nguyên Thủy Thanh Long to lớn cũng gào thét bay nhào từ trong tầng mây xuống.

Trong cơn mưa xối xả, lân phiến trên người chúng nó không lóng lánh như bình thường, quanh thân uy áp tràn ngập lại càng thêm uy nghiêm, càng thêm bá đạo, uy thế càng làm cho người ta sợ hãi.

Trong đó đầu cầm đầu càng đặc biệt dũng mãnh, vừa mới vọt tới một nửa đã rống giận: “Tông Côn! Tiểu tử ngươi, không được tranh công lao với tỷ tỷ!”

…

Chương 162: Trùng sinh! Tôn giả trở về!

…

“Ly Lung tỷ tỷ!”

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thanh Long từ trên cao lao xuống, Vương Tông Côn vô thức rụt rụt đầu, theo bản năng muốn chuồn.

Nhưng mà mới rút lại một nửa, hắn liền nhớ tới mình vừa mới đắc tội phụ thân, hôm nay chính là thời điểm lập công biểu hiện, vạn nhất để cho Vương Ly Lung đoạt công lao, hắn sẽ phiền toái.

Hắn lập tức phanh gấp, xoay người liền lao về: “Tinh Tinh tỷ mau hỗ trợ! Chúng ta phải giành được công đầu!”

Vừa dứt lời, một bóng đen to lớn liền xuất hiện ở trong nước biển phía dưới.

Sau một khắc, nước biển kịch liệt cuồn cuộn, một đầu Long Kình to lớn nhanh chóng nổi lên.

Hình thể của nó so với tất cả các Long Kình khác đều lớn hơn một vòng, lưng rộng lớn tựa như núi cao nguy nga, mang đến cho mọi người lực trùng kích không gì sánh kịp.

Long Kình này, tự nhiên chính là Long Kình Vương Long Tinh Tinh.

Thuần túy dùng hình thể mà nói, bản thể của nàng đã dài đến hơn ba mươi trượng, giờ phút này hoàn toàn bày ra, cũng chỉ so với Côn Ngô Cự Chu nhỏ hơn một vòng.

Dưới sự so sánh, càng có loại rung động khó tả.

“Tông Côn đệ đệ, ngươi tạm nghỉ ngơi một lát. Xem tỷ tỷ kiếm cho ngươi cái công đầu trở về!” Long Tinh Tinh phát ra một tiếng ngâm dài, thân thể cường tráng mạnh mẽ hướng trên Côn Ngô Cự Chu hung hăng va chạm.

“Oanh!”

Một tiếng nổ kinh khủng ầm vang vọng khắp mặt biển.

Long Kình man lực đáng sợ cỡ nào? Vừa va chạm, Côn Ngô Cự Chu khổng lồ không ngờ bị nàng mạnh mẽ di chuyển ngang ra vài chục trượng, thân thuyền lay động kịch liệt, tu sĩ trên thuyền không hề chuẩn bị gì nhất thời hỗn loạn, ngay cả tiết điểm trận pháp phòng ngự trên thuyền cũng nổ tung thêm nhiều chỗ.

"Thập Nhất giai Long Kình Vương!"

Tôn Diệu Vũ dựa vào thực lực Tử Phủ cảnh mới miễn cưỡng định trụ thân hình, nhưng giờ phút này hắn căn bản không để ý tới cái khác, chỉ nhìn chằm chằm quái vật khổng lồ trên mặt biển, biểu tình hoảng sợ muôn phần.

Đây, đây là một cái hạm đội gì? Lại còn có thể sử dụng Long Kình Vương!

Ở trong đại dương mênh mông vô biên vô hạn này, số lượng đàn Long Kình không ít, Long Kình có khả năng thăng cấp làm Long Kình Vương lại rất ít, đều là bá chủ các phương hải vực.

Hơn nữa các nàng chính là sinh vật cấp bá chủ trong biển, bình thường không có chỗ ở cố định không nói, lặn xuống biển sâu, ngay cả cường giả cấp bậc như Tiên Hoàng Ma Hoàng cũng không có biện pháp xử lý tốt.

Nhân tộc muốn sử dụng Long Kình Vương, gần như là chuyện không thể nào.

Tôn Diệu Vũ nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông, chuyện không hợp thói thường như thế làm sao lại xuất hiện trong hiện thực. Bọn họ rốt cuộc làm sao làm được?

Nhưng mà, điều làm cho hắn khiếp sợ hơn vẫn còn ở phía sau.

Không đợi Long Tinh Tinh đắc ý mấy giây, Vương Ly Lung trên bầu trời thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu gọi giúp đỡ: "Lão tổ tông, hỗ trợ!"

Vương Ly Lung cũng vội vã lập công. Nàng mới từ thánh địa Đại Hoang Trạch bế quan trở về, phụ thân đã tìm nàng nói chuyện, cho rằng tuổi tác của nàng còn nhỏ không thích hợp chạy khắp nơi.

Dù sao còn nói nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng đi kiếm chứng nhận tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, gia tăng chút nền tảng văn hóa.

Ngươi tương lai chính là lão đại của Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, văn hóa nội tình không đủ, tương lai làm sao mang theo Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc bay lên được?

Nghe xong lời Vương Thủ Triết nói, toàn bộ rồng của nàng đều không tốt.

Thật vất vả mới từ địa phương quỷ quái Tộc Học chạy trốn được, chính là thời khắc vui sướng khi trời cao mặc rồng bay, bây giờ lại muốn trở về Tộc Học thượng cao? Cái này không cần mạng nhỏ của nàng sao?

Hơn nữa, thay đổi tri thức tộc học quá nhanh, nàng đã tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi, bây giờ đừng nói tục truyền là tộc học cao đẳng độ khó địa ngục, cho dù là đồ vật trong Tộc Học trung đẳng, nàng cũng chưa chắc còn có thể theo kịp. Tộc học cao đẳng… Vương Ly Lung Quang ngẫm lại, đã bắt đầu không rét mà run.

Hơn nữa, mặc dù trên danh nghĩa cha nói chuyện với nàng, nhưng nàng hoàn toàn hiểu rõ tính tình của cha, thương lượng cái rắm, nếu không đồng ý, không chừng sẽ là cả hai bên cùng đánh với cha mẹ.

Biện pháp duy nhất bây giờ chính là lập nhiều công lao, cũng để chứng minh cho phụ thân nàng đã trưởng thành, có thể một mình ngăn cản một mặt.

Như vậy, nói không chừng cũng không cần bị bắt về đến trường.

Sau tiếng hô này của Vương Ly Lung.

Trên bầu trời truyền đến tiếng rồng ngâm già nua vô cùng cưng chiều: “Ha ha ha, lão tổ tông sẽ đến ngay!”

Theo một tiếng long ngâm này rơi xuống, Nguyên Thủy lão long bay lên trời, trong giây lát liền biến thành một đầu Nguyên Thủy lão Thanh Long dài bốn năm mươi trượng hướng Côn Ngô Cự Chu đánh tới.

Long ảnh khổng lồ gào thét lướt qua bầu trời, mây đen dày đặc bị quấy lên, trong thiên địa lập tức phong vân biến ảo.

Ma khí tràn ngập bao phủ, vảy màu xanh lục trên thân nó giống như được phủ một tầng hắc khí, ngay cả vuốt rồng dữ tợn cũng phát ra khí lành lạnh, tăng thêm vài phần lệ khí cùng sát khí, lúc đáp xuống, uy thế đáng sợ kia càng làm cho người ta kinh hãi.

Từ hình thể mà xem, Nguyên Thủy Lão Long so với Long Kình Vương thì lớn hơn một đoạn. Nhưng mà hình thể Long tộc từ trước đến nay đều thon dài, tuy rằng chiều dài vượt qua rất nhiều, nhưng luận trọng tải thực tế, so với Long Kình Vương vẫn kém hơn một bậc.

Bất quá trong chớp mắt, Nguyên Thủy lão Thanh Long đã lao xuống trên thuyền lớn Côn Ngô, long trảo hiện ra hàn quang, hung hăng trảo xuống dưới một cái.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang lên giữa thiên địa.

Một trảo ẩn chứa thiên đạo pháp tắc cường đại, hung hăng đập vào trên trận pháp phòng ngự của Côn Ngô Cự Chu.

Trận pháp phòng ngự lập tức rung chuyển kịch liệt, lực trùng kích cực lớn thậm chí chấn động làm cho cả chiếc Côn Ngô Cự Chu đều hướng dưới mặt biển hung hăng trầm xuống, qua một hồi lâu mới bắn ngược trở lại.

Trận pháp phòng ngự của Côn Ngô Cự Chu lần nữa bị đả kích thảm thiết.

"Nguyên Thủy Thanh Long thập nhất giai!" Tôn Diệu Vũ hoảng sợ suýt tè ra quần.

Hắn lần này là đi ra ngoài không nhìn hoàng lịch a, đây đều là một đám địch nhân dạng gì? Ngay cả Hạ Vương lão tổ nhà hắn ở chỗ này, hôm nay cũng tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt.

"Thế tử, đầu hàng đi!" Tôn Đại Hải cũng tràn đầy hoảng sợ, khuôn mặt già nua trắng bệch: "Thực lực chênh lệch quá lớn, tiếp tục chiến đấu chính là cục diện thuyền hủy người vong."

“Đầu hàng!” Tôn Diệu Vũ lấy ra một tấm vải trắng, dùng sức múa may trên bầu trời, rống to: “Long huynh đệ của Thiên Lam đại lục, chúng ta đầu hàng! Ngươi phải ưu đãi tù binh!”

Ách?

Thế là không được rồi?

Vương Ly Lung và Vương Tông Côn đều là một bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

Lúc này bọn họ còn chưa toàn lực ra tay, địch nhân lại hàng hàng, thật sự là quá yếu!

“Ha ha, sớm biết như thế, hà tất phải tiết kiệm năm trăm vạn tiên tinh kia chứ?” Long Vô Kỵ còn đặc biệt rắc muối lên vết thương của hắn, sau đó trầm giọng hạ lệnh: “Tất cả đội thuyền đầu hàng, lập tức giải trừ trận pháp phòng ngự, tiếp nhận chiến hạm của quân ta. Nếu dám phản kháng, giết chết bất luận tội!”

” hạm đội Hạ Vương phủ nghe lệnh, giải trừ phòng ngự.” Tôn Diệu Vũ vội vàng hạ lệnh.

Trong lòng hắn cũng chảy xuống nước mắt hối hận, sớm biết như thế, cho dù hắn có đập nồi bán sắt cũng phải gom đủ năm trăm vạn tiên tinh, san phẳng chuyện này qua.

Nhưng hắn căn bản không biết là, kỳ thật người ta đã sớm nhắm vào chiếc Côn Ngô Cự Chu này, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy?

Theo Tôn Diệu Vũ ra lệnh một tiếng, Côn Ngô Cự Chu cùng trận pháp phòng ngự trên Tam Nhãn Bảo Thuyền lần lượt ngừng vận chuyển, thuyền cũng ngừng lại. Sau đó, tự nhiên chính là quân đội Vương thị lên hạm đội, khống chế hạm đội Hạ Vương phủ.

Dưới sự uy hiếp của Thập Nhất giai Long Kình Vương cùng với Thập Nhất giai Nguyên Thủy Thanh Long, cả quá trình tiến hành đặc biệt thuận lợi, có thể nói là không có nửa điểm gợn sóng, nơi đây liền không cần phải nói nhiều.

Một trận đại chiến trên biển diễn ra vội vã, lại vội vàng chấm dứt.

Bất quá cũng khó trách.

Với sự phối trí xa hoa mà Vương Thủ Triết dẫn theo, tuy không dám nói có thể đơn độc đấu với toàn bộ Ma Triệu quốc, nhưng dùng hỏa lực tuyệt đối trực tiếp đánh xuyên toàn bộ Ma Triệu quốc là dư dả, chỉ dựa vào hạm đội Hạ vương phủ này, chống lại bọn họ căn bản chính là châu chấu đá xe.

Trên boong thuyền thiết giáp khổng lồ.

Công chúa Hải Ca và lão bộc họ Dương được giải cứu đang run lẩy bẩy cảm tạ Long Vô Kỵ.

Phía sau hai người còn có mấy tử sĩ bộ dáng thê thảm, lúc này cũng đều là sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt khẩn trương.

Không còn cách nào khác, hạm đội này quá mạnh mẽ, bóp chết bọn họ giống như bóp chết một con kiến vậy.

Long Vô Kỵ thuận miệng nói khách sáo với bọn họ, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Các đại lão phát hiện chiến đấu không cần lo lắng cũng trở về khoang thuyền tiếp tục chơi mạt chược, hoàn toàn không muốn tham dự vào chuyện này.

Mà Vương Thủ Triết tuy không đi, nhưng lại đặc biệt lui về phía sau mấy bước, có vẻ vô cùng khiêm tốn, dáng vẻ như mình chính là thủ hạ của Long Vô Kỵ.

Rất rõ ràng, đây là quyết định giao việc chùi đít cho hắn.

Dựa theo lệ cũ, Long Vô Kỵ hơi quan tâm vài câu, Hải Ca công chúa giống như là lấy hết tiền căn hậu quả của ống trúc nói ra, sau đó vẻ mặt khẩn thiết thỉnh cầu Long Vô Kỵ hỗ trợ phục quốc, đến lúc đó các loại chỗ tốt vân vân.

Long Vô Kỵ thì căn cứ theo chỉ thị của Vương Thủ Triết, từ chối thẳng thừng: “Chúng ta là hạm đội của Thiên Lam đại lục. Thiên Lam đại lục chúng ta từ trước đến nay đều tuân thủ trung lập, tuyệt đối không xen vào tranh chấp với tiên ma.”

Không đợi Hải Ca công chúa khuyên nhủ, Long Vô Kỵ liền mời nàng và thuộc hạ trở về thương thuyền vũ trang, còn tặng cho bọn họ một đám y tế và đồ ăn dùng trong thời gian tương đối dài, sau đó suất lĩnh hạm đội và chiến hạm Côn Ngô bị bắt giữ và bảo thuyền ba mắt nghênh ngang rời đi.

Từ đầu tới đuôi, hắn căn bản không có bất kỳ chỗ tốt nào, càng không có đáp ứng dính líu vào chuyện phục quốc.

Trên thuyền buôn vũ trang.

Hải Ca công chúa, lão bộc họ Dương, còn có một đám tử sĩ được đưa về, nhìn hạm đội thiết giáp dần dần đi khuất, hai mắt nhìn nhau.

Một màn vừa rồi, giống như đã trải qua một cơn ác mộng, cho đến lúc này mới giật mình tỉnh lại.

Mãi đến lúc này, Hải Ca công chúa mới ý thức được thân phận công chúa mất nước của mình hoàn toàn không đáng tiền.

"Công chúa, chúng ta làm sao bây giờ?" Tử sĩ Chư thị dưới trướng hỏi.

"Chúng ta đi Tiên Triều." Hải Ca công chúa hít sâu một hơi, nhanh chóng tỉnh táo lại, thần sắc cũng trở nên tỉnh táo mà sắc bén, "Nếu trời không diệt ta, chung quy còn có một cơ hội. Chúng ta đi cầu Tiên Hoàng bệ hạ, đi cầu Chư Thị cùng các thế gia chạy trốn tới Tiên Triều. Ít nhất, chúng ta phải dựng cờ xí phục quốc lên trước, sau đó chậm rãi mưu đồ."

"Vâng, công chúa điện hạ."

Chúng tử sĩ và lão bộc họ Dương đều phấn chấn lên, trong ánh mắt một lần nữa dấy lên hi vọng.

Đồng thời, trong chiếc cầu hạm thuyền thiết giáp to lớn.

Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn Long Vô Kỵ: "Cơ hội tốt như vậy mà ngươi cũng không nắm chắc?"

"Thủ Triết à, ngươi tha cho ta đi." Long Vô Kỵ vẻ mặt kính cảm Bất Mẫn, "Ta là nam nhân nhất định làm bạn với biển cả. Loại công chúa mất nước này, nếu thật sự dính vào tay, còn có thể thoát khỏi được sao?"

"Nhưng mà Thủ Triết à, ngươi thật sự không có ý định nhúng tay đại nghiệp phục quốc của nàng ta? Nếu quả thật có thể thành công phục quốc, Vương thị và Đại Càn chúng ta đều phát đạt rồi."

"Việc này nhìn như là khối thịt mỡ, nhưng thịt béo này cũng không dễ dàng ăn như vậy." Vương Thủ Triết lắc đầu nói:

“Đại lục Viêm Hải này cách Xích Nguyệt Ma Triều thật sự quá gần. Nếu chúng ta làm ầm ĩ ở đây, Ma Hoàng há có thể từ bỏ ý đồ?”

“Huống chi, chúng ta tiểu đả tiểu nháo làm chút chuyện còn dễ nói, nếu thật là làm ra động tĩnh thiên đại, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cục diện trước mắt còn tính là an ổn, tiếp theo ảnh hưởng đến bố cục chiến trường ngoại vực. Một cái không tốt, liền sẽ ảnh hưởng đến chỉnh thể thế cục nhân tộc.”

“Bởi vậy, trước khi thế cục chiến trường ngoại vực chưa ổn định, hai triều Tiên Ma duy trì hòa bình ở tổng thể là rất cần thiết, cho dù gây chuyện cũng nhất định phải nắm chắc một mức độ thích hợp.”

Vương Thủ Triết liên tiếp nghe được Long Vô Kỵ có chút nhức đầu, liên tục xua tay nói: “Được rồi! Loại chuyện này do người vóc dáng cao như ngươi quan tâm là được, ta là người thô kệch, thì phụ trách đánh đánh giết giết.”

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Chỉ bằng việc Long Vô Kỵ dẫn theo đội tàu đi lại trên biển nhiều năm như vậy cũng không có lật xe, đã biết hắn tuyệt đối là một người thông minh. Nếu thật sự tin tưởng Long Vô Kỵ là người thô kệch, sợ là bị hắn bán còn không biết.

“A, đúng rồi.” Nói đến đây, Long Vô Kỵ lại nghĩ tới một chuyện, liền hỏi: “Những thuyền và tù binh kia ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào?”

“Côn Ngô Cự Chu và bảo thuyền ba mắt đương nhiên phải mang hết đi. Ngươi phái một số thuyền viên làm quen một chút, mở thuyền tiếp tục đi theo phía sau chúng ta là được.” Vương Thủ Triết nhớ tới đám thuyền tù binh này, tâm trạng cũng rất tốt.

Kỳ thật theo tính cách của hắn, là không thích ra ngoài. Lần này, nếu như không phải chuyện gì liên quan đến truyền thừa, hắn cũng sẽ không tự mình chạy đi một chuyến.

Ai có thể ngờ được chuyến này đi ra, bản sao còn chưa vào mà đã nhặt không một chiếc Côn Ngô Cự Chu và bảy tám chiếc bảo thuyền ba mắt?

Chỉ là những thứ này, chuyến này mình ra ngoài cũng đã được coi là thu hoạch lớn rồi.

Đợi sau khi trở về, giao những thuyền này cho nhị nữ nghiên cứu một chút, nếu như có thể mở khóa cái gì mà khoa học kỹ thuật thụ mới, hoặc là thắp sáng bản ảnh kỹ năng đặc thù gì đó, vậy thì càng là kiếm lớn rồi!

Cho dù không có thu hoạch đặc thù gì, chỉ là đơn giản phân tích một chút số liệu của Côn Ngô Cự Chu cùng Tam Nhãn Bảo Thuyền, về sau gặp gỡ, đối phó cũng có nắm chắc một chút.

"Về phần những tù binh kia, thu thập toàn bộ vũ khí trang bị của bọn họ, sau đó tìm đảo hoang vứt xuống, để bầy Long Kình tạm thời trông giữ một chút. Trước bảo đảm sẽ không để lộ tin tức, về phần cụ thể xử lý như thế nào, đợi lúc chúng ta rời đi rồi suy nghĩ cũng không muộn." Vương Thủ Triết lại nói.

"Được."

Long Vô Kỵ gật gật đầu, liền phái người xuống an bài.

Vương Thủ Triết cũng không quan tâm nữa.

Đối với hắn mà nói, việc này chung quy chỉ là một khúc đệm trên đường, những tù binh kia cũng không quan trọng lắm, so sánh ra, trước mắt vẫn là phó bản của Ma Thực tôn giả quan trọng hơn một chút.

Có chiếc Côn Ngô Cự Chu kia cùng với bảy tám chiếc thuyền ba mắt kia gia nhập, số lượng hạm đội của Long Vô Kỵ trực tiếp tăng lên gấp đôi. Bởi vì thao tác Côn Ngô Cự Chu cùng Tam Nhãn Bảo Thuyền còn chưa quá thuần thục, tốc độ hạm đội cũng chậm lại không ít.

Cũng may, hành trình tiếp theo vô cùng thuận lợi.

Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, hạm đội đã tới hải vực dự định.

Dựa theo kế hoạch trước đó, Vương Thủ Triết cần đi gặp Lung Yên lão tổ trước.

Tuy nhiên, trước khi hội hợp, hắn đã bố trí trước một phen, trước tiên che giấu hạm đội và nhân viên đi theo, bao gồm cả

đám người Triêu Dương Vương làm viện quân lưu thủ trong hạm đội, bảo đảm tốt chỉ cần Vương Thủ Triết hắn gặp phải nguy hiểm, lực lượng hậu viện này có thể nhanh chóng tiếp viện.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn mang theo một Tàng Binh tháp bên người, bên trong có giấu hơn một ngàn tinh nhuệ của dân binh Vương thị.

Về phần bên cạnh hắn thì chỉ dẫn theo ba người, ngoại trừ Lục Vi tiểu học tỷ nhờ nàng tới cọ tài nguyên ra, hai người còn lại, một là Cửu Âm Ma Sứ dưới trời xui đất khiến, đối với Vương Thủ Triết sinh ra hiểu lầm, còn có một người chính là Âm Xà Ma Cơ Nguyệt Nhi.

Vì hành động lần này, Cơ Nguyệt Nhi cải trang thành thục hơn một chút, ngay cả sắc mặt cũng che giấu một chút, sau khi trải qua một phen "Xây nhà", hình tượng cũng có chút thần bí.

Trên cơ bản, chỉ cần không động thủ với người quen thì sẽ không để lộ thân phận.

Mà Cửu Âm Ma Sứ lại ăn mặc thành dáng vẻ thị nữ tùy tùng, đi theo bên cạnh Vương Thủ Triết khúm núm thật giống như là một cô vợ nhỏ.

Sau khi tất cả bố trí đã chuẩn bị thỏa đáng, Vương Thủ Triết dựa theo ám ký mà Lung Yên lão tổ để lại, tìm được hoang đảo không người ẩn nấp kia, thành công hội sư với đám người Lung Yên lão tổ.

Trong động phủ tùy thân của Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh, Vương Thủ Triết rốt cuộc gặp được Lung Yên lão tổ.

Nhiều năm không gặp, dung mạo Lung Yên lão tổ không thay đổi mảy may, ánh mắt lại trở nên thâm thúy nội liễm, ngay cả thần quang thấp bé đôi mắt cũng giống như trở nên càng thêm thâm trầm vài phần.

Vô cùng rõ ràng, những trải nghiệm những năm này đối với nàng sinh ra không ít ảnh hưởng.

Trong lòng Vương Thủ Triết thật lâu không thể bình tĩnh, tiến lên kéo tay nàng lại biểu đạt quan tâm: "Lão tổ tông, mấy năm nay ngươi vẫn ổn chứ? Là ta khiến ngươi chịu ủy khuất."

Đã bao nhiêu năm rồi, Vương Thủ Triết chỉ có thể ở trong tình báo biết được quá trình của Lung Yên lão tổ, hiểu rõ tình huống của nàng ở Âm Sát tông cùng với lúc ra ngoài du lịch, bây giờ cuối cùng cũng gặp nhau, nội tâm của hắn đã có chút gợn sóng, lại chợt cảm thấy an tâm không ít.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh gắt gao nhìn chằm chằm cánh tay Vương Thủ Triết kéo khói của Vương Thủ Triết, hai má co giật một trận.

Nếu không có một tiếng "Lão tổ tông" kia, nói không chừng hắn đã xông lên cho tiểu tử này kiến thức một chút Mã vương gia đến cùng có mấy con mắt.

"Minh Mai, ngươi yên tâm, ta đều mạnh khỏe." Lung Yên lão tổ cũng lắc đầu Vương Thủ Triết, trong lòng kích động không thôi, ngay cả giọng nói cũng mơ hồ có chút run rẩy: "Mọi chuyện trong nhà đều tốt chứ?"

Vương Triết Mai chính là tên giả hiện tại của Vương Thủ Triết.

Cái tên này, đương nhiên là do Vương Mai đã sắp xếp cho hắn, đồng âm hài hòa vì "lợi ích cá nhân" và "Vương Chiết Mai" của nàng.

Hoạt động trên địa bàn của Ma Triều, một thân phận đáng tin đi qua kiểm tra thực hư rất quan trọng.

Bởi vậy, từ rất nhiều năm trước, Vương Thủ Triết đã để Vương Mai chuẩn bị một chút.

【 Vương Triết Mai 】 này xuất thân từ Vương thị quận Bắc Sơn của Ma Tần quốc, xuất thân từ đích thứ mạch của một thế gia Ngũ phẩm nho nhỏ.

Liên quan tới một loạt quan hệ nhân vật thân phận này, đều đã sớm âm thầm an bài thỏa đáng, mà Lung Yên lão tổ dùng tên giả là Vương Nhược Băng, mặc dù xuất thân từ gia tộc này, nhưng trước kia bởi vì đủ loại duyên cớ rời khỏi gia tộc, đi ra ngoài làm một tán tu.

Sau đó trải qua hàng loạt sự kiện, cuối cùng hai bên máu mủ tình thâm cũng nhận nhau.

Chuyện xưa này Vương Mai đã bày ra đã rất nhiều năm, thậm chí thật sự có một Vương Triết Mai sinh sống ở quận Bắc Sơn Vương thị. Mà Vương thị thế gia Ngũ phẩm kia cũng đã bị Vương Mai âm thầm khống chế, cũng thoáng nâng đỡ một chút, chính là để cho cái mã giáp này càng thêm chân thật.

Bởi vậy, thân phận này muốn bị nhìn thấu cũng không dễ dàng.

Đương nhiên, vì sao thế gia Ngũ phẩm này còn có thể có Thần Thông cảnh hoặc là cung phụng Lăng Hư cảnh, đó chính là một bộ cố sự khác.

"Trong nhà tốt, bọn nhỏ cũng đều rất tốt, không ít đứa trẻ đều rất có tiền đồ." Vương Thủ Triết tiếp tục lải nhải nói chuyện nhà với Vương Lung Yên.

Sau trọn vẹn một nén nhang.

Mắt thấy hai người không nghe được chút xu thế nào, rốt cuộc Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh không nhịn được nữa, vẻ mặt ngơ ngác tiến lên chào hỏi: "Minh Mai hiền đệ, tại hạ Thân Đồ Cảnh Minh, chính là Tam hoàng tử đương triều."

"Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Vương Thủ Triết trả lời qua loa, sau đó nói với Lung Yên lão tổ: "Lão tổ tông, chúng ta vẫn nên mau chóng tấn công di tích này một chút đi."

"Cũng được, vậy các ngươi đi theo ta." Lung Yên lão tổ mang theo mọi người đi về phía di tích.

Tam hoàng tử hấp tấp đi theo, nhưng trong lòng lại tương đối khó chịu, không khỏi thầm mắng trong lòng.

Tên tiểu tử thúi Vương Triết Mai này sớm muộn gì cũng có một ngày, bổn hoàng tử muốn cho ngươi cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng "Lão tổ tông"!

Về phần di tích này, Tam hoàng tử hoàn toàn không tin đoàn người Vương Triết Mai này có thể chân chính đạt được truyền thừa.

Đây chính là di tích của Ma Thực tôn giả.

Ma Thực tôn giả tại thập đại truy nã, a không, trong thập đại anh hùng chính là nhân vật số một, Chân Tiên cảnh đỉnh tiêm cường giả. Tại năm đó, nàng là ngay cả lão tổ tông Thân Đồ

nhất mạch 【 Hồng Liên Tôn Giả 】 của Thân Đồ nhất mạch, đều có chút kiêng kị "Điên bà tử".

Di tích nàng lưu lại, há dễ dàng phá giải như vậy?

Hắn xem như đang trêu đùa Nhược Băng vui vẻ.

Đến lúc đó đợi tiểu tử này phá giải di tích thất bại, hắn còn có thể mượn cơ hội an ủi Nhược Băng một chút, kéo một chút quan hệ giữa hai người. Ngay cả lời khuyên nhủ an ủi hắn cũng đã nghĩ xong rồi!

"Tam công tử, ngươi phải cẩn thận tên Vương Triết Mai này." Lúc này, giọng nói của Trác lão chợt vang lên bên tai Tam hoàng tử: "Người này khí cơ nội liễm, một thân tu vi ngay cả lão nô cũng nhìn không thấu, quá nửa là mang theo bảo vật liễm tức cao cấp nào đó. Mà hai vị tùy thị bên cạnh hắn cũng không đơn giản, một vị Thần Thông cảnh sơ kỳ, một vị khí tức cường đại, không yếu hơn lão nô bao nhiêu, hơn phân nửa cũng là Lăng Hư cảnh."

"Không sao." Tam hoàng tử ngược lại tương đối bình tĩnh, thuận miệng truyền âm trả lời, "Lúc trước không phải đã phái người tìm hiểu qua thân thế Nhược Băng sao? Nàng chính là thánh nữ đương đại của âm Sát Tông dốc hết toàn lực bí mật bồi dưỡng, năm đó sau khi âm Sát nhất mạch tranh đoạt vị trí Ma Tôn thất bại, bị ép di chuyển đến một nơi nông thôn Biên Hoang đại lục kia, đổi thành ai cũng sẽ không cam lòng, muốn ngóc đầu trở lại."

"Những năm gần đây, âm Sát Tông âm thầm tích súc thực lực, hơn phân nửa đã cùng Tần, Tấn hai nước âm thầm đạt thành hiệp nghị hợp tác. Hắc hắc, tiểu ma tôn Thiên Diễm kia lần này sợ là gặp phải đối thủ."

"Vậy, có cần lão hủ phái người đi tìm hiểu tình báo cấp độ sâu của Nhược Băng tiểu thư không?" Trác lão tiếp tục truyền âm.

"Không cần." Tam hoàng tử âm thầm lắc đầu: "Ở địa bàn của âm Sát tông, bọn họ có tâm bố cục, chúng ta cũng tra không ra cái gì, còn có thể chọc cho nhà ta nếu băng không vui. Dù sao, quay đầu lại cũng không phải ta, chúng ta cần gì phải phí sức giúp cái thằng nhãi Thiên Nga kiêu ngạo kia chứ?"

“Chúng ta hôm nay xem tình huống trước một chút. Nếu như tiểu tử kia thật sự gặp vận khí cứt chó, kế thừa Ma Thực tôn giả truyền thừa, thì hảo hảo lôi kéo hắn, để hắn trở thành người một nhà.”

Sau mấy câu nói, lối vào di tích đã đến.

Tam hoàng tử cùng Trác lão cũng không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, tập trung lực chú ý lên di tích.

Dưới tác dụng cũ, rất nhanh cánh cửa không gian di tích lại mở ra, đoàn người theo thứ tự bước vào di tích, tới “phòng tiếp đãi” lần trước.

“Khách nhân tôn kính, thỉnh ngài nghỉ ngơi một lát, Khí Linh 【 Lan San 】 đã thông truyền cho ngài. Sau này sẽ có nhân viên nghiên cứu sở nghiên cứu Lục Ma đến tiếp đãi chư vị.”

Thanh âm khí linh quen thuộc lại lần nữa vang lên.

Giống như Tam Hoàng tử đã nói lúc trước, đây chỉ là sự chiêu đãi công thức hóa, là lời thoại cố định của Khí Linh, sau này sẽ không có người nghiên cứu đến tiếp đón.

“Khí Linh tôn kính tiểu thư.” Vương Lung Yên khách khí tiếp lời, “Lần trước đã nói qua với ngài, ta mang theo một vị thanh niên tuấn kiệt đến cho ngài xem qua. Ngài xem một chút ngài có tư cách kế thừa truyền thừa của tôn giả hay không?”

Nghe vậy, trên chiếc hộp nhỏ phía trên phòng tiếp đãi sáng lên ánh sáng, một luồng ánh sáng màu xanh lục từ bên trong bắn ra, chậm rãi đảo qua người Vương Thủ Triết.

Rất nhanh, ánh sáng liền thu trở về, âm thanh máy móc hóa của Khí Linh vang lên lần nữa: “Huyết mạch không tệ, nhưng tính chất huyết mạch xung đột không nhỏ với truyền thừa của Tôn Giả, độ tương xứng thấp.”

“Không thể nào chứ?” Vương Lung Yên vừa nghe liền có chút nóng nảy: “Có nhầm lẫn gì không? Hay là ngài thử lại một lần nữa?”

Cảm giác kia, giống như không tin hài tử nhà mình có điểm yếu, yêu cầu kiểm tra lại bài thi vậy.

“Sẽ không sai.” Ngữ khí Khí Linh mang theo một tia bất mãn, “Thiết bị nghiên cứu Lục Ma chúng ta quét tư chất là sử dụng

kỹ thuật đặc thù do tôn giả độc lập nghiên cứu phát minh, kết quả kiểm tra huyết mạch đạt tới 99. 95%. Ma Thực tôn giả là thiên phú hệ mộc thuần túy nhất, hắn không phải thiên phú hệ mộc, sau này đừng đùa bỡn tình cảm của ta nữa."

Hắc hắc!

Tam hoàng tử thầm vui vẻ trong lòng.

Tiểu tử thúi này và bốn hoàng tử giống nhau, cũng đều bị xấu xa!

"Ngươi vui vẻ cái gì?" Vương Lung Yên tâm tình không tốt trừng mắt nhìn hắn một cái.

"Ta không vui." Tam hoàng tử lập tức lộ ra một bộ mặt khổ qua, tội nghiệp nhìn Vương Thủ Triết: "Mỗ Mai hiền đệ, ngu huynh là tiếc hận cho ngươi."

"Lão tổ tông, ngài cứ yên tâm đi." Vương Thủ Triết trấn an nói: "Lần này không chiếm được truyền thừa, nơi khác còn có hi vọng."

"Là cực kỳ tuyệt vời, khôn bằng Triết Mai hiền đệ đi Chân Ma điện xem thử. Bên kia truyền thừa nhiều, không chừng có thích hợp." Tam hoàng tử đề nghị: "Hoàng thất chúng ta vẫn có một chút lực ảnh hưởng tại Chân Ma điện, đến lúc đó ta có thể thay Triết Mai hiền đệ dẫn đường."

Vương Lung Yên cũng chỉ là thay Vương Thủ Triết cảm thấy tiếc hận, nhưng nếu không có duyên phận, nàng sẽ không cưỡng cầu.

Lười quan tâm Thân Đồ Cảnh Minh, nàng nhìn về phía Lục Vi: "Vi Vi, đến cũng đã đến rồi, hay là ngươi cũng thử một chút đi."

Lần này, khí linh rã rời càng thêm bất mãn: "Ta vì thấy huyết mạch ngươi không tệ mà nể mặt ngươi, đừng tưởng rằng chó mèo cũng có thể đạt được truyền thừa của tôn giả. Đây là lần cuối cùng rồi."

Lục quang cũng chậm rãi quét qua Lục Vi.

Đột nhiên trong lúc đó.

Một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Đạo lục quang kia chẳng những không biến mất rất nhanh, ngược lại càng ngày càng thịnh, cuối cùng thậm chí biến thành một đạo quang trụ lục sắc loá mắt.

Dưới cột sáng bao phủ, thân thể Lục Vi cũng lơ lửng lên, tóc dài phiêu tán bốn phương tám hướng, khí tức trên thân cũng bắt đầu quay cuồng sôi trào lên.

Nàng hơi nhíu mày, tâm thần giống như đắm chìm vào trạng thái đặc thù nào đó khó có thể nói rõ.

Những người khác ở đây đều là vẻ mặt không hiểu, vừa chấn kinh, lại là kinh ngạc, hoàn toàn không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì.

Bỗng dưng.

Lục Vi mở bừng mắt.

Một vệt kim quang từ trong đôi mắt trong suốt của nàng chợt lóe lên, xa cách mà lạnh lùng.

Sau một khắc.

Một luồng sức mạnh mênh mông từ trong cơ thể nàng bay lên.

Tựa như trong cơ thể nàng có một cánh cửa không biết tên nào đó bị mở ra, uy áp bành trướng tựa như nước lũ trút ra, trong khoảnh khắc liền lấy một loại khí thế không thể ngăn cản bao phủ toàn bộ phòng tiếp khách.

Dưới uy áp bao phủ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Tê!”

Mấy vị Lăng Hư đại lão hít một hơi khí lạnh, cơ hồ đồng thời thay đổi sắc mặt, lập tức không chút nghĩ ngợi che chở thiếu chủ trẻ tuổi nhà mình lui về phía sau.

“Khí tức này, khí tức này là…”

Thanh âm của Khí Linh Lan San cũng đột nhiên trở nên run rẩy và sắc nhọn, ngữ điệu khiếp sợ pha lẫn không dám tin, giống như đang phải chịu một đòn tấn công cực lớn nào đó vậy.

Qua một hồi lâu, nó mới run rẩy thanh âm, dùng ngữ điệu vô cùng kích động, lại vô cùng trịnh trọng mở miệng lần nữa:

“Khí Linh mệt mỏi, bái, bái kiến tôn giả đại nhân! Chúc mừng tôn giả đại nhân trở về!”

…

Chương 163: Lục Vi phú bà! Hào đập Vương Thủ Triết!

…

Tôn giả trở về?

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Nhất là Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, vẻ mặt không dám tin: "Tiểu muội muội Khí Linh, không phải ngươi nghĩ sai chứ? Nha đầu này, từ đầu đến cuối chỗ nào giống như tôn giả không ai bì nổi chứ? Một trong Thập đại anh hùng…"

"Đồ khốn!" Khí Linh Lan San lập tức nổi giận, nổi giận nói, "Ở trước mặt tôn giả, ngươi cũng dám hồ ngôn loạn ngữ sao?! Ta là khí linh sở nghiên cứu của tôn giả tự mình chế tạo, sao lại nhận lầm tôn giả?"

"Cái này…"

Trên mặt Tam hoàng tử vẫn có vài phần hoài nghi, nhưng trong lòng ngược lại tin hơn phân nửa.

Vì theo thời gian trôi qua, uy áp trên người cô nương kia càng mạnh mẽ, loáng thoáng khiến hắn có cảm giác bị Ma Hoàng lão tổ tông gọi tới răn dạy.

"Khí tức này, uy áp này, đích xác bất phàm." Con ngươi Trác lão cũng thít chặt, biểu lộ phức tạp khó hiểu: "Vạn lần không nghĩ tới, Ma Thực tôn giả một trong mười đại anh hùng đại danh đỉnh đỉnh lại chuyển thế thành công."

"Không phải chuyển thế." Khí Linh Lan San ngữ khí trịnh trọng sửa chữa bọn họ, "Ta cảm giác được, nàng chính là bản thể của Tôn Giả. Xem ra, hắn là một gian viện nghiên cứu khác của Tôn Giả thí nghiệm thành công. Ta đã biết, Tôn Giả đại nhân chính là lợi hại nhất!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt đều là vô cùng kinh dị.

Chân Tiên chuyển thế và Chân Ma chuyển thế bọn họ đều nghe nói qua, thậm chí còn gặp được, cho dù thật sự gặp được

cũng sẽ không đặc biệt kinh ngạc. Nhưng trùng sinh, cái này có chút siêu cương rồi.

Tuy rằng từ xưa đến nay, trong đủ loại thoại bản đều có câu chuyện cường giả trọng sinh trở về, hơn nữa đề tài này kéo dài không suy, có một số cường giả cổ đại có danh khí tương đối lớn thậm chí có mấy chục mấy trăm phiên bản để trọng sinh.

Nhưng những câu chuyện này, mọi người cũng chỉ là xem vui vẻ mà thôi.

Ai cũng biết, trọng sinh chuyện này không đáng tin cậy như thế nào.

Tuy rằng thọ nguyên của cường giả Chân Tiên cảnh dài dằng dặc, nhưng chung quy cũng là có cực hạn.

Trước mắt có cường giả Chân Tiên cảnh ghi chép, chuyện ngoài ý muốn vẫn lạc không tính, những người thọ chung chính tẩm, ngắn nhất chỉ sống hơn tám nghìn chín trăm năm, người lớn tuổi nhất cũng đã sống hơn một vạn hai ngàn năm. Đây là lúc nàng còn trẻ có kỳ ngộ tại vực ngoại, dựa vào thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ, mới đột phá Chân Tiên cảnh thọ nguyên cực hạn.

Về phần trọng sinh trên ý nghĩa chân chính, từ khi hai triều Tiên Ma thành lập tới nay, còn chưa bao giờ chân chính xuất hiện qua.

Lời nói của Khí Linh này rốt cuộc là thật hay giả?

Sẽ không phải là nó phán đoán sai lầm, đem Chân Linh chuyển thế hoặc là huyết mạch truyền thừa đặc thù trở thành trọng sinh chứ? Hay là nói, năm đó thật sự có đại lão hoàn thành nghiên cứu?

Trong lòng mọi người kinh nghi bất định, Vương Thủ Triết lại không có hoài nghi phán đoán của Khí Linh. Hắn càng để ý hơn, ngược lại là một tin tức khác mà Khí Linh vừa mới để lộ ra —— một viện nghiên cứu khác.

Vương Thủ Triết âm thầm nhíu mày.

Lai lịch của Lục Vi hắn ít nhiều biết được một chút. Nàng là trẻ con Trường Xuân thượng nhân nhặt về từ di tích, chỉ là vì giữ bí mật thân phận của nàng, tránh mang đến phiền toái cho

nàng, Trường Xuân thượng nhân lúc này mới nói dối là cô nhi thu dưỡng.

Bây giờ xem ra, di tích kia sợ là rất không đơn giản.

Dù sao, di tích bình thường làm sao có khả năng nhặt được Chân Tiên chuyển thế, à không, bản thể Chân Tiên? Như vậy tối thiểu cũng là di tích Chân Tiên không thua gì nơi này.

Có điều, loại cơ mật cốt lõi này đã được xem như Học Cung, dù sao Vương Thủ Triết hắn cũng không phải đệ tử chính thức của Tử Phủ Học Cung, Trường Xuân thượng nhân có giữ lại cũng là bình thường.

Chỉ là như thế xem ra, năm đó Liễu Anh Phù Phù lão tổ theo sư tôn cùng thăm dò di tích, hơn phân nửa là cùng một chỗ với di tích nhặt được Lục Vi. Dù sao di tích cấp bậc này cũng không thường gặp như vậy, tập trung cùng một điểm thời gian bị phát hiện thì càng không có khả năng.

Như vậy, 【 Tiên Thiên đạo thai linh chủng 】 mà Huyên Phù lão tổ vô tình có được kia, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Liệu có liên quan tới Ma Thực tôn giả không?

Càng nghĩ sâu, Vương Thủ Triết lại càng cảm thấy không thích hợp, trong lòng loáng thoáng có một phỏng đoán mơ hồ.

Dù với định lực của hắn ta cũng cảm thấy hoảng hốt.

Dù sao, chuyện này liên quan đến người thân nhất của hắn, Liễu Nhược Lam, hắn không thể không khẩn trương.

“Hiện giờ trạng thái Tôn Giả đặc thù, tựa hồ là đang thức tỉnh một ít ký ức bị phong ấn.” Khí Linh lúc này cũng rốt cuộc từ trong kích động sống lại của Ma Thực Tôn Giả chậm rãi tỉnh lại, bắt đầu đuổi người ra bên ngoài, “Chư vị khách nhân kính xin rời đi trước, đợi Tôn Giả hoàn thành thức tỉnh lại đến bái kiến Tôn Giả.”

Cứ như vậy, mọi người trực tiếp bị đuổi tới hành lang.

Bởi vì thân phận của Lục Vi đột nhiên thay đổi, lúc này mọi người đều có chút thần tư không thuộc. Hai cường giả Lăng Hư cảnh là Trác lão và Cơ Nguyệt Nhi lại cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngược lại Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh trước sau như một, tâm lớn, vừa ra khỏi phòng đã chạy đi tìm Vương Thủ Triết bắt chuyện: "Ta nói hiền đệ này, hồng nhan tri kỷ của đệ là lai lịch gì? Đúng là Ma Thực tôn giả trùng sinh!"

Vương Thủ Triết hoàn toàn không để ý tới hắn, mà là đỡ Lung Yên lão tổ đến một bên: "Lão tổ tông, dù sao cũng đang nhàn rỗi, không bằng tìm chút việc làm. Đây là lá trà tiểu bối trong nhà chuyển cho ngài, ngài nếm thử."

Nói xong, hắn liền móc ra bàn ghế và một bộ trà tinh xảo, pha cho Lung Yên lão tổ một bình tiên trà tiên bài.

Đây đều là lá mầm tự mình dùng bản thể Ly Tiên xào chế thành, tổng cộng góp nhặt không đến một lượng, là chuyên môn giữ lại hiếu kính Yên lão tổ.

Trà vừa pha, hương trà tươi mát nhất thời tràn ngập ra, tiên vận dạt dào, có năng lượng sinh mệnh tươi mới chất chứa trong đó, làm cho người ta trong nháy mắt tinh thần phấn chấn.

"Trà ngon, trà ngon ~ để cho ta cũng cọ một ngụm. "

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh ngửi thấy mùi trà này cũng biết là thứ tốt, lúc này lại nghiêm mặt lại gần, cố gắng chia một chén canh.

"Ta nói chuyện với hài tử trong nhà, ngươi là một người ngoài thì xem náo nhiệt làm gì."

Sắc mặt Vương Lung Yên lập tức lạnh xuống, tiện tay nắm chặt lồng ngực của hắn, liền hất hắn bay ra ngoài, bàn tay nhỏ nhắn vung lên, cấu tạo Băng Sát huyền khí bàng bạc trong nháy mắt đã tạo thành lá chắn ngăn cách, chỉ để nàng và Thủ Triết nói chuyện.

"Thủ Triết à, ngươi thành thật khai báo, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với Lục Vi sư muội?" Vương Lung Yên uống tiên trà, trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Ngươi đừng có xin lỗi Nhược Lam, nàng vì gia tộc chúng ta hy sinh và cống hiến nhiều lắm."

"Lão tổ tông, ta oan uổng quá." Vương Thủ Triết vội vàng biện bạch: "Ta và Lục Vi tiểu học tỷ thanh bạch, tuyệt đối

không có nửa điểm tư tình. Ta cũng tuyệt đối sẽ không phụ Nhược Lam."

Trước mặt Lung Yên lão tổ tông, cho dù Vương Thủ Triết có năng lực lên trời, đó cũng chỉ là một tiểu bối, một đứa bé. Cũng giống như Vương Phú Quý ở bên ngoài làm mưa làm gió, trở về nhà, đến trước mặt Vương Thủ Triết, chịu giáo huấn cũng phải thành thành thật nghe theo.

"Lục Vi sư muội là Ma Thực tôn giả trùng sinh, điều này nói rõ tiềm lực tương lai của nàng rất lớn, có lẽ có thể thành tựu Chân Tiên cảnh, nhưng điểm này cũng khiến ta có chút lo lắng." Lung Yên lão tổ cau mày, thần sắc rối rắm, "Ma Thực tôn giả dù sao cũng là một trong mười tội phạm truy nã của Thần Triều, ngươi nói sau khi nàng khôi phục trí nhớ, vạn nhất hung tính đại phát thì phải làm thế nào?"

Phải biết rằng, Ma Thực Tôn Giả mặc dù không tính là ma tu chân chính, cũng không giống một loại người trong thập đại tội phạm truy nã giết chóc thành tính, hơi một tí liền khiến cho sinh linh đồ thán, nhưng trong lịch sử nàng cũng là hung danh bên ngoài, dày vò ra không ít thành quả nghiên cứu cực đoan, nếu không cũng sẽ không trở thành tội phạm truy nã.

"Lão tổ tông, ta lại rất tin tưởng Lục Vi tiểu học tỷ. Nàng bản tính thuần phác, chỉ là không có luân lý quan của người thường, một lòng một dạ muốn tiến hành nghiên cứu cực đoan." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Ngài yên tâm, ta sẽ chiếu cố nàng một chút, sẽ không để nàng đi đường cũ. Ngược lại là Tam hoàng tử kia… Lão tổ tông, chúng ta có nên nhân cơ hội này tiêu diệt hắn hay không? Miễn cho hắn cả ngày quấn quít lấy lão tổ tông ngài, còn có khả năng tiết lộ thân phận tiểu học tỷ."

"Chuyện này…" Lung Yên lão tổ do dự một chút rồi lắc đầu. "Thân Đồ Cảnh Minh tuy là hoàng tử Ma Triều, nhưng bản tính không ác. Huống hồ Ma Hoàng rõ ràng là ghét bỏ hắn, nhưng kỳ thật đối với hắn tương đối cưng chiều. Nếu hắn xảy ra chuyện gì, không chừng Ma Hoàng sẽ không bị kích thích, điên cuồng làm ra chút đại sự kinh thiên động địa."

"Lục Vi học muội chính là bí mật Ma Thực tôn giả trọng sinh, ta sẽ đích thân báo cho Đồ Cảnh Minh, để hắn lập lời thề

không được tiết lộ. Ngươi yên tâm, hắn tuy rằng thoát ra nhưng vẫn rất nghĩa khí, sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

“Vậy cứ làm theo ý của lão tổ tông.” Vương Thủ Triết gật đầu, không xoắn xuýt việc này nữa.

Cùng Lung Yên lão tổ lại trò chuyện một lát, sau khi pha trà xong, hắn mới bảo lão tổ tông giải trừ bình chướng Băng Sát.

Thấy thế, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh vừa đi vừa hấp tấp đi tới: “Nhược Băng à, vừa rồi lúc ngươi ném ta ra ngoài, ta không cẩn thận nhặt được một nhánh linh dược. Đây là cơ duyên của ngươi, ngươi nhất định phải nhận.”

Nói xong, hắn liền đưa cho Lung Yên lão tổ một gốc linh dược hỏa hầu ít nhất mấy ngàn năm.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn thoáng nhìn, thấy được Lung Yên lão tổ uống cặn trà còn thừa liền lén lút dùng thần niệm cuốn một cái, chuẩn bị thu lại.

“Thân Đồ Cảnh Minh, ngươi làm gì vậy?” Lung Yên lão tổ nhíu mày lại, vẻ mặt có chút khó nói nên lời.

“Cái này…” Tam hoàng tử trộm đồ bị bắt quả tang, lập tức có chút lúng túng: “Ta đây không phải cần kiệm tiết kiệm sao? Ta thấy Nhược Băng ngươi trà thừa còn có thể nấu trà ngâm cơm gì đó…”

Lung Yên lão tổ mặt đen thui.

Nàng giật lấy bã trà cất đi, sau đó từ trong hai đồng tiên trà Thủ Triết cho phân ra một ít ném cho Tam hoàng tử: “Cầm lấy đi, về sau chớ làm loại chuyện không biết xấu hổ không biết xấu hổ này nữa.”

“Đây, đây là cho ta?” Tam hoàng tử thụ sủng nhược kinh.

“Không muốn thì trả ta!” Lung Yên lão tổ ghét bỏ trừng mắt nhìn hắn.

“Muốn lấy!” Tam hoàng tử vội vàng đem tiên trà cẩn thận thu vào, sau đó ấn lên ngực, mặt tràn đầy hạnh phúc, “Có câu ‘Chân thành chí kim thạch vi khai’, ta liền biết kiên trì của ta là hữu dụng, cái này không phải sao, vậy mà nhận được lễ vật như băng.”

“Ngươi lại đây, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Lung Yên lão tổ gọi hắn đến một bên, cẩn thận nhắc nhở hắn một phen, sau đó lại dặn dò nói: “Chuyện này nếu như ngươi không thể giữ bí mật, cũng đừng trách ta tàn nhẫn vô tình.”

“Nếu như băng ngươi yên tâm.” Tam hoàng tử vỗ ngực phành phạch, “Chuyện này ta nhất định sẽ chôn trong bụng, ngay cả cha ruột mẹ ruột của ta, Ma Hoàng bệ hạ cũng sẽ không nói. Còn có Trác lão bên kia, ta cũng sẽ dặn dò. Nếu hắn dám tiết lộ nửa phần, hắc hắc! Bổn hoàng tử khởi xướng bão táp, cũng không phải đơn giản như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, hắn còn liếc xéo Trác lão.

Trong lòng Trác lão co lại, âm thầm cười khổ.

Tam hoàng tử điện hạ thật đúng là bị Vương Nhược Băng mê đến đầu óc choáng váng.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Vương Nhược Băng này cũng đích xác là đủ ưu tú, trong những nữ tử cùng thế hệ có thể so sánh với nàng chỉ sợ là lác đác không có mấy người. Đến chuyện này, hắn cũng chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, không biết chuyện gì xảy ra.

Nếu không, cái tên thanh niên lỗ mãng như Tam hoàng tử thật sự sẽ nổi giận, sợ là sẽ gặp phải đại họa.

Từ nhỏ nhìn vị tiểu điện hạ này lớn lên, sợ là không có ai hiểu rõ Thân Đồ Cảnh Minh hơn Trác lão cả.

Thân Đồ Cảnh Minh này, ngươi nói hắn ngốc đi, hắn hết lần này tới lần khác lại đặc biệt khôn khéo, nhưng ngươi nói hắn khôn khéo thì có đôi khi hắn lại rất dễ lừa gạt.

Mấu chốt nhất chính là, hắn người này còn nhận thức tử lý, một khi nhận định một việc, mãng lên vậy thì thật sự là cái gì cũng không quan tâm, ngay cả Ma Hoàng bệ hạ có đôi khi đều không chống lại được hắn.

Trác lão tự nhận mình không có năng lực kháng cự Ma Hoàng, đương nhiên sẽ không đối nghịch với hắn.

Huống chi, Tam hoàng tử có thể kết giao với Vương Nhược Băng, tương đương với kết giao với thế lực sau lưng nàng, cũng có quan hệ với Ma Thực tôn giả trùng sinh.

Kết quả như thế, đối với Tam hoàng tử có trăm lợi mà không có một hại.

Nếu hắn thật sự có ý tranh đoạt vị trí Ma Hoàng, những quan hệ này đều là lợi thế của hắn.

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Cũng không biết qua bao lâu, Khí Linh Lan San bên kia cũng ra kết quả, mọi người lần nữa trở về phòng tiếp khách của viện nghiên cứu.

Lúc này Lục Vi tiểu học tỷ đã khôi phục dáng vẻ vốn có, chớp đôi mắt tinh khiết nhìn Vương Thủ Triết: "Sư đệ, ta nhớ ra không ít chuyện, nhưng lại có rất nhiều chuyện không nhớ ra."

Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên, quan tâm hỏi: "Tiểu học tỷ, muội có thể nói cho ta biết chân tướng sự tình không?"

"Thật ra chính bản thân ta cũng không rõ lắm, rốt cuộc mình có phải là Ma Thực Tôn Giả trùng sinh hay không." Lục Vi tiểu học tỷ nhíu mày rơi vào suy tư, vẻ mặt có chút ngơ ngác: "Ta chỉ là mơ hồ nhớ tới, lúc trước vì thí nghiệm ngoại trừ phương thức tái tạo hình dáng luân hồi chuyển thế, đích xác kiến tạo cho mình một tòa viện nghiên cứu trùng sinh, nhưng mà các hạng kỹ thuật còn chưa đủ thành thục."

"Về sau, chúng ta đánh nhau với một đám vực ngoại yêu ma phi thường lợi hại, gặp phải một kẻ đặc biệt lợi hại. Cuối cùng chúng ta đánh lui bọn chúng, nhưng cũng bị thương rất nặng, ngay cả dấu ấn thần hồn hạch tâm của ta cũng sắp tan vỡ rồi, cho nên không thể không vội vàng khởi động kế hoạch trùng sinh."

"Chúng ta là chỉ?" Vương Thủ Triết giật thót tim, vội vàng truy hỏi.

"Không rõ lắm, bởi vì dấu ấn thần hồn bổn nguyên hạch tâm bị thương nghiêm trọng, ta đánh mất quá nhiều ký ức, hơn nữa kỹ thuật trọng sinh còn chưa thành thục, thế nên chuyện ta có thể nhớ tới rất ít, chỉ là mơ hồ nhớ rõ ta còn có mấy người bạn." Lục Vi tiểu học tỷ minh tư khổ tưởng, cũng nghĩ không ra nguyên nhân, vẻ mặt có chút thống khổ.

"Được rồi được rồi, không nghĩ ra thì đừng nghĩ nhiều." Vương Thủ Triết quan tâm vỗ vai nàng: "Có lẽ theo thời gian

trôi qua, ngươi sẽ từ từ nhớ lại.”

“Ngươi đang thương ta?” Lục Vi chớp mắt nhìn Vương Thủ Triết.

“À…” Vương Thủ Triết bị nàng nhìn đến có chút hoảng hốt, nhưng vẫn kiên trì nói: “Coi như vậy đi, chúng ta nói thế nào cũng là người một nhà.”

“Vậy, ngươi có thể cho ta chút nhân tố sinh mệnh của ngươi không? Ta cảm thấy chuyện này rất quan trọng, liên quan đến một thí nghiệm rất quan trọng.” Lục Vi tiểu học tỷ tội nghiệp nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, trong đôi mắt nhỏ kia tràn đầy chờ mong, giống như là một con mèo nhỏ ăn xin.

Còn nữa?

Vương Thủ Triết đen mặt, nghiêm từ cự tuyệt nói: “Tiểu học tỷ, loại chuyện này đừng nhắc lại nữa, ta tuyệt đối sẽ không ủng hộ ngươi làm thí nghiệm này.”

“Ta có thể cho ngươi tiền, ngươi bây giờ không phải thiếu tiền sao?” Lục Vi tiểu học tỷ vẫy tay một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một đống cực phẩm linh thạch chừng mấy chục viên.

Bề mặt những viên linh thạch cực phẩm kia óng ánh sáng bóng loáng, mỗi một viên đều tản ra linh khí nồng đậm, nhìn cực kỳ mê người.

Nhiều linh thạch cực phẩm như vậy?

Vương Thủ Triết “ùng ực” một tiếng, nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn cự tuyệt nói: “Không được không được, đây không phải vấn đề tiền bạc, mà là vấn đề tính nguyên tắc.”

“Chiết Mai hiền đệ, ngươi ngốc quá.” Tam hoàng tử ở bên cạnh nóng nảy, vây quanh Vương Thủ Triết xoay tròn, “Không phải là sinh mệnh nhân tử sao? Ngươi bán cho nàng một chút thì đã làm sao? Đây chính là mấy chục viên linh thạch cực phẩm đấy, ngay cả bảo bối Lăng Hư cảnh cũng ghê gớm, Chân Ma Chân Tiên cũng coi là vật tư tu luyện trọng yếu!”

Đương nhiên Vương Thủ Triết biết giá trị của cực phẩm linh thạch.

Ban đầu ở trong di tích Huyết Tôn Giả cũng chỉ có được chín viên linh thạch cực phẩm, bây giờ Lục Vi tiểu học tỷ vừa mới đào được mấy chục viên, đã sáng chói mắt người.

Nhưng chuyện này, nó không tính như vậy.

Vương Thủ Triết cố nén tâm động, vẫn cự tuyệt: "Ta không bán, muốn bán chính ngươi bán."

Tam hoàng tử động tâm không thôi, thật đúng là nghiêm mặt đi cầu xin Lục Vi tiểu học tỷ: "Cái này, Vi Vi cô nương, ngươi có muốn ta không? Ta có thể bán rẻ một chút, mười miếng, không, tám miếng là được!"

Nhưng mà, còn không đợi Lục Vi trả lời, Lung Yên lão tổ đã nhìn không nổi nữa, túm lấy lưng lão ném người ra ngoài.

Thân Đồ Cảnh Minh nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, "Loảng xoảng" "Bang" liên tiếp xuyên qua phòng ốc liên tiếp mới ngừng lại, cuối cùng bị chôn vùi dưới một đống gạch ngói vụn.

"Như băng, ta sai rồi, ta không bán, không bán còn không được sao?" Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh từ một đống gạch ngói vụn bò ra, toàn thân thê thảm, tội nghiệp.

"Còn dám ăn nói linh tinh, ta sẽ một kiếm gọt đầu ngươi." Đôi mắt phượng của Lung Yên lão tổ sắc bén, cả người tỏa ra hàn ý lạnh lẽo.

"Đúng đúng, Nhược Băng do ngươi định đoạt." Tam hoàng tử mặc dù trong mắt đầy hâm mộ, nhưng cũng không dám nói ra.

Lục Vi tiểu học tỷ ở đây lại ngay cả hứng thú liếc nhìn Tam hoàng tử một cái cũng không có, tiếp tục trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Nếu ngươi ngại không đủ, ta còn có tốt hơn."

Nói xong, nàng lại lật tay một cái, lăng không móc ra ba viên 【Tiên Linh Thạch】.

Toàn bộ Vương thị, cũng từ trong di tích Huyết Tôn Giả đạt được một viên Tiên Linh Thạch, hiện tại vẫn còn treo trong danh sách bảo khố của gia tộc, điểm cống hiến cần trao đổi hoàn toàn chính là con số trên trời.

Đó chính là mồi nhử cao cao tại thượng, đốc thúc tộc nhân, gia tướng, cung phụng cố gắng tích góp điểm cống hiến.

Thủ đoạn này của Lục Vi thực sự quá lớn.

Vương Thủ Triết lập tức bị đập đến mắt nổ đom đóm, suýt nữa thì rơi vào tay hắn.

Hắn dùng hết nghị lực mới miễn cưỡng ngăn cản được dụ hoặc, gian nan vô cùng, khẩn cầu nói: "Tiểu học tỷ, xin tỷ đừng như vậy. Thế giới này, không phải ngươi có tiền là có thể muốn làm gì thì làm."

"Ngu ngốc a, thật sự quá ngu ngốc." Tam hoàng tử bị kích thích đến nước mắt cũng muốn rơi xuống, "Đây chính là ba miếng Tiên Linh Thạch a! Giá cả này, ta bảo đảm ngươi ngay cả Ma Hoàng bệ hạ nhà ta đều có thể mua được. Vi Đại Nữ Thần, nếu không ngươi suy nghĩ một chút về lão tổ tông nhà chúng ta đi, ta có thể giúp ngươi giật dây bắc cầu, còn có thể rút một miếng Trung Giới phí."

"Không cần cân nhắc, ta chỉ cần sư đệ." Lục Vi tiểu học tỷ nghiêm khắc từ chối.

"Đúng rồi, tiểu học tỷ." Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác: "Ngươi lấy đâu ra những cực phẩm linh thạch, tiên linh thạch này?"

"Không phải chỉ là cùng hưởng không gian bảo khố thôi sao?" Lục Vi tiểu học tỷ thuận miệng giải thích, "Bởi vì phòng thí nghiệm rất nhiều, cũng không ở cùng một chỗ, để thuận tiện, tự nhiên cần một cái không gian bảo khố, như vậy vô luận là ở phòng thí nghiệm nào, đều có thể trực tiếp từ trong không gian bảo khố điều lấy tài nguyên."

Bị nàng nói như vậy, Vương Thủ Triết cũng nhớ ra.

Thứ này hắn cũng từng nghe nói ở trong doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ hoàng triều.

Lúc trước, khí linh của tân binh doanh lấy vật tư ban thưởng từ trong bảo khố công cộng. Hắn còn mượn thẻ bug để dùng không ít bảo vật cực phẩm trong bảo khố.

"Tiểu học tỷ sẽ chế tạo loại bảo khố cộng hưởng không gian này?" Vương Thủ Triết lập tức hưng phấn.

Tác dụng của loại bảo khố này rất lớn, nếu như đặt một con đường tồn tại ở các quốc gia, cùng hưởng không gian, há

chẳng phải có thể tiết kiệm được rất nhiều phí vận chuyển?

“Ta cũng không phải chuyên tu Không Gian Chi Đạo, làm sao có thể chế tạo ra thứ này?” Lục Vi tiểu học tỷ đương nhiên lắc đầu, “Hơn nữa tạo ra không gian cộng hưởng này vô cùng tiêu hao tài nguyên, thể tích không gian có thể khai thác bên trong cũng rất nhỏ, mỗi lần tồn trữ tiêu hao cũng không nhỏ. Nếu như không phải đặc biệt đáng giá tiền, đặc biệt trọng yếu vật tư chiến lược, vẫn là đừng dùng cái này, sẽ lỗ vốn đấy.”

Ách… Được rồi.

Lời nói của Lục Vi tiểu học tỷ trực tiếp dùng không gian để vận chuyển một lượng lớn vật tư.

Có điều dù vậy, Vương Thủ Triết cũng cảm thấy thứ này rất hữu dụng, ví dụ như một số đạo khí, Tiên Hoàng lệnh và một số vật tư dùng để bảo mệnh, hoàn toàn có thể tồn tại trong cùng hưởng bảo khố.

Tương lai nếu là tộc nhân quan trọng nào cần dùng, liền có thể thông qua chung bảo khố chu chuyển.

Chỉ tiếc, loại bảo khố cộng hưởng này tựa hồ rất không đơn giản. Cũng không biết là cường giả Chân Tiên cảnh cần chuyên tu Không Gian Chi Đạo, hay là cần cường giả đẳng cấp cao hơn…

Vương Thủ Triết tạm thời kiềm chế suy nghĩ này, lại hỏi Lục Vi tiểu học tỷ: “Vậy công pháp truyền thừa của tiểu học tỷ đã giải quyết chưa? Trong bảo khố có bí điển truyền thừa nào【Chân Tiên Kinh】【Chân Ma Kinh】hay không?”

Kỳ thật từ góc độ quảng nghĩa mà nói, Chân Tiên Kinh, Chân Ma Kinh đều là cùng một cấp bậc bí điển, Chân Ma cùng Chân Tiên cũng là cường giả cùng giai, bất quá mọi người đi đường có chút bất đồng, Ma cùng Tiên cũng không phải là tuyệt đối phân biệt rõ ràng.

Thí dụ như Huyết Tôn Giả chính là điển hình trong đó. Công pháp tu luyện của vị đại lão này rõ ràng là Thánh Cổ Bảo Điển chính thống, lại bởi vì tác phong điên cuồng của bản thân mà bị xếp vào trong Ma Đầu.

“Không có Chân Tiên Kinh.” Lục Vi tiểu học tỷ lắc đầu, sau đó từ trong linh đài lấy ra một quyển bảo điển toàn thân xanh biếc, sinh cơ dạt dào, giải thích nói: “Chỉ có 【Thanh Hoàng bảo điển cấp bậc nửa bước tiên kinh】.”

【Thanh Hoàng bảo điển】? Chẳng lẽ đây là truyền thừa của Thanh Hoàng chân pháp hắn tu luyện lúc trước?

Vương Thủ Triết đầu tiên sửng sốt, sau đó bỗng nhiên cảm thấy không đúng: “Nửa bước tiên kinh? Chẳng lẽ thật sự tu luyện tới Chân Tiên cảnh, cũng không thể thôi diễn bảo điển đến tiên kinh sao?”

Nhớ lúc trước, hắn còn tốn không ít tiền mua truyền thừa Thanh Hoàng chân pháp một lần.

Chỉ là “Thanh Hoàng chân pháp” không hoàn toàn phù hợp với huyết mạch của Vương Thủ Triết, càng không thể phát huy thiên phú huyết mạch của hắn đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Hắn ngược lại không nghĩ tới, năm đó Ma Thực Tôn Giả tu luyện lại là truyền thừa Thanh Hoàng nhất mạch.

“Tiểu tử, ngươi biết cái gì?”

Nghe thấy câu hỏi của Vương Thủ Triết, Lục Vi còn chưa lên tiếng, Thanh Hoàng bảo điển lại không vui.

Nàng vỗ vỗ trang sách, mất hứng nói: “Ai nói cho ngươi biết, tu luyện tới Chân Tiên cảnh thì nhất định có thể đem bảo điển đẩy tới 【Tiên Kinh】】, cái này của ngươi hoàn toàn chỉ có người ngoài nghề mới có hiểu lầm.”

“Mỗi một bản tiên kinh, đại biểu đều là một đầu đại đạo hoàn chỉnh, người thừa kế có thể chỉ điểm có điều kiện một đường thuận lợi đột phá đến Chân Tiên cảnh.”

“Dưới tình huống bình thường, muốn hoàn thành một bản 【Tiên kinh】, hoặc là gặp được một vị đại lão tư chất tuyệt luân, ngộ tính thông thiên, hoặc là phải dựa vào mấy đời truyền thừa giả từ các góc độ khác nhau hoàn thiện, truyền đến càng nhiều đại số, đại đạo sẽ càng hoàn thiện, càng thêm thông suốt, cũng sẽ dần dần trở nên mạnh hơn.”

Vương Thủ Triết bị mắng cũng không tức giận, ngược lại còn cung kính thỉnh giáo: “Vậy xin hỏi tiền bối, nửa bước Tiên kinh và Bảo Điển bình thường có gì khác nhau?”

“Nửa bước Tiên kinh, chính là tối thiểu thăng cấp qua một vị Lăng Hư Bảo Điển Chân Tiên cảnh. Có được Lăng Hư Bảo Điển cấp bậc này, chỉ cần tư chất huyết mạch thích hợp, tài nguyên cũng đầy đủ, người thừa kế chí ít có thể có ba phần tỷ lệ đột phá đến Chân Tiên cảnh.” Thanh Hoàng Bảo Điển giải thích, “Hơn nữa, theo sau đó người thừa kế tấn thăng Chân Tiên cảnh số lượng tăng nhiều, bảo điển cũng sẽ được tiến thêm một bước hoàn thiện, tỷ lệ người sau tấn thăng thành công cũng sẽ trở nên càng ngày càng cao, bởi vì tiền nhân đã thay người đến sau san bằng đường đi. Như thế, ít nhất phải trải qua ba năm đời truyền thừa giả Chân Tiên cảnh, bảo điển mới có thể tấn thăng thành Tiên kinh.”

“Tiên kinh thì khác, nó đại biểu cho một con đường Chân Tiên đã khai phá hoàn thiện, người đến sau chỉ cần từng bước tu luyện, là có thể đi đến con đường Chân Tiên.”

“Về phần bảo điển bình thường, cấp độ kia thì nhiều, bảo điển kém nhất chỉ có thể giúp người ta tấn thăng đến Lăng Hư cảnh sơ kỳ, con đường phía sau phải dựa vào bản thân một chuyến, người đi lần này nhiều, hoặc là gặp được lão đại huyết mạch ngộ tính đều đủ mạnh, bảo điển cũng sẽ từng bước trở nên mạnh mẽ, cho đến khi trở thành nửa bước tiên kinh.”

Một loạt giải thích trật tự rõ ràng của Thanh Hoàng Bảo Điển, nhất thời khiến Vương Thủ Triết hoàn toàn hiểu được sự khác biệt giữa Bảo Điển, nửa bước Tiên Kinh và Tiên Kinh.

Tiên kinh giống như một lão sư giảng bài đặc biệt trâu bò, có nó, ngươi không cần cân nhắc chuyện khác, cứ theo học là được. Nếu như lão sư không đủ lợi hại, vậy thì phải tự mình ngớ ngẩn.

Nói một cách khác.

Nếu Vương Thủ Triết muốn thăng cấp Chân Tiên, dưới tình huống tài nguyên tu luyện đảm bảo dồi dào, hoặc là điểm tư chất huyết mạch của mình đến một trình độ cực kỳ trâu bò, sau đó mang theo Bảo Điển cùng bay…

Hoặc là tìm một bộ bán bộ tiên kinh, liều một lần xác suất.

Đương nhiên, đơn giản nhất vẫn là tìm một bộ 【Tiên Kinh】 đường đường chính chính, để cho Tiên Kinh mang theo hắn bay theo. Mặc dù đối với tu sĩ Huyền Vũ hiện tại mà nói, tìm Tiên Kinh kỳ thật tuyệt không dễ dàng.

Đang lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ.

Mặt đất phòng tiếp khách bỗng nhiên kịch liệt rung động, ngay cả mặt tường chung quanh cũng đang không ngừng lay động, run rẩy. Nếu như không phải toàn bộ vật phẩm trong phòng khách này đều có cấm chế cố định, sợ là đã sớm ở dưới cái chấn động này biến thành một mảnh hỗn độn.

Mà cùng lúc đó.

Chỗ sâu sở nghiên cứu cũng truyền đến một trận tiếng vang lớn "Leng keng loảng xoảng".

Thấy thế, giọng nói linh tiêu của khí linh đột nhiên biến đổi: "Không hay rồi, quái vật kia lại thức tỉnh rồi!"

…

Chương 164: Thủ Triết vui mừng! Nửa bước Chân Ma thực!

…

Nhìn thấy phản ứng này của khí linh, những người còn lại ở đây đều sửng sốt.

“Quái vật?” Vương Thủ Triết nhíu mày hỏi: “Sở nghiên cứu của chúng ta thế mà còn có quái vật?”

“Đương nhiên là có rồi.“Khí tức của Khí Linh Lan San là lẽ đương nhiên: “Ngươi từng thấy trong di tích cổ đại nào không có quái vật chiếm cứ? Người đến sau không được trải qua khảo nghiệm trùng trùng điệp điệp mới có thể nhận được hồi báo phong phú sao?”

“…”

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Ngươi nói rất có lý.

“Nhưng mà ta mơ hồ nhớ được, sở nghiên cứu Lục Ma chúng ta không phải chỉ trồng được một ít linh thực linh dược, còn có năng lượng bồi dưỡng để chuyển đổi dây leo sao?” Lục Vi tiểu học tỷ có chút buồn bực, “Những thứ này đều không thể gọi là ‘quái vật’ đúng không? Chẳng lẽ, là bị quái vật từ bên ngoài xông vào chiếm cưu sào?”

“Khởi bẩm Tôn Giả đại nhân.” Khí Linh giải thích, “Từ sau khi sở nghiên cứu của chúng ta nhận được mệnh lệnh của ngài đóng cửa lại, liền không còn có người ngoài nào tiến vào sâu trong căn cứ nghiên cứu nữa. Con quái vật đó được sinh ra ở bên trong sở nghiên cứu của chúng ta.”

“Chẳng lẽ… Là gốc dị vực ma đằng mà ta bồi dưỡng thành công tiến hóa?” Lục Vi tiểu học tỷ dường như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên mừng như điên: “Thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, mất hết công phu! Oa ha ha ha ha, ta tại sao lại cao hứng như vậy?”

Lục Vi tiểu học tỷ mỉm cười, chợt mê hoặc.

“Đó là bởi vì, Tôn Giả đại nhân ngài đã ôm hi vọng rất lớn đối với cây dị vực ma đằng kia. Vì nuôi trồng nó, còn đặc biệt hao phí món tiền khổng lồ kiến tạo viện nghiên cứu Lục Ma.” Khí Linh rã rời giải thích nói, “Tuy rằng ký ức của ngài tổn thất rất nhiều, nhưng bản năng vẫn sẽ vì vậy mà cảm thấy cao hứng. Chỉ có điều, ta không thể không tiếc cho Tôn Giả đại nhân, thí nghiệm của ngài vẫn thất bại.”

“Ách…” Lục Vi tiểu học tỷ im lặng.

“Sau khi chúng ta đóng cửa viện nghiên cứu, gốc ma đằng dị vực kia dần dần mất đi khống chế, rất nhiều nghiên cứu viên đều mất mạng vì nó. Sau đó nó cắn nuốt các loại linh dược linh thực xung quanh, còn có Tiên Linh Mạch cùng địa mạch ma sát mà ngài cấy ghép ra.” Khí Linh Lan San giải thích, “May mắn, lúc trước ngài vì phòng ngừa vạn nhất, chuyên môn bồi dưỡng xung quanh ruộng thí nghiệm của nó, bố trí hệ thống phòng ngự, lúc này mới hạn chế sự sinh trưởng của nó. Bất quá hôm nay, trong viện nghiên cứu của chúng ta, phàm đồ vật có thể thôn phệ đều đã sớm bị nó cắn nuốt hết, nuốt không thể nuốt được nữa, nó cũng vì vậy mà không thể không tiến vào trạng thái hôn mê để giảm xuống.”

Ngủ đông là thiên phú năng lực của tất cả chủng loại dị thực, cũng là một loại thủ đoạn bảo tồn sinh cơ của chúng.

“Bất quá, nó cứ cách một đoạn thời gian lại thức tỉnh một lần, chỉ cần vừa thức tỉnh, liền sẽ điên cuồng đánh vào hệ thống phòng ngự bên trong viện nghiên cứu của chúng ta, trốn ra bên ngoài trời đất rộng lớn. Nhiều năm như vậy, hệ thống phòng ngự của viện nghiên cứu Lục Ma chúng ta đã dần dần ăn không tiêu rồi.”

“Coong!” “Leng keng!”

Trong lúc nói chuyện, ở chỗ sâu trong sở nghiên cứu của dị vực ma đằng còn đang điên cuồng đánh sâu vào hệ thống phòng ngự. Mặt đất và vách tường tiếp đón của phòng càng ngày càng run rẩy dữ dội, ngay cả linh mộc rường cột ở các nơi cũng bắt đầu nứt ra những vết nứt “Rắc rắc rắc”.

“Khí Linh Lan San, con quái vật kia rốt cuộc lợi hại cỡ nào?” Vương Thủ Triết càng nghe, chân mày càng nhíu chặt, nhịn

không được hỏi: “Sở nghiên cứu của chúng ta còn có thể chống đỡ bao lâu?”

“Tương đương với bậc mười hai…” Khí Linh Lan San không nhanh không chậm nói: “Không chịu nổi nữa.”

Mười hai giai?

Mọi người có mặt tại đây đều biến sắc.

Linh thực thập nhị giai, cái này tương đương với Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ nhân loại. Ba vị Lăng Hư cảnh đại lão ở đây liên thủ, có thể đánh thắng hay không còn là ẩn số.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lại bắt được một trọng điểm khác, sắc mặt trong nháy mắt căng thẳng: “Không chịu nổi” là có ý gì? Hỏi ngươi còn có thể chống đỡ…”

Y mới nói được một nửa, chợt nghe “Ầm ầm” một tiếng, mặt tường phòng tiếp khách nổ ầm ầm.

Trong gạch đá tứ tán vẩy ra, một cây dây leo màu đen to lớn từ sau tường ầm vang ra, lấy thế không thể địch nổi hung hăng đập xuống đám người trong phòng khách.

Khoảnh khắc đó, ma uy đáng sợ như sóng lớn ngập trời quét qua.

Dưới uy thế đáng sợ nghiền ép, ngay cả không gian xung quanh cũng không chịu nổi, nứt vỡ từng khúc.

Không có ai hoài nghi, nếu thật sự bị dây leo này vỗ trúng, dưới Thần Thông cảnh tuyệt đối không có lý nào may mắn còn sống sót!

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Cũng may, hiện trường đến cùng còn có ba vị cường giả Lăng Hư cảnh là Trác lão, Thanh Hoàng Yêu Đế cùng với Cơ Nguyệt Nhi. Bọn họ lập tức phản ứng lại, từng người nhanh như chớp lướt lên không trung, tránh được một kích trí mạng kia.

Dây leo to lớn một kích thất bại, hung hăng đập vào trong phòng tiếp khách, toàn bộ phòng khách lập tức biến thành một mảnh phế tích.

Trên không trung, mọi người phục hồi lại tinh thần nhìn xuống phía dưới, nhất thời đồng loạt hít một hơi lãnh khí.

Quả nhiên là quái vật.

Chỉ thấy trên mặt đất, trong di tích, dây leo màu đen vô biên vô hạn, gần như tràn ngập mỗi một tấc không gian mà tầm mắt bọn họ có được. Bọn chúng như cuồng xà loạn vũ điên cuồng vặn vẹo, bắt đầu khởi động, dây leo thô to mấy trượng điên cuồng đập phá bốn phía, kiến trúc nghiên cứu viện bị giày vò thê thảm.

Đáng sợ nhất là thần niệm của nó hỗn loạn vô tự, tràn đầy lệ khí cuồng bạo, giống như ma vật không có lý trí, hung diễm ngập trời, căn bản không cách nào câu thông.

"Tiểu học tỷ, tỷ nhìn tỷ xem, có nghiên cứu được những thứ gì không? Dị vực ma thực? Không phải là thực vật ngoài hành tinh sao?" Đôi má Vương Thủ Triết co giật: "Thứ đồ chơi này nếu chạy ra ngoài, nếu như chạy vào trong thành thị, thì chính là sinh linh đồ thán, nếu trốn vào rừng sâu núi thẳm, đó chính là như cá vào biển, càng ngày càng không thể vãn hồi, tiếp tục phát triển, ngay cả Tiên Hoàng Ma Hoàng cũng chưa chắc có biện pháp bắt hắn."

Vương Thủ Triết vẫn luôn cảm thấy Lục Vi tiểu học tỷ nghiên cứu quá mức điên cuồng, có không ít tư tưởng đều tương đối nguy hiểm, không ngờ trước khi nàng trọng sinh còn khoa trương hơn bây giờ.

"Ta đã cân nhắc đến điểm này, cho nên mới đem sở nghiên cứu xây ở trên đảo nha." Lục Vi tiểu học tỷ ngược lại có chút ủy khuất, "Huống chi lúc trước ta rất lợi hại, loại trình độ gia hỏa này hai ba lần là có thể thu thập. Ngươi không thể bởi vậy mà hoài nghi năng lực nghiên cứu của ta. Nếu ngươi không cần tiền, có thể đưa ra những điều kiện khác, ta đều có thể đáp ứng ngươi."

Lại còn không có buông tha?!

Vương Thủ Triết đau đầu vạn phần, lại càng thêm kiên định tín niệm của mình, kiên trì cự tuyệt: "Chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp thu thập con quái vật này trước đi."

Nhưng mà.

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống.

Cây ma đằng cấp mười hai bắt đầu thu thập mọi người.

Vô số dây leo khổng lồ bay lên trời, trực tiếp xé rách không gian lăng không bay tới. Trên thân dây leo tráng kiện vô cùng kia tràn ngập ma khí, ma uy bành trướng mãnh liệt tràn ngập toàn bộ bầu trời, phảng phất ngay sau đó sẽ đập chết toàn bộ bọn họ.

Tư thế kia, rõ ràng là đang theo dõi bọn họ.

Các Lăng Hư đại lão thần sắc rùng mình, vội vàng mang theo người không ngừng né tránh.

"Thủ…" Thanh Hoàng yêu đế dẫn theo Cửu Âm ma sứ và Lung Yên lão tổ không ngừng né tránh trên không trung, trong đôi mắt phượng khó có thể lộ ra một chút lo lắng: " triết Mai, cây ma đằng này sợ là đã không chỉ đơn giản là thập nhị giai sơ kỳ, ba vị Lăng Hư cảnh chúng ta dù liên thủ cũng không nhất định có thể chống đỡ được nó, huống chi còn muốn mang theo các ngươi, căn bản không thể nào là đối thủ của nó."

"Không sai. Ma đằng này nội tình phi phàm, rất khó đối phó." Cơ Nguyệt Nhi mang theo Vương Thủ Triết và Lục Vi thực lực yếu nhất trong ba vị Lăng Hư cảnh, càng bó tay bó chân, biểu tình trên mặt cũng ngưng trọng nhất: "Manh Mai, ngươi mau nghĩ biện pháp đi."

Thật ra Cơ Nguyệt Nhi có chút không dám toàn lực ứng phó, chỉ sợ bộc lộ ra công pháp và huyết mạch của mình, khiến cho Trác lão và Tam hoàng tử sinh nghi, sau đó đoán ra thân phận thật sự của nàng, mang đến phiền toái cho Vương Thủ Triết.

Trác lão chỉ dẫn theo một mình Thân Đồ Cảnh Minh, ngược lại coi như thành thạo. Chỉ là nghe được lời hai nàng nói, ông ta không khỏi nhìn Vương Thủ Triết một cái, như có điều suy nghĩ.

Trước đó hắn đã lờ mờ phát hiện ra, cảm thấy đám người này dường như là do Vương Triết Mai này cầm đầu, bây giờ càng xác định hơn.

Điều này làm cho hắn tương đối ngoài ý muốn.

Lăng Hư cảnh cường giả là cường giả gần với Chân Tiên Chân Ma cảnh trên thế giới này, địa vị và quyền nói chuyện đương nhiên không cần phải nói.

Trong lúc khẩn cấp như thế, hai vị cường giả Lăng Hư cảnh lại không hẹn mà cùng lựa chọn để Vương Triết Mai quyết định, có thể nghĩ địa vị của hắn ở trong lòng hai người.

Người này, sợ là không đơn giản như hắn biểu hiện ra ngoài vậy.

"Trác lão, làm phiền ngài dẫn Tam hoàng tử rời đi trước, đi về phía bắc." Lúc này, Vương Thủ Triết chợt cao giọng mở miệng: "Ta với lão tổ tông, thu hút nó đi về phía nam."

"Không được!" Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lên tiếng phản đối kịch liệt: "Không thể vì thân phận tôn quý của ta mà hi sinh Nhược Băng với ngươi! Muốn chết thì cùng ngươi chết, muốn cùng sống. Cùng lắm thì ta liều mạng bị mắng một trận, bắt hắn tới xử lý ma đăng."

Vô cùng rõ ràng, trên người Tam hoàng tử cũng có Ma Hoàng lệnh.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Cái này nếu thật để cho hắn đem Ma Hoàng triệu hồi ra, vạn nhất để Ma Hoàng nhận ra hắn chính là lão tổ gia gia của Vương Phú Quý, một hơi đổ lên đầu hắn thì làm sao bây giờ?

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết nháy mắt với Lung Yên lão tổ một cái.

Người ngây ngốc như vậy, cũng chỉ có Lung Yên lão tổ mới có thể bắt được hắn.

"Thân Đồ Cảnh Minh, Triết Mai nhà ta bảo ngươi cút, ngươi mau cút đi!" Lung Yên lão tổ lạnh mặt nổi giận nói: "Bớt ở đây vướng chân vướng tay, để chúng ta không thi triển thủ đoạn được."

"Như băng a ~" Tam hoàng tử cảm động đến rối tinh rối mù, nước mắt lưng tròng nói: "Ta trăm triệu lần không nghĩ tới, nguyên lai ngươi lại quan tâm ta như thế. Vì ta, lại nguyện ý tự mình hi sinh."

“Từ nay về sau, ngươi sinh là của ta. Không, ta sinh là người của ngươi, chết là của quỷ ngươi.”

Dứt lời, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh không chỉ không có ý định rời đi, ngược lại xúc động móc ra Ma Hoàng lệnh, chuẩn bị mang Ma Hoàng ra.

“Trác lão!”

Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ cùng uống một tiếng.

“Lão hủ hiểu rồi.” Trác lão nhân ngẩng đầu, lúc này một tay cuốn lấy Tam hoàng tử, giơ tay xé rách không gian.

Dưới tình huống bình thường, di tích Chân Tiên có thể hạn chế Lăng Hư cảnh xé rách không gian, nhưng giờ phút này hệ thống phòng ngự của viện nghiên cứu Lục Ma sớm đã bị ma đằng thập nhị giai kia hủy đi thất linh bát lạc, hiệu quả hạn chế tự nhiên cũng tương đương với không có.

Trác lão mang theo Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh xuyên qua không gian kép, nhanh chóng bỏ chạy về phương bắc.

Chỉ có tiếng gào thét bi tráng của Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh từ trên bầu trời xa xa truyền đến: “Nhược Băng, ta thực xin lỗi ngươi! Ta sẽ quay lại!”

Tốc độ độn của Trác lão cực nhanh, chỉ trong chớp mắt liền biến mất hoàn toàn.

Thiếu đi Tam hoàng tử ở chỗ này vướng tay vướng chân, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng có thể an tâm chỉ huy, mọi người cũng có thể thỏa thích phát huy.

“Cơ tiền bối, Thanh Hoàng tiền bối, làm phiền các ngươi dẫn ma đằng này ra di tích. Bên ngoài có viện binh của chúng ta.” Vương Thủ Triết mở miệng chỉ huy: “Lão tổ, Cửu Âm ma sứ, tiểu học tỷ, các ngươi đều đến bên cạnh ta.”

Nói xong, gã vẫy tay một cái, ba tấm thuẫn hiện lên quanh người gã, thuần thục tạo thành một thuẫn trận.

Lung Yên lão tổ thấy thế, lúc này liền cùng Cửu Âm ma sứ, còn có Lục Vi tiểu học tỷ cùng nhau tiến vào trong Thuẫn Trận.

Mà Cơ Nguyệt Nhi và Thanh Hoàng Yêu Đế rốt cuộc cũng rảnh tay, thong dong "câu dẫn" cây Ma Đằng kia.

Thanh Hoàng yêu đế vốn cực kỳ am hiểu tốc độ, mà Cơ Nguyệt Nhi cũng tạm thời được 【Huynh ảnh】Vương Bảo Lực của Vương Thủ Triết gia trì, tốc độ chỉnh thể thậm chí còn nhanh hơn Thanh Hoàng yêu đế nửa bậc.

Mà gốc ma đằng dị vực này tuy rằng thập phần cường đại, trong trận địa chiến ngay cả hai vị Lăng Hư cảnh cường giả cũng không dám khinh suất phong kích, nhưng phương diện di động tốc độ lại là điểm yếu của nó.

Hai người vừa đánh vừa ngoắc, rất thuận lợi lừa nó ra khỏi di tích, cũng một đường đi về phía nam.

Dưới tình huống bình thường, "Dẫn quái" tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhưng Ma Đằng dị vực này tính tình cực kỳ nóng nảy, hơn nữa ý thức vô cùng hỗn loạn, gần như hoàn toàn bị bản năng điều khiển, toàn tâm toàn ý muốn cắn nuốt đám người Vương Thủ Triết, cho dù dọc đường đều là biển cả, nó cũng không sợ hãi chút nào, nửa trôi nửa lơ lửng liền đuổi theo đám người Vương Thủ Triết.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến kỹ năng xuất sắc của đám người Vương Thủ Triết.

Dẫn quái mà, quan trọng nhất chính là một chữ —— "Dẫn".

Ngươi đến đây không ngừng để cho Ma Đằng Dị Vực cảm giác được sắp không sắp được con mồi rồi, chỉ cần thêm một liều sức là có thể bắt được, sau đó hưởng dụng mỹ mỹ mãn.

Trong quá trình này, không thể để cho cổ sức mạnh này của ma đằng dị vực bị tiết ra ngoài, không thể làm cho nó cảm thấy không có hi vọng mà rút lui, cần phải sử dụng đến các loại kế sách khác nhau.

Dựa vào "Dẫn" tự quyết, hao phí nguyên ngày, mấy người chậm rãi dẫn dị vực ma đằng đến hải vực mục tiêu.

Ở đây thế biển rộng rãi, lại phiêu đãng khói đen lượn lờ không dứt.

Đến nơi này, đám người Vương Thủ Triết cuối cùng cũng dừng lại.

Ma đằng dị vực đã sớm mất đi kiên nhẫn, thấy có cơ hội có thể lợi dụng, lúc này liền táo bạo mà xông tới, muốn thôn phệ tất cả mọi người.

Nhưng mà, không đợi nó nhào tới trước mặt đám người Vương Thủ Triết, trong sương đen xung quanh đã truyền đến giọng nói già nua mà mạnh mẽ của Triêu Dương Vương: "Thủ Triết, ngươi đi di tích một chuyến, ngược lại dẫn tới một con quái hoang dã rất lớn. Đẳng cấp ma đằng này rất cao, khó đối phó."

"Cho nên mới cần mọi người cùng nhau liên thủ thu thập nó."

Vương Thủ Triết cười cười, thần sắc lạnh nhạt.

Trong quá trình "Dẫn quái", hắn và Lục Vi tiểu học tỷ đã mấy lần thử câu thông với nó, nhưng đều chỉ nhận được công kích cuồng bạo làm đáp lại.

Thức tỉnh lý trí thất bại, vậy cũng chỉ có thể giết chết nó trở thành vật liệu.

Trong lúc nói chuyện, Long Kình Vương Long Tinh Tinh, Nguyên Thủy lão tổ Long, Khương Chấn Thương, cùng với một cỗ phân thân của Đế Hưu đều nhao nhao hiện thân từ trong sương mù đen.

Cộng thêm vốn là Thanh Hoàng Yêu Đế và Cơ Nguyệt Nhi, số lượng cường giả Lăng Hư cảnh ở đây trong nháy mắt đạt đến sáu người.

Một đám đại lão Lăng Hư cảnh từng người chiếm cứ một phương vị, bắt đầu đối với ma đằng dị vực tiến hành thảm vô nhân đạo vây xem.

"Ma đằng thật tráng kiện, xúc tu rất nhiều a, dạng này cũng quá khó coi ~ "

"Ta dám khẳng định, đây không phải chủng loại của thế giới này của chúng ta."

"Gia hỏa này, đều tương đương với Lăng Hư cảnh hậu kỳ đi? Thật hiếm thấy, Ma Thực muốn lớn như vậy cũng không dễ dàng. Đáng tiếc, gặp được chúng ta."

Mấy vị đại lão Lăng Hư cảnh đều biểu hiện hứng thú dạt dào, biểu tình trên mặt cũng không thấy chút khẩn trương nào, ngược lại tương đối thoải mái thoải mái, giống như là đang đi ra ngoài đạp thanh vậy.

Trên người mỗi một người bọn họ, đều tản ra uy áp đáng sợ thuộc về cường giả Lăng Hư cảnh.

Lục đạo uy áp liên kết thành mảnh, nhất thời ngay cả không gian đều giống như bị bọn họ triệt để trấn áp.

Trong lúc nhất thời, trong thiên địa gió lặng mây nghỉ, không khí phảng phất trở nên sền sệt ngưng trệ, khiến người ta cơ hồ không cách nào hô hấp.

Dị Vực ma đằng vừa rồi còn cực kỳ ngông cuồng, bản năng cảm giác được uy hiếp cực lớn, vô số dây leo vô cùng tráng kiện đồng loạt cứng đờ trên không trung.

Nó trợn tròn mắt.

Nhiều gia hoả lợi hại như vậy, đây là sắp lạnh rồi!

“Khụ khụ! Chư vị trò chuyện gần xong rồi.” Vương Thủ Triết ho khan một tiếng, nhắc nhở chư vị đại lão: “Xử lý nó sớm một chút, di tích này của chúng ta coi như là đả thông.”

Sau tiếng ra lệnh.

Cuối cùng các đại lão Lăng Hư bài cũng ngừng nói chuyện phiếm, bắt đầu tiến hành vây đánh tàn nhẫn nhân đạo với ma đằng dị vực. Trong lúc nhất thời, tình hình chiến đấu trở nên kịch liệt, hài cốt của ma đằng không ngừng bay lượn xung quanh.

Mà đám người Vương Thủ Triết thì vì an toàn mà lui ra xa, bảo trì ở khoảng cách an toàn xa xa quan sát.

Tuy nhiên, cho dù cách xa như vậy, bên cạnh Vương Thủ Triết vẫn có ba tấm khiên quanh quẩn hắn không ngừng xoay tròn bay múa, phòng hộ hắn không lọt gió.

“Cái này cái này…” Liễu Thần Thông bảo thuẫn thấy một màn an toàn này, rốt cuộc không nhịn được lẩm bẩm, “Gia chủ đại nhân, thế này xong rồi?”

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Vương Thủ Triết liếc hắn một cái.

“Từ lúc ta đi theo gia chủ đại nhân tới nay, còn chưa chính thức chịu qua một kích, chưa từng bày ra tác dụng chân chính của một món thần thông bảo thuẫn.” Liễu An An ngữ điệu rối rắm, cũng không biết là vui mừng hay thống khổ, “Nếu không, ngài tiến lên phía trước một chút? Để cho ta hoài niệm một chút kiếp sống phòng ngự của bảo thuẫn? Thoáng cái, cho dù là chịu một chút cũng tốt.”

“Làm vậy sao được?” Vương Thủ Triết nghiêm túc từ chối: “Thực lực gốc ma đằng dị vực kia vẫn rất mạnh, vạn nhất nó giãy dụa trước khi chết, còn có chiêu lớn gì thì làm sao bây giờ? Ta thân là chủ gia đình, gánh nặng trên vai rất nặng, sinh mệnh của ta, không chỉ thuộc về một mình ta.”

“… ” Liễu An An có loại cảm giác muốn khóc, “Nếu không, ngươi cũng đừng lên nữa. Ta tự mình bay qua một cái khiên đánh cái gì đó, cũng thể hiện một chút cảm giác tồn tại.”

“An toàn! Ý thức an toàn của ngươi đi đâu rồi?” Vương Thủ Triết xụ mặt, nghiêm nghị phê bình: “Thân là một bảo thuẫn, quan trọng nhất là thủ hộ chứ không phải tiến công. Ngươi đi lên Thuẫn Kích, đích thật là sướng, đã nghiền rồi, nhưng ta thiếu một tấm thuẫn này của ngươi, phòng ngự liền có khe hở. Vạn nhất chung quanh có địch nhân đánh lén ta, chẳng phải là có tai họa ngầm an toàn?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Vương tanker cũng hùng hồn gia nhập đội ngũ phê bình: “Cái khiên không chịu nổi tịch mịch, không phải một tấm chắn tốt. Đây chính là những lời ngươi đã dạy năm xưa, chính ngươi không nhớ rõ sao? Chủ nhân, ta đề nghị hạ hàng an toàn vào danh sách thứ hai, để ta đảm nhiệm vị trí chủ thuẫn.”

“Cái thằng oắt con tanker này, uổng cho ta che chở ngươi dạy bảo nhiều năm như vậy, thời khắc mấu chốt dám bán đứng ta!” Liễu An Toàn tức giận không nhẹ, “Ta đây là không chịu nổi tịch mịch sao? Ta đây là đang dò xét thử xem gia chủ đại nhân có bay bổng hay không. Kết quả rất rõ ràng, ý thức an toàn của gia chủ đại nhân dưới sự dạy bảo nhiều năm của ta quả nhiên không gì phá nổi, không có góc chết.”

Hai tấm bảo thuẫn một già một trẻ một bên vờn quanh Vương Thủ Triết phi hành, một bên bắt đầu miệng pháo công kích lẫn

nhau, trong lúc nhất thời ầm ĩ khí thế ngất trời, nghe được tấm khiên đạo khí bên cạnh 【Hám thiên thuẫn】 cảm xúc phức tạp khó hiểu.

Ban đầu Hám Thiên Thuẫn của hắn là đạo khí trấn quốc của nước Yến, địa vị vô cùng tôn sùng, hưởng thụ sự sùng bái và che chở của cả nước. Không ngờ, sau khi bị bắt lại gián tiếp rơi vào tay gia chủ Vương thị hiện tại.

Vốn trong lòng hắn còn đang thấp thỏm không yên rốt cuộc chủ nhân mới là người như thế nào.

Lại chưa từng nghĩ tới, kỳ hoa như thế.

Chẳng lẽ nói, hắn đường đường là Hám Thiên Thuẫn, đời này lại muốn sớm trải qua kiếp sống về hưu rồi sao?

Ngay khi hai bảo thuẫn Thần Thông đang tranh cãi ầm ĩ, cuộc chiến vây quét của ma đằng dị vực bên kia cũng đã tuyên bố kết thúc.

Sư tử cường tráng hơn nữa cũng không chống lại được một đám đại lão vây công. Dưới sự vây đánh vô nhân đạo, nó mấy lần muốn chạy trốn cũng không thành công, cuối cùng trực tiếp bị đánh thành vô số khúc, phiêu diêu trên mặt biển.

Nguyên Thủy Thanh Long, Long Kình nhất tộc, cùng với hạm đội thiết giáp của Vương thị dọc theo đường đi đều đã quen thu thập, thấy chiến đấu chấm dứt, không cần người phân phó liền tự giác bắt đầu giải quyết tốt công việc vớt. Mà một đám đại lão hoạt động gân cốt xong, thì lại chạy về trong khoang thuyền bắt đầu chơi mạt chược.

Vương Thủ Triết là tổng chỉ huy phó bản cũng thực sự không có chuyện gì làm, dứt khoát lôi kéo Lung Yên lão tổ tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm, thuận tiện câu thông với Lục Vi tiểu học tỷ cấp độ sâu một chút, xem nàng có thể nhớ tới một số chuyện thời kỳ Thần Vũ hoàng triều hay không.

Nào ngờ, Lục Vi tiểu học tỷ đã tìm về một phần trí nhớ, so với thời điểm không tìm về trí nhớ thì không có gì khác nhau.

Ma Thực tôn giả, nói toạc ra chính là một người ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ biết nghiên cứu kỹ thuật trạch. Lục Vi hồi tưởng lại

ký ức ngoại trừ phỏng đoán chính là thí nghiệm, bằng không chính là chiến đấu với yêu ma ngoại vực.

Kỹ thuật trạch có chồng thêm thì cũng chỉ biến thành một tòa nhà kỹ thuật lợi hại hơn mà thôi.

Điểm khác biệt duy nhất đại khái chính là, trước kia khi Lục Vi và Vương Thủ Triết lải nhải về kỹ thuật sinh hóa, hắn miễn cưỡng còn có thể nghe hiểu một chút, nhưng bây giờ đã hoàn toàn nghe không hiểu.

Thời gian từng chút trôi qua.

Theo tiếng vớt, thể xác ma đằng bị tàn phá đã tràn đầy khoang thuyền.

Những thứ này đều là tài liệu đỉnh tiêm đến từ dị thực cấp mười hai, dưới tình huống bình thường cho dù đem Đế Hưu tiền bối và Ngộ Đạo tiền bối nhổ trụi cũng không lấy được nhiều như vậy, có thể để cho Vương thị lập vài hạng mục nghiên cứu tốt, vui vẻ một hồi.

Đây chính là chỗ tốt khi mang theo quân đội đến di tích, ngay cả thu thập chiến lợi phẩm cũng không cần tự mình động thủ.

“Thái gia gia.”

Sau khi phó đoàn trưởng Vương An Tín của dân binh đoàn được thả ra từ Tàng Binh Tháp, cũng gia nhập đội ngũ đánh bắt.

Hắn cầm một đống lớn tinh thạch đủ màu, chạy tới tìm Vương Thủ Triết hỏi: “Đây đều là tinh thạch tìm được ở chỗ hạch tâm ma đằng, ngài xem một chút xem có tác dụng gì? Còn nữa, đây là hạch tâm của ma đằng, ngài xem xem xử lý như thế nào?”

Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái.

Ngươi đây không phải là có chủ tâm đến làm khó dễ ta sao? Ta cũng không phải nhân viên kỹ thuật, có thể nghiên cứu ra trò trống gì?

“Trung tâm ma đằng?”

Lục Vi tiểu học tỷ thật ra cảm thấy rất hứng thú, một tay liền hút lấy hạch tâm ma thực chỉ to bằng nắm tay, có hình bầu dục

kia, ánh mắt hưng phấn không thôi: “Ta còn tưởng rằng thí nghiệm Phệ năng ma đằng đã hoàn toàn phá sản, không nghĩ tới còn để lại hạt giống. Quá tốt, ta có thể một lần nữa thí nghiệm lại.”

Còn nữa?

Bây giờ Vương Thủ Triết vừa nghe thấy Lục Vi tiểu học tỷ nói hai chữ “Thí nghiệm” liền ong ong đau đầu.

Hắn vội vàng giật lấy ma đằng hạch tâm: “Tiểu học tỷ, bây giờ tỷ vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng thực vật gì đó vẫn là để ta đi.”

Lục Vi tiểu học tỷ suy nghĩ một chút, miễn cưỡng gật đầu: “Cũng tốt, trình độ văn hóa của ngươi tuy rằng kéo khố, nhưng mà huyết mạch thiên phú so với ta càng thích hợp bồi dưỡng Phệ Năng Ma Đằng hơn. Ai ~ ta tại sao lại không có huyết mạch chất lượng tốt như ngươi chứ? Huyết mạch này đặt ở trên người của ngươi, thật sự là phí phạm của trời, giống như một đóa hoa tươi cắm vào…”

“Tiểu học tỷ, Phệ Năng Ma Đằng này rốt cuộc là cái gì? Không nói rõ ràng, ta cũng không dám bồi dưỡng.” Gân xanh trên trán Vương Thủ Triết giật giật, vội vàng ngăn cản nàng tiếp tục thẳng thắn.

“Đây là ma đằng mà ta tìm được khi thám hiểm ở dị vực.” Lục Vi tiểu học tỷ giải thích, “Đặc tính lớn nhất của nó chính là thích thôn phệ nguồn năng lượng, hơn nữa sẽ chuyển hóa nguồn năng lượng này thành kết tinh thể. Nó cái gì cũng thôn phệ hết, cái gì linh khí, ma khí, linh mạch, còn có các loại sinh vật có thể… ta đã từng lấy chút ít, bồi dưỡng ra một loạt dây leo, trong đó thành công nhất chính là Thị Huyết Đằng Mạn.”

“Thị Huyết Đằng Mạn?” Vương Thủ Triết lập tức nhớ tới “Ái sủng của mình đã bị biên giới hóa, “Thị Huyết Đằng Mạn hình như là bị Thần Vũ hoàng triều thừa nhận? Vậy ngươi làm sao lại bị truy nã?”

“Đúng vậy, ngay từ đầu ta đã làm việc cho Thánh Hoàng, chuyên môn nghiên cứu các loại linh thực. Chờ đã, vì sao ta phải gọi hắn là lão cẩu?” Lục Vi tiểu học tỷ vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, “Đúng vậy, thật là kỳ quái, ta sao lại bị truy nã chứ?

Nhà kỹ thuật thành thật như ta cũng bị truy nã, nhất định là lão già Thánh Hoàng kia không đúng.”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Ngươi có thể bị Thánh Hoàng truy nã, khẳng định là làm ra đại sự kinh thiên động địa gì.

Mà thôi mà thôi! Tầng đứt gãy của lịch sử thật sự quá nghiêm trọng, rất nhiều chuyện năm đó đều đã sớm bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử, lúc này truy cứu quá khứ cũng vô ích, vẫn nên tốn nhiều tinh lực một chút, hảo hảo ở chung với nàng nhiều một chút, uốn éo tam quan của nàng đi.

“Ta muốn bồi dưỡng nó, liệu có vấn đề gì không?” Vương Thủ Triết do dự nhìn hạch tâm ma đằng.

“Không có vấn đề gì.” Lục Vi tiểu học tỷ thề thốt cam đoan, “Đây là nửa bước Chân Ma thực, dưới tình huống bình thường có thể phát triển đến thập nhị giai đỉnh phong, vận khí tốt còn có thể đột phá đến thập tam giai. Kỳ thực nó rất có linh tính, có thể là bị giam lâu, ý thức xảy ra vấn đề.”

“Hiện giờ bản thể của nó bị hủy, ý thức cũng triệt để sụp đổ, cho dù trồng lại một lần nữa thì trí nhớ cũng trống rỗng giống như trẻ sơ sinh, làm sao giáo dục hoàn toàn quyết định bởi ngươi.”

Câu nói cuối cùng đã đả động Vương Thủ Triết.

Nhà chúng ta chính là gia tộc có tộc học ưu chất, bồi dưỡng một chút tam quan còn không đơn giản sao?

Chỉ có điều, vị trí linh thực bản mệnh của Vương Thủ Triết đã bị Ly Tiên chiếm cứ, có khế ước nữa cũng không có khả năng.

Vậy bồi dưỡng như một gốc linh thực bình thường đi.

Trong lúc suy nghĩ, Vương Thủ Triết truyền một chút năng lượng sinh mệnh bổn nguyên vào trong hạch tâm ma đằng.

Chẳng mấy chốc, hạch tâm ma đằng lớn bằng nắm tay tỏa ra đạo đạo lục sắc quang mang.

Bất quá chỉ trong chốc lát, liền có một gốc dây leo nho nhỏ màu xanh lá phá vỡ hạch tâm cẩn thận chui ra, ló đầu ra mà “quan sát” xung quanh.

Khi phát giác được năng lượng sinh mệnh bổn nguyên liên tục tuôn ra từ lòng bàn tay Vương Thủ Triết, nó lập tức như ngửi được mỹ vị tuyệt thế, vù một cái liền chạy ra ngoài, quấn chặt lấy ngón tay thon dài của Vương Thủ Triết.

Ngay cả hai chiếc lá nhỏ trên đỉnh dây leo cũng dán chặt lên ngón tay Vương Thủ Triết, không ngừng vuốt ve, dáng vẻ thèm thuồng chảy nước miếng.

Giờ phút này, trên trán nó phảng phất viết mấy chữ to: ăn ngon! Thiếp thiếp!

Vương Thủ Triết cũng cảm thấy thân thiết, giống như là sinh mệnh lại có thêm một đứa trẻ.

Đây chính là nửa bước Chân Ma thực?

Bộ dáng đáng yêu như vậy, hoàn toàn không cách nào liên hệ nó với bộ dáng xấu xí lúc trước.

“Lấy tên đi.” Vương Thủ Triết trầm tư suy nghĩ một hồi, đặt tên: “Gọi là Vương Tông Đằng đi, ta đi dạy bù cho hắn trước, sau khi trở về sẽ học lên Tộc Học.”

“Y nha y nha.” 【 Vương Tông Đằng 】 có tên vui vẻ vặn vẹo thân thể, làm nũng trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết.

…

Chương 165: Lục Tiên Thánh Địa! Tiên Ma song lệnh tề tụ!

…

“Chúc mừng Thủ Triết…” Lung Yên lão tổ cũng tiến lại gần, mừng rỡ sờ sờ cây mây Vương Tông: “Trong nhà lại có thêm một đứa bé. Với tiềm lực của nó, chỉ cần bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định sẽ thành người tài. Hi vọng sau khi nó lớn lên, có thể bảo vệ tốt cho gia tộc, bảo vệ Nhân tộc.”

Cho tới nay, Lung Yên lão tổ đều coi bảo vệ gia tộc là nhiệm vụ thứ nhất của mình.

Nàng tâm tâm niệm cố gắng tu hành, thậm chí không tiếc lẻn vào âm Sát tông mưu cầu Âm Sát bảo điển, căn bản không phải chạy tới quyền thế cùng lực lượng, chỉ là muốn thủ hộ cái nhà này tốt hơn mà thôi.

Về phần thủ hộ Nhân tộc, đó là chuyện tiện thể.

“Lão tổ tông ngài yên tâm.” Vương Thủ Triết cũng trịnh trọng nói: “Nhà này của chúng ta, Thủ Triết thề chết bảo vệ.”

“Ngươi nha, cũng đừng quá mệt mỏi bản thân.” Lung Yên lão tổ cưng chiều nhất là Vương Thủ Triết, khuyên bảo: “Bây giờ bọn nhỏ trong nhà cũng đã trưởng thành, có việc vặt gì đều có thể giao cho bọn chúng đi làm, chọn trọng trách cho bọn chúng.”

Vương An Tín ở bên cạnh giật giật gương mặt.

Thái gia gia nhà mình còn chưa đủ thanh nhàn sao? Hắn cũng thanh nhàn đến mức lại cho mình một gia gia bối phận chữ tông “Sinh”!

“Lão tổ tông ngài yên tâm.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ta đều gánh trọng trách cho bọn nhỏ đấy, như Tông An, Thất Chiêu, An Nghiệp và phú quý bọn họ đều rất ưu tú, còn có đứa nhỏ Ninh Hi kia cũng là thiên tài hàng đầu, thế nhưng đã giúp ta phân ưu giải rất nhiều.”

Vương An Tín nhăn mặt.

Thái gia gia à, ta một người sống sờ sờ bày ra trước mặt ngài, tốt xấu gì cũng thuận tiện khen hai câu?

Thế nào, địa vị của hắn ở trong lòng Thái gia gia, lại còn không quan trọng bằng nhi tử Vương Ninh Hi của hắn?

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương An Tín vô cùng bi thương.

Vương An Tín hắn ta thân là phó đoàn trưởng của Vương thị dân binh đoàn, tư chất huyết mạch có thể nói là cường đại, đặt ở Tiên Triều nhất phẩm thế gia đi, cũng là thiên tài đứng đầu gia tộc mấy ngàn năm cũng chưa chắc xuất hiện, hạch tâm trong thế hệ trẻ tuổi trung tâm của gia tộc.

Nhưng ở Vương thị…

Bất kể là xếp thành hàng ngang, hắn cũng chỉ có thể xem như bình thường không có gì đặc sắc, không có gì đặc sắc, chính xác mà nói, hắn vẫn có điểm đặc sắc.

Dù sao, hắn sinh ra nhân vật yêu nghiệt Vương Ninh Hi dùng sức một người mở ra nghề nghiệp khôi lỗi sư!

Nhưng điều này cũng dẫn đến người khác nhìn thấy hắn, phản ứng đầu tiên đều là, cha của Vương Ninh Hi.

“Thái gia gia, ngài xem lại những tinh thạch này một chút, ta thấy những tinh thạch này giống như là kết tinh Ma Tủy, ngài kiểm tra lại thì sao?” Tự trách trong giây phút này, Vương An Tín lập tức tập hợp lại, tiến đến bên cạnh Vương Thủ Triết bắt đầu cảm giác tồn tại, tranh công nói: “Đây là ta thật vất vả mới đào lên được.”

Vương Thủ Triết hao phí rất nhiều khí lực mới khống chế được mình không có một cước đá Vương An Tín ra ngoài.

Ngươi đây là đánh mặt đánh không dứt sao?

Loại kết tinh do sinh vật dị vực ngưng tụ ra này, sao hắn có thể quen biết? Vương Thủ Triết hắn không cần mặt mũi sao?

“An Tín à, thái gia gia ngươi không hiểu những thứ này.” Lục Vi tiểu học tỷ hiển nhiên hiểu rõ sự túng quẫn của Vương Thủ Triết, cười hì hì cầm lấy những kết tinh kia, giải thích nói: “Đây chính là đặc sắc Phệ Năng Ma Đằng mà ta bồi dưỡng. Nó có thể thông qua hấp thu các loại năng lượng hỗn tạp, cất giữ trong cơ thể, sau đó áp súc ngưng tụ chúng lại, từng bước

chuyển hóa thành kết tinh năng lượng bản nguyên. Viên kết tinh màu đen ma khí dạt dào này, quả thật là kết tinh ma tủy hiếm thấy."

"Bất quá một miếng Ma Tủy kết tinh này, là nó cắn nuốt đại lượng ma khí ngưng tụ mà thành sản phẩm. Loại bảo vật này nếu rơi vào trong tay vực ngoại yêu ma, chúng nó sẽ coi như trân bảo. Đáng tiếc, thể chất của chúng ta đều thiên về năng lượng chính diện, dùng loại Ma Tủy kết tinh này để kích thích cải thiện huyết mạch chỉ có hiệu quả tiêu cực."

Vương Thủ Triết phấn chấn tinh thần: "Vậy những Ma Tủy kết tinh này có hữu hiệu với lão tổ tông không? Bây giờ nàng ta chính là huyết mạch Băng Sát, hơn nữa đã chuyển tu Âm Sát bảo điển."

Âm Sát, vốn là một loại năng lượng phụ diện thể hiện.

"Âm sát vốn là sản phẩm phụ của ma khí, chắc sẽ hữu dụng. Âm sát bảo điển, ma công là do nhân tộc tham khảo phương thức tu luyện của vực ngoại yêu ma. Đương nhiên, phương thức tu luyện này đã hoàn chỉnh, khác với vực ngoại yêu ma." Lục Vi tiểu học tỷ giải thích, "Phẩm chất những ma tủy kết tinh này tạm được, chỉ cần ba viên là có thể khiến một tuyệt thế thiên kiêu ma tu từ Đinh đẳng tấn thăng tới Bính đẳng."

Hiệu quả của viên này còn mạnh hơn cả Thoát Thai Tiên Đan.

"Bất quá, phải chú ý là hiệu quả của những kết tinh này vô cùng bá đạo, sẽ tạo thành xung kích rất lớn đối với thân thể, không đề nghị người có tu vi dưới Tử Phủ cảnh sử dụng." Lục Vi tiểu học tỷ bổ sung thêm một câu, "Mặt khác, dùng nhiều hiệu quả cũng sẽ suy yếu. Cụ thể thì ta chưa thử qua, các ngươi có thể tự mình thử xem sao."

"Vậy ta cho ta năm viên đi, dù sao trong nhà cũng không ai có thể dùng." Lung Yên lão tổ tâm niệm vừa động, cầm lấy năm viên Ma Tủy kết tinh kia cất kỹ.

Nàng cũng không giải thích mình đã là cấp Thiên Nữ, chút cải thiện này chẳng qua là như muối bỏ biển.

"Vậy còn lại năm viên ta sẽ thu trước, nói không chừng sau này có thể dùng được." Vương Thủ Triết cũng thu số Ma Tủy kết tinh còn lại.

Xử lý xong Ma Tủy Kết Tinh, mọi người liền chuyển sự chú ý sang những kết tinh trong suốt, tiên cơ dạt dào.

Đặc biệt là Vương An Tín, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Những thứ này chắc là kết tinh của thiên địa tinh hoa nhỉ?" Vương Thủ Triết nói: "Thật ra ta từng dùng một ít tinh hoa thiên địa, nhưng chưa từng thấy kết tinh."

"Nói là thiên địa tinh hoa, nhưng kì thực là một loại tinh thể năng lượng chính của linh khí." Lục Vi tiểu học tỷ là người hiểu rõ tình huống nhất, lại một lần nữa làm ví dụ: "Trong thế giới này của chúng ta, năng lượng chính của linh khí tiên khí chiếm đa số, bởi vậy theo thói quen xem loại năng lượng này là thiên địa tinh hoa. Nếu như ở thế giới tràn đầy ma khí sát khí, thiên địa tinh hoa của bọn họ chính là ma khí sát khí."

"Ý là, chúng ta có thể dùng loại kết tinh thể này để cải thiện tư chất huyết mạch không?" Vương An Tín chảy cả nước miếng.

Thiên phú huyết mạch của hắn quá bình thường, cũng chỉ có thể bước vào tuyệt thế mà thôi. Trong gia tộc biến thái quá nhiều, không nỗ lực tranh thủ, chỉ có thể càng kéo càng xa.

Nhất là nhi tử biến thái kia của hắn, rõ ràng công pháp đều phải dựa vào chính mình suy nghĩ cải biên, hắn lại giống như không có việc gì, một bên tu luyện, một bên tu luyện, một bên cải biến công pháp, rõ ràng đều bị hắn cải xuất kinh nghiệm, tốc độ tu luyện cũng giống như càng ngày càng nhanh. Hắn nếu không tiếp tục kiếm, không chừng ngày nào đó sẽ bị nhi tử vượt qua.

"Lục Vi tiểu học tỷ, ngươi chia một phần trước đi, xông lên trên huyết mạch, tương lai con đường Chân Tiên dễ đi hơn một chút." Vương Thủ Triết đề nghị.

Tuy rằng trong tên của Ma Thực tôn giả mang theo chữ "Ma", nhưng Lục Vi tiểu học tỷ lại là tiên tu thỏa đáng. Nàng tu luyện "Thanh Hoàng Bảo Điển" cũng là bảo điển tiên tu chính thống.

"Ta không cần. Trước đó sau khi thức tỉnh một phần ký ức, gông xiềng trong cơ thể ta liền bị đánh vỡ." Lục Vi tiểu học tỷ tùy ý khoát tay áo: "Hiện giờ huyết mạch thiên phú của ta đã

thức tỉnh, thân thể cũng từng bước lột xác dưới sự cải tạo năng lượng bổn nguyên, theo thời gian trôi qua, chậm rãi sẽ khôi phục đến Tiên Thiên đạo thể."

"…"

Ánh mắt Vương Thủ Triết phức tạp nhìn tiểu học tỷ.

Vương Thủ Triết hắn lăn lộn nửa đời người, đã đập bao nhiêu thiên tài địa bảo và linh đan, đến bây giờ còn chưa tới cấp bậc tiên thiên đạo thể, ký ức tùy tiện của ngươi vừa thức tỉnh, lại có thể đi thẳng đến Tiên Thiên Đạo Thể.

Đúng là người so với người mà tức chết.

"Ngươi không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta." Lục Vi tiểu học tỷ liếc hắn một cái, ngữ khí kiêu ngạo: "Ta đây là bản thể trọng sinh, đương nhiên là nguyên bản tư chất như vậy bây giờ còn là tư chất gì, không giống những Chân Tiên kia chuyển thế, chỉ có thể miễn cưỡng cất giữ tin tức huyết mạch bên trong chân linh, cho dù sau khi chuyển thế thức tỉnh thành công, cũng chỉ có thể là Tiên Thiên linh thể khởi bước. Ta nói với ngươi, kỹ thuật trọng sinh ta nghiên cứu rất lợi hại, Thủ Triết sư đệ, ngươi có muốn đầu tư trước hay không, chỉ cần ngươi đưa nhân tử sinh mệnh cho ta, về sau tính ngươi một phần."

"Chuyện này… để ta suy nghĩ đã."

Trùng sinh cái này đúng là dụ hoặc quá lớn, Vương Thủ Triết lại động tâm không thôi.

"Thủ Triết, bây giờ ngươi vẫn là tư chất Tiên Thiên linh thể Ất đẳng chứ?" Lung Yên lão tổ lại đề nghị: "Có cần dùng những tinh hoa thiên địa này xông lên Tiên Thiên đạo thể không?"

Vương Thủ Triết hơi do dự một chút, vẫn cự tuyệt: "Tạm thời không cần. Công kích Tiên Thiên Đạo Thể hao phí quá lớn, chừng mười tấm cộng lại cũng chưa chắc đủ. Huống chi hiện tại ta ngay cả Bảo Điển còn chưa có rơi."

Bây giờ gia tộc còn có một phụ bản của học viện quan quân chưa tìm hiểu, chuyện xung kích Tiên Thiên đạo thể chờ thăm dò xong phụ bản của học viện quan quân sẽ suy nghĩ cũng không muộn.

Nói không chừng, trong học viện quan quân còn có thể kiếm được dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm.

Hắn suy nghĩ một chút: "Những thứ này chính ta lưu lại một bộ phận dự bị, còn lại để bảo khố gia tộc, để bọn nhỏ tự mình hối đoái. Ví dụ như tiểu tử An Tín này, mới miễn cưỡng đạt tới tuyệt thế… Huyết mạch quá thấp."

Vương An Tín ở bên cạnh bắt đầu rơi lệ đầy mặt.

Thái gia gia, cuối cùng ngài cũng nhớ đến ta rồi sao?

Chỉ là giọng điệu này thực sự không quá dễ nghe, cái gì gọi là miễn cưỡng tuyệt thế?

Nhưng cũng khó trách, Thái gia gia và lão tổ tông đều đã ngậm miệng muốn xông Tiên Thiên đạo thể, hắn mới vào tuyệt thế, hoàn toàn chính xác chỉ có thể xưng là khu vực…

Xử lý xong một loạt chiến lợi phẩm này.

Vương Thủ Triết lại suy nghĩ nói: "Nếu hòn đảo di tích kia là tiểu học tỷ năm đó để lại, bên trong còn có rất nhiều tư liệu nghiên cứu trân quý, thiết bị nghiên cứu và thành quả nghiên cứu, đương nhiên không thể để nó dừng lại trong phạm vi thế lực của Ma Triều. Ta đề nghị để chư vị đại lão cùng động thủ, trước chia tách hòn đảo và địa mạch dưới đáy biển, rút linh mạch ra, bố trí một số trận pháp giảm trọng, để nó trở thành hòn đảo, sau đó phiền bầy Long Kình và Nguyên Thủy Thanh Long kéo về Vương thị chúng ta."

"Cái này… Thủ Triết ngươi chuẩn bị kéo toàn bộ hòn đảo trở về sao?" Lung Yên lão tổ bị đại thủ bút này làm cho sợ ngây người, trên khuôn mặt lành lạnh hiếm thấy xuất hiện vẻ ngây ngốc.

"Lão tổ ngài yên tâm, chuyện này Vương thị chúng ta có kinh nghiệm." Vương Thủ Triết gật đầu: "Nhiều người lực lượng lớn, cũng không phải quá khó khăn."

Đây là chuyện có kinh nghiệm hay không?

Lung Yên lão tổ im lặng.

Thủ Triết quả nhiên không hổ là Thủ Triết, bất kể là đánh phó bản nào, đều là đi ngang qua tuyệt đối không buông tha bất cứ một chút tài nguyên nào có thể dùng.

Kỳ thật trong khoảng thời gian Vương Thủ Triết tới tụ hợp này, nàng cũng nghe nói hành động vĩ đại của Phú Quý ở Ma Yến quốc, biết hắn thiếu chút nữa đã cướp sạch quốc đô của Nhân Ma Yến quốc.

Lúc trước nàng còn cảm thấy khiếp sợ, bây giờ nghĩ lại, đứa nhỏ phú quý kia hơn phân nửa là theo tính tình tiểu tử thối Thủ Triết này, nhạn quá vặt lông, tuyệt không đi hụt.

"Ai~" Vương Thủ Triết cũng thở dài thật sâu: "Ai bảo Vương thị chúng ta quá nghèo, trong nhà có quá nhiều hài tử ưu tú đang gào khóc đòi ăn. Dù sao đại gia trường như ta cũng phải sống qua ngày chứ? Lão tổ tông à, ngài không phải gia chủ không biết củi gạo dầu muối đắt."

"Nhưng "Sở nghiên cứu Lục Ma" này không phải do Vi Vi lưu lại sao?" Khóe miệng Lung Yên lão tổ giật giật: "Tốt xấu gì ngươi cũng phải hỏi ý kiến của nàng ta."

"Nếu Thủ Triết sư đệ muốn thì cứ lấy đi." Lục Vi tiểu học tỷ hào phóng nói: "Nếu không phải Thủ Triết sư đệ dẫn ta đến cướp tài nguyên, trí nhớ của ta nếu muốn khôi phục, còn không biết chờ đến ngày tháng năm nào nữa."

"Thật ra ta cũng đã sớm nghĩ kỹ rồi." Vương Thủ Triết vuốt ve dây leo nhỏ quấn quanh trên tay hắn, vẻ mặt thong dong bình tĩnh, "Dù sao hiện tại tiểu học tỷ cũng có bảo điển rồi, vẫn là một bộ bảo điển cấp "Nửa bước Tiên Kinh", sau khi chúng ta kéo "Lục Tiên Đảo" về, bổ sung thêm linh mạch, là có thể mở thêm một cái 【Lục Tiên Thánh Địa】 nữa. Đến lúc đó tiểu học tỷ sẽ làm từ Thánh Chủ, vạn nhất đến lúc đó thành Chân Tiên, lại đề cao quy cách trở thành Tiên Cung mới. Đến lúc đó, trận doanh Tiên Triều chúng ta liền có hai đại Tiên Cung, thực lực nghiền ép Ma Triều."

"Thủ Triết, ngươi thật đúng là nghĩ xa." Lung Yên lão tổ vỗ tay lên trán, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: "Một mình mở thánh địa cũng không phải đơn giản như vậy, cần quá nhiều nhân thủ và tài nguyên."

"Lão tổ tông ngài đừng lo lắng, về điểm này, Thủ Triết đã sớm có kế hoạch." Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, bắt đầu chậm rãi nói: "Hiện giờ Tiên cung gia đại nghiệp lớn, chúng ta có thể treo Thánh địa dựa vào Tiên cung trước, sau đó xin điều

động một bộ phận tài nguyên, bản thân lại chuẩn bị thêm một phần tài nguyên, đợi sau khi chúng ta làm giàu cũng có thể hồi báo Tiên cung đúng không?"

"Lão tổ tông ngài yên tâm, Thủ Triết cũng không phải người chỉ lấy tiền mà không làm việc. Hiện giờ chiến trường ngoại vực không phải dần dần căng thẳng sao? Ta đã lên kế hoạch, làm sao gánh được một phần trọng trách thay cả Nhân tộc."

"Ta phản đối." Lục Vi tiểu học tỷ giơ tay nói: "Ta muốn làm thành viên nghiên cứu, không muốn làm Thánh chủ."

"Phản đối vô hiệu, tiểu học tỷ ngươi có thể làm thánh chủ kiêm nhiệm nghiên cứu viên." Vương Thủ Triết kiên quyết, "Tiểu học tỷ nếu sợ quản lý phiền phức, tinh anh Vương thị chúng ta rất nhiều, có thể tổ chức một ban chuyên môn đối với thánh địa tiến hành hệ thống hóa quản lý, cam đoan ngươi không cần quan tâm nhiều."

"Vậy, ta xin lấy nhân số sinh mệnh đến nghiên cứu hạng mục." Lục Vi tiểu học tỷ đảo tròng mắt nhanh như chớp.

"Tiểu học tỷ, thánh địa chúng ta xây dựng là vì tăng cường nội tình của Nhân tộc, đề cao sức chống cự, đây là đại nghĩa!" Vương Thủ Triết nghiêm túc phê bình nói: "Nhưng không thể dùng cách này để mưu tư."

"Đồ quỷ đáng ghét! Tại sao ngươi còn keo kiệt hơn cả Thánh Hoàng lão cẩu?" Lục Vi tiểu học tỷ tức giận đến phồng má lên, tức giận nói: "Cùng lắm thì, ta đi cầu Nhược Lam muốn…"

Tay Vương Thủ Triết run lên, chén trà trong tay suýt nữa rơi xuống, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Ngươi đang nghĩ cái gì vậy?

Lung Yên lão tổ quả thực không có mắt nhìn tiếp, vội vàng tạm dừng nói: "Không được ầm ĩ. Chuyện ở đây đã xong, ta cũng phải đi rồi."

"Lão tổ tông, chúng ta đã lâu không gặp, không bằng ở lại lâu thêm chút thời gian." Vương Thủ Triết có chút lưu luyến không rời.

Tình cảm của hắn đối với Lung Yên lão tổ thập phần thâm hậu, lúc trước gia tộc nhỏ yếu, đều là dựa vào lão tổ tông liều

mạng đổi lấy ổn định.

“Chuyện bên Thân Đồ Cảnh Minh, ta còn phải đi xử lý một chút. Huống chi, ngươi ở chỗ này càng lâu, lại càng nguy hiểm.” Lung Yên lão tổ cũng có chút không nỡ, nhưng vẫn khuyên nhủ: “Thủ Triết à, ngươi chớ có quá nhỏ, thọ nguyên của chúng ta còn rất dài, có rất nhiều thời gian ở chung.”

“Lão tổ tông dạy rất đúng, là Thủ Triết già mồm.” Vương Thủ Triết vái một cái thật sâu, sau đó lấy ra một cái Tiên Hoàng lệnh đưa lên: “Lão tổ tông, Tiên Hoàng lệnh này ngài hãy giữ lại bên người đi.”

Tiên Hoàng lệnh?

Lung Yên lão tổ giật nảy mình: “Thủ Triết, ngươi lấy Tiên Hoàng lệnh ở đâu ra? Thứ này vẫn là ngươi giữ lại bên người, an toàn của ngươi càng quan trọng hơn.”

“Lão tổ tông ngài yên tâm, sau khi mạo hiểm lần này, hơn phân nửa ta sẽ ở lại trong nhà lâu dài. Tiên Hoàng lệnh này đối với ta thực sự vô dụng.” Vương Thủ Triết nhẹ nhõm cười nói: “Ngược lại lão tổ tông ngài bên này tương đối nguy hiểm. Có Tiên Hoàng lệnh này bên cạnh, vạn nhất có tình huống khẩn cấp gì, còn có thể triệu hoán Tiên Hoàng ra ngăn cản.”

Giọng điệu này rõ ràng là xem hình chiếu Tiên Hoàng trở thành vật phẩm tiêu hao để sử dụng.

“Chớ bất kính với Tiên Hoàng bệ hạ.” Con ngươi thanh lãnh của Lung Yên lão tổ trừng mắt nhìn hắn một cái, do dự một chút, sau đó vẫn thu lại: “Nếu như thế, ta cũng không cô phụ một lòng hiếu thảo của Thủ Triết ngươi.”

“Lung Yên học tỷ.” Lục Vi tiểu học tỷ cũng tiện tay triệu hồi ra hơn mười khối linh thạch cực phẩm, cùng với một đống lớn thượng phẩm linh thạch kín đáo đưa cho Lung Yên lão tổ nói: “Những linh thạch này ngươi giữ lại dùng. Ngươi cũng không cần chối từ, nếu không có ngươi hỗ trợ, ta cũng tìm không được bảo khố cộng hưởng không gian này.”

Lung Yên lão tổ suy nghĩ một chút, cũng nhận rất nhiều linh thạch, dặn dò Lục Vi: “Vi Vi à, Thủ Triết là người tính tình chậm rãi, ngươi cũng đừng ép hắn quá vội. Sau này nếu hắn

dám ức hiếp ngươi, ngươi nói cho ta biết, sau này ta sẽ gọt xương hắn.”

“Đa tạ học tỷ.” Lục Vi tiểu học tỷ cười hì hì: “Ngoại trừ điều kiện đó ra, Thủ Triết sư đệ đối với ta vẫn rất tốt.”

Sau khi chia tay.

Lung Yên lão tổ dẫn theo Thanh Hoàng Yêu Đế lặng lẽ rời đi.

Mà Vương Thủ Triết lại cưỡng ép bỏ dở ván bài của các đại lão, bắt đầu công việc dỡ bỏ 【 Lục Tiên Đảo 】.

Về phần cái tên 【 Lục Tiên Đảo 】 này, đương nhiên là Vương Thủ Triết thuận miệng lấy. Nếu muốn mang về, cũng không thể tiếp tục gọi là 【 Lục Ma Đảo 】 chứ?

Trên Lục Tiên đảo, nhận ra hành vi của một đám đại lão, Khí Linh Lan San toàn bộ Khí Linh đều không tốt, giọng nói the thé hét lên: “Mấy lão già các ngươi đang làm gì? Đừng cắt đứt căn cơ của đảo… ô ô, cường đạo!”

“Tôn giả đại nhân, là ngài yêu cầu chuyển nhà? Không đúng không đúng, ta thấy ngài bị cái mặt trắng nhỏ kia mê hoặc rồi!”

Cho dù Khí Linh của Lục Tiên Đảo kiên quyết phản đối, liều mạng chống cự, nhưng cũng không thể ngăn cản công việc bị hủy bỏ.

Phụ trợ của trận pháp, cùng với rất nhiều đại lão Lăng Hư cảnh khống chế, hòn đảo nửa chìm nửa nổi ở trên biển lớn, do đàn Long Kình, Nguyên Thủy Thanh Long, cùng với các chiến hạm dẫn dắt, chậm rãi hướng về phía Đại Càn mà đi.

Mà cùng lúc đó.

Trong một tòa hải đảo ở biên cảnh Xích Nguyệt đại lục ở phía bắc, theo ký hiệu tìm tới Vương Lung Yên cùng Thanh Hoàng Yêu Đế, cùng Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, cùng với Trác lão lần nữa chạm mặt.

“Nếu như băng, ngươi không có việc gì thì thật tốt quá.” Tam hoàng tử vừa mừng vừa sợ.

Vài ngày không gặp, trạng thái của hắn trở nên không tốt, thần sắc tựa hồ rất tiều tụy.

“Nhược Băng tiểu thư.” Trác lão cũng chắp tay thở dài: “May mắn ngài không có việc gì, nếu không Cảnh Minh thật sự muốn điên rồi. Mấy ngày nay, mỗi ngày hắn nháo muốn đi cứu ngài, lão Trác ta đều không khống chế được hắn.”

“Không phải bảo ngươi đừng quấy rối.” Vương Lung Yên lườm hắn một cái: “Sao ngươi không yên tĩnh?”

“Đúng đúng đúng! Chỉ cần Nhược Băng không có việc gì, hết thảy ta đều nghe lời ngươi.” Một tảng đá lớn trong lòng Tam hoàng tử rơi xuống, một lần nữa khôi phục bộ dáng tươi cười vui vẻ.

“Triết Mai dùng mưu xử lý gốc ma đằng kia, sự tình đã được giải quyết.” Vương Lung Yên khái quát tình huống một chút, sau đó lại hỏi: “Thiên phú huyết mạch hiện tại của ngươi như thế nào? Ở vị trí tuyệt thế nào?”

Nhắc tới thiên phú huyết mạch, Tam hoàng tử liền kiêu ngạo đắc ý: “Cũng tạm được, bổn hoàng tử bây giờ đã đạt đến Tuyệt Thế Bính đẳng.”

“Tuyệt thế Bính đẳng?” Vương Lung Yên khẽ nhíu mày: “Có hơi thấp nhỉ?”

“Cái gì? Để thấp?”

Sắc mặt Tam hoàng tử lập tức suy sụp.

Tuyệt đối không nghĩ tới, tư chất kiêu ngạo của mình lại bị khinh bỉ.

Hắn ủy khuất giải thích: “Nhược Băng, ta hiện tại còn trẻ, còn có không gian phát triển. Lão gia hỏa trong nhà kia nói, nếu như ta nguyện ý thay đổi cách tân mà làm việc tốt, hắn sẽ vận dụng tổ truyền bí bảo, giúp ta tấn thăng đến Ất đẳng tuyệt thế! Đến lúc đó lại dựa vào Bảo Điển quét một đợt, dễ dàng phá giáp đẳng!”

“Như vậy, cho dù kế thừa 《Hồng Liên Chân Ma Kinh》 nhà các ngươi, nhiều nhất cũng chỉ đạt tới Tiên Thiên Đạo Thể Bính đẳng? Nói không chừng còn kém một chút.” Vương Lung Yên nhíu mày liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy tư chất này còn thấp hơn so với dự đoán của mình, muốn tranh giành vị trí Ma Hoàng sợ là còn chưa đủ.

Thiên tử Bính đẳng còn thấp?

Tam hoàng tử cả người đều không tốt lắm, ngữ khí đều trở nên u oán: "Như băng a, tư chất như ta ở trong lịch đại Ma Hoàng cũng coi như không tệ, so với tiểu ma tôn Ngưu Bì kêu la kia cũng không kém a…"

Nếu không phải tư chất hắn không tệ, chỉ bằng hắn ba ngày hai đầu Ma Hoàng tức giận đến nổi trận lôi đình, sợ là đã sớm bị đánh đến sinh hoạt không thể tự gánh vác.

Đương nhiên, hiện tại cũng không ít lần bị đánh là được.

"Những thứ ngươi nói dù sao cũng phải đợi sau này, bí bảo tổ truyền có thể cọ xát được hay không cũng khó nói. Những chiến lợi phẩm này ngươi cầm đi." Vương Lung Yên không nhìn ánh mắt u oán của hắn, lấy ra năm miếng Ma Tủy Kết Tinh đưa cho Thân Đồ Cảnh Minh, "Đây là Ma Tủy Kết Tinh lấy được từ trong Ma Đằng, nghe nói có thể khiến tư chất huyết mạch của ma tu thức tỉnh một đợt, năm miếng, đại khái có thể khiến ngươi từ Bính đẳng trùng kích đến Ất đẳng tuyệt thế."

"Ma tủy kết tinh?" Tam hoàng tử giật mình, cả người đều trở nên ngơ ngác: "Cái này cái này, những ma tủy kết tinh này… Như băng, ngươi ngươi ngươi…"

"Đây là ngươi xứng đáng được, dù sao di tích kia là ngươi phát hiện trước." Vương Lung Yên nghiêm mặt nói, "Ngươi yên tâm, ta cũng có, đây là thêm vào."

"Nhược Băng, ngươi ngươi ngươi, ngươi đối với ta thật là tốt." Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cảm động đến nước mắt lưng tròng, vừa sụt sịt vừa cầm lấy những viên Ma Tủy kết tinh kia, thề son sắt cam đoan: "Từ nay về sau, Thân Đồ Cảnh Minh Sinh ta là người của ngươi…"

"Câm miệng!" Khóe miệng Vương Lung Yên co giật: "Đây vốn là ngươi đáng được đấy. Đừng ép ta đánh ngươi."

"Hành vi của ta câm miệng, ta ngậm miệng, tâm ý của Nhược Băng ta đã hiểu." Tam hoàng tử lau nước mắt thu hồi năm miếng Ma Tủy kết tinh, sắc mặt cũng khó được đứng đắn, "Ta biết Nhược Băng ngươi không quen nhìn tiểu ma tôn mắt cao hơn đầu kia. Ngươi yên tâm, có khoản Ma Tủy kết tinh này, ta

sẽ tìm lão gia hỏa trong nhà nói vài câu tốt đẹp, lừa gạt tài nguyên tổ truyền, kế thừa một đợt bảo điển, như vậy ta gần như có thể trực tiếp tiến vào Tiên Thiên Đạo Thể. Ha ha ha, không kế thừa Chân Ma Kinh chính là Thiên Tử, ta thật trâu bẻ hỏng mất."

"Kể từ đó, ta đã tuyệt đối mạnh hơn một bậc so với tiểu ma tôn kia, đến lúc đó ta giúp ngươi hung hăng giáo huấn hắn."

"Miễn đi, chuyện của tiểu ma tôn ta sẽ tự mình xử lý." Vương Lung Yên khoát tay áo: "Chúng ta từ biệt ở đây thôi, sau này có duyên sẽ gặp lại."

Tam hoàng tử vốn định giữ nàng lại, nhưng lời đến khóe miệng vẫn nuốt trở vào.

Hắn cũng đã nhìn ra, nếu băng là một nữ nhân nghiệp hình, nếu hắn không làm ra thành tích, người ta căn bản sẽ không thèm ngươi.

Nghĩ đến Ma Tủy kết tinh của nhẫn lực trữ vật, trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn quyết sẽ không phụ lòng Nhược Băng đối với hắn tha thiết kỳ vọng, trở về nhất định hảo hảo lừa gạt lão gia hỏa, đem tất cả gia sản tổ truyền móc ra.

Trước khi chia tay.

Biểu cảm của Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh hiếm khi nghiêm túc, chắp tay nói: "Nhược Băng tiểu thư, xin từ biệt. Nhưng mà vật này, xin ngươi hãy nhận lấy."

Nói xong, hắn liền móc ra một cái Ma Hoàng lệnh, không cho phép nói nhảm đưa cho Vương Lung Yên, ngữ khí bá đạo mà không thể cự tuyệt: "Đừng cự tuyệt. Ta biết rõ ngươi muốn mạnh. Nhưng mà, Thân Đồ Cảnh Minh ta cũng cần sĩ diện. Thứ này ta cầm cũng không có tác dụng gì, ngươi giữ lại bảo vệ an toàn cho bản thân."

Vừa mới nói xong, không đợi Vương Lung Yên nói chuyện, hắn đã quyết đoán thi triển độn pháp, trong chớp mắt liền hóa thành một đạo độn quang xông vào bầu trời.

Giọng nói của hắn từ xa xa trên bầu trời truyền đến: "Nhược Băng, ta sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngươi~"

Trác lão thấy thế thi lễ với Vương Lung Yên, liền yên lặng khởi động độn quang đuổi theo.

Chẳng qua thoáng qua liền có hai đạo độn quang biến mất nơi chân trời.

Trên hòn đảo bến cảng chỉ còn lại hai người Vương Lung Yên và Thanh Hoàng Yêu Đế đứng lẻ loi tại chỗ.

"Ách…"

Vương Lung Yên nhìn Ma Hoàng lệnh trong tay mình, thần sắc trên gương mặt lạnh lùng xoắn xuýt, có chút phát sầu.

Đây chính là Ma Hoàng lệnh, đặt nó cùng một chỗ với Tiên Hoàng lệnh, có đánh nhau không?

Ngộ nhỡ một ngày nào đó, nguy cấp, nàng không cẩn thận sử dụng cả Ma Hoàng lệnh và Tiên Hoàng lệnh, vậy là chuyện vui lớn rồi.

…

Chương 166: Chân Tiên gia cũng không có lương thực dư thừa a!

…

Nửa đêm.

Bóng đêm dày đặc bao phủ khắp nơi, ngôi sao trên bầu trời ảm đạm, chỉ có vầng trăng khuyết treo nghiêng ở chân trời, tản ra ánh bạc cũng không sáng chói.

Điểm này, ngay cả chim biển cũng đã về ổ, trên mặt biển không có tiếng chim hót ầm ĩ cao vút, so với ban ngày yên tĩnh hơn rất nhiều.

Chỉ có từng trận âm thanh sóng biển vẫn như cũ đang không ngừng vang vọng.

Ma khí nhàn nhạt tràn ngập trên mặt biển, màu sắc đen tối thâm trầm, che khuất tầm nhìn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy từng đạo lưng ngăm đen đang không ngừng bồi hồi trên mặt biển.

Đó là đàn Long Kình.

Dưới bóng đêm, ước chừng mười mấy đầu Long Kình cực lớn đang tuần tra trong hải vực, mơ hồ tạo thành một vòng tròn.

Mà ở chính giữa vòng tròn này là một hòn đảo nhỏ.

Đảo này hoàn toàn do đá ngầm cấu thành, diện tích phi thường nhỏ, nghiêm chỉnh mà nói chỉ có thể coi là đá ngầm khổng lồ nhô ra trên mặt biển, nói nó là đảo cũng coi như cất nhắc nó.

Trên đá ngầm rải rác lẻ tẻ từng đống lửa, bóng người rậm rạp chạm vai, chân đụng đất chen chúc cùng một chỗ, đang chết lặng gặm thức ăn trong tay.

Trong đám người, Tôn Diệu Vũ hai tay ôm đầu gối, nhìn bầu trời dưới màn đêm, gương mặt uể oải không phấn chấn.

Đúng vậy, nhân viên rậm rạp trên đảo chính là thuyền viên và tộc binh vốn là thuyền viên trên bảo thuyền Côn Ngô và thuyền Tam Nhãn.

Sau khi thuyền viên của Long Vô Kỵ có thể thuần thục khống chế thu được Côn Ngô Cự Chu và bảo thuyền ba mắt, bọn họ đã bị lột sạch trang bị ném lên hòn đảo nhỏ này, do đám thuyền Long Kình tập trung trông coi.

Ngoại trừ số lượng đồ ăn nhất định ra, Long Vô Kỵ không để lại gì cho bọn họ cả.

Bất tri bất giác, Nhật Thăng Nguyệt Lạc, bọn họ đã bị giam trên đảo đá ngầm này gần một tháng rồi. Trong lúc này, ngoại trừ quần thể Long Kình quanh quẩn chung quanh đảo đá ngầm, bọn họ căn bản không tiếp xúc được với nhau.

Mà đảo đá ngầm này cũng thật là hẻo lánh, sau một tháng, thậm chí ngay cả một chiếc thuyền đi ngang qua nơi này cũng không thấy.

Hoặc là nói, cho dù có con thuyền đi ngang qua, cũng đã sớm bị đàn Long Kình đuổi đi. Đội tàu bình thường, khi gặp phải Long Kình bình thường đều chạy được rất xa.

Tuyệt vọng và chờ đợi dài đằng đẵng, khiến Tôn Diệu Vũ, vị thế tử Hạ vương phủ đã từng không ai bì nổi này sắp bị tra tấn ra vấn đề tinh thần rồi.

“Thế tử, chúng ta còn chạy sao?” Tôn Đại Hải đưa một cái bánh cho gã, thần sắc trên mặt cũng uể oải không phấn chấn.

Thời gian dài như vậy trôi qua, thức ăn lúc trước ném cho bọn hắn cũng sắp hao hết. Có lẽ, đợi thực vật triệt để hao hết, chờ đợi bọn hắn, chính là điên cuồng cùng diệt vong.

“Chạy cái gì mà chạy?” Tôn Diệu Vũ ỉu xìu nhận lấy bánh gặm một miếng, “Nếu có thể chạy ra ngoài, chúng ta làm gì còn chỗ này chịu khổ chứ?”

Nói xong, hắn theo bản năng nhìn lên mặt biển một cái, thấy không có động tĩnh gì, lúc này mới yên lòng.

Trong nước biển bồi hồi từng đạo lưng hở ra tựa như dãy núi nhấp nhô, đen kịt, chỉ nhìn thôi đã có thể mang đến cho người ta áp lực tâm lý cực lớn.

Là một trong những loài có hình thể lớn nhất trong đại dương, thân thể khổng lồ của Long Kình tự nhiên chính là vũ khí tốt nhất, cái đuôi kình cực lớn kia càng cường hãn vô cùng, dùng

sức vỗ, trực tiếp có thể đập tu sĩ cùng đẳng cấp đứt gân gãy xương, nội phủ trọng thương, thống khổ không muốn sống.

Đừng hỏi hắn làm sao mà biết được, hồi tưởng lại chỉ là nước mắt.

Nội phủ của hắn bây giờ vẫn còn đau đớn ~

Dù sao hắn cũng không muốn thử lại một lần loại mùi vị này.

"Những ngày tháng như vậy, không biết khi nào mới kết thúc." Tôn Đại Hải vừa gặm bánh bột ngô vừa khô cứng, vẻ mặt sầu khổ: "Bánh mặc dù có thể lấp đầy bao nhiêu linh khí, nhưng nếu cứ ăn cái này, không bao lâu, khí huyết của chúng ta sẽ càng ngày càng hao tổn, thời gian dài sẽ tổn hại căn cơ."

"Ai da, ai nói không phải chứ~~ có đàn Long Kình này trông coi, chúng ta ngay cả đi săn cũng không được." Tôn Diệu Vũ cũng thở dài.

Thân là Lăng Hư chủng Tử Phủ cảnh, nhục thể của hắn cũng thập phần cường đại, năng lượng tiêu hao thường ngày tự nhiên cũng thập phần to lớn, nhu cầu đối với linh thực là gần với Tôn Đại Hải cường giả Thần Thông cảnh này.

Mà tu sĩ nếu như không có sung túc linh thực bổ sung tiêu hao, chẳng khác nào là chậm rãi tự sát. Ngay từ đầu, vẫn chỉ là huyền khí trong cơ thể bị tiêu hao, sau đó căn cơ sẽ không ngừng tổn hao. Cuối cùng, thân thể sẽ giống như sa mạc khô cạn, ở dưới mặt trời chói chang bị sấy khô một chút hơi nước cuối cùng.

Điều này còn đáng sợ hơn trực tiếp giết người.

Nghĩ tới điều này, tâm tình hai người tan vỡ, cũng thấy hối hận và ảo não.

Sớm biết sẽ có kết quả này, lúc trước nói cái gì cũng sẽ không ra truy sát Hải Ca công chúa của Yên thị!

Bỗng dưng.

Đám đông xung quanh đột nhiên có người gầm lên: "Có chuyện gì vậy? Mọi người mau nhìn lên biển!"

Tôn Diệu Vũ và Tôn Đại Hải vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mặt biển sương mù mông lung dưới bầu trời đêm,

những sống lưng nhô lên như núi kia dần dần rời xa, ở trong tầm mắt của bọn họ trở nên càng ngày càng nhỏ.

Mà mấy cái phương hướng khác Long Kình, không biết lúc nào đã sớm rút đi.

Động tác ăn bánh của mọi người bỗng nhiên dừng lại.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đảo đá ngầm lặng ngắt như tờ.

"Long Kình quần… Đi rồi? Chúng ta… Tự do?!"

Qua một hồi lâu, Tôn Diệu Vũ mới bỗng nhiên ý thức được đã xảy ra chuyện gì, cả người lại còn có chút hoảng hốt.

"Đúng vậy, Thế tử, chúng ta tự do!" Tôn Đại Hải lập tức trở nên kích động, trong mắt gã bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng loá mắt, cả người giống như sống lại trong nháy mắt.

Mà cùng lúc đó, những người khác trên đảo cũng rốt cục phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra.

Trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô che phủ toàn bộ Tiều Thạch đảo.

"Không dễ dàng a, thật sự là không dễ dàng a." Tôn Diệu Vũ thoáng chốc lệ nóng doanh tròng, có loại cảm giác sau tai nạn trùng sinh: "Nhanh, xuống biển bắt cá, bản thế tử muốn ăn cá!"

…

Long Kình Ngư rời đi, đương nhiên là bởi vì nhận được mệnh lệnh đến từ Long Kình Vương Long Tinh Tinh. Về phần tại sao Long Tinh Tinh lại hạ mệnh lệnh này, đó đương nhiên là xuất phát từ ý của Vương Thủ Triết.

Tôn Diệu Vũ chính là thế tử của Hạ vương phủ, nếu hắn chết rồi, Hạ vương phủ ắt sẽ gây chiến, đến lúc đó truy ra, Vương thị khó tránh khỏi sẽ dính vào phiền phức.

Ngược lại, Tôn Diệu Vũ nếu không chết, mất đi Côn Ngô Cự Chu tổn thất mặc dù to lớn, nhưng còn không đến mức khiến Hạ Vương phủ không cách nào tiếp nhận, truy tìm cường độ tự nhiên sẽ nhẹ hơn một chút. Mà Hạ Vương Phủ cũng không phải bền chắc như thép, lần này Tôn Diệu Vũ không chỉ không thể giết chết Hải Ca công chúa, còn đánh mất một chiếc Côn

Ngô Cự Chu cùng tám chiếc Tam Nhãn Bảo Thuyền, tổn thất trọng đại như vậy, cho dù hắn thân là thế tử, cũng không phải dễ dàng có thể gánh được.

Như vậy nhược điểm cùng cơ hội đưa tới cửa, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Chỉ cần Tôn Diệu Vũ trở về, còn nhiều người sẽ chủ động ra tay nhằm vào hắn.

Đến lúc đó, Vương Thủ Triết không cần làm gì cũng có thể khiến Hạ Vương phủ ốc còn không mang nổi mình ốc.

Về phần những gì Tôn Diệu Vũ nói, bị Nguyên Thủy Thanh Long cùng bầy Long Kình vây công, bị hạm đội Thiên Lam đại lục công kích… Những thứ này, cùng Vương thị có quan hệ gì chứ?

Vương thị, chỉ là một tiểu quốc hẻo lánh như Đông Càn, một tiểu thế gia tứ phẩm bình thường không có gì lạ mà thôi.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện sau đó, tạm thời không đề cập tới nữa.

Trước mắt, theo hành trình đoàn đội Ma Triều của Vương Thủ Triết kết thúc, Lục Tiên Đảo đang ở dưới sự bảo vệ của đàn Long Kình và hạm đội, không nhanh không chậm đi về phía Đại Càn.

Mà lữ trình này, hiển nhiên phải kéo dài một đoạn thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này,

Tiên Cung.

Mục đích tồn tại của Tiên cung cùng ý nghĩa tương đối rộng khắp, ngoại trừ hiệp trợ cùng đốc quản tiên đình vận chuyển, tuyển chọn người ưu tú thế gian kế thừa truyền thừa, còn phụ trọng trách thủ hộ nhân tộc.

Chiến sự trên chiến trường ngoại vực ngày càng căng thẳng, bản tôn của chủ nhân Tiên Cung đa số thời gian đều trấn thủ ở chiến trường ngoại vực.

Bây giờ người chủ trì đại cục ở Tiên cung chỉ là một bộ hình chiếu ý thức 【Nửa ngủ đông thái bình thường】 của Tiên Tôn, bình thường ngủ đông chờ cơ hội, một khi phát sinh đại sự không xử lý được chân quân khác, cũng sẽ bị kích hoạt tùy thời, ý thức hàng lâm.

Mà loại hình chiếu năng lượng này, mặc dù hoàn toàn là do năng lượng cấu thành, nhưng lại là ý thức hoàn chỉnh của Chân Tiên đại lão thể hiện, tức là cùng một thời gian chỉ vẻn vẹn tồn tại một ý thức hoàn chỉnh.

Bởi vậy, hình chiếu giáng xuống cũng bị coi là đại lão đích thân tới, ngoại trừ sức chiến đấu tương đối "réo léo", không có khuyết điểm nào khác.

Mà khoảng thời gian gần đây, Tiên Tôn ý thức thường xuyên ở lại trong bức hình chiếu Tiên Cung này, nguyên nhân là tẩm điện tư nhân của hắn có một vị khách nhỏ tôn quý —— công chúa Hoa Thụy Đại Càn.

Bình thường mà nói, một công chúa đế quốc bản trận doanh đến Tiên cung thăm hỏi làm khách, căn bản không có khả năng được Tiên Tôn tự mình ra mặt chiêu đãi.

Nhưng Hoa Thụy công chúa sao có thể tầm thường?

Vị tiểu công chúa này chính là Chân Tiên chuyển thế, huyết mạch tuyệt thế thỏa đáng.

Tuy rằng trước mắt còn không biết đúng sai, nhưng ở kiếp trước, nàng ít nhất cũng là đại nhân vật ngang cấp với Tiên Tôn. Kiếp này mặc dù không thành được Chân Tiên, tương lai tối thiểu cũng là đại lão Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, một trong những trụ cột Nhân tộc.

Tiên Tôn là đại lão đứng trên đỉnh chiến lực Nhân tộc, đương nhiên cực kỳ coi trọng đối với tiểu bối Nhân tộc cấp bậc này, có thể che chở nhiều một chút thì che chở một chút, có thể trợ giúp bình thường cũng sẽ không keo kiệt.

Thứ nhất, đây là cân nhắc về phát triển tổng thể tương lai của nhân tộc, thứ hai, loại Chân Tiên chuyển thế này trong quá trình trưởng thành sẽ từng bước thức tỉnh bộ phận ký ức cùng công pháp tồn tại trong 【Chân Linh】.

Những thứ này đều là ký ức thuộc về đại lão Chân Tiên, đối với chân tướng lịch sử và phương pháp tu hành bổ toàn Chân Tiên cảnh có ý nghĩa tham khảo trọng yếu, quý giá dị thường. Cho dù trong đó chỉ có kinh nghiệm "Nhất lân phiến trảo" có thể dùng để chia sẻ giao lưu, có lẽ Tiên Tôn cũng có thể vì vậy

mà ma sát ra đốm lửa trí tuệ, đối với tu hành của bản thân rất có ích lợi.

Dù sao, đến cấp bậc Chân Tiên cảnh này, cũng đã đứng ở đỉnh cao nhất trước mắt nhân loại, người có thể trao đổi tâm đắc với nhau đã quá ít.

Con đường tu hành, càng lên cao, con đường càng nhấp nhô, càng gian nan, cũng càng cô độc.

Truyền thừa mấy vạn năm, Tiên Hoàng nhất mạch cùng Tiên Tôn nhất mạch đã quá mức quen thuộc lẫn nhau, bộ phận có thể trao đổi đã qua mấy vạn năm.

Có một Chân Tiên mới chuyển thế, Tiên Tôn ngoài miệng nói ghét bỏ, nhưng kì thực vẫn là đánh vào đáy lòng cảm thấy cao hứng.

Bởi vậy, hắn còn đặc biệt để Hoa Thụy vào ở trong khách viện 【Lăng Hiên Cư】, cũng tìm hai nữ đệ tử thông minh thường ngày chiếu cố, có yêu cầu gì cũng sẽ tận lực thỏa mãn.

Nhưng mà, Tiên Tôn nhanh chóng cảm thấy hối hận.

Từ khi Hoa Thụy vào khách viện, ba người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền và Lam Uyển Nhi thường lấy cớ thăm người thân đến thăm Hoa Thụy, sau đó ở lì trong nhà tiên tôn không đi, cùng Hoa Thụy ăn chực uống chực.

Lấy thân phận Hoa Thụy, tự nhiên sẽ có đãi ngộ tương ứng, ăn cơm tiên mễ, thập nhất giai linh nhục cùng đỉnh tiêm linh trà linh quả, nhưng nàng một cái Luyện Khí cảnh, ăn lại có thể ăn bao nhiêu? Cơm tiên mễ đều là dựa theo hạt mà tính, linh nhục cũng đều là ăn một khối lớn bằng móng tay.

Nhưng chủ của đám ăn chực kia lại khác, mỗi người đều là thùng cơm, đặc biệt là Vương Ly Từ kia, chỉ là một thùng cơm to, ngay cả Nguyên Nguyên Chân Quân đã từng "hùng cơm số một" của Tiên cung cũng đã lui xuống hai tuyến rồi.

Theo đại quân ké cơm gia nhập, tiên mễ và cao giai linh nhục trong kho riêng của Tiên Tôn đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đi kho.

Mà Hoa Thụy công chúa cũng không phải người lương thiện. Nha đầu này thỉnh thoảng lại rêu rao khắp nơi, nói Tuy Vân

công chúa và Tiên Hoàng bệ hạ yêu thương nàng cỡ nào, chưa nói đến ban thưởng cho nàng một đống lớn bảo vật và tài nguyên, còn có đủ hai miếng Tiên Hoàng lệnh.

Đương nhiên là chọc cho Tiên Tôn đau đầu vô cùng.

Giọng điệu này của nha đầu rõ ràng là đang hỏi hắn đòi đồ.

Nếu là "Khương Ngọc Linh" làm như vậy, sợ là Tiên Tôn đã sớm động thủ đánh người, nhưng nha đầu Hoa Thụy này mới tám tuổi, nếu hắn thật sự động thủ, chẳng phải liền biến thành lấy lớn hiếp nhỏ, không có sức chứa người khác sao?

Nhưng nha đầu này, nàng còn làm "Làm khách" không dứt, trọn vẹn mấy tháng cũng không mang theo cái mông. Nàng rõ ràng chính là ăn chắc điểm này, đem Tiên Tôn hung hăng nhào nặn.

Thật sự là tiểu quỷ lớn, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Cuối cùng cũng có một ngày.

Tiên Tôn không thể nhịn được nữa.

Hoa Thụy tiểu công chúa được khách khí mời đến bên ngoài cửa chính Tiên Cung.

Lúc này trong thần thông bảo giới 【Thao Thiết】 chất đầy các loại tài nguyên linh đan, linh mễ, bên cạnh còn có một con rối thủ hộ Thần Thông cảnh.

Ngay cả Lục Long lão tổ trong ngực nàng, trong nhẫn trữ vật trên long trảo cũng nhét đầy các loại linh nhục, thể hiện đầy đủ cái gì gọi là "Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên".

"Hoa Thụy công chúa." Nữ đệ tử Giáp cung kính thi lễ với Hoa Thụy, "Tiên Tôn đại nhân nói, gần đây chiến trường ngoại vực căng thẳng, ý thức chủ thể của hắn phải ở lại chiến trường ngoại vực, không có cách nào hảo hảo chiêu đãi ngài. Lão nhân gia hắn cho ngài một nhẫn trữ vật vật vật tư, đủ để ngài thoải mái tu luyện đến Tử Phủ cảnh dư dả. Còn nữa, khôi lỗi thủ hộ Thần Thông cảnh này chỉ tạm cho ngài mượn, đợi ngài đến Thần Thông cảnh phải trả lại."

"Tiên Tôn đại nhân nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Không bằng ngài đi khắp nơi tăng nhiều

kiến thức một chút, cả ngày trạch trong Tiên Cung, đối với ngài tu hành ngược lại bất lợi.”

Nữ đệ tử cười dịu dàng, một buổi nói thỏa đáng lại khéo léo, trong giọng nói cũng tràn đầy chân thành và quan tâm, từ biểu tình đến ngữ khí đều không có chút sơ hở nào.

Nhưng mà Hoa Thụy công chúa là tiểu quỷ lớn, làm sao dễ dàng lừa gạt được?

Nàng trong ngực ôm tiểu Lục Long, vô tội nháy nháy con mắt, thoạt nhìn một bộ thiên chân khả ái, nhưng trong lòng lại rõ ràng.

Nàng làm vậy rõ ràng chính là bị đuổi đi nha~

Lời ngầm của Tiên Tôn đại nhân đã rất rõ ràng, nhưng đừng gây họa cho ta, cũng thích hợp tới chỗ khác một chút, nhổ lông dê của những người khác.

Về phần mấy người Vương Ly Từ cũng bị nghiêm lệnh cấm bước vào nửa bước 【 Lăng Hiên Cư 】.

Nhưng mà.

Là hai kẻ không an phận nhất từ khi Vương thị lập tộc tới nay, Vương Anh Tuyền và Vương Anh Tuyền sao có thể là người ngoan ngoãn nghe lời? Ngay cả Vương Ly Từ cũng không phải là người an phận.

Ba người có thể nói là ăn nhịp với nhau, lập tức dẫn Lam Uyển Nhi dần dần cùng đồng hóa với các nàng, bắt đầu một kế hoạch bí mật mới.

Đừng thấy Hoa Thụy tuổi còn nhỏ mà lại không thích đọc sách, nhưng nàng ở trên chuyện ngoài học tập có thể nói là “Thiên phú dị bẩm”, làm ra chuyện quỷ chủ ý là một cái tiếp theo một cái.

Ngay cả mấy người Vương Anh Tuyền cũng nhìn Hoa Thụy với cặp mắt khác xưa, không thể không cảm khái, Vương thị chúng ta thật sự là giang sơn đời đời có tài nhân xuất hiện, đời sau càng lãng hơn thế hệ trước.

…

Thời gian vội vàng, bất tri bất giác, thời gian mấy tháng thoáng cái đã qua.

Một ngày này.

Không cảng tiên thành.

Mấy chiếc Vân Dao phi thuyền khổng lồ đậu ở vị trí chuyên dụng.

So với Vân Dao phi thuyền bình thường, hình thể mấy chiếc Vân Dao phi chu này lớn hơn nhiều, bộ dáng cũng dày nặng hơn nhiều, màu trắng bạc mặt ngoài phi chu hiện ra lưu quang nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn có loại quý khí cùng túc sát chi khí khác.

Những Vân Dao phi thuyền này đều do Tiên Triều đặc chế, chính là phi thuyền chuyên môn tới tiền tuyến chiến trường ngoại vực, bên trên chất đầy vật tư chiến tranh được chuẩn bị tỉ mỉ, cùng với một bộ phận nhân viên sắp xuất phát tiến về chiến trường ngoại vực.

Chiến trường ngoại vực chính là tiền tuyến Nhân tộc đối kháng ngoại vực yêu ma, tự nhiên không phải ngươi muốn đi thì đi, hoặc là muốn không đi là có thể đi địa phương.

Trên lý luận mà nói, mỗi một nhân tộc đều có nghĩa vụ đi chiến trường ngoại vực phục dịch.

Nhưng cân nhắc đến tình huống thực tế, bộ môn liên quan Tiên cung cùng Tiên Đình chuyên môn vì thế chế định chính sách phục dịch hoàn thiện. Con cháu thế gia đến thời điểm nên phục dịch, tự nhiên sẽ có trưng điệu lệnh tới đây, ở trong kỳ hạn nhất định cần đi chiến trường ngoại vực phục dịch một đoạn thời gian, chờ tích lũy đến đầy đủ công huân mới có thể trở về.

Mà vì bảo vệ thiên tài nhân tộc, vô luận là đệ tử trong hệ thống Tiên Cung, hay là con cháu trong thế gia, chỉ cần là huyết mạch thiên kiêu, vậy thời gian phục dịch lần đầu thường sẽ kéo dài đến sau khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh hai ba mươi năm, nếu như tu vi chỉ có Linh Đài cảnh, cho dù muốn đi, cũng sẽ không được cho phép.

Lúc trước Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh ở Linh Đài cảnh là lén lút chuồn đến chiến trường ngoại vực, sở dĩ bị

Vương Thủ Triết hung hăng đánh một trận, nguyên nhân cũng chính ở đây.

Mà thiên tài cấp bậc đại thiên kiêu, lần đầu phục dịch bình thường đều sẽ trì hoãn đến thời điểm Tử Phủ cảnh, nếu như cấp bậc Thiên Nhân cảnh muốn đi thì phải chủ động xin. Thông thường mà nói, nếu không có nguyên nhân đặc thù, xin cũng sẽ không cho thông qua.

Về phần tuyệt thế thiên kiêu, trừ phi có nguyên nhân đặc thù, bằng không bình thường đều phải là sau khi đến Thần Thông cảnh mới có thể bắt đầu phục dịch. Cứ muốn đi sớm mà nói, cũng sẽ an bài cao thủ đứng đầu âm thầm thủ hộ, càng sẽ không gióng trống khua chiêng, để tránh gặp phải đặc thù nhằm vào.

Ngoại trừ quy định của những bộ khung lớn này, còn có đủ loại quy định chi tiết nhỏ, thí dụ như người có tu vi bất đồng cần tích lũy bao nhiêu công trạng mới có thể xin xuất ngũ, cùng với tuổi về hưu với tu sĩ Huyền Vũ có tu vi bất đồng, vân vân…

Mấy vạn năm qua, Tiên Triều dựa vào bộ hệ thống này, duy trì thế cục chiến trường ngoại vực ổn định, thủ hộ nhân tộc an bình. Mà trong quá trình này, không biết có bao nhiêu người máu rơi trên chiến trường, rốt cuộc không thể trở về.

Giờ phút này.

Bên ngoài Không Cảng người đông nghìn nghịt, có không ít thân bằng hảo hữu đều đưa thân nhân xuất chinh, có dặn dò, cũng có lo lắng quá độ rơi lệ.

Tuy nói người mới lần đầu tiên đi phục dịch chiến trường ngoại vực, đều sẽ trước tiên trải qua một đoạn thời gian huấn luyện cùng học tập, cũng sẽ không bị an bài đến đại tiền tuyến đi, nhưng mà thế sự vô tuyệt đối, trên chiến trường thế cục biến hóa ngàn vạn, căn bản không có an toàn tuyệt đối, ai cũng không cách nào cam đoan phục dịch lần thứ nhất sẽ không vẫn mệnh chiến trường ngoại vực.

Một ngày này, cũng là công chúa Tuy Vân một lần nữa mặc giáp xuất chinh, quay về chiến trường ngoại vực.

Là "kẻ già" lăn lộn chiến trường ngoại vực quanh năm, Tuy Vân công chúa đã thập phần quen thuộc tràng diện này, tâm thái cũng thập phần ổn định, tự nhiên là cự tuyệt đa số người đưa tiễn, chỉ có Lan Hinh Vương và Bách Luyện Chân Quân gần đây đi với nàng, lưu luyến chia tay dưới phi chu.

"Tuy Vân, đây là 【Cửu Chuyển Hộ Tâm Thánh Đan】 do ta ủy thác cho phường Ngự Đan luyện chế, một lò này vận khí không tệ, ra năm viên, ta sẽ dùng hết cho ngươi." Lan Hinh Vương đưa năm bình đan dược do linh ngọc điêu khắc thành cho Tuy Vân công chúa, dặn dò "Thương thế của ngươi còn chưa lành, lên chiến trường, ngàn vạn lần phải cẩn thận, nếu có thể không động thủ thì đừng động thủ."

"Đa tạ Lan Hinh lão tổ." Tuy Vân công chúa cảm nhận được sự quan tâm của trưởng bối gia tộc, trong lòng ấm áp dào dạt.

"Ngươi khách khí làm gì? Nếu không phải ngươi đưa ra chủ ý, ta chỉ sợ sẽ bỏ qua một cuộc đời đẹp đẽ nhất trong cuộc đời." Lan Hinh Vương nhìn Bách Luyện chân quân bên cạnh, mi mắt ẩn chứa ý cười, ý hạnh phúc gần như tràn ra từ ánh mắt.

"Hinh nhi nói không sai." Bách Luyện chân quân nghe vậy có chút bá đạo ôm lấy vai Lan Hinh Vương Hương, bộ dáng biểu thị chủ quyền, vô cùng đắc ý, "Trưởng Công chúa điện hạ chính là ân nhân của hai chúng ta, ta đây có 【Bách Luyện Chấn Thiên Lôi】 tự nghiên cứu phát minh, kế ba mươi phát, coi như là tạ lễ với công chúa điện hạ."

"Bách Luyện, không được động thủ động cước. Trước mặt mọi người, không biết xấu hổ!"

"Hinh nhi, con là nữ nhân của ta, dù là biển cạn đá mòn hay núi lở đất lún, dù cho thế giới này có bị hủy diệt cũng không thay đổi được." Bách Luyện Chân Quân giọng điệu thâm trầm, nghiêm túc nói, "Ta sẽ dùng cánh tay kỳ lân bá đạo này bảo vệ đời sau của con, bảo vệ đời sau của con."

"Lão già chết tiệt nhà ngươi thật xấu xa, đời này bị ngươi bắt nạt không tính, lại còn nghĩ đến kiếp sau."

"Hinh nhi, gặp ngươi, cuộc đời ta mới có sắc thái, mới có mỹ hảo."

Hai người nói xong liền ngươi một lời ta một câu bắt đầu liếc mắt đưa tình, bộ dạng chán ngán xiêu vẹo kia, quả thực đã đến trình độ cay mắt.

Thấy thế, mí mắt Tuy Vân công chúa không ngừng run rẩy, rất nhanh liền nhổ ra một ngụm máu già.

Hóa ra hai người các ngươi không phải đến tặng người, mà là thuần túy đến "đầu độc" đúng không?!

Mà điều làm cho Tuy Vân công chúa đau đầu nhất là, hết thảy vẫn là nàng tự mình " Thúc đẩy"!

Hít sâu vài hơi, Tuy Vân công chúa mới miễn cưỡng nhịn xúc động phun người, lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ: "Lan Hinh lão tổ, nếu không các ngươi nói chuyện trước, ta lên phi chu trước?"

"Đừng a, ta còn có rất nhiều lời muốn nói với ngươi. Tiếp theo ta sẽ cùng Bách Luyện ca ca vân du thế giới, lần từ biệt này, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại, còn có rất nhiều lời muốn nói với ngươi."

Sau đó, Tuy Vân công chúa bị Lan Hinh Vương lôi kéo tiếp tục nói chuyện, cũng không ngừng bị cưỡng ép "đầu độc".

Mà cùng lúc đó.

Một bên khác của Vân Dao phi chu.

"Tâm phúc" của Tuy Vân công chúa, người có khả năng cạnh tranh phủ chủ tương lai của phủ công chúa 【Ngô Anh Hạo】 đang chỉ huy bộ khúc dưới trướng, vận chuyển từng rương vật tư lên Vân Dao phi thuyền.

Mà ở bên cạnh hắn, có một tiểu nha đầu mặc váy công chúa xinh đẹp, trong ngực còn ôm một con rồng nhỏ màu xanh biếc.

Tiểu nha đầu này, đương nhiên là Hoa Thụy công chúa Vương Củng Điệp.

Nàng đang cười tủm tỉm nhìn Ngô Anh Hạo, mắt to chớp chớp: "Hạo ca ca, ngươi nói ngươi có đáp ứng hay không?"

"Phải gọi là lão tổ!" Ngô Anh Hạo trừng mắt nhìn nàng: "Theo bối phận, ta lớn hơn ngươi rất nhiều."

“Hạo lão tổ, nếu ngài không đồng ý cũng không sao.” Hoa Thụy tiểu công chúa hai mắt cong cong, cười cực kỳ âm hiểm, “Ta nghe nói Tuy Vân tỷ tỷ còn đang triệu tập mộ liêu trong phủ công chúa, ta có thể nói trong gia tộc ưu tú, các thúc thúc bá chưa thành hôn đều giới thiệu cho Tuy Vân tỷ tỷ. Ta nói cho ngươi biết, bên trong có mấy người đều không kém hơn Tứ thập thất thúc của ta!”

Mặt Ngô Anh Hạo đen lại.

Tiểu nha đầu nhà ngươi cũng thật quá đáng, có ai lại đi uy hiếp người khác như vậy chứ?

Bản lĩnh của tiểu tử Vương Ninh Hi kia hắn đã tận mắt nhìn thấy, nếu thật là mấy tên nam nhân trà xanh giảo hoạt giống như hắn tiến vào phủ công chúa, chẳng phải là sẽ nghiêm trọng uy hiếp đến địa vị của hắn sao?

Ngô Anh Hạo hắn lăn lộn đến bước này dễ dàng sao?

Ngô Anh Hạo thật sự không cảm thấy nha đầu Hoa Thụy này đang nói giỡn, dù sao thì vết xe đổ này vẫn còn rõ mồn một trước mắt, mùi vị bị nàng ta trả thù mình đã nếm thử qua. Quá khổ.

“Ha ha ha, Hoa Thụy à, ngươi chính là công chúa của Ngô thị chúng ta, khuỷu tay này cũng không thể hướng nơi khác bắt nạt.” Ngô Anh Hạo lúc này cười giả, vỗ ngực nói, “Ngươi yên tâm, chuyện của ngươi chính là chuyện của Ngô Anh Hạo ta, chuyện này ta nhất định sẽ làm cho ngươi thỏa đáng. Người đâu, mang mấy cái rương này vào cho ta.”

“Vâng, Anh Hạo công tử.”

Mấy khúc ca đến từ bụng Ngô thị lập tức được gọi lại, hì hục nhấc cái rương đi vào Vân Dao phi thuyền.

Hoa Thụy tiểu công chúa cười đến đặc biệt ngọt ngào: “Cảm ơn Anh Hạo lão tổ, vậy, khi nào ta vào?”

“Ở bên ngoài trời nóng, con hàng này chuyển không hết trong chốc lát, ngươi tới quán trà bên cạnh nghỉ ngơi một lát.” Ngô Anh Hạo cười đến “Hòa ái”, “Đợi làm xong, ta phái người đi tìm ngươi.”

Hoa Thụy vừa vặn cũng cảm thấy nơi này có chút phơi nắng, liền ngoan ngoãn ôm Lục Long chạy đi uống trà.

Nửa ngày trôi qua.

Từng chiếc Vân Dao phi thuyền bay lên trời, chậm rãi biến mất tại trời xa.

Hoa Thụy công chúa chờ tới chờ cũng không đợi được Ngô Anh Hạo xuất hiện, ánh mắt thanh thuần của nàng dần dần trở nên có chút dại ra: "Diêu, Diêu gia gia, ta đây có phải là bị vứt bỏ hay không?"

"Ách… Hình như là vậy." Lão Diêu chậm rãi từ trong bóng tối hiện ra thân hình, lúng túng nói, "Nhưng Anh Hạo thiếu gia làm rất đúng. Ngài mới tám tuổi, ngay cả Linh Đài cảnh cũng chưa tới, đi chiến trường ngoại vực chơi thực sự có chút không thích hợp."

"Diêu gia gia, có phải người và Ngô Anh Hạo, Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, còn có Chương Hoài Bỉnh bọn họ thương lượng xong rồi, cố ý vứt bỏ con không?" Hoa Thụy công chúa nhạy bén cảm thấy được sơ hở, mặt đen cả giận nói: "Quá đáng rồi! Toàn bộ kế hoạch lẻn vào trái phép đều do con nghĩ ra, không có con, các nàng căn bản không lên được phi chu! Thế mà dám bỏ lại một mình con, thật là quá đáng! Diêu gia gia, người thương con nhất, con tin tưởng người sẽ không đối xử với con như vậy, rốt cuộc là ai đưa ra chủ ý?"

Nói xong lời cuối cùng, nàng ủy khuất sắp khóc lên rồi.

Ô ô ô ~ quá đáng! Rõ ràng khi dễ tiểu hài tử!

"Là ta đưa ra chủ ý. Điệp nhi ơi, ngươi quá nghịch ngợm, chiến trường ngoại vực há là ngươi có thể tùy tiện đi?"

Lúc này, một giọng nói trong trẻo của thiếu niên bỗng dưng vang lên.

Vừa nói xong, một vị thiếu niên mặc áo trắng nhẹ nhàng cũng từ góc quán trà chậm rãi đi ra.

Thiếu niên này, tự nhiên là Vương Phú Quý mới từ Linh Cừ đại lục trở về không bao lâu.

Lúc này hắn đang ở vào thời kỳ phát dục cao tốc, hơn nửa năm ngắn ngủi chiều cao đã nhảy lên cao hơn không ít, đã có chút thanh thiếu niên Phạm Nhi, tỉ mỉ trang điểm, nghiễm nhiên đã có vài phần phong phạm chi lan ngọc thụ, phiên thế giai công tử.

Chỉ là một chút mỡ trên gương mặt kia vẫn không tiêu tan, vẫn mang theo vài phần mượt mà, cũng làm cho hắn thoạt nhìn so với Vương An Nghiệp năm đó càng thêm mấy phần lực tương tác.

"Ca ca!"

Hoa Thụy công chúa sửng sốt một chút, lập tức nhận ra ngay.

Tuy đã hơn bốn năm không gặp, nhưng nàng vốn đã sớm thông minh, chuyện khi còn bé còn nhớ rất nhiều, hơn nữa nàng chứng kiến lưu ảnh của ca ca ở chỗ lão tổ gia gia truyền về, tự nhiên nhận ra Vương Phú Quý.

Nàng hưng phấn ném Tiểu Lục Long đi, một cái bổ nhào vào trong ngực hắn: "Ta còn tưởng rằng ngươi bị yêu tinh phá hoại công chúa câu mất, không cần Điệp Nhi nữa!"

"Yêu tinh phá hoại công chúa?" Thân ảnh Cù Mộng Vũ lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Vương Phú Quý, đã trưởng thành thành thiếu nữ Đình Đình, mắt nàng híp lại, sâu kín nhìn Hoa Thụy công chúa: "Điệp Nhi, ngươi đang nói ta sao?"

"Đồm độp!"

Ánh mắt hai "Tiểu công chúa" không ít dầu nhìn nhau, trong không khí lập tức phảng phất có tia lửa bắn tung tóe.

…

Chương 167: Ma Hoàng lão tổ! Bố cục lớn hơn một chút!

…

“Ngươi dựa vào cái gì gọi ta là Điệp Nhi?” Hoa Thụy công chúa tức giận bĩu môi: “Ta với ngươi lại không quen.”

“Nhưng ta và Phú Quý thân nhau, có thể cùng hắn là “Hảo bằng hữu”.” mắt Cô Vũ chớp chớp, mặt cười hiền lành, giọng điệu không hề nhượng bộ, “Muội muội của hắn, đương nhiên là muội muội của ta. Điệp Nhi, con phải ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ.”

“Bạn tốt? Ha ha, từ khi nào công chúa Tiên Triều đều không biết xấu hổ như vậy?” Hoa Thụy công chúa trực tiếp ôm chặt eo Vương Phú Quý, từ bên cạnh hắn lộ ra nửa cái đầu, tỏ vẻ tuyên bố chủ quyền: “Ta cảm thấy như Tuy Vân tỷ tỷ dịu dàng quyến rũ, khí chất trác tuyệt mới là công chúa Tiên Triều chân chính. So với tỷ mạnh hơn nhiều.”

Côn Bằng Mộng Vũ tức giận đến mặt tối sầm lại, hận không thể tiến lên xé Vương Phú Quý ra: “Cho dù là đồng bào một mẹ, khí chất cũng sẽ bất đồng. Giống như ngươi và phú quý, không phải là kém rất xa sao?”

“Ca ca so với ta không phải rất mạnh mẽ sao? Ta có thể cả đời hưởng thụ tư vị được ca ca bảo hộ. Còn nữa, ca ca ta là đích trưởng mạch trong nhà, chỉ có thể cưới không thể ở rể, ta khuyên ngươi vẫn nên chết tâm sớm một chút.”

“Ta không sao cả, dù sao ta cũng không có ý định tranh giành Tiên Hoàng. Ngược lại nha đầu này tuổi còn nhỏ mà đã nhanh mồm nhanh miệng, lớn lên sợ là sẽ ăn thiệt thòi.”

Hai người ngươi một lời ta một câu, hoàn toàn chính là bộ dáng băng hỏa không tương dung.

Ầm ĩ, hai người thậm chí ngay cả Vương Phú Quý cũng ném qua một bên, trực tiếp chống nạnh đối mặt, bầu không khí giương cung bạt kiếm, tia lửa bắn ra bốn phía.

Vương Phú Quý hoàn toàn không có ý nhúng tay, dứt khoát đi sang bên cạnh lấy ấm trà, chậm rì rì bắt đầu uống, một bộ dáng xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Hai tiểu công chúa đọ sức mấy phen cũng không phân ra thắng bại, chợt cảm thấy không còn sức lực, nhao nhao nhằm vào Vương Phú Quý.

"Ca ca, ngươi cũng không giúp ta!"

"Phú Quý, Điệp Nhi nói oan cho ta như vậy, ngươi cũng không giúp đỡ."

Vương Phú Quý thoải mái nhàn nhã uống linh trà: "Ta thấy hai người các ngươi đều là loại sao chép bình thường nhiều. Lấy đâu ra nhiều sân Tu La như vậy? Hai người các ngươi tiếp tục đi, còn loanh quanh thêm vài vòng nữa. Dù sao sau khi chết xong chuyện này, sau này cũng không biết đến tháng năm nào mới có thể gặp lại."

Lời này vừa nói ra, hai vị công chúa lập tức không còn hứng thú ồn ào nữa.

"Phú Quý, ngươi đây là muốn về Trường Ninh sao?" Thần sắc của Vân Mộng Vũ có chút ảm đạm.

"Mộng Vũ à, tuổi của ta còn nhỏ, còn có rất nhiều ngành học chưa hoàn thành, chính là thời điểm nên về Tộc Học học chăm chỉ học tập tri thức." Vương Phú Quý giải thích, "Mà ngươi cũng phải học trong Tộc Học Chư Thị, hệ thống tiếp nhận hệ thống kiến thức của Chử thị."

"Vậy Nam Châu của chúng ta làm sao bây giờ?" Vân Mộng Vũ có vẻ không vui, "Nơi đó có phủ công chúa Phù Nam của chúng ta."

"Việc ở Xuyến Nam châu, ta đã sớm nghĩ kỹ." Vương Phú Quý nói xong từ trong nhẫn trữ vật móc ra một xấp lớn văn kiện đã đặt trước: "Đây là 【quyển sách phát triển Phù Nam châu】 dựa theo tư liệu khảo sát chế định trong khoảng thời gian này của ta. Sau khi ta trở về, cũng sẽ điều động một nhóm nhân tài từ bên trong Vương thị, đến hiệp trợ ngươi chủ trì các hạng mục khai phá của Phù Nam. Ta cũng sẽ điều khiển điều khiển từ Trường Ninh, không xảy ra vấn đề gì."

Xem độ dày của tư liệu liền biết rõ, hắn hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, ngay cả những vấn đề có thể gặp phải sau đó, cũng đã suy nghĩ thỏa đáng.

“Quá tốt rồi, ca ca rốt cuộc phải về trường rồi!” Hoa Thụy công chúa hai mắt sáng ngời, lập tức mặt đầy vui mừng, như khiêu khích liếc mắt nhìn Vân Mộng Vũ.

Ánh mắt kia phảng phất đang nói: Xem đi ~ chung quy ta và ca ca mới là người một nhà.

“Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm.” Vương Phú Quý trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi một mình trốn học cũng không phải việc nhỏ. Lão tổ gia gia không tìm ngươi tính sổ, ta tìm ngươi tính. Lần này sau khi trở về, ta sẽ tự mình bắt ngươi làm bài, ngươi đừng có hòng lười biếng nữa.”

“Dọa? Ta cũng muốn trở về?!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hoa Thụy công chúa lập tức cứng đờ, vẻ mặt đau khổ, đáng thương lôi kéo Vương Phú Quý bắt đầu cầu xin: “Ca ca, ta mới tới Tiên Triều chưa được bao lâu. Ta không cần trở về.”

“Chờ ngươi trưởng thành, tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, ngươi thích chơi bao lâu cũng được. Nhưng hiện tại, nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của ngươi vẫn nên học tập.” Vương Phú Quý ra vẻ huynh trưởng, ngữ khí không cho phép xen vào: “Không trải nghiệm cuộc sống Tộc Học cao đẳng, là cuộc sống không hoàn mỹ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thụy công chúa trong nháy mắt suy sụp, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, thoạt nhìn đáng thương nói không nên lời.

Nàng hiện tại mới là tộc học sơ đẳng a, Tộc Học sơ đẳng còn có Tộc Học trung đẳng, Tộc Học trung đẳng hoàn thành mới là Tộc Học cao đẳng. Nghe nói Thăng Học khảo khó khăn, nhất là Tộc Học cao đẳng, càng là hình thức Địa Ngục.

Chờ khi nàng tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, nàng đã thành lão cô nương rồi!

Đáng tiếc, chuyện này không phải nàng không muốn là có thể thoát được.

Ở trước mặt Vương Phú Quý, chút khôn vặt này của nàng còn chưa đủ nhìn, ba phen mấy bận muốn lén lút đều bị Vương Phú Quý dễ dàng tóm trở về.

Chỉ có thể nói một vật mà thôi, một vật mà thôi.

Ở bên ngoài, Hoa Thụy tiểu công chúa luôn gặp khắc tinh.

Sau khi an bài tốt các công việc của Tiên Triều, Vương Phú Quý cố ý đem một phân thân của Ly Tiên, cùng với bộ đồ Thiên Tuyền Lưu Ảnh Bàn để lại bên cạnh Thiền Mộng Vũ, như vậy vừa có thể vui vẻ đi học trong gia tộc, lại có thể điều khiển khai phá các hạng mục của Tiên Triều, Nam Châu, không làm chậm trễ.

Như thế, hơn mười ngày sau, Vương Phú Quý liền nắm lấy Hoa Thụy công chúa cùng một chỗ bước lên phi thuyền Vân Sa trở về Đại Càn.

Bây giờ, Vân Dao phi thuyền giữa Đại Càn và Tiên Triều càng ngày càng nhiều, xem như vô hình trung kéo gần khoảng cách giữa Đại Càn và Tiên Triều, qua lại thuận tiện hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tuy Vân công chúa chạy tới chiến trường ngoại vực vân liễn phi chu, đã đến một vùng đại dương mênh mông nổi lên bốn phía.

Xuyên thấu qua cửa sổ mạn thuyền, có thể nhìn thấy trên bầu trời mây đen dày đặc có một vết nứt khổng lồ treo nghiêng, tựa như một vết thương dữ tợn, đang tản ra từng đạo quang mang màu đỏ đen, tà dị vô cùng.

Đây chính là “Giới vực khe hở”.

Trên mặt biển phía dưới khe hở đứng sừng sững một tòa pháo đài sắt thép to lớn. Căn cơ pháo đài thẳng đến đáy biển, chỉ riêng phần lộ ra trên mặt biển này đã giống như một tòa vệ thành cỡ nhỏ.

Trên pháo đài, bày ra từng nỏ pháo to lớn, nỏ pháo nhắm ngay khe hở giới vực, tùy thời đều đang vận sức chờ phát động.

Cửa sổ mạn thuyền Vân Dao, Tuy Vân công chúa một thân anh tư hiên ngang đang đứng chắp tay, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào khe hở giới vực kia.

Một đám phụ tá dòng chính của phủ công chúa cũng đều lộ ra vẻ nghiêm nghị, chia ra đứng ở phía sau nàng.

"Tu Viễn, ngươi và 【Tiên số ba giới vực thành lũy】 liên hệ một chút, mau chóng an bài mười chiếc giới vực thuyền, chúng ta phải nhanh chóng xuyên qua khe hở giới vực." Tuy Vân công chúa hạ lệnh.

Bởi vì muốn đi tới ngoại vực, giờ phút này, Xi Tu Viễn cũng đã thay vào nhung trang, dáng người cao ngất, đặc biệt lạnh lùng.

Nghe vậy, hắn lập tức khom người lĩnh mệnh: "Vâng, công chúa điện hạ."

"Anh Hạo, ngươi có thể mời mấy vị khách đến trái phép kia ra." Tuy Vân công chúa lạnh nhạt nói, "Buồn trong khoang vật tư lâu như vậy, đã đến lúc ra ngoài hít thở không khí. Yên tâm, chúng ta đều đến thành lũy của giới vực rồi, sẽ không đuổi các nàng đi."

Sắc mặt Ngô Anh Hạo khẽ biến, lúng túng nói: "Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được điện hạ."

Dứt lời, hắn vội vàng đi mời một đám "người nhập cư" tới, cũng thỉnh tội với Tuy Vân công chúa: "Điện hạ, lần này nhập cư là chủ ý của ta, không liên quan đến mấy vị khách nhân."

Đám khách nhập cư trái phép này tổng cộng bốn người, theo thứ tự là Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, Lam Uyển Nhi và Chương Hoài Bỉnh nửa bị nửa bức bách nửa lừa đến.

Trong bốn người, ngoại trừ Chương Hoài Bỉnh cúi đầu có chút lúng túng ra, ba người còn lại đều là bộ dáng thản nhiên tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ.

Rất hiển nhiên, ba người này là làm nhiều chuyện vi phạm quy định, luyện thành một bộ da mặt dày bách độc bất xâm.

Tuy Vân công chúa lại không có phản ứng với Ngô Anh Hạo, mà là nhìn nhóm bốn người nhập cư trái phép: "Các ngươi bức thiết muốn đi chiến trường ngoại vực lập công, bản công chúa

có thể lý giải. Ta nghĩ, dù là ta hiện tại đưa các ngươi trở về, các ngươi hơn phân nửa cũng sẽ tìm cơ hội chuồn tới. Ta liền không làm điều thừa nữa.”

“Bất quá, căn cứ vào các ngươi vẫn là lần đầu tiên lên chiến trường ngoại vực, hết thảy đều phải dựa theo quy trình. Học tập nên học, huấn luyện, sau đó, ta sẽ tự mình an bài chức vị của các ngươi.”

Vương Ngao nhíu nhíu mày, vừa định nói cái gì, Chương Hoài Bỉnh vội vàng ngăn nàng lại, sau đó cung kính hành lễ với Tuy Vân: “Chúng ta hết thảy đều nghe điện hạ an bài.”

“Ừ.” Tuy Vân công chúa khẽ vuốt cằm, lập tức ánh mắt nhìn về phía vết nứt màu dị sắc trên bầu trời, giới thiệu: “Đây là khe hở ranh giới 【Tiên số ba】, là một trong những khe hở giới vực Tiên Triều chủ phòng thủ. Phía dưới tòa thành lũy sắt thép kia, một là trụ sở hậu cần, hai là để phòng ngừa vạn nhất. Một khi tiền tuyến tan vỡ, khe hở giới vực bị phá, nó sẽ trở thành một phòng tuyến chống cự, giành được thời gian tổ chức phòng ngự tiếp theo cho chúng ta.”

Mấy cô nương đều cẩn thận lắng nghe, mỗi người đều lộ ra vẻ hưng phấn cùng hướng tới.

Những kiến thức cùng bố phòng này đối ngoại đều bảo mật nghiêm ngặt, chỉ có chờ các nàng có tư cách bước vào chiến trường dị vực, mới có thể học được. Hiện giờ Tuy Vân công chúa bằng lòng giải thích, bọn họ tự nhiên nghe được đặc biệt chăm chú.

“Đối diện khe hở Tiên số 【Giới Vực】, đồng dạng có một pháo đài phòng thủ do Tiên Triều chúng ta kiến tạo, tên là 【Tiên số ba trấn thủ thành lũy】, đó là chỗ chỉ huy bộ chỉ huy của khu phòng thủ Tiên Tam, quản lý hết thảy quân vụ khu phòng thủ Tiên số ba. Mà ta, trước mắt chính là phó tổng chỉ huy khu phòng thủ Tiên Tam.”

“Tuy Vân tỷ tỷ.” Vương Củng hưng phấn hỏi: “Ta cảm thấy năng lượng dao động trong khe hở giới vực rất mạnh, Vân Dao phi thuyền của chúng ta không bay đi được?”

“Không sai, muốn xuyên qua khe hở giới vực, khởi bước cũng phải Tử Phủ cảnh mới được, Vân Dao phi chu phòng ngự quá

yếu. Bởi vì muốn vận chuyển vật tư và sĩ tốt, bình thường chúng ta đều thông qua giới vực để đưa đò." Tuy Vân công chúa cũng cực kỳ coi trọng bọn người Vương Thiền, rất kiên nhẫn dạy bảo bọn họ từng chút một.

Lúc này, từng chiếc từng chiếc Giới vực xuyên thẳng qua thuyền cũng đã lĩnh mệnh mà đến.

Tuy Vân công chúa bên cạnh giải thích, vừa mang theo các nàng leo lên giới vực chu thứ nhất.

Đó là một chiếc thuyền xuyên toa hình thoi, thể tích nhỏ hơn nhiều so với Vân Dao phi thuyền. Toàn thân nó do một loại vật liệu không biết tên không phải vàng không phải gỗ chế thành, mặt ngoài bôi một lớp sơn màu tối, thoạt nhìn có một loại cảm giác như cát, phía trên thậm chí còn mang theo từng vết cắt, vừa nhìn liền biết đã sử dụng rất nhiều năm.

Bề ngoài cùng mộc mạc giống nhau, bên trong giới vực xuyên qua thuyền cũng cực kỳ đơn sơ, tất cả không gian có thể sử dụng cơ hồ đều dùng để chở vật tư, nhân viên cũng chỉ có thể chen chúc trong khoang thuyền, phi thường chật chội.

So sánh ra, Vân Dao phi thuyền xa hoa quý khí quả thực có thể coi là thiên đường.

Tuy nhiên, bốn người Vương Ly Từ lại không cảm thấy chật chội, vẫn hào hứng bừng bừng vây quanh Tuy Vân công chúa hỏi đông hỏi tây.

Các nàng đi chiến trường ngoại vực một là vì kiến thức, hai là vì giết địch, cũng không phải đi nghỉ ngơi nghỉ phép, tự nhiên sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu khổ.

Rất nhanh, giới vực thứ nhất xuyên toa thuyền đã đầy tải.

Xuyên qua mặt bên thuyền, miệng chỗ nối liền chậm rãi khép kín, trận pháp phòng ngự trong thuyền nhất thời khởi động toàn diện. Trong chớp mắt, một đạo năng lượng hộ thuẫn thật dày liền xuất hiện ở bên ngoài thuyền xuyên toa, hoàn toàn bao bọc chiếc thuyền xuyên qua ở bên trong.

"Năng lượng hộ thuẫn này chuyên dùng để xuyên qua thuyền, năng lực phòng hộ và ổn định đều cực mạnh, có thể chống đỡ không gian vặn vẹo khi xuyên qua khe hở giới vực." Tuy Vân

công chúa thấy mọi người nhìn chằm chằm vào năng lượng hộ thuẫn bên ngoài, liền giải thích một câu.

Trong khi nói chuyện, giới vực xuyên thẳng qua thuyền cũng đã chậm rãi khởi động, đi về phía khe hở giới vực.

"Ông"

Theo trận trận rung động rất nhỏ, giới vực xuyên thẳng qua thuyền nhanh chóng tiến lên, rất nhanh cả chiếc thuyền chui vào trong khe hở loé lên quang mang kỳ lạ màu đỏ thẫm.

Trong chốc lát, tất cả mọi người xung quanh cảm thấy giật mình, trong đầu giống như vang lên một tiếng vù vù trầm thấp.

Cả giới vực xuyên toa như xuyên qua con đường xóc nảy, run rẩy kịch liệt.

Trong khoang thuyền chở người, hễ là tu sĩ tu vi thấp hơn Thiên Nhân cảnh, sắc mặt đều trở nên trắng bệch trong khoảnh khắc. Sắc mặt Thiên Nhân cảnh cũng không dễ coi, chỉ có trên Tử Phủ cảnh mới khá hơn một chút.

Nếu không phải vật phẩm trong thuyền đều bị cố định ở vị trí của mình, những vật trong thuyền đều là tu sĩ Huyền Vũ thực lực không tầm thường, sợ là chỉ cần xóc nảy một chút là có thể mất đi nửa cái mạng người.

Thời gian phảng phất trôi qua vĩnh hằng, lại giống như chỉ qua một cái chớp mắt.

Vương Ly Từ chỉ cảm thấy mình vừa mới có chút thích ứng, thuyền xuyên qua giới vực liền dừng lại lần nữa.

Một lát sau, vòng bảo hộ năng lượng tản đi, cửa khoang chậm rãi mở ra, một vòng trăng khuyết màu đỏ khổng lồ bỗng nhiên lọt vào tầm mắt mọi người.

Nó tựa như treo trên đỉnh đầu mọi người, tản ra huyết sắc quang mang, thoạt nhìn âm tà mà quỷ dị.

Một tòa pháo đài sắt thép cự đại đứng lặng dưới huyết nguyệt.

Ánh sáng màu đỏ hiện lên cho nó một vầng sáng màu đỏ, càng làm cho nó càng thêm nguy nga, cũng càng thêm dữ tợn.

Rất hiển nhiên, đây chính là "Tiên số ba trấn thủ thành lũy" theo như lời Tuy Vân công chúa nói.

Phóng mắt nhìn lại, ma vụ màu xám đen cơ hồ tràn ngập trong tầm mắt này, trong không khí cũng mang theo mùi sặc người khó ngửi.

Nhưng một khe hở ngăn cách, toàn bộ thiên địa đã hoàn toàn khác biệt.

"Đây chính là chiến trường ngoại vực sao?"

Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, Chương Hoài Bỉnh cùng mở to hai mắt, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động vô cùng.

Bất luận từ miệng người khác nghe được bao nhiêu lần, cũng không rung động bằng mình tận mắt nhìn thấy.

Từ lúc này trở đi, một thế giới mới tinh đang từ từ mở ra cho bọn họ.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Ma Hoàng Cung.

Hạo Thiên điện.

Là địa phương hàng ngày Ma Hoàng xử lý sự vụ triều đình, người của Hạo Thiên Điện mỗi ngày ra ra vào vào cũng không ít. Bên ngoài Hạo Thiên Điện, càng là hàng năm có cấm quân hộ vệ, nội thị, cung nữ lui tới cũng nối liền không dứt.

Ngay cả ma hoa dị thảo trong hoa viên ngoài điện, tùy tùng cũng đặc biệt tỉ mỉ, lớn lên so với nơi khác càng thêm tươi đẹp hơn một chút.

Một ngày này.

Cấm quân hoàng gia vẫn đứng lặng bên ngoài Hạo Thiên Điện như mọi ngày. Một đội nội thị mang theo hộp cơm chậm rãi xuyên qua hành lang, vừa định bước lên bậc thang.

Bỗng dưng.

Trong vườn cỏ cây rậm rạp, một bóng người mặc huyền y đi ra, phong độ nhẹ nhàng.

Người này ngũ quan tuấn tú, mặt mày mỉm cười, một thân khí chất tựa như cơn gió xuân ấm áp, phong lưu phóng khoáng, lỗi

lạc, lộ ra vẻ thư thái.

Nhìn thấy hắn, đám nội thị dưới bậc thang lập tức dừng bước lại, cúi người cung kính hành lễ: “Bái kiến Tam hoàng tử điện hạ.”

Thì ra người tới chính là Tam hoàng tử của Xích Nguyệt Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh.

“Tất cả đứng lên đi ~ “

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh khoát tay áo, ý bảo mọi người đứng dậy, lập tức thò đầu nhìn về phía trong điện, hỏi thăm cấm vệ ở cửa: “Lão tổ tông ở bên trong sao? Tâm tình của hắn hôm nay như thế nào?”

Nghe vậy, cấm vệ ngoài cửa không nói lời nào, trong điện lại truyền đến một đạo thanh âm già nua mà nhu hòa: “Hôm nay Tam điện hạ tới thật không đúng lúc, bệ hạ lúc này đang phiền lòng”

Trong lúc nói chuyện, một lão thái giám mặc nội thị bào đỏ tươi từ trong điện chậm rãi đi ra, cúi đầu thi lễ với Thân Đồ Cảnh Minh: “Bái kiến Tam điện hạ.”

“Sư lão ngài quá khách khí.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh vội vàng đỡ hắn lên.

Vị sư lão này tuy là nội thị, nhưng lại là tâm phúc bên người Xích Ngục Ma Hoàng, một thân tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh, thân phận địa vị chỉ trên Trác lão.

Mặc dù hắn biểu hiện rất khách khí, Thân Đồ Cảnh Minh lại không dám chậm trễ hắn chút nào.

Sau khi đỡ người dậy, hắn tò mò hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Còn không phải bởi vì vị Nguyên Cương Đại Đế Yến quốc kia.” Sư lão thở dài, “Từ khi Yến quốc chiến bại tới nay, hắn vẫn luôn ở lại Ma Đô, có chuyện gì không có việc gì liền tới Ma Hoàng cung tìm bệ hạ khóc lóc kể lể, yêu cầu bệ hạ thắng. Này không phải, chân trước vừa mới đi, bệ hạ còn đang phiền lòng đây.”

Thân Đồ Cảnh Minh nhướng mày, bất mãn nói: “Hắn tự ý tìm Chử thị mượn binh, lão tổ tông không trách phạt hắn đã không

tệ. Sao hắn còn có mặt mũi đến tố khổ?”

“Ai nói không phải chứ?” Sư lão lắc đầu, “Tính bất quá chỉ là trốn tránh trách phạt cùng muốn chỗ tốt, cũng không có gì để nói. Ngược lại điện hạ ngài, trước đó bệ hạ phái người triệu ngài không về, bây giờ đi vào, sợ là không thể thiếu chịu một trận giáo huấn. Ngài hay là ngày khác lại tới?”

“Không có việc gì.” Thân Đồ Cảnh Minh khoát tay áo, ngược lại tràn đầy tự tin: “Nếu lão tổ tông đã bị Nguyên Cương Đại Đế kia chọc giận, ta đây đương nhiên phải giải khai cho tốt, để lão nhân gia ông ấy có tâm tư tốt. Sư lão, ngài thay ta thông truyền đi.”

Sư lão liếc mắt nhìn hắn, có chút nói thầm.

Rốt cuộc thì hắn lấy đâu ra lòng tin như vậy? Dám đánh lên trên họng súng?

Bất quá, Tam hoàng tử được hắn sủng ái thế nào cũng rõ ràng, nên cũng không có hỏi nhiều, quay người đi vào bên trong thông báo cho hắn.

Rất nhanh, sư lão lại lần nữa đi ra, dẫn hắn đi nội điện.

Bên trong nội điện.

Xích Ngục Ma Hoàng một thân hắc bào đang ngồi dựa vào giường La Hán, vừa ăn điểm tâm, vừa không tập trung phê tấu chương.

Trên đỉnh đầu, hoả tinh thạch hoa lệ treo đèn to tản ra quang mang sáng ngời, cho hắn một thân áo choàng màu đen tinh khiết cũng nhiễm một vòng đỏ loáng thoáng, nhìn tôn quý không gì sánh được, nhưng cũng mơ hồ lộ ra vài phần túc sát.

“Cảnh Minh bái kiến lão tổ tông.”

Thân Đồ Cảnh thấy thế, lúc này tiến lên, khom mình hành lễ.

Xích Ngục Ma Hoàng liếc hắn một cái, tiện tay ném tấu chương đi, cười lạnh nói: “Nghiệp chướng, ngươi còn biết phải về không?”

Tiếng nói vừa dứt, bầu không khí trong điện nhất thời có chút ngưng trệ.

Nội thị xung quanh đều bị dọa đến nơm nớp lo sợ, cúi đầu, ngay cả hô hấp cũng trở nên thấp không thể nghe thấy.

Nào ngờ, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lại căn bản không bị dọa sợ, ngẩng đầu liếc Xích Ngục Ma Hoàng một cái, liền vuốt mũi cười hắc hắc: "Lão tổ tông, ta đây không phải là có chuyện quan trọng sao? Ngài xem ta xong việc này, không phải liền lập tức trở về gặp ngài sao?"

"Có chuyện quan trọng?"

Xích Ngục Ma Hoàng cười lạnh.

Hắn vốn là tâm tình không tốt, nhìn thấy bộ dạng này của Thân Đồ Cảnh Minh, càng giận không chỗ phát tiết, chỉ vào mũi hắn tức giận mắng: "Nghiệp chướng nhà ngươi, chuyện quan trọng mà ngươi nói chính là tìm cơ hội đột phá Thần Thông cảnh? Ngươi nha mới Tử Phủ cảnh tầng bảy, ngay cả bảo điển đứng đắn còn chưa cho ngươi kế thừa, ngươi còn tìm cơ hội đột phá cái gì? Kiếm cớ cũng không tìm cái gì đáng tin cậy. Ngươi thật đúng là cho rằng bổn hoàng cái gì cũng không biết? Ngươi không phải là vì lưu lại một tiểu ny tử tên là Vương Nhược Băng mà xum xoe sao?"

"Hắc hắc, ngài cũng biết?" Thân Đồ Cảnh Minh vẻ mặt đắc ý, "Ánh mắt hài nhi như thế nào?"

"Ánh mắt ngược lại là… nói nhảm. Ngay cả chút chuyện như vậy cũng không hỏi rõ được, Ma Hoàng này của ta dứt khoát cũng đừng làm nữa." Xích Ngục Ma Hoàng càng nói càng giận: "Còn nữa, tốt xấu gì ngươi cũng là hoàng tử, có thể cần chút mặt mũi nào không, ăn nói khép nép trước mặt tiểu cô nương này một trận, ngươi cũng không cảm thấy mất mặt sao?"

"Lão tổ tông, đây không phải là người luôn luôn nói chuyện thân giáo sao? Nếu muốn đạt được mục đích thì không thể quá sĩ diện." Thân Đồ Cảnh Minh sờ sờ mũi, vẻ mặt "ta đây đều là học từ ngài đấy".

"Nghiệp chướng! Bản hoàng có khi nào không biết xấu hổ chứ?" Xích Ngục Ma Hoàng thiếu chút nữa bị hắn làm tức chết, quơ lấy gậy bên cạnh muốn đánh hắn, ngẫm lại Vương Phú Quý, lại nghĩ đến ba hoàng tử do nhất mạch của mình bồi

dưỡng ra, nhất là lão Tam này… Thật sự là càng nghĩ càng bực mình, còn không bằng đánh chết cho xong!

May mắn sư lão phản ứng nhanh, ôm lấy cánh tay Xích Ngục Ma Hoàng, lúc này mới làm cho Thân Đồ Cảnh Minh tránh khỏi đầu nở hoa tại chỗ.

“Hắc hắc, lão tổ tông, ta đang nói đùa với ngài, có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh. Ngài nhìn xem, ta đã mang đến thứ tốt gì cho ngài rồi.” Thân Đồ Cảnh Minh rụt cổ lại, rốt cuộc cũng không dám vuốt râu Ma Hoàng hổ nữa, ngoan ngoãn bắt đầu móc lễ vật từ trong nhẫn trữ vật.

Đầu tiên là hắn móc ra một đống đồ ăn ngon, thú vị, những thứ này đều là lúc trước hắn mua đến dỗ Nhược Nhược Băng muội muội đấy, chỉ là người ta ghét bỏ không cần, liền dứt khoát lấy ra phế vật lợi dụng “Hiếu kính” lão tổ tông.

“Chỉ thế thôi à?” Gân xanh trên trán Xích Ngục Ma Hoàng nổi lên, may mà hắn ta không tức chết.

Nếu không, vẫn là đánh chết tiểu tử này được rồi.

Các loại đồ ăn chơi đùa cũng thôi đi, lại còn có son phấn bột nước!

Đây là coi Ma Hoàng của hắn thành thùng rác sao?

“Nói đùa, nói đùa, những thứ vừa rồi đều là thêm đầu, đây mới là lễ vật thật sự!” Mắt thấy sắc mặt Ma Hoàng càng ngày càng khó coi, hung quang trong ánh mắt càng ngày càng đậm, hắn vội vàng sinh trí, móc ra một cái hộp ngọc, cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Hộp ngọc đại khái chỉ lớn chừng nắm tay, bên trong lẳng lặng đặt lá trà đại khái cũng chỉ có hai tiền.

Hắn vô cùng trịnh trọng đưa hộp ngọc tới: “Lão tổ tông, ngài xem cái này.”

Xích Ngục Ma Hoàng nghi ngờ ngửi ngửi, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Khí tiên linh hệ sinh mệnh thật nồng đậm. Loại tiên trà này ngươi lấy được từ đâu?”

“Đương nhiên là liếm tới.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh vẻ mặt dương dương đắc ý, “Thứ này rất hiếm thấy, có thể thấy được Nhược Băng nữ thần coi trọng ta như thế nào. Đây

cũng chính là vì hiếu kính lão tổ tông ngài, hài nhi đành phải nhịn đau cắt bỏ thứ yêu thích. Nếu ngài không muốn, hài nhi có thể thu hồi."

"Lảm tới" Lời thoại này khiến Xích Ngục Ma Hoàng cảm thấy khó chịu, nhưng hắn lại rất thích loại tiên trà dị chủng hiếm có này…

Xoắn xuýt không quá mấy tức ngắn ngủi, Ma Hoàng liền mặt dày thu hộp ngọc xuống, thần sắc trên mặt cũng giãn ra rất nhiều: "Tùy tiện lợi, xem như ngươi có lòng hiếu thảo."

Thấy thế, Thân Đồ Cảnh Minh lập tức đánh rắn theo gậy, tiến lên bắt đầu bóp vai đấm lưng cho Xích Ngục Ma Hoàng: "Lão tổ tông, ngài đừng vì một trận tiểu bại mà hờn dỗi cả ngày, có vẻ cách cục của ngài rất nhỏ."

Lời này lại khiến Xích Ngục Ma Hoàng tức giận không nhẹ, cả giận nói: "Chỉ bằng ngươi bố cục lớn? Cả ngày cà lơ phất phơ, cũng không phân ưu kiếp nạn cho bản hoàng. Ngươi bố cục lớn, sao ngươi không đi học tên Vương Phú Quý kia, thu hồi lại sự thất lạc của Yến quốc? Sao không đi công chiếm quốc đô Lương quốc, càn quét một phen?"

Vừa nghĩ đến mối sỉ nhục của nước Yến, Xích Ngục Ma Hoàng liền giận không ngừng.

Dựa vào cái gì mà Vương Phú Quý ưu tú như vậy, con cái nhà hắn lại không đáng tin cậy. Nhất là lão tam này, quả nhiên là vô pháp vô thiên. Lại còn dám nói cách cục của hắn nhỏ?

"Không phải chỉ là mấy quận thôi sao, cho bọn họ là được." Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lộ ra dáng vẻ phá gia chi tử: "Chuyện quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để chỉnh hợp lực lượng đánh lui yêu ma ngoại vực, như vậy mới có thể đưa mắt nhìn về phía biển sao trời. Chúng ta cùng Tiên Triều tranh tới tranh lui, chỉ vì địa bàn nhỏ như hạt vừng, thật không đáng giá."

"Ngươi thì biết cái gì! Còn đánh lui yêu ma ngoại vực, tiến công Tinh Thần đại hải. Ngươi đây gọi là thế cục lớn? Ngươi gọi là không đầu không đuôi, thật là mơ tưởng xa vời." Xích Ngục Ma Hoàng trừng hắn một cái, hùng hùng hổ hổ, "Linh Cừ đại lục là khu vực sản xuất quặng mỏ thổ tinh quan trọng,

một phần ba quặng thổ tinh của triều đình ta đều là do Yến quốc cung cấp đấy. Nếu Yến quốc mất, đến lúc đó chúng ta muốn quặng thổ tinh, phải lấy tài nguyên khác cùng Tiên Triều đổi, giá cả mắc gấp mấy lần không nói, còn dễ dàng bị Mục Vân Xú bà nương kia nắm giữ. Đồ không biết xấu hổ này của ngươi đương nhiên không sao cả, nhưng bản hoàng cái mặt mo này còn muốn lấy đâu!"

"Lão tổ tông à, không nói việc nhỏ này nữa." Thân Đồ Cảnh Minh bị hắn lải nhải một hồi, vội vàng chuyển đề tài nói: "Kỳ thật lần này ta trở về còn có một tin cực tốt muốn nói với ngài."

"Tin tức cực tốt?" Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt nghi ngờ, lập tức trong lòng "hồi hộp" một chút: "Ngươi không phải lại gây họa ở đâu đấy chứ, muốn bổn hoàng chùi mông cho ngươi đấy chứ?"

Trong ba hoàng tử, lão tam là không khiến hắn bớt lo nhất. Từ nhỏ đến lớn, hắn cũng không biết thay lão tam lau mông bao nhiêu.

"Sao có thể chứ? Thật sự là tin tức tốt bằng trời." Thân Đồ Cảnh Minh tỏ vẻ "sao ngươi có thể nhìn ta như vậy", lập tức giơ cổ tay đắc ý đưa đến trước mặt hắn, nhắc nhở: "Ngươi nhìn tư chất huyết mạch của ta xem, có phải có thay đổi gì rồi không?"

Ma Hoàng nghi ngờ dò xét một phen, biểu cảm lập tức chuyển thành kinh ngạc và vui mừng: "Tuyệt thế Ất đẳng?"

Phải biết rằng, tư chất của tu sĩ Huyền Vũ đã đạt đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu, muốn tăng lên nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuyệt thế Đinh Bính ất giáp, càng lên cao độ khó càng cao.

Tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh, huyết mạch đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, dưới tình huống như vậy, cho dù là Đạo đan cửu phẩm, tối đa cũng có thể làm cho tư chất của người từ Tuyệt Thế Đinh tăng lên tới Tuyệt Thế Bính đẳng mà thôi, nếu là muốn dựa vào Đạo đan cửu phẩm tăng lên tới Tuyệt Thế Ất đẳng, tư chất của bản thân phải đạt tới Tuyệt Thế Bính trung đoạn mới có thể.

Mà cửu phẩm Đạo đan, đã là đan dược hiệu quả tốt nhất nhân tộc trước mắt có thể luyện chế ra.

Lúc trước tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh này dựa vào một viên cửu phẩm đạo đan, mới đưa tư chất đề cập tới Tuyệt Thế Bính đẳng, hiện giờ cho dù dùng đạo đan hiệu quả cũng không lớn.

Ai có thể nghĩ tới, cũng chỉ là đi ra ngoài lịch lãm một chuyến mà thôi, tiểu tử này rõ ràng đã tăng tư chất lên tới Tuyệt Thế Ất đẳng.

Đây là vận cứt chó gì vậy?

"Tốt tốt tốt." Xích Ngục Ma Hoàng chuyển giận thành vui, "Như vậy, qua một ít thời gian ngươi tìm cơ hội kế thừa 【Xích Luyện Bảo Điển】, liền có thể đem tư chất huyết mạch tăng lên tới tuyệt thế giáp đẳng, ngược lại không để cho tiểu ma tôn Chử thị kia chuyên mỹ trước. Bất quá, bản hoàng sớm cảnh cáo ngươi, tư chất tốt, nhưng không có nghĩa là ngươi nhất định có thể trở thành người thừa kế của bản hoàng."

"Lão tổ tông, ngài chỉ có chút tiền đồ như vậy? Bố cục muốn phóng to một chút, mắt phải nhìn xa một chút." Thân Đồ Cảnh Minh than thở.

Da mặt Xích Ngục Ma Hoàng run lên, cố nén kích động muốn đánh người: "Vậy ngươi dạy bản hoàng, thế nào mới gọi là vận mệnh lớn?"

"Thân Đồ thị chúng ta, không phải có lão tổ tông truyền bảo bối 【Xích Hồng Tiên Liên】 sao?" Thân Đồ Cảnh Minh hắc hắc nói, "Bảo vật này có tăng phúc thật lớn đối với huyết mạch Hồng Liên Nghiệp Hỏa."

Kết quả, khi hắn vừa dứt lời, Xích Ngục Ma Hoàng trực tiếp bùng nổ.

"Đồ hỗn trướng, đây chính là bảo bối do lão tổ tông truyền lại, ngay cả bản thân ta năm đó cũng không nỡ dùng, sao ngươi dám có chủ ý với nó?" Xích Ngục Ma Hoàng trừng mắt rống giận, "Ngươi phá gia nghiệp chướng này cút cho ta! Còn có tiên trà của ngươi, cũng lấy về cho bản hoàng, lão tử không tiêu thụ nổi!"

“Lão tổ tông, nếu ta dùng tiên liên đỏ thẫm, có khả năng rất lớn đánh sâu vào 【Tiên Thiên Đạo Thể】, đây chính là đường đường 【Thiên Tử】. Ma Triều chúng ta từ khi lập triều tới nay chưa từng xuất hiện thiên tử, ngài thật sự không động tâm sao?”

“Chỉ bằng ngươi, trả lại thiên tử?” Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt xem thường, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi có chút động tâm.

“Chờ ta thành Thiên Tử, lại kế thừa 【Hồng Liên Chân Ma Kinh】 của nhà chúng ta, ta khởi bước chính là Thiên Tử Bính đẳng, đến lúc đó Chân Ma cảnh trung kỳ trong tầm tay sẽ ở trong tầm tay.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh ngày mai hoa rơi đất đá bốc phét, “Mà cùng lúc đó, hoàng thất chúng ta bí mật ủng hộ gia đình chúng ta trở thành người đứng đầu Chân Ma điện, đến lúc đó hai vợ chồng chúng ta đồng tâm hiệp lực, trước dẹp yên Tiên Triều, lại diệt yêu ma, suất lĩnh Nhân tộc chúng ta đi Tinh Thần đại hải! Đây mới là cách cục, lão tổ tông!”

“Không hổ là Kỳ Lân Nhi nhà ta.” Khóe miệng Xích Ngục Ma Hoàng co giật, châm chọc nói: “Đại cục trong thiên hạ này đều nằm trong lòng bàn tay ngươi, quả nhiên là vận mệnh tốt.”

“Đó là đương nhiên, Chân Ma cảnh trung kỳ a, ngẫm lại đều có chút kích động. Dựa theo Lăng Hư cảnh trung kỳ cùng sơ kỳ chiến lực so sánh để phán đoán, lão tổ tông ngươi cặn bã Chân Ma cảnh như vậy, đến lúc đó tuyệt đối sẽ bị ta ấn xuống đất ma sát!”

“Oanh!”

Rốt cục Xích Ngục Ma Hoàng cũng không thể nhịn được nữa, một tát đem đồ hỗn trướng này đập bay ra khỏi Hạo Thiên điện.

…

Chương 168: Cường đại! Nội tình của Trường Ninh Vương thị!

…

“Đông!”

Một tiếng trầm đục vang lên, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh bị khảm chặt trên một vách đá trong viện.

Vách đá này toàn thân ngăm đen, tựa như bình phong đứng lặng trong viện, phía trên rậm rạp chằng chịt toàn là hình người cổ quái. Rất hiển nhiên, Tam hoàng tử tuyệt đối không phải là người đầu tiên bị đánh bay ra, cũng tuyệt đối không phải là người duy nhất.

Đối với màn này, người hầu trong viện sớm đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, nhìn sang một bên rồi tiếp tục làm việc của mình.

Chỉ có hai tiểu tổng quản đầu lĩnh nghênh đón, cẩn thận từng li từng tí móc Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh từ trên vách đá xuống.

“Tam điện hạ, ngài có khỏe không?” Hai tổng quản nội thị quan tâm hỏi thăm.

“Ta không sao. Ngươi đi đi!”

Tam hoàng tử lơ đễnh khoát tay áo.

Lão tổ tông ra tay có chừng mực, mặc dù vừa rồi lần này đau, nhưng hắn không có bị thương gì. Bất quá, điều này cũng chứng minh lão tổ tông thật sự nổi giận.

Lập tức, hắn liền hướng trong điện hô: “Lão tổ tông, ngài đã không muốn trông thấy ta, vậy ta sẽ không ở lại làm chướng mắt ngài nữa. Ta đây cút đây!”

Dứt lời, hắn vỗ vỗ áo choàng hỗn độn chuẩn bị “Cút”.

Nhưng mà, không đợi hắn ta “Cút” ra khỏi viện tử, trong Hạo Thiên điện đã truyền đến tiếng Xích Ngục Ma Hoàng rống giận: “Cút cái gì? Quay lại cho ta.”

Tiếng nói vừa dứt, một đạo gợn sóng không gian liền xuất hiện ở sau lưng Tam hoàng tử.

Ngay sau đó, một bàn tay to mạnh mẽ liền từ bên trong thò ra ngoài, tóm lấy cổ áo sau lưng của hắn trực tiếp xách người trở về nội điện.

Nhìn Xích Ngục Ma Hoàng vẫn là vẻ mặt giận dữ, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh nháy mắt, vẻ mặt vô tội: "Lão tổ tông, ngài phách bay ta không phải là muốn ta cút sao? Tại sao lại bắt ta về?"

"Bớt nói nhảm đi."

Gân xanh trên trán Xích Ngục Ma Hoàng giật giật, hỏa hoạn thật vất vả mới hạ xuống suýt chút nữa lại bị hắn đốt lại.

Thật không dễ gì mới khống chế được tâm tình, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Sử dụng 【Hồng Hồng Tiên Liên Chân Ma Kinh】, có nghĩa là tương lai sẽ kế thừa vị trí Ma Hoàng. Ngươi nói nghe thật nhẹ nhàng, nhưng ngươi dựa vào cái gì khiến bản hoàng tin tưởng ngươi có thể gánh nổi vị trí Ma Hoàng?"

Tam hoàng tử bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: "Làm Ma Hoàng có gì khó? Không phải chỉ là vấn đề kia sao?"

"Ha ha." Xích Ngục Ma Hoàng cũng bị hắn chọc cười: "Không khó đúng không? Được."

Hắn tiện tay rút ra hai quyển tấu chương bên cạnh, nói: "Đây là tấu chương mà U Quốc Đại Đế và Tề Quốc Đại Đế đưa tới. Giữa hai nước bởi vì vấn đề thuộc về 【Đảo Hoa Dung】 sinh ra xung đột, tìm ta điều đình. Ngươi không phải rất giỏi sao? Trước xử lý chuyện này cho bản hoàng đã."

Hai mắt Tam hoàng tử tỏa sáng: "Ta xử lý xong chuyện này, ngài đưa "Xích Hồng Tiên Liên" cho ta?"

"Ngươi nghĩ hay thật." Xích Ngục Ma Hoàng tức giận đến mức trực tiếp ném hai bản tấu chương vào trong lòng hắn, "Muốn làm Ma Hoàng nào đơn giản như vậy? Muốn tiên liên đỏ thẫm, hãy thành thành thật thật làm việc cho bản hoàng, để cho người khác nhìn thấy bản lãnh của ngươi. Cầm tấu chương, nhanh cút cho ta!"

Lại tiếp tục để cho hắn ở chỗ này tiếp tục, chính mình thế nào cũng bị hắn chọc tức đến ít sống vài năm!

“Ai da! Lão tổ tông ngài yên tâm, ta cam đoan thay ngài làm tốt chuyện này.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh ngầm hiểu, lập tức vui vẻ cất tấu chương đi.

Hắn hiểu được, đây là Ma Hoàng lão tổ tông đồng ý phải suy tính một chút, chỉ là cụ thể có thể lấy được hay không, còn phải xem biểu hiện tiếp theo của hắn.

Cái này đã tốt hơn nhiều so với dự tính lúc trước của hắn.

Hắn vốn còn tưởng rằng, ít nhất còn phải bồi thêm vài lần nữa, bị đánh bay vài lần, lão gia hỏa này mới có thể nhả ra.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh mang theo nhiệm vụ, vui rạo rực trở về biệt viện của mình ở Ma Đô, tìm Trác lão tham tường xem làm sao hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng sau khi biết được nội dung cụ thể của nhiệm vụ, trên mặt Trác lão lại lộ ra vẻ u sầu: “Điện hạ à, chuyện này không đơn giản như bề ngoài đâu.”

“Chuyện này biểu hiện ra là tranh chấp quyền lực thuộc về đảo Hoa Dung, kì thực là tranh giành lợi ích giữa U Quốc và Tề Quốc. Ngài đừng quên, mẫu thân của ngài 【Giải Ưu công chúa】 chính là đến từ hoàng thất U Quốc 【Độc Cô thị】. Mà xuất thân từ Tẩm Nguyệt công chúa Lệnh Hồ thị của Tề Quốc, hiện giờ chính là hoàng tử phi của Đại hoàng tử. Nếu xử lý không tốt chuyện này, rất dễ dẫn đến rất nhiều tranh chấp không cần thiết.”

“Hơn nữa, dù sao ngài cũng có quan hệ với Độc Cô thị, cho dù ngài có thể làm được công bằng công chính, Lệnh Hồ thị cũng nhất định sẽ hoài nghi ngài thiên vị. Làm thế nào để tin Lệnh Hồ thị, để bọn họ tâm phục khẩu phục, đây cũng là vấn đề lớn.”

“Không có chuyện gì, trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được, chỉ có người không giải quyết được chuyện này.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lại không bi quan như hắn, vuốt cằm suy nghĩ: “Ngay cả lão già kia ta cũng có thể làm được. Ta cũng không tin, trên đời này còn có chuyện Thân Đồ Cảnh Minh ta không giải quyết được.”

Mặt già co lại.

Điện hạ a ~ vị kia dù sao cũng là Ma Hoàng bệ hạ, ngài ít nhiều lưu lại cho người ta chút mặt mũi.

…

Bình An trấn.

Trải qua sự thay đổi lịch sử gần hai trăm năm, nơi này sớm đã không còn là trấn nhỏ xa xôi lạc hậu lúc trước nữa.

Ngoại trừ Vương thị chủ trạch, Tộc Học, cùng với những công trình công năng khác ra, cư dân bình thường trong Bình An trấn sớm đã bị dời đến Tân An, Tân Bình Bình trấn.

Bây giờ xung quanh Bình An trấn có một tòa tụ linh trận cỡ lớn.

Bởi vì có bản thể của Vương Ly Tiên làm hạch tâm của Tụ Linh Trận, hiệu quả vượt xa dự tính.

Vòng xoáy vô hình ngưng tụ trên bầu trời, ngày nối tiếp đêm đi qua hội tụ linh khí, dần dần tạo thành một phương phúc địa cho Bình An trấn. Linh khí nồng đậm hội tụ, cho dù là một gốc cỏ dại, một con cá hoang sinh mệnh lực đều dị thường tràn đầy.

Hạt giống Linh dược "tự nhiên truyền bá" đi ra từ dược điền, cũng theo thời gian dần dần hiện đầy trên cánh đồng, làm cho rất nhiều Linh dược cấp thấp cơ sở gần như có thể xuống tới mức có thể nhặt được.

Người bình thường sinh hoạt ở đây, cũng sẽ dần dần được linh khí tẩm bổ trở nên đặc biệt cường thể tráng, bách bệnh bất xâm, thọ nguyên hơn trăm cũng không nói chơi.

Mà người bình thường trường kỳ sinh hoạt trong hoàn cảnh này, cũng dễ dàng sinh ra hài tử có huyết mạch.

Chỉ là bây giờ bên trong Bình An trấn, sớm đã không còn "người bình thường". Vương thị cho dù là tùy tiện một thị nữ một gã sai vặt, hoặc là tửu lâu các hạng nhân viên phục vụ, khởi bước đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh có tư chất hạ phẩm, trong đó không thiếu Luyện Khí cảnh trung hậu kỳ, thậm chí Linh Đài cảnh tu sĩ cũng tùy ý có thể thấy được.

Còn có thể thỉnh thoảng nhìn thấy “Thiên nhân”, cưỡi độn quang vượt qua khoảng cách trời cao mà đi.

Nhiều năm trôi qua, kế hoạch Luyện Khí cảnh của toàn dân đã hình thành sóng triều và xu thế ở toàn bộ khu vực Trường Ninh vệ, cũng đã lan đến toàn bộ sáu vệ phía nam, mà Bình An trấn, chính là khu vực phổ cập độ cao nhất.

Một ngày này.

Mọi người trong Bình An trấn đang làm việc, sinh hoạt như thường ngày.

Lúc này, có một cỗ phi liên lượn vòng tiến vào phạm vi chủ trạch Vương thị. Trên kiệu sương Linh Mộc của phi liên, dùng thuốc màu đặc thù vẽ lại tộc huy Lũng Tả Tiền thị.

Cơ hồ trong nháy mắt, tháp chỉ huy ” khách phi hành” liền có phản ứng, bay lên bầu trời toả ra một đạo ánh sáng.

Dưới sự chỉ dẫn của ánh sáng, chiếc phi liên Lũng Tả Tiền thị này chậm rãi đáp xuống điểm dừng chân chuyên thuộc về phi liên.

Theo Vương thị càng ngày càng mạnh, khách tới thăm cũng càng ngày càng nhiều, cơ chế tương ứng tự nhiên cũng trở nên càng ngày càng hoàn chỉnh.

Phi liễn vừa mới dừng chắc, liền có một đội trực cửa chạy tới.

Tướng cầm đầu là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh trung niên bề ngoài rộng rãi, hắn khách khí chắp tay nói với phi liễn: “Môn tướng Trường Ninh Vương thị Vương Củng, cung nghênh khách quý Tiền thị.”

Hắn khí độ trầm ổn, không kiêu ngạo không hèn mọn, lại không thất lễ.

Vương Ngao là gia tướng kế thừa của Vương thị, trước mắt một trăm ba mươi tuổi, vừa trở thành Thiên Nhân cảnh không lâu.

Tổ tông trong nhà ông ta đều là gia tướng của Vương thị, chính là hậu duệ của gia tướng năm đó đi theo tổ tiên Vương thị đến Bình An trấn khai thác hoang. Thái gia gia của ông ta, chính là gia tướng đời trước Vương Trung, ngay cả thiếu tộc

trưởng như Vương Tông An nhìn thấy cũng khách khách khí xưng hô một tiếng Trung thúc.

Loại gia tướng truyền thừa gia tộc này, địa vị và đãi ngộ trong nội bộ Vương thị đều rất cao, nếu như phẩm chất tiềm lực của bản thân đều không tệ, bình thường sẽ được bồi dưỡng trọng điểm, vị trí bồi dưỡng danh sách thậm chí không kém so với một ít đệ tử trực mạch của gia tộc.

Vương Ngao vừa dứt lời, màn xe phi liễn của Tiền thị bị xốc lên, một vị trung niên nhân trắng trẻo mập mạp từ bên trong đi ra.

Trung niên nhân này đầu đội ngọc quan, trên người mặc một bộ cẩm bào tơ băng cao giai, khuôn mặt mượt mà cười tủm tỉm, giống như Di Lặc Phật có phúc tướng, vô cùng thân hòa lực.

“Vương Ngao lão đệ, thì ra hôm nay là trực môn tướng của ngươi.”

Tên mập mạp trắng trẻo này hiển nhiên rất quen thuộc với Vương Ngao, thấy hắn tới, lúc này liền cười ha ha lên tiếng chào hỏi.

Vương Ngao lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vàng hành lễ lần nữa: “Thì ra là Tiền đại chưởng quỹ tự mình giá lâm. Vương Ngao không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội. Ngài đừng có gọi ta là lão đệ, tiểu nhân không thể chịu đựng nổi!”

Hóa ra, người trung niên mập trắng của Tiền thị này không phải ai khác, chính là 【Tiền Học An】 của Tiền thị, hiện giờ một trong bốn vị đại chưởng quỹ của Tiền thị Tứ phẩm, hơn mười vệ phía nam Lũng Tả quận đều do hắn quản lý.

Nghe nói, vị Tiền đại chưởng quỹ này chính là bạn chung hoạn nạn với gia chủ đại nhân, giữa hai bên xưng huynh gọi đệ, quan hệ cực kỳ thân thiết.

“Ha ha, Vương Củng tiểu tử nhà ngươi cũng thật khiêm tốn. Nghe nói ngươi có một chắt trai vào lớp anh tài của Tộc Học cao đẳng Vương thị? Đó chính là người khác chen bể đầu cũng không chen vào được, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.” Tiền Học An vừa cười vừa vỗ vỗ vai hắn, tiện tay đưa lên mấy

viên linh thạch thượng phẩm: “Ngươi chớ chối từ, đây là phụ cấp cho đứa bé đó.”

Vương Ngao do dự một chút, cảm kích thu xuống: “Đa tạ Tiền đại chưởng quỹ ban thưởng.

Vị Tiền đại chưởng quỹ này làm người hào sảng trượng nghĩa, mỗi lần có cử chỉ trượng nghĩa khinh tài, tình huống trước mắt này ngược lại cũng không phải cái ví dụ.

Trong lúc nói chuyện, trên phi liễn của Tiền Học An lại có hai người đi xuống.

Hai người này thoạt nhìn đều rất trẻ, trong đó dẫn đầu chính là một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc trang trọng, dung mạo như ngọc, dịu dàng động lòng người, một người khác là một thanh niên anh tuấn tuấn kiệt bề ngoài nhìn qua không quá ba mươi binh sĩ.

Một nam một nữ đều là dáng vẻ thong dong, khí độ bất phàm, vừa nhìn liền biết không phải xuất thân nhà nghèo.

“Vị này là tiện nội Thẩm Hương Văn, thê đệ Thẩm Kim Dục.” Tiền Học An có vẻ ý giới thiệu nói, “Bọn họ là đích trưởng mạch của Tây Hải Trầm thị.”

Tây Hải Thẩm thị?

Đây chính là một thế gia Ngũ phẩm. Mà Vương thị chúng ta, trước đây không lâu vừa mới “Thăng cấp” lên Tứ phẩm.

Vương Ngao kinh dị không hiểu nhìn Tiền Học An.

Tiền đại chưởng quỹ này cũng quá trâu bò, vậy mà có thể để cho Tây Hải Thẩm thị gả đích trưởng nữ cho hắn!

Hắn đã từng nghe nói, vị Tiền đại chưởng quỹ này xuất thân là thứ tử trực mạch, thân phận ti tiện đến mức ngay cả gia tướng truyền thừa trong tộc cũng không sánh bằng.

Nhưng dưới khởi điểm thấp như vậy, hắn lại cứ thế mà đi tới bước này, đây cũng quá dốc lòng rồi. Kinh nghiệm của hắn, nếu viết thành bản sao nhỏ, cũng nhất định là một hình thức văn hay.

Trải qua một phen chào hỏi hàn huyên, Vương Ngao cũng hiểu được ý đồ của Tiền Học An.

Hắn lần này là cố ý mang theo thê tử cùng thê đệ mới cưới, tới bái phỏng tiểu thiếu phu nhân.

Lúc này, hắn cũng không dám trì hoãn, vội vàng phái người đi thông truyền.

Không bao lâu, có gia tướng hồi bẩm: “Vương thống lĩnh, tiểu thiếu nãi nãi mời Tiền đại chưởng quầy bọn họ trực tiếp đi 【Thính Vũ Uyển】.”

Cùng đi nghênh đón gia tướng Thông Truyền kia, còn có một đại nha đầu rất xinh đẹp động lòng người.

Vương Kỳ đương nhiên cũng nhận ra đại nha đầu này. Nàng là đại nha hoàn tâm phúc trong phòng của tiểu thiếu nãi nãi Vương thị Tiền Vũ Nhu, 【Vương Hà】.

Trong những năm sau khi gả đến Vương thị, Tiền Vũ Nhu bồi dưỡng ra một bộ ban công thị nữ, bên trong mỗi người đều là nhân tài, có thiên phú, có học lịch, lại đều tinh thông tài vụ, người giỏi nhất, ngay cả tu vi cũng không tầm thường.

Không có cách nào, đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị là phủi tay, ngày thường làm nhiều nhất không phải là quản lý sổ sách, mà là cùng mấy vị đại lão Lăng Hư chơi mạt chược, mà thiếu nãi nãi Từ Cù Đình xưa nay thích yên tĩnh, không thích quản sự.

Thế cho nên tổng khoản công việc nội trạch Vương thị hiện giờ, hầu như tất cả đều là tiểu thiếu nãi nãi Tiền Vũ Nhu quản.

Bây giờ Vương thị càng ngày càng lớn mạnh, sản nghiệp gia tộc của Vương thị cũng càng ngày càng khổng lồ, bên ngoài còn có rất nhiều công ty liên hợp hợp với các thế gia khác, sổ sách qua lại vô cùng phức tạp, không có một đoàn đội tài vụ chuyên nghiệp xử lý như thế nào?

Mà Vương Hà, chính là người nổi bật trong đoàn đội thị nữ Tiền Nhu, ở trong nội bộ Vương thị cũng là đại nha hoàn quản sự rất có mặt mũi.

Lần này Tiền Học An tới chơi, Tiền Vũ Nhu cố ý phái Vương Hà ra đón chào, dĩ nhiên đã cho Tiền Học An đủ mặt mũi.

Thị nữ Hà lần lượt bái kiến đám người Tiền Học An, liền đi trước dẫn đường, vừa đi vừa trò chuyện, giới thiệu cho khách

nhân lạ lẫm một số cảnh vật và trạch viện ven đường, thuận tiện dặn dò một số việc cần chú ý.

Miệng lưỡi nàng lanh lợi, tư duy nhanh nhẹn, trật tự vô cùng rõ ràng, một thân khí độ cũng không tầm thường, mặc dù thân phận là thị nữ, cũng làm cho người ta không dám khinh thường chút nào.

Hai tỷ đệ Tây Hải Thẩm thị đều là lần đầu tiên đến Vương thị, theo ở phía sau một đường đi, một đường nhìn, trong lòng đều tràn đầy rung động.

Đương nhiên bọn họ nghe nói uy danh của Trường Ninh Vương thị, nhưng bọn họ vốn cũng chỉ cảm thấy Vương thị lợi hại thì lợi hại, nhưng mới chỉ vừa thăng cấp tứ phẩm mà thôi.

Bọn họ đã sớm nghe nói, Vương thị là bởi vì có quan hệ với Đế Tử An nên mới có thể nhanh chóng thăng cấp trong thời gian ngắn. Nội tình không đủ như thế, tất nhiên sẽ có khí tức nhà giàu mới nổi.

Mà Tây Hải Thẩm thị là thế gia Ngũ phẩm, hiện giờ mặc dù hơi có xu thế nghèo túng, nhưng đã có lịch sử một ngàn mấy trăm năm.

Bởi vậy, trong lòng bọn họ vốn là có vài phần ngạo khí, cảm thấy cho dù thực lực của mình không bằng người, trên nội tình chung quy phải thắng được một chút.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, nội tình của Vương thị tứ phẩm lại thâm hậu như vậy.

Vương thị chủ trạch tất nhiên không cần nhắc tới, nơi này linh khí dư thừa, tiên vận dạt dào, ngay cả Lăng Vân thánh địa cũng không có khí tượng như thế.

Mà trong nội bộ Vương thị, ngay cả một môn tướng nho nhỏ, một thị nữ cũng phong thái trác tuyệt, khí độ bất phàm như vậy.

Loại nhân vật này, nếu đặt ở Tây Hải Thẩm thị, đó đều là cấp bậc trưởng lão gia tộc!

Càng đừng nói, trên đường bọn họ đã được chứng kiến đủ loại chuyện Vương thị, còn trực tiếp đổi mới khái niệm về【 thế gia Tứ phẩm 】 trong ấn tượng của bọn họ.

Nội tình như vậy, đừng nói là Thẩm thị nghèo túng ngũ phẩm, dù là một ít thế gia tam phẩm bọn họ gặp qua, sợ là đều có chỗ không bằng!

Bước chân của tu sĩ Huyền Vũ rất nhanh, rất nhanh, một đoàn người dưới sự dẫn dắt của Vương Hà đã đến Thính Vũ Uyển.

【 Thính Vũ Uyển 】 này, chính là một bộ phận sân nhà ở hai vợ chồng Vương Thất Chiêu và Tiền Vũ Nhu, nó tọa lạc ở ven hồ Châu Vi.

Lúc trước, bởi vì Tiền Vũ Nhu rất thích thanh âm Linh Vũ rơi vào trong hồ, Vương Thất Chiêu liền xin chỉ thị của gia gia Vương Thủ Triết sau đó đặc biệt phái người xây dựng trạch viện, xây dựng Thính Vũ Uyển này.

Sau đó, bởi vì Vương Thất Chiêu quanh năm lưu thủ ở kinh thành, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể trở về nhà một chuyến, Tiền Vũ Nhu ngại chủ viện quạnh quẽ, nên dứt khoát dọn tới ở trong Thính Vũ Uyển này.

Cũng bởi vậy, chỉ có quan hệ thân thiết cực kỳ thân thiết mới được mời vào Thính Vũ Uyển chiêu đãi.

“Tiền lão gia, Tiền phu nhân, Thẩm công tử mời ngồi uống một ngụm trà, phu nhân nhà ta trang điểm sơ qua liền tới.”

Vương Hà mang theo ba người đi tới bên trong một gian nhà thủy tạ trong góc Thính Vũ Uyển, nơi này đã sớm chuẩn bị đủ các loại linh trà, linh quả, cùng với các loại điểm tâm tinh mỹ.

Lúc này Tiền Vũ Nhu chưa đến, Vương Hà đã chào hỏi bọn họ trước, thuận tiện giới thiệu một chút với hai tỷ đệ Thẩm thị lần đầu tới Thính Vũ Uyển này, cùng với cảnh trí của Hồ Quang Thủy Tạ này.

Toàn bộ hồ Quang Thủy Tạ này đều dùng linh mộc kiến tạo, một nửa ở bên bờ, một nửa thì đặt trên mặt nước. Nhưng thu hết màu hồ vào đáy mắt chính là nơi chiêu đãi khách nhân tốt nhất.

Đang lúc nói chuyện, một trận linh vũ rơi xuống.

Hạt mưa ẩn chứa linh khí nồng đậm đánh vào trên mặt nước, thanh âm êm tai ngoài, linh khí trong nước và mưa đều tản mát ra hình thành một tầng sương mù.

Trầm Kim Dục hút một ngụm, chợt cảm thấy tinh thần chấn động, đồng thời trong lòng âm thầm giật mình không thôi.

Linh khí này quá nồng đậm, nếu như tu luyện ở loại địa phương này, một năm không biết có thể tiết kiệm được bao nhiêu tài nguyên.

Hắn lại uống một ngụm linh trà, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác mát mẻ xông thẳng lên đầu, cảm giác mệt mỏi một đường bôn ba lập tức bị quét sạch sành sanh, trong lòng vô cùng bình tĩnh và an tường.

Ngay cả tạp niệm bụi bặm bên trong linh đài, cũng phảng phất bị một cỗ lực lượng nhu hòa quét đi, ý thức trở nên óng ánh thông thấu, ngay cả bình cảnh quấy nhiễu hắn hồi lâu, tựa hồ cũng mơ hồ buông lỏng ra.

"Đây, đây là?" Thẩm Kim Dục lấy làm kinh hãi, bỗng nhiên đứng phắt dậy: "Đây là trà gì?"

"Thẩm công tử, đây là Đế Hưu Đạo Trà." Vương Hà cung kính giới thiệu: "Uống có thể loại trừ tâm ma tạp niệm, khiến cho linh đài bình tĩnh an tường, cũng có công hiệu bài trừ bình cảnh tu luyện."

"Đế, Đế Hưu… Đạo Trà!" Thẩm Kim Dục nội tâm rung động không gì sánh được.

Trên đời này, trà có thể chân chính được gọi là "Đạo trà" lác đác không có mấy, cho dù chỉ là vài miếng lá trà cũng có thể bán được với giá trên trời.

Đừng nói Trầm Kim Dục hắn chưa từng uống, ngay cả Tử Phủ lão tổ nhà hắn cũng chưa từng uống qua.

"Ồ! Hôm nay tiểu Thiếu nãi nãi đã bỏ ra vốn gốc rồi." Tiền Học An cũng cười càng tươi hơn, "Ta đến nhiều lần như vậy cũng không uống được trà, vẫn là nể mặt Hương Văn cùng Kim Dục."

"Đây đều là dựa vào mặt mũi tỷ phu." Thẩm Kim Dục vội vàng khiêm tốn khen tặng một câu.

Trong nháy mắt này, tỷ phu vốn khiến trong lòng hắn có chút khinh thường, tựa hồ lập tức cao lớn hơn rất nhiều.

Nói thật, hôn sự này của tỷ tỷ hắn xem ra cực kỳ hoang đường, nguyên bản Thẩm Kim Dục là cực độ phản đối. Thế nhưng đây là quyết định của lão tổ tông trong nhà, hắn phản đối cũng vô dụng.

Nhưng cho dù là phản đối không có hiệu quả, tỷ tỷ Thẩm Hương Văn thật sự gả cho Tiền Học An, nội tâm Thẩm Kim Dục cũng cực kỳ chán ghét nhìn Tiền Học An, chỉ duy trì vẻ mặt khách khí mà thôi.

Cho đến hôm nay, hắn mới cảm giác được, vị tỷ phu Tiền Học An này chỉ sợ còn lâu mới đơn giản như trong tưởng tượng của hắn. Không, phải nói, Vương thị này không đơn giản như lúc trước hắn tưởng tượng.

“Nương tử, ngươi ăn một miếng bánh ngọt Tử Nhu này. Tài liệu chính là bột gạo do Thánh Linh Tử Nhu nghiền mà thành, cùng với Linh Phong Hoàng Mật thất giai.” Tiền Học An lại cầm một miếng bánh ngọt đưa cho thê tử Thẩm Hương Văn: “Nguyên liệu nấu ăn như thế, ngay cả đại đế một nước cũng không thể thưởng thức hằng ngày.”

“Tạ ơn phu quân.” Thẩm Hương Văn đỏ mặt ăn một miếng, chợt cảm thấy tư vị vô cùng uyển chuyển, khí huyết trong cơ thể cũng bắt đầu khởi động.

Không thể nghi ngờ, đời này của nàng cũng là lần đầu tiên được ăn bánh ngọt như thế.

“Cảm ơn ta làm chi? Đây chính là mặt mũi của ngươi mới có ăn, là ta nên cảm ơn ngươi mới đúng.” Tiền Học An cũng ăn một miếng bánh ngọt, cười đến rất vui vẻ, “Ngươi cũng không biết nha đầu Vũ Nhu kia được xưng là 【Thiết Toán Bàn】, từ trước đến nay là vừa sắt vừa keo kiệt.”

“An bá gia, người ở sau lưng nói xấu ta, ta không theo đâu!”

Một giọng nữ uyển chuyển chợt từ ngoài nhà thuỷ tạ truyền đến.

Tiếng nói chuyện vang lên đồng thời, trong con đường nhỏ ngoài nhà thuỷ tạ cũng xuất hiện một bóng hình xinh đẹp thướt tha.

Đó là một mỹ phụ dáng người đẫy đà.

Mái tóc đen như mây bị nàng chải thành búi tóc tinh mỹ, lộ ra một khuôn mặt trứng ngỗng tinh xảo, nhìn châu tròn ngọc nhuận, cực có lực tương tác.

Dưới sự hộ tống của hai thị nữ, nàng đang đi tới, một bộ váy dài màu đỏ vàng lay động theo bước chân của nàng, ung dung hoa quý nói không nên lời.

Phu nhân xinh đẹp này, tất nhiên chính là tiểu thiếu nãi nãi của Vương thị, Tiền Vũ Nhu.

Thẩm Hương Văn cùng Thẩm Kim Dục vội vàng đứng lên, bên trong thần thái đều có chút câu nệ.

"Văn Bá nãi nãi, Thẩm công tử, các ngươi là trưởng bối cũng là khách quý, mau mau mời ngồi." Tiền Vũ Nhu hào phóng vừa làm lễ với ba người, miệng nói: "Theo lý thuyết ngày cử hành hôn lễ của Văn Bá nãi nãi và An Bá gia gia, tiểu bối này của ta đương nhiên phải tự mình đến chúc mừng, tiếc rằng trong nhà có một sạp việc vặt vãnh, thật sự không thể nào tránh được thân thể, đành phải ủy thác tiểu bối trong nhà chúc mừng thay."

"Hôm nay ngược lại mệt đến mức gia gia gia bá bà bà tự mình đến thăm ta, Vũ Nhu sợ hãi áy náy, thứ tội thứ tội."

"Vũ Nhu nha đầu, ngươi cũng đừng khách sáo với ta nữa. Bây giờ Hương Văn gả cho lão đầu tử ta, tự nhiên chính là người một nhà." Tiền Học An cười ha hả nói: "Ai nhìn ai cũng giống nhau cả thôi."

"An bá gia gia nói phải, đều là người một nhà, không cần phải khách sáo." Tiền Vũ Nhu chào hỏi ba người, ngữ khí quen thuộc mà thân mật "Văn Bá nãi nãi, Thẩm công tử, cũng chớ khách khí, chớ có câu nệ."

Tỷ đệ Thẩm thị nghe vậy, trong lòng lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Chỉ là nói không câu nệ đó là giả, khí thế vô cùng tự tin của vị tiểu thiếu nãi nãi Vương thị này thật sự mạnh mẽ, ngay cả lão tổ tông trong nhà bọn họ cũng kém xa tít tắp.

Cũng khó trách, thân phận vị tiểu thiếu nãi nãi này quả thực quá tôn quý.

Phu quân của nàng chính là Vương Thất Chiêu có danh xưng "Tiểu Các lão", tương lai triều đình Đại Càn sẽ là thủ phụ nội các thỏa đáng.

Con trai của nàng Vương An Nghiệp cũng cực kỳ bất phàm, đồng thời cưới hai vị quận chúa hoàng thất, trong đó một người còn là con gái ruột của đế tử An. Nghe nói, hai vị quận chúa kia đều đã tu luyện đến Tử Phủ cảnh, triều đình đã đang chuẩn bị sớm sắc phong các nàng làm công chúa Đại Càn.

Càng kỳ quái hơn chính là chắt trai của bà ta Vương Phú Quý và chắt gái Trọng Tôn Vương Củng Điệp. Lúc trước khi nói chuyện phiếm nghe Tiền Học An nhắc tới, Vương Phú Quý đã được một vị tiểu công chúa Tiên Triều nhìn trúng, tương lai vô cùng có khả năng trở thành phủ chủ Công chúa Tiên Triều.

Mà Vương Cũng Điệp đã được triều đình Đại Càn sắc phong là "công chúa họ khác", phong hào "Hoa Thụy", thân phận vô cùng tôn quý.

Nhiều quầng sáng như vậy hội tụ ở một thân, thân phận vị tiểu thiếu nãi nãi này tôn quý cỡ nào?

Cũng may, nàng cực kỳ bình dị gần gũi, thái độ cũng thập phần thân thiện, sau khi hàn huyên vài câu, liền dần dần làm cho trong lòng tỷ đệ Thẩm thị dần dần an định không ít.

Thật lâu sau, Tiền Vũ Nhu lại nói: "An bá gia gia, Văn bá nãi nãi, còn có Thẩm công tử. Các người hiếm khi đến Vương thị một chuyến, cũng đừng vội vã trở về, không bằng ở lại đây thêm một thời gian. Con đã phái người an bài tốt sân nhỏ. Tối nay con cũng sẽ mời một số người nhà tiếp khách, đón gió tẩy trần cho các người."

"Trước khi đón gió tẩy trần đừng bận rộn." Tiền Học An cười khoát tay áo: "Kỳ thật, hôm nay tới gặp Vũ Nhu ngươi, là có một chuyện quan trọng muốn nhờ ngươi hỗ trợ."

"Ta đã nói rồi, An bá gia gia bây giờ là đại nhân cùng Tài thần gia của Tiền thị chúng ta, tất nhiên là không có việc không lên điện Tam Bảo." Tiền Vũ Nhu cười nói: "Có việc ngài luôn nói, Vũ Nhu có thể giúp tuyệt đối không từ chối, không thể giúp cũng sẽ nói rõ sự thật."

“Ngươi có biết, Lăng Vân thánh địa dưới sự chủ trì của Ly Dao tiểu thư, hiện giờ đang phát triển mạnh. Nghe nói nàng đã bỏ ra một món tiền lớn để thuyết phục hai vị Thánh chủ trong Tiên Cung, để bọn họ đồng ý từ trong bảo điển phân ra nhất mạch truyền thừa chi địa đến Đại Càn chúng ta. Cộng thêm thời gian xây dựng truyền thừa chi địa, tin tưởng không bao lâu nữa, thánh địa cửu mạch sẽ biến thành thập nhất mạch.”

“Ly Dao cô cô chính là kỳ tài đương thời.” Tiền Vũ Nhu cũng kính nể không thôi, “Thánh địa Lăng Vân của Đại Càn chúng ta do nàng ta làm chủ, tự nhiên sẽ càng ngày càng tốt.”

“Đúng vậy, huống chi bây giờ Đại Càn chúng ta ngày càng cường thịnh, số tiền thu thuế hàng năm trích cấp cho thánh địa cũng càng nhiều.” Tiền Học An phấn chấn không thôi, “Ta nghe nói Ly Dao tiểu thư có kế hoạch ở mỗi quận Học Cung, đều thiết lập một tòa truyền thừa chi địa, cũng do đại lão thần thông tọa trấn, cũng chuẩn bị học tập Tiên Triều, thiết lập học viện cấp huyện ở các nơi, do tu sĩ Tử Phủ cảnh tọa trấn.”

“Đây đều là chuyện tốt của lợi quốc lợi dân, tương lai quốc lực tổng thể của Đại Càn chúng ta chắc chắn sẽ phát triển không ngừng.” Tiền Vũ Nhu gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Ta thê đệ Thẩm Kim Dục, mặc dù là đích trưởng mạch trong nhà, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, cũng đã sớm gia nhập Tây Hải Học Cung báo hiệu nhân tộc.” Tiền Học An đưa ra chính đề đạo, “Gặp cơ hội tốt như vậy, hắn cũng muốn đi lên trên một chút. Bây giờ hắn là thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, ở trong thiên kiêu cũng coi như là tiêu chuẩn trung thượng rồi, nhưng nếu muốn tiến thêm một bước nữa, chỉ cần có 【Thiên Mạch Thánh Đan】. Nhưng loại thánh đan này ở toàn bộ Tiên Triều đều thuộc loại quản lý vật tư hi hữu, không có phương pháp và địa vị rất khó kiếm được.”

Thiên Mạch Thánh Đan chính là thất phẩm đan dược, mặc dù không trân quý như Đạo Đan, nhưng cũng đã cực kỳ thưa thớt, cho dù Tiên Triều tồn kho cũng không nhiều. Tiền Học An hắn ở Lũng Tả quận còn có chút mặt mũi, thế nhưng mặt mũi của hắn cũng không kéo dài đến Tiên Triều.

“Ý của An bá gia gia là?” Tiền Vũ Nhu nhìn thoáng qua Thẩm Kim Dục, “Ngài là chuẩn bị ủng hộ Thẩm công tử trở thành

đại thiên kiêu? Ngài cũng biết, con đường thần thông không chỉ đơn giản là một viên Thiên Mạch thánh đan. Mà theo ta được biết, Thẩm thị tuy là gia tộc ngũ phẩm lâu năm, nhưng tài lực của hắn xa xa chống đỡ không nổi một vị Thần Thông cảnh."

"Thẩm thị có thể làm, chính là đập nồi bán sắt làm một viên Thiên Mạch Thánh Đan." Tiền Học An gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, trịnh trọng nói: "Đương nhiên, ta làm tỷ phu cũng sẽ chi viện một chút lực lượng. Về phần Thần Thông chi lộ sau này, cũng chỉ có thể dựa vào Kim Dục chính mình đi chiến trường ngoại vực tranh thủ tài nguyên, Thẩm thị và ta có thể cho chỉ có một phần nhỏ."

"Chỉ cần một ngày kia Kim Dục có thể thành tựu Thần Thông cảnh, cho dù chỉ là thoáng trông nom Thẩm thị một chút, cũng đủ hồi vốn."

Tiền Vũ Nhu cẩn thận suy nghĩ một chút, thở dài nói: "Kế hoạch rất tốt, nhưng muốn thực hiện cũng rất khó khăn. Thánh địa mới tăng cường truyền thừa chi địa, nhưng cạnh tranh cũng cực kỳ kịch liệt… Ai dám cam đoan đại thiên kiêu nhất định có thể cướp được truyền thừa chi địa?"

Đặt ở trước kia, chỉ cần trở thành đại thiên kiêu, truyền thừa chi địa hơn phân nửa không có vấn đề. Nhưng hôm nay quốc lực Đại Càn dần dần cường thịnh lên, số lượng đại thiên kiêu cũng dần dần nhiều hơn, ngược lại số lượng truyền thừa thần thông chi địa không đủ dùng.

"Vũ Nhu, nếu không, ngươi…" Tiền Học An mặt dày nói.

"An bá gia gia ngàn vạn lần đừng mở miệng." Tiền Vũ Nhu vội ngăn cản, "Thiên mạch thánh đan tuy khó có được, nhưng chỉ cần đủ tiền, con còn có thể sai người mang tới cho người. Nhưng muốn đi vào nơi định truyền thừa sau cửa sau của Ly Dao cô cô, cho dù ngươi có cho ta thêm mấy lá gan ta cũng không dám nói."

"Vậy Thủ Triết gia chủ…" Tiền Học An lại đảo mắt.

"An bá gia gia!" Tiền Vũ Nhu đứng phắt dậy, ngữ điệu hơi có vẻ nghiêm khắc nói: "Ta biết giữa gia gia và ngài có tình cảm rất lớn, nhưng năm nay ngài cũng đã dựa vào tình cảm này mà

đi rất cao rồi. Loại khẩu khí này đừng nói là ngài mở miệng, cho dù là gia gia ruột của ta tới, ta cũng kiên quyết sẽ không đáp ứng.”

“Điều duy nhất Thẩm công tử có thể làm, chính là dựa vào cố gắng và năng lực của mình để tranh thủ cơ hội.”

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tràng cường đại từ trên người Tiền Vũ Nhu khuếch tán ra.

Nàng cả người cũng giống như đổi thành người khác, trở nên cường thế bá đạo, lăng lệ quả quyết.

Giờ phút này, nàng mới xem như chân chính thể hiện ra, một người đáng lẽ phải sát phạt và quyết đoán nhiều năm trong việc quản lý tài chính của Vương thị, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Tiền Học An nhịn không được rụt cổ lại, sắc mặt tỷ đệ Thẩm thị càng trắng bệch, trong lòng chột dạ, hoàn toàn bị khí tràng cường đại của nàng áp chế.

…

Chương 169: Thủ Triết! Ra ngoài sớm muộn gì cũng phải trả.

…

“Vũ Nhu, ngươi đừng tức giận, chúng ta có chuyện từ từ nói, có chuyện từ từ nói.” Tiền Học An kiên trì mở miệng: “Kỳ thật, ta cũng không phải như thế, chỉ hỏi một chút, chỉ hỏi thôi.”

“An bá gia gia.”

Thấy tình cảnh kinh sợ, ngữ khí của Tiền Vũ Nhu cũng chậm lại.

Nàng lại ngồi xuống, thở dài: “Thật ra cũng không phải Vương thị chúng ta không niệm tình cũ này của ngài, chỉ là Ly Dao cô cô thân là tiểu thánh chủ, nhìn như phong quang vinh quang vô hạn, nhưng trong bóng tối lại có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng? Gánh nặng trên vai nàng, lại có bao nhiêu người có thể hiểu được?”

“Chúng ta làm người nhà, không giúp được gì thì thôi, nếu còn kéo chân nàng, tạo chướng ngại cho nàng, vậy thì có chút kỳ cục rồi. An bá gia, ngài nói có lý không?”

“Vâng vâng vâng, Vũ Nhu thật không hổ là đích trưởng mạch Tiền thị của ta, cũng không hổ là cháu dâu đương đại của Vương thị.” Tiền Học An hơi có vẻ xấu hổ nịnh nọt nói: “Cục diện nhãn giới này đúng là không phải thương nhân nhà ta có tâm tư kiếm tiền có thể so sánh.”

Dừng một chút, hắn lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Kim Dục nói: “Kim Dục, nhớ kỹ lời Vũ Nhu nói. Chúng ta làm người nhà, phải nghĩ biện pháp giúp đỡ tiểu thư Ly Dao nhiều hơn. Thần thông chi lộ gập ghềnh dài dằng dặc, nếu không có tín niệm tất thắng cùng nghị lực cứng cỏi không kiên cường, chỉ sợ đi không đến đầu.”

“Cẩn tuân lời dạy bảo của tiểu thiếu nãi nãi Vương gia.” Thẩm Kim Dục vừa khéo tỏ thái độ, cung kính trở về.

Giờ này khắc này, bản năng ưu việt xuất thân thế gia ngũ phẩm lâu năm mang đến cho hai tỷ đệ đã hoàn toàn biến mất. Cũng là mãi đến giờ khắc này, bọn họ mới chân chính lý giải được, chênh lệch giữa Tây Hải Thẩm thị và Trường Ninh Vương thị là to lớn cỡ nào.

Đó là chênh lệch như trời với đất.

Trải qua đoạn này, song phương ăn ý không nhắc lại chuyện này nữa, ngược lại trò chuyện chút chuyện vặt nhà.

Trà qua tam tuần, lần gặp mặt này đã kết thúc trong vui vẻ hòa thuận.

Tiền Vũ Nhu còn đặc biệt an bài bọn họ ở trong quý tân lâu Vương thị ven hồ Châu Vi, cũng phái tiểu bối trong tộc gia tăng chiếu cố, xem như cho đủ mặt mũi Tiền Học An.

Mấy ngày sau, trước khi chia tay, nàng còn đặc biệt cho hắn một túi Tiên Linh Mễ và ba đồng tiền.

Đây đều là những thứ mà thế gia bình thường có tiền cũng mua không được, cho dù là Lăng Hư cảnh cũng phải trông mà thèm, Chân Tiên cảnh đều không thể hưởng dụng hằng ngày.

Hai tỷ đệ Thẩm thị tự nhiên lại một phen cảm khái tạm thời không đề cập tới.

Sau một phen cáo biệt, rất nhanh, phi liên của Tiền thị liền bay lên trời, đi về phía phủ đệ của Tiền Học An ở sáu vệ phía Nam.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong phi liễn.

Quan sát phía dưới bao phủ trong một tầng linh vụ, thoạt nhìn nhà chính Vương thị bễ nghễ, tỷ đệ Thẩm thị hồi tưởng lại kiến thức mấy ngày nay, ánh mắt phức tạp.

Nội tình và phái đầu của Vương thị, sợ là ngay cả Đế cung cũng chỉ như thế đi?

“Phu quân, ngài còn tìm Thủ Triết gia chủ sao?” Thẩm Hương Văn cuối cùng có chút đau lòng đệ đệ, nhịn không được lại mở miệng hỏi.

“Tìm Thủ Triết?”

Ánh mắt Tiền Học An trở nên trống rỗng, không nhịn được nhớ lại quá khứ năm đó với Vương Thủ Triết.

Nhớ ngày đó, lúc mới bắt đầu, hắn cũng chỉ cảm thấy Thủ Triết gia chủ là một nhân tài mà thôi, cũng không quá coi trọng. Ai có thể nghĩ tới, vội vã hai trăm năm trôi qua, Vương thị đã phát triển thành quái vật khổng lồ như thế trong tay hắn?

Hồi tưởng lại, lúc trước mình lựa chọn tin tưởng Thủ Triết gia chủ, giúp hắn một tay vào lúc khó khăn nhất của Vương thị, chỉ sợ là chuyện chính xác nhất đời này của mình.

Những năm này tiếp xúc, trong lòng hắn kỳ thật đã sớm rõ ràng, với thủ Triết gia chủ, cho dù năm đó mình cũng không giúp hắn, hơn phân nửa hắn cũng sẽ có phương án dự bị, chỉ là có lẽ sẽ hơi quanh co một chút mà thôi.

Sở dĩ Thủ Triết gia chủ chiếu cố bản thân nhiều năm như vậy, cũng không phải là bản thân không thể thiếu bao nhiêu, chẳng qua là Thủ Triết gia chủ trọng tình trọng nghĩa mà thôi.

Một lúc lâu sau, Tiền Học An thở ra một hơi thật sâu: “Thôi thôi, tiếp tục dây dưa nữa, tình cảm của ta và Thủ Triết năm đó sợ là đã hết. Lưu lại một chút niệm tưởng cho ta đi, lúc ta lâm chung, còn nghĩ Thủ Triết có thể tới tiễn một đoạn đấy.”

“Tỷ, Vương thị người ta nể mặt tỷ phu, đã giúp đỡ quá nhiều rồi.” Trầm Kim Dục cũng kéo tay tỷ tỷ, trịnh trọng nói: “Tỷ, tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ dựa vào cố gắng, giành được tư cách truyền thừa thần thông. Ta đã lập chí muốn thành thần thông, há có thể ngay cả chút khí phách tranh giành với người ta cũng không có? Tỷ đừng lo ta, sống thật tốt với tỷ phu mới là đứng đắn.”

Đại thiên kiêu cuối cùng vẫn là đại thiên kiêu, người có thể thành đại thiên kiêu đều là thiên tài vạn người không có một, cũng không phải chỉ cần có tiền là được.

Thần Thông truyền thừa chi địa năm trăm năm có thể tích góp được một lần cơ hội truyền thừa. Trước đây bởi vì Thánh tử Thánh nữ chi tranh, Thánh địa có mấy mạch đều dùng hết cơ hội truyền thừa, hiện giờ thích hợp với truyền thừa chi địa của mình, tổng cộng có hai mạch, mà người có cơ hội có thể cùng mình tranh giành, kỳ thật cũng chỉ có hai ba người.

So sánh với cuộc chiến thánh tử thánh nữ lúc trước, thần thông truyền thừa chi tranh này chẳng qua chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Nếu ngay cả chút dũng khí ấy cũng không có, tương lai lên chiến trường ngoại vực, sợ là ngay cả đi đường cũng không động, làm sao có thể kiến công lập nghiệp, mở ra một con đường thần thông?

Trải qua điều này, Thẩm Kim Dục không chỉ không có bị nhục, ngược lại càng thêm kiên định quyết tâm tranh đấu của mình.

Trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi của gia tộc, phi liễn dần dần đi xa.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vùng biển Đại Càn.

Đông Hải.

Dưới sự hộ tống của thiết giáp cự hạm, Lục Tiên Đảo trải qua cuộc hành trình dài dằng dặc cuối cùng cũng tới Đông Hải, ở vị trí chỉ định tạo thành trạng thái "Nhặt cạn".

Vị trí "Tạm cạn" này đã được Vương thị khai phá chuyên môn tính toán, vị trí địa lý vô cùng đặc thù.

Có nó, Thanh La đảo, Lục Tiên đảo, Huyền Đan đảo, Kim Sa quần đảo, cùng với Băng Sát đảo năm đảo sẽ hình thành một cái vòng cung, bảo vệ hải vực Đông Hải của Đại Càn.

Đến lúc này, vùng hải vực rộng lớn ở Đông Hải này sẽ hoàn toàn bị thâu tóm vào trong lãnh thổ quốc gia của Đại Càn.

Đến lúc đó, bất kể là đánh cá ở trong đó, hay là nuôi dưỡng, cũng đều được bảo đảm, có thể tạo ra giá trị khổng lồ cho Đại Càn.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, trước mắt mà nói, cải tạo hòn đảo mới là thứ nhất.

Vào lúc " Gác cạn", mấy vị Lăng Hư đại lão cũng đã tiến hành khơi thông địa mạch và hải vực của Lục Tiên Đảo, đem hai người kết hợp lại với nhau. Trong đoạn thời gian kế tiếp, đội

công trình của Vương thị sẽ tiến hành gia cố căn cơ hòn đảo, để cho Lục Tiên Đảo chân chính mọc rễ ở đây.

Đó là một công trình dài và rộng, cũng may đội công trình Vương thị đã có kinh nghiệm gia cố 【Huyền Đan Đảo】, chỉ cần bỏ ra thời gian và nỗ lực là được.

Ngoài ra, bởi vì linh mạch vốn dĩ của Lục Tiên đảo đã bị ma đằng dị vực rút sạch từ lâu, còn phải nghĩ biện pháp tìm một ít cực phẩm linh mạch tiến hành bổ sung.

Chỉ có điều theo sự khai phá của Vương Thủ Triết đối với ngoại vực và số lượng lớn linh mạch rút ra, hiện giờ linh mạch dễ phát hiện ở phụ cận đã bị thu thập được bảy tám phần.

Lại muốn rút ra linh mạch, cũng chỉ có thể quay về cùng Đế Hưu đại lão thương lượng một chút, xem có thể vượt qua Vạn Yêu Quốc, lại thăm dò thăm dò về phía nam hay không.

Lục Tiên đảo tạm thời bị đội công trình tiếp quản.

Hạm đội Vương thị và đội ngũ dân binh cũng tuyên bố giải tán, từng người tiến vào trạng thái nghỉ ngơi chỉnh đốn. Các đại lão thì lập tức giải tán, chạy tới Lưu Tiên Cư hô hấp tiên linh chi khí tươi mới.

Mà Vương Thủ Triết cũng thảnh thơi trở về tiểu viện của mình nghỉ ngơi.

Đã lâu rồi hắn không rời nhà bôn ba lâu như vậy, đúng là không thích ứng được. Đặc biệt là từ khi thành thân tới nay, hai người chưa bao giờ xa cách nhau lâu như vậy.

Nhưng mà, chờ hắn trở về tiểu viện nhà mình, mới bị thị nữ nói cho biết, nương tử Liễu Nhược Lam đã đi trước một bước đến Lưu Tiên cốc.

Vương Thủ Triết: "…"

Keng keng keng

Xem ra, nương tử đã gấp không chờ nổi muốn chạm mặt với một đám người phụ nữ kia, đại sát tứ phương.

Hiếm khi có thể trộm được nửa ngày rảnh rỗi, Vương Thủ Triết dứt khoát cũng không đi tìm người, trực tiếp nằm trong

một cái ghế linh thực, uống linh trà trao đổi với Vương Tông Đằng: “Đằng Nhi, công khóa ngày hôm qua làm thế nào rồi?”

Học hành??

Vương Tông Đằng quấn lấy cánh tay Vương Thủ Triết, dây mây uốn éo uốn éo, không biết làm sao: “Ui cha cha cha!”

“Lại lăn lộn cùng Tông Côn?” Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút không tốt: “Tiểu tử kia không học cho tốt, cả ngày chỉ biết lăn lộn với các tiểu tỷ tỷ Long Kình, ta thấy hắn dứt khoát đổi tên là 【 Vương Bảo Ngọc 】 được rồi! Tâm trí ngươi bây giờ còn chưa thành thục, bình thường trốn hắn xa một chút, đừng để bị hắn dạy hư.”

“Y nha y ~ “

Vương Tông Đằng thành thật gật đầu, lại y y y nha nha cọ cọ Vương Thủ Triết.

“Lại đói bụng?”

Trong lòng Vương Thủ Triết giật thót.

Vương Tông Đằng này thật đúng là một linh thạch tiêu hao lớn! Trong khoảng thời gian này, linh thạch mà nó thôn phệ đã đạt tới số lượng kinh người.

Bất quá, cũng không thể bỏ đói hài tử a?

Hắn đành phải móc ra một đống hạ phẩm linh thạch, bắt đầu cho ăn.

“Y nha?”

Không ngờ, Vương Tông Đằng rất ghét bỏ kéo linh thạch ra bên cạnh, bộ dáng phảng phất như đang nói, tất cả đều là hạ phẩm linh thạch, làm sao ăn được?

“Miệng này của ngươi càng ngày càng kén chọn rồi.” Vương Thủ Triết giật giật khóe miệng, trộn một viên linh thạch trung phẩm vào.

“Y nha!”

Vương Tông Đằng dựng lên ba phân đằng.

Linh trí của tiểu tử này ngược lại càng ngày càng cao, cư nhiên còn học được cách cò kè mặc cả với hắn!

Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, lại cho nó thêm một viên linh thạch trung phẩm.

Lúc này nó mới cuộn dây leo lại, leo lên đống linh thạch kia, bắt đầu điên cuồng hấp thụ một trận như gió cuốn mây tan.

Không bao lâu sau, năng lượng trong linh thạch đã bị cắn nuốt không còn, "răng rắc răng rắc" vỡ vụn, biến thành cặn bã màu trắng.

Thấy cách ăn như vậy, Vương Thủ Triết chợt cảm thấy áp lực rất lớn.

Tiểu tử này cũng quá có thể ăn, lúc này mới mấy giai a cái phương pháp ăn như vậy a, chờ nó tương lai cấp bậc tăng lên, sức ăn lại biến lớn, chẳng lẽ thật sự phải học thả Mục Tông Côn giống nhau, đem Tông Đằng cũng ném ra ngoài chính mình đi kiếm ăn?

Ngay khi Vương Thủ Triết hơi nhức đầu, một nữ tử xinh đẹp mặc áo khoác trắng đi vào sân.

Cô gái này có một mái tóc ngắn ngang vai, trên sống mũi đeo một cái kính mắt, thoạt nhìn cực kỳ lão luyện, chính là nhị nữ nhi Vương Ly Nguyệt của hắn.

Vương Ly Nguyệt nâng cái kính lên, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Phụ thân, nghe nói người mang về một ít Linh thụ giao?"

Vương Tông Đằng hơi sợ hãi, "xoẹt" một cái lui về phía sau Vương Thủ Triết, chỉ lén lút thò ra nửa sợi dây leo, tò mò cảm thụ khí tức của Vương Ly Nguyệt.

"Tin tức này của ngươi thật ra rất linh thông." Vương Thủ Triết vẫy vẫy tay, để nàng ngồi xuống uống một ngụm trà: "Trước tiên không tán gẫu chuyện này với ta, nói chuyện một chút gần đây có nam hài tử nào tương trung không."

Từ nhỏ đến lớn, mấy nữ nhi đều được Vương Thủ Triết nâng niu trong lòng bàn tay, chăm chú che chở lớn lên. Các nàng cũng đủ phấn đấu, ai nấy đều vô cùng ưu tú.

Chỉ là quá mức ưu tú cũng phiền phức.

Hai đứa con trai thân sinh sớm đã là con cháu đầy sảnh đường, nhưng ba đứa con gái bảo bối còn đơn độc, hắn đến bây giờ còn không có một đứa cháu ngoại hoặc cháu ngoại nào!

Đặc biệt là nhị nữ nhi Vương Ly Nguyệt này, từ nhỏ thành tích đã vô cùng ưu tú, lại được Vương Thủ Triết coi trọng ảnh hưởng của nghiên cứu khoa học, sau khi tốt nghiệp dứt khoát kiên quyết bước vào con đường nghiên cứu khoa học này.

Mà theo thành quả nghiên cứu khoa học của nàng càng ngày càng nhiều, danh vọng càng ngày càng cao, người theo đuổi nàng cũng càng ngày càng ít, về mặt tình cảm nàng cũng càng ngày càng lạnh lùng.

Không có biện pháp, nàng đứng quá cao, cho nên bây giờ tuyệt đại bộ phận người trẻ tuổi nhìn nàng ánh mắt đều biến thành cúng bái và ngưỡng vọng, chính là không có tình yêu nam nữ.

Điều này khiến Vương Thủ Triết nhức đầu.

"Chẳng lẽ phụ thân muốn ôm cháu ngoại hoặc cháu ngoại?" Vương Ly Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng không phải không được. Lần trước con tán gẫu với dì Lục Vi, cô ấy nói có một kỹ thuật có thể thử nghiệm bên ngoài cơ thể…"

"Câm miệng!" Vương Thủ Triết giật mình một cái, vội vàng quát ngăn cản, trừng mắt nói: "Về sau không cho phép ngươi nghiên cứu loại kỹ thuật kia với nàng!"

"Phụ thân, ta cảm thấy đây là một loại phương hướng kỹ thuật rất không tồi, đáng giá đào sâu một chút." Vương Ly Nguyệt biểu lộ nghiêm túc, theo lý lẽ tranh giành, "Nếu nghiên cứu thành công, có thể giảm bớt rất nhiều tiêu hao vô nghĩa, không cần lãng phí thời gian, nữ tử càng không cần lo lắng tại thai kỳ chịu các loại kích thích tác động mà sinh ra cảm xúc tiêu cực, đồng dạng có thể tiết kiệm…"

"Ta là cha ngươi, ta yêu cầu ngươi đổi đề tài." Vương Thủ Triết mặt mày xanh mét: "Ta chỉ muốn ôm ngoại tôn tử mà thôi, không phải để ngươi nghiên cứu."

"Vậy cha tìm đại một người giúp con đi." Vương Ly Nguyệt đẩy kính mắt, ánh mắt bình thản: "Kết hôn quá chậm trễ thời gian, nhưng sinh đứa bé thì có thể. Vì nguyện vọng của phụ thân, con có thể hi sinh hai ba năm để hoàn thành mục tiêu này."

Vương Thủ Triết: "…"

Hắn cưỡng chế xúc động đem nàng treo lên đánh một trận, liên tiếp hít sâu vài cái mới khôi phục bình tĩnh, ngữ điệu hòa ái giải thích nói: “Ta không phải đơn thuần muốn ôm ngoại tôn tử, mà là hi vọng ngươi có thể hạnh phúc.”

“Phụ thân, suy luận của người có vấn đề. May mắn không hạnh phúc cùng thành hay không thành thân, sinh con không có quan hệ tất nhiên. Còn nữa, người rốt cuộc muốn con sinh con, hay là muốn con thành thân, hay là con muốn con hạnh phúc? Người ba chân bốn cẳng biểu đạt hỗn loạn, làm cho con rất khó lựa chọn.”

“Ý của ta rất đơn giản, ta hy vọng ngươi có thể tìm một nam tử mình thích thành thân, gia thế không sao cả, chỉ cần bản thân ngươi cảm thấy thích là được.” Vương Thủ Triết vô cùng đau đầu, cảm thấy mình càng khó trao đổi với nha đầu này.

Ly Nguyệt khi còn bé đáng yêu biết bao, kết quả càng lớn, càng phát triển theo phương hướng kỳ quái.

Để nàng giao lưu kỹ thuật với Lục Vi, không phải là muốn cho nàng kế thừa tư tưởng kỳ quái của Lục Vi.

“Rất khó.” Vương Ly Nguyệt nghe vậy chăm chú suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: “Tuy ta không có tiêu chuẩn chọn tượng cụ thể, giới hạn cũng có thể nới lỏng. Nhưng vấn đề là, yêu cầu của ngài là ta thích!”

“Nhưng ta thật sự là tìm không thấy nam tử có thể làm cho ta thích. Ngài ngẫm lại xem, nếu như trí lực ngay cả Ninh Kham và phú quý cũng không sánh nổi, vậy ta và hắn phải trao đổi như thế nào? Mỗi lần ta nói chuyện với hắn, đều phải suy nghĩ cẩn thận xem nên nói như thế nào mới có thể biểu đạt vừa đơn giản vừa rõ ràng, có thể để cho hắn hiểu được ý tứ của ta, điều này quá mức chịu tội.”

Vương Thủ Triết nghe được trán nổi gân xanh.

Ngươi suy nghĩ nửa ngày nói ra những lời này, có phải là đang suy nghĩ làm thế nào để biểu đạt vừa mờ nhạt vừa rõ ràng hay không? Có phải cảm thấy rất khó chịu hay không? Ngươi có phải cảm thấy cả gia tộc, cũng chỉ có Vương Ninh Hi cùng Vương Phú Quý có thể trao đổi bình thường?

“Khụ khụ phụ thân, hay là ta đi Tiên Triều dạo chơi?” Vương Ly Nguyệt cũng cảm thấy có chút tổn thương tự tôn của phụ thân, hơi xấu hổ lấy lòng nói, “Tiên Triều địa vực rộng lớn, thế gia hàng đầu cũng nhiều, có lẽ có thể tìm được đối tượng mục tiêu.”

“Miễn đi, tùy duyên đi.” Vương Thủ Triết hữu khí vô lực phất phất tay: “Lát nữa ta thúc giục tam muội ngươi đi.”

Tiên Triều, Tiên Triều lại có thể xuất hiện nhân vật tốt gì?

Nếu như Tiên Triều thật sự có nhân tài cùng cấp bậc với Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, há lại để cho bọn họ tùy tiện xen vào, liền quấy long trời lở đất?

“Cũng đúng, dựa theo các loại yêu cầu ” hạnh phúc” của phụ thân ngài, phán đoán theo logic, cũng chỉ có tam muội là có chút hi vọng.” Vương Ly Nguyệt gật gật đầu, đồng ý với ý kiến của Vương Thủ Triết, lại nói: “Nghe Tông Côn nói, ngài để Long Kình nhất tộc giúp ngài lấy chút linh thực từ Ma Triệu quốc trở về, tính chất rất giống cao su mà lúc trước ngài đã đề cập. Ta cảm thấy rất hứng thú với loại tài liệu kỳ lạ này, có thể cho ta nghiên cứu một chút được không?”

Đúng vậy, sau khi Vương Thủ Triết biết được Ma Triệu có một loại linh thực rất giống cây cao su, bèn mời Long Kình nhất tộc giúp hắn lấy.

Thân phận địa vị của hắn bây giờ đã đến loại tình trạng này, thời điểm muốn một vật nào đó, đại đa số tình huống đều đã không cần tự mình xuất thủ.

Nếu không, nếu như là vì cây cao su, hắn còn phải tự mình chạy đến Ma Triệu quốc một chuyến, hao hết sức lực tìm kiếm cùng trở về, vậy hắn còn phát triển thế lực gia tộc lớn mạnh làm gì?

“Ở trong vòng tay Tức Nhưỡng của ta, đợi lát nữa sẽ cho ngươi.” Vương Thủ Triết nói, xách Vương Tông Đằng đang trốn ở phía sau quan sát ra, giới thiệu cho mỗi người một dây leo: “Ngươi còn chưa thấy qua Tông Đằng à? Đây là đệ đệ mới của ngươi, Vương Tông Đằng, Tông Đằng, chào hỏi nhị tỷ.”

Phàm là trong gia tộc, đều có phân chia gia tộc nhỏ.

Lấy con của Vương Thủ Triết làm ví dụ, trong cùng thế hệ trong gia tộc có thứ tự của mình, ở trong viện tử nhà mình cũng sẽ có thứ tự của mình. Thông thường mà nói, ở bên ngoài, đương nhiên là dùng bối tự sắp xếp, ở trong viện nhà mình sẽ không chú ý nhiều như vậy, theo thứ tự trong viện nhà mình gọi là được.

"Xin chào lão Tứ." Mấy năm nay Vương Ly Nguyệt đã quen với việc mình có thêm đệ đệ muội muội, cười tủm tỉm phất phất tay với Vương Tông Đằng, chào hỏi: "Hôm nay Nhị tỷ tới vội vàng, không mang quà gì cả, ta thấy chắc tỷ thích ăn linh thạch rồi, cho tỷ ít linh thạch thôi."

Nói xong, nàng liền móc ra hơn mười miếng thượng phẩm linh thạch.

Lần này khiến Vương Tông Đằng cảm động muốn khóc.

Nó lập tức dùng dây leo ôm chặt lấy linh thạch, lại kéo dài ra mấy sợi dây leo chạm vào Vương Ly Nguyệt, toàn bộ dây leo đều biểu hiện vui mừng nhảy nhót, y y y nha nha dường như đang nói:

"Tông Côn đã đề cập với ta về ngươi, nói ngươi rất lợi hại, có thể thôn phệ và chuyển hóa các loại năng lượng. Đặc tính này cũng không hiếm thấy." Vương Ly Nguyệt nói xong móc ra một cái kéo, thuận tay chạm vào một dây leo nhỏ của mình, "Rắc" một tiếng cắt xuống.

Cắt xong, nàng mới nhìn về phía Vương Tông Đằng, hỏi: "Lão Tứ, ngươi hẳn là không ngại Nhị tỷ cắt một đoạn dây leo chứ?"

Vương Tông Đằng đang cầm thượng phẩm linh thạch: "…"

Toàn bộ dây leo của ông ta đều ngây dại, giống như hóa đá vậy, bắt đầu hoài nghi cây mây.

Vương Thủ Triết vỗ trán, cạn lời nói: "Ly Nguyệt, ngươi có thể bớt lấy tổ chức thân thể của đệ đệ muội muội đi thí nghiệm không? Tông Côn cũng đã khóc lóc kể lể với ta rất nhiều lần, bây giờ hắn nhìn thấy ngươi đều có bóng ma tâm lý."

Vô cùng rõ ràng, vừa rồi chắc chắn là Vương Tông Côn bị Ly Nguyệt theo dõi, vì thoát thân, hắn đã bán Vương Tông Đằng.

“Phụ thân yên tâm, con sẽ chú ý chừng mực.” Vương Ly Nguyệt vui rạo rực thu hồi một đoạn dây leo có hoạt tính nhỏ kia, trong lòng cuồng nhiệt, lòng cũng sắp bay nhanh vào trong phòng thí nghiệm rồi, “Nếu đơn thuần nói mang đến cho Tông Côn bóng ma tâm lý, thì vẫn là tam muội sẽ càng thêm quá phận.”

Cũng đúng, thân là thủ tịch của cơ cấu giáo dục Vương thị, Vương Ly Tuyền làm sao có thể bỏ qua cho đệ đệ học tra Vương Tông Côn này? Vương Tông Côn thấy Tam tỷ Vương Ly Tuyền, đương nhiên cũng kinh sợ không thôi.

Hai cha con đang khó nói chuyện.

Lại có gia tướng bẩm báo, nói “Đế Tử An” lại tới Vương thị “Làm khách”, hơn nữa hắn đã tự mình vào ở “Tiềm Long Tiểu Trúc”, mời gia chủ đến mở một tiểu hội.

“Tiểu tử Ngô Minh Viễn kia, mới mượn được một khoản vay lớn từ Vương thị chúng ta, lần này vòng mông lại tới Vương thị, nhất định là chồn chúc tết gà, không có lòng tốt.” Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ.

Hắn vừa mới về đến nhà, không thể để cho hắn yên tĩnh một chút sao?

“Ta cũng đã nghe Tam muội nói qua việc này.” Vương Ly Nguyệt lúc này cũng nhớ tới một số chuyện, “Gần đây triều đình quản lý kết cấu địa phương cải cách, thiết lập một cấp hành chính mới trên Vệ, xưng là huyện Tây thuộc quản hạt trực thuộc quận thủ phủ. Bởi vậy, triều đình cần rất nhiều nhân tài khẩn cấp tới tổ chức lại nhóm lãnh đạo, thực hiện kế hoạch cải cách. Vì chuyện này, Đế Tử An đã đề cập tới mấy lần, trong các học sinh tốt nghiệp từ Tộc Học cấp cao, đề cử cho hắn một ít nhân tài ưu tú tiến vào bộ phận quan phủ nhậm chức.”

“Bất quá, tam muội đều lấy lý do phụ thân đi công tác chưa về từ chối. Đế tử An từ đây đến, hẳn là vì việc này.”

“Ha ha.” Vương Thủ Triết cười lạnh hai tiếng: “Cần nhân tài, chính hắn không biết bồi dưỡng sao? Bản thân Vương thị chúng ta còn thiếu nhân tài, còn phải Ninh Kham chạy đến Tiên Triều đòi tiền. Hắn thì hay rồi, chỉ nghĩ đến việc lấy lợi

ích từ trước, không ngờ lại nhổ lông của Vương thị chúng ta lên."

"Cũng được, ta đi gặp Đế Tử An một lát, kịp thời đuổi hắn đi. Đang yên đang lành về Long Thành không ở, cả ngày chạy đi Vương thị cũng không phải chuyện tốt."

Dứt lời.

Vương Thủ Triết lấy ra cây cao su giao cho Vương Ly Nguyệt, bản thân thì đi thẳng đến Tiềm Long Tiểu Trúc.

Nào có thể đoán được.

Hắn mới vừa bước vào Tiềm Long Tiểu Trúc, liền nghe được lời khuyên bảo khẩn trương vạn phần của Vương Thất Chiêu.

"Điện hạ, điện hạ ngài đừng như vậy! Mọi việc đều dễ thương lượng! Gia gia ta đã đi công tác trở về, nhất định sẽ vì ngài nghĩ biện pháp."

Ngay sau đó là giọng nói phẫn uất của đế tử.

"Thất Chiêu, ngươi không cần khuyên ta nữa! Là ta vô dụng, là ta cô phụ kỳ vọng của tất cả mọi người. Đại đế tương lai này ta không làm nữa, thích ai làm ai thì làm."

Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy đế tử An đang tóc tai bù xù ngồi trong bồn hoa của Tiểu Trúc, bên người chất một đống bình rượu rỗng, trong tay còn cầm một bình, đang uống từng ngụm từng ngụm.

Giờ phút này trên mặt hắn tràn ngập bi phẫn và thống khổ, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Vương Thủ Triết sửng sốt một chút, lập tức nhịn cười đi qua, vỗ vỗ bả vai Đế Tử An hỏi: "Có chuyện gì kích thích đến điện hạ rồi? Có muốn ta cùng ngươi đánh hai ván cờ hay không, để ngươi cao hứng một chút?"

"Thủ Triết, Thủ Triết ngươi tới vừa đúng lúc." Đế Tử An ôm lấy Vương Thủ Triết, vừa khóc vừa lau nước mũi oán giận nói: "Ta làm vua một nước này thật sự là không có chút ý tứ nào cả, mệt chết mệt sống còn không lấy được gì tốt, chi bằng hai chúng ta đổi một, vị trí Đại Đế này giao cho ngươi là được rồi."

“Điện hạ, sao lại nói vậy?” Vương Thủ Triết đỡ hắn ngồi xuống, nói lời an ủi: “Ngài đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói, gặp phải khó khăn gì rồi? Chúng ta có vấn đề giải quyết vấn đề, chớ khóc chớ khóc.”

“Haizz… có những lời ta không nói ra được.” Đế Tử An lau nước mắt thở ngắn than dài: “Thất Chiêu, vẫn là ngươi nói với gia gia của ngươi đi, ăn ngay nói thật, đừng che giấu.”

“Cái này…” Vương Thất Chiêu lúng túng nhìn Vương Thủ Triết: “Gia gia, tình huống là như vậy. Không phải người vẫn muốn thực hiện cải cách quan phủ địa phương, tăng thêm một cấp huyện, từng bước thực hiện luyện khí hóa toàn dân sao? Con và điện hạ cũng luôn cố gắng vì điều này, nhưng lại gặp phải tầng tầng trở ngại.”

“Chuyện tiền bạc tạm thời không đề cập tới, chủ yếu vẫn là nhân tài quan phủ địa phương quá thiếu thốn, ngẫu nhiên có một số người xuất sắc cũng là tốt xấu lẫn lộn. Vốn định từ trong Tộc Học cao đẳng chúng ta chiêu mộ chút tinh anh, lại không nghĩ Tam cô cô kiên quyết không đồng ý.”

Đế tử An ngắt lời: “Thất Chiêu, đừng chỉ nói dễ nghe.”

“Ách…” Vương Thất Chiêu cười khan một tiếng, hắng giọng một cái rồi tiếp tục nói: “Ý của điện hạ là, ngày tháng của gia gia ngài trôi qua quá tiêu dao rồi. Cái gì mà kế hoạch toàn dân luyện khí a, cả nước đường thủy thông suốt, bố trí thiết kế đường sắt sắt các quận, tăng thêm cơ cấu quan phủ huyện cấp, Thánh địa Học Cung đại cải cách, thuế vụ cải biên, quan thự kế hoạch liêm chính, bình dân ưu tú giúp đỡ quỹ…”

“Đúng vậy!”

Vương Thất Chiêu còn chưa nói xong, đế tử An đã ủy khuất vạn phần mà lau nước mắt: “Vương Thủ Triết ngươi cả ngày ở trong nhà, muốn vừa ra là ra, các loại kế hoạch cùng phương hướng phát triển ùn ùn. Ta và Thất Chiêu, lại phải dốc hết toàn lực, dốc hết tâm huyết hoàn thành kế hoạch, hiện giờ quốc gia muốn tiền không có tiền, muốn người không có ai.”

“Nhưng kết quả là, ta chỉ là hướng Vương thị Tộc Học của ngươi tuyển mấy nhân tài tinh anh mà thôi, lại có thể bị vãn

bối ghét bỏ! Ta đường đường đế tử này, đường đường đế tử mà… Ta không làm nữa, thích ai thì làm đi!”

“Thủ Triết à, chẳng lẽ ngươi quên lời thề lúc trước chúng ta cùng nhau phát sao? Rõ ràng chúng ta đã nói muốn cùng nhau kiến thiết quốc gia… Hu hu hu.”

Đế Tử An càng nói càng ủy khuất, càng nói khóc càng thảm, đến cuối cùng thậm chí bắt đầu nói năng lộn xộn, nhìn ra được thật sự rất ủy khuất.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Lát nữa ta nghiêm túc phê bình Ly Thất đi.”

Vương Thủ Triết nghe đều cảm thấy mình quả thật có chút quá đáng, hơn nữa, mấy năm nay đế tử An kiến thiết quốc gia cũng rất vất vả.

Hắn thở dài, vỗ vỗ vai hắn an ủi: “Hành Bá. Chuyện tuyển dụng nhân tài ta đồng ý, cùng lắm thì sau này chúng ta bồi dưỡng nhiều một chút.”

“Thủ Triết, đây chính là ngươi nói!” Đế Tử An lập tức tỉnh táo lại, nắm lấy cánh tay Vương Thủ Triết phấn chấn nói: “Thất Chiêu làm chứng, gia gia ngươi đồng ý!”

Vương Thủ Triết cũng bị hắn làm cho dở khóc dở cười, ghét bỏ kéo hắn ra: “Điện hạ, ngài đã thay đổi. Ngài nhổ lông dê của ta đến nghiện đúng không? Ta thấy bây giờ ngài càng ngày càng giống với Long Xương đại đế, càng ngày càng không biết xấu hổ.”

Lại còn diễn kịch với hắn.

“Mặt? Đó là cái gì? Thất Chiêu, ngươi nói cho bản điện hạ biết, bản điện hạ có mặt mũi không?” Đế tử An dáng vẻ “Hậu sỉ”: “Vương Thủ Triết, ngươi tin hay không, để ngươi ở vị trí này của ta mười năm, không, chỉ cần năm năm, ngươi cũng sẽ giống như ta.”

“Tóm lại, ngay cả quốc gia cũng không xây dựng tốt, bản điện hạ cần mặt mũi này để làm gì?!”

Nhớ năm đó, hắn cũng từng cảm thấy bộ dạng chơi xấu của lão tổ tông bệ hạ quá mức mất mặt, còn từng ghét bỏ. Nhưng chờ mình ngồi lên vị trí kia, trải qua khó khăn trong đó, hắn

mới hiểu được, so sánh với chuyện trọng yếu chân chính, mặt ngược lại là không trọng yếu nhất.

Giống như lão tổ tông của bệ hạ thì làm sao? Hắn nên học tập lão tổ tông của bệ hạ thật tốt, học hết tinh túy của hắn ta!

…

Chương 170: Chân tường Vương thị không dễ đào.

…

Ngươi nói rất có đạo lý, thế nhưng ta lại không có lời nào để nói đúng.

Thần sắc Vương Thủ Triết phức tạp nhìn Đế Tử An, tức thì có chút đồng tình, lại nhịn không được cảm khái.

Nhớ năm đó, đế tử An là quân tử ôn nhuận như ngọc, phẩm hạnh cao thượng nhẹ nhàng như thế nào? Lúc ấy hắn, thật sự là đầy bụng lý tưởng cùng hi vọng đối với tương lai, đến hôm nay vậy mà cũng bị hiện thực bức bách đến hoàn toàn thay đổi.

Bất quá nói cho cùng, nếu như có thể có tôn nghiêm sống sót, ai lại nguyện ý không biết xấu hổ chơi xấu?

Vương Thủ Triết hắn năm đó còn từng vì gia tộc nghiệp mà lọt lỗ hổng, từng nhổ các loại lông dê đấy.

"Điện hạ, vất vả rồi." Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai đế tử An: " Kiến thiết Đại Càn chúng ta, phải dựa vào ngươi rồi. Nhưng mặc dù ta là gia chủ Vương thị, nhưng toàn bộ gia tộc cũng không phải vật phẩm tư nhân của Vương Thủ Triết ta. Ta có thể để ngươi tuyển dụng nhân tài trong Tộc Học Vương thị, nhưng thông báo tuyển dụng, trong quá trình tuyển dụng vẫn phải chú trọng công bằng, công bằng, công khai, muốn hai bên tình nguyện, không thể cưỡng ép tráng đinh."

"Thủ Triết ngươi yên tâm, ta là tuyển dụng nhân tài, cũng không phải cưỡng đoạt nhân tài, kiên quyết không chơi loại thủ đoạn bàng môn tà đạo này." Đế Tử An vỗ bộ ngực "bốp bốp" rung động: "Triều đình chúng ta liền đưa ra điều kiện cứng rắn, cam đoan có thể hấp dẫn nhân tài ưu tú, từ đó thăng quan phát tài đi đến đỉnh cao nhân sinh."

Nói như vậy thời điểm, đế tử an tâm là ngầm sảng khoái không thôi.

Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi suốt ngày đánh nhạn, hôm nay lại khiến nhạn mổ mù mắt.

Hắc hắc hắc! Dựa vào điều kiện triều đình chúng ta đưa ra, không dám nói sẽ đem Tộc Học cao đẳng lần này, thậm chí là mười khóa tốt nghiệp tốt nghiệp một mẻ hốt hết đi, tối thiểu cũng có thể bao quát tám phần.

Đến lúc đó, nếu như tình cảnh thật sự quá khó coi, không tiện kết thúc, liền lưu lại cho Vương thị con hàng lót dưới danh sách hai mươi tuổi đi!

Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi chớ có trách Ngô Minh Viễn ta tâm ngoan thủ lạt, kiến thiết quốc gia khắp nơi thiếu nhân tài, bản điện hạ thật sự không có biện pháp, oa ha ha ha!

…

Mấy ngày sau.

Phía tây của hồ Châu Vi, Tộc Học Vương thị.

Tộc Học Vương thị bây giờ chủ yếu chia làm ba cấp bậc sơ đẳng, trung đẳng, cao đẳng.

Trong đó, giáo dục vỡ lòng của tộc học sơ đẳng và kiến thức sơ cấp phổ cập giáo dục sơ cấp, nhìn như đơn giản, kì thực cũng không đơn giản. Đến giai đoạn sau của tộc học sơ đẳng, tri thức của nó có độ sâu đại khái bằng với cấp một, hai năm đầu tiên trên địa cầu của Vương Thủ Triết.

Cũng bởi vậy, một số học tra cặn bã của Vương thị lăn lộn rất nhiều rất nhiều năm, mới vô cùng khó khăn tốt nghiệp trong Tộc Học sơ đẳng.

Về phần học sinh họ khác hoặc học sinh bình dân thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này, bởi vì bọn họ đều là những người được chọn vào ưu tú.

Mà Tộc Học trung đẳng thì lợi hại, cơ bản ngang với tri thức cấp bậc sơ cao của Vương Thủ Triết kiếp trước, thậm chí còn rộng hơn một chút.

Dù sao, thế giới này có tu sĩ Huyền Vũ, còn có các hệ thống chức nghiệp, chỉ riêng kiến thức cơ bản bên trong mỗi hệ thống chức nghiệp thôi cũng đã vô cùng rộng rãi rồi.

Mà Tộc Học cao đẳng, cơ bản đã tương đương với đại học kiếp trước của Vương Thủ Triết, có thể thi đậu đã rất không dễ dàng, muốn tốt nghiệp lại càng không dễ dàng, cho dù là rất nhiều tinh anh cấp học bá, không có mười năm tám năm cũng rất khó tốt nghiệp.

Nhưng chỉ cần tốt nghiệp từ Tộc Học cao đẳng là có thể tiến vào các sản nghiệp của Vương thị, nhanh chóng được đề bạt lên tầng giữa, trở thành nhân tài hạch tâm.

Dù sao, người có thể tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng đều là nhân tài chỉ số thông minh cao, bất kỳ một tương lai nào đều có thể một mình đảm đương một phía, tự nhiên đáng giá bồi dưỡng cho tốt.

Giờ phút này.

Trên đường lớn rừng ấm gia tộc học rộng rãi, một con Nguyên Thủy Thanh Long cao hơn nửa trượng, mặc quần áo đang nhanh chóng bay về phía trước.

Nguyên Thủy Thanh Long này tự nhiên là Vương Ly Lung.

Bởi vì tạm thời còn chưa tới cửu giai, không cách nào hóa hình, Vương Ly Lung hiện giờ vẫn chỉ có thể dùng hình thái Nguyên Thủy Thanh Long để nhìn người.

Chỉ bất quá, bởi vì văn hóa tri thức cùng tâm trí phát triển phương diện, nàng bây giờ đã thoát ly váy bông, thẩm mỹ sơ cấp kéo dài qua bao sách nhỏ, cũng theo sát bộ pháp "Thẩm mỹ" thời đại, mặc vào bộ đồ lót, đeo lên da linh ngạc, trên đầu còn đeo một bộ kính râm, lúc phi hành dưới chân càng là hơi nước vờn quanh, một bộ bộ dáng "Thời thượng giá long".

Ở sau lưng nàng còn có một cây dây leo màu đen.

Dây leo này đương nhiên là Vương Tông Đằng.

Dây leo vốn di chuyển không nhanh, cộng thêm hắn vừa mới "ra đời" không bao lâu, cho dù có huyền khí của Vương Thủ Triết thúc dài cũng chỉ mới tam giai, đương nhiên đuổi không kịp tốc độ của Vương Ly Lung.

"Ê ê a." (Tứ tỷ tỷ chờ muội một chút.)

Vương Tông Đằng đã dùng sức ăn linh thạch của mình đuổi theo Vương Ly Lung, hơn mười sợi dây mây lớn nhỏ khác

nhau nhảy múa điên cuồng, túi sách nhỏ mẫu thân thường cho may theo lệ cũng sắp bay lên trời rồi.

“Ngươi đừng đi theo ta.” Vương Ly Lung bất mãn quay đầu lại trừng mắt nhìn, “Ta là một con rồng cần học từ tộc học cao đẳng, ngươi chỉ là một cây dây leo nhỏ bé của tộc học sơ đẳng, chúng ta không phải là một con đường.”

Đương nhiên Vương Ly Lung không vui, bị phụ thân nắm lấy muốn học tập tộc học cao đẳng không nói, còn phải chăm sóc đệ đệ Tông Đằng “tuổi nhỏ”, tâm tình phiền phức càng thêm phiền.

Hơn nữa hình tượng đệ đệ này cũng không tốt lắm, cũng không khác thú nào trong tranh vẽ, nếu để các bạn học tộc học cao đẳng nhìn thấy nhất định sẽ cười nhạo nàng.

Vương Ly Lung đang ở tuổi dậy thì càng nghĩ càng bực bội, lập tức thúc đẩy hơi nước gia tốc bay về phía lầu dạy học tộc học cao đẳng, trong vòng mấy hơi thở đã không thấy đâu nữa.

“Y nha?”

Vương Tông Đằng trợn tròn mắt.

Mặc dù hắn không có mắt, nhưng thực vật cũng không phải dựa vào mắt để cảm nhận thế giới. Trên mỗi một nhánh dây leo đều tồn tại cảm xúc nhạy bén, tế bào cảm ứng, thậm chí hắn có thể dễ dàng phân biệt ra các tin tức như nhiệt độ, mùi, hướng gió trong không khí.

Tứ tỷ tỷ chạy mất, Vương Tông Đằng của hắn bị bỏ rơi.

Cảm giác bối rối tự nhiên sinh ra, trong lúc nhất thời, Vương Tông Đằng tội nghiệp nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Các bạn học đi ngang qua chú ý tới hắn, dừng lại chỉ trỏ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, nhưng lại không dám tới gần.

“Ô ô ô”

Vương Tông Đằng tủi thân và uất ức đến “Khóc” lên.

Chất lỏng đen sì theo sợi mây trượt xuống đất, phát ra âm thanh ăn mòn tê tê, trong chớp mắt đã ăn mòn gạch đá xanh thành từng cái động lớn.

Ngay khi Vương Tông Đằng lòng đầy hoảng loạn, Vương Ly Lung lại bay trở về, nàng túm Vương Tông Đằng lại: "Không được khóc, ta dẫn ngươi đến Tộc Học sơ đẳng báo danh, chỉ một lần này thôi."

"Y nha y nha." Vương Tông Đằng cao hứng cọ cọ trong lòng Vương Ly Lung, vươn tay ra ôm chặt lấy nàng, dường như sợ tỷ tỷ lần nữa chạy mất.

"Không được dùng loại tư thế này ôm lấy ta, quá xấu hổ rồi."

"Y nha y nha." Vương Tông Đằng vô tâm vui mừng.

Vương Ly Lung bất đắc dĩ, vừa định dẫn Vương Tông Đằng đi báo danh, đã thấy một đám người không phải là người trong Tộc Học, cầm đầu đội tử quan, mặc trường bào màu vàng tím, dáng vẻ quý khí bức người oai hùng.

Người hầu phía sau hắn, giơ cao bảng hiệu dễ thấy, trên đó viết "Vinh hoa phú quý, đỉnh phong nhân sinh" "Triều đình Đại Càn đặc biệt chiêu sính" "Nhập chức công gia bát sắt, che chở ngàn vạn con cháu", vân vân!

Chiêu bài gióng trống khua chiêng như thế đương nhiên thu hút không ít sự chú ý của học sinh trong tộc, rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ, hoặc là theo sau xem rốt cuộc là tình huống gì.

Theo học sinh Tộc Học càng tụ tập càng nhiều, Thịnh vương Ngô Thịnh Quân phụ trách tuyển dụng càng hăng hái, mộ liêu quận vương phủ phía sau vỗ mông ngựa nói: "Điện hạ, một chiêu này của chúng ta đi xuống, đảm bảo Vương thị cao đẳng tộc học ứng khóa sinh một người cũng chạy không thoát, ngay cả đời tiếp theo cũng có thể sớm ký kết khế ước."

"Cái này không thể được." Thịnh quận vương vẻ mặt nghiêm túc phê bình nói: "Vương thị bồi dưỡng một số nhân tài không dễ dàng, chúng ta cũng không thể đuổi tận giết tuyệt, nên mở một mặt lưới, để lại cho Vương thị một dúm."

"Điện hạ đại thiện." Phụ tá không ngừng nịnh bợ.

Tuy nói như vậy, nhưng Thịnh quận vương lại âm thầm sảng khoái không thôi, trước đó vài ngày đến tuyển nhân tài, lại bị phó viện trưởng học viện cao đẳng của Vương thị học viện Vương Chử Vi trả về, mọi người không những là thân thích, còn từng xem mắt, một chút mặt mũi cũng không cho.

Hiện tại nếu như Thủ Triết gia chủ đã đồng ý, Thịnh quận vương đương nhiên phải thể hiện một chút phong thái hoàng gia, giết chóc lung tung.

“Ha ha, khẩu khí cũng không nhỏ.” Một vị dáng người thon dài cân xứng, hơi gợn sóng quấn tóc dài vai, dung mạo phi thường xuất sắc đại mỹ nữ lãnh diễm bài chúng mà ra, trong mắt nhìn lướt qua những chiêu bài phô trương kia, “Thịnh quận vương điện hạ, ngươi sẽ không cho rằng chỉ dựa vào những điều kiện bồng bột này, là có thể làm cho tinh anh tộc học cao đẳng của chúng ta chạy theo như vịt chứ?”

” Thịnh Quân bái kiến Tam tiểu thư.” Thịnh quận vương tự tin thong dong chắp tay hành lễ, “Lúc này mới mấy ngày không gặp, Tam tiểu thư đã đổi kiểu tóc rồi?”

Vị Vương thị Tam tiểu thư này cũng không phải là nhân vật đơn giản, nàng thật sự là Trưởng Nữ vương của Vương Thất Chiêu và Tiền Vũ Nhu, Chỉ Vi, đứng hàng thứ ba trong bối tự của toàn bộ gia tộc, cũng là tỷ tỷ ruột thịt của thiên chi kiêu tử Vương An Nghiệp của gia tộc.

“Trước đó vài ngày bị người làm buồn nôn, đổi kiểu tóc thay đổi tâm tình.” Vương Anh Vi trêu chọc mái tóc dài gợn sóng, trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc Thịnh Quận Vương, “Ta biết rõ thái gia gia đã đáp ứng các ngươi tuyển người, nhưng mà các ngươi muốn tuyển mướn thì hãy tuyển dụng, bớt chơi đùa những thứ lòe loẹt này.”

“Phêu hoa không sao cả, dùng được là được.” Thịnh quận vương cười nói: “Năm đó gia gia của Tam tiểu thư và phụ thân ta cùng nhau sáng lập nghiệp ở Quy Long Thành, hoành bức chiêu bài còn khoa trương hơn cái này, ta chỉ là bắt chước một chút sáo lộ của các trưởng bối.”

“Vi Vi, đã xảy ra chuyện gì?” Vương Ly Lung túm lấy Vương Tông Đằng, “Vèo” một cái bay đến bên cạnh Vương Anh Vi, hưng phấn nói, “Có phải có người đến tộc chúng ta học tập nháo sự hay không? Ngươi yên tâm, Ly Lung cô nãi nãi nhà ngươi ra mặt thay ngươi.”

“Bà cô Ly Lung, thái gia gia giúp ngươi xin học tịch của tộc học cao đẳng một lần nữa, trong Tộc Học ngài vẫn phải gọi ta là Phó viện trưởng thì tốt hơn.” Vương Thiền Vi hành lễ, vẻ

mặt vừa nghiêm túc vừa làm việc công vừa giọng nói: "Vị Ngô Thịnh Quân điện hạ này chẳng qua là đến tuyển dụng, không thể nói là gây chuyện."

"Còn nữa, cho dù có người gây chuyện, tự nhiên sẽ có đội hộ vệ Tộc Học ra tay, không cần ngài quan tâm, ngài quản tốt việc học của mình là được."

Thấy Vương Ly Lung, nói thực ra Vương Anh Vi cũng có chút nhức đầu, Ly Lung cô nãi nãi này chẳng những bối phận cao, hơn nữa còn đặc biệt thích gây chuyện, thật vất vả mới đưa nàng từ trong tộc học xong, lại đến tộc cao đẳng gây họa.

"Thông báo tuyển dụng?" Vương Ly Lung lập tức hưng phấn, nhìn Ngô Thịnh Quân nói: "Tên này nhìn có chút quen mắt. Đúng rồi đúng rồi, có phải từng yêu nhau không?"

Vương Thiền Vi mặt tối sầm lại: "Cô nãi nãi đừng nói bừa, chỉ là qua lại với nhau thôi."

"Vậy sao lại thất bại?" Lòng bát quái của Vương Ly Lung bốc cháy hừng hực: "Ta thấy dáng dấp của hắn cũng tạm được, tu vi cũng là Tử Phủ cảnh, xem như qua loa."

"Ai, tuổi tác chênh lệch quá lớn, trình độ văn hóa cũng có chút không hợp thói thường." Vương Anh Vi thở dài nói, "Còn hắn ngay cả điểm tích lũy nhỏ cũng không hiểu, hệ thống tri thức ở tộc học trung đẳng cũng không lăn lộn nổi, còn đặc biệt thích xem thoại bản nhẹ nhàng thoải mái, cũng tin tưởng vững chắc địa phương Thiên Viên nói… Quan trọng nhất là, hắn lại xem bản sao! Ta thật sự không có biện pháp cùng hắn tán gẫu."

"Đó là có chút không ổn, ta cũng đã không xem sách tình cảm nho nhỏ, lại càng không xem bản trộm rồi." Vương Ly Lung thở dài không thôi, "Hắn cứ tiếp tục như vậy, có thể tìm không được bạn gái rồi."

"Còn không phải sao." Vương Chử Vi lắc đầu nói, "Ta còn nghe nói mấy ngày trước hắn đi Bắc Chu quốc xem mắt, cũng bị ghét bỏ."

Ngươi một lời, ta một câu, khiến mặt Thịnh quận vương lúc đỏ lúc trắng, đều hận không thể tìm một địa động chui vào được, vội vàng phân biện nói: "Ta đến Bắc Chu xem mắt thất bại, chủ yếu là do Vương Thủ Nghiệp nhà các ngươi quấy rối, hơn

nữa, Lạc Già quận chúa căn bản không có ý định thành thân, cái này không liên quan gì đến việc ta không xem bản sao trộm.”

“Lung cô nãi nãi ngài xem đi, hắn ngay cả Thất lão thái gia cũng cạnh tranh không lại…” Vương Khoa Vi nói.

“Đúng là có chút khó nói.” Vương Ly Lung trong lòng ưu tư đồng ý.

“Cái này…” Thịnh quận vương đầu đầy mồ hôi, không đợi nổi nữa, vội vàng bắt đầu tuyển dụng. Hắn vung tay lên, phụ tá dưới trướng lập tức lấy ra một cái loa lớn hô: “Các bạn học đi ngang qua đều đi xem một cái, việc tuyển chọn tuyển dụng của triều đình Đại Càn sẽ bắt đầu. Chúng ta ưu tú mục tiêu là, năm nay đã được cho phép các tuấn kiệt tốt nghiệp tộc học cao đẳng.”

“Chỗ ta có một danh sách sinh viên tốt nghiệp năm nay, là một trong ba đồng học đứng đầu, chỉ cần nhận lời mời gia nhập hệ thống triều đình Đại Càn ta, sẽ lập tức nhận được chức quan ngũ phẩm, học tập qua ba năm, có thể trực tiếp đảm nhiệm chức vụ huyện thủ đại lý, xung kích Tử Phủ cảnh và tương lai xung kích Thần Thông cảnh năm thành tài nguyên đều do triều đình Đại Càn phụ trách, một khi tu luyện tới Tử Phủ cảnh thì có thể đảm nhiệm chức vụ 【quận thủ tạm thời】.”

Đãi ngộ này, quả nhiên là đỉnh thiên.

Rất nhiều người vây xem đều có chút giật mình, triều đình đây là quyết tâm muốn đào người.

Phụ tá kia dương dương đắc ý, đãi ngộ như thế, tin tưởng ba người tốt nghiệp trước một người đều chạy không thoát, cho dù trong đó có một người là con cháu Vương thị.

“Đợi đã!” Người đứng xem Giáp nói, “Đãi ngộ tuy rằng rất tốt, nhưng ba hạng đầu của lần tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng này, không phải đều là đại thiên kiêu sao? Đây khẳng định đều là ký hợp đồng trước, có phải không?”

“Đương nhiên chúng ta biết đại thiên kiêu.” Quân sư nói: “Từng có hiệp ước cũng không sao, triều đình Đại Càn chúng ta sẽ phụ trách bồi thường tổn thất.”

“Nghe thú vị đấy.” Một vị tuấn kiệt trẻ tuổi áo trắng nhẹ nhàng xuất hiện: “Nhưng bây giờ học sinh tốt nghiệp đều là lựa chọn hai chiều, ta cũng muốn kiểm tra trình độ của các ngươi, ta cũng không muốn trong tương lai làm việc với một đám ngốc nghếch.”

“A, đây không phải là Cơ Tư Vũ của Lũng Tả Cơ thị, một trong hai mươi kiệt của tộc học cao đẳng sao? Nghe nói hắn lần này thi tốt nghiệp tổng thành tích đứng trong ba hạng đầu, có thể nói là văn võ toàn tài.”

“Lũng Tả Cơ thị dã tâm bừng bừng, không những phải xung kích gia tộc tứ phẩm, còn phải mưu cục tam phẩm. Nếu như hắn nguyện ý gia nhập triều đình Đại Càn, tương lai Thần Thông cảnh nhất định là ván đã đóng thuyền.”

Cơ Tư Võ! Đây chính là đối tượng trọng điểm danh sách chiêu lãm, Thịnh Quận Vương tinh thần đại chấn, “Thỉnh Cơ công tử chỉ giáo.”

“Phần bài thi này, là ta chọn lựa một ít đề mục tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng.” Cơ Tư Võ đưa lên mấy bài thi, “Làm phiền điện hạ cùng mấy vị phụ tá kiểm tra tiêu chuẩn.”

“Cái này…” Thịnh quận vương vẻ mặt khó xử, ông ta vẫn biết một chút về độ khó của Tộc Học Vương thị.

“Trăm điểm chế, chỉ cần sáu mươi điểm đã coi như hợp cách.” Cơ ty Võ mỉm cười nói: “Ta sẽ gia nhập triều đình làm quan.”

Nhưng mấy phụ tá của hắn, lại tràn đầy tự tin nói: “Một ít đề mục đơn giản mà thôi.” Dứt lời, bọn họ mở bàn ghế ra, nhìn về phía bài thi.

“A…” Nhóm phụ tá vừa xem bài thi liền trợn tròn mắt, cả bài thi đều là các loại công thức và ký hiệu nhìn không hiểu. Cũng có một ít văn tự ngược lại là xem hiểu, nhưng ngay cả ở cùng nhau lại là Thiên Thư.

Một nén nhang trôi qua, bọn họ vô cùng hổ thẹn chắp tay với Thịnh quận vương: “Điện hạ, thần hạ vô năng.”

“Xùy.” Cơ Tư Võ cầm lại bài thi, khóe miệng khinh thường: “Xấu hổ các ngươi làm bạn.”

“Đợi một chút, điều kiện tốt như chúng ta, chẳng lẽ ngươi không động tâm sao?” Thịnh quận vương vội vàng giữ lại: “Nếu như điều kiện không đủ, chúng ta còn có thể đàm phán. Ngươi nên biết, ta không chỉ là con trai của quận vương, mà còn là con trai của đế tử An.”

“Điều kiện này cũng chính là nhìn cũng được.” Cơ ty Võ cười lạnh, “Nhưng, phú quý công tử đưa ra điều kiện không kém ngươi, hơn nữa đối tượng làm việc còn là công chúa Phù Nam của Tiên Triều, công việc khai thác Phù Nam Châu so với ngươi mạnh hơn nhiều. Quan trọng nhất là, ta thật sự không muốn làm việc cùng một đám người không có văn hóa, tư tưởng lẫn nhau rất khó thống nhất.”

Phú quý? Công chúa Diệp Nam?

Thịnh quận vương một bộ bị đánh bại, chẳng qua chỉ là một Cơ Tư Võ mà thôi, còn có nhiều anh kiệt như vậy.

Nhưng Thịnh quận vương tuyệt đối không nghĩ tới chính là, đệ nhất danh 【 Vương Phú Cường 】 khóa này, trực tiếp cự tuyệt lời mời, tỏ vẻ trình độ văn hóa của mình còn chưa đủ, muốn đi vào nghiên cứu viện Vương thị đào tạo sâu…

Người thứ hai 【 Trần Dương Khang 】 thì quyết định gia nhập tập đoàn liên hợp Trường Ninh.

Top 3 không chịu gia nhập thì cũng thôi, ngay cả top ba mươi cũng bắt đầu chọn lựa đối với Thịnh Quận Vương, dù sao ba mươi hạng đầu này đều là cấp bậc thiên kiêu, hơn nữa bởi vì học tập cùng các phương diện xuất chúng, đã sớm được ban thưởng cùng bồi dưỡng từ tộc học.

Rất nhiều người đều cảm thấy, tòng chính một phương có lẽ cũng không tệ lắm, nhưng chung quy có khả năng lâm vào trong quan trường lục đục đấu đá lẫn nhau, hơn nữa tiền đồ phát triển có hạn. Sau đó, bọn họ đều tỏ vẻ muốn gia nhập các loại sản nghiệp của Vương thị, hoặc là gia nhập đội dân binh, hoặc là phải tiếp nhận đề nghị của Vương Phú Quý đi Tiên Triều phát triển.

Ba mươi thiên kiêu đứng đầu, Thịnh quận vương chỉ tuyển dụng được một người, còn phải trả cho hắn sáu trăm vạn càn kim phí tổn bồi dưỡng.

Sau đó chính là một trăm người đứng đầu, bộ phận người này đa số đều là tiểu thiên kiêu, tuy rằng đều tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, nhưng chênh lệch nhiều với những tinh anh thiên tài phía trước, chỉ có thể xem là nhân tài trung kiên.

Đối với bộ phận nhân tài này, cho Thịnh quận vương mấy lá gan, cũng không dám để cho bọn họ đi làm huyện thủ.

Đối mặt với việc thông báo tuyển dụng, một phần sinh viên tốt nghiệp này sau khi cân nhắc cẩn thận, nhao nhao quyết định phương hướng làm việc của mình.

Từ đầu tới đuôi, Thịnh quận vương chỉ tuyển dụng được mười ba người, một thiên kiêu, mười hai tiểu thiên kiêu!

Điều này làm cho hắn khóc không ra nước mắt.

Phụ thân Đế Tử An khó khăn lắm mới tranh thủ được cơ hội, nhưng không ngờ nhân tài tộc cao đẳng Vương thị học được lại khó chiêu như vậy.

“Này này, ngươi nhìn ta thế nào?” Vương Ly Lung tiến lên dẫn tiến bản thân, nghiêm mặt nói: “Mặc dù ta vừa mới tiến vào Tộc Học cao đẳng, nhưng ta có thể ký kết ước trưởng thành với ngươi, đợi sau khi tốt nghiệp ta sẽ làm việc ở triều đình, hiện tại các ngươi chỉ cần phụ trách một nửa chi phí ăn uống của ta là đủ rồi.”

“Chỉ có ngươi?” Thịnh quận vương tức giận đến không chỗ phát tiết: “Vương Ly Lung, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi, chờ ngươi tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng đến năm nào tháng nào? Hơn nữa, chúng ta chính là nhân tài tinh anh chuyên quản lý hình mẫu, không phải một con rồng bạo lực.”

“Ngao ô ô, tức chết bổn tiểu thư.” Vương Ly Lung tức giận đến mức trực tiếp hiện ra nguyên hình, hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long dài mười mấy trượng, giương nanh múa vuốt đánh về phía Thịnh quận vương: “Ai bảo mắt chó ngươi nhìn rồng thấp, ta thấy cả đời này ngươi cũng không tìm được bạn gái!”

Vương Tông Đằng bị ném qua một bên, bẹp bẹp vỗ vỗ: “Ui cha ê a!” (Tứ tỷ cố lên, ăn luôn tên xấu xa kia)

“Ta cũng là Tử Phủ cảnh trung kỳ, chẳng lẽ ta còn sợ ngươi sao.” Thịnh quận vương bắt đầu phản kích.

Ầm ầm ầm ầm!

Tộc Học cao đẳng loạn thành một mảnh.

Vương Thiền Vi đỡ trán một cái, chợt cảm thấy vô cùng đau đầu, thật không hổ là Vương Ly Lung, ngày đầu tiên trở về Tộc Học liền nháo long trời lở đất, ngươi thật sự cho rằng mình là Long Vương trở về sao?

Còn có nhi tử Vương Tông Đằng gia gia mà thái gia gia mới thu nhận, hình như cũng không phải đèn cạn dầu, về sau có phải là giày vò, cũng may đó mới là tộc học sơ đẳng không thuộc nàng quản.

…

Chương 171: Phong vân sắp nổi! Dã tâm của Thủ Triết!

…

Tiểu viện của Vương Thủ Triết từ trước đến nay là bốn mùa như xuân, các loại kỳ hoa dị thảo tranh nhau đấu, đẹp không sao tả xiết.

Lúc này, Vương Thủ Triết đang nằm trong ghế thái sư làm bằng dây mây, tay gõ cây quạt, dáng vẻ trầm tư.

Từ khi hắn xuyên không đến nay, vẫn ở trong tiểu viện này, ngay cả sau khi thành thân cũng không dời đi. Tiểu viện này của hắn cùng câu chuyện cũ kỹ, nương theo sự trưởng thành của các thế hệ trẻ con của gia tộc.

“Phu quân, nếm thử Linh Tinh nho này đi.” Liễu Nhược Lam tự mình bóc mấy quả nho, ngón tay trắng xanh đưa vào miệng hắn, trong giọng nói mang theo ý lấy lòng, “Đây là tân phẩm mà An nhi nuôi trồng ở ốc đảo Đạt Lạp, đặc biệt gửi đến cho chúng ta nếm thử, ngươi chớ có cô phụ lòng hiếu thảo của hài tử.”

“Không ăn.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết kiêu ngạo.

“Phu quân, ta thừa nhận lần này là ta không tốt.” Liễu Nhược Lam dịu dàng dỗ dành, đưa ra một quyết định khó khăn: “Ta ba tháng gần đây, không, hai tháng, được rồi, một tháng không đi đánh bài, chuyên tâm ở nhà với chàng.”

“Hừ” Vương Thủ Triết quay đầu lại.

“Được rồi được rồi, ta hết sức chuyên chú ở trong động phủ tùy thân bồi ngươi một tháng, được chưa?” Ánh mắt Liễu Nhược Lam lấp lánh, đáy mắt có chút ánh sáng, “Ngươi muốn thế nào cũng được, chúng ta thuận tiện lại thôi diễn tiến độ của 《Kim Thiềm Bảo Điển》.”

Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi thay đổi, vội vã từ chối: “Thôi bỏ đi, ta tha thứ cho ngươi. Gần đây công việc quá bề bộn, không thể trốn tránh một tháng được.”

“Vậy thì hai mươi ngày.”

“Nhược Lam, nếu ngươi thật sự rảnh rỗi không có việc gì, thì đi đánh bài đi.”

“Vương Thủ Triết, ngươi có ý gì? Chán ghét ta già rồi sao? Không còn lực hấp dẫn? Mười ngày, không thể ít hơn nữa.”

Ngay khi bầu không khí dần dần khẩn trương, một cỗ khí tức bạo lực dần dần nổi lên, thanh âm của đế tử An lại vang lên ở cửa tiểu viện.

“Thủ Triết à, Thủ Triết có ở nhà không?”

“…” Vừa nghe thấy giọng nói này, Vương Thủ Triết chẳng những không phiền chán, ngược lại như nghe thấy tiên âm, lập tức phấn chấn tinh thần, ấn tay vịn ghế mây định đứng dậy: “Nương tử, nàng nghe này, nhất định là đế tử An lại gặp phải chuyện khó. Quốc sự làm trọng, nương tử.”

“Vương Thủ Triết, chúng ta thành thân đã gần hai trăm năm rồi!” Liễu Nhược Lam nhìn hắn, một cỗ khí tức lạnh như băng bỗng nhiên bay lên từ trên người nàng: “Ngươi nháy mắt một cái, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì. Ngay tại ngày hôm qua, ngươi còn ghét bỏ đủ kiểu hành vi không đi của đế tử, nói cả ngày hắn khóc sướt mướt còn phiền hơn Lưu Bị… Đúng rồi, Lưu Bị là ai?”

Động tác đứng dậy của Vương Thủ Triết bỗng cứng đờ.

Vương Thủ Triết chậm rãi ngồi trở lại, thần sắc bình tĩnh, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc: “Nương tử phê bình rất đúng. Không có nhà nhỏ thì sao có thể đến nhà ai? Đế tử An tinh thông chuyện này, trước tiên phải gạt hắn một hồi, tránh cho hắn suốt ngày được một tấc lại muốn tiến một thước. Ta sẽ đi theo nương tử đến động phủ bên người tiêu dao mấy ngày.”

“Tiêu dao mấy ngày?”

“Năm ngày có khỏe không?”

“Ít nhất mười ngày.”

“Bảy ngày, nhiều nhất là bảy ngày. Đằng nhi còn nhỏ, không thể trường kỳ giao cho Tộc Học và Ly Lung nhờ vả lâu dài, phu thê chúng ta phải có chút trách nhiệm.”

Qua không bao lâu.

Đế Tử An bị gạt nửa ngày ở cửa tiểu viện cuối cùng cũng được thị nữ mời vào.

“Thủ Triết đâu?” Đế Tử An vừa vào cửa đã bắt đầu nhìn xung quanh, vơ vét bóng dáng của Vương Thủ Triết.

“Khởi bẩm điện hạ.” Thị nữ cũng là gặp qua đại thế, tự nhiên hướng đế tử An hành lễ, giải thích nói: “Gia chủ cùng phu nhân vân du, nói là muốn đi quang cảnh bảy ngày.”

“Thời khắc mấu chốt, Vương Thủ Triết quá không có nghĩa khí.” Đế tử An vẻ mặt căm giận, đặt mông ngồi lên ghế thái sư: “Bảy ngày nay, ta không đi đâu cả, ở ngay đây chờ hắn.”

“Điện hạ…” Thị nữ vẻ mặt khó xử.

“Dưới điện cái gì? Nhớ ngày đó, chính là tiểu tử Vương Thủ Triết kia lừa ta lên thuyền giặc, hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, sao có thể để hắn dễ dàng vẫy tay chưởng quỹ?” Đế Tử An không kiên nhẫn phất tay: “Ta cũng không làm khó ngươi, phái người dựng lều cho ta ở trong sân, thuận tiện làm một cái đệm.”

“…”

Thị nữ bị sự vô liêm sỉ của đế tử An làm cho kinh sợ.

…

Tộc Học Vương thị, Ban Đầu.

Cái gọi là lớp sơ sơ, chính là lớp nhỏ trước khi gia nhập Tộc Học sơ đẳng, ở bên trong học tập cơ bản đều là trẻ con trước mười tuổi của Vương thị.

Nói chung, hài tử có thể do phụ huynh hoàn thành vỡ lòng, nếu là gia trưởng bận không qua đây được hoặc là không biết dạy thế nào, cũng có thể đưa vào lớp học trước thống nhất, tiến hành dạy vỡ lòng.

Đợi đến tám tuổi, sau khi kiểm tra tư chất vòng thứ nhất, những đứa trẻ chính thức tiến vào học tập và tu luyện sẽ được đưa vào lớp nhỏ ban đầu, bắt đầu tiếp nhận giáo dục Tộc Học, đồng thời bắt đầu học cách tu hành.

Để cho bọn trẻ có thể tiếp xúc nhiều với tộc nhân cùng tuổi trong thời kỳ trẻ, lớp sơ tuần vẫn luôn không chia lớp, vào lúc tuổi, khảo hạch đã được đưa đi tộc học sơ đẳng tiếp nhận giáo dục chính quy.

Về phần không thông qua khảo hạch, tự nhiên là lưu lại tiếp tục học tập.

Thế cho nên lớp sơ tiểu ban mở rộng lại, quy mô đã đạt đến hơn sáu mươi người.

Một trong những lão sư phụ trách lớp nhỏ đầu tiên, chính là lão sư khuôn mẫu 【 Hùng tiên sinh 】.

Lúc trước 【Hỏa Thổ Cự Hùng 】 mà Vương Thủ Triết thuận tay mang về trên đường rời kinh này sinh ra dáng vẻ chân thành, rất có phúc tướng, lực tương tác vô cùng mạnh, bởi vậy được điều đến quản lý bọn nhỏ.

Ngoài ra, cũng có một số thiếu nữ trẻ tuổi có lòng yêu thương của Vương thị, sau khi tốt nghiệp sẽ lựa chọn gia nhập lớp nhỏ đầu tiên để trở thành sư phụ. Có thể nói, trong Vương thị Tộc Học, các tiểu tỷ tỷ xinh xắn của lớp đầu tiên là dịu dàng nhất.

Vương Tông Đằng ôm tâm tình bất an trong lòng, bị nhét vào trong lớp sơ sơ.

Mấy tháng trên đường trở về, hắn đã tiếp nhận sự vỡ lòng của phụ thân Vương Thủ Triết, học được một số phương pháp gia giảm cơ sở, cũng đã nhận thức không ít chữ, viết cũng biết viết, chỉ là phông chữ còn không đẹp.

Nghe phụ thân Vương Thủ Triết nói, trong Tộc Học có thể gặp được rất nhiều bạn bè nhỏ, có thể giao được rất nhiều bằng hữu, còn có tiểu tỷ tỷ xinh đẹp cùng bọn họ chơi game, là một nơi đặc biệt thú vị, trong lòng hắn cũng tràn đầy khát vọng với Tộc Học.

“Y nha y y ~ “

Cùng bàn với Vương Tông Đằng là một gốc cây rất kỳ quái.

Hình thể nó không tính lớn, nhưng lớn lên rất đẹp, toàn thân có màu sắc như lưu ly, mỗi một mảnh lá cây đều lớn lên như kim tệ, nhìn trang quang bảo khí, mười phần quý khí.

Gốc cây này, tự nhiên chính là linh thực bản mệnh của Vương Phú Quý, Vương Bảo Tài.

Thấy Vương Tông Đằng tới, Vương Bảo Tài vung vẩy cành cây, nhiệt tình chào hỏi hắn.

“Y nha nha ~ “

Vương Tông Đằng có chút sợ hãi nói chuyện với hắn.

Linh thực dị chủng cấp thấp mặc dù không cách nào mở miệng nói chuyện, nhưng giữa chúng lại có phương thức trao đổi đặc biệt, có thể làm cho các linh thực khác hiểu được ý của mình.

Ở một mức độ nào đó mà nói, đây cũng được coi là kênh ủy danh giữa linh thực.

Trừ bọn họ ra, trên chỗ ngồi bên cạnh còn có một gốc cây hình dạng càng thêm cổ quái, lá cây dài nhỏ, nhìn có chút nhỏ yếu.

Nhìn thấy hai bạn học Vương Tông Đằng và Vương Bảo Tài đều là thực vật, thỉnh thoảng nó lại liếc trộm hai cây kia, hiển nhiên có chút cảm thấy hứng thú, nhưng lại không đáp lời hai người bọn họ, có vẻ có chút hướng nội.

Cái cây này, tự nhiên là Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc.

Lúc này, trên bục giảng, Hùng tiên sinh đang giảng cho bọn nhỏ một ít khóa cơ sở đơn giản.

Bởi vì bản thân Hùng tiên sinh chỉ có cấp sáu, không thể mở miệng nói tiếng người, bởi vậy, thời điểm ông giảng bài, đều là tiểu bạch bản Vương Ninh Hi đặc biệt chế cho ông ta, ông ta dùng huyền khí khống chế hắc sa đặc chế viết chữ lên trên, lại phối hợp với giọng điệu trầm bổng, tình cảm phong phú, cùng với chữ viết rồng bay phượng múa trên miếng đen, hiệu quả giảng bài cũng không tệ.

Thân là một con gấu, có thể làm được một bước này cũng không dễ dàng.

“Ngao ô ngao ô!” (Trước khi tan học, mọi người kiểm tra lớp một chút.)

Hùng tiên sinh giảng xong một đoạn ngắn, liền bắt đầu phát một số bài thi đơn giản cho các hài tử mới nhập học cùng tiến hành nghi thức.

Bàn chải, vĩnh viễn là chủ đề mãi mãi không thay đổi của Tộc Học Vương thị, kiểm tra thiếu sót, củng cố tri thức cũng không thiếu những thứ này.

Bàn chải? Không thành vấn đề!

Vương Tông Đằng tràn đầy tự tin.

Phụ thân đã vỡ lòng cho hắn rồi, toán thuật cũng đã học được cách tăng thêm một trăm điểm.

Nào ngờ, Vương Tông Đằng dùng xúc tu quấn lấy bút, sau khi làm liền mấy câu liền sững sờ.

Không phải phụ thân đã nói, ban sơ nhỏ cơ sở rất đơn giản sao? Tại sao trong mười đề bài lại có tám đề mà ông không biết?

Một bên Vương Bảo Tài ngay từ đầu cũng tràn đầy tự tin, kết quả vừa mở ra bài thi, trong lòng cũng sụp đổ.

Hắn vẫn còn là một đứa trẻ mà, cuộc thi khó khăn như vậy sao?

Nhưng mà, Vương Bảo Tài có bản lĩnh thuộc về mình. Hắn lặng lẽ móc ra mấy viên linh tinh, dùng rễ cây chọc chọc một tiểu cô nương múa bút thành văn bên cạnh, lặng lẽ đưa cho nàng.

Tiểu cô nương cũng rất cơ trí, trong nháy mắt hiểu ý, nhanh chóng thu linh thạch, sau đó đem bài thi hướng về bên kia, lộ ra đáp án, sau đó Vương Bảo Tài liền vui vẻ bắt đầu phỏng chép.

Vương Bảo Phúc cũng có thủ đoạn để đối phó với mình.

Hắn trái lại không cầu trợ người khác, mà là sau khi cầm đến bài thi liền thuần thục mà nặn ra mấy cục giấy, bắt đầu tùy tiện bốc thăm, trước tiên đem chọn đề toàn bộ lấp vào, gặp phải đề thị phi vậy liền càng đơn giản, ném càn kim chính diện là được.

Về phần những đề bài bổ sung không và đề lớn còn lại thì trực tiếp viết bằng cảm giác.

Rất nhanh, hắn làm xong bài thi, giao cho Hùng tiên sinh.

Hùng tiên sinh tiện tay phê duyệt một chút, lúc này lộ ra biểu lộ tán thưởng: “Ngao ô ô, ngao ô ô.” (Khả thi không tệ, ngươi có thể trở về.)

“Y nha y nha.” Vương Bảo Phúc quy củ khom người cảm tạ tiên sinh dạy bảo, sau đó tiêu sái rời đi.

Như vậy cũng được?

Vương Tông Đằng bị chấn kinh, tuyệt đối không nghĩ tới còn có thể có loại thao tác này.

Hắn cẩn thận cân nhắc một chút, cảm thấy hắn vẫn nên bắt chước một thân cây sau, ít nhất không cần phí tổn. Linh tinh có thể dùng để ăn, chính hắn cũng không đủ, nào bỏ được cho người khác?

Sau đó, hắn học theo Vương Bảo Phúc, nhanh chóng làm xong bài thi, cũng vô cùng tự tin đem bài thi giao cho Hùng tiên sinh.

Nào ngờ, Hùng tiên sinh phê duyệt, biểu tình trên mặt Hùng tiên sinh dần dần trở nên nghiêm túc, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Vương Tông Đằng, cuối cùng rồng bay phượng múa ở trên bài thi viết xuống ba chữ: xưng gia trưởng!

Cái gì cái gì?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Vương Bảo Phúc lại có thể như vậy, hắn không thể?! Hùng tiên sinh ngươi đây là khinh thường quá đáng!

Vương Tông Đằng nổi giận, từng sợi dây leo bay lượn trên không trung, lập tức không buông tha mà náo loạn lên.

Ban nhỏ nhất thời loạn thành một đoàn.

…

Trong không gian tùy thân.

Cuối cùng cuộc sống hạnh phúc của Vương Thủ Triết cũng không thể duy trì được bảy ngày.

Khi áp lực bên ngoài càng lúc càng lớn, cuối cùng hắn cũng thuyết phục được Liễu Nhược Lam, ngày thứ ba đã xuất quan.

Bên trong tiểu viện của hắn.

Hùng tiên sinh vô cùng kích động gào khóc, mà Vương Tông Đằng thì mặt mũi tràn đầy vẻ vô tội co lại thành một quả cầu mây ngồi xổm ở một bên.

“Hiểu rồi, ta hiểu rồi.” Vương Thủ Triết nghe xong lời nói của Hùng tiên sinh, nghiêm mặt tỏ vẻ xin lỗi: “Hùng tiên sinh yên tâm, ta sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, đồng thời tiến hành bồi thường đối với tổn thất của Ban Tiểu Sơ.”

Sau khi trấn an xong Hùng tiên sinh, vẻ mặt Vương Thủ Triết phức tạp nhìn Vương Tông Đằng.

Không nghĩ tới chỉ trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, tiểu tử Tông Đằng này đã gây ra một đống chuyện, làm hư hao kết cấu kiến trúc, linh thạch cướp đoạt bạn học, thậm chí nếu không bị ngăn lại kịp thời, hắn đã chuẩn bị đem linh mạch phía dưới lớp nhỏ nuốt hết.

Mặc dù trong số rất nhiều linh thực của gia tộc, thực lực của Vương Tông Đằng hoàn toàn không có xếp hạng, chỉ có tam giai, tương đương với nhân loại Linh Đài cảnh sơ kỳ mà thôi, nhưng ở trong ban ban đầu đều là tiểu hào, tu vi này của hắn đã có thể đi ngang rồi.

Càng đừng nói hắn là bán Chân Ma đằng, ưu thế huyết thống ở nơi đó, thực tế sức chiến đấu cao hơn tam giai.

Quản, là nhất định phải quản, tuyệt đối không thể để cho hắn dưỡng thành tính cách xằng bậy. Nhưng cụ thể quản như thế nào, lại cần chú ý kỹ xảo.

Phu thê Vương Thủ Triết thương lượng một phen, sau đó gọi Vương Ly Lung tới, trực tiếp đánh một trận.

Thứ nhất, đây là trừng phạt nàng vừa tiến vào Tộc Học cao đẳng liền gây sự, thứ hai cũng trách phạt nàng không trông nom tốt đệ đệ.

Vương Ly Lung bị đánh cho khóc rống, kêu thảm “ao ô ngao ô” không ngừng. Đến cuối cùng, trong sân trực tiếp nổi lên mưa to xối xả.

Mắt thấy trong viện có xu thế nước chảy kim sơn, thái độ nhận sai của Vương Ly Lung cũng thành khẩn, hai vợ chồng lúc này mới thôi.

Đây là lần đầu tiên Vương Tông Đằng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời bị tư thái giết gà dọa khỉ dọa sợ, lập tức trở nên thành thật dị thường, run run rẩy rẩy cam đoan không bao giờ xằng bậy nữa.

Sau khi xử lý xong việc nhà.

Lúc này Vương Thủ Triết mới có tâm tư chiêu đãi đế tử An không đi.

"Điện hạ!" Vương Thủ Triết mặt không chút háo sắc rót trà cho hắn: "Cả ngày ngươi trà trộn vào Vương thị ta, xây dựng quốc gia thì làm sao bây giờ? Trên triều đình bao nhiêu chuyện vẫn chờ ngươi xử lý đây."

"Cho nên, ta mới phái Thất Chiêu trở về trước." Đế Tử An ra vẻ chuẩn bị thường trú Vương thị: "Thủ Triết ngươi yên tâm, năng lực tổng hợp của Thất Chiêu vô cùng mạnh, cẩn thận chặt chẽ, vô cùng thích hợp xử lý những việc vặt ngoài chiến lược."

"…" Vương Thủ Triết tức giận liếc hắn một cái: "Thất Chiêu và Vũ Nhu mới đoàn tụ được mấy ngày, ta còn chỉ vào bọn họ tái sinh đấy."

"Cái này còn không phải nhìn ngươi lên không lên tiếng sao." Đế Tử An hắc hắc nói: "Nhân tài, chỉ cần cho ta đầy đủ nhân tài, ta lập tức nhanh chóng lăn về Long Thành, đồng thời cho Thất Chiêu nửa năm nghỉ ngơi."

"Ta đều buông ra hạn chế, để ngươi thông báo tuyển dụng trong Tộc Học Vương thị. Điện hạ còn chưa thỏa mãn sao?" Vương Thủ Triết tỏ vẻ ghét bỏ.

"Thỏa mãn? Chúng ta vất vả lâu như vậy, chỉ tuyển được hai ba con mèo con, tinh anh đỉnh tiêm thì một đứa cũng không chịu đi theo chúng ta." Đế Tử An nói đến chuyện này liền tức giận, thầm oán giận: "Muốn tranh giành với các sản nghiệp của Vương thị thì cũng thôi đi, lại còn phải tranh với tiểu tử thúi phú quý kia!"

Còn có một câu hắn không có mặt mũi nói ra, đó chính là triều đình Đại Càn căn bản không tranh lại Vương Phú Quý.

"Người mới là có hạn, cũng là một loại tài nguyên trân quý." Vương Thủ Triết đề nghị: "Chi bằng ta mở cho ngươi chút

suất nhập học, làm mấy lớp huấn luyện?”

“Người trước không nói ta cũng phải nói, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Về phần người sau, lớp huấn luyện có tác dụng gì? Hiện giờ tinh anh tốt nghiệp trong Tộc Học cao đẳng Vương thị, chỗ lợi hại nhất chính là tư duy và toàn diện học thức, cùng với giải quyết các loại khốn cục, sau khi thích ứng một chút là có thể một mình đảm đương một phía.”

Đế tử An giọng điệu căm giận, biểu cảm trên mặt lại hâm mộ ghen tị hận: “Nếu ngươi là nhân tài chịu tốt nghiệp Vương thị Tộc Học đều cho ta, ta có nắm chắc ở sinh thời khiến quốc lực Đại Càn vượt qua các châu Tiên Triều.”

“Điện hạ chớ nghĩ quá đẹp.” Vương Thủ Triết vô tình giội cho hắn một chậu nước lạnh: “Chỉ hái đào không trồng cây, Đại Càn vĩnh viễn cường thịnh không nổi.”

Tại sao hắn phải dốc hết sức phát triển Tộc Học, không tiếc tốn thời gian hơn trăm năm để thành lập hệ thống hoàn thiện Tộc Học? Không phải là vì hiện tại có rất nhiều nhân tài mới có thể sử dụng sao?

“Ta mặc kệ, hiện tại ta muốn người.” Đế Tử An một bộ vô lại nói: “Nếu như ngươi không cho cũng được, trừ phi ngươi chỉ tên cho đứa nhỏ Kỳ Vi kia gả cho Thịnh Quân nhà ta. Lúc trước hai quận chúa nhà ta đều gả cho An Nghiệp, ngươi gả cho một đích nữ đến hoàng thất của ta, cũng là hợp tình hợp lý đúng không?”

“Đây là vấn đề của ta sao? Ta không có hỗ trợ tổ chức xem mắt sao?” Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái: “Còn không phải Thịnh Quân là thằng ngu tự hại mình sao? Chử Vi nhà ta là một nữ thanh niên văn nghệ, nói bình thường thích đọc sách, kết quả tiểu tử nhà ngươi lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ, trò chuyện vui vẻ! Chử Vi nói thích xem hí kịch cổ điển, kết quả hắn lại đưa nàng đi xem trò cười.”

“Lớn tuổi rồi, trình độ yêu đương còn không bằng Vương Phú Quý.”

Cho dù là thế gia kết thân, cũng phải chú ý ngươi tình ta nguyện, ít nhất hai người đều phải cảm thấy đối phương có thể xử phạt, mới có khả năng tiến thêm một bước. Cho dù là giống

như Vương Tông An và Từ Quân Đình thông gia như vậy, cũng là thanh mai trúc mã, ở chung hòa hợp, mới chính thức đính hôn, nếu hai người thật sự không ở cùng một chỗ, cũng hoàn toàn có khả năng làm loạn.

Tam quan cùng yêu thích đều trống đánh xuôi, làm sao sống cả đời?

"Vậy, Thịnh Quân còn được cứu sao?" Vẻ mặt đế tử An đầy chờ mong: "Nhưng ta lại rất thích đứa bé của Tỷ Vi, đặc biệt hi vọng tương lai nàng có thể trở thành thân vương phi."

"Chúng ta vẫn nên nói về vấn đề nhân tài đi." Vương Thủ Triết nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Lần trước nghe An Viễn nói với Ninh Du, hợp tác với Thịnh quận vương coi như vui vẻ, tính cách lẫn nhau cũng hợp ý. Ta sẽ chia hai nhân tài cao cấp này cho triều đình, thế nào?"

"Chính là "Tịch mịch Kiếm Thánh" gì đó?" Bạch y Phượng Vương gì gì đó?" Đế Tử An nói đến chuyện này cũng có chút buồn cười: "Hai người này, có phải là quá…"

Vương Thủ Triết lườm hắn một cái: "Ngươi nói có cần không?"

"Phải muốn! Hai người này đều là nhân tài đứng đầu đại thiên kiêu Ất đẳng, hơn nữa cũng được Vương thị tộc học giáo dục chính quy cao đẳng." Đế Tử An liên tục gật đầu, "Bồi dưỡng thêm mà nói, nhất định có thể một mình đảm đương một phía."

"Có chút lời xấu ta phải nói trước." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nhắc nhở hắn: "Nếu bọn họ đã làm việc cho triều đình, tài nguyên tu luyện trong tương lai, truyền thừa chân pháp đều phải do chính phủ Đại Càn các ngươi nghĩ biện pháp."

Lời vừa nói ra, sắc mặt của đế tử An lập tức ngưng trọng lên: "Vương An Viễn tu luyện kiếm đạo, ta da mặt dày từ Hàn Nguyệt Ngô thị làm một lần kiếm đạo chân pháp không có vấn đề lớn. Chỉ là bạch y Phượng Vương Ninh Du kia thức tỉnh chính là chiêu bài của tổ tiên Vương thị, Băng Phượng huyết mạch. Truyền thừa của Đại Càn Vương thị chúng ta cho Lung Yên lão tổ dùng hết rồi, hiện tại chỉ có thể tìm Hàn Nguyệt Vương thị!"

“Nhưng Hàn Nguyệt Vương thị luôn bảo vệ rất chặt với truyền thừa của Băng Phượng, dựa vào mặt mũi của ta thì không đủ.”

Vương Thủ Triết cũng nhíu chặt lông mày: “Vấn đề lớn nhất bây giờ là Hàn Nguyệt Vương thị không có Băng Phượng Bảo Điển, nếu không có thể lấy được một bộ Băng Phượng Bảo Điển, hoàn toàn có thể kéo dài ra nhiều nơi truyền thừa của Băng Phượng.”

Vấn đề này cũng hơi quấy nhiễu Vương Thủ Triết.

Theo tộc nhân Vương thị càng ngày càng nhiều, xác suất tổ tiên huyết mạch Băng Phượng thức tỉnh huyết mạch tổ tiên cũng có xu thế dần dần cao lên, nếu không có Băng Phượng Bảo Điển ủng hộ, rất nhiều tộc nhân huyết mạch sẽ bị lãng phí.

“Thực sự không được, cũng chỉ có thể giúp Ninh Du tùy tiện tìm một cái truyền thừa thần thông hệ băng.” Đế Tử An lập tức thu hai nhân tài chất lượng cao, tâm tình vô cùng cao hứng, cũng bắt đầu tận lực suy nghĩ cho bọn họ, “Trước tiên không đề cập đến truyền thừa, về an bài của bọn họ, ta có thể đem Vương Ninh Du phân phát quận Tây Hải đảm nhiệm “Phó quận thủ”, Vương An Viễn thì có thể ở quận Thiên Phủ đảm nhiệm “Phó quận thủ”, đợi bọn họ trưởng thành một chút, sau khi tu vi tấn thăng đến Tử Phủ cảnh, liền trực tiếp đảm nhiệm chức vị quận thủ, vì Đại Càn chúng ta trấn thủ hai đạo quốc môn.”

“Ngươi là giám quốc đế tử, loại chuyện này hỏi ta làm gì?” Vương Thủ Triết tức giận nói, trong lòng lại thầm nghĩ.

Chuyên môn tìm Băng Phượng Bảo Điển có chút không thực tế, ngược lại bây giờ Lung Yên lão tổ đã là huyết mạch thiên nữ, chờ nàng đến Lăng Hư cảnh, cũng không biết có thể thôi diễn ra đạo thống thần thông Băng Phượng hay không.

Theo lý mà nói, là có khả năng này, dù sao trên đời này không có ai hiểu Băng Phượng hơn Lung Yên lão tổ.

“Được được được, loại việc vặt này ta không làm phiền ngươi.” Đế tử An gian kế thành công, tâm tình rất tốt, nhất thời nghiêm mặt nói: “Liên quan tới kế hoạch lớn lần trước ngươi định ra, ngươi chuẩn bị khi nào bắt đầu?”

Vương Thủ Triết nhìn sắc trời một chút, lại nhìn nhìn Đế Tử An: “Bệ hạ mấy ngày nay, bề ngoài là đang trấn thủ 【khu vực ngoại vực Càn phòng】, kì thực là đang thay ta thu nạp các loại tình báo xác định. Trước mắt thời cơ đã tới, là lúc Đại Càn chúng ta làm chút cống hiến cho Nhân tộc. Điện hạ lần này trở về, liền bắt đầu phối hợp với Dao Nhi làm việc theo kế hoạch.”

“Được!” Trong ánh mắt của đế tử An cũng nở rộ ra hào quang khiếp người: “Làm việc với Thủ Triết chính là thống khoái như vậy, hoặc là không động đậy chính là chuẩn bị làm chút đại sự kinh thiên động địa.”

“Xa cách đã lâu, hai quân thần chúng ta rốt cuộc có thể liên thủ làm đại sự rồi.”

“Ngươi tỉnh lại đi! Ngươi cứ kiên định xây dựng tốt Đại Càn quốc chúng ta, để Đại Càn trở nên càng ngày càng cường thịnh là được.” Vương Thủ Triết lườm hắn một cái, nghiêm mặt nói: “Chờ khi nào Đại Càn chúng ta phát triển đến Thiên Nhân cảnh toàn dân, cần gì dốc hết tâm huyết mưu kế như thế? Trực tiếp san bằng là được.”

“Toàn dân Thiên Nhân cảnh?”

Đế tử An bỗng trợn trắng mắt.

Ngươi chỉ là một kế hoạch toàn dân Luyện Khí cảnh cũng đủ cho ta bận rộn rồi, còn toàn dân Thiên Nhân cảnh, sao ngươi không toàn dân Tử Phủ cảnh? Đến lúc đó chẳng phải là ngay cả Tinh Thần đại dương cũng là của Đại Càn chúng ta sao?

…

Chương 172: Nội tình đáng sợ của Trường Ninh

…

Lăng Vân thánh địa, Lăng Vân điện.

Từ sau khi cuộc chiến thánh tử kết thúc, Khương Chấn Thương thường xuyên đóng quân ở Trường Ninh Vương thị, sự vụ bên phía thánh địa Lăng Vân sớm đã từng bước chuyển giao vào trong tay Vương Ly Dao. Cho nên, Lăng Vân thánh địa hôm nay hoàn toàn là do Vương Ly Dao làm chủ.

Giờ phút này.

Trong điện đang tổ chức hội nghị tổng kết mỗi tháng một lần.

Các phong chủ, điện chủ, các chủ Lăng Vân thánh địa đều ngồi ở trên ghế thái sư của mình, trong tay đặt linh quả điểm tâm, trong tay bưng chén trà, vừa uống trà, vừa báo cáo tình huống gần đỉnh núi của mình.

Vị trí phía trên, một vị nữ tử áo xanh đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, nghiêm túc nghe bọn họ báo cáo.

Thoạt nhìn nàng còn rất trẻ, nhưng khí chất toàn thân đã trầm ổn mà có quyết đoán, giữa lông mày mang theo vẻ uy nghiêm nhàn nhạt lắng đọng ở bề trên.

Nữ tử này, đương nhiên là đại nữ nhi của Vương Thủ Triết, Vương Ly Dao.

Những lão đại các phong các điện đang ngồi này, mỗi một người đều là Thần Thông cảnh chân nhân.

Ở trong mắt thế gia tộc bình thường, bọn họ chính là thần tiên như ở trên mây, sống cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một người.

Mà giờ khắc này, những Thần Thông chân nhân cao cao tại thượng này, lại đều cung kính báo cáo tình huống với "Tiểu Thánh chủ" Vương Ly Dao, cũng lắng nghe chỉ thị tiếp theo của nàng.

Đối với việc Vương Ly Dao cung kính như vậy, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, chính là thân phận tiểu thánh chủ của nàng, dưới tình huống Khương Chấn Thương dần dần rời khỏi vũ đài lịch sử phóng quyền, Vương Ly Dao chính là lão đại của Lăng Vân thánh địa.

Thứ hai, tư chất huyết mạch của Vương Ly Dao thật sự quá cao.

Sau khi kế thừa Lăng Vân bảo điển, huyết mạch thiên phú của nàng cũng đã tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng, về sau nghe nói trong nhà nàng lại kiếm cho nàng một ít tài nguyên, lại tăng tư chất huyết mạch của nàng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng.

Thế cũng đủ khoa trương rồi.

Kết quả gần đây, nàng nhận được tin tức trong nhà, lại trở về nhà một chuyến, lúc trở về tư chất huyết mạch liền trực tiếp tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu giáp các loại.

Tư chất như thế, đừng nói Đông Càn, dõi mắt toàn bộ Tiên Triều đều lác đác không có mấy.

Từ trên lý luận mà nói, nàng hoàn toàn đã có tư cách tranh thủ 【Tiên Kinh】, một khi tiếp nhận tinh hoa Tiên Linh thai nghén trường kỳ tẩy lễ, nàng chính là "Thiên Nữ" ván đã đóng thuyền, nếu không có gì ngoài ý muốn thì tương lai chính là một đời Chân Tiên.

Đương nhiên, bởi vì Tiên Triều tồn thế truyền thừa tiên kinh trước mắt chỉ vẹn vẹn có hai bộ, Vương Ly Dao cũng chỉ là có tư cách tranh đoạt mà thôi, có thể tranh đến hay không còn phải xem các loại nhân tố khác.

Nhưng cho dù không tranh được tiên kinh, Vương Ly Dao cũng đã có đủ điều kiện trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ.

Chỉ cần sau khi nàng thăng cấp Lăng Hư cảnh hảo hảo thôi diễn, liền có thể đem cấp bậc của Lăng Vân bảo điển tăng thêm một làn sóng lớn, đối với tương lai phát triển của Lăng Vân thánh địa vô cùng có lợi.

Điểm thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, trong nhà nàng quá có tiền!

Vương Ly Dao chính là một phú nhị đại siêu cấp. Từ sau khi nàng bước lên vị trí tiểu thánh chủ, Vương thị liền bắt đầu cho Lăng Vân thánh địa các loại vay mượn, cũng ở các ngành các nghề đều tiến hành hợp tác sâu sắc.

Hơn nữa, theo những năm này thuế thu của Đại Càn càng ngày càng cao, chi tiêu cho Lăng Vân thánh địa cũng hàng năm nước lên thì thuyền lên.

Từ đó về sau, Lăng Vân thánh địa bắt đầu bay lên.

Các phong các mạch đều thơm lây theo, sau khi có tiền, các loại tài nguyên tu luyện cuối cùng cũng không còn căng thẳng như trước nữa, cũng có điều kiện có thể chiêu lãm và bồi dưỡng thêm nhiều đệ tử.

Đệ tử càng nhiều thì càng cường đại, càng mạnh thì càng có thể kiếm tiền, toàn bộ liền tiến vào trong một cái vòng tuần hoàn.

Thời đại này, ai lại đi gây khó dễ cho Tiền và tài nguyên chứ?

Các đại lão các phong các mạch, đều trông mong Vương Ly Dao có thể mang theo mọi người, cùng nhau chạy tới tương lai tốt đẹp, tự nhiên là cả người tràn đầy nhiệt tình.

“Tiểu Thánh chủ.” Nguyên Đan chân nhân của Huyền Đan các vuốt chòm râu, mặt đầy hồng quang nói: “Nhóm đan dược ngài dặn dò xong, ta đã dẫn các đệ tử vượt mức hoàn thành, chỉ là linh dược cơ bản đã có chút căng thẳng, cần phải lập tức điều phối từ dưới lên.”

“Chân nhân yên tâm, đợt linh dược tiếp theo đã chuẩn bị xong, ít ngày nữa sẽ đến Thánh Địa.” Vương Ly Dao ôn hòa nói: “Nhưng mà lại vất vả cho chân nhân rồi.”

“Không vất vả, không vất vả.” Nguyên Đan chân nhân liên tục xua tay, khiêm tốn nói: “Có thể cống hiến vì thánh địa, sao có thể nói hai chữ vất vả được?”

Mấy ngày nay, Huyền Đan các kiếm được bộn tiền.

Toàn thân trên dưới chính là một chữ “bì”!

Đi theo tiểu Thánh chủ, có thịt ăn.

Ngay cả đệ tử chân truyền bên cạnh hắn "không bao được", cũng càng thêm mượt mà một vòng lớn, điều này làm cho hắn cười lên giống như phật Di Lặc, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Dao thậm chí có vài phần nịnh nọt.

Lúc trước còn chưa biết trời cao đất rộng, dám tranh giành vị trí thánh chủ với Ly Dao tiểu thư, hiện tại mới phát hiện, mình tuyệt đối không có khả năng vượt qua Vương Ly Dao.

"Tiểu Thánh chủ." Thiên Hỏa chân nhân cũng cung kính nói, "Đệ tử luyện khí của Thiên Hỏa nhất mạch chúng ta, cũng muốn đi Vương thị cảm thụ một chút hình thức sản xuất dây chuyền sản xuất, học tập rèn chiến giáp kiểu mới."

"Đến Vương thị thì không cần." Vương Ly Dao nói: "Ta đã bàn bạc thỏa đáng với tổng ty luyện khí của Vương thị, sẽ xây dựng mấy sợi dây sản xuất ở thánh địa của chúng ta, cũng phái chuyên gia đến đây chỉ đạo. Đến lúc đó, chúng ta có thể làm chút việc bên ngoài, thống nhất thanh toán với Vương thị, giá trị nhân công này ngươi cứ yên tâm đi, đảm bảo không thấp đâu."

Thiên Hỏa chân nhân mừng rỡ nói: "Như vậy, bái tạ tiểu Thánh chủ."

Những thứ còn lại như Thanh Hoàng Cốc, vốn là đơn vị giàu có và đông đúc, sau khi cùng Vương thị ở các phương diện như linh mễ, linh dược, linh thực tiến hành hợp tác và chi tiêu, tự nhiên là kiếm được càng nhiều tiền hơn.

Chỉ có các mạch truyền thừa như Tử Tiêu Thiên Lôi Phong, Minh Vương Lưu Ly điện, bởi vì tương đối am hiểu chiến đấu mà không phải sản xuất, bởi vậy về mặt lợi nhuận tổng thể, tương đối khiếm khuyết rất nhiều.

Trông mà thèm, cũng chỉ có thể trông mong chỉ vào Vương Ly Dao, phân thêm một ít tài nguyên cho bọn họ.

Ngay khi cuộc họp được tiến hành đâu vào đấy.

Một con linh cầm màu xanh như một tia chớp bay vào trong Lăng Vân điện, vỗ cánh dừng lại trên cánh tay Vương Ly Dao.

Nàng lấy xuống thư tín Linh cầm mang theo, cẩn thận đọc sau đó sắc mặt dần dần nghiêm túc lên: “Chư vị chân nhân, đã đến lúc bắt đầu hành động. Lập tức bắt đầu, Lăng Vân thánh địa bắt đầu toàn diện chuẩn bị chiến trường ngoại vực.”

Mấy vị cường giả Tử Tiêu chân nhân nghe vậy, lập tức tinh thần đại chấn.

Đối với những tu sĩ Huyền Vũ càng thêm am hiểu chiến đấu như bọn họ mà nói, chiến trường ngoại vực mới là bình đài cho bọn họ thể hiện thân thủ, tin tưởng Ly Dao tiểu thánh chủ chắc chắn sẽ dẫn bọn họ đi kiếm một lượng lớn công huân.

“Truyền lệnh xuống, lập tức chấp hành hành động “Xuân Lôi”, cả nước tiến vào trạng thái động viên.”

“Vâng, tiểu Thánh chủ.”

Chúng Thần Thông cảnh chân nhân nhao nhao đồng ý.

…

Trường Ninh vệ thành.

Tòa thành mới này chỉ có lịch sử bảy trăm năm, bởi vì sự quật khởi của Trường Ninh Vương thị trong hai trăm năm gần đây, đã danh chấn toàn bộ Đại Càn. Thậm chí, ngay cả người của rất nhiều quốc gia và Tiên Triều khác, đều bởi vì đủ loại nguyên nhân, từ con đường khác nhau nghe được cái tên này.

Triều đình muốn cải cách hệ thống quan phủ địa phương, thiết lập đơn vị hành chính cấp huyện trong khu vực nhất định, đương nhiên phải bắt đầu từ sáu vệ Lũng Tả Nam của Trường Ninh vệ.

Phủ nha tạm thời của huyện Trường Ninh được thiết lập trong thành Trường Ninh.

Từ nay về sau, Trường Ninh vệ không còn là 【Trưởng Ninh vệ của Lũng Tả quận 】 nữa mà là 【 Huyện Trường Ninh Trường Ninh 】 của huyện Trường Ninh quận Lũng Tả.

Mà phạm vi quản hạt của huyện Trường Ninh, chính là Nam Lục Vệ bao gồm cả Trường Ninh vệ, trưởng quan của họ được gọi là 【 huyện thủ 】, yêu cầu tu vi phải đạt tới Tử Phủ cảnh,

từng lập đủ công huân, hơn nữa còn có kinh nghiệm quản lý địa phương nhất định.

Huyện thủ đại nhân đầu tiên của huyện Trường Ninh, chính là do đế tử An khâm điểm, tên là 【Vương Định Tộc】.

Đúng vậy, chính là Tam lão thái gia, Vương Định Tộc đời chữ "Định" của Trường Ninh Vương thị.

Hắn vẫn luôn phát triển trong hệ thống quân võ, cũng được hệ thống quân võ triều đình "trọng điểm bồi dưỡng", sự ủng hộ của Vương thị đối với tài nguyên của hắn cũng chưa từng đứt đoạn.

Bây giờ Vương Định Tộc đã ngoài hai trăm ba mươi tuổi, tu vi cũng đã bước vào Tử Phủ cảnh, cũng trở thành một phương đại lão trong hệ thống quân võ.

Đế Tử An ủy nhiệm Vương Định Tộc làm huyện thủ huyện Trường Ninh, đương nhiên là tỏ rõ thái độ, không muốn nhúng tay vào chuyện lớn nhỏ của địa khu Trường Ninh.

Vương Thủ Triết ngươi không phải không muốn phong vương sao, không phải không muốn quản sự, chỉ thích làm "Thổ đại đế" sao?

Vậy thì, để Vương Thủ Triết ngươi hoàn toàn trở thành "Thổ đại đế", ở trong phạm vi huyện Trường Ninh chắc chắn nói một không hai, như vậy, Vương Thủ Triết ngươi đương nhiên phải chịu trách nhiệm với toàn bộ sự phát triển của huyện Trường Ninh.

Kể từ đó, sáu vệ huyện Trường Ninh đã trở thành nơi đặc biệt chân chính, địa vị và quyền lên tiếng của Vương thị ở đây thậm chí còn vượt xa triều đình.

Giờ phút này.

Trong huyện thủ thành Trường Ninh, động viên của Lũng Tả Học Cung đã đến.

Lần "Xuân Lôi Hành Động" này, do Tử Phủ Học Cung và quan phủ địa phương đồng thời khởi động lệnh động viên.

Lần này Tử Phủ Học Cung phái động viên đến Trường Ninh huyện, đương nhiên cũng là Trường Xuân thượng nhân có

quan hệ khá tốt với Vương thị. Ông ta vẫn là sư tôn trên danh nghĩa của Vương Thủ Triết.

Vốn dĩ dựa theo tuổi tác của hắn, sớm đã đến đại nạn, tiếc rằng thọ nguyên của bản thân hắn bởi vì Trường Sinh thụ mà so với Tử Phủ cảnh trường thọ bình thường, hơn nữa sau khi Trường Sinh thụ thăng cấp lên cửu giai, lại trả lại cho hắn một đợt thọ nguyên lớn.

Thế cho nên hôm nay Trường Xuân thượng nhân ngược lại có chút xu thế phản lão hoàn đồng, giống như lão thần tiên kia.

Đương nhiên, nếu luận chiến lực đơn đả độc đấu, Trường Xuân thượng nhân vẫn là tồn tại xếp chót trong các thượng nhân Lũng Tả Tử Phủ Học Cung.

Theo động viên sứ Trường Xuân Thượng Nhân đến, từng lệnh động viên được quan phủ và đệ tử Học Cung phái xuống, được đưa đến tay các thế gia.

Cùng lúc đó, các loại sổ tay tuyên truyền và khẩu hiệu cũng mượn đủ loại cách thức khuếch tán trong huyện Trường Ninh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ huyện Trường Ninh đều sôi trào lên, tất cả thế gia lớn nhỏ đều tiếp nhận động viên, bắt đầu căn cứ tình huống của bản thân và nhu cầu quan phương, tiến hành phối hợp ở trong gia tộc.

…

Phía tây thành Trường Ninh vệ, có một khu vực tam giác châu màu mỡ, tên là 【 Ninh Tây trấn 】.

Thế gia tương đối cường đại trên trấn Ninh Tây, chủ yếu có hai người, một là họ của Ninh Tây, một là họ Lương của Ninh Tây.

Trong đó Ninh Tây Lương thị trước kia có chút nghèo túng, lại có quan hệ thông gia với Vương thị thế thù bình an Lưu thị. Thế cho nên năm đó Linh Đài lão tổ Lương Hạo Phong của Ninh Tây Lương thị, đã từng phạm phải sai lầm cấp thấp, trong lúc quyết chiến đứng đội ở trong trận doanh Lưu Triệu hai thị.

Cũng may Lương Hạo Phong tỉnh ngộ kịp thời, sau đó không chỉ chủ động nhận sai, tích cực bồi thường tiền, còn hao hết

tâm tư tạo mối quan hệ tốt với Trường Ninh Vương thị, cho nên Vương thị không những không làm khó Lương thị, còn tiến hành trồng trọt trồng lúa giống với Ninh Tây Lương thị trong tương lai khi hợp tác với Ninh Tây Lương thị, gieo trồng linh chủng, dần dần làm Ninh Tây Lương thị hồi phục sức lực.

Mà Lương Hạo Phong của Ninh Tây Lương thị cũng cực kỳ thức thời, một lòng một dạ ôm chặt đùi Vương thị, đụng phải ngày lễ ngày tết hoặc là Vương thị làm đại sự, đều sẽ trước tiên đưa lên đại lượng hạ lễ. Ngoài ra, còn gả nữ tử đích mạch Lương Mộ Thanh đến Công Tôn thị, hình thành liên hôn gián tiếp.

Nhoáng một cái đã qua một trăm mấy chục năm.

Lúc trước Linh Đài lão tổ Lương Hạo Phong cũng đã chết già, bây giờ lão tổ Lương thị tên là "Lương Hoành Hiên".

Lúc hắn còn trẻ cũng là một đời "uấn kiệt", còn từng tham dự yến tiệc Thiên Nhân của "Lung Yên lão tổ", từng chiêm ngưỡng cảnh tượng Huyền Băng ly giao đại triển thần uy của Băng Lan thượng nhân.

Lúc trước Lương Hoằng Hiên bị chấn động triệt để ở bữa tiệc Thiên Nhân của Vương thị, sau khi về nhà từ giờ phút này khổ tu, hăng hái mạnh lên.

Mà bị ảnh hưởng lớn từ lợi nhuận của Trường Ninh vệ, nội tình của Lương thị cũng nhanh chóng tăng trưởng, vào thời khắc mấu chốt lựa chọn đập nồi bán sắt trợ giúp hắn trở thành tiểu thiên kiêu, cũng siết chặt dây lưng quần giúp hắn tu luyện.

Mà Lương Hoành Hiên cũng không chịu thua kém, ở một trăm bốn mươi tuổi đã thăng cấp Thiên Nhân cảnh thành công, để cho Trữ Tây Lương thị tấn thăng thành thế gia Thất phẩm.

Tuy nhiên, ngại Vương thị luôn treo Trường Ninh ngẩng đầu, cho dù đã thăng cấp thất phẩm, Lương thị vẫn tự xưng là "Trữ Tây Lương thị", mà không dám gọi là "Trường Ninh Lương thị".

Trong chủ trạch của Ninh Tây Lương thị phát triển không ngừng.

Lương Hoành Hiên bây giờ đã hơn một trăm tám mươi tuổi, đang tế tổ ở trong từ đường gia tộc, trong một đống tộc nhân

của Ô Cầu đằng sau có không ít trưởng lão Linh Đài cảnh, điều này cũng thể hiện sự thịnh vượng của nhân đinh của Trữ Tây Lương thị.

Bởi vì thăng cấp hơi muộn, tuy hiện giờ Lương Hoằng Hiên còn nhỏ hơn Vương Thủ Triết hai mươi tuổi, bề ngoài đã hơi già, hai bên tóc mai hoa râm, làn da cũng có chút nhão, nhưng ánh mắt hắn sáng ngời, tinh thần quắc thước, sống thêm một trăm bảy tám mươi năm cũng không thành vấn đề.

"Liệt tổ liệt tông tại thượng." Lương Hoành Hiên dùng thanh âm già nua nặng nề tụng niệm: "Ân huệ của Trường Ninh Vương thị, Trữ Tây Lương ta, một đường phát triển tráng đại nhân Đinh hưng vượng, con cháu Duyên Miên. Hiện giờ tiểu thánh chủ thánh địa Ly Dao đích thân ra lệnh động viên, trưng binh quyết chiến ở chiến trường ngoại vực. Hoành Hiên thân là con cháu Lương thị, một trong số đó không dám vong đại ân của Vương thị, hai không dám quên trách nhiệm của Nhân tộc."

"Bây giờ con cháu bất tài Lương Hoành Hiên, đích thân dẫn ba mươi ba trưởng lão Linh Đài cảnh và gia tướng của Lương thị, hưởng ứng Ly Dao tiểu thư hiệu triệu tòng quân, lao tới chiến trường ngoại vực giết địch, mong liệt tổ liệt tông che chở."

"Mong liệt tổ liệt tông phù hộ."

Một đám tộc nhân Lương thị phía sau ông ta cũng đồng loạt hét lớn, ánh mắt sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

Chiến trường ngoại thành xuất chiến là một chuyện rất lớn, hơi vô ý sẽ khiến Lương thị thương gân động cốt, trăm năm cũng không khôi phục lại được.

"Chấn Đồ." Lương Hoành Hiên nhìn về một vị nam tử trung niên phía sau lưng, nghiêm nghị nói: "Sau khi chúng ta xuất chinh, sẽ do ngươi che chở cho gia tộc, mọi việc phải khắc kỷ nhẫn nhịn, nếu có khó khăn không giải quyết được, có thể xin Mộ Thanh lão tổ của ngươi giúp đỡ, lão nhân gia bà ấy ở Công Tôn thị vẫn còn có chút mặt mũi."

"Vâng, phụ thân." Nam tử trung niên nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng nói, "Hài nhi nhất định không phụ lòng ngài nhắc nhở."

Nam tử trung niên này tên là "Lương Chấn Đồ", chính là vị Thiên Nhân lão tổ thứ hai của Thiên Nhân Lương thị, đồng thời cũng là một trong những nhi tử của Lương Hoành Hiên.

"Lão tổ gia gia."

Lúc này, một vị nam tử bề ngoài nhìn qua vẫn là bộ dáng thanh niên tuấn kiệt từ phía sau chen lấn tới, lo lắng nói: "Lần này xuất chinh chiến trường ngoại vực, ta nhất định phải đi. Nếu ngươi không mang theo ta, ta sẽ dùng thân phận tán tu đi trưng binh điểm báo danh!"

"Hoang đường!" Lương Chấn Đồ cả giận nói: "Lương Bình Nam, gia tộc ngươi thật vất vả mới bồi dưỡng ra được Thiên Nhân chủng, tư chất lại đạt đến tiểu thiên kiêu Ất đẳng, là hi vọng và căn cơ tương lai của gia tộc. Lương thị chúng ta còn chỉ vào ngươi truyền thừa kéo dài, phát triển lớn mạnh đấy."

"Mà chuyến đi này của Hồng Hiên lão tổ ngươi, thứ nhất là muốn báo ơn Vương thị ở chiến trường ngoại vực, thứ hai là hy vọng có thể lập công huân đổi cho ngươi một viên bảo đan Vô Cực, giúp ngươi trở thành thiên kiêu."

"Thái gia gia bớt giận!" Lương Bình Nam vội vàng chắp tay nói: "Ta biết gia tộc đang che chở cho ta, nhưng Ly Dao tiểu thư ra lệnh động viên, nhất định chiến trường ngoại vực đã rất căng thẳng. Ta chỉ là một tiểu thiên kiêu Linh Đài cảnh tầng bốn Ất đẳng có tính là gì, Vương thị không biết có bao nhiêu thiên kiêu, đại thiên kiêu đều sẽ chạy tới tiền tuyến. Nếu ta sợ chết, sao có tư cách trở thành thiên kiêu?"

"Ngươi…"

Lương Chấn Đồ tức giận không chịu được, vừa định trấn áp "không ra gì" này, lại bị Lương Hoành Hiên giơ tay ngăn lại.

"Bình Nam lời ấy cũng có đạo lý. Ta nghe nói Lạc Thu lão tổ của Vương thị, Lạc Tĩnh lão tổ lúc còn trẻ từng đi chiến trường ngoại vực lập công đổi công huân. Mà thôi mà thôi, Lương thị ta cũng có dũng khí tâm huyết, cứ để Bình Nam đi theo ta. Trái phải có ta nhìn."

"Vâng, phụ thân."

Lương Chấn Đồ bất đắc dĩ đành phải thuận theo.

Sau khi tế tổ kết thúc, Thiên Nhân lão tổ Lương thị của Ninh Tây Thiên Nhân Lương Hiên đích thân dẫn ba mươi ba vị trí, không, là đích thân dẫn ba mươi tư trưởng lão Linh Đài cảnh chạy tới huyện nha Trường Ninh trưng binh báo danh.

Nhưng chưa đi được bao lâu, đã đụng phải Thiên Nhân lão tổ "Văn Trác lão tổ" của Trữ Tây Đảng thị, cũng suất lĩnh ba mươi mấy vị Linh Đài cảnh đi báo danh.

Hai bên chào hỏi, dứt khoát làm bạn mà đi.

Mà Ninh Tây Lương thị, Đảng thị chẳng qua chỉ là một cái bóng thu nhỏ trong Trường Ninh vệ lớn như vậy. Dưới sự phát triển "Cùng làm giàu" của Vương Thủ Triết, những thế gia lớn nhỏ ở khu vực Trường Ninh có thể sống đến bây giờ, đều là hưởng vinh quang to lớn.

Vào thời khắc mấu chốt này, há lại không hưởng ứng hiệu triệu?

Đợi Lương Hoành Hiên, Đảng Văn Trác suất lĩnh tộc nhân đến huyện nha Trường Ninh, chung quanh đã tấp nập người, trong đó tuyệt đại bộ phận đều là Linh Đài cảnh, một số nhỏ là Thiên Nhân cảnh.

Những người này đều đến từ vô số tiểu thế gia, thậm chí còn có rất nhiều người không có sáng lập thế gia, nhưng lại là tu sĩ Linh Đài cảnh.

"…"

Nhìn một màn này, Trường Xuân thượng nhân học cung phái tới trấn tràng sắc mặt càng lúc càng kinh ngạc, nhìn về phía Vương Định tộc ở một bên nói: "Định tộc, sao có thể có nhiều Linh Đài cảnh như vậy? Ô Côn này sợ là ít nhất có hai ba ngàn rồi phải không? Lẽ nào, toàn bộ Linh Đài cảnh của Trường Ninh vệ đều tới rồi?"

Bình thường một cái nông thôn vệ thành, Linh Đài cảnh của các gia tộc cộng lại có thể có chừng trăm là được rồi.

Trường Xuân thượng nhân biết Trường Ninh vệ phát triển tốt, số lượng Linh Đài cảnh chắc chắn sẽ không ít, nhưng đây cũng có chút khoa trương.

“Thượng nhân có điều không biết.” Vương Định Tộc cười nói: “Tứ chất tử Vương Thủ Triết của ta đã sớm đưa ra kế hoạch toàn dân Luyện Khí cảnh, bây giờ chỉ xét riêng trong phạm vi Trường Ninh vệ thì số lượng tu sĩ Huyền Vũ đã đạt tới 80% nhân khẩu.”

“Bây giờ tổng nhân khẩu của Trường Ninh vệ hơi khoa trương, đã vượt qua năm trăm vạn người, chỉ riêng tu sĩ Luyện Khí cảnh đã có mấy trăm vạn, cứ đếm như vậy, số lượng tu sĩ Linh Đài cảnh nhiều hơn một chút cũng bình thường.”

“Nhiều hơn một chút…” Trường Xuân Thượng Nhân bị số liệu này dọa sợ: “Nhiều bao nhiêu?”

“Ách… Tại sắc sách tu sĩ tổng cộng bốn vạn bảy ngàn chín trăm năm mươi ba vị!” Vương Định tộc hôm nay vừa lật qua kỷ lục kiểm tra phổ biến, số liệu há mồm liền tới.

Trường Xuân thượng nhân bị chấn động thật sâu.

Cho tới nay, hắn đều cho rằng Trường Ninh vệ đào ra dân binh đoàn bên ngoài, chống lại trời liền mấy ngàn Linh Đài cảnh, lại không nghĩ rằng, Trường Ninh vệ vậy mà không nói tiếng nào phát triển ra nội tình như thế.

Mà trước sau cũng chỉ mất hơn hai trăm năm mà thôi.

“Đây đều là công lao của Thủ Triết.” Vương Định tộc là tự mình trải qua hết thảy những điều này, không thể hiểu rõ được các loại độ khó trong đó, đương nhiên cũng là cảm khái vạn phần, “Văn dục toàn dân, toàn dân luyện khí, vay phát 【Khải Linh đan】 Tôi Huyết đan】, không ngừng áp súc các loại chi phí phụ trợ tu luyện đan dược, dựa vào từng đời tu sĩ Luyện Khí kỳ từng bước cải thiện huyết mạch đời sau. Những chuyện này, cái nào cũng không đơn giản, không phải người đại quyết đoán thì không thể làm.”

Quan trọng nhất là trong quá trình này, Thủ Triết chẳng những không thua thiệt tiền, ngược lại còn kiếm được tiền, hơn nữa càng mở rộng hồ càng lớn, người được lợi càng ngày càng nhiều.

Mà sở dĩ có thể tích lũy được nhiều Linh Đài cảnh như vậy cũng là có liên quan tới việc Thủ Triết gửi số lượng lớn vay mượn linh đài.

Khi một người có tiềm lực trùng kích đến Linh Đài cảnh, quả thật sẽ thiếu nợ một cái mông, nhưng năng lực kiếm tiền của Linh Đài cảnh rất mạnh, Vương thị cho rất nhiều con đường kiếm tiền, đương nhiên có thể trả hết.

Điều này đối với Vương thị và tu sĩ xung kích Linh Đài cảnh mà nói, là hai bên cùng có lợi.

Mà trong đó, Vương thị thắng tới hai lần. Dù sao, phương thức trả nợ nhanh nhất chính là làm công cho Vương thị.

"Hiện tại thứ duy nhất thiếu sót chính là thời gian." Vương Định tộc lại nói: " vay của Thiên Nhân của Thủ Triết mới vừa bắt đầu, gieo trồng linh dược, sản nghiệp luyện đan này cũng mới vừa phát triển, sản lượng bây giờ cũng chỉ có thể cung cấp một lượng nhỏ tinh anh Linh Đài xung kích Thiên Nhân, nếu cho Thủ Triết thêm trăm năm, tất nhiên Trường Ninh vệ lại là quang cảnh khác."

"Tiểu tử Thủ Triết này, từ lần đầu tiên gặp hắn ta đã cảm thấy bất phàm." Trường Xuân thượng nhân nghe hắn nói như vậy, cũng là lòng đầy an ủi, nở nụ cười: "Cho nên lúc trước, bản thượng nhân mới đặc biệt thu hắn làm đồ đệ. Xem ra, ánh mắt của bản thượng nhân quả nhiên độc đáo."

Vương Định Tộc không khỏi mỉm cười.

Sao hắn lại nghe nói, lúc trước lão nhân gia ngài vì Thủ Triết đánh nhau lợi hại, muốn ông ta thay Trường Xuân cốc ra mặt mới thu hắn làm đồ đệ chứ?

Bỗng nhiên.

Trong đám người vang lên tiếng hoan hô.

"Sơn Dương Công Tôn thị đến rồi, trên bầu trời đạo kim sắc độn quang khí thế làm cho người ta sợ hãi kia, chẳng lẽ chính là Nhai Tí lão tổ của Sơn Dương Công Tôn thị!?"

"Sơn âm Liễu thị cũng tới, đạo độn quang mênh mông cuồn cuộn kia… Người tới hẳn là Liễu thị Nguyên Bạch lão tổ, a còn có một đạo Tử Phủ độn quang, kia mênh mông chi khí hẳn là chí thắng lão tổ nhỉ?"

"Sơn Âm Liễu thị thế mà lại có hai Tử Phủ cảnh, thật không hổ là nhà mẹ đẻ của đại phụ Vương thị."

Trong đám người bạo động, một đạo lại một đạo tử phủ độn quang khí thế bàng bạc từ viễn thiên phi độn đến, nhanh chóng hạ xuống.

Trong số những tu sĩ Tử Phủ cảnh này, có Ánh Tú Lư thị, cũng có Trường Ninh Từ thị, Đông Cảng Trần thị, còn có Kim Sa Từ thị, Trường Ninh Lôi thị vân vân, tổng cộng mười một tu sĩ Tử Phủ cảnh lăng không hàng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cửa huyện nha đều tràn ngập uy áp của Tử Phủ cảnh, ngay cả đám người reo hò xôn xao trước đó cũng bất tri bất giác an tĩnh lại.

Nhưng không đợi Vương Định Tộc và Trường Xuân thượng nhân nghênh đón.

Bỗng dưng.

Lại có hai đạo độn quang Tử Phủ cảnh khí tức càng thêm bá đạo, phá vỡ tầng mây gào thét mà tới.

Cho đến trên không quảng trường trước cửa huyện nha, hai đạo độn quang này mới im bặt mà dừng, chợt độn quang tán đi, hai đạo nhân ảnh từ trên bầu trời nhanh nhẹn hạ xuống.

Hai đạo nhân ảnh, một nam một nữ này thoạt nhìn đều có chút trẻ tuổi, cũng chính là bộ dáng thanh niên.

Trong đó, nam tử mặt mày trầm ổn, khí độ thong dong, trong lúc hành động phong độ nhẹ nhàng, hơi có chút phong phạm thế gia công tử.

Vị nữ tử mặc áo đỏ, mặc nhuyễn giáp, lưng đeo roi da, thoạt nhìn vũ mị và hiên ngang.

Khí tức toàn thân của hai người đều là bành trướng mà uy nghiêm, quả thực khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Hai người này không xa lạ gì, lập tức có người nhận ra: - Là Lạc Đồng lão tổ của Vương thị, thủ thành lão tổ!

Trong nháy mắt, đám người lại một lần nữa bạo động.

Ngay cả mười một vị tu sĩ Tử Phủ cảnh vừa rơi xuống đất cũng đồng loạt xoay người nghênh đón, chào hỏi hai người.

Thấy một màn này, Trường Xuân thượng nhân không nhịn được khóe miệng co giật, cảm khái vạn phần.

Đây mẹ nó là thực lực của một vệ thành?

Bình thường cho dù là một quận cũng còn lâu mới có được chiến lực Tử Phủ cảnh quy mô bực này.

…

Chương 173: Đại Càn tập kết lệnh! Lại thu binh doanh!

…

Những tu sĩ Tử Phủ cảnh này, chỉ là đội quân tiên phong các nhà các tộc đến đây giữ thể diện, sau đó tiếp tục xuất động Thiên Nhân cảnh, Linh Đài cảnh, cũng lục tục kéo đến.

Theo nhân viên tụ tập, quan viên huyện nha cùng các đệ tử Trường Xuân cốc phụ trách đăng ký, nhất thời bận rộn xoay vòng vòng.

Mất gần cả ngày mới đăng ký rõ ràng tất cả nhân sĩ ứng mộ.

Lần chinh binh này, chỉ riêng một Trường Ninh vệ đã chiêu mộ mười ba vị tu sĩ Tử Phủ cảnh, một trăm hai mươi chín vị tu sĩ Thiên Nhân cảnh, tu sĩ Linh Đài cảnh ước chừng ba ngàn hai trăm năm mươi mốt người.

Mà sau đó 【 huyện Trường Ninh 】 Năm người ứng mộ của vệ thành cũng trong kỳ hạn lục tục chạy tới.

Ngũ vệ xung quanh, so với Trường Ninh vệ đương nhiên kém hơn rất nhiều. Nhưng những năm gần đây dựa lưng vào Trường Ninh vệ, bọn họ cũng hưởng thụ không ít lợi nhuận lớn do kinh tế tăng trưởng mang đến, lại có thể tiện lợi mua được đan dược giá thấp mà Vương thị bán ra, bởi vậy, chất lượng mộ binh của năm vệ này, so với trình độ bình quân của toàn bộ Đại Càn, còn cao hơn rất nhiều cấp bậc.

Bách Đảo vệ, Đông Hải vệ cộng lại, cũng đã mộ tập được mười một vị tu sĩ Tử Phủ cảnh, tu sĩ Thiên Nhân cảnh một trăm lẻ ba vị, tu sĩ Linh Đài cảnh hơn hai ngàn.

Cộng thêm tu sĩ Trường Ninh vệ đến ứng mộ, tổng cộng là hai mươi bốn vị tu sĩ Tử Phủ cảnh, tu sĩ Thiên Nhân cảnh hai trăm ba mươi hai vị, tu sĩ Linh Đài cảnh hơn năm ngàn người.

Đây vẫn là chiến tranh cấp bậc bình thường động viên, các đại thế gia phái ra nhân thủ bất quá chỉ một hai phần mười, nếu gặp phải nguy cơ “Diệt quốc diệt tộc” kia, binh lính có thể động viên còn có thể tăng lên trên diện rộng.

Đây là tiềm lực chiến tranh đáng sợ bực nào?

Khuyết điểm duy nhất của toàn bộ huyện Trường Ninh, chỉ sợ chính là tu sĩ Thần Thông cảnh.

Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp. Muốn tu luyện tới Thần Thông cảnh, chẳng những cần chồng chất lượng lớn tài nguyên, còn cần thời gian tích lũy, dựa theo xu thế phát triển trước mắt của sáu vệ Nam Lục Vệ tiếp tục nữa, qua mấy trăm năm, tự nhiên là tình cảnh không giống nhau.

Sau khi mộ mộ hoàn thành, tất cả 【Động viên binh mộ mộ mà đến】 đều bị đưa đến quảng trường phía sau huyện thủ phủ.

Ở chỗ này, một chiếc "Vân Dao phi thuyền hai tay loại nhỏ" của Vương thị và Vân Dao phi thuyền được Diêu thị thuê trong không trung đã chờ từ lâu.

Rất nhanh, phi chu chở đầy "Động viên binh" liền cùng nhau bay đi, phá mây mà đi, trực tiếp lao tới điểm tập huấn của thánh địa.

Loại nguồn gốc của việc chiêu mộ từ thế gia dân gian không thể trực tiếp ra chiến trường, còn phải tiến hành huấn luyện và thích ứng một thời gian nhất định.

Dù sao, chiến tranh sa trường và chiến đấu quy mô nhỏ hoàn toàn là hai việc khác nhau. Mà yêu ma ngoại vực lại cực kỳ hung tàn, chưa trải qua huấn luyện hệ thống đã ra chiến trường, đó là chịu chết.

Cảnh tượng này ở huyện Trường Ninh chính là một "Si ảnh" của Đại Càn quốc.

Cả nước động viên, từng đội ngũ không ngừng xuất phát từ các nơi, từ bốn phương tám hướng hội tụ hướng về phía thánh địa Lăng Vân huấn luyện doanh.

Đại Càn bây giờ đã khác xưa, quốc lực tổng hợp càng ngày càng tăng. Binh nguyên động viên của các quận tuy kém xa huyện Trường Ninh, nhưng cũng không phải hai trăm năm trước có thể so sánh.

Mà số lượng nhân viên ở huyện Trường Ninh kia quá khoa trương, sau khi đến Thánh Địa tập huấn, tự nhiên không tránh

được lại dẫn tới một phen oanh động.

Đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Mà ngay tại thánh địa và quan phủ Đại Càn, bắt đầu tiến hành huấn luyện động viên từ các nơi trong toàn quốc đến.

Phía đông nam Bình An trấn, cách đó hơn vạn dặm, trong "di tích" của doanh huấn luyện Thần Võ tân binh.

Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị đã kết thúc nghỉ ngơi chỉnh đốn, đang tiến hành đợt huấn luyện cuối cùng căng thẳng mà kịch liệt ở đây.

Sau khi đám người Vương Thủ Triết lần đầu thông quan doanh huấn luyện tân binh này, nơi này cũng không bị niêm phong, mà là bị lợi dụng hữu hiệu, khai phá thành căn cứ bí mật của Vương thị.

Bao gồm cả điểm trưng binh lúc đầu phát hiện, cũng là như thế.

Một thế hệ lại một thế hệ trẻ tuổi của Vương thị, đến tuổi và tu vi thích hợp đều sẽ tiến vào doanh huấn luyện tân binh tiến hành huấn luyện và khảo hạch, có thể cạo một chút lông cừu là một chút.

Mà sau khi Vương thị dân binh đoàn thành lập, nơi này càng trực tiếp trở thành căn cứ huấn luyện của Vương thị dân binh đoàn.

"Số năm tỷ tỷ."

Vương An Nghiệp đã từ Tiên Triều trở về, cũng đã bí mật tiến vào trong 【Doanh huấn luyện tân binh số 5 của Thần Vũ quân】.

Hắn vừa nhìn hai vị phó đoàn trưởng Lư Tiếu Tiếu cùng Vương An Tín tập huấn bộ đội, vừa đối thoại với Khí Linh: "Không lâu sau, chúng ta sẽ đi giết yêu ma ngoại vực, có thể tuyên bố nhiệm vụ chiến tranh chính quy hay không?"

"Tiểu An Nghiệp, theo lý thuyết đội ngũ chúng ta, hoặc là một bộ phận tốt nghiệp làm huấn luyện viên, hoặc là chỉ là một ít dân binh tinh anh, trong đó số lượng tân binh chính quy chỉ có

chừng một thành." Khí linh số năm có chút khó xử: "Ta mở ra hình thức huấn luyện cho ngươi, đã xem như trái quy tắc."

Vương An Nghiệp từ nhỏ đã có quan hệ tốt với Khí Linh số năm, khi mới có chút rắm, Khí Linh số năm đã che chở hắn cùng nhau đánh đề, gần như có thể nói là nhìn hắn lớn lên.

"Số năm tỷ tỷ, kỳ thật tỷ cũng sớm hiểu rồi, thế giới bên ngoài đã thay đổi rồi." Vương An Nghiệp thở dài nói.

Số năm Khí Linh im lặng không nói.

"Ta biết tỷ tỷ vẫn luôn không muốn tiếp nhận điểm này." Vương An Nghiệp nói: "Nhưng mặc kệ như thế nào, quyết tâm chống cự yêu ma ngoại vực của Nhân tộc chúng ta vẫn chưa thay đổi, bây giờ chúng ta tổ chức ra binh đoàn dân chúng này đã rất không dễ dàng."

Một lúc lâu sau, khí linh số năm mới sâu kín thở dài nói: "Tiểu An Nghiệp, ngươi muốn ta làm thế nào? Ngươi phải hiểu, ta chỉ là một khí linh, có quá nhiều hạn chế. Nếu như quá mức, ta không thể thuyết phục chính mình thì sẽ bị khởi động trình tự hủy diệt."

Vương An Nghiệp tinh thần phấn chấn, chắp tay nói: "Số 5 tỷ tỷ ngài yên tâm, ta chỉ là muốn thế cục đã thay đổi, chúng ta có thể khởi động một chút hình thức khẩn cấp sau chiến bại hay không? Ví dụ như, nạp tất cả chi dân binh đoàn chúng ta vào biên chế dưới trướng doanh huấn luyện tân binh."

"Ý của ngươi ta hiểu rồi." Khí linh số năm nói: "Dựa theo điều lệ chiến tranh, dưới nguy cơ thế cục, doanh huấn luyện tân binh chúng ta quả thật có quyền trưng dụng đội ngũ dân binh, cũng tiến hành huấn luyện và bồi dưỡng, để ứng đối thế cục ác liệt."

"Nạp vào biên chế chính quy không có vấn đề, nhưng gần kề chỉ có thể cho dịch vụ dự bị dân binh, về điểm này có thể tiếp nhận không?" Khí linh số năm nói.

"Làm quân dự bị cho binh lính, nếu như sau khi chúng ta lập được công trạng, có còn được thưởng tài nguyên hay không?" Vương An Nghiệp rất quan tâm điểm này.

"Bây giờ doanh tân binh đã không còn quân chính quy, làm quân dự bị cho dân binh đương nhiên phải ra chiến trường."

Kỷ Khí Linh nói: “Binh bài dân binh cũng có thể ghi chép công trạng, đồng thời nhận phần thưởng tương ứng. Tiểu An Nghiệp, chiến đoàn của các ngươi đã tự xưng là 【Dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị】, vậy thì tiếp tục kéo dài hiệu ứng này. Ngươi chờ một chút, ta sẽ đưa phiên hiệu vào trong hệ thống.”

“Đa tạ số năm tỷ tỷ.” Vương An Nghiệp thở phào nhẹ nhõm.

Điều này có nghĩa là dân binh đoàn chính thức đưa vào bên trong hệ thống Thần Vũ quân đội.

Đừng nhìn Thần Vũ hoàng triều sớm đã diệt vong, nhưng trên thực tế khắp nơi đều có di tích. Chỉ riêng trong doanh huấn luyện tân binh số 5 này, còn có rất nhiều tài nguyên cơ bản chưa nhổ hết.

Càng đừng nói đến Thần Vũ quân còn có nhà kho. Ngay cả hạt giống tiên thực và trứng tiên thú cũng có, có trời mới biết bên trong còn giấu bao nhiêu thứ.

Đã có biên chế chính quy, nếu như lại đụng phải di tích Thần Võ tương tự, liền có thể chính nhi bát kinh.

Thậm chí, đã bị nhổ qua một lần, bọn họ cũng có thể thử lại một lần. Dù sao, bọn họ chính là đội dự bị Thần Vũ quân có biên chế chính quy.

“Tiểu An Nghiệp, căn cứ theo điều lệ chiến tranh, ta hiện tại đại biểu doanh huấn luyện tân binh số 5 của Thần Vũ quân, trao cho ngươi danh hiệu “quân sĩ phá lệ đề bạt tạm thời khi tốt nghiệp tân binh”, có thể chỉ huy 【dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị】.” Khí linh số 5 nghiêm nghị nói: “Có điều, ngươi có thời gian còn phải nắm chắc việc đi huấn luyện học viện của quan quân một chuyến, có được tư cách quan quân Thần Vũ chính thức, như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận.”

“Vâng, số năm tỷ tỷ, chúng ta sẽ mau chóng tìm được học viện.” Vương An Nghiệp vui vẻ tiếp nhận.

Nhưng hắn hiểu rõ, thái gia gia so với số năm tỷ tỷ càng thêm để ý 【học viện huấn luyện quan quân】, những năm này

thăm dò hải ngoại, kỳ thật vẫn luôn tìm tòi và tra khảo vị trí chính thức của học viện huấn luyện quan quân.

Chỉ là, thời gian dài dằng dặc, cùng với trận chiến cuối cùng kia, để cho hoàn cảnh địa lý của thế giới này phát sinh cải biến cực lớn, đại lục cùng hải dương sớm đã hoàn toàn thay đổi, nhất thời tìm không thấy cũng là bình thường.

Có điều, theo địa điểm khả nghi bài trừ càng ngày càng nhiều, kiểu gì cũng sẽ càng ngày càng tiếp cận chân tướng.

"Vương đoàn trưởng." Số năm khí linh thay đổi cách xưng hô với Vương An Nghiệp, giọng nói của nàng lộ ra sự nghiêm khắc: "Lúc trước ngươi căn cứ vào thế cục hiện giờ, chuẩn bị chủ động xuất kích kế hoạch quân sự ở bên ngoài khe hở giới vực, ta căn cứ vào điều lệ chiến tranh, tổng hợp tình huống thực tế đưa ra phán đoán, cho phép ngươi chấp hành hành hành động chiến tranh lần này. Cũng căn cứ theo kế hoạch của ngươi, mệnh danh lần hành động này là 'Hành động Xuân Lôi', ghi lại vào trong hệ thống."

"Đây là lệnh bài ghi chép chiến đoàn chiến đấu trên chiến trường." Khí Linh số năm ban cho Vương An Nghiệp một tấm chiến đoàn lệnh, "Nó sẽ tự động ghi chép dân binh đoàn Trường Ninh Vương thị các ngươi, ở trong chiến tranh toàn bộ công huân, chờ sau khi hành động chiến tranh kết thúc, có thể tới tìm ta đổi phần thưởng."

Cái chiến đoàn lệnh kia chỉ lớn chừng bàn tay, bề ngoài làm thành ký hiệu Thần Võ quân, nhìn tính chất, phảng phất như là huyền thiết đúc thành, cùng chất liệu quân bài không sai biệt lắm, tương đương không đáng chú ý.

Nhưng mà, chiến đoàn lệnh đã có thể tự động ghi chép công huân, vậy hiển nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Vương An Nghiệp vội vàng cẩn thận nhận lấy, trong lòng vui vẻ không thôi. Hắn đợi tới chờ lui, chính là chờ câu nói cuối cùng của Khí Linh tỷ tỷ.

Trận 【 Xuân Lôi Hành Động 】 thái gia gia bày ra đã lâu, vụng trộm cùng Khương thánh chủ, đại đế gia gia, còn có đế tử An Khai không biết bao nhiêu lần hội nghị, quyết định bao nhiêu chi tiết.

Bây giờ thế cục ngoại vực càng ngày càng khẩn trương, trận chiến này, tất nhiên là phải đánh.

Nhưng nếu có thể thuận tiện từ trong doanh huấn luyện tân binh, lại "Phần thưởng" ra một khoản tài nguyên, đó chính là vẹn cả đôi đường.

Đây không phải Vương An Nghiệp xấu xa, chỉ là tài nguyên bên trong di tích Thần Võ này vẫn luôn "Nằm yên", quả thực có chút lãng phí.

Cất kỹ chiến đoàn lệnh cho đến bây giờ, Vương An Nghiệp trịnh trọng vô cùng nói: "Số 5 tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ không phụ kỳ vọng của tỷ."

"Ta tin tưởng ngươi." Linh khí số năm ngữ khí trở nên ôn nhu.

…

Vào khoảng thời gian Đại Càn hừng hực khí thế động viên xuân lôi.

Xích Nguyệt Ma Triều, Ma Hoàng Cung, Hạo Thiên Điện.

Trong điện hái quang không tốt, đèn lồng hoả tinh thạch hoa lệ quanh năm sáng lên, chiếu sáng toàn bộ nội điện.

Trên chiếc bàn thấp ở trung tâm giường của La Hán không biết từ lúc nào đã có thêm một cái lò trà nhỏ phong cách cổ xưa, lúc này, trên lò trà đang ùng ục ùng ục nấu trà.

Hương trà nồng đậm tràn ngập trong điện, tiên linh chi khí thuần hậu làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Xích Ngục Ma Hoàng mặc hắc bào ngồi tựa ở trên giường La Hán, mắt thấy hỏa hầu đã đủ, liền cẩn thận châm một chén, thổi một hơi, một ngụm uống hết.

Trong nháy mắt, mùi trà nồng đậm tràn đầy khoang miệng, từng sợi Tiên Linh Chi Khí nồng đậm sinh cơ dung nhập vào trong cơ thể, để tâm thần hắn thanh tỉnh, cả người theo đó trở nên phiêu nhiên.

"Phù~"

Qua một hồi lâu, Xích Ngục Ma Hoàng mới thở dài một hơi, nhìn chén trà trong tay cảm khái ngàn vạn: "Trà ngon!"

“Cũng không biết tiểu nha đầu Vương Nhược Băng kia lấy được từ đâu, không ngờ còn tốt hơn cả Ngộ Đạo Trà và Nguyệt Quế Đạo Trà lúc trước mà bản hoàng đã lấy được từ trong tay xú bà nương kia. Tuy rằng trình độ thuần hậu hơi kém một chút, nhưng mà chỉ bàn về tư vị, thậm chí còn hơn một ít, tựa hồ đối với ám thương trong cơ thể cũng có chút chỗ tốt.”

Hắn vừa uống vừa nói thầm, thần thái trên mặt là sự buông lỏng và dương dương tự đắc hiếm thấy.

Ma Triều bên này đương nhiên cũng có cao giai linh thực, giống như trong hoàng thất Thân Đồ, nuôi trồng một gốc linh thụ trấn tộc thập nhị giai đỉnh phong —— Ly Hỏa Đạo Thụ, đây là một gốc linh thực đại đạo thuần hỏa hệ, có độ phù hợp với huyết mạch Thân Đồ thị, cũng có một phần không hợp.

Mà bên phía Chân Ma điện lại có một cây U Minh thụ, đó là một cây Ma thực dị vực.

Ma Hoàng không uống được U Minh Ma trà, Ly Hỏa Đạo Trà cũng uống chán ngấy, ngược lại cảm thấy rất hứng thú với trà ngộ đạo của Tiên Triều.

Tu sĩ Huyền Vũ tu luyện ma công, nhất là đến cấp bậc Ma Hoàng cũng cần cân bằng âm dương, ổn định tâm tính. Cũng bởi vậy, ở Ma Triều, Tiên Triều Đạo Trà cùng cấp so với Ma Triều Đạo Trà còn hiếm có hơn nhiều.

Cho dù hắn là Ma Hoàng cũng không phải lúc nào cũng có thể uống được.

Hắn uống trà, hoặc là dùng tài nguyên đổi được từ tay Mục Vân Tiên Hoàng và Lăng Hiên Tiên Tôn, hoặc là phái người tới các chợ đen ở Thiên Lam Đại Lục mua về, mỗi một món đều vô cùng quý giá.

Kết quả, hắn bên này đang uống, bỗng nhiên có nội thị tới báo: “Bệ hạ, Tam điện hạ cầu kiến.”

“Không gặp.”

Xích Ngục Ma Hoàng quả quyết từ chối.

Tiểu tử kia khẳng định là không hoàn thành được nhiệm vụ, tìm hắn khóc lóc kể lể đã đến.

Nhưng mà, nội thị ngoài cửa lại không như hắn dự liệu rời đi, mà tiếp tục nói: "Bệ hạ, Tam điện hạ nói, nhiệm vụ ngài giao cho hắn, hắn đã hoàn thành. Đặc biệt tới phục mệnh."

Cái gì? Nhanh như vậy?

Ma Hoàng kinh ngạc, lập tức ngồi thẳng dậy: "Tuyên hắn vào."

Đồng thời, trong lòng hắn lại không nhịn được lẩm bẩm.

Tiểu tử này không phải vì gặp mình, cố ý lừa gạt hắn đấy chứ? Loại chuyện này trước kia cũng không phải là chưa từng làm.

"Lão tổ tông."

Chỉ trong chốc lát, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cũng được nội thị dẫn vào nội điện, nghiêm trang thi lễ với Xích Ngục Ma Hoàng.

"Lão tổ tông, ngài đây là đang uống tiên trà ta đưa?" Ngửi thấy mùi trà thơm trong không khí, ánh mắt của hắn nhất thời sáng lên, tròng mắt thẳng tắp nhìn thẳng trên bàn trà thấp, ừng ực một tiếng nuốt nước miếng, "Uống ngon không?"

"Tiên trà" chỉ là một loại gọi là gọi là 'Mỹ nữ', giống như gọi 'Soái ca' vậy. Thế gia cấp thấp đụng phải một ít linh trà thượng hạng, đều sẽ được gọi là Tiên trà.

Nhưng đến cấp bậc như Ma Hoàng Tiên Hoàng cũng chỉ có "Đạo Trà", mới có thể xưng hô một câu "Tiên Trà". Nhưng mà "Tiên Trà" chân chính, cũng phải đợi sau khi Vương Ly Tiên thăng cấp mười ba mới xuất hiện.

Xích Ngục Ma Hoàng ghét bỏ chuyển chén trà ra xa một chút: "Ngươi đưa cho bản hoàng tiên trà, sao ngươi cứ như chưa từng uống, thèm đến như vậy?"

Trong lòng của hắn cũng buồn bực không thôi, không rõ vì sao mỗi lần mình có thứ gì tốt, tiểu tử này đều có thể ngửi được mùi vị chạy tới đây?

Phải biết rằng, vì có thể độc hưởng tiên trà, hắn thậm chí còn cố ý tìm cớ đem họ sư phái đi ra ngoài, cũng không biết tiểu tử này đến cùng là xảy ra chuyện gì, lại có thể vừa vặn giẫm đúng chỗ.

“Lão tổ tông, làm người phải giảng đạo lý.” Vẻ mặt Tam hoàng tử ủy khuất: “Nếu Băng nữ thần chỉ phân ta một chút xíu như vậy, ta sẽ lấy tất cả ra để hiếu kính ngài. Bản thân ta còn chưa nếm qua mùi vị đâu.”

“Ta tin ngươi mới có quỷ.” Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt không tin: “Lần nào ngươi không nói vậy chứ? Nhưng kết quả thì sao? Lần nào ngươi không giữ đầu lại trong tay mình, thì phải chia cho bản hoàng một chút.”

“Nhưng lần này không giống a~” Tam hoàng tử nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đây chính là tiên trà, hiếm có biết bao nhiêu a, trong tay nàng ta cũng chỉ có một lượng như vậy. Nếu không phải thấy trên mặt ta mang nàng ta cùng nhau thăm dò di tích, sợ rằng ngay cả chút điểm này nàng ta cũng không nỡ chia cho ta.”

Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt hồ nghi: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, còn thật hơn cả vàng!” Tam hoàng tử thề, lập tức nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào lò trà trước mặt Xích Ngục Ma Hoàng, vẻ mặt thèm nhỏ dãi: “Tốt xấu gì cũng là ta lấy được, ngài chia cho ta một chút đi.”

“Ách Bá, nửa chén, nhiều hơn không.”

Xích Ngục Ma Hoàng do dự mãi, cuối cùng vẫn cố nén đau lòng rót nửa chén tiên trà cho hắn.

Mặc dù tiểu tử này nhất quán toàn nói bậy, không thể tin, nhưng hắn có một điểm thật không sai. Tiên Trà cái đồ chơi hiếm lạ này, trong tay hắn dù là lưu lại một ít, sợ là cũng không có bao nhiêu, chính mình cũng chưa chắc nỡ uống.

Bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng là hài tử nhà mình, thèm thành như vậy, cho hắn một chút đi.

“Lão tổ tông, ta biết ngay, ngài là người thương ta nhất mà.” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh vui mừng quá đỗi, lúc này cầm tiên trà vui rạo rực mà uống, lời ngon lành trong miệng càng giống như không cần tiền liên tục xông ra ngoài.

“Được rồi, ngươi cũng đừng dính dáng tới bản hoàng.” Xích Ngục Ma Hoàng im lặng xua tay: “Nói xem, ngươi giải quyết chuyện đảo Hoa Dung ra sao. Nếu để bản hoàng phát hiện ngươi lừa gạt, đừng trách bản hoàng phạt ngươi.”

Tam hoàng tử gật đầu, vừa uống trà vừa nói: “Kỳ thật, chuyện ở đảo Hoa Dung không khó giải quyết.”

Không khó giải quyết?

Xích Ngục Ma Hoàng liếc mắt.

Vì hòn đảo này, U Quốc và Tề Quốc náo loạn mấy ngàn năm, nào có dễ dàng giải quyết như vậy?

“Ta sau khi trở về suy nghĩ một chút, phát hiện đảo Hoa Dung sở dĩ sẽ dẫn đến tranh chấp, cùng sản vật trên đảo kỳ thật không có quan hệ gì, chủ yếu là bởi vì vị trí địa lý.” Tam hoàng tử phân tích, ” hòn đảo kia vừa vặn ở chỗ giao giới giữa hai nước lãnh hải, hay là đầu mối then chốt trên biển, thuyền buôn lui tới thường xuyên tiến hành mậu dịch trên biển sẽ phải đi qua đảo Hoa Dung, hàng năm chỉ là thu thuế lộ chính là một khoản tiền lớn.”

“Hơn nữa, vị trí địa lý đặc thù của hòn đảo kia cũng làm cho nó trở thành công cụ quản chế của song phương. Nước nào sở hữu đảo Hoa Dung, chiếm cứ ưu thế trên biển.”

Mâu thuẫn tranh chấp quyền thuộc về đảo Hoa Dung, nghiêm túc truy cứu, còn phải ngược dòng tìm hiểu về đại chiến tiên ma lần trước.

Lúc đó Tiên Ma hai triều giao chiến, ở trên U, Tề, Huyền, Trần, Sở, Tống, Võ bảy quốc tự nhiên cũng là một đoàn loạn chiến.

Hoa Dung đảo vốn thuộc về trận doanh của Ma Triều, nhưng trong cuộc đại chiến Tiên Ma dài đằng đẵng, nó lần lượt bị trận doanh của Tiên Triều Trần quốc, trận doanh Ma Triều, Tống quốc của Tiên Triều chiếm lĩnh qua, cho đến khi trận doanh Tiên Ma sắp kết thúc, mới lại bị U Quốc của trận doanh Ma Triều chiếm lĩnh trở về.

Mà sau khi đại chiến tiên ma chấm dứt, giữa mấy nước cũng không còn bộc phát ra chiến tranh đại quy mô, cương vực quốc thổ tự nhiên cũng cơ bản cố định.

Sau trận chiến, tất nhiên Tề Quốc muốn đoạt lại Hoa Dung đảo, năm lần bảy lượt dâng thư lên Ma Triều, mà U Quốc tất nhiên không vui, song phương tất nhiên sẽ xảy ra xung đột.

Mà U Quốc không trả lại đảo Hoa Dung cũng rất có lý do.

Bởi vì Tề quốc bạo phát nội loạn trong đại chiến Tiên Ma, đế tử ban đầu trong lúc giao chiến đã bị bắt, kể cả bảo điển cũng bị quốc gia trận doanh Tiên Triều giam cầm, mãi cho đến khi đại chiến Tiên Ma kết thúc vẫn chưa trở về.

Mà nguyên bản hoàng thất Tề Quốc bị mất đi bảo điển và người thừa kế, tự nhiên cũng bởi vậy mà suy yếu. Về sau kế thừa vị trí Đại Đế Tề Quốc căn bản không phải là Hoàng thất trước kia, mà là một vị Phong Vương khác của Tề Quốc.

Hoàng thất cũng đã thay đổi, U Quốc đương nhiên sẽ không thừa nhận Tề Quốc hiện tại có quyền sở hữu Hoa Dung Đảo.

Tóm lại, đây chính là một đống sổ sách, ai nói đều có lý.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh sau khi hiểu rõ tình huống, suy nghĩ một chút, liền trực tiếp tìm hai vị lão tổ Lăng Hư cảnh đồng mạch hoàng thất, cùng đi đảo Hoa Dung.

Mà biết được tin hắn đến đảo Hoa Dung, hai vị Đại Đế U Quốc và Tề Quốc tự nhiên cũng nghe tin chạy tới đảo Hoa Dung.

Không quan tâm thanh danh của Tam Hoàng tử ở bên ngoài có đáng tin cỡ nào, chung quy hắn cũng là đại diện cho Ma Hoàng đến đây hòa giải, hai vị Đại Đế tự nhiên sẽ không thể không nể mặt hắn. Bất quá, nể mặt thì coi như nể mặt, hai bên nên cãi nhau hay là cãi nhau.

Liên quan đến lợi ích quốc gia của mình, hai vị Đại Đế đều là không nhường chút nào, cãi nhau so với đàn bà chanh chua chửi đổng đều khoa trương, chỉ kém trình diễn toàn võ hành, mặc dù Thân Đồ Cảnh Minh tam hoàng tử này ngồi ở bên cạnh cũng không dùng được.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh chỉ nghe nửa canh giờ đã bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Thân Đồ Cảnh nói rõ mới tốt, một đoạn quá trình đơn giản đơn giản bị hắn nói đến phập phồng phập phồng, rất sống động, Xích Ngục Ma Hoàng nghe đến nhập thần, vô thức truy hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Ngươi xử lý như thế nào?”

“Ta liền nói với bọn họ…” Tam hoàng tử hắng giọng một cái, đem những lời mình nói lúc đó thuật lại một lần, “Vì chuyện của đảo Hoa Dung, hai nước các ngươi đều đã ầm ĩ nhiều năm như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đoàn kết bên trong Ma Triều ta, tiếp tục nói không chừng sẽ dẫn phát chiến tranh nội bộ. Cho nên bản hoàng tử suy nghĩ mãi, chuẩn bị một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết vấn đề này.”

Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?

Xích Ngục Ma Hoàng ghé mắt nhìn hắn, lại nghe hắn nói tiếp: “Chỉ cần Hoa Dung đảo không còn, vậy đương nhiên cũng không có vấn đề gì. Cho nên bản hoàng tử nhờ hai vị trưởng bối trong tộc, chuẩn bị mời bọn họ dùng lực lượng Lăng Hư dời Hoa Dung đảo sang Ma Triều. Dù sao, mặc kệ Hoa Dung đảo thuộc về U Quốc hay Tề Quốc, nó đều thuộc về trận doanh Ma Triều.”

“Bổn hoàng tử nói xong câu này, đại đế hai nước lúc ấy mặt đã xanh rồi, vội vàng mở miệng khuyên ta suy nghĩ, tỏ vẻ nguyện ý lui một bước, thương lượng giải quyết tốt. “

Khá lắm! Đây là không giải quyết được vấn đề, liền giải quyết Hoa Dung đảo dẫn phát vấn đề?!

Xích Ngục Ma Hoàng nghe vậy khóe miệng co quắp một trận.

Nhưng không thể không nói, một chiêu này mặc dù kiếm tẩu thiên phong, nhưng quả thật hữu dụng.

Chính hắn đã tự điều giải mâu thuẫn của nhiều nước nhiều năm, hiểu rất rõ tâm lý của các đại đế của các nước này, tất nhiên cũng hiểu tại sao bọn họ lại thay đổi như vậy. Suy cho cùng, vẫn là hai chữ “lợi ích” này.

Lúc trước ầm ĩ đến mức không thể hòa giải, là vì lợi ích, hiện giờ nguyện ý lui một bước, cũng là vì lợi ích.

Dù sao, nếu còn ồn ào nữa, đảo sẽ không còn, nói chuyện đàng hoàng, còn có thể giữ hòn đảo lại, nên chọn như thế nào thì mọi người đều biết.

Có điều, chuyện này đại khái cũng chỉ có tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh này đi mới có hiệu quả này.

Dù sao, trong ngoài Ma Triều, ai chẳng biết tiểu tử này là người không sợ, chuyện chọc thủng trời cũng dám làm. Tiểu tử này nếu dám nói ra lời này, vậy nhất định có thể nói được.

Cho dù hắn làm như vậy thật, lát nữa sẽ không tránh được bị Ma Hoàng giáo huấn một trận, nhưng trên đảo không còn thì thật sự không còn. Mặc kệ là Đại Đế Tề Quốc hay là U Quốc Đại Đế, cũng không dám khiêu chiến điểm này.

Mà chuyện đảo Hoa Dung, chỉ cần hai nước đều nguyện ý nhượng bộ, kỳ thật sẽ tương đối dễ nói chuyện.

Chuyện còn lại Xích Ngục Ma Hoàng cũng không có hỏi kỹ, chỉ để cho Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh quay đầu lại đem tình huống chi tiết tập hợp một chút, viết một bản tấu chính thức đưa lên.

“Ta đã viết xong sổ con rồi, lão tổ tông ngài xem qua.” Thân Đồ Cảnh Minh chờ lời này của hắn, lập tức từ trong nhẫn trữ vật móc ra một phong tấu chương đưa tới.

Nói ra thì chuyện này vẫn là Lục Ma Đảo cho hắn linh cảm.

Nếu không phải nghe nói thằng nhãi Vương Triết Mai kia trực tiếp nhổ tận gốc Lục Ma Đảo, hắn cũng sẽ không nghĩ tới chủ ý rút củi dưới đáy nồi như Na Đảo.

Dù sao, ý tưởng này, người bình thường thật sự là không thể tưởng tượng được.

“Bệ hạ lão tổ tông, ngài xem… Nhiệm vụ này của ta xem như hoàn thành rồi sao?” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh trơ mắt nhìn Xích Ngục Ma Hoàng.

“Coi như cũng được, coi như ngươi qua cửa ải đầu tiên.” Xích Ngục Ma Hoàng bất đắc dĩ gật đầu.

Mặc dù đường xá hoang dã một chút, nhưng có tác dụng là được.

Với tư cách ma triều chi chủ, hắn cũng không phải là người cổ hủ gì. Hoặc là nói chính xác hơn, luận ứng biến linh hoạt, ai cũng không hiểu hơn hắn.

Tiểu tử này có thể trong thời gian ngắn như vậy, gọn gàng dẹp yên cuộc chiến hai nước, đây chính là bản lĩnh.

Tuy nói, chỉ dựa vào chút bản lĩnh này, muốn thống trị Ma Triều to như vậy vẫn là không đủ, nhưng ít nhất, hắn đã có tư cách vào sân.

“Cái kia… 【Xích Hồng Tiên Liên】…” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh xoa xoa đôi bàn tay, có chút kích động.

“Làm mộng ban ngày làm gì?” Xích Ngục Ma Hoàng lườm hắn một cái, “Xích Hồng Tiên Liên nếu thật sự dễ dàng cho ngươi, vậy còn xứng với tên của 【Tiên Liên】 sao? Muốn bắt nó tới tay, ít nhất cũng phải qua năm cửa chém sáu phân mới có thể. Huống chi hiệu quả của Xích Hồng Tiên Liên rất bá đạo, phải do ta tự mình hộ pháp giúp ngươi tiêu hóa dược lực mới được, cho dù bây giờ ta cho ngươi nó, bây giờ ngươi cũng không dùng được.”

Đang nói, bỗng nhiên có nội thị vào cửa bẩm báo: “Bệ hạ, nhị điện hạ đã đến.”

“Nhị Hoàng huynh? Không phải hắn đang chủ trì nghiên cứu chiến giáp kiểu mới sao, đến đây làm gì?” Tam Hoàng tử răn Đồ Cảnh Minh bối rối.

“Ta mời hắn tới.” Xích Ngục Ma Hoàng thuận miệng nói: “Tuyên hắn tiến vào.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Lúc này nội thị đi xuống.

Thân Đồ Cảnh thấy thế, cũng xê dịch cái mông, từ đối diện Xích Ngục Ma Hoàng chuyển đến bên cạnh hắn khoanh tay đứng, tự động đem bản thân mình ngụy trang thành bối cảnh.

Rất nhanh, một thanh niên khí vũ hiên ngang dưới sự hướng dẫn của nội thị đi vào trong Hạo Thiên điện.

Thanh niên này mặc trường bào màu đỏ sậm, mặt mày hớn hở, khí chất có phần trầm ổn hơn Thân Đồ Cảnh Minh.

Hắn đương nhiên chính là nhị hoàng tử Thân Đồ Đạt Toàn.

“Chuyện phát triển chiến giáp kiểu mới thế nào rồi, có tiến triển không?” Đợi sau khi hắn nếm qua lễ vật, Xích Ngục Ma Hoàng liền đi thẳng vào vấn đề hỏi thăm tình huống nghiên cứu phát triển của núi.

“Cái này…”

Thân Đồ Khải chắp tay đứng dưới thềm, biểu tình khẩn trương không thôi.

Mặc dù trước khi đến đây hắn đã mơ hồ đoán được Ma Hoàng muốn hỏi cái gì, nhưng nghe nói như thế, hắn vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

“Bệ, bệ hạ lão tổ tông, Ma Binh bộ hơn nửa năm qua vẫn luôn chuyển trục liên tục, toàn bộ Luyện Khí sư đều hao tâm tổn trí cố gắng hết sức, chưa bao giờ có lười biếng. Nhưng nghiên cứu phát minh chiến giáp kiểu mới liên lụy quá nhiều, là lấy trước mắt, trước mắt còn chưa có tiến triển gì.”

“Không tiến triển là không tiến triển, phế nhiều lời vậy làm gì?” Xích Ngục Ma Hoàng có chút không kiên nhẫn.

Tận lực? Tận lực thì có ích lợi gì? Hắn chỉ muốn tiến triển!

“Lão tổ tông bớt giận.” Thân Đồ Đạt khẩn trương toát mồ hôi lạnh.

” Bớt giận sao?”

Xích Ngục Ma Hoàng hừ một tiếng.

Hồi tưởng lại tình báo thu được trước đó, trong lòng hắn tức giận, trong giọng nói càng tức giận: “Bên phía Tiên Triều đã nghiên cứu ra chiến giáp kiểu mới, thậm chí đã đầu nhập sản lượng, sản phẩm đầu tiên cũng đã theo Nha đầu Tuy Vân đi vực ngoại tiến hành thí nghiệm thực chiến, ngươi bên này ngay cả một chút tiến triển cũng không có, ngươi bảo bản hoàng bớt giận thế nào?”

Vô cùng rõ ràng, Ma Triều cũng có hệ thống tình báo của Ma Triều, nhất là nhìn chằm chằm vào nhãn tuyến của Tuy Vân công chúa không thể thiếu được.

“Chỉ với chút năng lực làm việc này của ngươi, đừng nói Vương Phú Quý, ngay cả tam đệ ngươi ngươi cũng không bằng.”

“Nhìn Tam đệ của ngươi xem…” Xích Ngục Ma Hoàng nói xong túm lấy Tam hoàng tử bên cạnh: “Hắn bình thường nhìn không ra, nhưng nhiệm vụ bổn hoàng giao cho hắn, hắn lại chỉ tốn hơn hai tháng liền hoàn thành, ngay cả số con cũng đã

chỉnh lý tốt đưa lên. Ngươi thì sao? Thời gian của ngươi đều tiêu hết lên trên thân chó rồi hả?”

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lúng túng.

Sao tự dưng lại nhắc đến mình?

Nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn lúc này mới chú ý tới Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cũng có mặt, còn đứng ngoài quan sát cảnh mình bị mắng, sắc mặt nhất thời vừa xanh vừa trắng, khó thấy được cực điểm.

“Bệ hạ, lão tổ tông, ngài tin tưởng ta, cho ta thêm chút thời gian…” Hắn cắn răng mở miệng, sau đó cắn răng, trực tiếp lập tức ra quân lệnh. “Cho ta thêm một năm nữa. Trong vòng một năm, ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa mãn. Nếu như đến lúc nghiên cứu phát minh chiến giáp kiểu mới vẫn không có tiến triển, ta sẽ tự xin từ chức bộ trưởng Ma Binh bộ, mặc ngài trách phạt.”

Xích Ngục Ma Hoàng liếc mắt nhìn hắn một cái, nghe hắn nói chắc chắn như vậy, lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, gật đầu nói: “Được. Ngươi đã lập quân lệnh trạng, bản hoàng sẽ cho ngươi một cơ hội. Một năm sau, bản hoàng sẽ xem thành quả của ngươi.”

Nói xong, hắn khoát tay áo: “Bản hoàng mệt mỏi rồi, các ngươi lui ra hết đi.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Nhị hoàng tử Thân Đồ Toàn và Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lập tức cáo lui, sau đó dưới sự hướng dẫn của nội thị cùng nhau ra khỏi Ma Hoàng Cung.

Dọc theo con đường này, hai người tự nhiên không thể thiếu một phen khách sáo cùng khen tặng lẫn nhau, biểu hiện hòa hợp vui vẻ, một bộ dáng hai người tốt.

Sau khi ra khỏi cửa Ma Hoàng Cung, ngồi lên phi liên quay về phủ hoàng tử, sắc mặt nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn trong nháy mắt trở nên âm trầm.

“Nhị điện hạ, ngài cứ yên tâm. Bị bệ hạ giáo huấn một trận cũng không tính là gì, ông ta sẽ không thật sự hạ thủ trách phạt ngài, tối đa cũng chỉ phạt bổng lộc hoặc quở mắng mà thôi.”

Hô Duyên Hạc vẫn ở trong phi liên chờ tin tức, thấy bộ dạng ông ta như vậy, liền nói lời an ủi: “Bây giờ trong ba vị hoàng tử, Đại hoàng tử vô năng, Tam hoàng tử nhảy vọt, chung quy ngài là người thừa kế thích hợp nhất.”

Hắn là hậu duệ đích mạch của mẫu tộc Hô Diên thị Nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn, dựa theo bối phận, xem như biểu chất của Thân Đồ Khải Toàn.

Lúc hơn hai mươi tuổi, hắn đã được đưa đến bên Thân Đồ Khải Toàn, gần như cùng hắn lớn lên, quan hệ thân thiết, chính là tâm phúc chân chính, nói chuyện đương nhiên cũng tùy ý hơn người khác một chút.

“Thân Đồ Nguyên chính xác là vô dụng, nhưng tên tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh kia…” Nhị hoàng tử Thân Đồ Toàn cười lạnh một tiếng, “Năng lực của hắn rất lớn. Ta thấy hắn đùa giỡn tất cả chúng ta!”

“Chuyện gì xảy ra?” Hô Duyên Hạc khó hiểu.

Nhị hoàng tử liền đem chuyện xảy ra lúc trước ở trong Hạo Thiên điện nói một lần.

“Nói như vậy, Tam hoàng tử thật sự đã thành công hóa giải mâu thuẫn giữa hai nước U Tề?” Hô Duyên Mạn Hạc sau khi hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, trên mặt lập tức lộ ra vẻ không thể tưởng tượng.

Chuyện Tam hoàng tử bị Ma hoàng phái đi phân giải tranh chấp giữa hai nước U Tề, hắn ta đương nhiên đều đã nghe nói qua. Nhưng khi đó hắn ta cho rằng Ma Hoàng chỉ muốn tìm cái cớ trừng trị Tam hoàng tử một phen mà thôi. Dù sao, ai cũng biết mâu thuẫn giữa hai nước U Tề chính là khúc mắc, ai điều giải cũng vô dụng.

Ai có thể nghĩ đến, lúc này mới ngắn ngủi mấy tháng thời gian, Tam hoàng tử rõ ràng đã điều giải xong, còn hòa giải rất xinh đẹp, để cho Ma Hoàng đô phá lệ khen hắn lên?

Chuyện này đừng nói nhị hoàng tử Thân Đồ Toàn không ngờ được, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Chỉ có thể nói, Tam hoàng tử giấu thật sự quá sâu.

“Nếu là trước kia, ta ở đây làm việc bất lực liền bất lực, trái phải còn có đại ca làm đệm lưng. Nhưng hiện tại, nếu ta bên này lại không có thành quả, lão tổ tông sợ là sẽ đem lực chú ý đổ lên trên người Thân Đồ Cảnh Minh. Vạn nhất thật để hắn trở thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, những năm này tất cả công phu của ta đều uổng phí.” Sắc mặt nhị hoàng tử tương đối khó coi.

“Điện hạ, ngài cũng đừng quá lo lắng. Về việc nghiên cứu chiến giáp kiểu mới, ta không giúp được, nhưng ta có thu hoạch khác.” Hô Diên Hạc cười thần bí, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra hai cái rương gỗ lớn đẩy đến trước mặt Thân Đồ Khải Toàn: “Đây là hai bộ chiến giáp kiểu mới ta phái người từ Tiên Triều lấy được, ngài vừa mới tiến vào Ma Hoàng Cung mới đưa đến. Nếu có thể phá giải kỹ thuật của bọn họ, chiến giáp kiểu mới của chúng ta tự nhiên cũng có manh mối.”

“Quá tốt rồi!”

Đôi mắt Nhị hoàng tử sáng lên, mây đen trên mặt lập tức quét sạch.

Hắn vỗ vỗ bả vai Hô Diên Hạc: “Kỳ Hạc, quả nhiên ngươi là người đáng tin cậy nhất. Đợi nghiên cứu ra chiến giáp kiểu mới, bản hoàng tử sẽ ghi công đầu cho ngươi!”

Trong lúc nhất thời, quân thần hai người đều là một mảnh vui mừng, phảng phất đã thấy được một mảnh tiền đồ quang minh.

Chỉ tiếc, bọn họ hoàn toàn không biết mình gặp phải đối thủ như thế nào.

Muốn tới sơn trại?

Vương Ninh Hi từ nhỏ đã xuất thân từ bản quyền kiến thức, sao có thể để bọn họ có cơ hội này?

…

Chương 174: Thần Vũ Thiên Khư! Lại lần nữa dị động!

…

Hoàng hôn.

Vòng xoáy khổng lồ nối liền trời đất, tựa như lạch trời vắt ngang giữa biển trời.

Theo vòng xoáy xoay tròn, từng cơn bão năng lượng đáng sợ từ vòng xoáy khuếch tán ra, biến thành cơn lốc quét ngang tất cả, cùng với cơn thủy triều năng lượng đáng sợ.

Trên mặt biển, gió lốc tàn phá bừa bãi, sóng lớn cuồn cuộn, ngay cả bầu trời cũng có vẻ tối tăm mà âm trầm, ngay cả ánh mặt trời cũng nhìn không được bao nhiêu, thoạt nhìn tựa như tận thế vậy.

Vòng xoáy này đương nhiên là Thần Vũ Thiên Khư.

Đối với tuyệt đại đa số sinh vật mà nói, nơi này đều là sinh mệnh cấm khu tuyệt đối, cho dù là Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng, đều không thể chân chính xâm nhập vào trong đó.

Cũng may, mười vạn năm qua, tổng thể tình huống của Thần Vũ Thiên Khư coi như ổn định, thỉnh thoảng bộc phát một lần năng lượng triều tịch tương đối lớn, dưới đại đa số tình huống, chỉ cần đi vòng xa một chút là có thể bảo đảm an toàn.

Giờ phút này.

Bên trong tầng mây biên giới Thần Võ Thiên Khư, một chiếc Vân Dao phi thuyền màu lam đang nhanh chóng xuyên thẳng qua.

So sánh với Thần Vũ Thiên Khư khổng lồ kia, nó nhỏ bé như muối bỏ biển, nhưng cũng có đạo sinh tồn của mình.

Cánh Côn Bằng cực lớn của nó đong đưa chậm rãi, thoạt nhìn tiết tấu thư giãn, lại lấy một loại phương thức đặc thù chống lại cương phong cuồng loạn trên bầu trời. Nó xuyên thẳng qua trong gió lốc, giống như một con cá bơi trong biển sâu, có một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu như nước chảy mây trôi.

Chiếc Vân Dao phi chu này là tiền trận xuất phát từ Mộ Nguyệt châu, chuẩn bị tiến về Bình trấn của Trường Ninh vệ. Bên trong phi chu ngoại trừ hàng hóa chất đầy, còn có rất nhiều hành khách.

Giờ phút này.

Trong phòng hạm trưởng phi thuyền.

"Hạm trưởng, phía trước chính là Thần Võ Thiên Khư." Người trung niên ngồi ở vị trí phó hạm trưởng Tử Phủ cảnh lộ vẻ nghiêm túc: "Mấy năm nay tình hình của Thần Võ Thiên Khư vẫn luôn không ổn định. Vừa rồi ta đã nhận thức, phản ứng năng lượng xung quanh có chút nặng nề, không thấy ổn, chúng ta chắc chắn hơn chứ?"

Hắn là phó hạm trưởng trên phi thuyền Vân Diêu này, tên gọi 【Diêu Tân Nghị】, chính là con cháu trực mạch của Hàn Nguyệt Diêu thị.

Hắn vốn là hạm trưởng trên phi thuyền Vân Diêu khác, bởi vì làm việc trầm ổn, phi thuyền điều khiển vẫn không xảy ra chuyện gì, được phía trên quan sát liền bị điều đến phi thuyền Vân Diêu này.

Mặc dù từ hạm trưởng trở thành hạm trưởng phó, nhưng hắn lại không có gì oán giận. Không có gì khác, chỉ vì chiếc phi thuyền Vân Diêu này là đến Trường Ninh Vương thị.

Trường Ninh Vương thị là khách hàng lớn của Diêu thị, hàng năm đều có lượng lớn hàng hóa lui tới.

Mà chiếc phi thuyền này, bởi vì trước đây là Thành Siêu công tử đang quản lý, khoang thuyền chở người trong thuyền trải qua nhiều lần cải tạo, so với Vân Dao phi chu bình thường càng thêm thoải mái và xa hoa, tính an toàn cũng cao hơn, cho nên thường xuyên sẽ có đại nhân vật của Tiên Triều cưỡi, ngẫu nhiên còn có thể gặp được đích mạch của Vương thị, những thứ này đều là nhân mạch.

Cũng giống như lần này, hành khách trong chuyến phi thuyền này của bọn họ có ba vị Trấn Nam Vương, Lan Hinh Vương, cùng với Bách Luyện Chân Quân. Cho dù chỉ là quen mặt trước mặt bọn họ, đối với mình cũng có không ít chỗ tốt.

Hơn nữa, hạm trưởng của thuyền bay này còn là hạm trưởng lâu đời có kinh nghiệm phong phú, Bách Ế lão tổ ở bên cạnh hắn chính là người có thể học được rất nhiều thứ tốt, đây cũng là một cơ hội hiếm có đối với hắn.

"Phản ứng năng lượng không ổn định lắm?" Diêu Bách Ế nghiêng đầu liếc một cái, lập tức yên lòng, "Không có việc gì. Điểm không ổn định này thuộc về tình huống bình thường, mấy lần gần đây đi ngang qua, dao động của Thần Vũ Thiên Khư đều không ổn định, nhưng cũng không xảy ra chuyện gì. Chúng ta không thể bởi vì Thần Vũ Thiên Khư không ổn định, nên không đi tuyến đường này phải không?"

"Nói cũng đúng." Diêu Tân Nghị gật đầu.

Vân Diêu phi chu bay một chuyến tiêu hao thật lớn, nếu bọn họ thật sự quay đầu trở về như vậy, hoặc là đi đường vòng vòng qua, không nói đến linh thạch tiêu hao hết trên đường, chỉ riêng hàng hóa áp tải không thể đúng giờ đưa đến điểm này, Diêu thị sẽ phải bồi thường một lượng tiền bồi thường lớn.

Chỉ là, trong lòng hắn rốt cuộc vẫn có chút thấp thỏm.

Không biết vì sao, trong lòng hắn luôn có dự cảm không tốt lắm.

"Đừng quá khẩn trương." Dường như nhìn ra sự bất an của hắn, Diêu Bách Quân cười an ủi hắn: "Không biết ta đã mở hàng tuyến này không biết bao nhiêu lần rồi, xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn chưa đến một phần vạn. Huống chi, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không phải còn có ta sao?"

"Lần trước năng lượng Thần Vũ Thiên Khư bộc phát, ta đều có thể mang theo Vân Dao phi chu xông ra, lần này, có ta ở đây, khẳng định cũng không thành vấn đề."

Nào có thể đoán được.

Gã vừa mới nói xong.

Vốn chỉ là Thần Vũ Thiên Khư hơi có chút không ổn định, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ năng lượng ba động đáng sợ.

Năng lượng màu đen thẫm kia tựa như từ vực sâu mà đến, mang theo tịch diệt chi khí nồng đậm.

Nó tựa như bị nhốt lại hồi lâu, rốt cục chạy thoát khỏi thú nhốt trong lồng giam, mang theo uy thế đáng sợ không gì sánh kịp phóng lên trời, bài vân mà lên, thẳng nhập cửu tiêu.

Chỉ trong nháy mắt, vòi rồng cuồng loạn xung quanh Thần Vũ Thiên Khư đã bị cuốn tới mà tan.

Ngay cả cương phong trên trời cũng bị năng lượng đáng sợ trùng kích rung chuyển kịch liệt, tựa như phong bạo tận thế giáng xuống.

Thân ở trong tầng gió mạnh, Vân Dao phi chu nhất thời kịch liệt xóc nảy lên.

Bên trong phi thuyền, nụ cười của Diêu Bách Diệp trong nháy mắt liền cứng lại trên mặt.

Ngay cả sắc mặt Diêu Tân Nghị cũng có chút cổ quái, không biết nên nói là hạm trưởng miệng quạ đen hay là ăn đòn nữa.

Xác suất không đến một phần vạn, lại để hạm trưởng đụng phải, đây là may mắn gì?

Cũng may, Diêu Bách Ế là lão hạm trưởng có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, chỉ trong giây lát đã điều chỉnh được cảm xúc, vừa cố gắng ổn định phi thuyền của Vân Diêu, vừa hạ lệnh: "Hạm trưởng, báo cáo tình hình kiểm tra năng lượng."

"Hạm trưởng, phản ứng năng lượng đã vượt qua giá trị của tăng gấp mười lần!" Sắc mặt Diêu Tân Nghị cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc: "Năng lượng tấn công mức độ này đủ để gây tổn thương nghiêm trọng đối với cánh dơi của phi thuyền trong vòng nửa canh giờ. Nếu không thể thoát khỏi khu năng lượng bạo động, phi thuyền của chúng ta sợ là…"

"Được rồi, những chuyện phía sau ta biết."

Diêu Bách Quỳ ngắt lời hắn, lập tức giơ tay khởi động một pháp bảo trong tay.

Trong nháy mắt, giọng nói trầm ổn nghiêm túc của hắn vang lên trong toàn bộ phi thuyền: "Các vị hành khách tôn kính, ta là hạm trưởng Phi thuyền số một trăm ba mươi mốt của Diêu thị, dưới thông báo một tình huống…"

Mà cùng lúc đó.

Trong khoang thuyền phi thuyền, Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương một thân cẩm y, diện mạo hiên ngang cùng với Lan Hinh Vương và Bách Luyện chân quân cũng lập tức ý thức được tình huống nguy cấp.

“Bách Luyện, ngươi đi điều khiển khoang thuyền xem tình huống, miễn cho hai tiểu tử kia rối loạn trận tuyến. Nếu phi thuyền xảy ra vấn đề gì, liền giúp đỡ tạm thời tu sửa.” Lan Hinh Vương không hổ là xuất thân công chúa, cơ hồ là trong nháy mắt liền dứt khoát hạ quyết định: “Ta cùng Hạ Dương đi ra ngoài xem một chút.”

“Năng lượng Thần Vũ Thiên Khư bộc phát dị thường, tình huống hiện tại còn chưa rõ ràng, cẩn thận mọi chuyện.” Bách Luyện chân quân có chút không yên lòng.

Nhưng thân là cường giả Lăng Hư cảnh, hắn biết rõ, trong lúc nguy cấp này, bọn họ nghĩa bất dung từ, nhất định phải đứng ra. Đặc biệt Lan Hinh Vương thân là công chúa đã từng, nàng tự nhiên đại biểu cho tín lực công của hoàng thất Tiên Triều, tuyệt đối không có khả năng trốn ở phía sau vào thời điểm này.

Cho nên mặc dù hắn không yên tâm, cũng chỉ dặn dò một câu rồi phi thân đi khoang lái, phụ giúp Diêu Bách Ế bảo vệ Vân Dao phi thuyền.

Mà cùng lúc đó, Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương và Lan Hinh Vương đã xé mở không gian, xuất hiện bên trong tầng cương phong cuồng loạn bên ngoài Vân Diêu phi chu.

Thần niệm của Lăng Hư cảnh đại lão đích xác lợi hại, nhưng sử dụng thần niệm dò xét chung quanh tiêu hao cũng không ít, bình thường lúc không có việc gì, ai cũng sẽ không thời thời khắc khắc mở ra thần niệm. Càng đừng đề cập Vân Lam phi chu bên ngoài, dưới tình huống bình thường ngoại trừ cương phong vẫn là cương phong, căn bản không cần phải dò xét.

Giờ phút này, hai người triển khai thần niệm dò xét, sắc mặt lập tức thay đổi.

Năng lượng màu đen thẫm cuồng loạn đang tàn phá bừa bãi trên bầu trời, che khuất bầu trời, bát ngát canh, ngay cả tầm

nhìn chung quanh Vân Dao phi chu đều đang hạ xuống thẳng tắp.

Tràng cảnh kia, quả thực giống như là tận thế giáng lâm.

“Là ma khí!” Lan Hinh Vương ánh mắt ngưng trọng, “Có thể là tàn hồn Ma thần bị vây ở bên trong Thần Vũ Thiên Khư, hoặc là ma khí xông ra. Cẩn thận một chút! Những Ma Thần và Ma khí Viễn Cổ này cũng không dễ đối phó. Ta trước tiên thử xua tan ma khí phía trước Vân Dao phi chu.”

Đối với Vân Dao phi chu mà nói, tầm quan trọng của tầm nhìn không cần nói cũng biết.

Dưới tình huống không có tầm nhìn, bay loạn trên bầu trời, vạn nhất đụng phải một chút gì đó, toàn bộ chiếc thuyền kia liền xong. Không nói đến những thứ kia, một chiếc phi thuyền này, hành khách dẫn theo thuyền viên chừng mấy trăm người.

Lăng Hư cảnh đại lão là có thể dẫn người phi độn, nhưng dẫn người số lượng cũng có hạn, một Lăng Hư đại lão mang theo mấy chục người liền rất cố hết sức. Mấy trăm người, mệt chết bọn họ đều bất động.

Vì vậy, trước mắt điều quan trọng nhất chính là bảo đảm Vân Dao phi chu có thể an toàn thông qua khu vực tàn sát bừa bãi ma khí. Những thứ khác có thể đợi sau rồi nói sau.

Lan Hinh Vương nói xong liền gọi linh thực bản mệnh của mình ra.

Đó là một cây hoa mẫu đơn toàn thân linh vận lưu chuyển.

Thân cây hoa rất lớn, phiến lá xanh biếc, trên đầu cành nở đầy hoa mẫu đơn màu trắng cực lớn, nhìn qua, hoa thơm đầy cây, ung dung hoa quý, trong vẻ đẹp càng lộ ra một vòng thuần khiết, làm cho người ta vừa thấy đã cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Hítzz! Ma khí thật đậm đặc!”

Vừa mới hiện thân, hoa thụ Mẫu Đơn liền phát ra một tiếng kinh ngạc, lập tức không cần Lan Hinh Vương bắt chuyện, liền minh bạch mình nên làm gì.

Nó bay thẳng đến phía trên Vân Dao phi chu, rễ cây bấu chắc đỉnh phi chu. Cùng lúc đó, từng đoá từng đoá hoa mẫu đơn thuần trắng noãn lập tức nở rộ trên cành hoa. Từng mảnh cánh

hoa theo cương phong phiêu tán ra, cuối cùng biến thành một đạo lại một đạo thanh linh chi khí, tẩy rửa ma khí chung quanh.

Trong nháy mắt, tầm nhìn chung quanh Vân Dao phi chu đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Vân Dao phi thuyền trước đó có chút chần chờ do dự, lúc này liền thay đổi phương hướng, bắt đầu ở dưới sự bảo vệ của hoa mẫu đơn chạy như bay về phía cách xa nơi có ma khí phát ra.

Trấn Nam Vương Tiễn Hạ Dương thì lấy ra đạo khí trường kiếm của mình, bảo vệ ở một bên khác, phòng ngừa vạn nhất.

Mà hai vị Lăng Hư đại lão không biết chính là, đang ở lúc hai người che chở Vân Dao phi thuyền rút lui, trên bầu trời cách đó không xa, nơi ma khí tập trung nhiều nhất, một bóng đen mơ hồ đang điên cuồng cười to.

“Hừ! Cuối cùng lão tử cũng được tự do!” Bóng đen kia hoàn toàn do khói đen hội tụ mà thành, đại khái là do cảm xúc thật sự quá kích động, ngay cả thân hình cũng bắt đầu vặn vẹo mơ hồ: “Thánh Hoàng lão cẩu đáng chết! Bị nhốt nhiều năm như vậy, cuối cùng không chống đỡ được sao? Ha ha! Đáng đời! Không ngờ dám dùng sức một mình đồng quy vu tận với chủ nhân ta, không biết sống chết!”

Bóng đen điên cuồng cười nửa ngày, sau khi phát tiết cảm xúc bị vây không biết bao nhiêu vạn năm, chợt chú ý tới Vân Dao phi thuyền đang rút khỏi khu vực ma khí tàn sát bừa bãi, cùng với hai vị đại lão Lan Hinh Vương, Trấn Nam Vương.

“A, thiếu chút nữa quên mất, hiện tại trọng yếu nhất vẫn là tìm được một bộ thể xác thích hợp…”

“Nữ không được… Nam ngược lại cũng được, cường độ thân thể rèn luyện không tệ, tuy rằng chỉ có cấp Ma Vương, vẫn là nhân loại, nhưng loại tình huống này cũng không chú ý được nhiều như vậy, miễn cưỡng góp sống một chút đi…”

Bóng đen tự nói một câu, chợt tại chỗ lóe lên, đã mất tung tích.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Không gian bên cạnh Trấn Nam Vương Hạ Dương hơi rung động, một đoàn khói đen từ trong đó như thiểm điện bay ra, trực tiếp nhào về phía đầu Trấn Nam Vương.

Khói đen tản ra khí tức bất tường nồng đậm, Trấn Nam Vương giật mình, trường kiếm đạo khí trong tay vung lên, không chút nghĩ ngợi liền chém ra một đạo kiếm quang.

Nhưng mà, khói đen kia dường như đã sớm đoán trước, một kiếm ẩn chứa chân ý kiếm đạo kia vậy mà chém hụt.

Chỉ trong nháy mắt, khói đen đã nhào tới trước mặt Trấn Nam Vương, bọc lấy đầu hắn, sau đó như nước chảy chui vào mi tâm của hắn, thẳng đến linh đài tử phủ.

Trấn Nam Vương cũng trong nháy mắt mất đi ý thức, thân thể rơi thẳng xuống phía dưới.

“Hạ Dương!”

Lan Hinh Vương ở ngay bên cạnh, ngay cả ngăn cản cũng không kịp, nhất thời vừa sợ vừa giận.

Nàng quyết định thật nhanh, lập tức xé rách không gian đi xuống bầu trời phía dưới, muốn đón lấy người rơi xuống.

Nhưng mà.

Cũng chính tại thời khắc này.

Ma khí cuồng bạo tàn sát bừa bãi, cương phong tàn sát bừa bãi trên bầu trời, cùng với không gian bị xé rách không ngừng bị phá hư, rốt cục từ lượng biến dẫn phát chất biến.

Một vòng xoáy không gian bỗng nhiên thành hình, cũng nhanh chóng từ nhỏ biến lớn, trong giây lát liền cắn nuốt Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương đang rơi xuống.

Mắt thấy Trấn Nam Vương biến mất trong vòng xoáy không gian, Lan Hinh Vương trợn mắt há hốc mồm, cả người đều có chút mơ hồ.

Này, sao bỗng nhiên lại gặp được vòng xoáy không gian?

Có phải vận khí của Hạ Dương cũng quá tệ hay không?

Trong Vân Dao phi chu, Bách Luyện chân quân cảm giác được ba động của vòng xoáy không gian cũng vọt ra đầu tiên, kết

quả vừa ra tới đã thấy một màn như vậy, cũng ngạc nhiên không biết làm sao.

Hai vị Lăng Hư đại lão nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn là Lan Hinh Vương thở dài: “Không còn cách nào, thông tri bệ hạ, để nàng hạ lệnh tìm kiếm toàn cảnh đi.”

Nói xong, nàng móc ra ngọc phù liên lạc khẩn cấp mình cố ý mang theo, gửi tin tức cho bên Tiên Triều.

Vòng xoáy không gian này kỳ thật cùng loại với lốc xoáy, nó sẽ không ngừng di động, hút đồ vật trong không gian chung quanh vào, nhưng qua một đoạn thời gian sau, những vật này sẽ bị lốc xoáy không gian ném ra ngoài.

Đương nhiên, lúc ném ra còn chưa hoàn chỉnh thì khó mà nói.

Lấy thực lực Trấn Nam Vương, cho dù bị cuốn vào trong vòng xoáy không gian cũng có thể tự bảo vệ mình, nhiều nhất là ở trong vòng xoáy không gian bị trùng kích nhiều lần, khiến cho đầu óc choáng váng, bị thương nhẹ.

Vấn đề ở chỗ, trạng thái trước khi hắn bị cuốn vào cũng không bình thường, mà hắn sẽ bị không gian lốc xoáy ném ở nơi nào cũng là ẩn số. Vạn nhất bị ném đến Ma Triều bên kia, vậy thì việc vui lớn lắm.

“Chuyện này gấp cũng vô dụng, chúng ta đi Vương thị trước đi.” Bách Luyện chân quân đề nghị: “Bây giờ Ninh Kham và Phú Quý đều ở Vương thị, bọn họ quỷ kế nhiều, nói không chừng có thể nghĩ cách.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Ngọc phù vỡ vụn, tin tức đã truyền về Tiên Triều, Lan Hinh Vương đã làm chuyện mình có thể làm, còn lại phải xem mệnh của Hạ Dương, cùng với hành động bên Tiên Triều có đủ lưu loát hay không.

Lập tức, hai vị đại lão liền tránh được vòng xoáy không gian, tiếp tục che chở Vân Dao phi chu bay ra ngoài.

Có hai người bọn họ che chở, lộ trình tiếp theo của Vân Dao phi chu cuối cùng cũng xuôi gió xuôi nước, không xảy ra vấn đề gì nữa.

Chỉ khổ cho Diêu Bách Thương.

Sau khi phi chu rơi xuống đất, hắn một đường lo lắng đề phòng, rốt cục mới biết được tin tức 【Trấn Nam Vương mất tích】 giống như sấm sét giữa trời quang.

Hắn lập tức như bị sét đánh, cả người trở nên không tốt.

Chạy một chuyến đến Vương thị, lại đánh mất Trấn Nam Vương? Cái này so với mất hàng hóa còn nghiêm trọng hơn nhiều!

Hắn đây đến cùng là vận khí gì a, như thế nào người khác mấy trăm năm đều gặp không gặp Thần Vũ Thiên Khư dị động như lần trước, hắn rõ ràng trong thời gian cực ngắn liền gặp hai lần?!

Ô ô ô!!! Hạm trưởng này không có cách nào sống nổi!

Yêu ai! Dù sao hắn cũng làm không được!

…

Bởi vì Trấn Nam Vương bị tập kích và bỗng nhiên mất tích, bên phía Tiên Triều nhận được tin tức, tự nhiên không thể thiếu một phen rung chuyển. Sau khi Tiên Hoàng nhận được tin tức, cũng lập tức vận dụng đủ loại thủ đoạn bắt đầu tìm kiếm tung tích Trấn Nam Vương.

Tạm thời không đề cập tới những chuyện này.

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Liêu Viễn quận Đại Càn, Thanh La vệ cùng với phía bắc Lũng Tả quận vừa vặn cấu thành một tam giác lớn, trong đó vòng ra một vùng biển lớn.

Một mảng lớn hải vực này từng vì "Hải tặc" hoành hành nên dẫn tới hỗn loạn lạc hậu, cục diện thương lộ cơ hồ đoạn tuyệt.

Mà Vương thị và quan phủ Đại Càn liên hợp khai phá Thanh La vệ, sau khi tiêu diệt hết hải tặc, một vùng hải vực này nghênh đón sự phát triển lớn.

Vùng duyên hải Liêu Viễn quận, phía bắc Lũng Tả quận cũng vì vậy mà được rót sức sống mới, từng bước thoát khỏi cục diện nghèo khó, vây quanh hải dương và hải vận hình thành một loạt chuỗi sản nghiệp.

Một khu vực lớn này, tuy còn kém rất xa 【huyện Trường Ninh】 cùng với khu vực gần đó phát đạt, nhưng phóng tầm mắt ra toàn bộ Đại Càn cũng đã tương đối dẫn đầu rồi.

【Trường Ninh liên hợp tổng ty, là thể tập kết cơ sở sản nghiệp liên hợp cơ bản giữa Trường Ninh Vương thị và một vài gia tộc thông gia, đại biểu cho lợi ích của các gia tộc.

Trải qua một trăm mấy chục năm phát triển, bây giờ nó đã là một quái vật khổng lồ, các gia tộc thông gia đều có tộc nhân và tinh anh trọng yếu phát triển trong tổng ty, trong đó cũng bao gồm tộc nhân Vương thị. Mà đại quyền tài chính liên hợp tổng ty chính là nắm giữ trong tay 【Công Tôn Huệ】 của Vương Thủ Triết.

Công Tôn Huệ trước kia nắm giữ quyền to tài chính của Thủ Đạt thương hội, đã thể hiện ra thủ đoạn và năng lực của nàng trên thương nghiệp, tích lũy đủ danh vọng, hơn nữa nàng lại là đích mẫu của gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết, thân phận siêu nhiên, sau khi nàng tiến vào Trường Ninh liên hợp tổng ty, tự nhiên cũng được các thế gia thông gia tán thành và tín nhiệm.

Giữa các thế gia, cho dù là hợp tác giữa thông gia thế gia, cũng nhất định phải làm đến mức tính toán rõ ràng. Bởi vậy, tài vụ đại quyền này liền vô cùng trọng yếu, nếu không có Công Tôn Huệ thu thập thân phận, uy vọng, năng lực, một nhân vật trọng yếu, người bình thường căn bản không trấn áp được.

Một ngày này.

Bầu trời sáng sủa, nước biển xanh biếc.

Một hạm đội vận chuyển treo cờ xí tổng ty liên hợp, thuận gió vượt sóng đi trong biển nước lạnh bên ngoài Liêu Viễn quận.

Thuyền thuyền vận chuyển chiến hạm, Vương Lạc Anh đang thích thú ngồi trên chiếc ghế bằng da trong tầm mắt khoáng đạt, thưởng thức trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ mạn tàu, cùng với tư thế mạnh mẽ của Long Kình Á, Long Đồn nhỏ đang đuổi nhau đùa giỡn trên mặt biển xa xa.

Trên tay nàng còn cầm một ly cà phê nóng hổi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ rơi xuống mép đất rơi vào trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, một thân trang phục lưu loát cũng dưới ánh mặt trời hiện ra rõ ràng sáng bóng u ám, có vẻ nhàn nhã mà lại yên tĩnh.

Là muội muội ruột của Vương Thủ Triết, Vương Lạc Anh bây giờ đã gần hai trăm tuổi, nhưng vẫn ăn mặc như thiếu nữ chưa gả của Vân Anh, chỉ có đôi mắt ngày càng bình ổn thâm thúy kia, thể hiện rõ phong ba mưa gió nàng đã trải qua những năm gần đây.

Những năm gần đây, nàng luôn nắm giữ tổng ti liên hợp ở Liêu Viễn quận, Lũng Tả quận, Thanh La vệ, toàn bộ mạng lưới và xây dựng và giữ gìn của đội vận chuyển thuyền gần biển và phụ trách khai thác nghiệp vụ của thế gia liên quan, gánh vác một phần trọng trách của sự nghiệp gia tộc.

Theo lý mà nói, bây giờ Trường Ninh đã liên hợp với Phó ti phó trưởng Vương Lạc Anh, đã không cần đích thân ra mặt áp tải hàng hóa đại tông. Nhưng lần này thì khác, nàng muốn đích thân vận chuyển một lô quặng sắt từ Liêu Viễn quận đến Lũng Tả Yến thị, bởi vì đống quặng sắt này quá quan trọng.

Nhóm khoáng thạch này, đến từ Liêu Viễn Phòng Thị.

【 Liêu Viễn Phòng thị 】 và liên hợp tổng ty hợp tác từ trước đến nay rất chặt chẽ, nhân cơ hội liên hợp tổng ti phát triển lớn mạnh, Phòng thị cũng tiến vào con đường xe ngựa phát triển lên cao.

Bây giờ vị Tử Phủ chủng thứ hai được nội bộ Phòng thị bồi dưỡng cũng đã bước vào Tử Phủ cảnh, nếu như lại thêm Tử Phủ Phòng Hữu An của Học Cung, đã miễn cưỡng có thể xem như bước vào hàng ngũ thế gia Tứ phẩm. Phòng thị bây giờ, ở toàn bộ Liêu Viễn quận đều gần như là một nhà độc đại.

Trong một quận bình thường, hễ xuất hiện một thế gia Tứ phẩm, sẽ nghĩ biện pháp đè ép không gian sinh tồn của các thế gia khác, tiếp đó để cho mình càng ngày càng lớn mạnh. Đây là bởi vì tài nguyên trong một quận là có hạn, số lượng Tử Phủ cảnh có thể cung dưỡng cũng là có hạn.

Tả Khâu thị của Khánh An quận, chính là làm như vậy.

Cũng may bởi vì có Trường Ninh Vương thị "đại ca dẫn đầu" này, Liêu Viễn Phòng thị học được "Cùng nhau phát triển" hướng ra ngoài khai thác tuyến đường phát triển mới này.

Bởi vậy Phòng thị trắng trợn liên hôn, liên hợp không ít thế gia có tiềm lực ở Liêu Viễn quận lại, có tài mọi người cùng phát, khiến cho hai trăm năm ngắn ngủi, uy vọng của Phòng thị ở Liêu Viễn quận tăng lên rất nhiều.

Nhóm quặng sắt này có liên quan đến nhà thông gia nào đó của Liêu Viễn Thị.

Liêu Viễn quận cực bắc địa, có một vệ thành vắng vẻ, gọi là 【Băng Hồ vệ】.

Nơi này đã khá gần Bắc Băng Hoang Nguyên, khí hậu quanh năm như mùa đông giá rét, một năm chỉ có hơn một tháng băng tuyết hòa tan, động một chút là sẽ bị hung thú Bắc Băng Hoang Nguyên di chuyển tới trùng kích quan ải.

Đây là một nơi nghèo khổ, diện tích lớn mà người ở thưa thớt, chỉ có một băng hồ thất phẩm Bắc Cung thị và một đám tiểu gia tộc ở đây đau khổ chống đỡ, nếu không có Liêu Viễn quận thành thỉnh thoảng trợ giúp, Băng Hồ vệ này đã sớm thất thủ.

Nhưng sau khi Bắc Cung thị gả đích nữ cho đệ tử trực mạch của Liêu Viễn Phòng thị kết thông gia, liền vận chuyển. Dựa vào sự ủng hộ của Phòng thị, Bắc Cung thị không ngừng mở rộng địa bàn của Băng Hồ Vệ.

Mười năm gần đây, Bắc Cung thị vận khí bạo rạp, ở biên giới Bắc Băng Hoang Nguyên khai quật ra một quặng mỏ khổng lồ. Trong quặng mỏ kia ngoại trừ lượng lớn quặng sắt cao độ tinh khiết ra, lại còn có quặng hàn tinh khoáng sản ra.

Bắc Cung thị tự biết nuốt không trôi, quyết định dứt khoát mời Phòng thị chia sẻ, hai bên tiến hành thăm dò, khai phát, khai thác, xây dựng băng đạo, vận chuyển khoáng sản đến cảng Bất Đống.

Mà trong hạm đội vận chuyển khổng lồ này của Vương Lạc Anh chính là sản xuất của khoáng mạch khổng lồ kia. Đây vẫn chỉ là nhóm đầu tiên, tiếp sau đó còn có thể liên tục không ngừng cung cấp khoáng thạch.

Mỏ quặng sắt.

Đây là nguyên vật liệu mà Vương thị vĩnh viễn thiếu. Đừng nhìn nó bình thường, nhưng hiện giờ khắp nơi Đại Càn đều đang xây dựng kiến thiết, phương diện đều không thể thiếu loại sắt thường này.

Mà hàn tinh thiết lại càng hiếm có và trân quý hơn. Ngoài việc phối hợp luyện khí và xây dựng tủ lạnh trận pháp ra thì nó còn là một trong những tài liệu chính của hàn băng hệ linh khí, giá cả còn cao hơn so với huyền thiết không có thuộc tính.

"Tin tưởng ca ca nhất định sẽ rất hài lòng." Vương Lạc Anh uống một ngụm cà phê, lộ ra một vẻ mặt đắc ý nho nhỏ.

Nàng thân là đích nữ của Vương thị, là muội muội ruột của gia chủ Vương thế gia tiếng tăm lẫy lừng, Vương Thủ Triết cùng cha khác mẹ, áp lực thật đúng là không phải lớn bình thường.

Vốn dĩ, nàng chỉ là muốn chia sẻ bớt áp lực cho ca ca Vương Thủ Triết, đợi sau khi điều kiện gia tộc tốt một chút mới lập gia đình. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, gia tộc lại trong thời gian ngắn liền một bước lên trời.

Mà nàng theo lịch duyệt cùng cổ tay trưởng thành, cùng với sau đó thỉnh thoảng hồi tộc học tiến tu học được tri thức mới, tầm mắt cũng trở nên càng ngày càng cao, thế cho nên nàng hiện tại nếu muốn liên hôn lập gia đình, tình huống sẽ tương đối xấu hổ.

Thân phận như nàng, chỉ cần đồng ý liên hôn, cho dù là hoàng thất Đại Càn cũng sẽ đổ xô tới, nhưng bên hoàng thất cũng không có 【tuổi trẻ tuấn kiệt】 mà nàng nhìn trúng. Về phần những thế gia khác ở Đại Càn, nàng càng không muốn chấp nhận. Loại hôn nhân này cũng sẽ không hạnh phúc.

"Vẫn là tỷ tỷ may mắn, sớm đã gặp được chân mệnh thiên tử, trôi qua ngày tháng là ân ân ái ái, có tư có vị, ngay cả tôn tử Tằng tôn tử cũng một đống." Vương Lạc Anh vẻ mặt bất đắc dĩ, có chút oán hận lẩm bẩm theo miệng, "Vương thị liệt tổ liệt tông nếu là thiên hữu linh, thì che chở ta một chút, ban thưởng ta một lang quân như ý nhé."

Nào có thể đoán được.

Nàng vừa mới nói xong.

Bỗng dưng.

Không gian trên bầu trời vặn vẹo một hồi.

Một bóng người bỗng nhiên bị "vứt" ra khỏi không gian nhộn nhạo, giống như sao băng rơi xuống, "Leng keng" một tiếng nện vào trong biển rộng.

Động tĩnh này thật sự khá lớn, tiểu Long Đồn ở phía xa bị dọa bỏ chạy mất dạng.

"Ách… Thật hay giả vậy?"

Cảnh tượng này khiến Vương Lạc Miểu sững sờ.

Trầm mặc thật lâu, nàng mới mạnh mẽ phản ứng lại: "Người đâu, còn không mau mau cứu lên."

Các hộ vệ nhận được mệnh lệnh, lập tức dồn dập xuống biển vớt người.

Vương Lạc Miểu vẫn còn có chút hoảng hốt.

Là ảo giác của nàng sao? Không phải là sau khi chép vốn đã xem nhiều di chứng chứ?

Nàng vừa rồi thật sự chỉ là đùa một chút mà thôi, sẽ không thật sự ném 【 như ý lang quân 】 xuống cho nàng đấy chứ?

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, mấy hộ vệ Linh Đài cảnh đã ba chân bốn cẳng cứu người lên boong thuyền.

Trong lòng Vương Lạc Miểu ôm một vạn suy đoán và thấp thỏm, dưới sự vây quanh của hộ vệ đến gần, nhìn một cái, thật may không bị tức chết.

Chỉ thấy người tới mặc một bộ cẩm y thoạt nhìn rất hoa lệ, nhưng tướng mạo lại rõ ràng là một bộ dáng "đại thúc", căn bản không phải tuấn kiệt trẻ tuổi gì cả.

Hơn nữa sắc mặt và màu môi của hắn đều là một mảnh trắng bệch, ấn đường cũng có chút biến thành màu đen, thoạt nhìn giống như một bộ tửu sắc quá độ.

Thất vọng, quá thất vọng rồi!

Cái này cùng nam chính trong tưởng tượng của nàng kém quá xa.

Bất quá, mặc dù tưởng tượng tan vỡ, nhưng đụng phải người gặp nạn, nên cứu còn phải cứu.

Vương Lạc Miểu đang không mấy hứng thú thuận miệng phân phó bọn hộ vệ hỗ trợ cứu chữa, nàng thì trở về Hoàng Thuyền, tiếp tục uống cà phê của nàng, đồng thời còn lấy ra một quyển bản chép nhỏ tinh xảo hứng thú nhìn lên.

Đây là một bản sao nhỏ lưu hành gần đây nhất, tên gọi là Công chúa bá đạo sinh hoạt hàng ngày.

Mặc dù tiểu thuyết sử dụng từ ngữ đều tương đối thẳng thắn, nhưng viết rất có tư có vị, còn xen lẫn cung đấu, chiến tranh và quyền mưu, còn kỳ quái thú vị.

Nàng đã đuổi theo hai quyển sách, cũng không biết quyển sách thứ ba ra lúc nào.

…

Chương 175: Lấy thân báo đáp! Ân cứu mạng!

…

Qua một thời gian.

Trường Ninh vệ, Tân Bình trấn 【Không Cảng quốc tế】, một chiếc Vân Dao phi thuyền tổn hại nghiêm trọng lung lay hạ xuống.

Nhân viên công tác ở Không Cảng phát hiện tình huống không đúng, vội vàng xông lên cứu viện.

Vương Ninh Hi đến tiếp cơ hội cũng khẩn trương, vội vàng tiến về phía trước tìm hiểu tình huống, hỏi thăm xảy ra chuyện gì.

"Ninh Kham!"

Nhìn thấy hắn, Bách Luyện chân quân cùng Lan Hinh Vương cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lần này năng lượng bộc phát của Thần Vũ Thiên Khư nghiêm trọng hơn lần trước nhiều, cho dù phản ứng của bọn họ đã rất nhanh, nhưng bởi vì khoảng cách bộc phát quá gần, phi chu vẫn bị hao tổn nghiêm trọng dưới sự trùng kích của bão năng lượng, dọc theo con đường này, Bách Luyện Chân Quân Quân Quân đã ra tay tu luyện nhiều lần.

Có thể nói, chiếc Vân Dao phi chu này có thể an toàn rơi xuống, thật sự là rất không dễ dàng.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Ninh Hi, đôi tình lữ này vẫn như cũ ngán ngẩm cùng một chỗ, nhưng thần sắc lại cực kỳ nghiêm trọng: "Xảy ra đại sự, chúng ta ở phụ cận Thần Vũ Thiên Khư gặp phải không gian khó khăn, Trấn Nam Vương Cung Hạ Dương bị cuốn vào trong vòng xoáy không gian."

"Trấn Nam Vương điện hạ?" Vương Ninh Hi khẽ giật mình.

Hắn và Trấn Nam Vương không ở chung nhiều, nhưng cũng biết người này có chút thân mật với Vương thị. Càng quan

trọng hơn là, lần này hắn đang trên đường tới Vương thị xảy ra chuyện.

Nhất mạch Trấn Nam Vương của Tiên Triều này chính là phong vương thế tập võng thế, thực lực tổng thể có chút cường đại, một khi giận lây sang Vương thị, vậy thì phiền toái lớn rồi.

"Bất quá, vận khí coi như tốt." Bách Luyện chân quân lại nói, "Mặc dù ta không có cách nào đem hắn từ trong vòng xoáy không gian vớt ra, lại có thể bằng vào tạo nghệ không gian chi đạo của mình, đại khái suy đoán phương hướng di động cùng mấy điểm khả năng rơi của vòng xoáy không gian kia, một điểm rơi trong đó liền ở phụ cận Đông Càn, chỉ là có thể sai lầm vượt qua mấy ngàn dặm."

Cùng là cường giả Lăng Hư cảnh, tạo nghệ trên không gian đạo cũng có mạnh có yếu, Bách Luyện chân quân thuộc loại tương đối mạnh.

Bất quá, loại vòng xoáy không gian này không thể so với thông đạo truyền tống không gian cố định, bản thân nó rất dễ dàng bị các loại nhân tố quấy nhiễu, mang theo tính không xác định rất lớn, hắn cũng chỉ có thể tính toán đại khái.

Có khả năng điểm rơi tổng cộng năm cái, trong đó hai cái ở phụ cận Tiên Triều, một cái ở phụ cận Đông Càn, hai cái khác lại ở trong lãnh thổ Ma Triều.

Trước đây hắn đã truyền toàn bộ vị trí về Tiên Triều, ở hai chỗ gần Tiên Triều, Tiên Triều tự nhiên sẽ phái người tìm kiếm, bên phía Đông Càn, phải dựa vào Vương thị hỗ trợ.

Về phần hai điểm dừng trong Ma Triều Hải Vực kia… Nói thật, Tiên Triều tạm thời không có cách nào quang minh chính đại thực hiện tìm kiếm quy mô lớn, chỉ có thể gửi hi vọng vào Trấn Nam Vương sẽ không có chút chắp vá như vậy.

"Việc này không nên chậm trễ." Vương Ninh Hi phản ứng đầu tiên: "Ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm lão tổ gia gia nhà ta, để ông ấy định đoạt."

Không bao lâu sau.

Vương Ninh Hi dẫn theo đám người Bách Luyện chân quân đến tiểu viện của Thủ Triết.

Bởi vì song phương đã sớm thần giao đã lâu, nên biết sớm hiểu rõ không sai biệt lắm, hơn nữa bây giờ tình huống khẩn cấp, không có hàn huyên quá nhiều. Sau khi giới thiệu sơ lược đôi bên một chút, Bách Luyện Chân Quân cùng Lan Hinh Vương liền đi thẳng vào vấn đề đem tình huống nói ra một lần.

Vương Thủ Triết lập tức lấy bản đồ ra, căn cứ điểm truyền tống của vòng xoáy không gian mà Bách Luyện chân quân suy đoán ra, khoanh định phạm vi đại khái.

Vùng biển 【 Thanh La 】 phía bắc Lũng Tả quận, Liêu Viễn quận phía nam.

“Bách Luyện tiền bối, Lan Hinh tiền bối xin chờ một chút.”

Vương Thủ Triết nhanh chóng viết một đạo mệnh lệnh, phái người truyền mệnh lệnh xuống.

Làm xong những thứ này, hắn mới nói: “Lệnh bài tìm kiếm đã truyền ra ngoài, chỉ cần phạm vi mà tiền bối suy đoán đại khái chính xác, không bao lâu nữa chúng ta có thể nhận được tin tức. Trấn Nam Vương có phải đã rơi vào biển Thanh La hay không, đến lúc đó liền biết.”

Trong lúc nhất thời, Bách Luyện Chân Quân và Lan Hinh Vương an tâm một chút.

Lan Hinh Vương lại càng giơ tay lên, trịnh trọng nói lời cảm tạ với hắn: “Việc này, làm phiền Thủ Triết gia chủ rồi.”

Đây chính là chỗ tốt của địa đầu xà.

Trên danh nghĩa vùng hải vực kia là lãnh thổ của Đông Càn, nhưng ai cũng biết bên đó làm chủ thật ra là Vương thị. Hắn hạ lệnh xuống, không biết có thể điều động bao nhiêu thuyền tiến hành tìm kiếm trên hải vực quy mô lớn. Cái này so với tự bọn họ đi tìm nhanh hơn nhiều.

Mệnh lệnh đã truyền ra, tiếp theo là chờ.

Bách Luyện chân quân và Lan Hinh Vương tạm thời không có hứng du lãm Vương thị, dưới sự chiêu đãi của Vương Ninh Hinh, tạm thời ở lại trong Lưu Tiên Cư.

Phòng bọn họ ở, chính là Tiểu Trúc lúc trước Long Xương đại đế ở. Dù sao đại đế bây giờ bị “Trục xuất khỏi chiến trường

ngoại vực phát huy sức nóng, cũng không biết bao lâu mới có thể trở về, bỏ trống cũng là lãng phí.

Mà Bách Luyện Chân Quân cùng Lan Hinh Vương cũng rất nhanh thích ứng với cuộc sống của Lưu Tiên Cư, cũng thành công dung nhập vào bên trong tiểu đoàn thể.

Sự thật chứng minh, mị lực của "Ma chược" quả thực rất cường đại.

Hai vị đại lão chơi đến mê mẩn, suýt nữa ném Trấn Nam Vương đáng thương ra sau đầu.

Nhoáng một cái đã bảy tám ngày.

Một ngày này.

Vương Thủ Triết nhận được tin, cố ý đi Lưu Tiên Cư bên kia thông báo một tiếng, hình ảnh nhìn thấy trong viện nhất thời có chút im lặng.

Chỉ thấy dưới sự sắp xếp của Liễu Nhược Lam, một bàn mạt chược trong sân đã biến thành hai bàn.

Bách Luyện Chân Quân và Lan Hinh Vương phân biệt ở trên bàn của mình đại sát tứ phương.

"Người mới đúng là có tay có khí, đánh lung tung cũng có thể ngả ngớn." Triều Dương Vương than thở, không nhịn được nhớ lại chuyện xưa: "Lúc trước ta mới chơi, hơi thở cũng tốt một hồi."

"Đa tạ Triêu Dương lão tổ thả nước." Lan Hinh Vương mặt mày hồng hào nhận lấy thẻ đánh bạc, động tác trở nên vô cùng thuần thục.

"Khụ khụ!"

Vương Thủ Triết ho khan một tiếng, cắt ngang ván bài của các đại lão: "Các vị tiền bối, Trấn Nam Vương đã tìm. Lúc hắn rơi xuống nước vừa vặn được Lạc Anh chúng ta dẫn đội thuyền chỉ nhìn thấy, liền thuận tay cứu lên. Lạc Anh sau khi nhận được linh cầm truyền thư, liền lập tức vận dụng phi liên chở thuyền đưa hắn trở về. Theo tính toán thời gian, ước chừng không đến nửa ngày là có thể đến."

“Đưa trở về?” Triêu Dương Vương khẽ nhíu mày nói: “Tiểu tử Hạ Dương kia là Lăng Hư cảnh. Chỉ chút khoảng cách ấy, hắn sẽ không tự mình bay tới?”

“Điện hạ có chỗ không biết.” Thần sắc Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng, “Tin tức Lạc Anh truyền về trước một bước, nói tình huống của Trấn Nam Vương điện hạ không phải rất tốt. Hắn vẫn luôn ở trong trạng thái nửa hôn mê, khi thì còn nói mê, nói đều là một ít lời nghe không hiểu. Hơn nữa, mặt ngoài thân thể của hắn đã hơi xuất hiện đặc thù yêu ma hóa!”

Cái gì?

Mọi người tại đây đồng loạt cả kinh.

Ma tướng bài trong tay Triêu Dương Vương càng là “Răng rắc” một tiếng trực tiếp nát bấy. Ánh mắt của nàng bỗng nhiên cũng trở nên bén nhọn lên: “Là ma hồn xâm lấn.”

Dứt lời, nàng tiện tay xé mở một đạo vết nứt không gian, thân hình trong nháy mắt chui vào trong đó biến mất không thấy bóng dáng.

Những người khác trong nội viện cũng không còn hứng thú chơi mạt chược nữa, dứt khoát đợi ở trong nội viện.

Vương Thủ Triết còn thuận tiện cho người thu thập tiểu trúc số năm của Lưu Tiên Cư, chuẩn bị trong chốc lát cho Trấn Nam Vương ở.

Theo số lượng cường giả Lăng Hư cảnh ở lại Vương thị càng ngày càng nhiều, năm bộ tiểu trúc ở Lưu Tiên cư đều sắp không đủ phân chia.

Hơn nửa canh giờ sau.

Trong viện của Lưu Tiên Tiểu Trúc, lại có không gian rung động nhộn nhạo lên.

Ngay sau đó, Triêu Dương Vương một tay ôm lấy một thiếu nữ xinh đẹp, một tay mang theo một nam nhân hôn mê bất tỉnh từ trong gợn sóng không gian cất bước đi ra.

Không cần phải nói, nam nhân hôn mê bất tỉnh kia, dĩ nhiên chính là Trấn Nam Vương Chử Hạ Dương, mà thiếu nữ kia, dĩ nhiên chính là Vương Lạc Miểu.

Triều Dương Vương không hổ là đại lão Lăng Hư cảnh hậu kỳ, một thân thực lực đích xác sâu không lường được. Đến một hồi, đổi lại là tu sĩ Lăng Hư cảnh sơ kỳ, không tới nửa ngày tuyệt đối không kịp trở về.

Bất quá, trong thời gian ngắn như vậy không ngừng xé mở không gian chạy đi, cho dù là sắc mặt nàng cũng đã có chút trắng bệch.

Vương Lạc Miểu còn thảm hại hơn.

Nàng mới có tu vi Tử Phủ cảnh, thể chất không cường hãn bằng đại lão Lăng Hư, một đường xuyên qua không gian này, nàng đã bị giày vò đến đầu váng mắt hoa, thời điểm bị Triều Dương Vương đặt trên mặt đất còn thiếu chút nữa đứng không vững, vẫn là Triều Dương Vương thuận tay đỡ một cái mới không ngã trên mặt đất.

Bất quá, nàng lúc này lại không để ý tới mình, vừa mới bình tĩnh lại, liền nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Ca, vị đại thúc này, không, hình như Trấn Nam Vương càng ngày càng nghiêm trọng, ngài mau cứu hắn."

"Đừng gấp, ta đi xem trước."

Vương Thủ Triết bảo Triều Dương Vương đặt Trấn Nam Vương vào trong căn phòng đã thu dọn trước đó, sau đó tiến lên bắt lấy cánh tay của Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương, kiểm tra cẩn thận.

Chỉ thấy trên cổ Hạ Dương đã xuất hiện lít nha lít nhít vảy yêu ma, ngón tay cũng trở nên càng thêm tráng kiện, ngay cả móng vuốt cũng dài ra hình thái ban đầu.

Hắn vận chuyển huyền khí, dùng năng lượng bổn nguyên sinh mệnh thăm dò vào trong cơ thể của hắn.

Không dò xét không sao, vừa dò xét xong, quanh thân Trấn Nam Vương nhất thời run rẩy kịch liệt. Một hư ảnh yêu ma đen nhánh như khói như ẩn như hiện, điên cuồng gào thét, giống như đang cảnh cáo Vương Thủ Triết đừng xen vào chuyện của người khác.

Cho dù chỉ là một đạo hư ảnh lưu lại, nhưng vẫn cho mọi người cảm giác uy áp mãnh liệt.

“Là tàn hồn của Ma Thần.” Ánh mắt Triêu Dương Vương nén giận, trong giọng nói lộ ra vẻ ngưng trọng nói không nên lời, “Nhất định là tàn hồn của Ma Thần đã chết trong Thần Võ Thiên Khư, trốn ra ngoài, bám vào bên trong thần hồn của Hạ Dương, chuẩn bị chuyển hóa thân thể của hắn thành thân thể của yêu ma vực ngoại.”

“Điện hạ, ta chỉ nghe nói qua Ký Hồn đoạt xá.” Trên khuôn mặt ngưng trọng của Vương Thủ Triết lộ ra một chút nghi hoặc: “Sao còn có thể chuyển hóa thân thể? Yêu ma ngoại vực lại đáng sợ như vậy sao?”

“Yêu ma ngoại vực bình thường đương nhiên không được.” Triêu Dương Vương sắc mặt giận dữ, “Nhưng đến cấp bậc Ma Thần, chân linh của chúng nó đã sinh ra lột xác, trong đó chứa đựng tin tức huyết mạch hoàn chỉnh. Nhân loại một khi bị Chân Linh Ma Hồn phụ thể, nhục thân sẽ ở dưới tác dụng của Chân Linh Ma Hồn dần dần chuyển hóa thành thân thể yêu ma ngoại vực.”

Năng lượng căn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết đối với loại trừ độc chữa thương đều có hiệu quả rất tốt, nhưng đối mặt loại ma hồn đoạt xá này, thậm chí huyết mạch chuyển hóa, vậy thì vô kế khả thi.

Không có biện pháp, chuyên môn không đúng khẩu.

“Kế sách trước mắt, cũng chỉ có thể tìm lão tổ tông đến xem.” Triều Dương Vương móc ra một quả Tiên Hoàng lệnh, có chút đau lòng chuẩn bị sử dụng: “Lại lãng phí không ít Tiên Nguyên chi lực của lão tổ tông.”

Chắc chỉ có Tiên Hoàng mới có cách liên quan tới thần hồn.

“Chờ một chút.”

Vừa đúng lúc này, Liễu Nhược Lam tiến lên một bước ngăn cản Triêu Dương Vương.

Ánh mắt nàng sắc bén rơi trên hư ảnh Ma Thần tàn khuyết kia, trong mắt dần dần nổi lên lãnh ý: “Để cho ta thử trước đi. Phu quân, ngươi tiếp tục trị liệu, bức nó ra ngoài.”

Vương Thủ Triết hiểu ý, lập tức gia tăng năng lượng bổn nguyên sinh mệnh vận chuyển.

Hành động này lập tức triệt để chọc giận tàn hồn của con ma thần ngoại vực này, hư ảnh của nó lại lần nữa bành trướng, giương nanh múa vuốt nhào về phía Vương Thủ Triết.

“Cút, cút cho ta!”

Hai mắt Liễu Nhược Lam nhíu lại, không chút do dự chém ra một kiếm.

“Bá~”

Một vạt kiếm quang nhẹ lướt qua.

Kiếm quang kia cũng không thấy lộng lẫy và sắc bén bao phủ đến mức nào, ngược lại giống như một làn gió nhẹ thổi qua, lại giống như gợn sóng tĩnh thủy, mờ nhạt mà mờ ảo, không có chút uy hiếp nào.

Nhưng mà, khi một vạt kiếm quang kia đảo qua hư ảnh tàn hồn của Ma Thần, nó lại như tuyết mùa đông gặp phải liệt dương, lấy tốc độ bất khả tư nghị nhanh chóng tan rã, trong chớp mắt tiêu tán vô tung vô ảnh.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương khiến tất cả mọi người rùng mình, lập tức lộ ra vẻ khó tin.

Liên quan đến tàn hồn Ma Thần, ngay cả đại lão Lăng Hư cũng bó tay không có cách nào, Liễu Nhược Lam thế mà chỉ một kiếm đã giải quyết xong rồi?!

Cái này là cấp bậc gì kiếm ý… Không đúng, cái này tuyệt đối đã chạm đến kiếm đạo chân ý rồi nhỉ?

Bách Luyện Chân Quân cùng Lan Hinh Vương hai người cảm giác đầu óc choáng váng, rất có một loại cảm giác rung động tam quan vỡ vụn.

Ngay cả các đại lão như Triêu Dương Vương thường xuyên cùng chơi mạt chược với Liễu Nhược Lam cũng có chút bất tỉnh.

Bọn họ ngược lại biết Liễu Nhược Lam lợi hại. Nhưng không phải mỗi ngày nàng đều cùng với mọi người chà xát mạt chược sao, rốt cuộc là khi nào tu luyện kiếm ý tới cấp bậc này?

Hay là nói, mạt chược lại cũng có thể tôi luyện kiếm ý sao?

Trong số mọi người, chỉ có Vương Thủ Triết và Vương Lạc Miểu vẫn trấn định như cũ.

Vương Thủ Triết là bởi vì từng chứng kiến Liễu Nhược Lam một kiếm tách tàn hồn của Ma Đỉnh Tôn Giả ra, mà Vương Lạc Anh thuần túy là thói quen hành động nghịch thiên của chị dâu nhà mình.

Dù sao, tam quan thứ này, vỡ vụn đã thành thói quen!

Thấy một kiếm chém ra, sắc mặt Liễu Nhược Lam trắng bệch, lung lay sắp đổ, Vương Thủ Triết vội vàng vươn tay đỡ lấy nàng, không ngừng đưa năng lượng bổn nguyên sinh mệnh vào trong cơ thể nàng.

Mà lúc này, Trấn Nam Vương cũng yếu ớt tỉnh lại.

Nhìn đại lão vây thành một vòng quanh giường, trên mặt hắn lộ vẻ mờ mịt và luống cuống không rõ tình huống: "Ta… đây là?"

Nghe được hắn mở miệng, mọi người lập tức lấy lại tinh thần.

"Hạ Dương tiểu tử, ngươi thật đúng là vận khí tốt." Bách Luyện chân quân thở dài một hơi, vỗ vai hắn chậc chậc lấy làm kỳ, "Tất cả mọi người là lúc ngồi Vân Dao phi thuyền gặp phải năng lượng Thần Võ Thiên Khư bộc phát, như thế nào người ta có thể nhặt được nửa bước Tiên Kiếm, ngươi lại bị tàn hồn Ma Thần phụ thể?"

Nghe hắn nói, trí nhớ Trấn Nam Vương dần dần trở về, ánh mắt cũng từ mờ mịt dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn có chút sợ hãi mà thở dài: "Đây cũng không phải là vấn đề vận khí. Trấn Nam Vương nhất mạch chúng ta đều tu luyện kim hệ chiến thể loại công pháp 【Kim Long Bảo Điển】, máu rồng viễn cổ ẩn tính trong cơ thể theo tiến độ tu hành từng bước khai phá thức tỉnh, khi tu luyện đến cực hạn, có thể hóa thành Kim Long Chiến Thể cường đại."

"Mà tàn hồn của Ma Thần kia, phong hào gọi là "Long Huyết Ma Thần". Trong những Lăng Hư cảnh lúc đó, nó phù hợp nhất với huyết mạch chiến thể của ta. Nếu đổi lại là một Ma Thần hệ Xích Ngục Hỏa, không chừng sẽ nhắm vào ngươi."

Bách Luyện Chân Quân cũng bị dọa cho giật nảy mình: “Thế thì đúng là quá tệ rồi, vạn nhất ta bị Ma thần tàn hồn nhập vào cơ thể, nếu như có vảy và móng vuốt, nhất định sẽ bị Hinh Nhi ghét bỏ.”

“Luyện ca ca yên tâm.” Lan Hinh Vương kéo cánh tay Bách Luyện chân quân, cười dỗ ngon dỗ ngọt trấn an hắn: “Cho dù sinh lão bệnh tử, dù ngươi biến thành cái dạng gì, ngươi đều là Luyện ca ca của ta.”

“Hinh nhi, ngươi thật tốt.” Bách Luyện Chân Quân cảm động không thôi.

“Luyện ca ca, ca mới thật sự là tốt.”

Trấn Nam Vương tê cả da đầu, nhịn không được rùng mình một cái.

Hắn không khỏi vô cùng hối hận về quyết định đi cùng bọn họ đến Đông Càn quốc.

Dọc theo con đường này, mình chỉ xem đôi cẩu lương này, ngay cả hiện tại bị Ma Thần tàn hồn xâm nhập, đều bị ép nhìn bọn họ buồn nôn.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác còn không dám lắm miệng. Lan Hinh Vương chính là trưởng bối của Chử thị hắn, Bách Luyện chân quân cũng là luyện khí đại tông sư bài cũ khó có được, hắn không trêu vào nổi.

Hắn vội vàng dời lực chú ý, đứng dậy hành lễ với Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam: “Chắc hẳn hai vị chính là tộc trưởng Thủ Triết và đại phụ Nhược Lam đại danh đỉnh đỉnh của Vương thị đúng không? Hạ Dương bái tạ ơn phu thê hiền tướng cứu.”

Lúc trước hắn nhìn như hôn mê, nhưng trên thực tế cũng không hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ là thần hồn lui về linh đài, cố gắng duy trì tâm thần thanh minh, không ngừng chống cự tàn hồn Ma Thần xâm lấn, tất cả sự tình phát sinh xung quanh, hắn kỳ thật đều có thể cảm nhận được, cũng có trí nhớ.

“Trấn Nam Vương điện hạ khách khí rồi.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng hành lễ: “Ta và Chuyết Kinh chẳng qua là tiện tay mà thôi. Nhưng điện hạ, ý chí kiên định, lại có thể kiên trì lâu

như vậy dưới sự xâm lấn của tàn hồn Ma Thần, khiến cho Thủ Triết bội phục.”

“Thủ Triết, làm phiền ngươi giúp Hạ Dương tiểu tử xem xét tình huống thân thể.” Triều Dương Vương vẫn có chút lo lắng cho tiểu bối trong tộc, nhờ cậy Vương Thủ Triết nói.

“Điện hạ, mời.”

Vương Thủ Triết gật đầu, sau khi giành được sự cho phép của Trấn Nam Vương, liền nắm chặt cổ tay hắn, đưa một sợi sinh mệnh bổn nguyên huyền khí thăm dò vào trong cơ thể hắn.

Lần này tra xét thập phần thuận lợi, không còn thấy hư ảnh Ma Thần quấy rối nữa.

Cùng lúc dò xét, Vương Thủ Triết lại hỏi thêm mấy vấn đề, Trấn Nam Vương đều nói thật.

Không bao lâu, hắn thu Huyền Khí lại, nói: “Thân thể điện hạ đã không còn đáng ngại.”

“Không có gì đáng ngại?”

Trấn Nam Vương cạn lời nhìn nhìn Ma Long Lân Phiến trên cánh tay mình, cùng với đôi tay mơ hồ biến thành móng vuốt, hoàn toàn không thể hiểu được.

Chỉ như vậy, cũng có thể gọi là không có gì đáng ngại sao?

Mi tâm hắn cũng sắp xoắn thành một cục u: “Vậy thân thể này của ta làm sao bây giờ? Móng vuốt cùng lân phiến này, thu hồi như thế nào?”

Nhưng hắn vừa dứt lời, lân phiến của Ma Long bỗng nhiên bắt đầu biến mất, ngay cả móng vuốt vừa mới lột xác được một nửa cũng biến trở lại thành tay người.

Trấn Nam Vương sửng sốt, lập tức mừng rỡ: “Tốt tốt tốt! Ta hiểu rồi, thì ra đơn giản như vậy.”

Hắn lại động tâm niệm, trên cánh tay liền mọc ra lân phiến mới, hai tay huyễn hóa thành long trảo, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu kéo dài, dần dần ma long hóa.

Sau đó tâm niệm lại chuyển, rất nhanh biến ảo trở về.

“Điện hạ đây là?” Vương Thủ Triết bị hắn làm cho tê cả da đầu: “Chân linh của ngươi sẽ không phải là bị tàn hồn của Ma Thần xâm nhập đấy chứ?”

“Cũng không phải như thế. Vừa rồi một kiếm kia của Nhược Lam tiên tử đã triệt để đánh tan chân linh của Long Huyết Ma Thần.” Trấn Nam Vương biểu lộ thoáng có chút phức tạp, “Nhưng một bộ phận ký ức của Long Huyết Ma Thần, tu luyện công pháp, cùng với huyết mạch lạc ấn của nó, toàn bộ dung hợp vào trong thần hồn của ta. Loại thủ đoạn vừa rồi gọi là 【Ma thể trọng sinh thuật】, có thể căn cứ huyết mạch của bản thân, đem thân thể Nhân tộc hoặc là yêu ma vực ngoại một lần nữa chuyển hóa thành thân thể Ma Thần của Long Huyết Ma Thần.”

“Bất quá chính ta cũng là tu sĩ Lăng Hư cảnh, lạc ấn huyết mạch của mình cũng thập phần hoàn chỉnh rõ ràng, có thể lợi dụng ma thể trọng sinh thuật tái chuyển hóa trở về.”

“Cái này…” Ánh mắt của Triêu Dương Vương phức tạp khó hiểu: “Chuyện mà năm đó Hồng Liên Ma Tôn thời kỳ Thần Võ cũng không làm được, vậy mà bị ngươi làm được.”

“Hồng Liên Ma Tôn? Chính là lão tổ tông của Ma Triều Thân Đồ thị hiện giờ?” Trấn Nam Vương nghi hoặc, “Y từng bị tàn hồn Ma Thần xâm lấn phụ thể?”

“Cũng không phải như thế. Ngươi là bị ép phụ thể, mà hắn là ý đồ chủ động dẫn tàn hồn Ma Thần dẫn nhập vào trong Tử Phủ Linh Đài của mình tiến hành thôn phệ dung hợp.” Trên mặt Triêu Dương Vương lộ ra vẻ kiêng kị, “Mọi người đều biết, Hồng Liên Chân Ma Kinh của Ma Triều, hạch tâm tu hành trong đó chính là một mạch Xích Ngục Hỏa Hệ thoát thai từ ngoại vực yêu ma. Lúc trước Hồng Liên Ma Tôn vì sáng tạo công pháp, đã thí nghiệm rất nhiều người thần thái cộng phẫn, tạo thành hậu quả cực kỳ ác liệt, bởi vậy mới bị Thánh Hoàng truy nã.”

“Về sau lại có ghi chép, Hồng Liên Ma Tôn liên hợp các Ma Tôn khác tiêu diệt một vị Ma Thần Xích Ngục hỏa hệ, bắt được thần hồn của Ma Thần kia, cũng chuẩn bị dẫn ma hồn nhập thể, đem nó thôn phệ dung hợp, để đạt thành chân linh bản nguyên của Nhân tộc, lại có thể có được trạng thái của

thân thể Xích Ngục Ma Thần. Sau đó vì sao không thành công, thì không thể biết được, cũng không có ghi chép chi tiết."

Triêu Dương Vương sống đủ lâu, quanh năm chinh chiến ở ngoại vực không nói, thân là công chúa lại có quyền hạn lật xem điển tàng hoàng tộc, biết đến bí mật tự nhiên cũng nhiều.

"Phượng Uy lão tổ, vậy ta có di chứng gì hay không?" Trấn Nam Vương sắc mặt có chút chột dạ.

"Hiện tại khó mà nói." Triêu Dương Vương nhíu mày nói: "Tóm lại, gần đây ngươi không có việc gì thì ở lại Vương thị, đừng chạy loạn, để Thủ Triết canh chừng cho ngươi."

"Vâng, Phượng Uy lão tổ."

Trấn Nam Vương đương nhiên đáp ứng.

Hắn nhìn quanh một vòng, ánh mắt liền rơi xuống trên người Vương Lạc Anh, lúc này tiến lên hành lễ nói: "Hạ Dương đa tạ Lạc Miểu cô nương cứu giúp."

Vương Lạc Miểu cũng đáp lễ: "Chúng ta làm vận tải, gặp được người gặp nạn đều sẽ cứu giúp. Điện hạ không cần quá để trong lòng."

"Thật ra, ta vẫn luôn tỉnh táo." Thần sắc Trấn Nam Vương có chút phức tạp.

Đến nay hắn vẫn nhớ rõ sự ghét bỏ trên mặt Vương Lạc Miểu khi nhìn thấy hắn.

"…" Vương Lạc Miểu thần sắc hơi có vẻ xấu hổ: "Hi vọng điện hạ không đem lời của ta để ở trong lòng."

"Hoàn toàn tương phản, ta cho rằng Lạc Anh cô nương là một cô gái có tính tình thật." Trấn Nam Vương mỉm cười nói: "Hơn nữa trong lúc ta "Hôn mê", Lạc Anh cô nương hết sức cứu giúp, còn không tiếc tự mình hộ tống ta trở về Vương thị, ân đức này, Hạ Dương khắc ghi trong lòng."

"…" Vương Lạc Miểu không lời nào để nói.

Nàng có thể nói, mình sở dĩ cấp bách đưa hắn cứu mạng như vậy, hoàn toàn là xem ở trên thân phận phong vương Tiên Triều của hắn, lo lắng hắn ở địa bàn Vương thị xảy ra chuyện sẽ chọc ra một đống phiền toái sao?

“Thủ Triết gia chủ, không biết lệnh muội có hôn phối không?” Trấn Nam Vương chợt nhìn về phía Vương Thủ Triết, giả vờ như không có gì lạ hỏi.

“Tạm thời… không có.” Vương Thủ Triết hơi nhíu mày.

Nghe vậy, ánh mắt Trấn Nam Vương lập tức sáng lên, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Hắn chỉnh lý lại dáng vẻ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thủ Triết gia chủ, ngươi đừng nhìn ta để chòm râu, nhưng đó là vì thể hiện uy nghiêm của xuất thân quyền cao chức trọng. Trên thực tế, hiện tại ta mới hai nghìn chín mươi tám tuổi, không khác gì Ngọc Linh chân quân. Vương phi nhà ta đã qua đời hơn hai trăm năm. Ân cứu mạng của lệnh muội, ta không có gì để báo đáp, chỉ có thể…”

Lời hắn ta còn chưa nói hết, mặt Vương Thủ Triết đã đen lại.

Hắn kéo cánh tay Trấn Nam Vương lại, ngắt lời nói: “Điện hạ, ta vừa mới bắt mạch cho ngài, phát hiện còn có một chút ma khí lưu lại.”

“Thủ Triết gia chủ cứu ta…” Trấn Nam Vương lập tức khẩn trương.

“Đáng tiếc, huyền khí của ta thấp kém, phải dựa vào Ly Tiên hỗ trợ cùng trị. Ngươi đi theo ta.” Vương Thủ Triết nói, không nói lời gì kéo hắn đến dưới thân cây bản thể của Tiên Thực Vương Ly Tiên.

Tiện tay một chưởng, đánh ra một cái hố to trên mặt đất, hắn thuận tay ném Chử Hạ Dương vào, lấp đất, chỉ để lại một cái đầu ở bên ngoài.

“Cái này cũng là chữa bệnh?” Trấn Nam Vương vẻ mặt mê hoặc: “Sao ta chưa từng nghe nói có phương pháp chữa bệnh như vậy?”

“Điện hạ không tin ta?” Vương Thủ Triết sầm mặt lại.

“Không không không, ta tin. Thủ Triết gia chủ cứ việc chữa.” Trấn Nam Vương liên tục gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, Thủ Triết gia chủ, ngươi xem nhân phẩm của ta thế nào…”

Còn chưa nói xong, ngay cả đầu hắn cũng bị Vương Thủ Triết chôn xuống đất.

“Điện hạ không cần nói nhiều. Ma khí còn sót lại trên người ngài cực kỳ khó chơi, phải dùng cách này bài trừ bảy ngày mới có thể đoạn căn.” Vương Thủ Triết trầm mặt nói xong, thuận tiện giẫm đất kín, lúc này mới xoay người chắp tay với các vị đại lão.

“Chư vị tiền bối, lần này không có việc gì. Các ngươi tiếp tục chơi, tiếp tục nhé. Lạc Miểu, ngươi đi theo ta một chuyến, ta có mấy lời muốn hỏi ngươi.”

Dứt lời, hắn xách Vương Lạc Miểu rời đi.

Các đại lão trợn mắt há hốc mồm nhìn một loạt hành vi của Vương Thủ Triết, lập tức nhao nhao nhìn về phía đống đất kia với ánh mắt đồng tình.

Được rồi, ai cũng nhìn ra được, rõ ràng Vương Thủ Triết đang tức giận, mượn cơ hội giày vò hắn ta.

Bất quá, đây cũng là hắn đáng đời, ai bảo hắn nhớ muội muội người ta chứ? Tuổi tác kém gần hai ngàn tuổi a, quá không biết xấu hổ.

Đổi lại là bọn họ, hơn phân nửa cũng sẽ không bỏ qua tiểu tử này.

Tả Hữu ở lại bên cạnh bản thể Ly Tiên chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, lấy thể chất Lăng Hư cảnh của hắn, cho dù chôn một Thiên Hoang Địa lão cũng không xảy ra vấn đề gì.

Mấy vị đại lão hai mặt nhìn nhau một hồi, sau đó ăn ý bỏ lại Trấn Nam Vương trở về tiểu viện, bắt đầu lại ván bài.

Triêu Dương Vương còn dành thời gian truyền tin tức cho Tiên Hoàng, để Tiên Triều bên kia không cần tìm người. Về phần sau khi Tiên Triều nhận được tin tức, là tâm tình gì, nàng liền không quản được.

“Nhược Lam, chiêu kiếm vừa rồi của ngươi là…” Bách Luyện chân quân đánh bài, bên cạnh có chút chột dạ hỏi luôn câu hỏi: “Đó là trò gì?”

“Chính là một kiếm tiện tay, chín kiếm.” Liễu Nhược Lam tiện tay đánh bài, ung dung tự nhiên.

“Chín con, cụp!” Khương Chấn Thương tiện tay cầm bài trở về, tựa như thờ ơ nhắc nhở một câu: “Bách Luyện, ngươi nói

nhảm nhiều như vậy làm gì? Nhàm tòng đánh bài, bảy con.”

“Bảy cái ăn.”

Bách Luyện Chân Quân cũng không dám hỏi nhiều, vừa tiếp tục đánh bài vừa âm thầm lẩm bẩm trong lòng.

Khó trách đám đại lão này đều khách khách khí khí với Liễu Nhược Lam, ngay cả Triêu Dương Vương cũng không ra vẻ trưởng bối. Vương thị này thật đúng là tàng long ngọa hổ.

Lúc trước hắn còn tưởng rằng Hoa Thụy tiểu công chúa, Vương Ninh Hi đã rất hiếm thấy rồi, nhưng so với Liễu Nhược Lam dường như còn thiếu một chút hỏa hầu.

Được rồi! Đánh bài đánh bài ~

Bên này, một đám đại lão đều có tâm tư tạm thời không đề cập tới, bên kia, Vương Thủ Triết cũng đã dẫn Vương Lạc Miểu đến trong tiểu viện.

Đầu tiên hắn quan tâm nàng vài câu, lại hỏi cảm quan của nàng đối với Trấn Nam Vương, sau đó, không có sau đó.

Sau khi nói vài câu chuyện nhà cửa, Vương Thủ Triết bảo nàng trở về, dặn dò nàng trước nghỉ ngơi một thời gian.

Bảy ngày sau.

Toàn bộ “ma khí còn sót lại” trong cơ thể Trấn Nam Vương đều rút ra, sau khi Vương Thủ Triết gật đầu, cuối cùng cũng bị moi từ trong đất ra.

Sau đó, hắn bắt đầu đánh cờ hiệu “Ân cứu mạng lấy thân báo đáp”, bắt đầu triển khai theo đuổi nóng bỏng đối với Vương Lạc Miểu.

Lần truy đuổi này, lại là nửa tháng thoáng một cái đã qua.

Vương Lạc Miểu bị đuổi đến mức lên trời không cửa, xuống đất không đường, phiền không hết, cuối cùng đành phải xin ca ca ruột Vương Thủ Triết giúp đỡ.

Đương nhiên Vương Thủ Triết đồng ý ngay lập tức.

Sau khi tiễn Vương Lạc Anh đi, hắn liền khách khí mời Trấn Nam Vương vào trong tiểu viện, trà ngon quả ngon chiêu đãi.

“Thủ Triết, giữa ngươi và ta chớ khách khí như thế.” Trấn Nam Vương bày ra vẻ mặt đã là người trong nhà với Vương Thủ Triết, thiếu chút nữa trực tiếp gọi hắn là “Ca” rồi.

Vương Thủ Triết nghe được khóe trán giật giật, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, khách khí móc ra một xấp kế hoạch dày cộm, thuận theo bàn đẩy đến trước mặt hắn.

“Điện hạ, phần kế hoạch này ngài xem qua một chút.”

“Kế hoạch gì? Là về hợp tác luyện khí bước tiếp theo sao? Ngươi yên tâm, chúng ta là một nhà…” Trấn Nam Vương vừa nói vừa cầm sách kế hoạch, kết quả vừa nhìn bìa, sắc mặt lập tức cứng đờ, câu nói tiếp theo cũng mắc kẹt trong cổ họng, nói không nên lời.

Chỉ thấy trên bìa kế hoạch kia thình lình viết 【Trấn Nam Vương chuyển hóa thân thể Ma Thần, đi nằm vùng chiến trường ngoại vực và phương án tương quan】.

…

Chương 176: Thủ Triết! Ngươi quá nhẫn tâm rồi!

…

“Thủ Triết à, không biết ngươi có ý gì? Đi chiến trường ngoại vực nằm vùng, có phải quá nguy hiểm hay không?” Trấn Nam Vương nhanh chóng lật xem vài trang, sắc mặt càng trở nên cổ quái.

“Điện hạ bình tĩnh một chút chớ vội, nghe ta từ từ nói.” Vương Thủ Triết ôn hòa cười, tiếp tục châm trà tiên cho Trấn Nam Vương, “Điện hạ đến Vương thị ta, vừa vặn gặp phải Thần Võ Thiên Khư bộc phát, lại vừa đúng bị tàn hồn của Long Huyết Ma Thần xâm lấn, vừa đúng lúc được Lạc Miểu cứu, vừa đúng lúc ta và Chuyết Kinh còn có biện pháp có thể giải quyết vấn đề, ngài nói cái này có đúng không?”

“Thật sự là rất trùng hợp.”

Trấn Nam Vương cũng không thể không thừa nhận, số lần “đúng lúc” này không khỏi có chút quá nhiều.

“Điện hạ, ngài đây chính là đãi ngộ của thiên vận chi tử đó.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc, thần sắc trịnh trọng, vẻ mặt lời thề son sắt nói: “Chính là thiên vận, để điện hạ gặp được một loạt kỳ ngộ khi nhân tộc chúng ta sinh tử tồn vong. Đây là thiên vận sở quy.”

“A cái này…” Trấn Nam Vương bị khiếp sợ.

Tại sao chỉ trong chớp mắt, hắn từ một người bị hại bị tàn hồn Ma Thần xâm lấn, biến thành Thiên Vận Chi Tử?

“Quân Bất Văn,” Thiên tướng giáng trọng trách cho người tài, tất khổ kỳ tâm chí. Điện hạ đã gánh vác Thiên Vận Trọng Thác, há có thể sợ đầu sợ đuôi, bỏ Thiên Vận lại không để ý?” Vương Thủ Triết vẻ mặt trịnh trọng, phảng phất như Trấn Nam Vương cự tuyệt, chính là tổn hại “cơ hội trời ban” này.

“…”

Điều này không thể không thừa nhận.

Trấn Nam Vương vội vàng nói: “Thủ Triết nói gì vậy? Ta đường đường là Kính thị phong vương, sao lại tham sống sợ chết như vậy? Ta chỉ là lo lắng cho Tiên Hoàng lão tổ, lão nhân gia bà ta tha thiết chờ mong ta, e là có an bài khác.”

“Điểm này, điện hạ ngài có thể yên tâm.” Vương Thủ Triết nói xong lại móc ra một bản kế hoạch, đẩy tới trước mặt hắn: “Ta có một kế hoạch lớn, tên là [Hành động Xuân Lôi]. Kế hoạch này được chấp hành ở Đại Càn, có thể lấy điểm vả mặt giảm bớt áp lực cho nhân tộc ta. Nhưng mà, nếu như có điện hạ gia nhập, ta có thể đem hành động của sấm mùa xuân, đổi tên thành hành động ‘Nổ lôi’, một khi kế hoạch toàn diện thành công, đó chính là một hồi đại tạo hóa.”

“Điện hạ đừng vội từ chối, hai bản kế hoạch sau khi ta sửa chữa sẽ phái người đưa tới trước mặt Tiên Hoàng bệ hạ. Tin tưởng với cách cục rộng lớn và ánh mắt của bệ hạ, tất nhiên sẽ đáp ứng thỉnh cầu của ta.”

Trấn Nam Vương hoàn toàn trợn tròn mắt.

Thủ Triết gia chủ, ngươi quyết tâm muốn đưa hắn đến chỗ yêu ma ngoại vực nằm vùng, vậy mà ngay cả đường lui cũng bị hắn chặn đường.

Bất quá ngẫm lại, muốn thuyết phục lão tổ tông Tiên Hoàng, nói khó cũng khó, nói không khó thật ra cũng không khó.

Chỉ cần kế hoạch của Vương Thủ Triết có đủ tính khả thi, thật sự có thể giảm bớt áp lực hiện tại của Nhân tộc. Với tính cách của lão tổ tông Tiên Hoàng, đừng nói là để 《Hạ Dương huyễn hóa thành yêu ma ngoại vực nằm vùng, cho dù để hắn hóa thành nữ yêu ma đi nằm vùng, lão tổ tông cũng sẽ không nói hai lời cắt hắn trước.

“Thủ Triết, vì Nhân tộc, bảo ta đi nằm vùng liều mạng cũng không phải là không thể được.” Trấn Nam Vương suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cắn răng quyết định: “Nhưng bên Lạc Miểu…”

Vương Thủ Triết thấy thế, cũng thu lại vẻ mặt ôn hòa ngụy trang kia, ngược lại nghiêm túc nói: “Ta ăn ngay nói thật, hi vọng điện hạ đừng để ý… Lạc Miểu nàng ấy chê ngươi già,

chê ngươi là hôn nhân thứ hai, chê trong nhà ngươi có một đống gánh nặng, chê ngươi không có giọng điệu, chê ngươi…”

“Ngừng ngừng ngừng ngừng!” Trấn Nam vương Việt nghe vậy sắc mặt càng xanh càng tốt, rốt cuộc không nhịn được cắt ngang lời hắn: “Ngươi khiến ta thở một ngụm lại ghét bỏ.”

“Thật ra, cũng không phải là không có cách.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Chỉ cần điện hạ giúp ta hoàn thành “Kế hoạch nổ lôi”, đó chính là đại anh hùng của nhân tộc ta, đại hào kiệt, Lạc Miểu bên kia…”

“Ngươi đã gả nàng cho ta?” Ánh mắt Trấn Nam Vương sáng rực lên.

“Nghĩ hay lắm.” Vương Thủ Triết lườm hắn một cái: “Truyền thống trong nhà chúng ta chính là nữ hài tử không ép buộc gả cho ai, cần phải để các nàng tự nguyện. Nhưng mà…”

“Chẳng qua là cái gì?”

Trấn Nam Vương trơ mắt nhìn hắn, giống như nhặt được cọng cỏ cứu mạng vậy.

“Nhưng mà, ta có thể để Ninh Kham nhà chúng ta xuất mã, giúp ngươi cải thiện hình tượng của mình, giúp ngươi tham mưu, để ngươi phát huy hết ưu thế và mị lực của bản thân. Nếu quả thật có thể làm cho nàng động tâm, ta có thể hỗ trợ gõ trống.” Vương Thủ Triết nói: “Đương nhiên, rèn sắt còn phải tự thân cứng rắn, Lạc Miểu nhà chúng ta chính là tình cảm thiếu nữ, có tình cảm ngưỡng mộ anh hùng…”

“Không cần nói nữa. Không phải chỉ là làm nội ứng thôi sao, ta làm!”

Trấn Nam Vương cảm thấy việc này là không tránh được, nếu như một đao ngang dọc đều là một đao, còn có cơ hội được Lạc Anh ưu ái, hắn dứt khoát cũng cứng rắn hơn.

Huống chi, bản lĩnh của Vương Ninh Hi hắn đã thấy qua, dưới sự vận hành của hắn, ngay cả lão già hợm hẹm Bách Luyện Chân Quân kia cũng có thể có hoàng hôn luyến, dựa vào cái gì mà Trấn Nam Vương hắn không được?

“Rất tốt.” Vương Thủ Triết ném cho hắn một ánh mắt khen ngợi, đưa kế hoạch cho hắn nói: “Điện hạ trở về nhìn kỹ một

chút, hiểu rõ kế hoạch này, cẩn thận suy nghĩ một chút xem diễn thế nào. Kế hoạch tuyên bố nổ lôi của chúng ta nên sớm không nên chậm trễ, mặt khác, Ninh Kham sẽ giúp ngươi huấn luyện một chút."

"Thủ Triết, ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn đâu." Trấn Nam Vương cũng trịnh trọng nói: "Ta còn trẻ, Lạc Miểu còn đang chờ."

"Còn có quyển sách này, cũng lấy ra xem một chút." Vương Thủ Triết lại đưa một bản sao nhỏ qua: "Bên trong có không ít đoạn cầu, có thể tham khảo dùng, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể bảo trụ tính mạng của ngươi."

Trấn Nam Vương thành kính tiếp nhận bản sao nhỏ, chỉ thấy trên đó viết tiêu đề bốn chữ rồng bay phượng múa — Cầu Long Vương trở về.

Đợi đến khi Trấn Nam Vương cất giấu sự căng thẳng, hưng phấn, lại có chút kích động rời đi, Vương Lạc Anh từ trong thư phòng đi ra, hơi có chút lo lắng nói: "Ca, ngươi làm như vậy có phải có chút tàn nhẫn hay không? Mặc dù ta có chút không tiếp thu được Kính Hạ Dương này, nhưng ngươi cũng không cần đưa hắn đến trong đống yêu ma ngoại vực làm nội ứng chứ?"

Ai không biết, làm nội ứng này chính là đem mạng buộc ở dây lưng quần, tùy thời có khả năng toi mạng.

"Vậy, hay là ta hủy bỏ "kế hoạch nổ lôi"?" Vương Thủ Triết như cười như không cười nói.

"Ách…" Vương Lạc Miểu vừa nghĩ đến gần đây game Hạ Dương không hề có kỹ xảo quấn quýt, lập tức đau đầu: "Thôi bỏ đi, ta cảm thấy vẫn nên đưa hắn đi lập công đi. Nếu hắn thật sự có thể làm ra đại sự kinh thiên động địa gì đó, nói không chừng ta còn có thể nhìn hắn với cặp mắt khác xưa."

Nói xong, bỗng nhiên hai mắt nàng sáng lên, chú ý tới một quyển sách nhỏ kẹp ở trong đống sách của Vương Thủ Triết.

"A? Ca, chỗ này của ngươi có quyển sổ thứ ba hàng ngày của công chúa bá đạo?" Nàng mừng rỡ đào một quyển sách từ trong đống sách ra, đưa vào trong ngực, "Sách thứ ba này vừa

mới ra, ta còn chưa thể cướp được. Ngươi cứ cho ta mượn trước, tối nay ta trả ngươi.”

Nói xong, nàng cầm sách vui vẻ chạy đi.

“Nha đầu này!”

Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mấy năm trước, nha đầu này rõ ràng còn rất trầm ổn, nhưng từ sau khi bắt đầu trầm mê những câu tiểu thuyết này, tính tình ngược lại dần dần nóng nảy lên.

Nhưng chuyện này cũng không tính là chuyện xấu.

Nha đầu này vốn là loại tùy ý, tính tình vô pháp vô thiên, lúc bảy tám tuổi đã dám cấu kết với hắn. Nhìn nàng vì hắn chia sẻ áp lực, không ngừng nghiền ép bản thân, liều mạng tu luyện, liều mạng học tập, trong lòng hắn cũng khó chịu.

Như bây giờ cũng tốt, ít nhất nàng sống thoải mái.

Chỉ là…

Nhớ tới việc đại nương nhờ ông ta tìm một người chồng tốt cho Lạc Miểu, Vương Thủ Triết lại thấy đau đầu.

Đây đúng là một việc cực kỳ khó khăn.

Quay đầu lại vẫn là xem biểu hiện của Hạ Dương ở trong Kế hoạch nổ lôi đi, nếu như hắn thật sự là có thể gánh vác được chuyện này, để Lạc Miểu đi làm Tiên Triều vương phi có sẵn cũng không phải là không được.

Ít nhất, vị Trấn Nam Vương điện hạ này thực lực huyết mạch đều không kém, bộ dáng còn không có trở ngại, hảo hảo chơi đùa một chút cũng là loại hình nam “đại thúc”, tính cách chính là có chút như vậy…

Được rồi, vẫn là đến lúc đó để Lạc Miểu tự mình quyết định đi.

…

Xích Nguyệt Ma Triều.

Phủ đệ Nhị hoàng tử.

Trong thư phòng trang trí hoa lệ, phù văn đèn treo lẳng lặng tỏa ra quang mang sáng ngời. Nhưng mà giờ phút này, bầu

không khí trong thư phòng một chút cũng không sáng ngời.

Chính giữa thư phòng, nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn đứng chắp tay, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Đối diện với hắn, người hầu của hắn là Hô Diên Hạc đang xấu hổ cúi thấp đầu, sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa.

Phía sau hắn còn có một gã trung niên râu ria xồm xoàm, thân hình cường tráng.

Người trung niên này thoạt nhìn hết sức bình thường, nhưng khí tức toàn thân lại hùng hậu mà nội liễm, làm cho người ta không dám khinh thường. Hắn chính là một trong số ít Luyện Khí Đại Tông Sư của Xích Nguyệt Ma Triều, Diệu Thủ Ma Quân, hiện đang nhậm chức tại Ma Binh Bộ Chú Giáp Ty.

Trong thư phòng chỉ vẹn vẹn có ba người này, giờ phút này sóng ngầm lại bắt đầu khởi động, bầu không khí vô cùng áp lực.

“Kỳ Hạc, ngươi đáp ứng bổn hoàng tử như thế nào?” Thân Đồ Khải Toàn nhìn chằm chằm vào Hô Diên Hạc, ngữ khí nghiêm khắc, “Chỉ là hai kiện Tiên Triều chiến giáp, thế nhưng lâu như vậy vẫn không thể phá giải và phỏng chế thành công?”

“Ngươi biết cái gì?”

Ai ngờ, Hô Diên Huyên Hạc còn chưa kịp nói chuyện, Diệu Thủ Ma Quân ở bên cạnh đã nổ tung.

Hắn ta chòm râu nhếch lên, liên thanh tức giận mắng: “Ngươi đừng ỷ vào thân phận hoàng tử mà dụ dỗ nói lung tung. Ngươi biết cái búa chiến giáp? Còn “chỉ là “Vẻn vẹn”, ngươi biết cái gì là ngươi liền “ẻn vẹn”?!”

“Chiến giáp Tiên Triều kia nhìn như chỉ là chiến giáp Linh Đài cảnh, nhưng bên trong thiết kế lại cực kỳ phức tạp tinh diệu, không chỉ có xương cốt chống đỡ, thậm chí còn có hệ thống phụ trợ động lực, tất cả linh kiện cũng đều tiến hành thiết kế khuôn khối hóa. Bên trong mỗi một khuôn đều có cấu kiện minh văn trận pháp tinh vi, mỗi một cái đều có xử lý mật mã riêng lẻ, muốn phá giải và mô phỏng cực kỳ khó khăn.”

Tính tình không tốt, đại khái là bệnh chung của tất cả các đại lão có kỹ thuật.

Vị Diệu Thủ Ma Quân này chính là đại tông sư luyện khí số lượng trong toàn bộ Ma Triều, địa vị không kém Bách Luyện Chân Quân của Tiên Triều bao nhiêu, ngày thường tự nhiên cũng trầm mê trong kỹ thuật nghiên cứu, khó nghe nhất chính là loại ngôn luận hạ thấp kỹ thuật này.

Hắn xem ra, thiết kế chiến giáp kiểu mới này quả thực có thể nói là tuyệt diệu.

Hoàng tử thì thế nào?

Khó chịu hắn cũng giống như vậy. Cùng lắm thì vỗ hai tay, nơi này không lưu gia, tự có lưu gia.

"Diệu Thủ tiền bối xin bớt giận." Nhị hoàng tử vội vàng thu sắc mặt lại, chắp tay tạ lỗi nói: "Vãn bối đây là đang phê bình Kỳ Hạc chứ không phải là nhằm vào tiền bối. Chủ yếu vẫn là do kỳ hạn mà Ma Hoàng lão tổ cho quá ngắn, khiến cho áp lực của ta tăng gấp đôi, có chút rối loạn. Diệu Thủ tiền bối, ngài là Luyện Khí sư cao cấp nhất Ma Triều chúng ta, thật không có cách nào bắt chước sao?"

Diệu Thủ Ma Quân bị dỗ dành, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn, giải thích: "Chúng ta phân tích cấu tạo tài liệu của nó, phát hiện chủ yếu sử dụng một loại tài liệu phục hợp, do Huyền Thiết, Linh Thực, cùng với da và ba loại tài liệu chính, cùng với ít nhất hơn mười loại tài liệu phụ dung hợp mà thành."

"Ta đã thử mô phỏng loại tài liệu phục hợp này, phát hiện vô luận dung hợp như thế nào đều có vấn đề rất lớn, tính năng trên đó kém quá nhiều. Đương nhiên, đây là vấn đề kỹ thuật, chỉ cần cho ta thời gian, ta có nắm chắc có thể giải quyết."

"Quan trọng nhất là vấn đề chi phí cùng nhân lực, mặc dù chúng ta hao phí đại lượng thời gian giải quyết tất cả bậc cửa, cũng không có bao nhiêu luyện khí sư có thể độc lập hoàn thành loại chiến giáp này, tổng hợp vốn cũng phải gần một vạn tiên tinh."

Thân Đồ Khải Toàn bị chấn kinh: "Một vạn tiên tinh? Ta có một vạn tiên tinh mua cái gì không tốt, mua cái này? Giáp trụ chế thức của Ma Triều chúng ta bất quá cũng chỉ có một ngàn bảy tám trăm tiên tinh? Mặc dù tính năng có tăng lên nhưng cũng không có lời."

“Điện hạ, nhưng tiên triều người ta cũng không ngốc.” Hô Duyên Kỳ Hạc nhíu mày: “Bọn họ nếu đã từ bỏ chế thức huyền giáp, áp dụng loại tân hình chiến giáp này, tất nhiên chi phí thấp hơn tưởng tượng của chúng ta. Theo ta suy tính, loại giáp trụ kiểu mới này giá bán tuyệt sẽ không vượt qua hai ngàn năm trăm tiên tinh, nếu không Tiên Binh bộ không dám bày ra diện tích lớn.”

Đều nói hiểu rõ ngươi nhất chính là địch nhân của ngươi, tình huống tài chính của Tiên Triều bên kia như thế nào, Ma Triều bên này đương nhiên là cơ bản hiểu rõ.

“Không có khả năng!” Diệu Thủ ma quân bất mãn nói: “Loại áo giáp kiểu mới này rất nhiều, thiết kế phức tạp, tính năng cũng rất cường đại, tuyệt đối không thể chỉ có giá như vậy.”

Thân Đồ Khải trầm ngâm không thôi: “Chẳng lẽ là có phú hào đang trợ cấp cho Tiên Đình? Hay là có cách khác để vận chuyển lợi ích? Tiền thua lỗ trên chiến giáp Tiên Triều có thể kiếm lại từ nơi khác? Kỳ Hạc, chiến giáp Tiên Triều này là ngươi lấy về, ngươi đi nghĩ biện pháp biết rõ nguyên do.”

Hô Duyên Kỳ Hạc tê cả da đầu: “Điện hạ, ta mang về hai bộ Tiên Triều chiến giáp này, đã là mạo hiểm rất lớn…”

“Hừ, nguy hiểm có lớn hơn nữa thì sao? Việc này đã không còn đơn giản là phỏng chế nữa, mà liên quan đến đại khí vận của Ma Triều ta.” Nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn bất mãn nói, “Loại tân hình chiến giáp này có thể xuất chúng, một khi sĩ tốt Tiên Triều hoàn thành liệt trang toàn thể, sức chiến đấu chỉnh thể sẽ vượt qua Ma Triều ta. Tương lai Ma Tiên hai triều tranh chấp, chúng ta ắt sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu!”

Đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Mặc dù hiện tại ở vào thời kỳ đình chiến, trong khoảng thời gian ngắn hai triều Tiên Ma sẽ không tiếp tục xảy ra tranh chấp, nhưng quân bị cạnh tranh vẫn không thể buông lỏng.

“Bởi vì cái gọi là, “Phòng ngừa hoạ vào lúc chưa có”, chúng ta không thể chờ Tiên Triều bên kia hoàn thành liệt trang rồi mới ra tay. Mà bốn hoàng tử một khi giải quyết xong đại sự này, đó là công huân to lớn ai cũng không gạt bỏ được.”

Hô Duyên Duyên Hạc thần sắc trì trệ, biểu lộ lúc này trở nên vô cùng nghiêm túc: “Nếu như thế, thuộc hạ liều mạng một phen. Bất kể như thế nào, lúc này đều phải tra cho ra manh mối.”

“Rất tốt.” Thân Đồ Khải hăng hái nói, “Đến lúc đó, ta thấy lão đại cùng lão Tam, lấy gì tranh công huân với bổn hoàng tử!”

…

Chiến trường ngoại vực.

Từng ráng đỏ màu máu vắt ngang ở trên trời, sương mù dày đặc đỏ đen xen kẽ tràn ngập khắp nơi, chiếu rọi thế giới này tràn ngập khí tức quỷ dị.

Mỗi một hơi thở dường như đều mang theo độc tố và sát khí kịch liệt nào đó.

Nếu như không có tu vi bình thường, ở loại địa phương này, không đến vài năm sẽ bị sát độc ăn mòn toàn thân, cuối cùng bị bách bệnh quấn thân, toàn thân tiều tụy mà chết.

Bởi vậy người có thể đến chiến trường ngoại vực, ít nhất cũng phải là tu sĩ Luyện Khí cảnh. Có thể phách đã trải qua cường hóa huyền khí, lại thêm một ít đan dược khử sát, mới có thể miễn cưỡng sống và chiến đấu trong hoàn cảnh như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao quân đội nhân tộc phải thay phiên chỉnh đốn, lại luôn ở trạng thái phòng thủ.

Chiến trường ngoại vực, nói cho cùng vẫn là sân nhà của yêu ma ngoại vực, môi trường ở đây vẫn thích hợp cho yêu ma ngoại vực sinh tồn và hoạt động.

Hơn nữa, phạm vi của toàn bộ vực ngoại rộng lớn vô ngần, những nơi khác nhau, hoàn cảnh thường khác nhau một trời một vực.

Mà khu vực Nhân tộc trấn thủ, chính là dựa vào khe hở giới vực mà xây lên, cùng toàn bộ chiến trường ngoại vực so sánh, bất quá chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó mà thôi.

Mà giờ khắc này.

Trong chiến trường ngoại vực, trong địa bàn mà yêu ma ngoại vực chiếm cứ, tương đối là một mảnh núi non trùng điệp gần

chiến trường.

Một tòa cung điện nguy nga mà khổng lồ đang lẳng lặng đứng sừng sững.

Lấy cung điện này làm hạch tâm, tọa lạc một tòa thành thị phong cách hoàn toàn khác hẳn với nhân tộc. Sát khí và khói độc tràn ngập bao phủ nó, cũng phủ lên một tấm khăn che mặt mông lung.

Tòa cung điện này có tên là Âm Bạt Ma Thần Cung, chủ nhân của cung điện này là một trong chư thiên Ma Thần - Âm Trạch Ma Thần.

Âm Quát Ma Thần nổi danh am hiểu quỷ đạo và mị hoặc, quân đoàn Âm Quát dưới trướng hắn chính là tiên phong khẩn cấp của Yêu Ma ngoại vực, cũng là một trong những đại địch tâm phúc của Nhân tộc.

Mà trong Nhân tộc, 【Nữ Âm Ma Bảo Điển】 vốn thuộc về Chân Ma Điện, nghe nói là thoát thai từ chi Âm triện Ma Thần này, chính là bắt chước phương thức tu hành của nhân loại mà đến.

Lúc này.

Âm Bạt Ma Thần Cung, trong chủ điện.

Từng khỏa bảo châu giống như dạ minh châu điểm xuyết ở trong mái vòm, đang tản ra hào quang sặc sỡ lộng lẫy, làm cả tòa Ma Thần Điện chiếu rọi quang ảnh mờ nhạt, mộng ảo mê ly.

Trên thần tọa đá đen khổng lồ, một nữ Ma Thần tư thái tùy ý nghiêng gối dựa vào da lông chế thành.

Thân hình của nàng tương tự nhân loại, lúc nằm nghiêng, một thân đường cong càng lộ rõ.

Quầng sáng rực rỡ phác họa ra mũi ngọc tinh xảo cao vút, cánh hoa giống như môi anh đào, đường cong ngạo nhân, cùng với một thân óng như tuyết trắng da thịt trắng như tuyết.

Lân phiến tinh mịn mà hoa lệ che lấp chỗ riêng tư của nàng. Vảy phiến màu sắc rực rỡ và da thịt trắng như tuyết tạo thành xung đột thị giác kịch liệt, không chỉ không khiến người ta cảm thấy đột ngột, ngược lại càng thêm mị hoặc.

Ngọc thể ngang dọc, quyến rũ yêu kiều.

Đôi cánh to lớn sau lưng nàng trải rộng ra, cặp sừng khổng lồ tượng trưng cho thân phận Ma Thần trên đỉnh đầu nàng uốn lượn sang hai bên, quang ảnh sặc sỡ phản chiếu trong đồng tử dựng thẳng màu vàng cam của nàng, ảo ảnh mê ly, lạnh lùng xa cách.

Toàn thân nàng, đều lộ ra một cỗ tà dị mị hoặc.

Đó là một loại, cho dù là lấy thẩm mỹ của nhân loại, cho dù hai chủng tộc khác nhau, cũng không cách nào chống đỡ mị lực cực hạn. Loại mị lực này, thậm chí có thể vượt qua chủng tộc, vượt qua giới tính, có thể làm cho lòng người rung chuyển, khó có thể tự kiềm chế.

Vị Ma Thần nữ này, tự nhiên chính là chủ nhân Âm Bạt Ma Thần Cung, Âm Trạch Ma Thần.

Dưới thần tọa có một Ma Vương oai phong lẫm liệt đang đứng.

Hình thái của chúng đã đủ loại màu sắc, có hình thể thô ngốc, có Ma Vương bụng to, cũng có tóc bạc mắt xanh, vai rộng chân dài, rất phù hợp với hình tượng Ma Vương anh tuấn thẩm mỹ của nữ tính nhân tộc, còn có hình tượng Ma Vương Bán Ma Bán Ma nửa nữ giống như Âm Nhiêm Ma Thần, càng có một chút ngoại hình thô kệch, giống như hung thú dị hình Ma Vương.

Mỗi một vị Ma Vương ở đây đều là vương giả xưng bá một phương, bọn họ đều có được thế lực, địa bàn và vũ trang của riêng mình.

Nhiều Ma Vương như vậy đứng chung một chỗ, khí tức phát ra thập phần khủng bố, đủ để khiến các sinh linh bình thường sợ vỡ mật mà chết. Nhưng bây giờ, bọn chúng ở trước mặt Âm Quát Ma Thần, lại cực lực thu liễm ma uy của mình, thần thái cung kính mà câu nệ, ngay cả thở cũng cẩn thận từng li từng tí.

Truyền thống của Yêu Ma nhất tộc ở ngoại vực cho tới nay chính là cường giả vi vương.

Cũng bởi vậy, ở trong nội bộ yêu ma ngoại vực, trình độ phân biệt đẳng cấp rõ ràng còn hơn xa Nhân tộc. Ở trước mặt

thượng vị ma tộc, hạ vị ma tộc căn bản là không có quyền cự tuyệt.

"Phế vật!" Âm Quát Ma Thần lạnh lùng nhìn đám Ma Vương dưới trướng, ngay cả ngữ khí khi mắng chửi người cũng nhàn nhạt: "Gia tăng thế công đã lâu như vậy, ngay cả một khe hở Giới Vực cũng không đánh xuống, bản Ma Thần muốn đám phế vật các ngươi có tác dụng gì?"

Thứ nàng sử dụng là ngôn ngữ Ma tộc, tiết tấu rõ ràng, âm điệu du dương trầm bổng (nơi này có một cỗ lực lượng pháp tắc thần bí cường đại đang hỗ trợ phiên dịch)

"Khởi bẩm Ma Thần bệ hạ." Một vị Ma Vương có thân thể cường tráng nơm nớp lo sợ hồi bẩm: "Cái này, điều này cũng không thể trách chúng ta được! Chủ yếu là nội bộ Nhân tộc đoàn kết hơn chúng ta nhiều, thế công của chúng ta càng chặt chẽ, bọn họ hợp tác càng chặt chẽ. Mà bên phía chúng ta, chư vị Ma Thần quân đoàn không những tự chiến đấu riêng lẻ, mà còn có rất nhiều người không xuất lực sau lưng."

"Lần trước, xém chút nữa chúng ta đã chiếm được khe hở số ba Dị Vực rồi, nhưng không ngờ tới cuối cùng lại bị công chúa Tuy Vân Nhân tộc kia tính kế, trái lại còn giết được một quân đội của chúng ta, thế nên ngay cả Thanh Nhiêm Ma Vương cũng vẫn lạc trên chiến trường."

"Tuy Vân công chúa…" Nghe được cái tên này, cho dù là Âm Quát Ma Thần, trong đôi mắt cũng xẹt qua một tia kiêng kị, "Thanh vọng của công chúa Nhân tộc cực cao trong Nhân tộc, thủ đoạn quân sự cũng cực kỳ lợi hại, đã liên tiếp phá vỡ kế hoạch tấn công vài lần. Nếu để cho nàng kế thừa vị trí Mục Vân Tiên Hoàng, tương lai tất thành đại họa tâm phúc Ma tộc ta. Chúng ta phải nghĩ biện pháp, nhanh chóng diệt trừ hắn!"

"Ai có thể bắt được công chúa Tuy Vân, bản Ma Thần sẽ ghi công đầu, cũng có thưởng thật lớn."

Nghe vậy, chúng Ma Vương lập tức lộ vẻ khó xử.

"Bệ hạ." Một vị Ma Vương tóc bạc mắt xanh bạo gan đứng ra nói: "Tuy Vân công chúa kia đã có thành tựu, cao thủ hộ vệ nàng ta trong bóng tối rất nhiều, nếu đến thời khắc nguy cơ, sợ

là ngay cả Mục Vân Tiên Hoàng và Lăng Hiên Tiên Tôn cũng sẽ có một người giá lâm thủ hộ, không phải dễ đối phó."

"Cho dù khó đối phó, cũng phải bất kể hi sinh bắt nàng lại." Giọng điệu Âm Quát Ma Thần đầy lạnh lùng, trong đồng tử dọc màu vàng cam lại lộ ra một tia sát khí, "Trên chiến trường, một chỉ huy xuất sắc hơn xa một mãng phu có thực lực mạnh mẽ. Chỉ cần bắt được cơ hội, bản Ma Thần không ngại đích thân tới chiến trường kết thúc. Các ngươi chỉ cần mau chóng đưa ra phương án khả thi là được."

"Vâng, Ma Thần bệ hạ." Đám Ma Vương đồng loạt đáp.

Lúc này, lại có một vị Ma Vương bước ra khỏi hàng nói: "Bệ hạ, bí bảo đưa tin từ thời viễn cổ của chúng ta lại thu được tín hiệu thần bí đến từ Ma Chủ vĩ đại. Trong thời gian ngắn, đã là lần thứ hai! Thuộc hạ tin tưởng, đây nhất định là Ma Chủ vĩ đại đang giục chúng ta, muốn chúng ta mau chóng trở về."

Ma Chủ!

Vừa nhắc tới cái tên này, đôi mắt vốn lạnh lùng của Âm Quát bỗng nhiên trở nên cuồng nhiệt: "Ma chủ vĩ đại ơi, thỉnh ngài kiên nhẫn chờ đợi, nô bộc trung thành của ngài chắc chắn sẽ mau chóng trở về!"

Nói xong, trên khuôn mặt quyến rũ của nàng bỗng nhiên lộ ra thần sắc nghiến răng nghiến lợi: "Đáng hận chính là, có một số gia hỏa đã sớm quên đi vinh quang năm xưa, mặt ngoài nói muốn đón Ma Chủ trở về, nhưng âm thầm giấu diếm quỷ thai, xuất công không xuất lực! Thậm chí còn có người vụng trộm ngáng chân cản trở. Đáng giận! Đáng hận!"

"Đừng để cho bản Ma Thần điều tra ra là ai, nếu không, bản Ma Thần nhất định phải xé Ma Hồn của hắn thành mảnh nhỏ mới được!"

"Bệ hạ bớt giận, chúng ta nhất định sẽ đi theo bệ hạ nghênh đón Ma Chủ trở về." Đám Ma Vương thấy thế, trong lòng sợ hãi, vội vàng bày tỏ lòng trung thành.

Lúc này.

Bên ngoài Âm Trạch Ma Thần Điện bỗng vang lên một giọng nói mừng rỡ: "Khởi bẩm bệ hạ, kế hoạch "Khôi Lỗi nghênh chủ" của chúng ta đã bước đầu thành công! Chúng ta cuối

cùng cũng cải tạo xong một bộ thân thể Khôi Lỗi không chê vào đâu được.”

Âm Quát Ma Thần nghe vậy lập tức vui vẻ.

“Còn không mau mau mang thân thể con rối vào cho bản Ma Thần.”

Nàng vừa dứt lời, liền có một vị Ma Vương tuổi già nham hiểm bay vào.

Đó là một vị Ma Vương dị hình, có nửa thân trên của nhân loại, nửa thân dưới lại giống như ngựa lại giống như dê, trên bốn chiếc đùi tráng kiện hữu lực bao trùm lân phiến, bốn chân giống như long trảo, hiện ra hàn quang lẫm liệt.

Nó giơ móng vuốt lên, một “Nữ thi” mặc chế phục Tiên cung xuất hiện ở trước mặt chúng Ma.

Ngũ quan của nàng tinh xảo mà xinh đẹp, thoạt nhìn tiên y bồng bềnh, khí chất không tầm thường, chỉ là ánh mắt lại trống rỗng vô thần, cho nên thoạt nhìn ngơ ngác.

Nếu không, dựa vào vẻ đẹp và khí chất của nàng, nhất định là một tiên tử học tỷ có vô số người ủng hộ.

Lão ma vương kích động nói: “Bệ hạ, đây là một vị đệ tử đại thiên kiêu của thế lực 【Quảng Lan thánh địa】 dưới trướng Tiên Cung, là một thân thể con rối đã cải tạo thành công duy nhất hiện nay, tên của nàng là ‘Ngô Minh Ngôn’.”

“Không cần nói nhảm, bản Ma Thần tự mình thử một lần.” Ánh mắt Âm Quát Ma Thần rùng mình, lập tức phân ra một luồng ma hồn, xâm nhập vào trong thần hồn của nàng.

Bởi vì đã bị cải tạo thành công, sự xâm lấn của phân hồn Âm Bạt Ma Thần vô cùng trôi chảy.

Rất nhanh, từ nhỏ đến lớn ký ức của Ngô Dĩnh Ngôn đã nhanh chóng dung hợp vào trong phân hồn của Âm Bạt Ma Thần.

Ngô Cầu Ngôn xuất thân từ một gia tộc chi nhánh ở Hàn Nguyệt Ngô thị, từ nhỏ bởi vì tư chất ưu tú mà được đưa vào Học Cung địa phương, dựa vào cố gắng của mình từng bước một tiến vào Thánh Địa Quảng Lan, cũng trở thành người thừa kế một mạch thần thông truyền thừa trong đó.

Trong quá trình này, có gian khổ, có khốn khổ, có hạnh phúc, thậm chí còn có ngưỡng mộ tình cảm đối với sư huynh nào đó, cũng có rất nhiều người ngưỡng mộ nàng truy cầu ký ức.

Tất cả kinh nghiệm và cảm giác, cùng với các loại ký ức công pháp ùn ùn kéo đến, từng đợt từng đợt đánh thẳng vào phân hồn của Âm Quát Ma Thần.

Thật lâu sau, trong đôi mắt trống rỗng vô thần của 【Ngô Minh Ngôn】 bỗng nhiên có thần thái.

Chỉ là, trong ánh mắt của nàng vẫn mang theo mê mang và hoang mang như cũ, dường như còn chưa tỉnh táo lại, sau một lúc lâu, ánh mắt mới dần dần trở nên sắc bén: "Ta là Âm Quát Ma Thần, không phải Ngô Minh Ngôn!"

"Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ." Đám Ma Vương đồng loạt chúc mừng: "Có bộ nhục thân Khôi Lỗi này là có thể dễ dàng trà trộn vào Nhân tộc, nghênh đón Ma Chủ chỉ trong tầm tay."

Những Ma Vương này đương nhiên cao hứng. Nếu như Âm Bạt Ma Thần có thể nghênh hồi Ma Chủ, như vậy, nhất mạch bọn họ chính là công thần lớn nhất.

Đây chính là Ma Chủ, trong truyền thuyết Yêu Ma nhất tộc chí cao vô thượng tồn tại.

Chỉ cần Thần trở về, tất nhiên sẽ dẫn dắt Yêu Ma nhất tộc quay về huy hoàng, lấy lại vinh quang ngày xưa.

Đến lúc đó, bọn chúng dù không được thì cũng sẽ có một cơ hội chó gà bay trên trời.

Trên thực tế, Ma tộc đã sớm nghĩ tới phái mật thám trà trộn vào trong Nhân tộc, chỉ là thực hiện có rất nhiều khó khăn, Nhân tộc đối với việc phòng bị này cũng phi thường nghiêm khắc, còn có đủ loại thủ đoạn kiểm tra đo lường có thể tiến hành phân biệt, dù cho chúng nó tận lực biến ảo thành hình dạng nhân loại cũng rất khó tại Nhân tộc che giấu thân phận.

Bây giờ loại phương án này, mặc dù khó khăn thực thi rất lớn, nhưng một khi thành công, Nhân tộc căn bản khó có thể phát hiện.

“Truyền Bản Ma Thần Lệnh, kế hoạch 【Khôi Lỗi nghênh chủ】 lập tức khởi động. “Ngô Thuyết Ngôn ánh mắt nóng bỏng mà hưng phấn, “Mặt khác, vì yểm hộ kế hoạch Khôi Lỗi nghênh chủ, toàn bộ quân ta đối mặt với Nhân tộc phát động tiến công, không tiếc bất cứ giá nào, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.”

“Vâng, bệ hạ!”

Chúng Ma Vương nghe vậy, lập tức cuồng nhiệt hẳn lên.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong chủ điện Âm Bạt Ma Thần Cung đều trở nên nóng rực.

Từ Âm Bạt Ma Thần đến chúng Ma Vương, trong mắt tất cả Ma tộc đều lộ ra chờ mong mãnh liệt, dường như đã thấy được thời khắc nghênh hồi Ma Chủ.

…

Chương 177: Làm sao chịu nổi khảo nghiệm như vậy?

…

Thành lũy trấn thủ số ba.

Nơi này là một cứ điểm quan trọng mà nhân tộc Tiên Triều trấn thủ dị vực, đồng thời cũng là trung tâm chi huy khu phòng ngự Tiên số ba.

Nơi này có hai vị đại lão Lăng Hư cảnh trú đóng quanh năm, một vị trong đó còn là tổng chỉ huy khu phòng ngự số ba của Tiên Triều.

Mà Tuy Vân trưởng công chúa, bằng vào thực lực mạnh mẽ cùng nhiều năm tích lũy chiến công, đã tấn thăng trở thành phó tổng chỉ huy khu phòng ngự này.

Bởi vì đã đáp ứng với Mục Vân Tiên Hoàng, lần này Tuy Vân công chúa cũng không tiến ra tiền tuyến, mà gánh vác chức trách phó tổng chỉ huy, hiệp trợ tổng chỉ huy tiến hành điều động quân lực khu phòng thủ, bố cục chiến lược, cùng với hậu cần tiếp viện các công tác.

Công tác này vô cùng phức tạp, đối với mức độ chi tiết cũng yêu cầu cực cao, chăm chú làm tiếp thật ra so với tổng chỉ huy còn mệt mỏi hơn. Mỗi ngày, nàng đều cần tiếp nhận tin tức từ các phương diện hội tụ đến, chiến báo, cũng đem chúng sắp xếp ổn thỏa sau đó báo cáo tổng chỉ huy, lại tiến hành tỉ mỉ hóa chiến lược của tổng chỉ huy, sau đó an bài xuống dưới.

Bất quá, đây cũng là con đường nàng muốn trở thành Tiên Hoàng nhất định phải trải qua.

Rất nhiều môn đạo trên cương vị, đều chỉ có chân chính ở lại cương vị này, mới có thể thật sự lý giải. Cũng chỉ có chính thức hiểu môn đạo của những cương vị này, mới không dễ dàng bị người lừa gạt, mới có tư cách trở thành Tiên Hoàng thống soái toàn cục.

Tiên Hoàng, với tư cách là người đứng đầu Tiên Triều, so với Phó tổng chỉ huy khu phòng thủ số ba này mệt mỏi hơn nhiều,

chuyện cần xử lý cũng phức tạp hơn nhiều.

Cũng may, Tuy Vân công chúa cũng không phải một mình chiến đấu hăng hái, nàng có một đoàn phụ tá phủ công chúa đang hiệp trợ nàng tiến hành công việc trên mọi phương diện, mà đoàn đội phụ tá này, tương lai nhóm đầu tiên là đại thần đắc cốt của nàng.

Giờ phút này.

Trong thành lũy chuyên môn cấp cho phó tổng chỉ huy phòng làm việc của Tuy Vân công chúa, Tuy Vân công chúa đang mang theo đoàn đội tham mưu khẩn trương mà bận rộn làm việc.

"Điện hạ, gần đây một nhóm vật tư hậu cần đã đến trấn thủ thành lũy, đây là danh sách, ta đã thẩm tra đối chiếu sửa sang lại, ở chỗ này cần ngài đóng dấu." Thanh niên tài tuấn tu xa nổi tiếng trong Dĩ thị, đưa lên một phần danh sách thật dày, đồng thời nói: "Về việc phân phối một nhóm vật tư này, ta cũng căn cứ nhu cầu của các chiến khu bản chiến, làm kế hoạch phân phối sơ bộ, cũng cần ngài xem qua và đóng dấu."

Tuy Vân công chúa nghe vậy, buông công việc trong tay xuống, cẩn thận nghiên cứu kế hoạch phân phối một chút rồi nói: "Hướng đông tiến tới thành lũy khẩu vị quá lớn, lại một hơi lấy được hơn ba thành vật tư hậu cần, chúng ta tối đa chỉ có thể cho hai thành rưỡi."

"Điện hạ, quân đoàn tiến lên phía đông gần đây chống cự ba chi Ma Vương quân liên thủ tiến công, chiến sự vô cùng vất vả." Kỳ Tu Viễn giải thích: "Triệu lão nguyên soái đã mấy lần phát tin tức đến mắng người, mắng tổng chỉ vô năng, mắng trưởng công chúa keo kiệt, mắng chúng ta không thương các tướng sĩ tiền tuyến! Còn nói công chúa ngài và hắn có giải oan, chính là ở công báo thù riêng gây khó dễ cho hắn, mỗi lần đều cắt xén vật tư của hắn."

"Tài nguyên hậu cần chỉ có nhiều như vậy, hắn lấy nhiều thêm một phần người khác thì ít một phần." Tuy Vân công chúa bình tĩnh nói, "Đường đông hiện tại căng thẳng, các đường còn lại làm sao không được chặt chẽ? Ai còn không phải đang tập trung tinh thần tính toán sống qua ngày? Tu Viễn, chúng ta tổng hợp cân nhắc cân nhắc phân phối tài nguyên."

“Huống chi ta hiểu rõ Triệu lão nguyên soái, hai thành rưỡi là đủ rồi. Về phần ông ta muốn mắng ta thì cứ để ông ta mắng cho xong, cũng sẽ không mất miếng thịt nào.”

Triệu lão nguyên soái này, chính là “Vô lại” thích khóc lóc om sòm lăn lộn, từ trước đến nay hài tử luôn thờ phụng biết khóc có sữa uống, vốn chỉ có bảy phần chuyện có thể bị ông ta nhuộm thành mười phần.

Với sự hiểu biết của nàng đối với vị Triệu lão nguyên soái này, chỉ là viết thư mắng chửi người, tài nguyên cũng không tính là quá căng thẳng. Nếu tài nguyên không đủ, hắn nên đặc biệt phái một người tới đây khóc trước mặt nàng.

“Vâng, điện hạ, ta sẽ đi sửa phương án.” Kỳ Tu vội vàng cầm lại phương án phân phối vật tư, chuẩn bị trở về sửa chữa.

“Chờ đã.” Tuy Vân công chúa gọi hắn lại, phân phó nói: “Viết thư cho nhà, bảo người nhà ta bán tài sản không quan trọng của phủ công chúa đi, thu mua thêm một ít vật tư hậu cần, lần sau chở tới đây.”

“Điện hạ!” Tinh tu sốt ruột, “Đó đều là tộc sản do Kính thị phân cho ngài nuôi dưỡng, thuộc về gia sản tư nhân của ngài.”

“Hơn phân nửa thời gian ta đều ở trên chiến trường, những thứ cung dưỡng kia có tác dụng gì?” Tuy Vân công chúa lơ đễnh phất tay, “Được rồi, đi thôi.”

Nhưng mà, từ trước đến nay Triều Tu vô cùng nghe lời nhưng lần này lại không đi.

“Còn chuyện gì?” Tuy Vân công chúa nhíu mày nói.

“Điện hạ thật muốn bán được gia sản tư nhân, ta không có ý kiến, cũng không dám có ý kiến.” Kỳ Tu bất mãn nói, “Nhưng Tiên Triều cũng không phải chỉ có một vị công chúa ngài, cũng không thể luôn để ngài tự bỏ tiền túi ra chi viện chiến trường. Bản thân nhị công chúa có khu phòng còn chưa tính, bên phía Tam công chúa và Tứ công chúa, có phải cũng phải cống hiến chút cống hiến cho Tiên Triều hay không?”

“Cung dưỡng các nàng là của các nàng, ta đây làm tỷ tỷ sao có thể đi lấy tài sản của các nàng? Truyền ra ngoài, còn không khiến người ta chê cười ta?” Tuy Vân công chúa quả quyết cự tuyệt, “Việc này đừng nhắc lại nữa.”

Bất quá, nhắc tới Tam công chúa và Tứ công chúa, nàng lại nhớ tới một chuyện khác, ánh mắt sáng lên nói: "Bất quá, có thể viết phong thư cho tiểu tử Vương Ninh Hi kia ít tiền. Nghe nói tiểu tử kia chính là kỳ tài luyện khí, từ nhỏ dựa vào bán bản quyền kiếm được không ít tài sản riêng. Nói cho hắn biết, chỉ cần hắn nguyện ý trợ giúp chiến trường ngoại vực, bổn công chúa sẽ tha thứ chuyện hắn đào góc tường Tiên Triều ta, còn có thể nói tốt vài câu thay Tiên Hoàng hắn, giải trừ hắn cấm nhập Tiên Triều trừng phạt."

"Cái này… Ta sợ người ta căn bản không quan tâm chế tài." Khuyết Tu Viễn một trận đau đầu, "Bất quá cũng khó mà nói, thử xem, vạn nhất hắn đầu óc hôn mê thì sao? Nhưng vấn đề là, tiểu tử kia mới bao nhiêu tuổi a? Hắn lại có thể có mấy đồng tiền?"

"Bảo ngươi viết thì viết, lấy đâu ra lắm lời nhảm như vậy?"

"Vâng vâng vâng, thuộc hạ đi viết ngay."

Vội vàng bận rộn, thời gian bất tri bất giác đã trôi qua.

Tuy Vân công chúa kinh nghiệm phong phú, tốc độ xử lý sự tình đã xem như cực nhanh, vẫn làm việc cho đến xế chiều, công tác mới tạm thời dừng lại.

Sau khi ném xấp công văn cuối cùng cho Ngô Anh Hạo, Tuy Vân công chúa thở phào nhẹ nhõm, nâng ly cà phê ấm áp lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, tinh thần mệt mỏi cũng theo đó rung lên.

Nghe nói loại cà phê này mấy năm gần đây mới lưu hành ở Tiên Triều, những thứ trên tay nàng vẫn là Hoa Thụy cố ý hiếu kính cho nàng.

Lúc mới bắt đầu nàng uống, còn cảm thấy khó uống, nhưng uống nhiều quá lại phát hiện, thứ đồ chơi này giải tỏa Đề Thần thật sự hữu hiệu, nhất là lúc làm việc uống, đặc biệt có tác dụng.

Mạc Nhĩ Lạc đi xuống, cảm giác mỏi mệt trên tinh thần của Tuy Vân công chúa tiêu tán rất nhiều, lúc này mới nhớ ra cái gì: "Đúng rồi, Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền mấy tiểu nha đầu kia tình huống thế nào rồi? Còn náo loạn nữa không?"

“Chuẩn phủ chủ” Ngô Anh Hạo của phủ công chúa đang ở một bên sửa sang lại công văn xử lý, nghe vậy thuận miệng đáp: “Điện hạ để ý mấy tiểu mao đầu các nàng làm gì?”

“Cuối cùng vẫn là chút ít hài tử, ngay từ đầu mặc dù có chút nhức đầu, nhưng sau khi kiến thức qua sự lợi hại của những lão binh cùng tướng quân trong quân doanh, hiện tại đã dần dần thành thật. Hiện tại đang dựa theo tiêu chuẩn huyết mạch tiếp nhận huấn luyện, ta cố ý định cho bọn hắn một tiêu chuẩn khảo hạch hà khắc, mà cũng có thời gian luyện tập. Chờ qua một thời gian ngắn, cảm giác mới mẻ, liền để cho bọn họ đi theo thuyền hậu cần trở về, coi như là đã tới chiến trường ngoại vực.”

Hắn đã thấy nhiều “Trẻ tuổi tuấn kiệt” trộm chạy đến chiến trường ngoại vực như vậy.

Nhất là Hoàng tộc Phù thị, còn có những thế gia siêu phẩm, tiểu hài nhi của thế gia nhất phẩm, lòng mỗi đứa đều cao hơn trời, tự cho mình rất giỏi, luôn cho rằng mình trên chiến trường nhất định có thể biểu hiện tốt hơn cái gọi là “Đại nhân”.

Nhưng chiến trường nào phải nơi bọn họ chơi đùa? Đợi khi thật sự lên chiến trường, kiến thức được sự tàn khốc của chiến trường, chịu đủ đau khổ, tự nhiên cũng yên tĩnh.

“Vậy ngươi phái người theo dõi sát sao cho ta.” Tuy Vân công chúa xoa xoa huyệt Thái Dương nói, “Ta nghe nói, mấy người kia đều không phải là người lương thiện gì. Lúc này tương đối thái bình, không chừng sẽ âm thầm mưu tính cái gì đó.”

“Mấy nha đầu tiểu tử kia tư chất xuất chúng, đều là trụ cột tương lai của nhân tộc, chúng ta một cái cũng tổn thất không nổi.”

“Điện hạ ngài yên tâm, mấy đứa nhóc chưa tới hai trăm tuổi như vậy, ta thoải mái thu phục bọn chúng cho ngài.” Ngô Anh Hạo cười nói: “Ta đang theo dõi đây, bảo đảm bọn chúng không gây ra được sóng gió gì đâu.”

“Vậy là tốt rồi. Trong khoảng thời gian này ta không rảnh chào hỏi các nàng, liền để cho các nàng ở huấn luyện doanh hảo hảo học tập.” Tuy Vân công chúa thở dài một hơi.

Ngô Anh Hạo là phụ tá tâm phúc số một dưới trướng nàng, cũng là hạt giống Lăng Hư do Ngô thị Hàn Nguyệt dốc hết tâm huyết bồi dưỡng ra, hắn làm việc vẫn khiến người ta yên tâm.

…

Cùng một thời gian.

Bốn người Vương Ly Từ bị Tuy Vân công chúa ghi nhớ, đang bị tân binh doanh trại trấn thủ thành lũy Tiên số ba huấn luyện.

Trước mặt bốn người, một pho tượng như tháp sắt đang đứng.

Hắn có khuôn mặt chữ quốc vuông vức nghiêm chỉnh, cau mày không nhúc nhích, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, thoạt nhìn, giống như một pho tượng đá tuyên cổ không thay đổi đứng sừng sững.

Môn này chính là hoành luyện thể tu Tử Phủ cảnh, một thân man lực, nghe nói trên chiến trường còn từng tay không giết chết qua một đầu ngoại vực yêu ma cùng giai.

“Hắc Ngọc ngốc đầu ngốc toàn thân cơ bắp còn có chút mùi vị khác thường, chúng ta chính là đi ra ngoài mua chút đồ…” Lam Uyển Nhi ăn mặc đáng yêu phong thiếu nữ chớp chớp một đôi mắt to, thi triển mỹ nhân kế, “Một canh giờ sau liền trở về, van cầu ngươi.”

Cửa giật giật cơ mặt.

Hắn cũng không biết mình dùng bao nhiêu lực khắc chế, mới khắc chế được mình không có một quyền đập bẹp tiểu cô nương này.

Cho dù ngươi muốn thi triển mỹ nhân kế khảo nghiệm ta, làm phiền ngươi chuyên nghiệp một chút được không? Chỉ ngươi vậy, ngươi xác định không muốn chọc giận ta chứ?

“Uyển Nhi, ta đã nói rồi, đại thúc này vừa nhìn đã biết là chính nhân quân tử, không phải có thể bị sắc đẹp dụ dỗ.” Vương Ly Từ kéo Lam Uyển Nhi qua một bên, sau đó thần thần bí hề hề mà móc ra một cái chân chim khổng lồ không biết tên.

Có thể nhìn ra, tay nghề nướng chân chim rất tốt, đùi chim nướng đến mức phát sáng kim quang, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Vương Ly Từ giơ chân chim, nịnh nọt nói với Hắc Thiết Tháp: "Đại thúc, chỉ cần ông chịu thả bọn cháu ra ngoài, thịt Loan chân cấp bảy này sẽ thuộc về ông."

Thịt Loan Thối này là ngon trong lòng của nàng, đổi lại bình thường không nỡ đưa ra ngoài.

Có thể thấy được nàng vì ra ngoài cũng đủ liều mạng.

Chỉ có vậy?

Cửa tháp đen kịt một đầu hắc tuyến.

Ta là loại ngốc vì miếng ăn mà làm trái với quân kỷ sao? Môn tướng nào không chịu được khảo nghiệm như vậy?

"Ly Từ sư tỷ, trên đời này không phải ai cũng không chịu được sự dụ dỗ của mỹ thực giống như tỷ đâu."

Chương Hoài Bỉnh giống như đã sớm ngờ tới chuyện này, thuận tay đẩy Vương Ly Từ sang một bên, sau đó vụng trộm đưa một cái túi đựng đầy trung phẩm linh thạch lên, nhìn về phía cửa Hắc Thiết Tháp kia, nặn ra một ánh mắt ngầm hiểu.

"Mấy người các ngươi quá mức rồi!" Hắc Thiết Tháp Môn cự tuyệt nói, "Ta đã nghe Anh Hạo lão đại nói qua. Vì đề bạt ta, thượng cấp lãnh đạo sẽ phái người đến khảo nghiệm phẩm tính của ta! Cút, cút hết cho ta, ta kiên quyết sẽ không…"

"Ầm!"

Hắc Thiết Tháp còn chưa nói hết, đã bị một kiện trọng vật đánh trúng sau ót.

Trong lúc choáng váng choáng váng, hắn vô thức quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc trang phục màu tím đang lơ lửng trên không phía sau hắn, trong tay cầm một viên gạch màu vàng cực lớn.

Thiếu nữ này, không phải Vương Thao thì là ai?

Hắc Thiết Tháp Môn nhìn thẳng vào nàng, mở miệng, khó khăn phun ra mấy chữ: "Ta… Là… Sẽ không…"

"Oanh!"

Cánh cửa tháp đổ rạp xuống đất.

Vương Ngao thu lại gạch vàng đập người, nhanh chóng kêu gọi mọi người rút lui: “Mau mau, đội tuần tra còn có non nửa nén hương sẽ đến. Chúng ta nắm chặt thời gian chạy trốn, lệnh bài và trang phục ta đều chuẩn bị xong rồi.”

Đám người Vương Ly Từ lập tức nhanh chóng đi theo.

Trước khi đi, Chương Hoài Bỉnh vẫn chưa quên cầm túi linh thạch về.

Rất rõ ràng, một loạt thao tác này đều là bọn họ đã sớm lên kế hoạch. Để Lam Uyển Nhi và Vương Ly Từ hấp dẫn sự chú ý của môn tướng, sau đó nhân cơ hội để Vương Anh Tuyền ẩn núp đến phía sau hắn đánh lén.

Kế hoạch rất đơn giản, nhưng lại cực kỳ hữu hiệu.

Cũng không biết Vương Củng làm như thế nào mà đã sớm thăm dò rõ địa hình bên ngoài huấn luyện doanh, còn làm cho toàn bộ trang phục của binh sĩ trong căn cứ.

Mọi người một đường chạy trốn theo nàng, tránh né đội ngũ tuần tra, thay đổi trang phục, rất nhanh liền thành công lợi dụng lệnh bài trộm được trà trộn ra khỏi căn cứ trấn thủ Tiên số ba, sau đó nhanh chóng ẩn nấp tiến vào trong chiến trường ngoại vực.

Cũng không lâu lắm.

Việc này truyền tới trong bộ chỉ huy.

Tuy Vân công chúa sau khi biết tình huống sắc mặt biến đổi, lập tức trừng mắt về phía Ngô Anh Hạo bên cạnh: “Ngô Anh Hạo, đây chính là lời ngươi nói lật lại sóng gió sao?”

Ngô Anh Hạo mặt mũi tràn đầy hổ thẹn và ủy khuất: “Điện hạ, đây là nồi của ta. Ta lập tức tự mình dẫn người bắt các nàng về. Hơn nữa ta đã hạ lệnh các cửa ải nghiêm ngặt phòng thủ tử thủ, cũng đem hình ảnh của các nàng đều sao chép lại, kiên quyết sẽ không để cho các nàng đi tiền tuyến.”

“Trách ta. Là ta đánh giá cao ngươi.” Tuy Vân công chúa bóp trán, đau đầu không thôi, “Ta không nên giao hài tử kia cho ngươi. Nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì, bản công chúa làm sao ăn nói với Tiên Tôn?”

Mặc dù nàng biết các nàng lá gan lớn, quỷ chủ ý nhiều, lại không nghĩ rằng lá gan của các nàng lại có thể lớn đến loại trình độ này. Rõ ràng đã biết rõ tính nguy hiểm của chiến trường ngoại vực, lại còn dám xông ra bên ngoài!

Chiến trường ngoại vực không thái bình như cảnh nội Tiên Triều, cho dù là trong khu vực phòng ngự của mình cũng không thể bảo đảm tuyệt đối an toàn. Huống chi, hiện giờ thế cục chiến trường ngoại vực khẩn trương, tiểu cổ yêu ma ngoại vực vẫn chưa từng đứt đoạn, tình huống gì cũng có thể phát sinh.

Cho dù mấy đứa nhỏ này đều là nhân trung long phượng, thực lực phi phàm, nàng cũng thực không có cách nào yên tâm.

Tuy Vân công chúa thở dài, vừa định dặn dò nhân mã đi truy tìm, lại nghe bên ngoài bẩm báo một tiếng: “Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ Vương Định Phong có tình báo trọng yếu hồi báo.”

“Vương Định Phong?” Tuy Vân công chúa hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, lúc này mới mở miệng nói: “Vào đi.”

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Một nam tử trung niên dáng người cao gầy “Phiêu” tiến vào.

Bước chân hắn nhẹ nhàng, rơi xuống đất không một tiếng động, hành động gần như lặng yên không một tiếng động, ngay cả huyền khí dao động trên người cũng thu liễm không chút dấu vết, vừa nhìn đã biết là đã quen với công tác điều tra, hình thành nghề nghiệp quen rồi.

Hắn là trưởng lão thần thông trẻ tuổi đời “Định” của Hàn Nguyệt Vương thị, cũng là phủ tướng của phủ Tuy Vân công chúa.

Bởi vì hắn là huyết mạch cương phong khó được, sở trường về ẩn nấp hành tung và tốc độ, hơn nữa tính cách vô cùng cẩn thận, bởi vậy bị ủy phái làm thống lĩnh xích hầu phủ công chúa.

Tuy Vân công chúa chính là có công chúa hi vọng trèo lên đỉnh, thế lực các phương tự nhiên sớm liền lên thuyền, dưới trướng công chúa cũng là nhân tài đông đúc, cao thủ như mây.

“Vương thống lĩnh, ngươi không cần thông tin trong quân truyền lại hệ thống, mà là vội vàng dùng thần thông đích thân trở về truyền tin tức.” Tuy Vân công chúa bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ đã thu thập được tình báo quan trọng?”

Tốc độ của Vương Định Phong cực nhanh, nếu hắn tự vận dụng thần thông đi đường, tốc độ còn nhanh hơn linh cầm mà Tiên Triều chuyên môn nuôi dưỡng truyền tin tức, còn không dễ xảy ra rủi ro.

“Khởi bẩm điện hạ.” Vương Định Phong lấy ra một phần tình báo, cung kính đưa lên: “Hệ thống xích hầu thuộc hạ phát hiện có hành tung của một đội quân Ma tộc khá quỷ dị. Qua một phen tra xét cẩn thận, xác nhận đội ngũ áp tải ma quân phụ trách áp tải tù binh Nhân tộc. Chỉ là thực lực của đối phương rất mạnh, chúng ta không dám đánh rắn động cỏ.”

“Tù binh Nhân tộc?” Tuy Vân công chúa lúc này tinh thần phấn chấn, cẩn thận xem xét tình báo.

Đột nhiên, sắc mặt nàng đại biến: “Có hơn ba mươi tù binh? Địa điểm áp tải hay là pháo đài tham ăn phòng ngự của Ma Vương?”

“Không sai.” Đáy mắt Vương Định Phong cũng bốc lên ánh lửa, “Từ tình huống chúng ta điều tra được có thể phán đoán, những tù binh kia đều tương đối trẻ tuổi, hẳn là thiên kiêu trẻ tuổi các thế gia hoặc Tiên cung thánh địa những năm gần đây bị bắt.”

Xưa nay Ngạo Thực Ma Vương luôn có tiếng xấu, một khi tù binh Nhân tộc rơi vào tay nó, kết cục có thể nghĩ.

Hơn nữa, Ma Vương kia còn tự xưng là có phong cách, khẩu vị đặc biệt kén chọn, tuổi lớn không ăn, tu vi thấp không ăn, thích nhất chính là thiên kiêu Nhân tộc khí huyết tràn đầy lại trẻ tuổi, còn nghiên cứu ra các loại phương pháp ăn uống.

Nhân tộc không phải không muốn tiêu diệt nó, chỉ là ham muốn thực lực của Ma Vương mạnh mẽ, Ma quân dưới trướng cũng không tầm thường, đằng sau còn có Âm Quát Ma Thần làm chỗ dựa.

“Đáng hận!” Tuy Vân công chúa vỗ nát bàn, tức giận đến sắc mặt tái nhợt: “Nếu đám tù binh Nhân tộc này xảy ra chuyện,

bản công chúa trả bất cứ giá nào cũng phải băm thây Ma Vương! Anh Hạo, ngươi lập tức triệu tập nhân mã bản bộ của công chúa, chúng ta phải triển khai hành động cứu viện."

"Điện hạ tạm bớt giận." Ngô Anh Hạo vội vàng khuyên can: "Ngài đã đáp ứng Tiên Hoàng bệ hạ, lần này tuyệt đối không ra tiền tuyến ở chiến trường ngoại vực."

"Đồng ý thì thế nào?" Tuy Vân công chúa lạnh lùng nói, "Hiện tại các phòng tuyến binh lực đều căng thẳng, đại bản doanh chúng ta có thể điều động binh lực đã không còn nhiều lắm, chỉ có thể điều động nhân mã bản bộ đang tiến hành khôi phục huấn luyện."

"Điện hạ, ta có thể thay người dẫn quân cứu viện." Ngô Anh Hạo bày tỏ lòng trung thành nói.

"Ngươi? Ngay cả mấy tiểu cô nương cũng không nhìn được, ta có thể yên tâm ngươi suất bộ cứu người? Ngươi trước tiên tỉnh lại đã." Tuy Vân công chúa trừng mắt liếc hắn một cái: "Những thiên kiêu kia là bị bắt khi chiến đấu cho Nhân tộc, bản công chúa phái ai đi cũng không yên tâm."

"Điện hạ, chuyện này có khả năng là một cái bẫy hay không?" Tỳ Hưu Tu Viễn cũng ngăn cản nói, "Ngài cũng biết, ngài nhiều lần trảm được chiến công, khiến cho Ma tộc tổn thất thảm trọng, sớm đã bị Ma Thần Âm Bạt coi như cái đinh trong mắt. Nói không chừng, bọn họ chính là muốn lợi dụng ngài cứu người, dụ dỗ ngài bước vào cạm bẫy. Một khi ngài tự mình đi tới, sau đó sẽ có mai phục cao thủ cùng đại quân âm thầm vây quét ngài."

"Tu Viễn nói không sai. Việc này không thể không đề phòng." Ngô Anh Hạo cũng vội vàng nói: "Mọi người xem địa đồ phòng bị của chúng ta, vị trí tham ăn địa bàn Ma Vương Bảo hơi thấp, bên trái phía trước có Hắc Dực Ma Vương Bảo, bên phải phía trước còn có Cự Lực Ma Vương Bảo. Một khi chúng ta xâm nhập vào trong Tham Thực Ma Vương Bảo mà cứu người, rất có khả năng sẽ bị Cự Lực Ma Vương và Cự Lực Ma Vương kẹp lại, cắt đứt đường lui."

"Ngoài ra, phía sau tham ăn Ma Vương bảo lại có mấy đại Ma bảo nối liền thành một mảnh, tùy thời có thể trợ giúp tham ăn Ma Vương bảo. Một khi bộ hạ ta hơi không cẩn thận, sẽ rơi

vào trong vòng vây trùng trùng điệp điệp, dù là Tiên Hoàng hay Tiên Tôn đích thân đến đều không giải quyết được khốn cục."

Nơi này là địa bàn của yêu ma ngoại vực, chúng ta có Tiên Hoàng, nhưng người ta cũng có Ma Thần.

Hơn nữa, bởi vì tổng thể số lượng Ma Thần nhiều hơn so với Chân Tiên cảnh của Nhân tộc, không khỏi lúc ra ngoài bị người xét quê, Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn phần lớn thời gian đều chỉ có thể trấn thủ phòng ngự. Nếu mạo hiểm xâm nhập vào trong nội địa quân địch, không để ý còn có thể bị Ma Thần ngoại vực thiết kế vây khốn.

Tuy Vân công chúa vừa rồi chỉ là tức giận, nghe bọn họ phân tích, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Bây giờ nhân tộc ở chiến trường ngoại vực cơ hồ hoàn toàn ở vào trạng thái bị động phòng thủ, một khi cô quân xâm nhập phía sau, vô cùng có khả năng khiến ngàn vạn tướng sĩ chết theo.

"Vương thống lĩnh, tiếp tục điều tra." Tuy Vân công chúa tức giận vô cùng, nhưng lại không thể không nhẫn nại hạ mệnh lệnh, "Chú ý điều động binh lực các lộ ma quân và vận chuyển lương thảo, đồng thời đem tham ăn ma quân cũng theo dõi chặt chẽ."

"Vâng, điện hạ."

Vương Định Phong lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi hắn đi, Tuy Vân công chúa lập tức triệu tập hội nghị phụ tá, bắt đầu phân tích tình báo các lộ, phân tích các loại khả năng một lần, tiến hành thôi diễn chiến lược và chiến thuật.

"Điện hạ, chúng ta trước tiên giả thiết đây là cạm bẫy nhằm vào ngài." Ngô Anh Hạo đưa ra đề nghị nói:"Vậy thì Ma tộc vì giải quyết dứt khoát mà ăn luôn ngài, chắc chắn sẽ điều binh khiển tướng từ các lộ, tham ô binh lực tích trữ gần Ma Vương bảo."

"Tổng hợp hoàn cảnh chung quanh, cân nhắc đến độ khó khi điều binh, rất có khả năng Ma tộc sẽ điều binh từ các hướng như Hồng Thạch ma vương bảo, Đoạn Giác ma vương bảo, Ám Minh ma vương bảo."

Ngô Anh Hạo đứng bên cạnh bản đồ chiến lược, hai tay chống mặt bàn, đại não nhanh chóng vận chuyển, trong chớp mắt liền làm ra liên tiếp phân tích.

“Rất có đạo lý.” Tuy Vân công chúa ánh mắt sáng ngời, gật đầu nói: “Mấy toà ma bảo kia vốn tiến công theo hướng tuyến đông của ta, cách khu vực tham ăn Ma Vương bảo không xa.”

“Nói như vậy, chẳng phải là mấy tòa Ma Vương bảo kia binh lực trống rỗng?” Cử Tu Viễn cau mày nói: “Nhưng khu vực tuyến đông phòng của Triệu lão nguyên soái, chiến sự vẫn có chút căng thẳng, thoạt nhìn không giống như binh lực trống rỗng.”

“Hoặc là, là chúng ta suy đoán sai, hoặc là ma quân đang cố lộng huyền hư, muốn dùng phương thức này đảo loạn tầm mắt bên ta.”

“Là thật hay giả, có thể để cho Triệu lão nguyên soái động tay động chân một thương, thăm dò một chút.”

“Ta cảm thấy thử ngược lại sẽ rút dây động rừng, không bằng đánh cuộc nhỏ một lần, trực tiếp lệnh Triệu lão nguyên soái chủ động xuất binh về hướng Hồng Thạch Ma Vương Bảo gần nhất, nếu như đối phương binh lực đầy đủ, tự nhiên sẽ đánh trả, vừa vặn có thể kiềm chế Ma quân, thu hút lực chú ý của bọn họ, yểm trợ cho hành động cứu viện của chúng ta. Nếu như Tam đại Ma Bảo thực sự binh lực trống rỗng, vậy thì sẽ kiếm được rất nhiều tiền!”

“Không được không được, Triệu lão nguyên soái lấy một địch ba, phòng thủ đã rất vất vả, một khi chủ động tiến công, vạn nhất đối phương binh lực sung túc, phe ta hơn phân nửa sẽ tổn binh hao tướng, chúng ta cũng không thể dùng tính mạng các tướng sĩ đi đánh cược.”

Các tinh anh phụ tá dưới trướng Công chúa phủ đều tranh luận, lập tức tranh luận.

Loại tình huống này, trong lúc thảo luận chiến thuật tương đối phổ biến. Cũng chỉ khi các suy nghĩ khác nhau va chạm mới có thể bộc phát ra càng nhiều linh cảm, từng bước hoàn thiện phương án tác chiến, hơn nữa còn tận lực tránh những sai lầm về sách lược vì phán đoán thế cục không rõ ràng.

Mà Tuy Vân công chúa muốn làm chính là khi bọn họ làm ầm ĩ lên, muốn vén tay áo lên thì kịp thời khống chế cục diện.

…

Ngay tại thời điểm mạch nước ngầm ở khu phòng thủ số ba bắt đầu khởi động.

Đại Càn.

Lăng Vân thánh địa.

Hai con cửu giai Nguyên Thủy Thanh Long bộ dáng uy vũ phá mây bay ra, ở giữa không trung xoay tròn nửa vòng, sau đó lấy tốc độ cực nhanh đằng vân giá vũ rơi xuống bên ngoài Lăng Vân điện.

Sau lưng chúng nó còn kéo theo một cỗ phi liễn bề ngoài khiêm tốn.

Thanh Long vừa rơi xuống đất, liền hóa thành hai vị nam tử tráng niên tinh thần quắc thước.

“Hai vị Ngao trưởng lão.” Vương Thủ Triết từ trên phi liên bước xuống, khách khí mỗi người đưa lên một viên thượng phẩm linh thạch: “Vất vả cho các ngươi rồi.”

Hai vị Ngao trưởng lão lập tức vui mừng nhướng mày: “Không vất vả không vất vả, chúng ta chỉ bay được hai ngày mà thôi, Thủ Triết gia chủ cho nhiều hơn.”

Đều nói Thủ Triết gia chủ ra tay hào phóng, bây giờ xem như bọn họ đã thấy được. Giúp hắn kéo hai ngày xe kéo mà thôi, lại không có bao nhiêu phân lượng, thế mà đều có thượng phẩm linh thạch cầm.

Nếu như có thể, bọn họ nguyện ý kéo đến thiên hoang địa lão.

“Thủ Triết, ngươi ra ngoài phô trương, Thanh Long Cửu giai Ngao Du, chậc chậc, có thể so với Tiên Hoàng đi tuần.” Trấn Nam Vương theo sát Vương Thủ Triết từ trong phi liễn đi ra, vẻ mặt tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trong giọng nói lại có chút âm dương quái khí và khó chịu.

Cũng khó trách, mặc cho ai đi du lịch học tập thả lỏng một chút, liền không hiểu tại sao lại bị “uộc buộc” đến ngoại vực làm nội ứng, tâm tình cũng không tốt.

“Ta đây là tiễn điện hạ lên đường, quy cách cao hơn một chút cũng cần.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm trả lời một câu.

“Ta nhổ vào! Thủ Triết, ngươi chớ có nguyền rủa bổn vương.” Trấn Nam Vương vội vàng “phi” một tiếng: “Ta tuổi còn trẻ, còn chờ sau khi lập đại công trở về truy cầu Lạc Miểu.”

“Dao Nhi bái kiến phụ thân, bái kiến Trấn Nam vương.”

Lúc này, Vương Ly Dao trong Lăng Vân Điện cũng đã nhận được tin tức, mang theo mấy vị tu sĩ Thần Thông cảnh của Lăng Vân thánh địa ra đón.

Nhìn thấy Vương Thủ Triết và Trấn Nam Vương, nàng lập tức cung kính hành lễ.

Đã lâu không gặp, hôm nay hai đầu lông mày Vương Ly Dao đã ổn trọng thành thục hơn rất nhiều, một thân trường bào tay áo kiếm Lăng Vân thánh địa làm nổi bật lên tư thế oai hùng như tiên của nàng, khí chất trác tuyệt, nghiễm nhiên đã có phong phạm của “Tiểu Thánh chủ”.

“Dao Nhi, mấy ngày nay ngươi vất vả rồi.” Vương Thủ Triết đau lòng đỡ khuê nữ dậy.

Trong mấy nữ nhi của mình, chỉ có Đại khuê nữ vương Ly Dao khiến hắn bớt lo nhất, nhưng cũng khiến hắn đau lòng nhất, tuổi còn trẻ đã gánh vác trọng trách bảo vệ Nhân tộc.

Thần Thông cảnh của các mạch còn lại cũng lần lượt chào hỏi Vương Thủ Triết, dù sao mọi người đều rất quen thuộc, hơn nữa hắn còn là đại kim chủ của Thánh địa, tất nhiên phải tạo quan hệ tốt.

Đương nhiên, bên phía Trấn Nam Vương cũng phải chào hỏi một chút.

Sau khi hàn huyên một phen.

Vương Ly Dao liền nói đến chính sự: “Chuyện phụ thân viết trong thư ta đều đã sắp xếp xong xuôi. Ta cam đoan, ngoại trừ mấy người trước mắt này, toàn bộ Lăng Vân thánh địa sẽ không còn người nào biết Trấn Nam Vương mượn đường đi vực ngoại nữa.”

Nói xong, nàng lại thi lễ thật sâu với Trấn Nam Vương: “Điện hạ đại nghĩa, Ly Dao bội phục. khe hở giới vực chiến trường

ngoại vực Đại Càn chúng ta nằm ở vị trí trung gian giữa thánh địa của chúng ta và Quy Long Thành, kính xin điện hạ đi theo ta.”

Vậy là muốn đi tới chiến trường ngoại vực nằm vùng?

Trấn Nam Vương hít sâu một hơi, cảm giác mình giống như vừa trải qua một giấc mộng.

Lúc hắn đi theo Vương Ly Dao đi lên phía trước, còn cẩn thận quay đầu lại nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết, nói cho Lạc Miểu, để nàng chờ ta. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta chắc chắn sẽ phong quang quang theo đuổi nàng.”

“Điện hạ chớ nên mê muội nhi nữ tình trường, tất cả lấy Nhân tộc làm trọng.” Vương Thủ Triết phất tay cáo biệt: “Trước khi ngươi trở về, ta sẽ cố gắng khuyên Lạc Miểu không lấy chồng. Có điều, ngươi có đuổi kịp hay không là một chuyện khác.”

“Bổn vương nhất định làm được, Ninh Kham đã dạy ta rất nhiều.” Trấn Nam Vương lại rất tự tin, nói xong ngẩng đầu bước đi.

Hắn bất giác nhớ tới sáo lộ Vương Ninh Hi dạy hắn. Hắc hắc, có sáo lộ kia, đối phó với Lạc Miểu đơn thuần chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Trước mặt Vương Ly Dao nghe vậy khóe miệng co giật, liếc mắt không thôi.

Vị Trấn Nam Vương điện hạ này thật đúng là tự tin quá mức. Luận sáo lộ, tiểu tử Ninh Kham kia sợ là thúc ngựa so ra cũng kém tiểu cô cô.

Những vãn bối kia không biết, người làm cháu gái như nàng còn có thể không biết sao? Vị thất cô cô chỉ lớn hơn nàng hai mươi tuổi này, năm đó cũng là nhân vật truyền kỳ xưng bá Tộc Học, phụ thân tốc độ nhanh đến không gì không làm được có đôi khi đều không làm gì được nàng.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Trấn Nam Vương, có vẻ dễ lừa gạt, sợ là căn bản chơi không lại nàng.

…

Chương 178: Long Vương trở về!

…

Chiến trường ngoại vực, khu phòng thủ của Đông Càn quốc.

So với khu chiến ngoại vực Tiên số ba, khu phòng ngự của Đông Càn rõ ràng không phải là một cấp độ.

Giới vực phòng thủ của Đông Càn quốc này khe hở rất nhỏ, cường độ kết cấu của nó cũng chỉ đủ cho Lăng Hư cảnh xuyên qua mà thôi. Nếu cường giả vượt qua giới hạn độ cưỡng ép xuyên thẳng qua, rất có thể sẽ dẫn phát không gian sụp đổ, dẫn đến khe hở giới vực triệt để tan vỡ, hình thành không gian phong bạo mang tính tai nạn.

Giống như Đông Càn chi tiên triều, khu phòng thủ Đông Càn ở trong rất nhiều khu vực ngoại vực, cũng thuộc về khu phòng thủ xa xôi, không chỉ có khe hở nhỏ, vị trí hẻo lánh, ngay cả cường độ tiến công của quân đội yêu ma ngoại vực cũng yếu, "chỉ là" phải thừa nhận áp lực tiến công của ba Ma Vương bảo.

Nhưng cho dù như vậy, từ khi Đại Càn lập quốc tới nay, khu vực phòng thủ này vẫn xuất hiện không biết bao nhiêu nguy cơ, cũng không biết có bao nhiêu tinh anh nhân tộc hi sinh trên chiến trường.

Mãi đến khi Long Xương đại đế bắt đầu dốc sức thúc đẩy chế độ quân võ thế gia, đưa tỉ lệ lớn thuế má quốc gia vào trong việc xây dựng quân đội, tăng cường thực lực quân sự của Đại Càn, mới dần dần hòa hoãn được chút cục diện.

Đây cũng là công huân Đại Đế mà Long Xương đại đế vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo.

Cũng chính vì như thế, lúc trước Vương Thủ Triết " Lén lút thảo luận công kích chế độ Quân Vũ thế gia, mới có thể đâm trúng "điểm mẫn cảm" của đại đế, đồng thời khiến Long Xương đại đế giận không kiềm chế được, liền muốn hung hăng chửi rủa Vương Thủ Triết một cái, nói cho hắn biết "Ngươi còn không hiểu một cái à, còn dám vọng nghị quốc chính?"

Chớ xem thường ba cái “Chỉ là” Ma Vương bảo.

Trên thực tế, mỗi một Ma Vương Bảo đều thống trị một lãnh địa Ma tộc khổng lồ, ma binh dưới trướng rất nhiều, chính là thế lực quân phiệt cỡ lớn cắt cứ một phương.

Đại Càn có thể ngăn cản thế công liên thủ của ba Ma Vương bảo, đã xem như là vô cùng giỏi rồi.

【 Long Tượng Ma Vương bảo 】, chính là một trong những Ma Vương bảo dây dưa đã lâu với Đại Càn. Dưới trướng bọn họ có mười mấy lãnh chúa Ma tộc lớn nhỏ, mỗi một lãnh chủ đều có một lãnh địa riêng biệt, mà trong lãnh địa mà bọn họ quản lý lại có nói một hai điều quyền lợi.

【Độc Giác Lĩnh 】.

Độc Giác lĩnh chính là địa bàn quản lý của Lãnh Chúa Độc Giác.

Đây là một mảnh thổ địa phong hóa nghiêm trọng, dãy núi cũng bị ăn mòn nghiêm trọng, nơi này thổ nhưỡng cằn cỗi, kỹ thuật lạc hậu, vả lại hàng năm đều bao phủ trong mây đen chiến tranh, yêu ma cấp thấp ở trên mảnh thổ địa này sinh tồn thập phần gian khổ.

Trên mảnh đất này, tổng cộng tụ tập mấy ngàn yêu ma tầng dưới chót. Bọn chúng đều là tài phú của Lãnh Chúa Độc Giác, từ trồng trọt, nuôi trồng, cùng với đào quặng luyện.

“Bộp bộp! Đám phế vật các ngươi, còn không nhanh đào lên. Hôm nay đào không ra một trăm ma tinh, phạt hết đồ ăn!”

Trong khu quặng mỏ ma tinh, một tên tiểu đầu mục Ma tộc đang vung vẩy cốt tiên, thúc giục thợ mỏ Ma tộc khai thác quặng ma tinh.

Khối Ma tinh này trữ lượng không lớn, thập phần cằn cỗi, đào một ngày cũng đào không ra quá nhiều Ma tinh, mà đa số đều có phẩm chất thập phần thấp.

Nhưng thế thì có sao đâu chứ? Ma tộc cấp thấp bất quá chỉ là vật phẩm tiêu hao mà thôi.

Ở ma tộc, cấp bậc giữa yêu ma và yêu ma hết sức khắc nghiệt và rõ ràng.

Ma tộc tầng dưới chót không có bất kỳ quyền lực nào đáng nói, không có ma quyền, không có quyền tài sản, thậm chí không có quyền tự giao phối, phần lớn Ma tộc tầng dưới chót đều chỉ là công cụ ma tài phú sinh ra, hoặc là pháo hôi trên chiến trường, hoàn toàn bị lãnh chúa chi phối.

Khoảnh khắc chúng ấp ra từ trong ma sào, đại đa số đã quyết định vận mệnh bi thảm cả đời.

Chỉ có rất ít Ma tộc mới có thể trong sinh hoạt gian nan ngày qua ngày này thức tỉnh huyết mạch Ma tộc cao giai cực kỳ may mắn. Từ thời khắc bọn chúng thức tỉnh, sẽ bị chọn ra từ tầng dưới chót Ma tộc, bồi dưỡng thành đầu mục.

Mà loại may mắn miễn cưỡng thoát ly tầng dưới chót này, thường thường sẽ mạnh mẽ nghiền ép đồng tộc. Bởi vì so với những Ma tộc trời sinh có huyết mạch cao quý kia, chúng nó càng cần nịnh nọt Ma tộc thượng vị.

“Lạch cạch~!”

Một tên Ma tộc cấp thấp có thể trạng cường tráng chợt vung cuốc, đào ra một khối khoáng thạch lớn.

Khoáng thạch quay cuồng, một vòng ánh sáng tối tăm chợt lóe rồi biến mất.

Nó vui mừng quá đỗi, nâng khoáng thạch lên lật xem, đã thấy mặt sau khoáng thạch khảm một khối ma tinh màu đen to bằng nắm tay, đang tản ra ma khí tinh thuần mà nồng đậm.

“Đây là quặng thô ma tinh trung phẩm!”

Hạ đẳng ma tộc vui vẻ kêu lên “a oa oa oa”, lập tức dẫn tới sự chú ý của thủ lĩnh.

Tên đầu mục kia vung tay quất tới một roi, trước tiên đánh cho Ma tộc hạ đẳng kia da tróc thịt bong, cũng không dám kêu la nữa, lúc này mới cầm lấy quặng thô kiểm tra một phen, hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, hẳn là có thể phân chia ra ba khối Ma tinh trung phẩm.”

Các hạ đẳng ma tộc còn lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay cuối cùng không cần phải đói bụng nữa.

Thậm chí, dựa theo lệ thường, có thể đào móc đến trung phẩm ma tinh còn có thể có phần thưởng thức ăn ngoài định mức.

“Oa oa oa!” Tên Ma tộc cấp thấp kia không phục kêu to lên, “Tám khối, có thể cắt ra tám khối.”

“Chát, chát, chát!”

Nghênh đón nó là đầu mục liên tiếp quật roi.

Vừa rút, tên đầu mục kia còn mắng: “Loại phế vật hạ đẳng như ngươi còn hiểu biết? Ta nói ba khối thì chính là ba khối.”

Ma tộc hạ đẳng bị đánh cho co quắp trên mặt đất, lại không dám phản kháng, chỉ có thể bảo vệ được thủ lĩnh tùy ý quất vào chỗ hiểm. Nhưng nó vẫn tràn đầy không phục, lớn tiếng cãi: “Ta học qua ma tinh cắt xén cùng thuật tính toán ở sườn đồi, ít nhất có thể cắt ra tám khối.”

Đương nhiên, lực chiến của thủ lĩnh càng lớn hơn.

“Ngươi rác rưởi này, muốn tạo phản sao? Lại dám tranh luận với ta?!”

“Ta mặc dù là Ma tộc hạ đẳng, nhưng ta cũng là tài phú cá nhân của Độc Giác lãnh chúa vĩ đại, ngươi vì tham ô trung phẩm ma tinh mà đánh chết ta, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt.” Ma tộc hạ đẳng ra sức gào thét.

Tiếng gào thét của nó quá mức khàn cả giọng, lập tức khiến cho các khoáng đội phụ cận chú ý.

Đầu mục lập tức chột dạ, vội vàng thu hồi roi: “Ngươi câm miệng! Ta chỉ phân biệt sai phẩm chất nguyên thạch, kế tiếp toàn bộ nhân viên của đội thợ mỏ thêm ăn cơm năm ngày. Hôm nay thu hoạch không tệ, các ngươi có thể trở về nghỉ ngơi.”

Thêm cơm và nghỉ ngơi khiến cảm xúc căng thẳng của các thợ mỏ Ma tộc nhanh chóng được hóa giải.

Mấy lão Ma tộc hạ đẳng tiện tay khiêng Ma tộc gây chuyện trở về lều trại đơn sơ, đút chút nước cùng thức ăn, nó liền tự sinh tự diệt.

Thể trạng của Ma tộc vô cùng cường tráng, sinh mệnh lực cũng cực kỳ ương ngạnh, cho dù là Ma tộc hạ đẳng nhất, sau

khi hoàn toàn trưởng thành cũng có thể đạt tới thực lực tương đương với tu sĩ Linh Đài cảnh của Nhân tộc.

Kỳ thật những Ma tộc Luyện Khí Cảnh dùng để thí luyện cho tu sĩ Luyện Khí kỳ thời kỳ Thần Võ đều là thân thể vị thành niên trong Ma tộc hạ đẳng.

Ma tộc hạ đẳng trưởng thành dưới tình huống bình thường có thể sống hai ba trăm năm, các mục tiêu sinh mệnh đều rất cường đại, nhất là lực lượng cùng khôi phục, đều hết sức kinh người. Loại thương thế sau khi bị quất roi này, không đến mười ngày là có thể phục hồi như cũ.

Nhưng Ma tộc hạ đẳng này dường như nắm giữ chút "Văn hóa", trình độ trí tuệ vượt xa những Ma tộc hạ đẳng khác.

Nó không cam lòng phát ra tiếng rít gào phẫn nộ.

Nhưng như vậy thì làm sao đây?

Trừ phi nó có thể may mắn thức tỉnh huyết mạch Ma tộc mạnh hơn, nếu không nó vĩnh viễn chỉ là một Ma tộc hạ đẳng, vĩnh viễn không thoát khỏi gông xiềng của vận mệnh.

Thật đáng buồn chính là, sau khi đại bộ phận Ma tộc từ trong ma sào ấp ra, tiềm lực và phương hướng tiến hóa của huyết mạch cũng đã xác định, Ma tộc có thể lại lần nữa thức tỉnh cũng không có mấy.

"Ngươi rất tức giận?"

Lúc này, trong túp lều đơn sơ chợt vang lên một thanh âm ôn hòa.

"Lộc cộc lộc cộc, ngươi là ai?"

Tên Ma tộc hạ đẳng kia đột nhiên ngồi dậy, tập trung vào một con ma ở bên giường.

Con ma kia có thân thể khôi ngô mà cường đại, cơ bắp cuồn cuộn, trên ma thể tràn ngập lực áp bách dày đặc lân phiến, tản ra ánh kim loại cao quý, màng cánh to lớn ở sau lưng giương lên cao cao, móng vuốt sắc bén phảng phất có thể tuỳ tiện xé nát thân thể của nó.

Đặc biệt là cặp đồng tử dựng thẳng màu đỏ vàng kia, càng thâm thúy mà lạnh lùng, tản ra lực uy hiếp đáng sợ khó nói lên

lời.

Đó là uy áp đến từ Ma tộc thượng vị, cho dù không tận lực phát ra, cũng có thể làm cho hạ vị Ma tộc run rẩy.

Một cảm giác sợ hãi khó nói lên lời bỗng dưng dâng lên trong lòng, nó lập tức bị dọa đến run lẩy bẩy, trực tiếp phủ phục dưới chân Ma tộc thượng vị, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Loại Ma tộc thượng vị này, cũng không phải là loại tiểu đầu mục này có thể so sánh, thậm chí, ngay cả Ma tướng cũng còn kém xa nó.

"Ngươi không cần khẩn trương, bổn tọa chỉ đi ngang qua, đúng lúc thấy được cảnh này." Ma tộc thượng vị đỏ mắt toát ra vẻ đồng tình, "Bổn tọa có thể cho ngươi một cơ hội giao dịch công bằng. Bổn tọa cho ngươi lực lượng và tiềm lực. Ngươi nói cho bổn tọa, phòng ma tinh ở đâu?"

"Ma tộc thượng vị" này, không hề nghi ngờ chính là Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương vừa mới lẻn vào lãnh địa Ma tộc.

Từ sau khi đến chiến trường dị vực, hắn đã triệt để chuyển hóa nhục thể của mình thành Ma tộc.

Nhưng Ma tộc và Nhân tộc chung quy là hai chủng tộc hoàn toàn khác biệt. Nhân tộc, bất luận là Nhân tộc Tiên Triều hay là Nhân tộc Ma triều, tài nguyên tu luyện chủ yếu sử dụng đều là "Linh Thạch".

Loại tài nguyên này ở thời kỳ Thần Võ được xưng là 【Tiên Tinh】. Một hạ phẩm linh thạch tiêu chuẩn là một tiên tinh, trước mắt giá trị khoảng chừng trăm kim tệ.

Ma Triều cũng muốn gọi vật tư này là "Ma tinh", chỉ có điều hai chữ ma tinh và "Ma tinh" chân chính có xung đột mâu thuẫn, dứt khoát kéo dài tiêu chuẩn tiên tinh thời kỳ Thần Vũ hoàng triều.

Đương nhiên, những người tu luyện các loại ma công của Ma Triều, ngoại trừ cần linh thạch ra, cũng cần một ít tài nguyên khác đến phụ trợ tu luyện, tỷ như âm Sát Tông thích một ít âm Sát Minh Khí đến phụ trợ tu luyện.

Mà 【Hồng Liên Chân Ma Kinh】 của Ma Hoàng Thân Đồ thì cần một ít tài nguyên loại Hỏa Sát phụ trợ tu luyện, mà phẩm cấp Hỏa Sát càng cao càng tốt.

Truy cứu căn bản, vẫn là bởi vì ma khí thuần túy hoặc là sát khí, thân thể nhân loại là không cách nào hoàn toàn chuyển hóa hấp thu.

Chỉ nhìn từ điểm này, Nhân tộc Ma Triều cùng Nhân tộc Tiên Triều kỳ thật không có khác nhau về bản chất, bản chất vẫn là cùng một chủng tộc, chỉ là phương thức tu hành bất đồng mà thôi.

Nhưng mà, vực ngoại yêu ma chân chính lại khác. Chúng cùng nhân tộc là hai chủng tộc hoàn toàn bất đồng, thường dùng nhất tài nguyên tu luyện là "Ma tinh".

Mà "Ma tinh" có căn nguyên không sai biệt lắm với "Tiên tinh", chính là nồng độ ma khí cao dần dần ngưng tụ mà thành kết tinh.

Ma tinh và tiên tinh là kết tinh hai loại năng lượng hoàn toàn trái ngược nhau.

Bởi vậy, sau khi Trấn Nam Vương hoàn toàn chuyển hóa thành Ma tộc, tiên tinh đối với hắn mà nói đã không có tác dụng, chỉ có ma tinh mới có thể làm cho hắn trở nên càng thêm cường đại.

Hắn dưới trạng thái ma thể, huyết mạch hoàn toàn kế thừa từ Long Huyết Ma Thần, ngay cả Long Huyết Ma Thần nắm giữ pháp tắc chi lực, thậm chí một phần kinh nghiệm chiến đấu, cũng bị kế thừa qua.

Chỉ là bởi vì tu vi của hắn mới là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, cho dù chuyển hóa thành Long Huyết Ma Thần, cũng không có đủ năng lượng để cho hắn trở về thực lực đỉnh phong của Long Huyết Ma Thần. Hắn hôm nay, không sai biệt lắm tương đương với một vị Ma Thần "Ấu niên", vị cách đã có, thực lực lại không đủ.

Trong căn cứ khu phòng thủ Đông Càn, ngược lại cất giữ một nhóm ma tinh thu được, đều là tích lũy qua nhiều năm như vậy.

Dựa vào số ma tinh này, Trấn Nam Vương miễn cưỡng "Khôi phục" đến thực lực ước chừng tương đương với Nhân tộc Lăng Hư cảnh trung kỳ. Nhưng cái này còn xa xa không đủ.

Mặc dù tiểu Thánh chủ Vương Ly Dao của Lăng Vân thánh địa đã báo cáo với Tiên cung, yêu cầu thuyên chuyển một số ma tinh. Nhưng Trấn Nam Vương có chút không kiềm chế được, quyết định trước khi mình thi hành kế hoạch "Long Vương trở về", lén lút làm chút ma tinh khôi phục thực lực, cũng dò xét sơ bộ tình huống của Ma tộc.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Trấn Nam Vương sẽ hóa thân thành Long Huyết Ma Thần xuất hiện ở chỗ này.

Nhân tộc cùng Ma tộc rốt cuộc là hai chủng tộc hoàn toàn bất đồng, từ chủng tộc tập tính đến kết cấu xã hội, theo văn hóa nhận thức đến phong tục tập quán, đều có cách biệt một trời. Hơn nữa song phương muốn ẩn núp đến trận doanh của đối phương cũng không dễ dàng. Dù sao ai cũng không phải đồ ngốc, đều sẽ có các loại trang bị kiểm tra để ứng phó.

Có thể nói, cho dù hai bên đã đánh nhau nhiều vạn năm như vậy, hiểu biết lẫn nhau vẫn tồn tại tính cực hạn và tình hình phiến diện rất lớn.

Trấn Nam Vương sống hơn hai ngàn tuổi, đến chiến trường ngoại vực không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên từ một góc độ khác đi cảm thụ kết cấu văn minh của Ma tộc.

Thì ra những yêu ma ngoại vực cùng hung cực ác kia, xã hội tầng dưới chót lại có bộ dáng như vậy.

"Ùng ục ục ùng ục!"

Ma tộc hạ đẳng kia đầu tiên là hoảng loạn một trận, lập tức trong ánh mắt mãnh liệt bộc phát ra quang mang nóng bỏng.

Trải qua kinh nghiệm vừa rồi, nó đã khắc sâu minh bạch, không có lực lượng, cả đời phải nghẹn khuất mà chết. Mà thượng vị ma tộc trước mắt, chính là cơ hội tốt nhất của nó.

Nó phủ phục tiến lên, hôn lên mu bàn chân Trấn Nam Vương, dùng phương thức đặc thù của Ma tộc biểu đạt sự thần phục và thuần phục của mình.

“Thôi được. Để bổn tọa xem xem ngươi có thể đi đến đâu. Cho dù gây ra chút phiền toái cho Ma tộc.”

Long trảo cực lớn của Trấn Nam Vương mãnh liệt chế trụ đầu Ma tộc hạ đẳng kia, năng lượng tinh thuần vô cùng quán thâu vào trong cơ thể của nó.

Cùng lúc đó, hắn lại từ trong ma thể của Long Huyết Ma Thần phân ra một giọt tinh huyết, dung nhập vào trong cơ thể Ma tộc.

Giọt Ma Thần tinh huyết này cũng không phải là phàm vật, đối với bản thân Ma Thần cũng sẽ có hao tổn không nhỏ. Dưới tình huống bình thường, Ma Thần nếu muốn ban cho dưới trướng tinh huyết, đều sẽ cân nhắc cân nhắc.

Trấn Nam Vương lại không lo lắng nhiều như vậy.

Dù sao hắn cũng chỉ là một nằm vùng, cũng sẽ không dừng lại trong Ma tộc quá lâu, thân thể này cũng không phải bản thể của hắn, thích chà đạp như thế nào thì làm như thế đó.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn có thể trở về phong quang quang vinh truy cầu Lạc Miểu.

Mà trước đó, tự nhiên là có thể cho Ma tộc nhiều thêm chút sấm sét, sẽ chôn nhiều loại hơn, cũng là một loại thủ đoạn của nội ứng.

Chỉ một thoáng.

Khí tức của hạ vị ma tộc kia thay đổi.

Một cỗ khí tức mênh mông từ trong cơ thể nó bộc phát ra.

Từ huyết dịch đến xương cốt, đến tổ chức cơ bắp và vảy… từng tiếng xương cốt ma sát khiến người ta sởn hết gai ốc, từ trong ra ngoài hoàn toàn thay đổi.

Một đôi cánh từ sau lưng nó mọc ra, tứ chi cũng tiến hóa thành long trảo dữ tợn, nhìn qua, ngoại hình lại trở nên có chút cùng loại với Long Huyết Ma Thần, chẳng qua là xa xa không bằng bản tôn.

“Gào!”

Dưới sự thống khổ cực hạn, hạ vị ma tộc không bị khống chế rít gào một tiếng.

Một tiếng rít gào này giống như tiếng Viễn Cổ Ma Long rống giận, chấn động toàn bộ doanh địa đều kịch liệt run rẩy, rất nhiều hạ đẳng ma tộc phụ cận đều bị uy hiếp quỳ lạy trên mặt đất.

"Phế vật hạ đẳng, ngươi cũng dám…"

Đầu mục trông coi nhóm thợ mỏ này phát giác được động tĩnh, tức giận vọt vào.

Nhưng mà nó mới mắng được một nửa, cốt tiên trong tay cũng vừa mới vung lên, đã bị hạ vị ma tộc tát bay.

Tên đầu mục này chẳng qua chỉ tương đương với Thiên Nhân cảnh sơ kỳ của Nhân tộc, mà tiếp nhận Ma tộc hạ vị cải tạo máu Ma Thần, khí tức vẫn đang không ngừng tăng lên, lúc này thực lực đã không thấp hơn Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Hơn nữa, đây dường như còn chưa phải cực hạn của nó.

Hiệu quả tinh huyết của Ma Thần bá đạo cỡ nào? Dưới tình huống bình thường, nó sẽ một mực thức tỉnh đến thực lực tương đương với Nhân tộc Tử Phủ cảnh mới đình chỉ.

Hơn nữa tiềm lực của nó cũng sẽ bị rút cao một mảng lớn. Đời này nếu như vận khí đủ tốt, có thể tranh thủ được đủ tài nguyên, bản thân cũng đủ cố gắng, thậm chí có khả năng bước vào cấp bậc Ma Vương.

Lều trại đơn sơ đã sớm bị chấn sập trong quá trình thức tỉnh, toàn bộ doanh địa công trường đều bị thanh thế to lớn này hấp dẫn tới.

Bất tri bất giác, chung quanh cũng đã tụ lại một vòng đầu mục của Ma tộc.

Từng tầm mắt từ bốn phương tám hướng hội tụ đến trên người hạ vị Ma tộc, trong những ánh mắt kia, có sợ hãi, còn có hâm mộ cùng ghen ghét.

Nhưng không có một ai dám tùy tiện tới gần.

Bỗng dưng.

Một đạo khí tức ma tướng mạnh mẽ lăng không mà tới, khí tức uy nghiêm bao phủ toàn trường.

Ngay sau đó, một Ma tộc khôi ngô hai mắt hiện ra màu tím xuất hiện trên bầu trời, vỗ cánh nhanh chóng rơi xuống đất.

"Bái kiến Tử Nhãn Ma Tướng đại nhân." Đám đầu mục xung quanh nhao nhao hành lễ.

Thì ra, người tới chính là một trong rất nhiều ma tướng dưới trướng Lãnh chúa Độc Giác, Tử Nhãn Ma Tướng.

Trong đôi mắt màu tím của Tử Nhãn Ma nổi lên một đạo quang mang kỳ lạ, liếc nhìn Ma tộc hạ đẳng kia, ánh mắt nhất thời trở nên phức tạp khó hiểu: "Vận khí cũng khá tốt, vậy mà thức tỉnh được Ma Long huyết mạch cao quý, xem ra còn rất tinh khiết. Chỉ tiếc Long Huyết nhất mạch đã sớm không còn Ma Thần… Ngươi tên là gì?"

Ma tộc hạ đẳng cụp mắt xuống, sợ hãi không dám nhìn.

Nó nghe nói qua vị Tử Nhãn Ma Tướng này. Tục truyền nó là một ma tướng vô cùng tàn khốc, rơi vào tay ma tộc, tử vong đã là kết cục tốt nhất.

Nó co ro thân thể, yếu ớt trả lời: "Ta không có tên."

"Cũng đúng, Ma tộc hạ đẳng đều không có tên." Thanh âm Tử Nhãn Ma Tướng đặc biệt hòa ái ôn hòa, "Vậy ngươi đi theo ta một chuyến, đi bái kiến Lãnh Chúa Đại Nhân một sừng, nó sẽ tự mình ban tên cho ngươi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này ta và ngươi đều là Ma Tướng dưới trướng Lãnh Chúa Độc Giác Đại Nhân rồi."

Giữa Ma tộc ngươi lừa ta gạt, tâm tính tàn khốc, nhưng là một chủng tộc có tính xã hội, chúng tự nhiên cũng hiểu được kéo bè kết phái. Loại Ma tộc này vừa nhìn chính là huyết mạch Ma Long cao giai, tiềm lực còn mạnh hơn mình một ít, thừa dịp hiện tại nó còn yếu đánh tốt quan hệ, tương lai vô cùng có lợi.

"Ma tướng đại nhân, tên thủ lĩnh tham ô trung phẩm ma tinh, đây không phải là lần đầu tiên đâu." Hạ đẳng Ma tộc đột nhiên chỉ tay vào tên đầu mục đang quất roi của tên thợ mỏ, lập tức nói ngay tại chỗ.

"Đại nhân, oan uổng quá." Đầu mục mỏ sợ tới mức hồn bất phụ thể, vội vàng kêu oan: "Ta chỉ nhất thời nghĩ sai thôi, ngàn vạn lần đừng nghe cái loại rác rưởi hạ đẳng kia…"

“Câm miệng! Ngươi thật to gan, dám vũ nhục Ma tướng vĩ đại tương lai, vũ nhục Ma Long huyết mạch cao quý của Ma tộc ta!” Tử Nhãn Ma giận dữ, bỗng nhiên vỗ một trảo tới.

Một đạo lệ quang hiện lên.

Tên đầu mục thợ mỏ kia lập tức bị đập nát rất nhiều xương cốt.

Tử Nhãn Ma Tướng vẫn còn “không giải được hận”, cả giận nói: “Người đâu, kéo phế vật phạm thượng ra ngoài, gom hết trong Cuồng Sát Phong động mười ngày mới cho phép nó chết.”

Các đầu mục chung quanh cúi đầu, trong lòng một trận run rẩy.

Sát Phong động, đây chính là cực hình thống khổ nhất. Cho dù là lấy thân thể cường hãn của ma tộc tiến nhập Sát Phong động, huyết nhục trên thân thể cũng sẽ bị Cuồng Sát phong từng chút một cạo hết, cuối cùng chỉ có thể còn lại một bộ huyết cốt.

Trong chớp mắt, thợ mỏ kia đã bị kéo đi chấp hành cực hình, mặc cho nó kêu thảm và cầu xin tha thứ như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Sau khi làm xong chuyện này.

Lúc này Tử Nhãn Ma mới thu lại vẻ giận dữ, thay vào đó là vẻ mặt hiền lành nói với Ma tộc cấp thấp: “Huynh đệ à, lần này ngươi có thể hả giận rồi?”

Nó giết chết đầu mục kia, căn bản không phải vì chuyện ma tinh bị tham ô. Trên thực tế, tham ô ma tinh vốn là chỉ thị cho Tử Nhãn Ma Tướng kia.

“Hài lòng, hài lòng.”

Ma tộc hạ đẳng bị kinh ngạc đến ngây người, chỉ cảm thấy một luồng khoái cảm khó nói lên lời đánh sâu vào đại não khiến nó lâng lâng.

Không nghĩ tới, nó chỉ tùy tiện nói một câu, liền có thể làm cho một đầu mục cao không thể với tới chết đi.

Đây, đây chính là tư vị của lực lượng và quyền thế sao?

“Nhớ kỹ lời thề của ngươi.” Lúc này, bên tai Hạ đẳng ma tộc bỗng dưng truyền đến giọng nói trầm thấp hữu lực của Trấn Nam Vương: “Bản tọa có thể cho ngươi lực lượng, cũng có thể thu hồi. Đi thôi, hiệu lực thật tốt dưới trướng lãnh chúa Độc Giác, không được tiết lộ sự tồn tại của ta.”

“Vâng, đại nhân.” Ma tộc hạ đẳng lập tức kinh sợ đáp lời.

“Huynh đệ. Ngươi và ta là huynh đệ, ngàn vạn lần đừng gọi ta là “Đại nhân” nữa.” Tử Nhãn ma tướng ôm bả vai của nó, vô cùng nhiệt tình lôi kéo nó đi, “Đi đi, chúng ta cùng nhau bái kiến lãnh chúa đại nhân.”

Dứt lời, nó mở cánh ra, lập tức mang theo Ma tộc hạ đẳng bay lên bầu trời.

Sau khi hai ma rời khỏi.

Trên bầu trời, Trấn Nam Vương đang ẩn mình trong tầng mây xám xịt, từ xa nhìn thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy thú vị.

Long Huyết Ma Thần này thật đúng là cường đại, chỉ cần bỏ ra một giọt tinh huyết và một chút năng lượng là có thể chế tạo ra một Ma Tướng.

Nếu như dồn ra một trăm giọt, một ngàn giọt, đây chẳng phải là…

Ôi, sao ta bắt đầu có chút choáng váng vậy?

Tin tức bắt nguồn từ trong huyết mạch lập tức khiến Trấn Nam Vương nhanh chóng tỉnh ngộ lại.

Nguyên lai, tinh huyết này thật đúng là không phải tùy tiện tiện liền có thể chen vào, dồn vào một giọt này liền như vậy rồi, nếu như một lần lại nhiều hơn vài giọt, sợ là sẽ thật sự xong đời.

Bỏ đi bỏ đi, vẫn nên cướp đoạt ma tinh khố trước đã, tranh thủ thời gian khôi phục thực lực chân chính của Ma Thần Chi Khu, đi hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn.

Anh A Tranh, anh đừng nóng vội, Hạ Dương ca ca nhà anh rất nhanh sẽ trở về. Đến lúc đó, Hạ Dương ca ca nhất định nở mày nở mặt cưới anh về nhà.

…

Chương 179: Căn cơ cường đại của Vương thị.

…

Hạ đẳng Ma tộc nghịch tập được Độc Giác lĩnh chủ triệu kiến long trọng, được ban cho phong hào 【Ma Long chiến tướng】.

Vì lôi kéo "Ma tài" hiếm thấy vận khí bạo rạp, Độc Giác lãnh chúa không tiếc đem con gái nhỏ yêu thương gả cho nó.

Từ đó về sau, 【Ma Long Chiến Tướng】 nhảy vọt trở thành Ma tộc thượng vị, trở thành chủ nhân của câu chuyện xưa truyền kỳ được Ma tộc bàn tán say sưa ở tầng đáy.

Bởi vì cái gọi là, "Phúc hề họa tùy theo".

Không lâu sau khi Lãnh Chúa Độc Giác vui mừng được ái tướng, trong khu vực hạt địa bỗng nhiên xảy ra một chuyện lớn.

Trong kho lãnh địa, Lãnh Chúa Độc Giác vất vả lắm mới tích góp được một lượng lớn ma tinh, chợt không cánh mà bay.

Lãnh chúa Độc Giác vừa tức giận vừa sợ hãi.

Nhà kho trông coi nghiêm mật, người bình thường đừng nói là trộm đồ trong nhà kho, cho dù tới gần cũng khó khăn.

Hơn nữa, trong số ma tinh mất tích này có một nửa là phải tiến cống cho Long Tượng Ma Vương Bảo, một khi chậm trễ tiến cống, Long Tượng Ma Vương đại nhân há có thể từ bỏ ý đồ?

Nhưng tên trộm kia cũng không biết là làm sao, lại không lưu lại bất cứ dấu vết gì ở hiện trường, mặc cho Độc Giác lãnh chúa điều tra thế nào cũng không có chút manh mối.

Hắn không còn cách nào khác, đành phải lần nữa tàn phá thợ mỏ, để chúng nắm chặt thời gian đào quặng ma tinh.

Mà Trấn Nam Vương được một nhóm ma tinh "Long Huyết Ma Thần" này, sau khi đem toàn bộ năng lượng ma tinh hấp thu, thực lực cũng được tăng lên chân dài. Nhưng hành động

của hắn lại không có chút ý tứ đình chỉ, ngược lại càng thêm nghiêm nghị bắt đầu ở các nơi lãnh địa yêu ma cướp đoạt ma tinh.

Dưới tác dụng của lượng lớn ma tinh, thực lực của Trấn Nam Vương ngày càng tăng, trong thời gian cực ngắn, thực lực đã tăng lên rất nhiều.

Phải biết, thân thể yêu ma của Trấn Nam Vương hiện giờ, bổn nguyên chính là truyền thừa thần hồn của Long Huyết Ma Thần, vốn đã là cảnh giới Ma Thần. Đối với hắn mà nói, Thôn Phệ Ma Tinh tăng lên thực lực, đây căn bản không phải là tu luyện, mà nên được gọi là "Khôi phục thực lực".

Bởi vì không có hạn chế cửa, trên lý luận mà nói, chỉ cần số lượng cùng chất lượng ma tinh đầy đủ, hắn có thể trong thời gian rất ngắn tăng lên tới cảnh giới Ma Thần.

Đương nhiên, đây chỉ là trên lý luận.

Muốn tăng lên tới cảnh giới Ma Thần, nhất định là cần hấp thu cực phẩm ma tinh cùng phẩm chất cao hơn Chân Ma tinh. Phẩm cấp tài nguyên này, ở ngoại vực cũng là cực kỳ trân quý, không phải yêu ma hàng đầu chân chính, cũng rất khó lấy được.

Đương nhiên, dù vậy, hắn muốn "khôi phục" đến cảnh giới Chí Ma Thần, cần phải bỏ ra đại giới và thời gian, vẫn còn kém xa so với tu luyện bình thường đột phá Chí Ma Thần.

Nhưng mà, theo lượng lớn ma tinh "Thất trộm", toàn bộ hạt địa Long Tượng Ma Vương bảo, cùng với khu vực xung quanh, lại lâm vào trong sợ hãi.

Bởi vì tổn thất ma tinh số lượng thật sự quá lớn, cuối cùng ngay cả Long Tượng Ma Vương cũng bị kinh động.

Thậm chí nó còn đích thân tổ chức quân đội thân vệ, cố gắng bao vây tiêu diệt 【Ma tinh đạo tặc đáng ghét】. Nhưng 【Ma tinh đạo tặc】 giảo hoạt lại giống như đã đoán được hành động của nó, không đợi nó bắt đầu bao vây tiễu trừ đã rời khỏi Long Tượng Ma Vương bảo, chạy đến bên trong lãnh địa của Ma Vương khác làm mưa làm gió nổi lên.

Bởi vì quan hệ của 【Ma tinh đại đạo】 này, trong lúc nhất thời, trong khu vực phụ cận khu phòng ngự của ba tòa Ma Vương bảo ma ma đã lâm nguy, ngay cả thế công đối với khu phòng thủ Đại Càn cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Mà ngay khi khu vực khống chế Ma tộc bên ngoài khu phòng ngự Đại Càn loạn thành một nồi cháo, bên Đại Càn, Trường Ninh Vương thị vẫn là một mảnh an bình tường hòa.

Dù sao, phải đánh, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Theo linh khí ngày càng nồng đậm, linh vụ trên hồ Châu Vi ngày càng đậm, từ xa nhìn lại giống như được phủ một lớp lụa mỏng.

Bên trong linh vụ mông lung còn có thể nhìn thấy linh lộ bay lượn trên mặt nước khói sóng mênh mông, bên bờ, các loại linh thực xanh um tươi tốt, thậm chí có linh hạc dạo bước trong đó, tiên khí mờ ảo, linh vận dạt dào.

Trong bất tri bất giác, nơi này đã có mấy phần hương vị nhân gian tiên cảnh, thậm chí so với Không Linh Hạo Miểu Thủy Thiên Hồ còn hơn một bậc.

Trên mặt nước.

Một con rùa nguyên thủy hình thể dài chừng bốn năm trượng, rộng hơn ba trượng đang bơi lội ở trong nước.

Theo chân rùa chuyển động, dòng nước nhanh chóng bị gạt ra, nó cũng ở trên mặt nước nhanh chóng chậm rãi trượt về phía trước, thoạt nhìn giống như là một hòn đảo nhỏ đang nhanh chóng tiến lên.

Là linh thú khai sơn trấn của Vương thị, tộc trưởng vĩ đại Vương Thủ Triết đích thân "bắt linh thú gia tộc" bắt thuần phục, địa vị của Nguyên Thủy lão quy ở Vương thị rất đặc thù.

Nhiều lần trong trận chiến mấu chốt của gia tộc, nó đều nhiều lần lập công, sau đó lại gánh vác chức trách đưa tiễn bọn nhỏ lên xuống học ở trên dưới của gia tộc.

Từ Vương Tông An, Vương Ly Dao, Vương Ly Nguyệt, Vương Tông Thụy và Vương Ly Tuyền, lại đến Vương An Nghiệp, Vương Anh Vi ở phía sau, lại đến Vương Phú Quý và

Vương Ngao Điệp, có người nào không phải lớn lên từng ngày sau lưng nó?

Một đường tới nay, Nguyên Thủy lão quy chứng kiến Vương thị trưởng thành, cũng chứng kiến cục diện Vương thị thịnh vượng hơn thế hệ trước.

Đãi ngộ nguyên lão hậu đãi, tăng thêm các đời các con trong tộc chủ động cho ăn, điều này làm cho Nguyên Thủy lão quy vốn huyết mạch rất bình thường cũng nhận được lợi ích khổng lồ, thực lực đột nhiên tăng mạnh mà trưởng thành.

Nhất là năm nay, nó vừa mới đột phá đến lục giai!

"Chỉ là Lục giai", đương nhiên Vương thị bây giờ không là gì. Nhưng đối với lão quy Nguyên Thủy huyết mạch bình thường không có gì lạ mà nói, đã xem như là kỳ ngộ và cơ duyên to lớn.

Nó đã nghĩ kỹ rồi.

Đợi nó đạt đến thất giai, linh trí lại gia tăng một mảng lớn, có thể mở miệng nói chuyện, sau đó mời một tiểu thiếu gia nào đó viết giùm một quyển sách, tên gọi là "Phàm Quy Tu Tiên Truyện ", không chừng có thể gặp đại hỏa.

Sau đó nó có thể kiếm tiền bản quyền, cưới kiều quy xinh đẹp của hồ Tứ Thủy Thiên, sinh một đống lớn tiểu quy huyết mạch ưu tú, bảo bọn họ đi thượng tộc học tiếp nhận giáo dục chính quy, từ đó về sau thật sự bước lên "Quy Sinh đỉnh phong".

Vừa nghĩ đến đây, cả người Nguyên Thủy lão quy tràn đầy động lực, tư thế bơi càng thêm mạnh mẽ.

"Ê ê a a a!"

Vương Tông Đằng trên lưng nó, mang theo cành mây và lá cây, kháng nghị kêu to.

Trong khoảng thời gian này, Vương Tông Đằng cảm thấy mình quá xui xẻo, học cái gì cũng được, nhưng mỗi lần khảo thí đều dính tới mức rối tinh rối mù.

Cũng giống như thời điểm rõ ràng học là một mảnh lá cây, nhưng thi tuần thi lại là một thân cây, kỳ thi cuối kỳ, chính là thi một mảnh rừng rậm!

Cái nào chịu được như vậy?

Nếu Vương Bảo Tài và Vương Bảo Phúc không chênh lệch với hắn thì cũng thôi đi, có thể cùng nhau đập nát. Nhưng bọn họ lại có thủ đoạn có thể lừa gạt được, mỗi lần thành tích đều "Rất không tệ".

"Tông Đằng lão tổ đừng lo lắng." Vương Phú Quý trấn an hắn: "Ngài hãy cố gắng chịu đựng, thích ứng tiết tấu dạy học một chút là được. Hoa Thụy à, ngươi có rảnh thì giúp Tông Đằng lão tổ bổ sung thêm một chút."

"Ta? Cho hắn dạy thêm?" Hoa Thụy công chúa ôm Tiểu Lục Long chỉ vào mũi mình, tròng mắt như muốn trừng ra ngoài, "Chỉ mình ta, được không?"

"Làm thầy trò nhiều hơn, có thể tăng lên thực lực và trách nhiệm của mình." Vương Phú Quý vỗ vỗ vai Hoa Thụy.

Nha đầu Hoa Thụy này kỳ thật trí thông minh rất cao, học đồ cũng rất nhanh, chỉ là bản thân nàng không thích học mà thôi. Để nàng đi dạy Đằng lão tổ Tông Đằng, vừa vặn có thể cho nàng một lý do học tập thật tốt.

Trong lúc một đám người nói chuyện, Nguyên Thủy lão quy đã chở bọn họ về tới chủ trạch.

Vương Phú Quý cũng theo thường lệ móc ra một ít cao giai linh nhục ném cho lão quy, cũng cảm tạ lão quy gia gia.

Mọi người vừa mới rơi xuống đất, liền thấy một con hổ mập mọc ra cánh, bụng lớn nạm ra nghênh đón, vui vẻ vây quanh mọi người đi lên dạo quanh.

Con hổ béo này chính là con hổ nhỏ mà trước đây Vương Ly Từ mang về từ sau núi, Hoa Hoa.

Nhiều năm qua đi, năm đó chỉ có một con mèo nhỏ lớn như vậy, đã biến thành một con hổ lớn cao gần bằng vai người, trên lưng cũng mọc ra một đôi cánh chim màu vàng có tiêu chí.

Nếu không phải đôi cánh chim này, chỉ nhìn dáng vẻ tròn trịa ngu ngơ của hoa hoa kia, sợ là hơn phân nửa người của Vương thị đều sẽ quên, chủng tộc hoa hoa là 【Kim Sí Thôn Nhật Hổ】, sức chiến đấu thật ra tương đối bưu hãn.

“Hoa Hoa, hôm nay chúng ta không rảnh chơi với nàng.” Vương Phú Quý trấn an lão hổ béo nói: “Vừa rồi Tứ Thập Thất thúc truyền tin cho ta, bảo ta nhanh chóng đến phòng nghiên cứu một chuyến.”

“Ngao ô ngao ô” Trên mặt Hoa Hoa Hổ tràn ngập thất vọng.

Mỗi ngày chơi với đám hài tử gia tộc, nhưng nhiệm vụ nó tồn tại.

“Hoa hoa hẳn là quá tịch mịch.” Hoa Thụy công chúa kiễng chân, xoa xoa cái đầu rủ xuống của nó, “Chờ ta trưởng thành, ta sẽ giúp ngươi đi bắt vợ về.”

“Ngao ô ngao ô” Hoa Hoa vui vẻ rít gào lên.

Vẫn là tiểu công chúa đối xử với nó tốt nhất, thương nó nhất, bắt vợ… Đợi đã, lời này nghe có vẻ rất quen tai.

Nhớ rõ Ly Từ đại tiểu thư từng nói… Anh Tuyền tiểu thư từng nói… An Nghiệp thiếu gia… Được rồi, nó nhớ ra rồi, hình như có rất nhiều thiếu gia tiểu thư đều nói qua.

Một năm lại một năm, một đời lại một đời, nói như vậy hắn đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng hiện tại hắn đều là đầu lục giai Kim Sí Thôn Nhật Hổ rồi, đến khi nào mới có thể cưới được lão bà đây?

Được rồi được rồi! Không nghĩ tới những thứ này, các thiếu gia tiểu thư khẳng định đang nghĩ biện pháp giúp nó. Nhất là Ly Từ đại tiểu thư, đây chính là chủ nợ lớn của nó, khẳng định sẽ không quên nó.

“Ngao ô ngao ô (Ta đưa các ngươi đi nghiên cứu viện)~”

Hoa Hoa phủ phục xuống thân thể, ghé vào trước mặt mấy người, ra hiệu bọn họ đi lên.

Từ sau ngũ giai, trên lưng hắn chậm rãi mọc ra một đôi cánh, có được năng lực phi hành.

Bây giờ đã đến lục giai, hình thể của nó càng thêm to lớn, đôi cánh cũng càng thêm to lớn, năng lực phi hành tự nhiên cũng càng thêm cường hãn, cho dù mọc ra một thân thịt mỡ, chở mấy tiểu oa nhi vẫn là chuyện dễ dàng.

Dù sao, mấy hài tử này thể trọng cộng lại cũng không nặng bằng số lẻ của hắn.

Một đám thiếu gia, tiểu thư lập tức đều nhanh nhẹn bò lên lưng Hoa Hoa.

Thấy bọn họ đều đã ngồi vững vàng, Hoa Hoa liền thẳng người lên, đạp hổ bộ trợ chạy.

“Hống~”

Trong tiếng hổ gầm cực lớn, đóa hoa khổng lồ vỗ cánh mạnh mẽ, tốc độ hoàn toàn không tương xứng với hình thể to lớn của nó bỗng nhiên bay lên trời, thẳng nhập mây trời.

Cũng không lâu lắm, nó liền mang theo một đám nhóc con bay vào trong viện nghiên cứu.

Dưới sự dẫn dắt của Phú Quý, một đám hài tử từ trên lưng hổ bò xuống, ôm tâm thái Triêu Thánh đi vào viện nghiên cứu tham quan.

Nghe nói, chỉ có tốt nghiệp Tộc Học ưu tú nhất mới có tư cách vào viện nghiên cứu.

Đối với loại tồn tại học tra như bọn họ ở lớp vỡ lòng mà nói, nơi này không thể nghi ngờ là Thần quốc tụ tập thiên tài chỉ số thông minh cao trong truyền thuyết.

Đặc biệt là Vương Tông Đằng, trong lòng càng hướng tới vô hạn.

Hùng lão sư từng khen Vương Bảo Phúc, nói sau khi tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, nói không chừng sẽ có cơ hội tiến vào học viện nghiên cứu kỹ lưỡng.

Người ở đây nhất định đều rất thông minh, đánh bài thi tặc nhanh, nói chuyện đều không cần biết ý tứ của người khác. Những người ở đây, nhất định cũng rất hài hòa rất hoàn mỹ.

Ôm lòng chờ mong tốt đẹp, bọn nhỏ tò mò lại trịnh trọng quan sát hết thảy trong viện nghiên cứu.

Nơi này cũng không khiến bọn họ thất vọng.

Các đại nhân trong viện đều mặc y phục nghiên cứu màu trắng thống nhất, thấy bọn họ còn cố ý tới chào hỏi, thoạt nhìn vừa nhã nhặn vừa lễ phép, lúc trò chuyện với nhau mở miệng ra

chính là một chuỗi danh từ học thuật, vừa nhìn đã biết vô cùng có học vấn.

Bỗng dưng.

“Ầm!”

Một tiếng vỗ bàn kịch liệt vang lên.

Bọn nhỏ hoảng sợ, chỉ thấy một gian phòng nghiên cứu bên cạnh không biết làm sao mở ra, từ bên trong truyền ra một trận tiếng cãi vã kịch liệt.

“Thái độ này của ngươi là sao? Chỉ là luận sự thôi, thiết kế của ngươi rác rưởi quá rồi!”

“Ngươi đây là muốn đánh nhau sao?!”

“Đánh thì đánh!”

Âm thanh “leng keng leng keng” của vật phẩm rơi xuống ngay sau đó liền từ trong phòng nghiên cứu truyền đến. Rất hiển nhiên, là hai nghiên cứu viên bởi vì vấn đề nào đó mà bất hòa đánh nhau.

Lũ trẻ con trợn tròn mắt, trợn tròn mắt.

Còn mang theo như vậy? Viện nghiên cứu Vương thị nhà chúng ta, không phải được xưng là căn cơ cường đại của Vương thị sao?

“Mọi người bình tĩnh, bình tĩnh.” Vương Phú Quý lúng túng ho khan hai tiếng: “Đây không phải tình cảnh thông thường…”

Nhưng mà, hắn còn chưa nói xong, bên cạnh lại một gian phòng nghiên cứu đại môn mở ra, từ bên trong chui ra một nhân viên nghiên cứu mặt xám mày tro.

Mà trong phòng nghiên cứu, một đội nghiên cứu súng ống cao cấp hơn đang phun súng kịch liệt, phun phun liền trực tiếp ẩu đả. Nhưng sức chiến đấu của bọn họ tương đối cặn bã, không có tu vi Thiên Nhân cảnh, đánh nhau lại giống như gà mờ mổ nhau.

Chúng nhũ oa đồng loạt nhìn về phía Vương Phú Quý.

“Khụ khụ ~”

Vương Phú Quý vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được rồi, ta thừa nhận rằng, nếu nghiên cứu học thuật càng nghiên cứu sâu thì sẽ dễ dàng xuất hiện bất đồng. Trong tình huống người nào cũng không thể thuyết phục được ai, tính tình trở nên nóng nảy, động thủ cũng là khó tránh khỏi. Đi đi, ta dẫn các ngươi đi xem nghiên cứu chiến giáp. Bên kia là hạng mục mà Tứ Thập Thất thúc chủ trì, tương đối bình thản."

Vì tránh cho tam quan lũ nhũ mẫu sụp đổ, Vương Phú Quý vội vàng mang theo lũ trẻ chạy thẳng đến phòng nghiên cứu chiến giáp.

Nhưng mà, lần này, mấy người đi đến bên ngoài phòng nghiên cứu, vừa mới thò đầu vào, tiếng gầm gừ hùng hậu hữu lực của Bách Luyện chân quân đã dâng lên.

"Vương Thủ Triết! Bản Chân Quân kính ngươi là kẻ có tiền, lúc này mới nhịn mãi. Nhưng ta dễ dàng tha thứ cho ngươi đã đạt đến cực hạn!"

Lũ trẻ há hốc mồm, đứng ngây ngốc tại chỗ, ngay sau đó đồng loạt nhìn về phía Vương Phú Quý.

Ngay cả gia chủ gia gia cũng mắng, cái này gọi là tương đối ôn hòa?

Vương Phú Quý xấu hổ không thôi, đang không biết giải thích thế nào, may mắn lúc này, Bùi Tín An và các đệ tử Bách Luyện đã khuyên giải: "Sư tôn bớt giận. Thủ Triết gia chủ cuối cùng cũng là kim chủ của chúng ta. Tuy rằng hắn thật sự là cái rắm cũng không hiểu, nhưng chúng ta vẫn phải nhẫn nhịn nhiều hơn, nhịn một chút."

"Chân quân, lão tổ gia gia nhà ta đích thật là không quá tinh thông kỹ thuật." Vương Ninh Kham lại hỗ trợ phản bác một câu: "Nhưng mà lão nhân gia người "Linh quang vừa hiện" đề xuất rất nhiều ý tưởng vẫn là đáng để tham khảo."

"Tham khảo cái rắm! Đều là ý tưởng thiên mã hành không thực tế." Bách Luyện chân quân tức giận không thôi, "Cái gì gọi là làm ra một trận pháp truyền ra dao động năng lượng thuần túy, cũng lợi dụng thủ đoạn luyện khí thực hiện thanh âm và dao động năng lượng chuyển hóa lẫn nhau, từ đó thực hiện mục đích thông tin? Hơn nữa còn có thể thiết trí càng

nhiều trận pháp tiến hành trong kế thừa… Ta sống đời này, chưa từng nghe qua thái quá như thế…”

“Chân quân, ta không cảm thấy không hợp lẽ thường.” Viện trưởng viện Nghiên cứu Vương Ly Nguyệt cực lực bảo vệ phụ thân: “Rất nhiều cách nghĩ của phụ thân ta nghe rất thiên mã hành không, nhưng trên thực tế, cuối cùng hơn phân nửa đều chứng minh là có thể thực hiện được. Viện nghiên cứu chúng ta đã thực hiện rất nhiều ý tưởng của người.”

“Giả thiết, chúng ta thiết kế một đại hình trận pháp, công năng của nó chính là chế tạo ba động năng lượng có tần suất khác nhau. Bởi vì công năng chỉ có một, chúng ta hoàn toàn có thể làm cho bên ngoài ngàn dặm cảm ứng được dao động này.” Vương Ly Nguyệt nói: “Chúng ta chỉ cần thiết kế một tạo vật luyện khí giống như Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, cũng đem dao động năng lượng của tần suất cố định tiếp nhận và phiên dịch ra, là có thể thực hiện tin tức kịp thời truyền lại.”

“Đúng vậy, chúng ta còn có thể kiến tạo rất nhiều [trận pháp chuyển động năng lượng]… Sau này cứ gọi là [trận pháp thông tin] đi, tiến hành chấn động, bao quát cả Lũng Tả quận, thậm chí là cả Đại Càn đều vào trong. Như vậy, chúng ta có thể bỏ qua vị trí địa vực để thực hiện tin tức truyền đi.” Vương Ninh Hi càng nói càng hưng phấn, “Nếu kéo dài thêm một chút nữa, chúng ta còn có thể xây dựng trận pháp liên lạc ở chiến trường ngoại vực, có thể tiến hành điều động chỉ huy thống nhất, đề cao tính linh hoạt của quân đội trên phạm vi lớn.”

“Cái này…” Bách Luyện chân quân nghe xong, tựa hồ cũng bị thuyết phục, có loại cảm giác hiểu ra, hơi có chút lúng túng nói: “Ta thừa nhận, ý tưởng này rất có giá trị, Thủ Triết gia chủ, ta xin lỗi ngươi.”

Tuy tính tình Bách Luyện Chân Quân rất nóng nảy, nhưng cuối cùng cũng không phải người không nói đạo lý.

“Không sao không sao.” Vương Thủ Triết ngược lại rất khách khí: “Ta chính là thiên mã hành không tùy tiện suy nghĩ, chân quân là luyện khí đại tông sư, vấn đề suy nghĩ khẳng định sẽ chu đáo hơn ta.”

“Được rồi, việc này chúng ta liền bỏ qua rồi. Ngươi có thể đi rồi, mấy người chúng ta cần thảo luận về kết cấu của truyền tống trận pháp dao động, cùng với cải thiếu thứ ba của Thiên Nhân cảnh chiến giáp.” Bách Luyện chân quân không kiên nhẫn phất tay, sau đó lại hào hứng bừng bừng thảo luận với đám người Vương Ninh Kham, Vương Ly Nguyệt.

“…” Vương Thủ Triết cạn lời.

“Phú Quý, ngươi cũng tới?” Lúc này, Vương Ninh Hi cũng chú ý tới Vương Phú Quý đang đứng ở cửa, vội vàng cao hứng chào hỏi một tiếng: “Mau mau, giúp chúng ta suy nghĩ một chút về ưu khuyết điểm của hai phương án cải tiến chiến giáp này. Lúc trước chúng ta thiết kế hai phương án cải tiến này đã là cãi nhau đến đau đầu, hết lần này tới lần khác lão tổ gia gia còn tới quấy rối phân tán lực chú ý của chúng ta.”

“…” Vương Thủ Triết.

“Lão tổ gia gia.”

Vương Phú Quý hành lễ với Vương Thủ Triết, lên tiếng chào hỏi, lúc này mới đi vào gia nhập đội thảo luận.

Vương Thủ Triết dẫn theo một đám nhũ oa đứng ở cửa, nghe bọn họ tranh luận như nghe thiên thư.

Những người này đều là kỹ thuật đại ngưu, là người nổi bật trong những lĩnh vực liên quan, tri thức sâu rộng và tri thức vượt xa người thường, đồng thời cũng có tiết tấu tư duy nhanh đến kinh người, thường là một người hơi có chút khởi đầu, mấy người khác liền lập tức hiểu được ý của hắn, có thể thuận theo suy nghĩ này tiếp tục suy nghĩ, thậm chí còn có thể bù vào chỗ thiếu sót.

Đừng nói bọn trẻ con hoàn toàn không hiểu này, ngay cả Vương Thủ Triết biết chút lý luận này, có thể hiểu được một số từ ngữ chuyên môn, cũng hoàn toàn không có tiết tấu.

“Lão tổ gia gia.” Vương Ngao Điệp càng nghe càng choáng váng, cuối cùng hoàn toàn xụ mặt, ủy khuất không thôi: “Chúng con đều là con của người, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?”

“Ách… Hoa Thụy à, chúng ta cũng đừng nhụt chí, phương hướng phát triển thiên phú của mỗi người là khác nhau.”

Vương Thủ Triết cũng bất đắc dĩ nói: “Giống như lão tổ gia gia của ngươi, không có nghiên cứu gì về kỹ thuật, nhưng ta là nhân tài chiến lược hiếm thấy.”

“Ta đây chính là chiến đấu nhân tài.” Hoa Thụy hai mắt sáng ngời, nhất thời hưng phấn lên: “Ta cảm giác cả người ta tràn đầy dục vọng cùng lực lượng chiến đấu. Lão tổ gia gia, ta như vậy có phải không cần thượng tộc học hay không?”

Lời vừa nói ra, mấy đứa nhóc như Vương Tông Đằng đều trông mong nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Bọn họ cũng là thực tài đặc thù, cũng không muốn đến trường.

“Vậy thì không được.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Mặc kệ là dạng nhân tài gì, vẫn phải có tri thức cơ bản. Chẳng lẽ chiến đấu có thể không cần kế hoạch và bố trí sao? Cho các ngươi đến Tộc Học học tập, không chỉ vì tích lũy tri thức, đồng thời cũng là vì bồi dưỡng và huấn luyện năng lực phân biệt của các ngươi. Các ngươi ít nhất phải tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng.”

Tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng?

Lũ trẻ đều có loại xúc động muốn khóc, ngay cả Tiểu Lục Long trong lòng Hoa Thụy khóc không ra nước mắt.

Lần trước đi Tiên Triều, hắn vốn còn muốn trở về Lục Long thánh địa nhìn xem, kết quả là không đi được, lại bị bắt về đọc sách.

Ngay lúc bọn họ nói chuyện, trong phòng, liên quan tới hai phương án thiết kế mấu chốt trong bản thứ ba của 【chiến giáp Thiên Nhân cảnh】 kiểu mới, vẫn tranh luận không ngớt.

Chủ yếu là hai phương án thiết kế đều có ưu thế riêng, nhưng lại không tiện kết hợp.

“Hay là, dứt khoát đều sản xuất số lượng, đợi đến trên chiến trường, căn cứ vào phản hồi sau khi sử dụng rồi quyết định chọn loại nào.” Vương Thủ Triết lại đề nghị.

“Vương Thủ Triết, sự nhẫn nại của con người là có hạn.” Bách Luyện chân quân lại nổi nóng, nổi giận đùng đùng quát: “Hiện tại thời gian không đủ, chỉ có thể thống nhất kiến tạo một loại dây chuyền sản xuất trước, hơn nữa mỗi một loại phương án

đại diện cho phương hướng khác nhau, cần lượng lớn nhân lực vật lực đi công phá vấn đề sau đó.”

Vương Thủ Triết bị mắng đến mặt xám mày tro, nhưng lại không thể phản bác, đành phải yên lặng ngậm miệng.

Đúng lúc này, hai mắt Vương Phú Quý sáng ngời: “Đúng rồi, ta có cách rồi.”

Hắn đem hai loại phương án đánh dấu 【phương án giáp】, 【phương án Ất】, sau đó nhanh chóng làm ra một cái hộp rút thưởng, Triêu Vương Bảo Phúc ngoắc tay nói: “Bảo phúc phúc, ngươi tới đây rút thưởng.”

“Y nha y y ~ “

Vương Bảo Phúc nhấc rễ cây lon ton đi qua, vươn cành cây mảnh khảnh vào trong hộp mù tiện tay giật một cái, liền rút ra một 【phương án giáp】.

Tất cả các đại lão nghiên cứu lập tức lên tiếng, ý kiến thống nhất chưa từng có: “Được rồi, vậy thì dựa theo [Phương án giáp].”

Như vậy cũng được?

Vương Thủ Triết cũng bị bọn họ kinh ngạc đến ngây người.

Kỹ thuật lưu đã nói đâu? Đã nói là thần thánh học thuật không thể làm bẩn mà? Tại sao lại còn làm lên huyền học chứ?

Có điều, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể không thừa nhận, phương pháp này đúng là thích hợp nhất trước mắt.

Cây khí vận Vương Bảo Phúc này cũng không phải là giả. Làm thực vật bán tiên, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn đã xem như là sinh vật 【Nhân Quả luật】 sơ cấp rồi.

…

Chương 180: Ưu thế ở trên người ta! Ra tay đi!

…

Vực ngoại.

Một nơi cách khu phòng ngự của nhân loại một khoảng cách nhất định, bốn người đang ở trong một huyệt động rộng lớn.

Hang động rất sâu, không biết là sào huyệt của ma thú gì, thoạt nhìn giống như là bị bỏ hoang một lúc. Bên trong ánh sáng lờ mờ, tầm mắt chật hẹp, chỉ có một đống lửa trong huyệt động đang tản ra ánh lửa bập bùng.

Bên cạnh đống lửa, bốn nhân loại mỗi người chiếm cứ một bên, vừa ăn vừa nói chuyện.

Bốn người này một nam ba nữ, nam tướng mạo anh tuấn, đường nét tươi sáng, một thân khí chất cao ngạo mà băng lãnh, ba người nữ kia là ba vị thiếu nữ, trên người mặc trang phục bất đồng màu sắc, mỗi người đều là thanh xuân tràn đầy, đẹp đến đặc sắc riêng.

Bốn người này, tự nhiên là đệ tử Tiên cung Chương Hoài Bỉnh, cùng với tổ ba người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, Lam Uyển Nhi bắt cóc hắn.

“Ta vốn tưởng rằng bên ngoài này sẽ rất nguy hiểm, không nghĩ tới vậy mà một đường thuận buồm xuôi gió.” Chương Hoài Bỉnh vừa nhặt củi châm lửa, vừa cảm khái nói.

“Ngoại vực nguy hiểm đương nhiên là thật, nhưng ngươi cũng không nhìn xem là ai dẫn đường.” Vương Ngao vẻ mặt đương nhiên, “Nếu ngươi cẩn thận quan sát một chút, sẽ phát hiện, vô luận là khu vực phòng ngự của Tiên Triều, hay là thành lũy Ma tộc, đều xây dựng trên mặt đất chiến lược. Những nơi đó, nói toạc ra, chính là “vùng tranh giành” đương nhiên nguy hiểm trùng trùng. Nhưng cũng không phải tất cả địa phương ở ngoại vực đều như vậy.”

“Dọc đường đi của ta đều đã được tính toán tỉ mỉ, tránh được tất cả lộ tuyến và vị trí chiến lược có khả năng hành quân, lại

thêm có thiết bị dò xét ma thú hình người của Ly Từ cô cô, sao có thể gặp phải nguy hiểm gì?”

“Chương sư huynh, Ly Từ tỷ tỷ và Linh muội muội rất lợi hại, chỉ cần không trực tiếp xông vào trong chiến trường, cơ bản không xảy ra chuyện gì.” Lam Uyển Nhi cũng cười nói: “Những thao tác này đều là thông thường, sau này ngươi gặp nhiều sẽ biết.”

Ba người tùy ý trò chuyện, Vương Ly Từ lại không tham dự vào cuộc nói chuyện của ba người, mà là nhìn chằm chằm không chớp mắt vào đống lửa trước mắt.

Lửa trại kia cũng không phải là lửa bình thường, mà là dị hỏa nàng đặc biệt vì thịt nướng mà thu thập, nhiệt độ vượt xa hỏa chủng bình thường có thể so sánh.

Ngay cả hố đất dưới đống lửa kia, bốn phía cùng đáy cũng đặc biệt dán một tầng hỏa tinh, chính là vì tụ hỏa, đề cao nhiệt độ trong hố đất.

Bỗng dưng.

Nàng hít hít mũi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Không sai biệt lắm. Đến đến đến đến, tắt lửa đi.”

Nghe vậy, ba người khác thần sắc cũng vui vẻ, lúc này cũng bất chấp nói chuyện phiếm, tiến lên ba chân bốn cẳng giúp Vương Ly Từ dập tắt lửa, sau đó dùng công cụ tùy ý cào mấy cái, liền từ trong hố đất dưới đống lửa đào ra một cục đất thật lớn.

Vương Ly Từ lập tức ra tay, không kịp chờ đợi mà đem cục đất tách ra.

Bên trong thổ đoàn, là một con ma thú thoạt nhìn giống như là chim, lân nhỏ mặt ngoài đều đã bị nướng giòn, nhẹ nhàng cào một cái liền toàn bộ rơi xuống.

Cùng với việc khối đất bị đào bới ra, một mùi thơm thơm phức bá đạo bộc phát ra, trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ huyệt động.

Bốn người đều không kìm lòng được hít sâu một hơi, say sưa không thôi.

Cũng chính là cửa huyệt động này đã sớm bố trí xong trận pháp, nếu không mùi thơm truyền ra, còn không biết sẽ dẫn tới ma thú gì đó ngấp nghé.

“Không hổ là hương vị có thể khiến lão Ngô nhớ mãi không quên, mùi hương này quả nhiên bá đạo.” Ngửi mùi, dù Vương Ly Từ đã quen với thứ tốt, nhưng vẫn thấy thèm.

Loại ma thú này nàng vẫn nghe từ trong miệng Ngô Anh Hạo, tên là 【Quỷ Nhãn Lân Trĩ】. Dưới trạng thái của loại ma thú non này trông giống như chim, nghe nói thịt của con non cũng không tệ lắm, thuộc về loại ma thú mà loài người có thể ăn được. Về phần thân thể trưởng thành, thịt cực kỳ tanh, ăn không ngon.

Lúc ấy nàng đã suy nghĩ, cảm thấy nếu đã lớn lên giống chim, lại còn là con non, dùng cách gọi gà ăn mày để làm việc thì hẳn là không thành vấn đề.

Bây giờ thật vất vả mới có cơ hội chuồn ra, nàng tự nhiên nghĩ biện pháp bắt được con non trở về, chuẩn bị thử suy nghĩ của mình, xem có thể ăn ngon hay không.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ đã dứt khoát hủy diệt con ma thú hình chim khổng lồ kia, rồi chia cho Vương Củng, Chương Hoài Bỉnh mỗi người một đoạn đầu cánh, chỉ riêng đầu cánh này đã mấy chục cân rồi.

Hai người đã sớm thèm, sau khi nhận lấy lập tức không kịp chờ đợi cắn một miếng, lập tức đồng loạt hai mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu, khen không dứt miệng: “Ngon!”

Thịt này là dùng hương liệu cùng muối ướp qua, hương vị của hương liệu đều thẩm thấu vào, không chỉ không có mùi tanh chút nào, ngược lại vừa ngon vừa cay, còn mang theo một loại hương vị rất đặc biệt, so với thịt hung thú, lại là một loại hương vị.

Vương Ly Từ thấy bộ dạng này của bọn họ, liền biết cách làm của mình không có vấn đề, lập tức gọi Lam Uyển Nhi cùng ăn.

Mặc dù Quỷ Nhãn Lân Trĩ có thể ăn, nhưng chung quy vẫn là ma thú, cho dù đã chảy máu, trong thịt vẫn ẩn chứa ma khí mỏng manh khó có thể loại trừ. Tu sĩ nhân loại có thể ăn,

nhưng không thể ăn quá nhiều, nếu không, lưu lại trong cơ thể không tiêu hóa được ma khí sẽ ảnh hưởng tu hành.

Vương Anh Tuyền cùng Chương Hoài ăn xong đầu cánh, liền ngậm miệng không dám ăn nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn phần còn lại đều bị Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi bao tròn.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi không hổ là thôn phệ huyết mạch, lúc chăm chú ăn cơm, sức chiến đấu thật sự rất mạnh. Cũng chỉ trong chốc lát, con non Quỷ Nhãn Lân Trĩ kia đã bị hai cô bé ăn tới mức chỉ còn lại một bộ xương.

Đương nhiên, Đầu To đều là Vương Ly Từ ăn.

Ăn xong, Vương Ly Từ chép miệng, còn có chút không thỏa mãn: "Đáng tiếc hơi nhỏ một chút, con này miễn cưỡng đủ nhét kẽ răng."

"Không có việc gì, ta xem Quỷ Nhãn Lân Trĩ này còn rất thông thường đấy, nếu không đủ ăn, trở về lại bắt nhiều một chút là được rồi." Lam Uyển Nhi cũng chép miệng, đã bắt đầu thỏa mãn tương lai, "Dù sao thứ đồ chơi này cao nhất cũng chỉ lục giai, thịt non mịn còn không đến tứ giai, rất dễ bắt."

Đáng tiếc thứ này không phải quần cư, bằng không chộp một cái là có thể bắt một đám, như vậy ăn càng sướng.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ đã lấy một quyển sách nhỏ từ trong nhẫn trữ vật ra, từng nét bút bắt đầu viết lên đó.

Cái này lại đang viết cái gì?

Chương Hoài Bỉnh thấy vậy tò mò không thôi.

Hắn là trà trộn vào trong đội ngũ này, hiểu biết về Vương Ly Từ ít hơn hai người khác rất nhiều, thấy thế không nhịn được tò mò, lại đi qua liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy trên quyển sổ nhỏ kia viết rõ ràng mấy hàng chữ: "Hà Nhãn Lân Trĩ (Con non), hương vị thơm ngon, chất thịt non mịn, mang theo vị cay đặc trưng của thịt ma thú, mùi tanh không đậm, có hiệu quả kích thích rất nhỏ đối với thần niệm, ăn vào có thể khiến tinh thần tỉnh táo. Chỉ số tiến cử (Tu sĩ dưới Linh Đài cảnh không đề cử thức ăn)."

"Mặt khác, lần này bắt được con non hơi lớn một chút, chất thịt đã hơi già, lần sau tốt nhất là bắt được tam giai, cảm giác

đại khái sẽ tốt hơn.”

Hay lắm, Ly Từ sư tỷ đây là dự định viết 【Ly Từ mỹ thực đại chỉ nam bản ngoại vực】 Nàng chẳng lẽ thật dự định ăn hết toàn bộ ma thú có thể ăn ở ngoại vực một lần hay sao?

Chương Hoài Bỉnh bây giờ càng ngày càng bội phục sư tỷ này.

Hắn đến ngoại vực, cũng chỉ là muốn tích lũy công huân, cống hiến vì Nhân tộc, trở về kinh diễm mọi người, Ly Từ sư tỷ lại bắt đầu suy nghĩ làm sao dựa vào ma thú kiếm tiền.

Hắn cũng đã có thể tưởng tượng đến, đợi thức ăn ngon trong thức ăn ở ngoại vực của Ly Từ sư tỷ viết ra, với lực hiệu triệu của nàng tại giới đồ ăn ngon, thịt ma thú tuyệt đối sẽ trở thành giàu có, nói không chừng còn có thể hấp dẫn một nhóm lớn người chuyên môn đến ngoại vực tìm thịt ma thú ăn.

Nhưng khắp nơi ngoại vực đều là chiến trường, đâu có nhiều ma thú như vậy để ăn?

Nghĩ tới đây, Chương Hoài Bỉnh yên lặng thắp một ngọn nến cho đám ma thú ngoại vực.

Ngay cả Ly Từ sư tỷ cũng khen ma thú ăn ngon, tương lai sợ là phải xây dựng một nơi nuôi dưỡng mới có thể cung ứng được tiêu hao. Cũng không biết đây rốt cuộc tính là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Bên này hắn đang suy nghĩ, bỗng dưng, Vương Ly Từ đang xoạt xoạt viết “cảm giác sau khi ăn” ngừng ngòi bút lại một chút, đáy mắt chợt xẹt qua một mảng hàn quang.

Sau một khắc.

Thân hình nàng lóe lên, trong nháy mắt hóa thành một đạo độn quang biến mất ngay tại chỗ.

Vương Ngao cùng Chương Hoài thấy thế, cũng lập tức tỉnh táo.

Xem ra Vương Ly Từ đã phát hiện ra điều gì đó.

Trong bốn người ở đây, tu vi của Vương Ly Từ là cao nhất, bởi vì quan hệ huyết mạch Thao Thiết, đối với tất cả đồ vật móc nối với “Đồ ăn” đều có độ nhạy bén vượt qua người thường,

thường thường khi người khác còn chưa phát giác được khác thường, nàng có thể phát hiện vấn đề trước một bước.

Đây cũng là nguyên nhân cho tới nay, nàng luôn có thể ở bên ngoài mò mẫm tiến vào sào huyệt hung thú.

Rất nhanh, bọn họ đã nghe được tiếng va chạm kịch liệt từ sâu trong huyệt động truyền đến, cùng với tiếng "chi chi" thảm thiết.

Một lát sau, Vương Ly Từ lại lần nữa xuất hiện, trong tay còn túm lấy cái đuôi, kéo theo một "con chuột lớn" bị đánh đến thảm thương.

Hình thể con chuột lớn kia có thể so với một con Viễn Cổ Cự Tượng, toàn thân đều mọc đầy lông tơ màu đen tinh mịn, nhưng lúc này đã bị đánh đến máu me be bét, một đôi mắt nhỏ đen láy cũng nước mắt rưng rưng, thê thảm nói không nên lời.

Xem ra, vừa rồi bị Vương Ly Từ đánh thảm.

"Bộ dạng của ngươi quá vướng víu, thu nhỏ lại một chút." Vương Ly Từ ném con chuột lớn sang bên cạnh, giơ tay khoa tay múa chân với nó, ý bảo nó thu nhỏ hình thể lại một chút.

Con chuột to lớn sợ hãi rụt rụt cổ, lập tức thành thành thật thật thu nhỏ hình thể, biến thành nhân tộc không sai biệt lắm.

"Uyển Nhi, mau điều tra xem con chuột lớn này là giống gì?" Vương Ly Từ nhìn da lông bóng loáng của nó, bộ dáng mỡ mỡ mỡ, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

Lam Uyển Nhi vội vàng lật ra 【 chiến trường ngoại vực đồ giám dã sinh ma thú trên theo quân huấn luyện tiểu bản, bắt đầu kiểm tra.

Chẳng bao lâu sau, nàng đã hiểu rõ ngọn nguồn của con chuột béo này: "Đây là "Độn địa thử" ở Ma giới, số lượng rất thưa thớt, vô cùng hiếm thấy, có được độn địa thần thông và một bộ phận thiên phú không gian. Bọn chúng trời sinh tính tham lam, thích ăn cướp khắp nơi, còn đặc biệt thích ăn cắp đồ vật quý giá, ngay cả yêu ma ngoại vực cũng coi chúng là một trong tứ đại hại."

"Tứ đại hại, còn có thiên phú không gian, đây chính là chủng loại hiếm có, chất thịt chắc chắn rất tốt." Vương Ly Từ càng

thêm hưng phấn.

“Kẹt kẹt a a!”

Con chuột béo to lớn kia tuy rằng nghe không hiểu ngôn ngữ nhân tộc của Vương Ly Từ, nhưng bản năng cảm giác được không ổn, sợ tới mức chi chi tra dát lóc cóc điên cuồng kêu một trận.

“Không được kêu loạn, gọi nữa thì lập tức ăn ngươi.” Vương Ly Từ vỗ lên cái đầu to tròn của nó.

“Ly Từ tiên tử, nó nói là ngôn ngữ Ma tộc, ý là đừng ăn ta… Ta có thể chuộc thân.” Chương Hoài Bỉnh ở bên nghe ra ý nghĩa, hỗ trợ phiên dịch nói.

“Hả?” Vương Ly Từ nhìn Chương Hoài Bỉnh từ trên xuống dưới, ánh mắt hồ nghi: “Không ngờ ngươi còn biết ngôn ngữ Ma tộc, chắc không phải là gian tế Ma tộc chứ?”

“Gian tế ngươi…”

Chương Hoài Bỉnh tức giận đến mức thiếu chút nữa bạo nói tục, phản ứng lại rồi hất ống tay áo, chắp hai tay sau lưng ngạo nghễ nói: “Đệ tử Tiên Cung chúng ta, nhất là một ít đệ tử ưu tú, học tập ngôn ngữ Ma tộc là bắt buộc phải học. Dù sao sớm muộn cũng phải tới chiến trường ngoại vực giao thiệp cùng Ma tộc, ngôn ngữ không thông, ngay cả tình báo cũng không dễ tìm hiểu.”

“Là như vậy sao?” Vương Ly Từ nghi ngờ nhìn hắn một cái, lại nhìn Vương Anh Tuyền.

Lúc trước nàng vì miếng ăn vẫn luôn chạy đông chạy tây, cũng chưa từng tiếp nhận qua hệ thống giáo dục chính quy của Tiên cung, về phần Vân Dương chân nhân càng là không đứng đắn đấy, đoán chừng trình độ ngoại ngữ của mình cũng đủ khó, ngay cả nhắc cũng không đề cập qua với nàng.

Nàng thật sự không biết có môn học này.

Vương Ngao gật gật đầu, tỏ vẻ quả thật là như vậy.

Bất quá, thời điểm nàng ở Thánh địa, ngôn ngữ học của Ma giới cũng không được tốt lắm, hiện tại đã sớm quên gần hết rồi.

“À. Xem ra là ta trách lầm ngươi rồi.” Vương Ly Từ trừng mắt nhìn, gật gật đầu như không có chuyện gì, sau đó còn mặt dày vỗ vỗ bả vai Chương Hoài Bỉnh: ” dịch tiếp theo sẽ giao cho ngươi.”

Nói xong, nàng lập tức túm lấy lỗ tai của Độn Địa Thử của Ma giới, hung tợn nói: ” chuộc thân có thể, nhưng mà ngươi phải lấy ra thứ có giá trị”

Chương Hoài Bỉnh tuy sắp tức nổ tung, nhưng vẫn tức giận phiên dịch cho con chuột đất độn địa của Ma giới kia.

“Kẽo kẹt.”

Ma giới Độn Địa Thử này ngược lại cũng thành thật, sau khi chi chi, hai gò má rất nhanh liền trở nên căng phồng lên, giống như một con sóc lớn ẩn giấu trái cây trong miệng.

Đây là một trong những thiên phú của Ma Giới Độn Địa Thử. Bên trong hai gò má nó đều có một túi không gian, công năng không khác biệt nhiều so với nhẫn trữ vật của Nhân tộc, không gian bên trong cũng không nhỏ.

Bình thường nó trộm đồ vật, chính là nhét vào trong túi không gian này.

Nó há mồm phun ra, một đống lớn ma tinh cùng trái cây kỳ kỳ quái quái liền rơi ở trước mặt Vương Ly Từ, hầu như chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Thật không hổ là một trong “Tứ đại hại”, ma tinh dự trữ trong túi không gian của nó đều là tinh phẩm, kém nhất cũng là trung phẩm ma tinh, trong đó không thiếu ma tinh thượng phẩm, thậm chí còn có mấy viên cực phẩm ma tinh.

Về phần những trái cây kia, Vương Ly Từ dựa vào huyết mạch bản năng cũng cảm thấy đều là thứ tốt, chỉ là cụ thể là chủng loại gì, lại có hiệu quả gì, phải cẩn thận phân biệt và phân biệt.

Chiến trường ngoại vực này, xét đến cùng vẫn là địa bàn của yêu ma ngoại vực, rất nhiều thiên tài địa bảo ở đây đối với nhân tộc mà nói, thật ra là có hại vô ích.

Bất quá, chính nàng ngược lại là không có những cái này cố kỵ, dù sao thôn phệ thiên phú của nàng cái gì cũng có thể tiêu hóa, ma khí cũng chiếu nuốt không lầm.

“Những thứ này đều là thứ không đáng tiền.” Vương Ly Từ đưa tay lên, thu “Tiền chuộc” lại, sau đó tiếp tục dùng lực đè ép hai gò má mập ú của nó, giống như muốn ép thứ gì đó bên trong ra: “Ngươi đang lừa gạt ai đây? Giao tiền chuộc ra đây!”

“Khặc khặc khặc.”

Ma giới độn địa thử bị chen đến gò má đều biến hình rồi, nhưng là giận mà không dám nói. Hết cách, tình thế so với chuột mạnh, ai bảo nó đánh không lại cái này vực ngoại sinh vật đây?

Rơi vào đường cùng, nó đành phải lại phun ra một đống lớn vật tư.

Lúc này đây là đủ loại cao giai ma quáng cùng một ít tài liệu ma giới cổ quái.

“Còn gì nữa không?” Vương Ly Từ túm chặt cái đuôi của nó, xách nó lên, vừa lắc vừa ngã, lại đổ ra một số lượng lớn các loại tài liệu trân quý.

Ma giới độn địa thử bị hoảng sợ đến váng đầu hoa mắt, sắp khóc đến nơi rồi.

Ô ô ô! Sinh vật ngoại vực này quả thực còn tàn bạo và đáng sợ hơn cả Ma Vương!

Nó liên tục khoa tay múa chân “Két két”.

Không có! Thật sự một chút cũng không có!

“Cái này không thể được a.” Vương Ly Từ vuốt cằm như trước, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Những thứ rác rưởi này, nhiều lắm là tiền chuộc bằng một nửa. Như vậy đi, ta sẽ đem ngươi tiêu hết một nửa, một nửa còn lại thả ra.”

Nói xong, nàng còn có thể tỏ ra vô cùng uy hiếp.

Đều không cần Chương Hoài Bỉnh phiên dịch, con chuột lớn liền hiểu ý của nàng.

Ăn hết một nửa? Một nửa còn lại chẳng phải cũng chết rồi sao?

Ma giới độn địa thử tình cấp dưới, lại chi chi tra tram liên thanh nói một hồi.

“Tham ăn Ma Vương Bảo?” Chương Hoài Bỉnh ngạc nhiên: “Con chuột mập này nói ham ăn Ma Vương Bảo tồn trữ rất nhiều món ngon, cũng có rất nhiều bảo vật.”

“Chát!”

Vương Ly Từ vỗ một cái lên đầu nó, đánh cho thịt mỡ toàn thân nó đều run lên một cái, vết thương đều chảy ra máu loãng.

“Ngươi con chuột mập mạp này, coi ta là kẻ ngu à? Ma Vương bảo người ta cho dù có nhiều bảo vật, liên quan quái gì đến ngươi!”

Tham ăn Ma Vương Bảo chính là một trong những kình địch của khu phòng ngự số ba, thế lực to lớn lại lợi hại, trong khoảng thời gian này ở trong căn cứ huấn luyện, nàng nghe được cái tên này cũng đã lỗ tai gây chai sạn rồi.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt.” Ma giới địa thử phát ra tiếng kêu liên tiếp, khoa tay múa chân các loại động tác đào động.

“Ý của ngươi là, ngươi đã đào thông Ma Vương bảo?” Ánh mắt Vương Ly Từ sáng ngời.

Loại hoạt động lẻn vào trong nội bộ địch nhân ăn không đoạt không này, nhưng Vương Ly Từ nàng thích nhất. Nhớ ngày đó, nàng và Lam Uyển Nhi gây họa không nhẹ.

Không thể tưởng được, con chuột béo này cũng rất lợi hại, hợp khẩu vị của nàng.

“Chi chi chi…” Ma giới độn địa thử phát ra tiếng cười đắc ý.

“Rất tốt! Nếu như lần này thu hoạch tham ăn Ma Vương bảo đủ rồi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Vương Ly Từ suy nghĩ một chút rồi nói, “Nhưng mà, căn cứ vào cơ sở chúng ta thiếu hụt tín nhiệm lẫn nhau, ta muốn hạ cấm chế cho ngươi! Đây chính là đặc sản của bên kia chúng ta, 【Cửu Sát Thập Độc Tử Mẫu Cổ】. Đến đây nào, con chuột mập ngươi nếm thử hương vị đi.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ đã cưỡng ép cho chuột mập ăn một con rết kịch độc dáng dấp đáng sợ, cũng bảo Chương Hoài Bỉnh phiên dịch cho chuột mập, nói cho nó biết đủ loại quả xấu.

Con chuột béo đáng thương, cứ như vậy rơi vào tay Vương Ly Từ, mặc cho nàng bài bố.

…

Đồng thời.

Tham ăn Ma Vương bảo.

Ở chỗ sâu nhất trong thành lũy như tường đồng vách sắt, Ma Vương kia đang tham ăn thân thể to mọng vô cùng, phủ phục dưới vương tọa của mình.

Da trên người gã thô ráp mà đen kịt, phủ phục trên mặt đất, bụng to lớn kia đã hoàn toàn dán trên mặt đất, bị ép thành một hình dạng kỳ quái, gã lại ngay cả ngẩng đầu lên cũng không dám.

Mà trên vương tọa khổng lồ vốn thuộc về nó, lại ngồi một vị mỹ nữ Nhân tộc da trắng như tuyết. Đôi mắt kiêu ngạo của nàng vừa lạnh lùng, từ trên cao quan sát tham ăn Ma Vương.

“Tham ăn, kế hoạch lần này rất quan trọng với Âm Bạt Ma Thần nhất mạch chúng ta, nếu ngươi dám có sai lầm gì, cẩn thận ta lột da ngươi.”

Nữ tử này chính là Âm Quát Ma Thần huyễn hóa thành Ngô Thao Ngôn.

Chẳng qua, Ngô Tùng Ngôn này vẻn vẹn chỉ có được một đám phân hồn của nàng.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Tham Thực Ma Vương run như cầy sấy đáp.

Trong vực ngoại yêu ma cấp bậc tương đương rõ ràng, Ma Thần chính là người thượng vị tuyệt đối của nó, cũng có thể dễ dàng thu gặt sinh mệnh của nó.

“Bất quá ngươi cũng đừng lo lắng.” 【Ngô Đình Ngôn】 ngữ điệu chậm lại chút ít. “Kế hoạch lần này thập phần chu đáo. Chúng ta có thể nhân cơ hội dẫn dụ Tuy Vân công chúa Nhân tộc mắc mưu, thừa cơ tiêu diệt nàng. Nếu kế hoạch này thất bại, cũng sẽ không có vấn đề, bộ hóa thân này vừa vặn có thể mượn cơ hội chui vào Nhân tộc. Hai kế hoạch này chỉ cần

thành công một, bản Ma Thần sẽ ghi lại cho ngươi một đại công."

Ánh mắt to lớn tham ăn Ma Vương "Ôn Thuần", lộ ra vẻ hưng phấn và tham lam: "Bệ hạ yên tâm, ta đã chuẩn bị chu đáo, chỉ cần Tuy Vân công chúa kia dám đến cướp người, hắc hắc hắc…"

"Bảo người áp giải ta đến phòng giam đi." Ngô Tránh lạnh nhạt nói.

"Thuộc hạ không dám." Tham Thực Ma Vương hơi sợ hãi.

"Có gì không dám? Phải thô bạo chút, tận khả năng thô bạo chút!"

"Vâng, thưa bệ hạ."

Theo Ma Vương tham ăn ra lệnh một tiếng, Ngô Dĩnh Ngôn bị thân vệ của nó áp giải đến nhà tù, thậm chí còn bị một trận đòn hiểm, khiến cho trên người đầy vết thương.

…

Mà không sai biệt lắm cùng một thời gian, đám người Vương Ly Từ bên kia lại gặp phải phiền toái.

"Ngươi con chuột mập này, rốt cuộc đã đào bao nhiêu hố rồi?"

Sâu trong lòng đất Ma Vương bảo, đám người Vương Ly Từ nhìn mười mấy "đường chuột" giăng khắp nơi trước mặt, đều không nói nên lời.

Ma Giới Độn Địa Thử này thật đúng là không hổ là một trong tứ hại, đào động ăn cơm đơn giản như vậy.

"Két két!" Chuột mập mạp đắc ý ưỡn ngực lên, tương đối hài lòng kiệt tác của mình.

Thân là một trong tứ hại, nó nhìn chằm chằm vào Tham Thực Ma Vương Bảo đã rất lâu rồi, hơn nữa sớm đã nhìn thấu một ít biện pháp phòng ngự dưới mặt đất, có thể dễ dàng tránh né.

Bỗng dưng.

Chóp mũi Vương Ly Từ khẽ động, chỉ vào một cái thông đạo trong đó: "Cảm giác của ta nói cho ta biết, phương hướng này có đồ ăn ngon."

Thân là 【Tầm Bảo Thử】 hình người, Vương Ly Từ đang tìm thức ăn, từ trước đến nay có lực quan sát đáng sợ khác hẳn với người thường.

Bất cứ thứ gì mà bản năng nàng cảm thấy ăn ngon, đều không thể giấu diếm được cảm giác của nàng.

Nói xong, nàng liền dẫn đầu đi vào huyệt động sâu bên trong.

"Chờ một chút!" Đi tới đi tới, Chương Hoài Bỉnh bỗng nhiên nhíu mày, cảm giác không đúng: "Phía trên thông đạo này có âm thanh dị thường, ta giống như nghe được có nhân loại đang kêu thảm thiết."

"Không có khả năng, nơi này là tham ăn Ma Vương bảo, nơi nào sẽ có…"

"A~"

Vương Ly Từ còn chưa nói xong, trong hang động đã mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một nhân tộc.

Lúc này, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Mọi người sắc mặt khẽ biến, vội vàng che giấu khí tức, theo nơi phát ra âm thanh đến gần một chút, cho đến cuối đường chuột, bọn họ liền nghe được, chỉ cách nham thạch dày mấy trượng, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết bi tráng của nam tử: "Yêu ma vực ngoại chó chết, mặc kệ ngươi hành hạ ta như thế nào, ta cũng sẽ không nói ra tình báo của nhân tộc."

"Chát, chát, chát!"

Âm thanh roi da liên tiếp vang lên theo tiếng quát của Ma tộc.

Không bao lâu sau, Ma tộc kia lại hùng hùng hổ hổ rời đi.

Vương Ly Từ cau mày nghe xong, vừa điều khiển con chuột béo tiếp tục đào, vừa cẩn thận từng li từng tí đào một góc của một khối nham thạch, lại phát hiện nơi này lại là địa lao của Ma Vương bảo.

Dưới ánh sáng u ám của địa lao, có thể nhìn thấy rõ ràng từng cái lồng giam kim loại to lớn. Trong mỗi lồng giam, đều giam giữ rất nhiều nhân tộc, tổng cộng không dưới mấy trăm người.

Bên trong có không ít nhân tộc đã bị tra tấn đến vô cùng thê thảm, thậm chí có kẻ đã thoi thóp một hơi rồi.

Tình cảnh như thế, nhất thời khiến bốn người Vương Ly Từ trong cơn giận dữ.

Nhất là Chương Hoài Bỉnh, sắc mặt càng tái xanh, chuẩn bị lao ra cứu người.

Cũng may Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền phản ứng cực nhanh, một trái một phải bịt kín miệng hắn, sau đó lôi kéo hắn nhanh chóng thối lui đến sâu trong địa động.

"Hai người các ngươi, kéo ta làm gì?" Chương Hoài Bỉnh Nghĩa phẫn nộ mắng mỏ.

"Hoài Bỉnh a, ngươi cũng quá non, rất dễ nhiệt huyết xông lên đầu a." Vương Ly Từ đại tỷ gõ đầu hắn nói: "Chính ngươi muốn tìm chết, đừng mang theo chúng ta cùng chết nhé."

"Đúng vậy đúng vậy. Ta biết ngươi tức giận, chúng ta cũng tức giận. Nhưng bây giờ lao ra cứu người như vậy, thật sự quá ngu xuẩn." Lam Uyển Nhi cũng giúp hát đệm giáo huấn hắn, "Nơi này chính là tham ăn Ma Vương bảo a, cho dù muốn cứu người, cũng phải cẩn thận lên kế hoạch một chút."

Nàng đi theo Vương Ly Từ lang bạt kỳ hồ lâu như vậy, hai tiểu nữ oa, một đường xông pha cũng không biết gặp bao nhiêu lần nguy hiểm, làm sao lại thật sự đơn thuần như bề ngoài? Nếu thật như thế, nàng và Vương Ly Từ sớm đã không biết đã bị người ta bán đi bao nhiêu lần rồi.

"Ta cảm giác, chuyện này tựa hồ không đơn giản như vậy." Vương Ngao nâng cằm, cẩn thận suy nghĩ: "Tham ăn Ma Vương bảo là tiền tuyến, chúng nó ở tiền tuyến tập trung nhiều tù binh Nhân tộc như vậy làm gì?"

"Bất kể như thế nào, ta lại cảm thấy đây là một cơ hội tốt lập công lớn." Ánh mắt Vương Ly Từ hưng phấn không thôi: "Hiện tại địch ở ngoài sáng chúng ta ở trong tối, nếu bố trí tốt một phen, chúng ta không chỉ có thể cứu người, còn có thể tận diệt những thứ đáng giá trong Ma Vương bảo này."

"Đến đến, đại cô cô, chúng ta thương lượng một chút." Vương Củng cũng to gan lớn mật, lập tức hưng phấn, "Ta cảm thấy lá gan của chúng ta có thể lớn hơn một chút, chúng ta có thể tận diệt Ma Vương bảo."

“Có điều, trước đó, chúng ta phải biết rõ tình báo của đám tù binh này đã. Hoài Bỉnh sư huynh a, ngươi nghĩ biện pháp trà trộn vào tù binh thám thính tình báo trước.”

“Tình huống nơi này không đơn giản, chỉ mình chúng ta có lẽ còn kém chút, tin tức thu được cũng không đủ, phải tìm viện trợ bên ngoài.”

“Chúng ta lần này nhất định phải làm ra một đại sự kinh thiên động địa!”

Ba cô gái tụm lại với nhau, ríu rít bàn bạc, các loại chủ ý ùn ùn kéo đến.

Chương Hoài Bỉnh hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của bọn họ, ở một bên nghe mà hai má co giật.

Hắn bỗng nhiên có chút hiểu được, ba nữ nhân này làm sao lại ở cùng một chỗ. Chính mình cuối cùng là đụng phải một đám đội ngũ đáng sợ như thế nào a!

Hiện tại hắn chuồn, còn kịp không?

…

Chương 181: Đây là khảo nghiệm điểm yếu?

…

“Với tình hình hiện tại, khả năng đám tù binh Nhân tộc này là mồi nhử rất lớn.” Vương Ngao tự tin tràn đầy nói, “Đối với một ít lão láu cá quanh năm trấn thủ chiến trường ngoại vực mà nói, xuất phát từ cẩn thận và bảo thủ, có lẽ sẽ làm như không thấy đối với loại mồi nhử này.”

“Nhưng Tuy Vân tỷ tỷ thì khác. Không nói đến với tính cách của tỷ ấy có thể ngồi yên không để ý tới hay không, chỉ bằng tỷ ấy là công chúa của Tiên Triều, nếu tin tức này truyền đến tai tỷ ấy, tỷ ấy không thể mặc kệ được. Tỷ ấy tương lai thăng cấp lên Tiên Hoàng hô rất cao, nếu ngồi nhìn đám tù binh này bị Ma Vương tham ăn ăn ăn thịt, một khi tuyên dương ra ngoài, sẽ tạo thành đả kích rất lớn đối với danh vọng của tỷ ấy.”

“Nói thật, kế sách này cũng không tính là cao minh, nhưng quả thật có tác dụng. Kế hoạch lần này của yêu ma ngoại vực xem như là bán dương bán âm, chính là buộc Tuy Vân tỷ tỷ phải có động tác. Hơn nữa, nếu là mồi nhử, yêu ma ngoại vực nhất định sẽ nửa che nửa hở để cho Tuy Vân tỷ tỷ nhìn thấy tình báo.”

“Như vậy, Tuy Vân điện hạ có phát hiện đây là một cái bẫy không?” Chương Hoài Bỉnh vội vàng hỏi: “Nếu không có, chúng ta phải nghĩ biện pháp báo cho điện hạ trước.”

“Tuy Vân tỷ tỷ cũng không ngốc như vậy.” Vương Củng trầm ngâm nói, “Ta đã nghiên cứu qua tất cả lý lịch công khai của nàng, cho tới nay, mỗi một bước của nàng đều là đi đến chân thực, có thể nói là trầm ổn mật, suy nghĩ rõ ràng, hơn nữa phụ tá phủ công chúa dưới trướng nàng cũng đều là tinh anh thế hệ trẻ tuổi đương kim của Tiên Triều, xứng đáng với bốn chữ ‘Tinh Anh Tập Tụng’, tự nhiên sẽ có người đưa ra khả năng “Cạm bẫy”.

“Nhưng có một điểm chúng ta có thể khẳng định, bất luận đây có phải là “kạm bẫy”, tác phong của Tuy Vân tỷ tỷ và đoàn đội đều nhất định sẽ có hành động. Mà hành động đầu tiên của bọn họ, tất nhiên sẽ là tăng cường tình báo điều tra. Nói không chừng hiện tại tham ăn Ma Vương bảo nội ngoại, đã có tai mắt của Tuy Vân tỷ tỷ theo dõi.”

“Khặc khặc, vậy chúng ta có thể liên lạc với tai mắt của Tuy Vân tỷ tỷ không? Để tai mắt truyền tình báo cho Tuy Vân tỷ tỷ.” Vương Ly Từ sáng mắt nói: “Đến lúc đó chúng ta có thể nội ứng ngoại hợp, phối hợp với tỷ ấy nghĩ cách cứu tù binh.”

“Nói đùa gì vậy?” Vương Ngao tức giận trợn trắng mắt, “Nếu chúng ta có thể dễ dàng tìm được tai mắt, vậy Ma tộc thân là địa đầu xà chẳng phải dễ tìm được hơn sao? Cho dù chúng ta ở trên đường hô to, tai mắt nhìn thấy cũng không dám đi ra. “

“Vậy chúng ta có thể thông qua phương thức tạo ra động tĩnh lớn hay không, lập tức có thể truyền tin tình báo ra ngoài, lại có thể không cho Ma tộc phát hiện chúng ta đang truyền tình báo?” Vương Ly Từ suy nghĩ kỳ lạ nói.

“Ngươi đây là…” Vương Ngao mới thốt ra được một nửa, đã lập tức linh quang hiện ra, không có hảo ý nhìn về phía Chương Hoài Bỉnh, ” Cẩn thận ngẫm lại, kế hoạch cho ngươi trà trộn vào tù binh tìm hiểu tình báo lúc trước không phải rất cẩn thận.”

“Mấy trăm tù binh kia nguồn gốc phức tạp, rất nhiều người căn bản không quen thuộc lẫn nhau, ai cũng không thể cam đoan bên trong có phản đồ đã bị yêu ma ngoại vực xúi giục hay không. Trực tiếp trà trộn đi vào, kẻ ngốc cũng có thể đoán ra chúng ta đã phát hiện địa lao, ngược lại dễ dàng khiến cho yêu ma ngoại vực cảnh giác.”

“Ta đã nói mà.” Chương Hoài Bỉnh xoa xoa mồ hôi trán: “Cho dù không phản đồ, yêu ma vực ngoại cũng không phải đồ ngốc, bỗng nhiên có thêm một người sao không phát hiện được? Vạn nhất ta bị vạch trần, chẳng phải là…”

Nào ngờ, Chương Hoài Bỉnh còn chưa nói xong, đã bị Vương Ngao ngắt lời: “Cho nên, phương thức càng hợp lý hơn là. Ngươi trực tiếp cướp ngục, sau đó bị bắt, không cần sợ bị vạch trần.”

Chương Hoài Bỉnh trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt đăm đăm nhìn Vương Ngao nói: “Vương Ngao, có phải ngươi nhìn ta không vừa mắt, cố ý để ta đi chịu chết không?”

“Đương nhiên là không. Ngươi chính là đại nhân vật trẻ tuổi có danh tiếng có họ có danh sách của Tiên Cung, bởi vì cái gọi là đầu cơ kiếm lợi, yêu ma ngoại vực mới không đành lòng giết loại tù binh trân quý này.” Vương Tiễn nghiêm túc lắc đầu nói.

“Ngươi còn biết ta có danh sách sao!?” Chương Hoài Bỉnh sắp khóc: “Ta chính là người trong danh sách bồi dưỡng của Tiên Cung, địa vị tương đương với địa vị của công chúa hoàng thất ở Tiên Đình, nếu ta rơi vào tay yêu ma ngoại vực, đó chính là đại sự đủ để chấn động Tiên Triều!”

“Ngươi đây không phải là ngay cả bảo điển cũng không có kế thừa sao? Lại nói, chúng ta đều biết khả năng ngươi kế thừa vị trí Tiên Tôn tương đối thấp.”

“Khả năng thấp, ta cũng là nằm trong danh sách người thừa kế.” Chương Hoài Bỉnh sắp khóc, cảm giác mình như đang đi trên một chiếc thuyền hải tặc sâu vạn trượng, nhưng vẫn muốn xuống cũng không được.

Cùng mấy nha đầu này lăn lộn cùng một chỗ, thực sự quá nguy hiểm.

“Hoài Bỉnh sư huynh à.” Vương Ly Từ ôm bả vai hắn, vẻ mặt chính nghĩa, lời lẽ nghiêm khắc: “Chúng ta là đi ra ngoài làm đại sự, sợ đầu sợ đuôi như vậy là nói cái gì? Nếu không phải mấy người chúng ta có độ nổi tiếng quá thấp, cần gì phải dùng ngươi? Còn nữa, chỉ có một đống đạo cụ nhỏ là chúng ta hỏa lực đầy đủ, một đống lớn đạo cụ bảo mệnh, muốn mang theo mấy trăm người cùng nhau chạy trốn thì thật sự là không có đùa, nhưng chỉ là cứu ngươi một người chạy trốn, vậy tuyệt đối dễ dàng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu thật sự có gì không đúng, chúng ta liền từ bỏ kế hoạch ban đầu, trước tiên cứu được Hoài Bỉnh sư huynh cùng nhau chạy trốn.” Lam Uyển Nhi cũng chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt chân thành.

“Mọi người là một đoàn đội, muốn sống cùng nhau, muốn chết cùng chết.” Vương Ngao cũng vô cùng nghiêm túc nói, “Nếu như ngươi thật sự có chuyện gì không hay, ta cùng theo đó liều chết ngã xuống.”

Nghe những lời này của các nàng, Chương Hoài Bỉnh chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết dâng trào trong lòng: “Ta không dùng các ngươi để cùng chết theo. Sinh Mệnh là Nhân tộc, thân là đệ tử Tiên Cung, từ lúc ta bước lên con đường tu hành, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng hy sinh cho Nhân tộc, dù vào thời khắc mấu chốt hy sinh cũng đáng giá. Khặc khặc, chúng ta xác định kế hoạch một chút. Tiên Tôn bảo ta không thể giữ lại trên người, bảo quản ngươi trước đã.”

“Tốt lắm. Không hổ là đệ tử ưu tú của Tiên cung!”

Vương Ngao vỗ vai hắn, hung hăng khen hắn một câu.

Rất nhanh, bốn cái đầu của Nhân tộc, cộng thêm một cái đầu con chuột mập chen chúc với nhau, lại tiếp tục thảo luận chi tiết kế hoạch.

Nửa ngày sau.

Màn đêm buông xuống, màu đỏ quỷ dị bao phủ lấy Tham Thực Ma Vương Bảo.

Bỗng dưng.

Từng luồng năng lượng nổ mạnh mẽ truyền đến từ bên trong Ma Vương bảo.

Cùng lúc đó, tiếng hò hét nhiệt huyết của một thanh niên cũng vang vọng khắp Ma Vương bảo: “Yêu ma ngoại vực ti tiện, dám lấy Nhân tộc làm thức ăn, Chương Hoài Bỉnh và các ngươi không đội trời chung!”

Oanh oanh oanh!

Các loại năng lượng giao chiến bạo khởi, trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, còn kèm theo tiếng gào thét của vệ đội yêu ma ngoại vực.

Trọn vẹn mười hơi thở sau, thanh âm này mới dần dần xẹp xuống.

Ngay sau đó, tiếng hò hét của thanh niên kia lại vang lên lần nữa, thậm chí còn sục sôi hơn so với lần đầu, càng thêm oán giận: “Yêu ma vực ngoại ti tiện, muốn giết muốn róc xương lóc thịt, ta nếu nhíu mày một cái, ta sẽ không gọi Chương Hoài Bỉnh!”

Sau đó, sẽ không có sau đó nữa.

Rất nhanh, bên trong Ma Vương bảo lại yên tĩnh trở lại.

Biến hóa duy nhất chính là 【thanh niên nhiệt huyết】 Chương Hoài Bỉnh Kiếp Ngục không thành lại bị bắt sống, bị đưa vào trong địa lao.

Địa lao.

Ánh sáng nơi này vẫn u ám và âm u như cũ.

Bóng dáng lồng giam kim loại to lớn lay động, mùi máu tanh, vết thương hư thối tản mát ra mùi tanh tưởi tràn ngập khắp nơi, không khí nơi này hầu như khiến người ta hít thở không thông.

Bên trong một gian nhà giam hàng rào độc lập, Chương Hoài Bỉnh bị lắp Thần Hồn Tỏa thiết kế nhắm vào Nhân tộc, miệng nhét vào, ném đại bao tử vào.

Tù binh nhân tộc ở mấy nhà tù chung quanh đều bị kinh động. Không ít người đứng lên, cho dù không đứng lên, cũng hướng về phương hướng nhà giam kia ném ánh mắt đi.

Trận “Đại chiến” và tiếng gọi vừa rồi, khiến cho bọn họ hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Cách hàng rào, nhìn Chương Hoài Bỉnh chật vật, biểu cảm trên mặt bọn họ có chút phức tạp.

Đại ca này có cần xúc động như vậy không? Ngươi thật muốn cướp ngục cứu mọi người ra ngoài, không thể mang nhiều nhân thủ hơn? Một mình một ngựa tới đây ngươi muốn làm gì?

“Trần sư huynh, tên ngu xuẩn kia… thật là Chương Hoài Bỉnh, danh sách Tiên Cung đại danh đỉnh đỉnh sao?”

Trong nhà giam hàng rào nào đó, một đám tù binh nhân tộc đang vây quanh một vị nam tử toàn thân vết thương, chật vật

không chịu nổi, ngồi ở vị trí dựa vào tường nghỉ ngơi.

Một người trong đó liếc mắt nhìn phương hướng Chương Hoài Bỉnh vào nhà giam, hỏi nam tử ở giữa kia.

Rất hiển nhiên, nam tử này chính là "Trần sư huynh" trong miệng hắn.

"Haizz~ ta từng gặp qua Hoài Bỉnh sư đệ vài lần, vừa rồi khi bị áp giải đi ngang qua, ta đã đặc biệt phân biệt một phen, thật đúng là hắn!" Trần sư huynh thanh âm suy yếu, thở dài không thôi: "Cuối cùng Hoài Bỉnh sư đệ quá trẻ tuổi kích động, nhiệt huyết quá mức, loại chuyện cướp ngục này há có thể lỗ mãng như thế?"

Nếu đám người Vương Ly Từ ở đây, nhất định sẽ cảm thấy giọng nói của Trần sư huynh nghe có chút quen tai. Hắn lại chính là vị nam tử thiết cốt boong lúc trước bị yêu ma ngoại vực nghiêm hình bức cung.

Hắn cũng là đại thiên kiêu nổi danh trong Thánh Địa Tiên Cung, đường đường là hạt giống thần thông, trong một lần chấp hành nhiệm vụ vô ý trúng gian kế của yêu ma ngoại vực, thất thủ bị bắt.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, Nhân tộc cùng yêu ma vực ngoại chinh chiến không ngớt, tình hình chiến đấu thảm thiết, đừng nói đại thiên kiêu, ngay cả tuyệt thế thiên kiêu, Tiên Triều Công cũng không thiếu người vẫn lạc trên chiến trường này.

Mà trong một gian nhà giam khác, 【Ngô Minh Ngôn】 cũng là đại thiên kiêu cũng được một đám nữ đệ tử vây quanh ngồi.

Các nàng cũng than thở không thôi, trong lời nói hoặc nhiều hoặc ít có chút oán hận, vô não nhiệt huyết của Chương Hoài Bỉnh.

"Cho dù nói thế nào, lòng dạ sư đệ cũng là vì cứu chúng ta mà bị bắt." 【Ngô Thao Ngôn】 nghiêm nghị nói, "Các ngươi oán trách như thế, thật sự là không có lương tâm."

Đám nữ đệ tử đều lộ vẻ xấu hổ: "Kỳ Ngôn sư tỷ nói đúng, là chúng ta quá nóng lòng."

Ai, ta ngược lại là hi vọng không có người nào tới cứu chúng ta nữa. “Ngô Dĩ Ngôn nói sắc mặt bi thương không thôi, “Nếu như ta thật sự không chống đỡ nổi, đến lúc đó các ngươi hỗ trợ cho ta một cái thống khoái. “

“Huyên Ngôn sư tỷ!” Một đám nữ đệ tử vừa cảm động vừa khổ sở, cả đám đều khóc sướt mướt, “Ngươi nhất định phải kiên trì, dù hy vọng có xa vời, chúng ta cũng không thể buông tha.”

Đúng vào lúc này.

Một tên ma tướng khôi ngô suất lĩnh ngục tốt cất bước đi tới, dùng ngôn ngữ Nhân tộc tiêu chuẩn nói: “Ngô Dực Ngôn, đại nhân của chúng ta muốn thẩm vấn ngươi lần nữa. Nếu như ngươi còn dám phản kháng, cẩn thận mạng của những tộc nhân này của ngươi.”

“Không phải vừa mới thẩm vấn xong sao? Sao lại muốn thẩm vấn?” Các nữ đệ tử nóng nảy.

Mỗi lần thẩm vấn, Hình Ngôn sư tỷ đều sẽ bị đánh cho mình đầy thương tích, thê thảm vô cùng. Cứ tiếp tục như vậy, Hình Ngôn sư tỷ làm sao có thể chịu được?

“Câm miệng hết đi.”

Ma tướng nào quản các nàng, thô bạo nắm lấy Ngô Hạo Ngôn liền đi, chỉ để lại một đám nữ đệ tử khóc rống nước mắt.

Chờ ma tướng bắt được Ngô Hạo Ngôn vào mật thất, nó vội vàng buông Ngô Hạo Ngôn xuống, sau đó cung kính phủ phục xuống đất, nơm nớp lo sợ nói: “Đại nhân thứ tội.”

Ngô Hạo nhàn nhạt phất phất tay nói: “Đều là vì đại kế, có tội gì không tội? Chương Hoài Bỉnh kia “Nhận thức ta”, thân phận hắn là không giả, cướp ngục cũng phù hợp tính cách xúc động nhiệt huyết nhất quán của hắn. Nhưng ta luôn cảm thấy, hắn đột nhiên xuất hiện ở chỗ này có chút kỳ quái.”

“Thẩm vấn hắn cho tốt, hỏi nguyên do, hỏi đồng bọn!”

“Vâng, đại nhân.” Ma tướng vội vàng đáp: “Thuộc hạ nhất định sẽ để hắn nói ra tất cả.”

“Chú ý một chút, Chương Hoài Bỉnh có thân phận đặc thù, giá trị sống vượt xa kẻ đã chết, đừng đánh chết hắn.”

…

Thời điểm Chương Hoài Bỉnh Kiếp Ngục không thành bị bắt, gây ra động tĩnh cũng không nhỏ, không chỉ trong Ma Vương Bảo, ngay cả Nhân tộc đang âm thầm theo dõi bên ngoài Ma Vương Bảo cũng bị kinh động.

Vương Định Phong phụ trách tình báo dưới trướng Tuy Vân công chúa, đương nhiên cũng nhận được tin tức trước.

Hắn trực tiếp bị chuyện này làm cho không biết.

Bí mật cứ điểm bên trong, hắn đi qua đi lại, sắc mặt lo lắng đến cực điểm.

Chương Hoài Bỉnh còn chưa thừa kế bảo điển đã là tuyệt đỉnh thiên tài tuyệt thế thiên kiêu, tương lai sẽ có cơ hội kế thừa vị trí Tiên Tôn. Cho dù kế thừa không tới vị trí Tiên Tôn, hơn phân nửa cũng có thể tu luyện tới Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, địa vị cũng không kém bao nhiêu so với công chúa Tiên Triều.

Nhân vật như vậy lại rơi vào trong tay yêu ma vực ngoại, đây chính là chuyện động trời.

Nhưng mà hắn lại không thể ra tay cứu, nếu không không không phải chính là Anh em hồ lô từng đợt từng đợt đưa tiễn gia gia sao?

“Không đúng, có gì đó không đúng.”

Vương Định Phong hồi tưởng lại toàn bộ sự việc, loáng thoáng cảm giác có chút vấn đề. Nào có người lúc bị bắt cố ý tự tiết lộ thân phận, đây là sợ Ma tộc không nhằm vào hắn?

Phải biết rằng, phàm là tuyệt thế thiên kiêu, trước khi lên chiến trường đều sẽ bị dặn đi dặn lại, vạn nhất bị bắt, tuyệt đối không thể bại lộ thân phận. Che giấu thân phận tốt, hảo hảo, Tiên Triều bên này tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp cứu người.

Có thể nói, chỉ cần Chương Hoài không chủ động bại lộ thân phận, cho dù sau khi hắn ta bị bắt, có “bạn tù” nhận ra hắn ta, hơn phân nửa cũng sẽ ăn ý che giấu giúp hắn ta.

Nhưng Chương Hoài Bỉnh này cư nhiên làm ngược lại, e rằng không phải có bệnh đi?

Hắn nhất thời cũng không nghĩ ra đây là con đường gì, nhưng có một điều hắn rất rõ ràng, chuyện này phải lập tức thông báo cho Tuy Vân công chúa!

Nhưng vấn đề là, bây giờ hậu phương đã bắt đầu điều binh khiển tướng, hắn tiếp nhận nhiệm vụ, nhất định phải ở lại chỗ này giám sát tham ăn Ma Vương bảo cùng với hướng đi của mấy tòa Ma Vương bảo khác, không có quân lệnh thì không được tự ý động…

Không có biện pháp, binh quý thần tốc, chỉ có thể vận dụng món đồ kia!

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng một cái, lấy ra một miếng ngọc bội từ trong nhẫn trữ vật, hung hăng bóp nát.

Đây là Tử Mẫu truyền tin phù đỉnh tiêm mà Tuy Vân công chúa cho hắn.

Ngoại Vực Ma Giới hoàn cảnh ác liệt, các loại thông tin không dễ dàng.

Loại phù lục này chỉ cần bóp nát là có thể truyền tin tức tới bên người Mặc Vân công chúa trong thời gian cực ngắn, dùng để truyền tin tức thập phần thuận tiện.

Khuyết điểm là chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa lượng tin tức có thể truyền lại cũng có hạn, chuyện quá phức tạp căn bản không thể nói rõ.

Đáng tiếc, loại Tử Mẫu đưa tin ngọc phù này chính là kỹ thuật thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, bây giờ kỹ thuật đã sớm thất truyền, số lượng truyền đời của ngọc phù cũng tương đối thưa thớt, chỉ dùng một cái là thiếu một cái.

Lúc trước Tuy Vân công chúa đem ngọc phù giao cho hắn đã từng nói qua, chỉ khi nào xảy ra đại sự đặc biệt trọng yếu, đặc biệt nghiêm trọng mới cho phép vận dụng.

Bây giờ, chính là lúc nó phát huy tác dụng.

Ngọc phù màu trắng vỡ vụn trong lòng bàn tay, tâm niệm Vương Định Phong thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt đã lạc ấn liên tiếp trong đó, đưa ra ngoài.

Ngắn ngủi hai ba câu nói, tin tức nên có cũng không ít.

Là một thám báo kinh nghiệm phong phú, hắn đương nhiên cũng không quên báo cáo dị thường của Chương Hoài Bỉnh.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ không thông.

Trên chiến trường ngoại vực, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng không thể xem nhẹ. Có rất nhiều lúc "khác thường" một chút thường thường chính là mấu chốt!

…

Mà bên kia.

Bên trong thành lũy trấn thủ Tiên số ba.

Nhận được tin tức Vương Định Phong truyền về, Tuy Vân công chúa ý thức được sự tình trọng đại, trước tiên triệu tập hội nghị mộ liêu.

Tin tức Chương Hoài Bỉnh bị bắt, các phụ tá đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Thế này cũng quá mẹ nó đi?

Mấy người Chương Hoài Bỉnh không phải chạy ra ngoài giải sầu sao? Giờ tản ra, thế mà tản đến Ma Vương bảo tham ăn, còn to gan bao trời đất đơn thương độc mã chạy tới cướp ngục, còn bị bắt?

Nếu tin tức này truyền về Tiên cung, sợ là sẽ gây ra sóng gió lớn.

"Chỉ Chương Hoài Bỉnh bị bắt sao?" Ngô Anh Hạo cảm thấy đầu óc đau đớn, nhưng vẫn ép buộc mình tỉnh táo lại: "Ba người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, Lam Uyển Nhi không có nửa điểm tin tức?"

"Đây chính là chỗ khả nghi." Tuy Vân công chúa trầm mặt, ngay cả tốc độ nói cũng nhanh hơn bình thường một chút. "Chương Hoài Bỉnh mạo muội bị bắt, còn đặc biệt lớn tiếng tự báo gia môn, hành động này thật sự quá khác thường. So với kẻ não tàn ngu xuẩn, ta càng có khuynh hướng muốn thông qua phương thức này truyền lại tin tức cho chúng ta."

Cho dù tác phong làm việc của Chương Hoài Bỉnh từ trước đến nay đều có chút xúc động, cũng dễ dàng nhiệt huyết dâng

lên, nhưng ông ta chỉ là tâm nhãn ít, cũng không phải thật sự là đầu óc có bệnh.

Ánh mắt Lư Tu Viễn sáng ngời: “Nói như thế, mấy người Vương Ly Từ cũng đang tham ăn Ma Vương Bảo, chỉ là che giấu đi. Các nàng cố ý làm ra chuyện này… Chẳng lẽ là muốn cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp?”

“Ta có chút nghĩ không ra. Tham ăn Ma Vương Bảo đề phòng sâm nghiêm, Vương Định Phong hao phí trăm năm công phu mới làm chút cơ sở ngầm ở ngoại vi, thành lập một cứ điểm bí mật.” Ngô Anh Hạo nhíu chặt lông mày, “Vương Ly Từ làm sao có thể ẩn núp tiến vào tham ăn Ma Vương Bảo? Bằng vào mấy người các nàng, lấy đâu ra tự tin có thể nội ứng ngoại hợp?”

“Vấn đề hiện tại là, có muốn tín nhiệm các nàng không?” Lại có một phụ tá nói: “Nếu như ta đang toàn lực phối hợp với đám người Vương Ly Từ, một khi các nàng xảy ra sai lầm, hậu quả khó mà lường được.”

“Ta cảm thấy không nên tín nhiệm các nàng. Mấy trăm tù binh, chỉ cần hơi sai lầm sẽ gây ra đại loạn, các nàng một là không có kinh nghiệm tác chiến, hai là không có thực lực mang tính quyết định có thể làm nghi thức, dựa vào cái gì đối ngoại với chúng ta?” Lại có phụ tá bất mãn nói, “Hơn nữa mấy đứa nhỏ kia cả gan làm loạn, phong cách hành sự thiên mã hành không, khó có thể đoán trước, có trời mới biết các nàng sẽ gây ra sóng gió gì.”

“Ta đã nói chuyện với các nàng. Tính cách các nàng mặc dù hoạt bát, đều là những gia hỏa không theo bài lý ra bài, nhưng đầu óc thập phần linh hoạt, người cũng thông minh. Hơn nữa, các nàng rõ ràng có thể một mực ẩn núp, lại lựa chọn để Chương Hoài Bỉnh hiện thân, hơn phân nửa có chút cậy vào.” Tuy Vân công chúa nói xong, chợt nhớ tới Vương Phú Quý từng làm cho nàng đau đầu không thôi, ở Tiên Triều quấy gió quấy mưa, còn có Hoa Thụy tiểu quỷ cơ trí kia.

Ngẫm lại, những đứa trẻ mà Trường Ninh Vương thị thả ra này quả thật không đơn giản.

Thu hồi tâm tư, nàng lập tức giải quyết dứt khoát: “Truyền mệnh lệnh của ta, âm thầm triệu tập tất cả tinh nhuệ Tử Phủ

cảnh trở lên, bí mật tiếp cận tham ăn Ma Vương bảo, một khi đám người Vương Ly Từ có tin tức tiếp theo, lập tức phối hợp hành động của các nàng."

"Nhân mã bản bộ chúng ta cũng lập tức bí mật hành quân, tận khả năng tiếp cận tiền tuyến, cũng chế định một loạt phương án chuẩn bị, một khi xuất hiện nguy cơ, cũng có thể linh hoạt phối hợp tác chiến."

"Mặt khác, lại cùng Tiên Tôn đại nhân nói chuyện một chút, thời khắc mấu chốt vẫn là lão nhân gia người phải động thủ."

"Mặt khác, Triệu lão nguyên soái bên kia nói như thế nào?"

Tuy Vân công chúa mệnh lệnh một đạo xuống dưới.

"Khởi bẩm điện hạ." Ngô Anh Hạo vội nói: "Lão già họ Triệu kia tuy nguyện ý phối hợp hành động với điện hạ, nhưng yêu cầu sau khi chuyện thành công thì điện hạ phải xin lỗi hắn trước mặt mọi người, cũng cam đoan về sau sẽ không tiếp tục gây khó dễ cho hắn nữa. Lão già đó đúng là không biết xấu hổ, hừ! Không bằng bẩm báo tiên…"

"Xin lỗi mà thôi, không ảnh hưởng toàn cục." Tuy Vân công chúa nói không sao cả, "Chỉ cần hành động thành công, ta mời Vương Ninh Hi tiểu tử kia tới giúp hắn giới thiệu bạn gái cũng được."

"…" Ngô Anh Hạo nhất thời trong lòng ngứa ngáy, yếu ớt hỏi: "Điện hạ, nếu lần hành động này của chúng ta thành công…"

"Nhân cơ hội phải có lợi lộc đúng không?" Tuy Vân công chúa híp mắt liếc nhìn hắn, "Nha đầu Hoa Thụy kia là tiểu quỷ đại, xem sự có thể rất chuẩn."

"Không không không, chỉ là dùng cơm, cùng nhau dùng cơm." Ngô Anh Hạo vội vàng lúng túng cười, trong lòng mắng nha đầu Hoa Thụy trăm ngàn lần.

"Thôi được, lần hành động này của chúng ta tất cả đều thuận lợi." Tuy Vân công chúa gật đầu nói: "Để ăn mừng, ta có thể đáp ứng ngươi một yêu cầu không quá xa lạ."

"Đa tạ điện hạ!" Nhất thời, Ngô Anh Hạo hưng phấn như đánh máu gà, "Vèo" một cái liền đứng lên: "Thuộc hạ đi bố trí tất cả."

…

Mà ngay lúc Tiên Triều bên này vội vàng đứng lên.

Tham ăn địa lao của Ma Vương bảo.

Trong phòng thẩm vấn.

Thanh niên nhiệt huyết, Chương Hoài Chính bị các loại độc tố thẩm vấn, bị tra tấn đến thống khổ vạn phần.

Bất quá, xương cốt của hắn rất cứng, bất kể đánh như thế nào cũng cắn chặt răng, nửa câu cũng không chịu không khai.

“Ba ba ba ba! Thật không hổ là danh sách Tiên Cung, xương cốt quả nhiên đủ cứng.”

Một trận tiếng vỗ tay bỗng nhiên vang lên trong địa lao.

Ngay sau đó, trong không gian trước mặt bỗng nhiên nổi lên từng gợn sóng, thân hình một ma nữ vô cùng xinh đẹp từ trong đó chậm rãi đi ra, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Chương Hoài Bỉnh.

Thân hình của nàng thướt tha mà mềm mại, da thịt trắng nõn như tuyết, màng cánh to lớn cùng ma giác uốn lượn càng làm cho nàng tăng thêm một loại mị lực khác, chỉ là đứng ở đó, liền giống như có vạn loại phong tình đập vào mặt mà tới, yêu dã, tà dị, mị hoặc nhập cốt.

Ma nữ tuyệt sắc như thế xuất hiện, khiến Chương Hoài Bỉnh như bị tạt gáo nước lạnh vào xương tủy.

“Âm Bạt Ma Thần!”

Thân là đệ tử đứng đầu Tiên Cung, tự nhiên không có khả năng không biết Âm Quát Ma Thần.

Chỉ là Chương Hoài Bỉnh cũng không thể phân biệt rõ đây rốt cuộc là hình chiếu hay là bản tôn của Âm Quát Ma Thần giáng lâm. Theo lẽ thường mà phán đoán thì hơn phân nửa đây là hình chiếu năng lượng.

Mẹ nó, hình như là có đại sự.

Phía sau chuyện này, dĩ nhiên là Âm Trạch Ma Thần tự mình khống chế!

Chương Hoài Bỉnh, bị hại chết rồi!

“Ngươi yên tâm, bằng ba chữ Chương Hoài Bỉnh này của ngươi, còn có chút giá trị đấy, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu.” Âm Quát Ma Thần cười như không cười nói, “Nếu ngươi không chịu khai ra, vậy bản Ma Thần cũng chỉ có thể vận dụng chút thủ đoạn phi thường thôi.”

“Chát, chát, chát!”

Theo nàng đưa tay nhẹ nhàng vỗ tay, mấy ma nữ dáng người xinh đẹp, dung mạo mỹ lệ nhất thời từ bên ngoài phòng thẩm vấn nối đuôi nhau mà vào, bao vây Chương Hoài Bỉnh lại.

Làn da trắng nõn tràn ngập tầm nhìn, mùi vị ngọt ngào khác thường xông vào mũi, giống như có thể trực tiếp chui vào trong lòng người, khiến Chương Hoài Bỉnh lập tức tuyệt vọng.

Tình thế thay đổi đột ngột.

Cái này, cái này muốn, khảo nghiệm hắn điểm yếu?

…

Chương 182: Ta yêu ngươi! Kỳ Ngôn Học tỷ…

…

Ngay khi Chương Hoài Bỉnh chấp nhận khảo nghiệm nhược điểm.

Trong đống tạp vật trong góc phòng thẩm vấn, một con cá vàng hình loa kèn nho nhỏ, con mắt không bắt mắt đang lẳng lặng nằm trong đống khăn lau dính máu.

Nó không có mảy may ba động năng lượng, giống như hòn đá ven đường không chút thu hút, lại có thể đem hình ảnh cùng thanh âm trong phòng thẩm vấn đều truyền ra ngoài.

Dưới mắt cá vàng có ống đồng ngoằn ngoèo nối liền, mỗi một cái ống đều có một tấm gương và một cái loa tiến hành khúc xạ chiếu ánh sáng và âm thanh, một mực lan tràn vào sâu trong lòng đất.

Thứ này, có một cái tên rất mộc mạc, gọi là 【Quang Học Khuy Kính】.

Mà cùng lúc đó.

Trong một chỗ địa huyệt dưới lòng đất hơn mười trượng, ba đại mỹ nữ cùng một con chuột béo đang chen chúc, ngươi tranh ta đoạt lấy một đầu quang học nhìn trộm bên kia.

Địa huyệt này là Ma Giới Độn Địa Thử tỉ mỉ đào móc ra, vị trí vô cùng xảo diệu, vừa vặn ở phía dưới một chỗ kho vũ khí.

Thần niệm ở trong lòng đất vốn là rất khó xuyên thấu quá xa, các nàng đợi ở chỗ này, cho dù là Âm Quát Ma Thần, thần niệm trong lúc lơ đãng đảo qua, cũng sẽ bị các loại sóng năng lượng hỗn độn của đạn pháo trong kho vũ khí quấy nhiễu, rất khó phát hiện các nàng giấu ở trong huyệt động.

Hơn nữa Ma giới sử dụng thiên phú không gian ẩn tàng gấp đôi không gian, song trọng bảo hiểm càng khó phát hiện. Không thể không nói, tại phương diện ẩn tàng hành tung, Ma giới độn địa thử thật sự là hành gia trong nghề.

“Con Âm Bạt ma nữ kia dáng người thật là tốt, so với ta lớn hơn rất nhiều a.” Vương Ngao vừa nhìn vừa truyền âm cho hai người khác, ngữ khí tràn đầy dơ bẩn, “Hoài Bỉnh sư huynh thật là diễm phúc.”

“Lớn lên rất giống người, có chút không dám ăn.” Điểm chú ý của Vương Ly Từ thì hoàn toàn khác với nàng, miệng lẩm bẩm: “Nhưng mà hình chiếu của Âm Quá Ma Thần kia, khiến ta cảm thấy hình như ăn rất ngon, thật sự là cảm giác rất kỳ quái.”

Loại thiết bị nhìn trộm thuần vật lý học này, nguyên lý thực sự không thể nói là cao thâm, học viên thủ công của Tộc Học trung đẳng Vương thị làm trò chơi. Vương Ly Từ cảm thấy thứ này thú vị, liền dùng một bữa cơm lừa một bộ tới, không ngờ thật sự dùng tới.

Bởi vì không có năng lượng chấn động, ngược lại càng thêm bí mật.

“Để cho ta nhìn một cái, liền liếc mắt một cái.” Nói về khí lực, Lam Uyển Nhi quả thực không thể đoạt lại Vương Ly Từ và Vương Củng, gấp đến độ nàng ở bên cạnh xoay vòng, không nhìn thấy hình ảnh, chỉ có thể nghe tiếng loa loa mở miệng để tưởng tượng hình ảnh, điều này quả thực làm cho người ta khó chịu.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt…” Chuột mập mạp cũng thấp giọng kêu lên kháng nghị.

Hoạt động bẩn thỉu gì đều do nó làm, vị trí do nó chọn, động là nó đào, nó còn phải vận dụng không gian thiên phú để gấp cất giấu không gian, để tránh bị địch nhân phát hiện, dựa vào cái gì không thể để nó nhìn xem?

“Hành nghề, các ngươi thay phiên nhìn một chút, thật ra cũng không có gì đáng xem.” Vương Ly Từ kéo Vương Anh Tuyền ra, sau đó phân biệt bảo Lam Uyển Nhi và con chuột béo cũng tiến lên nhìn một chút.

“Ồ?” Lam Uyển Nhi hưng phấn nói, “Ma nữ Âm triện bắt đầu lột áo của sư huynh, không nghĩ tới sư huynh nhìn người gầy ốm, vẫn rất cường tráng, hơn nữa còn rất trắng, thật không hổ là huyết mạch hệ hàn băng~”

“Két két! (kích kích).” Chuột mập mạp cũng hưng phấn không thôi.

“Chúng ta làm như vậy có thể không tốt lắm hay không?” Vương Ly Từ kéo Lam Uyển Nhi và con chuột mập qua một bên, nhìn trộm gương xoay cái hộp nói: “Hoài Bỉnh sư huynh đã trải qua tra tấn, chúng ta có nên đi cứu viện hắn không?”

“Không được không được, phân thân của Âm Bạt Ma Thần ở đây, trong tình huống này nếu muốn cứu viện thì phải vận dụng ‘Tiên Tôn Lệnh’ rồi, quan trọng nhất là, còn có thể quấy rầy tất cả bố trí tiếp sau.” Vương Củng vội gạt đề nghị của Ly Từ nói: “Càng quan trọng hơn là, ngươi tại sao lại cảm thấy Hoài Bỉnh sư huynh đang chịu tra tấn? Nói không chừng, chính hắn còn rất thích đấy.”

“Nhưng Hoài Bỉnh sư huynh vẫn luôn gọi “không cần”, “không cần” mà.” Vương Ly Từ miêu tả sinh động như thật.

“Hoài Bỉnh sư huynh là người rụt rè, nói không chừng, ngoài miệng nói không cần, trong lòng hoàn toàn trái ngược.” Vương Củng suy nghĩ nói, “Hơn nữa, chúng ta đã đáp ứng sẽ cứu hắn vào lúc nguy cơ trước mắt. Nhưng hiện tại bộ dạng này, hắn lại không thiếu một miếng thịt ~ chúng ta thật sự không cần phải mạo hiểm cứu hắn.”

“Làm sao ngươi biết sẽ không thiếu miếng thịt? Ta nghe nói, sắc đẹp là dao cạo xương.”

“Đương nhiên ta biết rồi, nếu như sắc đẹp là dao cạo cốt đao, gia gia của ta đã sớm bị cạo thành khô lâu. Còn nữa, Ly Từ cô cô ngươi đều không nhìn loại bản sao nhỏ nhặt sao? Tại sao cái gì cũng đều không biết?”

“Là loại nào vậy?”

“Chính là… Được rồi, sau này ta sẽ cho ngươi mượn mấy quyển.”

Hai người ngươi một câu ta một câu, xem như đã định tính cho Chương Hoài.

Trong phòng thẩm vấn.

Thanh âm đáng thương của Chương Hoài Bỉnh càng ngày càng thê thảm: “Đại tỷ mằng của ngươi tha cho ta đi. Ta bị các

ngươi làm bẩn như vậy, về sau ra ngoài làm sao gặp được người khác?”

“Không muốn bị làm bẩn, liền khai thật ra, bản tôn có thể cam đoan ngươi tiếp tục băng thanh ngọc khiết.” Âm Quát Ma Thần môi đỏ mọng, cười đến phong tình vạn chủng, “Ngươi nếu không nói cũng không sao, bản tôn liền để cho những Âm Quát Ma Nữ này thay phiên làm bẩn ngươi, thuận tiện giúp ngươi sinh một đống hài tử, sau đó để cho các nàng ôm hài tử đi Tiên cung tìm ngươi! Đến lúc đó nhìn ngươi danh sách đệ tử Tiên cung này, còn có mặt mũi gì nữa.”

“Không phải chứ? Ngươi đang hù dọa ta?” Chương Hoài Bỉnh ánh mắt hoảng sợ: “Sao ta nghe nói, yêu ma ngoại vực có khác biệt rất lớn với huyết mạch Nhân tộc chúng ta, không thể tạp giao?”

“Khặc khặc, ta đường đường là Âm Quát Ma Thần, nắm giữ lực lượng pháp tắc, chỉ thai nghén con nối dõi mà thôi, có gì khó chứ? Cùng lắm thì, bản tôn hao phí chút lực lượng bản nguyên, phụ trợ những Âm Quát Ma Nữ này một chút.” Âm Quát Ma Thần cười xấu xa không ngừng, “Không có gì bất ngờ, kinh ngạc vui mừng hay không? Chủ ý này, bản Ma Thần càng nghĩ càng hưng phấn, chính mình cũng nhịn không được muốn tham dự vào.”

Không, không phải chứ?

Chương Hoài Bỉnh trực giác trong đầu “Oanh” một cái, hình như có một đạo sấm sét nổ tung trong linh đài của ông ta.

Trong nháy mắt này, hắn phảng phất đã thấy được hình ảnh đám hài tử ôm Bán Nhân Bán Ma của Âm Nhiêm Ma Nữ và Ma Thần, đến Tiên Cung tìm hắn.

“Đừng mà!” Chương Hoài Bỉnh trong lòng sụp đổ, liều mạng giãy dụa, “Tôi khai ra, tôi cung khai còn không được sao? Âm Quát đại tỷ, cô mau để các nàng dừng tay!”

“Vừa rồi sao ngươi không nhận? Có phải chỉ cần không sinh con, kỳ thật trong lòng ngươi vẫn có thể tiếp nhận hay không?” Âm Quát Ma Thần nở nụ cười, cười đến phóng đãng không kiềm chế được, lại yêu dã mị hoặc, “Ngươi thật đúng là nhiệt huyết, lại ngu xuẩn xấu xa tiểu tử, bản tôn cũng quá thích

ngươi rồi. Nếu như người như ngươi có thể lên làm Tiên Cung chi chủ, Âm Quát ta lo gì đại sự không thành?”

Cười một hồi, nàng mới dần dần thu liễm ý cười, khoát tay áo, ý bảo những ma nữ Âm Bạt kia rời đi: “Nói đi. Ngươi tới cứu người, có âm mưu gì?”

“Không có âm mưu.” Chương Hoài Bỉnh ngượng ngùng đắn đo hồi lâu, mới đỏ mặt nói ra “sự thật”, “Kỳ thật, ta đã sớm thích Ngô Mạn Ngôn học tỷ, sau khi biết nàng bị bắt làm tù binh thì vẫn âm thầm nghĩ cách cứu nàng.”

“Ngươi thích Ngô Thành Ngôn?” Âm Quát Ma Thần hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta thích học tỷ Vân Ngôn lâu lắm rồi.” Chương Hoài Bỉnh nói thật.”

“Nói bậy, nàng thế nhưng… Cho tới bây giờ nàng cũng không có đề cập tới ngươi.” Âm Quát Ma Thần cười lạnh, “Đã đến lúc này rồi, ngươi còn dám bịa chuyện loạn cung?”

Bộ khôi lỗi thân thể Ngô Hàm Ngôn kia đã bị nàng hoàn toàn tiếp nhận, ngay cả trí nhớ cũng cơ bản kế thừa. Trong trí nhớ, Ngô Hàm Ngôn và Chương Hoài Căn căn bản không có quá nhiều qua lại với nhau, dù sao tuổi tác chênh lệch quá lớn, hơn nữa còn không phải cùng một thánh địa.

Hắn làm sao có thể thầm mến Ngô Hợp Ngôn?

“Âm Quát đại tỷ, làm sao ngươi biết học tỷ Lân Ngôn không đề cập đến ta?” Chương Hoài Bỉnh đỏ mặt, lớn tiếng kháng nghị, “Hơn nữa, cho dù thật sự chưa từng nhắc qua thì đã sao? Ám luyến, thầm mến ngươi hiểu không? Tiên tử xinh đẹp động lòng người như học tỷ Ngữ Ngôn, không biết có bao nhiêu sư huynh sư đệ thầm mến nàng.”

“Điều này cũng đúng, ngươi nói tiếp đi.” Lần này Âm Quát Ma Thần lại có chút bán tín bán nghi.

Trong trí nhớ của Ngô Dĩnh Ngôn đích xác có rất nhiều người ngưỡng mộ, mà chính nàng cũng có sư huynh ngưỡng mộ. Loại tình huống này, trong Nhân tộc đích xác là thầm mến, đối phương không biết cũng không kỳ quái.

“Chỉ là tu vi của ta còn thấp, mà với tiềm lực tư chất của ta, không đến Thần Thông cảnh lại không được phép lên chiến trường. Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể mượn thuyền của Tuy Vân công chúa trốn sang đây.” Đại khái đã nói rõ, Chương Hoài Bỉnh cũng không ngượng ngùng lúc đầu, bắt đầu rủ rỉ nói, “Chỉ là Tuy Vân công chúa vẫn nhốt ta trong doanh huấn luyện, không cho ta ra ngoài tìm người. Về sau, trong lúc vô tình ta nghe được tung tích của Kỳ Ngôn học tỷ, liền vụng trộm chạy ra cứu người, về sau, đã bị các ngươi bắt được.”

“Ngươi như vậy không khỏi cũng quá vô tri và xúc động đi?” Âm Quát Ma Thần kinh ngạc không thôi, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm hắn, “Ta đã cân nhắc, có nên giúp ngươi đoạt được vị trí Tiên Tôn hay không.”

“Sĩ khả sát bất khả nhục! Ai lúc còn trẻ chưa từng hi sinh vì tình yêu, bị nhiệt huyết xông lên đầu mà mê muội?” Chương Hoài Bỉnh thẹn quá hóa giận mắng, “Ai sẽ sinh ra ngay lão hồ ly tính toán rất sâu? Không được ma luyện từng chút một mới có thể trưởng thành chứ.”

“Có chút đạo lý.” Âm Quát Ma Thần gật đầu: “Hiện tại bản Ma Thần ngược lại lại có chút thích cái tên lỗ mãng nhà ngươi rồi. Chỉ cần ngươi đem tình báo bộ chỉ huy Tiên số ba nói cho ta biết, tuy Vân tình báo chi tiết, ta không những có thể tha mạng cho ngươi, còn có thể để Tiên Tôn phái người chuộc ngươi về. Ngay cả sư tỷ Dực Ngôn ngươi ái mộ, ta cũng có thể cho ngươi mang về.”

“Cái này không được!” Chương Hoài Bỉnh biến sắc, lúc này từ chối thẳng thừng: “Ta bán đứng mình cũng không sao, nhưng muốn bán đứng tình báo mấu chốt của nhân tộc, cho dù ngươi làm bẩn ta một trăm lần, một vạn lần, sinh một trăm triệu đứa con ta cũng không làm.”

“Ui, nghe có vẻ rất có cốt khí.” Ma Thần Âm Quát gật gật đầu, nhưng lại không tức giận chút nào, ngược lại còn cười nhạt, “Chỉ tiếc, điểm yếu của ngươi đã bại lộ ra ngoài. Đồ Ngôn Học tỷ đúng không? Người đâu, bắt Ngô Thao Ngôn lại đây.”

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Chương Hoài Bỉnh lập tức luống cuống: “Đừng làm loạn, cầu xin ngươi, đừng…”

“Khặc khặc, bản Ma Thần là yêu ma ngoại vực trong mắt Nhân tộc các ngươi, làm chuyện xấu không phải là nên sao?” Âm Quát Ma Thần cười càn rỡ.

Trong lúc nói chuyện, “Ngô Tránh Ngôn” đã bị một ma tướng áp giải tới, cố định ở vị trí thẩm vấn đối diện Chương Hoài Bỉnh.

Kế tiếp, chính là một vở kịch cẩu huyết mà hai bên diễn kịch có sức hấp dẫn lẫn nhau.

Âm Quát Ma Thần làm bộ Ngô Ngọc Ngôn không phải là nàng, để cho thủ hạ chuẩn bị cạo nàng từng tấc từng tấc một. Mà Chương Hoài Bỉnh cũng biểu hiện sống không bằng chết, thống khổ vạn phần, gào thét không ngừng yêu cầu dừng tay.

Không bao lâu sau, Chương Hoài Bỉnh rốt cục chịu không nổi, tâm tình triệt để sụp đổ nói: “Ta nhận tội, ta hoàn toàn khai khai ra, ngươi muốn biết cái gì ta đều nói cho ngươi biết.”

Thấy thế, Âm Quát Ma Thần tâm tình rất tốt, lúc này phát ra một tràng cười điên cuồng, âm mưu đã thực hiện được.

Bên trong địa huyệt.

Đám người Vương Ngao hai mặt nhìn nhau.

Diễn xuất của Chương Hoài Bỉnh so với dự đoán của các nàng mạnh hơn rất nhiều a. Quả nhiên, khi người bị bức đến trình độ nhất định, có thể bộc phát ra tiềm năng vô hạn.

“Ta cảm thấy Hoài Bỉnh sư huynh làm tiên tôn cũng rất tốt.” Vương Ngao cười ha ha nói: “Hắn còn rất biết giả bộ đơn thuần và nhiệt huyết, diễn xuất rất quá quan nha. Tương lai làm tiên tôn, mài giũa, nhất định là một kẻ vô liêm sỉ.”

“Sao ta lại cảm thấy ngươi mới là người xấu kia chứ.” Vương Ly Từ không nói gì mà lườm nàng một cái: “Lòng dạ kịch bản của sư huynh đều là do ngươi dạy.”

“Khà khà, ta đây làm sao có thể xem là người xấu chứ? Ta đây gọi là chiến lược chiến thuật. Ta chính là tiên nữ thân mang Bảo Điển Chiến Tranh, thắng lợi chính là chân lý duy nhất của chiến tranh.” Vương Củng mặt đầy vẻ thần thánh: “Trận chiến này, chúng ta nhất định phải đánh thắng, cho yêu ma ngoại vực một bài học khắc sâu.”

Trong khi các nàng đang nói chuyện thì…

Chương Hoài Bỉnh đã bắt đầu khai ra thanh tình thâm hậu.

Chỉ nghe hắn khóc rống nước mắt kêu to: "Đại tỷ Âm Tranh ngươi không biết đấy, Tuy Vân công chúa nàng chính là một tiện nhân đạo mạo, ti tiện vô sỉ! Ta hận chết nàng rồi."

"Không thể nào!" Âm Quát Ma Thần trưng ra vẻ mặt như lừa gạt quỷ: "Với tiêu chuẩn của Nhân tộc các ngươi, Tuy Vân công chúa đều rất hoàn mỹ, là người cạnh tranh mạnh nhất trong Tiên Hoàng đời tiếp theo."

"Đều bị lừa rồi, tất cả mọi người đều bị lừa!" Chương Hoài Bỉnh phẫn nộ gào thét, da mặt co quắp, mặt nhăn nhó, thoạt nhìn vô cùng thống khổ. "Ngươi biết vì sao ta xúc động như vậy, một mình tới cứu Ngôn Học tỷ không? Đó là bởi vì, Hô Ngôn Học tỷ và những con tin nhân tộc này sớm đã bị Tuy Vân Na tiện nhân kia bỏ qua rồi!"

"Chuyện này không thể…" Âm Quát Ma thần thoại mới nói một nửa, liền bỗng dưng thu lại.

Sắc mặt cô lập tức nghiêm nghị: "Ngươi nói trước tình huống cụ thể đi, nếu bản tôn phát hiện ngươi gạt ta, ta sẽ cắt Vân Ngôn học tỷ ngươi thành mảnh vụn."

"Ta từng cầu xin rất nhiều người tìm hiểu tin tức của Ngôn Ngôn học tỷ, đại khái là thấy ta thật sự đau khổ, có người trong lòng không đành lòng, liền âm thầm tiết lộ cho ta một tin tức, nói Ngôn học tỷ đang tham ăn Ma Vương bảo." Chương Hoài Bỉnh thống khổ vạn phần thuật lại: "Ta lòng đầy vui mừng đi thỉnh cầu Tuy Vân công chúa xuất binh cứu người, nhưng tiện nhân kia, miệng nàng ngoài miệng đáp ứng, trên thực tế lại kéo dài, căn bản không có hành động cụ thể."

"Mấy lần xuống, ta liền ý thức được không đúng. Về sau, ta trong lúc vô ý nghe được nàng cùng thuộc hạ Ngô Anh Hạo đối thoại, mới biết được nàng kỳ thật căn bản không có ý định cứu người, mà là có mưu đồ khác."

"Mưu đồ gì?" Âm Quát Ma Thần nhíu mày chú ý.

Nghe vậy, Chương Hoài Bỉnh không trả lời ngay.

Hắn trầm mặc một lát, bỗng nhiên vẻ mặt trịnh trọng hỏi ngược lại: “Ta hỏi ngươi trước, có phải các ngươi cố ý tiết lộ tin tức tù binh tham ăn Ma Vương bảo cho Tuy Vân tiện nhân kia không? Trả lời ta chi tiết, điều này rất quan trọng.”

Âm Quát Ma Thần liếc mắt nhìn hắn, khẽ vuốt cằm: “Không sai, chúng ta dự định dùng tù binh làm mồi nhử, chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ Tuy Vân bộ đã bước vào cạm bẫy.”

“Quả là thế.” Chương Hoài Bỉnh tức giận hầm hừ nói: “Tiện nhân Tuy Vân kia giảo hoạt đến mức nào? Ả ta đã đoán ra đây là một cái bẫy, hơn nữa khẳng định có đại lượng quân đội đang chờ ả. Ả ta suy đoán, ngoại trừ tham ăn Ma Vương Bảo, cùng với Hắc Dực Ma Vương Bảo ở phụ cận, Cự Lực Ma Vương Bảo, yêu ma ngoại vực các ngươi khẳng định còn điều động đại quân khác.”

“Không sai, đúng là chúng ta đã điều động binh lực từ Hồng Thạch Ma Vương bảo.” Âm Quát Ma Thần cười lạnh nói: “Nhưng vì giữ gìn danh dự, Tuy Vân không thể ngồi nhìn nhiều tù binh bị Ma Vương ăn tươi nuốt sống như vậy được. Đây là âm mưu, lại là dương mưu!”

“Âm Quát đại tỷ, ngươi quá coi thường tiểu tiện nhân Tuy Vân kia rồi.” Chương Hoài Bỉnh bi phẫn không thôi, “Nàng ta cả đời đều đang diễn trò, cả đời đều giả nhân giả nghĩa. Nàng ta đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới, nàng ta sẽ tổ chức một số “Dị kỷ” không hợp tâm ý nàng ta, đồng thời lấy một ít vật hi sinh, để bọn họ đến cướp ngục.”

“Chỉ cần người chết đủ nhiều, thương vong đủ thảm khốc, tức là nàng nỗ lực liều mạng rồi. Nàng có thể nói với bên ngoài rằng “Không phải ta không cứu viện, chẳng qua là yêu ma ngoại vực quá hung tàn”. Cái nồi này đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới danh dự của nàng một chút, nhưng chỉ cần nàng có thể chiếm được vài tòa Ma Vương bảo có binh lực trống rỗng như Hồng Thạch, Ma Vương bảo, không những có thể công lao ngang nhau, còn có thể kiếm được một khoản danh vọng!”

Ánh mắt Âm Quát Ma Thần đều híp lại: “Ý của ngươi là nói, mặt ngoài nàng tổ chức nhân thủ cứu tù binh nhân tộc, nhưng kì thực là đang chơi kế “ngôn đông kích tây” của nhân tộc các ngươi, âm thầm điều động chủ lực, phối hợp nhân tộc tuyến

đông phòng khu, chuẩn bị thừa dịp Hồng Thạch Ma Vương Bảo, Đoạn Giác Ma Vương Bảo, Ám Minh Ma Vương Bảo tam bảo chủ lực không có, nhất cử bắt được nó?”

“Không sai, ta còn âm thầm nghe tiểu tiện nhân Tuy Vân phân tích, vị trí tam bảo của Hồng Thạch Ma Vương bảo rất đặc thù, một khi bắt thành công, sẽ như đao nhọn đâm vào bụng Âm Bạt Ma Thần quốc, làm cho Âm Quát Ma Thần như nghẹn ở cổ họng nhưng lại không thể làm gì. Đến lúc đó, nhân tộc có thể hóa thành bị động thành chủ động! Đương nhiên ta cũng không hiểu loại chiến thuật chiến lược này, cụ thể vì sao ta cũng không hiểu rõ, đại tỷ Âm Quát ngươi có hiểu hay không?”

Sắc mặt Âm Quát Ma Thần càng ngày càng đen: “Bản Ma Thần đương nhiên hiểu. Tuy Vân a Tuy Vân, bản Ma Thần cuối cùng vẫn xem thường ngươi, ngươi ngoan độc, cũng đủ thông minh và quyết đoán.”

Chương Hoài Bỉnh căn dặn những tin tức này quá cứng nhắc, gần như hoàn toàn lột sạch sẽ bố cục bên nàng. Mà bố cục Tuy Vân cũng hoàn toàn là nhằm vào bố cục của nàng ta, tính kế triệt để.

Có thể nói, ngoại trừ tên ám tử Ngô Thao Ngôn này ra, hầu như đều bị tính đến.

Âm Quát Ma Thần căn bản không tin, đây là tên ngu Chương Hoài Bỉnh có thể phân tích ra được.

Mà bên Nhân tộc, có thể có người có tư duy và năng lực bố cục kín đáo như thế, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lão đối thủ Tuy Vân mới có thể làm được.

Trước kia Tuy Vân còn có nhược điểm, chính là nàng quá thiện lương.

Nhằm vào điểm này, có quá nhiều thủ đoạn có thể dùng được. Nhưng mà, tuyệt đối không nghĩ tới, bên ngoài thiện lương của nàng lại ẩn giấu tâm kế tàn nhẫn như vậy!

Khó trách lần trước mình lại thua thiệt lớn trong tay nàng.

Đến lúc này, Âm Quát Ma Thần đã tin bảy tám phần.

Bất quá, với tư cách là Ma Thần, nàng tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức chỉ dựa vào một lời nói liền hoàn toàn tin tưởng hắn. Kế tiếp, nàng tự sẽ phái người đi chứng thực lời nói của Chương Hoài Bỉnh.

Nàng cố nén tâm tình nói: "Chương Hoài Bỉnh, lần này coi như ngươi qua ải. Để khen thưởng ngươi, ta sẽ nhốt ngươi một mình ngươi và 《Ngôn Học tỷ》của ngươi trong một gian riêng."

Chương Hoài Bỉnh trước đó đã bị giày vò một đoạn thời gian, toàn thân sớm đã ướt đẫm mồ hôi, bây giờ chẳng qua là đang cố gắng nâng cao tinh thần mà thôi, cũng không có trả lời.

"Chương Hoài Bỉnh, nếu ngươi nguyện ý đầu nhập vào ta, bản Ma Thần có thể cân nhắc hao phí một cái giá lớn để tìm Ma Thần khác, dùng tinh huyết cho ngươi chuyển hóa huyết mạch." Âm Quá Ma Thần lại nói: "Bằng vào tư chất huyết mạch tuyệt thế của ngươi, trở thành Ma Vương không thành vấn đề, sau này ngươi chính là Ma Vương đắc lực nhất của Âm Quát ta!"

"Ngươi mơ tưởng, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Nhân tộc." Chương Hoài Bỉnh lắc đầu.

"Chương Hoài Bỉnh, chắc ngươi không cho rằng ngươi còn có thể trở về chứ?" Âm Quát Ma Thần cười nhạo không thôi, "Toàn bộ hành động hôm nay của ngươi, chúng ta đều dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn của Nhân tộc ghi chép lại, không bao lâu nữa, Nhân tộc sẽ biết ngươi phản bội. Chương Hoài Bỉnh, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi. Cả đời này ngươi không trở về được đâu."

"Ngươi… hèn hạ vô sỉ!" Chương Hoài Bỉnh tuyệt vọng phẫn nộ: "Ngươi giết ta đi!"

"Ha ha ha ~ đừng nóng vội ~ ta trước tiên để cho ngươi cùng học tỷ của ngươi ôn tồn một chút, thời gian dài, bản Ma Thần tin tưởng ngươi sẽ nghĩ thông suốt." Âm Quát Ma Thần tiện tay vung lên, "Người đâu, giam giữ hắn cùng một chỗ với Ngô Thao Ngôn."

"Dạ, Ma Thần đại nhân."

Ra lệnh một tiếng, Chương Hoài Bỉnh và Ngô Thao Ngôn lập tức bị kéo đi…

Xa xa, còn truyền đến tiếng Chương Hoài Bỉnh phẫn nộ quát mắng.

Sau khi đám người đi rồi, sắc mặt Âm Quát Ma Thần mới trở nên khó coi: "Người đâu, liên hệ với Hồng Thạch Ma Vương bảo, kiểm tra khu vực tuyến đông phòng của Nhân tộc… Không, bản Ma Thần tự mình đi liên lạc!"

Dứt lời, lóe lên một cái, nàng liền biến mất không thấy.

…

Bên trong địa huyệt phía dưới phòng thẩm vấn.

Vương Ly Từ nhìn thấy Âm Quát Ma Thần rời đi, trong mắt to hiện lên vẻ lo lắng: "Khặc khặc, rất nhiều chuyện đích xác bị ngươi đoán trúng, nhưng mà Âm Quát Ma Thần muốn đi dò xét khu vực tuyến đông phòng của Nhân tộc điều động, đây không phải là lộ tẩy sao?"

"Nàng không tra xét mới không thích hợp." Vương Ngao tràn đầy tự tin: "Chúng ta đưa ra tình báo giả, trong giả có thật, trong thật có giả, như thế mới đủ trí mạng. Các ngươi cứ yên tâm đi, khu phía đông phòng tuyến nhân tộc chúng ta không có khả năng không có động tác, Âm Quát Ma Thần càng tra xét, càng sẽ tin tưởng tình báo giả của chúng ta."

"Khặc khặc khặc, vì sao ngươi chắc chắn như vậy?" Ánh mắt Vương Ly Từ mờ mịt: "Ngươi lại chưa đến khu đông tuyến phòng."

"Ta chưa từng đi qua khu phòng tuyến phía đông." Vương Ngao hừ một tiếng nói: "Thế nhưng ta ở trong doanh huấn luyện cũng không có đối xử vô ích, ta đã nghĩ biện pháp nghiên cứu bản đồ địa hình khu phòng thủ số ba của chúng ta, cùng với tư liệu của các đại lão các khu phòng thủ.

"Nguyên soái khu phòng ngự phía đông tên là Triệu Đình Kiên. Người này xuất thân Tiên cung, về sau bởi vì lập công vô số, lại cực kỳ am hiểu thống binh tác chiến, đã được bổ nhiệm làm quan chỉ huy khu phòng ngự phía đông. Lão nguyên soái kia một mặt là thịt lăn, da mặt dày vô cùng, chưa bao giờ chịu thiệt, mặt khác, khứu giác của hắn ở trên chiến

trường cũng cực kỳ nhạy cảm, cả đời đánh qua không biết bao nhiêu trận chiến lấy hạt dẻ trong lửa, nhưng vẫn sống yên ổn đến bây giờ. Đó cũng không phải là kẻ đơn giản.

"Còn có Tuy Vân tỷ tỷ, cũng không phải đồ ngốc. Khuyết điểm duy nhất của tỷ ấy chính là mềm lòng một chút, nhưng cho dù tỷ ấy một lòng muốn cứu con tin, có thể ủy thác cha mẹ kia đi tấn công hấp dẫn sự chú ý một chút, bất quá cũng chỉ là thao tác cơ bản."

"Linh muội muội, ngươi thật lợi hại." Lam Uyển Nhi nhìn nàng, trong mắt tràn đầy những ngôi sao nhỏ, vô cùng sùng bái.

"Bình thường, ta là người phải làm Nữ Quân Thần, những điều này đều là thao tác cơ bản. Biết người biết ta, mới có thể trăm chiến trăm thắng nha. Đánh trận này a, trên thực tế chính là đang lục đục với nhau."

"Thật lợi hại." Lam Uyển Nhi líu lưỡi nói: "Ngươi chẳng những thông qua Hoài Bỉnh sư huynh truyền tin tức cho Tuy Vân tỷ tỷ, còn có thể truyền tin tình báo giả cho Âm Bạt Ma Thần, đúng là nhất cử lưỡng tiện."

"Ha ha, luận công đầu, đương nhiên là của Hoài Bỉnh sư huynh rồi. Đi đi, chúng ta đi xem hắn và Kỳ Ngôn học tỷ bị giam trong một gian nhà lao nào? Nói không chừng sẽ cào ra một chút mồi lửa."

"Loại chuyện này có gì đáng xem?" Vương Ly Từ lại không có chút hứng thú nào đối với chuyện này, "Ta đã tìm được vị trí tham ăn bảo khố Ma Vương bảo. Ta và chuột mập lại đi bố trí, tranh thủ đến lúc đó có thể dùng tốc độ nhanh nhất dọn sạch bảo khố. Hơn nữa ta mơ hồ cảm giác được, sâu trong bảo khố dường như có thứ ăn rất ngon!"

Vừa nói đến người sau, nước miếng của Vương Ly Từ đã sắp chảy ra.

Có thể làm cho nàng sinh ra ăn muốn bảo vật như thế, cũng không thấy nhiều.

Phải biết rằng, mức độ khát vọng của nàng đối với "Thức ăn" chính là liên quan trực tiếp đến cấp bậc của "Thức ăn", năng lượng càng dồi dào, 【Đồ ăn】 đẳng cấp càng cao, đối với

bản năng huyết mạch kích thích lại càng lớn, sinh ra ham muốn ăn uống tự nhiên cũng sẽ càng dồi dào.

Cũng là bởi vì cái này, nàng khi còn bé mới có thể động một chút liền bị hấp dẫn vào trong sào huyệt hung thú.

Có thể khiến nàng ta biến thành như vậy, trong bảo khố kia, tuyệt đối có bảo bối thật sự tốt!

…

Một lát sau.

Trong nhà giam độc lập sâu trong Ma Vương bảo.

Bởi vì Chương Hoài Bỉnh đã chịu khai, Ma tộc đã ban thưởng cho hắn một phần thưởng nhất định, sau khi cho phép hắn tắm rửa để chữa thương, thì lại bị giam chung với học tỉ của Kỳ Ngôn.

Gian phòng giam này ở chỗ sâu trong địa lao, cuối hành lang.

So với hàng rào kim loại lúc trước, diện tích phòng giam này mặc dù hơi nhỏ, nhưng cũng xem như vô cùng thoải mái, không chỉ có phòng vệ sinh độc lập, còn có một chiếc giường lớn mềm mại.

Trên chiếc giường lớn còn trải một tấm ga giường sạch sẽ, trên đó đặt hai chiếc gối mềm mại, đủ để hai người đều ngủ rất thoải mái.

Thậm chí, ngay cả thủ vệ Ma tộc bên ngoài nhà tù cũng cách rất xa.

Phòng giam.

Ngô Nghiễn Ngôn đã sớm ngồi trên giường lớn.

Rửa mặt một phen, Chương Hoài Bỉnh đã thay quần áo sạch sẽ từ cửa đi vào, vừa ngẩng đầu, lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lúng túng lan tràn trong phòng giam.

Chương Hoài Bỉnh há miệng, vô thức muốn nói gì đó, hóa giải xấu hổ.

Ngô Thao Ngôn đột nhiên trầm mặt xuống, nổi giận nói: “Chương Hoài Bỉnh, không ngờ ngươi lại là loại xương yếu

này! Ngươi làm vậy không chỉ có thể hại chết Tuy Vân công chúa, cũng sẽ hại chết ngàn vạn tướng sĩ Nhân tộc!”

“Chúng ta những tù binh này chết mất tính là gì? Nhân tộc thắng lợi cuối cùng mới là trọng yếu nhất. Ngươi là phế vật gì, lại còn dám mắng công chúa là tiện nhân!”

Chương Hoài Bỉnh làm sao cũng không ngờ tới, Ngô Nhiên đột nhiên bộc phát, còn nhục mạ hắn.

Hắn theo bản năng muốn giải thích một chút, nhưng lời giải thích vừa đến bên miệng, trong lòng đột nhiên bừng tỉnh.

Không thích hợp…

…

Chương 183: Tiên Tôn giáng lâm! Bi kịch nhất trong lịch sử!

…

Yêu ma ngoại vực đặc biệt nhốt hắn và Kỳ Ngôn Học tỷ cùng một chỗ, tất nhiên không thể đơn thuần là vì yêu thương Chương Hoài Bỉnh, muốn cho hắn phúc lợi gì chứ.

Trong đó, nhất định là có bố trí đặc thù gì đó, cùng thủ đoạn âm thầm.

Đúng rồi, bọn chúng nhất định là muốn lợi dụng Kỳ Ngôn học tỷ để thử xem tình báo mình cung cấp có đáng tin hay không.

Nói không chừng, trong phòng giam nhìn như không có người, vậy thì bố trí trận pháp hoặc đạo cụ gì đó để nghe trộm.

Nếu như hắn bởi vì sợ học tỷ tức giận, trong lúc hoảng hốt rối loạn nói ra kế hoạch chân chính, như vậy ở trong bóng tối thám thính ngoại vực yêu ma, liền có thể lập tức biết được hắn lúc trước là nói dối, vậy một trận khổ sở lúc trước của hắn xem như ăn không.

Tâm phòng người không thể không có a! Yêu ma ngoại vực quả nhiên xảo trá.

Vừa nghĩ đến đây, Chương Hoài Bỉnh lập tức phụ thể, mặt đầy đau khổ, giống như chịu ủy khuất lớn lao: “Kỳ Ngôn học tỷ, sao tỷ lại nói ta như vậy? Chẳng lẽ tỷ muốn ta trơ mắt nhìn tỷ bị yêu ma ngoại vực lăng trì xử tử sao?”

Sau đó chính là một chuỗi tố khổ, trong đó còn kèm theo lời nói ái mộ đối với học tỷ Ngôn Ngôn. Lời nói khẩn thiết, thái độ chân thành, quả thực nói ngay cả chính hắn cũng sắp tin tưởng.

Ngô Nghiễn Ngôn bị lừa đến sững sờ, vốn còn tin tưởng bảy tám phần, bây giờ thoáng cái đã đến tám chín phần.

“Ài, Hoài Bỉnh sư đệ, ngươi đúng là hồ đồ.” Ngô Thao giả vờ bị cảm động, lại giả vờ giả vịt oán giận một câu: “Ngươi vì ta mà làm ra chuyện phản bội Nhân tộc như vậy, bảo ta làm sao xử lý được?”

“Một người làm một người chịu, đây là lựa chọn của ta, không làm chuyện của học tỷ. Học tỷ ngàn vạn lần đừng vì vậy mà tự trách.” Chương Hoài Bỉnh vỗ bộ ngực, nghĩa bạc vân thiên địa nói.

Mà đồng thời ở bên cạnh Chương Hoài Bỉnh và 【Ngô Minh Ngôn】 diễn kịch với nhau, đạo hình chiếu kia của Âm Quát Ma Thần, cũng đã lấy được liên hệ với bản tôn, bản tôn trực tiếp dùng phương thức hình chiếu giá lâm Hồng Thạch Ma Vương Bảo, cũng lập tức nhắm vào điều tra bố trí quân lực khu vực đông tuyến phòng của nhân loại.

Quả nhiên, trong khoảng thời gian này, quan chỉ huy của khu phòng ngự phía đông Triệu Đình Kiên đã mượn danh nghĩa luyện binh lặng lẽ triệu tập quân lực quy mô lớn, mũi mâu nhắm thẳng vào mấy Ma Vương bảo đã trống rỗng của Hồng Thạch ma bảo.

Nếu như không phải nàng đúng lúc nhận được tin tức, sợ là mãi cho đến khi Triệu Đình Kiên chính thức phát động công kích, binh lực trống rỗng, điều tra lực lượng thiếu hụt nghiêm trọng của ba tòa Ma Vương bảo cũng chưa chắc đã phát hiện được động tác của hắn.

Đến lúc này.

Âm Quát Ma Thần rốt cục hoàn toàn tin lời khai của Chương Hoài Bỉnh.

Nó ở trong lòng mắng to Tuy Vân công chúa là một người tâm cơ, đồng thời cũng vội vàng điều binh khiển tướng, chuẩn bị trở thành hậu chiêu, dùng để mai phục đại quân Ma tộc của Tuy Vân công chúa điều về ba tòa Ma Vương bảo, trở về cứu viện.

Rất nhanh, xung quanh Ma Vương bảo cũng chỉ còn lại binh lực hoàn chỉnh tham ăn, tham ăn, hắc dực, cự lực của Tam đại Ma Vương bảo.

Có phần binh lực này, ngược lại cũng không sợ Tuy Vân công chúa thay đổi mũi thương trở về cường công.

Vị trí địa lý của ba tòa Ma Vương bảo này rất tốt, vừa vặn tạo thành một cái sừng, phối hợp với nhau nếu như một lòng muốn phòng thủ, hầu như có thể thủ đến thiên hoang địa lão.

Chỉ là đến lúc đó, những lãnh chúa và ma tướng dưới trướng lãnh chúa xung quanh có thể sẽ tổn thất không ít. Nhưng như vậy thì sao? Chỉ cần Ma Vương bảo không mất, tổn thất một ít lãnh chúa cùng ma tướng mà thôi, ai quan tâm chứ?

Ngay khi sóng ngầm của yêu ma ngoại vực bắt đầu khởi động, Vương Ly Từ cũng đã lặng lẽ mò đến chỗ trung tâm tham ăn Ma Vương bảo.

Tham ăn Ma Vương bảo.

Sâu trong lòng đất.

Nơi này có một tòa bảo khố phòng thủ nghiêm ngặt, cửa bảo khố thình lình đứng thẳng hai Hắc Diệu Ma Khôi uy phong lẫm lẫm, tản ra khí tức lành lạnh.

Loại Hắc Diệu Ma Khôi này có chút giống với nhân tộc luyện khí khôi lỗi, nhưng sử dụng chính là ma văn kỹ thuật độc hữu của ma tộc, chỉ cần dùng ma tinh thạch khu động là có thể phát huy ra sức chiến đấu rất mạnh.

Hai Hắc Diệu Ma khôi này có khí tức cường hãn, thực lực gần như ngang với lãnh chúa Ma tộc, có thể so sánh với tu sĩ Thần Thông cảnh Nhân tộc.

Đương nhiên, giá cả của loại Hắc Diệu Ma Khôi này cũng thập phần đắt đỏ, cho dù là Ma Vương cũng rất khó làm được.

Mà Tham Thực Ma Vương lại lấy hai Hắc Diệu Ma Khôi ra trông coi bảo khố, có thể thấy được nó coi trọng bảo khố này tới mức nào.

Phía dưới bảo khố.

Một con chuột mập đang gian nan gặm nuốt Ma Cương Nham cực độ cứng rắn, một miếng, một miếng, lại một miếng.

Loại Ma Cương Nham này là một loại cơ sở dùng để kiến tạo pháo đài hạch tâm, độ cứng cao đến đáng sợ, ngay cả Thần Thông cảnh cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể đánh mở được. Cũng bởi vì như vậy, Ma Cương Nham khai thác khó khăn, giá cả cũng cực kỳ cao.

Nhưng dưới bảo khố lại có một tầng Ma Cương nham dày hơn mười trượng.

Con chuột béo gặm đến ngay cả răng cũng sắp gãy, cũng mới miễn cưỡng gặm xuyên qua ma cương nham. Nhưng điều khiến nó tuyệt vọng chính là, bên ngoài bảo khố cư nhiên còn có một tầng ma cương dày hơn trượng!

Đây chính là ma cương chuyên môn dùng để chế tạo vũ khí giáp trụ Ma tộc, dày hơn một trượng!

"Chi chi tra~"

Chuột mập tuyệt vọng xụi lơ trên mặt đất, tựa như một con chuột búp bê đã mất đi linh hồn.

Đào bất động ~ thật sự không đào nổi nữa ~

"Bởi vì cái gọi là "Hành Bách Lý Giả bán Cửu Thập"." Vương Ly Từ giúp nó xoa bóp quai hàm, cổ vũ cho nó: "Càng đến cuối cùng, chúng ta càng không thể từ bỏ."

Lúc này cũng không lâu lắm, Ma tộc ngữ của Vương Ly Từ đã tiến bộ thần tốc, đã có thể câu thông bình thường với địa thử của Ma giới, có thể thấy được hoàn cảnh và dục vọng kích phát tiềm lực của con người là lợi hại cỡ nào.

Con chuột béo cao lớn thì nghe không hiểu, nó chỉ biết mình mệt thảm.

Nó hữu khí vô lực hung hăng trợn mắt nhìn Vương Ly Từ, "Két két" hai tiếng, tỏ vẻ ngươi đi, lão tử thật sự đào không nổi nữa.

Ngươi có biết, loại ma cương này đáng sợ cỡ nào không?

Tầng ma cương dầy như thế, cho dù là Ma Vương đại lão cứng rắn đánh, trong thời gian ngắn cũng đập không tan.

"Cũng được." Vương Ly Từ gật đầu tỏ vẻ hiểu, "Nói như vậy, ngươi đã vô dụng. Ngươi cứ yên tâm đi đi, ta sẽ quý trọng ngươi thật tốt."

"Khẹc khẹc khẹc?" Con chuột béo chợt cảm thấy không ổn.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ đã bắt đầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá thân thể của nó, trong miệng thì thào tự nói: "Gỏi có thể hầm ăn, gầy gò lại có tính dẻo dai. Thịt hoa mai xương sống này có thể xào, mềm mại thơm ngon. Thịt sau

lấy ra băm thịt nhộng, chân trước có thể cắt từng khối nướng, đầu óc này sao, dùng để nấu lẩu là tốt nhất.”

Nói xong, nước miếng của Vương Ly Từ đã sắp chảy ra.

Ánh mắt nàng đảo qua toàn thân trên dưới của con chuột mập, mỗi lần rơi xuống một chỗ đều khiến thịt chỗ con chuột mập mạp run lên.

Nó lập tức lăn một cái bò dậy, đấm ngực vỗ vỗ má, tỏ vẻ mình còn có thể làm.

“Két két két!”

Không cần Vương Ly Từ thúc giục, con chuột mập lại làm ra khí thế ngất trời, từng ngụm từng ngụm xé rách nuốt chửng tầng tầng ma cương, thỉnh thoảng còn gào thét hai tiếng, tỏ vẻ mình hăng hái mười phần.

“Sinh mệnh, quả nhiên cần phải ở dưới áp lực mới có thể nở rộ.” Vương Ly Từ hài lòng gật đầu, lập tức móc chân ma thú ra bắt đầu gặm, thuận tiện làm giám công thúc giục con chuột béo lao động.

Thời gian từng chút trôi qua.

Theo sự nỗ lực không ngừng của một người một chuột, tầng ma cương dày cả trượng cuối cùng đã bị chuột béo đào thủng, một cái thông đạo nho nhỏ chỉ đủ cho một người đi qua xuất hiện ở bên trong tầng ma cương thật dày.

Nó lập tức mang theo Vương Ly Từ, lén lút lẻn vào trong bảo khố tham ăn Ma Vương.

Vừa mới đi vào.

Một người một chuột đã bị chấn kinh.

Trong bảo khố này, các loại bảo vật trân quý nhiều không đếm xuể, ma tinh bình thường đã đạt đến mức chồng chất như núi, trừ thứ đó ra, còn có rất nhiều rương hàn tinh cực lớn, bên trong cất trữ một số nguyên liệu trân phẩm trân phẩm.

Nhìn chằm chằm ma tinh thành hòm kia, hai mắt Đại Phì Thử tỏa sáng, ngay cả nước miếng cũng không nhịn được chảy xuống.

Chỉ là những thứ này, tất cả vất vả lúc trước đều đáng giá.

“Tiền đồ. Nếu ta đã đáp ứng chia cho ngươi một thành, thì tuyệt đối không thể thiếu ngươi một hào.” Vương Ly Từ vỗ đầu con chuột béo, len lén lau nước miếng của mình, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Những bảo vật này đều có trận pháp cấm chế khóa lại, một khi xúc động, tất nhiên sẽ dẫn phát cảnh báo. Bây giờ còn chưa thể động.”

Trong lúc nói chuyện, nàng đã lấy ra một quyển sổ nhỏ bắt đầu ghi chép, chuẩn bị phân loại những thứ tốt này thành từng bộ một.

Sau đó, Vương Ly Từ lại dựa vào trực giác nhạy bén, phát hiện bên cạnh bảo khố còn có một ma tinh khố.

Bất quá chỗ đó cất giữ ma tinh đều là “Không ổn định ma tinh” đặc biệt luyện chế. Loại ma tinh này bình thường đều là gia công thành hình cầu, dùng để phóng ra ma tinh pháo, công thành chiến tranh.

Vương Ly Từ đã từng tận mắt nhìn thấy uy lực nổ tung của ma tinh không ổn định này, đó là không tầm thường.

Nàng cũng tiến vào trong ma tinh khố kia, mới phát hiện trong đó chứa đựng lượng lớn 【Không ổn định ma tinh】.

Nàng nhìn mà tê cả da đầu.

Tên Tham Thực Ma Vương này điên rồi sao?

Nhiều ma tinh không ổn định như vậy, chẳng lẽ nó chuẩn bị cường công căn cứ Nhân tộc sao?

Số lượng của đám ma tinh không ổn định này thật sự quá nhiều, nếu như nổ, bảo khố này quá nửa sẽ tan thành tro bụi, ngay cả bảo bối của Vương Ly Từ nàng cũng sẽ bị nổ thành tro bụi.

Nàng cẩn thận kiểm tra ma tinh khố này, cũng không phát hiện cấm chế phòng trộm.

Bất quá điều này cũng không có gì kỳ quái. Sở dĩ gọi là “Không ổn định ma tinh” là bởi vì trạng thái của nó cực kỳ không ổn định, năng lượng chấn động hơi lớn một chút kích thích là có thể dẫn nổ nó.

Cũng vì vậy, ma tinh không ổn định bình thường đều cần cách ly một mình, không thể đặt chung một chỗ với những vũ khí

năng lượng khác.

Năng lượng dao động của cấm chế chống trộm cũng không nhỏ, Tham Thực Ma Vương đoán chừng cũng sợ dao động năng lượng của cấm chế chống trộm, có thể sẽ dẫn bạo ma tinh không ổn định, cho nên không dám bố trí.

Cơ hội nằm ở đây, Vương Ly Từ quyết định thu thập một chút bảo bối của mình trong kho ma tinh không ổn định này để tránh bất ngờ làm hư hao.

Sau đó, nàng liền đem nhẫn trữ vật của mình, đựng đầy.

Không những thế, nàng còn ra lệnh cho Đại Phì Thử, trong túi không gian hai má của nó cũng chứa đầy ma tinh không ổn định.

Chuyện này dọa cho con chuột béo sợ không ít, nhưng khiếp sợ dâm uy của Vương Ly Từ, nó lại không thể không nghe theo mệnh lệnh.

Rất nhanh, hai gò má của nó liền trở nên căng phồng, chứa đầy ma tinh không ổn định. Nó nơm nớp lo sợ đi theo Vương Ly Từ, vận chuyển những ma tinh không ổn định này đến "chỗ an toàn".

Ví dụ như phía dưới quân doanh tham ăn Ma Vương bảo.

Đủ an toàn chưa?

Một người một chuột tới lui lui vận chuyển rất nhiều lần, cuối cùng mới thu thập được gần hết số lượng ma tinh không ổn định kinh người. Cả khố phòng, chỉ còn lại một tầng ma tinh mỏng manh bên ngoài không có lấy, ít nhất có thể trong thời gian ngắn che dấu tai mắt người khác.

Sau khi quét sạch "vật nguy hiểm", Vương Ly Từ lại đi dạo một vòng trong bảo khố, rất nhanh tìm được một gian mật thất trong kho cất giấu cực tốt.

So sánh với Ma tinh khố lúc trước, mật thất này bị bao phủ kín mít, xung quanh lại có cấm chế, thật sự khó mà xuống tay được.

Cũng may chuột mập cảm ứng độ dày vách tường mật thất một chút, phát hiện không dày, liền dùng thiên phú vặn vẹo

không gian, mang theo Vương Ly Từ trực tiếp xuyên thẳng qua không gian vào mật thất.

Đây chính là bản lĩnh giữ nhà của nó. Nếu như không phải dựa vào chút thiên phú không gian trong huyết mạch, chỉ dựa vào bản lĩnh đào động, nó không thể thành một trong tứ đại hại.

"Đại Phì Thử, thủ đoạn này của ngươi càng ngày càng cao minh." Vương Ly Từ nhịn không được tán dương: "Xem ra, ngươi đúng là một con chuột hữu dụng."

"Khẹc khẹc…"

Trong tròng mắt đen nhánh của con chuột mập lóe ra tinh quang, đắc ý đến râu ria cũng muốn vểnh lên.

Thấy Vương Ly Từ nể mặt nó như vậy, nó cũng có qua có lại khen Vương Ly Từ một chút.

Bằng hữu hiếm thấy như ngươi đây, bản thử gia cũng là lần đầu tiên gặp được. Rõ ràng là ngoại vực, bản lĩnh dò đường của vực ngoại này còn mạnh hơn nó nhiều, bảo vật được giấu kĩ hơn nữa, đều không thoát khỏi linh giác của nó.

Mạnh mẽ hợp tác như vậy, trên đời này còn có bảo bối gì mà không thể thu vào trong túi?

Một người một chuột không biết xấu hổ, thương nghiệp khen ngợi nhau vài câu, lúc này mới kiểm tra gian mật thất này.

Trong mật thất này một mảnh đen nhánh, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có. Nhưng Vương Ly Từ và Ma giới Độn Địa Thử một Tử Phủ cảnh trung kỳ, một bát giai ma thú, có ánh sáng hay không đã gần như ảnh hưởng đến các nàng bao nhiêu, thần niệm quét qua, liền tự nhiên mà "nhìn" tình huống rõ ràng trong mật thất.

Chỉ thấy trong mật thất kia có một cái hố lõm, trong hố chất một ít đất hoang có mùi lạ xộc vào mũi, mà ở trung tâm đất ăn mòn kia lại sinh trưởng một gốc Nhục Chi màu đen có ma khí quấn quanh.

Mặt ngoài Nhục Chi kia có nếp uốn tinh tế, lại giống như vật sống nhúc nhích, nhìn qua giống như vầng sáng ngũ sắc lưu chuyển chậm rãi trên đó, cực kỳ quỷ dị.

"Kẽo kẹt!"

Vừa thấy gốc Nhục Chi ngũ sắc sặc sỡ màu đen này, con chuột béo lập tức vô cùng hưng phấn, bỗng nhiên bổ nhào về phía trước, muốn xông tới nuốt gốc Nhục Chi kia vào bụng.

Nào ngờ, con chuột béo vừa mới vồ ra một nửa, đã bị Vương Ly Từ một tay túm lấy đuôi, kéo trở về.

"Nói với ngươi bao nhiêu lần, tất cả bảo vật cùng nhau tìm kiếm, ta chín mươi phần trăm ngươi một phần trăm!" Vương Ly Từ vẻ mặt nghiêm túc giáo huấn nó: "Thế nào, ngươi còn muốn độc chiếm?"

"Chi chi…".

Chuột mập lúc này mới tỉnh táo lại, lập tức cười thảm giải thích.

Trong lúc nó khoa tay múa chân chi chi, Vương Ly Từ cũng hiểu được.

Thứ này chính là một trong những thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy ở ngoại vực, cho dù trực tiếp nuốt sống ma thú hoặc ma tộc của ma giới cũng rất có lợi.

Gốc Nhục Chi này có thể được Tham Thực Ma Vương trịnh trọng giấu ở chỗ này, hiển nhiên không phải là phàm phẩm gì.

"Vật này bây giờ còn chưa thể động!" Vương Ly Từ mím môi, cố gắng kiềm chế dục vọng muốn nuốt nó vào lập tức: "Gần thứ này, hơn phân nửa có cấm chế cảnh báo tham ăn Ma Vương bố trí, hiện tại động nó có thể sẽ dẫn tới thủ vệ. Chúng ta trước tiên chờ đợi, chờ thời cơ tới lại lấy."

Chuột mập có thể tiêu dao ở Ma giới nhiều năm như vậy, đầu óc cũng vô cùng cơ trí, lập tức cũng bình tĩnh lại, cùng Vương Ly Từ trở lại địa động, cũng che giấu sạch sẽ dấu vết.

Đánh nhau thì nó không ổn lắm, nhưng làm trộm thì chính là chuyên nghiệp của nó.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Cách vị trí tham ăn Ma Vương bảo chỉ có mấy trăm dặm.

Một khu vực nham thạch màu đen lởm chởm, đã sớm bỏ hoang từ lâu, một đám người lặng yên không một tiếng động

lẻn vào, cũng ẩn núp vào bên trong khu vực khai thác mỏ.

Khu quặng mỏ này đã bị bỏ hoang từ lâu, bởi vì không còn sản vật Ma tinh, ngay cả Ma tộc hạ đẳng nhất cũng không thèm tới nơi này.

Mà bởi vì khai thác mỏ nhiều năm, bên trong khu vực khai thác quặng mỏ dày đặc, hoàn cảnh hết sức phức tạp, hơn nữa bản thân tầng nham thạch sản xuất ra năng lượng khoáng mạch có hiệu quả quấy nhiễu nhất định đối với năng lượng, nhân loại ẩn thân trong đó, cho dù dùng thần niệm cũng rất khó phát hiện.

Nơi này là nơi Vương Định Phong phát hiện, hắn có một cứ điểm bí mật nằm trong khu vực khai thác mỏ này. Lần này cũng là vì phối hợp với kế hoạch cứu viện của bốn người Vương Ly Từ mới bắt đầu dùng khu vực khai thác mỏ này.

Sau lần cứu viện này, cứ điểm bí mật này của Vương Định Phong đương nhiên sẽ không được dùng nữa.

Trong đám người này, cầm đầu là một vị thanh niên Nhân tộc.

Hắn mặc một thân chiến giáp màu đen huyễn khốc, dáng người cao ngất, diện mạo hiên ngang, có vẻ thập phần có khí thế. Hắn, chính là người đắc lực dưới trướng trưởng công chúa Tuy Vân, người có năng lực cạnh tranh nhất với phủ chủ, Ngô Anh Hạo.

Đội ngũ tiếp ứng cứu viện lần này chính là do Ngô Anh Hạo thống lĩnh.

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã điều động toàn bộ tinh anh có thể điều động trong căn cứ Tiên số ba, ngay cả Thân Vệ doanh của đại nguyên soái cũng bị hắn quấn quít lấy hơn phân nửa.

Bởi vậy, đội ngũ cứu viện này tuy rằng chỉ vẹn vẹn có bốn trăm người, nhưng kém nhất cũng là tu sĩ Tử Phủ cảnh, số lượng tu sĩ Thần Thông cảnh đã đạt đến ba mươi bảy vị, ngoài ra, còn xuất động ba vị đại lão Lăng Hư cảnh có trọng lượng.

Cũng chính là như vậy một nhóm người, mới có thể trong thời gian cực ngắn, lặng yên không một tiếng động xuyên qua phòng tuyến yêu ma, lẻn vào sâu trong địa bàn địch nhân.

“Uy Long lão tổ gia gia, Vĩnh Ninh Vương điện hạ, Vân Hạc chân quân.” Ngô Anh Hạo cung kính hành lễ với ba vị Lăng Hư đại lão, “Lần này, để ba vị lão tổ chịu ủy khuất.”

“Có ủy khuất gì?” Uy Long lão tổ bề ngoài của lão giả lạnh nhạt nói: “Mấy người chúng ta nếu thay phiên ở chiến trường ngoại vực, đương nhiên phải nghe theo chỉ huy điều động. Anh Hạo tiểu tử, lần này ngươi làm thật tốt, tăng mặt mũi cho Hàn Nguyệt Ngô thị chúng ta.”

Vị Uy Long lão tổ này không phải người ngoài, chính là lão tổ thứ hai của Hàn Nguyệt Ngô thị.

Làm trưởng bối đồng tộc, hắn tự nhiên phải lực rất tốt với tiểu bối ưu tú nhà mình.

Vĩnh Ninh Vương là một người trung niên khí vũ hiên ngang, hắn là Phong Vương khác họ của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Mà Vân Hạc chân quân lại là chân quân xuất thân từ Tiên Cung. Ông ta là một người trung niên, thoạt nhìn đã có chút tuổi, nhưng khí chất nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, là loại khí chất khiến người ta vừa thấy đã rất dễ dàng sinh lòng hảo cảm.

Bọn họ cũng nhao nhao biểu thị, nếu là công chúa Tuy Vân lệnh, tự nhiên không nói hai lời.

Ở trên chiến trường ngoại vực này, mỗi một vị cường giả Lăng Hư cảnh tồn tại đều phi thường trọng yếu, không phải chuyện trọng yếu phi thường, hoặc là đại chiến dịch phạm vi ảnh hưởng cực lớn, tuyệt sẽ không dễ dàng vận dụng.

Không có biện pháp, Nhân tộc bồi dưỡng một cường giả Lăng Hư cảnh quá không dễ dàng, tự nhiên cần phải thận trọng. Một khi bởi vì quyết sách sai lầm, dẫn đến tu sĩ Lăng Hư cảnh vẫn lạc chiến trường, đối với Tiên Triều mà nói tuyệt đối là tổn thất thật lớn, ngay cả Tuy Vân công chúa cũng không thể thiếu bị hỏi trách lớn.

Có thể thấy được, công chúa Tuy Vân lần này mạo hiểm cỡ nào.

Bất quá, đây cũng chính là chỗ lợi hại của nàng, một khi đã quyết định, sẽ toàn lực ứng phó.

Vân Hạc chân quân khí chất nho nhã nói: “Anh Hạo tiểu tử, chúng ta xâm nhập vực ngoại Ma tộc quản hạt như vậy, thời gian lâu dài sợ là đêm dài lắm mộng. Khi nào ngươi chuẩn bị triển khai hành động?”

“Chờ tin.” Ngô Anh Hạo trả lời.

“Đợi tin tức gì?”

“Bây giờ ta cũng không biết. Nhưng khi có tin tức truyền tới thì sẽ biết. Đây là do công chúa Điện hạ Tuy Vân dặn dò, xin các vị lão tổ đừng hỏi.” Vẻ mặt Ngô Anh Hạo bình tĩnh nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Kỳ thật trong mắt hắn là không ủng hộ kế hoạch này, nhưng mà Tuy Vân công chúa quyết định đã xong, hắn tự nhiên chỉ có thể toàn lực phối hợp.

Hy vọng, tất cả đều thuận lợi.

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Bất tri bất giác, năm sáu ngày đã trôi qua.

Đã không có nghiêm hình tra tấn, kỹ năng diễn xuất cũng ngày càng thuần thục, Chương Hoài Bỉnh ngược lại từ từ thích ứng với cuộc sống “nhà tù”, cuộc sống vui vẻ vui vẻ với Kỳ Ngôn học tỷ trong căn phòng nhỏ, ngược lại có chút vui vẻ quên cả trời đất.

Vì để tránh cho tai mắt bị âm thầm quan sát phát hiện sơ hở, ý thức được hắn căn bản không có thầm mến học tỷ, hiện tại hắn đã quen thời khắc nào cũng duy trì trạng thái hí tinh phụ thể, động một chút lại đối với học tỷ quan tâm che chở, thâm tình thổ lộ các loại.

Hai ngày đầu, Ngô Hạo Ngôn còn có thể giả vờ giả vịt lá mặt lá trái với hắn một phen, không qua hai ngày, đã bị hắn liếm đến có chút không kiên nhẫn. Năm sáu ngày thoáng qua, nàng càng cảm thấy buồn nôn vạn phần, vội vàng âm thầm phân phó ma tướng, đem hai người đều ném trở về trong phòng giam tập thể, lúc này mới coi như là dừng lại.

Sau khi trở về phòng giam tập thể, “Ngô Tránh Ngôn” ngược lại không cần lại bị buồn nôn, nhưng cũng là có chút đau đầu.

Tuy Vân công chúa không đến cứu người, nàng làm sao có thể thuận nước đẩy thuyền trà trộn vào địa bàn Nhân tộc, sau đó nghênh hồi Ma Chủ?

Chẳng lẽ, muốn nàng tự mình xuất trận, tổ chức một hành động vượt ngục sao? Điều này cũng quá bất hợp lý. Loại chuyện này quá nổi bật, nhất định sẽ bị nhân tộc chú ý trọng điểm, sơ sẩy nói không chừng còn bị hoài nghi tập trung.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối không muốn làm như vậy.

Ngay khi Ngô Cầu đang đau đầu không thôi.

Ba người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền và Lam Uyển Nhi đã thừa dịp mấy ngày nay lặng lẽ làm xong một loạt bố trí, Vương Anh Tuyền cũng nhiều lần cân nhắc kế hoạch.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Vương Ly Từ và con chuột lớn lại quay về kho báu tham ăn Ma Vương.

Đã có dò xét trước đó, hôm nay nàng tương đối quen thuộc nơi này, mới chui đầu xuống đất, liền dứt khoát lưu loát thẳng đến đại môn bảo khố, từ bên trong phá hư kết cấu đại môn bảo khố.

Kể từ đó, cho dù bên ngoài muốn phá cửa mà vào cũng không dễ dàng.

Rất tự nhiên mà vậy, loại hành động này tự nhiên đưa tới phản ứng của cấm chế cảnh giới, từng đạo tiếng cảnh báo bén nhọn lập tức vang vọng toàn bộ Ma Vương bảo tham ăn.

“Kẻ nào?!” Gần như chỉ trong chớp mắt, tiếng rống to tham ăn Ma Vương đã đồng thời vang vọng toàn bộ Ma Vương bảo, “Dám xông vào bảo khố của bản vương, muốn chết!”

Tiếng gầm gừ vang lên, đồng thời không gian bên ngoài bảo khố nổi lên một đạo gợn sóng, hình thể to mọng, đại bụng lớn tham ăn Ma Vương từ bên trong bước nhanh vọt ra.

Rất hiển nhiên, Tham Thực Ma Vương đây là trực tiếp xé mở không gian, giá lâm đến bên ngoài bảo khố.

Nó muốn từ bên ngoài mở bảo khố ra, lại phát hiện cửa bảo khố đã bị phá hư, cũng từ bên trong chặn lại. Nhưng lúc trước vì phòng ngừa vạn nhất, nó đã bố trí trận pháp ma văn không

gian cấm chế đặc thù trên cửa lớn bảo khố, cho nên hiện tại nó muốn trực tiếp xé mở không gian xông vào cũng không được.

Tham Thực Ma Vương tức giận đến dùng móng vuốt to béo, vỗ lên trên cửa lớn của bảo khố. "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, cửa bảo khố dày đặc vô cùng bị đập ra một cái hố sâu.

Loại bảo khố này vốn sẽ phòng ngừa người bên ngoài cưỡng ép phá hủy, cho dù mạnh như tham ăn Ma Vương, muốn cưỡng ép oanh tạc cũng phải tốn chút công sức.

Mà lúc này, vệ đội tham ăn thân vệ của Ma Vương cũng vội vã chạy tới.

Trong đó cầm đầu chính là mấy con Ma tộc cấp lãnh chúa, trong vệ đội đại bộ phận đều là tinh nhuệ cấp bậc ma tướng. Đội thân vệ gần trăm người, tổng thể thực lực lại phi thường mạnh mẽ.

"Oanh! Đều cùng nhau oanh cho bản vương."

Tham Thực Ma Vương tức giận đến hai mắt đỏ bừng, tiếng gầm gừ không ngừng, cự trảo cũng vỗ mạnh vào cửa kho báu.

Thân vệ đội thấy thế, tự nhiên không dám chậm trễ, cũng điên cuồng oanh tạc theo.

Tiếng sóng năng lượng ầm ầm không ngừng nổ vang. Mà trong lúc này, tiếng cảnh báo bén nhọn vẫn còn liên tiếp không ngừng vang lên. Rất hiển nhiên "mác tặc" trong bảo khố còn đang không ngừng ăn cắp vật phẩm, lúc này mới dồn dập xúc động cảnh báo.

Trong lúc nhất thời, cả tòa Ma Vương bảo đều sôi trào lên, ngay cả mấy tòa Ma Vương quân doanh đều bị kinh động, các tướng lĩnh nhao nhao phái người tới đây tra xét tình huống.

"Ha ha ha." Lúc này, trong bảo khố bỗng dưng truyền ra một trận nữ thanh kiêu ngạo: "Của ta! Bảo khố này đều là của ta! Chi thịt này cũng là của ta! Ăn ngon, thịt này thật là thơm."

Chủ nhân giọng nữ này đương nhiên là Vương Ly Từ.

Tuy lời nói của nàng vẫn chưa được lưu loát cho lắm, nhưng ý tứ biểu đạt lại rất rõ ràng.

“Đó là U Minh Ma Chi của bản vương! Ngươi dám động vào nó, để ta bắt được ngươi, bản vương nhất định sẽ rút gân lột da ngươi, rút gân lột da ngươi, cho ngươi chết không tử tế!” Tham Thực Ma Vương thiếu chút nữa bị tức điên lên.

Đây chính là thiên tài địa bảo đỉnh tiêm mà nó trân quý, có thể ở thời cơ thích hợp trợ giúp nó từ sơ giai đột phá đến trung giai, thậm chí còn có thể đề cao một chút huyết mạch của nó.

Tương lai mình có thể ở dưới trướng Âm Bạt Ma Thần tiến thêm một bước hay không toàn bộ đều dựa vào nó.

Vội hỏa công tâm, Tham Thực Ma Vương đã hoàn toàn lâm vào trong cuồng bạo.

oanh tạc cuồng bạo với cường độ cao trọn vẹn một khắc đồng hồ, cửa chính bảo khố rốt cục ầm ầm sụp đổ.

Ma Vương tham ăn vô cùng phẫn nộ, lúc này liền suất lĩnh thân vệ xông vào trong bảo khố, nhưng mà nghênh đón bọn chúng chính là một kích vào đầu.

Chỉ thấy bảo khố mà Tham Thực Ma Vương cất giữ không biết bao nhiêu năm đã bị liếm sạch sẽ, ngay cả một chút cặn bã giá trị một chút cũng không còn, nhưng tặc nhân đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“U Minh ma chi của bản vương!”

Tham Thực Ma Vương hãi hùng khiếp vía vọt vào trong mật khố, nhưng mà nghênh đón nó lại là đòn cảnh cáo.

U Minh Ma Chi trong mật khố cũng đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là non nửa ma tinh không ổn định của mật thất.

“Điện hạ, cái này, cái này…” Thống lĩnh thân vệ chỉ vào ma tinh thạch, sợ tới mức sắc mặt đều đen lại: “Không ổn định ma tinh thạch, sao lại xuất hiện ở đây?”

“Không tốt, mau rút lui!”

Tham Thực Ma Vương biến sắc, vội vàng muốn rời khỏi nơi này. Vì để tránh kích hoạt ma tinh không ổn định, nó thậm chí không dám trực tiếp xé rách không gian.

Nhưng mà, nó vừa mới động một chút, trong đống ma tinh thạch liền sáng lên một điểm hồng quang.

Sau một khắc.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa ầm ầm vang lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều giống như mất đi thanh âm, ngay cả tốc độ thời gian trôi qua cũng trở nên chậm chạp.

Một đống không ổn định ma tinh sinh ra phản ứng dây chuyền, năng lượng đáng sợ từ trong ma tinh liên tiếp không ngừng bộc phát ra, hóa thành sóng xung kích năng lượng khủng bố quét ra.

Mà không gian mật thất nhỏ hẹp, lại trợ giúp cho uy lực của quả bom này.

Năng lượng bộc phát cuồng bạo, nuốt chửng Tham Thực Ma Vương, ba vị lãnh chúa cấp, cùng với gần trăm tên Ma Tướng cấp thân vệ quân trong nháy mắt đều cắn nuốt vào.

“Gào!”

Tham Thực Ma Vương phát ra một tiếng tru lên thống khổ.

Không kịp chạy trốn, nó chỉ có thể điên cuồng thúc dục lực lượng bản nguyên, hình thể không ngừng lớn lên, cứng rắn chống lại năng lượng nổ tung trong không gian bịt kín.

Quá trình nhìn như rất dài dằng dặc, nhưng kì thực chỉ là thời gian mấy hơi thở mà thôi.

Rất nhanh, khói thuốc súng liền tản ra, dao động năng lượng cuồng bạo cũng dần dần lắng lại.

Mà lúc này, cả tòa mật thất cùng bảo khố đều đã bị san thành bình địa, ma cương tầng trên mặt đất cũng bị nổ ra một cái hố dẹp.

Uy lực nổ tung như thế, quả thực mạnh mẽ, ngay cả tham ăn Ma Vương cũng bị tạc đến mức có chút chật vật và bị thương.

Nó còn như thế, thủ hạ thân vệ thì càng đừng nói.

Gần trăm Ma tướng kia đã hóa thành vô số tàn chi đoạn hài, mà ba vị thống lĩnh thân vệ cấp lãnh chúa mặc dù may mắn

sống sót, nhưng cũng đã gần tử vong, hấp hối.

Đội thân vệ tham ăn thân vệ Ma Vương uy danh hiển hách trong chớp mắt đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Thảm trạng như thế, khiến Tham Thực Ma Vương tức giận đến đỏ cả mắt, điên cuồng gào thét lên.

Nhưng chuyện này căn bản không có kết thúc.

Nó bên này vừa mới rống lên chưa được hai tiếng, xa xa liền ầm ầm, lại liên tiếp mấy tiếng nổ mãnh liệt vang lên.

"Đó là…" Tiếng gào rít của Tham Thực Ma Vương im bặt, trong đôi mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, "Binh doanh tinh nhuệ của bản vương! Chết tiệt!"

"Tập kết! Những người không chết đều tập kết hành động cho bổn vương." Tham Thực Ma Vương gầm thét: "Phong tỏa toàn bảo!"

Trong Ma Vương bảo xuất hiện biến cố lớn như vậy, đương nhiên trong địa lao cũng nghe rõ từng tiếng nổ vang kia.

Thậm chí, bởi vì xây trong lòng đất, bị ảnh hưởng bởi chấn động, toàn bộ địa lao đều có chút run rẩy.

Thủ vệ ma tộc trong địa lao, tù binh nhân tộc đều hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh nghi bất định.

Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Chư vị không cần hoảng hốt."

Đúng lúc này, một giọng nữ thanh thúy vang lên trong địa lao.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy địa lao chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một cái hang, hai thiếu nữ chui ra từ bên trong.

Các nàng một người mặc trang phục màu tím, một người mặc trang phục màu xanh lam, đều là thanh xuân tịnh lệ, khí chất xuất chúng. Hai người này, tự nhiên chính là Vương Kỳ và Lam Uyển Nhi.

Thấy mọi người nhìn sang, Vương Củng đề cao âm lượng, cao giọng nói: "Chúng ta tuy Tuy Vân công chúa ra lệnh, đến đây cứu mọi người, tất cả mọi người không được nói chuyện,

không được có nghi vấn, hết thảy nghe theo an bài của chúng ta. Nếu không, giết tại chỗ không tha."

Vương Ngao tự xưng là nữ quân thần, tự nhiên hiểu được càng là lúc này, càng không thể loạn.

Nơi này có mấy trăm người bị nhốt, làm sao có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ? Chỉ có nắm giữ chủ quyền tuyệt đối mới không xảy ra vấn đề.

Huống chi, Vương Ngao hoàn toàn có lý do hoài nghi, trong mấy trăm tù binh này, có thể sẽ tồn tại một ít phản đồ nhân tộc. Một khi cho bọn hắn cơ hội kích động những người khác, cục diện sẽ càng loạn.

Việc cứu viện đột nhiên xảy ra khiến cho hiện trường hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Rất nhiều tù binh nhân tộc hô hấp dồn dập, vừa kinh hỉ, vừa không dám tin, càng có vài phần mờ mịt cùng không biết làm sao.

Chỉ có đám thủ vệ địa lao của Ma tộc lập tức giật mình tỉnh lại, lúc này liền gào thét lao về phía hai người Vương Anh Tuyền.

Trong đó cầm đầu chính là một vị Ma tộc cấp lãnh chúa.

Thực lực của nó không sai biệt lắm tương đương với Thần Thông cảnh trung kỳ của nhân loại, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, dùng thực lực của đám người Vương Anh Tuyền đánh với nó, trên cơ bản là có bại không thắng.

Nhưng Vương Anh Tuyền hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang, đưa tay lấy ra "Tiên Tôn lệnh", kích hoạt ngay tại chỗ.

Sau một khắc.

Tiên linh chi khí bàng bạc mà mênh mông từ trong thiên địa mãnh liệt cuốn đến, trong giây lát ở trước mặt nàng ngưng tụ ra một bóng người.

Áo trắng bóng người nọ phiêu phiêu, tiên vận dạt dào, rõ ràng chính là Tiên Tôn.

Mà trong nháy mắt khi hình chiếu này xuất hiện, uy áp bá đạo mà khủng bố cũng ầm ầm bộc phát vào giờ khắc này.

Ma tộc cấp lãnh chúa kia tròng mắt lồi ra, bị dọa đến mức thiếu chút nữa chết lặng.

Hình chiếu Tiên, Tiên Tôn?!

Nữ tử nhân loại này có bệnh à, nào có người vừa lên liền triệu hoán hình chiếu Tiên Tôn?

Nhưng không đợi nó tỉnh táo lại sau cơn chấn động, hình chiếu Tiên Tôn được triệu hoán tới đã giơ tay lên, một đạo kiếm quyết đã xuất hiện trên đầu ngón tay.

Trong chốc lát.

Một đạo kiếm khí thuần túy do kiếm ý ngưng tụ mà thành, cứ như vậy quay đầu chém xuống.

Mũi nhọn doạ người trong nháy mắt xé rách không gian, bắn ra uy thế đáng sợ làm tất cả yêu ma tê dại da đầu.

“Bá!”

Trong lúc kiếm khí tung hoành, tất cả Ma tộc dưới cấp Lãnh Chúa đều bị chém giết tại chỗ, hóa thành thi thể ầm ầm ngã xuống.

Chỉ có ma tộc cấp lãnh chúa kia phản ứng hơi nhanh một chút, hoảng sợ vạn phần chạy trốn về phía sau, tránh né được đạo kiếm quang thứ nhất. Nhưng kiếm của Tiên Tôn sao có thể dễ dàng trốn như vậy?

Còn chưa chạy được bao xa thì một đạo kiếm quang khác đã đuổi theo chém lên đầu nó.

“Tiên Tôn uy vũ!”

Vương Thao và Lam Uyển Nhi lập tức vỗ tay hô to, vẻ mặt sùng bái.

“Vương Ngao!” Tiên Tôn bị đột nhiên triệu hồi ra lại không bị hai nàng lừa gạt, ngược lại tức giận đến dựng râu trừng mắt: “Ngươi tại sao có thể có được Tiên Tôn lệnh Chương Hoài Bỉnh? Còn nữa, là ai cho phép đám chó má các ngươi đến chiến trường ngoại vực?”

“Tuy Vân công chúa không đề cập với ngài sao?” Vương Kỳ chớp chớp mắt, thoạt nhìn vẻ mặt vô tội.

“Nhắc tới cái gì?” Tiên Tôn cả giận nói: “Nàng ấy truyền tin cho ta biết bản tôn, nói có một lần hành động trọng đại, cần bản tôn lưu ý… Chờ một chút, là bản tiên tôn đang chất vấn ngươi hay là ngươi chất vấn ta?”

“Tiên Tôn đại nhân, thời gian cấp bách chỉ sợ không kịp giải thích với ngài.” Vương Ngao vội vàng nói, “Dù sao ngài triệu hoán đều bị triệu hồi ra, nghe ta chỉ huy làm việc đi.”

“Cái gì?” Tiên Tôn vẫn chưa bị năng lượng của nàng làm cho tức giận mà tán loạn.

Rốt cuộc ngươi là tiên tôn hay ta là tiên tôn?

Hắn đường đường là Tiên Tôn, ở trước mặt tiểu bối lại bị quát tới hét lui, còn ra thể thống gì?! Hắn không cần mặt mũi sao?

Chương Hoài Bỉnh, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau tổ chức mọi người cùng nhau chạy trốn?” Vương Tiễn cả giận nói với nhà lao.

“Lệ đại tỷ, ta bị thần hồn khóa lại, ngay cả nhà tù cũng không phá nổi!” Chương Hoài Bỉnh vẻ mặt ủy khuất vô tội.

“Đủ rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa.”

Vương Anh Tuyền và Lam Uyển Nhi lập tức tiến lên, bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh phá hư cửa nhà tù, lần lượt phá vỡ chúng.

Lúc này, bên người Lam Uyển Nhi còn có một con khôi lỗi, cũng đang hỗ trợ hủy nhà tù. Vậy mà con khôi lỗi này cũng có cấp bậc Thần Thông cảnh, thay thế con khôi lỗi Tử Phủ cảnh của nàng.

Có thể thấy được Tuy Vân Lam thị mặc dù chỉ là tam phẩm thế gia, nhưng nội tình lại không cạn, cũng coi Lam Uyển Nhi là người thừa kế cao nhất của gia tộc, hi vọng tương lai của gia tộc.

“Tiên Tôn đại nhân, đừng đứng đây xem kịch vui nữa sao?” Vương Ngao cả giận nói: “Nhanh tới đây cùng nhau hỗ trợ.”

“Xú nha đầu ~ “

Tiên Tôn tức giận đến mức dựng râu trừng mắt.

Hắn sống cả đời, vẫn là lần đầu tiên bị người ta triệu hồi ra, sau đó chỉ giết mấy con quái nhỏ, sau đó đã bị yêu cầu giúp chặt nhà tù. Hắn đường đường là tiên tôn, không thể cho hắn chút công việc có thể giữ thể diện sao?

Có điều, Tiên Tôn dù tức giận vẫn không nói gì.

Hắn cũng biết, hiện tại cũng không phải là lúc so đo với Vương Ngao. Đợi sau khi trở về, hắn sẽ tìm nha đầu chết tiệt kia tính sổ.

Chỉ thấy hắn bấm kiếm quyết, hơn mười đạo kiếm quang liền bắn ra, ngắn ngủi mấy hơi thở đã phá vỡ tất cả cửa nhà lao.

Các tù binh Nhân tộc được cứu ra đều hết sức kích động, nhao nhao sáp lại chào: “Bái kiến Tiên Tôn, đa tạ Tiên Tôn cứu giúp.”

“Được rồi! Tiếp theo đều im lặng cho ta, ai dám nói chuyện quân pháp xử trí.” Vương Anh Tuyền cả giận nói: “Tiên Tôn, giúp Chương Hoài Bỉnh giải Thần Hồn Tỏa một chút, những người còn lại theo ta xuống dưới, lập tức chạy ra Ma Vương bảo.”

“Mau mau mau, đều đi theo ta.”

Lam Uyển Nhi lập tức mang theo khôi lỗi bắt đầu chỉ huy đám người xuống địa huyệt.

Tiên Tôn trợn trắng mắt, trừng Vương Anh Tuyền một cái, vẫn là thành thật giúp Chương Hoài Bỉnh giải Thần Hồn Tỏa.

Hắn cũng hiểu được, dưới tình huống này cũng chỉ có thể có một cái chỉ huy, điểm này Vương Anh Tuyền làm không tệ.

“Hoài Bỉnh, cái này… Ngươi không phải nói, Tuy Vân công chúa đã từ bỏ chúng ta sao? “Ngô Giác nói với vẻ mặt kinh nghi bất định tiến đến bên cạnh Chương Hoài Bỉnh.

Một loạt biến cố này thực sự quá nhanh, nàng căn bản còn không có làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Đó là lừa ma tộc.” Chương Hoài Bỉnh Ngạn dương dương tự đắc giải thích: “Đồ đệ, diễn xuất của ta không tệ chứ?”

“Lừa gạt…”

Sắc mặt Ngô Hạo thoáng thay đổi một chút, vừa định hỏi lại, Vương Ngao đã đập một viên gạch đến dưới chân Ngô Hạo Ngôn, lạnh lùng nói: “Không có lần sau.”

“Câm miệng hết đi.” Tiên Tôn cũng thấp giọng nói: “Chương Hoài Bỉnh, Ngô Tùng, các ngươi giúp đỡ đám tù binh này rút lui.”

Hành động lần này, Vương Củng sớm có dự mưu, tất cả chi tiết đều đã được quy hoạch cẩn thận. Mấy trăm người bị bắt làm tù binh này đều là tinh anh nhân tộc, dưới sự tích cực phối hợp của bọn họ, đoàn người thuận lợi men theo địa huyệt một đường trằn trọc, chạy tới một nơi hẻo lánh bên ngoài Ma Vương bảo.

Cùng lúc đó, Vương Ly Từ và con chuột lớn cũng đã chờ ở đây.

Bất quá, mấy trăm tù binh này dù sao cũng đã trải qua một phen nghiêm hình tra tấn, trên người cơ hồ mỗi người đều mang thương tích, có không ít thương thế còn không nhẹ, cho dù Vương Ngao cùng Lam Uyển Nhi đã ở trên đường phân phát đan dược chữa thương cho bọn hắn, trong khoảng thời gian ngắn vẫn rất khó chân chính khôi phục sức chiến đấu.

Hơn nữa trên người bọn họ còn mang theo gông xiềng, thực lực bị hạn chế, không cách nào vận dụng Huyền khí, đương nhiên tốc độ di chuyển cũng không thể nhanh hơn.

Bọn họ bên này vừa mới từ dưới đất đi ra, miễn cưỡng tập kết kiểm kê xong nhân số, bên kia, tham ăn Ma Vương hổn hển cũng đã mang theo một nhóm tàn binh Ma tộc chạy ra khỏi Ma Vương bảo.

Tiếng gầm gừ phẫn nộ của nó cách xa một hai ngàn dặm mà vẫn nghe rõ mồn một: “Con chuột chết tiệt, trả bảo vật cho ta, trả U Minh ma chi cho ta!”

“Gia hỏa này tới cũng nhanh mà.” Vương Củng mắt thấy đám người mơ hồ có chút xao động, lập tức cao giọng nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, đi theo Vương Ly Từ, đúng, chính là cô gái mang theo một con chuột lớn, thoạt nhìn có vẻ khờ khạo, đi theo nàng rút lui trước~ Ta sớm đã có át chủ bài đối phó truy binh.”

Trong lúc nói chuyện, ba người Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi và Chương Hoài Bỉnh đã bắt đầu tổ chức người tiếp tục rút lui, chỉ là bởi vì tù binh đều bị hạn chế tu vi, chỉ có thể dựa vào cường độ thân thể để chạy trốn, tốc độ tổng thể rất chậm.

Mà truy binh Ma tộc lại thế tới rào rạt, ngoại trừ tham ăn Ma Vương, còn có ngàn nhân mã, trong đó không thiếu các tinh anh như lãnh chúa, ma tướng, đầu mục.

Bọn chúng hành quân tốc độ cực nhanh, không ngừng hướng Vương Anh Tuyền bên này bức tới.

"Khặc khặc khặc, ngươi có át chủ bài nào có thể dùng được chứ." Tiên Tôn thấy thế cũng có chút đau đầu.

Nếu bản tôn ở đây, thu thập đám tàn quân Ma tộc này đương nhiên không thành vấn đề, nhưng bây giờ hắn chỉ là hình chiếu năng lượng, đối phó với một tên tham ăn Ma Vương không thành vấn đề, nhưng đối phó với một tên tham ăn Ma Vương cộng thêm ngàn tên tinh nhuệ Ma tộc thì có thể lực có chút không lười biếng.

"Tiên Tôn đại nhân, ngài chính là át chủ bài của ta." Vương Ngao chớp đôi mắt long lanh nước, ngửa đầu nhìn tiên tư bồng bềnh, hình chiếu Tiên Tôn còn chưa rõ tình huống, "Ngài lên đi, xếp cho chúng ta."

"…" Khuôn mặt Tiên Tôn giật giật.

Ta là Tiên Tôn, thế mà ngươi lại bảo ta đi chịu chết?

"Tiên Tôn đại nhân, ngài đừng có vẻ mặt như vậy." Vương Ngao vẻ mặt đương nhiên, "Dù sao ngài triệu hoán đều bị triệu hồi ra, năng lượng này cũng không cách nào thu trở về, coi như phế… Khụ khụ, ta là nói ngài không đi xếp sau ai đi? Nếu không ngài đi theo chạy trốn, ta đi đội đệm sau?"

"Miễn đi, ngươi chính là ngôi sao hy vọng cho tương lai của Nhân tộc chúng ta, cho ngươi đi chịu chết, sợ là ta sẽ bị mắng thành con chó." Trong lòng Tiên Tôn dâng lên một cảm giác bi thương, "Ai ~ hình chiếu của bản tôn chết trận cũng không phải lần đầu tiên, nhưng hôm nay tuyệt đối là lần chết trận uất ức nhất."

"Tiên Tôn đại nhân, chú ý an toàn một chút, đừng có đùa bỡn đẹp trai, có thể kéo dài bao lâu thì kéo bấy lâu. Còn nữa, phân

hồn này nhớ phải chạy trốn chứ!” Vương Củng ân cần căn dặn: “Ta rút lui trước, tạm biệt.”

“Xú nha đầu này, quả thực còn đáng ghét hơn cả nha đầu Khương Ngọc Linh kia.”

Hình chiếu Tiên Tôn nói nhỏ, trong khi nói chuyện đã hóa thành một đạo kinh hồng bay lên trời, xoay người vọt tới phía đám người tham ăn Ma Vương.

Người còn nửa đường, từng đạo kiếm quang cũng đã quanh quẩn ở quanh người hắn, uy áp đáng sợ tầng tầng lớp lớp nở rộ ra, cơ hồ tràn ngập cả phiến thiên không.

“Tham ăn tiểu quỷ, cút về cho bổn tôn!”

Giọng nói uy nghiêm của Tiên Tôn như tiếng sấm nổ, vang vọng toàn bộ bầu trời.

Vừa dứt lời, kiếm mang bá đạo vô song từ trên trời giáng xuống, quét về phía ma quân, mênh mông cuồn cuộn, uy thế ngàn vạn.

Nhưng mà, hắn đứng lơ lửng trên không, dáng người áo trắng phiêu phiêu, lại không hiểu sao lộ ra một cỗ cảm giác bi tráng “Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn”.

…

Chương 184: Ma Thần đích thân đến! Vương thị lập công lớn!

…

Mà cùng lúc Tiên Tôn ngăn cản truy binh, đám người Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ cũng đã mang theo tù binh chạy ra một khoảng cách rất dài.

Dưới bóng đêm, mấy trăm tù binh quần áo tả tơi lảo đảo mà đi xuyên qua núi rừng cùng trong rừng rậm, dìu dắt lẫn nhau im ắng chạy trốn, không dám có chút đình trệ. Nhưng mà, cho dù bọn họ đã dốc hết toàn lực, tốc độ cũng so với người bình thường nhanh hơn nhiều, nhưng so với truy binh của Ma Vương bảo, vẫn không cùng một cấp bậc.

Hết cách, gông xiềng trên người bọn họ hạn chế vận chuyển huyền khí, nhưng loại gông xiềng này lại không thể cởi ra trong thời gian ngắn, mặc dù có đám người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền dùng các loại thủ đoạn phụ trợ bên cạnh, tốc độ cũng không cách nào so sánh với binh sĩ tinh nhuệ của Ma Vương bảo.

Hơn nữa, trong một đêm trằn trọc mấy trăm dặm, thể lực của bọn họ cũng dần dần hao hết, vết thương trên người, trạng thái suy yếu dẫn đến ảnh hưởng tiêu cực cũng dần dần phóng đại, tốc độ không chỉ không có nâng lên, ngược lại là càng ngày càng chậm.

Chương Hoài Bỉnh không ngừng đưa Huyền khí vào một viên Phong Linh Châu, mượn năng lực của Phong Linh Châu giúp mọi người tăng tốc, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, không khỏi truyền âm hỏi Vương Củng: “Linh sư muội, ngươi xác định Tuy Vân công chúa sẽ phái người đến tiếp ứng chúng ta? Vạn nhất nàng không lĩnh hội được tin tức ngươi muốn truyền thì làm sao bây giờ?”

Nơi này chính là địa bàn của Ma tộc, khoảng cách với khu vực phòng ngự của Nhân tộc đâu chỉ có mấy ngàn dặm? Một khi hình chiếu của Tiên Tôn bị tiêu diệt, không có tiếp ứng, những tù binh này chắc chắn phải chết!

“Vậy thì chứng tỏ Tuy Vân tỷ tỷ quá ngu xuẩn, không thích hợp làm Tiên Hoàng đời kế tiếp, sau này ta nhất định ngăn tỷ ấy lên đỉnh.” Vương Củng đang dùng năng lực của bảo điển để khích lệ sĩ khí của mọi người, nghe vậy cũng truyền âm trả lời hắn. “Mà chúng ta, thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể bỏ lại tù binh vướng víu, ai nấy tự chạy trốn.”

Vương Ngao đã sớm cân nhắc qua các loại khả năng, loại tình huống này, tự nhiên cũng nằm trong suy nghĩ của nàng. Đương nhiên, trong suy đoán của nàng, loại tình huống này khả năng xuất hiện không đến 1%.

“Ngươi quá vô tình rồi đấy?” Chương Hoài Bỉnh khuôn mặt co quắp.

“Hùng Bỉnh sư huynh có tình có nghĩa, ngươi phải ở lại cùng bọn họ, ta không có ý kiến gì.” Vương Ngao kính nể vạn phần vỗ bả vai hắn, “Lát nữa ta nhất định sẽ lập một bia anh dũng kỷ niệm cho ngươi.”

“Ách…”

Bị Vương Ngao chọn nói như vậy, da mặt Chương Hoài Bỉnh lại co quắp một hồi, cũng ý thức được mình lại nhiệt huyết xông lên đầu làm chuyện ngớ ngẩn.

Cũng may, công chúa Tuy Vân cũng không làm cho người ta thất vọng.

Ngay khi bọn hắn liều mạng chạy trốn, cách đó không xa trong khe núi, chợt có một đạo lại một đạo uy thế kinh người phóng lên tận trời.

Ngay sau đó, từng đạo độn quang chói mắt vạch qua bầu trời đêm, lít nha lít nhít, giống như là biển sao băng rơi xuống, bắn về phía bọn họ.

Uy thế huy hoàng, thanh thế rung trời.

Nhất là ba người đi đầu, càng giống như vầng trăng trên bầu trời đêm chói mắt.

Ba người này, tự nhiên chính là ba vị đại lão Lăng Hư cảnh của Nhân tộc.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã nhận ra dị động và động tĩnh truy binh bên phía Ma Vương bảo, biết thời cơ đã tới, lập tức xuất

động trợ giúp.

Làm ra thanh thế lớn như vậy, tự nhiên là đang hướng bọn họ phát ra tín hiệu, tỏ vẻ "Bên ta đã tới tiếp ứng, mau mau tiếp đãi".

Nhìn thấy một màn này, các tù binh sớm đã gần như kiệt sức nhất thời tinh thần đại chấn, trong ánh mắt bắn ra ánh lửa hi vọng.

"Là tu sĩ nhân tộc! Là viện quân của chúng ta đến rồi!"

"Ly Từ cô cô, mau gầm lên một tiếng!" Vương Củng cũng phấn chấn tinh thần: "Tiếp ứng viện quân, nhanh hơn ta dự đoán nhiều."

"Hống~"

Vương Ly Từ lập tức rống to một tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng gào thét giống như viễn cổ cự thú đang gào thét, thanh âm ngập trời, chấn động khiến cho rừng rậm chung quanh đều đang rì rào rung động.

Nhưng mà, rống xong, nàng mới kịp phản ứng có chút buồn bực, dựa vào cái gì bảo nàng rống, nàng liền rống a?

"Là Anh Tuyền và Ly Từ sao?"

Theo tiếng rống, các viện quân trên bầu trời nhanh chóng phát hiện ra bọn họ trong rừng rậm, tốc độ độn quang đột nhiên tăng mạnh. Bất quá trong chớp mắt, một đám cao thủ dồn dập từ trên trời giáng xuống.

Mấy trăm vị tinh nhuệ Nhân tộc đạp các loại độn quang, xuyên thấu bóng đêm mà đến, uy thế mênh mông tràn ngập chân trời, mang đến cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Tràng diện này, quả nhiên có một loại cảm giác thần binh từ trên trời giáng xuống.

Không ít tù binh được giải cứu hốc mắt trong nháy mắt liền đỏ lên.

Lúc trước bị nghiêm hình tra tấn, bọn họ không khóc, suýt chút nữa thì vào nồi không khóc, một đường chạy trốn, lúc sức cùng lực kiệt cũng không khóc, nhưng giờ khắc này, bọn họ lại không nhịn được nữa.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Chương Hoài Bỉnh cũng có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, thần kinh căng thẳng cho tới nay trong nháy mắt liền buông lỏng xuống.

Trong số mọi người, bình tĩnh nhất, đại khái cũng chỉ có ba người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, và Lam Uyển Nhi. Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi là nhất quán rộng lòng, Vương Anh Tuyền thì trong lòng hiểu rõ.

Ngược lại là Ma giới Độn Địa Thử đột nhiên nhìn thấy nhiều tu sĩ Nhân tộc như vậy, bị hoảng sợ, trực tiếp rụt đến bên chân Vương Ly Từ, động một chút cũng không dám lộn xộn.

Chỉ trong mấy hơi thở, tất cả viện binh đều rơi xuống đất, bảo vệ Vương Củng và một đám tù binh ở trung tâm. Một số tu sĩ Tử Phủ cảnh tự động tản ra, cảnh giới xung quanh.

"Ha ha ha!"

Trong đám người, Ngô Anh Hạo và ba vị đại lão Lăng Hư cùng nhau bước ra, vừa vui sướng cười to, vừa hung hăng giơ ngón tay cái về phía bốn người Vương Ly Từ: "Làm tốt lắm! Ta đã nói rồi, vụ nổ đó nhất định là do các ngươi tạo ra!"

"Anh Hạo, đừng nói nhảm." Sắc mặt Uy Long lão tổ nghiêm túc nhắc nhở: "Nơi đây cách Ma Vương bảo quá gần, hai cánh lại có một Ma Vương bảo có thể làm tác phong tác chiến, quả thực không nên ở lâu."

"Vâng, lão tổ."

Ngô Anh Hạo lập tức thu hồi vẻ mặt hưng phấn, bắt đầu hạ quyết tâm chỉ huy: "Tổng cộng có ba trăm tù binh ở đây, Lăng Hư cảnh mỗi người mang hai mươi người, Thần Thông cảnh mỗi người mang năm người, Tử Phủ cảnh luân phiên thay nhau mang theo tù binh còn lại được cứu, chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất từ không trung phi độn trở về, nhanh chóng hội hợp cùng đại quân điện hạ."

"Dẫn người phi độn tiêu hao rất lớn, trên đường đi, nên tiêu hao đan dược cùng linh thạch ngàn vạn lần đừng nương tay."

Đến Tử Phủ cảnh, tu sĩ độn quang có thể dẫn người phi hành, nhưng số lượng huyền khí dẫn người phi độn tiêu hao lớn hơn nhiều so với mình phi hành, hơn nữa nhân số cũng có hạn chế.

Bình thường mà nói, tu sĩ Tử Phủ cảnh mang theo hai ba người còn đỡ, nhiều hơn thì tương đối khó khăn, còn sẽ ảnh hưởng tốc độ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà trước đó đám người Vương Ly Từ không cách nào trực tiếp mang theo tù binh bay về.

Cũng may lần này viện quân số đã có mấy trăm người, vả lại tất cả đều ở trên Tử Phủ cảnh, đem toàn bộ tù binh mang theo hoàn toàn không có áp lực.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, nơi đây cách căn cứ của Nhân tộc đường xá xa xôi, đường dài nhanh chóng phi hành, cho dù là Tử Phủ cảnh Thần Thông cảnh, không dập đan dược cũng chịu không nổi.

"Chờ một chút."

Vương Ngao giơ tay ngăn cản Ngô Anh Hạo: "Đừng vội trở về. Hiện tại thế cục đã thay đổi, rất nhiều tinh nhuệ tham ăn trong Ma Vương Bảo đều đã bị nổ chết, tàn binh bại tướng còn lại cũng chỉ hơn ngàn người, hơn nữa cách chúng ta không xa, hình chiếu Tiên Tôn đang đánh úp kéo dài chúng nó. Đây chính là cơ hội trời cho, thay vì trở về, không bằng nhân cơ hội này trừ tham ăn một bộ Ma Vương, thuận tiện còn có thể cứu hình chiếu Tiên Tôn một chút."

Viện quân đến tiếp ứng lúc này tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng đều là siêu cấp tinh nhuệ, kém nhất cũng là tu sĩ Tử Phủ cảnh. Mà nhánh quân tham ăn của Ma Vương kia tuy nhiều, nhưng đa số đều là ma binh cấp thấp của Linh Đài cảnh.

Không có biện pháp, Tham Thực Ma Vương vì truy hồi Nhục Chi, căn bản không có thời gian triệu tập đại quân, giờ phút này binh tướng đi theo nó đuổi theo đều là nguyên bản ở bên trong Ma Vương bảo, bên trong căn bản không có mấy tinh nhuệ. Dù sao, tinh nhuệ đều bị nổ đến không sai biệt lắm.

Nàng nhanh chóng đem tình báo chia sẻ cho Ngô Anh Hạo.

Ngô Anh Hạo sau khi hiểu rõ tình huống, ánh mắt cũng sáng rõ: "Đây chính là một công lớn. Làm! Vương Anh Tuyền, ngươi mau dẫn đường."

Ma Vương tham ăn này tàn nhẫn giảo hoạt, mấy ngàn năm qua Nhân tộc bị nó hành hạ đến không biết bao nhiêu người, Nhân

tộc bên này đã sớm hận đến ngứa răng, nhưng vẫn không thể tiêu diệt nó. Nếu có thể nhân cơ hội này lưu lại Ma Vương tham ăn, không chỉ là một công lớn, càng là thay Nhân tộc hung hăng thở phào một hơi!

Tận dụng thời cơ, thời cơ không thể thay đổi được nữa.

Ngô Anh Hạo không chút do dự, sau khi lưu lại một đội Tử Phủ cảnh chiếu cố tù binh, liền cùng Vương Anh Tuyền dẫn người trở về phản sát.

Tốc độ mọi người cực nhanh, không bao lâu sau đã tới chiến trường.

Mà lúc này, vì kéo dài thời gian lưu lại hình chiếu Tiên Tôn đoạn hậu đã lâm vào khổ chiến. Hắn đã chém giết mấy trăm quân địch, lại bị tham ăn Ma Vương cùng một đám lãnh chúa Ma tộc vây khốn, cũng không đình chế tiêu hao.

Chỉ cần hắn không chạy, chờ hắn chính là kết cục vẫn diệt.

Mà điều hắn có thể làm, cũng chỉ có tiêu hao càng nhiều quân địch, kéo dài thời gian càng lâu.

Đường đường là Tiên Tôn, đã quyết định hy sinh hình chiếu này. Chỉ cần một sợi phân hồn cuối cùng còn có thể chạy thoát, tổn thất sẽ nằm trong phạm vi chấp nhận.

Ngay lúc Tiên Tôn cảm thấy mình chắc chắn phải chết.

Trên bầu trời sau lưng y, từng tu sĩ khí tức khổng lồ như thần binh từ trên trời giáng xuống tập kích.

Khí tức mênh mông cuồn cuộn tràn ngập ở trên bầu trời, theo đó mà đến, còn có tiếng chỉ huy kiêu ngạo bá đạo của Vương Ngao: “Ba vị đại lão Lăng Hư mỗi người dẫn một bộ, xếp hình chữ Phẩm vây quanh ham ăn Ma Vương bộ, hôm nay chúng ta muốn tiêu diệt toàn bộ Ma Vương bảo tham ăn.”

“Tiên Tôn đại nhân, ta dẫn quân trở về cứu ngươi.”

Theo Nhân tộc tinh nhuệ giết tới, tham ăn Ma Vương bộ nhất thời sĩ khí giảm mạnh, quân trận lập tức loạn lên. Nhất là tham ăn Ma Vương, ngay cả bảo bối của mình cũng chẳng quan tâm, suất lĩnh một đám lĩnh chủ Ma tộc muốn chạy trốn.

Nhưng đã đến cửa ải này, Tiên Tôn há lại sẽ như ý của bọn hắn? Lúc này ngược lại dây dưa, cứng rắn kéo Ma Vương tham ăn vào nguyên địa.

Rất nhanh, Ma Vương bộ tham ăn vây quanh liền chịu khổ tàn sát.

"Chúng ta xâm nhập địch sau khi tác chiến, trọng yếu nhất chính là tính cơ động, một tù binh cũng không thể lưu." Vương Ngao cầm một thanh Hồng Anh Thương lơ lửng ở trên bầu trời, mơ hồ đã có vài phần phong thái nữ chiến thần sa trường.

Chiến tranh bảo điển lơ lửng ở đỉnh đầu nàng, mỗi khi có địch nhân bị chém giết, ánh sáng của bảo điển sẽ càng cường thịnh hơn.

Đồng thời, bảo điển hình thành cường lực ba động, nở rộ từng đạo kim quang, chiếu rọi mỗi một tướng sĩ giết địch, làm cho tín niệm của bọn họ càng thêm kiên định, sĩ khí càng tăng lên, ngay cả tốc độ hồi phục huyền khí trong cơ thể cũng tăng lên rõ rệt.

Bất tri bất giác, sức chiến đấu của các tướng sĩ đã tăng lên rõ rệt.

Đây là tính chất đặc biệt của Chiến Tranh Bảo Điển, luận đơn đả độc đấu, nó cũng không như một ít bảo điển khác, nhưng ở trên chiến trường lại có thể phát huy ra hiệu dụng lớn nhất.

Hơn nữa, càng đánh càng mạnh.

Không bao lâu sau, Ma Vương tham ăn giống như một ngọn núi nhỏ đã bị ba vị đại lão Lăng Hư và Tiên Tôn liên hợp giết chết, dưới trướng còn lại cũng đang cực tốc bị thanh tẩy và tàn sát.

Tham ăn Ma Vương bộ, đến tận đây đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Mọi người nhanh chóng thu thập chiến trường, nhất là thi thể tham ăn Ma Vương và một số Ma Vương cấp lãnh chúa đều bị mang đi, những thứ này đều là bảo bối, có đủ loại diệu dụng.

"Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, thế mà còn biết trở về." Năng lượng của hóa thân Tiên Tôn tiêu hao không ít, nhưng còn lâu

mới đến mức tán loạn. Hắn ngoài miệng mắng chửi người nhưng trong lòng lại hết sức cao hứng.

Quả nhiên mình không nhìn lầm, Vương Anh Tuyền và Chiến Tranh Bảo Điển quả nhiên vô cùng phù hợp. Quả nhiên lúc trước mình vì nàng mà thức tỉnh Chiến Tranh Bảo Điển, mình đã làm đúng.

Đợi một thời gian nữa, trên chiến trường ngoại vực này, e là lại có thêm một nữ chiến thần.

“Ha ha, ta làm sao lại để Tiên Tôn làm pháo hôi chứ, ta đây là lấy lui làm chiến thuật.” Vương Ngao vội vàng xoay chuyển đề tài, miễn cho Tiên Tôn sau này tính sổ, động một chút gây khó dễ cho nàng.

“Quản Bằng này rất lưu manh.” Ngô Anh Hạo mặt đầy tươi cười, tán thưởng không thôi: “Chiến tranh bảo điển của ngươi, cũng rất lợi hại, ngoài dự đoán của mọi người.”

Tâm tình của hắn có thể không tốt sao? Cứu ra tù binh không nói, lại còn tiện thể tiêu diệt tham ăn Ma Vương, một đợt liên tiếp công lao này, có thể xem như đã khiến Ngô Anh Hạo hắn hãnh diện.

“Đâu có đâu có.” Vương Củng dương dương đắc ý khiêm tốn nói: “May mà Anh Hạo huynh cứu kịp thời.”

Hai người ngươi một lời ta một câu thổi phồng lẫn nhau, nghe được người khác đều nổi da gà.

“Được rồi được rồi.” Tiên Tôn vội vàng ngắt lời hai người bọn họ không cần thể diện lẫn nhau: “Lần này cứu viện tuy kịp thời, nhưng chúng ta phải tranh thủ thời gian ly khai địch, miễn cho Cự Lực Ma Vương bộ cùng Hắc Dực Ma Vương bộ bị chặt đứt đường lui.”

Tham Thực Ma Vương đầu tiên là bị nổ chết tâm phúc và tinh nhuệ, sau đó lại tức giận đến độc quân giết ra, lúc này mới cho bọn họ cơ hội.

Thực lực hai Ma Vương bảo kia lại hoàn hảo không tổn hao gì, căn bản không phải đội quân tinh nhuệ này có thể cứng rắn chống đỡ, một khi bị bọc đánh đứt đường lui, phiền toái liền lớn.

Cũng chính vào lúc này.

Nơi xa truyền đến một tiếng rít gào sắc nhọn, chính là Vương Định Phong phụ trách trinh sát điều tra lăng không cực tốc chạy tới.

Hắn cũng đang chập chờ ở phụ cận, chờ bên này đánh xong liền bu lại.

Thần sắc Vương Định Phong hơi lo lắng, vừa rơi xuống đất, ngay sau khi hô lên một tiếng lập tức báo cáo tình báo: "Tiên Tôn, ba vị tiền bối, còn có Anh Hạo. Ta vừa nhận được tin tức thám báo dưới trướng từ tiền tuyến truyền về, mấy ngày trước đây, Cự Lực Ma Vương bộ và Hắc Dực Ma Vương bộ đã phái đại quân tinh nhuệ dốc toàn bộ lực lượng ra, tạo thành thế tiến công hình dạng kìm hãm đường lui của triều đình, dường như chuẩn bị phong bế đường lui của chúng ta, vây khốn khu vực này."

"Mấy ngày trước? Đến tột cùng là ngày nào?" Ánh mắt Vương Ngao lóe lên, lập tức truy vấn.

"Nói đúng hơn là bốn ngày trước ra khỏi bảo." Vương Định Phong sắc mặt ngưng trọng, "Chúng ta mau chóng rút lui, nếu không một khi để chúng hình thành vòng vây, chúng ta muốn xuyên qua tuyến phong tỏa, trở lại khu phòng thủ của Nhân tộc thì rất khó."

"Ngươi trước tiên chờ một chút!"

Vương Ngao rơi xuống đất, tiện tay vỗ ra một chưởng, huyền khí xoay tròn, đất cát trên mặt đất trong khoảnh khắc bị " gọt" rớt một tầng.

Chỗ lõm xuống hình vuông, bên trong mơ hồ có thể nhìn ra có sơn lĩnh chập chùng, dòng sông uốn lượn, trận địa cùng doanh lũy cũng có thể mơ hồ thấy rõ ràng, rõ ràng là một sa bàn đơn giản.

Mà trên sa bàn hiển hiện, chính là tình huống bố trí đơn giản hai bên khu phòng ngự Ma tộc cùng Nhân tộc.

Ngô Anh Hạo nhìn đến trợn tròn mắt, ngạc nhiên: "Không phải ngươi vẫn luôn ở trong doanh tân binh huấn luyện sao, từ đâu kiếm được bản đồ bố phòng?"

“Trở về sẽ giải thích với ngươi.” Vương Củng tiện tay nhấc Hồng Anh Thương lên, chỉ vào vị trí hai thành lũy trên sa bàn nói: “Đây là Cự Lực Ma Vương Bảo, Hắc Dực Ma Vương Bảo.”

Nói xong, nàng lại dùng Hồng Anh Thương ở trên sa bàn vạch ra hai đường.

“Đây là lộ tuyến hành quân cùng đường tiếp tế của đại quân chúng.”

“Đại quân nhân số đông đảo, tốc độ hành động chậm chạp. Thời gian bốn ngày, dựa theo tốc độ hành quân bình thường của đại quân Ma tộc đánh giá, chúng nó nên hành quân đến phụ cận nơi này.”

Nàng vẽ ra hai vòng tròn, đại biểu vị trí đại khái của hai chi Ma Vương quân này.

“Không đến một ngày, hai chi Ma Vương quân có thể thành công hội hợp, hình thành phong tỏa.” Ngô Anh Hạo nhìn lướt qua, trong nháy mắt mạch suy nghĩ đã rõ ràng, đáy mắt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng: “Cho dù bây giờ chúng ta lập tức chạy về, cũng không thể nào thoát khỏi phong tỏa trước khi bọn họ bao vây. Mà một khi chúng ta muốn mạnh mẽ đột phá, đối phương tất sẽ xuất động cao thủ chặn đường.”

Ta mới có thể hành động tinh nhuệ, đối phương tự nhiên cũng có thể xuất ra tinh nhuệ dây dưa ngăn cản, đây chính là nguyên nhân vì sao tất cả mọi người đều sốt ruột lui lại.

“Đừng vội.” Vương Ngao nhìn chằm chằm sa bàn suy tư một lát, lại hỏi Vương Định Phong: “Định Phong lão tổ, ngài xác định hai đại Ma Vương bảo đều đã xuất hiện rồi chứ?”

“Khặc khặc khặc, cho dù chúng ta là bổn gia, ngươi nói vậy ta cũng phải tức giận.” Vương Định Phong hơi bất mãn nói: “Ngươi có thể nghi ngờ ta bất cứ chuyện gì, nhưng không thể nghi ngờ năng lực tình báo của ta và các huynh đệ. Mỗi vị Ma Vương đều phái ra hai mươi ba mươi lãnh chúa Ma tộc, mấy trăm Ma tướng, hai ba vạn Ma soái tinh nhuệ! Binh lực tập hợp quy mô như vậy, tuyệt đối là dốc toàn bộ lực lượng.”

“Thật tốt quá!” Vương Ngao không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mắt sáng lên, “Nói vậy Hắc dực ma vương bảo và cự

lực ma vương bảo đều trống rỗng?”

“Vương Ngao, ngươi lại muốn làm gì?” Tiên Tôn lập tức sinh ra dự cảm không ổn.

“Ta đương nhiên muốn trộm thành.” Vương Củng tiếp tục đánh dấu trên sa bàn: “Hắc Dực ma vương ở đây, Cự Lực ma vương đang ở vị trí này, hiện giờ nhân mã bản bộ của Tuy Vân công chúa chắc cũng đã xuất động… Tuy Vân bộ chúng ta đến đâu rồi, có thể tính ra không?”

“Tuy Vân bộ chủ lực chúng ta nên là từ tiền doanh thẳng tiến về phía trước, chuẩn bị tiếp ứng chúng ta bất cứ lúc nào.” Ngô Anh Hạo vội vàng vẽ ra vị trí: “Hẳn là ở chỗ này, cách Hắc Dực ma vương bộ và Cự Lực ma vương bộ sẽ không quá xa, nhưng ngươi tuyệt đối đừng nghĩ đến cứng rắn.”

“Tuy Vân bộ chúng ta trong tình huống bình thường nên có thể đánh hạ một nhánh Hắc Dực Ma Vương hoặc Cự Lực Ma Vương, nhưng tuyệt đối không đánh lại hai nhánh liên thủ. Hơn nữa hiện tại, tinh anh nòng cốt trong quân bị điều động không ít…”

“Không cần đánh, kiềm chế là được.” Vương Ngao chỉ điểm giang sơn đạo: “Chúng ta chi đội đặc chủng tinh nhuệ này nhanh chóng hành động, tinh nhuệ đến cực điểm, chính là thời cơ tốt nhất để nhanh chóng đánh chậm.”

“Chúng ta trước tiên tốn thời gian nửa ngày, quét sạch tàn quân đã tham ăn Ma Vương bảo, thiêu hủy tất cả vật tư hậu cần, tránh cho hội quân tập kết thành quân biến số. Sau đó lập tức phân binh làm hai đường, đồng thời tấn công phòng thủ trống trơn của Hắc dực ma vương bảo cùng Cự Lực ma vương bảo.”

“Chú ý, là khởi thủ đánh lén, do hình chiếu Tiên Tôn hoặc Lăng Hư đại lão dẫn đầu đánh lén vào trong địch bảo, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trộm thành, từ bên trong phá hư trận pháp cùng cửa thành.”

“Lấy thành bảo ngay lập tức đến kho bảo vật và kho vũ khí của Ma Vương bảo, đốt giết cướp bóc, có thể cướp bao nhiêu thì cướp bấy nhiêu, đồng thời khống chế tất cả vật tư hậu cần, cắt đứt hậu cần tiếp viện của Hắc Dực Ma Vương bộ, Cự Lực

Ma Vương bộ chủ lực. Thừa dịp chủ lực quân địch dốc toàn bộ mà ra, chúng ta dứt khoát làm một đợt lớn."

Khóe miệng Tiên Tôn giật một cái, hung hăng trừng Vương Ngao một cái.

Quân đội Tiên Triều chúng ta chính là năng lượng tốt, đừng động một chút lại dùng đốt giết cướp bóc loại từ ngữ này? Nghe rất chói tai.

"Đến đến đến, chúng ta nắm chặt thời gian phân công một nhiệm vụ. Ly Từ cô cô ngươi cùng ta một đường, đến lúc đó vị trí bảo khố liền dựa vào ngươi. Tiên Tôn đại nhân ngươi theo ta cùng tổ đội đi tới Hắc Dực Ma Vương Bảo, thừa dịp năng lượng hình chiếu này của ngươi còn chưa tiêu tán, tuyệt đối đừng lãng phí." Vương Ngao lần nữa nhanh nhẹn đoạt lấy quyền chỉ huy.

Nghe thấy điệu bộ "lợi dụng phế vật" của nàng, khuôn mặt Tiên Tôn giật giật.

Vương Ngao ơi Vương Ngao, hợp ngươi không giết chết đạo hình chiếu này của bản tôn, ngươi toàn thân không thoải mái a?

Bất quá không thể không thừa nhận, chiến lược của Vương Anh Tuyền rất lớn mật, nhưng tính khả thi lại rất cao, một khi thành công, thu hoạch cũng rất chuẩn xác. Tiên Tôn và Ngô Anh Hạo hoàn toàn không có lý do gì cự tuyệt.

…

Hai ngày sau.

Hắc dực ma vương bộ đã hoàn thành bố phòng theo kế hoạch đã định sẵn.

Trong khu vực mà nó phụ trách này, tất cả yếu địa chiến lược, cùng với những nơi mà nhân tộc tinh nhuệ phải trải qua trên đường trở về, đều đã bố trí ma tốt tinh nhuệ.

Hai ba vạn ma quân tạo thành tuyến phong tỏa vững chắc không gì phá nổi, phong tỏa mảng lớn khu vực này, ở bên cạnh chúng, dám can đảm phá hủy đội ngũ nhân tộc tham ăn Ma Vương bảo và cứu người, tuyệt đối trốn không thoát.

Mà bản thân Hắc Dực Ma Vương thì ngồi trong xe liễn Ma Vương lơ lửng, được mấy vị mỹ nữ Ma tộc hầu hạ uống rượu ngon.

Sáng sớm hôm nay, tin tức phía sau đã truyền về, lúc này tâm trạng của nó rất tốt.

Ma Vương tham ăn vừa ngu xuẩn lại bị đả kích mang tính hủy diệt, như vậy địa bàn mà nó lưu lại chính là một khối thịt mỡ lớn, đợi sau khi Hắc Dực Ma Vương hoàn thành nhiệm vụ của Âm Bạt Ma Thần bệ hạ, có thể mang công đi cướp đoạt địa bàn của Tham Thực Ma Vương, để địa bàn của mình mở rộng gấp đôi.

Đối thủ cạnh tranh duy nhất của nó chính là Cự Lực Ma Vương Bảo.

Bất quá, Hắc Dực Ma Vương xưa nay giảo hoạt hơn Cự Lực Ma Vương một chút, giờ này khắc này, nó đã nghĩ ra mấy kế sách, đủ để trì hoãn Cự Lực Ma Vương, khiến nó không rảnh tới tranh với mình.

Ngay khi nó đang cao hứng, bỗng có một trinh sát Ma tộc bay tới cực nhanh, vội bẩm báo: “Hắc Dực điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi, Hắc Dực ma bảo chúng ta bị quân địch đánh lén, phá hủy đường hậu cần tiếp viện của chúng ta.”

“Cái gì?” Vẻ mặt Hắc Dực Ma Vương biến đổi, lập tức giận tím mặt: “Điều đó không có khả năng! Phía sau chúng ta không có địch nhân, Tuy Vân bộ vẫn đang đóng quân ở phía trước chúng ta.”

Hành quân đánh giặc sợ nhất chính là sào huyệt bị trộm, đường lương thực hậu cần bị cắt đứt, hôm nay thoáng cái lưỡng đại ác mộng phủ xuống, khó trách Hắc Dực ma vương sẽ tức giận.

“Điện hạ… Tình báo là thật!” Xích hầu Ma tộc kêu thảm: “Là tin tức các huynh đệ liều mạng truyền về.”

“Người đâu, truyền lệnh xuống, lập tức rút quân về phòng thủ!”

Cơ hồ trong nháy mắt, Hắc Dực ma vương đã đưa ra quyết định hồi phòng.

Hang ổ bị trộm là chuyện động trời, ngay cả Âm Quát Ma Thần đến đây cũng không có gì để nói.

Đối với bất kỳ một vị Ma Vương nào mà nói, Ma Vương Bảo đều là trọng yếu nhất, tất cả tài phú và quyền lực của nó đều đến từ nơi này. Nếu như không có Ma Vương Bảo, về sau nó đường đường là Ma Vương, dựa vào cái gì mà đặt chân? Làm sao đi nuôi lượng lớn thủ hạ?

Vô luận như thế nào, Ma Vương bảo này nhất định phải đoạt lại!

Hắc Dực Ma Vương ra lệnh một tiếng, đại quân Ma tộc vốn phân bố ở các yếu địa chiến lược, tạo thành tuyến phong tỏa lập tức bắt đầu nhanh chóng rút lui, một lần nữa tập kết thành quân, dưới sự dẫn dắt của Hắc Dực Ma Vương hướng về Hắc Dực Ma Vương Bảo trở về phòng thủ.

Nhưng mà, đồng dạng đã nhận được tin tức, Tuy Vân công chúa vận sức chờ phát sao có thể như ý nó?

Thấy Hắc Dực Ma Vương muốn rút lui, nàng lập tức phân ra một nửa binh mã, bắt đầu truy kích theo sau, cũng không cố đánh, chính là không ngừng quấy rối.

Chính cái gọi là "Địch tiến ta thoái, địch trú ta nhiễu, địch lui ta tiến", địch mệt ta đánh", dưới một loạt chiến thuật chỉ dẫn, Hắc Dực ma vương bộ bị dày vò khổ sở không nói nổi, Hắc Dực ma vương gần như sắp nổ tung.

Có đãi ngộ giống nhau, đương nhiên còn có Cự Lực Ma Vương Bộ.

Chiến lược của Vương Ngao rất lớn mật, không những muốn chiếm được hai đại Ma Vương bảo, còn muốn vây khốn quân đội chủ lực của hai đại Ma Vương, kiềm chế, tự nhiên là áp dụng phương án tác chiến đối xứng.

Mà bản thân Vương Ngao cũng đã cùng "tiên tôn" hình chiếu, Vân Hạc chân quân, cùng với gần hai trăm siêu cấp tinh nhuệ trộm thành công phá hủy hậu cần, đã tiến vào giai đoạn thu hoạch "Thiêu sát cướp bóc".

Hình chiếu Tiên Tôn đáng thương bị Vương Ngao cuốn lấy, bắt đầu hành trình đốt giết cướp bóc lần đầu tiên.

Trong Hắc Dực Ma Vương Bảo phần lớn là quyền quý của Ma tộc.

Trong lúc nhất thời, bảo khố của một nhà bị tịch thu, ma khấu phản kháng bị đánh chết, tài phú cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong 【Vương bộ】, từng cái ma sào cũng lần lượt bị thiêu hủy.

Chỉ một thoáng, lần đầu tiên Tiên Tôn cảm nhận được một chữ: "Thoải mái!"

Trước kia cùng Ma tộc đánh giặc đa số đều là phương phòng thủ, rất ít có thể đánh ra trận chiến sảng khoái.

Mà hắn thân là Tiên Tôn, trên cơ bản chính là tọa trấn chiến trường, cứu hoả khắp nơi. Có chỗ nào không được, Tiên Tôn ra mặt. Ở đâu ra Ma Thần tiến công, Tiên Tôn ra mặt!

Mỗi lần đều rất uất ức.

Loại cảm giác giết vào trong Ma Vương bảo muốn làm gì thì làm, cướp bóc trắng trợn này là cả đời này Tiên Tôn chưa từng trải qua.

"Ha ha, lần này sau khi trở về, bản tiên tôn sẽ tự mình biểu dương công lao cho ngươi." Tiên Tôn rất cao hứng nói: "Đại thắng, lần này là đại thắng!"

"Tiên Tôn đại nhân, ngài có thể có chút tiền đồ hay không?" Vương Ngao lại là một bộ dáng trâu da bò hò hét, "Không phải chỉ là một tòa Ma Vương bảo nho nhỏ thôi sao? Chỉ cần cho ta thời gian phát triển Vương Ngao, nhiều cho ta một chút binh, sau này ta giúp ngài đánh Âm Bạt Ma Thần Điện xuống."

"Khặc khặc khặc, ngươi khoác lác quá đấy!" Vân Hạc chân quân cười mắng.

Vương Ngao lại không thèm để ý, trên mặt vẫn là cười hì hì: "Hừ, khoác lác thôi, dù sao cũng phải đi chém gió, nói không chừng ngày nào đó sẽ thực hiện…"

Nhưng nàng mới nói được một nửa, sắc trời đã đột nhiên tối xuống.

Một luồng khí tức vô cùng áp lực bỗng nhiên tràn ngập trên bầu trời.

Sau một khắc.

Trên bầu trời nổi lên tầng tầng gợn sóng không gian, gợn sóng càng khuếch trương càng lớn, càng chấn động càng kịch liệt, rốt cục, một vòng xoáy không gian vô cùng to lớn ở trên bầu trời nhanh chóng thành hình.

Giữa vòng xoáy, một bóng người thướt tha mọc ra cánh dơi khổng lồ bay lượn ra.

Đó là một Ma tộc cực kỳ lẳng lơ, mị lực phi phàm.

Ngoại hình của nó giống như nữ nhân Nhân tộc, có cánh dơi cực lớn, sừng ma to lớn uốn lượn, trên người có lân phiến tinh mịn mà rực rỡ. Toàn thân của nó tản ra mị lực trí mạng khiến người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Theo sự xuất hiện của nó, uy áp bàng bạc tựa như cơn lốc sóng thần cuồng quyển mà ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ cả tòa Hắc Dực Ma Vương Bảo.

“Chân thân, chân thân, đây là chân thân Ma Thần!” Sắc mặt Vân Hạc Chân Quân thay đổi, ngay cả âm thanh cũng run rẩy.

Không hề nghi ngờ, người tới này chính là Âm Quát Ma Thần.

Hơn nữa, đây còn là bản thể của nó chứ không phải là hình chiếu.

“Ách…”

Vương Ngao vẻ mặt im lặng.

Âm Quát Ma Thần tự mình ra sân? Cũng quá nôn nóng khó dằn đi?

Lại nói tiếp, nàng đã gặp qua hình chiếu của đại lão Chân Tiên cảnh, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy chân thân của đại lão cấp bậc này.

Chỉ là không nghĩ tới, lần này nàng ta lại cống hiến cho Âm Quát Ma Thần.

“Vương Ngao, ngươi thật đúng là bản lĩnh, vậy mà dám triệt để tính kế bản ma thần.” Sắc mặt Âm Quát Ma Thần âm trầm, ma niệm quét qua liền phát hiện Vương Ngao phía dưới.

Nó hừ lạnh một tiếng, vô tận uy áp lập tức đè ép Vương Ngao, gần như ép nàng không thở nổi.

“Cái này… Ma Thần bệ hạ làm sao biết tên của ta?” Ánh mắt Vương Anh Tuyền vừa nghi hoặc vừa vô tội.

“Bổn Ma Thần đương nhiên biết ngươi! Là ngươi, khiến bổn Ma Thần mất hết thể diện, tổn thất thật lớn.” Ma Thần Âm Quát giận không kiềm chế được, khuôn mặt của hắn trở nên vặn vẹo, “Bây giờ ngươi đã trở thành tâm phúc đại hoạn của bổn Ma Thần.”

“Cái này… Đầu ngươi mang họa lớn, không phải là Tuy Vân tỷ tỷ sao?” Vương Củng rụt cổ lúng túng nói: “Tiểu Vương Củng ta, có tài đức gì? Hay là ta trả Ma Vương bảo này lại cho ngươi?”

“Chậm rồi!”

Âm Quát Ma Thần tiện tay trảo một cái, một đạo năng lượng trảo to lớn màu đen liền hướng Vương Ngao chụp tới.

Che phủ bầu trời, ma uy hiển hách.

Mặc dù chỉ là tiện tay một kích, nhưng đây chính là tiện tay một kích ma thần bản thể có thể so với đại lão Chân Tiên cảnh nhân loại, uy thế đáng sợ kia quả thực giống như là có thể hủy thiên diệt địa.

Chỗ vuốt năng lượng màu đen tới, ngay cả không gian tựa như không chịu nổi, bắn ra từng vết nứt không gian hình mạng nhện.

Cùng lúc đó, thanh âm lạnh lẽo túc sát của nó cũng truyền đến từ trên bầu trời: “Do bản Ma Thần đích thân ra tay giết chết ngươi, đây chính là vinh hạnh của ngươi.”

Vương Ngao ngửa đầu nhìn một màn, trong lúc nhất thời dở khóc dở cười.

Hân hạnh chết tiệt của ngươi!

…

Chương 185: PK Ma Thần, Tiên Tôn.

…

“Tiên Tôn đại nhân cứu mạng ~~”

Trong lòng thầm mắng, Vương Ngao ngoài miệng cũng không nhàn rỗi, lại bắt đầu dùng “vật triệu hoán” —— Tiên Tôn đại nhân.

Bóng hình Tiên Tôn sớm có chuẩn bị lập tức lăng không bay lên, trong chớp mắt liền chắn giữa Vương Ngao và Âm Quán Ma Thần.

Tay áo trắng đón gió vung lên, tay hắn nắm kiếm quyết, thần sắc đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

Sau một khắc.

Ngàn vạn kiếm mang tụ đến, giao thoa trên bầu trời, hội tụ, trong khoảnh khắc biến thành một mặt kiếm thuẫn to lớn.

Kiếm thuẫn kia không có thực thể, hoàn toàn là do quang ảnh hội tụ mà thành, thoạt nhìn thuần túy mà long lanh. Mỗi một tia quang mang bên trong, đều là một đạo kiếm ý áp súc đến cực hạn, ngàn vạn kiếm quang hội tụ làm một thể, uy thế nó tản mát ra, đạt tới mức độ nghe rợn cả người.

Công khai mà chính khí, mênh mông mà uy nghiêm, ngay cả bầu trời cũng phải rung động theo.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Một khắc sau, một trảo của Âm Quát Ma Thần đã trảo lên trên kiếm thuẫn.

“Oanh!!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngàn vạn kiếm quang ầm ầm bộc phát, kiếm ý thuần trắng bắn ra góp nhặt, ma trảo màu đen che khuất bầu trời trong khoảnh khắc bị kiếm ý đáng sợ này đâm thủng trăm ngàn lỗ, một lần nữa tán loạn thành ma khí màu xám đen tiêu tán không còn tăm tích.

Một trảo kinh thiên của Âm Quát Ma Thần lại bị kiếm thuẫn chặn lại.

Chỉ là, ngăn trở một trảo này đồng thời, kiếm thuẫn do kiếm ý hội tụ mà thành kia cũng đồng thời sụp đổ.

Ngàn vạn kiếm quang hóa thành quang ảnh tiêu tán.

Quang mang hình chiếu của Tiên Tôn cũng trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm, mơ hồ lại có vài phần xu thế tán loạn.

Rất hiển nhiên, một chiêu này, tiêu hao đối với hình chiếu cũng là thập phần to lớn.

"Vương Ngao!" Hình chiếu Tiên Tôn ngay cả nói chuyện cũng có chút uể oải, râu bạc bay loạn: "Ngươi đây là không chết ta không cam lòng sao?"

"Đại nhân." Vương Ngao trốn ở trong góc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vô tội, "Ta không phải cố ý. Ai có thể nghĩ tới Âm Quát Ma Thần có thể chạy tới đây ỷ lớn hiếp nhỏ chứ? Hơn nữa, tiên linh chi khí của ngươi cũng không còn lại bao nhiêu, mau bản tôn hàng lâm đi."

Hay cho Tiên Tôn không bị tức chết.

Đầu năm nay đệ tử Tiên cung, thật sự là lần sau khó mang tới. Chẳng lẽ là hình tượng bản tôn của hắn quá mức hiền lành, mới khiến cho những đệ tử này cả đám đều dám lên mặt?

"Ơ, hình chiếu của Tiên Tôn ngươi cũng ở đây à?" Một kích của Âm Quát Ma Thần bất thành, đương nhiên không thể nào nhìn không ra hình chiếu của một Tiên Tôn lớn như vậy.

Nhưng nó lại không hề để ý, trên mặt nở một nụ cười lạnh, lại vung trảo tấn công: "Ta cũng muốn xem thử, chỉ là hình chiếu của ngươi có thể ngăn cản bản Ma Thần mấy lần!"

Trong chốc lát.

Tầng tầng lớp lớp trảo ảnh, lập tức bao phủ về phía hình chiếu Tiên Tôn.

So với một trảo tiện tay lần trước, uy thế của một trảo này không chỉ mạnh hơn một cấp độ.

Tầng tầng trảo ảnh tựa như từ vực sâu đi đến, tản ra khí tức đáng sợ làm cho người hít thở không thông, ngay cả không

gian chung quanh cũng không chịu nổi bắt đầu sụp đổ từng khúc.

Ma uy kinh người tràn ngập trên bầu trời, sắc mặt tất cả tu sĩ Tử Phủ cảnh đều tái nhợt, trên trán không khỏi rịn mồ hôi.

Rất hiển nhiên, ma uy này đã mang đến áp lực thực chất cho bọn họ.

Hình chiếu đáng thương của Tiên Tôn vốn đã vô cùng suy yếu, thấy tình huống này, chỉ có thể ngưng tụ ra năng lượng cuối cùng bạo phát, một lần nữa ngăn cản một kích này.

"Ầm ầm!"

Năng lượng cuồng bạo tràn ra bốn phía, bức hình chiếu của Tiên Tôn cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, hoàn toàn tán loạn.

Năng lượng tán loạn hóa thành quang ảnh đầy trời, một luồng phân hồn lặng yên không một tiếng động lẫn vào trong đó, cực tốc phi độn về phía sau.

Cái này thật ra cái gọi là "Xuân tằm đến chết tơ mới hết, sáp nến biến thành tro lệ thủy kiền".

Mà ngay lúc hình chiếu của Tiên Tôn tán loạn, trên bầu trời, một đạo không gian bỗng nhiên nhộn nhạo.

Sau một khắc.

Một đạo kiếm quang mênh mông cuồn cuộn đâm phá không gian xuyên toa mà tới.

Đó là một đạo kiếm quang thuần trắng, mênh mông bát ngát, uy mang vạn trượng, tựa như trong đó hội tụ tất cả hạo nhiên chính khí trong thiên địa.

Kiếm quang vừa xuất hiện, trong khoảnh khắc đã trấn trụ ma khí chung quanh. Áp lực của tu sĩ Tử Phủ cảnh bên phía Nhân tộc cũng theo đó buông lỏng.

"Đáng chết!"

Sắc mặt Âm Quát Ma Thần biến đổi, lúc này trở nên hết sức khó coi.

Chân ý kiếm đạo mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà tu sĩ Lăng Hư cảnh có thể sử dụng, ngay cả hình chiếu của cường giả Chân Tiên cảnh cũng không có khả năng.

Không thể tưởng được, bản thể của lão thất phu Lăng Hiên kia lại đến nhanh như vậy!

Nhưng mà, hiện tại đổi mục tiêu đã không còn kịp nữa rồi.

Ngay lúc sắc mặt Âm Quát Ma Thần biến hóa, đạo kiếm quang kia dường như chậm mà xẹt qua không gian, đâm trúng ma trảo màu đen che khuất bầu trời kia.

"Oanh!!"

Cơ hồ trong nháy mắt, trảo ảnh đầy trời dưới kiếm quang liền nhao nhao tan vỡ.

Kiếm quang thuần trắng lại tựa như chỉ làm một chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi, hời hợt xuyên thấu trảo ảnh, đánh thẳng về phía Âm Quát Ma Thần.

Sau một khắc, kiếm quang thuần trắng đã xuyên thấu thân thể Âm Quát Ma Thần, thân ảnh Âm Quát Ma Thần trong nháy mắt tán loạn, biến thành vô số ma khí tiêu tán ra.

Đạo thân ảnh của Âm Quát Ma Thần lại chỉ là ảo ảnh!

Âm Bạt Ma Thần chân chính không biết đã trốn vào trong ma khí từ lúc nào.

Cũng ngay trong nháy mắt huyễn ảnh tiêu tán kia, thân ảnh Âm Quát Ma Thần từ trong hư không trốn ra, xuất hiện ở chân trời xa xôi.

Huyết nguyệt khổng lồ chiếu rọi thân ảnh xinh đẹp của nó, ngay sau đó đôi cánh to lớn sau lưng nó cũng giống như mang theo mấy phần huyết sắc, ma uy ngập trời, khí diễm dày đặc.

"Lăng Hiên, ngươi…"

Ngữ khí của Âm Quát Ma Thần lành lạnh, nhưng mà, nó mới nói được một nửa, một đạo kiếm quang thuần bạch bỗng nhiên xuyên qua không gian, xuất hiện ở trước mặt nó, đánh thẳng về phía ngực của nó!

Hạo Nhiên Kiếm Ý dường như đã sớm đoán được hành động của Âm Quát Ma Thần, trong nháy mắt kiếm ý thất bại, một

lần nữa khóa chặt vị trí Âm Quát Ma Thần.

Sắc mặt Âm Quát Ma Thần đại biến.

Nhưng lần này, nó không còn cơ hội tránh né nữa!

Kiếm quang cuồn cuộn trực tiếp nổ tung trên ngực nó, Âm Quát Ma Thần kêu lên một tiếng đau đớn, toàn bộ ma đầu trong khoảnh khắc bị đánh bay ra ngoài, một mực bị đánh bay hơn mấy trăm trượng mới dừng lại.

Sắc mặt Âm Quát Ma Thần nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Mà cùng lúc đó, đạo kiếm quang thuần trắng kia cũng xuyên thẳng qua không gian bay ngược trở về, trở lại trước mặt đám người Vương Ngao.

Sau một khắc, kiếm quang tiêu tán, một bóng người tiên phong đạo cốt bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bóng người này rõ ràng là chủ nhân của Tiên Cung, bản tôn của Lăng Hiên Tiên Tôn.

Bề ngoài của hắn vẫn là dáng vẻ của người trung niên, chỉ có ánh mắt lộ ra vẻ tang thương.

Giờ phút này hắn ta mặc một bộ áo trắng, đầu đội ngọc quan, ba chòm râu dài dưới hàm hơi lay động, khí chất uy nghiêm, siêu nhiên xuất trần, quả nhiên là tựa như thần tiên.

Sợi thần hồn lúc trước chui ra từ trong hình chiếu kia, cũng đồng thời hắn xuất hiện, lặng yên trở về trong mi tâm của hắn.

Thiên Hòa Địa, phảng phất tại thời khắc này an tĩnh lại.

Nhìn bóng lưng vĩ ngạn của hắn, tu sĩ Nhân tộc bên này trong mắt đều không tự chủ được lộ ra vẻ kính mộ, nhao nhao giơ tay hành lễ, vô cùng cung kính.

“Tham kiến Tiên Tôn.”

Ngay cả thần sắc của đám người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền vào giờ khắc này cũng không khác mấy với những người khác.

Dù sao, trước mắt vị này chính là bản thể của Lăng Hiên tiên tôn, một trong tứ đại Kình Thiên Trụ của nhân tộc.

Mấy ngàn năm gần đây, chính là hắn cùng Tiên Hoàng hai vị cường giả Chân Tiên cảnh này thay Tiên Triều nhân tộc bên này chống đỡ một mảnh trời. Cũng chính là bởi vì có bọn họ tồn tại, khe hở giới vực bên kia nhân tộc mới có thể an cư lạc nghiệp, an ổn sinh hoạt.

"Đều đứng lên đi."

Lăng Hiên tiên tôn khoát tay áo, sau đó đứng chắp tay sau lưng, ngửa đầu nhìn Âm Quát ma thần phía chân trời: "Âm Quát, ngươi thật to gan, dám ra tay với người trẻ tuổi tuyệt thế phe ta, chẳng lẽ đã quên mất bài học lần trước?"

Nói lời này đồng thời, một cỗ lẫm liệt chi khí tung hoành từ trên người hắn bay lên, tựa như vừa rồi hắn biến thành kiếm ý, hạo nhiên đường hoàng, không sợ hãi, để cho người ta từ đáy lòng sinh ra kính sợ chi ý.

Đồng tử dọc của Âm Quát Ma Thần Tà Mị hơi căng thẳng, lộ ra vẻ kiêng kị và phẫn hận: "Lão già, không nghĩ tới lần này các ngươi phản ứng nhanh như vậy. Bản tôn của ngươi đã sớm trốn ở phụ cận rồi đúng không?"

"Coi như ngươi còn chưa ngốc, đoán đúng rồi." Tiên Tôn cười lạnh không ngừng: "Từ khi Âm Quát ngươi không ngừng tăng cường tấn công khu phòng thủ số ba quân tiên ta, bản tôn đã lưu tâm. Lúc này nghe Tuy Vân đưa tin nói ngươi làm mồi nhử, tất nhiên có tâm tư xảo quyệt gì đó, bản tôn sao lại sơ suất?"

"Bị ngươi cảm nhận thì đã sao?" Âm Quát Ma Thần cũng cực kỳ tự tin: "Lần trước chẳng qua chỉ là bản Ma Thần sơ ý, bị lão già nhà ngươi đánh lén. Ngươi cho rằng, chiêu thức giống nhau có thể sử dụng bản Ma Thần hai lần sao?"

"Nếu ngươi không phục, chúng ta có thể luyện thêm một chút." Tiên Tôn khịt mũi coi thường nói: "Xem bản tôn dạy ngươi một trận nữa."

"Tiên Tôn uy vũ, tiên tôn bá khí." Vương Ngao thấy chân thân siêu cấp bắp đùi chạy đến, lúc này lại từ trong góc lăn ra, nịnh bợ không ngừng nói: "Ngài không hổ là thủ hộ giả của nhân tộc chúng ta, phần khí độ này quả nhiên bễ nghễ thiên hạ, vô

địch vũ nội. Âm Quát Ma Thần nho nhỏ sao dám nhảy nhót trước mặt ngài?”

“Cút!” Tiên Tôn quay đầu lại liếc nàng một cái, tức giận mắng: “Vương Ngao, ngươi cút xa cho bản tôn bao nhiêu, bản tôn không muốn nhìn thấy ngươi.”

Vừa nghĩ tới nha đầu chết tiệt kia lại xem phân hồn của hắn như pháo hôi, Lăng Hiên Tiên Tôn tức giận vô cùng.

Hắn sống mấy ngàn năm, ngay cả lúc trước làm tiểu tiên tôn, cũng đều được người nâng lên kính, đây vẫn là lần đầu tiên, có người dám đối với hắn như thế!

“Đúng đúng đúng, tiên tôn bảo ta cút, ta nhất định cút.” Vương Ngao nháy đôi mắt to, cợt nhả, hoàn toàn không bị hù dọa, “Nhưng trước khi cút, ngươi có thể cho ta thêm mấy cái Tiên Tôn lệnh hay không?”

Tiên Tôn nhất thời có một loại xúc động muốn bóp chết nàng ta, nổi giận mắng: “Cút ngay cái đồ chó chết nhà ngươi! Còn có mấy cái Tiên Tôn lệnh? Một cái bản tôn cũng không cho ngươi! Ngươi tưởng thứ này tùy tùy tiện tiện tiện là có thể tế luyện ra sao?”

“Mỗi một tấm Tiên Tôn Lệnh, khi tế luyện đều phải phân chia một đám phân hồn từ trên hồn thể của bản tôn, còn phải hao phí đại lượng tiên linh khí quán thâu tiến vào Tiên Tôn Lệnh mới có hiệu quả, không phải dùng để làm pháo hôi cho ngươi sao.”

“A?” Vương Ngao vẻ mặt kinh ngạc: “Tiên Tôn, chuyện xảy ra lúc trước ngài đều đã biết? Nhưng đó không phải phân hồn ngài ở đây sao?”

“Cái gì gọi là bản tôn biết rồi? Thật là mới mẻ a.” Tiên Tôn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Cho dù là hình chiếu, cũng phải là ý thức của bản tôn tự mình điều khiển a, đây cũng không phải phân hồn phân thân có nhân cách độc lập! Hơn nữa cùng một thời gian, bản tôn chỉ có thể điều khiển một cái hình chiếu, hoặc là chân thân.”

“Ách…” Vương Ngao xấu hổ không thôi, “Nồi của ta, trách ta không quen thuộc đối với thiết lập của ta, dẫn đến xuất hiện phán đoán sai lầm. Trước kia ta nghe nói Huyết Đồng ma quân

của Ma Triều luyện chế phân thân có ý thức bất đồng, ta còn tưởng rằng hình chiếu của ngài không sai biệt lắm với loại phân thân khôi lỗi kia."

"Ý thức hình chiếu, hoàn toàn khác với thuật luyện hồn phân thân của Huyết Đồng tiểu ma nhỏ." Tiên Tôn nửa tin nửa ngờ, "Ngươi thật sự không biết?"

"Không biết!" Vương Củng kiên quyết gật đầu: "Muốn trách thì phải trách chính Tiên Tôn ngài. Khí thế của hình chiếu ngài quá kém, nào giống như hiện tại chân thân ngài hàng lâm, khí độ hiên ngang, trác tuyệt bất phàm, vừa nhìn đã biết là con trâu lớn chống trời."

"Rõ ràng dung mạo giống nhau như đúc có được không?" Tiên Tôn trừng mắt nhìn nàng: "Có gì khác biệt?"

"Khác biệt chủ yếu vẫn là ở khí chất…" Vương Ngao đánh giá Tiên Tôn từ trên xuống dưới, vẻ mặt chân thành giải thích, "Ngài lăng không đứng ở nơi này, trong lòng ta sinh ra vô hạn sùng bái cùng kính ngưỡng.

"Đó là thực lực bản tôn mạnh, sinh ra cho ngươi cảm giác uy áp mạnh mẽ. Cũng khó trách ngươi không hiểu, ngươi còn quá trẻ." Tiên Tôn phảng phất tin chuyện ma quỷ của nàng, giải thích nói, "Thuật pháp để phân hồn sinh ra ý thức của mình chính là một chi nhánh của Luyện Hồn Thuật, là một loại phương pháp tà đạo vô cùng nguy hiểm, phân hồn rất dễ bị thiên đạo áp chế đọa nhập ma đạo, thậm chí phản phệ bản tôn. Tu sĩ Huyền Vũ nghiêm chỉnh của chúng ta tận lực đừng đụng tới loại thủ đoạn tà môn này."

Sau đó, Tiên Tôn lại giải thích thêm về thiết lập hình chiếu ý thức, không, là nguyên lý.

Vương Ngao "bừng tỉnh đại ngộ" "Đây cũng tốt hơn so với lúc ta chơi "trò chơi thần võ mô phỏng chiến tranh", chơi đại hiệu ngoài ta còn có thể mở tiểu hào, nhưng là cùng một thời gian, ý thức của ta chỉ có thể khống chế một cái. Ngài vừa mới chân thân hàng lâm, liền đem tiểu hào đá xuống tuyến. Nếu như ta kiên quyết muốn nhiều cơ hội mở chính là gian lận, dễ dẫn tới Thiên Đạo trừng phạt, cũng dễ dàng xuất hiện đủ loại phong hiệu ngoài ý muốn."

“Gần như chính là nguyên lý này.” Tiên Tôn cũng từng chơi qua thứ đó, cũng hiểu được ý của cô.

Lời giải thích này của nàng tuy rằng không đi con đường tầm thường, nhưng giải thích so với hắn còn rõ ràng hơn.

“Vậy vì sao lúc triệu hoán Tiên Tôn lệnh không thể lặp lại lợi dụng?” Vương Ngao lại đưa ra nghi vấn, “Sau khi ý thức của ngài bị triệu hoán ra, vẻn vẹn chỉ giết chết hai tiểu quái, tiêu hao rõ ràng không lớn, vì sao không thể một lần nữa thu hồi năng lượng của Tiên Tôn lệnh? Sau đó lần sau lại dùng tiếp…”

“Nào có đơn giản như vậy?” Tiên Tôn tức giận nói, “Bản tôn quán thâu Tiên Linh Chi Khí tiến vào trong Tiên Tôn Lệnh, đại bộ phận Tiên Linh Chi Khí đều bị tiêu hao thêm, tỉ lệ tổn hao và thực tế chuyển hóa Tiên Linh Chi Khí căng cứng năm so một.”

“Thì ra là thế, tức là kỹ thuật luyện chế còn không được đúng không? Chờ ta tới Chân Tiên cảnh, ta nhất định lại nghiên cứu, xem làm thế nào mới có thể tiết kiệm năng lực.” Vương Ngao gật đầu không thôi. “Tiên Tôn lệnh, năng lượng không thể thu hồi về lợi dụng thì quá lãng phí.”

“Chỉ bằng ngươi?” Tiên Tôn hận không thể mắng nàng một câu, “Ở trong mắt Vương Ngao ngươi, các Chân Tiên tiền bối đều là kẻ ngốc sao? Còn nữa, Tiên Triều chúng ta tổng cộng chỉ có hai bộ Tiên Kinh, làm sao cũng không tới phiên ngươi, ngươi vẫn là hảo hảo kinh doanh 【Chiến Tranh Bảo Điển】 của ngươi đi.”

“Mơ ước vẫn phải có, vạn nhất thực hiện được thì sao?” Vương Ngao ngược lại rất lạc quan.

“Vậy ngươi cứ nằm mơ cho kỹ đi.” Tiên Tôn đáp lại một câu.

Nha đầu chết tiệt này thật sự là một người không để ý.

Hai người như thế ngươi một lời ta một câu, tán gẫu không dứt, chọc giận Âm Quát Ma Thần: “Lão già, Vương Ngao, hai người các ngươi không coi ai ra gì à?”

Nàng không hổ là Ma Thần, đã giao chiến rất nhiều năm với Nhân tộc, vậy mà ngôn ngữ của Nhân tộc cũng rất trơn tru.

“Âm Bạt Ma Thần” Vương Củng bày ra dáng vẻ “n ngập vào núi ở đây ta sợ ai” “Chúng ta dựa vào cái gì mà phải để ngươi vào mắt? Bây giờ chúng ta chiếm ưu thế có được không? Tham lam Ma Vương Bảo, Hắc Dực Ma Vương Bảo, Cự Lực Ma Vương Bảo, bây giờ toàn bộ đã bị quân ta chiếm lĩnh, mà hai lộ đại quân Ma Vương cũng đều là cá bị vây lưới vây khốn, nhảy nhót không được bao lâu”

“Chiến dịch này, Âm Bạt nhất mạch ngươi tổn thất thảm trọng. Ngươi vẫn là đừng ở đây kêu gào, trở về suy nghĩ thật kỹ làm thế nào phòng bị chúng ta phản công đi.”

Những lời này, thật sự đã đâm trúng điểm yếu của nàng.

Chỉ một thoáng, Âm Quát Ma Thần giận tím mặt: “Nha đầu nhà ngươi mới lớn một chút lại không sợ bản ma thần nhằm vào ngươi sao?”

“Nhằm? Ách… Không phải ngươi đã sớm nhằm vào ta sao?” Vương Ngao trừng mắt nhìn nàng, “Lão già này, không phải nói ta là tâm phúc số một đại họa sao? Chẳng lẽ đó là gạt ta?”

“Vương Ngao, bản Ma Thần sẽ hoàn toàn nhớ mặt ngươi.” Ma Thần Âm Quát nghiến răng nghiến lợi, gân xanh trên trán nổi lên, tức giận đến sắp bốc khói.

“Chậc! Ngươi nói hình như sẽ quên ta.” Vương Củng tỏ vẻ không sao cả, nói: “Vực ngoại chiến trường lớn như vậy, cùng lắm thì Vương Củng ta đi đến các chiến khu khác. Ta không tin ngươi còn có thể trách nhiệm các Ma Thần khác đến đánh lén ta. Hơn nữa, bây giờ toàn bộ thực lực và uy vọng của ngươi đều giảm mạnh, hay là trở về suy nghĩ một chút làm thế nào để khôi phục danh vọng đi, đừng để bị Ma Thần khác nhắm vào! Ta đã nghe nói nội bộ Ma tộc các ngươi rất không đoàn kết bạn bè, tuổi đã cao, chú ý chút đừng lật thuyền.”

“Nha đầu nhanh mồm nhanh miệng này!”

Âm Quát Ma Thần cũng không nhịn được nữa, bỗng nhiên vỗ một cái vào hư không.

Ma uy kinh khủng nhất thời bao phủ Vương Ngao.

“Âm Quát! Ngươi coi bản tôn là chết à?”

Tiên Tôn cũng nổi giận, lập tức phi thân lên, dễ dàng chặn lại một kích này.

Năng lượng cuồng bạo quét ra, Tiên Tôn vung tay áo lên, lập tức xua tan năng lượng, tay phải bấm kiếm quyết, một đạo kiếm ý cuồn cuộn bắn ra, đánh thẳng vào mặt Âm Quát Ma Thần, khiến Âm Quát Ma Thần không thể không bay ra tránh né một kiếm này.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Ngươi không phải thích đánh nhau sao? Đi đi đi, chúng ta đi lên cương phong, luận bàn một chút!"

"Đánh thì đánh, ngươi cho rằng bản Ma Thần sợ lão già nhà ngươi chắc?!"

"Rầm rầm rầm!!!"

Hai đại lão cấp bậc Chân Tiên cứ đánh như vậy, hơn nữa càng đánh càng cao, càng đánh càng xa.

Sóng năng lượng khủng bố không ngừng nổi lên, tầng tầng lớp lớp mà đi, cho đến trên chín tầng trời, gió nổi mây phun, nhìn không rõ nữa.

Chỉ có từng tiếng sấm nổ rền vang nối tiếp nhau truyền đến.

"Thật không hổ là đại lão Chân Tiên cảnh." Vương Ngao ngửa mặt nhìn bầu trời, mặt đầy hâm mộ, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, lập tức quay đầu lại hò hét: "Các tiểu nhân, đều thất thần làm gì, tiếp tục đốt tiếp tục đoạt!"

"Hống~"

Một đám tinh nhuệ nhất thời hưng phấn.

Bọn họ cũng vô cùng bội phục Vương Ngao, ngay cả Tiên Tôn cũng dám khuyến khích, ngay cả Ma Thần cũng dám mắng, theo nàng làm việc chính là một chữ, sảng khoái!

"Mọi người tu luyện đều không dễ dàng, tập trung chiến lợi phẩm lại, mọi người cùng chia ra. Không ai được phép giấu riêng, nếu không xử trí theo quân pháp."

"Hống hống hống ~~"

Trong bầu không khí nóng bỏng, những tinh anh nhân tộc này lại lần nữa bận rộn với khí thế ngút trời, càng ngày càng nhiều

chiến lợi phẩm hội tụ lại, dần dần chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Mà theo Âm Bạt Ma Thần bị Tiên Tôn chặn lại, chiến tranh tiếp theo cũng không có gì hồi hộp.

Hắc Dực Ma Vương, Cự Lực Ma Vương hai bộ hậu lộ tiếp tế bị cắt đứt, đại quân Ma tộc trở thành hai con cá lớn bị nhốt trong lưới, bất luận là muốn chạy trốn hay đột phá vòng vây đều bị Tuy Vân bộ kiềm chế và tập kích quấy rối.

Mà cùng lúc đó, tổng chỉ huy 【Tinh Thước chân quân】 do Tiên Tam chiến khu chủ lực khu Tiên Tam chiến cũng hoàn thành việc điều tập, cho công chúa Tuy Vân ủng hộ.

Vị Tinh Cương chân quân này cũng không phải là nhân vật đơn giản. Hắn có thể đảm nhiệm chức tổng chỉ huy khu phòng thủ, đầu tiên là một người có thực lực không tầm thường, là một vị cường giả đã bước vào Lăng Hư cảnh hậu kỳ đỉnh tiêm.

Tiếp theo, lý lịch chiến tích của hắn cũng phi thường huy hoàng. Có hắn tọa trấn, mới có thể chấn nhiếp được các lộ nhân mã, ngay cả Tuy Vân công chúa cũng cực kỳ bội phục và tín nhiệm hắn.

Trung tuyến khu phòng thủ Tiên số ba này, chủ yếu là do Tinh Tuyền chân quân tổng chỉ huy bộ đội chủ lực dưới danh nghĩa phụ trách trấn thủ, ngày thường hắn cũng giao tiếp với đám Hắc Dực ma vương không ít.

Chỉ là trong chiến dịch trước kia, Ma tộc thực lực cường thịnh, ở phương diện quân lực chiếm ưu thế địa vị, quân ta đều ở trạng thái bị động phòng thủ.

Trước mắt có cơ hội phản kích, Tinh Tuyền Chân Quân há có thể dễ dàng bỏ qua?

Theo hai lộ ma quân không ngừng bị quấy nhiễu kiềm chế, vật tư trong quân càng ngày càng khan hiếm, sĩ khí của các ma binh ma tướng cũng từ từ suy giảm.

Kết quả lúc này Hắc Dực Ma Vương lại chơi tiếp một phen thao tác.

Nó cổ động Cự Lực Ma Vương bộ cùng nó đồng thời cường hành phá vòng vây, kết quả song phương kịch chiến đang hăng

say, Hắc Dực Ma Vương lại suất lĩnh một dúm thân tín nhỏ, trực tiếp vứt bỏ đại quân âm thầm chạy trốn.

Trên chiến trường, có thể hạn chế đại bộ đội rút lui, lại rất khó phòng bị Ma Vương cấp bậc Lăng Hư cảnh cùng một ít lãnh chúa chạy trốn.

Dù sao, đến cấp bậc Ma Vương là có thể xé rách không gian rồi, thật muốn một lòng muốn chạy, cùng cảnh giới đều rất khó ngăn cản.

Hắc Dực Ma Vương vừa chạy trốn, Ma sĩ khí bị vứt bỏ tự nhiên triệt để sụp đổ, tán loạn, chạy trốn, đầu hàng vô số người. Mà Cự Lực Ma Vương đáng thương, bởi vì tính tình nóng nảy không chịu đầu hàng, cuối cùng bị Tổng chỉ huy Tiên Tam Phòng khu Tinh Huy Chân Quân tự tay đánh chết.

Sau đó, đại quân một đường đẩy mạnh, rất nhanh đã khống chế được tham ăn Ma Vương bảo, Hắc Dực Ma Vương bảo, Cự Lực Ma Vương bảo.

Đến đây, chiến dịch này đã đại thắng!

…

Tin tức đại thắng truyền ra trong khu phòng ngự, toàn bộ khu phòng thủ Tiên số ba đều sôi trào.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bên trong khu vực phòng ngự, tinh khí thần mỗi người đều tràn đầy dồi dào, vẻ vui sướng trên mặt che giấu cũng không che giấu được, không ít sĩ tốt càng sĩ khí bạo tăng đến gào khóc nói muốn đánh hạ Âm Bạt Ma Thần Điện, phảng phất như đại quân Nhân tộc thật sự đã vô địch.

Đương nhiên, trong những người này không bao gồm Triệu Đình Kiên ở khu đông tuyến phòng—— Triệu lão nguyên soái.

Tuổi của Triệu lão nguyên soái đã không còn trẻ, đầu đầy tóc bạc râu bạc trắng, nhưng tinh thần lại vô cùng quắc thước, từ trước đến nay đều là Định Hải Thần Châm ở tuyến đông phòng khu Tiên Tam, hơn nữa hắn có danh dự “không bao giờ chịu thiệt”.

Thế nhưng lần này, hắn lại ăn phải thiệt thòi lớn.

Hắn bị Tuy Vân "Lừa đảo", tiến công Hồng Thạch Ma Vương đang phòng thủ "trống không hư", kết quả hắn vừa mới đánh được một nửa, còn chưa sảng khoái lắm đã thiếu chút nữa bị đại quân Ma tộc về phòng thủ chặn lại.

Cũng may hắn thấy thời cơ sớm, kịp thời rút về đại quân, lúc này mới không bị hai đầu giáp công. Nhưng dù vậy, trên đường rút lui, đại quân của hắn cũng bị đánh tơi bời, rất chật vật, khiến Triệu Đình Kiên mất hết mặt mũi.

Giờ phút này.

Trấn thủ căn cứ Tiên số ba, phó tổng bộ chỉ huy ở một góc.

Triệu Đình Kiên làm tổng chỉ huy khu đông tuyến phòng đang trưng ra khuôn mặt già nua đầy vết máu đứng ở cửa, toàn thân trên dưới đều chật vật không chịu nổi, vừa thối vừa chua.

Đã đến mức này rồi, hắn ta còn đặc biệt rắc tro bụi lên tóc bạc, vừa rắc vừa hỏi thân vệ bên người: "Khương Thanh Văn, hình tượng này của bản nguyên soái cũng được sao? Có đủ thảm hay không, có chật vật hay không?"

Tên gọi là "Khương Thanh Văn" thân vệ, chính là một soái ca trẻ tuổi anh tuấn, tuy mặc một thân nhung trang, nhưng vẫn mang theo vài phần thư sinh, thoạt nhìn nhã nhặn tuấn tú, phong độ ngời ngời, cùng Triệu Đình Kiên hoàn toàn là hai loại khí chất.

"Nguyên soái!" Khương Thanh Văn đỏ mặt, vẻ mặt xấu hổ giống như là muốn tìm cái lỗ để chui xuống: "Lúc này chúng ta ngoại trừ có chút chật vật, kì thực cũng không có chịu thiệt thòi gì. Lại nói tiếp, chúng ta còn kiếm được một khoản lớn từ Hồng Thạch Ma Vương Bảo."

"Phì, ngươi thì biết cái gì?" Triệu Đình Kiên trừng mắt nói, "Chúng ta sở dĩ tổn thất không lớn, đó là bởi vì lão Triệu ta đảm lớn thận trọng, cảm thấy sớm. Chúng ta phàm là đi muộn một bước, hậu quả đều không thể tưởng tượng nổi."

"Tuy Vân nha đầu kia ỷ mình là trưởng công chúa, được Tiên Hoàng sủng ái, thường ngày diễu võ dương oai, làm khó dễ cho ta cũng thôi đi, thậm chí ngay cả loại đại sự này cũng dám lắc ta một chút. Hôm nay, lão Triệu ta nhất định phải tìm nàng

đòi một lời giải thích, không đền tiền, bồi thường ta không hài lòng, kiện tụng ta liền đánh tới chỗ Tiên Hoàng cho nàng.”

“Chuyện này, đòi giải thích thì cứ nói đi, ta cũng ủng hộ.” Khương Thanh Văn cuối cùng da mặt mỏng, cảm thấy mất mặt: “Nhưng ngài cũng không cần hình tượng như vậy chứ? Ngài đây là không phải, lại định khóc lóc om sòm lăn lộn chơi vô lại sao?”

“Cái gì gọi là ” Tát bát nháo nháo nháo nháo nháo nháo nháo vô lại”?” Triệu Đình Kiên thưởng cho hắn đầu run rẩy, “Bản nguyên soái gọi là “Thằng bé biết nháo có sữa uống”! Tuy Vân kia là ai chứ? Đó là loại người nghèo kiết hủ lậu vừa keo kiệt vừa bủn xỉn. Ta không cho nàng chút áp lực, nàng cầm ta làm bùn là bắt nạt tốt nhất. Hơn nữa, ta ầm ĩ một chút, hỗn loạn chút, không phải là vì đám nhóc con các ngươi sao? Cho các ngươi thêm chút vốn liếng bảo mệnh đi.”

“Tên chó má nhà ngươi, đừng thấy cô nha đầu Tuy Vân này xinh đẹp, khuỷu tay khẽ cong ra bên ngoài. Người bên ngoài ngươi là trưởng công chúa, lão Triệu ta mới không để ý.”

Triệu Đình Kiên vừa quát mắng thân vệ, vừa đi vào trong bộ chỉ huy, trong lòng tính toán nhất định phải làm cho Tuy Vân xuất huyết một đợt, bồi thường các loại tổn thất cho hắn, đền bù tâm lý hắn bị thương. Hắn ngay cả lời mắng chửi người cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Nhưng mà.

Hắn vừa mới bước vào cửa một nửa, chợt nghe trong bộ chỉ huy truyền đến tiếng mắng chửi của một nữ hài tử.

“Tuy Vân tỷ tỷ, tỷ cứ qua cầu rút ván đi! Vương Củng ta vì nghĩ cách cứu các huynh đệ tỷ muội Nhân tộc, xuống đạp Ma Vương, trên mắng Ma Thần, ta dễ dàng lắm sao? Vương Củng ta là Nhân tộc liều mạng, vì Nhân tộc mà chảy máu, bây giờ tỷ nói bảo ta cút đi, ta sẽ cút ngay.”

Người nói lời này, đúng là Vương Ngao.

Rất hiển nhiên, vì muốn tiếp tục ở lại chiến trường ngoại vực này, giữa nàng và Tuy Vân công chúa sinh ra bất đồng, trực tiếp làm ầm ĩ trong phó bộ chỉ huy.

“Khặc khặc, ngươi nghe ta nói, bây giờ ngươi còn quá trẻ, đẳng cấp không đủ, vốn không thích hợp đến chiến trường ngoại vực. Huống hồ lúc này ngươi đã bị Âm Bạt Ma Thần theo dõi…”

“Vương Ngao ta sợ nàng cái khỉ! Hôm nay ngươi chỉ cần cho ta một đường nguyên soái, ta quay đầu sẽ trả lại ngươi một Ma Thần Điện.”

“Khặc khặc khặc, ngươi vẫn nên trở về Tiên cung đi tu luyện cho tốt, đừng gây chuyện nữa.”

“Tuy Vân, ngươi đây là đố kỵ phu quân! Ngươi đây là đang chèn ép công thần! Ngươi chính là sợ ta phong mang trùm qua ngươi, hôm nay ngươi đi giày nhỏ cho ta… A!”

Vương Ngao còn chưa nói xong, đã bị ném ra khỏi bộ chỉ huy.

Tuy Vân công chúa nghiến răng nghiến lợi từ bên trong truyền đến thanh âm: “Nên chiến công của ngươi một phần cũng sẽ không thiếu. Bảo ngươi cút trở về liền cút về. Không nghe quân lệnh, ta không phạt ngươi liền không tệ, ngươi còn có lý? Ta quay lại tìm Vương Thủ Triết trị ngươi.”

Vương Củng lăn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng mới ổn định được thân hình. Nàng chẳng hề để ý đứng lên vỗ vỗ mông, hùng hùng hổ hổ nói: “Đi thì đi, nơi này không lưu lão nương, nơi nào cũng có lưu lão nương. Tuy vân, chớ khi thiếu nữ nghèo, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây. Ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ ép cho ngươi không còn cách nào khác.”

Một màn này, khiến Triệu Đình Kiên nhìn mà sửng sốt.

Tiểu nha đầu này còn dám phun hơn cả hắn, so với hắn còn dám khoác lác, cái gì gọi là hôm nay làm nguyên soái của ta, ngày mai trả lại Ma Thần Điện cho ngươi?

Da mặt này, tính tình này, chậc chậc ~ nha đầu này quả thực rất hợp mắt hắn!

“Nào nào nào nào, tiểu nha đầu mau nói với ta, Tuy Vân chèn ép ngươi thế nào?” Triệu Đình Kiên lập tức mặt mũi hiền lành tiến tới bên cạnh Vương Củng, lôi kéo nói: “Ngươi yên tâm, lát nữa ta sẽ thay ngươi làm chủ. Cho dù không làm chủ được,

chỉ cần ngươi có bản lĩnh, ngươi cũng có thể phát triển ở phủ Nguyên soái đường đông của ta.”

“Thật sao?” Đôi mắt Vương Củng sáng bừng lên, lập tức nịnh nọt hỏi: “Lão gia gia, ông có thể cho ta chức phó nguyên soái không? Cho ta mấy vạn binh mã, ta đảm bảo sẽ trả Ma Vương bảo!”

“Ha ha ha, giọng điệu khoác lác này của ngươi rất có phong thái khi còn trẻ của lão Triệu ta.” Triệu Đình Kiên tâm tình rất tốt, vỗ ngực nói: “Chỉ cần ngươi có đủ điểm số chiến công, Nguyên soái của ta cũng có thể cho ngươi.”

“Điểm chiến công? Ba mươi mốt vạn sáu trăm hai mươi mốt điểm có đủ đổi lấy nguyên soái của ngươi không?” Vương Ngao thần thái sáng láng nhìn hắn, vẻ mặt chờ mong.

“Phốc!”

Triệu Đình Kiên phun ra một ngụm máu, trừng mắt nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói nhiều nhiều, bao nhiêu chiến công điểm?”

“Ba mươi mốt vạn năm ngàn sáu trăm hai mươi mốt điểm.” Vương Ngao nghiêm túc lặp lại một câu, lập tức lấy ra chiến công bài cho hắn xem, “Ngài nếu không tin, có thể tự mình xem.

Triệu Đình Kiên mơ mơ màng màng ngất đi, cảm giác mình đã sắp không nhận ra ba chữ “Điểm chiến công” này.

Rốt cuộc nha đầu kia đã làm gì? Vì sao lại có nhiều điểm chiến công như vậy?

Chẳng lẽ nàng muốn lấy đi một Ma Thần Điện thật sao?

…

Chương 186: Tiên Hoàng cũng tới để cạo lông cừu?

…

Tuy nhiên, nghĩ lại, Triệu Đình Kiên lại bình thường trở lại.

Vô luận nàng lấy được những chiến công này như thế nào, điểm chiến công của nàng đều là thật, không được phép làm giả. Dù sao Nhân tộc đã giao chiến với yêu ma ngoại vực quá lâu, hệ thống chiến công đã sớm thành thục, căn bản không có lỗ thủng có thể chui vào.

Đây, đây là nhặt được một bảo vật!

Triệu Đình Kiên cảm giác mình giống như bị một món tiên khí lăng không đập trúng, sảng khoái đến không cần thiết.

“Ngươi tên Vương Ngao, đúng không?”

Triệu Đình Kiên lão nguyên soái mặt mũi hiền lành nhìn Vương Củng, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Nha đầu này vừa nhìn đã biết là một người thông minh lanh lợi, bồi dưỡng cho tốt, nói không chừng tương lai có thể trở thành phụ tá đắc lực của hắn.

Y cười híp mắt nói: “Nói thật, nếu ngươi muốn theo ta làm cũng không thành vấn đề, nhưng vẫn phải làm từ doanh trại quân địch.”

“Một chiến doanh? Mấy trăm người kia, có thể có ích lợi gì?” Vương Ngao lắc đầu thành sóng gợn, “Không làm, ít nhất phải từ một đoàn trưởng chiến đoàn cuộn lên.”

“Chiến đoàn trưởng?” Triệu Đình Kiên thổi râu: “Chính phó đoàn trưởng của chiến đoàn chúng ta đều là tu sĩ Thần Thông cảnh, chỉ bằng chút điểm này của ngươi, tiểu nha đầu không phục được chúng.”

Mặc dù bề ngoài của tu sĩ Huyền Vũ phổ biến tương đối trẻ tuổi, rất khó phán đoán ra tuổi thực tế. Nhưng là một lão già sống hơn ba nghìn năm, hắn thấy nhiều, tự nhiên có thể đại khái suy đoán ra, tuổi thực tế của nha đầu này tuyệt đối không

vượt qua hai trăm tuổi, tu vi cũng chỉ là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, cách Thần Thông cảnh còn rất xa.

Loại khu vực phòng ngự quan trọng trấn thủ Tiên Triều này, phàm là quân chính quy đều là Linh Đài cảnh khởi bước. Quy cách như vậy, đặt ở một địa phương nhỏ như Đông Càn, mỗi một chiến đoàn đều có thể xưng là bộ đội tinh nhuệ.

Khu phòng thủ đông tuyến do Triệu Đình Kiên đóng, đó là toàn bộ tập đoàn quân, tổng cộng có mười chiến đoàn, tổng hợp nhân số gần sáu vạn người, thế nhưng là một cỗ lực lượng phi thường cường đại.

Nhưng dù vậy, khu Đông Tuyến Phòng của hắn cũng thủ rất tốn sức.

“Nếu ta đã là Thần Thông cảnh, cần gì phải đi theo ngươi?” Vương Ngao lườm hắn một cái, quơ quơ chiến công bài trong tay, “Bằng chiến công ta lập xuống, đi đâu mà không bị người ta cướp chứ?”

“Cái này… Bản nguyên soái mạo muội hỏi một câu, chiến công này của ngươi…” Triệu Đình Kiên cuối cùng không nhịn được tò mò hỏi.

Số điểm chiến công này thật sự có chút thái quá.

Hắn thực sự không tưởng tượng nổi, tiểu cô nương này làm sao làm được?

“Ngươi hỏi cái này đi, vậy bổn cô nương cùng ngươi từ từ nói.”

Nhắc tới cái này, Vương Tiễn không buồn ngủ nữa.

Lúc này nàng hào hứng bừng bừng mà khoe khoang chiến công của mình, nhất là khi nói đến điên cuồng phun với Âm Quát Ma Thần một trận, nàng càng là mặt mày hớn hở, phấn chấn đến cực điểm.

Triệu Đình Kiên và thân vệ Khương Thanh Văn nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau.

“Tiểu cô nương, nguyên lai là ngươi dùng kế, đem Ma tộc nguyên lai viện quân Tam bảo chuẩn bị dùng để bố trí mai phục, dẫn về khu vực tuyến đông phòng?” Triệu Đình Kiên biểu tình có chút khác thường.

“Đúng vậy, lão gia gia nguyên soái.” Vương Củng chớp đôi mắt vô tội.

Triệu Đình Kiên hai má co giật không thôi, ánh mắt càng thêm quỷ dị: “Vậy ngươi có biết, ta chính là nguyên soái khu Đông tuyến phòng hay không?”

“Biết chứ.” Vương Ngao cười khoác lác: “Ta ở trong doanh huấn luyện căn cứ đã nghe người ta nói, tổng chỉ huy khu phòng tuyến phía đông Triệu lão nguyên soái vô cùng lợi hại, nhất là khứu giác đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy bén, thập phần am hiểu chiến thuật hi vọng phong mà chạy. Ta tin tưởng ngài nhất định không thành vấn đề.”

“Bản nguyên soái thật sự cảm ơn sự tín nhiệm của ngươi.” Nghe lời này, Triệu Đình Kiên rốt cuộc không khống chế nổi cảm xúc của mình nữa, chỉ vào Vương Củng, nghiến răng nghiến lợi mắng: “Ngươi lăn cho bản nguyên soái, cút càng xa càng tốt!”

“Rõ ràng là chính ngươi nói để ta theo ngươi lăn lộn đấy. Còn nói chỉ cần chiến công đầy đủ, ngay cả nguyên soái cũng có thể nhường cho ta. Ngài đường đường nguyên soái sao còn nói chuyện không tính chứ?” Vương Ngao vừa nghe lời này, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, ánh mắt cũng trở nên u oán: “Chiến đoàn trưởng không được, phó đoàn trưởng được rồi chứ?”

“Ta đánh chết con Hắc Tâm nha đầu nhà ngươi!”

Triệu Đình Kiên nhìn quanh bốn phía, tiện tay tìm cây gậy, vung vẩy định đánh Vương Ngao.

Vương Ngao thân hình lóe lên liền tránh thoát, vừa chạy vừa kêu thảm thiết nói: “Kẻ hèn mọn chạy trốn đã đánh người rồi, Triệu lão nguyên soái không biết xấu hổ giết người diệt khẩu!”

Hai người một đuổi một chạy, nhất thời làm cho phó chỉ huy trong bộ chỉ huy gà bay chó sủa, thật náo nhiệt.

“Nguyên soái, Vương Thiền…” Khương Thanh Văn nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt im lặng.

Nhớ ngày đó, ông ta đường đường là nhất phẩm Khương thị, kết quả bị Triệu Đình Kiên lừa gạt trở thành thân vệ… Đối với

tính cách lão đại nhà mình, ông ta thật đúng là một lời khó nói hết.

Nhưng Vương Ngao này lại càng khiến hắn mí mắt giật giật.

Nhân vật như vậy, nếu quả thật phải gia nhập khu vực tuyến đông tuyến Tiên số ba, tương lai khu đông tuyến phòng sợ là không thể thiếu gà bay chó sủa.

"Đủ rồi!"

Trong phó chỉ huy bộ chỉ huy, Tuy Vân công chúa nghe hồi lâu, rốt cục không chịu nổi nữa, cách cửa quát lên: "Triệu nguyên soái, ngài có bao nhiêu người? Còn cùng tiểu bối cãi nhau ầm ĩ, còn ra thể thống gì?"

"Công chúa điện hạ của ta ơi!" Triệu Đình Kiên nghe vậy giống như bị ủy khuất vô cùng vậy, ném gậy trong tay xông thẳng vào phó bộ chỉ huy, khóc trời đập đất. "Ngài phải vì lão thần làm chủ a, lão thần lần này bị nha đầu kia hãm hại thảm hại, thiếu chút nữa không về được… Ta cũng không yêu cầu gì khác, chỉ cần chia cho nha đầu kia một nửa, không, ba phần chiến công."

"Lão già thối tha không biết xấu hổ!" Vương Ngao cũng xông vào: "Bản tiểu thư vất vả kiếm được điểm chiến công, dựa vào cái gì muốn chia cho ngươi hả?"

"Không có ta chịu được áp lực, dẫn viện quân của Tam Bảo đi, ngươi có thể lập công sao?"

"Hừ! Ngươi cho rằng ta không biết gì hết sao?" Vương Củng thở phì phì chỉ vào Triệu lão nguyên soái: "Lúc viện quân của tam bảo đuổi về ngươi đã sớm chạy mất dép, co đầu rút cổ phòng thủ, nghe nói trước khi đi ngươi còn kiếm được một khoảng lớn. Ta không bảo ngươi chia chiến lợi phẩm của ngươi cho ta một nửa đã là tốt lắm rồi."

"Bản nguyên soái dựa vào bản lĩnh của mình đoạt chiến lợi phẩm, dựa vào cái gì chia cho ngươi?"

Một già một trẻ lại cứ như vậy ở trong bộ chỉ huy của Phó Bộ xì xầm, tình cảnh kia quả thực vô cùng thê thảm.

Tuy Vân công chúa nhất thời đầu to vô cùng.

Dưới trướng này kỳ hoa càng ngày càng nhiều, quả thực có chút ăn không tiêu ~

…

Cùng lúc đó.

Âm Bạt Ma Thần Cung.

Chủ điện.

Làm hạch tâm của Ma Thần Cung, chủ điện không chỉ là nơi để Ma Thần tiếp kiến cấp dưới, đồng thời cũng là nơi xa hoa nhất, nguy nga nhất trong Ma Thần Cung.

Trong chủ điện, mặt ngoài cột đứng cao ngất quấn quanh ma văn huyền ảo, tản mát ra khí tức quỷ bí mà đáng sợ. Trên mái vòm hình cung, bảo châu được khảm nạm đang tản ra quang mang, chiếu rọi chủ điện trống trải đầy hào quang sặc sỡ.

Tất cả trong chủ điện, thoạt nhìn cũng không khác gì ngày xưa.

Nhưng mà giờ phút này, bầu không khí trong chủ điện lại đè nén đến mức khiến cho Ma tu hít thở không thông.

Trên thần tọa cao cao, Âm Quát Ma Thần đang nghiêm mặt, biểu tình âm trầm nhìn chằm chằm một đám Ma Vương dưới bậc thang.

Giờ phút này nàng thay đổi vẻ lười biếng thong dong ngày xưa, toàn bộ tản ra ma uy đáng sợ khiến người ta hít thở không thông, ma khí quanh người bắt đầu khởi động, phảng phất tùy thời muốn thôn phệ.

“Phế vật, đều là một đám phế vật!”

“Hồng Thạch Ma Vương, Đoạn Giác Ma Vương, Ám Minh Ma Vương, ba người các ngươi không phải đã hồi phòng sao? Vậy mà không thể thừa cơ bắt Triệu Đình Kiên, quả thực là vô năng đến cực điểm!”

Giọng điệu của nó đầy lạnh lẽo, trong giọng nói mang theo sự ngột ngạt đến tận cùng.

Nếu như thanh âm có thể giết người, giờ phút này những Ma Vương dưới thần tọa này tuyệt đối đã chết trăm ngàn lần.

Tam Đại Ma Vương triệt hồi phòng viện, mặc dù là trúng mưu kế của Vương Ngao, nhưng nếu như ba vị Ma Vương có thể ra sức, ăn tươi Triệu Đình Kiên chủ lực, lại mạnh mẽ đẩy một đợt chiếm lấy khu vực đông tuyến phòng của Nhân tộc, có thể tạo thành cục diện một đổi một, làm sao có cục diện bị động như bây giờ?

Nhìn đám thuộc hạ phế vật dưới bậc thang này, Âm Dĩnh Ma Vương càng nhìn càng tức, quả thực hận không thể một cái tát đập chết bọn họ cho xong.

Dựa vào cái gì bên nhân loại lại là Tuy Vân, lại là Vương Kỳ, thiên tài một người tiếp một người xuất hiện, chính nó bên này lại ngay cả một nhân tài có thể chọn Đại Lương cũng không có?

"Hồi bẩm Ma Thần bệ hạ." Hồng Thạch và ba vị Ma Vương bị mắng tới mức máu chó xối đầu, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám ngẩng lên, đành phải nằm rạp trên mặt đất, khổ sở giải thích: "Ngài không phải không biết Triệu Đình Kiên giảo hoạt ra sao? Chúng ta vừa dẫn bộ trở về phòng thủ, còn nửa đường nữa, lão già Triệu Đình Kiên kia đã cảm giác được, dứt khoát thu quân. Chờ khi chúng ta về tới trong thành, mới phát hiện lãnh địa xung quanh Hồng Thạch Ma Vương Bảo đều bị hắn chà đạp một lần."

"Tam bộ chúng ta cũng đã gom đủ tinh nhuệ tiến đến tấn công Triệu Đình Kiên. Nhưng hắn một mực co đầu rút cổ phòng tuyến không ra, trong thời gian ngắn chúng ta căn bản không thể làm gì được hắn."

Ba người bọn chúng đều là bộ dáng hết sức bất đắc dĩ, nhưng trong lòng oán thầm không thôi.

Bảo chúng ta dốc hết lực ra chính là ngươi, bảo chúng ta phòng thủ cũng là ngươi, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ đi chậm một chút, không thể ngăn cản lão già Triệu Đình Kiên kia mà thôi, cũng không phải lỗi lớn gì.

Nếu không phải Ma Thần đại nhân trúng gian kế của Nhân tộc, sao lại đến mức này?

May mà Âm Quát Ma Thần không biết ba bọn chúng đang suy nghĩ gì, nếu không chắc chắn sẽ tức đến nổ phổi.

Sau khi mắng xong ba bọn chúng, Âm Quát Ma Thần lại nhìn về phía mấy Ma Vương khác, tức giận nói: "Thiên Yêu Ma Vương, Vũ Tu Ma Vương, Tà Lôi Ma Vương, bản Ma Thần đã sớm hạ lệnh cho ba người các ngươi tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng mấy vị Ma Vương tham ăn Ma Vương. Vì sao ngay lúc nguy cơ lại chậm chạp không thấy viện binh của các ngươi?! Nếu viện binh có thể kịp thời đuổi tới, tham ăn chờ ba tòa Ma Vương bảo há sẽ rơi vào tay giặc?"

Mấy Ma Vương bảo này, đều là ở phía bên kia tham ăn Ma Vương bảo, càng tiếp cận phương hướng trong nội địa Ma tộc. Nếu như lúc này chúng nhận được mệnh lệnh, có thể hành quân cứu viện gấp, Nhân tộc há có thể dễ dàng thực hiện như thế? Dù không đủ, cũng có thể đúng lúc khu trừ tu sĩ Nhân tộc, thu phục tham ăn Ma Vương bảo, không đến mức triệt để rơi vào thế bị động như bây giờ.

"Ma Thần bệ hạ, bọn thuộc hạ sau khi nhận được quân lệnh của ngài đã triển khai hành động cứu viện, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Nhân tộc lại có thể nhanh như vậy…" Ba đại Ma Vương Thiên Yêu Ma Vương cũng đồng loạt kêu oan, phảng phất như thật sự có ủy khuất to lớn: "Đều do Hắc Dực Ma Vương tham sống sợ chết kia! Nếu như nó không lâm trận bỏ chạy, có thể cùng cự lực kiên trì, chúng ta có thể cứu viện thành công."

"Ha ha ~ "

Âm Quát Ma Thần cười lạnh một tiếng.

Nó còn có thể không biết mấy cái Ma Vương này là chuyện gì xảy ra sao? Ba cái địa bàn của bọn nó tiếp cận, giữa lẫn nhau vì đoạt địa bàn ma sát cũng không ít, quan hệ vốn là không được tốt lắm.

Lúc này đây, ba bọn chúng rõ ràng không muốn làm chim đầu đàn, cố ý kéo dài, muốn Ma Vương khác trước tiên cùng Nhân tộc đối đầu, bọn chúng có thể kiếm tiện nghi lập công lớn, chỉ là không nghĩ tới chơi quá trớn. Đợi bọn chúng vội vàng chạy đến Ma Vương bảo tham ăn, chỗ kia đã sớm triệt để bị Tuy Vân công chúa chiếm lĩnh.

Tất cả Ma Vương bảo và thành lũy chiến lược đều là tu sửa ở binh gia tất tranh, dễ thủ khó công. Tuy Vân công chúa một khi chiếm cứ thành lũy hình thành thế thủ, lại có nhân tộc liên tục không ngừng chi viện, muốn đánh tiếp sẽ rất khó khăn.

Âm Quát Ma Thần giận dữ, quả thực chỉ hận không thể giết sạch đám người thành sự không đủ này, bại sự có thừa này!

Nhưng đây chính là bản tính của Ma tộc, cả đám đều tự tư tự lợi, cho dù ở dưới trướng cùng một Ma Thần, cũng là mỗi người đều có tâm tư riêng, căn bản không có khả năng đoàn kết chặt chẽ, chỉ là so với năm bè bảy mảng thì tốt hơn một chút mà thôi.

Giữa các Ma Thần, càng là lẫn nhau ngươi lừa ta gạt, chuyện sau chân lẫn nhau tầng tầng lớp lớp.

Âm Quát Ma Thần hôm nay đã tổn thất hai vị Ma Vương, thực lực đại tổn, nếu thật sự lại hạ sát Ma Vương, đối với chính mình không những không có nửa điểm chỗ tốt, ngược lại dễ dàng khiến cho các Ma Thần khác ngấp nghé.

Thậm chí, nếu Âm Quát Ma Thần quá mức nghiêm khắc dưới trướng Ma Vương, nói không chừng chúng sẽ âm thầm đầu nhập vào những Ma Thần khác, ngược lại đối với Âm Quát rất bất lợi.

Bất đắc dĩ, nó đành phải hung hăng mắng bọn chúng một trận, đánh từng thủ hạ Ma Vương một lần, cướp đi một phần tài phú của bọn chúng làm trừng phạt, lúc này mới buông tha cho bọn chúng.

Chờ tất cả Ma Vương rời đi, tức giận cuồn cuộn trong lòng Âm Quát mới thoáng hóa giải mấy phần.

Nhưng mà, một ngụm khí tức kia, chung quy vẫn đọng ở trong lòng nó, từ đầu đến cuối không cách nào tiêu mất.

Theo nó thấy, sở dĩ cục diện ác liệt như thế, cũng là bởi vì hôm nay Ma tộc khuyết thiếu một vị Ma Chủ cường đại.

Chỉ có một vị Ma Chủ vô cùng cường đại, anh minh thần võ mới có thể trấn áp các lộ Ma Thần, ngưng tụ lực lượng tán loạn của Ma tộc thành dây thừng, mà không giống như bây giờ, lâm vào vô cùng vô tận hao tổn.

Cho nên, nghênh hồi Ma Chủ, nhất định phải làm!

“Truyền lệnh xuống, từ hôm nay trở đi, chi Âm Bạt Ma Thần Điện chúng ta tạm thời co lại phòng ngự, tiến vào giai đoạn Dưỡng Tức kỳ.” Đồng tử dọc lạnh như băng của Âm Quát Ma Thần hơi co lại, trong đáy mắt hiện lên tinh quang.

Mặc dù trận chiến này vô cùng tồi tệ, nhưng cuối cùng còn không có triệt để thất bại, ít nhất, Ngô Thao Ngôn đã thành công được cứu trở về, xem như bước đầu đánh vào nội bộ nhân tộc.

Có nàng ở đây, kế hoạch cũng không tính là thất bại.

Hiện giờ ăn chút thiệt thòi này có tính là gì? Chỉ cần có thể nghênh hồi Ma Chủ, tất cả tổn thất cuối cùng sẽ gấp mười, gấp trăm lần đòi lại!

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Đại Càn Trường Ninh Vương thị.

Trong Tiềm Long Tiểu Trúc, Vương Thủ Triết và đế tử An Chính trừng mắt nhìn nhau.

Lần này, đế tử An ngay cả Vương Thất Chiêu cũng không mang đến mà giữ hắn ở Quy Long Thành chủ trì đại cục.

“Thần có một đề nghị.” Vương Thủ Triết châm trà cho hắn.

“Thủ Triết có ý kiến gì cứ nói.” Đế Tử An bày ra dáng vẻ hiền lành: “Quan hệ giữa hai quân thần chúng ta không tầm thường, ngươi có bất kỳ suy nghĩ gì, bản đế tử đều đồng ý.”

“Ta thấy điện hạ cứ hai ba ngày chạy tới Vương thị ta, không bằng dứt khoát dời đô Trường Ninh, cũng đỡ cho điện hạ bôn ba qua lại.” Vương Thủ Triết trào phúng nói: “Như vậy, có thể lúc nào cũng nhổ lông dê Vương thị ta.”

“Thủ Triết à Thủ Triết, quan hệ quân thần hai người chúng ta đã lạnh nhạt đến mức này rồi sao?” Đế tử An mặt mũi vô tội: “Ta không thể là vì nhớ Thủ Triết ngươi, nên mới đặc biệt tới thăm ngươi sao?”

“Điện hạ xưa nay không có lợi không dậy sớm. Dứt lời, lần này lại muốn ta cống hiến gì cho quốc gia?” Vương Thủ Triết

tức giận nói: “Chớ nhăn nhăn nhó nhó, khai thật ra.”

“Ta chính là nghe nói ngươi chuyển về một cái 【Lục Tiên Đảo】, đang chuẩn bị xây dựng thành một phương thánh địa đấy.” Đế Tử An nhấp một ngụm trà, cười hắc hắc nói: “Yêu cầu của ta cũng không cao, có thể để cho triều đình Đại Càn chúng ta cũng tham gia một ngụm hay không? Một thành, chỉ cần vừa đủ.”

“Ngươi đây là vì Ngô thị muốn tham cổ, hay là vì triều đình muốn?” Vương Thủ Triết ung dung hỏi.

“Đương nhiên là vì triều đình.” Đế tử An bất đắc dĩ nói: “Triều đình Đại Càn chúng ta không phải đuổi theo tiên triều sao, theo lý mà nói ở tương lai, quận thủ một quận đều phải do Thần Thông cảnh đảm nhiệm, nhưng bây giờ Thần Thông cảnh của Đại Càn chúng ta hoặc là thân vương, hoặc là quân đội nguyên soái, bằng không thì chính là chân nhân của thánh địa Lăng Vân, lão tổ thế gia, không có thông đạo thăng cấp cho huyện thủ, quận thủ…

“Cũng được, chỉ cần triều đình nên bỏ tiền bỏ tiền, nên xuất lực xuất lực, thì cho triều đình chia đều một phần.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Tất cả đều dựa theo hiệp ước và điều lệ đến, cũng phải công bằng ở Tiên Triều.”

“Thủ Triết à, quan hệ giữa ngươi và ta…” Đế Tử An vẻ mặt oan ức.

“Đừng. Chúng ta có quan hệ tốt thì tốt, nhưng huynh đệ ruột thịt còn phải tính toán rõ ràng, càng đừng nói chúng ta còn chưa phải huynh đệ ruột thịt.” Vương Thủ Triết nói: “Khế ước mới là căn bản để lâu dài. Đợi một ngày nào đó hai chúng ta đều không còn, có tờ khế ước này, các con cháu của Ngô thị và Vương thị mới có thể ở chung hòa thuận, giữa Vương thị và triều đình cũng có thể luôn hòa thuận với nhau.”

“Thủ Triết nhìn xa, khiến ta bội phục.” Đế tử lắp đặt hành lễ giả vờ.

Hai người đang nói chuyện.

Một gia tướng tiến đến bẩm báo: “Gia chủ, Phú Quý công tử mời ngài đi một chuyến 【Nhàn nhân cư】, nói là có chuyện quan trọng.”

Nhàn nhã ở đương nhiên là nhà của Vương Phú Quý.

“Ồ, tiểu tử phú quý đó cũng quá lớn rồi.” Đế tử An giả bộ tức giận, vẻ mặt đầy căm phẫn: “Lão tổ hai nhà đều ở đây, hắn không đến bái kiến thì thôi, lại còn dám phái người tới gọi, hắn thật đúng là có bản lĩnh.”

“Được rồi, điện hạ, ngài đừng vừa gặp cơ hội đã bày ra dáng vẻ trưởng bối. Phú quý nhà chúng ta tự đến khắc kỷ thủ lễ, nhất định là có việc dây dưa không thoát ra được mới ra hạ sách này.” Vương Thủ Triết ngược lại không sao cả, dứt lời liền đứng lên, tiêu sái dựng lên độn quang bay về phía phú quý nhàn nhã.

“Đợi ta một chút, cùng đi.”

Đế Tử An cũng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, bay lên không trung đi theo, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Rất nhanh, hai người đã hạ xuống cửa【Nhàn Nhân Cư】.

Trước cửa viện đã có người hầu đang chờ. Vừa thấy hai người tới, hắn lập tức tiến lên nghênh đón, từng nhóm lễ bái gặp, sau đó dẫn hai người đi vào trong viện.

Vừa đi, hắn ta vừa nói lời xin lỗi với Vương Phú Quý: “Gia chủ, chuyện xảy ra đột ngột, thiếu gia nhà ta cũng không có cách nào, mới phái người đi mời ngài, cũng không phải là có chủ tâm lãnh đạm.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đến đình nghỉ mát trong nội viện.

Lại thấy Vương Phú Quý đang ở trong đình nghỉ mát, cũng không ngồi, mà cung kính đứng ở đó, liên tục chắp tay với một mặt màn hình tinh thạch: “Phải phải phải phải, bệ hạ nói đúng, Phú Quý nhất định khắc ghi trong lòng.”

Mà màn hình tinh thạch kia, giờ phút này đang bị một cây phân thân của Vương Ly Tiên gác lên, rất hiển nhiên là đang hỗ trợ thực hiện cuộc trò chuyện video.

Vương Thủ Triết và đế tử An đều là người tâm tư nhạy bén, thấy thế nhìn nhau một cái, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Có thể làm cho phú quý biểu hiện như thế, ngoại trừ vị Tiên Hoàng bệ hạ Tiên Triều kia, còn có thể là ai?

Tinh thần Đế Tử An đại chấn, vội vàng lon ton đi tới, hướng về màn hình tinh thạch kia cúi người vái chào: “Đông Càn đế tử Ngô Minh Viễn, bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ.”

Vương Thủ Triết nhìn thấy, trong lòng không nhịn được xúc động.

Nghèo khó thực sự là đem dao mổ lợn mà, nhìn xem, đều mài Ngô Minh Viễn oai hùng bừng bừng năm đó thành cái dạng gì rồi?

Thở dài trong lòng một hồi, hắn cũng sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi lên phía trước, mặc triều phục đối với màn hình tinh thạch, Tiên Hoàng khí chất ung dung cung kính hành lễ: “Thủ Triết bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ.”

“Ngươi chính là Vương Thủ Triết?” Tiên Hoàng trực tiếp bỏ qua Đế Tử An, có chút hứng thú quan sát Vương Thủ Triết: “Thủ Triết gia chủ đúng là giống như trong lời đồn, phong thái ngọc cốt, khí độ phi phàm, khó trách có thể bồi dưỡng ra nhiều nhân tài ưu tú như vậy cho Nhân tộc.”

Hả?

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi động, luôn cảm thấy lời này nghe quen tai như thế nào.

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, bỗng nhiên ngẫm lại.

Gần đây đế tử An mỗi lần đến Vương thị, không phải cũng như vậy, trước tiên vỗ mông ngựa một trận sao? Tiên Hoàng bệ hạ cũng chỉ là tìm từ văn nhã hơn một chút, thái độ hơi hàm súc rụt rè một chút, thật ra bản chất cũng không khác nhau bao nhiêu.

Chẳng lẽ, cuối cùng Tiên Hoàng cũng không nhịn được, muốn tới cạo lông cừu của hắn?

…

Chương 187: Ma Hoàng vui mừng thu được công chúa! Phú quý nguy!

…

“Tiên Hoàng bệ hạ, ngài gọi “ngoại thần” tới đây, không biết có chỉ thị gì? Chỉ cần Thủ Triết có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực.” Vương Thủ Triết ngữ khí vô cùng khách khí, lại cường điệu thân phận 【ngoại thần】 của mình.

Đại Càn là trận doanh của Tiên Triều, không có quan hệ trực tiếp với Hàn Nguyệt Tiên Triều. Tuy Tiên Hoàng quyền thế ngập trời, nhưng cũng không thể trực tiếp hạ lệnh cho Vương Thủ Triết.

Dù sao Trường Ninh Vương thị cũng là thế gia của Đại Càn, không phải thế gia của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

“Lời này của Thủ Triết gia chủ thật xa lạ! Bản hoàng chẳng qua là ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại đây thăm tiểu tứ nhà ta một chút, đúng lúc gặp nàng và phú quý đang nói chuyện phiếm ở màn tinh điểm.” Trên mặt Tiên Hoàng cười tủm tỉm: “Bổn hoàng liền nhớ tới mình còn chưa gặp qua Thủ Triết gia chủ trong truyền thuyết, không khỏi sinh ra ý nghĩ gặp một lần.”

“Quả nhiên trăm nghe không bằng vừa gặp. Bổn hoàng thật hận mình sinh ra đã bảy tám ngàn năm rồi.”

Vương Thủ Triết không tin nửa chữ.

Bất quá, người ta đường đường là Tiên Hoàng, nắm tay rất lớn, dù là cách màn hình cũng phải cho nàng tôn trọng tương ứng.

Trước khi hiểu rõ trong hồ lô Tiên Hoàng bán thuốc gì, Vương Thủ Triết dứt khoát giống như phú quý, bày ra vẻ khúm núm, ngươi nói cái gì thì chính là thái độ gì.

Tiên Hoàng thấy Vương Thủ Triết cũng là một bộ dạng bất nhập giang hồ, cũng là bất đắc dĩ.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, nàng ta chỉ có thể thu hồi đề tài: “Đúng rồi, Thủ Triết gia chủ, ngươi có biết ngươi đã

biết chuyện Ly Từ, Ly Từ, lần này làm ra một đại sự kinh thiên ở chiến trường ngoại vực, lập được đại công ngất trời không?"

Vẻ mặt Vương Thủ Triết "kinh ngạc": "Hai người bọn họ không phải đang tu luyện ở Tiên cung sao? Sao đột nhiên chạy tới chiến trường ngoại vực? Với thiên phú huyết mạch và tu vi của bọn họ, hẳn là sẽ không được phép ra chiến trường chứ?"

"Ai nói không phải chứ~ nhưng các nàng chính là lén lút chạy đi, làm cho bản hoàng cũng có chút đau đầu." Tiên Hoàng cũng thở dài không thôi, ngắn gọn kể lại chuyện xảy ra ở khu vực phòng ngự số ba và "Công tích" của đám người Vương Anh Vương Ly Từ.

Nghe xong lời nói của Tiên Hoàng, hai người Đế Tử An và Vương Thủ Triết không khỏi nhìn nhau, đều kinh ngạc không thôi.

Vốn cho rằng hai nha đầu kia đi tiền tuyến cũng chỉ là nhìn thấy chút việc đời, nào ngờ lại để cho các nàng giày vò ra chuyện lớn như vậy.

Thật không hổ là hai nha đầu khiến Vương Thủ Triết đau đầu không thôi.

"Ý của Tiên Hoàng bệ hạ là?" Vương Thủ Triết đại khái đã đoán được Tiên Hoàng muốn nói gì.

"Việc này nói đến, cũng hơi có chút xấu hổ." Tiên Hoàng hơi có vẻ lúng túng nói, "Lúc trước bản hoàng cùng Tiên Tôn chạm trán, nhất trí cho rằng Lệ Tự, Ly Từ bây giờ tuổi quá nhỏ, tu vi cũng chưa tới Thần Thông cảnh, nếu thanh danh quá nổi, chưa chắc là chuyện tốt…"

Vương Thủ Triết nghe vậy, lập tức nghiêm túc: "Tiên Hoàng bệ hạ cực kỳ lo lắng. Hai nha đầu tính tình nhảy nhót như vậy, đúng là phải giáo huấn một chút. Nếu tuyên truyền công tích của các nàng với bên ngoài, sợ là cái đuôi của hai nàng có thể vểnh lên trời. Huống chi, lần này các nàng có thể lập chiến công như thế, cũng có rất nhiều may mắn, nếu vì vậy mà bay mất, sợ là sẽ xảy ra đại sự."

Cái gọi là "Đầu óc nát trước", tư chất thiên phú của Ly Từ và Anh Tuyền đều cực cao, quá mức cao điệu dễ dàng bị nhìn chằm chằm. Nhất là Anh Tuyền, còn là nhân tài chỉ huy khan

hiếm, vạn nhất quay đầu lên cao, bị người ám sát cái gì đó thì phiền toái.

Ở điểm này, hắn ngược lại là cùng Tiên Hoàng nghĩ đến cùng một chỗ.

Về phần Âm Quát Ma Thần bên kia, ngược lại cũng không cần lo lắng nàng vạch trần. Cho dù là vì mặt mũi của mình, nó cũng sẽ không đem chuyện mình bị tiểu mao nha đầu đùa giỡn tuyên dương ra ngoài.

Tiên Hoàng thấy Vương Thủ Triết hiểu chuyện như vậy, lập tức thở dài một hơi: "Bản hoàng cũng không muốn hạt giống tốt như vậy có chút sơ xuất. Nhưng Thủ Triết ngươi yên tâm, là công huân của các nàng, ai cũng không xóa được, chỉ là tuyên bố với bên ngoài, cần dùng danh nghĩa Tuy Vân."

Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ đã vào Tiên Cung, đương nhiên phải nghe theo sự điều động của Tiên Tôn và Tiên Hoàng. Tuy nhiên, bất luận lúc nào, Vương Thủ Triết vẫn là trưởng bối của các nàng, trong loại chuyện này, hắn có quyền biết tình hình.

"Đó là đương nhiên. Nếu không phải Trưởng Công chúa điện hạ suy nghĩ chu toàn, phối hợp tích cực, chỉ bằng chút khôn vặt này của các nàng, làm sao có thể thành đại sự?" Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Tiên Hoàng bệ hạ, ngài vẫn cần lo lắng nhiều, đây cũng là vì bảo vệ Khám và Ly Từ. Ta sẽ đích thân viết một phong thư, trấn an hai nha đầu da các nàng một chút."

Lại nói tiếp, Vương Thủ Triết cũng rất ủng hộ Tuy Vân công chúa.

Hắn từ những con đường khác nhau tìm hiểu tình báo của Tuy Vân công chúa, cũng từng phái quần tiên điện đi tìm hiểu kỹ càng một vài chi tiết trong đó, cho rằng nàng chẳng những năng lực tổng hợp phi thường mạnh, mà trạch tâm nhân hậu, toàn cục, trách nhiệm cực mạnh, nếu nàng có thể lên làm Tiên Hoàng, đối với nhân tộc mà nói, lợi nhiều hơn hại.

"Thủ Triết đại nghĩa!" Tiên Hoàng khen ngợi không thôi: "Có lời này của ngươi, bổn hoàng an tâm. Nhân tộc chúng ta nếu nhiều ra mấy Vương thị, lo nhân tộc phục hưng hay sao?"

“Tiên Hoàng quá khen rồi.” Vương Thủ Triết chắp tay cười nói: “Thật ra, Vương thị chúng ta cũng phải đa tạ ngài vẫn luôn quan tâm. Đúng rồi, thời điểm trước đây, Tuy Vân công chúa viết thư cho Ninh Kham, nói là hy vọng có được một nhóm vật tư ủng hộ chiến trường ngoại vực. Vừa hay, Vương thị chúng ta đã chuẩn bị thỏa đáng nhóm vật tư này, bất cứ lúc nào cũng có thể ủy thác Diêu thị đưa đến bên Trưởng công chúa.”

“Tuy Vân còn xin tiền Ninh Hi…?” Ánh mắt Tiên Hoàng lóe lên, trên mặt Minh Diễm bức người cũng xẹt qua một chút kinh ngạc, “Đứa nhỏ kia, ngược lại da mặt dày thấy trưởng. Việc này, liền cảm tạ Thủ Triết gia chủ.”

“Đâu có đâu có, lúc trước tiểu tử Ninh Kham làm ầm ĩ ở Tiên Triều đúng là hơi quá đáng.” Vương Thủ Triết cũng hơi xấu hổ: “Mong Tiên Hoàng bệ hạ đừng so đo với tiểu tử thúi kia.”

“Ha ha, bản hoàng chẳng qua là đùa với hắn mà thôi. Cái kia gọi là chế tài chẳng qua là một câu nói đùa, chớ để ở trong lòng.”

Trong lúc nhất thời, hai người “trò chuyện thật vui”, dăm ba câu đã quyết định hai chuyện.

Lúc này, Tiên Hoàng lại nhắc tới một chuyện khác: “Đúng rồi, Thủ Triết gia chủ, bản hoàng nghe nói ngươi mới từ hải ngoại kéo về một tòa 【Lục Tiên Đảo】 chuẩn bị kinh doanh ra thánh địa?”

“Cũng chính là vận khí tốt, nhặt được một tòa Thánh đảo, chẳng lẽ Tiên Hoàng bệ hạ cũng có hứng thú tham gia?” Vương Thủ Triết cười nói: “Đó chính là vinh hạnh của Vương thị ta.”

Khai thác một tòa thánh địa mặc dù không tệ, nhưng Tiên Hoàng cố ý nhắc tới Lục Tiên Đảo, cũng không phải vì cái này.

“Cổng tham thì không cần. Chỉ là trước mắt có một việc cần làm phiền Thủ Triết gia chủ.” Nàng cười nói: “Lúc này khu phòng ngự Tiên số ba cứu được một nhóm tù binh Nhân tộc. Thứ nhất là Tuy Vân cho rằng trong đó có thể có gian tế âm thầm đầu nhập Ma tộc, cần phải từ từ phân biệt, thứ hai là

những tù binh được cứu về cũng cần tu sinh dưỡng, nghe nói Vương thị các ngươi rất am hiểu an dưỡng…”

Tiên Hoàng không có nói, lần này Âm Quát Ma Thần đến quá nhanh, còn vừa đến đã khóa chặt Vương Ngao, rất rõ ràng biết mình thua trong tay ai, cái này kỳ thật không hợp lẽ thường. Chuyện gian tế trong tù binh, trên cơ bản là ván đã đóng thuyền, chỉ xem Vương Thủ Triết có thể phân biệt được hay không thôi.

“Thủ Triết hiểu rồi, vậy để những tù binh đến Lục Tiên đảo ở một thời gian.” Vương Thủ Triết cười đồng ý, “Vừa hay, đội chính của công trình Vương thị chúng ta đã tạo thành thắng lợi nghỉ dưỡng cho Lục Tiên đảo. Chỉ cần bọn họ tới, thân thể bị thương và tâm linh suy yếu nhất định có thể được tu dưỡng tốt nhất.”

“Thủ Triết gia chủ quả nhiên thẳng thắn. Chuyện gian tế của Ma tộc sẽ làm phiền nha đầu Lục Vi kia.” Tiên Hoàng cười nói: “Bản hoàng nghe nói chỗ kỳ lạ của nha đầu kia… Ngươi phải đối xử tốt với nó, chớ để nó lại đi chệch đường.”

Mặc dù không nói rõ, nhưng một câu nói nhẹ nhàng này đã thể hiện năng lực khống chế của Tiên Hoàng. Vô cùng rõ ràng, nàng đã biết chuyện Lục Vi là Ma Thực Tôn Giả, đối với chuyện này cũng có chút để ý.

“Khụ khụ ~”

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, thoáng có chút xấu hổ.

Hắn luôn cảm thấy, câu “Hảo hảo đãi nàng” kia của Tiên Hoàng dường như có ý gì đó.

Y muốn giải thích, nhưng tiên hoàng không chỉ minh, y cố giải thích ngược lại sẽ hiềm nghi giấu kín ba trăm lượng nơi này, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ, gật đầu đồng ý: “Lục Vi học tỷ bên kia, ta sẽ chú ý. Chân biệt gian tế, Vương thị ta cũng sẽ dốc sức làm.”

Mặc dù Tiên Hoàng không nói rõ, nhưng ý của nàng kỳ thật rất đơn giản, đó chính là trước tiên tạm thời cách ly các tù binh một đoạn thời gian, miễn cho gian tế trà trộn vào Tiên Triều.

Thấy tâm tư của Vương Thủ Triết thông thấu, phối hợp tích cực, Tiên Hoàng cũng cực kỳ hài lòng: “Công huân của Thủ

Triết gia chủ đối với Nhân tộc, bản hoàng cũng sẽ không làm như không thấy, chẳng qua Thủ Triết ngươi quá giàu có, nếu bản hoàng thưởng tiên tinh cho ngươi, sợ là ngươi chưa chắc để vào mắt."

"Như vậy đi, bản hoàng cho ngươi một đặc quyền. Trong điều kiện tiên quyết không tổn hại đến lợi ích tổng thể của nhân tộc, bản hoàng có thể đáp ứng một yêu cầu của ngươi. Ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, cũng đừng lãng phí cơ hội khó có được này~"

Nói xong, nàng còn liếc mắt đưa tình đùa nghịch Vương Thủ Triết một chút, lúc này mới nhanh chóng chủ động ngắt liên lạc.

Khoan hãy nói, tướng mạo của Tiên Hoàng bệ hạ vốn là một loại xinh đẹp động lòng người, bảo dưỡng cũng tốt, ném mị nhãn không hề có chút cảm giác không khỏe nào.

Vương Thủ Triết rất im lặng trong chốc lát, rất muốn chửi bậy một câu trước mặt nàng: Thân là Tiên Hoàng, có phải ngài quá tùy tính rồi không?

Đáng tiếc, Tiên Hoàng không cho hắn cơ hội này.

Vương Thủ Triết cạn lời trả tinh mạc lại cho Vương Phú Quý, thuận miệng hỏi vài câu về tình hình học tập của hắn trong Tộc Học cao đẳng rồi xoay người muốn rời đi.

Ai ngờ, hắn vừa quay đầu, lại phát hiện đế tử An Chính lẳng lặng đứng ở phía sau hắn, vẻ mặt u oán nhìn hắn.

"Điện hạ, ngài làm gì vậy?" Vương Thủ Triết sửng sốt một chút.

"Thủ Triết à, luận tướng mạo, luận tài hoa, luận trí tuệ, ta không kém ngươi chứ? Tiên Hoàng bệ hạ cũng quá mặt dày bạc bên này rồi…" Đế tử An vẻ mặt tức giận, ngữ khí rất u oán.

Từ đầu tới cuối, Tiên Hoàng bệ hạ lại không có nhìn qua hắn một chút nào, thậm chí ngay cả ý tứ hàn huyên cũng không có. Thật là quá đáng! Quả thực là quá đáng!

Vương Thủ Triết liếc hắn một cái: "Có phải ngươi từng tìm Tiên Hoàng bệ hạ đòi tiền không?"

Đế tử An: "…"

Trong lòng Vương Thủ Triết hiểu rõ, lười biếng tổng kết một câu: “Ngươi quá nghèo.”

“Ngươi cũng quá đáng giận rồi!” Đế tử An tức giận đến mức giơ chân: “Có tiền thì ghê gớm thật, chờ ta xây dựng Đại Càn xong, chờ ta phát tài, ta nhất định phải khiến Tiên Hoàng hối hận hôm nay mắt bị mù.”

“Thái ngoại tổ phụ.” Vương Phú Quý ở một bên nhìn Đế Tử An, cũng có chút không đành lòng, yên lặng lấy ra một xấp tiên tinh phiếu đưa cho hắn nói: “Ta tiết kiệm chút tiền tiêu vặt, ngài cầm về kiến thiết quốc gia trước đi.”

“Phú Quý à, ta làm trưởng bối, sao có thể lấy tiền tiêu vặt của ngươi…” Đế Tử An vừa định đem tiên tinh phiếu đẩy trở về liền phát hiện không đúng, cúi đầu xem xét, nhất thời tròng mắt thiếu chút nữa lòi cả ra: “Đợi một chút! Cái này, cái này, cái này có bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều, cũng chỉ hơn một ngàn vạn tiên tinh, cụ thể ta có đếm qua.” Vương Phú Quý trừng mắt nhìn, nói ra vẻ tự nhiên.

Bàn tay đang muốn đẩy tiên tinh phiếu trở về của Đế Tử An lặng lẽ rụt trở về, lập tức nhanh chóng thu tiên tinh phiếu vào nhẫn trữ vật, khóe mắt không khỏi tuôn ra nước mắt nghèo khó.

Ô ô ô ~ hắn đường đường là đế tử An, vốn liếng mỏng đến mức ngay cả phú quý cũng không sánh bằng, càng đừng đề cập đến so sánh với Vương Thủ Triết.

…

Thời gian vội vàng trôi qua, rất nhanh, cách thời gian đám người Vương Anh Tuyền cứu tù binh ra đã qua hơn một tháng.

Mà ở trong hơn một tháng này, chiến báo đại thắng khu phòng thủ số ba nhân tộc, cũng như cuồng phong mưa rào càn quét hai triều tiên ma nhân tộc.

Bởi vì việc này, công chúa Tuy Vân vốn có danh vọng không thấp, chỉ một thoáng trở thành đề tài bàn tán của hai thế gia đứng đầu hai triều.

Cho dù thế gia Ma Triều đối địch đang lén lút nghị luận việc này, cũng nhịn không được muốn giơ ngón tay cái lên.

Có thể làm cho yêu ma ngoại vực ăn thiệt thòi lớn như vậy, chuyện đại khoái nhân tâm như vậy, chí ít mấy ngàn năm chưa từng phát sinh qua.

Mà theo danh vọng của Tuy Vân công chúa một đường tăng vọt, rất nhanh, danh vọng của nàng liền hoàn toàn lấn át những người khác trong thế hệ trẻ, trấn áp hai triều Tiên Ma, được xưng là "Thanh niên một đời đệ nhất nhân".

Có thủy triều lên, tự nhiên sẽ có thủy triều xuống.

Ma Triều đương nhiên cũng có thanh niên tuấn kiệt, còn có người sắp xếp một cái "Xích nguyệt thánh kiệt bảng" gì đó, đem tuyệt thế thiên kiêu thế hệ tuổi trẻ của Ma Triều đều xếp vào.

Đặt ở dĩ vãng, 【Xích Nguyệt Thánh Kiệt Bảng】 này giá trị hàm kim cũng cực cao, tại Ma Triều cực được truy phủng.

Nhưng mà, trên bảng này từ đầu đến cuối, lại không có một ai có thể sánh cùng Tuy Vân công chúa.

Nhất là người đứng đầu bảng của Xích Nguyệt Thánh Kiệt 【Tiểu Ma Tôn】, mấy năm gần đây danh vọng cũng giảm mạnh.

Khu phòng ngự số hai.

Giống như Tuy Vân công chúa, tiểu ma tôn cũng đảm nhiệm phó tổng chỉ huy khu phòng ngự này.

Từ sau khi ở trong tay Vương thị bị nhục, hắn đã tới khu phòng ngự số hai của chiến trường ngoại vực, chuẩn bị "biết xấu hổ rồi mới "nhĩ mà hậu dũng" một phen.

Tiếc rằng Ma tộc không dễ đối phó như vậy.

Hắn hao hết tâm lực cũng chỉ lấy được chút thành quả chiến đấu. Kết quả, hắn còn chưa kịp khoe khoang đã biết được tin tuy Vân đại thắng.

Trong bộ chỉ huy.

Tiểu Ma Tôn Thương "bụp" một tiếng, đập vỡ cái bàn, cả giận nói: "Cái gì mà ta so với Tuy Vân công chúa, quả thực là vô tích sự? Rốt cuộc là ai đang tung tin đồn?!!"

Một đám cận vệ tất cả đều cúi thấp đầu, không dám nói lời nào.

"Tuy Vân cô nương kia tính là cái gì? Luận tu vi, nàng xác thực cao hơn ta một đoạn, nhưng luận huyết mạch, nàng kém ta một bậc."

Tiểu Ma Tôn bị lời đồn gần đây làm cho tâm trạng phập phồng, giận dữ nói: "Không phải chỉ là bắt ba tòa Ma Vương bảo sao? Ta Thiên Tuyền cũng được! Người đâu, triệu tập nhân mã cho ta, chúng ta phải tranh thủ thời gian, bắt đầu kế hoạch kia!"

"Kế hoạch kia?!" Đám thân vệ thất kinh, nhao nhao khuyên can: "Thiếu chủ, kế hoạch kia vốn đã thập phần mạo hiểm, hiện giờ chúng ta chuẩn bị còn chưa hoàn thành, tùy tiện bắt đầu, nguy hiểm sẽ càng lớn."

"Công việc chuẩn bị chưa hoàn thành, vậy thì cố gắng đi hoàn thành." Tiểu ma tôn cười lạnh: "Các ngươi cho rằng ta không biết à? Trong bóng tối lan truyền ta xa xa không bằng Tuy Vân, đơn giản là muốn chèn ép uy tín của ta. Ngoài hai tên kia ra, còn ai sẽ làm loại chuyện này nữa? Lão hổ không phát uy, đúng là chó mèo cũng dám nhảy ra."

"Lần này, Kỳ Thiên Ngang ta không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải lập kỳ công bất thế, để những người phía sau đều câm miệng cho ta!"

"Vâng, thiếu chủ."

…

Cùng một thời gian.

Ma Hoàng điện.

Bầu không khí nơi này tự nhiên cũng là một mảnh "an hòa".

Dưới đèn treo hỏa tinh thạch hoa lệ, ba vị hoàng tử đang cúi đầu, đứng thành một hàng chỉnh tề.

Trên bảo tọa Ma Hoàng bên kia, Ma Hoàng mặc hắc bào mắng nửa ngày, đã mắng mệt, nâng chung trà lên uống mạnh một ngụm, nhuận giọng.

Chiến trường ngoại vực đại thắng, đây đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mà trận đại thắng này lại là công chúa Tuy Vân, điều này khiến cho Ma Hoàng có chút phiền muộn.

Nếu là trước kia, Tuy Vân công chúa tuy rằng cũng rất ưu tú, nhưng chiến tích cũng không khoa trương như vậy.

Đây chính là trọn vẹn ba tòa Ma Vương bảo, hơn nữa vị trí địa lý vô cùng ưu việt, vừa vặn có thể làm sừng, hình thành vòng phòng ngự vững chắc.

Có ba tòa Ma Vương bảo kia, diện tích khu phòng ngự Tiên số ba tương đương với mở rộng một vòng lớn ra bên ngoài.

Đại thắng tới trình độ như thế, nhân loại bên này đã mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện qua.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, lập tức tiếp tục chửi ầm lên: “Mấy tiểu súc sinh các ngươi, bản Ma Hoàng hao hết tâm lực bồi dưỡng các ngươi có tác dụng gì? Mấy người các ngươi, ngày thường cả đám đều lỗ mũi hướng lên trời, luôn cảm thấy bản thân mình rất có năng lực, thực sự đến lúc cần các ngươi chống đỡ, từng người từng người kéo dài, bây giờ lại bị một nữ nhân so sánh toàn bộ!”

“Thật mất mặt, mặt mũi của bản hoàng mất hết cho ba súc sinh các ngươi.”

Đại hoàng tử Thân Đồ Nguyên Chính, nhị hoàng tử Thân Đồ Khải Toàn, tự nhiên là rũ đầu cố gắng thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của mình, tùy tiện mắng Ma Hoàng.

Dù sao bọn họ cũng bị mắng quen rồi. Chỉ là lần này, bị mắng quả thực có chút tàn nhẫn.

Lại nói, bọn họ cũng rất oan uổng.

Vốn dĩ bọn họ đều khỏe mạnh, chuyện trong tay đều bận rộn không hết, kết quả tuy nhiên công chúa Tuy Vân Tiên Triều đang khỏe mạnh bỗng nhiên làm ra một đại thắng, đây không phải là làm cho bọn họ khó chịu sao?

Cũng giống như, bọn họ thi không đạt tiêu chuẩn, nhưng trẻ con nhà bên cạnh lại thi đậu lớp thứ nhất, chuyện này truyền tới tai cha mẹ, còn có thể có trái cây ngon để ăn sao?

Chỉ có tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, lại là một bộ dáng trời sập không sợ hãi, yêu thương đến quên cả trời đất, rất có loại tư thế "Hắn mạnh mặc hắn cường, thanh phong phất núi đồi, hắn hoành mặc hắn hoành, thiết tác ngăn sông lớn".

Tuy Vân đại thắng, liên quan quái gì đến hắn~

Dáng vẻ không biết xấu hổ này, tự nhiên lại chọc cho Ma Hoàng tức giận từ từ tăng vọt: "Lão Tam, ngươi có thể biết xấu hổ một chút được không? Ít nhất cũng phải tỏ thái độ với bổn hoàng chứ? Người ta đều đang hỏi, ba hoàng tử nhà chúng ta làm ăn kiểu gì vậy?"

"Lão tổ tông." Thân Đồ Cảnh Minh không thèm để ý: "Người khác muốn nói gì bọn họ cứ nói xong rồi, sẽ không mất miếng thịt nào. Hơn nữa, Tuy Vân công chúa đích xác rất lợi hại, ta không so được với công tích này cũng không làm nổi."

Lời này của hắn cũng là sự thật. Bởi vì sự thật chính là như thế.

Nhưng chính vì là thật mới khiến Ma Hoàng càng khó chịu.

Hắn càng nghĩ càng tức giận, xoay người giơ lên bảo tọa Ma Hoàng muốn đập chết Thân Đồ Cảnh Minh tiểu súc sinh này.

May mắn nội thị thấy thời cơ sớm, vội vàng ngăn lại khuyên can: "Bệ hạ a, ngài cũng không phải không biết, Tam hoàng tử hắn nhanh đến chính là cái đức hạnh này. Ngươi ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với hắn, khí đại thương thân a bệ hạ ~ "

"Lão tổ tông, thực sự không được, nếu không ta và Nhược Băng thương lượng một chút, cùng tổ đội đi quét chiến trường ngoại vực?" Tam hoàng tử rụt cổ lại, đề nghị: "Ta thấy Nhược Băng rất thông minh, có lẽ có thể đánh thắng được trận này."

Ma Hoàng vốn đã nguôi giận một chút, nghe vậy tức giận nhất thời lại xông lên, nổi trận lôi đình quát: "Ngươi là cẩu súc sinh không biết xấu hổ! Ngươi cùng Vương Nhược bát tự còn không có nhổ một cái đã chuẩn bị nằm ăn cơm nhuyễn? Bản hoàng làm sao có thể bồi dưỡng ra loại nghiệp chướng không hề liêm sỉ như ngươi?!"

Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử ở một bên cúi đầu không dám nói lời nào, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Quả nhiên lão tam còn là một tên khốn kiếp, đã đến lúc này rồi, thế mà còn dám vuốt râu hổ của lão tổ tông?

Lần này, sợ là thất sủng.

Nào có thể đoán được.

Sau khi Ma Hoàng rống xong, lại thu liễm tính tình như kỳ tích, lạnh mặt nói: "Thôi được, ngươi trở về tìm Nhược Băng tới đây. Chúng ta thương lượng làm thế nào để lập công lớn, đè ép khí diễm Tuy Vân kia."

Thế này cũng được?

Đại hoàng tử Nhị hoàng tử trực tiếp trợn tròn mắt.

Lão tổ tông à, không phải ngài vừa mới nói, ăn cơm mềm chính là không hề liêm sỉ sao?

"Không đi. Muốn tìm ngài đi tìm." Tam hoàng tử lại là lắc đầu, lại còn kiêu ngạo nói: "Bổn hoàng tử quyết định nhặt Liêm Sỉ Tâm về, không ăn cơm nhuyễn đâu."

"Tên chó nhà ngươi…"

Ma Hoàng tức giận đến mức muốn nện người, nhưng mới nói được phân nửa.

Bỗng dưng.

Bầu trời bên ngoài ma điện chợt truyền đến một trận dị động.

"Ông!!"

Một tiếng vù vù trầm thấp vang vọng thiên địa.

Hồng quang nóng bỏng ở phương xa nổ tung ra.

Trong thời gian ngắn, hào quang màu đỏ thẫm liền bao phủ nửa bầu trời, đem tầng mây trên bầu trời đều "Thiêu" thành màu đỏ thẫm.

Ánh lửa lan tràn, giống như hoa sen nở rộ, lại giống như Nghiệp Hỏa sáng rực, tản ra uy thế đáng sợ khiến người ta hít thở không thông.

Dị biến như thế, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Đây là…” Ma Hoàng đầu tiên có chút nghi hoặc, lập tức trong đầu linh quang chợt lóe, chợt nhớ tới một việc: “Nghiệp hỏa đầy trời, Hồng Liên giáng thế… Đây là huyết mạch tuyệt thế của Thân Đồ nhất mạch chúng ta khi sinh ra, huyết mạch chi lực dẫn động thiên địa pháp tắc, dẫn đến dị tượng từ trên trời rơi xuống!”

“Mau điều tra đi, hôm nay Thân Đồ thị chúng ta sinh mấy hài tử, xem là hài tử nhà ai dẫn động thiên địa dị tượng.”

Chỉ khi một số dòng dõi có huyết mạch đặc biệt cường hãn ra đời mới có khả năng dẫn động thiên địa dị tượng. Nói cách khác, những đứa trẻ sinh ra đã có khả năng dẫn động thiên địa dị tượng đều không đơn giản.

Nội thị vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ chốc lát sau, hắn ta trở về với sắc mặt vui mừng: “Đại hỉ a, đại hỉ a, bệ hạ ơi là 【Liệt Hà Vương phủ】 thiên kim xuất thế, dẫn động thiên địa dị tượng.”

“Là thiên kim?”

Ma Hoàng thần sắc bất động, đáy mắt có vẻ thất vọng lướt qua.

Mặc dù Thân Đồ thị Chân Ma kinh không có giới tính, nhưng bởi vì là Hỏa thuộc tính, tổng thể mà nói vẫn thích hợp với nam tử tu luyện hơn. Trong các đời Ma Hoàng, ngoại trừ một ngoại lệ duy nhất, còn lại đều là nam tử.

Cho dù là bản thân hắn, thật ra cũng càng nghiêng về chọn một hoàng tử kế vị hơn.

Bất quá nghĩ lại, hắn chợt lộ ra sắc mặt vui mừng: “Ha ha ha ha, hảo thiên kim hảo! Truyền lệnh Liệt Hà vương phủ, chuẩn bị nghênh đón bản hoàng giá lâm. Nói cho bọn họ, nếu huyết mạch đứa nhỏ kia quá quan, bản hoàng lập tức sắc phong nàng làm 【công chúa】.”

Vị trí “công chúa” của ma triều cũng không phải là tùy tiện phong. Phong 【công chúa】 liền đại biểu nàng cũng có tư cách tranh đoạt vị trí Ma Hoàng.

Bất quá, Ma Hoàng sở dĩ cao hứng như thế, rất hiển nhiên không đơn thuần là bởi vì có thêm một người thừa kế.

Ngay vừa rồi, hắn nghĩ đến bốn chữ “công chúa Ma Triều”, trong đầu chợt hiện ra bộ dáng của Vương Phú Quý.

Tiên Triều có thể lôi kéo được Vương Phú Quý, không phải là bởi vì Tiên Triều có công chúa sao?

Mà hiện tại, Ma Triều cũng có công chúa.

Tuy nói Vương Phú Quý là phủ chủ phủ công chúa của Vân Mộng Vũ, nhưng đây không phải là còn chưa thành thân sao? Vương Phú Quý bây giờ cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, qua hai mươi ba mươi năm nữa cũng chẳng qua là ba bốn mươi mà thôi, còn rất trẻ. Chuyện tương lai, ai có thể nói chính xác đây?

Nếu tiểu công chúa nhà mình có thể thông đồng với Vương Phú Quý. Vậy Vương Phú Quý, sau này chẳng phải sẽ gọi hắn là “lão tổ tông”?

…

Chương 188: Xuất thế! Học viện huấn luyện quan quân Thần Võ!

…

Cùng lúc đó.

Thiên Cương đại lục.

Là một đại lục độc lập, diện tích Thiên Lam đại lục không tính đặc biệt lớn, nhưng cũng có ước chừng ba Ma Triệu quốc lớn nhỏ, có thể dung nạp ba bốn mươi quận.

Bốn phía của nó là biển tròn, hình dạng giống như một chữ "Hạt".

Từ vị trí địa lý mà nói, nó nằm ở phía đông nam 【Biên Hoang đại lục】 của Đại Càn, phía tây nam 【Mộ Chân đại lục】 ở Bắc Chu. Nhưng trên thực tế, giữa Thiên Lam đại lục và bọn chúng cách nhau một mảnh 【Đại Hoang Dương】 vô bờ bến, thực tế khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Hơn nữa, bởi vì ảnh hưởng của dòng chảy, muốn từ 【Biên Hoang đại lục】 của Đại Càn đến 【Thiên Lam đại lục】 cũng thập phần khó khăn. Cũng bởi vậy, nhiều năm qua, giữa Đại Càn và Thiên Lam đại lục vẫn luôn khuyết thiếu trao đổi, không có đường đi ổn định trên biển.

Cũng là mãi đến sau khi Vương thị khai phá ra thuyền thiết giáp, đường biển từ Đại Càn đi tới Thiên Lam đại lục mới dần dần thông suốt, cũng dần dần có liên hệ thương nghiệp.

Giờ phút này.

Thiên Cương đại lục.

Trên một hải đảo gần biển.

Vương Thất Hạo thân là đích mạch Vương thị đang mặc áo vải, đội mũ rơm, miệng ngậm nhánh cây, ngồi trên một khối đá ngầm bên bờ biển nhàn nhã câu cá.

Cuộc sống quanh năm trên biển khiến màu da của hắn trở nên hơi đen, làn da cũng hơi có chút thô ráp, thoạt nhìn hoàn toàn

không giống là một vị công tử, nhưng hắn hồn nhiên không thèm để ý.

Có thể theo tâm ý của mình rong ruổi trên biển, có gió biển thổi, có tiếng chim biển kêu to nghe, hắn chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, vui vẻ thoải mái, sao có thể để ý những thứ không đáng kể kia?

So với ở lại chủ trạch Vương thị, bị các loại khuôn sáo ước thúc, biển rộng mới là nơi hắn quy tụ, mơ ước của hắn mới là giấc mộng hắn muốn chinh phục.

Đây mới là cuộc sống mà hắn muốn, cuộc sống hắn muốn.

Hơn nữa, nói thật, cuộc sống trên biển vẫn tương đối được tôi luyện. Sóng biển trên biển gần trăm năm, bây giờ thực lực của hắn đã đạt tới Thiên Nhân cảnh tầng chín, qua vài năm nữa là có thể bắt đầu chuẩn bị đột phá Tử Phủ cảnh.

Hắn đối với mình yêu cầu cũng không cao, ở trên biển tiêu dao một ngàn mấy trăm năm, dù là đời này cũng chỉ có thể làm một tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường, đời này của hắn cũng chỉ đáng giá!

Hắn hiện tại ở hòn đảo nhỏ này tên là 【 Tổ An Đảo 】 đã bị bọn họ mua lại, bây giờ chính là một cứ điểm của Vương thị ở Thiên Cương đại lục.

Ở cách chỗ hắn câu cá đá ngầm không xa, đó là một cảng nước sâu. Lúc này, trong cảng nước ngầm có hai chiếc thiết giáp cự hạm đang đậu, ngoại hình khổng lồ kia tựa như cự thú trong biển, từ xa nhìn lại, trông rất đồ sộ.

Sau khi đội tàu viễn dương của Vương thị đến Thiên Lam đại lục, liền đậu ở cảng nước sâu này, sau đó lại từ trên đảo cưỡi thuyền nhỏ đi tới Thiên Lam đại lục.

Mua bán vật phẩm từ Thiên Lam đại lục, cũng sẽ vận chuyển đến hòn đảo này trước. Mà ngay cả tình báo sưu tập được cũng sẽ tập hợp đến đây trước, sau đó lên đường trở về thuyền viễn dương, mang Vương thị về.

Nơi này tương đương với một trạm trung chuyển, trung tâm tụ tập tin tức và vật tư.

Nhiều năm kinh doanh, hoang đảo này bây giờ đã có không ít nhân khẩu, thậm chí phát triển ra một bộ hình thức thương nghiệp độc hữu, nghiễm nhiên đã có vài phần phồn vinh.

Vương Thất Hạo tuy nói trấn giữ ở đây, nhưng mấy năm nay hắn cũng bồi dưỡng không ít tộc nhân và gia tướng, hiện tại những người này đều có thể một mình đảm đương một phía, cũng không có bao nhiêu đại sự cần hắn tự mình quan sát. Hắn cũng vui vẻ thanh nhàn, mỗi ngày câu cá, thổi gió biển, phơi nắng tắm nắng, ngẫu nhiên hào hứng đến thì xuống biển lặn, cuộc sống bình thường đừng nói là tiêu dao.

Bỗng nhiên.

Một thuyền viên xuất thân của Vương thị phi thân nhảy lên đá ngầm, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn: “Thống lĩnh! Thống lĩnh! Tin tức tốt!”

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải gọi ta là thuyền trưởng!” Vương Thất Hạo bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới thuận miệng hỏi, “Nói đi, lại nhặt được thứ gì tốt?”

Thiên Lam đại lục ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều đại khái tương đối phồn hoa, cho dù đến bây giờ, ngẫu nhiên cũng sẽ có di tích có liên quan đến Luyện Khí sư bị phát hiện. Chỉ bất quá, những di tích này cấp bậc bình thường tương đối thấp, đối với cường giả mà nói không có bao nhiêu giá trị.

Ngược lại là một ít Luyện Khí Sư ưa thích làm mấy việc này, ngẫu nhiên có thể nhặt được một ít đồ chơi thú vị, nếu như có thể phá giải kỹ thuật trong đó, nói không chừng có thể ác kiếm một khoản.

Hắn cho là tiểu tử này lại đào được thứ gì tốt kiếm tiền, cũng không để ý lắm.

Ai ngờ, thuyền viên kia lại nắm chặt cánh tay Vương Thất Hạo, hưng phấn đến mức ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: “Thống, không phải, thuyền trưởng, ta phát hiện 【Trường Hưng Khắc Bi】 rồi!”

“Cái gì?!”

Vương Thất Hạo giật mình đến nỗi ngay cả nhánh cây trong miệng cũng rơi mất.

【Trường Hưng kỷ niệm bia 】 chính là kỷ niệm bia thời kỳ Thần Võ hoàng triều, hoàng triều vì kỷ niệm binh sĩ hi sinh trong một trận chiến dịch nào đó mà thành lập bia kỷ niệm. Bản thân nó không có gì đặc biệt, chỉ là một tấm bia kỷ niệm phổ thông mà thôi.

Nhưng khối bia kỷ niệm này lại nằm gần cửa vào không gian 【 Học viện bồi dưỡng quan quân thần võ 】!

Nhìn trên bản đồ thượng cổ mà doanh huấn luyện tân binh cung cấp, khoảng cách thẳng tắp giữa hai bên sẽ không vượt quá mười dặm.

Nói cách khác, tìm được bia kỷ niệm này, trong phạm vi mười dặm chung quanh tìm tòi, nhất định có thể tìm được cửa vào không gian học viện huấn luyện Thần Võ quân!

Sững sờ hai giây, hắn mới phục hồi tinh thần lại, trái lại nắm lấy cánh tay thuyền viên kia, nắm thật chặt: "Ở đâu? Làm sao phát hiện được?"

Thuyền viên kia bị hắn nắm lấy "khà khà" một tiếng, nhưng cũng không quá để ý, hưng phấn nói: "Là một di chỉ nhỏ gần đây phát hiện. Bởi vì ngoại trừ ghi chép trên bia văn ghi lại tin tức chiến dịch có một chút giá trị nghiên cứu ra, không có thứ gì đặc biệt có giá trị đào mồ, cũng không có người nào để ý. May mắn người của chúng ta vẫn luôn lưu ý tin tức liên quan, lúc này mới không sai."

"Tốt! Thật tốt quá! Tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng có manh mối!" Vương Thất Hạo hưng phấn nhảy lên, kéo thuyền viên kia bay xuống phía dưới đá ngầm: "Mau mau! Mau dẫn ta đi!"

"Đúng rồi! Lập tức phái người trở về, đem tin tức tốt này thông tri gia gia!"

Cũng không trách Vương Thất Hạo hưng phấn như vậy, thật sự là [học viện bồi dưỡng quan quân thần võ] thật sự là rất khó tìm. Tìm nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có tin tức, hắn có thể không hưng phấn sao?

Nhớ lúc trước, thời điểm mới lấy được bản đồ, hắn còn ngây thơ cho rằng có bản đồ, tìm địa phương hẳn là rất dễ dàng, chờ chân chính bắt đầu tìm mới hiểu rõ gian nan trong đó.

Thần Vũ hoàng triều đã bị diệt mười vạn năm. Thời gian mười vạn năm, thương hải tang điền, địa hình địa mạo đã biến hóa không biết bao nhiêu lần, sớm đã không còn dấu vết ban đầu, hơn nữa trận đại chiến năm đó, cũng là "Đầu sỏ gây nên thay đổi địa mạo".

Tuy rằng căn cứ theo cổ kim địa đồ đối chiếu, cơ bản có thể xác định vị trí huấn luyện quân quan ngay tại Thiên Lam đại lục, nhưng diện tích Thiên Lam đại lục rộng lớn cỡ nào? Muốn tìm một không gian tiết điểm trên đại lục lớn như vậy, nói dễ vậy sao?

Thứ mà bọn họ có thể dựa vào, cũng chỉ là mấy kiến trúc có thể làm vật tham chiếu trên bản đồ mà thôi.

Mà những kiến trúc tiêu chuẩn này, hiện giờ vẫn còn tồn tại hay còn chưa biết được. Cho dù có tồn tại thì cũng đã sớm trở thành di tích.

Vì vậy, sau khi tuyển chọn di tích đã khai quật, phát hiện không có địa điểm bọn họ muốn tìm, mấy năm nay bọn họ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào di tích mới khai quật. Mỗi lần có di tích mới xuất hiện, bọn họ đều phải phái người đi tìm hiểu tình huống một chút.

Đã nhiều năm như vậy, công phu không phụ lòng người, cuối cùng cũng để cho bọn họ tìm được manh mối!

Vương Thất Hạo thân hình như gió, hưng phấn đến mức cả người sắp bay lên.

Hắn đã quyết định, một khi xác định tin tức chuẩn xác không sai, hắn sẽ lập tức phái người tìm được chủ nhân của mảnh đất kia, mua lại toàn bộ.

Đến lúc đó, vô luận cửa vào không gian kia đến tột cùng ở đâu, đều không chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn được!

Học viện huấn luyện quan quân Thần Võ, ha ha ha, ông nội, nhất định sẽ vui mừng, hu hu.

Vương Thất Hạo có chút xúc động muốn rơi lệ.

Bao nhiêu năm rồi, hắn một mực bị gia tộc coi như không làm chính sự, bị hí xưng là nam nhân mà gia tộc muốn trở thành 【Hải tặc vương】, hiện tại, hắn cuối cùng cũng lập được đại công rồi.

…

Huyện Trường Ninh, Tân Bình cảng.

Từ khi Vương thị phát gia làm giàu, sau khi "tư thuộc hóa" Tân Bình trấn, Tân Bình trấn làm thành trấn cảng, tốc độ phát triển tự nhiên nhanh đến kinh người, nói là ngày tân nguyệt khác nhau tuyệt đối không quá. Nhiều năm trôi qua, nơi này đã sớm trở thành "Đại Càn đệ nhất cảng" trên thực chất.

Mà đài ngắm cảnh của Tân Bình cảng, với tư cách là vị trí tốt nhất để quan sát cảng Tân Bình, cũng dần dần trở thành một địa điểm nổi tiếng. Mỗi ngày, sẽ có không ít du khách từ nơi khác cố ý tới đây, đứng ở trên đài ngắm cảnh để thưởng thức cảnh tượng phồn vinh của cảng.

Mà đây cũng là biểu tượng cho việc tuyên truyền thực lực của Tân Bình cảng.

Một ngày này.

Trên đài ngắm cảnh nghênh đón một vị khách quý.

Dưới sự vây quanh của nhân viên canh gác bến cảng, một lão giả râu bạc trắng, thân hình còng xuống, được một đám thanh niên khí độ phi phàm đỡ bước lên đài ngắm cảnh, phía sau còn có một nhóm lớn người đi theo.

Làn da trên mặt lão giả kia nhão nhoét, trên làn da cũng hiện đầy già nua, đã già nua lắm rồi, dáng vẻ gần đất xa trời, đôi mắt thâm thúy kia vẫn thần sắc thanh minh như cũ, bên trong tràn ngập tang thương cùng cố sự.

Hắn quét mắt nhìn từng đài linh thạch khu động luyện khí tí tí, tràng diện không ngừng dỡ hàng hoá náo nhiệt, lại chậm rãi ngóng nhìn nước sông chạy chồm không ngớt của An Giang, đáy mắt thần sắc phức tạp, giống như có cảm khái, lại phảng phất như đang tưởng nhớ cảnh tượng trước mắt.

Các du khách xa xa quan sát một màn này, nhao nhao nhỏ giọng hỏi những người bên cạnh. Vị lão giả này đến tột cùng

là ai?

“Vị huynh đài này, ngươi hẳn là từ bên ngoài tới.” Có du khách bản địa mang theo ngữ khí kiêu ngạo giải thích, “Vị lão tiền bối này là nhân vật truyền kỳ nổi danh của Tân Bình trấn chúng ta, tên là Đông Phương Thương Khung. Thương Khung lão tổ năm đó vốn xuất thân tán tu, lại một đường nghịch tập, sáng lập nên một cường thất phẩm Huyền Vũ thế gia.”

Lời vừa nói ra, mọi người chung quanh lập tức nổi lòng tôn kính.

Ở trong phạm vi huyện Trường Ninh bây giờ, thế gia Thất phẩm cũng không hiếm thấy, nhưng tuyệt đại đa số thế gia Thất phẩm đều là nhiều thế hệ tích lũy xuống, mới có thực lực như bây giờ, xuất thân tán tu, bạch thủ khởi gia lại có thể sáng lập ra thế gia Thất phẩm, đúng là hiếm thấy.

Ngưng nhìn An Giang, Đông Phương Thương Khung ánh mắt xuyên thấu nước sông cuồn cuộn, tựa như lại thấy được cảnh tượng năm đó.

Hắn cùng các con cháu sau lưng kể lại chuyện cũ, thanh âm già nua mà khàn khàn, trong ngữ điệu tràn ngập hồi ức: “An Giang, nhớ ngày đó khi ta còn là một tán tu sa sút, đã nhìn thấy bá chủ An Giang Long Vô Kỵ lúc ấy, mang theo chiến hạm dưới trướng xuôi dòng mà xuống, ngay tại bến Định Phổ kia, ý đồ trấn áp Vương thị. Long Vô Kỵ lúc ấy bá khí phi phàm cỡ nào.”

“Ngay thời khắc nguy hiểm đó, Ly Dao tiểu thư lúc ấy còn nhỏ ngang trời xuất thế, nàng chân đạp sóng lớn An Giang, một chiêu Thiên Hà treo ngược chấn nhiếp Long Vô Kỵ. Mà Thủ Triết gia chủ lại lấy Đoạn Long Hạp cắt đứt nước An Giang, chuẩn bị nước ngập đại quân Long Vô Kỵ.”

“Dưới sự liên thủ của phụ nữ, không mất một binh một tốt, đã triệt để chấn nhiếp thu phục Long Vô Kỵ. Nhớ lại tình cảnh lúc đó, quả nhiên là hào tình vạn trượng, khiến cho ta nhiệt huyết dâng trào. Từ đó về sau, ta liền bắt đầu từ Vương thị chạy thương kiếm tiền, dựa vào tài nguyên kiếm được không ngừng tăng lên tu vi của mình, thành công tiến vào Linh Đài cảnh. Khi đó, ta đã là chủ thuyền có chút danh tiếng rồi.”

Đông Phương Thương nhớ lại năm tháng trước, nói: “Cũng đúng vào lúc đó, ta quen biết rất nhiều bằng hữu, có người giúp ta, ta cũng giúp những người khác. Trong đó một lần làm ta khó quên nhất, chính là vỗ bả vai đại đế… Cũng hung hăng khiển trách hắn một trận.”

Vừa nói đến chuyện này, trên khuôn mặt già nua của Đông Phương Thương Khung liền lộ ra vẻ đắc ý.

Có loại người trải qua như hắn, khắp Đại Càn đều tìm không ra người thứ hai.

Những câu chuyện này, Đông Phương Thương Khung đã nói cho các tử tôn không biết bao nhiêu lần, tất cả mọi người đều có thể đọc ra, cũng đã sớm nghe rất chán ngán, nhưng hôm nay, những tử tôn tử này lại không có một ai cảm thấy không kiên nhẫn, ngược lại đều lộ ra vẻ bi thiết.

Bởi vì, Thương Khung lão tổ của Tân Bình Đông Phương thị bọn họ, hôm nay đại nạn đã tới.

“Vấn Thiên.” Đông Phương Thương Khung vẫy vẫy tay.

“Thái gia gia.”

Nghe vậy, một vị nam tử trung niên khí độ trầm ổn, biểu tình thương cảm tiến tới.

Hắn chính là gia chủ đương đại của Tân Bình Đông Phương thị 【Đông Phương Vấn Thiên】.

Bởi vì lúc sinh ra Đông Phương thị đã có nền tảng kinh tế không tầm thường, hắn từ nhỏ đã hưởng thụ nền giáo dục và điều kiện tu luyện tốt đẹp, tư chất cũng đạt tới cấp bậc tiểu thiên kiêu.

Ở gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, cùng với tài nguyên tu luyện dồi dào cung cấp, từ bốn năm trước, thời điểm hắn một trăm bốn mươi lăm tuổi, đã thành công tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Cũng chính vì hắn thăng cấp, Tân Bình Đông Phương thị mới thành công thăng cấp thành thế gia Thất phẩm.

“Có cái gì phải khổ sở chứ?” Thấy thần sắc hắn thương tâm, Đông Phương Thương Khung cau mày khiển trách, “Đông Phương Thương Khung ta đã sống tròn hai trăm mười ba tuổi,

chứng kiến Vương thị quật khởi, răn dạy Đại Đế, thành lập nên Đông Phương thị mới, đời này còn có gì tiếc nuối?”

Tu sĩ Linh Đài đại nạn thọ nguyên là hai trăm tuổi, đại bộ phận tình huống đều là rất khó vượt qua, hắn có thể sống lâu như vậy, tự nhiên là dùng không ít phương thức dưỡng sinh cùng kéo dài tuổi thọ.

” Hãn Hải bây giờ mang theo tộc nhân hưởng ứng Ly Dao tiểu thư hiệu triệu tòng quân đi, ngươi làm một gia chi chủ, sau này phải trầm ổn có độ, hết thảy theo Trường Ninh Vương thị như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.” Đông Phương Thương Khung phân phó hậu sự, “Cũng phải trợ giúp Vương thị nhiều một chút, chúng ta làm người không thể quên gốc rễ.”

“Vâng, thái gia gia.” Đông Phương Vấn Thiên khổ sở gật đầu: “Gần đây ta đã chuẩn bị một khoản linh tinh, gửi cho Lăng Vân thánh địa. Đồng thời, ta cũng đang gia tăng huấn luyện tộc nhân trẻ tuổi, nếu Ly Dao tiểu thư muốn lại lần nữa trưng binh, trong tộc chúng ta đã có người có thể chống đỡ rồi.”

Đông Phương Thương Khung hài lòng gật đầu, ánh mắt lại rơi vào trên người một người trẻ tuổi mày kiếm sáng mắt, hướng hắn vẫy vẫy tay: “Hái Tinh, ngươi lại đây.”

“Lão tổ tông.”

Đông Phương Trích Tinh hành lễ.

“Ngươi có biết vì sao ta không cho ngươi gia nhập Tử Phủ Học Cung, mà để cho ngươi gia nhập [Trường Ninh học viện] mới không?” Đông Phương Thương Khung cười nói: “Ta biết trong lòng ngươi đang nói thầm, rõ ràng là tiểu thiên kiêu Ất đẳng tư chất, cho dù đi Học Cung cũng là đệ tử hạch tâm.”

【Trường Ninh học viện】 chính là trường huyện mới mở huyện Trường Ninh, thuộc quản lý của Lăng Vân thánh địa, cấp trên chính là Lũng Tả Tử Phủ Học Cung.

“Nhưng ngươi phải hiểu được, viện trưởng mới mở 【 học viện Trường Ninh 】 gọi là Lục Hướng Huy, hắn nhỏ hơn ta hai mươi tuổi, nhưng đã có tu vi Thiên Nhân cảnh tầng sáu, bộ dáng thoạt nhìn còn trẻ hơn Vấn Thiên lão tổ ngươi. Nhân vật như vậy, không có gì bất ngờ xảy ra tất nhiên sẽ là Tử Phủ thượng nhân đời thứ nhất.”

“Người người đều nói Lục Hướng Huy tiền đồ vô lượng, nhưng hiện tại lại có mấy người biết, lúc trước hắn chẳng qua xuất thân từ hành lang Tả Vệ một cái cửu phẩm mạt lưu thế gia nho nhỏ, chính là ở trong học cung đi theo Ly Dao tiểu thư, cẩn trọng giúp đỡ Ly Dao tiểu thư xử lý các loại tạp vụ, thế cho nên khi Ly Dao tiểu thư một bước lên trời, hắn cũng đi theo gà chó lên trời.”

“Lão tổ gia gia, ý của người…” Mắt Đông Phương Trích Tinh sáng lên, lập tức hiểu ra: “Là muốn hài nhi bái Lục tiền bối làm môn hạ gián tiếp nịnh bợ tiểu thư Ly Dao?”

“Khốn kiếp!” Đông Phương Thương Khung tức giận đến mức run rẩy: “Ta có thể gọi là Ly Dao tiểu thư, đó là vì lão tổ tông của ngươi năm đó từng gia nhập chủ trạch Vương thị, bái qua Thủ Triết gia chủ, tuổi cũng lớn hơn Ly Dao tiểu thư một chút. Ngươi không thể không lớn không nhỏ như vậy, phải gọi nàng là 【 Ly Dao tiểu Thánh chủ 】, ngươi có biết không?”

“Còn nữa, đừng nói nịnh bợ không nịnh bợ. Chúng ta nhận ân của Vương thị, phải lúc nào cũng muốn báo đáp Vương thị. Ngươi có thể làm việc với Lục viện trưởng, đương nhiên cũng coi như là nhất mạch của Ly Dao tiểu thư. Huống chi, dựa lưng vào 【 học viện Trường Ninh 】 của Vương thị, tiền đồ tương lai không thể đo lường, ngươi càng nhập cục càng sớm càng tốt.”

“Hài nhi đã hiểu.” Đông Phương Trích Tinh vui mừng nhướng mày, “Lão tổ tông, ánh mắt ngài thật nhạy cảm, bố cục xa lớn, hài nhi thụ giáo.”

Sau đó, Đông Phương Thương Khung lại được các con cháu nâng đỡ, du ngoạn chung quanh một phen, cuối cùng ở bến Định Phổ tự lẩm bẩm một lần nữa nhớ tới cảnh tượng Ly Dao đại tiểu thư vắt ngang Thiên Hà, một bên chậm rãi nhắm mắt lại, không mở ra nữa.

Lễ tang Đông Phương Thương Khung rất long trọng, có không ít thân bằng hảo hữu đều không xa vạn dặm từ quận khác tới tham gia, tình cảnh rất lớn, bầu không khí cũng rất long trọng.

Thậm chí, Thiên Nhân Đông Phương thị đến Tân Cảng cũng phái tộc nhân đích mạch tới phúng viếng.

Tân Cảng Đông Phương thị là thế gia truyền thừa đã lâu, Tân Bình Đông Phương thị xuất thân là tán tu, nhưng chính vì song phương đều mang họ Đông Phương, cuối cùng không ngờ dính đến chút quan hệ của lão tổ tông, hai bên dần dần đi lại gần.

Thời điểm tang lễ cao nhất là trưởng mạch của Trường Ninh Vương thị Vương Phú Quý được Thủ Triết gia chủ phái tới, đích thân đến đây tặng lễ trắng và một tấm bảng hiệu.

Tuy rằng Phú Quý công tử đi tới vội vàng, chỉ hơi nghỉ ngơi một chút liền rời đi, nhưng cũng làm cho uy danh của Tân Bình Đông Phương thị đại chấn, mọi người đối với việc này nghị luận ầm ĩ, thật lâu không thể bình tĩnh.

…

Từ bến cảng Tân Bình trấn của huyện Trường Ninh ra biển, đi bộ ra biển chỉ có trăm dặm, có thể nhìn thấy hai hải đảo bao la bát ngát trên mặt biển.

Hai hải đảo này chính là hai tòa thánh đảo mà Vương thị hao phí tài lực vật lực kéo về, 【Lục Tiên Đảo】 cùng với 【Huyền Đan Đảo】 sớm hơn.

Khoảng cách giữa chúng chỉ khoảng mấy chục dặm, đều là lấy đá ngầm dưới nước làm cơ sở, cũng do Vương thị thi công đội thông qua vây lấp, đả thung các loại thủ đoạn, tiến hành gia cố hòn đảo, khiến cho hoàn toàn cố định ở đáy biển.

Mà trong lúc không ngừng xây dựng, trên đảo còn bổ sung các loại linh mạch, thiết lập Tụ Linh đại trận.

Rất rõ ràng, Vương thị muốn ở đây chế tạo một thánh địa, còn là một thánh địa có hải cảng cỡ lớn.

Giờ phút này.

Trên mặt biển bao la bát ngát, liền có một chiếc thuyền lớn mặc thiết giáp đang theo gió vượt sóng, bay về hướng Huyền Đan Đảo.

Trên boong thuyền.

Đông Phương Đông Phương Đông Ngọc Hi đến từ Tân Cảng đang mang theo “Hy vọng chi tinh” của hai vị trẻ tuổi trong

gia tộc, Đông Phương Minh Húc và Đông Phương Linh Nhu ngắm nhìn Huyền Đan Đảo có sương mù lượn lờ.

Bọn họ vừa tham gia xong tang lễ của Thương Khung lão tổ của Tân Bình Đông Phương thị, đang vâng mệnh chạy tới Huyền Đan Đảo.

Lúc này, thuyền biển cách Huyền Đan đảo không xa. Đứng ở đầu thuyền nhìn lại, Huyền Đan đảo to như vậy giống như một con Huyền Vũ cự quy phủ phục trong biển rộng, đồ sộ.

"Quá to lớn." Đông Phương Linh Nhu đứng ở đầu thuyền, nhìn Huyền Đan Đảo, thần sắc cảm khái không thôi, "Ta nghe nói, Huyền Đan Đảo là di tích Thủ Nghiệp công tử khai quật ở Bắc Chu, sau đó lại bị Vương thị từ Bắc Chu kéo về Vương thị. Đây quả nhiên là một công trình vĩ đại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, quả thực khó có thể tưởng tượng."

Vài năm trôi qua, tiểu nha đầu Đông Phương Linh Nhu năm đó, hôm nay đã trổ mã thành một đại cô nương chừng 20 tuổi, trong veo như nước.

Nàng hôm nay mặc một thân váy lụa mỏng màu vàng nhạt, mắt ngọc mày ngài, ngũ quan tú lệ, thoạt nhìn thanh xuân tràn trề, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Gọi là Đan Vương tiền bối." Nghe được lời nói của nàng, mặc dù bộ dáng già nua, nhưng Đông Phương Ngọc Hi cũng đã khôi phục một chút hồng quang, trừng mắt khiển trách nàng một câu, "Thủ Nghiệp công tử chính là người thiếu chút nữa trở thành lão tổ sư huynh đệ nhà ngươi."

Trong khi nói chuyện, giữa lông mày của hắn lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Vô cùng rõ ràng, từ khi Đông Phương Ngọc Hi gia nhập Luyện Đan ti của Vương thị, đã dần dần thoát khỏi khốn cảnh của gia tộc. Sau khi Tân Cảng Đông Phương thị quẫn bách tỉnh táo lại, tinh thần của hắn cũng tốt hơn rất nhiều.

"Lão tổ gia gia, nhưng mà tiền bối Đan Vương dáng dấp quá trẻ tuổi, thoạt nhìn còn chưa đến ba mươi tuổi." Đông Phương Linh Nhu chớp một đôi mắt to trong veo như nước, có chút ủy khuất, "Nhưng con nghe nói, thanh niên tài tuấn mới hai trăm

tuổi giống như Thủ Nghiệp công tử, ở Tiên Triều đều thuộc loại tiểu tử trẻ tuổi, phần lớn đều chưa thành hôn.”

“Tuổi còn trẻ cũng không liên quan đến ngươi.” Đông Phương Ngọc Hi thẹn quá hóa giận khiển trách, “Lần này dẫn ngươi đến huyện Trường Ninh công tác, thứ nhất là cho ngươi theo ta học tập các loại thủ pháp bào chế của linh dược mới, thuận tiện kiếm chút tiền công. Thứ hai, là chuẩn bị đi lại quan hệ, đưa ngươi vào học viện 【 học viện Trường Ninh 】. Quy cách của Trường Ninh học viện tuy rằng so với 【 Lũng Tả Tử Phủ Học Cung 】 thấp hơn một cấp, nhưng nó dựa vào Vương thị, còn mở lớp luyện đan chuyên nghiệp, ở nơi đó có thể học được nhiều thứ hơn trong tộc, tỉ mỉ hơn, có thể thay ngươi đánh xuống nền tảng vững chắc hơn. Ngươi chớ có cho ta bến cảng Đông Phương thị ta.”

Đông Phương Ngọc Hi đã từng tuổi trẻ ngông cuồng không ai bì nổi, sau khi trải qua sự gột rửa và giày vò của cuộc sống, cũng đã trở thành một lão giả có suy nghĩ thành thục mà cổ kính.

Mà ngay lúc Đông Phương Ngọc Hi nói chuyện, thuyền biển đã chậm rãi đậu vào bến cảng Huyền Đan Đảo.

Huyền Đan Đảo, đã đến.

Cảng khẩu vẫn luôn có nhân viên công tác của Luyện Đan tổng ty Vương thị đóng giữ, nhìn thấy Đông Phương Ngọc Hi và những người khác đến, liền lập tức tới, dẫn bọn họ đi về hướng ký túc xá trên đảo.

Lúc mọi người đi ngang qua một mảnh dược viên.

Lại nghe được bên trong dược viên truyền đến một trận cãi vã.

“Khẹc khẹc! Bà lão Tiên Triều này quá xấu rồi.” Một con Thất Vĩ Hỏa Hồ lông đỏ thẫm đang ngồi xổm trên vai một nữ tử trẻ tuổi khí chất nhã nhặn, chống nạnh tức giận lẩm bẩm, “Linh dược của Huyền Đan Đảo này đều là của Vương thị chúng ta, dựa vào cái gì muốn dẫn ngươi đi Tiên Triều Bách Thảo Viên?”

Đối diện với một “người” này là một vị nữ tử trung niên ăn mặc có chút mới mẻ, khí chất như hoa lan trong cốc vắng.

Đôi mắt tú lệ của nàng ta hơi trừng lớn, ngữ khí cũng có chút bất mãn: “Bổn vương đây là đang thương lượng dẫn chủng công việc với Vương thị, liên quan gì đến tiểu hồ ly Lũng Tả Vũ Văn thị ngươi?”

“Ngươi nói gì?!” Thất Vĩ Hỏa Hồ nghe vậy liền nổi giận, bộ lông đỏ rực như ngọn lửa nổ tung, “Ta là nhị lão bà tương lai của Thủ Triết ca ca, sao lại không liên quan đến ta?”

“Hỏa hồ lão tổ, ngài trước hết tiêu hỏa.” Nữ tử trẻ tuổi thấy nó nổ lông, vội vàng thuận mao khuyên bảo, “Ngài không phải còn chưa qua cửa sao, trước không huyên náo.”

Khi đang nói chuyện, nàng bỗng nhìn thấy Đông Phương Ngọc Hi, vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngọc Hi huynh, bên này.”

Vũ Văn Niệm Tĩnh!

Đông Phương Ngọc Hi lộ ra một nụ cười khổ, lúng túng đi tới.

Lúc trước hắn và Vũ Văn Niệm Tĩnh đồng thời thi rớt, lúc đó hắn tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng cứng rắn không muốn cúi đầu, nhưng Vũ Văn Niệm Tĩnh người ta lại mặt dày cầu xin thượng nhân thu làm ký danh đệ tử.

Bây giờ, thời gian thấm thoát, Vũ Văn Niệm Tĩnh vẫn như cũ là 【thanh niên tài tuấn trẻ tuổi xinh đẹp】, hắn cũng đã rủ xuống già rồi.

Chênh lệch giữa hai người, nghiễm nhiên đã thiên hòa địa.

Không biết bao nhiêu đêm, Đông Phương Ngọc Hi cũng hối hận qua sự lỗ mãng cùng vọng động lúc mình còn trẻ tuổi.

Nếu như lúc ấy hắn có thể không làm ra vẻ như vậy, mặt dày cầu xin sư tôn thu làm ký danh đệ tử, cho đến ngày nay, Tân Cảng Đông Phương thị sao có thể nghèo túng như thế?

Tựa như Đông Phương thị Tân Bình kia, xuất thân một tán tu, chỉ vì vững vàng ôm bắp đùi Vương thị không buông, hiện giờ đã cường thịnh hơn so với Tân Cảng Đông Phương thị mấy lần.

Sự tình quá khứ, đã không thể vãn hồi, nhưng tương lai, vẫn còn có thể.

Đông Phương Ngọc Hi đã hạ quyết tâm, bắt đầu từ bây giờ, nhất định phải ôm chặt đùi Vương thị không buông.

…

Chương 189: Âm Nghiệt Ma Thần Vương Thủ Triết.

…

Hai bên sau khi hàn huyên một chút, Vũ Văn Niệm Tĩnh biết được Đông Phương Ngọc Hi là chịu sự điều khiển của Luyện Đan tổng ty, đến Huyền Đan Đảo xử lý việc hái linh dược, bào chế các loại công tác, lúc này nói: "Ngọc Hi huynh kiến thức dược lý khá chắc chắn, tin tưởng ngươi đến, có thể làm cho tiến độ tăng nhanh không ít."

"Niệm tĩnh quá khen." Đông Phương Ngọc Hi vội vàng khiêm tốn nói: "Trước kia tầm mắt của ta hẹp hòi, vững chắc tự phong, sau khi gia nhập Luyện Đan Ty mới biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, so với ta ưu tú hơn nhiều như cá chép vượt sông. Nhất là niệm tĩnh mấy người các ngươi, thực lực bây giờ sớm đã để ta ngưỡng vọng."

"Ngọc Hi huynh đừng nói như vậy, là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, ngươi còn trẻ, sau này còn có rất nhiều cơ hội." Vũ Văn Niệm cười cười lắc đầu, sau đó lại đặt sự chú ý lên người Đông Phương Minh Húc và Đông Phương Linh Nhu, cười nói: "Hai đứa nhỏ này chính là Minh Húc và Linh Nhu phải không? Ta nghe Thủ Nghiệp đề cập tới, đều là những đứa trẻ ưu tú."

Đông Phương Ngọc Hi vội vàng không ngừng để cho hai đứa nhỏ tiến lên bái kiến, cũng giới thiệu nói: "Minh Húc đâu, ta chuẩn bị ở lại bên cạnh dạy dỗ cho tốt, tương lai để cho hắn khởi động Tân Cảng Đông Phương thị. Tư chất của đứa bé Linh Nhu kia phải tốt hơn một chút, người cũng thông minh hơn. Ta định để nàng ở 【huyện học】 huyện học Trường Ninh tạo sâu, đi theo con đường học cung, tương lai sau này học thành sẽ đền đáp quốc gia."

"Rất tốt." Vũ Văn Niệm Tĩnh gật đầu khen ngợi, cũng móc ra chút đan dược và kim phiếu Càn Kim xem như lễ gặp mặt đưa cho hai đứa nhỏ, "Các ngươi chớ có chối từ, hảo hảo tu luyện, hảo hảo học thuật luyện đan, tương lai cũng có thể sớm ngày làm Đại Càn, cống hiến một phần lực lượng cho Nhân tộc."

Hai đứa bé còn có chút xấu hổ, nhìn về phía lão tổ nhà mình.

Da mặt của Đông Phương Ngọc Hi hiện giờ cũng dày hơn, gật đầu ý bảo hai đứa nhỏ nhận lấy: "Các ngươi đừng cô phụ sự tín nhiệm của Niệm Tĩnh lão tổ, cũng phải nhớ kỹ sự tốt của nàng."

"Đa tạ Niệm Tĩnh lão tổ ban thưởng." Minh Húc, Linh Nhu cảm kích nhận lấy lễ vật.

Sau đó, ba người dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, đi tới địa điểm chỉ định tiến hành đăng ký, sắp xếp chỗ nghỉ chân.

Bây giờ các sự vật trên Huyền Đan Đảo này đều do đời chữ "Tông" xếp hạng mười một Vương Tông Văn quản lý.

Hắn là trưởng tử của Vương Thủ Nghiệp. Được lợi cho đệ nhất luyện đan sư Vương thị này của lão cha, từ nhỏ hắn đã không thiếu đan dược, các phương diện tài nguyên khác được cấp cho trong mạch trực của Vương thị cũng cực kỳ gần phía trước, Tôi Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan, Giá Y Huyết Cổ… đủ loại tài nguyên tăng lên tư chất cũng không ít, hiện giờ tư chất đã đạt đến cấp bậc đại thiên kiêu, ở trong nội bộ Vương thị cũng có thể coi là đội thứ tư.

Bây giờ, hắn chỉ mới một trăm sáu bảy mươi tuổi, tu vi cũng đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy. Thực lực như vậy, ở Vương thị cũng không tính là dễ thấy, thả ra bên ngoài cũng là một tuấn kiệt trẻ tuổi.

Bất quá, hắn cũng không tinh thiện luyện đan, chủ yếu vẫn là đi con đường quản lý.

Dưới sự lo liệu của hắn, Huyền Đan Đảo đã vận chuyển đâu vào đấy, hái linh dược, bào chế, nhập kho, cùng với kế hoạch bổ sung linh dược mới, đều cần tính toán tỉ mỉ, trù tính vạn năm.

Chỉ là Lan Hinh Vương đến từ Tiên Triều, đồng thời mang theo một nhóm các cô nương hỗ trợ làm việc, lại biểu hiện ra hứng thú thật lớn đối với nhóm "Ngọc thạch liên" trong Linh Dược viên Huyền Đan Đảo kia.

Loại Ngọc Thạch Liên này, một khi vượt qua một vạn năm, chính là "Vạn năm Ngọc Thạch Liên", chính là một trong chủ

tài luyện chế 【Thoát Thai Tiên Đan】.

Tiên Triều Bách Thảo Viên trong, đương nhiên cũng có Ngọc Thạch Liên, thậm chí có vài gốc đã đến niên đại, bị bào chế cất giữ lại.

Chỉ là phẩm chủng Ngọc Thạch Liên của Bách Thảo Viên bởi vì một chút lịch sử, dược hiệu đã yếu đi, trên dược tính so với "Vạn Tuế Ngọc Thạch Liên" của Huyền Đan Đảo kém một mảng lớn.

Chênh lệch dược tính sẽ ảnh hưởng đến tỉ lệ thành đan.

Thoát Thai Tiên Đan thuộc cấp bậc 【Bát Phẩm Tiên Đan】, chi phí luyện chế một lò luyện chế ước chừng là một ngàn vạn Tiên Tinh, thành đan bốn viên coi như miễn cưỡng giữ được vốn, chỉ có đến năm viên mới tính là có lợi nhuận thêm vào.

Nhưng trên thực tế, hôm nay Luyện Đan Sư có năng lực luyện chế Thoát Thai Tiên Đan của Tiên Triều tổng cộng cũng không có mấy vị, bởi vì tính chất khan hiếm của nguyên liệu, luyện điện thoại tự nhiên cũng ít đến đáng thương, tỷ lệ thành đan cũng không cao, miễn cưỡng bảo đảm phí tổn mà thôi.

Hiện giờ sở dĩ Tiên Triều còn đang kiên trì luyện chế Thoát Thai Tiên Đan, hoàn toàn là vì bồi dưỡng nhân tài.

Tiên Hoàng đã sớm lên tiếng, coi như là lỗ vốn, thoát thai tiên đan cũng là nhất định phải luyện chế.

Dù sao, một viên Thoát Thai Tiên Đan, dùng tốt, nói không chừng có thể bồi dưỡng ra một vị tuyệt thế thiên kiêu có tư cách tấn cấp Lăng Hư cảnh. Đương nhiên, là loại sau khi kế thừa bảo điển đạt tới tư chất tuyệt thế.

Cho dù không thành Lăng Hư, bồi dưỡng thêm mấy đại thiên kiêu có thể tu luyện tới Thần Thông cảnh trung hậu kỳ cũng tốt.

Số lượng tu sĩ đẳng cấp cao, tầm quan trọng đối với Tiên Triều không cần nói cũng biết.

Nếu như làm tài liệu chính 【Vạn Tuế Ngọc Thạch Liên】 dược tính càng mạnh hơn một bậc, đồng dạng luyện chế một lò đan dược, tỉ lệ thành đan tự nhiên mà sẽ đề cao, có xác suất

thành đan đạt tới năm viên, sáu viên, thậm chí bảy viên, đan dược cũng sẽ tốt hơn.

Đối với Tiên Triều mà nói, chỗ tốt trong đó không cần nói cũng biết.

Cũng bởi vì vậy Lan Hinh Vương mới muốn dẫn chủng từ Huyền Đan đảo.

Số lượng Ngọc Thạch Liên của Huyền Đan Đảo không ít, mấy ngàn năm có ba năm gốc, một ngàn năm trở xuống thì càng nhiều, số lượng cây tương đối dư thừa, với thực lực của nàng, dục chủng căn bản không khó.

Mà Huyền Đan Đảo nằm dưới tài sản của Vương thị luyện đan tổng ty, Lan Hinh Vương muốn dẫn hạt, đương nhiên phải thông qua sự đồng ý của Vương thị luyện đan tổng ty.

Vì thế, song phương tự nhiên triển khai đàm phán.

Bởi vì bản thân thật sự là không am hiểu đàm phán, Lan Hinh Vương thậm chí cố ý viết thư về Tiên Triều, kéo một đội ngũ đàm phán tới tiến hành trao đổi chi tiết.

Một cái là kỳ hàng có thể ở, có lòng nâng giá, một cái là muốn ép giá một chút.

Lần nói chuyện này trọn vẹn mấy tháng.

Cuối cùng, song phương đã đạt được ba điều kiện nhận thức chung về ngọc thạch dẫn chủng.

Thứ nhất, Tiên Triều lấy ba viên 【Thoát Thai Tiên Đan】 cấp tám, mười viên thất phẩm 【Thiên Mạch Thánh Đan】 làm đại giá, có thể từ Huyền Đan Đảo di dời mười gốc Ngọc Thạch Liên niên đại trở xuống từ ngàn năm trở xuống.

Thứ hai, Lan Hinh Vương còn cần truyền thụ kỹ thuật trồng Ngọc Thạch Liên và kỹ thuật trồng trọt cho Vương thị.

Thứ ba, sau này mỗi lần Tiên Triều luyện chế năm lô Thoát Thai Tiên Đan, bất luận thành đan bao nhiêu, Vương thị đều có được một suất mua sắm.

Điều này đối với Vương thị mà nói, không thể nghi ngờ là một thu hoạch cực lớn.

Tuy giá của Thoát Thai Tiên Đan là "Không đắt", "chỉ vẻn vẹn mấy trăm vạn tiên tinh, nhưng bởi vì nguyên vật liệu đào tạo chu kỳ dài dằng dặc, cùng với đủ loại hạn chế khác, từ trước đến nay đều là tài nguyên mang tính chiến lược.

Cho tới nay, số lượng Thoát Thai Tiên Đan ngoại lưu đều cực ít. Cho dù là nhất phẩm thế gia như hoàng thất Đại Càn muốn mua một viên, đều phải nhờ quan hệ nợ nhân tình, cũng không phải tùy tùy tiện tiện tiện có tiền là có thể mua được.

Mặc dù hiện giờ tài lực của Vương thị dồi dào, nhưng muốn mua được Thoát Thai Tiên Đan vẫn rất khó. Hết cách, bất luận gia tộc nào cũng cần, đối thủ cạnh tranh thật sự quá nhiều.

Trước mắt, cũng chỉ có hoàng thất Tiên Triều và trong Tiên Cung có hàng tồn kho Thoát Thai Tiên Đan nhất định. Lần này, vì lấy được hạt giống của Ngọc Thạch Liên, Tiên Triều coi như là hạ vốn gốc.

…

Ngay tại thời điểm Huyền Đan Đảo vui vẻ thu được Tiên đan.

Mộ Chân đại lục, Bắc Chu quốc.

Thủ đô Mộ Tiên thành.

Đế cung Bắc Chu.

Hôm nay chính là tiểu triều hội mỗi tuần một lần, trên quảng trường ngoài cửa nam Đế Cung đình đầy xe. Đây đều là xe kéo của triều đình tham gia tiểu triều hội, chờ sau khi tiểu triều hội chấm dứt, bọn họ còn phải ngồi xe trở về.

Gần tới giờ Tỵ, tiểu triều hội mới kết thúc.

Cửa cung mở ra, các quan triều liền từ trong đế cung chen chúc mà ra, tràng diện kia, giống như mở cổng xả lũ, bất quá trong nháy mắt, trên quảng trường cũng đã chật ních người.

Không ít quan triều còn tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, thảo luận chuyện triều hội vừa rồi, tràng diện thập phần náo nhiệt.

Lúc này, một vị nữ tử đầu đội kim quan, mặc triều phục từ trong cửa cung chậm rãi đi ra.

Bộ triều phục của nàng có chủ thể màu đen, phía trên thêu hoa văn phức tạp màu vàng bạc và hoa văn hoa lệ long trọng, làm nổi bật lên khí chất tôn quý mà uy nghiêm của cả người.

Mà chỗ mi tâm của nàng còn có một ấn ký màu đỏ.

Dưới sự phụ trợ của da thịt tuyết trắng, ấn ký đỏ tươi này tựa như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt sáng rực lên, ở giữa mơ hồ còn lộ ra một vòng kim quang, nhìn đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Nhìn thấy nàng, đông đảo quan viên thần sắc thu vào, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cung kính.

"Bái kiến Đế Nữ Lạc Già."

Thì ra nữ tử này chính là đế nữ hiện tại của Bắc Chu quốc, đã từng là Lạc Già quận chúa, Cơ Linh Chỉ.

Hơn một năm trước, nàng cũng đã chính thức được phong làm 【 Đế Nữ 】, phong hào thì vẫn dùng hai chữ 【 Lạc Già 】 vốn có, vì thế, phong hào chính thức của nàng bây giờ chính là 【 Đế Nữ Lạc Già 】.

Luận địa vị, nàng và Đế Tử An của Đại Càn đã là tồn tại cùng cấp bậc, chỉ là bởi vì thời gian gia phong còn ngắn, danh vọng ở Bắc Chu còn không bằng Đế Tử An mà thôi.

Bất quá, với năng lực của nàng, đợi một thời gian, tất nhiên cũng sẽ trở thành một Đại Đế có thể làm cho hậu thế giao khẩu khen ngợi.

Mà sau khi chính thức gia phong "Đế Nữ", nàng cũng đã chính thức kế thừa bảo điển.

Tuy nhiên, nàng kế thừa không phải bộ 【 Huyền Thủy Bảo Điển 】 của hoàng thất Bắc Chu, mà là 【Lục Dương Bảo Điển 】 vốn thuộc về Ngụy Vương phủ.

Không có biện pháp, huyết mạch của nàng thuộc hỏa, Huyền Thủy bảo điển thật sự không thích hợp với nàng. Nếu không phải như thế, lúc trước nàng cũng sẽ không đánh chủ ý lên Huyền Đan bảo điển.

Cũng may mắn, trước đây Ngụy Vương còn chưa truyền 【Lục Dương Bảo Điển 】 cho Ngụy Đông Lai, bây giờ vừa

vặn tiện nghi cho Lạc Già.

Nhờ vào thiên địa tinh hoa hội tụ trong Bảo Điển, tư chất của nàng đã tăng lên tới tuyệt thế Bính đẳng, lại có một trăm bốn mươi năm mươi năm, không sai biệt lắm có thể đột phá Thần Thông cảnh, chính thức kế nhiệm vị trí Đại Đế.

Dưới sự cung tiễn của một đám quan triều ở ngoài cửa cung, Đế Nữ Lạc Già rất nhanh đã xuyên qua đám người, leo lên phi liên chuyên dụng của mình.

Rất nhanh, phi liên bay lên trời, đi về phía phủ Lạc Già quận chúa.

Sau khi trở thành đế nữ, dựa theo tập tục, thật ra Lạc Già vốn nên ở trong Đông cung của Đế cung. Làm như vậy, một là bởi vì Đông cung nhiều đời đều là chỗ ở của người thừa kế đế vị, chính là một loại tượng trưng cho thân phận, hai cũng là để thuận tiện theo Đại đế tiền nhiệm học tập quản lý chính sự.

Có điều, bởi vì thời gian Lạc Già trở thành Đế Nữ quá ngắn, việc cải kiến đông cung còn chưa hoàn thành, hơn nữa có một số nguyên nhân không tiện nói rõ, trước mắt nàng vẫn ở trên phủ Lạc Già quận chúa ban đầu.

Để tiện cho nàng qua lại, Nguyên Bình đại đế cố ý phối với đế nữ loan giá, cho phép nàng phi hành trên bầu trời Mộ Tiên Thành, cũng coi như là đặc quyền của đế nữ.

Trở lại phủ quận chúa, Đế Nữ Lạc Già đang muốn trở về phòng thay quần áo, liền có thị nữ tới bẩm báo: “Điện hạ, Thủ Nghiệp công tử từ trong phòng luyện đan đi ra, nói là có việc tìm ngài, đã ở trong lương đình đợi gần nửa canh giờ rồi.”

“Thủ Nghiệp công tử tìm ta?” Đế Nữ Lạc Già đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức lạnh mặt, răn dạy thị nữ kia nói: “Công tử Thủ Nghiệp chính là khách quý, sao ngươi có thể để hắn chờ ở đình nghỉ mát? Sao không mời hắn đến noãn các?”

Thị nữ hoảng sợ, vội vàng kinh sợ giải thích: “Điện hạ, ngài đã phân phó, muốn xem công tử Thủ Nghiệp thành chủ hầu hạ, nô tỳ nào dám lãnh đạm? Là công tử Thủ Nghiệp nói trong đình không khí tốt, hắn có thể vừa uống trà vừa đọc sách vừa chờ ngài, nô tỳ liền sai người pha trà cho công tử Thủ Nghiệp, có điểm tâm tốt nhất.”

Lúc này Đế Nữ Lạc Già mới dịu sắc mặt lại, không trách phạt nàng, quay về phòng thay đổi thường phục, lúc này mới đến đình nghỉ mát gặp Vương Thủ Nghiệp.

Hoa viên trong quận chúa phủ có Linh Thực sư chuyên môn phụ trách bảo vệ hàng ngày, bất kể mùa nào, trong hoa viên đều có hoa tươi nở rộ, cỏ cây thấp thoáng lộ ra tao nhã mà có ý nhị.

Trong lương đình.

Vương Thủ Nghiệp đang bưng chén trà xanh, vừa uống trà, vừa cầm bản luyện đan tâm đắc chậm rãi quan sát.

Cái này kỳ thật cũng là thói quen của hắn. Bình thường lúc không luyện đan, hắn cũng không thích đi ra ngoài, chỉ thích tìm một chỗ thanh tĩnh ngồi, ngắm phong cảnh một chút, lật xem tâm đắc luyện đan, tổng kết một chút kinh nghiệm thất bại của người khác.

Cuộc sống như vậy đối với hắn mà nói đã là sự thả lỏng tốt nhất rồi.

So sánh mà nói, ra ngoài giao tiếp, ngược lại càng dễ dàng để cho hắn cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Tới gần trưa, ánh mặt trời vừa lúc.

Hắn một thân áo xanh ngồi một mình trong đình, thần sắc thản nhiên, khí chất nội liễm mà trầm tĩnh. Quang ảnh loang lổ bao phủ trên người hắn, nổi bật lên hắn tựa như người trong tranh, không hiểu sao lộ ra một ý vị xa cách xuất trần.

Trên con đường nhỏ ngoài đình nghỉ mát, bước chân Đế Nữ Lạc Già hơi dừng lại, không biết vì sao, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra một chút đau thương vi diệu.

Bất quá rất nhanh, nàng liền đem sợi cảm xúc này ném ra sau đầu, bước nhanh đi vào trong đình nghỉ mát.

“Thủ Nghiệp công tử.”

Vương Thủ Nghiệp đã sớm nhận ra Lạc Già tới gần, không đợi nàng bước vào đình nghỉ mát, đã đặt sách xuống đứng dậy, giơ tay thi lễ với nàng: “Thủ Nghiệp bái kiến Đế Nữ Lạc Già.”

“Thủ Nghiệp công tử, ngươi và ta tương giao nhiều năm, ngươi cũng đừng khách khí như vậy với ta.” Đế Nữ Lạc Già có chút bất đắc dĩ ngồi xuống đối diện hắn: “Nếu là chuyện bình thường, thị nữ trong phủ có thể thay công tử làm. Công tử cố ý chờ ta, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?”

Vương Thủ Nghiệp cũng ngồi trở về, giơ tay rót chén trà cho Lạc Già, thở dài: “Bất tri bất giác, ta đến Đại Chu cũng đã năm năm. Hiện giờ mậu dịch giữa hai nước Càn Chu đã bước vào quỹ đạo, ta cũng nên trở về.”

Tay Lạc Già bưng trà dừng lại, bỗng nhiên ngước mắt nhìn về phía hắn: “Trong nhà công tử gửi thư giục ngài trở về?”

“Cũng không hẳn.” Vương Thủ Nghiệp cân nhắc một chút, giải thích: “Chủ yếu là Huyền Đan Đảo trải qua mấy năm kiến thiết, nền tảng kiến thiết đã hoàn thành không sai biệt lắm. Gia tộc đã bắt tay vào chuẩn bị chính thức khai đảo. Ta là tộc nhân có thực lực luyện đan mạnh nhất trong gia tộc, vô luận như thế nào cũng phải trở về tọa trấn.”

Lạc Già nghe vậy trầm mặc một hồi lâu.

Thật ra nàng đã sớm biết, công tử Thủ Nghiệp sớm muộn gì cũng sẽ trở về.

Mà mình, với tư cách là đế nữ Đại Chu, tương lai chắc chắn sẽ trở thành Đại Đế thế hệ mới của Đại Chu, đương nhiên là nhất định phải ở lại Đại Chu.

Phân biệt, kỳ thật ngay từ đầu đã định trước. Trong lòng nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng điểm này, chỉ là một mực lảng tránh vấn đề này mà thôi.

Trước kia, mình dùng mậu dịch hai nước vãng lai mới khai, sự tình ngàn vạn đầu, bên này cần có người chủ sự Vương thị tọa trấn cho lý do giữ hắn lại, cũng chỉ vì một chút tư tâm của mình, muốn kéo dài một chút thời gian mà thôi.

Bây giờ, ngày này rốt cuộc đã đến.

Trong lòng nàng thở dài, trên mặt ngược lại lộ ra một nụ cười, bưng chén trà trong tay lên nói: “Nếu như thế, Lạc Già liền lấy trà thay rượu, chúc công tử thuận buồm xuôi gió.”

Dứt lời, nàng cầm chén trà trong tay uống một hơi cạn sạch.

“Đa tạ.” Vương Thủ Nghiệp sửng sốt một chút, lập tức cũng nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Hai người ai cũng không nói thêm cái gì, chỉ đơn giản hàn huyên vài câu, xác định thời gian cụ thể Vương Thủ Nghiệp rời đi, liền tách ra với nhau.

Ba ngày sau, Vương Thủ Nghiệp ngồi thuyền viễn dương của Vương thị rời khỏi Bắc Chu.

Ngày hắn rời đi, Lạc Già tự mình đi bến cảng thay hắn đưa tiễn, lại ngồi trong phi liên không đi ra, chỉ xa xa nhìn thuyền thiết giáp của Vương thị dần dần đi xa.

Mãi cho đến khi thuyền thiết giáp hóa thành một điểm đen, hoàn toàn biến mất ở giữa biển trời, nàng mới buông rèm xuống, quay đầu trở về trong phủ của mình.

Lần từ biệt này, có lẽ năm tháng dài dằng dặc, có lẽ thương hải tang điền, lần gặp lại tiếp theo cũng không biết sẽ là lúc nào.

Nhưng trước mắt, nàng lại có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Lão tổ tông Nguyên Bình trời sinh tính tình không quả quyết, bên tai lại mềm, thường thường bởi vì suy nghĩ không chắc chắn mà bị người chi phối. Nàng thân là đế nữ Đại Chu, gánh nặng trên vai, rất nặng.

Mấy năm này, áp lực chiến trường ngoại vực càng lúc càng lớn, Bắc Chu nhất định phải mau chóng cường đại lên mới được!

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Bất tri bất giác, cách “Hội đàm” giữa Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng đã mấy tháng trôi qua.

Ngày hôm đó.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền đong đưa cánh Côn Bằng trượt qua bầu trời xanh lam, vững vàng đáp xuống cảng trống của Lục Tiên đảo.

Rất nhanh, cửa khoang phi thuyền mở ra, theo thứ tự từ trên phi thuyền đi xuống đến mấy trăm người.

Nhóm người này chính là mấy trăm tù binh Nhân tộc do Vương Củng và Tuy Vân công chúa liên thủ cứu lên. Sau khi bọn họ nghỉ ngơi ở căn cứ phòng khu vực Tiên Tam, liền bị đuổi về Nhân tộc.

Dựa theo ước định giữa Tiên Hoàng và Vương Thủ Triết, nhóm tù binh này được đưa đến Lục Tiên Đảo "an dưỡng".

Lần này đồng hành giả, còn có Vân Hạc chân quân của Tiên Cung cùng với một đám đệ tử dưới trướng, trên danh nghĩa là bảo vệ, kì thực là âm thầm áp giải.

Đây cũng coi như là lệ thường của Tiên Triều, sau khi cứu tù binh, bình thường đều sẽ để cho bọn họ tìm địa phương "Dị dưỡng" một đoạn thời gian, để cho đủ thời gian hòa hoãn.

Làm như vậy chỗ tốt là rõ ràng.

Một mặt, sau khi trải qua sự giày vò của yêu ma ngoại vực, trơ mắt nhìn thấy từng người đồng bạn chết thảm trước mặt, đại bộ phận tù binh trên tâm lý hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại một ít vấn đề, phải cho bọn họ một chút thời gian cởi bỏ khúc mắc, điều chỉnh tâm tính.

Về phương diện khác, tự nhiên là vì phòng bị gian tế rồi. Ngoại Vực Ma tộc thủ đoạn xảo trá, ai dám khẳng định những tù binh này không có bị động tay động chân hay sao?

Vương Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị, đã kiến tạo xong trung tâm an dưỡng cho đội công trình Vương thị.

Loại đội công trình chuyên nghiệp này đơn thuần do tu sĩ Huyền Vũ tạo thành, hơn nữa có luyện khí khôi lỗi khí giới trợ giúp, tiến độ công trình từ trước đến nay cực nhanh, chỉ mấy tháng thời gian, công trình cũng đã hoàn thành.

Giờ phút này, bên cạnh biển rộng mênh mông sóng biếc, một biệt thự nghỉ dưỡng đứng sừng sững trong gió biển.

Đội ngũ tiếp đãi của Vương thị có quy cách rất cao, Vương Thủ Triết đã lâu không chủ trì chính sự, tự mình dẫn dắt tộc nhân tinh nhuệ của Vương thị và tinh anh ngành khách sạn tiếp đãi nhóm người chăm sóc này.

Bất kể nói thế nào, nhóm người chăm sóc này đều là tinh anh nhân tộc, bọn họ cũng là bị bắt làm tù binh vì bảo vệ nhân tộc

khi chiến đấu, cho dù như thế nào, Vương Thủ Triết cũng sẽ không bạc đãi bọn họ, càng không muốn có bất kỳ kẻ nào chịu oan khuất.

Tất cả chi phí ăn mặc đều tốn rất nhiều tiền.

Dưới sự tiếp đãi của Vương thị, tất cả mọi người được an bài thỏa đáng, tạm thời ở Lục Tiên đảo.

Thật ra trong lòng bọn họ cũng cơ bản hiểu được, nói là "an dưỡng", nhưng kỳ thật là tạm thời cách ly.

Vốn rất nhiều người trong lòng có chút cảm xúc.

Nhưng sau đó nghe nói Vương thị phụ trách tiếp đãi này chính là Vương Củng cứu bọn họ, gia tộc xuất thân từ Vương Ly Từ các nàng, bởi vậy cũng không có oán giận, ngược lại vô cùng phối hợp.

"Vân Hạc chân quân, đến đây, nếm thử linh tửu do Thủ Triết đích thân ủ." Vương Thủ Triết đích thân chiêu đãi nhóm Vân Hạc chân quân, cũng bày sẵn rượu ngon thức ăn ngon, thể hiện tình nghĩa chủ nhà.

Tính cách Vân Hạc chân quân tiêu sái bất kham, một mặt thưởng thức rượu ngon thức ăn ngon, một mặt hàn huyên với Vương Thủ Triết: "Đã sớm nghe nói đại danh của Thủ Triết gia chủ, hôm nay được gia chủ Thủ Triết đích thân tiếp đãi, Vân Hạc tam sinh hữu hạnh."

Vân Hạc chân quân là chủ nhân của 【Vân Diêu thánh địa】 của Tiên cung, lần này vừa vặn luân phiên khu vực phòng thủ Tiên số ba, cũng hiệp trợ Vương Ngao, Vương Ly Từ các nàng giải cứu hành động.

Trong đó, Cự Lực Ma Vương Bảo chính là do hắn phối hợp với Vương Anh Tuyền đánh xuống, cũng coi như gián tiếp một đợt đại công.

Bởi vì Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ, Vân Hạc chân quân đương nhiên cực kỳ tò mò về Vương Thủ Triết.

Nhưng hắn nghe nói, hai nha đầu kia không sợ trời không sợ đất, ngay cả Tuy Vân công chúa cũng không làm gì được bọn họ, nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác chỉ sợ Vương Thủ Triết…

Chậc chậc! Thủ Triết gia chủ này lợi hại biết bao.

Sau khi lẫn nhau nâng đỡ uống mấy chén rượu ngon, Vân Hạc chân quân liền từ trong nhẫn trữ vật móc ra một cái hộp ngọc: "Thủ Triết gia chủ, đây là 【U Minh Ma Chi】 nha đầu Ly Từ nhờ lão phu đưa cho ngươi, đây chính là thứ tốt, ở ngoại vực ma giới đều là thiên tài địa bảo hiếm có."

Lần này Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ thu được rất nhiều thứ từ yêu ma ngoại vực, trong đó cũng có không ít thứ gia tộc cần dùng đến, các nàng tự nhiên cũng không lưu thủ, chặn lại không ít đưa về cho gia tộc, còn lại mới cầm đi đổi điểm công huân.

Vân Hạc chân quân tự mình mang về U Minh Ma Chi này, tất nhiên là loại trân quý nhất trong đó.

"Làm phiền Chân Quân rồi." Vương Thủ Triết nhận hộp ngọc, mở ra xem, chỉ thấy bên trong đã có một mảnh sứt nhỏ bằng bàn tay, thậm chí còn dính chút chất mục nát, không khỏi khóe miệng co giật: "Chỉ ngần ấy? Không phải sẽ bị nàng ăn sạch rồi chứ?"

"Ha ha, Thủ Triết gia chủ thật sự hiểu rõ nha đầu Ly Từ. Nàng nói thịt này ăn ngon, năng lượng dồi dào đến mức thiếu chút nữa chống đỡ nàng, để gia chủ nuôi trồng, xem xem không thể sản xuất năng lượng."

Vân Hạc chân quân sang sảng cười ha ha, mở miệng một tiếng Ly Từ nha đầu, hiển nhiên đã quen rồi.

"Chậc chậc, nha đầu nhà ngươi thật là mạnh, loại U Minh Ma Chi này ngay cả ta cũng không dám ăn sống, sợ U Minh Ma Năng trong đó có thể bạo nổ. Nhưng nàng ăn thì chuyện gì cũng không có. Hắc hắc… thôn phệ huyết mạch tại ngoại vực thật đúng là được trời độc hậu."

Theo hắn biết, U Minh Ma Chi này phần lớn là bị Vương Ly Từ ăn, phần nhỏ là phân cho chuột mập và Lam Uyển Nhi.

"Được thôi, lát nữa ta thử xem có thể sống hay không." Vương Thủ Triết cất hộp ngọc, tạm thời không nghĩ nhiều, dù sao đây là vật thuộc tính U Minh, không dễ trồng.

Kế tiếp, tự nhiên lại là ăn uống linh đình.

Sau ba tuần rượu.

Một tộc nhân Vương thị tên Vương Ninh Niên vội vã đến bẩm báo: “Lão tổ gia gia, trong số người chữa bệnh có một cô nương tên là “Ngô Thuyết Ngôn”, bỗng nhiên phát bệnh, người mau đi xem đi.”

“Chân Quân, các ngươi đi đường mệt nhọc, ăn trước nghỉ ngơi, ta đi xem tình huống, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn lại phái người thông báo ngài.”

Vương Thủ Triết bảo các tộc nhân tiếp tục cùng đám người Vân Hạc chân quân ăn cơm uống rượu, hắn thì xin lỗi một tiếng, lập tức dưới sự dẫn dắt của Vương Ninh Niên, đích thân chạy tới biệt thự bên bờ biển yên tĩnh mà Ngô Quân nói.

Lúc này Ngô Hạo Ngôn đang nằm trên giường, ý thức mê man, ánh mắt mê ly, phảng phất cả người lâm vào trong tâm tình mê loạn nóng bỏng, ngay cả quần áo cũng bị xé rách thành một mảnh, rất nhiều chỗ nổi bật giữa khe hở vải như ẩn như hiện.

Trong miệng của nàng, còn nói mê một ít chuyện lung tung.

Vương Thủ Triết nhíu mày, phất tay cho người ta đi ra ngoài, sau đó cởi ngoại bào giúp nàng phủ lên, sau đó kéo cổ tay của nàng ra khỏi quần áo, nhẹ nhàng đặt tay lên mạch môn của nàng.

Năng lượng sinh mệnh bổn nguyên tinh thuần cuồn cuộn không dứt truyền vào trong cơ thể nàng.

Vương Thủ Triết!

Ha ha, đây chính là Vương Thủ Triết ~~ thật sự là được đến hoàn toàn không tốn công phu!

Cảm thụ được lực lượng tràn vào trong cơ thể, trong “loạn” Ngô Thao nói, đáy mắt lóe lên tinh quang, trong lòng đắc ý vạn phần.

Trạng thái của nàng lúc này đương nhiên là giả vờ.

Thân là một luồng phân hồn của Âm Quát Ma Thần, nhiệm vụ quan trọng nhất nàng nhập vào thân thể khôi lỗi này chính là trà trộn vào thế giới Nhân tộc, xác minh tình huống của Ma

Chủ, cũng phối hợp với bản tôn Âm Quát Ma Thần nghênh đón Ma Chủ.

Bởi vì tiến vào thế giới Nhân tộc phải xuyên qua khe hở giới vực, đến lúc đó, liên hệ giữa bản thể và Ngô Cầu Ngôn sẽ hoàn toàn đứt đoạn.

Vì để cho nàng lẻn vào Nhân tộc có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Âm Quát Ma Thần đã bỏ ra một cái giá cực lớn, còn đặc biệt tiêu hao đại lượng căn nguyên Ma Thần, phong ấn một đạo 【Đại Mị Hoặc Chú】 ở trong Linh Đài của nàng!

Đây là một loại thuật pháp cao giai liên quan đến thiên đạo pháp tắc, một khi thi triển ra, nàng có nắm chắc có thể mị hoặc một gã nhân tộc Lăng Hư cảnh, để cho hắn ở trong thời gian nhất định, trở thành "Nô lệ" nói gì nghe nấy.

Đây cũng là trợ lực lớn nhất của nàng khi chấp hành nhiệm vụ ở thế giới nhân tộc.

Cơ hội chỉ có một lần.

Cơ hội lần này, vốn dĩ nàng muốn dùng trên người Vân Hạc chân quân.

Nhưng trên đường đến đây, nàng lại nghe thấy người không vận của Diêu thị một mực thổi phồng Vương thị, cũng tôn sùng chuẩn bị đối với Vương Thủ Triết.

Nàng cảm thấy tò mò, liền thoáng tìm hiểu một phen, phát hiện tốc độ quật khởi của Vương thị cực nhanh, năng lượng ở Tiên Triều cũng rất lớn, trong tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp, rõ ràng chỉ là thế gia Tứ phẩm, nhưng lại có lực ảnh hưởng rất lớn.

Quan trọng nhất là, Vương Thủ Triết này chính là gia gia của Vương Củng!

Chỉ cần có thể khống chế được Vương Thủ Triết, khiến hắn ngoan ngoãn trở thành nô lệ của nàng, không những có thể giúp ích rất lớn cho đám người Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ có thể mượn cơ hội đối phó với kẻ bản tôn hận nhất của nàng.

Đây chẳng phải là một mũi tên bắn trúng hai con chim sao?!

“Vương Ngao ơi Vương Ngao, xem ta biến gia gia ngươi thành nô lệ, sau đó lại hung hăng trả thù trước mặt ngươi… Ha ha ha!” 【Ngô Thao Ngôn】 càng nghĩ càng vui sướng.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng.

Nàng quyết định thật nhanh, trực tiếp kích hoạt 【Đại Mị Hoặc Chú】 ở bên trong Linh Đài.

“Ông!”

Một tiếng thiên đạo chấn động vô hình vang lên.

Lực lượng thiên đạo pháp tắc do Đại Mị Hoặc Chú hình thành lập tức bao phủ Vương Thủ Triết, mạnh mẽ chui vào trong linh đài của hắn ta.

“Hả?”

Vương Thủ Triết cũng cực kỳ nhạy cảm, thoáng chốc cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn chỉ cảm thấy đầu óc trầm xuống, ý thức phảng phất có một cái chớp mắt mê ly, có một hư ảnh Âm Quát Ma Thần hiện ra ở trước linh đài hắn, tư thế xinh đẹp, mị hoặc ngàn vạn.

“Vương Thủ Triết, ngoan ngoãn trở thành nô lệ của Âm Bạt Ma Thần ta đi.”

Thanh âm của hư ảnh kia quyến rũ mà câu dẫn người, trong giọng nói mang theo một cỗ ý vị cường thế bắt buộc, phảng phất hết thảy đã ở trong lòng bàn tay.

Nhưng mà.

Ngay khi đạo hư ảnh kia vừa nói ra những lời này.

Đột nhiên trong lúc đó.

Trong linh đài của Vương Thủ Triết, một tia sáng vàng kim thần thánh như sấm mùa xuân nổ vang, ầm ầm bùng nổ.

Kim quang sáng chói phô thiên cái địa hướng bốn phương tám hướng chiếu xạ.

Cùng lúc đó.

Hư ảnh pháp tướng của Vương Thủ Triết cũng được huyết mạch dẫn dắt tự động kích phát, một hư ảnh hình người uy

nghiêm bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Đó là một bóng người rộng lớn tay áo nhanh nhẹn, như tiên như thánh.

Mặt mũi của hắn mơ hồ không rõ, lại thần thánh mà vĩ ngạn, khiến người ta núi cao ngưỡng mộ, kìm lòng không được mà sinh lòng kính sợ.

Theo sự xuất hiện của hắn, từng đạo hoa văn huyền ảo hiện lên trong quang ảnh phía sau hắn, tản mát ra khí tức thần bí khó lường.

Phía dưới quang mang chiếu rọi, uy áp mênh mông tựa như cuồng phong sóng lớn quét ra, lập tức trấn áp toàn bộ không gian chung quanh.

Trong kim quang thần thánh chiếu xạ, hư ảnh Âm Quát Ma Thần giống như tuyết đông gặp phải liệt dương, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết nhanh chóng tan rã.

“Không!!!”

Cảm thụ được uy áp pháp tướng thánh uy huy hoàng mang đến, sắc mặt Ngô Thao Ngôn đắc ý lập tức trở nên trắng bệch mà cứng ngắc.

Thanh âm của nàng cũng đột nhiên trở nên sắc nhọn, ngữ khí khó có thể tin.

“Chuyện này, chuyện này không có khả năng!”

…

Chương 190: Bản hoàng hiểu rõ! Phú quý giống ai rồi.

…

Nhưng mà, đây còn không phải là điểm cuối của cơn ác mộng Ngô Nhiêm.

Đại Mị Hoặc Chú là đại chiêu của Âm Quát Ma Thần, chính là một loại diệu dụng vô cùng, nhưng lại dị thường hung hiểm. Một khi mị hoặc không thành, rất có thể sẽ bị phản phệ.

Dưới sự bắn ngược lại của pháp tướng hư ảnh của Vương Thủ Triết, Đại Mị Hoặc Chú hình thành thiên đạo pháp tắc chi lực đúng là bao trùm ngược lại Ngô Thao Ngôn.

Trên mặt Ngô Hạo Ngôn lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng muốn tránh né.

Nhưng mà, lực lượng của Đại Mị Hoặc Chú há lại dễ dàng trốn như vậy?

Ngay lúc thân hình nàng hơi động một chút, chuẩn bị né tránh, đồng thời Đại Mị Hoặc Chú hình thành Thiên Đạo Pháp Tắc Chi Lực đã bao phủ nàng lại, không ngừng thẩm thấu vào sâu trong linh hồn nàng.

Nếu linh hồn này là linh hồn của Âm Quát Ma Thần hoàn chỉnh, kết quả còn khó mà nói, nhưng đạo linh hồn này của Ngô Hạo Ngôn, vẻn vẹn chỉ là một luồng phân hồn của Âm Quát Ma Thần, cho dù bản chất không tầm thường, nhưng hồn lực chung quy quá mức yếu kém, làm sao có thể ngăn được Đại Mị Hoặc Chú ăn mòn?

Dưới sự trùng kích của Đại Mị Hoặc Chú, hai con ngươi trừng lớn của nàng dần dần bắt đầu thất thần, bất quá một lát, liền hoàn toàn hôn mê.

Cùng lúc đó, hư ảnh pháp tướng phía sau Vương Thủ Triết cũng dần dần thu lại.

Ánh mắt hắn nhìn Ngô Hợp Ngôn có chút phức tạp.

Mặc dù đã sớm đoán trước thủ đoạn của Ma tộc, nhưng không ngờ Âm Quát Ma Thần lại chôn xuống một quả đại lôi như thế.

Một chiêu vừa rồi của nàng pháp tắc chi lực cực kỳ huyền ảo, lại kèm theo hư ảnh Âm Quát Ma Thần, hiển nhiên không phải chiêu thức bình thường. Nếu như hắn trúng chiêu, sợ là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

May mắn, thần hồn của hắn mang theo cơ chế phòng ngự, huyết mạch lực cũng thập phần cường hãn, sửng sốt không để cho nàng đắc thủ.

Bây giờ tình huống này, Vương Thủ Triết trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể kiên nhẫn đứng ở một bên chờ nàng tỉnh lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng đối với Ngô Minh Ngôn.

Không bao lâu sau, Ngô Tùng Ngôn liền yếu ớt tỉnh lại.

Lúc mở mắt, dường như nàng còn chưa hiểu rõ tình huống, ánh mắt có chút mê mang. Nhưng khi ánh mắt nàng chạm đến Vương Thủ Triết đứng bên giường, trong ánh mắt bỗng nhiên bộc phát ra cuồng nhiệt và si mê mãnh liệt.

“Kỳ Ngôn bái kiến chủ nhân.”

Nàng ta lăn lông lốc từ trên giường bò dậy, lạy thật sâu về phía Vương Thủ Triết. Động tác kia cung kính, vẻ mặt cuồng nhiệt, thiếu chút nữa sát đất.

Đây là bị phản phệ sao?

Trong lòng Vương Thủ Triết nổi lên một tia nghi ngờ, sắc mặt vẫn bình tĩnh vô cùng, nhìn nàng hỏi: “Một chiêu vừa rồi của ngươi, là trò gì?”

“Bẩm chủ nhân, đó là 【Đại Mị Hoặc Chú】 mà Ngôn Chủ Hồn Âm Bạt Ma Thần phong ấn ở trong Linh Đài của ta.” Ngô Thao Ngôn thành thật trả lời, “Một khi thi triển ra, ngay cả Ma Vương hoặc là Nhân tộc Lăng Hư Cảnh cũng khó thoát khỏi sự khống chế mị hoặc, trừ phi thần niệm của đối phương cực kỳ cường đại, mới có thể ngăn cản được.”

“Vậy ngươi còn có thể thi triển thêm một lần nữa không?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

“Không thể. Âm Quát Ma Thần vẻn vẹn phong ấn một đạo Đại Mị Hoặc Chú. Trên thực tế, cho dù là Âm Quát Ma Thần cũng sẽ không tùy ý sử dụng chiêu số khống chế Ma Vương hoặc Lăng Hư cảnh.” Ngô Cầu giải thích vô cùng kỹ càng, “Thứ nhất, loại chiêu số nghịch thiên này tiêu hao thần hồn của bản thân vô cùng lớn. Thứ hai, chiêu số này sử dụng vô cùng nguy hiểm, một khi gặp phải phản phệ liền vô cùng có khả năng bị phản phệ khống chế. Thứ ba, mị hoặc chú có thời gian hạn chế, đối với Lăng Hư cảnh và cường giả cấp Ma Vương tối đa là khống chế trăm năm, trăm năm qua đi lực khống chế sẽ không ngừng yếu bớt.”

Vương Thủ Triết gật đầu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chiêu thức khó lòng phòng bị như thế, nếu Âm Quát Ma Thần có thể thi triển không hạn chế thì nàng quá đáng sợ.

“Tại sao ngươi lại lựa chọn ta?” Vương Thủ Triết lại hỏi ra một điểm khác nghi hoặc của mình: “Ta chẳng qua chỉ là một tu sĩ Tử Phủ cảnh nho nhỏ, khống chế ta chẳng phải là lãng phí chiêu thức này?”

“Bẩm chủ nhân, kỳ thật ta vốn muốn khống chế Vân Hạc chân quân, nhưng về sau ta phát hiện, chủ nhân ngài là đối tượng tốt hơn, khống chế ngài mới là tối ưu giải.” Ngô Tránh trả lời.

Vân Hạc chân quân.

Trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái, không ngờ mình còn thay Vân Hạc chân quân ngăn cản một tai họa.

“Huống chi, chủ nhân ngài còn là gia gia của Vương Anh Tuyền, thúc thúc của Vương Ly Từ…” Lời nói của Ngô Anh hơi có vẻ sợ hãi mà giải thích suy nghĩ của mình, “Ta muốn khống chế chủ nhân, cũng là có tâm lý trả thù đang quấy phá, muốn mượn cơ hội này trả đũa Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ.”

Ách…

Vương Thủ Triết cũng không còn gì để nói.

Xem ra, Hình Vanh và Ly Từ đã làm Âm Chiếu Ma Thần bị thương rất nặng. Khiến cho nàng trả thù, đều trả thù đến trên đầu Vương Thủ Triết hắn.

“Nói một chút, lần này ngươi hao hết tâm cơ lẻn vào Nhân tộc, mục đích là gì?” Vương Thủ Triết tiếp tục hỏi.

“Khởi bẩm chủ nhân, hết thảy đều là vì nghênh hồi Ma Chủ.” Ánh mắt Ngô Dĩnh càng cuồng nhiệt mấy phần, “Lúc trước một trận chiến cuối cùng, Ma Chủ tuy rằng vẫn lạc ở thế giới loài người, nhưng thần hồn Ma Chủ chưa diệt, chỉ cần nghênh hồi thần hồn Ma Chủ, dùng bí pháp Ma tộc khiến cho nó phục sinh, Ma tộc ta có thể nhặt lại vinh quang ngày xưa.”

“Ma Chủ?”

Lòng Vương Thủ Triết lộp bộp một chút.

Cho dù hắn đối với lịch sử năm đó vẫn là kiến thức nửa vời, cũng biết xưng hô “Ma Chủ” này ý vị như thế nào. Đây chính là tồn tại trên Ma Thần!

Hắn vội vàng truy vấn: “Làm sao các ngươi biết Ma Chủ thần hồn chưa diệt?”

“Tất nhiên là chúng ta nhận được tin tức do Ma Chủ truyền về.” Ngô Thao giải thích, “Mấy vị Ma Thần Âm Quát Ma Thần có bí bảo do Ma Chủ để lại, có thể nhận được tin tức Ma Chủ dùng bí pháp truyền về. Từ rất nhiều năm trước, Ma Chủ cũng đã thức tỉnh, cũng thông qua bí pháp truyền tin tức về Ma Giới. Mà mấy năm gần đây, đã liên tục hai lần truyền tin tức. Vì nghênh Hồi Ma Chủ, mấy vị Ma Thần lại xây dựng liên minh.”

“Đáng hận mấy vị Ma Thần khác ngoài miệng nói dễ nghe, thực sự đến lúc cần bọn hắn xuất lực liền ba ba cản bốn, liền phái chút binh chủng cấp thấp lừa gạt chúng ta. Theo ta thấy, bọn hắn rõ ràng chính là luyến tiếc quyền thế trong tay, không muốn Ma Chủ trở về.”

“Âm Quát Ma Thần biết rõ không trông cậy được bọn họ, cho nên tự mình lập ra kế hoạch nghênh đón Ma Chủ, tên là kế hoạch 【Khôi Lỗi nghênh chủ】, cũng chính là do ta chui vào Nhân tộc, nghênh đón Ma Chủ trở về.”

“Thì ra là thế.”

Nghe nàng giải thích cặn kẽ như vậy, Vương Thủ Triết lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Khó trách những năm gần đây Ma tộc không ngừng tăng cường thế công, khiến áp lực phòng thủ của Nhân tộc càng lúc càng lớn, thì ra là vì nghênh đón Ma Chủ bỏ đi này trở về.

Ma Chủ sống lại, đây chính là một chuyện lớn. Cũng không biết Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn có biết hay không?

"Thần hồn của Ma Thần ở đâu?" Vương Thủ Triết tiếp tục truy hỏi.

Nhưng lần này, không đợi Ngô Dĩnh trả lời, hắn đã phản ứng lại: "Là đang ở Thần Vũ Thiên Khư?"

"Không sai!"Ngô Bác Ngôn ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt, "Thần hồn Ma Chủ chính là bị nhốt ở bên trong Thần Vũ Thiên Khư. Chỉ cần có thể lẻn vào trong đó, tất nhiên có thể nghênh đón Ma Chủ trở về."

Vương Thủ Triết nhắm mắt lại, hơi trầm ngâm một lát rồi nói: "Như vậy, chỉ còn lại một nghi vấn cuối cùng."

"Chủ nhân xin cứ nói." Ánh mắt Ngô Tùng Ngôn nóng bỏng cuồng tín.

"Ngươi tự sát đi."

Vương Thủ Triết đột nhiên nhìn thẳng vào mắt nàng, đưa cho nàng một thanh kiếm.

"Vâng, chủ nhân. "Ngô Tránh Ngôn tiếp nhận kiếm, không chút do dự ở trên cổ lau một cái, máu tươi vẩy ra…

"Ài…"

Vương Thủ Triết thở dài một hơi, một luồng sinh mệnh huyền khí tinh thuần lập tức bao phủ nàng, không ngừng vận chuyển vào trong cơ thể nàng…

…

Hoàng cung Đại Càn.

Chuyết Chính Các.

Vương Thất Chiêu ngồi ở vị trí bình thường của mình, nhìn tài báo trong tay, mi tâm nhíu thành chữ "Xuyên".

Hiện tại vừa mới đến nửa năm, cách mùa thu hoạch tối thiểu còn có ba bốn tháng thời gian, nhưng mà, trên tài khoản triều

đình, lại song tu không có tiền!

Tình huống trước mắt này, nghiêm túc mà nói, kỳ thực còn phải bắt đầu từ cải cách hệ thống hành chính Đại Càn.

Đại Càn thiết lập huyện ở dưới quận, mặt ngoài xem ra cũng chính là gia tăng một cấp bậc hành chính mới, nhưng tình huống thực tế không có đơn giản như mặt ngoài.

Trong kế hoạch của bọn họ, thủ lĩnh mới tăng đơn vị hành chính huyện, cũng chính là vị trí 【huyện thủ】 đều do tu sĩ Tử Phủ cảnh đảm nhiệm.

Bên trong huyện thủ phủ, cũng đã tăng thêm một lượng lớn chuẩn bị cho tu sĩ Thiên Nhân cảnh đảm nhiệm vị trí.

Mà 【quận thủ】 nguyên bản cũng sẽ trong một số năm trong tương lai, từng bước thay thế thành tu sĩ Thần Thông cảnh đảm nhiệm. Ban đầu, cấp bậc của phủ quan quận thủ cũng sẽ thống nhất điều lên một cấp, trong đó các trợ thủ của quận thủ đều sẽ do tu sĩ Tử Phủ cảnh đảm nhiệm.

Bởi vậy, cũng có nghĩa là Đại Càn cần một số lượng lớn tu sĩ đẳng cấp cao mới có thể chống đỡ được cấu trúc khổng lồ này.

Vì thế, triều đình và thánh địa sau khi trải qua thương nghị, đặc biệt lấy ra một bộ phận tài nguyên tu hành, dùng để bồi dưỡng nhân tài.

Ở tương lai, thậm chí triều đình sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế, từ các con đường đi tìm mấy nơi truyền thừa trở về, chuyên môn dùng để bồi dưỡng 【quận thủ】.

Kể từ đó, những đệ tử gia tộc trong các đại thế gia không tranh giành được cơ hội trong gia tộc mình, đạt được tư cách truyền thừa có thể thông qua hệ thống quan liêu mà đạt được tài nguyên, đạt được truyền thừa.

Thậm chí, ngay cả tán tu, chỉ cần có đầy đủ năng lực quản lý, cũng có thể thông qua gia nhập hệ thống này thu hoạch được các loại tài nguyên tu hành, bao gồm cải thiện tư chất. Nếu như công tích trác tuyệt, trở thành tu sĩ Thần Thông cảnh cũng không phải không có khả năng.

Trong tương lai, theo thời gian trôi qua, hệ thống và cấu tạo hệ thống dần dần được hoàn thiện, hệ thống quan liêu của Đại

Càn sẽ trở thành con đường tấn thăng thứ ba trong cảnh nội Đại Càn, ngoại trừ "Hệ thống quân võ", "Hệ thống Thánh Địa Học Cung".

Đây là một kế hoạch to lớn, nhưng độ khó khi thực hiện cũng cực lớn.

Một nan đề đứng mũi chịu sào chính là tiền.

Bồi dưỡng nhân tài phải trả tiền, bồi dưỡng một lượng lớn nhân tài càng là tiêu tiền. Càng miễn bàn bây giờ hệ thống này vừa mới được sáng tạo qua loa, rất nhiều thứ đều cần phải từ không đến có đi xây dựng, tiêu tiền càng lợi hại.

Tình trạng tài chính của Đại Càn vốn rất căng thẳng, làm sao còn có thể bỏ ra tiền chứ?

Vì cái này, đế tử An không thèm thể diện, thật vất vả mới mượn được một khoản " vay tiền" từ trong tay Vương Thủ Triết.

Có khoản " vay lãi suất" hai trăm triệu tiên tinh này, vốn dĩ vấn đề tài chính đã được giải quyết.

Kết quả, Đế Tử An này chính là người không giữ được tiền, mắt thấy tài chính trong tay đầy đủ, liền bắt đầu rục rịch, ngay sau đó liền đem kế hoạch ban đầu còn phải qua ba năm mươi năm nữa mới có thể khởi động "Thiết Đạo kế hoạch" an bài.

Cái gọi là "Kế hoạch thiết đạo", tất cả đều gọi là kế hoạch giao thông đường quỹ đạo của cả nước 】, cũng chính là thiết đạo trong phạm vi cả nước, thực hiện giao thông thông với cả nước sắt.

Đầu nguồn của kế hoạch này, vẫn là một lần Đế Tử An đi công nghiệp viên của Vương thị, kiến thức được quỹ đạo giao thông trong công nghiệp viên, kết quả là nhớ thương.

Cái này còn chưa tính, thậm chí đế tử An còn một hơi đặt hàng với Vương thị, đặt mua vài chiếc thuyền giáp sắt.

Kết quả là hai trăm ức càn kim trong thời gian nửa năm ngắn ngủi đã khiến hắn tiêu tốn bảy tám phần.

Hiện tại, trên tài khoản của Đại Càn, ngoại trừ những tư kim dự trữ tuyệt đối không thể động tới kia, đã ngay cả một chút tiền cũng không bỏ ra được.

Vương Thất Chiêu quả thực sắp sầu chết.

Tại sao mình lại đụng phải một đế tử không đáng tin cậy như vậy?

Nếu sớm biết sẽ có ngày này, lúc trước hắn nói cái gì cũng sẽ không đồng ý đến Quy Long Thành phụ tá đế tử an.

Cũng ngay lúc hắn phát sầu, một thanh niên mặc đồng phục Nội thị thống lĩnh đi vào Chuyết Chính Các, ở cửa nội thất nhẹ nhàng gõ cửa.

Thấy Vương Thất Chiêu ngẩng đầu nhìn qua, hắn liền hơi khom người, thi lễ một cái: "Tiểu Các lão."

"Cát thống lĩnh, ngươi cũng đừng giễu cợt ta." Vương Thất Chiêu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, "Tiểu Các lão" này cũng không phải chức quan đứng đắn gì. Ngươi vẫn nên gọi ta là Vương chưởng lệnh đi."

Chức quan chính thức của hắn, thật ra là Chưởng Lệnh Tam Tài ty, chính tứ phẩm. Chẳng qua hắn suốt ngày ở trong Chuyết Chính Các của đế tử An, ngược lại Tam Tài ty đi tương đối ít.

"Vâng, Vương chưởng lệnh." Cát thống lĩnh cười cười.

Tuy rằng đế tử An không ở đây, nhưng thái độ của hắn đối với Vương Thất Chiêu vẫn vô cùng cung kính, cúi đầu khom người bẩm báo: "Lúc này mới có nội thị đến báo, phụ thân ngài gửi một phong thư từ Tây Bắc cho ngài, vì là thư cấp, thấy ngài không có ở trong phủ, liền trực tiếp đưa đến trong cung."

Dưới tình huống bình thường, thư tín tư nhân của quan viên tự nhiên là không có khả năng nhập được cửa cung, nhưng Vương Thất Chiêu thân phận phi phàm, nội thị và thị vệ chưởng quản cửa cung tự nhiên sẽ không không không có ánh mắt như vậy.

"Cha gửi thư?" Vương Thất Chiêu hai mắt tỏa sáng, "Mau, mời hắn vào."

Rất nhanh, gia tướng Vương thị truyền tin đã được dẫn vào.

Vương Thất Chiêu nhận lấy phong thư từ tay hắn, nhanh chóng lấy thư bên trong ra xem một lần, lập tức trên mặt lộ ra

sắc mặt vui mừng: “Tốt quá rồi, cha ta đưa năm trăm vạn tiên tinh cho ta.”

Cha hắn Vương Tông An hiện giờ chưởng quản Tây Bắc Đại Vận Hà, Tây Kinh Đại Vận Hà, còn có quận Đạt Lạp mới mở, ba cái này đều là túi tiền của Đại Càn.

Trong đó, hai con kênh đào kia thì không nói. Từ xưa đến nay kênh đào đều là đầu mối giao thông, kiếm tiền đương nhiên không cần nói.

Chỉ riêng quận Đạt Lạp kia, vốn là một đại hoang mạc không có sinh cơ, trải qua hơn trăm năm khai phá, lại bị cải tạo thành một vùng thảo nguyên rộng lớn vô ngần.

Nơi đó, hiện giờ đã trở thành bãi cỏ lớn nhất Đại Càn, hàng năm đều phải phát lượng lớn thịt dê bò ra ngoài, nơi đó sản xuất nho hỏa tinh cùng các loại hương liệu càng là bán chạy vô cùng, hàng năm đều có thể cống hiến cho Đại Càn rất nhiều thuế thu.

Vương Tông An quản lý những địa phương này, tự nhiên là dư dả.

Vương Thất Chiêu viết thư cho hắn mượn tiền, hắn rất sảng khoái mượn năm trăm vạn tiên tinh, đổi thành càn kim, đây chính là năm ức càn kim.

“Có năm trăm triệu càn kim này khẩn cấp, hắn là có thể sống qua mấy tháng nay. Chờ đến mùa thu hoạch vụ thu xong, thu thuế năm nay lại có thể chống đỡ được một đoạn thời gian rất dài.” Vương Thất Chiêu đếm số tiên tinh phiếu, trong lòng lập tức an tâm hơn, cũng không còn cau mày như trước nữa.

Bây giờ coi như hắn đã hiểu, trong tay tên đế tử An này không thể có tiền.

Khi không có tiền, hắn còn có thể an ổn ổn, an tâm ổn định, từng chút một chậm rãi, một khi trong tay có tiền, hắn bắt đầu bồng bềnh, hận không thể lập tức đem tất cả hạng mục trong kế hoạch tất cả đều hoàn thành.

Nhưng chuyện trên đời này, nào có thể một lần là xong?

Ngay cả gia gia cũng có khả năng kiếm tiền lợi hại như thế, làm việc gì cũng tiến hành theo chất lượng. Kế hoạch năm

năm, kế hoạch mười năm, kế hoạch hai mươi năm, một trăm năm kế hoạch không hề rối loạn.

Theo lời gia gia hắn nói, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng.

Cũng ngay lúc Vương Thất Chiêu vừa đếm tiền vừa lẩm bẩm trong lòng, bên ngoài Chuyết Chính Các bỗng nhiên truyền đến tiếng Cát thống lĩnh cung kính chào, ngay sau đó, một trận cười to sang sảng cũng truyền tới.

"Ha ha ha, Thất Chiêu, ngươi xem ta mang cái gì trở về?"

Cùng với tiếng cười to, đế tử An mặc thường phục màu xanh sải bước đi vào.

"Điện hạ, ngài đã trở về?" Động tác Vương Thất Chiêu đếm tiền hơi dừng lại, theo bản năng thu tiền lại, lúc này mới mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía hắn, "Chẳng lẽ, điện hạ ngài thật đúng là muốn đem tiền tới?"

"Ha ha ha đương nhiên. Ngươi cũng không nhìn xem ta là ai, bản đế tử tự mình xuất mã, tiền này còn có gì mà không được? Nhìn xem, nhìn xem, đây là cái gì? Ước chừng một ngàn vạn tiên tinh!" Đế tử An móc ra một xấp tiên tinh phiếu hướng vương thất giương giương lên, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý: "Ngươi không phải nói ta nhất định sẽ không đến tiền sao? Đánh mặt đi?"

Từ "đánh mặt" này là hắn học được từ trong miệng các tiểu bối Vương thị. Còn chưa nói, dưới tình huống như vậy mà dùng tới, chính là đặc biệt có cảm giác, đặc biệt sảng khoái.

"Điện hạ quả nhiên lợi hại."

Vương Thất Chiêu nhìn chằm chằm Đế Tử An vô cùng đắc ý một hồi, bỗng nhiên đưa tay nhận lấy xấp tiên tinh phiếu kia, dứt khoát nhét vào nhẫn trữ vật của mình, miệng chậm rãi nói: "Đã như vậy, tiền thần sẽ nhận lấy. Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ sử dụng thật tốt, cam đoan mỗi một khoản tiền đều dùng trên lưỡi đao, tuyệt đối sẽ không lãng phí một đồng lớn."

"…" Đế Tử An trợn tròn mắt.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Chủ trạch Vương thị, nhàn nhã ở.

Vương Phú Quý sau khi tan học không có việc gì làm, lại nói chuyện phiếm với Kỳ Mộng Vũ thông qua video tinh thạch.

Vương Ly Tiên không có việc gì làm ngồi ở bên cạnh, vừa hỗ trợ truyền tín hiệu, vừa phân tâm nhìn quyển sổ thứ tư sinh hoạt hàng ngày của công chúa bá đạo, trong tay áo còn chia ra hai nhánh cây, chuyên môn dùng để bưng đồ uống, cầm chút tâm, thoạt nhìn thấy nhàn nhã biết bao.

"Phú Quý, tộc học của hoàng thất chúng ta một chút sức lực cũng không có." Thanh âm oán trách của Vân Mộng Vũ từ trong màn hình tinh thạch truyền ra, "Tiên sinh Tộc Học tính cách cổ hủ, quy củ còn đặc biệt nhiều. Quan trọng nhất là, tiến độ học tập quá chậm. Với tiến độ như vậy, ta phải ở trong Tộc Học năm mươi năm, nội dung thi cử cũng là thiên thiên nhất luật, quá nhàm chán…"

Nàng "chậc chậc" nói một tràng dài, hiển nhiên là ý kiến đối với Tộc Học lớn hơn.

"Học sinh trong Tộc Học không phải chỉ có một mình ngươi, tiến độ học tập chậm là bình thường. Điểm này ta cũng hiểu rất rõ." Vương Phú Quý gật đầu tỏ vẻ lý giải, sau đó móc ra một ít tài liệu và bài thi giảng dạy của Tộc Học sơ đẳng và Tộc Học trung đẳng, "Nếu Mộng Vũ nhàm chán, ngươi có thể tự học giống như ta, như vậy có thể căn cứ vào tình huống thực tế mà điều chỉnh tiết tấu học tập, cũng sẽ không nhàm chán nữa. Bài học và bài thi ta đều có. Ngươi có chỗ nào ta không hiểu, ta có thể dạy ngươi…"

"Vương Phú Quý…" Chử Mộng Vũ trợn tròn mắt.

Nàng nói một hồi, chẳng qua là muốn nghe một chút lời ngon ngọt của Vương Phú Quý, dỗ dành nàng vui vẻ một chút, kết quả lại như vậy?

"Nào nào nào, Mộng Vũ, ngươi xem quyển này 【lý luận vật lý sơ đẳng cùng vận dụng thực tế】, là tác phẩm kinh điển của tộc học sơ đẳng Vương thị chúng ta…" Vương Phú Quý lại thật sự hào hứng bừng bừng mà bắt đầu dạy cho nàng.

Vương Phú Quý quả thật là một thiên tài, giảng giải rất rõ ràng, từ nông đến sâu, nhưng Mộng Vũ đâu có muốn nghe

những điều này?

Nàng một mặt nghe mệt mỏi, một mặt còn giả bộ cảm thấy rất hứng thú, trong lòng nhịn không được kêu rên.

Phú Quý ơi phú quý, ta chính là muốn cùng ngươi nói một chút tình yêu, không phải tới nghe ngươi giảng bài.

"Ai nha, đã quên một chuyện." Vương Phú Quý đang hào hứng bừng bừng nói, đột nhiên vỗ đầu nói, "Mộng Vũ bên kia nhiều lắm là có thể nhìn thấy những giáo tài và bài thi, sao chép thủ công một lần quá phiền phức, hay là ta để Diêu thị vận chuyển không vận chuyển cho ngươi gửi qua?"

"Đúng vậy, không sai." Kỳ Mộng Vũ cười rất vui vẻ: "Hôm nay không tiện, vậy thì con không đi học nữa. Chờ dạy học của con nhé…"

"Có rồi!" Trong đầu Vương Phú Quý bỗng nhiên lóe sáng: "Ta nghe nói trong viện nghiên cứu của Vương thị chúng ta đang nghiên cứu kỹ thuật thông tin ở trạm cơ sở. Bọn họ là chuẩn bị chuyển hóa âm thanh thành tín hiệu năng lượng, sau đó thông qua thiết bị luyện khí tiến hành phản chiếu thanh âm. Dựa theo suy nghĩ, chúng ta có thể tiến hành biên dịch văn tự, hình vẽ tin tức của các loại giáo khoa hay không… Nếu như lại nghiên cứu ra một loại thiết bị luyện khí có thể biên soạn lại ấn dịch…

"Vương Phú Quý!!" Kỳ Mộng Vũ tức giận đến cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên: "Chúng ta đang nói chuyện phiếm, ngươi đừng nhất tâm nhị dụng."

"Mộng Vũ ngươi phê bình đúng, nhất tâm nhị dụng không phải là thói quen tốt sao." Vương Phú Quý nghiêm túc gật gật đầu, cảm thấy cô ấy nói rất có lý: "Vậy chúng ta hãy kết thúc video nói chuyện phiếm, ta đi tìm Tứ Thập Thất thúc thương lượng một chút về tính khả thi…"

"…" Nước mắt của Vân Mộng Vũ suýt rơi xuống.

Ngay khi Vương Phú Quý suýt tắt video nói chuyện phiếm, Vương Thủ Triết đã đi vào nhàn rỗi.

Hắn liếc mắt liền nhìn thấy Vương Ly Tiên trong lương đình, cùng với Vương Phú Quý đang vui vẻ nói chuyện phiếm với Kỳ Mộng Vũ.

Vương Ly Tiên vèo một cái liền đem bản sao nhỏ, đồ uống, đồ ăn vặt, điểm tâm trong tay toàn bộ thu vào, giả bộ như mình chỉ là công cụ để truyền tín hiệu.

“Lão tổ gia gia.” Vương Phú Quý vội vàng đứng dậy hành lễ.

Côn Bằng Mộng Vũ đối diện màn hình tinh thạch cũng vội vàng đứng dậy, cười ngọt ngào hành lễ: “Bái kiến Thủ Triết lão tổ.”

“Mộng Vũ, là phú quý lại chọc ngươi không vui sao?” Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn Vương Ly Tiên một cái rồi thu hồi ánh mắt, sau đó cười nhìn về phía Côn Mộng Vũ đối diện màn hình tinh thạch: “Nếu như vậy, ta sẽ thay ngươi dạy dỗ hắn một bài học.”

“Không có không có.” Kỳ Mộng Vũ vội vàng thu lại tất cả những chuyện không vui, cười càng thêm ngọt ngào đáng yêu: “Phú Quý đang dạy vật lý cho ta, hắn sẽ không khi dễ ta.”

Mặc dù nàng đang tức giận phú quý, nhưng nếu Phú Quý bị Thủ Triết lão tổ dạy dỗ một trận, nàng cũng sẽ đau lòng.

“Đúng là khóa vật lý rất quan trọng, nhưng mà, lúc này ta tìm Tiên Hoàng bệ hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo, có thể sẽ làm chậm trễ các ngươi một lát.” Vương Thủ Triết hòa ái cười nói: “Đợi chúng ta nói xong chuyện, ta sẽ bảo Phú Quý bù gấp đôi cho ngươi.”

Hai, gấp đôi giờ học…

“Đa tạ Thủ Triết lão tổ yêu thương.” Mộng Vũ gượng cười: “Ta sẽ phái người đi mời lão tổ Tiên Hoàng.”

Nói xong, quả nhiên nàng lập tức phái người đi mời Tiên Hoàng.

Mà trước khi Tiên Hoàng đến, Kỳ Mộng Vũ chỉ có thể bắt đầu tán gẫu với Vương Thủ Triết, cảnh tượng này ngược lại cực kỳ giống cuộc nói chuyện phiếm giữa Tiên Hoàng và Vương Phú Quý.

Song phương đại câu quá lớn, lại không quen thuộc, vô luận nói cái gì cũng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ.

Mà Vương Phú Quý cũng chỉ có thể ở một bên xấu hổ tiếp khách, thỉnh thoảng còn phải nghe một câu răn dạy của Vương

Thủ Triết đối với hắn.

Cũng may hình chiếu Tiên Hoàng đến rất nhanh, cuối cùng kết thúc hàn huyên giữa hai tiểu bối và trưởng bối.

“Thủ Triết, ngươi đây là muốn bản hoàng thực hiện lời hứa sao?” Lần này Tiên Hoàng mặc đồ có chút tùy ý, thiếu đi mấy phần uy nghiêm cao cao tại thượng, ngược lại có chút phong phạm đại mỹ nữ nhà ở.

Trong lúc nói chuyện, nàng còn thuận tiện nháy mắt với Vương Thủ Triết, cười mời: “Có muốn bớt thời gian đến Tiên Triều chơi một chút không?”

“Khụ khụ.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng nói: “Tiên Hoàng bệ hạ, ngày thường Thủ Triết làm việc quá bận, trong thời gian ngắn không rảnh đi Tiên Triều. Chờ lúc nhàn hạ, lại đi Tiên Triều bái kiến bệ hạ.”

Trong lòng hắn âm thầm lẩm bẩm, bọn nhỏ còn ở đây, bệ hạ thật đúng là cho rằng đám trẻ này cái gì cũng không hiểu a?

Không đợi Tiên Hoàng nói tiếp, Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác: “Bệ hạ, nhiệm vụ điều tra tù binh trước đó ngài đã có kết quả…”

“Nhanh như vậy?” Tiên Hoàng hơi có chút ngoài ý muốn: “Tính toán thời gian, đám con tin này vừa mới đến Lục Tiên đảo Vương thị phải không? Nói một chút tình huống cụ thể ~ “

“Là như vầy…”

Vương Thủ Triết nhanh chóng kể lại tiền căn hậu quả sự việc.

“Ma Chủ?” Sắc mặt Tiên Hoàng dần dần ngưng trọng lên: “Giỏi thật, đây đúng là một con cá lớn. Không ngờ, mấy lần trước Thần Vũ Thiên Khư dị động, lại là tàn hồn Ma Chủ tạo ra.”

“Bệ hạ có cách nào tiến vào Thần Võ Thiên Khư không?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Đi vào thì có thể đi vào.” Tiên Hoàng cũng là có chút bất đắc dĩ: “Nhưng có thể sống sót đi ra hay không chỉ là vấn đề. Lịch đại Chân Tiên, Chân Ma cũng không dám mạo hiểm.”

Vương An Nghiệp từ bên cạnh đi ngang qua đều có thể nhặt được nửa bước Tiên Kiếm, Thần Vũ Thiên Khư bên trong có bao nhiêu thứ tốt có thể nghĩ. Nếu thật sự có thể đi vào, các đời cường giả Chân Tiên cảnh đã sớm tiến vào, làm sao còn đợi đến bây giờ?

"…"

Vương Thủ Triết cũng không ngờ tới, bên trong Thần Vũ Thiên Khư lại hung hiểm như vậy, ngay cả Chân Tiên Chân Ma cũng sợ như hổ.

"Thủ Triết, ngươi có điều chưa biết." Tiên Hoàng thở dài nói: "Vào trận chiến cuối cùng trước đó, dưới sự dẫn dắt của Ma Chủ, Ma tộc gần như dốc toàn bộ lực lượng, mà Thần Vũ Thánh Hoàng cũng dẫn người quyết chiến. Chỉ tiếc, thực lực bên ta không đủ, cuối cùng vẫn dần dần rơi vào xu hướng suy tàn. Cũng chính vì vậy, sau khi Thánh Hoàng dẫn đại đội Ma tộc vào Thần Vũ Thiên Khư, liền dứt khoát dứt khoát dùng con át chủ bài cuối cùng, đồng quy vu tận."

"Đây cũng là nơi bên trong Thần Vũ Thiên Khư xuất hiện một hư không chi động, xung quanh có vô số không gian phong bạo và mảnh vỡ, chúng ta cũng không dám tùy ý xâm nhập, sợ bị hư không chi động nuốt chửng."

Lúc nói đến việc này, sắc mặt Tiên Hoàng cũng kiêng kị không thôi.

"Vậy con át chủ bài cuối cùng là gì?" Vương Thủ Triết có chút động lòng không thôi: "Nếu chúng ta có thể lấy thêm một con át chủ bài cuối cùng, có phải có thể uy hiếp được Ma tộc, khiến chúng không còn ý đồ xâm lấn hay không?"

"Cuối cùng chỉ có một mình Thần Vũ Thánh Hoàng biết được, ngoại giới chỉ biết át chủ bài kia có khả năng diệt thế." Tiên Hoàng giải thích nói: "Bất quá lúc ấy Thần Vũ Thánh Hoàng đem phạm vi diệt thế của nó khống chế ở trong phạm vi Thần Vũ Thiên Khư, cũng bởi vì vậy mà nổ ra hư không chi động. Nhưng dù vậy, những sóng còn lại cũng đem Thương Hải biến thành đại địa, khiến cho địa hình địa hình trên toàn thế giới đều có thay đổi cực lớn. Ngay cả yêu ma ngoại vực cũng cùng thế giới chúng ta tách ra liên hệ."

“Loại thay đổi này, thẳng đến mấy vạn năm trước mới dần dần bình phục. Nhưng cùng lúc đó, ngoại vực yêu ma tàn quân cũng bắt đầu lần nữa xâm lấn thế giới chúng ta, nhân loại lần nữa gặp phải nguy cơ.”

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Thủ Triết nghe được bí mật này.

Hắn ngưng trọng nói: “Chuyện Ma Chủ khôi phục không phải chuyện đùa, một khi để nó trở về Ma tộc, rất có thể sẽ đem Ma tộc năm bè bảy mảng thống nhất lại. Đến lúc đó, chỉ sợ Nhân tộc chúng ta sẽ nghênh đón tai hoạ ngập đầu.”

“Việc này can hệ trọng đại, bản hoàng sẽ mời Tiên Tôn mở nội bộ tiểu hội trước, sau đó lại thông báo cho Ma Hoàng Ma Tôn.” Tiên Hoàng nghiêm mặt nói: “Đây là khốn cảnh của cộng đồng Nhân tộc, không có lý do chỉ có Tiên Triều chúng ta xuất lực. Về phần Ngô Gia Ngôn kia… Thủ Triết ngươi có tính toán gì không?”

“Cái này… kỳ thật ta cũng chưa nghĩ ra, chỉ là có một mạch suy nghĩ đại khái.” Vương Thủ Triết nói, “Ngô Dĩnh Ngôn chính là một phân hồn khôi lỗi, bởi vì khe hở giới vực ngăn cách, nàng chỉ cần ở thế giới Nhân tộc chúng ta, liền không cách nào trực tiếp cùng Âm Bạt Ma Thần lấy được liên hệ thần hồn. Đã có cơ hội này, không bằng tương kế tựu kế…”

“Ý của Thủ Triết là… Lấy Ma Chủ làm mồi nhử? dụ dỗ Âm triện Ma Thần mắc câu, diệt trừ nó?”

Đời này Tiên Hoàng trải qua vô số chuyện lớn nhỏ, tâm tư nhạy cảm cỡ nào?

Vương Thủ Triết vừa mới ngẩng đầu, trong nháy mắt nàng đã hiểu ra, nhịn không được hít một hơi lạnh, nhìn Vương Thủ Triết, lẩm bẩm tự nói: “Ngươi thật đủ tàn nhẫn. Bản hoàng cuối cùng cũng hiểu, tiểu tử phú quý kia giống ai rồi.”

…

Chương 191: Bay lên! Ngọa Long, Phượng Hoàng đều quy về tay ta!

…

Chiến trường ngoại vực, khu phòng thủ Đông Càn.

So với khu phòng thủ cỡ lớn như khu vực Tiên số ba, khu phòng thủ chiến trường ngoại vực này chẳng qua chỉ là góc cạnh nông thôn mà thôi.

Đối địch với khu phòng thủ Đông Càn, chủ yếu là 【Long Tượng Ma Vương Bảo】, 【Long Quỳ Ma Vương Bảo】 cùng với 【Huyết Thứ Ma Vương Bảo】, ba đại Ma Vương Bảo này.

Trong đó, hai đại ma bảo Long Quỳ, Huyết Thứ, vị trí địa lý đều nghiêng về phía sau một chút.

Bởi vậy, chiến tranh giữa Đông Càn và yêu ma ngoại vực, bình thường đều tiến hành với Long Tượng Ma Vương Bảo, sau đó hai Ma Vương Bảo chỉ là phụ trợ mà thôi. Dù vậy, Đại Càn cũng phải rất vất vả ứng đối, cho đến những năm gần đây quốc lực của Đại Càn không ngừng tăng lên, mới xem như ổn định cục diện.

Tam đại Ma Vương Bảo, đều dưới trướng Minh Sát Ma Thần.

Bất quá, khu vực này ở trong phạm vi thế lực Minh Sát Ma Thần cũng bất quá chỉ là một vực mà thôi, chủ lực của nó thủy chung bị Tiên Triều cùng Ma Triều cùng nhau kiềm chế.

Nếu không, chỉ dựa vào thực lực của các nước Đại Càn, Nam Tần, Tây Tấn đã sớm bị Minh Sát Ma Thần san bằng.

Khoảng thời gian này, Hạ Dương hóa thân Long Huyết Ma Thần, phạm vi tai họa đã từ phụ cận Long Tượng Ma Vương Bảo ban đầu, một đường tàn sát đến Long Quỳ Ma Vương Bảo cùng Huyết Thứ Ma Vương Bảo, hơn nữa, dấu chân tai họa của nó đã dần dần hướng về địa bàn Minh Sát Ma Thần mà đi.

Trong lúc nhất thời, nguyên một đám Ma Vương Bảo bị khuấy động long trời lở đất, đại lượng ma tinh thạch hoặc là bị trộm

cắp, hoặc là bị cướp đi, khiến cho chướng khí mù mịt, ma tâm hoảng sợ.

Tương ứng, thực lực thân thể Long Huyết Ma Thần Hạ Dương này cũng đang không ngừng khôi phục, bây giờ đã bành trướng đến cấp Ma Vương đỉnh phong.

Đương nhiên, đây cũng bởi vì bản thân Long Huyết Ma Thần chính là cường giả cấp Ma Thần, loại gọi là khôi phục thực lực này mà không phải tu luyện đột phá.

Theo thực lực Hạ Dương bạo tăng, hắn cũng càng phát lên sóng, trong khoảng thời gian ngắn lại cướp đoạt mấy Ma Vương bảo, có mấy lần, thậm chí trực tiếp hiện thân, công khai cướp đoạt.

Bởi vì thực lực của hắn mạnh mẽ vô cùng, Ma Vương Bảo tuy hận hắn đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể làm gì.

Ma Vương đỉnh phong, cho dù là ở trong đám yêu ma ngoại vực cũng có thực lực đứng đầu, trừ phi gặp phải mấy vị Ma Thần kia, hoặc là bị một đống Ma Vương bao vây, nếu không, chỉ dựa vào một hai Ma Vương, cho dù có thêm đại quân của Ma Vương bảo cũng tuyệt đối không giữ được.

Mà theo sự công khai hiện thân của hắn, cùng với tin tức trong lời nói "vô tình" lộ ra, "Truyền thuyết" Long Huyết Ma Thần trở về, cũng bắt đầu nhanh chóng lưu truyền trong yêu ma ngoại vực.

【 Long Huyết Ma Thần 】 chính là một trong những thượng cổ Ma Thần, ở thời kỳ thượng cổ từng một lần cực kỳ nổi danh, chiến lực hiển hách, thanh danh lưu loát.

Trong truyền thuyết, ma thể của nó thập phần mạnh mẽ, sức chiến đấu cũng cực kỳ cường hãn, từng dẫn đại quân đánh hạ mảng lớn lãnh thổ Nhân tộc, chính là một trong những đại tướng đắc lực dưới trướng vị Ma Chủ kia.

Chỉ là về sau, nó lại một lần nữa đi theo Ma Chủ công chiếm lãnh thổ Nhân tộc, gặp ám toán, vẫn lạc ở trong lãnh thổ Nhân tộc, nhất mạch Ma Thần này cũng bởi vậy mà đoạn tuyệt truyền thừa.

Hiện giờ, một ít huyết mạch Ma Vương và Lãnh Chúa còn sót lại của nhất mạch của nó cũng đã sớm quay đầu đầu nhập vào dưới trướng Ma Thần khác.

Mười vạn năm trôi qua, trong Ma tộc bình thường hầu như không có "Ma" nào nhớ tới Long Huyết Ma Thần.

Nhưng mà, theo tin tức "Ma Thần trở về" phát ra, danh hào 【Long Huyết Ma Thần 】 lập tức vang dội, trong lúc nhất thời trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của Ma tộc.

Cũng khó trách, thời thượng cổ, Ma tộc cường thịnh cỡ nào?

Khi đó, Ma tộc cường thịnh nhất, nghe nói có mấy chục Ma Thần, còn có tồn tại mạnh mẽ hơn Ma Thần thống lĩnh bốn vực, uy thế thịnh vượng, Ma tộc hiện tại không thể sánh bằng.

Nghe nói, lúc đó Ma tộc từng đánh cho nhân tộc thở không nổi, thời điểm uy phong nhất, thậm chí một lần công chiếm đại lượng địa bàn của nhân tộc.

Đáng tiếc, về sau xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rất nhiều Ma Thần bị hại ngã xuống, trong trận chiến cuối cùng, càng là có không biết bao nhiêu vị Ma Thần bị vĩnh viễn lưu lại Nhân tộc bên kia, ngay cả tàn hồn cũng không thể trốn trở về.

Bây giờ, Ma giới có thể truyền thừa xuống chỉ có tám Ma Thần.

Nếu có thêm một tôn Ma Thần coi như có thể tăng cường toàn bộ Ma giới, huống hồ thêm một tôn Ma Thần thì mọi người cũng có thêm một con đường để đi.

Dù sao, Ma Thần mới sinh cũng có nghĩa là bên cạnh còn không có nhiều thủ hạ đắc lực, nếu như có thể nhân cơ hội này đi theo một Ma Thần mới, vậy chính là công phu từ Ma Thần, nói không chừng tương lai có thể trở thành phụ tá đắc lực của một đời Ma Thần.

Mặc dù nói, không phải mỗi Ma Vương hoặc Lãnh Chúa đều sẽ có tâm đầu nhập, nhưng luôn có một số người lăn lộn không như ý bắt đầu âm thầm tìm hiểu tung tích của Long Huyết Ma Thần, chuẩn bị thông đồng một chút, xem có thể kiếm được "nguyên huân khai điện" hay không.

Như thế một cái "Quấy phân côn" xuất hiện, tự nhiên cũng khiến cho một ít Ma Thần chú ý. Đứng mũi chịu sào chính là 【 Minh Sát Ma Thần 】.

Không còn cách nào khác, vị "Long Huyết Ma Thần" trở về này liền xuất hiện ở trên địa bàn của nó, nếu nó không ra tay, vậy phạm vi thế lực của Ma Thần Điện sẽ bị Long Huyết Ma Thần này khuấy động cho hỏng bét.

Vì thế.

Một lần nào đó, khi Linh Hạ Dương lòng tự tin ngày càng bành trướng, lại liên tục đoạt mấy Ma Vương Bảo, mang ma tinh đoạt về trốn về sào huyệt tạm thời, ở bên trong vui vẻ mà đếm ma tinh, từng ngụm từng ngụm mà cắn nuốt năng lượng chứa đựng trong ma tinh, cảm thụ được thực lực tăng trưởng.

Bỗng dưng.

Một đạo khí tức Ma Thần âm hàn áp bách đột ngột xuất hiện, giống như một màn trời u ám bao phủ hang ổ giản dị của hắn lại.

Dưới ma uy đáng sợ bao phủ, ngay cả không khí cũng phảng phất trở nên ngưng trệ.

"Long Huyết, ngươi thật to gan." Một âm thanh lạnh lẽo mà tàn nhẫn từ trong khí tức đáng sợ của Ma Thần truyền đến: "Dám tranh ăn trên địa bàn của bổn Ma Thần."

Cùng với thanh âm này, một vị Ma Thần vô cùng to lớn, toàn thân đều tản ra khí tức ma sát sâm lãnh cũng xuất hiện ở trên không hang ổ đơn giản của Hạ Dương.

Đó là một Ma Thần có hình người.

Nó có mái tóc dài màu bạc cùng đôi mắt màu đỏ tươi, thân hình cao gầy, tuấn mỹ tuyệt luân, ngoại trừ trên đầu kia có một đôi sừng ma cực lớn uốn lượn, hiển lộ ra thân phận Ma Thần của nó, thoạt nhìn cơ hồ cùng nhân loại cơ hồ không có gì khác nhau.

Nhưng ma uy đáng sợ của nó giống như địa ngục u minh, không ngừng ăn mòn không gian xung quanh, âm lãnh, túc sát, phảng phất ẩn chứa vô tận khủng bố.

“Hóa ra là Minh Sát Ma Thần.” Diệp Hạ Dương hơi ngây người, trên khuôn mặt dữ tợn nhưng không có chút nào động dung, ngược lại toát ra một loại cao ngạo đương nhiên, ngữ khí cao cao tại thượng, tràn ngập khinh thường, “Chỉ là một hậu bối của Minh Sát nhất mạch, lại dám nói như thế với bản Ma Thần?”

“Hừ! Thời đại đã khác xưa. Ma giới bây giờ đã sớm không còn là Ma giới lúc trước nữa rồi.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Minh Sát Ma Thần lộ ra một tia cười lạnh, “Ngươi may mắn sống sót trở về, thì nên cụp đuôi đàng hoàng mà làm ma, lúc đó Ma giới này còn có chỗ dung thân của ngươi. Nếu không, đừng trách bổn Ma Thần để ngươi hôi phi yên…”

Nào có thể đoán được.

Lời của nó mới nói được một nửa, 【 Long Huyết Ma Thần 】 vừa rồi còn vẻ mặt cao ngạo khinh thường cũng đã lặng yên không một tiếng động xé mở không gian, trong nháy mắt trốn vào trong đó, liều mạng chạy trốn.

Câu nói sắp ra khỏi miệng của Minh Sát Ma Thần lập tức kẹt lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng toát ra một tia kinh ngạc rõ ràng.

Nhưng mà sau một khắc, nó liền lập tức phản ứng lại, lúc này giận không thể át xé mở không gian đuổi theo.

Không thể trách Hạ Dương kinh sợ, thật sự là bây giờ hắn bất quá chỉ là Ma Vương đỉnh phong thực lực, khi dễ một đám Ma Vương còn được, đối đầu chính diện với Minh Sát Ma Thần tuyệt đối không có phần thắng.

Bất quá, đến thực lực như hắn, đụng phải Ma Thần cũng không phải là không có lực hoàn thủ, đánh không lại chạy trốn vẫn có thể chạy trốn, nhất là dưới tình huống đã sớm có chuẩn bị, đã tính toán tốt lộ tuyến cùng phương hướng chạy trốn.

Một người một ma một lần chạy một đuổi, chính là hơn mười ngày.

Hơn mười ngày sau, Minh Sát Ma Thần đã hoàn toàn mất đi tung tích 【 Long Huyết Ma Thần 】.

“Long Huyết Ma Thần đáng chết, lại giảo hoạt như vậy, đã sớm chuẩn bị tốt tuyến đường rút lui.” Minh Sát Ma Thần vô cùng tức giận, gương mặt tuấn mỹ kia tức giận đến vặn vẹo.

Nhưng cùng lúc đó trong lòng nó cũng nghi hoặc không thôi.

Trong ghi chép của Ma Thần đời trước, Long Huyết Ma Thần chính là mãng ma làm việc xúc động, lão tổ tông thậm chí trong ghi chép trực tiếp mắng mỏ trong đầu nó mọc đầy cơ bắp, sao sau khi chết một lần lại trở nên xảo trá?

Không đề cập tới nghi hoặc trong lòng Minh Sát Ma Thần, bên kia, Mính Hạ Dương tránh được một kiếp cũng là thở dài một hơi.

Minh Sát Ma Thần này thật đúng là đủ khó chơi, rõ ràng đuổi theo nó mười ngày. Nếu không phải hắn sớm có chuẩn bị, sợ là lần này sẽ bại.

Bất quá, tuy rằng thiếu chút nữa bị Minh Sát Ma Thần ngăn chặn, trong lòng Hạ Dương không có sợ hãi bao nhiêu, ngược lại mơ hồ có một loại cảm giác hưng phấn, ngay cả huyết dịch toàn thân đều theo đó sôi trào lên.

Thứ nhất, sau khi hắn xâm nhập địch, vốn là ôm quyết tâm cửu tử nhất sinh mà tới, đã sớm chuẩn bị tâm lý bị các lộ Ma Thần vây bắt chặn đường. Vừa tới, hắn còn không sợ, huống chi hiện tại?

Thứ hai, lần này Minh Sát Ma Thần đến, vốn là trong dự liệu. Hắn đã có thể trốn một lần này, về sau, theo thực lực của hắn tăng lên, những Ma Thần này muốn ngăn chặn hắn càng thêm khó khăn.

Xem ra, Thủ Triết nói không sai. Huyết mạch này của hắn vừa là nguy hiểm vừa là kỳ ngộ, đối với hắn hiện giờ mà nói, vực ngoại chi địa này chính là tàng bảo khố mang theo chút nguy hiểm.

Nếu như hắn thật sự có thể mượn cơ hội này đột phá đến Ma Thần, vậy cách cục giữa nhân loại cùng ngoại vực yêu ma sẽ bị đánh vỡ. Trách nhiệm của hắn, thập phần trọng đại.

Trong nháy mắt, Mính Hạ Dương cũng cảm thấy gánh nặng đầu vai của mình nặng trịch.

Xem ra hắn cần phải nghĩ biện pháp, nhanh chóng khôi phục tới cảnh giới Ma Thần.

Bất quá, thực lực của hắn bây giờ đã đạt đến Ma Vương đỉnh phong, ma tinh bình thường đối với hắn mà nói hiệu quả đã thập phần yếu ớt, muốn mau chóng đột phá Ma Thần, nhất định phải nghĩ biện pháp lấy càng nhiều, chất lượng càng cao.

Xem ra đã đến lúc xâm nhập vào trong nội địa của yêu ma ngoại vực rồi.

Hạ Dương quyết tâm đã định, lúc này liền mở ra Long Dực to lớn, thẳng nhập mây trời, mang theo uy thế khủng bố bay về phía Ma Thần Lĩnh Địa khác của Ma tộc.

Dọc theo đường đi, hắn không che giấu hành tung nữa, ngược lại tản ra ma uy ngập trời, công khai một đường bay, một đường đoạt lấy.

Thứ nhất, làm như vậy hiệu suất cướp đoạt càng cao.

Thứ hai, cũng là chiêu cáo toàn bộ Ma giới, hắn 【· · Long Huyết Ma Thần · Hạ Dương】 đã trở về!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên số ba chiến khu, bộ chỉ huy phòng thủ khu phía đông.

Triệu Đình Kiên lão nguyên soái gần đây tâm tình coi như không tệ.

Dựa vào chiến thuật khóc lóc om sòm lăn lộn, cuối cùng hắn vẫn lấy được rất nhiều tài nguyên lớn từ Tuy Vân công chúa bên kia, bên trong đã có các loại vật tư hậu cần bảo đảm, cũng có đan dược, linh khí, pháp bảo ban thưởng chiến công vân vân, còn có một nhóm lớn chiến giáp kiểu mới và Thần Uy pháo kiểu mới.

Kể từ đó, tự nhiên là gia tăng tổng thể thực lực của khu Đông tuyến phòng thủ.

Điều duy nhất làm cho hắn có chút khó chịu chính là, quyết nghị cuối cùng của quân bộ Tiên số ba, đem hai tên "Vương Anh Tuyền" và "Vương Ly Từ" đều sung quân đến dưới

trướng hắn, bảo hắn chăm sóc cho tốt, chớ để cho các nàng tiếp tục gây chuyện thị phi.

Triệu Đình Kiên lăn lộn trên chiến trường ngoại vực cả đời, cho tới nay đều tuân theo một quan niệm chiến tranh, đó chính là "Cẩn thận được thuyền vạn năm", "Cẩu tắc đến cuối cùng mới là thắng lợi".

Bởi vậy, đem hai " rước họa tinh" không có cách nào đuổi trở về giao cho hắn chăm sóc, cũng được cho là quyết sách hợp lý.

Chỉ là, hai nha đầu tinh lực tràn đầy này, quả thực không phải đèn cạn dầu, trong khoảng thời gian ngắn đã làm ra mấy trận sóng gió.

Trong lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể sắp xếp Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đến trận chiến thứ mười chuyên môn phụ trách hậu cần nuôi dưỡng.

Nhưng ai ngờ sau khi Vương Ly Từ đi tới chiến đoàn đầu bếp có danh xưng là chiến đoàn thứ mười, lại có thể lăn lộn đến mức phong sinh thủy khởi.

Sau khi nàng biết được ngoại vực thực vật tài nguyên thiếu thốn, vật tư vận chuyển khó khăn, vận chuyển tiêu hao lớn vân vân, lại trắng trợn hóa nuôi dưỡng ma thú ngoại vực, quy mô thực vật ngoại vực hóa gieo trồng, vân vân không thể tưởng tượng.

Ngay từ đầu, ai cũng không xem trọng kế hoạch của nàng, nhưng nàng dựa vào trực giác nhạy cảm và khả năng phán đoán trác tuyệt trên lĩnh vực đồ ăn, cùng với "Giám sát" đoạn thời gian trước, vậy mà thật sự bị nàng tìm ra một ít ma thú cùng chủng loại ma thực, nghề trồng trọt và nghề trồng trọt rất có thanh sắc.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải đem trong khoảng thời gian này phát sinh "Các quân đoàn trúng độc thức ăn" " vực ngoại ma thú trùng kích bộ chỉ huy" cùng với sự kiện loại trừ ra bên ngoài.

Tuy nhiên, tuy rằng ở giữa xảy ra không ít chuyện ngoài ý muốn, nhưng tổng thể mà nói, nàng vẫn thật sự là giải quyết cục diện xấu hổ không đủ thức ăn trên chiến trường ngoại vực.

Đợi một thời gian nữa, nói không chừng nàng có thể dày vò ra một hệ thống hậu cần thực hiện tự cấp tự cấp ở Ma giới.

Có điều, Vương Ly Từ tuy rằng có thể giày vò, nhưng so sánh ra mà nói coi như là tương đối bớt lo, càng làm cho Triệu Đình kiên cố lớn hơn, là Vương Anh Tuyền.

Từ khi Vương Củng đảm nhiệm phó chiến đoàn trưởng của chiến đoàn thứ bảy tới nay, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, cũng đã thành công làm cho chiến đoàn dài.

Hiện nay, toàn bộ chiến đoàn thứ bảy từ trên xuống dưới mấy ngàn người, thậm chí kể cả chiến đoàn trưởng, đều đối với Vương Ngao Ngôn nghe lời, một bộ cuồng nhiệt sùng bái.

Bọn họ đều tin nàng cái quỷ, lại thật sự tin tưởng khẩu hiệu cuồng nhiệt của nàng "Ba năm lấy được một cái Ma Vương bảo, trăm năm công phá Ma Thần Điện, đánh hạ đại chiến công, về nhà cưới đại tiểu thư thế gia".

Hơn nữa, khẩu hiệu này, cùng với bầu không khí cuồng nhiệt kia, đã dần dần bắt đầu lan tràn đến các chiến đoàn khác, trong bất tri bất giác bầu không khí chủ chiến trong quân đoàn đã trở nên càng ngày càng nồng đậm.

Trực giác lại để cho nàng tiếp tục giày vò như vậy, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, Triệu Đình Kiên bất đắc dĩ, chỉ có thể đem Vương Ngao điều đến chỉ huy, hơn nữa lấy ra một bộ thiết bị, dạy nàng chơi "Địch chiến cấp chiến đấu thôi diễn mô phỏng chiến".

Đây là một loại trò chơi mô phỏng quân đoàn bắt nguồn từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, được Hàn Nguyệt Tiên Triều và Xích Nguyệt Ma triều truyền thừa xuống, có chút tương tự với trò chơi sa bàn, chỉ là càng thêm chi tiết, càng thêm phức tạp, so đấu chính là năng lực chỉ huy và trù tính của quan chỉ huy.

Hắn lấy ra cái này, cũng là để cho nàng nhận rõ thực tế và tàn khốc của chiến tranh, cũng phân tán tinh lực quá mức dồi dào của nàng.

Phải biết rằng, cấp bậc chiến tranh của quân đoàn, cũng không phải là song phương bày ra trận thế, sau đó ngu ngốc liều chết xung phong lẫn nhau.

Thông thường mà nói, quân đoàn đều cần tiến hành bố trí khống chế trong một khu vực vô cùng lớn, trú phòng, tiến hành chiến đấu với địch nhân ở một khu vực khác.

Mà quá trình chiến tranh cũng tương đối phức tạp, thường bao gồm thẩm thấu, thẩm thấu, tập kích, phản tập kích, tiến công, phòng thủ các loại thủ đoạn, một số tình huống đặc biệt, thậm chí có thể sẽ xuất hiện quyết đấu.

Bởi vậy, thân là một "quân đoàn trưởng", không chỉ yêu cầu sức chiến đấu của bản thân xuất chúng, còn cần có cái nhìn đại cục tốt, năng lực trù tính an bài, cùng với năng lực phân tích tình báo, như vậy, mới có thể ở thời cơ thích hợp, vận dụng chiến lược hoặc chiến thuật thích hợp, dùng cái này để thu được thắng lợi của chiến tranh.

"Chiến đấu cấp quân đoàn thôi diễn" chính là một trò chơi mô phỏng so đấu năng lực chỉ huy.

Lúc này.

Triệu Đình Kiên và Vương Bính đều ở trong "chỉ huy doanh trướng" của mình, bên người bố trí một đoàn đội mưu sĩ số lượng ngang nhau.

"Chiền chỉ huy" này chính là dùng vật liệu đặc thù chế thành, có thể ngăn cách thần niệm dò xét, ngăn chặn hành vi gian lận.

Nói cách khác, trong toàn bộ quá trình tỷ thí, hai bên đều không nhìn thấy đối phương, cũng không cách nào biết được chiến thuật và bố cục chiến lược của đối phương, tất cả tin tức đều phải tự mình nghĩ cách thu được.

Trong doanh trướng mỗi người có một màn hình tinh thạch, trên màn hình có thể hiện địa đồ và thông tin đã thu hoạch được.

Bọn họ cần ở trong doanh trướng của từng người, thông qua màn hình tinh thạch chỉ huy "Binh lính" của mình tiến hành thu hoạch tình báo, phán đoán tin tức, địa hình thăm dò, cùng với bố trí chiến thuật chiến lược.

Mà giữa hai "chỉ huy doanh trướng" là một sa bàn thật lớn.

Loại sa bàn này chuyên dùng cho quân đoàn chiến chiến diễn luyện sa bàn, bên trong sa bàn có địa hình phức tạp cùng quân

doanh lớn nhỏ, thậm chí ngay cả binh lính đều có.

Nó và màn hình tinh thạch trong doanh trướng trí tuệ chính là một bộ, thậm chí còn có Khí Linh, "chỉ huy" tiến hành chỉ huy trên sa bàn, binh sĩ trên sa bàn cũng sẽ hành động theo.

Đây là một loại tạo vật luyện khí cỡ lớn, kết cấu vô cùng phức tạp.

Bởi vì thiếu khuyết kỹ thuật mấu chốt, loại sa bàn này đại tông sư luyện khí hiện đại cũng rất khó phục chế, hiện giờ đã có diễn luyện sa bàn đều là từ trong di tích đào móc ra, mỗi một sa bàn đều có tính duy nhất.

Quân đoàn diễn luyện sa bàn vô cùng tinh xảo, quân đoàn trưởng thậm chí có thể vượt cấp chiến doanh cấp bậc. Đương nhiên, dưới tình huống bình thường quân đoàn trưởng sẽ không vượt cấp thao tác.

Một quân đoàn có chừng hơn năm vạn người, khu vực bố phòng cũng vô cùng rộng lớn, chỉ cần khống chế toàn cục cũng đủ cho quân đoàn trưởng đau đầu rồi.

Đương nhiên, sa bàn là chế tạo ở thời kỳ Thần Võ, biên chế của quân đoàn này đương nhiên cũng là tiêu chuẩn của thời kỳ Thần Võ.

Cũng may, biên chế quân đội của Tiên Triều cũng là tham khảo biên chế quân đội thời kỳ Thần Vũ, một quân đoàn được biên chế ước chừng đều là năm sáu vạn người, chín đến mười chiến đoàn, tổng cộng một trăm mấy chục chiến doanh, bởi vậy, thực tế chỉ huy cũng không có chướng ngại gì.

Giờ phút này, tỷ thí đã bắt đầu, "Binh sĩ Lam Phương" và "Binh sĩ Hồng Phương" trên sa bàn đang thường xuyên di động, hoàn thành mệnh lệnh của quan chỉ huy.

"Chiến đoàn thứ bảy tăng cường tấn công khu vực số chín đối địch." Vương Củng đứng ở trong doanh trướng chỉ huy của mình, nhìn màn hình tinh thạch trước mặt, trấn định tự nhiên hạ lệnh, "Đội thứ năm, đội thứ chín bọc đánh trái phải, cưỡng ép chiếm lấy khu vực số chín."

Theo tiếng nói của nàng vang lên, người tí hon màu xanh lam trong quân đoàn sa bàn bắt đầu hành động, cùng với binh sĩ "Hồng Phương" "Binh binh bang bang" đánh thành một đoàn.

Ở trên màn hình trước mặt nàng, địa hình địa mạo trong sa bàn đều biểu hiện vô cùng rõ ràng, nhưng rất nhiều khu vực địch chiếm đều hiện lên trạng thái sương mù, cần thông qua nhiều lần điều tra mới có thể tiêu trừ sương mù.

Hơn nữa loại trạng thái sương mù này tiêu trừ còn có thời gian hạn chế, theo tần suất điều tra giảm xuống, sương mù sẽ dần dần tụ lại.

Đây cũng là vì khiến thị giác của quan chỉ huy càng áp sát tình huống thực tế.

Dù sao, thực tế trong chiến trường, quan chỉ huy cũng sẽ không có "thượng thị giác" gì, đều chỉ có thể bằng vào tin tức thu hoạch được đưa ra phán đoán đối với chỉnh thể chiến cuộc.

Mà giờ khắc này, theo tình hình chiến đấu ở khu vực số chín tăng lên, Triệu Đình Kiên nhịn không được đắc ý nở nụ cười: "Vương Ngao quả nhiên đã điều chủ lực đến khu vực số chín. Ha ha ha ha, nha đầu kia tuy rằng thông minh, nhưng chung quy vẫn là quá mức trẻ tuổi a. Lần này, bản nguyên soái muốn cho nàng kiến thức một chút, cái gì gọi là "Nhân gian hiểm ác"!"

Trước đó, Triệu Đình Kiên thông qua đủ loại cố tình bày ra nghi trận, toàn bộ phương vị dụ dỗ Vương Ngao, làm cho hắn nghĩ lầm khu vực số chín là bộ chỉ huy bí mật của hắn, dụ dỗ Vương Ngao đem binh lực tập trung qua đó, tập trung binh lực một lần hành động tiêu diệt "Bộ chỉ huy" của hắn.

Nhưng trên thực tế, khu vực số chín chính là ngụy trang, chiến đoàn chủ lực của hắn đã sớm bí mật xâm nhập đến nội địa Vương Ngao, chuẩn bị thừa dịp bộ chỉ huy của nàng binh lực trống rỗng, đến một chiêu hầu tử trộm đào, bắt sống Vương Ngao!

Nào ngờ, tiếng cười của Triệu Đình Kiên còn chưa kết thúc, chiến đoàn chủ lực của hắn thông qua hạp khẩu, đã bị phục kích từ bốn phương tám hướng.

Cho dù tiểu nhân màu đỏ ra sức chống cự, nhưng bởi vì binh lực chênh lệch thật sự quá xa, một lát sau, sa bàn khí linh vẫn là phán đoán chủ lực chiến đoàn của hắn toàn quân bị diệt.

Chỉ một thoáng, Triệu Đình Kiên trợn tròn mắt.

Ngây người một hồi lâu, hắn mới khó có thể tin mà vỗ bàn gào lên: “Khố Bàn Khí Linh, mỗi ngày ở cửa hạp khẩu này ta điều tra một lần, dựa vào cái gì còn có thể lọt vào phục kích? Còn nữa, Vương Ngao chủ lực không phải tập trung đến khu vực số chín rồi? Tại sao ở chỗ này phục kích bản nguyên soái?”

Giọng nói của khí linh sa bàn lạnh như băng, không có chút cảm xúc nào: “Ván Khí Linh làm phán đoán, đều căn cứ vào thao tác của quân đoàn trưởng hai bên, sẽ không có bất cứ lỗi gì. Quân đoàn trưởng Triệu Đình Kiên, tỷ lệ thắng của ngươi hôm nay đã giảm đến chín phần mười, còn tiếp tục hay không?”

95% tỷ lệ thắng?

Triệu Đình Kiên vỗ bàn, tức giận trừng mắt, thiếu chút nữa nôn ra máu.

Chỉ với chút thắng lợi này, còn tiếp tục cái rắm, đầu quân!

Hắn chơi loại sa bàn cấp quân đoàn thôi diễn này cũng coi như là một phương lão thủ, tỷ lệ thắng luôn luôn rất cao, lấy ra cũng là để Vương Tiễn cảm thụ một chút chênh lệch trình độ của hai người ở trên chỉ huy quân đoàn.

Trên thực tế, ngay từ đầu cũng đúng như hắn sở liệu, mấy ván trước đều là mình hành hạ nàng.

Nhưng không ngờ, mới bao lâu mà song phương đã bắt đầu đánh nhau rồi.

Ba ván gần đây nhất, nhất là ba ván gần đây, Triệu Đình Kiên lại nếm mùi thất bại.

Theo Triệu Đình Kiên nhận thua, rèm trướng chỉ huy cũng tự động mở ra.

Vương Ngao mang theo một đám mưu sĩ, vênh váo tự đắc mà lắc lư đến trong doanh trướng của hắn.

“Lão Triệu à lão Triệu, bởi vì cái gọi là “Hư thì thực thì thực ra là hư chi thực”, ngươi bị lừa rồi. Bổn tiểu thư đã sớm nói, để cho ta làm một phó đoàn trưởng của chiến đoàn. Ngươi có muốn cân nhắc đề bạt ta làm phó nguyên soái hay không, về sau a, vực ngoại tràng này, Vương Ngao ta mang ngươi cùng nhau bay, mang ngươi cùng nhau chiếm Ma Thần Điện, trở về

cưới lão sơ luyến.” Vương Ngao hai tay ôm ngực nhìn Triệu Đình Kiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy chí đắc ý, diễu võ dương oai.

“Còn không mau cút đi!” Triệu Đình Kiên rốt cuộc kềm chế không nổi nữa, thẹn quá hóa giận quát: “Ngươi cút về nơi đóng quân của chiến đoàn thứ bảy của ngươi đi, trong vòng ba tháng không được tới tìm ta.”

Dứt lời, hắn cũng không ở lại bàn tính nữa, chắp tay sau lưng thở phì phò rời khỏi doanh trướng chỉ huy.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Triệu Đình Kiên vang lên tiếng ai oán.

Hắn thực sự là quá khó khăn ~

Một Vương Anh Tuyền, một Vương Ly Từ, thật đúng là một đôi Ngọa Long và Phượng Sồ dưới trướng hắn, lại tiếp tục giày vò như vậy, cũng không biết là phúc hay là họa ~~

…

Mà ngay tại chiến trường ngoại vực các nơi gió nổi mây phun.

Hải vực phụ cận Thiên Cương đại lục.

Một đầu Nguyên Thủy Thanh Long khổng lồ bỗng từ xa xa chạy như bay đến, ở trên biển rộng gào thét mà qua.

Đó là một con rồng to lớn vô cùng, vảy màu xanh biếc dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng óng ánh, đầu rồng dữ tợn uy vũ khí phách, thân rồng dài đến mấy chục trượng càng đáng sợ tựa như cự thú tiền sử, lúc bay lượn trên bầu trời, càng có loại cảm giác che khuất bầu trời.

Nơi nó đi qua, uy áp nồng đậm của long tộc khuếch tán ra bốn phương tám hướng, các loại thổ bá chủ đều nhao nhao tránh tản ra không dám xuất đầu.

Nhìn hình thể kia, uy thế kia, rõ ràng chính là một đầu thập nhất giai Nguyên Thủy Thanh Long!

Phía sau Nguyên Thủy Thanh Long hình thể to lớn mà hung mãnh này, còn kéo theo một cỗ phi liễn bề ngoài khiêm tốn, bên trong lại trang trí phi liên phi thường thoải mái.

Chiếc xe kéo này còn không to bằng thân thể Nguyên Thủy Thanh Long, tô điểm ở phía sau không thu hút chút nào, nếu không chú ý nhìn, sợ là căn bản không phát hiện được.

Mãi cho đến khi đến một tòa hoang đảo vắng vẻ, Nguyên Thủy Thanh Long mới kéo xe liễn rơi xuống đất, trên thân loé lên quang mang, hóa thành một lão giả khí vũ hiên ngang, tinh thần quắc thước.

“Ha ha ha, Thủ Triết gia chủ, lão hủ có nhanh không?” Hắn cười ha ha nhìn phi liên sau lưng.

Trong xe truyền đến một giọng nam mang theo ý cười: “Thanh Long lão tổ không hổ là người mạnh nhất Nguyên Thủy Thanh Long nhất mạch đương thời, tốc độ quả thật mau lẹ vô cùng. Lần này đa tạ Thanh Long lão tổ.”

Trong khi nói chuyện, một vị thanh niên áo trắng từ trên xe nhẹ nhàng hạ xuống.

Bóng người này đầu đội ngọc quan, eo đeo đai ngọc, một thân khí độ ôn hòa mà thong dong, tựa như gió nhẹ trong núi, khiến người ta không tự giác sinh ra cảm giác thân thiết, rõ ràng là tộc trưởng Vương thị Vương Thủ Triết.

Phía sau hắn còn có mấy người đi theo, đều là những người nổi bật trong thế hệ trẻ của Vương thị, trong đó bao gồm Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi, cùng với Vương Phú Quý và Vương Ly Tiên.

Mấy người này, hoặc là vận khí vô cùng tốt, hoặc là cực kỳ thông minh, còn có người vừa thông minh lại vừa may mắn như Vương Phú Quý, đương nhiên, còn có công cụ như Ly Tiên.

Đội hình khoa trương mà xa hoa như vậy, đối với Vương thị bây giờ mà nói gần như đã là hàng đầu, đương nhiên thể hiện chuyến đi này của Vương Thủ Triết không đơn giản.

Mục tiêu chuyến này của bọn họ cũng rất rõ ràng.

Đó chính là phó bản 【 học viện huấn luyện quan quân thần võ 】 mà Vương Thủ Triết mong đợi đã lâu. Mà bọn họ chẳng qua là đến thăm dò bộ đội tiên phong của cục diện.

Giờ này khắc này, ngay cả Vương Thủ Triết từ trước đến nay bình tĩnh tự nhiên, cảm xúc cũng nhịn không được có chút dâng trào.

Cũng không biết lần này, có thể nhổ được lông dê thần võ trong học viện quan quân như thế nào?

…

Chương 192: An Nghiệp! Sát thủ của Khí Linh tiểu tỷ tỷ!

…

Trên đảo hoang, Vương Thất Hạo đã sớm dẫn người đợi rất lâu.

Từ xa nhìn thấy thanh thế kinh người của Nguyên Thủy Thanh Long trên bầu trời, hắn lập tức phi thân chạy tới. Giờ phút này, thấy đám người Vương Thủ Triết xuống xe, hắn lập tức tiến lên nghênh đón, hành lễ với Vương Thủ Triết.

“Gia gia.”

“Thất Hạo, lần này ngươi làm không tệ.” Vương Thủ Triết vỗ vai hắn.

Vương Thất Hạo lập tức có chút kích động, ô ô! Đã lâu không được gia gia tán dương.

“Cửu thúc/ Cửu thúc gia/ Cửu thái thúc gia.” Ba người Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý nhìn thấy hắn cũng nhao nhao hành lễ.

Tuy rằng Vương Thất Hạo quanh năm phiêu bạt trên biển, thời gian ở lại chủ trạch Vương thị rất ít, nhưng nhi tử của ông ta Vương An Anh có quan hệ rất tốt với bọn họ, ngày thường đi rất gần. Hơn nữa Vương Thất Hạo làm người hào sảng, mỗi lần ra biển trở về, đều là quà tặng bao lớn cho bọn họ.

Vì vậy, bọn họ và vị trưởng bối này vẫn tương đối thân cận.

Song phương chào hỏi, hàn huyên xong, mọi người liền tạm thời chuyển dời đến trong doanh trại do Vương Thất Hạo tạm thời dựng lên.

Trong doanh trại sớm đã chuẩn bị xong trà nước điểm tâm, còn có mỹ thực đặc hữu của hải vực Thiên Lam đại lục. Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Vương Thất Hạo liền tất cung tất kính báo cáo tình huống.

“Gia gia. Hòn đảo này thuộc về một hoang đảo không người của Hải Long Bang phụ cận, bởi vì không có sản vật gì, ngày

thường cũng chỉ có vài ngư dân mới có thể ngẫu nhiên đặt chân. Hiện giờ, chúng con đã dùng tiền mua lại toàn bộ."

"Trải qua sơ bộ dò xét của ta, phụ cận tuy có một ít dấu vết kiến trúc cổ xưa, cũng có di chỉ của Trường Hưng Ký Ức Bi, nhưng tạm thời còn chưa tìm được cửa vào không gian xác thực, bất quá ngài yên tâm, ta đã gia tăng nhân thủ tiến hành tìm kiếm, chúng ta sớm muộn có thể tìm được."

"Không cần phiền phức như vậy." Vương Thủ Triết khoát tay áo, nói với Vương An Nghiệp: "An Nghiệp, kế tiếp giao cho ngươi."

"Vâng, thái gia gia."

Sau khi Vương An Nghiệp tuân lệnh, nhẹ nhàng lau trên Tức Nhưỡng Trọc một cái, trong nháy mắt, từng mầm cây cao hơn một người, cành lá mảnh mai màu xanh lục liền xuất hiện ở trong doanh trại.

Gốc cây này, tự nhiên chính là Khí Vận Chi Thụ "Vương Bảo Phúc".

Hắn thân mật dùng cành cọ vào Vương An Nghiệp làm nũng, "Y y nha nha" tỏ vẻ thân thể của nó đã tốt hơn nhiều, có thể trở thành linh thụ bản mệnh rồi.

"Được được được, chờ lần này chúng ta tìm được cửa vào học viện huấn luyện quan quân thần võ, ta sẽ thu ngươi làm linh thực bản mạng." Vương An Nghiệp xoa xoa cành cây của nó, lập tức lấy ra một con xúc xắc tám mặt: "Hai chúng ta cùng ném."

"Y nha ~ "

Vương Bảo Phúc vui vẻ vươn một nhánh cây quấn lấy tay Vương An Nghiệp, cùng hắn ta liên thủ ném ra con xúc xắc tám mặt kia.

Xúc xắc rơi xuống đất, lăn hai vòng, lập tức chậm rãi ngừng lại.

Một mặt Triêu Thiên biểu hiện "Đông Nam".

"Đi, hướng đông nam."

Đám người Vương thị hiển nhiên đã sớm quen với hình thức này, thu dọn xong liền trực tiếp xuất phát, một đám người đi về phía đông nam.

Đi một đoạn, Vương An Nghiệp Vương Bảo Phúc lại đầu hàng, lần này biểu hiện là hướng Đông.

Mọi người cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, vòng đi vòng lại, không quá nửa ngày, mọi người liền bắt đầu đi vòng quanh một khu vực nhỏ.

Rất hiển nhiên, nơi này chính là vị trí cửa vào không gian học viện bồi dưỡng quan quân Thần Võ.

Đây là một mảnh cỏ dại mọc um tùm, bãi cỏ hoang lởm chởm, thoạt nhìn không khác gì những nơi khác, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu cửa vào nào.

Bất quá, mọi người đã sớm có chuẩn bị, trong lòng tự nhiên cũng không hoảng hốt.

Vương Thủ Triết lập tức lấy từ trong nhẫn trữ vật ra 【thư đề cử】 thu hoạch được từ doanh huấn luyện tân binh số năm Thần Võ và lệnh bài thân phận của mình từ bên trong.

Cái gọi là thư đề cử, đương nhiên không phải ở trạng thái giấy, mà là một tấm lệnh bài giống như ngọc mà không phải ngọc.

Tựa hồ là cảm ứng được cái gì, 【thư đề cử】 bỗng nhiên phát ra một trận quang mang ba động nhu hòa, chung quanh cũng có một trận không gian chấn động theo đó vặn vẹo hưởng ứng.

“Ông”

Trong tiếng vù vù trầm thấp, một cánh cửa không gian như gợn sóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Cùng lúc đó,

Một giọng nói nhu hòa của nữ tử vang lên: “Tân đệ tử xin chào, hoan nghênh đến 【học viện huấn luyện sĩ quan cao cấp trong số ba Thần Võ. Ta là Khí Linh của học viện 【Yêu Vọng】. Tiếp theo, ta sẽ chỉ đạo ngươi bắt đầu quy trình báo danh nhập học. Mời ngươi cầm trong tay thư đề cử, bước vào trong cổng không gian…”

“Xin chào, Khí Linh ngóng trông” Vương Thủ Triết không lập tức đi vào, ngược lại còn thăm dò: “Bây giờ ta có thể không đi vào được không?”

“Ngươi có công việc chuẩn bị chưa hoàn thành sao?” Giọng nói của Khí Linh mang theo chút nghi hoặc, “Ngươi yên tâm, học viện chúng ta huấn luyện vật tư rất sung túc, hơn nữa sau khi ngươi báo danh có thể xin nghỉ theo tình huống. Có việc gì thì làm là được.”

“Báo danh tức là nhập học, như vậy, xin hỏi điều kiện tốt nghiệp của ta là gì?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

“Trung cấp quan quân huấn luyện học viện huấn luyện tiêu chuẩn là một trăm năm. Sau khi nhập học, trong vòng trăm năm đều có thể tự hành thi tốt nghiệp. Nếu như trăm năm sau vẫn không xin thi, thì sẽ do học viện dựa theo quy định an bài thi tốt nghiệp. Trong quá trình này, nếu như học viên sớm tấn thăng Tử Phủ cảnh, thì cần tiến hành thi tốt nghiệp trong vòng một năm sau khi tấn thăng Tử Phủ cảnh.”

“Bách năm sau vẫn chưa vượt qua kỳ thi tốt nghiệp, sẽ xem như huấn luyện không đủ tư cách, sẽ bị đuổi học, nếu thông qua được thì sẽ được trao quân hàm 【chuẩn giáo úy】 của Thần Vũ quân, có tư cách đảm nhiệm chức vị trường trong doanh trại. Các học sinh tốt nghiệp cực kỳ ưu tú, có thể trao cho 【chuẩn tướng】 Quân hàm, trực tiếp đảm nhiệm phó đoàn trưởng của Chiến đoàn.” Khí Linh Duyệt lên tiếng giới thiệu lần nữa.

Quả nhiên là thế.

Điểm này rất phù hợp với suy đoán của Vương Thủ Triết đối với học viện quan quân trung cao cấp.

“Khí Linh yêu mỏi, tình huống là như vậy.” Vương Thủ Triết từng có kinh nghiệm một lần, lập tức quen thuộc lừa gạt Khí Linh: “Chúng ta là học viên được huấn luyện viên trong doanh tân binh tiến cử lên, không phải rất hiểu quy tắc học viện huấn luyện. Không biết học viện có giống doanh tân binh hay không, những người tốt nghiệp ưu tú có thể đạt được càng nhiều phần thưởng? Nếu phá vỡ ghi chép lịch sử, thưởng những gì?”

Khí Linh Yêu cũng có chút ngơ ngác.

Không phải chưa thấy qua học viên mới hỏi đông hỏi tây, nhưng hỏi kỹ càng như thế, thật đúng là chưa từng nhìn thấy qua.

"Ách… Cái này chờ khi ngươi thi tốt nghiệp, tự nhiên sẽ biết quy tắc ban thưởng." Khí Linh Ái nhìn, ngữ khí có chút không kiên nhẫn, "Ngươi còn không báo danh hay không? Bây giờ hỏi giải thưởng kỷ lục, thực sự là có chút nhãn cao thủ thấp."

Đối với phương diện khí linh, lực tương tác của Vương Thủ Triết từ trước đến nay rất bình thường.

"Khí Linh tỷ tỷ ngài đừng nóng giận." Vương An Nghiệp thấy tình thế không đúng, vội vàng tiến lên, nho nhã lễ độ giải thích nói: "Bọn ta bởi vì trên đường chậm trễ một lát, tu vi đã đến Tử Phủ cảnh, vốn đã gặp phải cục diện xấu hổ khi tốt nghiệp nhập học."

"Cái gì? Trì hoãn trong chốc lát?" Khí Linh ái vọng cũng bị chấn kinh, ngay cả ngữ điệu cũng không tự giác lên tiếng: "Các ngươi nhận được thư đề cử trong doanh huấn luyện tân binh, nhiều lắm là Thiên Nhân cảnh sơ kỳ đúng không? Cái gọi là 'Lát nữa' này có phải là quá lâu rồi không?"

"Khí Linh tỷ tỷ có điều không biết." Vương An Nghiệp tiếp tục phát huy ưu thế thân thiết của hắn đối với khí linh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Hiện giờ thế đạo này, các loại hung thú hoành hành, yêu ma ngoại vực còn đang không ngừng tăng cường thế công đối với chúng ta, hơn nữa sau lần nổ lớn đó, địa hình trên thế giới thay đổi rất nhiều, chúng ta tìm tòi đào tạo học viện huấn luyện quả thực không dễ dàng gì."

"Sinh hóa thú bạo động? Ngoại vực yêu ma cũng càng thêm càn rỡ? Tình huống đã ác liệt đến mức này sao?" Khí Linh ái vọng nói: "Khó trách, đã lâu lắm rồi không có học viên mới đến báo danh."

Dừng một chút, có lẽ là thân hòa lực của Vương An Nghiệp phát huy tác dụng, nàng thỏa hiệp nói: "Dù sao các ngươi cũng là chuẩn học viên, thứ ban thưởng tốt nghiệp này nói cho các ngươi nghe một chút cũng không sao. Đây vốn là vì kích thích cà rốt mà các học viên cố gắng liều mạng."

“Phần thưởng tốt nghiệp chia làm ba phần.” Khí Linh yêu thương nói: “Phần thưởng tốt nghiệp của học viên bình thường sẽ trao cho quân hàm [chuẩn úy], một món linh bảo thần thông. Nếu đặc biệt ưu tú, còn có thể có cơ hội truyền thừa thần thông một lần, một lọ dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm. Bởi vậy, dưới tình huống bình thường, chúng ta đều không đề nghị học viên sau khi thăng cấp Tử Phủ cảnh lại tham gia thi tốt nghiệp, tuy rằng làm như vậy sẽ có ưu thế trong chiến lực cá nhân, nhưng sau khi tấn thăng Tử Phủ cảnh, mức độ thức tỉnh huyết mạch sẽ tăng cao, tác dụng cải thiện dịch tư chất huyết mạch cao cấp sẽ giảm bớt.”

“Mặt khác, làm quan quân trung cao cấp, vũ dũng cá nhân đương nhiên rất quan trọng, nhưng năng lực mang binh tác chiến cũng rất quan trọng, tỉ lệ phân chia cũng rất cao.”

Nghe khí linh giới thiệu, trong lòng đám người Vương Thủ Triết không khỏi âm thầm cao hứng.

Thật không hổ là phó bản cao cấp, ban thưởng tốt nghiệp của học viên bình thường lại dồi dào như thế. Quân hàm gì gì đó không nói đến, chỉ đơn giản là một lần cơ hội truyền thừa thần thông kia, đối với phát tài lớn rồi.

Phải biết, bây giờ đại thiên kiêu của Vương thị đang tụ tập, cho dù Vương Phú Quý dựa vào bản lĩnh để lấy lại được mười tòa truyền thừa thần thông, cũng vẫn là còn thiếu rất nhiều.

Vì việc này, Vương Thủ Triết rầu rỉ đã lâu, bây giờ có học viện bồi dưỡng quan quân này, đám đại thiên kiêu trong nhà coi như được cứu rồi.

“Đa tạ’Ái Phán tỷ tỷ’.” Vương An Nghiệp lại bắt đầu lôi kéo làm quen: “Tên của ngài nghe rất êm tai, là có ngụ ý gì sao?”

Vừa nói đến chuyện này, Khí Linh sẽ không bao giờ chờ mong.

“Các ngươi xuất thân từ doanh huấn luyện tân binh, chắc chắn đã nghe nói về Ngô Phán Nguyên Soái nhỉ?” Tinh thần nàng phấn chấn bắt đầu thao thao bất tuyệt, trong giọng nói mang theo vẻ đắc ý giống như khoe khoang hài tử nhà mình: “Nàng chính là Thảo Căn Nguyên Soái số lượng không nhiều trong Thần Vũ quân chúng ta. Lúc trước nàng được huấn luyện

doanh đề cử đến huấn luyện học viện của chúng ta, đã nhiều lần tạo ra kỳ tích, thậm chí trên bảng tốt nghiệp Anh Hùng Bảng xếp hạng đầu, sau đó lại một đường nghịch tập trở thành tập đoàn quân nguyên soái."

"Cho dù là trong Thần Vũ quân anh hùng xuất hiện lớp lớp, nàng cũng là một nhân vật truyền kỳ. Sự tích của nàng khích lệ rất nhiều người, trong học viện cùng rất nhiều tướng lĩnh trong quân đều coi nàng là thần tượng, ta cũng giống như vậy, liền để cho viện trưởng đổi tên của ta thành "yêu vọng"."

Lại là Ngô Phán?

Ngô Phán Phán này ở khu vực này, tựa hồ danh vọng rất cao a!

Vương An Nghiệp bỗng nhiên móc nửa bước Tiên Kiếm của hắn ra, nói: "Chủ nhân tiền nhiệm của Nguyễn Cung tên là Diêu Quế Phương, hình như chính là tướng lĩnh đắc lực dưới trướng đại nguyên soái trông mong."

"Diêu Quế Phương? Cô ấy cũng là học sinh tốt nghiệp ưu tú của học viện huấn luyện thứ ba chúng ta. Có điều, cô ấy và Ngô Phán không phải thành viên cùng một nhóm." Khí Linh yêu thương nói đến Diêu Quế Phương còn phải suy nghĩ một chút, rất hiển nhiên, ấn tượng của Diêu Quế Phương dành cho cô ấy không sâu sắc như Ngô Phán.

"Yêu Phán tỷ tỷ, vừa rồi ngài nói trông mong đại nguyên soái đứng hàng đầu trên bảng tốt nghiệp Anh Hùng. Nhưng nàng không phải tiên thiên đạo thể, thiên nữ cấp bậc sao, sao còn không lấy được đệ nhất?" Vương An Nghiệp lại có nghi vấn.

Vương An Nghiệp cũng coi như huyết mạch không tầm thường, nhưng bây giờ vẫn có chút chênh lệch với Tiên Thiên Đạo Thể. Toàn gia tộc nghe nói tư chất của Lung Yên lão tổ đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên Đạo Thể, Thiên Nữ.

"Ngươi có điều không biết." Khí Linh yêu thương giải thích: "Tiên Thiên đạo thể quả thực rất lợi hại, nhưng anh tài xuất hiện lớp lớp trong Thần Vũ hoàng triều chúng ta, kinh diễm thiên tài cùng thời đại cũng không phải ít, Tiên Thiên đạo thể cũng không phải chỉ có một mình nàng. Hơn nữa Ngô Phán xuất thân quá thấp, giai đoạn đầu thiếu đi các trưởng bối trợ giúp, khó tránh khỏi đi chậm một chút. Bất quá sau khi nàng

thể hiện ra năng lực chỉ huy hơn người, tài nguyên liền dần dần tốt lên. Sau khi gia nhập Thần Vũ quân, Thánh Hoàng bệ hạ đối với nàng sủng ái có thừa, hậu kỳ tài nguyên là không thiếu.”

Lời vừa nói ra, đám người Vương thị lập tức cảm thấy áp lực.

Ngay cả sự tồn tại cấp bậc thiên nữ tham gia thi tốt nghiệp, cũng chỉ là đứng đầu danh sách, có thể nghĩ muốn phá tổng ghi chép có bao nhiêu khó.

Cũng may, bây giờ Lung Yên lão tổ đã là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, đều là Thiên nữ, phá kỷ lục hẳn là không khó.

Chỉ có một chút vấn đề nhỏ duy nhất, chính là Lung Yên lão tổ ở ” Bộ chỉ huy phân khảo hạch”, sợ là không lấy được quá cao điểm.

Ngay khi đám người Vương thị đang suy tư, Vương An Nghiệp lại tiếp tục trò chuyện với “tỷ tỷ ái cầu”.

Hắn không hổ là “Khí Linh tiểu tỷ tỷ sát” trong truyền thuyết, nói mấy lời này, khiến cho khí linh “yêu thương” tiểu tỷ tỷ càng nói càng vui vẻ, các loại ban thưởng phá kỷ lục, cũng đều nhất nhất giũ lộ ra.

Những phần thưởng đứng đầu kia, chỉ là vừa nghe tên, đã làm cho người ta có chút nhiệt huyết xông lên đầu.

Đạo khí gì gì đó, cũng không phải đồ chơi quá cao cấp, thậm chí ngay cả Lăng Hư Bảo Điển bình thường, Chân Tiên Nhất Kích, Cực phẩm huyết mạch cải thiện tinh hoa phiên bản, khôi lỗi Thần Thông cảnh, cực phẩm linh thạch, mười một giai sủng thú đều không thiếu, đều xếp ở trong kho ban thưởng trung cấp.

Giá trị đều là một ít như Tiên Linh Thạch, 【 Khôi Lỗi hộ vệ Lăng Hư Cảnh 】, 【 Nửa bước Tiên Thực 】, 【 Nửa bước Tiên Thú 】,,, 【 Nửa bước Tiên Thú 】,,,,,,,, Lăng Hư Bảo Điển, bán Tiên khí, tiên phẩm huyết mạch dịch cải thiện, Hỗn Độn Tinh Hoa, Thánh Hoàng thủ hộ….

Hơn nữa, cái này còn không phải đáng giá nhất!

Nếu có thể phá hết ghi chép, đạt được đệ nhất Anh Hùng bảng, thậm chí còn có Tiên Thú con, mầm non Tiên Thực, Tiên Khí,

bản Tinh Hoa cải thiện huyết mạch Tiên phẩm, một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa, Lăng Hư Bảo Điển cao giai, khôi lỗi hộ vệ Lăng Hư cảnh hậu kỳ, Thánh Hoàng giận dữ, Hỗn Độn Linh Thạch, các loại siêu cấp ban thưởng duy nhất.

Vương Thủ Triết, Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, còn có Vương Ly Tiên nghe được đều tim đập rộn ràng, ánh mắt đều bắt đầu tỏa sáng.

Lông dê của học viện huấn luyện sĩ quan này thật sự là phong phú đến kinh người. Nếu Vương thị có thể nhổ sạch lông dê này, e rằng nội tình gia tộc cũng miễn cưỡng có thể chia sẻ với hoàng thất Tiên Triều.

"Đợi chút, vì sao không có tiên kinh?" Vương Thủ Triết chợt phản ứng lại, nhịn không được nhíu mày không thôi: "Trong ban thưởng trì cao cấp nhất, hẳn là sẽ có một bộ tiên kinh chứ?"

"Kinh tiên? Đó là phải có Thần Thông cảnh mới có thể kế thừa." Khí Linh Ái Phán rõ ràng không có hảo cảm gì với Vương Thủ Triết, giọng điệu lập tức trở nên lạnh nhạt: "Chúng ta đây là học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp, tốt nghiệp sinh nhiều nhất cũng chỉ là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, lại không kế thừa được tiên kinh, trong hồ thưởng làm sao có thể có?"

Ánh mắt Vương An Nghiệp sáng lên: "Yêu Phán tỷ tỷ, ý của ngươi là, còn có học viện cao cấp hơn, có thể đạt được tiên kinh?"

"Đó là đương nhiên." Giọng nói của Khí Linh Duyệt mang theo sự kiêu ngạo, "Chỉ cần có biểu hiện xuất sắc trong cuộc thi tốt nghiệp, có thể có được danh hiệu [Sinh viên tốt nghiệp ưu tú], đều được học viện tiến cử, đến [Cao Cấp tướng lĩnh Nguyên Soái tiến vào trường học] học tập."

"Hiệu trưởng nơi đó là do Thánh Hoàng tự mình đảm nhiệm, tương lai học viên có thể đi vào cũng có thể trà trộn vào quân đoàn trưởng, người đặc biệt ưu tú thậm chí có thể đạt được tiên kinh truyền thừa, bước lên con đường Chân Tiên. Lúc trước Ngô Phán Nguyên Soái cũng đi con đường này."

Nghe vậy, mắt của đám người Vương thị đều lập tức sáng lên.

Bọn họ đều không nghĩ tới, học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp còn có một học viện. Đây chẳng phải là mang ý nghĩa, sau khi cạo xong một lớp lông dê này, còn có một đợt lông dê đang chờ bọn họ sao?

Phần thưởng của học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp đã tốt như vậy rồi, vậy phần thưởng tốt nghiệp của 【tướng lĩnh cao cấp đi vào trong trường học】 sẽ tốt đến mức nào?

Cái phụ bản này còn chưa bắt đầu đánh, mọi người đã bắt đầu nhớ tới cái phụ bản tiếp theo.

Vương An Nghiệp cũng hưng phấn lên, lại hỏi một chuỗi lớn vấn đề.

Cuối cùng Khí Linh Ái cũng bị hỏi đến không kiên nhẫn được nữa: "Ta nói An Nghiệp, không bằng các ngươi báo danh nhập học trước đi, chúng ta tìm thời gian chậm rãi trò chuyện."

Khí Linh ngóng trông ở đây tịch mịch lâu, cũng là thật hy vọng có đệ tử nhanh đi vào bồi nàng, nàng triển khai kế hoạch huấn luyện nhiệt huyết sôi trào.

"Yêu Phán tỷ tỷ, chúng ta tạm thời không thể đi vào báo danh." Trên mặt Vương An Nghiệp lại lộ ra vài phần xấu hổ: "Chúng ta còn có một số đồng bạn chưa chạy tới, chờ sau khi bọn họ tới, lại tập thể tiến hành báo danh."

"Các ngươi còn có đồng bạn?" Khí Linh có chút kinh ngạc.

Cũng không biết đã bao nhiêu năm không có đệ tử xuất hiện, nàng còn tưởng rằng lần này có thể tới mấy người đã là cực kỳ khó có được, không nghĩ tới rõ ràng còn có? Bất quá đây là chuyện tốt a, người càng nhiều càng náo nhiệt.

Nàng càng thêm hưng phấn: "Các ngươi có bao nhiêu đồng bạn?"

"Ách… Rất nhiều, rất nhiều, trong lúc nhất thời ta cũng không đếm hết."

Sau khi Vương An Nghiệp nói xong liền cáo biệt với Khí Linh Ái, cùng mọi người Vương thị rời khỏi cửa không gian, để lại Khí Linh yêu thương ngóng trông tiểu tỷ tỷ ở trong gió.

Rất nhiều rất nhiều, đến tột cùng là bao nhiêu a?

Mà lúc này, đám người Vương thị cũng một lần nữa trở lại doanh trại.

Cơ chế thi tốt nghiệp đã hỏi ra rồi, kế tiếp chính là định ra danh sách nhân viên, lập ra kế hoạch, tìm kiếm cách giải quyết tốt nhất của thi tốt nghiệp.

Có kinh nghiệm thi tốt nghiệp lần trước, lần này, đám người Vương thị đã rất quen thuộc với việc này.

Vương Thủ Triết trực tiếp ném nhiệm vụ này cho Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý hai học thần đi làm, mình thì trở về doanh trại, ăn ăn uống uống, nhân tiện đốc thúc Vương Thất Hạo tăng cường xây dựng đảo.

Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý cũng không có cách nào, đành phải chấp nhận số phận bắt đầu làm việc.

Sau khi hiểu rõ chi tiết thi tốt nghiệp lần trước, cùng với thực lực chân chính của mấy vị trưởng bối trong nhà không thường trở về, hai người liền vùi đầu thương lượng.

Vật tài nguyên này đặt trong kho bảo vật không gian của học viện bồi dưỡng, cho lâu cũng không có tác dụng, chỉ có nhổ ra rơi vào tay Vương thị, mới có thể khiến giá trị của nó tối đa hóa.

Tình báo nên lấy cũng đã lộ ra bảy tám phần, cân nhắc đến đội quân Tiên Đầu của Vương thị chẳng những phải thi tốt nghiệp, còn phải lấy hồ thưởng ra, đương nhiên cần tỉ mỉ thiết kế chiến thuật.

Đại khái không đến nửa canh giờ, hai người liền đưa ra một phương án cụ thể.

Nhìn phương án Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý giao ra, Vương Thủ Triết cảm thấy vô cùng vui mừng: “Lần trước trong doanh huấn luyện tân binh Thần Vũ, nếu có bất kỳ một người nào trong hai người các ngươi ở đây, ta sẽ không cần phải chết vô ích nhiều tế bào não như vậy. Nhiều con nhiều cháu vẫn rất có lợi, số lượng đi lên sẽ có một số thiên tài.”

“…” Vương An Nghiệp.

Hắn đây là bị ghét bỏ rồi sao?

Chẳng bao lâu trước, mình vẫn là hậu bối được thái gia gia thương yêu nhất. Quả nhiên, Vương thị đời đời có tài nhân xuất, một thế hệ mới đổi người cũ.

Mà cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết đã định danh sách, thông qua phân thân của Vương Ly Tiên phát về Vương thị, cũng thông qua hệ thống tình báo của Vương thị, phát lệnh triệu tập cho nhân viên trong danh sách.

Vương thị phát triển tới quy mô bây giờ, sớm đã hình thành một hệ thống vận hành hoàn chỉnh, đã rất ít có chuyện cần Vương Thủ Triết tự mình hỏi đến.

Sau khi phát ra Triệu Tập Lệnh, tiếp theo chính là chờ đợi.

Vương Thủ Triết cũng không có chuyện gì khác, liền thông qua Vương An Nghiệp đi tìm Khí Linh tiểu tỷ tỷ lấy chút tài liệu dạy học của học viện quan quân trở về, mỗi ngày xem tài liệu dạy học.

Dù sao, đây là học viện quan quân, lĩnh binh đánh giặc là khoa học tất nhiên, hơn nữa tỉ lệ chiếm tổng điểm cũng không thấp, có thể bổ sung một chút thì tốt hơn.

Theo thời gian trôi qua, tộc nhân Vương thị và những thành viên khác trên danh sách bắt đầu không ngừng hội tụ trên hòn đảo này.

Bởi vì nhân số càng ngày càng nhiều, doanh trại đơn giản hiển nhiên đã không thỏa mãn nhu cầu.

Vương Thủ Triết dứt khoát truyền lệnh cho Vương thị, lúc bảo nhi tử Vương Tông An tới thì thuận tiện dẫn theo một đội công trình của Vương thị tới, trực tiếp xây dựng cơ sở quy mô lớn trên đảo.

Trước sau đại khái chỉ tốn hơn nửa năm, hòn đảo nhỏ nguyên bản hoang vu này, đã được kiến thiết thành một tòa "Tiên đảo" tiếng chim hót hoa nở, lầu các thấp thoáng trên biển, nghiễm nhiên một chỗ nghỉ ngơi nghỉ ngơi thánh địa.

Chờ đợi ước chừng gần hai năm.

Trong lúc này, tinh anh Vương thị gia tộc thật ra hiếm thấy tề tụ một chỗ.

Phải biết rằng, theo sự ngày càng mạnh mẽ của Vương thị, tộc nhân của Vương thị càng ngày càng nhiều, những tộc nhân Vương thị cùng thế hệ với Vương Thủ Triết, hoặc là hơi nhỏ một chút đều đã trở thành nhân vật cấp bậc "lão tổ", ngày thường đều cần thay gia tộc trấn thủ một phương.

Giữa Vương Thủ Triết và bọn họ cũng đã sớm tụ tập ít mà xa cách nhiều, đại đa số thời gian ngay cả lễ mừng năm mới cũng rất khó gom đủ người.

Lúc này đây, ngược lại là khó có thể đem người gom đủ, coi như là một loại thu hoạch khác loại.

Mà ngoại trừ tộc nhân Vương thị ra, vợ chồng Đế Tử An, Công Dã Thanh Nhụy, Vương Thất Chiêu bọn họ cũng đến, đồng hành còn có rất nhiều đại thiên kiêu trẻ tuổi đến từ hoàng thất Đại Càn, cùng với gia tộc thông gia của Vương thị.

Cuối cùng.

Ngay cả Lung Yên lão tổ, Vương Mai và Thanh Hoàng Yêu Đế ở Ma Triều xa xôi cũng vội vàng chạy tới hòn đảo này.

Dưới thuật hóa trang thần kỳ của Vương Mai, lúc đầu Vương Thủ Triết nhìn qua, sững sờ không nhận ra Lung Yên lão tổ.

Tới lúc này thì tất cả những người nên tới đều đã tề tựu.

Vương Thủ Triết triệu tập mọi người mở một cuộc họp, trình bày với bọn họ kế hoạch huấn luyện học viện phụ bản, giải thích kỹ càng nhiệm vụ của mỗi người một lần.

Sau khi tất cả mọi người bảo đảm rõ ràng mình muốn làm gì, hắn liền mang theo đội hình trùng trùng điệp điệp này có tới hai ba trăm người đội hình xa hoa lộng lẫy lần nữa đã đến cửa vào không gian học viện, sau đó bảo Vương An Nghiệp lấy ra thư đề cử 【 】, đánh thức khí linh ái vọng.

Sau khi Khí Linh ái ngóng trông được triệu hoán ra, liếc mắt một cái nhìn thấy "Nhân Sơn Nhân Hải" như thế, nhất thời trợn tròn mắt.

Ngay cả giọng nói của nàng ta cũng không tự giác yếu đi: "An Nghiệp đệ đệ, đây là đang nói đùa sao? Doanh huấn luyện tân binh của các ngươi, thoáng cái đã xuất hiện nhiều học viên ưu tú như vậy sao?"

Đây không phải đến để huấn luyện quan quân sao? Ngược lại giống như là tới triệu tập mua thức ăn.

“May mắn thay, chủ yếu là tìm học viện tốn chút thời gian, tích lũy từng năm một, người cũng nhiều hơn.” Vương An Nghiệp cũng hơi xấu hổ: “Ái Vọng tỷ tỷ đừng lo lắng, nơi này đa số chỉ là học viên đại thiên kiêu Tiên Thiên bậc ba bình thường.”

Khí Linh Yêu vừa muốn nói gì đó, chợt thoáng nhìn thấy trong đám người có một tiểu nữ hài khí chất không tầm thường.

Cô bé kia có bộ dạng phấn điêu ngọc trác, rõ ràng mới mười một mười hai tuổi, thực lực đã sắp đột phá đến Linh Đài cảnh, giữa lông mày lộ ra vẻ thô bạo và kiêu ngạo không thuộc về tuổi tác này.

Hơi thở khí linh trì trệ, thanh âm đột nhiên trở nên bén nhọn, trong giọng nói tràn đầy khó tin: “Mong ngóng, ngươi, ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này?!”

…

Chương 193: Chân Tiên chuyển thế?! Bình thường không có gì lạ.

…

Chờ mong sao?!

Hoa Thụy là Ngô Phán Phán?!

Lời nói mà Khí Linh yêu thích giống như một viên pháo nổ, làm cho tất cả mọi người chấn động trong lòng, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía tiểu công chúa Hoa Thụy.

Hoa Thụy tuổi còn nhỏ, căn bản chưa từng đi qua doanh huấn luyện tân binh, đợt này thuần túy là đến xem náo nhiệt, thuận tiện dự sách một chút, xem xem có thể có chút lợi ích hay không.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là trong khoảng thời gian này không cần lên lớp, cái này đối với nàng mà nói chính là chỗ tốt lớn nhất. Hai năm trước một mực ở trong Tộc Học, nhưng làm nàng nghẹn hỏng mất!

"Ta?" Hoa Thụy chỉ vào mũi mình, tò mò hỏi, "Ái Phán tỷ tỷ, tỷ đang nói chuyện với ta sao?"

"Đúng vậy, mong chờ!" Khí Linh yêu thương thốt lên: "Thánh Hoàng tại thượng, lẽ nào ngươi đã vẫn lạc? Đây là Chân Linh chuyển thế sao?"

"Ách…" Hoa Thụy chớp đôi mắt to long lanh, "Quả thật bọn họ đều nói ta là Chân Tiên chuyển thế. Có điều trí nhớ kế thừa của ta bị phá vỡ, không biết ta là ai chuyển thế. Ngươi nói ta là Ngô Phán, ngươi có chứng cứ không?"

"Chứng cớ? Cái này cần chứng cứ gì?!" Khí Linh yêu thương xúc động hẳn lên, "Tuy hình dáng của ngươi đã thay đổi, hình như trở nên đẹp hơn một chút, nhưng ngươi là thần tượng của ta! Thần niệm dao động của ngươi, khí tức linh hồn của ngươi, còn có khí chất độc nhất vô nhị của ngươi…"

"Đừng nói ngươi chỉ là thay đổi cái vỏ, cho dù ngươi hóa thành tro tàn, linh hồn vỡ vụn thành vô số mảnh, ta đều có thể

từ trong linh hồn dao động tản ra nhận ra ngươi! Chờ mong a, trông mong của ta, tại sao ngươi lại…hu hu hu.”

Nói xong, nàng thương tâm khóc lên.

“Ai ui ~ ngươi đừng khóc a.” Hoa Thụy công chúa thấy nàng như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao, vội vàng an ủi: “Ta cảm thấy bây giờ ta rất tốt, nhất là gần đây không cần làm bài tập, rất thoải mái.”

“Cái gì? Điệp nhi, trong khoảng thời gian này con lại không làm bài tập?” Vừa nghe lời này, người khác còn chưa kịp phản ứng, mặt Vương Ninh Nghiêu đã đen lại.

Lúc này hắn liền nghiêm mặt đi ra, vừa đi, vừa không quên oán trách thê tử: “Nương tử, ngươi quản hài tử thế nào? Quá hoang đường.”

Thê tử của hắn chính là Triệu Tĩnh Ngọc một trong hai tỷ muội sinh đôi của Triệu thị.

Nghe vậy, Triệu Tĩnh Ngọc cũng không cam lòng yếu thế, lập tức phản đối: “Phu quân, hài tử cũng là của chàng, dựa vào cái gì chàng không quản được, chỉ dựa vào trên đầu thiếp?”

“Được, vậy để ta quản, nàng đừng đau lòng” Vương Ninh Nghiêu nói xong liền vén tay áo lên, đi về phía Hoa Thụy.

Không xong, nàng đắc ý quên cả trời đất, còn làm cha mẹ ầm ĩ vì nàng. Kết thúc xong đời rồi.

Hoa Thụy sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng xoay người liền chen vào trong đống người, vắt chân lên cổ muốn chuồn.

Đáng tiếc, tu vi hiện giờ của nàng cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng chín, cho dù nàng là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng thực lực vẫn kém xa so với Vương Ninh Nghiêu đã là Thiên Nhân cảnh.

Còn chưa chạy được hai bước, Vương Ninh Nghiêu đã lắc mình một cái, túm lấy cổ áo sau của nàng xách nàng lên, xách nàng đi ra sau một sườn núi nhỏ.

Ngay sau đó, một tiếng đánh “Phấn bốp” vang lên từ phía sau sườn núi.

Sắc mặt Triệu Tĩnh Ngọc khẽ biến, lập tức đi theo. Sau sườn núi nhỏ liền truyền đến tiếng cãi nhau của nàng và Vương Ninh Nghiêu, cùng với tiếng kêu khóc thảm thiết của Hoa Thụy công chúa.

Đế tử An vừa nhìn, cũng có chút ngồi không yên, vội vàng hô: "Vương Thủ Triết, ngươi cũng mặc kệ thằng nhóc Quản Ninh Nghiêu kia. Vạn nhất Hoa Thụy đánh hỏng thì làm sao bây giờ?"

Mặc dù Vương Ninh Nghiêu là cháu ngoại của Đế Tử An, nhưng Đế Tử An lại đau lòng Hoa Thụy.

"Khụ khụ, nhà chúng ta đều quản một đời, trừ phi cha mẹ không có mặt, nếu không bình thường sẽ không cách biệt quản lý." Vương Thủ Triết nói xong nhìn trưởng tử Vương Tông An.

Vương Tông An an tâm lĩnh thần, quay đầu uy nghiêm nhìn về phía Vương Thất Chiêu.

"Khụ khụ!" Vương Thất Chiêu lại giả vờ ho khan hai tiếng, lời nói thấm thía nói với Vương An Nghiệp, "An Nghiệp à, đệ nhi tử của ngươi gần như được rồi. Hoa Thụy còn nhỏ, trở về có thể chậm rãi dạy."

"Vâng, phụ thân."

Vương An Nghiệp thành thật thi lễ một cái, sau đó chạy đến sườn núi nhỏ phía sau răn dạy Vương Ninh Nghiêu.

"Ninh Nghiêu, ở trước mặt nhiều trưởng bối như vậy, ngươi kiềm chế một chút. Còn nữa, phu thê phải ở chung hòa thuận, không được cùng Tĩnh Linh cãi nhau"

"Cha, con là Tĩnh Ngọc." Triệu Tĩnh Ngọc yếu ớt giải thích.

"Khụ khụ, Tĩnh Ngọc à, tiểu tử thúi nhà ta làm cho ngươi chịu ủy khuất rồi." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ xin lỗi, "Đợi qua chuyện này rồi, xem ta thu thập hắn như thế nào. Sau này nếu tiểu tử thúi này còn dám hung ngươi, ngươi nói cho ta biết là được, ta thay ngươi trút giận."

"Đa tạ phụ thân chủ trì công đạo." Triệu Tĩnh Ngọc ôn nhu nói.

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy ầm ĩ tản ra, chỉ có Hoa Thụy công chúa Vương Ngao Điệp bị đánh một trận, lúc đi trở về còn che mông, nước mắt lưng tròng khập khiễng, nhìn có chút đáng thương.

Các trưởng bối mặc dù đều đau lòng, nhưng cũng biết nha đầu này hoàn toàn tự tìm mình.

Đối với hài tử ở tuổi này mà nói, học tập chính là chuyện trọng yếu nhất.

Nếu nàng thực sự kiên định học theo, còn không học được, vậy thì cũng thôi đi, dù sao cũng là vấn đề về năng lực, cưỡng cầu cũng vô dụng. Nhưng nàng rõ ràng có năng lực đó, cố tình lại không muốn học cho thật tốt, đây là vấn đề thái độ. Đây là quyết không thể bỏ mặc.

Khí Linh Ái nhìn toàn bộ hành trình bên cạnh, lúc này đã trợn tròn mắt.

Người nhà này cũng quá hung tàn đi?

Tuy rằng sau khi trông mong chuyển thế trọng sinh, huyết mạch nhất định sẽ hạ thấp một cấp bậc, nhưng tối thiểu cũng là Tiên Thiên linh thể cấp bậc.

Phóng tới học viện huấn luyện quan quân, tương lai chắc chắn sẽ là một học viên tốt nghiệp ưu tú, chắc chắn có thể được đề cử đi tu. Thiên tài như vậy, không nuôi thì thôi đi, lại còn ra sức đánh, còn có thiên lý sao?

“Mong mong ah, hu hu ~” Nhìn dáng vẻ đi khập khiễng của Hoa Thụy, Khí Linh yêu thương lại thay nàng cảm thấy ủy khuất, cư nhiên cũng khóc theo.

“Chớ khóc chớ khóc, về sau quen là tốt rồi.” Hoa Thụy ngược lại không để ý, ngược lại an ủi khí linh.

Dù sao nàng từ nhỏ đến lớn không ít lần bị đánh, huyết mạch Tiên Thiên tứ trọng bày ở chỗ này, sức khôi phục vẫn rất kinh người.

Hơn nữa, 【Chân Tiên chuyển thế】 cũng chỉ là tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng mà thôi. Loại huyết mạch này ở gia tộc khác tất nhiên là bảo vật, nhưng ở Vương thị cũng là chuyện như vậy.

Bây giờ nàng vẫn còn đang nằm trong danh sách bồi dưỡng thứ ba, còn chưa tới phiên nàng làm bộ làm tịch.

“Không sai biệt lắm.” Vương An Nghiệp tiến lên chủ trì nói: “Ái Phán tỷ tỷ, chúng ta đều đến báo danh.”

“Mỗi người đều có thư đề cử?” Khí Linh yêu thương hỏi.

“Cũng không phải như thế.” Vương An Nghiệp nói: “Phần lớn người chúng ta đều có thư đề cử, một số ít người bởi vì nguyên nhân tuổi tác mà bỏ lỡ báo danh doanh tân binh, kính mong tiểu thư cho một cơ hội kiểm tra.”

“Không được, có thư đề cử có thể báo danh, không có thư đề cử thì chỉ có thể làm người nhà ở tạm.” Khí Linh Sầu nói.

Đối với việc này, Vương An Nghiệp đã sớm có chuẩn bị: “Ái Vọng tỷ tỷ có điều không biết, hiện giờ tiền tuyến bên ta thương vong thảm trọng, yêu ma ngoại vực lại hùng hổ dọa người, không bao lâu nữa Nhân tộc sẽ rơi vào tay giặc. Loại thời khắc mấu chốt này, phải đặc biệt làm việc. Nếu tỷ không tin, ta sẽ cho tỷ xem Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn một chút.”

Trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại, đều là cảnh tượng Nhân tộc chiến đấu hăng hái giết địch ở chiến trường ngoại vực.

“Ồ? Thế nào mà ngay cả dân binh Luyện Khí cảnh cũng lên chiến trường?” Khí Linh ái vọng không thôi, “Yêu cầu thấp nhất của sĩ tốt Thần Võ chúng ta không phải cũng là Linh Đài cảnh sao? Luyện Khí cảnh cho dù tham gia quân đội, cũng chỉ là quân dịch dự bị mà thôi.”

“Thời đại đã khác rồi, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào sĩ tốt Luyện Khí cảnh tạo thành quân trận, lấy nhiều đánh ít giết yêu ma ngoại vực.” Vương An Nghiệp cũng có chút bất đắc dĩ, “Bởi vậy, tiền tuyến chúng ta cần rất nhiều quan quân đi chủ trì đại cục, ngài ngẫm lại xem, hiện tại ngay cả Ngô Phán Phán Nguyên soái cũng đã ngã xuống chuyển thế rồi…”

Mấy chữ ‘Ngô Phán Phán’ và ‘Vẫn Lạc’ rõ ràng chạm đến thần kinh mẫn cảm của Khí Linh Phán.

Nàng hơi do dự một chút, vẫn là đáp ứng: “Được rồi! Ta có thể nghiêm khắc kiểm tra tố chất một chút, nếu như phù hợp với điều kiện nhập học, vậy trước tiên cho một người có tư cách

bàng thính học viên, nếu như biểu hiện ưu dị lại chuyển chính thức.”

Thật ra Vương An Nghiệp đã sớm nghe được tình báo từ Ngũ tỷ tỷ của doanh huấn luyện số 5, biết thành phần bồi dưỡng nguồn sống của học viện trung cao cấp tương đối phức tạp, trong đó chiếm đa số là các đại thế gia, hoặc tinh anh trong tộc do thế gia quân võ tiến cử tới, ngược lại từ trong doanh huấn luyện tân binh nhận được thư đề cử, mới là số ít.

Thật ra chuyện này cũng dễ hiểu.

Những Huyền Vũ thế gia phẩm cấp cao, thế gia quân võ, trong gia tộc tự nhiên đều có một hệ thống bồi dưỡng tộc nhân của mình, tinh anh có thể trổ hết tài năng trong đó, tự nhiên có thể trực tiếp được trọng dụng, căn bản không cần đi “điểm trưng binh” cùng bình dân.

Cũng bởi vậy, Ngô Phán từ doanh tân binh đi ra mới được gọi là xuất thân “Thảo căn”. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nói phẩm cấp gia tộc nàng xuất thân có chút thấp, không có tư cách trực tiếp tiến cử người đến học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp, không có nghĩa nàng là bình dân chân chính.

Bất quá, học viện huấn luyện quan quân cũng sẽ có hệ thống khảo thí nhập học thuộc về mình, danh ngạch thính học viên vẫn luôn có.

Nói tóm lại.

Chuyện Vương An Nghiệp thương lượng với hắn, cũng không có quyền hạn vượt qua khí linh, cũng không có nguyên tắc thật sự trái với khí linh, chống đỡ được tính mở cửa sau nhỏ.

Sau khi trao đổi xong, có thư đề cử lập tức lấy ra thư đề cử, không có thư đề cử thì tạm thời dùng thân phận người nhà tiến vào.

Một lát sau.

Tiểu số ba trăm người đều xuyên qua cửa vào không gian, tiến vào 【Học viện huấn luyện quan quân cao cấp trong Thần Võ trung】.

Giống như dự đoán, học viện sĩ quan hoang vu không biết bao nhiêu năm đã tích cóp một tầng tro dày, các loại khôi lỗi sạch sẽ đã sớm hư hao tê liệt, không ít bộ kiện thậm chí đã hoàn toàn hủ hóa, hầu như nhìn không ra hình dạng ban đầu.

Chỉ có hai con rối chiến tranh đứng sừng sững ở cửa, vẫn uy phong lẫm lẫm như vậy, tản ra uy áp bàng bạc. Rất hiển nhiên, chất liệu của chúng nó tuyệt đối không phải vật phàm, đẳng cấp công nghệ cũng chắc chắn vô cùng cao.

"Đây là hai con rối chiến tranh Lăng Hư cảnh." Khí Linh yêu thương hơi kiêu ngạo giải thích nói: "Toàn bộ Thần Vũ hoàng triều chúng ta, số lượng con rối chiến tranh Lăng Hư cảnh có được cũng không nhiều."

"Yêu trông tỷ tỷ." Vương An Nghiệp bắt đầu nói theo lề lối cũ: "Học viện thoạt nhìn đã rất bẩn rồi, trước tiên làm thủ tục cho những học viên chính thức này một chút, sau đó chúng ta bắt đầu quét dọn vệ sinh tích lũy công huân."

Những công huân này không phải rất đáng tiền, nhiều nhất chỉ có thể đổi được một ít bảo vật cấp thấp trung cấp, đối với Vương An Nghiệp mà nói đương nhiên là không có tác dụng quá lớn. Nhưng Thần Võ sản xuất không những có dịch cải thiện tư chất huyết mạch, các loại linh khí pháp bảo chế thức, phẩm chất đều là thượng thừa, cho tiểu bối trong gia tộc dùng là vô cùng thích hợp.

Hơn nữa, những "rác rưởi" đào thải xuống đối với Vương thị mà nói cũng là đồ tốt, có thể nghĩ biện pháp kiếm về Vương thị như thế nào.

"Cái này…"

Khí Linh ngóng trông có chút bối rối.

Sao học viên mới khóa này hoàn toàn không ra bài theo lối mòn, quét dọn vệ sinh đều tích cực như vậy?

Nhưng yêu cầu này trong phạm vi hợp lý, Khí Linh đương nhiên sẽ không từ chối: "Được, vậy ta ưu tiên cho các học viên có thư đề cử làm thủ tục nhập học."

Khí linh không hổ là khí linh, tốc độ xử lý này chính là nhanh.

Không đến một canh giờ, đại bộ phận mọi người đều làm xong thủ tục. Chỉ có những "học viên cửa sau" chưa nhận được thư đề cử, còn cần tiến hành một cuộc thi tư cách, người hợp cách mới có thể tạm thời cho tư cách "Thính sinh".

Dưới sự chỉ dẫn của Khí Linh, những học viên không có thư đề cử rất nhanh đã được mang đi "bổ sung".

Quá trình cụ thể tạm thời không nói gì.

Bên này, mọi người thành công trở thành đệ tử chính thức, thì nhanh chóng tìm được đại điện nhiệm vụ nhận nhiệm vụ trong học viện gần như tê liệt, bắt đầu thân lĩnh quét dọn vệ sinh, tu sửa phòng ốc, dọn dẹp sạch sẽ khôi lỗi.

Từng có kinh nghiệm lần trước, trong lòng mọi người đều có tính toán, lần này ở trong học viện khẳng định phải ở lại thời gian không ngắn. Cho dù không có nhiệm vụ, học viện này bọn hắn khẳng định cũng sẽ thu thập cẩn thận một lần, bây giờ còn có thể thuận tiện kiếm một ít điểm cống hiến, làm việc tự nhiên cũng liền làm được hăng say rồi.

Vương Thủ Triết dẫn theo nam đinh gia tộc, Liễu Nhược Lam dẫn theo nữ quyến trong tộc, phân công hợp tác, ai cũng không chê sống mệt nhọc bẩn thỉu.

Chỉ trong thời gian mấy ngày, khu nhà ăn, khu huấn luyện đều đã bị sạch sẽ không còn, mà lúc này, những "học viên cửa sau" kia cũng đều thông qua khảo hạch mà Khí Linh ái vọng, thành công lấy được tư cách thính sinh.

Có kết quả chiến đấu như thế cũng không khó lý giải. Sở dĩ loại học viện trung cao cấp quan quân này tồn tại, chính là vì bồi dưỡng có thể trưởng thành đến Thần Thông cảnh, Lăng Hư cảnh là tướng lĩnh trung cao cấp, cho nên, chiêu sinh của nó chính là đại thiên kiêu.

Mà Vương thị bây giờ và trong các gia tộc thông gia, đại thiên kiêu không thiếu, hơn nữa mỗi người đều là tồn tại khá ưu tú trong gia tộc.

Đừng nhìn những đại thiên kiêu thế hệ trẻ của Vương thị, ở trong nội bộ Vương thị chỉ là danh sách thứ tư, cũng không quá chói mắt, nhưng nếu cầm ra bên ngoài, người đứng đầu

đều là nhân tài, xưng một tiếng "Nhân trung long phượng" tuyệt đối không quá đáng.

Một đám người trùng trùng điệp điệp, cứ như vậy ở lại trong học viện.

"Yêu Phán tỷ tỷ." Vương An Nghiệp lại thương lượng với Khí Linh Bàng: "Chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, xin tỷ an bài một ít huấn luyện viên đến dạy cho chúng ta đi."

Hắn đương nhiên biết, học viện huấn luyện này hiện tại căn bản không có huấn luyện viên, hắn cố ý hỏi như vậy.

"Ta đã phát ra huấn luyện viên tập kết thông báo." Khí Linh bất đắc dĩ nói, "nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có một huấn luyện viên nào hưởng ứng ta thông báo. Nhưng mà có một việc phải thông báo cho các ngươi, ta phát hiện rất nhiều học viên bao gồm ngươi ở bên trong đều đã đạt tới Tử Phủ cảnh, dựa theo quy định huấn luyện học viện, phải trong vòng một năm tiến hành sát hạch tốt nghiệp."

"Yêu Phán tỷ tỷ, chúng ta ngay cả huấn luyện viên cũng không có, một ngày cũng không có học tập nghiêm chỉnh liền cho chúng ta tiến hành thi tốt nghiệp?" Vương An Nghiệp rất là "kinh ngạc", "Ngươi xác định các ngươi đây là học viện quan quân, mà không phải học viện gà rừng hạng ba?"

Đây đã là lần thứ hai hắn giao lưu với khí linh học viện, tự nhiên cũng có kinh nghiệm. Hắn rõ ràng, lúc giao lưu với khí linh, không thể để mặc khí linh nói cái gì thì là cái đó, ngươi phải gài nàng vào, phải học được cách tranh thủ điều kiện có lợi.

Lần trước cùng tỷ tỷ số 5 thương lượng, hắn cũng là bởi vì kinh nghiệm không đủ, bắt đầu mới đi không ít đường vòng, chịu không ít thiệt thòi.

"Cái này…" Khí Linh Ái có chút xấu hổ, nổi giận nói: "Bọn ta chính là học viện huấn luyện sĩ quan cao cấp mà Thánh Hoàng bệ hạ tự mình thành lập! Bạn học An Nghiệp, ngươi không nên bêu xấu học viện."

"Tỷ tỷ yêu, tỷ đã nói là học viện huấn luyện, có thể huấn luyện? Huấn luyện của chúng ta, huấn luyện viên?"

“Chương trình học đã phát cho các ngươi, các ngươi có thể tự học trước.” Khí linh yêu mến, “ta phát mấy lần thông tri, thúc giục các giáo quan. Những gia hỏa lười biếng này, ta nhất định phải tố cáo bọn họ…”

Thật ra, trong lòng Vương An Nghiệp biết rõ, vị Khí Linh tiểu tỷ tỷ này cả đời cũng không thúc giục được giáo quan.

Trừ phi một nhóm huấn luyện viên bọn họ có thể tìm được học viện cao hơn một cấp, từ bên kia lấy được quyền hạn, lại bị “Phân phối” trở về. Nói như vậy, đám học viên hiện giờ sẽ trở thành huấn luyện viên mới.

Ngay lập tức, vẻ mặt của Vương An Nghiệp cũng nghiêm túc hẳn lên: “Yêu Phán tỷ tỷ, đây chính là một sự cố giáo dục trọng đại. Như vậy, bên ta có hai đề nghị.”

“Thứ nhất, ta đề nghị các học viên mới trì hoãn thời gian thi tốt nghiệp, dù sao chúng ta ngay cả một ngày cũng chưa được huấn luyện.”

“Thứ hai, ta đề nghị mở ra mô phỏng học tập, thiết bị và hoàn cảnh khảo hạch cho chúng ta. Nếu không có giáo viên giáo thụ, vậy chúng ta không bằng trước tiên tự học tập. Việc học tập rất quan trọng, chúng ta không thể bởi vì huấn luyện viên chưa tới nơi mà trì hoãn học tập.”

“Cái này…” Tình yêu của Khí Linh lại bắt đầu “do dự” lên.

Rất rõ ràng, cái này không phù hợp lệ cũ, đã vượt qua nàng có thể căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng làm ra phán đoán.

“Yêu Phán tỷ tỷ, chúng ta cũng muốn đẩy nhanh học tập, đẩy nhanh khảo hạch, lấy được quân hàm sau đó bước vào chiến trường, trục xuất yêu ma vực ngoại, vì Thánh Hoàng trung thành.” Vẻ mặt Vương An Nghiệp vô cùng nghiêm túc, “Ta không hy vọng bởi vì nguyên nhân của tỷ mà trì hoãn việc học của chúng ta, tạo thành hậu quả ác liệt. Ta càng không hy vọng có một ngày, đi về phía con đường chịu trách cứ yêu cầu của tỷ tỷ.”

Khí linh của Thần Vũ hoàng triều rất nhiều, nhưng đối với khí linh quản lý cũng tương đối nghiêm khắc.

Khí Linh của Vương An Nghiệp và doanh huấn luyện tân binh số năm ở chung lâu, đối với tình huống tương quan cũng đã có

hiểu biết tương đối tỉ mỉ. Bên trong Khí Linh Thủ Tắc, chính là lấy "Thủ Hộ Nhân tộc" làm ưu tiên hàng đầu.

Nếu bởi vì khí linh sai lầm mà dẫn đến xảy ra sự cố trọng đại, sinh ra hậu quả nghiêm trọng, sau khi bị người xác minh, căn cứ mức độ nghiêm trọng của hậu quả, có thể thực hành bao gồm nhưng không chỉ giới hạn ở 【giáng cấp】, 【Quyền hạn bóc tách】, 【gạt bỏ linh trí】 v.v… trừng phạt.

Khí Linh Ái nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được sự uy hiếp dịu dàng của Vương An Nghiệp: "Cẩn thận ngẫm lại, lời An Nghiệp nói của ngươi quả thật rất có lý. Có điều khảo hạch không có cách nào kéo dài thời gian, ta có thể mở ra học tập mô phỏng khảo hạch trước, để các ngươi đẩy nhanh tiến độ học tập, để có thể thuận lợi thông qua khảo hạch, tuyệt đối không trì hoãn thời gian ra chiến trường giết địch của các ngươi."

Hai điều kiện đáp ứng một, nhiệm vụ chỉ hoàn thành một nửa.

Có điều, Vương An Nghiệp cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Có thể sớm mở ra mô phỏng khí khảo hạch, để cho mọi người sớm thích ứng một chút, đối với lần này nhổ lông dê Thần Vũ cũng có chỗ tốt to lớn.

Về phần Vương An Nghiệp vì sao lại biết có loại đồ mô phỏng khảo hạch này… Tự nhiên cũng là moi ra từ trong miệng Ái Phán tỷ tỷ.

Rất nhanh.

Dưới sự tổ chức thúc giục và yêu thương của Khí Linh của Vương An Nghiệp, tất cả học viên chính thức và thính sinh ở bên cạnh đều đi tới hội trường khảo hạch.

Bởi vì khảo hạch hội trường ngày thường đều là trạng thái phong bế toàn bộ, hôm nay sau khi mở ra, diện tích bên trong tro bụi cũng không nhiều, chỉ là quét dọn một chút liền rực rỡ hẳn lên. Kết toán cuối cùng, cho giá trị công huân cũng là ít đến thương cảm.

Trong đó, vị trí trung tâm trường thi rõ ràng nằm trên một khoang kim loại màu ngà sữa tràn đầy khoa học viễn tưởng, bên ngoài còn liên tiếp với một màn hình tinh thạch khổng lồ.

Rất hiển nhiên, chiếc khoang thuyền kim loại này chính là "Khí mô phỏng khảo hạch" trong truyền thuyết.

Giọng điệu của Khí Linh yêu quý kiêu ngạo mà giới thiệu: "Các ngươi nhìn thấy bộ máy mô phỏng đắm chìm trong hội trường sát hạch kia không? Đây chính là chí bảo mà Thánh Hoàng bệ hạ tự mình lấy về đấy. Bốn học viện huấn luyện, mỗi học viện chỉ có một cái."

"Không phải chứ?" Vương An Nghiệp tiến lên nhìn kỹ khoang mô phỏng khảo hạch, "Ta đã từng thấy thứ này, hình như trong quân doanh Thần Võ chỉ có một ít."

Hơn nữa, lúc trước Lăng Vân thánh địa tiến hành Thánh tử chi tranh, sử dụng cũng là đạo cụ cùng loại.

"Những thứ ngươi nhìn thấy đều là hàng nhái do Thánh Hoàng sai người nghiên cứu phát minh, công năng căn bản không đầy đủ." Trong giọng nói của Khí Linh tràn ngập khinh thường: "Còn khoang khảo hạch chân chính, có thể mô phỏng toàn bộ tố chất thân thể, huyết mạch, vũ khí của người khảo hạch vào. Ngươi ở bên trong chiến đấu, so với bên ngoài chiến đấu chân chính không có gì khác nhau, ngay cả vận chuyển huyền khí trong cơ thể cũng có thể mô phỏng ra, chân chính mô phỏng sự thật trăm phần trăm."

"Vậy mà lợi hại như thế?"

Tất cả mọi người đều bị hiệu quả thần kỳ này làm cho kinh ngạc.

Hai mắt Vương Thủ Triết cũng sáng ngời.

Khoang ảo mà ban đầu khi cuộc chiến thánh tử sử dụng, hắn đã hỏi qua cảm giác sử dụng của bọn Ly Dao và Huyên Huyên. Vật này tuy thần kỳ, nhưng nếu nói mô phỏng sự thật trăm phần trăm, vậy khẳng định là không thể, lúc các nàng ở bên trong hành động, cảm giác thật ra không khác chơi game lắm, có thể cảm giác rõ ràng được "giả dối".

Nếu như mô phỏng khí trước mắt thật sự có thể mô phỏng sự thật trăm phần trăm, vậy kỹ thuật này có thể rất trâu bò.

"Bất quá bảo vật này cũng có chỗ thiếu hụt." Khí Linh yêu thương nói, "Nó mô phỏng cực hạn là cấp độ thực lực của tu sĩ huyết mạch bát trọng hoặc là tu sĩ Thần Thông cảnh của nhân

loại, huyết mạch tầng thứ chín trở lên, cùng với đại đạo chi lực của tu sĩ Lăng Hư cảnh là không thể mô phỏng.”

“Cũng là vì vậy, Thánh Hoàng đặt chúng ở học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp, phát huy tác dụng của chúng ở mức độ lớn nhất.”

Mọi người lúc này mới hơi thích ứng một chút.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như ngay cả thực lực của Lăng Hư cảnh, thậm chí là cường giả Chân Tiên cảnh đều có thể hoàn toàn mô phỏng, thực sự không quá thực tế.

Nhưng dù vậy cũng là đỉnh thiên chí bảo.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết, hắn thật sự rất muốn làm một nghề trở về làm trấn tộc chí bảo trong gia tộc.

Kiếp trước, trên Trái Đất không có được toàn bộ sức sống của siêu cấp trò chơi, lại ở chỗ này chờ, ngẫm lại đều có chút kích động nhỏ.

“Phu quân, chàng lại đang suy nghĩ gì vậy?” Liễu Nhược Lam như cười mà không phải cười nói: “Chẳng lẽ chàng định mô phỏng Tiểu Tuyết có máu có thịt sao? Trong thanh xuân bí mật mà ngay cả ta cũng không biết chàng còn có những gì, ta thật sự rất tò mò đấy.”

Biết chồng không ai bằng vợ.

Hai người ở cùng nhau đã gần hai trăm năm, độ quen thuộc đối với nhau đều sắp vượt qua mức độ quen thuộc đối với mình, chút tâm tư nhỏ bé này của Vương Thủ Triết làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của nàng?

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác: “Nương tử mau nhìn, trên tấm bia đá hắc diệu to lớn bên cạnh hội trường khảo hạch, hình như viết mười cái tên, thoạt nhìn có chút kỳ quái.”

“Bia đá?”

Sự chú ý của Liễu Nhược Lam lập tức bị hấp dẫn.

Vương Thủ Triết để ý đến bia đá, đương nhiên những người khác cũng nhìn thấy.

“Các ngươi nhìn thấy chính là 【Anh Hùng Bảng của học viện】.” Khí Linh yêu mến nhắc tới cái này, ngữ khí đều trở nên kích động, “Anh Hùng Bảng tổng cộng có mười người, có thể liệt kê danh sách, tất cả đều là nhân tài đứng đầu của học viện huấn luyện từ trước đến nay, về sau đều không ngoại lệ đều trở thành đại nguyên soái tiếng tăm lừng lẫy của nhân tộc. Trong đó, Ngô Phán Phán thứ ba, đệ lục vị Cầu Tuyết Ngọc, đệ cửu Khương Khải Toàn, đều là học viện thứ ba của chúng ta.”

Tên thứ ba trong Ngô Phán Phán!

Quả nhiên là đứng đầu danh sách.

Bất quá…

Ngô Phán Phán lúc ấy chính là thiên nữ Tử Phủ cảnh, lại chỉ có thể cầm thứ ba, điều này nói rõ hai người đứng đầu trên bảng danh sách thực lực càng thêm trác tuyệt bất phàm, không chừng đều là thiên tử, thiên nữ.

Chỉ có điều, điều khiến Vương Thủ Triết cảm thấy kỳ quái chính là hai cái tên thứ tư và thứ bảy trên bảng danh sách lại bị làm mờ.

Hắn nháy mắt với Vương An Nghiệp một cái, Vương An Nghiệp lập tức hỗ trợ hỏi: “Ái Phán tỷ tỷ, người thứ tư và người thứ bảy là như thế nào? Sao không nhìn thấy tên của bọn họ?”

“Cái này…” Khí Linh Kiều ấp úng nói: “Bọn họ đều từng là đại biểu tốt nghiệp kiệt xuất của học viện quan quân, chỉ là sau này lầm đường lạc lối… Nhưng cái tên và bài danh trên này đều là căn cứ điểm của khảo hạch tự động hình thành, không thể tùy ý thay đổi, bởi vậy chỉ có thể mơ hồ.”

Hả?

Trong lòng Vương An Nghiệp khẽ động, lúc này liền có suy đoán.

Cái tên bị mơ hồ này, chẳng lẽ là hai trong thập đại tội phạm truy nã? Xem ra, lúc ấy thế cục của Thần Vũ hoàng triều thật đúng là vô cùng hỗn loạn.

Nghe nói Lục Vi thượng nhân chính là năm đó Ma Thực tôn giả trùng sinh, từng làm việc dưới trướng Thánh Hoàng, còn từng thay Thánh Hoàng nghiên cứu phát minh ra không ít thành quả hữu dụng, cũng không biết, trong hai cái tên này có Ma Thực tôn giả hay không?

…

Chương 194: Tiểu Thánh Hoàng! Kỳ Vô Song!

…

Anh Hùng Bảng của học viện.

Chỉ là tên của mười người, nhưng sau lưng lại là lịch sử vô cùng dày nặng.

Ở trên bảng, bọn họ chỉ là một cái tên, nhưng mà những cái tên này đại biểu, lại đều là từng cái từng cái quát tháo phong vân, kinh diễm nhân vật thời đại kia.

Ở trên bảng danh sách này, cho dù là đứng thứ mười, về sau cũng là đại lão đỉnh cấp có thể khuấy động thời đại, tuyệt đối không thể khinh thường.

Kinh nghiệm của mỗi người bọn họ, kể ra đều có thể biên thành một câu chuyện truyền kỳ đặc sắc tuyệt luân. Tập hợp lại, đó chính là một bộ sử thi rộng lớn.

Cảm giác nặng nề của lịch sử vào giờ khắc này triển lộ không thể nghi ngờ.

“Lão tổ gia gia.” Hoa Thụy công chúa cọ xát, vươn bàn tay nhỏ bé túm lấy tay Vương Thủ Triết, quơ quơ, mang theo vài phần mong đợi hỏi: “Nếu con chính là Ngô Phán xếp thứ ba trên bảng anh hùng, người sẽ có suy nghĩ gì?”

Vương Thủ Triết cưng chiều xoa xoa đầu nàng: “Nàng yên tâm, lão tổ gia gia sẽ không ghét bỏ nàng. Mặc kệ đời trước nàng là ai, đời này nàng đều là hài tử của nhất mạch ta, chuyện kiếp trước không nên nghĩ nhiều, kiếp này lão tổ gia gia của nàng nhất định sẽ bảo vệ nàng, không để nàng bị thương nữa.”

“Lão tổ gia gia, con không phải nói chuyện đó đâu, con là Chân Tiên chuyển thế đó…” Hoa Thụy công chúa trợn tròn hai mắt, sắp khóc.

Nàng chỉ muốn thân phận “Chân tiên chuyển thế” trở nên trâu bò như vậy, có thể kiếm được đãi ngộ đặc thù hay không, tỷ như không cần quét bài thi các loại. Về phần bản thân nàng có

thật sự là Chân Tiên chuyển thế hay không, ngược lại nàng cũng không quan tâm lắm.

Nhưng lão tổ gia gia đây là ý gì? Cái gì gọi là "Sẽ không ghét bỏ ngươi"?

"Haizz! Ta biết thân phận Chân Tiên chuyển thế này có chút ủy khuất ngươi. Dù sao bị ép chuyển thế trùng tu, huyết mạch tự hạ một đại cấp bậc không nói, quay về con đường Chân Tiên cũng là khó khăn trùng trùng." Vương Thủ Triết thương tiếc nhìn nàng: "Có điều ngươi yên tâm, có lão tổ gia gia ở đây, nhất định sẽ nghĩ cách giúp ngươi. Bất quá chính ngươi cũng phải cố gắng, phải học tập kiến thức văn hóa."

"Vâng, lão tổ gia gia, con sẽ cố gắng." Hoa Thụy công chúa rưng rưng gật đầu, cảm giác tim sắp vỡ tan.

Nghe nói loại thân phận "Chân tiên chuyển thế" này, đặt ở gia tộc khác, kia tất nhiên là nâng ở trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm ở trong miệng sợ tan.

Nhưng ở Vương thị, hình như thật sự không tính là gì.

"Lão tổ gia gia." Vương Ninh Hi tiến đến bên cạnh Vương Thủ Triết, lấy ra một phần kế hoạch khảo thí nói: "Để bảo đảm kế hoạch có thể thuận lợi thực thi, chúng ta vẫn là nhân cơ hội kiểm tra khảo hạch chân chính, xem thử nội dung và độ khó thực tế của khảo hạch cụ thể."

Vương Thủ Triết cầm kế hoạch nhìn một cái, lập tức nhìn về phía mọi người phía sau: "Hiện tại cần một tu sĩ Đại Thiên kiêu giáp hoặc Ất đẳng, Thiên Nhân cảnh hậu kỳ làm khảo hạch viên. Ai nguyện ý đi thử trước?"

Gã vừa dứt lời, lập tức có mấy tộc nhân đứng ra chủ động xin lệnh.

Sau khi Vương Thủ Triết quét một vòng, ánh mắt dừng lại trên người chắt trai Vương An Cơ: "An Thiền, vậy để ngươi đánh trận đầu trước."

"Vâng, thái gia gia."

Vương An Đình hành lễ xong, liền khí định thần nhàn đi về phía khoang kiểm tra ở trung ương.

Vương An Ngọc xếp hạng mười trong số chữ lót “An”, tuổi còn nhỏ hơn Vương An Nghiệp mấy tuổi.

Chẳng qua, bởi vì phụ thân Vương Thất Hạo của ông ta không đáng tin cậy, chỉ thích ra biển mạo hiểm, quanh năm đều không có nhà, thế cho nên ông ta còn nhỏ tuổi đã muốn chăm sóc mẫu thân lại muốn chăm sóc đệ đệ muội muội, tính cách chín chắn hơn rất nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, làm việc cũng cẩn thận hơn rất nhiều so với người bình thường.

Từ sau khi tốt nghiệp Tộc Học, hắn vẫn luôn luân phiên lịch luyện trong các sản nghiệp trọng yếu trong gia tộc, thành tích nổi bật. Bây giờ, hắn bất quá chỉ là một trăm hai mươi mấy tuổi, sớm đã là tổng phụ trách 【Thanh La vệ】.

Dưới sự quản lý của hắn, mấy năm nay Thanh La vệ phát triển rất phồn vinh.

Bởi vì hắn làm việc trầm ổn có độ, suy nghĩ chu toàn, rất có vài phần phong phạm gia gia Vương Tông An, bởi vậy danh vọng trong gia tộc không thấp, rất được các trưởng bối yêu thích, các tiểu bối kính trọng.

Trên thực tế, đối với Vương thị bây giờ đã trở thành một quái vật khổng lồ mà nói, nhân tài như ông ta chính là lực lượng trung kiên. Chính là những người có năng lực không tầm thường như bọn họ tọa trấn một phương, kinh doanh một phương, Vương Thủ Triết mới có thể ổn thỏa ngồi trên Điếu Ngư Đài.

Tướng mạo của Vương An Ngọc là hỗn hợp ưu điểm của phụ thân Vương Thất Hạo và mẫu thân Vũ Văn thị, mặt mày tuấn lãng, ánh mắt thâm thúy, một thân khí độ thong dong mà trấn định, mặc dù mới một trăm hai mươi mấy tuổi, nhưng trên người đã có uy nghiêm của người thượng vị.

“Phu quân, cẩn thận một chút.” Trong đám người, một vị nữ tử khí chất dịu dàng có chút khẩn trương mở miệng nhắc nhở.

Đây là cô nương Trần thị của Vương An Bột Cận, khuê danh 【Trần Chỉ Hà】, xuất thân từ đích mạch của Đại Càn tam phẩm Trần thị.

Từ sau khi lão thất Vương An Nghiệp đời chữ “An” cưới hai vị quận chúa, những thế gia uy tín lâu năm về Long Thành của

Đại Càn liền dần dần bắt đầu chủ động thông gia với Vương thị.

Trong đó, Vương An Duệ, Vương An Tín và một nhóm người trẻ tuổi từng giúp đỡ Vương An Nghiệp đi Quy Long Thành đón dâu, lúc đón dâu đều thể hiện ra thực lực và bản tính không tầm thường, phong thái khí độ mỗi người lại xuất chúng, tự nhiên trở thành hương thơm được các nhà chú ý.

Khi đó Trần Anh Hà cũng ở trong đội phù dâu, thường xuyên qua lại quen thuộc với Vương An Chỉ. Dưới tình huống lưỡng tình tương duyệt, hôn sự này tự nhiên nước chảy thành sông.

Sau khi thành thân, tiểu phu thê cũng có chút ân ái, sống những ngày tháng an nhàn, sinh một nữ hai tử được bọn họ dốc lòng bồi dưỡng cũng đều thành tài, hơn nữa còn sinh hạ tôn nhi có chữ lót "phú" cho hắn.

"Nương tử yên tâm." Vương An Anh quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười trấn an: "Đây bất quá chỉ là một trận khảo hạch khảo hạch, sẽ không có vấn đề gì."

Mẫu thân Vũ Văn thị của Vương An Nhiên cũng nắm tay Trần Huyên Hà an ủi: "Lão tổ tông trong nhà đều ở đây, ngươi cứ yên tâm đi."

Trong lúc nói chuyện, Vương An Chỉ cũng đã đến trước khoang mô phỏng.

Khí Linh ngóng trông liền khởi động khoang mô phỏng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, nắp khoang từ từ mở ra. Đợi Vương An Anh khom lưng nằm vào trong khoang mô phỏng, nắp khoang mới chậm rãi đóng lại.

Vẻn vẹn nhìn từ bề ngoài, khoang mô phỏng này ngược lại là cùng thiết bị chiến tranh Lăng Vân thánh địa mô phỏng không sai biệt lắm, nhưng trên thực chất, tính năng lại khác nhau một trời một vực.

Từ khi Vương An Anh bắt đầu khảo nghiệm, ba người Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, còn có Vương Ly Nguyệt liền đứng ở bên cạnh khoang mô phỏng, tổ thành một tổ nghiên cứu, không ngừng phân tích ra các loại chi tiết, ghi chép số liệu.

"Ong ong"

Theo một hồi âm thanh vù vù nhỏ bé không thể nghe thấy vang lên, khoang mô phỏng hoàn toàn khởi động, trên màn hình tinh thạch cũng xuất hiện hình ảnh mở màn làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Mà cùng lúc đó, Vương An Chỉ cũng mở mắt.

Trước mắt hắn xuất hiện một gian phòng trắng thuần, bốn mặt, đỉnh đầu, thậm chí dưới chân đều là mặt tường rắn chắc, ngoài ra không có bất kỳ vật phẩm dư thừa nào.

Vương An Y hoạt động tay chân một chút, chỉ cảm thấy không khác gì hiện thực. Nếu không phải hắn còn nhớ rất rõ ràng mình làm thế nào nằm trong khoang mô phỏng, gần như nghĩ lầm đây là thế giới hiện thực.

“Chiến tranh giữa chúng ta và yêu ma ngoại vực đã giằng co ba ngàn năm, song phương kết huyết hải thâm cừu lẫn nhau.” Ngay khi Vương An Chỉ thích ứng với tình hình, một giọng nam thâm trầm vang lên bên tai hắn, “Ngươi tên là Vương An Bột, thân phận là doanh trường chiến doanh thứ mười hai trong đoàn quân đoàn thứ hai viễn chinh thứ tư 】, là một quan quân cấp hiệu úy, ngươi có được một chiến doanh tổng cộng bốn trăm người!”

“Kế tiếp, ngươi sẽ tiếp nhận một loạt nhiệm vụ tác chiến, xin coi trọng mỗi một nhiệm vụ của ngươi, cái này liên quan đến điểm khảo hạch cuối cùng của ngươi.”

“Thân tình nhắc nhở, thân là một quan quân quang vinh, xin hãy tận lực bảo vệ binh sĩ của ngươi. Hôm nay chiến sự căng thẳng, dự trù dịch bổ sung tốc độ chậm chạp, một khi toàn thể sĩ tốt tử trận, khảo hạch của ngươi sẽ trực tiếp thất bại.”

“Nhiệm vụ thứ nhất, đột vây chiến! Bộ ngươi đang nhận điều lệnh tiến về khu vực tập kết, giữa đường gặp phải quân địch quân lực gấp ba bọc đánh, ngươi cần phải nhanh chóng dẫn bộ đột phá vòng vây, nếu không toàn quân bị diệt.”

Theo tiếng nhắc nhở vang lên.

Cảnh vật trước mặt Vương An Chỉ đột nhiên biến đổi.

Chỉ một thoáng, hắn đã đặt mình trong một chiến doanh hành quân, đỉnh đầu bao phủ một tầng huyết sắc hồng quang, hoàn

cảnh âm lãnh mà hít thở không thông, hiển nhiên là tại ngoại vực ma giới.

Lúc này, một đội trưởng xích hầu vọt tới trước mặt hắn, lo lắng vạn phần bẩm báo nói: “Trạch trưởng, địch nhân từ bốn phương tám hướng quân ta vây lại, chúng ta phải nhanh chóng lựa chọn phương hướng đột phá vòng vây.”

Lúc Vương An Y còn rất nhỏ thường thường đi theo bên cạnh các trưởng bối như Vương Thủ Triết và Vương Tông An, tâm tư tinh tế mà tỉnh táo, lúc quyết sách thường vô cùng cẩn thận.

Nhưng tình huống trước mắt này, lại làm cho hắn nhíu chặt lông mày.

Tình báo nắm trong tay quá ít, nếu như cứ mù quáng phát động tập kích như vậy, vạn nhất phán đoán sai thế cục, bị quân địch ngăn chặn, có lẽ sẽ tạo thành thương vong khổng lồ.

“Hỗn trướng! Đội trưởng trinh sát của ngươi làm thế nào vậy?” Vương An Đình lạnh lùng, tức giận mắng: “Tại sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều quân địch như vậy? Nếu tình báo sai sót, ta giết chết đội trưởng trinh sát trước.”

Quân đội hành quân bình thường, thường thường sẽ phái thám báo đi trước dò đường. Đối với một ít địa điểm dễ gặp mai phục, Thống soái có kinh nghiệm cũng sẽ nhiều lần điều tra để bảo đảm an toàn.

Vì vậy, trên đường hành quân chính quy, xác suất gặp mai phục ở rừng cây nhỏ không cao.

“Tuân lệnh doanh trưởng, ta oan uổng a.” Đội trưởng trinh sát vội vàng biện bạch: “Đội trinh sát chúng ta một mực nhiều lần điều tra phía trước cùng hai cánh, cũng không có phát hiện có mai phục. Quân chủ lực của quân địch hẳn là từ phía sau cánh sườn của chúng ta bọc đánh mà đến, có khả năng là đã phát hiện tung tích hành quân của chúng ta. Ta đề nghị tiến về phía trước… Binh sĩ Ma tộc phía trước hẳn là tương đối ít, như vậy chúng ta cũng có thể mau chóng hội hợp với chủ lực.”

“Không được.” Vương An Anh trầm giọng nói: “Nếu quân địch đã phát hiện tung tích của bộ hạ ta trước một bước, cũng có thể điều động mấy lần binh lực đến vây quét, hẳn là đã bố trí chặn quân đội ở hướng bộ hạ.”

Phải biết rằng, ngoại vực yêu ma muốn tránh né trinh sát điều tra, thần không biết quỷ không hay hoàn thành bọc đánh, độ khó cực lớn. Điều động nhiều binh sĩ ma tộc như vậy, hao phí nhiều tinh lực như vậy, thật vất vả mới bọc đánh bọc, sao lại để lộ ra sơ hở rõ ràng như thế?

Dù sao, hắn nếu là thống soái quân địch, tuyệt sẽ không để cho người ta có cơ hội từ phía trước phá tan vòng vây, cùng nhân tộc chủ lực hội hợp. Trái lại, phía trước có lẽ là một cái bẫy, ngược lại binh sĩ Ma tộc phía sau, có lẽ chỉ là vì đem bọn họ "truy đuổi" về phía trước, binh lực vị tất có bao nhiêu mạnh.

Nói tóm lại, khả năng binh lực phía sau và cánh sườn yếu hơn không ít.

"Lui về sau cũng không được, phía sau nhất định có chặn đường…" Vương An Chỉ nhanh chóng phán đoán: "Truyền lệnh của ta, lập tức lao về phía cánh phải để phá vòng vây."

Cùng lúc đó.

Màn hình tinh thạch bên ngoài cũng hiện ra hết thảy.

Giờ phút này, mọi người đã ngồi xuống trong hội trường khảo hạch.

Vương Ly Dao ngồi ở bên cạnh Vương Thủ Triết cách đó không xa hơi gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ khen ngợi: "Phản ứng của An Chỉ cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa một khi quyết định cực kỳ quả quyết, đợt đột phá vòng vây này hẳn là sẽ thương vong nhỏ hơn."

Quả nhiên là vậy.

Theo Vương An Anh bắt đầu dẫn người phá vòng vây, tình hình chiến đấu thực tế cũng chứng minh phán đoán của hắn, vòng vây quân địch ở cánh phải quả nhiên tương đối yếu ớt.

Vương An Duệ vốn đã tiếp cận Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, lại là đại thiên kiêu, huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ ngũ trọng, còn mang theo một món linh bảo thần thông, sức chiến đấu hoàn toàn nghiền ép đối thủ.

Dựa vào vũ lực cá nhân cường hãn, hắn mang theo bốn trăm binh sĩ dưới trướng giết ra một đường máu, sau đó phá tan vòng vây, trốn đi thật xa.

Lần đột phá vòng vây này, hắn vẻn vẹn tổn thất hơn hai mươi huynh đệ.

“Độ hoàn thành nhiệm vụ lần này là 8 điểm, trong đó phản ứng lại 9 điểm, cá nhân võ dũng biểu hiện 7.5 điểm, thống nhất ngự lực biểu hiện 6 điểm 5 điểm, tổng hợp thành 775 điểm.”

Trên màn hình tinh thạch xuất hiện thanh âm nhiệm vụ hoàn thành.

“Đáng tiếc.” Vương Anh Tuyền gần đây vừa bị bắt về từ chiến trường ngoại vực nhìn thấy vậy, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tiếc hận, “Tiểu tử An Anh phản ứng không tệ, chỉ là giá trị vũ lực và lực lượng kém một chút, lúc này nên cổ vũ sĩ khí thật tốt, tập trung người lại, như vậy có thể đột phá càng nhanh.”

“Bà nội Huyên cô, phải làm thế nào mới có thể cổ vũ sĩ khí?” Trưởng nữ vương của Vương An Kỳ Hồng Linh ngồi ở phía sau cách nàng không xa, nghe vậy đôi mắt trông mong hỏi: “Ta vừa rồi thấy phụ thân đang cổ vũ mọi người, hơn nữa đã đi đầu làm binh sĩ rồi.”

“Loại đối chiến mấy trăm người này, giá trị vũ lực của chủ tướng và mị lực cá nhân rất quan trọng.” Vương Ngao giải thích, “Chủ tướng thể hiện ra võ lực càng bá đạo hiệu quả càng tốt, ví dụ như một người có thể treo đánh mấy trăm người, đương nhiên sĩ khí bạo tăng, nếu như võ lực không đủ, phải học được dựa vào những thủ đoạn khác kích khởi máu nóng của sĩ tốt. khoác lác, tranh cũng được, phải dõng dạc một chút. Tốt nhất, lại dùng phương thức tàn khốc hoặc là nhục nhã đánh chết địch tướng!”

khoác lác, họa đại bánh?

Vương Mai đổ mồ hôi lạnh.

Bà cũng từng nghe nói qua, Cô nãi nãi ở chiến trường ngoại vực cả ngày rống lên: “Hôm nay chiếm được một tòa Ma Vương bảo, ngày mai đánh xuống một tòa Ma Thần Điện”, sĩ khí rất cao.

Nói như vậy, thật ra nàng đang khoác lác và bánh nướng?

Khảo hạch của Vương An Nhiên hiển nhiên còn chưa kết thúc.

Theo hắn mang theo binh lính dưới trướng giết ra trùng vây, hội hợp với quân chủ lực, một cái lại một cái nhiệm vụ bị giao vào trong tay hắn.

Những nhiệm vụ này diện tích cực kỳ rộng, có 【Cứu viện】, 【Cường công】, 【Quyết đấu】, 【đánh lén】, 【Thủ trận】, 【Hộ vệ】, 【Đoạt soái】, v.v.v.

Nhiệm vụ cùng nhiệm vụ nối tiếp thường rất ngắn, có đôi khi tình cảnh thay đổi một cái, liền trực tiếp đi tới địa điểm nhiệm vụ.

Điều này cũng dẫn đến tiết tấu nhiệm vụ cực nhanh, Vương An Chỉ phải trong thời gian cực ngắn đưa ra phán đoán chính xác, thường thường cũng rất nhanh liền có thể cho ra kết quả nhiệm vụ.

Mà tần suất tác chiến cực cao, không ngừng chuyển đổi phương hướng, cũng khảo nghiệm tố chất tổng hợp của "Giáo úy".

Mà Vương An Bột được chia cũng là lúc cao lúc thấp, mười nhiệm vụ cuối cùng xuống, hắn lấy được tổng cộng 771 điểm.

Khi hắn từ trong kho ảo đi ra đã là hai canh giờ sau.

Lúc ra khỏi khoang thuyền, thần sắc hắn mỏi mệt, toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra vẻ thập phần chật vật.

Khảo hạch này, quả thực quá vô nhân tính.

Hắn có mấy lần, lúc hạ quyết định cũng không phải là mười phần chắc chắn, hoàn toàn là đang đánh cược, cũng may cuối cùng phần lớn đều đã đánh đúng. Còn có 【Đoạt soái】 kia, cũng quá khó khăn, yêu cầu đối với vũ lực cá nhân cũng quá cao, hắn thiếu chút nữa đã bị tập hỏa thành cái sàng.

Độ khó này, lại chỉ là khảo hạch tốt nghiệp thông thường.

Giáo huấn học viện quan quân quả nhiên không phải là nơi người bình thường có thể ở, khó trách chỉ có đại thiên kiêu trở lên mới có thư đề cử.

Vương An Y bên này cảm khái muôn vàn, Khí Linh yêu mến nhìn hắn tương đối hài lòng, khen ngợi không ngớt: "Không tệ không tệ, ngươi chẳng qua chỉ là một tu sĩ Thiên Nhân cảnh,

lần đầu tiên tham gia khảo hạch vậy mà có thể lấy được 71%, có thể thấy năng lực tổng hợp của ngươi phi thường không tệ. Có điều, khảo hạch tốt nghiệp tuy rằng 60 điểm đã đạt tiêu chuẩn, có thể chuẩn cấp cho tốt nghiệp, nhưng chỉ có thể miễn phí đạt được một món linh bảo thần thông bình thường, thần thông truyền thừa gì đó, phải đi chiến trường lập công tự mình tranh thủ."

"Đa tạ ái ngóng tỷ tỷ tán dương." Vương An Đình thở phào nhẹ nhõm, xem ra biểu hiện của mình cũng không tính là kém: "Vậy cần bao nhiêu phần mới có thể lấy được truyền thừa thần thông?"

"Trong khảo hạch chính thức, tám mươi điểm có thể nhận được thần thông truyền thừa, 90% điểm có thể lấy thêm một kiện bảo vật từ trong giải thưởng sơ cấp, đầy điểm có thể chọn thêm một kiện nữa." Khí Linh yêu quý khoe khoang nói, "Đừng xem thường giải thưởng sơ cấp, bên trong có thần thông huyền giáp, cực phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch, tử phủ cảnh đỉnh phong khôi lỗi, quân đoàn trưởng che chở các loại bảo vật. Những thứ này đều là đồ tốt, hoặc là có thể đề cao tư chất huyết mạch, hoặc là có thể đề cao tỷ lệ sống sót ở chiến trường ngoại vực thật lớn, đều là tinh anh trong tinh anh mới có cơ hội lấy được."

"Ngoài ra, nếu như thành tích đạt tới 80 điểm, còn có thể tiếp tục tham gia khảo hạch tinh anh cấp, phần thưởng càng phong phú hơn."

Khí Linh yêu thương mê hoặc những người mới này, vẽ cho họ một cái bánh nướng.

Cho tới nay, nàng đều khích lệ những người mới như thế. Những Chuẩn úy tương lai, chuẩn tướng quan vì lấy được bảo vật trong hồ đều liều mạng huấn luyện, nghiên cứu, cuối cùng thường thường có thể bồi dưỡng ra không ít nhân tài, ở chiến trường ngoại vực tỏa sáng rực rỡ.

Cũng chính là bởi vì có ban thưởng phong phú như vậy, mới có thể hấp dẫn được "Thảo Căn tinh anh" giống như trông ngóng như vậy, bồi dưỡng ra một nhân vật anh hùng lại một nhân vật anh hùng.

Dưới cái nhìn của nàng, 【 sĩ quan đào tạo hệ thống 】 này tuyệt đối là một trong những thành tựu vĩ đại nhất của Thánh Hoàng bệ hạ.

“Khặc khặc khặc, ngươi đi thử một lần đi.” Vương Thủ Triết căn cứ kế hoạch nói.

“Ha ha, cuối cùng cũng đến lượt ta ra tay rồi.” Vương Củng hưng phấn không thôi, đi lên đài sát hạch, trên khuôn mặt đẹp đẽ thần sắc vô cùng kiêu ngạo, “Khí linh, trực tiếp mở ra tinh anh cấp sát hạch.”

“Không được! Ngươi cần phải đạt tới 80% khảo hạch thông thường, mới có thể tiến hành tinh anh khảo hạch…” Khí Linh yêu thương trực tiếp cự tuyệt.

“Vậy thì bắt đầu từ từ, bà cô bổn cô đã không thể chờ đợi được nữa.” Vương Củng thúc giục một câu, sau đó trực tiếp lăn lông lốc vào khoang ảo.

Câu chuyện tiếp theo cũng không có gì hồi hộp.

Sau khi Vương Ngao kế thừa 【 Chiến Tranh Bảo Điển 】, huyết mạch đã tăng vọt đến bộ dạng tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, hơn nữa nàng còn là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, thuần túy dùng vũ lực cá nhân mà nói, một cái tát có thể đánh bay Vương An Miêu.

Huống chi, bản thân nàng cực kỳ am hiểu dẫn quân đánh giặc, chỉ huy mấy trăm người quả thực chính là giết gà dùng dao mổ trâu.

Chỉ dăm ba câu, các binh lính đã bị nàng kích động đến gào khóc.

Bạo biểu cá nhân cộng thêm năng lực chỉ huy cường đại, mười nhiệm vụ nàng dễ dàng hoàn thành. Kết toán cuối cùng, dù sao cũng phải đạt đến 99 điểm.

“Dựa vào cái gì chỉ có 99 điểm?” Vương Ngao lại nổi giận:“Ngươi phán định quá tùy tâm sở dục, bảo vật đầy điểm chính là dùng để câu cá.

“Lúc ngươi đi giết người tuy rằng đã lấy được chiến quả ưu tú, nhưng đã tổn thất rất nhiều sĩ tốt!” Khí Linh yêu thương phản

bác: “Với tư cách một quan quân trung cao, ngươi phải phục tùng, phục tùng và phục tùng.”

“Dù sao cũng chỉ là mô phỏng khảo thí, mở ra hình thức tinh anh khảo hạch.” Vương Tiễn lập tức nói.

Khảo hạch ở chế độ tinh anh và phương thức khảo hạch bình thường cơ bản giống nhau, nhưng độ khó của mỗi nhiệm vụ đều tăng lên gấp bội, đối thủ gặp phải bất luận là trình độ chỉ huy hay sức chiến đấu, so với hình thức bình thường đều khác nhau một trời một vực, Vương An Anh còn có thể đạt tiêu chuẩn hay không đều là vấn đề lớn.

Cũng chỉ có người trâu bò như Vương Anh Tuyền mới có thể biểu hiện nhẹ nhàng như trước.

“Chín mươi chín phần!”

Cho dù là chế độ tinh anh, cũng hoàn toàn không ngăn cản được Vương Ngao.

“Tại sao lại là chín mươi chín phần?” Vương Ngao thần sắc bất mãn, thẹn quá hóa giận: “Ta nhớ kỹ mỗi một nhiệm vụ đều là đầy điểm.

“Giảm ngươi một chút, sợ ngươi kiêu ngạo.” Khí Linh yêu thương nói.

Vương Ngao lập tức bị tức nổ tung, xắn tay áo chuẩn bị cùng khí linh ái ngóng trông hảo hảo nói.

Vương Ninh Hi vội vàng đứng ra ngăn cản: “Cô nãi nãi, chỉ là mô phỏng khảo hạch mà thôi, tranh thủ thời gian thử một chút hình thức anh hùng quan trọng hơn.”

Phần thưởng hai hình thức đầu coi như không tệ, nhưng so với phần thưởng hình thức anh hùng thì chỉ là gặp sư phụ.

“Được, lát nữa sẽ tính toán với ngươi.” Vương Anh Tuyền nằm lại khoang mô phỏng, xin mở ra hình thức anh hùng.

Rất nhanh, mọi người liền ý thức được hình thức anh hùng bất thường.

Khác với tình huống bốn trăm người chiến doanh thống soái hai lần trước, lúc này đây, bắt đầu từ lúc bắt đầu, Vương Ngao đã trực tiếp suất lĩnh một chi chiến đoàn chính thức hơn năm

ngàn người, mục tiêu đối thủ trực tiếp biến thành một vị lãnh chúa ma giới thực lực có thể so với Thần Thông cảnh!

Nàng cần dẫn dắt chi chiến đoàn này, lần lượt gian nan hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng nữ quân thần không hổ là nữ quân thần, càng là nhiệm vụ khó khăn càng có thể kích phát ra chiến ý cùng lòng tự tin của nàng, lùi bước cùng sợ hãi giống như căn bản không tồn tại trong từ điển của nàng.

Trong từng nhiệm vụ, nàng một đường quá quan trảm tướng, đại sát tứ phương, thậm chí phối hợp chiến thuật thành công đánh chết lãnh chúa Ma tộc của đối phương.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ mười cái, thanh âm yêu thương của Khí Linh đều có chút kích động: "Tổng phân 83 điểm, thành tích này thật đáng sợ, xếp hạng thứ chín lịch sử! Chúc mừng ngài, "Chuẩn úy, không, chuẩn tướng! Nếu như đây là khảo hạch chính thức, ngài đã vinh dự lên Anh Hùng Bảng rồi!"

Trong kiếp sống khí linh dài dằng dặc của nàng, cũng chưa từng gặp qua tân binh nào có tư chất xuất sắc như thế. Tân binh gọi là "Vương Anh" này tuyệt đối là 【Vương mới】 khóa này!

"Mới 83 điểm? Mới xếp hạng thứ chín?" Vương Ngao bĩu môi, hiển nhiên lòng tràn đầy khó chịu.

Nàng cảm thấy lần này mình phát huy rất hoàn mỹ, cho dù không lấy được điểm đầy đủ, tổng có thể lấy được chín mươi điểm. 83 điểm hiển nhiên thấp hơn mong muốn của nàng rất nhiều.

"Không không không, thành tích này đã phi thường tốt rồi." Khí Linh yêu quý giải thích, "Vị anh hùng này trên bảng xếp hạng tuy chỉ cho thấy mười vị, nhưng trên thực tế trong mười sáu vị đứng đầu cuối cùng có mười bốn vị trở thành đại nguyên soái Chân Tiên cảnh, trong đó hai vị nếu không phải vẫn lạc trên đường, tất nhiên cũng là cấp bậc Chân Tiên."

"Khí Linh tiểu thư." Vương Ninh Hi không ngừng ghi chép các loại số liệu nói, "Nếu là 83 điểm, có thể ở trong hồ giải cao cấp lấy hai kiện bảo vật hay không? Cấp bậc là bán tiên

khí, bán tiên thực hoặc là khôi lỗi Lăng Hư cảnh sơ kỳ, hoặc là bảo điển trung giai, tiên phẩm tư chất huyết mạch cải thiện dịch các loại?”

“Cũng không phải như vậy, là có thể chọn lựa ba kiện, 60 điểm đạt tiêu chuẩn một kiện, tính điểm đạt tới 80 thêm một kiện, sau đó còn có thể tiến vào top 10 Anh Hùng bảng có thể chọn lựa một kiện.” Khí Linh Kiều thành thành thật thật giải thích.

“Rất tốt, ta lại xác nhận một chút phần thưởng cuối cùng.” Vương Ninh Hi lại dò hỏi: “Mỗi một phần thưởng chung cực đều là duy nhất đúng không?”

“Đúng vậy, tiên khí, bảo điển cao giai, đều là phần thưởng mang tính chất duy nhất. Hơn nữa, điều kiện thu hoạch là, nhất định phải thay thế vị trí đệ nhất của Anh Hùng bảng.” Khí Linh yêu thương nói.

“Ta hỏi thêm một chút, nếu như có thể lấy được phần thưởng phá kỷ lục đầu tiên, vậy ban thưởng mười thứ hạng đầu còn có thể cầm sao?”

“Tiểu tử, tâm của ngươi đừng có quá hoang dã.” Khí Linh yêu thương thở dài nói: “Ngươi cho rằng đệ nhất dễ lấy như vậy sao? Bây giờ xếp hạng nhất chính là Y Vô Song, hắn được khen là tồn tại có hi vọng nhất trong lịch sử Thần Triều, có thể trở thành người nối nghiệp Thánh Hoàng, đại danh đỉnh đỉnh Tiểu Thánh Hoàng.”

“Hơn nữa, 【Tiểu Thánh Hoàng 】 nguyên bản có huyết mạch gần với Thiên Tử Bính đẳng, sau khi chiếm được vị trí thứ nhất, lại nhận được phần thưởng duy nhất là “Bản tinh hoa dịch cải thiện huyết mạch Tiên phẩm”, do Thánh Hoàng tự mình hao phí lực lượng hộ pháp, trợ giúp hắn đột phá tư chất huyết mạch đến trình độ tiếp cận Thiên Tử Giáp đẳng, đã có tư cách kế thừa 【 Thanh Hoàng Thánh Đồ 】 của Thánh Hoàng bệ hạ.”

“Chờ một chút.” Vương Ninh Hi nghe nàng thổi nửa ngày, bỗng nhiên phát hiện điểm xôn xao: “Ta chỉ hỏi hai điểm. Thứ nhất, vì sao bản “Huyết mạch cải thiện dịch tinh hoa” bị Chử Vô Song lấy đi, bây giờ vẫn còn?”

“Phần thưởng duy nhất sau khi bị lấy đi, Thánh Hoàng bệ hạ sẽ nghĩ biện pháp lại tăng thêm. Hắn hao phí một cái giá rất lớn mới có được một chi nữa.” Ái mong chờ trả lời.

“Thứ hai, ta xác định một chút, năm đó khi tiểu Thánh Hoàng Cung Vô Song khảo hạch thực tế, thiên phú huyết mạch là 【Thiên tử Đinh đẳng cấp trên không đủ Bính đẳng】, tu vi là sẽ tấn thăng Tử Phủ cảnh một năm đúng không?

“Không sai.” Khí Linh hơi tò mò: “Ngươi hỏi rõ ràng như vậy làm gì?”

“Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, đa tạ Khí Linh tiểu tỷ tỷ.” Vương Ninh Hi lui về phía sau, lặng lẽ truyền âm nói với Vương Thủ Triết: “Lão tổ gia gia, con cảm thấy kế hoạch thay nhau đánh bại đệ nhất của chúng ta có tính khả thi rất cao.”

“Được, vậy phải xem cụ thể sắp xếp của ngươi.” Vương Thủ Triết hài lòng gật đầu.

Có hài tử thông minh như vậy ở đây, không biết tiết kiệm hắn bao nhiêu tế bào não.

Quả nhiên, hắn nhiều năm qua một mực tàn nhẫn bắt bọn nhỏ là chính xác.

…

Chương 195: Bảng Lung Yên Đồ! Tiên khí tới tay!

…

Trong khoảng thời gian tiếp theo, dưới sự chủ trì của ba đoàn đội siêu não như Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, Vương Ly Nguyệt, mỗi người đều có cơ hội tham dự vào trong mô phỏng thí luyện, hơn nữa còn tiến hành phân tích và cường hóa điểm yếu của mỗi người.

Không chỉ như thế, dưới sự dẫn dắt của Vương Ly Nguyệt, đoàn đội ba người còn bắt đầu tiến hành nghiên cứu và phân tích khoang mô phỏng, ý đồ làm rõ nguyên lý trong đó.

Bất quá đáng tiếc chính là, kỹ thuật sử dụng loại mô phỏng khoang này thực sự quá mức tiên tiến, đừng nói là phỏng chế, bọn họ ngay cả nguyên lý đều có rất nhiều chỗ không minh bạch.

Lúc trước bọn họ căn cứ vào "rác rưởi" lấy được trong doanh huấn luyện tân binh, ngược lại phá giải được không ít kỹ thuật, nhưng so với kỹ thuật mà buồng mô phỏng này bày ra, dường như cả hai căn bản không cùng một tầng cấp.

Cho dù các nàng thông minh, không có trụ cột lý luận liên quan, cũng xa xa không phỏng chế được.

Bất quá, các nàng ngược lại là bởi vậy mở ra ý nghĩ mới. Đã tạm thời không cách nào phỏng chế loại khoang mô phỏng cao cấp này, không bằng thử một chút cấp thấp.

Bộ mô phỏng khoang của Lăng Vân thánh địa kỳ thật cũng không tệ, nếu có thể từng bước phá giải kỹ thuật trong đó, có lẽ sẽ có tư cách phá giải mô phỏng cao cấp này.

Bất quá, tuy nói phỏng chế không đùa, các nàng cũng không phải là không có thu hoạch.

Chí ít, bọn họ xác định một điểm, đó chính là, loại buồng mô phỏng cao cấp này tuyệt không phải do thời đại Thần Võ sản xuất. Trình độ khoa học kỹ thuật thời kỳ Thần Vũ hoàng triều

mặc dù vượt xa so với hiện tại tiên tiến, nhưng còn chưa có tiên tiến đến loại trình độ này.

Như vậy vấn đề đã đến.

Nghe nói đây là 【Hệ Thống】 cao cấp Thánh Hoàng bệ hạ lấy được, rốt cuộc là từ đâu tới?

Về vấn đề này, ba người đều không có chút đầu mối nào, ngay cả Khí Linh yêu mến đều hỏi cái gì cũng không biết.

Thời gian từng chút trôi qua.

Tộc nhân tinh anh Vương thị cùng với tinh anh các gia tộc thông gia, bình thường khó có cơ hội có thể ở cùng một chỗ, cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ. Theo khoảng thời gian này ở chung, tình cảm giữa hai bên cũng tăng trưởng cực kỳ nhanh.

Về phần Liễu Nhược Lam thì đã sớm đem quầy mạt chược ra, dẫn theo một đám người vợ lớn nhỏ trong nhà chơi mạt chược, đồng thời còn không ngừng cổ vũ các nàng: "Hôm nay phó bản Thần Võ này là cơ hội của mọi người, nhất định phải nắm chặt. Ván mạt chược này đã xong, ta để cho Cử Kiệt đến giúp mọi người học tập chiến thuật."

"Tứ tẩu." Vợ của Vương Thủ Nghiệp Lôi Nhan Vận yếu ớt trả lời: "Thế nhưng chiến thuật rất khó học."

"Thất đệ muội." Liễu Nhược Lam dứt khoát đóng bài lại, nhìn nàng nói: "Chúng ta đều là con dâu xuất thân từ thế gia ở Trường Ninh, đương nhiên ta phải đứng về phía ngươi. Có điều ta vẫn phải để ngươi một chút."

"Ngươi bây giờ bất quá mới hai trăm tuổi, tư chất huyết mạch ngược lại là dựa vào gia tộc trợ giúp miễn cưỡng đạt đến đại thiên kiêu Đinh đẳng, nhưng tu vi lại mới vừa vặn bước vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ, có thể thấy ngươi tu luyện lười biếng như thế nào."

Lôi Nhan Vận hơi đỏ mặt, hạ giọng trả lời: "Những năm gần đây thủ nghiệp quá bận rộn, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do ta lo liệu, khó tránh khỏi chậm trễ việc tu luyện."

Là tiểu thư dòng chính của Thiên Nhân Lôi thị, từ nhỏ nàng đã vô cùng được sủng ái, khó tránh khỏi có chút nuông chiều từ

bé, đối với việc tu luyện cũng luôn luôn không mấy để ý đến. Nàng đã từng là mục tiêu lớn nhất của cuộc đời, chính là tìm một nam nhân tốt gả đi, an tâm thực tế, bình ổn sống cả đời.

Hiện giờ, nàng đều là người làm tổ tông, tự nhận nhân sinh đã phi thường mỹ mãn, đối với tu luyện tự nhiên càng không để tâm rồi.

Nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, mình sẽ có một ngày bởi vì lười biếng tu luyện mà bị răn dạy.

"Chuyện trong nhà ngươi có thể ném cho ba nàng dâu lo liệu, ngươi nắm chắc phương hướng lớn là được. Các nàng cũng đều là người một trăm mấy chục tuổi rồi, chút chuyện này là làm không được sao?" Liễu Nhược Lam thần sắc trịnh trọng: "Ngươi phải nỗ lực thật tốt, nhân cơ hội này ít nhất tăng huyết mạch lên tới Đại thiên kiêu Giáp Ất. Như vậy, tương lai nếu có bảo điển dư thừa, ngươi có cơ hội trở thành Lăng Hư cảnh, sống ba bốn ngàn năm cũng không thành vấn đề."

"Bà nội nói rất đúng." Tiền Vũ Nhu cũng là giúp đỡ nói: "Thất thúc nãi nãi ngài đừng để bụng. Nếu ngài dừng bước ở Thần Thông cảnh, tương lai có thể chống đỡ đến chết cũng có thể sống hai ngàn tuổi, đến lúc đó chẳng phải là uổng công tiện nghi con hồ ly tinh Bắc Chu kia sao? Còn Đế Nữ nữa, ha ha, ta thấy nàng chính là chuẩn bị chịu đựng chết ngài, sau đó mượn cơ hội thượng vị? Vương thị chúng ta, còn chưa có tiền lệ như vậy, tuyệt không thể như ý của nàng."

Vô cùng rõ ràng, bát quái ám muội của đế nữ Bắc Chu Lạc Già và Vương Thủ Nghiệp đã sớm truyền về Vương thị.

Các đồng chí phụ nữ đối với loại đề tài này rất mẫn cảm, khi nhắc tới vị đế nữ kia tự nhiên có chút cùng chung mối thù.

Lôi Nhan Vận nghe các nàng nói như vậy, cũng nhịn không được căng thẳng lên.

Ngẫm lại một ngàn mấy trăm năm sau, mình đã hoa tàn ít bướm, đế nữ Bắc Chu kia vẫn là thanh xuân tịnh lệ, xinh đẹp vô song, nàng liền cảm thấy không cách nào tiếp nhận. Vạn nhất đến lúc đó nàng lại quấn quít chặt chẽ Thủ Nghiệp, Thủ Nghiệp cầm giữ không được thật sự lấy nàng thì làm sao bây giờ?

Ánh mắt của nàng lập tức trở nên kiên định: “Tứ tẩu nói đúng, ta nhất định sẽ cố gắng.”

“Tất cả mọi người cố gắng một chút, ít nhất cũng đừng tụt lại phía sau.” Liễu Nhược Lam cũng cổ vũ chúng phụ nữ nói: “Bảo Điển này, cũng không thể nói là quá hiếm có, chờ thực lực của ta mạnh một chút, sẽ giúp nhân thủ các ngươi cướp một bộ.”

Giọng điệu này, thật đúng là khí phách lộ ra.

Trong lúc Liễu Nhược Lam và các phụ nữ Vương thị họp, Vương Thủ Triết cũng hòa hợp với các huynh đệ và con cháu, nên cổ vũ cổ vũ, nên răn dạy răn dạy, ngược lại rất vui vẻ.

Trong lúc bận rộn học tập và chuẩn bị, thời gian trôi qua rất nhanh. Trong nháy mắt, gần một năm đã trôi qua.

Dựa theo quy định của học viện, học viên đã đột phá đến Tử Phủ cảnh, trong vòng một năm sau khi đột phá nhất định phải tham gia khảo hạch học viện. Vương Thủ Triết và một nhóm học viên đã là Tử Phủ cảnh cũng đã đến lúc không thể không tham gia khảo hạch.

Kế hoạch nhổ lông dê Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý định ra cuối cùng cũng bắt đầu.

Ngày hôm đó.

Mọi người lần nữa tề tụ tại hội trường khảo hạch.

Nhưng lần này không còn là cuộc thi mô phỏng mà là cuộc thi chính thức.

Dưới sự sắp xếp của Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý, tất cả tu sĩ đã đạt tới Tử Phủ cảnh đều bị chia thành đội thứ nhất, đội thứ hai và đội thứ ba. Mỗi một bộ đội, mỗi người nên xông tới giai đoạn nào, đều được sắp xếp rõ ràng rành mạch.

Được xếp hạng đầu tiên xuất chiến, trực tiếp chính là lão tổ đệ nhất Vương thị Vương Lung Yên.

Ở Ma Triều rèn luyện nhiều năm như vậy, kiến thức rất nhiều, hôm nay Vương Lung Yên cũng thay đổi rất nhiều so với lúc trước, trong đôi mắt lành lạnh có thêm vài phần thâm thúy và tang thương, chỉ có một thân phong cốt như băng như ngọc, vẫn như cũ không nhiễm trần tục.

Nhìn ra được, nhiều năm lịch luyện không chỉ không có mài mòn nhuệ khí của nàng, ngược lại khiến nàng giống như bảo kiếm được mài giũa, phong mang càng ngày càng xa xưa.

Lung Yên lão tổ bây giờ cũng không đơn giản, bà đường đường là tư chất huyết mạch cấp bậc Thiên Nữ, một thân tu vi đã đạt đến Tử Phủ cảnh hậu kỳ, huyết mạch thức tỉnh đến cấp bậc linh thân tầng thứ tám.

Phải biết rằng, tu sĩ Thần Thông cảnh tầm thường cũng chỉ có huyết mạch thánh thể đại thành cấp bảy mà thôi.

Với thực lực của Lung Yên lão tổ bây giờ, để nàng đơn đấu với tu sĩ Thần Thông cảnh, nàng không những không sợ hãi, ngược lại còn có ưu thế nhất định. Dù sao tu sĩ Thần Thông cảnh so với nàng cũng chỉ là huyền khí hùng hậu hơn một chút, nhưng nói về lý giải pháp tắc thiên đạo, lại kém hơn nàng một bậc.

Sự xuất hiện của nàng lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Đế Tử An nghiêm mặt nói: “Không ngờ chiêu bài đầu tiên của Vương Thủ Triết đã ra khỏi Vương Chấn, đây là dự định trực tiếp lưu danh trên Anh Hùng bảng sao?”

Hắn chỉ biết một thân tu vi của Vương Lung Yên đã sâu không lường được, huyết mạch cũng đã đến dáng vẻ tuyệt thế Ất đẳng, nếu đợi sau khi nàng đến Thần Thông cảnh cho nàng một bộ tiên kinh, tương lai chắc chắn sẽ là cấp độ Chân Tiên cảnh.

“Phu quân, có muốn đánh cược một lần không?” Đế Tử Phi Công Dã Thanh Nhụy nói: “Ta cược Lung Yên lão tổ có thể tiến vào Top 3.”

“Ba vị trí đầu?” Đế Tử An nhíu mày: “Vị trí thứ ba chính là kỷ lục mà trông mong lão tổ lưu lại, lúc trước lão nhân gia bà ta chính là thiên nữ.”

Đối với thân phận Hoa Thụy bỗng nhiên chuyển biến, đế tử An là vừa mừng rỡ, lại có chút tâm tính phức tạp khó hiểu.

Chờ mong lão tổ có thể chuyển thế tự nhiên là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, Hoa Thụy nàng chính là chính mình tận mắt nhìn tiểu bối lớn lên, thời điểm mình sau này nhìn thấy Hoa

Thụy, đến tột cùng là nên đem nàng trở thành lão tổ tông, hay là nên trở thành tiểu bối đây?

Đế tử An cũng sắp rối rắm chết rồi.

“Huyết mạch Thiên Nữ xác thực phi phàm, nhưng ngươi đừng quên tu vi hiện tại của Lung Yên lão tổ…” Công Dã Thanh Nhụy nhắc nhở hắn nói: “Tu vi chênh lệch như thế, triệt tiêu chênh lệch huyết mạch giữa nàng và Thiên Nữ thì không thành vấn đề chứ?”

“Vẫn có chút khó khăn.” Đế Tử An suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Lung Yên lão tổ am hiểu chiến đấu không giả, nhưng nàng ta lại không thạo việc hành quân đánh giặc, cho dù gần đây luôn dạy bù cũng không đủ, ta cược nàng ta lấy thứ tư đi.”

Ngoại trừ đế tử an ra, các gia tộc thông gia của Vương thị cũng đang thấp giọng nghị luận, Vương thị lập tức xuất vương nổ trước, là muốn đề cập sĩ khí cho mọi người sao?

Trong đủ loại phỏng đoán của mọi người, Lung Yên lão tổ bắt đầu thi kiểm tra tốt nghiệp bình thường.

Không nghĩ tới, trong khảo thí tốt nghiệp bình thường, nàng cũng thể hiện ra năng lực cầm binh tác chiến, hoàn thành từng nhiệm vụ xuất sắc, cuối cùng mặc dù không lấy được điểm tối đa, nhưng cũng lấy được điểm cao tới 800 điểm.

Bởi vậy có thể thấy được, nàng ở trên lĩnh binh tác chiến là từng khổ công phu, biểu hiện xem như xuất sắc.

Cũng khó trách, Vương Thủ Triết đã sớm thông qua cái tên học viện huấn luyện quan quân trung cao cấp, đoán được phó bản này tuyệt đối không thể chỉ khảo nghiệm giá trị vũ lực, dẫn binh đánh giặc chắc chắn là trọng điểm, sao có thể không hề chuẩn bị?

“Đệ tử Vương Lung Yên, chúc mừng ngài đạt được đủ chín mươi điểm, viện của ta sẽ trao tặng quân hàm 【chuẩn giáo úy】 cho ngài, cũng đưa cho ngài một món linh bảo Thần Thông chất lượng cao trong giải thưởng sơ cấp, ngoài ra, ngươi có thể chọn thêm hai phần thưởng nữa.”

Sau đó, Khí Linh Ái mong chờ chính thức liệt kê ra ban thưởng cho giải thưởng sơ cấp.

Trong giải thưởng sơ cấp, có các loại linh bảo thần thông phẩm chất ưu tú, thần thông huyền giáp, thần thông truyền thừa, Tử Phủ cảnh đỉnh phong khôi lỗi, tư chất huyết mạch cao cấp cải thiện tinh hoa tinh hoa (thay đổi tinh hoa), tư chất linh thú con non đạt tới cửu giai, linh thực cây non, quân đoàn trưởng che chở, vòng tay Tức Nhưỡng Đốc chất lượng tốt nhất, túi không gian linh thú, cực phẩm linh thạch một túi nhỏ, tạp nham bát phẩm loại đa dạng.

Kỳ thật, trong thế giới hiện tại, giá trị của thần thông linh bảo kém xa một nơi truyền thừa thần thông, càng không bằng khôi lỗi Tử Phủ cảnh đỉnh phong.

Nhưng mà muốn cân nhắc đến thời đại khác nhau, ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, thần thông truyền thừa loại vật này kém xa hiện tại trân quý như vậy, đối với người lúc đó mà nói, muốn đạt được một lần cơ hội truyền thừa thần thông, cũng xa không có hiện tại khó như vậy.

Mà thần thông linh bảo phẩm chất ưu tú, đồng dạng giá trị xa xỉ.

Vì thế, trong giải thưởng này, giá trị của hai người tương đương nhau.

“Bản cải tiến tinh hoa, khôi lỗi đỉnh phong Tử Phủ cảnh.” Vương Lung Yên dựa theo kế hoạch đã định, không chút do dự lựa chọn hai món bảo vật này.

Phần thưởng trong giải thưởng cũng không ở hội trường khảo hạch, mà là đặt ở trong kho riêng biệt. Theo Vương Lung Yên xác định lựa chọn, Khí Linh yêu mến rất nhanh liền dựa theo trình tự mở ra kho chứa, từ trong học viện còn có thể khởi động cơ giới Khôi Lỗi từ đó lấy ra ban thưởng, giao cho Vương Lung Yên.

Vương Lung Yên thuận tay giao phần thưởng cho đoàn đội của Vương Ninh Hi, để bọn họ thống nhất quản lý.

Loại đồ vật trong hồ thưởng sơ cấp này rất nhiều, độ khó không lớn, lần này nhổ không hết, con cháu đời sau của Vương thị có thể chậm rãi nhổ, nhổ mấy trăm mấy trăm năm cũng không sao. Dù sao cuối cùng khẳng định đều rơi vào trong tay con cháu Vương thị.

Phần thưởng sơ cấp này đương nhiên không phải mục tiêu chính của Vương Lung Yên.

Sau đó, nàng lại mở ra hình thức thí luyện tinh anh.

Loại hình thức thí luyện này đối với nàng mà nói căn bản không có áp lực gì, dễ dàng chém giết thủ lĩnh tướng địch, chính mình có thể trấn áp một mảng lớn.

Lúc này điểm số hơi thấp, chỉ có 96 điểm.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc lấy phần thưởng.

Kỳ thật trong lòng Vương Lung Yên cũng hiểu rõ, mình am hiểu nhất vẫn là đơn đả độc đấu, biểu hiện trên mưu lược cùng thống binh tác chiến rất bình thường, hoàn toàn là dựa vào thực lực mạnh mẽ chống đỡ, mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mà không xuất hiện vấn đề gì lớn. Muốn lấy 100 điểm, đối với nàng mà nói quả thực có chút khó khăn.

“Chúc mừng 【chuẩn giáo úy】 Vương Lung Yên các hạ.” Khí Linh yêu thương tiếp tục chúc mừng nói: “Biểu hiện của ngài ở chế độ tinh anh vô cùng nổi bật, viện ta sẽ trao tặng ngài ‘chuẩn tướng’ quân hàm, đạo khí một kiện, ngài sẽ đạt được danh hiệu [sinh sinh tốt nghiệp ưu tú].”

“Tên của ngài sẽ được liệt vào danh sách đề cử của Tướng lĩnh cao cấp cùng Nguyên soái tiến vào trường học, ngài có thể tự mình tiến vào trường học tiến hành tạo thêm một bước.”

“Ngoài ra, hình thức khảo hạch tinh anh được đầy 80 điểm, đầy 90 điểm, cũng có thể nhận được thêm một phần thưởng, ngài có thể tùy ý chọn lựa hai kiện từ trong hồ giải cấp.”

Theo giọng nói yêu thương của Khí Linh vang lên, giải nhất trung cấp cũng chính thức bắt đầu.

Trong đó bảo vật rực rỡ muôn màu, có các loại đạo khí, Lăng Hư Bảo Điển một lần kế thừa danh ngạch, một kích Chân Tiên, cực phẩm huyết mạch tinh hoa cải thiện tinh hoa (Cực sửa tinh hoa), khôi lỗi Thần Thông cảnh đỉnh phong, cực phẩm linh thạch (một bao lớn), sủng thú mười một giai hoặc là cây non linh thực vân vân.

Đều là đồ tốt.

Nhưng Vương Lung Yên ngay cả nhìn cũng không nhìn kỹ, không chút do dự liền đưa ra lựa chọn: "Cực sửa tinh hoa, Lăng Hư Bảo Điển kế thừa danh ngạch, danh ngạch bảo điển ta muốn lưu cho những người khác."

"Vương Lung Yên các hạ, ngài muốn đem danh ngạch để lại cho những người khác sao?" Khí Linh ngóng trông nhắc nhở, "Ngài phải biết rằng, Lăng Hư Bảo Điển này không phải là tặng cho ngài, ngài chỉ có quyền kế thừa một lần, khi ngài không cần bảo điển nữa, chỉ cần trả lại cho học viện. Nếu như ngài muốn chuyển danh ngạch cho những người khác, vậy người này phải là học viên của tứ đại quan quân học viện hoặc là người tốt nghiệp."

Bảo điển Lăng Hư cho dù ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cũng được coi là tài nguyên chiến lược, đương nhiên không thể trực tiếp tặng cho.

Có điều, hiện giờ Vương thị đã nắm được điều kiện tiên quyết của học viện huấn luyện này, danh ngạch và quà tặng gần như không khác gì nhau.

Sau khi bảo điển trở về học viện, người thừa kế sau đó không phải còn là hậu nhân Vương thị tới đây cày phó bản sao?

Còn nữa, chuyện mấy ngàn năm sau ai có thể nói chính xác? Cho dù Vương thị không trả, học viện cũng không có cách nào bắt Vương thị.

"Chắc chắn." Vương Lung Yên nói: "Đem tất cả phần thưởng giao cho Vương Ninh Hi phụ trách phân phối, sau đó mở ra hình thức anh hùng."

Vài món phần thưởng này đối với Vương Lung Yên cũng không có tác dụng gì, đương nhiên là giao cho gia tộc xử lý.

Rất nhanh, Khí Linh Duyệt Duyệt đã lấy phần thưởng ra khỏi nhà kho, dựa theo yêu cầu của Vương Lung Yên giao cho Vương Ninh Hi.

Cuối cùng Vương Lung Yên cũng bắt đầu thí luyện theo hình thức anh hùng.

Lực chú ý của mọi người lập tức đều tập trung vào tinh mạc, cẩn thận thưởng thức cùng học tập biểu hiện trong hình thức anh hùng của Lung Yên lão tổ.

Theo từng nhiệm vụ không ngừng hoàn thành, đám người đế tử An không hiểu rõ Vương Lung Yên, nhất thời ai nấy đều há to miệng, vẻ mặt không dám tin.

Nàng xem đây là thao tác gì?

Hình thức anh hùng là đánh như vậy sao?

Lúc trước Vương Ngao thử đánh anh hùng, bọn họ đã nhìn thấy, đó là các loại thao tác cực hạn, các loại chiến thuật tú, sách lược tú, tú chỉ số thông minh, tú bay lên.

Nhưng đến chỗ Vương Lung Yên, nào có chiến thuật gì? Nào có sách lược gì? Trực tiếp giết về phía thống soái của đối phương, giết là xong.

Đối diện, lãnh chúa Ma tộc có thể so với Thần Thông cảnh kia xem như đã gặp xui xẻo lớn, không có lần nào sống quá một khắc đồng hồ.

Vương Lung Yên giết tới lãnh chúa Ma tộc, tư thế kia giống như chém dưa thái rau, khiến người ta hoàn toàn không cảm nhận được sự mạnh mẽ của lãnh chúa Ma tộc.

"Đây là sức chiến đấu gì?" Mắt đế tử An sắp trừng ra ngoài: "Cho dù là tuyệt thế thiên kiêu, muốn ở Tử Phủ cảnh hậu kỳ vượt một đại cấp bậc đánh Thần Thông cảnh cũng rất khó đúng không? Vương Thủ Triết, lão tổ tông các ngươi xảy ra chuyện gì?"

"Xem không hiểu liền nghẹn."

Vương Thủ Triết uống trà, khoan thai trả lời một câu.

"Chẳng lẽ lão nhân gia đã…" Đế Tử An nghĩ đến một khả năng, vẻ mặt lập tức khoa trương như gặp quỷ: "Đã là thiên nữ rồi?"

Thiên nữ Tử Phủ cảnh hậu kỳ há có thể so với Tử Phủ cảnh bình thường? Cấp độ huyết mạch của nó là tồn tại có thể trấn áp Thần Thông cảnh tầm thường.

Lúc trước nếu như Tiểu Thánh Hoàng Kỳ Vô Song cũng khiêu chiến Anh Hùng Bảng sống lại, cũng chỉ có thể bị nàng dễ dàng treo đánh.

“Thiên nữ Tử Phủ cảnh, thiên nữ!” Đế Tử An vẻ mặt hoảng hốt: “Cuối cùng ta cũng gặp được thiên nữ sống rồi, hơn nữa còn là thiên nữ Tử Phủ cảnh.”

Thiên nữ Thần Thông cảnh mặc dù cũng phi thường lợi hại, nhưng rất có khả năng là sau khi kế thừa xong Tiên Kinh, huyết mạch mới thăng lên cấp Thiên Nữ. Thí dụ như Tuy Vân công chúa, còn có công chúa Phù Nam mới tấn chức, nếu có cơ hội kế thừa tiên kinh, liền có thể đạt tới cấp bậc này.

Nhưng thiên nữ Tử Phủ cảnh, lại rất rõ ràng là chưa từng kế thừa tiên kinh, vậy cho thấy một khi nàng kế thừa tiên kinh xong, huyết mạch sẽ vọt thẳng tới Thiên Nữ Bính đẳng, tương lai Chân Tiên cảnh trung kỳ cũng có thể đạt được.

“Được được được, nhất mạch Vương thị chúng ta phải quật khởi!” Vương An Nam là đại biểu trẻ tuổi của Đại Càn Vương thị, tình cảm hưng phấn tràn ngập trong lời nói, “Lão tổ tông Lung Yên nhà chúng ta nếu đi Tiên cung dạo một vòng, đoạt quyền kế thừa 【 Tiên Kinh 】 của Tiên cung tuyệt đối không thành vấn đề.”

Cũng khó trách hắn hưng phấn như vậy, nếu có thể bồi dưỡng ra một Chân Tiên cảnh trung kỳ, đối với Nhân tộc mà nói là trọng yếu bực nào?

Tuy rằng mọi người không hiểu nhiều về cường giả Chân Tiên cảnh, nhưng theo bọn họ nghĩ, cường giả Chân Tiên cảnh trung kỳ kém nhất cũng có thể áp chế được ma sát sơ kỳ?

Lúc tọa trấn ở chiến trường ngoại vực thì có thể diễu võ dương oai, khiến cho những Ma Thần kia không dám làm càn.

Trong lúc nhất thời, nhân viên nội bộ và các thành viên của gia tộc thông gia của Vương thị đều trở nên cực kỳ hưng phấn.

Bây giờ mọi người đã kết thông gia sâu với Vương thị, cũng ôm chặt thành một đoàn, nếu Vương thị có thể xuất hiện Chân Tiên, tất cả gia tộc đều có thể theo gà chó thăng thiên.

Không, hiện tại đã theo gà chó thăng thiên.

Sau khi phụ bản này kết thúc, mỗi một gia tộc thông gia đều có thể nghênh đón nội tình tăng lên cực lớn.

Đại Càn chúng ta tương lai không chừng sẽ biến thành Tiên Triều thứ hai!

Nghe từng tiếng nghị luận bên tai, đế tử An lập tức cảm thấy áp lực lớn.

Ánh mắt ông ta sâu kín nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, trong nháy mắt như vậy, quả thực là muốn một chưởng đập vị trí đại đế này lên mặt Vương Thủ Triết!

"Chúc mừng "Chuẩn tướng" các hạ Vương Lung Yên, ngài thu được 90 điểm. 25 điểm, phá vỡ ghi chép đệ nhất Nguyên Anh Hùng bảng Vô Song 90 điểm." Khí Linh vô cùng kích động hô, "Cái này cái này, chuyện này quả thực không dám tin."

"Đừng nói nhảm, nói phần thưởng đi." Lung Yên lão tổ từ trong khoang mô phỏng thí luyện đi ra, đã đổ mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên Anh Hùng thí luyện này mang đến cho bà gánh nặng rất lớn.

Đây không phải là do đánh quá mệt mỏi, mà là do khống chế!

Nhất là nhiệm vụ cuối cùng, nàng vừa muốn tính chuẩn tổng điểm của mình, cũng tính là tổng điểm của Kỳ Vô Song, sau đó phải nắm bắt vượt qua, điều này đối với nàng mà nói thực sự quá khó khăn.

Nếu không phải Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý đang dạy nàng tình huống cần kiểm kê thì nàng căn bản không có khả năng làm được.

"Vâng vâng vâng, chuẩn nguyên soái Vương Lung Yên điện hạ." Khí Linh yêu quý khách khí nói: "Đầu tiên ngài hoàn thành hình thức anh hùng thí luyện, có thể lấy được một món 【Nửa bước tiên khí 】 bởi vì đã đạt 【80 điểm 】, 【90 điểm】 và ba điều kiện 【 Tiến vào top mười Anh Hùng bảng】 có thể chọn ra ba phần thưởng cao cấp."

"Trong giải phần cao cấp, có 【 Tiên Linh Thạch 】 (một túi nhỏ), 【 Khôi Lỗi hộ vệ Lăng Hư cảnh 】, 【Nửa bước Tiên Thực 】, 【Nửa bước Tiên Thú 】, 【 Trung giai Lăng Hư Bảo Điển 】, 【 Bán Tiên Khí 】, 【dịch cải thiện tư chất

huyết mạch tiên phẩm 】, 【 Tinh hoa Hỗn Độn 】(một bình nhỏ), 【 Thánh Hoàng Chi Thủ Hộ 】 v.v.

Nhưng mà vẫn chưa xong, Khí Linh yêu thương vô cùng cuồng nhiệt nói: "Bởi vì ngài phá vỡ ghi chép lịch sử, vinh danh đệ nhất Anh Hùng bảng, còn có thể từ trong hồ giải siêu cấp chọn lựa một kiện chí bảo."

"Trong siêu cấp giải thưởng, có 【 Tiên Thú con 】, 【 Cây non Tiên Thực 】, 【 Tiên Khí 】, 【 Tinh hoa dịch cải thiện huyết mạch tiên phẩm 】, 【 Hỗn Độn tinh hoa (một bình lớn), 【 Lăng Hư Bảo Điển 】, 【Lăng Hư cảnh hậu kỳ hộ vệ khôi lỗi 】, 【Thánh Hoàng Chi Nộ 】, 【 Hỗn Độn Linh Thạch 】. Xin chú ý, chí bảo trong siêu cấp giải thưởng trì có tính duy nhất, do tứ đại quan quân bồi dưỡng học viện tổng cộng có tác dụng chung."

Đám người Chủng Chủng, Ninh Hi trong giải thưởng đã sớm tìm hiểu rõ ràng, cũng đã lên kế hoạch kỹ càng. Giờ phút này, Vương Lung Yên không chút do dự liền lên kế hoạch: "Phần thưởng trong giải phần thưởng cao cấp, ta lựa chọn 【 Lăng Hư Bảo Điển trung giai 】 【 dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm 】 【 Thánh Hoàng Chi Thủ Hộ 】.

"Phần thưởng siêu cấp trong hồ giải, ta lựa chọn【 Tiên Khí 】."

…

Chương 196: Xoát xoát! Anh Hùng Bảng!

…

Lung Yên lão tổ lựa chọn mỗi một phần thưởng đều là bảo vật có tính tác dụng, mục đích đương nhiên không cần nói cũng biết.

“Vương Lung Yên các hạ tôn kính, xin ngài chờ một lát.”

Có thành tích lúc trước, Khí Linh Ái Phán đã vô cùng tôn trọng Vương Lung Yên.

Nàng nhanh chóng từ trong giải thưởng cao cấp điều ra [dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm], [Thánh Hoàng Chi Thủ Hộ] và hai kiện bảo vật khác, kiên nhẫn dò hỏi: “Nửa tiên khí của ngài có hình thức gì? Chủ lưu đều là kiếm, thuẫn, đao, ngô, còn có một cây thương ~ “

“Nghe nói tiên khí duy nhất là một thanh kiếm, vậy thì làm một tấm thuẫn đi.” Vương Lung Yên nói.

“Mong ngài kiên nhẫn chờ đợi.”

Khí Linh Yêu Phán rất nhanh lại để cho khôi lỗi máy móc lấy ra một tấm bán tiên thuẫn, cùng với hai phần thưởng lúc trước, một mạch đều giao cho Vương Ninh Hi, đồng thời chuyển giao còn có quyền kế thừa 【 Lăng Hư Bảo Điển cấp trung cấp 】 một lần.

“Tiên khí cất giữ trong bảo khố chung, ngài còn phải chờ một lát.” Khí Linh yêu thương trông mong ở hậu đài nhanh chóng tiến hành một loạt thao tác, sợ Vương Lung Yên nóng nảy, còn cố ý giải thích với nàng một câu.

Không bao lâu sau, 【 Tiên khí 】 bảo tồn ở trong cùng hưởng bảo khố đã được cơ giới khôi lỗi lấy ra, giao hết cho Vương Ninh Hi.

Đối với món tiên khí này, mọi người đã nhớ mong từ lâu, thấy cuối cùng cũng được lấy ra, mọi người lập tức chạy tới vây xem.

Cũng không thể trách bọn họ ngạc nhiên, thật sự là tiên khí quá hiếm có.

Đừng nói Đại Càn địa phương nhỏ như vậy, coi như là phóng nhãn toàn bộ thế giới, tồn thế Tiên Khí cũng không có mấy món, thậm chí có rất nhiều người cả đời cũng không thấy được.

Nghe nói, Tiên Triều bên này cũng chính là Tiên Hoàng nhất mạch cùng Tiên Tôn nhất mạch, có được Tiên khí, số lượng cụ thể bất tường, nhưng tuyệt đối phi thường hiếm thấy.

Thanh tiên khí này chính là một thanh tiên kiếm, tên là 【Nghê Nguyệt Tiên Kiếm】.

Đó là một thanh tiên kiếm cực kỳ xinh đẹp. Nó có thân kiếm thon dài mà mượt mà, trên thân kiếm màu bạc có hoa văn tinh mịn, tựa như loan nguyệt, trên lưỡi kiếm càng hiện ra hàn quang thanh lăng, tản ra khí tức sắc bén tựa như có thể cắt đứt không gian.

Nghê Nguyệt Tiên Kiếm thức tỉnh từ trong giấc ngủ say, tiên linh chi khí nồng đậm từ trên thân kiếm nhộn nhạo ra, mang theo uy áp mênh mông mênh mông, làm cho người ta không kìm lòng được mà sinh lòng kính sợ.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ tóc bạc có ánh mắt sắc bén từ trên thân kiếm hiện ra.

Nàng mặc một bộ áo giáp màu bạc mỏng manh, bên hông giắt một thanh tiểu kiếm giống hệt Nghê Nguyệt Tiên Kiếm, một thân khí chất thanh lãnh tuyệt trần, tựa như tầng mây trên trời cao, có thể nhìn mà không thể làm.

“Ngươi chính là chủ nhân mới của ta?”

Ánh mắt nàng lăng lệ đánh giá Vương Ninh Hi một chút, thần sắc bắt bẻ: “Huyết mạch Thiên Nhân cảnh tầng thứ sáu? Huyết mạch chỉ có thể coi là qua loa, tiềm lực cũng tạm được, trông rất tuấn tú, miễn cưỡng có tư cách khống chế bản tiên kiếm. Nhưng mà tu vi của ngươi quá thấp, còn phải cố gắng lên.”

Huyết mạch tầng thứ sáu của Thiên Nhân cảnh đã có thể xưng là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng trong mắt khí linh Tiên Kiếm

vẫn còn hơi miễn cưỡng, có thể thấy tầm mắt của thanh tiên kiếm này cao tới mức nào.

Nếu đổi lại là một thanh đạo khí, có được chủ nhân bậc này, còn không cao hứng bay lên sao?

“Khụ khụ!”

Vương Ninh Hi hắng giọng một cái, lên tiếng nói: “Tiên Kiếm tỷ tỷ, ta không phải chủ nhân của ngươi.”

“Vậy, chủ nhân bản tiên kiếm rốt cuộc là ai?” Khí linh tiên kiếm có chút buồn bực không thôi.

Vương Ninh Hi thử thăm dò nói: “Bây giờ còn chưa xác định phân phối như thế nào, nhưng mà, ta chuẩn bị để Tiên Kiếm tỷ tỷ thay phiên giúp người của chúng ta, không, là hỗ trợ cùng nhau tác chiến.”

“Cái gì??” Tiên kiếm “thân thể run lên”, tức giận không thôi, “Bổn tiên kiếm là băng thanh ngọc khiết cỡ nào, ngươi ngươi ngươi, ngươi vậy mà cho người luân phiên sử dụng ta? Sĩ có thể giết không thể nhục! Ngươi mơ tưởng!”

Thân là tiên kiếm, khí linh tự có ngạo khí, tính tình tự nhiên sẽ không dễ nói chuyện. Bây giờ lời Vương Ninh Hi nói, quả thực là khiêu chiến điểm mấu chốt của nàng, nàng làm sao có thể nhịn?

Đối với điểm này, Vương Ninh Hi đã sớm đoán trước.

Dù sao Thất thúc của hắn có một thanh Bán Tiên Kiếm “Chậc chậc”, tính tình đã rất không nhỏ, bình thường là ngay cả sờ cũng không để người khác sờ.

Bán Tiên Kiếm cũng đã như thế, huống chi Tiên Kiếm?

Vương Ninh Hi sớm có đối sách nói: “Khụ khụ, Tiên Kiếm tỷ tỷ ngài có điều không biết, thật ra ta là một Luyện Khí Sư biến thái.”

“Vậy thì đã sao?” Tiên Kiếm méo miệng khinh thường: “Bản tiên kiếm luyện khí sư thấy nhiều rồi.”

“Ta thích nhất chính là dung luyện các loại bảo vật, sau đó dùng các loại biện pháp ly kỳ cổ quái kết hợp bảo vật lại.” Vương Ninh Hi vẻ mặt si mê nói, “Đương nhiên, ta còn đặc

biệt hứng thú với Khí Linh tiểu tỷ tỷ… Ta thích chế tạo một ít khôi lỗi tạo hình đặc biệt, sau đó ép khí linh tiểu tỷ tỷ…”

“Đừng nói nữa!” Hiển nhiên là kiếm thần đã nghĩ tới tràng diện khó mà diễn tả bằng lời nào đó, tức giận đến cả người run rẩy: “Ngươi quá biến thái rồi, ta phải quay về bảo khố, ta không làm nữa!”

“Ài, cái này không phải do ngươi quyết định. ” Vương Ninh Hi cười xấu xa nói:“Thật ra, được nhiều người luân phiên sử dụng một lần cũng không có gì to tát, ngươi còn có thể trong quá trình bị sử dụng tìm ra chủ nhân thích hợp nhất của mình.

“Tư tưởng của ngươi quá tà ác!” Tiên kiếm tức đến mức thân kiếm “Ong ong” rung động.

“Tiên Kiếm tỷ tỷ, ta chưa nói gì cả.” Vương Ninh Hi vẻ mặt vô tội nói: “Là tự tỷ muốn phức tạp thôi.”

“Ách…”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tiên Kiếm Khí lộ ra một tia xấu hổ.

Hình như nàng thật sự quá mức kích động, suy nghĩ quá nhiều. Hết cách rồi, ai bảo nàng kiếm sinh dài dằng dặc, kiến thức rộng rãi, tư tưởng khó tránh khỏi có chút phức tạp…

“Tiên Kiếm tỷ tỷ, thật ra tỷ không cần kháng cự quá mức.” Vương Ninh Hi nói: “Mỗi người Vương thị chúng ta đều là nhân tài, người ưu tú hơn ta chỗ nào cũng có, đến lúc đó sợ tỷ hoa mắt.”

“Hừ! Khẩu khí cũng thật lớn. Vậy để ta thử một chút cảm giác đẹp mắt.” Khí linh Tiên Kiếm vẻ mặt khinh thường, “Thiên tài gì mà Nghê Nguyệt ta chưa thấy qua?”

“Vậy là tốt rồi, xin ngài đợi một lát.” Vương Ninh Hi nói: “Để ta phân phối một chút trình tự xuất trận.”

Nói xong, hắn tới trước mặt Vương Tông An, chắp tay nói: “Thái gia gia, trước đó con có biết, trong giải thưởng cao cấp 【Lăng Hư Bảo Điển】có tổng cộng mười bộ 【Trung cấp Lăng Hư Bảo Điển】, trong đó có một bộ 【Thanh Mộc Bảo Điển】, chính là một trong rất nhiều bảo điển mộc hệ do năm

đó Thánh Hoàng tu luyện 【Thanh Hoàng Thánh Đồ】. Trước tiên người nên đổi 【Thanh Mộc Bảo Điển】, sau khi kế thừa có thể tăng lên một lớp tư chất huyết mạch."

"Mặt khác, nơi này còn có 【Cực phẩm huyết mạch cải thiện dịch】 【Cực phẩm huyết mạch cải thiện tinh hoa】, hẳn là có thể miễn cưỡng tăng tư chất huyết mạch của ngài lên đến tuyệt thế giáp đẳng."

Miễn cưỡng? Tuyệt thế giáp đẳng?

Khóe miệng Vương Tông An giật giật.

Hắn mỉm cười nói: "Ninh Thiền à, ta nghe nói con và phú quý, còn có Ly Nguyệt con bà cô của con, cùng nhau bồi dưỡng cho nhân tài của gia tộc. Con cũng không thể bởi vì ta là thái gia gia của con, mà cố ý thiên vị, lập tức cho ta đến Tuyệt Thế Giáp đẳng…"

"Không thiên vị a." Vương Ninh Hi vẻ mặt vô tội, "Ở trong thiết kế ưu tú nhất của chúng ta, sau này vị trí của ngài trong gia tộc chính là danh sách thứ ba a."

Nụ cười của Vương Tông An đột nhiên cứng đờ: "Tuyệt Thế Giáp mới xếp hạng ba?"

"Cũng không phải." Vương Ninh Hi giải thích: "Tuyệt thế Ất đẳng cũng xếp trong danh sách thứ ba. Tuyệt thế Bính đẳng và Đinh đẳng chính là danh sách thứ tư."

Vương Tông An bị khiếp sợ đến nói không ra lời.

Hoa Thụy công chúa dựa sát bên cạnh Vương Thủ Triết, càng khóc "Oa" một tiếng.

Vốn nàng đường đường là Chân Tiên chuyển thế còn có thể xếp vào danh sách thứ ba trong gia tộc, nhưng được đám người Vương Ninh Hi một lần nữa như vậy, nàng trực tiếp rơi vào danh sách thứ tư!

Mất sạch mặt bài!!!

"Hoa Thụy chớ khóc chớ khóc." Vương Thủ Triết thương yêu vuốt ve đầu nàng nói: "Gia tộc sẽ không bạc đãi ngươi. Hơn nữa, cho dù cả đời Tuyệt Thế Đinh thì sao? Các trưởng bối gia tộc sẽ bảo vệ ngươi."

“Lão tổ gia gia, còn phải làm phiền ngài hộ pháp cho thái gia gia, thái gia gia sử dụng 【Dịch cải thiện tư chất huyết mạch cực phẩm】 cũng được, lại dùng tinh hoa thì có chút vất vả, còn cần ngài giúp đỡ.” Vương Ninh Hi lại nói với Vương Thủ Triết.

“Được, Tông An, ngươi đi theo ta một chuyến. Hai cha con chúng ta đã lâu không ở riêng một mình.” Vương Thủ Triết chào hỏi Vương Tông An một tiếng, rồi tạm thời dẫn hắn rời đi.

Hắn cũng biết, hiệu quả cải thiện dịch của tư chất huyết mạch rất bá đạo, nhất là bản tinh hoa tinh hoa huyết mạch tư chất cực phẩm, đó cũng không phải là cho Tử Phủ cảnh sơ kỳ dùng.

Nếu không có bổn nguyên chi lực của hắn bảo vệ, rất dễ xảy ra vấn đề.

Mà đây cũng là một trong những ưu thế lớn nhất trước mắt của Vương thị.

Sinh mệnh bổn nguyên chi lực của Vương Thủ Triết giống như là một hack, để mọi người có thể dưới sự hỗ trợ của lực lượng bản nguyên sinh mệnh để vượt cấp sử dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch.

Chuyện này khiến cả Tiên Hoàng cũng không thể làm được.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Vương Thủ Triết và Vương Tông An lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Vương Tông An lúc này tuy dung mạo không thay đổi chút nào, nhưng khí độ toàn thân đã có sự lột xác về chất.

Bởi vì vừa mới kế thừa bảo điển, khí tức vẫn chưa hoàn toàn thu liễm, từng sợi Thanh Mộc Huyền Khí không ngừng tản mát ra ngoài từ trong cơ thể hắn. Chợt nhìn lại, giờ phút này hắn cao ngất như cây tùng, lại trầm ổn vững vàng nặng nề như cổ mộc vạn năm, quanh thân đều tràn đầy cảm giác thoải mái như tắm gió xuân, khiến cho người ta bất giác sinh lòng thân cận.

Rất hiển nhiên, theo bảo điển kế thừa, huyết mạch tấn cấp, thực lực của hắn cũng tăng trưởng rõ rệt, tinh khí thần cả

người cũng bước lên một bậc thang lớn, khóe mắt đuôi mày đều tràn đầy tự tin.

Tuyệt Thế Giáp! Còn kế thừa 【Thanh Mộc Lăng Hư Bảo Điển】.

Nếu có tiên kinh, trong tương lai con đường tu tiên của hắn rất có triển vọng, nếu so sánh đơn giản một chút, tư chất thiên phú của hắn đã có thể sánh với Tiểu Ma Tôn của Ma Triều rồi, chỉ còn thiếu một điều nữa là tu vi mà thôi.

Bất quá loại tu vi này, dưới tư chất huyết mạch, công pháp tu luyện đều đạt tiêu chuẩn, vốn chỉ là vấn đề thời gian và tài nguyên.

"Tông An thiếu tộc trưởng, chúc mừng ngài." Đế Tử An tức là hâm mộ, lại là có chút chua loét chắp tay.

Nhớ ngày đó, hắn vì kế thừa "thương long bảo điển" nhà mình đã trải qua bao nhiêu trắc trở? Bây giờ Vương Tông An vẫn tốt, dễ dàng vượt qua hắn.

Tuyệt Thế giáp tư chất huyết mạch, trung phẩm bảo điển, cho dù tương lai vô duyên kế thừa tiên kinh, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, cũng có thể dễ dàng đột phá đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ.

Nhân vật cấp đại lão như thế, phóng tầm mắt Hàn Nguyệt Tiên Triều chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Quả nhiên là người so với người tức chết người!

"Lần này chắc chắn điện hạ cũng có thu hoạch." Vương Tông An cười đáp lễ: "Ta đã hỏi Ninh Kham rồi, ngài cũng được sắp xếp ở danh sách thứ ba."

Ách…

Lời vừa nói ra, đế tử An càng thương tâm.

Hắn đường đường là Đại Đế tương lai của Đại Càn, đặt ở Vương thị lại chỉ là danh sách thứ ba, đây vẫn là kết quả được Vương thị nâng đỡ chiếu cố.

"Nghê Nguyệt tỷ tỷ, thái gia gia nhà ta thế nào rồi?" Vương Ninh Hi giới thiệu Nghê Nguyệt.

Tiên Kiếm Nghê Nguyệt nhìn Vương Tông An từ trên xuống dưới, cảm thấy các phương diện đều rất thuận mắt, công pháp, huyết mạch, khí độ đều không thể bắt bẻ, tương lai nếu thành Chân Tiên, cũng sẽ không dừng bước ở Chân Tiên cảnh tầng một.

Cái này so với tuyệt đại đa số thiên tài mạnh hơn nhiều, coi như là trên bảng anh hùng học viện, hắn là cũng có thể miễn cưỡng chen thân trước mười.

"Coi như cũng được." Tiên Kiếm Nghê Nguyệt khẽ vuốt cằm, hơi có chút kiêu ngạo nói: "Tiểu tử Vương Ninh Hi ngươi mạnh hơn không ít."

"Vậy ngài chơi với thái gia gia của ta trước, giúp ông ấy tiến vào top mười Anh Hùng bảng." Sau khi Vương Ninh Hi an bài, lại nói với Bán Tiên Khí Thuẫn: "Thuẫn thúc, làm phiền ngài cùng ta giúp thái gia gia."

"Ai nha, ngươi đây là xem thường ta? Có bổn tiên kiếm ở đây, còn muốn mặt phá thuẫn làm gì?" Nghê Nguyệt bất mãn nói, "Đừng nói thứ mười, ngay cả Đệ Ngũ ta cũng có thể giúp hắn đánh vào."

"Để đảm bảo vạn vô nhất thất mà thôi." Vương Ninh Hi nói: "Hơn nữa ta chỉ cần thứ mười, không cần thứ năm."

Sau một phen đàm phán thỏa đáng, Nghê Nguyệt cuối cùng cũng không cam tâm tình nguyện cùng thuẫn thuẫn bán tiên 【Thuẫn Sơn】 liên thủ hiệp trợ Vương Tông An.

Để bảo đảm thành tích của Vương Tông An, Vương Ninh Hi còn nhét cho hắn một 【Thánh Hoàng thủ hộ】, thuận tiện cho hắn lỡ như mất khống chế, dùng để khống chế.

Câu chuyện tiếp theo cũng không có gì hồi hộp.

Vương Tông An hăng hái bắt đầu khảo hạch, khảo hạch bình thường 97 điểm, khảo hạch tinh anh 96 điểm, Anh Hùng bảng khảo hạch, dưới sự cố gắng khống chế của hắn, nhẹ nhõm đạt đến 861 điểm.25 điểm, vất vả lắm nặn tên cuối bảng tên là 【Cơ Nguyên Tàng】 chen xuống bảng xếp hạng.

Cơ Nguyên Tàng kia cũng coi như đáng thương, hắn vốn xếp thứ chín, sau khi bị Lung Yên lão tổ bạo động, top mười thuận

thế dời xuống một vị, hắn đã chen đến top mười.

Kết quả thứ mười còn không có nán lại bao lâu, đã bị Vương Tông An chen đến thứ mười một, trực tiếp rời khỏi bảng.

Bây giờ trên Anh Hùng bảng có mười người, có hai người là người của Vương thị.

Dựa theo quy tắc ban thưởng, Vương Tông An đạt được tiêu chuẩn, 80 điểm, 10 điểm trên bảng danh sách, 3 thành tựu, ban thưởng ba kiện bảo vật, ngoại trừ một kiện bán tiên khí làm phần thưởng cố định, phần thưởng còn lại hắn lựa chọn 【dịch cải thiện huyết mạch】 Tiên phẩm, cùng với 【Lăng Hư Bảo Điển trung cấp】.

Vương Ninh Hi đã tìm hiểu qua, trong giải thưởng cao cấp, tổng cộng Lăng Hư Bảo Điển trung cấp có 10 bộ, tổng cộng có 12 dịch cải thiện huyết mạch tiên phẩm, tất cả phần thưởng còn lại tổng cộng có 60 cái.

Đây đều là mục tiêu của hắn.

Mà hiện giờ mỗi một bước đều nằm trong tính toán của hắn.

Sau khi Vương Tông An hoàn thành, lại bắt đầu vòng tiếp theo.

Lần này đến phiên Vương Tông Xương xuất mã.

Vương Tông Xương chính là lão nhị bối tự "Tông" của Vương thị, cũng là đệ đệ ruột của Vương Ly Từ. Tuy bối phận nhỏ hơn đám người Vương Thủ Triết, nhưng tuổi của hắn ta thật ra còn lớn hơn Vương Thủ Nghiệp một chút, cũng là một trong những quân chủ lực lúc trước hỗ trợ Vương Thủ Triết tiến hành khai thác ngoại vực.

Qua nhiều năm như vậy, hắn đã nhiều lần lập công trong quá trình phát triển của Vương thị, cũng không biết đã tích lũy bao nhiêu công trạng, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Ngoài ra, trong giải nhất cao cấp Lăng Hư Bảo Điển có một bộ Phong Bảo Điển, cực kỳ phù hợp với huyết mạch Phong Tôn của hắn, đương nhiên phải do hắn kế thừa.

Vương Tông Xương xuất mã, quá trình khảo hạch có thể nói là không khác gì Vương Tông An, cũng tấn thăng huyết mạch

giống nhau, kế thừa bảo điển giống nhau, sau đó cũng đánh xuống vị trí thứ mười của Anh Hùng Bảng.

Ngay cả điểm cũng bị kẹt đến chết, chỉ cao hơn Vương Tông An 0 đến 25 điểm.

Đương nhiên Vương Tông An thuận thế bị chen xuống Anh Hùng Bảng.

Mà phần thưởng mà Vương Tông Xương lựa chọn cũng là 【Tiên cải】 và 【Bảo Điển trung cấp】.

Mà người ra sân sau Vương Tông Xương chính là Vương Thủ Liêm, sau Vương Thủ Liêm lại là Vương Thủ Dũng, sau đó là Vương Lạc Đồng…

Dưới sự sắp xếp có kế hoạch, mọi người của Vương thị theo thứ tự lần lượt lên sàn, người thứ mười của Anh Hùng Bảng cũng không ngừng thay đổi.

Bất quá, cho dù là có khống chế ý thức, đánh nhiều người, khó tránh khỏi sẽ có thời điểm khống chế không chính xác như vậy.

Còn không phải sao, khi đến phiên Vương Lạc Đồng, khoảng cách thứ chín của nàng đã rất gần rồi. Vừa không để ý thì không khống chế được, điểm cao hơn một chút thì trực tiếp lấy được vị trí thứ chín, đá tên thứ chín ban đầu đến vị trí thứ mười rồi.

Tuy nhiên, vấn đề không lớn.

Dựa theo kế hoạch của Vương Ninh Hi, kế tiếp sẽ đến lượt trưởng bối chữ “Tiêu” của Vương thị, Tiêu Hàn lão tổ.

Sau khi hắn lên sàn đấu, đấu pháp vững vàng, hết sức tinh chuẩn đá tên thứ mười mới xuống, ngồi vào vị trí thứ mười. Đến đây, trên Anh Hùng Bảng đã có ba người của Vương thị.

Một loạt thao tác cùng phương thức tinh chuẩn xoẹt xoẹt này, tất cả mọi người nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Khí Linh ngóng trông cũng là chưa bao giờ thấy qua thao tác như thế, bị chấn động đến không chịu được.

Ngay từ đầu, nàng còn bởi vì học viên thiên tài không ngừng hiện lên mà kinh hỉ không thôi, ngay cả âm thanh chúc mừng

lúc khảo hạch kết thúc đều nhảy nhót vui vẻ, nhưng theo thời gian trôi qua, trong thanh âm của nàng đã dần dần mất đi nhiệt tình cùng kinh hỉ ban đầu, bắt đầu trở nên máy móc mà chết lặng.

Sau khi đợi đợt "học viên" tuyệt thế giáp đẳng của bộ phận thứ ba này quét xong, đoàn đội của Vương Ninh Hi lại bắt đầu sắp xếp bộ đội thứ hai trong tương lai.

Người thứ nhất, chính là gia tộc "Đan Vương" Vương Thủ Nghiệp đồng học.

Vương Thủ Nghiệp là đệ nhất nhân luyện đan hiện nay của Vương thị, có địa vị cực kỳ quan trọng trong gia tộc. Bởi vậy, Vương Ninh Hi bắt đầu vận dụng 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm】 tích góp từng tí một.

Loại dịch cải thiện tiên phẩm này chính là đặc sản thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, ở bây giờ sớm đã trở thành vật trong truyền thuyết.

Nghe Linh Ái nói, cho dù là thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cường thịnh, sản lượng dịch cải thiện phẩm cấp này cũng rất ít, vô cùng hiếm thấy và quý giá. Cũng chính là học viện huấn luyện quan quân, vì bồi dưỡng nguyên soái tương lai, mới có thể cất giữ một ít trong giải trì cao cấp.

Mà Vương Thủ Nghiệp còn có một chỗ tốt, đó chính là hắn có được 【Huyền Đan Bảo Điển】, chờ hắn lấy được một cái danh ngạch bảo điển trung phẩm, bên Vương thị có thể có thêm một bộ bảo điển trung phẩm.

Vì vậy, dưới sự bảo vệ của Vương Thủ Triết, Vương Thủ Nghiệp đã sử dụng một lọ 【bản tinh hoa cực cải thiện】, trực tiếp tăng tư chất huyết mạch lên tới tuyệt thế Ất đẳng, sau đó lại sử dụng 【tiên cải】.

Nhưng mà trong quá trình sử dụng tiên cải, thiếu chút nữa đã xảy ra vấn đề.

Hiệu quả của dịch cải thiện tiên phẩm thực sự bá đạo, nó vốn là dùng để nâng cao huyết mạch cho tuyệt thế thiên kiêu Thần Thông cảnh, có thể khiến tư chất của tu sĩ đã thức tỉnh đến

tầng thứ tám tăng lên một đoạn nhỏ, bởi vậy, yêu cầu đối với thể chất và huyết mạch của người sử dụng đều tương đối cao.

Mà Vương Thủ Nghiệp, bây giờ chẳng qua chỉ là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, huyết mạch cũng mới tầng thứ bảy, tố chất thân thể hiển nhiên không đạt được yêu cầu sử dụng.

Cho dù bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết cực kỳ huyền diệu, đều thiếu chút nữa không khống chế được sự lột xác đáng sợ của huyết mạch Vương Thủ Nghiệp. May mắn Vương Thủ Triết còn phòng thủ một tay, lập tức bảo Vương Ly Tiên ra tay tương trợ, liên thủ với mình, lúc này mới miễn cưỡng trấn áp dược lực sôi trào trong huyết mạch Thủ Nghiệp.

Nếu như không phải có Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên, tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh tùy tiện sử dụng 【Tiên cải】, cơ bản chính là một cái mạng bạo thể mà chết.

Nhưng nguy hiểm cao đi kèm là thu nhập cao, thành quả cũng rõ ràng.

Huyết mạch của Vương Thủ Nghiệp triệt để hoàn thành lột xác, đột phá gông cùm xiềng xích, từ tầng thứ bảy thức tỉnh đến tầng thứ tám. Huyết mạch tầng thứ tám của Tử Phủ cảnh đã thoát ly phạm trù tuyệt thế thiên kiêu, được thế nhân cúng bái làm 【Thiên tử】 hoặc 【Thiên nữ】.

Cho dù học viên huấn luyện quan quân là tiểu không gian độc lập, lúc tư chất huyết mạch của Vương Thủ Nghiệp lột xác đến thiên tử, dẫn động thiên địa pháp tắc không đủ để dẫn phát thiên địa dị tượng quy mô lớn, nhưng sau khi hắn đột phá kết thúc, một lần nữa trở lại trường thi, vẫn dẫn phát oanh động.

Bởi vì huyết mạch vừa mới đột phá, khí tức quanh thân hắn còn chưa thu liễm tốt, cỗ khí chất nghiêm nghị như tiên kia, phảng phất như thời thời khắc khắc đều phát sinh cộng hưởng đặc biệt với thiên địa pháp tắc, hoàn toàn không cách nào che lấp.

Ngoại trừ mấy người Vương Thủ Triết sớm có dự liệu, những người khác đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Tiên Kiếm Nghê Nguyệt thậm chí còn "Vèo" một cái xông tới, kích động đến thân kiếm cũng run rẩy: "Là thiên tử, còn là

một thiên tử Tử Phủ cảnh. Ha ha ha ha! Không nghĩ tới Nghê Nguyệt ta lại may mắn như vậy, lại nhặt được một vị thiên tử Tử Phủ cảnh làm chủ nhân! Ta quyết định rồi, chủ nhân tương lai của ta chính là ngươi rồi."

Thân là tiên kiếm, đương nhiên nàng muốn đi theo một chủ nhân có tiền đồ hơn.

"Nghê Nguyệt tỷ tỷ, ta khuyên tỷ trước vẫn là không nên mù quáng quyết định." Vương Ninh Hi vội vàng đi lên khuyên can, "Tất cả chờ mọi người thi xong rồi hãy nói."

"Hừ!" Tiên Kiếm Nghê Nguyệt liếc Vương Ninh Hi một cái, trong ánh mắt sắc bén lộ ra một vòng ghét bỏ, "So với tân chủ nhân nhà ta, ngươi chính là bùn đất. Lúc trước coi như ta mắt bị mù, rõ ràng miễn cưỡng… Được rồi quên đi, ai bảo bản tiên kiếm đáp ứng điều kiện của ngươi, không vội, bản tiên kiếm không vội."

Vương Ninh Hi thật sự là có chút dở khóc dở cười.

Tiểu tỷ tỷ tiên kiếm này thật đúng là rất biết "Kiến dị tư thiên". Bất quá, đợi lát nữa nàng cũng sẽ không nghĩ như vậy.

"Thất Tổ gia gia." Vương Ninh Hi chắp tay nói với Vương Thủ Nghiệp: "Mục tiêu chiến thuật của người đã rõ ràng chưa?"

"Yên tâm đi, ta nhớ rõ ràng. Bạo thứ nhất, nhưng mà chỉ cao hơn một chút so với Lung Yên lão tổ, vượt quá nhiều sẽ mang đến phiền toái cho tộc nhân phía sau." Vương Thủ Nghiệp đã hoàn toàn lĩnh ngộ kế hoạch của đám người Vương Ninh Hi.

"Thất tổ gia gia quả nhiên đáng tin cậy." Vương Ninh Hi khen ngợi không ngớt.

"Ninh Hi a ~ vừa rồi ta vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề." Lúc này, ánh mắt Vương Thủ Nghiệp bỗng nhiên âm u liếc mắt nhìn hắn một cái, ngữ khí khó hiểu, "Trong bộ phận thứ hai, ngươi an bài ta lên trước, có phải là bởi vì trong phân tích đoàn đội của các ngươi, thực lực tổng hợp của ta yếu nhất không?"

Vương Ninh Hi vẻ mặt trì trệ, rõ ràng có chút lúng túng: "Ặc… Cái này, Thất tổ gia gia, ngài chính là một Luyện Đan

Tông Sư vĩ đại… Ách… Phù hợp với kết quả mong muốn là được… Không cần để ý đến những chi tiết này.”

Quả nhiên!

Vương Thủ Nghiệp thở dài một hơi, đi lên đài sát hạch.

Mặc dù tu vi Tử Phủ cảnh tầng hai của hắn chỉ có thể coi là qua loa, nhưng mà đã tăng lên tới cấp bậc thiên tử, hơn nữa có tiên kiếm, thuẫn bài bán tiên khí cùng với 【Thánh Hoàng chi thủ hộ】 làm át chủ bài, Vương Thủ Nghiệp tự nhiên là một đường chém dưa thái rau.

Cuối cùng, hắn “khó khăn” hoàn thành nhiệm vụ.

“Chúc mừng “Chuẩn tướng” Vương Thủ Nghiệp các hạ, ngài, ngài thu được 90 điểm, 5 điểm, phá vỡ 90 điểm khói của đệ nhất Nguyên Anh Hùng bảng. 25 điểm ghi chép.” Khí Linh vui mừng lại bắt đầu kích động.

“Đừng nói nhảm.” Vương Thủ Nghiệp hữu khí vô lực nói: “Trong phần thưởng cao cấp, ngoại trừ nửa tiên khí cho ta, ta lựa chọn 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm】, 【Giày du lãm trung cấp Lăng Hư Bảo Điển】 và 【Giày du lịch đầy hy vọng.”

【Dung nghệ ngóng trông】 chính là một trong rất nhiều bí bảo được xếp hạng trong giải thưởng trì giới thiệu trước đó.

“Trong siêu cấp giải thưởng, ta lựa chọn [Thánh Hoàng Chi Nộ].”

Kỳ thật, trong siêu cấp giải thưởng còn có rất nhiều thứ tốt, ví dụ như bảo điển cao giai các loại, nhưng lựa chọn cụ thể phần thưởng, đều là Vương Ninh Hi quy hoạch xong. Vương Thủ Nghiệp tự nhiên là dựa theo kế hoạch của hắn.

Dù sao, trong số rất nhiều nhân tài của Vương thị, Vương Ninh Hi được công nhận là đầu óc linh hoạt, chỉ số thông minh. Ở phương diện này, Vương Thủ Nghiệp rất có lòng tin với hắn.

“Vương Thủ Nghiệp các hạ, ngài thật là tinh mắt, 【Bạn lữ giày ngóng trông】 Mặc dù còn lâu mới đạt tới bán tiên khí, nhưng lại là một kiện bí bảo vô cùng hữu dụng.” Với tư cách

là tử trung phấn của Ngô Phán Phán, Khí Linh yêu mỏi vừa nghe hắn muốn chọn 【Bạn lữ giày Phán】, lập tức liền hưng phấn, trực tiếp bỏ qua phần thưởng khác, hưng phấn giới thiệu đôi giày kia, "Nó không những có thể gia tăng tốc độ phi hành, còn có thể tiến hành nhảy không gian ngắn ngủi, nhưng mà lữ hành ở nhà, đột nhập trận địch, chạy trốn… Đủ loại sản phẩm cần thiết."

"Đây là hy vọng sau khi điện hạ thăng cấp Chân Tiên cảnh, nhớ lại kiếp sống của học viện, chủ động quyên tặng bảo vật cho học viện, nghe nói trước kia nàng đã từng mặc nó tung hoành sa trường, chém giết vô số yêu ma, hoàn thành vô số nhiệm vụ bị nhận định là "không thể hoàn thành".

"Nó không chỉ thực dụng, hơn nữa cực có ý nghĩa kỷ niệm. Hy vọng ngài có thể đối xử tử tế với nó, lợi dụng nó thật tốt, như vậy mới không cô phụ một phen khổ tâm của Ngô Phán đại nguyên soái."

…

Chương 197: Tiểu Thánh Hoàng Vương Thủ Triết.

…

“Ách…”

Nghe Khí Linh ngóng ngóng tuyên truyền kích động, Vương Thủ Nghiệp cũng có chút câm nín.

Giày này vẫn là do cá nhân hóa thành, cho dù đôi giày lữ hành 【 Phán Phán 】 có trâu bò hơn nữa, hắn cũng không có khả năng đi mang một đôi giày nữ.

Hơn nữa, đây vẫn là bị xuyên qua.

Cũng may hắn đã đánh xong, cho dù muốn mặc cũng không phải hắn mặc.

“Giao tất cả phần thưởng cho Vương Ninh Hi tập trung xử lý.” Vương Thủ Nghiệp dặn dò Khí Linh một câu rồi ngượng ngùng rời khỏi đài thi.

Mặc dù thành công hoàn thành nhiệm vụ gia tộc, nhưng tâm tình của hắn cũng không quá cao. Hết cách rồi, cho dù ai bị phán định là chỉ huy và sức chiến đấu của danh sách thứ hai của gia tộc, tâm tình cũng sẽ không tốt.

“Thủ Nghiệp, làm tốt lắm.” Vương Thủ Triết ngược lại tán dương hắn một câu.

“Tứ ca, sức chiến đấu và chỉ huy của muội thật sự yếu sao? Muội chính là người đàn ông mang dị hỏa.” Vương Thủ Nghiệp hơi mất mát.

Thật ra hắn cũng cảm giác được, hình thức anh hùng có mấy nhiệm vụ hoàn thành rất khó khăn, nếu không có tiên kiếm Nghê Nguyệt trợ giúp, chỉ sợ hắn thật sự rất khó phá vỡ kỷ lục.

Ở Tử Phủ cảnh sử dụng tiên kiếm, đương nhiên không có khả năng phát huy ra uy lực lớn nhất của tiên kiếm, cũng may bản thân tiên kiếm vô cùng mạnh mẽ, đưa ra một mệnh lệnh khiến nàng tự động treo máy đánh là được.

Loại tình huống này có chút tương tự với tu sĩ Linh Đài cảnh sử dụng thần thông linh bảo, hoàn toàn dựa vào thần thông linh bảo tự mình phát huy, lấy được một tu sĩ Thiên Nhân cảnh bình thường hoàn toàn không thành vấn đề.

Mà tu sĩ Tử Phủ cảnh sử dụng tiên kiếm cũng giống như vậy, chỉ riêng tiên kiếm tự động treo máy cũng đủ thu thập Ma tộc cấp lãnh chúa.

"Thủ Nghiệp à, ngươi đừng nghĩ quá nhiều." Vương Thủ Triết vỗ vỗ vai hắn, an ủi nói: "Ngươi là người luyện đan tốt nhất trong gia tộc, đánh giặc và chiến đấu gì đó, giao cho tộc nhân khác là được rồi."

"…" Vương Thủ Nghiệp thở dài một hơi thật sâu, cuối cùng cũng chấp nhận hiện thực.

Thời gian này ở Bắc Chu lâu rồi, thân ở trong sự tâng bốc vô tận và ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, khiến hắn thiếu chút nữa sinh ra ảo giác mình luyện đan rất tuyệt, lại có thể đánh.

Sau khi trở lại Vương thị, mới khiến hắn trong thoáng chốc nhận rõ hiện thực.

"Khụ khụ ~ kế tiếp do Vương Mai trưởng lão ra sân." Vương Ninh Hi đối diện danh sách, bắt đầu đọc tên thành viên tiếp theo.

Vương Mai, đây chính là gia tướng cấp Truyền Kỳ của gia tộc, rất nhiều hài tử đều nghe tên của nàng mà lớn lên.

Mặc dù nàng ta xuất thân gia tướng, nhưng đời đời đều sinh ra ở Vương thị, lớn lên, vì gia tướng truyền thừa vào sinh ra tử của Vương thị, địa vị bản thân cực kỳ cao, các tiểu bối trong gia tộc cũng có chút kính sợ nàng ta.

Chẳng qua kính nể thì kính sợ, cho tới bây giờ không có ai biết Vương Mai lớn lên như thế nào.

"Ồ? Vương Mai trưởng lão cũng tới?"

Nghe được Vương Ninh Hi nói, các tộc nhân lập tức nhao nhao nghị luận, bắt đầu nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Thời gian mọi người ở học viện huấn luyện cũng đã rất lâu rồi, nhưng phần lớn mọi người đều không có ý thức được Vương Mai cũng ở đây.

Bởi vậy có thể thấy được, cảm giác tồn tại của Vương Mai đã thấp đến mức khiến người ta giận sôi.

“Vương Mai trưởng lão?”

Thấy trong đám người thật lâu không có người đi ra, Vương Ninh Hi lại hô một tiếng, đồng thời nhìn quanh đám người, ý đồ tìm ra người.

Nhưng mà, hắn nỗ lực nhiều lần, ngay cả bóng dáng một người cũng không tìm được.

Mãi đến khi hắn lại hô mấy lần tên, sau đó đám người mới từ từ bay ra một bóng người, nhẹ nhàng nói: “Ninh Kham thiếu gia, ta ở đây.”

Vừa nói xong, đồng thời thân ảnh của nàng cũng giống như quỷ mị bay tới giữa sân.

Đó là một thiếu nữ ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, một đầu tóc dài màu băng lam bị buộc thành hai bím tóc đuôi ngựa, đùi thon dài mặc vớ tơ, vừa đen vừa trắng, rõ ràng chính là hắc bạch song đấu trong truyền thuyết chưa có người dám thử nghiệm.

“Khí, khí linh 【Tiểu Tuyết】?”

Tạo hình này vừa ra, toàn bộ tộc nhân Vương thị trong nháy mắt đã nhận ra nàng.

Dù sao, đây chính là khí linh của gia tộc 【Tiểu Tuyết】. Làm đại sảnh chưởng quản nhiệm vụ cùng với khí linh của khố phòng gia tộc, nàng nương theo từng thế hệ hài tử của gia tộc trưởng thành, hình tượng sớm đã thâm nhập nhân tâm, mỗi một tộc nhân của Vương thị đối với nàng đều rất quen thuộc.

Nhưng ai cũng không dám nghĩ ngợi lung tung về Tiểu Tuyết, bởi vì Tiểu Tuyết liên quan đến một chuyện cũ bí mật quan trọng của Vương thị. Cho dù không có ai nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều biết giữa Tiểu Tuyết và tộc trưởng nhất định có liên hệ thiên ti vạn lũ.

Nhưng bọn họ ai cũng không nghĩ tới, gia tướng Vương Mai lại có thể lấy hình tượng như vậy xuất hiện…

“Cái này…”

Vương Thủ Triết cũng thầm giật mình.

Hóa trang thuật của Vương Mai dường như đã gần như là đạo rồi.

Phải biết rằng, hình tượng của Tiểu Tuyết là khó bắt chước nhất, cưỡng ép chỉ lộ ra vẻ chẳng ra cái gì cả. Trước kia Vương Mai đã từng bắt chước Tiểu Tuyết, nhưng mặc dù bề ngoài giống, nhưng khí chất bên trong lại rất khác biệt.

Nhưng bây giờ, nàng giống như Tiểu Tuyết thật sự sống lại.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng nhìn đến ngây người, huống chi là tộc nhân khác?

Ở đây nam tử còn có chút rụt rè cùng khiếp nhược, nhưng các nữ hài tử lại không có nhiều cố kỵ, đã kích động đến mức ùa lên, để cho Vương Ninh Hi hỗ trợ dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn cùng 【 Tiểu Tuyết 】 hợp ảnh lại.

“Khụ khụ!” Vương Ninh Hi cũng khiếp sợ tiến lại gần, “Vương Mai trưởng lão, ngài thật đúng là rất hăng hái! Đây là tài nguyên phân phối cho ngài, một bộ quyền kế thừa bảo điển trung phẩm, một nhánh 【 bản tinh hoa Cực Cải, còn có một nhánh Tiên cải. Điểm cống hiến gia tộc của ngài ta cũng đã điều tra, rất kinh người, nhưng vẫn chưa đủ số lượng, về sau điểm cống hiến gia tộc của ngài sẽ xuất hiện phụ số, xin đừng để ý.”

Không đơn giản là Vương Mai, trên thực tế đợt này, gần như mỗi người đều nợ gia tộc một khoản điểm cống hiến lớn.

Toàn gia tộc, cũng chính là vợ chồng Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ không cần điểm cống hiến, có thể hưởng dụng bất kỳ tài nguyên nào. Nguyên nhân không có nó, vợ chồng Lung Yên lão tổ và tộc trưởng Thủ Triết đã cống hiến và trả giá cho gia tộc vượt xa sự trợ giúp của gia tộc với bọn họ, căn bản không thể dùng điểm cống hiến để cân nhắc.

Tuy nhiên, điểm cống hiến của Vương Mai thật sự nhiều kinh người.

Nhiều năm như vậy, nàng cũng chính là dựa vào lượng lớn điểm cống hiến gia tộc, mới có thể không ngừng từ trong gia tộc hối đoái vật tăng lên tư chất huyết mạch, để tư chất huyết mạch của mình không ngừng tăng lên.

Vì đuổi kịp đại đội, nàng thậm chí còn nghĩ cách kiếm tài nguyên từ đủ loại con đường.

Cho nên cho tới bây giờ, thực lực của Vương Mai dường như đã sâu không lường được.

"Ninh Hi thiếu gia, ta hiểu rõ, điểm cống hiến có thể tùy ý khấu trừ." Giọng nói của Vương Mai nhẹ nhàng mà động lòng người, đôi mắt to càng lúc ẩn lúc hiện, giống như nhân vật từ trong lần thứ hai đi ra: "Ta chỉ hỏi một câu, có phải bây giờ ta đã muốn ở riêng một mình với Thủ Triết gia chủ rồi không?"

"Cái này…" Vương Ninh Hi vội vàng lắc đầu nói: "Lần này ta chuẩn bị theo lão tổ gia gia học tập một chút."

Hắn âm thầm kiên quyết không nguyện ý để Vương Mai trưởng lão và lão tổ gia gia một mình ở chung, nếu như xảy ra đại sự, gia tộc sẽ lâm vào chiến loạn.

"Ninh Hi thiếu gia, ngài biết tâm lý trả thù của người này rất mạnh." Giọng nói của Vương Mai vẫn linh hoạt động lòng người như trước, ngữ khí đột nhiên trở nên nguy hiểm, "Ta thường thường sẽ xuất hiện vào lúc ngươi không ngờ tới nhất."

Vương Ninh Hi trong lòng phát lạnh, trên trán nhất thời toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Là dòng chính của Vương thị, hắn biết rõ sự lợi hại của gia tướng Vương Mai. Đối với vị gia tướng luận bàn tuổi tác này đều có thể làm gia tướng của tổ nãi nãi hắn, trong lòng hắn cũng là không muốn trêu chọc.

Lập tức, hắn vội vàng cải biến chủ ý: "Vương Mai trưởng lão, ta đột nhiên nhớ tới còn có chuyện quan trọng chưa làm, tìm lão tổ gia gia ta học tập cũng không nhất thời, lần sau đi."

"Còn có Tiên Khí Nghê Nguyệt, Bán Tiên Thuẫn Thuẫn Sơn, lữ hành ủng, Thánh Hoàng thủ hộ, Thánh Hoàng giận mấy món bảo vật này, đều tạm thời cho ngươi mượn dùng. Trong

đó lữ hành ủng ta sẽ khử trùng trước… Xin ngài yên tâm, chúc ngài vui vẻ.”

Sau đó, Vương Ninh Hi liền thật sự bận rộn đi. Mà Vương Mai trưởng lão thì một mình đi tìm Vương Thủ Triết “Báo cáo công tác”.

Vương Thủ Triết vì tránh hiềm nghi, còn đặc biệt mời Liễu Nhược Lam cùng đi.

Nhưng Liễu Nhược Lam chỉ liếc mắt nhìn hắn, dịu dàng nói một câu: “Phu quân và thuộc hạ nói chuyện công việc, ta chỉ là một người phụ nữ, sao lại không xen vào? Còn nữa, phu quân là người đứng đầu một nhà, muốn thu gia tướng làm tiểu thiếp cũng không phải chuyện thiên lôi đánh xuống.”

Bỏ lại những lời này xong, nàng liền dứt khoát rời đi, lại lôi kéo người đi tổ bài.

Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt.

Ngươi thật sự cho rằng ta là thằng ngốc sao? Mình nếu dám có nửa phần hành động bất chính, Liễu Nhược Lam ngươi nhất định là kẻ cầm đao giết tới đầu tiên.

Lập tức, hắn liền cùng gia tướng Vương Mai tìm một phòng riêng, đi phụ trợ nàng hấp thu dược lực cải thiện dịch.

Ba ngày ba đêm sau.

Vương Thủ Triết và Vương Mai lại xuất hiện lần nữa.

Không giống với Vương Mai, dung quang toả sáng, tinh thần sáng láng, nhưng tinh thần Vương Thủ Triết lại có chút uể oải.

Lần lượt hộ pháp cho gia tướng tộc nhân, tần suất lại cao như thế, mặc dù bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của hắn rất tràn đầy, cũng không nhịn được tiêu hao như thế.

Càng đừng nói đến loại dược hiệu của 【 Tiên cải 】 này cực kỳ bá đạo, bình thường đều là cho tuyệt thế thiên kiêu Thần Thông cảnh sử dụng, hiện giờ do tu sĩ Tử Phủ cảnh sử dụng, Vương Thủ Triết cần dùng lượng lớn sinh mệnh bổn nguyên huyền khí không ngừng đúc lại thân thể sụp đổ thay bọn họ, tiêu hao có thể nghĩ.

Mấy lần xuống, không chỉ đơn thuần là Huyền khí tiêu hao, mà ngay cả trên tinh thần cũng tương đối mỏi mệt.

"Lão tổ gia gia, nếu cứ tiếp tục như vậy, cháu sợ thân thể người không chịu nổi đâu." Vương Ninh Hi hơi lo lắng bước lên phía trước nói: "Trong siêu cấp phần thưởng, thứ có thể phát huy được lập tức không sai biệt lắm, một đợt này để Vương Mai trưởng lão lấy 【bản Tiên cải tinh hoa trong siêu cấp ban thưởng】, người dùng trước đề thăng huyết mạch đi."

"Không được." Vương Thủ Triết kiên định lắc đầu: "Ta đã quyết định đưa 【bản tiên cải tinh hoa】 cho Lung Yên lão tổ sử dụng, như vậy huyết mạch của nàng lại tăng lên, ở bên đó mới càng thêm an toàn."

"Thủ Triết, ta biết lòng hiếu thảo của ngươi, ta cũng biết ngươi đau lòng ta." Lung Yên lão tổ nghe được lời hắn nói, thân hình nhoáng một cái, nhanh nhẹn mà tới, "Nhưng mà, huyết mạch của ta bây giờ đã đủ rồi. Ngược lại là ngươi, sau khi tăng lên huyết mạch đối với gia tộc tác dụng vượt xa ta."

Với tư cách là Định Hải Thần Châm của Vương thị, Vương Thủ Triết cực kỳ quan trọng đối với gia tộc.

Nếu Vương Thủ Triết sử dụng 【phiên bản tiên cải tinh hoa】, không nói đến việc thăng cấp về phương diện sức chiến đấu, chỉ riêng huyết mạch thiên phú của hắn đã có tác dụng rất lớn đối với gia tộc.

Từ sau khi dựa vào huyết cổ Giá Y tăng lên huyết mạch, sức mạnh thần thông của Vương Thủ Triết tăng mạnh, dưới sự phối hợp của Vương Ly Tiên, cải tiến chủng loại linh mễ, cùng với hiệu suất của các loại linh thực đã tăng lên không chỉ một bậc, mấy năm trôi qua, hiệu quả rõ rệt.

Phải biết rằng, cho dù đến bây giờ, lúa giống, lúa mạch và các loại linh chủng bán, vẫn chiếm địa vị cực kỳ quan trọng trong sản nghiệp của Vương thị.

Mà Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên khai ra các loại linh thực chiến đấu kỳ lạ cổ quái, ở trong danh sách trao đổi của gia tộc vẫn luôn cực được hoan nghênh. Nhất là tiểu bối trong gia tộc, ai lúc thực lực yếu chưa từng đổi mấy loại linh thực chiến đấu làm lá bài tẩy?

Nếu huyết mạch của Vương Thủ Triết có thể tăng lên tới cấp bậc thiên tử, nói không chừng, ngay cả các loại linh dược phẩm trên Huyền Đan đảo cũng có thể thử cải tiến cải tiến.

“Lão tổ tông…”

Vương Thủ Triết vừa định phản bác, đã bị Lung Yên lão tổ xua tay ngăn cản.

“Được rồi, Thủ Triết ngươi phải nhớ kỹ, ngươi mới là nhân vật linh hồn trung tâm nhất của gia tộc. Ngươi càng mạnh, lực ngưng tụ của gia tộc sẽ càng mạnh, cũng có thể làm cho gia tộc càng thêm cường thịnh.”

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Vương Ninh Hi, giọng nói chắc nịch mà kiên quyết: “Ninh Hi, cứ quyết định như vậy đi”

“Vâng, lão tổ tông.”

Vương Ninh Hi cũng rất nghe lời, cung kính đồng ý.

Kỳ thật hắn cũng có khuynh hướng muốn lão tổ gia gia dùng 【 bản tiên cải tinh hoa 】 duy nhất kia.

Đến cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu này, đồ vật có thể tăng lên tư chất huyết mạch là càng ngày càng ít, mỗi một kiện đều là trân bảo hiếm có, có trời mới biết ra khỏi học viện huấn luyện quân quan, còn có thể từ con đường khác tìm được bản 【 Tiên cải tinh hoa 】.

Mà tư chất huyết mạch và tu vi của lão tổ gia gia tăng lên, đối với gia tộc mà nói cực kỳ quan trọng, đương nhiên là càng cao càng tốt.

“Ninh Hi thiếu gia, xin mau chóng an bài ta tiến hành khảo hạch.” Ánh mắt Vương Mai lóe lên, dường như cũng đã có quyết định.

“Vương Mai trưởng lão, mời tới bên này.”

Dưới sự sắp xếp của Vương Ninh Hi, Vương Mai nhanh chóng bắt đầu đợt Anh Hùng Bảng tiếp theo.

Tất cả mọi người vốn cho rằng, cử chỉ này của Vương Thủ Triết muốn nâng lên Vương Mai một chút, cũng là muốn nàng làm một gương mẫu cho các gia tướng trong gia tộc, bình

thường lấy tiêu chuẩn của Vương Mai, mượn dùng tiên kiếm, hẳn là cũng chỉ có thể miễn cưỡng nổ tung được đệ nhất mà thôi.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vương Mai trong khảo hạch thể hiện ra phong thái khác lạ.

Nàng am hiểu không phải là chỉ huy, mà là phân tích tình báo. Dựa vào sức quan sát sâu sắc được rèn luyện suốt bao năm tháng của nàng, bất cứ tình báo gì chỉ cần qua tay nàng, bất cứ một chút khác thường nào cũng đều không thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Mà trên chiến trường, tầm quan trọng của tình báo là không thể nghi ngờ.

Về phần điều độ binh lính… Đối với việc độc lập kinh doanh quần tiên điện nhiều năm, lại chưa bao giờ xảy ra sự cố gì đối với nàng mà nói, cái này tự nhiên cũng không phải vấn đề lớn gì. Cổ động sĩ khí, lung lạc lòng người, bởi vì mới hành động… Những điều này đối với nàng mà nói đều là thao tác thông thường.

Nhiệm vụ tác chiến của nàng hoàn thành cực kỳ hiệu quả cao, điểm tự nhiên cũng sẽ không thấp, xoát lên bảng hiệu suất từ từ.

Đến mấy nhiệm vụ cuối cùng của mô hình anh hùng, nếu không phải nàng cố ý khống chế phân chia, chỉ sợ sẽ tạo ra một điểm đáng sợ.

Đương nhiên, cuối cùng điểm của nàng dừng lại ở 90 điểm. 75 điểm, khống phân cực kỳ chuẩn xác.

Khí Linh ngóng trông đã tê dại rồi.

Nhóm học viên này biến thái quá nhiều, liên tục kích thích kịch liệt, giá trị của nàng cũng nhanh chóng tăng lên. Nàng cảm giác, hiện tại đã không có gì có thể làm cho nàng khiếp sợ nữa.

Nàng gần như giới thiệu phần thưởng cho máy móc.

Không cần nói, lúc Vương Mai chọn ban thưởng siêu cấp duy nhất, trực tiếp chọn 【 bản tinh hoa dịch cải thiện tư chất

huyết mạch tiên phẩm 】.

Nghe được lựa chọn của nàng, Khí Linh yêu mến giật mình, trong nháy mắt kích động lên: "Vương Mai học viên, vật này nhất định phải cẩn thận dùng. Loại chí bảo này, chính là dịch cải thiện có tính thí nghiệm do Thánh Hoàng bệ hạ tự mình luyện chế. Lão nhân gia cả đời cũng không có mấy bình, mỗi một bình đều có giá trị liên thành. Quan trọng nhất là, vật này tính nguy hiểm cực cao, cho dù có Thánh Hoàng ở bên thủ hộ cũng không thấy tuyệt đối an toàn."

"Ta đề nghị các ngươi thông tri Thánh Hoàng bệ hạ, để hắn tự mình triệu tập những nhân vật đứng đầu cùng nhau hộ pháp."

Còn thông báo cho Thánh Hoàng, Thánh Hoàng đã sớm đồng quy vu tận vào mười vạn năm trước ở Thần Vũ Thiên Khư cùng với Ma Chủ, rất nhiều Chân Tiên Chân Ma cùng nhau chôn cùng.

Mọi người ở đây đều không còn gì để nói.

Nhưng đồng thời, mọi người cũng có một chút hiểu biết về tính nguy hiểm đối với bản tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch 【 tinh hoa huyết mạch 】, đều ném ánh mắt lo lắng về phía Vương Thủ Triết.

"Gia chủ, ta đi cùng người dùng 【 Tinh hoa Tiên cải 】 này." Vương Mai lại lập tức có tinh thần, ánh mắt nhìn Vương Thủ Triết vô cùng cuồng nhiệt.

"Cái này…" Vương Thủ Triết ho khan từ chối nàng: "Ngươi yên tâm, có Nhược Lam ở bên cạnh bảo vệ ta là được."

"Ta có thể cùng nhau." Vương Mai vẫn không từ bỏ.

"…" Vương Thủ Triết.

Trong ánh mắt u oán của Vương Mai, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam cùng nhau trở lại chỗ ở tạm thời, lại tiến vào động phủ tùy thân đang triển khai, lúc này mới bắt đầu hành trình lột xác huyết mạch lần này.

Tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết trước đó đã đạt tới 【 tuyệt thế Ất đẳng trung đoạn 】.

Đến trình độ này, dù cho có cây tiên thụ Ly Tiên làm linh thụ bản mạng, tốc độ thức tỉnh huyết mạch của hắn cũng đã trở nên cực kỳ chậm chạp.

Nếu không có "Thần Vũ di hồi", hắn đừng nói tiến vào hàng ngũ Thiên Tử, ngay cả Tuyệt Thế Giáp cũng chưa chắc có thể tiến vào.

"Phu quân, Vương Mai si ngốc chờ chàng nhiều năm như vậy, chàng thật sự không cân nhắc sao?" Trước khi bắt đầu, Liễu Nhược Lam đưa mắt nhìn, vẻ mặt như cười như không.

"Nương tử." Vương Thủ Triết kéo tay Liễu Nhược Lam, chân tình nói: "Có thể cưới được nương tử đã là may mắn lớn nhất đời này của vi phu. Vi phu không có ý niệm gì khác, chỉ hy vọng cùng nương tử bạc đầu đến già, cùng qua cuộc đời này."

"Lời nói của phu quân thật là dễ nghe, mấy năm nay lăn qua lộn lại cũng không có chút biến hóa nào." Liễu Nhược Lam cũng có chút động tình không thôi: "Phu quân, có thể gả cho chàng cũng là chuyện vui vẻ nhất ở kiếp này của Nhược Lam."

"Nương tử, nàng là bảo vật của ta."

"Phu quân, chàng mới là bảo bối của ta."

"Khụ khụ khụ!"

Vương Ly Tiên đứng ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như phấn điêu ngọc trác tràn đầy vẻ lão luyện, liên tục ho khan nói: "Cha, mẹ, các người loại lời tình sáo rỗng này nghe được ta cũng sắp nôn ra rồi, chúng ta vẫn nên tranh thủ tiến hóa huyết mạch một chút, ta còn muốn cùng Hoa Thụy đi tìm ái tỷ tỷ chơi nữa."

"Còn nữa, nơi này của ta có《Yêu đương yêu nhất thời bốn mươi bảy thức》, 《Tình Ly》 ba trăm câu》, 《lão bà yêu ta》…" Vương Ly Tiên vừa nói vừa đẩy mạnh bản xào trong tay.

Có thể nhìn ra được, trình độ tình cảm của nàng đối với hai phu thê Vương Thủ Triết thật sự tương đối ghét bỏ.

Kế tiếp, rất tự nhiên, Vương Ly Tiên đã gặp phải một lần phu thê tàn bạo hỗn hợp đánh lẫn nhau.

“Tuổi còn nhỏ không chăm chỉ học tập, đều xem độc thư.”

“Vương Ly Tiên, ngươi chuẩn bị học yêu đương chưa?”

“Ta và mẫu thân ngươi không gọi là yêu nhau, chúng ta đây là vợ chồng, đôi bên đều là một phần không thể tách rời của nhau.”

Từ sau khi lên Tộc Học cao đẳng, Vương Ly Tiên đã lâu không bị đánh như vậy, lập tức lại bị đánh đến oa oa khóc lớn, rất thê thảm.

Sau khi đánh xong Vương Ly Tiên, hai vợ chồng đột nhiên cảm thấy tâm tình vui vẻ sung sướng hơn rất nhiều, liền bắt đầu ngọt ngào dâng lên huyết mạch.

“Phu quân, trước tiên ngài dùng dịch cải thiện huyết mạch tiên phẩm này, nhuận hầu, nếu như cảm thấy đắng chát, có thể dùng một ít rượu linh quả.”

“Nương tử thật tri kỷ.”

Vương Thủ Triết nuốt 【Tiên Cảo】 xuống bụng, chợt cảm thấy một cảm giác nóng rực từ trong cơ thể lan tràn ra, nhanh chóng trải rộng toàn thân, huyết mạch của hắn cũng theo đó sôi trào lên.

Rất hiển nhiên, đây là do tiên cải đang phát huy tác dụng.

Vương Thủ Triết từng dùng rất nhiều dịch cải thiện tư chất, đối với cảm giác này đã tương đối quen thuộc, rất nhanh liền bình tĩnh lại, bắt đầu tiêu hóa từng chút một dược lực.

Thật lâu sau, quá trình thuế biến huyết mạch kịch liệt cuối cùng mới chấm dứt.

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy thân thể trở nên càng thêm nhẹ nhàng, cảm giác cũng trở nên đặc biệt nhạy bén, lực lượng sinh mệnh bổn nguyên trong huyết mạch cũng càng thêm bành trướng.

Nhắm mắt lại, thậm chí hắn cảm thấy bản thân dường như có thể chạm đến quy luật và biến hóa của thiên đạo một cách nhẹ nhàng.

Mà sau khi mở mắt ra, thế giới này cũng trở nên càng thêm rực rỡ mà nhiều màu sắc.

Không gian ở trong mắt hắn cũng không còn hư vô mờ mịt như ban đầu, không cách nào chạm đến, hôm nay hắn đã có thể lờ mờ cảm ứng được khe hở không gian, không gian nếp gấp, thậm chí là có thể hơi vặn vẹo không gian.

Chân thân Uẩn Linh!

Huyết mạch tầng thứ tám!

Hơn nữa hắn còn ở Tử Phủ cảnh đã thức tỉnh huyết mạch đến tầng thứ tám, tư chất huyết mạch như vậy đã có thể nói là con cưng của thiên đạo.

Cũng chính vì vậy, tu sĩ có tư chất huyết mạch bậc này mới được tôn xưng là 【 Thiên tử 】 hoặc 【 Thiên nữ 】.

"Chúc mừng phu quân trở thành thiên tử." Liễu Nhược Lam cười híp mắt nói: "Tương lai chỉ cần có thể lấy được tiên kinh, Chân Tiên trung kỳ cũng có thể đạt được."

"Khó khăn lắm mới bước vào hàng ngũ thiên tử mà thôi, cũng không có gì để kiêu ngạo." Vương Thủ Triết thỏa mãn nhìn vào bên trong huyết mạch của mình, cảm giác hưng phấn lại tự nhiên sinh ra.

Dựa theo mức độ thức tỉnh của mỗi một trọng huyết mạch, đều chia làm bốn giai đoạn Đinh, Bính, Ất, Giáp, càng về sau càng khó thăng cấp. Cũng bởi vậy, Vương Thủ Triết uống dịch cải thiện huyết mạch tiên phẩm, tuy từ tuyệt thế Ất đẳng trung đoạn xông tới 【 Thiên Tử Đinh đẳng 】 nhưng còn lâu mới đạt tới trình độ Thiên Tử Bính đẳng.

Thậm chí có thể nói, hắn hôm nay bất quá là vừa mới vượt qua cánh cửa Thiên Tử Đinh đẳng mà thôi, khoảng cách Bính đẳng, còn có phi thường xa xôi khoảng cách.

"Phu quân, nhân lúc còn nóng sẽ ăn 【 bản tiên cải tinh hoa 】 duy nhất này." Liễu Nhược Lam lại tri kỷ lấy ra chí bảo, tự mình đút cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết nuốt một nhánh tiên cải tinh hoa xuống bụng, thân thể lập tức giống như bốc cháy.

Cho dù huyết mạch của hắn đã thức tỉnh đến tầng thứ tám, thân thể trải qua một vòng huyết mạch tẩy lễ, đã mạnh hơn trước không ít, cũng hoàn toàn không chống đỡ được.

Sắc mặt của hắn căng đến đỏ bừng, thân thể khó chịu tựa như muốn nổ tung, vội vàng hô: “Tiên nhi hỗ trợ.”

“Vâng, thưa phụ thân.”

Lúc này Vương Ly Tiên cũng không dám sơ suất, một lượng lớn tiên khí sinh mệnh bao phủ Vương Thủ Triết ở trong đó.

Mà bản thân Vương Thủ Triết cũng tiến vào trong tự trị, sinh mệnh bổn nguyên huyền khí cuồn cuộn không ngừng tuần hoàn trong cơ thể.

Sức mạnh cuồng bạo trong huyết mạch mãnh liệt khiến thân thể hắn không ngừng tan vỡ, dưới tác dụng của huyền khí bản nguyên và sinh mệnh tiên khí không ngừng khép lại, sau đó trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong lúc bất tri bất giác, huyết mạch chi lực của Vương Thủ Triết đã tăng lên với tốc độ điên cuồng.

Thấy thế, vẻ mặt Liễu Nhược Lam cũng cực kỳ nghiêm túc, dáng vẻ chuẩn bị liều mạng đến cứu viện Vương Thủ Triết bất cứ lúc nào.

Cũng may bổn nguyên lực sinh mệnh của Vương Thủ Triết cực kỳ huyền diệu, lại có Vương Ly Tiên đã đạt tới cửu giai phụ trợ, dần dần, hắn chống đỡ huyết mạch điên cuồng lột xác.

Thật lâu sau đó.

Hắn chậm rãi mở to mắt, cảm thụ lực lượng sinh mệnh bản nguyên càng cường thịnh trong cơ thể, cùng với lực lượng Hồng Hoang ngăn chặn không được sắp bộc phát, trên mặt không tự chủ toát ra vẻ tươi cười.

Thậm chí Vương Thủ Triết còn có cảm giác, giống như một động tác tùy tiện của mình đều có năng lực hủy thiên diệt địa.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác do thực lực tăng lên quá nhanh mà dẫn đến, cần thời gian để lắng đọng lại.

“Phu quân, chàng cảm thấy huyết mạch thăng cấp tới mức nào rồi?” Liễu Nhược Lam tò mò hỏi.

“Cảm giác hình như là Thiên Tử Ất trung đoạn.” Vương Thủ Triết nội thị, cũng tỉ mỉ đưa ra phán đoán: “Khoảng cách với Giáp đẳng còn không nhỏ.”

“Vậy chẳng phải là so với cái gọi là tiểu thánh hoàng kia còn kém một chút?” Liễu Nhược Lam có chút không phục.

“Nương tử chớ quên, tiểu thánh hoàng kia là kế thừa bảo điển hoàn toàn, sau khi dùng qua tinh hoa tiên cải, mới tiến vào hàng ngũ Thiên Tử Ất đẳng tiếp cận Giáp đẳng.” Vương Thủ Triết vẻ mặt tự tin nói: “Trong hồ giải thưởng chung cực còn có một bộ bảo điển cao giai đang chờ ta kế thừa. Đợi kế thừa bảo điển, sau khi tiếp nhận tinh hoa thiên địa trong bảo điển tẩy lễ, vi phu chưa chắc đã kém hơn hắn.”

“Phu quân, ngươi còn một bản 【Cực Cải Tinh Hoa bản】 vô dụng, tuy rằng dùng ở cấp độ này, đã xem như như muối bỏ biển, nói không chừng có thể giúp ngươi thành giáp đẳng.” Ánh mắt Liễu Nhược Lam bắt đầu chuyển động, trong giọng nói mang theo vài phần chờ mong.

“Chuyến tinh hoa này của ta không cần cải thiện tinh hoa, để lại cho bọn nhỏ đi.” Vương Thủ Triết lại lắc đầu, “Thiên Tử Ất đẳng đỉnh phong và Giáp đẳng tuy có khác nhau, nhưng ý nghĩa thực tế cũng không lớn, nói không chừng dựa vào Ly Tiên trưởng thành, có thể giúp ta đột phá đến tầng đó.”

“Phụ thân, vậy không phải ngươi sẽ nhanh chóng cùng một cấp bậc với tiểu thánh hoàng sao?” Vương Ly Tiên cũng vui mừng không thôi, “Nếu thánh hoàng còn sống, ngươi có thể tranh vị trí tiểu thánh hoàng. Về sau chờ phụ thân tấn chức thánh hoàng, ta chính là con gái thánh hoàng.”

“Ồ? Tiên Nhi, sao ngươi vẫn còn ở đây?” Liễu Nhược Lam trừng mắt nhìn nàng.

“Ta đây không phải là vừa giúp phụ thân đột phá huyết mạch sao?” Vương Ly Tiên bày ra vẻ mặt vô tội.

“Ngươi trước tiên đi tìm Hoa Thụy chơi đi, ta với cha ngươi còn có vài lời muốn nói.”

“Không có việc gì không có việc gì, ta thấy ba nương các con đều rất cao hứng, ta có thể cùng các con vui vẻ…”

“…”

Sau một nén nhang, Vương Ly Tiên nước mắt giàn giụa, khập khiễng rời khỏi động phủ tùy thân.

Trước khi đi, nàng còn mơ hồ nghe thấy mẫu thân nói: “Phu quân, lần này chỉ còn lại hai người chúng ta. Ta muốn nếm thử tư vị tiểu thánh hoàng.”

“Nương tử, không ổn đấy chứ? Ta vừa thăng cấp… Ngươi tối nay lại ăn à?”

“Vương Thủ Triết, ngươi như vậy ba ra bốn cản, chẳng lẽ là lúc trước cùng Vương Mai…”

“Nương tử chớ nói bậy, vi phu sẽ chứng minh trong sạch ngay.”

“…”

Nghe những cuộc đối thoại mơ hồ bay tới này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Vương Ly Tiên thấp thỏm lo âu.

Làm sao bây giờ, mẫu thân lại muốn ăn cha! Nếu như mẫu thân thật sự ăn mất phụ thân thì làm sao bây giờ?

Không được không được!

Nàng muốn đi tìm mấy ca ca tỷ tỷ nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp ngăn cản bi kịch này.

…

Chương 198: Thủ Triết thăng cấp! Kế thừa Thanh Hoàng bảo điển!

…

Nghĩ như vậy, Vương Ly Tiên thật sự đã đi tìm các ca ca tỷ tỷ rồi.

Cũng không lâu lắm, Vương Tông An, Vương Ly Dao, Vương Tông Thụy, Vương Ly Nguyệt, Vương Ly Tuyền, thậm chí còn có Vương Tông Côn, Vương Ly Lung, cùng với Vương Tông Đằng không hiểu cái rắm đều biết chuyện này.

Đối với việc này, mấy người Vương Ly Dao, Vương Tông An tỏ vẻ tương đối bình tĩnh.

Dù sao, từ nhỏ đến lớn, đoạn cầu giống như thế bọn họ đã thấy nhiều rồi, từ lúc bắt đầu tỉnh tỉnh mê mê, đến khiếp sợ, đến im lặng, lại chết lặng, có trời mới biết bọn họ đã trải qua những gì.

Không phải là tiểu tình thú của hai vợ chồng sao, lúc này đi tới, bọn họ là ngại mạng quá dài sao?

Lập tức, năm người nên làm gì thì làm nấy.

Ngược lại là mấy người Vương Tông Côn, Vương Tông Đằng, còn có chút lo lắng, lo lắng cha mẹ đánh nhau lớn, tổn thương hòa khí.

Dù sao thì cách đây không lâu, phụ thân và gia tướng Vương Mai đã ở riêng mấy ngày mấy đêm. Lúc này bộc phát mâu thuẫn gia đình, dường như cũng có dấu vết để lần theo.

Cuối cùng, Vương Ly Lung ngẩn ra, bọn họ chuẩn bị đi qua góp vui, giúp đỡ khuyên nhủ.

Kết quả, Vương Ly Lung và mấy đứa nhóc vừa mới xông vào cửa động phủ tùy thân đã bị bà đây tát bay ra ngoài.

Sự tình còn náo loạn rất lớn, một hồi gà bay chó chạy.

Kết quả tự nhiên là như vậy, nguyên nhân Vương Ly Tiên bởi vì bị ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của cha mẹ, bài tập trực tiếp được tăng lên gấp bội, đồng thời còn có các học tra

như Vương Tông Côn, Vương Ly Lung, Vương Tông Đằng, các loại bổ sung, bài thi, ùn ùn đem bọn họ chôn vùi, tránh cho tinh lực của bọn họ quá mức dồi dào mà không có chỗ phát tiết.

Sau khi Tiểu Tiểu xen vào.

Sự nghiệp gia tộc lại lần nữa khởi động, chỉ là lúc này lại gặp chút ít khó khăn nho nhỏ.

Nguyên nhân đương nhiên là Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, Vương Ly Nguyệt xếp hàng thứ tự xuất trận trong danh sách gia tộc.

Đều là Vương Lạc Tĩnh và hai tỷ muội Vương Lạc Thu trong danh sách thứ hai trong tương lai lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bởi vì tuổi tác gần nhau, tư chất cũng gần nhau, còn là cùng vào Học Cung, cho tới nay đều có chút mầm non khác nhau, tranh cường háo thắng đã thành thói quen, ai cũng không muốn tụt lại phía sau.

Không phải sao, bởi vì trình tự xuất trận, hai người lại có manh mối khác.

“Lạc Tĩnh, đừng tưởng rằng ngươi đi trước một bước kế thừa 【Thánh Cổ Bảo Điển】, liền có năng lực áp ta một đầu.” Vương Lạc Thu chắp tay sau lưng, thần sắc ngạo nghễ, “Ngươi biết mấy ngày nay ta đến đây, đều là như thế nào qua sao? Vương Lạc Thu ta, không kém hơn người!”

Dứt lời, ánh mắt nàng rùng mình, một luồng khí tức đế vương hạo nhiên vô địch tỏa ra.

Trong nháy mắt này, nàng phảng phất biến thành một vị đế vương tồn tại từ tuyên cổ, uy quang hiển hách, bá đạo vô song.

Cùng lúc đó.

Một bộ bảo điển màu vàng cũng từ trong linh đài của nàng bay lên.

Đó là một bộ bảo điển toàn thân như được chế tạo từ kim loại, mặt ngoài màu vàngóng hiện đầy văn tự huyền ảo, thần bí khó lường, lại không hiểu mang theo vài phần khí tức thần thánh.

Khí tức cường hãn từ trong bảo điển tràn ra, trong khoảnh khắc liền tràn ngập toàn bộ hội trường khảo hạch, thần thánh

mà trang nghiêm.

Bảo điển phác phạch trang sách, xoay quanh Vương Lạc Thu bay lượn.

Giọng nói của nàng ta cũng mang theo vẻ kiêu ngạo như Vương Lạc Thu: “Lạc Thu, đó chính là Vương Lạc Tĩnh mà ngươi vẫn luôn nhắc tới sao? Dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn, ta thấy cũng chẳng ra sao cả!”

“Ngươi cũng đừng thấy nàng ta nhỏ nhắn xinh xắn yếu đuối, trên thực tế tâm tư của nàng ta vừa sâu vừa độc ác, dáng vẻ nhu thuận đều là giả vờ cho lão tứ, không, cho Tứ ca xem.” Vương Lạc Thu bĩu môi.

“Vương Lạc Thu, nếu ngươi không phục xếp hạng, cứ việc thử xem.” Vương Lạc Tĩnh cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng đi về phía trước một bước.

Theo bước chân của nàng, một cỗ khí tức quỷ bí mà huyền ảo tràn ngập lên.

Cùng lúc đó, Thánh Cổ Bảo Điển của nàng cũng hiện lên đến đỉnh đầu, uy áp đáng sợ như thực chất hướng Vương Lạc Thu trấn áp mà đi.

Dưới uy áp tràn ngập, trường bào cổ sư trên người nàng không gió mà bay, khí thế ngàn vạn.

Trong thanh âm thanh lãnh của nàng, cũng cất giấu một tia sắc bén có thể làm người ta bị thương: “Đừng tưởng rằng tùy tiện nhặt một bộ bảo điển, có thể không lớn không nhỏ với tỷ tỷ ngươi.”

“Thử thì thử. Vừa hay cho ngươi thấy sự lợi hại của 【Lưu Ly Minh Vương Bảo Điển】 của ta.” Vương Lạc Thu chắp tay sau lưng, cũng bước ra một bước.

Một đạo kim quang bao phủ xuống, mặt ngoài thân thể của nàng bỗng nhiên nổi lên kim sắc quang trạch như lưu ly, uy thế khủng bố liên tục tăng lên.

Một cái chớp mắt này, cả người nàng đều thay đổi khí chất, trở nên cương mãnh bá đạo, trở nên thần nhi thánh chi, tựa như kim cương tiền phật, khiến người ta không ngừng sinh lòng kính sợ.

Đối mặt với uy áp đáng sợ kia của Vương Lạc Tĩnh, nàng không hề nhượng bộ chút nào, ngược lại lựa chọn cứng đối cứng.

Dưới uy áp va chạm, uy thế đáng sợ lập tức như sóng lớn quét ra bốn phương tám hướng, trong hội trường khảo hạch thoải mái ra, chấn động không gian chung quanh phảng phất không chịu nổi, phát ra trận trận vù vù trầm thấp.

Dưới lực lượng vô hình quét ngang, quần áo mọi người đều nhịn không được hơi phiêu đãng lên.

Trong lúc nhất thời, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

"Cái này…" Đế Tử An trên khán đài có chút nghẹn họng nhìn trân trối.

Cho dù là hắn, khi cảm giác được uy áp đáng sợ trên người hai nàng Vương Lạc Tĩnh, Lạc Thu đều có chút sợ hãi, cảm thấy uy hiếp thật sự.

Lúc trước được sắp xếp ở trong danh sách thứ ba trong gia tộc thông gia của Vương thị, trong lòng hắn còn có chút mơ hồ không phục, luôn cảm thấy mình chỉ là không sinh ở Vương thị mà thôi.

Có thể thấy được sau khi Vương Thủ Nghiệp và Vương Mai phát huy, hắn đã có chút cạn lời.

Nhưng chưa từng nghĩ, Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu vẫn im lặng không nói tiếng nào lại cũng đáng sợ như vậy.

"Đủ rồi!"

Nhìn thấy một màn này, Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày, xa xa phất phất tay, một đạo huyền khí mênh mông trấn áp tới, dễ dàng tách hai nàng ra.

Hắn hơi trầm mặt, uy nghiêm răn dạy nói: "Hai nha đầu các ngươi, đừng mỗi lần chạm mặt đều làm chút chuyện cho ta đi ra."

"Ách… Lão, Tứ ca!"

"Tứ ca ca, đều là Lạc Thu đang khiêu khích."

"Được rồi, hai người các ngươi đều câm miệng trước. Vương Lạc Thu, lúc trước ngươi nói đạt được chút cơ duyên, cầm lấy

bộ bảo điển.” Vương Thủ Triết nhìn Lục muội nhà mình nói: “Ta còn tưởng rằng chỉ là một bộ bảo điển bình thường, không ngờ trông rất không tầm thường. Đây chính là manh mối của ngươi theo Lưu Ly Minh Vương điện tiền bối, lấy được 【Lưu Ly Minh Vương bảo điển】 đúng không?”

“Đúng vậy, Tứ ca.” Trước mặt Vương Thủ Triết, Vương Lạc Thu thật sự không dám làm càn, dù sao từ nhỏ đến lớn đều bị Tứ ca trấn áp lớn lên.

“Hừ, ta còn không hiểu tâm tư của ngươi? Ngươi không phải là muốn ở giây phút cuối cùng bỗng nhiên nổi tiếng sao.” Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn nàng nói: “Hai người các ngươi đều ở bên cạnh đợi đi, ta kiểm tra trước một chút.”

“Vâng, Tứ ca ca/ Tứ ca ca.”

Hai cô nương đều muốn nói cái gì đó, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì.

Vương Thủ Triết chủ động đi đến trước đài sát hạch nói: “Khí Linh yêu tiểu thư, ta muốn tiến hành sát hạch.”

Vốn dựa theo trình tự Vương Ninh Hi chế định, Vương Thủ Triết xuất hiện tương đối ở phía sau, chỉ là lúc trước hắn vì tăng lên huyết mạch, chẳng những dùng hết 【Tinh Hoa bản】 trong một siêu cấp giải thưởng trì, còn dùng mất một 【Tiên Đổi】 bình thường.

Hiện nay số lượng 【Tiên Cảo】 của Vương thị tuy nhiều, nhưng đều là vừa xoát ra liền cho người tiếp theo dùng. Cũng như thế, tư chất của người tiếp theo mới đủ để giành được đệ nhất trên Anh Hùng bảng.

Lần này nếu Vương Thủ Triết đã dùng 【Tiên Đổi】 này, nếu hắn không ra tay, 【Tiên cải】 của người kế tiếp sẽ trực tiếp đứt đoạn.

Thiếu đi tiên cải, danh sách thứ hai không cách nào trở thành thiên tử thiên nữ, chỉ dựa vào uy lực của tiên kiếm Nghê Nguyệt, muốn bạo đệ nhất quả thực bất ổn.

Dù sao, độ khó của bảng anh hùng đặt ở đó.

Những người có thể leo lên top mười của bảng danh sách, cơ bản đều là thiên tử, thiên nữ Tử Phủ cảnh. Những hạng thứ hai của Vương thị này cho dù là kẹt bug, có thêm một thanh tiên kiếm trong tay, nếu tư chất không đủ, đoạt được top mười có lẽ không thành vấn đề, nhưng thứ nhất thì có chút khó.

"Lão tổ gia gia, người có muốn tiên kiếm Nghê Nguyệt hỗ trợ không?" Vương Ninh Hi tiến lên hỏi.

"Không cần, để tiên kiếm nghỉ một vòng." Vương Thủ Triết khoát tay áo, lạnh nhạt nói: "Cứ tiếp tục như vậy đi."

Dứt lời, hắn liền tiến vào trong thế giới khảo hạch.

Sự tự tin của hắn cũng không phải là mù quáng.

Bây giờ tu vi của Vương Thủ Triết vốn đã là Tử Phủ cảnh đệ ngũ trọng, hoàn toàn không phải là thứ mà lúc trước khi tiểu Thánh Hoàng Cung Vô Song khảo hạch có thể so sánh với tu vi mới vào Tử Phủ cảnh, huyết mạch còn mạnh hơn hắn lúc trước.

Trong tình huống như vậy, nếu như còn cần sự trợ giúp của tiên kiếm mới có thể giành được đệ nhất, vậy thì Vương Thủ Triết hắn có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

Quá trình khảo hạch của Vương Thủ Triết có chút thiếu thốn lương thiện, cơ bản chính là bình thường khảo hạch đầy điểm, sát hạch tinh anh đầy điểm, sau đó ở hình thức anh hùng lấy một điểm 991 không gợn sóng, khó khăn vượt qua Vương Mai 0 điểm.25 điểm.

Một loạt thao tác xuống, hắn vững vàng, không chút dao động đã đến khâu lĩnh thưởng.

Trong hồ giải thưởng cao cấp, điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết cảm thấy vui mừng là không còn bị nhét bán tiên khí nữa.

Hóa ra tổng cộng có tám món bán tiên khí, ngoài hai thanh đao, hai tấm khiên, một thanh thương, còn có ba thanh Bán Tiên Kiếm.

Sau khi Vương Thủ Nghiệp lấy thanh Bán Tiên Kiếm cuối cùng, hắn không cưỡng ép Bán Tiên Khí nữa.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Trong giải thưởng cao cấp, vốn có không ít Bán Tiên khí.

Nhưng đây là phần thưởng cố định cho hình thức anh hùng đạt tới sáu mươi điểm, bất luận kẻ nào chỉ cần đánh tới sáu mươi điểm, đầu tiên sẽ bị cường nhét một kiện bán tiên khí, nhiều hình thức anh hùng như vậy đánh xuống, tự nhiên sẽ bị nhổ sạch.

Vì vậy, Vương Thủ Triết trước tiên tùy tiện lấy một cái 【 tháp tàng binh cao giai 】, đồng thời, hắn còn cầm một bình 【 dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm 】, quyền kế thừa 【 Bảo Điển trung cấp 】 một lần, thuận tay cầm một cái vòng tay Tức Nhưỡng Thủ Trù cấp cao.

Thuận tiện nói một câu, Tàng Binh tháp cao giai kia cùng Tức Nhưỡng Thủ Trọc đẳng cấp cao mặc dù ở trong phần thưởng cao cấp số lượng chỉ có một.

Tài nguyên tương đối nhiều ngược lại là tiên cải, quyền kế thừa bán tiên khí, bảo điển trung cấp vân vân.

Trong đó, đương nhiên là bảo điển trung cấp đáng giá nhất, nhưng nơi này cho quyền kế thừa bảo điển mà không phải quyền sở hữu.

Trên lý luận mà nói, phải đánh tới 80 điểm Anh Hùng bảng, mới có thể ở sau khi bị nhét một Bán Tiên khí, lại lựa chọn trung cấp bảo điển. Người có thể đánh được điểm này, tương lai cho dù không phải Nguyên soái cũng ít nhất là quân đoàn trưởng, cơ chế khen thưởng này vốn là học viện thuận thế bồi dưỡng nhân tài đứng đầu.

Trước kia Tức Nhưỡng Thủ Trọc của hắn quá nhỏ, có thể truyền thừa cho con trai Vương Tông An.

Về phần siêu cấp giải thưởng, hắn lần này thuận tay cầm 【 Một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa 】.

Hỗn Độn Tinh Hoa này được đựng trong một cái bình không biết tên luyện chế từ vật liệu gì, nói là một bình lớn, kỳ thực mới bằng chai CoCa.

Trong bình thủy tinh gần như trong suốt, một đoàn năng lượng tựa như tinh không chậm rãi xoay tròn ở trong đó, bởi vì bình

thủy tinh phong bế năng lượng, ngay cả một tia khí tức cũng không tiết lộ ra, nhưng thoạt nhìn cực kỳ huyền ảo thần bí.

“Thích trông, Hỗn Độn tinh hoa này dùng như thế nào?” Vương Thủ Triết nhìn một hồi cũng không hiểu, dứt khoát hỏi thẳng Khí Linh.

“Vương Thủ Triết các hạ tôn kính.” Khí Linh bị cảm xúc khiếp sợ ấn xuống đất ma sát, kính sợ nói với Vương Thủ Triết: “Đây là tinh hoa năng lượng hỗn độn do thế giới mới sinh ra thai nghén ra, rất có lợi cho sự tiến hóa của huyết mạch giống. Chỉ có điều loại hỗn độn tinh hoa này tuy năng lượng thuần túy, trong đó lại là năng lượng, phụ năng lượng đan xen quấn quanh, tu sĩ chủ tu của trận doanh Tiên Triều chúng ta tu sửa năng lượng, không thể trực tiếp sử dụng.”

“Dịch cải thiện tư chất huyết mạch Tiên phẩm chính là tinh luyện ra năng lượng chính từ tinh hoa Hỗn Độn, hơn nữa còn luyện chế ra tinh hoa của các loại thiên tài địa bảo.”

“Thì ra là thế, vậy rốt cuộc là dùng để làm gì?” Vương Thủ Triết lại hỏi: “Thứ này đặt ở trong thanh khen thưởng, chung quy không đến mức để cho ta tự mình luyện chế Tiên sửa chứ?”

“Luyện chế tiên cải cùng tiên cải tinh hoa bản khó khăn rất lớn, ngay cả Thánh Hoàng bệ hạ cũng rất khó gom đủ tài liệu.” Khí Linh yêu cầu vội vàng nói, “Tu tiên giả nhân tộc sử dụng nguy hiểm thật lớn, nhưng nếu thong thả pha loãng cho linh thú, linh thực sử dụng thì vấn đề không lớn. Chúng nó có thể chất tiên thiên vượt xa nhân tộc, năng lực thừa nhận hỗn độn tinh hoa cũng mạnh hơn nhiều. Bình lớn này xuống, ít nhất có thể cho một linh thú linh thực cấp Chân Tiên, tiềm lực tăng lên một mảng lớn, ít nhất đạt tới tiềm lực cấp mười bốn.”

“Nếu pha loãng một chút, một ít sinh hóa thú cấp thấp sử dụng cũng được, ví dụ như sinh hóa thú tiềm lực cấp chín, rất dễ dàng có được tiềm lực cấp mười một.”

“Hóa ra đây là để tăng tiềm lực cho ái sủng, đây là thứ tốt.” Lúc này Vương Thủ Triết mới hiểu được tác dụng của bảo vật này, ví dụ như hiện tại Vương Ly Tiên chính là tiềm lực cấp mười ba, lúc trưởng thành đến mức tận cùng không khác gì Chân Tiên nhân tộc.

Một lọ này rót vào, tiềm lực của nàng có thể tăng vọt đến thập tứ giai, trưởng thành đến nhân tộc trung hậu kỳ Chân Tiên không sai biệt lắm.

Điều duy nhất khiến Vương Thủ Triết hơi đau đầu là, Vương Tông Côn và Vương Ly Tiên đều là tiềm lực cấp mười ba, nhưng chỉ có thể có một tiềm lực tăng lên, quả thực có chút không bằng phẳng.

Được rồi! Trước thu lại, suy nghĩ một hồi rồi nói sau, dù sao cũng không vội.

Sau khi Vương Thủ Triết hoàn thành khảo hạch, trong tay lại có thêm một lọ 【Tiên Đổi】 phiên bản bình thường, như vậy, Tiên Chuyển Tiếp Lực Bổng lúc trước có thể tiếp tục.

Một đợt này, hắn không chút khách khí đem Vương Lạc Thu bắt đầu nâng cao huyết mạch.

Không liên quan đến việc các nàng ai lợi hại ai không lợi hại, ít nhất Lạc Tĩnh lớn hơn Lạc Thu một tuổi, một tuổi này chính là cọng rơm cuối cùng đè sập lạc đà.

Huyết mạch của Vương Lạc Thu vốn không thấp, mà bảo điển nàng ta kế thừa 【Lưu Ly Kim Thân Bảo Điển】 cũng có chút bất phàm, 【Cực Cải Tinh Hoa】, 【Tiên Cảy】, tiếp tục làm tư chất huyết mạch của nàng ta trực tiếp đạt đến 【Thiên Nữ Bính đẳng】.

Toàn bộ quá trình vỡ vụn, trong mô phỏng khí khảo hạch, nàng cũng thể hiện ra thực lực cực kỳ đáng sợ với tộc nhân, cùng với năng lực dẫn binh đánh trận rất mạnh.

Muốn nói chỗ thiếu hụt duy nhất, đó chính là nàng thích làm gương cho binh sĩ.

Bất quá điều này cũng không có gì, khi nàng mở toàn bộ Lưu Ly Kim Thân, nàng giống như hóa thân thành một pho tượng chiến đấu thắng Phật, nơi đi qua đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, một quyền một cước, một rống một tiếng, đều thể hiện ra uy mãnh của Kim Cương Nộ Mục.

Quan trọng nhất là Lưu Ly Kim Quang của nàng tựa hồ có chút tác dụng khắc chế Ma tộc, có thể nhẹ nhõm hóa giải ma khí ăn mòn không nói, ngược lại còn chấn nhiếp Ma tộc.

Mặc dù nàng cũng giống như những người khác mang theo Tiên Kiếm Nghê Nguyệt, nhưng hầu như toàn bộ hành trình đều không dùng qua Tiên Kiếm, chỉ là vì khống chế điểm cuối cùng, nhờ Tiên Kiếm hỗ trợ đẩy nhanh tiến độ nhiệm vụ, cũng ở lúc nhiệm vụ cuối cùng nắm bắt thời cơ phân chia.

Đừng thấy Vương Lạc Thu bày ra dáng vẻ thiếu nữ trung nhị trong không khí bễ nghễ trời đất, nhưng trên thực tế cảm giác vinh quang và trách nhiệm của gia tộc đều rất mạnh.

Nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bởi vì mình, mà làm cho các tộc nhân sau khi lên bảng khó khăn, sau đó giảm bớt thu hoạch.

9255

Vương thị người thứ năm xoát bạo thứ nhất.

Trước kia đệ nhất Anh Hùng bảng Tiểu Thánh Hoàng Chư Vô Song đã hạ xuống hạng thứ sáu, xếp hạng Ngô Phán Phán cũng hạ xuống thứ tám!

Về phần mấy người bạn bị làm mờ thứ tư, thì lại bị đẩy đến thứ chín!

“Chúc mừng ngài, Vương Lạc Thu các hạ.” Khí Linh ái vọng đã trở nên cực kỳ cung kính với ngữ khí của Vương Lạc Thu, lại có chút tò mò hỏi: “Xin hỏi 【Lưu Ly Kim Thân Bảo Điển】 của ngài từ đâu tới?”

“Liên quan gì đến ngươi?” Vương Lạc Thu có chút cảnh giác nhìn khí linh: “Dù sao không phải lấy từ Thần Võ học viện các ngươi, không liên quan gì đến các ngươi.”

Nàng sợ Khí Linh nói một câu: “Bảo điển này là tài sản của học viện.”

“Tình hình là như thế này, Lưu Ly Kim Thân Điển của ngài dường như có liên quan đến một quân đoàn trưởng nổi tiếng của Thần Vũ quân ta.” Khí Linh nói: “Lúc đầu vị quân đoàn trưởng kia cũng xuất thân từ học viện huấn luyện quân quan của chúng ta, nhưng thành tích của hắn rất bình thường, chỉ có thể coi là học viên tinh anh. Sau này nghe nói hắn hy sinh, không ngờ đã qua nghìn năm hắn lại trở lại. Sau đó hỏi mới

biết hóa ra hắn bị khe hở không gian của chiến trường cuốn tới dị vực.”

“Thời điểm vị học viện kia trở về, cũng đã là Lăng Hư cảnh, hơn nữa còn chiếm được bộ 【Lưu Ly Kim Thân bảo điển】 ở dị vực.”

“Ngươi còn tin tức cụ thể gì về vị quân đoàn trưởng đó không?” Vương Lạc Thu lập tức hứng thú nói: “Hắn xuyên qua đến dị vực nào?”

“Đây là cơ mật của Thần Vũ hoàng triều, ta cũng không rõ ràng. Nếu không, ngài có thể xin đi gặp mặt Thánh Hoàng bệ hạ, ngài biết tương đối rõ ràng.” Khí Linh yêu thương giới thiệu nói: “Với thành tích khảo hạch của ngài, chỉ cần xin, Thánh Hoàng tạm thời không bận rộn, sẽ có xác suất rất lớn có thể được triệu kiến.”

“Miễn đi, thanh toán phần thưởng đi.” Vừa nghe Thánh Hoàng, Vương Lạc Thu liền không có tâm tình.

“Được rồi… Vương Lạc Thu các hạ, xin hãy lựa chọn phần thưởng ngài muốn.” Khí Linh khách khí vạn phần nói: “Bởi vì Bán Tiên khí đã không còn, ngài có thể lựa chọn phần thưởng khác.”

“Trong hồ giải cao cấp lấy 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm】, quyền kế thừa 【Bảo Điển trung cấp】 cùng với khôi lỗi hộ vệ Lăng Hư cảnh, bán tiên thú.”

“Về phần phần thưởng duy nhất của siêu cấp, hãy lấy bộ cao giai bảo điển 【Thanh Hoàng bảo điển】.” Vương Lạc Thu hắc hắc cười xấu xa một cái, “Ta muốn đem nó hiến cho Tứ ca ca thân yêu của ta.”

Nhắc đến Tứ ca ca, nàng còn đặc biệt học theo giọng điệu của Vương Lạc Tĩnh, “Rũng nịu” một chút.

Dưới sân, mặt Vương Lạc Tĩnh đều thay đổi.

Thì ra nàng ta định đích thân lấy 《Thanh Hoàng Bảo Điển》 tặng Tứ ca ca, không ngờ lại bị cô gái nhỏ Vương Lạc Thu này đoạt trước!

Vừa thấy hai người lại muốn cãi nhau, Vương Thủ Triết vội ngăn cản nói: "Được rồi, hai người các ngươi đều là muội muội tốt của ta, ai tặng ta đều giống nhau cả."

"Lạc Tĩnh! Ngươi theo ta tới đây, ta giúp ngươi tăng cường huyết mạch một chút, chuẩn bị trùng kích đệ nhất kế tiếp." Vương Thủ Triết thu nạp phần thưởng, lập tức tách Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu ra.

Sau khi mang theo Vương Lạc Tĩnh tiến vào động phủ tùy thân.

Vương Lạc Tĩnh vẫn tức giận như cũ, hiển nhiên có ý kiến rất lớn đối với Vương Lạc Thu.

"Lạc Tĩnh à, Lạc Thu là ngũ muội của ngươi, chung quy vẫn nhỏ hơn ngươi, ngươi chớ có so đo với nàng." Vương Thủ Triết vẻ mặt ôn hòa nói: "Đến đây đến đây, ngươi tới trước một cây thanh âm tinh hoa bản cực sửa nhuận, Tứ ca ca thay ngươi hộ pháp."

"Đợi một chút." Vương Lạc Tĩnh đột nhiên nói: "Tứ ca ca, lúc trước nghe nói huyết mạch lực của ngươi không đủ dùng. Mặc dù hiện tại ngươi đã tăng lên huyết mạch, nhưng theo muội muội xem, không bằng ngươi trước tiên kế thừa Thanh Hoàng bảo điển rồi nói sau, có lẽ huyết mạch của ngài còn có thể tiến thêm một bước."

Thanh Hoàng Bảo Điển chính là bảo điển do Thánh Hoàng truyền thừa xuống, tự nhiên có chỗ đặc biệt của nó.

"Cái này… Ngươi không tức giận?" Vương Thủ Triết dè dặt nói.

"Tứ ca ca, huynh nói nhăng nói cuội gì thế? Muội đã lớn như vậy rồi, còn có thể vì chút chuyện nhỏ mà tức giận." Vương Lạc Tĩnh Thiển Thiển cười nói: "Hơn nữa, Vương Lạc Thu cho rằng như vậy có thể chọc giận muội, kết quả nàng ta tính sai rồi."

"Tứ ca ca ngươi bước đầu kế thừa bảo điển, ít nhất cần mấy ngày thời gian, hơn nữa Tứ ca ca giúp ta tăng lên huyết mạch cũng phải mấy ngày, thật lâu không có ở chung một mình với ngươi lâu như vậy, ngẫm lại đều vui vẻ."

“Ách…” Vương Thủ Triết bị nàng nói đến trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng nói sang chuyện khác: “Vậy làm phiền Ngũ muội muội giúp ta hộ pháp.”

Đi kế thừa bảo điển trước cũng được, coi như là mài đao không nhỡ công đốn củi.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng, mở một hộp tinh thạch ra, bên trong đang lẳng lặng nằm một bộ bảo điển bìa màu xanh đậm.

Bảo Điển này có ngoại hình phong cách cổ xưa, tạo hình đơn giản, trên đó mơ hồ có thể nhìn thấy hoa văn huyền ảo màu xanh lá, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Năng lượng màu xanh lá nồng đậm tràn ra từ trong đó, mang theo sức sống dồi dào, làm cho người ta không kìm lòng được mà cảm thấy cả thể xác và tinh thần sảng khoái.

Rất hiển nhiên, đây chính là 《Thanh Hoàng bảo điển》.

“Uych uych!”

Trong tiếng vang thanh thúy, Thanh Hoàng bảo điển bay ra.

Một thiếu nữ mặc váy màu xanh lục hiện ra từ trên không bảo điển, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kiêu căng: “Không phải ai cũng có tư cách kế thừa Thanh Phục ta…”

Còn chưa nói xong, vẻ mặt của nàng đã cứng đờ, đôi mắt to nhìn Vương Thủ Triết, trực tiếp choáng váng.

“Này, vị đại ca này, ngươi là huyết mạch gì? Huyết mạch thức tỉnh đến tầng nào?” Giọng nói lắp bắp của thiếu nữ váy xanh, ngay cả ngữ khí cũng không tự chủ được trở nên mềm mại.

“Hình như là huyết mạch bản nguyên sinh mệnh, trước mắt là tu vi Tử Phủ cảnh, huyết mạch thức tỉnh đến đoạn sau của tầng thứ tám, có thể kế thừa Mộc hệ bảo điển không?” Vương Thủ Triết thành thật nói.

“Có thể! Có thể! Có thể! Thật sự là ông trời rủ lòng thương ta!” Linh Thanh Dực Bảo Điển trực tiếp nhìn Vương Thủ Triết, một bộ thèm nhỏ dãi, nuốt nước bọt: “Đại ca ca, đừng nói nữa, để chúng ta bắt đầu đi.”

Dứt lời, Thanh Hoàng Bảo Điển liền vội vàng hóa thành một đạo thanh mang, đánh vào trong linh đài của Vương Thủ Triết.

“Oanh!”

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy trong linh đài nổ vang, đầu óc cũng trở nên vô cùng thanh minh trong chớp mắt này.

“Keng~”

“Keng~”

“Keng~~”

Vô số mộc hệ đại đạo pháp tắc hóa thành từng đạo tiếng chuông ngân vang, theo thần niệm của hắn, kích động đến bên trong thần hồn của hắn.

Đó là pháp tắc chi âm.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng, trong linh hồn nhộn nhạo lên từng đạo huyền diệu thâm ảo, lại làm cho người ta cực kỳ yên tĩnh mà rung động thoải mái.

Cùng lúc đó, đại lượng thiên địa tinh hoa trong bảo điển cao cấp Thanh Hoàng Bảo Điển góp nhặt được, cũng giống như thể hồ quán đỉnh, từ trong linh đài của hắn mãnh liệt tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn thân, thấm vào mỗi một tấc da thịt, trong lỗ chân lông của hắn.

…

Chương 199: Thiên tử giáp! Ghi chép lịch sử!

…

“Oanh!”

Bị tinh hoa thiên địa kích thích, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Thủ Triết lập tức sôi trào lên, một hư ảnh pháp tướng khổng lồ tự động hiện ra sau lưng hắn.

Đó là một bóng người vô cùng to lớn.

Hắn giống như tồn tại vĩ đại từ tuyên cổ, tay áo bồng bềnh, khí độ siêu nhiên, mang theo một loại khí tức làm cho người ta như tắm gió xuân.

Bên trong lục quang bên cạnh hắn, còn có từng đạo hoa văn huyền ảo lúc ẩn lúc hiện, thần bí khó lường, thần thánh mà uy nghiêm.

Mà theo hư ảnh pháp tướng này xuất hiện, hư ảnh một cây đại thụ vô cùng to lớn, dường như có thể chống đỡ thiên địa cũng xuất hiện ở phía sau Vương Thủ Triết.

Đó là dị tượng do Thanh Hoàng bảo điển diễn hóa ra.

Đại thụ che trời, lọng che màu xanh lục phảng phất che khuất bầu trời, có từng đạo tinh hoa thiên địa hiện ra ánh huỳnh quang xanh biếc từ trong đó rủ xuống, rơi xuống người Vương Thủ Triết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ động phủ tùy thân đều tràn ngập tia sáng này, chợt nhìn, lại trở nên thoáng như tiên cảnh.

Ngay ở bên cạnh Vương Lạc Tĩnh hộ pháp cho Vương Thủ Triết thấy thế, lập tức lắc mình cách xa một chút, chừa lại không gian cho Vương Thủ Triết.

Thiên địa tinh hoa hấp thu là một quá trình tiến hành theo chất lượng. So với tiên cải cùng bản tiên cải tinh hoa hiệu quả bá đạo, thông qua quá trình thiên địa tinh hoa tăng lên tư chất huyết mạch ôn hòa hơn nhiều, cũng an toàn hơn nhiều.

Theo từng bước hấp thu tinh hoa thiên địa, huyết mạch lực trong cơ thể Vương Thủ Triết cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Dị tượng trong động phủ tùy thân cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Mà theo sự nâng cao của huyết mạch Vương Thủ Triết, Vương Ly Tiên là linh thực bản mệnh của hắn cũng nhận được một số lợi ích.

Tu sĩ và linh thực bản mệnh vốn có thành tựu với nhau, tu sĩ tăng lên sẽ kéo theo linh thực bản mệnh sinh trưởng, linh thực bản mệnh trưởng thành cũng sẽ khiến tu sĩ tăng cường.

Tuy Vương Ly Tiên đã là một gốc cửu giai linh thực, tu vi đẳng giai cũng không có vì vậy mà phát sinh biến hóa gì, nhưng lực lượng sinh mệnh bổn nguyên phản hồi của Vương Thủ Triết lại làm cho tiềm lực của nàng tăng trưởng một chút.

Phải biết rằng, Vương Ly Tiên vốn đã là tiên thực, luận tiềm lực liền tương đương với thiên tử thiên nữ trong nhân loại. Đến cấp bậc tiềm lực này, tiềm lực tăng trưởng mỗi một tia đều vô cùng trân quý.

Trong Trường Ninh Vương thị, Lưu Tiên Cốc, cây lá thư giãn của Vương Ly Tiên, giống như là làm một con thú tính toàn thân thoải mái dễ chịu, lá cây lắc lư, phát ra từng trận tiếng vang nhẹ.

Trong bất tri bất giác, bản thể cành lá tràn ngập ra Tiên Linh chi khí, càng trở nên thuần túy, cũng càng thêm nồng đậm.

Bất tri bất giác, mấy ngày đã trôi qua.

Rốt cục, trong nháy mắt mấy ngày sau.

Giống như đột phá một hạn chế nào đó, khí thế trên người Vương Thủ Triết bỗng nhiên tăng vọt một đoạn, dị tượng trong thiên địa cũng xảy ra dị biến vào thời khắc này.

“Ông”

Một âm thanh pháp tắc cuồn cuộn vang lên trong thiên địa, tựa như ngay cả thiên đạo cũng đang hoan hô nhảy nhót vì hắn.

Trong tiếng vù vù kịch liệt, huyết mạch và pháp tắc cộng minh thậm chí xuyên thấu động phủ tùy thân, lan tràn đến học viện huấn luyện quân quan.

Dị tượng che khuất bầu trời bay lên.

Trong nháy mắt, cả học viện huấn luyện quan quân đều bị kinh động.

Không ít người vốn đang tu luyện hoặc nói chuyện phiếm trong hội trường khảo hạch đều chạy ra, ngay cả mấy bàn đã tổ thành ván bài, đang chơi mạt chược cũng ngồi không yên, nhao nhao ném bài chạy ra.

Phải biết, động phủ tùy thân của Vương Thủ Triết có hiệu quả ngăn cách không gian nhất định. Kế thừa bảo điển trung cấp và thăng cấp thiên tử, tuy cũng sẽ có một số dị tượng thiên đạo, nhưng trải qua sự ngăn cách của động phủ tùy thân, động tĩnh truyền ra bên ngoài đã không lớn nữa.

Vì vậy, trước kia bọn họ vẫn luôn không khiến bọn họ chú ý.

Nhưng mà, lần này dị tượng truyền ra ngoài lại vượt xa dự liệu của bọn họ, thật sự là quá mức đồ sộ.

“Ai~” Đế Tử An nhìn lên hư ảnh dị tượng kinh người trên bầu trời, nhịn không được cảm khái ngàn vạn: “Nhớ lúc trước gặp Thủ Triết, đã cảm thấy khí chất của Thủ Triết trác tuyệt, phảng phất như trích tiên hạ phàm, hiện giờ xem ra, Ngô Minh Viễn ta cách cục nhỏ.”

Dị tượng tràn ra từ trong động phủ tùy thân cũng đã khoa trương như vậy, nếu như ở bên ngoài, dị tượng này khoa trương đến trình độ nào, hắn quả thực không dám nghĩ.

“Thật ra ta cảm thấy cách cục của phu quân rất lớn.” Công Dã Thanh Nhụy an ủi nói: “Nhớ kỹ lúc ngươi gặp Thủ Triết gia chủ, hai người các ngươi có chút hợp ý, thích cùng nhau làm ruộng, cùng nhau trò chuyện làm thế nào để xây dựng quốc gia, rất hăng hái.”

“Không sai! Bố cục lớn nhất của ta, chính là ôm chặt lấy bắp đùi của Thủ Triết.” Đế tử An sau khi suy nghĩ rõ ràng điểm này, lập tức lại hăng hái hẳn lên: “Dù sao cũng không sánh bằng hắn, ta cần gì phải so với hắn chứ? Ta chỉ cần da mặt đủ dày, cố gắng quấn lấy Thủ Triết không bỏ, về sau khẳng định

là cái gì cũng có. Nói không chừng một ngày nào đó, Đại Càn chúng ta có thể dựa vào Thủ Triết để trở thành Đại Càn Tiên Triều!”

“Phu quân, nếu chàng trở thành Chân Tiên, sẽ được hưởng vạn năm thọ nguyên.” Công Dã Thanh Nhụy buồn bã nói: “Đáng tiếc, ta không đủ hai ngàn năm đã chết già, chàng nhất định phải cưới thêm mấy Đế phi trẻ tuổi ở bên chàng, để tránh chàng quá cô đơn.”

“Đây là đương nhiên…”

Đế tử An còn chưa nói xong, Vương Thất Chiêu ở bên cạnh đã không nhịn được ho khan vài tiếng.

Đế Tử An lập tức tỉnh ngộ, vội vàng sửa lời: “Đây là chuyện đương nhiên không có khả năng, Ngô Minh Viễn ta đời này chỉ say mê xây dựng quốc gia, tạo phúc cho dân, đạt được lý tưởng thế giới trong cảm nhận. Lấy thêm mấy người, không có khả năng.”

“Ha ha ~ “

Công Dã Thanh Nhụy trừng mắt nhìn hắn ta, căn bản cũng không tin.

Cho dù là Long Xương đại đế, sau khi đế phi đời thứ nhất chết già, còn tìm qua rất nhiều đế phi mới, về sau lớn tuổi, mới dần dần không có hứng thú đối phương diện này.

Ngoại trừ đế tử An ra, những người còn lại cũng đều khiếp sợ không thôi.

Nhất là những người của gia tộc thông gia, rất nhiều người đều đến tận lần này đi cùng vào học viện huấn luyện, mới lần đầu tiên chân chính thấy rõ thực lực của Vương thị. Vốn tưởng rằng nhiều lần kinh ngạc, đã chết lặng, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, vẫn không nhịn được nghẹn họng nhìn trân trối.

Chỉ có thể nói, Vương thị giấu thật sự quá sâu.

Cũng may trong học viện này, ngoại trừ gia tộc thông gia ra, thì đều là tộc nhân của Vương thị. Bọn họ vốn có sùng bái mù quáng với Vương Thủ Triết, kính lọc ít nhất cũng dày tám thước, cảm thấy lão nhân gia hắn cho dù có biến thái hơn nữa cũng là bình thường.

Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, Thủ Nghiệp và các đệ đệ muội muội, trong lòng lại là một mảnh gợn sóng không sợ hãi, chỉ là cảm khái ca thủy chung là ca, che giấu quá sâu.

Lung Yên lão tổ thì là vẻ vui mừng đầy mặt.

Thủ Triết có thể đi đến một bước này, còn vui mừng hơn so với việc nàng tự mình đi đến một bước này.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng đang âm thầm cổ vũ cho mình. Lung Yên ơi Lung Yên, ngươi cũng cố gắng thật tốt, thủy chung duy trì thực lực của đệ nhất lão tổ, hảo hảo bảo hộ cái nhà này.

Trong lúc mọi người đang cảm khái và chấn động, thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, dị tượng và hư ảnh bay lên kia rốt cuộc dần dần bắt đầu tiêu tán.

Trong động phủ tùy thân.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng trên không trung, quanh thân rạng rỡ hào quang, một cỗ khí vận phi phàm quanh quẩn quanh người hắn, thần thánh mà uy nghiêm, thoạt nhìn giống như tiên thần lâm phàm.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy linh đài của mình vô cùng thanh minh, lý giải đối với Thiên Đạo pháp tắc cũng sâu hơn một tầng.

Được thiên địa tinh hoa tẩy lễ xong, nhục thể cùng thần hồn của hắn cũng phảng phất trải qua một vòng tẩy rửa triệt để, trở nên sạch sẽ hoàn mỹ, phiêu nhiên gần như với tiên.

“Tứ ca ca, tình hình của ngài thế nào rồi?” Vương Lạc Tĩnh ở bên hộ pháp lắc mình tới gần, vô cùng ân cần hỏi thăm.

Thần niệm của Vương Thủ Triết khẽ động, bổn nguyên huyền khí sinh mệnh giống như gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, hoa cỏ cây cối cùng một ít linh cốc trong động phủ bên người bắt đầu tăng vọt, sinh cơ vô cùng dồi dào.

Sau một nén nhang, những thực vật điên cuồng kia thiếu chút nữa chống đỡ đầy động phủ tùy thân nho nhỏ này.

Không những như thế.

Thần niệm của Vương Thủ Triết cũng trở nên đặc biệt nhạy bén tỉ mỉ, dễ dàng có thể thấm vào chỗ sâu nhất của linh thực, quan sát luật động sinh mệnh nguyên thủy nhất của nó, thậm chí có thể chủ động quấy nhiễu và ảnh hưởng quá trình diễn biến sinh mệnh của nó.

Hắn có một loại cảm giác, giờ phút này chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể cắt đứt sinh mệnh của nó, cũng chỉ cần một ý niệm là có thể giao phó sinh mệnh cho nó.

Loại cảm giác phảng phất trở thành Chúa Tể sinh mệnh này, quả thực khiến người ta mê muội.

“Rất tốt.”

Vương Thủ Triết đã sống hơn hai trăm tuổi, đã có thể nói là “Kiến thức rộng rãi”, lúc này cũng có chút kích động.

Đây gần như là chất lột xác, về sau bất luận là cải tiến các loại linh mễ chủng, hay là kinh tế linh thực, thậm chí là linh dược, đều có thể tiết kiệm đại lượng thời gian cùng tiêu hao.

“Lạc Tĩnh, vất vả cho hộ pháp mấy ngày nay của ngươi.” Vương Thủ Triết đứng dậy chắp tay.

“Tứ ca ca, ngươi nói cái gì vậy?” Vương Lạc Tĩnh hơi có chút tức giận nói, “Ta chính là làm chút việc nhỏ bé bé không đáng kể mà thôi. Giữa ta và ngươi còn cần cảm tạ tới lui sao?”

Kỳ thật những năm gần đây, Vương Lạc Tĩnh luôn ở Nam Cương Thánh Cổ Tộc chủ trì đại cục, giáo hóa địa phương. Dưới sự kinh doanh của nàng, Thánh Cổ Tộc sớm đã xưa đâu bằng nay, mà uy vọng của nàng cũng đã sớm vượt qua các đời Thánh Nữ, gần như đạt đến cục diện cường thịnh nói không đều.

Một câu của nàng có thể khiến vô số tộc nhân Thánh Cổ Tộc người trước ngã xuống, người sau tiến lên hy sinh, một câu nói cũng có thể thay đổi vận mệnh của vô số người.

Nhưng mà, cho dù trở thành thánh nữ có uy danh hiển hách như vậy, Vương Lạc Tĩnh cũng không cảm thấy mình lợi hại bao nhiêu. Ở trước mặt Vương Thủ Triết, nàng trước sau vẫn là thiếu nữ nhỏ yếu đứng đó.

Sở dĩ ở bên ngoài liều mạng như vậy, cũng chỉ là muốn giảm bớt một ít gánh nặng trên vai Tứ ca mà thôi.

Người khác nhìn Tứ ca rất nhẹ nhàng, nàng lại biết, Tứ ca trên thực tế gánh vác áp lực rốt cuộc nặng bao nhiêu. Đó chính là hưng suy của cả một gia tộc.

Một chút, dù chỉ là thay hắn chọn một chút, nàng cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

“Vâng vâng vâng, đây là lỗi của Tứ ca.” Vương Thủ Triết cười nói: “Hiện tại, đã đến lúc ta thay ngươi tiến hóa huyết mạch rồi, ngươi trước một chi 【 bản tinh hoa sửa đổi cực độ 】.”

“Ừm, Tứ ca ca.” Vương Lạc Tĩnh cười rất ngọt, cũng rất vui vẻ.

Lại mấy ngày nữa trôi qua.

Sau khi dựa vào lực ý chí và sự hấp thu gian nan nhất của Vương Thủ Triết, khí chất cả người Vương Lạc Tĩnh cũng đã hoàn toàn lột xác.

Mặc dù khí chất và thủ đoạn của nàng thần bí, thủ đoạn quỷ dị, mang đến cho người ta cảm giác rất nguy hiểm, nhưng cuối cùng nàng vẫn ở trong giới hạn nhất định, sau khi trở thành “Thiên Nữ”, trên người nàng lại có thêm một cảm giác thánh khiết phiêu dật xuất trần, giống như một vị thần nữ ẩn trong núi sâu, cô đơn tự thưởng, siêu nhiên xuất trần, nhất cử nhất động đều phảng phất như có thể cùng thiên địa sinh ra cộng minh.

Một ngày này.

Cuối cùng cũng đến lượt Vương Lạc Tĩnh khảo hạch.

Mọi người lần nữa tề tụ ở quảng trường khảo hạch, chờ xem biểu hiện của Vương Lạc Tĩnh trong khảo hạch.

Loại khảo hạch này, mặc dù bởi vì muốn khống chế điểm, Vương Lạc Tĩnh và những người phụ trách cày bảng cũng sẽ không hoàn toàn bộc lộ ra thực lực của bản thân. Ví dụ như Vương Thủ Triết, hắn thậm chí ngay cả linh thực bản mạng cũng không dùng.

Nhưng dù vậy, phong cách tác chiến của mỗi người bọn họ đều mang tính tươi sáng, có rất nhiều chỗ đáng học tập.

Người ở chỗ này, về sau cơ bản đều là muốn thượng vực ngoại chiến trường, học nhiều một chút không có chỗ xấu. Nhất là những người trẻ tuổi Thiên Nhân cảnh sau này cũng phải độc lập tiến hành khảo hạch tinh anh bình thường, mỗi một trận đều xem cực kỳ chăm chú.

Nhìn thấy Vương Lạc Tĩnh mặt mày rạng rỡ hiện thân, vẻ mặt Vương Lạc Thu kiêu ngạo lướt qua nàng: "Vương Lạc Tĩnh, ngươi phải khống chế được phân chia, đừng có không có vượt qua ta mất mặt."

"Ha ha, ta nhận được ngươi giúp Tứ ca ca cầm bảo điển cao cấp, mấy ngày nay ta bồi Tứ ca ca rất vui vẻ." Vương Lạc Tĩnh khẽ cười một tiếng, thuận miệng phản kích trở về, "Ta sinh sớm hơn ngươi một năm, dù cho ngươi trở thành Nữ Đế, thành Chân Tiên, ngươi cũng vẫn bị ta đè ép một bậc."

"Ngươi!" Vương Lạc Thu bị chọc giận đến mức lông mày giật giật.

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Vương Lạc Tĩnh trực tiếp tiến vào hình thức khảo hạch.

Rất nhanh, nhiệm vụ bình thường đầu tiên tất cả mọi người đều đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa đã bắt đầu. Trong nhiệm vụ này, phần lớn mọi người đều là bắt đầu phân tích tình báo trước tiên, sau đó định ra chiến thuật.

Thế nhưng ở Vương Lạc Tĩnh lại không giống như vậy.

Lúc nhiệm vụ bắt đầu, nàng cái gì cũng không quản, trước tiên liền khởi động không gian trữ vật đựng cổ trùng, rậm rạp chằng chịt cổ trùng như châu chấu lập tức khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, nàng lại lấy ra một chiếc nhẫn không gian cổ trùng, một con bướm màu sắc rực rỡ từ bên trong bay ra.

Lúc con bướm này chỉ lớn cỡ bàn tay, trên cánh bướm mỏng như cánh ve, điểm xuyết từng điểm màu xanh lam, những điểm lấm tấm này hoặc lớn hoặc nhỏ, bên rìa hiện ra ánh sáng lộng lẫy, lấp lánh như ánh sao, mộng ảo và mê ly.

Trong ánh mắt trợn tròn của các binh sĩ, bươm bướm càng bay càng cao, càng dài càng lớn, trong chớp mắt, nó đã giương cánh rộng tới mười trượng.

Uy thế bàng bạc như đại dương mênh mông cũng từ trên thân con bướm này càn quét ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ toàn bộ chiến trường.

“Thiên Hoàng Điệp!”

Đây chính là Thiên Tàm 【Thiên Tàm】 mà thánh nữ Nam Cương đời đời truyền thừa, sau khi lột xác tiến hóa đến cửu giai, hình thái thứ hai sau khi hóa kén thành bướm 【Thiên Hoàng Điệp】.

“Khí Linh yêu thích.” Vương Lạc Thu vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức khó chịu, chất vấn: “Nàng ta làm sao có thể mang cổ trùng vào đánh giặc? Dựa vào cái gì mà chúng ta không thể mang các loại khôi lỗi hộ vệ, chiến sủng?”

“Vương Lạc Thu các hạ.” Khí Linh yêu kính cung kính trả lời, “Có thể mô phỏng ra cái gì, đó là khảo hạch mô phỏng khí tự động quyết định. Khôi lỗi hộ vệ không phải không thể mang, mà là phải bị khảo hạch mô phỏng khí giám định là khôi lỗi sư dựa vào khôi lỗi tác chiến mới được, hơn nữa có thể mang vào cũng chỉ có khôi lỗi bản mạng cùng với khôi lỗi có quan hệ khế ước rõ ràng, chiến sủng và linh thực cũng là đồng lý. Mà vị Vương Lạc Tĩnh tiểu thư này, rõ ràng chính là một vị Linh Trùng sư nha, nàng dựa vào chính là cổ trùng tác chiến, những cổ trùng kia cũng tồn tại liên hệ tinh thần với nàng. Không thể mô phỏng bản mạng cổ trùng, nàng làm sao khảo hạch?”

Vương Lạc Tĩnh ở Thánh Cổ tộc nhiều năm, tự nhiên đã tỉ mỉ đào tạo ra không ít cổ trùng lợi hại. Dưới sự phụ trợ của những cổ trùng này, nàng thậm chí có thể xưng là độc lập thành quân, khảo hạch kế tiếp tự nhiên trở nên vô cùng đơn giản.

Cho dù là một đường đến giai đoạn mô hình anh hùng, cũng cơ bản không có chướng ngại gì, cho đến khi cân nhắc đến cần khống chế điểm, mới để cho Tiên Kiếm Nghê Nguyệt hỗ trợ ra tay, cuối cùng để cho điểm khảo hạch đình chỉ ở 922.5 điểm.

Thu quan hoàn mỹ.

Đợi lúc Vương Lạc Tĩnh từ trong khoang mô phỏng khảo hạch đi ra, bất kể là Khí Linh hay là các tộc nhân thân bằng, đều quăng ánh mắt kính sợ lên nàng.

Lạc Tĩnh lão tổ vẫn thường trú ở bên ngoài, ngày thường không hiện sơn không lộ thủy, mọi người đều không có khái niệm rõ ràng đối với thực lực của nàng. Cũng là cho tới hôm nay, mọi người mới ý thức được rõ ràng, chiến lực của nàng lại đáng sợ như thế, mà cổ trùng của nàng không chỉ có sức chiến đấu mạnh mẽ, đang điều tra, phản trinh sát, phòng ngừa đánh lén… công hiệu cũng cực kỳ lồi lõm, ngoại trừ trước đó cần tốn hao lượng lớn tinh lực bồi dưỡng ra, có thể nói là hoàn mỹ.

Khí Linh vốn tưởng rằng mình sẽ không cảm thấy kinh ngạc nữa, khi nhìn thấy biểu hiện của Vương Lạc Tĩnh, cũng có chút tê dại da đầu.

Ngữ khí nàng nói chuyện cực kỳ cung kính: "Vương Lạc Tĩnh tôn kính, chúc mừng ngài đạt được vị trí thứ nhất trong lịch sử bảng anh hùng, mời ngài lựa chọn phần thưởng."

"Lựa chọn quyền kế thừa 【Bảo điển trung cấp】, 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm】, 【Khôi Lỗi Lăng Hư cảnh】, 【Linh Thực Bán Tiên】."

"Vương Lạc Tĩnh các hạ tôn kính." Khí Linh yêu nhìn vội vàng nói: "Xin lỗi, danh ngạch bảo điển trung cấp trong phần thưởng cũng không còn."

"…" Vương Lạc Tĩnh vẻ mặt nghi ngờ.

"Tổng cộng chỉ có quyền kế thừa mười một bộ bảo điển trung cấp…" Khí Linh yêu thương nước mắt sắp rơi xuống, ngữ khí đau khổ lại bất lực: "Độ khó của anh hùng cực cao, ban thưởng trong giải thưởng cao cấp trước kia cũng chỉ ngẫu nhiên được lĩnh một hai kiện, đặt mười một bộ kỳ thật đã rất nhiều, vốn tưởng rằng có thể ứng phó thật lâu… Lúc trước ta đã đem phần thưởng còn thừa trong hồ, cũng đã nói với tiểu tử Vương Ninh Hi kia rồi."

Trong thoáng chốc, đã mười một bộ!

Vương Lạc Tĩnh cũng có chút hoảng hốt.

Cũng đúng, Lung Yên lão tổ cày một bộ, danh sách thứ ba cày lục bộ, danh sách thứ hai trước mắt cày bốn bộ, đương nhiên là nàng không có.

“Ta đề cử ngài cầm 【 Hồ lô ủ rượu của Tửu Đao Tiên 】 duy nhất, hoặc là 【 hộp bảo tàng của tiểu thánh hoàng 】, hoặc là 【 Quả Thực tiến hóa của Vi Vi 】.Khí linh yêu thích bất đắc dĩ giới thiệu, “Mấy loại này đều là bảo vật do Chân Tiên đại lão quyên tặng, mỗi cái đều có diệu dụng.”

“Vậy thì hộp tàng bảo của tiểu thánh hoàng đi.” Vương Lạc Tĩnh nhanh chóng quyết định nói: “Dù sao cũng phải lấy sạch.”

“Ách…” Khí Linh Ái Vọng có cảm giác như bị móc rỗng, ngay cả âm thanh nói chuyện cũng có chút chột dạ: “Ngoài ra, tổng cộng mười hai chi tiên phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch, thứ ngài vừa lấy đi đã là một chi cuối cùng.”

Không cải tiên nữa à?

Vương Lạc Tĩnh gật đầu tỏ vẻ đã biết, dù sao đều là bọn Ninh Kham đang tính toán, để nàng làm đề toán có chút khó khăn.

Lúc này, Vương Thủ Triết cũng vỗ đầu một cái, lập tức có một số đau đầu sau khi tính sai.

Sở dĩ lúc trước hắn xuất hiện sớm, là bởi vì tự cho rằng 【 tiên cải 】 đã gián đoạn.

Bây giờ mới giật mình nhớ ra, sáu người Vương Tông An, Lạc Đồng ở danh sách thứ hai cũng không sử dụng sáu cây tiên tu, bọn họ đều dùng 【Cực Cải Tinh Hoa bản 】, trên lý luận là 【 Cực Cải Biến Tinh Hoa 】 sẽ gián đoạn, nhưng Vương Thủ Triết hắn cũng không dùng 【 Cực Biến Tinh Hoa 】, bởi vậy cả hai đều sẽ không gián đoạn.

Dựa theo toán pháp như vậy, Vương Thủ Triết hắn không cần xuất hiện trước, hắn liếc mắt nhìn Vương Ninh Hi một cái nói: “Ninh Kham, sao ngươi không nhắc nhở ta xuất tràng trước?”

“Cái này… Ta còn tưởng lão tổ gia gia ngài muốn chơi sớm, sao ta dám ngăn cản ngài?” Vương Ninh Hi cũng bày ra vẻ mặt vô tội.

“Lúc trước đầu ta choáng váng, lại tính sai rồi.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Xem ra, Vương Thủ Triết ta thật sự già rồi.”

“Lão tổ gia gia ngài chớ có tự coi nhẹ mình, đây nhất định là một tồn tại thần bí, soái khí, trí tuệ vĩ đại, chính mình phạm sai lầm, chỉ có thể thông qua vung nồi bôi đen trí tuệ của ngài để sửa chữa sai lầm thôi.” Vương Ninh Hi an ủi: “Hơn nữa, ngài xuất hiện trước đi, đối với chỉnh thể không có ảnh hưởng gì.”

“Vậy kế tiếp là ai ra trận?” Vương Thủ Triết nhanh chóng tiếp nhận vận mệnh bị quăng nồi, hỏi.

“Theo trình tự là 【Lục Vi lão tổ】 xuất trận. Lục Vi lão tổ tuy năng lực tổng hợp rất mạnh, đặc biệt là phương diện nghiên cứu nhưng chúng ta sợ trí tuệ của nàng ta, không, năng lực chỉ huy sẽ có sai lệch.”

Khi Vương Ninh Kham nhắc đến Lục Vi lão tổ, tâm tình cũng hơi phức tạp.

Lén lút đồn đại, đây chính là nhị tổ nãi nãi của hắn, ngay cả lão tổ nãi nãi Liễu Nhược Lam, tựa hồ cũng nửa ngầm thừa nhận sự tồn tại của nàng, nàng ăn dấm chua rất nhiều người, nhưng cũng không ăn giấm của Lục Vi lão tổ.

Chẳng lẽ, lời đồn càng khoa trương hơn kia là thật sao?

Thái gia gia Vương Tông An hắn, trên thực tế là lão tổ gia gia và Lục Vi lão tổ sinh ra?

“Lục Vi tiểu học tỷ xuất hiện sớm một chút cũng tốt.” Vương Thủ Triết tán đồng nói: “Càng về sau tỷ lệ sai càng nhỏ.”

Ngay sau đó, hắn cầm lấy đồ vật, gọi Lục Vi tiểu học tỷ đang chơi mạt chược với Liễu Nhược Lam, cùng nhau tiến vào động phủ tùy thân.

Quả nhiên, Liễu Nhược Lam đối với chuyện này không hề phản ứng, nên chơi mạt chược tiếp tục chơi mạt chược.

Bỏ ra chút thời gian.

Vương Thủ Triết tiêu tốn một bản 【Cực Cải Tinh Hoa】, một nhánh 【Tiên Cảu】, không có chướng ngại quá lớn liền giúp Lục Vi tiểu học tỷ đột phá đến Thiên Nữ.

Lục Vi bởi vì là ma thực tôn giả bản thể sinh mà kích hoạt một bộ phận huyết mạch, trước đó đã đạt tới tuyệt thế giáp đẳng, bây giờ lại đột phá đến thiên nữ Bính đẳng.

Chờ sau đó huyết mạch của nàng triệt để thức tỉnh, làm không tốt chính nàng có thể tăng lên tới Thiên Nữ Ất đẳng.

Dù sao, nàng đây là trọng sinh, ưu thế so với Chân Tiên chuyển thế còn mạnh hơn nhiều, tư chất cũng không cần giảm cấp, chỉ là không biết có di chứng gì khác hay không.

Sau đó, lại một lần nữa bắt đầu khảo hạch.

Lần khảo hạch này vẫn bình thường không chút gợn sóng, chỉ là khi đến mấy nhiệm vụ sau hình thức anh hùng, Lục Vi tiểu học tỷ vì bảo đảm khống chế điểm, không cô phụ sự tín nhiệm của Vương Thủ Triết, cùng lúc ủy thác Tiên Kiếm Nghê Nguyệt treo máy đánh, nàng cũng thi triển ra "Thanh Hoàng Bảo Điển" của mình.

Rất tự nhiên, nàng khống chế số điểm chính xác ở chỗ 92.75 điểm.

Đến đây, nhiệm vụ đầu tiên đã hoàn thành bảy lần, ngay cả tên Lung Yên lão tổ cũng bị đẩy đến thứ bảy, Ngô Phán Phán bị đẩy đến thứ mười, về phần vị mao y kia thì cuối cùng cũng bị đẩy xuống hàng ngũ mười hàng đầu.

Đến đây.

Top 10 của Anh Hùng Bảng đã toàn bộ là thiên tử hoặc thiên nữ Tử Phủ cảnh, trong đó hơn phân nửa đều là người một nhà, tình cảnh quả nhiên tráng lệ.

Ngay khi trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái, mặc dù kế hoạch mà Ninh Kham định ra đáng tin cậy, nhưng không có gợn sóng gì, có chút kích động không nổi lòng người.

Đột nhiên.

"Ông!" một tiếng.

【 Thanh Hoàng Bảo Điển 】 của Vương Thủ Triết lại chủ động bay ra khỏi Tử Phủ Linh Đài của hắn.

Khí Linh Thanh Huyên hiện ra từ trên không bảo điển, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cực kỳ kích động, nhìn chằm chằm Lục Vi tiểu học tỷ mới ra khỏi khoang mô phỏng: "Quả nhiên là ngươi! Thanh Phục!"

Thanh Phục? Thanh Cương là cái gì?

Chẳng lẽ tên trước khi Lục Vi trùng sinh tên là "Thanh Phục"?

Mọi người không hiểu ra sao, ngay cả Lục Vi tiểu học tỷ cũng không kịp phản ứng.

Lúc này.

Lại có một đạo lục quang từ trong Tử Phủ Linh Đài của Lục Vi tiểu học tỷ bắn ra, trong khoảnh khắc biến thành một bảo điển phong cách cổ xưa dày nặng màu xanh biếc.

Một thiếu nữ dáng vẻ khí linh từ trên không Bảo Điển hiện ra, trong ánh mắt nhìn về phía Khí Linh Thanh Huyên tràn đầy kích động và vui mừng: "Thanh Phù tỷ tỷ, thì ra tỷ cũng ở đây à?"

Thanh Phục? Thanh Phục?

Mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Vương Thủ Triết và Lục Vi tiểu học tỷ đều kinh ngạc không thôi.

Không nghĩ tới, hai bộ Thanh Hoàng bảo điển chẳng những nhận thức lẫn nhau, nghe giống như là tỷ muội.

"Thanh Thiến, ngươi không có tư cách gọi ta tỷ tỷ!" Nào ngờ, Khí Linh Thanh Nhiêm lại biến sắc, cả giận nói: "Đồ phản bội ngươi, vậy mà dám theo ma nữ kia phản bội Thánh Hoàng bệ hạ!"

"Tỷ tỷ, ngươi hiểu lầm rồi, ta và Vi Vi thủy chung không có ý phản bội Thánh Hoàng bệ hạ." Khí Linh Thanh Chỉ vội vàng giải thích, "Chỉ là Thánh Hoàng bệ hạ không cho phép Vi Vi nghiên cứu sâu vào hạng mục của nàng."

"Câm miệng!" Thanh Phục phẫn nộ đến cực hạn: "Chúng ta đều từ trong Thanh Hoàng Thánh Đồ diễn hóa ra bảo điển, tự nhiên phải vô điều kiện thuần phục bệ hạ."

"Tỷ tỷ, tư tưởng của Thánh Hoàng bệ hạ quá bảo thủ." Thanh Thiến cũng có chút oán giận nói, "Vi Vi nhà chúng ta không có sai, sai chính là Thánh Hoàng. Còn nữa, ta đã tìm được Vi Vi, lần này nàng nhất định sẽ chứng minh bản thân."

"Vi Vi?" Khí Linh Thanh Tuyền không dám tin nhìn Lục Vi, "Ngươi ngươi… ngươi lại là nữ ma đầu kia… Không đúng,

ngươi ngươi ngươi, ngươi chính là nữ ma đầu đó?!”

Mãi đến lúc này, Khí Linh Thanh Huyên mới nhận ra Lục Vi.

Không có cách nào, làm bảo điển khí linh, thật ra phần lớn thời gian nàng đều ở vào trạng thái ngủ say, mà nàng tuy rằng rất quen với Thanh Phục, nhưng sau khi Thanh Phục kế thừa ra ngoài thì chưa từng gặp lại nàng, hoàn toàn không quen thuộc với chủ nhân của nàng, nhiều nhất cũng chỉ là chiếu qua mấy lần mà thôi.

“Nha!” Khí Linh ái vọng cũng đột nhiên kêu lên, thanh âm trở nên hoảng sợ cùng luống cuống, “Ta nói ngươi những chiêu thức cùng cảm giác làm sao quen thuộc như vậy, ngươi, ngươi không phải chỉ là dục vọng sao?”

“Khí Linh tiểu tỷ tỷ, đại pháp là cái gì?” Vương Ninh Hi tâm thần vừa động, truy vấn.

“Con mẹ nó chính là cô ta, đúng rồi, tên bị che giấu, ta không có biện pháp nói ra tên của cô ta.” Khí Linh vô cùng kích động nói, “Cô ta là học viên của học viện thứ hai đi ra ngoài, không phải học viên của học viện thứ ba, ta vậy mà nhất thời không nhận ra.”

Vương Ninh Hi vẻ mặt kinh ngạc, còn có thể che giấu tên?

Đợi đã!

Hắn có chút không dám tin nói: “Khí Linh tỷ tỷ, tỷ ấy không phải là một trong hai người bạn bị làm mờ trên bảng anh hùng chứ? Tỷ ấy là nguyên tứ, hay là người thứ bảy kia?”

“Vốn thứ tư chính là cái kia, hiện tại bị đẩy đến thứ mười một.” Khí Linh kích động hô, “**, ngươi cái tên phản đồ, nữ ma đầu này, ngươi còn dám trở về?!”

…

Chương 200: Thủ Triết lại được tiên thực! Thế giới thụ!

…

“Cái khí linh nát của ngươi kích động cái gì?” Thanh Ngọc tức giận nói: “Chuyện của Tần Vi Vi chủ nhân nhà ta, ngươi biết cái gì?”

Tần Vi Vi.

Thanh Phục cuối cùng cũng nói ra cái tên này, hơn nữa còn không bị che chắn.

“Xong rồi xong rồi, ngươi lại nói ra cái tên này.” Khí Linh yêu thương muốn khóc lên, “Ngươi làm vậy là trái với pháp luật của thần triều.”

“Thần Triều, hiện tại còn thần triều cái rắm gì.” Thanh Phục cười lạnh châm chọc, “Ta thấy ngươi vẫn còn sống trong mơ, lúc trước nếu không phải mấy người Vi Vi chém đầu hai Ma Chủ khác trong ngoại vực yêu ma, thần triều vĩ đại của các ngươi đã sớm bị san bằng.”

“Ngươi nói bậy!” Khí Linh ái vọng nghe được lời này, nhất thời giống như bị đâm vào chân đau, gào lên: “Rõ ràng là Thánh Hoàng bệ hạ vĩ đại ngăn cản xâm lấn của Ma tộc ngoại vực.”

“Được rồi được rồi.” Vương Thủ Triết cau mày ngăn cản ba khí linh cãi vã: “Đều đừng tranh cãi nữa, về thân thế của Lục Vi tiểu học tỷ, chúng ta đều có tính toán. Tin tưởng nàng sống lại một đời, làm bất cứ chuyện gì đều sẽ suy nghĩ mãi.”

Mặc dù trọng sinh khác biệt với Chân Linh chuyển thế, không thể xem như một cá thể hoàn toàn mới, nhưng bởi vì lúc trọng sinh không mang theo bất kỳ ký ức nào, cùng sống lại một lần kỳ thật cũng không có khác biệt, quan niệm tư tưởng tự nhiên cũng sẽ bị thời đại ảnh hưởng.

Tuy rằng bây giờ Lục Vi vẫn là cuồng nhân nghiên cứu, nhưng so với nàng năm đó đã hoàn toàn bất đồng.

Nghe Vương Thủ Triết mở miệng, Khí Linh yêu thương chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý: “Vâng, Vương Thủ Triết các hạ, có điều ta vẫn phải bẩm báo chuyện này lên núi, để thượng phong định đoạt.”

Bây giờ đẳng cấp tư chất của Vương Thủ Triết đã đạt tới Thiên Tử Giáp đẳng, từ tiềm lực mà nói đã vượt qua “Tiểu Thánh Hoàng” “Tranh Vô Song” được mọi người xem trọng lúc trước. Ý kiến của hắn, Khí Linh Ái Vọng đương nhiên phải coi trọng, thái độ đối với hắn cũng cực kỳ khách khí.

Thấy thế, hai tỷ muội Thanh Thiến và Thanh Phục cũng thức thời ngậm miệng lại.

Vị trước mắt này chính là tuyệt đỉnh thiên tài có tư cách kế thừa Thanh Hoàng Thánh Đồ, nếu như tại năm đó, xưng hô “tiểu Thánh Hoàng” này liền phải đổi người.

Không thể trêu vào! Không thể trêu vào!

“Ngươi bẩm báo thì bẩm báo, nhưng dựa theo quy tắc, phần thưởng nên phát vẫn phải phát. Hiện tại nàng là Lục Vi, mà không phải Tần Vi Vi.” Vương Thủ Triết lại nói, “Nếu ngươi lên núi có ý kiến gì, đến lúc đó có thể về.”

“Cái này…” Khí Linh yêu thương hơi khó xử, nhưng ngại tiềm lực mà Vương Thủ Triết bày ra, nàng vẫn miễn cưỡng đồng ý nói: “Nếu ngài đã nói như vậy, vậy trước tiên cứ dựa theo tình huống bình thường mà tính toán ban thưởng.”

“Trong phần thưởng cao cấp, ta muốn lấy 【Xác nhận tiến hóa của Vi Vi】, 【Khôi lỗi Lăng Hư cảnh】, 【Hỗn Độn tinh hoa】(một bình nhỏ) cùng với 【Thánh Hoàng chi thủ hộ】.”

“Trong siêu cấp giải thưởng, tùy tiện lấy một cái, Hỗn độn linh thạch không tệ, hình như là đồ tốt.” Lục Vi hứng thú nói.

“Lục Vi lão tổ, Hỗn Độn linh thạch là cái gì? Lẽ nào tác dụng còn lớn hơn khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong sao?” Vương Ninh Hi tò mò hỏi.

“Không phải cùng một thứ, tác dụng cũng hoàn toàn khác.” Lục Vi giải thích, “Con rối Lăng Hư cảnh đỉnh phong rất cường đại, đặc biệt là trấn tộc bảo vật, truyền thừa nhiều đời

có thể phát huy giá trị đến cực hạn, có thể bảo vệ thịnh vượng thế gia dưới tiên phẩm. Hỗn độn linh thạch thuộc về tiêu hao phẩm, tu sĩ cấp thấp không thể sử dụng, nhưng một khi lên Chân tiên hoặc là cao cấp hơn, đây là chí bảo có thể ngộ nhưng không thể cầu."

Vương Ninh Hi hiểu rõ.

Khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong ở giai đoạn đầu tương đối hữu dụng, mà một khi đến Chân Tiên thậm chí trình độ cao hơn, một khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong cung cấp trợ giúp sẽ không lớn, ngược lại càng có nhu cầu đối với Hỗn Độn linh thạch.

Nhưng Vương thị là một gia tộc, còn là một gia tộc đang phát triển, đương nhiên tác dụng của khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong sẽ lớn hơn một chút.

Dù sao, tuy cường giả Lăng Hư cảnh của Triêu Dương Vương thường trú ở Vương thị, nhưng chung quy không phải người của Vương thị, thật sự gặp phải nguy cơ sinh tử, vẫn phải có sức chiến đấu của Lăng Hư cảnh của mình chống đỡ ở phía trước mới được. Cũng không thể để đám người Triêu Dương Vương liều mạng vì Vương thị.

Thật không hổ là siêu cấp giải thưởng, mỗi một kiện đồ vật đều là đứng đầu.

Tuy rằng Lục Vi lấy phần thưởng, mình cũng không có cầm, mà dựa theo quy củ đều giao cho Vương Ninh Hi thống nhất quản lý phân phối.

"Thủ Triết à, lúc trước Lạc Tĩnh cầm một 【Nửa bước tiên thực】, còn cầm một 【Tiên thực】, Vương Mai lấy một cái bán tiên thực, Lạc Thu cầm một con bán tiên thú, hiện giờ trong giải thưởng cao cấp và siêu cấp trì, chỉ còn lại một tiên thú ban thưởng."

Đế tử An ở bên cạnh tiến đến bên cạnh Vương Thủ Triết, da mặt rất dày nói: "Hay là, tiên thú cuối cùng kia làm tiên thú trấn quốc cho Đại Càn chúng ta đi."

"Không được." Vương Thủ Triết quả quyết cự tuyệt nói: "Ninh Kham đã tìm hiểu ra, con Tiên Thú non kia là hệ Nguyên Thủy, tỷ lệ lớn là phải nuôi cho ngươi."

“…”

Đương nhiên đế tử An biết chắc chắn không đến tiên thú, nhưng vẫn lộ ra một bộ dáng thương tâm không thôi, vác mặt nói: “Thủ Triết à, Vương thị các ngươi hiện tại tiên thực, tiên thú một đống lớn, đáng thương trấn quốc linh thú của Đại Càn ta, chính là một lão Thương Long cấp mười, ngươi cảm thấy thích hợp sao?”

“Không phải gần đây Thương Long lão tổ vừa thăng cấp lên cấp mười một sao?” Vương Thủ Triết tức giận liếc nhìn hắn.

“Thập Nhất giai làm sao đủ? Bây giờ trên chiến trường ngoại vực Ma Vương bay đầy trời…” Đế Tử An khóc than nói: “Đại Càn chúng ta vẫn còn quá yếu, đều do giám quốc đế tử ta vô năng.”

“Được rồi được rồi, thật ra ta đã sớm nghĩ kỹ rồi.” Vương Thủ Triết ghét bỏ phất tay nói: “Con bán tiên thú kia vừa vặn là một quả trứng Thương Long, ta sẽ hiến nó cho Đại Càn.”

Trứng Thương Long có tiềm lực Bán Tiên?

Đế Tử An nhất thời vui mừng quá đỗi, mặt mày hớn hở nở nụ cười: “Quả nhiên vẫn là Thủ Triết đại khí, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đối đãi hắn thật tốt.”

“Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, nuôi một con bán tiên thú cũng không dễ dàng.” Vương Thủ Triết nhắc nhở hắn: “Sau này ngươi cần phải nỗ lực gấp bội, mau chóng để cho Đại Càn chúng ta cường thịnh lên, tranh thủ thêm chút tài nguyên ưu tú cho hắn, tương lai không chừng có cơ hội thành tiên thú.”

Lại thêm lão Thương Long trước kia, Đại Càn bây giờ muốn nuôi có thể có hai đầu Thương Long, hơn nữa trong đó còn đang ở giai đoạn lên cao, muốn nhanh chóng tăng trưởng dinh dưỡng khẳng định phải cho đủ. Khi còn bé còn tốt, chờ tiểu Thương Long kia trưởng thành, áp lực kinh tế này sẽ không phải lớn bình thường.

Đối với việc này, trong gia tộc đã nuôi không ít bán tiên thực, Vương Thủ Triết có quyền lên tiếng nhất bán tiên thú.

“Thủ Triết ngươi yên tâm, cho dù ta bạc đãi mình, cũng sẽ không bạc đãi sủng thú.” Đế tử xoa xoa đôi bàn tay, không

kiềm chế được nói: “Nếu Thủ Triết đã quyết định, chi bằng giao cho ta tự tay ấp trứng?”

“Cũng được, gần đây liên tục đánh bảng, ta cũng hơi mệt.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì sửa sang lại thu hoạch gần đây một chút, cũng tiện nghỉ ngơi.”

Những thời gian này, Vương Thủ Triết là vất vả nhất, nếu không phải tư chất huyết mạch được tăng lên vượt bậc, sớm đã mệt mỏi nằm sấp rồi.

Căn cứ phân phó, Vương Ninh Hi trước tiên lấy ra 【 trứng Thương Long Bán Tiên Thú 】, giao cho Đế Tử An.

Tuy rằng quả trứng Thương Long này không lớn bằng quả trứng lúc trước của Tông Côn, nhưng cũng nặng hai, ba ngàn cân.

Bề ngoài quả trứng Thương Long cực lớn có màu vàng nâu như mặt đất, mặt ngoài bao trùm một tầng hoa văn tinh mịn, nhìn rất có cảm nhận.

Có lẽ do bị giam giữ quá lâu, trứng này đang trong trạng thái hôn mê, không có dấu hiệu sinh mệnh hoạt động, nhưng trên người trứng vẫn tỏa ra uy áp nhàn nhạt, trông cực kỳ bất phàm.

“Không hổ là trứng của bán tiên thú Thương Long, quả nhiên bất phàm.”

Đế Tử An cũng có chút kích động, vươn tay cẩn thận vuốt ve thân trứng, vẻ mặt nhìn khuê nữ.

Thật lâu sau, rốt cuộc đế tử An mới hồi phục tinh thần từ trong kinh hỉ, thân thể chấn động, 【 Thương Long bảo điển 】 tổ truyền hiện lên trên đỉnh đầu của hắn.

Một cỗ uy thế cực kỳ nặng nề mang theo mênh mông cũng từ trên người hắn dâng lên.

Đó là kích hoạt thương long huyết mạch trong cơ thể hắn.

Hắn đưa tay, đặt ở trên thân trứng, từng đạo Thương Long Huyền Khí hùng hậu mãnh liệt tuôn ra, một mực bao lấy trứng Thương Long.

Sau một khắc.

Trứng Thương Long khẽ run lên một cái.

Thấy thế, đế tử An gần như là theo bản năng ngừng thở. Những người xung quanh cũng sửng sốt một chút, lập tức ánh mắt không nháy nhìn thẳng vào thân trứng.

Giống như bị lực lượng đồng nguyên này đánh thức, trong rung động rất nhỏ, đường vân mặt ngoài lân phiến của trứng Thương Long chậm rãi sáng lên, từng tia từng sợi Thương Long chi lực bị hút vào bên trong vỏ trứng.

Mỗi khi hấp thu vào một sợi năng lượng, hoa văn trên thân trứng liền sáng lên một phần, tốc độ hấp thu năng lượng cũng nhanh hơn một phần.

Theo thời gian trôi qua, đường vân trên người trứng càng ngày càng sáng, tốc độ hấp thu năng lượng cũng càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, thậm chí tạo thành một vòng xoáy năng lượng nho nhỏ.

May mà Đế Tử An đã là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, nếu tu vi thấp một chút cũng chưa chắc chịu được lực hút này.

Không bao lâu sau, trứng Thương Long đã hút no năng lượng, đường vân trên thân trứng cũng biến thành lưu quang uyển chuyển, rạng rỡ tỏa sáng, ngay cả uy thế tỏa ra cũng mạnh hơn không ít.

Tiểu gia hỏa bên trong cũng có chút không an phận đứng lên, ở trong trứng nhúc nhích, giãy dụa lấy, tựa như muốn phá xác mà ra.

Toàn bộ quá trình cũng không duy trì được bao lâu.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, trên vỏ trứng Thương Long bỗng nhiên xuất hiện vết nứt.

Ngay sau đó, thân trứng lắc lư càng ngày càng kịch liệt, khe nứt cũng càng ngày càng nhiều, rốt cục, sau một lần kịch liệt lắc lư, vỏ trứng “Răng rắc” một tiếng bị đẩy ra một khối, một con đại xà màu vàng đất toàn thân bọc đầy dịch nhờn từ trong trứng bò ra.

Đầu đại xà kia lớn hơn một chút so với một con rắn bình thường, lân phiến cũng dày đặc, mặt ngoài thậm chí hiện ra

một tầng ánh sáng mơ hồ, lúc bơi cẩn thận từng li từng tí, thoạt nhìn có vài phần đáng yêu.

Long tộc đều là như vậy, lúc sinh ra đều là hình thái của Côn Bằng, sau khi đạt được ngũ giai mới có thể hóa giao, sau thất giai mới có thể hóa rồng, đến lúc đó mới xem như chân chính Long tộc.

Nó dường như biết là ai ấp nó ra, vừa mới phá xác liền thẳng đến đế tử An mà đi, thân rắn thon dài quấn quanh ở trên cổ tay của hắn, thân mật cọ xát hắn.

"Được được được, Ngô thị Đại Càn ta cuối cùng cũng có Thương Long cấp Bán Tiên, hơn nữa còn là một con đực." Đế tử An hưng phấn không thôi, đầu đại xà Bà Sa, giống như đoán được tương lai hắn ngao du bầu trời, oai phong tung hoành.

"Phu quân, đặt tên cho hài tử đi." Công Dã Thanh Nhụy cũng vui mừng không thôi.

"Được, vậy gọi là Ngô Phưởng đi, cùng bối phận với Thịnh Quân." Đế tử An lập tức đặt tên xong.

Vô cùng rõ ràng, đây là đang học quy tắc mệnh danh của Vương Thủ Triết.

"Ách…" Ngô Thịnh Quân hưng phấn vây xem không nói nên lời.

Được rồi, cái này có thêm một đệ đệ nhỏ tuổi. Bất quá đây cũng là một chuyện tốt, "Đệ đệ" này tiềm lực mười phần, tương lai có hi vọng.

Được Ngô Cầu, đế tử An đặt toàn bộ chú ý lên người hắn, bắt đầu học tập các loại kỹ xảo, thuần dưỡng, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không quan tâm.

Vương Thủ Triết ở bên cạnh thấy thế, cũng "không thèm để ý".

Hắn quay đầu nói với Vương Ninh Hi: "Nếu đã như thế, vậy để cho hai cây nửa tiên thực chúng ta cũng gặp ánh sáng đi. Ninh Hi, hai cây bán tiên thực này ngươi an bài như thế nào?"

"Hai cây bán tiên này, một cây là 【Ngân Nguyệt Quế】, có thể hấp thu tinh hoa mặt trăng, sau khi đến cửu giai có thể nở

ra Ngân Nguyệt Quế Hoa, chính là linh hoa trà vô cùng hiếm có.” Vương Ninh Hi nói: “Sau khi chúng ta thương nghị, cảm thấy trong gia tộc vẫn là thập lão thái gia chiếu cố nó thích hợp nhất.”

“Thập lão thái gia?” Vương Thủ Triết cau mày nói: “Đó là ai?”

“Ách… Cha, Ninh Kham đang nói con.”

Vương Tông Thụy từ sau lưng Vương Thủ Triết đi ra, chắp tay hành lễ với hắn, lộ ra vẻ mặt xấu hổ mà không thất lễ.

Là đích thứ tử của Vương Thủ Triết, Vương Tông Thụy không thể nghi ngờ là người không có cảm giác tồn tại nhất trong số năm đứa con. Ngay cả lão Ngũ, Vương Ly Anh làm muội muội cũng có cảm giác tồn tại mãnh liệt hơn hắn.

“Thì ra là Tông Thụy, đúng, ngươi cũng là huyết mạch hệ mộc, ngược lại rất thích hợp chiếu cố 【Ngân Nguyệt Quế】.” Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý nói: “Có điều giá trị cống hiến nên khấu trừ vẫn phải khấu trừ, ngươi trở về từ từ bồi bổ.”

“Vâng, thưa cha.” Vương Tông Thụy bình tĩnh đáp ứng.

Thường xuyên bị phụ mẫu xem nhẹ, thật ra hắn cũng sớm thành thói quen.

Không còn cách nào, ai bảo huynh trưởng, tỷ tỷ của hắn đều là đại nhân vật oai phong tung hoành, thậm chí còn hơn cả con gái của hắn là “Vương Anh”, ở trên “Nổi tiếng” cũng vượt xa hắn.

Bất quá, nếu có người vì vậy mà khinh thường hắn, cái kia chịu thiệt hơn phân nửa là chính mình.

Khác với huynh trưởng Vương Tông An và trưởng tỷ Vương Ly Dao, sau khi tốt nghiệp Tộc Học của nàng vẫn luôn ở trong sản nghiệp gia tộc 【Trường Ninh liên hợp tổng ty】, hiện giờ hắn đã lên tới vị trí 【tổng ty trưởng】, năng lực và ảnh hưởng xã hội của hắn đều là lợi hại nhất đẳng.

Trường Ninh liên hợp với tổng ty là “Kim Tương Ngưu” vô cùng quan trọng của Vương thị.

Phóng tầm mắt toàn bộ Đại Càn, hắn cũng đã là đối tượng vô số người tranh nhau nịnh bợ.

Chỉ tiếc, trong gia tộc có quá nhiều nhân vật chói mắt, mà sự lợi hại của hắn cũng chỉ có người trong hệ thống Vương thị mới tương đối rõ ràng, không nổi danh bằng Vương Tông An, Vương Ly Dao, thậm chí không bằng thế hệ trẻ như Vương An Nghiệp, Vương Anh Tuyền, Vương Ninh Hi.

Nhãn hiệu lớn nhất của ông chính là con thứ của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, cùng với cha của Vương Thao!

Nhưng cho dù thanh danh của hắn không hiển hách, nhưng cống hiến vì sự phát triển của gia tộc lại là thật, Vương Tông Thụy lấy Ngân Nguyệt Quế, sẽ không có ai phản đối.

Thời điểm bị lấy ra, Ngân Nguyệt Quế còn là một hạt giống to bằng nắm tay.

Toàn thân của nó có hình tròn dài hơn một chút, mặt ngoài được bao bọc bởi một lớp vỏ màu tím đen dày mà cứng rắn, thoạt nhìn bộ dạng rất bền bỉ. Nếu nhìn kỹ trong bóng đêm, còn có thể nhìn thấy đường vân màu bạc tinh tế, trong bóng đêm hiện ra ánh sáng mông lung.

Vương Tông Thụy yêu thích không buông tay cầm hạt giống quan sát hồi lâu, cuối cùng mới hồi phục tinh thần, bắt đầu rót huyền khí của mình vào trong đó, tế luyện nó thành linh thực bản mệnh của mình.

Quá trình tế luyện linh thực bản mệnh không phức tạp, nhất là khi bản thân linh thực còn là hạt giống.

Theo huyền khí rót vào, hạt Ngân Nguyệt Quế vốn đang ngủ đông rất nhanh đã thức tỉnh, tỏa ra sinh cơ cường đại.

Cũng không lâu lắm, hạt giống đã hút no năng lượng.

“Phốc~”

Một tiếng vang nhỏ, chồi xanh biếc phá xác mà ra, lập tức nhanh chóng bành trướng trong huyền khí mộc thuộc tính, biến lớn, rất nhanh phát triển trong lòng bàn tay Vương Tông Thụy thành một mầm cây nhỏ.

Đó là một gốc cây non không lớn, thân cây chắc nịch mọc đầy lá cây xanh biếc hình tròn, dưới phiến lá có những bông hoa

nhỏ màu bạc trắng. Nhìn kỹ lại, mặt ngoài những bông hoa nhỏ đó giống như phủ một tầng ánh trăng, thập phần mộng ảo.

“Y nha y y ~ “

Ngân nguyệt quế cành lá hơi lắc lư, phát ra thanh âm non nớt.

“Thật sự là tiểu bảo bối tuyệt vời.” Vương Tông Thụy trong lòng vui mừng khôn xiết, vuốt ve tán cây nói: “Về sau cha gọi con là Vương Loan Quế nhé?”

“Y nha y ~” Vương Anh Quế tỏ ra rất vui vẻ.

“Nào nào nào, để ta giới thiệu với người nhà cho ngươi một chút, đây là ông nội, bà nội ngươi…” Vương Tông Thụy giơ mầm non lên dạo qua một vòng, chỉ vào từng người đang vây quanh hắn giới thiệu từng người nói: “Đây là ca ca ngươi vương thất tân, Vương Thất Phong, tỷ tỷ Vương Thao…”

Một đám con cháu cũng đều hai mặt nhìn nhau.

Được thôi, trong nháy mắt liền có thêm một ấu muội.

Đương nhiên, mặc dù hiện tại giới tính không rõ ràng, nhưng bình thường linh thực dựa theo giới tính gì đó, sẽ trưởng thành giới tính gì đó, chỉ có số rất ít linh thực sẽ xuất hiện tình huống phản nghịch dưới tình huống cực đoan.

Nghe nói Trường Xuân cốc có một vị đại lão tên là “Cẩm sơn”, đã từng nuôi ra yêu thiêu thân.

Bất quá, loại tình huống này đích xác cực kỳ hiếm thấy, dưới đại đa số tình huống, linh thực đều tương đối ôn hòa.

“Lão tổ gia gia, còn có một cây bán tiên thực là 【Hồ Lô Đằng năm màu】.” Vương Ninh Hi nói, “Nghĩ đến người có thiên phú mộc hệ trong gia tộc, đa số đều xuất thân từ đích mạch của chúng ta, ta liền ưu tiên đề cử gia gia của ta.

Gia gia của ông ta chính là Vương Thất Chiêu, hiện giờ “Tiểu các lão” của Đại Càn cũng là người phát ngôn của Vương thị trong triều đình Đại Càn.

“Thất Chiêu quả thực là một nhân tuyển rất thích hợp.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Nếu đã như thế, Thất Chiêu ngươi lấy Ngũ Thải Hồ Lô Đằng này trước đi.”

“Vâng, gia gia.” Vương Thất Chiêu tiến lên hành lễ, lập tức dẫn một đoạn “Khô Đằng” có rễ.

Khô Đằng này chỉ to bằng ngón út, mặt ngoài khô héo ố vàng, không thấy một tia sinh cơ, giống như đã triệt để héo rũ, nhưng theo từng đạo Mộc hệ Huyền Khí tràn vào, nguyên bản Khô Đằng bị từng chút một tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thân cây khô héo của nó dần dần trở nên sung mãn, lớp da dây leo khô héo một lần nữa nổi lên màu xanh lục, trong lòng bàn tay Vương Thất Chiêu từ từ giãn ra, tỏa ra sức sống một lần nữa.

Bỗng dưng.

Từng mầm cây xanh non xuất hiện phía trên dây leo, sau đó nhanh chóng sinh trưởng, biến lớn, sau đó hóa thành từng sợi dây leo mới tinh quấn quanh bốn phía.

Chỉ trong chốc lát, trên cánh tay Vương Thất Chiêu đã quấn mấy sợi dây hồ lô nhỏ.

Ngay sau đó, từng phiến lá hình trái tim mượt mà từ trên dây leo mới sinh trưởng mọc ra, xanh biếc, đón gió chập chờn, nhìn cực kỳ làm người yêu thích.

Trên giàn dây hồ lô hết sức nhỏ kia, càng tràn ngập một cỗ linh vận cực kỳ đặc thù, dường như cộng hưởng cùng một loại pháp tắc nào đó trong thiên địa.

Thấy thế, Vương Thất Chiêu ngừng truyền huyền khí vào.

Ông ta cũng không phải là gia gia Vương Thủ Triết, có được năng lực thúc đẩy bổn nguyên huyền khí vô cùng cường hãn. Năng lực thúc đẩy huyền khí của ông ta chỉ mạnh hơn một chút so với tu sĩ mộc hệ bình thường mà thôi, thúc đẩy hồ lô đằng khiến nó nảy mầm lần nữa cũng đã tiêu hao lượng lớn huyền khí của ông ta.

Sau này, muốn cho nó nhanh chóng sinh trưởng, đó chính là thời gian tích lũy tháng ngày.

Tuy nhiên, Vương Thất Chiêu vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng, vuốt chiếc lá hình trái tim như hồ lô, yêu thích không buông tay.

Theo cách nói của Khí Linh Ái, hôm nay nó còn nhỏ, giai đoạn đầu sẽ mọc dây leo, chỉ khi nào nó đạt đến cửu giai mới có thể bắt đầu nở hoa kết trái.

Hoa của nó màu trắng, cánh hoa nhỏ, cũng không bắt mắt, nhưng hồ lô nó kết ra căn cứ vào thuộc tính hấp thu linh khí khác nhau, sẽ có màu sắc khác nhau và thuộc tính, là một cây bán tiên hồ lô đằng vô cùng kỳ lạ.

Dựa theo lệ cũ, Vương Thất Chiêu thu nàng làm nghĩa tử, đặt tên là 【Vương An Hồ】, rất tự nhiên cho Vương An Nghiệp và Vương An Tín thêm một đệ đệ nhỏ tuổi.

Đế tử An trơ mắt nhìn hai cây bán tiên thực hiện thế, niềm vui khi vừa mới đạt được con non Thương Long nhất thời bị hòa tan rất nhiều.

Hắn im lặng nhìn Vương Thủ Triết.

Đều nói người này tính tình tốt, quân tử như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, nhưng nào ai biết, tâm tư lén lút trả thù của người này cực kỳ mạnh mẽ.

Đế tử An hắn ta không phải là đắc ý vênh váo, không để ý đến hắn ta sao? Không phải đã bắt đầu tìm không thoải mái cho hắn ta rồi sao.

Ấu không ấu trĩ ~

Đế Tử An lẩm bẩm trong bụng, suy nghĩ vụn vặt nửa ngày, đả kích của Vương Thủ Triết vẫn đang tiếp tục.

Chỉ nghe hắn hỏi Vương Ninh Hi: “Vậy cây tiên thực kia của chúng ta, đoàn đội các ngươi cảm thấy ai nuôi sống thích hợp nhất?”

“Đương nhiên là lão tổ gia gia ngài tự mình nuôi dưỡng.” Vương Ninh Hi nói: “Dựa theo tình huống bình thường, linh thực bản mạng chỉ có thể có một gốc. Nhưng huyết mạch của lão tổ gia gia ngài đặc thù, tư chất đã đạt đến cấp Thiên Tử Giáp, lúc Tử Phủ cảnh đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ tám. Huyết mạch tầng thứ tám cũng gọi là 【Uẩn Linh Chân Thân】. Tiền văn có sai, đã sửa), tỷ lệ lớn là có thể khế ước một gốc linh thực bản mạng.”

“Ta lúc trước đã cùng tiểu tỷ tỷ ái cầu hỏi qua rồi, nàng nói lúc trước tiểu thánh hoàng Vô Song, chính là khế ước hai gốc tiên thực. Không có lý do hắn có thể, lão tổ gia gia lại không thể.”

Bản mệnh linh thực chỉ có thể khế ước một cây, nguyên nhân lớn nhất là cường độ huyết mạch không đủ, không chịu nổi. Nhưng thiên tử thiên nữ, là sủng nhi của thiên đạo, lại là trường hợp đặc biệt.

“Thì ra là thế.” Vương Thủ Triết bừng tỉnh nói: “Nếu Cức Vô Song có thể, vậy ta cũng có thể. Được, vậy gốc tiên thực này do ta nuôi.”

Đối với việc Vương Thủ Triết khế ước tiên thực, các tộc nhân càng không có ý kiến.

Hiện giờ Vương thị gần như do một tay Vương Thủ Triết phát triển, danh tiếng của hắn ta ở Vương thị rất cao, người bình thường rất khó tưởng tượng. Chỉ cần một câu nói của hắn ta, trong Vương thị sẽ có vô số tộc nhân cam tâm tình nguyện xông pha khói lửa cho hắn ta.

Huống chi, tộc trưởng bây giờ đã là tư chất Thiên Tử Giáp đẳng, tư chất như thế, dõi mắt từ cổ kim cũng khó tìm ra người có thể địch nổi hắn. Nhân vật tuyệt thế như thế nào lại không xứng với hai gốc tiên thực?

Bọn họ chỉ hy vọng tộc trưởng càng cường đại càng tốt, bởi vì chỉ có tộc trưởng đủ cường đại, gia tộc mới đủ an toàn, hắn mới có thể dẫn dắt gia tộc tiếp tục vượt mọi chông gai không ngừng phát triển, khai thác ra một tương lai huy hoàng sáng lạn cho Vương thị.

Lần này Tiên thực vẫn là một gốc cây, thời điểm cầm tới tay là một hạt giống màu nâu đen.

Hạt giống lớn hơn nắm tay một chút, không phải hình tròn bình thường mà là một cái đầu nhọn, trông như một hạt dưa. Mà vỏ cây của nó cũng cứng hơn nhiều so với hạt giống bình thường, cho dù lấy lực tay của Tử Phủ cảnh thiên tử bóp lên cũng không chút sứt mẻ, đúng là cứng hơn nhiều so với huyền thiết bình thường.

Căn cứ vào giới thiệu đơn giản của Khí Linh Ái Vọng, đây là một hạt giống cây Thế Giới Thụ, cũng là hạt giống Tiên Thực

Thánh Hoàng phát hiện được ở dị vực.

Tương truyền sau khi Thế Giới Thụ trưởng thành sẽ hình thành một không gian độc lập tương tự Bí cảnh.

Mà Thế Giới Thụ trưởng thành đến cực hạn, thậm chí có thể chống đỡ một phương tiểu thế giới, cho dù sau khi bản thể của nó tử vong, dựa vào năng lượng lột xác phát ra, cũng có thể duy trì không gian thời gian dài không sụp đổ.

Khí Linh Yêu Phán rất hiển nhiên đối với 【Thế Giới Thụ】 này cực kỳ tôn sùng, trong lời nói tràn đầy những từ ngữ khen ngợi.

Vương Thủ Triết nghe vậy, trong lòng đại khái cũng có tính toán.

Không gian mà Thế Giới Thụ mở ra đã trở thành 'Thế Giới Tiểu Thế Giới', rất hiển nhiên không phải là sĩ quan huấn luyện học viên có thể so sánh.

Cũng không biết cụ thể là bao lớn rồi, là một Đại Càn lớn như vậy? Hay là một Hàn Nguyệt Tiên Triều lớn như vậy? Sự khác biệt ở giữa lớn rồi.

Vương Thủ Triết cũng không chậm trễ, lập tức đưa sinh mệnh bổn nguyên huyền khí vào trong hạt giống.

Chỉ một thoáng, "nó" ở trong trạng thái hôn mê đã sống lại, ý thức cũng thức tỉnh theo.

Tựa hồ là vốn có thể cảm nhận được chỗ tốt của sinh mệnh bổn nguyên chi lực, hạt giống run nhè nhẹ, có một cỗ ý thức ở bên trong hạt giống bắt đầu sinh ra, phóng thích ra hưng phấn cùng khát vọng tín hiệu.

"Hả?"

Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc.

Tiểu gia hỏa còn rất thông minh ~

Hắn lập tức tăng thêm Huyền khí đưa vào.

Mà theo hạt giống hấp thu sinh mệnh bổn nguyên chi lực càng ngày càng nhiều, dần dần, một cỗ năng lượng ba động thần bí mà mịt mờ từ trong đó khuếch tán ra, phảng phất có một vòng

xoáy không gian bao lấy nó, tạo thành một cái không gian bình chướng vô hình.

Nhưng có lẽ là vỏ cây quá mức cứng rắn, cũng có lẽ là Tiên Thực Phá Xác cần quá nhiều năng lượng, đồng thời nhiều thời gian, Bán Tiên Thực sớm đã phá xác mà ra, nhưng hạt giống Thế Giới Thụ vẫn đang hấp thu bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết, không có chút dấu hiệu phá xác nào.

Có điều, Vương Thủ Triết rất kiên nhẫn, vẫn không ngừng vận chuyển huyền khí vào trong vỏ.

Bất tri bất giác, lại qua thời gian một chén trà nhỏ.

Rốt cuộc.

“Răng rắc!”

Nương theo một tiếng vang giòn, một cái vỏ mầm màu xanh nhạt mở ra, mở rộng mà ra. Nha non xanh biếc kia, trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết hơi lắc lư, thoạt nhìn rất có sinh mệnh lực.

Tất cả mọi người chung quanh trên mặt đều không kìm được lộ ra sắc mặt vui mừng.

Dưới tác dụng của lực lượng sinh mệnh bổn nguyên, chồi non nhanh chóng lớn lên, nhanh chóng cao hơn một người.

Thân cây của nó thẳng tắp mà cứng rắn, màu sắc đen tuyền, mặt ngoài hiện ra một loại cảm giác giống như huyền thiết, loáng thoáng có thể thấy hoa văn thần bí như ẩn như hiện ở trên đó.

Phiến lá của nó thon dài mà duỗi ra, tựa như lông lá xuyết ở hai bên thân lá, mặt ngoài phiến lá có cảm giác gân lá màu bạc, tựa như thủy ngân chảy xuôi, thần bí khó lường.

Cho dù vẫn chỉ là một mầm cây nho nhỏ, nó cũng đã hiện ra vài phần cao quý thần bí, khí chất vượt trội hơn người, tương lai hóa hình, quá nửa cũng là một thiếu niên tao nhã rụt rè.

Tựa hồ là bởi vì bản thân mang theo không gian thuộc tính, nó vừa mới sinh ra, cũng đã có thể lăng không phi hành.

Nó cứ như vậy trôi lơ lửng trước người Vương Thủ Triết, cành lá thon dài lặng lẽ cọ vào cánh tay của Vương Thủ Triết, khắc chế mà biểu đạt tình cảm thân mật với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết vuốt ve thân cây màu đen thẳng tắp của nó, chỉ cảm thấy một cảm giác huyết mạch tương liên đột nhiên sinh ra, trong lòng cũng cực kỳ vui mừng: "Được được, hiểu rồi! Sau này phụ thân nhất định sẽ khiến con sống thật tốt trong gia tộc, sung sướng mà trưởng thành."

Nhưng mà đồng thời, trong lòng hắn cũng hơi có chút xoắn xuýt.

Tiên thực là bồi dưỡng ra rồi, bản mạng khế ước cũng ký kết, nhưng cái cây Thế Giới Thụ này, tương lai rốt cuộc là bồi dưỡng theo phương hướng của nhi tử, hay là phương hướng bồi dưỡng của nữ nhi đây?

…

Chương 201: Nguyên Thủy Thánh Đồ! Nhược Lam thức tỉnh.

…

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, trong lòng liền đại khái có phương hướng.

Phía Tiên thực đã có nữ hài tử Tiên nhi này, vốn đã khiến hắn có chút đau đầu, nếu lại có thêm một Vương Ly Tiên nữa, vậy thì quá mức gà bay chó chạy rồi.

Hơn nữa hắn cẩn thận quan sát, khí chất của cây thế giới nhỏ tuổi này thiên hướng trầm tĩnh nội liễm, còn mang theo một luồng quý khí trời sinh, hơi có chút bản tính nam hài tử Vương thị.

"Nếu đã vậy, ngươi gọi là 【 Vương Tông Thế 】 đi." Vương Thủ Triết bà giật nhẹ thân cây của hắn, thần sắc ôn hòa, đưa theo một chút thời gian nói: "Hy vọng ngươi có thể trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa của Vương thị chúng ta."

"Y nha ~" Vương Tông Thế dường như cảm nhận được kỳ vọng của phụ thân, bám vào cành cây trên cánh tay phụ thân lặng lẽ cọ xát vài cái, phảng phất rất thích cái tên này.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Ninh Hi mang theo đoàn đội đơn giản xử lý phần thưởng lúc trước, cần dùng hết trước, phân phối trước, còn lại cũng phân loại.

Mà Vương Thủ Triết thì vẫn ở cùng Vương Tông Thế, dạy hắn một ít thường thức cơ sở, giúp hắn khai trí.

Dù sao hắn vừa mới sinh ra, chính là thời điểm cần cha mẹ làm bạn, ngay cả Liễu Nhược Lam cũng tạm thời rời khỏi bàn mạt chược, kiên nhẫn ở cùng Vương Tông Thế, cùng hắn trải qua giai đoạn ngây thơ nhất lúc hắn sống.

Cuộc sống nhàn nhã thoáng cái đã qua.

Công tác cày bảng khẩn trương đã bắt đầu.

Lần này lên sàn cày bảng chính là một trong những hố trời của Vương thị - Vương Ly Từ.

Nàng cũng giống như Vương Ngao, đều là tạm thời từ chiến trường ngoại vực triệu hoán trở về tham gia nhiệm vụ gia tộc.

Thực lực của Ly Từ tuy mạnh, nhưng nhân tố không thể khống chế trên người nàng quá nhiều, chỉ có thể để nàng ra sân sớm một chút, để tránh lật xe.

Vốn sau khi Vương Ly Từ kế thừa Thôn Thiên Bảo Điển, tư chất đã đạt đến Tuyệt Thế Bính đẳng, sau đó ở trên chiến trường ngoại vực lại dựa vào Thôn Phệ Ma tộc Nhục Chi đạt tới tuyệt thế Ất đẳng đỉnh phong, đã vượt qua Vương Thủ Triết trước khi tiến vào học viện sĩ quan rồi.

Sau khi sử dụng "Cực sửa", "Cửu sửa tinh hoa", "Tiên cải" thì tư chất trực tiếp tăng vọt đến "Thiên Nữ Bính đẳng".

Tăng lên khổng lồ như thế, khiến Vương Ly Từ đi đứng cũng lâng lâng, lúc đi về phía khoang mô phỏng khảo hạch, vẻ mặt còn có chút choáng váng.

Vương Ninh Hi bị bộ dạng này của nàng dọa sợ không ít, vội vàng dặn dò tiên khí Nghê Nguyệt, nhất định phải giúp Vương Ly Từ ổn định khoảng cách.

Phải biết rằng, mặc dù Vương Ly Từ là đời chữ "Ly", nhưng tuổi thực tế cũng chỉ nhỏ hơn Vương Thủ Triết một tuổi mà thôi, tu vi hiện giờ của nàng đã là Tử Phủ cảnh tầng năm, ở trong toàn bộ Vương thị đều thuộc về hàng đầu, cũng chỉ có ba người Vương Ly Dao, Liễu Nhược Lam, còn có Lung Yên lão tổ có thể vững vàng áp chế nàng.

Nếu như nàng thật sự chơi vui vẻ, tận tình phát huy, người phía sau cũng không dễ tiếp:

Đối với yêu cầu của Vương Ninh Hi, tiên kiếm Nghê Nguyệt tự nhiên là không nói hai lời, gật đầu đáp ứng: "Ninh Hi thiếu gia ngài cứ việc yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt Ly Từ tiểu thư."

Lúc này Kiếm Linh Nghê Nguyệt tiểu thư đã không còn kiêu ngạo như trước nữa, trở nên dễ nói chuyện hơn rất nhiều. Cũng khó trách, trong khoảng thời gian này, nàng tiếp xúc thiên tử thiên nữ nhiều như lông trâu, mỗi người đều là người phong hoa tuyệt đại.

Đổi lại là trước kia, tùy tiện lấy nơi này ra cho nàng làm chủ nhân, nàng đều là vừa lòng thỏa ý.

Hôm nay thoáng cái xuất hiện nhiều như vậy, nàng chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tự nhiên cũng dễ nói chuyện.

Trước lần này, nàng nào có thể nghĩ tới mình lại có thể chọn mắt hoa của chủ nhân?

"Cái kia… Ninh Kham thiếu gia, ta có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ hay không?" Nghĩ tới đây, Tiên Kiếm Nghê Nguyệt bỗng nhiên có chút ngượng ngùng nói: "Ta cảm thấy Thủ Triết gia chủ tức là người tuấn tú, khí chất lại là uyên đình nhạc trì, khiến ta rất ngưỡng mộ, lát nữa ngươi chia ta cho hắn đi."

Lúc trước khi Vương Thủ Triết khảo hạch, không thể dùng tới Nghê Nguyệt của nàng, điều này khiến nội tâm của nàng vẫn có chút mất mát, đây chính là thiên tài tiềm chất đỉnh cao hơn cả tiểu thánh hoàng đại danh đỉnh đỉnh lúc trước a!

"Cái này… Vẫn là câu nói kia, ngài không vội, từ từ chọn." Vương Ninh Hi cười tủm tỉm nói: "Vương thị chúng ta vẫn có rất nhiều tuấn kiệt ưu tú."

Chẳng lẽ còn tốt hơn cả Thủ Triết gia chủ?

Nghi ngờ liếc nhìn Vương Ninh Hi, tinh thần Tiên Kiếm Nghê Nguyệt bỗng chốc trở nên phấn chấn, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết.

Rất nhanh, Vương Ly Từ đã nằm vào khoang khảo hạch, bắt đầu khảo hạch.

Khảo hạch bình thường và khảo hạch kinh doanh phía trước đối với nàng mà nói không có gì khó khăn, dựa vào thực lực mạnh mẽ, nàng dễ dàng liền lỗ mãng đi qua, sau đó thuận lợi tiến vào hình thức anh hùng.

Sau khi tiến vào hình thức anh hùng, quả nhiên nàng đúng như Vương Ninh Hi dự liệu náo lên yêu thiêu thân, đánh tới bắt đầu nhiệt huyết xông lên đầu, sau đó gào thét bắt đầu xung phong hãm trận.

Nhưng sức chiến đấu cá nhân của nàng còn bạo rạp, Thao Thiết Pháp Tướng vừa xuất hiện, trực tiếp liền mở ra hình thức Vô Song, phân thành mấy đường cọ cọ đi lên bão táp.

Không có cách nào, Thôn Phệ Huyết Mạch vốn là thiên phú huyết mạch cực kỳ thích hợp với chiến trường ngoại vực,

không chỉ thân thể cường hãn vô cùng, còn hoàn toàn không bị ma khí ngoại vực ảnh hưởng, thậm chí còn có thể hấp thu ngược lại, lợi dụng những huyết mạch khác không sử dụng được tài nguyên ngoại vực cường hóa bản thân… Tóm lại, huyết mạch này ở chiến trường ngoại vực thật sự là như cá gặp nước, giống như trở lại quê nhà sung sướng.

Tương lai trưởng thành đến Thần Thông cảnh thậm chí là Lăng Hư cảnh, hoàn toàn có khả năng trở thành chủ lực chống đỡ chiến trường ngoại vực.

Nếu không phải như thế, lúc trước Vân Dương thượng nhân còn là Vân Dương chân nhân gặp phải Vương Ly Từ, cũng sẽ không như lấy được chí bảo, cho dù táng gia bại sản cũng phải khai nàng ra.

Mà những đặc điểm này của Thôn Phệ huyết mạch, ngoại trừ người thật sự từng trải qua chiến trường ngoại vực, những tộc nhân của Vương thị thật ra hoàn toàn không rõ ràng lắm. Thậm chí, bọn họ cũng không hiểu biết nhiều về Vương Ly Từ, chỉ biết vị cô nãi nãi này rất lợi hại liền xong rồi.

Nhưng ngày hôm nay, Vương Ly Từ lại khiến mọi người nhận ra sự biến thái và không hợp thói thường khi cắn nuốt huyết mạch.

Không nói đến thôn phệ thần thông, chỉ luận cường độ thân thể, nàng rõ ràng cũng không yếu hơn bao nhiêu so với Ma tộc lãnh chúa, hơn nữa sau khi huyết mạch lột xác, đã từ đại thần thông dần dần hướng phương hướng đại đạo pháp tắc phát triển thôn phệ chi đạo, nàng một đường hoàn toàn không chú ý chiến thuật mà mãng đi qua, bất ngờ là không gặp được một đối thủ nào có thể ngăn được nàng.

Mà bởi vì mỗi lần nàng xung phong xông trận đều làm gương cho binh sĩ, nàng suất lĩnh chiến đoàn sĩ khí cũng là vô cùng bạo rạp, tỷ lệ thương vong cũng là cực thấp.

Thiếu chút nữa, nàng liền trực tiếp lỗ mãng đến cuối cùng.

Cũng may ở thời khắc cuối cùng, đại não nàng đang dần dần nóng lên rốt cục tìm về một chút lý trí, hơn nữa Tiên Kiếm Nghê Nguyệt ở bên cạnh liều mạng kéo chân sau của Vương

Ly Từ, vắt hết óc hỗ trợ khống chế, cuối cùng kết quả khảo hạch đi ra, điểm cũng không có quá nhiều.

Nhưng dù vậy, Vương Ly Từ vẫn lấy được 3.25 điểm, nhiều hơn dự tính khoảng 0, 25 điểm.

Điều này làm cho nàng không những vô công, còn từng có, Vương Ninh Hi tại chỗ tuyên bố khấu trừ giá trị cống hiến gia tộc của nàng ngay tại chỗ. Vốn sau khi Vương Ly Từ cầm một đống dịch cải thiện tư chất kia, đã nợ giá trị cống hiến của gia tộc một khoản lớn, đem tất cả "Gửi tiền" của mình cùng lắm cũng không đủ. Bây giờ lại bị chụp một phát như vậy, vậy thì thiếu càng nhiều.

Sắc mặt Vương Ly Từ lập tức suy sụp.

Đầu óc nàng bởi vì chiến đấu nhiệt huyết mà trở nên phấn khích cũng giống như bị dội một chậu nước lạnh, lập tức thanh tỉnh.

Xong rồi, xong rồi! Sớm biết sẽ bị khấu trừ điểm cống hiến, nàng nói gì cũng phải hơi khắc chế một chút.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận, hiện tại nàng hối hận cũng đã muộn.

Bất quá cũng may, kế tiếp là đến khâu chọn lựa phần thưởng hỉ nhạc.

Bởi vì đã có rất nhiều quan hệ, đến chỗ nàng, đồ vật có thể lựa chọn đã không nhiều. Nhưng cũng bởi vậy, Vương Ninh Hi liền buông ra hạn chế, tùy tiện Vương Ly Từ muốn chọn cái gì thì chọn cái đó.

Rất nhanh, Vương Ly Từ đã lựa chọn trong phần thưởng cao cấp, 【Hồ lô ủ rượu của Tửu Đao Tiên Lão Đại】 【Tinh hoa Hỗn Độn (một bình nhỏ)】, 【Tiên Linh Thạch (một túi nhỏ), 【Thánh Hoàng Thủ Hộ】 bốn phần thưởng này.

Trong đó, 【Hồ lô ủ rượu của Tửu Đao Tiên đại lão】 là Vương Ly Từ cố ý chọn, bởi vì nàng cảm thấy rất khí phách. Người khác đều là Tửu Kiếm Tiên, hắn lại là Tửu Đao Tiên, nhất định là cao thủ không đi đường tầm thường giống như nàng và Vương Ly Từ.

Phần thưởng còn lại, chính là tùy tiện cầm, dù sao cũng không có lựa chọn nào khác.

Trong siêu cấp giải thưởng, lựa chọn lại càng ít, chỉ còn lại một 【Tiên Thú non】 cùng một tôn 【Khôi Lỗi hộ vệ Lăng Hư cảnh đỉnh phong】.

Nàng trực tiếp nhắm mắt lựa chọn khôi lỗi hộ vệ.

Dù sao đều là bảo vật gia tộc gia tăng nội tình, tính thực chất không có gì khác nhau.

Sau khi chọn xong phần thưởng, không lâu sau, Khí Linh yêu thương đã lấy tất cả phần thưởng ra, theo lý mà nói giao toàn bộ cho Vương Ninh Hi.

Trong đó, đặc biệt là con khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong được chú ý nhất.

Hết cách, con rối của Lăng Hư đỉnh đã có thể nói là chiến lực cao nhất trong nội bộ Vương thị hiện giờ, đương nhiên sẽ bị chú ý.

Mà con rối Lăng Hư cảnh đỉnh phong này cũng không khiến mọi người Vương thị thất vọng.

Khôi Lỗi xuất hiện ở trước mặt mọi người, bề ngoài chính là bộ dáng đại thúc trung niên, khuôn mặt cương nghị, trên người mặc một bộ chiến khải cực kỳ khốc huyễn, khí chất tiêu sát, thoạt nhìn, quả nhiên là có một loại cảm giác chiến thần vô địch.

Trình độ nhân hóa của khôi lỗi cực cao, thoạt nhìn không khác gì chân nhân, chỉ có đôi mắt chính là dùng tinh thạch mài thành, hơi biến mất trong bóng râm trên mũ giáp, khốc huyễn mà lạnh như băng.

Nhìn hắn, không ít tộc nhân Vương thị hai mắt bắt đầu tỏa sáng, nhất là tộc nhân nam giới, có không ít người thậm chí không nhịn được vui vẻ hưởng thụ cảnh tượng tương lai tích góp đủ cống hiến, thuê nó làm hộ vệ lâm thời cho mình.

Đây chính là khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong, chiến lực gần với Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn đỉnh tiêm, làm hộ vệ cho mình, tràng diện nhất định vô cùng phong cách.

Đương nhiên, bọn họ cũng có thể nghĩ đến mà thôi. Chờ sau khi kiếm xong phần thưởng khảo hạch, bởi vì trước đó sử dụng tư chất cải thiện dịch, bọn họ hơn phân nửa đều muốn nợ gia tộc một số điểm cống hiến lớn, lúc nào có thể hoàn thành đều là một ẩn số.

Trước đây Vương thị cũng có một số con rối gia tộc, cũng đều lập được công lao không nhỏ, địa vị trong gia tộc không thấp, nhưng cơ bản đều dựa theo chữ lót "Thủ" để đặt tên.

Hôm nay tổng cộng đạt được ba con khôi lỗi Lăng Hư cảnh, một con khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong, dựa theo bối phận này thì có chút không thích hợp.

Sau khi mọi người thương nghị một chút, liền quyết định dùng khôi lỗi Lăng Hư cảnh bình thường để ra vẻ chữ "Định", khôi lỗi đỉnh phong lập ra chữ lót 'Tiêu'.

Sau một phen thảo luận.

Ba con khôi lỗi Lăng Hư cảnh lần lượt được đặt tên là 【Vương Định Long】Vương Định Phượng 【Vương Định Hổ】, còn khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong thì được gọi là 【Vương Tiêu Giáp】.

Vương thị được bốn con rối lăng hư, bên trong cũng vui mừng khôn xiết.

Có những con rối này, cuối cùng cũng giải quyết xong tiềm lực phi phàm của tộc nhân Vương thị hiện giờ, thực lực thấp, trong tộc thiếu cường giả chân chính xấu hổ.

Đồng thời, có những hộ vệ khôi lỗi Lăng Hư này, các tộc nhân xuất môn chấp hành nhiệm vụ cũng có thể an toàn hơn rất nhiều.

Bất quá, khôi lỗi lợi hại thì lợi hại, nhưng tiêu hao cũng là cực lớn.

Loại khôi lỗi Lăng Hư cảnh như 【Vương Định Long】 bọn họ, khu động thì tiêu hao chính là "Cực phẩm linh thạch" trân quý, một lần nạp vào liền cần trọn vẹn năm khối cực phẩm linh thạch, giá trị năm ức càn kim.

Mà khôi lỗi đỉnh phong Vương Tiêu Giáp thì càng đừng nói, trực tiếp muốn bổ sung một viên Tiên Linh Thạch.

Đây chính là Tiên Linh thạch, là bảo vật mà ngay cả Tiên Hoàng cũng cảm thấy hứng thú.

Cũng may, không phải khôi lỗi chiến đấu đều ở trạng thái nửa đau nửa ngủ, chỉ có khi chân chính cực hạn chém giết, mới có thể vận chuyển cao năng, khi đó liền đơn thuần là đốt tiền.

Bởi vậy cũng xem như là phi thường đáng giá.

Thời gian quý giá, bảo vật còn lại tạm thời không giới thiệu.

Vương Thủ Triết tiếp tục dẫn dắt các tộc nhân cày vốn, người ra trận tiếp theo chính là cháu gái Vương Anh Tuyền của Vương Thủ Triết.

Đường đường là nữ quân thần sở dĩ xếp ở chỗ này mới ra sân, nguyên nhân dĩ nhiên chỉ có một, chính là, phía trước đều là ác hơn.

Vương Ngao vốn cũng bất phàm, tiếp nhận bảo điển truyền thừa cũng tương đối lợi hại, cho tinh hoa thiên địa nhiều hơn bảo điển bình thường không ít, bây giờ, sau khi Vương Thủ Triết dùng 【Cực Biến Tinh Hoa】 và 【Tiên Đổi】, tư chất huyết mạch của nàng cũng đạt tới mức 【Thiên Nữ Bính đẳng】.

Quá trình kế tiếp tự nhiên không cần nói nhiều nữa.

Vương Ngao dễ dàng xếp thứ nhất, điểm thứ nhất cũng tới 9.3.5 điểm.

Tiểu Thánh Hoàng Kỳ Vô Song đáng thương đã bị ép vào vị trí thứ mười của Anh Hùng Bảng, trở thành nhân vật duy nhất trên bảng danh sách thời viễn cổ.

Bất quá, thời gian dành cho hắn cũng không nhiều, bởi vì vòng tiếp theo, hắn sẽ phải biến mất khỏi bảng danh sách.

Trong phần thưởng cao cấp, Vương Củng chỉ có thể lựa chọn "Hỗn Độn tinh hoa (một bình nhỏ), "Tiên Linh Thạch (một túi nhỏ)" Thừa lấy hai, "Thủ hộ Thánh Hoàng", bởi vì ngoài ba hạng này ra, đã không còn lựa chọn nào khác.

Mà trong siêu cấp giải thưởng, cũng chỉ còn lại phần thưởng duy nhất 【 Tiên Thú con 】.

Thật ra chính là một quả trứng tiên thú, cần ấp trứng sau mới có thể sinh ra con non.

Đến tận đây, tổng cộng chín phần thưởng trong hồ siêu cấp cũng đã bị vét sạch rồi.

Vì nắm chắc mỏ giải thưởng, Vương Thủ Triết tăng ca hộ tống suốt đêm cho Vương An Nghiệp, bảo hắn sử dụng dịch cải thiện huyết mạch, tăng tư chất huyết mạch lên.

Trước đây Vương An Nghiệp nhờ vào lần lôi kiếp thần thông và bảo điển mà Ngụy Thanh Vân "Tặng" kia, tư chất vốn đã tăng lên tới 【 Tuyệt Thế Ất đẳng 】, sau đó khi mọi người đều không rõ ràng, hắn lại gặp được mấy lần kỳ ngộ, tư chất trong lúc bất tri bất giác đã đạt đến mức độ như Tuyệt Thế Giáp đẳng.

Chỉ là hắn là người khiêm tốn, chỉ là báo cáo với Vương Thủ Triết một chút, cũng không có tuyên dương bốn phía.

Nếu không phải lần này tư chất huyết mạch của tộc nhân trong gia tộc đã tăng lên rất nhiều, tư chất huyết mạch của hắn đã cao hơn Vương Thủ Triết.

Bất quá, dù vậy, sau khi 【 Phiên Tiên cải tinh hoa】 duy nhất bị dùng hết, cho dù hắn dùng 【 Cực cải tinh hoa 】 Cực Cải 】 và 【Tiên cải】 cũng vẫn dừng lại ở trình độ Thiên Tử Bính đẳng trung đoạn.

Hết cách, tư chất đạt đến cấp bậc Thiên Tử này, tư chất tăng lên cũng đã trở nên vạn phần gian nan, mỗi một đoạn tăng lên nhỏ đều cần đại lượng tài nguyên đi xây đắp.

Đừng thấy đám người Vương thị nói rất dễ dàng, nhưng đó là nhờ sự giúp đỡ của Vương Thủ Triết, bọn họ có thể vượt cấp sử dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch, lúc này mới tăng lên rất nhanh. Không có dịch cải thiện, Vương Thủ Triết cũng bị luống cuống.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, 【 Tiên cải tinh hoa bản 】 chỉ có một nhánh, trừ phi có thể tìm được

【 Tiên cải tinh hoa bản 】 thứ hai, nếu không gần như không có khả năng phục chế kỳ tích "Thiên tử giáp đẳng" của Vương Thủ Triết.

Nhưng mà, dù vậy, Vương An Nghiệp dựa vào kiếm ý của thương sinh, cùng với năng lực kiếm trận song tuyệt, hơn nữa có tiên kiếm trợ giúp, cũng dễ dàng phá kỷ lục.

Thủ đoạn dự bị kia, một cái đều không dùng tới, toàn bộ quá trình thuận lợi vô cùng, không có nửa điểm phập phồng lên xuống, có thể nói là thiếu thơ ngây ngô.

Mà điểm số đứng đầu bảng xếp hạng hiện tại cũng đi tới 93, 75 điểm.

Rốt cuộc Kỳ Vô Song cũng bị chen xuống bảng xếp hạng.

Đến bây giờ, mười hạng đầu trên bảng danh sách đã toàn bộ là người của Vương thị.

Còn phần thưởng thì càng không có gì để nói.

Khen thưởng siêu cấp sớm đã bị cạo sạch, phần thưởng cao cấp cũng còn lại rải rác. Vương An Nghiệp không chút do dự trực tiếp cầm 【 Tiên Linh Thạch (một túi nhỏ) —— ngồi lấy hai, [Thánh Hoàng Chi Thủ Hộ].

Đến lúc này, tổng cộng cũng chỉ có năm 【 Thánh Hoàng chi thủ hộ 】 đã bị cạo sạch, trong hồ giải cao cấp chỉ còn lại 【 Tiên Linh Thạch (một túi nhỏ) một lựa chọn duy nhất, hơn nữa số lượng cũng chỉ vẹn vẹn có bốn túi nhỏ.

Nói cách khác, thêm một lần nữa, hồ phần thưởng cao cấp cũng sẽ bị cạo sạch.

Mà siêu cấp ban thưởng, Vương An Nghiệp thì đã không nhận được.

"Tiểu tỷ tỷ yêu." Lúc này, Vương Ninh Hi lại bắt đầu xuất mã, gánh vác trách nhiệm phối hợp câu thông, "Bên trong siêu cấp giải thưởng trì cùng cao cấp vật tư đã bổ sung lại rồi sao?"

"Thật xin lỗi." Khí Linh ái ngóng trông hôm nay đã không dám khuyến khích Vương Ninh Hi nữa, vội vàng kinh sợ xin lỗi: "Ta đã nhiều lần liên hệ lên trên, nhưng vẫn không nhận được đáp lại."

“Cái này, làm ta thực khó xử a.” Vương Ninh Hi làm bộ làm tịch nói: “Thật sự không được, ngươi trước cùng cấp trên báo cáo một cái giấy nợ đi, lần sau gặp các ngươi lên núi, ta lại hỏi hắn.”

“Ủa, giấy nợ?” Khí Linh ngơ ngác.

Nàng một cái khí linh, nhưng còn chưa bao giờ viết qua loại giấy nợ này.

Không sao, cách thức đều thay ngươi nghĩ xong rồi.

Vương Ninh Hi lấy ra một tờ giấy nợ đã viết xong bản thảo, mì sợi dày đặc, đã lưu loát viết một đống lớn.

Hắn dỗ dành Khí Linh Duyệt nói: “Ngươi chỉ cần ở chỗ này lưu lại dấu vết ý thức, biểu thị bởi vì vật phẩm trong hồ không đủ nên không thể đưa phần thưởng, coi như là ngươi thiếu nợ chúng ta. Nếu tìm không thấy thượng phong, chúng ta có quyền dùng tài sản học viện để đền bù. Chúng ta sẽ dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn lưu lại toàn bộ hành trình chứng cứ. Ngươi hiểu chưa?”

Đây cũng là ý của Vương Thủ Triết.

Phí rút hết thì cạo sạch, vừa vặn lấy bổ sung khác. Những thứ tốt trong học viện đào tạo không chỉ ở trong hồ, những thứ cứng nhắc kia hắn cũng thèm thuồng rất lâu rồi.

“Hiểu rồi…”

Dưới sự lừa dối của Vương Ninh Hi, Khí Linh Ái Vọng cuối cùng vẫn ký tên trên giấy nợ.

Nhưng sau khi ký xong, nàng mới có chút choáng váng.

Nàng chẳng qua chỉ là một khí linh, dựa vào cái gì còn có thể biến thành người nợ? Còn nữa, học viện lấy tài sản gán nợ, lấy gì để khấu trừ? Chẳng lẽ, nàng thân là khí linh học viện cũng muốn bị khấu trừ sao?

Ngay khi Khí Linh yêu thương mong mỏi bất an, Vương thị lại tiếp tục bắt đầu hành động cạo lông cừu.

Lần này xuất động con gái trưởng của Vương Thủ Triết, tiểu Thánh chủ của Lăng Vân thánh địa, Vương Ly Dao.

Dựa theo trình tự cố định, Vương Ly Dao đương nhiên là đến động phủ tùy thân của Vương Thủ Triết hấp thu dịch cải thiện tư chất, tăng tư chất huyết mạch lên.

Mà trong lúc này, Tiên Kiếm Nghê Nguyệt trực tiếp quấn lấy Vương An Nghiệp.

Bởi vì sau vòng khảo hạch này, Vương An Nghiệp đã thay thế Vương Thủ Triết, trở thành chủ nhân hoàn mỹ trong lòng nàng.

"An Nghiệp công tử, ngươi thu ta đi." Tiên Kiếm Nghê Nguyệt thay đổi vẻ cao lãnh ngạo kiều lúc trước, trong giọng nói tràn đầy ý cầu khẩn: "Ta cam đoan sẽ giúp ngươi cùng nhau quát tháo phong vân, tung hoành thiên hạ, vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ."

Về phần Vương Thủ Triết, đã bị nàng tạm thời quên đi. Dù sao An Nghiệp rõ ràng càng am hiểu kiếm đạo hơn, hơn nữa trên kiếm đạo đã đi khá xa, mà Thủ Triết gia chủ ưu tú thì ưu tú, cũng không am hiểu kiếm đạo.

Nghe Tiên Kiếm Nghê Nguyệt nói, Bán Tiên Kiếm của Vương An Nghiệp lập tức cảm thấy áp lực thật lớn.

Nàng thật vất vả gặp được một chủ nhân tiền đồ vô lượng, kết quả còn chưa sảng khoái mấy ngày đã bị tiên kiếm theo dõi.

Còn "năm tháng" của Vương An Nghiệp lại càng áp lực lớn hơn.

Hắn chẳng qua chỉ là cấp bậc linh bảo Thần Thông, tuy nói ở Khí Linh 'Cơ Vô Trần', Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển tưới nhuần, cùng với tác dụng cảm ngộ kiếm đạo của bản thân Vương An Nghiệp, năm tháng đã dần dần chạm đến một chút biên giới 'Đạo Khí', nhưng chung quy vẫn là linh bảo Thần Thông.

Không nghĩ tới hắn còn chưa tu thành chính quả, chân trước liền tới một cái "Nguyễn Cung", chân sau lại tới một "Nghê Nguyệt" cầu thu lưu.

Địa vị này của hắn chính là phải hạ thấp mới được a!

"Khụ khụ, Nghê Nguyệt tiên tử." Vương An Nghiệp phong độ nhẹ nhàng hành lễ với Tiên Kiếm Nghê Nguyệt, lại cự tuyệt

nàng, “Ngài là Tiên Kiếm thuộc về gia tộc chúng ta, An Nghiệp cũng không thể tự tư tự lợi như thế, một người độc hưởng ngài.”

“Cái gì? Ý của ngươi là, ai cũng có thể dùng ta một chút?” Thần sắc Tiên Kiếm Nghê Nguyệt có chút phức tạp.

“Cũng không phải như thế, ít nhất cũng phải có đủ giá trị cống hiến mới có thể tạm thời mượn.” Vương An Nghiệp nói: “Dù sao thì tiên kiếm của gia tộc chỉ có một thanh, công dụng càng có thể phát huy tính tác dụng lớn nhất của ngài, ngài cứ tha thứ nhiều hơn đi.”

“Không được không được, như vậy có vẻ ta quá mức không đứng đắn.” Tiên Kiếm Nghê Nguyệt vội vàng cự tuyệt nói, “Thật sự không được, ta có thể nhận một chủ nhân trước, sau đó cho ai mượn thì cho người đó dùng, điều kiện tiên quyết là mượn ít nhất Tuyệt Thế Ất đẳng, ta cũng không phải tùy tiện ai cũng để ý.”

Nhưng mà, chỉ qua một nén nhang, nàng lại từ bỏ Vương An Nghiệp, lon ton đi theo phía sau Vương Ly Dao, ra sức nịnh nọt lấy lòng: “Côn Bằng đại tiểu thư, ta phát hiện hai người chúng ta có khí chất hợp nhất, để ta đi theo cô đi.”

Cũng không thể trách nàng “có người mới quên người cũ”, thật sự là thiên phú kiếm đạo của Vương Ly Dao so với Vương An Nghiệp chỉ có hơn chứ không kém.

Dù sao, năm đó nàng là kiếm đạo thiên tài đã tu ra kiếm ý ở Linh Đài cảnh sơ kỳ. Chỉ là nàng vẫn luôn ở trong học cung và thánh địa, hiếm khi ra tay, cho nên thanh danh chưa hiển lộ ra ngoài mà thôi.

Hơn nữa tuổi của nàng lớn hơn Vương An Nghiệp không ít, bây giờ tu vi nghiễm nhiên đã đạt đến Tử Phủ cảnh tầng sáu, sau khi tư chất huyết mạch tăng lên tới Thiên Nữ Bính đẳng, thực lực kiếm đạo thể hiện ra tự nhiên cũng lợi hại hơn Vương An Nghiệp.

Sau khi chứng kiến thực lực của Vương Ly Dao, Vương An Nghiệp đã tự động được Nghê Nguyệt xếp vào danh sách thứ hai.

“Chúng ta đả thông ải trước đi.” Vương Ly Dao vô cùng bình tĩnh nói.

“Được nha được nha ~”

Tiên Kiếm Nghê Nguyệt lập tức liền phi thường ra sức ra tay với Ly Dao đại tiểu thư, lần nữa giành được đệ nhất.

Điểm cao nhất cũng vì vậy mà đến 94 điểm!

Lúc này Khí Linh Duyệt sớm đã chết lặng, ngay cả tiếng chúc mừng và ban thưởng cũng trở nên máy móc.

Vương Ly Dao cũng không được lựa chọn, trong giải thưởng cao cấp chỉ còn lại bốn túi nhỏ Tiên Linh Thạch. Nàng thu hết toàn bộ.

Về phần siêu cấp ban thưởng, tự nhiên là phải Khí Linh Ái Vọng viết giấy nợ.

“Nhược Lam, cuối cùng chỉ còn lại ngươi.” Vương Thủ Triết thấy hai cái hồ giải lớn đều bị cạo sạch, còn có chút không vừa lòng: “Đồ sơ cấp và giải thưởng hồ trung cấp vẫn nên cầm lấy, anh hùng bảng bên kia ngươi cũng đừng lưu thủ, cho người thứ nhất đi lên, thuận tiện để học viện nợ chúng ta nhiều một chút.”

Trong lúc Vương Thủ Triết nói chuyện, đã dẫn Liễu Nhược Lam trở về động phủ tùy thân.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, Liễu Nhược Lam cũng phối trí như những người khác, đều là một bản tinh hoa cực sửa đổi, cùng với một bản tiên cải, nếu có cơ hội đột phá đến thiên tử / thiên nữ Bính đẳng, thì sẽ bổ sung thêm một phần cực sửa. Chỉ là lần này, Liễu Nhược Lam từ chối sử dụng bản tinh hoa cực sửa đổi, chuẩn bị giữ nó lại cho bọn nhỏ.

Nhưng ai ngờ, nàng chỉ là một chi 【Tiên sửa】, liền đem tư chất huyết mạch vọt tới Thiên Nữ Bính đẳng.

Vương Thủ Triết kinh ngạc: “Nương tử, tư chất huyết mạch lúc trước của cô…”

“Ừm, một mực đang chậm rãi tăng lên.” Liễu Nhược Lam gật đầu khẳng định suy đoán của hắn: “Vốn cách đây không lâu, ta cũng đã miễn cưỡng bước vào hàng ngũ Thiên Nữ, bây giờ có cánh tiên này, ngược lại thoáng cái tăng lên một đoạn dài.”

Điều này khiến Vương Thủ Triết càng không còn gì để nói.

Cái gì cũng không cần, là có thể khôi phục đến cấp bậc Thiên Nữ, cái này so với Chân Tiên chuyển thế mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Chẳng lẽ nói nương tử kiếp trước là tồn tại so với Chân Tiên bình thường còn lợi hại hơn?

Dù sao hiện tại hắn cũng không phải Tiểu Bạch của thế giới Huyền Vũ, hiểu được cho dù Chân Tiên may mắn chuyển thế, huyết mạch cũng nhất định sẽ rơi xuống cấp độ tuyệt thế thiên kiêu.

Nhưng hôm nay nương tử lại có thể dựa vào chính mình khôi phục đến huyết mạch càng cao hơn, lai lịch này sợ là thật sự không đơn giản.

“Phu quân cứ yên tâm, cho dù ta là ai chuyển thế thì cũng sẽ không rời nửa bước.” Liễu Nhược Lam an ủi.

Vương Thủ Triết không chỉ không được an ủi, ngược lại trong lòng căng thẳng: “Nương tử, chẳng lẽ nàng nhớ tới một số chuyện gì đó?”

“Không sao…”

Bỗng dưng, Liễu Nhược Lam khẽ cau mày, vẻ mặt trở nên có chút ngưng trọng, khí tức cũng có chút bất ổn, dường như đang chịu đựng một loại thống khổ nào đó.

“Nương tử, nàng không sao chứ?” Vương Thủ Triết vội kéo cánh tay nàng lại, chuẩn bị độ huyền khí bản nguyên sinh mệnh vào trong cơ thể nàng.

Ai ngờ, ngay khi huyền khí của hắn chạm đến da thịt của nàng.

“Oanh!”

Một luồng năng lượng nguyên thủy dồi dào mà thuần túy bỗng nhiên nổ tung ra phía ngoài, trực tiếp chấn cho Vương Thủ Triết bay ngược ra ngoài.

Phải biết rằng, tu vi của Vương Thủ Triết đã đạt tới Tử Phủ cảnh tầng năm, cộng thêm ưu thế huyết mạch, cho dù là tu sĩ Thần Thông cảnh muốn đơn thuần dựa vào huyền khí để đánh bay hắn cũng không dễ dàng.

Nhưng hôm nay, dưới sự xung kích của nguồn năng lượng nguyên thủy trong cơ thể Liễu Nhược Lam, hắn vẫn không thể nào ổn định được, chỉ cảm thấy luồng năng lượng này vô cùng mênh mông, vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn mang đến cho hắn một loại cảm giác chính mình căn bản không cách nào chống cự.

Cho dù có bình tĩnh như Vương Thủ Triết cũng không khỏi ngơ ngác.

Mà cũng ngay tại giờ khắc này.

Chỗ mi tâm Liễu Nhược Lam bỗng nhiên có tầng tầng lớp lớp kim quang nở rộ.

Một hư ảnh quyển trục màu thủy lam có ngoại hình cổ kính chậm rãi hiện lên từ trong đó, dưới cái nhìn chăm chú của Vương Thủ Triết trợn mắt há hốc mồm bay lên giữa không trung.

Đó là một quyển trục mặt ngoài vẽ đầy hoa văn huyền ảo.

Toàn thân nó đều bao phủ trong một đoàn kim quang, tản ra uy thế huyền ảo vô cùng, cũng to lớn vô cùng đáng sợ. Nhìn nó, tựa như đối mặt đại dương mênh mông vô cùng vô tận, làm cho người ta kìm lòng không được cảm nhận được nhân loại bản thân nhỏ bé.

Theo sự xuất hiện của nó, trong hư không thậm chí còn vang lên từng tiếng pháp tắc.

Không cần bất luận kẻ nào khu động, vẻn vẹn chỉ là sự tồn tại của nó, liền tự nhiên khiến cho thiên địa pháp tắc cộng minh, đây chính là sự tình ngay cả tiên kinh trong truyền thuyết cũng không làm được.

Dưới kim quang bao phủ, âm thanh pháp tắc quấn quanh, khí chất cả người Liễu Nhược Lam cũng theo đó phát sinh biến hóa cực lớn.

Trên người nàng tựa như bao phủ một tầng vầng sáng mông lung, ngay cả mặt mày đều giống như trở nên xa cách thanh lãnh vài phần, cả người không hiểu nổi nhiều thêm một cỗ khí chất thần thánh, giống như thần nữ trong thiên cung, không tì vết, không nhiễm trần tục.

Cảnh tượng này khiến Vương Thủ Triết nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, kẹt một lúc lâu mới giật mình thất thanh nói: “Đây đây, đây chẳng lẽ là 【Thánh Đồ】?”

Hắn quả thực không thể tin được, trong Linh Đài Tử Phủ của nương tử nhà mình lại ẩn giấu một bộ Thánh đồ!

Hình như còn là thánh đồ Nguyên Thủy Hệ cực kỳ thuần túy!

Nhược Lam nàng, rốt cuộc có lai lịch gì?

Bình tĩnh như Vương Thủ Triết, lúc này cũng không khỏi có chút luống cuống, trong đầu nháy mắt lóe lên không biết bao nhiêu ý niệm.

Cũng không biết tại sao, trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên hồi tưởng lại ngày cưới Nhược Lam viết thơ —— “Thần nữ tiên Liên Thương Sinh, chấp kích điện trước gác đêm dài. Năm tháng luân chuyển trăm ngàn lần, cuối cùng nhân gian liền một nhành. Sợ kiều thê thừa gió đi, lừa gạt nương tử Thiên Cung Hàn. Trẻ con cầm tay mắt đẫm lệ, cầu nguyện muôn đời cùng gối ngủ.”

Một cỗ dự cảm bất thường bỗng nhiên hiện lên trong lòng hắn.

…

Chương 202: Vợ tôi thật sự là đại lão!

…

Cũng may dị tượng của Liễu Nhược Lam cũng không duy trì được bao lâu.

Ngay khi Vương Thủ Triết lo lắng bất an, bộ "Thánh Đồ" huyền diệu đến cực điểm kia dường như hiểu rõ bản chất của thiên đạo dần dần thu lại, đủ loại dị tượng tiêu tán trong vô hình.

Mà bảo quang bao quanh Liễu Nhược Lam cũng dần dần trở về trong cơ thể nàng.

Nàng nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng ngày thường thủy linh ngọc nhuận, đại phụ Vương thị.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Vương Thủ Triết, nàng vội vàng tiến lên đỡ lấy: "Phu quân, chàng không sao chứ?"

"Không sao không sao." Lúc này Vương Thủ Triết mới ổn định lại tinh thần, nhìn Liễu Nhược Lam từ trên xuống dưới: "Cô nương có biết chuyện vừa xảy ra không?"

"Ta loáng thoáng nhớ ra chuyện gì đó, nhưng vừa tỉnh lại thì như là một giấc mơ, trở nên mơ mơ hồ." Liễu Nhược Lam cau mày, cẩn thận hồi tưởng lại ký ức đang dần tan đi, dường như muốn bắt thứ gì đó, "Đúng rồi, ta ở trong "Mộng cảnh" hình như nhìn thấy Thần Vũ Thánh Hoàng, cảm giác như còn cùng hắn đánh một trận. Trong mơ hồ, ta còn nhìn thấy Lục Vi… Lục Vi nàng ta đang khóc."

"Chính là Thánh Hoàng tu luyện Thanh Hoàng Thánh Đồ? Chính là Thánh Hoàng của Thần Vũ hoàng triều chúng ta?" Vương Thủ Triết có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ nương tử…"

"Phu quân, ta sẽ không phải là một trong thập đại tội phạm truy nã chuyển thế chứ?" Liễu Nhược Lam nhíu mày không thôi nói: "Bằng không, ta làm sao biết được Vi Vi, làm sao có thể đánh nhau với Thánh Hoàng?"

“Tuyệt đối sẽ không!” Vương Thủ Triết nói như chém đinh chặt sắt: “Nương tử nhà ta chính là thượng tiên, chỉ là không cẩn thận rơi xuống phàm trần, làm sao có thể là tội phạm truy nã chứ? Nói không chừng lúc trước ngươi nhìn thấy Lục Vi bị Thánh Hoàng đuổi bắt… Tâm địa hiệp nghĩa của ngươi, lúc này mới xảy ra xung đột với Thánh Hoàng.”

“Thật ra, cho dù là tội phạm truy nã cũng không sao cả.” Liễu Nhược Lam còn rộng rãi hơn hẳn, dáng vẻ bình tĩnh như thường, “Ta cũng đã nhìn ra, tuy rằng Thần Vũ Thánh Hoàng một lòng vì tình cảm của Nhân tộc phi thường cao thượng, nhưng có đôi khi, tính cách đích xác có chút bảo thủ.”

“Nương tử, vi phu hỏi ngươi mấy chuyện này.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Phu quân, ngươi sợ ta thật sự là thiên thượng tiên, lỡ như nghĩ tới mình là ai, sẽ vứt chồng bỏ con quay về thiên cương?” Liễu Nhược Lam cười đến lông mày cong lại, dường như cũng nhớ tới thơ đón dâu của Vương Thủ Triết khi đón dâu, “Ngươi nha, chính là nhìn ta quá cao, không nói trên đời này có thiên cương tiên giới hay không, cho dù là thật sự, cho dù ta thật sự là thiên tiên, ta cũng sẽ không trở về.”

Chỉ một thoáng, trong lòng Vương Thủ Triết hiện ra cảm động nồng đậm, ôm vai Liễu Nhược Lam nói: “Ta biết ngay nương tử sẽ không bỏ rơi ta và bọn nhỏ.”

“Đừng có buồn nôn.” Liễu Nhược Lam ghét bỏ kéo tay Vương Thủ Triết ra: “Thứ nhất ta đến là không nỡ để bọn nhỏ, thứ hai là, nếu ta thật sự đi rồi, chẳng phải là tiện nghi cho đám oanh oanh yến yến muốn lên ngôi sao?”

“Ách… Thánh đồ vừa rồi của nương tử có thể triệu hồi ra không?” Vương Thủ Triết cũng thức thời chuyển chủ đề.

“Không thể, có lẽ thực lực của ta còn chưa đủ, nhưng vừa rồi Thánh đồ dường như ngưng tụ ra một bộ 【Nguyên Thủy Bảo Điển】 không có thực thể.” Liễu Nhược Lam tâm niệm vừa động, trong linh đài liền hiện ra một bộ bảo điển huyền ảo màu thủy lam.

Nó giống như thật mà không phải thật, giống như hư không phải giả, phảng phất mang theo vô tận thần vận Nguyên Thủy

đại đạo.

Chỉ nhìn khí tức này đã biết phẩm cấp Bảo Điển tuyệt đối không thấp.

“!!” Vương Thủ Triết nhìn mà nghẹn họng trân trối, đúng là có chút tâm tính mất cân bằng hiếm thấy: “Nương tử, ngươi đừng khinh người quá đáng. Người ta vì bộ bảo điển đều liều chết liều sống, ngươi thì hay rồi, lại có thể tự mình ngưng tụ.”

“Bảo điển vốn là cụ thể của một loại đại đạo pháp tắc nào đó, nếu như ăn thấu một phần đại đạo pháp tắc nào đó cũng có thể dễ dàng khống chế, tự nhiên có thể ngưng tụ ra bảo điển truyền thụ cho hậu nhân.” Liễu Nhược Lam ngược lại không cảm thấy gì, thuận miệng giải thích nói, “Chỉ tiếc tạm thời không có tài liệu thích hợp, nếu không, liền có thể chế tạo ra vật dẫn thích hợp, đem khí tức đại đạo cùng với cảm ngộ tu hành trong bộ 【Nguyên Thủy Bảo Điển】 này lạc ấn trên đó, khiến cho nó trở thành một bộ 【Truyền Thừa Bảo Điển chân chính】. Trong nhà chúng ta, hài tử thức tỉnh huyết mạch Nguyên Thủy cũng không ít.”

“Chuyện tài liệu giao cho vi phu là được rồi.” Vương Thủ Triết hưng phấn nói: “Tốt nhất là nương tử có thể giống như Thần Vũ Thánh Hoàng, diễn hóa ra mấy bộ bảo điển liên quan đến Nguyên Thủy, bọn nhỏ trong nhà sẽ có phúc.”

“Còn vấn đề gì nữa, nhanh chóng hỏi xong, ta phải nhanh chóng đi quét hết khảo hạch, Lục Vi và các nàng dâu đều đang chờ ván bài đấy.” Nói xong chuyện quan trọng nhất, tâm tư Liễu Nhược Lam liền chạy xa, nghiễm nhiên một bộ người vẫn còn ở đây, lòng đã sớm rơi vào tư thế trên bàn.

“Lúc trước Bảo Điển của Lục Vi Thanh Huyên nói, lúc trước Lục Vi tiểu học tỷ các nàng đi đánh úp hai Ma Chủ vực ngoại yêu ma.” Vương Thủ Triết tranh thủ thời gian hỏi: “Về việc này, nương tử có tham gia không? Còn muốn làm gì nữa không?”

“Không có ấn tượng gì.” Liễu Nhược Lam nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là Lục Vi đi cùng những người khác, ta không nhớ ra bất cứ chuyện gì.”

Sau khi nói xong.

Liễu Nhược Lam liền hấp tấp chạy đi cày vốn.

Dựa theo năng lực của nàng, tự nhiên là dễ dàng đoạt được đệ nhất Anh Hùng bảng.

Chỉ tiếc, bất kể là hồ giải thưởng cao cấp hay hồ giải siêu cấp, đều đã bị vét sạch rồi, Liễu Nhược Lam là một phần thưởng cũng không lấy được.

Nhưng mà loại tình huống này cũng là bình thường, Vương Ninh Hi vốn là đem dư lượng ngoài ý muốn tính kế vào, hơn nữa bảo khố của người ta cũng không đơn thuần là vì Vương thị mở, nào có trùng hợp như vậy vừa lúc nhân thủ có phần.

Nhưng hiểu thì hiểu, Vương Ninh Hi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nhổ lông dê của hệ thống, lại khiến Khí Linh mong mỏi viết giấy nợ.

Lúc này đây, khoản nợ nhiều không lo khí linh vui vẻ sảng khoái ký tên.

Nhưng Ái Phán không ngờ được, nàng nhanh chóng hối hận.

Cầm giấy nợ đầy đủ, Vương Ninh Hi bắt đầu liên tục hối thúc, chỉ cần Khí Linh Ái Phán biểu hiện ra tạm thời không trả nổi, sau đó hắn liền mở họp mời tộc nhân chuyển đồ đạc, trong học viện quân sự đồ vật gì tốt liền chuyển cái đó.

Cùng lúc đó.

Vương Ninh Hi lại yêu cầu Khí Linh Yêu Phán ẩn nấp cái tên trên Anh Hùng bảng.

Rất nhanh, một loạt tên Vương thị tộc nhân trên Anh Hùng Bảng dần dần trở nên mơ hồ, giống như làm một việc kép kép.

Một loạt đều là làm mờ, nhìn ngược lại có chút đồ sộ.

Về điểm này, Vương Ninh Hi nghĩ khá lâu.

Dù sao bảng danh sách này là anh hùng bảng chung của bốn học viện huấn luyện quan quân lớn, mà ba học viện quan quân còn lại có khả năng rơi vào tay Ma Triều hoặc Tiên Triều.

Nhất là Tiên Triều, Vương Ninh Hi cảm thấy hoàng thất Tiên Triều hẳn là nắm giữ một học viện huấn luyện.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Tiên Hoàng đã từng tiết lộ với Vương Phú Quý, để hắn và Vân Mộng Vũ tu luyện thật tốt. Đợi đến khi tới Thiên Nhân cảnh sẽ dẫn bọn họ đến một địa phương tốt, nói không chừng có thể lấy được một chút phần thưởng cao cấp.

Phải biết rằng, lúc đó phú quý đã là tuyệt thế thiên kiêu rồi, Tiên Hoàng nếu nói như vậy, đã nói rõ nàng rất chắc chắn đồ vật trong đó có thể làm cho phú quý đạt được chỗ tốt lớn. Mà địa phương như vậy, có thể có bao nhiêu?

Bởi vậy, phó bản mà Tiên Hoàng tiết lộ, cho dù không phải học viện huấn luyện quan quân cũng là địa phương không sai biệt lắm.

Cân nhắc đến tiên ma lưỡng triều hoàng thất đều có thể nhìn thấy Anh Hùng Bảng, đương nhiên không thể giữ lại cái tên trên bảng này, đánh lén là biện pháp tốt nhất.

Dù sao, mặc dù hiện tại Vương thị có một đống thiên tử thiên nữ, nhưng Lung Yên lão tổ thực lực mạnh nhất trong đó trước mắt cũng chỉ là Tử Phủ cảnh tầng tám, còn đang trong giai đoạn phát dục, năng lực chống lại nguy hiểm quá kém.

Vương thị hiện giờ vẫn là cố gắng khiêm tốn một chút mới ổn thỏa.

…

Khi Liễu Nhược Lam kết thúc, danh sách thứ nhất của Vương thị, danh sách thứ hai và những nhân vật khá mạnh trong danh sách thứ ba, tất cả đều đã được đánh xong, trong danh sách cũng chỉ còn lại ban thưởng sơ cấp và trung cấp.

Sau đó bố cục như thế nào, Vương Ninh Hi tự nhiên là đã sớm an bài tốt.

Người đánh bảng lần này chính là nhân vật xếp hạng tương đối thấp trong danh sách thứ ba.

Cái gì gọi là áp đảo?

Trong đó chi tiết nói ra tương đối phức tạp, nhưng dùng một câu khái quát, chính là nhân vật trước mắt sử dụng qua tư chất cải thiện dịch chỉ có thể vọt tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng.

Huyết mạch cấp bậc như vậy, kém hơn một bậc so với Tiểu Ma Tôn, đương nhiên chỉ có thể xếp ở vị trí tương đối thấp trong danh sách thứ ba.

Nhóm người này số lượng cũng không ít, chủ yếu là lấy đám người Vương Thất Hạo và đế tử An làm đại biểu.

Giống như Vương Thất Hạo, trước mắt hắn còn chưa đặt chân vào Tử Phủ, chính là nhân vật Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, mà huyết mạch cũng là đại thiên kiêu giáp đẳng, như thế, chỉ cần 【 dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp 】 cộng thêm 【 Cực phẩm huyết mạch cải thiện dịch 】 bản, có thể đạt đến trung đẳng tuyệt thế Bính đẳng.

Sau đó, ở trên cơ sở này tốn chút thời gian xông lên Tử Phủ cảnh, sau đó thoải mái đả thông 【 hình thức khảo hạch bình thường 】 và 【 hình thức khảo hạch tinh anh 】, kế thừa một bộ bảo điển bình thường, chính là tuyệt thế Ất đẳng.

Cùng con đường với Vương Thất Hạo, còn có Vương An Kỳ, Vương Tông Văn, cùng Ngô Ức La, Ngô Tuyết Ngưng vân vân.

Những người còn lại như đế tử An, Lư Tiếu Tiếu, Công Tôn Diễm, Liễu Viễn Huy, Trần Phương Kiệt, cùng với Liễu Anh Phù và những gia tộc thông gia khác đều đi theo con đường giống nhau, chỉ là bởi vì tu vi đã đạt tới Tử Phủ cảnh, sử dụng tư chất huyết mạch cải thiện dịch muốn đổi thành 【 Cực Biến 】 và 【 Cực Cải Tinh Hoa bản 】, kết quả cơ bản đều bị định hình ở Tuyệt Thế Ất đẳng.

Trong đó, loại người đã thăng cấp Tử Phủ cảnh như Đế Tử An, sau khi kế thừa xong Bảo Điển mới miễn cưỡng đạt tới tư chất tuyệt thế thiên kiêu, bởi vì khởi đầu tương đối thấp, cho dù dùng 【 Cực Cảa 】 và 【 Tinh Hoa bản cực cải thiện 】 cũng chưa chắc có thể đạt tới Tuyệt Thế Ất đẳng, nói không chừng còn phải bổ sung thêm một chi 【 phiên bản Tinh Hoa cao cải thiện 】.

Ngoại trừ nhóm người ở sau danh sách thứ ba ra, hoạt động xông bảng ở danh sách thứ tư của gia tộc cũng dần dần được triển khai.

Nhân số bộ phận này rất nhiều.

Bởi vì mục tiêu chỉ cần Tuyệt Thế Bính đẳng Đinh đẳng là được, bởi vậy bậc cửa vô cùng thấp, cuối cùng thống kê ra ước chừng có năm sáu mươi người. Hơn nữa, trong đó hơn phân nửa đều là tu sĩ Thiên Nhân cảnh.

Giống như hoàng thất đại biểu thì có con trai của Đế Tử An Ngô Thịnh Quân, còn có Ngô Chí Hành từ nhỏ có quan hệ không tệ với Ngô Tuyết Ngưng, cùng với Đế Tử Phi Công Dã Thanh Nhụy.

Đại diện Vương thị càng nhiều, cái gì mà Bạch Y Phượng Vương Ninh Du, Tịch Y Kiếm Thánh Vương An Viễn, thành viên đời chữ "Thủ" Vương Thủ Tín, Vương Thủ Nghĩa, Vương Thủ Nặc, Vương Thủ Minh, Vương Thủ Thành vân vân, còn có hai vị trưởng bối chữ "Định", Vương Định Tộc, Vương Định Hải, cũng đều nằm trong danh sách này.

Bên phía đích mạch còn có tỷ tỷ muội muội của Vương Thủ Triết, Vương Lạc Y và Vương Lạc Miểu và đại nương Công Tôn Huệ.

Con gái của Thủ Triết là Vương Ly Nguyệt, Vương Ly Tuyền, con trai Vương Tông Thụy.

Ngoài ra còn có một vài người vợ tương đối ưu tú trong gia tộc, tỷ như Tiền Vũ Nhu, tỷ muội Triệu thị.

Đương nhiên, Vương thị cũng rất quan tâm đến gia tộc thông gia, một nhà mạnh không phải mạnh, tổng thể liên minh mới thật sự mạnh.

Bởi vậy, đám người Trần Nho Hồng, Trụ lão tổ, Chí Thắng lão tổ, Trụ Hiên lão tổ cũng có phần.

Còn có Tiền thị, Trường Ninh Từ thị, Kim Sa Từ thị, Lôi thị, Lũng Tả Vương thị, Lũng Tả Văn thị, Liêu Viễn Phòng thị, Đại Càn Vương thị, Mạc Nam Vương thị, Đại Càn Công Dã thị, Đại Càn Thượng Quan thị, Đại Càn Trần thị,… Gia tộc thông thân gần như mỗi người đều có phần.

Chỉ cần thời gian cho phép, chờ sau khi tư chất của nhóm người này xông lên, Đại Càn mới chính thức quật khởi.

Có điều, phần lớn người này đều còn chưa tới Tử Phủ cảnh, trước tiên phải tăng huyết mạch lên, tốn thời gian vọt tới Tử Phủ cảnh mới tính là tốt nghiệp.

Đã có danh sách thứ tư, đương nhiên có danh sách thứ năm.

Nhóm mục tiêu này nhân số nhiều hơn, ước chừng có hơn hai trăm người.

Xét thấy quá nhiều người, tên cũng không đồng dạng liệt kê, nhưng mục tiêu chính là vọt tư chất tới đại thiên kiêu Giáp Ất đẳng. Dù sao nếu có thể nhổ tài nguyên thì bọn họ có thể thông qua nhiệm vụ của học viện tích lũy điểm tích lũy, thu được cơ hội thăng cấp huyết mạch, đợi sau khi hoàn thành khảo hạch còn có thể miễn phí cạm bẫy nơi truyền thừa thần thông.

Nhóm người này tương lai tu vi cực hạn, tạm thời chính là Thần Thông cảnh, đương nhiên, nếu có cơ duyên đặc thù chính là chuyện khác.

Học viện huấn luyện quan quân này dường như từ xưa đến nay chưa từng náo nhiệt như thế.

Bận rộn nhất đương nhiên phải kể đến sự yêu thương của Vương Thủ Triết và Khí Linh, một là muốn làm người không ngừng vó tăng lên huyết mạch, một là không ngừng chủ trì khảo hạch, còn phải nhận bóc lột của Vương Ninh Hi.

Tất cả mọi người hiểu rõ, dưới sự bóc lột không ngừng của Vương Ninh Hi, không bao lâu nữa, học viện huấn luyện sĩ quan và khí linh đều phải mang họ Vương.

…

Bên kia tộc nhân Vương thị, còn có đông đảo tộc nhân của các gia tộc thông gia náo nhiệt tiến hành khảo hạch, người một nhà Vương Thủ Triết bên này, ngoại trừ Vương Thủ Triết ra, tạm thời không có chuyện gì khác, liền bắt đầu nghiên cứu phần thưởng.

Thứ đứng mũi chịu sào, dĩ nhiên là quả trứng tiên thú kia.

Trải qua thương lượng ngắn ngủi, quyền sở hữu trứng tiên thú này cuối cùng rơi vào tay Vương Ly Dao.

Thật ra Vương Thủ Triết vốn muốn giao nó cho lão bà Liễu Nhược Lam nuôi dưỡng, dù sao, căn cứ theo cách nói của Khí Linh ngóng trông, quả trứng tiên thú này là một quả trứng Huyền Vũ hệ, không còn nuôi dưỡng người nào thích hợp hơn Liễu Nhược Lam.

Tuy nhiên, Liễu Nhược Lam từ chối.

Nàng quanh năm ở trong gia tộc, trước kia còn ngẫu nhiên ra tay, từ sau khi Vương thị dần dần biến thành dưỡng lão viện, có một đám Lăng Hư đại lão đại tọa trấn, nàng ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có.

Nuôi một con tiên thú nữa, đối với nàng mà nói không có bao nhiêu ý nghĩa, so sánh ra, ngược lại là đại nữ nhi Vương Ly Dao quanh năm ở bên ngoài càng cần nó hơn.

Dù sao, Ly Dao trước kia thu Ly Hỏa Tước và Nguyên Thủy Huyền Vũ Tiểu Cửu hôm nay một cái ngũ giai, lục giai, đã sớm không theo kịp tốc độ tiến bộ của Ly Dao.

Đối với chuyện này, Vương Thủ Triết tất nhiên sẽ không có ý kiến.

Cũng bởi vậy, nhiệm vụ ấp trứng tiên thú cũng rơi vào trên người Vương Ly Dao.

Thấy các trưởng bối thương lượng thỏa đáng, Vương Ninh Hi liền lấy ra trứng Tiên Thú Huyền Vũ tạm thời để trong tay hắn.

So với quả trứng khổng lồ to chừng mấy người của Tông Côn lúc trước, quả trứng này có thể nói là “Lớn nhỏ”, đại khái cũng chỉ cao hơn nửa người, vỏ trứng màu trắng, thoạt nhìn cũng không có bộ dáng cứng rắn, hình dạng giống trứng vịt hình tròn.

Không suy xét những thứ khác, chỉ nhìn ngoại hình quả trứng này, chợt nhìn qua, tuyệt đối không có cách nào liên hệ nó với Huyền Vũ.

Nhưng dưới ánh đèn, vỏ trứng hiện lên lưu quang màu vàng kim nhàn nhạt, nhìn kỹ lại, những lưu quang màu vàng kia tựa như cấu thành đường vân huyền ảo màu vàng, nhìn cực kỳ thần bí.

Trong khi lưu quang màu vàng kim mờ mịt, có uy áp nặng nề tràn ra, giống như đang cảnh cáo người nó thèm khát.

Vương Ly Dao vuốt ve vỏ trứng thoạt nhìn cũng không tính là cứng rắn này, nghĩ rằng rất nhanh sẽ có một sinh mệnh mới sinh ra từ trong đó, mặt mày cũng trở nên nhu hòa hơn.

Không trì hoãn nữa, thân hình nàng chấn động, trên thân đột nhiên dâng lên một cỗ uy thế bàng bạc.

Trong nháy mắt.

Sau lưng nàng tựa như xuất hiện một đại dương mênh mông, có từng trận tiếng nước chảy, mênh mông bàng bạc, mênh mông bát ngát, khiến cho người ta không kìm lòng được mà cảm khái bản thân thật nhỏ bé.

Bên trong đại dương mênh mông vô tận, một con Phượng Hoàng màu xanh to lớn vỗ cánh bay ra, phát ra một tiếng hót cao vút.

Đó là một con chim phượng hoàng nửa thành thể, dù chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng lông vũ trên người nó đã vô cùng hoa lệ, bên cạnh mỗi con đều như được phủ một tầng ánh sáng bảy màu lộng lẫy.

So với màu xanh đậm như Ất Mộc Thanh Hoàng, màu lông của nó có chút lam nhạt, càng có tiên khí, cũng càng thêm nhẹ nhàng, giống như thần điểu trên bầu trời, cao cao tại thượng, thần nhi thánh chi.

Rất hiển nhiên, đây là hư ảnh pháp tướng của Vương Ly Dao - Nguyên Thủy Thanh Hoàng.

Sau khi trở thành Thiên Nữ, hư ảnh pháp tướng của nàng cũng đã xảy ra một ít lột xác, lông vũ càng thêm rực rỡ, trên người không hiểu sao nhiều hơn mấy phần tiên khí và thần thánh, cùng lúc trước quả thực giống như hai con chim.

Dưới hư ảnh pháp tướng gia trì, khí thế của Vương Ly Dao một đường tăng lên, huyền khí cả người dâng trào, kích động khiến quần áo trên người nàng hơi lay động.

Thấy thế, trên mặt đám tiểu bối Vương thị vây xem lập tức lộ ra vẻ kính sợ.

Cùng lúc đó.

Vương Ly Dao tâm thần khẽ động, huyền khí bành trướng nhất thời tràn vào trong trứng Huyền Vũ.

Giống như bị đánh thức từ trong giấc ngủ say, đường vân màu vàng mặt ngoài trứng Huyền Vũ bỗng nhiên sáng lên, một cỗ lực hút cường đại từ vỏ trứng bắn ra, tựa như nuốt chửng huyền khí của Vương Ly Dao.

Từng luồng ánh sáng lưu chuyển, uy thế của trứng Huyền Vũ cũng theo đó bắt đầu tăng lên.

Một cỗ sinh mệnh khí tức vô cùng cường hoành bắt đầu sinh ra ở bên trong trứng Huyền Vũ.

Trong lòng Vương Ly Dao vui vẻ, lập tức gia tăng cung ứng huyền khí.

Mãi cho đến nửa nén nhang sau, Huyền Vũ đản rốt cục "Răng rắc" một tiếng, xuất hiện một đạo vết rạn.

Trên mặt Vương Ly Dao nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

Những người xung quanh cũng lập tức nín thở, mở to hai mắt nhìn, tập trung lực chú ý vào quả trứng Huyền Vũ kia.

Phía dưới vạn chúng chú mục, vết rạn từng chút một biến lớn, dần dần biến thành một cái lỗ thủng, lập tức, một cái đầu nho nhỏ mở vỏ trứng, từ trong trứng chui ra.

Đó là một tiểu gia hỏa đen sì.

Bởi vì mới sinh ra, dịch nhờn trên người nó còn chưa khô, hình thể cũng không lớn, thoạt nhìn đầu tròn não tròn, rất nhiều đặc tính chủng tộc còn chưa hoàn toàn hiển hiện ra.

Tương đối đặc biệt chính là bối giáp của nó. Bối giáp kia màu ngăm đen, giống như do huyền thiết đúc thành, phía trên chất chồng rõ ràng, giống như dãy núi nhô lên, còn có đường vân màu vàng lan tràn trên đó, thoạt nhìn thần bí lại quý khí, phi thường xinh đẹp.

Hơn nữa, trên người Tiểu Huyền Vũ còn tản ra một cỗ khí tức Nguyên Thủy bàng bạc, có hơi nước nồng đậm tự động ngưng tụ xung quanh nó.

Rõ ràng vừa mới sinh ra, đã mơ hồ có vài phần hương vị bá chủ nước.

“Không hổ là tiên thú Huyền Vũ, còn nhỏ như vậy, cũng đã hiện ra vài phần bất phàm rồi.” Vương Ninh Hi nhìn mà hai mắt tỏa sáng, mừng rỡ không thôi.

Hắn là gặp qua tông môn Côn thái gia gia nhà mình, bản lãnh xuyên qua không gian kia, quả nhiên là làm cho người ta nhìn mà than thở. Rõ ràng nó hôm nay mới bát giai, nếu thực động thủ, ngay cả cường giả Lăng Hư cảnh cũng chưa chắc bắt được nó, dựa vào ưu thế huyết mạch.

Thậm chí, dựa vào ưu thế huyết mạch, Tông Côn thái gia gia còn chưa có trưởng thành, liền đã có một đám lớn người ủng hộ Long Kình, tương lai nhất định là trái ôm phải ấp, thật không khoái hoạt.

Con Huyền Vũ này và Côn đều là tiên thú, tương lai hơn phân nửa cũng vô cùng lợi hại.

Đợi nó lớn lên một chút, dời sông lấp biển, trở thành bá chủ trong biển hơn phân nửa không phải vấn đề gì.

Trong đầu Vương Ninh Hi, không khỏi hiện ra hình ảnh Ly Dao tổ cô nãi nãi cưỡi Huyền Vũ ngao du tứ hải, uy phong lẫm liệt.

…

Chương 203: Ly Tiên thăng cấp! Xây dựng thêm Dưỡng lão viện!

…

Trong lòng Vương Ly Dao cũng rất vui mừng.

Huyền khí tiêu hao khi ấp trứng Huyền Vũ còn nhiều hơn so với tưởng tượng.

May mà hiện giờ Vương Ly Dao đã là tư chất Thiên Nữ Bính đẳng, bất luận là cường độ thể chất, hay là trình độ kinh mạch trong cơ thể rộng lớn, chất lượng huyền khí trong cơ thể đều vượt xa tu sĩ Tử Phủ cảnh tầm thường, lúc này mới gánh vác được tiêu hao lớn như vậy.

Cũng may, Tiểu Huyền Vũ đã được sinh ra một cách an toàn.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tiểu Huyền Vũ, lập tức đưa tay phất một cái, thay nó rửa sạch dịch nhờn trên người.

Tiểu Huyền Vũ cũng rất thích Vương Ly Dao, cái đầu nhỏ vô cùng thân thiết cọ vào lòng bàn tay của Vương Ly Dao, ồm ồm chào hỏi nàng.

Bầu không khí rất vui vẻ hòa thuận.

“Phụ thân, người đặt tên cho nó đi.” Sau một lúc thân thiết với Tiểu Huyền Vũ đủ rồi, Vương Ly Dao liền nhìn về phía Vương Thủ Triết, mời hắn đặt tên cho Huyền Vũ: “Con muốn gửi nuôi nó dưới danh nghĩa của người và mẫu thân, bối phận sẽ tính theo cùng thế hệ của con.”

“Nếu là cùng thế hệ với ngươi, nó hẳn là đời chữ lót “Ly” hoặc là “Tông”…” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi mong mỏi của Khí Linh, “Khí Linh yêu thương, Tiểu Huyền Vũ này là đực hay cái? Có thể nhìn ra không?”

Hắn suýt nữa quên mất, Huyền Vũ không phải tiên thực không có phân chia giới tính, dùng chữ lót nào còn phải xem giới tính của nó.

“Mặc dù đặc thù còn không quá rõ ràng, nhưng hẳn là Huyền Vũ của mẫu thân.” Khí Linh yêu thương quan sát một hồi, cho

ra kết luận.

Là khí linh, nàng có kho tư liệu vô cùng khổng lồ, hiểu biết đối với tiên thú đương nhiên cũng vượt xa đám người Vương Thủ Triết.

Nói xong, đại khái là ý thức được đám người Vương Thủ Triết cũng không hiểu rõ Huyền Vũ, dứt khoát trực tiếp chỉ nam cho hắn và Vương Ly Dao một phần Huyền Vũ để nuôi dưỡng, nội dung bao gồm tính ăn uống của Huyền Vũ, tập tính sinh hoạt vân vân, thuận tiện cho đám người Vương Thủ Triết chăm sóc Tiểu Huyền Vũ.

Hai người tự nhiên là hết sức vui vẻ nhận lấy.

"Nếu là nữ hài tử thì gọi là 【 Vương Ly 】 đi." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, định ra tên.

"Vương Ly Ly, ừ, không tệ, là một cái tên tốt." Hai mắt Vương Ly Dao tỏa sáng, lập tức bà ta ôm đầu Tiểu Huyền Vũ, cười híp mắt cổ vũ nói: "Ly Mễ muội muội, tỷ tỷ chờ muội lớn lên. Đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi đánh vực ngoại yêu ma."

"Ô ô"

Vương Ly vui vẻ phát ra tiếng rùa non nớt, lập tức lập tức xua chân đi vòng quanh Vương Ly Dao vài vòng.

Bởi vì chạy quá nhanh, nên nàng không ổn định được một chút nào, chân trái bị trượt chân phải, ngã thẳng xuống bụng, bốn cái móng rùa ở giữa không trung nhào lộn xộn, nhìn qua ngây ngốc khờ khạo.

Mọi người lập tức vui vẻ.

Cũng may tuy rằng tên Vương Ly kia là rùa, nhưng động tác lại rất linh hoạt, không chờ mọi người đưa tay giúp nàng thì đầu óc của mình khẽ ưỡn ra một cái, lật người lại.

"Nhưng trước đó, ngươi vẫn phải học tập trong Tộc Học, tranh thủ làm một con rùa chỉ có văn hóa." Vương Ly Dao lại cổ vũ.

"Ô ô ô"

Vương Ly Tầm phát ra tiếng tru lên sung sướng mà tràn ngập chờ mong.

…

Thời gian, làm bạn vui vẻ, từng chút từng chút trôi qua.

Mà lúc này, tiến độ phụ bản trong học viện huấn luyện quân quan cũng dần dần trở nên chậm chạp.

Trong số những người tới lần này, số lượng Tử Phủ cảnh vẫn tương đối ít. Sau khi toàn bộ khảo hạch của nhóm người Tử Phủ cảnh kết thúc, những Thiên Nhân cảnh còn lại, sau khi ưu hóa tư chất huyết mạch, còn phải cố gắng tu luyện, học tập nghệ thuật "Chiến tranh và chỉ huy".

Về phần khảo hạch cuối cùng, tự nhiên là cố gắng hết sức tiến hành vào lúc ở Tử Phủ cảnh, như vậy có thể lấy ra một ít phần thưởng.

Cho dù bọn họ thi được tốt hơn nữa, cũng chỉ là giải thưởng sơ cấp và giải thưởng trung cấp. Nhưng dù là giải nhất trong giải trì sơ cấp và giải thưởng trung cấp, đối với những tu sĩ ở hạng tư, hạng năm mà nói, mỗi một kiện đều là bảo vật, hoặc là có thể dùng để gia tăng nội tình gia tộc, hoặc là có thể dùng để tăng lên chính mình, ít nhất một kiện cũng sẽ đau lòng không chịu nổi.

Nhưng kể từ đó, tiết tấu khảo hạch tự nhiên cũng bị trì hoãn, nhất thời nửa khắc khẳng định thi không hết.

Theo dự đoán của đoàn đội Vương Ninh Hi, nhóm người này sẽ lần lượt thăng cấp Tử Phủ cảnh trong vòng trăm năm, nhổ hết lông dê của học viện.

Tuy nhiên, trong những nhân vật dưới Tử Phủ cảnh này, có mấy người cực kỳ đặc thù.

Vương Ninh Hi chính là một trong số đó.

Tuy rằng tư chất thiên phú của hắn không tầm thường, nhưng bởi vì tuổi quá nhỏ, tu vi hiện giờ mới là 【Thiên Nhân cảnh tầng sáu】. Nhưng tu vi thấp cũng có chỗ tốt của tu vi thấp, hắn có thể dựa vào sự thủ hộ của Vương Thủ Triết để tăng thêm huyết mạch.

Hắn dựa vào một chi 【Cao Cải】, một chi 【Phiên cao cải tinh hoa】 cùng với một chi 【Cực Cải】, vậy mà cứng rắn đẩy tư chất huyết mạch lên tầng thứ 【Tuyệt Thế Giáp đẳng】.

Mà Vương thị bởi vì có “Vương Thủ Triết”, “Vương Lung Yên”, “Liễu Nhược Lam” ba người cũng không sử dụng 【 bản tinh hoa cực sửa 】, bởi vậy Ninh Kham còn dự định thêm một bản tinh hoa cực sửa.

Có điều, dược lực bản tinh hoa cực sửa cuối cùng cũng quá mức bá đạo, cho dù Vương Ninh Hi là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng cũng chỉ có tu vi Thiên Nhân cảnh, cho dù có bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết che chở cũng cực kỳ nguy hiểm.

Dứt khoát chờ hắn xông lên Tử Phủ cảnh, kế thừa bảo điển, lại sử dụng 【Cửu sửa tinh hoa bản 】, đến lúc đó tất nhiên cũng có thể đột phá đến huyết mạch cấp bậc Thiên tử, tiến vào danh sách thứ hai của gia tộc.

So sánh với vấn đề tư chất, Vương Ninh Hi lo nhất ngược lại là công pháp.

Lần này bởi vì học viện huấn luyện quan quân có đại lượng truyền thừa thần thông chi địa, đại bộ phận tộc nhân thần thông truyền thừa trong tộc xem như giải quyết xong vấn đề, ngay cả bảo điển cũng giải quyết rất nhiều.

Nhưng hắn chính là huyết mạch đặc thù thủy hỏa tương dung, có thể tìm được bảo điển thích hợp hay không còn là một ẩn số.

Mà ngoại trừ Vương Ninh Hi ra, Vương Phú Quý và Vương Củng Điệp cũng đều được để lại trước một bản 【 Cực Biến Tinh Hoa 】.

Bởi vì tuổi tác nhỏ hơn, tư chất Tiên Thiên càng tốt hơn, hai người bọn họ so với Vương Ninh Hi có ưu thế lớn hơn một chút.

Bây giờ hai người bọn họ đều là tu vi Linh Đài cảnh, Vương Thủ Triết liền thừa cơ tiêu hao lượng lớn sinh mệnh bản nguyên chi lực, giúp bọn họ tiêu hóa một đợt dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp, cùng với 【 bản tinh hoa cao cải thiện 】.

Kể từ đó, tư chất của Vương Phú Quý liền đề cập tới 【Tuyệt Thế Giáp đẳng hậu đoạn】, tư chất của Hoa Thụy cũng nhắc tới 【Tuyệt Thế Ất đẳng đoạn sau】, cực kỳ tiếp cận Giáp đẳng.

May mà hai người bọn họ đều là tuyệt thế thiên kiêu, mới có thể miễn cưỡng sử dụng 【phiên bản tinh hoa cao cải tạo】 ở Linh Đài cảnh, nếu không cho dù có sinh mệnh bổn nguyên chi lực của Vương Thủ Triết phụ trợ, cũng vô cùng nguy hiểm.

Chờ tương lai sau khi tấn thăng Thiên Nhân cảnh, lại tiêu hóa một chi 【Cực Biến】, tư chất của Vương Phú Quý liền thỏa đáng có thể đạt tới 【Thiên Tử】 cấp bậc, thậm chí có thể trực tiếp đến 【Thiên Tử Đinh đẳng trung đoạn】.

Lúc này, dựa vào tư chất Thiên Tử, hắn có thể thuận thế sử dụng 【Cửu sửa tinh hoa bản】, nhất cử đột phá 【Thiên Tử Bính đẳng trung đoạn hậu đoạn】.

Đây còn là dưới tình huống không có kế thừa bảo điển, nếu như vận khí tốt có thể kế thừa được một bộ bảo điển không tệ, không chừng sẽ trực tiếp bước vào 【Thiên Tử Ất đẳng】, chen chúc vào hàng thứ nhất của Vương thị.

Mà Hoa Thụy, sau khi tiêu hóa 【Cực Biến】 ở Thiên Nhân cảnh, tư chất cũng có thể đạt tới 【Tuyệt Thế Giáp đẳng đoạn sau】, lại bổ sung một viên 【Thoát Thai Tiên Đan】 hiệu quả, liền có thể khó khăn đột phá 【Thiên Nữ Đinh đẳng】.

Sau đó nàng có thể giống như phú quý, dựa vào huyết mạch lực cường hãn của Thiên Nữ, ở Thiên Nhân cảnh sử dụng 【Cực Cải Tinh Hoa bản】, nhất cử đột phá 【Thiên Nữ Bính đẳng】.

Chỉ bất quá, nàng dù sao trụ cột so với Vương Phú Quý kém hơn, dù đột phá đến 【Thiên Nữ Bính đẳng】, xác suất lớn cũng là sơ đoạn, dù cho kế thừa bảo điển, có thể đột phá đến 【Thiên Nữ Ất đẳng】 hay không vẫn là ẩn số.

Nhưng cho dù như vậy, nàng ở trong danh sách thứ hai cũng tuyệt đối là ở phía trước.

Cho nên nói, tuổi nhỏ có đôi khi vẫn là rất chiếm ưu thế. Giống như thế hệ này của Vương Thủ Triết, lúc nhỏ làm sao có tài nguyên hậu đãi như vậy?

Kế hoạch trưởng thành của mọi người đều đã thỏa đáng, những người đã khảo hạch xong liền lục tục "Tốt nghiệp" rời khỏi học viện, trở lại cương vị của mình tiếp tục tu hành, làm việc.

Mà Vương Ninh Hi thì bắt đầu tiến hành thu hoạch học viện lần cuối.

Dưới nhiều lần "bị ép nợ", tài sản cố định của học viện đã bị bóc lột sạch sẽ, ngay cả hai con rối Lăng Hư cảnh trông cửa cũng trả lại cho Vương thị.

Khí Linh Ái lại càng bất đắc dĩ, cùng Vương Ninh Hi ký khế ước bán mình, "khuôn nhục" trở thành khí linh của Vương thị gia tộc, kỳ hạn phục vụ cho đến khi học viện trả nợ cho Thanh Vương thị mới thôi.

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Các loại vật liệu cứng trong học viện được vận chuyển ra không gian, đoàn người Vương Thủ Triết cũng tạm thời kết thúc hành trình học viện, thắng lợi trở về Vương thị.

Dọc theo con đường này cũng không có khúc chiết gì, liền không hề dài dòng.

Chính là ở bến tàu cập bến, lúc chuyển đồ xuống dưới, tràng diện lớn hơn một chút, hơi dẫn tới một phen oanh động. Dù sao, chuyến này bọn họ đi ra ngoài, cơ hồ là đem toàn bộ học viện trở về, đồ vật thật sự có chút nhiều.

Cũng may thuyền viễn dương của Vương thị cũng không phải là lần đầu tiên về cảng, tình hình chuyển đồ vật quy mô lớn như thế này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện. Những người xem náo nhiệt trên bến tàu không biết bọn họ chuyển cái gì, cũng chỉ là xem náo nhiệt, vây xem một lúc rồi tản đi.

Đợi sau khi trở về Vương thị.

Vương Thủ Triết cũng chỉ nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu thao tác tiếp theo.

Lần này quan quân huấn luyện học viện thu hoạch rất nhiều, trong đó bao gồm một ít bảo vật đặc thù, thí dụ như ba bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa, cùng với một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa.

Căn cứ lời nói của Khí Linh Ái, loại bảo vật này đối với tiềm lực linh thú linh thực tương đối hữu hiệu.

Trong đó có một bình nhỏ tinh hoa Hỗn Độn, có thể làm cho linh thực linh thú cửu giai tiềm lực, tiềm lực tăng lên tới khoảng thập nhất giai, hoặc là làm cho linh thú thập nhất giai tăng lên tới tiềm lực thập nhị giai.

Nếu như hai bình nhỏ hợp cùng một chỗ dùng, có thể làm Bán Tiên Thú Bán Tiên Thực nguyên bản có tiềm lực thập nhị giai đỉnh phong tăng lên tới thập tam giai.

Về phần một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa, đó chính là siêu cấp ban thưởng.

Nó đủ để cho một tiên thú hoặc tiên thực nguyên bản thập tam giai tăng lên tiềm lực thập tứ giai. Một bình lớn này nếu như phân ra một chút, hơn phân nửa có thể phân ra mười cái bình nhỏ, có thể đem hơn phân nửa tiên thú bán tiên thực tăng lên tới hàng ngũ tiên thú.

Chỉ là sau khi trải qua thảo luận nội bộ của gia tộc, ba nhân vật chỉ số thông minh lớn của Vương Ly Nguyệt, Vương Ninh Lam, Vương Phú Quý, thống nhất cho rằng nếu đơn thuần tăng tiên thú lên tới tiềm lực cấp 14, kỳ thật cũng không có giá trị nhiều như mấy tiên thú tiên thực.

Nhưng mà cân nhắc đến tác dụng đặc thù của Vương Ly Tiên, một khi tiềm lực của nàng lại lần nữa tăng lên một tầng, có thể trong thời gian ngắn đem khu vực trung tâm của Lưu Tiên Cốc mở rộng lần nữa, Vương thị cũng có thể dung nạp càng nhiều danh ngạch.

Nói không chừng còn có thể thai nghén ra thêm một cỗ phân thân Ly Tiên.

Hiệu quả ngắn hạn vô cùng rõ ràng.

Từ trường kỳ đến xem, loại lựa chọn này cũng không kém. Bởi vì sau khi tiềm lực huyết mạch tăng lên, Ly Tiên sẽ trưởng thành nhanh hơn, so sánh với tiên thực tiên thú khác, nàng có

thể nhanh chóng đạt tới cấp mười ba, hình thành sức chiến đấu cường đại hơn.

Ngoài ra, nàng còn là linh thực bản mạng của Vương Thủ Triết, nàng càng cường đại, tương đương với Vương Thủ Triết và gia tộc cũng càng cường đại.

Từ siêu hậu kỳ đến xem cũng không thấy lỗ.

Dù sao, Ly Tiên là tiên thực có công hiệu đặc thù và sức chiến đấu, năng lực tổng hợp vô cùng cường hãn, đợi nàng đến thập tứ giai, tự nhiên là nhẹ nhõm treo đánh thập tam giai. Có thể lấy một địch hai còn chiếm hết ưu thế, chỉ là bảo thủ phỏng đoán nhất.

Lấy ví dụ mà nói, chờ sau khi nàng trưởng thành đến cực hạn, Ma Hoàng Ma Tôn liên thủ đánh nàng, hơn phân nửa cũng là bị trấn áp ngược lại.

Suy xét xa hơn một chút mà nói, đó chính là thọ nguyên của Tiên Thực vượt qua Tiên Thú, một khi Ly Tiên hoàn toàn thành hình, nàng có thể thủ hộ gia tộc không biết bao nhiêu năm!

Vương thị sẽ vạn năm, thậm chí là mấy vạn năm được cường lực che chở.

Tổng hợp lại suy xét, 【Một bình Hỗn Độn tinh hoa】 chí bảo này, sẽ ưu tiên Vương Ly Tiên.

Trước khi Ly Tiên sử dụng đại bình Hỗn Độn tinh hoa, Vương thị vẫn quyết định đặt lên một cái 【Hỗn Độn tinh hoa tiểu bình】 để xem hiệu quả.

Rất nhanh, bảo vật này được tách ra một cách chính xác, dùng bình tinh thạch đặc chế phân chia thành mười 【Vi Bình】, dùng để tăng tiềm lực cho một ít “Trấn tộc linh thú” có công lao cao của gia tộc.

Đứng mũi chịu sào tự nhiên là đại công thần Nguyên Thủy lão quy của gia tộc.

Nói nó già, kì thực dựa theo tuổi thọ của linh thú loại rùa mà nói, cũng không tính là già.

Nó chỉ là một con Nguyên Thủy Linh Quy huyết mạch bình thường, chiến lực cũng rất bình thường.

Nếu như không phải trở thành trấn tộc linh thú của Vương thị, đời này nó có thể dựa vào thời gian dài dằng dặc mà lăn lộn đến ngũ giai linh thú, đã là tổ tiên tích đức, đó là chuyện đừng nghĩ đến thất giai.

Nhưng bây giờ dựa lưng vào Vương thị, dựa vào hồi báo của các vị thiếu gia tiểu thư, nó hưởng hết tài nguyên hậu đãi, nếu không có gì đặc biệt ngoài ý muốn, cuối cùng đến cấp bảy vấn đề không lớn. Lại hướng lên trên, bị giới hạn bởi tiềm lực không đủ trời sinh, thì có chút không thực tế.

Niệm tình nó lao khổ công cao, Vương thị là người đầu tiên sắp xếp cho nó sử dụng 【Hỗn Độn tinh hoa (một chiếc bình).】

Rất nhanh, Nguyên Thủy lão quy đã được tiểu bối tộc nhân của Vương thị mang tới.

Đầu rùa khổng lồ của nó ngó ngó Vương Thủ Triết, lại nhìn những người khác ở đây, nhìn vẻ mặt hăng hái bừng bừng của bọn họ, trên trán lập tức toát ra một loạt dấu chấm hỏi.

Nó là ở lúc phơi nắng bị trực tiếp gọi tới, lúc này còn có chút ngây ngốc, thật sự không rõ gia chủ đang làm cái gì.

Nhưng mà, không đợi nó lấy lại tinh thần, Vương Thủ Triết đã lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bình 【Hỗn Độn tinh hoa】.

Con ngươi Nguyên Thủy lão quy trong nháy mắt liền thẳng, nước miếng ào ào bắt đầu chảy ra ngoài.

Nó có thể cảm giác được, thứ trong bình tinh thạch kia tuyệt đối là bảo bối, là bảo bối khiến nó trở nên mạnh mẽ!

Nhưng mà, bởi vì thực lực và uy thế của Vương Thủ Triết, nó lại không dám vọng động chút nào, chỉ có thể nôn nóng bất an mà đào tảng đá dưới chân, một bộ cực độ khát vọng, muốn ăn, lại không dám vọng động.

“Được rồi! Chính là đưa cho ngươi. Ăn đi ~”

Vương Thủ Triết vung tay ném đi, bình tinh thạch trong tay ném về phía lão Quy Nguyên Thủy.

Lão Quy Nguyên Thủy lúc này nhảy lên một cái, ngậm lấy bình tinh thạch.

“Răng rắc” tiếng vang giòn tan vang lên, Nguyên Thủy lão quy ngay cả kiên nhẫn mở bình ra cũng không có, trực tiếp đem bình tinh thạch cắn nát toàn bộ, ngay cả mảnh vụn tinh thạch cùng hỗn độn tinh hoa bên trong cùng một chỗ nuốt xuống.

Sau một khắc.

Một luồng khí tức cuồng bạo bỗng nhiên từ trong cơ thể Nguyên Thủy lão quy bay lên.

Toàn thân nó cứng đờ, nhất thời bị trướng đến đỏ mặt tía tai, vội vàng thu hồi bốn cái móng vuốt, đem trọn con rùa đều rụt vào trong mai, dựa vào Quy Tức Chi Thuật dựa vào bản năng linh thú loài rùa tiêu hóa năng lượng hỗn độn tinh hoa.

Qua một hồi lâu, cỗ khí tức cuồng bạo này mới chậm rãi tán đi, Nguyên Thủy lão quy rốt cuộc từ trạng thái quy tức khôi phục lại.

Lúc này, hình thể Nguyên Thủy lão quy đã lớn hơn một vòng, khí tức cũng trở nên càng thêm tinh thuần, ngay cả cặp tròng mắt như đậu đen kia cũng trở nên càng thêm linh động.

Dựa vào hỗn độn tinh hoa trợ giúp, huyết mạch của nó được chiết xuất cùng tấn thăng, đã từ một con Nguyên Thủy Linh Quy bình thường biến thành một con Nguyên Thủy Linh Quy cấp tinh anh.

Tiềm lực cao nhất của nó cũng đạt tới cửu giai!

Tiềm lực cửu giai nhìn như không cao, nhưng cũng tương đương với Nhân tộc Thần Thông cảnh. Mà Nguyên Thủy Linh Quy tuy rằng chiến lực kéo hông, nhưng thọ nguyên lớn hơn Nhân tộc nhiều, có thể làm bạn với không biết bao nhiêu đời thiếu gia tiểu thư trưởng thành.

Hơn nữa, bình thường nó liền nghỉ lại ở trong hồ Châu Vi, kế bên Tộc Học, một khi trong Tộc Học phát sinh chuyện gì, nó cũng có thể chạy tới trước tiên. Có nó, hệ số an toàn của Tộc Học cũng có thể đề cao không ít.

Có ví dụ thành công Nguyên Thủy lão quy, kế tiếp, mọi người phân phối mấy bình Hỗn Độn tinh hoa này thì yên tâm lớn mật hơn rất nhiều.

Rất nhanh sau đó, Hổ Hoa Hoa của bọn nhỏ cũng được chia một bình, tiềm lực thuận lợi đột phá đến cửu giai.

Còn có Hùng tiên sinh, Ngũ Lang của Vương thị lập không ít công lao cho Vương thị đều nhận được ban thưởng tương ứng, tăng lên một đợt tiềm lực.

Còn lại hai cái bình nhỏ, là cho Ly Hỏa Tước và Nguyên Thủy Thiên Tước, để tiềm lực của chúng nó cũng đạt được gia tăng một trình độ nhất định, có thể tiếp tục ân ái tình yêu.

Còn dư lại hai bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa, thì tạm thời giữ lại, phòng ngừa vạn nhất.

Dù sao, hiệu quả của một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa kia đến tột cùng như thế nào ai cũng không biết, vạn nhất sau khi Vương Ly Tiên uống hết một bình lớn, còn thiếu một chút nữa mới có thể đem tiềm lực tăng lên tới bậc mười bốn thì làm sao bây giờ? Đây chẳng phải là lưu lại tiếc nuối sao?

Sau khi tất cả công tác chuẩn bị thỏa đáng.

Trong Lưu Tiên cốc.

Dưới sự hộ vệ của chư vị đại lão Lăng Hư cảnh, bản thể che khuất bầu trời của Vương Ly Tiên bắt đầu hưởng dụng một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa được phân phối cho nàng.

Vì khảo nghiệm hiệu quả, một bình lớn này bị phân ra thành mười bình nhỏ.

Bản thể Vương Ly Tiên lập tức một bình tiếp một bình hấp thu.

Vì đẳng cấp bản thân cùng với thể phách cường hãn làm tiên thực, nàng tiêu hóa lực lượng hỗn độn tinh hoa căn bản không có khó khăn như các linh thú như lão quy Nguyên Thủy, trực tiếp uống một bình, phải nói là vô cùng hào sảng, thoải mái vô cùng.

Ba bình xuống, Sinh Mệnh Tiên Thực quanh thân mênh mông sinh mệnh chi lực, khí tức bắt đầu tăng vọt, trên thân cây dần dần bắt đầu có một ít hoa văn màu xanh đậm hiện lên.

Năm bình đi xuống, khí tức của nàng càng thêm mạnh mẽ, hoa văn màu xanh đậm trên thân cây cũng dần dần liên kết thành mảnh, biến thành từng đạo đồ án huyền ảo, tản mát ra khí tức thần bí tựa như đại đạo pháp tắc.

Cho đến bình thứ tám, những đồ án huyền ảo trên thân cây của nàng bỗng nhiên biến mất, chui vào trong thân cây.

Nhưng khí thế của Vương Ly Tiên, trong nháy mắt này tựa như núi lửa phun trào ầm ầm tăng vọt.

"Uỳnh!"

Lực lượng sinh mệnh hùng hồn cuồn cuộn tuôn trào.

Bản thể Vương Ly Tiên vốn đã vô cùng to lớn bỗng nhiên bắt đầu từ từ dài lên, gần như là trong chớp mắt cao lên một phần hai.

Cùng lúc đó, cành lá của nàng cũng lan tràn ra chung quanh, Tiên Linh Khí sinh mệnh nồng đậm hơn rất nhiều so với trước kia, bắt đầu lan tràn ra bên ngoài, khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, nồng độ tiên linh khí xung quanh bản thể Vương Ly Tiên tăng vọt một mảng lớn, ngay cả phạm vi bao trùm cũng trực tiếp mở rộng ra rất nhiều.

Ngay cả không khí, cũng phảng phất trở nên càng thêm tươi mát, càng làm cho thể xác và tinh thần càng thêm sung sướng.

"Oa ha ha ha! Ta lột xác rồi! Ta bây giờ biến thành Phất Nhĩ Tư Sinh Mệnh tiên thụ!" Vương Ly tiên thụ run rẩy, phát ra tiếng cười đắc ý: "Ta cảm giác được toàn thân tràn ngập lực lượng vô tận, tùy tiện một nhánh cây nện xuống đều là lực lượng hủy thiên diệt địa!"

Dưới sự kích động, Vương Ly Tiên lại hô to kêu quỷ rống. Nỗi kích động đó, cách mấy trăm mét cũng có thể cảm nhận được.

Dáng vẻ này khiến Vương Thủ Triết nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngươi đây là tiên thực hay là nhị? Tiên thực là rống như vậy sao? Còn ỉa Lôi Tư thì sao? Đây là ngôn ngữ nước nào?

"Vương Ly Tiên!" Vương Thủ Triết đen mặt cả giận nói: "Ngươi im miệng cho ta, bằng không tiếp theo bài học tăng

gấp đôi một năm.”

Tiếng gào khóc thảm thiết của Vương Ly Tiên lập tức bị kẹt lại.

Nàng lập tức thu liễm lại cảm xúc cùng thanh âm, yếu ớt nói: “Ách… Phụ thân, người ta chỉ là hưng phấn một chút, sau này sẽ không dám nữa.”

“Nhà con gái, phải học rụt rè.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Đừng nhúc nhích là giật mình.”

“Vâng, phụ thân.” Vương Ly Tiên thoạt nhìn ủy khuất khuất.

Từ sau lần phân thân gây họa, phụ thân đã lâu không cho nàng sắc mặt tốt. Vốn tưởng rằng lần này sẽ có thay đổi, không nghĩ tới mình nhất thời đắc ý vênh váo, cư nhiên lại chọc phụ thân tức giận.

Ai ~ cha thật là dễ dàng tức giận.

“Phụ thân, sau khi Tiên Nhi muội muội tăng lên tiềm lực trên diện rộng, quả nhiên nội tình tăng lên không ít.” Lúc này, Vương Ly Nguyệt phụ trách theo dõi nồng độ tiên linh khí và độ bao trùm đi tới, cầm số liệu mới ra lò báo cáo với Vương Thủ Triết: “Hiện giờ nồng độ tiên linh chi khí hệ sinh mệnh trong Lưu Tiên cốc tăng ít nhất ba thành, diện tích bao phủ rộng gấp đôi, hiệu quả còn mạnh hơn so với dự tính.”

“Rất tốt.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Vậy thì tiếp tục mở rộng diện tích cư trú ở Lưu Tiên cốc. Tiểu Trúc số năm tạm mượn bệ hạ trước đó, rốt cuộc có thể trả lại cho hắn, tuy rằng hắn đã lâu không trở lại trấn thủ chiến trường ngoại vực rồi.”

“Dựa theo nồng độ và phạm vi của tiên linh chi khí hiện nay, nếu dựa theo mức độ tiêu hao lúc trước mà vẫn không thay đổi thì có thể mở rộng thêm tám tiểu trúc. Mà tiểu trúc Thần Thông cảnh bên ngoài cũng có thể mở ra, trước mắt có thể chứa khoảng năm sáu chục người.”

Chư vị đại lão vừa nghe, đều nhịn không được có chút kích động.

Đây chính là có thêm tám cái, không, bảy Lăng Hư cảnh, hơn mười cái danh ngạch dưỡng lão Thần Thông cảnh a!

Sống lâu như vậy, ai mà không có chút thân bằng hảo hữu? Nếu là trường kỳ sinh sống trong Vương thị dưỡng lão viện, chẳng những có thể kéo dài thọ nguyên, vạn nhất thân thể xảy ra vấn đề gì, còn có thể hưởng thụ sự trị liệu tổ hợp này của Vương Thủ Triết và Ly Tiên, đây tuyệt đối là trình độ trị liệu cao cấp nhất đương thời.

Tiên cảnh nhân gian như thế, ra khỏi Vương thị, đi đâu tìm đây?

"Thủ Triết, đặt trước cho lão phu một người." Khương Chấn Thương dẫn đầu tiến lên nói: "Ta ở Tiên Triều có một người bạn tốt…"

"Thủ Triết à." Vợ chồng Triêu Dương Vương cũng bu lại: "Chúng ta cũng có hai bằng hữu và một số vãn bối Thần Thông cảnh muốn tới đây ở một thời gian ngắn. Ngươi yên tâm, nhân phẩm nhất định là xà beng, cũng sẽ không ở không công, có tiền sẽ ra tiền, không có tiền thì ra sức."

"Chư vị tiền bối." Vương Thủ Triết vội vàng đáp lễ: "Đều đừng quá khách sáo với Thủ Triết. Có điều Thủ Triết không tiện ra mặt chuyện này, vẫn nên giao cho phú quý xử lý đi. Mọi người có nhu cầu thì cứ đi tìm phú quý đăng ký."

Đến giai đoạn này của Vương Thủ Triết, phần lớn chuyện mình có thể không làm là không làm, mà là để lại cho con cháu bên dưới đi làm.

Làm như vậy, một mặt là có thể rèn luyện bọn họ, mặt khác, trước tiên để bọn họ ra mặt, thao tác cũng càng thêm linh hoạt và có chỗ trống.

"Phụ thân, lúc thăng cấp Tiên Nhi chỉ dùng tám bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa, bây giờ chúng ta còn thừa bốn bình Hỗn Độn tinh hoa, vẫn nên thương lượng một chút xem nên phân chia như thế nào." Vương Ly Nguyệt ở bên cạnh nhắc nhở.

Có thể còn lại chút hỗn độn tinh hoa đương nhiên là chuyện tốt.

Sau khi Vương Thủ Triết được chứng kiến tác dụng của Hỗn Độn tinh hoa, cũng đã hiểu được sự quý giá của bảo vật này.

Hiệu quả nghịch thiên như thế, khó trách chỉ xuất hiện ở trong giải quán cao cấp và siêu giải trì.

Về phần Ly Tiên vì sao chỉ dùng tám bình nhỏ đã thành công đột phá được ngưỡng cửa tiềm lực cấp mười bốn, đại khái có liên quan đến bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của hắn, cùng với huyết mạch thăng cấp trong học viện huấn luyện quân quan lần này.

Linh thực bản mệnh cùng tu sĩ khế ước vốn là hỗ trợ lẫn nhau, bất luận bên nào tăng lên, bên kia đều sẽ đạt được chỗ tốt nhất định.

Sau khi Vương Ly Tiên trở thành linh thực bản mệnh của mình, tuy bản thân có được một ít chỗ tốt, tăng lên một ít tư chất huyết mạch, nhưng Vương Ly Tiên đã bị lực lượng căn nguyên của sinh mệnh ảnh hưởng, tích lũy theo tháng ngày dĩ nhiên cũng phải được không ít chỗ tốt.

Mặt khác, lần này tư chất huyết mạch của mình tăng lên tới Thiên Tử Giáp, Ly Tiên cũng được một ít chỗ tốt, nếu không cũng sẽ không chỉ dùng tám bình nhỏ mà tấn thăng.

Về phần bốn bình nhỏ còn lại cho ai dùng, tự nhiên lại là một vấn đề khác.

Thánh Hoàng rốt cuộc lấy từ đâu ra những 【Hỗn Độn tinh hoa】 này mà vẫn mê hoặc, trước khi làm rõ điểm này, bốn bình nhỏ này có lẽ chính là hàng tồn kho.

Phân phối cụ thể, còn phải suy nghĩ kỹ mới được, tận lực tận lực làm tỉ lệ lợi dụng lớn nhất.

…

Chương 204: Nâng đỡ Chân Tiên! Làm Nhân tộc tăng thêm gạch ngói chồng cho người ta!

…

Sau đó, Vương Thủ Triết mở một tiểu hội.

Người tham dự nhân số không nhiều lắm, có Lung Yên lão tổ, Tiêu Hàn lão tổ tạm thời còn ở nhà nghỉ ngơi, cùng với Vương Tông An còn chưa quay về quận Quy Đạt Lạp, còn có mấy người Vương Ly Nguyệt, Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý, Ly Tiên phân thân.

Những người này đều tề tụ trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Cũng không phải hội nghị chính thức gì, chỉ là cùng nhau uống trà tâm sự, thuận tiện thảo luận thảo luận tinh hoa hỗn độn bốn bình nhỏ dành cho ai dùng. (một chương trước số lượng bình nhỏ tính toán có sai lầm, tiền văn đã đổi)

“Ta cảm thấy, Lung Yên lão tổ có một phần An Phượng.” Tiêu Hãn lão tổ uống trà, thần sắc trầm ổn: “Dù sao An Phượng vốn có tiềm lực cấp mười một, sau đó lại theo lão tổ tông có kỳ ngộ, tiềm lực đã tiếp cận cấp mười hai rồi nhỉ? Một bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa đi xuống, dễ dàng đạt tới cấp mười hai.”

“Ta cảm thấy đứa bé Đồng Lư kia phải có một phần.” Lung Yên lão tổ quan tâm lại là về phương diện khác: “Năm đó khi Tông An khế ước tương đối sớm, tiềm lực của Toan Nghê mới đến cấp chín, có chút theo không kịp sự phát triển của Tông An. Mà nàng khai thác quận Lạp cũng lập được công lao rất lớn, ta cảm thấy cần phải để cho nàng tăng lên tới cấp mười một.”

“Ta ngược lại cảm thấy Ly Lung cô nãi nãi rất cần.” Vương An Nghiệp vì Vương Ly Lung cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà đòi lợi ích, “Sau khi nàng kế thừa Long Phách tinh hoa của Thanh Long lão tổ, đã đạt đến tiềm lực cấp mười hai, nếu như có cơ hội xông lên Thanh Long cấp Chân Tiên, đối với tương lai của gia tộc rất có lợi.”

“Ly Lung tổ cô nãi nãi mà nói, hai bình đều không xông lên được tiềm lực Chân Tiên đúng không?” Vương Ninh Hi tính toán trong lòng một phen, sau đó khẽ nhíu mày: “Hơn phân nửa phải ba bình rưỡi đến bốn bình, nếu như chỉ là một bình thì như muối bỏ biển vậy.”

Mọi người vừa uống trà vừa ngươi một câu ta một câu thảo luận.

“Thật ra, đây cũng không phải là lựa chọn tối ưu.” Vương Ly Nguyệt nâng giá kính, đáy mắt lấp lánh tinh quang, lại đưa ra ý kiến bất đồng: “Hiện tại Vương thị chúng ta có rất nhiều người có tiềm lực, nhiều thêm một người có tiềm lực bậc mười một, thậm chí nhiều hơn một tiềm lực bậc mười ba, tạm thời mà nói ý nghĩa đều không lớn.”

Dù sao, bất kể là linh thực hay là linh thú, chu kỳ trưởng thành đều vô cùng dài.

Coi như là linh thực cùng linh thú có tiềm lực cấp Chân Tiên như Ly Tiên và Tông Côn, tốc độ thăng cấp tiền kỳ rất nhanh, sau khi tiến vào cấp tám tốc độ tấn cấp rõ ràng cũng chậm lại.

Nếu như không phải có sinh mệnh bổn nguyên chi lực của Vương Thủ Triết xúc tác và mộc hệ tinh hoa do Triêu Dương Vương tặng cho, hiện tại Ly Tiên hơn phân nửa cũng mới bát giai.

“Ly Nguyệt tổ cô nãi nãi nói đúng.” Vương Ninh Hi cũng có suy nghĩ này: “Bây giờ chúng ta thảo luận là cách giải quyết tốt nhất, mà hiện giờ mặc dù thực lực tổng thể của Vương thị chúng ta tăng nhiều, gia tộc cũng có thêm vài con rối Lăng Hư cảnh thủ hộ, về mặt an toàn sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng mà, tầm mắt của chúng ta phải nhìn xa hơn một chút.”

“Vương thị có thể phát triển nhanh chóng, điều kiện tiên quyết là tổng thể thế cục của Nhân tộc có thể duy trì ổn định, Tiên Triều trên chiến trường ngoại vực cũng có thể tiếp tục ổn định cục diện. Nhưng tình huống trước mắt là, Nhân tộc chúng ta chỉ có bốn Chân Tiên cấp chiến lực, mà yêu ma ngoại vực ít nhất có tám con.”

“Nhân tộc chúng ta trước mắt có thể bảo vệ, hoàn toàn là bởi vì nội bộ của ngoại vực yêu ma nhất tộc không đoàn kết, có

bàng quan, có người âm thầm kéo chân sau, thậm chí còn chuẩn bị chim sẻ núp đằng sau. Nhưng loại cục diện không đoàn kết này một khi bị đánh vỡ, Nhân tộc chúng ta sẽ tràn đầy nguy cơ."

"Tổ chim bị phá, làm sao còn trứng? Vạn nhất để yêu ma vực ngoại đánh vào lãnh thổ nhân loại, chúng ta đừng nói là phát triển, ngay cả có thể tự vệ hay không cũng là ẩn số."

Vương Phú Quý cũng gật đầu đồng ý: "Nghĩ đến điểm này, cá nhân ta đề nghị là cho Tiên Cung hai bình Ngộ Đạo tiền bối, cùng với Vạn Yêu Quốc Đế Hưu tiền bối hai bình. Hai vị tiền bối này cùng Vương thị chúng ta quan hệ cũng không tệ, vả lại đều đã kẹt ở ngưỡng cửa thập nhị giai đỉnh phong rất lâu rồi."

"Có lý." Vương Tiêu Hãn vỗ đùi, cơ hồ là lập tức phản ứng lại: "Hai bình Hỗn Độn tinh hoa nhỏ đi xuống, bọn họ có thể đột phá tầng gông cùm vô hình kia, đạt tới tiềm lực thập tam giai. Mà bọn họ vốn là tồn tại thập nhị giai đỉnh phong, nói không chừng rất nhanh có thể tấn cấp thập tam giai, trở thành đệ tam giai, tứ vị chân tiên chiến lực. Hảo hảo ~~ Bất quá Hỗn Độn tinh hoa chính là chí bảo, cho dù muốn cho bọn họ, chúng ta cũng phải suy nghĩ thật kỹ, xem như thế nào trao đổi một ít thứ tốt trở về, lại gia tăng một chút nội tình gia tộc."

Vương Phú Quý dở khóc dở cười nói: "Tiêu Hãn lão tổ, gia tộc chúng ta nội tình đã không sai biệt lắm đủ rồi, loại thời điểm này không cần thiết phải vậy chứ?"

"Vậy sao được chứ? Chúng ta cũng không thể vô duyên vô cớ tiện nghi cho bọn họ chứ? Dù sao cũng phải đến đây một chút." Vương Tiêu Hãn quen đánh tiểu nghèo, cho dù hiện tại Vương thị giàu có, hắn cũng là bệnh vặt vãnh nhất thời sửa không được.

"Lục gia gia, Phú Quý có ý là, chúng ta đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, người ta phải ghi nhớ nhân tình của chúng ta. Từ xưa khoản nợ nhân tình là khó trả nhất, loại người này so với tùy tiện muốn một số thứ gì đó mạnh hơn." Vương Thủ Triết mỉm cười, thay Phú Quý giải thích nói: "Hơn nữa Ngộ Đạo tiền bối và Đế Hưu tiền bối chính trực, tâm tư thuần túy, không quanh co nhiều như vậy, một khi bọn họ

thăng cấp tiên thực, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Vương thị chúng ta."

"Ta hiểu rồi." Vương Tiêu Hàn vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ, "Vẫn là tổ tôn các ngươi dùng đầu tốt, đây là thả dây dài câu cá lớn a. Nếu như vậy, ta đây liền hoàn toàn không có ý kiến rồi."

Những người còn lại cũng nhao nhao biểu thị đồng ý.

Ngay cả Vương Tông An cũng tỏ thái độ: "Tạm thời ta và ngươi không vội, nếu Thánh Hoàng có thể tìm được tinh hoa Hỗn Độn, tương lai Vương thị chúng ta cũng có thể tìm được."

Nói tới nói lui vẫn là lúc trước mọi người coi thường loại tài nguyên Hỗn Độn tinh hoa này, bây giờ cũng coi như hiểu được sự quý giá của bảo vật này.

"Sau này nếu như lại tìm được Hỗn Độn tinh hoa, ưu tiên cho bọn An Phượng, Ly Lung sử dụng." Vương Thủ Triết dứt khoát nói: "Phú Quý, ngươi và Ngộ Đạo tiền bối tương đối quen thuộc, cũng được tiền bối quan tâm, Tiên cung sẽ do ngươi tự mình đi một chuyến, chuyến này có thể do Lăng Hư khôi lỗi Vương Định Long của gia tộc đi theo hộ vệ."

"Vâng, lão tổ gia gia."

Vương Phú Quý đứng dậy, chắp tay với Vương Thủ Triết, đồng ý việc này.

Lúc này hắn đã không còn là một đứa trẻ chưa ráo máu đầu lúc trước nữa. Hắn đã mười chín tuổi, dĩ nhiên đã trở thành một thanh niên dáng người thon dài, giống như chi lan ngọc thụ.

Tuy tướng mạo của hắn ta không tuấn tú như Vương Thủ Triết, nhưng tỷ lệ ngũ quan rất tốt, thoáng mang chút khuôn mặt mập mạp của trẻ sơ sinh càng khiến hắn ta có vẻ rất thân thiện, phúc khí tràn đầy, giơ tay nhấc chân đều khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Hơn nữa đừng nhìn hắn mới mười chín tuổi, tu vi cũng đã Linh Đài cảnh hậu kỳ, sợ là không bao lâu nữa sẽ là Thiên Nhân cảnh.

Hai mươi Thiên Nhân cảnh, tốc độ tu luyện này phóng nhãn toàn bộ gia tộc đều xem như đứng đầu.

Nhớ năm Vương Thủ Triết mười chín tuổi, mới Luyện Khí cảnh tầng bảy… Quả nhiên, nội tình gia tộc hiện giờ hoàn toàn khác.

“Về phần bên phía Đế Hưu tiền bối, vẫn là Tiên Nhi ngươi đi đi.” Vương Thủ Triết sai bảo: “Đế Hưu tiền bối đối với ngươi cũng rất chiếu cố Vương thị chúng ta, xem như trả lại một nhân tình cho hắn.”

“Vâng, phụ thân.” Phân thân của Vương Ly Tiên liên tục gật đầu: “Đế Hưu gia gia là cây tốt, con cũng muốn ông ấy có thể trở thành tiên thực.”

So với Vương Phú Quý, Ly Tiên có vẻ hơi chậm, lúc này bề ngoài của nàng vẫn là dáng vẻ tiểu nha đầu tám chín tuổi.

Bất quá, dáng vẻ Tiên Thực chậm chạp cũng ở trong tình lý, nàng ít nhất phải đến thập giai trở lên, sau khi hóa hình bề ngoài mới có thể dần dần quá mức bộ dáng thiếu nữ.

Phân phối nhiệm vụ gia tộc xong, mọi người liền lục tục tản đi.

Vương Thủ Triết một mình ở trong tiểu viện, uống linh trà, nghiên cứu phần thưởng khác lần này.

Lần này trong hồ giải cao cấp có vài món bảo vật rất đặc thù.

Trong đó, lữ hành Ngoa Y Phán Phán chính là một kiện bí bảo đạo khí độc đáo hiệu quả đặc biệt, mặc dù phẩm giai so ra kém Bán Tiên khí, nhưng lại diệu dụng vô cùng, cực kỳ thực dụng.

Trong khảo hạch cũng từng phát huy ra tác dụng nhất định.

Nó không chỉ có thể tăng nhanh tốc độ chạy trốn của người sử dụng, còn có thể tiến hành nhảy không gian cự ly ngắn. Mặc nó vào, cho dù là đối mặt Lăng Hư cảnh đại lão, cũng có khả năng chạy trốn.

Đặc tính của bảo vật này, thật sự là phi thường thích hợp thanh niên tuấn kiệt dưới Lăng Hư cảnh dùng để bảo vệ tính mạng. Vốn dựa theo đạo lý, cái này là phải cho Hoa Thụy dùng.

Chỉ là bây giờ Hoa Thụy vẫn còn nhỏ, tu vi cũng thấp, nhiệm vụ chủ yếu vẫn là học ở Tộc Học, Vương Thủ Triết lo lắng thứ này cho nàng, sau này nàng muốn trốn học sẽ càng thuận tiện.

Vì vậy, Vương Thủ Triết cảm thấy thứ này vẫn nên cho Lung Yên lão tổ dùng trước thì tốt hơn.

Dù sao nàng ở Ma Triều, cần càng nhiều át chủ bài bảo mệnh.

Ngoài ra, còn có một món bảo vật tên là bầu rượu Tửu Đao Tiên ủ.

Đây là một bầu rượu chỉ to bằng bàn tay, bề mặt bình có màu đồng thau, bên ngoài khắc hoa văn tinh xảo phức tạp, mơ hồ còn có ánh sáng lấp lánh, thoạt nhìn không giống một kiện bí bảo mà ngược lại giống như một tác phẩm nghệ thuật hoa lệ.

Đây cũng là một món bảo vật vô cùng thú vị, có một số loại giống như rượu và bảo hồ mà Vương Thủ Triết từng có được trước đây.

Nhưng mà phẩm cấp giữa hai người hoàn toàn khác biệt. Hồ lô của Tửu Đao Tiên này không phải tiên mễ không thể ủ, hơn nữa chỉ cần đầu nhập tiên mễ cùng các loại tài liệu phối phương, là có thể tự hành ủ ra một hồ lô lớn.

Đây cũng là công năng sản xuất bình rượu chủ yếu của 【Tửu Đao Tiên Đại Lão】.

Ngay từ đầu, khi nghe được Khí Linh ngóng trông giới thiệu như vậy, Vương Thủ Triết còn tưởng rằng mình bị hố, cho đến khi hắn nghe được miêu tả bổ sung phía sau.

Vì thuận tiện không ngừng ủ rượu, trong bầu rượu này tự mang theo một không gian trữ nước to lớn, có thể hấp nhiếp cùng chứa đựng "Một hải thủy", đồng thời còn có thể phong tồn Thủy hệ linh mạch, thuận tiện khống chế nhiệt độ cùng lên men. Dù sao, hai cái này đều là điều kiện tất yếu để ủ Tiên Linh Mễ Tửu.

Dù là kiến thức rộng rãi như Vương Thủ Triết, sau khi nghe xong nó giới thiệu đầy đủ, đều không còn gì để nói nữa.

Trình tự chủ thứ của công năng này xác định không có điên đảo sao?

So sánh với ủ rượu, rõ ràng chính là năng lực tích trữ "nhất hải chi thủy" kia tương đối ngưu bức đi?

Càng đừng nói đến việc còn có công năng phong tồn Thủy hệ linh mạch.

Hai thứ này cộng lại, quả thực tương đương với tùy thân mang theo một đại dương mênh mông.

Nếu như là tu sĩ Huyền Vũ thức tỉnh huyết mạch thủy hệ có được nó, thì bất luận nơi nào cũng đều là sân nhà của mình a! Nếu như đối thủ là tu sĩ huyết mạch hỏa hệ, vậy càng là hiệu quả miểu sát, như vậy còn không ngưu bức sao?

Cũng không biết vị đại lão tên là "Tửu Đao Tiên" kia nghĩ như thế nào, thế nào cũng phải đặt công năng ủ rượu lên phía trước…

Trong lòng mắng một câu, Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền quyết định đem bí bảo này tồn tại trong bảo khố gia tộc, ai có đủ điểm cống hiến có thể đổi sử dụng.

Tuy nhiên, muốn có được nó, vậy thì cần rất nhiều giá trị công huân.

Ngoài ra, bảo vật khác tên là 【Xác quả tiến hóa của Vi Vi】 cũng phi thường đặc thù.

Cái này vừa nhìn đã biết là đồ vật của chính bản thân Lục Vi tiểu học tỷ, sau khi quyên góp cho học viện cao cấp bảo khố, lúc này đây liền đảo tay, lại lần nữa đem về cho nàng.

Đó là trái cây màu xanh lá cây không lớn, vỏ trái cây hơi phiếm hồng, nhìn như là quả mận. Trong trái cây ẩn chứa sinh cơ và năng lượng bàng bạc, còn tản ra mùi thơm quả nồng đậm, nhìn cực kỳ mê người.

Vương Thủ Triết cũng từng hỏi Lục Vi tiểu học tỷ, quả này rốt cuộc có ích lợi gì.

Bất quá ký ức của nàng đại bộ phận đều ở trong trạng thái thiếu thốn hoặc bị phủ bụi, ở đó hồi tưởng nửa ngày, đều ấp úng nói không rõ đây là cái gì, chỉ là nhớ mang máng nó hình như là cho linh thực linh thú dùng, cùng huyết mạch tiến hóa có quan hệ với huyết mạch tiến hóa.

Mà giới thiệu về bảo vật mà Khí Linh ái cầu đưa ra cũng rất đặc thù, bên trong lại có một nhóm đánh dấu đặc biệt đánh dấu —— cảnh cáo! Trái cây đến từ một nhân vật nổi danh không

ra gì, hiệu quả cụ thể có chờ nghiệm chứng, ăn dùng cần cẩn thận.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, cảm thấy hiệu quả của quả tiến hóa này có lẽ có chỗ khác với tinh hoa Hỗn Độn, nếu không cũng sẽ không đơn độc liệt kê ra, hơn nữa còn làm cảnh cáo, khiến cho đặc biệt như vậy.

Vận dụng cụ thể, sợ rằng còn phải chờ Lục Vi tiểu học tỷ khôi phục một ít trí nhớ.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy hiệu quả của trái cây này có thể sẽ không đơn giản như vậy.

Mà ngoại trừ những thứ này ra, còn có một kiện bảo vật tương đối đặc thù cuối cùng, tên là 【hộp tàng bảo của tiểu Thánh Hoàng】.

Vô cùng rõ ràng, đây là bảo vật tư nhân tiểu Thánh Hoàng Vô Song quyên cho học viện.

Đó là một cái hộp gỗ màu đen có hoa văn xinh đẹp, khí tức mịt mờ, có chứa phong ấn, từ bên ngoài nhìn không ra cái gì.

Sau khi mở ra, phát hiện bên trong là một kiện phù lục hình thù kỳ lạ.

Nó tựa hồ tính chất bạch ngọc, phía trên khắc hoa văn huyền ảo, khí tức mịt mờ khó hiểu, hoàn toàn nhìn không ra là dùng làm gì.

Cũng may, trên nắp hộp báu có khắc một hàng chữ nhỏ mạnh mẽ —— đây là một truyền tống phù cổ xưa, xuất phát từ thần bí, ta cùng cực rất lâu cũng không tìm được truyền tống trận tương ứng, hi vọng lưu cho người hữu duyên khai quật bí mật trong đó.

Thượng cổ truyền tống phù!?

Vương Thủ Triết kinh ngạc một chút.

Thứ này nghe cũng không tệ, nhưng trên thực tế lại có chút gân gà.

Ngay cả tiểu thánh hoàng mười vạn năm trước cũng không tìm được truyền tống trận, bây giờ thương hải tang điền này, chẳng phải càng khó tìm hơn sao? Cho dù đối diện truyền tống trận

thật sự tồn tại động thiên phúc địa, thiên tài địa bảo, vậy tiền đề cũng phải tìm được mới được a!

Xem ra, giá trị duy nhất của vật này, chính là ném cho Vương An Nghiệp đi chơi.

Nói không chừng, ngày nào đó hắn trượt chân, không cẩn thận liền tìm được thượng cổ truyền tống trận của truyền tống phù tương ứng.

Sau khi xử lý xong mấy món bí bảo còn lại này, Vương Thủ Triết lại bắt đầu trở nên không có việc gì.

Mỗi ngày đều phụng bồi con trai mới sinh "Vương Tông Thế", cùng với con gái mới "Vương Ly Ly" chơi đùa với nhau, vừa có thể vỡ lòng cho bọn họ, lại có thể mang đến cho bọn họ một tuổi thơ vui sướng hạnh phúc, chính năng lượng.

Đặc biệt là "Ly Trì" Huyền Vũ này vốn là trách nhiệm của Vương Ly Dao, nhưng nàng lại gửi nuôi Vương Ly trên danh nghĩa cha mẹ, tự mình chạy về Lăng Vân thánh địa chủ trì đại cục.

Điều này làm cho Vương Thủ Triết mang theo hai đứa nhóc, sinh ra một cỗ ảo giác lão nhân đã nghỉ hưu đang mang cháu gái cho con cái.

Thời gian vội vàng, chớp mắt một cái, đã lại qua một đoạn thời gian.

Ngày hôm đó.

Vạn Yêu Quốc, Vạn Thánh Cốc.

Một chiếc xe bay từ trên trời hạ xuống, dừng ở bãi đậu xe chuyên dụng, một thiếu nữ nhỏ nhắn mặc váy màu xanh lục, dung mạo tinh xảo nhảy xuống.

Thiếu nữ nho nhỏ này, dĩ nhiên là Vương Ly Tiên.

"Ly tiên tiểu thư!"

Thấy là nàng, các loại yêu thú trong cốc lập tức vây quanh tới đây, hoặc quen thuộc, hoặc cung kính chào hỏi với nàng.

Hiện giờ địa vị của Vương Ly Tiên ở Vạn Yêu Quốc thật sự là vô cùng tôn sùng, hoàn toàn là đi ngang, căn bản không có con yêu thú đui mù nào dám trêu chọc nàng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, bây giờ Vạn Yêu Quốc cũng thay đổi rất lớn, các tộc đàn tụ cư đều làm ra đặc sắc sản nghiệp của mình.

Một đường bay tới, ven đường khắp nơi đều có thể nhìn thấy đủ loại cây nông nghiệp hình loại kinh tế chỉnh tề, còn có đủ loại linh cốc, linh thụ, hoặc là vòng ra một khối lớn, bên trong nuôi dưỡng lấy linh thú "thịt ăn cấp thấp".

Hơn nữa bọn họ quản lý cũng trở nên rất "Vương thị hóa", có đủ loại công cụ sản xuất tiên tiến, càng có Nhân tộc ở đây hỗ trợ cùng nhau quản lý, hai bên ở chung hòa hợp, không khí một mảnh an lành.

Có thể nói là "nhân yêu chung sống hòa bình" điển hình.

Những sản phẩm nông nghiệp và nông phụ cơ sở này, sau khi được gia công sơ cấp, sẽ vận chuyển đến Vương thị, tiến hành gia công tiến thêm một bước, sau đó tiêu thụ toàn thế giới.

Hợp tác sâu sắc như thế, mấy năm nay Vạn Yêu Quốc cũng dần dần trở nên giàu có hơn.

Vương Ly Tiên vừa đến đã lập tức kinh động đến Đế Hưu Thụ đang ngủ đông.

Bản thể Đế Hưu cao ngất trong mây lắc lư một trận, một lão giả râu bạc, mặt mũi hiền lành lúc này liền xuất hiện ở dưới tàng cây, đi về phía Vương Ly Tiên.

Phàm là linh thực đẳng cấp cao đến trình độ nhất định, bộ rễ đều cực kỳ khổng lồ, rễ chính thường thường đều cắm thật sâu vào chỗ sâu trong linh mạch dưới lòng đất. Cũng bởi vậy, bản thể bọn họ một khi cắm rễ xuống, liền không thích nhúc nhích, bình thường có chuyện gì đều là xuất động phân thân.

Giờ phút này, lão già râu bạc nghênh đón Vương Ly Tiên, đương nhiên cũng là phân thân của Đế Hưu Thụ.

"Tiên nhi à, cuối cùng ngươi cũng cam lòng đến thăm Đế Hưu gia gia, ha ha ha." Đế Hưu cười rất vui vẻ, cho tới nay, hắn vẫn luôn coi Vương Ly Tiên là cháu gái ruột của mình.

Ngày thường Đế Hưu cũng không muốn chạy lung tung, cũng chỉ khi Vương thị mời hắn hỗ trợ, mới có thể vận dụng một hóa thân đi đi lại lại.

“Đế Hưu gia gia.” Vương Ly Tiên cũng nhào vào trong ngực hắn, thân mật nói: “Gần đây đi theo phụ thân xa nhà một chuyến, còn có bài tập trong khóa ngoài học của Tộc Học quá bận rộn, ô ô, người ta rất mệt mỏi.”

“Vất vả như vậy?” Sắc mặt của Đế Hưu cũng không quá tốt: “Lát nữa ta đi tìm tộc trưởng Thủ Triết nói, nào có thể tàn phế hài tử như vậy, Tiên nhi nhà ta còn nhỏ đấy.”

Sau khi chế nhạo Vương Thủ Triết xong, Đế Hưu lại vô cùng sủng nịch dắt Vương Ly Tiên, lôi kéo nàng đi xuống dưới tàng cây: “Đến đây nào, Đế Hưu gia gia chuẩn bị cho con rất nhiều linh quả ăn ngon, còn thu thập không ít linh thổ hàng đầu mang về cho con. Nếu đã đến đây rồi, con cứ ở lại đây thêm vài ngày, mau thả lỏng cho tốt!”

“Đế Hưu gia gia, vẫn là người tốt nhất! Không giống phụ thân, chỉ biết ép ta làm bài tập.”

Vương Ly Tiên nghe vậy mừng rỡ, lập tức sôi nổi đi theo Đế Hưu Yêu Đế.

Để tiện ly tiên tới đây, Đế Hưu đã sớm dựa theo thói quen của Ly Tiên xây một tiểu viện ở dưới bản thể. Hắn dắt Vương Ly Tiên đi vào viện tử, rất nhanh đã khiến đám nhãi con đang tụ tập dưới tàng cây mang tới các loại linh quả.

Vương Ly Tiên lập tức ăn uống ngấu nghiến, rất tiêu diêu tự tại.

Sau khi ăn uống no đủ, nàng quệt miệng một cái, lấy ra hai bình nhỏ 【 Tinh hoa Hỗn Độn 】 hỏi Đế Hưu: “Đế Hưu gia gia, ngươi nghe nói qua tinh hoa Hỗn Độn chưa?”

“Tinh hoa Hỗn Độn?!”

Đế Hưu khi nhìn thấy bình tinh thạch còn không để ý, nghe vậy, khuôn mặt bình tĩnh hiền hòa trong nháy mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Đây đây đây, đây là Hỗn Độn tinh hoa trong truyền thuyết? Tiên nhi, ngươi lấy được từ chỗ nào?”

“Là phụ thân mang về, Tiên nhi đã nếm qua mấy bình rồi.” Vương Ly Tiên vẻ mặt khoe khoang bắt đầu khoe khoang:

“Bản thể của Tiên nhi đã đột phá gông cùm xiềng xích cấp mười ba, tiềm lực đột phá đến cấp mười bốn.”

“Cấp 14?!” Đế Hưu kinh hãi, vội vàng tỉ mỉ quan sát Vương Ly Tiên, lập tức giật mình, “Khó trách ta cảm giác khí chất của Tiên nhi ngươi càng thêm tiên thánh hóa, lại là sử dụng hỗn độn tinh hoa. Rất ghê gớm a! Nghe nói Hỗn Độn tinh hoa này chính là năng lượng tồn tại khi vũ trụ thiên địa chưa mở ra. Nghe nói, Hỗn Độn tinh hoa từng thai nghén ra một ít Tiên Thiên Hỗn Độn Linh Chủng, mà những Tiên Thiên Hỗn Độn Linh Chủng kia chính là khởi đầu của vạn vật sinh linh.”

Đế Hưu không hổ là cây già sống không biết bao nhiêu năm, kiến thức so với Vương Ly Tiên nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn vừa nhìn chằm chằm hai bình tinh thạch kia, vừa nhỏ giọng nói: “Năng lượng Tiên Thiên thuần túy như thế, cho dù là số lượng rất ít, đối với linh chủng như chúng ta cũng có chỗ tốt cực lớn, có thể dùng để đột phá gông cùm xiềng xích thăng cấp. Vận khí của Vương Thủ Triết thật đúng là tốt, thậm chí ngay cả chí bảo bực này cũng có thể bị hắn tìm được.”

Nói đến chỗ này, trên khuôn mặt già nua của hắn đã tràn đầy vẻ hâm mộ.

Vương Ly Tiên cũng thuận tay đem hai bình nhỏ 【Hỗn Độn tinh hoa】 đưa cho hắn, giải thích: “Hai bình này là cha dặn dò ta đưa cho Đế Hưu gia gia.”

“Thủ Triết gia chủ tặng cho ta?”

Đế Hưu sửng sốt, trái tim lập tức kịch liệt bắt đầu cổ động.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chằm chằm Vương Ly Tiên nói: “Tiên nhi, ngươi có biết bảo vật này đối với ta có ý nghĩa như thế nào không?”

“Ý nghĩa là gia gia của Đế Hưu có thể đột phá gông cùm xiềng xích, quét sạch chướng ngại thăng cấp mười ba.” Vương Ly Tiên cười khà khà: “Chúc mừng gia gia Đế Hưu, không bao lâu nữa ngài sẽ là một gốc tiên thực chân chính.”

“Được được được!” Đế Hưu vui vẻ cười phá lên: “Không ngờ Đế Hưu ta lại khổ sở tu luyện mấy vạn năm, vốn tưởng rằng

tiên lộ đã tuyệt, nhưng không ngờ Lâm lão lâm, vẫn còn có cơ duyên lớn như vậy.”

Hắn run rẩy cầm lấy hai bình nhỏ hỗn độn tinh hoa kia, kích động nói: “Nếu lão hủ thật sự có thể thành tựu tiên thực, tuy nói không muốn trở thành trấn tộc linh thực của Vương thị, nhưng cũng nguyện ý có lúc còn sống thề sống chết che chở Vương thị. Nếu vi phạm lời thề này, Đế ta không muốn bị thiên lôi đánh thành lôi kích mộc.”

Hắn đương nhiên biết, một khi tiếp nhận hỗn độn tinh hoa này, sẽ nợ Vương thị quá lớn. Vì sao Thủ Triết gia chủ người ta phải cho hắn dùng? Còn không phải cần hắn một lời thề và hứa hẹn sao?

Nhưng mà, cho dù biết rõ như thế, hắn làm sao có thể buông tha cho cơ hội này?

Rất nhanh, Đế Hưu đã sử dụng hai bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa này, quả thật thuận lợi quét sạch gông cùm xiềng xích thập nhị giai đỉnh phong, tiềm lực thoáng cái đột phá đến thập tam giai.

Hắn ta đã ở bậc thang thứ mười hai đỉnh phong này không biết bao nhiêu năm, bây giờ có cơ hội đột phá, làm sao có thể kiềm chế được?

Sau khi sắp xếp xong xuôi Ly Tiên, hắn lập tức tiến vào trạng thái bế quan, chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng đột phá mười ba giai, trở thành tiên thực chân chính.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Đoàn người Vương Phú Quý cưỡi Vân Dao phi thuyền càng ngày càng nhiều lần tới Tiên Triều.

Hành trình lần này của hắn tương đối đầy đủ, đầu tiên là phải đi Tiên Cung một chuyến, sau đó sẽ đi Phù Nam Châu thị sát tiến độ khai phá, sau đó còn phải đi Hàn Nguyệt Tiên Thành một chuyến, thăm Vân Mộng Vũ công chúa Phù Nam Trúc Mã một chút, cùng với bái phỏng Tiên Hoàng, các mối quan hệ thế gia.

Vương Phú Quý hắn ta chính là đích mạch của Vương thị, là một thiếu tộc trưởng nho nhỏ có quyền kế thừa gia tộc, hắn ta

xuất môn ở bên ngoài, đương nhiên cũng cần đại biểu Vương thị hoàn thành một ít nhiệm vụ gia tộc.

Vương Thủ Triết cũng đã ban ra không ít quyền lợi cho hắn ta, bây giờ hắn ta đã có thể thay Vương thị làm rất nhiều quyết định quan trọng. Nhưng cũng bởi vậy, hắn ta khó tránh khỏi phải bận rộn một chút.

Hắn trạm thứ nhất, chính là thẳng đến Tiên cung.

Nào có thể đoán được, hắn tại quảng trường bên ngoài Tiên cung đã bay lên phi liễn, vừa mới đưa bái thiếp lên, liền lập tức khiến cho mọi người hoảng hốt một trận.

Hiển nhiên, người đến từ Đông Càn Vương thị đã tạo thành ấn tượng cực kỳ "tiệt liệt" nào đó cho Tiên cung.

Gần như ngay lập tức, hình chiếu Tiên Tôn tọa trấn ở Tiên Cung đã nhận được thông báo.

Vương Phú Quý tự mình đến Tiên Cung bái phỏng, ngay cả Tiên Tôn cũng không dám chậm trễ. Lập tức, Tiên Tôn liền sai người trực tiếp mời hắn đến điện đón khách, con trai chính là do Tiên Tôn ra mặt tự mình chiêu đãi.

"Phú Quý à, chỉ trong chớp mắt ngươi đã trưởng thành rồi, không biết lần này ngươi tới Tiên cung có chuyện gì quan trọng?" Tiên Tôn đưa hình chiếu dùng Ngộ Đạo trà chiêu đãi Vương Phú Quý, trong giọng khách khí lại lộ ra vài phần cảnh giác.

Tiểu tử này không đơn giản, lúc trước còn là một đứa trẻ, đã lợi dụng các loại thế cục quấy cho toàn bộ Tiên Triều gió nổi mây phun, Ngụy thị và một ít gia tộc liên minh đều vì vậy mà chịu thiệt lớn.

Ngay cả Tĩnh An công chúa của Tiên Triều, cũng bởi vậy mà danh vọng bị hao tổn, cho tới nay cũng không có lấy lại sức. Tĩnh An công chúa mấy năm nay ngay cả phong cách làm việc cũng khiêm tốn rất nhiều, đều là bị tiểu tử này bức ra.

Hơn nữa, không đơn thuần chỉ có Vương Phú Quý, từ trên xuống dưới Vương thị không có một "người tốt".

Lần trước muội muội hắn là Hoa Thụy tới, liền trực tiếp nhổ của hắn một cái Tiên Tôn Lệnh. Mà trên chiến trường ngoại

vực, Vương Cũng càng coi hình chiếu của hắn như pháo hôi.

Hắn sắp bị hai chữ "Vương thị" giày vò ra bóng ma tâm lý rồi.

"Tiên Tôn tiền bối." Vương Phú Quý nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động đều là tuân theo phong phạm của người thừa kế Vương thị, phong độ nhẹ nhàng chắp tay nói: "Phú Quý lần này mạo muội đến đây, là vì cảm tạ Tiên Cung nhiều năm qua đã chiếu cố Vương thị chúng ta, đặc biệt chuẩn bị chút tạ lễ."

Tạ lễ?

Lần này tiên tôn càng thêm kinh ngạc.

Với "kinh nghiệm" của hắn ta, Vương thị được xưng là "Hoàng thị", những nơi đi qua "Chúa Vơ Vét", mấy năm nay cũng không ít lông dê của Tiên cung.

Hôm nay, lại chuẩn bị quà tạ ơn mà đến?

"Lộp bộp!"

Tiên Tôn thầm nghĩ một tiếng không ổn.

Chẳng lẽ đây là sáo lộ mới của Vương thị? Tùy tiện cho chút quà tạ ơn, sau đó lấy gấp mười gấp trăm lần trở về?

"Tiên Tôn nhìn xem, đây chính là tạ lễ."

Vương Phú Quý nói xong liền phất tay lên nhẫn một cái, hai bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa liền nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt bàn.

Hắn cố ý giải thích: "Đây là Hỗn Độn tinh hoa gia tổ trong lúc vô tình có được, dùng để cảm tạ Tiên cung cùng với sự yêu thương của Ngộ Đạo tiền bối đối với Vương thị ta."

Hỗn! Táo! Tinh! Hoa!

Tiên Tôn khiếp sợ: "Cái này cái này, phú quý thật, hỗn độn tinh hoa lão tổ nhà ngươi lấy được từ đâu?"

Hắn đương nhiên biết Hỗn Độn tinh hoa là cái gì, nhưng vật ấy cực kỳ trân quý, nghe nói chỉ có trong khe hỗn độn cực kỳ nguy hiểm mới có thể ngẫu nhiên thu thập được một chút. Hơn nữa số lượng vô cùng thưa thớt, ngay cả Thần Vũ Thánh Hoàng năm đó đến thu thập cũng phải mạo hiểm tương đối lớn.

“Đây là cơ mật gia tộc.” Vương Phú Quý cười nhạt nói: “Tiên Tôn đại nhân, tin tưởng cái này đối với Ngộ Đạo tiền bối rất có tác dụng đúng không?”

“Có có có.” Tiên Tôn kích động không thôi.

Nhưng mà, vừa mới kích động một lát, hắn bỗng dưng cảnh giác, nhìn Vương Phú Quý nói: “Vương thị các ngươi, không phải lại nhìn trúng Tiên Cung chúng ta chứ?”

Hắn đây chính là ăn thiệt thòi nhiều, luôn cảm thấy có chút không an lòng.

“Ách… Chính là vì cảm tạ, không có mưu đồ gì khác. Nếu Tiên Tôn không muốn…” Vương Phú Quý cười tủm tỉm nói, làm bộ chuẩn bị thu hồi tinh hoa Hỗn Độn.

“Muốn! Ai dám nói không muốn?!”

Trên bầu trời, một tiếng gầm giận dữ bỗng nhiên nổ vang.

Ngay sau đó, một đạo lục quang xẹt qua, hóa thân Ngộ Đạo tiền bối bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, chui vào trong phòng khách này, kích động vô cùng đoạt lấy tinh hoa hỗn độn, hung hăng nắm chặt trong tay.

“Tốt tốt tốt, không nghĩ tới sẽ có một ngày ta ngộ đạo lại có cơ duyên to lớn như thế.”

“Phú Quý bái kiến Ngộ Đạo tiền bối.” Vương Phú Quý cung kính hành lễ.

“Phú Quý, ngươi trở về nói với Thủ Triết gia chủ, hắn tặng lão phu cơ duyên lớn như vậy, mặc kệ ta ngộ đạo thành tiên thực hay không, đều nợ Vương thị một ân tình lớn lao.” Ngộ Đạo Trà Thụ kích động đến mức giọng nói run rẩy, phát ra lời nói hùng hồn: “Nếu như ta thành tiên thực, về sau chuyện của Vương thị các ngươi chính là chuyện ngộ đạo của ta!”

Không tốt!

Tiên Tôn trong lòng hoảng hốt, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ.

Lần này Vương thị làm sao có thể là “không có bản đồ gì khác”, đây rõ ràng là thiên đại mưu đồ.

Đây, rõ ràng là định cạy góc tường Tiên Cung!!!

...

Chương 205: Ma Tôn hiện thân! Đoạt mệnh đại âm mưu!

…

Đương nhiên, nếu nói là cạy hoàn toàn góc tường cũng là không đúng, người ta Vương thị lại không nói muốn cho Ngộ Đạo chạy tới Vương thị làm tiên thực trấn tộc.

Chỉ là ngộ đạo tiền bối hướng tới nghĩa khí, trọng hứa hẹn, Vương thị càng không cầu hồi báo, cam tâm tình nguyện đưa lên Hỗn Độn tinh hoa, trong lòng hắn càng cảm kích.

Về sau, địa vị của Vương thị trong lòng Ngộ Đạo tiền bối sợ là sẽ không kém hơn Tiên cung bao nhiêu!

Mà điểm khiến cho Tiên Tôn bất đắc dĩ nhất lại là, cho dù hắn đã suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, hắn cũng không thể thay Ngộ Đạo từ chối tinh hoa Hỗn Độn.

Ai mà không muốn Nhân tộc tăng thêm một Chân Tiên? Kể từ đó, Nhân tộc lại có thêm một lá bài tẩy Vương Bạo, đây chính là chuyện tốt thiên đại đối với Nhân tộc.

Tuy nói ngộ đạo tiền bối cho dù thành Chân Tiên, sức chiến đấu cá nhân khẳng định vẫn không bằng hắn cùng Tiên Hoàng, nhưng sau khi thực vật sinh mệnh thành tựu Chân Tiên, huyền khí trong cơ thể hùng hậu không gì sánh được, sinh mệnh lực cũng vô cùng ngoan cường, dựa vào cảnh giới cũng tối thiểu có thể kiềm chế một vị Ma Thần.

“Ngộ đạo tiền bối quá khách khí.” Vương Phú Quý nghiêm mặt hành lễ: “Lão tổ gia gia nhà ta không có ý này, hắn chỉ là muốn tăng thêm một vị Chân Tiên chiến lực cho Nhân tộc, không hơn.”

Hai tay Ngộ Đạo Trà Thụ cầm hai bình nhỏ 【Tinh hoa Hỗn Độn】, cảm khái vạn phần nói: “Thủ Triết gia chủ quả nhiên hào khí đại nghĩa, đại công vô tư, việc này ta đã nhớ kỹ trong lòng rồi.”

Hình chiếu của Tiên Tôn ở bên cạnh trợn trắng mắt.

Cái gì "Hào khí đại nghĩa", đây rõ ràng chính là dương mưu trần trụi.

Những người Vương thị này nhổ lông dê lên, vừa nhanh vừa chuẩn, giống như tuyệt kỹ gia truyền vậy, rõ ràng chính là học từ gia chủ Thủ Triết.

Sau khi Ngộ Đạo Trà Thụ khen xong Vương Thủ Triết và phú quý, liền vội vàng muốn bế quan tu luyện.

Mà Vương Phú Quý cũng chỉ là hơi nấn ná một chút, liền khởi hành đi Phù Nam Châu thị sát kiến thiết địa phương. Hai chiêu quân cờ này mặc dù đã rơi xuống, nhưng cũng không có cách nào lập tức đạt được chiến lực của hai vị Chân Tiên.

Hai đại Bán Tiên Thực đỉnh phong bế quan, ít thì mấy chục năm, nhiều thì mấy trăm năm, đây là ai cũng không khống chế được.

…

Mà ngay khi Vương thị "lòng để ý thiên hạ", mưu tính tương lai cho Nhân tộc.

Vực ngoại.

Thành lũy trấn thủ ma số hai.

Trong đại sảnh hội nghị trung tâm chi huy, một đám người đang cử hành hội nghị tác chiến.

Nhưng bầu không khí của hội nghị lại không được tốt lắm.

Lúc này, một đám quan tướng và các phụ tá đang nghe lời nhau, vỗ bàn cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai, bầu không khí hết sức nôn nóng.

Tiểu Ma Tôn Thương Thiên Diễm ngồi ở chủ vị phía trên, đang lạnh lùng nhìn bọn họ cãi lộn.

Khác với tùy ý ở Phù La cung, giờ phút này hắn mặc áo giáp, khí chất lạnh lẽo mà túc sát.

Hơn ba năm trước, bị một hồi đại thắng bên Tuy Vân kích thích, hắn vì tranh giành một hơi, quyết định sớm chấp hành kế hoạch mình trù hoạch đã lâu. Nhưng ba năm nay kế hoạch lại chấp hành không được thuận lợi.

Hắn tổ chức hội nghị tác chiến là để chế định phương châm tác chiến bước tiếp theo, nhưng mà, đám người này không chỉ không đưa ra kiến nghị có kiến thiết, ngược lại còn vội vàng trốn tránh trách nhiệm.

Hội nghị mở gần một canh giờ, bọn họ lại có hơn nửa canh giờ đều đang cãi nhau, hận không thể đem trách nhiệm tác chiến thất bại đổ hết cho người khác, chỉ để lại mình sạch sẽ mới tốt.

Đến lúc này, sự kiên nhẫn của tiểu ma tôn đã sắp cạn kiệt, sắc mặt cũng càng ngày càng lạnh.

Nhưng mà, đang lúc tiểu Ma Tôn không thể nhịn được nữa chuẩn bị nổi nóng.

Bỗng dưng.

Một đạo thần niệm bàng bạc quét ngang đến.

Cùng lúc đó, một giọng nói thâm trầm mà uy nghiêm vang lên bên tai Tiểu Ma Tôn: “Bỏ chuyện tới tay ta một chuyến.”

Là thanh âm của Ma Tôn!

Tiểu Ma Tôn rùng mình, vội vàng đứng dậy, cung kính đáp: “Vâng, lão tổ tông.”

Trong đại sảnh đang tranh luận kịch liệt, các tướng sĩ, tướng sĩ chợt yên tĩnh, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tiểu Ma Tôn.

Không ít người trên mặt đều lộ ra vẻ chần chờ: “Điện hạ?”

“Lão tổ tông cho gọi ta đến yết kiến.” Tiểu ma tôn Thiên Tuyền ngước mắt nhìn về phía mọi người: “Hội nghị tạm dừng. Các ngươi tạm thời suy nghĩ cho kỹ. Chờ đến khi ta trở về, hi vọng các ngươi đã có một phương án sơ bộ trình lên cho ta.”

Dứt lời, hắn không quản phản ứng của những người khác, trực tiếp cất bước rời khỏi đại sảnh hội nghị.

Mọi người trong sảnh trong lòng run lên, vội vàng khom người đưa tiễn: “Cung tiễn điện hạ.”

Bọn họ hiểu rõ, tiểu ma tôn điện hạ đã mất kiên nhẫn.

Nếu như chờ hắn trở về, bọn hắn còn không có thể nghĩ ra chương trình, sợ là sẽ chịu không nổi.

Cùng lúc đó, tiểu ma tôn rời khỏi đại sảnh hội nghị cũng thi triển khai thân pháp, hóa thành một đạo hắc sắc độn quang chui vào trong mây đen trên bầu trời.

Ma Tôn với tư cách là chiến lực mạnh nhất trấn thủ ngoại vực trước mắt của Ma Triều, không ai biết được bản tôn của hắn ta trốn ở nơi nào, nhưng ở trong các khu vực chủ phòng, hắn ta đều sẽ lưu lại một cỗ năng lượng hóa thân, có thể cung cấp cho hắn ta tùy thời giáng lâm, hình thành cục diện thống nhất chỉ huy.

Không quá nửa nén hương, tiểu ma tôn Thiên Ngao cưỡi độn quang rơi vào bên ngoài bộ chỉ huy của ma tôn.

Nơi này phòng thủ sâm nghiêm, cho dù hắn là tiểu ma tôn, cũng không thể trực tiếp bay vào, đồng dạng phải trải qua một loạt trình tự chứng thực thân phận.

Đây cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của thành lũy. Dù sao, yêu ma ngoại vực quỷ kế đa đoan, các loại thủ đoạn ngụy trang ùn ùn, không cẩn thận một chút, hậu họa vô cùng.

“Thiên Tuyền thiếu gia.”

Đang lúc tiểu ma tôn ở cửa tiến hành đăng ký, một giọng nữ dịu dàng từ bên cạnh truyền đến.

Thần niệm của Tiểu Ma Tôn Hình Thiên Tuyền quét qua, chỉ thấy một vị mỹ phụ trung niên mặc váy dài màu tím nhạt đang nhẹ nhàng đi về phía hắn.

Dung mạo của nàng không đặc biệt nổi bật trong đám tu sĩ tuấn nam mỹ nữ, nhưng khí chất lại dịu dàng động lòng người, thực lực giải thích cái gì gọi là “Phong tư yểu điệu”, “Sở Sở động lòng người”.

Nhìn thấy nàng, trên mặt tiểu ma tôn lập tức lộ ra vẻ cung kính, xoay người thi lễ với hắn: “Bái kiến Vận trưởng lão.”

Vận trưởng lão chính là tâm phúc mà một tay Ma Tôn đề bạt lên, ngày thường liền canh giữ tại căn cứ của Ma Nhị. Nàng đã phụ trách bộ chỉ huy hóa thân của Ma Tôn, cũng cần hiệp trợ Ma Tôn xử lý các loại sự vụ lớn nhỏ.

Dù sao, chủ ý của Ma Tôn chỉ có một, không có khả năng từng giây từng phút đều ở chỗ này.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, nàng đại biểu cho ý chí của Ma Tôn.

Nhân vật như thế, ngay cả Tiểu Ma Tôn cũng không dám bất kính với nàng.

“Tôn thượng hóa thân đã hàng lâm, thiếp thân sẽ mang ngài đi gặp hắn.” Vận trưởng lão thu liễm hoàn lễ, sau đó liền dẫn Tiểu Ma Tôn vào bộ chỉ huy.

Trong bộ chỉ huy hóa thân này đều là thân vệ tâm phúc của Ma Tôn, cũng có trọn vẹn hệ thống quản lý. Sau khi thấy được Tiểu Ma Tôn, bọn họ nhao nhao chào hắn, thái độ hết sức khách khí.

Tiểu Ma Tôn nhất nhất hoàn lễ, rất nhanh liền đi tới chỗ sâu trong bộ chỉ huy của mình, thuộc về phòng của Ma Tôn, gõ cửa.

“Vào đi.”

Một thanh âm trầm thấp vang lên.

Tiểu Ma Tôn đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, một người đàn ông ngồi ở phía sau bàn, đang cúi đầu đọc qua văn bản chiến đấu.

Đó là một vị nam nhân trung niên khí vũ hiên ngang.

Tuy Âm Sát Bảo Điển này được tách ra từ trong Sát Chân Ma Kinh, nhưng không giống Âm Sát Ma Quân, trên người vị Ma Tôn này không có cảm giác lạnh lẽo âm hiểm, ngược lại cả người đầy sát khí, toàn thân tràn đầy một cỗ khí tức thiết huyết bưu hãn.

Từ hình dáng khuôn mặt mơ hồ có thể thấy được, khi hắn còn trẻ cũng là một thanh niên anh tuấn. Tiểu Ma Tôn cùng hắn ít nhiều cũng có hai ba phần giống nhau.

Nhưng so với hắn, tiểu ma tôn Thiên Tuyền thực sự quá non.

Nếu như vẻn vẹn chỉ có một mình tiểu ma tôn ở đây, khí chất của hắn đích xác cũng tôn quý uy nghiêm, rất có phong phạm thượng vị giả, đủ để trấn áp được tràng diện, nhưng khi hắn cùng với hai người ma tôn mặt đối mặt, thì trong nháy mắt cao thấp lập tức bị giết chết.

Trên người Ma Tôn vô số năm phong sương tẩy lễ lắng đọng ra uy nghiêm bình tĩnh, cùng với cỗ khí tràng không giận tự uy kia, là tiểu ma tôn vô luận như thế nào cũng không sánh bằng.

Cho dù chỉ là một hóa thân, cũng như chân thân hàng lâm không thể nghi ngờ.

“Hài nhi Thiên Tuyền, bái kiến lão tổ tông.” Tiểu ma tôn Thiên Tuyền vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Ma Tôn nhàn nhạt nhìn hắn ta, tùy ý khoát tay áo, ra hiệu cho hắn ta đứng lên, thuận miệng hỏi: “Trong khoảng thời gian này, tình hình chiến đấu thế nào?”

“Khởi bẩm lão tổ tông.” Tiểu Ma Tôn thu liễm tâm thần hồi báo: “Mấy năm nay, ta dẫn quân nhiều lần tranh phong với mấy đại Ma Vương bảo trong khu phòng ngự, chỉ là những Ma Vương kia sau khi tham ăn phải thiệt thòi lớn như mấy tòa Ma Vương bảo, bỗng nhiên đều trở nên cảnh giác, kế dụ địch mấy lần đều không có hiệu quả.”

“Gần đây phát sinh mấy lần đánh giáp lá cà quy mô nhỏ, bộ lạc ta tuy rằng giành được thắng lợi quy mô nhỏ, nhưng lại không có tác dụng gì với đại cục.”

Khi nói đến chỗ này, sắc mặt của tiểu ma tôn hơi khó kiềm chế được sự lo lắng: “Nếu vẫn không thể giành được thắng lợi mang tính quyết định, danh vọng của ta nhất định sẽ liên tục giảm xuống.”

Chuyện mất mặt như vậy, tiểu ma tôn cũng chỉ có thể càu nhàu trước mặt lão tổ tông nhà mình.

“Ma tộc bị thiệt thòi lớn, trong ngắn hạn đặc biệt cảnh giác cũng là bình thường.” Ma Tôn phong đạm vân khinh nói, “Huống chi Ma tộc vốn là giả dối đa nghi, nếu dễ đối phó, Nhân tộc ta làm sao ứng phó gian nan như thế? Việc này, cũng vừa vặn có thể hảo hảo ma luyện tính tình của ngươi một chút.”

“Nhưng lão tổ tông.” Tiểu Ma Tôn có chút không cam lòng nói, “Tuy Vân Tiên Triều lập được kỳ công bất thế như vậy, mà ta lại ba phen mấy bận chiến thuật thất bại, tầm thường vô vi như thế, há không phải khiến người đời chê cười sao?”

“Tuy Vân đánh trận kia đích xác rất đẹp, nhưng không phù hợp với phong cách tác chiến của nàng.” Ma Tôn nói, “Phong cách tác chiến của nàng từ trước đến nay luôn lấy thận trọng cẩn thận làm chủ yếu, đặc trưng hàng trăm, ý nghĩ tác chiến đại khai đại hợp, tuyệt đối không phải phong cách của nàng.”

“Phía sau nàng ta sợ là có cao nhân chỉ điểm, muốn dùng chiến công ngất trời này làm bước đệm cho nàng ta giành được vị trí Tiên Hoàng kế tiếp. Nhưng dù vậy, Kính thị chúng ta vẫn phải thể hiện một chút năng lực của mình, nếu không người đời thật sự cho rằng Kính thị chúng ta vô năng.”

Tiểu Ma Tôn sắc mặt vui vẻ nói: “Thì ra lão tổ tông đã sớm có an bài, kính xin lão tổ tông giáo ta.”

“Ngươi có biết Minh Sát thiếu chủ không?” Ma Tôn thuận miệng hỏi.

“Ta biết nó.” Tiểu Ma Tôn trầm ngâm nói: “Nghe nói Ma Tử này là một trong những hậu duệ xuất sắc nhất của Minh Sát Ma Thần, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực đỉnh phong là cấp lãnh chúa, tiềm lực trong tương lai vô cùng lớn, thậm chí có Ma Vương còn gọi nó là “Tiểu Ma Thần”. Người này rất được Minh Sát Ma Thần cưng chiều, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó sẽ là Minh Sát Ma Thần đời sau!”

“Thời gian gần đây, Minh Sát thiếu chủ bí mật giá lâm khu phòng thủ Ma số hai - thế lực đối địch Huyết Sắc Ma Vương Bảo.” Ma Tôn lúc nói lời này vẻ mặt nhẹ như mây gió, không giống như là đang nói về tin tức bí mật của Ma tộc chút nào, “Có người nói, là vì một gốc thiên tài địa bảo hiếm thấy 【U Minh Tử Kim Liên】 mà đến.”

“U Minh Tử Kim Liên? Đây không phải là tiên thiên linh dược của U Minh hệ sao?” Tiểu Ma Tôn sắc mặt phức tạp đến cực điểm, “Trong hạt địa của Huyết Sắc Ma Vương Bảo, lại có U Minh Tử Kim Liên xuất thế?”

“Ngu xuẩn! Đó là một gốc U Minh Kim Liên, bất quá là bị người làm giả tạo Tử Kim Liên mà thôi.” Ma tôn cười lạnh, “Tiên thiên linh dược chính là tuân theo hỗn độn tinh hoa mà sinh, sao có thể tùy ý hiện thế? Bất quá, cho dù là U Minh Kim Liên cũng đã là vật hiếm thấy trên đời, Huyết Sắc Ma Vương kia làm sao có thể phân biệt?”

“Lão tổ tông, ý của ngài là, cây U Minh Kim Liên kia, chính là gốc cây trong cấm địa Phù thị tộc chúng ta nhiều thế hệ đào tạo?” Tiểu Ma Tôn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, sau đó lại lộ ra vẻ khiếp sợ, “Lão tổ tông, ngài không tiếc vận dụng linh dược trấn tộc gia tộc làm mồi nhử, dụ Minh Sát thiếu chủ đến tiền tuyến… Chẳng lẽ là muốn…”

“Minh Sát thiếu chủ đã nhận được chân truyền của Minh Sát Ma Thần.” Ma Tôn trầm giọng nói, “Trong cơ thể của nó đã bị gieo Minh Sát Ma chủng, mà ta lại cảm thấy rất hứng thú với Minh Sát Ma chủng.”

Ánh mắt Tiểu Ma Tôn càng sáng hơn.

Rất rõ ràng, lão tổ tông không phải nhìn chằm chằm vào vị Minh Sát Thiếu chủ này một hai ngày một đêm. Mưu tính sâu xa như thế, không hổ là lão tổ tông!

Sau đó, hai người lại trao đổi tỉ mỉ một phen.

Nửa canh giờ sau, tiểu ma tôn cáo biệt phân thân của Ma tôn, khuôn mặt toả sáng.

Nghĩ tới nội dung trao đổi với lão tổ tông lúc trước, hắn có chút cảm xúc dâng trào, kích động khó có thể kiềm chế.

Chỉ có thể nói, lão tổ tông không hổ là lão tổ tông, bố cục lâu dài như thế, mưu kế tỉ mỉ như thế, không phải người bình thường có thể làm được.

Kế này một khi thành công sẽ là một Thạch Nhị Điểu, không, một Thạch Tam Điểu. Lão tổ tông đoạt được Minh Sát Ma chủng, còn hắn thì dương danh thiên hạ, về phần Tuy Vân, hừ!

Bởi vì cái gọi là “đi càng cao, ngã càng đau”, trước hết để cho nàng đắc ý vài ngày đi.

Lần này, xem nàng xui xẻo như thế nào!

…

Cơ địa phòng thủ Tiên số ba, khu phía đông phòng thủ chỉ huy bộ chỉ huy.

Hai năm gần đây khu đông tuyến phòng gió êm sóng lặng, đã lâu không có chiến sự.

Triệu Đình Kiên cũng hiếm khi rảnh rỗi, hiện giờ đang cùng thân vệ chơi trò chơi mô phỏng chiến tranh. Rất nhanh, thân vệ trẻ tuổi 【Khương Thanh Văn】 đã bị hắn giết đến hoa rơi nước chảy, không còn mảnh giáp.

"Tiểu Khương à, ngươi vẫn còn quá trẻ, bản nguyên soái cho ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là gừng càng già càng cay." Sau khi đắc thắng, Triệu Đình Kiên cười ha ha, không chút lưu tình triển khai trào phúng Khương Thanh Văn, hoàn toàn không có nửa điểm phong độ quân nguyên soái tọa trấn một phương tập đoàn quân.

Khương Thanh Văn vừa thu dọn tàn cuộc, vừa mặt không biểu tình trả lời hắn một câu: "Ngài cũng chỉ có thể hành hạ ta một lần, ngài cũng đừng quên ngày bị Lệ tiểu thư ngược đãi."

Tiếng cười của Triệu Đình Kiên im bặt.

Ông ta hung hăng trừng mắt liếc nhìn Khương Thanh Văn: "Tiểu tử thối nhà ngươi, đừng có suốt ngày không chịu nói chuyện."

Hồi tưởng lại Vương Ngao, tâm tình đắc thắng của hắn lập tức trở nên tẻ nhạt vô vị.

Hắn thở ngắn thở dài nói: "Nói đến Ly Hòa Ly Từ, hai nha đầu kia trở về thăm người thân đã nhiều năm rồi nhỉ? Nhà bọn họ là sao, chẳng lẽ không biết chiến trường ngoại vực căng thẳng? Cũng không vội vàng thả các nàng về."

"Nguyên soái, hai năm trước ngài còn không phải mỗi ngày đều nhắc tới, hai hỗn thế ma vương Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ không có ở đây, cuộc sống này thật sự là tiêu dao bao nhiêu tiêu dao, không cần phải cả ngày lo lắng hãi hùng nữa." Khương Thanh Văn tiếp tục vạch trần khuyết điểm của Nguyên soái, cười nói: "Sao mới chỉ mấy năm, đã nghĩ đến các nàng rồi?"

"Ta nhổ vào! Ta sẽ nhớ các nàng sao?" Triệu lão nguyên soái chết vịt cứng miệng cứng, hung hăng nói: "Ta chính là chỉ huy chiến dịch gần đây có tiêu chuẩn tăng lên trên phạm vi lớn, muốn cho nha đầu kia nhìn cho rõ, bổn nguyên soái làm nhục nàng như thế nào."

"Dạ dạ dạ, ngài nói rất đúng."

Trong lúc nói chuyện, Khương Thanh Văn đã nhanh nhẹn thu thập xong tàn cuộc, sau đó đi theo Triệu lão nguyên soái đến giáo trường chỉ huy.

Cùng lúc đó.

Trên giáo trường, đoàn chiến trưởng đoàn thứ bảy của đoàn chiến đoàn tập đoàn số hai tiên tuyến phòng khu phía đông 【Yến Hồng Thiên】, phó đoàn trưởng 【Liêu Anh Tuấn】 cùng với một đám thân vệ đang vui vẻ tụ tập cùng một chỗ.

Bọn họ lần này là từ nơi đóng quân đến quân bộ báo cáo công tác, thuận tiện lĩnh một đợt vật tư. Quan trọng nhất là, Trường Yến Hồng Thiên của chiến đoàn cuối cùng cũng tích góp đủ chiến công, đổi một cây trường thương "Phi Yến" trong bảo khố của tập đoàn quân đội.

Đây chính là một thanh Linh Bảo Thương cấp Thần Thông!

Lúc này, Yến Hồng Thiên nâng thanh trường thương trong tay, cẩn thận từng li từng tí dùng tơ lụa lau thân thương.

Vừa lau, hắn vừa dùng ngữ khí lấy lòng hỏi trường thương: "Phi Yến tỷ tỷ, bên này lau có nặng không? Lau khó chịu không thoải mái hả? Có phải là dầu linh thực này nặng quá không?"

"Phải dùng Kim Tàm Linh Nhung lau, tơ lụa này của ngươi quá thấp cấp, lau đến toàn thân ta không thoải mái, còn nữa, lần sau phải dùng mỡ Long Kình cửu giai để bảo dưỡng, dầu linh thực của ngươi có một mùi lạ." Ngữ khí Linh Phi Yến của trường thương không ngừng chê bai.

Sắc mặt Yến Hồng Thiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó lập tức phản ứng lại, lộ ra nụ cười xấu hổ và nịnh nọt: "Phi Yến tỷ tỷ có điều không biết, lần này vì để đổi ngài, ta đã tiêu hết điểm số chiến công, đây còn là điểm đặc biệt của quân đoàn Triệu Nguyên Soái chúng ta, giảm giá cho ta, nếu không số điểm chiến công của ta có thể còn chưa đủ."

"Nhưng mà ngài yên tâm, chờ ta tích lũy nhiều quân công một chút, ta nhất định sẽ lập tức đổi Kim Tàm Linh Nhung và Long Kình Chi."

Mặc dù đồ vật rất đắt, nhưng Yến Hồng Thiên vẫn cắn răng cam tâm đáp ứng.

“Lão đại… “

Trong lúc nói chuyện, một đám thân vệ hấp tấp đi tới.

Trong miệng bọn họ đang nói chuyện với Yến Hồng Thiên, nhưng ánh mắt tất cả đều nhìn chằm chằm vào thần thông linh bảo trong tay y, tay chân nóng lòng muốn xoa, nói: “Ngài vất vả quá, hay là chúng ta tới bảo dưỡng vũ khí giúp ngài?”

“Đi đi đi!” Yến Hồng Thiên ghét bỏ đuổi bọn họ: “Đây là linh bảo Thần Thông đó, lau sạch các ngươi có chịu trách nhiệm được không?”

“Lão đại, ngài không cần như vậy chứ?” Phó đoàn trưởng Liêu anh tuấn hắc hắc nói, “Lần trước linh bảo thần thông của tiểu thư Huyên Huyên đã thoải mái sờ cho các huynh đệ.”

Vừa nhắc tới Vương Ngao, sắc mặt Yến Hồng Thiên liền có chút lúng túng.

Hắn là đoàn trưởng trận chiến thứ bảy, đường đường tu sĩ Thần Thông cảnh, nhưng Vương Anh Tuyền tới chưa được bao lâu đã đánh hắn trống trơn, hắn bất đắc dĩ cũng chỉ đành tiếp nhận thực tế, giả bộ cũng phải giả bộ một bộ Vương Củng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Không có cách nào, lúc ấy hai người bọn họ lén lút đánh một trận. Kết quả lại là hắn bị Vương Ngao dùng thần thông linh bảo cùng một đống bảo vật hung hăng hành hạ.

Bởi vì cái gọi là “Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”, tài nghệ không bằng người, hắn cũng chỉ có thể nhận thua.

Nhưng mấy năm gần đây, Vương Tiễn trở về thăm người thân.

Yến Hồng Thiên trở về với địa vị nắm chắc, cuối cùng cũng cảm nhận được sự uy nghiêm và vui thú của chiến đoàn. Cũng bởi vậy, chỉ cần vừa nghĩ đến Vương Củng, trong lòng hắn liền mâu thuẫn không thôi, nhịn không được xoa xoa hy vọng nàng vĩnh viễn đừng trở về.

“Lão đại, ngươi còn đang rối rắm chuyện của Chử tiểu thư sao?” Liêu Anh Tuấn vừa thấy hắn như vậy liền đoán được

hắn đang suy nghĩ gì, nhịn không được trợn mắt: “Ngươi cũng không ngẫm lại xem, ngươi là xuất thân gì? Nàng ta là xuất thân gì? Toàn thân nàng ta đều là cực phẩm, mà trong nhà ngươi chỉ là một cái thế gia nghèo tam phẩm, chính là bởi vì nuôi không nổi ngươi mới thả vào quân đội, cho ngươi đi theo con đường quân võ phát triển, trong nhà càng nghèo đến mức ngay cả một kiện thần thông linh bảo cũng không thể trợ giúp ngươi.”

“Ta muốn nói a, ngươi liền nhanh chóng đem lòng tự tôn, lòng kiêu ngạo, liêm sỉ tất cả vứt bỏ, sau đó chân tâm thật ý, kiên định mà đi theo Khám tiểu thư làm! Đến lúc đó các huynh đệ cùng nhau ăn ngon uống sướng.”

“Cái này… Hiện tại ta có linh bảo Thần Thông.” Yến Hồng Thiên lại bắt đầu cảm giác mình đã đi rồi, có chút do dự nói: “Lúc này, chưa chắc sẽ bị nàng ta đè xuống đất ma sát. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng đúng là biến thái thật, chỉ là tu sĩ Tử Phủ cảnh, thủ đoạn lại nhiều như vậy, lợi hại như vậy, làm cho người ta khó lòng phòng bị.”

“Cái gì? Ngươi còn bị Tử Phủ cảnh đánh? Còn định nhận sợ để người ta cưỡi lên đầu?” Nghe nói như vậy, những người khác không phản ứng, trường thương bay yến trong tay hắn lại nổi giận: “Không được không được, chủ nhân của phi yến ta sao có thể bị một nữ nhân Tử Phủ cảnh cưỡi trên đầu?! Yến Hồng Thiên, ngươi tranh giành cho lão nương một chút, nếu nàng dám trở về, chúng ta đánh nàng ra…”

Nàng còn chưa nói hết.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời xa xa, bỗng nhiên có một đạo kinh hồng nhanh như chớp hướng về phía bộ chỉ huy tập đoàn lao tới, hoàn toàn không để ý tới quy củ của quân bộ.

Đạo kinh hồng kia tốc độ cực nhanh, bất quá trong nháy mắt đã giá lâm bộ chỉ huy trên không.

Cũng đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ được bộ dạng kinh hồng kia.

Không ngờ đó lại là một thanh trường thương uy phong lẫm liệt, thân thương đỏ vàng như mặt trời, dải tua đỏ trên đầu

thương cũng như ngọn lửa, tỏa ra khí tức sáng rực của Liệt Dương.

Chỉ có mũi thương kia điểm một chút, như có ám mang phun trào, lại không chút biểu hiện ra khiêm tốn, ngược lại mơ hồ toát ra một cỗ mũi nhọn làm cho tim người ta đập nhanh.

Còn trên trường thương là một thiếu nữ tư thế oai hùng, tất cả mọi người đều rất quen mắt.

Dưới ánh trăng hồng, bộ trang phục màu tím trên người thiếu nữ theo gió bay lên, một thân khí chất giống như lưỡi dao sắc bén vừa ra khỏi vỏ.

Lại thêm thanh trường thương như mặt trời chói chang dưới chân càng thêm uy thế ngàn vạn, khiến người ta không kìm lòng được mà sinh lòng kính sợ, không dám khinh suất lướt qua mũi nhọn.

Thiếu nữ này, tự nhiên là Vương Tiễn.

Mà thanh trường thương dưới chân nàng là bán tiên khí mà Vương Thủ Triết chia cho nàng, tên là 【Tranh Nhật】.

“Đó, đó là… trường thương cấp bậc Đạo Khí?” Khí Linh Phi Yến nhìn thấy cảnh này lập tức lên tiếng kinh hô, sau đó lại lập tức tự mình lật đổ phán đoán của mình: “Không, không đúng, trường thương kia uy thế bất phàm, giống như liệt nhật chiếu không, lại mơ hồ có tiên linh khí quanh quẩn, chẳng lẽ là… Bán Tiên khí trong truyền thuyết?”

Nhưng mà, người ở chỗ này lại không ai chú ý tới tiếng kinh hô của Phi Yến.

Bởi vì, ngay vào lúc Phi Yến kinh hô, thiếu nữ kia đồng thời mở miệng.

“Lão Triệu, Vương Tiễn ta đã trở về!” Giọng nói của nàng mang theo huyền khí truyền ra, như trống trận nổ vang, tiếng vọng ù ù: “Mấy năm nay ta không có ở đây, tình huống của ngươi như thế nào, đánh hạ mấy tòa Ma Vương bảo?”

“Nha đầu chết tiệt! Ngươi ngươi ngươi, ngươi lăn xuống cho bổn nguyên soái.” Triệu Đình Kiên lúc này cũng đã đến gần giáo trường, nghe được lời này của nàng, lập tức bị tức giận đến mặt đen thui.

Cái gì gọi là đánh rơi mấy tòa Ma Vương bảo? Ngươi mẹ nó coi Ma Vương bảo của người ta là bùn đất à?

“Ha ha, ta biết ngay mà! Không có ta, tập đoàn quân khu phòng ngự phía đông chúng ta đã thiếu đi người tâm phúc.” Vương Ngao giẫm lên trường thương bán tiên khí 【Tranh Nhật】 từ trên trời giáng xuống, tiếng cười sang sảng nói: “Bất quá cái này cũng không có gì, Vương Ngao ta đã trở về, ta phải mang theo mọi người cùng bay.”

“Lão Triệu đầu, triệu tập các lộ chiến đoàn trưởng, chúng ta mở một hội nghị chiến lược sau đó, chế định một kế hoạch trăm năm công lược Ma Thần Điện.”

“Nha đầu chết tiệt, ngươi đây là chuẩn bị đoạt quyền của bộ quân sao? Lão Triệu ta còn chưa chết đâu.”

“Ta mang quà tới cho ngươi.”

“Mang quà cũng không được.”

“Mang cho ngươi kiện Bán Tiên khí có được không?”

“A, cái này, cái này…” Triệu Đình Kiên biến sắc, lập tức cắn răng một cái: “Được! Thanh Văn, ngươi đi triệu tập các lộ chiến đoàn trưởng, tiểu thư Huyên Huyên chúng ta phải họp, vậy thì họp!”

…

Chương 206: Trấn quốc thần khí! Vương thị cự pháo!

…

Cũng ngay lúc Vương Ngao và Triệu Đình Kiên nói chuyện.

Trên bầu trời, lại có một đạo cầu vồng bỗng nhiên lao tới.

Tốc độ cầu vồng kia so với Vương Ngao chậm hơn một chút, cũng thiếu đi một tia duệ ý đánh thẳng vào ý muốn tiến thủ.

Nhưng nó giống như một dải lụa tung hoành, đằng sau kéo theo một đuôi lửa dài như cây chổi, từ xa nhìn lại cực kỳ kéo gió, cực kỳ đồ sộ.

Mặc dù có Vương Ngao lóe sáng xuất hiện lúc trước, nhưng một đạo thất luyện này cũng đủ để khiếp sợ mọi người.

Đợi sau khi tốc độ của nàng chậm lại, mọi người mới nhìn rõ bóng người trong thất luyện kia.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi gương mặt hơi có chút mập mạp, một thân trang phục màu tím nhạt, thoạt nhìn ngây thơ đáng yêu.

Mà dưới chân nàng, còn giẫm lên một thanh Yển Nguyệt đao cực lớn.

Yển Nguyệt đao kia âm trầm nặng nề, thân đao hiện ra màu xanh đen thâm trầm, trên sống đao lại có hoa văn hoa lệ màu vàng quấn quanh, thoạt nhìn giống như một pho tượng chiến thần kim giáp vô địch trên chiến trường, mang theo khí phách vô địch.

“Cái này cái này cái này…” Triệu Đình Kiên thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Đây lại là một kiện bán Tiên Khí sao?

Hai người bọn họ, đến tột cùng là thế gia nào?

Về nhà thăm dò một chuyến, liền đều mang theo Bán Tiên Khí trở về, cái này không khỏi cũng quá mức hào hoành a?

Tuy nhiên, Vương Ly Từ không có hứng thú gì với cuộc họp, trực tiếp tìm Triệu lão đầu báo danh, lại giẫm lên Yển Nguyệt

đao, đi thẳng đến chiến đoàn thứ mười thuộc về mình.

Chỉ có trận chiến thứ mười phụ trách toàn bộ tập đoàn quân hậu cần tiếp tế, tục xưng "Hỏa Đầu Quân" kia mới là nơi nàng an tâm nhất.

Nơi đó có ma trư mà nàng tân tân khổ khổ bắt trở về nuôi dưỡng, còn có chuột lớn và Lam Uyển Nhi đang chờ nàng.

Chiến đoàn thứ mười từ trước đến nay không cần chính diện chống địch trên chiến trường, hội nghị tác chiến tự nhiên là có thể tham gia nhưng không tham gia.

"Lão Triệu, đừng nhìn nữa. "Vương Ngao chắp hai tay sau lưng, ra vẻ ông cụ non nói:" Thừa dịp các lộ chiến đoàn trưởng còn chưa tới, chúng ta mở hội nghị cao tầng nội bộ trước, thống nhất tư tưởng một chút.

Lông mày trắng của Triệu Đình Kiên nhướng lên, vừa định nói xong thì lại nghĩ tới điều gì đó, sau đó cười "hắc hắc", ông ta xoa xoa hai tay nói: "Ồ, hay là nói về chuyện lễ vật trước đi."

Nghe nói ở Thần Vũ hoàng triều, lão đại của tập đoàn quân gọi là quân đoàn trưởng. Khi đó, quân đoàn trưởng hơi có chút tư lịch đều có thể mỗi người một thanh bán tiên khí.

Nhưng hiện tại tài nguyên thiếu thốn, nào có huy hoàng như thời kỳ Thần Võ?

Đại bộ phận quân nguyên soái tập đoàn cũng chỉ có thể có một kiện đạo khí chống đỡ thể diện, về phần bán tiên khí, vậy phải lập được bao nhiêu công huân mới có thể đổi được từ trong quân vũ bảo khố?

"Xem ngươi gấp đến, không phải là kiện bán tiên khí sao?" Vương Ngao ở trong nhẫn trữ vật lau một cái, lấy ra một thanh trường kiếm tiên khí dạt dào, ném cho Triệu Đình Kiên nói: "Vâng, kiếm này cho ngươi mượn dùng trước, sau khi về hưu nhớ trả ta."

Đó là một thanh trường kiếm hết sức thanh nhã.

Thân kiếm trắng noãn như ngọc, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng bóng, tựa như ánh trăng sáng tỏ khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Phía trên chuôi kiếm, lại có ngân huy tinh tế nối liền thành sợi, cấu thành một minh văn huyền ảo và thần bí phức tạp, mơ hồ như có thể tác động đến pháp tắc.

“Kiếm tốt! Hảo kiếm ~ “

Triệu Đình Kiên như lấy được chí bảo tiếp lấy, hưng phấn khởi thân kiếm trong suốt như ngọc.

Nhưng mà, vuốt ve vuốt ve, hắn bỗng nhiên càng nhìn thanh kiếm này càng thấy quen mắt: “A, đây không phải là Trấn Sơn Bán Tiên Khí, một trong Võ Bảo Khố số hai của tiên quân chúng ta sao?”

Cái gọi là bảo khố “Trấn sơn”, tự nhiên chính là loại bảo vật cực phẩm dùng để thể hiện nội tình của Tiên Triều, khiến người ta muốn ăn.

Thông thường mà nói, chúng đều có hai điểm đặc thù rõ rệt, thứ nhất, tự nhiên là cực kỳ lợi hại, cũng cực kỳ hiếm có, thứ hai, chính là điểm công huân cần để đổi.

Giống như những ban thưởng siêu cấp trong học viện huấn luyện quan quân, phần lớn dưới tình huống, bọn chúng cũng chỉ là khích lệ binh lính nỗ lực bánh ngọt mà thôi.

“Không sai, ta thấy nàng nằm trong bảo khố lâu lắm rồi, bèn đổi nàng ta cho ngươi mượn dùng, dù sao trong nhà đã trang bị cho ta bán tiên khí ‘Tranh Nhật’ rồi.” Vương Củng nói: “Tuy nhiên nơi này cũng có một nửa công lao của Ly Từ cô cô ta, nàng ta cũng đã có một nửa tích lũy quân công.”

Nàng vốn muốn dùng đại lượng quân công đổi một kiện Bán Tiên Khí, tiếc rằng trong bảo khố của căn cứ Tiên số hai, kiện Bán Tiên Khí duy nhất chính là 【 Yêu Nguyệt Kiếm 】 này.

Nghe đi! Nghe một chút đây là khẩu khí gì?

Trong lòng Triệu Đình Kiên khó tránh khỏi có chút chua lét.

Trong nhà gả cho bán tiên khí! Tại sao hắn lại không có gia tộc như vậy chứ? Thế giới của kẻ có tiền thật sự rất khao khát.

“Yêu Nguyệt Kiếm này đích xác là bán tiên khí, ta cũng am hiểu kiếm đạo.” Triệu Đình Kiên hơi tiếc nuối nói: “Chỉ là hình như nó thích hợp với phụ nữ sử dụng hơn, dáng dấp đẹp hơn.”

“Ngươi không muốn cũng không sao, ta có thể cho mượn… A, Yến… Không, Liêu Anh Tuấn dùng.” Vương Anh Tuyền nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện “các tiểu đệ của chiến đoàn thứ bảy của mình cũng đều ở đây.

Đoàn người Phó Liêu Anh Tuấn của trận chiến thứ bảy lập tức giật mình, vội vàng hấp tấp tiến lên, vươn tay định nhận lấy Bán Tiên Kiếm từ trong tay Triệu Đình Kiên: “Đa tạ Kỳ lão đại ban thưởng.”

“Cút!”

Triệu Đình Kiên tát bay Liêu Anh Tuấn, sau đó ôm chặt Yêu Nguyệt kiếm, kiên định nói: “Ai nói ta không muốn? Muốn, đương nhiên ta muốn rồi.”

Mặc dù chỉ là tạm mượn, cũng có chút nữ tính hóa, nhưng đây chung quy là Bán Tiên khí a, qua thôn này, hắn đi đâu tìm Bán Tiên khí?

“Đi đi đi, mở hội nghị cao tầng.” Triệu Đình Kiên ra vẻ sợ Vương Củng đổi ý, lôi kéo nàng đi họp, chuẩn bị thỏa mãn nguyện vọng muốn tung hoành của tiểu cô nương nhà người ta.

Người trẻ tuổi mà, có được bảo bối, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy mình đã vô địch, lòng tự tin bạo rạp, muốn làm chút gì để chứng minh mình, hắn có thể hiểu được.

Nhưng mà.

Hội nghị cao tầng này vừa mới mở ra thời gian một chén trà nhỏ, trên trán hắn liền bốc lên gân xanh.

Lại qua thời gian một chén trà nhỏ, hắn cũng không nhịn được nữa, vỗ bàn gầm lên: “Không được, kế hoạch chiến lược của ngươi ta kiên quyết không đồng ý! Cái gì gọi là ta đi ngăn cản hai đại Ma Vương liên thủ tiến công? Ngươi cho rằng ta là Chiến Thần chuyển thế sao?!”

“Lão Triệu, cái này làm người a, có chút tiến thủ tâm, nếu không cùng cá ướp muối có cái gì khác biệt?” Vương Ngao đồng dạng vỗ bàn rống trở về, “Không phải chỉ là hai tên Ma Vương thôi sao? Không mạo hiểm một chút, làm sao có thể lập được đại công? “

“Ta phi! Lão phu còn có hai trăm năm liền phải về hưu rồi. Ta còn muốn im lặng chờ về hưu đây! Ta cũng đã đến tuổi này rồi, tay già chân già, nào chịu được nổi khổ, còn mạo hiểm chịu được?”

“Không muốn tiến lên, vậy trả Bán Tiên khí lại cho ta…”

“Ta không trả… Khặc khặc khặc khặc, ngươi nghe lão phu khuyên một câu, cẩn thận chạy được thuyền vạn năm.”

“Không trải qua mưa gió, làm sao thấy được cầu vồng?”

Một già một trẻ, cứ như vậy ở trên hội nghị cao tầng đập bàn lẫn nhau, ai cũng không chịu thoái nhượng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng hội nghị đều trở nên giương cung bạt kiếm.

Các chiến đoàn trưởng nghe tin chạy tới vừa thấy tư thế này, nhất thời câm như hến. Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ đều mơ hồ toát ra một ý niệm, làm sao cảm giác giống như tập đoàn quân khu đông tuyến phòng thủ số hai của chúng ta sắp thay đổi rồi.

Mà cùng lúc đó.

Vương Ly Từ cũng đến chiến đoàn thứ mười của mình, con chuột lớn và Lam Uyển Nhi xa cách lâu ngày gặp lại đều rất vui vẻ, vây quanh Vương Ly Từ xoay quanh.

Vương Ly Từ cũng không bạc đãi các nàng, cố ý mang đến cho bọn họ rất nhiều đặc sản gia tộc.

Sau đó, Vương Ly Từ bắt đầu sự việc trước khi đi chưa làm xong, đó chính là mang theo chiến đoàn thứ mười lại một lần nữa tiến hành “tuật luyện”, đồng thời tổ chức nhiều chi nhánh tiểu phân đội săn bắn, bắt đầu bắt giữ ma thú có thể ăn được khắp nơi, mở rộng quy mô nuôi dưỡng và chủng loại nuôi dưỡng ma thú trong Ma Thú Uyển.

Trong lúc nhất thời, sự nghiệp mỹ thực của nàng cũng oanh oanh liệt liệt, hừng hực khí thế, cực kỳ náo nhiệt.

…

Mà ngay khi Ly Từ và Đồng Lư trở lại quân đoàn bắt đầu xây dựng lớn.

“Xuân lôi hành động” của Đông Càn cũng đang chuẩn bị chặt chẽ.

Phía bắc Quy Long Thành, phía đông thánh địa Lăng Vân, một con kênh đào thật lớn giống như cự long thượng cổ vắt ngang qua một vùng đất rộng lớn.

Trong kênh đào, dòng nước chảy cuồn cuộn không ngừng, nước canh cuồn cuộn, nuôi dưỡng trăm ngàn, thậm chí dùng trăm triệu dân chúng ven bờ.

Vận Hà này, chính là một trong những công trình Đại Vận Hà trong kế hoạch công trình trăm năm của Đại Càn, tên là 【Đại Vận Hà Tây Đạt】.

Đại Vận Hà từ Tây Hải mà lên, một đường uốn lượn xuyên suốt đến Lạp quận, lại có một nhánh “Quy Long Vận Hà” đi về hướng nam, đi qua thánh địa Lăng Vân, cuối cùng thẳng đến Quy Long Thành, khiến cho toàn bộ khu vực Tây Bắc bị xâu chuỗi đến cùng một chỗ.

Theo việc xây dựng kênh đào, chẳng những giải quyết vấn đề nguồn nước của Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, đồng thời cũng giải quyết được vấn đề vận chuyển hàng hóa số lượng lớn.

Đây chính là công trình lớn về lợi nước lợi dân.

Đại Vận Hà Quang này được xây dựng đã mất năm mươi năm.

Chờ sau khi chính thức đầu nhập vận doanh, lại tốn mấy chục năm thời gian phát triển, hiện giờ, đã tạo thành một hệ thống kinh tế giàu có lấy vận hà làm trung tâm. Kinh tế của quận Đạt Lạp cũng vì vậy mà thực hiện việc bay lên.

Hàng ngày những thuyền lớn đi xuyên qua sông Quy Long Vận bận rộn vận chuyển các loại vật tư, chính là những người chứng kiến tất cả.

Lúc trước vì công trình này đầu tư tư tiền tài, cùng nhân lực, bây giờ cũng đã sớm thu hồi phí tổn. Thế gia ban đầu ở Bạch Vân Lầu nhận cổ phần, hôm nay càng là kiếm được đầy bồn đầy bát, chỉ hận mình lúc trước sao lại không hung hăng, lĩnh thêm một chút cổ phần.

Những người lúc trước sợ đầu sợ đuôi, quan sát không có kết cục, bây giờ lại hối hận không ngừng, hận không thể xông lại

hung hăng tát mình một cái. Lúc trước chần chờ một chút, đâu chỉ là một bộ nhà, hay một cái thôn trang? Sai sót, rõ ràng là núi vàng núi bạc vàng rực hoa râm a!

Mà đế tử An cũng nếm được vị ngọt trong việc xây dựng công trình lớn này, bắt đầu điên cuồng đầu tư xây dựng kênh đào. Hiện giờ, giữa các quận trong nội bộ Đại Càn, đã dần dần được kênh đào quán thông, vận chuyển hàng hóa đại tông trở nên càng thêm dễ dàng, giá cả cũng thấp hơn.

Những kênh đào này giống như mạch máu trải rộng trên đất đai của Đại Càn, hiện giờ, chúng đã trở thành một trong những đường sinh mệnh kinh tế của Đại Càn.

Giờ phút này.

Trên sông Quy Long vận mênh mông cuồn cuộn, từng chiếc thuyền vận chuyển cắm cờ xí thương hội đang qua lại, như nước chảy, cảnh tượng vừa náo nhiệt lại vừa bận rộn.

Bên trong vô số chiếc vận thâu thuyền, một đội vận thâu thuyền lớn xen lẫn trong đó.

Trong đó, trên đầu một chiếc thuyền vận chuyển cỡ lớn, một thanh niên khí chất trầm ổn bất phàm đang dẫn theo một đám hộ vệ, theo thông lệ tuần tra, cầm thiên lý nhãn quan sát tình hình đường đi.

Bọn họ đi chuyến này, chính là vì áp giải một nhóm "vật tư quan trọng".

Đây là một chiếc thuyền vận chuyển cỡ lớn, thân tàu to lớn, năng lực chở chở cực mạnh, nhưng thể tích hàng hóa trông không lớn.

Nhưng thân thuyền lại ăn rất nhiều nước, hiển nhiên vật tư vận chuyển rất nặng nề. Phía sau thuyền vận chuyển nối tiếp nhau bởi vải dầu được che kín, hiển nhiên đó là vật tư trọng yếu.

"Tứ công tử." Đông lão phụ trách điều khiển chiếc thuyền vận chuyển này nói: "Đoạn thuỷ vực phía trước gọi về vịnh Long, thế nước hơi gấp. Nhưng đây không phải là phiền toái nhất…"

"Thuyền Đông, có lời gì cứ nói rõ." Thanh niên trầm ổn kia lạnh nhạt nói.

Số lượng vật thể áp giải lần này rất lớn, trong đó có một nhóm "Trấn quốc thần khí" rất nặng, kinh nghiệm vận chuyển thuyền của Vương thị rất bình thường, lần này lựa chọn hợp tác với thuyền cũ đã quen chạy kênh đào vận chuyển.

Đương nhiên, đây cũng là liên quan đến Vương thị không muốn phát triển ngành vận tải sông lớn, dù sao hiện tại dựa vào thế gia ăn cơm này rất nhiều. Vương thị phát triển đến tình trạng bây giờ, hình thức kiếm tiền sớm đã xảy ra biến hóa rất lớn, đã không còn muốn "tranh lợi" với dân nữa.

So với việc dựa vào vận chuyển kiếm tiền, để dây chuyền kinh tế ven bờ kênh đào mau chóng phát triển mới càng quan trọng hơn. Chỉ có thế gia trung tầng và tầng dưới chót có thể dựa vào kênh đào kiếm được tiền, dây chuyền sản nghiệp phát triển hoàn thiện, Vương thị và Đại Càn có nguồn gốc và kiến trúc thượng tầng mới có thể ăn được nhiều lợi nhuận hơn.

Vì vậy, trên một số ngành cơ bản, Vương thị có thể nhường nhiều hơn.

"Nơi về vịnh Rồng đi ngang qua, vốn chính là một vịnh nước chảy xiết, cần chút kinh nghiệm mới có thể bình yên vượt qua." Lão già gật đầu nói, "Mấy năm gần đây, xuất hiện một nhóm thuyền gia 'kinh nghiệm phong phú', lấy danh nghĩa hộ tống thu phí hộ tống, nếu như không cho, sợ là chúng ta không qua được vịnh rồng lần này."

Thanh niên trầm ổn nhướng mày: "Thủy phỉ cướp đường? Thời đại này, thế mà còn có người dám ở trong kênh đào thu phí?"

"Tứ công tử ngài có điều không biết, phụ cận vịnh Rồng có một mảnh hoàng trang, người cầm quyền chính là… Ài ~" Lão già bất đắc dĩ nói, "Cho nên ta khuyên công tử chớ nên hành động theo cảm tính, đưa tiền xong, chúng ta thành thật vận chuyển hàng hóa đến mục đích."

Lão tướng vừa dứt lời.

Trong vịnh nước cách đó không xa, chợt có mấy chiếc khoái thuyền lao nhanh tới.

Những chiếc thuyền này có hình thể nhỏ hơn nhiều so với vận tải thuyền, thân thuyền lại thon dài cân xứng, tốc độ xuyên qua

trong kênh đào nhanh đến kinh người, khi quay đầu lại cũng biểu hiện cực kỳ linh hoạt.

Mỗi chiếc thuyền đều có năm sáu người vạm vỡ, khí tức trầm ổn.

Mấy chiếc thuyền tạo thành đội thuyền khí thế hùng hổ chạy như bay đến, khí thế sắc bén lộ rõ, nhất thời làm cho những người già trên thuyền cùng với những thuyền viên khác biến sắc, không ít thuyền viên sắc mặt càng là trắng bệch.

“Đường phía trước về Long vịnh thủy thế hung hiểm, các ngươi mỗi chiếc thuyền lớn nộp ba, không, năm trăm càn kim, huynh đệ chúng ta bảo hộ các ngươi chu toàn.”

Chỉ trong nháy mắt, khoái thuyền đã lao vùn vụt đến trước mặt thuyền hàng, đại hán vạm vỡ cầm đầu không chút khách khí, mở miệng trực tiếp đòi tiền.

Một đội tầm mười chiếc thuyền vận chuyển cỡ lớn này, một hơi lại bị rút sáu bảy ngàn càn kim.

Sắc mặt thanh niên trầm ổn trầm xuống: “Nếu như không cho thì sao?”

“Không cho, vậy chớ trách đường thủy chảy xiết, xảy ra chuyện thì đừng trách huynh đệ chúng ta.” Đại hán vạm vỡ cầm đầu nghe vậy cười ha hả, ý tứ trong lời nói lại làm cho người ta lông tơ dựng đứng.

Những chiếc khoái thuyền kia, cũng theo đó vang lên liên tiếp tiếng cười, tựa như thanh niên hỏi vấn đề buồn cười vậy.

Sắc mặt Trầm ổn thanh niên càng trầm, nhưng không có nói nhảm nữa, trực tiếp vung tay lên, hạ lệnh: “Toàn bộ bắt lại.”

“Vâng, Tứ công tử.”

Tiếng nói vừa dứt, lúc này sau lưng thanh niên liền có một gã hộ vệ phóng lên, bay về phía những con thuyền kia.

Thân pháp của hắn nhẹ nhàng như tơ liễu, linh động như sóng nước, chỉ trong nháy mắt, người đã đến trên thuyền vắng.

“Các ngươi đám gia hỏa có mắt không tròng này, ngay cả hàng của chúng ta cũng dám mua chuộc tiền lộ.” Trên mặt hộ vệ

mang theo nụ cười trêu tức, trong lúc nói chuyện, đã dứt khoát lưu loát vỗ một chưởng xuống.

Trong chốc lát.

Uy áp mênh mông hùng vĩ của Thiên Nhân cảnh từ trên người hắn bộc phát ra.

Huyền khí mãnh liệt hóa thành cự chưởng che trời đánh xuống, uy thế như trường giang hùng vĩ, sông lớn uốn lượn, chỉ một chưởng đã khiến một chiếc thuyền nhanh tan thành từng mảnh.

Chưởng phong dư thế không dứt, nhất thời "Ầm ầm" một tiếng trên mặt nước nổ tung ra một vết lõm thật lớn.

"Thiên Nhân cảnh?"

Đám thủy phỉ hơi giật mình, nhưng cũng không bối rối nhiều lắm.

Tên thủy phỉ cầm đầu kia càng bị hành động này trực tiếp chọc giận, cười lạnh một tiếng nổi giận nói: "Thật can đảm! Ngươi có biết sau lưng chúng ta là ai không? Nói ra dọa chết ngươi."

"A, ta ngược lại muốn nghe một chút, phía sau các ngươi là ai?" Thanh âm trầm ổn của thanh niên cũng vang lên.

"Chủ nhân nhà ta chính là hoàng thân 【Gia quận vương】. Ông ta chính là thân quyến của đương kim đế tử An nhất mạch trưởng bối, có công lao từ rồng." Giọng điệu đầu thủy phỉ ngạo nghễ.

Ngày thường cũng không phải là chưa từng đá phải thiết bản, nhưng mà chỉ cần vừa nhắc tới danh tiếng của Gia quận vương, ai dám vuốt râu rồng hắn?

Thanh niên trầm ổn cũng đã nghe nói qua Gia quận vương, đích thật là thân quyến trưởng bối của đế tử An nhất mạch, về phần công lao từ rồng… Cái này có chút buồn cười.

Đó chẳng qua chỉ là hạng người khua chiêng gõ trống, hò hét trợ uy, lại dám nói mình có "từ long chi công"?

"Thiên hạ này mới thái bình vài năm? Chiến trường ngoại vực càng là tình huống khẩn cấp." Thanh âm trầm ổn của thanh niên lạnh lùng, trong giọng nói mang theo sự tức giận nặng nề,

“Gia quận vương thân là hoàng thân, lại làm việc cho thổ phỉ lộ bá, quả nhiên là không biết xấu hổ! Bắt hết lại cho ta!”

Bây giờ Quy Long Vận Hà càng phồn vinh, trong đó nhất định cũng có thuyền Gia quận vương không dám nhận tiền, nhưng mà, chỉ là thương thuyền lui tới, mỗi ngày thu lộ phí qua đường sợ là sẽ không thấp hơn mấy vạn càn kim.

Một năm này chính là hơn ngàn vạn càn kim, đối với tuyệt đại đa số gia tộc mà nói, đều có thể nói là một khoản tiền lớn.

Theo hắn ra lệnh một tiếng, vài gia tướng Thiên Nhân cảnh khác cũng bay lên trời, cùng vị gia tướng kia trước đó hộ vệ liên thủ, dễ dàng liền đem một đám thủy phỉ này toàn bộ bắt lại.

Mặc cho đám thủy phỉ này gọi thế nào, uy hiếp như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Thấy thế, lão già và đám thuyền viên trên thuyền đều trợn to mắt.

Bọn họ ngược lại biết trên thuyền vị công tử được xưng là “Tứ công tử” này thực lực không tầm thường, gia tướng hộ vệ bên người thoạt nhìn cũng tương đối không kém, nhưng hoàng thân quốc thích há lại dễ trêu chọc như vậy?

Biết rõ bối cảnh của những thủy phỉ này, vị công tử này tại sao còn dám hành sự như thế?

“Vương Tiểu Hổ, ngươi đi thẩm vấn một chút.” Thanh niên trầm ổn lại phân phó.

“Vâng, Tứ công tử.”

Gia tướng Vương Tiểu Hổ lập tức dẫn người kéo một đám thủy phỉ xuống thẩm vấn.

Những thủy phỉ này vốn không phải hạng người ý chí kiên định gì, không bao lâu sau, cả đám đều khai hết.

Thì ra, bọn họ thật sự là chịu sự chỉ thị của quản gia Ngô Dung bên trong vương phủ Gia quận, mới dám ở trên kênh đào chặn thuyền thu “phí bảo hộ”.

Thanh niên trầm ổn hơi nhíu mày, nói với một vị nam tử nhìn như trung niên ở phía sau lưng, tướng mạo bình thường không

có gì lạ: “Tông Cửu thúc, làm phiền ngươi và đám người Vương Tiểu Hổ đi một chuyến, tới vương phủ quận Gia bắt quản gia Ngô Dung lại. Ai dám ngăn trở, tất cả đều bắt lại.”

“Vâng, Tứ công tử.” Vương Tông Cửu lĩnh mệnh rời đi.

Lần này Vương thị thu hoạch được xa xỉ trong học viện huấn luyện quan quân, ngoại trừ bốn con rối Lăng Hư cảnh ra, còn thu được không ít khôi lỗi Thần Thông cảnh.

Sức chiến đấu của khôi lỗi Thần Thông cảnh cũng có cao có thấp, trong đó chín tôn lợi hại nhất dựa theo bối tự “Tông” mà sắp xếp, được mệnh danh là 【 Vương Tông Nhất” đến 【 Vương Tông Cửu 】, kém một chút thì được đặt tên là 【 Vương Thất Nhất 】 đến 【Vương Thất Cửu 】, còn có mấy tôn 【Vương An Nhất 】 đến 【Vương An Lục.

Một ít người chủ yếu nói chuyện trong sản nghiệp của Vương thị gia tộc, hoặc là người quản lý quan trọng đều sẽ được phân phối đến một ít khôi lỗi hộ vệ.

Mà con rối sản phẩm xuất của Thần Vũ hoàng triều, chất lượng xưa nay đều là quá cứng.

Sức chiến đấu của Vương Tông Cửu cho dù là so sánh với tu sĩ Thần Thông cảnh cũng xem như lợi hại, đừng nói là một quận vương, cho dù là thân vương, hơn phân nửa cũng đánh không lại hắn.

Không quá nửa ngày.

Quản gia Ngô Dung của Gia quận vương phủ đã bị bắt, một số người dám can đảm quấy nhiễu và phản kháng cũng đều nhao nhao bị bắt.

Cũng may Gia quận vương coi như có đầu óc, biết đã đá phải thiết bản, lập tức không để ý mặt mũi tự mình chạy tới đội thuyền vận hà để xin lỗi: “Không biết Ngô mỗ đắc tội vị công tử nào của Vương thị? Mong rằng công tử đại nhân đại lượng bỏ qua cho Ngô mỗ lần này ~~”

Nói xong, hắn còn sai người đưa tới cả một rương kim phiếu tử kim.

“Ta là Vương Thất, lão tứ Vương Thất siêu chữ lót của Vương thị, gia phụ vương Tông Xương.” Giọng nói của Vương Thất Siêu truyền ra xa, “Ta nhận ủy thác của gia tộc, vận chuyển một số vật tư chiến lược đến Lăng Vân thánh địa, lại không muốn gặp phải chuyện ác như vậy.”

Vương Thất Siêu chính là nòng cốt gia tộc, lần này chiến giáp kiểu mới của Vương thị là do hắn ta phụ trách.

Bây giờ hắn mới chỉ một trăm sáu bảy mươi tuổi mà đã có tu vi Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, là danh sách bồi dưỡng thứ tư mà gia tộc dự định.

Người đời chữ “Thủ” và “Tông” của Vương thị cũng không nhiều, sản nghiệp gia tộc lại càng ngày càng khổng lồ. Dưới tình huống như vậy, hàng chữ trong bối phận “Thất” như hắn xếp hàng tương đối gần phía trước, bây giờ đã sớm trở thành lực lượng kiên cố trong sản nghiệp của Vương thị, có một bộ phận tương đối đã nắm quyền nặng trong tay.

Cho dù là ở bên trong Vương thị, địa vị của Vương Thất Siêu cũng cực cao.

Gia quận vương trong lòng càng phát lạnh, lập tức ý thức được, lần này mình thật đúng là đá phải tấm sắt lớn.

Đây chính là người đời chữ “Thất” của Vương thị! Mà theo hắn biết, hiện giờ vị Vương Thất Chiêu trên triều đình có danh xưng là “Tiểu Các lão” kia chính là lão tam trong hàng chữ lót “Thất” của Vương thị!

Tuổi của hai người chênh lệch không lớn, từ nhỏ lại lớn lên cùng nhau, cảm tình chắc hẳn rất tốt.

Gia quận vương cắn răng, tiếp tục hạ thấp tư thái cầu xin: “Kính xin Tứ công tử nể mặt Ức La công chúa, cho lão hủ một chút tình mọn.”

“Cái mặt mũi này của ngươi, vẫn là đi xin đế tử An điện hạ đi, ta không trả nổi.” Vương Thất Siêu cười lạnh nói: “Vương Tiểu Hổ, thu thập hết tội phạm và khẩu cung xong đưa đến Quy Long Thành do điện hạ tự mình định đoạt.”

“Vâng, Tứ công tử.”

Vương Tiểu Hổ lúc này lĩnh mệnh rời đi, trước khi đi, y còn lạnh lùng trừng mắt nhìn Gia quận vương, trong lòng có chút khinh thường.

Thân là một lão nhân trong hoàng thân, vậy mà lại làm ra hành động như vậy, quả thực là làm mất mặt hoàng thất.

Gia quận vương thấy thế, sắc mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng, thần sắc cũng suy sụp đến cực điểm, tựa như thoáng cái già đi mấy chục tuổi vậy.

Hắn biết, lần này xem như mình xong đời rồi.

Chuyện này không vạch trần còn tốt, một khi chọc lên, đế tử An tuyệt đối sẽ không buông tha hắn. Không chỉ mình hắn xong rồi, thậm chí ngay cả nhất mạch này của hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Bên cạnh, Đông lão trông thấy toàn bộ sự kiện phát triển, cả đám thuyền viên trong lòng đều chấn động không thôi, chỉ cảm thấy hoảng hốt giống như đang nằm mơ vậy.

Ai có thể ngờ được, thủy phỉ lộ bá hoành hành Vận Hà nhiều năm, cư nhiên lại bị thu thập đơn giản như vậy? Đây còn là thủy phỉ lộ bá trong ấn tượng của bọn họ?

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vương Thất Siêu đều tràn đầy kính sợ.

Sau khi xử lý xong khúc nhạc đệm này, Vương Thất Chiêu tiếp tục suất lĩnh đội thuyền mà đi.

Cũng may dọc theo con đường này không có yêu thiêu thân gì nữa, đội thuyền điệu thấp mà đi, rất nhanh đã tới mục đích.

Đó là một cảng nhỏ hẻo lánh, trong bến cảng sớm có cao thủ của thánh địa suất lĩnh quân đội tiếp ứng. Bọn họ tháo hàng hóa từ trên thuyền lớn xuống, do đường thủy chuyển thành đường bộ vận chuyển, một đường hướng núi non trùng điệp mà đi.

Mất không ít thời gian, cuối cùng bọn họ mới đến được khe hở ranh giới phòng thủ của Đại Càn.

Chính là khe hở giới vực dữ tợn này, không biết có bao nhiêu quân đội Đại Càn táng thân trong đó, cũng không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt vì đó mà chết.

Trong pháo đài ranh giới, tổng chỉ huy Vương Ly Dao tự mình đi ra nghênh đón: “Thất Siêu, lần này vất vả cho ngươi áp giải nhóm bảo bối này rồi.”

“Tam cô cô.” Vương Thất Siêu vội vàng hoàn lễ: “Chỉ là việc nhỏ, nào có phải vất vả gì? Ngược lại trên vai ngài gánh vác quá nhiều gánh nặng, thật sự là tấm gương của hậu bối chúng ta.”

“Ta và ngươi chẳng qua là phân công khác nhau mà thôi. Trước tiên không hàn huyên nữa, ta trước xác nhận danh sách hàng hóa một chút, nếu không có vấn đề gì thì cứ bàn giao với ngươi trước.” Vương Ly Dao nhìn thấy tộc chất, tâm trạng cũng không tệ, “Giao nhận xong rồi, Tam cô cô lại mời ngươi ăn ngon.”

Sau khi hàn huyên xong, hai bên liền bắt đầu chính thức giao tiếp.

Vương Thất Chiêu giới thiệu: “Nhóm bảo bối này, chiến giáp cấp cao là “Thiên Nhân cảnh huyền giáp” mới sản xuất gần đây, tổng cộng có một ngàn hai trăm món, 【 Tử Phủ cảnh huyền giáp 】 chín mươi lăm món.”

“Ngoài ra, chính là 【 Huyền Giáp loại mới giản dị 】 dựa theo tình huống thực tế của Đại Càn chúng ta sản xuất. Số này tổng cộng có mười vạn bộ, loại hình mới cầm trong tay mười vạn bộ pháo tán đạn, cùng với đạn dược tương ứng. Sau đó tiếp tục nắm chắc sản xuất, dự tính một năm sau có thể lại đưa tới một nhóm nữa.”

So với chiến giáp Thiên Nhân cảnh, Vương Ly Dao rõ ràng càng quan tâm đến huyền giáp kiểu mới và pháo tán. Đại Càn khác với Ma Triều Tiên Triều, cho dù là trong quân đội chiến trường ngoại vực cũng tồn tại số lượng tu sĩ Luyện Khí cảnh khổng lồ.

Ở trong tình hình chiến đấu thực sự, thường thường cần mười mấy hai mươi sĩ tốt Luyện Khí cảnh kết thành chiến trận, mới có thể miễn cưỡng đánh thắng được một đầu yêu ma ngoại vực bình thường. Sau một hồi ác chiến, tỉ lệ tổn thất thường thường vượt qua mười một.

Phòng thủ của Đại Càn mấy ngàn năm qua, nói trắng ra là toàn bộ đều dựa vào mạng người đắp lên.

Kiểm tra huyền giáp kiểu mới của Giản Dịch xong, Vương Ly Dao thở phào nhẹ nhõm: "Tốt tốt lắm, có nhóm chiến giáp và pháo tán đạn này, tỉ lệ thương vong của sĩ tốt Luyện Khí cảnh chúng ta sẽ giảm xuống trên diện rộng, hiệu suất giết địch cũng sẽ tăng lên không ít."

Trải qua thí nghiệm trước đó, binh sĩ Luyện Khí cảnh mặc loại huyền thiết cùng da hung cá sấu chế tác thành loại huyền giáp đơn giản này, sẽ không bị đơn giản một kích đánh chết, có thể chống đỡ nhiều hơn.

Đây chính là sự lột xác về chất.

Vấn đề nhỏ duy nhất chính là, chi phí chế tạo Huyền Giáp đơn giản này cũng không rẻ, chi phí gần như phải trả hơn vạn càn kim.

Nếu là trước kia, Đại Càn căn bản không trang bị nổi.

Tiền trợ cấp của một sĩ tốt Luyện Khí cảnh mới bao nhiêu?

Lúc nghèo, mạng người thật sự không đáng tiền.

"Tam cô cô, người vẫn là nhìn lại mười kiện 【trấn quốc thần khí】 mà lần này ta vận chuyển đến đi." Vương Thất Chiêu giống như siêu hiến bảo, xốc lên một khối vải dầu lớn, một khẩu pháo lập tức hiển lộ ở trước mặt Vương Ly Dao.

Ống pháo của nó đen kịt mà tráng kiện, lớn tới gần ba thước, độ dài họng pháo dài chừng bốn năm trượng, lỗ đen phát ra uy áp nồng đậm, làm cho người ta vừa thấy, nhịn không được run sợ.

"Tứ gia gia đích thân đặt tên nó là 【Vương thị cự pháo】. nòng pháo toàn thân do huyền thiết tăng cao giai linh tài hợp kim rèn đúc, mấu chốt linh kiện còn chọn dùng hợp kim cao cấp hơn, cơ tọa phối với thép hợp kim do Vương thị tự mình rèn, đơn môn cự pháo liên tọa ở bên trong tổng trọng lượng đạt tới mấy chục vạn cân!"

"Mấu chốt nhất chính là giá chế tạo của nó, giá chế tạo mỗi một môn đạt tới một trăm triệu tiên tinh! Không phải càn kim, là tiên tinh!"

Một ức tiên tinh, ước chừng tương đương với trăm ức càn kim.

Nếu đế tử An nhìn thấy trăm ức này, sợ là sẽ kích động đến ngất đi.

Nhưng Vương thị lại vô thanh vô tức tạo ra mười cửa.

Tuy điều này cũng khiến cho dòng tiền mặt của Vương thị trở nên giật gấu vá vai, nhưng như vậy thì đã sao?

Cái gọi là chân lý chỉ tồn tại trong tầm bắn của đại pháo, không có thực lực thì chỉ có thể mặc cho người ta chém giết. Mà tiền chỉ cần tiêu tốn vào thực lực lớn mạnh thì cũng không tính là lãng phí.

Lần này Thập Môn Vương thị cự pháo chính là một trong những điểm mấu chốt của "Xuân Lôi hành động".

Trong lòng Vương Thất Siêu dâng trào nhiệt huyết, thật sự là hận không thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng uy phong tung hoành ngang dọc của Vương thị trên chiến trường.

…

Chương 207: Sấm mùa xuân nổi lên! Vạn vật sinh sôi

…

Đại Càn phụ trách trấn thủ khe hở giới vực, vốn là một cái khe hở nhỏ, đối diện vực ngoại ma giới cũng là địa phương xa xôi, ở trong khái niệm yêu ma ngoại vực cũng thuộc về nông thôn xó xỉnh.

Nơi này đất rộng ma hiếm, một khu vực lớn như vậy chỉ rải rác ba tòa Ma Vương bảo, dưới trướng cũng chỉ có gần trăm tòa Ma Vương lĩnh.

Ngay cả " Giới Vực Xuyên Xuyên Thuyền" dùng để xuyên qua khe hở giới vực cũng chỉ vẹn vẹn có hai chiếc Phi Toa loại nhỏ, hơn nữa đã có chút năm tháng, bề ngoài loang lổ, rất cũ nát.

Đây cũng là sự tình không có cách nào, giới vực xuyên qua thuyền chế tạo khó khăn thật lớn, trong đó không ít bộ phận luyện khí hạch tâm cùng bộ phận trận khuyết, đều là sản phẩm thời kỳ Thần Võ, kỹ thuật luyện chế sớm đã không đầy đủ, hôm nay cũng chỉ dựa vào Bách Luyện Đường cùng Trận Loan đường tu bổ miễn cưỡng duy trì vận chuyển.

Năng lực vận chuyển phi toa loại nhỏ kém, khi vận chuyển "Vương thị cự pháo", còn phải dỡ bỏ từng bộ phận của cự pháo, từng nhóm vận chuyển, sau khi xuyên qua khe hở giới vực đến Ma Giới, mới tiến hành lắp ráp lại.

Bởi vậy, chỉ đem một đám hàng hóa này vận chuyển đến Ma giới, liền phải hao phí ước chừng mấy tháng thời gian.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, giới vực bên Tiên Triều xuyên qua thuyền số lượng cũng thập phần khẩn trương, "Phòng tuyến biên thùy" giống như Đông Càn, có thể gom góp sống cũng chỉ có thể góp sống thoáng một phát.

"Thất Siêu, ngươi luôn phụ trách việc đốc sản của các sản phẩm luyện khí, tương đối hiểu biết về trình độ nghiên cứu của Vương thị chúng ta." Trong yến tiệc đón gió, Vương Ly Dao

có chút mệt mỏi hỏi: “Những thứ như con thuyền xuyên qua giới vực, Vương thị chúng ta có thể phỏng chế được không?”

Cũng khó trách nàng có chút mệt nhọc, nàng là tổng chỉ huy của “Xuân Lôi Hành Động” phiên bản thăng cấp lần này, cần chú ý đến sự sắp xếp trù tính ở mọi mặt, cho dù bên cạnh nàng có một đội chấp hành do tộc nhân tinh anh Vương thị tạo thành, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Hiện giờ Vương Ly Dao ngược lại có chút khâm phục công chúa Tuy Vân của Tiên Triều.

Nghe nói Tuy Vân công chúa là làm từ hậu cần tầng dưới chót, từng bước tấn thăng lên trên, hôm nay đã là một phó tổng chỉ huy khu phòng thủ to lớn, năng lực tổng hợp phi thường cường đại, hơn nữa mấy trăm năm như một ngày, tựa hồ vĩnh viễn không biết mỏi mệt.

Thật không biết nàng làm sao làm được.

Vương Thất Siêu không ngừng buông đũa, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Tam cô cô có điều không biết, ta là nhân viên quản lý phụ trách đốc sản, hiểu biết đối với các hạng kỹ thuật chỉ giới hạn ở tầng ngoài.”

“Nếu muốn phỏng chế thuyền xuyên qua giới vực, cần phải làm cho đoàn đội kỹ thuật tinh anh của Vương thị chúng ta, tiến hành kiểm tra đo lường toàn phương vị giới vực, sau đó nhìn xem có cửa ải nào kỹ thuật khó khăn.” Nói được một nửa, Vương Thất Siêu lại hơi nhíu mày nói: “Tuy nhiên, với sự hiểu biết của ta đối với tình huống của đoàn kỹ thuật Vương thị chúng ta, hiện giờ muốn phỏng chế thuyền xuyên qua giới vực là điều không dễ dàng. Thứ nhất, là cần một lượng lớn thời gian để nghiên cứu, không ai dám bảo đảm cần bao lâu. Thứ hai, số lượng nhân tài trên trận pháp phù lục của chúng ta quá ít, còn kém xa nhân tài luyện khí.”

“Tiên triều không phải có Phù Lục Đường sao?” Vương Ly Dao như có điều suy nghĩ nói, “Vậy thì để cho Ninh Kham đi một chuyến, đi Phù Lục Đường tuyển dụng một số nhân tài trở về.”

Vương Thất Chiêu thiếu chút nữa là phun chết một ngụm máu.

Tiểu tử Ninh Kham là thiên tài luyện khí trong nhà chúng ta, cũng không phải là chuyên trách đào chân tường, còn nói tiểu tử kia đào chân tường đều bị Tiên Hoàng chế tài, gần đây mới vừa giải trừ chế tài…

Tuy nhiên, trong lòng thì thầm, trong mắt Vương Thất Siêu, yêu cầu của Tam cô cô chính là yêu cầu cực lớn, ngược lại người bị chế tài là Ninh Kham, chứ không phải là Vương Thất Siêu.

Người có thể làm phiền nhiều nha ~

Sau khi suy nghĩ liên tiếp lướt qua, Vương Thất Siêu nghiêm nghị trả lời: "Việc này ta nhớ kỹ. Sau khi trở về ta sẽ báo cáo với Ly Nguyệt cô cô hạng mục này, đưa kế hoạch lên lịch trình, bên Ninh Hi ta cũng sẽ gửi lời yêu cầu của Tam cô cô cho hắn."

"Được được được." Vương Ly Dao vui vẻ kính Vương Thất Siêu một chén rượu nói: "Nếu chuyện này thành công, ta sẽ ghi nhận ngươi một công lớn."

Nàng nhìn những giới vực cũ nát này xuyên toa thuyền đã khó chịu rất lâu rồi.

Vương Thất Siêu lập tức kích động lên: "Đa tạ Tam cô cô, ta nhất định sẽ tận lực an bài."

…

Thời gian vội vàng trôi qua, khắp nơi đều bận rộn.

Ngoại vực, căn cứ chính khu phòng thủ Đông Càn.

Đây là một tòa thành trì có kết cấu khổng lồ, phong cách kiến tạo mặc dù là phong cách Đại Càn, hòn đá có thể dùng lại đều là ở Ma Giới lấy tài liệu, cho nên tính sắc màu chỉnh thể hiện lên màu đỏ thẫm.

Tường thành cao chót vót, so với tường thành trong Đại Càn quốc không thể so sánh nổi, Thần Cơ Nỗ pháo cổ xưa trên tường thành đã từng bước bị Thần Uy pháo của Vương thị thay thế.

Thần Uy pháo kết cấu đơn giản, dễ dàng sản xuất và giữ gìn, điều khiển cũng càng thêm dễ dàng, là lương phối cho thủ thành chiến.

Sau khi ra khỏi trụ sở chính, chính là từng tòa trạm gác san sát, cách mấy chục dặm, còn có các loại thành lũy phòng thủ đan xen trong đó.

Hệ thống phòng ngự này, là Đại Càn hao phí mấy ngàn năm thời gian từng chút một xây dựng lên, mỗi một tấc đất ở nơi này, đều nhuộm nhiệt huyết của các bậc tiền bối, mai táng thi hài của các bậc tiền bối.

Phía sau căn cứ chính là một vách núi đá lởm chởm, phía sau vách núi là một mảnh hải vực "Ba Ba Hạo Miểu", trong thuỷ vực mông lung một tầng sương mù màu đen bốc lên quanh năm, khiến cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Vùng biển này, người Đại Càn gọi nó là 【Ma Sát Hắc Hải】.

Mặc dù trong hải vực tràn đầy đủ loại nhân tố nguy hiểm cùng không xác định, nhưng cũng may ma vật trong biển rất ít lên bờ công kích căn cứ Nhân tộc, so với ngoại vực yêu ma "dung ái dễ gần" hơn nhiều.

Bên cạnh Ma Sát Hắc Hải xây dựng căn cứ Nhân tộc, cũng coi như là biến tướng giảm bớt biên độ phòng ngự, tiếp theo giảm bớt áp lực phòng thủ chỉnh thể.

Lúc này.

Bên cạnh biển ma sát, trên một tảng đá màu đen nổi lên, một lão giả to lớn đang đứng.

Đừng nhìn hắn đã có râu tóc hoa râm, khuôn mặt già nua, thân thể vẫn thẳng tắp, lộ ra tinh thần quắc thước, khí độ nghiêm nghị.

Hắn cầm trong tay một cây "Lộ Á can", thỉnh thoảng lại vung cán lên mặt nước, rồi sau đó rút mồi trở về, mặt không biểu tình, gần như chơi đùa với Lộ Á theo kiểu máy.

Người này chính là Long Xương đại đế đã bị Vương Thủ Triết "Đày" đến chiến trường ngoại vực trấn thủ.

Cũng khó trách hắn máy móc chết lặng, mặc cho ai bị bỏ lại ở chiến trường ngoại vực câu cá nhiều năm, cũng sẽ chết lặng.

Hôm nay, hắn chơi Lộ Á đã chơi đến hình thành trí nhớ cơ bắp, mặc dù đầu óc đã thần du không biết đi đâu, tiết tấu và nhịp điệu lúc thu mồi cũng không loạn chút nào.

Cái mồi nhử kia ở trên mặt nước bắn ra, quả thực giống như vật sống vậy.

Bỗng dưng.

Mặt biển hiện ra ma vụ màu đen lóe lên màu đỏ.

Sau một khắc, một con ma ngao tôm màu đỏ dài hơn một thước tựa như mũi tên từ dưới mặt biển bắn nhanh ra, lăng không lên, giơ lên càng lớn hung hăng kẹp mồi, chết cũng không chịu buông trảo.

Long Xương đại đế vẻ mặt không hề thay đổi chút nào, động tác thuần thục thu tuyến, bất quá chỉ hai ba cái công phu, con ma ngao tôm màu đỏ kia cũng đã bị kéo về trên đá ngầm.

Con ma ngao màu đỏ kia lớn chừng cánh tay, giáp xác đỏ sậm như màu máu, toàn thân mọc đầy gai ngược dữ tợn, còn mọc ra một đôi kìm lớn hữu lực, bộ dáng rất có lực uy hiếp.

“Keng!”

Long Xương đại đế liếc nó một cái, ghét bỏ một cước đá nó sang một bên, ngay cả ý nghĩ thu vào lồng cá cũng không có.

Loại ma ngao tôm màu đỏ này trải rộng các loại thuỷ vực Ma giới, ăn thịt vô cùng tham lam, chay mặn không kị, gần như cái gì cũng ăn, tốc độ sinh sản cực nhanh không nói, năng lực sinh tồn cũng rất mạnh, cho dù thoát ly thủy thể cũng có thể sống thời gian rất lâu.

Đừng thấy hình thể của nó so với những ma thú khác không lớn, nhưng lại là một trong tứ hại trứ danh của ma giới.

Nguyên nhân không gì khác, nó am hiểu đào động đồng thời phá hư cây nông nghiệp do Ma tộc gieo trồng.

Có thể sẽ có người nghi vấn, Ma tộc cũng sẽ ăn cây nông nghiệp?

Đây không phải là nói nhảm sao?

Là sinh vật thì phải ăn cơm. Ma tộc không trồng trọt, làm sao có thể nuôi sống số lượng tráng đinh Ma tộc xa xỉ?

Chỉ có điều, bị giới hạn trong đủ loại tình huống, phương thức trồng trọt của bọn chúng còn phóng đại hơn rất nhiều so với Nhân tộc, đừng nói là cày kỹ càng, ngay cả hệ thống lý luận cơ bản cũng không có.

Đại đa số tình huống, bọn chúng cũng chọn một địa phương thích hợp, tại thời gian thích hợp gieo hạt giống xuống mà thôi, ở giữa ngoại trừ nhổ cỏ, cùng khu trừ các loại ma thú gặm ăn nông nghiệp, cơ bản không làm những thao tác khác, hoàn toàn là nhìn bầu trời ăn cơm.

Dưới tình huống như vậy, thu hoạch tự nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Đương nhiên cũng phải chịu thiệt thòi, nếu số lượng yêu ma ngoại vực tăng lên, nhân loại dưới áp bách của ma tộc càng khó có cơ hội thở dốc.

Từ điểm này mà xem, ma ngao tôm màu đỏ thân là một trong tứ hại của ma giới, đối với nhân tộc mà nói cũng coi như là một loại tôm ích. Nó có thể ngăn chặn nguồn cung cấp lương thực của ma tộc sản xuất, giảm tốc độ sinh sản nhân khẩu.

Còn có một điểm rất quan trọng chính là, tôm ma ngao màu đỏ bởi vì tính ăn rất tạp, độ chịu đựng hoàn cảnh ác liệt cũng rất cao, cho nên đối với nồng độ ma khí trong thủy thể sinh hoạt cũng không yêu cầu cao, cũng bởi vậy, trong thịt của nó lưu lại ma khí tương đối ít, là một ít nhân tộc cũng có thể ăn đồ ăn.

Quân đội Đông Càn đóng giữ, thỉnh thoảng cũng sẽ đi săn một ít ma ngao tôm màu đỏ để ăn, có thể giảm bớt áp lực cung ứng thức ăn hậu cần.

Chỉ có điều, cảm giác con tôm này thô ráp, nhạt nhẽo vô vị, tu sĩ cấp thấp ăn nhiều sẽ còn cảm thấy không thoải mái, cũng không thích hợp ăn trong thời gian dài. Bởi vậy, ngoại trừ doanh pháo hôi, các ngành khác cũng chỉ thỉnh thoảng ăn một chút.

Long Xương đại đế thì càng không cần phải nói.

Sau khi nếm qua một lần, hắn đã hoàn toàn không có hứng thú với món đồ chơi này.

Hắn vừa mới chuẩn bị bồi thêm một cước, liền đem Xích Sắc Ma Ngao Hà đang giương nanh múa vuốt kia đạp trở về trong

biển, động tác liền dừng lại một chút, chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời xa xăm, một đạo độn quang đang phá tan sương mù màu xám, cấp tốc bay vút tới.

Chớp mắt, độn quang đã tới gần Long Xương đại đế.

Một bóng người bay xuống, cúi người hành lễ với Long Xương đại đế, nói: "Lão tổ tông, Ly Dao tiểu thư mời ngài đi họp."

Tập trung nhìn vào, người tới chính là thân vương mới thăng cấp của Đại Càn, Vĩnh Hành thân vương!

Hắn gần như là cùng Long Xương đại đế đến vực ngoại, hiện giờ đã ở chỗ này phục dịch mấy năm rồi.

"Hừ!" Long Xương đại đế bất mãn hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào cái gì mà nha đầu đó bảo trẫm đi họp, trẫm phải đi họp? Không đi thì không đi, trẫm còn muốn câu cá!"

Nói xong, hắn trở tay ném con Ma Ngao tôm kia vào lồng cá, chuẩn bị quay về gửi lại cho Vương Thủ Triết ăn, buồn nôn hắn.

"Lão tổ tông của ta a, hiện tại chiến trường ngoại vực đang trong trạng thái chiến tranh a." Vĩnh Hành thân vương bất đắc dĩ nhìn lão tổ tông càng già càng tùy hứng nhà mình, "Dưới tình huống như vậy, chiến trường ngoại vực sẽ do thánh địa chủ đạo, cũng có quyền điều động hết thảy tài nguyên phục vụ chiến tranh. Ngài mặc dù còn chưa thoái vị, nhưng nàng mời ngài đi họp, ngài không đi cũng không phải là chuyện quá bình thường đâu?"

"Không có việc gì, nàng có thể chế tài trẫm a! Dù sao trẫm đã bị cha nàng đày đến chiến trường ngoại vực rồi, ta còn có thể có kết quả ác liệt hơn sao?" Long Xương đại đế tỏ vẻ lợn chết không sợ nước sôi nói: "Ta đã bao nhiêu năm chưa gặp Tiên nhi rồi, cũng không biết Tiên nhi bị thằng nhãi Vương Thủ Triết kia ngược đãi thành cái dạng gì nữa. Tiên nhi đáng thương của ta ơi!"

"Cái này…" Vĩnh Hành thân vương nhất thời nhớ tới một chuyện, nói: "Nghe nói Tiên Nhi tiểu thư có một phân thân tới."

“Cái gì? Tiên Nhi tới thăm trẫm?” Long Xương đại đế vui mừng quá đỗi, lập tức thu cần câu lại, trực tiếp bay lên trời hướng căn cứ chính.

Tốc độ cực nhanh, vậy mà ở trên bầu trời lại tạo ra một đạo khí lãng thật dài.

Vĩnh Hành thân vương vội vàng điều khiển độn quang đuổi theo, nhưng tốc độ vẫn kém một khoảng lớn, chỉ trong chốc lát, Long Xương đại đế đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt ông ta.

Không bao lâu sau.

Chủ cứ địa tổng chỉ huy phòng họp bên ngoài, một đạo nhân ảnh tựa như đạn pháo, “Oanh” một tiếng hàng lâm vào trong viện.

Năng lượng dao động cuồn cuộn thoải mái, mặt đất nháy mắt bị tung tóe lên vô số tro bụi.

Thủ vệ ở cửa phòng hội nghị lập tức giật nảy mình, sau đó định thần nhìn lại, mới phát hiện người tới lại là Long Xương đại đế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mọi người trong phòng hội nghị cũng cảm giác được động tĩnh ngoài cửa, nhao nhao nhìn lại.

Ngay sau đó, một la lỵ mặc váy nhỏ màu xanh lục bay ra, giống như nhũ yến niềm nở rơi vào lòng Long Xương: “Đại đế gia gia, tiên nhi đã muốn chết rồi.”

Không thể không thừa nhận, bởi vì Long Xương sủng nịch và làm bạn từ nhỏ, Vương Ly Tiên gần như thật sự đối đãi với hắn như gia gia ruột thịt, tình cảm vô cùng thân thiết.

“Nha, tiểu tiên nhi của ta, trẫm cũng muốn ngươi.” Long Xương đại đế ôm lấy Vương Ly Tiên, nhìn từ trên xuống dưới trái phải vài lần, lập tức đau lòng tru lên: “Tiểu tiên nhi của ta ơi! Sao ngươi lại gầy như vậy? Tên cẩu tặc Vương Thủ Triết kia, ngay cả con cái cũng nuôi không tốt! Trẫm và hắn không đội trời chung!”

“Đại đế gia gia, người đừng trách phụ thân.” Vương Ly Tiên ngoan ngoãn hiểu chuyện nói: “Chỉ cần không liên quan đến bài tập, phụ thân vẫn rất thương yêu Tiên Nhi.”

Quả thật là lúc chưa học, cha hiền con hiếu, nhưng một khi thành tích đơn đặt xuống, đó chính là gà bay chó sủa.

"Hừ, bài tập công khóa, cả ngày hắn chỉ biết bài tập." Long Xương đại đế ôm Vương Ly Tiên đi vào phòng hội nghị, miệng còn rỉ máu mắng: "Sao hắn không đem mình về lò rèn đúc lại? Tiên nhi ngươi đừng sợ hắn, ở bên đại đế gia gia lâu hơn một chút ~~ hắn muốn theo ngươi học, ta thay ngươi ngăn cản!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vương Ly Tiên lập tức xụ xuống, ủy khuất nói: "Vô dụng. Bây giờ ta lại diễn hóa ra một phân thân, hiện tại đang vùi đầu khổ học trong Tộc Học…"

"…"

Long Xương đại đế cũng to cả đầu.

Ngươi nói xem, nha đầu này diễn hóa nhiều phân thân như vậy để làm gì? Ngay cả đi công tác chạy trốn học cũng không thuận tiện lắm.

Trong lúc nói chuyện, một già một trẻ này cũng đã tiến nhập trong phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị, không ít tộc nhân quan trọng của Vương thị đã ngồi xuống vị trí của mình. Thấy Long Xương đại đế đi vào, một đám người đồng loạt nhìn sang.

Long Xương đại đế vốn còn chưa để ý, ánh mắt quét qua, lại chú ý tới vị trí gần đầu, ngồi một nữ tử mặc quần áo nghiên cứu màu trắng, để tóc ngắn ngang tai, trên sống mũi gác tơ vàng, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ánh mắt của nữ tử kia đang nhìn về phía hắn, cách bởi kính phiến, trong đáy mắt thần sắc giữ kín như bưng.

Sắc mặt Long Xương đại đế cứng đờ, nụ cười trên khóe miệng lập tức trở nên hết sức miễn cưỡng: "Ồ, Ly Nguyệt cũng tới à?"

Hóa ra, nữ tử mặc quần áo nghiên cứu màu trắng này, rõ ràng là nhân vật dẫn đầu đoàn đội kỹ thuật Vương thị hiện giờ, cũng là viện trưởng của viện nghiên cứu Vương thị, Vương Ly Nguyệt.

Người khác đều chỉ biết sự lợi hại của đại nữ nhi Vương Ly Dao của Vương Thủ Triết, tuổi còn trẻ đã là tiểu Thánh chủ của Lăng Vân thánh địa, giá trị vũ lực có thể nói là nghịch thiên trong thế hệ trẻ.

Nhưng chỉ có nhân viên nội bộ Vương thị mới biết được, Vương Ly Nguyệt thân là viện trưởng viện nghiên cứu Vương thị cũng là một nhân vật vô cùng tài giỏi, thậm chí ở một mức độ nào đó mà nói, nàng còn đáng sợ hơn Vương Ly Dao vài phần.

"Bệ hạ, đã lâu không gặp." Ánh mắt Vương Ly Nguyệt không hề dao động nhìn về phía Long Xương đại đế, dường như đã sớm quên chuyện lúc trước đuổi theo Long Xương đại đế, muốn rút một số "đế huyết" nghiên cứu.

Tuy nhiên, hiện tại nàng đã không còn hứng thú với Đế huyết nữa.

Thứ nhất, là nàng đã nghiên cứu qua. Do kỹ thuật và năng lực trước đó, cũng không nghiên cứu ra quá nhiều. Thứ hai, chính là Lăng Hư cảnh quen biết nhiều, không cần phải nhìn chằm chằm Long Xương đại đế không tha.

"Đã lâu không gặp, Ly Nguyệt hiện tại đang nghiên cứu những gì?" Long Xương đại đế thở dài một hơi nói.

"Phối hợp với đệ đệ ta là Vương Tông Đằng, nghiên cứu làm thế nào để hấp thu được Ma Sát Chi Khí trong đất đai ở Ma giới." Vương Ly Nguyệt lạnh nhạt nói, "Khoản lượng thực vật mục nát trong rất cao, dinh dưỡng vô cùng phong phú, nếu có thể hấp thu hết Ma Sát Chi Khí trong đó, đồng thời lấy số chín Hắc Tinh Đạo mới nhất phụ thân ta nghiên cứu ra, có thể khai khẩn đất đai ở Ma giới, tiến hành gieo trồng và thu hoạch diện tích lớn. Tuy nhiên, đây cũng không phải là hạng mục ta nghiên cứu độc lập, mà là một đoàn đội chuyên môn."

Long Xương đại đế sửng sốt trong chốc lát mới phản ứng lại: "Nghiên cứu ghê gớm, chúc ngươi sớm ngày thành công."

Hắn thầm nghĩ, chỉ cần không tìm hắn đòi Đế huyết, hết thảy vẫn là ôm nàng nói chuyện thì tốt hơn.

"Bệ hạ, thật ra còn có một hạng mục bị mắc cạn." Vương Ly Nguyệt lấy ra một phần hiệp nghị đưa cho hắn: "Ta có một

phần hiệp nghị di thể quyên tặng, người quyên tặng có thể hứa sau khi chết đem di thể quyên tặng 【viện nghiên cứu Vương thị】, chúng ta hy vọng ở trên nghiên cứu 【thân thể Đại Đế】 có tiến triển, hy vọng có thể khiến người ta dễ dàng đột phá tới Lăng Hư cảnh…"

"Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!" Long Xương đại đế mặt đen thui: "Trẫm cho dù đi tuẫn chiến, cũng sẽ không hiến tặng di thể!"

"Ai ~ ta đã đoán được ngài sẽ nói như vậy." Vương Ly Nguyệt hơi thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng, trực tiếp thu lại hiệp nghị quyên tặng: "Như bệ hạ mong muốn, bệ hạ. Ta vẫn tạm thời đặt sự chú ý lên Tông Đằng đi."

Lúc nói lời này, nàng rũ mắt nhìn về phía Vương Tông Đằng bên cạnh, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Dưới ánh mắt của nàng nhìn chăm chú, Vương Tông Đằng khẽ run lên, chậm rãi cuốn những nhánh dây leo đang rủ xuống, lặng lẽ rụt về dưới bụng.

Ô ô ô! Thật đáng sợ!

Hắn đã nghe Tông Côn ca ca cùng Ly Tiên tỷ tỷ kể qua chuyện của Ly Nguyệt tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng, ô ô, sẽ không làm một vài chuyện kỳ kỳ quái với hắn chứ?

Tâm linh hắn khi còn nhỏ run nhè nhẹ, cảm giác có thể nghỉ rời khỏi Tộc Học cũng không có hương thơm như vậy!

"Được rồi được rồi, Ly Nguyệt ngươi đặt thí nghiệm của ngươi trước đi." Thấy cảnh tượng có chút xấu hổ, Vương Ly Dao rốt cuộc mở miệng, hòa giải nói: "Bệ hạ mời ngài ngồi xuống, chúng ta phải họp rồi."

Nhóm học viện huấn luyện quan quân trở về, khí chất của Vương Ly Dao còn hơn xưa, bây giờ chỉ ngồi đó đã có vài phần không giận tự uy, khiến người ta say mê.

Thân là thiên nữ, hiện giờ Vương Ly Dao có thể nói là con cưng của thiên đạo, huyết mạch trong cơ thể gần như thời thời khắc khắc đều sinh ra cộng hưởng rất nhỏ với thiên địa, trên người tự nhiên mang theo hương vị thần thánh, tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Tuy nhiên, lần này Vương thị quyết định cố gắng khiêm tốn hành sự, cho dù tư chất của rất nhiều thành viên bên trong đều dựa vào tài nguyên trong học viện bồi dưỡng mà thăng cấp một làn sóng lớn, nhưng giữ kín mà không nói, cũng không công khai. Bởi vậy, tư chất huyết mạch mà Vương Ly Dao công bố ra ngoài vẫn là tuyệt thế thiên kiêu, thậm chí ngay cả Long Xương đại đế cũng giấu.

Cũng bởi vì vậy, nàng mới có thể lấy thân phận "Tiểu Thánh chủ", công khai xuất hiện ở chiến trường ngoại vực.

Nếu không, cho dù Long Xương đại đế có tâm lớn thế nào, cho dù khu phòng thủ hẻo lánh như Đại Càn có không chú ý như thế nào cũng không thể để cho một thiên nữ ở Tử Phủ cảnh lên chiến trường ngoại vực.

"Vậy họp trước." Long Xương đại đế bế Vương Ly Tiên ngồi xuống ghế đầu.

"Hội nghị lần này, chủ yếu vẫn là bản cường hóa của [Xuân Lôi], phương hướng tác chiến chủ yếu của hành động 【Tạc Lôi】." Vương Ly Dao hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Từ thời gian dài tới nay, Đại Càn chúng ta giằng co với Ma tộc ngoại vực, quy mô chiến đấu nhỏ chưa bao giờ đình chỉ, trước sau đều không ngừng tiêu hao lẫn nhau."

"Mà mấy chục năm gần đây, tam đại Ma vương bảo mà bộ lạc của ta chịu trách nhiệm phòng thủ, lại không biết vì sao gia tăng độ áp lực, liên tiếp đánh sâu vào khu phòng thủ của chúng ta. Tuy nói dựa theo lực lượng của chúng ta hiện giờ, đã có thể ngăn cản được sự tấn công của tam đại Ma vương bảo."

"Nhưng mà bị động phòng thủ, chung quy cũng không phải kế lâu dài. Bây giờ trong vực ngoại ma tộc có tới tám đại Ma Thần, vô số Ma Vương Bảo, thực lực tổng hợp hơn xa nhân loại, một khi nội bộ xảy ra cải cách, loại khu phòng thủ cỡ nhỏ như chúng ta rất dễ trở thành mục tiêu nhằm vào nhược điểm."

Long Xương đại đế khẽ nhướng mày: "Ly Dao, tình thế không khoa trương như ngươi nói chứ? Chúng ta ứng phó là ba tòa Ma Vương bảo dưới trướng Minh Sát Ma Thần. Nếu Minh Sát Ma Thần điều động đại lượng Ma quân tới tấn công chúng ta, những quân đội khác của Tiên Triều chúng ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

“Tuy nói như thế, nhưng so với ngoại vực ma tộc, thực lực tổng hợp của nhân loại thật sự còn kém xa, điều này cũng có nghĩa là năng lực chống nguy hiểm của chúng ta vô cùng kém.” Vương Ly Dao chậm rãi nói, “Chúng ta không thể đem hy vọng ký thác vào sự không đoàn kết và không ổn định của địch nhân. Âm Quát Ma Thần muốn nghênh đón Ma Chủ chính là một tín hiệu bất lợi. Điều này có nghĩa là nội bộ ma tộc kỳ thật đã có Ma Thần bắt đầu có ý đồ thống nhất lực lượng của toàn bộ ma tộc, chỉ là còn chưa thành công mà thôi.”

“Mà chúng ta đều rất rõ ràng, một khi Ma tộc có thể hoàn thành lực lượng thống nhất, nhân loại tất bại không thể nghi ngờ. Lúc đó, cương vực nhân loại chắc chắn sinh linh đồ thán, cơ hồ là kết cục chắc chắn phải chết.”

“Vấn đề này ai cũng biết rõ, nhưng căn bản không có cách nào giải quyết chứ?” Long Xương đại đế nghe vậy nhíu chặt lông mày: “Trừ phi nhân loại chúng ta có thể trong thời gian ngắn bồi dưỡng ra bốn vị cường giả Chân Tiên cảnh, nếu không căn bản không có cơ hội.”

“Ý của phụ thân là, mặc dù trong thời gian ngắn không thể giải quyết vấn đề này, nhưng chúng ta nhất định phải thay đổi hình thức chiến tranh.” Vương Ly Dao nói tới đây, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, “Thay vì bị động phòng thủ thời gian dài, không ngừng bị hao mòn lực lượng, không bằng dứt khoát khai mở ngoại ma giới ở Hoang Vực, biến vùng đất này thành nơi cư trú của nhân tộc chúng ta, dùng để làm lớn mạnh bản thân.”

“Nhân tộc chúng ta ưu thế lớn nhất so với Ma tộc, chính là năng lực sinh sôi nảy nở mạnh hơn. Chỉ cần có được nông nghiệp thích hợp, nơi nào sẽ là nhà của Nhân tộc. Khu vực phòng thủ trước mắt của chúng ta cộng thêm phạm vi thế lực của Tam Đại Ma Vương Bảo, diện tích đất đai gần như bằng cả Đại Càn chúng ta, một khi toàn bộ thâu tóm tiêu hóa, ngắn ngủn mấy trăm năm, thực lực tổng thể của Đại Càn chúng ta sẽ mạnh hơn không chỉ gấp đôi.”

Những lời này khiến Long Xương đại đế nghẹn họng nhìn trân trối: “Cái gọi là kế hoạch xuân lôi, chẳng lẽ muốn chiếm đoạt

thế lực tam đại Ma Vương bảo, hóa thành lãnh thổ của Đại Càn chúng ta?”

“Sấm mùa xuân nổi lên, Vạn Vật Sinh!” Vương Ly Dao lạnh nhạt nói: “Chúng ta phải thổi kèn tiến công thay Nhân tộc, đánh vang pháo đầu tiên này.”

“Chỉ có không ngừng xâm chiếm Ma giới, khiến Ma giới trở thành lãnh địa của chúng ta, chúng ta mới càng đánh càng mạnh. Cũng chỉ có như vậy, nhân loại mới có thể nghênh đón ánh rạng đông thắng lợi của chiến tranh. Cho dù rất khó, nhưng đây là hy vọng duy nhất.”

“Còn chúng ta, sẽ trở thành bắt đầu của tất cả mọi chuyện.”

“Chúng ta sẽ hóa thành sấm mùa xuân, xé tan màn đêm lạnh giá, nghênh đón ánh rạng đông vì trận chiến kéo dài hàng ngày này!”

Lời nói hùng hồn này của Vương Ly Dao giống như một cái búa tạ, hung hăng đập vào trong lòng tất cả mọi người.

Trái tim mọi người không khỏi đập loạn lên.

Long Xương đại đế cũng chấn động tâm thần, thật lâu không nói được lời nào.

Hay lắm, khi Long Xương đại đế còn tại vị, hắn chỉ là suốt ngày nghĩ làm thế nào để bảo vệ khe hở giới vực, chỉ làm được điểm này đã khiến hắn sức cùng lực kiệt.

Vương Thủ Triết hắn thì hay rồi, lại bắt đầu cân nhắc phản hướng Ma giới “xâm lược”.

…

Chương 208: Tông Đằng phát uy! Doanh pháo hôi quen biết cũ!

…

Hội nghị này đã được mở từ rất lâu rồi.

Hành động "Xuân Lôi" cố nhiên lay động lòng người, nhưng muốn thành công, vẫn cần nỗ lực của rất nhiều người. Vấn đề liên quan đến trong đó quá nhiều, bất cứ chi tiết nào xảy ra vấn đề, đều có thể dẫn đến thua cả bàn.

Bởi vậy, hội nghị lần này, Vương Ly Dao không chỉ khiến mọi người thống nhất tư tưởng, mà còn quyết định phương châm thi hành hành hành động "Xuân Lôi", cùng với bước đầu tiên kế hoạch, bước thứ hai kế hoạch…

Nội dung cụ thể của hội nghị liên quan đến các mặt, chi tiết nhỏ không đáng kể, cực kỳ phức tạp.

Mà thời gian hoàn thành dự tính hành động, thậm chí dài đến trăm năm.

Cũng mãi đến lúc này, rất nhiều người bao gồm Long Xương đại đế mới ý thức được từ các chi tiết mà Vương Ly Dao công bố, vì kế hoạch này, Vương thị và Thánh địa đã sớm có nhiều công tác chuẩn bị như vậy.

Muốn khai phá ngoại vực Ma Vực, cần phải phá được không chỉ một cửa ải khó khăn, mà là có vô số cái.

Rất hiển nhiên, kế hoạch này, Vương Thủ Triết đã bày ra rất lâu, hơn nữa vẫn luôn âm thầm chuẩn bị đủ loại, cho đến bây giờ, thời cơ đã tới, cuối cùng mới đẩy kế hoạch này đến trước đài.

Mà trong quá trình này, có những chuyện bọn họ thậm chí tự mình tham dự, nhưng không ai đoán được ý đồ thật sự của Vương Thủ Triết.

Phải biết rằng, trong những người tham dự hội nghị, có không ít lão tướng hàng năm trú đóng ở ngoại vực, thí dụ như một ít thân vương đang tráng niên, cùng với một ít tướng lĩnh trong quân đương tráng niên, bọn họ ngoại trừ luân nghỉ ngơi và thời

điểm bị thương sẽ trở về Đại Càn tu chỉnh, phần lớn thời gian còn lại đều đóng quân ở chiến trường ngoại vực.

Những người này, mức độ quen thuộc của họ đối với Vương Ly Dao đều cao hơn Vương thị, hiểu biết đối với Vương thị càng giới hạn trong các loại tin đồn.

Có một số người trong số bọn họ, có lẽ đã nhận ra Đại Càn thay đổi như trăng non hôm nay, nhưng cũng chưa chắc rõ ràng nguyên nhân cụ thể.

Bởi vậy, không ít người trong số bọn họ, trước đây tôn sùng Long Xương đại đế như thế, che chở Vương thị như vậy, thậm chí mức độ yêu mến đối với tiểu bối Vương thị đều vượt qua điểm này của hoàng thất, là vạn phần khó hiểu.

Nhưng theo nội dung hội nghị dần dần xâm nhập, bọn họ lại chậm rãi hiểu được.

Đồng thời, bọn họ cũng ý thức sâu sắc sự đáng sợ của người đã tính toán ra hành động Xuân Lôi này.

Nếu là địch cùng người như vậy, bọn hắn sợ là ngay cả mình là bại như thế nào cũng chưa chắc có thể làm rõ ràng. Dứt khoát, người đáng sợ như thế, là thuộc về trận doanh nhân loại đấy.

Da đầu bọn họ run lên, rung động không thôi, nhưng cũng kích động không thôi, chỉ cảm thấy làn da toàn thân đều có chút run rẩy, phảng phất đều đang vì hết thảy sắp đến kia mà hoan hô nhảy nhót.

Tất cả mọi người bọn họ đều rõ ràng, bố cục chiến trường ngoại vực, từ hôm nay trở đi, sẽ bước vào một thiên chương mới.

Mà bọn họ, sắp trở thành người mở ra tất cả, cùng với người đi đầu.

Bất quá, cho dù sau đó mọi người hồi tưởng lại hội nghị ngày hôm nay, cảm xúc đều dâng trào, khó có thể tự kiềm chế, nhưng vào giờ khắc này, trong lúc hội nghị đang tiến hành, thần sắc của mọi người lại vô cùng chuyên chú, thậm chí sợ chính mình nghe sót một chữ.

Nội dung cụ thể của hội nghị, nơi này tạm thời sẽ không nói nhiều.

Người bên ngoài chỉ biết là, mãi cho đến khi chuyển từ đầu bên kia của Huyết Nguyệt lên một đầu khác, hội nghị mới chấm dứt. Mà lúc tan họp, vẻ mặt của mọi người đều mơ hồ mang theo chút phấn khởi.

Đợi sau khi bọn họ trở về, mấy ngày kế tiếp, bên trong khu phòng thủ Đại Càn liền bắt đầu một loạt động tác lớn.

…

Phía Tây của căn cứ chính.

Nơi này là góc hẻo lánh nhất trong căn cứ, hoàn cảnh âm u ẩm ướt, hoàn cảnh sinh tồn rất ác liệt. Người vừa đến gần, có thể ngửi được mùi mốc dày đặc, cùng các loại mùi hỗn tạp, khiến người ta hoàn toàn không cách nào chịu đựng được.

Nơi này, chính là trụ sở của doanh pháo hôi.

Làm nội bộ Đại Càn khiến người ta nghe mà sợ hãi, nhưng sự tồn tại của tiểu nhi khóc ban đêm, nguồn gốc của thành viên doanh pháo hôi vô cùng phức tạp, có đệ tử thế gia vi phạm pháp luật nghiêm trọng, cũng có tán tu làm nhiều việc ác, truy nã tội phạm truy nã quy án, còn có đào binh trong chiến tranh cùng với quan quân sĩ tốt vi phạm quân lệnh…

Tiến vào doanh pháo hôi, phải đối mặt, thường thường so với tử vong càng thêm đáng sợ.

Mà cuối cùng người có thể rửa sạch tội nghiệt từ trong doanh pháo hôi còn sống, thường thường trăm không đủ một.

Bởi vậy, ở doanh pháo hôi lâu, con người thường thường sẽ trở nên máy móc mà chết lặng, tựa như từng cái xác không hồn.

Chỉ có những người mới được phát vào, trên người còn mang theo một chút sinh khí tươi mới. Bọn họ có người sẽ cuộn mình ở trong góc doanh trại thối hoắc, bộ dáng chưa hoàn hồn, có người sẽ ghé vào hàng rào doanh trại hô to vài câu: “Thả ta ra ngoài, ta là bị oan uổng.” Phảng phất chỉ cần bọn họ làm như vậy, liền có khả năng trở mình.

Hô quá nhiều, doanh pháo hôi 【giám sát cai quản】 nghe được không kiên nhẫn, sẽ kéo người đi ra ngoài dùng roi da

đâm ngược rút loạn một trận, sau đó lại ở trong phòng tiểu hắc giam giữ một hồi. Sau khi trở về hậu nhân liền thành thật.

Một ngày này, phạm nhân trong doanh pháo hôi vẫn như thường ngày, ngồi ở trong góc, dựa lưng vào vách tường yên lặng ngẩn người.

Bỗng dưng.

"Loảng xoảng! loảng xoảng!"

Một trận tiếng gõ thô bạo chợt vang lên.

Thống lĩnh giám thị mang theo một đám giám sát, dùng xiềng xích huyền thiết gõ vào hàng rào sắt thô của doanh trại, ngữ khí không kiên nhẫn mà hô: "Tam doanh của doanh một doanh đều chú ý, tất cả đứng lên cho ta, các ngươi đến đây sống đi."

Tiếng "loảng xoảng" quen thuộc này, giống như là bùa đòi mạng, làm cho đám tội phạm pháo hôi này trong nháy mắt bừng tỉnh.

Lão nhân doanh pháo hôi chết lặng mà máy móc đứng lên, chậm rãi tập trung đến cửa doanh trại. Những tội phạm mới được phân phối kia lại có cảm giác đại nạn lâm đầu, chần chờ, khủng hoảng không dám đi ra ngoài.

Doanh pháo hôi từ trước đến nay không thể sống tốt, hoặc là làm những việc bẩn thỉu như quân chính quy không muốn dính vào, hơn nữa còn dễ chết, hoặc là theo quân xuất chinh làm pháo hôi hoặc là lót lưng.

Nói chung, mỗi một lần có sống lại đều sẽ chết người, nếu là gặp phải nhiệm vụ đáng sợ, sau đó chết ba phần, thậm chí một nửa cũng có thể!

Nhưng mà, trong doanh pháo hôi quy củ nghiêm khắc, một khi phản kháng hoặc là trái với quân lệnh, trừng phạt cực nghiêm, giám thị thống lĩnh có rất nhiều thủ đoạn tra tấn ngươi.

Cho dù biết rõ xuất môn có thể sẽ chết, cũng hiếm có người dám phản kháng.

Những người mới đến cho dù sợ hãi bất an, nhưng cũng không dám phản kháng, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn đuổi theo đại đội.

Phản kháng sẽ sống không bằng chết, nhưng đi ra ngoài, lại vẫn có thể còn sống trở về, nếu lập được đại công, thậm chí còn có thể nhận được hình phạt giảm, nói không chừng còn có thể còn sống trở về. Mặc cho ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Ở dưới sự áp giải của thống lĩnh giám thị và xiềng xích, ba doanh pháo hôi, hơn nghìn người, cuối cùng đi tới phía đông bên ngoài tường thành của căn cứ chính.

Phía đông là một bình nguyên nhỏ có chu vi mấy trăm dặm, còn có mấy hồ nước thiên nhiên nhỏ, hướng đông nữa là dư âm của Ác Giao sơn mạch. Chẳng bao lâu sau, các tiền bối Đại Càn cũng từng thử đổi vị trí địa lý này thành đồng ruộng, như vậy có thể giải quyết một phần vấn đề quân lương.

Chỉ tiếc, các thế hệ tiền bối không ngừng cố gắng, nhưng cũng không ngừng thừa nhận thất bại, thế cho nên cho tới bây giờ, đã không có người nào lại thử nữa.

Ngược lại nghe nói Tiên Triều đã có kỹ thuật có thể cải tiến đất đai Ma Giới, nhưng chi phí mỗi mẫu cực kỳ kinh người, hơn nữa phí bảo hộ hàng năm cũng cực cao, mỗi mẫu chi phí sản xuất ra so với sản phẩm ngang nhau của Tiên Triều cao hơn ước chừng mấy ngàn lần.

Điều này khiến cho Tiên Triều chỉ có thể thay đổi một phần nhỏ đất đai Ma giới làm ruộng thí nghiệm, căn bản không có khả năng thay đổi rất nhiều, thực hiện tự cấp tự túc.

Lúc này.

Ở rìa bình nguyên, đã có không ít người và “Khôi lỗi” đang bận rộn.

Đó là một ít hình dạng cổ quái, ngoại hình cực lớn, thoạt nhìn thô dị thường hình thức dây xích hành tẩu “Khôi lỗi”. Chúng nó khu động cưa hoang chuyển động kịch liệt, tốc độ hành động mặc dù chậm chạp, nhưng nơi đi qua, cây cối, cỏ dại, dây leo đều bị đứt gãy tận gốc, các loại chất lỏng ẩn chứa ma sát khí bay tứ tung.

Sinh mệnh lực cỏ dại của Ma giới vô cùng dồi dào, trong đó có không ít cây có tính công kích, có một ít cây có sát khí kịch

độc trong cơ thể để bị động phòng ngự, chuyện cắt cỏ đơn giản như vậy đối với Nhân tộc mà nói đều vô cùng nguy hiểm.

Ngoài ra, trong đám cỏ dại kia thường thường sinh tồn vô số loài nhỏ, ma thú cỡ nhỏ hoặc là côn trùng thiên kì bách quái, trong đó không ít đều là những vật cực kỳ nguy hiểm chí mạng.

Nếu do sức người mở ra, e là hơn phân nửa sẽ chết người.

Cũng may người khai hoang ở con đường phía trước, chính là con rối khai hoang do tổng ty luyện khí Vương thị sản xuất.

Chúng đều do Khôi Lỗi Sư chuyên trách dùng thần niệm khống chế cách đó không xa. Thậm chí có một bộ phận bên trong Khai Hoang Khôi Lỗi có khoang thuyền lớn, Khôi Lỗi Sư có thể ở trong khoang khôi lỗi để điều khiển khôi lỗi.

Mỗi một khôi lỗi sư đều thông qua công hội chức nghiệp của Vương thị chứng thực, bọn họ làm việc thành thạo, có thể loại bỏ rất nhiều trục trặc, thậm chí lợi hại còn có thể căn cứ vào nhu cầu đặc biệt của mình để cải tạo khôi lỗi.

Mặc dù ngành nghề này hưng phấn mới mấy chục năm, nhưng khai hoang khôi lỗi sư ở Đại Càn đã là một trong những nghề nghiệp rất nổi tiếng.

Bởi vì những năm qua Đại Càn không ngừng cải cách, thường xuyên mở ra công trình lớn, Khai hoang khôi lỗi sư cơ bản không lo cơ hội làm việc, thu nhập rất là xa xỉ. Mà bọn họ cũng quả thật vì Vương thị và Đại Càn khai thác ra rất nhiều nơi hoang dã, có thể nói là công huân lớn.

Chẳng qua hiện giờ, cảnh tượng công tác của bọn họ từ Đại Càn chuyển tới ngoại vực ma giới.

Cũng may cánh cửa chính thức của Khai hoang khôi lỗi chính là Linh Đài cảnh, khả năng thích ứng và khả năng chống ma sát ở ngoại vực vượt xa tu sĩ Luyện khí cảnh, cũng không cần phải giống như quân đội Luyện khí cảnh bởi vì thân thể và áp lực mà đến Luân Cương.

Đương nhiên, bọn họ nguyện ý đến ngoại vực khai hoang, cũng là bởi vì Vương thị hiệu triệu và tập hợp. Nếu không, trừ phi cưỡng chế chiêu mộ, cho nhiều tiền hơn nữa bọn họ cũng không dám tới ngoại vực khai hoang.

Dưới công tác có hiệu quả cao của khôi lỗi khai hoang, từng mảng cỏ dại bị cắt sạch, gặp được một số cây cối, cũng có những cây cối chuyên môn cưa gãy, kéo dài vận chuyển, sau đó xử lý đơn giản thành những cây gỗ chồng chất lên nhau.

Những cây này đều là cây cối hoang dã mọc ra không biết bao nhiêu năm tháng, trong đó có không ít cây cối phẩm chất kỳ thật cũng không tệ lắm, có chút gỗ có thể so với kim loại, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là trong thân cây ẩn chứa không ít ma sát khí, nếu như làm thành đồ dùng trong nhà, phòng ốc, cũng sẽ không ngừng phóng xuất ra ma sát khí.

Trừ phi là ma tu chuyên môn tu luyện ma sát công pháp, nếu không ai cũng sẽ không thích vật ấy.

Rễ cây cũng là chuyện phiền toái, cũng may là cũng có khôi lỗi cực lớn chuyên môn tới đào rễ cây.

Môn phái này khí thế ngất trời, những thành viên bên pháo hôi doanh nhìn thấy đều hơi ghé mắt, trong lòng mê mang không thôi.

Lần này không phải kéo bọn họ theo quân xuất chinh làm pháo hôi sao? Cái này, làm gì vậy?

“Lão tổ tông.” Trong doanh pháo hôi, một người khuôn mặt tiều tụy, đầu tóc bù xù toát ra vẻ kinh dị, hữu khí vô lực nói: “Những người này đang làm gì vậy? Chẳng lẽ lại muốn mở ra kế hoạch cải tiến đất đai Ma giới sao?”

“Nhìn dáng dấp đúng vậy.” Bên cạnh hắn, một lão giả râu hoa râm, lưng còng, cả người bẩn thỉu quan sát tình huống xa xa, thần sắc dường như bất mãn: “Đế Tử An đây là đang đánh đàn loạn, ngay cả Tiên Triều cũng bất lực, hắn cũng dám đụng loạn.”

Hai người là nhỏ giọng nghị luận, nhưng giám thị thống lĩnh một bên chính là tu sĩ Tử Phủ cảnh, tai thính mắt tinh, tiếng nói chuyện của bọn hắn há có thể giấu được lỗ tai của hắn?

Thống lĩnh giám thị biến sắc, cổ tay run lên, roi da mang theo gai ngược lập tức đổ ập xuống, mắng: “Ai bảo các ngươi nói chuyện?! Các ngươi thật to gan!”

“Chát, chát, chát!”

Liên tiếp âm thanh thanh thúy vang lên. Hai người bị đánh đến cuộn mình trên mặt đất, kêu rên không thôi, cũng không dám có nửa điểm phản kháng.

Hoặc là nói, bọn họ đã từng phản kháng, chỉ là đổi lấy giáo huấn mãnh liệt tàn khốc hơn. Hơn trăm năm trôi qua, doanh pháo hôi đã sớm san bằng tất cả góc cạnh của bọn họ.

Đúng vậy, hai người này chính là Khang quận vương và Đức Hinh thân vương năm đó.

Số lượng người lúc trước theo bọn họ cùng nhau gia nhập doanh pháo hôi không ít, nhưng mà còn có thể sống đến bây giờ đã lác đác không có mấy.

Cho dù bọn họ còn sống, nhưng cũng đã sớm bị thế nhân quên lãng. Thử hỏi, hôm nay Đại Càn, ai còn có thể nhớ tới Khang quận vương hăng hái lúc trước? Ai còn có thể nhớ tới Đức Hinh thân vương "có quyền cao chức trọng"?

Mọi người trong doanh pháo hôi câm như hến, không ai ra mặt giúp bọn họ.

Thống lĩnh giám thị hô: "3 doanh hai doanh pháo hôi nhất doanh nghe lệnh, các ngươi đi theo khai hoang khôi lỗi làm việc, làm các loại phụ trợ công tác và bảo vệ bọn hắn. Nếu ai dám nhường ra hoang khôi lỗi sư bị thương tổn, liền cầm mạng của các ngươi đi lấp đi."

Theo một tiếng ra lệnh, đám người doanh pháo hôi bắt đầu tiến vào công tác chết lặng trong máy móc.

Khai hoang khôi lỗi bắt đầu làm việc, đại khai đại hợp, cho nên cũng tương đối thô ráp. Ngoại trừ đại thụ tương đối thô sơ ra, những thứ cỏ hoang ma thực còn lại đều bị cắt đứt, tùy ý rơi trên mặt đất.

Mọi người doanh pháo hôi đi theo phía sau khôi lỗi, dọn dẹp cành lá lộn xộn rơi vãi lung tung, đem tảng đá lớn trên mặt đất tương đối rõ ràng đều chọn ra, dọn đi, phụ trợ khôi lỗi làm một ít việc vặt vãnh.

Hoạt động này vừa bẩn vừa khổ, lại rất dễ dàng bị độc trùng độc đằng làm bị thương, nhưng chung quy so với lên chiến trường làm pháo hôi dễ dàng hơn nhiều.

Cắt cỏ, cưa cây, nát bấy, đi trừ đá tảng, đợi đến sau khi cỏ bị phơi khô, liền phóng ra một trận đại hỏa đầy trời. Đợi dã hỏa đốt đồng cỏ, kiến xà thử tầng ngoài cơ bản cũng bị quét sạch.

Sau đó, vòng đi vòng lại bắt đầu khai thác một mảnh đất tiếp theo.

Mà lúc trước trong mảnh đất kia, đoàn đội cày xới cũng vào sân, bắt đầu dùng phiên canh khôi lỗi phiên canh thổ địa, từng mảnh đất thành phiến bị lật canh, lộ ra thổ nhưỡng đen nhánh.

Mà ngay tại thời điểm đội ngũ khai hoang làm hừng hực khí thế, Vương Ly Nguyệt cùng đội ngũ mà nàng chỉ huy cải tiến thổ nhưỡng cũng đã tới khu vực khai hoang.

Thành viên đoàn đội này cấu thành thập phần phức tạp, trong đó, có chuyên gia liên quan đến Vương thị, cũng có cố vấn đặc biệt đến từ Tiên Triều, Linh Thực Đại Tông Sư "Lan Hinh Vương".

Đương nhiên, trong đó còn có một vị cực kỳ đặc thù tồn tại, đó chính là tiểu đệ đệ Vương Tông Đằng mà ngay cả Tộc Học cũng chưa học xong.

Lần hành động 'Xuân Lôi' này, mục đích cuối cùng của nó chính là chiếm lấy ba tòa Ma Vương Bảo, cùng với lãnh thổ rộng lớn tương ứng với nó, cải tạo nó trở thành nơi nhân loại ở.

Mà trước đó, khu phòng thủ của Đại Càn bây giờ, sẽ làm thử điểm, bắt đầu thử khai phá giai đoạn thứ nhất.

Bây giờ, các nàng đang làm chính là bước đầu tiên tạo ra tính thử, khai hoang, trồng trọt.

Nhìn tình cảnh khí thế ngất trời trước mắt, trong lòng Vương Ly Nguyệt cũng tràn đầy hào khí.

Chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc đã tới thời khắc thực tiễn.

Vừa nghĩ tới tương lai nơi này sẽ trở thành ngàn dặm màu mỡ, liên tục không ngừng cung cấp lượng lớn lương thực cho nhân tộc, cùng với những tác phẩm kinh tế quan trọng khác, tim của nàng không tự chủ được đập nhanh hơn vài phần.

Đây đại khái cũng là thời khắc mà tất cả nghiên cứu người có cảm giác thành tựu nhất trong thiên hạ.

Kỹ thuật sinh ra trong tay mình, rốt cục sắp rơi xuống đất, có lẽ còn có thể nạy được tương lai, trở thành một khâu mấu chốt thay đổi thế giới, loại cảm giác thành tựu này, bất cứ chuyện gì khác cũng không thể thay thế được.

Tuy nhiên, cảm khái thì cảm khái, kích động thì kích động, công việc không thể chậm trễ.

Vương Ly Nguyệt ngồi xổm xuống, nắm nắm đất quan sát tỉ mỉ trong tay một lát, liền hài lòng gật gật đầu: "Quả nhiên giống như dự đoán trước của ta, hàm lượng của chất lượng đất mục nát trong những thổ nhưỡng này rất phong phú, nhẹ nhàng thông thoáng, đất đai phì nhiêu, phi thường thích hợp khai khẩn với quy mô lớn."

"Đất tốt, nhưng ma sát khí trong đất này, ngươi định xử lý như thế nào?" Lan Hinh Vương thấy thế cũng đi tới, quan tâm hỏi thăm.

Tình huống thổ nhưỡng nàng cũng nhìn thấy được, nhưng so với thổ nhưỡng phì nhiêu không phì nhiêu, nàng quan tâm nhất vẫn là ma sát chi khí trong thổ nhưỡng.

Từng tia từng tia ma sát khí màu đen không ngừng từ trong thổ nhưỡng tản ra bên ngoài, giống như nguyền rủa, đoạn tuyệt khả năng sinh tồn của tuyệt đại đa số giới thực vật trong thổ nhưỡng này.

Mà cho dù khắc phục được cửa ải khó khăn ma khí này, trong thổ nhưỡng có trùng trĩ khác với thế giới loài người, còn có quần thể sinh vật nhỏ bé mắt thường không thể nhận ra kia, cũng vẫn như cự hổ chặn đường vắt ngang ở phía trước, cản trở thực vật sinh trưởng của thế giới loài người.

Những khó khăn này, Tiên Triều bên kia kỳ thật cũng một mực nghĩ biện pháp khắc phục. Qua nhiều năm như vậy, cũng không thể nói là không có thành quả, chỉ là cái giá phải trả quá cao, phí tổn quá cao, căn bản không có giá trị mở rộng quy mô lớn.

Đây kỳ thật cũng là một loại tình huống rất phổ biến trong nghiên cứu khoa học. Một loại kỹ thuật, nó có thể thực hiện trong phòng thí nghiệm, cùng nó có thể mở rộng quy mô lớn, hoàn toàn là hai khái niệm.

Cũng bởi vì vậy, Lan Hinh Vương cũng hết sức tò mò, Vương thị chuẩn bị làm thế nào để đối phó với một trong những cửa ải khó khăn để cải tiến Ma thổ - Ma Sát khí.

“Điện hạ yên tâm, đương nhiên đối sách đã chuẩn bị xong.” Vương Ly Nguyệt tự tin mỉm cười.

Từ mấy năm trước, Vương Thủ Triết đã ủy thác thánh địa, đào giúp không ít đất của Ma giới, cùng với hàng mẫu thực vật bản thổ, bởi vậy, Vương thị nghiên cứu viện cũng đã sớm có nghiên cứu qua thổ nhưỡng Ma giới.

Trên thực tế, cũng chính là bởi vì thành công phá được cửa ải khó khăn trùng trùng điệp điệp, có điều kiện cải tạo quy mô lớn, khai phá Ma Vực, mới có được hành động sấm mùa xuân lần này.

Nói xong, Vương Ly Nguyệt liền vẫy vẫy tay với Vương Tông Đằng: “Tông Đằng, ngươi thử hấp thu những Ma Sát Khí này trước, kiểm tra hiệu quả một chút xem nào.”

“Y nha y y ~ “

Vương Tông Đằng lập tức nhấc chân dây leo nhỏ, hấp tấp chạy tới.

Ở Vương thị nuôi mấy năm, mặc dù hiện giờ thành tích của tiểu đệ đệ Vương Tông Đằng vẫn kém, nhưng vóc dáng đã cao hơn không ít, đặc biệt là chủ đằng, lại càng tráng kiện hơn rất nhiều. Cho dù Vương Thủ Triết sợ hắn trưởng thành quá nhanh, không dùng bổn nguyên huyền khí để thúc đẩy hắn, thực lực của hắn cũng đã đạt tới ngũ giai.

Không có cách nào, làm một gốc dây leo lấy thôn phệ và chuyển hóa năng lực chủ yếu, những năm qua hắn đã nuốt không ít linh thạch, tiềm lực bản thân cũng cao, tốc độ thăng cấp tự nhiên không chậm đi đâu.

Tại vị trí Vương Ly Nguyệt chỉ định đứng vững, Vương Tông Đằng đem rễ cây khai khẩn đâm vào trong đất, rễ cây dài nhỏ liền nhanh chóng hướng sâu trong lòng đất lan tràn mà đi.

Rất nhanh, những ma sát khí ẩn sâu trong bùn đất đã bị rễ cây hấp thu, theo rễ cây liên tục không ngừng tụ lại, bị chuyển vào trong thân dây leo.

“Y nha!”

Hắn đầu tiên là rùng mình một cái, lập tức liền phát ra thanh âm thỏa mãn mà thoải mái.

Đối với hắn mà nói, linh thạch và các loại linh khí giống nhau giống như canh tươi, tươi ngon vô cùng, nhưng cũng nhẹ nhàng khoan khoái, ma khí lại giống như món ăn nặng dầu nặng muối cay, vừa thơm vừa cay, lúc ăn miếng đầu tiên cảm thấy quá mức kích thích, có chút ăn không tiêu, ăn nhiều lại càng ăn càng ngon, thậm chí có chút nghiện.

Rễ cây đằng rậm rạp của Vương Tông Đằng càng đâm càng sâu, bất tri bất giác, liền dần dần xâm nhập sâu hơn mười trượng, sau khi có dinh dưỡng và năng lượng bổ sung, lại bắt đầu điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, không tới một canh giờ đã bao trùm hơn mười mẫu đất.

Cùng lúc đó, bản thể của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng trưởng thành, từ nguyên lai cánh tay thô, cũng lớn đến một người ôm không hết, lúc nằm rạp trên mặt đất ngẩng đầu lên, tựa như một con mãng xà khổng lồ sặc sỡ.

“Y nha y ~ (No quá no rồi, ta đã lâu không được ăn no như vậy rồi.)”

Vương Tông Đằng phân ra một cành cây nhỏ, cọ sát Vương Ly Nguyệt làm nũng.

Vương thị cũng sẽ mở rộng cung ứng linh thạch và linh khí với hắn, nhưng ăn no và ăn no là hai chuyện khác nhau.

“Vậy thì nghỉ ngơi một chút, tiêu hóa tiêu hóa rồi ăn.”

Vương Ly Nguyệt nói xong, liền hô hào đoàn đội bắt đầu đo lường hàm lượng ma sát chi khí trong mặt đất.

Chỉ trong một canh giờ, hàm lượng của ma sát chi khí trong thổ nhưỡng đã thấp hơn phân nửa so với ban đầu, xem ra năng lực thôn phệ của Vương Tông Đằng quả nhiên mạnh mẽ dị thường.

“Cái dây leo dị chủng này…” Lan Hinh Vương thấy vậy thì nghẹn họng trân trối, kinh hãi nói: “Sao lại hình như là Diệt Thế Ma Thực, Phệ Năng Ma Đằng trong truyền thuyết?”

Vương Tông Đằng nghe vậy, khó chịu dựng dây leo lên, hung hăng trừng nàng.

Dựa vào cái gì nói ta là Diệt Thế Ma Thực? Ngươi mới là Diệt Thế Ma Nữ, lão yêu quái đâu?

"Hữu hại và hữu ích, phải từ các góc độ khác nhau để phán đoán." Vương Ly Nguyệt động viên sờ sờ dây leo của Tông Đằng, nói với Lan Hinh Vương: "Đệ đệ của Tông Đằng nhà ta rất ngoan, hơn nữa lúc học tập cũng rất nỗ lực tích cực, mặc dù thành tích trước mắt không được tốt lắm nhưng thái độ học tập thì rất tốt, so với quỷ lười nhác Tiên Nhi thì tốt hơn nhiều."

"Y nha nha ~ "

Vương Tông Đằng liều mạng điểm lên đầu dây leo, tỏ vẻ không thể đồng ý hơn.

Vẫn là thân tỷ tỷ tốt ~

Trong lúc nhất thời, Vương Tông Đằng càng thêm thân cận với Vương Ly Nguyệt, đồng thời trong lòng âm thầm suy nghĩ. Ly Nguyệt tỷ tỷ tốt như vậy, còn che chở hắn, nói chuyện cho hắn, hình như cũng không kinh khủng như trong truyền thuyết.

"Rặc rặc!"

Ngay khi Vương Tông Đằng không chú ý, Vương Ly Nguyệt đã dùng kéo cắt một nhánh dây leo nhỏ, gọn gàng thu vào một cái bình dinh dưỡng chẳng biết lúc nào đã lấy ra: "Ta làm một cái trồng thử xem, xem sau khi hấp thu ma khí có biến hóa gì không."

"Y… A…?"

Vương Tông Đằng ngây dại.

…

Lúc này, Vương Anh Lôi phụ trách chủ trì công tác khai hoang cũng chú ý tới đoàn người Vương Ly Nguyệt đã đến.

Nàng lập tức buông công việc trong tay xuống, báo cáo với Vương Ly Nguyệt tiến độ khai hoang.

Là Thập Ngũ tiểu thư đời chữ "vạn" của Vương thị, bởi vì Vương Anh Lôi có năng lực xuất chúng, mấy năm nay thăng cấp rất nhanh, hiện giờ đã là tộc nhân tinh anh trong danh sách

bồi dưỡng của Vương thị. Lúc này đây, nàng là cốt cán của gia tộc, được gia tộc điều đến ngoại vực Ma giới khai hoang, phụ trách một số công việc quản lý phối hợp.

Công tác khai hoang lần này, chính là nàng phụ trách phối hợp và trù tính cụ thể, tiến độ khai hoang đồng dạng cũng là nàng đang giám thị.

Nàng ăn mặc như rất giảo hoạt, nóng bỏng sóng cuộn, da thịt trắng nõn, dáng người cao to, hôm nay còn mặc bộ quần áo thời thượng, ngoài ra cũng nổi bật ra mùi nữ nhân của nàng.

Ở trong Huyết Nguyệt Lăng Không, bầu không khí ở vực ngoại ma vực bị đè nén, nàng tuyệt đối xem như là một đường phong cảnh chói mắt.

“Rất nhiều giống lúa Hắc Tinh số chín, cùng với 【Húc Nhật số ba】 sẽ vận chuyển đến mười ngày sau, cùng đi còn có một ít dụng cụ. Chử Lôi, ngươi đến lúc đó phái người kiểm kê một chút.” Vương Ly Nguyệt nghe báo cáo xong, liền đưa ra yêu cầu của mình, “Mặt khác, toàn bộ mảnh bình nguyên này khai hoang cần không ít thời gian, trước tiên ngươi mở mười mẫu ruộng thí nghiệm, ta muốn xác định một chút hiệu quả trồng trọt quy mô lớn, để sớm phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề.”

“Viện trưởng ngài yên tâm, ta bên này nhất định sẽ không lơi lỏng.” Vương Anh Lôi cam đoan.

Trong lúc nói chuyện, thời gian cũng đã đến giờ cơm buổi tối, đội ngũ khai hoang phía trước bắt đầu dừng lại nghỉ ngơi.

Trong đội ngũ khai hoang này, có sĩ tốt bình thường của hộ vệ, có khai hoang khôi lỗi sư “cao quý”, cũng có quản giáo thống lĩnh cùng với pháo hôi doanh pháo hôi, còn có đoàn đội tinh anh tộc nhân của Vương thị tổ thành tương đối phức tạp.

Lúc nghỉ ngơi, chi địa Hậu Cần bộ đưa tới thức ăn.

Vực ngoại ma giới thức ăn thiếu thốn, mỗi một miếng thức ăn đều rất trân quý, đưa tới bữa trưa tự nhiên cũng chia làm ba sáu chín loại.

Tộc nhân Vương thị và khôi lỗi sư, còn có các quan quân phân phối đến đều là cơm linh mễ cùng thịt linh thú thơm ngào

ngạt, còn có hộp hoa quả có thể ăn. Mà các sĩ tốt và ngục tốt bình thường, thì là cơm, màn thầu, trộn lẫn chút ít chế phẩm linh mễ, thịt cùng lọ rau dưa.

Chỉ có doanh pháo hôi phân phát thức ăn là kém cỏi nhất.

Cơm là gạo, trong cơm hỗn loạn xen lẫn lượng lớn gạo, thịt chính là những "Xích sắc ma ngao tôm" đại lượng kia, thời điểm xử lý cũng không chú ý lắm, vỏ vụn cùng thịt trắng xen lẫn cùng một chỗ, nấu ra canh tản ra một cỗ hương vị dị thường khó ngửi.

Nhưng dường như doanh pháo hôi đã quen rồi, bọn họ mặt xám mày tro máy móc mà chết lặng ăn những thức ăn kém cỏi này.

Vương Anh Lôi tiễn đám người Vương Ly Nguyệt trở về, thấy một màn như vậy, đôi mi thanh tú nhất thời nhíu lên.

Nàng gọi thủ lĩnh giám thị doanh pháo hôi tới, dò hỏi: "Trần thống lĩnh, bọn họ cũng làm cực khổ một ngày, làm sao lại ăn những thứ này?"

Trần thống lĩnh vội vàng tiến lên, dùng ngữ điệu nịnh nọt nói: "Ly Lôi tiểu thư ngài có điều không biết, những thứ này đều là cặn bã trong doanh pháo hôi, bọn họ sau khi phạm tội lớn mới bị giáng chức đến doanh pháo hôi lập công chuộc tội, tiêu chuẩn thức ăn hôm nay của bọn họ đã gấp bội."

"Ngài tuyệt đối đừng đồng tình với bọn họ, bọn họ đều là trừng phạt đúng tội, trong đó rất nhiều đều là hạng người đại gian đại ác."

"Ta biết doanh pháo hôi, cũng biết bọn họ đều là tội phạm. Bất quá nếu bọn họ đã làm việc, dù sao cũng phải ăn no mới có sức lực." Vương Anh Lôi cũng không có trách cứ Trần thống lĩnh, chỉ là nói, "Vương thị chúng ta chưa bao giờ thiếu binh đói. Ta thấy mỗi người bọn họ đều đói đến gầy trơ xương, hay là cho bọn họ thêm chút thức ăn, như vậy mới có sức lực làm việc. Ngay từ đầu đừng dùng dầu to món mặn, trước tiên nấu chút cháo linh mễ cùng nồi thịt cá dần dần điều trị thân thể. Ngươi yên tâm, ta sẽ để gia tộc điều phối thêm chút Linh Mễ tới đây."

“Côn Lôi tiểu thư, ngài nói gì vậy?” Trần thống lĩnh vội vàng nghiêm nghị nói: “Yêu cầu của ngài chính là sứ mạng của ta. Người đâu, còn không mau làm theo phân phó của Chử Lôi tiểu thư.”

Rất nhanh, đội hậu cần đã đem nồi nấu lên cháo linh mễ tại hiện trường, chuyển đến nguyên một rương cả một hộp bánh nhân thịt.

Cháo linh mễ cùng lọ thịt cá thơm nức, làm cho đám pháo hôi chết lặng kia lộ ra khát vọng cùng thèm thuồng.

Sau khi nhóm đầu tiên được phân xuống, bọn hắn lập tức điên cuồng mà tham lam mà chén cháo linh mễ, nuốt cá thịt đầu hủ.

Từ khi vào doanh pháo hôi, đây vẫn là bữa ăn ngon nhất của bọn họ.

“Chát, chát!”

Trần thống lĩnh liên tiếp roi xuống, nổi giận nói: “Đây đều là Chử Lôi tiểu thư thiện tâm, cho các ngươi thêm đồ ăn, các ngươi ngay cả tâm cảm ơn cũng không có sao? Còn không mau bái Tạ Tục Lôi tiểu thư, nàng chính là Thập Ngũ tiểu thư chữ lót “Tống” của Vương thị!”

“Bái Tạ Sàm Lôi Lôi tiểu thư.” Bái Tạ Chỉ Lôi tiểu thư! “

Đám pháo hôi vội vàng cảm động đến rơi nước mắt bái tạ, lúc này mới dám tiếp tục bắt đầu dùng cơm. Tuy nhiên lúc này đây, bọn họ cũng không dám ăn như hổ đói, chỉ sợ bị quất roi.

Đức Hinh thân vương và Khang quận vương ở trong đám người cũng nhận được một phần của bọn họ.

Tại thời điểm này, biểu hiện của bọn họ cùng những người khác của doanh pháo hôi không có bất kỳ khác biệt, đồng dạng đều là nơm nớp lo sợ bái tạ, đồng dạng là cầm cự không được lang thôn hổ yết.

Ấm áp của cháo linh mễ, mùi thơm của thịt cá, giống như là một cái chốt mở, làm cho bọn họ đều có xúc động muốn khóc.

Từng có lúc, loại đồ ăn này bọn họ ngay cả nhìn cũng không nhìn qua, hôm nay đã thành vô thượng món ngon sơn hào hải vị.

Mái tóc? Thập Ngũ tiểu thư? Bọn họ thậm chí chưa từng nghe nói qua.

Trong lòng bọn họ nổi lên tư vị vô cùng phức tạp, bây giờ Vương thị đã đạt đến trình độ này rồi sao? Một tộc nhân bình thường, đều có thể khiến giám thị thống lĩnh a dua nịnh bợ như thế sao?

Nhất là Khang quận vương, trong lòng càng hối hận vô cùng.

Nếu lúc đó thái độ của hắn đối với Vương thị là khác, nịnh bợ thật tốt, cũng không đến mức đi đến một bước này như hôm nay.

Sau khi Tiểu Tiểu xen vào.

Tiếp tục công tác khai hoang hừng hực khí thế, bất quá so với lúc trước, pháo hôi doanh càng thêm sinh động, công tác cũng càng thêm ra sức.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Một góc khác của ngoại vực ma giới.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi vừa trở về quân doanh, cùng với con chuột lớn, mượn một cơ hội dã ngoại tìm kiếm thức ăn, bất tri bất giác lại một lần nữa xâm nhập vào trong lãnh địa Ma tộc.

Căn cứ theo tình báo mà Đại Thử cung cấp, các nàng thậm chí xuyên qua ba thành lũy đối địch của Hồng Thạch Ma Vương Bảo, đến gần Huyết Sắc Ma Vương Bảo trong phạm vi thế lực Minh Sát Ma Thần.

Huyết Sắc Ma Vương Bảo cách khu phòng tuyến phía đông của Tiên Số Ba, kỳ thật cũng không tính là xa, chỉ là nó thuộc dưới trướng Minh Sát Ma Thần, từ trước đến nay là do Ma Số Hai phụ trách trấn thủ khu phòng thủ, bởi vậy cùng khu phía đông phòng thủ bên này không có quá nhiều liên quan.

Bên ngoài Huyết Sắc Ma Vương Bảo, hai người Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đi theo con chuột lớn từ trong địa huyệt lặng lẽ nhô đầu ra, nhìn thấy tòa kiến trúc toàn thân hiện ra màu máu, thoạt nhìn nguy nga vô cùng, đều rơi vào trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Vương Ly Từ mới túm lấy cổ con chuột lớn, kéo nó về trong huyệt động, thuận tiện bảo Lam Uyển Nhi đem đất phía trên bịt kín lại.

Vương Ly Từ vỗ đầu con chuột lớn phê bình: "Ta nói có phải ngươi dẫn đường đến hôn mê rồi không, sao ngươi biết trong Ma Vương bảo này có thứ tốt?"

"Cho dù có, nó cách khu phòng thủ của quân đội chúng ta cũng quá xa, cách mấy cái Ma Vương bảo, một khi xảy ra chuyện, chính là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay!"

Các nàng đoạn đường này hơn phân nửa đều là đi theo con chuột lớn dưới đáy, tuy rằng cũng cảm thấy lộ trình có chút dài, tốn thời gian hơi nhiều, nhưng cũng thật không ngờ, lại đã đến phụ cận Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Hơn nữa, con chuột lớn gan lớn mật này lại còn trực tiếp đào hang đến gần Huyết Sắc Ma Vương Bảo như vậy!

"Lẽo kẹt kẽo nhéo!"

Con chuột lớn không phục kháng nghị.

Lần này chính là thứ tốt, đáng giá mạo hiểm. Hơn nữa, tin tức này là lão bà số 395 của nó nói cho nó biết, còn có thể giả được sao?

"Chờ đã!? Phu nhân số 395?" Vương Ly Từ trừng mắt, cảm thấy mình đã nghe được cái gì ghê gớm: "Ngươi xác định mình không có đếm sai? Hay là ta dạy ngươi toán giáo sai rồi?"

"Đồ cặn bã!"

Con chuột lớn nghe nói như thế, nhất thời vẻ mặt không phục, lúc này liền "soạt soạt soạt" dùng móng vuốt ở trên mặt đất viết xuống chữ số nhân tộc "Ba trăm chín mươi lăm"!

Coi thường Chuột nhỉ?

Không phải chỉ là toán học sao? Nó học rất tốt!

Hơn nữa, ba trăm chín mươi lăm lão bà rất nhiều sao? Lão bà của nó còn nhiều lắm, các lão bà thay nó sinh sản ra con nối

dõi càng là không biết có bao nhiêu người, nó đã sớm đếm không rõ rồi.

Con chuột lớn một bộ tập mãi thành thói quen, không cảm thấy có mấy trăm lão bà có gì lạ.

Tam quan Lam Uyển Nhi đều sắp nát đến nơi, lập tức ghét bỏ trốn xa nó một chút, ánh mắt nhìn về phía nó đều mang theo vẻ khinh thường thật sâu: "Ta phì, con chuột lớn này của ngươi lại chỉ là cặn bã."

"Không phải nói Ma giới có rất ít Địa Thử sao?" Vương Ly Từ tỏ vẻ kỳ quái: "Ngươi lấy đâu ra nhiều lão bà và con cháu như vậy."

"Đồ cặn bã!" Con chuột lớn vội vàng giải thích.

Hơn nửa ngày sau, cuối cùng mấy người cũng hiểu ra.

Độn địa thử hai loại thuộc tính không gian và thổ hệ như nó tại Ma giới đích thật là chủng loại hi hữu, phần lớn ma thử đều là những ma thử bình thường có thuộc tính thổ, các lão bà của nó cũng vậy.

Cho nên, cho dù lão bà của nó có mấy trăm người, tộc đàn sinh sôi nảy nở cũng có một đống lớn, nhưng cho tới nay vẫn không thể sinh ra một con chuột nhỏ có không gian cùng thổ thuộc tính!

"Đồ cặn bã!"

Con chuột lớn nói tới đây, liền bắt đầu than thở.

Vẫn là lão bà và bọn nhỏ quá ít, nghe nói một số tiền bối có mấy ngàn hơn vạn lão bà…

Vương Ly Từ nghe đến nghẹn họng nhìn trân trối, ánh mắt nhìn về phía con chuột lớn cũng trở nên quỷ dị.

Ngươi đã mấy trăm lão bà rồi còn ngại ít? Lời này nếu cho Tứ thúc nghe, lão nhân gia không biết cảm thấy thế nào?

…

Chương 209: Ly Từ đại giá quang lâm! Chúng ma nguy rồi!

…

Huyết Ma lĩnh.

Huyết Ma Lĩnh nằm ở khu phòng ngự số ba và khu phòng ngự số hai, vị trí hoang vắng, đất đai cằn cỗi, chỉ có vài loại khoáng sản giá trị cũng không cao, cho dù trong Ma Vực rộng lớn, cũng thuộc về địa phương tương đối nghèo.

Huyết Ma lĩnh này chính là địa bàn của Huyết Sắc Ma Vương.

Ở sâu trong Huyết Ma lĩnh có một tòa Ma Vương bảo, tên là Huyết Sắc Ma Vương bảo.

Nơi này chính là hạch tâm của lãnh địa Huyết Sắc Ma Vương, cũng là hạch tâm quyền lợi của nó.

Nhưng, bởi vì quan hệ tương đối nghèo của Huyết Ma lĩnh, Huyết Sắc Ma Vương bảo cũng đã nhiều năm không có tu sửa chính thức bảo vệ qua, trên tường thành nguy nga kia hiện đầy vết tích loang lổ, vừa nhìn đã biết đã sớm trải qua phong sương.

Huyết nguyệt chiếu rọi xuống, gạch đá đỏ sậm kia cũng giống như bị phủ lên một tầng huyết sắc, lộ ra vẻ tang thương không gì sánh được.

Nhưng mà.

Ngày hôm đó, ở một nơi hoang vắng như Ma Vương Bảo nghênh đón một vị khách quý.

Lúc sáng sớm, sương sớm giữa dãy núi còn chưa triệt để tán đi, một đội ngũ chừng gần ngàn Ma tộc liền trùng trùng điệp điệp xuyên qua bầu trời màu máu, đi tới bên ngoài Huyết Sắc Ma Vương bảo.

Chính giữa đội ngũ, một cỗ xe cực lớn do bảy đầu phi long ma thú cỡ lớn lôi kéo, xe liễn khổng lồ bằng gỗ màu vàng đen đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Vẻ ngoài của xe ngựa giống như một tòa cung điện di động, mặt ngoài điêu khắc hoa văn tinh mỹ như được điêu khắc, trên cửa sổ, trên cây cột còn có các loại đá quý, trông vô cùng hoa lệ, xa xỉ vô cùng.

Ngay cả trên người ma thú phi long kéo xe cũng mặc giáp trụ kim loại, vị trí nổi bật trên giáp trụ thậm chí còn khảm bảo thạch chói mắt.

Bên trong cung điện phi hành, có những người hầu của Ma tộc mặc trang phục thống nhất đứng hầu ở khắp nơi, khắp nơi còn có tinh kỳ tượng trưng cho thân phận chủ nhân của Ma Hoạt.

Bên ngoài cung điện phi hành.

Lại có một chi đội ngũ không kỵ gần ngàn, bảo vệ cung điện phi hành này, đội ngũ không kỵ này mỗi người thực lực phi phàm, dưới hông cưỡi phi long loại nhỏ giáp trụ đầy đủ hết.

Từ xa nhìn lại, đội không kỵ Ma tộc kia có kỷ luật nghiêm ngặt, trật tự ngay ngắn, toàn thân tràn ngập khí ma sát. Nhìn uy thế của đội không kỵ binh Ma tộc này thì sức chiến đấu chắc chắn không thấp.

Dưới sự bảo vệ và phụ trợ của chi không kỵ Ma tộc này, cung điện phi hành kia uy thế càng mạnh hơn, lại hiện ra vài phần uy nghi tựa như đế vương xuất tuần.

Thủ vệ của Huyết Sắc Ma Vương Bảo đã bao giờ nhìn thấy trận chiến như vậy chưa?

Nhìn thấy chi đội ngũ này trùng trùng điệp điệp dừng lại trên mảnh đất trống bên ngoài Ma Vương bảo, tướng lĩnh Ma tộc phụ trách thủ vệ trực tiếp choáng váng, sửng sốt hơn nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Đi thông báo cho Ma Vương của các ngươi, nói Minh Sát Thiếu chủ đã đến. Bảo nó mau tới nghênh đón.”

Lúc này, trong quân đội Ma tộc bỗng nhiên có một vị tướng lãnh Ma tộc cưỡi Phi Long cỡ lớn chạy như bay ra, dừng ở trước mặt môn tướng, lạnh giọng ra lệnh.

Minh, Minh Sát thiếu chủ?!

Ma tướng kia sợ hết hồn, vội vàng nơm nớp lo sợ đồng ý, sau đó cũng chẳng quan tâm gì khác, xoay người vội vàng lao vào

trong bảo.

Nhưng mà, không đợi nó xông vào trong bảo, trên bầu trời liền truyền đến một thanh âm thô kệch trầm thấp: “Thiếu chủ, ngài đã tới rồi.”

Trong khi nói chuyện, một thân ảnh màu máu đã từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước đội ngũ.

Đó là một Ma Vương có hình thể khôi ngô, bề ngoài là một hình người, bên ngoài lại bao trùm một tầng vảy cứng màu máu, ngay cả cánh sau lưng đều là màu đỏ tươi, toàn thân tản ra mùi máu tanh nồng nặc, nhìn dữ tợn không gì sánh được.

Rất hiển nhiên, bóng người màu đỏ này chính là chủ nhân của Huyết Sắc Ma Vương Bảo, Huyết Sắc Ma Vương.

“Chủ nhân?!”

Động tác của Ma tướng trì trệ, lúc này nơm nớp lo sợ phủ phục trên mặt đất, cung kính chào.

Huyết Sắc Ma Vương lại không để ý tới nó, sải bước lướt qua nó, bái thật sâu cung điện Ma Hoạt vô cùng to lớn kia một cái, thái độ vô cùng cung kính.

“Thiếu chủ một đường thuyền xe mệt nhọc, vất vả rồi. Thuộc hạ đã chuẩn bị xong yến hội…”

“Không cần yến hội.”

Một giọng nam ngạo mạn từ trong ma cương truyền đến, cắt đứt lời nói của Huyết Sắc Ma Vương.

Theo thanh âm, rèm được hai thị nữ Ma tộc kéo ra, một bóng người chậm rãi đi ra.

Đó là một Ma tộc bề ngoài cực kỳ tương tự nam tử nhân loại.

Thân hình nó thon dài, tóc bạc mắt vàng, dung mạo anh tuấn, thoáng nhìn qua, cơ hồ cùng nhân loại không khác nhau chút nào, đơn thuần tướng mạo, thậm chí so với tuyệt đại bộ phận nhân loại còn muốn xuất sắc hơn, một thân khí chất cũng lộ ra tao nhã mà quý khí, so với rất nhiều nhân loại đều còn có quý tộc khí chất.

Chỉ có đôi ma giác trên đỉnh đầu hắn, sau lưng khép lại ma dực, cùng với một thân khí tức Minh Sát thuần túy mà mênh

mông, hiển lộ ra thân phận Ma tộc cao đẳng của nó.

Rất hiển nhiên, Ma tộc này chính là Minh Sát Thiếu chủ trong miệng Huyết Sắc Ma Vương.

Nó cụp mắt nhìn Huyết Sắc Ma Vương một cái, thản nhiên nói: "Bổn thiếu chủ vì sao đến đây, ngươi chắc hẳn rất rõ ràng, không nên nói nhảm nữa."

"Cái này… Vâng."

Huyết Sắc Ma Vương có chút ngoài ý muốn, nhưng cân nhắc đến bây giờ nó có việc cầu Minh Sát Thiếu Chủ, cuối cùng vẫn đồng ý.

Giờ phút này, cửa đá dày nặng của Ma Vương Bảo đã sớm mở ra. Dưới sự chào hỏi của Huyết Sắc Ma Vương, Ma Hoạt chậm rãi đi vào trong bảo, đi về phía chỗ sâu trong Ma Vương bảo.

Ma Vương bảo tuy rằng lấy "Bảo" làm tên, nhưng trên thực tế càng giống như là một tòa thành, diện tích bên trong rộng lớn, ở đại lượng các cấp bậc Ma tộc, cho dù là những lãnh địa Ma tộc có chính mình lãnh địa, phần lớn thời gian cũng vẫn ở trong Ma Vương bảo.

Mà nội bảo nơi ở của Huyết Sắc Ma Vương, lại nằm ở chỗ sâu nhất trong Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Rất nhanh, một hàng ma liền trùng trùng điệp điệp đi tới nội bảo, sau đó dưới sự dẫn dắt của Huyết Sắc Ma Vương xuyên qua hơn phân nửa nội bảo, đi tới một chỗ hầm sâu trong nội bảo.

Trong ao giữa hầm, một gốc hoa sen có lá sen màu tím sẫm, nụ hoa chớm nở đang lẳng lặng sinh trưởng, tản ra U Minh ma khí thuần túy vô cùng.

Đóa hoa sen kia mặc dù còn chưa nở rộ, lại mơ hồ đã có vài phần khí vận phi phàm tản ra, chờ nó chân chính nở rộ, chắc hẳn càng thêm bất phàm.

"Thiếu chủ, đây chính là gốc U Minh Tử Kim Liên mà ta lấy được." Huyết Sắc Ma Vương tự đắc giới thiệu tình hình với Minh Sát Thiếu chủ.

Cây U Minh Tử Kim Liên này là nó phát hiện trong một chỗ hoang vắng Ma Tuyền, lúc phát hiện cũng đã chớm nở nụ, khoảng cách thành thục phát triển cũng không có bao nhiêu thời gian.

Vì U Minh Tử Kim Liên này, Huyết Sắc Ma Vương chuyên môn ở sâu trong lòng đất Ma Vương bảo của mình đào tạo ra một mảnh không gian chuyên môn dùng để đào tạo nó.

Phiến hầm ngầm này trải qua cải tạo quy mô lớn, trung tâm đào ra một ao nước to lớn, gốc U Minh Tử Kim Liên kia liền bị cấy vào trong ao.

Vì phòng ngừa U Minh Tử Kim Liên không thích ứng hoàn cảnh nơi này, Huyết Sắc Ma Vương sai người lấy một hạt châu màu đỏ, treo ở không gian dưới lòng đất, dùng để mô phỏng ánh sáng của Huyết Nguyệt.

Ngay cả nước trong ao cũng là nước suối chuyên môn hấp thu từ trong Ma Tuyền của nó, nước suối màu đen nhánh, ma khí quanh quẩn trong nước, vừa nhìn liền biết vô cùng thuần khiết.

Mỗi ngày đều sẽ có Ma tộc chuyên môn lấy nước mới từ trong Ma Tuyền về, đổi lấy một phần nước trong ao, để bảo trì hoạt tính của nước suối trong ao.

Bởi vì lo lắng ma khí tiêu tán, U Minh Tử Kim Liên thiếu ma khí cung ứng sẽ ngừng sinh trưởng, thậm chí nó còn khảm nạm năm viên Ma Nguyên Châu bên cạnh ao, liên tục không ngừng bổ sung ma khí cho ao nước.

Nó còn ở ngoài hầm thiết lập trạm gác, phái ba đội Ma tộc mười hai canh giờ luân ban nhìn chằm chằm U Minh Tử Kim Liên.

Mà bên ngoài hầm ngầm này còn bố trí đủ loại thủ đoạn và trận pháp, canh gác tầng tầng, phòng ngự vô cùng nghiêm mật, sợ xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Vì U Minh Tử Kim Liên này, Huyết Sắc Ma Vương coi như là phí hết tâm tư.

Có điều, tất cả đều đáng giá.

“Cái khí tức U Minh này… Quả nhiên giống như là U Minh Tử Kim Liên trong truyền thuyết.” Thiếu chủ Minh Sát nhìn

chằm chằm vào đóa hoa sen kia, trong đôi mắt lộ ra vẻ tham lam và khát vọng.

U Minh Tử Kim Liên chính là bảo vật hiếm có ở Ma giới, mấu chốt nhất là nó cực kỳ phù hợp với thể chất huyết mạch của mình, chờ sau khi nó hoàn toàn mở ra, chỉ cần có thể tiêu hóa dược lực của nó, là có thể ưu hoá ma thể của mình trên phạm vi lớn, đồng thời rèn luyện huyết mạch của mình, khiến cho huyết mạch càng thêm tiếp cận huyết mạch Viễn Cổ Ma Thần.

Điều này có thể nện vững chắc căn cơ của nó, khiến tương lai của nó trở nên có tiềm lực vô hạn.

Thậm chí có thể nói như vậy, có đóa 【U Minh Tử Kim Liên】 này phụ trợ, thực lực tương lai của nó tất nhiên sẽ siêu việt Minh Sát Ma Thần đương thời, thậm chí ở tương lai xa xôi còn có khả năng nhìn trộm vị trí Ma Chủ.

“Thiếu chủ, bảo vật này cách ngày thành thục đã không xa, xin ngài hãy nhẫn nại một chút.” Huyết Sắc Ma Vương cười nịnh nói, “Thời gian gần đây, ta đã ủy khuất ở lại nơi thâm sơn cùng cốc này, ta đã an bài cho ngài đủ loại ma nữ và yến tiệc.”

“Tốt, rất tốt.” Minh Sát Thiếu chủ lộ ra vẻ hòa ái, “Huyết sắc đại nhân thật sự hiểu lòng ta. Ngươi thay ta tìm được U Minh Tử Kim Liên, chính là một công lớn, ngươi đưa ra yêu cầu trao đổi với Ma Vương bảo, ta nhất định sẽ bẩm báo với Tổ Thần, bảo đảm ngươi có thể được như ý nguyện. Hơn nữa, từ nay về sau ngươi chính là thân tín của ta, ngày sau bản Thiếu chủ nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Đa tạ Thiếu chủ.” Huyết Sắc Ma Vương đại hỉ, liên tục bái tạ, cảm thấy không nhịn được thầm mắng.

Nếu không phải U Minh Tử Kim Liên này không có nửa điểm tác dụng với Ma tộc nhất mạch của nó, nó sẽ cam lòng lấy ra để lấy lòng thiếu chủ Minh Sát đổi lấy địa bàn sao?

Mảnh đất chết tiệt này vừa cằn cỗi vừa nghèo nàn, mỗi lần phụ cận có Ma tộc cùng Nhân tộc khai chiến, nó còn xuất binh trợ giúp, dần dà, làm sao có thể phát triển được?

Bất quá, trong lòng thầm mắng thì mắng, nhưng trên mặt nó không lộ ra mảy may dị dạng, ngược lại vẫn là một bộ dáng tất cung tất kính, thập phần kính cẩn.

“Thiếu chủ, xin hãy đi theo ta.”

Huyết Sắc Ma Vương dẫn Minh Sát Thiếu chủ rời khỏi hầm ngầm, sau đó dẫn theo hạng mục mà Minh Sát thiếu chủ đã sớm trải nghiệm, thỏa thích đi chơi.

Mà trong hầm ngầm này, một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Chỉ có trận pháp phòng hộ và tường thép tầng dưới hầm vẫn bảo vệ gốc U Minh Tử Kim Liên trân quý này.

Thời gian từng chút trôi qua.

“Tê thỉ ~ chi chi tra tra ~”

Bỗng dưng, một tiếng chuột kêu nhỏ bé không thể nghe thấy vang lên.

Ngay sau đó, sâu trong hầm, một con chuột mập lặng lẽ lấy một khối nham thạch, thò đầu chui ra.

Nó khịt khịt mũi, cảm giác được bốn bề vắng lặng không người, liền chui ra khỏi địa động, quơ quơ móng vuốt chi chi ríu rít một phen, ra hiệu người phía sau đuổi theo.

Sau đó, trong huyệt động liền chui ra hai thiếu nữ khí chất ngây thơ đáng yêu, cùng với một con chuột mẹ hình thể hơi nhỏ.

Rất rõ ràng, hai thiếu nữ này chính là Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi. Còn con chuột mẹ độn địa kia, đương nhiên là vợ thứ ba trăm chín mươi lăm của con chuột lớn.

Phòng ngự bên trong hầm ngầm này đúng là rất nghiêm ngặt, nhưng há có thể khó có thể ở một đám phạm nhân quát tháo ngang dọc?

Dưới sự phối hợp của con chuột lớn và Vương Ly Từ, chỉ mất một phen tay chân, đã thành công đột phá phòng tuyến, tiến vào trong hầm ngầm.

“Đây là…” Vương Ly Từ ngửi ngửi 【U Minh Tử Kim Liên】 kia, lập tức lộ ra biểu cảm vô cùng hứng thú, nuốt nước bọt nói, “Tuy ta không biết đây là cái gì, nhưng lại cảm giác rất ngon.”

Chỉ sợ cây 【U Minh Tử Kim Liên】 này cũng không phải là loại Tiên Thiên cao cấp nhất, mà là hàng giả sau khi U Minh Kim Liên ngụy trang cũng là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy, không thua gì đóa Nhục Chi trước đó.

Trong cảm ứng huyết mạch của Vương Ly Từ, vẫn là tồn tại có thể khiến nàng thèm đến chảy nước miếng.

"Vẫn là Ly Từ tỷ tỷ lợi hại, cái gì cũng ăn được." Trên mặt Lam Uyển Nhi lộ ra vẻ hâm mộ và sùng bái.

Nàng cũng là thiên phú thôn phệ huyết mạch, dựa vào đặc tính huyết mạch, tư chất huyết mạch mấy năm nay của nàng cũng tăng trưởng không ít, nhưng so với đặc tính không có gì không thôn phệ của Vương Ly Từ thì vẫn kém xa.

Gốc hoa sen nụ này bộ dáng quỷ dị này, lộ ra một hương vị chí âm chí u, năng lượng thuần túy đến cực điểm cũng bá đạo đến cực điểm, nàng cũng không dám ăn bậy. Nhiều nhất, cũng chính là lúc Ly Từ ăn đầu to, nàng đi theo cọ xát hai cánh hoa sen nếm thử hương vị.

"Chi chi." Độn địa mẫu thử cọ cọ con chuột lớn lấy lòng, tựa như đang biểu thị: Không có lừa ngươi chứ? Lần này ta lập công rồi chứ?

"Lọt kẹt cọt kẹt!"

Đại Thử vênh váo tự đắc đáp lại vài câu, nhất thời để cho Độn Địa Mẫu Thử trở nên vui vẻ không thôi, vây quanh con chuột lớn xoay vòng vòng.

"Ly Từ tỷ tỷ." Lam Uyển Nhi tò mò hỏi: "Con chuột lớn đồng ý chuyện gì với chuột mẹ?"

"Hình như đồng ý cho nó ở lại với nó thêm vài ngày, sinh thêm mấy con chuột nhỏ." Vương Ly Từ đoán.

"Quả nhiên là cặn bã chuột." Lam Uyển Nhi nhịn không được nhìn con chuột lớn với vẻ khinh thường.

"Tôi cảm thấy thứ này vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, nếu chờ một chút, đợi đến khi thai nghén hoàn toàn rồi mới hái, thì hiệu quả ăn vào chắc chắn sẽ tốt hơn." Vương Ly Từ cố nén xúc động nuốt đóa hoa sen kia vào bụng, bản năng tham ăn giờ phút này đột nhiên trở nên vô cùng nhuần nhuyễn: "Tôi có

cảm giác mãnh liệt, không bao lâu nữa, nó sẽ nở rộ thành thục.”

“Vậy, chỉ chờ một chút?” Lam Uyển Nhi đề nghị: “Ta nghe nói có một ít linh dược chính là phải hái xuống trong nháy mắt thành thục, hiệu quả mới tốt nhất. Thứ đồ tốt này nếu như còn chưa triệt để dựng dục thành thục liền ăn hết, sẽ lãng phí rất nhiều dược lực, không khỏi quá đáng tiếc.”

“Con chuột cặn bã.” Vương Ly Từ vẫy vẫy tay với con chuột lớn.

Nó lập tức hấp tấp ghé qua.

Vương Ly Từ cẩn thận phân phó nó một hồi, lúc này con chuột lớn hiểu ý, lập tức rất có linh tính gọi chuột mẹ tới, lại chi chi tra mà phân phó một trận.

Sau đó, chuột mẹ cũng rất linh tính bắt đầu chui vào trong động, phân phó con cháu bắt đầu giám sát hầm ngầm này, một khi có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, sẽ báo cáo bất cứ lúc nào.

Đám người Vương Ly Từ đã hoàn toàn coi đóa U Minh Tử Kim Liên này như vật trong túi, sau khi bày ra thiên la địa võng, hai người hai chuột mới nghênh ngang chui vào địa động, nghênh ngang rời đi.

Trong khoảng thời gian chờ đợi U Minh Tử Kim Liên nở hoa, hoạt động dưới mặt đất Huyết Sắc Ma Vương Bảo, hắn sẽ trở thành Vương giả của một thời gian ngắn.

Về phần đồ ăn!?

Ha ha ~ Huyết Sắc Ma Vương Bảo to như vậy, còn có thể “huôi không nổi” các nàng Vương Ly Từ?

Ăn trộm thức ăn của Ma tộc ngoại vực, Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi căn bản không có chút gánh nặng tâm lý nào, ngược lại có cảm giác gián tiếp chèn ép thành tựu của quân địch.

So sánh ra, ngược lại là mùi vị đồ ăn kia, quả thực khiến cho các nàng đã quen ăn sơn hào hải vị có chút không quá thích ứng.

…

Cùng lúc đó.

Một đội ngũ hành thương gồm hơn trăm con Kha Đạc Đà Thú cỡ lớn, cũng đang từ Ma Vương Bảo khác di chuyển về hướng Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Kha Đạp Đà Thú là một loại ma thú đặc sắc đặc biệt của ngoại vực. Hình thể của nó khổng lồ, tính tình tương đối ôn hòa, lại dễ nuôi sống, rất sớm đã bị ngoại vực ma tộc thuần hóa thành công cụ thú.

Sức nặng lớn nhất của Kha Đạc Đà Thú có thể đạt tới hai ba trăm tấn, so với khủng long lớn nhất trên Trái Đất còn nặng hơn một chút. Bề ngoài hơi giống sự kết hợp giữa voi và lạc đà, thân thể to khỏe và tứ chi có thể dễ dàng chở hàng nặng hơn mấy chục tấn.

Khó có được nhất chính là, tốc độ của bọn nó còn không chậm, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng.

Cũng bởi vậy, rất nhiều đồ tiếp tế và vận chuyển hàng hóa lớn của Ma tộc ngoại vực đều do Kha Đạc Đà Thú gánh vác.

Ma tộc đương nhiên cũng có một số cụ chứa ma thú phi hành cao cấp, không thuyền vận chuyển và phương tiện giao thông. Nhưng những thứ này không có chỗ nào mà không phải là nhà giàu đốt ma tinh, hơn nữa lượng hàng còn chưa cao, cân nhắc đến hiệu suất vận chuyển số lượng lớn hàng hóa cùng chi phí xuất ra. Không thể nghi ngờ, Kha Đạc Đà Thú chính là lựa chọn tốt nhất có giá trị cao nhất.

Trên thực tế, sau trận ác chiến với Nhân tộc năm đó, bản thổ Ma tộc ngoại vực cũng nhận lấy trùng kích cực lớn, văn minh Ma tộc cũng đã bị đứt đoạn, hôm nay Ma tộc đã sớm không còn là chủng tộc cao cấp có thể đè ép Thần Vũ hoàng triều nữa.

Từ một mức độ nào đó mà nói, lúc trước cuối cùng Thần Vũ Thánh Hoàng liều chết một phen, ảnh hưởng đối với ngoại vực Ma tộc tạo thành thậm chí còn vượt xa Nhân tộc.

Đáng tiếc, đoạn lịch sử kia thật sự là quá xa xưa, xa đến đại bộ phận trong đó, cũng đã thất lạc trong thời gian dài đằng đẵng. Ma tộc hôm nay, sớm đã không có mấy người nhớ rõ đoạn lịch sử kia, nhớ rõ Ma tộc đã từng huy hoàng.

Lưng của Kha Đạc Đà Thú vô cùng rộng rãi, lúc tiến lên cũng tương đối ổn định. Bởi vậy, đám người bán hàng rong Ma tộc thích dựng lều trại cố định trên lưng của Kha Đạp Đà Thú, làm nơi ở tạm thời. Cứ như vậy, hành trình dài đằng đẵng cũng sẽ trở nên thoải mái hơn một chút.

Căn cứ vào địa vị và tài lực khác nhau, quy cách doanh trướng trên lưng của Kha Đạc Đà Thú và mức độ hoa lệ cũng khác nhau rất lớn.

Giờ phút này.

Trên lưng một con Kha Đạc Đà Thú, trong một doanh trướng trang trí đến xa xỉ hoa lệ, hai vị Ma tộc đang ngồi nói chuyện.

Trong đó có một vị Ma tộc, chính là nữ tử Ma tộc mang theo mạng che mặt.

Nó có một mái tóc bạc phiêu dật như thác nước, lộ ra nửa khuôn mặt da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, dung mạo tinh xảo, hai con ngươi lãnh mị như rắn, dưới làn váy phiêu dật, càng có một cái đuôi rắn lắc qua lắc lại, lộ ra vẻ tà mị dị thường.

Màn lụa đỏ ửng từ trên đỉnh doanh trướng rủ xuống, theo sự đi tới của Kha Đạc Đà Thú hơi chập chờn, mông lung, mang theo một chút mơ màng màu đỏ, cũng làm nổi bật lên thân ảnh vô cùng mị hoặc của nó, vô cùng câu dẫn.

Ma nữ này chính là "vũ cơ" thanh danh vang dội mấy chục năm gần đây tại Ma giới, Tô Lạp Nhã.

Nghe nói nàng có được huyết thống Ma tộc quý huyết âm mị mị xà nhất mạch, tuy không tính đặc biệt đỉnh cấp, đặc biệt thuần túy, nhưng cũng có được tiềm lực cấp Ma Vương.

Nếu như ngược dòng tìm hiểu từ đầu nguồn huyết mạch, nàng và một trong bát đại Ma Thần là 【Âm Bạt Ma Thần】 đương đại, có thể xem như cùng thuộc một mạch, chính là thân cận.

Cũng bởi vì vậy, trừ hai điểm khí chất và hình thể ra, hai ma nữ vẫn có chút giống nhau, nhất là là làn da trắng nõn nhẵn nhụi như sữa bò và đồng tử dựng thẳng như xà đồng tử, có vài phần giống nhau.

Bởi vì sự tồn tại của vị Ma Thần Âm Quát Ma Thần này, hiện tại ở ngoại vực Ma giới có được huyết thống của Mị Xà nhất mạch, đa số đều tụ tập ở dưới trướng Âm Quát Ma Thần Điện, hình thành một cỗ thế lực.

Bất quá, Âm Quát Mị Xà nhất mạch huyết thống phi thường cổ xưa, chi nhánh càng đông đảo, Âm Quát Ma Thần cũng không có khả năng đem tất cả Ma tộc thân mang huyết thống Âm Quát Mị Xà nhất mạch thu vào dưới trướng, còn lại các Ma Thần dưới sự trị vì, ít nhiều cũng vẫn có một ít Ma tộc thân có huyết thống Âm Trạch Mị Xà nhất mạch tồn tại, chỉ là số lượng tương đối thưa thớt, phân bộ được cũng tương đối tán loạn mà thôi.

"Vũ cơ" Tô Lạp Nhã là thế.

Trong truyền thuyết, nàng là Hậu Nghệ huyết mạch sau khi vẫn lạc Ma Vương nào đó, dựa vào thiên phú chủng tộc độc đáo, thân phận huyết mạch cao quý, hậu duệ Ma Vương, cùng với kỹ năng múa độc đáo có tính sáng tạo, nàng xuất đạo bất quá ngắn ngủi mấy chục năm, thanh danh cũng đã truyền bá đến mấy chục phạm vi thế lực của Ma Vương bảo.

Hiện giờ nàng tuần diễn khắp nơi, thường xuyên được lãnh chúa địa phương nhiệt tình chiêu đãi, Ma Vương, kiếm được cũng đầy bồn đầy bát.

Lúc này đây, đoàn đội của nàng đã được 【Thiên Ma Các】 mơ ước, chuẩn bị tiến về 【Thiên Ma Các】 của Huyết Sắc Ma Vương Bảo phân bộ diễn xuất, liền cùng thương đội bước lên hành trình.

Ngồi đối diện nàng là một lão bộc của Ma tộc.

Lão bộc này thân hình còng xuống, ánh mắt đục ngầu, ngay cả lân giáp bên ngoài thân cũng đã bắt đầu phai màu, chỉ nhìn bề ngoài liền biết tuyệt đối đã có tuổi.

Mặt ngoài, nó là trung bộc do tổ tiên Tô Lạp Nhã truyền xuống, có được thực lực cấp lãnh chúa Ma tộc.

Nhưng lúc này lão bộc Ma tộc lại công khai ngồi đối diện Tô Lạp Nhã, dùng ngôn ngữ Nhân tộc từ trên cao cảnh cáo "Tô Lạp Nhã" nói: "Tô Nhã ma sứ, kế hoạch lần này, chủ thượng hao phí hơn trăm năm thời gian, đầu tư tinh lực, trả giá không

nhỏ, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại. Mà ngươi, chính là một khâu mấu chốt trong kế hoạch, nếu ngươi xảy ra sai lầm gì thì nên biết kết cục."

Hóa ra ma nữ này là Tô Nhã ma sứ giả trang.

Tô Nhã ma sứ là trưởng lão Âm triện nhất mạch của Xích Nguyệt ma triều Chân Ma điện, đồng thời nàng cũng là sư muội của Âm Xà Ma Cơ Nguyệt Nhi, lúc trước từng cùng Cơ Nguyệt Nhi bái vào môn hạ của một vị Ma Cơ.

Chẳng qua lúc trước khi tranh đoạt quyền sở hữu Âm Ma Điển của Linh Nữ, nàng thua Âm Xà Ma Cơ, thế cho nên tuy có tư chất đại thiên kiêu Ất đẳng, hôm nay vẫn là tu vi Thần Thông cảnh, vả lại đời này hơn phân nửa đều đã vô vọng bước vào Lăng Hư cảnh.

"Đại nhân yên tâm." Hóa thân là "Tô Lạp Nhã Nhã Nhã Ma Sứ" hơi nghiêng người, mang theo vài phần lấy lòng nói: "Việc này ta đã diễn luyện qua nhiều lần, còn có bảo vật do Ma Tôn đại nhân đích thân ban cho, tất có thể mã đáo thành công."

Dừng một chút, nàng lại hơi do dự nói: "Chỉ có điều, ta lập được công lớn như vậy, chuyện Ma Tôn đại nhân đáp ứng ta…"

"Điểm này ngươi có thể yên tâm." Lão bộc nghiêm túc nói: "Ngươi đã bao giờ thấy chủ thượng nói chuyện không giữ lời? Sau khi xong việc, chủ thượng sẽ đích thân ra tay bắt Âm Xà ma cơ, tước đoạt 【 Âm Ma điển 】 của Nghiên nữ cô nương."

"Hiện giờ tuy Côn Bằng Nữ Âm Ma Bảo Điển này không có tích góp đủ thiên địa tinh hoa, không có cách nào thăng cấp huyết mạch cho ngươi. Nhưng chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ tốt, chủ thượng hứa hẹn có thể trả giá lớn giúp ngươi bước vào tuyệt thế, để cho ngươi có đủ tư cách đặt chân vào Lăng Hư."

"Ngay cả Ma Quân Điện của Cơ Nguyệt Nhi, hắn cũng có thể làm chủ ban thưởng cho ngươi. Đến lúc đó, ngươi chính là chính thống của Thiên Nữ Âm Ma nhất mạch."

“Đa tạ Ma Tôn đại nhân thành toàn!” Tô Nhã ma sứ nghe vậy, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ điên cuồng, lập tức tràn ngập ý chí chiến đấu: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết khả năng hoàn thành nhiệm vụ, như hắn mong muốn.”

…

Chương 210: Ta có một kế! Có thể trảm Lăng Hư.

…

Trong khoảng thời gian này,

Trong Huyết Sắc Ma Vương Bảo đột nhiên xảy ra một số chuyện kỳ quái, trong nhà một số Ma tộc hậu duệ quý tộc đã xảy ra chuyện trộm cắp.

Kỳ lạ nhất chính là, mất trộm cũng không phải kỳ trân dị bảo gì, mà là các loại nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp.

Cũng may đối với đa số quý tộc hậu duệ Ma tộc mà nói, nguyên liệu nấu ăn chính là vật ngoài thân, cũng không có gióng trống khua chiêng lục soát, chúng nó bị một chuyện lớn khác hấp dẫn ánh mắt.

Trong Huyết Sắc Ma Vương Bảo có một tửu lâu Ma tộc tên là Thiên Ma Các.

Đây là một tửu lâu Ma Thần Điện nào đó kinh doanh, tụ tập rượu ngon, mỹ thực, Tầm Hoan tác nhạc các chức năng, chính là một tửu lâu tổng hợp.

Đoạn thời gian này, Thiên Ma các sinh ý cực kỳ sôi động, nguyên nhân chính là "Vũ cơ" Tô Lạp Nhã đang tuần diễn ở Thiên Ma các. Ma tộc có chút thực lực, đều bị điệu múa của nàng hấp dẫn, hao hết tâm tư muốn lấy lòng Tô Lạp Nhã âu yếm.

Thậm chí bao gồm cả Huyết Sắc Ma Vương cùng Minh Sát thiếu chủ, cũng ba phen mấy bận xuất hiện ở Thiên Ma các cho Tô Nhã cổ vũ, chỉ tiếc Tô Nhã Lạp kia tựa hồ rất cao lãnh, trên người dán nhãn hiệu "Bán nghệ không bán thân", làm các quý tộc quý tộc càng ngứa ngáy khó nhịn.

Đương nhiên, những thứ này không liên quan đến Vương Ly Từ.

Nàng tới 【 Thiên Ma Các 】 này, cũng không phải là vì sắc đẹp gì.

Mà là trong khoảng thời gian này, 【Thiên Ma Các】 để ứng phó với việc buôn bán cực kỳ nóng nảy, đã mua một lượng lớn nguyên liệu trân quý.

Nhà kho phía sau Thiên Ma các.

Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, còn có cặn bã chuột đang ở trong kho đồ ăn "Linh Nguyên Mua". Trong khoảng thời gian này, đám người Vương Ly Từ bị nuôi dưỡng ăn uống đã sớm không thỏa mãn với nguyên liệu nấu ăn bình thường của Ma tộc, mà là bắt đầu chọn lựa nhặt lên.

"Nguyên liệu nấu ăn của Ma tộc cũng không tệ." Vương Ly Từ chọn mua nguyên liệu nấu ăn, ngoài miệng thì lầm bầm chửi bới: "Chỉ tiếc, thủ đoạn xử lý nguyên liệu nấu ăn quá thô sơ, gia vị cũng đơn điệu nhạt đến cực điểm, ài, còn phải làm phiền bản đại tiểu thư tự mình nấu nướng."

"Tỷ tỷ mau nhìn, trong lãnh khố này có một cái 【Cửu giai Ma Long Thiệt】!" Lam Uyển Nhi kinh hỉ hô lên.

Vừa dứt lời, Vương Ly Từ đã "vèo" một cái xuất hiện bên cạnh nàng.

Nhìn Ma Long Thiệt trong lãnh khố đã trải qua xử lý sơ bộ, tinh cơ đạn phân tách hình xiên, nàng lộ ra vẻ si mê, trong đầu đã tự động hiện ra mấy chục loại phương thức nấu nướng.

Nguyên liệu nấu ăn Thiệt Đầu từ trước đến nay đều là trân phẩm, càng không nói đến Long Thiệt cấp chín, ngay cả Vương Ly Từ đã quen ăn mỹ vị cũng rất ít khi được nếm.

Ngay lúc nàng thưởng thức xong, chuẩn bị dọn ra một chút không gian trữ vật, "mua sắm" Cửu giai Ma Long Thiệt.

Đột nhiên.

Cửa nhà kho "két" một tiếng, một tiếng bị người bên ngoài mở ra, mấy tiếng nói chuyện của Ma tộc từ bên ngoài truyền đến: "Các ngươi cầm Ma Long Thiệt, sau đó đưa đến phòng bao 【Thiên Ma số một】. Nhất định phải chú ý, khách nhân số một Thiên Ma vô cùng tôn quý, ngàn vạn lần không được để xảy ra sai sót."

Không tốt!

Hai nàng một chuột trong lòng lộp bộp một cái, vội vàng tìm chỗ ẩn núp, ngay cả Ma Long Thiệt cũng không kịp lấy.

Các nàng bên này vừa mới ẩn nấp xong, mấy ma trù cao lớn thô kệch cũng đã tiến vào khố phòng, mấy người hợp lực, nâng Cửu giai Ma Long Thiệt liền rời đi.

Vương Ly Từ nhìn mà đau lòng không thôi, nước mắt sắp rơi xuống.

Thật vất vả gặp được nguyên liệu trân phẩm, cư nhiên lại mọc cánh bay đi như thế.

Không cam lòng!

"Tỷ, làm sao bây giờ? Muốn theo sao?" Lam Uyển Nhi nuốt nước bọt, có chút không cam lòng.

Nếu đi theo, nói không chừng còn có cơ hội chặn đường.

Vương Ly Từ cắn răng: "Đi theo!"

Dứt lời, nàng liền xung trận lên trước, ẩn giấu tung tích rồi đi theo.

Lam Uyển Nhi và cặn bã chuột lập tức theo sát phía sau.

Trong khoảng thời gian này các nàng vẫn luôn ở trong Ma Vương bảo, đã vô cùng quen thuộc địa hình, độ thông thạo che giấu thủ đoạn và liễm tức của các thủ đoạn cũng tăng vọt, hiển nhiên tung tích càng thêm khó bị ma phát giác.

Thậm chí có thể nói như vậy, chỉ cần không gặp Ma tộc cấp bậc Ma Vương hoặc là Lãnh Chúa Ma tộc chuyên tinh dò xét, nếu không Ma tộc bình thường rất khó phát hiện được các nàng.

Rất nhanh, hai người một chuột đã lần theo một đường đi tới nhà bếp, nằm bò lên đỉnh nhìn trộm bên dưới.

Vừa nhìn một cái, trái tim Vương Ly Từ lập tức muốn vỡ nát.

Đây chính là Cửu giai Ma Long Thiệt ah! Nguyên liệu trân quý như thế, bọn chúng lại dùng thủ pháp thô ráp như vậy để xử lý, đây quả thực là phung phí của trời!

Đáng tiếc, trong quá trình xử lý nguyên liệu nấu ăn và nấu nướng, mấy ma trù kia đều chưa từng rời khỏi bếp, từ đầu đến

cuối các nàng đều không thể tìm được cơ hội, nếu không, Vương Ly Từ nói cái gì cũng phải cứu lấy Ma Long Thiệt cấp chín kia.

Nửa khắc đồng hồ sau, đám ma trù cuối cùng cũng nấu xong Ma Long Thiệt, bỏ vào trong một dụng cụ hình đĩa thật lớn, một đường khiêng sương phòng 【Thiên Ma số một】.

Đặt khay xuống, đám ma đầu bếp cẩn thận từng li từng tí đóng cửa rời đi.

Mà lúc này, khách nhân số một của Thiên Ma vẫn còn chưa tới.

Cơ hội tốt!

Hai nàng một chuột hai mắt sáng ngời, lập tức vô cùng thành thạo cạy cửa tiến vào phòng riêng của Thiên Ma.

Trong nháy mắt, mùi Ma Long thiệt sau khi nướng chín liền chui vào trong mũi các nàng.

Chỉ có thể nói, nguyên liệu nấu ăn đứng đầu không hổ hai chữ "Đứng đầu", cho dù thủ pháp xử lý vụng về, cũng vẫn có thể giữ lại hương vị sáu bảy phần nguyên liệu nấu ăn. Chỉ riêng mùi thơm này, cũng đã đem tất cả sâu bọ thèm ăn của các nàng đều câu ra.

Hai nàng một chuột lập tức tham lam nhào tới, đóng gói tất cả dụng cụ và nguyên liệu nấu ăn lại, cất vào trong túi trữ vật của con chuột lớn.

Nhưng mà.

Đang lúc các nàng chuẩn bị tìm cơ hội rời đi, ngoài cửa lại vang lên thanh âm của một ma nữ: "Thiếu chủ điện hạ, vừa rồi đa tạ ngài hỗ trợ giải vây, mấy lãnh chúa đại nhân kia uống nhiều quá, thực sự làm người ta chán ghét."

"Tô Lạp Nhã tiểu thư khách khí rồi, chỉ là việc nhỏ, hà tất phải để trong lòng?" Một giọng nam khác cũng theo đó vang lên, âm thanh nghe thì rụt rè quý phái tao nhã, phong độ捧捧: "Có thể mời tiểu thư cùng uống một chén, cũng là vinh hạnh của ta. Ta sai hậu trù chuẩn bị Ma Long Thiệt, kính xin tiểu thư thưởng thức."

Đang khi nói chuyện, hai tên Ma tộc một nam một nữ đã đẩy cửa vào phòng 【Thiên Ma số một】.

Hai ma này, một ma sứ tóc bạc mắt vàng, phong độ nhẹ nhàng, một con mắt rắn màu trắng, vũ mị mê người, chính là Minh Sát thiếu chủ cùng tên giả Tô Nhã Ma Sử "Tô Lạp Nhã"!

"Ủa?" Minh Sát Thiếu chủ đảo mắt qua bàn, lập tức nhíu mày: "Rõ ràng có mùi của Ma Long Thiệt, nhưng có thức ăn đi đâu không?"

"Thiếu chủ điện hạ đừng vội. Có lẽ là nhà bếp lại chuyển về gia công một lần nữa." Tô Lạp Nhã thấy thế, dường như không muốn gây thêm rắc rối, giải vây nói: "Nếu đã là uống rượu, cũng không quan tâm ăn cái gì, quan trọng hơn là ăn cùng ai."

"Được, Tô Lạp Nhã tiểu thư nói chuyện thật là thú vị." Minh Sát Thiếu chủ nghe vậy cũng không xoắn xuýt nữa, tiếp đó mời Tô Lạp Nhã Nhã ngồi xuống, lập tức lấy từ trong không gian trữ vật ra rượu ngon đã sớm chuẩn bị sẵn, chuẩn bị rót rượu cho nàng, "Đây là rượu đặc sắc trong Minh Sát Ma Thần Điện của ta 【Cửu U Lãnh Phách Tửu】, rượu này tính tình hơi lạnh, uống thêm mấy ngụm đối với việc rèn luyện thần hồn vô cùng có lợi."

"Thiếu chủ điện hạ, rượu ngài là rượu ngon, chỉ là thiếp thân thể yếu cốt hàn, không uống được rượu ngon này." Tô Lạp Nhã Thiển Thiển mỉm cười, cũng đồng dạng lấy ra một bầu rượu, "Vẫn là uống thiếp thân quán rượu. Đây là 【Mị tô cốt】 mà quê thiếp mang đến, rượu này nóng tính, có hiệu quả tăng lên Hoạt Huyết."

"Ngược lại bổn thiếu chủ suy nghĩ không chu toàn rồi." Động tác rót rượu của Minh Sát Thiếu chủ rất hứng thú nói, "Vậy thì như ngươi mong muốn."

【Mị tô cốt】 tửu sắc phiếm hồng, tửu kình cũng là mười phần, một chén rượu đi xuống, Minh Sát thiếu chủ nhịn không được mở miệng khen ngợi: "Rượu ngon, rượu ngon, thật khiến bản thiếu chủ nhiệt huyết sôi trào a"

Trong lúc ăn uống linh đình, bất tri bất giác hai ma đã uống vài chén rượu vào bụng.

Minh Sát thiếu chủ dần dần nhiệt huyết trên đầu, ánh mắt càng ngày càng mê ly, ánh mắt nhìn về phía Tô Lạp Nhã cũng càng ngày càng tràn ngập tính công kích, bắt đầu động tay chân.

“Thiếu chủ điện hạ, ngài đừng như vậy… Ta bán nghệ không bán thân.” Tô Lạp Nhã Tiêm Tố tay chống vào lồng ngực của nó, có chút nửa đẩy nửa đang kháng cự.

“Ha ha ha, ngươi càng kháng cự, ta càng thích.”

Dưới tác dụng của mị tố cốt, động tác của Minh Sát thiếu chủ dần dần trở nên không kiêng nể gì cả, bắt đầu hiện nguyên hình.

“Nhưng mà, hộ vệ của ngài đều ở bên ngoài…” Tô Lạp Nhã oán giận nói: “Chuyện này nếu truyền ra ngoài, ngươi bảo ta về sau còn làm vũ cơ thế nào?”

“Chuyện này dễ thôi.” Thiếu chủ Minh Sát truyền âm cho hộ vệ: “Ta và Tô Lạp Nhã tiểu thư có chút chuyện quan trọng muốn bàn, các ngươi đều rời đi trước đi.”

Nói xong, cổ tay hắn đảo một cái, liền lấy ra một ma kỳ u lãnh, run tay ném ra.

“Hống!”

Từng trận long ngâm trầm thấp vang lên.

Đường vân màu vàng trên U Lãnh Ma Kỳ trong nháy mắt sống lại, bất quá trong chớp mắt, liền hóa thành tám đầu long ảnh hơi mờ phân hoá ra.

Ma kỳ u lãnh cũng theo đó chia ra làm tám, hóa thành trận kỳ hình tam giác tám góc có tơ vàng quấn quanh, mỗi trận đều tự trấn thủ một phương.

Sau một khắc, liền có đạo đạo hào quang trận pháp giăng khắp nơi, bao phủ cả gian phòng vào trong, triệt để cách ly với bên ngoài.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, âm thanh la hét còn đứt quãng từ ngoài cửa sổ truyền đến, tiếng nói chuyện phiếm triệt để biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Trận kỳ này tên là U Minh Bát Long Kỳ, chính là một kiện nửa bước Chân Ma khí đứng đầu nửa công nửa thủ, có thể

ngăn cách dò xét, lại có thể thủ hộ bản thân, cho dù là Ma Vương cường công, cũng không thể làm gì trong chốc lát, thậm chí không cẩn thận còn có thể bị phản sát.”

Minh Sát Thiếu chủ có chút đắc ý giới thiệu.

Nửa bước Chân Ma khí a!

Trong ánh mắt Tô Nhã lóe lên một tia tham lam, trên mặt lại cười nói: “Thật không hổ là Minh Sát Thiếu chủ, nội tình nhà này rất hùng hậu. Có điều, nửa bước Chân Ma khí này cũng có khí linh, người ta bị nó nhìn qua thật không có ý tứ.”

“Đây là việc nhỏ. Huống chi U Minh Bát Long Kỳ này chỉ biết đề phòng ngoại bộ xâm lấn, đối nội, tự nhiên sẽ không quấy nhiễu.” Minh Sát Thiếu chủ nói, liền đặc biệt phân phó khí linh một câu, “Ngươi đem tất cả lực chú ý đặt ở bên ngoài, ý thức không cho phép nhìn trộm tình huống trong phòng khách. Vô luận bên ta phát sinh chuyện gì, đều không được đem lực chú ý quét qua.”

“Vâng, thiếu chủ!” U Minh Bát Long kỳ nhu thuận nói.

“Thiếu chủ, ngài thật là có lòng.” Tô Nhã sờ sờ trong lòng, dường như lúc này mới yên lòng, lập tức thuận thế đổ vào trong ngực Minh Sát thiếu chủ, “Ngài cần phải thương tiếc ta.”

“Chờ ngươi nếm qua tư vị của bản thiếu chủ…”

Lưỡng ma thân ảnh quấn giao, các loại tràng diện thiếu nhi không thích hợp nhất thời bắt đầu cùng nhau trình diễn.

Chuyện này khiến hai nữ một chuột ở trong ngăn tủ kích động đến hỏng mất.

Các nàng quanh năm bôn ba trốn tránh bên ngoài, các loại thủ đoạn liễm tức đã sớm rèn luyện đến xuất thần nhập hóa, hơn nữa không gian năng lực cặn bã cặn bã thử, có thể đem bộ phận không gian chung quanh chỗ ẩn thân hơi hơi vặn vẹo, ngăn cách dò xét.

Ỷ vào người bên ngoài rất khó phát hiện hành tung của các nàng, hai nàng tranh nhau lách qua khe hở của tủ, đều là một bộ dáng ngây thơ “Khiến cho ta có thể “Khiến cho ta kiến thức”.

Tuy nhiên dù sao vị trí có hạn, chỉ có thể dung nạp một người nhìn lén. Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi tranh nhau tới tranh lui, chuyển tới chuyển lui, chẳng những xem không đã nghiền, còn rất dễ dàng bại lộ hành tung.

Lấp một hồi, hai người liền dứt khoát không chen chúc nữa, trực tiếp móc ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn bắt đầu ghi hình, chuẩn bị giữ lại sau khi về nhà từ từ xem.

Nói không chừng còn có thể bán cho người khác xem, xem một lần thu phí một trăm tiên tinh gì đó.

Theo tình hình chiến đấu càng ngày càng xâm nhập, giống như cuồng phong mưa rào kịch liệt, các loại ô ngôn uế ngữ cũng bắt đầu phiêu đãng trong phòng bao.

Bỗng dưng.

Động tác của Minh Sát thiếu chủ cứng đờ, phát ra tiếng gầm giận dữ: “Tiện nhân nhà ngươi, ngươi đã làm gì bản thiếu chủ?”

“Hì hì, Thiếu chủ điện hạ chớ kích động.” Tô Lạp Nhã vẫn là bộ dáng quyến rũ tận xương kia, tiếng cười kiều mị mềm yếu, ngữ khí lại ung dung: “Cái Thiên Cơ Tỏa Hồn Đinh này cũng là đạo khí đứng đầu, một khi đâm vào thần hồn của ngài, sẽ khiến thần hồn của ngài tê liệt. Hôm nay, ngay cả nửa điểm thần niệm và ma công ngươi cũng không dùng được. Hơn nữa, “Thiên Cơ Tỏa Hồn Đinh” này còn có thể ngăn cản thần hồn của ngươi chạy trốn, ngươi muốn bỏ chạy cũng không có khả năng.”

“Ngươi ngươi ngươi!” Minh Sát Thiếu chủ vừa sợ vừa lo, ngay cả tiếng mắng chửi cũng giận rõ: “Ngươi thật to gan! Ta chính là người thừa kế đích mạch của Minh Sát Ma Thần, là Ma Thần tương lai! Sao ngươi dám đối với ta như thế? Ngươi không sợ lửa giận của Tổ Thần sao?”

“Hì hì! Cũng được, nể tình ngươi rất uy mãnh, ta sẽ để cho ngươi chết cho rõ ràng.”

Tô Lạp Nhã nói xong, cổ tay khẽ đảo, một thanh dao găm đen thui xuất hiện trong lòng bàn tay nõn nà của nàng.

Đó là một thanh 【Ma Chủy" cấp Đạo Khí, ngoại hình tinh xảo, sáng bóng mờ ảo, thoạt nhìn cực kỳ tầm thường nhưng lại lộ ra khí tức nguy hiểm trí mạng.

Thấy thế, trong lòng thiếu chủ Minh Sát biết không ổn, lập tức muốn chạy.

Nhưng mà, hôm nay thần hồn của nó và ma công đều đã tê liệt, ngay cả một chút ma khí cũng không điều động được, làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay Tô Lạp Nhã?

Nhưng vừa xoay người một cái, chủy thủ của Tô Lạp Nhã đã cắt đứt yết hầu của nó, sau đó thuận tay đâm một cái, lại đâm thủng trái tim của nó.

"Ai bảo ngươi mang Minh Sát Chân Ma chủng, bị Ma Tôn đại nhân nhà chúng ta nhìn trúng chứ." Lúc làm những điều này, trên mặt nàng ta luôn mang theo ý cười, thanh âm ngọt ngào quyến rũ, "Bất quá ngươi yên tâm, Minh Sát Ma Thần nhà ngươi khẳng định sẽ vì ngươi mà báo thù. Chỉ tiếc là, hì hì hì, chúng ta nhất định sẽ khiến nó cho rằng là Nhân tộc Tiên Triều bên kia hạ thủ… Ngươi hiểu chưa?"

"Nhân tộc! Ma tôn!"

Hai mắt Minh Sát thiếu chủ lồi ra, biểu lộ dữ tợn.

Đến lúc này, nó chỗ nào còn có thể không rõ là chuyện gì xảy ra?

Đây rõ ràng là kế một đá hai chim, một mặt có thể xử lý nó, lấy được Minh Sát Chân Ma chủng, thuận tiện còn có thể vu oan cho Tiên Triều, dẫn phát Tiên Triều cùng Tổ Thần tranh chấp, đồng thời suy yếu thực lực Tiên Triều cùng Tổ Thần.

Phải biết rằng, Minh Sát Chân Ma chủng chính là căn cơ để thành tựu Ma Thần, chính là Tổ Thần phế đi rất nhiều sức lực mới có thể từ trong cơ thể mình thoát ra. Một khi bị cướp đi, cho dù là Tổ Thần, cũng rất khó ngưng tụ ra viên thứ hai.

Đến lúc đó, Minh Sát Ma Thần nhất mạch này của chúng nó, nói không chừng sẽ đứt đoạn truyền thừa Ma Thần này.

Nó gần như có thể tưởng tượng được, sau khi Tổ Thần biết được chuyện này, sẽ tức giận cỡ nào.

Nhân tộc ma tôn này thật sự là độc ác!

Đáng tiếc, chính là suy nghĩ cẩn thận thì như thế nào? Hiện giờ cổ họng của nó bị cắt đứt, trái tim cũng bị đâm thủng một lỗ, ngay cả nói chuyện cũng đều lọt gió, cũng chỉ là dựa vào khí lực mạnh mẽ của Ma tộc cấp lãnh chúa chống đỡ, mới không có trực tiếp tử vong, còn đang kéo dài hơi tàn mà thôi.

Tô Lạp Nhã biến thái đem toàn bộ yếu hại trên người Minh Sát thiếu chủ đều đâm một lần.

Cho dù Minh Sát Thiếu chủ có thực lực cấp Lãnh Chúa, cũng không nhịn được tàn hại như thế, rốt cục vẫn là một mạng ô hô. Hơn nữa, thần hồn của nó vẫn bị đóng chặt trong thân thể, căn bản không cách nào chạy trốn.

Sau khi giết chết Minh Sát thiếu chủ, Tô Lạp Nhã mới cảm thấy mỹ mãn thu hồi chủy thủ, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng: "Tiện nhân Âm Xà, ngươi đến ngày chết rồi! Chờ đó cho ta!"

Dứt lời, nàng trực tiếp thu thi thể Minh Sát Thiếu chủ vào, xốc bàn lên, lục lọi trên mặt đất.

Cũng không biết nàng đụng cơ quan gì, bỗng dưng, gạch đá trên mặt đất lặng yên không một tiếng động dịch chuyển ra, lộ ra một đường hầm tối như mực.

Rất hiển nhiên, ám đạo và cơ quan này đều là nàng đã sớm chuẩn bị tốt.

Nàng không chút do dự nhảy xuống phía dưới, thân hình lập tức biến mất trong đường hầm tối, cũng không quay đầu lại bắt đầu chạy trốn.

"Cái này…"

Nhìn một màn này, Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi trốn ở trong ngăn tủ đều trợn mắt há hốc mồm.

Một loạt chuyển biến này cũng quá đột ngột, quá đáng sợ đi?

Rõ ràng hai người vừa rồi còn ở bên kia không thể miêu tả, tại sao bỗng nhiên lại biến thành như vậy? Ma nữ kia cũng quá hung tàn cùng đáng sợ. Hơn nữa, cái này làm sao đột nhiên lại nhắc lên Ma Tôn cùng Tiên Triều chứ?

Rõ ràng ngay ở bên cạnh, hai người bọn họ lại sửng sốt không theo kịp tiết tấu, cảm giác đầu óc đã sắp không đủ dùng.

“Không tốt! Nàng muốn hãm hại Tiên Triều chúng ta, ngàn vạn lần không thể để nàng thành công!” Đầu óc Vương Ly Từ “Ong ong”, bỗng nhiên liền phản ứng lại.

Mắt thấy đường hầm kia sắp đóng lại, nàng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lôi kéo Lam Uyển Nhi cùng cặn bã chuột tiến vào mật đạo, một đường truy tung tới.

Vòng vèo vèo đuổi theo một hồi lâu, đầu óc của Vương Ly Từ rốt cuộc chậm rãi tỉnh táo lại: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là chuyện gì to tát. Nàng làm ra chuyện lớn như vậy, hiện tại nhất định là muốn vụng trộm ra khỏi thành. Mà tin tức Minh Sát thiếu chủ chết đi căn bản giấu không được bao lâu, một khi bị phát hiện, Huyết Sắc Ma Vương Bảo này tất nhiên sẽ phong bảo, vậy U Minh Tử Kim Liên chẳng phải là không lấy được rồi?”

“Ly Từ tỷ tỷ, nếu không như vậy, tỷ đi lấy U Minh Tử Kim Liên, mặc kệ nó có quen hay không, cứ cầm trước rồi nói tiếp.” Lam Uyển Nhi đề nghị, “Ta và cặn bã chuột cùng nhau tiếp tục đuổi theo ma nữ kia. Tỷ yên tâm, cặn bã chuột nhớ kỹ hương vị của nàng, nàng chạy không thoát đâu. Đến lúc đó tỷ cứ theo ký hiệu khí tức của ta đến tìm ta là được!”

Hai nàng hùn vốn gây án cũng không biết bao nhiêu lần, sớm đã tâm hữu linh tê, lúc này bắt đầu chia nhau hành động.

Khi Vương Ly Từ đến hầm của 【 U Minh Tử Kim Liên 】 trong hầm ngầm, phát hiện nó đã nở rộ tám chín phần, tuy rằng không phải là thời cơ hái lượm tốt nhất, nhưng dược hiệu cũng đã tích góp được bảy tám phần, cũng có thể miễn cưỡng thu.

Nàng cũng không có thời gian tiếc nuối, vội vàng thu lại U Minh Tử Kim Liên, ngay lập tức đuổi theo ký hiệu khí tức Lam Uyển Nhi, một đường rời khỏi Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Lại hướng đông tiến thêm hơn trăm dặm, đến một mảnh rừng núi hoang vắng ở Ma giới, nàng mới rốt cục đuổi kịp Lam Uyển Nhi.

Giờ phút này.

Lam Uyển Nhi đang thu liễm khí tức mai phục bên ngoài một chỗ thung lũng.

Bên cạnh nàng, cặn bã chuột đang thi triển thiên phú chủng tộc, không gian vặn vẹo bảo vệ nàng ở trong đó. Nếu không có Lam Uyển Nhi lưu lại ký hiệu khí tức đặc biệt, ngay cả Vương Ly Từ cũng chưa chắc có thể tìm được nàng.

Hai nữ một chuột lại lần nữa hội hợp.

"Nàng ta gửi tín hiệu, hình như đang đợi ai đó." Lam Uyển Nhi lặng lẽ truyền âm cho Vương Ly Từ, giải thích tình hình trước mắt cho nàng ta, ánh mắt lập tức nhìn về phía trong thung lũng.

Vương Ly Từ nhìn theo ánh mắt của nàng, quả nhiên nhìn thấy vị trí bí mật của ma nữ kia đang ẩn nấp trong thung lũng, lặng lẽ ẩn núp không lên tiếng. Chiếc váy đỏ tươi trên người nàng cũng đã đổi thành trang phục màu đen rất đẹp mắt, thoạt nhìn tương đối cẩn thận.

Hai người một chuột nặc tung mà đi, từng chút một sờ tới vị trí ma nữ ẩn thân kia, chuẩn bị tìm thời cơ, bắt được ma nữ to gan lớn mật kia.

Vô luận như thế nào, các nàng đều phải đem tình huống rõ ràng mới được. Mà chỉ cần bắt được ma nữ kia, liền cái gì cũng biết.

Nhưng mà.

Các nàng còn chưa tới gần, trong thung lũng chợt có một đạo dao động không gian tối nghĩa xẹt qua, ngay sau đó, một vị lão giả áo xám từ trong gợn sóng không gian cất bước đi ra, đi tới trước mặt Tô Lạp Nhã.

Đó là một ông lão râu tóc hoa râm, ánh mắt đầy nham hiểm, khí chất lạnh lẽo, trông rất khó dây vào.

Bởi vì ở trên địa bàn của Ma tộc, hắn xuất hiện rất ít xuất hiện, ngoại trừ một đạo gợn sóng không gian kia, toàn thân ngay cả một tia khí tức cũng không tiết lộ ra ngoài, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta không dám khinh thường.

"Đại nhân." Tô Lạp Nhã hưng phấn thi lễ: "Mọi việc đều nằm trong kế hoạch."

Nói xong, nàng liền lấy thi thể của Minh Sát Thiếu chủ ra khỏi không gian trữ vật.

“Những hộ vệ kia của Minh Sát thiếu chủ, hẳn là rất nhanh sẽ phát hiện ra đã xảy ra chuyện. Binh quý thần tốc.” Lão giả áo xám quyết định thật nhanh, lập tức bày trận kỳ ngăn cách nơi đây, phòng ngừa năng lượng tiết ra ngoài, lập tức móc ra một phù lệnh màu đen đã sớm chuẩn bị, đầu ngón tay dùng sức bóp nát phù lệnh kia.

Trong nháy mắt.

U ám âm u Minh Sát khí liền phun ra ngoài, hóa thành một vòng xoáy màu đen bao phủ thi thể Minh Sát Thiếu chủ vào trong đó.

Cỗ Minh Sát khí này bàng bạc mà mênh mông, đã cô đọng đến tình trạng gần như thực chất, cực kỳ khó khống chế.

Lão giả áo xám hao tâm tổn trí mới miễn cưỡng khống chế được chúng.

Ở dưới bao bọc của bọn chúng, thần hồn trong cơ thể Minh Sát thiếu chủ bị đóng lại, cùng với nhẫn trữ vật đều bị tách ra từng chút một.

Mà đồng thời bị tách ra, còn có một viên “Ma tinh” long lanh như hắc bảo thạch. Ma tinh kia quanh thân ma khí lượn lờ, tản mát ra uy thế cường hoành vô cùng, tựa như Ma thần giáng lâm, dù chỉ liếc mắt nhìn cũng khiến người ta không nhịn được mà tê cả da đầu.

Rất hiển nhiên, đây chính là Minh Sát Chân Ma chủng!

Nhìn thấy nó, lão giả áo xám thần sắc vui vẻ.

Bất chấp hao tổn tâm thần, hắn vội vàng lấy ra hộp nhỏ đặc chế đã chuẩn bị từ trước, phong ấn viên Minh Sát Chân Ma chủng vào trong.

Cùng lúc đó, thi thể của Minh Sát thiếu chủ cũng bị vơ vét đến sạch sành sanh, chỉ có nhẫn trữ vật bởi vì có liên kết với thần hồn của Minh Sát Thiếu chủ, tạm thời chỉ có thể để cùng một chỗ.

Vì Minh Sát Chân Ma chủng này, Ma Tôn hiển nhiên là hao phí tâm huyết cực lớn, từ trước đây rất lâu đã bắt đầu kế

hoạch, nếu không, không đến mức chuẩn bị đầy đủ như thế, mỗi một bước đều giống như sớm có tính kế.

Chỉ có điều Đại khái Ma Tôn nằm mơ cũng không ngờ tới, hắn hao hết tâm tư bày ra cục diện, lại đúng lúc bị nhóm người Vương Ly Từ đụng phải, còn bị Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi chép lại toàn bộ quá trình.

"Tô Nhã ma sứ, ngươi cầm thi thể của Minh Sát thiếu chủ, dựa theo kế hoạch đi tới căn cứ của Tiên số ba, như vậy nhiệm vụ của ngươi mới xem như hoàn thành." Lão giả áo xám phân phó nàng nói: "Mà Chúa công thì sẽ kiềm chế Minh Sát Ma Thần, để tiến hành bước kế hoạch tiếp theo."

"Đại nhân ngài yên tâm."

Tô Nhã Ma Sứ lần nữa thu hồi thi thể, giống như trước đó ẩn nấp hành tung, nhanh chóng tiềm hành rời xa thung lũng.

Mà lão giả áo xám tiện tay xé mở không gian, biến mất ngay tại chỗ.

"Đám người này thật quá tệ! Chính bọn họ làm chuyện xấu nhưng lại phải dựa vào chúng ta." Lam Uyển Nhi tức giận dậm chân: "Tỷ tỷ, chúng ta mau đuổi theo ma nữ kia, bắt nàng lại giao cho Tuy Vân công chúa xử trí. Chuyện này tuyệt đối không thể để bọn chúng toại nguyện được! Dám hãm hại Tiên Triều, phải bắt bọn chúng trả giá!"

Mặc dù ma nữ kia tựa hồ có tu vi Thần Thông cảnh, bất quá, các nàng Lam Uyển Nhi cũng không sợ.

Lấy thực lực của các nàng bây giờ, bình thường Thần Thông cảnh căn bản không phải là đối thủ của các nàng, có thể làm cho các nàng kiêng kị, cũng chỉ có Lăng Hư cảnh.

"Vu oan hãm hại Tiên Triều, tuy rằng tính chất ác liệt, nhưng tạm thời không vội." Vương Ly Từ nhăn mũi, hồi tưởng lại tình huống vừa rồi, trong lòng mơ hồ có một ý tưởng, "Ta cảm thấy 【Minh Sát Chân Ma chủng】 kia dường như càng quan trọng hơn. Trong khoảnh khắc nó đi ra, huyết mạch của ta bắt đầu xao động không thôi, suýt chút nữa là ta không nhịn được nhào tới một ngụm nuốt chửng nó. Đây là kích động chưa từng có! Thứ đó tuyệt đối phi thường, vô cùng trọng yếu!"

“Không được! Chúng ta trước tiên phải đi đuổi theo Minh Sát Chân Ma chủng kia đã! Tứ thúc ta đã từng nói, địch nhân càng hao hết tâm tư muốn làm được thường càng trọng yếu, chúng ta nhất định không thể để cho chúng đạt được mục đích. Ta có một trực giác, nếu để cho Ma Tôn có được Minh Sát Chân Ma chủng này, sợ là sẽ xảy ra đại sự.”

“Nhưng mà tỷ tỷ, đó là Lăng Hư cảnh đại lão a.” Lam Uyển Nhi trong lòng có chút chột dạ: “Trước tiên không nói chúng ta có thể đuổi kịp hay không, cho dù chúng ta dựa vào cặn bã chuột đuổi tới hắn, cũng đánh không lại.”

“Hiện tại đang ở trên địa bàn của Ma tộc, Lăng Hư lão đầu kia chắc chắn không dám triển khai toàn bộ độn tốc, như vậy động tĩnh quá lớn, khẳng định sẽ đưa tới phiền toái, mà liên tiếp xé rách không gian chạy đi hắn khẳng định cũng không chịu nổi, còn dễ dẫn tới kẻ địch.” Vương Ly Từ có kinh nghiệm hoạt động phong phú của kẻ địch, rất nhanh đã làm rõ mạch suy nghĩ, “Không gian xé rách và thi triển độn pháp đều sẽ lưu lại dấu vết, chúng ta dựa vào chuột cặn bã đối với dấu vết không gian lưu lại, cộng thêm mùi vị truy tung, hắn là có thể đuổi kịp lão nhân kia. Đến lúc đó, ta có một kế, có thể trảm Lăng Hư!”

“Không gian vết tích cùng hương vị sẽ rất nhanh tiêu tán, chúng ta đừng chậm trễ nữa, vừa đuổi vừa nói.”

Vương Ly Từ bình thường nhìn như ngoài ăn ra thì chẳng thèm để ý gì cả, nhưng đến thời khắc mấu chốt, lại nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều, cũng càng quả quyết hơn.

Không thể không nói, nàng và Vương Ngao có thể tốt như vậy, không phải không có nguyên nhân.

Sau khi quyết định, Vương Ly Từ bắt đầu mang theo cặn bã chuột cùng với Lam Uyển Nhi cùng nhau truy tung lão già.

Quả nhiên như nàng sở liệu, hôi bào lão đầu không dám liên tục sử dụng xé rách không gian di chuyển trên địa bàn của ma tộc mà cẩn thận tiềm hành, dọc đường cẩn thận tránh được lãnh địa ma tộc tụ tập, khiến gã rẽ ngang rẽ dọc.

Vương Ly Từ cõng Lam Uyển Nhi, ôm cặn bã chuột phiên bản thu nhỏ, chân đạp 【Bán Tiên Khí Yển Nguyệt】 phi độn sát đất, đuổi theo dấu vết không gian lưu lại.

Mãi cho đến hơn trăm dặm, cặn bã thử cuối cùng lại ngửi được mùi của hắn.

Trong ba phen mấy bận, cũng không biết đuổi theo bao nhiêu lộ trình, đám người Vương Ly Từ dần dần nắm rõ quỹ tích hành động của đối phương.

Rốt cục, bị các nàng bắt được một lần cơ hội.

Trong một sơn cốc vắng vẻ không ma, lão giả áo xám ở trong bóng đêm dựng doanh trướng, đốt lửa trại, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm mới tiếp tục lên đường.

Hắn ngồi xếp bằng, vừa điều trị huyền khí trong cơ thể vì tiêu hao mà có chút hỗn loạn, vừa nhắm mắt dưỡng thần.

Cho dù trước đó đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng điều khiển minh sát khí kia bóc ra khỏi ma chủng thật sự quá tổn hại tâm thần, về sau hắn lại một đường tiềm hành, tinh thần căng thẳng, thủy chung không thể tĩnh dưỡng tốt, tinh thần hao tổn một mực không thể khôi phục lại. Lúc này, xem như hắn khó có thể thư giãn một chút thời gian tinh thần.

Ánh lửa yếu ớt chiếu rọi trên mặt hắn, ấm áp, làm cho người ta mang đến vài phần an tâm.

Cũng chính vào lúc này, một nữ hài tử dơ bẩn toàn thân lảo đảo chạy tới.

Mặc dù đã che giấu rất nhiều, nhưng gương mặt kia, rõ ràng chính là Lam Uyển Nhi một đường theo Ly Từ đuổi tới.

Lam Uyển Nhi còn chưa tới gần, lão giả áo xám đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vào cô bé kia: “Ngươi là người phương nào? Vì sao lại ở địa bàn Ma tộc.”

“Lão tiền bối áo xám bẩn thỉu, cứu mạng!” Lam Uyển Nhi thấy hắn, lập tức như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, vừa mừng vừa sợ nhào tới, “Ta là đệ tử tinh anh của Nhân tộc Tiên Cung, gặp phải quân địch khi chấp hành nhiệm vụ điều tra, rời đi với đại đội. Cũng may ta may mắn thoát được sau một trận kịch chiến…”

“Cút!”

Lão giả áo xám phất ống tay áo một cái, Lam Uyển Nhi còn chưa kịp nhào tới liền trực tiếp đẩy nàng ra ngoài.

Uy? Chiêu thức mất linh?

Lam Uyển Nhi cảm thấy buồn bực.

Ly Từ tỷ tỷ không phải nói sắc dụ thật ra rất đơn giản sao? Ma nữ người ta không phải rất nhẹ nhàng liền sửa chữa Minh Sát Thiếu chủ sao?

"Lão tiền bối hôi thối thối hoắc lại bẩn thỉu, cứu ta đi." Lam Uyển Nhi liếc mắt mị nhãn vụng về, "Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt tiên ma hợp tác cùng đối kháng ngoại vực yêu ma, tiên ma chúng ta một nhà a! Chỉ cần tiền bối nguyện ý cứu ta, ngài muốn người ta làm gì cũng được."

Nói xong, nàng lon ton lại gần.

Sắc mặt hôi bào lão giả đen lại: "Nha đầu ngốc, ngươi thật đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!"

Nói xong, gã vung tay lên, ngưng tụ ra một u minh ma trảo, cách không bóp cổ Lam Uyển Nhi.

Nhưng kế dụ dỗ trảm Lăng Hư lập tức tuyên cáo thất bại.

"Nha đầu, coi như ngươi đảo…" Hôi bào lão giả nghiêm mặt, chuẩn bị giết người diệt khẩu, nhưng khóe mắt liếc qua thoáng thấy Lam Uyển Nhi ném ra một cái phù lục.

Nhưng hắn cũng không quá để ý, trong tay một nha đầu Tử Phủ cảnh nho nhỏ, có thể có cái gì…

Ý nghĩ này của hắn còn chưa suy nghĩ xong, phù lục liền "Răng rắc" một tiếng vỡ vụn.

Một đạo năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa trong nháy mắt mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một nắm đấm màu vàng ngưng tụ như thực chất, đánh tới lão giả áo xám kia.

Chỉ là một quyền vô cùng đơn giản, nắm đấm màu vàng tản mát ra uy thế lại vô cùng đáng sợ, tựa như tất cả "Lực" trong thiên địa đều hội tụ vào trong một quyền này.

Nơi quyền phong đi qua, không gian không ngừng sụp đổ, tiếng oanh minh đáng sợ vang vọng đất trời.

Cái này cái này, cái này làm sao có thể?!

Sắc mặt lão giả áo xám đại biến, trong nháy mắt ý thức được không ổn, vội vàng không kịp chuẩn bị, lão cũng chỉ có thể vội vàng phòng ngự.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, hắn giống như một miếng giẻ rách bay ra ngoài, ngũ tạng lục phủ cơ hồ toàn bộ nghiền nát, ngay cả thần hồn cũng thiếu chút nữa bị đánh tan, trong miệng càng điên cuồng phun máu tươi.

Giờ này khắc này, trong đầu hắn chỉ còn lại một tiếng mắng chửi phẫn nộ.

“Chà! Một kích của Chân Tiên!”

Nhưng nguy cơ còn chưa chấm dứt.

Ngay khi hắn giãy dụa muốn ổn định thân thể, lấy lại quyền khống chế thân thể, tay Vương Ly Từ nắm Yển Nguyệt đao bán tiên khí lăng không chém ra một đao.

Một ánh đao như trăng bạc lập tức vụt ngang trời cao, khí phách mạnh mẽ, phong mang tất lộ, dường như muốn chém cả trời đất thành hai nửa!

“Ta có một đao, có thể chém Lăng Hư!”

…

Chương 211: Ta thật sự muốn yên lặng nghỉ hưu.

…

“Bán tiên khí!?”

Nhìn thấy Yển Nguyệt đao tản mát ra uy thế khủng bố, con ngươi lão giả áo xám co rút lại, trong lòng chửi ầm lên lần nữa.

Đây rốt cuộc là từ chỗ nào xuất hiện biến thái Tử Phủ cảnh, không nói có thể lấy ra 【Chân Tiên nhất kích】, lại có Bán Tiên khí?! Cái này cũng quá con mẹ nó khi dễ người rồi!!

Trong lúc vội vàng.

Hắn chỉ kịp chống đỡ một tầng cương khí hộ thể, ánh đao như dải lụa kinh hồng kia đã rơi vào trên người hắn.

“Oanh!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc ầm ầm nổ tung.

Cương khí hộ thể lão giả áo xám trong lúc vội vã chống đỡ kia lập tức bị chấn vỡ, cả người lão cũng bị oanh như đạn pháo bay ngược ra sau.

“Lão già hôi bào bẩn thỉu thối hoắc bẩn thỉu, bổn cô nương liều mạng với ngươi!”

Lúc này, sắc dụ không thành, Lam Uyển Nhi hổn hển cũng vọt trở về.

Uy lực một kích “Chân Tiên” vừa rồi quá mức cường hãn, nên nàng đứng gần tự nhiên không thể tránh khỏi bị dư chấn ảnh hưởng, cho nên nàng mới chậm một chút mới chạy tới.

Mà bên cạnh nàng, giờ phút này còn đi theo một con khôi lỗi chiến đấu Thần Thông cảnh.

Khôi lỗi kia trước Lam Uyển Nhi một bước xông lên phía trước, tấn công mạnh vào lão giả áo xám.

Khôi lỗi chiến đấu này, chính là khôi lỗi trấn tộc của Tuy Vân tam phẩm Lam thị, đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm.

Gia tộc nhịn đau lấy nó ra, vì bảo vệ Lam Uyển Nhi tiềm lực cao lại thích gây sự khắp nơi.

Nhiều năm như vậy, nó vẫn không phát huy ra tác dụng gì, cho đến lúc này, rốt cuộc mới thể hiện ra uy lực của khôi lỗi Thần Thông cảnh.

Con rối này rất rõ ràng là Tuy Vân Lam thị không biết đào ra từ di tích nào, mang theo đặc sắc Thần Vũ hoàng triều rất rõ ràng, mặc dù đã bị khâu vá vá mấy lượt nhưng sức chiến đấu thể hiện vẫn mạnh hơn Thần Thông cảnh sơ kỳ bình thường một chút.

Thừa dịp khôi lỗi Thần Thông cảnh dây dưa với lão giả áo xám, Lam Uyển Nhi hất cổ tay lên, cũng tế ra một kiện "Đạo Khí".

Đó là một thanh loan đao hình trăng tròn, thân đao đường cong chắc nịch, tựa như trăng tròn, tên là " Sóc Nguyệt".

Thanh loan đao hình trăng tròn này xuất phát từ khố phòng của căn cứ tiên số ba. Lam Uyển Nhi ở trong một đợt đại thắng trước đó cũng đạt được điểm công huân xa xỉ, nhưng khoảng cách đến trao đổi đạo khí còn kém một chút, vẫn là Vương Ly Từ vận dụng điểm công huân còn lại, mới giúp nàng đổi được.

Dưới sự khống chế của thần niệm của nàng, đao của Sóc Nguyệt qua lại như gió, lưỡi đao hình vòng cung tản ra uy thế sắc bén, bao quanh lão giả áo xám liền triển khai tấn công hắn liên miên không dứt.

Một người một Khôi Lỗi phối hợp, lão giả áo bào xám thân chịu trọng thương lại bị nàng ngạnh kháng!

Thừa dịp khe hở này, một kích tụ lực vừa mới phát ra của Vương Ly Từ lại điều chỉnh khí tức, lần nữa vung đao xông tới.

Yển Nguyệt đao trong tay, lực lượng huyết mạch toàn thân nàng bị điều động đến cực hạn, một hư ảnh Thao Thiết cực lớn giống như thực chất bỗng nhiên hiện lên sau lưng nàng, uy áp kinh khủng thông thiên triệt địa.

Ở dưới hư ảnh pháp tướng này phụ trợ, khí chất vốn ngây thơ của nàng cũng trở nên dã man bá đạo tựa như thái cổ hung thú.

Ngay cả thanh Yển Nguyệt đao cực lớn trong tay nàng, dưới hư ảnh pháp tướng tăng thêm này cũng giống như trở nên càng thêm bá đạo.

Nàng vung Yển Nguyệt lên, đối với lão giả áo xám chính là một trận đao pháp chúc tết.

Đối với Vương Ly Từ mà nói, các loại chiêu thức tinh diệu căn bản chính là vô nghĩa, từ trước đến nay nàng thờ phụng đủ lực lượng là có thể nghiền ép hết thảy.

Giờ phút này tư chất huyết mạch của nàng đã đạt đến cấp bậc Thiên Nữ, tuy chỉ có tu vi Tử Phủ cảnh trung kỳ, nhưng cấp độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt đến tầng thứ tám kinh khủng, so với Thần Thông cảnh bình thường còn mạnh hơn một bậc, đã hoàn toàn đủ lực lượng khống chế Bán Tiên khí.

Dưới lực lượng kinh khủng của thân thể, uy lực của Bán Tiên Khí Yển Nguyệt trọng hình bị nàng phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một đao chém xuống đều có thể phá núi đoạn hải.

Thực lực như thế mạnh hơn rất nhiều so với tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường, gần như đã có thể so với sức chiến đấu của Thần Thông cảnh trung hậu kỳ.

Nếu là lão giả áo xám vẫn đang ở thời kỳ toàn thịnh, đương nhiên Vương Ly Từ không uy hiếp được hắn ta, nhưng đầu tiên hắn ta là vì bóc tách Minh Sát Chân Ma chủng tiêu hao lượng lớn thần niệm, sau đó lại gặp phải một đòn của Chân Tiên, một mạng mười phần đã mất chín phần mười, đã là trạng thái tàn huyết.

Kết quả lúc này, hết lần này tới lần khác lại đón đầu một lần tụ lực công kích của Vương Ly Từ, tuyết lại thêm sương, sợi máu trực tiếp trở nên tràn ngập nguy hiểm, thật chỉ còn lại có một tầng da máu.

Dưới trạng thái như thế, tao ngộ hai nữ một khôi lỗi vây đánh, lão giả áo xám cơ hồ là hoàn toàn bị động chịu đòn.

Ánh đao thấp thoáng, sắc mặt y vốn trắng bệch giờ đã trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng huyết sắc loang lổ, nhìn thê thảm vô cùng.

Bất quá, Lăng Hư đại lão cuối cùng vẫn là Lăng Hư đại lão, cho dù là ở trước mắt nguy cơ như thế, lão giả áo xám vẫn không có bối rối, ngược lại là dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu bắt được một tia thời cơ, dùng hết dư lực xé mở một cái khe hở không gian thật nhỏ, ý đồ bỏ chạy.

Nhưng mà.

Cuối cùng hắn vẫn tính sai.

Ngay lúc hôi bào lão giả xé mở không gian vết nứt trong nháy mắt, cặn bã Thử đã sớm ở bên cạnh như hổ rình mồi từ lâu mãnh liệt chạy ra.

"Kẽo kẹt!"

Gầm lên giận dữ, lực lượng không gian trong cơ thể cặn bã chuột bỗng nhiên bộc phát, không gian chung quanh lập tức vặn vẹo uốn lượn, bị quấy nhiễu loạn thất bát tao.

Rất hiển nhiên, nó vẫn chưa hề lên sân, chờ chính là lúc này.

Sức chiến đấu của con ma thú bát giai cặn bã này tuy rằng cặn bã, nhưng các loại thủ đoạn nhỏ tầng tầng lớp lớp thật sự rất nhiều, từ sau khi theo Vương Ly Từ, càng giống như bỗng nhiên đả thông hai mạch Nhâm Đốc, trở nên càng thêm ỉu xìu.

Trong lòng nó biết với thực lực của bát giai ma thú của mình, dưới tình huống bình thường rất khó uy hiếp được Lăng Hư cảnh ma quân, cho nên hiện tại điều nó muốn làm, cũng không phải là công kích, mà là quấy rối.

Vết nứt không gian vốn là một loại hình thái cực kỳ không ổn định, dưới sự quấy rối của cặn bã chuột, lão giả áo bào xám thật vất vả mới miễn cưỡng xé rách khe hở không gian, trong nháy mắt đã bị không gian vặn vẹo chấn động thành mảnh nhỏ.

Vết nứt không gian lúc phá toái phóng xuất ra sóng chấn động không gian quét ra, chấn động lão giả áo bào xám phun ra một ngụm máu tươi lần nữa.

"Độn địa thử của Ma giới?!"

Lão giả áo xám sém chút trợn mắt lên.

Bây giờ người trẻ tuổi Tử Phủ cảnh đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngay cả ma thú vô cùng hiếm có như vậy cũng có thể thuần phục được?

Phải biết rằng, có năng lực xé rách không gian, vốn là một trong những ưu thế lớn nhất của cường giả Lăng Hư cảnh, điều này làm cho bọn họ rất khó bị địch nhân giết chết. Dù sao, mặc dù vận khí không tốt, gặp phải nguy cơ sinh tử, tu sĩ Lăng Hư cảnh ít nhất cũng có thể xé rách không gian chạy trốn.

Lúc trước lão giả áo xám sở dĩ không hoảng hốt, cũng là bởi vì cái này. Chỉ cần để cho hắn bắt lấy một đường cơ hội, hắn có thể chạy thoát, mà Vương Ly Từ không có năng lực xé rách không gian, mặc dù huyết mạch nghịch thiên, vũ khí nghịch thiên, sức chiến đấu nghịch thiên, cũng rất khó bắt được hắn một lòng muốn chạy.

Nhưng ai ngờ, hai tiểu bối này lại biến thái như thế, ngay cả một tia cơ hội cuối cùng này cũng không lưu cho hắn?!

Trong lúc nhất thời, lão giả áo xám lên trời không đường, xuống đất không cửa, hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng.

Tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay, hắn lại chết trong tay hai tên tiểu bối!

Hắn bi phẫn kêu rên một tiếng, lúc này liền dùng hết lực lượng cuối cùng, bắt đầu liều mạng với Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi.

Đáng tiếc, bây giờ hắn đã ở vào trạng thái gần chết, sức chiến đấu mười phần không còn một, cho dù liều mạng cũng không thay đổi được chiến cuộc.

Không đến nửa nén hương, lão giả áo xám đã bị Vương Ly Từ một phát "Hoành quét thiên quân" chém thành hai đoạn.

Thân thể tàn phá rơi trên mặt đất, máu tươi đầm đìa phun ra, trong nháy mắt nhuộm mặt đất chung quanh thành một mảnh màu đỏ tươi.

Thấy thế, Lam Uyển Nhi thở dài một hơi, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại: "Cuối cùng cũng kết thúc"

Đời này của nàng vẫn là lần đầu tiên cùng Lăng Hư cảnh ma quân chiến đấu, kết quả trực tiếp chính là sinh tử chi chiến,

tinh thần áp lực của nàng có thể nghĩ.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một đoàn sương mù màu xám đen bỗng nhiên từ trong linh đài tử phủ của thi thể lão giả áo xám thoát ly ra, "Vèo" một cái bay về phía xa.

Là tàn hồn của lão giả áo xám kia!

"Không tốt!" Lam Uyển Nhi trong lòng hơi hồi hộp một chút, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Nàng sao lại quên, thần hồn cường đại của cường giả Lăng Hư cảnh, mặc dù thân thể tử vong, thần hồn cũng sẽ không tiêu vong ngay lập tức, mà có thể tồn tại một thời gian ngắn. Nếu như vận khí tốt có thể tìm được vật có thể dựa vào, uẩn dưỡng thần hồn, kéo dài hơi tàn mấy vạn năm đều có.

Nàng lúc này muốn sử dụng khôi lỗi Thần Thông cảnh đuổi theo.

Nhưng tốc độ phi độn của thần hồn Lăng Hư cảnh vượt xa khôi lỗi Thần Thông cảnh, khôi lỗi Thần Thông cảnh khởi bước cũng đã muộn, đâu còn có thể đuổi kịp?

Mắt thấy đoàn sương mù màu xám đen kia trong chớp mắt bắn ra thật xa, khoảng cách với thần thông khôi lỗi càng ngày càng xa, phảng phất muốn chạy thoát.

Bỗng dưng.

"Rống!!"

Một tiếng thú rống nổi giận tột bậc bỗng vang lên giữa thiên địa.

Trong mắt Vương Ly Từ lửa giận ngập trời, hư ảnh Thao Thiết sau lưng trong khoảnh khắc bành trướng ra, hình thể trong nháy mắt phồng lớn lên gấp đôi.

Trong tiếng thú rống, đoàn sương mù màu xám đen kia giống như là bị dính một côn trầm xuống, đúng là bỗng nhiên trì trệ, choáng váng đứng thẳng giữa không trung.

Cùng lúc đó.

Hư ảnh pháp tướng phía sau Vương Ly Từ bỗng nhiên mở ra cái miệng khổng lồ âm u.

Cái miệng càng mở càng lớn, càng mở càng lớn, cuối cùng thậm chí vượt qua kích thước của thân thể. Một cỗ hấp lực đáng sợ từ trong cái miệng khổng lồ ầm ầm bộc phát!

Trong nháy mắt, cái miệng khổng lồ kia phảng phất biến thành một cái lỗ đen thôn phệ hết thảy, lực hút khủng bố đem hết thảy chung quanh hết thảy đều hướng trong cái miệng khổng lồ kia kéo đi.

Trong lúc nhất thời, cành khô, đá vụn bay lên, cây cối bị nhổ tận gốc, trong phương viên vài dặm hết thảy đều phảng phất gặp phải một trận thập nhị cấp đại phong, ngay cả trong không khí tràn ngập ma khí cũng đình chỉ lưu động, nhao nhao hướng phía trong hắc động mà đi.

Ngay cả Lam Uyển Nhi ở bên cạnh cũng thiếu chút nữa bay lên, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nàng toàn lực kích phát lực lượng huyết mạch và đạo khí 【 Sóc Nguyệt 】 để lúc này mới ổn định được bản thân.

Đại thần thông 【 Thôn Thiên】!

Sau khi huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ tám, có được Uẩn Linh chân thân, đại thần thông của Vương Ly Từ vốn đã được cường hóa rất lớn, ở một mức độ nào đó nghiễm nhiên đã chạm đến ngưỡng cửa của "đạo", hôm nay nén giận ra tay, uy lực càng là trực tiếp nổ tung.

Thần hồn lão giả áo xám không có thân thể làm chỗ dựa, thực lực vốn là trăm không còn một, ưu thế duy nhất cũng chỉ là tốc độ mà thôi.

Dưới lực hút đáng sợ này kéo xuống, cơ hồ không có nửa điểm lực phản kháng đã trực tiếp kéo trở về, hướng hố đen vòng xoáy mà đi.

"Không!!!"

Hồn thể lão giả áo xám lập tức kêu lên thê lương thảm thiết.

Nhưng mà, mặc cho hắn liều mạng giãy giụa thế nào, khoảng cách giữa hắn và vòng xoáy hắc động vẫn càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Ngay tại thời điểm hắn cho rằng mình sẽ bị lỗ đen thôn phệ, Vương Ly Từ đã một phát Yển Nguyệt đao chém ra, uy thế bá

đạo quét ngang ra, trực tiếp chém thần hồn suy yếu của hắn thành tro bụi.

Hết cách, thần hồn thiếu đi thân thể giống như con rùa lột vỏ, yếu đến đáng thương, Vương Ly Từ thậm chí cũng không dùng quá nhiều huyền khí.

Đến đây.

Một vị Lăng Hư cảnh đại lão cứ như vậy lặng yên không một tiếng động bị giết chết, ngay cả thần hồn cặn bã cũng không lưu lại.

Hư ảnh Thao Thiết kinh khủng phía sau Vương Ly Từ cũng dần dần tiêu tán.

Đã không còn hấp nhiếp kinh khủng kia, những vật phẩm bị cưỡng ép hút đến kia nhao nhao từ giữa không trung rơi xuống, rơi đầy đất.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại.

Qua một hồi lâu, Lam Uyển Nhi mới hoảng hốt phục hồi lại tinh thần: “Lúc này thật sự kết thúc?”

“Ừm.”

Vương Ly Từ gật đầu.

Lúc động thủ bằng một bầu nhiệt huyết, còn không có cảm giác gì, hôm nay thật sự đem ma quân này giết, đừng nói Lam Uyển Nhi, ngay cả tự mình động thủ nàng cũng có chút cảm giác hoảng hốt.

Bất quá, hiện tại thật sự không phải thời điểm cảm khái.

Hơi trì hoãn một chút, nàng liền gọi Lam Uyển Nhi cùng cặn bã thử lập công lớn, bắt đầu quét dọn chiến trường, hủy thi diệt tích, đồng thời cũng đem tất cả dấu vết liên quan đến hai người một chuột trên chiến trường triệt để xóa đi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, chuyện lần này quá lớn, liên quan đến cái chết của Minh Sát thiếu chủ, lại liên quan đến việc cướp đoạt bảo vật mà “Ma Tôn” muốn, mặc cho nàng to gan lớn mật bao nhiêu, cũng không dám để lộ tin tức cho người ta biết là nàng và Uyển nhi làm.

Bằng không, có trời mới biết trong lúc Ma Tôn lão nhân kia tức giận, sẽ đối với nàng hoặc là Vương thị làm ra một sự kiện có tính trả thù gì đó.

Tóm lại, để tất cả mọi thứ tan thành tro bụi khẳng định an toàn hơn rất nhiều.

Bất quá, cũng may Lăng Hư đại lão này thực lực bình thường, đoán chừng cũng là bởi vì nghèo, át chủ bài bảo mệnh cũng không nhiều. Duy nhất lấy ra được, chính là một kiện "Ma Đạo Khí".

Đó là một thanh ma kiếm đạo khí, lúc bị đánh lén thành trọng thương đè lên đánh, ma kiếm đạo khí này từ đầu tới đuôi cũng không phát huy ra tác dụng quá lớn, hoàn toàn bị Bán Tiên Khí Yển Nguyệt đao áp chế, có thể nói là tương đối không có mặt mũi.

Về phần công lao lớn nhất lúc này đây, đương nhiên phải kể đến "Chân Tiên Nhất Kích".

Ở bên trong học viện huấn luyện quan quân Thần Võ, 【Một Kích Chân Tiên】 thuộc về phần thưởng trong hồ giải giải trung cấp, vốn là vì cho học viên tinh anh biểu hiện ưu dị một con át chủ bài bảo vệ tính mạng. Dù sao, dựa theo cửa ải khảo hạch của học viện thiết lập khó khăn, học viên có thể thông quan mô hình tinh anh, tương lai hơn phân nửa đều có thể trưởng thành thành tướng lĩnh cao cấp Lăng Hư cảnh, cho dù là ở Thần Vũ hoàng triều cũng thuộc loại nhân tài vô cùng trân quý.

Đối với bồi dưỡng nhân tài, bảo hộ, Thánh Hoàng từ trước đến nay đều không keo kiệt.

Chỉ là mặc cho sức tưởng tượng của Thánh Hoàng phong phú như thế nào, chỉ sợ cũng không nghĩ ra được những phần thưởng này sẽ có một ngày sẽ bị Vương thị tính kế, gần như trong thời gian ngắn sẽ được nhổ sạch sẽ.

Vương Ly Từ không đếm tới gia tộc cầm bao nhiêu Chân Tiên một kích, dù sao cũng có mấy chục người.

Vương Ly Từ nàng với tư cách là nhân vật rường cột gia tộc, tinh anh xếp thứ hai trong gia tộc tôn quý, được phân cho một Chân Tiên, đó là chuyện quá đỗi đương nhiên.

Thứ này nếu sử dụng thích hợp thì có thể trảm Lăng Hư.

“Đến đến đến, hai người các ngươi đều lại đây, đừng ép ta động thủ.” Trên chiến trường quét dọn được một nửa, Vương Ly Từ phát hiện có chút không đúng, liền gọi hai kiện đồ vật mà lão giả áo xám lưu lại, đó là một chiếc nhẫn trữ vật cấp linh bảo thần thông, cùng với thanh ma kiếm đạo khí kia.

Chúng nó đã sớm chứng kiến thực lực đáng sợ của Vương Ly Từ, đối với nàng vô cùng sợ hãi, thấy nàng triệu hoán, cho dù vô cùng sợ hãi, vẫn run rẩy mà bay qua, ngay cả chạy trốn cũng không dám.

“Bảo điển Lăng Hư của lão già này đâu?” Vương Ly Từ lật thi thể thành hai đoạn, tức giận không thôi: “Chẳng lẽ lại bị bảo điển Lăng Hư kia chạy mất?”

Mặc dù hiện giờ Vương thị có không ít Lăng Hư Bảo Điển, nhưng Lăng Hư Bảo Điển chính là nội tình gia tộc, nhiều hơn nữa cũng không chê nhiều.

“Chuyện này… Ma La Ma Quân hắn đã hoàn thành việc luân chuyển Lăng Hư, bảo điển truyền thừa cho người thừa kế đời sau.” Ma Kiếm Đạo khẽ giải thích: “Đây là vì ta muốn chấp hành nhiệm vụ, cho nên tạm thời vẫn ở lại bên cạnh Chân Quân.”

Lăng Hư cảnh hoàn thành Lăng Hư giao thế?

Vương Ly Từ lập tức thất vọng.

Đây không phải là giống như Long Xương bệ hạ sao? Chẳng trách sức chiến đấu yếu đi rất nhiều, ở thời khắc nguy hiểm hắn cũng không có tế ra bảo điển để chiến đấu, thế cho nên rất nhiều thủ đoạn nàng chuẩn bị trước đó đều căn bản không có tác dụng.

Lăng Hư Bảo Điển không những là công cụ truyền thừa, dưới tình huống bình thường Bảo Điển cũng sẽ gia trì thêm cho chủ nhân, một khi tế ra bảo điển phối hợp tác chiến, điều động Thiên Đạo pháp tắc sẽ càng thêm dễ dàng, có thể điều động lực lượng pháp tắc sẽ càng mạnh, tiêu hao thần niệm cũng sẽ ít đi một chút.

Đương nhiên, bản thân Bảo Điển cũng không có sức chiến đấu gì, chỉ có một hiệu quả tăng phúc mà thôi.

Nhưng loại tăng phúc này là dựa theo tỉ lệ gia tăng, cho nên trong chiến đấu cấp bậc Lăng Hư cảnh, ảnh hưởng đối với sức chiến đấu trên thực tế tương đối lớn.

Ví dụ như Long Xương đại đế, không có bảo điển, Thương Long kiếm cũng không ở bên cạnh, sức chiến đấu của hắn suy yếu tương đối lợi hại.

Trong chiến lợi phẩm thiếu mất bộ bảo điển, làm cho Vương Ly Từ có chút thất vọng. Nàng dùng ánh mắt rất bắt bẻ nhìn đạo khí ma kiếm nói: "Thực lực của ngươi hình như không ra làm sao cả, vừa rồi lúc đánh nhau, cũng không dám liều mạng với Yển Nguyệt của ta, có phải là có chút quá sợ hãi rồi không?"

"…" Ma kiếm đạo khí.

Hắn thiếu chút nữa nhịn không được chửi ầm lên, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành a dua: "Tiên tử tôn kính, ta chỉ là một thanh ma đạo khí bình thường, làm sao có thể so sánh với Yển Nguyệt tiểu thư tôn quý? Nàng chính là Bán Tiên Khí, hơn nữa còn là Bán Tiên Khí cương mãnh."

"Được rồi, ta đây trước hết miễn cưỡng thu ngươi." Vương Ly Từ suy nghĩ nói: "Đợi đợt sóng này qua, ta sẽ tìm tổng bộ Đa Bảo Các xem tình huống đem ngươi bán, nếu không để Tiên Cung thu hồi cũng được."

Ma kiếm đạo khí tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lại còn có ngày bị người ghét bỏ như thế.

Lòng tự tôn của hắn ta đã bị nhục, nhưng lại không dám phân cao thấp với cô nàng Vương Ly Từ này, chỉ sợ người ta không vui gạt bỏ hắn ta, đành phải yên lặng chịu đựng.

Vương Ly Từ tiện tay vung lên, thu ma kiếm đạo khí đang thành thật thật vào trong nhẫn trữ vật.

"Còn ngươi?" Vương Ly Từ nhìn về phía nhẫn trữ vật cấp thần thông linh bảo: "Trong bụng lại có thứ gì tốt?"

"Tiểu thư tôn quý…" Giọng điệu trữ vật giới khí linh lấy lòng, "Mặc dù chủ nhân, không, liên kết thần hồn của chủ nhân trước đây với ta đã gián đoạn, nhưng mà lấy ta thân là trữ vật giới, vẫn không thể tiết lộ tin tức này cho ngài."

Không đợi Vương Ly Từ phát hỏa, khí linh trữ vật lại vội vàng bổ sung: “Nhưng mà, ngươi có thể giải trừ liên kết thần hồn với nhẫn trữ vật của mình trước, sau đó lau đi thần hồn lạc ấn lưu lại trên người ta, tế luyện lại lần nữa, ngài chính là chủ nhân mới của ta.”

Nàng thầm nghĩ, có thể đi theo vị chủ nhân uy mãnh này, cũng không tính là chuyện xấu.

Không ngờ, Vương Ly Từ lại tiện tay ném nàng cho Lam Uyển Nhi: “Uyển Nhi, con còn cần nhẫn trữ vật cực phẩm không biết nói chuyện chứ? Con quay lại sửa sang lại đồ đạc của con, đổi cái nhẫn trữ vật này đi.”

“Đa tạ Ly Từ tỷ tỷ.” Lam Uyển Nhi vui vẻ nhận lấy, chẳng qua chuyển trữ vật giới chỉ là một chuyện tương đối phiền toái, cũng không vội nhất thời.

Sau khi xử lý xong hai chiến lợi phẩm, Vương Ly Từ lại lật thi thể lão giả áo xám, cuối cùng tìm được chiếc hộp nhỏ trân quý nhất.

Mở cái hộp ra, bên trong yên tĩnh nằm Minh Sát Chân Ma chủng, Minh Sát Thiếu chủ thần hồn bị Thiên Cơ Tỏa Hồn Đinh đóng đinh cùng nhẫn trữ vật của Minh Sát Thiếu chủ.

Chỉ tiếc, U Minh Bát Long Kỳ của Minh Sát thiếu chủ lại ở lại Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Bất quá cũng không có biện pháp, nếu như lúc ấy cưỡng ép thu U Minh Bát Long Kỳ, chuyện Minh Sát Thiếu chủ bị giết chết sẽ lập tức bị phát hiện, vì vậy mà sinh ra một loạt hậu quả nghiêm trọng cũng sẽ lập tức bộc phát.

Dáng vẻ kia, các nàng chưa chắc có thể thuận lợi thoát thân.

Thứ mà Vương Ly Từ cảm thấy hứng thú nhất đương nhiên là 【Minh Sát Chân Ma chủng】.

Nàng có một loại dục vọng mãnh liệt muốn đem nó một ngụm nuốt vào, nhưng trong nội tâm lại mơ hồ có loại cảm giác, cái này tựa hồ rất nguy hiểm.

Điều này làm cho Vương Ly Từ rất là xoắn xuýt.

“Không được không được, ta không thể ăn nó.” Vương Ly Từ nuốt nước miếng, cố nén lực lượng huyết mạch đang rục rịch:

“Cảm giác này càng có tác dụng với Lung Yên lão tổ tông, lão nhân gia nàng rất sủng ái ta, ta không thể ăn, không thể ăn, ta phải giữ lại cho lão tổ tông.”

Nói xong, nàng vội vàng lấy nhẫn trữ vật của Minh Sát thiếu chủ ra, sau đó “Cạch” một tiếng đóng lại nắp hộp, một lần nữa cất kỹ hộp phong ấn, nháy mắt không thấy gì nữa.

Tiếp tục xem xét, nàng sợ mình nhịn không được.

Nhẫn trữ vật của Minh Sát thiếu chủ, phẩm cấp đương nhiên rất cao, chính là nhẫn trữ vật không gian cấp đạo khí thập phần khó có được.

“Cặn bã thử, đem thi thể lão già áo xám chôn sâu một chút, dấu vết bị hủy diệt triệt để một chút, sau đó chúng ta nhanh chóng rút lui, nơi đây không nên ở lâu.” Vương Ly Từ phân phó một câu, sau đó cùng Lam Uyển Nhi xử lý chiến trường, đảo loạn một chút các loại dấu vết, liền phi thân lao vào trong bầu trời đêm.

Ma La chân quân đáng thương, coi như là một vị Chân quân nổi danh của Chân Ma điện, kết quả cứ như vậy thân tử đạo tiêu tại Ma giới. Mà giết Vương Ly Từ của hắn, thậm chí ngay cả tên của hắn cũng không nhớ rõ.

Xử lý xong chiến trường, các nàng liền bắt đầu một đường bão táp chạy về, ngay cả nhẫn trữ vật cũng không kịp xử lý.

Dù sao xử lý nhẫn trữ vật vô cùng phiền phức, trước tiên phải lấy hết toàn bộ đồ trong nhẫn trữ vật của mình ra, sau đó giải trừ tế luyện, lại một lần nữa tế luyện nhẫn trữ vật mới, lại chứa đồ vật, quá phiền toái.

Hiện tại tình huống khẩn cấp, các nàng tự nhiên lựa chọn mau chóng chạy đi.

Trên thực tế, ngay từ lúc các nàng còn đang đuổi theo lão giả áo xám, một hồi nguy cơ đã như biển gầm bạo phát.

Đầu tiên là Ma tộc phát hiện Minh Sát thiếu chủ và Tô Lạp Nhã cùng nhau mất tích, ngay sau đó phát hiện Minh Sát Thiếu chủ đã chết, thi thể bị treo ở trạm Đông tuyến căn cứ Tiên số ba của Nhân tộc.

Treo thi thể Ma tộc trên Trấn Ma Bia, cho tới nay đều là truyền thống của Nhân tộc, làm như vậy vừa có thể khoe khoang chiến công, kích thích sĩ khí, còn có thể chấn nhiếp Ma tộc, có thể nói là nhất cử đa dạng.

Chiến tích lớn nhất của khu phòng tuyến Tiên Tam Đông nằm trong lịch sử chính là thi thể của một con Ma Vương trên Trấn Ma Bia, tuy nhiên đó là chuyện của hai ngàn năm trước.

Tuy rằng Minh Sát Thiếu chủ tạm thời chỉ là cấp Lãnh Chúa, nhưng địa vị của nó quá đặc thù, sau khi được treo lên Trấn Ma Bia, lập tức nổi lên ngàn con sóng.

Trải qua bước đầu điều tra tìm được một ít manh mối, Ma tộc bên kia cơ bản đã có thể khẳng định, là do tổng chỉ huy khu vực phòng tuyến đông của Tiên số ba nhân tộc Triệu Đình Kiên phái người làm chuyện tốt.

Minh Sát Ma Thần biết được việc này, lập tức giận dữ.

Dưới sự tức giận, nó lúc này liền chuẩn bị tự mình đến khu phòng thủ Tiên số ba báo thù, lại không ngờ bị Ma Tôn bản tôn kiềm chế lại.

Nhưng cái chết của Minh Sát thiếu chủ còn liên quan đến truyền thừa của Minh Sát Chân Ma chủng, nếu như không đem viên Minh Sát Chân Ma chủng kia cầm về, chi Minh Sát Ma Thần này có lẽ sẽ không còn người kế tục nữa, Minh Sát Ma Thần há lại dễ dàng từ bỏ như vậy?

Lúc này, nó lập tức ra lệnh cưỡng chế biên cảnh bao gồm mấy tòa Ma Vương bảo bao gồm Huyết Sắc Ma Vương bảo, vượt qua biên giới tấn công về phía khu vực tuyến phòng thủ của Tiên Tam Đông.

Cùng lúc đó, những Ma Vương bảo khác cũng đều nhận được mệnh lệnh chiến tranh, lệnh cho chúng lập tức điều binh kiềm chế căn cứ nhân tộc số hai của Ma tộc, phòng ngừa quân đội số hai của Ma tộc đi chi viện khu vực tuyến đông tuyến của Tiên số ba.

Ngoài ra, Minh Sát Ma Thần còn tự mình âm thầm trao đổi một phen với Âm Cương Ma Thần.

Cụ thể nói như thế nào thì không có Ma biết, đã hứa với Âm Bạt Ma Thần chỗ tốt gì cũng không có Ma biết, nhưng kết quả

chính là, các lộ đại quân Ma tộc của Âm Bạt Ma Thần Điện cũng bị điều động, bắt đầu hướng khu vực phía tây phòng thủ của căn cứ số ba, khu vực trung tuyến phòng thủ áp vào!

Mục đích rất rõ ràng, chính là áp chế căn cứ Tiên số ba, để phòng ngừa bọn họ gấp rút tiếp viện khu vực tuyến đông.

Mà Hồng Thạch Ma Vương Bảo tam đại Ma Vương Bảo, một nhóm lão đối thủ của khu vực tuyến phòng tuyến Tiên - Tam Đông của Nhân tộc này cũng sẽ liên thủ với quân đội của Minh Sát Ma Thần, cùng xuất chinh tuyến phòng tuyến phía đông.

Minh Sát Ma Thần càng là nói ra lời, mục tiêu chiến lược lần này chỉ có một, đó chính là không tiếc bất cứ giá nào để san bằng được Tiên Tam Đông Tuyến Khu của Nhân tộc, đem đầu sỏ gây nên Triệu Đình Kiên thiên đao vạn quả! Báo thù!

…

Ma tộc chấn động mạnh, bên phía Nhân tộc đương nhiên cũng có phản ứng.

Đứng mũi chịu sào chính là khu vực tuyến đông phòng.

Nhận được tin tức không đến thời gian một chén trà, khu phía đông phòng thủ bắt đầu hành động toàn bộ nhân viên, nhanh chóng dựa theo quy cách cao nhất bắt đầu cấu trúc hệ thống phòng ngự lập thể, cũng lập tức ở trong bộ chỉ huy triệu tập hội nghị cao tầng.

“Vương Ngao!”

Các tướng tụ tập, Triệu Đình Kiên vỗ bàn một cái, râu ria đều tức giận đến vểnh lên: “Ngươi thành thật khai báo cho ta, có phải là ngươi lén lút làm chuyện tốt hay không? Ngươi đoạn thời gian gần đây, chính là một mực mang theo quân đội ra ngoài lôi luyện!”

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, Vương Ngao đây là đang trả thù hắn. Chính mình bỏ qua kế hoạch quân sự của nàng, nàng liền vụng trộm làm, muốn đến gạo nấu thành cơm!

“Lão Triệu à, trước tiên cậu hãy nghỉ hỏa táng đi.” Tinh thần Vương Anh Tuyền phấn chấn nói, “Chuyện này mặc dù không phải do tôi làm, nhưng tôi thật sự bội phục người kia, xâm

nhập thế lực quân địch chém đầu thiếu chủ Minh Sát, quá uy phong.”

“Uy Phong cái rắm, Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đi đâu rồi? Ngươi thành thật khai báo cho ta, không phải là các ngươi làm sao?” Triệu Đình Kiên chửi ầm lên, nhưng trong lòng lại khóc không ra nước mắt, nước mắt sắp rơi xuống.

Hắn thật đúng là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Minh Sát Ma Thần chính là chỉ tên nói nghĩa muốn đem hắn nghiền xương thành tro, xếp hạng trên danh sách tất sát!

“Lão Triệu à, ngươi hư cái gì vậy?” Trong ánh mắt Vương Ngao hừng hực lửa cháy, “Đây chính là thời cơ tốt lập kỳ công kinh thiên. Lão Triệu, cơ hội danh lưu sử sách đã đến.”

“Ta nhổ vào! Ai cần cơ hội lưu danh sử sách này?” Triệu Đình Kiên chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Cơ hội mạng người như vậy, ai thích ai muốn đi, bản nguyên soái chỉ muốn im lặng về hưu.

Đúng vào lúc này.

Tuy Vân công chúa cũng dẫn đoàn đội phụ tá cùng một bộ phận tinh nhuệ của phủ công chúa dẫn đầu chạy tới khu vực tuyến đông phòng.

Đi cùng nàng ta còn có hình chiếu năng lượng của Tiên Tôn, Tiên Hoàng.

Tiên Hoàng và Tiên Tôn đều là người bận rộn, bình thường một người cũng khó gặp, càng miễn bàn xuất hiện hai người. Hai vị đại lão không chỉ phái ra hình chiếu, còn đồng thời xuất hiện ở khu vực tuyến đông phòng nho nhỏ này, có thể thấy được sự tình to lớn nhường nào.

Các tướng lĩnh đều sợ ngây người.

Còn có thể đồng thời cùng hội hợp với hình chiếu của Tiên Hoàng Tiên Tôn, đây quả thực là chuyện trước kia bọn hắn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Một đám người vừa mới gặp mặt.

Tiên Hoàng liền vỗ vỗ bả vai Triệu Đình Kiên, kính nể vạn phần nói: “Lão Triệu a, bọn họ đều nói ngươi là Quy Vương, am hiểu nhất chính là co đầu rút cổ cùng cẩu thả. Bản hoàng tuyệt đối không nghĩ tới, thì ra ngươi vẫn luôn nghẹn lấy cổ kình, tích ra một đợt đại chiêu! Giỏi lắm, ngươi xứng với liệt tổ liệt tông Triệu thị các ngươi!”

“Bệ hạ” Triệu Đình Kiên nghẹn đến mặt đỏ bừng, “Không phải ta làm.”

“Không phải ngươi còn có thể là ai?” Tiên Tôn hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi tự mình làm ra động tác lớn như vậy, trước đó cũng không thương lượng với bản tôn và Tiên Hoàng một phen, trong mắt ngươi còn chúng ta sao?”

“Được rồi, lão Triệu người ta cũng là người lập được đại công.” Tiên Hoàng khuyên một câu, lập tức ánh mắt có chút phấn chấn nhìn Triệu Đình Kiên, “Lão Triệu à, bổn hoàng tin tưởng ngươi là một người cẩn thận, ngươi đã làm ra đại sự kinh thiên động địa như thế, tất nhiên là có hậu chiêu.”

“Ngươi mau nói đi, kế hoạch tiếp theo là gì? Bản hoàng và Tiên Tôn đều có thể toàn lực phối hợp kế hoạch tiếp theo của ngươi.”

Kế hoạch tiếp theo, ta có kế hoạch tiếp theo cái rắm!

Nội tâm Triệu Đình Kiên đang điên cuồng hò hét.

Ta thật sự chỉ muốn yên tĩnh nghỉ hưu thôi.

…

Chương 212: Ta bảo Vương Phú Quý!

…

“Bệ hạ, người đừng làm khó Triệu lão đầu nữa.” Vương Ngao thấy biểu tình của Triệu Đình Kiên càng ngày càng sụp đổ, bất đắc dĩ hát đệm nói, “Bằng thực lực của Triệu lão đầu, cho dù có gan có gan thì cũng không có bản lĩnh đó, chuyện này khẳng định không phải do hắn làm.”

“Vương Ngao, cám ơn ngươi hát giúp nha.” Triệu Đình Kiên mặt đỏ lên, hung dữ trừng mắt liếc nàng một cái.

“Không cần khách khí, ai bảo ta và ngươi kết bạn với nhau chứ.” Vương Củng phất tay, bộ dáng có khuynh hướng rất lớn: “Thân là một đoàn đội, quan trọng nhất vẫn là nội bộ phải đoàn kết.”

“Ai kết bạn với ngươi?” Triệu Đình Kiên dựng râu trừng mắt, “Ngươi chẳng qua chỉ là một trong chư tướng dưới trướng ta, còn chỉ là phó tướng.”

“Yo, lão Triệu, lúc ngươi lấy ta bán tiên khí cũng không nói như vậy.” Vương Ngao liếc hắn một cái, “Chúng ta đã nói muốn cùng nhau bay.”

“Muốn ngươi bay thì bay đi, ta đã già rồi, bay không nổi nữa.”

“Bay bất động cũng đừng chiếm hầm cầu không ị! Chèn ép người trẻ tuổi chúng ta đi tới.”

“Đến đến đến, để cho ta…”

Một già một trẻ vừa nói vừa bấm pháp quyết.

“Hai người các ngươi đủ rồi sao, đã đến lúc nào rồi còn ồn ào?” Tiên Tôn nghe vậy sắc mặt cũng đen lại, nổi giận nói: “Đều nói thử xem, tiếp theo chuẩn bị làm sao bây giờ? Vương Ngao, ngươi không phải chủ ý quỷ quái rất nhiều sao? Lúc này làm sao ngừng nổi giận?”

Chuyện này nếu không phải Triệu Đình Kiên làm, vậy Tiên Triều rõ ràng chính là bị người vu oan hãm hại.

Vô duyên vô cớ bị người lừa một đợt, bị ép mở ra đại chiến không nói, còn phải đồng thời đối mặt song trọng áp lực của Minh Sát Ma Thần cùng Âm Trạch Ma Thần, Tiên Tôn sao có thể không giận? Sao có thể không gấp?

Hắn không trực tiếp chửi ầm lên, đã xem như hàm dưỡng được rồi.

Người gây chuyện sau lưng kia tốt nhất đừng để hắn nắm được nhược điểm, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

"Tiên Tôn đại nhân, ta có thể tính là nữ chiến thần tái thế cũng không phải vạn năng." Vương Ngao trợn trắng mắt nói: "Lúc đầu có thể chiếm được ba tòa Ma Vương Bảo, nói cho cùng cũng chỉ là đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, cứ như vậy mà xuất động mấy vị Lăng Hư cảnh mới có chiến quả như vậy. Nhưng hôm nay, với chút binh lực như vậy của khu vực phòng thủ phía đông chúng ta, ngăn cản ba tòa Ma Vương đã là giật gấu vá vai rồi. Hiện giờ đại quân báo thù của Minh Sát Ma Thần đã điều động chiến lực tinh nhuệ của năm tòa Ma Vương bảo, cộng thêm ba tòa Ma Vương bảo bằng hồng thạch, tổng chiến lực ít nhất gấp hơn ba lần chúng ta."

Nói đến đây, vẻ mặt Vương Ngao cũng trầm xuống: "Binh lực chênh lệch cách xa như thế, ma tộc căn bản không cần chiến lược chiến thuật gì, đẩy phẳng là được."

Đây cũng là vấn đề lớn nhất của chiến trường ngoại vực hiện nay.

Toàn thể binh lực của Ma tộc mạnh hơn Tiên Ma lưỡng triều rất nhiều, bình thường các đại Ma Thần cùng Ma Vương Bảo dưới trướng chia năm xẻ bảy, mỗi người chiến đấu còn tốt, một khi tập kết lại bởi vì nguyên nhân nào đó, áp lực mà hai triều Tiên Ma phải đối mặt sẽ tăng lên gấp bội.

Bây giờ, chỉ vẻn vẹn hai vị Ma Thần liên thủ, Tiên Triều bên này cũng đã gặp phải áp lực cực lớn.

Tiên Tôn trừng mắt liếc nàng: "Không phải ngươi cả ngày rêu rao muốn lập bất thế kỳ công sao? Không phải ngươi thề son sắt nói muốn mang theo lão Triệu cùng bay sao? Tại sao lại nhát gan?"

“Cũng không phải là không có cách.” Tròng mắt Vương Ngao xoay chuyển:“Tiên Tôn ngài không phải sẽ ngưng tụ hình chiếu sao, có thể ngưng tụ thêm mấy cái hình chiếu tiêu hao địch nhân, xông vào chém giết loạn một hồi, có thể giết được bao nhiêu thì là mấy cái.”

“Nha đầu ngươi coi ta là pháo hôi để bị nghiện đúng không?” Tiên Tôn không nhịn được gõ đầu nàng một cái, “Ngươi biết bản tôn ngưng tụ một ảo ảnh cần tiêu hao bao nhiêu tiên linh chi khí không? Tổn thất một cỗ, sẽ có bao nhiêu tổn thương?”

“Ôi ~ “

Vương Ngao vội vàng ôm đầu, sau đó liếc mắt nhìn Triệu Đình Kiên: “Cứ nói đứng đắn. Minh Sát Ma Thần không phải được xưng muốn tìm lão Triệu báo thù sao? Không bằng đem hắn giao cho Minh Sát Ma Thần xử trí, có thể dẹp yên lửa giận của nó. Dù sao lão Triệu đầu cả ngày chỉ muốn về hưu, cũng không có tác dụng gì.”

“Nha đầu chết tiệt này, ta chính là tổn hại ngươi vài câu, còn có loại chủ ý cùi bắp này sao?” Triệu Đình Kiên không nhịn được gõ gõ đầu nàng, tức giận nói: “Ta chỉ muốn về hưu, không phải muốn chết. Ta còn một cuộc sống nghỉ hưu tốt đẹp chờ ta đấy.”

“Giao ra Triệu tổng chỉ huy cũng vô dụng.” Tiên Hoàng thở dài, trên mặt Minh Diễm toát ra một tia lo lắng: “Lần này Minh Sát Ma Thần sở dĩ điên cuồng tức giận, thứ nhất là vì báo thù cho người thừa kế, thứ hai, hơn phân nửa là vì tìm về “Minh Sát Chân Ma chủng”. Cho dù đưa mười lão Triệu giết nó, cũng không giải vây được đại quân Ma tộc.”

Những lời này của nàng, xem như nói đến điểm mấu chốt.

Chuyện Minh Sát Chân Ma chủng đã bị Minh Sát thiếu chủ kế thừa, vốn cũng không phải là chuyện tuyệt mật gì, Tiên Hoàng bên này tự nhiên cũng sớm nhận được tin tức liên quan.

Hôm nay, Minh Sát Thiếu chủ vừa xảy ra chuyện, nàng tự nhiên lập tức có suy đoán.

Nghe Tiên Hoàng giải thích xong, Vương Ngao lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng lúc trước có chút buồn bực, Minh Sát thiếu chủ với tư cách là người thừa kế Minh Sát Ma Thần bỗng nhiên bỏ mình, Minh Sát Ma Thần tức giận là chuyện bình thường, đại quân tiếp cận cũng là bình thường, nhưng hắn rõ ràng không tiếc hao phí đại giới, cũng muốn mời Âm Bạt Ma Thần cùng hắn liên thủ, điều này thoáng có chút khoa trương rồi.

Dù sao, theo nàng biết, Ma tộc có quan hệ thân tình, cũng không có nhân tộc bên này chặt chẽ như vậy. Càng đừng nói giữa Minh Sát Ma Thần cùng Minh Sát Thiếu chủ cũng không biết cách nhau bao nhiêu đời.

Nhưng nếu là bởi vì Minh Sát Chân Ma chủng, vậy liền không kỳ quái.

Dù sao, dựa theo miêu tả của Tiên Hoàng, hiệu quả của thứ này cơ hồ có thể so với tiên kinh của nhân loại. Nếu Tiên Triều hoặc là Tiên Cung tiên kinh bị mất, Tiên Triều bên này hơn phân nửa sẽ không tiếc bất cứ giá nào lấy về.

Vương Ngao thở dài, thần sắc có chút ngưng trọng: “Vậy cũng chỉ có thể tử chiến. Hôm nay ưu thế binh lực Ma tộc quá lớn, đã hình thành xu thế nghiền ép, lưu lại cho chúng ta không gian chiến lược quá nhỏ. Cũng may lão Triệu đầu mấy năm nay bố trí công sự phòng ngự còn được, ít nhiều có thể chống đỡ được chút thời gian. Chúng ta chỉ có thể tận lực tử thủ, kéo dài thời gian, cũng lợi dụng thời gian này, chiêu mộ thêm chút viện quân.

Nàng ngược lại không sợ chiến, nhưng nghĩ cũng biết, dưới tử chiến, Tiên Triều bên này chắc chắn tử thương vô số. Những thứ này đều là nhân mạng sống sờ sờ, cùng quân đoàn thắng thua cũng không phải là một khái niệm.

“Sợ là lúc chúng ta chiêu mộ viện quân, viện quân trên địa bàn Minh Sát Ma Thần cũng cuồn cuộn không ngừng.” Tiên Hoàng nhíu mày: “Như vậy, khu vực Đông tuyến này sợ là sẽ triệt để rơi vào trong vũng bùn chiến tranh, không thể tự kiềm chế. Bất quá, đây hơn phân nửa cũng là ý đồ của Minh Sát Ma Thần, mục đích của hắn chính là bức ra Minh Sát Chân Ma Chủng!”

“Trừ phi chúng ta có thể tìm được hung phạm mưu sát Minh Sát thiếu chủ, còn phải có chứng cứ mang tính thực chất, hắn

mới có thể rút quân.”

“Ta ngược lại có mấy cái đối tượng hoài nghi, chỉ tiếc… Đối phương mưu đồ đã lâu, sợ là rất khó tìm ra sơ hở.”

“Kỳ thật ta cũng có suy đoán, nhưng cho dù xác định là ai, muốn lấy được chứng cứ rõ ràng hơn nữa cũng quá khó khăn.”

Mấy người ở đây hoặc là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, hoặc là đầu óc linh hoạt, trí kế bách xuất, ngươi một lời ta một câu phân tích xuống, tình huống cũng đã bị phân tích bảy tám phần.

Cho dù không ai nói rõ, nhưng hiển nhiên đã có người hoài nghi đến Ma Tôn.

Nhưng mà, loại tình huống trước mắt này, cho dù có đối tượng hoài nghi cũng vô dụng. Vẫn là trước giải khốn cục trước mắt mới được.

Sau một phen thảo luận, mấy người cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, chỉ có thể phái một tiểu đội nhân mã đi điều tra cái chết của thiếu chủ Minh Sát, liều mạng vận khí, nói không chừng có thể có thu hoạch, một mặt là toàn lực chuẩn bị phòng ngự đối địch, chuẩn bị tốt cho đại chiến toàn diện.

Khu phòng thủ phía đông tuyệt đối không thể bỏ qua, một khi thất thủ, đại quân Ma tộc liền tiến quân thần tốc, trực tiếp uy hiếp đến căn cứ Tiên số ba.

Đến lúc đó, thế giới loài người bên này khó đảm bảo sẽ không bị uy hiếp.

Nhưng hôm nay binh lực Tiên Triều vốn căng thẳng, các khu phòng thủ lớn vì đề phòng bị trộm nhà, đều phải lưu lại binh lực trấn thủ, binh lực có thể trợ giúp Tiên Tam Đông tuyến phòng khu phi thường hạn chế.

Không tránh khỏi khu vực tuyến đông phòng bị công phá, cũng chỉ có thể điều binh từ Tiên Triều.

Sau một phen thương lượng, ý thức của Tiên Hoàng rất nhanh trở về Tiên Triều, bắt đầu triệu tập viện binh.

Một ít cao phẩm thế gia tin tức linh thông, đám người trẻ tuổi bắt đầu hăng hái báo danh, chuẩn bị gấp rút tiếp viện căn cứ Tiên số ba.

Trong đó Vương Phú Quý vừa vặn làm việc ở Tiên đình, sau đó liền nhận được lệnh chiêu binh của Tiên Hoàng, lệnh cho hắn và công chúa Phù Nam cùng thống lĩnh phủ binh của phủ công chúa, gấp rút tiếp viện căn cứ Tiên số ba.

Bởi vậy, bọn họ lập tức triệu tập Phủ binh, suất lĩnh bọn họ ưu tiên ngồi mấy chiếc Vân Dao phi thuyền, hỏa tốc gấp rút tiếp viện chiến trường ngoại vực.

Dưới tình huống bình thường, lấy tuổi của Vương Phú Quý, tự nhiên không có khả năng bị điều ra chiến trường. Nhưng hôm nay chính là thời kỳ phi thường, cũng chỉ có thể làm chuyện phi thường.

Đây cũng là Tiên Hoàng có chút mê tín đối với Vương Phú Quý.

Tiểu tử kia biểu hiện cực kỳ chói mắt trên chiến trường của Lương Quốc và Yến Quốc, có hắn ở trên chiến trường, không chừng có thể phát huy ra công hiệu đặc thù ở thời khắc nguy hiểm này.

…

Cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Trong lương đình được thảm xanh bao quanh, Vương Thủ Triết đang uống tiên trà, nhìn thành quả báo cáo của hành động mở đầu từ ngoại vực truyền về của Xuân Lôi.

Cải thiện Ma giới thổ nhưỡng, gieo hạt có thể dùng làm vật kinh tế cho Nhân tộc, là mấu chốt để hành động của Xuân Lôi có thể thành công hay không.

Mặc dù từ nhiều năm trước hắn đã thử cải tiến Thổ Nhưỡng ở Vương thị, cũng không ngừng bồi dưỡng chủng loại sản phẩm mới có độ bền cao đối với ma khí.

Nhưng mà lý luận chung quy chỉ là lý luận, mặc dù trước đó cân nhắc tỉ mỉ, thời điểm chân chính vận dụng đến Ma giới, vẫn sẽ xuất hiện các loại vấn đề không tưởng tượng nổi.

Cũng may nữ nhi Vương Ly Nguyệt trải qua tôi luyện mấy năm nay, sớm đã là nhân viên nghiên cứu thành thục, đối với những tình huống này đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Dưới sự dẫn dắt của nàng, đoàn đội từng bước một phá được rất nhiều cửa ải khó khăn, ruộng thí nghiệm lúa mạch số chín Hắc Tinh Đạo và Húc Nhật số ba đã bắt đầu tiến vào trường kỳ trưởng thành, mà lại phát triển vô cùng khả quan.

Thổ nhưỡng Ma giới ẩn chứa vật chất dinh dưỡng vô cùng phong phú, ưu tú hơn so với đất đai đen của Nhân tộc.

Một khi kế hoạch sấm mùa xuân thành công, có thể hấp dẫn vô số thế gia tiến đến Ma giới khai hoang.

Phải biết rằng, khát vọng của bất kỳ thế gia nào đối với đất đai đều là vô tận, đó đại biểu cho có thể nuôi sống tộc nhân, có thể phát triển lớn mạnh, có thể khai chi tán diệp.

Chỉ có một gia tộc nhân loại có thể cắm rễ ở Ma giới mới là vốn liếng để Nhân tộc đối kháng ngoại vực yêu ma, nếu không mặc cho quân đội nhân tộc cường đại hơn nữa, cũng chẳng qua là nước không gốc rễ.

“Không tệ không tệ, thành quả tốt.” Xem xong báo cáo, Vương Thủ Triết duỗi lưng một chút, có chút hài lòng.

Thế giới Tiên Thực Thụ Vương Tông Thế đã sớm chờ ở bên cạnh, vừa thấy hắn để văn kiện xuống, lập tức xông lên, quấn lấy Vương Thủ Triết kể chuyện.

Huyền Vũ Vương Ly nằm sấp trong góc ngủ cũng tỉnh lại, dùng tốc độ cực độ không hợp với ngoại hình lẻn đến bên cạnh Thủ Triết.

Một trai một gái cứ như vậy vờn quanh dưới gối.

Điều này khiến Vương Thủ Triết cảm động vì đã lâu không gặp.

Từng có lúc, hắn ở trong tiểu viện kể chuyện cho đám người Ly Dao, Tông An nghe, chớp mắt một cái, nhi nữ đều đã thành tài, hơn nữa ở trong lĩnh vực của mình một mình, đã sớm không cần câu chuyện của hắn nữa.

Sau đó, hắn kể cho rất nhiều hài tử nghe chuyện xưa, bọn họ nghe được là sung sướng.

Chỉ là về sau, khi nghe kể chuyện tộc nhân dần dần nhiều hơn, câu chuyện của hắn bắt đầu hoành hành, các tộc nhân thường xuyên sao chép sau đó giảng cho hài tử nhà mình, dần dà, câu

chuyện xưa của hắn mỗi người đều có thể đến được hai đoạn, khiến cho trong tiểu viện của hắn dần dần trở nên quạnh quẽ.

Thật ra xét đến cùng nguyên nhân, vẫn là bí mật lưu truyền các loại sách vở nhỏ quá nhiều. Những chuyện xưa kia vừa mới mẻ vừa mới mẻ, ai còn nguyện ý nghe hắn kể chuyện cũ về Tây Du?

Vương Thủ Triết hào hứng mở rộng, bắt đầu kể chuyện xưa cho Vương Tông Thế và Vương Ly.

Bây giờ hai đứa trẻ còn nhỏ tuổi, tư tưởng cũng giống như một tờ giấy trắng, cho dù là ba trận Bạch Cốt Tinh, cũng có thể nghe đến say mê.

Sau khi kể xong một đoạn chuyện xưa, dựa theo thông lệ, Vương Thủ Triết lại bắt đầu giúp bọn họ học vỡ lòng, bắt đầu từ một số văn tự và toán thuật đơn giản, sau đó tự mình viết và đánh đề.

Vương Thủ Triết xem như đã hiểu rồi, quyển trong Tộc Học bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng, loại xu thế lớn này ngay cả tộc trưởng như hắn cũng không ngăn cản được, bởi vậy, quét đề phải bắt từ đứa bé lên, để bọn họ cố gắng hết sức đặt chân lên vạch xuất phát.

Nhũ xong nhi nữ, hắn đang chuẩn bị cân nhắc, viết thư hồi âm cho Ly Nguyệt, dặn dò vài câu, chợt nhận được tình báo khẩn cấp do Quần Tiên Điện truyền về.

Phần tình báo khẩn cấp này, tự nhiên là về báo cáo tình huống của khu phía đông tuyến phòng thủ của khu vực vực ngoại chiến tiên số ba.

Nhìn thấy bản báo cáo này, lông mày Vương Thủ Triết cũng nhíu lại.

Hắn trước tiên trực giác hoài nghi, có phải đại nha đầu Ly Từ và Anh Tuyền lại giở trò gì hay không?

Không còn cách nào khác, các nàng có rất nhiều tiền lệ, kinh nghiệm gây án đều cực kỳ phong phú.

Hôm nay các nàng trang bị huyết mạch đều đến nhiều lần thăng cấp, làm ra chút đại sự kinh thiên động địa gì đó cũng là hợp tình hợp lý.

“Gia chủ, Triêu Dương Vương cầu kiến.”

Lúc này, ngoài cửa viện truyền đến tiếng bẩm báo của gia tướng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết luôn rất kính trọng Triêu Dương Vương, vội vàng chủ động ra ngoài nghênh đón, sau khi mời nàng vào thì dâng trà ngon để chiêu đãi.

Sắc mặt của Triêu Dương Vương hôm nay cực kỳ ngưng trọng.

Nàng uống tiên trà, đáy mắt tràn đầy lo lắng: “Thủ Triết gia chủ có nghe nói về chuyện căn cứ Tiên số ba, có thượng sách đối phó không?”

“Có biết một chút, chỉ là chuyện xảy ra quá đột ngột, Thủ Triết chưa từng cẩn thận cân nhắc.” Vương Thủ Triết nói đúng sự thật.

“Vậy làm phiền Thủ Triết châm chước một hai trước.” Triêu Dương Vương nhìn Vương Thủ Triết, đáy mắt hiện ra vẻ chờ mong.

Mấy năm nay, nàng vẫn luôn ở Vương thị, đã kiến thức rất nhiều lần về thủ đoạn của Vương Thủ Triết. Nàng cũng khâm phục vị Thủ Triết gia chủ trẻ tuổi này không thôi, luôn cảm thấy hình như chuyện gì cũng không làm khó được hắn.

Lúc này đây, nói không chừng hắn cũng có biện pháp.

“…”

Vương Thủ Triết cạn lời.

Hắn bây giờ xa cuối chân trời, lại không biết tình huống thật, cho dù tiếp tục cân nhắc, lại có thể cân nhắc ra cái gì?

Tuy nhiên, dù sao Triêu Dương Vương cũng là tiền bối mà hắn tôn trọng, hắn cũng hiểu được lo lắng của nàng, liền thật sự cân nhắc một chút rồi nói: “Thế cục chiến đấu cụ thể, Thủ Triết chỉ sợ bất lực rồi, cũng may Tuy Vân công chúa và Tiên Hoàng Tiên Tôn đều đã giá lâm đông tuyến, trước mắt chỉ huy sẽ không có nhiều vấn đề.”

“Ngoài ra, ta nghe nói phú quý và Mộng Vũ cũng đi tuyến đông. Tuy nhiên ngài cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, loại

nghiền ép chiến cuộc tính chất binh lực chênh lệch xa này không phải là dựa vào thông minh nhỏ có thể giải quyết vấn đề."

Ngay khi sắc mặt của Triêu Dương Vương càng thêm ngưng trọng, Vương Thủ Triết lại phân tích: "Trước mắt không thể chi phối chiến cuộc đông tuyến, nhưng mà, ngược lại có thể làm văn từ trên chiến lược."

"Quốc gia của Minh Sát Ma Thần giáp với căn cứ phòng ngự số hai của Ma Thần, lại tiếp giáp với căn cứ các tiểu quốc trấn thủ, trong đó bao gồm khu vực phòng ngự của Đại Càn chúng ta." Vương Thủ Triết đưa ra chủ ý nói: "Không ngại có thể từ những khu vực giáp giới này triển khai hành động với Minh Sát Ma Thần, ít nhất có thể kiềm chế một bộ phận lực lượng và tinh lực của nó."

"Vòng thứ hai trong kế hoạch Xuân Lôi của chúng ta cũng có thể khởi động từ phía sau Minh Sát Ma Thần Quốc Độ, thi hành chiến thuật quấy rối."

Sắc mặt Triêu Dương Vương thoáng thả lỏng một chút: "Như thế đích thật là nhiều hay ít có thể từ bên cạnh kiềm chế Minh Sát Ma Thần, chỉ là, chỉ sợ vẫn là rất khó thay đổi khốn cảnh của Đông tuyến phòng khu."

"Áp lực của khu phòng tuyến phía đông, ngoại trừ Ma Thần đến từ Minh Sát ra, còn có Ma Thần Âm triện đến từ Âm triện. Nếu như không có lực lượng mạnh mẽ của Âm triện Ma Thần ủng hộ, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Vương Thủ Triết lại nói: "Nếu có cơ hội phân hóa hai đại Ma Thần liên thủ, cũng có thể giảm bớt áp lực của khu phòng tuyến phía đông."

Với tình báo trước mắt mà nói, Âm Quát Ma Thần thoạt nhìn không quá thông minh, kế này có lẽ có tính khả thi nhất định.

"Thủ Triết nói có lý." Ánh mắt Triêu Dương Vương sáng lên.

"Đây chỉ là thử mà thôi, dù sao, chúng ta cũng không ai biết Minh Sát Ma Thần rốt cuộc hứa cho Âm Quát Ma Thần lợi ích gì, kết quả còn rất khó nói." Vương Thủ Triết hơi suy nghĩ một chút rồi lại nói: "Ngoài ra, trước đó ta đã lấy được liên hệ với Trấn Nam Vương - Lệ Hạ Dương, thực lực của hắn khôi

phục rất nhanh, bây giờ lại là một cơ hội tốt để khuấy đảo phong vân."

"Sao ta lại quên mất, còn có tiểu tử Hạ Dương kia ở đây!" Triêu Dương Vương lập tức tinh thần đại chấn: "Nếu như lúc này hắn đi ra đại náo một phen, tất nhiên cũng sẽ làm Minh Sát Ma Thần có chút đau đầu."

"Nếu đã như thế, vậy trước hết chúng ta cùng kiểm tra." Vương Thủ Triết khẽ cười nói: "Để kích thích ý thức nhiệt huyết của Chử Hạ Dương, ta sẽ đi mời Lạc Mi viết một phong thư, ta nghĩ cách truyền cho Chử Hạ Dương."

"Thủ Triết gia chủ không hổ là diệu kế vô song, trong chớp mắt đã nghĩ ra ba kế." Triêu Dương Vương cảm khái ngàn vạn, lập tức chuyển đề tài, nói: "Nhưng mà lần này, ta đến nói lời từ biệt với Thủ Triết ngươi, bây giờ căn cứ phòng ngự Tiên Triều chúng ta có nguy cơ lớn, hẳn là thời điểm ta đi phát huy sức nóng rồi."

"Dư độc trong cơ thể điện hạ đã trừ được bảy tám phần rồi, nhưng căn cơ của ngài cuối cùng cũng có hại, lúc động thủ vẫn nên tận lực chú ý chừng mực, đừng động một chút là liều mạng." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, sau đó gọi ra Tiên Kiếm Nghê Nguyệt, giao cho Triêu Dương Vương nói: "Để phòng ngừa vạn nhất, thanh tiên kiếm này tạm thời cho ngài mượn dùng."

"Tiên Kiếm?" Trong lòng Triêu Dương Vương chấn động, nhịn không được cười nói, "Xem ra trước đây Vương thị phát hiện bên trong di tích thần bí kia thu hoạch rất lớn a, toàn bộ Tiên Triều cộng lại cũng chỉ có ba kiện! Không nghĩ tới Phượng Uy của ta, một ngày kia còn có thể dùng tiên khí giết địch trên chiến trường."

Vương Thủ Triết có thể lấy ra một thanh tiên kiếm cho nàng, nàng cũng đã rất bất ngờ, ai ngờ lời của nàng vừa nói xong, Vương Thủ Triết đã móc ra hai thứ nhét cho nàng.

"Nơi này còn có một đòn chân tiên, một chiêu Thánh Hoàng thủ hộ, có thể bảo vệ an nguy cho điện hạ trong thời khắc nguy hiểm."

Triêu Dương Vương đều trợn tròn mắt.

Một đòn của Chân Tiên đã là bảo bối tiêu hao đỉnh cao, nhưng Vương Thủ Triết còn có Thánh Hoàng thủ hộ? Đạo hộ thuẫn trong này là do Thánh Hoàng tự mình phong ấn, trong thời gian ngắn ngay cả Chân Tiên cũng không đánh vỡ được.

"Thủ Triết đại nghĩa!"

Nàng nhẫn nhịn hơn nửa ngày, mới miễn cưỡng nói ra một câu.

Trong lòng nàng cũng cực kỳ rung động, không ngờ nội tình của Vương thị đã phong phú như vậy.

"Nào có cái gì đại bất nghĩa." Vương Thủ Triết cười nói: "Điện hạ chinh chiến cả đời cho Nhân tộc, Thủ Triết ra chút vật tư thì tính là cái gì? Có điều trên chiến trường, đừng quá thẳng thắn, vừa lên đã thắp sáng Tiên Kiếm, có một số thứ nên giấu vẫn phải giấu một chút, thời khắc mấu chốt nói không chừng còn có thể chém Ma Vương gì đó."

"Ha ha ha, Thủ Triết, ta phát hiện ngươi là quân tử Phiên Phiên Chân, cũng có một mặt xảo trá nha." Triều Dương Vương nhất thời tâm tình rất tốt, hăng hái nói: "Có Thủ Triết trợ giúp như thế, bản vương không lấy đầu Ma Vương trở về, đều có lỗi với nỗi khổ tâm của ngươi."

"Điện hạ vẫn lấy an toàn của bản thân làm chủ, trên đại chiến trường, võ dũng đến đâu cũng quyết định không được đại cục."

"Ta hiểu rồi. Ài, cái này đáng tiếc bản vương sinh quá sớm, nếu là tuổi trẻ ba ngàn tuổi, không chừng sẽ đuổi ngược Thủ Triết ngươi."

"…"

Vương Thủ Triết cạn lời.

Dòng dõi Chư thị các ngươi xảy ra chuyện gì vậy, đều có thói xấu trâu già gặm cỏ non sao?

…

Phong ba ở khu phòng thủ phía đông cũng cuốn tới Ma Triều.

Trong Ma Hoàng Điện.

Hỏa tinh thạch hoa lệ đại treo đăng quang mang chiếu rọi xuống, Ma Hoàng thần sắc phức tạp nhìn Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, một bộ muốn nói lại thôi.

"Lão tổ tông, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Tam hoàng tử bị hắn nhìn đến nội tâm sợ hãi, vội vàng thề thốt: "Minh Sát thiếu chủ chết, thật sự không có quan hệ gì với ta."

"Hừ!" Ma Hoàng cười lạnh một tiếng: "Nếu thật sự là ngươi, vậy ngươi đúng là có tiền đồ. Cho dù bản hoàng liều cái xương già này, cũng phải thay ngươi gánh lấy tất cả."

Tam hoàng tử nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên có chút không hiểu: "Lão tổ tông kia vội vã như vậy, tìm ta tới làm gì? Ta còn hẹn Nhược Băng cùng nhau luyện kiếm đấy."

Gần đây tâm tình của hắn không tệ, nguyên nhân là nếu băng đi nơi khác rèn luyện một thời gian ngắn, vậy mà đi tới Xích Nguyệt Ma Đô, điều này làm cho toàn thân hắn đều giống như là đánh máu gà, mỗi ngày đều có sức lực dùng không hết, hận không thể một ngày mười hai canh giờ dính vào bên người Băng Nhược.

Thấy bộ dạng không có tiền đồ này của hắn, da mặt Ma Hoàng run rẩy một hồi, tốn hao khí lực thật lớn mới khống chế được xung động đánh người: "Lần này tìm ngươi tới là để ngươi đến căn cứ của Ma Số Hai tọa trấn một chút, tránh cho có ít người xằng bậy. Tuy trên tay ta không có chứng cứ thực chất, nhưng căn cứ theo một ít tin tức ta nắm giữ, chuyện này hơn phân nửa là do Ma Tôn lấy ra."

"Trụ sở số hai của Ma Thần Điện từ trước đến nay là địa bàn của Chân Ma Điện đúng không?" Tam hoàng tử kinh ngạc không thôi, "Ta đi trấn thủ cái gì, bọn hắn có thể nghe lời ta sao?"

"Hỗn trướng, ngươi lần này đi là đại biểu cho bổn hoàng!" Ma Hoàng hận không thể một tát đánh tỉnh tên đầu gỗ này, "Chỉ cần lão tử một ngày vẫn là Ma Hoàng, bọn hắn sẽ phải nể mặt ngươi."

"Nếu như lão tổ tông ngài hoài nghi là Ma Tôn gây sự, vì sao chính mình không đi?"

“Tiểu súc sinh ngươi, bình thường nhìn rất thông minh, sao ngay cả tầng này cũng không nghĩ tới?” Ma Hoàng tức muốn chết: “Ta muốn đi Ma Số Hai, chẳng phải là chính diện đối đầu với Ma Tôn rồi sao? Chỉ có ngươi đi, mới có thể cảnh cáo bọn họ, kiềm chế bọn họ không được xằng bậy, cũng sẽ không để mâu thuẫn quá nổi bật, có thêm đường sống xoay chuyển.”

“Ta hiểu rồi.” Tam hoàng tử lập tức bừng tỉnh đại ngộ, lập tức trở nên phấn chấn tinh thần: “Ta chính là người thừa kế Xích Nguyệt Ma Đình chúng ta, xảy ra loại đại sự này, ta đương nhiên phải đi tọa trấn rồi.”

“Ai nói với ngươi, ngươi là người thừa kế?” Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải lão đại và lão nhị đáng tin cậy hơn ngươi, bản hoàng còn để ngươi đi sao?”

Nhớ tới việc này, Ma Hoàng cũng là một trận đau đầu, hiện giờ trong tứ đại Chân Tiên Chân Ma Nhân tộc có ba vị đều bồi dưỡng ra người thừa kế không tệ, liền hắn nuôi ra một đống kẻ lỗ mãng, kẻ sau còn vô liêm sỉ hơn kẻ trước.

Hắn cũng không cầu bọn họ có thể xuất sắc giống như Vương Phú Quý, dù chỉ có một cái, có thể lợi hại bằng một nửa Vương Phú Quý, hắn cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

Ngay khi hắn đang đau đầu, một giọng nói khàn khàn của bé gái vang lên ngoài điện: “Lão tổ gia gia, con tới thăm người đây.”

Tiếng nói vừa dứt, một con búp bê chừng năm sáu tuổi đã bước chân ngắn ngủn qua bậc cửa, lao về phía Ma Hoàng.

Thằng nhóc này mặc váy công chúa màu hồng nhạt, thoạt nhìn phấn điêu ngọc trác vô cùng được người ta yêu thích.

Cho dù nàng mới năm sáu tuổi, nhưng trên người đã có vài phần khí chất và linh vận siêu phàm, lúc chạy chạy bước chân nhẹ nhàng, tựa như đạp gió mà đi, mặc dù còn chưa bắt đầu tu luyện, cũng đã ẩn ẩn hiện ra vài phần bất phàm.

“Ôi chao, tiểu bảo bối tâm can của ta đến rồi đây.” Ma Hoàng nhìn thấy nàng, tâm tình lập tức tốt, mặt mày hớn hở tiến lên ôm lấy nàng, biểu hiện hết sức thân thiết.

Tiểu oa nhi này chính là tiểu công chúa Ma Triều mấy năm trước đi theo thiên địa dị tượng sinh ra, tuy rằng hiện tại mới

không lớn một chút, nhưng đã trổ mã tinh minh đáng yêu, được Ma Hoàng sủng ái.

Ma Hoàng thậm chí cho phép nàng lúc nào cũng có thể đến Ma Hoàng Điện gặp hắn, liền chờ nàng lớn hơn một chút, liền chính thức gia phong cho nàng, sắc phong nàng làm công chúa duy nhất của Ma Triều.

Có tiểu bảo bối tâm can trong lòng, lại nhìn thấy Thân Đồ Cảnh Minh tiểu tử này, Ma Hoàng càng ghét bỏ, nhịn không được mắng: "Ngươi còn ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi chuẩn bị xuất chinh!"

Tam hoàng tử bị ghét bỏ, rất không vui.

Hắn nhìn nhìn nhóc con trong ngực Ma Hoàng, tròng mắt chợt xoay động, làm chuyện xấu nói: "Đúng rồi lão tổ tông, ngươi nói Tiên Triều Vương Phú Quý kia có đi Đông tuyến phòng khu hay không? Lần này ta nếu muốn đi vực ngoại, vừa vặn đi chào hỏi muội phu tương lai của ta một tiếng."

Ma Hoàng biến sắc, còn chưa kịp nói chuyện, tiểu công chúa Ma Triều trong ngực đã "Oa" một tiếng khóc lên: "Đáng ghét, ta ghét Vương Phú Quý! Ta không muốn gả cho hắn!"

Tên Vương Phú Quý chết tiệt kia có cái gì tốt, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà mình phải gả cho hắn?!

Nàng lại không muốn!

Thấy nàng như vậy, Ma Hoàng đầu to vô cùng, vội vàng luống cuống tay chân dỗ dành.

Tam hoàng tử thấy thế, lập tức âm thầm chà xát vui sướng khi người gặp họa.

Hắc hắc! Lão gia hỏa, bây giờ biết bản hoàng tử lợi hại không? Trên đời này chỉ có Nhược Băng có thể ghét bỏ bản hoàng tử.

Ma Hoàng chớp mắt, nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, nhất thời nổi trận lôi đình, không chút khách khí tát hắn một cái bay ra khỏi Ma Hoàng Điện.

"Đồ chó má, cút cho bổn hoàng."

…

Chương 213: Tiểu công chúa Chiêu Ngọc của Ma Triều!

…

Vực ngoại ma giới.

Trong không khí nơi này quanh năm tràn ngập ma sát chi khí màu xám đen, ngay cả bầu trời cũng lộ ra vẻ âm trầm, chỉ có hào quang huyết nguyệt bao phủ khắp nơi, đem hết thảy trong thiên địa chiếu rọi đến quỷ bí mà lại túc sát.

Ma Sát Khí đối với thân thể nhân loại có tác dụng ăn mòn, người bình thường căn bản khó có thể sinh tồn, chỉ có tu sĩ Luyện Khí Cảnh có tu vi trong người, mới có thể miễn cưỡng ở lại một hai năm. Nhưng một hai năm sau, nhất định phải luân chuyển ra ngoài tu sinh dưỡng tức.

Căn cứ nhân tộc số ba.

Khu phía đông tuyến phòng thủ.

Khu vực Đông Nam.

Tại địa thế hiểm yếu của cửa hạp khẩu, đứng sừng sững một tòa quan ải.

Quan ải này tiếp giáp với đất Xích Tinh Kiềm, chung quanh sơn sắc cốc màu đất, đều hiện ra một loại màu đỏ nhàn nhạt, vì vậy được gọi là 【 Xích Hạp Quan 】.

Nơi Xích Hạp Quan đứng sừng sững, chính là một trong những lộ tuyến tiến quân của Ma tộc vực ngoại.

Bởi vì hành quân xích tinh nhiễm mặn đối diện lại vô cùng khó khăn, nóng rực khó nhịn, ngay cả thực vật Ma giới cũng khó có thể sinh tồn, hoang vu đáng sợ, đường tiếp tế càng khó có thể trải ra, từ góc độ phòng ngự mà nói, có thể xưng là một câu “Dịch thủ khó công”.

Vô số năm qua, Xích Hạp Cốc một mực ngăn chặn Ma tộc ngoại vực tiến quân.

Nhưng cũng bởi vì nó dễ thủ khó công, khu vực Đông tuyến phòng thủ ở trong Xích Hạp quan này, chỉ là đóng quân một

chi chiến đoàn, phiên hiệu là 【 Chiến đoàn phòng ngự tuyến thứ ba của Tiên Triều nhân tộc tuyến phòng thủ khu quân đoàn thứ tám 】

Chiến đoàn thứ tám cũng không phải là đội chủ lực, đội trưởng La Dương Vũ là một tu sĩ Thần Thông cảnh sơ kỳ, đội ngũ năm sáu ngàn người dưới trướng là một đội chiến tiêu chuẩn, tu vi thấp nhất là Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Loại chiến đoàn này đặt ở tiểu quốc Nhân tộc thì đã xem như là chiến đoàn vương bài, thế nhưng ở trong chiến trường ngoại vực thật sự thì chỉ có thể gọi là chiến đoàn bình thường mà thôi.

Lúc này, Xích Hạp Quan lâm vào trong một trận ác chiến.

Một chi đại quân Ma tộc hơn vạn người, vậy mà không để ý mạo hiểm xuyên qua Xích Tinh Diêm Hmm Địa, ở trọng hình vũ khí hơi ít, lại không có tình huống hậu cần tiếp tế tuyến triển khai tiến công mãnh liệt đối với Xích Hạp Quan.

Quân đội không có đường tiếp tế hậu cần là vô cùng nguy hiểm, chúng nó ôm tâm tính không thành công liền thành công triển khai tiến công, một khi tiến công thất bại, hoặc là lâm vào chiến tranh bùn lầy đánh lâu không xong, nghênh đón chúng nó thường là kết cục bi thương nhất.

Lúc này, hộ quan đại trận đã bị ma đạo khí của đối phương công phá.

Sĩ khí của Ma Binh Ma Tướng dâng trào, hung hãn không sợ chết lao về phía Xích Hạp Quan phát động từng đợt từng đợt thế công.

“Rầm rầm rầm!”

Trên tường thành Xích Hạp Quan, 【 Thần Uy pháo 】 kiểu mới, không ngừng phát ra tiếng gào thét như sấm, từng viên từng viên pháo hoa rơi vào trong đội ngũ ma quân nổ tung.

Mặc dù thân thể của đám Ma binh này cường tráng như thế nhưng cũng bị nổ gãy tay đứt chân, thi hài bay tán loạn.

Nhóm Thần Uy pháo trọn vẹn hơn trăm khẩu này, chính là vật tư mà Triệu Đình Kiên da mặt dày khóc lóc om sòm lăn lộn đòi đến.

Chỉ tiếc, thần uy pháo mặc dù lợi hại, nhưng ma tộc càng thêm hung mãnh. Dưới sự điều khiển của đốc chiến ma tướng, chúng nó giống như hoàn toàn không thèm để ý đến sinh tử, tre già măng mọc hướng về phía tường thành quan ải cao vài chục trượng một lần lại một lần phát động thế công mãnh liệt.

Lại dưới sự liều mình ngăn cản của đám binh sĩ chiến đoàn thứ tám, hóa thành từng bộ thi thể rơi xuống quan ải.

Đột nhiên, đối phương lại có cao thủ ma tướng làm gương cho binh sĩ bay lên tường thành, mà phe mình cũng có tướng lĩnh Tử Phủ cảnh phi thân ngăn cản.

Song phương lâm vào một hồi ác chiến, tình hình chiến đấu đặc biệt thảm thiết.

“Viện quân đâu? Viện quân còn chưa tới sao?”

Thật vất vả bức lui một vị Ma tộc lĩnh chủ đối diện, chiến đoàn trưởng La Dương Vũ người đầy máu tươi gào thét.

“Chiến đoàn trưởng, chúng ta đã thúc giục!” Phó đoàn trưởng đồng dạng khàn giọng gào thét trả lời: “Hiện tại các nơi quan ải thành lũy, đều gặp phải ma tộc liên tục tấn công, binh lực cực kỳ khan hiếm. Bộ chỉ huy bảo chúng ta tiếp tục ngăn cản hai ngày, hai ngày hậu quân nhất định có thể chạy tới.”

“Mẹ kiếp, đi hai ngày! Chúng ta có thể sống qua hôm nay hay không vẫn là một ẩn số!” La Dương Vũ muốn nứt ra, nhưng lại không thể làm gì được.

Trong lòng hắn rõ ràng, chỉ huy không phải không muốn trợ giúp nhanh, mà là thật sự không thể ra tay. Lần này phòng tuyến Nhân tộc đang đối mặt nguy cơ trước nay chưa từng có, các quan ải, cứ điểm đều đang đánh, Nhân tộc chỉnh thể binh lực giật gấu vá vai, rất nhiều lúc dù muốn trợ giúp, cũng hữu tâm vô lực.

Viện binh có thể đến sau hai ngày, chỉ sợ cũng đã là hậu quả do rất nhiều người dốc sức liều mạng.

Nhưng mà, cho dù biết rõ những thứ này thì như thế nào? Kết quả cũng sẽ không bởi vì hắn biết những chuyện này mà thay đổi.

Hiện giờ, điều duy nhất hắn có thể làm là cố gắng hết sức để bảo vệ quan ải này. Dù cho chiến đấu chỉ còn lại một binh một tốt, cũng nhất định phải kiên trì đến khi viện binh đến!

Lau máu tươi trên mặt, La Dương Vũ lại vung đao giết về phía chiến trường, đáy mắt đầy tơ máu bốc lên chiến ý nóng rực, khàn giọng rống giận: "Các huynh đệ! Giết giết! Giết một người đủ vốn, giết hai người lời!!!"

"Giết giết giết!"

Tiếng hô giết kịch liệt vang vọng quan ải.

Ở dưới một vòng lại một vòng thế công, các binh lính nhân tộc đã sớm thập phần mỏi mệt, nhưng mà, bọn hắn không có ai hô một câu khổ cùng mệt mỏi, cũng không có người sợ hãi không tiến, vẫn như cũ là hung hãn cùng Ma tộc liều mạng chém giết, nhiệt huyết dũng mãnh, sĩ khí cao ngất.

Ma tộc thể chất mạnh mẽ, từ nhỏ đã dũng mãnh và cường đại hơn so với nhân tộc, chiến đoàn bình thường khi chiến đấu với dã chiến thường sẽ thương vong vô cùng nghiêm trọng. Cũng chính là trong chiến tranh có ưu thế phòng thủ, dựa vào ưu thế tường cao và vũ khí mới có thể miễn cưỡng làm được tổn hại.

Chỉ tiếc, quân lực hơn vạn Ma tộc là do ba Ma tộc lãnh chúa tạo thành, tổng chiến lực gần như gấp ba lần chiến đoàn thứ tám.

Nếu không có viện quân đến, hoặc là kỳ tích phát sinh, trận chiến thứ tám chiến bại, bất quá là vấn đề thời gian.

…

Cùng lúc đó.

Đất Xích Tinh Hưu không khói hoang tàn, dưới sóng nhiệt nóng rực và dải kiềm xích tinh dị sắc, một nhánh quân đội năm sáu ngàn người đang hành quân rất nhanh.

Mỗi một sĩ tốt trong nhánh quân đội này đều mặc bảo giáp màu đỏ kỹ thuật tinh xảo, trên bảo giáp còn trang trí tiêu chí trăng tròn màu đỏ, mà mỗi người dưới khố đều cưỡi linh chủng chiến mã cao lớn uy mãnh. Những chiến mã này trải qua bồi dưỡng đặc thù, phụ trọng năng lực cực mạnh, trên

người cũng là toàn thân mặc giáp, từ xa nhìn lại, người gào thét qua cùng ngựa tựa như hỏa diễm màu đỏ lưu động.

Rất hiển nhiên, đây là một chi quân đội lệ thuộc Xích Nguyệt Ma Triều, vả lại là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Trên người mỗi một binh lính trong đội ngũ đều tán phát khí tức thâm trầm mà hùng hậu, ít nhất đều là tu vi Linh Đài cảnh trung hậu kỳ, trong đó một ít binh sĩ cấp bậc tiểu đội trưởng, tu vi vậy mà đều đạt đến Thiên Nhân cảnh, chiến tướng Tử Phủ cảnh cấp cũng chỗ nào cũng có.

Cho dù là ở trên chiến trường ngoại vực, có được chiến đoàn phối trí như thế đều thuộc về tinh nhuệ.

Chi chiến đoàn này, chính là một trong những chiến đoàn tinh nhuệ của Xích giáp bảo vệ Ma Triều.

Bất quá, cho dù là chiến đoàn cấp bậc như thế, lúc hành quân gấp gáp cũng là bôn tẩu ở trên mặt đất, mà không phải ở trên bầu trời bay vút.

Dù sao, tu sĩ Linh Đài cảnh cũng chỉ có thể lăng không lướt đi một đoạn ngắn, vả lại lúc bay lượn tiêu hao không ít, lúc chạy đường dài, lấy tu vi của tu sĩ Linh Đài cảnh, căn bản không chịu nổi huyền khí hao tổn như vậy.

Chiến đoàn dẫn đầu.

Vài con thất giai Xích Hổ bộ dáng đặc biệt thần tuấn đang kẹp ngựa chạy như bay.

Những con Xích Hổ này tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, khi chạy cơ bắp toàn thân dựng đứng, da lông trên người cũng bóng loáng, trên người cũng khoác giáp trụ hoa lệ, vừa nhìn đã biết là tọa kỵ từ nhỏ đã được người ta tỉ mỉ nuôi dưỡng dạy dỗ.

Rất hiển nhiên, người có thể có được Xích Hổ tọa kỵ, thân phận tuyệt không đơn giản.

Trong đó một đầu xích hổ an trí trên lưng hai cái yên lớn một nhỏ, phía trước một người ngồi yên hết sức nhỏ, chung quanh yên thậm chí còn gắn vòng bảo hộ, bên trong đang ngồi một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài.

Cô bé này chính là vị tiểu công chúa Ma Triều mà trước đây đã từng xuất hiện.

Bởi vì đường dài bôn tập, trang phục nhỏ xinh đẹp trên người nàng đã trở nên nhăn nhúm, một khuôn mặt nhỏ cũng bởi vì nhiệt độ nóng bức mà trở nên đỏ bừng, thoạt nhìn thoáng có chút chật vật.

Cô cầm hộ lan ở yên ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, miệng mấp máy: "Khốn kiếp, Thân Đồ Cảnh Minh, bại hoại Thân Đồ Cảnh Minh, rõ ràng đã nói sẽ dẫn ta tới chiến trường ngoại vực để mở mang kiến thức, nhưng lại khiến ta chịu khổ lớn như vậy, mệt chết ta, phơi chết ta rồi."

Phía sau cô bé đó còn có một cô gái đang cưỡi trên lưng, dùng Huyền khí bàng bạc tạo ra một tấm thuẫn trong suốt để che chắn cho cô bé.

Đó là một nữ tử trung niên mặc váy dài màu hồng, thân hình mảnh mai cao gầy.

Thoạt nhìn ước chừng nàng đã có chút tuổi, chỉ là bởi vì được bảo dưỡng thích đáng, cũng không có vẻ già nua, khí chất trên người cũng là nội liễm mà trầm tĩnh, không mang theo tính xâm lược chút nào, vừa nhìn liền cho người ta cảm giác tương đối đáng tin cậy.

Nhưng mà, cho dù như vậy, vẫn không có người dám khinh thường nàng mảy may.

Trên người nàng ẩn ẩn toát ra uy thế Lăng Hư cảnh, giống như biển cả mênh mông thâm bất khả trắc, làm cho người ta âm thầm kinh hãi.

Nữ tử trung niên này, chính là ma ma ma mà Ma Hoàng cố ý an bài đến bên cạnh tiểu công chúa chiếu cố nàng, chuyên phụ trách bảo hộ an toàn cho tiểu công chúa. Tên vốn của nàng bây giờ đã không ai biết, phần lớn người nhận ra nàng đều tôn xưng nàng một tiếng 【Thiên Cầm cô cô】.

"Tiểu nha đầu lừa đảo, lớn nhỏ có trật tự có biết không? Phải gọi ta là Tam Hoàng huynh!"

Trên lưng Xích Hổ bên cạnh, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lười biếng liếc nhìn nàng, vẻ mặt thờ ơ.

So sánh với tiểu nha đầu bị điên đến có chút chật vật, hắn sẽ thảnh thơi thảnh thơi hơn nhiều, dù Xích Hổ dưới háng đang

dùng tốc độ cực nhanh bôn tập, tư thế ngồi của hắn vẫn lười nhác, không thấy căng thẳng chút nào.

“Ta mới không gọi tiểu nha đầu đâu ~ Lão tổ tông vừa mới sắc phong ta làm Chiêu Ngọc công chúa, về sau ngươi phải gọi ta là Chiêu Ngọc công chúa.” Tiểu cô nương tức giận kháng nghị.

“Có phong hào thì ghê gớm lắm sao? Nói cứ như ai đó không có phong hào vậy.” Tam hoàng tử liếc nàng một cái, “Thứ nhất, là ngươi mặt dày mày dạn cầu ta mang ngươi đến ngoại vực ma giới kiến thức. Thứ hai, là ngươi nói thân là hoàng tử và công chúa muốn tiên thân làm gương cho binh sĩ, không thể cưỡi phi liên ở trên trời hưởng lạc, nhìn các binh sĩ chạy trên mặt đất, muốn xuống cùng nhau chạy.”

“Lúc này đã chịu khổ, ngược lại là biết không vui. Nếu ngươi không thích, ngươi có thể trở về.”

“Thân Đồ Cảnh Minh, ta thấy ngươi rõ ràng là ở trong căn cứ của Ma Số hai chịu thiệt thòi, liền trút giận lên đầu ta.”

Thân là tiểu công chúa duy nhất của Ma Triều, từ nhỏ Chiêu Ngọc công chúa đã được người ta nâng trong lòng bàn tay lớn lên. Nàng không sợ Thân Đồ Cảnh Minh.

Nàng lập tức trừng mắt căm tức nhìn hắn, lạnh lùng châm chọc nói: “Còn không phải là bởi vì ngươi đấu không lại tiểu ma tôn, chúng ta mới bị ném ra trợ giúp người Hàn Nguyệt Tiên Triều, không thể không rời khỏi nơi này.”

“Rõ ràng là ngươi nghe nói Vương Phú Quý hình như cũng tới vực ngoại, muốn đi nhìn mấy cánh tay mọc mắt của hắn, nhất định phải đi theo.” Tam hoàng tử vẻ mặt không thèm để ý đáp lời, “Còn nữa, ta không so đo với Tiểu Ma Tôn ở cứ điểm số hai kia, là xuất phát từ đại cục cân nhắc, tự có suy tính của ta, cũng không phải là sợ hắn. Ngươi là một đứa bé, không hiểu cũng đừng nói bừa.”

Trong khoảng thời gian này, Tam hoàng tử “Phụng mệnh” đi tới căn cứ của Ma Số hai tọa trấn, kết quả là tranh cãi với Tiểu Ma Tôn trong hội nghị chiến thuật.

Dựa theo ý tứ của Tam hoàng tử, căn cứ Ma số hai đương nhiên sẽ dùng hết khả năng xuất ra binh lực đi cứu viện căn cứ

Tiên số ba một chút, tăng thêm một bước tăng cường hợp tác giữa hai triều Tiên Ma, cũng phù hợp với hiện giờ hai triều Tiên Ma cùng chống đỡ đại lượng Ma tộc ngoại vực.

Tiếc rằng tiểu ma tôn lại có cái nhìn khác biệt.

Hắn cho rằng nếu Tiên Triều đã khống chế không ít binh lực Ma Tộc, không bằng xuất binh đánh lén địa bàn của mấy đại quân Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Như thế không những có thể thu hoạch được một lượng lớn vật tư cùng chiến công, còn có thể chặt đứt đường lui cùng đường tiếp tế của đại quân Ma tộc, tương đương với biến tướng trợ giúp Tiên Triều.

Sau khi quét sạch phía sau ma quân, bọn họ đã lấy được quyền chủ động. Nếu như Tiên Triều nguyện ý trả giá thật nhiều, hắn không ngại cùng Đông tuyến phòng khu trước sau giáp kích, khiến cho đại quân ma tộc bị thương nặng.

Rất rõ ràng, kế hoạch này của hắn có ý lợi dụng đại quân Ma tộc làm suy yếu quân lực Tiên Triều ở bên trong.

Nhưng phương châm chiến lược của hắn lại là giành được sự ủng hộ của hầu hết các đại lão trong căn cứ ma thứ hai. Thậm chí, có chút tình cảm càng nghiêng về phía bạn bè của Thân Đồ Cảnh Minh. Đều cảm thấy ý đồ chiến lược của tiểu ma tôn càng phù hợp Logic, càng phù hợp với lập trường cùng lợi ích của Xích Nguyệt ma triều hơn.

Sau đó, tiểu Ma Tôn càng trào phúng Tam hoàng tử, nói ngươi hy vọng dán mông vào Tiên Triều như vậy, hoàn toàn có thể dẫn nhân mã bản bộ đi, như vậy cũng có thể biểu hiện ra thành ý hợp tác giữa Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta cùng Tiên Triều.

Bị hắn khích tướng như vậy, Tam hoàng tử dưới cơn giận dữ, liền thật sự suất lĩnh nhân mã bản bộ xuyên qua Xích Tinh Xiêm Tựm Địa, một mình đi Tiên Triều tuyến phía đông phòng thủ gấp rút tiếp viện.

Cũng bởi vì vậy, Tam hoàng tử và đội chiến đoàn tinh nhuệ này mới có thể xuất hiện ở đây.

Về phần Chiêu Ngọc công chúa sẽ xuất hiện ở đây, đó chính là một câu chuyện khác.

Đoạn đường này, cả Tam hoàng tử và Chiêu Ngọc công chúa không được yên tĩnh, dọc đường luôn luôn quấn quýt dây dưa. Trong toàn bộ đội ngũ hành quân, chỉ có hai người bọn họ là ầm ĩ nhất.

Trên một con xích hổ chiến kỵ cách đó không xa, Vương Lung Yên nghe xong một đường quả thực có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tam hoàng tử: "Ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi, sao còn luôn cãi nhau với Chiêu Ngọc? Có mất mặt hay không?"

"Vâng vâng vâng, nếu như băng không cho ta ầm ĩ, ta sẽ không cãi nhau với nàng." Tam hoàng tử thật đúng là nói gì nghe nấy với Vương Lung Yên, nghe vậy liền vứt Chiêu Ngọc tiểu công chúa xuống, hấp tấp sai khiến Xích Hổ chạy đến bên cạnh nàng, cợt nhả, tràn đầy lấy lòng: "Thật ra đều do tiểu nha đầu kia, tuổi còn nhỏ mà đã phá chuyện thì nhiều hơn."

"Ai phá hoại nhiều?" Chiêu Ngọc công chúa tức giận đến cả người phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: "Thân Đồ Cảnh Minh ta cảnh cáo ngươi, ta đã được sắc phong làm 【 công chúa 】, ta cũng có quyền kế thừa. Ngươi chọc giận ta, ta sẽ đoạt vị trí Ma Hoàng với ngươi."

"Ơ, vậy chẳng phải ta nên sớm bóp chết ngươi ở trong mầm non?"

"Đến a, ta sợ ngươi a!"

Hai người lại cãi nhau ầm ĩ lên.

Thấy thế, Thiên Cầm cô cô che chở Chiêu Ngọc cùng Trác lão phía sau Tam hoàng tử đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Một lớn một nhỏ này quả thực là oan gia đối đầu trời sinh, chỉ cần chạm mặt liền ầm ĩ, quả thực làm cho người ta đau đầu.

Ngay cả Vương Lung Yên cũng đau đầu đỡ trán, lười phản ứng với bọn họ.

Lúc này.

Một tiểu đội thám báo không phái người đi điều tra đã trở về từ phía trước.

Đội trưởng tiểu đội xích hầu không kỵ cầm đầu sắc mặt ngưng trọng, vội vàng hướng Tam hoàng tử bẩm báo: "Khởi bẩm

điện hạ, Xích Hạp Quan phía trước đang gặp quân đội Ma tộc công kích mãnh liệt, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm thiết.”

Nói xong, hắn liền đem tình hình chiến đấu phía trước, cùng với so sánh quân lực song phương đơn giản trình bày một chút.

Vương Lung Yên nhíu mày, nhìn về phía Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh nghe vậy, cũng hoàn toàn không có tâm tình trêu chọc Chiêu Ngọc.

“Xem ra tình huống Tiên Triều bên này còn nghiêm trọng hơn so với ta tưởng tượng.” Hắn ghìm dây cương lại, lúc này liền điều khiển Xích Hổ tọa kỵ phóng về phía Xích Hạp Quan, trong miệng cất giọng nói: “Các huynh đệ, tăng tốc hành quân, theo ta đánh thẳng mông Ma tộc, để cho các huynh đệ Tiên Triều kiến thức một chút thực lực 【 Xích Hổ chiến đoàn 】 của chúng ta!”

Tất cả Xích giáp kỵ binh đều đồng ý.

Sau một khắc, tất cả binh lính bỗng nhiên giơ roi, gia tốc, chiến đoàn tinh nhuệ năm sáu ngàn người lúc này hóa thành một dòng lũ màu đỏ, cuồn cuộn tuôn về phía trước.

Ngắn ngủi không đến nửa canh giờ, dòng lũ màu đỏ đã vòng đến phía sau đại quân công thành Ma tộc, hướng phía sau đại quân Ma tộc đang công thành phát động tấn công mãnh liệt.

Xích Hổ chiến đoàn vốn là chiến đoàn tinh nhuệ Ma Triều, sức chiến đấu không tầm thường, giờ phút này mang theo xu thế công kích, uy thế càng thêm kinh người, tựa như cuồng phong sóng lớn, có thể xé rách tất cả địch nhân thành mảnh nhỏ.

Trong tiếng la giết cả ngày, binh sĩ Ma tộc nhao nhao ngã xuống, cánh sau của đại quân công thành Ma tộc lại xuất hiện một lỗ hổng.

Đại quân công thành Ma tộc bị đánh trở tay không kịp, tiết tấu tiến công vốn có lập tức bị quấy rầy.

Mà loại hỗn loạn này, rất nhanh đã bị các chiến đoàn thứ tám thủ thành phát hiện.

Bọn họ tử thủ ở Xích Hạp Quan đã lâu, vô luận là thể lực hay là tinh thần đều đã bị tiêu hao đến cực kỳ lợi hại, vốn tưởng

rằng hôm nay hơn phân nửa phải nuốt hận ở đây, ai cũng không nghĩ tới, tại thời điểm mấu chốt này, lại có viện quân tới.

Trong lúc nhất thời, các binh sĩ thủ thành tinh thần phấn chấn, thể lực vốn đã hầu như hao hết dường như khôi phục không ít.

"Là quân đội Ma Triều! Hình như là một trong những Xích Giáp Quân tiếng tăm lừng lẫy…" Chiến đoàn thứ tám, La Dương Vũ nhìn về phía xa đằng sau đại quân Ma tộc, trong lòng vừa mừng vừa sợ nhưng cũng vừa nghi hoặc một chút.

Quân đội của Ma tộc, làm sao lại xuất hiện ở khu vực phòng ngự của Tiên Triều?

Song, không đợi hắn nghĩ ra nguyên cớ, chỉ thấy một bóng người màu lam như kinh hồng bay vút qua trên không chiến trường.

Trong thiên địa tràn ngập ma sát chi khí xám đen thấp thoáng, thân ảnh kia tựa như một tia sáng phá vỡ sương mù, vô cùng chói mắt, vô cùng chói mắt, trong nháy mắt cướp đi tất cả lực chú ý của hắn.

Đó là bóng dáng của một nữ tử.

Nàng mặc một bộ trường bào màu xanh da trời, toàn thân không có giáp, bước chậm trong chiến trường lại giống như nhàn nhã dạo chơi, một người một kiếm, giống như thiên quân vạn mã.

Một vị Ma tộc lãnh chúa thấy tình thế không đúng, nỗ lực ngăn nàng lại, nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của nàng. Ma tộc lãnh chúa có thể so với cường giả Thần Thông cảnh của nhân loại, hoàn toàn bị nàng đè xuống đánh!

La Dương Vũ nhìn mà ngây dại.

Đạo thân ảnh này, không hề nghi ngờ, tự nhiên là Lung Yên lão tổ.

Lung Yên lão tổ nén giận xuất thủ, hạ thủ đến từ việc không lưu tình chút nào, giết Ma tộc cũng giống như chém dưa thái rau vậy. Hơn nữa, trải qua huấn luyện học viện, Lung Yên lão tổ đã có kinh nghiệm nhất định đối với việc phối hợp chiến đoàn tác chiến.

Trong lúc bất tri bất giác, chiến trận Xích Hổ chiến đoàn liền phát sinh biến hóa, tạo thành trận hình mũi tên lấy nàng làm mũi nhọn, đánh Ma tộc, hiệu suất cao hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Bất quá trong thời gian ngắn ngủi một nén nhang, lãnh chúa Ma tộc ý đồ ngăn chặn đã bị nàng dứt khoát lưu loát đánh chết. Chỉ có điều, vẫn là nàng cố ý giấu dốt, không lấy ra Bán Tiên Khí, cũng không toàn lực phát huy kết quả huyết mạch chi lực.

Thấy thế, các quân coi giữ Xích Hạp quan đều giống như bị đánh vào một cái cường tâm châm, ngay cả thân thể mỏi mệt đều giống như không cảm thụ được, từng người đều phấn khởi lên, bắt đầu liều mạng.

Dưới sự chỉ huy của La Dương Vũ, bọn họ thậm chí còn bắt đầu phối hợp với chiến đoàn Xích Hổ, triển khai phản công đối với quân đội Ma tộc.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản quân đội Ma tộc chiếm ưu thế số lượng lại bị ngạnh sanh bao sủi cảo, sĩ khí nhất thời sụp đổ như núi, bọn lính cũng nhao nhao bắt đầu tán loạn tứ xứ.

“Nếu như Băng Phong nhà ta có tài hoa vô song thì quả nhiên là Nữ Võ Thần chuyển thế.” Trên chiến trường phía sau, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh nhìn cảnh Vương Lung Yên đại sát tứ phương, ánh mắt cũng lấp lánh, thần hồn điên đảo: “Mỗi chiêu một thức của nàng đều mê người như vậy.”

“Ta nhổ vào! Chó liếm không biết xấu hổ.”

Chiêu Ngọc công chúa được Thiên Cầm cô cô ôm vào trong ngực, nửa ngồi trên khuỷu tay của nàng ta, cũng không trở ngại nàng ta ném ánh mắt khinh thường về phía Tam hoàng tử.

“Nha đầu nho nhỏ nhà ngươi thì biết cái gì?” Tam hoàng tử chẳng hề để ý nói, “Có thể liếm được Nhược Băng, chính là may mắn cả đời của ta.”

Trong lúc nói chuyện, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh đã điều khiển tọa kỵ đuổi kịp bước chân của Vương Lung Yên, gia nhập vào hàng ngũ giết địch.

Trận chiến đã tan tác trọn vẹn mấy canh giờ.

Lúc chiến dịch chấm dứt, trong Xích Hạp Cốc đã nằm đầy thi hài Ma tộc.

Đám binh lính của chiến đoàn thứ tám thủ quan đều đã sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn gắng gượng thu dọn chiến trường. Đám binh lính Xích Hổ chiến đoàn cũng ở bên cạnh hỗ trợ.

Trong lúc nhất thời, bỏ qua thi thể đầy đất, trong Xích Hạp Quan lại có một mảnh năm tháng yên tĩnh.

Mà đúng vào lúc này, trên bầu trời có một đội ngũ không kỵ quy mô nhỏ phi nhanh tới, trong đó cầm đầu chính là một con thanh long Cửu giai Ất Mộc, trên lưng thanh long, đang ngồi một thanh niên nữ tử mặc giáp trụ màu vàng sáng.

Thanh niên nữ tử này ngũ quan tươi đẹp, khí chất ung dung, không phải Tuy Vân công chúa thì là ai?

Hóa ra, là nàng biết được tình huống quan Xích Hạp khẩn cấp, lo lắng quân coi giữ kiên trì không đến hai ngày sau viện quân đến, dứt khoát tự mình suất lĩnh thân vệ cực tốc chạy đến chi viện.

Nàng lúc này mắt phượng lạnh lùng, toàn thân tràn ngập sát khí, ngay cả trên thân chiến giáp màu vàng sáng cũng còn có rất nhiều vết máu khô chưa kịp xử lý, hiển nhiên là mới từ một chiến trường khác chạy tới.

Theo đại quân Ma tộc toàn diện tiến công, Tuy Vân công chúa rong ruổi các chiến trường chung quanh, sớm đã mệt mỏi kiệt sức.

Nhưng dưới áp lực cực lớn của chiến tranh, nàng căn bản không dám nghỉ ngơi.

Đội ngũ không kỵ lượn trên không trung nửa vòng, sau đó đáp xuống bên ngoài Xích Hạp quan.

Tuy Vân công chúa vừa thấy tinh kỳ quân đội Ma Triều tung bay trên không quan ải, cũng đã đại khái đoán được tình huống, lập tức cao giọng hỏi: “Tuy Vân bái tạ quân đội Ma Triều gấp rút tiếp viện, xin hỏi người lĩnh quân là vị đại tướng nào của Ma Triều?”

“Thì ra ngươi chính là Tuy Vân công chúa đại danh đỉnh đỉnh.” Vừa đánh xong một trận Thuận phong chiến, Tam

hoàng tử đang hăng hái, lập tức phi thân lên, xa xa đối mặt với Tuy Vân công chúa, “Ta là đệ tam hoàng tử Xích Nguyệt ma triều Thân Đồ Cảnh Minh.”

“Nguyên lai là 【 An Diêu hoàng tử 】 giá lâm.” Tuy Vân công chúa vội bay lên, thu liễm thi lễ nói. “Tuy Vân lần nữa bái tạ An Dao hoàng tử trượng nghĩa gấp rút tiếp viện.”

“Không sao không sao, chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Tam hoàng tử khoát tay áo nói, một bộ rất có bố cục, dáng vẻ rất có nhìn xa trông rộng: “Ta và ngươi đều là Tiên Hoàng Ma Hoàng đời kế tiếp, về sau thời gian giao tiếp nhiều hơn, chúng ta nên quen thuộc trước, thành lập tình cảm cũng là vô cùng tốt.”

Ma Hoàng kế nhiệm?

Tuy Vân công chúa trong đôi mắt đẹp xẹt qua một vòng kinh ngạc.

Người thừa kế Ma Hoàng của Xích Nguyệt Ma Triều đã định sẵn chưa? Vì sao nàng không thu được nửa điểm tình báo?

Nhìn thấy một màn này, Chiêu Ngọc công chúa quay đầu lại, trực tiếp vùi đầu vào trong hõm vai của Thiên Cầm cô cô.

Bị ném chết rồi!

Tam hoàng huynh này đã mất mặt đến không có mắt nhìn.

…

Chương 214: Ngươi ngươi ngươi… ngươi chính là Vương Phú Quý?

…

Đối với Tam hoàng tử mà nói, chỉ cần hắn không xấu hổ, như vậy xấu hổ chính là người bên cạnh.

Cũng may tuy rằng Tuy Vân công chúa có nghi hoặc trong lòng, nhưng chung quy nghĩ đến tình cảm hảo ý người ta từ xa chạy tới trợ giúp, vẫn biểu hiện khách khí khí: "Tam hoàng tử điện hạ nói rất phải, hai đại trận doanh nhân tộc chúng ta hiện giờ đang ở giai đoạn hợp tác cùng thắng, chúng ta nên hảo hảo trao đổi trao đổi một chút."

"Anh Hạo huynh, việc xử lý chiến trường Xích Hạp Cốc sau này do huynh xử lý." Tuy Vân công chúa nói xong, quay người phân phó Ngô Anh Hạo ở phía sau: "Tất cả người bị thương đều phải được trị liệu hữu hiệu, quân nhân bỏ mình phải làm tốt công tác trợ cấp."

"Vâng, điện hạ."

Ngô Anh Hạo hành lễ xong thì dẫn theo nhân mã đi xử lý hậu sự.

Tam hoàng tử nhìn bóng lưng Ngô Anh Hạo, trong lòng thầm nghĩ, đây chính là phủ chủ tương lai của Tuy Vân công chúa sao? Ngược lại có chút hương vị anh vũ bất phàm, đáng tiếc, so sánh với hắn vẫn là cách biệt một trời.

Tuy Vân công chúa lần này chạy đến, chính là vì cứu viện, hôm nay quan hệ Xích Hạp nguy cục đã được giải, nàng tự nhiên cũng không cần ở lại chỗ này.

Sau khi sắp xếp một chút, lưu lại đầy đủ thủ quân cho Xích Hạp Quan, Tuy Vân công chúa liền dẫn theo tam hoàng tử Thân Cảnh Minh và Chiêu Ngọc công chúa cùng đi bộ chỉ huy phía đông.

…

Mà cùng lúc đó.

Ở phía đông của khu vực phòng thủ là Hồng Thạch Ma Vương bảo, ở một nơi hiểm yếu có một cứ điểm của Nhân tộc tên là "Toa Toái Thạch".

Sở dĩ lấy cái tên này, thứ nhất là bởi vì nó kết cấu thô kệch, đa số đều dùng đá vụn khai thác tại chỗ để dựng doanh địa, kết cấu tường thành. Thứ hai, là bởi vì tác dụng chủ yếu của nó chính là ngăn chặn tuyến tiến công của Hồng Thạch Ma Vương Bảo, đặt tên là "Toái Thạch" cũng là có ý tứ nhằm vào Hồng Thạch Ma Vương Bảo.

Thành lũy loại phòng thủ muốn có hiệu quả phòng thủ, vị trí kiến tạo đương nhiên đều là yếu đạo giao thông, như vậy mới có hiệu quả bóp cổ.

Mà ngoại trừ giao thông yếu đạo ở pháo đài đá vụn này, chung quanh núi non trùng điệp địa hình hiểm ác, tinh nhuệ quy mô nhỏ đi lại còn được, nếu như đại bộ đội đánh chủ ý vòng qua, không những hành quân phi thường khó khăn, đường tiếp tế hậu cần cũng không theo kịp.

Quan trọng nhất là, đại quân Ma tộc nếu như không thể chiếm cứ thành lũy Toái Thạch, mặc dù thành công lách qua thành lũy đá đi vào khu vực phía đông phòng thủ, cũng rất dễ dàng lọt vào hai mặt, thậm chí nhiều mặt giáp công. Đến lúc đó một khi bị bao sủi cảo, kết quả cũng có thể tưởng tượng được.

Vì vậy, đại quân của Hồng Thạch Ma Vương Bảo muốn tiến vào khu vực phía đông phòng thủ, đầu tiên là phải đột phá 【Thành lũy Toái Thạch】.

Mà trường kỳ đóng ở thành lũy đá vụn, khống chế chiến đoàn khu phòng thủ xung quanh, chính là chiến đoàn thứ bảy của quân đoàn Đông tuyến đại danh đỉnh đỉnh.

Chiến đoàn thứ bảy vốn không nổi tiếng, toàn bộ Đông tuyến phòng khu đều thuộc về chiến đoàn nhị lưu, cũng chính là so với 【đầu bếp đoàn】 có địa vị cao chút, biểu hiện trên chiến trường, lập được công huân tự nhiên cũng không tính là cao, phương diện phân phối vật tư, ưu tiên cho ba chi hệ chiến đoàn Đông tuyến quân đoàn kia, thường thường phải đợi người chọn còn lại sau đó mới đến phiên bọn họ.

Nhưng mà, khi Vương Ngao đến, chiến đoàn thứ bảy liền lập tức "thanh danh lên", các loại sự tình kỳ hoa tầng tầng lớp lớp, các huynh đệ trong chiến đoàn ngầm cười nhạo bọn họ không ít, nói bọn họ là bị một phú nhị đại tiểu thư đánh cho toàn bộ chiến đoàn.

Trên dưới chiến đoàn đều là một đám đại lão gia, lại bị một tiểu cô nương lộng phục.

Tuy nhiên cũng có người hâm mộ chiến đoàn thứ bảy, dù sao về phương diện vật tư, Vương Anh Tuyền đã học được đầy đủ tinh thần của Triệu Đình Kiên một khóc hai nháo ba thắt cổ, dù sao cũng có thể khiến cho Quân nhu bộ ưu tiên bổ sung vật tư cho chiến đoàn thứ bảy, khiến cho chiến đoàn thứ bảy được đối đãi trực tiếp với ba chiến đoàn tinh nhuệ.

Đủ loại chuyện đã qua tạm thời không đề cập tới.

Chỉ nói lần này, 【Phách Thạch Bảo Lũy Lâu】 đang đóng giữ ở chiến đoàn thứ bảy gặp phải phiền toái lớn.

Hồng Thạch Ma Vương phát động tấn công pháo đài nát, chỉ riêng đội tiên phong đã có ba đội quân lãnh chúa Ma tộc.

Quân đội dưới trướng Ma tộc lãnh chúa đều là tự mình bồi dưỡng huấn luyện, tự nhiên có mạnh có yếu, mà ba chi tiên phong lãnh chúa này coi như là đối thủ cũ của thành lũy đá vụn, nhiều năm qua ma sát quy mô nhỏ chưa bao giờ dừng lại, cũng từng kết xuống không ít thù hận.

Giờ phút này.

Trong phòng họp của Toái Thạch thành lũy chiến đoàn, các thống lĩnh các chiến doanh dưới trướng chiến đoàn thứ bảy tề tụ một chỗ, đang lắng nghe tình báo tổng hợp lại, vẻ mặt của từng người đều thập phần ngưng trọng.

Đèn huỳnh thạch trong phòng hội nghị cũng không biết đã bao lâu rồi không đổi linh thạch, ánh sáng có chút ảm đạm, nổi bật lên sắc mặt mọi người giống như phủ lên một tầng bóng đen, đặc biệt nghiêm túc và áp lực.

"Huyết ưng lãnh chúa, Cuồng Hùng lãnh chúa, cùng với Đại Lực lãnh chúa, đang phân chia lãnh địa của bọn chúng suất quân xuất phát, chia làm ba đường tập kết vây quanh 【Toái

Thạch thành lũy 】.” Xích hầu thống lĩnh báo cáo: “Chúng ta đoán chừng, bọn chúng hẳn là dự định thừa dịp các khu vực phía đông phòng thủ của chúng ta đều lâm vào chiến tranh vũng bùn, thời điểm trợ giúp vô lực, đánh hạ Toái Thạch thành lũy của chúng ta, mở đường cho đại quân phía sau.”

Ba chi lãnh chúa Ma tộc này, một chi cũng không dễ chọc, chiến đoàn thứ bảy dựa vào ưu thế địa hình của pháo đài đá vụn thủ một chi không khó, thủ hai chi cũng có chút lực không lười biếng, nếu như gặp ba chi vây công, nếu không viện quân đến, muốn bảo vệ pháo đài thì gần như là không có khả năng.

“Viện quân đâu?”

Phó chiến đoàn trưởng Liêu Anh Tuấn trong tay đang lau một thanh trường đao, nghe vậy ngẩng đầu nhìn đoàn trưởng Yến Hồng Thiên.

Ánh đao kia có màu ám trầm, hàn mang chảy xuôi trên thân đao, có một cỗ khí thế sắc bén vô song tản ra, hiển nhiên là một thanh linh bảo Thần Thông.

Đây là Vương Ngao giúp hắn hối đoái, thậm chí cũng không yêu cầu hắn tương lai còn điểm cống hiến. Đương nhiên, Côn Bằng kỳ thật cũng chuẩn bị cho Trường Yến Hồng Thiên một thanh linh bảo thần thông trường thương, chỉ là thấy Yến Hồng Thiên đã có lúc này mới tạm thời bỏ qua.

Điều này làm cho Liêu Anh Tuấn vui vẻ mỗi ngày đều ôm thần thông linh bảo ngủ, cũng làm cho Yến Hồng Thiên mỗi đêm nửa đêm bừng tỉnh, đều nhịn không được âm thầm rơi lệ. Sớm biết như vậy, Cầu Lão Đại sẽ phát ra thần thông linh bảo cho mọi người, hắn tội gì phải táng gia bại sản đổi “Phi Yến” chứ?

“Ta vừa nhận được tin tức của quân đoàn chỉ huy.” Sắc mặt Yến Hồng Thiên trầm trọng nói: “Hiện tại các khu vực phòng chiến nổi lên bốn phía, chỉ huy chỉ huy đang ở chung quanh cứu hỏa, không cách nào đảm bảo nhất định sẽ có viện quân đến. Bộ chỉ huy có ý là, để cho chúng ta tận lực thủ vững, thủ càng lâu càng tốt…”

Tin dữ này vừa xuất hiện, tất cả tướng lĩnh của chiến đoàn thứ bảy lập tức đều rơi vào trầm mặc.

Toàn bộ Đông tuyến phòng khu thuộc về một chỉnh thể liên phòng, ngày thường bất luận cứ cứ điểm nào gặp phải công kích, sẽ có viện quân liên tục không ngừng chạy tới. Nhưng hiện tại, toàn tuyến Đông tuyến phòng tuyến toàn bộ khai chiến, cứ điểm binh lực đều nghiêm trọng không đủ, tổng bộ lại bị ngăn chặn, trong lúc nhất thời không điều động được nhân mã.

Chỉ cần người có chút thường thức quân sự đều có thể phán đoán ra, trận chiến đấu phòng thủ của trận chiến thứ bảy này, tất nhiên sẽ đặc biệt gian nan cùng nguy hiểm, mỗi khi thủ thêm một ngày đều phải trả một cái giá thật lớn.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là toàn bộ chiến đoàn thứ bảy đều có thể bỏ mình!

Nguy cơ này, không đơn thuần chỉ là chiến đoàn thứ bảy, mà là toàn bộ khu vực phòng thủ phía đông, thậm chí là nguy cơ của căn cứ của Tiên số ba. Thành lũy đá vụn mà chiến đoàn thứ bảy bọn họ đóng giữ, bất quá là khu vực phòng thủ Tiên số ba lớn như vậy không có số liệu, chỉ là một cái không đáng chú ý mà thôi.

Sau khi trầm mặc, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Vương Ngao.

Chức vị của nàng mặc dù chỉ là phó đoàn trưởng của chiến đoàn thứ bảy, nhưng hôm nay trận chiến thứ bảy sớm đã do nàng định đoạt, chính là lão đại thực chất. Được nàng chiếu cố, chiến đoàn thứ bảy từ đội trưởng binh lính tầng dưới chót, đến thống lĩnh chiến doanh, vũ khí trang bị phương diện đều đã thay bằng súng đổi pháo.

Huyền giáp mới "Xuất sản" của Tiên Binh bộ vừa được phân phối đến tổng bộ, đã bị nàng trực tiếp cướp đi một nhóm, vũ trang toàn thành.

"Thủ? Thủ cái gì?" Vương Ngao trầm ngâm một lúc lâu rốt cuộc mở miệng, "Nếu chúng ta bị động phòng thủ 【Phác Tường Đá】, thế tất phải đối mặt với ba lãnh chúa Ma tộc bao vây. Thủ thành mặc dù có thể chiếm ưu thế địa lợi, nhưng chắc chắn sẽ lâm vào khốn cảnh tiến thối lưỡng nan."

“Không phải chứ?” Yến Hồng Thiên trừng mắt: “Ý của Diêm lão đại, chẳng lẽ là chúng ta phải chủ động xuất kích đánh dã chiến? Cái này cái này, điều này cũng quá nguy hiểm, cho dù trang bị của toàn thành viên chúng ta tăng lên một đoạn, nhưng nếu cứng đối cứng chính diện, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh 5-5 - 5 với đại quân Ma tộc lĩnh chủ.”

“Chia năm năm? Là ai nói? “Vương Ngao trừng mắt liếc hắn, “Có phải ngươi quá coi thường của cải Vương Ngao ta rồi không?

Nói xong, nàng quơ một vòng trên nhẫn trữ vật, một trung niên nam tử nhìn như bình thường không có gì lạ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Ta giới thiệu với mọi người một chút, đây là một trong những con rối trấn tộc của gia tộc chúng ta 【Vương Định Hổ】. Định Hổ lão tổ, làm phiền ngài chào hỏi các huynh đệ.”

Vương Định Hổ gật gật đầu, lập tức hướng mọi người lên tiếng chào hỏi, ngữ khí ôn hòa: “Chào mọi người, ta là Vương Định Hổ, là một con rối thủ hộ có được chiến lực Lăng Hư cảnh sơ kỳ.”

Lần này Vương thị ở trong doanh huấn luyện quân quan tổng cộng thu được ba con rối Lăng Hư cảnh sơ kỳ, một con rối Lăng Hư cảnh đỉnh phong, Vương Định Hổ này chính là một trong số đó.

Khác với những con khôi lỗi cấp thấp, bề ngoài Vương Định Hổ gần như không khác nhân loại chút nào, trình độ nhân cách hoá cũng rất cao, chỉ là vẻ mặt hơi thiếu một chút, có vẻ có chút tê liệt, nhưng suy xét đến trong nhân loại cũng có người cùng loại, loại khác biệt này kỳ thật cũng không nổi bật.

Nếu không có người nhắc nhở, sợ là hơn phân nửa người đều sẽ coi hắn là nhân loại. Nhưng mà, đã đến trên chiến trường, đây chính là một vị đại sát khí.

Chiến lực Lăng Hư cảnh sơ kỳ!

Yến Hồng Thiên, Liêu Anh Tuấn, cùng với một đám chính phó thống lĩnh của các chiến doanh chấn động, đều đứng bật dậy, nuốt nước miếng, dùng một loại ánh mắt vô cùng kính sợ ngước nhìn Vương Định Hổ.

Trên đời khôi lỗi có thể đạt tới chiến lực Lăng Hư cảnh chỉ có lác đác không có mấy, dựa vào tiêu chuẩn luyện khí của Tiên Triều và Ma Triều hôm nay cũng tuyệt đối làm không được, bởi vậy, trong thế giới loài người hiện giờ, khôi lỗi có được sức chiến đấu của Lăng Hư cảnh chỉ có một nơi, đó chính là di tích thần võ.

Thế gia có thể có được con rối Lăng Hư, không có ai mà không phải thế gia cao cấp nhất, bình thường căn bản không nỡ dùng, đều là đặt ở trong chủ trạch trấn trạch.

Thứ này, luận về trình độ trân quý và tầm quan trọng, thậm chí còn trên cả Bán Tiên Khí. Dù sao, Bán Tiên Khí còn có thể dựa vào điểm công huân để đổi được, khôi lỗi Lăng Hư cảnh thì đừng hòng nghĩ tới.

Rốt cuộc mọi người Kỳ lão này bị làm sao vậy? Tại sao nàng ra ngoài tham gia quân, chỉ là bán tiên khí hay là lăng hư khôi lỗi?!

Theo lời nàng nói, nàng chẳng qua chỉ là một cái thế gia Tứ phẩm nho nhỏ ở bên cạnh.

Con mẹ nó tứ phẩm!

Nếu như thế gia Tứ phẩm của Nhân tộc đều có gia sản như vậy, họa lớn của Nhân tộc yêu ma ngoại vực đã sớm bị san bằng.

Nhưng đừng nhìn Vương thị lập tức có bốn con rối Lăng Hư, nhưng thật ra cũng không dễ, Thần Võ quan quân bồi dưỡng hình thức anh hùng học viện cũng không dễ đánh.

Thử nghĩ một chút, chỉ là tu sĩ có thể lấy được sáu mươi điểm, thông qua hình thức anh hùng, cũng đã là tiềm lực của Thần Vũ quân đoàn trưởng. Yêu cầu này cao bao nhiêu?

Phải biết rằng, quân đoàn trưởng thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, cũng không phải là Triệu Đình Kiên còn có Long Xương đại đế miễn cưỡng cường hãn mới tấn thăng đến sơ kỳ Lăng Hư cảnh, mà là thứ nhất đều có chiến lực Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ!

Nhưng mặc dù như vậy, nếu như đánh không đến tám mươi điểm, chỉ có thể bị nhét một thanh 【Bán Tiên Khí】, cũng

không có tư cách lựa chọn bảo vật tiếp sau.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, rõ ràng quy tắc cường nhét bán tiên khí, theo lý là bán tiên khí nhiều nhất, nhưng số lượng bán tiên khí mà Vương thị thu được lại không tính là nhiều. Bởi vì bán tiên khí tuy số lượng nhiều nhất, nhưng bị người cầm nhiều nhất.

Ngược lại là trung cấp bảo điển cần phân chia bảo vật giá trị cao hơn, mới lưu lại càng nhiều.

Không có cách nào, muốn đánh được 80 điểm dưới hình thức anh hùng, lấy được phần thưởng thứ hai quá khó khăn. Người có thể đạt được thành tựu như thế, cơ bản chính là tiềm lực cấp Chân Tiên, loại người này ở thời kỳ Thần Võ cũng cực kỳ hiếm thấy, có tư cách lựa chọn một con rối Lăng Hư cảnh trân quý thủ hộ, cũng là phi thường hợp tình hợp lý.

Vương thị, thứ nhất là tiềm lực tộc nhân của mình vô tận, dựa vào tài nguyên từ trong di tích lấy tới đem tiềm lực của tộc nhân tăng lên tới trình độ rất cao, thứ hai, thì là vướng BUG, lúc này mới nhận được nhiều phần thưởng như vậy, không có nghĩa là khôi lỗi Lăng Hư cảnh không đáng tiền hoặc là đường cái nát.

Thiên nữ giống như Vương Ngao, đặt ở Thần Vũ hoàng triều cũng là nhân tài cao cấp nhất, nếu Thánh Hoàng còn sống, cũng tất nhiên là đem nàng coi là bảo bối trong lòng đến che chở.

Cũng chính vì như thế, Vương Thủ Triết tương đối lo lắng cho sự an nguy của cháu gái Vương Anh Tuyền trên chiến trường mới sắp xếp cho nàng một con rối Lăng Hư cảnh thủ hộ.

Nhưng mà con rối Lăng Hư này, Anh Tuyền và Ly Từ đều có quyền sử dụng, chỉ tạm thời đặt ở bên Anh Tuyền.

“Được rồi được rồi.” Vương Ngao bình tĩnh phất phất tay, “Chuyện lớn bao nhiêu chứ, đều ngồi xuống. Chúng ta tiếp tục thảo luận hội nghị chiến thuật, đừng lãng phí thời gian.”

Chuyện lớn tới mức nào?

Chuyện khôi lỗi Lăng Hư cảnh còn không phải lớn sao? Đây chính là tồn tại có thể một chưởng đánh chết bọn họ.

Yến Hồng Thiên và những người khác kính sợ nhìn Vương Định Hổ, lại nhìn Vương Củng, chần chờ một lúc lâu mới run sợ ngồi xuống, trong lòng nhịn không được lại bắt đầu âm thầm nghiền ngẫm gia thế của Khám lão đại.

Tứ phẩm không thể nào là Tứ phẩm, đánh chết bọn họ cũng không tin đây là nội tình thế gia Tứ phẩm có thể có.

Đợi cho tâm tình thoáng ổn định lại một chút, Yến Hồng mới một lần nữa suy nghĩ thông suốt, có chút bận tâm nói: "Quê lão đại, chúng ta mặc dù có Định Hổ lão tổ tương trợ, cũng không chơi lại ba lãnh chúa Ma tộc đúng không?"

"Vì sao phải làm ba cái? Chúng ta không thể một người làm sao? "Vương Ngao kinh ngạc nhìn hắn, lập tức phê bình nói:"Hồng Thiên, chiến tranh này giống như là làm người, cũng không thể mơ ước xa vời."

"Không phải, lão đại ta không phải có ý này…" Yến Hồng Thiên uất ức vẽ một vòng tròn trên bản đồ: "Ngài xem, đây là vị trí của Lãnh Chúa Huyết Ưng lãnh chúa, nơi này là 【Cuồng Hùng lãnh chúa】, nơi này là 【Đại Lực lãnh chúa】, mặc dù bọn chúng chia làm ba đường vây kín chúng ta, nhưng hành quân với nhau lại không quá hai ngày."

"Chúng ta một khi tiến công bất cứ một chi đội quân lãnh chúa nào, đều sẽ dẫn tới hai chi đội quân khác gấp rút tiếp viện, một khi bị dây dưa kéo lại, chiến đoàn thứ bảy chúng ta nhất định đoàn diệt. Trừ phi chúng ta có thể ở trước khi đối phương chạy tới tiếp viện, hoàn toàn đánh tan một chi đội quân lãnh chúa, cũng nhanh chóng rút lui. Nhưng cái này cũng quá khó khăn…"

"Cái này còn chưa phải phiền toái nhất, theo thời gian trôi qua, vòng vây của bọn chúng sẽ càng ngày càng nhỏ, khoảng cách giữa nhau cũng sẽ càng ngày càng gần. Chúng ta ra ngoài tập kích, cũng cần hành quân."

Yến Hồng Thiên phân tích một phen, vô cùng hợp tình hợp lý, có thể thấy được chiến đoàn trưởng trên danh nghĩa này của hắn ta cũng không phải ăn cơm khô. Trước khi Vương Ngao đến, hắn ta dựa vào năng lực của mình cũng thủ thành lũy Toái

Thạch nhiều năm như vậy, ánh mắt chiến thuật cơ bản và sức phán đoán đương nhiên không thành vấn đề.

Đám thống lĩnh các doanh còn lại đều gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhưng hiển nhiên Vương Ngao cũng sớm có chuẩn bị, trên bản đồ đánh dấu một địa điểm: "Khu vực này tên là 【Cổ Ma Lâm】, chính là con đường phải đi qua của bộ đội 【Huyết Ưng lãnh chúa】. Ta đã từng xem xét địa hình, nơi này rất thích hợp để phục kích."

"Kỳ lão đại, chúng ta đi Cổ Ma Lâm cần hành quân hai ngày, mà căn cứ theo vị trí quân đội của Huyết Ưng lãnh chúa lúc trước để suy tính, bọn họ cách Cổ Ma Lâm đã không xa, tuyệt đối không dùng được hai ngày." Phó đoàn trưởng Liêu Anh Tuấn cũng đưa ra nghi vấn, "Căn cứ khoảng cách hai bên phán đoán, chúng ta không cách nào đuổi Huyết Ưng lãnh chúa đến trước Cổ Ma Lâm mai phục. Trừ điều đó ra, phục kích cũng không phải đơn giản như vậy, đối phương cũng có xích hầu mở đường, trước khi thông qua Cổ Ma Lâm tất nhiên sẽ cẩn thận điều tra."

Bọn họ tuy rằng lấy Vương Ngao như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nhưng cũng không phải là con rối không có tư tưởng, tự nhiên cũng có phán đoán của mình.

Các thống lĩnh còn lại cũng đều cảm thấy Liêu Anh Tuấn nói có đạo lý.

Sở dĩ một số kinh điển phục kích sở dĩ rộng rãi làm người biết, bị xem như kinh điển truyền bá, thậm chí sẽ xuất hiện ở trong tiểu thuyết ghi chép, trở thành nội dung cốt truyện tiêu chuẩn của một số nhân vật chính, tự nhiên là bởi vì dưới tình huống bình thường muốn hoàn thành phục kích quá khó khăn.

Có thể trở thành tướng lĩnh của bộ đội nào có kẻ ngốc thật sự? Cho dù tướng lĩnh lỗ mãng, vậy bên người luôn có đám người trí nang đúng không?

Huống chi quân đội hành quân đi ngang qua hiểm địa, cẩn thận điều tra một phen sau đó lại thông qua thao tác thông thường. Dù sao, ngươi có thể nhìn ra chỗ đó thích hợp để phục kích, địch nhân chẳng lẽ nhìn không ra sao?

Tất cả mọi người đều là quân chính quy, cũng không phải thổ phỉ dã đoàn, thổ phỉ đều biết phải phái thám mã thăm dò tình hình.

“Các ngươi đều biết ta đã kế thừa Lăng Hư Bảo Điển đúng không?” Vương Củng liếc bọn họ một cái, lại hỏi vấn đề nhìn như trâu ngựa không liên quan.

Yến Hồng Thiên và Liêu Anh Tuấn vừa mới chuẩn bị gật đầu, bỗng nhiên kịp phản ứng, trong nháy mắt mở to hai mắt: “Cái gì? Ngươi đã kế thừa Lăng Hư Bảo Điển?”

Mẹ nó, thật sự là người tức chết người mà! Đây hoàn toàn không phải là người của cùng một thế giới!

Nhà Yến Hồng Thiên và Liêu Anh Tuấn đều là thế gia Tam phẩm, cách Lăng Hư Bảo Điển rất xa xôi, rất xa.

Trên thực tế đừng nói Lăng Hư Bảo Điển, gia tộc xuất thân của bọn họ ngay cả số lượng truyền thừa thần thông cũng bị giật gấu vá vai. Cũng bởi vậy, gia tộc chỉ có thể “phái” bọn họ đến quân đội, xem có thể dựa vào chiến công để kiếm thần thông truyền thừa hay không. Yến Hồng Thiên chính là một án lệ thành công.

“Ta chưa nói qua sao?” Vương Củng nhíu mày, có chút không nhớ ra mình đã nói gì.

“Chưa từng nói qua!”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Bọn họ đối với Kỳ lão đại là triệt để không còn cách nào, khó trách dám mỗi ngày trêu chọc Triệu lão nguyên soái, tình cảm tương lai cũng là con đường Lăng Hư “Nguyên soái”, hơn nữa còn cao hơn Triệu lão nguyên soái nhiều.

Lấy tư chất, tiềm lực nàng biểu hiện ra, cùng với năng lực chỉ huy tác chiến, tương lai nói không chừng có thể lăn lộn thành tổng chỉ huy của một căn cứ nào đó. Mọi người đi theo Khám lão đại, cảm giác tiền đồ vô lượng!

“Được rồi.“Vương Ngao cũng bất đắc dĩ, “Chuyện này nói ra tương đối phức tạp. Ta vẫn nên giới thiệu một chút về Bảo Điển của ta trước đã.”

Nói xong, ánh mắt nàng ngưng tụ, một vệt kim quang từ trong Tử Phủ của nàng bắn ra, hóa thành một bộ bảo điển phong cách cổ xưa dày nặng lơ lửng đến đỉnh đầu.

Trang sách bảo điển ào ào mở ra, một cỗ sát khí nồng đậm từ trong đó tràn ngập ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng hội nghị, âm lãnh bá đạo, ẩn ẩn mùi máu tanh, làm cho người ta tựa như đặt mình trong chiến trường.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng của nữ tử truyền đến từ trong Bảo Điển: "Chào mọi người, ta tên là Quân Vũ, là khí linh của 【Chiến Tranh Bảo Điển】."

Rất nhiều người vẫn là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy bảo điển, lập tức đều vô cùng kích động, trong ánh mắt nhìn về phía bảo điển đều tràn đầy khát khao cùng ngưỡng mộ.

Bảo điển, cách bọn họ quá xa xôi.

Rất nhiều người cả đời này đừng nói kế thừa, thậm chí ngay cả thấy cũng chưa thấy qua. Cũng là bởi vì khoảng cách quá mức xa xôi, bọn họ thậm chí ngay cả cảm xúc ghen tỵ cùng hâm mộ đều không có.

"Mọi người chú ý một chút, bảo điển của ta tên là 【Chiến tranh bảo điển】, bộ bảo điển này có tăng thêm sức chiến đấu của cá nhân ta hay không có cũng được mà không có cũng không sao." Vương Củng lộ vẻ vô cùng tự tin, "Nhưng nàng vẫn là một bộ bảo điển vô cùng cường đại. Nguyên nhân rất đơn giản, như tên của nàng nói, nàng là một bộ bảo điển lấy 【Chiến tranh pháp tắc】 làm trung tâm! Không phải 【Chiến đấu pháp tắc】."

Yêu cầu kế thừa Chiến Tranh Bảo Điển đặc biệt hà khắc, cũng không phải không có nguyên nhân. Nàng cũng là sau khi kế thừa mới hiểu được bộ Bảo Điển này có bao nhiêu đặc thù.

Chỉ có thể nói vị nguyên soái lúc trước sáng tạo ra bộ bảo điển này thật sự là một vị thiên tài khó lường.

"Pháp tắc chiến tranh?"

Mọi người vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là loại thiên đạo pháp tắc gì? Làm sao bọn họ chưa từng nghe nói qua?

Bất quá, coi như chưa nghe nói qua, cũng không trở ngại bọn hắn vô ý thức cảm thấy pháp tắc này rất lợi hại.

“Ta là Quân Vũ, ta sẽ hiệp trợ tiểu thư dẫn dắt mọi người đạt được thắng lợi liên tiếp. Thời gian không còn nhiều nữa, mọi người tập kết trước. Chúng ta có thể lập tức triển khai một trong những pháp tắc chiến tranh —— 【Binh quý thần tốc】, tranh thủ trong vòng tám canh giờ đi đến 【Cổ Ma Lâm】, có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị ẩn nấp phục kích.

Pháp tắc chiến tranh, binh quý thần tốc?

Vẻ mặt của mọi người càng thêm bối rối.

Cái này lại là vật hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Bất quá, bọn họ rất nhanh sẽ lĩnh hội ảo diệu bên trong thiên đạo pháp tắc này, đồng thời sẽ vì đó mà thuyết phục thật sâu.

…

Ngay khi Vương Củng suất lĩnh chiến đoàn thứ bảy đánh vỡ thường quy, lúc bắt đầu chủ động xuất kích, Tuy Vân công chúa cùng Tam hoàng tử một đám, cũng tạm thời tạm biệt đại đội, dẫn đầu đi tới phía đông tuyến phòng bộ chỉ huy.

Bởi vì có hình chiếu Tiên Hoàng tọa trấn khu vực Đông tuyến phòng, Tam hoàng tử lại từ xa đến trợ giúp Tiên Triều, dựa theo lễ nghi, Tiên Hoàng tự nhiên là muốn triệu kiến Tam hoàng tử một phen, an ủi một phen, mà Tam hoàng tử cũng phải đi bái kiến.

Bất quá đây là trên chiến trường, chiến sự khẩn cấp, triệu kiến Trình tự nhiên là đơn giản hết thảy.

Tiên Hoàng trực tiếp ở trong phòng hội nghị bộ lạc triệu kiến Tam hoàng tử, bên người cũng chỉ có Vương Phú Quý cùng Công chúa Lận Nam, Vân Mộng Vũ làm bạn.

“Ngoại thần An Diêu, Chiêu Ngọc, bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ.”

Tam hoàng tử cùng Chiêu Ngọc công chúa một lớn một nhỏ dắt tay nhau tiến lên, dựa theo lễ tiết chính thức bái kiến Tiên

Hoàng.

Hiếm khi Tam hoàng tử thay đổi triều phục chính thức vào triều, tỏ vẻ tôn kính đối với Tiên Hoàng bệ hạ, ngay cả Chiêu Ngọc công chúa mới không lớn một chút cũng thay triều phục công chúa chuyên môn may riêng cho nàng, thoạt nhìn rất nghiêm trang, đặc biệt đáng yêu.

Những người còn lại thì hành lễ theo sau, bởi vì bọn họ đều thuộc về "Tùy tùng", không cần báo danh, ngay cả hai vị cường giả Lăng Hư cảnh là Trác lão và Thiên Cầm cũng giống như vậy.

Dù sao, mục đích chuyến đi này của hai người bọn họ chỉ là vì bảo hộ hai vị tiểu điện hạ, tự nhiên là thập phần khiêm tốn.

"Miễn lễ, đều ngồi xuống nói chuyện đi."

Tiên Hoàng phất phất tay, thái độ mười phần thân thiết khách khí.

Bởi vì là hình chiếu quan hệ, nàng mặc dù tọa trấn ở khu vực Đông tuyến phòng, nhưng chủ yếu vẫn là phụ trách phối hợp vật tư, chỉ huy các lộ viện quân được điều đến khẩn cấp trợ giúp, cùng với ổn định quân tâm, bản thân cũng không ra chiến trường.

Cũng vì vậy, thoạt nhìn nàng không phong trần mệt mỏi như Tuy Vân công chúa, toàn thân xơ xác tiêu điều, ngược lại vẫn là vương miện tiên vương uy nghiêm, thoạt nhìn thập phần có uy nghi.

Bất quá, cái này cũng không có nghĩa là nàng liền thoải mái.

Là tiên triều, áp lực trên người nàng còn lớn hơn bất cứ kẻ nào. Sự tồn tại của hình chiếu này giống như một cây định hải thần châm, nếu tới thời khắc cần nàng ra chiến trường, thế cục sợ rằng cũng đã đến trình độ cực kỳ ác liệt, lúc cần thiết, nàng có thể sẽ hy sinh hình chiếu phân thân này để vãn hồi tình thế nguy cấp.

Dù sao, nàng hi sinh một cái hình chiếu, so với Lăng Hư chân quân của Tiên Triều hi sinh tính mạng còn mạnh hơn.

"An Diêu hoàng tử, Chiêu Ngọc công chúa, trong lúc triều ta gặp nguy hiểm, các ngươi đã vội vàng chạy đến cứu viện từ

ngàn dặm xa, bổn hoàng sẽ nhớ kỹ phần nhân tình này. Lát nữa sẽ mang về cho bổn hoàng.”

Tiên Hoàng nhìn hai người, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vui mừng.

Lão già Ma Hoàng kia mặc dù ngày thường xảo trá lại vô sỉ, còn rất không biết xấu hổ, ở thời khắc mấu chốt ngược lại là hiếm có đáng tin cậy một lần, không có ngu xuẩn.

Cũng không biết hắn không có việc gì lại phái một nhũ oa năm sáu tuổi tới đây làm gì.

Với tư cách Tiên Hoàng, nàng tự nhiên là biết rõ Ma Triều mới thêm một tiểu công chúa. Chỉ là cho dù muốn thêm kiến thức, năm sáu tuổi cũng thật sự quá sớm.

Hôm nay trên chiến trường ngoại vực này binh hoang mã loạn, cho dù có Thiên Cầm Lăng Hư cảnh che chở, cũng chưa chắc có thể đảm bảo trăm phần trăm an toàn. Xích Ngục lão nhân kia tâm cũng đủ lớn, cũng không sợ xảy ra chuyện.

“Đa tạ Tiên Hoàng bệ hạ.”

Tam hoàng tử cùng Chiêu Ngọc đứng thẳng người dậy, nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ ban cho hai người, vẻ mặt đều nghiêm túc, lễ tiết chu đáo. Ngay cả Chiêu Ngọc công chúa mới năm sáu tuổi cũng đưa bàn tay nhỏ bé lên, cố gắng đem lễ hành xử đoan đoan chính chính, vẻ mặt hết sức nghiêm túc nghiêm túc.

Hiển nhiên, bọn họ đối với Tiên Hoàng vẫn là có chút kính sợ.

“Chớ câu nệ.” Tiên Hoàng mỉm cười nói: “Đã là tới trợ giúp, các ngươi chính là khách quý của Hàn Nguyệt Tiên Triều ta. Chỉ là bổn hoàng bây giờ công việc bận rộn, quả thực không rảnh chiêu đãi các ngươi. Như vậy đi, bổn hoàng giới thiệu với các ngươi một chút tuấn kiệt cùng tiểu công chúa triều đình, các ngươi ở trong lúc này liền do bọn họ chiêu đãi. Phú Quý, Mộng Vũ, các ngươi đi tiếp khách quý, chớ để cho quý khách không được tự nhiên.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ hành lễ đáp ứng, sau đó cùng đi về phía Tam hoàng tử và Chiêu Ngọc công chúa.

Vương Phú Quý biết phải gặp khách, cố ý thay bộ lễ phục chính thức. Hắn đã sắp hai mươi tuổi, mặc trang phục, nghiễm nhiên là một vị công tử thanh niên phong độ nhẹ nhàng, chỉ có một chút khuôn mặt mập mạp, thủy chung không có tiêu tan, vẫn là bộ dáng mượt mà lúc trước.

Hắn dựa theo lễ nghi hành lễ với hai người, tự giới thiệu nói: "An Diêu điện hạ, Chiêu Ngọc điện hạ, tại hạ Vương Phú Quý, mấy ngày nay do ta và Huyên Nam điện hạ chiêu đãi hai vị điện hạ."

"Vương Phú Quý!"

Chiêu Ngọc công chúa vừa nghe đến danh tự này, lập tức nhảy dựng lên, trừng to mắt nhìn Vương Phú Quý: "Ngươi ngươi ngươi… ngươi…ngươi chính là Vương Phú Quý?"

"Cái này…" Vương Phú Quý có chút kinh ngạc, nhìn nhũ mẫu năm sáu tuổi như được tạc bằng ngọc kia, lại hơi thi lễ nói: "Tại hạ chính là Vương Phú Quý, Chiêu Ngọc công chúa nhận thức tại hạ?"

"Oa~"

Chiêu Ngọc công chúa vẫn còn nhỏ tuổi, rốt cuộc không nhịn được khóc lên: "Ta xong đời, phu quân tương lai của ta lại có bộ dạng như vậy, mặt còn tròn như vậy! Oa~"

Tiếng khóc này kinh thiên động địa, vô cùng ủy khuất.

"Cái gì?"

Sắc mặt Vương Phú Quý cứng đờ.

…

Chương 215: Trận đầu! Thắng lợi huy hoàng!

…

Mặt ta tròn, khuôn mặt của ta tròn lại bận đến việc gì của ngươi? Còn nữa, mặt của ta cũng chính là có chút trẻ con mập được không? Đây là một loại tượng trưng có phúc khí, hiểu hay không?

Vương Phú Quý trong lòng suy nghĩ lung tung, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, đành phải lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ.

Nhưng mà, cười được một nửa, nét mặt của hắn bỗng dưng cứng đờ.

Đợi đã!

Điểm mấu chốt dường như cũng không ở trên khuôn mặt tròn, mà là… "Phu quân tương lai"?

Đó là cái quỷ gì? Vương Phú Quý ta từ khi nào xuất hiện thêm một vị hôn thê? Hơn nữa còn là một đứa con nít năm sáu tuổi?

"…"

Vẻ mặt của Kỳ Mộng Vũ cũng băng liệt, nhìn công chúa Chiêu Ngọc đang khóc bù lu bù loa, lại nhìn Vương Phú Quý, vẻ mặt kinh nghi bất định.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Phú Quý thông đồng với nhóc tỳ này lúc nào?

Trong lúc nhất thời, đừng nói là hai người Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ, ngay cả vẻ mặt của Tiên Hoàng cũng có chút vi diệu.

Trong phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng khóc của Chiêu Ngọc công chúa, tạm thời ai cũng không nói gì, bầu không khí có chút quỷ dị.

"Khụ khụ khụ ~ "

Tam hoàng tử lúng túng hắng giọng một cái, bấm tay búng xuống trán Chiêu Ngọc công chúa: “Gào cái gì gào? Tám chữ này còn không có vứt đâu, ngươi khóc bù lu bù loa như vậy làm gì?”

“A hu hu hu.” Chiêu Ngọc công chúa khóc đến càng thêm thương tâm: “Cái gì gọi là bát tự còn chưa bỏ qua? Lão tổ tông đã nói rồi, cái gì cũng đều có thể đáp ứng ta, cứ theo ta chính là hôn sự của Vương Phú Quý, lão nhân gia định đoạt. Ô ô, lão tổ tông quá không giảng đạo lý.”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

Làm tới làm lui, không ngờ lại là Ma Hoàng gây họa.

Sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả, đôi mày liễu của Tiên Hoàng lập tức nhướng lên, trong lòng lập tức dâng lên mười hai phần cảnh giác, nhịn không được thầm mắng không ngừng.

Xích Ngục Ma Hoàng thật tốt! Sau khi chịu thiệt lớn trong tay Vương Phú Quý, ở trước mặt lôi kéo người không được, lại còn tà tâm không chết, muốn tiếp tục đào rễ tường của Tiên Triều! Không biết xấu hổ!

Hừ!

Vừa mới khen lão già này biết nhìn đại thể, có bố cục, xem ra cũng chỉ như thế mà thôi.

“Phù Nam.” Tiên Hoàng lập tức nháy mắt với Vân Mộng Vũ, truyền âm nói: “Ngươi phải bắt nam nhân của mình lại, đừng để tên Ma Hoàng chó má kia đạt được mục đích.”

“Lão tổ tông.” Kỳ Mộng Vũ lúng túng truyền âm: “Ngài nói cái gì vậy? Ta và Phú Quý chỉ là bằng hữu… Hơn nữa, Chiêu Ngọc kia nhỏ bé không đáng kể chút xíu…”

“Đinh điểm lớn thì thế nào? Năm đó ngươi chỉ là nhỏ nhặt một chút, đã lừa được phú quý trở về, không tới mười năm nữa, người ta liền trưởng thành thành thiếu nữ đậu khấu.” Tiên Hoàng hừ lạnh truyền âm: “Ngươi chớ có chủ quan, tâm tư cẩu vật Ma Hoàng kia cực kỳ xảo trá, chưa bao giờ biết cái gì gọi là da mặt.”

“Biết rồi, lão tổ tông.” Kỳ Mộng Vũ cũng có chút lo lắng truyền âm: “Vậy, có cần đổi người khác tiếp đãi Chiêu Ngọc

công chúa và Tam hoàng tử không?”

“Cái này thì không cần.” Tiên Hoàng truyền âm nói: “Nếu như truyền đến tai Ma Hoàng, còn tưởng rằng chúng ta sợ hắn. Tóm lại, ngươi lâu hơn mấy cái tâm nhãn là được.”

Trong lúc hai người truyền âm, cuối cùng Tam hoàng tử cũng trấn an được Chiêu Ngọc công chúa.

Tiên Hoàng dựa theo lệ cũ đi thăm hỏi một chút Tam hoàng tử cùng Chiêu Ngọc công chúa, lập tức mượn cớ chiến sự bận rộn tạm thời rời đi, để cho Vương Phú Quý cùng Vân Mộng Vũ đi chiêu đãi đoàn viện quân Ma Triều.

…

Cùng lúc đó.

Vực ngoại Ma Vực.

Minh Sát Ma Thần thuộc phúc địa của Ma Vực.

Một chỗ địa thế bằng phẳng, trên bình nguyên đồi núi bốn phía rộng rãi, một chi đại quân Ma tộc ước chừng hơn vạn người đang nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ.

Chi đại quân này hiển nhiên đã bôn ba đường dài rất lâu, những Ma tộc hạ đẳng thực lực bình thường kia thoạt nhìn đã mỏi mệt không chịu nổi.

Lãnh Chúa Ma tộc dẫn đầu ngồi trên lưng một con ma thú cao lớn, đang hùng hùng hổ hổ mắng gì đó.

Đó là ba yêu ma ngoại hình khác hẳn nhân loại, thân hình tráng kiện, khí chất dã man, trên cái đầu cực lớn trụi lủi không có một sợi tóc, ngay cả trên người cũng sinh trưởng tầng giác chất dày nặng mà cứng rắn, làn da trần trụi hiện ra màu tím đen quỷ dị, thoạt nhìn dữ tợn mà hung ác.

Từ xa nhìn lại, đại quân Ma tộc đông nghịt, rậm rạp chằng chịt, ma sát khí trên người liên kết thành một mảnh, giống như một mảnh mây đen dày đặc, cho dù cái gì cũng không làm, uy thế phát ra cũng đủ làm cho người ta run sợ.

Trên mặt đất phía xa, một khối bùn đất bỗng nhiên bị đẩy ra, phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

Ngay sau đó, một con kim ngư nhãn ẩn nấp ngoại hình lặng lẽ từ trong đất ló ra, sau đó nhìn trái ngó phải, tựa hồ là đang quan sát tình huống xung quanh.

Sâu trong lòng đất, hai vị thiếu nữ mặc trang phục, cùng với một con chuột cặn bã đang chen chúc ở đầu kia của ống đồng, tranh nhau chen lấn quan sát tình huống bên ngoài.

Hai vị thiếu nữ này, đương nhiên chính là hai người Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi thất liên đã lâu. Về phần ống đồng trong tay các nàng, đương nhiên chính là bộ 【Quang Học Khuy Kính】.

Từ khi tiến vào Ma Vực đến nay, bộ quang học này nhìn trộm kính có thể nói là có công lớn, vì hai người một chuột bỏ đi không biết bao nhiêu phiền toái.

Không phải sao, toàn bộ trang bị này, bây giờ các nàng mới có thể quan sát được tình hình ở sâu trong lòng đất, tính an toàn tăng lên rất nhiều.

"Ai~"

Nhưng nhìn thấy tình huống trên mặt đất, hai người một chuột liếc nhau, đồng thời thở dài.

Các nàng lúc trước vì đuổi theo ma tu lão đầu kia, khoảng cách đuổi theo thật sự là có chút xa, cho dù đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, vẫn bị trì hoãn giữa đường.

Hiện giờ, trên đường trở về khắp nơi đều là Ma tộc, ngay cả trong vùng đất hoang dã vốn hiếm có Ma tộc xuất hiện, cũng thỉnh thoảng có thể phát hiện đại quân Ma tộc đang hành quân, làm cho bọn hắn không thể không lách đường tránh xa xa. Có chút thời điểm thật sự tránh không được, các nàng cũng chỉ có thể lâm thời đào hang, từ dưới đất đi qua.

Không có biện pháp, các nàng thực lực mặc dù không tệ, nhưng vạn nhất bị Ma tộc đại quân bao vây, vẫn như cũ đánh không lại. Hơn nữa, đây dù sao vẫn là tại nội địa Ma tộc, một khi bị phát hiện tung tích, cho dù ngay từ đầu thành công chạy thoát, phiền toái phía sau cũng không nhiều lắm, vì an toàn cùng ổn thỏa gặp mặt, vẫn là chỉ có thể tránh đi mũi nhọn.

Bất quá, vòng tới vòng lui như vậy, đào tới đào lui, tốc độ của các nàng tự nhiên cũng bị chậm trễ, thế cho nên cho tới bây giờ cũng không thể chạy về Đông tuyến phòng khu.

Chạy trên đường, hai người đem hai chiếc nhẫn trữ vật của lão đầu cùng Minh Sát Thiếu chủ lưu lại kia, toàn bộ thanh lý một lần.

Thành thật mà nói, hai người này một người là Lăng Hư ma quân, một người là người thừa kế Minh Sát ma thần, thân phận địa vị cực cao, đồ tốt trong trữ vật giới chỉ thật sự không ít.

Ma La Ma Quân xem như khá nghèo trong Lăng Hư cảnh, trên người chỉ có một kiện đạo khí, trong nhẫn trữ vật cũng có vài món linh bảo Thần Thông dự bị, còn có một ít tài liệu tản ra ma khí, xem ra cấp bậc cũng không thấp, mặc dù hai người bọn họ đều không dùng được, nhưng cầm về cũng có thể đổi được không ít điểm công huân.

Về phần trong nhẫn trữ vật của Minh Sát thiếu chủ, thứ tốt càng nhiều, chỉ riêng ma đạo khí đã có hai cái, các loại dược hoàn phát ra ma khí mãnh liệt số lượng càng là rất nhiều, còn có một ít đồ dùng thường ngày kỳ lạ cổ quái, cùng với rất nhiều dụng cụ tinh mỹ dùng xương cốt không biết tên điêu khắc thành, vừa nhìn liền biết là đồ sưu tầm.

Hai người vô cùng hoài nghi, bên trong những bình chứa này khả năng còn có người dùng xương người làm ra.

Những thứ này hiển nhiên không thể lấy về đổi điểm công huân, bằng không hai nàng giết chết Ma La Ma Quân, chuyện có được Minh Sát Chân Ma chủng cũng không che giấu được. Cho nên, hai người lại phân chia chiến lợi phẩm.

Những thứ tương đối thông thường, giống như vật liệu, còn có linh bảo Thần Thông gì đó, liền mang về đổi điểm công huân thành công, đến lúc đó hai người chia ra, đều có thể được chia không ít.

Những loại đan dược bất đồng kia, bao gồm 【U Minh Tử Kim Liên】 lấy được từ Ma Vương bảo màu máu lúc trước, thứ chưa nói kia, cuối cùng khẳng định đều là vào bụng của Vương Ly Từ. Dựa vào huyết mạch Thao Thiết của mình, nàng cầm đan dược lên thật sự giống như là cắn kẹo vậy, một

ngụm một cái, trên đường đi làm đồ ăn vặt cũng đã ăn gần hết rồi.

Lam Uyển Nhi cùng cặn bã thử làm đại công thần, tự nhiên cũng chia chác được không ít, thiếu chút nữa không ăn no rồi.

Ngoại trừ những thứ này ra, những đặc thù kia tương đối rõ ràng, tương đối chói mắt không dễ xử lý, thí dụ như nói ma đạo khí, trước thu lại.

Vương Ly Từ chuẩn bị tìm một cơ hội, đem những thứ này chuyển về gia tộc, giao cho Tứ thúc xử lý. Đến lúc đó có thể để Tứ thúc đổi cho nàng điểm cống hiến của gia tộc, nói không chừng còn có thể lại từ trong khố phòng của gia tộc đổi chút đồ tốt, đến lúc đó lại chia cho Lam Uyển Nhi và cặn bã chuột.

Về phần khỏa Minh Sát Chân Ma chủng chuẩn bị để lại cho Lung Yên lão tổ kia, đến lúc đó cũng có thể cùng nhau mang về, nhờ Tứ thúc chuyển giao cho Lung Yên lão tổ.

Có thể nói là an bài toàn bộ chiến lợi phẩm đều rất rõ ràng.

“Ly Từ tỷ tỷ, tiếp theo làm sao bây giờ?” Lam Uyển Nhi nhìn tình huống Quang Học rình mò trong gương, không nhịn được nhíu mày: “Địa hình xung quanh đây bằng phẳng, gần như không có gì che chắn, một khi chúng ta đi ra ngoài, rất dễ bị phát hiện, ngay cả đường vòng cũng không dễ đi.”

Vương Ly Từ cũng có chút vò đầu, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Thôi, tiếp tục từ dưới đất đi thôi. Chậm một chút thì chậm một chút, ít nhất an toàn.”

Nàng nói xong nhìn về phía con chuột lớn bên cạnh: “Tát cặn thử, tiếp theo còn phải vất vả ngươi một trận!”

“Khẹc khẹc…”

Cặn bã thử vừa nghe xong lại muốn đào hang, lập tức rủ đầu uể oải, một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc.

Mặc dù đào động là thiên phú đặc biệt của nó, nhưng đào mãi không dứt như vậy, nó cũng sẽ mệt mỏi thôi! Nó mệt mỏi, ngay cả đan dược tràn đầy ma khí cũng không đền bù được tổn thương tâm linh của nó.

“Được rồi! Lần này ngươi quả thật lập được đại công.” Vương Ly Từ sờ sờ đầu óc của cặn bã chuột, ôm hết cả đống đảm bảo nói, “Mấy viên ma đan quả thật không thể bù đắp được công lao của ngươi. Không phải ngươi thích không tinh thạch sao, sau khi trở về, ta liền đi vào trong kho xem xét, xem có đổi được không tinh thạch hay không. Nếu có thì giúp ngươi đổi một viên.”

“Chi chi chi chi!” (Chân thực? Một lời đã định!)

Chuột cặn bã lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, hự hự ra sức đào động.

Vì đề cao hiệu suất, nó thậm chí còn triệu tập một đám ma thử bình thường tới giúp đỡ đào lên.

Có bầy chuột này hỗ trợ, tốc độ trở về của hai người Vương Ly Từ lập tức nhanh hơn không ít.

Khoảng cách giữa các nàng và khu vực đông tuyến phòng, bắt đầu rút ngắn với một loại tốc độ thong thả.

…

Mà cùng lúc đó.

Khu phòng thủ phía đông【 Thành lũy Toái Thạch 】, khu vực lân cận 【 Rừng Cổ Ma 】.

Khu rừng này tồn tại đã không ngắn, trong rừng khắp nơi đều là cổ thụ che trời. Ma sát khí nồng đậm tẩm bổ xuống, ma thực sinh trưởng ở đây chiều dài đều đặc biệt thịnh vượng, trong đó không thiếu chủng loại tương đối nguy hiểm.

Trong rừng, có thể tùy ý nhìn thấy Xà Trùng Thử Nghĩ, bên trong thậm chí còn có một số ma thú hung lệ sinh sống.

Nhưng hết sức kỳ lạ chính là, giờ phút này, một chi chiến đoàn năm sáu ngàn người đang mai phục ở một góc Cổ Ma Lâm, lại phảng phất như trâu đất xuống biển không hề có chút dấu vết. Bọn họ phảng phất cùng hoàn cảnh hòa làm một thể, nửa điểm khí tức chưa từng tán dật.

Thậm chí, những xà trùng thử kiến, các loại ma thú bên cạnh bọn họ, cũng giống như chưa từng bị quấy rầy, vẫn diễn dịch

từng đợt sinh thái tự nhiên của Ma giới, đi săn, sinh sôi nảy nở và truy đuổi.

Ngay từ đầu khi Yến Hồng Thiên nhìn thấy tình huống này, có thể nói là khiếp sợ và hưng phấn, cho dù đến bây giờ, hắn đã dần dần bình tĩnh lại, cũng cảm thấy rung động.

Bảo điển chiến tranh của Quắc lão đại thật sự là quá thần kỳ, ban đầu phóng thích một kỹ năng thiên đạo 【Binh quý thần tốc】, vậy mà khiến thành viên cả chi chiến đoàn đều trở nên thân nhẹ như yến, hành quân vừa nhanh vừa nhẹ nhõm, còn có thể không ngừng để huyền khí và thể lực được bổ sung.

Có 【Binh quý thần tốc】 phụ trợ, vốn cần hơn hai ngày hành quân lộ trình, vậy mà trong vòng năm canh giờ ngắn ngủi đã tới.

Hơn nữa, ở trong quá trình hành quân bởi vì có Thiên Đạo pháp tắc bao trùm, cũng làm cho hành tung của bọn họ trở nên càng thêm bí ẩn cùng khó có thể dò xét.

Chờ đến sau khi đến điểm phục kích, thao tác của Kỳ lão đại và Chiến Tranh Bảo Điển lại càng thêm thần kỳ.

Các nàng hình như là vận dụng thiên đạo pháp tắc nào đó dung nhập khí tức tự nhiên, đem cả chi chiến đoàn đều bao phủ vào.

Trước sau đã có hai đội thám báo Ma tộc tiểu phân đội đi ngang qua, vậy mà cũng không thể phát hiện chiến đoàn thứ bảy gần trong gang tấc.

Ngay khi tất cả mọi người khiếp sợ vào điểm thần kỳ của Bảo Điển Chiến Tranh, Quân Vũ trong Vương Anh Tuyền Tử Phủ lại trở nên có chút suy yếu, nàng dặn dò Vương Anh Tuyền: "Anh anh em, hai đợt thao tác vừa rồi, đã khiến năng lượng chiến tranh của ta tiêu hao bảy tám phần"

"Trong chiến tranh tiếp theo, ta nhiều nhất chỉ có thể lại thi triển một lần Chiến thuật pháp tắc."

"Quân Vũ ngươi yên tâm, trận chiến kế tiếp chúng ta tất thắng không thể nghi ngờ." Vương Ngao vô cùng tự tin nói, "Ta sẽ dùng một trận lại một trận thắng lợi, trợ giúp ngươi thu hoạch càng nhiều năng lượng chiến tranh hơn."

“Tốt tốt tốt.” Quân Vũ phấn chấn không thôi: “Chỉ cần là những sĩ tốt trung thành với ngươi, dưới sự thống lĩnh của ngươi đánh thắng trận, ta có thể thu hoạch 【 năng lượng chiến tranh 】, mở khóa càng nhiều kỹ năng chiến thuật và đủ loại diệu dụng. Ngươi đạt được thắng lợi to lớn càng nhiều, pháp tắc chiến tranh của chúng ta sẽ càng hoàn thiện, tương lai thậm chí có thể dòm ngó đến Chân Tiên cảnh.”

Đây chính là 【 Chiến Tranh Bảo Điển 】 và những bảo điển khác hoàn toàn khác nhau.

Cho dù là sau khi kế thừa bảo điển, hiệu quả cũng không phải là một bước đúng chỗ, mà sẽ theo chủ nhân trưởng thành trở nên càng ngày càng mạnh.

“Có một số điểm ta không hiểu là tại sao sau khi thắng lợi Bảo Điển chúng ta có thể hấp thu năng lượng chiến tranh? Mà năng lượng chiến tranh là cái gì?” Vương Ngao tuy kế thừa Chiến Tranh Bảo Điển, nhưng thời gian quá ngắn, có rất nhiều nơi còn tỉnh tỉnh mê mê.

“Cái gọi là “năng lượng chiến tranh” chính là lực lượng thắng lợi của chiến tranh, là lực lượng phức tạp sinh ra sau khi các binh sĩ dưới trướng ngươi thắng lợi. Loại cảm xúc này sẽ chuyển hóa thành tự tin, cùng với sùng kính đối với quan chỉ huy. Kết quả chiến tranh càng kỳ tích, chúng ta có thể có được năng lượng chiến tranh càng nhiều.” Quân Vũ giải thích cặn kẽ.

“Cảm giác nghe rất huyền diệu… Chẳng lẽ, đây là chuyển hóa từ tín ngưỡng tinh thần lực sao?” Vương Ngao lại nhíu mày hỏi.

“Có thể hiểu như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều điều không giống nhau.” Quân Vũ nói: “Đợi sau khi huynh tiếp xúc nhiều một chút loại năng lượng này, huynh có thể dần dần hiểu rõ.”

Ngay tại thời điểm các nàng đối thoại.

“Huyết ưng lãnh chúa” dưới trướng Hồng thạch ma bảo, đang suất lĩnh ma quân của hắn dần dần tiếp cận Cổ Ma Lâm.

Rất rõ ràng, Huyết Ưng lãnh chúa không phải là một lãnh chúa “yêu binh như con”. Trên thực tế, tuyệt đại bộ phận Ma tộc lãnh chúa đều không phải.

Lúc này nó ngồi trên một chiếc phi liễn hoa lệ của ma tộc, kéo xe chính là hai con thất giai ma thú huyết ưng, lông vũ màu máu tựa như tơ lụa, tản ra uy thế lăng lệ, uy phong lẫm liệt, hưởng thụ xa hoa.

Trang trí trong phi liên cũng rất xa hoa, có các loại rượu ngon và mỹ thực đặc sắc của Ma tộc, còn có mỹ cơ của Ma tộc phụng dưỡng.

Điều này khiến cho Huyết Ưng lãnh chúa thoạt nhìn không giống như là ra ngoài đánh giặc, ngược lại càng giống như ra ngoài du lịch giải sầu.

Cũng khó trách y thả lỏng như vậy, chỉ vì trận chiến này thật sự là nghiền ép.

Huyết Ưng lãnh chúa ở bên trong rất nhiều lãnh chúa xưa nay lấy am hiểu bồi dưỡng Ma Thú Huyết Ưng mà nổi danh. Loại Huyết Ưng này hình thể khổng lồ, một khi phát triển đến cấp năm, liền có thể chở lên Ma tộc thân thể nặng nề, trở thành không câu được gì.

Bởi vậy, Huyết Ưng lãnh chúa ngoại trừ quân thường quy ra, còn có trên trăm không quân Huyết Ưng tinh nhuệ, bọn chúng hoặc gánh vác công tác thám báo, hoặc là đảm nhiệm thân vệ của Huyết Ưng lãnh chúa, ngược lại quả thực có chút uy phong.

Về phần những Ma binh phổ thông, thì chỉ có một bộ phận là Ma binh tinh nhuệ, phần lớn còn lại đều là đội ngũ tráng đinh sau khi biết rõ phải đánh giặc, bởi vậy chất lượng không đủ.

Đây cũng là thao tác thường tình của đại bộ phận lãnh chúa Ma tộc, lãnh địa Ma tộc sản xuất cằn cỗi, năng lực sinh sản cũng không cường đại bằng Nhân tộc, quả thực không nuôi nổi một nhánh quân đội Ma tộc mấy ngàn.

Nhưng mặc dù là đội ngũ tráng đinh Ma tộc, cũng không thể coi thường. Bọn chúng thân thể cường tráng mà sinh mệnh lực ương ngạnh, binh lính Linh Đài cảnh bình thường của Nhân tộc thường thường phải hai ba người mới có thể đối kháng một tráng đinh Ma tộc.

“Lãnh Chúa đại nhân.” Đội trưởng trinh sát Huyết Ưng trở về bẩm báo, “Phía trước sắp đi ngang qua 【Cổ Ma Lâm】. Tiểu

đội trinh sát của chúng ta đã điều tra mấy lần, cũng không có phát hiện tung tích địch.”

“Ồ” Huyết Ưng lãnh chúa lười biếng thưởng thức mỹ cơ Ma tộc trong lòng, cười lạnh nói: “Quang 【toái thạch thành lũy】 chi quân đội Nhân tộc kia, hiện tại còn chưa có chạy trốn đã là đáng khen rồi, làm sao có thể chủ động xuất kích chịu chết? Truyền lệnh xuống dưới, gấp rút thông qua Cổ Ma Lâm, tới gần Toái thạch thành.”

“Trận chiến này, Hồng Thạch Ma Vương đại nhân rất coi trọng, nếu chúng ta lập được công đầu, tất nhiên sẽ có được rất nhiều chỗ tốt.”

“Vâng.” Xích hầu Huyết Ưng lĩnh mệnh rời đi.

Nó cũng cảm thấy không cần thiết lề mề, y y theo tình cảnh nhân tộc hiện nay, căn bản không phân ra binh lực phục kích.

Huống chi đội thám báo đã trinh sát Cổ Ma Lâm hai lần, tự nhiên sinh thái bên trong Cổ Ma Lâm rất ổn định, ngay cả ma thú cũng thản nhiên tự đắc, không có khả năng có quân đội ẩn núp.

Sau tiếng ra lệnh.

Đội quân Huyết Ưng lãnh chúa đi vào trong Cổ Ma lâm, trên bầu trời không ngừng có Huyết Ưng Xích Hầu lượn lờ chung quanh.

Thân là một chi quân chính quy, thao tác nên làm vẫn là không thể bớt đi.

Thời gian từng chút trôi qua.

Đại quân Ma tộc của Huyết Ưng lãnh chúa từ từ đi qua chiến đoàn thứ bảy, vẫn không hề phát hiện ra.

Khi bộ đội đi đường phía sau nó vừa mới đi ngang qua chiến đoàn thứ bảy, trong nháy mắt, một đạo kinh lôi ở trên bầu trời nổ vang.

“Giết! Giết! Giết!”

Tiếng hò hét đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng toàn bộ Cổ Ma Lâm.

Tiên phong doanh tinh nhuệ nhất của chiến đoàn thứ bảy dẫn đầu trùng kích đường lui của Huyết Ưng bộ đội, tiên phong doanh như mũi tên xé rách trận hình vốn đã thưa thớt, sau đó các chiến doanh theo sát mà lên, triển khai thảm sát đối với đường lui Huyết Ưng bộ đội lâm vào hỗn loạn.

Quân Huyết Ưng trực tiếp bị đánh cho hôn mê.

Bọn chúng căn bản không ngờ sẽ xuất hiện Nhân tộc phục kích, tự nhiên cũng không hề chuẩn bị, trực tiếp bị đánh trở tay không kịp.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, tiếng gầm gừ, tiếng hô đánh hô giết không dứt bên tai.

Sinh mệnh liên miên của ma tốt bị thu hoạch.

“Khốn kiếp!” Lãnh chúa Huyết Ưng vừa sợ vừa giận, khóe mắt như muốn nứt ra, lập tức gầm lên giận dữ: “Thân Vệ doanh, lập tức cứu viện đại quân.”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức liền có hàng chục hàng trăm Huyết Ưng Không Kỵ thay đổi phương hướng, cưỡi Huyết Ưng đáp xuống, nhanh chóng bắt đầu gấp rút tiếp viện đường lui.

Nhóm Ma tộc này thực lực cường hãn dị thường, mỗi người đều tương đương với tu sĩ Thiên Nhân cảnh của Nhân tộc. Khi chúng hội tụ đến một chỗ từ trên bầu trời gào thét mà qua, uy thế kia quả nhiên là cường hãn vô cùng.

Bất quá trong Cổ Ma Lâm trải rộng đại thụ che trời này, năng lực phi hành của Huyết Ưng Không Kỵ bị hạn chế nhất định, sức chiến đấu tự nhiên cũng giảm bớt đi nhiều.

“Ha ha! Tới thật đúng lúc, bản tiểu thư đang muốn thử một chút uy phong của Trục Nhật!”

Vương Ngao thấy thế, trong hai mắt tinh quang nổ bắn ra, lúc này cầm bán tiên khí trường thương từ mặt trời bay lên trời, một thương đâm ra.

Trong chốc lát, giống như một ngôi sao băng cỡ lớn phá vỡ bầu trời!

Uy thế khủng bố chợt bộc phát, ánh sáng rực rỡ trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ Cổ Ma Lâm.

“Oanh!”

Bất quá vừa đối mặt, vài con Huyết Ưng Không Kỵ liền máu tươi vẩy ra từ không trung rơi xuống. Lông vũ Huyết Ưng tán loạn bay múa đầy trời, huyết sắc đỏ thẫm, nhìn đặc biệt thảm thiết.

Chiến lực kinh khủng như thế, đã vượt xa Tử Phủ cảnh tầm thường có thể so sánh, cho dù là Thần Thông cảnh đến cũng quả quyết không dễ đi. Chỉ dựa vào một mình Vương Ngao, dĩ nhiên dựa vào tốc độ cùng bạo lực cứng rắn trấn áp hơn mười con Huyết Ưng Không Kỵ.

“Chử lão đại quá uy phong rồi!” Chính phó đoàn trưởng cùng các sĩ tốt thấy thế sĩ khí đại chấn, ngay cả lúc giết địch cũng càng thêm anh dũng không sợ.

Trong lúc nhất thời, vô số Ma tộc vẫn lạc, điểm công huân bị trắng trợn thu gặt lấy.

“Quá kiêu ngạo rồi ~ quá kiêu ngạo rồi!” Huyết Ưng lãnh chúa tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy, lập tức quyết đoán bay lên, chuẩn bị gấp rút tiếp viện Huyết Ưng Không Kỵ.

Dưới sự phẫn nộ, nó trực tiếp hướng Vương Ngao đi, toàn tâm toàn ý muốn trấn áp nàng.

Nhưng mà.

Nó mới bay được một nửa đã bị một nhân hình khôi lỗi chặn lại.

Đó là một khôi lỗi gần như không khác nhân tộc chút nào, thoạt nhìn gần như là nhân loại bình thường, nhưng giờ này khắc này, toàn thân nó lại tản ra uy thế ngập trời, tựa như lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ, lạnh thấu xương mà túc sát.

Hắn đứng trong hư không, giọng điệu ôn hòa nói: “Ta tên Vương Định Hổ, phụng mệnh của Chử tiểu thư, lấy mạng ngươi.”

Dứt lời, Vương Định Hổ chính là một quyền.

Một quyền kia như tướng mạo của hắn, nhìn như thường thường không có gì lạ, nhưng mà, trong nháy mắt khi nắm đấm chính thức đánh ra, lại ầm ầm bộc phát ra lực lượng

khủng bố phảng phất có thể hủy thiên diệt địa, nổ khiến không gian chung quanh đều vặn vẹo vỡ ra.

“Cấp Ma Vương!”

Huyết Ưng lãnh chúa hoảng sợ không thôi.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, quân đội nhân tộc không chỉ tránh thoát trinh sát binh trinh sát điều tra, thành công phục kích, lại còn âm thầm chuẩn bị đòn sát thủ như vậy!

Đây chính là khôi lỗi cấp Ma Vương a!! Lại lấy ra phục kích một đội ngũ Ma tộc lãnh chúa, đám Nhân tộc này là đầu óc có bệnh sao?

Đáng tiếc, mặc dù trong lòng có muôn vàn khó hiểu, muôn vàn nghi hoặc, sự thật cũng sẽ không bởi vậy mà dời đi.

Ngay khi nó gầm thét, nắm đấm của Vương Định Hổ đã tới trước mặt nó. Nó không còn cách nào, đành phải cố gắng chống đỡ.

“Ầm! Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Huyết Ưng lãnh chúa trực tiếp bị một quyền kia đánh bay, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra.

Chỉ ngăn cản một chút, một cánh tay của nó liền trực tiếp bị phế đi, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng kịch liệt đau đớn như bị đốt cháy.

Huyết Ưng lãnh chúa khuôn mặt vặn vẹo, trong chớp mắt mới phản ứng lại.

Nhưng mà, nó lại không có chút ý tứ báo thù cho mình, ngược lại không chút do dự xoay người, hóa thành một đạo huyết mang trốn đi xa.

Vào thời khắc tuyệt vọng này, cũng chỉ có thể chạy trốn!

Nhưng nó mới bay ra xa mấy trăm trượng, Vương Định Hổ tựa như thuấn di một lần nữa xuất hiện trước mặt nó, lần nữa chặn nó lại.

Lại là một quyền bình thường không có gì lạ, Huyết Ưng lãnh chúa lại bị đánh bay.

Tiếp theo, lại một quyền!

Ba quyền đánh xuống, đường đường một vị lãnh chúa Ma tộc trực tiếp bị đánh chết.

Thi thể rơi xuống Cổ Ma Lâm, máu tươi đầm đìa ào ạt chảy ra, lập tức nhuộm đỏ mặt đất dưới thi thể.

"Huyết Ưng lãnh chúa chết rồi, Huyết Ưng lãnh chúa chết rồi."

Các tướng lãnh cùng sĩ tốt hiểu tiếng Ma tộc thấy thế, nhao nhao hò hét điên cuồng.

Sĩ khí giảm một lần nữa, đội Huyết Ưng nghe thấy tiếng kêu này, lập tức triệt để lâm vào trạng thái sụp đổ, bắt đầu liều lĩnh chạy trốn khắp nơi.

Trái lại trận chiến thứ bảy, lại là sĩ khí như hồng, đuổi theo đám tàn binh Huyết Ưng quân chém giết loạn một trận.

Đây là lần đầu tiên Vương Ngao chân chính chỉ huy tác chiến, có thể nói là trận đầu của nàng. Nàng căn bản không quan tâm mặt mũi gì, chính mình không ngừng đuổi giết Huyết Ưng Không Kỵ, còn mệnh lệnh Vương Định Hổ cũng đuổi giết, mệnh lệnh cao thủ tinh nhuệ bên mình cũng cùng nhau đuổi giết.

Sau khi truy sát một trận, gần trăm Huyết Ưng Không Kỵ bị nàng giết gần như bị diệt toàn bộ, vẻn vẹn chỉ có bảy tám tàn binh may mắn chạy thoát.

Ước chừng ba bốn ngàn Huyết Ưng bộ đội, cuối cùng thừa dịp hỗn loạn chạy thoát chỉ có mấy trăm người, còn lại không phải bị giết thì chính là nộp vũ khí đầu hàng.

Mà toàn bộ quá trình này, thời gian kéo dài thậm chí còn chưa tới một canh giờ.

"Chúc mừng tiểu thư Lệ, cuộc đời của cô đã đánh ra một trận thắng lợi huy hoàng." Khí Linh Quân Vũ của Chiến Tranh Bảo Điển hiển nhiên đối với cái này tương đối hài lòng, hưng phấn hô hào.

"Quân Vũ tỷ tỷ, mời vào lúc hệ thống nhắc nhở kết toán nhiệm vụ, bỏ thêm một nhiệm vụ 'Leng keng'." Vương Củng cầm trường thương đứng lơ lửng giữa không trung, phần phật phấp

phới tung bay, sát khí đầy người vẫn chưa tán đi, cả người tựa như một nữ chiến thần vô địch chói mắt.

Một trận chiến này, chỉ là chết ở trong tay nàng Huyết Ưng Không Kỵ, khoảng chừng ba bốn mươi cái.

"Ặc… Đinh Đông, chúc mừng Linh tiểu thư, trận chiến nhân sinh đầu tiên của muội đã đánh ra một trận thắng lợi huy hoàng." Quân Vũ Y nói xong, lại nhịn không được sinh ra nghi hoặc, "Tiểu thư Tuyền Cơ, cái này 'Đinh Đông' lại là ý gì?"

"Không biết có ý gì, từ nhỏ đã nghe quen rồi." Vương Củng hoài niệm nói: "Khí linh Tiểu Tuyết nhà ta chính là như vậy. Nghe nói là gia gia ta thiết kế như vậy, chắc lão nhân gia ông ấy nhất định là có thâm ý khác."

Cùng lúc đó.

Theo tiếng hoan hô của chiến đoàn thứ bảy, từng đạo năng lượng chiến tranh vô hình cũng từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, tràn vào trong cơ thể Vương Ngao.

Thời gian dần trôi qua, khí chất trên người nàng đều phát sinh lột xác, trở nên càng thêm rực rỡ chói mắt, càng thêm giống một nữ chiến thần vô địch.

"Leng keng", chúc mừng Côn Bằng tiểu thư người, thu hoạch được rất nhiều năng lượng chiến tranh, rất nhiều năng lượng, ô ô, bảo điển Chiến Tranh của ta cuối cùng cũng có thể đứng lên." Quân Vũ kích động hô to mấy tiếng.

…

Chương 216: Ta muốn biết Vương Thủ Triết.

…

Không giống với bảo điển tu hành cá nhân, 【Chiến Tranh Bảo Điển】 thuộc về chủng loại bảo điển đặc thù, chỉ có từng trận từng trận thắng lợi, đạt được đại lượng năng lượng chiến tranh, mới có thể từng bước lột xác thành dài.

Mỗi một bộ Bảo Điển Khí Linh đều có dã vọng muốn trở thành tiên kinh, đương nhiên là Quân Vũ cũng không ngoại lệ.

Trận chiến thứ bảy từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ đánh nhau vui sướng như vậy, mỗi một binh lính, đội trưởng, thống lĩnh, đều rơi vào trạng thái phấn khích cực độ.

Trường Yến Hồng Thiên và Đoàn phó Liêu Anh Tuấn đương nhiên cũng hưng phấn đến mức sắp nổ tung, chỉ là thân là tầng lớp lãnh đạo, bọn họ biết còn có rất nhiều công việc tiếp theo phải xử lý, cưỡng ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu chỉ huy quân đội tiến hành thống kê tỉ lệ thương vong, thu hoạch chiến lợi phẩm, thu nạp và thống kê tù binh.

Không tới một canh giờ, trận chiến này bước đầu thống kê liền ra rồi.

Liêu Anh Tuấn hưng phấn hướng Vương Ngao hồi báo: “Kỳ lão đại, trận chiến này chúng ta vẻn vẹn bỏ mình một trăm mười chín huynh đệ, trọng thương hai trăm mười ba người, nhẹ thương hơn năm trăm người. Bộ lĩnh chủ Huyết Ưng bị chúng ta tiêu diệt, tổng cộng đánh gục Ma tộc tám trăm năm mươi bốn, tù binh mỗi cấp bậc Ma tộc một ngàn ba trăm năm mươi, những Ma tộc còn lại đã tán loạn.”

“Đã chết một trăm chín mươi chín người?” Cảm xúc hưng phấn của Vương Ngao lập tức đè xuống, cảm giác nặng nề ập vào trong lòng.

Liêu Anh Tuấn mỉm cười, vội vàng cười nói: “Lam lão đại, đánh giặc nào có người nào không chết? Trong tình huống

bình thường, chúng ta cùng Ma tộc tổn thất nhiều hơn so với nhau, chúng ta đã là thắng lợi huy hoàng chưa từng có."

"Ta hiểu." Sắc mặt Vương Ngao hơi giãn ra một chút: "Binh sĩ Nhân tộc chúng ta vẫn quá yếu."

"Không còn cách nào khác." Liêu Anh Tuấn cũng bất đắc dĩ nói: "Đại bộ phận binh sĩ chúng ta đều chỉ là huyết mạch hạ phẩm hoặc Ất đẳng, có thể tu luyện tới Linh Đài cảnh sơ kỳ đã là không tệ rồi. Sau này tu luyện, tiêu hao một lượng lớn tài nguyên chồng chất hiệu suất cũng cực kém."

Đây là kết quả của trận chiến thứ bảy lấy nguồn binh của Tiên Triều làm chủ, nếu đổi lại là loại đế quốc như Đại Càn, đại bộ phận nguồn binh đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh, khi tác chiến với Ma tộc, cơ bản đều là mấy chục so với một.

"Tiểu thư Lệ" Quân Vũ nhắc nhở: "Lần này ngài thu hoạch được không ít năng lượng chiến tranh, có thể thông qua Bảo Điển phân phối một bộ phận cho các sĩ tốt, như thế có thể chậm rãi giúp bọn họ tăng lên một chút huyết mạch, hơn nữa có thể cường hóa các loại thân thể, đẩy nhanh tiến độ tu luyện, thậm chí có thể khôi phục thương thế"

"Đương nhiên, loại biến hóa này rất chậm, mà không phải một lần là xong. Dù sao lần này năng lượng chiến tranh tuy nhiều, sau khi phân phối cho mỗi người liền cực kỳ bé nhỏ."

"Còn có thể thao tác như vậy?" Vương Ngao lúc này ánh mắt sáng lên nói.

"Đó là đương nhiên, ta là Bảo Điển Chiến Tranh, đi chính là đại đạo loại chiến tranh." Ngữ điệu của Quân Vũ tràn ngập vẻ kiêu ngạo: "Nếu ngay cả tiềm lực và năng lực của sĩ tốt cũng không thể đề thăng, thì làm sao được gọi là Đại Đạo Chiến Tranh? Chúng ta không những có năng lượng không xứng với chiến tranh, còn có thể dựa vào biểu hiện của sĩ tốt trong chiến tranh mà 'Bàn công ban thưởng'."

"Về biểu hiện của sĩ tốt và các quan quân, ta đã thống kê xong toàn bộ rồi."

"Tốt, rất tốt." Vương Ngao vung tay lên nói: "Lưu lại ba phần năng lượng chiến tranh để dự trữ, còn lại bảy phần luận công

ban thưởng, người bị thương chia nhiều một chút, để bọn họ khôi phục nhanh hơn.”

“Bảy phần? Có thể có chút quá nhiều hay không, chính ngài cũng phải lưu lại một bộ phận cường hóa bản thân.” Quân Vũ khuyên.

“Không cần, huyết mạch hiện tại của ta đã rất cao, năng lượng tiêu hao toàn bộ chiến tranh cũng chưa chắc có thể tăng lên bao nhiêu, ích lợi so với quá có hạn.” Vương Ngao kiên định nói: “Chỉ có quân đội chỉnh thể mạnh, mới có thể giảm bớt thương vong, nghênh đón càng nhiều thắng lợi.”

“Như ngài mong muốn, Linh tiểu thư.” Quân Vũ lập tức dựa theo mệnh lệnh của Vương Tiễn, tập trung năng lượng chiến tranh trên người nàng.

Chỉ một thoáng.

Từng đạo năng lượng chiến tranh nhìn như vô hình vô chất, hóa thành từng sợi từng sợi phiêu đãng hướng từng sĩ tốt dưới trướng nàng, quan quân, thống lĩnh, thậm chí là đoàn trưởng chính phó, mỗi người đều có phần, hơn nữa còn trải qua tính toán công huân khác nhau phân phối.

Năng lượng của những chiến tranh này nhìn như rất ít, nhưng các binh lính hoặc nhiều hoặc ít đều cảm giác được một cỗ nhiệt lưu trong cơ thể bắt đầu khởi động, giống như mùa đông ngâm mình trong suối nước nóng, lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra.

Số rất ít sĩ tốt vốn là ở hạ phẩm huyết mạch giáp đẳng thiên thượng, sau khi được năng lượng chiến tranh tẩy lễ một phen, vậy mà hiện trường đột phá huyết mạch, miễn cưỡng chen thân huyết mạch trung phẩm Đinh đẳng, có được một ít khả năng tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Điều này làm cho bọn họ vui mừng quá đỗi, nước mắt lưng tròng, liên tục bái tạ Vương Kỳ.

Bọn họ đã tích lũy công huân để đổi Tôi Huyết Đan rồi, nếu muốn tiến thêm một bước thì phải đổi Tẩy Tủy Đan, đại bộ phận sĩ tốt Linh Đài cảnh muốn tích lũy công huân Tẩy Tủy Đan là chuyện không dễ như thế nào, thậm chí có công huân còn phải xếp hàng.

Đương nhiên, huyết mạch trung phẩm Đinh đẳng muốn tấn thăng Thiên Nhân độ khó vẫn quá lớn, ở giữa cần tiêu hao tài nguyên là "Thiên văn số", nhưng chung quy là có một đường hy vọng rồi phải không?

"Lệ lão đại, Nhai Tí lão đại!"

Sau khi hưởng dụng lợi ích cực lớn của Chiến Tranh Bảo Điển, các binh lính của chiến đoàn thứ bảy nhiệt huyết sôi trào gào thét lên, phảng phất giống như là tín đồ cuồng nhiệt.

"Được rồi được rồi." Vương Ngao đưa tay đè hư áp một chút: "Nên làm gì thì làm đi, nhanh xử lý xong bên này chiến trường sau đó nghỉ ngơi và hồi phục, chúng ta còn phải chạy tới sân tiếp theo đây."

Các huynh đệ làm việc kế tiếp càng tích cực nhiệt tình hơn.

Chiến trường được quét dọn xong, thu được không ít chiến lợi phẩm, rất nhiều vũ khí chiến giáp của Ma tộc mang về cũng có thể đổi quân công, ngoài ra, cũng thu được mấy chục con Huyết Ưng, cùng một cỗ phi liễn xa hoa của Huyết Ưng lãnh chúa cùng hai con Thất Giai Huyết Ưng, thứ hai là công lao của Lăng Hư Khôi Lô Định Hổ lão tổ, sau khi hắn chém giết Huyết Ưng lãnh chúa, đã bắt được Huyết Ưng thất giai.

Những con Huyết Ưng này đều là đặc sản của Huyết Ưng, ở bên trong Ma tộc, Huyết Ưng sau khi thuần hóa có giá cả rất cao, nhất là Huyết Ưng thất giai thường thường đều có giá trên trời.

Một đợt chiến lợi phẩm này, tự nhiên là để cho chiến đoàn thứ bảy kiếm lợi nhuận.

Duy nhất khiến người ta đau đầu là một ngàn mấy trăm tù binh Ma tộc, Yến Hồng Thiên lặng lẽ kéo Vương Ngao sang một bên, thấp giọng nói: "Lão đại, hành động tiếp theo mang theo đám tù binh này có chút phiền phức đúng không?"

"Bình thường tù binh chiến đoàn thứ bảy chúng ta xử trí như thế nào?" Vương Củng nhíu mày hỏi.

Yến Hồng Thiên lộ ra nụ cười xấu hổ: "Đừng nói là chiến đoàn thứ bảy, ngay cả quân đoàn ở khu vực đông tuyến phòng thủ cũng rất ít khi bắt được nhiều tù binh Ma tộc còn sống như vậy. Bình thường nếu xử lý mà nói, chính là để đổi lấy những

tộc nhân bị bắt, hoặc là kéo chúng đi làm công việc khổ cực để khai thác mỏ."

"Dùng để đổi người vẫn là rất có lời, lãnh chúa Ma tộc đều rất nguyện ý bắt Nhân tộc làm tù binh đổi một ít Ma tộc thân thể cường tráng."

"Chỉ là lúc này đây, chúng ta mang theo nhiều tù binh như vậy hành động không tiện, nhưng mà bằng Bạch Phóng Hổ về núi lại có chút không cam lòng. Không bằng dứt khoát lặng lẽ làm thịt toàn bộ, cũng đỡ phải phiền toái."

Nói đến làm thịt toàn bộ, Yến Hồng Thiên rõ ràng lộ ra biểu tình không nỡ.

Nếu đám tù binh này có thể mang về, có thể đổi lấy rất nhiều quân công, các khu vực phòng ngự đều cần Ma tộc tù binh, dùng để đổi lấy tù binh đồng bào của Nhân tộc, những thứ này đều là hàng bán chạy.

"Tiểu thư." Quân Vũ đưa ra chủ ý nói: "Nếu không có biện pháp xử lý tù binh, không bằng thử hợp nhất chúng lại."

"Thu biên?" Đôi mắt Vương Ngao có chút sáng ngời, sau đó hỏi Yến Hồng Thiên Đạo: "Hồng Thiên, có vụ án thu nạp Ma binh hay không?"

Sắc mặt Yến Hồng Thiên lập tức biến đổi, vội vàng khuyên nhủ: "Chử lão đại, ngài ngàn vạn lần đừng đùa với lửa. Những Ma tộc này hung lệ kiệt ngạo, từ trong xương tủy sẽ cúng bái các lộ ma thần. Tuyệt đối không có khả năng chân chính thần phục nhân tộc chúng ta, cho dù là khiếp sợ tính mạng uy hiếp mà miễn cưỡng thần phục, nhưng một khi thời khắc mấu chốt sẽ phản loạn, trên lịch sử xảy ra rất nhiều án lệ tương tự, mấy ngàn năm gần đây đã không có người đi thử nghiệm."

"Trừ cái đó ra, Ma tộc cùng Nhân tộc chúng ta có huyết hải thâm cừu, rất nhiều đồng đội đều là chết ở trong tay Ma tộc, thu nạp Ma binh mà nói sẽ rước lấy tranh luận cùng chán ghét."

"Quân Vũ, ngươi thấy thế nào?" Vương Củng vẫn có chút không nhịn được mà động tâm.

"Thu phục Ma binh, quả thật không phải chuyện dễ dàng, nhưng có Quân Vũ ta ở đây, cũng chưa chắc không có khả

năng.” Quân Vũ hơi hưng phấn nói: “Đặc sắc lớn nhất của Chiến Tranh Bảo Điển của chúng ta chính là phục vụ chiến tranh, một trận thắng lợi tiếp theo sẽ dễ dàng ngưng tụ ra quân hồn, mà sự phân phối hợp lý của năng lượng chiến tranh cũng sẽ nâng cao độ trung thành của sĩ tốt.”

“Chỉ cần ngươi có thể đối xử hợp lý với Ma binh mà không phải chỉ coi chúng là công cụ, ta tin tưởng binh lính Ma tộc dưới tác dụng của quân hồn cũng sẽ có tín ngưỡng mãnh liệt.”

“Như thế, vậy ta sẽ thử thu nạp ma binh.” Vương Củng nóng lòng muốn thử: “Khi còn bé ta thích nghe gia gia kể cho ta nghe những chuyện hư cấu tam quốc, trong đó còn có anh hùng thu nạp dị tộc làm việc cho ta.”

“Hơn nữa gia gia của ta cũng đã nói, tầm nhìn và cách cục phải được mở rộng một chút, nếu như chúng ta thật sự có thể hợp nhất Ma binh thì chẳng phải sẽ có lợi cho toàn bộ chiến tranh kháng Ma hay sao?”

Yến Hồng Thiên vội vàng khuyên nhủ: “Ngươi nghĩ lại đi, nếu xảy ra sự cố gì thì không thể kết thúc được.”

“Tâm ý ta đã quyết.” Vương Củng nghiêm mặt nói: “Nếu có hậu quả gì, một mình Vương Củng gánh vác.” Vương Củng từ nhỏ lớn lên trong viện của Vương Thủ Triết, tất nhiên là bất tri bất giác thay đổi tư tưởng của Vương Thủ Triết.

Đối với địch nhân, phải đả kích một phần, phải phân hóa một phần, cũng phải lôi kéo một phần!

Thấy Vương Ngao quyết tuyệt, Yến Hồng Thiên cũng không dám khuyên nữa, ngược lại trịnh trọng nói: “Loạn lão đại, ngài đang nói cái gì vậy? Chỉ cần là quyết định chân chính của ngài, Yến Hồng Thiên ta kiên định phục tùng, cho dù không có điều kiện, cũng phải phục tùng điều kiện.”

“Hồng Thiên à, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi.” Vương Ngao vỗ vỗ bả vai hắn, trong lòng có chút cảm động.

“Lão đại, nể tình ta trung thành tận tâm như thế, ngài có thể chia cho ta một món linh bảo thần thông không?” Yến Hồng Thiên bắt đầu mở to đôi mắt trông mong.

“Ngươi không phải đã có yến bay rồi sao?” Vương Anh Tuyền ghé mắt không thôi.

“Lão đại ngài nếu chia cho ta một kiện, ta có thể đi lui Phi Yến, nàng quá khó hầu hạ.” Yến Hồng Thiên buồn khổ nói: “Ngạo kiều đến tận trời xanh, người không biết còn tưởng nàng là tiên khí.”

“…” Thần thông bảo thương bay yến.

…

Cùng lúc đó.

Bên trong Minh Sát Ma Thần Ma Vực.

Hồng Thiết Ma Vương bảo.

Lịch sử của tòa Ma Vương Bảo này đã rất lâu rồi. Nếu như cứ ngược dòng tìm hiểu về phía trước, nó thậm chí có thể truy ngược đến thời kỳ Minh Sát Ma Thần đời trước.

Mà chủ nhân của tòa Ma Vương Bảo này cũng đã sớm thay đổi rất nhiều thế hệ, Hồng Thiết Ma Vương nghiễm nhiên đã là lực lượng trung kiên dưới trướng Minh Sát Ma Thần, không chỉ có mấy vạn hùng binh dưới trướng, sức chiến đấu của bản thân cũng có thể xếp hạng trung du trong rất nhiều Ma Vương.

Ngay cả Hồng Thiết Ma Vương bảo cũng được xây dựng thêm, quy mô và mức độ đồ sộ vượt xa những vùng đất cằn cỗi như Huyết Sắc Ma Vương bảo.

Nó được xây dựa lưng vào dãy Y Khuyết, một đường từ chân núi lan tràn lên phía trên, vị trí gần như lan tràn tới giữa sườn núi. Mỗi ngày hoàng hôn mười phần, dưới ánh trăng máu bao phủ, toàn bộ Ma Vương Bảo đều như bị phủ một tầng huyết sắc, đỉnh nhọn của nó sừng sững, trông rất đồ sộ.

Nhưng mà.

Hôm nay, tòa Ma Vương bảo lịch sử lâu đời này lại nghênh đón cơn ác mộng của nó.

Dưới ánh trăng máu, trên pháo đài kiên cố không thể phá vỡ này hiện đầy vết tích công kích, thậm chí một phần tường thành đã gần sụp đổ.

Trong ngoài tường thành, vô số chân tay cụt tùy ý rơi rụng, huyết dịch màu đỏ tươi làm khô không sạch, như cũ đang tản ra mùi máu tanh nồng đậm, nhìn đặc biệt thảm liệt.

Rất hiển nhiên, nơi đây vừa mới phát sinh một trận chiến đấu kịch liệt.

Trên chiến trường tràn ngập lửa chiến, từng đội từng đội binh sĩ nhân loại mặc chiến giáp đỏ thẫm đang xuyên tới xuyên lui, một bên tìm kiếm nỏ tiễn rơi trên chiến trường, từ trên thi thể tìm kiếm chiến lợi phẩm, một bên thuận tay bổ đao cho binh sĩ Ma tộc còn chưa tắt thở.

Cửa thành to lớn của Hồng Thiết Ma Vương bảo, từng chiếc xe vận chuyển chứa đầy vật phẩm từ trong thành đi ra.

Phía sau xe vận chuyển là một đám Ma tộc với những dây xuyến dài bị xiềng xích trói buộc. Đa số Ma tộc đều có tướng mạo xấu xí, quần áo tả tơi, ánh mắt trống rỗng chết lặng, trông như những cái xác không hồn.

Đây đều là những Ma tộc cấp thấp bị bắt làm tù binh.

Những Ma tướng đẳng cấp cao, thực lực mạnh mẽ, Ma tộc lãnh chúa và các Ma tộc khác đương nhiên đã sớm bị giết chóc trong quá trình chiến đấu rồi, những Ma tộc này đều là những Ma tộc trung cấp thấp có thực lực yếu hơn. Số lượng của chúng rất nhiều, cho dù là trong các hệ thống của Ma tộc đều là cấp thấp nhất, làm đều là đào quặng, hầu hạ người ta khổ công, rất giỏi cũng chỉ là một tiểu đầu mục.

Giờ phút này, dưới sự áp giải của binh lính nhân loại, bọn chúng tự nhiên không dám có chút dị động nào, chỉ trầm mặc bị xua đi về phía trước.

Ma Vương bảo vốn như mặt trời ban trưa giờ đã hoàn toàn sụp đổ. Mà đánh hạ nó hiển nhiên là những đội quân mặc giáp trụ đỏ thẫm.

Đang lúc các binh sĩ bận rộn thu thập chiến trường, cướp đoạt chiến lợi phẩm.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng long ngâm trầm thấp như sấm rền.

Trong tiếng long ngâm, một con ma long khổng lồ màu xám đen từ trong mây mù thò đầu ra, sau đó đuôi dài vung lên, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Rất hiển nhiên, lúc trước nó ở trong bầu trời này, chỉ là bị ma sát chi khí xám đen tràn ngập trên bầu trời che lấp thân hình.

Ma Long kia có một đôi sừng rồng dữ tợn, lân phiến toàn thân cứng rắn tựa như hắc diệu thạch, ma sát khí nồng đậm quấn quanh người nó, nổi bật lên uy thế càng thêm mạnh mẽ, càng thêm bạo ngược.

Nhìn kỹ lại, trên đỉnh đầu Ma Long, bất ngờ có hai bóng người đang đứng.

Người cầm đầu chính là bộ dáng thanh niên, khuôn mặt đặc biệt anh tuấn, đường nét trên mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao ngất, hốc mắt hãm sâu, trong cương nghị lại mang theo một vòng thâm thúy, để cho người nhìn thấy, liền rất dễ dàng lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Hắn mặc một bộ chiến giáp màu đen, làm cho thân hình hắn cao ngất, khí vũ hiên ngang, khí tức nồng đậm túc sát từ trên người hắn tràn ngập ra, luận uy thế, đúng là không yếu hơn so với Ma Long màu đen dưới chân hắn chút nào.

Đứng ở phía sau hắn, là một vị huyền y lão giả.

Lão giả này thân hình gầy còm, khuôn mặt già nua, một thân trường bào màu đen mặc trên người, giống như mực đen bị nhiễm mà thành, mang theo cỗ hương vị hấp nhiếp nhân tâm, làm cho lòng người bất an.

Hai người này chính là tiểu ma tôn Thiên Tuyền, cùng với Lăng Hư cảnh Ma Quân Lệ Đồ thường đi theo bên cạnh hắn.

Nhìn thấy một màn này, đám binh sĩ bận rộn bên ngoài Ma Vương bảo nhất thời lộ ra vẻ kính sợ.

“Mạt tướng 【 Chiến đoàn thứ năm Tu La quân đoàn 】 Tô Hoài Xương, bái kiến Thiếu chủ, Ma quân.”

Bên trong binh lính, một vị trung niên mặc áo giáp nặng nề còn không đợi Ma Long hoàn toàn hạ xuống, thân hình liền lóe lên, giữa trời nghênh đón, hướng về phía hai người cung kính thi lễ.

Khuôn mặt người trung niên này cương nghị, khí chất lạnh lẽo cứng rắn, một thân huyết sát khí nồng đậm đến mức làm cho người ta kinh hãi.

So với chiến đoàn tướng mạo bình thường, mặc dù hắn cũng là Thần Thông cảnh, nhưng rất hiển nhiên không phải loại ma tu miễn cưỡng cưỡng mới đạt tới Thần Thông cảnh sơ kỳ, ngược lại vô cùng có khả năng là Thần Thông cảnh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

“Ha ha ha, hay lắm! Không hổ là vương bài do lão tổ tông bí mật bồi dưỡng, 【Tu La quân đoàn】 thực lực chiến đoàn dưới trướng quả nhiên mạnh mẽ, làm bổn thiếu chủ kinh hỉ không thôi. “Tiểu ma tôn anh tuấn trên mặt nở nụ cười hăng hái, “Trận này làm tốt lắm, không uổng công bổn thiếu chủ hao phí tâm tư, lợi dụng chiến đoàn điều động cơ hội tạo ra phòng ngự, để cho các ngươi có thể lén lút xuyên qua phong tỏa tuyến, tiềm hành đến nơi này.”

【Tu La quân đoàn】 chính là một nhánh quân đoàn át chủ bài bí mật mà Chử thị âm thầm bồi dưỡng, tổng nhân số tuy rằng không nhiều lắm, thực lực cũng đặc biệt cường hãn.

Mỗi chiến đoàn dưới trướng hắn đều có sức chiến đấu vượt xa chiến đoàn phổ thông, chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, vương bài trong vương bài, cũng không dễ dàng xuất động.

Lần này, cũng là bởi vì cái chết của Minh Sát thiếu chủ dẫn phát trận náo động Ma tộc này thật sự là cơ hội tốt hiếm có, Ma Tôn mới cấp cho Tiểu Ma Tôn một chi chiến đoàn trong đó.

Tiểu Ma Tôn cũng rất cẩn thận, lập tức suất lĩnh chiến đoàn này cùng với hai chi chiến đoàn dưới trướng của mình lẻn vào trong nội địa của Minh Sát Ma Thần, lợi dụng cơ hội phòng bị trống rỗng của Ma tộc, bắt đầu đánh lén Ma Vương bảo.

Sự thật chứng minh, kế sách này vô cùng thành công.

Không phải sao, ngày xưa Hồng Thiết Ma Vương bảo rất khó đánh hạ, bởi vì phòng thủ trống rỗng, chỉ dựa vào ba chiến đoàn liền dễ dàng bị bắt xuống, thành quả chiến đấu không thể nói là huy hoàng.

“Điện hạ quá khen rồi. Đây đều là do Ma Tôn và Thiếu Chủ thần cơ diệu toán, nắm đúng cơ hội phòng thủ trống rỗng của Hồng Thiết Ma Vương Bảo, các tướng sĩ mới có thể phát huy xuất sắc như vậy.” Tướng lĩnh trung niên Tô Hoài Xương

khiêm tốn một câu, lập tức báo cáo: “Các tướng sĩ phát hiện một lượng lớn quặng sắt đỏ trong thành, chắc cũng có thể đổ đầy một trăm chiếc xe trâu.”

Xe bò trong miệng hắn, tự nhiên không phải chỉ xe bò bình thường, mà là xe bò hiện giờ đang kéo đồ vật ra ngoài Ma Vương bảo, xe bò khổng lồ do trâu ma kéo, tùy tiện một xe là có thể chứa được lượng lớn vật tư.

Nghe vậy, trên khuôn mặt gầy còm của Cung Lệ lộ ra vẻ tươi cười: “Chúc mừng Thiếu chủ, Hồng Thiết này chính là tài liệu chủ yếu của rất nhiều ma khí. Có thể thu hoạch được nhiều quặng sắt đỏ như thế, đối với Chân Ma điện chúng ta mà nói chính là một chuyện tốt.”

Hồng Thiết chính là một loại ma thiết giàu ma khí, là tài liệu chủ yếu luyện chế rất nhiều chủng loại ma khí, tính chất có chút cùng loại với Huyền Thiết, chỉ là tính bền dẻo mạnh hơn một chút.

Phẩm cấp của loại quặng mài sắt này không tính là rất cao, nhưng lượng tiêu hao lại cực lớn, thuộc về vật tư chiến lược hàng năm đều có lỗ hổng. Một nhóm lớn như vậy vận chuyển quặng sắt đỏ trở về, những Luyện Khí Sư kia thấy vậy sợ là vui đến chết.

“Bản thiếu chủ cố ý tấn công Hồng Thiết Ma Vương bảo trước, chính là vì những quặng sắt đỏ này. Tòa Hồng Thiết Ma Vương bảo này chính là dựa vào những quặng sắt đỏ này mới phát tài.” Tiểu Ma Tôn trên mặt cũng mang theo vẻ tươi cười, ngữ khí cũng có chút tiếc nuối, “Đáng tiếc, thời gian của chúng ta quá ngắn, nếu không, chúng ta còn có thể chiếm cứ quặng sắt đỏ, đào nhiều một chút trở về.”

“Thiếu chủ không cần cảm thấy tiếc hận. Mỏ quặng Hồng Thiết mặc dù trọng yếu, nhưng phẩm giai cũng không cao, trong bảo khố Hồng Thiết Ma Vương có càng nhiều thứ tốt.” Cung Lệ Đồ cười nói.

“Ma quân nói không sai.” Tô Hoài Xương gật gật đầu, tiếp tục bẩm báo: “Người của chúng ta từ trong bảo khố cướp được rất nhiều ma dược, ma tài, thậm chí cả ma đạo khí, đều là bảo bối áp đáy hòm của Hồng Thiết Ma Vương. Chẳng qua không biết vì sao số lượng Ma Tinh Thạch cũng không nhiều.”

“Không sao. Chỉ là những thứ này, cũng đã là công lao ngất trời. Các ngươi vất vả rồi.” Tiểu Ma Tôn lúc này ngược lại là lấy lại tinh thần, không xoắn xuýt những thứ này nữa.

Hắn nhìn về phía Tô Hoài Xương nói: “Tiếp theo còn có vài tòa Ma Vương bảo muốn tiến công, thời gian có hạn. Ngươi bảo các tướng sĩ dưới trướng mau sửa sang đồ đạc lại cho tốt, giao cho chiến đoàn dưới trướng ta vận chuyển về. Chúng ta tranh thủ thời gian đi tới tòa Ma Vương bảo tiếp theo.”

“Vâng, thiếu chủ.”

Tô Hoài Xương đáp ứng một tiếng, lập tức đi làm việc.

Rất nhanh, tất cả chiến lợi phẩm đều được sắp xếp thỏa đáng, từng chiếc xe bò khổng lồ bắt đầu rời khỏi Ma Vương Bảo, chạy về phía Ma Số hai trấn thủ pháo đài.

Mà Tiểu Ma Tôn thì mang theo Tu La quân đoàn chiến đoàn thứ năm được tạm thời điều động dưới trướng hắn, chạy tới Ma Vương bảo tiếp theo.

Đứng trên lưng Ma Long, Tiểu Ma Tôn nhìn binh lính chiến đoàn dưới chân như nước lũ đỏ thẫm, lại nhìn nhìn về phía xa trên bầu trời tràn ngập ma sát chi khí, một vầng Huyết Nguyệt to lớn, chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ khí tức phóng khoáng tự nhiên sinh ra.

Nhân sinh chính là như thế, chỉ điểm giang sơn, trong lúc phất tay kẻ địch đã tan thành tro bụi.

Thời cơ lần này quả thực ngàn năm khó gặp, chờ hắn đúng thời cơ đánh hạ những Ma Vương bảo còn lại, mang hết những bảo vật, tù binh trong Ma Vương bảo trở về, hắn sẽ triệt để trở mình.

Trận đại thắng trước kia của Tuy Vân, cũng bất quá là chiếm được ba tòa Ma Vương bảo mà thôi. Lúc này, hắn phải chiếm được bốn tòa, năm tòa, thậm chí càng nhiều Ma Vương bảo!

Chỉ cần thành quả chiến đấu đủ huy hoàng, đủ chấn động, bằng đại công này, hắn nhất định có thể nghiền ép Tuy Vân, trọng tụ nhân tâm.

Đến lúc đó, hắn có thể mang theo quân công quang vinh trở về, cái gì Vương thị, cái gì Âm Xà Ma Cơ, tất cả những người

đã từng thương tổn hắn, phản bội hắn, hắn nhất định phải để cho bọn họ trả giá đắt!

Nghe nói gia chủ Vương thị thu lưu Cơ Nguyệt Nhi kia vô cùng lợi hại, trong truyền thuyết đã thổi phồng hắn như thiên hoa loạn trụy, tựa như Thánh Hoàng tái thế, lần này, hắn ngược lại phải hảo hảo gặp hắn một lát!

…

Chương 217: Cặn bã nam Vương Phú Quý hiện hình nhớ…

…

Bộ chỉ huy khu phía đông phòng thủ.

Triệu Đình Kiên đời này chưa bao giờ trải qua cuộc sống kích thích mà áp lực như thế.

Từ sau khi chiến sự bắt đầu, hắn đã liên tục mấy chục ngày liên tục trục không chợp mắt. Mặc dù tu sĩ Lăng Hư cảnh sinh mệnh lực ương ngạnh như phi nhân loại, nửa năm một năm không nghỉ cũng được, làm lụng vất vả quá độ cùng tinh thần áp lực như trước làm cho trong hai con ngươi của hắn hiện đầy tơ máu.

Từng phần chiến báo như hoa tuyết truyền đến, tin tức cầu viện các đường như liên hoàn xuân lôi liên tiếp nổ vang bên tai không dứt.

Nhưng làm Triệu Đình Kiên đau đầu vô cùng, vẫn là binh lực.

Binh lực hoàn toàn không đủ dùng, trợ giúp đoạn đường này, phải kéo dài một đường khác. Rất nhiều lúc, viện quân giống như là đánh du kích, vừa dập tắt lửa bên này, liền lập tức phải tiến hành cứu viện tiếp theo.

Hiện giờ đừng nói binh lực khu Đông tuyến phòng thủ, ngay cả binh lực của toàn bộ căn cứ Tiên số ba cũng đã hoàn toàn bị điều động, ép không ra nửa điểm dầu.

Điều duy nhất làm cho Triệu Đình Kiên cảm thấy vui mừng chính là, dưới sự hiệu triệu và điều động của Tiên Triều, cỗ máy khổng lồ của Tiên Triều đã bắt đầu khởi động, quân dự bị và các lộ chí nguyện quân đều đã tập kết, đã ở trên đường đến Đông tuyến phòng khu trợ.

Đáng tiếc tốc độ độ độ thuyền giới vực qua lại vận chuyển binh lực có hạn, cho dù bên Tiên Triều phản ứng cực kỳ nhanh chóng, trong lúc nhất thời cũng nước xa không giải được cơn khát gần.

Huống chi Nhân tộc có thể tập kết binh dịch dự bị, Ma tộc tự nhiên cũng được, nếu không có tình huống đặc biệt, khu vực đông tuyến này sợ là sẽ trở thành một cái cối xay máu thịt khổng lồ.

Trong bộ chỉ huy, Triệu Đình Kiên liên tục xử lý xong mấy chuyện khó giải quyết, xoa xoa huyệt thái dương uống một ngụm tiên trà, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, hỏi thân vệ bên cạnh: "Vương Ngao và chiến đoàn thứ bảy hiện tại tình huống như thế nào rồi?"

Thân vệ Khương Thanh Văn chỉ có thực lực Thần Thông cảnh, tinh thần còn uể oải hơn hắn, nhưng vẫn ráng chống đỡ hồi báo: "Từ sau khi chiến đoàn thứ bảy phát ra tin tức, nói là muốn chủ động xuất kích, cho tới nay hoàn toàn không có nửa điểm tin tức."

"Đồ hỗn trướng!" Triệu Đình Kiên tức giận đến hung hăng đập mạnh bàn làm việc, một cái bàn gỗ Thiết Linh ngàn năm trong khoảnh khắc dưới lòng bàn tay hắn hóa thành bột mịn.

Nhưng hắn vẫn chưa hết giận, sắc mặt vô cùng khó coi tiếp tục mắng: "Ngày thường càn quấy thì cũng thôi đi. Để cho nàng thủ vững thành lũy đá vụn, nàng lại tự tiện chủ trương xuất kích. Hiện tại thì hay rồi, thân hãm vào trận địa địch không truyền lại chút tin tức nào."

Liên tục mắng vài câu, cuối cùng hắn ta mới cảm thấy có chút tức giận, quay đầu nhìn tướng mạo của Khương Thanh Văn: "Chúng ta đi cứu viện đội quân của chiến đoàn thứ bảy, khi nào thì xuất phát?"

"Điều này…" Khương Thanh Văn sửng sốt, ngay sau đó vội vàng giải thích: "Bởi vì phần thư cuối cùng trong quá trình trước đây của Lam tiểu thư nhấn mạnh ba lần, ngàn vạn lần đừng phái người đi trợ giúp thêm phiền phức, càng là không cho người của chúng ta bước vào 【Phác thành lũy】 nửa bước. Bởi vậy, ta cũng không có đặc biệt điều viện quân… Ngài cũng biết, hiện giờ binh lực của chúng ta còn thiếu nghiêm trọng!"

"Tên chó chết khốn kiếp nhà ngươi!" Triệu Đình Kiên phun ra một ngụm máu nóng, thiếu chút nữa không nhịn được tát chết Khương Thanh Văn: "Vương Ngao nàng nói không cần viện

quân cũng không cần viện quân à? Nàng đang phải đối mặt với ba lãnh chúa tiên phong của Ma tộc, sau đó còn có đại quân chủ lực của đối thủ cũ chúng ta là Hồng Thạch Ma Vương! Ngươi đây không phải là để cho nàng chịu chết sao?”

Đừng nhìn hắn bình thường mắng Vương Ngao không ít lần, nhưng nói cho cùng, trong lòng hắn vẫn che chở Vương Ngao, hôm nay mắt thấy tình huống không đúng, hắn đã có chút tức giận.

Khương Thanh Văn chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân và uất ức, buồn bã nói: “Nguyên soái… huynh phải tin Cử Kiệt, nàng đã thắng huynh không biết bao nhiêu lần trong trò chơi chiến thuật chiến lược rồi.”

“Đánh rắm, game chỉ là trò chơi mà thôi, chiến trường chân thật tàn khốc thế nào có thể so sánh được?” Triệu Đình Kiên mặt đen mắng nhiếc, “Không nên không nên, ít nhất phải phái một tu sĩ Lăng Hư cảnh tới xem tình hình. Quả thực không được, ta tự mình đi, dù thế nào cũng phải vớt nha đầu kia về mới được.”

“Triệu lão nguyên soái, ngài ngàn vạn lần không thể tới tiền tuyến!” Khương Thanh Văn vội vàng khuyên nhủ: “Tất cả bố trí ở khu vực tuyến đông phòng chỉ có ngài là quen thuộc nhất, thiếu ngài tọa trấn e rằng ngay cả Tuy Vân công chúa cũng không thể quay lại.”

Lời hắn nói là sự thật.

Khu phòng tuyến phía đông chung quy là địa bàn của Triệu Đình Kiên, Tuy Vân công chúa tuy dẫn bộ đến giúp đỡ, Tiên Hoàng cũng ở đây tọa trấn, nhưng chung quy không quen thuộc tình huống như hắn.

Hiện giờ chiến sự sốt ruột, tình hình các cứ điểm đều gấp trăm lần, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, thời gian lưu lại cho chỉ huy phản ứng thường thường rất ngắn ngủi, nếu không quen với tình huống bố trí, một khi sinh ra phán đoán sai lầm, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vả lại, bây giờ tùy tiện tiến vào tiền tuyến quá mức nguy hiểm, hơn nữa tu sĩ Lăng Hư cảnh xuất hiện ở tiền tuyến, một

khi bị phát hiện, rất có khả năng dẫn tới mấy vị Ma Vương giáp công.

Thuần túy lấy số lượng cao thủ mà nói, Ma tộc bên kia có thể so với Nhân tộc nhiều.

Sắc mặt Triệu Đình Kiên âm tình bất định mấy lần, cuối cùng mới hạ quyết tâm: "Như vậy đi, đi mời hình chiếu Tiên Tôn đại nhân đến, để ông ta hỗ trợ ra tiền tuyến vớt Vương Ngao. Dù sao chỉ là hình chiếu… Cho dù thân hãm địch quân, vẫn lạc như vậy, tổn thất đối với Tiên Triều cũng tương đối nhỏ."

"…"

Khương Thanh Văn nghẹn họng nhìn trân trối.

Triệu lão nguyên soái đại nghịch bất đạo giống Vương Ngao từ khi nào? Thế mà học được lấy hình chiếu Tiên Tôn làm pháo hôi?

"Ngươi trừng mắt cái gì?" Triệu Đình Kiên hừ lạnh nói: "Thi nha đầu thối kia không nghe lời là tiềm lực và thân phận gì, trong lòng ngươi không biết sao? Tiên Tôn và Tuy Vân nha đầu kia đem nàng ném cho ta, không phải là nhìn trúng kinh nghiệm tác chiến phong phú của ta, muốn ta mang nàng về sao? Chờ sau khi ta chính thức về hưu, Vương Cũng đã có tu vi Thần Thông cảnh, đến lúc đó cũng đủ tư cách làm phó tổng chỉ huy. Nếu ta về hưu trễ hai trăm năm nữa, nàng trực tiếp làm tổng chỉ huy cũng đủ tư cách."

Lăn lộn trên chiến trường ngoại vực nhiều năm như vậy, chút chuyện như vậy hắn còn có thể thấy không rõ sao? Chuyện này căn bản chính là dương mưu, hơi suy nghĩ một chút liền hiểu.

Bây giờ số lượng cường giả Tiên Triều, Lăng Hư cảnh không ít, nhưng cường giả chỉ huy năng lực quá cứng rắn số lượng lại ít đến thương cảm, có thể chọn cường giả Lăng Hư cảnh hậu kỳ Đại Lương, số lượng càng là phượng mao lân giác, cộng lại cũng không đủ một bàn tay.

Mấy năm trước, Triêu Dương Vương vừa lui, xà nhà trụ của Tiên Triều bên này có thể chọn rường cột lớn thoáng cái đã ít đi một cái, áp lực lập tức tăng lên thẳng tắp.

Căn cứ Tiên số ba bên này còn tốt, Tinh Huy Chân Quân còn có thể đỉnh rất lâu, Tuy Vân công chúa cũng dần dần rèn luyện, nhưng nhìn chung toàn bộ khu phòng thủ Tiên Triều, thế cục thật đúng là không tốt lắm.

Hơn nữa hiện giờ Ma tộc đang từng bước ép sát, áp lực càng tăng gấp bội. Hơn nữa, hiện giờ những lão nhân chọn Đại Lương này chung quy là phải lui, Tiên Triều bây giờ bức thiết cần huyết dịch mới.

Tiên Tôn rõ ràng không nói, nhưng rất hiển nhiên gửi gắm kỳ vọng cao đối với Vương Ngao, là dự định dốc sức bồi dưỡng nàng, tương lai đừng nói làm tổng chỉ huy phòng khu phía đông, ngay cả tổng chỉ huy thành lũy trấn thủ số một nào đó cũng có khả năng.

Triệu Đình Kiên tiếp tục nói: "Khó được có hạt giống tốt như vậy, Tiên Triều không tổn thất nổi. Tin tưởng Tiên Tôn đại nhân cũng sẽ đồng ý. Huống hồ, ngươi đã cho ta bán tiên khí… Tiên Tôn cũng không cho…"

Được rồi.

Khương Thanh Văn bất đắc dĩ, luôn cảm thấy câu nói sau cùng này mới là trọng điểm.

Phục hồi lại tinh thần, trong lòng hắn biết có khuyên nữa cũng vô dụng, vội vàng đi mời Tiên Tôn đại nhân đi "chịu chết".

…

Ngay lúc Triệu Đình Kiên lo lắng cho Vương Ngao, đội ngũ của Vương Ngao, cũng đã lần nữa tiến hành.

Nhưng đồng thời, nàng cũng gặp phải phiền toái.

Lúc trước nàng thu nạp tạp bài Ma binh, thời gian thoáng cái trì hoãn rất nhiều, thế cho nên hội binh của Huyết Ưng lãnh chúa, đã tử trận sau khi Huyết Ưng lãnh chúa gặp phục kích, gần như tin tức toàn quân bị diệt truyền ra ngoài.

Ban đầu Cuồng Hùng lãnh chúa và Đại Lực lãnh chúa còn bình chân như vại nhận được tin tức, nhất thời vô cùng cảnh giác.

Chúng nó vừa câu thông hai bên, lập tức liền đạt thành ý kiến thống nhất, bắt đầu tập kết với nhau, để tránh bị chiến đoàn

thứ bảy nhân tộc đánh lén, tiêu diệt từng bộ phận.

Sau khi hai chi lĩnh chủ đại quân thuận lợi hội sư, tổng thể thực lực mạnh hơn chiến đoàn thứ bảy một mảng lớn, một khi triển khai chính diện tiếp chiến, chiến đoàn thứ bảy tất thua không thể nghi ngờ.

Ngoài ra, bọn chúng lại bắt đầu chấp hành chiến thuật từng bước ép sát thành lũy, những nơi đi qua cẩn thận lại cẩn thận, sợ bị lợi dụng sơ hở.

Không thể nghi ngờ, đây là một chiến thuật vô cùng chính xác.

Mặc kệ chiến đoàn thứ bảy của Nhân tộc ngồi xổm ở xó xỉnh nào, chỉ cần chúng lấy được thành lũy đá vụn phòng ngự trống rỗng, liền có thể đem chiến đoàn thứ bảy chặn lại ở tiền tuyến dã ngoại.

Đến lúc đó, đại quân Ma tộc tiếp theo vừa đến, chính là bắt ba ba trong hũ.

Hai chi lĩnh chủ đại quân Ma tộc, cứ như vậy cẩn thận tiến vào hai ngày thời gian. Trong lúc này, bộ lạc Vương Anh từ đầu đến cuối ở trạng thái gần như biến mất, không có nửa điểm tin tức.

Hai ngày sau, đại quân của Cuồng Hùng cùng hai đại ma tộc lãnh chúa đại lực rốt cục binh lâm vào thành lũy Toái Thạch.

Từ xa nhìn lại, trên tường thành của pháo đài đá vụn có thưa thớt binh lính đang đứng, tinh kỳ đón gió phiêu đãng.

Song, đợi đợt thăm dò đầu tiên của Ma binh triển khai thế công, cuối cùng hai vị lãnh chúa Ma tộc mới phát hiện, trên tường thành của pháo đài đá kia rõ ràng đều là những giả nhân!

Tự giác nhận được lừa gạt, hai đại lãnh chúa nhất thời giận dữ, trực tiếp xua quân mà lên, thoải mái "Công hãm" thành lũy đá vụn hầu như không bố trí phòng ngự.

Đã nếm qua thiệt thòi chịu thua, ma quân lần này cũng học khôn, biết muốn đối phó với chiến đoàn thứ bảy xảo trá hay thay đổi, chỉ có một phương án, đó chính là không muốn bị đối phương nắm mũi dẫn đi.

Vô luận Vương Hãn bộ âm thầm ẩn núp kia rốt cuộc có kế hoạch gì, một khi thành lũy đá bị lấy xuống, mặc cho trận chiến thứ bảy có quỷ kế nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Hai đại lãnh chúa lập được công lớn vui mừng quá đỗi, lúc này liền bắt đầu tiến vào trú tại pháo đài đá vụn.

Bọn chúng quyết định triển khai hình thức phòng thủ. Thứ nhất, lấy thành lũy Toái Thạch làm cứ điểm, có thể ngăn chặn viện quân Nhân tộc, thứ hai, là có thể ở đây chờ đợi đại quân chủ lực của Hồng Thạch Ma Vương đến, trước tiên bắt được con cá trong chiến đoàn thứ bảy.

Đến lúc đó, hai đại lãnh chúa có thể được chia một lượng lớn chiến lợi phẩm và lợi ích tiếp theo, cũng coi như gián tiếp báo thù cho Huyết Ưng lãnh chúa.

Những mỹ thiếp, địa bàn do Huyết Ưng lãnh chúa để lại, các công nhân tử dân, chúng nó sẽ thay nó tiếp tục hưởng dụng.

…

Cùng lúc đó.

Trong một góc bí mật của pháo đài đá vụn, một tấm thuẫn có bề ngoài cũ nát đang lặng lẽ nằm.

Trải qua một phen ngụy trang, nó đã hoàn toàn không còn hình dáng giọt nước xinh đẹp vốn có, giống như là một tấm khiên rách thân trải qua trăm trận chiến, trải qua tang thương sau bị vứt bỏ, ngay cả người lao động dưới tầng chót của Ma tộc mà Tố Ái nhặt rách nát khi đi ngang qua, đều không hào hứng được nhìn nó nửa mắt.

Bởi vì lúc này chính là “Ngày vui vẻ” truyền thống của ma quân.

Ma quân sau khi công phá thành lũy của Nhân tộc, nơi đóng quân, các tướng lĩnh vì khao binh lính, thường sẽ cho phép chúng tiến hành cướp đoạt và giết chóc, chiến lợi phẩm cướp được chỉ cần nộp lên chín thành.

Mặc dù chỉ lưu lại một thành, nhưng cũng đủ cho Ma Binh Ma Tướng điên cuồng, chúng điên cuồng cướp đoạt trong Toái Thạch Thành, cướp đi tất cả những thứ đáng giá.

Có một đội ma binh tìm được bảo khố của pháo đài, phí hết sức lực để mở nó ra. Rất nhiều ma binh nghe tin chạy đến, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt bảo vật trong bảo khố.

Nhưng mà, khi chúng cướp sạch một ít bảo vật bên ngoài, lại phát hiện phía dưới vậy mà cất giấu một rương lại một rương 【Không ổn định ma tinh 】.

Loại tinh thạch dùng để luyện chế Ma tinh pháo này, nhóm Ma binh đương nhiên là biết.

Sau khi bọn chúng ngây người, rốt cuộc cũng ý thức được không đúng, lập tức thét chói tai bắt đầu co giò chạy ra ngoài, cảnh tượng một mảnh hỗn loạn, mặc cho người dẫn đầu la lên như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Tràng diện rối loạn, thế cục nhất thời trở nên càng thêm hỏng bét, cuối cùng lại xảy ra hiện tượng ma đạp ma.

Mà cùng lúc đó, tấm "phá thuẫn" bị ma xem nhẹ mất kia, bắt đầu hành động lén lút lút.

Vùng phụ cận "Đạt bảo khố" xa xa loạn thành một đoàn, nó không chút do dự khởi động cơ quan.

"Oanh!"

Một tiếng nổ mãnh liệt vang lên.

Sóng năng lượng đáng sợ xông lên trời, bảo khố trực tiếp bị tạc thành mảnh nhỏ, đá vụn bay tứ tung.

Cùng lúc đó, "Phá thuẫn" là thừa dịp sóng xung kích "Vù vù" một cái bay thẳng lên bầu trời, còn phát ra liên tiếp tiếng cười điên cuồng: "Bảo thuẫn 【An toàn 】, thay Nghiêu tiểu thư hướng hai vị lãnh chúa đại nhân vấn an, oa ha ha ha."

Tiếng cười kia tràn ngập đắc ý cùng muốn ăn đòn.

Nương theo tiếng cười, là liên tiếp tiếng oanh minh không ngừng.

Mỗi một tiếng oanh minh, liền ý nghĩa có một chỗ phát sinh nổ tung.

Trong tiếng nổ liên tiếp, sóng xung kích năng lượng đáng sợ không ngừng quét qua, toàn bộ mặt đất đều điên cuồng rung

động, không ngừng có bức tường, nóc nhà phát sinh sụp đổ, khói bụi cuồn cuộn bay lên bầu trời.

Thành lũy đá vụn có được lịch sử ngàn năm trong khoảnh khắc hóa thành một đống phế tích.

Thì ra trước khi Vương Tiễn chủ động xuất kích đã bố trí tốt một ván cờ này, sau khi tính toán, hắn đã chôn luôn một ít pháo hoa thần uy và pháo hoa pháo hoa vào vị trí thành lũy.

Theo tiếng nổ mạnh liên tiếp, toàn bộ pháo đài đá vụn sụp xuống.

Trong lúc nhất thời, ma binh bị nổ tung, hoặc là đè chết vô số kể.

Trong đó, bị nổ chết hoặc là đè chết đa số đều là ma binh bình thường, những đầu mục thống lĩnh kia còn tốt, thực lực của chúng cường đại mà sinh mệnh mạnh mẽ, bị nổ chết áp chết không nhiều lắm.

Nhưng quân đội là gì?

Các binh sĩ tầng dưới chót nếu là tử thương quá nhiều, chỉ lưu lại đầu mục thống lĩnh lại có ích lợi gì?

“Đáng giận!”

“Đáng chết!”

Hai đại Ma tộc lãnh chúa bị đánh trở tay không kịp, biểu tình trên mặt dữ tợn nhất thời trở nên vô cùng khó coi, phát ra tiếng gầm gừ.

Nhưng đáp lại bọn chúng lại là một tiếng kèn tiến công hùng hậu.

Trong tiếng kèn lệnh, chiến đoàn thứ bảy giống như thần binh từ trên trời giáng xuống bỗng nhiên xuất hiện, giẫm lên phế tích của thành lũy đá hướng Cuồng Hùng, hai đại lực lãnh chúa Ma tộc tàn quân phát động tổng tiến công!

Trận tổng tiến công này cũng thể hiện ngày tận thế của hai đại lãnh chúa Ma tộc.

Mà theo Vương Ngao bên này chính thức triển khai hành động, từng đạo chiến báo, cũng bắt đầu liên tiếp không ngừng hướng Triệu Đình Kiên bên kia hội tụ.

Trong bộ chỉ huy của hắn, thỉnh thoảng truyền ra tiếng hô to của hắn: “Cái gì? Tiền tuyến đến báo, hai đại lãnh chúa Ma tộc công hãm thành lũy đá vụn? Vương Ngao đâu rồi, nha đầu chết tiệt kia làm cái gì vậy?”

“Cái gì, cái gì? Phá toái thạch thành bị tạc đến hài cốt cũng không còn? Ôi chao, mạng già của ta ơi, cái này lấy cái gì để ngăn cản Hồng Thạch Ma Vương bảo?”

“Đại thắng? Đại thắng gì? Vương Ngao trước sau đánh tan hai đại, không, tam đại quân lĩnh chủ Ma tộc chém giết tù binh hơn sáu ngàn ma quân, tam đại lãnh chúa Ma tộc phiên hiệu bị xoá tên?”

“Tốt tốt tốt, không hổ là người bản đại nguyên soái coi trọng, Vương Củng quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng và bồi dưỡng của bản nguyên soái, truyền nàng về gặp ta, ta muốn tổ chức tiệc mừng long trọng cho nàng.”

“Cái gì? Nàng để cho bổn nguyên soái ở bên cạnh… Nàng muốn chủ động xuất kích lãnh địa Ma tộc? Nha đầu kia điên rồi sao? Mau đi mời hình chiếu của Tiên Tôn đại nhân!”

Chuyện tương tự, một sóng tiếp một đợt phát sinh.

Vương Ngao tuy chỉ là lấy được đại kiếp bộ phận, lại tăng lên trên diện rộng sĩ khí khu Đông tuyến phòng, hơn nữa nàng giống như là cây gậy ngoáy phân vậy, ở Đông tuyến khu liên tục quanh co lách qua đi lại, quấy đến “Ma không tán gẫu sinh”, ma ma tự nguy.

Đại chiến cuộc ác liệt, vậy mà bởi vì Vương Anh Tuyền mà xuất hiện một ít biến hóa.

…

Chiến sự vẫn đang tiếp tục.

Vương Ngao ở tiền tuyến uy phong lẫm liệt, đại sát tứ phương, đồng thời chuyện xưa của những người khác cũng đang xảy ra.

Căn cứ Tiên số ba.

Là một trong những căn cứ trấn thủ lớn nhất của nhân tộc, căn cứ trấn thủ Tiên số ba chiếm diện tích tương đối lớn, trong đó cũng không phải chỉ có quân đội đóng quân, ngẫu nhiên còn sẽ

có một ít thương hội từ Tiên Triều xa xôi mà đến tạm thời dừng lại.

Sau lưng những thương hội này đa số đều là siêu phẩm, hoặc là thế gia nhất phẩm, lúc đến chở đầy các loại vật tư ăn uống, đợi đến khi đến căn cứ, sẽ đem những vật tư này bán cho căn cứ, hoặc là rải rác bán cho cá nhân, kiếm lấy lợi nhuận kếch xù.

Thời điểm đi tới, lại là chở đầy các loại đặc sản Ma Vực thu mua từ trên tay cá nhân của căn cứ.

Qua lại một lần là lợi nhuận gấp mấy lần.

Tình huống như vậy, Tiên Triều tự nhiên rõ ràng. Nhưng ngoại vực vật tư rất xinh đẹp, vận chuyển tiêu hao lại lớn, chỉ dựa vào đội ngũ vận chuyển của chính Tiên Triều rất khó cung ứng hoàn toàn. Rất nhiều lúc, vẫn phải thu mua một bộ phận từ trong tay những thương hội này.

Hơn nữa, Tiên Triều vận chuyển vật tư, tự nhiên là lấy nhu cầu sinh hoạt cơ bản của các tướng sĩ làm chính, lượng vật tư vận chuyển mặc dù lớn, phẩm loại lại tương đối đơn điệu, cũng sẽ không có vật phẩm hưởng lạc gì. Những thương hội này lại vận chuyển một ít đồ ăn ngon, thú vị, đồ vật hiếm lạ, thường thường đều có thể bán được giá cao ở vực ngoại.

Vực ngoại khổ hàn, các tướng sĩ cũng dựa vào những điều chỉnh này một chút tinh thần.

Tình huống như vậy đã có từ lâu, nhiều năm trôi qua, đã sớm hình thành một bộ hình thức ổn định đặc biệt.

Phía sau căn cứ, có một khu vực nhỏ chuyên môn bị nhốt ra, sử dụng làm địa điểm đóng quân của thương hội, được các tướng sĩ bên trong căn cứ gọi đùa là 【phố vinh quang】.

Khác với những quân doanh kia, bầu không khí nơi này càng thêm nhẹ nhõm, so với nơi đóng quân, càng giống như là một tiểu phường thị nằm ở bên trong căn cứ.

Bên trong "Phường thị" có điểm dừng chân của các đại thương hội, thẻ bài thu mua vật tư khắp nơi đều có thể thấy được, một số khu vực náo nhiệt thậm chí còn có tửu lâu, trà phường, ngẫu nhiên còn có người kể chuyện ngẫu hứng lên một đoạn,

nói về sự kiện náo nhiệt phát sinh gần đây của hai triều Tiên Ma.

Nơi này, xem như là địa phương có khói lửa nhất trong căn cứ.

Phía tây con phố vinh quang, trong phần đông thương hội san sát, có một tòa kiến trúc mọc lên cờ xí bảy màu, hạc giữa bầy gà.

Trên cửa kiến trúc, treo một tấm biển chữ vàng, bên trên viết ba chữ to "Đa Bảo Các".

Là tổ chức thương hội lớn nhất trong thế giới Nhân tộc, Đa Bảo Các đều có điểm đóng trong các căn cứ của các đại nhân tộc. Tòa kiến trúc này chính là chi nhánh của Đa Bảo Các ở căn cứ Tiên số ba.

So với những thương hội khác, phân bộ của Đa Bảo Các không chỉ có diện tích lớn hơn, mà còn được trang trí sang trọng, phong cách hơn, khiến người ta cảm thấy rất đáng tin.

Dựa vào uy tín nhiều năm tích góp, cùng với năng lực cung cấp hàng mạnh mẽ, ngày xưa, sinh ý trong Đa Bảo Các cũng đích thật là tốt nhất.

Bất quá, gần đây trong căn cứ loạn binh mã, ngay cả phố quang vinh vốn náo nhiệt cũng trở nên quạnh quẽ. Lưu lượng khách trong Đa Bảo Các tự nhiên cũng xuống dốc không phanh.

Tuy nhiên, bởi vì đơn đặt hàng phía chính thức tăng lên, phần kinh doanh thực tế của Đa Bảo Các cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Ngày hôm đó.

Bọn tiểu nhị Đa Bảo Các rảnh rỗi đến phát chán, liền tựa vào trên quầy, tranh thủ thời gian một lần, tùy ý tán gẫu.

Mới đầu mấy người còn trò chuyện về chiến cuộc tiền tuyến, ai phòng thủ chỗ nào lại ra ra sai lầm, ai người đó lại lập chiến công, kết quả trò chuyện, không biết thế nào, bắt đầu trò chuyện bát quái.

"Các ngươi nghe nói chưa?" Tiểu nhị Giáp cười hắc hắc, nụ cười có chút hèn mọn: "Gần đây trong căn cứ Tiên Tam chúng ta đã xảy ra một chuyện thú vị."

“Ngươi nói, chẳng lẽ là cố sự mà tiểu thư nhiều lần lập kỳ công?” Tiểu nhị Ất hồ nghi nhìn hắn một cái, lập tức nhớ tới cái gì, hỏi.

“Diêm tiểu thư nhiều lần lập kỳ công mặc dù uy phong, nhưng mà so với chuyện này lại kém rất xa.” Tiểu nhị Giáp cười hắc hắc nói: “Các ngươi đã nghe nói qua Vương Phú Quý chưa?”

“Đương nhiên nghe nói qua.” Rất nhiều tiểu nhị nhao nhao gật đầu, “Nghe nói hắn chính là Phủ chủ Phù Nam Công chúa do Tiên Hoàng bệ hạ quyết định, phu quân tương lai của Tứ tiểu công chúa. Chậc chậc, thật là một tên may mắn, phúc khí tốt.”

“Hắc hắc, dạo trước ta nhìn thấy hắn đi dạo phố cùng Chiêu Ngọc công chúa, mua không ít trân phẩm tặng Chiêu Ngọc công chúa ở Đa Bảo các, hình như là lấy lòng Chiêu Ngọc công chúa.”

“Cái gì? Chiêu Ngọc công chúa không phải là tiểu công chúa Ma Triều sao? Nghe nói là theo Tam hoàng tử Ma Triều đến căn cứ Tiên Số Ba trợ giúp. Căn cứ vì chuyện này, còn đặc biệt tuyên dương một phen sự tích Ma Hoàng ở thời khắc mấu chốt lấy đại cục làm trọng.”

“Chẳng lẽ, Vương Phú Quý kia là ăn trong bát nhìn vào trong nồi, chẳng những muốn chiếm đoạt Tiên Triều tiểu công chúa, còn muốn bá chiếm Ma Triều tiểu công chúa? Trời ạ, đây còn là người sao?”

“Còn không phải sao, đúng là thối không biết xấu hổ! Ta nghe nói gia gia của hắn chính là như vậy, một hơi cưới hai quận chúa. Hắn rõ ràng là nhất mạch tương thừa, cũng trò giỏi hơn thầy, chuẩn bị một hơi cưới hai công chúa!”

“Ta còn nghe nói, chuyện này phía sau còn có bóng dáng Ma Hoàng. Lần này để Chiêu Ngọc công chúa đến gặp Vương Phú Quý, chính là vì xem mắt.”

“Cái này cũng quá cặn bã nam nhân, quá vô liêm sỉ đi?” Bọn tiểu nhị căm giận bất bình mắng Vương Phú Quý cặn bã, rồi lại lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ.

” cặn bã thì cặn bã, nhưng ai bảo người ta có tiền chứ, ta nghe người ta nói, lần trước Phù Nam công chúa tại chỗ cãi nhau với Chiêu Ngọc công chúa, sau đó Vương Phú Quý một người

tặng các nàng một viên Tiên Linh Thạch, sau đó sẽ không cãi nhau nữa.”

“Ta ngoan ngoãn, tiện tay đưa Tiên Linh Thạch…”

“Còn chưa hết đâu, lần trước còn nghe Vương Phú Quý khoe khoang, Tiên Linh Thạch tính là gì, hắn còn có Hỗn Độn Linh Thạch và dịch cải thiện huyết mạch tiên phẩm gia tộc cho.”

Những tiểu nhị Đa Bảo Các này mặc dù thực lực vẻn vẹn chỉ có Thiên Nhân cảnh, nhưng bởi vì công tác, phần lớn kiến thức rộng rãi, các loại thiên tài địa bảo trong truyền thuyết đều từng kiến thức qua không ít, cho dù chưa thấy qua cũng biết đại khái.

Chỉ là, vật mà Vương Phú Quý lấy ra để khoe khoang, lại là bảo vật cấp Thần Thoại mà bọn hắn chỉ nghe nói qua!

“Hỗn Độn linh thạch? Chính là một thứ có thể đổi được một trăm viên Tiên Linh thạch? Thứ này, Chân Tiên cũng phải thèm nhỏ dãi ba thước chứ?”

“Ngươi thì biết cái gì! Dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm kia mới lợi hại hơn, nghe nói vật kia mặc dù ở thời kỳ Thần Võ cũng cực kỳ hiếm thấy, nhưng có thể nghịch thiên cải mệnh, bồi dưỡng ra bảo vật tuyệt thế của thiên tử thiên nữ.”

“Hỗn Độn linh thạch càng lợi hại hơn, có người nói khi Chân Tiên dùng Hỗn Độn linh thạch để tu luyện tốc độ cực nhanh… Nói không chừng còn có cơ hội đột phá tiểu cảnh giới - thứ này không thể mạnh hơn dịch cải tiên gì đó?”

Mọi người tranh luận, cũng nhao nhao cảm khái Vương Phú Quý “Hán vô nhân đạo”.

Khó trách chân đạp hai thuyền, cũng có thể nhẹ nhõm dẹp yên Tu La trường, ngay cả Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng tựa hồ cũng cam chịu không nhúng tay vào. Quả nhiên là làm cho người ta hâm mộ ghen tị.

Mấy người đang nói chuyện cao hứng, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Mấy người các ngươi, không cần làm việc sao?”

Cũng không biết từ lúc nào, một nữ tử áo trắng đứng ở phía sau mấy người.

Nữ tử này thoạt nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi, trên đầu búi tóc của phụ nhân, trên búi tóc chỉ đơn giản cài một cây trâm bạch ngọc, ăn mặc vô cùng đơn giản.

Nhưng mà, như vậy nàng lại không để cho người ta chút nào bỏ qua, ngược lại lộ ra tao nhã mà có ý vị, nhất là giữa lông mày quấn quanh một tia như có như không ưu sầu, càng để cho khí chất của nàng lộ ra thập phần đặc biệt, tựa như Tố Lan nở rộ trong u cốc, thanh vận lưu chuyển, tiên tư dạt dào.

Nhìn thấy nàng, mấy tên tiểu nhị giật nảy mình, vội vàng thu liễm vẻ mặt, tất cung tất kính hành lễ với nữ tử: "Chưởng quầy."

Thì ra, nữ tử này chính là chưởng quầy ở căn cứ địa số ba của Đa Bảo Các, Sương Hoa phu nhân.

Đừng thấy nàng nhìn mềm mại yếu đuối, một thân thanh nhã, thực lực đã đạt đến Thần Thông cảnh hậu kỳ, cho dù là trong nội bộ Đa Bảo Các cũng có địa vị không tầm thường. Nếu không phải như thế, nàng cũng sẽ không bị phái đến căn cứ Tiên số ba tọa trấn.

Nghe nói, trước kia Sương Hoa phu nhân đã từng có một vị bạn lữ, về sau bạn lữ của nàng mất tích ngoài ý muốn khi giao chiến với ngoại vực và Ma tộc, vì truy tìm tung tích nên mới xin được thường trú ở ngoại vực.

Qua nhiều năm như vậy, Sương Hoa phu nhân cũng không ngừng tìm kiếm đạo lữ, thỉnh thoảng sẽ hỏi thăm tin tức với các thương gia xung quanh, hoặc căn cứ, thỉnh thoảng sẽ đích thân đến Ma Vực điều tra, thường thường vừa đi chính là rất lâu.

Chuyện này ở căn cứ Tiên số ba cũng không phải bí mật gì, có không ít tu sĩ cùng tiền bối cùng cảm khái sự si tình của Sương Hoa phu nhân, đối với nàng rất chiếu cố.

Kỳ thực bọn tiểu nhị lén bàn tán, đều cảm thấy bạn lữ của chưởng quỹ hơn phân nửa đã không còn. Dù sao, thế cục trên chiến trường ngoại vực thay đổi trong nháy mắt, đại bộ phận tu sĩ một khi mất tích, sẽ không tìm được nữa.

Đương nhiên, nói như vậy, bọn họ khẳng định không dám nói ở trước mặt Sương Hoa phu nhân.

Hôm nay bị Sương Hoa phu nhân phá vỡ tiểu sai, bọn tiểu nhị lập tức giải tán, vội vàng chạy tới phía đông bận tây, vùi đầu khổ cực làm.

Bọn hắn cũng không dám trêu chọc Sương Hoa phu nhân.

Nhưng mà, tiểu nhị vội vàng tiêu giảm cảm giác tồn tại lại không phát hiện ra, ngay khi bọn họ lập tức giải tán, vị Sương Hoa phu nhân này cho tới nay rất được bọn họ tôn kính, trong đôi mắt lóe lên một tia tham lam.

Trên mặt nàng bất động thanh sắc, tay giấu trong tay áo bất tri bất giác nắm lại, trong lòng cười lạnh không ngừng.

Vương thị ơi là Vương thị, không nghĩ tới gia tộc các ngươi còn có một bại gia chi tử như vậy. Đã như vậy, vậy để cho 【Sương Hoa phu nhân】 của ta thu một đợt lợi tức trước đi!

…

Chương 218: Phú quý! Bụng đen "Tiểu Thủ Triết"

…

Khu phòng tuyến đông của căn cứ Tiên số ba, tiểu viện mà Vương Phú Quý cư trú.

Bởi vì thân phận hắn tôn quý đặc thù, cơ địa tuyến đông phòng khu phân phối cho hắn một trong những tiểu viện tốt nhất.

Diện tích tiểu viện không nhỏ, không chỉ có thư phòng chuyên môn, phòng ngủ, tĩnh thất dùng để tu luyện, ở giữa thậm chí còn mở một tiểu viện xinh xắn.

Cho dù là ở ngoại vực ma giới khổ hàn, nơi này cũng bị dùng trận pháp ngăn cách hoàn cảnh ngoại giới.

Trong viện gieo trồng không ít linh thực, bình thường đều có người chuyên môn bảo vệ, bị kinh doanh bốn mùa như mùa xuân, các loại kỳ hoa dị thảo tranh nhau cởi mở, phảng phất giống như tiên cảnh nhân gian.

Trong hoàn cảnh này, cho dù có so sánh với Vương Phú Quý ở trong viện tử của Vương thị cũng không hề thua kém.

Đám người Vương Phú Quý được đãi ngộ rất cao, đám người Tiên Hoàng Tiên Tôn coi trọng đối với hắn, bởi vậy cũng có thể thấy được.

Nhưng nếu lúc này có người xâm nhập vào thư phòng của Vương Phú Quý, sẽ phát hiện một bí văn kinh thiên!

Vậy mà Vương Phú Quý lại "câu kết" với ngoại vực Ma tộc.

Giờ phút này.

Ngồi đối diện với Vương Phú Quý là một ma tộc thuần chủng toàn thân đều tản ra khí tức bưu hãn.

Toàn thân nó, trên mặt đều bao trùm một tầng lân phiến đen nhánh cứng rắn, cánh tay chân tráng kiện vô cùng, trên mặt, trên người còn mang theo một ít đặc thù Long tộc rõ ràng, sau lưng mọc ra một đôi long dực thật lớn, nhìn qua uy phong lẫm liệt, bá đạo dị thường.

Mặc dù nó đã đem khí tức thu liễm đến cực hạn, nhưng toàn thân vẫn lộ ra một cỗ lực lượng vô địch phảng phất có thể một quyền đánh tan dãy núi.

Rất hiển nhiên, bên trong ma thân ma tộc này, tuyệt đối ẩn chứa lực lượng thập phần đáng sợ.

Lúc này, vị "Ma tộc" này đang "ùng ục ục" uống ngụm lớn tiên tửu của Vương Phú Quý, vô cùng sảng khoái hà hơi, trong tay còn cẩn thận từng li từng tí cầm một phong thư xinh đẹp, hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm.

Nội dung bức thư không nhiều, chỉ có mấy trăm chữ, nhưng nó cũng đã lật qua lật lại nhìn mười lần, nhìn thấy chỗ cao hứng, nó lại ực mạnh một ngụm tiên nhưỡng.

"Trấn Nam Vương điện hạ." Vương Phú Quý quả thực có chút không kiên nhẫn, cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở: "Ngài rảnh có thể giữ lại từ từ xem, sợ ngài xem nhiều sẽ dần dần mất đi hứng thú."

Hắn thật ra là đau lòng tiên nhưỡng của mình.

Trấn Nam Vương Kỳ Hạ Dương từ sau khi chuyển hóa thành huyết mạch Long Huyết Ma Thần, chẳng những thể phách trở nên đặc biệt cường đại, ngay cả tửu lượng cũng tăng lên trên diện rộng, chỉ trong chốc lát đã "Tấn tấn" một vài bình.

"Thư Lạc Miểu, sao lại nhìn chán thế?" Hạ Dương bất mãn trừng Vương Phú Quý một cái, "Lạc Miểu gửi thư, tuy rằng không đề cập đến nửa câu tình cảm nam nữ, nhưng lại là chữ chữ châu ngọc, tràn đầy kỳ vọng và quan tâm với ta, ta xem một lần, đều cảm thấy cảm xúc bành trướng, động lực mười phần."

"Trong khoảng thời gian này, một mình ta xâm nhập ma huyệt tiềm phục, chạy đông chạy tây mệt mỏi, chịu đựng nguy hiểm tùy thời đều có thể giáng xuống cùng cô độc không giới hạn, chính là bởi vì trong nội tâm vướng bận Côn Bằng, ta mới có thể kiên trì xuống, thời khắc đều tràn đầy động lực vô tận."

Khóe miệng Vương Phú Quý giật giật: "Điện hạ vui vẻ là được rồi."

Kết quả nói xong, Mính Hạ Dương lại giống như tiếp nhận đề nghị của Vương Phú Quý, cẩn thận gấp lá thư của Lạc Anh lại.

Loại năng lượng động lực này đích xác là chậm rãi tiếp thu tốt hơn, ăn một hơi quá nhiều sẽ chống đỡ không nổi.

Hắn lại liên tục rót hai ngụm tiên tửu, đôi mắt trông mong nhìn Vương Phú Quý nói: "Phú Quý, có phải ngươi còn có thứ gì quên cho ta không?"

"Đồ? Không có." Vương Phú Quý kinh ngạc.

"Không có khả năng!" Mính Hạ Dương hoàn toàn không tin, nghiêm túc nhìn chằm chằm Vương Phú Quý nói, "Tình nghĩa của Phù Huề, ta ở trong hàng chữ đều có thể đoán được. Nàng làm sao có thể không cùng một chỗ gửi gửi tặng vài thứ đến đây? Ví dụ như đeo khăn tay, khăn lụa các loại… Như thế, có thể kích phát ra tiềm lực càng lớn của ta, khả năng sáng tạo vô hạn."

"Ồ, điện hạ nói cái này a." Vương Phú Quý vỗ trán, dường như nhớ ra điều gì, "Tổ cô nãi nãi nhà ta đúng là theo thư gửi ít đồ đến, trong lúc nhất thời ta lại quên mất."

"Phú Quý tiểu tử này, việc quan trọng như thế sao ngươi có thể quên?" Chử Hạ Dương hung hăng phê bình nói: "Ngươi đây là đối với ta không có trách nhiệm, không có trách nhiệm đối với đại cục tương lai của nhân tộc."

"Vâng vâng vâng, điện hạ giáo huấn đúng, đồ vật ta dừng ở phòng." Vương Phú Quý đứng dậy hành lễ thật sâu, tạ lỗi nói: "Kính xin điện hạ hơi chờ đợi, ta lập tức đi lấy đồ cho điện hạ."

"Là đồ vật gì? Ta đi cùng với ngươi." 【trạng thái Long Huyết Ma Thần Hạ Dương lập tức vô cùng kích động và tràn đầy mong đợi.

"Điện hạ, ngài cần phải kiên nhẫn, chờ đợi một chút mới có thể trải nghiệm được niềm vui bất ngờ tốt hơn."

Vương Phú Quý nói hai ba câu trấn an Chử Hạ Dương, sau đó đứng dậy đi ra thư phòng, đóng cửa lại, sau đó nhìn hộ vệ bên người 【Khương Tình Liên】 ở bên ngoài, ra hiệu một cái, để nàng nói chuyện với mình.

Khương Tình Liên lập tức hiểu ý, lập tức lặng lẽ theo sát tiến vào gian phòng của Vương Phú Quý, còn chủ động đóng chặt

cửa lại.

“Thiếu chủ, có gì phân phó?” Khương Tình Liên nhìn Vương Phú Quý, ánh mắt có chút chờ mong.

“Tinh Liên tỷ tỷ, có khăn tay không?” Vương Phú Quý hỏi: “Tốt nhất là thiếp thân đã dùng qua.”

Ánh mắt Khương Tình Liên phức tạp nhìn Vương Phú Quý, lắc đầu nói: “Thiếu chủ, ngài thấy ta ăn mặc như vậy, làm sao lại dùng khăn tay làm đồ chơi phục cổ này? Hay là, ngài đổi cái khác?”

Nàng trước sau như một đều là một thân trang phục nữ tử trắng cổ áo của trường chức, căn bản cũng không có thói quen dùng khăn tay.

“Khăn tơ thì sao? Khăn lụa cũng được mà.” Vương Phú Quý thay đổi một cách suy nghĩ.

“…”

Khương Tình Liên liếc trộm Vương Phú Quý từ trên xuống dưới, thấy hắn ta trường thân ngọc lập, khí độ nổi bật, dáng vẻ của một công tử trẻ tuổi nhẹ nhàng, chỉ cảm thấy đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng, trong đôi mắt xinh đẹp cũng tràn ngập vẻ vui mừng khác thường.

Bất tri bất giác, Thiếu chủ nhà mình cũng đã rút đi vẻ non nớt cùng ngây ngô, lớn lên thành một vị lang quân thanh niên phong độ, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều đã tràn đầy nam tính.

Hết lần này tới lần khác hai vị hôn thê đều có chút tuổi nhỏ, tạm thời không cách nào thành thân. Thiếu chủ đột nhiên có ý nghĩ này, cũng là hợp tình hợp lý.

“Thiếu chủ, bằng vớ tơ phải không?” Khương Tình Liên liếc đùi thon dài của mình, hơi kiêu ngạo và chờ mong đề cử: “Màu trắng và màu đen đều có.”

“…”

Vương Phú Quý trừng mắt đầy thâm ý với Khương Tình Liên một cái, xoay người đi vào trong sân.

“Thiếu chủ, ngài nhất định phải có nhu cầu đặc thù, thứ ngài dùng cũng có.” Khương Tình Liên vội vàng bổ sung một câu: “Ngài yên tâm, ta sẽ tuân thủ bí mật.”

Có lẽ Khương Tình Liên này có độc?

Khóe miệng Vương Phú Quý giật giật, vẻ mặt càng thêm khó nói.

Nơi đây không nên ở lâu.

Hắn vội vàng không ngừng mở cửa tăng nhanh cước bộ đến trong viện.

Nhìn quanh một phen, hắn nhặt lên một nhánh cây, suy nghĩ một chút lại buông xuống, sau đó quét mắt nhìn chung quanh, nhìn thấy bên cạnh ao có một viên đá cuội xinh đẹp, hắn nhất thời trước mắt sáng ngời, đi tới nhặt lên lau lau, cất vào trong túi, sau đó như không người đi tìm Mính Hạ Dương.

Một lát sau.

Trong thư phòng, Hạ Dương thần sắc ngưng trọng nhìn khối đá cuội, trong biểu tình tràn đầy nghi ngờ.

Hắn nhìn ngang nhìn dọc, đang nhìn ngược lại, đây đều chỉ là một hòn đá cuội bình thường mà thôi, vừa không có sóng năng lượng đặc thù, cũng không có hoa văn đặc biệt, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Nếu như nhất định phải nói nơi nào tương đối đặc biệt, có lẽ là… tương đối tròn?

Hắn nhìn chằm chằm thật lâu, cũng phỏng đoán hồi lâu, cuối cùng vẫn là không nghĩ minh bạch, không thể không cầu trợ Vương Phú Quý: “Phú Quý a, ngươi nói, khuyến khích nàng tặng ta một tảng đá là có ý gì? Tảng đá này đến tột cùng có cái gì đặc biệt?”

Vẻ mặt Vương Phú Quý rất vô tội: “Ta còn chưa từng yêu đương bao giờ, chuyện trưởng bối các ngươi ta không hiểu lắm.”

Nhìn bộ dáng kia của hắn, mặc cho ai đến xem, chỉ sợ đều nghĩ không ra hắn đang trợn mắt nói dối.

“Ta đoán, Hình Vanh nhất định là muốn dùng tảng đá này để cổ vũ ta, để cho ta kiên cường, thân ở vực ngoại, trái tim cũng phải cứng rắn như tảng đá, không thể vì ngoại vật mà dời đi.” Ánh mắt Hạ Dương đăm đăm nhìn chằm chằm khối đá cuội, trong lòng suy nghĩ quay cuồng, dần dần có phỏng đoán, “Đồng thời, cái này cũng đại biểu một loại lời hứa. Ý là nàng nguyện ý chờ cho ta đợi đến khi tảng đá này mục nát.”

Mính Hạ Dương càng nghĩ càng thấy có lý, không nhịn được ôm lấy tảng đá vào ngực mình, cảm động không thôi: “Hoắc, tâm ý của chàng ta hiểu được. Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của chàng.”

Đi Ba Ba ~ ngươi cao hứng là tốt rồi!

Trong lòng Vương Phú Quý rất vui mừng.

Lần này, điện hạ hẳn là có thể ở ngoại vực Ma giới hảo hảo chấp hành nhiệm vụ.

Thật lâu sau, Hạ Dương mới từ trong cảm xúc nhận được “Lễ vật trân quý” hồi phục tinh thần lại.

Hắn cẩn thận từng li từng tí thu hồi tảng đá kia, động tác cẩn thận giống như đang đối đãi với trân bảo. Sau khi cất kỹ đồ vật, hắn mới có chút lo lắng mà nhìn Vương Phú Quý nói: “Phú quý a, bổn vương còn có một chuyện phiền toái, ngươi giúp ta suy nghĩ một chút, xem giải quyết như thế nào.”

“Điện hạ cứ nói, chuyện có thể giải quyết ta nhất định sẽ giải quyết.” Vương Phú Quý nhẹ gật đầu.

Hắn cũng biết, Trấn Nam Vương Y Hạ Dương tiềm phục ngoại vực ma giới, đối với nhân tộc mà nói có ý nghĩa chiến lược vô cùng lớn. Có thể giúp, hắn nhất định sẽ giúp.

“Bây giờ ta đã thôn phệ rất nhiều ma tinh, nhưng gần đây tu vi tăng trưởng lại lâm vào trạng thái đình trệ, kẹt tại Ma Vương đỉnh phong thủy chung không thăng lên được. Ta cảm giác, tu vi hiện tại của ta đã tiến vào bình cảnh.” Diệp Hạ Dương có chút buồn rầu nói, “Ta suy nghĩ, nếu ta thật sự muốn tấn thăng thành Ma Thần, có lẽ phải thôn phệ cực phẩm ma tinh ma thần tinh cực phẩm mới được.”

Ma Thần tinh, đây chính là một trong những vật tư trân quý nhất của Ma giới, địa vị tương đương với tiên tinh của Nhân

tộc.

Mọi người đều biết, số lượng tiên tinh cực kỳ thưa thớt, cho dù là trên tay Chân Tiên cũng không có nhiều, đối với tiên tinh cũng cực kỳ coi trọng, rất ít khi lưu chuyển bên ngoài.

Mặc dù Hạ Dương ở Ma giới đấu đá lung tung, vơ vét đại lượng ma tinh, nhưng cho tới bây giờ, vậy mà còn không có lấy được một quả Ma Thần tinh!

Bởi vậy có thể thấy được Ma Thần tinh trân quý thế nào.

Kỳ thật lấy thực lực ma thể của hắn hôm nay, đã tương đương với Lăng Hư cảnh đỉnh phong cường giả trong nhân loại, đã xem như là tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng chung quy Ma Thần và Ma Vương cũng khác nhau.

Một ngày không thành Ma Thần, ngày nào cũng không thể chân chính hoành hành trong Ma Vực. Huống chi, hắn có cảm giác, sau khi đạt được thân thể Ma Thần, thân thể loài người của hắn cũng sẽ đạt được lợi ích cực lớn.

“Trong tay Âm Quát Ma Thần tất nhiên sẽ có Ma Thần tinh.” Vương Phú Quý suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đây không phải là nói nhảm sao?” Hạ Dương trừng Phú Quý một cái: “Ma Thần nào trong tay không có Ma Thần tinh? Nhưng mấu chốt là, hiện tại một cái ta cũng đánh không lại!”

“Điện hạ an tâm chớ vội.” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói, “Ta đây có một kế, nhất định sẽ khiến Âm Quát Ma Thần vui vẻ đưa Ma Thần Tinh cho ngươi.”

Mính Hạ Dương lập tức tỉnh táo tinh thần: “Phú Quý dạy ta!”

“Điện hạ ghé lỗ tai lại đây.”

Vương Phú Quý vẫy vẫy tay với Hạ Dương, sau đó bỗng dưng truyền thụ một hồi.

Không bao lâu sau, đôi mắt ma khổng lồ của Hạ Dương trợn trừng, kinh hô: “Còn có thể thao tác như vậy?”

“Có thể.”

Vương Phú Quý gật đầu lia lịa.

Sau đó, hắn lại thấp giọng truyền thụ một phen hạng mục công việc cần chú ý.

“Tốt tốt tốt, thật sự là mưu kế hay. Kể từ đó, ta khôi phục Ma Thần thực lực có kỳ.” Hạ Dương phấn chấn không thôi, phảng phất đã thấy được hình ảnh chính mình thành tựu Ma Thần, oai phong một cõi.

Nhưng mà, mơ màng màng chỉ chốc lát, hắn lại bỗng nhiên kịp phản ứng, lo lắng trùng trùng mà liếc mắt nhìn Vương Phú Quý: “Bất quá, tiểu tử ngươi cũng quá xấu, xấu bụng, tâm ác, còn có thói quen vắt khô người khác. Ta đã bắt đầu có chút lo lắng cho Mộng Vũ nhà ta rồi…”

“…”

Vương Phú Quý nhìn hắn thật sâu.

Mính Hạ Dương nhất thời giật mình, cảm giác hình như có chút cảm giác đại nạn lâm đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Được rồi được rồi! Ta thừa nhận, ta chính là nói đùa với ngươi.”

Cũng chính là lúc này!

Bên ngoài chợt truyền đến giọng nói của Khương Tình Liên: “Thiếu chủ, chưởng quỹ phân bộ Tiên Tam trụ sở Đa Bảo các vừa rồi mới phái người đưa thiệp mời tới. Nói là lần trước thiếu chủ ngài đi dạo Đa Bảo các, chưởng quầy vừa khéo Sương Hoa phu nhân không ở trong các, khiến thiếu chủ không mua được bảo vật trong lòng.”

“Sương Hoa phu nhân vì bày tỏ áy náy, quyết định móc ra bảo vật áp đáy hòm để thiếu chủ giám định hoặc mua sắm, giá cả sẽ giảm trên tám phần ưu đãi.”

“Bảo vật áp đáy hòm?” Đôi mắt Vương Phú Quý hơi híp lại nói: “Hình như cũng đáng đi một chuyến.”

Mính Hạ Dương nghe vậy như được đại xá, vội vàng bắt được cơ hội nói: “Phú Quý à, vậy ngươi đi trước, ta đi chấp hành kế hoạch trước.”

Dứt lời, gã liền “Vèo” một cái hóa thành một đạo độn quang màu đỏ sậm biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên là có chút

không kịp chờ đợi Âm Quát hố Âm Quát Ma Thần như thế nào.

…

Thoáng chớp mắt, lại mấy ngày đã trôi qua.

Khu phòng tuyến phía đông tiếp cận biên giới khu phòng thủ Tiên số ba, một tòa thành lũy cực lớn cao ngất, tựa như thủ vệ tận trách tận trách nhất trấn giữ cửa ra vào.

Khí tức ma sát màu xám đen lượn lờ trên đó, làm nổi bật lên khí thế nghiêm nghị của nó, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Mặc dù hiện giờ tiền tuyến đang giao chiến, đánh nhau khí thế hừng hực, nhưng tòa thành này chính là mặt hướng về khu phòng thủ của Tiên số ba, cách tiền tuyến còn có một khoảng cách không nhỏ, bởi vậy cũng không bị ảnh hưởng của chiến tranh.

Một ngày này.

Huyết nguyệt vừa mới từ chân trời dâng lên, một cỗ phi liên liền lặng lẽ chạy ra khỏi thành lũy, thẳng đến căn cứ Tiên số ba.

Chiếc phi liễn này có ngoại hình hết sức bình thường, thoạt nhìn không khác mấy so với phi liên thường dùng trong quân đội.

Trong phi liên có bốn người trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ, phong thái phi phàm đang ngồi.

Bốn người này hai nam hai nữ, hai nam đều là khí độ nổi bật, một bộ dáng công tử văn nhã, chỉ là một người trong đó khuôn mặt hơi có chút mượt mà, một người khác nhìn có chút cà lơ phất phơ.

Hai cô gái kia là một cô công chúa một lớn một nhỏ mặc thường phục hoa lệ, mắt ngọc mày ngài, dung mạo tú lệ, cô bé khoảng năm sáu tuổi, đang mặc một bộ váy công chúa tinh xảo, đáng yêu hệt như búp bê vậy.

Không cần phải nói, hai cô gái trong bốn người này, dĩ nhiên chính là Vân Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa.

Mà trong hai vị công tử trẻ tuổi kia, khuôn mặt thoáng mượt mà, dĩ nhiên chính là Vương Phú Quý, về phần một vị khác, rõ ràng là Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh.

Lúc này, ba người Vương Phú Quý, Vân Mộng Vũ, Chiêu Ngọc công chúa cùng nhau trừng mắt nhìn Thân Đồ Cảnh Minh, một bộ tam đường hội thẩm.

"Các ngươi nhìn ta như thế làm gì?" Tam hoàng tử vẻ mặt vô tội nói.

"Chúng ta phải đi dạo phường thị và mua sắm." Cù Mộng Vũ nhìn chằm chằm Tam hoàng tử, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp lộ ra vẻ bất mãn: "Ngươi đi theo làm gì?"

Vài năm trôi qua, Côn Bằng Mộng Vũ hôm nay đã trưởng thành đại cô nương thanh xuân tịnh lệ, thân hình uyển chuyển, dung mạo tinh xảo, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tràn đầy khí tức thanh xuân.

"Ta đây không phải là nhàn rỗi nhàm chán sao?" Tam hoàng tử nói: "Chiến đoàn Xích Hổ ta mang đến đã bị điều đi tiền tuyến, ngay Nhược Băng cũng đi làm việc, các ngươi để cho ta một mình lẻ loi ở khu Đông tuyến phòng có phải quá tàn nhẫn hay không? Ta cũng phải đi theo mua."

"Tam hoàng huynh!" Chiêu Ngọc công chúa tức giận đến chu mỏ: "Chúng ta một đám người trẻ tuổi ra ngoài dạo phố, một lão già mấy trăm tuổi như ngươi đi theo làm cái gì?"

"Ta nào có mấy trăm tuổi? Ta ngay cả ba trăm tuổi cũng chưa đầy…" Tam hoàng tử vẻ mặt căm giận bất bình, "Ta cũng là người trẻ tuổi được không?"

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói? Ba người chúng ta cộng lại mới hơn bốn mươi tuổi, còn chưa đủ số lẻ của ngươi đâu, ngươi cùng chơi với chúng ta có ý nghĩa gì?" Vân Mộng Vũ cau mày, ghét bỏ không thôi, "Hơn nữa ngươi già như vậy rồi, lăn lộn cùng một chỗ với chúng ta, chẳng lẽ không thích ứng thay mặt mũi và không thích hợp sao? Hơn nữa, nếu Băng tỷ tỷ cũng đi tiền tuyến lập công, ngươi không thể cũng đi tiền tuyến giết địch hay gì đó?"

"Tương lai ta phải đi con đường Hiền Hoàng, nắm giữ phương hướng đại cách cục, chém chém giết giết gì đó không thích

hợp với ta.” Tam hoàng tử một mặt đương nhiên nói.

Nghe vậy, Chiêu Ngọc công chúa và Vân Mộng Vũ đều khinh thường và ghét bỏ hắn.

Cái này phải là da mặt dày bao nhiêu, mới có thể mặt không đổi sắc đem lời nói không biết xấu hổ như vậy nói ra?

Tuy nhiên, từ trước đến nay, mặt mũi Tam hoàng tử rất dày, mặc dù bị ghét bỏ đến mức không muốn từ bỏ, nhưng vẫn giữ tư thế không muốn đi trên phi liên, ngược lại cùng Phú Quý tán gẫu: “Phú Quý, ngươi có nghe nói không? Gần đây Tiểu Ma Tôn thừa dịp chúng ta ngăn chặn chủ lực Ma tộc, dò xét đường lui Ma tộc nhân gia, lập được đại công.”

“Ừ, nghe nói. Tiểu ma tôn lần này có vẻ như chiến quả rất huy hoàng.” Vương Phú Quý bình tĩnh gật đầu, hiển nhiên đã sớm nhận được tin tức.

Trang phục của hắn hôm nay thay đổi ngày thường khiêm tốn, mặc quần áo cùng ngọc quan trang sức đều cực kỳ xa hoa cùng phóng đãng, nhẫn trữ vật trên tay càng là một trong rất nhiều đạo khí lấy được trong Thần Vũ học viện, một cái nhẫn trữ vật cấp bậc đạo khí.

Ngay cả quạt xếp trong tay hắn cũng là một thanh đạo khí, bảo kiếm bên hông mang theo đúng là một thanh bán tiên khí…

Tư thế như vậy, thật đúng là có một bộ khí chất tiên triều đệ nhất quý công tử.

“Xì, cái gì huy hoàng? Đó chính là thối không biết xấu hổ.” Tam hoàng tử khinh thường mà tức giận mắng: “Người của chúng ta ở tiền tuyến đánh sống đánh chết, hắn không nói tới cứu viện, lại còn thừa cơ đánh lén lập công lớn, ta chưa bao giờ gặp qua đồ vô liêm sỉ như vậy.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Vẻ mặt Vương Phú Quý bình tĩnh không gợn sóng: “Mặc kệ nói như thế nào, chiến thuật và thời cơ của Tiểu Ma Tôn lần này vẫn là rất tốt, hơn nữa đích thật là suy yếu Ma tộc, cũng làm Nhân tộc lớn mạnh. Từ bố cục chỉnh thể mà xem, hắn thật sự là lập được công huân xa xỉ cho Nhân tộc.”

“Phú Quý à, ngươi sao có thể giúp tên xấu xa kia nói chuyện được đây?” Chiêu Ngọc công chúa mở to hai mắt nhìn, có chút

bất mãn: “Không phải ngươi rất đa mưu hay sao? Không phải nên nghĩ biện pháp lừa hắn một phen sao?”

Trong khoảng thời gian này, Vương Phú Quý phụ trách chiêu đãi Chiêu Ngọc công chúa rất “rất chăm chỉ”, chỉ với điều kiện có hạn của căn cứ số ba, hắn đã làm được “không có gì không”

Thế cho nên trong thời gian cực ngắn này, thái độ của Chiêu Ngọc công chúa đối với Vương Phú Quý đã có cải thiện rõ ràng, cũng dần dần bắt đầu cảm thấy, Vương Phú Quý tuy rằng mặt hơi mượt mà một chút, nhưng vô luận là khí độ, phong độ, trí tuệ, cùng với tính cách, tài phú các phương diện, đều là có người có thể cùng hắn so sánh.

Cô bé mà, tâm tư biến hóa tự nhiên cũng nhanh, năng lực thích ứng cũng mạnh.

Nghe sự bất mãn của Chiêu Ngọc công chúa, vẻ mặt Vương Phú Quý lại nghiêm túc nói: “Chiêu Ngọc! Tiểu Ma Tôn này, tuy rằng cùng mọi người ở Vương thị chúng ta đều có hiềm khích. Nhưng hiện tại người ta tiến công Ma tộc trên chiến trường, giết địch trên chiến trường, bất kể nói thế nào cũng là có công đối với toàn thể Nhân tộc. Nếu ta kéo chân hắn, sau lưng đâm đao, Vương Phú Quý ta thành người nào?”

Chiêu Ngọc công chúa bị phê bình, nhưng nàng ta không tức giận, trái lại hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Vương Phú Quý: “Phú Quý, ngươi nói rất có lý. Về phương diện đại cục, ngươi mạnh hơn Tam Hoàng huynh nhà ta nhiều lắm.”

“Hừ, tiểu tử phú quý chỉ là nói vậy mà thôi.” Tam hoàng tử bĩu môi nói: “Cách cục của ngươi lớn như vậy, sao lại không muốn đi giúp tiểu Ma Tôn kia chứ?”

“Cũng không phải là không thể giúp.” Vương Phú Quý khẽ cau mày, suy tư nói: “Hiện giờ vị trí chiến lược của hắn không tệ, nếu như có thể giúp hắn phối hợp một chút, hẳn là có thể giúp hắn, cũng là chiến quả giúp Nhân tộc mở rộng không nhỏ. Bất quá…”

Linh Mộng Vũ dường như hiểu rất rõ Vương Phú Quý, nói: “Phú Quý đang lo lắng Tiểu Ma Tôn này phẩm tính không tốt, chúng ta giúp hắn phối hợp mở rộng chiến quả, hắn trái lại cắn chúng ta một cái?”

“Không thể không đề phòng một chút.” Vương Phú Quý khẽ cười nói: “Cứ cho hắn thêm một cơ hội nữa đi. Hy vọng hắn có thể lạc đường biết quay lại, có thể đứng trên lập trường của nhân tộc mà suy nghĩ vấn đề. Nếu không… ha ha! Bất quá, kế hoạch của ta còn chưa đủ thành thục, còn thiếu một cơ hội mấu chốt.”

Nghe ngữ khí này của hắn, hiển nhiên là trong nội tâm sớm có mưu đồ, tuyệt không phải là lâm thời nảy lòng tham.

“Cơ hội mấu chốt gì?” Tam hoàng tử cũng hiếu kỳ nói: “Khanh cơ khi nào đến?”

“Cơ hội nha…”

Ánh mắt Vương Phú Quý nhìn về phía cửa sổ mạn thuyền Phi Tiêu.

Ngoài cửa sổ, trong căn cứ tiên số ba có thể thấy được hình dáng phố xá xa xa. Trong đó, phân bộ lầu cao hoa lệ của Đa Bảo Các càng bắt mắt vô cùng, tựa như hạc giữa bầy gà.

Khóe miệng Vương Phú Quý lộ ra một tia vui vẻ: “Có lẽ, qua hôm nay, cơ hội sẽ đến.”

…

Chương 219: Đệ nhất quý công tử của Tiên Triều

…

“Xin chào công tử giàu sang.”

“Tiểu nhân bái kiến Phú Quý công tử.”

“Phú Quý công tử, mời ngài đi bên này, cẩn thận bậc thang dưới chân.”

“Người phía trước nhường đường một chút, không cần vây xem.”

Mắt thấy nhóm người Vương Phú Quý đến, các tiểu nhị phân bộ Đa Bảo Các giống như là tiêm máu gà, tiếp đãi cũng vô cùng ân cần, dường như đã triệt để coi Vương Phú Quý là thần tượng.

Bây giờ danh khí của Vương Phú Quý 【đệ nhất quý công tử của Tiên Triều】 đã vang vọng khắp xung quanh căn cứ Tiên số ba.

Cũng khó trách, nếu như một người chỉ là mạnh một chút, tự nhiên dễ dàng đưa tới ghen ghét.

Nhưng nếu phương diện hắn đều nghiền ép mọi người thế tục, vậy cũng chỉ có làm người ta nhìn lên và sùng bái. Vương Phú Quý thể hiện ra, vô luận là huyết mạch, tài phú, bảo vật, thậm chí là phương diện thân phận cùng tiềm lực của nữ tử bên cạnh, đều đã hoàn toàn làm cho người ta bái phục.

Điều duy nhất khiến mọi người nghi hoặc là gia thế của hắn có chút thần bí và cổ quái, thậm chí có tin đồn nói hắn xuất thân từ thế gia Tứ phẩm nào đó.

Đương nhiên, tin tức này ai cũng không tin.

Thần mẹ nó thế gia Tứ phẩm, thế gia Tứ phẩm có thể nuôi dưỡng ra quý công tử như thế? Đừng nói thế gia Tứ phẩm, ngay cả thế gia Nhất phẩm cũng không có khả năng!

Thậm chí ngay cả thế gia siêu phẩm cũng có chút mơ hồ.

Không ít người âm thầm suy đoán, gia tộc của Vương Phú Quý hơn phân nửa là một gia tộc ẩn thế, âm thầm nắm giữ nội tình có thể so với thế gia Tiên phẩm, nhưng lại cực kỳ khiêm tốn.

Chuyện này không khó lý giải.

Nếu không làm sao có thể giải thích được, hắn tại sao có tư cách lại kết giao cùng công chúa Tiên Triều, lại có thể đồng thời cùng công chúa Ma Triều bồi dưỡng tình cảm đây?

Đổi lại bất kỳ một công tử thế gia siêu phẩm nào, dám làm như vậy, Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng đã sớm động thủ đánh người.

Kết quả là.

Danh hiệu 【đệ nhất quý công tử Tiên Triều】 của Vương Phú Quý cũng chậm rãi lưu truyền trong căn cứ, hiện giờ đã rộng rãi được mọi người biết đến, thậm chí, thanh danh của hắn cực thịnh, thẳng đến nữ quân Thần Vương Kỳ nổi bật ở tiền tuyến gần đây, nổi bật vô song, cùng với nữ thần vương Băng Phượng Nữ Thần Vương Nhược Băng.

Những nhân vật như thế đến Đa Bảo Các, bọn tiểu nhị làm sao có thể không nhiệt tình?

Dưới sự giúp đỡ của công chúa Phù Nam và Chiêu Ngọc công chúa, cùng với đám tiểu nhị vây quanh, Vương Phú Quý đi vào trong Đa Bảo Các.

So sánh với nhau, tam hoàng tử khí độ và dáng dấp cũng tương tự, nhưng cũng không quá được chú ý. Dưới ánh sáng của Vương Phú Quý che lấp, hắn bình thường không có gì lạ giống người qua đường giáp.

“Hoan nghênh phú quý công tử, Phù Nam công chúa, Chiêu Ngọc công chúa, thiếp thân sương hoa hữu lễ.”

【Sương Hoa phu nhân】 sớm đã chờ ở nội sảnh từ lâu, mắt thấy một đoàn người đi vào, lúc này tiến lên nghênh đón, tư thái đoan trang mà thu liễm hành lễ.

Thoạt nhìn nàng không quá giống một người làm ăn, trên người nàng có nhiều hơn một loại khí chất quả phụ lạnh lùng.

Cũng chính cỗ khí chất riêng biệt này khiến cho cho cho cho tới nay nhân khí của Sương Hoa phu nhân đều khá cao. Toàn bộ chiến đoàn cấp bậc Thần Thông cảnh trong cứ địa Tiên số ba không ít, trong đó có không ít người đều là người ngưỡng mộ nàng.

Điều này cũng khiến cho phân bộ Đa Bảo Các làm ăn buôn bán có vẻ không tệ.

Sau khi hai bên chào hỏi khách sáo một phen, Vương Phú Quý dùng giọng điệu thiếu kiên nhẫn của một người trẻ tuổi mở miệng nói: "Sương Hoa phu nhân, chúng ta khách sáo thì không cần nhiều lời. Lúc trước trong thiệp mời có nói qua, có vài món trấn các chi bảo hiếm có muốn bán cho ta, hay là chúng ta xem bảo vật trước đi."

"Phú Quý công tử thật đúng là nóng tính." Sương Hoa phu nhân khẽ cười một tiếng, "Nếu như thế, vậy mời công tử cùng các công chúa, theo ta tiến vào bảo khố đi."

"Bảo khố?" Vương Phú Quý nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác: "Vì sao không lấy ra xem?"

"Phú Quý công tử à, ngài thật đúng là không coi là nhà không biết trà gạo dầu muối quý." Sương Hoa phu nhân trên mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ: "Đa Bảo Các chúng ta có hệ thống quản lý hoàn chỉnh, bảo vật vô cùng trân quý tự nhiên phải tồn tại trong bảo khố, lại có cơ quan trận pháp, thủ hộ khôi lỗi, thậm chí là bảo khố khí linh trông coi. Cho dù là ta, cũng không thể tùy ý đem bảo vật bày ra, nếu không vạn nhất có chuyện gì, ta chỉ là một chưởng quỹ cũng đảm đương không nổi."

"Vậy trước tiên nói một chút có bảo vật gì đi." Vương Phú Quý có vẻ có chút mất hứng nói, "Bảo vật trân quý ta thấy nhiều rồi, có thể khiến cho ta hứng thú cũng không nhiều. Vạn nhất bảo vật không đủ tốt, chẳng phải là tiến vào bảo khố phí công phiền muộn một phen sao."

"Lần này nếu dám mời công tử tới đây, tự nhiên là có bảo vật cầm được." Sương Hoa phu nhân xuất ra bản vẽ giới thiệu trước, "Quý công tử xem, đây có một viên 【Nguyên Thủy Đạo Châu】, trong đó chứa đựng lượng lớn năng lượng Nguyên Thủy Thủy vô cùng tinh khiết, càng ẩn chứa thiên đạo pháp tắc Nguyên Thủy một đạo. Người bình thường đeo trên

người, có thể trì hoãn già yếu, bảo tồn thanh xuân, nếu là tu sĩ Thần Thông cảnh Nguyên Thủy nhất mạch sử dụng, không chỉ có thể gia tăng tốc độ tu luyện, lúc ngăn địch càng có thể gia tăng mấy thành uy lực của Nguyên Thủy Huyền Khí, gia tăng thật lớn phần thắng."

Nghe xong lời giới thiệu, Vương Phú Quý ngược lại có vài phần hứng thú: "Cũng là có chút tác dụng nhỏ, lão tổ nãi nãi nhà ta là huyết mạch Nguyên Thủy, ngược lại có thể tặng cho nàng chơi đùa, cố gắng hết lòng hiếu thảo."

"Quý công tử, lời xấu chúng ta nói trước. Nguyên Thủy Đạo Châu này cử thế hiếm thấy, giá cả cũng không kém hơn một kiện đạo khí." Sương Hoa phu nhân nghiêm mặt nói, "Trên đấu giá giá giá khởi điểm phải có ba ngàn vạn tiên tinh, nếu là một lần mua được năm ngàn vạn. Đương nhiên, quý công tử là quý nhân tiện tay liền có thể xuất ra Tiên Linh Thạch, vẻn vẹn năm ngàn vạn tiên tinh, đối với ngài mà nói chắc hẳn cũng không coi vào đâu."

Cái này đích thật là giá cả của một kiện đạo khí.

Trước đó Đế Quốc Đại Càn chỉ có một kiện Trấn Quốc Đạo Khí, hơn nữa vô luận như thế nào cũng không mua nổi kiện thứ hai, có thể thấy được mấy ngàn vạn tiên tinh cũng không phải dễ dàng tích góp như vậy.

Nhưng một viên Tiên Linh Thạch, có thể đổi một ức tiên tinh, giá trị đại khái ngang với hai kiện đạo khí bình thường.

Đương nhiên, đây chỉ là tính từ giá trị. Tình huống thực tế là, bởi vì Tiên Linh Thạch thực sự quá mức hi hữu, cơ bản sẽ không có người đem nó lấy ra đổi thành tiên tinh, hoàn toàn là ở trạng thái có tiền cũng không mua được.

Có thể thấy được Vương Phú Quý tiện tay lấy ra Tiên Linh Thạch "Đổ bình Tu La Tràng giữa Vân Vũ và Chiêu Ngọc công chúa, là đại thủ bút cỡ nào, làm cho người ta khiếp sợ cỡ nào.

"Đừng nói chuyện tiền bạc với ta, thật quá dung tục." Vương Phú Quý nhíu mày, ra vẻ đại gia lắm tiền, tiện tay lôi ra một cái túi nhỏ ném lên bàn.

"Soạt soạt ~ "

Một hồi thanh âm linh thạch nhảy nhót vang lên.

Miệng túi mở ra, một cỗ tiên linh chi khí nồng đậm dần dần tản mát ra ngoài.

Trong cái túi nhỏ kia, lại có năm sáu miếng Tiên Linh Thạch.

Sương Hoa phu nhân cho dù có chuẩn bị tâm lý, cũng nhịn không được hô hấp căng thẳng, liếc mắt không thôi, cơ hồ nhịn không được muốn cướp hắn một đợt.

Bất quá, mục tiêu lần này của Sương Hoa phu nhân rõ ràng không chỉ là những thứ này. Nàng cố nén tạp niệm trong lòng, tự nhiên cười nói: "Đó là tự nhiên, ai dám ở trước mặt Tiên Triều quý công tử nói chuyện tiền bạc."

"Công tử nhìn xem, nơi này còn có một cây quạt cương phong, chính là một thanh kỳ bảo đặc biệt, một quạt xuống, có thể khiến cho chung quanh to lớn một mảnh khu vực như vậy cát bay đá chạy, có thể thổi làm loạn trận doanh quân địch. Trong chiến tranh có thể mang lại ưu thế không nhỏ cho trận doanh bên mình." Sương Hoa phu nhân lại giới thiệu.

"Chuyện này… Bổn công tử không có hứng thú gì." Vương Phú Quý nói: "Đánh giặc gì đó quá không có tình thú, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc ta mua nó tặng người khác."

"Công tử hào phóng." Sương Hoa phu nhân khen ngợi không ngớt.

"Nơi này còn có một cái Tử Kim Xích Long Lô, chính là bảo vật do các chủ Đa Bảo Các chúng ta năm đó tự tay luyện chế…"

Sương Hoa phu nhân liên tiếp giới thiệu mấy món bảo vật.

Vương Phú Quý chỉ có một chữ, "Mua".

Cho dù có vài thứ hắn hứng thú không lớn, cũng tiện tay mua chuẩn bị tặng người, một bộ vô cùng hào hoành.

Sau khi giới thiệu xong bảo vật, Sương Hoa phu nhân một lần nữa mời Vương Phú Quý vào bảo khố lấy đồ vật. Đại khái là có bảo vật làm nền, lúc này đây Vương Phú Quý cũng không có cự tuyệt, ngược lại là có chút hào hứng bừng bừng.

Đoàn người lúc này liền đi theo Sương Hoa phu nhân tiến về chỗ sâu nhất trong phân bộ Đa Bảo Các.

Nàng mở ra từng đạo cơ quan đóng cửa, lại là qua từng đạo trận pháp kiểm tra đo lường, một bên thao tác, một bên cùng mấy người nói chuyện phiếm: "Công chúa điện hạ Xuyến Nam, ta nghe nói chiếu cố Nghiêu Dung ma ma của ngài, gần đây đi tiền tuyến?"

"Đúng vậy, gần đây tiền tuyến quá căng thẳng, Ma Vương của đối phương lại nhiều." Diệp Mộng Vũ thuận miệng đáp: "Dù sao ta đi lại trong toàn bộ căn cứ Tiên số ba, không có gì không an toàn."

Kỳ thật, Sương Hoa phu nhân cũng đã sớm thông qua con đường của nàng, chứng thực rất nhiều chuyện cao thủ bị điều đi tiền tuyến. Bên cạnh những công chúa thiếu gia này, vốn đều có cao giai hộ vệ thủ hộ, ngày thường có những hộ vệ này trông coi, ngược lại là không dễ động thủ, hiện tại lại là thời cơ ngàn năm khó gặp.

Đương nhiên, nàng xưa nay cẩn thận, chẳng những kiểm chứng qua tin tức, lúc trước còn khởi động trận pháp phân bộ Đa Bảo Các, tiến hành điều tra hoàn cảnh xung quanh, phát hiện phương viên hơn mười dặm quả thật không có cao thủ cấp bậc Lăng Hư cảnh âm thầm ẩn nấp.

Ngược lại là ngoài ý muốn làm cho nàng phát hiện, có một ít tu sĩ Thần Thông cảnh đang âm thầm đi theo bọn họ.

Nhưng mà, Thần Thông cảnh dù sao cũng chỉ là Thần Thông cảnh, tuy thoáng có chút phiền phức, nhưng đối với người đã sớm chuẩn bị như nàng mà nói, tự nhiên không phải vấn đề gì.

So sánh ra, nàng kiêng kỵ nhất kỳ thật vẫn là Tinh Cương chân quân. Dù sao, lão nhân gia ông ta còn đóng ở trong căn cứ Tiên số ba.

Sau khi mất một phen tay chân.

Sương Hoa phu nhân cuối cùng dẫn mọi người đi vào chỗ sâu nhất trong bảo khố. Nơi này có thiết kế khách quý chuyên môn chiêu đãi, có khôi lỗi thị nữ tương ứng dâng lên tiên trà tốt nhất.

“Quý công tử, cùng với hai vị công chúa và hoàng tử, mời uống một ngụm tiên trà đợi một chút. Thiếp đi lấy mấy món bảo vật kia về.” Sương Hoa phu nhân vén áo thi lễ, sau đó rời đi trước.

Tam hoàng tử nhấp một ngụm “Tiên trà”, không khỏi nhíu mày: “Trà này chỉ có thể coi là qua loa, kém hơn tiên trà Nhược Băng nhà ta không chỉ một bậc, làm sao có tư cách gọi là tiên trà?”

“Trà tiên chân chính nào có nhiều như vậy?” Vương Phú Quý chậm rãi nhấm nháp một ngụm: “Cũng tạm được, đây hơn phân nửa là lá trà tốt nhất mà bọn họ có thể lấy ra.”

Linh trà tiên trà, thường thường chỉ là một loại gọi chung, dùng để xưng hô một ít trà ngon phẩm chất thượng thừa mà thôi. Dù sao, nếu thật sự dựa theo tiêu chuẩn mà nói, trên đời này chỉ sợ còn không có trà tiên chân chính đâu.

Bây giờ trên thị trường lưu truyền cái gọi là “Tiên trà”, phần lớn là xuất từ trên người linh thực thập nhất nhị giai, ngẫu nhiên thậm chí còn có người lấy thập giai, thậm chí cửu giai linh thực ngư mục hỗn châu, nếu nghiên cứu tỉ mỉ, cũng không phải một hai câu là có thể nói rõ ràng.

Mọi người vừa tán gẫu vừa uống trà, chỉ chốc lát sau, Chiêu Ngọc công chúa đã ngã nhào vào lòng Vương Phú Quý, giọng điệu mềm nhũn: “Phú Quý ca ca, sao toàn thân ta lại ê ẩm? Không có sức đâu?”

“Ai u ~ ta cũng không thích hợp.” Vương Phú Quý cũng biến sắc, “Huyền khí của ta đang nhanh chóng tán loạn, thân thể hoàn toàn không còn khí lực, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được.”

“Không xong, chúng ta trúng kế rồi!”

Tam hoàng tử lập tức ý thức được không đúng, sắc mặt tức giận đứng lên, nhưng hai chân cũng mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Mà Mộng Vũ ở bên cạnh cũng mềm nhũn thân thể, từ bên trái ngã vào trong lòng Vương Phú Quý.

“Sương Hoa chưởng quỹ, Sương Hoa chưởng quỹ?” Vương Phú Quý mỗi tay ôm một người, thần sắc trên mặt vừa lo lắng

vừa thấp thỏm lo âu. “Chuyện gì đang xảy ra vậy, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ha ha ha ha ~ “

Thanh âm Vương Phú Quý vừa mới hạ xuống, liên tiếp tiếng cười kiều mị từ ngoài cửa truyền đến.

Cùng lúc đó, Sương Hoa phu nhân mang theo hai khôi lỗi cấp bậc Thần Thông cảnh tiến vào phòng khách quý. Cho dù trạng thái biểu hiện mưu lược của nàng đã thành công, nàng vẫn cẩn thận trốn ở phía sau khôi lỗi.

Nhưng hai con khôi lỗi này hiển nhiên không thể so sánh với Vương thị lấy được từ Thần Vũ học viện, dường như chúng chỉ có linh trí đơn giản, nghe theo lời Sương Hoa phu nhân bảo hộ bảo khố.

Mà giờ khắc này, hình tượng và khí chất của Sương Hoa phu nhân cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Vốn dĩ nàng trong trẻo lạnh lùng, tựa như bạch lan trong gió, giờ phút này lại trở nên khí chất phóng đãng, như khói như đi, một đôi mắt đẹp gợn sóng, ngay cả khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy phong vận câu nhân.

Ngay cả tiếng cười của nàng, cũng trở nên đặc biệt mị hoặc: “Vương Phú Quý, rơi vào trong tay ta, chỉ sợ là ngươi tuyệt đối không nghĩ tới? Tư vị của Túy Tiên trà như thế nào? Các ngươi hiện tại ngoại trừ có thể nói chuyện, ngay cả thần niệm trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể vận dụng được.”

“Ngươi là ai?” Vương Phú Quý giận tím mặt, dáng vẻ thiếu kiên nhẫn: “Ngươi thật to gan, dám giả mạo Sương Hoa phu nhân đến cưỡng ép chúng ta! Ngươi có biết hậu quả không?”

“Giả mạo? Không không không, ta chính là Sương Hoa phu nhân. Bất quá, thân phận【 Sương Hoa phu nhân 】 này bất quá chỉ là một trong rất nhiều người ngụy trang thân phận của bổn tọa mà thôi.” Thần bí nữ tử phát ra liên tiếp tiếng cười đắc ý, “Về phần lá gan, từ trước đến nay ta rất lớn.”

“Ngươi rốt cuộc là ai!?” Vương Phú Quý vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Lại muốn làm gì?”

“Tất nhiên là bắt cóc ngươi, cướp đi bảo vật của ngươi, thu lấy một ít đồ của Vương thị.” Nữ tử thần bí cười lạnh một tiếng: “Quý công tử, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn một chút. Bảo khố của Đa Bảo Các chúng ta đều là Thiên Lam lão nhân tự mình thiết kế, cũng do mấy vị chân quân đích thân đốc tạo.”

Thiên Cương lão nhân, chính là người đứng đầu phía sau màn của Thiên Cương đại lục.

Mặc dù hắn không phải tu sĩ Chân Tiên cảnh, nhưng lại có thể đạt được sự tôn trọng cùng kiêng kị của Tiên Hoàng và Ma Hoàng. Hết sức hiển nhiên, hắn ở trên luyện khí nhất định có thủ đoạn có thể chống lại Tiên Hoàng Ma Hoàng.

Cũng chính bởi vì hắn tồn tại, Thiên Lam đại lục mới có thể duy trì thái độ trung lập, Đa Bảo các hắn mở ra cũng mới có thể lại ở Tiên Triều làm ăn, lại ở Ma Triều làm ăn, hai đầu nở hoa, lăn lộn thuận buồm xuôi gió.

“Ngươi thật to gan!” Kỳ Mộng Vũ cả giận nói: “Ngươi không sợ lão tổ Tiên Hoàng nhà ta hỏi tội ngươi sao? Nếu chúng ta xảy ra chuyện gì, e là ngay cả Thiên Lam Lão Nhân cũng không gánh được trách nhiệm này.”

“Thiên Lam lão nhân có gánh vác được liên quan gì đến ta không?” Nữ tử thần bí cười nhạo nói: “Ngươi cũng đừng có thử sử dụng Tiên Hoàng Lệnh, vô dụng. Lúc trước vì đề phòng có người sử dụng thủ đoạn xé rách không gian tiến vào bảo khố, bảo khố của chúng ta chính là thiết lập một phương tiểu không gian trong trận pháp không gian độc lập mở ra, ngươi khởi động Tiên Hoàng Lệnh, Tiên Hoàng cũng không tiếp thu được, đương nhiên càng chưa nói tới hình chiếu giáng xuống.”

“Nếu ta dám xuất thủ, cũng đã đem thủ đoạn các ngươi có thể có đều tính toán đi vào. Mặc dù trong tay các ngươi có một kích của Chân Tiên, cũng chỉ có thể đánh nát khôi lỗi này mà thôi.”

“Về phần hậu quả, cũng không nhọc các vị công chúa hoàng tử lo lắng, ta tự nhiên là đã lưu lại đường lui. Bất quá chư vị hoàng tử cũng yên tâm, ta muốn đối phó chỉ là Vương Phú Quý, sẽ không động đến mấy người các ngươi mảy may.”

Vô cùng rõ ràng, nàng làm việc mặc dù càn rỡ, nhưng đối với Tiên Hoàng Ma Hoàng vẫn còn có chút kiêng kỵ, cũng sợ động đến những công chúa cùng hoàng tử này, bọn họ sẽ liều lĩnh không chết không thôi, sau này nàng liền thật sự không có cách nào an sinh.

Ngừng lại một chút, nữ tử thần bí lại nói với Vương Phú Quý: "Công tử giàu sang, ngươi cũng yên tâm, ta không có hứng thú với tính mạng của ngươi. Thứ ta muốn chỉ là 【Hỗn Độn Linh Thạch】 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm】, cùng với việc, ta sẽ khẩn cầu gia chủ Vương thị bức "Nữ Xuyến Ma Bảo Điển" của "Âm Xà Ma Cơ】 về cho ta."

"…" Vương Phú Quý nhìn nàng đầy ẩn ý, sắc mặt cũng hoàn toàn hoảng loạn, bình tĩnh lại, "Quả nhiên là ngươi. Ngươi chính là tuyệt sắc vũ cơ Tô Lạp Nhã trong truyền thuyết của Ma tộc? Là ngươi giết chết Minh Sát thiếu chủ, mang thi thể về căn cứ phía đông phòng tuyến, hãm hại Tiên Triều chúng ta!"

Nữ tử thần bí biến sắc, không dám tin nói: "Làm sao ngươi biết?"

Ngữ khí của Vương Phú Quý quá mức chắc chắn, nội dung cũng quá có tính nhắm vào, làm cho nàng rất khó không nghĩ nhiều.

"Ta đương nhiên không biết, ta chỉ suy đoán một chút." Vương Phú Quý cười trả lời: "Bất quá, căn cứ vào phản ứng của ngươi, hiện tại ta đã xác định, ngươi chính là Tô Lạp Nhã gần đây gặp phải sóng gió ngập trời."

Ánh mắt Tô Lạp Nhã biến ảo vài cái, đáy mắt dần dần toát ra một tia sát khí: "Vương Phú Quý, ngươi quả nhiên không phải bộ dạng rất thông minh. Ngươi có biết hay không, có câu cách ngôn gọi là "Biết càng nhiều, lại càng nguy hiểm"."

"Ta không quá thông minh sao?" Vương Phú Quý cười tủm tỉm nhìn nàng, thần thái vẫn ung dung như cũ: "Sao ta lại cảm thấy, Tô Nhã tỷ tỷ ngươi mới là bộ dạng không quá thông minh?"

Hắn đúng là một cái tên phá vỡ "Tô Nhã".

“Ngươi biết quá nhiều rồi.” Trong đáy mắt nữ tử thần bí càng phát ra sát khí nồng đậm, cười lạnh nói: “Ngươi thật sự là đi thẳng lên con đường tìm chết mà không quay lại a.”

“Ài, người thông minh chính là như vậy, trong lòng có nghi vấn, nhất định phải làm cho rõ ràng.” Vương Phú Quý thở dài một tiếng, “Ngay ngày đầu tiên ta đến Đông tuyến phòng khu, đã kiểm tra thi thể của Minh Sát thiếu chủ. Thủ đoạn giết hắn, chậc chậc, thật sự là tàn nhẫn! Vậy mà đâm nhiều đao vào chỗ yếu hại của nó như vậy, còn có dấu hiệu thần hồn bị đóng lại.”

“Vậy thì thế nào?” Tô Nhã cười lạnh nói: “Tôi không tin cô có thể nhìn ra điều gì từ trên thi thể. Tôi đã xử lý cẩn thận, ngay cả dấu vết năng lượng cũng bị xóa đi.”

“Vết thương trên thi thể quả thực đã bị phá hủy triệt để, không lưu lại dấu vết gì rõ ràng, nhưng cũng chính vì vậy mà bại lộ hai điểm.” Thần sắc Vương Phú Quý thong dong, rủ rỉ giải thích: “Điểm thứ nhất, kế hoạch của các ngươi vô cùng kín đáo tỉ mỉ, mỗi một bước dường như đều tính toán tốt. Hơn nữa, chuyện kinh doanh thân phận Tô Lạp Nhã cũng không phải một sớm một chiều có thể thành. Kế này, thời gian bố cục ít thì mấy chục năm, nhiều thì trên trăm năm.”

Về điểm này, hắn vẫn tương đối có quyền lên tiếng. Dù sao lão tổ gia gia làm việc chính là phong cách này, bố trí dây mơ rễ má, mưu đại cục, thường thường trong lúc bất tri bất giác, thế cục cũng đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

“Điểm thứ hai là hình như tâm tính tên sát thủ này hơi tàn bạo, dùng thủ đoạn hành hạ tới chết để xử lý thiếu chủ Minh Sát, hiển nhiên trong lòng có chút không khỏe.”

“Ngoài ra, từ những tình báo tổng hợp khác cũng có thể đoán được, sát thủ thập phần am hiểu ngụy trang, tinh thông dịch dung ẩn núp, lại có thủ đoạn mị hoặc, nếu không cũng không câu được Minh Sát thiếu chủ.”

Chiêu Ngọc công chúa đứng một bên nghe được trợn mắt há hốc mồm: “Phú Quý ca ca, vậy làm sao huynh biết sát thủ là của Sương Hoa phu nhân? Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi phải không?”

“Ta đương nhiên không biết là Sương Hoa phu nhân, ta cũng không phải thần tiên.” Vương Phú Quý khẽ cười nói, “Bất quá chỉ là tám chữ,” Giả thiết lớn mật, cẩn thận chứng thực mà thôi.”

“Bởi vì sát thủ am hiểu ngụy trang, dịch dung, lừa gạt các loại thủ đoạn, ta đoán rằng sau khi giá họa nàng sẽ không lập tức rời đi, rất có khả năng sẽ dùng thủ đoạn am hiểu che dấu để thuận tiện quan sát cục diện phía sau và kiểm soát. Đây là một loại hiện tượng tâm lý rất bình thường, giống như rất nhiều kẻ phạm tội sẽ trở lại hiện trường, chính bởi vì bọn họ muốn chú ý đến động thái mới nhất của sự kiện.”

“Ngoài ra, sát thủ có lẽ rất quen thuộc căn cứ tiên số ba chúng ta, ít nhất quen thuộc địa hình địa hình khu phòng tuyến đông, trạm gác các lộ, đây không phải là đơn giản một chút là có thể làm được. Căn cứ vào những thứ này, ta có thể suy luận, sát thủ này nếu có năng lực ngụy tạo thân phận ở ma giới có độ khó hơn, thậm chí gần như không hề sơ hở, tự nhiên cũng có thể làm giả thân phận ở cứ điểm số ba của chúng ta.”

Tam hoàng tử bị Vương Phú Quý dẫn đi, nhịn không được liên tiếp gật đầu: “Nghe có vẻ có đạo lý. Nhưng tại sao ngươi lại nhận định là Sương Hoa phu nhân?”

“Ta cũng không có nhận định nàng ta. Trên thực tế, ta hoài nghi đối tượng của ta ước chừng có mấy trăm, chỉ là từng bước từng bước tra xét giảm bớt đến mười mấy người.” Vương Phú Quý cười nhạt một tiếng, “Bất quá Sương Hoa phu nhân đích xác có chỗ đáng hoài nghi.”

“Thứ nhất, khí chất của nàng ta hoàn toàn khác với vũ cơ ma tộc Tô Lạp Nhã, một người lạnh lùng nhạt nhẽo, quyến rũ quyến rũ, từ góc độ ngụy trang học, chế tạo tương phản khiến người khác không cách nào liên hệ với họ, cũng là một thủ đoạn ngụy trang cao giai.”

Ánh mắt Tô Nhã trở nên cực kỳ phức tạp.

Nàng tự cho là mình ngụy trang không kẽ hở, không để lại chút manh mối nào, tuyệt đối không nghĩ tới, trong mắt Vương Phú Quý, chuyện này khắp nơi đều là sơ hở.

Nhưng mà, nàng lại kìm lòng không đặng muốn nghe Vương Phú Quý tiếp tục nói: "Cái này cũng không có nghĩa là ta chính là nằm vùng đúng không?"

"Nhưng mà, Sương Hoa phu nhân thỉnh thoảng sẽ mất tích một hồi, nói là đi tìm phu quân mất tích, điểm ấy lại gia tăng không ít khả nghi." Vương Phú Quý nói, "Đây cũng là nguyên nhân vì sao, ta sẽ đưa ngươi liệt vào trong danh sách mấy chục đối tượng hoài nghi kia."

"Nếu cho ta chút thời gian, ta có thể tiếp tục chậm rãi điều tra, dựa vào các dấu vết để lại đem ngươi phân biệt ra. Chỉ là hôm nay chiến cuộc khẩn trương, thời cuộc phức tạp, vì cục diện nắm giữ tốt hơn, ta nhất định phải mau chóng tìm ra hung thủ." Vương Phú Quý thở dài một tiếng, tựa hồ còn có chút tiếc nuối, "Cho nên ta đành phải mạo hiểm một phen, lựa chọn binh tẩu hiểm chiêu, thử một lần câu cá, xem có thể đem cá lớn ẩn giấu câu ra hay không."

"Cho nên, đây hết thảy đều là mưu kế ngươi an bài tốt sao?" Tô Nhã giờ phút này tâm tình đã lắng đọng xuống, hai con ngươi mê người dần dần nổi lên vẻ âm độc, tựa hồ có dấu hiệu tùy thời động thủ: "Nhưng vì sao ngươi chắc chắn ta sẽ ra tay?"

"Câu cá nha, tự nhiên là tận khả năng sáng tạo điều kiện dụ dỗ cá mắc câu. Bất quá, coi như là câu cá đại sư, cũng không dám nói chuẩn bị đầy đủ điều kiện liền nhất định mắc câu, dù sao cũng phải xem chút vận khí." Vương Phú Quý cười ha hả nói: "Bất quá, ta từ nhỏ đến lớn vận khí nhất quán còn được. Đương nhiên, dùng ra kế này, cũng là có liên quan đến tính cách sát thủ mà ta suy đoán."

"Sát thủ am hiểu ẩn tàng, tự tin mà gan lớn, có thói quen an bài tốt con đường lui sau khi bại lộ, quan trọng nhất là trong tính cách của nàng có chút cực đoan và thô bạo, tỷ lệ cao hơn là tâm lý biến thái, loại người này làm việc thường thường sẽ cực đoan, trong lòng một khi đã có suy nghĩ, không đi làm sẽ có cảm giác nóng nảy. Hơn nữa, trong tay ngươi hơn phân nửa còn có đường lui. Nếu ngươi có thể tạo ra một thân phận Tô Lạp Nhã ở ma giới thì có khả năng làm ra đường lui thứ hai. Mà dưới tình huống người có đường lui, làm việc thường thường sẽ càng lớn mật."

“Tốt tốt tốt! Không nghĩ tới Vương Phú Quý lại thông minh như thế!” Tô Nhã càng nghe trong lòng càng phát lạnh, trong ánh mắt dần dần lộ ra ý tứ điên cuồng, vẻ mặt cũng dần dần trở nên dữ tợn, “Như lời ngươi nói, ta ở Ma giới còn có thân phận khác. Chỉ tiếc, ngươi thông minh lại bị thông minh hại.”

“Vốn ta không định giết các ngươi!”

“Hiện tại, các ngươi một người cũng đừng hòng sống!”

Dứt lời, một cỗ khôi lỗi Thần Thông cảnh đột nhiên hành động, đánh một quyền về phía Vương Phú Quý.

Quyền thế bàng bạc lập tức quét ra, chấn động làm không khí trong phòng đều “Ông ông ông” chấn động, ngay cả bài trí trên bàn trà chung quanh cũng bắt đầu bất ổn.

Quyền thế đáng sợ như thế, nếu như thật đánh trúng Vương Phú Quý, thân thể nhỏ bé của hắn sợ là trong nháy mắt sẽ bị nổ thành thịt nát, ngay cả liều mạng cũng không thể trở về.

Nhưng mà.

Ngay trong lúc điện quang hỏa thạch.

Nhẫn trữ vật cấp Đạo Khí của Vương Phú Quý hơi lóe lên, một khôi lỗi nam tử trung niên thoạt nhìn bình thường không có gì lạ bỗng nhiên xuất hiện, chắn trước mặt hắn.

“Oanh!!!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Người đàn ông trung niên cũng đánh ra một chưởng, dễ dàng chặn được một quyền của khôi lỗi Thần Thông cảnh, còn đập bay khôi lỗi Thần Thông cảnh kia.

“Cái gì? Lăng Hư cảnh thủ hộ khôi lỗi?!” Ánh mắt Tô Nhã rùng mình, trên khuôn mặt yêu dã mị mị kia lập tức tràn ngập vẻ khó tin, “Ngươi không trúng độc Túy Tiên trà sao? Lại còn có thể vận dụng thần niệm khu động giới chỉ lấy đồ vật? Điều này không có khả năng! Không trúng độc mà nói, ngươi làm sao biết được triệu chứng sau khi Túy Tiên thảo phát tác?”

“Nhìn ngài nói, cái này đơn giản bao nhiêu? Ta không có trúng độc, không có nghĩa là Chiêu Ngọc công chúa và đám người Tam hoàng tử không trúng độc, bắt chước bọn họ một chút là

được.” Vương Phú Quý vẻ mặt vân đạm phong khinh, “Hiệu quả sau khi trúng độc, là Mộng Vũ truyền âm cho ta. Tô Nhã ma sứ, ngài quả nhiên không có bộ dạng rất thông minh.”

“Ngươi…”

Tô Nhã Ma Sứ bị tức đến vẻ mặt vặn vẹo, thiếu chút nữa không nhịn được phun ra một ngụm máu.

…

Chương 220: Vương thị quật khởi không phải may mắn!

…

“Tiểu tử đáng giận, ngươi đây là đang giả heo ăn thịt hổ!” Sắc mặt Tô Nhã thập phần khó coi.

Một cỗ khôi lỗi Lăng Hư cảnh đã đủ để cho thắng bại nghịch chuyển. Có khôi lỗi này bảo vệ, Vương Phú Quý đã đứng ở thế bất bại.

Trong lòng nàng biết, chuyện hôm nay đã không thể làm.

Hiện tại loại tình huống này, đừng nói là bắt được Vương Phú Quý, cướp đoạt Hỗn Độn linh thạch cùng tiên phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch, ngay cả chính nàng cũng đã ở trong nguy hiểm.

Bất quá, nàng cũng không hoảng hốt.

Cho dù có khôi lỗi Lăng Hư cảnh thì đã sao, muốn bắt được nàng, cũng không dễ dàng như vậy.

“Tiểu tử, ngươi chờ đó, lão nương và ngươi chưa xong đâu.” Bà ta hung hăng lưu lại một câu, sau đó thân hình nhoáng một cái, cả người hóa thành một làn khói nhẹ bay vút ra ngoài.

Cùng lúc đó, khôi lỗi Thần Thông cảnh bị đánh bay và một khôi lỗi Thần Thông cảnh khác đồng thời bạo khởi, một trái một phải, hóa thành hai đạo cầu vồng hướng về phía khôi lỗi Lăng Hư cảnh 【Vương Định Long】 bên cạnh Vương Phú Quý dây dưa.

“Rầm rầm rầm!”

Năng lượng đinh tai nhức óc nhất thời vang lên trong bảo khố.

Vương Định Long tự nhiên không sợ chúng nó dây dưa, lấy một địch hai, vẫn nhẹ nhõm ngăn chặn hai con khôi lỗi Thần Thông cảnh.

Sóng năng lượng cuồng bạo lấy ba bộ Khôi Lỗi làm hạch tâm khuếch tán ra, trong khoảnh khắc quét sạch toàn bộ phòng khách.

Đẳng cấp như thế, uy lực giao chiến như thế, cho dù là dư âm đều mang theo lực phá hoại cường đại, tài liệu trong Đa Bảo Các kiến tạo bảo khố mặc dù thập phần kiên cố, nhưng cũng không chịu được tàn phá như thế.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ phòng khách đã bị tàn phá đến thất linh bát lạc.

Vương Phú Quý cũng vội vàng ôm Kỳ Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa lui về phía sau, đồng thời vung ra một tấm chắn thần thông linh bảo bảo vệ ba người.

Mấy chục tức thời gian trôi qua, sóng xung kích năng lượng cuồng bạo rốt cuộc mới chậm rãi tiêu tán.

Mà lúc này, hai con khôi lỗi Thần Thông cảnh kia đã bị đánh đến tê liệt, mất đi lực lượng phản kháng.

Bất quá, bọn chúng rốt cuộc là khôi lỗi, dù cho đã bị tàn phá không sai biệt lắm, trên cơ thể vẫn thỉnh thoảng có lưu quang hiện lên, động lực còn sót lại còn đang ý đồ thức tỉnh cơ thể, để cho thân thể khôi lỗi của bọn chúng thỉnh thoảng liền quất một cái, làm cho giống như bị rút gân.

Mà lúc này, thân ảnh Tô Nhã đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phàm là bảo khố, đều sớm thiết kế thông đạo bí mật chạy trốn, trong bảo khố của Đa Bảo Các tự nhiên cũng có. Tô Nhã nhất định là thông qua thông đạo bí mật chạy ra ngoài.

“Phú Quý ca ca, nhanh đi đuổi giết nữ nhân xấu xa kia đi, ngàn vạn lần đừng để cho ả chạy thoát.” Chiêu Ngọc công chúa trốn trong lòng Vương Phú Quý chú ý tới cảnh này, vội vàng nhắc nhở Vương Phú Quý.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng không thấy chút kinh hoảng nào, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã có vài phần thong dong bình tĩnh, chỉ là chẳng biết tại sao thoạt nhìn tức giận, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua Côn Bằng Mộng Vũ, cũng không biết đang tức giận cái gì.

“Ngươi yên tâm, nàng chạy không thoát đâu.” Vương Phú Quý trấn an nàng một câu, sau đó bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Trải qua chiến đấu tàn phá, trong phòng khách lúc này đã một mảnh hỗn độn, hầu như không có mấy món còn nguyên vẹn, ngay cả Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh lúc này cũng đầy người chật vật, sống như là bị tàn phá một trăm lần, vẻ mặt sinh ra không thể lưu luyến.

Vách tường bảo khố chung quanh đều bị nện nát không ít, lộ ra bảo khố phía sau tường.

Xuyên thấu qua vị trí tổn hại của bảo khố, lờ mờ có thể thấy trong bảo khố phía sau cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, các loại đồ vật rơi đầy đất, hiển nhiên cũng bị tàn phá không nhẹ.

Vương Phú Quý dường như đã sớm đoán trước tình huống trước mắt, thần sắc trên mặt không thay đổi, đầu tiên là an trí Linh Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa thỏa đáng, sau đó mới đi tới, thu hai cỗ Khôi Lỗi Thần Thông cảnh bị đánh hư vào trữ vật giới chỉ.

Đây là lễ vật của Tứ Thập Thất thúc Vương Ninh Hi.

Tứ Thập Thất thúc của ông ta vẫn luôn lải nhải muốn phá một con rối Thần Thông cảnh nghiên cứu, nhưng con rối Thần Thông cảnh hoàn hảo trong nhà há có thể cho ông ta chơi đùa?

Hai cỗ khôi lỗi hỏng mất này nhìn qua có vẻ linh trí không cao lắm, Tứ Thập Thất thúc nhất định sẽ rất thích.

Nhặt con rối xong, Vương Phú Quý lại theo dõi những thứ khác trong bảo khố này.

Vừa rồi khi Vương Định Long giao chiến với hai con rối, đặc biệt đập nát các loại phòng hộ trong bảo khố, điều này khiến Vương Phú Quý có thể thong dong lựa chọn vật phẩm.

Hắn tiện tay nhặt lên một cái bảo hộp, mở ra xem, bên trong chính là 【 Nguyên Thủy Đạo Châu 】 mà lúc trước hắn từng đề cập qua.

Giọt đạo châu long lanh sáng bóng, một đường thủy đạo thuần khiết nồng đậm đến cực điểm tràn ngập ra, làm cho tinh thần sảng khoái.

Tốt lắm, lễ vật của bà nội lão cũng có.

Vương Phú Quý rất thành thạo thu hồi hộp báu, cất vào nhẫn trữ vật.

“Vương Phú Quý các hạ tôn kính.” Khí linh bảo tàng nhẫn nhịn, thấy vậy rốt cục nhịn không được, run rẩy mở miệng nhắc nhở, “Ngài làm như vậy là không đúng. Vừa rồi hai con rối hư hao còn có thể nói là chiến lợi phẩm của ngài… Nhưng Nguyên Thủy Đạo Châu này là tài sản riêng của Đa Bảo Các chúng ta, ngài bây giờ đang trộm tài sản của Đa Bảo Các là không đúng.”

“Ăn trộm?” Vương Phú Quý thần sắc không thay đổi, động tác trên tay ngay cả dừng cũng không ngừng, “Các ngươi Đa Bảo Các đem ta, Phù Nam công chúa, Chiêu Ngọc công chúa, cùng với tam hoàng tử Ma Triều đều lừa gạt nhốt ở trong bảo khố, chẳng những muốn hạ dược mưu đoạt tài sản quý khách, còn ra tay giết người diệt khẩu. Ngươi cảm thấy, chuyện này có thể giải quyết tốt sao?”

“Cái này…” Khí linh bảo khố bất đắc dĩ nói: “Ta biết chuyện này, Đa Bảo Các chúng ta xuất hiện lỗ hổng quản lý nghiêm trọng, nhưng xin ngài tin tưởng, đây là Sương Hoa phu nhân một mình hành động, không liên quan đến Đa Bảo Các chúng ta.”

“Không quan hệ? Hai khôi lỗi Thần Thông cảnh là của Đa Bảo Các các ngươi đúng không? Hơn nữa cũng không thấy ngươi ở thời khắc mấu chốt đi ra ngăn cản và cứu vớt chúng ta.” Vương Phú Quý lạnh lùng nói: “Ta hoàn toàn có lý do hoài nghi, đây là hành vi của bản thân Đa Bảo Các các ngươi. Đương nhiên, ta cũng lười tranh luận với Khí Linh, vẫn là chờ Các chủ tổng bộ Tiên Triều các ngươi giải thích đi.”

Quả thật, thế lực sau lưng Đa Bảo Các rất mạnh, còn có chỗ dựa là Thiên Cương Lão Nhân.

Nhưng dù mạnh hơn nữa thì làm sao mạnh hơn được Tiên Triều và Ma Triều?

“Cái này cái này… Cái này cũng không thể trách ta a. Sương Hoa phu nhân với tư cách chưởng quỹ, quyền hạn ở phía trên ta…” Khí linh bảo khố có chút ủy khuất, nhưng cũng biết chuyện này không phải chỉ vài câu giải thích của mình có thể giải quyết được, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ có thể đem toàn bộ sự tình phát sinh, bẩm báo chi tiết cho Các chủ, để bọn họ quyết định.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Phú Quý đã nhặt lên từng kiện bảo vật, đưa vào trong nhẫn trữ vật nhìn như vĩnh viễn không lấp đầy được kia.

Trong bảo khố có không ít thứ đáng giá, tuy rằng đáng giá nhất vẫn là mấy món trấn điếm chi bảo giới thiệu trước kia, nhưng những thứ còn lại cũng thuộc về đồ tốt giá cả xa xỉ, có thể dùng để bổ sung nội tình gia tộc.

Vương Phú Quý nhặt được vô cùng vui vẻ.

Mà khí linh bảo khố lại chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả, ngay cả cự tuyệt cũng không thể cự tuyệt.

Ngay khi Vương Phú Quý cướp đoạt bảo vật phân bộ của Đa Bảo Các, Tô Nhã ma sứ đã xuyên qua mật đạo, đi tới lối ra bí mật cách hơn mười dặm.

"Vương Phú Quý chết tiệt." Từ mật đạo đi ra, Tô Nhã ma sứ vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ: "Vậy mà khiến lão nương lật thuyền trong mương, bại lộ thân phận không nói, còn phải chạy đi giao tiếp với đám Ma tộc bẩn thỉu kia."

Hình tượng lúc này của nàng có chút chật vật, một thân váy dài thanh lịch đã nhăn nhúm nhúm, trên quần áo và giày đều dính bụi đen, so với ban đầu rực rỡ tươi đẹp quả thực giống như hai người khác nhau.

Không có biện pháp, trong bảo khố của Đa Bảo Các tuy rằng có bố trí mật đạo, nhưng mật đạo này cũng không biết đã bao nhiêu năm chưa dùng qua, hơn nữa vì để bí ẩn, mật đạo thiết kế vô cùng chật hẹp, bên trong cũng sẽ không bố trí trận pháp phòng trần gì, nhiều năm trôi qua, đã sớm tích góp được một tầng tro bụi thật dày.

Nàng từ trong đó một đường đi tới, vì tranh thủ thời gian căn bản không có biện pháp chú ý nhiều, bởi vì sợ tiết lộ ra chấn động huyền khí sẽ bại lộ tung tích của mình, nàng thậm chí ngay cả độn pháp cũng không dám dùng, có thể sạch sẽ mới là gặp quỷ.

Nhưng mà, chật vật thì chật vật, ra khỏi mật đạo, tâm tình của nàng lại là buông lỏng xuống.

Với tư cách là một cường giả tu vi đã đạt tới Thần Thông cảnh hậu kỳ, nhiều năm trôi qua, Tô Nhã ở trong nhân tộc và Ma

tộc bên kia giả thân phận cũng không ít. Chỉ cần hôm nay để cho nàng chạy thoát, nàng sẽ có nhiều phương pháp có thể lần nữa che giấu hành tung, để Tiên Triều không tìm thấy nàng nữa.

Chờ tiếng gió qua đi, nàng lại đi ra hoạt động cũng không muộn.

Trong đầu Tô Nhã tâm tư xoay chuyển trăm lần, thậm chí đã nghĩ kỹ lần này muốn sử dụng thân phận giả nào.

Nhưng mà, còn chưa chạy được bao xa, nàng đã bị một nữ tử áo vàng đeo mạng che mặt ngăn cản đường đi.

Nữ tử này mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt thanh lịch, thoạt nhìn có chút giống với Tô Nhã ăn mặc, nhưng khí chất cả người lại hoàn toàn khác biệt với nàng ta.

Mái tóc dài ửng đỏ cùng với đôi đồng tử màu vàng mang tiêu chí, khiến toàn thân nàng lộ ra vẻ đẹp yêu dị, lại yêu mà không mị, thù mà không tà, ngược lại mơ hồ lộ ra một chút cảm giác bá đạo và tôn quý.

Nhìn thấy Tô Nhã, cô gái này khẽ thở dài một hơi: “Tô Nhã sư tỷ, sao ngươi phải chịu khổ như vậy?”

“Âm Xà!” Tô Nhã ma sứ nhìn thấy nàng, lại vô cùng hoảng sợ, không nhịn được hét rầm lên: “Sao ngươi lại ở đây?”

Không sai, nàng này chính là Âm Xà Ma Cơ, một trong Nhị Thập Thất Ma Quân của Chân Ma Điện.

Trước đây, bởi vì một ít nguyên nhân phức tạp, nàng bị ép đầu phục Vương thị, cũng sử dụng lại tên thật của 【Cơ Nguyệt Nhi】.

Tuy ban đầu là bị bức bách bất đắc dĩ, không cam lòng không muốn, nhưng hôm nay đã nhiều năm trôi qua, âm Xà Ma Cơ và các đồ tử đồ tôn của nàng đã dần dần thích ứng với Vương thị, thậm chí đến bây giờ, đã hoàn toàn không thể rời khỏi đại gia đình ấm áp Vương thị này.

“Haizz~” Cơ Nguyệt Nhi thở dài một hơi nói: “Lúc trước khi cùng Phú Quý công tử kiểm tra thi thể của Minh Sát thiếu chủ, một trong những đối tượng hoài nghi chủ yếu nhất của ta chính là ngươi. Tô Nhã sư tỷ, ta và ngươi đấu với nhau rất

nhiều năm, e là trong thiên hạ này không ai quen thuộc ngươi hơn ta.”

“Mà ngươi cũng quả nhiên không ngoài dự liệu của phú quý công tử, thật sự lựa chọn từ Đa Bảo Các mật đạo thoát đi.”

Nhìn Tô Nhã, Cơ Nguyệt Nhi biểu tình đạm mạc, cảm xúc trong đáy mắt phức tạp khó tả: “Ngươi đừng tưởng mật đạo này chỉ có người của Đa Bảo các biết, trên thực tế, trong căn cứ lớn trấn thủ nhân tộc ở căn cứ tiên số ba, bất kỳ mật đạo nào trong lúc đào móc đều phải báo cáo căn cứ trên bản vẽ thi công, bằng không một khi bị điều tra ra, chính là tội phản nhân tộc. Đa Bảo các tuy có hậu trường, nhưng không to gan lớn mật dám tự đào mật đạo.”

“Phú Quý công tử đã ở trong hồ sơ bộ lạc từ sớm, điều lấy bản vẽ kiến trúc của Đa Bảo Các, xác định vị trí lối ra của mật đạo, cũng phái ta ở đây trông coi. Cho dù Phú Quý công tử tính sai, ngươi không có sử dụng mật đạo, trên người cũng đã lưu lại mùi nước hoa mà Phù Nam công chúa dùng hôm nay, chúng ta cũng có thể rất nhanh truy tung được ngươi. Dù sao thủ đoạn của ngươi, ta cũng đều biết.”

Tô Nhã Ma Sứ ngây ngẩn cả người.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng mình chịu thiệt trong tay Vương Phú Quý, chẳng qua là nàng nhất thời chủ quan mà thôi, nhưng không ngờ rằng, mỗi một bước hành động của mình đều bị Vương Phú Quý tính kế.

Đây là tâm kế đáng sợ cỡ nào?

Vương Phú Quý kia mới mười tám mười chín tuổi, đã đáng sợ như thế, đợi sau này lớn lên sẽ còn thế nào nữa?

Nàng một mặt kinh hãi, một mặt lại cảm thấy cực kỳ không cam lòng.

Nhất là nhìn âm Xà Ma Cơ trước mắt, đang dùng ánh mắt thương hại nhìn mình, trong lòng nàng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nóng rực nóng bỏng, nóng đến mức đầu óc nàng cũng đang phát run: “Âm Xà, đừng tưởng rằng ta đã cùng đường mạt lộ!”

Trong lúc nói, trong tay Tô Nhã đã xuất hiện một viên mặc ngọc lớn chừng bàn tay.

Mặt ngoài mặc ngọc kia khắc minh văn huyền ảo, có ánh sáng nhạt chậm rãi lưu chuyển giữa minh văn, tản ra khí tức thâm thúy, vô cùng huyền ảo.

Tô Nhã không chút do dự, năm ngón tay khép lại mạnh mẽ bóp một cái.

Sau một khắc.

Mặc Ngọc nghiền nát, một đạo lực lượng kinh khủng bộc phát ra, trong khoảnh khắc ngay trong hư không trước mặt nàng xé ra một vết nứt không gian.

Vết nứt kia chỉ cao hơn một người, lại có không gian chi lực dâng trào ra, tản ra khí tức nguy hiểm.

Cùng lúc đó, lực lượng còn sót lại trong Mặc Ngọc hóa thành một đạo quang màng bao bọc toàn thân Tô Nhã, mang theo nàng lao về phía khe nứt không gian kia.

Cơ Nguyệt Nhi biến sắc: "Hư Không Độn Phù?!"

Nàng vừa muốn ra tay, cũng đã không còn kịp rồi.

Hư Không Độn Phù này cũng không phải là thứ dễ dàng lấy được, cho dù ở trong Chân Ma Điện số lượng cũng thập phần thưa thớt. Bởi vì thứ này chỉ có cường giả cấp bậc Chân Tiên Cảnh mới có thể chế tạo, hơn nữa mỗi lần chế tạo, cường giả Chân Tiên Cảnh đều phải tiêu hao đại lượng tiên linh chi khí, cần thời gian rất lâu mới có thể khôi phục lại.

Nhưng so với mức độ quý hiếm của nó, hiệu quả của nó cũng thật sự rất mạnh.

Chỉ cần có nó, cho dù là cường giả Thần Thông cảnh cũng có thể xuyên qua không gian như Lăng Hư cảnh, hơn nữa bởi vì trong đó ẩn chứa tiên linh chi khí bản chất cường đại, tốc độ xuyên qua không gian cùng với khoảng cách, thậm chí so với Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường còn mạnh hơn không ít.

Nếu thật để Tô Nhã trốn vào không gian, bằng bản lĩnh của mình, sợ là căn bản không bắt được nàng!

"Ha ha ha, đừng tưởng rằng có Tiên Triều che chở thì ngươi có thể gối cao không lo." Tô Nhã đã tiến vào đường hầm hư không, tiếng cười từ trong hư không tầng tầng lớp lớp truyền ra, "Phản bội Chân Ma điện chính là tội không tha. Ngươi chờ

đó, sớm muộn gì cũng có một ngày Ma Tôn tự mình ra tay đoạt lại bảo điển, khiến ngươi phải trả giá đắt.”

Trong lúc nói chuyện, thanh âm của nàng càng ngày càng xa, càng ngày càng yếu ớt, mắt thấy sắp triệt để biến mất.

Nhưng mà.

Còn không đợi thanh âm của Tô Nhã triệt để tiêu tán.

Trên bầu trời, một đạo kiếm quang như tuyết bỗng nhiên xuất hiện.

Kiếm quang kia tốc độ vô cùng nhanh, giống như có thể xuyên toa không gian, chỉ trong nháy mắt đã xẹt qua khoảng cách cực xa.

Uy thế kinh khủng quét qua.

Kiếm quang lướt qua, không gian tựa như vải yếu ớt bị xé nứt ra một lỗ hổng thật lớn.

Chỗ vết nứt kia đen kịt thâm thúy, tản ra khí tức nguy hiểm nồng đậm, Không Gian Chi Lực đáng sợ tựa như sóng to gió lớn phá toái lấy không gian làm trung tâm quét ra, ngay cả không gian chung quanh cũng bị chấn động đến vặn vẹo.

Trong nháy mắt.

Vết nứt không gian nho nhỏ trước đó Tô Nhã xé rách đã bị không gian phong bạo to lớn này tiêu trừ. Dưới không gian phong bạo đáng sợ, ngay cả Tô Nhã cũng bị bắn ra từ trong khe nứt không gian, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

“Phú Quý tiểu tử để ngươi lưu lại, hôm nay Ma Tôn đích thân đến, cũng không thể mang ngươi đi được.”

Trên bầu trời, một giọng nói già nua mà bá đạo vang lên.

Cùng lúc đó, trên bầu trời lượn lờ ma sát khí xám đen có một đạo nhân ảnh chậm rãi bước tới.

Đó là một lão nữ tử mặc áo giáp màu đỏ thắm.

Tóc của nàng đã hoa râm, lưng vẫn thẳng tắp như trước, mắt phượng sắc bén, khí thế bá đạo, áo choàng đỏ tươi tung bay phần phật sau lưng, tựa như một con chim phượng giương

cánh muốn bay, mang theo một loại khí độ vương giả xả thân với ta.

Đặc biệt là đôi mắt phượng kia, càng là lăng lệ không gì sánh được, trong lúc nhìn quanh tự có một cỗ mũi nhọn khiếp người.

Uy thế bành trướng từ trên người nàng khuếch tán ra, tựa như kinh đào hải lãng, từng đợt lại từng đợt đánh thẳng vào không gian chung quanh, từ xa nhìn lại, ngay cả không gian đều giống như vặn vẹo.

Chỉ thấy nàng tùy ý khẽ vươn tay, trên bầu trời, đạo kiếm quang đáng sợ kia liền thu liễm uy thế cuốn ngược về, hóa thành một thanh trường kiếm lưu chuyển hào quang rơi vào trong lòng bàn tay nàng.

Rất hiển nhiên, đạo kiếm quang vừa rồi, chính là xuất từ tay nàng.

Bóng người này, tự nhiên là Triêu Dương Vương.

Mà thanh kiếm kia, không cần phải nói, tự nhiên chính là tiên kiếm Nghê Nguyệt.

Tuy rằng Triêu Dương Vương chủ tu cũng không phải kiếm, nhưng lấy thực lực Lăng Hư cảnh hậu kỳ khủng bố của nàng, đã có thể đem uy lực của tiên kiếm phát huy được bảy tám phần. Một người một kiếm liên thủ, uy lực khủng bố như vậy.

” triêu Dương Vương điện hạ?”

Nhìn thấy nàng, Cơ Nguyệt Nhi lập tức đại hỉ.

“Lăng Hư cảnh hậu kỳ? Tiên khí?!” Bị một kiếm trảm phá hư không, Tô Nhã ma sứ cứng rắn bức ra thì gắt gao nhìn chằm chằm tiên kiếm Nghê Nguyệt trong tay Triêu Dương Vương, trong ánh mắt hoảng sợ lại xen lẫn vẻ không thể tin.

Vì giữ nàng lại, đến tột cùng tiểu tử Vương Phú Quý kia lưu bao nhiêu tay?

Tiểu tử kia thật là đáng sợ, tâm cơ quá sâu.

Mà Cơ Nguyệt Nhi đã phục hồi lại tinh thần cũng âm thầm may mắn một chút, vội vàng hành lễ với Triêu Dương Vương nói: “Bái tạ Triêu Dương Vương điện hạ xuất thủ tương trợ.

Hôm nay nếu thật để Tô Nhã chạy mất, ta sẽ vạn chết khó thoát tội."

"Không sao, thật ra ngay cả bổn vương cũng không ngờ thủ đoạn yêu nữ họa loạn đại cục lại lợi hại như thế." Triều Dương Vương lạnh nhạt nói: "Lúc trước Phú Quý ủy thác ta đảm đương hậu thủ, ta còn ghét bỏ hắn nhiều chuyện, hôm nay nghĩ lại, vẫn là tiểu tử phú quý kia tư duy kín đáo, điểm này ngược lại rất giống Thủ Triết."

"Đa tạ điện hạ tán dương."

Lúc này, đoàn người Vương Phú Quý dưới sự trợ giúp của Vương Định Long, thông qua mật đạo đuổi theo.

Hắn nhìn Tô Nhã ma sứ đầy ẩn ý: "Tô Nhã ma sứ, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

"Khụ khụ! Ngươi đừng hòng móc nửa câu từ trong miệng ta ra."

Tô Nhã Ma Sứ vừa muốn mở miệng, liền ho khan kịch liệt một tiếng, lần nữa từ trong lồng ngực ho ra một ngụm máu.

Nhưng mà, dù vậy, trên mặt của nàng cũng không thấy vẻ sợ hãi chút nào, cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Ngươi cứ việc dùng thủ đoạn tra tấn ta là được, ngươi có thể nhìn xương cốt ta cứng hay không cứng."

"Ta không phải muốn hỏi ngươi cái này. Chỉ là ngươi và đám người Ma Tôn mưu đồ giết chết Minh Sát thiếu chủ, còn chuyện giá họa cho Tiên Triều ta, ta đã sớm biết rõ, ta muốn nói chính là…"

"Không thể nào, ngươi không thể biết!" Tô Nhã ma sứ giật thót, không dám tin ngắt lời hắn: "Mưu đồ của chúng ta…"

Nói được một nửa, nàng mới giật mình tỉnh ngộ, đã xong rồi.

Vương Phú Quý đã lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn từ trong ống tay áo, hài lòng gật gật đầu: "Chuyện này ta đều đã ghi lại từ đầu tới cuối. Ta tin tưởng chỉ cần Minh Sát Ma Thần không phải kẻ ngốc thì sẽ biết hung phạm là ai."

"Ngươi…" Tô Nhã ma sứ vừa giận vừa giận.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, đều đã đến tình trạng ngày hôm nay, mình lại còn có thể bị Vương Phú Quý nắm mũi dẫn đi.

Lần này, mình thật sự là từ đầu tới cuối đều bị người tính kế, thua triệt để, hoàn toàn không có một chút phản kháng.

Tên Vương Phú Quý này, thật là đáng sợ!

"Bắt lại đi." Vương Phú Quý phất tay: "Kế tiếp chính là tìm một thời cơ thích hợp, đem nàng và Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn cùng đưa cho Minh Sát Ma Thần. Nàng chính là tấm bùa lui binh của chúng ta."

"Vâng, thiếu chủ."

Cơ Nguyệt Nhi lập tức tiến lên lấy công chuộc tội, giam cầm Tô Nhã ma sứ đã mất lòng chống cự.

"Tiểu tử phú quý." Triêu Dương Vương kinh ngạc nói: "Nếu đã điều tra ra chân tướng, vì sao không lập tức chấp hành kế hoạch, để cho Minh Sát Ma Thần lui binh nhằm vào Ma Tôn?"

"Tự nhiên là bởi vì thời cơ chưa đến." Vương Phú Quý vừa cười vừa nói: "Loại loạn cục này, nếu như có thể lợi dụng tốt, ngược lại là cơ hội ngàn năm một thuở, có thể dùng làm rất nhiều chuyện."

Nếu như là tình huống lúc trước, loạn cục tự nhiên chấm dứt càng sớm càng tốt, nhưng hôm nay, nếu như Súc Binh Phù đã bị nắm trong tay bọn họ, tùy thời có năng lực kết thúc loạn cục, mà viện binh Tiên Triều cũng đã lục tục đến, vậy thì có thể làm nhiều chuyện hơn.

"Ngươi thật sự rất giống Thủ Triết." Triều Dương Vương nhìn hắn một cái thật sâu, ngữ khí cảm khái ngàn vạn: "Vương thị quật khởi, thật sự không phải may mắn."

…

Chương 221: Bảo vật này! Có thể diệt Chân Tiên!

…

Sau nửa canh giờ.

Khu tuyến đông phòng của căn cứ Tiên số ba.

Đoàn người Vương Phú Quý đang báo cáo lại quá trình và kết quả hành động lần này với Tiên Hoàng.

“Bệ hạ, chúng ta đã tìm được hung phạm, chẳng khác nào nắm giữ chìa khóa mấu chốt của chiến dịch lần này.”

Vương Phú Quý đứng trước hình chiếu ung dung phóng khoáng của Tiên Hoàng, thân thể như ngọc, đĩnh đạc mà nói: “Xét thấy chiến sự trước mắt không quá mức thối nát, vả lại, quân ta đã vượt qua thời kỳ gian nan nhất, đang dần dần tạo ra uy phong. Đề nghị của ta là cố gắng kéo dài Ma tộc, cũng muốn phối hợp với đám người tiểu ma tôn ở căn cứ ma số hai, tận khả năng khuếch đại chiến quả, làm suy yếu Ma tộc, giảm bớt áp lực phòng thủ tương lai của chúng ta.”

Đề nghị này vô cùng hợp lý, nhưng tâm tư của Tiên Hoàng hiển nhiên không ở phương diện này.

Nàng đánh giá Vương Phú Quý từ trên xuống dưới, thần sắc trên gương mặt đại khí minh diễm kia rất vi diệu, cuối cùng cũng hỏi ra một câu: “Nghe nói ngươi có không ít Tiên Linh Thạch nhỉ? Tiên Triều đệ nhất quý công tử, quả nhiên đủ giàu có. Chậc chậc ~ công chúa Tiên Triều và công chúa Ma Triều trái ôm phải ~ trâu, ngươi đây chính là đệ nhất Ngưu trong lịch sử.”

“Cái này…” Trên khuôn mặt tròn trịa của Vương Phú Quý hiện lên vẻ xấu hổ, hành lễ tạ lỗi nói: “Bệ hạ chớ hiểu lầm. Lần này kế hoạch câu cá, cần ta phải ngụy trang càng hoàn khố càng tốt, ngược lại làm ô thanh danh của hai vị công chúa.”

“Ngươi cũng không cần khẩn trương. Kế hoạch câu cá của ngươi rất thành công, chẳng những tìm được hung phạm thật

sự, vả lại còn đào ra một đại gián điệp, bổn hoàng làm sao có thể trách cứ ngươi?" Tiên Hoàng ngược lại vẻ mặt ôn hoà hẳn lên, "Nói ra, bổn hoàng hẳn là đối với ngươi có trọng thưởng mới đúng."

"Cái này, cũng là vì Nhân tộc, cũng là chuyện trong bổn phận phú quý." Vương Phú Quý khiêm tốn nói: "Phần thưởng gì đó, không cần thiết."

"Ai ~ bản hoàng kỳ thật cũng cảm thấy ngươi chưa chắc thích ban thưởng của bản hoàng. Phú Quý ngươi có nhiều tiền, Tiên Linh Thạch đều là một túi chứa một túi lớn." Tiên Hoàng thở dài, ngữ khí sâu kín, "Đáng thương bản hoàng lúc tu luyện, phần lớn thời gian chỉ bỏ ra cực phẩm linh thạch, ngẫu nhiên đụng phải bình cảnh, mới dùng được một chút Tiên Linh Thạch như cắt thịt."

"Lão tổ tông, viên Tiên Linh Thạch này ta đưa cho người." Kỳ Mộng Vũ nghe vậy liền biết ý, lập tức móc ra Tiên Linh Thạch phú quý đưa cho, nhu thuận hiến cho Tiên Hoàng đạo: "Dù sao bây giờ ta cũng không dùng được."

"Vẫn là Mộng Vũ nhà ta có tâm." Trên mặt Tiên Hoàng lộ ra vẻ tươi cười, cũng là trở tay đẩy nàng trở về, "Bất quá, đây là phú quý cho ngươi phí công việc, ngươi cứ giữ lại để dự phòng đi! Chờ sau này ngươi đến Lăng Hư cảnh, dùng cái này đột phá bình cảnh cũng tương đối dễ dàng. Một quả hai quả Tiên Linh Thạch, đối với ta có tính trợ giúp tương đối nhỏ."

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Vương Phú Quý, lần này ngữ khí thoáng nghiêm túc một chút: "Trước đó tiểu tử ngươi khoác lác nói có dịch cải thiện huyết mạch Hỗn Độn linh thạch và tiên phẩm huyết mạch, ta thấy nghe đồn nói rất có mắt có mũi, rốt cuộc là thật hay giả?"

"Tiên đổi không có, đó là khoác lác." Vương Phú Quý thành thật trả lời: "Tuy nhiên thật sự có một viên Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng đó là bảo vật của gia tộc, ta không có quyền dâng cho Tiên Hoàng bệ hạ."

"Đúng là có!" Đôi mắt phượng của Tiên Hoàng sáng lên, trong nháy mắt tinh thần cả người đều sáng lên, "Ngươi không làm chủ được không sao, Thủ Triết có thể làm chủ là được rồi."

Dáng vẻ kích động của nàng dường như đã chuẩn bị đi tìm Vương Thủ Triết.

Phải biết, Hỗn Độn Linh Thạch này, dù đối với nàng mà nói đều là bảo vật vô cùng trân quý. Nếu có thể có được một viên, tốc độ tu luyện của nàng tất nhiên có thể tăng trưởng một mảng lớn, có sinh thời đột phá Chân Tiên Cảnh trung kỳ cũng không phải không có khả năng.

Phải biết rằng, hiện giờ sở dĩ hai triều Tiên Ma có thể duy trì cân bằng hoàn toàn là bởi vì thực lực tổng thể hai bên chênh lệch không lớn, nhất là thực lực của cường giả đứng đầu cơ hồ ngang hàng.

Nhưng một khi nàng đột phá đến Chân Tiên cảnh trung kỳ, loại cân bằng này sẽ bị phá vỡ. Đến lúc đó, bố cục giữa Tiên Triều cùng Ma Triều cũng sẽ theo đó phát sinh biến hóa, ý nghĩa không thể nói là không lớn.

Nhưng nàng cũng hiểu, thứ vô cùng quý giá như Hỗn Độn Linh Thạch này, cho dù nàng ra giá trên trời, Vương Thủ Triết cũng không nhất định chịu ra tay.

Không được không được, còn phải nghĩ biện pháp để Thủ Triết đi vào khuôn khổ mới được. Uy bức lợi dụ? Hay là dùng tiên kế đẹp? Nếu không, dứt khoát coi như sính lễ của Mộng Vũ, gả Mộng Vũ cho Vương thị làm vợ đi…

Một đám tạp niệm hiện lên, nàng tâm viên ý mã, đều có chút không muốn họp nữa.

“Bệ hạ, bệ hạ?” Vương Phú Quý ho khan một tiếng, mở miệng nhắc nhở nàng một tiếng.

“Khụ khụ.” Tiên Hoàng phục hồi tinh thần lại, hơi có vẻ lúng túng nói: “Làm việc của phú quý, bản hoàng vẫn rất tín nhiệm, như vậy đi, cứ làm theo ý của ngươi. Bản hoàng đột nhiên có chút chuyện quan trọng muốn làm, các ngươi lui ra đi.”

Keng keng keng!

Đám người Vương Phú Quý bất đắc dĩ, nhưng cũng không làm gì được Tiên Hoàng, đành phải hành lễ lui về phía sau ra khỏi phòng nghị sự, mặt khác tìm một địa phương thương lượng kế hoạch hành động bước tiếp theo.

Như loại hành động lớn này, đạt được sự đồng ý của Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, xem như xác định châm phóng khoáng, nhưng thời điểm thi hành thường thường sẽ liên quan đến rất nhiều vấn đề thực tế, có rất nhiều vấn đề chi tiết cần giải quyết, những thứ này đều cần thảo luận tỉ mỉ.

Có điều, những chuyện này không cần Tiên Tôn và Tiên Hoàng tự mình hỏi đến.

Mà ngay khi đám người Vương Phú Quý thương lượng bước kế hoạch tiếp theo, ý thức của Tiên Hoàng cũng vội vàng trở lại trong bản tôn của Tiên đình.

Vì Hỗn Độn linh thạch, nàng chuẩn bị phát hình chiếu đến Đông Càn một chuyến.

Về phần sau đó phải làm như thế nào, mới có thể khiến Vương Thủ Triết nhả ra, nàng còn chưa nghĩ ra, chỉ có thể đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

Nhưng mà, vừa mới lấy hai kiện lễ vật, trong đầu nàng chợt có linh quang chợt lóe qua.

Tiên khí? Dịch cải thiện huyết mạch Tiên phẩm? Hỗn Độn linh thạch? Liên tưởng đến Hỗn Độn tinh hoa lúc trước Vương thị cho Ngộ Đạo tiền bối…

Những thứ này đơn độc lấy ra một cái, nghe không có gì, nhưng một khi xâu chuỗi lại, sao nàng lại cảm thấy quen mắt như vậy?

“Chờ một chút!”

Ánh mắt Tiên Hoàng lóe lên, chợt nhớ tới một sự kiện, một dự cảm không ổn bỗng dưng hiện lên trong lòng.

Không có bất kỳ do dự nào, nàng lập tức khởi động hình chiếu năng lượng khác, đem ý thức chủ nhân phóng qua.

Sau khi hình chiếu này được luyện chế ra, rất ít khi sử dụng, nhưng tầm quan trọng của nó còn hơn rất nhiều hình chiếu năng lượng thường dùng.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Ý thức của Tiên Hoàng hàng lâm vào trong hình chiếu.

Tiên linh chi khí mênh mông từ trong ngọc bài trữ linh bay lên, quang ảnh đan vào chậm rãi phác hoạ ra thân hình ung dung đại khí cao quý uy nghiêm của nàng.

Giờ phút này, nàng xuất hiện ở bên trong một tòa di tích thần võ có cảm giác tang thương lịch sử.

Di tích Thần Võ này chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, phong cách kiến trúc trong đó giống hệt với học viện huấn luyện sĩ quan số ba mà Vương thị phát hiện.

"Hoan nghênh Tiên Hoàng bệ hạ, đến 【 học viện huấn luyện quan quân cao cấp trong số hai Thần Võ thần võ 】." Tiếng Khí Linh học viện vang lên: "Xin hỏi bệ hạ, lần này lại có học viên mới ưu tú đề cử nhập học sao?"

Tiên Triều nắm giữ học viện huấn luyện này đã có gần vạn năm lịch sử, trong thời gian này cũng không ngừng khai quật nhân tài, đầu nhập bọn họ vào trong học viện huấn luyện học tập. Nhưng mà có tư cách được đề cử, tiến vào học viện học tập, khởi đầu chính là đại thiên kiêu.

Trong thời gian dài như vậy, thông qua những học viên này không ngừng nhổ lông dê, hiện giờ hồ giải thưởng sơ cấp và hồ giải thưởng trung cấp sớm đã bị cạo sạch, thậm chí ngay cả hồ giải cao cấp cũng bị vặt mất một bộ phận bán tiên khí.

Nội tình cường đại của Chư thị và Tiên Cung, cùng với cường thịnh cho tới nay, cũng là một bộ phận công lao của di tích này.

Đương nhiên, bởi vì ban thưởng cơ chế, cho dù là một ít "học viên" biểu hiện cực kỳ ưu tú, cũng chỉ có thể nhổ được Bán Tiên Khí, có thể lấy được kiện ban thưởng thứ hai chỉ có số cực ít.

Giống như Tiên Hoàng lúc trước khi còn trẻ cũng từng tham gia thi tốt nghiệp. Mặc dù nàng đã cực kỳ nỗ lực, ở trong hoàng thất lúc đó cũng coi như là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng, nhưng nàng vừa mới tấn thăng Tử Phủ cảnh khai thi lúc ấy, dựa vào tinh hoa thiên địa khi kế thừa bảo điển trùng kích một đợt, tư chất huyết mạch cũng chỉ đạt tới tuyệt thế Ất đẳng.

Hơn nữa biểu hiện ở những phương diện khác của nàng cũng coi như là tốt, kéo cao điểm tích lũy, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng thi được 80 điểm. 75 điểm, cách xếp hạng 10 điểm, 25 điểm.

Không thể lấy được thứ mười, điều này làm cho nàng thiếu chút nữa đã khóc.

Cảm thụ lúc đó của nàng chính là, top mười tổng bảng cũng rất khó khăn.

Từ sau khi có được di tích Thần Vũ này, lần này Tiên Hoàng và Tiên Tôn, cùng với các lộ tuyệt thế thiên kiêu những năm gần đây, có không ít người đều tham gia cuộc thi Anh Hùng bảng khi còn trẻ.

Cũng chính là khi nàng và Tiên Tôn đánh tới 80 điểm tuổi, từng người tăng thêm một bộ bảo điển trung giai cho Tiên Cung và hoàng thất.

Các công chúa còn lại, tuyệt thế tuyệt thế, trẻ tuổi tuyệt thế của Tiên Cung, không có lấy một người đánh được 80 điểm, thậm chí một bộ phận nhỏ tuyệt thế ngay cả 60 điểm cũng đánh không đến, trực tiếp bị quét xuống, ngay cả Bán Tiên khí cũng không lấy được.

Đương nhiên, bộ phận này rốt cuộc là số ít, phần lớn vẫn là tương đối hăng hái, tốt xấu lấy được 60 điểm, lấy được một món Bán Tiên Khí trở về.

Điều này cũng khiến cho số lượng bán tiên khí của toàn bộ Tiên Triều không tính là quá ít.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân vì sao bán tiên khí trong hồ giải thưởng cao cấp rõ ràng không đáng tiền nhất, đều là nhét mạnh vào tay Vương thị, không có mấy.

Hơn nữa, bởi vì học viện này cũng không có giáo quan, sau khi ban thưởng sơ trung cấp chậm rãi nhổ sạch, nơi này cũng dần dần trở nên quạnh quẽ, bình thường cơ bản không có người đến.

Chỉ có Tiên cung hoặc là bên trong Chư thị, xuất hiện tiểu bối tương đối lợi hại trong tuyệt thế, mới có thể để cho bọn họ tới thử một lần, xem có thể hay không lấy một ít Bán Tiên Khí trở về.

Nguyên bản dựa theo ý nghĩ của Tiên Hoàng, lần này Vân Mộng Vũ cùng phú quý thiên phú đều phi thường mạnh, lúc trước còn dựa vào Tiên Tuyền đem huyết mạch tư chất tăng lên tới tuyệt thế Ất đẳng tả hữu, nếu như hảo hảo bồi dưỡng mà nói, nói không chừng có thể trùng kích một cái xếp hạng trước mười!

Đến lúc đó, mỗi người đều có thể một hơi lấy ba phần thưởng cao cấp, chẳng phải là đẹp sao?

Còn có Trường Ninh Vương thị kia, dường như còn có mấy thiên tài, cũng có thể cùng nhau tới tham gia khảo hạch, chỉ là kế hoạch của nàng đến lúc đó phải hỏi Vương Thủ Triết thu phí.

Vương Thủ Triết giàu có biết bao, đúng lúc có thể nhân cơ hội hung hăng làm thịt hắn một đợt.

Đương nhiên, so với giải thưởng cao cấp, còn là giải thưởng siêu cấp làm Tiên Hoàng thèm thuồng hơn. Nhưng những phần thưởng kia, phải phá kỷ lục lấy đệ nhất mới có thể đạt được, thuần túy là để ở nơi đó câu khẩu vị người khác, căn bản không có khả năng có người phá kỷ lục Tiểu Thánh Hoàng Kỳ Vô Song.

Tên kia nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở thời kỳ Thần Võ chính là tồn tại có thể tiếp nhận Thánh Hoàng ban.

Vì thế, Tiên Hoàng còn từng mắng Thánh Hoàng, cảm thấy hắn ăn no rửng mỡ, đem những thứ tốt căn bản không lấy được để ở nơi đó khiến người ta thèm thuồng.

“Khí linh, gần đây chúng ta quả thực phát hiện một nhóm hạt giống khá tốt.” Tiên Hoàng nói: “Không bao lâu nữa, bản hoàng sẽ dẫn bọn hắn đến đây báo danh học tập, cuối cùng tham gia khảo hạch.”

Đương nhiên, báo danh học tập đó là giả, chủ yếu vẫn là vì sau này tham gia thi tốt nghiệp.

“Thật là khiến người ta chờ mong đấy ~” Khí Linh biểu hiện rất là cao hứng, “Nhân tộc chúng ta nhân tài càng ngày càng nhiều, đối kháng ngoại vực yêu ma cũng không có gian nan như vậy. Gần đây trong học viện huấn luyện quan quân cao cấp số ba, thế nhưng là một hơi xuất ra rất nhiều thiên tài…”

“Chờ một chút! Học viện số ba? Ngươi không phải nói nó một mực không có tin tức sao?” Thần sắc Tiên Hoàng khẽ biến, dự cảm không ổn trong lòng càng mãnh liệt.

“Vẫn không có tin tức. Có điều gần đây Anh Hùng Bảng xảy ra biến động kịch liệt, ta kiểm tra một hồi mới biết hóa ra học viện số ba cũng đang hoạt động.” Khí linh học viện số hai rất vui vẻ, “Đã nhiều năm nay, học viện số ba cuối cùng cũng có tin tức.”

Anh Hùng bảng kịch liệt thay đổi!?

Trong lòng Tiên Hoàng máy động, lần nữa nhớ tới Hỗn Độn linh thạch cùng với tiên kiếm của Vương Phú Quý, không tự chủ được mà cao giọng: “Sẽ không phải là thật chứ? Sẽ không thật có người phá kỷ lục của tiểu Thánh Hoàng chứ?”

Hình chiếu Tiên Hoàng lập tức thuấn di đến trên trường khảo hạch, nói: “Khí linh, mở ra bảng xếp hạng anh hùng.”

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM!”

Bia đá anh hùng bảng chậm rãi dâng lên.

Tiên Hoàng nhìn một màn này, đúng là hiếm thấy khẩn trương lên, ngay cả lòng bàn tay đều có chút đổ mồ hôi. Giờ phút này trong nội tâm của nàng, vừa là chờ mong vạn phần, lại nhịn không được nổi lên chua xót.

Xem ra hơn phân nửa là có người của Vương thị phá kỷ lục của tiểu Thánh Hoàng.

Nhưng điều này cũng thật không thể tin nổi, là người từng tự mình tham gia khảo hạch, trải nghiệm qua độ khó của mô thức anh hùng, Tiên Hoàng đương nhiên hiểu rõ muốn phá kỷ lục khó tới mức nào. Chẳng lẽ huyết mạch của Vương Thủ Triết thật sự cường đại như thế?

Đợi đã, hình như không chỉ có một người phá kỷ lục, nếu không đã có Hỗn Độn linh thạch, sao lại có tiên khí? Một người là Vương Thủ Triết? Một người khác là ai? Chẳng lẽ là Vương An Nghiệp?

Hai tên!

Vương thị lại có hai người phá kỷ lục lịch sử…

chua xót trong lòng Tiên Hoàng lập tức giống như dời sông lấp biển mãnh liệt lên.

Vì sao? Nhiều thiên tài tuấn kiệt như vậy đều xuất hiện ở Vương thị? Tại sao không xuất hiện ở Kính thị?

Mà ngay lúc Tiên Hoàng suy nghĩ thiên hồi bách chuyển, Anh Hùng Bảng cũng hoàn toàn lên, từng cái tên bắt đầu hiện ra.

Tiên Hoàng từ dưới nhìn lên, thứ mười,… làm mờ, phía trên một vị, còn là làm mờ!

Làm mờ mờ!

Làm mờ mờ!

…

Một loạt những bức họa không ngừng chiếu vào mắt của Tiên Hoàng, không ngừng đánh vào tâm thần của nàng.

Anh Hùng Bảng trên, vậy mà cả màn ảnh đều bị làm mờ!

"Cái này cái này…" Mặt mũi Tiên Hoàng tràn đầy chấn kinh cùng không dám tin: "Mười người nặc danh, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ, mười người đứng đầu trong thời gian ngắn như thế, trực tiếp bị thay thế toàn bộ một lần? Những thứ này, tất cả đều là người của Vương thị? Mỗi người đều là mười người đứng đầu?"

"Nếu chủ nhân của cái tên đã lựa chọn giấu tên, bị làm mờ mắt, ta không thể nói ra những cái tên đó." Thần Linh của học viện số hai thành thật trả lời.

Hiệp nghị giữ bí mật của thần mẹ nó!

Tiên Hoàng chỉ cảm thấy trong đầu oanh oanh oanh, ngay cả khóe miệng cũng nhịn không được co giật lên.

Tuy người trên bảng danh sách này đều che giấu tên, nhưng còn không bằng không che giấu. Dù sao, kẻ ngốc cũng có thể đoán được, trong này khẳng định tất cả đều là người của Vương thị. Bằng không tiên khí và Hỗn Độn linh thạch là từ đâu tới?

Nếu một hai người đánh vào top mười, còn có thể nói là Vương thị trời giáng điềm lành xuất hiện tuyệt thế thiên tài,

nhưng nếu là người người như thế, vậy khẳng định là có vấn đề.

Tiên Hoàng căn bản không tin, bọn họ là dựa vào thực lực chân thật của mình đánh lên.

Nếu như vậy, Vương thị chẳng phải là tư thế Nhân Quân Chân Tiên sao?

Sao có thể như vậy được?!

“Khí Linh, có phải đám người học viện số ba kia đã gian lận không?” Tiên Hoàng vội vàng hỏi.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là cái này.

“Không rõ, hẳn là không thể gian lận, nếu không Khí Linh số ba không thể nào đáp ứng ban thưởng cho học viện.” Khí Linh số hai trả lời, “Chúng ta Khí Linh đều sẽ nghiêm khắc làm việc theo quy tắc.”

“Đó chính là tiểu tử Vương Thủ Triết kia nghĩ biện pháp chui lỗ hổng.” Tiên Hoàng chắc chắn vô cùng nói: “Bản hoàng mới không tin, người nhà bọn họ đều có phong thái Chân Tiên.”

Lời này đoán đúng một nửa, lỗ hổng thật sự đã có lỗ hổng.

Lấy tiên kiếm hiệp trợ điểm này mà nói, ở Tiên Hoàng bên này cơ hồ là không có khả năng thực hiện.

Dù sao, tiên kiếm của người khác khẳng định là không thể mang vào khảo hạch, muốn để cho tiên khí đi theo tiến vào khảo hạch, vậy phải tạm thời nhận chủ một chút.

Tiên Kiếm kiêu ngạo cỡ nào? Mà một khi nhận chủ, muốn đổi một chủ nhân khác cũng không phải đơn giản như vậy.

Tiên khí của hoàng thất Tiên Triều, chủ nhân hiện giờ đương nhiên là Tiên Hoàng. Cho dù Tiên Hoàng muốn cho tiểu bối dùng Tiên Khí cũng không làm được, Tiên Khí của người ta cũng sẽ không đồng ý.

Mà Nghê Nguyệt Tiên Kiếm kia của Vương thị vốn là phần thưởng cho Lung Yên lão tổ phá kỷ lục, cũng không nhận chủ, hơn nữa còn bị Vương Ninh Hi lừa gạt uy hiếp một trận, hơn nữa Vương thị đúng là thiên tài tụ tập, Nghê Nguyệt người ta

mới nguyện ý lựa chọn chủ nhân, hưởng thụ một chút loại cảm giác khiến chủ nhân mất mắt này.

Nếu có một ngày Nghê Nguyệt tiên kiếm nhận chủ, cũng là quả quyết không cách nào luân phiên đến từng cái như vậy. Với tính tình kiêu ngạo của Nghê Nguyệt, nếu có người dám nhắc tới, không chừng sẽ bị trực tiếp đánh cho một trận tơi bời.

"Phần thưởng đâu? Phần thưởng cao cấp còn lại bao nhiêu? Phần thưởng siêu cấp còn lại bao nhiêu?" Đầu óc hắn ong ong, cuối cùng Tiên Hoàng cũng nhớ ra thứ quan trọng nhất.

"Không có…" Khí linh học viện số hai trả lời.

"Hết rồi? Không còn là gì nữa?" Tiên Hoàng nheo mắt nhảy một cái, dự cảm không lành lại nổi lên.

"Hết ý tứ rồi, đúng là hết rồi. Đồ vật cùng hưởng với hai siêu cấp kia, không còn một món nào cả." Khí Linh của học viện số hai hưng phấn nói: "Không ngờ học viện số ba lại phun ra cả giếng trời."

"Khá lắm!"

Tiên Hoàng đỡ trán lung lay sắp đổ, cảm giác trái tim như đang rỉ máu.

Những thứ trong phần thưởng này, vẫn luôn bị nàng xem như tài nguyên Tiên Triều dự trữ. Lúc này nàng, có một loại cảm giác mình chỉ là một cái không lưu ý, đồ đạc trong nhà liền bị người lấy đi.

Nàng ta tức giận đến run rẩy, không nhịn được mắng một câu: "Vương Thủ Triết cũng quá tàn nhẫn, vậy mà một hơi nhổ sạch phần thưởng."

Nàng vốn nghĩ chậm rãi bồi dưỡng thiên tài, một chút nhổ, chung quy lấy đồ trong hồ ra, lại chưa từng nghĩ có một ngày đột nhiên cái gì cũng không dư thừa.

Không được không được, nhất định phải hỏi Vương Thủ Triết đòi lại Hỗn Độn linh thạch.

Tiên Hoàng vừa định đưa tin cho Vương Thủ Triết, bảo hắn đến Tiên Triều yết kiến, lại chợt nhớ tới cái gì đó, lại xoay chuyển ý niệm trong đầu: "Quên đi, vẫn là bản tôn của bản

hoàng tự mình đi Đông Càn Vương thị một chuyến, xem có thể nghĩ biện pháp đổi linh thạch Hỗn Độn về hay không.”

“Chuẩn bị thêm mấy phương án, nếu thật sự không được thì thần sắc dụ đi. Bản hoàng không tin, Vương Thủ Triết hắn còn có thể ngăn cản được phong thái chân tiên của bản hoàng.”

Về phần cướp, cũng không phải là Tiên Hoàng chưa từng có ý nghĩ này.

Thứ nhất, hoàn cảnh xã hội không cho phép.

Hiện giờ sự ổn định và phồn vinh của Tiên Triều không dễ có, rất nhiều đời Tiên Hoàng và Tiên Tôn không ngừng cố gắng mới có cục diện hiện tại. Nàng thân là Tiên Hoàng cũng không thể phá hủy căn cơ xã hội.

Thứ hai, Vương Thủ Triết có dễ cướp như vậy sao?

Nàng nhớ nhung những thứ trong siêu cấp phần thưởng lâu như vậy, trong đó có những thứ gì nàng không thể rõ hơn. Mà bây giờ, những thứ đó đều nằm trong tay Vương Thủ Triết.

Trong đó có một phát “Sự giận Thánh Hoàng”.

Vật này!

Nhưng Đồ Chân Tiên.

…

Chương 222: “Âm hiểm xảo trá” Vương Phú Quý

…

Trong lúc xử lý Minh Sát thiếu chủ Tô Nhã ma sứ bị Vương Phú Quý bắt được, chiến cuộc của Đông tuyến phòng khu cũng dần dần xảy ra biến hóa.

Phải biết rằng lần này, Triêu Dương Vương và Cơ Nguyệt Nhi không phải tự mình đến. Cùng đi với các nàng, còn có viện binh được Tiên Hoàng chiêu mộ, từ Tiên Triều chạy tới.

Những viện binh này chủ yếu là quân dự bị Tiên Triều, các gia tộc phái ra chí nguyện quân, cùng với quân chính quy trước đó thay đổi phòng ngự trở lại Tiên Triều nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Nhóm viện quân này tuy sức chiến đấu chênh lệch không đồng đều, số lượng lại không ít. Theo bọn họ lục tục gia nhập chiến trường, khu phía đông phòng tuyến có thể điều động tài nguyên quân lực gia tăng thật lớn, lại có Triêu Dương Vương cùng Cơ Nguyệt Nhi hai vị đại lão Lăng Hư cảnh gia nhập, áp lực phòng thủ lập tức bắt đầu giảm bớt từng bước.

Một số nhân vật trọng điểm cũng bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.

Ví dụ như tên “Nữ quân thần” của Vương Tiễn, nàng đã dần lan truyền trong căn cứ của toàn bộ Tiên Triều. Điều nàng am hiểu nhất chính là suất lĩnh một chiến đoàn vòng vèo lớn, ở đâu cần, ở đâu sẽ xuất hiện thân ảnh Vương Tiễn.

Nàng giống như một cỗ máy chiến tranh vĩnh viễn không biết mệt mỏi, đi vạn dặm chỉ vì nhược điểm đánh úp đại quân Ma tộc.

Sự tồn tại của nàng, ở một ý nghĩa nào đó thậm chí có thể nói là thay đổi bố cục chiến tranh. Ma tộc liên quân vốn là bố trí coi như chu đáo chặt chẽ, lại bị nàng đánh cho khắp nơi đều là lỗ hổng, điều này làm Ma tộc đại quân không thể không điều chỉnh bố trí chiến trường, thậm chí đặc biệt phân ra một bộ phận binh lực phòng bị Vương Ngao đánh lén, phòng ngừa bị Vương Ngao tìm được lỗ hổng.

Điều này cũng tạo thành đại quân Ma tộc vì đạt được mục đích chiến lược đồng dạng, không thể không tiêu hao tinh lực, binh lực nhiều hơn lúc trước, cái này đồng nghĩa với việc biến tướng làm suy yếu lực lượng liên quân Ma tộc.

Ngoài ra, nổi danh cùng Vương Ngao, còn có một tấm chắn thần thông linh bảo kỳ quái đi theo bên người nàng.

Tấm thuẫn kia là một tấm chắn hình tranh, ngoại quan hiện ra giọt nước xinh đẹp, tốc độ cực nhanh.

Theo lý thuyết, thân là một tấm thuẫn nên phòng thủ là chính.

Nhưng tấm thuẫn tên là 【 Liễu An Toàn 】 này lại là dùng phương pháp ngược lại, nó đi theo Vương Anh Tuyền cả ngày rong chơi trên chiến trường, nguy hiểm ở đâu thì xuất hiện ở đó.

Hơn nữa phương thức tác chiến của nó cũng cực kỳ quỷ dị, kích động lên năng lượng hộ thuẫn hậu hậu không đi phòng ngự, mà là dùng năng lượng hộ thuẫn chở đầy ma tinh thạch không ổn định và hoa đạn của Vương thị, trực tiếp ném đồ vào trong doanh trại địch, ném xong liền chạy, tới đi như gió, toàn bộ giống như một chiến trường oanh tạc.

Khi bị cao thủ địch quân đuổi giết, nó còn thường xuyên hưng phấn kêu lên “Mùng kích”.

So với Liễu an toàn cẩn thận lúc trước, hôm nay cá tính của nó đã triệt để vặn vẹo phóng thích, bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm sự kích thích giữa sống và chết.

Nó coi như đã hiểu rõ vì sao trước đây những chủ nhân kia cứ phóng túng như vậy, còn không phải là bởi vì kích thích hay sao?

Đây mới thực sự là ‘Thuẫn Sinh’.

Cái gì? Vì sao ta chạy nhanh như vậy? cạc cạc, ta là một tấm thuẫn, chạy nhanh không phải là chuyện đương nhiên sao?

Hôm nay Liễu An An đã hoàn toàn quên mất, sở dĩ mình luyện được một thân bản lĩnh chạy trốn nhanh, là bởi vì nó thường xuyên cần chở chủ nhân của “Lãng Lý Bạch Điều” chạy trốn.

Mà ngoài Vương Ngao ra, còn có một vị nữ tử khác cũng thanh danh vang dội trong lúc này.

Nàng chính là nữ tuấn kiệt thế hệ trẻ đến cứu viện của Ma Triều, Vương Nhược Băng.

Thân là viện quân Ma Triều 【 Xích Hổ chiến đoàn 】 nhân viên ngoại biên, nàng mấy lần lâm trận chém giết địch tướng, giành được ưu thế thật lớn cho Xích Hổ chiến đoàn.

Tại thời điểm Xích Hổ chiến đoàn gặp phải nguy cơ, nàng càng là mấy lần suất lĩnh số ít tinh nhuệ lót phía sau, anh dũng giết địch bảo vệ đại quân lui lại, trong đó có một lần, nàng thậm chí tự tay chém giết một gã người nổi bật trong Ma tộc lĩnh chủ, chấn nhiếp truy binh quân địch.

Đây chẳng những khiến cho nàng có được danh vọng cực lớn, mà còn làm cho các tướng sĩ trong Xích Hổ chiến đoàn kính nể nàng càng ngày càng tăng.

Đồng thời, lão nguyên soái đích thân đến chiến trường tiền tuyến 'Triêu Dương Vương' cũng phát huy ra 'Dư nhiệt' ở trên chiến trường.

Chỉ là phần dư nhiệt này tựa hồ nóng có chút quá mức.

Nàng có một lần đối mặt với giáp công liên thủ của ba vị Ma Vương, tất cả mọi người đều cho rằng nàng quá nửa sẽ vẫn lạc trên chiến trường.

Nhưng không ngờ, ngay lúc nàng chống trái đẩy phải cực kỳ chật vật, lại bỗng nhiên lấy ra một thanh tiên kiếm, giống như đánh lén chém chết một Ma Vương, lại đánh trọng thương một tên khác. Nếu không phải viện quân của đối phương tùy thời nhanh chóng che lại, cộng thêm hai tên Ma Vương kia chạy trốn cũng nhanh, không chừng nàng đã giết tới một tên ba tên.

Chiến tích huy hoàng như thế, nhất thời làm cho Triêu Dương Vương trở nên nóng bỏng, danh vọng cũng giống như mặt trời giữa trưa.

Duy nhất có chút tiếc nuối chính là, loại chiến thuật lợi dụng tin tức chênh lệch đánh úp bất ngờ này cũng chỉ có thể sử dụng lần này. Bây giờ đều biết trong tay nàng có tiên kiếm rồi, ma vương nào còn dám cùng nàng đơn đấu?

Nhưng như vậy cũng có lợi.

Theo chiến tích của Triêu Dương Vương mọi người đều biết, trên chiến trường, mỗi địa phương có Triêu Dương Vương xuất hiện, Ma Vương đối phương không dám nói vọng phong mà chạy, cũng ít nhất đều co đầu rút cổ ở trong tầng tầng bảo hộ, tuyệt không dám đi ra ngoài một mình.

Điều này cũng giúp các binh sĩ khu vực Đông tuyến phòng tranh thủ được rất nhiều cơ hội thở dốc, cũng nhiều thêm khả năng xê dịch tránh né.

Đồng thời.

Chiến cuộc biến hóa cũng ảnh hưởng đến liên quân Ma tộc.

Giờ phút này.

Minh Sát Ma Thần cùng lãnh địa giao giới của Âm Trạch Ma Thần, trong một doanh địa lâm thời dựng lên, đang triệu tập một hồi hội nghị lâm thời.

Trong đại sảnh hội nghị đơn sơ, u minh hỏa nến tráng kiện âm u thiêu đốt, hương thơm thuần hậu nương theo ma khí tinh thuần tràn ngập khắp nơi, tràn ngập khắp đại sảnh hội nghị.

Hai đầu bàn hội nghị, hai vị Ma thần đang ngồi tản ra khí tức cường đại.

Ngồi bên trái là hình chiếu của Âm Quát Ma Thần.

Nó vẫn là bộ dáng điên đảo chúng sinh, tư thái lười biếng, mọi cử động đều tản ra mị lực mê người. Nhưng giờ phút này, nó lại xụ mặt, tâm tình rõ ràng không được tốt.

Đầu bên kia là hình chiếu của Minh Sát Ma Thần. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nó giờ phút này cũng lộ ra vẻ âm trầm, toàn thân đều tản ra khí tức u ám.

Hai người đi xuống, một đoàn Ma Vương đang chen lấn oán giận chiến cuộc gần nhất.

Những Ma Vương này hình tượng khác nhau, nhưng trừ một ít bộ phận cùng hình người tương tự ra, ngoại hình đại bộ phận Ma Vương đều có chút dữ tợn, nhìn qua, quần ma loạn vũ, quả nhiên giống như luyện ngục trong truyền thuyết.

Mấy Ma Vương là chủ lực tiến công gần đây tổn thất thảm trọng, lúc này sắc mặt cả đám đều rất khó coi. Trên chỗ ngồi

vốn đầy người, lại có thêm một chỗ trống.

Vô cùng rõ ràng, đó là một Ma Vương vẫn lạc.

Mà bên trong đám Ma Vương còn sống, càng là thê thảm nhất của Huyết Sắc Ma Vương.

Bởi vì Minh Sát Thiếu chủ là chết ở trong lãnh địa của nó, nó tự nhiên mà vậy nhận lấy trách nhiệm, thậm chí một lần thiếu chút nữa bị Minh Sát Ma Thần phẫn nộ đến mức tận cùng trực tiếp giết chết.

Vì bảo vệ tính mạng, nó đành phải xông lên phía trước nhất, ý đồ dùng chiến công đổi lấy cơ hội sống sót.

Chỉ là kể từ đó, tổn thất của nó tự nhiên cũng cực lớn.

"Ma Thần đại nhân, gần đây viện binh bên phía nhân loại càng ngày càng nhiều, Triêu Dương Vương kia càng hạ thủ tàn nhẫn, luôn muốn tìm cơ hội tiêu diệt thêm một hai Ma Vương. Bên phía chúng ta, thế công bị ngăn trở, tổn thất càng lúc càng lớn, nếu tiếp tục đánh nữa, thủ hạ của ta sẽ không còn ma binh nữa, ngài phải nghĩ biện pháp a!" Huyết Sắc Ma Vương sụp đổ khuôn mặt, vẻ mặt buồn khổ.

Nó cũng coi như là chịu tai bay vạ gió, chẳng qua là muốn hối lộ một chút Minh Sát Thiếu chủ, đổi một mảnh lãnh địa tốt hơn mà thôi, ai có thể nghĩ đến sự tình lại phát triển thành như bây giờ?

"Đó là ngươi đáng đời." Nghe nó nói như vậy, Hồng Thiết Ma Vương cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt dữ tợn lộ ra vẻ giận dữ, "Nếu không phải ngươi tự chủ trương, mời Thiếu chủ qua đó, Thiếu chủ như thế nào lại gặp chuyện ngoài ý muốn?"

Nghe vậy, sắc mặt Minh Sát Ma Thần lập tức càng thêm âm u, nhìn về phía Huyết Sắc Ma Vương, sắc mặt cũng càng thêm không tốt.

Huyết Sắc Ma Vương nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Sắc mặt Hồng Thiết Ma Vương lại không có bao nhiêu cải thiện.

Hồi tưởng lại chiến báo từ phía sau truyền đến, nghĩ đến những bảo bối bị trộm mất trong khố phòng của mình, nó cảm thấy đau lòng không thôi, nhịn không được lên tiếng kể khổ

với Minh Sát Ma Thần: “Ma Thần đại nhân, Ma Vương bảo của ta bị Thiên Tuyền bộ đánh lén, tổn thất thảm trọng, hiện giờ Ma binh ma tâm dưới trướng hoảng sợ, căn bản không có tâm chiến đấu. Ngài phải làm chủ cho chúng ta a!”

Vừa nghe lời này, mấy Ma Vương khác bị trộm nhà lập tức cảm động lây, nguyên một đám đều tức giận la lên, muốn trở về báo thù, muốn đem cái tên thừa dịp loạn trộm nhà kia bầm thây vạn đoạn.

Trong lúc nhất thời, tràng diện ầm ĩ, toàn bộ đại sảnh hội nghị đều là tiếng la hét của bọn chúng.

Tâm tình Âm Quát Ma Thần vốn không tốt, nghe tiếng ồn ào của bọn chúng, tâm tình lập tức càng thêm tồi tệ, bỗng nhiên vỗ bàn một cái, tức giận quát lên: “Đủ rồi! Ăn nói lung tung giống cái gì?!”

Trong đại sảnh hội nghị bỗng trở nên yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời, những Ma Vương kia nhìn sắc mặt Âm Quát Ma Thần, cũng không dám nói gì.

Lúc này nộ khí của Âm Quát Ma Thần mới hơi tiêu tán một chút.

Nó hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt bất thiện nhìn chăm chú về phía hình chiếu của Minh Sát Ma Thần, chất vấn: “Minh Sát, lúc trước ngươi thề son sắt, nói gì chỉ cần dựa theo kế hoạch của ngươi làm việc, vừa có thể báo thù cho người thừa kế nhà ngươi, lại có thể đánh hạ khu vực tuyến đông phòng số ba, đặt nền móng cho khe hở ranh giới Tiên số ba, đến lúc đó muốn nghênh đón Ma Chủ trở về liền rất dễ dàng.”

“Nhưng chiến cuộc bây giờ biến thành bộ dáng này, ngươi định làm thế nào?”

“Trận chiến này đích thật là Bản Ma Thần có chút liều lĩnh.” Minh Sát Ma Thần vuốt vuốt mi tâm, trầm giọng mở miệng.

Tâm tình của nó cũng rất tồi tệ, nhưng mà, trận chiến này là do nó ra sức thúc đẩy nên mới mở ra được, thế cục đã biến thành cục diện hiện tại, nó có trách nhiệm không thể trốn tránh được.

Đối mặt sự truy vấn của Âm Quát Ma Thần, trong lòng nó tuy có tức giận, nhưng vẫn miễn cưỡng nhẫn nại nói: “Bây giờ

bình tĩnh lại cẩn thận ngẫm lại, chỉ sợ cục diện lần này không đơn giản như thế. Nói không chừng, là nhân tộc Tiên Ma lưỡng triều liên thủ chơi âm mưu quỷ kế, mục đích chính là làm suy yếu chúng ta."

"Trước mắt chiến cuộc lâm vào giằng co, trong thời gian ngắn không cách nào phân ra thắng bại. Theo bản ma thần thấy, không bằng tạm thời chậm rãi tiến công, chúng ta rút lui về phía sau một chút, trước tiên xử lý cẩu vật trộm nhà tên Kỳ Thiên Khuyết kia, ổn định hậu phương của chúng ta rồi mới quyết định sau. Bất quá vô luận như thế nào, Minh Sát Chân Ma Chủng của bản ma thần là nhất định phải lấy về."

Một đợt này bị Tiểu Ma Tôn đánh lén cắt đứt đường lui, đều là Ma Vương trên địa bàn Minh Sát Ma Thần, chúng từng cái hoặc là ngoài sáng hoặc ngấm ngầm tiếng oán than dậy đất, cũng tạo nên áp lực không nhỏ cho Minh Sát Ma Thần. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, số lượng Ma Vương bị trộm nhà đang dần dần biến nhiều. Nếu như tiếp tục bỏ mặc mặc, tổn thất chỉ sợ sẽ càng ngày càng lớn, cuối cùng trở nên không cách nào thu thập.

"Hừ!" Gương mặt tuyệt mỹ của Âm Quát Ma Thần cực kỳ âm trầm: "Minh Sát, lúc trước người nói muốn đánh người chính là ngươi, hiện tại người nói muốn lui cũng là ngươi. Ngươi cho rằng, đến cục diện bây giờ, là ngươi muốn đánh thì đánh, muốn lui là có thể lui sao? Không có Âm Quát ta gật đầu, ta xem ai dám lui?!"

Dứt lời, hình chiếu Âm Quát Ma Thần bắt đầu trở nên càng ngày càng mỏng manh, hóa thành từng điểm quang ảnh dần dần tiêu tán.

Vô cùng rõ ràng, nàng không có ý định tiếp tục thương lượng với Minh Sát Ma Thần, giận dữ rời đi.

Một đám Ma Vương, nhất là Ma Vương dưới trướng Minh Sát Ma Thần đều hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai cũng không dám mở miệng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía hình chiếu của Minh Sát Ma Thần.

Minh Sát Ma Thần tuy có lúng túng, nhưng cũng chỉ đành thuận theo lời Âm Quát Ma Thần mà nói: "Nếu là liên quân, ý kiến của Âm Quát Ma Thần cũng phi thường trọng yếu. Nếu

nàng ta không chịu lui binh, vậy tiếp tục đánh! Viện quân các lộ của chúng ta cũng đã đi trên đường. Chờ viện quân đến, chúng ta liền biến khu đông tuyến phòng thủ của nhân tộc này thành máy xay thịt!”

“Các ngươi yên tâm, tổn thất chiến đấu đều tính lên đầu bản Ma Thần, sau đó bản Ma Thần sẽ bù đắp cho mọi người. Lúc này, ai dám có ý kiến, chính là đối địch với Minh Sát ta.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của Minh Sát Ma Thần dĩ nhiên trở nên nghiêm túc.

Uy áp Ma Thần cường đại khuếch tán trong đại sảnh hội nghị, ngay cả không khí cũng trở nên vô cùng áp lực, làm cho người ta cơ hồ hít thở không thông.

“Vâng, Minh Sát bệ hạ.”

Một đám Ma Vương cho dù trong lòng thầm nghĩ nhưng thần sắc cũng rùng mình, vội vàng xốc lại tinh thần đồng thanh đồng ý.

…

Cùng lúc đó.

Âm Bạt Ma Thần Điện.

Nội điện.

Mái vòm cao cao, mấy ngọn đèn cung đình tinh xảo hoa lệ treo lơ lửng, vầng sáng rực rỡ màu sắc rực rỡ từ trong đó nở rộ ra, quang ảnh biến ảo, chiếu rọi toàn bộ nội điện mộng ảo mê ly.

Trong quang mang bao phủ, có lụa mỏng ửng đỏ rủ xuống, ngăn cách toàn bộ nội điện thành mấy tiểu không gian tương đối độc lập.

Tấm lụa mỏng chập chờn, có ánh sáng lấp lánh, yêu kiều tươi đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Nơi này là nơi bí mật nhất của Âm Bạt Ma Thần Điện, cũng là hạch tâm của Âm Quát Ma Thần Điện, dựa theo tính cách của Âm Quát Ma Thần thì từ trước đến nay nơi này không cho phép nam Ma tộc tiến vào.

Nhưng lúc này, trong nội điện tràn ngập tình cảm của ma nữ, lại có một Ma tộc nam nhân.

Thân thể nó cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân đều tràn đầy lực bộc phát vô tận.

Nếu Vương Phú Quý ở chỗ này, nhất định có thể liếc mắt một cái liền nhận ra. Vị nam Ma tộc này, rõ ràng chính là 【Long Huyết Ma Thần】 do Hạ Dương biến thành.

Lúc này nó vừa kết thúc một lần tu hành, long huyết sôi trào còn chưa hoàn toàn lắng lại, một đạo lại một đạo ma diễm sóng nhiệt nóng rực bốc hơi mà ra.

Nếu như Ma tộc hoặc tu sĩ nhân loại thực lực thấp một chút tới gần vào lúc này, sợ là sẽ trực tiếp bị ma diễm này đốt thành tro bụi.

“Long huyết.”

Bỗng dưng, một giọng nữ uyển chuyển vang lên.

Ngay sau đó, thân ảnh quyến rũ xinh đẹp kia của Âm Quát Ma Thần, chập chờn sinh tư tựa như quỷ mị xuất hiện ở trong điện.

Trong quang ảnh mê ly, da thịt trắng như tuyết nhu hòa của nàng cũng như bị dát lên một tầng vầng sáng mông lung, càng lộ ra vẻ xinh đẹp mê hoặc, điên đảo chúng sinh.

Bất quá, giờ phút này nó hiển nhiên không có tâm tình bày ra mị lực của mình.

Vừa kết thúc một cuộc hội nghị không vui, Âm Quát Ma Thần lúc này tâm tình không tốt lắm. Nàng lạnh lùng nhìn lướt qua thân hình cường tráng vô cùng của Hạ Dương, ngữ khí hơi có chút bất mãn: “Ngươi đã tiêu hao hai mươi viên “Ma Thần tinh” rồi, vậy mà còn chưa khôi phục đến thân thể Ma Thần, có phải có chút quá phế rồi hay không?”

Chiến sự thối nát cùng Minh Sát đánh một nửa muốn lui binh, đều làm cho lòng nàng tràn đầy khó chịu. Cứ tiếp tục như vậy, khi nào mới có thể đánh hạ khe hở giới vực Tiên số ba, giết vào thế giới Nhân tộc, nghênh đón Ma Chủ đại nhân trở về?

Hơn nữa, long huyết này cũng quá không đáng tin cậy, dùng một lượng lớn tài nguyên đập xuống mà vẫn chưa khôi phục thực lực, đúng là không có tác dụng lớn.

“Âm Quát!” Hạ Dương dùng ánh mắt “Xâm lược tính” quét nhìn Âm Quát Ma Thần, trên khuôn mặt dữ tợn lộ ra nụ cười tà ác chẳng hề để ý: “Ta và ngươi có thể cùng tu luyện thử xem, nói không chừng ta chỉ dùng một lần duy nhất đã có thể khôi phục thực lực.”

Nói xong, hắn còn liếm liếm môi, một bộ dạng tương đối thèm thuồng, diễn biến dâm tà dâm đãng của 【Long Huyết Ma Thần】 trở nên rất sống động.

Nhưng mà, đồng thời làm như vậy, trong lòng Hạ Dương cũng đang kêu rên.

“A” Côn Bằng ngươi nhất định phải tha thứ cho ta, những thứ này đều là tiểu tử Vương Phú Quý sai khiến ta. Nói cái gì mà phải thể hiện ra bản tính của Long Huyết Ma Thần, để tránh cho Âm Quát Ma Thần sinh nghi.

《Hạ Dương》, đây là vì cả Nhân tộc hy sinh bản thân.

“Hỗn trướng!” Âm Quát Ma Thần vừa nghe lời này lập tức nổi giận, “Ngay cả nguyên âm của Ma Thần mà ngươi cũng dám động tâm? Nguyên âm của bản Ma Thần chính là lưu lại cho Ma Chủ. Chờ sau khi Ma Chủ trở về, có ta trợ giúp thì có thể gia tốc khôi phục thực lực, như vậy mới có thể sớm ngày thống nhất Ma giới, chấm dứt loạn cục hôm nay.”

Mọi người đều biết, huyết thống nhất mạch Ma Thần Âm Quát này cực kỳ đặc thù, nguyên âm có thể phụ trợ Ma tộc khác nhanh chóng tăng trưởng thực lực. Vào năm đó, Ma Thần nhất mạch này của nó luôn là sủng cơ của Ma Chủ, ở trong Ma tộc có địa vị cực kỳ đặc thù.

Âm Quát Ma Thần một mực cố chấp nghênh đón Ma Chủ trở về, cũng có quan hệ nhất định với chuyện này.

Dù sao, một khi Ma Chủ trở về, nó là công thần đầu tiên nghênh đón Ma Chủ, địa vị tự nhiên sẽ theo nước lên thì thuyền lên, trở thành tồn tại vĩ đại phía trên chúng ma.

Nghe nó nhắc tới Ma Chủ, Hạ Dương cũng đúng lúc lộ ra biểu tình "sợ hãi", trong giọng nói mang theo một chút lấy lòng: "Phải hay là, hay là Âm Quát ngươi nghĩ xa."

"Hừ!"

Thấy hắn thức thời, Âm Quát Ma Thần hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục nổi giận, ngược lại giáo huấn: "Long Huyết, ngươi đừng quên sứ mệnh của mình. Ma phách của Ma Chủ đại nhân hao hết vất vả đem ngươi ra, là muốn cho ngươi làm tiên phong."

"Ta cũng muốn mau chóng đem Ma Chủ đại nhân cứu ra a." Lận Hạ Dương một bộ dáng 'Vội lo vạn phần', "Ta vừa nghĩ đến ma phách của chủ ta vẫn đang bị vây ở trong vòng xoáy không gian, ta liền gấp đến mức bị nhốt ở trong vòng xoáy không gian, hận không thể lấy thân mình mà thay thế. Chỉ là trong lúc ta bị nhốt thực lực bị hao mòn quá nhiều, cái ma thân này lại rốt cuộc là do nhân loại chuyển hóa mà đến, chính là trong lúc nhất thời không đột phá được a, cảm giác tựa như còn kém một chút xíu như vậy."

Không thể nghi ngờ.

Một chiêu này của Mính Hạ Dương, chính là sử dụng chiêu cùng Vương Phú Quý học được.

Trước đây, Vương Thủ Triết đã sớm thông qua 【Ngô Thao Ngôn】, biết được Âm Quát Ma Thần cứu Ma Chủ về rốt cuộc bướng bỉnh cỡ nào. Trước khi Vương Phú Quý đến vực ngoại, Vương Thủ Triết đã nói hết tin tức có thể cần dùng đến hắn, trong đó bao gồm những thứ này.

Vương Phú Quý lợi dụng điểm này, làm cho Hạ Dương hóa thân Long Huyết Ma Thần nói dối mình là tiên phong Ma Chủ hao hết tâm cơ đưa ra, hơn nữa biểu hiện ra bộ dáng đối với Ma Chủ vô cùng trung thành và tận tâm.

Âm Quát Ma Thần hiện tại chính là thời điểm bức thiết cần minh hữu, gặp được một "Đồng đạo trung ma" như vậy, nàng tự nhiên bức thiết khát vọng Long Huyết Ma Thần có thể khôi phục thực lực, hiệp trợ nàng cùng nhau nghênh hồi Ma Chủ.

Đương nhiên, Âm Quát Ma Thần sở dĩ tin tưởng Hạ Dương như vậy, cũng là bởi vì Long Huyết Ma Thần năm đó chính là

chiến tướng tiên phong của Ma Chủ, nổi danh giống như dũng mãnh không sợ của nó, chính là lỗ mãng không có não, hữu dũng vô mưu, thuộc về đại biểu điển hình lực lượng đại biểu.

Mà căn cứ vào lịch sử không trọn vẹn của Ma tộc ghi lại, Long Huyết Ma Thần đích thật là dưới trướng Ma Chủ vô cùng tín nhiệm, ít nhất mặt ngoài đích xác là như thế.

Nghe được những lời kia của Mính Hạ Dương, sắc mặt Âm triện Ma Thần lần nữa âm tình bất định mấy lần: "Nhưng mà, ta có thể xuất ra toàn bộ Ma Thần tinh đã cho ngươi, trong tay không còn tồn kho nữa."

"Không phải chứ?" Nét mặt Hạ Dương "khiếp sợ", giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi, "Ngươi đường đường là Âm triện Ma Thần, cũng chỉ tồn tại hai mươi viên Ma Thần Tinh? Lại nghèo như vậy?"

"Long huyết, thời đại bây giờ đã khác thời kỳ viễn cổ." Âm Quát Ma Thần tuyệt mỹ xẹt qua một tia lúng túng và tức giận, "Tài nguyên hiện giờ đã kém xa thời kỳ viễn cổ, ta có thể một hơi xuất ra hai mươi viên Ma Thần tinh, mấy năm nay ta một mực cố ý góp nhặt, chuẩn bị hiến cho Ma Chủ khôi phục thực lực."

"Thật có lỗi thật có lỗi, là ta không hiểu tình huống. Ta hiểu ngươi trung thành và tận tâm với Ma Chủ đại nhân. Ngươi yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ bày công trước mặt Ma Chủ cho ngươi." Khuôn mặt Hạ Dương cũng tràn đầy khâm phục nói: "Ta tin tưởng Ma Chủ đại nhân biết cố gắng của ngươi những năm qua, nhất định sẽ rất vui mừng."

Nói đến đây, Mính Hạ Dương dừng một chút, trên mặt dữ tợn lộ ra vẻ ảo não: "Đều trách ta quá mức ngu dốt, rõ ràng dùng nhiều tài nguyên như vậy cũng không có khôi phục thực lực."

Sau đó, hắn mở to mắt nhìn về phía Âm Quát Ma Thần: "Tốt xấu gì ngươi cũng là Ma Thần Chi Tôn, hay là ngươi đi mượn về đi?"

"Mượn cái gì? Ai sẽ cho mượn Ma Thần tinh?" Ma Thần Âm Quát hung hăng cắn môi: "Thật sự không được, ta bán chút tài sản đổi một số Ma Thần tinh khác. Long huyết, ngươi thành thật khai báo, ngươi còn thiếu bao nhiêu?"

“Ta cảm giác nếu có thêm hai mươi viên nữa thì không sai biệt lắm.”

“Cái gì? Hai mươi viên?! Ngươi đi chết đi?!”

“Mười lăm viên, không thể ít hơn nữa.”

“Mười viên, nhiều nhất ta còn có thể đổi cho ngươi mười viên. Lần này nếu lại không đột phá được, lão nương ta giết chết ngươi.”

“Tốt tốt tốt, mười miếng liền mười miếng. Âm Quát ngươi tốc độ nhanh chút, ta sợ Ma Chủ đại nhân đợi lâu.”

“…”

Âm Quát Ma Thần hung hăng trừng mắt nhìn Huy Hạ Dương một cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Âm Quát Ma Thần rời đi, trong lòng Mính Hạ Dương phức tạp đến cực điểm.

Kỳ thật, khôi phục thực lực của Ma Thần, hai mươi viên Ma Thần Tinh là đủ rồi. Sở dĩ xuất hiện tình huống hôm nay, là bởi vì hai mươi viên Ma Thần Tinh kia, hắn dùng một nửa, tồn một nửa.

Dù là lập trường song phương đối lập, lừa gạt Âm Bạt Ma Thần như thế, hắn cũng cảm thấy có chút áy náy.

Ai ~ so sánh với tiểu tử Vương Phú Quý kia, Âm triện Ma Thần vẫn là quá đơn thuần a!

Cho dù là hắn, đều cảm thấy kế hoạch của tiểu tử phú quý kia thật sự là quá mức không biết xấu hổ, quá mức âm hiểm xảo trá. Đây cũng không phải mưu kế mà người bình thường có thể nghĩ ra được.

Nhưng mưu kế này thật đúng là rất hữu dụng.

Phú Quý từng nói qua, theo sự đầu tư của Âm Quát Ma Thần càng lúc càng lớn, chỉ cần để cho nàng nhìn thấy hi vọng, cho dù nàng có hùng hùng hổ hổ như thế nào, có oán giận như thế nào, một bộ dạng hận không thể giết chết mình, cũng sẽ không buông tha.

Đây là thiên tính của tất cả sinh vật có trí khôn, Ma Thần cũng không thể ngoại lệ.

Cái thuật ngữ chuyên nghiệp này tên là gì nhỉ?

[Trầm không thành phẩm]?

Đúng, chính là [Trầm không thành phẩm].

…

Chương 223: Tiên Hoàng thăng cấp Chân Tiên trung kỳ.

…

Hải vực Đại Càn Đông Hải.

Trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu trên mặt biển mênh mông bát ngát, sóng biển quay cuồng, trên mỗi một đóa bọt nước đều giống như lóe ra kim quang nhỏ vụn.

Trên mặt biển, ngẫu nhiên còn có một đám Long Kình cấp thấp di chuyển theo dòng nước, thỉnh thoảng nhô lưng ra khỏi mặt biển, phun ra bọt nước ngút trời.

Bầu trời xanh thẳm, biển cả bao la, từ xa nhìn lại, Đông Hải đẹp như một bức tranh, yên tĩnh tường hòa, làm cho người ta lưu luyến quên về.

Bỗng dưng.

Trên mặt biển bầu trời vặn vẹo một hồi.

Một đạo lại một đạo gợn sóng không gian dập dờn ra.

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua không gian vặn vẹo sinh ra hiệu ứng lăng kính, chiết xạ thành vầng sáng đủ mọi màu sắc, sặc sỡ như cầu vồng.

Trong vầng sáng, bỗng nhiên có hai con chim lớn hoa lệ màu đỏ thắm kéo theo một chiếc phi liễn giống như được bạch ngọc điêu khắc thành xuyên thẳng qua, vỗ cánh xuất hiện ở trên biển rộng.

Uy áp khủng bố khuếch tán theo sự xuất hiện của chúng, lập tức lan ra một nửa bầu trời.

Cánh chim vỗ bay, ánh lửa đỏ thẫm nhộn nhạo ra, ngay cả không khí chung quanh cũng bởi vì nhiệt độ cao mà trở nên vặn vẹo, trên mặt biển cũng có từng trận sương trắng bốc hơi ra dưới nhiệt độ cao, từ xa nhìn lại, trời quang mây tạnh, nhìn rất tráng lệ.

Rất hiển nhiên, hai con chim lớn hoa lệ này tuyệt đối là Linh cầm Đế cấp hiếm thấy.

Nhìn kỹ, lông vũ của chúng đều hoa lệ như liệt hỏa, ngoại hình hơi khác nhau.

Trong đó một đầu, đỉnh đầu phượng quan hừng hực như máu, đuôi lông dài tựa như quạt lông vỗ về phía sau, từ xa nhìn lại, giống như là từng đạo lưu hỏa xẹt qua bầu trời, hoa lệ mà trương dương.

Rất hiển nhiên, đây là một đầu Hỏa hệ Xích Phượng.

Mà đầu kia, đỉnh đầu không có mũ phượng hừng hực, cái đuôi cùng lông cánh đều ngắn hơn không ít, hình thể cũng hơi mập mạp mượt mà một chút.

Rất rõ ràng, đây là một đầu Hỏa hệ Xích Hoàng.

Bộ dáng của nó mặc dù không lộng lẫy hoa lệ như Hỏa Phượng, nhưng cũng xinh đẹp như nhau, trong lúc bay lượn, cánh chim giống như hỏa diễm mở rộng ra, cánh khổng lồ tựa như mây che trời, tản mát ra uy thế không kém đầu Hỏa Phượng bên cạnh chút nào.

Song, uy thế của hai con Hỏa phượng hoàng này có mạnh hơn nữa, so với nữ tử ngồi trên chiếc phi liễn băng tuyết màu ngọc trắng đằng sau cũng ảm đạm phai mờ.

Đó là một nữ tử nhân loại ước chừng ba mươi tuổi.

Ngũ quan của nàng xinh đẹp mà đại khí, một thân khí chất tựa như mẫu đơn nở rộ, ung dung hoa quý, sáng rực rực rỡ. Một bộ triều phục đế vương đoan trang kia càng thể hiện ra toàn bộ quý khí của nàng vô cùng nhuần nhuyễn, quảng tụ phiêu diêu, hiển thị rõ khí độ hoàng giả.

Nàng cứ như vậy tùy ý đứng ở trên phi liễn, quanh thân phun trào tiên linh chi khí bàng bạc như biển, mênh mông vô biên, tựa như thần nữ dò xét tứ hải trong truyền thuyết, giơ tay nhấc chân, hiển thị rõ vô thượng uy nghi.

Nàng, rõ ràng là đương đại Tiên Hoàng của Hàn Nguyệt Tiên Triều, Mục Vân Tiên Hoàng.

Hơn nữa, xuất hiện ở đây, hiển nhiên là bản tôn chứ không phải hình chiếu phân thân.

Phía dưới đàn long kình cấp thấp bơi trên mặt biển nào từng kiến thức dị tượng như thế? Trong lúc nhất thời, toàn bộ đê giai long kình đều bị dọa sợ choáng váng, "hưu hưu hưu" phun một hơi nước, sau đó vội vội vàng lẻn vào đáy biển.

Bất quá, Tiên Hoàng hiển nhiên không để ý đến bọn chúng.

Nàng vung tay áo, thu cánh tay vừa mới xé rách không gian về, thở ra một hơi thật dài: "Phù, bản hoàng đi nhanh, cuối cùng cũng tới Đông Càn Hải Vực. Còn phải dẫn theo hai kẻ ngốc và một chiếc phi liễn, thực sự là mệt chết bản hoàng."

Nghe vậy, Hỏa Phượng Hỏa Hoàng bất đắc dĩ liếc nàng một cái, miệng nói tiếng người: "Bệ hạ ghét bỏ mang theo chúng ta cùng nhau đại không gian na di, chính mình một thân một tiên đến Đông Càn thì tốt rồi, hà tất phải mang theo chúng ta cùng với phi liên tiến hành đại na di như thế? Làm cho việc mệt chết như vậy?"

"Vậy được không?" Tiên Hoàng vung tay áo, ra vẻ vô cùng, "Bản hoàng là lần đầu tiên đến Đông Càn, hơn nữa gặp là phú hào Vương Thủ Triết nổi danh, không ra mặt, chẳng phải là khiến hắn coi thường sao?"

Hỏa phượng hoàng bất đắc dĩ nhìn nhau một cái.

Tiên Hoàng bệ hạ mang hai người bọn họ đến Đông Càn, sau đó để cho hai người bọn họ kéo phi liên bay một đoạn đường nhỏ đến Vương thị, hao phí sức lực lớn như vậy, chỉ là vì chống đỡ phô trương, thật sự là ăn no rỗi việc không có việc gì làm.

"Được rồi được rồi, hai người các ngươi bớt nói nhảm, nhanh kéo phi liên đi." Tiên Hoàng lắc mình trở lại trong phi liên trang trí tôn quý, dùng một loại tư thế ưu nhã ung dung nửa nằm xuống, bày ra tư thế nói: "Đưa tinh thần lại đây!" Bản hoàng đã khẩn cấp, phải nắm chặt thời gian lát nữa gặp Vương Thủ Triết rồi."

Keng keng keng

Hỏa Phượng Hỏa Hoàng thở dài, cũng lười nói gì nữa, lúc này liền kêu to một tiếng, vỗ cánh bay về hướng Lục Tiên Đảo.

…

Cùng lúc đó.

Lục Tiên đảo.

Trên quảng trường lớn nhất trên đảo, đám người Vương thị đã nhận được Tiên Hoàng sắp đến thị sát thánh địa Lục Tiên Đảo thông báo, lúc này đang bận rộn chuẩn bị tiếp giá.

Đối với chuyện này, tộc nhân Vương thị đều cảm thấy rất vui vẻ.

Dù sao tiên hoàng đến Vương thị, đích thật là một vinh quang to lớn.

Chỉ có đế tử An đang ở Vương thị cùng "Ngô Hoàng" vỡ lòng, chuẩn bị từ nhỏ thành lập " Cha con" trụ cột tình cảm, trong lòng các loại chua xót.

Tiên Hoàng đến Đông Càn, người đầu tiên thông báo không phải là đế tử An của hắn, người đầu tiên đứng đến thăm không ngờ cũng không phải Quy Long Thành, mà là trực tiếp thông báo Vương thị muốn thị sát Lục Tiên Đảo.

Đế tử của hắn ở trong mắt Tiên Hoàng bệ hạ, cũng thực là không có địa vị.

Có điều, đế tử An là quốc chủ tương lai của Đại Càn, nên đi nghênh đón còn phải đi nghênh đón, nếu không bị Tiên Hoàng ghen ghét cũng không phải là chuyện tốt.

Lần nghênh đón này, tuy nói vội vội vàng vàng, nhưng Vương thị vẫn dựa theo quy cách tối cao để chuẩn bị, cho Tiên Hoàng đủ mặt mũi.

Cũng chính là sau khi bọn họ chuẩn bị thỏa đáng không lâu, Hỏa phượng hoàng phi liên của Tiên Hoàng liền xuất hiện ở trên bầu trời xa xa.

Đôi hỏa phượng hoàng kia cánh chim như lửa, từ trên bầu trời bay vút qua, tựa như hai đạo liệt hỏa rực rỡ xích sắc kiêu dương, nơi đi qua, đem tầng mây phía chân trời nhuộm thành màu đỏ, mênh mông cuồn cuộn, khí thế bất phàm.

Phô trương như thế, hoàn toàn chính xác là không bình thường.

Đám người Vương thị thấy vậy rung động không thôi.

Thật không hổ là Tiên Hoàng bệ hạ, phi liên xuất hành lại là một đôi Hỏa Phượng Hoàng Đế cấp. Nội tình của Vương thị chúng ta so với Tiên Triều, quả nhiên vẫn kém không chỉ một bậc!

Lúc trước tộc trưởng Vương Thủ Triết ra ngoài, phi liên vì tranh thủ thời gian mới cưỡi trưởng lão Nguyên Thủy Thanh Long kéo, so sánh với nó còn kém một cấp bậc lớn.

Trong ánh mắt chú ý của vạn chúng, Hỏa Phượng Hoàng phi liễn xoay quanh rơi xuống đất, chậm rãi ngừng lại trên Lục Tiên Đảo.

"Cung nghênh Tiên Hoàng bệ hạ." Thân là quốc chủ tương lai của Đại Càn, đế tử An dẫn đầu tiến lên nghênh giá, "Đông Càn đế tử An, ra mắt bệ hạ."

"Ngươi chính là đế tử An?" Tiên Hoàng Thượng đánh giá Đế Tử An một phen, tán dương: "Bản hoàng biết ngươi, ngươi làm rất tốt."

Trong lúc nói chuyện, tiên tư của nàng đã lượn lờ từ trong xe liễn phi thân mà ra, dáng vẻ uy nghiêm, ung dung hoa quý, nhất phái khí độ Hoàng giả.

"Đa tạ bệ hạ tán dương."

Đế tử An được Tiên Hoàng khen như vậy, nhất thời liền nhẹ nhàng bay lên, cảm giác cả người mình tràn đầy nhiệt tình.

Ông ta đang định báo cáo thêm mấy câu, lại thấy Tiên Hoàng vòng qua ông ta, trực tiếp bay tới trước mặt Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết à, ngươi và ta thần giao đã lâu, hôm nay mới coi như là chân chính gặp mặt." Một đôi mắt đẹp của Tiên Hoàng không chớp nhìn Vương Thủ Triết, trong lúc nói chuyện lại chủ động nắm lấy tay hắn, dáng vẻ tràn đầy nhiệt tình, hận gặp nhau muộn.

"Cái này… Bệ hạ." Trong lòng Vương Thủ Triết lộp bộp một cái, không ngừng âm thầm dùng sức tránh thoát tay nàng: "Ngài không phải muốn tới tham quan thánh địa của Lục Tiên đảo sao? Đi, ngoại thần sẽ dẫn ngài đi xem xung quanh."

Dứt lời, hắn đi trước dẫn đường, mang theo Tiên Hoàng thị sát Lục Tiên Đảo, giảng giải cho nàng các loại tình huống mới

xây Thánh Địa Lục Tiên Đảo.

Thánh địa rất quan trọng, Vương thị xây dựng cũng rất tốt.

Nhưng rất rõ ràng, mục đích chuyến này của Tiên Hoàng hôm nay căn bản không ở trên Lục Tiên Đảo, ở nhịn nửa ngày, thật vất vả đợi đến khi Vương Thủ Triết giới thiệu xong mấy kiến trúc công năng quan trọng, nàng rốt cuộc không kịp chờ đợi mà mượn cớ mệt mỏi, để Vương Thủ Triết dẫn nàng đến Quan Triều Đài Lâm Hải, sau đó lại yêu cầu một mình uống trà với Vương Thủ Triết, cho đám người tạp nhạp còn lại lui ra ngoài.

Đường đường đế tử An, tất nhiên cũng thuộc loại người không có phận sự, bị Tiên Hoàng vung tay mời ra ngoài.

Chờ tất cả người không liên quan rời đi, Tiên Hoàng vung tay áo lên, ngăn cách ra một đạo không gian phòng ngừa người khác nhìn trộm.

Một đôi mắt vốn rất thâm thúy uy nghiêm của nàng ta, nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, rạng rỡ tỏa sáng nói: "Bản thân Thủ Triết, so với trong video càng thêm phong phú tuấn lãng, tiên tư ngọc cốt, quả nhiên trác tuyệt bất phàm."

"Khụ khụ! Bệ hạ uống một ngụm trà trước đi." Vương Thủ Triết lấy ra chút tiên trà, tự mình pha cho nàng ta: "Bản thân Thủ Triết có mấy phần tự mình hiểu rõ. Bệ hạ dọc đường khen ngợi, chẳng lẽ là có chuyện gì khó khăn không tiện mở miệng?"

"Cũng không có gì khó khăn." Tiên Hoàng nhấp một ngụm tiên trà, nhướng mày nói: "Thủ Triết, ngươi thật sự có Hỗn Độn linh thạch?"

"Có." Vương Thủ Triết cũng không làm ra vẻ, trực tiếp gật đầu, sau đó hỏi: "Bệ hạ muốn sao?"

Thủ Triết cũng có.

Sắc mặt Tiên Hoàng vui mừng, lại nhíu mày khó xử: "Hỗn Độn linh thạch đã xem như bảo vật cao cấp nhất đương thời, cho dù là kho riêng của bản hoàng cũng không mua nổi nó."

"Như vậy đi." Tiên Hoàng bỗng nhiên chỉnh sửa y quan, lại cởi ra một cái cúc áo, lộ ra nửa vai thơm, nháy mắt nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, ngươi cứ mở miệng, chỉ cần bản

hoàng có, ngươi muốn gì bản hoàng cho ngươi cái đó. Ngươi cứ to gan một chút, đừng sợ điều kiện bản thân đưa ra quá đáng.”

Đây rõ ràng là một thái độ bất chấp tất cả, vì Hỗn Độn linh thạch cái gì cũng chịu trả.

“…” Ánh mắt Vương Thủ Triết phức tạp nói: “Bệ hạ, kính xin ngài giữ lại cúc áo.”

“Thủ Triết, nếu ngươi da mặt mỏng cũng không sao. Bản hoàng có thể triệu ngươi thị tẩm.” Tiên Hoàng vẫn hào hứng bừng bừng nói, một dáng vẻ rất có hứng thú với Vương Thủ Triết.

“Bệ hạ, đây là Hỗn Độn linh thạch.” Vương Thủ Triết móc hộp ngọc đựng Hỗn Độn linh thạch chân chính ra, trực tiếp đặt lên bàn, nghiêm túc nói: “Muốn ta thị tẩm và Hỗn Độn linh thạch, ngài chỉ có thể chọn một loại.”

“Hỗn Độn linh thạch.”

Tiên Hoàng lập tức không chút do dự từ bỏ tà niệm đối với Vương Thủ Triết, thần niệm vừa động, hộp ngọc Hỗn Độn Linh Thạch đã trực tiếp đến trong tay nàng.

Nàng mở hộp ra, một cỗ Hỗn Độn khí tức càng thêm xa xưa hơn so với viễn cổ hồng hoang lập tức đập vào mặt, làm nàng kìm lòng không được hít sâu một hơi.

“Quả nhiên là Hỗn Độn linh thạch.” Tiên Hoàng vui mừng khôn xiết: “Có dị bảo này, bản hoàng sẽ quật khởi.”

Về phần muốn Vương Thủ Triết thị tẩm gì đó, đã sớm bị nàng ném lên chín tầng mây.

Nhưng mà, cao hứng một hồi, Tiên Hoàng bỗng nhiên cảm giác không đúng, cố kiềm chế kinh hỉ, nghi hoặc nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, ngươi ngay cả vinh dự thị tẩm bản hoàng cũng không cần, vậy ngươi lại muốn bản hoàng lấy cái gì để đổi?”

“Thôi, bệ hạ dùng trước đi.” Vương Thủ Triết phất tay, ra vẻ không sao cả: “Loại Hỗn Độn linh thạch này cũng chỉ có Chân Tiên cảnh sử dụng mới có thể phát huy ra tác dụng của nó. Đối với ta mà nói, cho dù đặt ở trên người cũng là lãng phí.”

“Bệ hạ nếu cực kỳ khát vọng vật này, chắc hẳn nó có thể mang đến lợi ích rất lớn cho bệ hạ, bệ hạ càng cường đại, tự nhiên đối với Nhân tộc chúng ta càng có lợi.”

“…” Tiên Hoàng sửng sốt một lúc lâu sau mới nói: “Thủ Triết à, ngươi chính là người có cách cục nhất mà bản hoàng từng gặp.”

“Nào có bố cục gì? Chẳng qua là dưới dốc toàn tổ có trứng hoàn chỉnh, Cư An suy nghĩ nguy hiểm mà thôi.” Vương Thủ Triết lắc đầu, thở dài: “Theo tàn hồn của Ma Chủ thức tỉnh, nguy cơ kỳ thực đã đang ấp ủ, lúc nào cũng có thể giáng lâm. Đến lúc đó, còn phải là bệ hạ ngươi nâng lên cờ.”

“Được.” Tiên Hoàng gật gật đầu, một bộ nghĩa bất dung từ: “Đây vốn là trách nhiệm của bản hoàng, có Hỗn Độn linh thạch như Thủ Triết ngươi, bản hoàng cũng sẽ không lui bước.”

“Thực không dám giấu giếm, bản hoàng ba nghìn năm trăm tuổi khi tấn thăng Chân Tiên, hiện giờ đã hơn ba ngàn năm, những năm gần đây tu luyện cũng coi như cần cù, tiêu hao cực phẩm linh thạch, Tiên Linh Thạch cũng đếm không hết, hôm nay lại kẹt tại Chân Tiên cảnh tầng ba đỉnh phong không thể tiến thêm.”

“Quả nhiên là thế.” Vương Thủ Triết sắc mặt bừng tỉnh, “Tu vi này của bệ hạ, ở trong các đời Tiên Hoàng, chỉ sợ đều có thể được coi là người nổi bật. Chắc hẳn lần này bệ hạ muốn lợi dụng Hỗn Độn linh thạch để trùng kích Chân Tiên trung kỳ nhỉ?”

“Không sai.” Tiên Hoàng nhướng mày, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười đắc ý kiêu ngạo, “Bổn hoàng tu luyện còn tính là cần cù, lại có một ít cơ duyên đặc biệt thuộc về mình, chỉ nói về tiến độ tu vi, trong tứ đại Chân Tiên Chân Ma, cùng với Thiên Cương lão nhân thuộc hàng đầu.”

“Thiên Cơ lão nhân?” Vương Thủ Triết nhạy bén nắm bắt được cái tên này, không khỏi có chút nghi hoặc: “Ta nghe nói Thiên Cương lão nhân thần bí khó lường, chính là chủ nhân sau lưng Đa Bảo Các. Chẳng lẽ lão nhân gia ông ta cũng là Chân Tiên cảnh?”

“Không tính.” Nghe Vương Thủ Triết nhắc tới Thiên Cương lão nhân, nụ cười trên mặt Tiên Hoàng thu liễm vài phần, giải thích nói: “Với thân phận hiện giờ của ngươi, nói cho ngươi biết chuyện này cũng không sao. Thiên Cương lão nhân không phải cường giả Chân Tiên cảnh, nhưng tình huống của ông ta tương đối đặc biệt, thực lực có thể so với Chân Tiên cảnh.”

“Thiên Ngô lão nhân thập phần am hiểu luyện khí. Mấy trăm năm thọ nguyên của hắn vẫn còn thừa, đem thần hồn của mình dung nhập vào trong một khôi lỗi cấp Chân Tiên. Điều này khiến cho hắn có sức chiến đấu không kém gì cường giả Chân Tiên cảnh, thế nhưng lại không có cảm ngộ thọ nguyên của Chân Tiên chi đạo với Chân Tiên chi đạo.”

“Cũng bởi vì trạng thái đặc thù này, hắn vì kéo dài thọ nguyên, không thể không trường kỳ ngủ say trong trạng thái hôn mê, bảo trì thần hồn ngưng luyện, làm chậm tốc độ tiêu tán thần hồn, như vậy có thể chống đỡ lâu hơn một chút. Ngày thường nếu không có tình huống khẩn cấp, chúng ta đều sẽ không đi quấy rầy Thiên Cương lão nhân ngủ say.”

Khôi lỗi cấp Chân Tiên!

Trong lòng Vương Thủ Triết cả kinh, lập tức lại nhịn không được cảm khái.

Không thể tưởng được, trên đời này lại có khôi lỗi cấp bậc như thế.

Lúc trước hắn còn tưởng rằng khôi lỗi Lăng Hư cảnh đỉnh phong đã là cực hạn của khôi lỗi.

Bất quá, thần hồn từ trước đến nay là vô cùng thần bí khó lường. Hắn trước kia cũng là cùng Khương lão quỷ, Huyền Đan chân quân cùng với Ma Đỉnh hỏi qua tin tức tương quan, biết dưới tình huống bình thường thần hồn kỳ thật cũng sẽ già yếu cùng tử vong, trừ phi ký thác ở trên vật phẩm có được đặc tính Dưỡng Hồn, hoặc là phong ấn chính mình lâm vào ngủ say, mới có thể trì hoãn tốc độ thần hồn già yếu tán loạn trên phạm vi lớn.

Nhưng cũng chỉ là trì hoãn mà thôi. Thời gian lâu dài, thần hồn cuối cùng vẫn sẽ dần dần tán loạn.

Tuy nhiên, cảm khái thì cảm khái, Vương Thủ Triết cũng không rối rắm về chuyện này. Thấy Tiên Hoàng vui vẻ nói nhiều hơn một chút, hắn liền nhân lúc nóng rèn sắt hỏi: "Không biết bệ hạ có thể tiết lộ một chút, thực lực của ngài so với Ma Tôn Ma Hoàng thì như thế nào?"

Hắn không phải vì tò mò, mà là đang tính toán tổng thực lực của Nhân tộc.

"Ma Tôn Cung Thiên Thác người này sâu không lường được, thực lực chân chính sợ là không kém hơn bản hoàng bao nhiêu." Nhắc tới Ma Tôn, sắc mặt Tiên Hoàng cũng hơi có chút ngưng trọng, "Về phần Tiên Tôn và Ma Hoàng, có lẽ đều là Chân Tiên cảnh tầng hai."

Vương Thủ Triết giật mình.

Khó trách. Khó trách lúc trước khi hình chiếu Ma Hoàng đụng phải hình chiếu Tiên Hoàng, chưa chiến đã sợ hãi ba phần, nguyên lai tu vi thực lực quả nhiên kém hơn một bậc.

Bất quá dù sao chỉ là chênh lệch một tầng trong tiểu cảnh giới, cũng không phải là không có biện pháp đền bù, nếu là gặp phải tình huống đặc thù gì, thắng thua cũng chưa chắc nói được tốt.

Chỉ có phá vỡ ba tầng, bước vào tầng bốn, mới xem như Chân Tiên cảnh trung kỳ.

Đến Chân Tiên cảnh trung kỳ, so với lúc đầu đã tăng lên một tiểu cảnh giới, chênh lệch thực lực song phương sẽ bị kéo ra một mảng lớn, đến lúc đó thật sự có thể đánh Ma Hoàng.

"Bệ hạ bế quan thăng cấp, cần điều kiện gì không?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Tiên Linh chi khí nồng đậm một chút là được." Tiên Hoàng cũng là có chút không thể chờ đợi được, lúc này liền nói: "Ta nghe nói nhà các ngươi Lưu Tiên Cốc không tệ, hẳn là có thể dùng để tấn chức. Cái tên này, ta thấy chính là đặt cho bổn hoàng."

Nàng đã sắp đến thời kỳ truyền thừa, nếu như truyền thụ tiên kinh cho Tuy Vân công chúa, như vậy nàng không có tiên kinh, sức chiến đấu sẽ giảm xuống một bậc, tốc độ tu luyện

cũng sẽ nhanh chóng trượt xuống, đến lúc đó, sợ là cuộc đời này sẽ không có khả năng tấn thăng.

Nhưng nàng cũng không có khả năng một mực kéo dài không đem tiên kinh truyền xuống.

Một người thừa kế hoàng vị Thần Thông cảnh, từ kế thừa tiên kinh đến chân chính đột phá đến Chân Tiên cảnh, ít nhất cũng phải mất hơn hai ngàn năm, người tư chất kém một chút gần ba ngàn năm cũng có thể.

Mà cường giả Chân Tiên cảnh bình thường cũng chỉ có một vạn năm tuổi thọ, nếu nàng không truyền tiên kinh xuống trước Thất Thiên Tuế, cường giả Chân Tiên cảnh của Tiên Triều sẽ có nguy hiểm đoạn đại.

Một mình Tiên Tôn kế nhiệm tuyệt đối không cách nào đối kháng hai vị Chân Tiên cảnh Ma Triều, tin tưởng Ma Triều tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ là một hồi đại chiến Tiên Ma.

Cho nên, hôm nay cơ hội đột phá Chân Tiên Cảnh trung kỳ, kỳ thật cũng là cơ hội cuối cùng của nàng "Tiên sinh", nàng tự nhiên là vô cùng chờ mong.

"Vậy bệ hạ, theo ta về Lưu Tiên Cư đi." Vương Thủ Triết rất ủng hộ nàng ta xung kích Chân Tiên trung kỳ.

"Thủ Triết, ngươi thật sự không muốn thị tẩm? Ta cảnh cáo ngươi nha, đây chính là cơ hội cuối cùng, ta phải hối hận."

"Xin bệ hạ tự trọng!" Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

"…" Tiên Hoàng.

…

Lưu Tiên Cư.

Một khoảng thời gian ngắn sau đó.

Lưu Tiên cư vốn yên tĩnh an tường bỗng có một luồng uy thế đáng sợ phóng lên trời.

Uy thế cuồn cuộn quét ra, trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời đều ảm đạm xuống, phảng phất trong nháy mắt từ ban ngày biến thành đêm tối.

Màn đêm thâm trầm bao phủ khắp nơi.

Trên đường chân trời, một vầng trăng lạnh lẽo từ từ bay lên.

Ánh trăng lạnh lẽo buông xuống, giống như vạn sợi tơ bạc rủ xuống, nhuộm toàn bộ đất trời thành màu trắng bạc, lành lạnh, lạnh lẽo, làm cho tâm tình người ta cũng trở nên bình tĩnh lại.

"Đây là lĩnh vực pháp tắc của cường giả Chân Tiên Cảnh? Thật sự là làm người ta chấn động." Nhìn một màn này, trên mặt Đế Tử An lộ ra vẻ kính ngưỡng.

Nếu như nói cường giả Lăng Hư cảnh chỉ là mượn dùng cùng khu sử Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực, như vậy, tu vi thực lực đạt đến Chân Tiên cảnh về sau, chính là triệt để nắm giữ một đạo pháp tắc nào đó, một đầu đại đạo nào đó.

Dưới trạng thái lực lượng hoàn toàn bộc phát, một vùng thiên địa ở đó sẽ hóa thành lĩnh vực của nàng, động niệm một cái là có thể chúa tể thiên địa.

Mà đây cũng là chỗ cường giả Chân Tiên cảnh cường hãn nhất.

Trừ phi là thiên nữ Lăng Hư cảnh có tư cách trùng kích Chân Tiên cảnh, nếu không, khi Lăng Hư cảnh bình thường đối mặt Chân Tiên cảnh, hầu như hoàn toàn là cục diện bị nghiền ép.

Mà trước mắt, bên trong Lưu Tiên Tiểu Trúc tản mát ra uy thế, so với lúc trước hình chiếu Tiên Hoàng đánh Ma Hoàng thì mạnh hơn rất nhiều.

Mà lúc này, những người khác trong Lưu Tiên cốc cũng bị uy thế khủng bố này hấp dẫn tới, chậm rãi tụ tập xung quanh bản thể Ly Tiên.

Những năm gần đây, theo thanh danh của Lưu Tiên cốc càng truyền càng rộng, những tiểu viện ở biên giới Lưu Tiên cốc cũng đã có không ít người ở.

Những người đó cơ bản đều là cường giả Thần Thông cảnh tuổi lớn chạy tới dưỡng lão, trong đó có lão thân vương của hoàng thất Đại Càn, cũng có một số chân nhân lâu năm ở Lăng Vân thánh địa. Đương nhiên, cũng có một số lão nhân có tuổi của gia tộc thông gia.

Phần lớn bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, thần sắc trên mặt đồng dạng tràn đầy rung động.

Cho dù là Vương Thủ Triết, nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng có một tia xúc động.

Tuy rằng hiện tại trong Vương thị, tư chất huyết mạch đạt tới thiên tử, số lượng người có đẳng cấp thiên nữ rất nhiều, nhưng tư chất là tư chất, thực lực là thực lực, hai người chung quy có bản chất khác nhau.

Tư chất chẳng qua chỉ là điều kiện tiên quyết mà thôi. Muốn đem tư chất hóa thành thực lực, Vương thị những người này còn có con đường rất dài phải đi.

Trong lúc mọi người nói chuyện, uy thế tỏa ra từ Lưu Tiên Cư dần dần thu lại.

Dù sao Tiên Hoàng chỉ là từ Chân Tiên Cảnh sơ kỳ tấn thăng đến trung kỳ, không phải đại cảnh giới tăng lên, chỉ cần tài nguyên đạt tiêu chuẩn, tốc độ vẫn là rất nhanh.

Cũng không lâu lắm, Tiên Hoàng hoàn thành đột phá liền thần thanh khí sảng từ trong Lưu Tiên Cư đi ra.

So sánh với lúc đi vào, lúc này dung mạo nàng không thay đổi, khí chất toàn thân lại phát sinh một loại lột xác khó nói lên lời nào đó, lại có vẻ càng trẻ hơn một chút.

Lại thêm vừa mới đột phá, một thân uy thế của nàng vẫn chưa thể hoàn toàn thu liễm, từng đợt từng đợt uy áp Chân Tiên cảnh từ trong cơ thể nàng tản ra, tôn lên khí chất của nàng càng thêm tôn quý, giống như hoa mẫu đơn dưới ánh trăng, ung dung quý phái lại lộ ra vài phần thanh lãnh và xa cách, khiến người nhìn mà chùn bước.

“Chúc mừng Tiên Hoàng bệ hạ.”

“Chúc mừng Tiên Hoàng bệ hạ.”

Tất cả mọi người đều bay tới, vui mừng quá đỗi.

Cũng khó trách mọi người cao hứng, Tiên Hoàng có thể tấn thăng trung kỳ, đối với toàn bộ trận doanh Tiên Triều mà nói đều là đại hỉ sự, đối với cả Nhân tộc mà nói cũng là chuyện lớn.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy viên Hỗn Độn linh thạch này rất đáng giá.

Lúc này, Tiên Hoàng nhân lúc mọi người không chú ý, còn lén lút ném mắt về phía Vương Thủ Triết, giống như đang nói, tiểu tử Thủ Triết, hối hận rồi chứ?

Nhưng mà, trong nháy mắt này, ánh mắt của nàng và Liễu Nhược Lam đứng bên cạnh Vương Thủ Triết đối đầu.

Hai nàng nhìn nhau.

Trong không khí lập tức phảng phất lóe ra một trận hỏa hoa.

…

Chương 224: Tiên Hoàng chạy trối chết.

…

Nhìn thấy một màn này, Vương Thủ Triết ở bên cạnh nhất thời cảm thấy căng thẳng, có một loại cảm giác xấu hổ đột nhiên xuất hiện.

Khoan đã, rõ ràng Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng hắn chẳng làm chuyện gì cả, sao có thể có cảm giác xấu hổ kỳ quái chứ?

Ngược lại Tiên Hoàng, sống đủ lâu, da mặt lực phòng ngự cũng mạnh, chỉ nhìn bề ngoài hoàn toàn không nhìn ra chút khác thường nào.

Nàng lắc mình đến bên cạnh Liễu Nhược Lam, nhiệt tình kéo tay nàng nói: "Nhược Lam à, bổn hoàng ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu, hận không thể sớm ngày gặp lại, Nhược Lam quả nhiên là tư thế thiên nữ hạ phàm, dung mạo khí độ có một không hai từ xưa đến nay, làm cho bổn hoàng mơ hồ có chút ghen ghét."

"Bệ hạ quá khen rồi, bệ hạ mới thật sự là phong thái chân tiên vô song." Liễu Nhược Lam cũng cười tủm tỉm nói: "Cũng đa tạ bệ hạ chiếu cố tình cảm đối với phu quân nhà ta, chỉ là phu quân nhà ta tư chất khù khờ, nếu có chỗ nào không chu toàn, xin hãy rộng lòng tha thứ."

Hai người ngươi một lời ta một câu tán gẫu, không lâu lắm đã quen biết hảo hữu chí giao mấy ngàn năm, kỳ lạ nhất là, Liễu Nhược Lam tựa hồ căn bản chưa từng quan tâm thân phận đệ nhất cường giả Tiên Hoàng Nhân tộc.

Về phần những người khác, thì nửa câu cũng không dám chen vào.

Sau khi hàn huyên một lát, lúc này Tiên Hoàng mới vỗ lên trán Vương Thủ Triết nói: "Vừa rồi tán gẫu quá hợp ý với Nhược Lam, ngược lại quên mất một chuyện. Lúc trước vì thăng cấp, ta đã luyện hóa toàn bộ Hỗn Độn linh thạch, bây giờ còn có thêm một ít Hỗn Độn linh khí, cứ ở lại trong tiên cốc này đi."

Dứt lời, cánh tay ngọc thon thả của nàng vung lên, từng luồng năng lượng vô cùng tinh thuần tựa như thiên nữ tán hoa rơi

xuống Lưu Tiên Cư.

Rất hiển nhiên, đây chính là năng lượng Hỗn Độn linh thạch trải qua Tiên Hoàng luyện hóa.

Khác với linh khí bình thường, năng lượng này cho người ta cảm giác càng tiếp cận với tiên linh chi khí, nhưng lại mang theo một loại hương vị huyền diệu khó nói lên lời.

Năng lượng rơi xuống, tựa như mưa phùn trút xuống, trong lúc nhất thời, trong Lưu Tiên cốc phảng phất như bao phủ trong một vầng sáng bảy màu, như mộng như ảo, tựa như tiên sơn thánh địa.

Năng lượng bao phủ xuống, bản thể Vương Ly Tiên lập tức giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, thư giãn ra, nhanh chóng hút lấy hỗn độn linh khí này.

Đây chính là ưu thế của tiên thực.

Loại năng lượng độ tinh khiết cực cao này, tu sĩ nhân loại trừ khi đến Chân Tiên cảnh, nếu không căn bản không cách nào trực tiếp hấp thu, nó lại có thể dựa vào thể chất cường hãn trực tiếp hấp thu, hơn nữa cơ hồ không có tác dụng phụ.

“Oanh long long”

Từng tiếng trầm đục trầm thấp từ dưới đất truyền đến, mặt đất run nhè nhẹ, đó là bộ rễ Vương Ly Tiên đang dùng tốc độ mạnh mẽ sinh trưởng.

Trên tán cây xanh đậm như nệm nhân của nàng, cành cây tráng kiện cũng bắt đầu chậm rãi duỗi ra, lá non xanh biếc bắt đầu manh phát ở đầu cành, trong khoảnh khắc liền biến thành một mảnh lại một mảnh lá xanh rộng lớn.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, hình thể của bản thể Vương Ly Tiên đã bành trướng lên một vòng, ngay cả không gian dự trữ ở trung tâm Lưu Tiên Cư sau khi mở rộng cũng có vẻ hơi chật chội.

Thực lực của nàng cũng theo đó tăng vọt một mảng lớn, cư nhiên từ cửu giai sơ kỳ tăng lên tới cửu giai đỉnh phong. Nếu không phải bị giới hạn bởi cấp bậc tu vi của Vương Thủ Triết, không thể tiếp tục đột phá, làm không tốt nàng trực tiếp đột phá đến thập giai.

“Ợ~炊炊炊炊炊炊炊炊炊炊y, hấp thu không hết.”

Lúc này, phân thân của Vương Ly Tiên bỗng nhiên lung la lung lay từ bên ngoài Lưu Tiên Cốc bay tới.

Trạng thái lúc này của nàng có chút kỳ quái, da mặt phấn điêu ngọc trác đỏ lên, trên trán mơ hồ thấy mồ hôi, giống như là mới từ Tang Cầm ra khỏi phòng.

Hơn nữa, trong tay nàng còn cầm theo một tiểu Huyền Vũ tròn vo, sau lưng còn có một chuỗi tiểu thụ và tiểu thú, Vương Bảo Phúc, Vương Bảo Tài, cùng với Hoa Hoa Nguyệt Thỏ, mấy nguyên lão cấp linh thú đều ở bên trong, thậm chí ngay cả vừa gia nhập Vương thị không lâu, gần đây mới bắt đầu 【Thế Giới Thụ】Vương Tông Thế Tông Thế, 【Ngân Nguyệt Quế】, 【Hồ Lô Đằng năm màu】 Vương An Hồ Lô các loại cũng đều ở đây, trùng trùng điệp điệp.

Điều này làm cho nàng thoạt nhìn giống như đại tỷ đầu tiên đi tuần, rất uy phong.

Nhìn điệu bộ này, tám phần mười vừa rồi nàng đã chuyên môn đi vào trong Tộc Học gọi linh thực linh thú, bằng không tuyệt đối sẽ không tới nhanh như vậy.

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh tượng này, đều là xem sửng sốt.

“Mau mau! Thừa dịp còn chưa tản đi, mau hấp thu nhiều một chút.” Tiểu Huyền Vũ Ly mới tam giai còn chưa bay được thì thả lên mặt đất, phân thân Vương Ly Tiên liền phất tay thúc giục một đám tiểu đệ tiểu muội ở phía sau: “Đây chính là đồ tốt, không chỉ có thể nhanh chóng tăng thực lực lên, còn có thể tăng cường nội tình, hấp thu nhiều lắm, nói không chừng ngay cả tiềm lực chủng tộc cũng có thể tăng lên. Cơ hội khó có được, mọi người nắm chặt thời gian.”

“Hống~”

“Ngao ô ngao ô ~ “

“Y nha y y ~ “

Một đám linh thú linh thực to to nhỏ nhỏ hưng phấn không thôi, cám ơn Vương Ly Tiên liền lập tức tranh nhau chen lấn

xông vào trong vầng sáng bảy màu do Hỗn Độn linh khí nhuộm lên.

Đối với chúng mà nói, những Hỗn Độn Linh Khí này là tài nguyên đỉnh cấp không thua gì thiên địa tinh hoa, giống như trời hạn, cho dù bị giới hạn ở cấp bậc cùng với tư chất bản thân, chỉ có thể hấp thu một chút, đối với chúng nó đều là có chỗ tốt cực lớn.

Trong lúc nhất thời, đám linh thực lắc lư cành cây, đám linh thú cũng há to miệng, từng ngụm từng ngụm hút lên Hỗn Độn linh khí.

Nhưng cũng chỉ mất thời gian vài hơi thở, đại bộ phận linh thú đã vọt trở về với tốc độ nhanh hơn, cả đám lảo đảo, cứ như là say rượu vậy.

Hết cách rồi, bọn họ không phải Ly Tiên, không có tố chất thân thể cường hãn như vậy, hút một chút cũng đã đến cực hạn rồi.

Xung quanh bản thể Ly Tiên chỉ còn lại 【 Thụ Thế Giới 】 Vương Tông, 【 Huyền Vũ 】 Vương Ly Tỳ Hưu, 【 Khí Vận Chi Thụ 】Vương Bảo Phúc, 【 Ngũ Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ 】Vương Bảo Tài, 【Nguyệt Quế 】, 【 Hồ Lô Đằng năm màu 】Vương An Hồ Lô, mấy tiên thực, cùng với bán tiên thực, bán tiên thú vẫn còn tiếp tục hấp thu.

Chỉ sau chốc lát, ngay cả Bán Tiên thực, Bán Tiên thú đều đạt đến cực hạn, lui ra ngoài, chỉ còn lại Vương Tông Thế Giới Thụ, cùng với 【 Huyền Vũ】 Vương Ly Tắc.

Là tiên thực cùng tiên thú, một gốc cây này một Huyền Vũ không chỉ nội tình thâm hậu, vừa ra đời liền có thể nắm giữ tiểu thần thông, đối với loại năng lượng cao thuần này cũng là thích ứng tốt, thể hiện ra năng lực hấp thu hoàn toàn bất đồng với linh thú linh thực cường hãn khác.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hình thể của Vương Ly Bà bành trướng lên một vòng, uy thế phát ra cũng mạnh lên không ít, trực tiếp tấn thăng lên tứ giai. Huyền Quy xác trên lưng nàng cũng tăng thêm, rõ ràng là hưởng lợi không ít.

Độ cao của Vương Tông Thế cũng nhảy lên cao không ít, không gian trên người tản mát ra dao động càng thêm nồng đậm.

Bất quá, một cây một Huyền Vũ dù sao cấp bậc còn thấp, sau khi hấp thu một lúc, cũng dần dần đến cực hạn, rốt cuộc không hấp thu được nữa.

Còn lại những hỗn độn linh khí sau khi được chuyển hóa tản ra, cuối cùng bị Tụ Linh đại trận của Vương thị hấp thu, dung nhập vào trong phạm vi chủ trạch Vương thị, trực tiếp đề cao chất lượng linh khí trong phạm vi Vương thị.

Trong thời gian ngắn, hiệu quả những Hỗn Độn linh khí này còn không quá rõ ràng, nhưng theo thời gian trôi qua, hiệu quả của những Hỗn Độn linh khí này sẽ dần dần hiển hiện ra.

"Thủ Triết à, Lưu Tiên Cư Tiểu Trúc của ngươi không tệ nha, bản hoàng chuẩn bị ở lại đây một thời gian." Tiên Hoàng đánh giá hoàn cảnh xung quanh, càng nhìn càng hài lòng.

"Bệ hạ nguyện ý ở bao lâu thì ở bấy lâu." Vương Thủ Triết đương nhiên là đồng ý.

Nếu Tiên Hoàng chuẩn bị ở lại, hắn liền dựa theo lệ cũ, đem một ít hài đồng ưu tú vị thành niên trong gia tộc nhất nhất gọi tới bái kiến Tiên Hoàng.

Đầu tiên đương nhiên là đời chữ "Tông", "Ly". Bất quá Tông Côn và Tông Đằng, còn có Vương Ly Lung đều không ở chủ trạch, mà chạy tới khu vực phòng ngự chiến trường bên ngoài Đông Càn Vực bận rộn rồi, bởi vậy, cũng chính là ba người Vương Ly Tiên, Vương Tông Thế, Vương Ly Tuần bị gọi tới bái kiến.

Ba đại tiên thực có tiềm lực cấp Chân Tiên, cây non Tiên Thú tập thể bái kiến, cho dù là Tiên Hoàng cũng ít nhiều cảm thấy áp lực.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng cũng hâm mộ ghen tị không thôi: "Thủ Triết à, ngươi quả nhiên là phúc khí tốt."

Sau đó, nàng hơi có vẻ đau lòng bắt đầu móc vốn liếng, nhất nhất cho lễ gặp mặt.

Lễ vật sao, đương nhiên không thể quá rẻ, cấp bậc cũng không thể quá thấp, nếu không sao có thể thể hiện ra thân phận Chân Tiên trung kỳ của nàng được?

Giá trị một kiện đạo khí thường ở trong mấy ngàn vạn tiên tinh tới một trăm triệu tiên tinh, đường đường là Tiên Hoàng, lễ vật cho Tiên Miêu cũng không thể thấp hơn một kiện đạo khí đi?

Huống hồ, nàng vừa mới nhận được một phần quà thật lớn của Vương Thủ Triết.

Cũng may lần này nàng đến là chuẩn bị mua Hỗn Độn linh thạch cho Vương Thủ Triết, bởi vậy chuẩn bị vẫn rất đầy đủ, không những móc ra không ít vật đáng giá trong kho riêng, ngay cả tài nguyên trong quốc khố của Tiên Đình cũng bị mượn ra một phần.

Tiên Hoàng suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu là mầm tiên, dựa theo giá trị hai trăm triệu tiên tinh cho lễ vật hẳn là không sai biệt lắm, cái này chẳng khác nào là giá trị của hai viên Tiên Linh Thạch.

Chỉ là ba vị trước mắt, nàng liền một hơi móc ra lễ vật tương đương với sáu miếng Tiên Linh Thạch.

Ba vị này cho rồi, không ở nhà cũng không thể không cho a? Bằng không chẳng phải là lộ ra vẻ tiểu khí tiên hoàng của nàng sao?

Đương nhiên, lễ vật của Vương Tông Côn giao cho Thủ Triết tạm thời bảo quản.

Lễ gặp mặt của tiên thú tiên miêu đã xong, còn có bán tiên mầm, bán tiên thú.

Lễ gặp mặt của bọn họ sẽ giảm đi phân nửa, dựa theo giá trị mỗi một viên Tiên Linh Thạch mà tính toán. Bởi vậy, Vương Tông Đằng, Vương Bảo Phúc, Vương Bảo Tài, Vương Tiễn Quế, Vương An Hồ, còn có Vương Ly Lung đều được sắp xếp.

Một hơi thở này, lại cho ra sáu miếng Tiên Linh Thạch lễ vật.

Cái này còn chưa tính, đế tử An nghe tin, cũng vội vàng mặt dày mang lưng Thương Long Bán Tiên Miêu Ngô Cốt tới bái kiến Tiên Hoàng. Mang theo đại hắc diện của Tiên Hoàng, Ngô Cầu cũng nhận được một phần lễ vật giá trị tương đương.

Kể từ đó, Tiên Hoàng đã chi ra lễ vật giá trị mười lăm viên Tiên Linh Thạch.

Trong lúc nhất thời, hà bao của Tiên Hoàng xẹp xuống một mảng lớn.

Nhưng cái này cũng chưa tính, đã có lễ gặp mặt tiên thực tiên thú rồi, "hài tử" của Nhân tộc chúng ta không cho nữa sao?

Trên thực tế, ở trong truyền thống của Tiên Triều, phàm là người có tư chất đạt tới tuyệt thế, dưới hai trăm tuổi, lại không có tu sĩ thành thân, đều xem như là "trẻ con".

Mà "hài tử" như vậy, Vương thị cũng không phải số ít!

Rất nhanh, lại có một đống tuấn kiệt trẻ tuổi của Vương thị thay phiên đến đây bái kiến Tiên Hoàng.

Thuận miệng hỏi một chút, ngươi cũng tuyệt thế, hắn cũng tuyệt thế.

Kho riêng của Tiên Hoàng rất nhanh đã bị vét sạch, cũng không lâu lắm, ngay cả tài chính của kho công quỹ nàng dự bị cũng bị rút sạch, nhưng "con cái" của Vương thị vẫn còn xếp hàng nối liền không dứt chờ bái kiến Tiên Hoàng.

Lưu Tiên cư này… không ở nổi nữa.

Tiên Hoàng cảm giác mình đã bị vét sạch. Cứ tiếp tục như vậy, sợ là hai con Hỏa Phượng, Hỏa Hoàng thực lực Lăng Hư cảnh, cùng với tiên lục của nàng đều phải bị làm cho ở Vương thị.

Ngay lập tức, nàng không dám ở lại nữa, nhanh chóng tìm một cái cớ nói Tiên Triều có đại sự phải xử lý, liền lập tức xám xịt rời khỏi Vương thị, trực tiếp chạy về Tiên Triều.

Chờ Tiên Hoàng vừa đi, một đám tu sĩ Lăng Hư cảnh cùng Thần Thông cảnh lưu lại trong Tiên Cư lúc này mới thả lỏng xuống.

Nhìn phi liễn tiên hoàng đi xa, khóe miệng Liễu Nhược Lam cũng nhếch lên một nụ cười.

Bộ dáng kia, giống như đang nói, ta chẳng qua chỉ là hơi lộ ra chút thủ đoạn mà thôi, đã không chịu nổi? Cứ như vậy, ngươi cũng dám ngấp nghé phu quân nhà ta?

Kế tiếp, Tiên Hoàng không có ở đây, mọi người tự nhiên là ai về nhà nấy, nên làm gì thì đi làm nấy.

Chỉ tiếc, hiện giờ thế cục chiến trường ngoại vực khẩn trương, Triêu Dương Vương, Lan Hinh Vương, Long Xương đại đế đều ở ngoại vực, Diêu Nguyên Cương với tư cách Triêu Dương vương phu, cùng Triêu Dương Vương từ trước đến nay là nôn nóng không rời Mạnh, Mạnh Bất Ly, tự nhiên cũng đi cùng, ngay cả Bách Luyện chân quân cũng tạm thời trở về Tiên Triều hỗ trợ, cường giả Lăng Hư cảnh trong Lưu Tiên Cư đi hơn phân nửa.

Bây giờ, cũng chính là Khương Chấn Thương, cùng với Cửu Vĩ Yêu Đế mang theo nữ nhi ở chỗ này, hơn nữa Liễu Nhược Lam lo lắng cho nữ nhi, ngay cả ván bài cũng rất ít mở, trong Lưu Tiên Cư thoáng cái liền trở nên vắng vẻ.

Đại khái, cũng chỉ có chờ chiến sự kết thúc, nơi này mới có thể khôi phục náo nhiệt ngày xưa!

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Chiến trường ngoại vực, khu vực tuyến đông phòng.

Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi và chuột cặn bã rốt cuộc xuyên qua trở ngại nặng nề, cũng trải qua ngàn khó vạn khổ mới trở về khu vực Đông tuyến phòng.

Trên đường các nàng đi, quả nhiên là hết sức gian nan. Các nơi trong vực ngoại Ma tộc đều đang điều binh khiển tướng, đề phòng vô cùng nghiêm khắc, rất nhiều đường dễ đi và cửa khẩu đều đã bị phong tỏa, dẫn đến các nàng không thể không thường xuyên đi đường vòng rất xa.

Có nhiều lần, bọn họ suýt nữa bị phát hiện cũng bắt được, may mắn bọn họ cùng đám cặn bã con chuột lớn đã quen lưu lạc bên ngoài, hết sức cảnh giác, trên đường đi mới xem như hữu kinh vô hiểm.

Các nàng vừa về đến đã tuyên bố có thiên đại tình báo muốn cung cấp.

Tuy Vân công chúa và Vương Phú Quý nhận được tin tức, đương nhiên là được gặp mấy người Vương Ly Từ đầu tiên.

Lúc này Vương Ly Từ đang ôm một cái đùi gà cao bằng người, từ Tiên Triều vận chuyển tới điên cuồng gặm ăn, miệng đầy dầu mỡ, cảm động không thôi: "Đã lâu không được ăn mỹ vị ở quê hương, quá ngon rồi! Ồ, phú quý ơi, nhìn thấy ngươi quá tốt rồi."

Vừa nhìn thấy Vương Phú Quý, nàng tự nhiên càng cảm thấy thân thiết, cảm giác gia hương đùi gà trong miệng càng thuần khiết hơn một chút.

Cô lập tức há mồm ăn sạch sẽ đùi gà, sau đó quăng xương gà, cứ thế nhào tới, ôm lấy Vương Phú Quý, vỗ vai hắn nhiệt tình: "Ngươi lớn rồi, vai cũng dày lắm, là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa."

"Bà cô Ly Từ, dừng tay, mau dừng tay, đừng đưa dầu về phía ta… Được rồi, bẩn cũng dơ rồi, ngài tiếp tục…" Vương Phú Quý mặt mũi tràn đầy bất lực.

Đừng nhìn hắn ở bên ngoài phong quang, giống như không có chuyện gì có thể làm khó được hắn, nhưng ở trong gia tộc thật đúng là có không ít người làm cho hắn vô kế khả thi.

"Phú Quý, ngươi nghe ta nói đã, lão già Ma Tôn kia quá tệ rồi." Lúc này Vương Ly Từ cũng nhớ tới chính sự, kích động nói: "Hắn ta lại phái người giết chết tên thiếu chủ Minh Sát gì đó, còn chuẩn bị giá họa cho Tiên Triều chúng ta."

"…" Vương Phú Quý kinh ngạc: "Tổ cô nãi nãi Ly Từ, sao ngài biết được?"

"Ngươi trước tiên đừng quản ta làm sao biết được, ta vội vàng nhanh chóng liều mạng trở về, chính là vì bẩm báo tình báo này. Ngươi phải nghĩ biện pháp a! Ngàn vạn lần không thể gọi hắn là gian kế thành công."

"…" Vương Phú Quý bất đắc dĩ nói: "Tổ cô nãi nãi ngài trở về quá muộn. Gian kế của đối phương đã thực hiện được, Minh Sát Ma Thần cùng đại quân Âm Quát Ma Thần đã áp sát rất lâu, Ma Tôn nha, chính là người đứng phía sau màn."

"Cái gì?" Vương Ly Từ trừng đôi mắt tròn trịa nhìn hắn, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, hỏi: "Vậy ngươi có biết là ai giết Minh Sát Thiếu chủ không?"

“Biết, là một nữ tử tên là “Tô Nhã Ma Sứ”, nàng lợi dụng nội bộ Ma tộc ngụy tạo thân phận giả, ám sát Minh Sát Thiếu chủ, cướp đi Minh Sát Chân Ma chủng, cũng giá họa cho chúng ta.” Vương Phú Quý nói.

“Ách…” Vương Ly Từ vẻ mặt buồn khổ: “Sớm biết ngươi sớm biết tình báo ta sớm biết, ta cũng không cần vội vàng đuổi kịp như vậy, ăn nhiều đau khổ như vậy.”

“Không có việc gì, các ngươi trở về an toàn là tốt nhất.” Vương Phú Quý an ủi: “Về sau đừng có lẻn ra ngoài nữa, chạy loạn khắp nơi đấy nhé. Hiện giờ ở ngoại vực đang có đánh giặc khắp nơi, không an toàn chút nào.”

“Chờ đã! Có một việc ngươi nhất định không biết.” Vương Ly Từ lúc này bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, ánh mắt sáng lên, “Chắc chắn các ngươi không tưởng tượng nổi, Tô Lạp Nhã ám sát Minh Sát thiếu chủ như thế nào. Ta đã ghi lại toàn bộ quá trình.”

Vương Phú Quý đương nhiên có thể đoán được đại khái thủ đoạn mà Tô Lạp Nhã sử dụng, nhưng phỏng đoán chung quy chỉ là phỏng đoán.

Hắn lập tức kết qua Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn do Vương Ly Từ đưa tới, phát ra lưu ảnh đã được ghi lại trong đó, muốn xem xem mình có bỏ sót chi tiết nào không.

Nhưng khi phát thứ này xuất hiện, hắn cảm thấy dường như bị một ngụm máu phun ra ngoài.

Ly Từ cô nãi nãi ngươi lục sát Ma Lưu Ảnh thì lục sát Ma Lưu Ảnh là được rồi, sao chép lại quá trình vở kịch trước tường tận như vậy làm gì?

Hai ngu ngốc Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi lại hoàn toàn không lúng túng, vẫn đứng đó chỉ trỏ bình phẩm. Lúng túng chính là Vương Phú Quý và Tuy Vân công chúa.

“Thật ra, cũng không phải nói hoàn toàn vô dụng.” Vương Phú Quý nhanh chóng xem hết lưu ảnh, sau đó tắt đi, hơi có vẻ xấu hổ ho khan hai tiếng, “Chứng cứ này so với phần lúc trước của ta có độ mạnh mẽ hơn nhiều. Có phần chứng cứ mấu chốt này, sau đó tại thời khắc mấu chốt cũng có thể dùng tới.”

“Sao có thể chứ, Ly Từ nói còn có thể đem lưu ảnh này ghi lại thêm mấy phần bán tiền.” Lam Uyển Nhi hào hứng bừng bừng nói: “Chúng ta đã tính toán cẩn thận, nếu bán một phần một vạn tiên tinh, chỉ cần bán ra một vạn phần, chúng ta sẽ phát tài, có thể mua được rất nhiều đồ ăn ngon.”

“…” Tuy Vân đỡ trán nói, “Nếu như vậy, Minh Sát Ma Thần còn không điên mất? Dù thế nào cũng phải liều mạng với chúng ta chứ?”

“Nếu dùng để kích thích Minh Sát Ma Thần mà nói, ngược lại vẫn có thể xem là một kế sách hay.” Vương Phú Quý vịn cằm, bộ dạng như có điều suy nghĩ.

“Ngươi thật muốn bán sao?” Tuy Vân công chúa ngạc nhiên nhìn chằm chằm Vương Phú Quý.

“Một mưu kế tốt hay xấu, phải xem nó đặt ở vị trí nào.” Vương Phú Quý gật đầu, dáng vẻ đương nhiên: “Đương nhiên, bán hay không bán còn phải xem tình huống tiếp sau. Tạm thời mà nói, phần lưu ảnh này có thể giữ lại trong tay ta một lá bài tẩy, tóm lại, vẫn là rất đáng tiền.”

“Phú Quý Nhi, vậy ngươi xem hình ảnh này, có thể bán được bao nhiêu tiền?” Nhắc đến hình ảnh có thể bán được tiền, Vương Ly Từ liền hưng phấn, móc ra một hình chiếu khác.

Đó là lưu ảnh Ma La Ma Quân và Tô Nhã Ma Sứ chạm mặt mưu đồ bí mật.

“Đây là Ma La Ma Quân của Chân Ma Điện, hắn chính là tay sai của Ma Tôn!” Tuy Vân công chúa chỉ nhìn thoáng qua, lập tức nhận ra, lạnh lùng nói: “Có Lưu Ảnh này, việc Ma Tôn là hắc thủ phía sau màn liền triệt để thực hiện, Ma Tôn muốn chống lại Đô Vô Môn. Chỉ tiếc Minh Sát Chân Ma Chủng vẫn rơi vào trong tay Ma Tôn. Với thực lực của hắn, có được chí bảo như thế, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng a.”

Nói tới đây, đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên là rất lo lắng.

Tuy nhiên, nàng cũng không có ý trách cứ hai người Ly Từ.

Đối diện dù sao cũng là Ma Quân, thực lực phi phàm. Hai nàng lúc đối mặt với Ma Quân lựa chọn cẩn thận tự bảo vệ

mình, còn nắm lấy cơ hội bảo lưu lại chứng cứ mấu chốt, chuyện này làm không sai.

“Không có không có, các ngươi nhìn lưu ảnh kế tiếp sẽ biết.” Vương Ly Từ lại cắt ngang suy nghĩ của Tuy Vân công chúa, lại lấy ra một cái Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, đưa về phía hai người, “Chúng ta chính là vì đuổi theo hắn, mới chạy ra rất xa, chậm trở về. Tứ thúc ta đã nói, ngàn vạn không thể để bảo bối rơi vào trong tay địch nhân.”

Vương Phú Quý tiếp nhận một cái Lưu Ảnh Bàn khác thì phát ra, nhưng trong lòng thì buồn bực không thôi.

Lão tổ gia gia từng nói qua câu danh ngôn kia?

Nhưng mà, chờ xem xong Lưu Ảnh Bàn cuối cùng, Tuy Vân công chúa cùng Vương Phú Quý vẻ mặt lại một lời khó nói hết, nội tâm cũng là thật lâu không thể bình ổn.

“Các ngươi… Thật là to gan.” Một lúc lâu sau, Tuy Vân công chúa mới hơi chậm lại, nhìn chằm chằm hai người Vương Ly Từ, vẻ mặt phức tạp vô cùng: “Hai Tử Phủ cảnh, cũng dám đi tập sát một Lăng Hư cảnh! Các ngươi đừng ngẫm lại, vạn nhất trên người hắn còn có át chủ bài bảo mệnh gì đó thì sao? Các ngươi chẳng phải phiền toái sao?”

“Vẫn ổn, lão nhân kia cũng không lợi hại lắm, ta còn chưa bắt đầu dùng toàn lực đâu, huống chi Tứ thúc còn cho ta một đạo 【Thánh Hoàng chi thủ hộ】, thời khắc mấu chốt có thể cưỡi cặn bã chuột chạy trốn.” Vương Ly Từ ngược lại rất đĩnh đạc, một bộ dáng chẳng hề để ý: “Tứ thúc ta đã từng nói, kẻ địch đều là hổ giấy… Nhìn hung mãnh…Thực ra… “

“Khụ khụ! Ly Từ tổ cô nãi nãi, Minh Sát Chân Ma chủng còn ở trong tay ngài sao?” Vương Phú Quý vội vàng cắt ngang danh ngôn danh nhân của nàng, thập phần quan tâm hỏi thăm.

“Có ạ.” Vương Ly Từ lập tức cẩn thận từng li từng tí móc ra cái hộp đựng Minh Sát Chân Ma chủng: “Cái này ta chuẩn bị cho lão tổ tông dùng.”

Cho dù là Vương Phú Quý cũng phải thán phục Vương Ly Từ làm rất tốt.

Tuy trong cả quá trình khắp nơi đều là rãnh, cũng không có não, nhưng cuối cùng nàng vẫn là người may mắn được thiên đạo chiếu cố.

Vận khí này, đại khái cũng chỉ có gia gia Vương An Nghiệp mới có thể ổn áp nàng ta một đầu.

"Nếu như thế, sớm không nên chậm trễ. Kính xin công chúa điện hạ lập tức triệu hoán lão tổ tông nhà ta từ tiền tuyến trở về." Vương Phú Quý cũng là nhân vật hung ác, lập tức hạ quyết định, "Không quan tâm đến thế nào, chúng ta trước tiên dùng thứ này lại nói tiếp. Ăn vào miệng mới là của mình, ăn được chính là kiếm được."

Người biết thân phận chân thật của Lung Yên lão tổ rất ít, nhưng mà Tiên Tôn, Tiên Hoàng, cùng với Tuy Vân công chúa đều biết rõ, bởi vậy, Vương Phú Quý lúc này nhắc tới, liền cũng không có gì cố kỵ.

Tuy Vân công chúa cảm giác đầu to ra, trong nội tâm cũng hâm mộ thêm ghen ghét.

Đám người Vương thị này, thật đúng là mỗi người đều là những kẻ tàn nhẫn. Bất kể là đám người Vương An Nghiệp, Vương Phú Quý, Vương Ninh Hi ở lại bổn gia, hay là Vương Củng đưa vào Tiên cung, mỗi một người đều không thể tính toán theo lẽ thường.

Thậm chí, ngay cả Vương Ly Từ thoạt nhìn khờ ngốc, không có tâm nhãn gì, không ngờ cũng không kém Vương Anh Tuyền bao nhiêu. Sức chiến đấu có thể so với hung thú hình người thì cũng thôi đi, vận khí lại tốt như vậy. Quá không hợp thói thường!

Đáng thương cho Ma Tôn, sợ là nằm mơ cũng không ngờ được, mình hao hết tâm cơ, cuối cùng lại vì Vương thị làm giá y.

Cũng không biết nếu Ma Tôn biết hết thảy có bị tức chết hay không?

…

Chương 225: Lung Yên hấp thu Minh Sát Chân Ma chủng.

…

Rất nhanh, Lung Yên lão tổ hóa thân thành "Vương Nhược Băng" đã bị một phần điều lệnh từ trên chiến trường khẩn cấp triệu hồi về đại bản doanh Đông tuyến phòng khu.

Là một phần tử của viện quân Ma Triều, dựa theo lệ cũ, nàng đương nhiên cũng phải nghe theo bộ chỉ huy thống nhất điều hành.

Dù sao, một chi viện quân ta không nghe điều lệnh, nhiều khi còn không bằng không có.

Đám người Vương Phú Quý, Vương Ly Từ đã sớm chờ ở đại bản doanh, chờ Lung Yên lão tổ đến, liền lôi nàng đi vào mật thất đã chuẩn bị sẵn trước đó.

Trong mật thất, Lung Yên lão tổ thấy được 【Minh Sát Chân Ma chủng】 chuẩn bị cho nàng.

Nhìn thấy bên trong hộp nhỏ tản ra khí tức Ma Thần đáng sợ kia, thậm chí mơ hồ có thể dẫn động lực lượng thiên địa pháp tắc chung quanh là "Ma tinh", biểu tình trên mặt nàng lập tức có chút khó nói.

Các tiểu bối trong nhà, cũng thực quá mức hung mãnh ~

Phải biết rằng, Minh Sát Chân Ma chủng này chính là một trong những nguyên nhân chủ yếu gây ra chiến loạn lần này, trong toàn bộ sự kiện, nó chiếm tỉ trọng thậm chí còn vượt qua cả cái chết đơn thuần của Minh Sát thiếu chủ.

"Lão tổ tông." Vương Phú Quý chắp tay nói, "Việc này ta đã tư vấn qua Tiên Hoàng bệ hạ. Ngài bây giờ tu luyện là âm Sát Bảo Điển, hoàn toàn có thể noi theo người sáng tạo ra hai Chân Ma Kinh lúc trước, luyện hóa dung hợp Minh Sát Chân Ma Chủng, biến năng lượng cùng pháp tắc chi lực trong đó thành của mình sử dụng."

“Kể từ đó, ngài có thể lựa chọn con đường một mình đi ra một cái Sát Chân Ma Kinh, cũng có thể nghĩ cách kế thừa Cương Sát Chân Ma Kinh đã có. Dung hợp cả hai, liền có khả năng rất lớn cưỡng hóa Cương Sát Chân Ma Kinh thành trung giai Chân Ma Kinh.”

Vương Phú Quý đối với con đường có thể đi thông Chân Ma của lão tổ tông nhà mình vô cùng tin tưởng.

Lúc trước hắn và Tứ thập thất thúc Vương Ninh Hi ở học viện huấn luyện quan quân, đã từng quấn lấy khí linh học viện nói bóng nói gió, đã gián tiếp xác nhận được người bài danh thứ tư trên Nguyên Anh bảng chính là Lục Vi lão tổ kiếp trước, vị thứ bảy cụ thể không có tiết lộ, nhưng có thể khẳng định là một trong hai người khai sáng Chân Ma kinh lúc trước.

Ngẫm lại xem, người đứng thứ bảy Anh Hùng Bảng đều có thể làm ra Chân Ma kinh, dựa vào cái gì mà lão tổ nhà mình không được?

Hơn nữa lúc trước vị kia, còn có Thánh Hoàng đang cản trở, hiện giờ lão tổ tông lại có hậu đoàn mạnh mẽ. Nếu như không thành công, vậy thì còn thiên lý sao?

“Ta không phải lo lắng chuyện này.” Lung Yên lão tổ xoa đầu Vương Ly Từ, tức là cưng chiều lại có chút trách cứ: “Đại nha đầu, về sau không được làm loại chuyện mạo hiểm này, biết chưa?”

“Không mạo hiểm, thực lực của lão già áo xám khô quắt kia cũng bình thường thôi.” Vương Ly Từ chớp đôi mắt to vô tội nói: “Hơn nữa, gặp phải loại người xấu như vậy, không đánh chết chẳng lẽ còn giữ lại đón năm mới?”

“…”

Lung Yên lão tổ thần sắc trì trệ, thật sự là có chút vô lực phản bác.

“Lão tổ tông.” Vương Phú Quý cũng chắp tay khuyên nhủ: “Ngày thường Ly Từ tổ cô nãi nãi đã quen dày vò, ngươi muốn cho bà ấy cả ngày an phận thủ thường, cẩn thận, không nói trái với thiên tính của bà ấy, cũng chưa chắc thích hợp bà ấy. Không bằng ngài tranh thủ tu luyện, cố gắng tăng lên chút

thực lực, nếu có thể sớm ngày bước lên con đường chân ma, cũng tốt làm chỗ dựa cho người trong nhà."

"Phú Quý Nhi, tổ cô nãi nãi ngươi thưởng thức ngươi." Vương Ly Từ nghe vậy vui vẻ lắm rồi, đĩnh đạc vỗ bả vai Vương Phú Quý nói: "Với cách cục ánh mắt mà nói, ngươi mạnh hơn Tứ thúc ta nhiều."

Kình tay của nàng thật sự quá lớn, một cái tát này đập xuống, Vương Phú Quý cảm giác bả vai đều sắp bị đập tan thành từng mảnh.

Hắn lập tức dở khóc dở cười nói: "Ly Từ tổ cô nãi nãi, ngài thu hồi chút sức lực nha, thân thể nhỏ bé này của ta không chịu được ngài đánh."

Phương thức tu luyện của Vương Ly Từ thiên hướng về luyện thể, hơn nữa huyết mạch đặc thù quan hệ, tu sĩ luyện thể cùng giai bình thường căn bản không thể nào là đối thủ của nàng. Điều này cũng làm cho khí lực của nàng vượt quá tầm thường, so với hung thú cùng giai đều là không thua kém chút nào, quả thực giống như hung thú hình người vậy.

"Ngươi yếu đuối như vậy không chịu được đâu." Vương Ly Từ lo lắng nói: "Nghe nói ngươi chuẩn bị đồng thời cưới hai lão bà của công chúa Tiên Triều và công chúa Ma Triều, nếu thân thể không được, làm sao có thể hàng phục được các nàng chứ?"

"Lời đồn, đó là lời đồn." Vương Phú Quý bực mình giải thích.

"Không quan tâm có đồn thổi hay không, thân thể của ngươi vẫn phải bồi bổ một chút. Như vậy đi, ta vừa vặn ở trên đường giết chết một con U Minh hổ cấp chín, roi này liền tặng ngươi ngâm rượu uống… Ài, vốn là muốn cầm đi đưa cho Tứ thúc, xem ra ngươi càng cần hơn, lát nữa ta lại đi lấy cho Tứ thúc." Vương Ly Từ một mặt than thở, một mặt từ trong nhẫn trữ vật móc ra một con bá chủ máu chảy đầm đìa, thuận tay nhét vào trong tay Vương Phú Quý.

Sắc mặt Vương Phú Quý nhất thời đen sì.

Cần ta không? Ta cần sao?

"Ách… Ha ha, ta đi tu luyện trước đây." Lung Yên lão tổ lắc đầu cười cười, lập tức cũng không quan tâm đám tiểu bối chơi

đùa nữa, cầm Minh Sát Chân Ma chủng rồi nhẹ nhàng rời đi, bế quan tu luyện.

Một lát sau.

Sâu trong mật thất.

Lung Yên lão tổ lấy ra 【 Minh Sát Chân Ma chủng 】 từ trong hộp.

Nó chỉ lớn chừng quả đấm, lại giống như ẩn chứa vô tận hắc ám, tản ra Minh Sát chi lực cực âm cực lạnh, càng có một loại uy áp đáng sợ làm cho người hít thở không thông từ trong đó tản ra, khiến cho người ta tim đập nhanh không thôi.

Loại uy áp đáng sợ này, chính là khí tức Ma Thần.

"Toàn thế hiếm thấy Minh Sát Chân Ma chủng, ngay cả ở ngoại vực cũng là chí bảo hiếm có. Chúc mừng ngài, Lung Yên tỷ tỷ."

Lúc này, một quyển bảo điển khí tức âm lãnh, toàn thân đều tràn ngập sát khí từ trong Tử Phủ Linh Đài của nàng nổi lên, trôi lơ lửng đến đỉnh đầu nàng.

Bảo Điển kia toàn thân ngăm đen, giống như là do tinh thạch nào đó chế tạo thành, thoạt nhìn lại không cứng rắn chút nào, ngược lại tương đối mềm mại, trang sách bảo điển khép lại nhẹ nhàng trôi chảy, tựa như một đôi cánh đang vỗ.

Bộ bảo điển này chính là 【 Âm Sát Bảo Điển 】 của Lung Yên lão tổ.

Từ trước đến nay quan hệ giữa bảo điển và chủ nhân đều vô cùng thân mật.

Từ sau khi kế thừa bảo điển, bảo điển này đã đi theo nàng tương đối một đoạn thời gian, cho nên gần như tất cả bí mật âm Sát Bảo Điển của nàng đều biết rõ ràng.

Trong đó, kể cả nàng kỳ thực cũng không phải Vương Nhược Băng, mà là bí mật của Vương Lung Yên, âm Sát Bảo Điển cũng là rõ ràng rành mạch.

Chỉ là nàng thân là bảo điển, tuyệt đối không có khả năng nói ra.

Dù sao, đối với Bảo Điển mà nói, chủ nhân chính là chủ nhân, một khi nhận chủ, tuyệt đối không có khả năng phản bội. Đây là bản năng lạc ấn trong linh hồn của Bảo Điển Khí Linh.

Càng đừng nói, đây còn là nữ chủ nhân của Thiên Nữ Vương hiếm thấy trên thế gian, Âm Sát Bảo Điển cao hứng còn không kịp, làm sao lại để ý đến xuất thân của nàng?

"Ngân Sa." Lung Yên lão tổ dò hỏi: "Ngươi biết bao nhiêu về Minh Sát Chân Ma chủng?"

"Lung Yên tỷ tỷ, 【Chân Ma chủng】 chính là vật truyền thừa của Ma Thần. Bình thường mà nói, Ma Thần ở Ma giới chỉ sau khi tiến vào Truyền Thừa kỳ, mới có thể tiêu hao đại lượng tinh huyết, năng lượng ngưng tụ, thậm chí còn bởi vậy mà hao tổn thực lực bản thân, làm cho bản thân trong thời gian rất lâu cũng không bình thường lại." Bảo Điển Khí Linh Ngân Sa rủ rỉ mà giải thích, "Loại tình huống này, giống như một ít thực vật, sẽ hao hết năng lượng kết xuất hạt giống, tiến hành chủng tộc truyền thừa cùng kéo dài. Lại có chút cùng loại với Chân Ma Kinh cùng Chân Tiên Kinh của Nhân tộc chúng ta."

"Trên thực tế, Chân Tiên kinh, Chân Ma kinh của Nhân tộc chúng ta, chính là bắt chước loại hiện tượng này của một ít sinh linh cấp cao mới diễn hóa ra, chuyên môn làm vật dẫn để truyền thừa. Bảo điển cũng giống như vậy."

Ngân Sa với tư cách là Bảo Điển Khí Linh, đối với nguồn gốc của loại vật mang truyền thừa này tự nhiên là như lòng bàn tay.

Mà sở dĩ Chân Ma chủng vô cùng trân quý, có một phần nguyên nhân, cũng là bởi vì ở thời điểm không đến Truyền Thừa kỳ, Ma Thần căn bản không có khả năng liều mạng hao tổn tu vi đi ngưng tụ nó.

Mà một vị Ma Thần truyền thừa kỳ, cả đời cũng chỉ một lần mà thôi.

Trừ phi kẹt thời gian trùng hợp, nếu không cho dù là giết chết Ma Thần, cũng không chiếm được Chân Ma chủng. Đây cũng là lý do vì sao nhân loại thời kỳ Thần Vũ hoàng triều mạnh hơn nhiều so với bây giờ, vẫn chỉ lấy được một hai viên Chân Ma chủng.

“Viên Chân Ma chủng này ẩn chứa tất cả ảo diệu của Thiên Đạo pháp tắc chi lực mà Minh Sát Ma Thần nhất mạch nắm giữ, đồng thời cũng như hạt giống thực vật ẩn chứa một làn sóng năng lượng Minh Sát bổn nguyên chí thuần. Có nó, người thừa kế liền có xác suất rất lớn có thể đi lại con đường cũ của Minh Sát Ma Thần, thành tựu Ma Thần Chi Thân.”

Lung Yên lão tổ nghe nàng giải thích, không khỏi nhíu mày nói: “Trước đó Minh Sát thiếu chủ đã kế thừa Minh Sát Chân Ma chủng, có phải năng lượng căn nguyên của Minh Sát trong đó đã bị tiêu hao hết rồi không?”

“Chân Ma chủng và Chân Tiên kinh của Nhân tộc chúng ta có chút không giống nhau, vì phòng ngừa người thừa kế trẻ tuổi tử vong hình thành đứt gãy, khi người thừa kế tử vong, Chân Ma chủng sẽ rút tất cả năng lượng về, để tìm kiếm người thừa kế tiếp theo.” Ngân Sa nói, “Ta biết rõ như vậy cũng là vì Âm Sát nhất mạch chúng ta cũng từng xuất hiện Ma Tôn. 【Cương Sát Chân Ma Kinh】 của chúng ta chính là Ma Tôn đời thứ nhất lấy một Minh Sát Chân Ma chủng làm cơ sở, dần dần suy diễn ra một bộ Chân Ma kinh.”

“Còn âm Sát nhất mạch chúng ta chính là phần truyền thừa của Minh Sát Chân Ma Kinh.”

“Như vậy thì không có vấn đề gì khác. Ngân Sa, ngươi giúp ta hấp thu luyện hóa “Minh Sát Chân Ma chủng” Lung Yên lão tổ bình tĩnh nói.

“Yên tâm đi! Lung Yên tỷ tỷ, cứ để ta lo.”

Bảo điển khí linh Ngân Sa ngữ khí tung tăng, đều đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Với tư cách là khí linh của bảo điển, nàng rất rõ ràng chỗ tốt của thứ này. Có nó, mình làm không tốt sẽ có cơ hội trở thành một bộ Chân Ma kinh tiếp theo, nàng làm sao có thể không kích động, không chờ mong?

Dưới sự thôi động của Vương Lung Yên, trang sách bảo điển ào ào lật qua lật lại, từng luồng lực lượng huyền ảo mênh mông buông xuống, nhanh chóng bao phủ Minh Sát Chân Ma chủng vào bên trong, chậm rãi luyện hóa.

Bởi vì huyết mạch của nàng cường đại, tốc độ luyện hóa cũng không quá chậm.

Mà theo quá trình luyện hóa, bất tri bất giác, uy thế toàn thân Lung Yên lão tổ bắt đầu liên tục tăng lên, trở nên càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh.

Cho đến bây giờ, Lung Yên lão tổ đã hoàn toàn hiểu rõ, chỉ khi bản thân nàng cường đại, mới có thể bảo hộ các tiểu bối gia tộc tốt hơn.

Các tiểu bối trong nhà đã nghĩ đến mình, muốn giúp mình tăng thực lực lên, vậy nàng liền tiếp theo, tương lai gấp ngàn lần trăm ngàn lần trả lại là được.

Trừ cái đó ra, sau khi nàng tu luyện Âm Sát bảo điển, lý giải đối với lực lượng của Minh Sát cũng dần dần sâu sắc hơn, cũng sinh ra một chút cảm ngộ mới.

Cũng căn cứ vào những cảm ngộ này, nàng mới đưa ra lựa chọn như thế.

Minh Sát chi đạo, cùng Linh Thực sinh mệnh chi đạo hoàn toàn trái ngược, thoạt nhìn đích thật là đi ngược đường mà đi, nhưng mà "Minh", làm sao không phải đại biểu cho một loại sinh cơ khác?

…

Ngay khi Lung Yên lão tổ bế quan luyện hóa Minh Sát Chân Ma chủng.

Chiến trường khu Đông tuyến phòng lại xuất hiện biến cố.

Xuất phát từ nhu cầu chỉ huy các loại chiến lược như "cao tầng" như "Vương Phú Quý", một nhóm tướng lĩnh có năng lực thiện chiến ở tiền tuyến không quá nghe theo điều lệnh, đều bị Tiên Hoàng lệnh điều về nghỉ ngơi và hồi phục.

Thay thế vị trí đóng quân của bọn họ chính là một nhóm viện quân mới.

Phòng tuyến các lộ cũng bắt đầu co rút vào trong, dần dần chuyển thành tư thế phòng thủ.

Kể từ đó, cục diện tốt đẹp Nhân tộc đang muốn vặn bại thành thắng lập tức im bặt.

Trong quân thậm chí có tin đồn, nói là tổng chỉ huy bộ đội Triệu lão nguyên soái bởi vì gần đây lập công rất nhiều, có dấu hiệu cầm công tự ngạo, nhiều lần đắc tội mạo phạm Vương Phú Quý, lúc này mới nhận được kết cục như vậy.

Vậy Vương Phú Quý kia là ai?

Đó là người đại hồng trước mặt Tiên Hoàng bệ hạ, rất được bệ hạ tín nhiệm và yêu thích. Chỉ cần hắn nói cái gì, Tiên Hoàng gần như là tin không thể nghi ngờ.

Lý do hắn đưa ra cũng rất đơn giản.

Một đoạn thời gian này các tướng sĩ tiền tuyến tử thương quá nhiều, đã ở biên giới mệt mỏi sụp đổ, hiện giờ thật vất vả thế cục có chỗ giảm bớt, nên nhân cơ hội này điều chỉnh chỉnh chỉnh đốn, nghỉ ngơi dưỡng sức, vừa một lần hành động đánh tan liên quân Ma tộc.

Muốn nói bản lĩnh của Vương Phú Quý, cũng không phải là không có, lúc trước hắn ở trên chiến trường Lương Quốc đã lập được đại công, chứng minh hắn là một người có thể đánh trận.

Nhưng bây giờ, bởi vì đối đầu với Triệu lão nguyên soái, liền bắt đầu nhúng tay lung tung.

Đây không phải rõ ràng muốn chèn ép Triệu lão nguyên soái, thuận tiện cướp đoạt quyền chỉ huy, lại đến kiếm một đợt lớn chiến công sao?

Điều này làm cho người ta không khỏi bắt đầu hoài nghi, công huân mà Vương Phú Quý lập trên chiến trường Lương Yến, thật sự là chính hắn lập ra sao? Có phải cũng là xảo thủ đoạt mà có hay không?

Trong lúc nhất thời, các loại tin đồn trong quân bay đầy trời, các binh sĩ oán hận không nhỏ.

Một công tử nhà giàu siêu cấp muốn lập công huân mọi người có thể hiểu được, nhưng ở trước mắt quan trọng như vậy không biết nặng nhẹ, dẫn phát nội chiến, quả thực là vô liêm sỉ đến cực điểm.

Danh tiếng của Vương Phú Quý tại khu Đông tuyến phòng rớt xuống ngàn trượng, thậm chí có người coi hắn là gian nịnh

tiềm phục bên cạnh công chúa và bệ hạ.

Mà lúc này, "Phó đoàn trưởng" của quân đoàn thứ bảy nhận được điều lệnh cũng phong trần mệt mỏi chạy về căn cứ.

Đối với điều lệnh lần này, nàng cũng oán niệm rất sâu, vừa về đến liền vọt thẳng vào trong bộ chỉ huy Vương Phú Quý đập bàn.

Một canh giờ sau, nàng trực tiếp bị thị vệ của Vương Phú Quý ném ra ngoài.

Đại khái là bị ném quen rồi, tư thế Vương Ngao ngay cả rơi xuống đất đều trở nên thuần thục, sau khi hạ xuống xoay người một cái, liền vỗ vỗ mông một lần nữa đứng lên.

Nhưng thần sắc trên mặt nàng lại rất khó coi, một bộ không tiếp thu nổi, chửi ầm lên: "Đám người các ngươi chơi chiến lược, tâm đều quá bẩn!"

Nói xong, nàng mới cảm thấy không cam lòng, giận dữ phất tay áo rời đi.

Vô cùng rõ ràng, ngay cả Nữ Chiến Thần Vương cũng không thể làm gì được Vương Phú Quý.

Tuy rằng bọn họ đều là dòng chính của thế gia thần bí kia, nhưng Vương Phú Quý người ta chính là nam đinh đích trưởng mạch, tương lai là tồn tại có tư cách kế thừa vị trí gia chủ, so với địa vị của Vương Củng tự nhiên là cao hơn không ít.

Cục diện xuất hiện biến hóa như thế, khiến vô số người đều nhịn không được mà thở dài.

Đại cục bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Từ nay về sau, thế cục chiến trường ngoại vực này, cũng không biết đến tột cùng sẽ biến thành bộ dáng gì.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Âm Bạt Ma Thần Cung.

Vẫn là nội điện kia.

Phiêu diêu hồng sắc sa mỏng che lấp dưới, Huy Hạ Dương hóa thân là 【 Long Huyết Ma Thần 】 đang khoanh chân mà ngồi, trong tay nắm hai viên ma thần tinh, hấp thu tinh thuần ma khí trong đó.

Không thể không nói, Ma Thần tinh không hổ là Ma Thần tinh. Trong này ẩn chứa ma khí tinh thuần hơn rất nhiều so với Ma tinh bình thường.

Cơ hồ là mỗi lần hấp thu một viên, hắn đều có thể cảm giác được thực lực của mình đang tăng lên nhanh chóng.

Cho dù hắn hấp thu một viên sẽ giấu đi một viên, chênh lệch với Ma Thần Cảnh cũng nhanh chóng rút ngắn, mắt thấy sắp đột phá Ma Thần.

Phải biết rằng, từ sau khi thực lực của hắn "Khôi phục" đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, cho dù có huyết mạch của Long Huyết Ma Thần, tốc độ khôi phục tu vi của hắn cũng thẳng tắp xuống dưới, đến cuối cùng thậm chí còn gần như bất động. Hắn cũng đã rất lâu không có trải nghiệm qua loại cảm giác tu vi nhanh chóng tăng trưởng này.

Ngoài cảm khái, Mính Hạ Dương coi như đã minh bạch, vì sao Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng đều nhìn trúng Tiên Linh Thạch như thế. Đánh giá, đợi tu vi đột phá đến Chân Tiên cảnh phía trên, cho dù là Cực phẩm Linh Thạch đối với tu vi Chân Tiên tăng trưởng cũng đã không có tác dụng.

Muốn đột phá tu vi, nhất định phải dựa vào Tiên Linh Thạch mới được. Đến chỗ của hắn, vậy phải dựa vào Ma Thần tinh.

Đang lúc Hạ Dương cố gắng hấp thu Ma Thần tinh.

Bỗng dưng.

Một thân ảnh thướt tha tản ra khí tức mị hoặc xuất hiện trong nội điện, chính là nội điện này, Âm Quát Ma Thần.

Nó rõ ràng là mới từ bên ngoài trở về, hơn nữa tâm tình nhìn xem bộ dạng không tốt lắm, quanh thân áp suất thấp tràn ngập, một thân Ma Thần khí tức bành trướng kia cũng không thu liễm.

Dưới uy áp tỏa ra, không khí trong nội điện giống như trở nên ngưng trệ.

“Đây! Mười hai viên Ma Thần tinh.” Thấy Chử Hạ Dương nhìn qua, Âm Quát Ma Thần tức giận đem một túi nhỏ Ma Thần tinh ném đến trước mặt hắn, “Cộng thêm tám viên trước đó, tổng cộng hai mươi viên. Lần này nếu ngươi còn không thể tấn chức Ma Thần, cũng đừng trách bản Ma Thần trở mặt với ngươi, lột da ngươi.”

“Yên tâm. Ta bây giờ đã là Ma Vương cảnh đại viên mãn, còn kém một cước lâm môn. Đợi hấp thu toàn bộ mười hai miếng Ma Thần tinh này, tất nhiên có thể khôi phục thực lực Ma Thần.” Diệp Hạ Dương lập tức hưng phấn nhặt lên cái túi nhỏ kia, đem Ma Thần tinh bên trong đổ ra tinh tế đếm lại một lần, xác nhận mười hai miếng không thiếu, lúc này mới giống như bảo bối thu vào.

Âm Quát Ma Thần vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn liền tức giận.

Chính mình một bút to như vậy Ma Thần tinh đều ném xuống, còn có thể thiếu một viên của nó hay sao?

Thật là một mãng phu không có đầu óc.

Nếu không phải nể tình nó trung thành tận tâm với Ma Chủ, còn chỉ vào nó trợ giúp mình nghênh hồi Ma Chủ, nàng mới không muốn giao tiếp với loại mãng phu này.

“Được rồi, ngươi nắm chặt thời gian tiếp tục hấp thu.” Mắt Âm Quát Ma Thần không thấy quay đầu lại, thân hình lóe lên, liền hóa thành một đạo độn quang như ẩn như hiện bay vút ra ngoài điện.

Giọng nói của Âm Quát Ma Thần từ đằng xa trong độn quang truyền đến: “Hiện giờ thế cục chiến trường bên Nhân tộc đã xuất hiện biến cố và rung chuyển, ta phải nhìn chằm chằm vào lão già Minh Sát kia mới đi được, tránh cho nó lại bị bỏ cuộc.”

Chờ âm thanh vừa dứt, thân ảnh Âm Quát Ma Thần đã hoàn toàn biến mất trong nội điện.

“Hắc hắc hắc ~ “

Thấy thế, rốt cuộc Hạ Dương cũng không nhịn được nữa, hưng phấn cười ra tiếng.

Phú Quý Nhi quả thật không đoán sai, trong tay Âm Quát Ma Thần này quả nhiên có đồ tốt, thế mà thật sự lại đổi được hai mươi viên Ma Thần Tinh.

Có những Ma Thần tinh này, Chân Ma cảnh khó mà nói, Ma quân Lăng Hư cảnh hậu kỳ phỏng chừng có thể tích ra mấy cái.

Tiên Hoàng nhìn chằm chằm Ma Hoàng bảo khố rất lâu, lần này có những Ma Thần tinh này, tuyệt đối có thể từ bên trong móc ra một chút đồ tốt áp đáy hòm. Tiên Triều bên này cũng có thể mượn cơ hội gia tăng một đợt nội tình.

Thêm vào chính mình là tân tấn "Ma Thần", thực lực bên Nhân tộc xem như là tăng mạnh cấp sử thi.

Mà ngay lúc Linh Hạ Dương hưng phấn không thôi, Âm Bạt Ma Thần rời khỏi nội điện cũng là tâm tình rất tốt, tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

Chờ mãng phu long huyết này khôi phục thực lực của Ma Thần, sức ảnh hưởng của nó ở bên trong Ma tộc tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó, xác xuất thành công nghênh đón Ma Chủ trở về sẽ tăng lên rất nhiều.

Nếu như long huyết tốc độ đủ nhanh, nói không chừng còn có thể thừa dịp lúc này đây cùng Minh Sát Ma Thần liên thủ, từ Nhân tộc bên kia xé ra một cái lỗ hổng, nhất cử đoạt lấy một đạo giới vực khe hở!

Đến lúc đó, lại cùng với thân phận 【Ngô Minh Ngôn】 ẩn núp tiến vào trong phân thân Nhân tộc nội ứng ngoại hợp, chuyện thắng về Ma Chủ cũng liền thành công hơn phân nửa.

Âm Quát Ma Thần ánh mắt lóe sáng, phảng phất như đã thấy được mình thành công nghênh hồi Ma Chủ, dưới một ma, bộ dáng phong quang phía trên vạn ma.

…

Chương 226: Thăng cấp! Vương Lung Yên thành thần thông!

…

Khu phòng ngự của chiến trường ngoại vực, khu vực Đông Càn.

Bên trong Ma Sát Hắc Hải, một tòa phù đảo lung lay trôi lơ lửng trên mặt biển mãnh liệt sóng cả.

Vương Tông Côn thiếu gia như một con cá đầu to ghé vào trên hòn đảo, kêu rên "hí hí" không thôi.

Nguyên nhân là trên người hắn ký sinh không ít Đằng Hồ Ma giới, gai đâm thật sâu vào lớp da bóng loáng dày đặc của hắn, làm thế nào cũng không cọ xuống được, hung mãnh hơn loài tương tự trong biển rộng Nhân tộc nhiều lắm.

Cho dù là Vương Tông Côn, ở lại trong Ma Sát Hắc Hải lâu, cũng khó tránh khỏi vận rủi bị ký sinh.

Lúc này, hai thị nữ thân thể đẫy đà đang luống cuống tay chân giúp hắn dọn dẹp Ma Giới Đằng Hồ.

Long Tinh Tinh hóa thành đại mỹ nữ bên cạnh không ngừng vỗ lưng Vương Tông Côn, đau lòng nhẹ giọng an ủi: "Anh anh anh, đừng sợ, có Tinh Tinh tỷ ở đây."

"Không phải ta sợ, ta ngứa lại đau." Tư vị chua ngon như vậy khiến Vương Tông Côn sắp khóc.

Thấy thế, Long Tinh Tinh lập tức càng thêm đau lòng, hướng hai thị nữ Long Kình kia mắng: "Hai người các ngươi, tốc độ dọn dẹp bình mây lại nhanh hơn một chút, mềm nhẹ một chút, làm cho Huệ nhà ta đau, ta đập chết các ngươi."

"Tinh Tinh tỷ, đừng trách các nàng, đều là do đống Đằng Hồ Ma giới này quá dữ." Vương Tông Côn cố nén đau đớn và ngứa ngáy, miễn cưỡng mở miệng khuyên một câu.

"Ta thật đáng thương, nếu thật sự không được thì chúng ta cũng không cần sống nữa." Long Tinh Tinh đau lòng ôm đầu Vương Tông Côn, "Nhiệm vụ thanh lý ma thú thủy sinh xung

quanh Ma Sát Hắc Hải này, ai thích thì giao cho ai làm, thật sự không được thì giao cho bọn Vương Ly Lung.”

“Như vậy sao được!” Vương Tông Côn lập tức nhảy dựng lên, trong đôi mắt to tròn thần sắc vô cùng trịnh trọng, “Ta thân là nam đinh đích mạch của Vương thị, trên vai có trọng lượng nặng trịch. Thật vất vả mới tranh thủ được một cơ hội thể hiện, có khổ thêm nữa ta cũng phải làm tốt, ta cũng không thể để các tỷ tỷ ca ca xem nhẹ.”

“Hiện tại ngay cả Tông Đằng cũng đang giúp đỡ cùng nhau khai thác đồng ruộng, ta thân là ca ca, sao có thể tiếp tục nhàm chán như vậy?”

“Hao Khuyết nhà ta, thật sự là có khí khái nam tử tốt. Mặc kệ ngươi muốn làm gì, Tinh Tinh tỷ đều ủng hộ ngươi. Tuy nhiên, ngươi nói thế nào cũng là Vương thị công tử, đừng chuyện gì cũng tự mình làm, ta để bọn thị vệ giúp ngươi.”

Nói xong, Long Tinh Tinh hơi ngửa đầu lên, phát ra một tiếng trầm thấp.

Tiếng kình minh xa xa trên mặt biển xa xa truyền ra, nguyên bản thành đàn kết đội tụ tập ở cách đó không xa Long Kình vệ nhất thời hướng phía ngoài tán đi, bắt đầu dựa theo ý chỉ của Vương tiếp tục tìm kiếm ma thú khả nghi.

Theo đội ngũ Long Kình không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, phạm vi tìm tòi cũng dần dần biến lớn.

Có bọn chúng hỗ trợ, việc tìm kiếm Thủy Sinh Ma Thú lập tức trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Chờ bọn chúng phát hiện ra ma thú, lại do Vương Tông Côn tự mình ra tay thu thập, như vậy, hắn ngược lại là tránh cho cả ngày ngâm mình trong nước gặp phải nỗi khổ Đằng Hồ.

Hắn và những Long Kình kia không giống nhau, chúng nó đều là từ nhỏ ở trong biển lớn lên, đối với loại dây leo này sớm đã thành thói quen, nhàn rỗi không có việc gì sẽ gom tới cọ xát một chút, tự nhiên mà đem dây mây trên người cọ xuống.

Nhưng theo ý nghĩa nghiêm khắc của Vương Tông Côn mà nói, hắn cũng không phải là một tiên thú thủy sinh, mà là tiên thú hệ không gian.

Đợi đến khi hắn chân chính trưởng thành thành một con Côn, sẽ có được năng lực ngao du vô tận hư không, đi săn trong hư không, tìm kiếm nơi sinh sống, thậm chí là sinh sản đời sau.

Côn, đã định trước là thuộc về Tinh Thần đại hải.

Sau một khoảng thời gian.

"Ồ? Đây là một Long tộc ma giới cấp mười?" Công phu không phụ lòng Côn, Vương Tông Côn rốt cuộc dưới sự hỗ trợ của Long Kình tỷ tỷ đã đánh chết một Long tộc cấp mười.

Sau khi rút gân lột da, Vương Tông Côn đem long tiên trân quý nhất trịnh trọng cất đi, chuẩn bị sau khi trở về hiếu kính cha mình kính yêu nhất.

Nghe Ly Từ tỷ tỷ nói, đây là thứ tốt, cha nhất định sẽ thích.

Lại một khoảng thời gian ngắn sau.

Một đội thị vệ Long Kình phụ trách dò đường trở về bẩm báo, nói là phía trước phát hiện một di tích yên lặng dưới đáy biển, chỉ là phụ cận di tích có rất nhiều khe hở không gian, dẫn tới nước biển đều tạo thành từng cái vòng xoáy, thập phần hung hiểm.

Long Kình dò đường căn bản không dám tới gần.

Vương Tông Côn lại vui mừng quá đỗi: "Khe hở không gian tính là gì? Lúc ta mới sinh ra đã có thể xuyên qua không gian, thu phục cái khe hở không gian còn không đơn giản sao? Kế tiếp xem Tông Côn đại thiếu gia ta lộ tài năng cho các ngươi là được! Xuất phát!"

Dứt lời, hắn lập tức suất lĩnh đội ngũ thị nữ, dưới sự hộ vệ của Long Tinh Tinh giết tới di tích dưới đáy biển.

…

Khi Vương Tông Côn đang cống hiến và bôn ba cho gia tộc.

Một vị "Nam đinh" Vương Tông Đằng khác cũng đang rất cố gắng khai hoang.

Hôm nay hắn, nhờ vào thôn phệ đại lượng ma sát chi khí ở Ma Vực, thực lực đã phát triển rất nhiều, hình thể cũng trở nên to lớn vô cùng.

Từng cây xúc tu dây leo thật dài, giống như ngàn vạn sợi cắm vào chỗ sơ khai tràn đầy ma sát khí, mỗi lần hắn hít vào một ngụm, đều có thể cảm giác được năng lượng liên tục tràn ngập vào, thoải mái không muốn cũng không cần.

Chờ đợi mấy ngày sau, ma sát khí trong mảnh đất này bị rút sạch không còn một mảnh, hắn liền đem xúc tu dây leo từ trong đất rút ra, còn tiện thể đem bùn đất hung hăng lật úp.

Sau đó, hắn cất bước "Bộ pháp" phóng đãng không gò bó, lao tới một mảnh đất khác.

Ở phía sau Vương Tông Đằng, sớm đã có trận pháp sư chờ đợi, lúc này liền bắt đầu xây dựng trận pháp cách tuyệt, bổ sung linh mạch đã được cấy ghép vào.

Đám lao công pháo hôi thì bắt đầu lao động vất vả.

Những công nhân pháo hôi này đều rất ra sức làm việc, bởi vì hôm nay tuy rằng bọn họ làm việc vất vả, nhưng đãi ngộ cơm nước lại tăng lên một mảng lớn.

Đương nhiên, ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác.

Hiện giờ tiền tuyến đang xảy ra chiến tranh, dựa theo thông lệ thường ngày, bọn họ chính là đội cảm tử.

Nhưng hôm nay, tổng chỉ huy khu phòng ngự phía đông Vương Ly Dao tạm thời dừng chiến lược liều chết, khiến bọn họ lại tiếp tục cải tạo lao động. Trừ phi tư tưởng có vấn đề, người không tích cực lao động mới cân nhắc một lần nữa đầu nhập đội dám chết.

Bất quá loại người này quả nhiên là ít càng thêm ít. Dù sao, cuộc sống hôm nay so với trước kia tốt hơn nhiều, ai lại nghĩ không ra trở về làm pháo hôi?

Cái này cũng dẫn đến tiến độ khai hoang của doanh pháo hôi không chỉ không bị chiến sự ảnh hưởng, ngược lại so với trước còn nhanh hơn một chút.

Một màn này, bất quá là thường ngày.

Hiện giờ, tình huống khu phòng ngự Đông Càn có thể nói là thay đổi từng ngày, đang nhanh chóng phát triển.

Mảnh đất khai hoang ban đầu này, càng là nghênh đón thời khắc mùa thu hoạch.

Trận pháp hình thành hộ thuẫn trong suốt mỏng manh ngăn cách ma sát khí trong không khí bên ngoài ruộng đất, trong trận pháp, từng mảng lớn "mười chín ma tinh đạo" đã kết ra trĩu hạt.

Hôm nay đang thu hoạch khâu, tất cả mọi người đang bận rộn, náo nhiệt vô cùng.

Trên cây lúa thu hoạch, mỗi một hạt thóc đều to tròn như trân châu, hình dạng sung mãn, cách vỏ lúa đen nhánh, dường như có thể ngửi được mùi thơm của hạt gạo.

Theo quá trình thu hoạch hoàn thành, một lượng lớn lúa cốc được xếp đặt trên những chiếc xe đồng, cũng tuyên cáo lần gieo trồng thí nghiệm này vô cùng thành công.

Trên mặt mỗi người tham gia khai phá đều lộ ra vẻ vui sướng từ tận đáy lòng.

Nhân tộc là một chủng tộc có năng lực thích ứng rất mạnh, chỉ cần đất đai có thể trồng trọt ra lương thực đủ có thể nuôi sống người, nơi đó liền có thể trở thành gia viên của bọn họ.

Giới vực xuyên qua thuyền qua lại vận chuyển vật tư không dễ, có thể trồng ra rất nhiều lương thực ở Ma giới, ý nghĩa áp lực hậu cần sẽ giảm bớt thật nhiều, chiến lực tổng thể của Nhân tộc cũng sẽ theo đó tăng cường.

"Nào nào nào, mọi người vất vả rồi."

Lúc này, Vương Anh Lôi phụ trách chủ trì thu hoạch dẫn một đám người đi tới giữa ruộng, trong tay những người này đều mang theo một thùng gỗ cực lớn.

Mùi thơm của gạo từ thùng gỗ bay ra.

Tất cả những thứ trong thùng gỗ này đều là Ma Tinh Mễ vừa mới thu hoạch!

Tất cả mọi người lập tức hoan hô lên.

Hôm nay, ngay cả các nhân công của doanh pháo hôi cũng được hưởng dụng Ma Tinh Mễ tươi mới.

Dùng loại gạo ma tinh này nấu ra hạt gạo lớn như quả táo đỏ, ăn vào thoải mái trơn trượt, khẩu vị không tệ. Sau khi ăn xong, lại có một cỗ nhiệt ý từ trong bụng bốc lên, tràn ngập toàn thân, hiển nhiên trong đó cũng ẩn chứa một ít năng lượng có thể hấp thu.

Sau đó, hậu cần được vận chuyển rất nhiều thức ăn, trong đó còn có một thùng lớn tôm ma ngao màu đỏ.

Chỉ bất quá bây giờ ma ngao tôm màu đỏ cũng không phải là ăn cho pháo hôi doanh.

Những khôi lỗi sư cao quý, trận pháp sư kia, vừa nhìn thấy xích sắc ma ngao tôm liền bắt đầu chảy nước miếng, một bộ không thể chờ đợi được.

Đây là bởi vì con tôm ma ngao màu đỏ bây giờ đã không giống với lúc trước nữa. Hạt tiêu cay xè, trọng đường, còn có các loại gia vị tăng hương thơm, khiến cho chúng nó hóa mục nát thành thần kỳ, trở thành mỹ thực hạng nhất, rất được tất cả mọi người yêu thích.

Bây giờ ma ngao tôm màu đỏ đã trở thành thức ăn ngon nhất khu phòng ngự Đông Càn ở chiến trường ngoại vực, nếu phối hợp với rượu ướp lạnh thanh nhã dễ chịu, tư vị kia quả thực là vui đến quên cả trời đất.

Điều này cũng dẫn đến ma ngao tôm màu đỏ to như chậu lớn vừa bưng lên, lập tức lọt vào tranh đoạt của tất cả mọi người.

Do trở ngại nguyên nhân bắt được, hiện giờ ma ngao tôm màu đỏ đã không còn cung ứng cho doanh pháo hôi nữa, mà chỉ có người có thân phận tương đương mới có thể có hạn ngạch, sĩ tốt cùng doanh pháo hôi bình thường muốn ăn một ngụm đã là vô cùng không dễ dàng, phần lớn thời gian chỉ có thể trơ mắt nhìn, chảy nước miếng.

Đây là mị lực của ma ngao tôm màu đỏ.

Vốn dĩ Long Xương đại đế đưa cho Vương Thủ Triết một ít tôm ma ngao màu đỏ, chỉ là cố ý chơi xấu muốn làm hắn buồn nôn mà thôi.

Nhưng không ngờ, Vương Thủ Triết lại nấu nướng một số hương liệu kỳ kỳ quái và gia công một lần nữa, thứ này đã biến thành siêu cấp mỹ thực khó có thể thay thế.

Vì thế, mọi người còn đặt tên cho loại hương liệu này, gọi là 【Vương Thủ Triết mười tám hương】, ý là loại hương liệu này là Vương Thủ Triết dùng mười tám loại hương liệu phối hợp mà thành.

…

Mà ngay khi khu phòng ngự Đại Càn bận rộn, trong mật thất khu phòng thủ Tiên số ba, Lung Yên lão tổ hấp thu Minh Sát Chân Ma chủng cũng đến thời điểm mấu chốt nhất.

“Rắc~”

“Rắc~”

Trong từng tiếng nứt vỡ thanh thúy, Minh Sát Chân Ma chủng giống như hắc bảo thạch xuất hiện rậm rạp chằng chịt vết rạn. Sau đó theo một âm thanh vang dội, triệt để vỡ vụn thành mấy khối.

lượng lớn Minh Sát Ma Thần lực giống như thủy triều mãnh liệt mà ra, đem một bộ trang băng lam sắc Lung Yên lão tổ hoàn toàn bao vây.

Dưới ánh đèn trong mật thất lành lạnh, thân hình của nàng cơ hồ bao phủ ở bên trong năng lượng màu đen thuần, trở nên loáng thoáng nhìn không rõ.

Minh Sát Chân Ma cuồn cuộn không dứt dũng mãnh lao vào trong cơ thể nàng, sau khi đạt tới một điểm giới hạn nào đó, lại tựa như gặp phải bình cảnh gì, rốt cuộc không cách nào bị thân thể của nàng hấp thu được.

Giờ phút này, âm Sát Bảo Điển dĩ nhiên bị thôi động đến cực hạn, trang sách rầm rầm phiên động, nỗ lực khống chế đại lượng Minh Sát Ma Thần lực kia.

Huyết mạch chi lực trong cơ thể Lung Yên lão tổ cũng đã bị thôi động đến cực hạn. Dưới huyết mạch chi lực sôi trào, hư ảnh Băng Phượng to lớn hiện lên ở phía sau bà ta, cánh chim trải rộng trên không, dưới sự kích động của huyết mạch chi lực phát ra từng trận phượng minh.

Nhưng mà trải qua một thời gian ngắn hấp thu chuyển hóa, tu vi của nàng giờ phút này đã đạt đến Tử Phủ cảnh đỉnh phong đại viên mãn, hấp thu chuyển hóa Minh Sát khí cũng đạt đến

một cực hạn, trừ phi tấn thăng Thần Thông cảnh, nếu không sẽ không hấp thu được Minh Sát khí nữa.

Lượng lớn Minh Sát khí tích tụ trong cơ thể nàng, tựa như Giang Lưu lao nhanh, điên cuồng tìm kiếm chỗ phát tiết.

Đôi mi thanh tú của Lung Yên lão tổ cau lại, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

"Chủ nhân, cố lên! Hiện tại là thời cơ tốt nhất, mượn lực lượng của Minh Sát Chân Ma chủng, nhất cổ tác khí đột phá đến Thần Thông cảnh!" Thấy thế, Ngân Sa của Âm Sát Bảo Điển không kiềm chế được, hiện lên trên bảo điển.

Đó là một thiếu nữ dáng người thon dài, mặc một bộ bạch y mờ mịt.

Thân hình của nàng tinh tế nhẹ nhàng, có một loại khí chất tựa như liễu yếu như gió, lại không có vẻ suy nhược, ngược lại mơ hồ lộ ra một vòng tiên khí.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng thẳng, khẩn trương nhìn Lung Yên lão tổ.

Hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, nếu không thể đột phá đến Thần Thông cảnh, quá liều thì Minh Sát Ma Thần lực sẽ trực tiếp làm chủ nhân nổ tung.

Mặc dù nàng có đầy đủ lòng tin đối với vị chủ nhân này, nhưng lúc này vẫn là không tự giác khẩn trương lên, lòng bàn tay cũng không tự giác nắm chặt.

"Yên tâm."

Lung Yên lão tổ nhíu mày, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

Nàng cố gắng khống chế Minh Sát chi lực đang điên cuồng khởi động trong cơ thể, trùng kích bình cảnh Thần Thông cảnh, một lần, hai lần, ba lần…

Mỗi một lần trùng kích, đều sẽ mang đến thống khổ to lớn.

Mi tâm Lung Yên lão tổ càng nhíu chặt, nhưng trong lòng không chút chần chừ, cũng không lùi bước chút nào, vẫn chịu đựng thống khổ, một lần lại một lần đánh vào.

Rốt cuộc.

Khí thế toàn thân nàng bỗng nhiên biến đổi, một cỗ uy thế Thần Thông cảnh vô cùng cường hãn bỗng nhiên bay lên.

Trong chốc lát.

Toàn bộ thiên địa như sinh ra cảm ứng, đạo đạo lực lượng pháp tắc buông xuống, uy thế kinh khủng quét ngang ra, trong khoảnh khắc quét sạch toàn bộ mật thất.

Bầu trời bên ngoài mật thất phong vân biến ảo, kiếp vân cuồn cuộn bắt đầu điên cuồng tụ đến bên này.

Bầu trời vốn đã ảm đạm của Ma Vực lập tức trở nên ảm đạm.

Bất quá trong chớp mắt, có từng tia từng sợi lôi quang bắt đầu nổi lên trong tầng mây, uy thế kiếp vân trở nên càng thêm khủng bố.

Vương Ly Từ đang nhàm chán canh giữ ở cửa mật thất, cầm đống lửa thịt nướng ăn cảm ứng được cỗ uy thế này, động tác ăn thịt dừng lại một chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kích động: "Cái này… Chẳng lẽ là lão tổ đột phá?!"

Ý thức được điều này, nàng lập tức bất chấp thịt nướng, trực tiếp buông cái xiên thịt xuống, tát một cái vào trên lưng con chuột cặn bã đang vùi đầu ăn thịt bên cạnh: "Đừng ăn nữa, nhanh đi thông báo cho Phú Quý và Tỳ Hưu, để bọn họ tranh thủ tới đây."

Cặn bã bị nàng vỗ như thế, thịt trong miệng thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, lập tức có chút im lặng.

Đừng tưởng nó không biết, nhân loại tu sĩ đột phá Thần Thông cảnh không phải là một lần là xong, cho dù nó chậm rì rì ăn thịt xong lại đi thông báo cũng xong, cần gì phải đuổi như vậy?

Được rồi ~ xem tại lão đại khai hứng như thế, liền không cùng nàng so đo.

Con chuột cặn bã tùy ý duỗi móng vuốt ra, xé ra một khe hở không gian thật nhỏ, ngậm thịt trong miệng liền vọt vào, trong chớp mắt liền biến mất trong khe hở không gian.

Mà lúc này, đạo kiếp lôi thứ nhất trên bầu trời cũng đã ấp ủ đến cực hạn, một đạo kiếp lôi tản ra uy áp khủng bố chợt bổ xuống.

“Oanh long long!!!”

Tiếng sấm đinh tai nhức óc một lát mới vang lên.

Uy áp khủng bố tràn ngập khắp thiên địa.

Mà đạo kiếp lôi từ trên trời giáng xuống kia, cũng ở giờ khắc này xuyên qua không gian, bỗng nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu Lung Yên lão tổ.

Lung Yên lão tổ sớm có dự liệu, lúc này cầm trường kiếm đón đánh.

Một đạo.

Hai đạo.

Ba đạo…

Bất tri bất giác, thân ảnh Lung Yên lão tổ đã bị bao phủ trong sấm sét.

Lúc trước khi Vương An Nghiệp còn ở Tử Phủ cảnh, cũng đã có thể chống đỡ được kiếp lôi Thần Thông, bây giờ Lung Yên lão tổ đã đột phá đến Thần Thông cảnh tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Trọn vẹn chín đạo kiếp lôi, Lung Yên lão tổ rất thoải mái liền vượt qua.

Lúc này, kiếp vân trên bầu trời cũng bắt đầu dần dần tiêu tán.

Đạo đạo cam lâm từ trên bầu trời buông xuống, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể của nàng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, thể chất, cùng với huyết mạch lực của nàng đã nghênh đón một đợt tăng trưởng thật lớn.

Đợi cam lâm rơi xuống trên bầu trời bị hấp thu triệt để, khí chất toàn thân Lung Yên lão tổ đều đã xảy ra thay đổi cực lớn, uy áp Thần Thông cảnh mạnh mẽ khuếch tán ra, để không khí cũng mơ hồ trở nên ngưng trệ.

Ngay cả hư ảnh băng phượng to lớn phía sau nàng cũng trở nên ngưng thực hơn rất nhiều, linh vũ trên cánh tựa như băng tuyết điêu khắc mà thành trở nên rõ rền, thoạt nhìn tựa như vật còn sống vậy.

Nhìn kỹ lại, dưới ảnh hưởng của Minh Sát Chân Ma chủng cùng với cam lâm, hình tượng băng phượng này cũng rõ ràng phát sinh không ít biến hóa.

Từng sợi màu sắc đen nhánh như mực nhuộm, từng sợi nhè nhẹ thấm vào đôi cánh vốn như băng tinh của nó, trong uy thế tỏa ra cũng nhiều thêm một cỗ minh sát khí lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi phát lạnh trong lòng.

Rất hiển nhiên, giờ phút này Lung Yên lão tổ đã không thể xem như huyết mạch thuần túy của Băng Phượng rồi, trong huyết mạch của nàng đã có được Minh Sát chi lực.

Nàng có thể cảm giác được, giờ phút này huyết mạch chi lực của mình đã từ đệ bát trọng lột xác đến đệ cửu trọng, đã không kém gì cường giả Lăng Hư cảnh bình thường.

Nhờ vào tác dụng của Minh Sát Chân Ma chủng, tư chất của nàng cũng tăng lên rõ rệt, bây giờ đã đạt đến Thiên Nữ Ất đẳng.

Phải biết rằng, tư chất đẳng cấp đến cấp bậc Thiên Tử, Thiên Nữ này, muốn lại tăng lên đã là ngàn vạn khó khăn. Bởi vì trên đời này đại bộ phận đan dược tăng lên tư chất, thiên tài địa bảo, đối với Thiên Tử Thiên Nữ cũng đã không có tác dụng, cho dù ăn vào hiệu quả cũng cực kỳ nhỏ bé.

Cho dù là Minh Sát Chân Ma chủng, thì nguyên lai Lung Yên lão tổ cũng không có hy vọng quá lớn, dù sao thứ này là của Ma Thần để lại cho người thừa kế, mà tư chất yêu cầu trở thành Ma Thần, cũng tương đương với thiên tử, thiên nữ của nhân loại mà thôi.

Hoàn toàn không nghĩ tới, nó lại cho mình một cái kinh hỉ nhỏ.

Thiên Nữ Ất đẳng, mặc dù vẫn như cũ là thiên tử thiên nữ, nhưng so với Bính đẳng cùng Đinh đẳng lại có khác biệt bản chất.

Khác biệt lớn nhất trong đó chính là tư chất đạt tới Thiên Nữ Ất đẳng, liền có tư cách kế thừa Thánh Đồ!

Cho dù không có Thánh Đồ, không cách nào đột phá cảnh giới tầng tiếp theo, Vương Lung Yên cũng có hi vọng trong đời có thể đột phá đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ!

Đây là chuyện ngay cả Tiên Hoàng dựa vào Hỗn Độn linh thạch cũng chưa chắc có thể làm được!

Cho dù là hiện tại, tu vi của nàng còn lâu mới đủ, nhưng dựa vào tư chất của Thiên Nữ Ất đẳng, nàng cũng có thể phát huy ra thực lực vượt xa cường giả Thần Thông cảnh bình thường.

Dù sao, trình độ thức tỉnh huyết mạch tu sĩ Huyền Vũ đạt tới đệ cửu trọng, nắm giữ không còn là thần thông, mà là thiên đạo pháp tắc. Chỉ có điều, lúc huyết mạch đệ cửu trọng nắm giữ pháp tắc chỉ có thể coi là pháp tắc ban đầu, chỉ có đến Chân Tiên cảnh, mới có thể chân chính nắm giữ một đạo pháp tắc nào đó.

Nhưng dựa vào ưu thế huyết mạch, hiện tại, cho dù là đối đầu Thần Thông cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, nàng cũng có thể không hề áp lực mà chiến một trận.

Đương nhiên, nếu là đối đầu Lăng Hư cảnh cường giả, đó chính là một chuyện khác, dù sao song phương huyết mạch tương đương, mà tu sĩ Lăng Hư cảnh có thể tiến hành không gian xuyên toa, nàng bây giờ còn chưa có thủ đoạn gì có thể khắc chế. Nếu là muốn tiêu diệt Lăng Hư cảnh cường giả, vẫn là cần dựa vào những người khác phụ trợ, hoặc là ngoại lực.

Lung Yên lão tổ chậm rãi đứng dậy, tiện tay vung lên, từng đạo huyền khí vô cùng tinh thuần liền bọc lại thân thể của nàng, triệt để đánh tan những tạp chất bên ngoài thân nàng.

Nàng lập tức sửa sang lại quần áo, lách mình bay vút ra cửa mật thất.

Sau khi đến Thần Thông cảnh, độn pháp của nàng nghiễm nhiên sinh ra chất biến, gần như trong nháy mắt, tựa như thuấn di từ chỗ sâu trong mật thất đi tới cửa mật thất.

“Chúc mừng lão tổ đột phá Thần Thông cảnh.”

Đám người Vương Phú Quý, Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền đã sớm nhận được tin tức, chờ ở cửa mật thất, giờ phút này thấy Lung Yên lão tổ đi ra, lập tức nghênh đón chúc mừng.

Nhìn bọn nhỏ đến đây chúc mừng, khóe mắt Lung Yên lão tổ cũng lộ ra một nụ cười.

Sở dĩ nàng liều mạng tu luyện như vậy, cố gắng làm cho mình trở nên càng ngày càng mạnh, cũng là muốn che chở bọn nhỏ trong nhà.

“Phú Quý, chiến sự bây giờ thế nào rồi?” Lung Yên lão tổ hỏi.

“Bẩm lão tổ, hiện giờ chiến sự đã lụi tàn, khu vực chúng ta phòng thủ nằm ở giai đoạn bị động phòng thủ.” Vương Phú Quý thành thật trả lời, dừng một chút rồi nói: “Nhưng Tiểu Ma Tôn lại chiếm được hai chiến quả không tệ.”

Lung Yên lão tổ hơi nhíu mày, nhưng cuối cùng không nói gì.

Nàng biết phú quý làm việc tất nhiên là có đạo lý của hắn.

Ngay khi nàng chuẩn bị cùng bọn nhỏ nói chuyện phiếm, đột nhiên, xa xa có một bóng người bay lên không tới, người chưa đến tiếng đã đến trước: “Nếu băng là ta, ngươi đây là tấn thăng Thần Thông cảnh sao?”

Rất hiển nhiên, người này là Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh.

Lung Yên lão tổ tức giận liếc nhìn Thân Đồ Cảnh Minh đang từ xa bay tới, quay sang nói với Vương Phú Quý: “Phú Quý, căn cơ này của ta còn hơi bất ổn, còn phải bế quan củng cố thời gian một chút, ngươi thay ta ứng phó Tam hoàng tử một chút.”

“Vâng, lão tổ tông.” Vương Phú Quý gật đầu.

“Ngoài ra, ngươi nghĩ biện pháp thay ta kiếm một bộ thi thể Ma Vương đến đây.” Lung Yên lão tổ thấp giọng truyền âm cho Vương Phú Quý.

Thi thể Ma Vương?

Vương Phú Quý khẽ giật mình, chợt có chút khiếp sợ nhìn Lung Yên lão tổ: “Ngài đây là… Chẳng lẽ ngài đã nắm giữ ‘Minh’ chi pháp tắc đến trình độ như vậy sao?”

“Không dám nói nhất định thành công, nhưng có thể thử xem.” Lung Yên lão tổ ánh mắt thập phần kiên định, “Bất quá nếu thành công, ta có thể chân chính đạt tới chiến lực Lăng Hư cảnh.”

“Lúc trước Triêu Dương Vương chém giết một vị Ma Vương, ta phải nghĩ biện pháp lấy.” Vương Phú Quý hơi suy tư, liền có quyết định: “Còn có tài liệu gì cần chuẩn bị, ta đều có thể đi đặt mua. Phải biết, Đa Bảo Các thiếu ta không ít nợ mà còn chưa trả.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Tam hoàng tử đã từ trên trời giáng xuống.

Trước khi xuống, hiển nhiên là hắn hơi sửa sang lại một chút, lúc này trong tay cầm quạt xếp hơi lắc lư, một bộ phong lưu phóng khoáng.

Lung Yên lão tổ lại giống như không nhìn thấy hắn, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ, trở lại trong mật thất, tựa hồ đối với Tam hoàng tử không hề có hứng thú.

“Ách…” Tam hoàng tử thấy một màn như vậy, trong lúc nhất thời vẻ mặt kinh ngạc: “Phú Quý à, có phải ta đắc tội Nhược Băng không?”

“Chỉ sợ là vậy.” Vương Phú Quý liếc hắn một cái.

“Chuyện này… Kính xin Phú Quý huynh đệ dạy ta…” Tam hoàng tử lập tức cuống lên.

Hắn thỉnh giáo Vương Phú Quý, cũng không tính là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng. Dù sao, phú quý có thể khiến cho hai vị công chúa của hai triều Tiên Ma đều ngoan ngoãn phục tùng hắn, đang suy nghĩ phương diện tâm lý của nữ nhân tuyệt đối có kinh nghiệm hơn hắn.

“Ngươi ngẫm lại xem, tương lai đều là Chân Ma cảnh, tiểu ma tôn người ta tung hoành trên chiến trường, liên tiếp lập nhiều kỳ công, nhưng ngươi lại cả ngày lắc lư trong doanh trại… Ài…” Vương Phú Quý lắc đầu thở dài, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nam nhi tốt nhất nên lấy sự nghiệp làm đầu, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ đi.”

Tam hoàng tử suy nghĩ cẩn thận, nhất thời cảm thấy Vương Phú Quý nói có đạo lý.

Lập tức hắn kích động như đánh tiết gà: “Đúng đúng đúng, Phú Quý huynh đệ nói đúng, ta sẽ ra tiền tuyến kiến công lập nghiệp.”

Nói xong, hắn liền hấp tấp bay đi.

Tốc độ của nó cực nhanh, khiến cho Vương Phú Quý có chút líu lưỡi.

Tên gia hỏa này, thật đúng là…

Nói thật ra, Vương Phú Quý tự nhận mình nhìn người vẫn còn có chút nhãn lực, nhưng có đôi khi vẫn sẽ cảm thấy vị Tam hoàng tử này có chút khiến hắn đoán không ra.

Ngươi nói hắn không đáng tin cậy sao, hắn ở thời khắc mấu chốt lại lúc nào cũng đáng tin cậy. Nhưng nếu ngươi nói hắn đáng tin cậy, hắn lại luôn ở các nơi có vẻ không đáng tin cậy.

Cũng không biết rốt cuộc Ma Hoàng như thế nào dưỡng ra một hoàng tử kỳ hoa như vậy.

Mà giờ khắc này, Lung Yên lão tổ trở lại nơi bế quan, cũng lần nữa bắt đầu bế quan, nện vững chắc căn cơ.

Cũng không lâu lắm, Vương Phú Quý liền đưa tới cho nàng một bộ thi thể Ma Vương, cùng với một đống lớn tài liệu của U Minh hệ.

Cho dù sau khi tử vong, trong thân thể Ma Vương cũng có một cỗ bá khí hung hãn tiêu tán không đi, uy nghiêm mười phần.

“Uych uych!” Ngân sa từ trong lòng ngực Lung Yên lão tổ chui ra, hưng phấn nói: ” Lung Yên tỷ tỷ, không ngờ có một ngày chúng ta còn có thể dùng thân thể Ma Vương luyện chế thi khôi. Đổi lại trước kia, cũng chỉ có Ma Tôn mới có thể luyện chế.”

Mà vẻ mặt của Lung Yên lão tổ lại cực kỳ ngưng trọng.

Nàng vốn không muốn luyện chế thi khôi chi đạo, chẳng qua là bây giờ đạt được truyền thừa của Minh Sát Chân Ma chủng, lý giải đối với “Minh chi đạo”, chỉ sợ đã gần với Ma Tôn rồi.

Không đi đạo này, không thể nghi ngờ là phung phí của trời.

Mà thôi, chẳng qua chỉ là luyện chế thi khôi Ma Vương mà thôi.

Vì tộc nhân, cho dù Vương Lung Yên nàng có tan thành tro bụi cũng không sợ, cần gì phải ngại ngùng, rối rắm không tiến trong chuyện này?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của nàng trở nên vô cùng kiên định.

…

Chương 227: Ma Hoàng giáng lâm! Tiểu tử phú quý ngươi lừa ta!

…

Bế quan trong mật thất.

Lung Yên lão tổ đứng lơ lửng trên không trung, Âm Sát Bảo Điển lơ lửng trên đỉnh đầu bà ta, giúp bà ta khống chế sức mạnh Thiên Đạo pháp tắc gia trì.

Lúc này một Ma Vương đã chết đứng trước mặt nàng.

Cùng đại đa số Ma Vương khác giống nhau, dáng người của nó vô cùng cường tráng, làn da cùng cơ bắp toàn thân cũng cứng rắn như huyền thiết, liếc mắt một cái thậm chí hiện ra cỗ kim loại ánh sáng lạnh, vừa nhìn liền biết lực phòng ngự tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng đặc thù nhất chính là đôi cánh dơi màu xám sau lưng nó.

Khác với cánh dơi bình thường, trên cánh dơi mọc đầy lông tơ rậm rạp màu xám, mỗi một cọng lông tơ đều giống như gấm vóc tơ lụa, cẩn thận cảm giác mà nói, còn có thể cảm giác được dao động năng lượng huyền ảo.

Rất rõ ràng, đôi cánh dơi không giống bình thường này chính là thể hiện năng lực chủ yếu của nó.

Ma Vương này tên là 【Hôi Sí Ma Vương】.

Mặc dù nó không phải là Ma Vương tinh anh có sức chiến đấu dũng mãnh, nhưng nó lại vô cùng am hiểu việc tập kích, bỏ chạy, trong rất nhiều Ma Vương tư lịch cũng tương đối già, cũng coi như là kẻ già đời trên chiến trường, ở trong đám Ma Vương bình thường cũng coi như là uy danh hiển hách.

Theo lý thuyết, trên chiến trường tỷ lệ sinh tồn của lão đầu tử rất cao.

Chỉ tiếc, hắn gặp được Triêu Dương Vương, vẫn là một người học được "Lừa gạt", thời khắc mấu chốt ném ra vương triều Dương Vương oanh tạc.

Mà Triêu Dương Vương ra tay chém giết Hôi Sí Ma Vương, cũng chính là bởi vì Ma Vương này độn tốc quá nhanh, lưu lại nó dễ dàng gia tăng biến số, coi như là trảm trừ một uy hiếp.

Hôi Sí Ma Vương khi còn sống sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi mình chết còn bị luyện chế thành thi khôi.

Dưới sự khống chế của Lung Yên lão tổ, từng đạo Minh khí đen sẫm bao phủ lấy Hôi Sí Ma Vương, cuồn cuộn không dứt chui vào trong cơ thể nó.

Được U Minh chi lực tẩy lễ, thân thể bị Tiên Kiếm Nghê Nguyệt xuyên qua, vậy mà một lần nữa toả sáng ra "Sức sống", miệng vết thương bắt đầu khép lại với một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mà cùng lúc đó, trên trán Lung Yên lão tổ cũng dần dần chảy ra mồ hôi, chậm rãi thấm ướt mái tóc của nàng.

Tuy tư chất huyết mạch của nàng tuyệt luân, ở Thần Thông cảnh cũng đã đem huyết mạch thức tỉnh đến đệ cửu trọng, thuần túy lấy trình độ thức tỉnh huyết mạch mà nói, đã không kém hơn tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường, nhưng nàng cuối cùng vẫn chỉ là Thần Thông cảnh, bất luận là cường độ thần niệm, trình độ ngưng thực của huyền khí, lượng huyền khí trong đan điền khí hải có thể chứa đựng, cùng với tố chất tổng thể của thân thể đều kém xa cường giả Lăng Hư cảnh.

Nếu không phải nàng luyện hóa hấp thu 【Minh Sát Chân Ma chủng】, lý giải được pháp tắc cấp độ sâu "Minh chi đạo", cũng quả quyết không có năng lực luyện chế thi khôi tương đương với nhân loại Lăng Hư cảnh.

Chung quy vẫn là thực lực không đủ ~

Cũng may, nàng đã sớm có chuẩn bị.

Mắt thấy Huyền khí sắp không cung cấp được, nàng liền bắt đầu phục dụng Huyền Nguyên bảo đan ngũ phẩm.

Loại ngũ phẩm bảo đan này dược tính ôn hòa, không chỉ có thể tẩm bổ thân thể, trong đó ẩn chứa đại lượng linh khí chất lượng cao đã trải qua luyện hóa, có thể nhanh chóng bổ sung huyền khí. Đối với tu sĩ Thần Thông cảnh mà nói, đây tuyệt

đối là bạn lữ tốt nhất lúc tu hành và chiến đấu, có thể đẩy nhanh tốc độ tu hành, đề cao năng lực tác chiến.

Vấn đề duy nhất chính là giá bán của nó phải đạt tới một trăm vạn càn kim một viên, quả thực không phải người bình thường có thể ăn được.

Nhớ ngày trước Long Xương đại đế vì duy trì thực lực Lăng Hư cảnh, cho dù đơn giản như thế nào, mỗi tháng cũng phải bổ sung một viên Huyền Nguyên bảo đan, một năm cộng lại tiêu hao cũng không ít.

Nhưng lúc này Lung Yên lão tổ lại giống như là không cần tiền, một viên rồi lại một viên được ném vào trong miệng, như vậy liền nhanh nhẹn như đập đậu phộng uống rượu vậy.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã dập nát một đống lớn đan dược.

Dùng quá nhiều đan dược như vậy, cho dù dược tính của đan dược có ôn hòa đi nữa, dược tính chồng chất trong cơ thể không cách nào luyện hóa kịp thời, cũng sẽ gây thương tổn cho thân thể, nghiêm trọng thậm chí sẽ để lại di chứng, thậm chí hao tổn thọ nguyên. Người bình thường sao dám làm như thế?

Cũng chính là Vương thị, trong nhà đã có cây Sinh Mệnh Vương Ly Tiên này, còn có lực lượng sinh mệnh bổn nguyên cao cấp hơn của Vương Thủ Triết, muốn giải quyết di chứng của nàng cũng không tính là quá khó.

Nếu không, Vương Phú Quý làm sao có thể đồng ý với hành động của nàng như vậy?

Theo Lung Yên lão tổ không ngừng dùng U Minh chi lực tế luyện thi thể Ma Vương, đồng thời không ngừng luyện hóa một ít cao giai ma tinh thạch, U Minh thủy tinh các loại tài liệu phụ trợ dung nhập vào, thi thể Hôi Sí Ma Vương cũng dần dần xảy ra cải biến, bắt đầu từng chút từng chút chuyển hóa thành thi khôi.

Cũng cùng lúc đó.

Trong trận doanh liên quân Ma tộc dây dưa ở khu phòng tuyến phía đông, lại xảy ra tranh chấp.

Một cuộc họp liên quân khẩn cấp triển khai trong đại bản doanh liên quân.

Người tham dự vẫn là những Ma Vương có gương mặt già nua kia, bọn chúng có hình dạng khác nhau, nhưng đều tản ra ma uy hiển hách khí tức không tầm thường.

Trước đó, khu vực tuyến đông phòng của Nhân tộc xảy ra dị biến, tổng chỉ huy và người tâm phúc bên cạnh Tiên Hoàng xảy ra xung đột mâu thuẫn, dẫn đến một loạt rối ren. Đại quân Ma tộc bắt được cơ hội, lập tức thuận thế phát động tiến công, ép Nhân tộc vào cứ điểm đánh.

Nhưng nhân tộc sau khi co đầu rút cổ lại, lại trở nên dị thường khó gặm, một khẩu pháo kiểu mới dưới thành thủ, trở nên càng thêm khó đối phó so với ngày xưa.

Một ma vương tên là "đoạn răng" trừng đôi mắt màu đỏ tươi, bất mãn kêu ầm lên: "Đây là gian kế của nhân tộc, bọn họ nhất định là thấy liên quân chúng ta có dấu hiệu rút lui, giả vờ biểu hiện ra bộ dáng nội chiến và lùi bước, kiềm chế quân chủ lực của liên quân chúng ta, để cho Thiên Ngao gì đó của ma triều tộc kia ở phía sau chúng ta du đãng giết chóc."

Âm thanh này đưa tới không ít tán thành.

Chúng Ma Vương nhao nhao kêu gào, đây là âm mưu quỷ kế của Nhân tộc, nhất là Xích Huyết Ma Vương tổn thất thảm trọng nhất, càng không để ý đến thân phận xấu hổ của mình, liên thanh kêu lên: "Hiện tại chúng ta đánh Nhân tộc tuyến đông phòng khu, thoạt nhìn đánh rất náo nhiệt, nhưng cũng không có chiến quả thực chất gì. Ngược lại là hậu phương của chúng ta, tổn thất càng ngày càng lớn như vậy, nhà cũng không còn, còn đánh cái gì nữa?"

"Thối lắm!" Hồng Thạch Ma Vương bên phía Âm Bạt Ma Thần tức giận trừng mắt nhìn nó, "Trận chiến tranh này vốn là do Minh Sát Ma Thần bệ hạ chủ động khởi xướng, hiện tại đánh một nửa không đánh, ngươi bảo chúng ta những Ma Vương bảo tiếp giáp với khu vực phòng thủ của Nhân tộc thì làm sao bây giờ?"

Lần này, Hồng Thạch Ma Vương tổn thất cũng phi thường thảm trọng, dưới trướng của nó trước trước sau đã có sáu lãnh

chúa chết trận, trong đó có năm người đều là bị Vương Ngao giết chết.

Nếu như lúc này liên quân rút lui, tổng thể thực lực tổn hại rất lớn, Hồng Thạch Ma Vương Bảo lại gần địa bàn nhân loại liền thành quả hồng mềm, nhất định sẽ đứng mũi chịu sào để bị nhân tộc trả thù. Sơ sẩy một cái, đến lúc đó Hồng Thạch Ma Vương Bảo của nó cũng phải diệt vong.

Mấy người hàng xóm của khu phòng thủ đông tuyến còn lại cũng nghĩ như vậy, nhao nhao kêu gào muốn quyết chiến đến cùng, quyết không thể lui quân. Về phần tổn thất ở hậu phương, có thể chờ đánh hạ khu vực tuyến đông phòng, lại phối hợp với những ma quân khác đang giằng co với Nhân tộc, cùng nhau dẹp yên căn cứ số ba rồi bù đắp lại.

Phải biết rằng, Ma Vương các lộ dưới trướng Ma Thần đối với lãnh địa của mình đều có quyền thống trị độc lập, mà đại quân Ma tộc mà bọn họ suất lĩnh, cũng đều là chính bọn họ vất vả bồi dưỡng ra, là hoàn toàn thuộc về tài sản của bọn họ, một khi tổn thất, trong thời gian ngắn là rất khó bổ sung được.

Về phần nói trông cậy vào Minh Sát Ma Thần cho bồi thường… Đó hơn phân nửa là trông cậy không được.

Cũng bởi vì vậy, mấy vị Ma Vương như Hồng Thạch Ma Vương hôm nay đã đâm lao phải theo lao, âm thanh phản đối rút lui tự nhiên vô cùng lớn.

Mà cũng bởi vì nguyên nhân tương tự, những Ma Vương bị Thiên Ngao càn quét hang ổ, muốn rút quân tự nhiên cũng đặc biệt mãnh liệt.

Có thể nói, nội bộ Ma tộc không đoàn kết, có quan hệ trực tiếp đến kết cấu xã hội và hệ thống xã hội của bản thân chúng.

Đến lúc này, hành động của liên quân oanh oanh liệt liệt đã có dấu hiệu sụp đổ.

Trên thủ tọa, hình chiếu của Minh Sát Ma Thần nhìn như bình tĩnh, nhưng kì thực cũng là đau đầu không thôi.

Bản tôn của nó bị Ma Tôn khống chế, căn bản không có khả năng giáng lâm chiến trường. Hơn nữa, địa bàn của nó còn tiếp giáp với khu vực phòng thủ của mấy nhân tộc.

Trong khoảng thời gian này, những khu vực phòng thủ nhỏ cũng bắt đầu xao động, liên tiếp khiêu khích và chủ động tiến công, đặc biệt là một khu phòng thủ nhỏ tên là khu vực Đông Càn, vậy mà ấn ba Ma Vương bảo đánh, nếu không có viện quân gấp rút tiếp viện kịp thời, không chừng sẽ lật thuyền trong mương rồi. Như vậy, cũng đã kiềm chế không ít binh lực dưới trướng của nó.

Lão trạch khắp nơi thất hỏa dưới trạng thái, mặc dù Minh Sát Chân Ma Chủng còn không có tìm được, Minh Sát Ma Thần kỳ thật cũng mơ hồ có thoái ý, muốn chỉnh đốn lại sau đó lại đến.

"Âm Quát, hiện tại thế cục rất tồi tệ." Minh Sát Ma Thần nói với một Âm Quát Ma Thần ở vị trí chủ vị khác: "Chúng ta đã lâu không lấy được khu vực tuyến Đông phòng, nhưng phía sau không ngừng bị tập kích quấy rối, cũng không tổ chức được quá nhiều viện quân lại đây."

"Nếu như ngươi có biện pháp, vậy thì nhanh chóng nghĩ biện pháp."

Lần này Minh Sát Ma Thần học khôn rồi, không có chủ động rút quân, ngược lại đem vấn đề vứt cho Âm Bạt Ma Thần. Ngươi không muốn rút quân, thì phải xuất ra phương pháp hữu hiệu.

Ánh mắt Âm Quát Ma Thần lạnh lùng, quét ngang một vòng toàn trường: "Đánh hạ được căn cứ Nhân tộc Tiên số ba, chuẩn bị đón lại Ma Chủ, chiến lược này tuyệt đối không thể thay đổi được."

"Vậy ngươi nói xem, chúng ta đánh thế nào?" Minh Sát Ma Thần lạnh lùng nói: "Bằng không, ngươi lại điều động một nhóm lớn viện quân tới đây, chúng ta liều chết công phá khu vực biên giới phía đông của Nhân tộc trước?"

"Viện quân, ta đã chuẩn bị xong." Âm Quát Ma Thần nhếch miệng cười, dáng vẻ thần bí bí nói: "Có điều trước đó, ta giới thiệu cho ngươi một vị bằng hữu."

"Bằng hữu?"

Minh Sát Ma Thần hơi chậm lại.

Có thể được Âm Quát Ma Thần xưng là bằng hữu, tất nhiên cũng là Ma Thần. Chẳng lẽ Âm Quát vậy mà nói động đến Ma Thần khác đến trợ giúp? Nếu như vậy, ngược lại là rất có hi vọng một lần công phá khu vực Đông Tuyến Phòng.

Chỉ có điều hiện giờ tám đại Ma Thần của Ma giới đều có lập trường ám muội, lúc này chạy tới chi viện, cũng không biết ôm tâm tư gì.

"Long huyết, ngươi có thể ra rồi." Ma Thần Âm Trạch kiềm chế kích động, mở miệng nói một câu.

Tiếng nói vừa hạ xuống.

"Bá!"

Một đạo năng lượng ba động bỗng nhiên bộc phát.

Ma khí mênh mông phun trào phía dưới, một đạo ma thể hoàn toàn do năng lượng cấu thành cứ như vậy trước mặt tất cả ma, ở trong hội nghị nhanh chóng phác họa ra.

Đó là một ma ảnh khiến phần lớn Ma Vương dưới trướng Minh Sát Ma Thần đều cảm thấy tương đối quen mắt.

Thân thể cường tráng vạm vỡ, vuốt rồng dữ tợn, đôi long dực to lớn, mắt rồng màu đỏ vàng, vảy rồng màu đỏ đen bao trùm toàn bộ ma thể, không thứ nào không thể hiện thân phận chủ nhân, uy nghiêm mà bá đạo, mang theo lực uy nhiếp khiến người ta hít thở không thông.

Uy thế Ma Thần bành trướng từ trên người hắn khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập cả hội nghị điện.

Ma, Ma Thần?!

Trong lúc nhất thời, tất cả Ma Vương ở đây đều kìm lòng không được mà hít vào một ngụm khí lạnh, trong biểu lộ tràn đầy khó có thể tin.

"Long Huyết!" Minh Sát Ma Thần Ma Thần Đồng căng thẳng, có chút không dám tin: "Làm sao có thể là ngươi? Không ngờ ngươi đã đúc lại thân thể Ma Thần, khôi phục đến cảnh giới Ma Thần rồi sao?"

Một thân khí tức Ma Thần kia không nói đến, ngưng tụ hình chiếu năng lượng, đây chính là thao tác cần phải đạt tới cấp

bậc Ma Thần thỏa đáng mới có thể thực hiện.

“Ha ha ha ~”

Hóa thành 【Long Huyết Ma Thần】, Hạ Dương cười ha ha.

Đây là lần đầu tiên hắn làm hình chiếu, thật ra còn có chút không quá thuần thục.

Bất quá, hình chiếu dù sao cũng là thiên phú kỹ năng của tất cả cường giả đẳng cấp này, chỉ cần đẳng cấp đạt đến, dùng liền giống như dùng chân chạy cùng nhảy của mình tự nhiên mà vậy, hơi thích ứng một chút là có thể hoàn toàn nắm giữ.

Hắn bắt chước khí chất Long Huyết Ma Thần, ánh mắt đắc ý và càn rỡ nhìn về phía Minh Sát Ma Thần: “Minh Sát a, lão bằng hữu của ta, chúng ta lại gặp mặt. Trước đó vài lần được ngươi khoản đãi, khiến bản Ma Thần rất chật vật, có thời gian, bản Ma Thần nhất định sẽ hỏi ngươi.”

“Hừ! Long huyết, ngươi chẳng qua chỉ vừa mới khôi phục Ma Thần mà thôi, lại bắt đầu kiêu ngạo như thế, thật sự cho rằng bản Ma Thần sẽ sợ ngươi sao?” Minh Sát Ma Thần cũng hừ lạnh một tiếng, không chút nhượng bộ chút nào, “Ngươi muốn đòi nợ cứ việc đến, bản Ma Thần chờ ngươi!”

Ở Ma giới, từ trước đến nay chỉ lấy thực lực luận anh hùng, cho dù Long Huyết Ma Thần là truyền kỳ Ma Thần trong truyền thuyết thì như thế nào? Nó cũng sẽ không bởi vậy mà cho nó mặt mũi.

“Được rồi.” Âm Quát Ma Thần vung tay lên nói: “Long Huyết, lúc trước ngươi cùng Minh Sát hoàn toàn chính xác có chút hiểu lầm, bất quá nghênh đón Ma Chủ chuyện lớn liên quan đến toàn bộ Ma giới trước mắt, những chuyện này cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi. Hôm nay ba người chúng ta đang trên một chiếc thuyền, phải đoàn kết thật tốt mới được.”

“Ha ha, vậy ta sẽ nể mặt Âm Quát.” Hạ Dương vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Bất kể nói như thế nào, nếu như không phải Âm Quát ngươi hỗ trợ, bản ma thần nếu muốn khôi phục thực lực sợ là đạt được năm nào tháng nào. Minh Sát, chuyện kia coi như qua đi.”

Minh Sát Ma Thần nhìn Âm Quát Ma Thần: “Lúc trước ngươi thế chấp tài sản mượn Ma Thần Tinh khắp nơi, nguyên lai là chờ ở chỗ này. Có Long Huyết tương trợ, trận chiến này ngược lại có thể đánh một trận.”

“Không sai, trong khoảng thời gian này, ta đã triệu tập một nhóm đại quân.” Ma Thần Âm Quát cười lạnh nói: “Đến lúc đó trợ giúp quân này sẽ do Long Huyết suất lĩnh, tùy thời một lần hành động công phá khu vực tuyến đông phòng tuyến phía đông. Chỉ cần khu vực đông của Nhân tộc bị phá, chiếm cứ cứ địa số ba là chuyện trong tầm tay.”

“Âm Quát, Nhân tộc xảo trá, chúng ta còn phải cẩn thận một chút.” Chử Hạ Dương cũng rất nghiêm túc nói: “Ta sẽ suất lĩnh viện quân, ẩn núp tư thế hành quân, tận lực không đánh rắn động cỏ. Mà liên quân trước mắt, thì toàn bộ tuyến áp sát, hung hăng trùng kích phòng tuyến của Nhân tộc, ta sẽ ở Nhân tộc tự cho rằng đề phòng chúng ta tấn công, thời điểm buông lỏng cảnh giác đột nhiên xuất hiện, triệt để phá hủy lòng tin của bọn hắn.”

Âm Quát Ma Thần gật đầu đồng ý: “Long huyết, không ngờ ngươi còn rất hiểu đánh trận.”

“Đó là đương nhiên.” Hạ Dương nhắc tới đánh trận, lập tức chính là một bộ ngạo khí ngút trời, “Nhớ ngày đó, ta chính là đệ nhất tiên phong dưới trướng Ma Chủ, từng giết nhân tộc máu chảy thành sông.”

“Vậy làm như thế đi.” Minh Sát Ma Thần cũng đồng ý nói, “Từ giờ lập tức bắt đầu, chúng ta phát động tổng tiến công tuyến đông phòng tuyến nhân tộc!”

Có Long Huyết Ma Thần gia nhập, chúng Ma Vương cũng nhìn thấy hi vọng thắng lợi, chẳng những không phản đối, ngược lại cũng bốc cháy lên nhiệt huyết.

Với thực lực của Long Huyết Ma Thần, một khi gia nhập chiến trường, trận chiến này tất thắng. Đến lúc đó, tất cả tổn thất trước đó đều có thể bù đắp lại gấp mấy lần.

Nhất là Huyết Sắc Ma Vương, trực tiếp khẩn cầu tiên phong.

Nó cũng là muốn nhân cơ hội này lập nhiều chiến công, bù lại tổn thất thảm trọng.

Những Ma Vương còn lại cũng đều nhao nhao xin lệnh xuất chiến.

Thuận phong cục cướp đầu người, ai lại không yêu chứ?

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Ma Hoàng Cung.

Thật vất vả xử lý xong một đống sự vụ có liên quan đến chiến trường ngoại vực, Ma Hoàng rốt cục rảnh rỗi, nấu cho mình một ấm trà tiên, khoan thai mà uống.

Đèn treo hỏa tinh thạch tản ra quang mang sáng ngời, phủ lên toàn bộ Ma Hoàng điện một tầng ánh sáng đỏ, cũng làm nổi bật lên vẻ lười biếng lúc này của Ma Hoàng.

Chén trà tươi mát tản ra hương trà âm u, như lan như xạ, thấm vào ruột gan.

Ma Hoàng hít một hơi thật sâu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ say mê.

Tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh kia hiếu kính tiên trà thật đúng là không tệ. Đáng tiếc số lượng quá ít, nhoáng cái cũng sắp uống hết rồi.

Hôm nay, hắn cũng dám thừa dịp Thân Đồ Cảnh Minh ở vực ngoại, vụng trộm uống một chút, nếu không tiểu tử kia lại ngửi mùi liền tới đây.

Cũng ngay lúc Ma Hoàng nhàn nhã uống trà.

Bỗng dưng.

Hắn biến sắc: “Không được! Chiêu Ngọc gặp nguy hiểm rồi!”

Té ra, ngay trong nháy mắt vừa rồi, hắn bỗng nhiên cảm giác được Ma Hoàng lệnh mình để lại trong tay Chiêu Ngọc đã bị khởi động.

Phải biết rằng, bên cạnh Chiêu Ngọc có Thiên Cầm tùy thời hộ vệ. Bởi vì lo lắng, lúc nàng rời đi, chính mình đã dặn đi dặn lại, để cho nàng hết thảy lấy sự an toàn của Chiêu Ngọc làm đầu, ngàn vạn lần không được có bất kỳ sơ xuất gì.

Thiên cầm làm việc luôn đáng tin cậy, sao chuyện này còn có thể xảy ra vấn đề?

Ma Hoàng trong lòng trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng bởi vì lo lắng Chiêu Ngọc xảy ra chuyện, trong lúc nhất thời cũng không lo được quá nhiều, lập tức liền đặt chén trà xuống, đem chủ ý thức bắn tới.

Sau một khắc.

Ý thức của hắn liền buông xuống bên trong hình chiếu được Ma Hoàng lệnh đánh thức.

Nhưng mà, chờ hắn thấy rõ cục diện trước mắt, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

Chỉ thấy bên tay trái hắn, một mỹ phụ tướng mạo tươi đẹp bức người, khí chất tôn quý đang cười tủm tỉm nhìn hắn.

Mặc dù trên mặt nàng ta đang tươi cười, nhưng sau lưng lại là hàn nguyệt di động, uy thế đáng sợ đang từng đợt lại từng đợt khuếch tán ra, nghiễm nhiên đã câu kết lực lượng pháp tắc, tùy thời có thể phát động tiến công.

Mà bên tay phải của hắn, có một lão già áo trắng khí chất gầy gò, đạo cốt tiên phong đang đứng. Một thanh tiên kiếm bồng bềnh sau lưng hắn, khí tức dâng trào, kiếm ý thông thiên, dáng vẻ đang vận sức chờ phát động.

Hai người này rõ ràng chính là Tiên Hoàng và Tiên Tôn.

Trong đó Tiên Hoàng là hình chiếu, Tiên Tôn lại là bản tôn, hai người một trái một phải kẹp hắn ở giữa, ẩn ẩn đã phong tỏa tất cả đường lui của hắn.

Nghiễm nhiên là dáng vẻ nếu hắn dám phản kháng, lập tức liên thủ kêu gọi.

Tình huống gì vậy??!

Trong đầu Ma Hoàng thoáng cái có chút lộn xộn, trong lòng cũng thoáng cái trở nên rét lạnh.

Kết quả ngay tại thời điểm hắn cho rằng cỗ hình chiếu này hơn phân nửa sẽ bị phế bỏ ở đây, khóe mắt của hắn thoáng liếc qua một bóng người.

Chỉ thấy cách phía trước không xa, một thanh niên nhìn quen mắt đang khoanh tay đứng, nhìn về phía bên này.

Khuôn mặt tròn trịa có chút mủm mỉm kia, hắn quá quen thuộc. Đây không phải là hắn tâm tâm niệm niệm, muốn bắt cóc Vương Phú Quý về làm con rể sao?

“Tiểu tử phú quý, ngươi lừa ta?”

Ma Hoàng gần như là lập tức phản ứng lại, ngữ khí tràn đầy khó có thể tin.

…

Chương 228: Tiên Hoàng đã áp chế Ma Hoàng!

…

Quan trọng nhất là, Chiêu Ngọc tiểu công chúa hắn yêu mến nhất, hôm nay đang bị Vương Phú Quý "nắm giữ" lấy, cười ha hả mà nhìn hắn, một bộ dáng thiên chân vô tà vô phế.

Đây chính là chọc cho Ma Hoàng tức giận.

Hắn trừng mắt nhìn tiểu công chúa Chiêu Ngọc không chịu cố gắng, sau đó trừng mắt nói với Vương Phú Quý: "Vương Phú Quý, bổn hoàng có thù không oán gì với ngươi, ngươi lại lừa bổn hoàng như thế?"

"Bệ hạ hiểu lầm rồi." Vương Phú Quý cười đến vẻ mặt "Hòa thiện", "Bóng ảnh cũng không phải bổn tôn, Tiên Tôn tiền bối và Tiên Hoàng bệ hạ làm sao đến mức chuyên môn nhằm vào một hình chiếu? Lần này thông qua Chiêu Ngọc Ma Hoàng lệnh đưa bệ hạ đến, cũng không phải là vì muốn mưu hại hình chiếu bệ hạ, mà là có chuyện quan trọng muốn nói với bệ hạ."

"Không lừa? Có chuyện quan trọng?" Ma Hoàng nghi ngờ liếc nhìn Vương Phú Quý, lại quét mắt nhìn Chiêu Ngọc trong ngực hắn, qua lại hai lần, bỗng nhiên có hứng thú, kinh hỉ nói: "Chẳng lẽ, ngươi đến tìm bổn hoàng để bàn hôn ước?"

"Khốn kiếp!" Tiên Hoàng tức giận đến vỗ bàn một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp bức người kia cũng lộ ra vẻ giận dữ: "Xích Ngục đồ chó này, cũng dám đánh chủ ý phú quý! Khoản sổ sách này, bản hoàng còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu."

"Phú Quý cũng không phải do Chư gia các ngươi nuôi dưỡng, ta đánh chủ ý lên người hắn có liên quan gì đến ngươi?" Xích Ngục Ma Hoàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, trả lời lại một cách mỉa mai: "Mục Vân, đừng tưởng ỷ vào người đông là có thể hô to gọi nhỏ với bổn hoàng ở đây. Bản hoàng tương đương với cảnh giới của ngươi, theo lý là ngồi ngang hàng với ngươi."

"Ỷ vào nhiều người? Ngồi ngang hàng? Ha ha ha." Tiên Hoàng cười nhạo một tiếng, lập tức vẫy vẫy tay với hắn nói:

“Tới tới, hai chúng ta tâm sự một mình. Mượn một bước nói chuyện.”

“Chỉ mượn một bước, bổn hoàng còn sợ ngươi sao?” Ma Hoàng cũng khá kiên cường, ỷ mình bây giờ là hình chiếu, cứng cổ nói: “Đừng tưởng tu vi ngươi cao hơn ta một chút, là có thể muốn làm gì thì làm trước mặt bổn hoàng. Ta nói cho ngươi biết, bổn hoàng cũng là có tuyệt chiêu.”

Trong lúc nói chuyện, đường đường một đời Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng, liền cùng nhau bay lên bầu trời tầng mây “Nói chuyện riêng”.

Rất nhanh, trên bầu trời xa xôi đã bắt đầu gió nổi mây phun.

Xích Diễm Phần Thiên tàn sát Trường Không, ánh trăng lạnh lùng xuyên qua mây mù màu xám đen, toàn bộ bầu trời đều bị năng lượng mênh mông khuấy động khiến phong vân biến ảo, ngay cả vầng trăng đỏ trên bầu trời cũng bị quang ảnh biến ảo quỷ quyệt này làm cho ảm đạm phai mờ.

Cho dù là đứng ở trên mặt đất cách khu vực giao chiến cực kỳ xa xôi, cũng có thể cảm nhận được dao động năng lượng nhàn nhạt đập vào mặt, chiến đấu trên bầu trời có bao nhiêu đáng sợ, có thể nghĩ.

Lăng Hiên tiên tôn đứng bên cửa sổ, cách cửa sổ nhìn phong vân rung chuyển trên bầu trời, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Nói thật, mặc dù Tiên Hoàng và Ma Hoàng đều là hình chiếu, nhưng trong lịch sử loại tình huống này đúng là không thấy nhiều lắm.

Dù sao, song phương đều là người đứng đầu một triều, địa vị tôn sùng, ngày thường tuy rằng có rất nhiều thần giao, cũng hiểu rất rõ lẫn nhau, nhưng đại bộ phận thời điểm, hai người bọn họ kỳ thật đều ở vào một loại trạng thái “Vương bất kiến vương”.

Vốn gặp mặt không nhiều, giống như vậy vừa thấy mặt liền đánh nhau, sau đại chiến tiên ma càng ít xuất hiện. Trong gần hai ngàn năm, đại khái cũng chỉ xuất hiện không đến một chưởng, mà hai lần gần nhất, đều cùng Vương Phú Quý có quan hệ.

Nghĩ tới đây, Tiên Tôn quét mắt nhìn Vương Phú Quý ôm Chiêu Ngọc đi đến bên cửa sổ, lại nghĩ tới Vương Anh Tuyền cả ngày ầm ĩ kia, tâm tình lập tức trở nên tương đối phức tạp.

Được rồi, không nghĩ nữa, nghĩ nhiều quá mệt mỏi.

Không đầy một nén nhang, hai người Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng liền "tán gẫu" xong, một lần nữa trở lại trong phòng hội nghị. Mà lúc này, Chiêu Ngọc công chúa bởi vì đã đến thời gian nghỉ trưa, đã bị Thiên Cầm cô cô ôm đi nghỉ ngơi.

So với Tiên Hoàng thần thanh khí sảng, thần thái phấn chấn, giờ phút này Ma Hoàng lại cúi đầu ủ rũ, thần sắc suy sụp, trên mặt mang theo vài phần không dám tin.

Hắn không thể tưởng tượng, thực lực Tiên Hoàng như thế nào sẽ đột nhiên bạo tăng một mảng lớn.

Phải biết, hắn và Tiên Hoàng quen biết đã mấy ngàn năm rồi, đối phương là thực lực gì, tu vi đại khái đến trình độ nào, hắn không nói là rõ như lòng bàn tay, nhưng đại khái là rõ ràng.

Dù sao, thực lực đạt đến cảnh giới Chân Tiên, tu luyện cũng đã thập phần khó khăn, thiên địa linh khí đối với bọn họ cũng đã trở nên cực kỳ bé nhỏ, muốn tiếp tục tu hành, hoặc là sử dụng Tiên Linh Thạch, hoặc là dựa vào đan dược cùng thiên tài địa bảo, nhưng bất luận giá trị trong đó thế nào cũng đều cực kỳ xa xỉ.

Đây chỉ là tu hành phổ thông, muốn đột phá đến Chân Tiên cảnh trung kỳ phải đột phá bình cảnh. Trong đó gian nan và dày vò không đến Chân Tiên cảnh căn bản không cách nào tưởng tượng nổi.

Mặc dù nói, một khi vượt qua sơ kỳ, đạt tới trung kỳ, thiên địa liền sẽ như vậy trở nên hoàn toàn bất đồng, một bước này bước ra ngoài, thường thường chính là khác biệt về chất.

Nhưng muốn vượt qua một bước này thật sự quá khó khăn.

Các đời Tiên Hoàng, Tiên Tôn, Ma Hoàng, trong Ma Tôn, có thể thành công vượt qua chính là Phượng Mao Lăng Giác. Mà cùng là Chân Tiên sơ kỳ, mặc dù có chênh lệch cảnh giới nhỏ, thực lực tổng hợp đi lại cũng sẽ không khác biệt quá lớn.

Trên phương diện tu luyện Ma Hoàng thủy chung không tích cực, cũng chính là bắt nguồn từ đây.

Dù sao, dù sao cũng không đột phá được trung kỳ, giữa tầng hai và tầng ba cũng không có gì khác nhau, hắn tự nhiên cũng lười cố gắng.

Mà hôm nay, cuối cùng phần "Làm biếng" này đã nhận được báo ứng.

Hình chiếu đáng thương của Ma Hoàng, hiển nhiên là bị tàn nhẫn ngược đãi một trận.

"Xích Ngục, nhìn mở điểm."

Nhìn Xích Ngục Ma Hoàng kia một bộ đầu ủ rũ, một bộ vẻ hoài nghi nhân sinh, ánh mắt Tiên Tôn lộ ra đồng tình, mơ hồ còn có mấy phần đồng bệnh tương liên.

Vô cùng rõ ràng, Tiên Hoàng khẳng định cũng đã "tán gẫu" với Tiên Tôn.

"Xích Ngục, hiện tại có thể tĩnh hạ tâm trò chuyện một chút sao?" Tiên Hoàng phất tay áo rộng một cái, nhanh nhẹn ngồi xuống, tư thái ung dung, nhất cử nhất động không gì không thể hiện ra bốn chữ lớn "ý khí phong phát".

"Ngươi…" Ma Hoàng vừa quen thói định nói vài câu, nhưng vừa nghĩ đến kinh nghiệm bị ngược vừa rồi, lập tức giống như quả bóng da xì hơi: "Được, ngươi nói cái gì vậy."

"Phú Quý, nhiệm vụ của bản hoàng hoàn thành rồi, kế tiếp chính là công tác của ngươi." Lãnh đạo của Tiên Hoàng vung tay mười phần, quăng nhiệm vụ đi.

"Vâng, bệ hạ!"

Vương Phú Quý hành lễ lĩnh mệnh.

Lập tức, hắn lại hướng về phía Ma Hoàng hành lễ, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng: "Lần này Minh Sát thiếu chủ chết mà dẫn tới náo động, tiền căn hậu quả chắc hẳn bệ hạ đã rõ rồi? Không biết ngài có liên tưởng qua hay không, việc này đến tột cùng là ai đứng phía sau chủ trì?"

Ma Hoàng bất mãn trừng mắt nhìn Vương Phú Quý, giọng sâu kín: "Bổn hoàng mặc dù có vài phần suy đoán, nhưng trong

tay không có chứng cứ xác thực, cũng không thể nói lung tung."

"Chứng cứ đúng không? Ta có."

Vương Phú Quý cười ha hả, sau đó đem chứng cứ thu thập được trong khoảng thời gian này ra, trình lên trước mặt Ma Hoàng.

Đương nhiên, đoạn lưu ảnh của quá trình ám sát đó, hắn ta đưa cho phiên bản đã sửa đổi thông qua kỹ thuật của Vương thị.

"Nguyễn Thiên Thác à, không ngờ ngươi lại làm sai." Xem hết đống chứng cứ này, sắc mặt Ma Hoàng đen sì như đáy nồi, trong giọng nói mang theo lửa giận đè nén: "Chuyện lớn như vậy mà cũng không thông báo với bản hoàng một tiếng."

Lúc này, hắn ngược lại là rất hâm mộ Mục Vân Tiên Hoàng đấy, chí ít người ta làm bạn với Tiên Tôn khắp nơi đều phối hợp với nàng, thời khắc mấu chốt không hề tuột xích, nào giống ma tôn nhà hắn, tâm tư biến hóa kỳ lạ, bình thường không thể không vui vẻ phối hợp, còn luôn âm thầm làm chút chuyện xấu.

"Có biết thì cũng không làm được." Vương Phú Quý cười tủm tỉm: "Không nói đến chuyện khác, cái nhìn đại cục của Ma Hoàng điện hạ, Phú Quý vẫn rất bội phục."

"Vậy không phải là nói nhảm sao?" Ma Hoàng trợn trắng mắt, "Thực lực tổng thể của nhân tộc yếu hơn Ma tộc không ít, hiện giờ Ma tộc liên tiếp gia tăng thế công đối với nhân tộc chúng ta, nếu lúc này nội chiến, chẳng phải là cho ma tộc cơ hội tiêu diệt từng bộ tộc hay sao?"

"Ma Hoàng đã có lòng, vậy việc này dễ làm rồi."

Vương Phú Quý mỉm cười, sau đó kể lại cặn kẽ các kế hoạch tiếp theo cho hắn nghe.

"…"

Sau khi nghe xong, ánh mắt Xích Ngục Ma Hoàng thay đổi mơ hồ không thôi, nhìn chằm chằm Vương Phú Quý thật lâu không thể bình tĩnh.

Qua thật lâu, hắn mới nghẹn ra được một câu: "Tâm tiểu tử ngươi cũng đủ đen."

“Bệ hạ không muốn làm?” Vương Phú Quý cười nói.

“Làm! Dựa vào cái gì không chịu làm?!” Xích Ngục Ma Hoàng hừ hừ nói: “Tuy rằng tiểu tử ngươi tâm đen, nhưng bản hoàng sao càng ngày càng thích ngươi chứ? Tới đây, chúng ta trò chuyện một chút về hôn sự giữa ngươi và Chiêu Ngọc.”

“…”

Nụ cười của Vương Phú Quý hơi cứng lại.

“Xích Ngục, chúng ta tiếp tục đi ” hàn huyên cá nhân” đi.” Tiên Hoàng đen mặt, không nói lời nào lại bắt Xích Ngục Ma Hoàng ra ngoài, tiếp tục dạy cho hắn bài học tư tưởng đàng hoàng.

…

Thời gian dần trôi qua.

Khu Đông tuyến phòng thủ 【 Thạch Mộc thành lũy 】.

Thành lũy này trấn giữ yếu địa Ma tộc xâm lấn, là một trong những cứ điểm quan trọng nhất thuộc về khu vực đông tuyến phòng.

Thường ngày, nhiệm vụ phòng thủ ở đây đều do quân đoàn tinh nhuệ nhất trong quân đoàn tinh nhuệ của Đông tuyến phòng thủ phụ trách. Nhưng hôm nay, trận chiến đầu tiên trong trận chiến phòng thủ không ngừng “Bị tiêu hao”, “Tổn binh hao tướng”, hơn nữa Triệu lão nguyên soái bị xa lánh, sĩ khí trở nên sa sút, khó mà sử dụng.

Hiện nay gánh vác trách nhiệm phòng thủ của Thạch Mộc Bảo Lũy, ngược lại là viện quân Xích Hổ chiến đoàn đến từ Ma Triều. Lúc này Xích Hổ chiến đoàn chính là Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh tự mình suất lĩnh. Dưới sự dũng mãnh tác chiến của Tam hoàng tử, từng đợt tiến công Ma tộc bị ngăn cản ở bên ngoài thành lũy.

Trong khoảng thời gian này, Tam hoàng tử giống như được tiêm máu gà, chiến đấu hăng hái trên chiến trường. Dưới sự tẩy lễ giữa chiến hỏa và sống và chết, hắn cũng dần dần rút đi vài phần cà lơ phất phơ, nhiều hơn vài phần tướng lĩnh thanh niên oai hùng và sắc bén.

“Viện quân đâu, viện quân sao còn chưa tới?” Vừa rồi trên tường thành tự mình suất lĩnh nhân mã bản bộ, đánh lui một đợt tiên phong tinh nhuệ của Ma tộc, tam hoàng tử trở lại trong doanh trướng, mang đầy vết máu và một thân khí tức tiêu sát nghiêm nghị hỏi thăm.

“Khởi bẩm điện hạ.” Hai thân vệ tiến lên giúp hắn cởi giáp, một bên lau vết máu, một bên bẩm báo: “Gần đây Ma tộc gia tăng cường độ tiến công, binh lực các nơi phòng khu đều giật gấu vá vai, trong thời gian ngắn sợ rằng không phân được viện quân đến chi viện chúng ta.”

Sắc mặt Tam hoàng tử trầm xuống, vừa định chửi thề.

Bỗng dưng.

Lỗ tai hắn hơi động một chút, sau đó biến sắc, ra lệnh: “Tất cả lui ra ngoài, canh giữ bên ngoài doanh trướng.”

Các thân vệ không rõ ràng cho lắm, nhưng đều nghe theo mệnh lệnh đi ra ngoài.

Đợi tất cả thân vệ đều biến mất ở ngoài trướng, rèm cửa doanh trướng cũng khép lại, trong doanh trướng nhất thời bộc phát ra một đạo năng lượng ba động mạnh mẽ.

Ngay sau đó.

Một đạo năng lượng hình chiếu chậm rãi phác họa trong doanh trướng.

Đó là một người trung niên thân hình khôi ngô, diện mạo hiên ngang. Hắn đứng chắp tay, trên người mặc một bộ trường bào màu đen viền vàng, tôn lên khí chất vốn đã uy nghiêm của hắn, càng thêm nghiêm nghị, khí tức toàn thân như đại dương mênh mông thâm bất khả trắc.

Bóng dáng ấy rõ ràng là hình chiếu của Ma Hoàng.

“Lão gia, không, lão tổ tông, ngài sao lại tới đây?” Tam hoàng tử trên mặt mang theo vẻ vui mừng, không khách khí lôi kéo hắn đi ra ngoài, “Mau mau, đi ra hỗ trợ ngăn cản một đợt Ma tộc tiến công. Thời khắc mấu chốt, ngài còn có thể tự bạo giết chết một đợt địch nhân, dù sao hình chiếu chết ngài cũng sẽ không chết thật.”

Ma Hoàng hất tay hắn ra, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: "Ngươi cái đồ vô liêm sỉ này nói bậy bạ gì đó? Hình chiếu của bản hoàng một khi treo lên, tổn thất cũng không nhỏ."

Lại muốn dùng hình chiếu Ma Hoàng làm vật phẩm tiêu hao, đây đều là tật xấu học được từ đâu?

"Vậy ngài tới làm gì?" Tam hoàng tử vừa thu lại khuôn mặt tươi cười, ghét bỏ nói: "Chẳng lẽ đến phất cờ hò reo sao?"

"Nói chuyện cẩn thận với bổn hoàng."

Ma Hoàng nhìn bộ dáng kia của hắn, thật muốn trực tiếp một tát giết chết hắn, xong hết mọi chuyện.

Liên tiếp hít sâu vài lần, hắn mới khống chế được cảm xúc, nhẫn nại nộ khí nói: "Nghe nói gần đây ngươi biểu hiện không tệ trên chiến trường, thoạt nhìn ngược lại có thêm vài phần huyết tính."

"Bớt nói nhảm đi." Tam hoàng tử bất mãn nói: "Viện quân, chỉ cần ngươi làm viện quân cho ta, ngươi đánh ta một trận cũng không sao."

"Muốn viện quân, sẽ không tìm căn cứ của Ma tộc số hai sao?" Ma Hoàng vỗ đầu hắn một cái, "Hôm nay chính là thời cơ tốt nhất, khu phòng thủ phía đông đã hoàn toàn chặn đứng chủ lực của Ma tộc, chỉ cần cứ điểm Ma tộc số hai từ phía sau giết về phía chủ lực Ma tộc, đánh Ma tộc trở tay không kịp, tất nhiên là một trận đại thắng."

"Ý kiến hay!" Tam hoàng tử kinh hỉ không thôi, nhưng giây lát lại nhíu mày, "Nhưng tổng chỉ huy U Sương Ma Quân của căn cứ ma thứ hai chúng ta chính là thân tín nhất mạch ma tôn, chỉ sợ sẽ không chịu nghe lời ta."

"Làm sao có thể?" Ma Hoàng trừng mắt khiển trách: "U Sương Ma Quân kia tuy là thân tín của Ma Tôn nhất mạch, nhưng người này có thể đảm nhiệm tổng chỉ huy của chủ căn cứ, đại cục quan và đầu óc vẫn phải có, chỉ cần khu vực đông tuyến phòng có thể ngăn cản một khoảng thời gian tấn công, để U Sương Ma Quân phối hợp phản sát tự nhiên không thành vấn đề."

"Được được được, ta sẽ viết thư cầu viện, để Trác lão dùng tốc độ nhanh nhất chuyển thư cho U Sương ma quân." Tam hoàng

tử không nói hai lời, bắt đầu viết thư cầu viện hợp tác.

Đừng nhìn hắn ra vẻ không đứng đắn, nhưng ở thời khắc mấu chốt đầu óc vẫn rất hữu dụng.

“Không tệ không tệ, rốt cuộc chiến trường là người mài giũa, ngươi trưởng thành tiến bộ nhanh thật đấy.” Ma Hoàng cảm thấy vui mừng, cảm giác sâu sắc bản thân ném hắn đến chiến trường xem như là thành công.

Trong lúc nói chuyện, hắn không biết từ nơi nào lấy ra một cái Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, bắt đầu đối với Tam hoàng tử ghi hình.

“Quê cũ… Lão tổ tông ngươi đập ta làm gì?” Tam hoàng tử nhíu mày, tỏ vẻ bất mãn.

“Ngươi ngốc à?” Ma Hoàng tức giận nói: “Bản hoàng đây là đang thành lập hình tượng cho ngươi, danh vọng đấy nhé ~ ngươi trên chiến trường liều chết giết địch, lập nhiều công lao đẫm máu như vậy, nếu không ghi lại, tuyên truyền ra bên ngoài, chẳng phải là lãng phí một phen trưởng thành của ngươi sao? Còn nữa, ngươi không muốn làm người thừa kế sao, phải lập uy danh một chút, truy đuổi tiểu ma tôn sao?”

“Cũng đúng a~” Tam hoàng tử bừng tỉnh đại ngộ, lập tức bày ra tư thế nói: “Đem ta vỗ đẹp trai một chút. Đến lúc đó ta muốn ở lại thêm vài phần cho Nhược Băng, để cho nàng cũng thưởng thức một chút tư thế oai hùng của ta, tránh cho nàng suốt ngày chê bai ta cà lơ phất phơ.”

Sau khi chụp xong, Ma Hoàng nói: “Ngươi cứ tiếp tục làm việc của mình đi, ta truyền hình ảnh này về Ma đình, cho người dùng nghệ thuật gia công một chút, bắt đầu tuyên truyền ra bên ngoài.”

“Truyền lại?” Tam hoàng tử kinh ngạc nói: “Sao thứ này lại truyền về?”

“Rất đơn giản, bổn hoàng có thể dùng ý thức của mình ghi lại hình ảnh, sau khi trở về lại dùng Luyện Khí Tinh Bình phục hồi như cũ, ghi chép lại trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.” Ma Hoàng hơi đắc ý nói.

Chiêu này do Vương Phú Quý dạy hắn, dựa vào thực lực Chân Ma cảnh của hắn, khó có thể nói là không khó, chính là trước

kia chưa bao giờ nghĩ tới phương pháp chuyển hóa năng lượng còn có thể dùng như thế.

"Vậy bảo người giúp ta gia công càng đẹp trai một chút." Tam hoàng tử căn bản không quan tâm kỹ thuật làm sao thực hiện, chỉ quan tâm hiệu quả cuối cùng, cùng với Nhược Băng có thích hay không.

Ma Hoàng tự nhiên là đáp ứng.

Bất quá, lúc này trong lòng hắn lại âm thầm cười lạnh.

Vương Phú Quý một kế này, thật đúng là vừa tàn nhẫn vừa "Độc". Hy vọng tiểu tử Thiên Diễm kia có thể lạc đường biết quay lại, phối hợp cùng đối kháng Ma tộc, bằng không mà nói, tiểu tử kia chỉ sợ phiền toái rồi!

Dùng lời nói của Vương Phú Quý mà nói, hiện giờ Tiên Ma lưỡng triều đang đứng ở chiến tuyến thống nhất kháng ma, vẫn là phải cho tiểu ma tôn Cung Thiên Huy một cơ hội tỉnh lại.

Vì thế, Vương Phú Quý còn đặc biệt định ra hai kế hoạch hoàn toàn khác nhau, trong kế hoạch thiết lập một biến số.

Nếu tiểu ma tôn Thiên Diễm nguyện ý phối hợp tác chiến, thật sự mang theo quân đội gấp rút tới tiếp viện, kết quả tự nhiên là ngươi tốt ta tốt mọi người tốt, nhưng nếu vẫn vì tư lợi, không hề có cái nhìn đại cục, chỉ sợ… khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Ôi, tiểu tử Phú Quý kia đầu óc thật đúng là rất tốt, đáng tiếc không phải hậu duệ huyết mạch của hắn. Nếu không, chính là người được lựa chọn làm Ma Hoàng đời tiếp theo, hơn nữa rất có khả năng sẽ mang theo toàn bộ Ma Triều cùng bay.

Đáng tiếc a đáng tiếc ~

Ma Hoàng tiếc hận không thôi.

…

Một thời gian ngắn sau, chiến cuộc ở khu phòng thủ phía đông lại càng thêm thối nát.

Nhưng chiến trường bên kia, lại là thịnh vượng phồn vinh.

Cương vực của Minh Sát Ma Thần.

Long Hổ hành lang.

Long Hổ hành lang nằm ở trong lãnh thổ của Minh Sát Ma Thần Cương Vực. Vị trí địa lý của nó hết sức đặc biệt, một bên là nguy nga sừng sững, hiểm phong khắp nơi là Âm Hổ sơn mạch, một bên khác lại là Yên Ba Phiên Phiên mênh mông, Ba Long Hồ rộng lớn, Long Hổ hành lang nằm ở trong khe hở của cả hai.

Cũng bởi vì hình dạng của nó hẹp dài mà uốn lượn, giống như kết nối với hành lang hai đầu, cho nên mới có cái tên [Long Hổ hành lang] này.

Tương truyền, Bàn Long hồ cùng Âm Hổ sơn mạch đã từng chiếm cứ một long một hổ, đều có thực lực thập nhị giai đỉnh phong đáng sợ tồn tại. Về sau, là sơ đại Minh Sát Ma Thần suất lĩnh vài vị Ma Vương toàn bộ tiêu diệt, mới chiếm được khối địa phương này.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là truyền thuyết, cụ thể có phải thật hay không, cũng không có bao nhiêu Ma tộc để ý.

Giờ phút này.

Một đội quân nhân tộc trùng trùng điệp điệp đang đi xuyên qua hành lang Long Hổ này.

Những binh lính này đều mặc giáp trụ màu đỏ thẫm, dưới háng cũng cưỡi chiến mã thần tuấn, xa xa nhìn lại, binh đao san sát, khí thế sâm nghiêm, giống như một dòng nước lũ sắt thép màu đỏ thẫm, làm cho tâm thần người ta đều vì đó chấn nhiếp.

Trong đội ngũ, còn xen lẫn từng chiếc xe liễn do cự hình ma thú kéo. Vật phẩm trên xe liễn dùng vải bố che kín, thấy không rõ cụ thể là cái gì, nhưng căng phồng chồng chất thật cao, vừa nhìn liền biết bên trong tuyệt đối là nhồi nhét đầy ắp.

Rất hiển nhiên, đội ngũ này chính là sau khi xâm nhập địch, càn quét vài toà Ma tộc ngoại vực, Tiểu Ma Tôn thống lĩnh Tu La chiến đoàn.

Bất quá, so với một chiến đoàn lúc đầu, giờ phút này quy mô của đội ngũ tiểu ma tôn đã tăng lên gấp mấy lần, lúc hành quân xe ngựa cuồn cuộn, dòng người cuồn cuộn, thanh thế so với lúc trước cũng lần nữa tăng lên một bậc.

Trên bầu trời đội ngũ hành quân, một con ma long khổng lồ màu đen tản ra long uy bá đạo đang bay lượn ở tầng trời thấp,

râu rồng thon dài theo động tác xoay quanh của nó theo gió phiêu diêu, từ xa nhìn lại, trong uy nghiêm bá đạo lại xen lẫn vài phần ưu nhã.

Trên lưng Ma Long, tiểu ma tôn mặc giáp trụ toàn thân, khí thế lẫm liệt, dáng vẻ tươi cười, khách khí nói chuyện với một người đàn ông trung niên: "Uất Trì phó quân đoàn trưởng, có ngài ở đây, tốc độ chúng ta đánh hạ Ma Vương bảo đã được rút ngắn rất nhiều. Khu vực quản lý của Ma Vương bảo lần trước chỉ mất nửa tháng đã đánh hạ hoàn toàn, đây là thứ giúp chúng ta tranh thủ được đại lượng thời gian."

"Thiếu chủ khen trật rồi. Nếu không phải tôn thượng tài bồi, Úy Trì Vấn ta ngày nào cũng có ngày hôm nay? Vi thượng và thiếu chủ chết, chính là chuyện trong thiên phú Uất Trì Vấn ta." Người trung niên hơi khom người, làm việc công mà khiêm tốn khách sáo một câu.

Người trung niên này, cũng chính là khuôn mặt quân nhân có tiêu chuẩn của "Uất Trì Vấn Thiên", dung mạo đoan chính, khí chất cương nghị, khí chất nguy nga như ngọn núi sườn núi hiểm trở, lại giống như lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, hơn nữa một thân thiết huyết sát khí ngập trời, nếu tu sĩ Huyền Vũ tu vi kém một chút nhìn thấy, sợ là có thể tại chỗ dọa đến chân mềm nhũn, bộ dáng như sát thần chiến trường.

Trên thực tế, hắn cũng đích xác là một vị Sát Thần.

Bởi vì, hắn chính là phó quân đoàn trưởng 【Tu La quân đoàn】 do Đát thị tự mình bồi dưỡng, cũng là một trong những cấp trên trực tiếp của Tô Hoài Xương, trong Tu La quân đoàn ngoại trừ quân đoàn trưởng xếp hạng thứ hai.

Mà Tiểu Ma Tôn suất lĩnh Tu La chiến đoàn thứ ba, chẳng qua chỉ là một chi trong rất nhiều chiến đoàn trong vương bài quân đoàn mà thôi.

Lúc này đây, mắt thấy Tiểu Ma Tôn một đường công thành nhổ trại, vô cùng trôi chảy, vì có thể tranh thủ thời gian đánh hạ càng nhiều Ma Vương Bảo, cướp đoạt càng nhiều tài nguyên, Ma Tôn liền phái Uất Trì Vấn Thiên suất lĩnh mấy chi chiến đoàn đến trợ giúp, mở rộng chiến quả.

Bởi vì thân phận đặc thù, cho dù là tiểu Ma Tôn cũng tương đối khách khí.

“Lại nói tiếp, cũng may gần đây mạch nước ngầm bên căn cứ Tiên số ba bên kia bắt đầu khởi động, ra chiêu liên tiếp hấp dẫn tất cả lực chú ý của Ma tộc, chúng ta mới có thể có cơ hội mở rộng chiến quả như vậy.” Mắt thấy bầu không khí tẻ ngắt, Cung Lệ Đồ đứng sau lưng Tiểu Ma Tôn liền mở miệng nhắc tới một đề tài khác.

“Ha ha ha, đều nói cùng chung hoạn nạn rất dễ dàng, cùng phú quý khó khăn, ai có thể nghĩ tới, căn cứ Tiên số ba vượt qua giai đoạn gian nan nhất, nhưng lại bắt đầu nội chiến sau khi viện binh đến đây?” Nói đến việc này, trên mặt Tiểu Ma Tôn Kỳ Thiên Tuyền lộ ra nụ cười hăng hái, trong giọng nói cũng mang theo ý trào phúng.

Đoạn thời gian này, hắn đã liên tục chiếm được năm sáu tòa Ma Vương bảo, uy vọng tăng nhiều, áp đảo công chúa Tuy Vân của Tiên Triều.

Trái lại phía căn cứ Tiên số ba bên kia, lại liên tiếp xảy ra nhiễu loạn, các loại đồn đãi quá náo nhiệt, thế cục vốn rất tốt cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vương Phú Quý gì đó kia, nhìn thấy lúc trước huyên náo xôn xao, còn tưởng rằng là một nhân vật, hiện giờ xem ra, cũng chỉ là một tiểu nhân thích tranh quyền đoạt lợi mà thôi.

Dựa theo tình huống hiện tại xem ra, những công lao trên người hắn có bao nhiêu là do chính hắn lập ra còn là một ẩn số.

Mấy người đang trò chuyện.

Bỗng dưng.

Có thân vệ dưới trướng tiến đến bẩm báo: “Khởi bẩm thiếu chủ, căn cứ chủ yếu của chúng ta phái Ma Ưng sứ giả đưa tới một phần quân lệnh, nói là phải do thiếu chủ đích thân tra cứu.”

【 Ma Ưng Sứ Giả 】 chính là mệnh lệnh cao cấp nhất của căn cứ ma số hai truyền lại hệ thống.

Mỗi một Ma Ưng sứ giả đều là tu sĩ Thần Thông cảnh, có được một con Ma Ưng cửu giai làm tọa kỵ. Bọn họ cực kỳ am hiểu tốc độ, tiềm hành, truy tung cùng với đủ loại thủ đoạn bỏ chạy, trong quá trình truyền lệnh, dù đụng phải Ma Vương hoặc là Lăng Hư cảnh chặn giết, cũng có thể có đủ loại thủ đoạn xảo diệu chạy trốn, đem mệnh lệnh chuẩn xác truyền đạt.

Tuy nhiên, số lượng Ma Ảnh sứ giả cực ít. Thông thường mà nói, chỉ có quân lệnh vô cùng trọng yếu mới có thể sử dụng 【Ma Ưng sứ giả】 để truyền tin.

"Ồ, để ta xem thử, U Sương ma quân có gì dặn dò?" Khi tiểu ma tôn nhắc tới U Sương ma quân, trong mắt ánh lên vẻ kiêu căng.

U Sương Ma Quân tuy thân ở vị trí tổng chỉ huy cao, nhưng lại là thân tín do một tay Ma Tôn bồi dưỡng, nhìn thấy Tiểu Ma Tôn hắn, cũng phải cung kính kêu một tiếng "Thiếu chủ".

Dùng thủ đoạn đặc thù mở mật lệnh ra, hắn nhìn kỹ một lần, khóe miệng không khỏi nhếch lên một tia cười lạnh: "Vậy mà để ta lập tức xen vào vị trí thích hợp, chờ đợi mệnh lệnh, chuẩn bị phát động tiến công đối với phía sau liên quân Ma tộc."

"Đây là chuyện tốt a." Uất Trì Vấn Thiên sắc mặt vui vẻ, gần như lĩnh ngộ được ý nghĩa chiến lược trong nháy mắt, "Hiện giờ liên quân Ma tộc đã toàn quân áp đảo khu đông tuyến phòng của số hai Tiên, nếu chúng ta xen kẽ tấn công phía sau, có thể mở rộng chiến quả trên diện rộng, còn có thể giảm bớt áp lực của khu đông tuyến phòng. Thậm chí, nếu khu đông tuyến phòng có thể tích cực phối hợp, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt toàn bộ liên quân Ma tộc."

"Kể từ đó, Nhân tộc chúng ta có thể lấy được toàn bộ địa bàn này, mở rộng đại diện cho nơi chúng ta đặt chân ở Ma giới."

So với lời nói chậm rãi của Uất Trì Vấn Thiên, Tiểu Ma Tôn lại có vẻ rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là có chút lạnh lùng: "Xuyên Xuyên xen tự nhiên là không thành vấn đề. Bất quá, khi nào tấn công hậu phương Ma tộc, chỉ sợ còn phải suy nghĩ thêm. Muốn ta cứu Vương Phú Quý và Tuy Vân, ha ha."

“Thiếu chủ, đây là mệnh lệnh của bộ chỉ huy.” Úy Trì Vấn Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn là tư duy điển hình của quân nhân. Mặc dù cấp trên của hắn là Ma Tôn cùng quân đoàn trưởng của Tu La quân đoàn, nhưng Tiểu Ma Tôn bây giờ lại thuộc dưới trướng bộ chỉ huy của căn cứ địa số hai. Dưới cái nhìn của hắn, bộ chỉ huy chiến lược bố trí cũng không có vấn đề gì, Tiểu Ma Tôn nghe theo chỉ huy của bộ chỉ huy là chuyện đương nhiên.

“Mệnh lệnh thì sao? Có câu “lấy quân lệnh bên ngoài không chịu”. U Sương Ma Quân tọa trấn bộ chỉ huy, đối với tình huống thực tế trong nội địa Ma tộc không biết, ta làm thống soái hiện trường, cho rằng chiến lược này cũng không thích hợp với thế cục trước mắt, điều chỉnh một chút cũng không có gì đáng trách.” Tiểu Ma Tôn phất phất tay, vẻ mặt lơ đễnh: “Truyền lệnh của ta, bố trí kế hoạch xuyên thủng, chúng ta đợt này chuẩn bị chơi một trận lớn.”

“Thiếu chủ!“Uất Trì Vấn Thiên nhíu mày càng chặt hơn, khuyên nhủ lần nữa. “Bây giờ hai triều Tiên Ma chính là quan hệ môi hở răng lạnh, không thể tùy hứng a.”

“Uất Trì phó quân đoàn trưởng!” Tiểu Ma Tôn không kiên nhẫn hạ thanh âm xuống, ngữ khí cũng không còn khách khí như trước: “Hiện tại ngươi thuộc về ta, chú ý thân phận của ngươi. Ta đối với đại cục tự nhiên có nắm chắc, không cần ngươi chỉ trỏ. Truyền lệnh, mở rộng, cũng chú ý che dấu hành tung.”

“Mặt khác, vì tránh cho bại lộ hành tung, tạm dừng hết thảy liên lạc với bộ chỉ huy.”

“Vâng!”

Các chiến đoàn dưới trướng tiểu ma tôn lập tức nhận lệnh.

Rất nhanh, toàn bộ Tiểu Ma Tôn Bộ liền bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, dựa theo hình thức đã định sẵn đem bố trí từng cái một.

…

Mà cùng lúc đó.

Trên địa bàn Ma tộc, cũng có một chi viện quân Ma tộc tinh nhuệ đang dùng tốc độ "chậm rãi" hành quân, chạy tới chiến trường, chuẩn bị "Cấp viện".

Trong một chi quân đoàn này, chỉ là Ma tộc cấp Ma Vương đã có bảy vị, cấp Lãnh Chúa càng là đạt đến mấy chục vị, tổng số lượng đại quân đạt đến mười vạn!

Có thể thấy được Âm Quát Ma Thần vì thắng được trận đại chiến này đã vì nghênh đón Ma Chủ, không tiếc bỏ ra vốn liếng, có loại dự định công sức một lần là xong.

Mà thống soái chi viện này, chính là Long Huyết Ma Thần gần đây mới khôi phục thực lực Ma Thần.

Có hắn suất lĩnh quân đội, vô luận là hắn hay là quân đội đều là kỳ binh, có thể nhân cơ hội này áp đảo căn cứ Nhân tộc.

Giờ phút này, Hạ Dương đang cưỡi một con ma long thập nhị giai bay lượn trên không quân đoàn.

Dưới huyết nguyệt, trên người hắn phảng phất phủ thêm một tầng huyết quang, uy áp Ma Thần kinh khủng từng lớp từng lớp từ trên người hắn tản ra, chấn nhiếp đại quân Ma tộc dưới chân, ngay cả Ma Long hắn cưỡi này, dưới uy hiếp này cũng trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Nhìn đại quân mênh mông dưới trướng, nụ cười trên mặt hắn ta không kìm được.

Cuối cùng cũng không phải là cô độc! Dựa vào đội quân này, hắn bây giờ đã có vốn liếng để chân chính đặt chân ở Ma giới.

Huống chi, Âm Quát Ma Thần vì muốn trấn an lôi kéo Long Huyết Ma Thần, còn đặc biệt cho hắn năm lãnh địa Ma Vương bảo làm nơi ở tạm thời, chuẩn bị chờ tương lai sau khi bắt được căn cứ Nhân tộc, để cho Long Huyết Ma Thần chiếm cứ một lãnh địa Nhân tộc số hai, đến lúc đó lại trả lại năm Ma Vương bảo kia cho nàng.

"Long Huyết Ma Thần bệ hạ." Một vị Ma Vương ngu ngơ như Thiết Ngưu cẩn thận từng li từng tí tiến lên, thấp giọng bẩm báo nói, "Âm Quát Ma Thần bệ hạ đã liên tiếp phát ra mấy đạo quân lệnh, để ngài gia tăng tốc độ hành quân, mau chóng tiến vào chiến trường."

“Gấp cái gì?” Hạ Dương chậm rãi nói: “Bản Ma Thần hành quân đánh giặc, tự nhiên có ý nghĩ và chiến thuật của bản thân.”

“Nhưng, chính là Âm Quát Ma Thần bệ hạ…” Thiết Ngưu Ma Vương có chút lo lắng.

“Khốn nạn!” Chử Hạ Dương cắt ngang nó, chất vấn: “Ngươi là Ma Vương dưới trướng Âm Quát, hay là Ma Vương dưới trướng ta?”

“Ách… Ta đương nhiên là dưới trướng Âm Quát Ma Thần…” Thiết Ngưu Ma Vương bị khí thế Long Huyết Ma Thần chấn nhiếp, lập tức hơi thở trở nên yếu ớt, câu nói tiếp theo cũng không nói được nữa.

“Không, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là Ma Vương dưới trướng ta.” Diệp Hạ Dương nhìn quanh đại quân mênh mông, vẻ mặt hăng hái, “Không đơn giản là ngươi, còn có toàn bộ đại quân ở đây, từ từ từ lập tức, đều thuộc về thân quân dưới trướng Long Huyết Ma Thần ta!”

“Cái gì!?” Thiết Ngưu Ma Vương trừng lớn tròng mắt, bộ dạng há hốc mồm.

Nhưng đồng thời, trong lòng Hạ Dương cũng sớm đã cười như nở hoa.

Âm Quát ơi Âm Bạt, ngươi vẫn quá ngây thơ. Ngươi cho rằng cho ta mượn những Ma Vương bảo và đại quân này, ta còn có thể trả lại ngươi sao?

Phú Quý từng nói qua, một chiêu này gọi là gì?” Lưu Bị mượn Kinh Châu, một đi không trở lại”.

Tuy hắn không rõ Lưu Bị là ai, Kinh Châu là nơi nào, nhưng điều này cũng không ngăn cản hắn thành công lý giải và thi hành diệu chiêu độc kế của Vương Phú Quý.

Hắn là ‘Long Huyết Ma Thần’, hiện tại cũng là Ma Thần có lớp.

Trèo vèo vèo vèo, chờ sau khi ta lập được kỳ công thì sẽ trở lại cầu hôn với ngươi.

…

Chương 229: Hố! Hố to!

…

Bên này Mính Hạ Dương đang muốn làm phi, bên kia, một đám Ma Vương bao gồm 【Thiết Ngưu Ma Vương】 ở bên trong nghe hắn hào ngôn tráng ngữ, lại đều hai mặt nhìn nhau, cơ hồ là bị hù dọa mắt choáng váng.

Cái này, cái này, đây là đang nói đùa đúng không?

"Long Huyết Ma Thần Bệ Hạ." Cuối cùng, vẫn là Thiết Ngưu Ma Vương chân chất nhất mở miệng, kháng nghị nói: "Long Huyết Ma Thần bệ hạ, chúng ta chính là Ma Vương nhiều thế hệ đều tận trung với Âm Nhiêm Ma Thần, chúng ta không thể phản bội Âm Nhiêm Ma Thần."

"Ồ?" Hạ Dương cười tủm tỉm nhìn Thiết Ngưu Ma Vương, sau đó lại nhìn mấy Ma Vương khác: "Ý của các ngươi thì sao? Có phải giống Thiết Ngưu không?"

"Long Huyết bệ hạ, chúng ta không có khả năng phản bội Âm Trạch bệ hạ." Có mấy Ma Vương kiên cường cũng lên tiếng tỏ thái độ.

Về phần hai ba người còn lại, cũng có chút lắc lư trái phải.

"Rất tốt, các ngươi rất trung thành. Điều này rất tốt." Mính Hạ Dương lại không giận mà ngược lại cười, biểu tình trở nên càng thêm càn rỡ: "Đến đây đến, bản Ma Thần đến dạy cho các ngươi làm Ma Vương như thế nào."

Vừa nói xong, một cỗ năng lượng đáng sợ từ trên người hắn bộc phát ra, thân ảnh của hắn cũng trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Uy thế đáng sợ tựa như Thái Sơn áp đỉnh ầm ầm hạ xuống.

Không có ma thấy rõ Hạ Dương là làm sao xuống, chỉ chớp mắt công phu, Hạ Dương cũng đã lăng không lơ lửng ở trước mặt Thiết Ngưu Ma Vương.

Mà Thiết Ngưu Ma Vương, thậm chí cho tới lúc này cũng không kịp phản ứng.

Chỉ thấy Hạ Dương tùy ý duỗi tay ra, lực lượng Ma Thần mênh mông bàng bạc liền từ trong lòng bàn tay hắn mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc bao phủ thiên địa.

Trong nháy mắt, trong thiên địa liền có âm thanh pháp tắc cuồn cuộn vang vọng ra.

Dưới pháp tắc chi lực đáng sợ áp chế, sắc mặt Thiết Ngưu Ma Vương luôn lấy lực lượng trứ danh trắng bệch, không hề phản thủ tí nào liền bị gã tóm lấy sừng trâu nhấc lên, hung hăng hất lên.

"Oanh!"

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Thiết Ngưu Ma Vương hung hăng đụng vào Ma Sơn. Nhìn qua nguy nga hùng hồn, Ma Sơn không thể phá vỡ trong khoảnh khắc ầm ầm sụp đổ, sóng xung kích đáng sợ quét ngang mà ra.

Núi đá sụp đổ không ngừng rơi xuống, ma thể Thiết Ngưu Ma Vương trong khoảnh khắc bị nhấn chìm trong đá vụn.

Ma tộc ngoại vực cùng nhân loại huyết cừu nhiều thế hệ, Hạ Dương đối phó với những Ma Vương này cũng sẽ không lưu thủ, trực tiếp dùng tới Ma Thần chi lực.

Đây chính là pháp tắc chi lực ăn vào trong Ma Thần huyết dịch, một khi ra tay, đối với Ma Vương cấp hoàn toàn chính là nghiền áp.

Chờ khi Hạ Dương thu tay lại, uy lực đáng sợ của ma thần bao phủ thiên địa trên người hắn còn chưa triệt để tiêu tán, uy thế khủng bố tràn ngập mỗi một tấc không gian chung quanh, ngay cả không khí cũng giống như trở nên ngưng đọng lại, khiến cho người hầu như hít thở không thông.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả Ma Vương, Lãnh Chúa, Ma Tướng Ma Binh đều vô cùng khiếp sợ.

Đây là Ma Thần Chi Lực đáng sợ cỡ nào!

Đường đường Thiết Ngưu Ma Vương, cũng coi là người có thực lực trong Ma Vương, lực lượng vẫn bị triệt để nghiền ép.

"Âm Quát chẳng qua là một Ma Thần dựa vào mị thuật mà thôi, suốt ngày đầu óc đều là âm mưu quỷ kế, sức chiến đấu ở

trong rất nhiều Ma Thần càng thuộc loại yếu kém.” Ánh mắt Hạ Dương cuồng ngạo, quan sát chúng ma chung quanh: “Mà long huyết của ta, mới thật sự là Ma Thần chiến đấu!”

“Chỉ có lực lượng mới có thể nghiền nát hết thảy.”

“Chỉ cần các ngươi kiên định đi theo long huyết của ta, lãnh địa sẽ có, lãnh địa sẽ có, tài phú cũng sẽ có. Ta sẽ dẫn các ngươi bước lên huy hoàng, đánh hạ một giang sơn lớn ở Ma giới.”

“Đến lúc đó, mỗi một người các ngươi đều là khai quốc công thần! Mỗi một người đều có thể phân phong đến lãnh địa thuộc về mình.”

Mỗi một câu nói, uy thế trên người Hạ Dương liền tăng cường một phần, nói xong lời cuối cùng, uy lực Ma Thần trên người hắn tản ra đã đạt đến tình trạng cực kỳ đáng sợ.

Uy thế kinh khủng bao phủ thiên địa.

Huyết nguyệt chiếu rọi xuống, giờ phút này thân hình của hắn thoạt nhìn vô cùng to lớn, vô cùng thần thánh, nhiệt huyết vô cùng, tựu như trong truyền thuyết có thể nghiền ép đương đại hùng chủ vậy, cường thế tuyệt luân.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của rất nhiều Ma binh Ma tướng bắt đầu trở nên cuồng nhiệt.

Trong lòng bọn chúng đều kìm lòng không được sinh ra một ý niệm trong đầu: Dường như… Đi theo Long Huyết Ma Thần càng có tiền đồ hơn.

“Đả giang sơn, phân lãnh địa.”

Lúc này, một bộ phận nhỏ ma tướng đã sớm âm thầm đầu nhập vào Hạ Dương, bỗng nhiên dẫn đầu hô khẩu hiệu.

Một đám Ma binh như tỉnh lại từ trong mộng, trong lòng kích động và thúc giục nhiệt huyết, kìm lòng không được liền hô theo: “Đánh giang sơn, chia lãnh địa.”

“Đả giang sơn, phân lãnh địa.”

“Đả giang sơn, phân lãnh địa.”

Theo từng tiếng hò hét vang lên, cả chi đại quân Ma tộc đều trở nên cuồng nhiệt. Rất nhiều lãnh chúa lãnh địa rất nhỏ cũng

hô theo.

Mọi người đều biết, tâm tình sẽ lây bệnh.

Bầu không khí nhiệt huyết và cuồng nhiệt tràn ngập toàn bộ đại quân Ma tộc, khiến chúng đoàn kết trước nay chưa từng có, sĩ khí bạo tăng trước nay chưa từng có.

Thấy thế, ngay cả bảy Ma Vương cũng cảm thấy run như cầy sấy, da đầu tê dại.

Bọn họ đều là thượng vị giả, phân chia lãnh địa cũng không sao cả. Nhưng mà, hiện giờ Ma binh Ma tướng dưới trướng bọn họ đều đã nghiêng về phía Long huyết Ma thần, nếu bọn họ dám phản đối, nhẹ thì bị đá ra khỏi cuộc, nặng thì chỉ sợ sẽ bị xử lý tại chỗ.

Không cần Long Huyết Ma Thần bệ hạ đích thân ra tay, chỉ riêng những Ma binh Ma tướng kia cũng có thể xé nát bọn chúng.

Đổi cửa thành tường đi!

Dù sao ở Ma giới, thay đổi bức tường cửa cũng không phải chuyện gì quá mức sai lầm, không phải không có thể diện.

Cường đại Ma Thần, tự nhiên có thể hấp dẫn càng nhiều Ma Vương thuần phục. Huống chi, theo Long Huyết Ma Thần triển lộ ra lực lượng cùng dã vọng, nhiều Ma Vương trong lòng cũng tựa hồ có cảm giác, giống như so với Âm Bạt Ma Thần, vẫn là Long Huyết Ma Thần càng phù hợp với khí phách mà một Ma Thần trong tưởng tượng của chúng nên có.

Huống chi, Ma Vương cố nhiên đã có lãnh địa, nhưng ai sẽ ghét bỏ lãnh địa nhiều?

Lãnh địa của Ma Vương càng nhiều, thì có thể cướp lấy càng nhiều tài nguyên, nuôi dưỡng càng nhiều lãnh chúa cùng Ma Binh Ma Tướng, vòng đi vòng lại, có thể trở nên càng thêm cường đại.

Giữa Ma Vương và Ma Vương, chênh lệch cũng rất lớn.

Dưới tình thế này, các Ma Vương nhao nhao tỏ vẻ nguyện trung thành Long Huyết Ma Thần.

Mà cùng lúc đó, Hạ Dương cũng bắt đầu chỉnh đốn và tăng cường khống chế đối với đại quân dưới trướng, chỉ lấy điểm này mà nói, lực khống chế và kiến thiết của Nhân tộc trong quân đội rõ ràng mạnh hơn Ma tộc.

Theo nỗ lực của hắn, chi đại quân này liền chậm rãi bị hắn hoàn toàn thu vào trong khống chế, ngoại trừ còn phải thỉnh thoảng ứng phó một chút truyền lệnh sứ giả của Âm Bạt Ma Thần, hết thảy đều thập phần thuận lợi.

…

Lát sau sẽ tới.

Âm Bạt Ma Thần Điện.

Tiếng gầm phẫn nộ của Âm Quát Ma Thần gần như muốn lật tung cả mái vòm khảm đầy bảo thạch.

“Hỗn trướng!”

“Tên khốn kiếp Long huyết kia, vậy mà không tuân theo quân lệnh! Nó rốt cuộc muốn làm gì? Bây giờ cơ hội tốt như vậy, hắn vậy mà lề mề, lề mề không chịu tiến vào chiến trường! Nó đến tột cùng muốn làm gì?!”

Uy thế của Ma Thần tràn ngập khắp Ma Thần Điện, khiến cho không khí cũng trở nên ngưng trệ.

Bầu không khí áp lực đến đáng sợ.

Trên vòm trời, Âm Quát Ma Thần vốn luôn có mị lực bắn ra bốn phía, tràn đầy hương vị mê người mặt mày tái nhợt, tức giận không thôi.

Nghe truyền lệnh thân vệ truyền tin tức trở về, trong nháy mắt, nàng có loại cảm giác phẫn nộ khi bị tiểu bạch kiểm đùa bỡn.

Long Huyết kia dựa vào nàng di chuyển đông dời tây, nện xuống toàn bộ Phó gia sau đó mới khôi phục thực lực Ma Thần, nàng còn không tiếc cho hắn mượn tạm Ma Vương bảo tạm thời nghỉ ngơi, triệu tập một chi Ma quân tinh nhuệ khổng lồ để hắn ra lệnh.

Hắn thì hay rồi, quần này, không, vừa cầm tất cả mọi thứ vào tay, đã bắt đầu đối với nàng bằng mặt không bằng lòng.

Truyền lệnh thân vệ phủ phục trên mặt đất, bị dọa đến run lẩy bẩy, thấp giọng run rẩy nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Long Huyết bệ hạ nói, dựa vào kinh nghiệm đánh giặc nhiều năm của ngài ấy mà phán đoán, e rằng chiến thuật Nhân tộc lần này có điều kỳ lạ, bởi vậy ngài ấy quyết định quan sát thêm lần nữa, miễn cho rơi vào cạm bẫy của Nhân tộc."

"Bây giờ chiến cuộc rõ ràng như vậy, có thể có cạm bẫy gì?" Âm Quát Ma Thần bất mãn cười lạnh, "Ta thấy tên long huyết kia chính là lúc trước bị Nhân tộc dọa cho vỡ mật. Chỉ bằng bộ dạng mãng phu đầy bắp thịt như hắn, còn chơi chiến thuật gì nữa? Tiếp tục giục hắn tiến công, nắm chặt thời cơ đẩy vào khu vực biên giới phía đông của Nhân tộc."

"Cái này…" Tên thân vệ truyền lệnh làm ra bộ dạng khó xử, thấp giọng nói: "Đại quân của Long Huyết điện hạ đã tiến vào trạng thái im lặng, trong khoảng thời gian tiếp theo sẽ tạm dừng trao đổi tình báo với bộ chỉ huy. Hắn, hắn nói, ai dám liên lạc lung tung, tới một người giết một người!"

"Khốn kiếp!! Long huyết hỗn đản thối tha triệt để!" Âm Quát Ma Thần tức giận đến phát cuồng, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn: "Lần này đại chiến lược nếu thất bại, Âm Quát ta tuyệt đối không tha cho hắn! Nhất định phải lột da hắn!!!"

Từng tiếng chửi bới tràn ngập oán giận lần lượt vang vọng khắp Ma Thần Điện.

Toàn bộ Âm Bạt ma thần điện trở nên tĩnh mịch, từ trên xuống dưới không một ai dám thở mạnh.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Thạch Mộc thành lũy.

Lại là một đợt thế công chấm dứt, đại quân Ma tộc lưu lại thi thể, tạm thời rút khỏi chiến trường.

Binh sĩ Nhân tộc bên trong pháo đài nắm lấy cơ hội, lập tức tu sửa pháo đài tu sửa, bảo vệ Thần Uy pháo, chữa thương chữa thương, nắm chắc tất cả trạng thái nghỉ ngơi chỉnh đốn thời gian.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh thì có chút mệt mỏi triệt hạ tiền tuyến, trở lại doanh trướng nghỉ ngơi và hồi phục, chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Những Ma tộc này quả thực giống như là điên rồi, đều đã tử thương nhiều như vậy, rõ ràng còn không chịu lui." Được thân vệ phụ trợ tháo mũ giáp xuống, trước mắt Tam hoàng tử phảng phất còn lưu lại hình ảnh những yêu ma ngoại vực liều mạng nhào lên.

Hắn tiện tay tiếp nhận khăn mặt thân vệ đưa qua, xoa xoa mặt, thở phào một hơi, lúc này mới hỏi: "Lực địa số 2 bên kia thế nào, có tin tức gì truyền về không?"

"Theo tin tức từ bộ chỉ huy số hai của Ma tộc truyền về, U Sương ma quân đã giao cho tướng quân lệnh cho tiểu Ma Tôn. Nhưng sau đó, tiểu Ma Tôn liền mất đi tin tức, hẳn là ở phía sau quẩn quanh." Sắc mặt thân vệ có chút ngưng trọng, "Hôm nay trong căn cứ ma thứ hai, phần lớn binh lực cũng bị khống chế, bây giờ có thể vận dụng lực lượng cơ bản đều ở trong tay tiểu Ma Tôn."

"Mất đi tin tức? Loằng co phía sau?" Tam hoàng tử cũng lâm vào trầm tư, lúc này hưng phấn nói: "Tốt, tốt lắm, hắn đây là muốn phối hợp chúng ta lập công lớn. Vậy chúng ta tiếp tục kiên trì, cho tiểu ma tôn thêm một ít thời gian, dù hi sinh một ít huynh đệ, cũng phải giúp tiểu ma tôn kiềm chế một ít lực chú ý của liên quân ma tộc, người đâu, theo ta lên tường thành khiêu khích địch quân!"

"Vì Nhân tộc!"

"Vâng! Tam hoàng tử điện hạ. Vì Nhân tộc!" Đám thân vệ của chiến đoàn Xích Hổ ầm ầm đáp ứng, nhiệt huyết sôi trào theo Tam hoàng tử ra khỏi doanh trướng.

Nhưng sau một lúc lâu sau, Tam hoàng tử lại trở về doanh trướng, xụi lơ trên giường, hữu khí vô lực nói: "Lão tổ tông, cuộc sống này quá mệt mỏi, đến tột cùng lúc nào mới kết thúc?"

"Thằng nhóc nhà ngươi, không thể kiên nhẫn một chút được à?" Hình chiếu Ma Hoàng hiện lên trong trạng thái ẩn nấp, tức

giận thưởng cho hắn một cái cú gõ, “Cho ta tinh thần chút, bây giờ là thời cơ tốt cho ngươi.”

“Đúng rồi, tình huống của hình bóng vừa rồi thế nào?” Tam hoàng tử lăn lông lốc bò dậy: “Ta cảm thấy vừa rồi ta diễn rất đẹp trai, nhất là mùi vị của đại cục “Vì Nhân tộc” kia.”

“Coi như cũng được.” Ma Hoàng biên giới sửa sang lại Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, nói: “Hơi có chút khoe khoang, nhưng khí thế rất đủ, bộ dáng vẫn rất đẹp trai, rất có vài phần phong thái thời trẻ của bản hoàng.”

“Nếu như hình ảnh của ta lần trước nói như thế nào?” Tam hoàng tử lại mặt mũi tràn đầy chờ mong hỏi, “Ta ở tiền tuyến này, đã lâu không gặp được nàng.”

“Nhược Băng khen ngươi không, bản hoàng không biết.” Ma Hoàng trừng mắt liếc hắn một cái, “Có điều, Ma Đình chúng ta có không ít thế gia và triều thần đều khen ngươi có tiến bộ, bây giờ danh vọng của ngươi đang tăng trưởng nhanh chóng. Theo tốc độ tăng trưởng này, danh vọng của ngươi rất nhanh sẽ vượt qua hai ca ca của ngươi, hi vọng kế thừa Hồng Liên Chân Ma Kinh của nhà chúng ta cũng sẽ lớn hơn vài phần.”

“Dừng!” Tam hoàng tử vẻ mặt đạm mạc danh lợi nói: “Không có Nhược Băng cổ vũ, ta muốn danh vọng thì có ích lợi gì? Chân Ma Kinh thì có ích lợi gì?”

“Tên vô liêm sỉ không nên thân này, bản hoàng đánh chết ngươi!” Ma Hoàng tức giận không thôi.

“Lão tổ tông ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, đại ca nhị ca so với ta còn không nên thân thiết hơn. Đánh chết ta, tương lai Thân Đồ thị chúng ta ngươi còn có thể giao cho ai?” Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh tỏ vẻ kiêu ngạo nắm giữ Ma Hoàng bảy tấc.

“…”

Ma Hoàng trợn trắng mắt.

Nếu không phải cùng tiểu tử này khua môi múa mép lâu, kiên nhẫn của hắn cùng ngày càng tăng, muốn theo hắn lúc tuổi còn trẻ tính tình, sợ là đã sớm trở mặt với hai trăm năm mươi tuổi này.

Hắn đã không nhịn được bắt đầu suy xét, nếu thật sự không được, liền đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Chiêu Ngọc đi. Có Chiêu Ngọc làm Nữ Ma Hoàng, phú quý ở một bên phụ tá, đó thật đúng là tổ hợp hoàn mỹ nhất rồi.

Đáng tiếc, muốn bắt cóc Vương Phú Quý thật sự quá khó khăn.

Được rồi! Được rồi! Vẫn là tận lực nâng đỡ cẩu vật không đứng đắn này a!

Trong lòng Ma Hoàng âm thầm thở dài, lập tức cất kỹ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, nói: "Lần này trở về sẽ công bố ra hình ảnh, uy vọng của ngươi tất nhiên sẽ tăng lên một mảng lớn, ngươi vẫn nên làm cho tốt, đừng mất mặt bản hoàng."

"Về phần Tiểu Ma Tôn, ha ha, bản hoàng nghe nói hắn gan to bằng trời, đoạn tuyệt cùng bộ chỉ huy liên lạc. Đã như vậy, phải nâng hắn lên một chút."

Ma Hoàng cười lạnh hai tiếng, trong lòng nhịn không được lần nữa cảm khái mưu kế chi độc.

…

Thời gian từng chút trôi qua.

Tam hoàng tử ở trên chiến trường, lần lượt thủ vững thạch mộc pháo đài, mà mỗi một lần, đều cổ vũ cho các huynh đệ cố gắng, nói tiểu ma tôn đã trên đường, chúng ta phải vì hắn sáng tạo cơ hội, giành lấy chiến quả lớn nhất.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong Ma Triều cũng nhấc lên sóng gió ngập trời.

Ngay từ đầu, dư luận đạo hướng vẫn là Tam hoàng tử cùng tiểu ma tôn cách không phối hợp, chuẩn bị chơi một đợt cảm giác hưng phấn đại chiến lược, cho rằng Tam hoàng tử cùng tiểu ma tôn chính là một đôi ngọa long và phượng sồ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sự bất mãn của mọi người đối với Tiểu Ma Tôn càng ngày càng tăng. Mà những điều bất mãn này, cuối cùng lại chuyển thành sự kính nể và ngưỡng mộ đối với Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử một mực kiên trì, vô luận chảy bao nhiêu máu, đều một mực bảo vệ Thạch Mộc thành lũy. Mà Tiểu Ma Tôn ở nơi nào? Xuyên qua xen kẽ cần thời gian, cũng phải có giới hạn chứ?

Hắn đang làm gì đó, sao lại dây dưa như thế?

Rốt cục, trong một lần đội thân vệ của Tam hoàng tử "Hy sinh hầu như không còn", mà bản thân hắn ta cũng "Bị thương nặng", sau khi chậm chạp không thu được tin tức gì của tiểu ma tôn, dư luận bên trong Ma Triều liền bùng nổ.

Không biết bao nhiêu người đều đồng tình vạn phần với Tam hoàng tử, tức giận mắng tiểu ma tôn bội bạc. Thậm chí, ngay cả Chử thị cũng bị mắng vào.

Trưởng lão ở lại của Chư thị phát hiện tình huống không đúng, cũng vô cùng lo lắng, muốn liên lạc Tiểu Ma Tôn thông báo tình huống. Chỉ tiếc, bộ đội Tiểu Ma Tôn tiến vào trạng thái ẩn nấp im lặng, ngay cả Ma nhị bộ chỉ huy của Ma nhị cũng căn bản không liên hệ được hắn, chớ nói chi là bọn họ ở thế giới loài người.

Lúc này.

Phía sau liên quân Ma tộc ngoại vực, Tiểu Ma Tôn Bộ đang ẩn nấp trong một mảnh rừng rậm rộng lớn.

Bọn họ đã sớm đến vị trí dự định xen kẽ, nhưng lại chậm chạp không tấn công.

Vì thế, quân Úy Trì Vấn Thiên của Tu La quân đoàn đã mấy lần phát sinh khẩu khí với tiểu ma tôn. Nếu không phải hắn là người cương trực, không làm ra được chuyện chống lại quân lệnh, không chừng đã dẫn nhân mã của bản bộ đi tra xét đường lui liên quân Ma tộc rồi.

Trong doanh trướng.

Đám thân vệ của Tiểu Ma Tôn dường như sĩ khí cũng không cao, dường như có chút bất mãn với việc Tiểu Ma Tôn chậm chạp không chịu xuất kích.

"Thời gian, không sai biệt lắm."

Tiểu Ma Tôn tính toán trong lòng, dự tính dưới sự tấn công điên cuồng của liên quân Ma tộc, phòng tuyến phía đông đã

sắp sụp đổ, nên tiêu hao cơ bản đều tiêu hao hết, liền mở miệng hạ mệnh lệnh.

“Truyền lệnh xuống, chuẩn bị tiến công.”

Ra lệnh một tiếng, Tiểu Ma Tôn Bộ giống như một con rắn độc ngủ đông hồi lâu chậm rãi nhúc nhích, chuẩn bị phát ra một kích trí mạng.

Nhưng mà, đội quân của hắn vừa mới chỉnh quân chấm dứt, còn chưa kịp mở cửa, bầu trời trên đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng cuồng tiếu ma uy hiển hách.

“Ơ, phía sau chúng ta quả nhiên có giấu một con độc xà, còn giấu được rất tốt, đáng tiếc, cuối cùng lại bị bổn Ma Thần bắt được.”

Theo một tiếng cười điên cuồng này đồng thời xuất hiện, còn có một cỗ uy áp Ma Thần vô cùng khủng bố, tựa như liên miên cự phong áp đỉnh đáng sợ.

Dưới uy áp, ngay cả không gian cũng giống như bị đóng băng.

“Ma Thần?”

Trên mặt Tiểu Ma Tôn Thương Thiên Tuyền hoảng sợ biến sắc.

Sao Ma Thần lại xuất hiện ở đây?!

Hai đại Ma Thần, Minh Sát Ma Thần bị lão tổ tông kiềm chế lại, Âm Quát Ma Thần cũng ở trong Ma Thần Điện phương hướng căn cứ của Tiên Triều, xa xa kiềm chế Tiên Tôn, theo lý thuyết đều là tuyệt sẽ không xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, khí tức của Ma Thần này cuồng bạo bá đạo, uy áp dường như còn mơ hồ có vài phần giống long uy, rõ ràng vừa không giống Minh Sát Ma Thần, cũng không giống Âm Quát Ma Thần, chẳng lẽ còn có vị Ma Thần thứ ba?

Nhưng mà, đang lúc trong lòng hắn hoảng loạn không thôi, chuẩn bị làm gì đó.

Bên ngoài rừng rậm, từng đạo khí tức Ma Vương vô cùng mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng bay lên, mơ hồ, dường như đã bao vây toàn bộ nhân mã bản bộ của hắn vào bên trong!

...

Chương 230: Ma Thần vô sỉ nhất lịch sử!

…

“Địch quân tập kích, xây dựng phòng tuyến tại chỗ!”

Tiểu Ma Tôn kinh sợ rống lên một tiếng.

Mệnh lệnh này cũng không thành vấn đề, dưới tình huống không rõ tình hình, xây dựng phòng tuyến tại chỗ là cách làm ổn thỏa nhất.

Sắc mặt phó quân đoàn phó úy Trì Vấn Thiên của Tu La quân đoàn cũng rất ngưng trọng, ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ, chấp hành mệnh lệnh: “Một đoàn đi về phía trước, hai đoàn ba đoàn gia cố phòng tuyến với tốc độ nhanh nhất, mọi người đừng hoảng sợ, chúng ta chiếm cứ địa lợi, có sức đánh một trận!”

Tu vi của Uất Trì Vấn Thiên đã là Lăng Hư cảnh sơ kỳ. Hắn là nhân tài được Ma Tôn khai quật ra từ một tiểu thế gia tam phẩm, bởi vì trên lĩnh quân tác chiến thể hiện ra tiềm chất không tầm thường, mà được Ma Tôn dốc sức bồi dưỡng.

Mà hắn cũng không phụ sự mong đợi của Ma Tôn, từ khi gia nhập Tu La chiến đoàn về sau, vẫn luôn biểu hiện ra ngoài, bây giờ đã được Tích lũy uy vọng cực lớn trong Tu La quân đoàn. Nếu chỉ bàn về uy vọng, hắn đã không thấp hơn quân đoàn trưởng trước mắt bao nhiêu, chờ cho hắn lập thêm chút ít chiến công, là có thể chính thức đảm nhiệm chức vị quân đoàn trưởng của Tu La quân đoàn.

Hơn nữa hắn làm việc ổn trọng, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả Ma Tôn cũng cực kỳ xem trọng tương lai của hắn. Đương nhiên, đây cũng là chuyện bình thường, nếu không phải tiềm lực của hắn đích xác rất lớn, Ma Tôn há sẽ hao phí tài nguyên khổng lồ để bồi dưỡng hắn?

Dưới sự chỉ huy của Uất Trì Vấn Thiên, ba chi chiến đoàn tinh nhuệ hành động đâu vào đấy, trong thời gian ngắn liền tạo ra phòng tuyến lâm thời.

Mà trong quá trình này, quân đội Ma tộc lại có thái độ khác thường, không tấn công.

Chuyện này khiến cho Tiểu Ma Tôn và Uất Trì Vấn Thiên nảy sinh nghi ngờ, không biết rốt cuộc lộ ma quân này đang có chủ ý gì, nhưng lại không dám khinh thường, đành phải bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Đám người Tiểu Ma Tôn cùng Úy Trì Vấn Thiên không biết là, ngay tại thời điểm bọn họ không hiểu ra, bên kia, trong Long Huyết Ma Thần bộ, cũng có Ma Vương đưa ra nghi vấn.

"Long Huyết bệ hạ." Thiết Ngưu Ma Vương đã bị đánh phục khờ ngơ hỏi: "Chúng ta nếu đã phát hiện chi bộ đội Nhân tộc này, vì sao không trực tiếp tập kích, ăn bọn chúng?"

Mấy vị Ma Vương còn lại, tựa hồ cũng có chút nghi ngờ tương tự.

Mặc cho quân đội nhân tộc xây dựng phòng tuyến, chẳng phải sẽ tăng thêm độ khó chiến đấu sao?

Hạ Dương nhìn quanh một vòng sau đó cười lạnh nói: "Đánh? Bản Ma Thần vì sao muốn đánh chi quân đội tinh nhuệ nhân tộc này? Bọn họ cũng không yếu, chúng ta bắt bọn họ, ít nhất tổn binh giảm ba thành, thậm chí có khả năng nhiều hơn. Dựa vào hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, nhưng chỗ tốt thì sao? Ai tới cho chúng ta chỗ tốt? Không có chỗ tốt, đánh tới làm cái gì?"

"Vậy ý của bệ hạ là?" Ánh mắt các Ma Vương sáng lên hỏi.

"Trước tiên cắn chặt đội quân Nhân tộc này, đợi đến khi bản Ma Thần và Minh Sát bàn bạc kỹ càng một chút, chúng ta phải có lợi ích lớn nhất." Hạ Dương ra vẻ đã tính trước nói: "Mấy người các ngươi bảo vệ nhục thân bản tôn của bản Ma Thần, ta trước tiên ý thức hàng lâm bộ chỉ huy có chút chỗ tốt. Có chỗ tốt, mới có thể chia cho mọi người cùng nhau một phần."

"Vâng!"

Mấy vị Ma Vương phấn chấn tinh thần.

Bọn chúng rất thích, rất tán đồng với suy nghĩ của Long Huyết Ma Thần.

Không có chỗ tốt thì đánh cái gì?

Bọn họ vất vả khổ cực bồi dưỡng Lãnh Chúa, Ma Tướng, huấn luyện Ma binh, cũng không phải vì muốn lấy ra tiêu hao.

Chỉ điểm này, vị bệ hạ này không giống với Âm Quát Ma Thần bệ hạ. Âm Quát Ma Thần lão nhân gia toàn tâm toàn ý chỉ muốn nghênh đón Ma Chủ, bất kể là chiến tranh, hay là kế hoạch khác, đều vây quanh mục đích này, chứ không thật sự nghĩ đến việc thay chúng nó.

Thuộc hạ dưới trướng Âm Quát Ma Thần thường thường bị đánh một trận, mọi người hao binh tổn tướng rất nhiều, nhưng không có quá nhiều lợi ích thực chất.

Dần dà, trong lòng các vị Ma Vương cũng đã sớm có khúc mắc, chỉ là ngại uy thế của Âm Bạt Ma Thần, giận mà không dám nói gì mà thôi.

Những Ma Vương dám chất vấn Âm Quát Ma Thần bệ hạ nghênh hồi Ma Chủ kia, chưa từng có một ai có kết cục tốt.

Trong lúc nhất thời, hảo cảm và độ trung thành của chúng Ma Vương đối với Long Huyết Ma Thần lại lần nữa tăng cao một chút, oán niệm bị ép buộc thuần phục cũng tiêu tán đi rất nhiều.

Chúng bắt đầu trung thành và tận tâm bảo vệ Long Huyết Ma Thần.

…

Mà lúc này.

Bộ chỉ huy liên quân Ma tộc.

Một cuộc họp đang bắt đầu.

Trong khoảng thời gian này, tổng bộ chỉ huy đều sẽ họp.

Nguyên nhân có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, từ khi phát động tổng tiến công tới nay, nhiều lần nhìn như sắp công phá phòng tuyến Nhân tộc, lại chưa từng nghĩ phòng tuyến Nhân tộc bền dẻo lại đáng sợ như thế, dưới thế công như sóng to gió lớn vậy mà giữ vững như kỳ tích.

Điều này làm nhuệ khí liên quân ma tộc không ngừng bị hao mòn, tâm tình dần dần sa sút.

Đánh lâu không xong, cũng khiến mâu thuẫn bên trong dần dần bị kích phát, giữa các Ma Vương cũng là nhiều lần ma sát,

thỉnh thoảng cần Âm Bạt Ma Thần cùng Minh Sát Ma Thần đến áp chế và hòa giải.

Mà điều hòa, đương nhiên phải họp.

Thứ hai, thì là viện quân Long Huyết Ma Thần chẳng những chậm chạp không đến, thậm chí còn cắt đứt con đường cùng bộ chỉ huy câu thông, hôm nay giống như là triệt để biến mất, ai cũng không biết Long Huyết Ma Thần bộ đi nơi nào, đang làm gì.

Hành vi như vậy, tự nhiên là đưa tới sự bất mãn của rất nhiều Ma Vương trong liên quân, thậm chí ngay cả Âm Bạt Ma Thần cùng Minh Sát Ma Thần, cũng bởi vì việc này mà xảy ra mấy lần mâu thuẫn xung đột.

Liên quân Ma tộc đã từng tràn đầy tự tin vào bản thân, lúc này lại dần dần sụp đổ.

Lần hội nghị bộ chỉ huy này, tự nhiên tránh không được lại là một hồi tranh cãi.

Các đại Ma Vương nhao nhao chỉ trích đối phương xuất công không xuất lực, đùn đẩy lẫn nhau, quăng nồi nhau, tràng diện "táo nhiệt" phi phàm.

Mà giữa Âm Bạt Ma Thần và Minh Sát Ma Thần cũng là chia phe, lạnh lùng đối mặt.

Không khí lạnh như băng tràn ngập giữa hai ma, ngay cả mặt ngoài hài hòa cũng đã lười duy trì. Quan hệ giữa hai ma thần trở nên xấu đi bởi vậy có thể thấy được.

Đang lúc bầu không khí giằng co.

Bỗng dưng.

Một ý thức thần niệm kinh khủng đột nhiên xuất hiện.

Long uy mênh mông tản ra, huyết khí của Ma Thần bỗng nhiên hội tụ đến, trong khoảnh khắc trong điện hội nghị ngưng tụ ra một hình chiếu có dáng người khôi vĩ, bá đạo tuyệt luân.

Ma Long Giác cực lớn, toàn thân bao trùm thân thể tráng kiện của vảy màu đỏ thẫm, móng vuốt dữ tợn… Mỗi một tấc da thịt trên người hắn đều tản ra khí tức thiết huyết hung hãn, uy thế

đáng sợ chấn động khiến không khí hơi vặn vẹo, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Âm Quát, Minh Sát, đã mấy ngày không gặp, hội trường này vẫn náo nhiệt như trước đây.” Hắn phát ra tiếng cười sang sảng của chiêu bài.

“Long huyết!”

Hình chiếu của hai đại Ma Thần đều đứng bật dậy, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

Rất hiển nhiên, bỗng nhiên hiện thân hình ảnh này chính là 【Long Huyết Ma Thần】 Hạ Dương.

Để thuận tiện mở họp, ba vị Ma Thần ở gần điện hội nghị này đều lưu lại thần niệm làm tiêu ký, trước đó cũng đã bổ sung đầy đủ lực lượng Ma Thần, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Cùng loại với Tiên Hoàng lệnh, Ma Hoàng lệnh, Tiên Tôn lệnh, bản chất đây là một loại thủ đoạn vận dụng thần niệm cùng Ma Thần chi lực, cũng chỉ có cường độ thần niệm cường hoành vô cùng, hơn nữa nắm giữ Ma Thần chi lực Ma Thần mới có thể vận dụng thủ đoạn như thế.

Cùng so sánh, Âm Quát Ma Thần làm ra 【Ngô Thao Ngôn】 phân thân khôi lỗi, lại là một loại thủ đoạn khác.

Thấy Linh Hạ Dương xuất hiện, những Ma Vương còn lại cũng đều ngừng tranh cãi.

Mặc dù bọn chúng không dám trợn mắt nhìn Long Huyết Ma Thần, nhưng trong ánh mắt cũng không che giấu được đủ loại cảm xúc bất mãn. Trận chiến phòng tuyến của Nhân tộc công kiên, người gánh tội thay rất nhiều, nhưng không hề nghi ngờ, người gánh tội thay chính là Long Huyết Ma Thần.

“Long Huyết, ngươi còn có mặt mũi tới đây!” Ma Thần Âm Quát giận quá hóa cười, “Hôm nay nếu không cho bọn ta một lời giải thích rõ ràng, ta nhất định sẽ cùng Minh Sát tiêu diệt phân thân này của ngươi trước.”

“A ha.” Minh Sát Ma Thần cười lạnh một tiếng, ánh mắt u lãnh cũng bất thiện đánh giá Long Huyết Ma Thần trên dưới,

“Long Huyết, trong khoảng thời gian này ngươi đi đâu vậy? Đang làm gì vậy?”

Dường như Hạ Dương đối với cục diện này sớm đã đoán trước, không chút hoảng hốt.

Hắn thản nhiên đi tới bên cạnh chỗ ngồi của mình, kéo ghế ngồi xuống, lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn Minh Sát Ma Thần, vẻ mặt tiếc hận mà thở dài một tiếng: “Minh Sát a, người khác có thể trách ta, chỉ có ngươi không thể trách ta. Trong khoảng thời gian này ta mai danh ẩn tích bận rộn, còn không phải là vì ngươi?”

“Vì ta?” Minh Sát Ma Thần kinh ngạc, không khỏi lạnh giọng châm biếm: “Long Huyết, ngươi bớt ở chỗ này nói hươu nói vượn. Ta khi nào cần ngươi hỗ trợ chứ?”

“Minh Sát, chẳng lẽ ngươi quên ước nguyện ban đầu của mình khi khởi xướng trận chiến này sao?” Hạ Dương cười như không cười nói.

“Ngươi!” Ma Thần Minh Sát dường như bị vạch trần vết sẹo, đâm vào chỗ đau, vẻ mặt thoáng cái trở nên dữ tợn: “Long Huyết, ngươi đã chọc giận bản ma thần thành công!”

“Ai da ngồi xuống đi. Đừng nóng nảy lên hỏa hoạn.” Phù Hạ Dương không chút để ý tới lửa giận của nó, ngược lại giơ tay ra hiệu cho nó ngồi xuống: “Thiềm người thừa kế Minh Sát thiếu chủ không hiểu sao vẫn lạc, ngay cả 【Minh Sát Chân Ma chủng】 cũng không rõ tung tích, chẳng lẽ ngươi đã không định tiếp tục truy cứu sao? Không muốn biết rõ chân tướng trong đó, cũng không muốn biết tung tích của Minh Sát Chân Ma chủng sao?”

Nói đến đây, biểu tình của Mính Hạ Dương lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn Minh Sát Ma Thần nói: “Nếu ngươi không muốn biết, bản ma thần lập tức quay đầu rời đi.”

“Cái gì?” Minh Sát Ma Thần khiếp sợ đồng tử co rụt lại: “Long Huyết, ngươi biết tung tích Minh Sát Chân Ma chủng? Không đúng, làm sao ngươi biết…”

“Ta không biết tung tích, nhưng ta có chứng cứ xác thực chứng minh sự tình… Mà thôi, ngươi tự xem đi.”

Lúc này, Hạ Dương cũng không tiếp tục nặn nữa, mà là lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ném cho Minh Sát Ma Thần. Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn này, tự nhiên là hắn đã sớm đặt ở trên người hình chiếu, hôm nay chỉ là đúng lúc ném ra mà thôi.

Minh Sát Ma Thần vội vã khởi động một đạo bình chướng năng lượng, vừa định một mình kiểm tra, thân hình Âm Quát Ma Thần lại lóe lên, cắm vào nói: "Vì phòng ngừa Long Huyết Trang Thần lộng quỷ, bản Ma Thần muốn cùng ngươi xem."

"Hừ!" Minh Sát Ma Thần bất mãn "hừ lạnh" một tiếng, nhưng cuối cùng lại không phản đối, tiếp tục mở bình phong năng lượng ngăn cách các Ma Vương ở bên ngoài, bắt đầu xem phim với Âm Quát Ma Thần.

Cách bình chướng năng lượng, Ma Vương phía ngoài không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mơ hồ lắc lư, thậm chí ngay cả thanh âm bên trong cũng không nghe thấy chút nào, không khỏi tò mò không thôi.

Sau một lát.

Tấm bình phong năng lượng được tháo bỏ, sắc mặt Minh Sát Ma Thần trở nên tái nhợt, tức giận nói: "Hay cho một Nhân tộc Ma Tôn! Đúng là một bố cục thật lớn! Trách không được gần đây cứ như âm hồn bất tán kiềm chế bản tôn Ma Thần, thì ra là ở đây chờ đấy. Ma Tôn! Minh Sát không đội trời chung với ngươi!"

"Minh Sát, ngươi phải trấn định." Âm Quát Ma Thần cũng khiếp sợ không thôi, nhưng trấn định hơn Minh Sát nhiều, chỉ là mi tâm hơi cau lại, suy tư mở miệng nói: "Sự tình đã phát triển đến bước này, chúng ta tấn công liên quân Tiên Triều Nhân tộc cũng không thể tản đi, nếu không chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Ta có thể thề với ngươi, chỉ cần chiếm cứ địa của Tiên số ba Nhân tộc, ta sẽ giúp ngươi đối phó Ma Tôn Nhân tộc."

Hôm nay nàng sợ nhất chính là Minh Sát Ma Thần nhất thời xúc động, trực tiếp rút quân, trở về căn cứ Ma Triều Nhân tộc. Nếu như sự tình thật sự phát triển đến một bước kia, tất cả cố gắng cùng hi sinh trước đó của nàng đều hóa thành hư không.

Nghe được lời của Âm Quát Ma Thần, lửa giận trong đôi mắt Minh Sát Ma Thần hơi nguôi đi, tinh thần trong đáy mắt lập loè, tựa hồ đang cân nhắc đề nghị của Âm Quát Ma Thần.

Tuy rằng trong lòng nó hôm nay hận ý ngập trời, hận không thể lập tức giết đến căn cứ Nhân tộc Ma Triều kia, đem tên Ma Tôn kia chém thành muôn mảnh, cướp hồi Minh Sát Chân Ma chủng, nhưng trong lòng nó cũng rõ ràng, bây giờ chiến cuộc đã thối nát, nó và Ma binh dưới trướng Âm Bạt Ma Thần cũng đã tổn hại rất nhiều, mặc dù nó ôm đầy lửa giận đi đánh căn cứ Ma Triều, chỉ sợ cũng rất khó đạt được mục đích.

"So với chiến cuộc, ta còn có một nghi vấn." Âm Quát Ma Thần lúc này cũng dần dần từ trong khiếp sợ hồi ức lại, ánh mắt như độc xà nhìn thẳng vào Huy Hạ Dương, "Long Huyết, ngươi đã có thể ghi lại cái chết của Minh Sát Thiếu chủ, lúc ấy vì sao thấy chết mà không cứu? Chẳng lẽ, ngươi cố ý để cho thế cục biến thành như hôm nay sao?"

Lời vừa nói ra, Minh Sát Ma Thần cũng tỉnh táo lại, tức giận nhìn Long Huyết Ma Thần: "Long Huyết, bản Ma Thần muốn ngươi giải thích."

"Giải thích? Ha ha! Minh Sát, lúc trước ngươi truy sát lão tử truy sát mãnh liệt như vậy, lão tử thấy người thừa kế của ngươi bị giết có thể ghi lại cũng không tệ rồi, dựa vào cái gì muốn cứu?" Lệ Hạ Dương cười lạnh một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo ương ngạnh, tựa hồ không hề sợ hãi Minh Sát ma thần: "Ngươi có thù hận gì chứ, đi với Ma Tôn, đừng nói là biết mình đánh không lại hắn, trút giận bản ma thần chứ?"

"Ngươi…" Minh Sát Ma Thần tức giận đến ngực phập phồng bất định, nhưng cũng minh bạch Long Huyết Ma Thần hoàn toàn chính xác không có nghĩa vụ cứu người thừa kế của nó.

Đổi lại nó là Long Huyết Ma Thần, đừng nói cứu, ngay tại chỗ làm thịt Minh Sát Thiếu chủ, cướp lấy Minh Sát Chân Ma chủng coi như là cho nó mặt mũi.

Vì việc này, nó cũng không có lý do gì để cùng năng lực, lại trở mặt với Long Huyết Ma Thần.

"Được rồi, lão Minh à, bản ma thần chính là tức giận ngươi đấy." Mắt thấy Minh Sát Ma Thần tức giận đến sắp nổ tung,

Hạ Dương lúc này mới khoát tay giải thích: “Thật ra lúc ấy bản ma thần không có mặt, chỉ là một thuộc hạ tâm phúc giúp ta “Sưu tập ma tinh thạch”, khi “Sưu tập ma tinh thạch” vô tình đụng phải một màn này. Thuộc hạ của ta tuy rằng am hiểu tiềm hành ẩn tích, thực lực lại chỉ có cấp lãnh chúa, vụng trộm ghi lại một màn này đã là bốc lên phong hiểm rồi.”

Thu thập ma tinh thạch?

Huyết Sắc Ma Vương nghe đến đó, trong lòng đột nhiên giật mình, phản ứng lại ngay: “Ta nhớ ra rồi! Trong khoảng thời gian đó, Huyết Sắc Ma Vương Bảo của ta, các bộ đều có đại lượng Ma Tinh Thạch và tài phú mất trộm, thì ra là Long Huyết Ma Thần ngươi làm!”

“Chính là bản ma thần làm, ngươi không phục?” Long mục của Hạ Dương liếc mắt nhìn nó một cái, ngữ khí ngang ngược không thôi, “Ăn của ngươi mấy viên ma tinh thạch thì sao? Bản ma thần không phải chỉ ăn một cái của ngươi đâu.”

“Ách…”

Vừa chạm vào ánh mắt kia, Huyết Sắc Ma Vương lập tức run rẩy, khí thế vốn đang tăng vọt thoáng cái liền héo rũ xuống.

Quan niệm đẳng cấp bên trong Ma tộc rất nghiêm ngặt, đừng nói bị Ma Thần ăn hết chút Ma tinh thạch, cho dù bị một Ma Thần ghi thù san bằng Ma Vương bảo, nó cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Dù sao, ngay cả Minh Sát Ma Thần đều ở trước mặt Long Huyết Ma Thần chịu thiệt, nó một cái Lạc Phách Ma Vương nho nhỏ, lại tính là cái gì?

Bất quá, mấy câu này của Huyết Sắc Ma Vương, lại cũng chứng minh lời nói của Huy Hạ Dương, làm cho lời nói của hắn trở nên có độ tin cậy cực cao.

Minh Sát Ma Thần và Âm Trạch Ma Thần cũng đều biết, đoạn thời gian đó Long Huyết Ma Thần vơ vét ma tinh thạch khắp nơi, tai ương xa không thể cứu được một tên Sắc Ma Vương cầm máu.

Loại thời điểm này, cũng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết.

Một câu nghiền ép Huyết Sắc Ma Vương, đôi mắt rồng của Hạ Dương lại quét về phía Minh Sát Ma Thần, cười lạnh nói: "Minh Sát à, ta không phải đang giải thích gì với ngươi, chỉ là Ma tộc chúng ta bị Nhân tộc Ma Tôn đùa bỡn trong lòng bàn tay cũng không phải là chuyện nhỏ mà thôi."

"Ngươi muốn thế nào?" Âm Quát Ma Thần bất mãn nói, "Chẳng lẽ chuyện đã đến nước này, chúng ta còn có thể buông tha sao? Ta ngược lại kỳ quái, ngươi rõ ràng đã sớm biết chuyện này, vì sao không nói sớm?"

"Nói nhảm. Nếu bản Ma Thần sớm nói, thế cục sẽ không phát triển đến tình trạng vây công căn cứ của Tiên Triều. Mà Âm Quát ngươi tự nhiên cũng sẽ không nóng lòng giúp ta tăng thực lực lên như thế." Lời này của Hạ Dương nói ra vẻ mặt thản nhiên, không chột dạ chút nào.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Âm Quát Ma Thần càng thêm khó coi: "Long huyết, không ngờ ngươi lại có tâm kế như thế. Chẳng lẽ quyết tâm nghênh hồi Ma Chủ cũng là giả sao?"

"Đương nhiên không phải! Vì nghênh Hồi Ma Chủ, bản Ma Thần cũng rất nhọc lòng. Các ngươi không phải tò mò, gần đây ta đi đâu?" Chử Hạ Dương lại ném ra một cái móc, sau một lát mới hừ giọng nói: "Vì không để cho âm mưu của Ma Tôn đạt được, bản Ma Thần cũng tương kế tựu kế, rốt cục bắt được một con cá lớn cho ta."

"Cá lớn gì?" Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần đều không kìm lòng nổi tò mò.

"Người thừa kế của hậu duệ Ma Tôn Nhân tộc, tiểu Ma Tôn kia danh tiếng rất lớn, hiện giờ đang ở phía sau liên quân chúng ta ẩn nấp, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cho liên quân chúng ta một đòn trí mạng." Hạ Dương sắc mặt trịnh trọng nói: "Bản Ma Thần chính là bởi vì sợ đánh rắn động cỏ, mới cùng bộ chỉ huy điều tra kỹ lưỡng hồi lâu mới tìm ra Tiểu Ma Tôn Bộ, đồng thời trước tiên đem hắn cắn chặt. Đây là lưu ảnh ~ "

Nói xong, hắn vung tay lên, đem tình huống bên phía bản tôn hiện ra.

“Cái gì? Tiểu Ma Tôn bị ngươi cắn?!” Minh Sát Ma Thần vừa mừng vừa sợ, sau khi xác nhận Lưu Ảnh Tử, lại càng phấn khởi hẳn lên, “Tốt tốt tốt lắm, chỉ cần chúng ta có thể đánh sụp Tiểu Ma Tôn bộ, bắt sống hắn, cũng đủ khiến cho Ma Tôn Nhân tộc sợ ném chuột vỡ bình. Ít nhất, cũng có thể báo đại thù!”

Minh Sát Ma Thần vừa mừng vừa sợ, thật sự hận không thể lập tức điều binh trở về đánh trả, bắt sống tiểu Ma Tôn.

Sắc mặt Âm Quát Ma Thần cũng âm tình bất định, trong lòng nghĩ mà sợ.

Không nghĩ tới Nhân tộc lại có hậu chiêu như thế. Lần này nếu không phải Long Huyết Ma Thần cơ trí, liên quân Ma tộc chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

“Đã như vậy.” Âm Quát Ma Thần suy tư một lát, cũng quyết định thuận nước đẩy thuyền nói: “Vậy trước tiên tiêu diệt bộ lạc Tiểu Ma Tôn, sau đó lại quyết định tiếp tục tấn công căn cứ Tiên Triều, hay là liên thủ đối phó Ma Tôn Nhân tộc.”

Thế cục bây giờ đã có bản chất bất đồng so với lúc trước, Minh Sát Ma Thần bất luận thế nào cũng sẽ đi đối phó tiểu Ma Tôn, nàng cho dù muốn ngăn cản cũng ngăn không được, thay vì tiếp tục gia tăng mâu thuẫn, không bằng thuận nước mà làm.

Thế cục biến hóa khiến Minh Sát ma thần vô cùng kích động.

Bây giờ xem như liễu ám hoa minh lại nhất thôn.

Hắn đè nén tâm tình khẩn cấp xuống, nói: “Long Huyết, lần này thật đúng là muốn cảm tạ ngươi. Nhưng mà, kế tiếp còn cần ngươi giúp hai việc.”

“Lão Minh à, chúng ta coi như là huynh đệ đồng tộc, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Long Huyết Ma Thần Hạ Dương một bộ nghĩa bạc vân thiên.

“Tốt lắm. Thứ nhất, hi vọng ngươi hiệp trợ chúng ta vây quét Tiểu Ma Tôn bộ. Thứ hai, một khi tiểu ma tôn bị vây khốn, nói không chừng Ma Tôn sẽ có dị động. Bản tôn của ta trong quá trình ngưng tụ Minh Sát Chân Ma chủng đã hao tổn một lượng lớn tinh huyết và thần niệm, thực lực bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ sợ không kiềm chế được Ma Tôn Nhân tộc. Hy vọng bản

tôn của ngươi cùng ra tay với ta, nói không chừng có thể một đòn đánh chết Ma Tôn Nhân tộc, đoạt lại Minh Sát Chân Ma chủng!" Ánh mắt Minh Sát Ma Thần hung ác nói, "Lần này, Ma Tôn Nhân tộc kia thiếu ta, ta muốn đòi lại cả vốn lẫn lãi của ngươi."

"Đương nhiên không thành vấn đề. Chúng ta là huynh đệ, vì huynh đệ Lưỡng Lặc Sáp Đao là bổn phận của ta, nghĩa bất dung từ." Hạ Dương vỗ ngực miệng đáp ứng, nhưng còn chưa đợi Minh Sát Ma Thần cảm tạ, hắn đã tiếp tục nói, "Nếu là huynh đệ, ta cũng có chuyện muốn ngươi hỗ trợ."

"Chuyện gì?" Trong lòng Minh Sát Ma Thần chấn động, không khỏi cảm thấy một cỗ hàn ý.

"Ta vừa mới khôi phục thực lực của Ma Thần, quả thực quá nghèo, đòi tiền không có tiền, muốn địa bàn không có địa bàn, muốn thủ hạ cũng không có thủ hạ. Chi bằng ngươi cho ta mượn bảy, tám Ma Vương ở tiền tuyến làm căn cứ, đưa mấy vị Ma Vương này tạm thời cho ta điều khiển."

Sắc mặt Minh Sát ma thần thoáng cái đen lại.

Long Huyết Ma Thần này cũng quá thối không biết xấu hổ, cái này rõ ràng chính là thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, ỷ vào mình bây giờ cầu cạnh nó, trắng trợn đòi chỗ tốt!

"Huynh đệ à, ta thật khó khăn." Hạ Dương than thở: "Ta tốt xấu gì cũng đường đường một Ma Thần, không có tiền thì không ai không có địa bàn, đi ra ngoài cũng không có thể diện. Nếu ngươi không đồng ý thì thôi, ta tự mình nghĩ cách đi."

"Không không không, ta đáp ứng." Minh Sát Ma Thần mặt đầy nụ cười, nhưng trong lòng lại nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác Long Huyết Ma Thần, "Chúng ta là huynh đệ mà, bất quá, hiện tại nhân thủ của ta cũng khẩn trương, bảy tám Ma Vương Bảo thật sự là không cho mượn được, chỉ có thể tạm mượn ba người các ngươi!"

"Sáu cái!"

"Bốn tên!"

"Năm thành giao, Minh Sát, ngươi hẹp hòi quá đi."

“Năm thì năm người. Nhưng ngươi phải bảo đảm, nhất định ngươi sẽ xuất lực thật tốt.” Trong lòng Minh Sát Ma Thần nhỏ máu, nhưng vẫn cắn răng đáp ứng.

Hôm nay hắn một lòng chỉ muốn lấy lại Minh Sát Chân Ma chủng, hơn nữa thay người thừa kế báo thù, cho dù phải trả một cái giá lớn, cũng chỉ có thể cắn răng nhịn.

Hơn nữa hắn cũng vô cùng rõ ràng, một khi năm Ma Vương Bảo này “mượn” cho Long Huyết Ma Thần, vậy chính là bánh bao thịt đánh chó, có đi không trở lại!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Minh Sát Ma Thần cũng lóe lên một tia nghi ngờ.

Trong điển tịch ghi chép rõ ràng nói, Long Huyết Ma Thần dũng mãnh dũng mãnh thì dũng mãnh, nhưng mà đầu óc không đủ dùng a. Tại sao người này cùng ghi chép hoàn toàn khác nhau, lại là tâm tư thâm trầm, lại gian xảo vô cùng?

Chẳng lẽ vị tiền bối Minh Sát nhất mạch lưu lại điển tịch kia có thù hận gì với Long Huyết Ma Thần, mới vừa rồi cố ý bôi nhọ hắn như vậy?

…

Theo “giấu phân côn” của Mính Hạ Dương bắt đầu vận hành, thế cục trên chiến trường rất nhanh liền xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Đầu tiên, là thành lũy bằng gỗ của Tam hoàng tử, quân địch vốn thế công mãnh liệt, đột nhiên lặng yên không một tiếng động rút lui trong đêm.

Tam hoàng tử đứng ở trên tường thành, sau khi nhận được thám báo xác nhận nhiều lần, dứt khoát mở ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn tự mình ghi lại hình ảnh.

Chỉ thấy hắn sửa sang lại hình tượng, vuốt vuốt kiểu tóc một chút, lúc này mới thuần thục mở miệng nói: “Các lão Thiết của Ma Đình, nơi này là Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh. Hiện tại thế cục tiền tuyến lại xảy ra biến hóa, không biết vì sao đại quân Ma tộc lại lập tức chạy trốn.”

“Ta cảm giác không đúng lắm, quá không đúng, cho nên, ta muốn phái Trác lão đi tự mình điều tra một chút.”

“Trác lão, chào hỏi đám lão Thiết.”

Sau một phen thao tác, hắn lại vỗ bóng lưng Trác lão rời đi, lúc này mới thu hồi Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.

Lại qua mấy ngày, Tam hoàng tử lần nữa lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, mở ra truyền tấn: “Trời ạ, xảy ra chuyện lớn rồi. Trác lão nghe được, thì ra vẫn tiềm phục ở phía sau liên quân, nhưng Tiểu Ma Tôn Bộ không ra tay bị liên quân Ma tộc vây quanh! Hiện tại liên quân Ma tộc khẩn cấp lui lại, thì ra là chuẩn bị trở về hội hợp cùng Ma quân hậu phương, triệt để bao vây tiêu diệt Tiểu Ma Tôn Bộ.”

“Lão Thiết, liên quân ma tộc và tiểu ma tôn rốt cuộc là có thù hận gì? Không ngờ từ bỏ phòng tuyến đông biên của chúng ta mà chuyển sang tấn công tiểu ma tôn?”

“Xong rồi, xong rồi, tiểu ma tôn lần này chết chắc rồi. Chúng ta có nên nhanh xuất binh cứu tiểu ma tôn một chút không? Ta đem quyết sách này để lại cho người xem nhóm lão Thiết. Có gì đề nghị để lão tổ tông ta truyền cho ta.”

Chiến trường của Tam hoàng tử đã phát sóng dị thường.

Trải qua một đoạn thời gian lên men, hiện giờ khí thế và uy vọng của hắn ở Ma đình tăng vọt một cách thẳng tắp, hắn dứt khoát từ bỏ hình thức “Diễn dịch” vốn có, bắt đầu hợp tác với ” khán giả lão Thiết” ở Ma Triều xa xôi.

Sau khi xác nhận những đồ vật đã được ghi lại không có vấn đề gì, tin tức cần đưa đều đã cấp đủ, hắn mới tắt Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, chuẩn bị cười to ba tiếng chúc mừng.

Kết quả, đúng lúc này, hắn lại thấy một bóng hình xinh đẹp sáng nhớ chiều mong, đang đeo mạng che mặt yểu điệu đứng ở cách hắn không xa.

Gió nhẹ thổi bay làn váy của nàng, nổi bật lên nàng giống như Băng Tuyết Nữ Thần, thần thánh không gì sánh được.

Mà bên cạnh nàng còn có một con khôi lỗi dị thường cao lớn, toàn thân mặc áo choàng kỳ quái.

“Nhược Băng! Ta nhớ ngươi muốn chết.” Tam hoàng tử nhất thời lệ chạy đi, dang hai tay ra muốn ôm một cái đã lâu gặp lại.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khôi lỗi kỳ quái kia lại chắn trước mặt Nhược Băng.

Chỉ thấy khôi lỗi kia tiện tay vung lên, Tam hoàng tử cảm giác thân thể bị một cỗ lực lượng kinh khủng đánh trúng, cả người hắn chấn động, không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, bên tai hắn truyền đến thanh âm thanh lãnh của Vương Nhược Băng: ” Bộ chỉ huy có lệnh, khu vực Đông tuyến ta lập tức chuyển thủ vi công, tùy thời chuẩn bị nghe lệnh điều động liên quân Ma tộc phát động tấn công.”

Ngừng một chút, giọng nói kia lại nói: “Thân Đồ Cảnh Minh, gần đây ngươi làm khá lắm, đúng là có chút dáng vẻ nam tử hán.”

Trong lòng Tam hoàng tử lập tức giống như thân thể của hắn, triệt để dập dờn.

Nhược Băng, nàng khen ta.

Ô ô, lão tổ tông, ngài có nghe thấy không?

…

Chương 231: Tiểu Ma Tôn, ngươi cũng có ngày hôm nay?

…

Tiểu Ma Tôn Bộ.

Dưới sự chỉ huy của Uất Trì Vấn Thiên, ba chi chiến đoàn tinh nhuệ của Tu La quân đoàn chỉ dựa vào ưu thế địa lợi cùng công sự phòng ngự đơn sơ, ngăn cản từng đợt liên quân Ma tộc, thế công như sóng to gió lớn.

Không ngừng có các huynh đệ chết trận, cũng không ngừng có người bị thương được nâng xuống.

Uất Trì Vấn Thiên người đầy vết máu, hai tròng mắt càng đầy tơ máu, gào thét: ” tín hiệu cầu viện phát ra chưa? Thông tin ngọc phù có đem tin tức truyền về bộ chỉ huy không?”

“Phát tài rồi!” Thân vệ cũng đã sức cùng lực kiệt, vẫn gào thét trả lời: “Tín hiệu cầu viện của chúng ta đã phát ra toàn bộ rồi, nhưng mà tổng bộ cách chúng ta rất xa, trong khoảng thời gian ngắn cơ hồ không có khả năng có quân đội đến cứu viện.”

“Ma tộc chết tiệt!” Uất Trì Vấn Thiên ngửa mặt lên trời rống giận, giống như muốn phát tiết tất cả cảm xúc trong lòng ra ngoài: “Sát sát sát! Giết một cái đủ vốn, giết một đôi thì kiếm lời đôi!”

“Giết giết giết!”

Dưới sự lôi kéo của hắn, sĩ khí của quân đội miễn cưỡng tăng lên một đợt.

Mà đồng thời hình tượng tiểu ma tôn trong doanh trướng cũng cực kỳ chật vật. Hắn và thân vệ đồng dạng người đầy vết máu, hiển nhiên cũng ở tiền tuyến chiến đấu hăng hái một phen, bây giờ đang rút về nghỉ ngơi và hồi phục.

Hộ vệ cung Lệ Đồ Lăng Hư cảnh của hắn, trên người lại có thêm một vết móng vuốt làm tổn thương đến phế phủ. Đó là vì yểm hộ tiểu Ma Tôn rút lui khỏi tiền tuyến, bị một Ma Vương của quân địch làm bị thương.

Cũng may tu sĩ Lăng Hư cảnh có khí lực cường hãn, sinh mệnh lực dồi dào, chút thương thế ấy còn không trí mạng.

“Thiếu chủ!” Cung Lệ Đồ nuốt xuống một viên đan dược, vừa chữa thương, vừa khuyên nhủ: “Chúng ta mau rút đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, vạn nhất ngài vẫn lạc hoặc là bị Ma tộc bắt được, phiền toái sẽ rất lớn.”

“Không được!” Tiểu ma tôn sắc mặt tái nhợt, cứng cổ nói: “Tu La quân đoàn nhiều huynh đệ như vậy liều mạng, ta làm sao có thể bỏ qua bọn họ mà chạy thoát thân?”

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy ra một cái “Ma Tôn Lệnh”, phảng phất lâm vào trong do dự.

“Thiếu chủ, tuyệt đối không thể sử dụng Ma Tôn Lệnh.” Cung Lệ Đồ vội vàng khuyên can:” Cục diện bây giờ, ba đại liên quân Ma Thần vây khốn phía dưới, đừng nói chỉ là một hình chiếu, cho dù là bản tôn chủ thượng đích thân tới, chỉ sợ cũng không lấy được kết quả tốt. Không bằng ngài giữ lại Ma Tôn Lệnh này, vào thời khắc mấu chốt sử dụng, có lẽ có thể bảo vệ được một mạng.”

Bây giờ gọi hình chiếu của Ma Tôn tới, chẳng qua chỉ là để cho hình chiếu hy sinh mà thôi.

“Thiếu chủ!” Một đám thân vệ trung thành chết cũng nhao nhao khuyên nhủ, “Trước mắt cục diện này, đã là tất bại không thể nghi ngờ, ngài trước hết rút lui đi. Nếu như ngài một khi bị bắt, vô luận là đối với Chúa công, hay là Ma Triều đều là tổn thất to lớn.”

Chỉ một thoáng, tiểu Ma Tôn do dự, ánh mắt của hắn có chút hoảng hốt, cũng có chút lâng lâng.

Hắn không rõ, chính mình đến tột cùng đã làm sai cái gì?

Nguyên bản hết thảy đều rất tốt, hết thảy đều ở trong kế hoạch, nhưng trong nháy mắt, đã lâm vào tuyệt cảnh.

Dưới sự khuyên bảo của thân vệ cùng Cung lão, rốt cuộc hắn đã dao động, thu hồi 【 Ma Tôn Lệnh 】, ngược lại lấy ra một tấm 【 Hư Không Độn Phù 】.

Loại bảo bối bỏ chạy này chỉ có cường giả Chân Tiên Chân Ma cảnh mới có thể luyện chế, hơn nữa luyện chế một quả

cũng cần tiêu hao rất nhiều.

Hơn nữa vật này ở trong tay Lăng Hư cảnh tác dụng cũng không lớn, bình thường đều là cho các tiểu bối Thần Thông cảnh hoặc là Tử Phủ cảnh dùng, đường đường Tiểu Ma Tôn tự nhiên sẽ có vật này hộ thân.

"Giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt!" Trong đôi mắt tiểu ma tôn hiện lên một tia tàn khốc: "Các huynh đệ, chờ Kỳ Thiên Khuyết ta thành tựu Chân Ma cảnh, nhất định sẽ báo thù thay các ngươi."

"Thiếu chủ, ta yểm hộ ngài." Cung lão lần nữa bay lên trời, xách đao xông về phía tiền tuyến.

Cả người hắn bùng phát ma khí, uy thế huy hoàng của Lăng Hư cảnh thỏa thích thiêu đốt, liên tiếp đánh gục hai gã lãnh chúa Ma tộc bất ngờ không kịp đề phòng.

Chỉ một thoáng, hắn đã bị hư ảnh của Minh Sát Ma Thần cùng Âm Bạt Ma Thần theo dõi, lập tức liền có mấy vị Ma Vương đằng không giết tới.

"Cung lão!"

Tiểu Ma Tôn biểu tình thống khổ vạn phần, nhưng không hề do dự, đưa tay bóp nát 【Hư Không Độn Phù】.

Chỉ một thoáng, chung quanh hắn vặn vẹo tạo thành một vòng xoáy không gian, đưa hắn "Thôn phệ" vào.

Quá trình này cũng chỉ ngắn ngủi trong một cái chớp mắt.

Thân ảnh Tiểu Ma Tôn trong nháy mắt biến mất trong trận địa.

"Không gian na di, tiểu tử Thiên Cương kia muốn chạy trốn sao?" Ma Thần Âm Quát và hình chiếu Minh Sát Ma Thần lập tức phát hiện ra không gian dao động khác thường, lúc này đồng loạt ra tay can thiệp vào không gian.

Lần này bọn họ liên thủ phát động công kích chính là bắt lấy Tiểu Ma Tôn, sao có thể để hắn chạy thoát dễ dàng như vậy?

"Oanh!"

Trên bầu trời, một khoảng không gian rộng lớn gợn sóng lan tràn.

Thân hình Tiểu Ma Tôn ẩn ẩn có thể thấy được trong không gian vặn vẹo, thiếu chút nữa đã bị đẩy ra khỏi không gian.

Nhưng mà tiểu Ma Tôn cũng tuyệt không phải người phàm, bằng vào tu vi tuyệt thế thiên kiêu giáp của hắn, tuy nói không có năng lực địch lại Lăng Hư cảnh, nhưng mà trên lĩnh ngộ thần thông pháp tắc đã sắp tiếp cận Lăng Hư cảnh.

Trong miệng hắn phun điên cuồng máu tươi, liên tiếp thi triển mấy thần thông bí thuật, vậy mà bị hắn ổn định không gian, thành công xuyên thẳng qua không gian lướt đi.

Chỉ hơi tiếc là, bởi vì ảnh chiếu của Minh Sát Ma Thần và Âm Không Ma Thần quấy nhiễu, tấm khiên được 【Hư Không Độn Phù】 đã bị nghiền nát, hắn dùng hết sức cũng chỉ kiên trì được ngàn dặm, rốt cuộc không thể ổn định được không gian dao động, bị năng lượng cuồng bạo ném ra ngoài.

Sau đó hắn cái gì cũng không để ý, bắt đầu nghĩ hết tất cả biện pháp chạy trốn.

“Đuổi, ngàn vạn lần không thể để cho Chử Thiên Tuyền chạy.” Minh Sát Ma Thần nổi giận gầm lên một tiếng.

Mà tiếng gầm giận dữ này cũng giống như sấm sét đánh thức các tướng sĩ Tu La quân đoàn đang liều chết chiến đấu.

Cái gì?

Các tướng sĩ ở chỗ này liều mạng ngăn cản địch quân, thân là thống soái toàn quân tiểu ma tôn vậy mà chạy trốn rồi? Mẹ kiếp, nếu không phải hắn chỉ huy lung tung, mọi người như thế nào lại rơi vào trong vòng vây của địch quân?!

Quân nhân của Tu La quân đoàn kinh sợ không thôi.

Chỉ một thoáng, sĩ khí của Tu La quân đoàn giảm mạnh, phòng tuyến sụp đổ.

Cho dù là Uất Trì Vấn Thiên vẫn đang hăng hái chiến đấu, trong lòng cũng tràn ngập cay đắng và tuyệt vọng.

Lần này Tu La quân đoàn bị diệt, hơn nữa chết rất không cam lòng.

…

Cùng một thời gian.

Phía sau, một đội quân hoàn toàn do nhân loại tạo thành đã dần dần hội tụ.

Huyết nguyệt huy huy, đám người ô áp đứng lặng bất động, trầm mặc giống như tảng đá cùng cây cối, lại mơ hồ có lạnh lẽo khắc nghiệt phun trào trong đám người, phảng phất như chờ đợi thời cơ, chuẩn bị săn bắn mãnh thú, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Trên không quân đội, một chiếc phi liễn thanh đồng lơ lửng trong mây mù màu xám đen.

Hình dáng phi liễn tương tự như chiến xa thời viễn cổ, trên người Tỳ Hưu không có đỉnh, chỉ có bốn cây cột thanh đồng đứng lặng bốn góc, minh văn huyền ảo khảm ở các nơi trên thân Tỳ Hưu, nhìn phong cách cổ xưa mà dày nặng.

Nhưng nhìn thật kỹ, sẽ phát hiện phi liễn này kỳ thật đã rất cũ rồi, trên người Côn Bằng dấu vết loang lổ, có nhiều chỗ thậm chí có thể chứng kiến vết tích minh văn sau khi bị vết đao kiếm phá hư tu bổ lần nữa. Những điều này, đều là minh chứng cho năm tháng dài đằng đẵng nó đã trải qua.

Chiếc phi liên này, chính là “Thiết bích chiến xa” của Triệu Đình Kiên.

Ba ngàn năm gần đây, chiếc chiến xa này đã bồi tiếp hắn trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, sớm đã trải qua tang thương.

Ma vụ màu xám đen quanh năm tràn ngập trên bầu trời theo gió phất động, thỉnh thoảng lại lướt qua bên cạnh chiến xa, làm cho nó tăng thêm một vòng sát khí lạnh lẽo.

Trên phi liễn, lúc này đang đứng lít nha lít nhít rất nhiều người, ngoại trừ chủ nhân phi liên Triệu Đình Kiên, Tiên Hoàng hình chiếu, Vương Phú Quý, Cơ Nguyệt Nhi, Triêu Dương Vương, Diêu Nguyên Cương, đám người hầu như tất cả đều đến đông đủ.

Giờ phút này, tất cả mọi người đứng thẳng người, nhìn về chiến trường xa xa phía trước, thần sắc trên mặt đều thập phần nghiêm túc.

Chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng đã tới thời khắc phản công, lúc này tâm tình của mọi người kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít đều có chút kích động. Chỉ là trên chiến trường bầu không khí

trang nghiêm, bọn họ đều khắc chế cảm xúc, cố gắng để mình giữ tỉnh táo, chỉ có trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên tinh quang, tiết lộ tâm tình giờ phút này của bọn họ.

Vô luận trước đây như thế nào, trận chiến tranh này cuối cùng sẽ dùng phương thức gì để kết thúc, tùy thuộc vào trận chiến ngày hôm nay.

"Khởi bẩm quân đoàn trưởng, chiến đoàn thứ nhất đã vào vị trí, thỉnh cầu chỉ lệnh."

"Khởi bẩm quân đoàn trưởng, chiến đoàn thứ hai đã vào vị trí, thỉnh cầu chỉ lệnh."

"Khởi bẩm quân đoàn trưởng, chiến đoàn thứ ba…"

Một đội lại một đội không kỵ từ đằng xa bay tới, mang theo tin tức của các chiến đoàn.

Rất nhanh, tất cả chiến đoàn đã vào vị trí.

Lúc này, đáy mắt Triệu Đình Kiên rốt cục toát ra vẻ kích động.

"Được! Tất cả mọi người nghe lệnh!"

"Dùng cờ tế quân đoàn! Khởi quân hiệu! Giết cho ta!"

Ra lệnh một tiếng.

Trong góc vách sắt phi liễn, thân vệ đã sớm chuẩn bị từ lâu lúc này lập tức đưa tay bấm niệm pháp quyết, đem một mặt cờ quân đoàn tế ra ngoài.

"Xoẹt"

Cờ xí màu đen nạm vàng phấp phới theo gió, khí tức vô cùng mạnh mẽ phóng thẳng lên trời, trong nháy mắt đã truyền khắp nơi.

Trong phút chốc, khắp nơi phương xa, có từng đạo khí tức tương tự phóng lên cao.

Đó là những chiến kỳ cấp một của từng chiến đoàn.

Tuy rằng uy thế không bằng Triệu Đình Kiên, nhưng cũng là thiết huyết như nhau, cũng tràn ngập sát khí ngút trời.

Trong lúc nhất thời, sát khí tràn đầy, tiếng kèn đại biểu cho xung phong cũng lấy bộ lạc kiên cố của Triệu Đình khuếch tán ra, sục sôi uyển chuyển, vang tận mây xanh.

Trong tiếng kèn sục sôi này, dưới sự gia trì của sát khí thông thiên của quân đoàn kỳ, các chiến đoàn cùng nhau xuất phát, bắt đầu tập kích phía sau liên quân Ma tộc.

Ngoại trừ mười chiến đoàn nguyên bản của quân đoàn Triệu Đình Kiên xuất động, còn có lực lượng ẩn giấu một mực tích súc trong khoảng thời gian này, tất cả đều dốc toàn bộ lực lượng. Những thứ này đều đến từ Tiên Triều, thậm chí là quân chí nguyện liên tục không ngừng đến chi viện dưới trướng Tiên Triều.

Đây chính là nơi mà Nhân tộc tương đối đoàn kết với Ma tộc ở Ma giới, cùng ở trong trận doanh Tiên Triều, một khi xảy ra nguy cơ, sẽ liên tục không ngừng chi viện tới đây, trong đó không thiếu thế gia cường đại có thế gia thế gia nhị phẩm, do lão tổ tông suất lĩnh tinh anh của gia tộc đến quyết chiến.

Trừ việc đó ra, chính là quân lực từ các phòng tuyến còn lại lén lút từng chút một di chuyển tới.

Lượng lớn quân lực hội tụ thành dòng lũ màu đen khổng lồ, cuồn cuộn quét qua đại địa Ma Vực.

Móng ngựa chạy chồm đạp nước cạn, tóe lên vô số bọt nước. Lông bờm mềm mại vô cùng đón gió bay lên, tựa như tinh kỳ tung bay.

Vô số chiến mã lao vùn vụt qua, tiếng vó ngựa ầm ầm chấn động khiến mặt đất rung động ầm ầm.

Hành quân gấp rút, liên quân Nhân tộc mênh mông cuồn cuộn phảng phất như có đặc hiệu gia tốc, liên quân Ma tộc còn chưa kịp phản ứng, đã giống như một thanh đao nhọn cắt vào hàng sau của liên quân Ma tộc, bắt đầu xen kẽ, đại sát đặc sát.

Chiến đoàn thứ bảy Vương Ngao, suất lĩnh “Chiến đoàn thứ bảy một ngựa đi đầu thành đội tiên phong.

Trên đỉnh đầu nàng có một bảo điển chiến tranh đang lơ lửng, vầng sáng bao phủ toàn bộ chiến đoàn thứ bảy.

Mỗi người bọn họ đều tràn đầy ý chí chiến đấu sục sôi, nhiệt huyết sôi sục, thiêu đốt. Vũ khí trang bị của bọn họ cũng đều là súng bắn chó đổi pháo, mỗi người đều là trang bị tinh nhuệ nhất, nguyên nhân không có nó, trước đó công huân kiếm

được quá nhiều, tất nhiên mọi người phải đổi về phương diện trang bị cực phẩm.

Hơn nữa bọn họ đã nhẫn nhịn quá lâu rồi.

Bây giờ bọn họ vừa thả ra, giống như là một đám chó điên rời khỏi lồng giam, không thể chờ đợi được muốn giết địch lập công.

Ngoài ra, Vương Ly Từ cũng không kém bao nhiêu, lần này nàng trực tiếp suất lĩnh đội hậu cần của chiến đoàn thứ mười, mang theo Bán Tiên Khí Yển Nguyệt, dưới hư ảnh pháp tướng Thao Thiết phụ trợ, giống như là một con hung thú viễn cổ.

Vương Ly Từ muốn cho người đời biết, cho dù là bộ phận hậu cần, cũng có thể lên tiền tuyến lập công.

Đáng nhắc tới còn có Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh.

Hắn dẫn đầu đoàn Xích Hổ tinh nhuệ tiến công vòng quanh, biên hướng công kích còn dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn quay lại: "Người nhà Ma Đình, nơi này là Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, cảm tạ chư vị gia tộc ủng hộ, bên cạnh ta vị này chính là Băng Phượng nữ thần Vương Nhược Băng, hiện tại nàng đang cùng ta kề vai chiến đấu xung kích biên giới liên quân Ma tộc."

"Bây giờ Tiểu Ma Tôn Bộ đã hoàn toàn sụp đổ, nghe nói Tiểu Ma Tôn đã chạy thoát. Bất quá, binh lính còn lại cũng là người nhà của Thân Đồ Cảnh Minh ta, ta muốn mạo hiểm xen kẽ trận địa địch, cứu viện người nhà của Tu La quân đoàn."

Đang ghi chép, Tam hoàng tử bỗng chú ý tới liên quân Ma tộc phía trước xuất hiện một chỗ trống, không khỏi kinh nghi lên tiếng: "A? Phòng thủ bên này trống rỗng như thế nào, hình như quân địch phụ trách khu vực này biến mất không thấy. Như thế cũng tốt. Các huynh đệ, không, mọi người gia tộc cùng xông lên với ta."

Dưới sự suất lĩnh của Thân Đồ Cảnh Minh, Xích Hổ chiến đoàn lao cực nhanh về phía đám bại quân cứu viện, bọn họ giống như là những con mãnh hổ ra khỏi lan can đánh đâu thắng đó, như tiến vào cảnh giới Vô Ma.

Liên quân Ma tộc đang đánh vào Tu La chiến đoàn, thình lình bị liên quân Nhân tộc cắt đứt, cục diện lập tức trở nên loạn lên,

khủng hoảng kịch liệt bắt đầu lan tràn trong liên quân.

Trên chiến trường kiêng kỵ nhất chính là như thế, bị người từ phía sau hung hăng đâm một đao, hơn nữa một đao này còn đâm đặc biệt hung.

“Vô liêm sỉ!““Sao lại như vậy?”

Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần cũng bị một màn này làm cho ngây ngốc.

Theo bọn họ thấy, quân đội khu vực đông tuyến co đầu rụt cổ thật lâu đã sớm bị đánh tàn phế, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội thở dốc, lúc này nên trốn ở trong mai rùa liếm láp miệng vết thương mới đúng, làm sao có thể còn dư lực cùng can đảm tới đây trùng sát bọn họ?

Một chi quân đội kia đều xây dựng đầy đủ, sĩ khí bạo rạp, phảng phất giống như là sát thần trên chiến trường.

Liên quân Ma tộc bị tấn công, trận hình đại loạn, sĩ khí nhanh chóng sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này, Úy Trì Vấn Thiên trong tuyệt vọng lại kinh hỉ đan xen, kích động đến hốc mắt đều đỏ.

Hắn gần như đã dùng hết khí lực toàn thân mình gào rú lên: “Các huynh đệ đứng vững a! Viện quân đến rồi!! Viện quân Tiên Triều đến rồi!!! Chống đỡ! Thu hẹp phòng tuyến về phía sau! Tất cả mọi người đứng vững! Thay quân đội Tiên Triều kiềm chế ma quân!”

Uất Trì Vấn Thiên tu dưỡng chiến thuật rất tốt, chú ý tới chiến cuộc ở phương xa, cơ hồ trong nháy mắt hắn đã hiểu sự tình tiếp theo cần làm. Chỉ cần bọn họ đứng vững không tan tác, Tu La chiến đoàn sẽ giống như một tấm chắn che ở trước người liên quân Ma tộc.

Lúc này liên quân Ma tộc nếu dám thay đổi phương hướng ứng phó với quân Tiên Triều, như vậy Uất Trì Vấn Thiên sẽ lập tức đâm thẳng vào mông liên quân Ma tộc.

Đây chính là chỗ tốt khi giáp công.

Ngoài ra, bọn họ giống như là một cái thớt gỗ, quân đội Tiên Triều giống như là đập vào liên quân Ma tộc, sự phối hợp giữa thớt gỗ và búa mới có thể càng thêm lực sát thương.

Thế cục chiến trường trong nháy mắt thay đổi, bại cục của liên quân Ma tộc đã hiện ra.

“Long Huyết Ma Thần đâu? Quân đội của Long Huyết đâu?” Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần lúc này cũng chú ý tới một vị trí trống trong liên quân Ma tộc, lúc này mới phát hiện, quân của Long Huyết Ma Thần đã rút lui trước.

Nguyên lai, vị trí đại quân Ma tộc dưới trướng Hạ Dương thập phần xảo diệu, vẫn luôn kẹt ở phía sau Tiểu Ma Tôn bộ.

Tiên Triều quân đội vừa đến, bọn họ rút lui còn nhanh hơn thỏ.

“Long Huyết, đồ khốn kiếp sát thiên đao!” Ma Thần Âm Quát vừa kinh vừa sợ, tức giận đến con mắt đều đỏ lên, lập tức quát lên: “Rút lui! Chúng ta cũng rút lui!”

Nếu là Long Huyết Bộ ở đây, có lẽ trận này còn có thể đánh một trận, liều mạng một phen.

Nhưng ít Long Huyết bộ, chỉ dựa vào liên quân Ma tộc đã nỏ mạnh hết đà, dưới tình huống bị đánh lén và hai đầu giáp công, nếu còn không rút lui, chính là kết cục toàn quân bị diệt.

Rút lui, có thể nói là đã tan tác!

Tuy rằng cũng sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng, nhưng ít ra có thể chạy đi không ít.

Ra lệnh một tiếng, liên quân Ma tộc lập tức bắt đầu tan tác khắp nơi. Mà quân tiên triều và Uất Trì Vấn Thiên lấy lại tinh thần, thì bắt đầu phối hợp với nhau truy sát bại quân Ma Triều, tranh thủ mở rộng thành quả chiến đấu.

Tất cả mọi người đều ôm một bụng đầy lửa giận, trong đầu chỉ có một ý niệm - Sát! Giết! Giết!

Nguyên một đám Ma Vương cũng ý đồ đào tẩu, lại bị Lăng Hư cảnh đại lão của tộc bên này chặn lại. Minh Sát Ma Thần cùng hình chiếu Âm triện Ma Thần, cũng bị hình chiếu của Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng nhìn chằm chằm hơn nữa dây dưa.

Liên quân Ma tộc bại như núi đổ, hoàn toàn tan tác.

“Ha ha ha!” Trên Thiết bích chiến xa, Triệu Đình Kiên quan sát chiến trường, đắc ý cười như điên, cười đến chòm râu bay

lên, tùy ý càn rỡ, “Không ngờ lão Triệu ta cũng có ngày lập được công huân kinh thiên này.”

Chỉ một thoáng, Triệu lão nguyên soái hăng hái, cảm giác như đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời.

…

Cùng lúc đó.

Cách chiến trường ngoài ngàn dặm.

Trong bóng tối nơi sâu trong một hẻm núi, một đạo nhân ảnh đang chật vật cuộn mình thành một đoàn.

Đó là một thanh niên nam nhân, ngũ quan như đao gọt rìu đục, anh tuấn vô cùng, trên người cũng mặc một thân giáp trụ hoàn mỹ, nhưng lúc này sắc mặt lại tái nhợt, cả người nhuốm máu, thoạt nhìn vô cùng chật vật.

Bóng người đó chính là tiểu ma tôn đã sử dụng 【Hư Không Độn Phù】 thoát khỏi chiến trường.

Lúc trước vì đối kháng không gian ba động của hai vị Ma Thần hình chiếu, hắn đã vận dụng không ít thần thông bí thuật, mặc dù miễn cưỡng ngăn trở được một lát, nhưng vẫn bị ảnh hưởng của hai cỗ không gian chi lực kia làm bị thương không nhẹ, hơn nữa những thần thông bí thuật kia cắn trả rất lớn, mặc dù trốn ra được, nhưng thương thế cũng rất nặng.

Tại chung quanh bố trí trận pháp ẩn nấp, hắn ở trong góc yên lặng chữa thương, nhưng trong lòng tràn đầy phẫn nộ cùng không cam lòng.

Thiếu chút nữa là hắn có thể lập được chiến công kinh thiên.

Tại sao? Tại sao lại thế? Vì sao vận khí của hắn lại xui xẻo như vậy?

Song, thần niệm bị hao tổn, ngũ giác bị suy yếu hắn không phát hiện, ngay khi hắn chữa thương, đầu kia của hạp cốc bỗng nhiên xuất hiện một đội trinh sát do Ma tộc lãnh chúa suất lĩnh.

Chi đội ngũ này rón ra rón rén đi xuyên qua khe núi, toàn bộ hành trình không phát ra nửa điểm âm thanh.

Cầm đầu là lãnh chúa Ma tộc đầu trâu mặt ngựa, nhưng lại có một cái mũi to.

Chỉ thấy mỗi khi nó mang binh đi ra một đoạn, sẽ dùng cái mũi thật lớn hít hà, ngửi một cái, xác định phương hướng, sau đó mới mang theo thám báo thủ hạ tiếp tục đi tới.

Đây là một vị lãnh chúa Ma tộc Thiết Ngưu Ma Vương bộ dưới trướng Long Huyết.

Nó tên là 【Ma Thử Lãnh Chúa】, thực lực cá nhân không mạnh, nhưng lại cực kỳ am hiểu truy tung và điều tra, một thân thần thông cơ hồ toàn bộ tập trung ở hai phương diện này.

Dưới sự dẫn dắt của nó, đội ngũ xích hầu này rất nhanh tìm được chỗ Tiểu Ma Tôn ẩn thân, không đợi hắn kịp phản ứng, đã vây hắn ở bên trong.

"Khám ~ ngu xuẩn, ngươi cho rằng những việc ẩn nấp xử lý đơn giản như vậy, có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Ma Thử lãnh chúa ta sao?" Miệng chuột của Ma Thử lãnh chúa nhe ra, lộ ra hàm răng bén nhọn, tiếng cười bén nhọn mà càn rỡ, "Long Huyết ma thần vĩ đại, đã sớm thông qua quỹ tích dao động không gian, suy đoán đại khái quỹ tích của ngươi rồi."

"!"

Tiểu Ma Tôn sắc mặt phát lạnh, tâm lạnh đến đáy cốc.

Không thể không thừa nhận, hắn ngày thường đi ra ngoài hoặc là rất nhiều thân vệ đi theo, hoặc là thống soái cả một chi đại quân, phương diện đều có người có thể thay hắn quản lý, căn bản không cần chính mình quan tâm. Trên người hắn tuy mang theo trận kỳ có thể bố trí ẩn nấp trận pháp, lại chỉ là phiên bản bình thường, mà không phải trận kỳ cao cấp dùng cho quân đội, ở trong loại hoàn cảnh này thật đúng là chưa chắc đủ dùng.

"Hắc hắc hắc hắc!" Trong đôi mắt nhỏ lấp lóe thần thái hưng phấn của ma thử lãnh chúa, nhìn chằm chằm vào ánh mắt tham lam mà lộ liễu của tiểu ma tôn, "Phát tài rồi, bắt được tên ngu xuẩn này, Thiết Ngưu ma vương nhất định sẽ trọng thưởng."

Tiểu Ma Tôn cố gắng chống đỡ muốn bạo khởi.

Nhưng mà, ma khí vừa mới bắt đầu vận chuyển, hắn liền cảm giác kinh mạch bỏng rát không thôi, thân thể cũng suy yếu đến mức căn bản không dậy nổi khí lực, cho dù dùng lực đến cả người mồ hôi lạnh ứa ra, cũng chỉ miễn cưỡng cưỡng cưỡng cầm lấy ma kiếm mà thôi.

"Lên!"

Lãnh chúa Ma Thử cũng sẽ không vì hắn suy yếu mà đồng tình với hắn, lúc này liền hưng phấn chỉ huy một người dưới trướng xông lên.

Tiểu Ma Tôn nỏ mạnh hết đà ra sức giãy dụa, liên tiếp chém giết hai tên Ma tướng, nhưng vẫn ít ỏi không địch lại chúng, rất nhanh liền bị đánh bại, ấn áp trên mặt đất.

"Ngươi tên ngu xuẩn này lại còn dám phản kháng, bản lãnh chúa trước tiên phải ăn mấy miếng thịt của ngươi." Ma Thử lãnh chúa khó chịu một cước giẫm lên đầu hắn, ngữ khí kiêu ngạo vô cùng.

Tiểu Ma Tôn bị tức đến muốn nứt ra, rồi lại tràn đầy bi ai, tuyệt vọng không thôi.

Nghĩ lại hắn đường đường là tiểu Ma Tôn, anh danh một đời, ở Chân Ma điện là phong quang cỡ nào, từ trước đến nay đều là chúng tâm phủng nguyệt, trung tâm của đám người, chưa từng bị sỉ nhục như vậy?

Mà thực lực của hắn, bình thường đối phó một Lãnh Chúa Ma tộc dễ như trở bàn tay, đâu đến lượt một tiểu lãnh chúa không đáng xếp hạng?

Quả nhiên là "Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh".

Tiểu Ma Tôn bị giẫm lên đầu, mặt chạm đất, trong nháy mắt nhớ tới rất nhiều rất nhiều.

Hắn nhớ tới phụ mẫu cùng tộc nhân tha thiết chờ mong hắn, cũng nhớ tới ma tôn lão tổ tông vốn có uy nghiêm, đối với hắn báo kỳ vọng cực lớn, còn có cung Lệ Đồ Cung lão vừa rồi trên chiến trường vì yểm hộ hắn mà chiến đấu.

Thậm chí, hắn còn nhớ tới Vương Thủ Triết xa cuối chân trời.

Không cam lòng! Vốn định lần này xử lý xong chuyện bên này liền đi tìm Vương Thủ Triết tính toán tổng sổ sách, nhưng

không ngờ Tiểu Ma Tôn hắn lại vô ý, lại rơi vào kết cục như vậy!

Thực sự không cam lòng!

Mà ngay khi Tiểu Ma Tôn đang suy nghĩ, phẫn nộ không cam lòng, Ma Thử lãnh chúa cũng đã lấy ra đao cụ, chuẩn bị cắt thịt của Tiểu Ma Tôn.

Trên bầu trời xa xăm, có một luồng sáng lóe lên trong tầng mây.

Đó là một phi liên xa hoa đi ngang qua, bảo đỉnh lưu chu, vàng son lộng lẫy, thoạt nhìn cực kỳ giống với phi liên công tử ca xuất hành của rất nhiều đại quý tộc Ma tộc sử dụng.

Tựa hồ chú ý tới tình huống bên này, tốc độ phi liên bay hơi chậm lại, bên trong lại truyền ra một thanh âm nam tử nhân tộc trong trẻo.

"Ồ? Đây là?"

Thanh âm này, đúng là Vương Phú Quý.

"Thiếu chủ, người này thoạt nhìn hình như là Tiểu Ma Tôn." Trong phi liên lại truyền ra tiếng bẩm báo cung kính của một nữ tử, đúng là Cơ Nguyệt Nhi.

Với thực lực của Lăng Hư cảnh Ma quân của Cơ Nguyệt Nhi, Vương Phú Quý nhìn không rõ tình huống, dưới thần niệm của nàng dò xét tất nhiên là rõ ràng rành mạch, rõ ràng.

"Không ngờ lại trùng hợp như vậy?" Vương Phú Quý hiển nhiên là không nghĩ tới lại gặp phải tiểu Ma Tôn ở chỗ này, ngay cả âm điệu cũng hơi cao lên vài phần.

Chỉ nghe hắn thoáng trầm ngâm một lát, lập tức thản nhiên nói: "Quên đi. Cơ cung phụng, làm phiền ngài ra tay một chút."

"Vâng, thiếu chủ."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Một đạo hào quang từ trong phi liễn nở rộ ra.

Trong hào quang, một lưỡi đao bán tiên khí giống như trăng tròn, quay tròn trượt qua.

Nó như một cơn gió nhẹ trong núi, lại như một chiếc lá liễu nhẹ nhàng linh hoạt, nhẹ nhàng linh động đến kỳ cục. Lúc xẹt qua trên bầu trời, nó để lại trong ma vụ màu xám đen một vòng quỹ tích mới.

Quang ảnh nhoáng lên một cái, đầu lâu Ma thử lãnh chúa liền bão tố bay lên, máu tươi vẩy ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, một bóng người từ từ hạ xuống đỉnh đầu tiểu ma tôn.

Người này tóc đỏ da trắng như tuyết, thân hình thướt tha, khí chất yêu dã thù lệ lại lộ ra vài phần cao quý, tựa như đóa hoa kiều diễm nở rộ trong tuyết, làm cho người ta thấy quên tục.

Trường phong tung hoành trong thiên địa nhấc lên làn váy của nàng, càng tăng thêm một vòng tiên khí cho nàng.

Bóng người này, dĩ nhiên là Cơ Nguyệt Nhi.

Nhìn bóng người chật vật dưới chân, trong đôi mắt rắn màu vàng của Cơ Nguyệt Nhi thần sắc phức tạp.

Đã từng khi đó, tiểu Ma Tôn này giống như là một ngọn núi lớn vô hình, ép cho nàng không thở nổi. Khi đó nàng, sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày, tiểu Ma Tôn cao cao tại thượng lại có thể chật vật như thế đi?

“Âm Xà Ma Cơ!”

Tiểu Ma Tôn đột nhiên ngẩng đầu, cũng lập tức nhận ra người cứu hắn.

Con ngươi hắn co mạnh lại, cảm giác xấu hổ mãnh liệt nhất thời khiến hắn hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

…

Chương 232: Phú Quý chỉ nhằm vào Ma Tôn mà thôi!

…

“Ngươi không cần cảm ơn ta.” Tâm tình Cơ Nguyệt Nhi dần dần bình phục, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Ta chẳng qua là phụng mệnh thiếu chủ phú quý, thuận tay cứu ngươi một lần.”

Trong nháy mắt này, Cơ Nguyệt Nhi thậm chí có chút cảm tạ Tiểu Ma Tôn.

Nếu không phải hắn ngấp nghé nguyên âm của nàng, nàng làm sao có thể liều mạng muốn thoát khỏi tiểu ma tôn, làm sao có thể gián tiếp “chảy” đến Vương thị?

Ở Vương thị, nàng mới dần dần cảm nhận được tôn nghiêm của mình, cùng với sự bảo vệ và tôn trọng giữa người với người. Cho dù tôn quý như Thủ Triết gia chủ, đối với nàng cũng là khách khí khí, mức độ cung phụng hàng năm của mình chỉ cao chứ không thấp.

Thậm chí, theo sự phát triển của Vương thị, sau khi tranh thủ được thêm một số tài nguyên, cũng sẽ không thiếu phần của Cơ Nguyệt Nhi nàng. Lần này nàng đến chiến trường ngoại vực bảo vệ thiếu chủ phú quý, Thủ Triết gia chủ lại cho nàng rất nhiều trợ cấp, còn cho nàng mượn bán tiên khí.

Tuy nói trước mắt chỉ là mượn, nhưng chờ nàng tích góp đủ điểm cống hiến, vẫn có thể đổi bán tiên khí này. Đến lúc đó, món Bán Tiên khí này sẽ chính thức thuộc về mình.

“Vương Phú Quý!”

Nghe được cái tên này, sắc mặt tiểu ma tôn trở nên dị thường khó coi.

Cái tên này, hắn lần lượt nghe người ta nhắc đến, có người nói hắn rất lợi hại, cũng có người nói hắn chính là một công tử phóng đãng.

Chiến tranh giữa Lương Quốc và Yến Quốc, Vương Phú Quý liền sôi nổi trong đó, tạo thành phá hoại cực lớn cho Yến Quốc

và kế hoạch của hắn.

Hắn như thế nào cũng không ngờ tới, lại là Vương Phú Quý cứu hắn.

Vương Phú Quý kia, đến tột cùng là ôm tâm tư gì? Là muốn bắt hắn, muốn ép thứ gì với Chử thị sao?

Những ý nghĩ liên tiếp xuất hiện trong đầu hắn, không thể ngăn chặn.

"Ô công tử, trận này đã đánh xong, bây giờ khắp nơi đều là bại binh của Ma tộc, ngươi vẫn nên mau chóng tụ họp với quân Nhân tộc đi." Cơ Nguyệt Nhi nhắc nhở một câu rồi bồng bềnh rời đi, trở lại phi liễn.

Trong nháy mắt sau, phi liên liền một lần nữa gia tốc, rất nhanh liền hóa thành một đạo lưu quang biến mất ở trong bầu trời đêm mờ mịt.

"…"

Tiểu Ma Tôn kinh ngạc không thôi.

Vương Phú Quý cứ thế rời đi? Chẳng lẽ nói, hắn đường đường là tiểu Ma Tôn trong mắt Vương Phú Quý, đã không còn chút giá trị nào nữa sao?

Ngay trong lúc tiểu ma tôn ngẩn người ra.

Phi liễn của Vương Phú Quý đã bay ra thật xa.

Trong phi liên, Chiêu Ngọc công chúa ăn mặc như tiểu công chúa chu môi nói: "Phú Quý ca ca, tiểu Ma tôn kia đáng ghét như thế, tại sao huynh còn muốn cứu hắn?"

Vương Phú Quý uống một ngụm trà, chậm rãi giải thích: "Nguyễn Thiên Tuyền tư chất coi như không tệ, tương lai mặc dù không thể trở thành Chân Ma cảnh, ít nhất cũng là một cường giả Lăng Hư trung hậu kỳ."

"Đương nhiên, từ nhỏ Thiên Diễm xuất thân quá mức hậu đãi, cả đời trưởng thành cũng quá thuận, chung quy là khuyết thiếu ma luyện. Nếu như có thể sau khi quyết đấu, tỉnh lại cho tốt, tương lai có lẽ còn sẽ là mãnh tướng của Nhân tộc chúng ta."

"Đương nhiên, ta cũng không cố ý đi cứu hắn, chỉ là đi ngang qua nhìn thấy, thuận tay làm mà thôi."

Đương nhiên, hắn sẽ nghĩ như thế cũng là vì dễ dàng thay đổi được tình hình, tình huống của hai bên hoàn toàn khác với trước kia.

Nếu là ở trước kia, có lẽ hắn thật sự có khả năng vì giúp Lung Yên lão tổ một tay, cùng với vì Vương thị loại trừ một kẻ địch tiềm ẩn, thuận tay giết chết Tiểu Ma Tôn, nhưng bây giờ, sớm đã không cần nữa.

Đối với lão tổ và Vương thị bây giờ mà nói, Tiểu Ma Tôn đã không còn bất cứ uy hiếp gì nữa.

"Vẫn là Phú Quý ca ca nhà ta bố cục lớn." Trong đôi mắt to của Chiêu Ngọc công chúa lộ ra vẻ sùng bái, nhưng trong thần sắc vẫn có vài phần sầu lo, "Ta chính là sợ huynh dạy mãi không sửa, sau này còn tới tìm huynh gây phiền toái."

"Chiêu Ngọc, ngươi thật đúng là đã xem thường phú quý." Vân Mộng Vũ lạnh lùng lườm nàng một cái, bất mãn nói: " Phú Quý nhà chúng ta căn bản không coi Tiểu Ma Tôn là đối thủ, tất cả đối tượng mà hắn nhắm vào lần này, chỉ có Ma Tôn của Chân Ma Điện mà thôi."

Nhằm vào Ma Tôn!

Cái đầu nhỏ của Chiêu Ngọc choáng váng: "Ma tôn đại, không, từ đầu đến cuối Ma tôn vẫn chưa xuất hiện, tại sao Phú Quý ca ca lại nhắm vào hắn?"

"Ngươi còn nhỏ, đương nhiên không hiểu. Ma Tôn mặc dù không có xuất hiện, nhưng toàn bộ sự tình phía sau đều là bóng dáng của hắn." Côn Mộng Vũ có chút kiêu ngạo nói thay cho phú quý, "Ngươi suy nghĩ một chút, ngươi có Ma Hoàng lệnh, tiểu Ma Tôn kia tất nhiên cũng có Ma Tôn Lệnh, vừa rồi hắn nguy cơ trước mắt như thế, vì sao không dùng Ma Tôn Lệnh?"

"Đúng vậy, vì sao hắn không dùng chứ?" Chiêu Ngọc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhất thời cả kinh kêu lên, "Chẳng lẽ bên Ma Tôn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Ý thức không thể nào buông xuống?"

Mọi người đều biết, loại bảo vật là 【Tiên Tôn Lệnh】 【Ma Tôn Lệnh】 này cần bản tôn bên kia hưởng ứng, sau khi ý thức hàng lâm mới có thể khởi động hình chiếu. Nếu ý thức

bản tôn không thể hưởng ứng, hình chiếu không có người khống chế, tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện.

Mà dưới tình huống bình thường, cho dù là cường giả Chân Tiên cảnh, trừ phi dùng bí pháp nào đó chuyên môn đi tu luyện phân hồn, nếu không cũng chỉ có một ý thức mà thôi.

Mà bí pháp hoặc công pháp tu luyện phân hồn, thứ nhất cũng không thấy nhiều, cũng không dễ luyện, thứ hai, cũng thường có rất nhiều hạn chế, còn có thể lưu lại di chứng.

Bởi vậy, mấy vị Chân Tiên Chân Ma Nhân tộc đều không đi con đường phân hồn.

Quan khiếu trong đó, Chiêu Ngọc công chúa có được hộ thân Ma Hoàng lệnh, tự nhiên là rõ ràng.

"Hừ hừ, bây giờ còn nhớ chưa?" Kỳ Mộng Vũ bĩu môi nói: "Nếu đằng sau toàn bộ sự việc đều có kẻ đứng sau màn, vậy nếu không thu dọn kẻ đứng sau, há có thể xem như chấm dứt?"

"Ôi mẹ ơi." Chiêu Ngọc công chúa càng thêm sùng bái Vương Phú Quý: "Phú Quý ca ca lại dám xử lý cả Ma Tôn, khó trách lão tổ tông thích ngươi như vậy, cứ muốn ta gả cho ngươi."

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, nàng dần dần hiểu được sự lợi hại của Vương Phú Quý, coi như là càng ngày càng hiểu được vì sao lão tổ tông coi trọng Vương Phú Quý như vậy.

Hiện tại nàng đối với chuyện gả cho Vương Phú Quý, đã một chút cũng không mâu thuẫn.

Vân Mộng Vũ nghe nói như thế, sắc mặt tối sầm: "Chuyện này ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ. Phú Quý sẽ không lấy ngươi. Chỉ một tiểu bất điểm như ngươi, cái gì cũng không hiểu đâu, đừng có suốt ngày gả đi chứ."

"Hừ! Chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ đẹp hơn ngươi."

"Chỉ có ngươi? Ha ha!"

"Mộng Vũ tỷ tỷ, tỷ chờ chút, muội tuyệt đối sẽ không thua tỷ đâu."

Một lớn một nhỏ, cứ như vậy đấu mắt gà ầm ĩ lên.

Cơ Nguyệt Nhi đứng bên thấy vậy che miệng cười không ngừng.

Tràng diện này thật sự là quá náo nhiệt rồi ~ cũng chỉ có Thiếu chủ phú quý nhà mình bình tĩnh, lúc này còn có thể phong đạm vân khinh uống trà, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Mà ngay lúc phi liễn náo nhiệt phi phàm, phi liễn như sao băng xẹt qua bầu trời, xuyên thấu ma vân xám đen thật dày, vội vã bay về một phương hướng nào đó.

Lần này Vương Phú Quý đi ra, mang theo nhiệm vụ trọng yếu. Cứu Tiểu Ma Tôn cũng chính là tình cờ gặp được, chuyện thuận tay, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Phi liễn xa hoa vượt qua sông núi, lướt qua dòng sông, bay thẳng một đoạn rất xa mới dừng lại trên một đỉnh núi hoang vu.

Vương Phú Quý vén rèm xe lên, nhìn ra bên ngoài.

Sâu trong lòng đất.

Một Ma tộc thân hình khôi vĩ đã sớm chờ đợi từ lâu, từ xa cảm nhận được Vương Phú Quý hiện thân, liền truyền âm cho hắn: "Phú Quý Nhi, ta ở dưới đất mở một căn cứ điểm bí mật. Ngươi dựa theo phương pháp ta nói…"

Long Giác Huyên của Ma tộc này, một thân vảy rồng màu đỏ sẫm hiện ra hàn quang, bất ngờ chính là 【Long Huyết Ma Thần】 Hạ Dương.

Hóa ra chuyến đi này của Vương Phú Quý là vì gặp mặt Hạ Dương.

Rất nhanh, Vương Phú Quý và Hạ Dương đã thành công nối liền với nhau ở trong cứ điểm bí mật.

Đây là một cái hang đơn sơ, trên bốn vách tường thậm chí còn có thể nhìn thấy dấu móng vuốt mơ hồ, tinh thạch tự nhiên hiện ra ánh sáng nhạt khảm ở trong động, chiếu sáng một cái bàn đá nho nhỏ trong động quật.

Hai bên bàn đá, Vương Phú Quý và Hạ Dương đang uống một bình trà tiên.

Về phần những người còn lại, tự nhiên là do Cơ Nguyệt Nhi che chở để lại trên phi liễn.

“Phú Quý a.” Mặt mũi Mính Hạ Dương tràn đầy hưng phấn nói: “Lúc trước ngươi dạy ta những chiêu số kia thật là hữu dụng. Đến đến đến, còn có độc kế gì có thể dạy ta ~”

Độc kế?

Vương Phú Quý lạnh nhạt liếc hắn một cái: “Lần này ta trở về, chuẩn bị giới thiệu cho Lạc Anh lão tổ nhà ta vài bạn trai.”

Sắc mặt Hạ Dương cứng đờ, vội vàng lúng túng cười nói xin lỗi: “Ta chỉ nói đùa với ngươi thôi. Phú quý, ngươi tuyệt đối đừng để trong lòng.”

“Đoạn thời gian gần đây, Ma tộc và Nhân tộc ta giao chiến khắp nơi, trong đủ loại xung đột, Tiên Triều và Ma Triều đều có không ít tinh anh bị Ma tộc bắt sống.” Vương Phú Quý nghiêm túc nói: “Điện hạ phải nghĩ biện pháp tập trung những tù binh kia lại, cứu Nhân tộc chúng ta trở về.”

Sắc mặt Hạ Dương hơi có chút khó xử: “Lần này, ta đã triệt để đắc tội Âm triệt Ma Thần cùng Minh Sát Ma Thần, rất khó từ địa bàn của bọn hắn lấy được tù binh nhân tộc.”

“Quan hệ giữa Ma tộc từ trước đến nay đều là ngươi lừa ta gạt, chuyện tính kế lẫn nhau không ít, nhưng chỉ cần có đầy đủ lợi ích có tính dụ hoặc, loại bỏ hiềm khích lúc trước, tốc độ thân mật khăng khít cũng sẽ rất nhanh.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói, “Âm Quát Ma Thần cùng Minh Sát Ma Thần, cũng không phải là Ma Thần vô dục vô cầu gì, chúng ta chỉ cần nắm được nhu cầu của bọn hắn, thì không có chuyện gì là không thể.”

Hạ Dương nhìn Vương Phú Quý một cái thật sâu, cảm khái nói: “Phú Quý a, nếu ngươi đi làm một tên lừa đảo nghề nghiệp, không biết bao nhiêu người sẽ bị ngươi lừa đến quần lót cũng bị mất, còn giúp ngươi đếm tiền đấy.”

“Ngoài ra, điện hạ muốn thừa dịp lần này Ma tộc tan tác, thu nạp nhiều bại binh, khống chế địa bàn.” Vương Phú Quý lại dặn dò, “Ta cũng sẽ ở bên cạnh xuất lực cho ngươi, lúc đó đổi tù binh, đổi ma binh tinh anh cho ngươi, đến lúc đó lực lượng của ngươi càng ngày càng mạnh, Âm Quát và Minh Sát cũng

không dám xem nhẹ ngươi. Ngươi mới coi như là đứng vững gót chân. Mưu đồ sau đó chúng ta sẽ từ từ tiến tới."

"Chờ một chút!" Hạ Dương càng nghe càng không thích hợp, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cổ quái: "Tại sao ta cảm thấy không thích hợp? Ta phát triển ở Ma giới càng ngày càng tốt, căn cơ càng ngày càng sâu, thủ hạ càng ngày càng nhiều, vậy lúc nào ta mới có thể trở về cưới Côn Bằng?"

"Hôn nhân là thứ không thể gấp được." Vương Phú Quý an ủi: "Chỉ có trải qua thời gian gột rửa và ma luyện, tình yêu mới càng thêm cô đọng ngọt ngào."

"Phú Quý ngươi nói rất có đạo lý." Hạ Dương bất đắc dĩ nói: "Nhưng ta vẫn là muốn nhanh chóng trở về gặp Kiêm Gia."

"Chớ nóng vội, nơi này có một phong thơ của Lạc Anh lão tổ nhà ta, ngươi có thể giải khát trước." Vương Phú Quý nói xong, móc ra một phong thư đưa lên.

Hạ Dương lập tức vội vàng đoạt lấy thư, mở ra xem.

Liên tục nhìn mấy lần, hắn rốt cuộc mới lưu luyến khép giấy viết thư lại, nhịn không được ngửa mặt lên trời nước mắt lưng tròng: "Cô yên tâm, ta sẽ không phụ kỳ vọng của cô. Ta nhất định sẽ cố gắng nhẫn nại, vì Nhân tộc, vì cô!"

Vương Phú Quý nhìn thấy, trong lòng lại thở dài.

Vì bắt chước bút tích của Lạc Anh lão tổ, hắn đã hao tốn không ít công sức.

Xử lý xong việc của Hạ Dương, Vương Phú Quý lại gọi Cơ Nguyệt Nhi xuống, giao nhiệm vụ sau này đối ứng với Long Huyết Ma Thần cho nàng.

Dù sao, lần này hắn đến chiến trường ngoại vực là chuyện cấp tòng quyền, không có khả năng thường trú. Về sau đối tiếp với Hạ Dương, còn phải có người chuyên môn phụ trách mới được.

Cơ Nguyệt Nhi đương nhiên cung kính lĩnh mệnh, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Không nghĩ tới thiếu chủ phú quý lại có thể cấu kết với Ma Thần.

Loại chuyện thái quá này, nàng ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới.

Lần đầu tiên, trong lòng nàng nảy sinh một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi: Có lẽ, một ngày kia, Vương thị thật sự có thể từ từ cải thiện, thậm chí là giải quyết khốn cảnh của Nhân tộc.

…

Ngay khi Vương Phú Quý và Mính Hạ Dương âm thầm bố cục, trên chiến trường bên kia, một trận đại thắng như sử thi cũng đã đến khâu cuối cùng.

Ma Thần Âm Bạt và Ma Binh dưới trướng Minh Sát Ma Thần đã chết không ít, trốn không ít, những tên còn lại mặc dù vẫn đang kéo dài hơi tàn, nhưng đã tan rã dưới xung kích của Tiên Triều.

Đám người Uất Trì Vấn Thiên vốn bị nhốt, mặc dù không thể thoát khỏi khốn cục, nhưng lại thu được một chút cơ hội thở dốc.

Đã trải qua lâu ác chiến như vậy, không ít người trong bọn họ đều đã bị thương rất nặng, gần như hư thoát, hôm nay hơi chút thư giãn, nhất thời tê liệt trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Chỉ còn lại một bộ phận nhỏ binh lính vẫn duy trì sức chiến đấu, dưới sự dẫn dắt của Úy Trì Vấn Thiên dũng mãnh chiến đấu.

Nhưng cho dù là bọn họ, bây giờ trên người cũng vết thương chồng chất, không ít người vết thương trên người đều đã lành lại bị thương, bị thương lại tốt, tầng tầng lớp lớp vết sẹo chồng chất cùng một chỗ, còn chưa kịp cởi ra.

Tuy rằng chiến đấu đã đến hồi kết, nhưng bọn hắn đồng dạng cũng đã đến nỏ mạnh hết đà, ai cũng không biết bọn hắn còn có thể kiên trì bao lâu.

Cũng chính vào lúc này.

Vương Ngao xông tới trước, liên tiếp chém giết vô số ma binh ma tướng, sinh sôi ở trong ma quân giết ra một con đường máu, mang theo thành viên chiến đoàn dưới trướng một đường vọt tới trong doanh địa ma triều.

Cứu viện dũng mãnh không sợ hãi như vậy, làm cho Úy Trì Vấn Thiên trong lòng nóng lên.

Vì cứu bọn họ, tiểu cô nương Tiên Triều này cũng quá liều mạng.

Hắn vừa định chào hỏi một tiếng với tiểu cô nương hung mãnh dị thường này, cảm tạ một phen, lại không ngờ Vương Ngao lại trực tiếp mang theo đội ngũ vọt tới nơi tích trữ vật tư.

"Các huynh đệ, những thứ này đều là chiến lợi phẩm ma tộc Tiểu Ma Tôn cướp bóc. Mọi người thu dọn đồ đạc mang về, đều mở to hai mắt nhìn rõ ràng một chút, một kiện cũng không được bỏ sót." Nhìn từng rương đồ tốt kia, Vương Anh Tuyền mắt sáng lên, ngữ khí phấn khích không thôi.

"Vâng, kì lão đại." Bảy chiến đoàn lúc này các huynh đệ đồng loạt tiến lên, bắt đầu cao hứng phấn chấn, vô cùng thuần thục vận chuyển chiến lợi phẩm.

"Đợi một chút!" Uất Trì Vấn Thiên sắc mặt tối sầm lại, vội vàng vọt tới, ý đồ ngăn cản: "Vị cô nương này, vì sao ngươi lại cướp vật tư của chúng ta?"

"Đại thúc~" Vương Ngao liếc hắn một cái, có chút im lặng, "Làm phiền ngươi xách rõ tình thế được không? Nếu chúng ta ra tay chậm một chút nữa cứu các ngươi, có phải các ngươi đã toàn quân bị diệt hay không?"

"Ách… Đúng vậy." Uất Trì Vấn Thiên thành thật gật đầu, cảm tạ nói: "Đa tạ các ngươi đã tới cứu viện, nhưng mà…"

"Các ngươi nếu là toàn quân bị diệt, vật tư có phải rơi vào trong tay Ma tộc hay không?" Vương Ngao lại đánh gãy hắn.

"Đúng vậy…" Úy Trì Vấn Thiên tiếp tục trả lời.

"Vậy chúng ta đánh bại Ma tộc, có thể lấy lại vật tư của Ma tộc không?" Vương Ngao lại hỏi.

"…" Úy Trì Vấn Thiên không lời nào để nói, chỉ có thể tiếp tục gật đầu.

"Vậy là đúng rồi!" Vương Ngao sợ vỗ vai hắn: "Hiện tại, ta chẳng qua là bớt đi thương nhân trung gian, giảm bớt phiền toái cho mọi người, còn tiện thể cứu các ngươi, các ngươi

không cần cảm tạ ta… Các huynh đệ, tiếp tục chuyển, tiếp tục cầm~”

“Vâng, Tuân Kham lão đại ~~”

Thấy thế, Uất Trì Vấn Thiên và đám thủ hạ của hắn ta cũng nhốn nháo trong gió.

Ngươi muốn nói nha đầu này đang cướp vật tư a, nàng đích thật đang cướp, nhưng suy luận kia của nàng hình như cũng không sai?

“Phó quân đoàn trưởng, làm sao bây giờ?” Thân vệ tiến đến bên cạnh Uất Trì Vấn Thiên, thấp giọng hỏi.

“Còn có thể làm sao?” Khóe miệng Uất Trì Vấn Thiên run rẩy một chút: “Hiện tại khắp nơi đều là đại quân Tiên Triều, chúng ta nếu phản kháng không được, thì thành thật một chút đi. Lại nói, nhóm vật tư này vốn là Tiểu Ma Tôn đoạt được. Mà chúng ta bây giờ có thể còn sống, cũng đích thật là toàn bộ dựa vào Tiên Triều người ta trợ giúp. Coi như là báo đáp ân cứu mạng.”

Hắn là có chút đầu óc cứng nhắc, nhưng cũng không phải đầu óc có bệnh, tự nhiên phân được lợi ích và hại.

Mà ngay khi đám người Uất Trì Vấn Thiên vừa mới làm xong kiến thiết tâm lý, quân đội của Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh cũng trùng trùng điệp điệp lao tới.

Bất quá bọn họ không có đoạt vật tư giống như Vương Ngao, mà là xông thẳng đến đám người Úy Trì Vấn Thiên.

Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh thậm chí còn cố ý Ngự Hổ bị thương, Úy Trì Vấn Thiên bên cạnh vết máu còn chưa khô, rất quan tâm vỗ vỗ vai hắn hỏi: “Huynh đệ, các ngươi không sao chứ? Ta là Tam hoàng tử Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh, đằng sau ta là chiến đoàn Xích Hổ của hoàng thất. Yên tâm đi, các ngươi đều an toàn rồi đấy.”

Tam hoàng tử Ma Triều!

Đám người dưới trướng Uất Trì Vấn Thiên đã trải qua đủ loại kiếp nạn, sớm đã thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hơn nữa lại ở trong vòng vây của đại quân Tiên Triều, tâm tình vốn có vài phần huy hoàng bất an, hôm nay đột nhiên nhìn thấy “Đồng

hương", ai nấy nhất thời cảm thấy thân thiết, tâm tình cũng hết sức kích động.

Lập tức, mọi người đều nhiệt tình hành lễ với hắn: "Bái kiến Tam hoàng tử điện hạ."

Ngay cả Uất Trì Vấn Thiên tâm trí luôn luôn kiên nghị cũng cảm động không thôi, viền mắt không kìm được đã có chút ửng đỏ: "Úc Trì Vấn Thiên, bái kiến Tam hoàng tử điện hạ."

"Không có việc gì không có việc gì, tất cả mọi người đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy." Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh hào sảng khoát tay áo, lập tức móc ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, ngay trước mặt đám người Úy Trì Vấn Thiên liền bắt đầu ghi lại.

"Chào mọi người lão Thiết gia của Xích Nguyệt ma triều, nơi này là Tam hoàng tử của Ma Triều Thân Đồ Cảnh Minh, hiện tại mọi người đang chứng kiến chính là tình huống đại thắng." Tam hoàng tử giơ Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn lên, quay được tình huống xung quanh xuống, kích động vạn phần nói: "Trải qua một phen chém giết kịch liệt giữa Xích Hổ chiến đoàn chúng ta, chúng ta cuối cùng cũng đã xuyên thủng bộ đội liên quân Ma tộc, thuận lợi hội hợp với quân đội của Ma Triều chúng ta."

Bại quân?

Sắc mặt Uất Trì Vấn Thiên cứng đờ, vừa định nói chúng ta không phải là bại quân, Tam hoàng tử đã đưa Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn tới, thiếu chút nữa trực tiếp quẳng lên mặt hắn: "Các gia nhân, ta phỏng vấn thủ lĩnh bại quân Úy Trì Vấn Thiên một chút. Xin hỏi thủ lĩnh, lần này các ngươi tan tác, các ngươi cho rằng nguyên nhân chủ yếu là gì?"

Thủ lĩnh bại quân!?

Úy Trì Vấn Thiên da mặt co giật, có loại cảm giác muốn sụp đổ.

Hắn vất vả học tập chỉ huy chiến đoàn, cố gắng biểu hiện trên chiến trường, tranh thủ công trạng, vất vả lắm mới có được thân phận và thực lực như bây giờ, sao bỗng nhiên lại có danh xưng "Thủ lĩnh bại quân"?

Tuy nhiên, có lẽ là Tam hoàng tử đặc biệt nghiêm chỉnh, dùng từ chuyên nghiệp và thái độ nghiêm cẩn giống như việc công, khiến hắn cảm thấy có vài phần áp lực. Hắn cảm thấy, chính mình nên giải thích cho mình và Tu La quân đoàn một phen.

Hắn lập tức hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói: "Tu La quân đoàn chúng ta lần này thất bại chủ yếu là không nắm chắc thời cơ chiến cuộc. Nếu chúng ta trực tiếp đột kích phía sau liên quân Ma tộc và liên quân Tiên Triều liên thủ tiêu diệt Ma tộc, đó chính là một trận đại thắng."

"Vậy tại sao, các ngươi không sớm xuất kích?" Vấn đề "Phỏng vấn" của Tam hoàng tử thập phần bén nhọn, vừa mở miệng liền chỉ thẳng vào vấn đề hạch tâm, "Chẳng lẽ, các ngươi không có phát hiện phòng tuyến tiên triều chúng ta, đã kiên trì rất lâu rồi sao? Các ngươi đến tột cùng đang chờ cái gì? Người thủ lĩnh hội quân này, thật đúng là làm không oan uổng chút nào."

"Cái này…"

Uất Trì Vấn Thiên sắc mặt xấu hổ mà biệt khuất.

Hắn cố ý muốn giải thích, nhưng trong lòng lại lo nghĩ, có chút muốn nói lại thôi.

Nhưng y không nói, đám tướng lĩnh dưới trướng y lại có người không nhịn nổi nữa, lẩm bẩm báo chân tướng: "Là tiểu ma tôn, y làm tổng chỉ huy, lại cứ kéo dài thời cơ xuất kích."

"Đúng, là Tiểu Ma Tôn!"

Có một số việc, một khi có người mở đầu thì sẽ không thể ngăn chặn được nữa.

Theo người đầu tiên mở miệng, một đám tướng lĩnh và thân vệ nhao nhao bắt đầu một lời của ngươi, ta một câu vạch trần hành động của tiểu ma tôn, nói thẳng tiểu ma tôn mới là đầu sỏ gây nên thất bại trong trận chiến này.

Thậm chí, có người trực tiếp nói ra ý đồ của tiểu ma tôn, đó chính là muốn tiêu hao nhiều binh lực khu vực tuyến đông phòng của Tiên Triều một chút, lúc này mới làm lỡ chiến cơ.

Bởi vì đủ loại chuyện trước đây, trong lòng mọi người đều tràn đầy oán hận đối với Tiểu Ma Tôn.

“Đúng vậy, tiểu Ma Tôn mới là quan chỉ huy của bại quân… Đúng rồi, hắn có thật là chạy trốn không?” Tam hoàng tử tiếp tục châm lửa nói.

Lời vừa nói ra, các tướng sĩ bất mãn lập tức bị triệt để kích nổ, nhao nhao bắt đầu lên án hành vi chạy trốn của tiểu ma tôn, thậm chí là nguyền rủa.

“Nhìn dáng vẻ Thiên Tuyền huynh đệ, không chỉ nắm chắc thời cơ chiến cuộc không nắm chắc, ngay cả thời cơ chạy trốn cũng không nắm chắc.” Tam hoàng tử ai oán thở dài nói, “Nếu như hắn chạy trốn muộn thêm một nén nhang, không, nửa nén hương, có thể nhìn thấy chiến cuộc đã thay đổi… Ài, đây không phải là chạy trốn vô ích sao?”

“…”

Các tướng sĩ tan quân hai mặt nhìn nhau, đột nhiên cũng phản ứng lại.

Tam hoàng tử điện hạ nói rất có đạo lý a. Tiểu Ma Tôn thật đúng là chạy quá sớm, chạy mất công không nói, còn rơi xuống thanh danh bội tín bội nghĩa, chiến trường chạy trốn hôi thối.

Chỉ một thoáng, ngược lại là có không ít người bắt đầu có chút hả hê, âm thầm nói thầm trong lòng.

Tiểu Ma Tôn a tiểu Ma Tôn, ngươi quay đầu lại chờ xui xẻo đi!

“Ai~”

Uất Trì Vấn Thiên cũng nặng nề thở dài, lắc đầu, trong lòng thất vọng đến cực điểm đối với tiểu ma tôn.

“Được rồi được rồi, nhóm người Thiết gia, lần này phỏng vấn đến đây liền kết thúc.” Tam hoàng tử phất phất tay với Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, nói: “Tiếp theo bên ta sẽ có chút bận rộn, phải thu thập chiến trường, còn phải trị liệu thương binh, chỉnh đốn và thu nạp thu nạp hội quân… Trước không nói nữa, Tam hoàng tử yêu các ngươi nha ~ “

Sau khi nói xong, Tam hoàng tử đóng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.

“Đợi một chút!” Uất Trì Vấn ngẩn ra, ngây ra như phỗng nhìn Tam hoàng tử hỏi: “Điện, điện hạ? Ngài nói chỉnh đốn và thu

nạp tổng hợp hội quân… Là có ý gì?”

“Ta thân là tam hoàng tử hoàng triều, trên chiến trường gặp được ta hội binh trên triều, chỉnh đốn trấn an một chút, sau đó tiến hành thu xếp, đăng ký tạo sách, một lần nữa nhét vào đội ngũ, đây không phải là phân công việc của ta sao?” Tam hoàng tử vẻ mặt đương nhiên vỗ bả vai hắn, “Ngươi yên tâm, ta sẽ xem quân bại như mình, đối xử bình đẳng với quân đội của mình. Nhất là ngươi, đúng rồi, ngươi gọi là gì?”

“Uất Trì Vấn Thiên.”

“Được, Uất Trì Vấn Thiên, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là một trong những phó tướng của Thân Đồ Cảnh Minh ta. Ngươi yên tâm, đãi ngộ nên có ta đều sẽ cho ngươi, cũng sẽ không so đo những gì ngươi trải qua cùng với lần tan tác này.”

Cái gì?!!

Uất Trì Vấn Thiên trong đầu ầm một tiếng, chỉ cảm thấy giờ khắc này dường như trời cũng sắp sập.

Quân đoàn Tu La bọn họ cũng không phải là quân đội Ma Triều bình thường, mà là thân quân mà Ma Tôn hao phí vô số tâm huyết và vật tư chế tạo ra…

Tam hoàng tử sắp sửa thành chỉnh biên rồi?

…

Chương 233: Ma Hoàng giả trư ăn thịt hổ.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

【 Thung lũng sông sặc sỡ】.

Nơi này là phúc địa của Minh Sát Ma Thần Cương Vực, vị trí vừa vặn ở vào căn cứ Ma Thứ hai, Tiên Triều, cùng mảnh đất giáp với Minh Sát Ma Thần Cung, chính là con đường phải đi qua để rời khỏi Ma Thần Cung của Minh Sát Ma Thần Bộ.

Chiến lược yếu địa như vậy, tự nhiên là nỗ lực nhiều năm của Ma Tôn, mà bản tôn của hắn cũng đóng quân ở đây lâu dài, kiềm chế bản tôn Minh Sát Ma Thần.

Trước khi chiến sự bắt đầu, Ma Tôn cũng đã dùng các loại thủ đoạn lặng lẽ chuyển dời chiến đoàn chủ lực của Tu La chiến đoàn đến trong cốc Ban Lan Hà, để ngăn chặn ma quân bản bộ của Minh Sát Ma Thần.

Bây giờ.

Trong hà cốc, ma quân của bản bộ Minh Sát Ma Thần và chiến đoàn chủ lực của Tu La Chiến Đoàn triển khai giao phong kịch liệt. Mấy vị tâm phúc Ma Vương của Minh Sát Ma Thần cũng đang bị quân đoàn trưởng của Tu La Chiến Đoàn cùng mấy vị trưởng lão Lăng Hư cảnh của Kỳ Thị dây dưa, song phương đánh túi bụi.

Không ngừng có Ma tộc ngã xuống, cũng không ngừng có binh sĩ nhân loại ngã xuống, toàn bộ lòng sông sặc sỡ giống như một cái máy xay thịt khổng lồ, không ngừng nhai nát người trong đó.

Máu tươi và máu của nhân loại cùng ma tộc chảy đầy đất, cơ hồ nhuộm bình nguyên hà cốc thành màu máu.

Trên bầu trời, Ma Tôn Thiên Thác và bản thể Minh Sát Ma Thần cũng đang chiến đấu kịch liệt.

Uy thế đáng sợ giống như hủy thiên diệt địa không ngừng thổi quét trời cao, có mênh mông cuồn cuộn Minh Sát khí quay cuồng ở trên bầu trời, từ xa nhìn lại, toàn bộ bầu trời đều giống như bị Ma Thần lực cùng Chân Ma lực đáng sợ tràn ngập, uy thế đáng sợ cơ hồ có thể làm cho người ta hít thở không thông.

Từ mặt đất nhìn lên, căn bản không thấy rõ tình huống cụ thể, bởi vì khoảng cách quá xa thậm chí ngay cả bóng người đều không thể phân biệt, chỉ có uy thế ngập trời, sóng xung kích không ngừng bạo phát, trên bầu trời biến ảo phong vân quỷ quyệt, hiển lộ chiến đấu kịch liệt.

Một người một ma đã ở chỗ này dây dưa mấy tháng, mặc dù thỉnh thoảng đình chiến, nhưng chiến đấu thủy chung không có đình chỉ hoàn toàn.

Ngay cả hội nghị liên quân Ma tộc cũng là Minh Sát Ma Thần thừa dịp chiến đấu, tận dụng mọi thứ để tổ chức.

Ở giữa, Minh Sát Ma Thần nhiều lần có ý đồ phá tan phong tỏa của Ma Tôn, nhưng lại chấm dứt bằng thất bại.

Điều này làm cho Minh Sát Ma Thần căm hận không thôi, nhưng lại không thể làm gì.

【 Cương Sát Chân Ma Kinh 】 của Ma Tôn có chỗ tương đồng với Ma tộc của Minh Sát nhất mạch, cũng chưa nói tới ai khắc chế ai, hơn nữa song phương cũng là người quen cũ, nếu ở thời kỳ toàn thịnh, thực lực của Minh Sát Ma Thần không kém Ma Tôn bao nhiêu, dù thắng bại cũng chỉ năm năm.

Nhưng hôm nay Minh Sát Ma Thần vì ngưng tụ Minh Sát Chân Ma chủng, thực lực hao tổn nghiêm trọng, sức chiến đấu không bằng lúc trước, đối mặt với Ma Tôn vẫn ở trạng thái toàn thịnh, tự nhiên khó tránh khỏi rơi vào hạ phong.

Rốt cuộc.

Thừa dịp chiêu thức của Minh Sát Ma Thần dùng hết lực lượng, Ma Thần Chi Lực không kịp thay đổi cửa ải, Ma Tôn mượn Chân Ma Đao yểm hộ, tay trái mãnh liệt đánh ra.

“Ầm ầm ầm!!”

Một tiếng oanh minh như tiếng sấm vang vọng đất trời.

Một cự chưởng che trời hoàn toàn do cương sát ma khí cấu thành, ẩn chứa sát pháp tắc đáng sợ bỗng nhiên hoành không ra, lấy xu thế không thể địch nổi hung hăng áp về phía Minh Sát Ma Thần!

U lãnh, tĩnh mịch, tản ra khí tức nguy hiểm trí mạng.

Thời gian nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều giống như ảm đạm một cái chớp mắt.

Uy thế kinh khủng làm cho không gian chung quanh đều rạn nứt từng tấc, vô số vết nứt không gian lan tràn như mạng nhện, từ xa nhìn lại, ngăm đen thâm thúy, làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Một chưởng này, là Ma Tôn mượn dư âm chiến đấu yểm hộ, bỏ ra thời gian rất lâu, chậm rãi ngưng tụ mà thành, vì chính là tại thời khắc mấu chốt dùng ra, có thể trọng thương Minh Sát Ma Thần.

Minh Sát Ma Thần nhất thời không đề phòng, quả nhiên đã bị đánh trúng.

Mặc dù nó miễn cưỡng điều động Ma Thần lực bảo vệ chỗ hiểm, nhưng vẫn bị một kích này đánh bay ngược ra sau, phun ra một búng máu mãnh liệt.

“Không đúng! Ngươi làm sao còn có đầy đủ Chân Ma chi khí như vậy?!” Thật vất vả mới ổn định thân hình, Minh Sát Ma Thần anh tuấn trên mặt lại lộ ra vẻ kinh sợ.

Giờ phút này, Ma Thần giáp trên người nó đã có mấy chỗ bị hao tổn, trên mái tóc dài màu bạc cũng dính vết máu, màu máu đỏ tươi loang lổ, nhìn vô cùng chật vật.

Nhưng mà, nó lại không để ý tới những thứ này, ngược lại kinh nghi bất định nhìn Ma Tôn đối diện.

Đánh lâu như vậy, lực lượng Ma Thần trong cơ thể nó hao tổn thật lớn, cho dù thực lực Ma Tôn mạnh hơn nó một chút, nhưng cũng không đến mức vẫn thành thạo như cũ, thậm chí còn có thể vừa đánh với nó vừa phân ra dư lực chuẩn bị đại chiêu.

Nếu không đánh giá sai thực lực của Ma Tôn, nó cũng không đến mức dễ dàng bị trúng chiêu như thế.

Bỗng dưng, nó nghĩ tới một khả năng, con ngươi đột nhiên co rụt lại: “Ngươi đã là Chân Ma cảnh tầng ba đỉnh phong?!”

Phải biết rằng, Ma Tôn đối với ngoại công mở ra thực lực vốn là Chân Ma cảnh tầng ba, cùng nguyên bản Minh Sát Ma Thần không sai biệt lắm. Trừ phi Ma Tôn đã tu luyện tới Chân Ma cảnh sơ kỳ cực hạn, trong cơ thể Chân Ma chi khí vô cùng tràn đầy, nếu không cũng không đến mức để cho nó sai lầm kết cục.

“Minh Sát, từ bỏ đi, hiện giờ ngươi căn bản không phải là đối thủ của bản tôn.” Ma Tôn không trả lời, chỉ cầm theo Chân Ma đao, lạnh lùng nhìn nó: “Chỉ cần ngươi dẫn binh lui về Ma Thần Cung, thành thành thật thật ở bên trong, bản tôn cũng sẽ không làm khó ngươi.”

Nhưng mà, Minh Sát Ma Thần lại giống như không nghe thấy lời của hắn, vẫn đang thì thào tự nói: “Ngươi đoạt Minh Sát Chân Ma chủng của ta, không phải để cho người thừa kế, mà là muốn đột phá Chân Ma cảnh trung kỳ sao?”

Mặc dù cách lúc Minh Sát Thiếu chủ vẫn lạc đã rất lâu, nhưng cho đến giờ khắc này, nó mới xem như là xâu chuỗi tất cả lại với nhau, hiểu rõ hết thảy!

Nó làm sao cũng không nghĩ tới, cư nhiên sẽ là như vậy!!

Ma Tôn trăm phương ngàn kế mưu đoạt 【Minh Sát Chân Ma chủng】, rõ ràng không phải vì để lại cho hậu duệ, mà là vì mượn nhờ lực lượng Minh Sát Chân Ma chủng đột phá Chân Ma cảnh trung kỳ!

Mặc dù không có chuyên môn tìm hiểu qua tình huống của nhân loại, nhưng song phương đánh nhiều năm như vậy, Minh Sát Ma Thần kỳ thật ít nhiều vẫn hiểu rõ một ít. Tiên Ma hai triều Nhân tộc đã không biết bao nhiêu năm qua chưa từng xuất hiện qua tu sĩ nhân loại Chân Tiên Chân Ma Cảnh trung kỳ.

Ma Tôn lại không tiếc khơi mào đại chiến Nhân Ma, cũng phải nghĩ cách đột phá Chân Ma cảnh trung kỳ, hắn muốn làm gì?!

“Không cần nói những lời vô dụng này.” Thấy bộ dáng này của Minh Sát Ma Thần, Ma Tôn khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, “Hiện tại bản tôn cho ngươi

hai lựa chọn. Một, hiện tại mang binh rút lui, bản tôn sẽ không làm khó dễ ngươi. Hai, lưu lại tử chiến đến cùng, bản tôn không ngại cho ngươi một cái chết thống khoái.”

Ma La mất tích, Minh Sát Chân Ma chủng không biết tung tích, Tô Nhã bị bắt…Từ khi kế hoạch bắt đầu, đủ loại không thuận lợi, bây giờ hắn đã triệt để mất đi khống chế cục diện.

Không lâu trước đó, thậm chí ngay cả Thiên Diễm bên kia cũng xảy ra vấn đề, khởi động Ma Tôn Lệnh.

Chỉ là lúc ấy hắn đang cùng Minh Sát Ma Thần đánh nhau kịch liệt, không thể hưởng ứng. Hắn hôm nay cũng không biết tình huống bên Thiên Lam thế nào, có thành công vượt qua nguy cơ hay không?

Dưới đủ loại nhân tố tích lũy, giờ phút này Ma Tôn dĩ nhiên đã không có bao nhiêu kiên nhẫn, thầm nghĩ nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, trở về thu thập tàn cuộc.

“A ~ Ma Tôn, ngươi chớ đắc ý quá sớm.” Lúc này Minh Sát Ma Thần cũng khôi phục tinh thần lại, lau vết máu khóe miệng, cười lạnh ra tiếng, “Bản Ma Thần vốn muốn bắt giữ Tiểu Ma Tôn, dùng hắn để ép ngươi giao ra Minh Sát Chân Ma chủng, đáng tiếc để hắn chạy thoát. Đã như vậy, bản Ma Thần cũng không có biện pháp, chỉ có thể trực tiếp giết ngươi, cưỡng ép đoạt lại Minh Sát Chân Ma chủng. Ngươi đừng quên, bên trong Ma tộc ta, cũng không phải chỉ có mình ta là Ma Thần.”

“A~”

Ma Tôn hừ lạnh khinh thường, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một tia trào phúng: “Hiện giờ bát đại Ma Thần của Ma tộc, đồ vật chia ra lấy 【Cứ Cốt Ma Thần】 và 【Cửu Ngục Ma Thần】 cầm đầu, bốn vị Ma Thần còn lại cũng xem bọn chúng như thiên lôi sai đâu đánh đó, chỉ có ngươi và Âm Quát Ma Thần tự do tự tại bên ngoài. Ngươi có thể mời ai tới giúp? Bây giờ bản thân Âm Quát cũng đang sứt đầu mẻ trán, cũng sẽ không vì một chút tài nguyên mà liều mạng thay ngươi.”

Hắn hoàn toàn không tin lời của Minh Sát Ma Thần.

Người này tám phần là muốn lừa gạt hắn. Cho rằng tùy ý nói vài câu, chính mình sẽ bị hù dọa, buông tha hắn như vậy, quả

thực là trò cười.

Về phần Minh Sát Chân Ma chủng căn bản không ở trên người mình chuyện này, hắn tự nhiên cũng lười giải thích. Bởi vì cho dù hắn nói, Minh Sát Ma Thần cũng tuyệt đối sẽ không tin. Nói còn không bằng không nói.

Nhưng mà ngay lúc Ma Tôn vừa dứt lời, trên bầu trời liền truyền đến một thanh âm thô kệch cuồng ngạo: “Ha ha ha ha, Ma Tôn của Nhân tộc, tình báo của ngươi thất bại. Ma tộc hiện giờ không chỉ có bát đại Ma Thần.”

Vừa dứt lời.

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một trận không gian ba động kịch liệt.

Ngay sau đó, không gian liền bị người xé mở ra một lỗ hổng khổng lồ, một Ma tộc thân hình khôi vĩ vượt qua không gian, rơi xuống trong cốc sông lộng lẫy.

Đó là một bóng người như rồng mà không phải rồng.

Sừng rồng khổng lồ uốn lượn hai bên đỉnh đầu của nó, chỉ chéo lên bầu trời, hoa lệ mà giương lên, đôi cánh rồng to lớn ở phía sau nó mở ra, tựa như một đám mây che kín bầu trời, che khuất bầu trời.

Uy thế của Ma Thần kinh khủng lấy đạo thân ảnh kia làm trung tâm quét qua, trên bầu trời gió nổi mây vần, Ma Vân biến ảo, thật giống như tận thế đang ập tới.

Ma ảnh này, không phải 【 Long Huyết Ma Thần 】 Hạ Dương là ai?

Sau khi tấn thăng Ma Thần, ma thể của Hạ Dương sinh ra lột xác, ngoại hình thoạt nhìn so với trước kia kiêu ngạo không chỉ một cấp bậc, nhất là một đôi Long Giác kia, càng là súng ống đổi pháo, trở nên cực kỳ khoa trương hoa lệ, để cho người ta mỗi lần nhìn thấy liền sẽ cảm thấy ấn tượng sâu sắc.

“Ma Thần?!” Ma Tôn nhìn thấy hắn, sắc mặt chợt biến đổi: “Ma tộc từ khi nào lại có thêm một vị Ma Thần?”

Chuyện lớn như vậy mà bản thân lại không nhận được chút tin tức nào, chuyện này không hợp lý!

“Ha ha ha ~ coi như có chút nhãn lực giới, liếc mắt liền nhìn ra thân phận bản ma thần.” Hạ Dương ha ha cười to, vẻ mặt dữ tợn cuồng ngạo, “Nhớ kỹ, bản ma thần tên là 【Long Huyết Ma Thần】, sau này chính là một trong cửu đại ma thần Ma vực này.”

Long Huyết Ma Thần!

Biểu lộ của Ma Tôn ngưng trọng, lần nữa có một loại cảm giác bất an hoàn toàn thoát khỏi khống chế của mình.

“Long Huyết, đừng quên ngươi đã đồng ý với ta cái gì.”

Lúc này, thần niệm truyền âm của Minh Sát Ma Thần bỗng nhiên vang lên trong đầu Hạ Dương.

Giọng điệu của hắn đầy hung ác, tràn ngập ngoan lệ: “Lúc trước trên chiến trường ngươi lâm trận bỏ chạy, chuyện rút binh trước tiên, ta có thể tạm thời không so đo với ngươi, nhưng lần này, đối phó Ma Tôn, ngươi tuyệt đối không thể làm chuyện mất xích mích. Nếu ngươi còn dám lừa gạt, lão tử liều mạng với lực lượng Ma Thần, cũng phải bắt ngươi trả giá!”

Rất hiển nhiên, Long Huyết Ma Thần ba phen mấy bận mất xích, đã làm cho nó thập phần phẫn nộ. Nếu như không phải lần này đối phó Ma Tôn, còn cần Long Huyết Ma Thần ra tay, nói không chừng lúc này nó đã trở mặt.

“Yên tâm.” Hạ Dương vẻ mặt cuồng ngạo trả lời: “Tình huống trước kia khẩn cấp, ta cũng là vì bảo tồn lực lượng sinh sôi của thủ hạ, mới hơi rút lui sớm một chút. Dù sao, Ma binh Ma tướng ta hiện giờ thật sự là quá ít, chịu không nổi giày vò. Nhưng đối phó Ma Tôn, bản Ma Thần tuyệt đối sẽ không rơi xuống.”

Bây giờ hắn ta đã diễn ra Long Huyết Ma Thần vô cùng thuần thục, trên mặt Long Huyết Ma Thần biểu lộ cuồng ngạo quen thuộc, nhưng trong lòng lại âm thầm kích động không thôi.

Phải biết rằng, đối với hắn trước kia mà nói, Ma Tôn là tồn tại cao cao tại thượng, cần phải ngước nhìn. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình lại có một ngày trở thành tồn tại cùng đẳng cấp với hắn, thậm chí còn phải chiến đấu với hắn.

Theo lý thuyết, cùng là trận doanh Nhân tộc, hắn phải hạ thủ lưu tình. Bất quá, sau khi biết rõ Ma Tôn giết chết Minh Sát Thiếu chủ còn vu oan cho Tiên Triều, lúc này hắn đã không còn nửa điểm tình nghĩa đồng tộc với Ma Tôn, chỉ hận không thể chính tay hung hăng đánh hắn một trận, thay những tướng sĩ vì vậy mà chôn xương sa trường báo thù.

Mà bây giờ, cơ hội đã tới.

Hôm nay hắn ta buộc phải khiến Ma Tôn phải trả giá đắt!

Thần niệm câu thông giữa Minh Sát Ma Thần và Hạ Dương có tốc độ cực nhanh, trước sau thậm chí không đến một cái hô hấp. Nhưng mà, ở trong thời gian không đến một cái hô hấp này, ý thức được không ổn Ma Tôn, dĩ nhiên đã hạ quyết định.

“Rút lui!”

Thanh âm của hắn đột nhiên vang lên bên tai mấy vị Lăng Hư cảnh ma quân đang giao chiến.

Quân đoàn trưởng La quân của Tu La chiến đoàn biến sắc, bắt đầu chỉ huy binh lính co rút lại phòng ngự, chuẩn bị rút lui.

Cùng lúc đó, Ma Tôn trở tay vung trường đao một cái, trong nháy mắt bổ ra một đạo khe hở không gian thật lớn, thi triển Hư Không Na Di thuật trốn chạy.

Thấy thế, Minh Sát Ma Thần cùng Hạ Dương biến sắc.

“Muốn chạy trốn?!”

“Đứng lại!”

Hầu như cùng lúc đó, một người một ma cùng xuất thủ.

“Oanh!!”

Minh Sát Ma Thần lực khủng bố đánh thẳng vào không gian, hung hăng đánh về phía khe hở không gian do Ma Tôn bổ ra!

Kèm theo một tiếng nổ đùng, vết nứt không gian ầm ầm nổ tung.

“Rầm rầm rầm!!”

Long trảo khổng lồ bay ngang trời, ra tay không chút lưu tình, trực tiếp chụp vào lưng Ma Tôn!

Đầu long trảo trảo kia hàn quang lạnh thấu xương, cường độ không kém chút nào Bán Tiên khí, lại tựa như xuyên thấu không gian, trong chớp nhoáng đã tới gần sau lưng Ma Tôn!

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Ma tôn đành phải xoay người ngăn cản.

"Ầm! Ầm ầm ầm!!"

Giao chiến oanh minh lần nữa ở trên không trung nổ vang.

Nhưng lần này, trình độ chiến đấu kịch liệt vượt xa lúc trước, sóng xung kích năng lượng không ngừng bộc phát trên bầu trời cũng kinh khủng hơn lúc trước rất nhiều.

Khác với giao phong khắc chế giữa Ma Tôn và Minh Sát Ma Thần lúc trước, lần này song phương là sinh tử chi tranh chân chính, động thủ cũng không có nửa điểm cố kỵ, trực tiếp chọn hung ác nhất hung hiểm nhất.

Năng lượng mênh mông quét qua bầu trời, toàn bộ bầu trời đều rung chuyển.

Trận chiến này kéo dài rất nhiều ngày, thật nhiều ngày.

Cho đến khi đội quân Nhân tộc trên mặt đất đã thành công rút khỏi thung lũng Ban Lan, bắt đầu vừa phòng bị, vừa lui về phía căn cứ Ma số hai, mãi cho đến khi tàn thi trong thung lũng đều bị dọn dẹp, chiến đấu trên bầu trời vẫn chưa kết thúc.

Đã không có đại quân nhân tộc kiềm chế, chiến đấu ngược lại càng thêm kịch liệt.

Một ma hai người từ bầu trời đánh tới mặt đất, lại từ mặt đất đánh tới bầu trời, năng lượng đáng sợ tàn sát bừa bãi toàn bộ bình nguyên Hà Cốc, đem hết thảy đều quấy đến long trời lở đất.

Thực lực song phương cách xa, từ đầu đến cuối, Minh Sát Ma Thần cùng Hạ Dương cơ hồ đều là đang đè Ma Tôn đánh.

Nhưng mà, Ma Tôn dù sao cũng là cường giả Chân Ma cảnh sống gần bảy ngàn năm, nội tình thâm hậu, thực lực cũng mạnh, Chân Ma Khí Trường Đao trên người càng là "Đồ Tiên Đao" Chân Ma Điện đời đời tương truyền, uy lực không tầm thường, Minh Sát Ma Thần cùng "Tống Hạ Dương" muốn giết hắn, cũng thập phần gian nan.

Mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, Ma Tôn luôn có thể dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm tích lũy tìm được các loại cơ hội tránh thoát nguy cơ.

Bất quá thực lực song phương vẫn chênh lệch rất lớn, cho dù Ma Tôn đã dùng hết tất cả vốn liếng cũng chỉ là bảo vệ tính mạng mà thôi. Theo thời gian trôi qua, vết thương trên người hắn càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, bộ dáng càng thêm chật vật, so với khí vũ hiên ngang ban đầu, uy thế ngàn vạn hình thành đối lập rõ ràng.

Nhưng mà.

Ngay tại thời điểm Minh Sát Ma Thần cho rằng, mình lập tức có thể đoạt lại Minh Sát Chân Ma chủng.

Trong một lần giao phong kịch liệt, Ma Tôn tìm được một cơ hội, vận dụng bí bảo mà các đời Ma Tôn của Chân Ma Điện lưu lại để chạy trốn ra ngoài.

Minh Sát Ma Thần tự nhiên không cam lòng, lúc này liền cùng Hạ Dương đuổi theo.

Nhưng mà cuối cùng vẫn không thể đuổi kịp.

Tu sĩ Lăng Hư cảnh xé rách không gian cũng đã rất khó đuổi, đến cấp bậc Chân Tiên Chân Ma, tạo nghệ ở không gian rất cao, thủ đoạn có thể vận dụng không chỉ đơn giản là xé rách không gian. Một khi không thể ngăn cản để cho hắn trốn vào hư không, truy tung, độ khó tự nhiên cũng càng cao.

“Đáng giận!”

Minh Sát Ma Thần sắc mặt tái xanh, khuôn mặt lấy nhân loại thẩm mỹ mà nói thập phần anh tuấn đều tức đến vặn vẹo.

“Đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể giữ hắn lại, cũng không thể đoạt lại Minh Sát Chân Ma chủng.” Nhìn phương hướng Ma Tôn rời đi, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương tiếc nuối thở dài, lập tức nhìn về phía Minh Sát Ma Thần, trực tiếp muốn có chỗ tốt, “Đánh xong rồi, ngươi đáp ứng cho ta chỗ tốt gì chứ?”

Biểu tình của Minh Sát Ma Thần hơi ngưng trệ, lập tức sắc mặt trong nháy mắt từ xanh chuyển thành đen.

Lời nói của Mính Hạ Dương, để cho tâm tình của hắn vốn là càng thêm tệ hại.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Dương: “Yên tâm, không thể thiếu ngươi!”

Dứt lời, hắn không phản ứng với Hạ Dương nữa, ma cánh sau lưng mở ra, trong nháy mắt biến thành một đạo lưu quang biến mất trong tầng mây.

“Chậc~”

Mính Hạ Dương khẽ hừ một tiếng, hồi tưởng lại chiến đấu lúc trước, trong lòng cũng cảm khái ngàn vạn.

Ma Tôn không hổ là cường giả lâu năm, như vậy lại còn có thể kiên trì lâu như vậy, cuối cùng cứng rắn để cho hắn nắm lấy cơ hội, chạy trở về.

Bất quá, không thể không nói, cảm giác đánh bạo Ma Tôn thật là sảng khoái! Hơn nữa lần này Ma Tôn bị thương không nhẹ, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không có năng lực nhảy nhót.

Đáng tiếc không thể ghi chép lại, nếu không hắn nhất định phải cho Tuân Kham biết rõ về tư thế oai hùng của mình.

Ở trong lòng dục vọng một lát, Hạ Dương mới chậm rãi thu liễm tâm tư, triển khai Long Dực, đồng dạng hóa thành một đạo lưu quang biến mất ở trong tầng mây.

Trận loạn chiến này đến đây, xem như tạm thời kết thúc, kế tiếp, hắn phải bắt tay vào thu thập chuyện bắt tù binh Nhân tộc.

Theo hai vị Ma Thần rời đi, đại quân Ma tộc phía dưới cũng cuồn cuộn bắt đầu rút quân.

Cũng không lâu lắm, hà cốc sặc sỡ liền khôi phục yên tĩnh ngày xưa.

Nhưng mà, mặc dù chiến đấu đã qua, minh sát ma khí cùng Ma long chi khí nồng đậm vẫn như cũ tràn ngập trong hà cốc sặc sỡ, thật lâu không tiêu tan. Địa thế cùng hoàn cảnh trong hà cốc cũng giống như thương hải tang điền, xuất hiện biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Cho dù có người cầm bản đồ lúc trước đối chiếu, cũng tìm không ra địa phương nào giống nhau.

Lực phá hoại của Ma Thần cảnh, Chân Tiên cảnh, Chân Ma cảnh cường giả, bởi vậy có thể thấy được.

…

Xích Nguyệt Ma Triều.

Thủ đô, Ma thành!

Là trung tâm chính trị cùng văn hóa của toàn bộ Xích Nguyệt Ma Triều, so với Tiên Thành của Hàn Nguyệt Tiên Triều, nơi này ngoại trừ kiến trúc phong cách khác lạ, cùng với khắp đường đều là Ma tu, ngược lại cũng không có gì khác biệt quá lớn, đều là phồn hoa giống nhau, nhân khẩu như nhau dày đặc.

Có rất nhiều chủ trạch quý tộc đều thiết lập ở Ma Thành. Các loại phong vương, quý tộc nhất nhị phẩm ở chỗ này nhìn hoài đã lâu, thậm chí ngay cả quý tộc siêu phẩm như Dĩnh thị, chủ trạch của nó cũng ở Ma Thành.

Tại nơi phồn hoa nhất của ma thành, có một tửu lâu tên là Thiên Ma lâu.

【 Thiên Ma lâu 】 gần như có thể được xưng tụng là tửu lâu xa hoa nhất Ma thành. Người kinh doanh sau lưng hắn chính là thế tập phong vương nổi tiếng của hoàng thất —— Tử Diệu Vương 】.

Đại khái là bởi vì có hoàng thất làm chỗ dựa, các loại trân hào mỹ thực trong tửu lâu cái gì cần có đều có, thậm chí ngay cả một chút thực liệu xa hoa hiếm thấy cũng có thể tìm được, còn có các loại “phục vụ đặc” dành cho khách hàng và khách nhân nam giới.

Bởi vậy, Thiên Ma lâu cũng trở thành nơi biểu lộ phẩm chất cuộc sống của các hậu duệ quý tộc và phú hào.

Các đường huân quý phú hào lui tới nhiều, các loại tin tức tình báo tự nhiên cũng liền nhiều hơn, thế cho nên tốc độ lưu chuyển tin tức nơi này vô cùng nhanh, ở trong toàn bộ Ma thành đều được coi là đứng đầu.

Mà ở 【Quảng Phúc phố 】 ngăn cách 【 Thiên Ma lâu 】 lại là một nơi khác. Nơi này ngay cả phố cũng là các loại tửu lâu cấp thấp, càng tiếp địa khí, trong đó rồng rắn lẫn lộn, náo nhiệt phi phàm.

Mà tốc độ lưu truyền của tin tức ngầm ở nơi này, so với Thiên Ma Lâu cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

【 Quảng Phúc phố 】 trong một tửu lâu cấp thấp làm ăn nóng bỏng, chỉ trong đại sảnh đã bày ra cả trăm bàn lớn lớn nhỏ trên bàn, các nhân vật các nghề trong khách nhân ngồi trên bàn cái gì cần có đều có, ở giữa còn dựng đài hát hí kịch, ca múa biểu diễn, tiên sinh giảng bài các loại.

Trong đó, trên một chiếc bàn tán cách sân khấu không xa, lúc này có hai vị khách đang ngồi.

Trong hai người, vị khách ngồi bên trái kia là một lão giả, thoạt nhìn khoảng chừng phàm nhân sáu mươi tuổi. Mặc dù đã lớn tuổi, nhưng thân hình của lão vẫn thẳng tắp như trước, đôi mắt cũng không thấy đục ngầu chút nào, ngược lại thần sắc thanh minh, ánh mắt thâm thúy, lộ ra khí độ bất phàm.

Dù hắn chỉ mặc một thân cẩm bào màu đen cực kỳ bình thường, khí tức cũng cực lực nội liễm, vẫn thi thoảng toát ra sự uy nghiêm của thượng vị giả.

Bên cạnh hắn có một vị lão giả mặt trắng không râu, hơi có âm khí.

Chỉ là hắn tựa hồ không dám ngồi ngang hàng cùng vị khách khác, chỉ nửa kéo mông đặt trên ghế, thân thể thẳng tắp, bộ dạng như ngồi trên đống lửa.

Nhìn bộ dáng kia, hiển nhiên là đang ngồi vô cùng dày vò.

“Sư Bình An.” Lão giả quả thực không vừa mắt, trợn trắng mắt nói: “Ngươi lại có bộ dáng như vậy, vốn, thân phận của ta sẽ bị ngươi bại lộ.”

“Bệ, không, đại nhân.” Sư Bình An lộ vẻ đau khổ: “Ta chỉ là một tiện nhân, sao dám ngồi ngang hàng với ngài.”

Rất hiển nhiên.

Vị “lão giả” này chính là Xích Ngục Ma Hoàng ẩn nấp thân phận đương đại, vì che giấu thân phận, miễn cho bị nhận ra, hắn còn cố ý che giấu trên mặt, để mình nhìn như già đi rất nhiều, ngũ quan cũng biến hóa không nhỏ.

Mà vị lão giả mặt trắng tên là “sư bình an” kia cũng không đơn giản, chính là nội thị tổng quản nhiều thế hệ hầu hạ Xích

Ngục Ma Hoàng.

Sư Bình An mặc dù tự xưng là "Tiện nhân", nhưng làm nội thị tổng quản, địa vị của hắn ở toàn bộ Ma Triều cũng rất cao, các vị đại quý tộc hoặc là phong vương, thậm chí các hoàng tử thấy hắn, đều sẽ khách khí kêu một tiếng "sư lão".

"Được rồi được rồi, chú ý một chút, tuyệt đối đừng để lộ thân phận của ta." Ma Hoàng có chút không kiên nhẫn phất tay, đôi tai đã dựng lên, bắt đầu lắng nghe cuộc đối thoại của các nhân sĩ xung quanh.

Kỳ thật hắn quả thực có chút lo lắng, trong tửu lâu này ít nhất có hơn một ngàn khách nhân, tam giáo cửu lưu đều có, ai sẽ không có chuyện gì nhìn chằm chằm vào một bàn này của hắn chứ?

Một bàn cách đó không xa, một đám khách nhân vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí nóng bỏng, đương nhiên là đề tài nóng hổi gần đây nhất, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh khí phách oai hùng như thế nào, như thế nào tung hoành chiến trường ngoại vực vân vân.

Hoặc là, thỉnh thoảng phỉ nhổ tất cả hành động của Tiểu Ma Tôn, cùng với những hành vi không biết tự lượng sức mình hắn không tự lượng sức mình và lâm trận bỏ chạy, thậm chí còn có gan to bằng trời, mượn sức rượu biểu lộ một chút bất mãn với Ma Tôn.

"Được!" Ma Hoàng càng nghe càng vui mừng, cảm thấy hết sức hài lòng, ngay cả rượu trong bình cũng trở nên đặc biệt ngon.

Hắn sở dĩ "cải phục vi hành", chính là muốn nghe một chút sự phỉ nhổ của nhân dân tầng lớp trung, tầng thấp đối với tiểu Ma Tôn và Ma Tôn. Đây cũng là sự phản hồi mà lần này hắn vất vả làm " thao tác phía sau màn".

Đương nhiên, đề nghị thao tác phía sau màn này là đến từ Vương Phú Quý, nhưng toàn bộ hành trình áp dụng giả không phải là Ma Hoàng của hắn sao?

Mặc dù hắn điều khiển hình chiếu truyền tin đi khắp nơi rất vất vả, nhưng hiệu quả cũng rất tốt. Bây giờ lão tam trong nhà đã thanh danh hiển hách, danh vọng trong thế hệ trẻ đã hoàn

toàn nghiền ép Tiểu Ma Tôn. Ngay cả thứ hạng của hắn trên bảng "Xích Nguyệt Thánh Kiệt" cũng trực tiếp từ đuôi xe nhảy lên thành đầu bảng.

Ngay cả Nhược Băng cũng đi theo "Xưởng Quang", trở thành xếp hạng thứ hai trong Xích Nguyệt Thánh Kiệt Bảng.

Nói đến Vương Nhược Băng này, Ma Hoàng vẫn có chút hài lòng, tuy rằng xuất thân tương đối thấp, chỉ là thánh nữ một tiểu quốc thánh địa, nhưng nàng vô luận là tâm tính hay tiềm lực đều là nhất đẳng tồn tại.

Sau này lão tam trong nhà có thể cùng nàng nâng đỡ lẫn nhau, Xích Nguyệt Ma Triều muốn không hưng vượng phát đạt cũng khó.

"Lần này lão tam làm không tồi." Ma Hoàng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đang suy nghĩ có nên quyết định quyền thừa kế hay không. Còn có 【Xích Hồng Tiên Liên】 do tổ tiên truyền xuống, cũng đã đến hỏa hầu thành thục, nếu để tiểu tử lão Tam kia hưởng dụng, có thể tăng tư chất 【Chân Ma Kinh】 lên một lần trước đó, vận khí tốt, nói không chừng trực tiếp tăng lên tới thiên tử.

Đến lúc đó, chờ sau khi hắn đăng cơ, trở thành một đời Ma Hoàng mới, Chân Ma cảnh trung kỳ cũng chưa chắc không có hy vọng.

Ngay khi hắn đang cân nhắc, một vị thuyết thư tiên sinh cầm theo ấm trà, chậm rãi từ từ lên sân khấu, bắt đầu nói về chuyện tiểu ma tôn lòng tham không đáy, rắn nuốt voi, kết quả lại bị nhục nhã.

Đám thuyết thư tiên sinh này theo sát thời sự, chuyện xảy ra ở chiến trường ngoại vực cách đây không lâu, dĩ nhiên đã bị bọn họ biên thành đoạn bắt đầu lưu truyền. Cũng không biết bọn họ từ nơi nào nghe được tin tức, bên trong lại còn có không ít chi tiết.

"Được, nói hay lắm." Nghe đến chỗ hưng phấn, chúng khách nhao nhao trầm trồ khen ngợi: "Thằng nhãi Thiên Ký kia chính là một kẻ tham sống sợ chết, mình không có bản lĩnh chỉ

huy mù quáng gây thành sai lầm lớn thì cũng thôi, lại còn đang ở thời khắc nguy cơ vứt bỏ bọn thuộc hạ đào tẩu!”

“Hắn không xứng làm tiểu ma tôn!”

“Đúng vậy, nếu hắn kế thừa Chân Ma Kinh, ta sẽ là người đầu tiên không phục!”

“Không phục, ta cũng không phục. Chử thị thật sự là mất mặt, thân là siêu phẩm quý tộc, sao có thể bồi dưỡng ra thứ hèn nhát tham sống sợ chết như thế?”

Trong lòng căm phẫn, không ít quần chúng Ma Triều lòng đầy căm phẫn mắng người.

Từ phản ứng của bọn họ cũng có thể nhìn ra được, danh vọng của Tiểu Ma Tôn Thiên Tuyền đã thối đến mức toàn bộ Xích Nguyệt Ma Triều không có thuốc nào cứu được.

Ma Hoàng nghe được thầm thoải mái không thôi, nhịn không được bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sảng khoái thở dài.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, rượu trong chén này tựa như thơm ngọt hơn mấy phần so với trước đó.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Ma Hoàng nghe được hăng say.

Bỗng dưng.

Một tiếng hét phẫn nộ bỗng nhiên vang lên: “Lớn mật!”

Mi tâm Ma Hoàng giật một cái, theo bản năng quay đầu lại, bắt được chính xác một bóng người.

Đó là một vị lão giả mặc áo xanh, mũi cao mắt sâu, hình dáng cường tráng, khí thế lành lạnh.

Hắn giống như thuấn di bỗng nhiên xuất hiện, theo hắn hiện thân, một cỗ khí tức uy áp chỉ thuộc về đại lão Lăng Hư cảnh quét ra, trực tiếp bao phủ lại tòa tửu lâu này.

Cả tửu lâu bỗng dưng yên tĩnh trở lại.

Ma Hoàng lập tức nhận ra, vị đại lão Lăng Hư này, lại là lão tổ thứ ba của Chư thị.

Bên trong Dĩnh thị số lượng Lăng Hư cảnh không ít, vị Nhất Minh này lại có thể xếp hạng thứ ba trong tất cả các trưởng

lão, thực lực từ đó có thể thấy được một chút. Trên thực tế, mặc dù thật sự toàn bộ Xích Nguyệt ma triều, hắn cũng được xem là cường giả trung hậu kỳ tiếng tăm lừng lẫy ở Lăng Hư cảnh, có địa vị cực cao ở Ma Triều.

"Các ngươi dám ở đây bịa đặt vu khống Kỳ Thị bọn ta." Hình Vanh Nhất Minh trên mặt mang theo vẻ giận dữ, ánh mắt quét qua mọi người trong lầu, lạnh giọng hạ lệnh: "Người đâu, bắt ông chủ và thuyết thư của tửu lầu này lại, còn có cả mấy tên đang bàn tán xôn xao kia lại."

"Vâng, Nhất Minh lão tổ."

Tiếng nói vừa dứt, một đám gia tướng dũng mãnh từ ngoài tửu lâu mãnh liệt lao vào, hung thần ác sát bắt đầu bắt người.

Bầu không khí vốn tĩnh mịch lập tức bị phá vỡ.

"Các ngươi dựa vào cái gì bắt ta?"

"Chử thị rất giỏi, chúng ta không có vu oan cho Thiên Ngao, chính là hắn tham sống sợ chết, hại chết không ít tướng sĩ tiền tuyến."

"Nhất Minh lão tổ, ta sai rồi, về sau ta cũng không dám nữa."

Chỉ một thoáng, trong tửu lâu này loạn thành một đoàn, các loại tiếng mắng phẫn nộ, kháng nghị, cầu xin tha thứ, thanh âm không dứt bên tai. Nhưng mà bọn hắn chung quy là thực lực không đủ, ở gia tướng Khuyết thị cường đại căn bản không có lực phản kháng.

Mặc dù có một ít cao thủ muốn lo chuyện bao đồng, cũng bởi vì sợ hãi Côn Bằng huýt sáo mà ngậm miệng lại, cau mày, giận mà không dám nói gì.

Hứng thú của Ma Hoàng bị cắt đứt, không khỏi khẽ cau mày, lạnh giọng lên tiếng ngăn cản: "Đủ rồi! Chử thị các ngươi có quyền lực gì bắt người?"

"Ngươi là ai?"

Nghe vậy, mấy gia tướng Chư thị lập tức vây lại, vây Ma Hoàng và sư lão vào giữa.

Người cầm đầu trong đó lớn tiếng trách mắng: "Có người tung ra lời đồn vu oan cho Chử thị chúng ta, tổn hại danh vọng của

Chử thị chúng ta, đương nhiên phải bắt.”

“Người, đều có tự do của ngôn luận.” Ma Hoàng trong lòng bốc hỏa, thanh âm cũng càng thêm lạnh xuống: “Huống chi bọn họ nói đều là sự thật, cũng không bịa đặt gây sự. Xi thị các ngươi thật sự là to gan lớn mật, dám ở ban ngày ban mặt chặn miệng vạn dân. Hoang đường, quá hoang đường.”

Sư lão ở một bên nghe được thiếu chút nữa không nhịn được cười.

Lời này của bệ hạ thật đúng là hiên ngang lẫm liệt. Mấy ngàn năm trước, người vì vọng nghị bệ hạ mà phạm tội còn ít sao? Luận bản lĩnh khống chế đánh giá, ngài mới là nhân vật cấp bậc lão tổ tông.

“Lão già này hay lắm, thật đúng là dám quản việc nhàn sự của Chư thị chúng ta!” Các gia tướng Phù thị phẫn nộ không thôi, “Trước bắt hai lão già này về, thẩm vấn cẩn thận, xem có phải là gian tế Hàn Nguyệt tiên triều phái tới hay không.”

Mấy gia tướng Thiên Nhân cảnh nói xong thì đồng loạt xông lên, chuẩn bị bắt người.

Nhưng mà, Kỳ Nhất Minh đang chủ trì đại cuộc thấy một màn như vậy, sắc mặt lại hơi đổi.

Khí chất của lão già kia nhìn qua tựa hồ có chút quen mắt, ồ, lão mặt trắng âm nhu… Ồ? Đó, đó, đó không phải là sư lão bên cạnh bệ hạ sao?!

Mặc dù cách ăn mặc của hắn đã hoàn toàn khác hẳn, nhưng cỗ khí tức âm nhu kia lại hết sức rõ ràng.

Chẳng lẽ…

Trong lòng bỗng “Lộp bộp” một cái, thầm nghĩ không tốt.

Nhưng mà, ngay khi hắn vừa ý thức được không đúng, muốn ngăn cản.

Một luồng ma uy ngập trời đã từ trên người ông lão kia bốc lên, như vực sâu như ngục, tỏa ra khí tức nguy hiểm cực hạn.

Đó là uy thế khủng bố thuộc về cường giả Chân Ma cảnh, dưới uy thế tràn ngập, những gia tướng Thiên Nhân cảnh kia giống

như là đụng phải một bức tường khí vô hình, nhao nhao bị đẩy lùi.

Theo cổ ma uy này dâng lên, Ma Hoàng cũng rút đi ngụy trang, "Hiện lộ nguyên hình".

Hắn cứ như vậy ngồi ở đó, không đứng dậy, toàn thân lại tràn ngập uy áp khủng bố thuộc về cường giả Chân Ma cảnh.

Rõ ràng vẫn là bộ hắc bào bình thường kia, nhưng lại bị hắn ta cưỡng ép xuyên ra một cỗ tôn quý và uy nghiêm giống như đang ở trong đại điện hoàng cung, tiếp nhận hàng ngàn hàng vạn triều thần triều bái.

"Chử thị à Chử thị!" Ánh mắt thâm thúy của Ma Hoàng đảo qua trên mặt mọi người, âm thanh tức giận, nghiêm nghị trách cứ: "Đầu tiên các ngươi huấn luyện tư binh tinh nhuệ của quân đoàn, bây giờ lại ở Ma thành gióng trống khua chiêng bắt người, xem pháp luật của triều đình như không, bản hoàng cũng muốn hỏi một chút, Xích Nguyệt ma triều này từ khi nào đổi họ rồi?"

Ma Hoàng bệ hạ!

Ma Hoàng xuất hiện thật sự là quá mức ngoài dự liệu, cơ hồ tất cả mọi người bị một màn này trực tiếp chấn trụ, trong đầu ong ong.

Trong lúc nhất thời, cả tòa tửu lâu lặng ngắt như tờ.

Qua mấy hơi thở, mới có người kịp phản ứng.

Những người bị bắt vốn tưởng rằng sẽ gặp xui xẻo lớn, hôm nay đột nhiên nhìn thấy hi vọng, lúc này liền lăn lộn quỳ lạy xuống, kích động kêu oan: "Bái kiến Ma Hoàng bệ hạ, cầu bệ hạ thay chúng ta làm chủ a."

"Bái kiến bệ hạ."

Chư gia tướng Chư thị càng bị dọa mặt không còn chút máu, vạn phần hoảng sợ, cả đám đều lập tức thấp đi một nửa.

"Bệ hạ à, hiểu lầm rồi, đây là hiểu lầm." Đồng Lư Nhất Minh toàn thân như rơi vào hầm băng, lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa tiến lên đại lễ, ra sức giải thích, "Chử thị chúng ta tuyệt đối không có ý phản kháng, không có ý phản."

Quả nhiên.

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, mặt ngoài vẫn là bộ dáng tức giận không gì sánh được, nhưng trong lòng lại vô cùng sảng khoái.

Hắn nhớ tới lời Vương Phú Quý nói.

Đây chính là “Lực lượng giả heo ăn thịt hổ”.

Quả nhiên rất thoải mái, lát nữa phải thử xem sao.

…

Chương 234: Bản hoàng phong sát Vương Ninh Hi một ngàn năm…

…

Chờ Hình Vanh một hồi, thấy hắn gấp đến độ trán đổ mồ hôi, Ma Hoàng mới làm bộ như mất kiên nhẫn phất tay nói: "Được rồi được rồi, bổn hoàng thông cảm Chư thị các ngươi còn không có lá gan này. Tất cả mọi người đều minh bạch, người ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, nói chuyện bịa đặt sinh sự gì? Đều tản đi rồi."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Nguyễn Cung một tiếng như được đại xá, vội vàng kêu gọi các gia tướng tộc binh rút lui.

Nhưng mà, ngay tại nhà tướng tộc binh thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu như ong vỡ tổ tuôn ra bên ngoài, Ma Hoàng thình lình mở miệng gọi bọn họ lại.

"Chờ một chút."

"Bệ hạ?"

Nguyễn Cung hót một tiếng khẩn trương nhìn về phía Ma Hoàng, cho rằng hắn muốn gây chuyện gì đó.

Ma Hoàng lại chỉ là nâng cằm lên, ý bảo hắn nhìn về phía bên trong tửu lâu bị làm cho hoàn cảnh loạn thất bát tao, thản nhiên nói: "Đánh hư đồ của thương gia, bồi thường theo giá. Còn nữa, Chư thị các ngươi muốn không muốn bị người nghị luận phê bình, vậy thì tự tu thân cho tốt. Đừng làm những chuyện chọc người chỉ trích này nữa."

"Vâng vâng vâng, chúng ta nhất định bồi thường theo giá. Đa tạ bệ hạ dạy bảo." Hình Vanh Nhất Minh nhẹ nhàng thở ra, liên tục cúi đầu khom lưng đồng ý, sau đó nhanh chóng xử lý xong công việc bồi thường, liền mang theo binh gia tướng tộc một đường hốt hoảng thối lui.

Bọn họ vừa đi, trong tửu lâu lập tức náo nhiệt lên.

Những tu sĩ vì Ma Hoàng mà miễn cho một kiếp cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức vây quanh Ma Hoàng cảm tạ khen tặng, lời thoại một lời càng thêm buồn nôn.

“Được rồi, được rồi, chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi, không đáng giá gì. Mọi người nên đi làm gì.” Ma Hoàng đại khí khoát tay áo, lập tức lại hướng về phía người kể chuyện trên đài gọi một tiếng: “Vậy người kể chuyện, nói tiếp đi.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Người kể chuyện thấp thỏm trong lòng, cũng không dám làm trái, lập tức một lần nữa kể lại chuyện xưa, thấy vẻ mặt Ma Hoàng hài lòng, mới dần dần thả ra.

Những người khác thấy thế, cũng hiểu rõ, lúc này liền trở về vị trí cũ, tiếp tục nên ăn nên uống, trong miệng cũng lớn tiếng xin tất cả hành động của Kỳ thị, trong lời nói càng thêm thêm vài phần kính ngưỡng Ma Hoàng, cùng với tán thưởng Tam hoàng tử.

Ma Hoàng dựa vào phía sau, tìm tư thế ngồi thoải mái hơn, tiếp tục uống rượu ngon lành.

Nghe mọi người nghị luận ầm ĩ, tư vị đó, khỏi phải nói là sướng.

…

Đối với Ma Hoàng mà nói, chuyện xảy ra ngày hôm nay chẳng qua chỉ là một chút thuốc bổ nhỏ trong sinh hoạt mà thôi, qua rồi cũng đã qua rồi, cũng không có coi là chuyện to tát gì.

Nhưng đối với người trong cuộc khác mà nói, lại giống như nằm mơ. Sau khi trở về, bọn họ tự nhiên muốn đem chuyện này cùng người trong nhà nói một chút, phát tiết một chút khẩn trương cùng kích động lúc đó.

Trong lúc bất tri bất giác, 【Ma Hoàng cải trang vi hành】 đã lưu truyền trong vòng ma thành, cũng trải qua thuyết thư tiên sinh gia công, dần dần biến thành phiên bản khác nhau.

Mà trong số những tiên sinh kể chuyện này, đặc biệt là vị tiên sinh lúc đó được hoan nghênh nhất, mỗi khi kể câu chuyện này, trong tửu lâu đều có thể bùng nổ, tiên sinh kể chuyện cũng vì vậy mà kiếm được đầy bồn đầy bát.

Trải qua chuyện này, Chư thị làm việc cũng thu liễm không ít, không còn dám gióng trống khua chiêng trừng phạt người nghị luận, thậm chí còn thả một số người lúc trước bị bắt ra.

Loại nhân tố này cộng lại khiến thanh danh của Ma Hoàng tăng lên một đoạn.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Ma giới ngoại vực, căn cứ số hai ma giới.

Trên tường thành của căn cứ hùng hồn, một cửa pháo nỏ to lớn uy phong lẫm lẫm. Đám sĩ tốt thủ thành thân khoác giáp trụ cấp linh khí, cầm trong tay trường thương cấp linh khí hoặc là hông đeo đao kiếm, hoặc đóng ở các nơi, hoặc qua lại tuần tra, đều là dũng tướng dũng mãnh do căn cứ lựa chọn kỹ càng.

Ở cổng thành Bắc giới, một vị môn tướng Tử Phủ cảnh suất lĩnh một đám tu sĩ Thiên Nhân cảnh tinh nhuệ đang trực gác cổng.

Ánh mắt bọn họ cảnh giác, tư duy kín đáo, nhân viên các lộ ra vào căn cứ đều cần trải qua kiểm tra nghiêm ngặt của bọn họ.

Vị trí môn tướng liên quan đến an nguy của căn cứ, có thể ở chỗ mấu chốt này chịu trách nhiệm, tự nhiên đều là thế hệ trẻ tuổi có chút căn cơ cùng tiềm lực, nhất là Tử Phủ cảnh tướng kia, chính là tinh anh thế hệ trẻ nhất phẩm quý tộc Trần thị của Ma Triều, Trần Nguyên Song.

Đừng nhìn hắn hiện giờ còn trẻ, nhưng trong nhất phẩm Trần thị đã có địa vị hết sức quan trọng, là một trong những đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của thế hệ trẻ, tiềm lực mười phần.

Mấy ngày nay người ra vào cửa thành Bắc giới không nhiều lắm, cuộc sống của các môn tướng cũng tương đối thanh nhàn, nhưng dù vậy, mọi người cũng không dám phớt lờ, vẫn tuân theo quy củ sàng lọc người qua lại.

Bỗng dưng.

Một đạo độn quang màu đen từ trên bầu trời sương mù mênh mông phía xa phi độn mà đến, cấp tốc vòng qua cạm bẫy ẩn nấp ở ngoài thành, sau đó hóa thành một bóng người hơi có vẻ hoảng sợ, bỗng dưng đáp xuống ngoài cửa thành Bắc Giới.

Đó là một bóng người quần áo tả tơi, cả người bẩn thỉu.

Nhìn qua hắn ta thật sự quá chật vật, hơn nữa tiều tụy tiều tụy, tóc tai rối bù, ngay cả tuổi tác cũng không phân biệt được. Chỉ có thể dựa vào thân hình cường tráng của hắn ta mà phán đoán, tuổi tác của hắn ta có lẽ không quá lớn.

Mắt thấy bóng người kia nhanh chóng đi về phía cổng thành Bắc Giới, ngay cả chào hỏi cũng không thèm hỏi đã muốn trực tiếp vào thành, Tử Phủ cảnh môn khiến ánh mắt Trần Nguyên Song rùng mình, nghiêm nghị nói: “Đứng lại, ngươi là ai? Lấy lệnh bài ra đây.”

Đám thành úy Thiên Nhân cảnh thủ hạ của gã đều đi theo gã hồi lâu, phối hợp ăn ý với gã, gần như ngay khi gã vừa mở miệng thì đã xông tới vây lại, vội vàng khởi động pháp bảo nhắm ngay người tới.

Người đến liếc nhìn cánh cửa, nổi giận nói: “Trần Nguyên Song, mắt chó của ngươi mù à, nhìn cho rõ ta là ai?!”

Trần Nguyên Song nghe vậy sửng sốt, cẩn thận kiểm tra người tới, nhất thời giật mình nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi là Tiểu Ma Tôn? Ngươi làm sao có thể…”

“Hừ!”

Tiểu Ma Tôn sắc mặt cứng đờ, có chút lúng túng, hiển nhiên cũng không muốn giải thích.

Có trời mới biết, hắn dọc theo con đường này đến tột cùng chịu bao nhiêu đau khổ.

Cũng không biết ông trời này có phải cố ý đối nghịch với hắn hay không, dọc theo con đường này hắn ở chỗ nào cũng không thuận lợi, ngay cả uống nước cũng nhiều lần thiếu chút nữa bị ma binh phát hiện, nếu như không phải trong nhẫn trữ vật của hắn có không ít thứ tốt, đan dược chữa thương cùng các loại bảo vật bảo mệnh cũng không thiếu, cũng không biết còn có thể trở về được hay không.

Nhưng cũng may, cuối cùng hắn đã trở về.

Chỉ cần trở về căn cứ Ma Triều, hết thảy cực khổ đều qua đi.

Tuy lần này, Cung lão và Tu La quân đoàn ba chiến đoàn đều chết ở vực ngoại, Kính thị tổn thất thảm trọng, nhưng dù sao mình dù sao cũng là người thừa kế ưu tú nhất của Dĩ thị, chỉ cần cùng lão tổ tông nhận sai, lại tìm mấy vị trưởng lão thay mình cầu tình, xem biểu hiện của mình ngày xưa cũng không tệ, lão tổ tông quá nửa sẽ cho mình một cơ hội lập công chuộc tội.

Nghĩ như vậy, Chử Thiên Tuyền liền có chút khẩn cấp muốn trở về, lập tức gạt phăng mấy tướng sĩ Thiên Nhân cảnh kia, chuẩn bị đi vào trong.

"Đứng lại!" Trần Nguyên Song nghiêm túc ngăn hắn lại, dáng vẻ công việc công việc nói: "Kỳ công tử, cho dù ta nhận ra ngươi, vẫn phải mời ngươi đưa ra một chút 【Thông Hành lệnh】. Đây là quy củ! Để phòng có người dịch dung giả mạo."

Dứt lời, hắn vung tay lên, liền có hai thành úy đi ra, đi tới bên người Tiểu Ma Tôn, yêu cầu hắn đưa lệnh thông hành ra.

"Ngươi! Các ngươi!!"

Nhìn thấy hai tên Thành Úy kia, cơn tức trong lòng Tiểu Ma Tôn nhất thời từ từ bốc lên, trừng mắt nhìn Trần Nguyên Song cả giận nói: "Trần Nguyên Song, là ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, dám dùng thái độ này nói chuyện với ta?"

Trần Nguyên Song này trước kia thấy hắn, ngay cả cái rắm cũng không dám đánh một cái, bắt lấy cơ hội liền dán lên nịnh bợ. Cho dù ngại quy củ muốn điều tra Thông Hành Lệnh của hắn, cũng cung kính tự mình tới thương lượng với hắn, nào từng dùng loại thái độ này?

Càng đừng nói, hắn lại chỉ phái hai tên thành úy tới, mình ngay cả động cũng không động một chút, thái độ này rõ ràng là đang nhục nhã hắn!

"Tất nhiên là 【Điều lệ quản lý cửa thành của căn cứ địa】 cho ta lá gan." Trần Nguyên thấy thái độ này của hắn, ngoài cười nhưng trong không cười mà giật giật khóe miệng, ngữ khí

có chút âm dương quái khí tiếp tục nói: “Kỳ công tử ơi, ngài là đại nhân vật, cũng không nên làm khó một môn tướng nho nhỏ như ta.”

“Ngươi!”

Tiểu Ma Tôn trong lòng cuồng nộ, nhưng vừa nghĩ tới chính mình bây giờ còn có một đống lớn phiền toái phải xử lý, không đáng vì chút chuyện nhỏ này mà làm lớn chuyện, cuối cùng vẫn cố nén cảm xúc, lấy lệnh thông hành ra lắc lư một chút: “Lần này ngươi hài lòng rồi chứ?”

Nào ngờ, Trần Nguyên Song lại không dễ dàng buông tha hắn như vậy, mà là cầm qua thông hành lệnh, cẩn thận kiểm tra đối chiếu đúng một lần, hơn nữa sau khi đối với Thiên Ký đề ra nghi vấn một phen, lúc này mới phất tay nói: “Đúng là Thiên. Các huynh đệ tránh ra, để hắn đi vào. “

Tiểu Ma Tôn cầm lại lệnh bài thông hành, lạnh lùng trừng mắt nhìn đám môn tướng Trần Nguyên Song, lúc này mới đi vào trong cửa thành.

Hắn nhớ kỹ món nợ này.

Nhưng mà, không đợi hắn đi ra hơn mười trượng, đã nghe được Trần Nguyên Song phía sau nhẹ giọng “Xì” một cái, nhẹ giọng thì thầm một câu: “Còn đem mình trở thành tiểu ma tôn, thật sự là thối không biết xấu hổ.”

Những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa: “Thật không nghĩ tới hắn còn có mặt mũi làm bộ làm tịch, kiêu ngạo như vậy, nếu đổi thành ta giống như hắn, sớm đã tìm một cái lỗ chui vào không dám gặp người rồi.”

“Người ta xuất thân đại quý tộc, cũng không phải là ngươi có thể so sánh.”

“Xuất thân đại quý tộc thì thế nào? Dựa vào hưởng không nhiều tài nguyên như vậy, còn không bằng đầu tư vào một con chó.”

Những ngôn luận này đều giống như là một thanh đao đâm thẳng vào ngực của tiểu ma tôn, hắn phẫn nộ nhưng lại không có cách nào quay đầu lại đánh bọn họ, nhất thời cứng đờ.

Nhưng mà, cũng chính vào lúc này.

Đột nhiên trong lúc đó.

Tiếng nghị luận của một đám người dừng lại.

Qua mấy hơi thở, mới có một người nói: “Trọng Vọng tháp truyền về tin tức, có quân đội trở về, từ cờ xí phán đoán, hình như là chiến đoàn Xích Hổ của Tam hoàng tử điện hạ.”

“Tam hoàng tử điện hạ trở về căn cứ? Thật tốt quá!”

“Nhanh, nhanh đi nghênh đón!”

“Huynh đệ, ta sắp xếp lại hình tượng một chút, nhìn xem bộ dáng của ta như thế nào?”

“Cũng không phải bảo ngươi đi xem mắt, ngươi quan tâm hình tượng gì chứ?”

“Cái đó không giống nhau, xem mắt thành hay không không quan trọng, nhưng nếu lưu lại ấn tượng tốt cho Tam hoàng tử điện hạ, không chừng có thể thăng chức rất nhanh.”

Cả đám môn tướng đều phấn khởi như được tiêm máu gà, thái độ đó so với lúc đối mặt với tiểu ma tôn quả thực là cách biệt một trời một vực.

Ngay ở trong nghị luận ầm ĩ này, xa xa, một chi đại quân trùng trùng điệp điệp dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn hắn.

Cờ bay phấp phới, khói bụi cuồn cuộn.

Tiếng vó ngựa ầm ầm từ xa xa truyền đến, dù cho cách rất xa, đều mang theo một loại thanh thế cường đại làm người ta tim đập nhanh.

Rất hiển nhiên, đó chính là đại quân của Tam hoàng tử.

“Mở cửa thành, xếp thành hàng hoan nghênh.” Trần Nguyên Song hạ lệnh nói: “Phát đạn tín hiệu, thông báo thượng phong!”

Ầm ầm ầm ầm!

Pháo hoa nổ tung giữa không trung.

Theo sự trở về của Tam hoàng tử, toàn bộ căn cứ ma thứ hai đều trở nên náo nhiệt dị thường, rất nhiều binh lính thủ thành đều nhao nhao tập kết lại nghênh đón Tam hoàng tử trở về.

Tiểu Ma Tôn Thiên Tuyền trợn tròn mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kỳ Thiên Thương hắn bại trận, còn lâm trận bỏ chạy, bị người khinh bỉ và trợn trắng mắt thì hắn có thể hiểu được. Nhưng Thân Đồ Cảnh thì tính là cái gì? Không phải hắn đi chi viện khu vực tuyến đông phòng sao, cũng nên gióng trống khua chiêng mà nói chuyện hoan nghênh như thế?

Trong lúc Tiểu Ma Tôn đang kinh nghi bất định, quân đội của Tam hoàng tử đã đến bên ngoài cửa thành.

Đại quân dần dần chậm lại.

Ngay sau đó, đại quân từ giữa tách ra, một dúm nhân mã vượt qua đám người đi ra.

Đi đầu nhóm người còn lại là một nam một nữ, hai người đều cưỡi Xích Hổ, nhìn qua có chút bất phàm, khí độ nổi bật.

Hai người này đương nhiên là Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh, cùng với Lung Yên lão tổ dùng tên giả 【Vương Nhược Băng】.

Dưới sự vây quanh của đám thân vệ tinh anh, Tam hoàng tử, Vương Nhược Băng dẫn đầu bước vào cửa thành.

Nhìn thấy các tướng sĩ trong căn cứ hoan nghênh, Tam hoàng tử liền hưng phấn, vẻ mặt hòa ái nhiệt tình vung tay với bọn họ: “Người nhà ta, Thân Đồ Cảnh Minh ta trở về rồi.”

“Hoan nghênh Tam hoàng tử điện hạ chiến thắng trở về.” Trần Nguyên Song suất lĩnh một đám môn tướng, hưng phấn kích động hô khẩu hiệu.

Lúc này, hắn ngược lại không đề cập tới việc điều tra Thông Hành Lệnh nữa.

“Ồ, đây không phải là Trần thị Nguyên Song sao?” Tam hoàng tử cười càng thêm thân thiện: “Nhớ rõ tuổi của ngươi so với ta lớn hơn một chút, trước kia ở Ma đình cũng có tiếng là quần là áo lượt vô liêm sỉ, về sau lại nghe nói ngươi tới chiến trường ngoại vực, hình như sống không tệ a.”

Trần Nguyên Song vội vàng tươi cười cúi đầu khom lưng nói: “Nguyên Song sao có thể so sánh với điện hạ được? Điện hạ

từng được xưng là Hỗn Thế Ma Vương đệ nhất thế hệ trẻ của Ma Đình, lúc đó ta cảm thấy điện hạ nhất định sẽ làm ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.”

“Ha ha ha, Nguyên Song, ngươi thật thú vị. Có rảnh đến phủ ta, chúng ta có thể nói chuyện một chút, ôn chuyện một chút.” Tam hoàng tử cười lớn vỗ vai hắn.

“Đa tạ điện hạ, ta có thể dẫn các huynh đệ cùng đi không? Những huynh đệ này của ta đều vô cùng ngưỡng mộ điện hạ.”

“Đương nhiên có thể.”

Hai người này ngươi một lời ta một câu hàn huyên, nghiễm nhiên một bộ dáng hận gặp nhau muộn.

Tiểu Ma Tôn - Thiên Diễm nghe mà mặt càng ngày càng đen, vừa định quay đầu rời đi, tới một tướng lĩnh mắt không thấy tâm không phiền, lại chợt chú ý tới sau lưng Thân Đồ Cảnh Minh, có chút quen mắt.

Con ngươi hắn co rụt lại, thấp giọng hô: “Uất Trì Vấn Thiên?”

Chẳng những là Úy Trì Vấn Thiên, còn có mấy vị chiến đoàn trưởng, phó chiến đoàn trưởng của Tu La quân đoàn khác, đều đi theo phía sau Tam hoàng tử, ngoài ra, nhân mã vốn của Tu La quân đoàn, cũng xen lẫn trong Xích Hổ chiến đoàn.

Điều này khiến nhân mã của Tam hoàng tử trông rất uy phong.

“Ồ? Đây không phải Tiểu Ma Tôn sao?” Tam hoàng tử dụ dỗ hổ mà lên, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Thì ra ngươi còn sống, vậy thật sự là quá tốt rồi.”

Tiểu Ma Tôn?

Tất cả mọi người sửng sốt một chút, lực chú ý nhất thời đều chuyển dời đến trên người Tiểu Ma Tôn.

Trên mặt các tướng lĩnh nguyên bản của Xích Hổ chiến đoàn, đều không kìm lòng được lộ ra vẻ khinh bỉ cùng trào phúng.

Về phần các tướng lĩnh nguyên bản của Tu La quân đoàn, đầu tiên là ánh mắt trốn tránh né tránh, một bộ dạng chột dạ bị bắt gian, nhưng nghĩ lại, bỗng nhiên liền phản ứng lại. Rõ ràng là tiểu ma tôn vứt bỏ đại gia hỏa trước, nếu không phải “đúng

lúc" bộ đội Tiên Triều tới viện trợ, bọn họ đã sớm toàn quân bị diệt.

Cho dù bị Tam hoàng tử thu nạp, cũng không có gì phải mất mặt.

Cảm thấy xấu hổ đến mức nào chứ?

Cho nên, mọi người rất nhanh liền hợp tình hợp lý, không hề né tránh ánh mắt của Tiểu Ma Tôn.

"Bái kiến Tam hoàng tử điện hạ." Tiểu Ma Tôn không mặn không nhạt hành lễ, sau đó đem lực chú ý đặt tới trên người Úy Trì Vấn Thiên cùng một đám tướng lĩnh Nguyên Tu La quân đoàn: "Úc Trì, các ngươi có thể sống sót thật tốt, là Tam hoàng tử điện hạ cứu các ngươi sao?"

"Bái kiến Kỳ công tử." Uất Trì Vấn hỏi lên trời, khách khí hành lễ nói: "Đúng là điện hạ đã cứu chúng ta."

"Tốt, rất tốt." Tiểu Ma Tôn tuy rằng bất mãn với cách xưng hô "Công tử", nhưng cũng hơi hưng phấn.

Úy Trì Vấn Thiên và những binh lính này của Tu La quân đoàn không chết, tội của hắn đã ít đi không ít, đây tuyệt đối là một chuyện tốt đối với hắn.

Hắn lập tức hô: "Các ngươi theo ta về doanh địa trước. Việc này, ta nhất định sẽ bù đắp cho các huynh đệ thật tốt."

"Chỉ sợ không thể tuân theo mệnh lệnh của Kỳ công tử." Uất Trì Vấn Thiên cũng là sự cự tuyệt vượt quá dự liệu của hắn.

"?" Tiểu Ma Tôn nhíu mày: "Phó đoàn trưởng Úy Trì, ngươi nói vậy là có ý gì?"

Uất Trì Vấn Thiên thở dài một hơi nói: "Chúng ta đã bị đánh tan, thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, biến thành một đội quân bại trận, may mắn Tam điện hạ đã thu nạp chúng ta. Chúng ta bây giờ đã là nhân mã dưới trướng Tam điện hạ, cũng vào trong Xích Hổ quân đoàn, mà tương lai ta cũng sẽ đảm nhiệm phó quân đoàn trưởng Xích Hổ quân đoàn."

"Cái gì?" Tiểu Ma Tôn nhất thời vừa sợ vừa giận: "Uất Trì Vấn Thiên, ngươi dám phản bội quân đoàn Tu La, phản bội ta, phản bội Ma Tôn đại nhân? Ngươi… ngươi…, ngươi thật to gan!"

Nghe hắn nhắc tới phản bội Ma Tôn, sắc mặt Uất Trì Vấn Thiên rõ ràng có chút hoảng sợ, phảng phất có chút sợ hãi. Dù sao hắn cũng từng là dưới trướng Ma Tôn, đối với Ma Tôn, tự nhiên là vừa kính vừa sợ.

"Thiên Tuyền, lời này của ngươi không đúng rồi." Tam hoàng tử thấy thế, lúc này liền chắn trước mặt Uất Trì Vấn Thiên, nhíu mày phê bình Tiểu Ma Tôn: "Mọi người đều là quân đội Ma Triều, đều là vì Ma Triều, vì sinh tồn và quật khởi của Nhân tộc mà chiến đấu. Úy Trì đi theo ta, đây tính là phản bội gì?"

"Đây còn chưa tính là phản bội sao?" Tiểu Ma Tôn tức giận đến phổi đều muốn nổ tung, nổi giận nói, "Ô thị chúng ta cùng Ma Tôn đại nhân, không biết hao phí bao nhiêu tài lực nhân lực vật lực, mới chế tạo ra Tu La quân đoàn. Như vậy tùy tùy tiện đầu nhập vào người khác, không phải phản bội thì là cái gì?"

"Nguyễn Thiên Tuyền, chú ý ngôn từ của ngươi." Nghe nói như thế, vẻ mặt Tam hoàng tử lập tức trở nên nghiêm túc: "Lúc trước khi Tu La quân đoàn xin số hiệu quân đoàn, chính là theo lời quân chính quy của Ma Đình, cho đến nay vẫn cầm quân lương của Ma Đình quân, không phải là tư quân của Kỳ thị các ngươi!"

"Quân lương? Chỉ bằng quân lương mà quân bộ cho, có thể nuôi ra tinh nhuệ cỡ Tu La quân đoàn này sao?" Tiểu Ma Tôn tức đến nổ phổi: "Tuy Tu La quân đoàn không phải là tư quân của Phù thị ta, nhưng hơn chín mươi phần trăm cung dưỡng đều đến từ Cung Thị và Ma Tôn đại nhân của chúng ta, đương nhiên phải nghe theo sự điều khiển của Phù thị ta."

"Khá lắm, Chử thị các ngươi bỏ ra nhiều tiền để cung cấp nuôi dưỡng quân chính quy của Ma đình, còn phải ép quân chính quy nghe theo sự điều khiển của nhà ngươi." Tam hoàng tử tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ, "Côn Bằng thị các ngươi muốn làm gì đây? Hoàng thất của Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta rốt cuộc là họ hay họ 【Thân Đồ】?"

"Ngươi…" Tiểu Ma Tôn chợt cảm thấy lỡ lời, vội vàng tỉnh táo lại: "Khởi bẩm điện hạ, Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta đương nhiên họ 【Thân Đồ】."

“Không không không, Xích Nguyệt Ma Triều không họ Thân Đồ, Xích Nguyệt Ma Triều thuộc về tất cả quý tộc thế gia, chẳng qua Thân Đồ thị chúng ta thân là hoàng thất, thay mọi người quản lý Xích Nguyệt Ma Triều mà thôi.” Tam hoàng tử lần nữa nghiêm túc sửa lại, “Xin Kỳ công tử chú ý sửa lại tư tưởng.”

Sắc mặt Tiểu Ma Tôn lúc đỏ lúc trắng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự lợi hại của Thân Đồ Cảnh Minh này. Vốn trong mắt hắn, Thân Đồ Cảnh Minh chẳng qua chỉ là một hoàng tử vô năng chưa bao giờ được hắn để vào mắt mà thôi.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, bản thân lại có một ngày bị hắn chế nhạo đến á khẩu không trả lời được.

Thiên Diễm lại không biết, Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh này ở đấu võ mồm xem như là thiên phú dị bẩm, ngay cả Ma Hoàng cũng thường xuyên bị hắn làm cho tức không ăn nổi cơm, cuối cùng chỉ có thể một tát đập bay hắn, tình huống trước mắt, đối với hắn mà nói thuần túy là thao tác bình thường.

“Tam điện hạ cơ trí, Tam điện hạ anh danh.”

Đám người xung quanh lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cả đám đều kích động không thôi, bắt đầu điên cuồng nịnh bợ Tam hoàng tử.

Tiểu Ma Tôn tức giận đến sắp nổ tung, lúc này moi ruột gan muốn tìm từ phản bác hai câu.

Ai ngờ đúng lúc này, lại có hai đạo cầu vồng khí thế kinh người từ xa tới gần, đáp xuống tại đương trường.

Hai vị tới này, đương nhiên là hai vị đại lão Lăng Hư cảnh.

Một vị trong đó chính là tổng chỉ huy của căn cứ số hai ma triều, U Sương Ma Quân đại danh đỉnh đỉnh trong chư vị ma quân ma triều, một vị khác thì là tâm phúc thiếp thân của ma tôn 【Vận trưởng lão】.

U Sương ma quân vừa rơi xuống đất, liền cười ha hả bắt đầu chào hỏi Tam hoàng tử, thái độ mười phần khách khí: “Tam điện hạ, người đúng là không có dũng khí thì đã nhất minh

kinh người! Chúc mừng ngươi, giành được vinh quang to lớn cho Ma Triều chúng ta, cũng hoan nghênh ngươi chiến thắng trở về."

"U Sương tiền bối khách khí." Tam hoàng tử vội vàng hành lễ, dáng vẻ khiêm tốn: "Cảnh Minh có thể có chiến tích này, toàn bộ dựa vào tiền bối điều hành, chỉ huy tốt, lãnh đạo tốt."

Ngàn xuyên vạn xuyên, nịnh hót không xuyên.

Lời phân công này cũng khiến U Sương ma quân cảm thấy vui mừng trong lòng, ít nhất trong khoảng thời gian này cũng không phải là chuyện xấu.

"Ma quân." Tiểu ma tôn chủ động chào hỏi.

"Ồ, Thiên Lam cũng trở về rồi à?" U Sương ma quân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Trong khoảng thời gian này ngươi lĩnh quân đánh giặc vất vả rồi, về trước nghỉ ngơi một chút đi."

So với nhiệt tình đối với Tam hoàng tử, thái độ của U Sương ma quân đối với tiểu ma tôn lại hơi có vẻ lạnh lùng, mang theo cảm giác khoảng cách làm việc công.

Rất rõ ràng, tiểu ma tôn cuồng vọng tự đại cự tuyệt điều độ tầm xa của hắn, sau đó tạo thành ảnh hưởng cực kỳ bất lợi, đã triệt để chọc giận U Sương ma quân.

Nếu không phải e ngại thể diện của Ma Tôn, U Sương Ma Quân không chừng sẽ trực tiếp trị hắn một tội lớn.

Với tư cách là tổng chỉ huy một căn cứ, binh lính dưới trướng U Sương Ma Quân rộng lớn, nắm đại quyền trong tay, tuy rằng giống như Cung Lệ Đồ cũng là Lăng Hư Cảnh, nhưng hàm chứa số lượng vàng lại là hoàn toàn khác biệt.

Cung Lệ Đồ Tiểu Ma Tôn có thể tùy ý sai phái, nhưng U Sương Ma Quân, đừng nói là tiểu Ma Tôn, ngay cả Ma Tôn và Ma Hoàng cũng sẽ nể mặt hắn, cũng sẽ tương đối coi trọng ý kiến hắn đưa ra.

"Ma quân…"

Tiểu Ma Tôn cứng cổ, vừa định nói gì đó, Vận trưởng lão ở bên cạnh vội vàng truyền âm ngăn cản: "Thiếu chủ, đừng nói nữa."

“Vận trưởng lão…” Tiểu Ma Tôn há to miệng, vẫn có chút không cam lòng.

Nhưng không đợi hắn tiếp tục nói chuyện, Vận trưởng lão đã kéo hắn lại, cáo lui nói: “U Sương ma quân, ta mang Thiên Tuyền về nghỉ ngơi trước.”

“Ồ.”

U Sương ma quân đạm mạc khoát tay, bộ dáng hồn nhiên không thèm để ý.

Đợi đến khi Vận trưởng lão cưỡng ép kéo tiểu ma tôn rời đi, U Sương ma quân mới nhiệt tình vạn phần kéo lấy cánh tay Tam hoàng tử nói: “Tam điện hạ, ta đã thay ngươi chuẩn bị tốt tiệc đón gió tẩy trần. Đi đi một chút, hai chúng ta uống một chén. Ngươi phải nói cho lão gia hỏa ta biết, ngươi làm thế nào từng bước một liệu địch tiên cơ, lập được công tích bất thế?”

“Còn nữa, ngươi dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn truyền tin có chút kỳ lạ, cũng khiến lão già này mở mang tầm mắt.”

“Ma quân, ngươi muốn chiết khấu vãn bối này của ta.”

“Tam điện hạ là đại công thần của Ma Triều chúng ta, có nhiều lễ hơn nữa, lão già này của ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Đều do Ma quân lãnh đạo có phương pháp.”

“Ha ha ha ~ còn không phải là do chính Tam điện hạ có thể chinh thiện chiến.”

Trong căn cứ của Ma thứ hai, vang lên tiếng cười sảng khoái của U Sương Ma Quân.

…

Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tiên Đình.

Mấy ngày gần đây, trong ngoài Tiên Đình đều tràn đầy các loại không khí vui sướng.

Cơ địa Tiên số ba “phòng thủ phản kích” đại thắng, chính là một trận đại thắng cực kỳ hiếm thấy từ trước tới nay, tự nhiên là một chuyện đáng giá cao hứng cùng chúc mừng.

Nhưng hôm nay.

Tiên Hoàng bệ hạ cũng không biết nhận được một tin tức gì, đột nhiên bộc phát ra cảm xúc phẫn nộ, một tiếng mắng giận dữ uy nghiêm mười phần vang vọng cả tòa Tiên đình: "Bổn hoàng không nên tin tiểu tử thúi kia! Bản hoàng không nên tin! Truyền lệnh của bản hoàng sắc lệnh, Đông Càn Trường Ninh Vương thị Vương Ninh Hiệt, trong vòng ngàn năm không được bước vào Hàn Nguyệt Tiên Triều nửa bước, nếu không, bản hoàng tự mình đánh gãy chân chó của hắn!"

"Tiên Hoàng bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận a! Bệ hạ phải bảo trọng thân thể a!"

Các văn thần võ tướng đang làm việc trong Tiên Đình giật nảy mình, lúc này vội vàng chạy tới an ủi.

Nhưng mà lần này Tiên Hoàng hiển nhiên là bị tức giận, nộ khí thật lâu không tiêu, khiến cho toàn bộ Tiên đình đều phong thanh hạc hốt một hồi.

Mà ngay tại thời điểm Tiên Hoàng "kinh nộ".

Một chiếc Vân Dao phi thuyền đã lặng yên rời khỏi phạm vi Tiên Triều.

Khu khách quý dùng cơm, Vương Ninh Hi đang ở trạng thái phong độ nhẹ nhàng chiêu đãi một vị 【 mỹ phụ trung niên 】 thoạt nhìn rất có phong vận.

Đừng nhìn vị 【Mỹ phụ trung niên 】 xinh đẹp này chăm sóc bề ngoài thật tốt, nhưng thật ra nàng đã ba ngàn năm trăm tuổi rồi.

Nhã hào của nữ nhân này là 【 Ngọc Phù Tiên】.

Tuy trong nhã hào có một chữ "Tiên", nhưng đương nhiên không phải chỉ về nàng ta mà là tu sĩ Chân Tiên cảnh, mà là nàng ta trên phù lục có trình độ ngang với Chân Tiên.

Không sai, vị 【 Ngọc Phù Tiên 】 này chính là đường chủ của bộ môn trọng điểm 【 Phù Lục đường 】 của Hàn Nguyệt Tiên Triều, chính là đại tông sư cao cấp nhất thiên hạ.

"Ninh Hi à, bổn tọa nguyện ý tới Đông Càn xem một chút, là muốn nhìn thấy "Thánh địa kỹ thuật" trong miệng ngươi miêu tả, nhưng không phải vì Phong Điềm không biết liêm sỉ, tiện

thể cầu ái của Long Xương lão đầu.” Ngọc Phù Tiên chớp mắt trịnh trọng nói: “Ngươi ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Ninh Hi nghiêm mặt nói: “Thánh địa kỹ thuật của Vương thị chúng ta hoan nghênh Ngọc Phù tiền bối đến đây chỉ điểm.”

Nói như vậy đồng thời trong lòng hắn cũng không ngừng cảm khái, tâm tình cũng cực kỳ phức tạp.

Hiện tại gia tộc động một chút liền giao cho hắn một ít nhiệm vụ cổ quái kỳ lạ, loại nhiệm vụ đi Phù Lục đường đào người này… Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra biện pháp.

Về sau vẫn là vô tình hỏi thăm được, khi Long Xương đại đế còn trẻ, ở trên chiến trường ngoại vực đã cứu một mạng Ngọc Phù Tiên, tựa hồ còn có chút tình cảm. Chỉ là Long Xương đại đế lúc ấy đã là đế tử, đế tử phi và con cháu đều một đống.

Rơi vào đường cùng, Vương Ninh Hi đành phải làm bộ thành sứ giả của Long Xương đại đế…

Bệ hạ à bệ hạ, lão nhân gia ngài vì Đại Càn dốc lòng cả đời, hy sinh nhiều như vậy, hẳn là cũng sẽ không để ý phát huy thêm một chút dư nhiệt!

…

Chương 235: Thăng chức Hoàng thái tử! Cảnh Minh bay lên!

…

Trường Ninh vệ, Tân An trấn, Không cảng.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền lướt qua trời xanh, tư thế tao nhã rơi xuống bình đài trống rỗng.

Rất nhanh, cửa khoang sau Vân Dao phi chu mở ra, Vương Ninh Hi đỡ trung niên mỹ phụ Ngọc Phù Tiên chậm rãi đi ra.

Mà lúc này, hai bên phi chu đã sớm đứng đầy người hoan nghênh.

Bọn họ đều là tinh anh của các bộ phận Vương thị, trong đó vừa có con cháu Vương thị, vừa có những nhân tài ưu tú khác xuất thân từ Vương thị Tộc Học. Điểm giống nhau của tất cả bọn họ chính là trẻ tuổi, tràn ngập ánh sáng tinh thần phấn chấn.

Mà đứng ở phía trước nhất, rõ ràng là người đương gia của Trường Ninh Vương thị - Vương Thủ Triết.

Ở bên cạnh hắn, hai nữ nhi Vương Ly Nguyệt và Vương Ly Tuyền một trái một phải làm bạn, sau này nữa, chính là hai huynh đệ Vương Ninh Dịch của đích mạch, Vương Ninh Nghiêu.

Phải biết rằng, từ sau khi Vương thị càng ngày càng mạnh, người có tư cách để Vương Thủ Triết tự mình ra nghênh đón đã càng ngày càng ít.

Đội hình nghênh đón xa hoa như vậy, ở Vương thị chính là cực kỳ hiếm thấy.

Cũng chỉ có lần trước bản tôn Tiên Hoàng giá lâm, Vương thị làm ra cảnh tượng như thế.

“Hoan nghênh Ngọc Phù tiền bối đến khảo sát chỉ điểm của Vương thị, Thủ Triết không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.” Vương Thủ Triết hành lễ theo quy củ của vãn bối, giơ tay đỡ hờ một cái.

Thấy thế, Ly Nguyệt và Ly Lam hai nữ lập tức tiến lên, một trái một phải nâng Ngọc Phù Tiên.

"Ngươi chính là Thủ Triết gia chủ?" Ngọc Phù Tiên vạn phần tò mò nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới một cái, cũng không dám khinh thường, đáp lễ nói: "Lão thân mệt đến mức gia chủ đích thân đến nghênh đón, thực sự rất kinh hãi."

Cái tên Vương Thủ Triết này, bà ta như sấm chớp điếc tai, nhất là ở bên Tiên Hoàng bệ hạ, quả nhiên là được nhiều lần nhắc tới, mỗi khi lão nhân gia bà ta nhắc đến Vương Thủ Triết, luôn không khác gì lời khen ngợi, thậm chí thường xuyên dùng Thánh Tôn hạ phàm để hình dung ông ta.

Nhân vật như vậy đích thân tới nghênh đón, đó là cho đủ mặt mũi, Ngọc Phù Tiên tự nhiên không tiện làm càn.

"Đâu có đâu có, ngọc phù tiền bối chính là người đứng đầu trong phù lục chi đạo của Nhân tộc, vãn bối cũng kính ngưỡng không thôi." Vương Thủ Triết thành khẩn mỉm cười nói: "Thủ Triết có cơ hội nghe tiền bối dạy bảo, chính là may mắn ba đời."

"Đâu dám, dám thử xưng đệ nhất một đạo phù lục chứ?" Ngọc Phù Tiên cười lắc đầu: "Tuy Thiên Cương lão nhân là luyện khí tiên tượng, nhưng tạo nghệ về mặt phù lục cũng rất cao thâm, chỉ cao hơn lão thân mà thôi. Còn Thiên Phù ma quân của Ma Triều, tuy lão thân không quen nhìn cách làm người của hắn nhưng cũng không thể không thừa nhận tạo nghệ về phù lục của hắn rất cao."

Bất quá, tuy ngoài miệng nói vậy, trong giọng nói của Ngọc Phù Tiên lại lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Cũng khó trách, trong nhân vật toàn thiên hạ đã biết, nàng cảm thấy có thể so sánh với mình, hoặc là trình độ hơi cao chỉ có hai người, bản thân nàng đã là một loại kiêu ngạo không gì sánh được.

Cũng chỉ có tạo nghệ phù lục như thế, mới xứng đáng với ba chữ "Ngọc Phù Tiên".

Nhân vật như vậy có thể được Vương thị chỉ đạo, Vương Thủ Triết cũng rất hài lòng.

Hắn không khỏi quăng ánh mắt tán thưởng đối với Vương Ninh Hi.

Hắn phái Vương Ninh Hi đi qua, vốn cũng chỉ là muốn thử một lần, không ngờ bản lĩnh đào người của đứa nhỏ này thật đúng là không nhỏ, lại thật sự bị hắn đào lên.

Cũng không biết hắn làm được như thế nào?

Tuy nhiên, chỉ cần nàng ta có thể đến Vương thị, Vương thị sẽ kiệt lực chiêu đãi, nghĩ cách giữ nàng ta lại lâu thêm một chút. Điều này sẽ có lợi rất lớn đối với phù lục tương đối yếu của Vương thị.

Hơn nữa tiền tuyến cần dùng giới vực độ thuyền cực kỳ quan trọng, hư cũng không ai có thể tu, có thể học nhiều một chút thì học nhiều hơn một chút.

Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt khen ngợi của Vương Thủ Triết, Vương Ninh Hi lại không cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại cảm thấy áp lực rất lớn, có chút né tránh, cả người không được tự nhiên.

Lão tổ gia gia, người đừng phái ta loại nhiệm vụ cổ quái này nữa. Cứ tiếp tục như vậy, hắn sợ sau này không cẩn thận gặp phải Tiên Hoàng sẽ bị đánh tơi bời.

“Ninh Hi à, nghe nói gần đây Thiên Lam lão nhân thức tỉnh, muốn đi Tiên Triều gặp mặt Tiên Hoàng bệ hạ một lần, cũng thuận tiện giải quyết sự cố của căn cứ Tiên số ba lần trước ở Đa Bảo Các.” Giữa lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết truyền âm cho Vương Ninh Hi, “Đến lúc đó ngươi rảnh rỗi lại đi Tiên Triều một chuyến, xem có thể thỉnh giáo Thiên Lam tiền bối một chút, học thêm chút kỹ thuật luyện khí hay không.”

Trong lòng Vương Ninh Hi “Lộp bộp” một cái, sắc mặt đều cứng lại.

Đúng là sợ cái gì tới cái đó!

Tuy nhiên, lời của lão tổ gia gia hắn không dám không nghe.

Cho dù trong lòng không muốn, hắn ta vẫn ráng gượng nở nụ cười, đáp ứng một tiếng: “Vâng, lão tổ gia gia.”

Trong lúc nói chuyện, đại điển hoan nghênh long trọng lập tức bắt đầu.

Lần này, không chỉ có Ngọc Phù Tiên, còn có không ít con em trẻ tuổi đến từ Phù Lục Đường, một đống lớn nam nữ, vừa vặn do con em tinh anh của Vương thị phụ trách tiếp đãi.

Thời điểm hoan nghênh yến hội, Ngọc Phù Tiên có vẻ rất cao hứng. Dù sao Vương thị quả thực nhiệt tình, hơn nữa để cho nàng ta kiến thức được rất nhiều sự vật mới mẻ.

Nhưng theo tiến trình hơn phân nửa, cảm xúc của Ngọc Phù Tiên cũng không biết tại sao dần dần có chút thất lạc, phảng phất nhận lấy đả kích gì đó.

Vương Ninh Hi thấy thế, tiến lên thấp giọng hỏi: "Ngọc tiền bối, Vương thị chúng ta có chỗ chiêu đãi không chu toàn sao?"

Ngọc Phù Tiên lắc đầu, sau đó hạ giọng, lặng lẽ hỏi Ninh Dạ: "Ninh Kham, Long Xương bệ hạ đâu?"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng dường như ý thức được không đúng, vội vàng lại bổ sung một câu: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải muốn hiểu lầm. Chỉ là năm đó Long Xương bệ hạ từng cứu ta, ta vẫn chưa có cơ hội trực tiếp cảm tạ hắn."

"Vãn bối đương nhiên sẽ không hiểu lầm." Vương Ninh Hi vẻ mặt nghĩa chính từ nghiêm, phảng phất như mình thật sự tin lời nói của nàng vậy, sau đó mới giải thích: "Có một chuyện quên nói với ngài. Trong khoảng thời gian này chiến khu vực ngoại vực mà Đại Càn chúng ta phụ trách phòng thủ đang phát sinh chiến tranh, Long Xương bệ hạ đã đích thân đến tiền tuyến ngoại vực đốc chiến rồi."

"Chiến tranh ngoại vực?" Ngọc Phù Tiên khẽ nhíu mày, "Cần ta hỗ trợ không?"

"Đa tạ Ngọc tiền bối, bất quá địch nhân chủ yếu của khu phòng ngự Đại Càn chúng ta, chính là ba tòa Ma Vương bảo, bọn chúng chính là Ma Vương dưới trướng Minh Sát Ma Thần. Bây giờ Minh Sát Ma Thần bị thiệt thòi lớn, các lộ Ma Vương bảo dưới trướng Ma Thần Điện lòng người bàng hoàng, không quá đoàn kết, trận chiến này không quá khó đánh."

"Nếu như thế, vậy chúc Đại Càn mở cờ đắc thắng." Ngọc Phù Tiên thở phào nhẹ nhõm, ngữ điệu lại hơi kiêu ngạo: "Vậy ta sẽ đợi ở Đông Càn một hồi. Nếu Long Xương bệ hạ kịp trở về,

ta liền thấy hắn một mặt tỏ vẻ cảm tạ, nếu không đợi được hắn, vậy thì thôi.”

“Vâng vâng vâng, vãn bối sẽ hối thúc bệ hạ nhiều hơn.”

“Không cần giục hắn, đánh trận cũng không phải trò đùa, không thể phân tâm.”

“Tiền bối giáo huấn chính là, vãn bối khắc sâu trong tâm khảm. Bất quá, viết một phong thư đề cập một chút tiền bối vẫn muốn.”

“Đứa nhỏ này, thật là nhu thuận hiểu chuyện.”

Tiếng hai người xì xào bàn tán bao phủ trong tiếng ồn ào ăn uống đan xen của yến hội, đại đa số người trong yến hội đều không chú ý tới. Chỉ có Vương Thủ Triết như có phát hiện liếc mắt nhìn sang, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

…

Vực ngoại Ma Vực.

Chiến dịch hai triều Tiên Ma đã chấm dứt, bên trong ngoại vực ma vực cũng không triệt để bình tĩnh trở lại. Bởi vì Hạ Dương Hạo Huyết Ma Thần trở về, ngoại vực do bát đại Ma Thần biến thành Cửu Đại Ma Thần, kết cấu thế lực cũng bởi vậy lặng yên phát sinh thay đổi.

Giờ phút này.

Huyết nguyệt ngang trời, ánh trăng mờ ảo.

Bên trong Huyết Sắc Ma Vương Bảo vốn đang tổ chức một yến hội xa lạ.

Trong diễn võ trường của Ma Vương bảo, mười mấy Ma tộc có hình dáng khác nhau đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn thật lớn, ăn uống hăng say.

Một bàn thức ăn đặc sắc Ma tộc đã bày đầy bàn tròn, từng trận mùi thơm phiêu tán ra, làm cho Ma Tướng phụ trách trấn thủ chung quanh cũng nhịn không được hít hít mũi một cái.

Nhìn kỹ lại, Ma tộc ngồi vây quanh bàn tròn mặc dù hình tượng khác nhau, nhưng đều tản ra uy áp cường đại, cả đám đều là Ma tộc cấp Ma Vương!

Trên thủ tọa của bàn tròn, một Ma tộc lưng đeo long dực, đầu sinh long giác đang ngồi đại mã kim đao, tản ra khí tức càng cường thịnh, càng thêm kinh khủng so với những Ma tộc khác trên bàn.

Ma tộc này, tự nhiên chính là hóa thân thành Hạ Dương Long Huyết Ma Thần.

Sau khi đánh Ma Tôn xong, Minh Sát Ma Thần liền hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đưa mấy Ma Vương bảo tương đối vắng vẻ trong tay cho hắn.

Huyết Sắc Ma Vương Bảo cũng nằm trong số đó.

Hơn nữa lúc trước Âm Quát Ma Thần cho hắn mượn mấy tòa Ma Vương bảo, hôm nay số lượng Ma Vương bảo trong tay Hạ Dương đã đủ mười một tòa 【Mười mốt tòa】!

Mà trước đó, Hạ Dương thừa dịp chiến dịch vừa mới chấm dứt, còn trắng trợn thu nạp một đợt tàn binh, hung hăng mở rộng một đợt binh lực trong tay.

Bây giờ, số lượng Ma binh dưới tay hắn đã tăng vọt, đạt tới năm vạn thành. Nếu so với tư lệnh cán sáng lúc trước, quả thực có thể nói là tay không đổi pháo.

Hiện nay trong tay hắn có địa, có binh, cuối cùng cũng có thể tính là một ma thần chính kinh cắt cứ một phương.

Những thương binh hắn thu nạp hôm nay đều tạm thời được sắp xếp trong Huyết Sắc Ma Vương Bảo.

Vừa vặn, trước đó Huyết Sắc Ma Vương trên chiến trường tổn thất thảm trọng, trong Ma Vương bảo một bộ phận Lãnh Chúa phủ đều trống không, hôm nay vừa vặn lấy ra tạm thời đóng quân.

Về phần Hạ Dương làm việc như thế, Âm triện Ma Thần và Minh Sát Ma Thần sẽ có ý kiến gì không?

Đương nhiên là có rồi.

Đáng tiếc, Âm Bạt Ma Thần tuy rằng phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào đối phó với Hạ Dương.

Về phần Minh Sát Ma Thần…

Xem ở lúc Huy Hạ Dương đối phó Ma Tôn xác thực bán khí lực, mặc dù Minh Sát Ma Thần đối với hành vi trắng trợn thu nạp tàn binh của hắn có phê bình kín đáo, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Huống chi, trải qua đợt chiến dịch này, nó cũng hao binh tổn tướng, hung hăng tổn thương nguyên khí, bây giờ xem như tạm thời im hơi lặng tiếng, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không phát động chiến dịch.

Bất quá, dùng tính cách của nó, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho Minh Sát Chân Ma chủng, kế tiếp hơn phân nửa sẽ còn tiếp tục đối phó Ma Tôn, đến lúc đó, hơn phân nửa còn có chỗ dùng đến Chử Hạ Dương. Cũng bởi vậy, đối với 《 Hạ Dương, Minh Sát Ma Thần vẫn là dùng lôi kéo làm chủ.

Tình huống trong đó nói đến phức tạp, nhưng tóm lại, theo chiến sự chấm dứt, vực ngoại Ma Vực xem như dần dần bình tĩnh lại, Hạ Dương cũng coi như có thể dàn xếp xong, sắp xếp một chút thế lực cùng tài nguyên mình thu nạp trong khoảng thời gian này.

Bữa tiệc tối bàn tròn hôm nay miễn cưỡng coi như là một lần "Hội nghị chia tiền" đi.

"Bệ hạ, đây là đùi dê nướng của ta, ngài nếm thử xem."

Lúc này, Huyết Sắc Ma Vương bưng lấy một cái đùi dê, thái độ cực kỳ nịnh nọt.

Lại nói Huyết Sắc Ma Vương này cũng đủ xui xẻo, nhận lấy cái chết của Minh Sát Thiếu chủ mà bị các loại liên lụy, bây giờ lại trực tiếp bị cho Long Huyết Ma Thần mượn, cái này làm cho vận mệnh của nó dồi dào mà nhiều thăng trầm.

Mính Hạ Dương nhận lấy cắn một miếng, còn chưa nhai được hai cái đã trực tiếp phun ra.

Hắn ghét bỏ ném cái thứ đồ ăn hình như là chân ma thú kia đi, giọng điệu khó mà tin nổi: "Bình thường các ngươi chỉ ăn thứ này à?"

Muốn hỏi hắn ở ngoại vực lâu như vậy, để cho hắn không thể chịu đựng được nhất là cái gì? Đó khẳng định chính là thức ăn.

Lúc trước hắn một mực lang bạt kỳ hồ, căn bản không có cơ hội ăn một bữa no nê, cơ bản đều là thật sự đói không chịu nổi, mới tùy tiện bắt một con ma thú nướng đối phó một bữa. Lúc ở bên Âm Quát Ma Thần thì vội vàng bế quan xông cấp, cũng không có tâm tình hưởng thụ. Cuộc sống như vậy mặc dù khó chịu, nhưng vì đại kế, hắn thật ra cũng không có gì không thể nhịn được.

Bây giờ thật vất vả mới dàn xếp xong, có bàn cơ bản của mình, hắn tự nhiên cũng không muốn ủy khuất bản thân nữa.

Chỉ là hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, cái gọi là "Mỹ phẩm trân tu" mà ngày thường ăn của đám Ma tộc này lại đạt tới trình độ này.

Thịt này tuy rằng còn rất non, nhưng mùi tanh trong thịt một chút cũng không có, một ngụm cắn xuống còn có thể cắn ra máu, đây là cho người ta ăn sao?

Còn không bằng hắn tùy tiện đối phó với một bữa thịt nướng.

"Bệ, bệ hạ, ngài nếu không thích ăn đùi dê ma dương nướng, bên kia còn có đầu lâu hơn nhiều thú, thịt non mềm, tươi mới nhiều nước." Huyết Sắc Ma Vương bị phản ứng của Mính Hạ Dương làm cho hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch cầm lấy chân ma thú bị ném trở về, giọng điệu nơm nớp lo sợ: "Ta sẽ đi tìm đầu bếp am hiểu nấu nướng nhất trong bảo…"

"Được rồi được rồi!. Trông cậy vào các ngươi còn không bằng ta tự mình đến đây." Chử Hạ Dương không kiên nhẫn khoát tay áo, tiện tay lấy ra một thùng lớn 【Vương Thủ Triết mười tám hương】 lấy được từ chỗ Vương Phú Quý, dặn dò Huyết Sắc Ma Vương đi kiếm một lô Xích Sắc Ma Ngao trở về.

Nhưng mà, hắn vừa lên tiếng, lại làm cho một loại Ma Vương choáng váng.

Cái này, thứ này cũng có thể ăn sao? Đây chính là lao công dưới đáy Ma tộc, cũng không muốn ăn đồ ăn rác rưởi.

Một đám Ma Vương hai mặt nhìn nhau, hết sức hoài nghi Long Huyết Ma Thần bệ hạ có phải cố ý muốn khiển trách bọn họ, mới để cho bọn họ ăn đồ ăn rác rưởi như vậy.

Nhưng mà, phần hoài nghi này tại mùi hương phiêu tán mà ra một khắc liền im bặt dừng lại.

Ở trên diễn võ trường dựng một cái nồi, rải 【Vương Thủ Triết Thập Bát Hương】 dựa theo cách nói của Hạ Dương, sau khi đơn giản nấu nướng một chút, xích sắc ma ngao tôm liền bộc phát ra một mùi thơm tươi cay vô cùng.

Mùi thơm kia thật sự quá bá đạo, khiến cho tất cả Ma Vương không nhịn được nuốt nước miếng.

Lần trước Huyên Hạ Dương ăn thứ đồ chơi này là ở chỗ Vương Phú Quý, hôm nay cũng đã qua thời gian thật lâu, vừa ngửi được mùi thơm này, lúc này cũng là ngón trỏ đại động, nhịn không được thò tay từ trong nồi túm một con ma ngao tôm màu đỏ dài bằng cánh tay đi ra, thuần thục bóc vỏ nếm thử hương vị.

"Ừm! Không tệ! Chính là hương vị này!"

Mính Hạ Dương hai mắt sáng ngời, lúc này liền kéo ghế tới, ngồi bên cạnh nồi ăn ngấu nghiến, đồng thời còn gọi các Ma Vương khác cùng nhau nếm thử.

Cái đồ chơi này, chẳng phải tốt hơn những "đồ ăn ngon" rác rưởi kia nhiều sao?

Một đám Ma Vương đã sớm bị thèm mà khóc, thấy thế liền vây quanh, học bộ dáng Hạ Dương lột vỏ tôm.

Những Ma Vương này sinh ra ở Ma Vực, lớn lên ở Ma Vực, nào ăn được mỹ thực kích thích như vậy? Trong lúc nhất thời, từng Ma Vương đều ăn không nỡ ngẩng đầu, hận không thể ngay cả khe ngón tay cũng liếm sạch sẽ.

Có một Ma Vương không chú ý gì khác chê lột vỏ tôm phiền toái, dứt khoát ngay cả vỏ cũng không lột, trực tiếp ném toàn bộ tôm ma ngao vào trong miệng, tiếng cắn "Kẽo kẹt kẽo kẹt" giòn vang, như thường vẫn ăn ngon lành.

Trong lúc nhất thời, những Ma Vương này giống như là mở ra cánh cửa thế giới mới, ăn đến nhẹ nhàng vui sướng, thống khoái vô cùng.

Linh Hạ Dương lại lấy ra chút rượu ngon chia sẻ cho chúng Ma Vương.

Bữa tiệc Ma ngao tôm này, một đám Ma Vương ăn đến thỏa mãn, cảm giác không uổng công ma sinh, ngay cả độ trung thành cũng bắt đầu từ từ tăng lên.

Sau đó, Mính Hạ Dương lại lấy ra một đống lớn chiến lợi phẩm cùng lãnh địa, căn cứ công huân lớn nhỏ phân chia cho tất cả Ma Vương. Về phần lãnh chúa, đó không phải là chuyện hắn nên nhúng tay, các Ma Vương tự mình sẽ phân cho Lãnh Chúa lập công dưới trướng.

Trước kia chiến dịch chấm dứt, Ma Thần khác tuy rằng cũng sẽ luận công ban thưởng, nhưng thật đúng là hiếm có giống như Chử Hạ Dương một lần xuất ra nhiều chiến lợi phẩm như vậy để phân cho thủ hạ, càng đừng đề cập còn phân rõ ràng lưu loát như thế, không chút dây dưa dây dưa, càng khó có được chính là còn công bình công chính, không chút nào thiên vị.

Điều này làm cho độ trung thành của các Ma Vương từ từ tăng lên, cả đám đều gào thét biểu đạt lòng trung thành với Hạ Dương.

“Ha ha ha, yên tâm, đi theo bản ma thần, tương lai có chỗ tốt rất lớn.” Hạ Dương hào khí vỗ ngực thiên địa, cầm lên bao phiếu, lập tức đổi giọng lại nói: “Có điều, hiện tại, thời điểm khảo nghiệm các ngươi đã đến.”

“Bệ hạ ngài nói, chúng ta xông pha khói lửa không tiếc.” Các Ma Vương nhiệt huyết sôi sục.

“Bản Ma Thần muốn thu thập tù binh Nhân tộc, thu thập càng nhiều càng tốt.” Hạ Dương phân phó nói.

“Bệ hạ, ngài muốn tù binh Nhân tộc làm gì? Ăn không?” Một con Ma Vương lộ diện hung ác, nghi ngờ hỏi.

“Cút!” Hạ Dương một cước đạp bay nó, cả giận nói: “Một đám ngu xuẩn! Chúng ta hiện tại Long Huyết Ma Vương Điện vừa mới thành lập, chính là thời điểm khuyết thiếu ma thủ. Mà hôm nay Nhân tộc bên kia khẳng định có rất nhiều tù binh Ma tộc chúng ta. Chúng ta thu thập tù binh Nhân tộc, là có thể hướng Nhân tộc đi đổi tộc nhân Ma tộc.”

“Các ngươi có ai không muốn có thêm thuộc hạ, có thể chi một tiếng!”

“Bệ hạ anh minh!”

“Đều nhanh chóng đi làm việc cho bản Ma Thần! Còn nữa, không được ăn thịt Nhân tộc, đó đều là tài nguyên của chúng ta! Ai dám làm trái lệnh cấm thì bản Ma Thần sẽ ăn thịt hắn!”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Theo Hạ Dương ra lệnh một tiếng, mười một đại Ma Vương liền thi triển thủ đoạn, sưu tập tù binh Nhân tộc.

Rất nhanh, tù binh Nhân tộc cuồn cuộn không ngừng bị đưa đến Long Huyết Ma Thần bộ, lại do bản bộ Long Huyết Ma Thần tự mình áp giải, thống nhất đưa đến phụ cận căn cứ Tiên số ba, từ trong tay Nhân tộc liên tục không ngừng đổi Ma binh Ma tướng.

Theo thời gian trôi qua, thực lực tổng hợp của Hạ Dương ngày càng tăng.

Lòng hắn cũng càng ngày càng bành trướng, đã không kiềm chế được tâm tình muốn lập công lớn.

Ha ha! Chờ ta! Chờ ta lập được kỳ công cái thế, liền đạp lên Thất Thải Tường Vân trở về cưới ngươi.

…

Đồng thời.

Xích Nguyệt Ma Triều, Ma Đình.

Bây giờ toàn bộ Ma Triều, nhân vật phong quang nhất đương nhiên phải kể tới Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh.

Mà uy vọng của Ma Hoàng cũng từ từ tăng lên, xem như thoáng cái đem uy vọng của Ma Tôn chèn ép xuống. Điều này khiến cho quyền lên tiếng của Ma Hoàng ở toàn bộ Ma Triều đều đạt tới một đỉnh cao, cơ hồ đã đến tình trạng “nhất ngôn đường”.

Điều này cũng làm cho Ma Hoàng có chút hài lòng đối với Thân Đồ Cảnh Minh.

Dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Ma Hoàng, tông tộc hoàng thất Ma Triều thông qua trình tự làm ra quyết nghị, quyết định do Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh hưởng dụng 【Xích Hồng Tiên Liên】 mà lão tổ tông lưu lại.

Lý do có hai điểm, thứ nhất là đúng lúc tiên liên đỏ thẫm thành thục, kết ra một viên tiên liên tử. Thứ hai là Thân Đồ Cảnh Minh biểu hiện xuất sắc nhất trong ba hoàng tử, mà Ma Hoàng cũng đã đến Truyền Thừa Kỳ.

Bất kể như thế nào, cuối cùng vẫn phải có một người đi ra kế thừa.

Tổng hợp suy nghĩ, cũng chỉ có Thân Đồ Cảnh Minh là thích hợp nhất.

Quyết nghị sau khi thông qua, Tam hoàng tử liền được đưa vào bí cảnh 【 Xích Hồng Tiên Trì 】 của gia tộc.

Tiên trì này ở sâu trong lòng đất ngàn trượng, chung quanh dung nham địa mạch mãnh liệt, chỉ có một khối địa phương nhỏ kia gió êm sóng lặng, dung nham lẳng lặng chảy xuôi, tản ra nhiệt độ cực cao.

Chỗ tiên trì này cũng là một linh mạch hỏa hệ cực phẩm đỉnh tiêm, là do vài linh mạch hỏa hệ cực phẩm hội tụ mà thành, cực kỳ hiếm có.

Tiên liên đỏ thẫm chính là được trồng trong tiên trì này.

Tiên liên hành đỏ thẫm có màu xanh biếc, lá sen xanh đậm như mực, từ xa nhìn lại, lá sen trong đình hơi lay động, toàn thân linh vận chảy xuôi, tựa như tiên hoa long lanh, tự có một cỗ ý nhị cao khiết không nhiễm tục trần.

Chẳng qua phẩm cấp tiên liên đỏ thẫm cực cao, cho dù dùng cực phẩm hỏa hệ linh mạch uẩn dưỡng, trưởng thành cũng cực kỳ chậm chạp. Từ khi Thân Đồ thị được nó nuôi đến giờ, tiên liên bồng mới xem như chân chính thành thục.

Tuy rằng bởi vì quan hệ không đủ năng lượng, cuối cùng thành công thai nghén ra hạt sen chỉ có một hạt này, còn lại đều là vỏ rỗng, nhưng cũng đã không uổng công Thân Đồ thị vất vả nhiều năm.

Đây chính là “tiền nhân trồng cây trồng hậu nhân hóng mát”, đời đời Thân Đồ thị chiếu cố Xích Hồng Tiên Liên cho tới nay, đến đời Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh có thể hưởng dụng thành quả.

Ngay cả Ma Hoàng cũng nhịn không được âm thầm hâm mộ Thân Đồ Cảnh Minh tiểu tử thúi này vận đạo.

Nhớ ngày đó Ma Hoàng khi còn trẻ cũng không phải không có nghĩ đến tiên liên đỏ thẫm, chỉ tiếc khi đó tiên liên còn xa mới chín, miễn cưỡng sử dụng là phung phí của trời, Ma Hoàng sau khi nghiên cứu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Bây giờ, ngược lại là tiện nghi cho Thân Đồ Cảnh Minh tiểu tử thúi này.

Lần này Tam hoàng tử Thân Đồ Cảnh Minh bị đưa vào Xích Hồng Tiên Trì bế quan, một là có thể hưởng dụng tiên liên đỏ thẫm trưởng thành, hai là mượn năng lượng hỏa hệ dồi dào nơi này, thuận tiện kế thừa gia tộc bảo điển 【Hồng Liên Bảo Điển】.

Bảo điển trung cấp này là từ trong 【Hồng Liên Chân Ma Kinh】 diễn hóa ra, đã có thể tăng lên một đợt tư chất huyết mạch cho Tam hoàng tử, lại có thể củng cố cơ sở kế thừa Chân Ma Kinh tương lai cho hắn.

Một đoạn thời gian sau.

Sâu trong lòng đất, phụ cận 【Xích Hồng Tiên Trì】 truyền ra tiếng cười điên cuồng kinh hỉ của Thân Đồ Cảnh Minh: "Tam hoàng tử cuối cùng cũng thần công đại thành, luyện hóa một hạt tiên liên tử đỏ thẫm, thành công kế thừa 【Hồng Liên Bảo Điển】! Ha ha ha, huyết mạch của ta, ha ha ha, ta đã là Thiên Tử Đinh Đẳng Đẳng Đẳng!"

Trước khi kế thừa Chân Ma Kinh hoặc Chân Tiên Kinh, nếu có thể đem huyết mạch tăng lên tới đám Thiên Tử Đinh, vô luận là đối với bản thân hắn, hay là Ma Triều mà nói, đều có ý nghĩa thập phần trọng yếu.

Bởi vì ý nghĩa này có nghĩa là một khi kế thừa Chân Ma Kinh, huyết mạch Thân Đồ Cảnh Minh đại khái có thể đạt tới Thiên Tử Bính đẳng. Tư chất như thế, tương lai chỉ cần tu luyện thật tốt, tu vi đạt tới Chân Ma cảnh trung kỳ cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Tiên Hoàng cùng Ma Tôn, vì sao kẹt ở sơ kỳ lâu như vậy? Còn không phải bởi vì tư chất huyết mạch của bọn họ không đạt

tiêu chuẩn, thiếu một chút cảm ngộ cùng lột xác mấu chốt nhất như vậy sao?

Cho dù Tiên Hoàng dựa vào cơ duyên của bản thân, cùng với sự trợ giúp của Vương Thủ Triết miễn cưỡng đạt tới trung kỳ, đó cũng đã trải qua quá nhiều khó khăn và đau khổ, hơn nữa tuổi đã rất lớn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hơn nữa bảo đảm tài nguyên tương đối dư thừa, Thân Đồ Cảnh Minh rất có khả năng ở khoảng bốn năm ngàn tuổi là có thể thuận lợi thăng cấp lên Chân Ma cảnh trung kỳ.

Mà trước đó, tu vi của hắn cũng sẽ một mực vượt lên truyền nhân Chân Tiên Chân Ma khác.

“Chúc mừng Tam điện hạ.”

Thân Đồ thị tộc nhân nhiều thế hệ trấn thủ 【Xích Hồng Tiên Trì】 cũng cực kỳ kích động, nước mắt lưng tròng chúc mừng Thân Đồ Cảnh Minh.

Nhất mạch Thân Đồ thị của bọn họ đã trải qua mấy vạn năm trông coi, cuối cùng cũng đợi đến lúc nở hoa kết trái.

“Ha ha, đa tạ đa tạ.” Thân Đồ Cảnh Minh thập phần vui vẻ, chợt nghĩ tới một việc hỏi, “Đúng rồi, lúc trước ta thấy đoạn sen thứ hai của tiên liên đỏ đã chín, thứ đó có thể ăn được không?”

Thân Đồ trưởng lão mừng rỡ nói: “Vậy thì quá tốt rồi, hôm nay Thân Đồ thị chúng ta song hỷ lâm môn, Tam điện hạ, củ sen đỏ tiên liên ăn đương nhiên có thể ăn, nhưng hiệu dụng kém xa tiên liên tử đỏ. Năng lượng bản nguyên của tiên liên tử chính là thiên địa tinh hoa trong quá trình thai nghén hội tụ, gần với năng lượng bản nguyên, rất hiếm có. Còn củ sen đỏ thì không như thế, tác dụng lớn nhất của nó chính là phân nhánh, tương lai Thân Đồ thị chúng ta có hai cây tiên liên đỏ rực, ha ha ha.”

“Rặc rặc!”

Trong tiếng cười ha ha của Thân Đồ trưởng lão, Thân Đồ Cảnh Minh đã về tới trong tiên trì đỏ thẫm, tiện tay bẻ đoạn tiên liên đỏ thẫm thứ hai xuống.

Nham tương nóng hổi đối với hắn không có chút tác dụng nào, hoàn toàn không thể cản trở đến hành động của hắn.

"Ách… Tam điện hạ nóng lòng muốn phân một cây tiên liên đỏ sẫm như thế sao?" Thân Đồ trưởng lão bực bội không thôi.

Tam hoàng tử không để ý tới hắn, cẩn thận từng li từng tí cất kỹ ngó sen rồi tiêu sái rời đi.

Sau một khoảng thời gian.

Trong Ma Hoàng Điện truyền ra tiếng cười ha hả của Ma Hoàng: "Tốt tốt tốt, tiên liên đỏ lại mọc ra một củ sen. Quả nhiên là song hỷ lâm môn, chuyện tốt, chuyện tốt."

"Điều này nói rõ, Thân Đồ thị ta đương hưng, phải đại hưng. Mặc dù bồi dưỡng nhiều một gốc Xích Hồng Tiên Liên, cần tốn hao quá nhiều tài nguyên, nhưng có thể giúp hậu nhân tranh thủ thêm một chút nội tình cũng tốt. Bởi vì cái gọi là, tiền nhân trồng cây hậu nhân hưởng mát nha."

"Bệ hạ." Sư lão sắc mặt ngưng trọng ghé sát vào tai hắn, nhắc nhở hắn, "Thân Đồ trưởng lão trông coi Xích Hồng Tiên Trì nói, Tam hoàng tử lấy đi Đoạn Tiên Liên Ngẫu kia."

"Tiểu tử lão tam kia muốn làm gì?" Ma Hoàng nhất thời khẩn trương đứng lên: "Hắn sẽ không muốn nếm thử chứ?"

Đây đúng là chuyện mà tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh kia có thể làm. Tên hỗn đản kia làm ra chuyện gì cũng không có gì mới mẻ.

"Có lẽ không đến mức." Sư lão khuyên, "Tam điện hạ huyết mạch vừa mới thăng cấp, ăn tiên liên đỏ thẫm tác dụng quả thực không lớn, tuy rằng hắn cũng vui vẻ, nhưng cũng không phải kẻ ngu."

"Vậy, lão tam kia cầm tiên liên ngó sen đi đâu rồi? Không phải là…" Ma Hoàng nói tới đây, bỗng nhiên 'Thân hồ chấn động', nghĩ tới một khả năng lớn nhất.

Sư lão cười khổ không thôi: "Bệ hạ đoán đúng rồi. Thị vệ truyền tin về, Tam điện hạ đi gặp Nhược Băng tiểu thư. Dựa theo lệ thường hiến bảo của hắn, chút đồ trước mắt này, chắc đã đến tay Nhược Băng tiểu thư rồi."

"Phốc phốc!"

Ma Hoàng ngã trở về hoàng tọa, một bộ bị rút sạch tinh khí thần hư thoát.

Qua thật lâu, hắn mới hữu khí vô lực mở miệng, ngữ khí oán niệm sâu nặng: “Sư Bình An, nếu không, hoàng thái tử chúng ta liền không cần nữa đi?”

Sư lão vội vàng gõ lưng đấm vai giúp Ma Hoàng vuốt vuốt tâm tình: “Bệ hạ à, trước mắt đừng sợ là chậm đấy. Đường đường một thiên tử Bính đẳng không phong Hoàng thái tử, ngài còn có thể phong ai?”

“Xin ngài bớt giận trước, Tam điện hạ ngoại trừ quỳ liếm Nhược Băng tiểu thư ra, thật ra cũng không có bệnh gì quá lớn. Bệ hạ, ngài tạm thời chấp nhận một chút thôi.”

…

Chương 236: Tộc nhân Vương thị càng thêm hưng vượng.

…

Ngay tại thời điểm Ma Hoàng cùng Tam hoàng tử phong quang vô hạn.

Vực ngoại Ma Vực.

Khoảng cách với căn cứ số hai Ma, có một cứ điểm bí mật ở một khoảng cách nhất định.

Đây là một tòa địa cung do nhân công đào móc ra, diện tích không lớn, cũng tương đương với một tòa biệt viện lớn nhỏ, phòng ngự lại thập phần hoàn thiện, trang trí bên trong cũng thập phần xa hoa, cơ hồ có thể coi là một tòa cung điện nhỏ.

Sâu trong địa cung, trong một gian phòng tương tự với phong cách tẩm điện.

Bộ đèn ma văn tinh xảo tản ra ánh đèn sáng ngời, chiếu rọi mọi thứ trong điện sáng trưng.

Giờ phút này.

Dưới ánh đèn, một nam nhân khôi ngô to lớn đang khoanh chân ngồi ở trên giường linh ngọc, nhắm mắt lại đả tọa tu luyện.

Đây là một nam nhân trung niên, khí chất lạnh lùng, ngũ quan như đao gọt rìu đục, toàn thân đều lộ ra cỗ khí tức uy nghiêm.

Ma khí mênh mông quanh quẩn quanh người hắn, chậm rãi nhịp nhàng vận chuyển theo công pháp của hắn.

Nương theo ma khí tràn ngập, một cỗ uy áp kinh khủng cũng theo đó tràn ngập trong phòng, tựa như thủy triều bắt đầu khởi động, tản ra áp lực khủng bố khiến người hít thở không thông.

Bóng người này rõ ràng là Ma Tôn.

Sau khi bị Minh Sát Ma Thần cùng Hạ Dương liên thủ đả thương, hắn vẫn trốn ở trong cứ điểm bí mật này bế quan chữa thương, đã có một đoạn thời gian rất dài.

Hôm nay một đoạn thời gian trôi qua, thương thế của hắn xem như tạm thời ổn định, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục, sợ là ít nhất phải tiêu tốn mấy chục trên trăm năm thời gian.

Không có biện pháp, lúc trước đại chiến, Hạ Dương là nén giận ra tay, lúc hạ thủ cũng không có nửa điểm lưu tình, hoàn toàn là ôm tâm tính có thể xử lý liền xử lý, làm không được cũng phải trọng thương Ma Tôn đánh.

Mà Hạ Dương kế thừa Long Huyết Ma Thần chi lực, bản thân chính là thiên về lực lượng cùng sát phạt pháp tắc chi lực, lực phá hoại cùng lực sát thương đều thập phần kinh người.

Nếu không phải Hạ Dương vừa mới "khôi phục" thực lực Ma Thần không lâu, thực lực cũng liền tương đương với Chân Ma cảnh tầng một tầng hai của Nhân tộc, sợ là Ma Tôn bị thương còn nghiêm trọng hơn vài phần.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ma khí bành trướng quanh người Ma Tôn mới dần dần thu liễm, chậm rãi thu công tỉnh lại.

Lúc này, một vị nữ tử khí chất dịu dàng xuất hiện ở cửa ra vào địa cung, trong tay còn bưng một chén canh lớn nóng hôi hổi: "Đại nhân, đây là dược thiện đỉnh cấp ta sắc, có thể điều trị ma khí, chậm rãi và thương thế. Ngài uống một chút, đối với thương thế có chỗ tốt."

Bóng người này rõ ràng là Vận trưởng lão.

Vô cùng rõ ràng, nàng đã sớm ở bên ngoài, chỉ là sợ quấy rầy Ma Tôn chữa thương nên mới không tiến vào. Hiện giờ, Ma Tôn điều tức một vòng rồi kết thúc, nàng mới đẩy cửa đi vào.

"Vất vả"

Ma Tôn tiếp nhận dược thiện nàng đưa tới, chậm rãi uống, thuận miệng hỏi: "Thiên Thương thế nào rồi tìm được hắn rồi sao?"

"Thiếu chủ đã bình an trở về. Dọc theo con đường này hình như hắn đã chịu không ít đau khổ, nhưng thương thế vẫn còn trong phạm vi khống chế, không để lại di chứng gì." Vận trưởng lão nói: "Nhưng sự tình lần này đối với hắn đả kích tựa hồ rất lớn, khoảng thời gian này cả người hắn đều trở nên trầm mặc ít nói. Hơn nữa, bây giờ toàn bộ căn cứ khắp nơi đều là

thanh âm lên án hắn, trong khoảng thời gian ngắn, danh vọng của hắn chỉ sợ cũng rất khó khôi phục.”

Ma Tôn nhíu nhíu mày.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng hắn vẫn không nói gì, chỉ thở dài: “Thôi, con người không sao là tốt rồi. Chuyện lần này đối với hắn mà nói cũng coi như là một thử thách.”

Đối với biểu hiện của Thiên Diễm, hắn tự nhiên cũng thập phần thất vọng, nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng, Thiên Diễm này hơn phân nửa đều là bị trưởng bối trong gia tộc quen thuộc.

Mà ngoại trừ tính cách ra, biểu hiện của Thiên Diễm ở các phương diện khác thật ra vẫn là có thể không chê vào đâu được.

Còn về chuyện đổi Thiên Tuyền, ngoài ra bồi dưỡng thêm một người thừa kế, hắn cũng từng nghĩ tới, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Một người thừa kế ưu tú nào dễ bồi dưỡng như vậy? Cho dù bồi dưỡng thêm một người, ai có thể bảo đảm người thừa kế mới bồi dưỡng nhất định mạnh hơn Thiên Tuyền?

Huống chi, hắn mặc dù trẻ hơn một chút so với Ma Hoàng, nhưng cũng lập tức phải đến Truyền Thừa Kỳ rồi, coi như hắn muốn bồi dưỡng thêm một người thừa kế, cũng không kịp rồi.

Hiện giờ, hắn cũng chỉ có thể hy vọng vào sự suy sụp của Thiên Cương Kinh, có thể làm hao mòn một chút ngạo khí, trưởng thành.

Thu hồi tâm thần, hắn lại hỏi: “Ma La đâu? Có tin tức của hắn không?”

Ngoại trừ an nguy của Hao Thiên Tuyền, hôm nay hắn quan tâm nhất chính là tung tích của Ma La Ma Quân.

Dù sao, lúc trước Ma La Ma Quân mang theo Minh Sát Chân Ma chủng rời đi, nếu có thể tìm được Ma La Ma Quân, cho dù là tìm được một chút manh mối liên quan tới hắn, cũng có thể tìm được nguồn gốc, tìm được chỗ của Minh Sát Chân Ma chủng.

“Chuyện này…” Nhắc tới Ma La Ma Quân, sắc mặt Vận trưởng lão có chút khó coi, nhưng vẫn thành thật nói: “Khoảng thời gian này ta vẫn luôn phái người âm thầm tìm kiếm, thậm chí còn vận dụng cả cọc ngầm tiềm phục trong Ma tộc, nhưng không có chút tin tức nào.”

Ma Tôn nhíu mày: “Một chút manh mối cũng không có?”

“Không có.” Vận trưởng lão lắc đầu: “Sống không thấy người, chết không thấy xác, ngay cả một chút manh mối cũng không để lại.”

Lúc nói lời này, trong mắt của nàng cũng hiện ra nghi hoặc, hiển nhiên cũng là phi thường hoang mang.

Đây chính là một vị Lăng Hư cảnh cường giả, cứ như vậy sống sờ sờ biến mất, đổi thành ai cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thật ra, tuy rằng lúc trước Vương Ly Từ hoàn toàn dọn dẹp chiến trường một lần, xóa đi dấu vết của mình, nhưng uy lực chiến đấu của Ma Quân Lăng Hư cảnh đáng sợ cỡ nào, thay đổi trên địa hình địa mạo là không cách nào che giấu.

Nếu như có người quan sát cẩn thận, nhất định có thể phát hiện nơi đó đã trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, hơn nữa thành viên tham dự chiến đấu có thực lực cực kỳ khủng bố.

Đáng tiếc, Ma La Ma Quân sau khi chết không lâu, Ma tộc bắt đầu đại quân tiếp cận, sau đó thật lâu bên trong Ma Vực đều là một mảnh binh hoang mã loạn, bởi vì chiến đấu dẫn đến tình huống thay đổi địa mạo nhìn mãi cũng quen mắt, địa đồ cũng đã cơ bản vô dụng.

Địa hình biến hóa của địa phương kia xen lẫn trong biến hóa địa hình quy mô lớn này, căn bản không tính là đặc biệt gì, tự nhiên cũng rất khó bị chú ý tới.

Trong lúc nói chuyện, Vận trưởng lão nhớ tới chuyện Ma Hoàng gây ra liên tiếp trong Ma Triều, do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được, dò hỏi: “Đại nhân, bên Ma Hoàng, chúng ta thật sự mặc kệ sao?”

“Hừ!” Ma Tôn hừ lạnh một tiếng: “Tên Thân Đồ Úc Kinh này, trước sau đều sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể áp đảo ta.”

Tính tình của Ma Hoàng, hắn có thể nói là hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cũng sớm đoán được hắn sẽ không yên tĩnh.

"Hiện giờ chúng ta không tiện hành động, cứ để cho hắn đắc ý một chút, chờ sau khi bản tôn khỏi thương rồi, lại tính toán với hắn." Ma Tôn nói, "Hiện giờ chuyện quan trọng nhất của chúng ta, chính là tìm được Minh Sát Chân Ma chủng. Ngươi tiếp tục tìm kiếm Ma La Ma Quân, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Chỉ cần tìm được Minh Sát Chân Ma chủng, thành công đột phá Chân Ma cảnh trung kỳ, mặc cho Ma Hoàng chửi bới hắn như thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Dừng một chút, Ma Tôn nhíu nhíu mày, lại nói: "Trừ cái đó ra, nhìn kỹ từng thế lực Ma Triều, một khi phát hiện có ai bỗng nhiên đột phá đến Chân Ma cảnh, hoặc là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, lập tức báo cáo với ta."

"Mặt khác, nếu có người trẻ tuổi thiên phú cực kỳ xuất chúng bỗng nhiên xuất hiện, nhất là người trẻ tuổi tu tập một loại công pháp Minh Sát, cũng lập tức báo cáo cho ta."

Cho dù vận khí không tốt, Minh Sát Chân Ma chủng đã bị người dùng hết, hắn cũng phải tìm ra là ai dùng hết.

Lần này hắn lật xe lộn nhào đến không hiểu thấu, tuy rằng Ma Hoàng nhảy nhót vui vẻ, nhìn bề ngoài tựa hồ cũng đúng là hắn đang tính kế mình, nhưng chẳng biết tại sao, Ma Tôn vẫn là bản năng cảm thấy, chuyện lần này không đơn giản giống như bề ngoài vậy.

Ở phía sau chuyện này, tựa hồ có một bàn tay vô hình đang thao túng hết thảy, để cho hắn có loại cảm giác lông tóc dựng đứng.

Không tìm ra được bàn tay này thì cuộc sống hàng ngày của hắn sẽ không được yên ổn.

…

Lại một khoảng thời gian sau.

Chủ trạch của Đại Càn Trường Ninh Vương thị, trong tiểu viện của Thủ Triết.

Một số nhân vật quan trọng đang triển khai một cuộc họp gia đình.

Vương Thủ Triết chậm rãi uống linh trà, ánh mắt có chút khác thường nhìn Đế Tử An, giống như đang nghi ngờ, hội nghị khai gia nội bộ Vương thị sao ngươi lại đứng ở đây?

Không cần vào triều sao? Không cần xử lý quốc gia đại sự sao?

Đây là rảnh rỗi đến phát chán.

"Khụ khụ!"

Đế tử An bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, liên tục uống mấy ngụm linh trà rồi xấu hổ nói, "Ta nói thế nào cũng là thông gia của Vương thị, tham gia hội nghị Vương thị một chút thì sao? Được rồi được rồi, ngươi hãy tranh thủ họp đi."

Vương Thủ Triết thu hồi ánh mắt, nhìn mọi người nói: "Mọi người có ý kiến gì thì nói trước đi."

"Gia gia." Thân là thủ phụ nội các Vương Thất Chiêu trong tương lai, đầu tiên là khom người nói: "Gần đây có tin tức truyền về, Tam hoàng tử Xích Nguyệt ma triều Thân Đồ Cảnh Minh đã được chính thức xác định là hoàng thái tử. Hoàng thất Ma Triều còn gióng trống khua chiêng tuyên truyền, trước khi Thân Đồ Cảnh Minh kế thừa 【Hồng Liên Chân Ma Kinh】 cũng đã là Thiên Tử Đinh đẳng.

"Hiện giờ Thân Đồ Cảnh Minh có uy vọng cực cao trong thế hệ trẻ của Ma Triều, được ca tụng là đứng đầu bảng Xích Nguyệt Thánh Kiệt."

Lời vừa nói ra, mọi người không có phản ứng gì quá lớn.

Thiên Tử Đinh cũng chỉ có thể miễn cưỡng bước vào danh sách thứ hai trong Vương thị. Nhưng Thân Đồ Cảnh Minh rốt cuộc là hoàng tộc Ma Triều, trong nhà có Chân Ma Kinh truyền thừa xuống, tương lai con đường Chân Ma trở nên bằng phẳng.

"Khụ khụ, bởi vì bị Ma Triều kích thích. Tiên Hoàng của Hàn Nguyệt Tiên Triều chúng ta cũng quyết nghị vận dụng nội tình thần bí của lão tổ tông truyền xuống, trợ giúp Tuy Vân công

chúa tăng lên tư chất huyết mạch, làm cho nàng cũng đạt tới Thiên Tử Đinh đẳng, cũng chọn ngày tuyên bố nàng trở thành Hoàng Thái Nữ." Vương Thất Chiêu tiếp tục nói ra tin tức thứ hai: "Bởi vậy có thể thấy được, Chân Tiên Chân Ma gia tộc tích lũy nội tình hoàn toàn không phải gia tộc bình thường có thể so sánh được."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu nói: "Chử thị thân là hoàng tộc, chấp chưởng Hàn Nguyệt Tiên Triều mấy vạn năm, có sự tích lũy và bí mật của chính mình cũng rất bình thường. Về phần Tuy Vân công chúa trở thành Hoàng thái nữ, cũng là sở vọng của mọi người, nàng ta bất luận là năng lực hay tâm tính đều là nhất đẳng ưu tú."

"Chỉ có điều kể từ đó, sợ là không có chuyện Mộng Vũ nhà chúng ta." Trước đó không lâu, Vương Ly Nguyệt mới từ chiến trường ngoại vực trở về, nâng kính lên nói: "Nhưng như vậy cũng tốt, đến lúc đó lực cản Mộng Vũ gả cho Vương thị chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều."

Các tộc nhân hạch tâm khác cũng đều tỏ vẻ đối với chuyện Tuy Vân công chúa có thể trở thành Hoàng Thái Nữ đều hết sức hài lòng, điều này rất có lợi cho việc ổn định thế cục Tiên Triều trong tương lai.

"Phụ thân." Vương Ly Nguyệt lại nói, "Trong khoảng thời gian này, chúng ta triển khai nổ lôi vô cùng thuận lợi, không những thí nghiệm thành công liền khai thác nông trang ngoại vực, ở phương diện chiến tranh cũng thừa dịp phạm vi thế lực của Minh Sát Ma Thần Điện hỗn loạn, bắt được đối thủ cũ của Đại Càn chúng ta là Long Tượng Ma Vương bảo, cũng thực tế khống chế được khu vực xung quanh nó."

"Đúng đúng đúng, đây chính là đại hỷ sự đáng mừng." Đế Tử An cũng phấn chấn không thôi nói: "Ta đây không phải vừa nhận được tin tức, liền trước tiên chạy tới Vương thị chia sẻ niềm vui, Long Tượng Ma Vương bảo là tử địch của Đại Càn chúng ta, lại không ngờ bị thu thập hết. Một kích cuối cùng, vẫn là lão tổ tông nhà chúng ta tự mình động thủ."

"Nghe nói bệ hạ bị thương trong trận chiến này?" Vương Thủ Triết hơi nhíu mày nói: "Bệ hạ cũng thật là, một đống tuổi rồi

còn xông pha ở tiền tuyến làm gì? Không phải để hắn ở phía sau tọa trấn sao?”

“Thủ Triết à, lão tổ tông nhà ta và Long Tượng Ma Vương Bảo đã giao chiến mấy ngàn năm rồi.” Đế tử An thở dài nói: “Bởi vì có hai đại Ma Vương Bảo khác vẫn gấp rút tiếp viện Long Tượng Ma Vương Bảo, vì vậy khiến Đại Càn chúng ta gặp không ít khó khăn. Không biết có bao nhiêu tiền bối đều đã chết trong trận chiến tiêu hao. Chắc hẳn, lão tổ tông tự mình ra tay cũng là vì giúp bản thân được một giấc mộng.”

“Cũng được, nếu bệ hạ đã viên mộng, vậy thì để ngài ấy nhanh chóng trở về an dưỡng đi.” Vương Thủ Triết nói: “Miễn cho ngài ấy lại xằng bậy.”

“Vâng, phụ thân, sau khi hội nghị kết thúc con lập tức thông báo bệ hạ trở về chữa thương.” Vương Ly Nguyệt đáp lại: “Bây giờ sau khi chiếm được Long Tượng Ma Vương Bảo, hành động nổ tung của chúng ta đã tiến vào giai đoạn tiếp theo, chúng ta cần lượng lớn nhân viên khai hoang tiến vào ngoại vực cắm rễ, sinh sôi nảy nở, từng bước cải thiện và khống chế hoàn cảnh. Đánh hạ lãnh địa, hóa thành nơi dừng chân của nhân tộc chúng ta.”

“Chuyện này giao cho Tông An xử lý.” Vương Thủ Triết nhìn về phía trưởng tử Vương Tông An của mình, nói: “Tông An, lần này triệu hồi ngươi từ quận Đạt Lạp trở về, chính là vì để ngươi chủ trì các công tác khai hoang ngoại vực.”

“Vâng, thưa phụ thân.” Vương Tông An đứng dậy hành lễ, thái độ trầm ổn mà bình tĩnh. Lịch duyệt của hắn vô cùng gọn gàng, kinh doanh Thanh La vệ sớm nhất, lại chủ trì kế hoạch khai hoang Đại Hoang Mạc, đối với việc tổ chức nhân thủ, điều phối tài nguyên tiến hành khai phá cực kỳ am hiểu.

Hiện giờ quận Đạt Lạp đã trở thành ốc đảo của Đại Càn, là một trong những trụ cột kinh tế, không thể bỏ qua công lao an toàn của Vương Tông.

Hạng mục quan hệ đến thiên hạ dân sinh, quyết định khai thác ngoại vực được tiến hành trong hội nghị gia đình nhỏ, cái gì mà khai hoang khí giới chế tạo với số lượng lớn, tuyên truyền kế hoạch khai hoang, phân phối lợi ích như thế nào, thậm chí

là đối với kế hoạch sửa chữa và cải tạo độ thuyền của giới vực, đều liệt kê lên từng chương trình nghị luận.

Đây là một miếng bánh ngọt cực lớn, nên kinh doanh như thế nào, phân phối như thế nào, nắm trong tay như thế nào đều là học vấn phi thường phức tạp mà thâm ảo.

Hội nghị chấm dứt, kế hoạch nổ tung thứ hai cũng từ từ mở ra.

Vương thị cũng bước vào giai đoạn bận rộn.

Thân là thiếu tộc trưởng Vương Tông An, khó được ở lại trong chủ trạch, chỉ là hắn muốn triển khai công tác thiết lập kế hoạch khai hoang, bởi vậy mỗi ngày vẫn vô cùng bận rộn.

Mỗi ngày tộc nhân ra vào viện của Vương Tông An nối liền không dứt.

Mấy ngày gần đây.

Vương Phú Quý cũng từ căn cứ tiên số ba công thành lui thân, không lưu lại quang huy lý lịch gì, chỉ là có thêm một cái thanh danh đệ nhất ăn chơi của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Hắn từ Tiên Triều trằn trọc trở về Vương thị, bên người còn dẫn theo Phù Nam công chúa và Chiêu Ngọc công chúa đến làm khách.

Sau khi bái kiến Thủ Triết lão tổ tông của hắn, Vương Phú Quý liền dẫn hai công chúa đi bái kiến Tông An lão tổ tông.

Vương Phú Quý vừa bước vào viện tử của Tông An, liền gặp được nhóm người nhỏ ở trước mặt.

Cầm đầu là vị để lại hai chòm râu nhỏ, thoạt nhìn có chút thành thục ổn trọng, còn phía sau là hai nam nữ trẻ tuổi anh khí bừng bừng.

Vương Phú Quý vừa nhìn thấy hắn, liền đi nhanh hai bước chắp tay hành lễ: “Phú Hiểu đại ca, chúng ta đã lâu không gặp.”

Ánh mắt người đàn ông chòm râu sáng lên, vui vẻ nói: “Phú Quý, ngươi trở về khi nào vậy?” Người này chính là người đứng đầu đời Phú Tự của Vương thị. Vương Phú Hiểu, hiện giờ đã hơn một trăm tuổi.

Bất quá cũng bình thường, Vương Phú Quý xếp hạng một trăm mười ba trong bối tự Phú, mà Vương Phú Hiểu đứng thứ nhất, có thể thấy được chênh lệch tuổi tác lớn đến mức nào. Theo sự phát triển của gia tộc, tộc nhân cùng thế hệ cũng càng ngày càng nhiều, nhiều lúc chỉ có thể trực tiếp gọi tên.

"Ta vừa trở về không được hai ngày." Vương Phú Quý cười nói: "Vậy không, vừa tới bái kiến Tông An lão tổ. Phú Hiểu đại ca, ngài đang làm việc với Tông An lão tổ sao?"

Nhắc tới việc này, Vương Phú Hiểu lại lộ vẻ đắc ý nói: "Cũng chưa nói tới làm việc theo, chỉ là giúp lão tổ tông Tông An chạy chân, đánh lộn xộn. Nói đến, vẫn là Tông An lão tổ dìu dắt, chủ động bảo ta tới làm hạng mục."

Cũng khó trách Vương Phú hiểu ý, hiện giờ chữ lót Phú là một trăm mấy chục người, có thể làm cho Tông An lão tổ nhớ kỹ tên mà còn khắc sâu ấn tượng sợ là không ngoài mười người, mà Vương Phú Hiểu chính là một trong số đó.

Đây không phải vì Vương Phú Hiểu hắn xuất chúng tới mức nào, chỉ vì hắn là người đứng hàng đầu trong hàng Phú Tự.

Đây chính là chiến thuật gia truyền của Vương Phú Hiểu nhất mạch, từ thủ tự bối lão đại Vương Thủ Tín, lại đến trưởng tử Vương Tông Vệ, đến trưởng tử Vương Thất Ninh, lại đến Vương An Thiền của An tự bối, Vương Ninh Huy của chữ lót Ninh, cùng với Vương Phú Hiểu của Phú tự bối, mỗi người đều là lão đại cùng hàng chữ.

Thậm chí ngay cả trưởng tử Vương Bảo Sơn của Vương Phú Hiểu, trưởng tôn Vương Hựu Hiền, Trường Trọng Tôn Vương Dần Nhạc, mỗi người đều là lão đại trong tự bối.

Trong trường mạch mà Vương Thủ Tín truyền xuống lưu lại một ý niệm chấp nhất trong đầu, thân là lão đại đời chữ lót, ngươi có thể có năng lực bình thường, nhưng ngươi nhất định phải mau chóng kết hôn sinh con, bảo trụ vị trí lão đại đời sau.

Chiến thuật này cũng có chút hữu dụng, ít nhất người trong nhà nhớ tới một chữ lót nào đó, ngoại trừ những đệ tử đặc biệt ưu tú ra, chính là lão đại đích mạch hoặc nhất mạch này.

Hết cách, tộc nhân Vương thị đều quá mức ưu tú, cạnh tranh nội bộ lẫn nhau cũng vô cùng nghiêm trọng.

“Chúc mừng Phú Hiểu đại ca tiền đồ như gấm.” Vương Phú Quý nói xong, móc ra lễ vật từ trong nhẫn trữ vật, vừa móc vừa hỏi: “Đúng rồi, Phú Hiểu đại ca bây giờ trong nhà có bao nhiêu người?”

“Không nhiều không nhiều, ngay cả nữ quyến tổng cộng có bốn mươi ba người.” Vương Phú Hiểu lại lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, bàn về sinh nhiều, trong đời phú tự ai có thể so sánh với Vương Phú Hiểu hắn? Hắn mới một trăm tuổi, đã sinh sôi ra dây leo như thế, trong gia tộc thậm chí rất nhiều bạn cùng lứa tuổi đều không chịu thành thân.

Đương nhiên, con số này đã bao hàm đến chắt nhi của hắn.

Vương Phú Quý cũng hỏi ý này, từ lúc Vương Phú Hiểu hắn bắt đầu cho dù là con cháu hay nữ quyến cũng tính luôn.

“…” Vương Phú Quý cũng bị con số này làm cho kinh sợ, kính nể nói: “Phú Hiểu đại ca quả nhiên là tấm mẫu mực của chúng ta.”

Sau đó, thành thành thật thật móc ra bốn mươi ba phần lễ vật đưa lên, “Đều là chút ít thổ đặc sản Tiên Triều cùng vực ngoại mang về, không phải vật trân quý gì, đại ca chớ có chối từ, sau khi trở về làm phiền ngài phân phát một chút.”

“Phú Quý có lòng, ta thay bọn nhỏ đa tạ ngươi.” Vương Phú Hiểu vui vẻ nhận lấy, sau đó nói: “Phú Quý thân là đích trưởng mạch, ngươi cũng phải cố gắng lên, đích trưởng mạch trong nhà đang đợi ngươi kéo dài đấy.”

Mị Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa đi theo Vương Phú Quý cũng bắt đầu có chút thẹn thùng. Thật ra, lần này Vân Mộng Vũ theo sát, cũng là vì Chiêu Ngọc công chúa quấn quít lấy phú quý muốn đến Vương thị chơi, nàng ta vì đề phòng kẻ thù bên ngoài xâm lấn, tự nhiên cũng vội vàng theo sau.

“Chuyện này ta hiểu rồi, hiểu rồi.” Vương Phú Quý cười lúng túng, lúc này mới kết thúc chuyện hàn huyên với Vương Phú Hiểu, lại hành lễ với một nữ tử trẻ tuổi phía sau hắn: “Bái kiến Nhan Hành cô cô.”

Đây là Vương Hồng Hành, người đời chữ “Hồng” xếp hạng một trăm ba mươi chín, đừng thấy nàng tuổi còn trẻ mà hai mươi mấy, lại là trưởng bối của Vương Phú Quý và Vương

Phú Hiểu. Nàng là nhất mạch của lão Tam Vương Thủ Nặc đời chữ Thủ truyền thừa xuống.

“Chào Phú Quý.” Vương Hồng Hành cũng nháy mắt, hào hứng nhìn hai vị công chúa sau lưng Vương Phú Quý.

Lúc này, lại đến phiên một vị tuấn kiệt trẻ tuổi khác chào hỏi, hắn đối với Vương Phú Quý thật sâu hành lễ: “Bảo quận bái kiến Phú Quý thúc, bái kiến hai vị công chúa điện hạ.”

Đây là hậu duệ Bảo Tự đời chữ Bảo xếp thứ bốn mươi ba của Vương Bảo quận, chính là hậu duệ đời chữ Thủ Vương Thủ Nghĩa truyền thừa lại. Cũng may Vương Phú Quý và Vương Hồng Hành, Vương Bảo quận tuổi tác chênh lệch rất lớn, cuối cùng đều nhận ra, nếu tuổi tác chênh lệch quá lớn, gặp mặt không nhận ra cũng bình thường.

Gia tộc lớn chính là như thế, đây cũng là biểu thị nhân đinh hưng vượng.

Sau khi hàn huyên một phen.

Vương Phú Hiểu lại giới thiệu: “Hồng Hành cô cô và Bảo quận đều vừa tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, tạm thời phân phối cho ta, cùng nhau giúp đỡ Tông An lão tổ. Ta thì sao, lần đầu gặp hai vị công chúa, ta thân là đại ca phú quý, lẽ ra nên cho quà gặp mặt.”

Nói xong, Vương Phú Hiểu bắt đầu dốc sức liều mạng móc nhẫn trữ vật, nhét hết đồ tốt cùng đồ trong túi vào lòng hai vị công chúa.

“Phú Quý, cái này…” Hai vị công chúa Dĩnh Nam, Chiêu Ngọc đều có chút không biết làm sao.

Sau đó, Vương Phú Quý nhiều lần chối từ, Vương Phú Hiểu lại dốc sức liều mạng cho, mở miệng nói ta là lão đại hàng chữ Phú. Nhiều lần từ chối không được, Vương Phú Quý chỉ đành để cho hai công chúa đều nhận lấy.

Sau một phen bái biệt, Vương Phú Quý dẫn đám công chúa đi bái kiến Tông An lão tổ.

Vương Hồng Hành cùng Vương Bảo quận đều khiếp sợ nhìn Vương Phú Hiểu, nhất là Vương Hồng Hành trừng mắt nói: “Phú Hiểu, ngươi nổi danh là Thiết Công Kê, khi nào hào

phóng như vậy? Đây là ngay cả gia sản vất vả tích góp cũng móc ra rồi chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, theo đạo lý Phú Hiểu đại bá ngài cũng không cần lấy lễ gặp mặt, chẳng lẽ là muốn nịnh bợ hai vị công chúa?” Vương Bảo quận cũng kỳ quái nói: “Không có đạo lý, tộc nhân Vương thị chúng ta đều bằng bản lĩnh xuất chúng, không cần đi lộ tuyến nịnh bợ chứ?”

“Ân Hành cô cô, Bảo quận tiểu tử, muốn nói hai người các ngươi đều quá trẻ tuổi.” Vương Phú Hiểu cười hắc hắc nói: “Nhà chúng ta phú quý là ai? Đó chính là đích trưởng mạch, đường đường thiên hạ đệ nhất quý công tử, nhổ lông xuống còn to hơn đùi chúng ta.”

“Hơn nữa phú quý lại giảng nghĩa khí và quy củ, làm sao có thể cầm lễ gặp mặt không đáp lễ chứ?”

“Còn nữa, các ngươi đừng quên, nhà ta có bốn mươi ba người, mỗi người đều là tiểu bối phú quý.”

“…” Vương Hồng Hành cùng Vương Bảo quận hai mặt nhìn nhau, còn có thao tác không biết xấu hổ bực này? Quả nhiên, so với lão cáo già Phú Hiểu, bọn họ còn thật sự quá trẻ tuổi.

“Các ngươi đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn ta… Ta thật khó khăn.” Vương Phú Hiểu cũng là vẻ mặt ủy khuất, “Ta tuổi còn trẻ, lúc trước trợ cấp cho nhi tử, sau đó trợ cấp cho tôn tử, bây giờ còn được trợ cấp cho tôn tử. Ta cũng là góp gạch thêm ngói cho Vương thị chúng ta, lập được công lớn.”

Hai người trẻ tuổi Vương Hồng Hành cùng Vương Bảo quận đều sắp che mặt chui xuống đất rồi, cái này cũng quá vô sỉ cùng thối không biết xấu hổ rồi.

Sau này đi theo Phú Hiểu làm việc, vậy phải làm sao bây giờ? Hắn có thể dùng phần vô sỉ này vào công việc không?

…

Chương 237: Đến cũng đến rồi! Không bằng Tộc Học trước tiên!

…

Tân An trấn.

Thôn trấn sát 【Thủ Triết quan】 này, là trấn nông nghiệp cỡ lớn đầu tiên mà Vương thị khai hoang ở ngoại vực.

Trải qua một trăm bảy tám mươi năm phát triển, sáng nay đã kín người hết chỗ, địa thiếu người nhiều, có vẻ cực kỳ chật chội.

Cho dù Vương thị không ngừng mở rộng Hoang với bên ngoài, cũng không ngừng có người di chuyển từ trong Tân An trấn đến các trấn nhỏ mới khai phá, nhưng sau khi ăn mặc đủ đầy đủ, tốc độ nhân khẩu sinh sôi nảy nở thật sự quá nhanh.

Ở chỗ này, mỗi một khối thổ địa đều bị lợi dụng đến cực hạn, ruộng bậc thang trên sườn núi cũng rực rỡ muôn màu. Nhưng mà, vẫn có rất nhiều người cả đời sinh trưởng tại đây, đã quen với hình thức sinh hoạt, không chịu khai thác di chuyển ra bên ngoài.

Mà sách lược an dân của Vương thị, trước giờ không áp dụng biện pháp cưỡng chế, chỉ tuyên truyền và khuyên hóa.

Cũng bởi vì vậy, cho dù có lòng muốn thay đổi thì việc di chuyển nhân khẩu ở Tân An trấn mở rộng vẫn là vấn đề lão đại khó khăn.

【Thủ Triết quan】, hùng quan này năm đó đại kiến thiết khai phá, sáng nay đã không còn là cửa ải ngoại bộ chống đỡ hung thú xâm lấn nữa, mà là trở thành một đầu mối then chốt giao thông biến tướng.

Vì không để Thủ Triết quan trở thành bình cảnh vận chuyển hàng hóa, cửa khẩu của nó được xây dựng thêm lần nữa, hơn nữa quanh năm không đóng, duy trì song phương thông suốt.

Trung tâm Tân An trấn dưới Thủ Triết quan, bởi vì tổng thể sinh hoạt của cư dân có điều kiện cao, cho nên nơi này vô

cùng náo nhiệt. Các loại cửa hàng, tửu lâu, công xưởng, công trình tính công năng nơi này cái gì cần có đều có, thương nghiệp hóa cũng tương đối phát triển.

“Phú Hiểu đại bá, Tân Bình trấn khuyên hóa di chuyển, từ trước đến nay là nơi lão đại khó khăn, vì sao ngài lựa chọn nơi này?”

Quận Vương Bảo đánh giá chung quanh, dùng khẩu khí oán giận hỏi.

Giờ phút này hắn đầu đội ngọc quan, mặc một bộ trang phục Linh Vân Huyền Vũ màu trắng, chân mang giày gấm thượng phẩm linh khí, bên hông giắt một miếng ngọc bội Băng Phách, trên ngón tay đeo nhẫn trữ vật thượng phẩm, hiển nhiên là một công tử quý gia trẻ tuổi anh tuấn.

Lần này hắn thi tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, hắn tốt nghiệp thành tích ưu tú xếp hạng mười chín, điểm này mặc dù còn kém rất nhiều so với việc tiến vào Học viện, nhưng cũng được xưng là sinh viên tốt nghiệp ưu tú của Tộc Học cao đẳng.

Bởi vậy, các trưởng bối nhất mạch của Vương Thủ Nghĩa, ngược lại cho hắn không ít phần thưởng.

Hơn nữa tư chất huyết mạch của hắn, được các trưởng bối dốc lòng bồi dưỡng, cùng với các loại cơ chế thưởng học của Tộc Học, cũng đã đạt tới Tiên Thiên tam trọng huyết mạch, cũng chính là cấp bậc 【Đại Thiên Kiêu】 tục xưng.

Loại tư chất huyết mạch này, nhìn khắp toàn bộ Đại Càn đều là tồn tại cùng đẳng cấp, đến Tiên cung cũng coi như là nhân tài nòng cốt được hoan nghênh, nhưng ở Vương thị nhân tài đông đúc, cũng chỉ có thể xưng là một câu “Coi như ưu tú”.

Ngoại trừ quận Vương Bảo ra, điều kiện tổng hợp của Vương Hồng Hành cũng không sai biệt lắm, cũng không có tư cách tiến vào viện nghiên cứu, chỉ có thể ở trong gia tộc lịch lãm một phen, sau đó xác định phương hướng phát triển cuối cùng.

“Hai người các ngươi sao?” Vương Phú Hiểu, bộ dáng già nua: “Các ngươi có biết lần này người giúp đỡ Tông An lão tổ có bao nhiêu không? Mười lăm tiểu tổ động viên, trọn vẹn mười lăm cái! Chúng ta bất quá chỉ là một người bình thường không có gì lạ trong đó.”

“Các ngươi nói, nếu chuyện của chúng ta làm đúng quy củ, thường thường không có gì lạ, có thể vào Tông An lão tổ pháp nhãn hay không?”

“Tất nhiên là không thể.” Vương Bảo quận và Vương Hành Hành cùng lắc đầu: “Nghe nói Tông An lão tổ làm việc rất nghiêm cẩn, pháp độ sâm nghiêm, yêu cầu khắt khe, bình thường không thể để hắn tán dương.”

“Đúng vậy.” Vương Phú Hiểu cười ha hả: “Tông An lão tổ chính là tổng chỉ huy khai phá lớn ngoại vực mà Thủ Triết lão tổ khâm điểm, có thể thấy gia tộc rất coi trọng lần khai hoang Ma giới này. Điều này đối với các tiểu bối chúng ta mà nói là một lần đại kỳ ngộ, cũng là một lần đại khiêu chiến. Nếu làm tốt, mấy người chúng ta có thể tiền đồ vô lượng, thậm chí còn có khả năng được Thủ Triết lão tổ chú ý.”

Bây giờ gia tộc Vương thị lớn mạnh, nhân tài đông đúc, nếu không thể trổ hết tài năng trong đại nội, sợ là đời này cũng không nhất định có thể được Thủ Triết lão tổ nhớ kỹ.

Ngoài Vương Phú Hiểu ra, dù sao hắn ta cũng là lão đại hàng chữ Phú.

Nhưng nếu như hắn không cố gắng, ở trong mắt các trưởng bối, có thể nhớ kỹ chỉ sợ cũng chỉ là một cái nhãn hiệu “Lão đại của Phú Tự bối”.

“Tuy nói như thế, nhưng là Phú Hiểu, dân cư cũ Tân An trấn này là đặc biệt khó xử.” Vương Hồng Hành thoáng có chút khó xử, “Rất nhiều tổ tông cư dân đều cắm rễ ở Tân An trấn này, đối với nơi này có cảm tình rất sâu. Ngươi có biện pháp đặc biệt gì không? Đừng làm không khéo khéo thành vụng, mười lăm tiểu tổ động viên xếp cuối chúng ta, vậy thì quá khó coi.”

“Yên tâm, việc này ta đã sớm có kế hoạch.”

Đang khi nói chuyện, Vương Phú Hiểu thần thần bí dẫn hai người tới quảng trường trước phủ Trấn Thủ.

Nhắc tới trấn thủ phủ này, đương nhiên vẫn là do thành thủ Trường Ninh vệ tiến cử. Nhưng với quyền thế hiện giờ của Vương thị, ở trên trấn Tân An này, bất luận đổi bao nhiêu lần trấn thủ, không thể nghi ngờ đều là Vương thị một tay che trời.

Hơn nữa, bởi vì quan hệ phát triển tốc độ cao của Tân An trấn, tới nơi này trấn thủ, cho dù cái gì cũng có thể đạt được chiến tích miễn phí. Cũng bởi vậy, cho dù biết rõ tới đây phải coi Vương thị như thiên lôi sai đâu đánh đó, vẫn có vô số người chen lấn vỡ đầu muốn tới đây.

Trước phủ Trấn Thủ, chẳng biết lúc nào đã dựng lên một cái đài cao.

Đó là một đài cao lâm thời dùng tài liệu kim loại dựng ra, ở trên cùng trải một tấm ván gỗ dày, cao chừng hai ba trượng. Trên đài cao bốn mặt, còn dùng vải vóc màu đỏ làm trang trí, khiến cho nó thoạt nhìn càng thêm cao đoan đại khí thêm vài phần.

Đây là Vương Phú Hiểu đã sớm bắt chuyện với Trấn Thủ phủ, còn sai người dựng cái bẫy tốt.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Phú Hiểu, ba người lăng không bay lên đài cao.

Vương Phú Hiểu tự nhiên là đã có tu vi Thiên Nhân cảnh, mà Vương Miên Hành cùng Vương Bảo quận tuy rằng còn chưa tới ba mươi, nhưng cũng đã sớm là tu vi Linh Đài cảnh, đằng không bay vọt lên đài cao tự nhiên là dễ dàng.

“Các hương thân đi ngang qua, nhìn một chút đi.” Vương Phú Hiểu rống lên, “Bốn mươi vạn hương thân của Tân An trấn chúng ta đã có cơ hội vạn năm khó gặp, trời giáng đất tiền tài, đại phú đại quý chớ có bỏ qua.”

Bốn mươi vạn nhân khẩu, Vệ Thành này nếu đặt ở nơi thâm sơn cùng cốc, đã ước chừng hơn phân nửa nhân khẩu Vệ Thành, nhưng ở chỗ này, chẳng qua chỉ là nhân khẩu một trấn mà thôi.

Có thể thấy được dân cư Tân An trấn quá đông đúc.

Âm thanh của tu sĩ Thiên Nhân cảnh vang dội, dưới sự gia trì của Huyền khí như sóng xung kích xuyên thấu thôn trấn. Không đến thời gian một chén trà nhỏ, đài cao đã bị vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Nhìn thấy điệu bộ này, hai người trẻ tuổi xấu hổ đến đỏ mặt. Bọn họ là tinh anh tuấn kiệt tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, ngày thường nào cũng làm chuyện như vậy?

“Thất thần làm cái gì?” Vương Phú Hiểu phát cho mỗi người hai người bọn họ một tấm phù, bảo bọn họ treo lên. “Đều bận rộn lên, bắt tay vào làm. Chúng ta phải tranh làm tên đầu của mười lăm tiểu tổ động viên.”

Hai người luống cuống tay chân mà treo lên biên độ dựng thẳng.

Diện tích dựng thẳng cực lớn lập tức từ trên đài cao rơi xuống, chữ phía trên cũng triển khai ra “Rầm rầm”, một chữ trên đó viết “Vực Ngoại Ma giới khai phá vạn năm khó gặp thiên đại kỳ ngộ”, một cái khác là “Huynh đệ Tân An liều mạng tạo phúc con cháu muôn đời”.

Hai biên độ dựng thẳng này đều là nền đỏ chữ vàng, muốn bắt mắt bao nhiêu bắt mắt liền có bấy nhiêu bắt mắt.

Hai người quận Vương Bảo ngơ ngác nhìn nhau.

Như vậy cũng được? Cảm giác hình như là đang làm trò lừa gạt a.

“Các hương thân.” Vương Phú Hiểu nhìn bách tính vây quanh dưới đài cao, giọng nói vang dội: “Ta biết đời đời tổ tiên của mọi người đều cắm rễ ở Tân An trấn, cố thổ khó rời cũng là chuyện thường tình. Nhưng Tân An trấn này là từ đâu tới? Chính là lúc trước Thủ Triết gia chủ cùng các tổ tông chém hung thú, xây thành quan, dùng máu tươi và mồ hôi từng giọt khai phá ra Tân An trấn.”

“Bây giờ, Vương thị chúng ta đã xây dựng một vùng lãnh thổ rộng lớn ở ngoại vực, đất đai nơi đó vô cùng phì nhiêu, bóp một cái cũng có thể đổ dầu, tùy tiện rải chút lương chủng, không đến mấy tháng đã có thể thu hoạch một xe lương thực lớn.”

“Khoáng ở nơi đó lại cất giấu vô tận bảo tàng, vận khí tốt một cái cuốc xuống có thể một đêm phất nhanh.”

“Cơ hội trời ban vạn năm không gặp, sao có thể bỏ qua?”

Mặc dù Vương Phú Hiểu nói rất động tình, cũng rất có tính kích động và sức cuốn hút, nhưng dân chúng trong vùng quản lý của Vương thị đã sớm mở ra dân trí, có sức phán đoán cơ bản, cũng không dễ lừa gạt như vậy.

Ở đây, chỉ cần là người trưởng thành, ít nhất cũng tốt nghiệp học viện sơ đẳng, cũng có tu vi Luyện Khí cảnh. Trong đó, có được học lịch của tộc trung đẳng, tu vi cũng đạt tới Linh Đài cảnh, chỗ nào cũng có, ném mấy chục viên gạch cũng có thể ném được.

Bách tính như vậy, làm sao Phú Hiểu tùy tiện lừa dối hai câu là sẽ đi theo?

"Đại huynh đệ, ngươi nói cũng quá mơ hồ đi?" Một người qua đường Giáp quát lên: "Nhị lão tổ nhà ta cũng đang phục dịch ở chiến trường ngoại vực, hai năm trước viết thư trở về nói ngoại vực ma giới nghèo nàn, khắp nơi đều là ma sát chướng khí. Sao tới miệng ngươi lại là tiên giới vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, nói giống như chúng ta không hiểu tình huống của vực ngoại ma giới vậy."

Mọi người ngươi một câu ta một câu, khuyến khích Vương Phú Hiểu.

Vương Phú Hiểu mặt không đỏ, bình tĩnh tiếp tục nói: "Tiên giới khác với Ma giới là ở chỗ chúng ta cố gắng. Mảnh đất dưới chân chúng ta, hai trăm năm trước còn chưa phải là hung thú hoành hành, chướng khí liên miên? Nhưng bây giờ thì sao? Còn không phải trở thành kho lúa lớn của Trường Ninh vệ chúng ta sao."

"Đại huynh đệ, ngươi nói đạo lý chúng ta đều hiểu, thế nhưng chúng ta ở Tân An trấn sống rất tốt, cần gì phải đi ngoại vực chịu khổ?"

"Đúng vậy đúng vậy, ta cảm thấy cuộc sống hiện tại sống rất tốt, thật sự không cần phải dày vò như vậy."

"Ta cũng không muốn con cháu ai oán ta, nói ta mang bọn họ đến Ma giới ngoại vực, làm hại họ phải sống khổ sở."

Rất nhiều người đều biểu đạt ý nguyện thập phần rõ ràng.

Cái này không thể so hưởng ứng hiệu triệu ra ngoài đánh giặc. Đánh trận dù sao không phải cả đời, đánh xong hoặc là đánh xong thời gian còn có thể trở về, cùng lắm thì chết trận, nhưng hậu đại con cháu vẫn là ở chỗ này. Nhưng một khi tới ngoại vực khai hoang, phải cắm rễ ở nơi đó, ngay cả con cháu cũng sẽ sinh sống ở nơi đó.

“Phú Hiểu đại bá, độ khó này không nhỏ đâu.” Vương Bảo quận thấy thế tiến đến bên cạnh Vương Phú Hiểu, lo lắng nói: “Người sở dĩ muốn thay đổi, phần lớn là bởi vì không cam lòng với hiện trạng. Nhưng dân chúng trong hạt địa Vương thị chúng ta sinh hoạt quá thoải mái dễ chịu, muốn bọn họ mạo hiểm cầu biến cũng không dễ dàng.”

“Không sợ không sợ, ta còn có chiêu số tiếp theo.” Vương Phú Hiểu lại lấy ra các loại biên hình dự chế, để bọn Vương Bảo quận treo từng cái lên.

Lần này bọn họ không lỗ mãng trực tiếp treo ra ngoài, mà là rất rõ ràng xem xét nội dung dựng thẳng diện trước, lại thấy trên đó viết rất nổi bật tiếng tuyên truyền, giống cái gì 【hôm nay bỏ ra một phần lực, tử hưởng ngàn năm phúc】 【vất vả cho ta một cái, tạo phúc muôn đời】 coi như là bình thường, có một số càng khoa trương hơn, ví dụ như 【Vương thị tiền trang chính thức thành lập, đi ngoại vực ma giới khai hoang, có thể lấy được khoản tiền lớn 【Phi Hoàng Đằng Đạt】sẽ được đăng ký ngay tại chỗ 【Một nhà】có thể lấy được một cái danh ngạch học Vương thị】

“Phú Hiểu, cái này, có phải có chút khuếch đại hay không?”

“Khoa trương cái gì lớn, đây là từ gì?” Vương Phú Hiểu thần bí bí nói: “Các ngươi không biết đúng không? Nhớ ngày đó, lão tổ tông Tông An cùng đế tử An điện hạ vì gom góp khai phá Đạt Lạp Đại Hoang Mạc, ở Quy Long Thành cũng thao tác như thế, khẩu hiệu và tiêu ngữ kia, so với chúng ta còn khoe khoang hơn.”

“Thật sự!?”

Vương Hồng Hành và Vương Bảo quận lập tức mở to hai mắt nhìn.

“Đó là đương nhiên. Ta chính là nghe lão tổ tông thủ tín nhà ta chính miệng nói, hắn nói chủ ý này vẫn là Thủ Triết gia chủ ở sau lưng mưu tính.”

“Vậy thì không thành vấn đề, chúng ta tiếp tục làm thôi.”

Hai tinh anh thế hệ trẻ nghe vậy đều nhận được cổ vũ, vốn cảm xúc xấu hổ cũng giảm đi rất nhiều, thậm chí có vài phần

cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Vì sự phát triển của gia tộc, không có gì là khó coi.

Sau đó, Vương Phú Hiểu dùng chiêu số một chiêu số, cái gì mà dùng tình, động chi dĩ lý, dụ chi dĩ lợi, các loại thủ đoạn cùng xuất trận, cuối cùng, hắn đã sớm bố trí xong Thác nhi cũng ra sân.

Sau một phen ủy thác nhiệt huyết sục sôi "Từ ngữ", cùng với sau khi Vương Phú Hiểu bày ra ký kết hiệp ước có thể đạt được đủ loại chính sách ưu đãi khích lệ, cuối cùng cũng có một số người không cam lòng với hiện tại bắt đầu hành động.

Mà hành động của những người này giống như khởi động chốt mở nào đó, rất nhanh liền bắt đầu nhất truyền nhị truyền, nhị truyền tứ…

Không lâu sau, tiểu tổ động viên Vương Phú Hiểu ký xuống hiệp nghị khai hoang trợ cấp, mà đây, chỉ là bắt đầu. Dù sao, trấn Tân An có tới bốn mươi vạn nhân khẩu.

Hơn nữa, đây dù sao cũng là hạng mục lớn do Vương thị chủ trì, với danh dự trước giờ của Vương thị, luôn khiến người ta yên tâm một chút.

Nếu bên ngoài khai hoang vực thật sự có tuyên truyền tốt như vậy, đi qua vật lộn một lần, nói không chừng thật sự có thể mang đến lợi ích to lớn cho gia tộc.

Vương Bảo quận và Vương Mai Hành cũng dưới sự dẫn dắt của "tiền bối" không sợ khổ không sợ mệt, dần dần tìm được khiếu huyệt công tác, bắt đầu dần dần tiến vào nhân vật.

Ngoại trừ Vương Phú Hiểu ra, đoàn đội động viên còn lại cũng nở hoa toàn diện.

Đến lúc này, bước thứ hai của 【Xuân 】Lôi hành động 】 của Vương thị cũng chính thức mở màn.

…

Ngay khi Vương thị khởi xướng tổng động viên trong hạt địa.

Vương Phú Quý cũng bận rộn, mỗi ngày đều dẫn hai vị công chúa đi dạo khắp nơi, dẫn các nàng lãnh hội phong thái của Trường Ninh vệ Đại Càn.

Đây là phong cách khác hẳn Xích Nguyệt Ma Triều và Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Chiêu Ngọc công chúa bởi vì tuổi còn nhỏ, cảm xúc còn không phải rất sâu, mà Phù Nam công chúa Phù Mộng Vũ đã là đại cô nương, kiến thức cũng nhiều, cảm xúc sẽ rõ ràng hơn một chút.

So với khi nàng còn bé đến, bây giờ Vương thị lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trên đường có rất nhiều xe công cộng không nói, số lượng phi liên trong hệ thống vận chuyển phi liên cũng gần như tăng gấp đôi, trên đường phố ngẫu nhiên thậm chí có thể đụng phải Yêu tộc Vạn Yêu Quốc ở Đại Càn làm công, dùng công cụ của nhân loại thuần thục đến mức gần như không khác gì nhân loại, ngay cả đám người vãng lai trên đường phố so với trước đây cũng cơ hồ tăng một phen.

Cho dù là nàng, cũng không thể không khiếp sợ với tốc độ phát triển của Vương thị.

Trong chủ trạch Vương thị xây dựng không ít tiểu viện tinh xảo, đều dùng để chiêu đãi khách quý.

Trong đó, công chúa Phù Nam phân phối đến 【 Linh Tiên Viện 】.

Tòa Linh Tiên Viện này ở trong vòng linh khí nồng đậm nhất của Tụ Linh Đại Trận của Vương thị, linh khí đầy đủ, linh hoa dị thảo khắp nơi, thậm chí còn tiếp một luồng tiên linh chi khí từ Lưu Tiên Cốc đến, do Tụ Linh Trận nhỏ trói buộc tiên linh chi khí không tiêu tan. Điều này cũng khiến linh khí trong nội viện có thêm tiên vận, vô cùng thích hợp với tu hành thường ngày của tu sĩ giai đoạn này.

Mà Chiêu Ngọc công chúa thì được phân đến 【 hí thủy uyển 】.

Hí Thủy Uyển gần hồ Châu Vi, cũng là nơi linh khí đầy đủ, trong uyển cỏ cây thanh u, vô cùng lịch sự tao nhã, hơn nữa nơi này thường xuyên có linh thú linh quy Vương thị nuôi dưỡng linh quy lui tới, như là Nguyên Thủy lão quy, Hoa Hoa, Tốn Thủy Thiên Tước, Ly Hỏa Tước, Ngũ Tiểu Lang các loại

linh thú được tiểu hài tử yêu thích đều thường xuyên hoạt động ở đây, quả thật náo nhiệt phi phàm.

Một ngày này.

Chiêu Ngọc công chúa dưới sự phụng dưỡng của thị nữ rời giường rửa mặt, sau khi thay một chiếc váy nhỏ mới mua, liền hào hứng bừng bừng chuẩn bị đi tìm Vương Phú Quý.

Phú Quý ca ca đã từng nói qua, mấy ngày nay muốn dẫn nàng đi Đông Hải cưỡi Long Kình chơi, vừa nghe đã rất vui vẻ.

Nhưng mà.

Nàng vừa đi ra khỏi Hí Thủy Uyển, liền thấy trên bến tàu có một cô nương mười lăm mười sáu tuổi đi tới.

Cô gái kia lớn lên đôi mắt trắng ngần, xinh đẹp linh động, giống như tập trung linh khí trong thiên hạ, chỉ có đôi mắt to lúc sáng lúc sáng, lộ ra một khí chất linh hoạt không đơn giản.

Trên cánh tay của nàng, còn quấn lấy một con tiểu Lục Xà đầu mọc sừng thú.

Tiểu Lục Xà giống như là ngủ thiếp đi, cái đuôi thon dài vòng quanh Hoa Thụy, lười biếng bất động một chút.

Cô nương này chính là đích trưởng nữ Diễm Điệp của Vương thị, Hoa Thụy công chúa được phong hào là 【Hoa Thụy】.

“Hả? Hoa Thụy tỷ tỷ khỏe chứ.” Chiêu Ngọc công chúa vui vẻ tiến lên chào hỏi.

Dưới sự sắp xếp của Phú Quý, nàng đã gặp mặt Hoa Thụy, chỉ là không tính là quá quen thuộc.

“Chiêu Ngọc a.” Hoa Thụy chớp mắt, cười híp mắt nhìn nàng, “Ngươi mới sáng sớm đã chạy đi tìm ca ca ta chơi?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Chiêu Ngọc công chúa không có tâm cơ gật gật đầu, vui vẻ nói: “Phú Quý ca ca nói muốn dẫn ta đi Đông Hải cưỡi Long Kình.”

“Cưỡi Long Kình có gì thú vị?” Hoa Thụy cười nói, “Đến đây nào, tỷ tỷ dẫn ngươi đi chỗ thích chơi nhất của Vương thị chúng ta, bao gồm ngươi mở rộng tầm mắt, vui vẻ không tư Xích Nguyệt.”

“Thật sao?” Chiêu Ngọc công chúa hưng phấn không thôi, nhưng sau đó nghĩ lại có chút do dự: “Nhưng mà, Phú Quý ca ca…”

“Ai da, muội đừng cả ngày cả ngày phú quý ca ca Trường Phú Quý ca ca ngắn.” Hoa Thụy kéo Chiêu Ngọc lại, mang theo nàng ta nhảy lên một con Nguyên Thủy Linh quy lưng rộng cơ thể vững vàng, ngữ trọng tâm trường đạo, “Cô gái gia đình chúng ta, phải học cách rụt rè. Cả ngày quấn quýt lấy nam nhân sẽ bị ghét bỏ. Đi đi đi, ta an bài thị nữ đi thông báo cho anh trai ta, hôm nay không đi cưỡi Long Kình, ta dẫn muội đến Tộc Học Vương thị tăng kiến thức trưởng.”

“Vương thị Tộc Học? Tộc Học có gì vui.” Chiêu Ngọc công chúa hơi thất vọng.

Vừa nghe đã biết là một nơi không dễ chơi.

“Ngươi không hiểu hả? Tộc học nhà khác không vui, nhưng Tộc Học Vương thị chúng ta là chỗ thú vị nhất.” Hoa Thụy công chúa hơi nheo mắt, cười như một con tiểu hồ ly, “Tiểu Lục Xà, ngươi nói có đúng hay không?”

Tiểu Lục Xà nghe được mấy chữ ” Tộc Học Vương thị” đã giật mình, cả con rắn đều có tinh thần. Nghe vậy, nó nhìn Chiêu Ngọc công chúa, hưng phấn liên tục gật đầu, tỏ vẻ Hoa Thụy nói đúng, Tộc Học Vương thị chính là nơi chơi tốt nhất trên đời này.

“Lão quy gia gia, làm phiền người đưa chúng ta đi Tộc Học, hôm nay ta muốn mang Chiêu Ngọc tăng kiến thức.” Hoa Thụy công chúa không nói lời nào liền khởi động Nguyên Thủy lão quy.

Nguyên Thủy lão quy kêu lên “xùy xùy” hai tiếng, ra hiệu hai người ngồi vững vàng, sau đó liền vững vàng bắt đầu bơi về phía Tộc Học.

Con đường này nó bơi qua gần hai trăm năm, rất quen thuộc.

Khi đi ngang qua một đám Mẫu Nguyên Thủy Linh quy, lão quy còn hướng một con Linh quy trong đó lắc lắc đầu, liếc mắt đưa tình. Đối phương xấu hổ đến mức “Ngang vút ngang” mắng nó hai câu, quay đầu liền chui vào trong đáy hồ.

“Ô, lão Quy gia gia ngươi được lắm.” Hoa Thụy công chúa mắt sáng lên, kinh hỉ nói: “Trước kia Cửu tiểu thư hờ hững với ngươi, bây giờ lại bắt đầu mắng ngươi, không phải ngươi chiếm tiện nghi của nàng đấy chứ?”

“Khặc khặc khặc ~ “

Nguyên Thủy lão quy đắc ý tru lên vài tiếng, giống như đang nói, đó là tự nhiên, từ sau khi nó hưởng dụng một chút hỗn độn tinh hoa, tư chất huyết mạch đã đề cao rõ rệt, đã thành bánh trái thơm của Nguyên Thủy Linh Quy giới.

Với tư chất tiềm lực hiện giờ của nó, nếu đến Đại Hoang Trạch đi dạo một vòng, không biết bao nhiêu Mẫu Linh quy phải khóc lóc cầu xin nó sinh ra tiểu quy quy. Đuổi theo Cửu tiểu thư còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Đắc chí.” Hoa Thụy cười hì hì, sau đó lập tức móc ra một đống thịt kỳ kỳ quái đại bổ đưa cho lão quy, “Lão quy gia gia bồi bổ, miễn cho lãng đãng quá độ thân thể.”

Lão quy Nguyên Thủy lảo đảo một cái, suýt chút nữa lặn xuống hồ.

Nó chở nhiều tiểu thư thiếu gia như vậy, chính là Hoa Thụy tiểu thư tuổi còn trẻ mà hiểu biết nhiều nhất, đùa giỡn lưu manh không ai là đối thủ của nàng. Thật sự là quá xấu hổ.

Sau khi đến Tộc Học, đem Hoa Thụy cùng Chiêu Ngọc đặt ở bến tàu, Nguyên Thủy Lão Quy liền tìm địa phương hưởng dụng mỹ vị của nó.

Hoa Thụy thì lôi kéo Chiêu Ngọc công chúa đi thẳng đến ban sơ.

Vừa tới cửa, nàng liền nghe thấy Hùng tiên sinh đang gào thét dạy học, từ trong ngữ điệu tràn ngập phẫn nộ của nó có thể nghe ra, hiển nhiên đối với khóa học này không hài lòng lắm.

Cách cửa sổ, cũng có thể nhìn thấy hình thể càng thêm cồng kềnh của nó.

“Hùng tiên sinh, ngươi xem ai?” Hoa Thụy dẫn Chiêu Ngọc vào cửa, cười híp mắt chào Hùng tiên sinh.

!!!

Hùng tiên sinh giật mình một cái, cả con gấu đều ngây dại. Trong lúc khẩn trương, ngay cả bảng chữ dùng để nói chuyện đều bị nó "Răng rắc" một tiếng bóp thành bã vụn.

Ác mộng lại trở về rồi?

Chẳng lẽ nói, những năm này không có Hoa Thụy ở trong lớp tra tấn gấu con, đúng là giấc mơ dài dằn vặt Hùng tiên sinh của nó, hôm nay đột nhiên tỉnh lại?

Hoặc là, sáng nay nó còn chưa tỉnh, hiện tại còn đang nằm mơ, đồng thời lâm vào một cơn ác mộng đáng sợ?

Hiện tại tỉnh hay là mơ? Hoa Thụy trước mắt là ảo giác?

Đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ.

Hùng tiên sinh trừng đôi mắt gấu thật lớn, rơi vào trạng thái mê ly.

…

Chương 238: Ninh Kham gặp lại Tiên Hoàng.

…

“Hùng tiên sinh, Hùng tiên sinh?” Hoa Thụy công chúa duỗi tay quơ quơ trước mặt nó, tỏ vẻ quan tâm: “Ngài không sao chứ? Có muốn ta gọi y sư cho ngài không?”

“Ngao ô ngao ô ~ ” Hùng tiên sinh giật mình một cái, lắc đầu như trống bỏi, lại cầm tấm bảng nhanh chóng viết, “Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng tới đây!”

Lần này nó hoàn toàn tỉnh táo rồi, Hoa Thụy nàng… lại trở về rồi.

“Hì hì, Hùng tiên sinh ngươi căng thẳng như vậy làm gì?” Hoa Thụy cười an ủi nói: “Ta không ăn gấu. Hơn nữa, hiện tại ta đã tốt nghiệp Tộc Học sơ đẳng rồi, lập tức sẽ lên Tộc Học trung đẳng.”

Tốt nghiệp Tộc Học sơ đẳng?

Hùng tiên sinh trừng lớn đôi mắt gấu, vẻ mặt khiếp sợ cùng nghi ngờ nhìn Hoa Thụy, vẻ mặt kia phảng phất như đang nói: “Ngươi đến tột cùng là làm như thế nào? Sẽ không phải là những tiên sinh kia quả thực chịu không nổi phần tội này rồi, nghĩ biện pháp đem ngươi đi rồi chứ?”

“Không đề cập tới chuyện này nữa.” Hoa Thụy cười khan hai tiếng, “Ta hôm nay tới, chính là nhờ ngươi một việc. Đây là Chiêu Ngọc công chúa muội muội nhà ta, sau này lên lớp ở Hùng tiên sinh.”

Hùng tiên sinh không biết Chiêu Ngọc công chúa là ai, nhưng chỉ cần không phải Hoa Thụy muốn hắn lên lớp, mọi chuyện đều dễ nói.

“Ngao ô ngao ô!” Hùng tiên sinh vì đuổi Hoa Thụy đi, vội vàng “Gầm” tới trợ giáo, bảo nàng hỗ trợ đi làm thủ tục nhập học giúp Chiêu Ngọc công chúa.

Chiêu Ngọc công chúa lúc này còn không biết tương lai sẽ gặp phải cái gì, bị dỗ hai câu liền ngoan ngoãn làm xong thủ tục,

chính thức được phân lên lớp Hùng tiên sinh.

Hùng tiên sinh giơ lệnh bài và Chiêu Ngọc giới thiệu bọn nhỏ trong Tộc Học.

“Đây là Vương Tông Thế, mặc dù hắn là một cái cây, nhưng lại thông minh nghe lời vô cùng nhu thuận.”

“Đây là Vương Phú Toàn, Vương Bảo Thoa, Vương Hựu Hồng, Vương Hựu Tự Đạo, Vương Củng Thư, Vương Duệ Dĩnh, Vương Cẩn Họa.”

“Đây là Vương Dần Nhạc, lão đại đời chữ lót Vương thị Dần.”

Đám trẻ được giới thiệu chủ động chào Chiêu Ngọc, rất nhiệt tình với nàng ta.

Chiêu Ngọc công chúa bỗng nhiên quen biết nhiều bạn nhỏ cùng trang lứa như vậy, tốt nhất đừng nói là vui vẻ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn điêu ngọc trác kia tràn đầy nụ cười.

Hoa Thụy tỷ tỷ quả nhiên không gạt ta, nơi này thật thú vị!

Bên ngoài phòng học, Hoa Thụy công chúa trốn bên cửa sổ nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười như nở hoa trong lòng.

Chiêu Ngọc a Chiêu Ngọc, ngươi chờ khóc đi! Gọi ngươi cả ngày quấn lấy ca ca của ta!

Tiểu Lục Long quấn trên cổ tay Hoa Thụy cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thương cảm nhìn Chiêu Ngọc công chúa.

Ai, nha đầu đáng thương a ~

Cười đi, cười đi, thừa dịp bây giờ cái gì cũng không biết, cười cười nhiều hơn, sau khi chân chính trải nghiệm qua sự đáng sợ của Tộc Học, hắn sẽ không cười được nữa.

Ai ~ thật là đáng thương, đang yên đang lành lại muốn hãm nhập vào Ma Quật.

…

Đại Càn.

Giữa Lăng Vân thánh địa và Quy Long Thành có một hẻm núi cao nguyên diện tích rộng lớn, tên là “Giới vực hạp cốc”. Nơi này chính là khe hở của giới vực Đại Càn.

Từ sau khi 【Xuân Lôi hành động】 khởi động, liền do Lăng Vân thánh địa dẫn đầu, đối với giới vực hạp cốc tiến hành một loạt cải tạo.

Vài năm trôi qua, hôm nay nơi này đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Bên ngoài thành lũy, một tòa "hải hàng" hiện đại to lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Hàng lâu này là do Vương Thủ Triết tham chiếu thiết kế Nhà ga đời trước, cả tòa "Hàng cảng lâu" chia làm hai tầng trên dưới, toàn bộ sử dụng kết cấu thép, xi-măng, bên ngoài khảm rất nhiều thủy tinh, lộ rõ rành mạch, cực kỳ khí thế.

Dưới ánh mặt trời, những thủy tinh kia nhìn từ một góc độ lại càng tản ra vầng sáng bảy màu, thoạt nhìn giống như cầu vồng, khoa học viễn tưởng cảm giác mười phần.

Toàn bộ "Hành quân lâu" kết cấu bên trong cũng tương đối phức tạp, có chuyên môn hàng hóa trang bị tháo khẩu cùng vận chuyển thông đạo, còn có chuyên môn chờ đợi đại sảnh, cửa cùng giới vực độ thuyền bên ngoài càng là an bài nhân viên chuyên môn tiến hành "Kiểm vé".

Bất luận là hàng hóa, hay là nhân viên ra vào, đều cần trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, nghiêm cấm bất kỳ nhân viên không rõ vật tư gì và không rõ tiến vào giới vực xuyên thẳng qua thuyền.

Chờ trong đại sảnh, vị trí dựa vào tường lại dựng thẳng màn sáng màu đen cực lớn, trên màn sáng hiện ra chữ thể màu đỏ cùng màu xanh lục, từng chữ ứng với thời gian xuất phát và kiểm bài.

Mà vì để nhân viên ngồi thuyền chờ đợi trong lúc không đến mức nhàm chán, nên chờ đợi biên giới đại sảnh thậm chí có một loạt cửa hàng, ăn uống sảng khoái cái gì cần có đều có.

Lúc này thời gian còn sớm, nhân viên công tác hàng lâu vừa mới bắt đầu công tác không bao lâu, hàng gác bên ngoài đã xếp thành hàng dài.

Không có cách nào, theo nhóm người đầu tiên đi tới ngoại vực kiếm được thùng tiền đầu tiên, truyền về tin tức tốt, người

nguyện ý ký hiệp nghị rõ ràng tăng lên, hiện giờ nghiễm nhiên đã tạo thành một cỗ phong trào.

Mấy ngày gần đây, nhân số xếp hàng bên ngoài hàng lâu tăng vọt, thế cho nên nhân viên công tác trong hàng lâu đều sắp bận rồi, không thể không khẩn cấp điều một nhóm nhân thủ tới hỗ trợ từ các bộ môn trong gia tộc.

Công tác của Hàng Trạm Lâu kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là hiệp trợ những nhân viên chuẩn bị đi ra ngoại vực, để cho bọn họ dựa theo kế hoạch leo lên Giới Vực Xuyên Qua Chu.

Tất cả ký qua hiệp nghị với Vương thị, trở thành người khai hoang, đều sẽ nhận được một tấm thẻ lên thuyền.

Đăng chu bài có thiết kế đặc thù, phía trên không chỉ ghi chép tin tức thân phận cơ bản của nhân viên tương ứng, còn có hình ảnh nhân viên thông qua thủ đoạn đặc thù lưu lại cùng với thần thức lạc ấn, để xác nhận thân phận.

Tất cả nhân viên, ngoại trừ nhân viên công tác, phải dựa vào đăng chu bài mới có thể tiến vào trạm gác.

Sau khi tiến vào Hàng Trạm Lâu, nhân viên công tác sẽ dẫn bọn họ tới chờ đợi ở đại sảnh, cũng hiệp trợ bọn họ dựa theo trình tự tiến vào Hàng Đài Lâu để nhận số thứ tự, phiếu từ chỗ ngồi.

Đợi đến phiên bọn họ lên lớp, màn hình lớn và nhân viên công tác sẽ nhắc nhở bọn họ đi lên thuyền kiểm vé. Kiểm vé xong là có thể đi vào khu vực dừng neo, đi xuyên qua Giới Vực.

Toàn bộ quá trình nói đến phức tạp, kỳ thật cũng không khó, hơn nữa còn có nhân viên công tác từ bên cạnh chỉ thị, coi như là người lần đầu tiên tới cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Văn Nhân Bách Ế chính là một trong vô số người này.

Vất vả lắm mới lặn lội đường xa vào Giới Vực hạp cốc, hắn lại lần nữa xác nhận đăng thuyền bài, xác nhận nó đang ở trong túi quần của mình, liền nắm chặt ba lô trên lưng, bước nhanh vào trong đội trưởng.

Trên lưng hắn đeo một cái ba lô thật lớn. Cái bọc thật sự là quá lớn, so với cả người hắn còn cao hơn một đoạn, từ phía sau lưng hắn nhìn qua, thậm chí căn bản nhìn không thấy người,

chỉ có thể nhìn thấy một cái bọc to lớn, cùng với một đoạn bắp chân lộ ra ở phía dưới.

Trong bao này chứa toàn bộ gia sản của hắn, xuyên thấu qua khe hở của cái bọc, thậm chí còn có thể loáng thoáng nhìn thấy mấy cái nồi niêu xoong chảo.

Cũng chính là Huyền Vũ tu sĩ thân thể cường kiện, mới có thể ung dung cõng lên một cái bao lớn như vậy, nếu đổi thành trước kia, thời điểm toàn dân luyện khí còn chưa thực hiện được, cái này chỉ sợ mấy người tốt mới có thể khiêng đi được.

"Huynh đệ, ngươi làm gì vậy? Sao lưng lại vác cái bao lớn như vậy?" Tu sĩ trung niên xếp phía sau hắn nhìn xem ba lô trên lưng mình, mắt trợn tròn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Văn Nhân Bách Ế gãi gãi đầu, có chút chất phác giải thích: "Việc này đi ngoại vực mua đồ chắc chắn không tiện, cho dù có thể mua được, giá cả có thể cũng tương đối đắt, ta sẽ mang theo những gì có thể nghĩ tới."

"Ngươi nói ngược lại cũng có đạo lý." Trung niên tu sĩ bừng tỉnh, lập tức lại có chút nghi hoặc, "Chỉ là ngươi đã chuẩn bị nhiều hành lý như vậy, vì sao không mua trữ vật giới chỉ? Giới vực độ thuyền này trên địa phương có hạn, đối với thể tích hành lý là có quy định đấy, ngươi đeo nhiều hành lý như vậy, cũng chưa chắc có được độ thuyền."

"A?"

Văn Nhân Bách Ế kinh hãi, tuyệt đối không ngờ tới còn có quy định như vậy, không khỏi vừa sốt ruột, vừa luống cuống: "Nhưng nơi này đã là phần lớn gia sản của ta. Trữ vật giới quá đắt, ta căn bản không mua nổi."

"Huynh đệ, ngươi đừng nóng vội." Tu sĩ trung niên ngược lại tương đối nhiệt tình, thay hắn nghĩ ra một biện pháp, "Lần này phàm là ký vào hiệp nghị đi khai hoang ngoại vực, đều có thể hướng Vương thị lĩnh một khoản vay vô tức. Ngươi đã xin chưa?"

"Hả?" Văn Nhân Bách Ế vẻ mặt mờ mịt.

"Ngươi cái này… Không phải là đầu óc nóng lên ký hiệp nghị, căn bản không có cẩn thận nghiên cứu nội dung hiệp nghị

chứ?” Trung niên tu sĩ kia đều bị hắn làm cho không biết nói gì.

Tham gia khai hoang là có thể có được mức nợ vô tức nhất định, thế nhưng lần này điều khoản khai hoang hấp dẫn nhất ngoài vực ngoại là một trong những điều khoản.

Lúc trước hắn chính là vì khoản vay vô tức kia, mới quyết định mạo hiểm đi vực ngoại khai hoang.

Con gái của hắn có thiên phú của khôi lỗi sư không tệ, ngay cả giáo sư của trường huyện cũng nói nàng tiềm lực phi phàm, nhưng bồi dưỡng khôi lỗi sư xưa nay luôn hao tiền, hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí cảnh, lại không có gia tộc làm hậu thuẫn, căn bản vô lực cung cấp cho con gái trở thành khôi lỗi sư. Hắn suy nghĩ làm thế nào cũng không thể để cho con mình thua trên vạch xuất phát, lúc này mới nghiến răng ký hiệp nghị, lợi dụng vay Vô Tức mua trang bị và tài liệu học tập cho con gái, còn mình thì chuẩn bị đi vực ngoại đào tiền, kiếm nhiều tiền, vừa vay vừa kiếm tiền cho con gái kiếm học phí.

Huynh đệ này thật tốt, ngay cả nội dung hiệp nghị cũng không nhìn kỹ.

“Cái này… Ta…” Văn Nhân Bách Ế vừa nhìn phản ứng này, liền biết có thể là đã phạm phải sai lầm cấp thấp, không khỏi ngượng ngùng cười nói: “Ta là vì không cam lòng dừng bước ở Luyện Khí cảnh, nghĩ rằng bất luận như thế nào cũng phải liều một phen, nghe nói ngoại vực khai hoang có thể kiếm được nhiều tiền liền cắn răng ký tên.”

Hắn xuất thân từ một tiểu gia tộc của Trường Nhạc vệ huyện Hải Ninh quận Hải Hải Ninh.

Đó là một tiểu gia tộc cực kỳ nhỏ, thực lực mạnh nhất trong cả gia tộc cũng chỉ có tu vi Luyện Khí cảnh tầng tám, ngay cả tư cách phong cửu phẩm cũng không có, chỉ có thể coi là gia tộc tu hành bất nhập lưu.

Kết quả đến thế hệ này của hắn, thế mà vận khí bạo rạp, xuất ra một thiên tài tư chất đạt tới hạ phẩm Ất đẳng như hắn. Hôm nay, hắn bất quá ba mươi tuổi, cũng đã Luyện Khí cảnh tầng tám.

Nếu như hắn có thể dựa theo tốc độ hiện tại tiếp tục tu luyện, hoàn toàn có hi vọng ở khoảng năm mươi tuổi đột phá đến Linh Đài cảnh.

Chỉ tiếc, gia tộc của hắn tài lực có hạn, căn bản chống đỡ không nổi hắn tiếp tục cao tốc tu luyện. Hơn nữa, Thiên Linh đan đột phá, nhà bọn họ cũng mua không nổi.

Lão tổ gia gia vì thế sầu đến không chịu được, luôn cảm thấy có lỗi với hắn.

Nó hiểu rất rõ tình hình của gia tộc, đương nhiên sẽ hiểu, nhưng trong lòng lại không cam tâm. Bởi vậy, nó nghe người ta nói khai hoang ở ngoại vực có thể kiếm được nhiều tiền, đầu óc nóng lên liền trực tiếp báo danh.

“Ngươi cũng không phải dễ dàng gì, là vì tài nguyên thôi, đại ca hiểu cho.” Tu sĩ trung niên vẻ mặt lý giải mà vỗ vỗ bả vai Bách Ế, “Được rồi, không nói cái này nữa. Ngươi đã chưa xin vay tiền, vậy thì dễ làm rồi. Một cái nhẫn trữ vật cũng chỉ có ba năm vạn càn kim một cái, hoàn toàn đủ tiền vay vô tư rồi. Có nhẫn trữ vật, có thể đem những hành lý này của ngươi lắp vào, cũng không cần lo lắng không qua được An kiểm.”

“Chờ trong đại sảnh có nơi có thể xin vay cùng mua nhẫn trữ vật, đợi lát nữa sẽ vào hàng lâu, đại ca sẽ mang ngươi đi qua đó.”

Trong lúc nói chuyện, những người xếp hàng phía trước đã lục tục tiến vào trạm gác, hai người cũng lần lượt kiểm tra thân phận, được nhân viên công tác bỏ vào.

Tu sĩ trung niên không nói hai lời, lôi kéo Văn Nhân Bách Ế đi thẳng đến đại sảnh, dẫn hắn đi xin vay tiền, mua nhẫn trữ vật.

Mà bên trong toàn bộ lâu hàng hải, người giống như bọn hắn còn có rất nhiều rất nhiều, rất nhiều. Mỗi ngày, đều có vô số người tràn vào xuất hiện, thông qua giới vực độ thuyền đi tới vực ngoại, đi truy tìm tương lai tốt hơn.

Nhưng mà, theo tần suất độ thuyền giới vực qua lại giữa khe hở lưỡng giới không ngừng gia tăng, chậm rãi, độ thuyền vốn là thân thuyền không hoàn hảo, dần dần bắt đầu không chịu nổi gánh nặng.

Cũng phải nhờ Bách Luyện chân quân suất lĩnh đệ tử tinh anh của hắn không ngừng cướp tu, hơn nữa Ngọc Phù Tiên và đoàn đội của nàng, đoàn đội tinh anh Vương thị do Vương Ly Nguyệt, Vương Ninh Hi cầm đầu cùng nhau hỗ trợ, mới miễn cưỡng duy trì được hoạt động như thế.

Duy Bảo vệ hội nghị.

Bách Luyện Chân Quân đã liên tục cướp tu trong một thời gian dài, khiến cho thể xác và tinh thần rã rời trực tiếp nâng cái bàn lên: "Ly Nguyệt, cứ tiếp tục như vậy là không được, nhất định phải dừng một chút. Chiếc giới vực của chúng ta vốn xuyên toa thuyền đã rách nát, nếu tiếp tục vận chuyển gánh nặng như thế sớm muộn cũng sẽ tan rã, mặc cho chúng ta tu bổ lại cũng không làm nên chuyện gì."

Vương Ly Nguyệt nhíu mày không thôi: "Bây giờ kế hoạch nổ lôi đã khởi động giai đoạn thứ hai, toàn quốc trên dưới đều đã tiến vào trạng thái, há có thể nói dừng là ngừng?"

"Dừng một chút có thể trợ giúp kiểm tu tốt hơn." Trong mắt Vương Ninh Hi cũng tràn đầy tơ máu: "Thật sự không được thì ngừng ba ngày, nhân viên bảo vệ chúng ta tăng ca lần nữa."

"Đây cũng không phải kế lâu dài gì." Sắc mặt Ngọc Phù Tiên có chút trầm trọng nói: "Ta thấy kế hoạch nổ lôi của Đông Càn mở rộng giai đoạn thứ hai quá thuận lợi, gánh nặng của độ thuyền giới vực sẽ càng ngày càng cao, chỉ là một chiếc độ thuyền loại nhỏ, khẳng định là không đủ."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Vương thị chúng ta đã xin Tiên Triều cho thuê độ thuyền giới vực rồi, nhưng bản thân Tiên Triều cũng không đủ dùng." Vương Ninh Hi cũng bất đắc dĩ nói: "Kỹ thuật hiện tại của chúng ta tuy đang không ngừng tiến bộ, nhưng muốn phỏng chế độ thuyền giới vực chỉ sợ còn lâu mới đủ."

Giới Vực độ thuyền, tên chính thức là " Giới Vực Xuyên Qua Chu". Cái đồ chơi này cho dù ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều đều thuộc về kỹ thuật cao tinh tiêm tuyệt đối, liên quan đến rất nhiều kỹ thuật phi thường phức tạp, từ tài liệu, đến động lực, lại đến kỹ thuật bôi tầng, kỹ thuật không gian… Quá phức tạp.

Trong ngày hôm nay, kỹ thuật đứt gãy vô cùng nghiêm trọng, ngay cả nguyên lý bọn họ cũng chưa hoàn toàn nắm giữ rõ ràng, muốn phỏng chế quả thực khó như lên trời.

"Đúng rồi, lão phu nhớ tới chút chuyện cũ." Bách Luyện chân quân đột nhiên ánh mắt sáng lên, "Nhớ rõ hơn hai ngàn năm trước, Tiên Hoàng bệ hạ không biết từ nơi nào nhặt về một chiếc độ thuyền cỡ trung, chỉ là chiếc độ thuyền kia thực sự quá mức rách nát, sửa chữa không những khó khăn, mà còn hao phí rất nhiều tài nguyên."

"Bởi vì lúc ấy tạm thời không thiếu giới vực độ thuyền, bởi vậy, chiếc thuyền rách nát kia đã bị gác lại."

Ngọc Phù Tiên bị hắn nói vậy, phảng phất cũng nhớ tới việc này: "Hình như nhớ đúng là có chuyện này. Bất quá thời gian đã qua quá lâu, chỉ sợ cũng chỉ có Tiên Hoàng mới biết được lạc ấn."

"Khó khăn lớn không sợ, hao phí tài nguyên nhiều cũng không sợ." Vương Ly Nguyệt sáng mắt nói: "Vương thị chúng ta có thể bỏ tiền ra mua chiếc độ thuyền giới vực cỡ trung kia về."

Vương Ninh Hi vừa mở miệng, còn chưa kịp nói chuyện, Vương Ly Nguyệt đã vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Đúng rồi, Thủ Triết lão tổ nhà ngươi vừa đúng lúc muốn cho ngươi đi Tiên Triều một chuyến đúng không? Còn ngươi thì đi bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ, mua lại chiếc thuyền này đi."

"Ách…" Vương Ninh Hi chống trán, nước mắt sắp rơi xuống.

Hắn đã nghe nói Tiên Hoàng đã hạ lệnh muốn phong sát hắn một ngàn năm, còn nói "Nếu như dám bước vào Tiên Triều nửa bước, bản hoàng tự mình đánh gãy chân chó của hắn". Dưới loại tình huống này còn để cho hắn đi Tiên Triều, đây là muốn làm gì?

Có điều, Ly Nguyệt cô nãi nãi nhà ông ta còn đáng sợ hơn cả Thủ Triết lão tổ, cho dù cho Vương Ninh Hi mấy lá gan, cũng không dám làm trái mệnh lệnh của lão nhân gia bà ta.

Áp lực rất lớn, áp lực lớn cũng phải tới.

Chuyện này phải nghĩ biện pháp… Đúng rồi, có biện pháp rồi.

Ánh mắt Vương Ninh Hi hơi sáng lên, trong lòng lập tức có tính toán.

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Ngày hôm đó.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền xẹt qua bầu trời, đáp xuống không cảng ngoài Tiên thành.

Vương Phú Quý và Vân Nam công chúa Vân Mộng Vũ đi cùng nhau, xuống phi thuyền trong sự vây quanh của đội ngũ nghênh đón. Còn Chiêu Ngọc công chúa, bởi vì đã mở ra kiếp sống tộc học Vương thị, bởi vậy đã bị lưu lại Vương thị đến trường.

Lần này, Vương Phú Quý lại đến Tiên Triều, thứ nhất là đưa Kỳ Mộng Vũ trở về, thứ hai là phải xử lý một chút "Sự kiện ám sát" của Đa Bảo Các.

Chuyện kia tuy nói là Vương Phú Quý cố ý câu cá, nhưng nếu không phải lỗ hổng thật lớn của bản thân Đa Bảo Các, há sẽ để xảy ra sơ suất như thế? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, thậm chí Thiên Lam lão nhân ngủ say đã lâu cũng bị đánh thức, không thể không chạy tới Tiên Triều tự mình cho Tiên Hoàng một cái công đạo.

Ngoài ra, Vương Ninh Hi gánh vác sứ mệnh đặc thù cũng đi theo phía sau hai người Vương Phú Quý. Chẳng qua vì tôn trọng thể diện của Tiên Hoàng bệ hạ, hắn cũng không có "Bước lên thổ địa của Tiên Triều".

Vừa đến cửa khoang phi chu Vân Dao, hắn liền vung tay lên, triệu ra một con Tri Chu khổng lồ.

Đó là một con khôi lỗi kim loại toàn thân do kim loại luyện chế thành, chủ thể bên ngoài là màu lam và màu trắng, đại khái ngoại hình tương tự như nhện, sáu cái chân nhện thon dài thoạt nhìn phi thường linh hoạt, ngực còn có một đôi chân ngắn dùng để cầm tay, nhìn cực kỳ khốc huyễn.

Trên lưng con nhện này còn được gắn một bộ hệ thống ghế thoải mái, hiển nhiên là được thiết kế chuyên môn.

Vương Ninh Hi thân hình nhoáng một cái, liền ngồi lên, cứ như vậy chân không chạm đất nằm ở trên ghế, coi như là gián tiếp tôn trọng ý chỉ của Tiên Hoàng.

“Phú Quý a, hai lão ca chúng ta đã lâu không gặp.”

Tam Bảo Chân Quân của Đa Bảo Các cũng đang nghênh đón đội ngũ. Nhìn thấy Vương Phú Quý, trên khuôn mặt mập mạp trắng trẻo của hắn chất đầy ý cười hiền lành.

“Ôi, Tam Bảo chân quân.” Vương Phú Quý vội vàng tiến lên hành lễ: “Ngài muốn hạ thấp vãn bối rồi.”

“Nào có cái gì chiết sát không chiết chứ?” Tam Bảo chân quân cười híp mắt kéo cánh tay Vương Phú Quý, “Ngươi và ta hợp ý như thế, ở đâu có nhiều so đo như vậy? Ngươi xem đi, mặt của chúng ta cũng đều tròn như nhau, vậy chẳng phải chứng minh duyên phận của chúng ta sao?”

“…”

Sắc mặt Vương Phú Quý cứng đờ.

Rõ ràng ta chỉ hơi tròn, nhưng ngươi lại là một quả cầu, có chỗ nào giống nhau chứ?

Tuy nhiên, Vương Phú Quý cũng biết ý đồ của Tam Bảo Chân Quân, trên mặt xưa nay ôn hòa lập tức lộ ra vẻ khó xử: “Chân quân à, thật sự không phải so đo với phú quý a, chuyện này liên quan đến gián điệp, thích khách, cùng với lỗ hổng quản lý trong Đa Bảo Các đã vượt qua hai triều Tiên Ma. Chỉ sợ cũng chỉ có Tiên Hoàng bệ hạ và Thiên Lam tiền bối mới có thể nói rõ ràng.”

“Đó là chuyện đương nhiên không thể dễ dàng đi qua.” Tam Bảo chân quân cười nói: “Chỉ là phú quý ngươi rất có mặt mũi ở trước mặt Tiên Hoàng bệ hạ, nhưng phải nói tốt cho lão ca ta. Việc này, thật sự là lão ca nhất thời không kiểm tra được, cũng không phải cố ý.”

Trong lúc nói chuyện, Tam Bảo chân quân âm thầm móc ra một cái túi nhỏ, lén lút đưa cho phú quý.

Trong túi nhỏ này chỉ chứa một viên Linh Thạch, nhưng lại cực kỳ linh vận, ẩn chứa Tiên Linh Khí cực kỳ tinh thuần.

Một viên Tiên Linh thạch!

Đây chính là đại thủ bút a, chỉ cần nói tốt một chút, Vương Phú Quý liền có thể lấy được viên Tiên Linh Thạch này.

Một màn này, cũng không có thể giấu diếm được xung quanh Tiên Hoàng phái tới nghênh đón nhân viên, bọn hắn đều lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ. Tam Bảo Chân Quân lần này là xuất huyết nhiều rồi.

Nào ngờ, vẻ mặt phú quý trở nên nghiêm túc: "Chân quân, ngài làm vậy là có ý gì?"

"Phú Quý, cái này… Quý công tử." Tam Bảo chân quân vẻ mặt xấu hổ chắp tay: "Lão hủ biết quý công tử không coi trọng chút lợi nhỏ này, chỉ là lão hủ cũng thực sự không lấy ra được bảo vật tốt hơn."

"Chân quân a." Vương Phú Quý lắc đầu, "Ngài đã từng trợ giúp phú quý không đề cập tới, về sau còn từng giúp đỡ gia gia ta, đối với Vương thị là có ân tình. Ta tin tưởng với nhân phẩm của chân quân, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện phạm pháp loạn kỷ cương như thế. Ngài yên tâm, ta sẽ giải thích với Tiên Hoàng bệ hạ một chút, chỉ là Tiên Linh thạch này thì không cần."

Dứt lời, Vương Phú Quý đẩy Tiên Linh Thạch trở về Tam Bảo Chân Quân.

"Quý công tử ơi quý công tử, ngươi thật đúng là tiên triều chúng ta, không, Nhân tộc đệ nhất quý công tử a." Tam Bảo chân quân cảm khái muôn vàn, "Tiền đồ tương lai của ngươi quả nhiên là không thể hạn lượng."

Những người còn lại cũng kính nể Vương Phú Quý.

Tất cả mọi người đều biết khốn cảnh mà Tam Bảo chân quân đang gặp phải, trên cơ bản là phải gánh tội thay. Trong khoảng thời gian này, lão cầu xin gia gia cáo nãi nãi, uổng phí không ít tiền, nhưng không ai có thể giúp được.

Vương Phú Quý bởi vì một chút ân tình lúc trước mà ôm hết trách nhiệm, ngay cả Tiên Linh Thạch cũng từ chối, thật đúng là khí phách.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã ngồi lên phi liễn do Tiên Hoàng phái tới, một đường bay lên Tiên Đình trên bầu trời Tiên Thành.

Hiện tại là ban ngày, không có ánh trăng bao phủ, Tiên Đình thiếu đi vài phần tiên khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng mây mù vẫn phiêu miểu, tiên ý dạt dào, tựa như nhân gian tiên cảnh.

Bởi vì không phải triều hội chính thức, Tiên Hoàng cũng không cho người đưa bọn họ đi chính điện, mà là ở Sấu Nguyệt Trai triệu kiến bọn họ.

Làm nội thư phòng Tiên Hoàng thường dùng nhất, Sấu Nguyệt Trai không trang nghiêm trang nghiêm như triều đình chính điện, uy nghiêm đại khí, ngược lại nhiều hơn một cổ tinh xảo cùng thanh tú có mùi phụ nữ, nhưng diện tích cũng không nhỏ, trang trí bên trong cũng thập phần xa hoa.

Trên cái bàn được đặt những bình sứ nạm vàng mạ bạc, trên mặt tường tản ra từng đợt linh châu khí lạnh, còn có đèn lồng thủy tinh hoa lệ trên đỉnh đầu… Tất cả đều thể hiện sự tôn quý và đại khí của hoàng gia.

Trong đó, đèn treo thủy tinh lớn kia, chính là Vương thị sản xuất.

Loại hình thức này phức tạp vô cùng, yêu cầu cực kỳ tinh tế, bởi vì tốn công tốn sức, không thích hợp sản lượng, cho nên đều là đặc biệt định chế, toàn thiên hạ đều chỉ có một cây này.

Theo đám người được thị nữ Tiên cung dẫn dắt đi vào cửa, Tiên Hoàng cũng ngước mắt nhìn sang.

Kết quả nàng vừa nhấc mắt lên, trước tiên nhìn thấy Vương Ninh Hi, nhất thời tức giận không chỗ phát tiết, hừ lạnh nói: “Vương Ninh Hi ơi là Vương Ninh Hi, ngươi thật là to gan! Ngươi nhất định bản hoàng không dám trị ngươi sao? Ngươi đến yết kiến bản hoàng, lại dám cưỡi lên con nhện hình nộm xấu xí này?”

“Bệ hạ, Ninh Kham oan uổng a.” Vương Ninh Hi vẻ mặt ủy khuất: “Ngài từng nói, nếu ta dám bước vào Tiên Triều nửa bước, ngài phải đánh gãy chân chó của ta đấy.”

Trong lúc nói chuyện, hắn còn nhấc hai chân lên, lúng túng cười nói: “Bệ hạ ngài xem, ta vì suy nghĩ cho chân chó, thế nhưng ngay cả nửa bước cũng không dám bước vào Tiên Triều.”

“…” Tiên Hoàng trợn tròn mắt, khóe miệng run lên: “Đồ cẩu tặc nhà ngươi, còn dám thông minh với bổn hoàng!”

Dứt lời, nàng rốt cuộc khống chế không nổi một cái tát tát ra ngoài.

“Oanh!”

Vương Ninh Hi bị đánh bay ra khỏi Tiên Hoàng cung.

Con khôi lỗi nhện kia có chút cứng ngắc, lập tức nhìn chung quanh một phen, cũng tìm đúng phương hướng chạy như điên mà ra, chạy trối chết.

…

Chương 239: Vương thị thu hoạch lớn! Thủ Triết được bảo vật!

…

Với tu vi Thiên Nhân cảnh của Vương Ninh Hi, trên lý luận nói là căn bản không chịu nổi một cái tát của Tiên Hoàng.

Nhưng Tiên Hoàng vốn chỉ là vì xả giận mà thôi, lại thật sự dự định giết hắn, ra tay tự nhiên là lưu tình, chỉ là đem hắn đánh bay mà thôi, căn bản không có thương tổn hắn.

Tựa như một đạo lưu tinh bay ra khỏi Sấu Nguyệt Trai, Vương Ninh Hi vẫn còn ở giữa không trung, vội vàng không ngừng khống chế thân hình, tránh cho hai chân rơi xuống đất. Đồng thời, thần niệm của hắn vừa động, liền gọi khôi lỗi nhện đang chạy trối chết trở về, một lần nữa cưỡi lên, sau đó ngựa không ngừng vó vội vã hí hửng trở lại trong Sấu Nguyệt Trai.

Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ thấy thế, nhao nhao dùng ánh mắt biểu thị đồng tình với Tứ Thập Thất thúc.

Ai ~ vì gia tộc, Tứ thập thất thúc thật đúng là không dễ dàng.

Nghe nói, trọng trách trên vai lão nhân gia hắn cũng không nhẹ a!

“Bệ hạ a, thật sự không phải Ninh Kham thông minh a.” Vương Ninh Hi vẻ mặt đau khổ ha ha, phảng phất như chịu ủy khuất cực lớn. “Chỉ là lúc này đây, Ninh Kham có nỗi khổ tâm không thể không vào Tiên Triều.”

“Khổ tâm?” Tiên Hoàng liếc mắt nhìn hắn nói: “Vậy bản hoàng cho ngươi một cơ hội, nếu cái gọi là khổ tâm của ngươi có thể đả động bản hoàng, ta sẽ tha cho ngươi lần này. Còn không được, ngươi tốt xấu gì cũng coi như là chưa bước chân vào.”

“Bệ hạ, sự tình là như vậy.” Vương Ninh Hi rất nhanh đem khốn cảnh trên khu phòng ngự của Đại Càn, độ thuyền giới vực thuật lại một lần: “Tiên Hoàng bệ hạ, ta là đại biểu Đông Càn cầu viện đến, nghe nói trên tay ngài có một chiếc độ thuyền giới vực hư hại…”

“Hình như quả thực có một chiếc thuyền rách.”

Giới Vực độ thuyền nói thế nào cũng là tài nguyên chiến lược, Tiên Hoàng vẫn có ấn tượng, hơi chút suy nghĩ liền suy nghĩ.

Bất quá, sau khi nhớ tới, nàng lại trở mặt: “Thuyền có bị phá nữa, đó cũng là thuyền của bản hoàng, vì sao phải cho ngươi?”

“Bệ hạ nói rất có lý.” Vương Ninh Hi khẽ gật đầu, bỗng hạ giọng nói: “Nhưng chuyến đi này Ninh Kham đã mang đến cho bệ hạ một số thứ đặc biệt, hy vọng có thể lén dâng lên bệ hạ.”

“Ồ?” Tiên Hoàng lười biếng lườm hắn một cái: “Hẳn là ngươi còn muốn hối lộ bản hoàng? Có thứ gì tốt cứ việc lấy ra trước mặt mọi người, xem xem có thể lọt vào mắt bản hoàng hay không.”

“Bệ hạ…” Vương Ninh Hi trừng mắt nhìn, ngữ khí như có điều ám chỉ: “Ngài vẫn là lén xem đi.”

“Hừ, nhìn bộ dáng lén lén lút lút của ngươi kìa, bản hoàng cũng muốn nhìn xem ngươi có thủ đoạn gì.”

Tiên Hoàng hừ lạnh một tiếng, cánh tay ngọc vung lên, một cỗ tiên linh chi khí liền khuếch tán ra, sương mù đằng đằng đem hai người cùng Khôi Lỗi Tri Chu đều bao phủ ở trong đó, ngăn cách thần niệm dò xét của người khác.

Nàng ngước mắt nhìn về phía Vương Ninh Hi, ngữ khí âm trầm lạnh lẽo: “Tiểu tử ngươi hiến dâng bảo vật, nếu không thể khiến bản hoàng hài lòng, bản hoàng cũng sẽ đánh gãy chân ngươi.”

Nàng đối với tiểu tử thúi Vương Ninh Hi này cũng không có sắc mặt gì.

Tiên Triều thật vất vả bồi dưỡng ra chút nhân tài đỉnh cao, toàn bộ bảo hắn dùng các loại thủ đoạn ti tiện đào móc chân tường. Nàng không có ngay tại chỗ gọi người đánh hắn ra khỏi Tiên Triều, cũng đã xem như cho Vương Thủ Triết mặt mũi rồi.

“Bệ hạ, thứ này không phải là ta muốn đưa cho ngài, mà là lão tổ gia gia nhà ta muốn ta cho ngài.” Vương Ninh Hi dở khóc

dở cười nói, “Ngài nếu có gì không hài lòng, có thể đừng trút giận lên ta được không?”

“Thủ Triết bảo ngươi cho?” Đôi mắt Tiên Hoàng hơi sáng lên, lập tức có chút hứng thú: “Vậy ngươi còn ngây ra đó làm gì? Thủ Triết chuẩn bị thứ tốt gì rồi, mau dâng lên cho ta xem.”

Vương Thủ Triết là một nhân vật thần kỳ, tùy tiện để lọt một ngón tay, đều là đồ tốt.

“Bệ hạ, ngài nhìn xem, chính là khối ngọc bội này.” Vương Ninh Hi từ trong nhẫn trữ vật móc ra một khối ngọc bội, sắc mặt nghiêm nghị, như nâng chí bảo trình lên cho Tiên Hoàng.

“Ngọc bội?”

Tiên Hoàng khoát tay, ngọc bội bay tới trong lòng bàn tay nàng.

Nhưng nàng nhìn trái nhìn phải, cũng cảm thấy đây chỉ là một khối ngọc bội bình thường, no chết cũng chỉ đáng giá mấy khối linh thạch, không khỏi nhíu mày nói: “Ngọc bội này, có gì đặc biệt?”

“Bệ hạ, đây là ngọc bội bên người lão tổ gia gia nhà ta.” Vương Ninh Hi đè thấp giọng nói: “Nhớ ngày đó Vương thị chúng ta còn rất nghèo, trong nhà cũng không có bảo vật quá đáng giá, khối ngọc bội này của lão tổ gia gia là hắn mang từ nhỏ đến lớn, gần đây mới cởi xuống đưa cho bệ hạ.”

“Ngọc bội thiếp thân?” Tiên Hoàng giật nảy mình, Dao Tị cẩn thận ngửi ngửi: “Quả thực có khí tức Vương Thủ Triết lưu lại.”

Nhất thời, ngay cả tư thế ngồi nàng cũng có chút không được tự nhiên, uốn éo thân thể, trừng mắt nhìn Vương Ninh Hi nói: “Lão tổ gia gia nhà các ngươi, đưa ngọc bội bên người bản hoàng làm gì?”

“Cái này… Ninh Kham cũng không hiểu thâm ý của hắn.” Vương Ninh Hi chớp mắt, vẻ mặt vô tội và đơn thuần.

Hình dáng kia, dường như hắn thật sự cái gì cũng không biết.

Nhưng mà, giờ phút này, trong lòng của hắn lại không tự giác nhớ lại cảnh lấy được ngọc bội bên người lão tổ gia gia.

Đó là một buổi chiều.

Trời trong nắng ấm, ánh nắng vừa đẹp.

Vương Ly Tầm An đang ghé vào viện của lão tổ gia gia phơi nắng bổQC, chậm chạp cường hóa mai rùa của nàng.

Lúc này, Vương Ninh Hi lén lút lẻn vào viện của lão gia gia, dùng linh ngư nướng tự tay nấu nướng, dụ dỗ Ly Ly Ly Bà nãi nãi trộm ngọc bội của lão tổ gia gia.

Toàn bộ quá trình, trong lòng hắn đều run sợ, sợ bị bắt.

Tràng diện kia, quả nhiên là không chịu nổi quay đầu.

Tuy nhiên, tất cả đều là vì sự quật khởi của Đại Càn, sự quật khởi của Vương thị, lão tổ gia gia, Ninh Kham cũng chỉ có thể xin lỗi ngươi.

"Vương Ninh Hi! Vương Ninh Hi!"

Tiên Hoàng mấy lần kêu gọi đã cắt đứt hồi ức của Vương Ninh Hi.

Nàng có chút đứng ngồi không yên hỏi: "Ta nghe nói ngươi là chuyên gia tình cảm nam nữ, ngươi nói xem, có phải gia gia của lão tổ nhà các ngươi có lòng mưu đồ bất chính gì với bản hoàng hay không?"

Tính cách Tiên Hoàng xưa nay cởi mở, nhưng giờ phút này, trên khuôn mặt xinh đẹp đại khí của nàng lại lộ ra vài phần nhăn nhó.

"Cái này, cái kia…" Vương Ninh Hi do dự dự nói: "Bệ hạ à, tâm tư của lão tổ gia gia, ta đây làm tiểu bối há có thể đoán mò?"

"Hừ, ta đoán hắn chính là tâm thuật bất chính." Tiên Hoàng ngẩng đầu hừ hừ nói, "Ngươi quay đầu lại nói với bản hoàng một câu, bảo hắn đừng nghĩ quá nhiều, bình tĩnh tâm tình chăm chỉ kinh doanh Vương thị, cống hiến nhiều hơn cho Nhân tộc. Đừng suốt ngày làm những đường ngang ngõ tắt này."

"Đúng đúng đúng, bệ hạ nói rất đúng." Vương Ninh Hi liên tục gật đầu, dừng một chút, lại nhìn về phía ngọc bội kia nói:

“Vậy, Ninh Kham đem ngọc bội kia trả lại cho lão tổ gia gia của ta?”

“Được rồi được rồi, bản hoàng chính là phong thái Chân Tiên, thế nhân có thèm nhỏ dãi cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.” Tiên Hoàng trở tay liền đem ngọc bội thu vào, vẻ mặt kiêu ngạo nói, “Nói như thế nào Thủ Triết cũng có công lớn với Nhân tộc, ta cũng không hàn lạnh lòng của hắn.”

“Vâng vâng vâng, bệ hạ nói đúng.” Vương Ninh Hi liên tục gật đầu, sau đó, lại liếc mắt nhìn nàng một cái, yếu ớt hỏi một câu: “Vậy, chiếc thuyền giới vực cũ nát kia…?”

“Cầm lấy lấy đi.” Tiên Hoàng vung tay lên, biểu hiện vô cùng rộng rãi: “Dù sao thuyền kia cũng chất đống ở nơi đó hai ngàn năm rồi không động tới, nếu Thủ Triết đã muốn, vừa vặn để nó phát huy tác dụng.”

“Đa tạ Tiên Hoàng bệ hạ.” Vương Ninh Hi “kinh hỉ” chuẩn bị hành lễ.

“Không cho phép xuống Tri Chu, bổn hoàng còn chưa giải trừ cấm lệnh của ngươi.”

“Vâng vâng vâng, bệ hạ nói có đạo lý, ta không xuống, không xuống được.”

Trong khi nói chuyện, Tiên Hoàng đã vung tay huỷ bỏ sương mù.

Nàng phân phó nội thị nói: “Quay lại đi thanh tẩy chiếc thuyền giới vực cũ nát kia, để cho Vương Ninh Hi mang về Đông Càn, phát huy một chút nhiệt tình.”

“Vâng, thưa bệ hạ.” Nội thị lĩnh mệnh rời đi.

Một màn này khiến cho Mộng Vũ đang ở Sấu Nguyệt Trai vô cùng kinh ngạc.

Nàng nhìn lão tổ tông, lại nhìn Vương Ninh Hi, trong lòng vạn phần không hiểu.

Đây đến tột cùng là cái gì Thần triển khai? Trước đây không lâu, lão tổ tông rõ ràng còn đối với Vương Ninh Hi hô đánh hô giết, như thế nào trong nháy mắt, Giới Vực độ thuyền liền cho đi ra rồi?

Chỉ có Vương Phú Quý, giống như nhìn thấu thủ đoạn của Tứ Thập Thất thúc.

Hai người bọn họ đều là người vô cùng thông minh, lại ở cùng một chỗ từ nhỏ, quan hệ vô cùng thân cận, dưới tình huống manh mối rõ ràng như thế, sao có thể đoán không ra tâm tư của đối phương?

Hắn dùng ánh mắt phức tạp khó hiểu nhìn Vương Ninh Hi, trong ánh mắt thậm chí mơ hồ mang theo một tia kính sợ, Tứ Thập Thất thúc ơi là Tứ Thập Thất thúc, ngài đây thật đúng là to gan lớn mật a, so với Vương Phú Quý hắn lá gan lớn hơn nhiều.

Vương Ninh Hi yếu ớt liếc về liếc mắt một cái. Trong ánh mắt kia hiển nhiên viết hai chữ "Bất đắc dĩ".

Ngươi nghĩ ta có biện pháp nào sao? Lần sau có muốn đổi ngươi tới thử không?

Không không không! Đánh chết ta cũng không!

Vương Phú Quý lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Chuyện của Vương Ninh Hi vốn chỉ là xen vào, sự tình vừa giải quyết xong, Tiên Hoàng liền vung tay áo rộng ra, hạ lệnh nói: "Để Thiên Cương lão nhân tới gặp bản hoàng."

Nội thị lĩnh mệnh xuất trai, không bao lâu sau đã sớm chờ một nhóm người Thiên Cương lão nhân trong điện gần đó, mời đến Sấu Nguyệt trai.

Đám người Vương Phú Quý, Vương Ninh Hi chưa bao giờ thấy qua Thiên Lam lão nhân, lúc này mới tập trung chú ý lên người Thiên Lam lão nhân cầm đầu.

Đó là một lão già râu bạc trắng, mặc một bộ trường bào kiểu dáng thập phần khôi phục, thoạt nhìn tiên khí bồng bềnh, nhưng nhìn kỹ, dáng người của lão lại cực kỳ khôi ngô to lớn, cho dù có y phục che phủ vẫn có thể nhìn thấy đường cong cơ bắp cực kỳ rõ ràng, giơ tay nhấc chân đều như tản ra lực bộc phát vô cùng vô tận.

Nhất là khí tức trên người hắn, càng là hết sức kỳ lạ, so với nhân loại, ngược lại càng giống như mấy cái Lăng Hư Khôi

Lỗi trong nhà, nhưng trong thân thể mơ hồ tản mát ra ba động thần niệm, lại xác thực thuộc về nhân loại.

"Đây là khôi lỗi tiên khu sao?" Vương Ninh Hi tinh tế luyện khí chi đạo, đồng dạng cũng am hiểu khôi lỗi, đối với chế tạo khôi lỗi cực kỳ cảm thấy hứng thú, lúc này nhìn có chút nhìn không chớp mắt.

Cái này thoạt nhìn cùng thường nhân không khác nhau a!

Vô luận là là làn da hay là khớp xương, đều là cùng nhân tộc cơ hồ độc nhất vô nhị.

Công nghệ luyện chế này, ngược lại là nhất mạch tương thừa với thời kỳ Thần Vũ hoàng triều. Vương thị lấy được những con rối thủ hộ từ trong di tích kia, ngoại hình cũng đều cực kỳ tương tự với nhân tộc, mấy con Lăng Hư cảnh kia cơ hồ có thể lấy giả loạn thật, chỉ là diện mạo có chút thường thường không có gì lạ.

Dư quang của Thiên Cương lão nhân thoáng nhìn, cũng chú ý tới ánh mắt của Vương Ninh Hi.

Sau khi nở một nụ cười hiền hòa với hắn, Thiên Cơ lão nhân mới chắp tay hành lễ với Tiên Hoàng: "Thiên Cương, tham kiến Tiên Hoàng bệ hạ."

Ba người đi theo phía sau hắn, cũng đều tất cung tất kính hành lễ: "Thiên Bằng, kim đồng, tam bảo, bái kiến Tiên Hoàng bệ hạ."

Ba vị này chính là ba vị Các chủ của Đa Bảo Các đóng ở tổng bộ Tiên Triều, theo thứ tự là Đại Các chủ Thiên Bằng chân quân, Nhị Các chủ Kim Đồng chân quân cùng với Tam Các chủ Tam Bảo chân quân.

Nghe nói Đại Các chủ Thiên Bằng chân quân chính là một đầu Yêu Đế có huyết mạch Đại Bằng, một thân thực lực đã đạt đến thập nhị giai hậu kỳ, chính là một trong những cường giả đứng đầu thiên hạ ngoại trừ Chân Tiên Chân Ma.

Hơn nữa, nó chính là huyết mạch song hệ cương phong và không gian hệ, tốc độ phi hành cực nhanh không nói, dựa vào thiên phú không gian tự mang trong huyết mạch, nó thậm chí có thể theo quỹ tích không gian truy đuổi địch nhân đang xé

rách không gian bỏ chạy, bất luận là truy địch hay là chạy trốn, đều là khó dây vào nhất đẳng.

Chẳng qua Thiên Bằng chân quân quanh năm vẫn bế quan, chỉ tọa trấn, không tham dự vào sự vụ thực tế.

Mà Nhị Các chủ Kim Đồng Chân Quân cũng không đơn giản. Ông ta tu luyện bảo điển đặc thù 【Kim Đồng Bảo Điển】, một đôi mắt vàng có thể phá hư ảo, có thể phá vạn pháp, điều kỳ lạ nhất là cặp mắt vàng này có ưu thế cực lớn về mặt giám bảo, bảo vật giá trị bao nhiêu, có mô phỏng theo hay không, ông ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Về phần Tam Các chủ Tam Bảo chân quân, chính là Các chủ sôi nổi nhất, cũng là vị trẻ tuổi nhất trong ba vị Các chủ, đối ngoại bàn bạc và chủ trì sự vật thường ngày đều là do hắn ra mặt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, lần này sau khi Đa Bảo Các xảy ra chuyện, Tam Bảo chân quân cơ bản phải cõng nồi.

“Miễn lễ.” Tiên Hoàng thản nhiên vung tay lên.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Thiên Cơ lão nhân và ba vị Các chủ cùng lên tiếng.

Tiên Hoàng nhìn Thiên Cơ Lão Nhân, ngữ điệu hơi nghiêm khắc: “Thiên Cơ, bổn hoàng hứa cho ngươi duy trì thái độ trung lập, cho phép ngươi đồng thời buôn bán trong Ma Triều và Tiên Triều, không phải để ngươi tùy ý làm bậy, tùy ý cài gián điệp ám sát.”

Luận thực lực tổng thể, Hàn Nguyệt Tiên Triều tự nhiên là vượt xa Thiên Cương đại lục.

Chỉ là vì sự tồn tại của Thiên Cơ lão nhân, khiến cho tình huống của Thiên Cương đại lục trở nên cực kỳ đặc thù. Tuy rằng bố cục bên trong đại lục cũng tương đối phức tạp, có thế lực khác nhau cắt cứ một phương, thậm chí còn từng có lần xuất hiện nội loạn, nhưng bởi vì sự tồn tại của vị chí cường giả Thiên Cơ lão nhân này, vô luận quá trình như thế nào, cuối cùng đều có thể cấu thành liên minh thống nhất, nhất trí đối ngoại.

Điều này cũng dẫn đến thực lực tổng hợp của liên minh thế lực Thiên Lam đại lục vượt xa quốc gia như Đại Càn, Đại Lương.

Tiên Triều và Ma Triều đều muốn lôi kéo Thiên Lam đại lục nhất mạch, nhưng cũng không muốn Thiên Lam đại lục đến một phương khác. Lúc này mới có hiệp ước "Tứ tôn hội hội nghị" nổi tiếng lúc trước cùng 【Tiên Ma lưỡng triều liên hợp】.

Bởi vậy, trung lập của Thiên Lam đại lục chính là kết quả đánh cờ khắp nơi lúc trước.

Mà bây giờ, sau khi Tiên Hoàng thăng cấp thành Chân Tiên cảnh trung kỳ, lực lượng sung túc, ngay cả ngữ khí cùng tính tình nói chuyện đều cứng rắn hơn mấy phần.

Thiên Thương lão nhân cũng biết hôm nay Tiên Hoàng thế lớn, có chút không thể trêu vào, vội vàng chắp tay nói: "Bệ hạ, chuyện ám sát ta đã hoàn toàn điều tra rồi, lúc này đây thật là Đa Bảo Các chúng ta bỏ bê quản lý, khiến một số kẻ gây rối Ma Triều chui vào sơ hở, lúc này mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng."

"Ta cam đoan, ta sẽ cường hóa toàn bộ giám sát và cơ chế quản lý của Đa Bảo Các, chặn kín lỗ hổng, chuyện tương tự sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa, nếu không, mặc cho Tiên Hoàng trách phạt như thế nào, Thiên Cương ta đều không hề oán hận một câu."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tiên Hoàng cũng thoáng hòa hoãn một chút.

Nàng thở dài: "Thiên Cương à, bản hoàng cũng biết ngươi khó xử. Thần hồn ký sinh phải dựa vào hôn mê thời gian dài mới có thể tiêu hao, duy trì sinh cơ. Nhưng ngươi phải chỉnh đốn Đa Bảo Các một chút."

Tuy Thiên Cương lão nhân không phải Chân Tiên, nhưng cũng là chiến lực cấp Chân Tiên, đối với Nhân tộc mà nói cũng coi như là một cây định hải thần châm, Tiên Hoàng đương nhiên cũng sẽ cho hắn chút mặt mũi, sẽ không một cây gậy đánh chết hắn.

"Đa tạ bệ hạ chỉ điểm, Thiên Cương nhất định sẽ chỉnh đốn." Thần sắc Thiên Cương lão nhân nghiêm nghị.

Nói thật, chuyện lần này hắn cũng rất tức giận. Mặc cho là ai, đang yên đang lành bị người ta làm vũ khí, còn tạo thành hậu quả vô cùng nghiêm trọng, tâm tình cũng sẽ không tốt chỗ nào.

Càng đừng nói lúc trước hắn còn đang yên lành ngủ đông, kết quả liền bị người cứng rắn kêu lên, báo tin dữ này.

“Bổn hoàng từ trước đến nay đều tin tưởng cách làm người của ngươi.” Tiên Hoàng nhàn nhạt nói: “Bất quá, lần này Vương Phú Quý bởi vậy mà bị ám sát, nếu không phải hắn vận khí tốt, không chừng đã mất mạng mất đi Đa Bảo Các, nếu như các ngươi có thể tranh thủ được sự thông cảm của hắn, việc này cứ bỏ qua như vậy, nếu không tranh thủ được, cũng đừng trách bổn hoàng tiếp tục nắm lấy không buông.”

Nói đến đây, thanh âm của nàng dừng lại, giọng điệu chuyển lệ: “Thậm chí, Đa Bảo Các các ngươi cũng không tiếc thủ tiêu.”

Lời vừa nói ra, trong lòng Thiên Cương lão nhân và ba vị Các chủ đều có chút khiếp sợ.

Bọn họ đều biết Tiên Hoàng sủng nịch Vương Phú Quý, lại không nghĩ tới, Tiên Hoàng Bệ Hạ lại cứng rắn ủng hộ Vương Phú Quý như vậy. Phần vinh hạnh đặc biệt này, cũng không đơn giản như phủ chủ tương lai của phủ công chúa.

“Phú Quý công tử vì sự sơ suất của Đa Bảo Các mà suýt chút nữa chịu khổ, chúng ta nên bồi thường.” Thiên Lam lão nhân nói: “Đa Bảo Các chúng ta nguyện ý cho Phú Quý công tử một 【khách hàng chí tôn】 thanh danh, từ nay về sau được ưu tiên mua sắm ở Đa Bảo Các của ta, không hạn chế quyền mua sắm vĩnh viễn, vĩnh viễn có quyền mua sắm tám phần, cùng với có thể thưởng thức phục vụ của Đa Bảo Các bất cứ lúc nào.”

Ý định ban đầu của bọn họ là chuẩn bị đưa ra một cái 【khách hàng Vương cấp】 cho Vương Phú Quý, các loại quyền lực tự nhiên kém xa khách hàng chí tôn, chỉ là nhìn Tiên Hoàng tựa hồ rất ủng hộ Vương Phú Quý, liền dứt khoát đưa tới đỉnh phong.

Khách hàng chí tôn?

Vương Phú Quý không rõ việc bồi thường này là tốt hay xấu, lập tức nhìn về phía Tiên Hoàng.

“Bồi thường này còn được, trước mắt có quyền khách hàng chí tôn, toàn thế giới chỉ có bốn vị, ngươi là vị trí thứ năm.” Tiên Hoàng gật đầu nói, “Về sau Vương thị các ngươi muốn mua sắm vật tư, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần Đa Bảo Các có thể bày bán, ngươi đều có quyền mua.”

Dừng một chút, Tiên Hoàng lại nói: “Bất quá, chỉ dựa vào một cái hư hàm, chỉ sợ không đủ a.”

Mấy người Thiên Khuyết lão nhân bọn họ có chút ngơ ngác nhìn nhau.

Như vậy vẫn chưa đủ?

Dưới sự ra hiệu của các đồng bọn, Kim Đồng Chân Quân tiến lên chắp tay: “Bệ hạ, xin hỏi như thế nào mới đủ?”

“Lại đưa thêm mười viên Tiên Linh thạch, cứ vậy bỏ qua việc này.” Tiên Hoàng sư tử ngoạm mở miệng nói.

“Mười viên Tiên Linh Thạch?” Da mặt phỏng chân của Thiên Ngô lão nhân run rẩy một chút, giọng điệu khó có thể tin: “Bệ hạ, một đao này của ngài quá tàn nhẫn. Cho dù có thể khiến cho Tiên Triều ngài lấy ra mười viên Tiên Linh Thạch, cũng coi như là cắt một khối thịt lớn, thương tổn đến gân cốt đi? Ta nhiều nhất cũng phải bồi thường một viên Tiên Linh Thạch, cái này không sai biệt lắm tương đương với giá hai kiện Đạo Khí bình thường.”

“Thiên Khuyết, ngươi còn không biết nhà chúng ta phú quý đúng không?” Tiên Hoàng cười lạnh một tiếng, “Hắn là vì nịnh nọt công chúa, đều có thể tiện tay xuất ra tiên linh thạch. Một viên, ngươi xem thường ai? Chín viên, không thể thiếu hơn nữa.”

“Hai viên, nhiều nhất là hai viên.” Vẻ mặt Thiên Cương lão nhân kháng cự.

“Tám!”

“Ba viên!”

Hai vị đại lão Chân Tiên chiến lực bắt đầu chỉ mấy viên Tiên Linh Thạch, triển khai cò kè mặc cả như chợ bán thức ăn.

Mấy người ở đây nhìn thấy đều là hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, giá cả được nâng lên năm viên, Thiên Lam lão nhân liền liều chết không theo.

Năm viên Tiên Linh thạch, gần như tương đương với một món bán Tiên khí. Đối với Đa Bảo các mà nói thì đây tuyệt đối là tổn thương gân cốt rồi.

"Năm miếng liền năm miếng, nghe nói Đa Bảo Các các ngươi cũng có một chiếc độ thuyền giới vực rách nát, linh kiện đều sắp bị hủy hết, không bằng cũng đền cho Vương Phú Quý đi." Tiên Hoàng trả giá không được, bắt đầu đòi thêm đồ.

Thiên Cương lão nhân có chút bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ, phá nó nữa cũng là giới vực độ thuyền a, ít nhất giá trị hai viên Tiên Linh Thạch."

"Phì! Một chiếc thuyền rách nát đáng giá bao nhiêu như vậy? Bổn hoàng đường đường là Tiên Hoàng, mở một cái miệng còn không đáng một chiếc thuyền rách?" Thần sắc Tiên Hoàng tức giận, tính tình Chân Tiên cảnh trung kỳ lập tức trở nên nóng nảy.

"Được được được, bệ hạ nắm tay ngài lớn, ngài định đoạt." Thiên Lam lão nhân cũng lập tức nhận sai, đau lòng nói: "Vậy cái giá này. Bệ hạ và Vương Phú Quý, sau này Vương thị không được xen vào chuyện này nữa."

"Như vậy cũng được." Lúc này Tiên Hoàng mới hài lòng phất tay: "Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi, bản hoàng mệt mỏi, giải tán hết đi."

"Chúng ta cáo lui."

Tất cả mọi người thức thời cáo lui, quay người đi ra ngoài.

Lúc này, Tiên Hoàng lại nói: "Vương Ninh Hi, ngươi ở lại đây một chút."

Bước chân Vương Phú Quý hơi khựng lại, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Vương Ninh Hi, sau đó mới đi ra ngoài.

Vương Ninh Hi ho khan một tiếng, chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, lúc này mới hạ thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, ngài lưu ngoại thần là còn có chuyện gì muốn phân phó sao?"

“Thủ Triết lão tổ nhà ngươi đã tặng lễ vật cho bản hoàng, bản hoàng há là người không biết lễ nghĩa?” Tiên Hoàng nói xong, lấy ra một khối ngọc bài ném cho Vương Ninh Hi nói: “Đây là 【Thông Hành Lệnh cao nhất của Tiên Hoàng cung】. Ngươi mang cho lão tổ tông nhà ngươi, cầm thông hành lệnh này, trong toàn bộ Tiên Hoàng cung không cần bẩm báo cũng có thể thông hành không trở ngại, bao gồm 【Tê Tiên cung】 của bản hoàng.”

Tê Tiên cung?

Vương Ninh Hi trong lòng giật thót, nhất thời cảm thấy ngọc bài trong tay nặng hơn rất nhiều.

Hắn nhìn nhìn Tiên Hoàng, lại nhìn nhìn ngọc bài trong tay, yếu ớt hỏi: “Vậy, đây không phải tẩm cung của bệ hạ ngài sao?”

“Nói nhảm, bản hoàng thường xuyên bế quan ở tẩm cung. Bản hoàng đây không phải là sợ Thủ Triết vạn nhất có chuyện quan trọng bẩm báo, tìm không thấy bản hoàng sao?” Tiên Hoàng trừng mắt liếc hắn một cái: “Lệnh bài này, không cho nói ra.”

“Vâng vâng vâng, ngoại thần hiểu rồi, ngoại thần cái gì cũng không biết.” Vương Ninh Hi liên tục đáp lời, lúc này trên trán hắn vẫn luôn bình tĩnh cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Chung quy cảm giác hình như tình thế nghiêm trọng hơn.

Sau khi đợt này trở về, có lẽ hắn sẽ không bị lão tổ gia gia đánh chết chứ?

“Còn nữa, bản hoàng có một tấm 【Đại Na Di Lệnh】, ngươi chuyển giao cho Thủ Triết, để hắn hộ thân.” Tiên Hoàng lại suy nghĩ một chút, lần nữa lấy ra một tấm ngọc bài, đưa cho Vương Ninh Hi nói: “Lệnh dịch chuyển này không phải tầm thường, so với Hư Không Độn Phù do Chân Tiên luyện chế ra cao hơn một mảng lớn, hiệu quả ước chừng bằng với Chân Tiên toàn lực thi triển thuật dịch chuyển không gian, bản hoàng cũng chỉ vẹn vẹn có tấm này.”

“Như vậy, mặc dù gặp phải uy hiếp đến từ Chân Tiên Chân Ma, hắn cũng có cơ hội nhờ vào đó giữ được tính mạng.”

“Ùng ục ùng ục!”

Vương Ninh Hi nuốt nước miếng một cái, dự cảm không ổn trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Tiên Hoàng bệ hạ, điệu bộ này của ngài càng nhìn càng giống như là muốn bao tiểu bạch kiểm a~

Lần này hắn thật sự sẽ bị đánh chết, đúng không?

…

Chương 240: Lục Trà mạnh nhất trong lịch sử!

…

Tổng bộ Đa Bảo Các.

Sau khi Thiên Cương lão nhân cùng ba vị Các chủ trở về, đều có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Bọn họ đều nhìn ra, Tiên Hoàng lần này chủ yếu là nhìn thái độ của Vương thị. Nếu Vương Phú Quý đại diện cho Vương thị, đã không truy cứu Đa Bảo Các nữa, Tiên Hoàng cũng thuận nước đẩy thuyền không nắm tay không buông.

Mấu chốt vẫn là ở thái độ của Vương Phú Quý, hiển nhiên hắn vẫn có chút hữu hảo với Đa Bảo Các.

Nếu không lần này, với tính tình nóng nảy của Tiên Hoàng, hơn phân nửa sẽ không dễ dàng buông tha.

"Tam Bảo, lần này coi như ngươi may mắn qua ải." Thiên Cơ lão nhân nghiêm túc giáo huấn nói: "Nhưng hành động chỉnh đốn tiếp theo của nội bộ Đa Bảo các, ba người các ngươi ngàn vạn lần không thể thả lỏng, bên phía Xích Nguyệt Ma Triều cũng sẽ triển khai một lần chỉnh đốn hành động."

"Vâng, tôn thượng." Ba vị các chủ vội vàng lĩnh mệnh hành lễ.

"Ngoài ra, Mục Vân Tiên Hoàng thăng cấp Chân Tiên trung kỳ, sẽ ảnh hưởng tới biến hóa trong thế giới tiếp theo." Sắc mặt Thiên Cơ Lão Nhân có vẻ nghiêm trọng: "Những phái trung lập chúng ta sợ nhất là như vậy, bất luận gió đông áp đảo gió tây, hay gió đông áp đảo, đều khiến hoàn cảnh sinh tồn của chúng ta trở nên nghiêm trọng."

"Tôn thượng, vậy chúng ta có thể chi viện Ma Triều nhiều hơn một chút tài nguyên hay không?" Kim Đồng Chân Quân thấp giọng hỏi: "Như vậy, cũng dễ cân bằng thực lực hai triều Tiên Ma."

"Tuyệt đối không được." Thiên Cơ lão nhân kiên định cự tuyệt nói, "Ma Triều có nội tình của Ma Triều, cũng không phải dễ

dàng bị Tiên Triều áp đảo như vậy, lúc này chúng ta càng nên tuân thủ thái độ trung lập, công bằng. Nếu không một khi bị Tiên Hoàng nhìn thấu, với cá tính của nàng nhất định sẽ làm ra thủ đoạn phi thường, đến lúc đó, chúng ta chắc chắn sẽ bị ép hoặc là đầu nhập vào Tiên Triều để trấn áp Ma Triều, hoặc là đầu nhập vào Ma Triều chống cự Tiên Triều."

"Vâng, tôn thượng." Ba vị các chủ lần nữa đáp, sắc mặt của mọi người cũng không tốt lắm, thế cục hôm nay thật đúng là sợ làm sai đi nửa bước.

"Mọi người cũng đừng quá lo lắng." Thiên Cơ lão nhân cũng tự tin nói: "Tuổi thọ của ta mặc dù có hạn, lại có thể dựa vào thần hồn ngủ say không ngừng kéo dài thời gian, gián tiếp kéo dài thời gian trên đời, hai triều Tiên Ma đối với ta cũng có chút kiêng kỵ, tuyệt đối không dám đắc tội quá ác."

Dừng một chút, Thiên Lam lão nhân lại hiếu kỳ nói: "Đúng rồi, hôm nay lúc bái kiến Tiên Hoàng, tiểu tử cưỡi Khôi Lỗi Tri Chu kia có lai lịch gì?"

"Tôn thượng, người nói là Vương Ninh Hi đúng không?" Tam Bảo chân quân nói, "Tiểu tử này cũng xuất thân từ Đông Càn Trường Ninh Vương thị, ở Tiên Triều chính là tồn tại Truyền Kỳ cấp, không nói đến hắn đối với luyện khí và khôi lỗi thiên phú vô cùng cao tuyệt, người này hành sự tác phong có chút vô sỉ, các loại thủ đoạn móc sừng ùn ùn, ngay cả Tiên Hoàng bệ hạ cũng đối với hắn đau đầu dị thường."

"Lại là Trường Ninh Vương thị?" Thiên Lam lão nhân nhíu mày không thôi: "Trường Ninh Vương thị này nội tình hùng hậu như vậy, nếu không phải đạt được cơ duyên to lớn gì đó thì là truyền thừa cổ xưa nào đó dần dần nhập thế."

"Vô luận là điểm nào, chúng ta giao hảo cùng nhau, kết nhiều một ít thiện duyên chung quy sẽ không sai. Đầu Khôi Lỗi Tri Chu kia của hắn có chút đặc biệt, các đốt ngón tay linh động tỉ mỉ, chế tác tinh xảo vô cùng, mà lại phảng phất đã có được sơ bộ khí linh trí tuệ. Thú vị, có chút thú vị, tam bảo, ngươi đi mời hắn đến, ta muốn cùng hắn tán gẫu một chút, nếu như tư chất hắn không tầm thường, có thể cho hắn chút chỗ tốt."

"Tôn thượng, thuộc hạ đi ngay đây." Tam Bảo chân quân chuẩn bị đi bái tạ Vương Phú Quý một chút, sau khi nhận

được lệnh, hấp tấp đi theo.

Đồng thời.

Trong khách viện xa hoa của Hàn Nguyệt Vương thị.

“Phú Quý, Vương Ninh Hi ta, khó a.” Vương Ninh Hi cưỡi trên khôi lỗi nhện, uống linh trà, bộ dáng ai oán thở dài: “Lần này, nhiệm vụ gia tộc gần như hoàn thành một nửa, cũng không biết Thiên Lam tiền bối có mắc câu hay không.”

“Tứ thập thất thúc, chính là người làm phiền ngài ấy.” Vương Phú Quý giúp hắn pha trà, cười an ủi: “Ta xem như hiểu rồi, lần này ngài cưỡi con rối nhện yết kiến Tiên Hoàng bệ hạ, hợp khẩu vị của tiền bối Điếu Thiên Khuyết. Ta cũng không biết nên nói như thế nào nữa, vì sao không trực tiếp trao đổi với Thiên Diễm tiền bối, tận tình thể hiện tài hoa của ngài.”

“Ta tin tưởng với ánh mắt của Thiên Diễm tiền bối, nhất định sẽ rất tán thưởng ngươi.”

Vương Ninh Hi xoay người trên con rối, làm cho tư thế của mình trở nên thoải mái hơn một chút, lắc đầu nói: “Phú quý, ta thừa nhận âm mưu quỷ kế đánh giặc của ngươi mạnh hơn ta, nhưng đến lượt đào người, ta lại am hiểu hơn một chút.”

“Tục ngữ nói rất hay, đưa tới cửa không thơm. Ta phải làm cho Thiên Lam tiền bối cảm thấy hứng thú đối với ta, lại không thể để hắn dễ dàng thực hiện được, như vậy hắn sẽ càng ngày càng ngứa ngáy khó nhịn, xem ta như bảo bối.”

“Phú Quý à, ta dạy ngươi châm ngôn tám chữ, chợt lạnh chợt nóng, như gần như xa.”

“…” Vương Phú Quý nhìn chằm chằm Tứ Thập Thất thúc đang dương dương đắc ý của mình, sớm nghe nói Tứ Thập Thất thúc dùng trà, hôm nay xem ra đã trải qua nhiều việc.

Ai ~ nhớ lúc Tứ Thập Thất thúc còn trẻ, còn rất chính khí lẫm liệt, rốt cuộc đã trải qua cái gì? Để cho hắn dần dần biến thành bộ dáng như bây giờ?

Thúc cháu đang nói chuyện.

Lại nghe người gác cổng của Hàn Nguyệt Vương thị đến bẩm báo, nói là Tam Bảo Chân Quân đến cửa bái tạ Vương Phú Quý.

Tam Bảo chân quân chính là tiền bối Lăng Hư cảnh rất có danh vọng và địa vị, Vương Phú Quý đương nhiên sẽ không làm bộ làm tịch, lúc này liền cùng Vương Ninh Hi chủ động đi nghênh đón.

Sau một phen khách sáo, Tam Bảo Chân Quân được mời vào khách viện.

Sau khi đến khách viện chiêu đãi một chút, Tam Bảo chân quân tự nhiên lại một phen liên tục nói lời cảm tạ, cứng rắn nhét Tiên Linh thạch kia cho Vương Phú Quý, sau đó còn mời Vương Ninh Hi đến Đa Bảo Các làm khách, nói là Thiên Lam lão nhân cho mời.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, Vương Ninh Hi vậy mà cự tuyệt nói: "Tam Bảo tiền bối, không phải là Ninh Kham không biết cất nhắc, chỉ là Ninh Kham bị Tiên Hoàng bệ hạ phong sát, có thể ở lại Hàn Nguyệt Vương thị đã là bệ hạ khai ân, nếu là chạy loạn khắp nơi, chẳng lẽ không phải trước mặt mọi người đánh thể diện bệ hạ?"

Chờ sau khi Tam Bảo chân quân trở về bẩm báo chi tiết, Thiên Cơ lão nhân thản nhiên phất tay nói: "Nếu đã như thế, đó chính là lão phu và hắn hữu duyên vô phận, thôi mà thôi, cũng chớ vì việc này mà đắc tội với Tiên Hoàng bệ hạ."

Nhưng chưa được hai ngày đã có tin tức chấn động Tiên thành.

Trong một số thế gia lớn lớn nhỏ nhỏ của Tiên thành, tinh thông thế hệ trẻ luyện khí, tới cửa luận bàn trao đổi luyện khí với Vương Ninh Hi, đều không ngoại lệ bị thảm bại.

Điều này khiến cho danh tiếng thiên tài luyện khí của Vương Ninh Hi tăng vọt, có thể được Bách Luyện Chân Quân coi trọng như thế, đích thật là có môn đạo của hắn.

Sau khi Thiên Cương lão nhân nghe nói, lại lần nữa động tâm, chẳng qua hắn đường đường là tồn tại có chiến lực cấp Chân Tiên, tự nhiên vẫn không chịu trực tiếp tới cửa, vậy mất mặt biết bao?

Ai có thể ngờ được.

Lại qua hai ngày, tên tuổi Vương Ninh Hi lần nữa nổ vang, con rối nhện của hắn đang cùng một vị luyện khí đại sư Tử Phủ cảnh hình nộm Tử Phủ cảnh luận bàn, vậy mà một lần

hành động đã giành thắng lợi, vả lại còn nổ ra tin tức khôi lỗi nhện của hắn chính là tự mình luyện chế kinh người.

Bình thường đại sư có năng lực luyện chế khôi lỗi, có thể ở Thần Thông cảnh luyện chế ra khôi lỗi cấp bậc Tử Phủ cảnh, đã là đại ngưu đỉnh tiêm.

Nhưng Vương Ninh Hi khi ở Thiên Nhân cảnh đã có thể một mình luyện chế khôi lỗi sức chiến đấu của Tử Phủ cảnh. Nếu hắn không có ăn gian nhờ Bách Luyện chân quân hỗ trợ, vậy hắn chính là luyện khí khôi lỗi sư trâu bò nhất từ trước tới nay.

Kể từ đó, Thiên Cương lão nhân đều có chút ngồi không yên, cả đời này của ông ta cực kỳ am hiểu luyện khí và khôi lỗi, nhưng khi ông ta còn là Thiên Nhân cảnh, cũng tuyệt đối không có trâu bò như Vương Ninh Hi.

Cũng may bây giờ bên ngoài đồn đãi ào ào, nói là Tri Chu Khôi Lỗi của Vương Ninh Hi, trong đó có ít nhất một nửa bộ đồ là xuất từ tay Bách Luyện chân quân. Có người cúng bái hắn, tự nhiên cũng có các loại đồn đãi chửi bới hắn.

Thiên Thương lão nhân dứt khoát nghĩ lại, lấy lý do giám định lai lịch của Vương Ninh Hi, chủ động đi Hàn Nguyệt Vương thị, tùy hành giả còn có một đám luyện khí đại sư bản địa Tiên Triều, luyện khí tông sư.

Đừng thấy Thiên Lam lão nhân đánh nhau không lại Tiên Hoàng, nhưng thực lực của hắn trên con đường luyện khí lại là tồn tại độc nhất vô nhị trên toàn thế giới. Ở Tiên Triều cũng tốt, Ma Triều cũng thế, đều có rất nhiều người ủng hộ Luyện Khí giới.

Rất nhiều người khóc lóc cầu xin, thậm chí quỳ ở cửa, chính là vì mời Thiên Cương lão nhân chỉ điểm một phen.

Theo Thiên Cương lão nhân xuất mã, tự nhiên là đưa tới sự chú ý cực lớn, thậm chí Tiên Hoàng bệ hạ cũng phái nội thị bên người đến xem tình huống, nếu như Vương Ninh Hi thật sự gian lận, vậy thì trục xuất hắn khỏi Tiên Triều.

Nếu hắn thật sự có bản lĩnh này, Tiên Hoàng cũng sẽ suy nghĩ cách giải trừ cấm túc lệnh của hắn.

Đây là một bữa tiệc thịnh soạn.

Thiên Lam lão nhân không ngừng ra đề mục, mà Vương Ninh Hi không ngừng nhanh chóng giải đáp. Bất quá, Vương Ninh Hi cũng không phải đèn cạn dầu, hắn cũng sẽ đưa ra rất nhiều nghi ngờ hỏi ngược lại Thiên Lam lão nhân.

Một già một trẻ một hỏi một đáp, tựa hồ càng ngày càng có hứng thú, trận giao lưu này kéo dài trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Người trong giới luyện khí nghe vậy thì như si như say, như đưa thân vào trong đại đạo vô tận. Những người nhàn rỗi xem náo nhiệt thì chỉ nghe được vô vị buồn ngủ.

"Tốt, tốt!"

Thiên Tuyền lão nhân kinh hỉ vạn phần nhảy dựng lên, liên tục tán thưởng: "Ninh Hi tiểu tử, ngươi so với trong truyền thuyết càng thêm kinh diễm tuyệt luân, với tạo nghệ của ngươi trên luyện khí cùng khôi lỗi tuyệt đối có thể độc lập luyện chế ra con rối nhện kia."

Chúng nhân đều kinh hô không thôi, Thiên Lam lão nhân đều giám định tỉ mỉ, Vương Ninh Hi tự nhiên không còn hiềm nghi gian lận. Điều này đại biểu, Tiên Triều chúng ta xuất hiện một tuyệt thế thiên tài luyện khí.

"Đa tạ tiền bối hỗ trợ giải thích lời đồn." Vương Ninh Hi ngược lại có vẻ không kiêu ngạo không kiêu ngạo.

"Ninh Hi, ngươi có hứng thú trở thành đồ đệ của ta không?" Khi Thiên Lam lão nhân nhìn Vương Ninh Hi, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng, giống như đang nhìn một món bảo vật độc nhất vô nhị.

"Cái này…" Vương Ninh Hi do dự nói: "Ta đã đáp ứng sư tôn Bách Luyện Chân Quân, tương lai sẽ kế thừa Bách Luyện Bảo Điển của hắn."

"Bách luyện? Ta nhổ vào!" Thiên Cương lão nhân tại chỗ tức giận phỉ nhổ nói, "Tiểu tử bách luyện kia tuy có vài phần bản lĩnh, nhưng nào có tư cách thu ngươi làm đồ đệ. Ninh Kham ơi là Ninh Hi, ngươi là tuyệt thế côi bảo, chớ bỏ lỡ tiền đồ."

"Thiên Diễm tiền bối." Vương Ninh Hi kiên định lắc đầu nói: "Làm người không thể nói không giữ lời, ta đã đáp ứng sư tôn thì tuyệt đối sẽ không thay đổi."

“Ngươi…” Thiên Cơ lão nhân tức giận vung tay: “Thằng nhóc ngươi không biết tốt xấu, ngươi bỏ lỡ cơ duyên lớn nhất đấy.”

Dứt lời, liền nghênh ngang rời đi.

Lưu lại một đám người nhao nhao ai thán, tức là khiếp sợ thiên phú của Vương Ninh Hi, hoặc là tiếc hận, hoặc là âm thầm cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng Vương Ninh Hi vẫn không hề bị lay động.

Vài ngày trôi qua, Tiên Hoàng bảo Vương Ninh Hi đi yết kiến, sau đó không lâu sau đó, truyền ra Vương Ninh Hi chính là người có tư chất huyết mạch tuyệt thế giáp, như thế, Tiên Triều lại khiếp sợ.

Tuyệt thế giáp đẳng!

Hắn mới là Thiên Nhân cảnh, còn chưa đạt tới Tử Phủ cảnh, kế thừa bảo điển.

Đến lúc đó, hắn nói không chừng có thể một hơi đột phá đến cấp bậc thiên tử, nếu cho hắn một bộ tiên kinh, huyết mạch sẽ lại lần nữa tăng lên, tuyệt đối là tồn tại có thể sánh ngang với Tuy Vân công chúa.

Sau đó, Thiên Lam lão nhân lại ngồi không yên, hấp tấp chạy tới Hàn Nguyệt Vương thị. Kết quả lại nghe nói, Vương Ninh Hi đã điệu thấp rời khỏi Tiên Triều, chạy về Đông Càn Vương thị.

Thiên Khuyết lão nhân do dự một lát, rốt cuộc không kiềm chế được nữa nói: “Người đâu, mua cho ta một tấm vé đi Đông Càn phi chu.”

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác, khoảng cách Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý đến thăm Tiên Triều cũng đã qua một đoạn thời gian.

Đại Càn.

Lũng Tả quận, huyện Trường Ninh, Trường Ninh vệ.

Vọng Hải trấn.

Vọng Hải trấn cũng giống như Tân Bình trấn, Đông Hà trấn, đều là những thôn trấn khai hoang ở ngoại vực lần thứ hai của Vương thị.

Luận về độ nổi tiếng, Vọng Hải trấn không thể so sánh với một trấn bình mới trung tâm mậu dịch với bên ngoài, luận sản vật, Vọng Hải trấn cũng không có chỗ nào đáng xưng đạo, nhưng đối với Trường Ninh Vương thị mà nói, tầm quan trọng của nơi này không hề thua kém so với Tân Bình trấn.

Bởi vì, nơi này chính là vị trí của【Tổng ty thuyền nghiệp Vương thị】.

Tổng ty thuyền của Vương thị, nói toạc ra chính là nơi Vương thị chế tạo thuyền. Thuyền lớn giáp sắt của Vương thị được chế tạo ở đây.

Vọng Hải trấn tuy rằng gần biển, nhưng bởi vì vị trí địa lý, phần lớn bộ phận ven biển của nó đều là bãi bùn, chỉ có ở vị trí phía bắc có một cảng khẩu hơi sâu một chút, cảng khẩu cũng không lớn, không cách nào chứa lượng lớn thuyền neo đậu, nhưng làm bến tàu, lại đầy đủ rồi.

Vào lúc ban đầu,【Tổng ty thuyền của Vương thị】vẫn chỉ là một phân bộ của viện nghiên cứu Vương thị. Lúc ấy thuyền thiết giáp vẫn còn ở giai đoạn nghiên cứu, bởi vì cần phải đến bến tàu làm ổ tàu và căn cứ nghiên cứu, liền nhìn trúng bến cảng này, chuyển phân bộ đến đây.

Từ đó về sau, theo sự vấn thế của thuyền giáp sắt Vương thị, cùng với công nghệ chế tác không ngừng thành thục,【Tổng ty thuyền của Vương thị】bèn dần dần từ trong viện nghiên cứu độc lập đi ra, từng bước bắt đầu tiếp nhận một ít đơn đặt hàng đến từ hoàng thất Đại Càn, cùng với những thế gia khác.

Nhưng dù vậy, trong tổng ty tàu vẫn giữ lại một bộ phận nghiên cứu hạch tâm, tên là [Duy bạc viện nghiên cứu] vẫn nằm dưới Vương thị nghiên cứu viện, tiếp nhận sự quản hạt của viện nghiên cứu.

Mà sở nghiên cứu thuyền thuyền này nằm trong một bến tàu không đáng chú ý gần bến cảng Vọng Hải trấn.

Nhìn từ ngoại hình, bến tàu này và những ụ tàu khác của Vương thị xung quanh cũng không có gì khác nhau, giống như chỉ là một cái ụ tàu bình thường hơn mà thôi.

Nhưng bên trong bến tàu lại có động thiên khác.

Bên trong ụ tàu, có một cái hố sâu thật lớn phảng phất sâu không thấy đáy.

Trong hố sâu, một chiếc thuyền khổng lồ đang lẳng lặng thả neo, vô số nhân viên công tác bận rộn trên thuyền, lui tới, tựa như kiến thợ vận chuyển vật tư trong tổ kiến.

Vô số dụng cụ đèn lưu ly Vương thị treo lơ lửng trên mái vòm, ánh sáng trong suốt chiếu sáng toàn bộ ụ tàu, nhưng cũng chỉ chiếu sáng một nửa thân thuyền trên thuyền lớn kia, nửa dưới vẫn như cũ biến mất trong bóng tối, từ xa nhìn lại, tựa như cự thú tiền sử.

Chiếc thuyền lớn này chính là Côn Ngô Cự Chu thu được từ Ma Triệu Quốc lúc trước.

Từ năm đó sau khi bị tịch thu, chiếc thuyền lớn này vẫn luôn đậu ở trong ụ tàu này, để nhân viên nghiên cứu của Vương thị phân tích, hiện giờ đã nhiều năm rồi.

Trên bình đài bên mạn thuyền ổ, còn có từng dãy kiến trúc được sắp xếp chỉnh tề, nơi này là các nhân viên công tác trong thuyền quan sát, nơi nghiên cứu, trong đó thậm chí còn có ký túc xá chuyên dùng cho nhân viên cư trú, cùng với trung tâm của cửa hàng nhỏ, trung tâm giải trí, phương tiện có thể nói là tương đối hoàn thiện.

Giờ phút này.

Trong một gian phòng làm việc trong quần thể kiến trúc, Vương Thất Tân đang cầm bút, thống kê tiêu hao vật tư và lương công trong nửa năm.

Là trưởng tử của Vương Tông Thụy, hắn đứng hàng thứ mười ba trong hàng chữ lót “Thất”, hiện giờ đã một trăm bốn mươi tuổi, lớn hơn muội muội Vương Kỳ mười lăm tuổi.

Tính cách hắn từ nhỏ cũng tương đối yên tĩnh, so sánh với Vương Anh Tuyền nhảy nhót kiêu ngạo có thể nói là hai thái cực.

Trong số rất nhiều cháu trai của Vương Thủ Triết, biểu hiện mới của vương thất cũng không quá nổi bật.

Đương nhiên, đây là nói nội bộ Vương thị, nếu thả ra bên ngoài, với tư chất của hắn, tuyệt đối có thể xưng là một câu "thiếu niên anh kiệt", "Thanh niên tài tuấn".

Bất quá, hắn có một ưu điểm cực kỳ nổi bật, đó chính là tâm tư tinh tế, làm việc ổn thỏa, chỉ cần là giao cho hắn làm chuyện, cơ hồ không sai lầm. Cho dù là chuyện vượt qua năng lực của hắn, hắn cũng có thể tìm được người thích hợp hỗ trợ, cuối cùng thành công hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng vì vậy, sau khi hắn tốt nghiệp từ trong Tộc Học, đã bị Vương Ly Nguyệt nhìn trúng, điều đến làm trợ thủ trong viện nghiên cứu của Vương thị.

Hôm nay, nhiều năm trôi qua, hắn sớm đã trở thành tộc nhân tinh anh Vương thị có thể một mình đảm đương một phía.

【 Truy bạc nghiên cứu viện 】 này, hiện nay chính là do hắn phụ trách quản lý, lưu thông vật tư, nhân viên điều động, tiền lương phát cho, đều phải qua tay của hắn.

Đang lúc vương thất mới đắm chìm trong tính sổ sách.

Bỗng dưng.

Một tộc nhân trẻ tuổi liền liều lĩnh đẩy cửa xông vào, vào cửa liền ồn ào: "Thập Tam ca! Tin tức lớn! Tin tức lớn!"

Số liệu mới của Vương Thất mới vừa tính được một nửa đã bị hắn ồn ào như vậy, suy nghĩ lập tức bị cắt ngang.

Hắn không vui nhíu mày, ngẩng đầu nhìn người tới, vẻ mặt nhất thời lại chuyển thành bất đắc dĩ: "Bốn mươi mốt đệ, không phải đã nói với ngươi, lúc ta tính sổ không được quấy rầy ta sao? Lần này là chuyện gì?"

Người xông lên này tên là 【Vương Thất Lỗi 】, chính là hậu duệ của Cửu lão thái gia Vương Thủ Thành nhất mạch.

Bởi vì bản thân Vương Thủ Thành là người nhỏ nhất trong bối phận "Thủ", bọn nhỏ của hắn đương nhiên cũng đều là tuổi nhỏ, bối phận cao. Phụ thân Vương Thất Lỗi Vương Tông

Thương chính là người nhỏ nhất trong bối phận "Tông", đến chỗ của hắn, cũng là đuôi xe của bối tự "Thất".

Đừng thấy hắn quản vương thất mới gọi anh, nhưng trên thực tế, giữa hắn và vương thất tân lại kém gần năm mươi tuổi.

Đối đãi với người đệ đệ lớn hơn cháu mình cũng có hạn, Vương Thất Tân cũng thật sự là nghiêm khắc không nổi.

"Thập Tam ca, thật sự có đại sự." Vương Thất Lỗi thấy đã quấy rầy vương thất mới tính sổ, cũng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là ho khan một tiếng, lập tức giải thích, "Chúng ta trên biển, bọn họ phát hiện tin tức từ đội tàu Tiên Triều trên biển, trong đó có hai chiếc thuyền lớn Thương Lan phòng vệ cấp bậc cực cao, phía trên dường như chứa vật phẩm quý trọng gì đó, sơ bộ phán đoán, đó hẳn là đội thuyền áp giải hai chiếc thuyền xuyên qua giới vực trung hình kia!"

Hai mắt Vương Thất Tân tỏa sáng: "Ở đâu?!"

"Ngay ở trên Đông Hải, cách cảng khẩu của chúng ta cũng không đến một canh giờ."

"Tốt! Lập tức thông tri cảng chuẩn bị bàn bạc. Mặt khác, đem bến thuyền trước đó dọn dẹp một lần, bảo đảm không có bỏ sót cái gì. Nhân viên đi theo ăn ở cũng an bài tốt… Được rồi, ta cùng đi với ngươi."

Nói xong, hắn liền đặt bút xuống, ngay cả trướng cũng không tính, trực tiếp lôi kéo Vương Thất Lỗi đi ra ngoài.

So sánh với hai chiếc thuyền xuyên qua giới vực kia, những chuyện khác đều là việc nhỏ, chút sổ sách trong tay hắn, tính toán muộn một chút thì tính chậm một chút.

Cũng không lâu lắm, dưới sự lo liệu mới của vương thất, thuyền bạc sở nghiên cứu đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón thuyền xuyên qua giới vực.

Mà bên kia, hai chiếc thuyền lớn Thương Lan cũng được tiếp vào cảng.

【 Thương Lan Cự Chu 】 chính là chiến hạm của Tiên Triều, quy cách không khác lắm với Côn Ngô Cự Chu, chính là lực lượng kiên cố trong hạm đội Tiên Triều trên biển.

Loại chiến hạm này bình thường hơn phân nửa đều hoạt động ở ngoại hải, như vậy xuất hiện ở xung quanh quốc gia, cũng coi như là chuyện tương đối hiếm thấy.

Mà bây giờ, hai chiếc thuyền lớn Thương Lan này, rất hiển nhiên chuyên môn dùng để áp tải vận chuyển giới vực xuyên qua thuyền.

Sau khi giao nhận, dưới sự phối hợp của nhân viên hai phe, hai chiếc thuyền xuyên qua giới vực cỡ trung rất nhanh bị chuyển dời đến trong ụ tàu.

Dưới ánh đèn sáng ngời, hai chiếc thuyền lớn màu ngăm đen phong bế lẳng lặng dừng ở trong hố sâu.

Luận ngoại hình, chúng nó chỉ nhỏ hơn Côn Ngô Cự Chu một vòng, không thể nghi ngờ được coi là cấp bậc "Cự hạm".

Nương theo ánh đèn nhìn lại, có thể thấy được rõ ràng, trong đó có một cái vỏ ngoài rách nát và không trọn vẹn, nhìn qua rách rưới, vừa nhìn đã biết đã trải qua tang thương. Một chiếc vỏ ngoài khác tuy rằng nguyên vẹn, nhưng thiết bị cùng linh kiện bên trong hiển nhiên đã bị lấy đi rất nhiều, nhìn qua thì trống rỗng, không hiểu sao có chút thê thảm.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, tâm tình cũng không hề tổn hại vương thất mới mẻ.

Hắn đã sớm nhận được tin tức, biết hai chiếc Giới Vực này là có tàn tổn, tự nhiên đã có chuẩn bị tâm lý.

Huống chi, nhìn bộ dạng này, đại khái là có thể chắp vá ra một chiếc thuyền xuyên qua giới vực cỡ trung hoàn chỉnh đấy.

Có chúng nó, vấn đề vận lực không đủ nghiêm trọng của Tam cô cô xuyên qua biên giới cũng có thể tạm thời hóa giải.

Còn lại những linh kiện kia, vô luận là dùng để nghiên cứu, hay là dùng để tu bổ, đều tuyệt đối là thứ tốt hiếm có.

Bận rộn công phu, các nghiên cứu viên trong bến tàu cũng lục tục bu lại, nhiệt tình vây quanh vương thất tân, bắt đầu hỏi khi nào nghiên cứu, hiện tại có thể bắt đầu tháo dỡ linh kiện hay không… Vấn đề.

Đối với các nhân viên nghiên cứu mà nói, có hai bộ bảo bối như vậy ở trước mặt, lại không thể ra tay, tuyệt đối là một

chuyện tra tấn người.

Vương Thất Tân cộng sự với bọn họ lâu như vậy, sao có thể không hiểu được suy nghĩ của bọn họ? Lập tức liền cười mắng đuổi người đi.

Đừng nhìn tên đều mang theo chữ 'Chung', thiết giáp cự chu cùng giới vực có thể xuyên toa hư không, trên căn bản là hai loại đồ vật, kỹ thuật khó khăn căn bản không cùng cấp bậc.

Lấy thực lực những nghiên cứu viên trong bến tàu này, cũng đủ tư cách xuống tay mà thôi.

Sở dĩ hai chiếc thuyền xuyên qua giới vực này để ở chỗ này, chẳng qua là bởi vì bây giờ Vương thị không có nơi chuyên môn dùng để dừng lại Bạc Giới Vực Xuyên Thuyền, lúc này mới tạm thời bố trí hai chiếc bảo bối này ở 【Quan sát thuyền bạc】.

Lại qua một lúc nữa, đoàn đội do Bách Luyện chân quân, Ngọc Phù Tiên cầm đầu sẽ tiến vào trụ sở nơi này, bắt đầu chủ trì tháo dỡ, nghiên cứu, tổ hợp lại công tác.

Có lẽ không bao lâu nữa, Vương thị sẽ có được một con thuyền giới vực thuộc về mình!

Vương Thất Tân ánh mắt sáng ngời, dường như đã thấy được thời khắc giới vực độ thuyền thành hình.

…

Ngay khi các phương diện của Vương thị đều khí thế ngất trời.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết lại vô cùng thích ý, thoải mái nửa nằm ở trong ghế thái sư. Mở rộng ủng hộ sinh dục, sinh ra một đống lớn con cháu Vương Thủ Triết có năng lực, đương nhiên là không cần bản thân làm mọi việc lao lực.

Vương Ly ở một bên rất ngoan ngoãn giúp hắn đập lưng, cũng không biết vì sao gần đây nàng đặc biệt ngoan.

Liễu Nhược Lam hiền lành bưng điểm tâm cho Vương Thủ Triết sau giờ ngọ, thuận tiện cho Vương Ly mắm thêm một chậu cá nướng lớn, Quy Khung của Vương Ly thoáng cái cứng ngắc.

“Đúng rồi, Nhược Lam, ngươi có thấy ngọc bội của ta không?” Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi, thân thể của Vương Ly bắt đầu run rẩy.

“Ngọc bội?” Liễu Nhược Lam kỳ quái nói: “Là khối ngọc bội nào không thấy?”

“Chính là khối ta đeo từ nhỏ đến lớn, cũng không phải thứ gì đáng giá.” Vương Thủ Triết cau mày nói: “Kỳ quái, ta vẫn luôn đặt ở đầu giường, sao lại không thấy đâu?”

“Trở về rồi lật tiếp đi, không chừng sẽ có lúc lại đi ra.” Liễu Nhược Lam không sao cả nói.

“Hành Bá.” Vương Thủ Triết cũng thu liễm tâm thần, bắt đầu đặt sự chú ý lên hai loại bảo vật mới đưa về gần đây.

Thần sắc của hắn có chút phức tạp, bởi vì gần như là cùng lúc hắn nhận được hai cái ngó sen.

Một là 【U Minh Kim Liên Ngẫu】, chính là thiên tài địa bảo Ma Tôn giả mạo U Minh Tử Kim Liên, mặc dù là giả mạo, nhưng bản thân U Minh Kim Liên cũng là thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm, nếu có thể tiến giai, chính là 【U Minh Tử Kim Liên】 chân chính.

Một ngó sen khác, lại càng thêm khó lường.

Đó là 【Xích Hồng Tiên Ngẫu】 đến từ hoàng thất Xích Nguyệt Ma Triều, trước mắt đây chính là thiên tài địa bảo cao cấp nhất, thật sự là không nghĩ tới, Tam hoàng tử kia, không, bây giờ là hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh, thậm chí ngay cả thứ này cũng cho Lung Yên lão tổ.

Lão tổ tông cũng thành thật không khách khí, trực tiếp đưa về Vương thị xử trí cho Vương Thủ Triết, được dị bảo như vậy, thật sự khiến cho Vương Thủ Triết bất ngờ mà cạn lời. Có điều, nếu bồi dưỡng tốt như vậy, Vương thị sẽ tăng thêm một nền tảng gia tộc phi thường không tệ.

…

Chương 241: Nội tình của Vương thị! Đại thần thông Thủ Triết!

…

Suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết đã quyết định chỗ đi của hai cây ngó sen này.

Cũng không thấy hắn đứng dậy, chỉ là thân hình thoáng động một cái, không gian xung quanh chấn động rất nhỏ.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã xuất hiện ở bên ngoài chủ trạch 【Lung Yên Cư】.

Đây là nắm giữ và vận dụng đối với không gian chi đạo.

Vốn dĩ dựa theo tình huống bình thường, loại tu sĩ Tử Phủ cảnh như Vương Thủ Triết gần như không thể tìm hiểu được đạo không gian.

Nhưng mà, huyết mạch của hắn dù sao cũng không tầm thường, trải qua một chuyến đi của học viện quan quân, tư chất huyết mạch cũng đã đạt đến mức đáng sợ như Thiên Tử Giáp, cho nên hiện giờ mặc dù hắn chỉ là tu vi Tử Phủ cảnh, huyết mạch cũng đã thức tỉnh đến đoạn sau của tầng thứ tám.

Phải biết rằng, tu sĩ Lăng Hư cảnh tầm thường nhất, huyết mạch cũng chỉ mới thức tỉnh đến tầng thứ chín mà thôi, mạnh hơn Vương Thủ Triết bây giờ cũng có hạn.

Trong tình huống như vậy, Vương Thủ Triết đã có tư cách tìm hiểu một chút da lông của Không Gian Chi Đạo, khai phá một số sơ cấp vận dụng của Không Gian Chi Đạo.

Loại thủ đoạn vặn vẹo không gian, cự ly ngắn thuấn di này chính là thành quả hắn nhiều lần tìm hiểu không gian chi đạo gần đây.

Bất quá, trước mắt hắn đối với năng lực này nắm giữ còn không quá thuần thục, bản thân kỹ năng thiếu hụt cũng rất nhiều, thí dụ như trước kia dao động quá dài, huyền khí cùng thần niệm tiêu hao hơi lớn, mà lại thuấn di cự ly cũng quá ngắn.

Nếu là thực chiến mà nói, chiến đấu đồng đẳng giai còn có thể có chút tác dụng, nhưng cho dù Vương Thủ Triết cùng cấp không cần thuấn di cũng gần như có thể nghiền ép, tình huống Thần Thông cảnh cũng không sai biệt lắm, về phần ở trước mặt tu sĩ Lăng Hư cảnh, vậy chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Tóm lại, loại thuấn di nhỏ này nhìn hoa hoè loè loẹt, nhưng trước mắt mà nói, hiệu quả huyễn kỹ vượt xa tác dụng thực tế.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Lung Yên cư.

Nơi này là sân của Lung Yên lão tổ.

Hai trăm năm qua, cho dù chủ trạch trải qua rất nhiều lần bảo vệ và sửa chữa, bề ngoài nơi này vẫn độc nhất vô nhị như lúc trước, không có biến hóa.

Lung Yên lão tổ đi ra ngoài làm đại sự, đương nhiên gia tộc sẽ giữ lại ngôi nhà của nàng, cũng không ngừng bảo vệ.

Nhưng mà trên thực tế.

Bên trong Lung Yên Cư, nhất là chỗ bế quan dưới mặt đất, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ dưới mật thất Lung Yên cư đi xuống, có một mật đạo thông hướng sâu trong lòng đất, mật đạo này sâu hơn trăm trượng, ở phần cuối xây dựng ra một U Minh bí điện rộng hơn mười trượng.

Trong bí điện này, Vương Thủ Triết phong ấn một linh mạch U Minh cỡ nhỏ, dùng Tụ Linh trận cỡ nhỏ khống chế năng lượng U Minh không đến mức tản ra bên ngoài.

Đồng thời, bức tường và gạch đá của U Minh Bí Điện cũng không phải vật đơn giản, là bức tường và gạch đá tránh nạn huyết sắc trong di tích Huyết Tôn Giả, cường độ của thứ này cực cao, cho dù là tu sĩ Lăng Hư Cảnh cũng rất khó phá vỡ trong thời gian ngắn.

Những năm gần đây, năng lượng U Minh ở đây không ngừng hội tụ, lạnh lùng ngưng tụ thành dịch, dần dà cuối cùng ngưng luyện ra một ao U Minh Chân Thủy.

Loại U Minh Chân Thủy này âm trầm như mực, người bình thường dính vào sẽ mục nát, nhưng lại là U Minh năng lượng cực kỳ tinh thuần.

Sở dĩ Vương Thủ Triết xây dựng U Minh Bí Điện này, cũng là vì cân nhắc đến sau khi Lung Yên lão tổ trở về, có thể có một nơi tiếp tục tu luyện, tích góp tài nguyên tu luyện cho nàng.

Đương nhiên, vì phòng ngừa vạn nhất bị người có tâm lợi dụng đến đả kích danh dự của Vương thị.

Bản vẽ xây dựng và thiết kế công năng của U Minh bí điện này, Vương Thủ Triết ở vệ thành, huyện nha, quận phủ, quốc đô, tiên thành đều có trình quan báo, đi rất có quy trình, mỗi bước đều lưu lại thiết bị.

Chỉ là sự tình liên quan đến bản thân Lung Yên lão tổ cũng chỉ có Tiên Hoàng, Tiên Tôn bên kia từng có báo cáo, để tránh người không phận sự tiết lộ cơ mật.

Ngoại trừ U Minh chân thủy này, Vương Thủ Triết còn ở đây gieo trồng không ít linh thực U Minh hệ, chúng tuân theo năng lượng U Minh mà trưởng thành, đồng thời sẽ sinh ra năng lượng U Minh phản hồi, có loại hương vị sinh sôi không ngừng bên trong.

Bất quá, những linh thực U Minh hệ này, không có một cây nào có thể đạt tới cấp bậc U Minh Kim Liên.

Vương Thủ Triết đi đến bên cạnh một ao U Minh Chân Trì kia, nhẹ nhàng đặt một khúc Kim Liên Ngẫu U Minh kia vào trong ao.

Trong nháy mắt, củ sen vốn có chút màu sắc ảm đạm, khí tức uể oải liền tham lam hấp thu năng lượng U Minh, màu sắc dần dần tràn đầy trở nên thoải mái.

Thấy thế, Vương Thủ Triết chỉ ngón tay về phía củ sen, năng lượng bản nguyên sinh mệnh dồi dào tinh thuần nhất thời bao phủ củ sen.

Sau một khắc.

Chuyện thần kỳ xảy ra.

U Minh Kim Liên ngó sen sống lại, vốn chỉ có một cái rễ ngắn ngủn nhanh chóng bắt đầu nảy mầm, rút dài, dài thành một cái

cành dưới đất nhỏ dài, cũng chính là "Đuyến sen" tục xưng.

Ngẫu đái từng đoạn từng đoạn nhanh chóng kéo dài, trên mỗi một tiết đều có rễ cây cấp tốc sinh trưởng ra, phía trên tiết còn có lá mầm màu vàng bắt đầu phát ra.

Một tiết điểm trên ngó sen, cũng có thể mọc ra một mảnh lá sen.

Diệp Nha nhanh chóng dài ra, gần như dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được vươn ra tầng ngoài U Minh Chân Thủy, sau đó phá nước mà ra, phiến lá cuốn lại mở ra, biến thành từng mảnh lá sen hình tròn duyên dáng yêu kiều.

Một loạt biến hóa này đều hoàn thành trong vòng một khắc đồng hồ.

Theo sự thúc đẩy của Vương Thủ Triết, U Minh Chân Thủy không ngừng bị hấp thu, dải ngó sen không ngừng duỗi dài, lá sen không ngừng rẽ nước mà ra, cũng không lâu lắm, lá sen cao vút đã chiếm cứ một khu vực nhỏ trong U Minh Chân Trì.

Trong U Minh Bí Điện không tính là ánh đèn quá sáng ngời, mặt ngoài từng mảnh lá sen màu vàng tựa như có kim quang chảy xuôi, tản mát ra trận trận khí tức U Minh cực kỳ tinh thuần.

Khí tức phảng phất trải qua chiết xuất và tẩy luyện, so với U Minh Chân Thủy phảng phất càng thêm tinh thuần một chút, tinh tế cảm giác, trong u lãnh tĩnh mịch lại lộ ra sinh cơ bừng bừng chỉ thuộc về sinh mệnh, lộ ra vẻ cực kỳ thần dị.

Giờ phút này, cách thời gian bắt đầu thúc đẩy đã qua một canh giờ, căn nguyên huyền khí của Vương Thủ Triết đã cạn kiệt, chỉ cảm thấy một trận cảm giác mệt mỏi đánh úp lại.

Hắn đình chỉ thôi hóa, trong lòng cũng cảm khái một hồi.

U Minh Kim Liên này thật không hổ là linh dược cấp chín, vậy mà độ khó khi thôi hóa lại lớn như vậy.

Phải biết rằng, một ít nhị phẩm linh dược cấp thấp, hắn hiện tại tùy tiện trong một phút liền thúc dục ra, nhưng đến U Minh Kim Liên này, lại chỉ thúc đẩy sinh trưởng ra vài cái lá sen mà thôi, thậm chí ngay cả nụ hoa cũng chưa có.

Phải biết rằng, giai đoạn hao phí năng lượng của U Minh Kim Liên này chính là giai đoạn khai hoa kết trái.

Đây là một quá trình tích lũy năng lượng chuyển hóa dược tính dài đằng đẵng, chỉ sợ cho dù với thực lực hiện tại của Vương Thủ Triết, không có tám năm mười năm liên tục thôi hóa, hạt sen cũng không thể trưởng thành.

Kết quả suy đoán như vậy cũng khiến Vương Thủ Triết đau đầu.

Cửu phẩm linh dược trưởng thành đương nhiên rất đáng tiền, đây chính là tài liệu chính để luyện chế cửu phẩm đạo đan.

Hôm nay Hàn Nguyệt Tiên Triều và Xích Nguyệt Ma Triều, đan dược phẩm có năng lực luyện chế cao nhất cũng chỉ đến cửu phẩm Đạo Đan mà thôi, vẫn chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế, lại phối phương rất ít.

Luyện chế cửu phẩm Đạo đan cực kỳ không dễ, cần luyện đan sư cao cấp nhất dưới sự trợ giúp của Tiên Hoàng hoặc Tiên Tôn đại lượng tiên linh chi khí, mới có thể miễn cưỡng luyện chế ra, mà thường thường sản lượng một lò ít đến thương cảm.

Cũng bởi vậy nên giá cả của cửu phẩm đạo đan cực kỳ đắt đỏ, tiền cũng không thể tùy tiện mua vật tư chiến lược.

Nếu là nguyên liệu để luyện chế U Minh Kim Liên thành thục bán ra ở đây, giá thị trường nhiều thế hệ thường bán khoảng chừng một viên Tiên Linh Thạch, chỉ là bảo vật này có tiền cũng không mua được, thực sự quá thưa thớt.

Giá trị như thế nghe ra tựa hồ không tệ.

Nhưng mỗi ngày Vương Thủ Triết vất vả thúc đẩy cày cấy, phải hao phí ước chừng mười năm mới có thể "Kiếm một viên Tiên Linh Thạch", mà Vương Phú Quý, đụng một chút đồ sứ Đa Bảo Các, liền trực tiếp thu được năm viên Tiên Linh Thạch.

Ngược lại, hắn không khỏi có chút "gia sản" quá thấp.

"Chậm rãi đi, đi trước một bước."

Vương Thủ Triết thở dài, thu liễm tâm thần.

Chờ hắn tấn thăng đến Thần Thông cảnh, kết quả sẽ hoàn toàn khác. Khi đó trình độ huyết mạch thức tỉnh của hắn sẽ lần nữa đề cao, đạt tới đệ cửu trọng, huyền khí và thần niệm cũng sẽ tăng trưởng trên diện rộng.

Đến lúc đó, Vương Thủ Triết lại thúc giục U Minh Kim Liên, đã vượt xa tốc độ này. Nếu như có thể hai năm, thậm chí là một năm là có thể thúc đẩy U Minh Kim Liên, vậy hắn thật sự biến thành máy đúc tiền rồi.

Về phần hiện tại, hắn thật sự không thể thôi hóa được rồi, vẫn nên trở về nghỉ ngơi trước đã ~

Quanh thân Vương Thủ Triết có gợn sóng không gian lan ra, thân hình thoắt một cái, liền biến mất ở trong U Minh Bí Điện, trở về tiểu viện của mình.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm.

Hôm sau, Vương Thủ Triết đến Hưng Thịnh nông trang.

Đây là một trong ba nông trang ban đầu mà Vương Thủ Triết có được khi Vương thị tiếp quản Vương thị. Lúc đó Vương thị chỉ có được hai mươi mẫu linh điền hạ phẩm, chính là ở trong Hưng Thịnh nông trang này.

Mà lúc đó Tiêu Hàn lão tổ còn chiếu cố thêm một ít trung phẩm linh điền, bồi dưỡng một ít đê giai linh dược.

Sau đó, linh mạch trung phẩm hỏa hệ bị Ly Từ phát hiện cũng là ở gần Hưng Thịnh nông trang.

Hiện giờ, gần hai trăm năm trôi qua, Vương thị đã có vô số nông trang, nhưng ba đại nông trang lúc ban đầu vẫn chưa từng bị vứt bỏ.

Theo linh mạch di chuyển, đại tụ linh trận vận chuyển một ngày dài, ba đại nông trang đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Linh khí của Hưng Thịnh nông trang nồng đậm ngưng thủy, khắp nơi đều là linh điền có phẩm giai cao, bên trong trồng đều là linh dược cấp các phẩm, linh dược sinh trưởng dồi dào, giống như đại dương rộng lớn.

Đây chính là nội tình bây giờ của Vương thị, hàng năm đều có lượng lớn linh dược thành thục, hơn nữa thông qua tổng ty

luyện đan luyện chế thành các loại linh đan, không những có thể thỏa mãn tộc nhân nội bộ Vương thị sử dụng, còn có thể tiêu thụ ra bên ngoài, có lợi cho dân chúng.

Trong đó, ở bên trong khe núi, linh mạch hỏa hệ trung phẩm và một gốc Chu Quả mà lúc trước do Vương Thủ Triết và Ly Từ cùng nhau tìm được, bây giờ cũng đã biến dạng.

Theo thời gian trôi qua, sự phát triển và khai thác của Vương thị, bên trong khe núi đã bị mở rộng, đồng thời dẫn đến địa hỏa, cấy ghép linh mạch hỏa hệ cực phẩm, dần dần trở thành một mảng lớn linh điền hỏa hệ trong lòng đất.

Ở chỗ này, ngoại trừ một số ít linh thực hỏa hệ ra, hấp dẫn ánh mắt chú ý nhất chính là một mảnh rừng Chu Quả có chút đồ sộ.

Ở giữa Chu Quả Lâm, có một vị nữ tử thành thục bề ngoài xinh đẹp, đang dẫn dắt đoàn đội đối với một nhóm mầm non Chu Quả mới trồng, tiến hành kiểm tra các hạng mục.

“Bà cô Diệp Dung.” Một cô gái trẻ tuổi thoạt nhìn từ trong Tộc Học đi ra vài năm, cung kính báo cáo, “Chúng ta cẩn thận kiểm tra, một trăm năm mươi cây non trồng trong năm nay, toàn bộ đều còn sống thành công, mà sức sống vô cùng dồi dào, dinh dưỡng và linh năng Hỏa hệ có thể cực kỳ cân bằng.”

“Minh Tĩnh, linh điền hỏa hệ của Vương thị hưng thịnh nông trang chúng ta, chính là linh điền hỏa hệ tốt nhất của cả nước, ở Tiên Triều, người có phẩm chất và quy mô cũng không nhiều.” Vương Củng Dung khí chất thành thục dịu dàng nói: “Hơn nữa những năm gần đây, cây Chu Quả chúng ta trồng tổng số lượng đã hơn ba ngàn cây, kỹ thuật trồng và chăm sóc cũng đã vô cùng chín chắn, có thể có thành quả như vậy cũng là đương nhiên, không có gì đáng để kiêu ngạo.”

Vương Anh Dung này xếp hạng mười một ở chữ lót “Thương”, chính là thứ nữ của thiếu tộc trưởng Vương Tông An.

Tính cách nàng ôn nhuận tinh tế, khi còn trẻ còn đi theo phụ thân khai khẩn hoang mạc, kéo dài lịch sử hoang mạc. Chịu ảnh hưởng của phụ thân, nàng cuối cùng trở thành một gã linh thực sư, ở phương hướng nuôi trồng linh thực đã có thành tựu.

Sau khi Lan Hinh Vương tới Vương thị, nàng thỉnh thoảng đi thỉnh giáo, còn thường xuyên cùng các Linh Thực sư tỷ tỷ dưới trướng Lan Hinh Vương trao đổi, tiêu chuẩn Linh Thực sư tăng lên phi thường nhanh chóng.

Bây giờ Vương Hãn Dung đã trở thành một tay giúp Hưng Thịnh nông trang, giúp gia tộc gánh vác rường cột lớn.

"Vâng, cô nãi nãi của Huyên Dung." Vương Mân trẻ tuổi vội vàng gật đầu: "Ta nhất định sẽ cố gắng, cố gắng đi theo lão nhân gia người trên con đường Linh Thực sư."

"Trình độ của Linh Thực sư ta kém xa phụ thân, càng không thể so với gia gia." Vương Củng vừa cười vừa nói: "Mấy năm trước gia gia còn thường ra tay bồi dưỡng những Chu Quả này, ngươi xem mấy chục cây Chu Quả Thụ Vương ngũ phẩm ở chỗ sâu nhất trong linh mạch hỏa hệ của chúng ta, cùng với cây Chu Quả Hoàng kia, chính là gia gia tự mình bồi dưỡng ra."

Vừa nhắc đến Vương Thủ Triết, một số tiểu bối Vương thị và các Linh Thực sư khác xung quanh đều lộ ra ánh mắt sùng bái.

Thủ Triết tộc trưởng, đối với những tiểu bối như bọn họ mà nói, đó là sự tồn tại như thần tiên.

Cũng chính là dưới sự dẫn dắt của lão nhân gia, gia tộc mới từng bước một đi tới hôm nay, từ một cửu phẩm tiểu gia tộc phát triển thành quái vật khổng lồ hôm nay.

"Chỉ tiếc, gia gia mấy năm nay càng ngày càng lười nhác, cũng lười quan tâm tới Chu Quả Lâm. Nếu không, sản lượng Chu Quả Lâm chúng ta còn phải mở rộng gấp đôi." Vương Anh Dung thoáng oán giận nói.

"Ơ, đây là ai vậy? Sao lại ở sau lưng ta?"

Vương Ngao Dung vừa mới dứt lời, một giọng nam đã từ bên cạnh nàng truyền đến.

Nương theo thanh âm, đạo đạo không gian gợn sóng nhộn nhạo mà lên, thân ảnh của Vương Thủ Triết bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh nàng.

Hôm nay hắn mặc một bộ trường bào màu xanh da trời, vạt áo bào hơi chập chờn dưới làn gió nhẹ trong rừng, càng làm nổi

bật dáng vẻ thanh tú phong thần của hắn, dung mạo như ngọc.

Lúc này, hắn đang chắp hai tay sau lưng nhìn về phía Vương Hãn Dung, khóe miệng lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

“Gia gia…” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Vương Anh Tuyền lộ ra vẻ xấu hổ, vội vàng liễm thân hành lễ: “Con chỉ lắm mồm vài câu thôi, người đừng để trong lòng.”

“Đừng căng thẳng.” Vương Thủ Triết cười xoa đầu nàng: “Yến Dung, mấy năm nay đã vất vả cho con rồi. Nông trang hưng thịnh mà lão tổ tông truyền xuống nằm trong tay con, thật sự càng ngày càng hưng thịnh.”

Vương Củng Dung là cháu gái thứ hai của Vương Thủ Triết, cũng là đích thứ nữ tiêu chuẩn tiêu chuẩn của Vương thị, trưởng tỷ của nàng Vương Củng Đình làm đích trưởng nữ gả cho đích trưởng tử Công Dã thị lúc đó là Công Dã Khánh Mẫn, bây giờ đã là đại phụ Công Dã thị, thay tộc trưởng phu quân nắm giữ tài chính nội vụ của toàn bộ Công Dã thị.

Đối với cháu gái nhà mình, đó là thân thiết cách đời hơn, Vương Thủ Triết đương nhiên là vô cùng yêu thương. Đây cũng là người lớn lên từ nhỏ trên đầu gối hắn.

“Đa tạ gia gia khen ngợi.” Vương Củng Dung cười phá lệ vui vẻ, “Ngài tới rất đúng lúc, cây non Chu Quả này vừa mới thành công, ngài hỗ trợ thúc đẩy chúng nó phát triển nhanh hơn một chút, cũng tốt sớm nở hoa kết quả, có thể luyện chế nhiều Tôi Huyết Đan hơn.”

Tôi Huyết Đan thuộc về linh dược tứ phẩm, có thể cải thiện huyết mạch của tu sĩ Huyền Vũ có tư chất hạ phẩm, nếu là một tu sĩ Luyện Khí cảnh hạ phẩm Ất đẳng sử dụng Tôi Huyết Đan, liền có xác suất không nhỏ có thể đột phá đến trung phẩm Đinh đẳng.

Dựa theo phương thức phân chia tư chất huyết mạch mà mọi người thường dùng, huyết mạch trung phẩm đã có thể xưng là 【tiểu thiên kiêu】, cho dù là huyết mạch Đinh đẳng, dưới tình huống tài nguyên dồi dào, cũng có cơ hội xông lên Thiên Nhân cảnh.

Bởi vậy, Tôi Huyết Đan là một trong những vật tư chiến lược vô cùng trọng yếu, bên ngoài không biết bao nhiêu tiểu gia tộc muốn nghĩ cách mua được Tôi Huyết Đan, cho dù là vay cũng phải mua.

Bởi vì chỉ cần có được Tôi Huyết Đan, chí ít không tốt, tương lai cũng có thể bồi dưỡng ra một ít tộc nhân Linh Đài cảnh trung hậu kỳ.

Vừa nghe Vương Tự Dung nhắc tới thôi hóa Chu Quả Thụ, Vương Thủ Triết liền có loại cảm giác muốn nôn mửa.

Năm đó vì mau chóng thúc đẩy sinh trưởng ra đủ số lượng Chu Quả, hắn đã ngâm rất lâu ở Chu Quả Lâm, mỗi ngày mỗi ngày đều không ngừng thôi hóa Chu Quả Lâm, thúc hóa khiến hắn chán ghét.

“Không được không được.”

Vương Thủ Triết lắc đầu liên tục.

Cho dù sủng nịch cháu gái, ông ta cũng quả quyết cự tuyệt: “Hiện giờ Chu Quả Lâm đã có quy mô, được linh mạch hỏa hệ cực phẩm tưới nhuần, đã có thể chu chuyển tài nguyên tốt.”

Theo hiểu biết của Vương Thủ Triết, hiện giờ hàng năm đều sẽ có rất nhiều trái Chu Quả thành thục, ước chừng có thể luyện chế năm sáu trăm viên Tôi Huyết Đan, đây đã là thành tựu vô cùng ghê gớm, hơn nữa sản lượng còn đang mở rộng từng năm.

Đừng nói Vương Thủ Triết đã thúc giục Chu Quả nôn ra, cho dù hắn không nói, nếu bàn về hiệu quả kinh tế mà nói, hắn đi thúc đẩy U Minh Kim Liên nhất định sẽ kiếm tiền hơn.

“Gia gia, vậy lần này ngài đến đây, không phải chính là thị sát thị sát đấy chứ?” Vương Anh Dung kéo cánh tay Vương Thủ Triết, làm nũng nói: “Hay là, ngài tùy tiện thúc giục, liền thúc giục một nhóm nhỏ này?”

“Bao nhiêu tuổi rồi?” Vương Thủ Triết kéo cánh tay nàng ra, ghét bỏ nói: “Còn làm nũng giống như lúc còn bé?”

“Con còn chưa lập gia đình, là một gia đình cô nương, sao không thể làm nũng với gia gia?” Vương Cũng Dung cợt nhả nhìn Vương Thủ Triết: “Con nghe nói bên Tiên Triều có nữ tử

mấy trăm tuổi đều tự xưng cô nương. Gia gia, người chỉ thi triển một đại thần thông, để cho bọn tiểu bối mở mang kiến thức thôi.”

Vương Thủ Triết liếc nhìn những quả mầm non kia, quả thực có chút không lay chuyển được tôn nữ nhi. So với cháu gái Vương Kỳ khiến hắn đặc biệt đau đầu, mấy cháu gái khác đều xem như bớt lo.

Hiếm khi tôn nữ nhi mở miệng cầu hắn, cũng không phải là không được.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết vung ống tay áo lên, một luồng năng lượng bổn nguyên bàng bạc tinh thuần bao phủ hơn trăm cây Chu Quả non.

Sau một khắc.

Những mầm Chu Quả non nớt này bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên càng thêm tráng kiện. Lá cây như măng mọc sau mưa càng không ngừng giãn ra, năng lượng trong linh mạch hỏa hệ, bị liên tục không ngừng hấp dẫn đến những mầm Chu Quả này, mơ hồ thậm chí tạo thành một vòng xoáy.

Dưới chúng tiểu bối cùng Linh Thực sư trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, những Chu Quả này không ngừng khỏe mạnh trưởng thành, rất nhanh liền trưởng thành, từng đóa Chu Quả hoa mỹ lệ nở rộ ra.

Kế tiếp, chỉ cần trải qua một phen thụ phấn, là có thể kết ra tiểu chu quả.

Thần thông như vậy, ngay cả bản thân Vương Thủ Triết cũng có chút ngoài ý muốn. Nhớ ngày đó, hắn thúc đẩy một gốc Chu Quả Thụ đều thúc đến mệt chết, nhưng chưa từng nghĩ, Vương Thủ Triết hắn cũng trưởng thành đến tình trạng bây giờ.

Chỉ tiếc, Chu Quả dùng linh thực như vậy, tỷ lệ biến dị vô cùng thấp, muốn bồi dưỡng ra Chu Quả chủng loại biểu hiện ưu tú hơn cũng phi thường khó khăn.

“Gia gia…” Vương Hãn Dung gắt gao níu cánh tay Vương Thủ Triết, hai mắt tỏa sáng nói: “Phát tài phát tài rồi, gia gia

nếu mỗi ngày thúc giục quả đỏ, chẳng phải nhà chúng ta kiếm được lãi rồi sao?”

Thật sự không tính là quá lời.

Dựa vào thúc đẩy linh thực, Vương Thủ Triết cảm thấy mình mệt gần chết, cũng kém xa phú quý.

Đợi một chút, hắn không muốn mỗi ngày thúc đẩy chu quả, cứ thế mãi, sợ là sẽ không già đi.

Lo lắng về vấn đề này Xi Dung tiếp tục nói tiếp, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngọc Dung, vẫn là nên đi cùng gia gia của ngươi một chuyến tới hạch tâm Hỏa linh mạch đi, gia gia có một gốc linh dược hỏa hệ cần phải cấy ghép.”

Đây cũng là lý niệm phát triển của Vương Thủ Triết.

Hắn thân là tộc trưởng, gia tộc phát triển giai đoạn đầu cũng thôi, cho tới bây giờ, không có khả năng mọi chuyện đều tự mình dốc sức mà làm. Chức trách quan trọng nhất của hắn, là chế định tốt kế hoạch phát triển cùng phương châm chiến lược chỉnh thể của gia tộc, sau đó chỉ cần ở trên mỗi điểm mấu chốt nắm bắt là được rồi.

Chuyện cụ thể đương nhiên là giao cho người thích hợp đi phụ trách.

Bằng không mà nói, hắn sinh nhiều tử tôn như vậy để làm cái gì?

Phát triển sinh sản nhiều tộc nhân như vậy để làm gì?

…

Chương 242: Huyền Thủy Chân Tiên Kinh cùng Côn!

…

Trong lúc nói chuyện, Vương Thao Dung đã dẫn Vương Thủ Triết đi tới trung tâm hỏa linh mạch phía dưới linh điền hệ hỏa này.

Nơi này cũng giống như U Minh ma điện, kiến tạo một linh điện hỏa hệ. Ở đây, linh mạch hỏa hệ hội tụ thành linh khí nồng đậm, ngưng tụ thành một linh trì lớn.

Trong Linh Trì chân thủy đỏ đậm như lửa, như nham thạch nóng hổi, càng có xích hồng sắc Linh vụ tràn ngập trên đó, xa xa nhìn lại, trời quang mây tạnh, cực kỳ thần dị.

Trong tay Vương Củng còn có chuyện khác phải làm, sau khi mang Vương Thủ Triết tới, hắn liền rời đi làm chuyện khác.

Vương Thủ Triết thì đi tới bên cạnh Linh Trì, giống như trước đó, sau khi gieo Tiên Liên đỏ thẫm xuống, liền tiện tay thúc dục.

Nhưng phẩm giai Tiên Liên đỏ thẫm còn cao hơn U Minh Kim Liên, thúc ép một trận, trên Chủng Ngẫu cũng chỉ miễn cưỡng mọc ra một rễ cây dưới đất nhỏ bé.

Xích hồng tiên liên này là linh dược siêu phẩm, hai triều tiên ma chưa từng nghe nói có phương thuốc hữu dụng, cũng không có luyện đan sư có năng lực luyện chế thành đan dược. Bởi vậy, Thân Đồ thị tuy bồi dưỡng ra tiên liên tử, nhưng cũng chỉ có thể nuốt tiên liên tử luyện hóa.

Năng lượng trong Tiên Liên Tử mặc dù xem như loại hình ôn hòa, nhưng trực tiếp luyện hóa, cũng tránh không được sẽ có một bộ phận dược lực hao tổn trong quá trình luyện hóa, hiệu quả đương nhiên không bằng phối hợp với linh dược khác luyện thành đan dược. Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Linh dược siêu phẩm cuối cùng vẫn là linh dược siêu phẩm.

Sau hơn mười ngày liên tục thúc đẩy, tiên liên đỏ thẫm rốt cuộc miễn cưỡng mọc ra một mảnh lá non yếu ớt.

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng có nhận thức rõ ràng về độ khó của việc thúc đẩy linh dược siêu phẩm này.

Lấy tu vi hắn bây giờ, muốn thúc giục tiên liên đỏ thẫm này nở hoa, còn có thể làm, nhưng nếu muốn thúc giục hạt sen đến thành thục, sợ là thật sự phải đến năm nào tháng đó.

"Không vội không vội, từ từ xúc tác." Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Ít nhất, bảo vật này chính là cây linh dược siêu phẩm đầu tiên mà Vương thị lấy được, cũng coi như là rất phong phú nội tình của Vương thị.

Hơn nữa, tu vi hiện giờ của hắn cũng chỉ là Tử Phủ cảnh mà thôi, qua mấy chục năm nữa, chờ khi hắn đột phá đến Thần Thông cảnh, tốc độ thôi hóa chắc chắn sẽ tăng lên một bước nhảy vọt.

Đến lúc đó, có lẽ có thể thúc đẩy sinh ra tiên liên tử thành thục.

…

Mà ngay khi Vương Thủ Triết đang bận trồng sen.

Trong hư không vô tận.

Không vắng thê lương lạnh lẽo, giống như trong hư vô nhìn không thấy giới hạn, từng mảnh vỡ dãy núi vẫn thạch bị nghiền nát cùng di tích cổ xưa, ở dưới lốc xoáy không gian to nhỏ dẫn động, phi tốc không theo quy luật hoặc xoay tròn. Ngẫu nhiên, bọn chúng sẽ va chạm cùng một chỗ, tung tóe lên vô số mảnh vỡ, bị lốc xoáy không gian phụ cận cắn nuốt sạch sẽ.

Không gian rung chuyển dưới, một cái lại một cái khe không gian bị xé rách ra, đen sẫm, tản ra khí tức nguy hiểm làm cho da đầu người tê dại.

Nhưng mà.

Ngay tại một mảnh hỗn loạn nguy hiểm này, trong không gian loạn lưu của sinh linh tuyệt tích lại xuất hiện thân ảnh nhân

loại.

Đó là một vị thanh niên tuấn mỹ áo lam tay áo phiêu mỹ.

Hắn chắp hai tay sau lưng đứng trên người một con cá đầu to, tư thái thoải mái, thần sắc bình yên, phảng phất như hết thảy nguy hiểm chung quanh với hắn mà nói đều không quan trọng gì.

Ngay cả con cá đầu to như cá voi kia dưới chân hắn, cũng là thần thái thản nhiên.

Vây dài ở trong hư không nhẹ nhàng vạch một cái, liền kích động lên từng gợn sóng không gian, như là cá nhạy bén nhất xuyên toa ở giữa vòng xoáy không gian cùng mảnh vỡ rác rưởi.

Cứ như trong hư không vô tận này là nơi thoải mái thích hợp nhất của con cá đầu to kia.

Nếu là người có nhãn lực giới ở đây, nhất định liếc mắt liền có thể nhận ra, đây là tiên thú không gian hệ hiếm thấy—— Côn!

Chỉ là, so với hình thể béo tròn, còn là Vương Tông Côn vị thành niên, hình thể con Côn trước mắt này không thể nghi ngờ càng thêm khổng lồ, đường cong trên người càng thêm thon dài trôi chảy, có vẻ càng thêm ưu mỹ, ưu nhã hơn một chút, hiển nhiên đã tiếp cận trưởng thành.

“Nguyễn Vô Ưu, bổn tiểu thư thực sự tin ngươi cái con quỷ này.” Thiếp thân sát qua một vòng xoáy không gian, con Côn kia trong miệng hùng hùng hổ hổ mà chôn sống, “Không biết bổn tiểu thư trúng tà quỷ gì, lại có thể cùng ngươi tới 【Phá Diệt chi vực】 loại địa phương quỷ quái này. Nơi này trăm vạn năm trước chính là bãi rác chim không thèm ỉa, làm sao có thể tìm được cơ duyên nghịch thiên?”

Nghe khẩu khí của con Côn này, thế mà vẫn là bà côn.

Hơn nữa, cho dù là ở trong hư không, một ít cường giả lợi hại cũng có thể chấn động không gian, phát ra chấn động cùng loại với thanh âm để cho người nghe được, cũng không ảnh hưởng trao đổi.

“Ngọc Côn tỷ tỷ, ta cũng là trong lúc vô tình tìm được ghi chép về văn hiến cổ xưa trong tộc, mới phát hiện một ít dấu

vết để lại.” Trên mặt của thanh niên áo lam Phù Vô Ưu mang theo nụ cười, không chút nào để ý đến sự oán trách của Côn, “Bởi vì lo lắng sai lầm, ta kiểm chứng rất lâu, mới rốt cuộc tìm được một chút dấu vết để lại. Năm đó 【 Huyền Linh thánh nữ 】 vì đuổi theo ác tặc, một đường đuổi tới 【Phá diệt chi vực 】, cuối cùng cũng không có tin tức.”

“Lão tổ tông của Chư thị chúng ta năm đó đã từng hiệp trợ Huyền Linh thánh nữ đuổi giết trộm cắp, bởi vậy biết chút manh mối, liền vụng trộm ghi chép xuống. Nếu như chúng ta có thể tìm được di vật của Huyền Linh thánh nữ, cũng tìm được bộ 【 Nguyên Thủy Thánh Đồ 】 đã mất tích cùng với thánh nữ kia, vậy là phát đạt rồi.”

“Thánh nữ Huyền Linh?” Mẫu Côn tên là ‘Ngọc Côn’ nghe được tên này rõ ràng lắp bắp kinh hãi, lập tức liền bừng tỉnh lại: “Không đúng! Lúc trước Huyền Linh thánh nữ xảy ra chuyện, có đại lão tự mình truy ra manh mối, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, không giải quyết được gì. Bằng vào ngươi, làm sao có thể tìm được manh mối?”

Giọng điệu của Ngọc Côn tràn ngập sự không tín nhiệm.

“Ngọc Côn tỷ tỷ, Chư thị chúng ta chính là Thánh tộc, chính là một thị tộc cổ xưa cường đại.” Thanh niên áo lam Côn Bằng Vô Ưu tự tin nói, “Bí mật thượng cổ trong tay chúng ta nắm giữ cũng không ít.”

Đang lúc nói chuyện, một mảnh vỡ di tích khổng lồ từ xa không tập lại, mắt thấy sắp đập trúng thanh niên áo lam và Ngọc Côn.

Lúc này.

Đỉnh đầu thanh niên bỗng nhiên hiện ra một bộ điển tịch tiên cơ dạt dào.

Điển tịch kia có phong bì màu đen, nhìn có chút tương tự với bảo điển, tản ra khí tức lại càng thêm mênh mông huyền ảo, mang theo cỗ khí tức linh vận khó có thể diễn tả, làm cho người ta kìm lòng không được sinh ra kính sợ trong lòng.

Điển tịch quang mang bao phủ xuống, chỉ thấy hắn không chút hoang mang, bấm chỉ quyết, tiên linh chi khí bàng bạc liền hội

tụ tại đầu ngón tay hắn, hóa thành một đạo lệ mang đánh trúng mảnh vỡ di tích.

“Oanh!”

Mảnh vỡ di tích bị đánh thành vô số mảnh vụn, đánh vào trên cương khí hộ thể của bọn hắn chỉ tung tóe lên từng gợn sóng.

“Khuyết Vô Ưu, 【Huyền Thủy Phá Thiên Chỉ】 của ngươi lại trở nên mạnh mẽ hơn không ít, dưới một kích này, cho dù là cường giả Lăng Hư cảnh hơn phân nửa cũng không dám chính diện ngạnh kháng.” Ngọc Côn khen ngợi nói.

“Đó là đương nhiên.” Trên mặt Huyên Vô Ưu lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Ta kế thừa tiên kinh của gia tộc Huyền Thủy Chân Tiên Kinh, vốn là nổi danh “Trong nhu có cương, vô kiên bất phá”. Ngọc Côn tỷ, ngươi lại nhìn hướng kia một cái, nhất là phải giúp ta chú ý một ít chấn động không gian kỳ quái.”

“Biết rồi.” Ngọc Côn hất đuôi mèo, chuyển hướng, đồng thời cũng dơ bẩn nói: “Ngươi cũng đừng đắc ý quá, ngươi cũng đã sắp đến Thần Thông cảnh hậu kỳ, huyết mạch vẫn chỉ là Thiên Tử Bính đẳng, nếu còn không tìm thấy cơ duyên đặc thù, đời này vô cùng có khả năng sẽ bị kẹt ở Chân Tiên cảnh trung kỳ.”

“Ngọc Côn tỷ tỷ ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được cơ duyên tăng lên huyết mạch, ta cũng nhất định tìm được 【Nguyên Thủy Thánh Đồ】 thất lạc.” Diệp Vô Ưu tràn đầy tự tin.

Nói xong, thần sắc hắn hơi đổi, đột nhiên nhìn về phía một nơi: “Ơ? Nơi đó hình như có một khe nứt không gian… để bản công tử tới thử xem.”

Nói xong, hắn trở tay lấy ra một ngọc bội màu trắng.

Ngọc bội kia có hình dạng cổ xưa, phía trên tuyên khắc rậm rạp chằng chịt Thượng Cổ phù văn, nhìn cực kỳ thần bí.

Hắn nắm chặt ngọc bội, lượng lớn huyền khí theo đầu ngón tay tràn vào ngọc bội, từng đạo năng lượng vô hình lập tức như gợn nước khuếch tán ra phía ngoài.

“Ngươi dùng 【Bát Phương ngọc bội】 của Chử thị làm cái gì?” Ngọc Côn cảm giác được dao động trên đỉnh đầu, không

khỏi có chút buồn bực, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng, trong khe hở không gian địa phương quỷ quái này, còn có tộc nhân Vũ Dư thị ở đây sao? Còn là người Quý Huyết có tư cách có được 【Bát Phương ngọc bội】.”

“Không thử thì làm sao biết được?” Kỳ Vô Ưu cười nói: “Ta đã nói rồi, Ngọc Côn tỷ tỷ ngươi cũng đừng xem nhẹ nội tình cổ xưa của Yên thị chúng ta, ồ, hình như không có phản ứng gì, chúng ta đổi vị trí khác tiếp tục tìm kiếm thôi.”

“Tùy ngươi vậy, ta cho ngươi thời gian một năm, nếu như lại tìm không thấy đầu mối, bổn tiểu thư cũng lười lãng phí thời gian với ngươi.”

Một người một Côn, vừa nói vừa biến mất trong hư không vô tận.

…

Cùng một thời gian.

Trên đỉnh Thánh Hoàng phong của Hàn Nguyệt cao nguyên Tiên Triều, tựa như quỳnh lâu ngọc vũ, tiên cung cung điện trên trời vẫn như trước lơ lửng ở giữa mây trời, dưới ánh mặt trời chiếu rọi nổi lên từng đạo vầng sáng bảy màu mông lung.

Phía nam Tiên cung có một cánh cửa, tên là 【Đăng Tiên Môn】.

Làm môn hộ Tiên cung đối ngoại, từ xưa đến nay, Đăng Tiên môn chính là nơi xảy ra sự cố, tỷ như người muốn tiến vào Tiên cung nhưng không được vào, thường thường sẽ chết mặt dày đợi ở ngoài cửa.

Lúc này đây, liền có một vị nữ tử Thiên Nhân cảnh hậu kỳ đứng ở ngoài cửa tiên, nghe nói đã đứng hơn nửa năm.

Hơn nửa năm này, nàng không ăn không uống, không thả cũng không kéo, toàn bộ dựa vào một ngụm huyền khí. Ngay từ đầu, còn có môn tướng cùng đệ tử Tiên cung khuyên nàng, nhưng khuyên lâu không có kết quả, dần dần mọi người cũng chỉ có thể đi theo nàng.

Cho tới bây giờ, nàng đã thập phần suy yếu, sắc mặt thập phần tái nhợt không nói, gương mặt cũng có chút lõm xuống, thoạt nhìn thập phần nghèo túng, thập phần thê lương.

Lúc này, trong Đăng Tiên Môn chợt có một đoàn người đi ra.

Nữ tử phía trước vội vã mà đi dáng người cao gầy cân xứng, nhưng một bộ khuôn mặt lại có chút trẻ con mập mạp, nhìn qua ngây thơ hồn nhiên.

Nàng, là Vương Ly Từ mới từ chiến trường Ma giới xuống đây không lâu.

Lúc này bước chân nàng vội vàng, tựa hồ rất không cao hứng, Lam Uyển Nhi cũng nhắm mắt theo đuôi nàng.

Súc thành cặn bã thử to bằng bàn tay thì thành thành thật thật ghé vào trong túi nhỏ bên hông nàng, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, ló đầu ra tò mò mà nhìn chung quanh, nhìn qua không có tim không phổi.

Hai người một chuột chân trước vừa ra khỏi Đăng Tiên Môn, chân sau liền có một lão giả tròn vo mập mạp từ trong Đăng Tiên Môn đuổi theo, vừa đuổi vừa khổ sở khuyên bảo: "Đồ nhi ngoan của Ly Từ ta, đồ nhi bảo bối tốt, vi sư sai rồi, vi sư ngàn không nên vạn không nên, không nên để Tiên Tôn đại nhân hạ lệnh gọi ngươi trở về."

"Nhưng không phải bây giờ chiến sự ở Ma giới đã ngừng rồi sao? Ngươi là đệ tử y bát của vi sư, dù sao chúng ta cũng phải về Thôn Thiên Thánh Địa trấn thủ một phen để vi sư giữ thể diện chứ?"

"Bái kiến Nguyên Nguyên Chân Quân." Thấy đám người này, các môn tướng lập tức xốc lại tinh thần, lần lượt chào hỏi: "Bái kiến Ly Từ tiểu thư, Uyển Nhi tiểu thư."

Nguyên Nguyên Chân Quân chính là chủ nhân của Thôn Thiên Thánh Địa, một thân thực lực vô cùng mạnh mẽ, chính là đại lão Lăng Hư cảnh nổi danh. Mà Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi, hiện giờ cũng là đại danh đỉnh đỉnh, nghe nói các nàng ở chiến trường ngoại vực đã nhiều lần lập được đại công, rất uy phong.

"Sư tôn, chiến sự mặc dù tạm thời kết thúc, nhưng《Ma giới mỹ thực đồ giám》 còn chưa hoàn thành." Vương Ly Từ tức giận đến phồng má: "Ta vừa chuẩn bị đi chung quanh Ma giới một chút, vơ vét chút mỹ thực chưa từng thấy qua, lại bị Tiên Tôn cưỡng ép trở về, không ngờ lại là chủ ý của sư tôn."

“Ai u, đồ nhi bảo bối của ta.” Nguyên Nguyên Chân Quân giậm giậm chân đấm ngực nói: “Ngươi thật sự coi Ma giới là nơi để chúng ta ở lại, muốn đi dạo thì cứ đi a? Nếu như ngươi có chuyện gì không hay xảy ra, ngươi gọi là vi sư có thể sống thế nào? Hu hu…”

“Tóm lại, sư tôn ngài phá hỏng kế hoạch của ta, ngươi phải bồi thường.” Vương Ly Từ vẫn tức giận.

“Bồi thường, tốt lắm, không phải là bồi thường sao? Chỉ cần vi sư có, hết thảy đều là của ngươi, ngay cả Thôn Thiên thánh địa tương lai của chúng ta cũng đều là của ngươi.” Nguyên Nguyên chân quân vừa nghe nói chỉ cần bồi thường, liền có thể được đồ nhi tha thứ, nhất thời mặt mày hớn hở, bắt đầu móc ra thứ tốt từ trong trữ vật giới, “Đây là thịt chân của Địa Hành Long cửu giai, thịt trong xương sống, còn có một đôi cánh Thanh Loan và cổ, vi sư đã thay ngươi nấu thành vị cay. Bất cẩn, nơi này còn có thứ tốt, thịt hải thú thập nhất giai!”

Thấy một đống lớn đồ tốt này, sự phẫn nộ trên mặt Vương Ly Từ lập tức biến mất, ngược lại lộ ra một bộ dáng thèm thuồng: “Sư tôn, ngài sớm nói ngài kiếm nhiều đồ ăn ngon như vậy mà, nói sớm ta đã về rồi.”

Sau đó, nàng rất vui vẻ lôi kéo Lam Uyển Nhi cùng nhau nhét các loại mỹ thực vào trong nhẫn trữ vật.

“Ha ha ha, đồ nhi nhà ta thích ăn, vi sư đương nhiên muốn nghĩ hết tất cả biện pháp đi kiếm đồ ăn ngon.” Nguyên Nguyên Chân Quân vỗ ngực, một bộ thái độ “Ly Từ ta nuôi dưỡng ngươi.”

“Đa tạ sư tôn, ngài đối với ta thật tốt.” Vương Ly Từ càng lúc càng thân cận với Nguyên Nguyên Chân Quân.

Những cánh cửa ở bên cạnh nhìn mà hâm mộ không thôi.

Thật sự là người so với người tức chết người, Ly Từ tiểu thư mạng thật là tốt.

Cô nương tiều tụy đứng ngoài Đăng Tiên Môn nhìn một màn này, trên mặt cũng lộ ra biểu tình hâm mộ.

Hai thầy trò chán ngán một hồi, Nguyên Nguyên Chân Quân mắt thấy đã dỗ được Ly Từ, lúc này mới trở về Tiên cung, tiếp tục đi tìm Tiên Tôn nghị sự.

Mà lúc này, Vương Ly Từ thu dọn đồ ăn hoàn mỹ cũng liếc mắt nhìn thấy cô nương tiều tụy kia.

Nàng không khỏi hỏi: "Vị môn tướng đại ca này, cô nương kia có lai lịch gì? Sao lại không cho nàng vào Tiên Cung rồi?"

"Ôi, Ly Từ tiểu thư ngài khách khí rồi." Tướng môn cúi đầu khom lưng nói, "Vị kia là công chúa Hải Ca, không phải chúng ta không cho nàng vào, thực sự là yêu cầu của nàng quá mức làm khó Tiên Tôn, chúng ta cũng đã sớm khuyên nàng rời đi, nhưng nàng cứ đứng nửa năm… Đây cũng không phải là miễn cưỡng tạo áp lực cho Tiên cung sao?"

"Nàng muốn làm gì? Ngay cả Tiên Tôn cũng khó xử, mau nói ra để ta cao hứng vui vẻ." Hai mắt Vương Ly Từ tỏa sáng.

Hiện tại ý kiến của nàng đối với Tiên Tôn rất lớn, dù sao lần này nàng cũng bị Tiên Tôn cưỡng ép cưỡng ép ấn trở về.

"Là một số yêu cầu không thiết thực. Vị công chúa Hải Ca này là công chúa gặp nạn của nước Hạ, nàng muốn tiên triều xuất binh giúp nàng thu phục nước Hạ trước. Nghe nói nàng chạy đi rất nhiều thế gia, thậm chí ngay cả Tiên Hoàng cung cũng đi qua, nhưng đều bị đóng cửa."

"Còn không phải sao, hiện tại đại cục càng ngày càng hướng hai triều Tiên Ma hợp tác cùng chống lại xâm lấn Ma giới, trước đó không lâu Tam hoàng tử Ma Triều còn dẫn binh đến trợ giúp căn cứ Tiên Triều chúng ta, song phương chính là thời kỳ vi diệu ở bầu không khí dần dần ấm áp, Tiên Triều há lại dễ dàng cùng Ma Triều khai chiến?" Môn tướng Ất cũng là bổ sung nói: "Nhưng Tiền Hạ công chúa này, chính là chưa từ bỏ ý định…"

Trong giọng nói của môn tướng cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ và thở dài, vừa là cảm khái công chúa quật cường, lại là thở dài nàng không rõ thế cục.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, sợ là rất nhanh sẽ nhận ra, nữ tử này lại chính là vị công chúa vong quốc mà hắn đã tiện tay cứu ở trên biển lúc trước.

"Ta hiểu rồi." Vương Ly Từ gật gật đầu, sau đó tiến lên kéo Hải Ca công chúa nói: "Đến đây nào, ngươi đi theo ta, ta dẫn

ngươi ăn một chút gì đó. Người là cơm sắt, ngươi không ăn không uống nửa năm, thân thể đều nấu hỏng rồi."

"Ta không đi, ta yêu cầu gặp Tiên Tôn." Công chúa Hải Ca quật cường nói: "Xin ngài thả ta ra."

Nhưng Vương Ly Từ lại không nghe lời nàng, không nói một lời liền kéo nàng lên trên vai, sau đó phi thân lên, hóa thành một đạo lưu tinh bay về phía Thôn Thiên Thánh Địa: "Như vậy chắc chắn là không thể thực hiện được, ta mời ngươi ăn uống trước, sau khi ăn no rồi sẽ dẫn ngươi đi gặp Tiên Tôn." Trên bầu trời, Vương Ly Từ thuận miệng giải thích một câu.

"Thật sao?" Hải Ca công chúa ngừng giãy dụa.

"Chuyện này có gì hay để làm giả? Nhưng mà Tiên Tôn có đồng ý với ngươi hay không, ta cũng không dám cam đoan." Vương Ly Từ nói: "Dù sao chuyện của Tiên Tôn đối với ngươi, hắn là tương đối đau đầu, để cho hắn đau đầu đau đầu hơn nữa thì càng tốt."

Thôn Thiên Thánh Địa cách Tiên Cung vốn không tính quá xa, hiện giờ cấp độ huyết mạch của Vương Ly Từ cũng cao, thi triển thần thông độn pháp với tốc độ cực nhanh, quả nhiên là như tia chớp sao băng.

Trong lúc nói chuyện, nàng liền dẫn Hải Ca công chúa trở lại Thôn Thiên Thánh Địa.

Lam Uyển Nhi cũng theo sát phía sau nàng.

Vương Ly Từ ở Thôn Thiên Thánh Địa đã nhiều năm, Nguyên Nguyên Chân Quân lại sủng ái nàng như bảo bối, nàng đương nhiên là có viện tử của mình. Hơn nữa, còn là một tòa biệt viện xa hoa chiếm diện tích khá rộng.

Trở lại trong viện của mình, Vương Ly Từ vui vẻ bê lò nướng lên.

Lò nướng này cũng không đơn giản, không chỉ bản thân lò nướng có chất liệu phi phàm, ngay cả than củi bên trong lò cũng là than củi do chất liệu linh mộc cao cấp đốt ra.

Lập tức, nàng lấy ra từng khối thịt tươi, dùng các loại gia vị tươi mới đến từ Ma giới ướp thịt cho tốt, sau đó đặt lên trên lò nướng một cái.

Không bao lâu sau, liền có mùi thịt nướng thơm nức mũi tràn ngập trong sân.

“Đồ cặn bã!”

cặn bã chuột cũng đã sớm bò ra khỏi cái túi nhỏ, gấp đến độ ở bên cạnh nhảy lên nhảy xuống, thèm không chịu nổi.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, trước tiên tiếp đón khách nhân.” Vương Ly Từ tiện tay cắt một miếng thịt non đưa cho Hải Ca công chúa, dặn dò nàng nói: “Ngươi trước tiên ăn miếng lót dạ đi, chờ ăn no rồi lại ăn tiếp.”

Hải Ca công chúa ăn từng miếng nhỏ, nước mắt bỗng rơi xuống: “Cảm ơn tiền bối đã giúp ta, ngài tên là gì? Ta đi khắp nơi trong Tiên Triều rất nhiều nhà thân thích, nhưng không ai chịu giúp ta như vậy.”

Mặc dù không có động thủ, nhưng chỉ dựa vào vừa rồi bắt được mình một chút, nàng cũng đã nhìn ra, vị “cô gái” trước mắt này thoạt nhìn dường như còn trẻ hơn cả mình, tu vi hơn xa mình, cho dù không có Thần Thông cảnh, Tử Phủ cảnh cũng khẳng định là có.

“Tiền bối thì thôi, ta tên là Vương Ly Từ.”

“Thì ra là Ly Từ tiên tử. Ta tên là Diệp Nhược Nam, chỉ là một công chúa chiêu bài mất nước hơn ba ngàn năm.”

“Vậy thì ngươi ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới có sức đi phục quốc.” Vương Ly Từ bắt đầu cho nàng ăn từng ngụm từng ngụm.

“…”

Hải Ca công chúa không hiểu sao cảm thấy ăn rất ngon, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Chỉ có cặn bã chuột bên cạnh, có nhìn, không có ăn, thèm đến chảy cả nước miếng.

Lúc này.

Động tác của Vương Ly Từ bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn thẳng vào ngực Hải Ca công chúa. “Ồ? Sao lồng ngực của ngươi lại tỏa sáng?”

“A!”

Hải Ca công chúa kinh hãi kêu lên, vội vàng đỏ mặt che ngực.

Qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi lấy ra một cái ngọc bội.

Ngọc bội kia toàn thân thuần trắng, ngoại hình phong cách cổ xưa, bây giờ đang lập loè tản ra ánh sáng, loáng thoáng giống như còn có phù văn huyền ảo thần bí ở trong quang mang như ẩn như hiện, tản ra ba động lực lượng thần bí mà tối nghĩa.

Vẻ mặt Hải Ca công chúa kinh ngạc nhìn ngọc bội, vẻ mặt cũng là mê hoặc không thôi, trong lòng kinh nghi không thể so với Vương Ly Từ: "Đây là ngọc bội tổ tiên Kính thị chúng ta truyền xuống, ta cũng không biết nó sao lại tỏa sáng."

…

Chương 243: Ác tặc! Ăn Ly Từ ta một đao!

…

Cùng lúc đó.

Khu vực hủy diệt.

“Ha ha ha ~ “

Liên tiếp tiếng cười to bỗng nhiên vang lên, phảng phất có thể chấn động không gian.

“Không nghĩ tới, Diêm Vô Ưu ta khí vận tốt như vậy, tùy tiện tìm một chút, không ngờ đã tìm được không gian tiết điểm thất lạc.” Trên khuôn mặt anh tuấn của Huyên Vô Ưu nở nụ cười hưng phấn.

Giờ phút này, miếng ngọc bội trong tay hắn cơ hồ giống Hải Ca công chúa như đúc, cũng đang tỏa ra ánh sáng lập lòe.

Hắn cao hứng phát rồ, đời này hắn ngoại trừ xuất thân tốt ra, khí vận chỉ có thể coi là bình thường, lại không nghĩ rằng, vừa mới tới Phá Diệt chi vực vận đạo liền bắt đầu tăng vọt.

Loại tình huống này cũng không phải là không có tiền lệ, điều này đại biểu cho vận may rơi vào đầu, kế tiếp hết thảy đều sẽ thuận lợi.

“Ngươi trước đừng đắc ý, nói không chừng là ngọc bội của ngươi hư mất.” Ngọc Côn lườm hắn một cái, giội nước lạnh cho hắn, “Còn nữa, cho dù tìm được không gian tiết điểm, xem không gian phong bạo chung quanh hỗn loạn như vậy, chúng ta cũng không quá dễ dàng đi qua.”

“Ngọc Côn tỷ tỷ yên tâm, trước khi tới đây, ta đã làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ, loại tình huống này ta đã sớm cân nhắc đến.” Tàng Vô Ưu vỗ bộ ngực đùng đùng, trong lúc nói chuyện liền móc ra một trận bàn cổ xưa, lung lay trước mặt Ngọc Côn, “Nhìn xem đây là cái gì?”

“Hư không na di trận bàn?” Ngọc Côn lấy làm kinh hãi, “Ngươi làm sao kiếm được tới tay? Cái này ở Dĩ thị cũng xem

như trấn tộc bảo bối đi? Cho dù ngươi được sủng ái, cũng không có khả năng… Đợi đã, ngươi không phải trộm ra chứ?”

“Chuyện này… Ngọc Côn tỷ tỷ ngươi cũng đừng quản, tóm lại, chỉ cần có thể tìm được manh mối của Nguyên Thủy thánh đồ, chỉ là một trận pháp hư không dịch chuyển trận trận tính cái rắm gì.” Kỳ Vô Ưu dương dương đắc ý nói, “Đến lúc đó những lão gia hỏa cổ hủ kia, mỗi người đều phải nịnh nọt ta.”

“…”

Ngọc Côn cạn lời.

Tuy nhiên có bảo vật này, kế hoạch của Khoái Vô Ưu thật sự có khả năng thành công.

Trong khi nói chuyện, Khoái Vô Ưu đã khởi động trận bàn Hư Không Na Di.

Năng lượng mênh mông từ trong trận bàn tán dật ra, trong khoảnh khắc ngay trong hư không chung quanh tạo thành mười hai tiếp điểm không gian. Mười hai tiết điểm không gian chậm rãi xoay tròn, mỗi một tiết điểm không gian đều tản ra ánh sáng nhạt, có năng lượng khổng lồ tích tụ ở trong đó.

Thời gian trôi qua, không gian tiết điểm càng lúc càng nhanh.

Rốt cuộc.

Một đường hầm không gian xoay tròn bỗng nhiên xuất hiện ở chính giữa không gian tiết điểm, thâm thúy mà ngăm đen, thoạt nhìn thần bí vô cùng.

Không gian chi lực tựa như cuồng phong lấy đường hầm không gian này làm hạch tâm quét ra, chấn động khiến không gian chung quanh vặn vẹo chấn động, thoáng như không gian phong bạo.

Diêm Vô Ưu phất tay áo ngăn cản lực lượng không gian trùng kích đến, vui mừng quá đỗi: “Ngọc Côn tỷ tỷ, nhanh! Vận dụng thiên phú không gian của tỷ dẫn ta cùng bay vào. Tỷ yên tâm, nếu ta có được Thánh Đồ, nhất định sẽ trở thành một trong những người thừa kế được coi trọng nhất trong gia tộc, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi tỷ.”

“Xông lên xông lên!”

Ngọc Côn cũng bị hắn lừa gạt, nhiệt huyết sôi trào, vây cá vung lên, lúc này liền chở hắn phóng vào đường hầm không gian.

Một đạo không gian hộ thuẫn thật dày cũng theo đó hiện lên ở bên ngoài thân thể nàng, bảo vệ nàng cùng Kỳ Vô Ưu trên lưng.

Không gian chi lực tựa như phong bạo tàn sát bừa bãi không ngừng đánh thẳng vào hộ thuẫn, mặc dù không thể thương tổn đến một người một Côn, nhưng cũng không ngừng trùng kích Ngọc Côn lắc lư, tựa như thuyền thuyền gian nan đi trong cuồng phong sóng dữ khó khăn.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút." Diêm Vô Ưu quay đầu nhìn về phía sau, sắc mặt có chút lo lắng không ngừng thúc giục: "Không gian phá diệt chi vực này quá mức hỗn loạn, đường hầm của chúng ta không kiên trì được bao lâu đâu."

Mà ngay khi một người một côn đang gian nan xuyên qua đường hầm không gian.

Trong tiểu viện bên phía Vương Ly Từ, ngọc bội trong tay Hải Ca công chúa cũng giống như sinh ra cảm ứng, chợt rời khỏi tay, vù một cái bay đến giữa không trung.

Trên ngọc bội đang nở rộ hào quang lúc ẩn lúc hiện, tần suất rõ ràng đang không ngừng tăng cao.

Sau một khắc.

Một vòng xoáy không gian lăng không xuất hiện ở dưới ngọc bội.

Không gian chi lực mênh mông quét ra, trong nháy mắt làm đảo loạn không gian chung quanh.

Xuyên thấu qua không gian vặn vẹo nhìn vào bên trong vòng xoáy mơ hồ còn có thể nhìn thấy một đường hầm không gian tối tăm thâm thúy. Trong đường hầm thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy một con cá đầu to chở một người đang đấu đá lung tung.

"Ha ha ha! Ta đã thấy được thế giới dị vực! Ồ? Hình như nồng độ tiên linh khí ở nơi này hơi thấp, đây không phải là thế giới

cấp thấp trong truyền thuyết sao? Cù! Xem bộ dáng này, Chử Vô Ưu ta muốn vô địch, Nguyên Thủy Thánh đồ là của ta!”

Thanh âm này cuồng vọng, hưng phấn, đắc ý, vừa nghe liền cảm thấy không giống người tốt.

Vương Ly Từ nhìn cảnh tượng này, mí mắt giật giật.

Đây không phải là đoạn cầu mà cường giả dị giới đẳng cấp cao mạo hiểm chép sách, xâm lấn thế giới bên ta, muốn làm gì thì làm sao?

Hơn nữa nghe khẩu khí tên này, nghe thế nào cũng không giống là người tốt lành gì, ngược lại giống như là nhân vật phản diện.

“Ly Từ tỷ tỷ, sao, làm sao bây giờ?” Hải Ca công chúa khẩn trương nắm chặt tay áo Vương Ly Từ.

“Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, mặc kệ hắn là ai, trước đánh phục rồi nói tiếp.” Vương Ly Từ ngược lại không do dự, đưa tay vuốt lên nhẫn trữ vật, trong nháy mắt trong tay liền có thêm một thanh đại đao cán dài cao hơn người, chính là Bán Tiên Khí Yển Nguyệt.

“Đợi lát nữa chiến đấu không để ý tới ngươi, tự tìm một chỗ trốn đi.”

Thuận miệng dặn dò một câu, thân hình Vương Ly Từ chợt lóe, cả người đã phi thân đến giữa không trung, một tay bắt lấy ngọc bội vẫn đang không ngừng phát ra tín hiệu kia, sau đó nắm chặt chuôi đao Yển Nguyệt, chém một đao về phía lốc xoáy không gian.

Một đao này, nàng không hề nương tay.

Huyền khí mênh mông mãnh liệt tuôn ra, lực lượng đáng sợ toàn bộ đè xuống, gần như là trong nháy mắt, uy thế toàn thân nàng liền bộc phát đến cực hạn.

“Rống!!”

Một hư ảnh Thao Thiết cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Vương Ly Từ, đồng tử vàng trợn mắt, tiếng gầm cực lớn vang vọng thiên địa.

Cùng lúc đó.

Bán Tiên Khí Yển Nguyệt cũng mãnh liệt phát ra một tiếng đao minh.

Dưới lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp hội tụ, toàn bộ lưỡi đao trên Yển Nguyệt đao đều nổi lên từng trận ánh sáng mạnh. Những nơi ánh đao đi qua, không gian nứt thành từng khúc, phảng phất như ngay cả thiên địa đều bị nó bổ ra.

"Mẹ kiếp!"

Kỳ Vô Ưu thật vất vả mới có thể xuyên ra đường hầm không gian, thình lình bị người đối diện chính là một đao, tiếng cười đắc ý lập tức im bặt, ngay cả tròng mắt cũng thiếu chút nữa trợn lồi ra.

"Không… Muốn… Đến! A, đây là đường hầm không gian!"

Hắn nhịn không được phát ra một tiếng hét thảm, động tác trên tay cũng không chậm, vội vàng triệu hoán ra một thanh kiếm.

Đó là một thanh trường kiếm to lớn lưỡi rộng, thân kiếm hiện ra một màu lam đậm thâm thúy gần như màu đen, thoạt nhìn giống như một cái hồ sâu, lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta tim đập nhanh.

Nhìn uy thế tản ra trên thân kiếm, lại cũng là một kiện bán Tiên Khí!

Đáng tiếc, giờ phút này đao quang đã gần ngay trước mắt, cho dù gọi ra Bán Tiên Kiếm, Diêm Vô Ưu cũng đã không kịp thay đổi huyền khí sung túc để điều khiển nó.

Trong lúc vội vàng, hắn chỉ có thể huy kiếm đón đỡ, dựa vào chất liệu bán tiên khí để chọi cứng.

Cơ hồ ngay sau một khắc, một đao một kiếm liền lăng không đụng vào nhau.

"Oanh!!!"

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng thiên địa.

Cơn bão năng lượng đáng sợ càn quét ra, trong khoảnh khắc đã quét ngang một vòng xoáy không gian với xu thế như bẻ gãy nghiền nát. Đường hầm không gian vốn không ổn định trong khoảnh khắc đã bắt đầu sụp đổ.

Không Gian Chi Lực mênh mông mất đi ước thúc, tùy ý phóng tới bốn phương tám hướng, lúc này liền mang theo từng trận không gian loạn lưu cuồng bạo.

Chử Vô Ưu nhất thời không ổn định, trực tiếp bị không gian loạn lưu thổi quét bay ra xa, ngay cả thân thể cũng không thể khống chế xoay tròn.

"Bà mẹ nó!" Gã kêu lên một tiếng sợ hãi bắt đầu kêu cứu, "Ngọc Côn tỷ tỷ cứu ta!"

"Côn Bằng Vô Ưu!"

Ngọc Côn cũng lộp bộp trong lòng.

Nàng tuy là Tiên chủng, nhưng cũng không dám để cho đích mạch Chân Tiên chủng của Chư thị cứ như vậy chết ở trước mặt nàng. Không gian loạn lưu thứ này tính không xác định quá cao, một khi bị cuốn vào, có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nàng cắn chặt răng, mạo hiểm liên tục thi triển không gian xuyên qua mấy lần, đuổi theo Kỳ Vô Ưu, ngậm nó vào miệng, lập tức hất đuôi, liều mạng phóng về phía đường hầm không gian.

Tai nạn không gian như thế, cho dù là Côn nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, cũng không dám khinh thường, gần như là đem một thân tạo nghệ không gian phát huy đến cực hạn.

Mà cùng lúc đó, Vương Ly Từ cũng bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, thân hình càng ngày càng nhỏ.

"Đồ cặn bã!"

"Ly Từ tỷ tỷ!"

Cặn bã cùng Lam Uyển Nhi chấn động, cơ hồ đồng thời phi thân về phía đường hầm không gian.

Thân hình cặn bã chuột nhanh chóng bành trướng biến lớn, cũng liên tiếp thi triển ra độn thuật không gian, há miệng ngậm lấy Vương Ly Từ, liều mạng kéo nàng trở về.

Nhưng mới kéo một nửa, đường hầm không gian sụp đổ hơn phân nửa lại sụp đổ, ném chuột cặn bã và Vương Ly Từ bay ra ngoài.

“Ly Từ tỷ tỷ!”

Thời khắc mấu chốt, Lam Uyển Nhi một phát bắt được đuôi cặn bã của cặn bã thử.

Chỉ trong hai ba nhịp thở ngắn ngủi, hai nàng một chuột đã hoàn toàn biến mất trong không gian loạn lưu.

“Ầm! Ôi!”

Bên này Ngọc Côn cũng ngậm Miêu Vô Ưu, chật vật chạy trốn ra khỏi đường hầm không gian sụp đổ.

Dưới sức cùng lực kiệt, Ngọc Côn mất đi trọng tâm một đầu đụng sập tiểu viện của Vương Ly Từ, há miệng phun ra, phun hết Kỳ Vô Ưu ra ngoài.

“Khuyết Vô Ưu, lão nương thật tin ngươi cái quỷ gì, lại cùng ngươi đến địa phương quỷ quái này mạo hiểm.” Nàng uể oải mắng một câu, tâm tình hỏng bét.

“Hả?”

Diêm Vô Ưu nhìn quanh bốn phía, lại sửng sốt, sau đó vui vẻ nói: “Chúng ta đi vào rồi! Ngọc Côn tỷ tỷ, chúng ta vào thôi!”

Nhìn một màn này, Hải ca công chúa ở bên trợn tròn mắt.

Nàng vừa rồi nghe lời Ly Từ nói tránh xa một chút, lúc này mới may mắn thoát khỏi khó khăn, không có bị không gian loạn lưu cuốn vào, nhưng nàng hiện tại lại không có nửa điểm may mắn, ngược lại sắc mặt trắng bệch, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Nàng tuyệt đối không ngờ tới ngọc bội của mình lại dẫn ra phiền toái lớn như vậy.

Hơn nữa, bởi vì tu vi quá thấp, nàng thậm chí ngay cả phản ứng cũng không kịp phản ứng, liền trơ mắt nhìn đám người Ly Từ bị cuốn đi.

“Ác tặc!” Hải Ca công chúa kinh sợ trừng mắt nhìn Kỳ Vô Ưu: “Ngươi là ai?! Ngươi bắt Ly Từ tỷ tỷ, Uyển Nhi tỷ tỷ của ta đi đâu rồi?”

“Tiểu cô nương, Ly Từ tỷ tỷ mà cô nói, chính là cô nương ngực to không đầu óc, khí lực to gan, tính tình còn nóng nảy đánh đại đao?” Phong Vô Ưu hồi tưởng lại tình huống vừa rồi,

vẫn là vẻ mặt còn sợ hãi, ngữ khí tương đối bất thiện, “Đó là thứ quỷ quái gì vậy? Quả thực quá điên cuồng, con mẹ nó quá vô tri rồi! Đó chính là đường hầm không gian, nàng thế mà cũng dám dùng đại đao bổ ta!”

Hải Ca công chúa không muốn nghe hắn oán giận, lập tức nghiêm nghị ngắt lời hắn: “Ta hỏi ngươi, các nàng đi đâu!”

“Ta làm sao biết các nàng đi đâu?” Diêm Vô Ưu trợn trắng mắt, “Các nàng bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, vận khí tốt có lẽ sẽ bị cuốn vào một thế giới có thể sinh tồn, có lẽ là phá diệt khu vực, nếu như vận khí không tốt, bị cuốn tiến vào trong vô tận hư không liền cơ bản Game Over rồi.”

“Cái gì?”

Hải Ca công chúa lảo đảo ngã ngồi trên đất, trong lòng bi thương không thôi, nước mắt cũng rơi lã chã.

Mặc dù thời gian quen biết với Ly Từ tỷ tỷ rất ngắn, nhưng Hải Ca lại vô cùng thích nàng.

Nàng thật sự không thể tin được, Ly Từ tỷ tỷ tốt như vậy mà, lại…

“Được rồi! Ngươi đừng khóc nữa. Ta là người mềm lòng, khó chịu nhất là nữ hài tử khóc.” Phong Vô Ưu có chút đau đầu bịt trán, vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, ngọc bội tám phương vừa rồi là của ngươi, hay là của các nàng?”

“Ô ô ~ ~ đây là ngọc bội của ta. Đều tại nó, thế mà đưa tới người xấu như ngươi. Là ta hại chết Ly Từ tỷ tỷ, Uyển Nhi tỷ tỷ.” Hải Ca công chúa khóc càng thêm thương tâm.

“Ngươi?” Diêm Vô Ưu vội hỏi, “Ngươi có phải họ “Khanh” không?”

“Liên quan gì đến người xấu như ngươi! Ô ô!”

“Ha ha! Không nghĩ tới ở thế giới này lại có tộc nhân của Chư thị ta.” Tiêu Vô Ưu cao hứng cười ha hả: “Cổ tịch trong nhà quả nhiên không có lừa gạt…”

Lời của hắn còn chưa nói hết.

Xa xa liền có một đạo lại một đạo khí tức bay lên, hướng bên này cực tốc chạy tới, trong đó không thiếu có khí tức cường

đại cấp bậc Thần Thông cảnh.

Rất hiển nhiên, là các trưởng lão bên trong Thôn Thiên Thánh Địa phát giác được không đúng, tới xem xét tình huống.

“Không ổn! Có vẻ nơi này không đơn giản.” Kỳ Vô Ưu biến sắc: “Ngọc Côn tỷ tỷ, chúng ta rút lui trước đã.”

Nhưng mà.

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, trên bầu trời liền xuất hiện hai đạo không gian ba động.

Cơ hồ là cùng một thời gian, hai vị đại lão cấp bậc Lăng Hư cảnh xé mở không gian, xuất hiện ở trên không một người một côn.

Hai người này, một người thân hình mập mạp, khuôn mặt tròn trịa, một người râu tóc bạc trắng, khí độ bất phàm, rõ ràng là hình chiếu của Nguyên Nguyên Chân Quân cùng với Tiên Tôn.

Cơ hồ là cảm nhận được không đúng ngay lập tức, hai người liền trực tiếp chạy tới.

“Kẻ xấu phương nào, dám đến Thôn Thiên Thánh Địa của ta gây sự?” Xem xét một người một côn phía dưới, Nguyên Nguyên Chân Quân quát lên một tiếng chói tai, ngữ khí thập phần bất thiện.

Lăng Hư cảnh? Hay là hai?

Chử Vô Ưu nuốt nước miếng một cái.

Lấy thực lực hắn bây giờ là Thần Thông cảnh hậu kỳ, cộng thêm Chân Tiên kinh cùng Bán Tiên khí phụ trợ, cùng một ít Lăng Hư cảnh phổ thông chống lại là hoàn toàn không thành vấn đề, vận dụng bí bảo thậm chí có khả năng phản sát.

Mà Ngọc Côn tỷ tỷ, cũng có thể đối phó một Lăng Hư cảnh.

Nhưng hôm nay, hắn và Ngọc Côn tỷ tỷ tiêu hao rất lớn, lại còn trên địa bàn của người khác, Thiên Hà sớm biết tiếp theo còn có Lăng Hư cảnh khác chạy tới, tùy tiện đánh, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt.

Lúc này, hắn kéo Ngọc Côn trong phế tích, chuẩn bị xé mở không gian chạy trốn.

“Không được chạy!” Hải Ca công chúa thấy thế, dồn hết sức lực phi thân lên, ôm lấy bắp đùi Diêm Vô Ưu, đồng thời ngẩng đầu hô to: “Nguyên Nguyên Chân Quân, Tiên Tôn đại nhân, Ly Từ tỷ tỷ bị người xấu này hại chết rồi.”

Cái gì? Vương Ly Từ đã chết? Hơn nữa còn là chết ở Tiên Cung!

Hình chiếu của Tiên Tôn kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa ngã xuống.

Đây chính là chuyện lớn!

Hắn quả thực không dám tưởng tượng, kế tiếp sẽ xuất hiện biến cục gì.

Nguyên Nguyên Nguyên chân quân nghe được tin tức này, càng như là ngũ lôi oanh đỉnh, trực tiếp ngây dại, trong đầu ầm ầm một mảnh, cơ hồ không dám tin vào lỗ tai của mình.

“Nhiêu nhi của ta ~~”

Sững người khoảng hai ba hơi, hắn mới phản ứng lại, đau lòng vô cùng, trong mắt cũng tuôn ra sát cơ nồng đậm.

Trong chốc lát.

Từng đạo mênh mông huyền khí từ trên người hắn bộc phát ra, khí tức trên người hắn liên tiếp tăng lên, trong chớp mắt đã đạt đến tình trạng thập phần khủng bố.

Một con Thôn Thiên cự thú khủng bố hiện lên ở phía sau hắn, khiến cho uy thế của hắn vốn đã thập phần khủng bố trở nên càng thêm đáng sợ, cả người tựa như hung thú Viễn Cổ hung ác tàn bạo, lệ khí xông tiêu.

“Bản Chân Quân giết ngươi!”

Hắn khoát tay, tát một cái về phía Diêm Vô Ưu, Thôn Thiên Cự Thú phía sau hắn cũng theo đó một cước giẫm xuống.

“Rầm rầm rầm!”

Uy thế khủng bố nghiền áp không gian, quay đầu liền hướng phía Kỳ Vô Ưu mà đi, uy thế đáng sợ ép tới dường như khiến không khí đều ngưng đọng lại.

Lúc này, Tiên Tôn cũng phản ứng lại.

Không được, tặc này tuyệt đối không thể để cho hắn chạy.

Lúc này, hình chiếu của Tiên Tôn cũng ứng phó toàn lực, một chiêu chém xuống.

Kiếm quang đáng sợ vạch qua bầu trời, những nơi đi qua không gian băng liệt từng tấc, tựa như ngay cả bầu trời cũng bị hắn chém thành hai nửa. Uy thế đáng sợ kia, chỉ nhìn thôi cũng đã làm cho người ta cơ hồ không cách nào hô hấp.

Mẹ kiếp! Bị tên tộc nhân ngốc này lừa chết rồi!

Sắc mặt Diêm Vô Ưu trắng bệch, thật muốn một chưởng đánh chết Hải Ca công chúa.

Bất quá, hắn chung quy vẫn có chút không đành lòng, đành phải lần nữa triệu ra Huyền Thủy Bán Tiên Kiếm, kích động Huyền Thủy Kiếm Ý ngăn cản: "Đừng tưởng rằng bổn công tử sợ các ngươi! Ngọc Côn tỷ, chúng ta cùng lên!"

"Rầm rầm rầm!"

Trong nháy mắt, từng đạo năng lượng trùng kích kịch liệt bộc phát ra trong Thôn Thiên Thánh Địa.

Năng lượng quét qua, toàn bộ bầu trời gió nổi mây phun, thỉnh thoảng có đạo đạo khe hở không gian vắt ngang bầu trời mà qua, đơn giản giống như ngày tận thế.

Trong lúc nhất thời, ngay cả những trưởng lão Thần Thông cảnh chạy tới xem xét tình huống đều xa xa ngừng lại, không dám tới quá gần.

Mà ngay vào thời điểm bọn họ kịch chiến.

Hư không dị vực, bên trong khu vực hủy diệt này.

Bóng dáng Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi và cặn bã chuột cũng bị ném ra khỏi một đạo không gian loạn lưu.

"Ôi, chỉ là nơi quỷ quái gì vậy?" Thân thể Vương Ly Từ không chịu khống chế lăn lộn trên không trung, trên gương mặt ngây ngô tràn đầy hoang mang và khó hiểu: "Sao lại không có trời đất, không có ngày không trăng?"

"Đồ cặn bã!"

"Ly Từ tỷ tỷ ~"

Lam Uyển Nhi cùng cặn bã thử cũng không ngừng quay cuồng, bị không gian loạn lưu làm cho đầu óc choáng váng, thật lâu không bình thường trở lại.

Cũng may hai nữ một chuột đều không đơn giản, rất nhanh tìm được bí quyết, ổn định thân hình.

Mấy năm nay, hai người Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi vào Nam ra Bắc, gặp phải không biết bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy ra, hơn nữa tính cách của hai nàng đều tùy tiện, cho nên dù xảy ra chuyện lớn như vậy, cảm xúc của hai người cũng rất nhanh ổn định lại.

Vương Ly Từ nhìn xung quanh một lượt: "Hình như đây là ở trong hư không?"

"Ly Từ tỷ tỷ, vậy làm sao bây giờ?" Lam Uyển Nhi nhìn xung quanh, thần sắc có chút buồn rầu: "Nơi này ngay cả đông nam tây bắc cũng không phân biệt được, chúng ta làm sao trở về được?"

Với tu vi hiện giờ của các nàng thì có thể sinh tồn trong hư không, nhưng lại không có phương hướng, chỉ cần làm không tốt thì các nàng sẽ không thể quay về được.

"Không sợ." Vương Ly Từ đĩnh đạc vỗ ngực, "Có Vương Ly Từ ta ở đây, trời có sập cũng có thể đứng vững. Dù sao lương thực dự trữ của chúng ta cũng đủ, nhất định có thể bay ra ngoài. cặn bã chuột, ngươi đi trước dò đường."

"Đồ cặn bã!"

Tích cặn bã chuột kháng nghị không thôi.

Vừa rồi không phải ngươi nói trời sập ngã mà ngươi khiêng sao? Sao chỉ chớp mắt đã biến thành ta đi dò đường rồi hả?

"Chát!"

Vương Ly Từ tát một cái lên đầu nó: "Bổn tiểu thư là người khiêng trời, ngươi lại muốn cho ta đi dò đường? Còn không mau đi!"

Cặn bã!

Kháng nghị vô hiệu, cặn bã chuột đành phải thở phì phò hướng phía trước đi dò đường.

Cũng may thiên phú không gian của nó không yếu, ở địa phương này cũng coi như là thành thạo điêu luyện.

“Ly Từ tỷ tỷ, sao tỷ lại lấy ngọc bội của Hải Ca?” Lam Uyển Nhi chú ý tới trong tay Vương Ly Từ, còn cầm ngọc bội của Hải Ca.

“Ngọc bội này chỉ sợ có chút cổ quái.” Vương Ly Từ chuẩn bị thu nó vào trong nhẫn trữ vật, lại chưa từng nghĩ vậy mà không thu vào được, đành phải thuận tay đeo ở bên hông trước, “Khó trách Hải Ca công chúa treo ở ngực, thứ này lại bài xích với không gian trữ vật, thật sự là kỳ quái.”

“Trước tiên cứ mặc kệ, chúng ta ăn chút gì đó định thần đã.” Vương Ly Từ lục soát trong nhẫn trữ vật một phen, lấy ra một đống thịt đã nướng sẵn, chia cho Lam Uyển Nhi một phần.

Trong nhẫn trữ vật này của nàng ta không thiếu nhất chính là nguyên liệu nấu ăn, các loại gia vị như lò nướng, gia vị cũng không chỉ có một bộ, trong thời gian ngắn tuyệt đối đủ dùng.

“Cảm ơn tỷ tỷ, vừa vặn ta cũng đói bụng.”

Hai cô nương vô tâm lại cứ như vậy ở trong hư không tìm một chỗ, ngồi xuống ăn uống thả cửa, một bộ dạng thích ứng mà an.

Nếu như Tiên Tôn và Nguyên Nguyên chân quân đang “Báo thù” cho các nàng thấy một màn này, cũng không biết sẽ có tâm tình gì?

…

Chương 244: Tông Côn thăng cấp! Ly Từ xông dị vực!

…

Tiên Cung.

Thôn Thiên Thánh Địa.

Sau một trận ẩu đả, Diêm Vô Ưu đã không còn nửa điểm bộ dáng công tử ca của Thánh tộc. Giờ phút này quần áo hắn tả tơi, hai tay hai chân đều bị xiềng xích phẩm giai cao khóa lại, còn dùng thần hồn khóa chặt Tử Phủ của hắn, làm cho hắn ngay cả thần niệm cũng không thể vận dụng, thoạt nhìn cực kỳ chật vật.

Ngọc Côn cũng không dễ chịu.

Giờ phút này nàng đã bị ép hóa thành hình người. Trạng thái hình người là một thân thể đẫy đà, mặt như khay bạc, thoạt nhìn là nữ tử châu tròn ngọc nhuận, cực kỳ phúc hậu. Bất quá, nàng cũng bị đánh đến vô cùng thê thảm, trên mặt xanh khối tím không nói, trên người cũng đeo các loại xiềng xích xiềng xích, trở thành tù nhân.

Trên bầu trời, mấy đạo thân ảnh tản ra uy áp Lăng Hư cảnh mỗi người chiếm một phương, lơ lửng mà đứng, đánh cược con đường chạy trốn của hai vị đạo chích này, còn có hơn mười vị tu sĩ Thần Thông cảnh rải rác ở chung quanh, xa xa nhìn chằm chằm bên này, nguyên một đám như lâm đại địch.

Mà ở trong nhiều người như vậy, chỉ có một người đặc biệt nổi bật.

Đó là một vị lão giả có dáng người gầy gò, tóc hoa râm, ánh mắt thâm thúy, một thân trường bào màu xanh nhạt phiêu dật, trên tay cầm một cành trà xanh nhạt, thoạt nhìn có vài phần tiêu sái.

Nhưng so với khí chất của hắn, càng làm cho người ta để ý chính là một thân uy áp mênh mông mênh mông đáng sợ của hắn.

Ở đây nhiều tu sĩ Lăng Hư cảnh như vậy, lại đếm trên người hắn tản mát ra uy áp mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất. Hơn nữa quanh thân hắn ngăn chặn tiên linh chi khí không tản ra được, không phải Chân Tiên, mà hơn hẳn Chân Tiên.

Lão giả này rõ ràng là trạng thái hình người của Ngộ Đạo trà thụ.

"Đa tạ Ngộ Đạo tiền bối ra tay tương trợ." Tiên Tôn theo hình chiếu khách khí chắp tay cảm tạ: "Không ngờ chỉ là tiểu tử Thần Thông cảnh trung hậu kỳ, lá bài tẩy giữ mạng trên người lại nhiều vô số kể, nếu không phải tiền bối giá lâm kịp thời khiến hắn ta phải dịch chuyển hư không chạy mất."

"Không sao, kẻ này hại chết Ly Từ, đã chọc phải tai họa lớn, há có thể để hắn chạy mất?" Vẻ mặt Ngộ Đạo chân quân nghiêm túc, trong ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo: "Nếu ngay cả một tiểu tử như vậy cũng không ngăn được, bản chân quân thật không biết nên ăn nói như thế nào với Thủ Triết gia chủ."

"Này này! Rõ ràng là cô nương ngốc kia chủ động ra tay công kích đường hầm không gian, mới khiến cho đường hầm không gian sụp đổ, chính nàng cũng bị cuốn vào trong không gian loạn lưu." Phong Vô Ưu hổn hển giãy dụa: "Cái này liên quan gì đến ta?"

"Không đúng! Rõ ràng là ngươi vừa mới ra sân đã bày ra dáng vẻ đại bại hoại, một bộ chuẩn bị đến thế giới chúng ta đoạt thiên đoạt địa thái độ hung hăng càn quấy." Hải Ca công chúa tức giận đến run rẩy, báo cáo nói: "Ly Từ tỷ tỷ lúc này mới ra tay trước, hy vọng ngăn cản ngươi ở ngoài đường hầm không gian, lúc này mới xảy ra chuyện lớn. "

"Này này, nha đầu nhà ngươi cũng họ "Khanh" đúng không?" Phong Vô Ưu tức giận đến trợn trắng mắt, "Ngươi có biết ta cũng họ Phù, chúng ta là người một nhà."

"Ai là người một nhà với ngươi!" Hải Ca công chúa nhanh chóng cùng hắn vạch rõ giới tuyến, "Kỳ thị chúng ta thanh bạch bạch, đời đời thân phận mỗi một tộc nhân đều có căn cứ có thể tra, cùng loại người xâm nhập dị vực như ngươi không có quan hệ."

“Không phải là xảy ra sự cố mà chết hai nha đầu không quan trọng sao?” Diêm Vô Ưu vẻ mặt cạn lời nói: “Ngươi đến nỗi sợ thành bộ dáng như vậy sao?”

Nói xong, hắn hất tóc mai trên trán, ngẩng đầu ngạo nghễ nói, “Mấy lão già các ngươi nghe đây, ta chính là Chân Tiên chủng đích mạch của Thánh tộc Lâu thị. Trong Tộc Lâu thị chúng ta, trưởng lão Chân Tiên cảnh giống như Tiên Tôn các ngươi, cũng có đến mười một người! Còn có lão tổ tông Phù thị chúng ta, đường đường là Đại La Thánh Tôn!”

Lời vừa nói ra, những cường giả Thần Thông cảnh của Tiên Cung xung quanh lập tức chấn động.

Ngay cả những cường giả Lăng Hư cảnh sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Lúc trước nhìn tiểu tử này tuổi còn trẻ thủ đoạn đã tầng tầng lớp lớp, lại có năng lực vượt cấp chiến đấu, thậm chí còn tế ra một bộ tiên kinh lạ lẫm, bọn họ cũng đã cảm thấy không thích hợp.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, lai lịch của hắn lại to lớn như thế!

Thực lực đến cấp bậc Lăng Hư cảnh, bọn họ đương nhiên đã sớm biết thế giới này của mình cũng không phải duy nhất, bên ngoài thế giới còn có dị vực tồn tại.

Tiên cung cùng Tiên triều, liền nắm giữ lấy một ít dị vực bí mật, hơn nữa cũng đã từng đi dị vực thăm dò qua, đã từng lấy được một ít hiếm thấy thiên tài địa bảo, đương nhiên, cũng sẽ gặp được một ít nguy hiểm.

Chỉ bất quá, loại cấp bậc dị vực như tiểu tử này nói, ở đây chúng Lăng Hư cảnh lại là chưa từng nghe thấy.

【 Thánh tộc 】, 【 Đại La Thánh Tôn 】!

Cái tên này vừa nghe, liền tràn ngập khí tức cao lớn.

Trong nhà người ta mười một vị trưởng lão Chân Tiên cảnh, như vậy 【 Đại La Thánh Tôn 】 không thể nghi ngờ chính là tồn tại trên Chân Tiên, hơn phân nửa là tồn tại cùng cấp bậc với Thánh Hoàng mười vạn năm trước.

Ánh mắt mọi người không khỏi rơi vào trên người Tiên Tôn.

Tiểu tử này, sợ là thật sự không đắc tội nổi a!

Tiên Tôn và Ngộ Đạo chân quân liếc mắt nhìn nhau một cái, hệt như lập tức trao đổi ý kiến.

Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói: "Thánh Tôn Đại La thì sao? Nếu Thánh Tôn có thể dễ dàng hàng lâm thế giới của ta như vậy, đối phương đã tới lâu rồi."

"Huống chi, người này hại chết Ly Từ, giết hay thả, đều không phải Tiên Cung chúng ta có thể tự tiện chủ trương. Việc này, cần phải tranh thủ thông báo cho Thủ Triết gia chủ, mời hắn đến Tiên Cung một chuyến xử lý việc này."

"Tiên Tôn nói có lý."

Một đám Lăng Hư cảnh nhao nhao gật đầu, tán thành không thôi.

"Nếu như chuyện nơi đây đã xong, bổn chân quân sẽ trở về bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá đến thập tam giai, trở thành Tiên Thực." Ngộ Đạo chân quân thấy chuyện ở đây tạm thời kết thúc, cũng không có ở lại lâu, thuận miệng lên tiếng chào hỏi rồi bay lên trời, trở về vườn trà của mình đi bế quan.

Trên thực tế, hắn cũng cảm nhận được áp lực. Một thế gia thánh phẩm đối diện, chỉ là Chân Tiên cảnh đã có hơn mười, thực lực tổng thể há không phải so với Ma giới còn lợi hại hơn?

Đương nhiên, thời kỳ Ma giới toàn thịnh vẫn là rất mạnh, tồn tại cấp bậc Ma Chủ có tới hai người, Ma Thần còn có hơn mười người, nếu không cũng không có khả năng đè ép Thần Vũ hoàng triều đánh.

Rõ ràng, Ma Chủ hẳn là cùng cảnh giới với Đại La Thánh Tôn.

Ngộ Đạo chân quân cũng sợ chuyện này không ngừng lên men, tình huống về sau rất khó đoán, bởi vậy muốn sớm đột phá một chút cũng tốt giúp Nhân tộc tăng thêm một chút nội tình.

Đợi sau khi Ngộ Đạo chân quân rời đi, hình chiếu Tiên Tôn quét mắt về phía Nguyễn Cung không lo lắng, hắn ta vung áo bào lên, giải quyết dứt khoát: "Trước tiên tạm cách ly và bắt giam lại, cần thẩm vấn. Bản Tiên Tôn sẽ nghĩ biện pháp xác

định xem Ly Từ còn sống hay không, thuận tiện mời bản tôn Tiên Hoàng đến đây, xem xem có cơ hội cứu viện hay không.”

“Vâng, Tiên Tôn!”

Thần sắc mọi người trở nên nghiêm túc, đồng ý ầm ầm.

…

Vài ngày sau.

Trường Ninh Vương thị.

Lung Yên Cư dưới lòng đất.

Bên trong U Minh bí điện, không biết từ lúc nào, bên cạnh U Minh Chân Trì đã có thêm một cái ghế nằm, còn có một bàn trà không lớn lắm.

Lúc này, Vương Thủ Triết đang nằm trên ghế, vừa cắn hạt dưa linh, uống nước trái cây, vừa toàn tâm toàn ý thúc giục U Minh Kim Liên trong ao U Minh Chân.

Trong khoảng thời gian gần đây, chỉ cần hắn rảnh rỗi, cơ bản đều sẽ tới nơi này thôi hóa U Minh Kim Liên, thôi thúc hắn sắp nôn ra rồi.

Đương nhiên, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Trải qua một đoạn thời gian thôi hóa, U Minh Kim Liên đã mọc ra hơn mười lá sen vàng rực rỡ, trong đó thậm chí còn mọc ra một nụ hoa.

Tuy nhiên, sau khi nụ hoa xuất hiện, tốc độ thôi hóa rõ ràng chậm lại, cũng không mọc thêm lá mới. Rất hiển nhiên, năng lượng cần để thai nghén nụ hoa vượt xa lá sen, toàn bộ năng lượng mà Kim Liên U Minh hấp thu đều dùng để nuôi nấng nụ hoa.

nụ hoa nho nhỏ mới chỉ lớn chừng ngón cái, mặt ngoài màu xanh trong mang vàng, nhìn rất đáng yêu.

Nhìn một màn này, trong lòng Vương Thủ Triết có chút vui mừng.

Dài chậm thì chậm, chậm thì chậm, dù sao cũng sẽ chín dần.

Hắn chuẩn bị đợi sau khi trồng ra loại củ sen, lại trồng loại ngó sen mới xuống, nghĩ cách biến gốc U Minh kim liên này

thành hai gốc, ba gốc, bốn gốc…

Mặc dù phẩm giai U Minh Kim Liên không bằng tiên liên đỏ thẫm, nhưng phẩm giai thấp cũng có chỗ tốt của phẩm giai, đó chính là có thể luyện chế thành đan dược.

Theo hắn biết, Ma Triều có một vị cửu phẩm Ma Đạo Đan, tên là U Minh Đạo Đan, tài liệu sử dụng chính là U Minh Kim Liên.

Nếu Vương thị có thể luyện chế thành đan này, vậy chỗ tốt rất nhiều, cho dù là tương lai Lung Yên lão tổ tu luyện, cũng sẽ càng thuận lợi hơn một chút.

Đang lúc Vương Thủ Triết có thể tưởng tượng được tương lai.

Bỗng dưng.

Có gia tương lai báo: "Gia chủ, Tiên cung truyền đến tin tức khẩn cấp, nói Ly Từ đại tiểu thư đã xảy ra chuyện."

Vương Thủ Triết biến sắc.

Không đợi hắn mở miệng, nhà kia đã vô ý đưa tờ giấy nhỏ còn nắm trong tay tới.

Đây là tin tức mà Tiên cung dùng tốc độ nhanh nhất truyền về, hắn thấy sự tình trọng đại, vừa cầm vào tay còn chưa kịp bưng nóng đã lập tức ngựa không ngừng vó tới đưa tin.

Vương Thủ Triết nhận lấy tờ giấy, vội vàng nhìn lướt qua, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên ngưng trọng: "Đi mời Nguyên Thủy lão tổ long, nói có chuyện quan trọng mời hắn đưa ta đi Tiên cung một chuyến. Điều kiện tùy tiện hắn mở, nhưng phải có tốc độ nhanh nhất."

"Mau!"

"Vâng!"

"Ngoài ra, thông tri Tông Côn thiếu gia, bảo hắn kết thúc hành động ở Ma giới, lập tức tiến đến Tiên cung hội hợp với ta."

"Hiểu rồi, gia chủ."

Gia tướng kia hiểu được sự tình trọng đại, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Vương Thủ Triết cũng không còn tâm trạng tiếp tục thúc đẩy U Minh Kim Liên nữa, thân hình nhoáng một cái, thuấn di về tiểu viện nhà mình.

Chuyến đi này đi Tiên cung, tốn thời gian có thể dài có thể ngắn, trong nhà chỉ có Nhược Lam tọa trấn, hắn có chút không yên lòng, vẫn phải dặn dò vài câu rồi lại đi.

…

Cùng lúc đó.

Khu phòng ngự của Ma giới ngoại vực Đại Càn.

Chỗ sâu trong Ma Sát Hắc Hải, trên mặt biển sóng cả mãnh liệt, bỗng nhiên nổ lên một đoàn lớn bọt nước.

Bọt nước văng khắp nơi, một con bỗng nhiên vọt ra khỏi mặt nước, cái đầu to béo, thân thể lộ ra có vẻ hùng tráng vĩ ngạn như vậy.

Sau khi hắn thoát ra khỏi mặt nước, thân hình càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì vặn vẹo một hồi, trực tiếp biến thành một nam hài tử.

Đứa bé trai kia ước chừng khoảng mười một mười hai tuổi, chân và cánh tay mũm mĩm, trắng nõn mềm mại, các đốt ngón tay lõm xuống, nhìn từng đốt như ngó sen, khuôn mặt tròn trịa trơn láng, đầy đặn như có thể nặn ra nước, hơn nữa một đôi mắt to đen nhánh sáng ngời, nhìn đặc biệt vui mừng.

Dùng một ít cách ngôn trước để hình dung, đây chính là “Phúc tướng”.

Côn này, đương nhiên chính là thiếu gia đích mạch Vương Tông Côn của Vương thị.

Hắn không biết được chỗ tốt gì, lúc này mới qua không bao lâu, đúng là thoáng cái đột phá gông cùm xiềng xích cấp tám, đạt đến cấp chín Hóa Hình Kỳ.

“Oa ha ha ha ~” Tiếng cười lớn mang theo nhũ âm của Vương Tông Côn vang lên trên trời biển, truyền đi xa xa, “Ta thành công hóa hình rồi! Ta thành công rồi! Ô ô ô chỉ là chậm hơn tỷ tỷ rất lâu.”

Nửa câu sau, hắn lại có chút nghẹn ngào, thanh âm cũng mơ hồ mang theo chút nức nở.

Nghĩ đến, Vương Tông Côn vẫn rất để ý quá lâu so với tỷ tỷ Vương Ly Tiên vãn hóa hình.

"Tông Côn thiếu gia, Tông Côn thiếu gia ngài chậm một chút, đừng ngã…" Hai con Long Kình to lớn nhảy vọt ra khỏi mặt nước, lắc mình biến hóa thành hai thị nữ Long Kình, vội vàng vàng đỡ Vương Tông Côn.

"Tông Côn, tỷ tỷ cũng vui mừng thay ngươi." Long Tinh Tinh cũng theo sát phía sau nhảy ra mặt biển, lăng không hóa thành một đại mỹ nữ áo đen thân thể đẫy đà, ôm lấy Vương Tông Côn, đem cái đầu nho nhỏ của hắn che vào trong ngực, vẻ mặt vui sướng vạn phần, "Quả nhiên giống như tỷ tỷ nghĩ, sau khi Tông Côn ta hóa hình thật sự là một tiểu lang quân tuấn tú."

Tiếc nuối duy nhất là, tiểu lang quân tuấn tú này tuổi còn quá nhỏ, xa xa không có đạt tới thành niên. Bất quá, Long Tinh Tinh cũng không gấp, nàng thọ nguyên còn rất dài, chờ được.

Trong lúc nói chuyện, từng con từng con Long Kình cũng theo sát phía sau bọn họ trồi lên mặt nước, đàn cá voi khổng lồ chiếm cứ một khối mặt biển to lớn, xa xa nhìn lại càng tráng lệ.

Trong đó, có không ít đã đạt đến Hóa Hình kỳ Cửu giai, bọn họ nhao nhao hóa thành hình người, trung thành làm hộ vệ.

"Tinh Tinh tỷ, tỷ che chết ta rồi, ta…ong…không…rong." Vương Tông Côn khó nhọc nói.

"Ha ha ha, Toan Nghê nhà ta còn nhỏ, không hiểu tốt của tỷ tỷ." Long tinh buông hắn ra, trong lòng tràn đầy vui mừng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, "Lại nói tiếp, lần này vẫn là phải cảm ơn ngươi, ngươi đem bảo vật trong di tích chia sẻ với ta, độ tinh thuần huyết mạch của tỷ tỷ cũng tăng lên một đoạn lớn, có tiềm lực của bán tiên thú thập nhị giai đỉnh phong."

"Tinh Tinh tỷ vẫn rất chiếu cố ta." Vương Tông Côn hơi có chút ảo não nói: "Đáng tiếc năng lượng huyết mạch ta kế thừa bảo châu Tiên Côn còn sót lại hơi ít, nếu không, Tinh Tinh tỷ có khả năng đột phá đến tiềm lực Thập Tam giai."

“Ha ha, chúng ta cũng không thể lòng tham không đáy. Tiên Côn tiền bối lưu lại bảo châu Tiên Côn, đã cho chúng ta trợ giúp rất lớn.” Long Tinh mừng rỡ nói, “Hôm nay ngươi cũng có được tiềm lực bậc mười bốn, không kém hơn tỷ tỷ ngươi, về sau nhất định phải tu luyện thật tốt.”

Lại nói tiếp, lần này đám người Vương Tông Côn vận khí không tệ, phát hiện một di tích tràn đầy vòng xoáy không gian dưới đáy biển.

Sau khi trải qua một phen thăm dò của bọn Vương Tông Côn, phát hiện đây là sào huyệt di tích một con Ma Long Vương mười hai cấp đỉnh phong, từ đủ loại dấu hiệu cùng với ghi chép lẻ tẻ trong sào huyệt có thể suy đoán ra, năm đó Ma Long Vương ngẫu nhiên thu được một viên bảo châu do Tiên Côn mười bốn cấp sau khi chết ngưng tụ.

Loại tiên côn bảo châu này, chính là tiên côn thọ nguyên gần nhất đem một thân huyết mạch tinh hoa cùng không gian pháp tắc lực ngưng tụ áp súc mà thành, diệu dụng vô cùng, nếu truyền thừa cho côn tử côn tôn, càng có thể đề cao mạnh mẽ tiềm lực cùng tốc độ trưởng thành của côn tử côn tôn.

Bảo vật như thế, nói là trân bảo hiếm có cũng không đủ.

Ma Long Vương sau khi có được, tự nhiên là coi như trân bảo, càng là muốn mượn lực lượng bảo châu Tiên Côn đột phá gông cùm xiềng xích huyết mạch của mình, kết quả không ngờ lực lượng của bảo châu Tiên Côn quá mức bá đạo, lực lượng huyết mạch bài trừ hắn cũng quá mạnh, nó không thể hấp thu dung hợp không nói, ngược lại còn bị cắn trả.

Hảo hảo một đầu thập nhị giai đỉnh phong Ma Long Vương trực tiếp bị nổ tung, chết ngay tại chỗ. Mà Tiên Côn bảo châu rơi vào trong biển, cũng kích động lên không gian vòng xoáy, ngăn trở các loại tạp chủng ma thú tới gần.

Cho đến khi con tiên côn chính tông huyết thống thuần khiết này của Vương Tông Côn xông vào di tích, mới thoải mái đạt được di hồi của bảo châu Tiên Côn, mà Tông Côn vì tỏ vẻ cảm tạ đối với các nàng Long Tinh Tinh, còn đặc biệt phân một bộ phận chỗ tốt cho các nàng.

Hai thị nữ nguyên bản tiềm lực thập giai, tăng lên tới tiềm lực thập nhất giai Long Kình Vương, mà Long Tinh Tinh cũng có được tiềm lực Bán Tiên Thú.

Về phần bản thân Vương Tông Côn, tự nhiên là đạt được lợi ích lớn nhất, từ tiềm lực cấp mười ba ban đầu trực tiếp nhảy lên đến tiềm lực cấp mười bốn, còn thuận tiện trùng kích đến cấp chín Hóa Hình kỳ.

Bởi vậy chỗ tốt lớn nhất chính là sau này hắn không cần mang hình tượng cá lớn đi Tộc Học nữa.

Trừ chỗ tốt của huyết mạch ra, dưới trướng Vương Tông Côn cùng một đám Long Kình cũng vơ vét toàn bộ sào huyệt Ma Long, toàn bộ bảo bối trong sào huyệt đều bị bọn họ cạo sạch sẽ, có thể nói là thắng lợi trở về.

Một chuyến này đi ra, rời khỏi căn cứ Đại Càn đủ lâu, cũng là thời điểm nên trở về rồi.

Vương Tông Côn và Long Tinh Tinh nói chuyện trong chốc lát, liền thu thập đồ đạc một chút, hướng căn cứ khu phòng Đông Càn mà đi, chuẩn bị đem tin tức tốt mình tấn chức truyền về gia tộc, để cho phụ thân cũng cao hứng cao hứng.

Nào ngờ, hắn vừa đến khu phòng thủ Đông Càn đã nhận được truyền lệnh của phụ thân Vương Thủ Triết, bảo hắn mau chóng đến Tiên cung hội hợp, nói là có chuyện quan trọng xảy ra, bảo hắn đến hỗ trợ.

“Ngoại trừ Ly Từ đại tỷ bị cuốn vào trong không gian loạn lưu ra, hình như đối phương còn có một mẫu côn? Nói là để cho ta đi trao đổi với nàng ta, lấy một ít tình báo.” Vương Tông Côn vẻ mặt hưng phấn nói với Long Tinh Tinh về chuyện này, “Tinh Tinh tỷ, cuối cùng ta cũng có thể giúp đỡ được phụ thân ở chuyện quan trọng, Ngang Trì Ngang Hài Phi thật là vui vẻ.”

“Mẫu Côn?” Long Tinh Tinh nghe được hai chữ này cũng biến sắc, lập tức như lâm đại địch, “Ta cùng ngươi đến Tiên cung.”

…

Cùng một thời gian.

Ở một không gian khác.

Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, cùng với cặn bã chuột hai người một chuột đang ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Giờ phút này, các nàng đang ở trong một trấn nhỏ người đến người đi, phi thường náo nhiệt.

Trấn nhỏ này thoạt nhìn rất lớn, đường đi vô cùng rộng rãi, hai bên đường, tửu lâu và quán trà đều là kết cấu gỗ đá, thoạt nhìn hết sức lịch sự tao nhã. Người qua lại chung quanh cũng đều mặc áo rộng tay dài, đi lại nhẹ nhàng, mỗi một người đều là tu sĩ Huyền Vũ có tu vi.

Hai bên đường phố, thỉnh thoảng còn có tu sĩ Huyền Vũ cưỡi linh thú đi ngang qua.

Trên bầu trời, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy có phi liên hoặc là độn quang bay ngang qua, dần dần đi xa, chậm rãi biến mất ở bên trong mây trời phương xa.

Cái này hoàn toàn là một trấn nhỏ nhân loại bình thường, vẫn là loại trấn nhỏ tương đối giàu có, tương đối phát đạt.

Nếu không phải phong cách kiến trúc của nơi này, quần áo kiểu dáng, cùng với khẩu âm nói chuyện đều có sự khác biệt rất lớn với các nàng, các nàng gần như cho rằng mình đã trở lại Tiên Triều.

“Chúng ta… Đã đi tới một thế giới khác?” Lam Uyển Nhi đánh giá xung quanh, có chút không xác định hỏi.

Vương Ly Từ cũng trừng mắt, trên khuôn mặt ngây thơ tràn đầy hồ nghi.

Thế giới khác lạ trong truyền thuyết cư nhiên lại dài ra như vậy?

Nàng còn tưởng rằng dị thế giới trong truyền thuyết giống như Ma Vực, hoàn toàn bất đồng với thế giới của các nàng. Kết quả này cùng nàng tưởng tượng cũng không giống nhau, cảm giác cùng thế giới nhân loại căn bản không có gì khác biệt a!

Về phần tại sao nàng và Lam Uyển Nhi lại ở chỗ này, điều này nói ra có hơi dài.

Trong khoảng thời gian này, nàng, Lam Uyển Nhi, còn có cặn bã chuột, vẫn luôn lang thang trong hư không.

Mặc dù nói trong không gian trữ vật của các nàng tích trữ không ít đồ ăn, nhưng thời gian lưu lạc này vẫn trôi qua vô cùng dày vò.

Không còn cách nào, tuy rằng với tu vi của hai người một chuột, hiện giờ đã có thể sinh tồn trong hư không, nhưng còn lâu mới đạt tới mức có thể thành thạo.

Vùng hư không này hết lần này tới lần khác phá diệt khu vực, tình huống thực sự quá phức tạp, quá hỗn loạn.

Vòng xoáy không gian to to nhỏ hỗn độn phân bố ở trong phiến hư không này, mảnh vỡ dãy núi vẫn thạch vỡ và di tích cổ xưa bị lực hút của vòng xoáy không gian lôi kéo bay tứ tán, quỹ tích phi hành phức tạp vô cùng, cực kỳ khó đoán.

Trong đó có một ít, tốc độ nhanh như thiểm điện, chỉ dựa vào mắt thường cơ hồ không kịp nhận biết quỹ tích của nó. Chỉ cần hơi không chú ý, liền có khả năng bị đập trúng.

Các nàng vừa bay, vừa phải lưu ý tránh thiên thạch cùng mảnh vỡ, đồng thời còn phải chú ý bảo trì khoảng cách với những vòng xoáy không gian kia, tránh cho bị cuốn vào, nói là từng bước kinh tâm cũng không quá đáng.

May mắn là, hoàn cảnh phá diệt chi vực tuy ác liệt, nhưng nguy hiểm chủ yếu là tồn tại ở trong hoàn cảnh, chỉ cần hảo hảo chú ý là có thể tránh được, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm.

Sau đó, các nàng may mắn tìm được một đường hầm không gian ổn định, đi vào một không gian khác.

Nhưng mà, tình huống nơi này cùng các nàng trong tưởng tượng hoàn toàn bất đồng, cái này cũng làm cho các nàng sinh ra một loại cảm giác thác loạn, ngây người đã rất lâu cũng không kịp phản ứng.

Lúc này.

Thiếu nữ áo trắng cưỡi Linh thú hình hươu tam giai vừa vặn đi ngang qua các nàng, tiếng móng vuốt “Cộc cộc cộc” thanh thúy êm tai.

Vương Ly Từ phục hồi tinh thần, vội vàng kéo dây cương của nàng lại, mở miệng hỏi: “Muội muội, hỏi thăm muội một chút, đây là đâu?”

“Nơi này?” Thiếu nữ áo trắng bị người ta ngăn lại nhưng cũng không tức giận, chỉ là có chút khó hiểu: “Nơi này không phải là 【Hâm Trạch trấn 】 sao?”

“Ta muốn hỏi địa danh hoàn chỉnh, quốc gia nào, quận nào… càng hoàn chỉnh càng tốt.” Vương Ly Từ nói xong lấy ra một túi nhỏ mứt hoa quả từ trong nhẫn trữ vật, tiện tay nhét vào tay nàng.

Bạch y thiếu nữ chần chờ nhận lấy mứt quả, nếm thử một miếng, phát hiện còn rất ngon, sắc mặt nhất thời liền buông lỏng xuống.

Tuy rằng tìm được địa chỉ người ta hỏi rất kỳ quái, nhưng nể mặt mứt hoa quả, nàng vẫn nghiêm túc trả lời: “Nếu là địa danh hoàn chỉnh, thì đó chính là 【 Tân La Tiên Triều 】, 【Hạo Nhiên Châu】, 【Dịch Khang quận】, 【Trường Thọ 】, 【 Long Hồ vệ 】, 【Hâm Trạch trấn 】.”

“Tân La Tiên Triều?” Vương Ly Từ mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy, quốc lực của Tân La Tiên Triều chúng ta đều là số một số hai trong phạm vi thế lực của Thiên Thụy thánh triều.” Giọng điệu của thiếu nữ áo trắng tự hào, lập tức nhìn về phía Vương Ly Từ có chút hồ nghi, “Tại sao ngươi cái gì cũng không biết? Ngươi không phải là gián điệp ở đâu chứ?”

“Không có, chúng ta chỉ là muốn lưu lại địa chỉ cho gia đình để thuận tiện gửi đồ tới.” Lam Uyển Nhi vội vàng giải thích.

Dăm ba câu đem thiếu nữ áo trắng kia lừa gạt cho qua, hai nàng một chuột liền cùng thiếu nữ áo trắng kia cáo biệt, xoay người gom vào một chỗ than thở.

“Xong rồi, xong rồi, cái thánh triều Thiên Thụy này ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, chúng ta làm sao trở về đây?” Vương Ly Từ mặt mày ủ rũ.

” Quốc gia có Chân Tiên cảnh tọa trấn mới có thể xưng là Tiên Triều, Thánh Triều gì đó nghe còn lợi hại hơn Tiên Triều, hẳn là cùng cấp bậc với Thần Vũ hoàng triều trong lịch sử.” Lam Uyển Nhi cũng than thở, “Thế giới này thực lực tựa hồ rất mạnh. Chúng ta ở chỗ này sợ là lăn lộn không tốt.”

“Đồ cặn bã!”

Chuột cặn bã cũng mặt mày ủ rũ.

Nó có mấy trăm cái, không, mấy ngàn lão bà vẫn đang ở Ma Vực chờ nó đấy. Nếu nó trở về muộn, các lão bà và chuột khác chạy mất thì làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên nặng nề.

Ai thanh thở dài.

"Ọt ọt ~ "

Bụng Vương Ly Từ bỗng nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nàng xoa xoa bụng lép kẹp, lúc này liền lộ ra khuôn mặt khổ qua: "Được rồi được rồi, mặc kệ những thứ này. Hiện tại ta vừa mệt vừa khát, vẫn là tranh thủ thời gian tìm một chỗ ăn uống no say, để khao chính mình một phen đi."

Mặc dù quá trình lưu lạc trong hư không hữu kinh vô hiểm, nhưng tinh thần mệt mỏi nhất định là không thể tránh khỏi.

Mặt khác, trên người các nàng mang theo nước cũng không nhiều, không bao lâu đã uống hết, về sau cơ bản đều là dựa vào thể chất mạnh mẽ chống đỡ, hiện giờ cũng là bức thiết cần bổ sung hơi nước.

Lại thêm mỗi ngày ở trong hư không ăn lương thực dự trữ, ngay cả khẩu vị cũng không mang theo, ăn nàng sắp nôn.

Hai người một chuột lập tức tìm kiếm trên đường, rất nhanh liền phát hiện một nơi hình như tửu lâu tiệm cơm, sau đó không nói hai lời, vọt thẳng vào.

"Chủ quán, rượu ngon đồ ăn ngon đều bưng lên cho ta." Vương Ly Từ vừa vào cửa đã lập tức thuần thục nấu ăn.

Nơi này xây dựng khá xa hoa, thoạt nhìn có vẻ rất cao cấp. Với kinh nghiệm của nàng, loại thức ăn màu sắc loại này đều tương đối phong phú, khẩu vị tuy rằng chưa chắc là tốt nhất, nhưng bình thường cũng sẽ không kém chỗ nào, hơn phân nửa sẽ không giẫm lên hố.

Nàng hào phóng chọn một đống lớn mỹ thực dị vực rực rỡ muôn màu, lập tức cùng chuột cặn bã và Lam Uyển Nhi ăn ngấu nghiến.

Hương vị này, chậc chậc, khác với Đại Càn, Tiên Triều, còn có Ma giới, thế nhưng rất có đặc sắc, vẫn là rất ngon.

Giá trị!

Lần này đi xuyên qua dị vực đúng là rất đáng giá.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi đều có tiếng là dạ dày vương, mở rộng ăn uống, cũng không lâu lắm đã ăn hết hàng tồn kho của cửa hàng này.

Ăn xong.

Chủ tiệm lau mồ hôi, cầm tờ kết đơn cẩn thận từng li từng tí ghé lên: "Vị quý gia tiểu thư này, ngài tiêu dùng tổng cộng mười hai vạn chín ngàn ba trăm năm mươi tiên tinh…"

"Mới mười mấy vạn tiên tinh? Không nhiều không nhiều lắm…" Vương Ly Từ sờ sờ bụng, thuận miệng nói với Lam Uyển Nhi bên cạnh, "Uyển Nhi ngươi trả tiền trước một chút, một nửa tiền của ta để lại cho các huynh đệ cùng gia hỏa đầu bếp, một nửa gửi về cho cha ta."

Một đợt này ăn năm thành đủ no, Ba Thích!

"Nhưng Ly Từ tỷ tỷ, tiền của ta cũng gửi về rồi." Lam Uyển Nhi chớp mắt một cái, "Nhà ta mới tam phẩm thế gia, nuôi ta không dễ dàng như vậy, hôm nay vất vả lắm mới lập được công lớn kiếm được nhiều tiền, ta đương nhiên phải báo lại cho bọn họ một chút… vốn cho rằng chúng ta ở Thôn Thiên Thánh Địa rất lâu, đòi tiền cũng chẳng có gì dùng… chuột cặn bã, ngươi tính tiền đi."

"Cái gì? Cặn bã!"

Cặn bã thử bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy khiếp sợ.

Ta chỉ là một con chuột, ăn cơm lại bảo ta trả tiền?

Hai nữ một chuột ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không khí trong lúc nhất thời có chút an tĩnh.

Chủ tiệm nhìn thấy một màn này, tức giận đến mặt xanh mét.

Các ngươi ăn cơm bá vương thì cũng thôi đi, nhưng nếu ăn sạch toàn bộ nguyên liệu của cả tiệm thì có hơi quá đáng! Như vậy bảo hắn làm ăn thế nào được?

Nhìn sắc mặt của chủ tiệm, vẻ mặt Vương Ly Từ bất đắc dĩ.

Được!

Vẫn là coi như một chút bảo vật, đem sổ sách trả đi.

Nàng quả thực là không chịu nổi mặt dày đến ăn loại cơm bá vương kinh doanh tiểu bản này, hơn nữa người ta làm còn rất ngon.

Nàng đưa tay vuốt ve nhẫn trữ vật, lập tức chuẩn bị móc chút nguyên liệu long tinh gì đó ra làm tiền cơm. Tuy rằng nguyên liệu nấu ăn dự trữ không nhiều, nhưng những năm này nàng vơ vét nguyên liệu nấu ăn chung quanh, những thứ tốt khác đồn xuống cũng không ít.

Nhưng nàng còn chưa kịp móc đồ ra thì đã có một giọng nói từ bên cạnh truyền đến.

“Tiền cơm này tính lên đầu ta đi.”

Vừa dứt lời, một tên công tử bột nhão gật gù đắc ý đi vào.

Ánh mắt hắn không chút dấu vết liếc nhìn ngọc bội bên hông Vương Ly Từ, thấy Vương Ly Từ nhìn qua, bèn sửa sang lại quần áo một chút, khách khí chắp tay nói: “Tiểu nhân Tư Đồ Học Giáp, bái kiến Linh tiểu thư.”

“Tứ tiểu thư? Không không không, ta là đại tiểu thư.” Vương Ly Từ hoang mang lắc đầu: “Cô nhận lầm người rồi.”

“Ách… Tiểu nhân hiểu rồi, là lỗi của tiểu nhân…” Tư Đồ Học Giáp một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, “Là tiểu nhân có mắt không tròng, ngài là đại tiểu thư, đại tiểu thư.”

“…” Vương Ly Từ.

…

Chương 245: Ly Từ! Tông Côn! Cuộc sống hạnh phúc của từng người!

…

Nhìn dáng vẻ sợ hãi và khúm núm của hắn ta, Vương Ly Từ lại càng buồn bực không thôi: “Ta lại không quen biết ngươi, tại sao ngươi lại mời chúng ta ăn cơm?”

“Hồi Hột, không, đại tiểu thư nói.” Tư Đồ Học Giáp cung kính mà khách khí nói: “Chính là tương phùng tức hữu duyên, mời ngài ăn cơm cần gì phải quen biết chứ? Tại hạ chỉ là muốn kết giao bằng hữu với đại tiểu thư.”

“Được! Ta thích bằng hữu sảng khoái như ngươi.” Vương Ly Từ vui vẻ vỗ vai hắn.

Kết quả nàng còn chưa dùng sức, đã nghe thấy Tư Đồ Học Giáp “Oa” một tiếng, bị đập nằm sấp trên mặt đất.

Vương Ly Từ vội vàng đỡ Kim chủ dậy, quan tâm đầy đủ nói: “Em không sao chứ?”

Nàng cũng không ngờ tới thể chất của hắn lại kém như vậy, nếu một cái tát này đánh bị thương vị bằng hữu hào sảng này, vậy thì quá mức mất hứng rồi.

“Không sao không sao, chỉ là gãy mấy khúc xương, đại tiểu thư không hổ là ngươi, không, lực tay này không phải người bình thường có thể so sánh.” Tư Đồ Học Giáp hít một hơi khí lạnh, cả người đổ mồ hôi, nhưng vẫn ráng chống đỡ lộ ra nụ cười.

“Cắt đứt mấy khúc xương? Để ta xem.” Vương Ly Từ nói xong liền thao tác ‘Răng rắc’ một phen, thuần thục giúp hắn nối tốt xương cốt, lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một lọ thuốc cao đưa cho hắn, “Nơi này có chút thuốc cao, lát nữa lau đi, bao ngươi không được mấy ngày liền sinh long hoạt hổ. Sau này, ngươi chính là bằng hữu của Vương Ly Từ ta.”

Nàng và Lam Uyển Nhi du lịch bên ngoài quanh năm, khó tránh khỏi thương gân động cốt, việc như thế này từ trước đến nay đều gọn gàng.

“Tiểu nhân bái tạ đại tiểu thư, Vương Ly Từ? Đại tiểu thư hóa cái tên này, tên này thật đúng là có phẩm vị.” Tư Đồ Học Giáp vẻ mặt tươi cười, nhanh chóng nắm lấy cơ hội tiến lên trước trả nợ.

Vừa tính tiền, hắn vừa tự giới thiệu bản thân: “Tiểu nhân chính là đệ tử thân truyền Lưu Thủy Kiếm Mạch của Dịch Khang Học Cung, gia tộc chính là tam phẩm Tư Đồ thị của Dịch Khang…”

Vương Ly Từ lấy quyển sổ nhỏ ra bắt đầu ghi chép, vui vẻ nói: “Em đừng mở miệng một tiếng tiểu nhân nữa, chúng ta là bằng hữu, sau này em gọi anh Ly Từ, anh cho em học Giáp huynh là được.”

Tư Đồ Học Giáp nhất thời kích động đến run rẩy toàn thân, giống như là tiêm máu gà: “Có thể kết giao bằng hữu với Ly Từ đại tiểu thư, là phúc phận tu luyện ba trăm đời của ta.”

Bữa cơm này khiến hắn nhiều năm tích góp hóa thành bọt nước, nhưng có thể thiết lập quan hệ với tiểu thư Phù thị ra ngoài du lịch, kết giao bằng hữu, vậy thì quá đáng giá!

Chử thị, đây chính là Thánh tộc của Thiên Thụy thánh triều!

Cho dù chỉ là có thể đặt lên một chút quan hệ, đều là chuyện bình thường hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lại trò chuyện một hồi lâu, Tư Đồ Học Giáp mới lưu luyến không rời tách khỏi đám người Vương Ly Từ, trước khi đi trả lại cho Vương Ly Từ một tín vật nhà mình, lần nữa mời nàng về sau lại đến Hâm Trạch trấn chơi.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, tuy Vương Ly Từ cảm khái bằng hữu dị giới nhiệt tình hiếu khách, nhưng cũng không quá để ý, chỉ cho rằng mình may mắn gặp được người tốt.

Nhưng mà, nàng không nghĩ tới chính là, đây mới chỉ là bắt đầu.

Theo nàng cùng Lam Uyển Nhi cùng với chuột lớn bắt đầu du lịch ở thế giới khác, những chuyện tương tự bắt đầu không ngừng phát sinh.

Không giống với lúc trước đi Tiên Triều khổ sở như vậy, ở chỗ này, bất kể nàng đi tới chỗ nào, đều sẽ có người liều mạng

muốn mời nàng ăn cơm.

Liều mạng này cũng không phải là hình dung từ… Mà là liều mạng thật sự!

Vương Ly Từ đã từng thấy vài nhóm người ước chiến tập thể, chính là vì tranh thủ được cơ hội có thể mời Vương Ly Từ nàng ăn cơm và kết giao bằng hữu.

Từ nhỏ đã được sư tôn thứ nhất Vân Dương thượng nhân dạy bảo, Vương Ly Từ đương nhiên hiểu đạo lý có thêm bằng hữu. Đã có nhiều người thích kết giao bằng hữu với nàng như vậy, cần gì phải đánh tới đánh lui?

Đương nhiên, Vương Ly Từ liền ra mặt ngăn cản quyết đấu, để cho bọn họ đoán thắng bại, ai thắng có thể ưu tiên mời nàng ăn cơm, ưu tiên làm bằng hữu với nàng.

Mà trong lúc làm những chuyện này, trong lòng Vương Ly Từ cũng rất cảm khái.

Phong tình dị vực hoàn toàn khác, mọi người quá nhiệt tình, quá khách sáo!

Nàng Vương Ly Từ, thích nơi này!

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Tiên Cung.

Biển mây mờ ảo, mây mênh mông cuồn cuộn.

Một đầu Nguyên Thủy Thanh Long thập nhất giai xuyên phá tầng mây bay lượn tới, xoay quanh rơi xuống quảng trường trước Đăng Tiên Môn.

Dưới ánh mặt trời, mỗi một mảnh lân giáp dài chừng mười trượng trên thân rồng đều hiện ra lưu quang màu xanh biếc, tựa như được tạc thành từ bảo thạch, thân hình cao lớn mang đến cảm giác áp bách to lớn, từ xa nhìn lại, cực kỳ rung động.

Mà mấu chốt nhất chính là, phía sau con Nguyên Thủy Thanh Long này, rõ ràng còn kéo một cỗ phi liễn trông có chút chất phác.

Môn trực ban sẽ bị sợ ngây người.

Đây là đại lão nhà ai đến Tiên Cung? Thập nhất giai Thanh Long kéo xe, phô trương này thật đúng là không nhỏ.

Nguyên Thủy Thanh Long tốc độ cực nhanh, ngắn ngủn mười mấy hơi thở đã hạ xuống trước Đăng Tiên Môn.

Phi liễn vừa mới dừng hẳn, Nguyên Thủy Thanh Long liền lắc mình biến hóa, hóa thành một vị lão giả tinh thần quắc thước, cao giọng nói: "Đại Càn Trường Ninh Vương thị Thủ Triết gia chủ đã đến, kính xin môn tướng thay mặt thông truyền."

Thủ Triết gia chủ?

Trong lòng môn tướng khẽ động.

Hắn đã thông báo từ sớm, nếu Thủ Triết gia chủ đến, nhất định phải bẩm báo trước, nghe vậy lập tức phản ứng lại, vội đáp một tiếng sẽ đi vào bẩm báo.

Nhưng mà, không đợi hắn xuất phát, bên trong Tiên cung đã truyền ra một giọng nam hùng hậu: "Thủ Triết gia chủ, ngài đã đến rồi."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Một đạo gợn sóng không gian liền nhộn nhạo lên, Nguyên Nguyên Chân Quân thân rộng béo từ trong đó bước nhanh ra, trực tiếp xuất hiện trước Đăng Tiên Môn.

"Thủ Triết gặp qua Chân Quân." Sau khi Vương Thủ Triết phi liên, chủ động hành lễ với Nguyên Nguyên Chân Quân.

"Thủ Triết gia chủ, tuy ta và ngươi mới gặp nhau, nhưng tình huống hiện giờ đặc thù, đừng có giữ lễ với nhau." Trong khoảng thời gian này, Nguyên Nguyên Chân Quân ngày đêm quan tâm, cả người đều gầy gò tiều tụy hơn rất nhiều.

Hắn lo lắng lôi kéo Vương Thủ Triết nói: "Ngươi mau nghĩ cách đi, Ly Từ nha đầu mất tích không ít thời gian rồi."

"Chân quân đừng vội." Mặc dù trên mặt Vương Thủ Triết cũng có vẻ ngưng trọng, nhưng tổng thể lại trầm ổn hơn hắn nhiều: "Đại nha đầu nhà chúng ta từ trước đến nay phúc duyên thâm hậu, ta lại cho nàng rất nhiều vật bảo vệ tính mạng, còn có chuột Ma giới tinh thông pháp tắc không gian tương trợ,

hơn nữa thực lực của nàng bây giờ cũng tương đối không kém, có lẽ vấn đề của nàng cũng không lớn."

Không nói những thứ khác, chỉ riêng viên 【Thánh Hoàng chi thủ hộ】 kia cũng đủ để nàng bảo mệnh trong tình huống nguy cơ rồi.

"Lời của Thủ Triết có lý. Có điều, ta luôn lo lắng." Trên mặt Nguyên Nguyên Chân Quân vẫn mang theo lo lắng không xua đi được.

"Việc cấp bách trước mắt, vẫn là phải từ trong miệng khách từ dị giới kia tới, moi ra hắn làm thế nào xuyên qua giữa hai giới." Vương Thủ Triết nói: "Đến lúc đó, chúng ta lại nghĩ cách đi một thế giới khác tìm kiếm Ly Từ."

"Thủ Triết à, tiểu tử kia tự cho mình bối cảnh hùng hậu, một bộ dạng dầu muối không ăn, mặc cho chúng ta hỏi như thế nào cũng không chịu nhả miệng." Nguyên Nguyên Chân Quân căm giận bất bình nói: "Theo ta thấy, nên bức cung cho chết, ta cũng không tin hắn có thể chịu đựng được."

"Chân quân đừng vội, ta đi gặp Huyên Vô Ưu một chút."

Vương Thủ Triết vừa dứt lời, liền cảm giác được trong tầng mây trên không Đăng Tiên Môn lại có một đạo khí tức cấp bậc Lăng Hư Cảnh từ xa đến gần.

Sau đạo khí tức kia, lại có khí tức tổng cộng chín đạo cấp bậc Thần Thông cảnh đi theo.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên trong tầng mây thật dày, một đầu Long Kình Vương khổng lồ dài mấy chục trượng, đang suất lĩnh một đám Long Kình từ xa trời xuyên thẳng qua đến.

Chúng nó ngao du trong mây, động tác giống như du động trong biển rộng, chậm rãi đong đưa vây cá động tác thư giãn, khoan thai mang theo hương vị ưu nhã, nhưng toàn thân tản mát ra khí tức mênh mông mà mênh mông, tựa như thủy triều của biển cả.

Cầm đầu Long Kình Vương càng làm cho người ta chú ý, lưng nổi lên giống như dãy núi, trên mặt đất in ra một bóng đen to lớn, có lực chấn động và lực trùng kích không gì sánh kịp.

Kỳ thật đơn thuần từ độ dài mà nói, thân hình Long Kình Vương so với nguyên thủy lão tổ long ngắn hơn một mảng lớn, nhưng so với thân thể thon dài, Long Kình thân hình cường tráng mang đến lực chấn động không thể nghi ngờ mạnh hơn không ít.

Xa xa nhìn lại, còn có thể nhìn thấy trên lưng Long Kình dựng một cái kiệu sương, tựa hồ chở người nào.

"Long Tinh Tinh? Sao thời gian không gặp, khí tức của nàng dường như mạnh hơn không ít?" Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: "Nhưng mà, tốc độ ngao du của Long Kình trên bầu trời, hẳn là còn lâu mới bằng được Nguyên Thủy Thanh Long?"

Trước khi đi, hắn mới cho người đi thông báo cho Vương Tông Côn còn đang rèn luyện ở Ma giới, dựa theo đạo lý, hiện tại bọn họ có thể đi được một nửa đường đã không tệ rồi.

Rất nhanh, Long Tinh Tinh rơi xuống quảng trường trước Đăng Tiên Môn khổng lồ.

Cửa kiệu trên lưng nàng mở ra, trong đó đầu tiên là hai thị nữ thân thể đẫy đà đi ra, sau đó các nàng cẩn thận từng li từng tí đỡ ra một tiểu thiếu niên châu tròn ngọc nhuận.

Tiểu thiếu niên kia mặc cẩm y lộng lẫy, trên khuôn mặt tròn vo còn đeo kính râm che nắng, một bộ dáng thiếu gia ăn chơi đi tuần.

"Thiếu gia, ngài cẩn thận một chút, đừng để té."

"Thiếu gia, cửa Tiên cung này rất lạnh, ngài nhét Hỏa Linh Ngọc vào trong ngực ấm người."

Hai gã thị nữ đối với hắn là vô cùng che chở quan tâm, một đống Long Kình phía sau cũng nhao nhao hóa thành hộ vệ, đem tiểu thiếu gia kia bao quanh bảo vệ ở giữa.

"Cái này…" Nguyên Nguyên Chân Quân sững sờ: "Đây là thiếu gia nhà ai đi tuần? Phô trương này thật không nhỏ, chậc chậc."

Gò má Vương Thủ Triết co giật.

Hắn không biết tốn bao nhiêu khí lực, mới khống chế được không có lập tức tiến lên đánh người, ánh mắt như lệ mang vọt

tới hướng tiểu thiếu gia kia: “Ngươi nghiệt súc này, còn không nhanh lăn tới đây cho ta.”

“Cái gì! Ta… Cha!?”

Thiếu niên mập mạp giật mình.

Sau khi nhìn thấy Vương Thủ Triết, hắn giống như tiểu quỷ thấy Diêm Vương bị dọa đến thân mềm chân nhuyễn, vội vàng đẩy hai thị nữ ra, vừa lăn vừa bò đến trước mặt Vương Thủ Triết, cúi đầu khom lưng, thành thành thật thật hành lễ: “Tông Côn ra mắt phụ thân đại nhân.”

“Gặp, gặp qua Thủ Triết gia chủ.” Thị nữ và đám hộ vệ đều vội vàng hành lễ một cách cung kính.

“Tiểu súc sinh này, trong mắt ngươi còn có phụ thân này?” Vương Thủ Triết tức giận không ít.

Con của hắn có mấy người, bất kể là Vương Tông An, Vương Tông Thụy, hay là Vương Tông Thế nhỏ nhất hiện tại, khí chất đều ôn tồn lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, nhất là Tông An và Tông Thế, đều rất có phong thái nho nhã của Vương Thủ Triết hắn.

Hết lần này tới lần khác, Vương Tông Côn này, học tập rối tinh rối mù không đề cập tới, cả ngày còn một bộ dáng cà lơ phất phơ làm nhị thế tổ, loại ăn mặc và khí chất này, Vương Thủ Triết nhìn thấy liền tức giận.

Nhìn bộ dạng này của hắn, ngay cả niềm vui khi hắn thăng cấp lên cửu giai cũng biến mất.

“Cha, con sai rồi, con không dám nữa.” Vương Tông Côn bị dọa đến co rụt cổ lại, lập tức ngẩng đầu, thật cẩn thận đáng thương nhìn về phía Vương Thủ Triết, yếu ớt nói: “Nếu không, ngài đánh con trút giận mấy lần?”

“Hừ, bây giờ ngươi đã là cửu giai, da dày thịt béo, ta không đánh nổi ngươi.” Vương Thủ Triết hừ lạnh nói: ” Trách nhiệm và sự quan tâm của nam nhi Vương thị chúng ta, ngươi còn chưa học được ba phần, giọng điệu mì đầu bóng loáng của tử đệ thế gia đã học được mười phần mười.”

“Thủ Triết gia chủ.” Long Tinh Tinh thấy Vương Thủ Triết thật sự tức giận, vội vàng hóa thành hình người tiến lên cầu

xin: “Ngài hiểu lầm rồi, thật ra dọc đường này đều là hắn thi triển thuật na di không gian lớn dẫn theo chúng ta, đoạn cuối cùng này hơi mệt, ta mới chở hắn đi.”

“Đúng vậy cha.” Vương Tông Côn vội vàng giải thích, “Cha bảo con đến Tiên cung hội hợp, con sợ cha chờ sốt ruột sẽ thi triển thuật dịch chuyển không gian lớn chạy đi, thật sự mệt quá.”

Thuật dịch chuyển không gian lớn?

Vương Thủ Triết liếc mắt nói: “Đây chính là thủ đoạn của Chân Tiên, chỉ bằng ngươi? Cho dù ngươi là tiên chủng hệ không gian, không đến thập nhất, thập nhị giai có thể chơi cái này?”

“Cha, tình huống là như vậy.” Vương Tông Côn vội vàng không ngừng đem tiền căn hậu quả nhanh chóng nói một lần, lúc này mới nói, “Ta lấy được viên di châu Tiên Côn kia, bên trong phong ấn không gian pháp tắc cùng lực lượng rất cường đại, miễn cưỡng có thể giúp ta thi triển thuật dịch chuyển không gian lớn, nhưng tiêu hao cũng rất lớn, số lần dùng nhiều, vẫn phải dựa vào Tiên Linh thạch để bổ sung năng lượng.”

“Cha, thật sự không phải con không chịu chịu khổ… Ô ô, con là không gian di chuyển quá mệt mỏi.”

“Được rồi được rồi, nam hài tử đừng ăn chút khổ sở mà gào thét.” Sắc mặt Vương Thủ Triết thoáng giãn ra: “Còn nữa, đừng cả ngày giống như đại thiếu gia sai người hầu hạ, ngươi có tay có chân, không thể tự mình động đậy sao?”

“Vâng vâng vâng, phụ thân giáo huấn rất đúng.” Vương Tông Côn thở phào nhẹ nhõm, cười ra hai cái ổ rượu lớn.

“Kính râm.”

“Vâng…” Vương Tông Côn thành thật tháo kính râm xuống.

“Chuyện Ly Từ tỷ tỷ nhà ngươi xảy ra chuyện, chắc hẳn ngươi cũng rõ ràng. Lát nữa ngươi đi trao đổi với con Côn kia trước, sờ mó chi tiết của Kỳ Vô Ưu kia.” Vương Thủ Triết phân phó nói: “Dù sao ngươi và Côn kia là đồng tộc, hẳn là sẽ dễ nói chuyện hơn.”

“Ừm! Ta đi liền.” Vương Tông Côn cũng có vẻ rất vui vẻ.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng gặp qua con Côn thứ hai. Mặc dù có Tinh Tinh tỷ bồi hắn, nhưng hắn vẫn rất hứng thú với những Côn khác.

“Ý kiến của Thủ Triết, ta thấy Ngọc Côn kia vẫn là dễ nói chuyện hơn.” Nguyên Nguyên chân quân nói xong, liền gọi đệ tử tới dẫn Vương Tông Côn đi làm việc.

Chờ Vương Tông Côn đi rồi, hắn mới mời Vương Thủ Triết cùng đi gặp Tiên Tôn, đồng thời tỏ vẻ bản tôn Tiên Hoàng cũng tới, đang chuẩn bị cùng nhau xử lý việc này.

Bản tôn Tiên Hoàng cũng đến rồi?

Trong lòng Vương Thủ Triết lại cảm thấy ấm áp.

Tiên Hoàng bệ hạ quả nhiên rất giảng đạo nghĩa, sau này Ly Từ xảy ra chuyện lại nhanh như vậy.

Bên này Vương Thủ Triết tiến đến bái kiến Tiên Tôn và Tiên Hoàng, bên kia Vương Tông Côn, Long Tinh Tinh cùng với một đám thị nữ và hộ vệ Long Kình cũng rầm rộ đến bên ngoài ngục giam Tiên Cung.

Ngục giam này tọa lạc tại bên trong Thánh Hoàng phong phía dưới Tiên Cung, ngoại trừ các loại vật lý phòng hộ, trận pháp cấm chế cũng chồng lên vô số tầng, tất cả đều dựa theo quy cách tối cao mà có, cho dù là Chân Tiên cảnh Chân Ma cảnh bị trấn áp, chỉ sợ cũng rất khó chạy ra.

Mà nhà giam cấp bậc cao nhất trong ngục giam này, chính là thiết lập để giam giữ kẻ địch Chân Tiên Chân Ma.

Giờ phút này.

Trong một nhà giam độc lập, Ngọc Côn hóa thành hình người đang hữu khí vô lực nằm.

Qua một đoạn thời gian, thương thế của nàng ngược lại khôi phục không ít, vị trí vốn sưng xanh cũng đã tiêu tan sưng, ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại, chẳng qua là vẫn ủ rũ.

Không có biện pháp, trận pháp không gian giam cầm nơi này cực kỳ lợi hại, nàng thử qua nhiều lần cũng không thể đánh vỡ

không gian bỏ chạy ra ngoài, liền hiểu được bây giờ mình đã triệt để mất đi tự do, tinh thần tự nhiên trở nên vô cùng phấn chấn.

Đổi lại một tháng trước, nàng sợ là vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, chính mình có một ngày lại lưu lạc đến tình cảnh như thế này.

Mà tất cả những chuyện này đều là do Diêm Vô Ưu gây hại!

"Chử Vô Ưu, tên ngu xuẩn nhà ngươi, hại bổn tiểu thư cũng gặp nạn theo, hu hu, sớm biết như thế, bổn tiểu thư có nói gì cũng sẽ không tin ngươi!" Ngọc Côn mỗi khi nhớ tới trước đây đều hối hận không thôi, oán giận với Khám Vô Ưu cũng là ngày càng lớn.

"Chào tỷ tỷ."

Cũng đúng lúc này, Vương Tông Côn được an bài tiến vào nhà giam Ngọc Côn. Trước tiên, trên khuôn mặt tròn tròn của hắn liền lộ ra nụ cười sạch sẽ của tiểu thiếu niên Thuần Chân.

Khí tức thuộc về Côn cũng từ trên người hắn tản ra.

"…?"

Ngọc Côn vụt đứng bật dậy.

Cẩn thận nhìn chằm chằm Vương Tông Côn một lúc lâu, lại hít mũi một cái, lặp lại xác nhận một hồi lâu, nàng mới khó có thể tin mở to hai mắt nhìn, kinh hỉ vạn phần: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi cũng là một con Côn?"

Khí tức này tuyệt đối là Côn, sẽ không sai!

"Đúng vậy, ta là Côn duy nhất của thế giới chúng ta, ta tên là Vương Tông Côn. Ngươi có thể gọi ta là "Tông Côn"." Vương Tông Côn phi thường cao hứng tự giới thiệu một chút, "Ta không nghĩ tới, ta thế mà còn có thể gặp được Côn tỷ tỷ."

"Tông Côn, ngươi có thể gọi ta Ngọc Côn tỷ tỷ." Ngọc Côn cũng rất vui vẻ.

Trong thế giới tương ứng Ngọc Côn, mặc dù không phải chỉ có một con Côn, nhưng tổng số lượng Côn cũng vô cùng thưa thớt, lẫn nhau đều rất quen thuộc, cũng sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Ấu Côn tân sinh càng là bảo bối, sẽ được toàn bộ tộc đàn chiếu cố.

Côn tuy là sinh vật độc cư, nhưng mà tình cảm đối với đồng tộc lại rất phong phú, trước khi chết bọn chúng còn có thể đem huyết mạch lực cùng không gian lực toàn thân ngưng tụ thành một viên di châu Tiên Côn, hy vọng lưu lại cho Côn có duyên. Nếu là Ấu Côn có lạc đàn, bị Côn trưởng thành gặp được, bình thường cũng đều sẽ giúp đỡ mang một đoạn thời gian.

Nàng cũng không nghĩ tới mình lại có thể nhìn thấy một con Côn nhỏ ở thế giới này, cho dù nói là cao hứng cỡ nào.

"Ngọc Côn tỷ tỷ ~" Vương Tông Côn đáng thương nói, "Đại khái ngươi không biết, lúc trước bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, là tỷ tỷ của ta Vương Ly Từ…"

"A!?" Ngọc Côn chột dạ, giọng điệu lập tức trở nên đặc biệt nhu hòa, "Xin lỗi, xin lỗi, ta thật sự không biết việc này. Nhưng mà sự cố của Vương Ly Từ, thật sự không phải chúng ta cố ý."

"Không có việc gì, ta tin tưởng tỷ tỷ. Ta chính là muốn cứu tỷ ấy…" Vương Tông Côn nói, "Ta có thể hỏi thăm tỷ một chút chuyện không?"

"Được, chỉ cần là thứ ta biết, cũng không trái với quy định, ta đều có thể nói cho ngươi biết." Ngọc Côn nhìn Vương Tông Côn vẻ mặt ủy khuất, luôn cảm thấy băn khoăn trong lòng.

Nhìn bộ dạng tròn vo của tiểu tử này liền biết hắn được dưỡng rất tốt, người nhà hắn khẳng định cũng rất tốt với hắn.

Dù sao, sức ăn của Côn nàng rất rõ ràng, có thể nuôi dưỡng ra loại hình thể này, đây tuyệt đối là dốc hết vốn liếng. Với tình huống của thế giới này, nếu không thật tâm coi hắn là người trong nhà thì cũng không thể làm được chuyện này.

Nếu không thể tìm được tỷ tỷ về, sợ rằng đứa nhỏ này sẽ rất đau lòng!

Song phương một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, quá trình hỏi thăm kế tiếp tự nhiên rất thuận lợi.

Vương Tông Côn tìm hiểu đủ loại tình báo, đặc biệt là tình báo về Côn Vô Ưu kia, hỏi rất tường tận. Mà Ngọc Côn cũng thật

sự tuân thủ lời hứa, có thể nói nàng đều đã nói.

“Cảm ơn Ngọc Côn tỷ tỷ.” Vương Tông Côn không ngờ nhiệm vụ lần này lại thuận lợi như vậy, sau khi lễ phép hành lễ liền nói: “Bởi vì tỷ tỷ ngươi thật sự là người vô tội, ta sẽ bẩm rõ tình huống với phụ thân, hy vọng hắn có thể thả ngươi ra ngoài.”

“Vậy đa tạ Tông Côn đệ đệ.” Ngọc Côn thở dài một hơi.

Thân là Côn không gian hệ, bị cầm tù đối với nàng mà nói thật sự là quá khó chịu, quả thực chính là một loại tra tấn. Nếu như có thể được thả ra ngoài, tự nhiên là không thể tốt hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hai đầu Côn cũng đã bắt đầu xưng hô tỷ đệ, ngữ khí cũng rõ ràng so với trước kia thân mật hơn không ít.

Đúng vào lúc này, Long Tinh đang ở bên ngoài chờ đợi cả buổi cuối cùng cũng kiềm chế không nổi nữa, không nhịn được thúc giục: “Ồ, ngươi nói chuyện xong chưa?”

Nàng vẫn là bộ dáng ngự tỷ kia, đường cong ngạo nghễ được áo da bó sát thân bao bọc, toàn thân đều tản ra một cỗ bá khí cùng nhàn nhạt long uy chỉ Long Kình nhất tộc có.

Cánh mũi Ngọc Côn hơi động một chút, lập tức sắc mặt đại biến: “Lại là một con Long Kình huyết mạch đê tiện.”

Vẻ mặt vốn thả lỏng trên mặt nàng hoàn toàn biến mất, vội vàng một tay bảo vệ Vương Tông Côn ở phía sau: “Tông Côn đệ đệ, ngươi còn nhỏ không hiểu chuyện lắm, nhất định phải nhớ cách xa những Long Kình này một chút. Các nàng xấu xa nhất, luôn muốn chiếm tiện nghi của huyết mạch Tiên Côn chúng ta, ngươi tuyệt đối không thể mắc bẫy của các nàng.”

“Cái gì?”

Long Tinh Tinh nghe xong lời này, nhất thời nổi giận.

Trên khuôn mặt diễm lệ bức người của nàng hiện lên một tia lệ khí, một cỗ khí tức cuồng bạo mạnh mẽ lập tức từ trên người nàng bay lên, trấn áp về phía Ngọc Côn: “Chuyện của ta và Đào Ngột nhà ta, ngay cả Thủ Triết gia chủ cũng không phản đối, đến lượt ngươi nói ta nói ta tứ sao?”

Ngọc Côn không hề sợ hãi, lạnh mặt xông lên trước mặt: "Tông Côn đệ đệ tuổi nhỏ như vậy, lớn lên đáng yêu như vậy, ta làm tỷ tỷ đương nhiên phải bảo vệ hắn, miễn cho để cho hắn bị người huyết mạch đê tiện vấy bẩn."

"Ta xem ngươi mới là đối với Trệ mưu đồ gây rối đúng không?"

"Nói bậy, hắn vẫn còn là một đứa trẻ. Ta không có mặt mũi nào như ngươi cả!"

Một con Độc Côn một Long Kình cứ thế mà bay lên.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí cả phòng giam đều trở nên giương cung bạt kiếm, uy áp thập nhất giai khủng bố tung hoành, ngay cả không khí cũng phảng phất như đọng lại.

Vương Tông Côn vẫn còn chưa hiểu tất cả chuyện này xảy ra như thế nào, liền đặt mình trong vòng xoáy. Ông ta nhìn xem cái này, nhìn cái kia, khuôn mặt tròn trịa ngây dại, lại xoắn xuýt, yếu đuối khuyên can: "Hai vị tỷ tỷ tốt, mọi người đừng cãi nữa."

Nào ngờ, lời nói của hắn không chỉ không thể ngừng cãi lộn, ngược lại để xung đột lần nữa thăng cấp.

Một trận gió lốc Tu La ngay tại trong ngục giam này càng diễn càng mãnh liệt, Vương Tông Côn tuổi còn nhỏ cũng đã nghênh đón thời khắc khốn cảnh của Côn Sinh.

…

Chương 246: Thánh tử điện hạ Vương Thủ Triết.

…

Trận phong ba trong nhà giam này náo động oanh oanh liệt liệt, cuối cùng ngay cả Lăng Hư chân quân trông coi nhà giam cũng bị kinh động, mới xem như ngừng lại trò khôi hài này.

Cuối cùng Vương Tông Côn cũng được giải cứu ra khỏi vòng xoáy.

Bất quá, không quan tâm quá trình như thế nào, tối thiểu mục đích bắt đầu là thuận lợi đạt được.

…

Tiên Cung.

Tiên trì Lăng Hiên.

Đây là chỗ linh khí của cả tòa Tiên Cung tụ tập thành công, linh khí trong tiên trì nồng nặc như tương trắng, sôi trào tràn ngập tiên vụ, đẹp không sao tả xiết. Trong đó gieo trồng không ít linh thực trân phẩm, cùng với các loại linh ngư, linh chủng hiếm thấy.

Trên tiên trì, điêu khắc một tòa bạch ngọc quỳnh lâu, ngồi dựa vào lan can, có thể quan sát tầng mây, dãy núi, đại địa, dòng sông, phảng phất đặt mình bên trong Thiên Cung chân chính.

Lăng Hiên tiên trì này, nguyên bản chính là 【Lăng Hiên tiên tôn】 bế quan tu luyện, cùng với nơi thể xác và tinh thần Đào Dã, bình thường cơ bản không mở ra ngoài, chỉ có nhân vật tôn quý nhất, mới được hắn tự mình nghênh đón đến nơi này chiêu đãi.

Lần này.

Trong tiên trì Lăng Hiên chỉ có ba người, theo thứ tự là bản tôn Tiên Hoàng, hình chiếu Tiên Tôn và Vương Thủ Triết.

“Khuyết Vô Ưu? Thánh tộc Khuyết thị!” Bản tôn của Tiên Hoàng lật xem tình báo mà Vương Tông Côn lấy ra, biểu tình

ngưng trọng nói không nên lời: “Không ngờ, chúng ta vẫn tiếp xúc với Thánh vực.”

“Hình như bệ hạ không xa lạ gì với Thánh Vực?” Vương Thủ Triết uống trà ngộ đạo, hơi nhíu mày.

“Cũng không đến mức xa lạ hoặc là quen thuộc.” Tiên Hoàng nói: “Nghe nói Thánh Vực là khởi nguyên chi địa của nhân tộc chúng ta, nhân tộc dựa vào thực lực cường đại cùng tinh thần khai thác bốn phía, khai chi tán diệp. Mà tổ tiên sớm nhất của thế giới chúng ta, chính là đến từ Thánh Vực.”

“Bất quá theo thời gian trôi qua, hơn nữa hồng hoang vũ trụ chi biến cố, thậm chí là ngoại địch xâm lấn, cuối cùng một phương thế giới này của chúng ta dần dần cùng Thánh vực cắt đứt liên hệ, văn minh cũng đã xảy ra đứt gãy thật lớn. Dần dà, tuyệt đại đa số người trong chúng ta, đều cho rằng thế giới này của chúng ta chính là thế giới duy nhất.”

“Sau đại hoạ mùa đông giá rét, nhân loại có rất nhiều vận mệnh thăng trầm, chịu hết trắc trở, mặc dù đã từng thành lập liên minh nhưng cũng không được lâu dài, cuối cùng nhân tâm ly tán, cuối cùng là Thánh Hoàng quật khởi, thành lập Thần Vũ Hoàng triều, thống nhất toàn bộ thế giới. Mà Nhân tộc chúng ta, cũng bước về phía tân huy hoàng, mở ra hành trình mới, bắt đầu không ngừng thăm dò các loại dị vực bên ngoài, cũng muốn tìm về chốn cũ. Lại chưa từng nghĩ tới, vào thời kỳ Thần Vũ Hoàng triều huy hoàng nhất, chúng ta lại gặp nhau giữa ranh giới Ma tộc ngoại vực!”

“Chuyện sau này, Thủ Triết ngươi có lẽ đã hiểu rõ, nhân tộc chúng ta liên tục bại lui, Thánh Hoàng nghĩ tất cả biện pháp đồng quy vu tận với địch, văn minh hai bên đều đã bị đứt gãy và rút lui nghiêm trọng.”

Vương Thủ Triết yên lặng uống trà ngộ đạo, suy nghĩ một lát, suy đoán nói: “Lấy tính cách của Thánh Hoàng, trước khi đồng quy vu tận, tất nhiên sẽ lưu lại mấy chiêu, để Nhân tộc kéo dài hương hỏa.”

“Không sai.” Tiên Hoàng nói, “Tổ tiên Chư thị chúng ta cùng tiền bối Tiên cung, chính là thủ lĩnh lúc trước phụ trách 【Kế hoạch truyền hỏa】, tổ tiên chúng ta khống chế hư không độ thuyền chạy trốn, ở giữa lại trải qua đủ loại biến cố, gặp tổn

thất to lớn, tại mấy vạn năm trước cuối cùng lại nhớ tới thế giới của chúng ta.”

“Khi đó, đại bộ phận khu vực thế giới chúng ta đã bị hung thú chiếm lĩnh, duy chỉ có Xích Nguyệt Ma Triều ở Xích Nguyệt đại lục, cùng với số lượng Nhân tộc tồn tại Thiên Lam đại lục tương đối nhiều, trừ cái đó ra, cũng chỉ có ở một ít nơi hoang vắng, tồn tại số rất ít bộ tộc nhân loại, đều là ở trong kẽ hở gian nan sinh tồn.”

“Sau này chúng ta mới biết được, lúc trước trong thập đại tội phạm có hai vị cũng tổ chức không ít nhân tộc kiến lập chỗ tránh nạn, hơn nữa tránh thoát thời kỳ chấn động của thế giới dài dằng dặc.”

“Sau đó, cũng là trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở, cuối cùng mới tạo thành thế cục hiện giờ, Xích Nguyệt Ma Triều cùng Hàn Nguyệt Tiên Triều đối lập, Thiên Lam Đại Lục nhất mạch bày ra hình thái trung lập.”

Tiên Hoàng giới thiệu sơ lược lịch sử một chút, thấy Vương Thủ Triết vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, tựa hồ có dự định muốn hỏi kỹ một chút, liền móc ra một đống điển tịch lịch sử tạp nham, còn có một bộ thư tịch cao chừng nửa người, dày vô cùng, ném cho Vương Thủ Triết nói: “Nếu Thủ Triết có hứng thú với lịch sử, có thể trở về từ từ xem. Bộ “thông sử nhân loại” dày nhất kia, là bộ sách sử dài nhất ghi chép lịch sử trước mắt, thu thập tư liệu đầy đủ nhất, là tổ tiên Chư thị ta hao hết tâm lực mới biên soạn hoàn thành, cũng do sử quan trong tộc phụ trách ghi chép, vẫn truyền lại đến nay, bình thường không truyền ra ngoài.”

“…” Vương Thủ Triết.

Từ bộ sách sử này, hắn đã cảm nhận được toàn bộ độ dày của lịch sử nhân loại.

Bất quá, không thể không thừa nhận, lúc trước hắn xem qua một ít điển tịch lịch sử, cơ bản ghi chép đều là chuyện sau khi Tiên Triều thành lập, về phần tình huống Tiên Triều thành lập lúc trước là như thế nào, có thể tìm được ghi chép phi thường thưa thớt.

Mà nếu nói Thần Vũ hoàng triều sau khi bị diệt, một đoạn lịch sử trước khi đến Tiên Triều thành lập này, còn chỉ là ghi chép rải rác mà thôi, như vậy lịch sử trước khi Thần Vũ hoàng triều thành lập, hầu như chính là trống rỗng.

Hắn cũng là cho tới bây giờ mới biết được, bộ thiết bị "Trò chơi ảo" mà Lăng Vân thánh địa dùng cho cuộc chiến thánh tử, lại có khả năng là lịch sử chân chính.

Thậm chí, những bảo vật không rõ lai lịch mà Thánh Hoàng lấy ra, thí dụ như nhà kho giả lập, vô cùng có khả năng đều có quan hệ với Thánh vực.

Xem ra, hắn thật sự phải nghiên cứu một chút lịch sử văn minh nhân loại. Luôn cảm thấy trong này dường như còn ẩn giấu rất nhiều bí mật.

"Đa tạ bệ hạ." Vương Thủ Triết trịnh trọng thu hồi một đống cổ tịch lịch sử kia, lúc này mới hỏi ra một điểm nghi hoặc khác của mình: "Đã có kế hoạch truyền hỏa, mà Hàn Nguyệt Tiên Triều và Tiên Cung lại là Thần Võ chính thống, vì sao giữa chúng ta và Thần Vũ hoàng triều lại đoạn tầng nghiêm trọng như vậy?"

"Thời gian, ngoại địch, ngăn trở, tài nguyên không đủ, thậm chí mấy lần đại nội loạn, mấy trăm lần tiểu loạn." Tiên Hoàng thở dài một hơi, ngữ khí thổn thức, "Lưu lạc bên ngoài năm sáu vạn năm, ngay cả Chân Tiên cũng chết tám chín đời, người bình thường lại càng không biết sinh sôi nảy nở bao nhiêu lần… Tình huống như thế, chúng ta có thể sống sót, cũng thành công trở về cũng đã rất không dễ dàng rồi."

Vương Thủ Triết im lặng.

Tiên Hoàng rải rác vài lời, phác họa ra lại là một cuộc đào nạn dài dằng dặc. Trong đó gian nan, chính mình chỉ dựa vào tưởng tượng, có thể nhìn thấy có lẽ không đủ vạn nhất.

Tiên Hoàng nói không sai, có thể sống sót, cũng thành công trở về, thậm chí đem Tiên Triều phát triển đến tình trạng bây giờ, từ một mức độ nào đó mà nói, đã được coi là một loại kỳ tích rồi.

"Nếu không phải đụng phải yêu ma ngoại vực." Hình chiếu của Lăng Hiên Tiên Tôn cũng có chút oán giận nói, "Thần Vũ

thế giới chúng ta theo sự phát triển, khẳng định không thể kém hơn so với Thánh vực. Bây giờ lại đột nhiên có liên quan đến Thánh vực, thật sự là một đợt sóng sau lại nổi lên."

Hắn đánh nhau với Ma tộc ngoại vực cả đời, bây giờ bản tôn còn đang trấn thủ Ma giới, đương nhiên là có oán niệm cực lớn với Ma tộc ở Ma giới.

"Tiên Tôn lo lắng Thánh Vực sẽ gây bất lợi cho chúng ta?" Vương Thủ Triết hỏi: "Dù sao cũng là đồng loại đồng nguyên, chung quy không có khả năng phát sinh sự kiện xâm lấn giống như Ma giới chứ?"

"Cái này cũng không nhất định. Ví dụ như chuyện Kỳ Vô Ưu lần này nếu xử lý không tốt, để cho cái gọi là Thánh Tộc Lâu thị bắt được nhược điểm cùng cơ hội, nói không chừng sẽ đem thế lực Thần Vũ thế giới chúng ta coi như một khối thịt béo để khai thác thế lực gia tộc." Tiên Tôn ngữ khí nghiêm túc, "Người ta chính là có hơn mười Chân Tiên, gia tộc của một Đại La Thánh Tôn, một khi có thể tìm được biện pháp xâm lấn chúng ta, ít nhất sẽ nghĩ biện pháp chấn nhiếp thu phục. Đến lúc đó, bên chúng ta sợ là…"

Nói tới đây, Tiên Tôn không nhịn được thở dài, hiển nhiên là không xem trọng tương lai.

"Thật ra ta có một kế." Tiên Hoàng cũng không biết nghĩ tới điều gì, chợt nhìn về phía Vương Thủ Triết, đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần, cười nói: "Kế này của Nhược Y, một là có thể chấn nhiếp được Côn Bằng Vô Ưu kia, để hắn thành thật giao ra "Hoạt Di không gian trận bàn" có thể vượt qua hai giới. Hai là, nếu tiếp xúc và dây dưa với Thánh Vực, chúng ta cũng có thể uy hiếp một ít đạo chích Thánh Vực, hóa bị động thành chủ động. Tuy nhiên… kế này cần Thủ Triết ngươi hi sinh một chút."

"?"

Trong lòng Vương Thủ Triết hoài nghi, luôn cảm thấy đây không phải kế sách nghiêm chỉnh gì.

Tiên Tôn cũng sững sờ, nghi hoặc nhìn về phía Tiên Hoàng, lại nhìn về phía Vương Thủ Triết, đáy mắt nổi lên suy nghĩ sâu xa.

Vương Thủ Triết chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là vẻ mặt nghiêm nghị thi lễ với Tiên Hoàng: “Thủ Triết nguyện nghe tường tận.”

“Thật ra cũng không phức tạp, với khí độ dung mạo của Thủ Triết ngươi, hắn không khó làm được.” Tiên Hoàng nhìn Vương Thủ Triết, nói ra suy nghĩ của mình.

Vẻ mặt Tiên Tôn dần dần trở nên cổ quái.

Trên mặt Vương Thủ Triết cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đây? Hắn đường đường là người đứng đầu một nhà, đã bao lâu rồi chưa làm chuyện như vậy?

Bất quá… nghĩ đến đại nha đầu lưu lạc ở bên ngoài, nghĩ đến đủ loại tai hoạ ngầm có thể cùng Thánh Vực tiếp xúc mang đến, hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Mấy ngày sau.

Vẫn là bên dưới Tiên Cung, trong nhà giam Thánh Hoàng phong.

Trong phòng giam độc lập được phong cấm bằng kim loại lạnh như băng, Diêm Vô Ưu đang nằm ngửa trên giường vừa lạnh vừa cứng, gõ mạnh vào tường.

Dưới ánh đèn trong trẻo lạnh lùng, bộ dáng của Diêm Vô Ưu bây giờ nhìn không sót thứ gì.

Y phục trên người hắn hiển nhiên đã thay đổi qua, thương thế trên người cũng tốt đến bảy tám phần, một ít vết thương nhỏ một chút thậm chí ngay cả sẹo cũng nhìn không thấy. Ngoại trừ gông xiềng trên người, cùng với bởi vì thời gian dài không tắm rửa mà tích lũy một ít dơ bẩn ra, hôm nay hắn dĩ nhiên nhìn không ra nửa phần chật vật.

Rất hiển nhiên, mấy ngày bị giam giữ trong nhà giam này, hắn ta cũng không bị đối xử quá nghiêm khắc.

Bất quá, tuy rằng mỗi ngày không lo ăn uống, Kỳ Vô Ưu vẫn rất phiền muộn.

Thân là đích mạch tinh anh Thánh tộc cao cao tại thượng, đường đường Chân Tiên chủng, cả đời này của hắn đều xuôi

gió xuôi nước, chưa bao giờ gặp phải thất bại lớn gì, càng đừng nói đến bị giam giữ mất đi nhân thân tự do như thế.

Bất quá, hắn tuy buồn bực, đối với an nguy của mình ngược lại cũng không quá lo lắng.

Thế giới này thuộc về thế giới tương đối thấp, Chân Tiên cảnh đã là cường giả đỉnh thiên. Loại thế giới có thể chống đỡ lại cái chết này, làm sao dám tùy ý xử tử một Tiên chủng đích mạch của Thánh tộc?

Tiên Tôn gì đó, chỉ là một Chân Tiên cảnh sơ kỳ cũng dám xưng Tôn Đạo Tổ, nếu như gặp lão tổ tông trong nhà hắn, sợ là sẽ sợ tới mức chân tay mềm nhũn.

Hắn quá hiểu tâm lý của những người này, đơn giản chính là không cam lòng, nhưng cân nhắc đến thực lực mạnh mẽ của Chư thị, trong lòng kiêng kị, cuối cùng vẫn là không thể không cúi đầu trước mình, khách khí đón mình ra ngoài.

Còn nhẫn nhịn nữa, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ ngoan ngoãn thả hắn ra.

Ngay khi Khoái Vô Ưu đang cười lạnh trong lòng.

Bỗng dưng!

Trong phòng giam, không gian bỗng nhiên chấn động một hồi.

Trong lòng Diêm Vô Ưu khẽ động, lập tức ngước mắt quét tới, đã thấy một vị thanh niên nam tử đầu đội ngọc quan, thân mặc bạch y đang từ trong gợn sóng không gian cất bước đi ra, tư thái hành vân lưu thủy, khí độ tiêu sái phi phàm.

Ngũ quan của hắn một mình xách ra có lẽ không tính hoàn mỹ, hợp lại lại làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng phù hợp, đi lại nhẹ nhàng phong độ, ôn nhuận như ngọc, toàn thân đều tản ra một cỗ linh vận phiêu miểu khó nói lên lời.

Rõ ràng chỉ là một thân áo trắng đơn giản, mặc ở trên người hắn, lại cứ thế mà lộ ra một cỗ hương vị quý không thể tả.

Không cần phải nói, nam tử thanh niên này đương nhiên chính là Vương Thủ Triết.

“Kẻ nào?” Diêm Vô Ưu sắc mặt giật mình, vội vàng đứng dậy gầm lên.

Nào có thể đoán được.

Hắn còn chưa nói xong, bên cạnh đã truyền đến một thanh âm càng thêm nổi giận: “Cuồng đồ lớn mật!”

“Keng!”

Một tiếng kiếm minh vang lên, một thanh bảo kiếm tiên khí dạt dào bỗng nhiên xuyên thẳng qua, chắn ngang giữa hai người, thân kiếm vù vù phát ra tiếng trách cứ lạnh lẽo: “Đồ ngông cuồng đê tiện, còn không mau mau lui ra, nếu dám va chạm Thủ Triết công tử nhà ta, Nghê Nguyệt ta nhất định một kiếm chém giết ngươi.”

Khí thế toàn bộ mở ra, Tiên Kiếm Nghê Nguyệt Thông Thân đều tản ra kiếm ý phong duệ bàng bạc, lực lượng pháp tắc nồng đậm quanh quẩn quanh người nó, chấn động làm toàn bộ không gian trong nhà giam ẩn ẩn rung động theo.

Đây, đây là một thanh tiên kiếm?

Kỳ Vô Ưu bị chấn nhiếp lùi lại mấy bước, trong lúc nhất thời căn bản không để ý tới mình, ngược lại gắt gao nhìn chằm chằm Tiên Kiếm Nghê Nguyệt, trong lòng vừa phẫn nộ, vừa khiếp sợ, lại nghi ngờ cùng bất an.

Cho dù là trong Thánh tộc, tiên khí cũng không phải vật bình thường, ít nhất không phải từng Chân Tiên cảnh đều có thể lấy được tiên khí. Nhất là một ít Chân Tiên cảnh thế đơn lực bạc, hơn phân nửa còn đang dùng Bán Tiên khí, thậm chí là dùng đạo khí hơi tốt một chút cũng bình thường.

Có điều Kỳ Vô Ưu lại không phiền não như vậy, chờ hắn đến Chân Tiên cảnh, chắc chắn Toánh thị sẽ phân chia cho hắn một món tiên khí.

Thế nhưng đó cũng là chuyện sau này của Chân Tiên cảnh, lấy thân phận địa vị của hắn bây giờ, gia tộc quả quyết không có khả năng ban cho hắn Tiên Khí bàng thân.

“Các hạ là ai?”

Ý thức được tình huống có chút không đúng, Kỳ Vô Ưu nhanh chóng kiềm chế lại cảm xúc phẫn nộ, xoay người từ trên giường xuống, chắp tay thi lễ với Vương Thủ Triết.

Trong lòng của hắn đã có chút bất an.

Vương Thủ Triết lại không để ý tới hắn, mà nhìn quanh một vòng, che giấu cái mũi ghét bỏ nói: “Chỉ là nơi dơ bẩn xui xẻo này, cũng có thể ở sao? Mục Vân!”

Hắn vừa dứt lời, Diêm Vô Ưu còn chưa kịp thẹn quá hóa giận, bên trong phòng giam lại có một không gian vặn vẹo, một nữ tử đầu đội Ly Miện, khí chất ung dung cao quý bước vào nhà lao.

Uy áp Chân Tiên khủng bố nhất thời tràn ngập trong nhà giam.

Trong lòng Kỳ Vô Ưu rung động mạnh, vội vàng rút lời mắng chửi người lại.

Hắn thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô gái kia, bởi vì hắn biết rõ, vị nữ tử này nhất định là Chân Tiên cảnh, mà lại là chân thân giáng lâm.

Mà một Chân Tiên cảnh có phải hay không chân thân giáng lâm, mang đến uy hiếp lực hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nếu đầu ảnh Chân Tiên cảnh hơi yếu buông xuống, hắn ỷ có chỗ dựa là Chử thị còn dám kiên cường kêu gào một phen, nhưng đối mặt với Chân Tiên cường đại, người nên nhát thì vẫn phải kinh sợ một chút.

Huống chi, những trưởng lão Chân Tiên cảnh trong gia tộc hắn cũng tiếp xúc qua không ít, có thể có uy thế như thế thật đúng là không có mấy người. Cái này sợ là phải có Chân Tiên cảnh trung kỳ.

Mà ngay khi trong lòng Linh Vô Ưu chuyển trăm lần ngàn lần, ánh mắt Mục Vân Tiên Hoàng đã lướt qua người hắn, sau đó rơi vào trên người Vương Thủ Triết, đôi mắt sáng động lòng người, liễm lễ lại: “Công tử cứ việc phân phó.”

“Chỗ này sao có thể đối xử với người khác, dẫn hắn tới gặp ta.” Vương Thủ Triết hơi ghét bỏ dặn dò một câu, sau đó vung ống tay áo, cũng không quay đầu lại, không gian thuấn di rời đi.

Đợi đến khi Vương Thủ Triết đi rồi, Tiên Hoàng mới nhìn về phía Kỳ Vô Ưu, lạnh lùng nói: “Đi theo bản hoàng, sau khi rửa sạch trang phục, đi bái kiến Thủ Triết công tử.”

Giờ phút này nàng nào còn có nửa phần dịu dàng động lòng người như vừa rồi? Nếu không phải khí tức trên người nàng nửa điểm cũng không thay đổi, nếu không phải tận mắt thấy nàng ở trước mặt vị công tử trẻ tuổi kia cung kính cùng hữu lễ, Diêm Vô Ưu thiếu chút nữa cho rằng đây là hai người khác nhau.

"Cái này cái này…" Trong lòng Diêm Vô Ưu nổi lên sóng to gió lớn, ngữ khí kinh nghi bất định: "Vị Thủ Triết công tử này rốt cuộc là người phương nào?"

Cũng khó trách gã khiếp sợ, gia đình gã thân là Thánh tộc, đích xác có hơn mười vị Chân Tiên cảnh, nhưng mỗi một người kia đều là trưởng bối cấp Đại trưởng lão, gã thấy vậy đều phải tất cung tất kính.

Nhưng nữ tử Chân Tiên cảnh trước mắt này lại giống như là thuộc hạ của Thủ Triết công tử kia.

Công tử của nhà nào, có thể làm cho Chân Tiên cảnh cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của hắn sao? Cái này phải có lai lịch lớn như thế nào đây?

Hơn nữa, thoáng thuấn di cuối cùng kia hắn cũng đã nhìn ra, vị Thủ Triết công tử kia hình như rất trẻ tuổi, một thân tu vi mới là Tử Phủ cảnh hậu kỳ.

Nhưng Tử Phủ cảnh hậu kỳ này hoàn toàn mới là đáng sợ nhất.

Ít nhất lúc Diêm Vô Ưu ở Tử Phủ cảnh hậu kỳ, ngay cả cửa không gian chi đạo còn chưa mò được, chứ đừng nói là lợi dụng không gian pháp tắc để tiến hành thuấn di cự ly ngắn.

Mọi người đều biết, chỉ khi huyết mạch chi lực đạt tới tầng thứ chín 【Ngộ Đạo Chân Thân】 mới có thể chân chính lĩnh ngộ không gian pháp tắc chi lực, mà ngưỡng cửa của tu sĩ Lăng Hư cảnh chính là ngộ đạo chân thân tầng thứ chín.

Ngoài ra, nếu là tầng thứ tám 【Uẩn Linh chân thân】 khá cao cấp, cũng có khả năng thô sơ lĩnh ngộ một chút da lông của Không Gian Pháp Tắc chi lực, chỉ là so sánh tầng thứ chín chân thân ngộ đạo thì kém hơn một chút.

Mà từ việc vị Thủ Triết công tử này sử dụng thuấn di thể hiện ra vận dụng pháp tắc không gian, hơn phân nửa không phải huyết mạch tầng thứ chín chân chính, mà là tầng thứ tám cao đoạn.

Tử Phủ cảnh tầng thứ tám, đây chẳng phải đại biểu hắn đã là… Tư chất huyết mạch Thiên Tử Ất đẳng hoặc là Giáp đẳng?!

Càng đáng sợ hơn chính là, ngưỡng cửa kế thừa tiên kinh là Thần Thông cảnh, điều này đại biểu cho Thủ Triết công tử kia chưa kế thừa tiên kinh!

Nếu như sau khi hắn kế thừa tiên kinh lại được tiên kinh tẩy lễ huyết mạch, chẳng lẽ không có khả năng lại đề thăng một mảng lớn huyết mạch, bước ra một bước cực kỳ trọng yếu, sớm đạt tới tư chất huyết mạch cấp bậc Thánh tử!

Nếu có một ngày vị Thủ Triết công tử kia lại kế thừa Thánh Đồ!

Vậy hắn ít nhất cũng là thánh tử Bính đẳng huyết mạch, tương lai có hi vọng đạt tới Đại La Thánh Tôn trung kỳ!!!

Thánh tộc Phù thị hiện tại cũng có một Chuẩn Thánh tử, là người thừa kế gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, chuẩn bị tương lai kế thừa Gia tổ thánh đồ, ngày thường ở trong gia tộc đã là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đã là nhân vật so với Phù Vô Ưu hắn trâu bò hơn một mảng lớn.

Thế nhưng vị kia sau khi kế thừa tiên kinh, cũng chỉ là Thiên Tử Ất đẳng mà thôi, chỉ chờ Thánh Đồ giúp hắn trùng kích Thánh Tử huyết mạch.

So với Thủ Triết công tử kia, kém hơn một đoạn lớn.

Suy nghĩ kỹ càng cực sợ, càng nghĩ càng sợ a!

Từng giọt mồ hôi lạnh theo trán của Cức Vô Ưu chảy xuống.

Hắn càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi.

Rốt cuộc Thủ Triết công tử này có lai lịch gì? Huyết mạch này, đây tuyệt đối không phải là tinh anh Đại La thánh chủng mà gia tộc bình thường hoặc là thế lực bình thường có thể bồi dưỡng được!

Cho dù là Thánh Tộc Lâu thị của bọn họ cũng rất khó bồi dưỡng ra nhân vật tuyệt thế như vậy.

“Khuyết Vô Ưu, ta khuyên ngươi đừng suy nghĩ nhiều.” Tiên Hoàng vừa thấy trạng thái này của hắn, cũng đã đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn nói: “Lai lịch cùng thân phận của công tử, cũng không phải ngươi có thể được. Đi theo ta.”

Tiên Hoàng vung tay áo, cuốn lấy Kỳ Vô Ưu, thi triển pháp môn không gian đưa hắn đi.

Một canh giờ sau, Đệ tử Tiên cung rửa ráy sạch sẽ, sau một phen trang điểm, Diêm Vô Ưu được dẫn tới tiên trì Lăng Hiên.

Trong tiên trì, Vương Thủ Triết ngồi dựa vào lan can, uống tiên trà nhìn tầng mây mênh mông bát ngát, dường như hoàn toàn không chú ý tới Diêm Vô Ưu đã đến.

Mà Mục Vân Tiên Hoàng thì quỳ gối bên cạnh Vương Thủ Triết, tư thái ưu nhã giúp hắn châm trà đưa quả, một bộ nữ hầu bên cạnh.

“Thiên Thụy thánh triều Chử thị Chử thị, tham kiến Thủ Triết công tử.” Chử Vô Ưu sau khi ăn mặc sạch sẽ lại khôi phục không ít khí độ của công tử, chỉ là khi đối mặt với Vương Thủ Triết lại thay đổi thái độ kiêu ngạo trước đó, dáng vẻ rất thấp.

“Quả nhiên là tộc duệ của tiền bối Huyền Thủy Thánh Tôn.” Vương Thủ Triết thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, tùy ý phất phất tay nói: “Ngồi đi.”

Diêm Vô Ưu vội vàng thu liễm vài phần ngạo khí tâm thần, thật cẩn thận mà ngồi xuống sau đó thấp giọng hỏi: “Thủ Triết công tử nhận ra lão tổ tông nhà ta?”

Dưới ánh mắt của Vương Thủ Triết, Mục Vân Tiên Hoàng khẽ vén tay áo, chủ động châm trà cho Huyên Vô Ưu nói: “Vô Ưu công tử uống trà trước, thế giới Thần Võ chúng ta tài nguyên cằn cỗi, chậm trễ tôn khách.”

“Không dám không dám.” Lúc này Khoái Vô Ưu nào dám sĩ diện, vội vàng đứng lên tiếp nhận trà, khách khí nói: “Đa tạ tiền bối ban trà.”

Sau khi cảm ơn, hắn mới nâng chén trà nhẹ nhàng nhâm nhi một ngụm, chợt cảm thấy một cỗ sinh mệnh chi lực thấm vào trong tim, quanh thân dường như cũng nhẹ đi vài phần.

Sắc mặt hắn cả kinh: "Cái này, đây chẳng lẽ là tiên linh trà sinh mệnh cực kỳ hiếm thấy?"

Vương Thủ Triết nhẹ nhàng quệt quệt nước trà, cúi đầu nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Thiên Thụy thánh triều song thánh cùng tồn tại, thực lực cường thịnh, mà Huyền Thủy thánh đồ của tiền bối Huyền Thủy thánh tôn có thể công có thể thủ, rất lợi hại. Nhưng mà, ta chỉ là một tiểu bối, ngược lại còn vô duyên gặp mặt tiền bối thỉnh giáo."

Mặc dù ngoài miệng thổi phồng, nhưng trong ngữ điệu của hắn lại là một bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, giống như một Huyền Thủy Thánh Tôn, còn không đáng để hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Tư thế đó, quả nhiên khiến một vị công tử xuất thân bất phàm, bối cảnh thâm hậu có khí độ vững vàng.

"Thánh tử điện hạ nếu muốn gặp lão tổ nhà ta, Vô Ưu có thể dẫn tiến." Diêm Vô Ưu trong lòng càng thêm yếu ớt, vội vàng tiếp lời nói.

"Ta không phải thánh tử." Vương Thủ Triết cười khẽ.

"Sau khi kế thừa tiên kinh, huyết mạch tẩy lễ tăng lên là được." Trên mặt Diêm Vô Ưu lộ ra chút vẻ lấy lòng: "Giống như Thủ Triết công tử, sau khi kế thừa tiên kinh sẽ có được phong thái thánh tử, đúng là hiếm thấy trên đời."

"Ồ? Thật vậy sao?" Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến cười cười, quay đầu liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi không định tìm hiểu lai lịch của ta sao?"

Ánh mắt chạm đến tầm mắt của Vương Thủ Triết, trong lòng Diêm Vô Ưu lập tức dâng lên áp lực lớn lao.

Hắn vội vàng thu lại biểu cảm, đứng dậy chắp tay nói: "Thánh tử điện hạ xuất hiện trong tiểu thế giới Thần Võ này, tất nhiên có kế hoạch và mục đích của ngài, không lo không dám tùy tiện hỏi thăm?"

“Ngài yên tâm, không nên vô ưu biết rõ, Vô Ưu tuyệt sẽ không hỏi nửa câu. Bất quá, nếu công tử có chỗ cần dùng đến vô ưu, Vô Ưu nhất định sẽ kiệt lực mà làm, tuyệt không chối từ.”

Tiếng nói của hắn âm vang hữu lực, nghiễm nhiên đã bắt đầu tự cho mình là tiểu đệ, thái độ “Ôm đùi tìm chỗ dựa” hết sức rõ ràng.

…

Chương 247: Chuyện bí ẩn về thân thế của Liễu Nhược Lam

…

“Ngươi có biết rằng vị cô nương tên là Vương Ly Từ kia là tộc nhân của ta không?” Vương Thủ Triết từ chối tỏ lòng trung thành với hắn, khóe miệng lại lộ ra một tia lãnh ý: “Hơn nữa, tư chất huyết mạch của nàng cũng là hạng nhất, chỉ mạnh hơn ngươi chứ không kém, nếu như nàng xảy ra chuyện…”

“A?”

Sắc mặt Kỳ Vô Ưu trắng bệch, trán không ngừng có mồ hôi lạnh chảy xuống, trong lòng cũng dâng lên sợ hãi thật sâu.

Sở dĩ lúc trước hắn bình tĩnh là vì chắc chắn vị Tiên Tôn kia sẽ kiêng kị Thánh tộc phía sau hắn, không dám giết hắn.

Nhưng thế cục hôm nay không giống. Nếu vị thánh tử điện hạ này lấy danh nghĩa báo thù cho tộc nhân xử lý hắn, như vậy mặc dù là lão tổ tông sau lưng nhà hắn cuối cùng biết được chân tướng, cũng chỉ có thể đánh nát hàm răng nuốt vào trong bụng.

Hắn vội vàng biện giải: “Thánh, thánh tử điện hạ, oan uổng a, ta thật sự bị oan uổng. Đó là khờ, không, Ly Từ tiểu thư vừa lên liền đánh đường hầm không gian…”

“Được rồi, ta đã nói rồi, ta không phải thánh tử, cứ gọi ta công tử là được.” Vương Thủ Triết không kiên nhẫn cắt ngang hắn: “Ngươi nói tỉ mỉ tình huống lúc đó, không được có nửa điểm giấu giếm.”

“Vâng vâng vâng, Thủ Triết công tử.”

Diêm Vô Ưu lau mồ hôi lạnh trên trán, không dám phân biệt nữa, ngược lại thuật lại đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện một lần.

Vì thoát khỏi trách nhiệm, hắn giảng cực kỳ cẩn thận.

Vương Thủ Triết nhắm hờ mắt, trong đầu giống như đang mô phỏng tình huống lúc đó.

Sau một lát, hắn mới thở phào nhẹ nhõm: “Đường hầm không gian kia chính là đi thông Phá Diệt chi vực, hơn nữa vị trí ở phụ cận Tân La Tiên Triều? Như thế, hẳn là vấn đề không lớn, hộ thân đồ vật trên người Ly Từ không ít, còn có một đạo 【Thánh Hoàng chi thủ hộ】, thời khắc mấu chốt có thể ngăn cản Chân Tiên một lát.”

Thánh Hoàng chi thủ hộ?

Chử Vô Ưu thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.

Nghe Thủ Triết công tử miêu tả liền biết, cái này nên cùng lão tổ tông nhà bọn họ luyện chế 【Huyền Thủy Thánh Thuẫn】 là một vật phẩm tiêu hao cấp bậc. Bên trong vật kia chứa đựng một đạo Thánh Linh chi khí của lão tổ tông, có thể phóng ra ngoài thành thuẫn, ngăn cản Chân Tiên trong chốc lát.

Nhưng luyện chế Huyền Thủy Thánh Thuẫn cực kỳ không dễ dàng, tiêu hao đối với lão tổ tông cũng rất lớn, bởi vậy trong tộc thuộc về vật tư chiến lược hàng đầu, bình thường sẽ không ban thưởng. Dù sao hiện tại Bỉnh Vô Ưu hắn còn chưa có tư cách có được bảo vật này.

Nghĩ đến đây, Diêm Vô Ưu không nhịn được cảm khái lần nữa, nội tình nhà Thủ Triết công tử quả nhiên vô cùng thâm hậu, ngay cả trên người Ly Từ tiểu thư không có huyết mạch đỉnh tiêm cũng được trang bị chí bảo như thế, càng đừng nói đến, thanh Yển Nguyệt đao của Ly Từ tiểu thư dường như cũng là bán tiên khí.

Trong lúc bất tri bất giác, Chư Vô Ưu đã phác họa ra hình tượng một thế gia đỉnh cao thần bí mà cường đại, còn có chút giàu có.

“Nhưng mà, dù vậy, bản công tử cũng cần mau chóng tìm được Ly Từ, xác định an toàn của nàng.” Vương Thủ Triết nói xong nhìn về phía Kỳ Vô Ưu, thần sắc lạnh nhạt: “Ngươi lấy 【Không Gian Na Di Trận Bàn】 kia của ngươi ra cho ta xem.”

Vâng, Thủ Triết công tử.

Chử Vô Ưu vội vàng lấy ra trận bàn đưa cho Vương Thủ Triết, chỉ là sắc mặt hơi khó xử: "Nhưng mà công tử, không gian dịch chuyển trận bàn này hơi hư hỏng khi trải qua không gian phong bạo, đã không thể khởi động lại nữa."

Vương Thủ Triết nhận trận bàn, nhìn kỹ, trên trận bàn phong cách cổ xưa quả nhiên có một vết nứt nhỏ bé không thể nhận ra.

Hắn cau mày nói: "Ngươi biết tu không?"

"Ách… Ta sẽ không." Diêm Vô Ưu lúng túng nói, "Trình độ trận pháp, phù lục, luyện khí của ta chỉ có thể nói là mới nhập môn."

"…" Vương Thủ Triết nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó bất động thanh sắc thu lại không gian na di trận bàn: "Ta tìm người tu sửa, hy vọng có thể mau chóng sửa xong."

Mí mắt của Diêm Vô Ưu giật giật, nhịn không được đưa tay bất lực ra: "Thủ Triết công tử… Trận bàn này…"

"Ngươi giữ lại có ích lợi gì?" Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, giọng nói có chút lạnh lùng: "Ngươi biết sửa không?"

"Đúng vậy đúng vậy, việc này làm phiền Thủ Triết công tử." Lệ Vô Ưu lúng túng cười hai tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, "Thủ Triết công tử, lúc ta đang tìm kiếm không gian tiết điểm, còn phát hiện một nơi kỳ quái. Ta đã tìm được một ít mảnh vỡ không gian cổ xưa, giống như chỗ tiết điểm không gian trước đó có một tòa không gian truyền tống trận cố định, chỉ là không biết vì sao bị người khác phá hủy. Chẳng lẽ, là năm đó Huyền Linh Thánh Nữ làm?"

"Ồ?" Trong lòng Vương Thủ Triết hơi động, không khỏi hơi nhíu mày nói: "Trước đó nghe ngươi nói Huyền Linh thánh nữ, vì sao ta chưa từng nghe qua người này?"

"Công tử có chỗ không biết, nàng này chính là Cổ nhân mười vạn năm trước, về sau lại bị lão đại phong tỏa tin tức." Diêm Vô Ưu giải thích, "Nếu không phải cố ý nghiên cứu đoạn lịch sử kia, thì sẽ không biết Huyền Linh thánh nữ."

"Ngươi biết bao nhiêu về Huyền Linh thánh nữ?" Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, giống như lơ đãng hỏi.

“Bởi vì tư liệu thiếu thốn, ta cũng không hiểu nhiều về Huyền Linh thánh nữ.” Diêm Vô Ưu tự nhiên là biết gì nói nấy, nói không biết không nói hết, “Căn cứ vào ghi chép trên điển tịch, trước mắt chỉ biết đến vị thánh nữ này tư chất tuyệt luân, ở Tử Phủ cảnh kế thừa bảo điển, Thần Thông cảnh kế thừa tiên kinh, đến Lăng Hư cảnh thì càng là người lực áp rất nhiều cạnh tranh, kế thừa Nguyên Thủy thánh đồ. Sau khi đến Chân Tiên cảnh, nàng cùng mấy vị thánh tử thánh nữ lúc đó cạnh tranh vị trí Đạo Tử 【Thái Sơ đạo cung】, bàn về tỷ lệ vẫn rất có hi vọng. Chỉ là sau này vì đuổi giết kẻ trộm thần bí mất tích, nàng liền bỏ lỡ cuộc tranh giành Đạo Tử. Ta hoài nghi, lúc trước nàng chính là đi tới tiểu thế giới này, cuối cùng không biết vì sao không thể trở về, ngược lại vẫn lạc tại đây.”

“Biết rồi.” Vương Thủ Triết nhíu mày hồi lâu, thấy hắn không có gì cần bổ sung, liền phất tay nói: “Ta hơi mệt. Mục Vân, đưa hắn về đi.”

“Quay về?” Chử Vô Ưu kinh ngạc: “Đi đâu về?”

Mục Vân Tiên Hoàng cười lạnh không ngừng: “Đương nhiên là về nhà tù rồi, chẳng lẽ còn muốn dẫn ngươi đi du lịch khắp nơi một phen?”

“Ta không về phòng giam, ta không muốn trở về.” Phong Vô Ưu còn muốn giãy dụa, đáng thương nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, ta có thể giúp ngươi chạy chân, ngươi bảo ta làm gì thì làm nấy, đừng để ta trở về nhà nữa…”

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì Mục Tiên Hoàng đã túm lấy cổ áo hắn, trực tiếp xách hắn thuấn di rời đi.

Sau khi đám người rời đi.

Lông mày của Vương Thủ Triết không chỉ không buông ra, ngược lại còn nhíu càng thêm dữ dội.

Chuyện này thật đúng là ngoài dự liệu của hắn. Căn cứ tin tức mà Kỳ Vô Ưu cung cấp, hiện tại hắn gần như có thể khẳng định tức phụ Liễu Nhược Lam của mình chính là “Huyền Linh Thánh Nữ” chuyển thế.

Chẳng qua, lúc ấy rốt cuộc nàng truy sát tên trộm nào?

Chẳng lẽ là một người nào đó trong thập đại tội phạm truy nã? Tại sao nàng lại ở lại trong thế giới Thần Võ? Cuối cùng vì sao vẫn lạc, không thể không hóa thành đạo thai?

Ngoài ra, cái Thái Sơ Đạo Cung kia tựa hồ cũng có chút vấn đề. Một đời thánh nữ đột nhiên mất tích, bọn họ không có trắng trợn tìm kiếm không nói, ngược lại qua loa điều tra một phen liền phong tỏa tin tức… Chẳng lẽ, là vì cạnh tranh cái Đạo Tử gì đó? Mang tới mầm tai vạ?

Hôm nay thân thế của Nhược Lam đã có manh mối, nhưng chuyện lại tựa như thoáng cái trở nên càng phức tạp hơn.

Mọi thứ trong tương lai, sợ là phải đặc biệt cẩn thận.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết nhíu chặt lông mày, suy nghĩ bay rất xa.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Khu vực giao giới của ba người Tây Tấn, Nam Tần, âm Sát Tông, ở gần biên giới Tây Hải, một cái ụ tàu thật lớn đang lẳng lặng đứng lặng ở trong trời chiều.

Từ xa nhìn lại, mái che hình cung của ổ tàu giống như một dãy núi nhô lên, thập phần đồ sộ.

Trong ụ tàu, có một cái hố dài hình khuyên thật lớn, dưới đáy hố sâu dùng tài liệu đặc chế gia cố qua, đầu khác dài mảnh thì một mực kéo dài đến bờ biển phía tây.

Dưới đáy hố sâu, ba con quái vật khổng lồ tựa như hung thú Man Hoang đang lẳng lặng dừng lại.

Ba chiếc thuyền khổng lồ này đương nhiên là Côn Ngô Cự Chu đang chế tạo.

Dưới đáy những cự thuyền này cùng bốn phía đều dựng cái giá cực lớn, cả chiếc cự thuyền đều bị cố định tại trên kệ.

Trải qua mấy năm luyện chế, giờ phút này Côn Ngô Cự Chu nghiễm nhiên đã có hình dáng đại thể, long cốt cực lớn, boong tàu cao ngất, phía trước boong tàu dùng đặt nền móng của cự pháo… Đều có thể phân biệt rõ ràng, nghiễm nhiên đã có vài phần uy thế khổng lồ của Côn Ngô Cự Chu.

Giờ phút này, nguyên một đám Luyện Khí Sư đang bận rộn trên kệ bay lên bay xuống, lui tới vận chuyển bộ kiện của thuyền lớn, từng cái lắp đặt lên trên, thử nghiệm, giống như con kiến chuyển nhà từng chút từng chút một bỏ thêm vào chỗ trống trên thuyền lớn.

Dưới ngoại hình khổng lồ của Côn Ngô Cự Chu, những Luyện Khí Sư này nhìn đặc biệt nhỏ bé, thật giống như kiến thợ bận rộn.

Cũng đang lúc các luyện khí sư bận rộn, bên rìa ụ tàu, có một già một trẻ đang chậm rãi bước đi, dò xét tình huống bên trong ụ tàu.

Trong đó, lão già tóc hoa râm, khí chất lạnh lẽo nghiêm túc.

Tiểu nhân mặc một thân áo bào đỏ, thân cao chỉ tới ngực lão giả, bộ dạng phấn điêu ngọc trác, linh lung đáng yêu, thoạt nhìn giống như một hài đồng bảy tám tuổi.

Nhưng trong hai người, lại là người giống như hài đồng đi ở phía trước, lão già kia ngược lại là tất cung tất kính đi theo phía sau "hài đồng", thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

Hai người này, tự nhiên chính là Huyết Đồng ma quân, cùng với đại trưởng lão âm Sát tông phái tới hiệp trợ hắn, âm Phụng Đồ.

"Những năm qua các luyện khí sư không ngừng nỗ lực, khung chính của Côn Ngô cự chu cơ bản đã hoàn thành. Đợi khi thiết bị Ma Triều chế đến hàng hóa, lắp đặt xong sẽ được mấy vòng điều chỉnh, liền có thể chuẩn bị xuống nước thử nghiệm." Âm Phụng Đồ cung kính hồi báo tiến độ chế tạo Côn Ngô Cự Chu, trong giọng nói lộ ra ý tứ tự hào.

Phải biết rằng, nguyên bản những Côn Ngô Cự Chu này là kế hoạch trong vòng ba mươi năm chế tạo hoàn tất chính thức xuống nước.

Tốc độ hôm nay so với kế hoạch đã định thì nhanh hơn rất nhiều. Đây đều là hậu quả mà hắn đốc thúc có phương pháp.

"Quá chậm."

Gương mặt phấn điêu ngọc trác của Huyết Đồng ma quân lại không chút vui mừng, ngược lại hơi cau mày, sắc mặt ngưng

trọng.

Âm Phụng Đồ thần sắc trì trệ.

Hắn nhìn Huyết Đồng ma quân một cái, giọng điệu thấp thỏm: “Ma quân, là tiểu nhân ở đâu không làm tốt? Ta…”

“Không liên quan gì đến ngươi.”

Huyết Đồng ma quân lắc đầu, thần sắc vẫn ngưng trọng như cũ.

Nếu dựa theo kế hoạch lúc trước, hắn tự nhiên sẽ thỏa mãn tốc độ luyện chế này. Chỉ là bây giờ thế cục có biến, thanh thế của Chân Ma điện giảm mạnh, quốc lực của Đông Càn quốc cũng phát triển không ngừng, thậm chí còn mở ra một tòa Ma Vương bảo ở ngoại vực, mở ra hành động “Vực ngoại khai hoang” gì đó.

Tuy rằng ở điểm này khai hoang vực ngoại mà nói, hắn cảm thấy rất nói, nhưng không thể phủ nhận chính là, quốc lực hiện giờ của Đông Càn quốc đích thật là càng ngày càng mạnh, hơn nữa là đang tăng cường với một loại tốc độ phi thường đáng sợ.

Tây Tấn Duyên Khánh đại đế còn nghe ngóng được một ít tin tức, nói Đông Càn quốc còn muốn làm cái gì toàn dân luyện khí, muốn đem Đông Càn quốc chế tạo thành quốc gia như Tiên Triều, người buôn bán nhỏ đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh, hơn nữa, hình như đã bắt đầu thực thi kế hoạch.

Chuyện này khiến tâm tình vốn lạc quan của hắn dần dần bị che mờ.

Dựa theo xu thế này, đợi khi toàn bộ Côn Ngô Cự Chu được chế tạo xong, sợ là Đông Càn quốc cũng đã trưởng thành đến một mức độ thập phần dũng mãnh, đến lúc đó, Côn Ngô Cự Chu còn có thể đối phó được Đông Càn hay không thì khó mà nói.

Tin tức thăm dò càng nhiều, cảm giác nguy hiểm trong lòng Huyết Đồng ma quân càng nặng, hôm nay nghiễm nhiên đã đến tình trạng hắn ăn ngủ không yên.

Hắn luôn cảm thấy, dựa theo thế cục hiện giờ, tùy tiện động thủ, không chừng sẽ dẫm vào vết xe đổ trước đó.

Xem ra, hắn phải nghĩ biện pháp khác.

…

Ngay khi Huyết Đồng ma quân đang lo lắng trong lòng.

Ma Tôn Cung Thiên Thác, cũng là ở trong thung lũng ma sinh đã lâu không nếm qua.

Lần này, không phải hắn ta tỉ mỉ mưu đồ đại kế hoạch toàn diện thất bại, còn tạo thành đả kích cực lớn cho danh vọng của hắn ta và Chư thị. Bây giờ toàn bộ nội bộ Ma Triều, đều đối với Ma Tôn, Tiểu Ma Tôn, cùng với Chư thị có đủ loại chê trách.

Nhất là lão tiểu tử Xích Ngục Ma Hoàng kia, càng trắng trợn nâng đỡ thuyết thư tiên sinh, ở các loại trường hợp long xà hỗn tạp công tích vĩ đại của Hoàng Thái Tử Thân Đồ Cảnh Minh, càng làm nổi bật lên thất bại của Tiểu Ma Tôn cùng Ma Tôn.

Cũng là bởi vì biến cố liên tiếp này, Xích Ngục Ma Hoàng và Ma Tôn tiến hành thay đổi phòng ngự trước thời hạn, bản tôn Xích Ngục Ma Hoàng đích thân tới chiến trường ngoại vực tọa trấn, mà bản tôn Ma Tôn thì tạm thời trở lại trong Chân Ma điện để chữa thương.

Chân Ma điện.

Ma Lâm Uyên.

Là một trong thập đại cấm địa của Chân Ma điện, nơi này chỉ có Ma Tôn cùng số ít Ma Quân Chân Ma Điện Lăng Hư Cảnh mới có tư cách tiến vào.

Dưới Ma Lâm Uyên quanh năm bao phủ khí tức U Minh Ma Sát nồng đậm.

Từ trên không nhìn xuống, khí U Minh Ma Sát màu xám đen ngưng tụ không tiêu tan, tựa như mây mù mông lung, lại có thêm vài phần mờ mịt.

Cao độ ngưng tụ U Minh Ma Sát chi khí hội tụ thành giọt dịch, tích lũy năm tháng dưới, tạo thành một vũng u hắc Thủy Thiên Trì sâu không thấy đáy.

Trong Minh Thủy Thiên trì này nuôi dưỡng không ít sinh vật thủy chủng đến từ Ma giới, đã hình thành một loại xích sinh

thái độc lập.

Nhất là một loại cá gọi là U Minh Long Cương, hung mãnh dị thường, động một tí có thể dài đến mấy ngàn đến vạn cân. Thịt của nó tinh tế tươi non, ẩn chứa lượng lớn tinh hoa U Minh, người bình thường ăn vào sẽ chết bất đắc kỳ tử, nhưng đối với tu sĩ ma đạo tu luyện U Minh Ma Sát lại là vật đại bổ.

Giờ phút này.

Trên một tảng đá lởm chởm trong Ma Lâm Uyên, một vị "người đàn ông trung niên" với khí chất uy nghiêm đang ngồi xếp bằng câu cá.

Trên người hắn chỉ mặc một bộ trang phục màu đen đơn giản, xuyên thấu qua trang phục có thể thấy rõ ràng đường cong cơ bắp nổi lên trên cánh tay, từ xa nhìn lại, lộ ra tư thế oai hùng khôi ngô, tựa như núi cao.

Cho dù hắn chỉ ngồi một cách đơn giản, cũng giống như hòa thành một thể với thiên địa và Ma Lâm Uyên, khiến người ta bất tri bất giác nảy sinh kính sợ.

Vị nam tử này chính là Ma Tôn đương thời, Côn Bằng Thiên Thác, cường giả đệ nhất Ma Triều hiện nay.

So với khí phách hăng hái lúc trước, trong khoảng thời gian này hắn giống như già nua tiều tụy hơn rất nhiều, cảm giác tang thương giữa hai đầu lông mày càng thêm nồng đậm.

Cũng không biết gã câu cá ở đây bao lâu rồi, trên đá lớn nơi gã đang ngồi đã rơi xuống một tầng bụi hơi mỏng, nhưng quần áo trên người gã vẫn sạch sẽ như cũ, thoáng như vừa mới thay.

Đây cũng là một trong những năng lực cơ bản của Chân Tiên cảnh cùng với cường giả Chân Ma cảnh.

Đến cấp bậc này, thân thể cường giả trải qua nhiều lần rèn luyện, sớm đã khác biệt với thân thể nhân loại bình thường, tiên linh chi khí mênh mông hoặc chân ma chi khí quanh quẩn quanh thân, trừ phi chịu trọng thương trí mạng hoặc đã đi tới cuối thọ nguyên, nếu không, thân thể Chân Tiên cảnh cùng với cường giả Chân Ma cảnh đều không dính phong sương, không nhiễm bụi trần.

Cũng chỉ có thay đổi tâm thái mới có thể khiến hai đầu lông mày bọn họ dính phong sương và uể oải.

Mấy chiếc lá vàng lảo đảo từ trên không Minh Thủy Thiên Trì trượt xuống, bị một luồng sát phong cuốn bay xa, khiến bóng lưng Ma Tôn thoạt nhìn như thêm một vệt hiu quạnh.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời có một gợn sóng không gian dập dờn xuất hiện.

Một vị nữ tử khí chất dịu dàng, toàn thân tản ra uy áp Lăng Hư cảnh mênh mông từ trong đó cất bước đi ra.

Nàng mặc một bộ váy dài màu ngó sen, mặt mày ấm áp, khí chất dịu dàng, toàn thân đều quanh quẩn một cỗ khí chất khiến cho người ta thoải mái dễ chịu.

Nàng từ giữa không trung nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng mà rơi vào trên Quắc Thạch sau lưng Ma Tôn, sau đó liền hướng Ma Tôn ngồi ngay ngắn trên Quắc Thạch khom người thi lễ, thấp giọng bẩm báo nói: “Khởi bẩm Thượng, ngài để cho thiếp thân điều tra sự tình đã có manh mối rồi. Âm Sát tông xuất thân Thánh Nữ Vương Nhược Băng đoạn thời gian gần đây tu vi cùng tư chất đều đại tăng, thể hiện ra thực lực viễn siêu tuyệt thế thiên kiêu, có hiềm nghi cắn nuốt cực lớn Minh Sát Chân Ma chủng. Xử trí như thế nào, kính xin Tôn Thượng Định Đoạt.”

Nàng này, không cần phải nói tự nhiên là Vận trưởng lão.

Nhiều năm qua, nàng luôn đi theo bên cạnh Ma Tôn, đối với Ma Tôn Thiên Thác là một lòng trung thành. Đồng dạng, nàng cũng rất được Ma Tôn tín nhiệm, rất nhiều chuyện khẩn yếu đều do nàng làm.

“Thanh Vận à ~” Ma Tôn Thiên Thác nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới từ từ mở miệng, “Ngươi đi theo ta đã bao lâu rồi?”

“Khởi bẩm tôn thượng.” Vận trưởng lão nhẹ giọng nói: “Thiếp thân đã đi theo ngài hai ngàn bảy trăm chín mươi sáu năm tháng rồi.”

“Đúng vậy, chớp mắt đã gần ba ngàn năm.” Ma tôn vén mi mắt lên, ánh mắt thâm thúy dừng lại trong thiên trì tĩnh mịch phía trước, giọng nói hơi khàn khàn. “Ba ngàn năm qua ngươi

vẫn luôn hầu hạ ta, từng nhìn ta trải qua đủ loại trắc trở hoặc huy hoàng, nhưng chưa từng xảy ra lần nào đau khổ như lần này."

"Hiện giờ, ngay cả Thiên Tà, hai thằng ma nhỏ của Lâm Uyên cũng dám nhảy ra khiêu chiến bản tôn, thực sự là buồn cười đến đáng thương. Ngươi nói xem liệu có phải bản tôn già thật rồi không?"

"Tôn thượng." Trong lòng Vận trưởng lão hoảng hốt, vội vàng ôn nhu khuyên bảo: "Ngài một chút cũng không già. Thiên Tà ma quân, Lâm Uyên ma quân trong mắt ngài chẳng qua chỉ là thằng hề nhảy nhót mà thôi. Đệ tử thân truyền của hai người bọn họ cũng chỉ là loại người hời hợt, có tư cách gì tranh đoạt Chân Ma kinh đâu? Việc cấp bách nhất bây giờ vẫn là phải làm cho tiểu điện hạ Thiên Diễm phấn chấn lại trước đã, một lần nữa dựng danh vọng, tái tạo lòng tin của mọi người đối với hắn mới là điều cần thiết."

"Tranh Thiên Tuyền!"

Nghe thấy cái tên này, khóe miệng Ma Tôn lộ một tia lãnh ý, trong đôi mắt cũng xẹt qua một tia thất vọng: "Những năm gần đây bản tôn đã bỏ ra nhiều công sức như vậy trên người hắn, giúp đỡ hắn từng bước một đi tới đỉnh phong, nhưng không ngờ hắn lại không chịu được sóng gió như vậy, thất bại từng chút một khiến hắn không gượng dậy nổi, tâm tàn ý nguội lạnh, mất đi ý chí chiến đấu, thật sự là khiến bản tôn phải thất vọng rồi."

"Tôn thượng, Thiên Diễm tiểu điện hạ hắn…" Vận trưởng lão vừa định phân bua vài câu cho Thiên Diễm, lại bị Ma Tôn cắt ngang nói: "Ngươi chớ nói tốt thay hắn nữa, mấy ngày nay, ngươi đi tìm Thiên Diễm cho ta."

"Thiên Tuyền thiếu gia?" Sắc mặt Vận trưởng lão trì trệ, vội vàng nói: "Nhưng Thiên Tuyền thiếu gia…"

"Việc này tâm ý ta đã quyết." Ma Tôn ra tay, "Tiểu tử Thiên Canh kia tuy rằng mặt ngoài ngông cuồng, nhưng trong lòng tự có khe nước, giấu rất sâu, để cho hắn đi đối phó với những tên khuân vác kia, cùng với Nữ Vương Nhược Băng của Âm Sát Tông kia."

“Vâng, Tôn Thượng.” Vận trưởng lão chần chờ một chút, vẫn là mở miệng nói: “Chỉ là Vương Nhược Băng kia đạt được Minh Sát Chân Ma chủng, chỉ sợ cấp độ huyết mạch tăng vọt, Thiên Lam thiếu gia hắn chỉ sợ rất khó ứng phó, có cần thuộc hạ hay không…”

“Không thể. Chuyện của thế hệ trẻ sẽ do thế hệ trẻ tuổi tự giải quyết.” Ma Tôn cười lạnh nói: “Huống chi sau lưng Vương Nhược Băng sao lại đơn giản như vậy? Đây rõ ràng là đại cục mà lão già Xích Ngục kia bày ra, là một đại cục phải đối phó với bản tôn. Vương Nhược Băng kia chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay Xích Ngục. Nếu chúng ta không để ý tới thân phận ỷ lớn hiếp nhỏ, chẳng phải là trúng ý của Xích Ngục lão tiểu tử à?”

“Xích Ngục a Xích Ngục, không ngờ ngươi còn giấu rất sâu. Chỉ tiếc, ngươi chung quy là coi thường nội tình ẩn tàng của nhất mạch Chư thị chúng ta, coi thường năng lực của Hao Thiên Thác của ta.”

“Tôn thượng anh minh.” Vận trưởng lão mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức lại có chút do dự nói: “Tôn thượng, thiếp thân còn có một chuyện cần bẩm báo. Huyết Đồng ma quân lưu lại một cỗ phân thân ở Chân Ma điện, hy vọng có thể cầu kiến tôn thượng.”

“Tiểu tử Huyết Đồng kia thiên phú dị bẩm, ngay cả bản tôn cũng hâm mộ, chỉ tiếc tâm tính có chút không đủ trầm ổn.” Ánh mắt Ma Tôn chợt lóe, biểu cảm như cười như không: “Lần này hắn cầu kiến bản tôn, nhất định là vì Đông Càn và Đông Càn Trường Ninh Vương thị kia.”

“Đông Càn Trường Ninh Vương thị?” Sắc mặt Vận trưởng lão phát lạnh: “Đó là Vương thị nhiều lần phá hư đại sự của chúng ta? Là gia tộc được xưng là 【đệ nhất công tử bột của nhân tộc】 Vương Phú Quý?”

“Tuy rằng Đông Càn Trường Ninh Vương thị kia trên danh nghĩa chỉ là thế gia Tứ phẩm, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, bọn họ ẩn giấu rất sâu, dã tâm cũng rất lớn.” Ma Tôn trầm ngâm nói: “Lần này ngoại vực đại chiến, Vương Phú Quý mặt ngoài được xưng là 【đệ nhất hoàn khố nhân tộc】, nhưng toàn bộ quá trình tham dự vào những chuyện của cuộc

chiến. Người này có thể khiến Mục Vân Tiên Hoàng và Xích Ngục lão quỷ coi trọng như vậy, chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

“Ý của tôn thượng là?” Vận trưởng lão cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Đương nhiên là muốn nhân lúc lông cánh Trường Ninh Vương thị còn non nớt, bóp chết nó trước đã.” Trong mắt Ma Tôn xẹt qua một tia lệ mang thâm thúy: “Gọi Huyết Đồng tiểu tử tới gặp bản tôn.”

“Vâng, tuân theo.”

Vận trưởng lão lĩnh mệnh mà đi.

Rất nhanh, bóng dáng của nàng biến mất ở trên không Minh Thủy Thiên Trì.

Phía trên Quắc Thạch, chỉ còn lại có thân ảnh Ma Tôn hơi khép hai mắt, tiếp tục câu cá.

Gió nhẹ phất động, ao nước chảy róc rách.

Trong Minh Thủy Thiên Trì lần nữa khôi phục bình tĩnh vốn có, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng một hồi phong ba nhằm vào Vương thị cũng đã được mở màn.

…

Chương 248: Bằng hữu nhiều đường tốt đi!

…

Ma Đô.

Thiên Ma lâu.

Là một trong những tửu lâu có lịch sử lâu đời nhất của Ma Triều, lịch sử của Thiên Ma Lâu có thể một mực ngược dòng đến hơn một vạn năm trước, đã từng mấy lần đổi chủ, nhưng thủy chung vẫn sừng sững không ngã ở Xích Nguyệt Ma Triều, được xưng là "Xích Nguyệt Ma Triều tiêu tiền vàng lâu thứ nhất".

Tuy nói Thiên Ma lâu lấy danh nghĩa "Lâu", nhưng kiến trúc chủ đề lại là một quần thể kiến trúc cực kỳ rộng lớn chiếm diện tích, ở giữa có cung điện nguy nga, cũng có lầu thêu lầu điêu khắc tinh xảo xa hoa lãng phí, thậm chí còn có vài tòa lôi đài sinh tử với quy cách bất đồng, từ xa nhìn lại, lầu các cao ngất liên miên thành phiến, mái hiên nhô lên tựa như sơn phong bình thường trùng điệp, trông rất đồ sộ.

Đến ban đêm, đèn đuốc liên miên càng giống như ngân hà chảy xuôi, đẹp không sao tả xiết.

Nơi này có được mỹ thực tốt nhất, rượu mạnh nhất, mỹ nữ xinh đẹp nhất, tuấn tú nhất. Chỉ cần ngươi chịu tiêu tiền, nơi này chính là tiên cảnh mỹ diệu nhất nhân gian, vô luận nhu cầu của ngươi là gì, cũng có thể được thỏa mãn.

Đệ tử thế gia không biết bao nhiêu hào môn đại phiệt, ở đây ném vạn tinh, dần dà, sa vào trong dục hải triệt để lưu lạc ý chí.

Trong lầu.

Trong một gian phòng chữ Thiên xa hoa.

Một vị thanh niên tóc dài huyền y, đang điên cuồng nằm nghiêng ở trong lòng một vị mỹ nhân, từng ngụm từng ngụm rượu ngon, chung quanh còn vây quanh bảy tám đám oanh

oanh yến yến đặc sắc, thể hiện đầy đủ cái gì gọi là “Thanh sắc khuyển mã”.

Mái tóc dài chưa từng buộc chặt càn rỡ trải trần trên đôi đùi trắng nõn của mỹ nhân, ánh đèn ửng đỏ rơi vào trên mặt thanh niên, rõ ràng phác họa ra mặt mày hắn, mắt phượng môi mỏng, sắc nhọn mà lạnh lùng.

“Thiên Tuyền thiếu gia, người bồi nô gia uống thêm một chén.”

“Nghê Tiên Nhi, nếu ngươi múa lên một khúc “Nghê Tiên Nhiếp Hồn Vũ”, bổn thiếu gia sẽ cùng ngươi uống ba chén.”

“Thiên Diễm thiếu gia, ngài thật đáng ghét, lại muốn người ta bêu xấu ~ được rồi ~ được rồi ~ vậy thì để ngài trôi qua là được.”

“Không đúng không đúng, y phục này quá dầy, thay vào bản thiếu gia tự mình vì ngươi đo số tiền mới nhất.”

“Thiên Lam thiếu gia, quần áo này… đôi vớ này… ô ô ô! Thiếu gia ngài quá xấu, cái này xấu hổ chết người rồi, làm sao mặc được?”

“Nha đầu ngươi không hiểu sao, đây chính là kiểu dáng thịnh hành nhất của Hàn Nguyệt Tiên Triều. Loại kiểu dáng này, tiên tử của Tiên Triều người ta có thể ăn mặc, ma nữ ma triều ngươi ngược lại cảm thấy xấu hổ? Ha ha ha~”

“T Nghê Tiên Tiểu Lãng móng ngựa, ngươi cứ theo Thiên Lam thiếu gia đi.”

Trong phòng bao này, các loại âm thanh phóng đãng tầng tầng lớp lớp.

Bỗng dưng.

Một đạo uy áp mênh mông lan tràn đến, trong nháy mắt bao phủ sương phòng khách này.

Một giọng nữ lạnh như băng cũng theo đó vang lên: “Thiên Tuyền thiếu gia, ngươi cũng quá thất vọng với lệnh tôn rồi.”

Dưới uy áp bao phủ, các loại thanh âm hỗn loạn trong phòng khách im bặt lại, bầu không khí sung sướng thoáng cái đông cứng lại.

Lăng, Lăng Hư cảnh cường giả?!

Đám oanh oanh yến yến vây quanh thanh niên mặt mày thất sắc, cả đám đều trở nên cứng ngắc, ngay cả chén rượu cầm trong tay cũng thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Trong hỗn loạn, một bóng người mặc váy dài màu hồng nhạt đã phiêu nhiên xuất hiện ở trong bao sương.

Thân ảnh này, rõ ràng là Vận trưởng lão.

Nhưng mà, xưa nay trên mặt mang theo nụ cười, khí chất dịu dàng ấm áp của Vận trưởng lão giờ phút này sắc mặt quả thực không tính là đẹp mắt.

Ánh mắt nàng chán ghét mà quét qua đám oanh oanh yến yến một cái, lạnh giọng trách mắng: "Đều cút ra ngoài cho ta."

Một đám oanh oanh yến yến lập tức vừa lăn vừa bò chuẩn bị đi ra ngoài. Lấy thân phận cùng tu vi của các nàng, tất nhiên là không dám đối với mệnh lệnh của một vị Lăng Hư cảnh ma quân có nửa điểm ngỗ nghịch.

Nhưng mà, đang lúc các nàng hoảng sợ rời đi.

Thần sắc Phong Thiên Tuyền lại lạnh lẽo, kinh ngạc quát: "Chậm đã, bổn thiếu gia không gọi các ngươi ra ngoài, ai dám đi ra ngoài?"

Bước chân các nàng oanh oanh yến yến trì trệ, mắt to trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

"Các ngươi yên tâm, có bổn thiếu gia ở đây, ai cũng không dám lỗ mãng." Phong Thiên Tuyền cười lạnh một tiếng, giữa lông mày lộ vẻ cuồng ngạo: "Đều múa tiếp cho ta, uống tiếp."

"… Vâng, Thiên Tuyền thiếu gia."

Các mỹ nữ xem xét Vận trưởng lão, lại nhìn Thiên Tuyền, cuối cùng vẫn cắn răng, run rẩy tiếp tục vũ đạo, cho uống rượu.

Cho dù sắc mặt của đám oanh oanh yến yến đều thập phần cứng ngắc, nhưng bầu không khí vui vẻ bên trong bao phòng kia lại miễn cưỡng xem như khôi phục.

Sắc mặt của Vận trưởng lão càng thêm khó coi và âm trầm.

Nàng nhìn chằm chằm vào Thiên Tuyền, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Cũng không biết tôn thượng nghĩ như thế nào, lại muốn từ bỏ Thiên Diễm thiếu gia, bắt đầu dùng vị Thiên Diễm thiếu gia hành vi phóng đãng này để nổi danh.

Chỉ dựa vào hắn như vậy, tương lai cũng có thể làm Ma Tôn?

"Ui ~ Vận trưởng lão, sắc mặt của ngươi sao lại khó coi như vậy?" Kỳ Thiên Tuyền nhấc bầu rượu lên ực một ngụm rượu, tiện tay lau đi vết rượu trên khóe miệng, lúc này mới chậm rãi nhìn về phía Vận trưởng lão, vẻ mặt tà mị và phóng đãng, "Có phải gần đây áp lực quá lớn hay không? Hay là tuổi tác quá lớn, tuổi tác đã đến rồi? Ngươi yên tâm, bổn thiếu gia am hiểu nhất là an ủi nhân tâm, khai thông bầm dập. Đến đến đến, chúng ta trước uống một chén, để cho bổn thiếu gia hảo hảo giúp ngươi khơi thông sơ hở, bảo đảm ngươi hoàn toàn tiêu tan, ha ha ha ha~ "

Các cô nương không khỏi che miệng cười trộm.

Thiên Diễm thiếu gia quá xấu xa, ngay cả lão bà cũng đùa giỡn.

"Làm càn!" Vận trưởng lão lại giận dữ, vẻ mặt càng thêm âm lãnh: "Đừng tưởng rằng ngươi là thiếu gia đích mạch của Yên thị, bản trưởng lão cũng không dám giáo huấn ngươi."

"Đến đây! Đến giáo huấn đi! Đem bổn thiếu gia đánh chết, đánh không chết được bổn thiếu gia, bổn thiếu gia với họ của ngươi." Vẻ mặt của Hao Thiên Ký cuồng tà ngang ngược, "Dận Thanh Vận, đừng tưởng rằng ngươi là người bên cạnh lão già kia, liền dám quát năm quát sáu với Khuyết thiếu gia nhà ngươi, quên họ của ngươi là gì."

"Ngươi!"

Lồng ngực Vận trưởng lão tích tụ, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Nàng trợn mắt nhìn: "Nguyễn Thiên Tuyền, ngươi cũng biết ngươi là thiếu gia Phù thị? Ngươi biết rõ gia tộc hôm nay gặp nạn, nhưng vẫn còn ở đây cả ngày chìm đắm trong vàng son, ngươi không có chút vinh nhục gia tộc sao?"

“Liên quan gì đến ta?” Thiên Diễm bĩu môi, thần sắc xem thường, “Nguyễn Cung ta chính là một nhị thế tổ bị đào thải, có hưởng thụ đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt. Hôm nay cho dù muốn sụp xuống, cũng có một đám lão già chống đỡ. Nếu ngươi không muốn cùng bổn thiếu gia uống một chén, thì cút cút cho ta, bớt ở đây chướng mắt.”

Vận trưởng lão tức giận.

Nhưng trong lòng nàng cũng biết, Thiên Diễm này chính là một thứ vô liêm sỉ như vậy, so đo với hắn cũng là vô nghĩa, lúc này bình tĩnh kiên nhẫn nói: “Ta phụng mệnh tôn thượng, triệu ngươi đi gặp hắn.”

“Không đi. Lão già này muốn gặp ta, sao không đích thân đến?” Thiên Ký vẻ mặt bình tĩnh ôm muội muội, uống rượu.

“Ngươi thật to gan! Dám xưng hô tôn thượng như thế!” Vận trưởng lão biến sắc: “Ngươi có biết, tôn thượng tìm ngươi có chuyện gì không? Hắn có ý định bồi dưỡng ngươi làm người kế nghiệp.”

“Ta nhổ vào!” “Nguyễn Thiên Tuyền cười lạnh một tiếng, vẻ mặt chẳng hề để ý, “Lúc trước các ngươi nói muốn bồi dưỡng Hao Thiên Tuyền, liền đá văng ta một phát. Hiện tại phế vật Phù Thiên Ký kia xảy ra chuyện, lại muốn bắt ta dùng? Các ngươi coi Kỳ Thiên Tuyền ta là hạng người gì? Một cái hô thì đến, đuổi thì đi chó sao?”

“Bản thiếu gia đối với chuyện Ma Tôn tiếp nhận người, không có hứng thú gì, các ngươi thích tìm ai thì tìm.”

Với tính tình chó má của Kỳ Thiên Ký, hắn rốt cuộc làm sao sống đến bây giờ còn chưa bị trưởng bối trong nhà đánh chết?

Vận trưởng lão tức giận, nhưng vẫn chỉ có thể cố nén xúc động muốn bộc phát, nhẫn nại nói: “Thiên Thương thiếu gia, ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới chịu đi gặp Tôn Thượng?”

“Trừ phi lão gia hỏa kia tự mình tới gặp ta, bổn thiếu gia liền cố làm khó hắn một lần.” Thiên Tuyền một bộ thái độ ‘lão tử thiên hạ đệ nhất’.

“Ngươi!” Vận trưởng lão cả giận nói: “Thân phận của tôn thượng ra sao, sao lại đến đây gặp ngươi? Đổi điều kiện.”

“Cũng được, nể tình Vận trưởng lão ngươi thành tâm mời như thế.” Kỳ Thiên Tuyền liếc mắt nhìn Vận trưởng lão, trên mặt chợt lộ ra nụ cười tà mị như lưu manh, “Ngươi cùng ta uống một chén rượu qua môi, ta liền đi cùng ngươi một chuyến.”

“Hỗn trướng!”

Vận trưởng lão rốt cuộc không nhịn được nữa, huyền khí quanh thân phồng lên một trận, lúc này liền chuẩn bị một tát chụp chết Chử Thiên Ký cẩu cẩu này xong hết mọi chuyện.

Nhưng mà, Kỳ Thiên Quân thấy thế cũng không nhúc nhích nửa cái, vẫn tiếp tục ôm mỹ nữ uống rượu, có chút hứng thú nhìn một màn này, khóe môi nhếch lên một vòng cười lạnh trào phúng.

Ngay khi Vận trưởng lão đang giận dữ, một chưởng sắp đánh xuống.

Một giọng nói uy nghiêm bỗng nhiên vang lên.

“Dừng tay.”

Vừa nói xong, một bóng người đã xuất hiện ở ghế lô.

Đó là một vị nam nhân trung niên thân hình khôi vĩ.

Hắn xuất hiện không có một tia khí tức khói lửa, tựa như hắn vốn đứng ở nơi đó.

Một bộ trang phục màu đen phác họa ra thân hình khôi vĩ của hắn, cũng làm khí chất của hắn càng thêm uy nghiêm túc mục, cho dù đã thu liễm uy áp, một thân khí tức mênh mông kia của hắn, vẫn tràn đầy lực áp bách cường đại khó nói nên lời, làm cho người ta không kìm nổi lòng sinh kính sợ.

Ánh đèn rơi vào trên mặt của hắn, đem mặt mày kiên nghị của hắn chiếu rọi đặc biệt rõ ràng, đồng dạng cũng chiếu rọi ra đạo đạo mạch nước ngầm trong đáy mắt hắn.

“Tôn thượng.” Vận trưởng lão lắp bắp kinh hãi, mồ hôi lạnh trên trán và lưng lập tức thấm ra: “Ngài sao lại tự mình tới đây?”

Ma Tôn chắp hai tay sau lưng, lạnh nhạt nhìn Thiên Tuyền: “Thiên Tuyền tiểu tử, bản tôn đích thân tới rồi, ngươi hài lòng chưa?”

“Hài lòng, hài lòng.”

Nguyễn Cung hoàn toàn thay đổi sự kiêu ngạo trước đó khi đối mặt với Vận trưởng lão, hầu như là lập tức lăn ra từ trong lòng ngực mỹ nữ, thân hình chợt lóe liền nhanh như chớp vọt tới trước mặt Ma Tôn, hướng hắn thi lễ thật sâu, cợt nhả nói: “Thiên Tuyền nào dám thật sự lão tổ tông đích thân tới đây? Chẳng qua là mấy năm nay trong lòng buồn bực không vui, cố ý trêu đùa với Vận trưởng lão thôi.”

Buồn bực không vui?

Ma Tôn nhìn lướt qua chúng mỹ nữ, không khỏi im lặng.

Hắn lười nói nhảm với hắn, vung tay lên di chuyển các nàng ra ngoài, sau đó mới nhìn về phía Phong Thiên Ký: “Vậy bây giờ thì sao, còn hiếm thấy lắm à?”

“Cái này còn không phải xem ý tứ của lão tổ tông ngài sao?” Thiên Diễm hắc hắc cười một tiếng, “Nếu như ngài thật sự muốn ta gánh vác Đại Lương, cũng không thể không đến bày tỏ một chút chứ? Nếu không, ta nào có tư cách gì đi cùng hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh, Băng Phượng nữ thần Vương Nhược Băng?”

“Xem ra, ở trong mắt ngươi, trong thế hệ tuổi trẻ Chân Ma điện gần đây kêu gào chính trị tông anh Chiêu rất lợi hại, đám người tuổi trẻ Trì Hoành Bác, đều không thành vấn đề sao?” Ma tôn giống như cười mà không phải cười nói.

“Thiên Tà lão ma và đệ tử thân truyền của Lâm Uyên lão ma, mấy năm nay bị Cung Thiên Tuyền ép đến không ngẩng đầu lên được, sớm đã không còn lòng dạ.” Phong Thiên Ký khinh thường cười nhạo một tiếng, “Bọn họ cũng chỉ là nhìn Chư thị chúng ta nhất thời lâm vào nguy nan, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mà thôi, chỉ bằng vào hai người bọn họ, bổn thiếu gia căn bản không để vào mắt.”

“Được rồi.” Ánh mắt Ma Tôn lộ ra vẻ tán thưởng, “Xem ra, những năm gần đây ngươi sa vào mỹ sắc hưởng lạc, quả nhiên chỉ là tự làm bẩn che giấu mà thôi, chưa bao giờ từ bỏ nỗ lực, che giấu cũng đủ sâu. Nếu như vậy, ngươi hãy bắt đầu thu thập Tông Chính Anh Chiêu và Trì Hoành Bác, để cho bọn họ kiến thức nội tình thâm hậu của Chử thị chúng ta.”

“Lão tổ tông ngài hiểu lầm rồi, ta chính là thích sắc đẹp hưởng lạc.” Kỳ Thiên Cung tỏ vẻ không sao cả nói, “Ngài bảo ta làm việc không thành vấn đề, nhưng dù sao cũng phải lấy một chút chỗ tốt cho ta. Ta đã sớm tán dương hai câu liền đánh máu gà rồi. Ngài muốn ta giống như một con chó điên đi cắn người, dù sao cũng phải cho ăn chút xương đi?”

Ma Tôn nhấc tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc cổ xưa: “Ngươi đã nghe nói qua đan dược siêu phẩm chưa?”

“Siêu phẩm?” Sắc mặt Kỳ Thiên Tuyền cứng lại, sau đó đại hỉ: “Đây chẳng lẽ là đan dược trên cửu phẩm đạo đan trong truyền thuyết? Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta không ngờ đã có thể luyện chế siêu phẩm sao?”

“Tất nhiên là không có khả năng.” Ma Tôn lắc đầu, “Cho dù bản tôn tự mình xuất thủ phối hợp Luyện Đan Đại Tông Sư, cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế cửu phẩm Đạo Đan. Đan dược siêu phẩm, cần Thánh Tôn và Đan Tiên cảnh liên thủ mới có thể luyện chế.”

Bây giờ Ma Triều cũng tốt, Tiên Triều cũng thế, đều không có “Đan tiên”, bởi vậy chỉ có thể dựa vào Chân Tiên Chân Ma cung cấp tiên linh chi khí cho Luyện Đan Đại Tông Sư Lăng Hư cảnh, miễn cưỡng luyện chế cửu phẩm Đạo Đan.

Bất quá, làm như vậy luyện là miễn cưỡng có thể luyện, nhưng là hiệu suất cực kém, tỷ lệ thành đan rất thấp. Cửu phẩm Đạo đan chân chính còn phải để Đan Tiên luyện chế ổn thỏa nhất, độ thuần thục đi lên sau một lò thành đan sáu bảy viên không thành vấn đề.

Đan dược siêu phẩm, vậy thì càng khó, ngay cả Đan Tiên chỉ dựa vào sức một người cũng không luyện chế ra được, nhất định phải phối hợp với Thánh Tôn mới được.

“Lão tổ tông đó ngài lấy đâu ra loại đan dược siêu phẩm có thể cải thiện tư chất huyết mạch?” Thiên Tuyền có chút khó hiểu: “Thứ này, e rằng ngay cả Ma Hoàng cũng không có?”

“Tất nhiên bản tôn cũng có nội tình của bản tôn, lấy đâu ra thì tạm thời không thể nói cho ngươi biết.” Ma Tôn cười như không cười nhìn hắn: “Ta chỉ hỏi ngươi, thứ này có đủ hay không?”

“Đủ, đủ rồi.” Thiên Diễm thèm nhỏ dãi vỗ ngực, “Lão tổ tông ngài yên tâm, Tông Anh Chiêu cùng Trì Hồng Bác hai tiểu tử, giao cho ta thu thập.”

Trong lúc nói chuyện, hắn muốn lấy viên đan dược siêu phẩm kia.

Nào ngờ, Ma Tôn lật tay một cái, thu hồi đan dược siêu phẩm: “Có câu vô công bất thụ lộc, hay là chờ ngươi làm xong chuyện trước, ta sẽ đưa bảo vật này trả lại cho ngươi.”

“Ha ha! Lão tổ tông ngài thật đúng là tâm cơ thâm trầm.”

“Như nhau, ta đây cũng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.” Ma Tôn lại nói: “Ngoài ra, ngươi phải nghĩ cách dẫn Vương Nhược Băng tới chiến trường ngoại vực.”

“Vương Nhược Băng? Lão tổ tông, có lời đồn nói Vương Nhược Băng chính là quân cờ mà Ma Hoàng âm thầm bồi dưỡng.”

“Đúng là như thế. Có một số việc tại Ma Triều không dễ làm lắm.”

“Hiểu rồi, lão tổ tông, ngươi nhìn ta đi.”

“…”

Trận nói chuyện trong Thiên Ma lâu này, người ngoài không biết, nhưng từ giờ khắc này, thế cục của Ma Triều lại bắt đầu một lần biến hóa mới.

Không lâu sau đó.

Trong Ma Đô bỗng nhiên xuất hiện một tin tức lớn náo nhiệt phi phàm.

Nhị thế tổ trứ danh Chử thị, công tử ca lãng đãng Thiên Diễm, vậy mà trước sau ngăn cản Tông Chính Chiêu và Trì Hoành Bác ngay giữa phố, dùng phương thức nhục nhã trước mặt mọi người dễ dàng đánh bại bọn họ, hơn nữa dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại video, bắt đầu chiếu khắp nơi.

Thậm chí, sau khi đánh bại hai người, Huyên Huyên đã công khai biểu thị mình muốn đi chiến trường ngoại vực lập công, hơn nữa chuẩn bị đi chính là căn cứ phòng ngự số một ma.

Mọi người đều biết, căn cứ của Ma Hoàng bệ hạ chính là đại bản doanh của Ma Hoàng bệ hạ.

Nhưng Kỳ Thiên Nga lại không hề sợ hãi, tỏ vẻ muốn từ một tiểu binh làm ra, hơn nữa trong quá trình sẽ noi theo Hoàng thái tử, không ngừng phát cho mọi người, để mọi người tận mắt nhìn xem hắn làm thế nào để quật khởi từ một tiểu binh để lên làm Nguyên soái.

Lời tuyên ngôn cuồng vọng phách lối như thế, tự nhiên lại dẫn tới oanh động ở Ma Triều, hấp dẫn thế lực khắp nơi chú ý.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều muốn xem Thiên Diễm thực hiện hành trình từ nhỏ đến nguyên soái như thế nào. Ma Hoàng có phải sẽ gây khó dễ cho Thiên Diễm không?

…

Mà ngay tại thời điểm phong vân của Ma Triều biến hóa khó lường.

Nhóm người Vương Thủ Triết cũng tạm thời kết thúc hành trình Tiên Cung, vội vàng chạy về Vương thị.

Chẳng qua so với trước khi đi, lần này đi theo về Vương thị, còn có chị kết nghĩa mới của Vương Tông Côn, Ngọc Côn.

Ngọc Côn muốn bảo hộ Tông Côn, không cho Long Tinh Tinh chiếm tiện nghi cờ hiệu, toàn bộ hành trình hầu như mười hai canh giờ thiếp thân thủ hộ. Mà Long Tinh Tinh cũng không cam lòng yếu thế, nàng cũng mười hai canh giờ một mực dán chặt Vương Tông Côn.

Tu La Trường lần lượt không ngừng trình diễn, vả lại càng có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, điều này làm cho Vương Tông Côn trẻ tuổi lần đầu tiên cảm nhận được phiền não đến từ tình cảm.

Thân là một con Côn ưu tú, hắn ta quá khó khăn.

…

Mà cùng lúc đó.

Trên hạng mục tháo dỡ và sửa chữa giới vực độ thuyền của Vương thị, tiến triển cũng có chút thuận lợi.

Hai chiếc thuyền cỡ trung cũ nát, mục tiêu đầu tiên là ghép ra một chiếc có thể sử dụng. Người tham dự hạng mục này đều là tinh anh của Vương thị, Bách Luyện Chân Quân và đoàn đội luyện khí sư của hắn, cùng với Ngọc Phù Tiên và một đám đệ tử của nàng.

Đáng nhắc tới nhất trong đó, là Thiên Cương Lão Nhân.

Lão nhân gia hắn một đường đi theo Vương Ninh Hi đến Vương thị, vì giành được hảo cảm của Vương Ninh Hi, chủ động yêu cầu gia nhập vào hạng mục chỉnh sửa độ thuyền cỡ trung.

Muốn nói Thiên Cương lão nhân thật không hổ là Luyện Khí sư đứng đầu thế giới Thần Võ, trong quá trình chỉnh tu, hắn đã phát huy ra tính ảnh hưởng cực lớn, ngay cả Bách Luyện Chân Quân cũng là thu hoạch không ít, cả ngày hầu hạ Thiên Cương lão nhân, tranh thủ học thêm chút kỹ thuật.

Chẳng qua Thiên Cương lão nhân chỉ ăn bộ dáng của Vương Ninh Hi, quyết tâm muốn nhận Vương Ninh Hi làm đồ đệ, mỗi ngày không những không lấy tiền công làm việc không công, còn chủ động giúp Vương Ninh Hi làm sao kết hợp thần thông thủy hỏa, sau đó thôi diễn công pháp.

Sau khi Vương Thủ Triết trở về Vương thị.

Trước tiên liền bảo Vương Ninh Hi mời tới Thiên Cương lão nhân làm khách, đồng thời được mời đến, còn có Bách Luyện Chân Quân và Ngọc Phù Tiên.

Phải biết rằng, trong ba người này, ngoại trừ Thiên Cương lão nhân được xưng là "Đệ nhất Luyện Khí Sư" của nhân tộc, Bách Luyện Chân Quân cùng Ngọc Phù Tiên ở trong các ngành nghề của mình đồng dạng là nhân vật cấp bậc kiệt xuất, khắp cả Thần Vũ thế giới đều tìm không ra mấy người có thể sánh vai với bọn họ.

Đội hình xa hoa như thế, cơ hồ đại biểu cho thực lực đứng đầu thế giới Thần Võ và phù lục.

Nhưng cho dù là đội hình xa hoa như vậy, khi nhìn thấy không gian na di trận bàn hư hao, cũng không khỏi to cả đầu.

Cấp bậc của không gian na di trận bàn rất cao, cho dù là bọn họ cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Vì thế, bọn họ đặc biệt triển khai một cuộc luận chứng dài đến mấy ngày, sau đó cho ra một kết luận: nếu muốn thăm dò rõ ràng kết cấu hư hao của trận bàn không gian na di này, ít nhất phải tiêu hao mấy chục năm thời gian, hơn nữa phải có trận pháp sư tinh thông trận pháp tham dự nghiên cứu.

Nhưng đây còn chưa phải khốn cảnh lớn nhất.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ, nếu muốn sửa chữa bảo vật không gian cao cấp như thế, không thể thiếu một loại thiên tài địa bảo hiếm thấy —— 【Cao Giai Không Gian Kết Tinh】.

Vật ấy gần như đã tuyệt tích ở thế giới Thần Võ.

Mà căn cứ theo phân tích của Thiên Khuyết lão nhân, trong thế giới Thần Võ chỉ có một nơi có thể ngưng kết ra kết tinh không gian cao cấp, đó chính là 【Thần Vũ Thiên Khư】.

Không gian bên trong Thần Vũ Thiên Khư mấy lần không ổn định, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều đang không ngừng sụp đổ, tổ chức lại, thậm chí tràn ngập đại lượng không gian phong bạo, không gian chi lực mênh mông đến mức làm cho lòng người kinh hãi. Cũng chỉ có loại hoàn cảnh này bên trong, mới có khả năng đản sinh ra bảo vật trân quý 【Cao Giai Không Gian Kết Tinh】 bực này hội tụ Hải Lượng Không Gian Chi Lực.

Chỉ đáng tiếc, bên trong Thần Vũ Thiên Khư thật sự quá nguy hiểm, cho dù là Chân Tiên cũng không dám xâm nhập vào trong đó.

Kết quả như vậy khiến Vương Thủ Triết không khỏi nhíu mày.

Nói như vậy, muốn phá vỡ không gian, tiến về Thánh vực đón Ly Từ, trong thời gian ngắn chỉ sợ là không thể nào.

Cũng không biết tình huống Ly Từ ở bên kia như thế nào? An không an toàn? Có thể chống đỡ đến lúc mình đưa nàng trở về hay không?

Vương Thủ Triết càng nghĩ trong lòng càng lo lắng không thôi, nhưng lại không thể làm gì.

Kế sách hiện tại, cho dù hắn có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng là ngoài tầm với, chỉ có thể gửi hi vọng vào Ly Từ ở trong

Thánh Vực có thể an an ổn ổn, không cần phải chịu quá nhiều đau khổ.

…

Mà ngay khi Vương Thủ Triết lo lắng cho Vương Ly Từ, đối tượng bị lo lắng lại đang chơi vui vẻ ở một thế giới khác, vui đến quên cả trời đất.

Thánh vực.

Quốc đô Tân La Tiên Triều.

Trong một đại tửu lâu trang trí vô cùng tinh mỹ xa hoa, Vương Ly Từ lại kết thúc một cuộc thăm dò mỹ thực dị vực vui vẻ.

Lần này người mời khách chính là hoàng thái tử của Tân La Tiên Triều. Trừ hắn ra, tiếp khách còn có một đám thanh niên tuấn kiệt kiệt xuất nhất Tân La Tiên Triều.

Sau một bữa tiệc thịnh soạn sảng khoái, Vương Ly Từ sờ bụng đã hơi phồng lên, không khỏi cảm thấy mỹ mãn.

Nàng tâm tình rất tốt mà vỗ vỗ bả vai hoàng thái tử Nguyên Chinh của Tân La Tiên Triều ở một bên: "Đa tạ hoàng thái tử điện hạ chiêu đãi. Bữa tiệc này ăn thật no. Chúng ta vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, lại để cho ngươi tốn kém như vậy, thật sự là xấu hổ."

Nguyên Chinh hoàng thái tử bị một cái tát này quất đến da mặt co lại, nhưng vẫn miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười nói: "Đại tiểu thư hà tất khách khí. Bởi vì gặp nhau cần gì phải quen biết, có thể kết giao bằng hữu với đại tiểu thư, là vinh hạnh của Nguyên Chinh."

Bất quá, tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng giờ phút này cả người hắn đều là hư nhược.

Tiểu thư Yên Thị này cũng quá đáng sợ, ăn quá ngon. Bữa ăn này, hắn đường đường hoàng thái tử cả đời tích góp đều ăn hết ba phần.

Cũng may lần này mời khách có La Tiên Hoàng mới vụng trộm ủng hộ ở phía sau, hắn trở về nhất định phải đi tìm Tiên Hoàng Tân La để trả.

Thấy hắn sảng khoái như vậy, Vương Ly Từ cũng cảm động không thôi, vỗ ngực bảo đảm nói: “Được, bằng hữu này của ngươi ta nhất định kết giao.”

Dứt lời, nàng lại móc một cuốn sổ nhỏ ra, bắt đầu ghi chép tên của Nguyên Chinh hoàng thái tử.

Quyển sách nhỏ kia của nàng giờ phút này đã viết tràn đầy, gần như không có chỗ để viết, nhưng nàng vẫn nhớ rõ cẩn thận tỉ mỉ, không chút qua loa lấy lệ.

Vân Dương sư phụ từng nói, bằng hữu nhiều đường dễ đi.

Mỗi người bạn trong quyển sổ nhỏ này, đối với nàng mà nói đều vô cùng quan trọng, nàng nhất định sẽ quý trọng nó.

Bất quá, người ở thế giới này thật sự là quá nhiệt tình, mới tới không bao lâu, quyển sách nhỏ này của nàng cũng sắp tràn ngập.

Người nơi này thật sự là nhân thiện tâm mỹ, Vương Ly nàng yêu chết ở thế giới khác lạ này ~~

…

Chương 249: Thủ Triết thăng cấp lên Thần Thông cảnh.

…

Âm Sát tông, Tây Tấn, khu vực giao giới Nam Tần, gần biên giới Tây Hải, một tòa cung điện thật lớn sừng sững trong ánh chiều tà.

Cung điện này kiến tạo nguy nga, trang trí cũng lộng lẫy, tràn ngập cảm giác xa hoa.

Tòa cung điện này, chính là biệt cung do âm Sát Tông kiến tạo cho Huyết Đồng ma quân.

Giờ phút này.

Trong hoa viên trong biệt cung, bản thể Huyết Đồng ma quân đang ngồi trong lương đình thưởng thức trà, ánh mắt thỉnh thoảng liếc lên bầu trời.

Hiển nhiên đang chờ đợi cái gì.

Giờ phút này, khoảng cách phân thân được Ma Tôn triệu kiến đã qua một đoạn thời gian, nhưng cho đến lúc này, nhớ lại chi tiết phân thân truyền về triệu kiến, hắn vẫn kích động không thôi.

Phải biết rằng, lúc trước hắn thụ ý phân thân đi bái kiến Ma Tôn, bất quá chính là ôm thái độ thử một lần, thành thì tốt nhất, không thành cũng không tổn thất được cái gì.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, Ma Tôn lại thật sự nhúng tay vào.

Phải biết rằng, thứ hắn muốn Thánh Cổ Bảo Điển tuy là bán bộ tiên kinh, nếu có thể lấy được tay, đối với toàn bộ Chân Ma điện đều có chỗ tốt rất lớn, nhưng nói cho cùng, nó vẫn là một bộ bảo điển, đối với hắn mà nói rất trọng yếu, đối với Ma quân khác mà nói lại chưa chắc, càng đừng đề cập Ma Tôn rồi.

Về phần nói Đại Càn, mặc dù những năm gần đây phát triển nhanh chóng, nhưng chung quy cũng chỉ là một nước phụ

thuộc Tiên Triều mà thôi, sợ là chưa chắc sẽ bị Ma Tôn để vào mắt.

Vì thế, Ma Tôn nhúng tay, hắn cũng là bất ngờ.

Trong lòng hắn rõ ràng, người có thể khiến cho Ma Tôn ra tay nhất định không phải là chuyện nhỏ, sau lưng khẳng định còn có mưu tính càng sâu hơn, chính là mình, cũng bất quá chỉ là một quân cờ trong đó của hắn mà thôi.

Nhưng điều này không quan trọng, hắn chỉ cần kế hoạch của mình có thể thành công là được.

Mấy năm nay, hắn đã sớm điều tra rõ ràng, bộ 《Thánh Cổ Bảo Điển》 kia bây giờ rơi vào trong tay một nữ tử tên là 【Vương Lạc Tĩnh】.

Nữ tử kia xuất thân Trường Ninh Vương thị, lúc còn trẻ đã gia nhập Học Cung dưới quyền Lăng Vân thánh, sau đó thân phận người ngoài gia nhập Thánh Cổ tộc, trở thành thánh nữ đời mới của Thánh Cổ tộc, dẫn dắt Thánh Cổ tộc quy thuận Đại Càn, chính thức trở thành một bộ phận của Đại Càn.

Hôm nay, nàng lấy Thánh Cổ Tộc làm căn cứ, đã bắt đầu trù bị thành lập 【Thánh Cổ Thánh Địa】, dã tâm không thể nói là không lớn.

Nàng này tuyệt đối không thể khinh thường.

Mà hắn muốn làm chính là mang theo đại quân chi uy binh lâm Đại Càn, một đường công thành lược địa, chiếm lấy mảng lớn thổ địa Đại Càn.

Phải biết rằng, Thánh Cổ Tộc đang ở hướng tây nam quận Thiên Phủ, cách chiến trường biên cảnh không tính quá xa. Đợi đến lúc đại quân Càn Quân đến Thánh Cổ Tộc, không tin nàng ta không trở về tọa trấn.

Đến lúc đó, hắn sẽ nghĩ biện pháp giết nàng, cướp lấy bảo điển Thánh Cổ.

Nếu như nói trước đó, hắn chỉ có năm thành nắm chắc thành công, hôm nay có Ma Tôn nhúng tay, xác xuất thành công liền trực tiếp đạt đến chín thành chín.

Đặc biệt là Ma Tôn còn đặc biệt ban thưởng bí bảo.

Vừa nghĩ đến bí bảo kia, Huyết Đồng ma quân trong lòng liền một mảnh lửa nóng, hận không thể mang theo bí bảo giết hướng Đại Càn.

Đáng tiếc, hôm nay Côn Ngô Cự Chu còn chưa tạo tốt, bí bảo cũng còn ở trong tay phân thân.

Có điều, đã sắp rồi.

Sau khi từ bên Ma Tôn rời đi, phân thân liền truyền tin chi tiết về chuyện triệu kiến, cũng mang theo bí bảo lấy được từ chỗ Ma Tôn hỏa tốc chạy tới nơi này, chính là vì có thể mau chóng đưa bí bảo đến tay hắn.

Mà ngay một canh giờ trước, hắn lại lần nữa nhận được tin tức phân thân, biết được hắn sắp đến.

Cũng bởi vậy, mới có một màn chờ đợi trong lương đình hoa viên này.

Lại uống một ngụm trà lạnh, Huyết Đồng ma quân đợi bên trái, vẫn không thấy phân thân đến, trên mặt giống như hài đồng rốt cục lộ ra vẻ nôn nóng.

Dựa theo phân thân truyền đến tin tức phán đoán, cũng nên đến nha! Chẳng lẽ là trên đường xảy ra ngã rẽ gì?

Đang lúc hắn lo lắng.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời xa xôi, xuất hiện một vệt lưu quang màu đen.

Tốc độ của lưu quang kia nhanh kinh người, như sao băng, lại như tia chớp, nhanh như điện chớp mà đến, chỉ trong nháy mắt đã biến thành kích thước mắt thường có thể thấy được.

Đó là một chiếc phi liễn do Hắc Long lôi kéo. Phi liễn bản thân không tính là cao điệu, xa hoa bao nhiêu, hai con Hắc Long kéo xe lại chừng thất giai, lúc xuyên mây mà đến dáng người cường tráng vô cùng, giống như hai tia chớp màu đen.

Tốc độ nhanh như điện chớp của phi liễn đến từ chính bọn chúng.

Đến rồi!

Huyết Đồng ma quân mừng rỡ, lúc này buông chén trà xuống, đưa tay chộp một cái, trực tiếp xé rách không gian lướt đi, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trên bầu trời xa xa.

Chỉ chốc lát sau, một người một phi liên đã thành công hội sư giữa không trung.

"Tham kiến Ma quân!"

Màn xe được vén lên, mấy đạo nhân ảnh bay vút ra, đứng giữa trời cùng thi lễ với bản thể Huyết Đồng ma quân.

Bóng người tổng cộng có ba đạo, nam nữ già trẻ đều không giống nhau, trên người đều mặc trường bào màu máu thống nhất, trên người tản ra khí tức liên miên không dứt, giống như dòng sông mênh mông không ngừng, không thể khinh thường.

Rất hiển nhiên, ba người này đều là cường giả Thần Thông cảnh thuộc Huyết Đồng Ma Quân Điện.

Bất quá, lực chú ý của Huyết Đồng ma quân căn bản không ở trên người bọn họ, tùy ý khoát tay áo ý bảo bọn họ đứng dậy, liền ngước mắt nhìn về phía phi liễn.

Mà lúc này, bên trong phi liễn, một đạo thân ảnh khác tựa như hài đồng cũng phi thân lao vút tới hắn.

Đó là một bóng người giống hệt hắn ta, thân cao tướng mạo, phấn điêu ngọc trác, chỉ có khí tức yếu hơn hắn ta vài phần.

Rất hiển nhiên, đây chính là phân thân của hắn.

Bổn tôn ở trước mặt, phân thân không nói một lời vô nghĩa, thi lễ với hắn một cái, liền hóa thành một đạo huyết quang nhập vào trong thân thể của hắn.

Cùng lúc đó, một chiếc nhẫn trữ vật cũng rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Huyết Đồng ma quân thần niệm hướng trong trữ vật giới chỉ đảo qua, trong ánh mắt nhất thời lộ ra vẻ đắc chí vừa lòng.

Chính là nó.

Có bảo vật này, chiếm được Đại Càn tất không thành vấn đề. Kế tiếp, chỉ chờ Côn Ngô Cự Chu kiến tạo xong, cùng Tây Tấn, Nam Tần hai lộ đại quân liên thủ, từ ba mặt giáp công biên cảnh Đại Càn.

Trận chiến này, hắn tất thắng không thể nghi ngờ!

《 Thánh Cổ Bảo Điển 》, hắn cũng nhất định phải có được!

Lập tức, hắn suất lĩnh ba thủ hạ mới tới trở lại trong biệt cung, sau đó sai người hầu của đệ tử tìm tới Âm Phụng Đồ, hạ lệnh: "Truyền lệnh xuống, tốc độ kiến tạo Côn Ngô cự chu tăng thêm một bước. Chậm nhất mười năm, ta muốn nhìn thấy ba chiếc Côn Ngô cự chu đầu tư sử dụng. Sau khi thành công, bản tọa tất có trọng thưởng."

Theo một tiếng ra lệnh của hắn, đội kiến tạo giống như đánh máu gà, bắt đầu điên cuồng vận chuyển mã lực.

Tốc độ kiến tạo Côn Ngô Cự Chu, lập tức lần nữa đề cao một đoạn.

…

Thoáng chớp mắt, mười năm đã trôi qua.

Bên phía Vương thị, tập hợp phiên bản độ thuyền giới vực cỡ trung rốt cuộc chính thức hoàn thành, thành công đưa vào sử dụng.

Bây giờ, một chiếc trung hình trong khe hở giới vực và một chiếc độ thuyền giới vực loại nhỏ đồng thời vận chuyển, áp lực vận chuyển vật tư dòng người của căn cứ phòng ngự Ma giới Đại Càn rốt cuộc đạt được giảm bớt trên diện rộng.

Cũng chính vì vậy, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Vương thị, công tác khai hoang và kiến thiết lãnh địa Ma giới bắt đầu tiến thêm một bước.

Đồng thời, tấm vỏ rỗng của chiếc độ thuyền giới vực cỡ trung mà Vương thị có thêm kia, cùng với một vài bộ phận chồng lên nhau, cũng bị Vương thị sử dụng lần nữa, khởi động hạng mục tiếp theo.

Lần này, quyết tâm của Vương thị lấy cái vỏ rỗng này làm lam bản, tự mình cải tạo một chiếc độ thuyền giới vực đi ra, trong quá trình này, nghĩ cách phục hồi và phá giải kỹ thuật được sử dụng trong đó, thật sự khôi phục và phá giải không được, liền thay thế thành kỹ thuật hiện có.

So với tập hợp phiên bản, độ khó của phiên bản này chắc chắn lớn hơn rất nhiều, e rằng cũng không phải hạng mục có thể

làm được trong thời gian ngắn.

Mà ngay khi tiến độ khai phá Ma giới của Vương thị và Đông Càn vực bắt đầu tăng tốc, Huyết Đồng ma quân bên kia lại xảy ra vấn đề.

“Là ai?! Là ai làm?!”

Huyết Đồng ma quân trôi nổi ở trước ụ tàu, nhìn Côn Ngô cự thuyền tổn hại trong ụ tàu, nhân viên bị thương, cùng với bừa bộn đầy đất, không khỏi tức giận vô cùng.

Đây là tâm huyết của hắn rất nhiều năm, cũng là sự chờ đợi của hắn nhiều năm qua, mắt thấy sắp hoàn thành, lại trong một đêm biến thành như vậy!

Lúc này đau lòng của hắn ta gần như nhỏ máu, sắc mặt cũng trở nên đặc biệt khó coi.

“Khởi bẩm ma quân.” Nhìn sắc mặt Huyết Đồng ma quân, Âm Phụng Đồ phụ trách chế tạo sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng: “Là một đám Long Kình đi ngang qua Tây Hải, xua đuổi đi săn ở chỗ này, kinh động rất nhiều hung thú thủy sinh, hình thành xung kích cực lớn với bến tàu chúng ta. Cảnh tượng lúc đó hết sức kinh người, tất cả mọi người ở đây đều thấy được.”

“Long Kình? Tây Hải chẳng qua chỉ là một hồ nước mặn khổng lồ, còn là một hồ nước lục địa, tại sao lại có Long Kình qua lại?!” Huyết Đồng ma quân tức giận rít gào, “Những con Long Kình kia đâu?”

“Nó, chúng nó đi săn chấm dứt liền rời đi, hiện tại đã không biết tung tích.”

“Móa nó!”

Huyết Đồng ma quân tức giận đến mặt vặn vẹo, trong ánh mắt cũng bắn ra lệ khí dày đặc.

Sao lại trùng hợp như vậy?!

Làm sao hết lần này tới lần khác ngay lúc này?!

Thời điểm bầy Long Kình này xuất hiện cũng thật trùng hợp, khéo đến mức hắn thậm chí hoài nghi chúng nó không phải cố ý!

Đáng tiếc, hiện tại cho dù hắn muốn tìm bầy Long Kình kia gây phiền phức, cũng tìm không được đối tượng. Vì kế hoạch hôm nay, vẫn là lấy đại cục làm trọng.

Hắn kìm nén xúc động muốn giết người, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Một lần nữa chữa trị cần bao lâu? Tổng cộng sẽ trì hoãn thời gian bao lâu?"

"Dự kiến, dự tính sẽ trì hoãn khoa công mười lăm năm!"

Lúc âm Phụng Đồ bẩm báo trái tim đều run rẩy, chỉ sợ Huyết Đồng ma quân nhất thời mất khống chế đem hắn làm thịt.

Nếu như Côn Ngô Cự Chu đã hoàn thành, hơn nữa cho vào sử dụng, xác ngoài là trạng thái hoàn chỉnh, hơn nữa mở ra phòng hộ thuẫn, tự nhiên không sợ thủy sinh hung thú trùng kích, có chỗ thiếu sửa chữa cũng rất nhanh.

Nhưng hôm nay, Côn Ngô Cự Chu không chỉ không mở ra phòng hộ thuẫn, thậm chí ngay cả vỏ ngoài cũng không hoàn toàn lắp ráp tốt, bên trong một ít dụng cụ tinh vi để thuận tiện điều động, thậm chí là trạng thái hoàn toàn trần trụi, bị hung thú thủy sinh trùng kích như vậy, làm sao còn có thể tốt?

Cái này cần chuẩn bị lại một lần nữa, cũng phải một lần nữa cùng Ma Triều bên kia đặt đơn đặt hàng, tốc độ căn bản là nhanh không nổi.

"Mười năm, bản Ma quân cho phép ngươi kéo dài thời hạn mười năm." Huyết Đồng Ma Quân lạnh lùng: "Hơn một ngày, bản Ma quân sẽ giết cả nhà ngươi."

"Vâng, Ma quân."

Âm Phụng Đồ như được đại xá, lúc này như tìm được đường sống trong chỗ chết vội vàng chạy tới giải quyết hậu quả.

…

Bên phía Huyết Đồng ma quân mọi việc đều không thuận lợi, bên Ma Tôn cũng không thể thuận lợi được bao nhiêu.

Hắn một mực câu cá ở Ma Uyên, chờ đợi một cơ hội, chờ đợi Vương Nhược Băng bị dụ dỗ hoặc là tự mình rời khỏi Ma Triều, tiến đến chiến trường ngoại vực hoặc là những nơi hẻo lánh khác.

Chỉ cần cho hắn nhìn thấy một tia cơ hội, hắn sẽ lập tức thi triển Lôi Đình Trọng Kích, bắt lấy nàng, đem lực lượng trong cơ thể thôn phệ hấp thu, một lần nữa thu hồi lực lượng hạch tâm của Minh Sát Chân Ma Chủng.

Nào ngờ, 【Băng Phượng nữ thần】 kia, Vương Nhược Băng rõ ràng đặt mông ngồi ở chỗ ma còn không rời đi, cả năm đều bế quan, dù cho 《Thiên Lam vài lần tới cửa khiêu khích, Vương Nhược Băng đều sừng sững bất động, chỉ yên lặng bế quan tu luyện, không hỏi bất luận thế sự gì.

Cứ chờ đợi như vậy, chờ đợi, chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Mắt thấy bến thuyền bên bờ biển phía tây, Côn Ngô Cự Chu lại sắp hoàn thành.

Nhưng mà, cũng vào ngày hôm đó, ụ tàu lại xảy ra chuyện.

Lúc này, là một đám Nguyên Thủy Thanh Long thừa dịp hắn không chuẩn bị đi ngang qua, chẳng những tiến hành phá hư thuyền lớn Côn Ngô trong bến tàu và ổ tàu, thậm chí còn cướp đi một nhóm Ma Tinh Nỗ Pháo vừa mới từ Ma Triều vận tới.

Lại một lần nữa lơ lửng trên bầu trời, nhìn bến tàu lần nữa hỗn loạn đầy đất cùng Côn Ngô Cự Chu, Huyết Đồng Ma Quân phẫn nộ lần nữa.

Nếu như nói lần trước, hắn còn không thể xác định đám Long Kình kia xuất hiện đến tột cùng có phải là trùng hợp hay không, lần này, đám Nguyên Thủy Thanh Long này xuất hiện, lại gần như là xác định hết thảy phía sau, đều là Trường Ninh Vương thị kia đang giở trò quỷ!

Ai không biết Trường Ninh Vương thị và Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc có quan hệ tâm đầu ý hợp?

“Đông Càn! Vương thị! Bản ma quân không đội trời chung với các ngươi!”

Huyết Đồng ma quân hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể giết tới Vương thị ngay bây giờ, tàn sát Vương thị từ trên xuống dưới một lần!

Đáng tiếc, hắn không thể.

Không nói đến có kế hoạch của Ma Tôn ở phía trước, chỉ nói những cường giả Lăng Hư cảnh ở Trường Cư Vương thị kia, hắn cũng không phải là người có thể đối phó.

Hiện giờ, điều duy nhất hắn có thể làm, cũng chỉ có nhẫn nhịn, tiếp tục chế tạo Côn Ngô Cự Chu mà thôi.

Chỉ là lần này bị phá hư, công kỳ lại kéo dài thêm mười năm.

Huyết Đồng ma quân quyết định, lúc này đây, hắn ở bên cạnh bến thuyền xây lư mà ở, canh giữ mười năm. Nếu Vương thị còn dám đến phá hoại, hắn sẽ thừa cơ giết ngược.

Mà tương tự, bên phía Ma Tôn cũng không phải quá thuận lợi.

Bất tri bất giác, hắn câu cá ở Ma Lâm Uyên đã hai mươi năm, Vương Nhược Băng kia vẫn bế quan ở Ma Đô, cứ như chưa từng có ý định ra ngoài.

Điều duy nhất khiến Ma Tôn cảm thấy vui mừng chính là, mấy năm gần đây, Kỳ Thiên Hạo phát triển không tệ.

Thông qua phát sóng trực tiếp trong quân đội, hắn một đường từ nhỏ bắt đầu kiến công lập nghiệp, cho tới bây giờ đã trở thành chiến đoàn trưởng, cũng dẫn dắt chiến đoàn liên tiếp đánh mấy trận thắng.

Không dựa vào thế lực gia tộc, chỉ dựa vào vũ lực cá nhân, có năng lực thắng được chiến công, quá trình truyền tin từng bước leo lên, khiến Chử Thiên Quân tích lũy được lượng lớn nhân khí, giá trị danh vọng bắt đầu tiến thẳng tới Đồ Cảnh Minh, thậm chí mơ hồ có chút khí thế vượt qua Vương Nhược Băng.

Điều này cũng làm cho danh tiếng của Chử thị dần dần ấm lên.

Không ít người bắt đầu cảm thấy, tuy rằng Chử thị xuất hiện một tiểu ma tôn Thiên Tuyền, nhưng dù sao nội tình của Chử thị cũng hùng hậu, không phải ai cũng không đáng tin như Thiên Hống, không thể bởi vì Thiên Hống một người mà đánh ngã một thuyền người.

Mà sự tồn tại của Thiên Tuyền cũng dẫn tới rất nhiều con cháu thế gia tranh nhau noi theo, rất nhiều con cháu thế gia trẻ tuổi đều nguyện ý đi theo hắn kiến công lập nghiệp.

…

Thời gian lại trôi qua từng chút một.

Chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Mười năm qua, Huyết Đồng ma quân dựng lều ở bên bến tàu, vừa tu luyện, vừa tự mình đốc công. Điều này cũng khiến cho tiến độ công trình nhanh chóng, hơn nữa còn không có phát sinh ra hung thú "Qua đường" tạo thành sự kiện tiến độ rút lui.

Côn Ngô Cự Chu mới tinh chuyên chở Ma Tinh Nỗ pháo hỏa lực mạnh nhất của Ma Triều thành công xuống nước, lúc hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, tình cảnh uy phong lẫm liệt kia, lại làm cho Huyết Đồng Ma Quân có loại xúc động nước mắt lưng tròng.

Thật không dễ dàng a, thật sự là quá không dễ dàng ~

Đông Càn Vương thị cướp nửa bước Tiên Kinh của hắn, hủy phân thân của hắn, các loại thù hận của người đi theo hắn, bây giờ rốt cuộc có thể báo!

Cuối cùng cục diện Ma Tôn bố trí năm đó cũng đến lúc khởi động!

Huyết Đồng ma quân đứng chắp tay, nhìn về hướng Đại Càn ở xa xa, đáy mắt toát ra một tia lạnh lùng.

Trong thân thể nho nhỏ kia, có uy thế đáng sợ của Lăng Hư cảnh trung kỳ dâng lên, uy thế bành trướng chấn động không gian cũng mơ hồ chấn động, sương mù màu máu nồng đậm tràn ngập ra, chiếu rọi nửa bầu trời thành màu máu.

Gió dài phất qua mặt hồ, sương mù màu máu tràn ngập theo gió mà đi, xa xa hướng bờ Tây Hải bên kia.

…

Mà đúng lúc này, bên Trường Ninh Vương thị cũng đã đến thời khắc mấu chốt.

Đại Càn.

Chủ trạch Trường Ninh Vương thị.

Trên bầu trời xưa nay vạn dặm không mây giờ phút này phong vân biến ảo, trong thiên địa mọi thứ đều giống như bị một loại tâm tình nào đó lây nhiễm, trở nên xao động bất an, uy thế đáng sợ tràn ngập toàn bộ thiên địa.

Lượng linh khí khổng lồ đang điên cuồng hướng trên không chủ trạch Vương thị hội tụ mà đến, dưới tác dụng hấp lực đáng sợ không ngừng hội tụ, áp súc, sau đó bị cưỡng ép hút xuống phía dưới.

Một vòng xoáy khổng lồ vắt ngang trên không chủ trạch Vương thị.

Mà điểm cuối của vòng xoáy này chính là tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Trong tiểu viện.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng trên không trung, linh khí bàng bạc từ trên bầu trời hội tụ đến đang điên cuồng dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, lại giống như tiến vào một cái động không đáy, trong giây lát đã bị tiêu hóa không còn một mảnh.

Mà theo linh khí không ngừng tràn vào, trên người hắn tản mát ra khí tức, đang nhanh chóng tăng lên.

Vô cùng rõ ràng, hắn đây là đang đột phá.

Ngắn ngủi mấy chục năm, tựa hồ cũng không có lưu lại dấu vết năm tháng của hắn, vẫn là bộ dáng thanh niên tuấn tú công tử như trước. Nếu như cứng rắn muốn nói có biến hóa, đó chính là trở nên càng thêm thâm thúy nội liễm, cũng trở nên càng có mị lực.

Linh khí bàng bạc nhấc lên từng trận gió mát, trường bào màu trắng trên người hắn chập chờn trong gió, từ xa nhìn lại, thật là dễ coi giống như Trích Tiên đương thời, làm cho tiếng lòng người cũng vì đó rung động theo.

Theo thời gian trôi qua, khí tức trên người Vương Thủ Triết càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh, bất tri bất giác đã phá tan gông cùm xiềng xích, bắt đầu đột phá bình cảnh của Thần Thông cảnh.

Bị Thần Thông chi đạo của hắn ảnh hưởng, trong phạm vi chủ trạch Vương thị, các loại linh thực điên cuồng sinh trưởng, vô số linh hoa trong khoảng thời gian ngắn đua nhau nở rộ, quy mô kia, quả nhiên là độc nhất vô nhị, làm cho người ta nhìn mà than thở.

Dị tượng như vậy đương nhiên khiến rất nhiều tộc nhân trong Vương thị đều dừng chân, từ xa quan sát.

“Lão tổ tông đây là muốn đột phá Thần Thông cảnh! Thật nhanh! Lão nhân gia hiện tại hình như còn chưa đến hai trăm năm mươi tuổi.” Một tộc nhân Vương thị thoạt nhìn thập phần trẻ tuổi cảm khái.

Một tộc nhân Vương thị khác đồng dạng trẻ tuổi lại lắc đầu: “Cũng không tính quá nhanh, mấy năm trước lão tổ nãi nãi đã dẫn đầu đột phá Thần Thông cảnh, lão tổ gia gia nếu còn không cố gắng một chút, sẽ bị bỏ càng xa.”

“Các lão tổ tông cũng cố gắng như vậy, ta cũng không thể lại cá ướp muối. Từ hôm nay trở đi, ta muốn tu luyện gấp bội, tranh thủ trước bốn mươi tuổi đột phá đến Thiên Nhân cảnh, cũng sớm đi vực ngoại ma giới giúp gia tộc làm chút chuyện.”

“Vậy ta muốn ba mươi chín tuổi trước đột phá.”

“Vậy ta tranh thủ trước ba mươi tám tuổi!”

“Bất kể nói thế nào, ta cũng muốn nhanh hơn ngươi một năm.”

“Vậy thì so một lần!”

“So đấu thì đấu!”

Nói xong, hai tiểu tử kia lại một câu ngươi một câu ta một lời đấu lên miệng.

Mà ngoại trừ bọn họ ra, những nơi khác trong tộc cũng có không ít người đang dừng chân vây xem, nghị luận ầm ĩ.

Mà cũng ngay vào lúc này.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM!”

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng thành công đột phá gông cùm xiềng xích, trên bầu trời, kiếp vân thần thông bỗng nhiên hội tụ đến.

Gần như chỉ trong giây lát, kiếp vân đen nhánh đã bao phủ toàn bộ chủ trạch Vương thị.

Tầng tầng mây màu nâu đậm chồng chất, tựa như mây đen áp thành, từng đạo ánh sáng sấm sét ở trong tầng mây lưu luyến, tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng thiên địa. Ở dưới uy áp kiếp

lôi này, ngay cả không khí đều giống như trở nên ngưng trệ, làm cho người ta cơ hồ không cách nào hô hấp.

Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận các nơi trong tộc im bặt dừng lại.

Tất cả mọi người nhao nhao ngửa đầu nhìn lên kiếp vân.

Trong mắt vạn chúng chú mục, một bóng người áo trắng chắp hai tay sau lưng trống rỗng bay lên, bay thẳng vào bên trong kiếp vân.

Bóng trắng kia không hề nghi ngờ, đương nhiên chính là Vương Thủ Triết.

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo thần thông kiếp lôi có uy lực phi phàm liên tiếp nổ vang.

Nhưng thân ảnh hắn ở trong kiếp vân lại không có chút lộn xộn, ngược lại có một loại cảm giác thong dong phong đạm vân khinh. Đối với loại tư chất huyết mạch của hắn đạt tới Thiên Tử Giáp mà nói, Thần Thông Kiếp cấp bậc này đối với hắn cơ hồ đã không tạo được thương tổn quá lớn.

Quá trình độ kiếp, tự nhiên cũng trở nên trôi chảy vô cùng, thậm chí có thể nói là không chút sợ hãi.

Rất nhanh, chín đạo thần thông lôi kiếp liền đi qua.

Kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng tản đi, thay vào đó là từng đoàn thiên địa tinh hoa tỏa ra kim quang.

Từng đoàn từng đoàn tinh hoa thiên địa bay xuống, từ xa nhìn lại, tựa như hoa thiên rơi lung tung, lại như những cánh hoa màu vàng đón gió phiêu tán.

Kim quang mông lung bao phủ Vương Thủ Triết, rất nhanh đã thẩm thấu vào trong cơ thể hắn, bắt đầu tiến hành gột rửa huyết mạch của hắn.

Đây là quà tặng của căn nguyên Thiên Đạo, cũng là phần thưởng hắn đã thành công thông qua khảo nghiệm Thần Thông Kiếp.

Mà loại thăng cấp đột phá huyết mạch tẩy lễ này, từ trước đến nay là bỏ qua cấp độ huyết mạch của bản thân, vô luận huyết

mạch như thế nào, đều là trực tiếp tăng lên một tầng.

Sau khi tinh hoa thiên địa bị hấp thu từng chút một, lực lượng huyết mạch trong cơ thể Vương Thủ Triết cũng giống như nhận được kích thích cực lớn, bỗng nhiên trở nên sôi trào.

Hư ảnh pháp tướng khổng lồ tự động xuất hiện phía sau hắn, tản mát ra uy áp kinh khủng.

Bất tri bất giác, tinh hoa thiên địa từ trên bầu trời bay xuống đã bị hấp thu hầu như không còn, mà lúc này, huyết mạch của Vương Thủ Triết đã xảy ra lột xác, đạt tới 【Đệ Cửu Trọng Cao Đoạn】!

Trên bầu trời.

Vương Thủ Triết mở mắt, chỉ cảm thấy sắc thái thiên địa vạn vật dường như có biến hóa rõ ràng, trở nên càng thêm sinh động và rõ ràng.

Thần niệm hắn thoáng chuyển động, liền cảm thấy pháp tắc Thiên Đạo phảng phất như ngàn vạn sợi tơ bình thường có thể thấy được, hắn nhẹ nhàng trêu chọc một chút, tựa như gảy dây đàn, xúc động Thiên Đạo pháp tắc chi biến hóa.

Tâm niệm hắn vừa động, không gian trước người liền bị hắn xé nứt vặn vẹo, hắn cất bước đi vào, trong nháy mắt tiếp theo tái xuất hiện, đã đến trên Đông Hải cách đó mấy trăm dặm.

Khi huyết mạch của tu sĩ Huyền Vũ thức tỉnh đến tầng thứ chín, lý giải và khống chế thiên đạo đều sẽ sinh ra biến hóa về chất, không thể so sánh với trước kia.

Cho nên, huyết mạch tầng thứ chín lại gọi là 【Ngộ Đạo chân thân】.

Thông thường mà nói, chỉ có huyết mạch của tu sĩ Lăng Hư cảnh mới có thể thức tỉnh đến tầng thứ chín 【Ngộ Đạo Chân Thân】, hơn nữa hơn phân nửa vẫn là tầng thứ chín sơ đoạn, mà Vương Thủ Triết thì đã đạt tới đoạn cao tầng thứ chín.

Chỉ xét riêng trình độ thức tỉnh huyết mạch, Vương Thủ Triết đã vượt qua rất nhiều Lăng Hư cảnh, ví dụ như Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương đều đã không bằng hắn.

“Phù! Cuối cùng cũng có chút năng lực tự bảo vệ mình.”

Vương Thủ Triết cũng có chút thỏa mãn với mình, chỉ cần mình cảm ngộ thêm một chút các loại thiên đạo pháp tắc chi lực, cộng thêm tiên kiếm Nghê Nguyệt trợ giúp, cho dù gặp được Lăng Hư cảnh cũng không cần sợ hãi.

Lại dựa vào một phát "Sự giận Thánh Hoàng", cùng với các loại át chủ bài, cho dù Chân Tiên cảnh đối với hắn cứng rắn đến, cũng phải cẩn thận suy nghĩ.

Điều này khiến cho cảm giác an toàn trong lòng Vương Thủ Triết lập tức tăng lên không ít.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn bước ra một bước, liền đã trở lại bên trong chủ trạch.

Chẳng qua lúc này, bởi vì không gian định vị không đủ chính xác, tăng thêm đối không gian thiên đạo pháp tắc còn chưa đủ thuần thục, vị trí hắn xuất hiện không cẩn thận chếch đi vài dặm, không thể trực tiếp thuấn di về tiểu viện.

Bất quá đây cũng không phải vấn đề gì lớn, hắn lại thuấn di một lần, thành công về tới tiểu viện.

Trong tiểu viện, Liễu Nhược Lam đã đợi rất lâu, thấy hắn trở về thì lập tức thúc giục hắn về phòng rửa mặt, còn nàng thì pha một ấm trà tiên trong viện.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết thần thanh khí sảng đi ra, cầm một chén trà tiên lão bà đưa lên, uống một cách vui vẻ.

"Phụ thân!"

Không lâu sau, bên ngoài cửa viện truyền đến một tiếng kêu thanh thúy.

Vương Ly Tiên đã trưởng thành hơn một chút, xông tới như một tia chớp màu xanh lá, cao hứng nhào vào trong ngực hắn: "Chúc mừng phụ thân thăng cấp Thần Thông cảnh."

"Ha ha!" Vương Thủ Triết sủng nịch xoa xoa đầu nàng: "Vẫn là Tiên Nhi ngươi tới nhanh nhất, phụ thân không uổng công thương ngươi."

"Người ta mới không phải vì cái này đâu." Vương Ly Tiên chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện lên một tia u oán, "Tiên nhi thân là linh thực bổn mạng của phụ thân, tốc độ trưởng thành bị giới hạn bởi tu vi của phụ thân

ngài, kẹt tại cửu giai đỉnh phong đã nhiều ngày, làm sao thăng cũng không thăng lên được. May mà phụ thân hiện tại rốt cục đột phá Thần Thông cảnh rồi, tiếp theo, ta đột phá thập giai đã ở trong tầm tay rồi! Bọn người xấu ở ngoại ma giới, Ly Tiên đại tiểu thư của các ngài sắp tới rồi! oanh oanh oanh!”

Nụ cười của Vương Thủ Triết cứng lại.

Thằng nhóc chết tiệt này sao càng lớn lên càng không đáng yêu? Lúc còn bé chỉ biết ê ê a a, Ly Tiên nhu thuận a!

“Ô ô ~ ô ô ô ~ “

Lúc này, một con Huyền Quy trên đầu có một con bướm thật xinh đẹp cũng cọ tới.

Huyền Quy này đương nhiên là Vương Ly Bà.

Trải qua ba mươi năm trưởng thành, bây giờ đầu của Vương Ly đã tăng trưởng một mảng lớn, đứng lên đã cao hơn Vương Thủ Triết.

Nhưng tính tình của nàng vẫn ngây thơ y như lúc còn bé, cho dù mình đã lớn một cái, lúc này vẫn cúi đầu, vui vẻ cọ qua cọ lại trên người Vương Thủ Triết.

Phụ thân tấn thăng Thần Thông cảnh, đây chính là một chuyện rất tốt đáng để vui vẻ ~

“Vẫn là Bình Nhi nhà chúng ta ngoan.” Vương Thủ Triết sờ sờ đầu nàng, quan tâm hỏi: “Hôm nay học ở Tộc Học làm sao sớm thả học rồi? Làm xong công khóa chưa?”

“Ô…” Tên Vương Ly Ly lập tức rơi nước mắt.

Ngày đại hỉ, cha có thể đừng nhắc tới hai chữ “học tập” hay không.

“Ngươi đó, muốn học tập tông thế nhiều hơn một chút.” Vương Thủ Triết có chút bất đắc dĩ.

Ly Hoãn làm gì cũng chậm mấy nhịp, công khóa cũng là tiến độ chậm chạp, ngược lại là Vương Tông Thế, mặc dù là một gốc Thế Giới Thụ, nhưng tính cách lại trầm ổn nội liễm, tiến thoái có chừng mực, chưa bao giờ kéo dài bài tập, phá có mấy phần phong phạm của hắn năm đó.

Lúc Vương Thủ Triết chuẩn bị lải nhải thêm vài câu, bỗng nhiên có gia tướng đến bẩm báo, cũng đưa lên một phần tình báo cấp bậc tuyệt mật.

Thấy thế, Vương Ly Tiên lập tức nhân cơ hội lôi kéo Vương Ly khóc sướt mướt cáo lui, mang nàng ra ngoài chơi.

Vương Thủ Triết cũng không giữ các nàng lại, đặt chén trà xuống, không nhanh không chậm xem xong tình báo, khóe miệng lập tức nở một nụ cười.

Công trình xây dựng của Huyết Đồng ma quân cuối cùng cũng hoàn thành, như vậy tính ra, thời gian phát động tiến công với Đông Càn chỉ sợ cũng không xa.

Thôi được, tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều.

Lưới đã sớm bố trí xong, cũng đã đến lúc thu lưới.

…

Chương 250: Vực ngoại phát triển mạnh! Vương thị thăng tam phẩm thế gia!

…

Đại Càn.

Thành lũy Giới Vực.

Nơi này là thành lũy bên trong khe hở thủ giới vực Đại Càn, có được binh lính trữ hàng, an trí người bị thương, trữ hàng vật tư vòng quanh.

Theo Vương thị, không, theo Đại Càn không ngừng đẩy mạnh các công việc khai hoang, di dân đối với Ma giới, pháo đài biên giới Đại Càn bên này cũng ở trong mấy chục năm này trải qua mấy lần cải tạo, xây dựng thêm.

Hôm nay, lấy Giới Vực thành lũy làm trung tâm, trong Giới Vực hạp cốc đã hình thành một mảnh đất phồn hoa có mấy chục vạn quân dân.

Cư dân nơi này cũng không phải tùy tiện di chuyển tới, đầu tiên là vượt qua trình độ giáo dục, tiếp theo ít nhất cũng phải là tu sĩ Luyện Khí cảnh trung hậu kỳ.

Mà sau khi Đại Càn không ngừng phát triển, giáo dục và kế hoạch toàn dân luyện khí nhanh chóng phổ cập, hiện giờ tỷ lệ phổ biến Luyện Khí cảnh của người trưởng thành trên dưới cả nước đã đạt đến ba thành, Lũng Tả quận thì đạt đến tám phần, mà Trường Ninh vệ và khu vực xung quanh đã sớm hơn chín thành rồi.

Nghe nói, ở khu vực Trường Ninh vệ, nếu như ngay cả Luyện Khí cảnh cũng không đạt được mà ngay cả tìm lão bà và công việc cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Mà với tư cách là trung tâm của vùng đất phồn hoa này, pháo đài Giới Vực trải qua vô số lần cải tạo, sớm đã xưa đâu bằng nay.

Vốn dĩ pháo đài biến thành bê tông xi măng thép cực lớn, tính phòng ngự của xi-măng do Vương thị sản xuất có tính năng không thua kém kim loại chút nào, nhưng độ dẻo còn mạnh

hơn, dưới tầng tầng lớp lớp phòng hộ của trận pháp, lực phòng ngự của pháo đài đã tăng lên rõ ràng.

Trên đỉnh thành lũy, pháo thần uy to lớn tựa như thần thủ hộ thần đứng lặng trong cương phong, uy phong lẫm liệt, vô cùng kinh sợ.

Bên ngoài pháo đài, trạm dừng ban đầu trải qua mấy lượt cải tạo, quy mô cũng mở rộng gấp mấy lần, ngay cả bến cảng nối tiếp bên ngoài cũng chia làm ba cái, phân biệt là ” cảng trống số một”, “Số Hai Không cảng”, “Số Ba Không cảng”. Bên trong Hàng Lưu lâu, còn dùng rất nhiều sản phẩm mới sản phẩm mới do Vương thị nghiên cứu viện sản xuất.

Bên trong cửa kính thủy tinh to lớn trong suốt, từng chiếc đèn chỉ dẫn lúc sáng lúc tối, màn tinh thể to lớn treo ở các nơi, phía trên có một số quảng cáo được ghi lại trước đó, trông rất kỳ quái.

Bên ngoài lầu, quỹ đạo xe gào thét mang theo vật tư đại tông qua lại, gánh vác trách nhiệm vận chuyển vật tư chủ yếu.

Đủ loại khiến người ta như đặt mình vào thế giới văn minh cao đẳng.

Mà những năm này, nhân viên lưu động càng thêm thường xuyên, đối với việc kiểm tra nhân viên lui tới cũng trở nên càng thêm nghiêm khắc, không chỉ phải tiến hành nghiệm chứng thân phận chi tiết, ngay cả vũ khí trang bị vân vân cũng phải tiến hành kiểm tra.

Lúc này.

Trong Không Cảng số ba.

Một nam tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, đang dẫn dắt một đoàn đội, đang kiểm tra tình hình trị an hiện trường: “Vĩ Hoa, Đức Nguyên, hai người các ngươi lại tuần tra một lần, khu vực trọng điểm nhớ điều tra nhiều lần, nghiêm ngặt phòng ngừa tai hoạ ngầm an toàn. Hôm nay là ngày mà thuyền qua sông Vọng Hải mà Vương thị mới hoàn thành chính thức đầu tư vào, nhất định không thể có bất kỳ sai lầm nào. Nếu không Phú Hiểu đại bá nhà ta trách tội xuống, ai cũng gánh không nổi.”

“Vâng, Bảo quận công tử.”

Đoàn đội dưới trướng lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Vị nam tử trẻ tuổi của Vương thị này chính là 【Vương Bảo quận】 xếp hạng chữ lót "Bảo" thứ bốn mươi ba của Vương thị.

Hơn ba mươi năm trước, sau khi tốt nghiệp Tộc Học của Vương Bảo Quận không lâu liền gia nhập đoàn đội của Vương Phú Hiểu, bắt đầu tăng thêm gạch ngói cho ngoại vực Ma giới của Vương thị. Mà trong ba mươi năm này, hắn trải qua cố gắng của mình, đã dần dần trở thành nòng cốt trong đoàn đội, còn được Tông An lão tổ triệu kiến cổ vũ, ở trong tộc nhân ngang tuổi Vương thị cũng coi như sống không tệ.

Dựa vào bản thân kiếm công huân đổi lấy tài nguyên, cùng với trong nhà thỉnh thoảng cho dán cửa hàng, bây giờ hắn mới khoảng sáu mươi tuổi, tu vi cũng đã bước vào Thiên Nhân cảnh trung kỳ.

Tuổi trẻ như vậy đã có được loại thực lực này, nếu là đặt vào một trăm sáu bảy mươi năm trước, cũng có thể học Ly Dao lão tổ đi đế đô quét ngang thế hệ trẻ. Chỉ có điều hôm nay Vương thị đang phát triển, Đại Càn cũng đang phát triển nhanh chóng, thực lực bực này mặc dù không đến mức nói thường thường không có gì lạ đi, nhưng cũng đã không được xưng là "đỉnh tiêm" hai chữ.

Theo Vương Bảo quận tuần tra, nghi thức khởi động Vọng Hải Hào cũng càng ngày càng gần.

Trong Không Cảng số ba, càng trở nên náo nhiệt hơn.

Trong phòng chờ rộng rãi thoải mái, đã tụ tập không ít hành khách chuẩn bị lên chiếc thuyền "Vọng Hải Hào" trong chuyến đi lần đầu.

Trong đó, liền có một đám tộc nhân, gia tướng đến từ huyện Định Ninh huyện Thanh Sơn Vệ Thanh Hạp, Tây Môn thị đến từ quận Định Ninh.

Tây Môn thị là một thế gia bát phẩm điển hình, khá có chút lịch sử.

Theo Đại Càn phát triển nhật tân nguyệt dị, Tây Môn thị cũng phát triển hồng lợi, trong gia tộc đã có năm vị lão tổ Linh Đài

cảnh, mấy trăm tộc nhân đích mạch trực mạch thành niên, cùng với các gia tướng đều là Luyện Khí cảnh.

Gia tộc đúng là hồng hồng hỏa nhân khẩu hưng vượng.

Nhưng theo sự phát triển, Tây Môn thị cũng tiến vào bình cảnh kỳ, muốn từ Bát phẩm thăng cấp lên Thất phẩm, trên đỉnh lại phảng phất có một cái hào rộng không nhìn thấy, ngăn trở bọn họ tiến lên.

Loại tiểu gia tộc này muốn bồi dưỡng một Thiên Nhân cảnh không dễ dàng, vô luận là công pháp, tư chất, hay là chi tiêu trường kỳ tu luyện đều không chịu nổi.

Bởi vậy, sau khi nội bộ gia tộc ba phen ba họp, quyết ý để cho trưởng lão Linh Đài cảnh trẻ tuổi nhất của gia tộc "Tây Môn Tuyết Tùng", suất lĩnh tinh anh trẻ tuổi cùng gia tướng của gia tộc báo danh khai phá ngoại vực ma giới.

Quyết định này cũng không phải mù quáng.

Ở trấn cách vách của bọn họ, Bát phẩm Nam Quách thị, ba mươi năm trước chủ động báo danh tham gia khai hoang Ma giới ngoại vực.

Mà cũng bởi vì điểm khác biệt này, ngắn ngủn mấy chục năm, hai gia tộc thông gia vốn chênh lệch không lớn, cảnh ngộ phát triển liền có thiên đại bất đồng.

Chịu ảnh hưởng của hồng lợi khai hoang cực lớn ở ngoại vực, Nam Quách Thị gần như có thể nói là một đêm phất nhanh, chẳng những ở huyện thành trắng trợn tích trữ tộc sản, còn bồi dưỡng mười mấy hạt giống Linh Đài, hai thế hệ Thiên Nhân chủng.

Một người trong đó có học ở huyện Định Ninh, chính là một vị tinh anh huyện học có tên tuổi đi trước, nghe nói có khả năng sẽ được đề cử vào Học Cung Thiên Phủ làm đệ tử tinh anh.

Mà một vị khác thì là người nối nghiệp gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, chuẩn bị dựa vào tương lai của hắn nhất cử nhảy lên thế gia Thất phẩm.

Sự chênh lệch này, tự nhiên khiến Tây Môn thị cũng bức thiết muốn phát triển phải đỏ mắt không thôi.

Không thể ăn được đợt lãi suất đầu tiên, đây là chuyện đã định trước, muốn vãn hồi cũng không còn kịp nữa rồi, nhưng đợt lãi suất thứ hai này, bọn họ vô luận như thế nào cũng phải ăn được.

Bởi vậy, đối với lần khai phá Ma Vực ngoại vực này, Tây Môn thị cũng vô cùng coi trọng. Ngoại trừ Tây Môn Tuyết Tùng ra, tộc nhân đi theo cũng chọn lựa kỹ càng.

"Oa! Hậu chu thất này cũng quá xa hoa rồi." Một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi chớp chớp đôi mắt to trong suốt của thủy linh, tò mò nhìn xung quanh, thanh âm hưng phấn không thôi. "Tuyết Tùng lão tổ, ngài xem khung đỉnh này, đều là khối băng tinh siêu lớn, trong suốt thật tốt."

Hiện giờ thủy tinh của Vương thị đã trở thành đặc sản của cả Đại Càn, cho dù Tây Môn thị đến từ khu vực xa xôi, cũng đã dùng qua chế phẩm thủy tinh, chỉ là không ngờ thủy tinh còn có thể luyện chế khổng lồ như vậy, kết cấu hùng vĩ như thế.

Ở trong phòng chờ thuyền lớn như vậy, tầm mắt khoáng đạt, tia sáng tươi đẹp, hoàn toàn không có bầu không khí đè nén, để cho người ta ngay cả tâm tình cũng trong lúc bất tri bất giác trở nên khoan khoái, sung sướng.

"Kê Tuyết." Sắc mặt Tây Môn Tuyết Tùng có chút cứng ngắc, trong thanh âm cũng mang theo vài phần khẩn trương, "Chớ hết nhìn đông nhìn tây, tùy ý nghị luận, để tránh đụng chạm cấm kỵ của người khác."

Linh Đài cảnh một đời mới được Tây Môn thị tỉ mỉ bồi dưỡng, bề ngoài của Tây Môn Tuyết Tùng chẳng qua là dáng vẻ tang thương của Tam Lang Lang, một thân áo bào trắng, lưng đeo trường kiếm linh khí, hơi có chút cảm giác "Bạch y kiếm khách", cũng coi như là bề ngoài không tầm thường.

Hắn loại tiểu thiên tài sáu mươi tuổi tấn thăng Linh Đài cảnh này, ở địa phương đã xem như trác tuyệt bất phàm, ngày thường càng là tâm tính có chút tự ngạo, thích tự xưng "Tuyết Tùng công tử".

Nhưng vừa đến thành lũy giới vực này, hắn liền vô cùng căng thẳng, tùy tiện một nhân viên công tác đều là Luyện Khí cảnh

hậu kỳ, tiểu đầu mục còn là Linh Đài cảnh khởi bước, tu sĩ Huyền Vũ có tu vi cao hơn hắn chỗ nào cũng có.

Cái này không phải do hắn không khẩn trương.

"Dạ, Tuyết Tùng lão tổ." Tây Môn Ngô Tuyết rụt cổ lại không dám nhiều lời nữa, chỉ có thể lén lút nhìn ngó xung quanh.

Ở Tây Môn thị các nàng, Tuyết Tùng lão tổ vẫn rất có uy nghiêm, tiểu hài tử đã mười sáu tuổi còn vẻn vẹn Luyện Khí cảnh tầng bốn, nào dám cãi nhau với Tuyết Tùng lão tổ?

"Lão Trần à, nghe nói nhà các ngươi lại xin một lệnh khai thác? Trong nhà chỉ có vài người mà có thể bận rộn như vậy sao?"

"Ha ha, nguyên lai là lão Lưu a, dĩ nhiên ở đây cũng đụng được ngươi. Không dối gạt ngươi, lần này ta trở về tổ trạch chính là vì mang chút tộc nhân gia tướng tới. Hiện tại vực ngoại ma giới khai hoang đã thành sóng nhiệt, người tới càng ngày càng nhiều, chúng ta bây giờ không tranh thủ cơ hội tích luỹ thêm chút nông trang, tương lai không hẳn còn có cơ hội như vậy."

Được gọi là "Lão Trần" là tu sĩ Linh Đài cảnh hậu kỳ. Hắn mặc cẩm bào quý giá, trên người đeo đầy các loại bảo vật thể hiện thân phận, ngay cả nhẫn trữ vật cũng là một chiếc nhẫn trữ vật thượng phẩm có giá trị liên thành, giá cả trăm vạn càn kim khởi bước.

Đi như thế, đi đường cũng có thể tạo ra một trận gió, ai có thể nghĩ lão Trần lúc trước chỉ là cánh cửa bên trong thế gia Thất phẩm?

Phía sau hắn còn đi theo hơn mười gia tướng tộc nhân già trẻ nam nữ già trẻ, hiển nhiên là được hắn mang theo cùng tới đây phát tài.

"Thì ra ngươi cũng đánh được chủ ý này."

Tu sĩ được gọi là "Lão Lưu" cũng có dáng vẻ bất phàm, ăn mặc phi thường hoa quý, hiển nhiên cũng là áo gấm về nhà.

Hắn phân tích nói: "Hiện giờ chiếc độ thuyền giới vực thứ hai của Vương thị sắp được sử dụng, nghe nói phần lớn kỹ thuật sử dụng trong đó đều là do viện nghiên cứu của Vương thị tự

mình nghiên cứu phát triển. Từ điểm này mà xem, Vương thị không những không có yếu bớt khai phá đối với ngoại vực ma giới, ngược lại còn có xu thế tăng lớn, Ma giới có thể mở hoang tương lai, tương lai có hi vọng."

"Đâu chỉ có Vọng Hải Hào, ta nghe bằng hữu nói, tiến độ của chiếc độ thuyền giới vực thứ ba của Vương thị hoàn toàn tự mình nghiên cứu phát triển đã đạt tới ba thành, thậm chí ngay cả chiếc thứ tư cũng đã lập điểm." Lão Trần bày ra một bộ dạng tình báo dồi dào, tràn đầy lòng tin: "Tương lai ngoại vực khai hoang, ngoại giới sẽ chỉ càng ngày càng nóng, càng ngày càng kiếm tiền."

Tây Môn thị một đám, nghe những di dân già kia chậm rãi nói, nhìn bọn họ chỉ điểm giang sơn, trong lòng cũng là âm thầm kích động không thôi, tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

"Ồ? Quái vật con nhện kia là cái gì?"

Lúc này, Tây Môn Ngô Tuyết bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn chăm chú về phía An kiểm khẩu, hiển nhiên lại phát hiện sự vật mới mẻ.

"Tiểu nha đầu, những thứ đó cũng không phải là quái vật nhện." Lão di dân già Trần Văn Ngôn quay đầu nhìn tiểu nha đầu một cái, cười giải thích, "Những con nhện hình nộm An Kiểm do Vương thị nghiên cứu viện sản xuất, chúng nó có thể nhanh chóng kiểm tra thân phận hành khách, cùng với trên người có mang theo vũ khí nguy hiểm, vật phẩm vi phạm lệnh cấm hay không, vân vân."

"Khôi lỗi thì ta biết, thế nhưng… tại sao lại là hình nhện?" Tây Môn Khuyết Tuyết hiếu kỳ, cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi: "Cảm giác thật buồn nôn."

"Ha ha, nghe nói thiếu gia phú quý và thiếu gia của Vương thị đều rất thích tạo hình nhện. Bọn họ nói, Khôi lỗi nhện tính cân bằng tốt, thông qua tính mạnh, hơn nữa rất dễ dàng có thể chở được vũ khí. Ngoài ra, chúng nó có tám cái chân, có lẽ tốc độ kiểm vé sẽ nhanh hơn." Lão Trần cười ha hả không để ý lắm.

"Nói đến Ninh Kham thiếu gia…" Lão Lưu cũng lập tức lấy lại tinh thần: "Ta lại nhớ tới một cái bát quái. Nghe nói hắn vì đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu kiến tạo của 'Vọng Hải Hào', lại

chạy tới Tiên Triều lén lút đào một đống nhân viên kỹ thuật trở về, kết quả bị Tiên Hoàng tự mình ra tay đánh gãy chân, còn đặc biệt dùng khí tiên linh phong bế chân gãy của hắn, không để cho hắn nhanh chóng khỏi hẳn."

"Đây là thật hay giả?" Lão Trần kinh ngạc: "Ninh Kham thiếu gia vì phát triển mà liều mạng."

"Đương nhiên là thật! Bất quá, Ninh Kham thiếu gia chính là nhân họa đắc phúc." Lão Lưu thần bí bí nói, "Hắn dựa vào lãnh diễm song tuyệt băng hỏa, từng tia luyện hóa tiên linh chi lực, không những làm cho hai chân khỏi hẳn, còn làm cho cốt cách trở nên cứng rắn như tiên ngọc, ngay cả tốc độ chạy trốn cũng nhanh hơn rất nhiều!"

"Bọn họ đều nói, là Tiên Hoàng bệ hạ nói ra sẽ không thể hạ thấp thể diện, tức là giáo huấn cho Ninh Kham thiếu gia, lại xem như biến tướng cho chút chỗ tốt."

"Trời phù hộ Ninh Kham thiếu gia." Lão Trần thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhiều di dân khai thác ngoại vực đều tràn ngập lòng cảm ơn đối với Vương thị, các đại nhân vật như Vương Ly Dao, Vương Ly Nguyệt, Vương Tông An đều là thần tượng trong lòng bọn họ, mà Vương Ninh Hi thiếu gia nghiên cứu phát minh ra khí giới bù nhìn có thể giảm bớt nhân lực trên diện rộng, trong lòng dân chúng nhân vọng cũng rất cao, rất nhiều người đối với hắn đều là cảm kích không thôi.

"Vị Ninh Kham thiếu gia kia…" Tây Môn Thiên Tuyết tò mò không thôi.

"Nói đến Ninh Dao thiếu gia, thật sự là quá giỏi. Thiếu gia bây giờ vẫn chưa tới chín mươi tuổi, cũng đã kế thừa một bộ bảo điển hệ hỏa, một bộ bảo điển hệ thủy, đã bắt đầu ý đồ dung hợp bảo điển thành Thủy Hỏa Bảo Điển." Lão Trần kiêu ngạo không thôi nói, "Nhưng hắn là tuyệt thế thiên tài hiếm thấy trên đời, bây giờ đã là Tử Phủ cảnh tầng ba, không bao lâu nữa có thể bước vào Tử Phủ trung kỳ!"

"Tử Phủ thượng nhân?"

Tây Môn Kỳ Tuyết mở to hai mắt nhìn, hai tròng mắt dại ra, khiếp sợ không thôi.

Nghe bọn họ mở miệng một tiếng Ninh Kham thiếu gia, nàng còn tưởng rằng no chết là Linh Đài cảnh chứ… Hoàn toàn không nghĩ tới, lại là Tử Phủ thượng nhân.

Nhân vật như vậy, cách nàng quá xa xôi, quá xa xôi. Đối với nàng mà nói, đó giống như nhân vật trên mây.

Nghe nói quê hương của các nàng là học trưởng huyện huyện Định Ninh, chính là một Tử Phủ thượng nhân mấy trăm tuổi.

Tử Phủ thượng nhân đã tám chín mươi tuổi… Có cần như thế không hợp lẽ thường không?

Trong lúc vô thức, Tây Môn Ngô Tuyết len lén liếc nhìn "Tuyết Tùng lão tổ" nhà mình. Bây giờ Tuyết Tùng lão tổ sáu mươi tuổi, đến chín mươi tuổi có thể thăng cấp Linh Đài cảnh trung kỳ hay không còn là ẩn số.

Tuyết Tùng lão tổ sắc mặt đen lại, nói với Tây Môn Ngô Tuyết: "Sau này không được gọi ta là "Tuyết Tùng lão tổ", gọi ta là Cửu thúc công."

Hai chữ "Lão tổ" này, hắn cảm thấy mình gánh không nổi, quá mất mặt.

"Ơ? Nha đầu nhà ngươi sao còn chưa có nhẫn trữ vật vậy?" Lão Trần quét mắt nhìn đám người Tây Môn thị, tấm tắc nói: "Các ngươi là chi nhánh gia tộc mới báo danh khai hoang hả? Vực ngoại ma giới này khắp nơi đều nguy hiểm, không ai mang theo là không được. Tây Môn lão đệ à, ta nói với ngươi, nhà chúng ta có một mảng lớn nông trường, các ngươi có thể đi theo chúng ta trước, tiền công ta bao các ngươi hài lòng."

Tiền công thỏa mãn?

Tây Môn Tuyết Tùng lập tức có chút động tâm.

"Lão Trần, ngươi đây là không phúc hậu sao? Hiện tại nhà nào cũng thiếu nhân thủ, ngươi muốn nhân thủ sẽ không đốc thúc con cháu sinh nhiều chút?" Lão Lưu vội vàng ngăn cản nói: "Tây Môn lão đệ, ngươi chớ tin hắn. Bản thân xin khai thác lệnh tuy rằng vất vả một chút, nhưng khai thác ruộng đất về sau đều là gia tộc của mình, không giống với làm công cho người khác."

“Hơn nữa, bây giờ chúng ta có thể khai hoang phạm vi ngoại vực ma giới cách xa khu vực giao chiến nhất phi thường xa, thổ địa cũng đã là trạng thái khai phá bán khai phá, trước khi cho chúng ta đã sớm bị san bằng, nào có nguy hiểm gì?”

“Đa tạ Lưu lão ca chỉ điểm.” Tây Môn Tuyết Tùng bừng tỉnh, lập tức cảnh giác dẫn tộc nhân cách lão Trần Viễn một khoảng.

Trong sự ồn ào náo nhiệt này.

Bầu trời trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện mảng lớn bóng râm, ngay cả ánh sáng chờ trong phòng đều bỗng nhiên tối sầm lại.

Trong phòng chờ thuyền nhất thời yên tĩnh trở lại, lực chú ý của mọi người đều không tự chủ được mà bị bầu trời hấp dẫn nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy trên bầu trời trên đỉnh đầu, một chiếc thuyền thật lớn hình giọt nước đang phá vỡ tầng mây, từ trên trời giáng xuống.

So với Độ Chu cỡ trung bản cũ, chiếc Độ Chu cỡ trung tân thiết kế này càng thêm lộng lẫy, thiết kế càng thêm mới mẻ, hai bên bến thậm chí còn có một đôi cánh dơi vân lam cực lớn trợ giúp phi hành.

Từ phía dưới nhìn lại, cánh dơi to lớn kia tựa như che khuất bầu trời, có một loại cảm giác rung động không gì sánh kịp.

Trước khi rơi xuống đất, Vân Chi Bức Dực mới chậm rãi khép lại.

Lúc này độ thuyền giới vực, mới khôi phục ngoại hình thuyền giới vực truyền thống, chậm rãi ngừng lại vị trí neo đậu đã chuẩn bị sẵn trong cảng.

Rất hiển nhiên, chiếc độ thuyền giới vực cỡ trung này chính là 【 Vọng Hải Hào 】 trong truyền thuyết.

Sau một lát an tĩnh, chờ bên trong phòng nhất thời bộc phát ra tiếng thảo luận sôi nổi, không ít người trên mặt thần sắc đều tương đối kích động.

Rất hiển nhiên, chiếc Vọng Hải Hào này đã cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Trước ngày hôm nay, sợ là ai cũng không nghĩ tới, giới vực độ thuyền cư nhiên còn có thể trưởng thành bộ dáng này.

Tiếng bàn tán xôn xao, Vọng Hải hào đã chậm rãi dừng lại.

Trong bến cảng thang dài dùng để nối liền bắt đầu chậm rãi trượt đi, dưới sự điều khiển của nhân viên chuẩn vị trí, đem cửa ra vào phòng chờ thuyền cùng cửa vào Vọng Hải hào nối liền với nhau.

Trong phòng chờ thuyền, cũng theo đó vang lên giọng nữ êm tai, nhắc nhở mọi người kiểm tra bọc hành lý, dưới chỉ thị của nhân viên công tác chuẩn bị lên thuyền.

Như là Tây Môn Tuyết Tùng, lão Trần, lão Lưu đám người lúc này mới kết thúc nghị luận, bận rộn bắt đầu xếp hàng lên thuyền.

Bên kia bến cảng, cơ giới khôi lỗi chuyên chở hàng hóa cũng đã bắt đầu công tác, đổ rất nhiều lượng lớn hàng hóa vào trong kho hàng ở Vọng Hải hào.

Mà giờ khắc này, trong thuyền Vọng Hải Bản, dáng vẻ đã tương đối chín chắn hơn rất nhiều, Vương Ninh Hi nhìn người điều khiển cành, trong lòng cũng kích động không thôi.

Vì phần lớn kỹ thuật này đều là "Vọng Hải Hào" mà Vương thị tự mình nghiên cứu ra, hắn bỏ ra vô số tâm huyết và thời gian, thậm chí còn bởi vì nhiều lần đào góc tường của Tiên Triều mà bị gãy chân.

Mà kết quả cũng không phụ kỳ vọng.

Chiếc 【Vọng Hải Hào】này chẳng những có thể xuyên qua khe hở giới vực, cũng vô cùng thích hợp di chuyển trong không gian bình thường. Mượn nhờ đôi cánh Vân Lam Bức thiết kế, lúc đi đường trong không gian bình thường còn có thể tiết kiệm một lượng lớn nguồn năng lượng.

Hôm nay không gian hàng đầu bình thường của Vọng Hải hào đã xem như thành công, kế tiếp chính là kiểm nghiệm năng lực chịu tải khi xuyên toa khe hở không gian.

Mặc dù dựa theo thiết kế lý luận và các loại thí nghiệm thí nghiệm, Vọng Hải Hào có thể dễ dàng ứng phó không gian phong bạo khi xuyên qua khe hở giới vực, nhưng chưa trải qua thực chiến chân chính, nội tâm của hắn vẫn có chút thấp thỏm không yên.

Rất nhanh, các hành khách đã có trật tự leo lên thuyền đò, hàng hóa cũng toàn bộ tải tải hoàn thành.

Thấy tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Vương Ninh Hi liền chính thức hạ lệnh, khởi động Vọng Hải Hào, bắt đầu giới vực xuyên qua.

“Áp lực bên ngoài hết thảy bình thường.”

“Vọng Hải Hào vận hành ổn định.”

“…”

“Chúng ta đã xuyên qua khe hở giới vực, đã tới căn cứ phòng thủ của Đại Càn.”

Theo từng tiếng báo cáo, số lượng Vọng Hải cực kỳ vững vàng xuyên thẳng đến Ma giới, toàn bộ quá trình không có chút gợn sóng nào, không có xuất hiện bất ngờ.

Mà điều này cũng có nghĩa là hành trình số một Vọng Hải hào vô cùng thành công!

Theo Vọng Hải Hào một lần nữa dừng lại, nhân viên đầu hàng cũng nhịn không được phát ra tiếng hoan hô.

“Ninh Kham đa tạ đại sư tôn, nhị sư tôn, ngọc phù tiền bối và các vị tiền bối.”

Vương Ninh Hi cố nén vẻ kích động, vô cùng cảm kích hướng về phía các trưởng bối đi cùng phía sau hành lễ từng người.

Lần hành quân này có ý nghĩa trọng đại, đương nhiên hắn không phải tới một mình.

“Hảo tiểu tử, vi sư quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi chính là thiên tài luyện khí.” Thiên Diễm lão nhân kích động vỗ vai Vương Ninh Hi, trong ánh mắt tràn đầy sự sủng ái và ước ao đối với hắn.

Trong mắt hắn, Vương Ninh Hi chẳng những có thể kế thừa y bát của hắn, thậm chí còn có thể trò giỏi hơn thầy.

Hôm nay Vương Ninh Hi cũng là xưa đâu bằng nay, chẳng những tu vi đã đạt đến Tử Phủ cảnh tầng ba, gia tộc cũng là cho hắn sử dụng thiên tài địa bảo cùng với bảo điển dự trữ lúc trước, trợ giúp hắn đạt đến thiên tử Bính đẳng huyết mạch.

Vì thế, Thiên Lam lão nhân còn móc ra bảo vật áp đáy hòm, trợ giúp Vương Ninh Hi lần nữa tăng huyết mạch lên một chút, đạt đến trình độ Thiên Tử Ất đẳng.

Điều này khiến cho huyết mạch của Vương Ninh Hi lập tức bước vào trong danh sách thứ nhất, chỉ kém hơn một bậc so với Thủ Triết lão tổ.

Đệ tử kiệt xuất như thế, lẽ nào Thiên Cương lão nhân lại không hài lòng?

"Ninh Kham à, tương lai của Thần Vũ Nhân tộc chúng ta, đang nằm trong tay thế hệ trẻ các ngươi đấy." Bách Luyện Chân Quân cũng vỗ vai Vương Ninh Hi bằng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tuy rằng bị Thiên Diễm lão nhân đoạt danh hiệu "Đệ Nhất Sư Tôn", khả năng là "Đệ Nhị Sư Tôn" của Ninh Kham cũng không tệ, làm không tốt còn khả năng ghi danh sử sách.

Hơn nữa, mấy năm nay hắn cũng có không ít lần thỉnh giáo danh nghĩa của Ninh Kham, cũng thu được ích lợi không nhỏ trong việc luyện khí.

"Đa tạ mọi người, đa tạ mọi người." Vương Ninh Hi kích động đến mức nước mắt sắp chảy xuống: "Không có các vị tiền bối ủng hộ, Vương thị chúng ta tuyệt đối khó đi đến bước này hôm nay."

Cho dù là Tiên Hoàng bệ hạ đánh gãy chân hắn, Vương Ninh Hi cũng tràn đầy cảm kích.

Nếu Tiên Hoàng bệ hạ thật sự muốn cản trở thì còn rất nhiều biện pháp để mài hắn, há có thể để cho hắn như ý một kẻ vô cùng đơn giản như vậy?

…

Ngay khi Giới Vực độ thuyền "Vọng Hải Hào" kết thúc một cách hoàn mỹ.

Chủ trạch Vương thị, trong tiểu viện của Thủ Triết.

Hai huynh đệ Vương Thủ Dũng và Vương Thủ Liêm cũng từ cương vị của mình chạy về, chúc mừng Tứ ca tôn kính nhất trong lòng bọn họ.

“Tứ ca.” Vương Thủ Dũng bây giờ để lại hai chòm râu nhỏ, bề ngoài nhìn qua có vẻ tương đối thành thục ổn trọng, nhưng lúc này, nhìn Vương Thủ Triết đột phá tu vi, vẻ mặt của hắn vẫn khó nén kích động: “Mặc dù ngài tấn thăng Thần Thông cảnh là chuyện tất nhiên, nhưng thật sự đến ngày này, ta luôn cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy. Ngẫm lại chúng ta năm đó, suy nghĩ lại hiện tại… thật sự là ly kỳ hơn so với nằm mơ.”

“Lão Ngũ à.” Vương Thủ Triết cười vỗ vai hắn: “Vương thị có thể có được ngày hôm nay, không phải là công lao của một mình ta, là kết quả toàn bộ tộc nhân đồng tâm hiệp lực.”

“Tứ ca.” Vương Thủ Liêm cũng kích động không thôi: “Mặc dù trước đó Lung Yên lão tổ và Tứ tẩu đều đã thăng cấp Thần Thông cảnh trước một bước, nhưng ngài là gia chủ, sau khi thăng cấp Thần Thông cảnh dù sao cũng phải tổ chức một bữa tiệc Thần Thông ăn mừng.”

“Chuyện này không cần thiết, bước vào Thần Thông cảnh chẳng qua chỉ là một bước nhỏ.” Vương Thủ Triết lắc đầu: “Thành tựu như vậy không đáng để tuyên dương khắp nơi. Huống chi hiện giờ ‘nguy nan sắp đến’, vẫn nên khiêm tốn làm chủ.”

Nhưng mà.

Hắn vừa dứt lời, liền nghe môn tướng đến đây bẩm báo: “Khởi bẩm gia chủ, nội giám Tường công công tới, nói là thay điện hạ tuyên chỉ.”

Tường công công?

Vương Thủ Triết có ấn tượng.

Vị Tường công công này chính là một trong bốn vị công công “Cát Tường Như Ý” dưới trướng lão Diêu lúc trước, còn từng truyền cho Long Xương đại đế mấy lần chỉ. Hiện giờ sau khi lão Diêu về hưu đã dưỡng lão ở Vương thị, vị trí này chính là do vị Tường công công này tiếp nhận.

Có điều, lúc này hắn tới đây làm gì?

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: “Mời vào.”

Chỉ chốc lát sau.

Tường công công dẫn theo một đội vệ sĩ trong hoàng cung bước vào tiểu viện Thủ Triết.

Ông ta vừa vào cửa, mặt mũi tràn đầy gió xuân chắp tay với Vương Thủ Triết, thái độ vô cùng thân thiện: “Chúc mừng Thủ Triết gia chủ, chúc mừng Thủ Triết gia chủ.”

“Tường công công khách khí rồi.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ: “Điện hạ đây là tuyên thánh ý gì? Vậy mà lại làm phiền đến đại giá của ngài.”

“Ôi, Thủ Triết gia chủ ngài đây là muốn chiết sát Tiểu Tường Tử rồi.” Tường công công vội vàng đáp lễ thật sâu, sau đó mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: “Điện hạ nghe nói Thủ Triết gia chủ thăng cấp Thần Thông cảnh, vô cùng cao hứng, liền sai tiểu Tường Tử đưa tới cho ngài chưởng lệnh thế gia Tam phẩm, cùng với bảng hiệu thế gia Tam phẩm.”

Vương Thủ Triết giật giật hai má.

Đế tử An, ta cảm ơn ngươi, ngươi ra tay cũng nhanh quá.

…

Chương 251: “Thủ quốc công” Vương Thủ Triết

…

Vẻ mặt tường công công vui mừng nói: “Không những như thế, điện hạ vì muốn biểu dương ngài cống hiến phi phàm cho Đại Càn, còn đặc biệt sắc phong Thủ Triết gia chủ ngài làm 【Thủ quốc công】. Ngài xem, ta ngay cả ấn tỉ thủ quốc công cũng mang về cho ngài.”

Thủ quốc công!

Vương Thủ Triết vẻ mặt khiếp sợ.

Hắn hoàn toàn không ngờ, đế tử An chẳng những cưỡng ép thăng cấp tam phẩm cho Vương thị mà còn sắp xếp cho hắn một tước vị 【Thủ quốc công】.

Đây là sợ hắn còn chưa đủ kiêu ngạo a!

“Quốc công công.” Tường công công tươi cười nhìn Vương Thủ Triết: “Vị trí Quốc công tước này của ngài, chính là tước vị thế tập võng thế, cũng là công tước nước thứ ba của Đại Càn chúng ta. Điện hạ bảo ta hỏi ngài, có bất ngờ hay không, có kinh ngạc hay không?”

Ngoài ý muốn là có, nhưng vui mừng thì không có.

Vương Thủ Triết cạn lời.

Đế Tử An sợ hắn bỏ chạy, hay là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm? Vị trí công tước của quốc gia, nói hắn hiếm có cỡ nào.

Nhưng bất kể nói thế nào, Vương thị cũng là thần tử của Đại Càn, thánh chỉ cũng đã hạ, hắn không có đạo lý không tiếp.

Vương Thủ Triết đành phải tiếp nhận ý chỉ, chắp tay nói lời cảm tạ: “Thủ Triết đa tạ điện hạ.”

“Trong khoảng thời gian này, lão nô sẽ ở lại Vương thị, giám sát thợ thủ quốc công xây dựng bia lâu. Đúng rồi, bảng hiệu trong nhà ngài cũng phải đổi thành 【Thủ quốc công phủ】.

Sau này tất cả đãi ngộ và phụng dưỡng của ngài đều sẽ do quốc khố chi ra.”

Ta cảm ơn quốc kho của ngươi đã chi ra phụng dưỡng cho ta.

Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt.

Với tốc độ tiêu tiền của đế tử An, quốc khố đừng nhúc nhích không được hỏi Vương thị vay tiền, ông ta liền cảm tạ trời đất.

“Còn nữa, điện hạ nói thời gian này hắn bận quá nên không đích thân tới đây.” Cuối cùng Tường công công bổ sung thêm một câu.

Nghe vậy, Thủ Dũng, Thủ Liêm phía sau Vương Thủ Triết đều không nhịn được âm thầm cười trộm.

Điện hạ đâu phải bận rộn, đây là sợ tới đây sẽ bị đánh à?

Rõ ràng biết Tứ ca thích khiêm tốn, giấu dốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến hắn phô trương cực lớn, khiến cho mọi người đều biết, đây không phải cố ý bôi thuốc cho Tứ ca sao?

Nhưng, Tứ ca có thể được sắc phong làm 【 thủ quốc công 】, trong lòng Thủ Dũng thủ Liêm vẫn rất cao hứng.

Dù sao, điều này đại biểu cho thực lực chỉnh thể của Vương thị lại đi lên một bậc thang mới. Tổ tiên Vương thị đời đời đều là người Đại Càn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn nhảy thang và phản bội, hiện giờ hậu duệ vinh quang gia thân, đây coi như là một câu trả lời đối với các liệt tổ liệt tông.

Sau này Tứ ca tấn thăng Lăng Hư cảnh, hơn phân nửa còn phải phong Vương khác họ.

Nhưng mà, theo đế tử An náo loạn như vậy.

Thần Thông Yến và Quốc Công Yến lần này của Vương Thủ Triết không thể qua loa. Bất đắc dĩ, hắn đành phải nghiêm túc chuẩn bị yến hội, chuẩn bị chọn ngày mời hảo hữu thông gia thiên hạ.

…

Mà cũng không sai biệt lắm là cùng một thời gian, bên tổng cơ sở khu phòng ngự Đại Càn ở ngoại vực, theo 【 Số hiệu Vọng

Hải】 ở trong cảng chính thức dừng lại, các hành khách theo thuyền mà đến cũng nhao nhao hạ độ thuyền.

Mọi thứ trước mắt khiến rất nhiều tu sĩ lần đầu tới đều kinh ngạc và rung động.

Một nhà Tây Môn thị mới tới, cũng bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Trước khi đến đây, bọn họ đã nghĩ đến vô số Ma giới có khả năng, nhớ lại rất nhiều lời đồn cổ xưa, suy nghĩ đến rất nhiều khó khăn có thể gặp phải, nhưng không ai trong số bọn họ cũng không nghĩ tới, căn cứ phòng ngự của Ma vực ngoại vực lại là cái dạng này.

Mái vòm nơi này thanh tịnh trong suốt, ma sát chi khí trên bầu trời đã bị thanh lý ngăn cách. Hồng nhật chiếu xuống, đã cơ hồ không còn dị sắc quang mang, nhìn sạch sẽ.

Nơi này khắp nơi đều là bê tông bằng thép, từng tòa nhà lớn san sát nhau, mặt đường sạch sẽ sạch sẽ, hai bên còn trồng một lượng lớn thực vật lục hóa đặc trưng của Đại Càn.

So với căn cứ lúc trước, nơi này giống như là thay trời đổi đất, mà diện tích lại mở rộng gấp mấy lần.

Bây giờ tổng cơ sở của khu vực phòng thủ này, tổng nhân khẩu và quân đóng trú đã đạt tới hơn trăm vạn, cho dù là ở bên trong căn cứ, từ một địa điểm đến một địa điểm khác, đều phải dùng phương tiện giao thông công cộng.

Dưới sự dẫn dắt của một nhà lão Lưu nhiệt tình và lương thiện, một nhà Tây Môn đổi mấy chuyến xe công cộng, thành công đến nơi phân cục ngoại ma giới khai phá Đại Càn ở ngoại trú vực.

Đó là một tòa đại lâu làm việc cao mấy chục tầng.

Đặt ở địa phương khác, lầu cao như vậy tuyệt đối là tồn tại như hạc giữa bầy gà, kiến trúc tiêu chuẩn ở địa phương hoàn toàn đủ tư cách, nhưng ở trong căn cứ này, loại lầu cao này lại chỗ nào cũng có, thế cho nên tòa lầu cao làm việc này nằm trong một dãy lầu cao, lại có vẻ tương đối tầm thường.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên công tác, một nhà Tây Môn rất nhanh thẩm tra đối chiếu thị thực xong, Thân lĩnh lệnh khai

thác, cũng rút vào trong một cái rương bịt kín rồi lập tức rút ra đất khai thác thuộc về bọn họ.

Cũng là chờ rút hết đất khai thác, bọn họ mới chú ý tới, địa đồ đất đai chờ đợi khai thác liền có một chồng lớn, vả lại trên mỗi một tấm địa đồ đều đánh dấu mấy trăm cái khai thác địa, bọn họ rút ra, bất quá chỉ là một cái bé nhỏ không đáng kể trong đó mà thôi.

Có thể tưởng tượng được, thổ địa chờ đợi khai thác là rộng lớn cỡ nào.

Khế ước khai thác đều là có sẵn. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác, Tây Môn Tuyết Tùng rất nhanh đã ký một loạt hiệp ước, nhận được Khai Phá Lệnh, một tấm bản đồ có dấu thổ địa mã hóa, thêm vào giấy chứng minh Khai Hoang Ấn Tỳ của chính phủ Đại Càn, cùng với một phần địa đồ tương đối tường tận.

Đây là một vùng đất khai thác không lớn không nhỏ, nhưng nó có tới năm mươi vạn mẫu đất hoang.

Chuyện này quả thực dọa cho đám Tây Môn thị hoảng sợ.

Năm mươi vạn mẫu đất hoang, ruộng đất này nhiều gấp năm lần Tây Môn thị!

Đây quả thực là một cái bánh nướng to lớn từ trên trời giáng xuống, nện cho Tây Môn thị tất cả mọi người đầu váng mắt hoa, kích động không thôi.

Tuy nhiên, theo đất đai tới tay, vấn đề lại tới.

Bọn họ bây giờ nghèo hai trắng, cứ như vậy không đến hai mươi tộc nhân, làm sao có năng lực khai thác năm mươi vạn mẫu ruộng hoang? Chẳng lẽ, vừa tới Ma giới, liền phải trở về triệu tập càng nhiều tộc nhân cùng tá điền hơn sao?

Nhưng cho dù ngoại vực Ma giới này đã được cải tạo, trong không khí vẫn có ma khí mỏng manh như trước, cũng không phải tá điền bình thường có thể tới.

“Các ngươi là người mới tới khai thác Tây Môn thị của ngoại vực?”

Tựa hồ là dự liệu được sự quẫn bách của bọn họ, còn không đợi bọn họ bắt đầu phát sầu, một vị tiểu tử trẻ tuổi liền tiến lên

tự giới thiệu: “Ta là Tiểu Lý nghiệp vụ nhân viên của Vương thị đại hình nông dùng khôi lỗi khí giới để thuê ti. Các ngươi phân phối khai thác đất hoang không nhỏ phải không? Chút nhân thủ như vậy cũng không đủ. Bất quá chư vị không cần lo lắng, ty chúng ta có vài loại khôi lỗi nông dụng cơ giới lớn, có thể vì các vị giải quyết vấn đề nhân thủ không đủ…”

“Để ta giới thiệu với các ngươi một chút về ti…”

Dưới một loạt hình ảnh và giải thích của Tiểu Lý, Tây Môn thị quả thực giống như là cánh cửa mở ra thế giới mới, cả đám lại trợn mắt há hốc mồm.

Hoàn toàn không ngờ Ma giới khai hoang lại thuận tiện như vậy.

Nhưng tiền từ đâu mà có?

Tây Môn Tuyết Tùng có chút chột dạ, cũng có chút thấp thỏm: “Tiểu huynh đệ, những thứ vũ khí khôi lỗi này ngài giới thiệu đều rất đắt, chúng ta thuê cũng không thuê nổi, chớ nói chi là mua.”

“Không quan hệ, không có tiền cũng không phải vấn đề gì lớn với Thác hoang gia tộc mới tới.” Tiểu tử lại không thèm để ý chút nào, ngược lại rất nhiệt tình lôi kéo bọn họ đi theo một hướng khác, “Đi đi đi, ta mang các ngươi đi vay tiền quỹ Vương thị tiền trang. Các ngươi có thể nhận được lệnh khai thác, nhất định là các phương diện của gia tộc đều đạt tiêu chuẩn, lợi nhuận thu được phi thường dễ dàng, mà lợi tức lại rất thấp.”

Còn có tiền trang có thể cho vay không?

Tây Môn Tuyết Tùng thở phào một hơi.

Tuy rằng vay mượn luôn phải trả, nhưng nếu như có thể vay khoản tiền này, ít nhất có tư kim Khai Hoang sơ kỳ đầu đầu tư, kế tiếp phát triển cũng có thể trôi chảy hơn một chút.

Tiểu tử vô cùng nhiệt tình, vừa giúp Tây Môn thị nhận vay nghiệp vụ, vừa giới thiệu tình huống cho bọn họ: “Những gia tộc mới tới như các ngươi, có thể xin rất nhiều trợ cấp và miễn thuế chính sách, chờ nhân khẩu của các ngươi nhiều hơn một chút, còn có thể lĩnh lệnh khai thác mới.”

Rất nhanh, Tây Môn thị liền làm xong khoản vay, thành công thuê lên khôi lỗi máy móc nông nghiệp cỡ lớn, nhấc lên quỹ đạo quỹ đạo thông hướng khai phá đất rộng.

Xe quỹ đạo này giống như là đi thông tới tương lai, gánh vác hy vọng nóng bỏng của một đám người Tây Môn thị.

Tương lai của gia tộc, hy vọng quật khởi, đủ loại, đều ở trong đó.

Bọn họ muốn nhanh chóng lập gót chân ở nơi khai thác, mau chóng đón các tộc nhân khác lại đây, mau chóng trợ giúp gia tộc quật khởi, nghênh đón tương lai mới tinh.

Mà ở khu phòng ngự của Đại Càn, những gia tộc giống như Tây Môn thị, còn có rất nhiều.

Dưới sự thúc đẩy tận lực của Vương thị, cỗ thủy triều khai hoang ngoại vực đang lấy tốc độ cực nhanh thổi quét toàn bộ Đại Càn. Tây Môn thị, chỉ là một trong vô số bọt sóng khai hoang này.

Mà theo cỗ sóng triều này càng ngày càng nghiêm trọng, toàn bộ khu phòng thủ của Đại Càn, đang lấy một loại tốc độ làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối mà phát triển lớn mạnh.

…

Xích Nguyệt Ma Triều.

Ma Đô.

Hoàng thái tử Đông cung.

Đông cung, xưa nay đều là chỗ ở của hoàng thái tử, chỉ vì nó tọa lạc ở phía đông của Ma Hoàng cung, từ trước đến nay đều được gọi là “Đông cung”.

Với tư cách là một bộ phận của Ma Hoàng Cung, lịch sử tồn tại Đông Cung hầu như lâu đời cùng toàn bộ Ma Hoàng Cung, trong nội cung lại không ít cung điện cũng đã tồn tại mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm, từ xa nhìn lại, tang thương phong cách cổ xưa, nguy nga dày nặng, trong thoáng chốc cơ hồ sẽ để cho người ta hiểu lầm mình xuyên qua thời gian sông dài, đi tới mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm trước.

Mà cung điện như vậy, dựa theo thói quen sinh hoạt hôm nay mà nói, tất nhiên sẽ có rất nhiều chỗ thiết kế không hợp lý.

Cũng may, cái này dù sao cũng không phải Ma Hoàng Điện, cải tạo không có nhiều khuôn sáo như vậy. Lịch đại hoàng thái tử sau khi vào ở, đều sẽ dựa theo sở thích cùng thói quen của mình, tiến hành cải tạo nhất định đối với cung điện. Lúc trước thời điểm Ma Hoàng vẫn là hoàng thái tử, liền tiến hành cải tạo qua đông cung, đương kim hoàng thái tử sau khi vào ở, đồng dạng cũng tiến hành cải tạo cung thất.

Bởi vậy, mặc dù phong cách kiến trúc đông cung thập phần cổ xưa nguy nga, nhưng bên trong lại tương đối được trang hoàng, không thiếu sự vật mới lạ gần đây mới dần dần xuất hiện ở hai triều Tiên Ma.

So với Ma Hoàng cung thì thiết trí trang trí nơi này cũng trẻ hơn một chút, thích hợp với người trẻ tuổi hơn.

Luyện Tâm Trai.

Nơi này chính là nơi phụ chính ngày mai hoàng thái tử đương triều Thân Đồ Cảnh thường làm việc.

Không giống như lúc làm hoàng tử tiêu dao, có thể du sơn ngoạn thủy, tiêu sái qua ngày, hoàng thái tử thân là người nối nghiệp hoàng triều, đã cần dần dần xâm nhập chính vụ, cũng bắt đầu phụ trợ Ma Hoàng xử lý các loại quốc gia đại sự.

Mà bản tôn của Ma Hoàng, những năm gần đây vẫn luôn tọa trấn tại căn cứ của Ma giới, vị trong Ma Hoàng Cung kia chỉ là một cái hình chiếu mà thôi. Bởi vậy, Hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh càng phải gánh vác nhiều chức trách hơn.

Cũng may hoàng thái tử cũng không phải một người, dưới trướng của hắn tự nhiên sẽ có một nhóm người thuộc về mình, trong đó không thiếu nhân tài ưu tú. Những người này đều là thanh niên tuấn kiệt trong các thế gia tộc ủng hộ hoàng thái tử Ma Triều, cùng với các loại nhân tài đỉnh tiêm.

So với mấy chục năm trước, Thân Đồ Cảnh Minh hôm nay có một bộ quan phục hoàng thái tử quý khí phi phàm, trên cằm để lại một chút râu, đôi mắt cũng ngưng trọng thâm thúy, bớt đi chút hăng hái, có thêm chút uy nghiêm và trầm ổn.

Dưới sự hiệp trợ của lớp chính vụ, hắn thuần thục xử lý từng chuyện vặt vãnh phức tạp mà vụn vặt, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi, hầu như không hề ngưng trệ.

Rất hiển nhiên, ba mươi năm cuộc đời hoàng thái tử đã khiến hắn thập phần quen thuộc với những công việc này, xử lý tự nhiên cũng là xe nhẹ đường quen.

Mấy canh giờ sau.

Cuối cùng xử lý xong một đống chuyện lớn Thân Đồ Cảnh Minh, dứt khoát lưu loát đuổi đi tất cả mọi người ngoài Trác lão.

Chờ người vừa đi, cỗ trầm ổn lão luyện liền "Vèo" một cái tiết ra, cơ hồ là không thể chờ đợi được mà đem chân gác lên trên bàn, cả người cũng tê liệt sau đó, lười nhác nằm ở trên ghế.

Hoàng thái tử vừa rồi còn anh minh thần võ, giờ phút này nghiễm nhiên lộ ra bộ dáng mệt mỏi tê liệt sau đó nguyên hình.

"Phiền chết đi được, phiền quá." Thân Đồ Cảnh Minh kêu lên oán giận: "Đây đều là một đống chuyện vớ vẩn, chuyện vặt chó má cũng muốn đến làm phiền ta."

Khó trách lão già kia trong nhà muốn chạy tới ngoại vực ma giới tọa trấn, nếu đổi lại là hắn, cuộc sống như vậy trải qua mấy ngàn năm, hắn khẳng định cũng muốn bỏ gánh không chịu.

"Hoàng thái tử điện hạ, ngài uống ngụm canh bổ thần trước đi." Trác lão nhìn bộ dáng này của hắn cũng có chút đau lòng, vội vàng bưng đi một chén canh tỉ mỉ nấu.

Thân Đồ Cảnh Minh nhận lấy rồi uống mấy ngụm " sùng sục sùng sục", lúc này mới lau miệng nói: "Nhược Băng còn đang bế quan sao? Ta nghe nói, tài nguyên tu luyện lần trước ta phái người đưa về lại bị nàng rút trở về?"

"Hoàng thái tử điện hạ." Trác lão thấp giọng an ủi, "Lão nô cảm thấy chuyện này của ngài, còn phải từ từ mưu tính. Nếu thỉnh thoảng thu lễ vật, hồi lễ các loại còn được. Ngài đưa một lượng lớn tài nguyên tu luyện, với tâm tính của Băng tiểu thư sao có thể tùy ý thu lấy? Nếu như thật sự thu, vậy nàng sẽ trở thành người như thế nào?"

“Ôi, tâm tư của nữ nhân thật phức tạp khó đoán.” Thân Đồ Cảnh Minh bất đắc dĩ xoa huyệt Thái Dương, “Đúng rồi, ta nhớ rõ nha đầu Chiêu Ngọc kia lại viết thư trở về?”

“Ách… Đây đã là lá thư thứ ba mươi rồi.” Trác lão che miệng cười trộm nói: “Mỗi một phong đều là oán giận Vương thị Tộc Học đáng sợ đến cỡ nào, muốn mời điện hạ ra mặt đón nàng trở về.”

“Muốn đi tìm Vương Phú Quý chơi là nàng ta, hiện tại khóc lóc cầu xin trở về cũng là nàng ta, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Thân Đồ Cảnh Minh vừa nghĩ đến Chiêu Ngọc công chúa ở Vương thị Tộc học gặp nạn, trong lòng liền không nhịn được cảm thấy sảng khoái: “Huống chi, chuyện này ta không làm chủ được. Lão gia hỏa rõ ràng là muốn để nàng ta ở lại Vương thị Tộc Học hảo hảo học tập, hắn không gật đầu, ai dám đón nàng ta trở về?”

“Cái này…” Trác lão bất đắc dĩ móc ra một phong thư, “Vương Phú Quý cũng viết cho ngài một phong thư.”

“Phú Quý viết thư cho ta?” Thân Đồ Cảnh Minh ngây người.

Tiểu tử Vương Phú Quý kia rõ ràng rất ghét bỏ mình, làm sao lại chủ động viết thư cho mình? Hẳn là, là tiểu tử phú quý kia, rốt cuộc nhịn không được muốn xuống tay với Chiêu Ngọc?

Nhưng mà, sau khi mở ra mới phát hiện mình suy nghĩ nhiều.

Hóa ra chỉ là Vương Phú Quý mời hắn và Vương Nhược Băng cùng đi Tiên Triều bái phỏng, đồng thời đi Vương thị dạo một vòng, trấn an Chiêu Ngọc công chúa trong lòng đã bị vô số vết thương.

Hơn nữa Vương Phú Quý đã viết thư trao đổi chuyện này với Ma Hoàng bệ hạ.

“Đi Tiên Triều bái phỏng?” Thân Đồ Cảnh Minh thoáng trầm ngâm một chút, không khỏi có chút động tâm, “Hai triều Ma Tiên chúng ta, mặc dù quan hệ đã phá băng, dần dần có chút ấm áp… Bất quá vẫn chưa có tiền lệ hoàng thái tử đi Tiên Triều bái phỏng. Ngược lại nhân cơ hội này có thể cùng Nhược Băng đồng hành, tiếp xúc nhiều hơn… Nói không chừng cũng có thể cải thiện quan hệ lãnh đạm!”

“Như vậy đi, trước tiên ta cùng lão gia này thương lượng một chút đã.”

Lập tức Thân Đồ Cảnh Minh đã có quyết định.

Sau đó, hắn liền đi Ma Hoàng Cung tìm hình chiếu của Ma Hoàng, thương lượng việc đi sứ Tiên Triều liên quan. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên sau trận đại chiến Tiên Ma, giữa hai triều Tiên Ma lần đầu tiên chính thức giao động ngoại giao, coi như là phá băng, theo lý phải thận trọng một chút.

…

Sau một khoảng thời gian.

Cũng không biết là ai khởi đầu, trong Ma Đô bỗng nhiên có lời đồn truyền đến ồn ào huyên náo, nói là hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh sắp tiếp nhận lời mời của Tiên Triều, đến Tiên Triều làm khách cũng thương lượng một loạt kế hoạch chống lại Ma giới trong tương lai, đồng hành với hắn còn có thế hệ trẻ của một đám gia tộc quyền quý của Ma Triều.

Mà cùng lúc đó, bên trong thế gia quyền quý còn có một lời đồn đang lén lút truyền bá ra, nói Hoàng Thái tử chuyến này còn gánh vác một sứ mệnh đặc thù, chính là muốn đi trấn an Chiêu Ngọc công chúa đang học ở tiểu thế gia nào đó trong Tiên Triều.

Dựa theo đạo lý, Chiêu Ngọc công chúa mặc dù muốn lưu học, cũng nên là tộc học của hoàng thất Tiên Triều, dù không được nữa cũng phải đi Tiên Triều Tiên Cung lưu học, đi một tiểu quốc tiểu thế gia lưu học là có ý gì?

Đương nhiên là hy sinh rồi.

Nhưng vì sao phải hi sinh Chiêu Ngọc công chúa?

Trong rất nhiều thế gia quyền quý không thiếu hạng người giỏi phân tích thế cục, rất nhanh đã có người “đoán được” nguyên nhân có khả năng nhất.

Lúc trước hai triều Tiên Ma ước định chống lại Ma giới, thế cục vốn rất tốt, kết quả Ma Tôn và tiểu Ma Tôn lại đâm dao sau lưng.

Mặc dù từ kết quả đến xem Tiên Triều cũng không xuất hiện tổn thất quá nghiêm trọng, nhưng chuyện này không thể nghi

ngờ ở trong lòng Tiên Triều đã chôn xuống mầm họa không tín nhiệm Ma Triều, mà Ma Hoàng bệ hạ vì đại nghĩa Nhân tộc, không thể không đem Chiêu Ngọc tiểu công chúa hi sinh thành con tin, thậm chí còn có ý hòa thân bên trong.

Đáng thương cho Chiêu Ngọc tiểu công chúa, trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi đã viết ba mươi mốt phong thư về nhà, từng câu từng chữ khóc lóc, công bố cuộc sống cực kỳ vất vả, muốn về nhà. Nếu như theo sủng ái của Ma Hoàng trước kia đối với tiểu công chúa, hơn phân nửa sẽ đón người trở về vào trong phong thư đầu tiên, nhưng Ma Hoàng bệ hạ vì tương lai hợp tác của hai triều Tiên Ma, lại có thái độ khác thường, thủy chung không cho phép nàng trở về.

Lúc này đây, hoàng thái tử xuất hành tiên triều, theo lý phải thăm an ủi Chiêu Ngọc tiểu công chúa một chút.

Loại lời đồn này vừa ra, danh vọng trong mấy chục năm này thật vất vả mới có chút ấm áp Ma Tôn, danh vọng lần nữa hạ xuống một bậc thang. Rất nhiều người đều âm thầm oán giận hắn.

Nếu không phải năm đó hắn ở sau lưng giở âm mưu quỷ kế, Ma Triều làm sao khiến Chiêu Ngọc tiểu công chúa tuổi còn nhỏ làm ra hi sinh to lớn như thế?

Thậm chí, còn làm liên lụy đến sự nổi tiếng ngày càng tăng lên của Kỳ Thiên Ký, để cho hắn cũng tiện thể nhận lấy không ít mắng chửi.

Mà theo lời đồn dần dần truyền bá, Ma Tôn câu cá trong Ma Lâm Uyên đương nhiên cũng nghe được đủ loại tin tức và lời đồn.

Vận trưởng lão ở một bên hồi báo, hồi tưởng lại lời chỉ trích mấy ngày nay của Ma Tôn, vẫn nhịn không được căm giận bất bình: “Thật sự là đáng giận, hiện giờ nước bẩn gì đó đều chụp lên đầu chúng ta. Chiêu Ngọc nha đầu ngưng lại ở Tiên Triều Vương thị, liên quan gì đến chúng ta? Ta sẽ điều động lực lượng của chúng ta, làm sáng tỏ lời đồn đãi này.”

“Không sao.” Ma Tôn cũng không thèm để ý, vẫn giữ dáng vẻ thâm trầm như vực sâu kia: “Đây chẳng qua là Xích Ngục lão ma đầu, cố ý dẫn dắt dư luận cho bản tôn bôi thuốc. Mánh

khóe nhường này, chẳng qua chỉ là bàng môn tiểu đạo mà thôi, không dao động được đại cục.”

“Nhưng mà Ma Tôn đại nhân, khó tránh khỏi để mặc cho bọn hắn tiếp tục vu oan như vậy?” Vận trưởng lão nhíu chặt đôi mi thanh tú, vẫn vô cùng không cam lòng, “Phong trào đồn đãi ngày hôm nay càng nghiêm trọng, đã ảnh hưởng đến Thiên Lam thiếu gia!”

Lúc trước Vận trưởng lão có chút xem thường 《Thiên Tuyền》, nhưng 《Thiên Tuyền dần dần thể hiện ra năng lực và quyết đoán của mình, nàng đối với hắn cũng là lau mắt mà nhìn, cũng coi đó là tương lai của Chử thị.

“Ngươi mới vừa nói, Vương Nhược Băng cũng đi theo đi sứ Tiên Triều? Còn có thể đi theo Thân Đồ Cảnh Minh thăm Chiêu Ngọc nha đầu?” Ma Tôn khẽ mở mắt hỏi.

“Tình báo mà chúng ta tìm hiểu được đúng là như thế.” Vận trưởng lão trả lời: “Lúc trước Thân Đồ Cảnh Minh, Vương Nhược Băng và đám người Vương Phú Quý của Trường Ninh Vương thị thành lập tình nghĩa chiến hữu, nghe nói từng có kinh nghiệm tương trợ lẫn nhau, bởi vậy quan hệ với nhau cũng không tệ lắm. Nói vậy, hai bên cũng muốn nhân cơ hội này thành lập thêm chút liên hệ.”

“Tốt, rất tốt.” Trong đôi mắt thâm thúy của Ma Tôn đột nhiên xẹt qua một đạo lệ mang, giọng điệu cũng lập tức trở nên lạnh lẽo, “Thứ gọi là canh giữ mây mở kiến nguyệt minh, đây chính là cơ hội bản tôn đợi mấy chục năm. Chỉ cần bản tôn có thể luyện hóa thôn phệ huyết mạch của Vương Nhược Băng, nhất định có thể tấn thăng Chân Ma trung kỳ, đến lúc đó, ta muốn xem Xích Ngục lão ma lấy cái gì đấu cùng bản tôn.”

“Tôn thượng, Vương thị xảo trá, ngài phải cẩn thận đó là cái bẫy.” Vận trưởng lão vội vàng nhắc nhở.

“Đây là tự nhiên.” Ma Tôn lạnh nhạt mà tự tin nói, “Nhưng mà, bản tôn đã sớm có kế hoạch toàn bộ, nhất định sẽ không cô phụ cơ hội trời ban như thế, Thanh Vận, thay bản tôn truyền cho một tin tức.”

“Vâng, tôn thượng.”

…

Theo Ma Tôn bên này bắt đầu hành động, một âm mưu lớn "Đậu Vương thị", giống như một tấm lưới lớn chậm rãi mở ra, bao phủ về phía Vương thị.

Đầu tiên phát sinh biến động kịch liệt, rõ ràng là khu vực phòng ngự chiến trường ngoại vực Đại Càn Vực.

Những năm gần đây, nơi này tiến độ khai hoang nhanh chóng, giúp Vương thị, Đại Càn, cùng với rất nhiều thế gia trong cảnh nội Đại Càn mang đến rất nhiều lợi ích. Mà những biến hóa này, tự nhiên cũng ở trong mắt các khu vực khác của ngoại vực, nhất là khu vực Tây Tấn, Nam Tần, Âm Sát tông cách đó không xa.

Giờ phút này.

Đã đẩy đổ xây dựng lại một lần, dùng tới mốc cao xi măng của Vương thị, ngay cả ngoại hình cũng trở nên cực kỳ hiện đại hóa bên trong căn cứ chính.

Tổng chỉ huy đương nhiệm của Đông Càn phòng khu Vương Ly Dao đang ở trong một phòng hội nghị chủ trì hội nghị.

Bởi vì là ở ngoại vực, trên người nàng mặc chính là nhung trang, áo giáp màu xanh nhạt dưới ánh đèn hiện ra hàn quang, thoạt nhìn nhiều hơn vài phần khí thế lạnh lùng uy nghiêm.

Vương Ly Dao tọa trấn bên ngoài vực nhiều năm, lúc này tuy rằng dung mạo không thay đổi, nhưng khí chất trên người lại càng thành thục ổn trọng hơn, một thân huyền khí ngưng trọng như vực sâu, cho dù ngồi bất động, cũng có thể mang đến cho người ta lực áp bách cường đại, nghiễm nhiên đã là một bộ dáng thượng vị giả.

Mà tu vi của nàng cũng đã sớm bước vào Tử Phủ cảnh hậu kỳ, đang từng chút một trèo lên đỉnh phong. Chỉ cần vài ngày mài giũa, nàng đột phá Thần Thông cảnh liền đơn giản như ăn cơm uống nước.

"Cự liêm của khu phòng ngự Đại Càn chúng ta, Yêu Mộc hai đại Ma Vương Bảo, cùng với tam đại Ma Vương bảo khu phòng ngự của Tây Tấn Nam Tần, đều đã điều khiển binh tướng, liên thủ phát động tiến công chúng ta." Giọng nói của Vương Ly Dao trầm ổn nội liễm, nghe không ra nửa điểm sợ hãi, phảng phất như đã sớm nằm trong dự liệu: "Mà Tấn Tần

phòng khu, thì tiến hành co đầu rút cổ, một bộ thái độ tọa sơn quan hổ đấu.”

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.” Long Xương đại đế tọa trấn căn cứ chủ địa cũng thần sắc trấn định, vẻ mặt uy nghi: “Chúng ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, không phải chính là vì ngày hôm nay sao? Tuân Kham, lần này trẫm đến lãnh binh đánh giặc, bình định ngũ đại Ma Vương bảo.”

Bên cạnh, Ngọc Phù Tiên vẫn còn phong vận, đôi mắt tỏa sáng nhìn Long Xương đại đế, vẻ mặt sùng bái nói: “Xương ca ca vẫn ngang ngược như trước, uy phong không giảm năm đó, ta nguyện cùng ngươi xuất chinh.”

“Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, Ngọc muội muội, muội cứ ở lại căn cứ.” Long Xương đại đế lộ ra vẻ mặt ngang ngược nói: “Bán tiên kiếm của trẫm 【Càn khôn đại bảo kiếm】 đã sớm đói khát khó nhịn. Lần này nhất định phải cho bọn họ nếm thử uy mãnh của trẫm.”

“Chán ghét.” Gương mặt xinh đẹp của Ngọc Phù Tiên ửng đỏ, giậm chân tôi một ngụm.

“Ngọc muội muội trẫm sai rồi.”

“Xương ca ca, muội tha thứ cho huynh.”

Liên tiếp đối thoại, để cho những người khác cùng hội nghị tất cả đều nổi da gà nổ tung, hận không thể kéo cái ghế dời xa bọn họ một chút.

Các ngươi nói đến thất vọng lạc quan, đừng có ở hội trường vãi máu chó nữa ~ rốt cuộc bọn họ đã làm sai điều gì mà lại ở chỗ này ăn thứ lương thực lâu năm của chó già thế này?

Lại nói lúc trước sau khi Long Xương đại đế bị thương, bị Vương Thủ Triết cưỡng ép triệu hồi chữa thương, sau khi Ngọc Phù Tiên nghe nói lo lắng không thôi, đương nhiên là chủ động chiếu cố. Kết quả không lâu sau, hai người đã làm củi đốt lửa cháy rất tốt.

Cái này tốt hơn là không quan trọng, nhưng hai người này chỉ cần tiến đến cùng một chỗ, động một chút liền là một phen dỗ ngọt tiểu chép vốn đối bạch một phen, quả thực làm cho người ta nghe muốn hộc rồi.

Mà người khởi xướng tất cả chính là Vương Ninh Hi.

Rốt cuộc hắn đã tạo nghiệt gì?

Vương Ly Dao nghe vậy mí mắt giật giật, vội chống đỡ biểu cảm lên tiếng ngăn cản: “Bệ hạ, lần này ý của phụ thân ta là phải chậm rãi đánh, phải đánh ra cảm giác gian nan. Bởi vậy, ngài vẫn phải kiềm chế một chút.”

“Hừ, tiểu tử Vương Thủ Triết kia chính là âm mưu quỷ kế đầy mình cả ngày, trẫm chính là không nghe hắn, hắn có thể làm gì được trẫm?” Long Xương đại đế hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Phụ thân ta nói, nếu như bệ hạ không nghe quân lệnh, sẽ cho ngươi bán Tiên Khí 【Càn Khôn Bảo Kiếm】 mượn được.”

“…” Sắc mặt Long Xương đại đế trong nháy mắt liền thay đổi, sau đó điềm nhiên như không có việc gì, vẻ mặt trấn định sửa lời nói: “Thôi được, tiểu tử Thủ Triết tuy rằng rất xấu, nhưng chung quy vẫn có chút bản lĩnh. Trẫm lần này chỉ nghe lời can gián của hắn.”

“…”

Những người khác ở đây nhất thời đều không nói gì.

…

Chương 252: Đầu tiên, chúng ta phải tiêu diệt Ma Tôn!

…

Một trận chiến bất thình lình triển khai dưới âm mưu của người hữu tâm.

Cũng không biết ngũ đại Ma Vương bảo này bị cái gì mê hoặc, hay là bỗng nhiên bị điên, trong khoảng thời gian ngắn triệu tập đại lượng ma binh, chia năm đường, trấn áp tới khu phòng ngự của Đông Càn.

Mỗi một đường đại quân Ma Vương, đều bao trùm mười mấy chi quân đội lĩnh chủ, tổng tinh nhuệ Ma tộc chiến binh đạt tới hơn năm vạn.

Đây là một lực lượng tương đối đáng sợ. Nhớ ngày đó khi Đại Càn còn yếu, đến một chi Ma Vương đại quân như vậy, trên cơ bản phải liều mạng.

Nhưng "Khu phòng thủ Đông Càn" bây giờ sớm đã không còn là A Mông ngày xưa, quốc lực tăng trưởng trên diện rộng, cộng thêm đối với ngoại vực ma giới đại khai phát cùng tăng cường công sự phòng ngự, cũng không phải là dễ bắt nạt như vậy.

Các lộ Ma Vương đại quân đều bị ngăn chặn ở bên ngoài từng đạo công sự phòng ngự vô cùng chắc chắn.

Ví dụ như Thu Thủy Hùng Quan ở phía bắc, đó là nơi hiểm yếu nhất để xây dựng núi non trùng điệp, là nơi trấn giữ tuyến phòng thủ đầu tiên của 【Cự Liêm Ma Vương Bảo】.

Ở đây chế tạo hùng quan độ khó cực lớn, những năm gần đây Đại Càn vì thế hao phí vô số nhân lực vật lực, nếu không có Vương thị dẫn dắt các gia tộc thông gia dốc sức tham dự và ủng hộ, chỉ dựa vào quốc khố Đại Càn, căn bản không cách nào trong ba mươi năm ngắn ngủi chế tạo ra hùng quan như thế.

Cũng may khu phòng ngự của Đông Càn ma giới hiện giờ đã bị kinh doanh trở thành một thể loại kinh tế độc lập, trên

phương diện lương thực không những đã thực hiện tự cấp tự túc, còn có thể sản xuất các loại sản phẩm như lương thực chất lượng tốt, tinh thiết đĩnh và các loại quặng mỏ, gỗ cao cấp, các loại sản phẩm nuôi trồng như Ma Ngao tôm.

Sau khi ở ngoại vực tiêu hóa hết một phần, còn có lượng lớn tiền dư, có thể thông qua giới vực độ thuyền vận chuyển đến Đại Càn. Đến lúc đó, bất kể là nội bộ tiêu hóa, hoặc là tiến hành xuất khẩu, đều có thể mang đến lợi ích xa xỉ cho Đại Càn.

Cùng lúc các di dân và các đại thế gia kiếm được đầy bồn đầy bát, chính phủ khu phòng ngự Ma giới Đại Càn tự nhiên là cũng kiếm không ít, bởi vậy đang xây dựng các loại công trình phòng ngự, cùng với đầu tư xây dựng quân đội càng là tận lực.

Vài chục năm trôi qua, tự nhiên tích lũy ra nội tình hùng hậu.

Trên tường thành kết cấu xi măng gân thép dày rộng 【Thu Thủy Hùng Quan】, một tôn Thần Uy pháo kiểu mới uy phong lẫm lẫm đứng sừng sững trên pháo đài. Loại đạn pháo thần uy kiểu mới này có hỏa lực cực mạnh, hơn nữa điền trang nhanh, độ tinh cao, đối mặt với sự ngăn chặn của quần thể tấn công quy mô lớn.

“Rầm rầm rầm!”

Trong tiếng nổ vang như sấm, từng phát thần uy đạn pháo như cuồng phong mưa sa đánh vào trong đại quân Ma tộc.

Ma binh tinh nhuệ bị đánh cho chân tay bay đầy trời, ngay cả ma tướng bị đánh trúng cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Ma quân hung mãnh tấn công từng đợt lại từng đợt bị đánh lui.

Không thể không nói, Đại Càn mấy năm nay kiến thiết hệ thống phòng ngự đích xác phi thường thành công, lấy một địch năm, cư nhiên để cho Đại Càn chống đỡ.

Nhưng mà, thế công mãnh liệt cũng không có dọa lui ma quân, một đợt thế công bị ngăn chặn, ma quân liền lần nữa tổ chức đợt thế công tiếp theo, cuồn cuộn không dứt, tạo thành áp lực to lớn cho phòng ngự khu Đại Càn.

Trong khoảng thời gian ngắn, dùng phòng ngự của khu phòng ngự Đại Càn tự nhiên có thể duy trì được, nhưng đạn dược

luôn có lúc dùng hết, cứ thế mãi, ai cũng không dám nói có thể chống đỡ bao lâu.

Tình hình chiến đấu tương tự đang triển khai trên các tuyến phòng.

Chiến tranh tiếp diễn, các lộ phòng tuyến lần lượt căng thẳng, từng đạo tin tức cầu viện bắt đầu như hoa tuyết bay về phía sau.

Khu phòng ngự của Đông Càn Ma giới đã hoàn toàn bị "Kéo vào" trong vũng bùn chiến tranh, các giới Đại Càn biết được tin tức, nhao nhao bắt đầu phái người xuất lực gấp rút tiếp viện khu vực phòng thủ của Đông Càn Ma giới.

Nhưng mà, "Nhà dột còn gặp mưa cả đêm", ngay khi khu vực phòng ngự của Đông Càn Ma giới bị tấn công toàn diện, Huyết Đồng ma quân nhẫn nhịn hồi lâu, rốt cuộc cũng bắt đầu hành động.

Ba chiếc Côn Ngô Cự Chu đều xuống Tây Hải, suất lĩnh đội tàu chừng mấy trăm chiếc thuyền toàn diện áp về phía Đại Càn, tập trung binh lực tinh nhuệ Tây Tấn Nam Tần cường độ Tây Hải, hướng phía Tây Hải quận khởi xướng tiến công.

Quân phòng thủ quận Tây Hải làm sao đối phó qua cự thuyền bực này?

Lập tức, Tây Hải quận thủ quân đã bị đánh cho liên tiếp bại lui, tan rã không thành quân.

Tây Hải quận trước tiên phát ra tin tức cầu viện, đồng thời, ở cảnh nội Tây Hải quận bắt đầu tổ chức bách tính chạy nạn.

Trong lúc nhất thời, người tị nạn nhao nhao bỏ nhà mà chạy, hướng quận xung quanh dũng mãnh lao tới.

Các thế gia các quốc gia cùng quân đội Đại Càn cũng nhao nhao tổ chức binh lực tiến đến Tây Hải trợ giúp. Toàn bộ Tây Hải quận, đều biến thành trung tâm lốc xoáy chiến tranh.

Mà Đại Càn giờ phút này, vì chống đỡ tấn công của ngũ đại Ma Vương bảo ngoại vực, dĩ nhiên đã bị đánh cho sứt đầu mẻ trán. Đại bộ phận binh lực tinh nhuệ đều bị kiềm chế ở trên chiến trường ngoại vực. Trước mắt trận chiến ác liệt ở quận

Tây Hải này, đối với tình huống Đại Càn vốn không thể lạc quan, không thể nghi ngờ chính là họa vô đơn chí.

Là "Thủ Quốc Công phủ" mới được Đại Càn phong, Vương thị đương nhiên là có trách nhiệm trong chuyện bảo vệ quốc gia.

Trước tiên, Vương Thủ Triết liền tuyên bố "Thần Thông yến" và "Quốc công yến" vốn chuẩn bị tổ chức tạm dừng.

Hơn nữa, Vương thị nhanh chóng dẫn đầu ở trong phạm vi huyện Trường Ninh, thậm chí là trong phạm vi Lũng Tả quận tổ chức ra một đám lại một nhóm đội ngũ dân binh, hoặc đầu nhập đến chiến trường Tây Hải quận, hoặc đầu nhập vào khu phòng ngự của Đông Càn Ma giới.

Theo chiến sự lâm vào nóng nảy, ngay cả một số khách khanh, cung phụng Thần Thông cảnh, Lăng Hư cảnh của Vương thị cũng lục tục được phái đến trên chiến trường tiến hành trợ giúp.

Huyện Trường Ninh đã từng náo nhiệt phi phàm, dường như lập tức trở nên quạnh quẽ, trong đó chủ trạch Vương thị càng có vẻ dị thường trống rỗng, tộc nhân có năng lực ra chiến trường hầu như đều lên chiến trường.

Rất nhanh, một số quốc gia hữu hảo của Đại Càn, ví dụ như Đại Chu quốc của Mộ Chân đại lục cũng nhận được tin tức. Nhưng mà, bọn họ vừa mới chuẩn bị tập kết binh lực tinh nhuệ vượt xa Trọng Dương tiến đến trợ giúp Đại Càn, lại nhận được tin tức ma quốc ở biên cảnh khiêu khích.

Tư thế kia, nghiễm nhiên giống như là các ngươi dám xuất động binh lực tinh nhuệ trợ giúp Đại Càn, bọn họ liền dám lập tức phát binh thái độ.

Đại Chu và các quốc gia khác nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho dù có lòng trợ giúp, cũng chỉ có thể tạm thời bỏ đi ý niệm trong đầu, chỉ âm thầm trợ giúp một chút tài nguyên.

Tình huống tương tự đều phát sinh ở các quốc gia.

Tiên Triều ngược lại hơi tốt hơn một chút, chỉ là không ít quân đội chủ lực còn đang ở căn cứ phòng ngự Tiên số ba, tạm thời không có rút về. Đồng dạng, Tiên Tôn cùng Tiên Hoàng phụ

trách khu vực phòng ngự, ít nhiều cũng đã xảy ra chút chuyện xấu xa, ngăn cản bọn họ một đoạn thời gian.

Trong lúc nhất thời.

Trong nội bộ nhân tộc nổi lên lời đồn đại, không ít người đều tự cảm khái, hiện giờ thế cục Đại Càn cực kỳ ác liệt, sợ là chống đỡ không được Tiên Triều Đằng xuất thủ tới trợ giúp.

Mà nội bộ Đại Càn tựa hồ cũng lòng người bàng hoàng.

Toàn bộ trên dưới Đại Càn, đều giống như bao phủ trong một mảnh gió mưa phiêu diêu, trong tâm tình khủng hoảng sắp sụp đổ, cục diện một mảnh sụp đổ.

…

Cùng một thời gian.

Tây Hải quận.

Bên trong ba chiếc chiến hạm Côn Ngô, Huyết Đồng ma quân đang ở trong khoang thuyền của mình lật xem tin chiến báo mới nhất truyền về.

Càng xem, nụ cười trên mặt hắn càng rõ ràng.

Trong khoảng thời gian gần đây, chiến cuộc phát triển thập phần thuận lợi, hết thảy đều phát triển theo như dự đoán của mình. Dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa, hắn hẳn là có thể thuận lợi lấy được Thánh Cổ Bảo Điển rồi.

Đến lúc đó, dung hợp hai bộ bảo điển, trùng kích Chân Tiên cảnh, chỉ sợ không phải nói suông nữa.

Đang lúc Huyết Đồng ma quân hưng phấn không thôi.

Bỗng dưng.

Một đạo gợn sóng không gian nhộn nhạo trong thư phòng.

Có người muốn xé rách không gian thuấn di mà đến!

Huyết Đồng ma quân trong lòng khẽ động, vừa định vận huyền khí, chỉ thấy một bóng người mặc trang phục màu đen khôi vĩ đã từ trong không gian gợn sóng cất bước đi ra, chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Là Ma Tôn!

Động tác của Ma Tôn rất là tùy ý, ngay cả bước chân của không gian rung động cũng giống như nhàn nhã dạo chơi vậy, phảng phất như thuật dịch chuyển không gian đối với hắn mà nói, bất quá chính là thủ đoạn bay lên không trung bình thường mà thôi, thi triển không tốn chút sức nào.

Ước chừng là mới xuyên qua không gian, uy thế trên người hắn chưa từng thu nạp, ma uy ngập trời lấy hắn làm tâm khuếch tán ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên địa đều trở nên ảm đạm vài phần.

Huyết Đồng ma quân rùng mình, lập tức tiến lên bái kiến.

“Bái kiến Ma Tôn.”

Ma Tôn khoát tay áo, ra hiệu cho hắn đứng lên, lúc này mới mở miệng nói: “Tin tức này ta đã biết rồi, làm rất tốt.”

“Đa tạ Ma Tôn khích lệ. Cái này cũng nhờ có ngài ban thưởng bảo vật, hết thảy mới có thể trôi chảy như thế.”

“Nhưng loại trình độ này bây giờ, còn chưa đủ.” Ma Tôn lại nói: “Tiếp theo, bản tôn muốn ngươi điều động Tây Tấn, hai nước Nam Tần đem toàn bộ binh lực toàn bộ áp lên, tăng cường thế công, thẳng đến Quy Long Thành. Thêm một mồi lửa cho kế hoạch tiếp theo của bản tôn.”

“Chuyện này… Ma Tôn, làm như vậy có chút quá nóng vội hay không?” Huyết Đồng ma quân nghe vậy lại chần chờ một hồi, “Cường độ tiến công bây giờ không sai biệt lắm đã là cực hạn mà hai nước có thể tiếp nhận, nếu tăng cường tiến công, binh lực hao tổn tất nhiên sẽ đề cao hơn một bước, lời oán hận trong lòng Đại Đế hai nước sợ là sẽ càng lớn hơn. Hơn nữa, nóng vội như thế, vạn nhất không cẩn thận trúng cạm bẫy của địch nhân, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

Ma Tôn nghe vậy không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta một cái.

Huyết Đồng ma quân trong lòng rùng mình, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ không gì sánh kịp bỗng nhiên đè xuống, vội vàng cúi đầu sửa lời: “Là thuộc hạ nhiều lời. Thuộc hạ sẽ tạo áp lực cho Đại Đế hai nước, để bọn họ tiếp tục tăng cường tiến công.”

Ma Tôn am hiểu sâu sắc đạo lý đánh một cái tát phải cho một trái táo ngọt, thu hồi ánh mắt thản nhiên nói: "Yên tâm, hiện giờ thời cơ đã tới, kế hoạch nhanh chóng tiến vào giai đoạn thu lưới, cường công của hai nước cũng không cần kéo dài thời gian quá lâu."

"Đợi chiến dịch này kết thúc, nếu ngươi không thành công lấy được Thánh Cổ Bảo Điển, bản tôn sẽ tự mình ra tay thay ngươi mang nó tới, trợ ngươi tiến thêm một bước."

Huyết Đồng ma quân vui mừng quá đỗi, vội cúi người bái tạ: "Đa tạ tôn thượng."

Đợi hắn bái tạ xong, một lần nữa đứng thẳng người lên, tại chỗ đã không còn thân hình của Ma Tôn. Trong không khí, chỉ còn lại một đạo gợn sóng không gian chậm rãi nhộn nhạo lên, tỏ rõ Ma Tôn đã từng tới.

Huyết Đồng ma quân thấy thế, sắc mặt vui mừng cũng dần dần thu liễm, ngưng thần trầm tư: "Hôm nay chiến sự mặc dù thập phần trôi chảy, nhưng dưới cường công thương vong cũng lớn, Duyên Khánh cùng Nguyên Hữu hai người cũng đã đối với cái này có chút phê bình kín đáo. Muốn để cho bọn họ tăng cường tiến công, thủ đoạn bình thường sợ là không thể thực hiện được, còn phải hạ chút mãnh dược, bức bọn họ một phát mới được."

Nghĩ tới đây, hắn lập tức gọi hai thủ hạ tâm phúc tới, rỉ tai một phen, hai thủ hạ lập tức lĩnh mệnh mà đi.

…

Ngay tại trên dưới Đại Càn một mảnh mưa gió phiêu diêu, thật giống lâm vào nguy cơ trùng trùng.

Một chiếc phi thuyền Vân Dao đến từ Tiên Triều, dùng tư thế ưu nhã đáp xuống 【Tân Bình Không cảng】.

Vì nghênh đón khách quý, Tân Bình Không cảng đã sớm giới nghiêm, chỉ có tộc nhân và đội hộ vệ của Vương thị bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Lần này người đến đón thuyền chính là đời mới sinh ra của dòng chính Vương thị đại biểu cho Vương Phú Quý.

Lúc này Vương Phú Quý đã sớm không còn là thanh niên hai mươi tuổi kia. Hắn đã sắp năm mươi tuổi, tuy vẫn là bộ dáng thanh niên nhưng khí chất lại trở nên thành thục mà ổn trọng, có vẻ cực kỳ đáng tin cậy. Mà dung mạo ngũ quan của hắn, mặc dù không phải là đẹp trai bằng trời, nhưng khuôn mặt thoáng có chút mượt mà làm cho hắn thoạt nhìn thân thiện mười phần, thập phần đáng tin cậy.

Đáng nhắc tới chính là, nhờ ban đầu đạt được phần thưởng từ học viện quân quan, bây giờ tu vi Vương Phú Quý nghiễm nhiên đã đột phá đến Tử Phủ cảnh, cũng là người nhỏ tuổi nhất từ thời đại Vương thị đến nay, đột phá Tử Phủ cảnh.

Mà tư chất của hắn cũng đạt tới Thiên Tử Ất đẳng sau khi kế thừa Bảo Điển, thành công chen chân vào danh sách thứ nhất của Vương thị.

Giờ phút này.

Bên trong Không Cảng, đầu đội ngọc quan, eo buộc đai ngọc, Vương Phú Quý mặc hoa phục đang được mọi người vây quanh trong ánh trăng, quả nhiên là vô cùng khí tràng.

Hơn nữa một thân khí tức sâu không lường được, nghiễm nhiên đã có vài phần hương vị của kẻ bề trên.

Dáng vẻ kia, so với một người thừa kế tam phẩm thế gia, ngược lại càng giống là tuyệt thế quý công tử của thế gia tiên phẩm nào đó đi ra.

Nhìn thấy cửa khoang thuyền mở ra, một đoàn người bắt đầu đạp lên cầu thang đi xuống, Vương Phú Quý liền chủ động tiến lên nghênh đón, cười khanh khách chắp tay nói: “Trường Ninh Vương thị phú quý, cung nghênh Xích Nguyệt hoàng thái tử điện hạ.”

Thì ra người tới chính là đám người Thân Đồ Cảnh Minh và Vương Nhược Băng từ Ma Triều xa xôi đến.

Là một buổi phỏng vấn ngoại giao chính thức, giờ phút này Thân Đồ Cảnh Minh ăn mặc tự nhiên không tùy ý như trước, mà mặc một bộ lễ phục Hoàng thái tử phức tạp chính thức, từ mũ miện đến giày, thậm chí trang sức đều hết sức nghiên cứu, phong cách cổ xưa.

Một thân lễ phục màu đen, làm cho khí chất của hắn tăng thêm vài phần trầm ổn, hơn nữa trên cằm hắn còn có vài sợi râu, quả thật có vài phần thành thục ổn trọng, lộ ra vẻ hết sức đáng tin cậy.

Hắn hướng Vương Phú Quý chắp tay cười nói: "Cảnh Minh có tài đức gì, lại có thể lao động 【Nhân tộc đệ nhất quý công tử】 tự mình đến nghênh đón."

"Điện hạ chớ nói giỡn." Vương Phú Quý lắc đầu cười khổ: "Danh hiệu này chẳng qua là người tốt miễn cưỡng đè mà thôi, phú quý chẳng qua chỉ là đích mạch của thế gia Tam phẩm, không thể đảm đương nổi danh xưng này."

Thế gia Tam phẩm?

Thân Đồ Cảnh Minh giật giật khóe miệng.

Tam phẩm của Đông Càn này của các ngươi cũng thật đáng tiền.

Nếu như thế gia tam phẩm trên toàn thế giới đều giống như nhà của ngươi, quét ngang ngoại vực ma giới chẳng phải thành chuyện gảy đạn tay sao?

Sau khi hàn huyên một chút, Thân Đồ Cảnh Minh liền giới thiệu người bên cạnh: "Phú Quý, vị này chính là Nhược Băng tiểu thư, cùng với Trác lão, ngươi đều đã gặp ở căn cứ Tiên số ba, ta cũng không nói nhiều."

Sau đó Thân Đồ Cảnh Minh giới thiệu một ít nhân viên tùy hành, đều là tinh anh trong Đông Cung, cánh tay đắc cốt cận thần trong tương lai.

Nhóm người Đông Càn chỉ là một nhánh nhỏ của Thân Đồ Cảnh Minh bái phỏng Tiên Triều, bởi vậy nhân viên đi theo rất ít, trong số mấy chục người đại diện, trong đó có một nửa là sứ giả tiếp đãi đến từ Tiên Triều.

Sau một phen chào hỏi, tộc nhân Vương thị bắt đầu dùng quy cách cực cao long trọng chiêu đãi người của hai triều Tiên Ma.

Trong đó Thân Đồ Cảnh Minh và "Vương Nhược Băng" và Trác lão được Vương Phú Quý mời đến chủ trạch Vương thị, hơn nữa còn trực tiếp được mời vào tiểu viện của Thủ Triết.

“Phú quý hiền đệ, lão tổ tông nhà ngươi chỉ ở loại tiểu viện đơn giản này sao?” Thân Đồ Cảnh Minh nhìn trang hoàng đơn giản không gì sánh được trong tiểu viện, không khỏi tấm tắc lấy làm lạ, “Bất quá nhìn tường ngoài tiểu viện này, trồng nhiều vô số kỳ hoa dị thảo, xem ra lão tổ tông nhà ngươi là người tao nhã.”

“Cảnh Minh huynh.” Vương Phú Quý mỉm cười nói: “Lão tổ tông nhà ta trời sinh tính tình điềm tĩnh, không thích du đãng khắp nơi, hơn nữa hắn là người nhớ tình cũ, từ nhỏ sống ở tiểu viện này đã quen rồi, mãi không cho chúng ta sửa, nên thủy chung vẫn duy trì bộ dáng lúc trước. Cảnh Minh huynh, Trác lão, Nhược Băng tiểu thư, mời đến.”

Vương Phú Quý dẫn ba người vào tiểu viện Thủ Triết.

Bên trong cỏ cây thấp thoáng, một bóng lưng mặc trường bào đang tu bổ cành hoa bỗng nhiên đập vào tầm mắt bọn họ.

Chỉ nhìn từ bóng lưng này, ngược lại dáng người cao lớn, rất có khí độ thế ngoại cao nhân.

Chỉ là Hoàng thái tử Cảnh Minh nhìn bóng lưng này lại hơi sững sờ, cảm giác bộ dáng thật quen mắt, dường như đã gặp qua ở nơi nào.

Hắn đang chuẩn bị tiến lên chào hỏi một tiếng, lại thấy người kia quay đầu lại, mỉm cười nhìn hắn.

Dáng vẻ kia, khí độ kia, trong nháy mắt đã đối mặt với dấu hiệu của một bóng người trong trí nhớ.

“Oanh!”

Hoàng thái tử Cảnh Minh chỉ cảm thấy đầu óc như bị một đạo sấm đánh trúng, trực tiếp bị nổ cho thất điên bát đảo, đầu óc ong ong.

Cái này cái này, đây cũng không phải là…

Hai mắt hắn ta trợn tròn, hoảng sợ nhìn Vương Thủ Triết, sau đó cẩn thận liếc nhìn Như Băng nữ thần.

Lần trước nhìn thấy hắn đã xuất hiện với thân phận hậu bối của Băng nữ thần tộc.

Nhưng nếu băng, nàng không phải xuất thân từ trận doanh quốc gia của Ma Triều sao?

“Ùng ục ùng ục!”

Hắn gian nan nuốt nước miếng, giống như hiểu ra gì đó, hai chân không khỏi bắt đầu run lên.

Này, cái này, cái này… Hắn tựa hồ là phá vỡ một cái thiên đại bí mật a!

Nếu như Băng nữ thần chính là người của trận doanh Tiên Triều, lại lẫn vào âm Sát Tông, cũng kiếm chỉ vị trí Ma Tôn của Chân Ma điện.

Đây là bố cục cùng âm mưu sâu xa mà khủng bố cỡ nào?

Một khi thành công, bố cục toàn thiên hạ đều sẽ thay đổi theo.

Vô luận là đối với một gia tộc nào, thế lực nào mà nói, âm mưu đẳng cấp này đều tuyệt đối là cơ mật hạch tâm nhất. Một khi đánh vỡ âm mưu đẳng cấp này, vậy chỉ có một con đường chết.

Bởi vì cái gọi là biết càng nhiều, chết càng nhanh… Nếu là không muốn chết, liền phải làm bộ cái gì cũng không biết, thành thành thật thật giữ bí mật.

Đúng, Thân Đồ Cảnh ta cái gì cũng không biết.

Hoàng thái tử Cảnh Minh đại não nhanh chóng vận chuyển, gần như là trong nháy mắt liền có quyết định, sau đó làm bộ trấn định xây dựng tâm lý, ý đồ giả bộ lần đầu gặp mặt.

Nhưng mà, ngay khi Hoàng thái tử Cảnh Minh liều mạng xây dựng tâm lý, Vương Thủ Triết đã chậm rãi buông cây tiễn hoa xuống, cười hướng hắn lên tiếng chào hỏi: “Cảnh Minh huynh, ngươi và Lục Tiên Đảo từ biệt, ngược lại đã vài ngày không gặp.”

Chỉ một thoáng, Thân Đồ Cảnh Minh suýt nữa rơi nước mắt.

Đại ca à, ngươi đừng nói ra a, ta một chút cũng không muốn biết đại bí mật của các ngươi~

Trác lão cũng lập tức khẩn trương, cảm giác giống như rơi vào trong một âm mưu lớn.

“Chớ khẩn trương.” Vương Thủ Triết vỗ vai hắn: “Đến đây nào, ngồi xuống nói chuyện, ngươi nếm thử tiên phẩm linh mễ ta tự tay ủ.”

Thủ Triết bày một bàn nhỏ trong sân. Lần này Liễu Nhược Lam không tự mình xuống bếp mà là đầu bếp làm chút ít món ăn gia đình đơn giản.

Sở dĩ như thế, cũng không phải là Liễu Nhược Lam tự biết trù nghệ không tinh, chỉ là nàng cho rằng mình chuyên tâm nấu nướng món ngon, chỉ có người được nàng tán thành mới có thể hưởng dụng.

Thân Đồ Cảnh Minh này không thể nghi ngờ vẫn kém một khoảng lớn. Về phần lão tổ tông, từ trước đến nay khẩu đạm, là người không thích ăn mỹ thực nàng tỉ mỉ điều phối.

Tiên Linh mễ rượu rất ngon, thuần hậu hồi cam, thức ăn cũng mới mẻ ngon miệng.

Nhưng Thân Đồ Cảnh Minh lại ăn không biết vị, ánh mắt thỉnh thoảng quét tới quét lui trên người Vương Thủ Triết và Vương Nhược Băng.

“Lão tổ tông, đã lâu ngài không ăn đồ ăn quê hương.” Vương Thủ Triết hiếu thuận gắp đồ ăn cho Lung Yên lão tổ: “Mấy năm nay, vất vả cho cháu phải bôn ba bên ngoài vất vả rồi.”

“Thủ Triết à, chúng ta đều là vì bảo vệ gia tộc, nói chuyện vất vả gì.” Lung Yên lão tổ ăn đồ ăn quê hương, khóe mắt cũng nhiều thêm một chút nhu hòa ấm áp, “Nếu nói khổ cực, ngươi mới là người vất vả nhất. Mấy năm nay ngươi áp lực quá lớn.”

Một màn ấm áp như vậy khiến trong lòng Thân Đồ Cảnh Minh càng hoảng loạn bất an.

Như thế khi hắn vạch trần bí mật, chẳng lẽ là chuẩn bị đợi hắn ăn xong bữa cơm này, liền ném chén làm hiệu, lao ra mấy trăm tinh nhuệ giết người diệt khẩu hắn a?

“Cảnh Minh huynh? Là đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” Vương Thủ Triết chú ý tới sự không được tự nhiên của hắn, cười dò hỏi: “Hay là, ta bảo đầu bếp chuẩn bị cho ngươi thêm chút đồ ăn khác?”

Thân Đồ Cảnh Minh tim đập thình thịch, quả thực có chút không chịu nổi, lập tức quyết tâm, trực tiếp đập đôi đũa lên bàn: "Thủ Triết gia chủ, ngươi muốn động thủ thì mau động thủ, nhuyễn đao mài người như thế, quá khó khăn."

!!!

Trác lão bị hành động này của ông ta dọa đến tim đập thình thịch, vội vàng gắt gao nhìn thẳng mặt Vương Thủ Triết, đôi đũa trong tay cũng bất giác siết chặt.

Nhưng phàm là biểu hiện của Vương Thủ Triết có chút khác thường, e rằng hắn sẽ không nhịn được mà động thủ.

Nhưng Vương Thủ Triết lại hơi sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Thân Đồ Cảnh Minh: "Động thủ?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Ta đánh vỡ nhà các ngươi âm lớn như vậy, không, bí mật…" Thân Đồ Cảnh Minh vỗ vỗ ngực, bộ dạng chuẩn bị khẳng khái nhân nghĩa: "Muốn động thủ cứ động thủ, có thể chết ở Nhược Băng, ài, trong gia tộc của nàng, ta cũng không có gì tiếc nuối."

"Cảnh Minh huynh, ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Vương Thủ Triết cười lắc đầu: "Ta và ngươi không thù không oán, còn cảm thấy rất hợp ý, vì sao phải giết ngươi?"

"Không giết?" Thân Đồ Cảnh Minh đầy nghi hoặc: "Thế nhưng, ngươi không sợ ta vạch trần bí mật của các ngươi sao?"

"Cảnh Minh huynh cũng không phải người như vậy." Vương Thủ Triết nghiêm mặt, trịnh trọng nói: "Ta thường xuyên nghe lão tổ và Phú Quý nhắc tới, nói Cảnh Minh huynh là người có lòng dạ lớn, khí phách, chí hướng lớn. Bởi vậy, ta mới không muốn giấu ngươi trong chuyện này nữa."

Lời này, nghe thấy Hoàng thái tử Cảnh Minh xương cốt đều nhẹ nhàng bay lên, trong mắt đầy chờ mong: "Như Băng nữ thần, thật nói ta như vậy sao?"

Vương Lung Yên lạnh lùng trừng mắt với hắn: "Ăn cơm."

"Dạ dạ dạ, ta ăn ngay đây, ăn liền." Thân Đồ Cảnh Minh liên tục bới cơm, chỉ cảm thấy thức ăn này thơm ngon trước nay chưa từng có, khỏi phải nói nữa.

Ngay cả Trác lão cũng là yên lặng nhẹ nhàng thở ra, lẳng lặng ăn cơm.

Không thể không thừa nhận, Linh Mễ của Vương thị này thật sự không tệ, dường như còn thơm ngọt hơn Linh mễ giống với Linh mễ của Ma Triều.

Thả lỏng xong, Trác lão cũng ăn say sưa.

Sau khi cơm nước no nê, Vương Thủ Triết lệnh cho gã sai vặt dọn sạch canh thừa, lại sai người mang trà cụ tới, chiêu đãi mọi người uống trà: "Thành thật mà nói, hai triều Tiên Ma chúng ta nội chiến không ngừng, quả thực có chút buồn cười. Trước không nói Ma tộc Ma giới, cho tới bây giờ chưa từng triệt để dập tắt lòng xâm lược, từ xa một chút, thế giới Thần Võ này của chúng ta cũng chỉ là nông thôn nằm ở một góc mà thôi, tranh giành nội bộ như thế, quả thực không khôn ngoan."

"Ý tưởng của Thủ Triết huynh rất được lòng ta." Thân Đồ Cảnh Minh hưng phấn nói: "Ta luôn nói với lão già trong nhà, ánh mắt phải nhìn xa một chút, bố cục lớn hơn một chút, mục tiêu của chúng ta hẳn là Tinh Thần đại hải. Dưới sự hun đúc của ta, quê nhà chúng ta, không, bố cục của lão tổ tông cuối cùng lớn hơn một chút."

"Ài, chỉ đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió không ngừng." Vương Thủ Triết thở dài nói: "Có một số người, chỉ thích tranh đấu trong tổ."

Thân Đồ Cảnh Minh hiển nhiên biết hắn đang nói cái gì, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng và nghiêm túc: "Thủ Triết huynh, cục diện mà Đông Càn các ngươi và Vương thị gặp phải bây giờ, ta đã nghe nói. Như vậy đi, ta phái người đi trách cứ đại đế và âm Sát Tông Nam Tần Tây Tấn, lệnh bọn họ lui binh, hơn nữa ở chiến trường ngoại vực hiệp trợ khu vực Đông Càn chống cự Ma Vương Bảo xâm lấn."

"Cảnh Minh huynh cao thượng." Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

Ngay cả Lung Yên lão tổ cũng khẽ vuốt cằm, đưa cho hắn một ánh mắt đồng ý mà cổ vũ.

Thân Đồ Cảnh Minh này ngày thường tính tình táo bạo, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn có thể tin tưởng.

Thoáng chốc, xương cốt Thân Đồ Cảnh Minh nhẹ đi mấy lượng: “Hắc hắc hắc! Thủ Triết huynh khách khí rồi, kỳ thật ta cũng không quen nhìn các môn phái âm thầm của Ma Tôn, nếu như ngươi cần ta làm gì thì cứ nói, ta sẽ phối hợp với ngươi toàn bộ.”

“Được, vậy ta sẽ không khách khí với Cảnh Minh huynh.” Vương Thủ Triết hời hợt tiếp tục nói: “Đầu tiên, chúng ta phải xử lý Ma Tôn.”

“Tốt… Chờ một chút!”

Thân Đồ Cảnh vừa nói được một nửa, tròng mắt đã trợn trừng lên, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết tràn đầy khiếp sợ và khó tin.

Tiếng nói của hắn cũng trở nên lắp bắp, nói năng lộn xộn: “Thủ Triết huynh, ngươi ngươi ngươi, ngươi nói cái gì? Tiêu diệt Ma Tôn? Còn đầu tiên…”

…

Chương 253: Thủ Triết tiểu viện! Quyết định lịch sử Nhân tộc sẽ gặp gỡ.

…

“Bình tĩnh một chút.” Vương Lung Yên lập tức trừng mắt: “Tốt xấu gì thì bây giờ ngươi cũng là hoàng thái tử.”

“Phải phải, nếu như Băng nói đúng, trấn định, ta phải trấn định.” Thân Đồ Cảnh Minh hít sâu vài hơi, mới miễn cưỡng khôi phục một chút trấn định, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết vẫn tràn đầy dị dạng: “Thủ Triết huynh, chẳng lẽ ngươi đang nói đùa với ta? Giết chết Ma Tôn… Chuyện này… có phải có chút thái quá rồi không?”

“Có gì không hợp lẽ thường?” Vương Lung Yên tức giận nói: “Thủ Triết nói có thể xử lý, vậy nhất định có thể xử lý. Ngươi chỉ cần hỏi thái độ của mình là được rồi. Chẳng lẽ, ngươi còn ảo tưởng gì với Ma Tôn?”

Cho tới nay, nàng đã có tín nhiệm mù quáng với Vương Thủ Triết. Mà sự tín nhiệm này, chính là xây dựng tính toán không bỏ sót của Thủ Triết, lần lượt đè kẻ địch xuống đất ma sát.

“Ta đương nhiên là ủng hộ Nhược Băng rồi. Ta cũng cảm thấy lão gia hỏa Ma Tôn kia quá mức, quả thực không phải thứ tốt, giết chết hắn ta cũng không có ý kiến gì.” Thân Đồ Cảnh Minh liên tục nói rõ thái độ của mình, nhưng trong lòng vẫn có chút chột dạ. “Tuy nhiên, chuyện này quá lớn, ta không làm chủ được. Chỉ sợ phải xin chỉ thị về quê, khụ khụ, lão tổ tông.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu đã như vậy, làm phiền Cảnh Minh huynh mời Ma Hoàng bệ hạ tới.”

“Được được được, ta mời ngay.”

Thân Đồ Cảnh Minh lập tức móc Ma Hoàng Lệnh ra, không nói hai lời khởi động nó.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Từng đạo Hồng Liên Ma Diễm bay lên, năng lượng mênh mông hội tụ như lốc xoáy, trong nháy mắt liền lăng không ngưng tụ ra một thân thể Ma Hoàng uy phong lẫm liệt.

Đại khái là bởi vì trực tiếp từ vực ngoại được triệu hoán đến, giờ phút này Ma Hoàng một thân nhung trang, trên giáp trụ màu đen quấn quanh hoa văn hỏa diễm hừng hực, rất có một cỗ khí phách vô tận đánh tan tuyệt thế.

Uy áp Chân Ma vô cùng mạnh mẽ cũng theo sự xuất hiện của hắn mà quét tới, lập tức tràn ngập toàn bộ tiểu viện.

"Cảnh Minh, ngươi gặp phải nguy hiểm gì vậy? Vì sao phải khởi động Ma Hoàng lệnh?" Ma Hoàng đứng chắp tay, ánh mắt sắc bén quét về bốn phía, một bộ dạng tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

"Lão tổ tông, vị này là Vương thị Thủ Triết gia chủ, hắn muốn tìm ngài nói chút chuyện." Thân Đồ Cảnh Minh nghiêm mặt đứng dậy hành lễ, giải thích một chút tình huống trước mắt.

Ở trước mặt người ngoài, hắn vẫn rất nể mặt Ma Hoàng.

Nhưng Ma Hoàng lại không hề bị tức chết.

Hắn tế luyện một quả Ma Hoàng lệnh tốn rất nhiều công phu, tiêu hao một lượng lớn Chân Ma chi khí, còn phải phân ra một sợi Thần hồn ở bên trong, thứ đồ chơi này đều là cho thế hệ trẻ tuổi trọng yếu để bảo vệ tính mạng.

Nhưng thằng ranh con này ngược lại, chỉ vì tìm hắn nói chút chuyện, lại trực tiếp tiêu hao một cái Ma Hoàng lệnh, làm Ma Hoàng lệnh của hắn không cần tiền sao?

Thật sự là hận không thể bóp chết tên bại gia tử này mà thôi!

"Thủ Triết bái kiến Ma Hoàng bệ hạ."

Vương Thủ Triết hơi chắp tay hành lễ, Vương Phú Quý ở một bên, Vương Lung Yên cũng nhao nhao tiến lên chào, chỉ có đại phụ Liễu Nhược Lam ngồi bên cạnh, lúc đôi mắt đảo qua hình chiếu Ma Hoàng, đáy mắt nổi lên ánh sáng khác thường, mơ hồ có chút kích động.

"Thủ Triết gia chủ? Hóa ra ngươi chính là Thủ Triết gia chủ mà trong thư của Chiêu Ngọc thường xuyên nhắc tới, quả nhiên là khí vũ hiên ngang, nhân trung long phượng."

Thấy đám người Vương Thủ Triết mở miệng, Xích Ngục Ma Hoàng cũng tạm thời đè suy nghĩ thu thập Thân Đồ Cảnh

Minh xuống, ngược lại có chút hứng thú đánh giá Vương Thủ Triết.

Có thể bồi dưỡng ra các hài tử xuất sắc như Vương Anh Tuyền, Vương Phú Quý, lão tổ tông này sợ là cũng không đơn giản.

Có điều, đối với Xích Ngục Ma Hoàng mà nói, dù Vương Thủ Triết xuất sắc thế nào thì chung quy cũng chỉ là một tiểu bối, thị giác cũng là quan sát.

"Lão tổ tông, trước tiên ta nói một chút ý tứ của Thủ Triết gia chủ." Thân Đồ Cảnh Minh vội vàng kéo Xích Ngục Ma Hoàng sang một bên, nói một hơi.

Ánh mắt Ma Hoàng nhanh chóng trở nên quỷ dị.

Hắn đã cố gắng duy trì thái độ mặt không đổi sắc của Thái Sơn sụp đổ trước mặt, nhưng khóe mắt vẫn không khống chế được mà run rẩy không thôi: "Thủ Triết gia chủ muốn xử lý Ma Tôn?"

Hắn liếc mắt không thôi, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết đều trở nên vô cùng quỷ dị, trong mê mang lộ ra chất vấn, trong nghi vấn lại lộ ra không tín nhiệm: "Cho dù ngươi có thể gom đủ nhân mã của Kỳ Thiên Thác giết chết, nhưng lão già kia xưa nay xảo trá đa nghi, ngươi dựa vào cái gì có thể để hắn mắc câu?"

Tiêu diệt Ma Tôn?

Ha ha, dựa vào cái gì? Xích Ngục Ma Hoàng hắn cũng muốn giết hắn, nhưng đó là khả năng sao?

"Ma Hoàng bệ hạ, ta đương nhiên có thủ đoạn và nắm chắc của mình." Vương Thủ Triết đã sớm đoán được phản ứng này của Ma Hoàng Hội, đương nhiên sẽ không để ý đến nghi vấn của hắn, chỉ lạnh nhạt nói: "Việc này một hai câu nói nói không rõ ràng. Nếu ngài đều đã đến, vậy thì mời Tiên Hoàng tới, mọi người cùng nhau thương thảo chút công việc tiếp theo."

Nói xong, Vương Thủ Triết liếc mắt sang Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý hiểu ý, cũng móc ra một cái Tiên Hoàng lệnh.

Sau khi kích hoạt Tiên Hoàng lệnh, từng luồng tiên linh khí rực rỡ lập tức dâng trào, trong khoảnh khắc hội tụ thành một bóng người uyển chuyển.

Chính là hình chiếu Tiên Hoàng.

Lúc này dường như Tiên Hoàng vừa mới lên triều, trên người vẫn mặc vương miện vương miện mạ vàng, tỏ ra ung dung cao quý, đại khí uy nghiêm, hiển lộ rõ bản sắc nữ hoàng.

Vì sự xuất hiện của nàng, tiểu viện mộc mạc này của Vương Thủ Triết dường như có thêm vài phần quý khí.

"Phú Quý là…"

Tiên Hoàng vừa mới hàng lâm, đang chuẩn bị chào hỏi Phú Quý, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn thấy hình chiếu Ma Hoàng, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Xích Ngục, thì ra là lão già nhà ngươi đến gây chuyện."

Dứt lời, một cỗ uy áp kinh khủng ầm ầm bộc phát, liền hướng phía hắn đè ép tới.

"Mục Vân!" Ma Hoàng tức giận đến mức suýt chút nữa chửi tục, lúc này cũng bạo khởi một luồng khí thế chống lại, cả giận nói: "Đừng tưởng rằng ngươi tấn thăng Chân Tiên trung kỳ là có thể không để bản hoàng vào mắt, động một chút là uy áp bản hoàng. Đều là hình chiếu, bản hoàng còn sợ ngươi hay sao?"

"Xích Ngục, bản hoàng chính là nắm đấm to bằng cánh tay, uy áp ngươi thì sao? Ngươi có bản lĩnh thì cũng có thể tấn thăng trung kỳ à!" Sau khi Mục Vân Tiên Hoàng thăng cấp lên trung kỳ, đúng là tính tình nhỏ nhen, lúc này cười lạnh tăng cường khí thế uy áp.

"Ngươi…"

Ma Hoàng tức giận không nhẹ, nhưng cũng không thể làm gì được chuyện này.

Không có biện pháp, nếu một chọi một đấu một, trung kỳ có ưu thế đánh sơ kỳ quá lớn. Trước kia thời điểm Tiên Hoàng chưa tấn thăng trung kỳ, hắn còn có thể dựa vào thực lực đọ sức với Tiên Hoàng một trận, hôm nay lại cơ hồ bị đè lên đánh, nếu thật sự đánh thì tuyệt đối là hắn bị đánh.

Thấy không sai biệt lắm, lúc này Vương Thủ Triết mới chắp tay nói: “Tiên Hoàng bệ hạ, Ma Hoàng chung quy là khách nhân, hay là ngài thu tay lại trước đi.”

Tiên Hoàng nhìn Vương Thủ Triết một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp bỗng dưng lộ ra một nụ cười: “Thủ Triết công tử mở miệng, thiếp thân tự nhiên lĩnh mệnh.”

Dứt lời, bà ta thu khí thế lại, thân hình mở ra, trong nháy mắt rơi vào bên cạnh Vương Thủ Triết.

Nhận mệnh?

Ma Hoàng vừa mới buông lỏng một hơi, đã bị ngữ khí của Tiên Hoàng dọa sợ.

Hắn nghi ngờ nhìn Tiên Hoàng đang tụt lại phía sau nửa bước: “Mục Vân, sao ngươi phải khách khí với tiểu bối này như thế?”

Nói khách khí, đó đều là khách khí.

Thái độ của Mục Vân Tiên Hoàng đối với Vương Thủ Triết kia dường như có vài phần kính sợ, mơ hồ hiện ra chút tư thái hạ vị giả.

“Ngươi thì biết cái gì? Khẩu khí khách khí một chút với công tử, nếu không đừng trách bản hoàng không nể mặt.” Mục Vân Tiên Hoàng hừ lạnh một tiếng, không có nửa điểm khách khí với Ma Hoàng, dường như sự hảo khí của nàng chỉ dành cho một mình Vương Thủ Triết.

Ách…

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Từ sau lần giả vờ chủ tớ trước đó, không biết Tiên Hoàng bệ hạ là chơi tâm quá nặng hay là nhập kịch quá sâu, động một chút lại gọi hắn là “Công tử”…

Bỗng dưng, sau lưng Vương Thủ Triết lạnh lẽo.

Hắn giương mắt quét qua, chỉ thấy Liễu Nhược Lam đang ngồi cách đó không xa, cười tủm tỉm nhìn hắn và Mục Vân Tiên Hoàng, ánh mắt đăm chiêu mà thâm thúy.

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết liên tục nói sang chuyện khác: "Tiên Hoàng, Ma Hoàng hai vị bệ hạ, chúng ta nên nói chuyện với Ma Tôn trước đã. Bây giờ thế cục của Nhân tộc đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, hai triều Tiên Ma cùng chống đỡ Ma giới đã là xu thế không thể thay đổi."

"Nhưng hết lần này tới lần khác Ma Tôn, lại vẫn là nghịch thế mà đi, chẳng những chủ động khơi mào chiến tranh trong nội bộ Nhân tộc, còn có ý đồ đưa Vương thị ta vào chỗ chết."

"Không sai, ngươi ngàn sai không diệt được, Nhân tộc đừng hòng an bình." Tiên Hoàng cũng cười lạnh không ngừng: "Nếu Thủ Triết công tử cần gì, Mục Vân có thể xuất động bản tôn cho ngươi sử dụng."

"Nhưng mà…" Cuối cùng Ma Hoàng vẫn còn do dự: "Nguyễn Thiên Thác chung quy là một trong hai đại chân ma của Ma Triều ta, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?"

"Thật ra, ta cũng muốn giữ lại một mạng cho ngươi, dù sao chiến lực cấp Chân Tiên Chân Ma đối với Nhân tộc mà nói cực kỳ quan trọng, nhiều thêm một người sẽ nhiều thêm một phần lực lượng." Vương Thủ Triết thở dài một tiếng: "Chỉ tiếc, ta đã cho hắn cơ hội, hắn cũng không có tỉnh lại và nắm lấy."

Ba mươi năm này, vừa là thời gian cho Vương thị chuẩn bị chiến tranh, đồng dạng cũng để lại thời gian suy nghĩ cho Ma Tôn. Phàm là Ma Tôn có thể từ bỏ dã tâm, không chủ động gây sự, hắn tự nhiên cũng sẽ không chủ động ra tay.

"Chính là muốn diệt ngoại phải an nội trước, chỉ có giải quyết được tai hoạ ngầm Phong Thiên Thác cực lớn này trước, sau đó mới có thể đồng tâm hiệp lực đối kháng Ma giới, cũng từng bước tiến hành trao đổi với Thánh Vực Đại Thế Giới, phát triển thế giới Thần Võ của chúng ta càng thêm cường thịnh."

"Thánh Vực Đại Thế Giới?" Ma Hoàng khiếp sợ nói: "Trong tay Thủ Triết gia chủ đã có tin tức về Thánh Vực Đại Thế Giới?"

Đương nhiên hắn biết sự tồn tại của Thánh Vực, nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, đám người Vương Thủ Triết đã bắt đầu lên kế hoạch muốn giao lưu với Thánh Vực.

Đây là nắm giữ con đường xác thực nào hay sao?

“Đúng là nắm giữ một ít manh mối. Nhưng tương lai đi con đường nào, còn phải xem sự lựa chọn của Ma Hoàng bệ hạ.” Vương Thủ Triết nói xong, liền nửa nhắm mắt không nói gì nữa, để lại cho Ma Hoàng một ít thời gian suy nghĩ.

Ma Hoàng trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: “Cũng được, bây giờ đại thế đã thành, cho dù ta nói thêm gì chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì. Thủ Triết gia chủ, ta mặc kệ ngươi tranh đấu với Hao Thiên Thác như thế nào, nhưng bản hoàng nhất định sẽ không tham dự vây quét Kỳ Thiên Thác.”

Đây cũng là điểm mấu chốt của hắn.

“Yên tâm, Tiên Hoàng và Ma Hoàng bệ hạ đều không cần tham dự trong đó.” Vương Thủ Triết ung dung uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Nhưng hoàng thái tử Cảnh phải tham dự, hơn nữa ta sẽ dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại toàn bộ quá trình.”

Thân Đồ Cảnh Minh kinh ngạc không thôi: “Ta chỉ là một hoàng thái tử còn chưa tới Thần Thông cảnh, tham dự vào trong đội ngũ vây quét Ma Tôn, có phải có chút náo nhiệt rồi không?”

“Đương nhiên là không, ta nghe nói Thân Đồ thị có một món 【Hồng Liên Nghiệp Hỏa Đồ tổ truyền】. Đây là phù bảo tiêu hao một lần, tuy uy lực kém Thánh Hoàng tức giận, nhưng cũng hơn xa Chân Tiên một kích lớn, lại thêm tác dụng trói buộc nhất định.” Vương Thủ Triết ung dung nói, “Vật này, trùng hợp giao cho Hoàng thái tử Cảnh Minh làm hộ thân, chắc có thể phát huy tác dụng không nhỏ trong lúc chiến.”

Ma Hoàng sắc mặt đều thay đổi, một tay vặn vẹo lỗ tai Thân Đồ Cảnh Minh: “Ngươi là 250 cái miệng không cần che đậy sao? Như thế nào trong nhà cũng có tài sản gì đều lộ ra ngoài.”

“Ôi!! Lão tổ tông, nhiều người nhìn như vậy.” Thân Đồ Cảnh Minh kêu rên không thôi.

“Hừ!” Ma Hoàng buông hắn ra, lại hừ lạnh nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử quả nhiên giỏi tính kế. Ngươi đây là muốn Thân Đồ thị ta lập hạ đầu danh trạng, triệt để trói cùng một thuyền với các ngươi à?”

“Bất quá, nếu như Nguyễn Cung chết đi, đến lúc đó người nắm giữ Minh Sát Chân Ma Kinh lại là Vương Nhược Băng, mà nếu như băng lại là người của Tiên Triều các ngươi, đến lúc đó, cân bằng thực lực giữa hai triều Tiên Ma sẽ bị phá vỡ, tương lai chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thế cục thế lực của toàn bộ Thần Võ thế giới, việc này, ngươi phải nói rõ ràng cho bản hoàng nghe.”

“Thực lực cân bằng giữa Tiên Triều và Ma Triều?” Vương Thủ Triết cười như không cười liếc nhìn Ma Hoàng: “Ma Hoàng bệ hạ, dưới tình huống ngài và Tiên Hoàng và Tiên Tôn, ba vị cường giả Chân Tiên Ma Cảnh đều không ra tay. Ngài cảm thấy, chúng ta chuẩn bị dựa vào cái gì vây quét Tiễn Thiên Thác?”

“…”

Xích Ngục Ma Hoàng thần sắc cứng đờ.

Vừa rồi hắn chỉ lo suy nghĩ lợi ích được mất, cũng là thẳng đến lúc này mới kịp phản ứng.

Đúng vậy, lúc trước Vương Thủ Triết đã nói rõ, hắn và Mục Vân Tiên Hoàng đều không cần tham gia vây quét. Bây giờ nghe giọng điệu của hắn, ngay cả lão già Lăng Hiên kia cũng không tham dự. Nhưng Nhân tộc chỉ có mấy cường giả Chân Ma Chân Tiên cảnh…

Hắn càng nghĩ càng thấy không đúng lắm, sắc mặt chợt đại biến: “Chẳng lẽ các ngươi đã…”

Chỉ một thoáng, Xích Ngục Ma Hoàng có chút sởn tóc gáy.

Bởi vì cái Vương Thủ Triết vừa nói là “vây diệt” mà không phải là “Diệt sát”!

Lấy nhiều đánh ít, thậm chí ít nhất phải là trong tình huống ba đánh một, mới có thể gọi là “vây diệt” à? Con mẹ nó, Tiên Triều đang ẩn giấu bao nhiêu thực lực?!

Có một khoảnh khắc như vậy, Ma Hoàng thật sự muốn hỏi rõ ràng, người sắp bao vây tiễu trừ Côn Bằng Thiên Sai đến tột cùng là ai, Tiên Triều đến tột cùng còn có mấy Chân Tiên cảnh, nhưng mà nói đến bên miệng, hắn cuối cùng không thể hỏi ra.

Thứ nhất, nghĩ cũng biết, việc này tuyệt đối là cơ mật của Tiên Triều, hắn hỏi không thích hợp.

Thứ hai, hắn ta thật lòng có chút sợ hãi, sợ Vương Thủ Triết sẽ đưa ra một đáp án khiến hắn ta sợ hãi.

Thôi kệ, hắn không hỏi nữa, đợi tất cả mọi chuyện đều kết thúc, điều nên biết thì đều biết.

"Bệ hạ nghĩ lại một chút, lần này Dĩnh Thiên sai là vì đối phó Vương thị chúng ta, tùy tiện động mồm mép, những thế lực thuộc quốc và các phương đều nghe tin mà động. Không biết bệ hạ đã được tôn trọng chưa?" Vương Thủ Triết lại đưa ra một vấn đề sắc bén.

"Hừ!" Xích Ngục Ma Hoàng sắc mặt âm tình bất định, trầm mặc hồi lâu, rốt cục hạ quyết tâm: "Được, ta sẽ để hoàng thái tử Cảnh Minh cùng Trác lão hiệp trợ ngươi, quá trình ngươi muốn sao thì ghi. Bất quá, bản hoàng cũng có một điều kiện."

"Ồ, bệ hạ cứ nói nghe một chút." Sắc mặt Vương Thủ Triết bình tĩnh không gợn sóng, giống như đã sớm đoán trước được.

"Ta muốn tiểu tử phú quý cưới Chiêu Ngọc làm vợ." Ma Hoàng phất áo, khí thế phi phàm.

"A!"

Vương Phú Quý kinh ngạc.

Làm tiểu bối, bởi vì có lão tổ gia gia làm chủ, hắn liền một mực ở bên cạnh châm trà rót nước cho mấy vị trưởng bối, căn bản không hé răng, lại chưa từng nghĩ Ma Hoàng lại một mồi lửa đốt lên đầu hắn.

"Lão già Xích Ngục nhà ngươi, có còn biết xấu hổ không vậy?" Mục Vân Tiên Hoàng suýt chút nữa đã tức điên lên rồi: "Công chúa Phù Nam nhà chúng ta đã sớm cùng phú quý định tam sinh rồi."

"Vậy bản hoàng kia còn có thể làm sao?" Ma Hoàng chỉ vào Vương Thủ Triết, một bộ dáng "Ta cũng rất ủy khuất rất bất đắc dĩ"," Thủ Triết công tử nhà ngươi còn đáng sợ hơn so với phú quý, ngay cả Ma Tôn cũng có thể tính chết. Bản hoàng không phải là sợ sau lần này bị lợi dụng, liền bắt thỏ chết chó săn, phi, không đúng, bị chim hết cung giấu? Chỉ có Vương

Phú Quý cưới Chiêu Ngọc, trong huyết mạch Vương thị có huyết mạch Thân Đồ thị ta, bản hoàng mới có thể an tâm liên minh với các ngươi."

"Hơn nữa, tiểu tử phú quý kia đã sớm được xưng là [nhân tộc đệ nhất hoàn khố đệ tử], giữa Chiêu Ngọc, Lận Nam hai công chúa cũng đã sớm mập mờ không rõ, cưới một người cũng là cưới, cưới một đôi cũng là cưới."

"Không được!" Mục Vân Tiên Hoàng cả giận nói: "Mộng Vũ nhà ta, tuyệt đối không thể chia sẻ với người khác."

"Vậy thì chia tay thôi." Xích Ngục Ma Hoàng bày ra một bộ dáng vô lại nói: "Bản hoàng trở về, hảo hảo tán gẫu với hình chiếu của Ma Tôn…"

"Đồ chó chết, dám uy hiếp bổn hoàng?" Mục Vân Tiên Hoàng giận quá hóa cười: "Tốt tốt tốt! Ngươi không sợ bổn hoàng đánh chết ngươi sao?!"

"Đùng, đến đây, bắt chuyện với ta." Xích Ngục Ma Hoàng trực tiếp thò đầu đến trước mặt Tiên Hoàng, nói ngang: "Dù sao cũng chỉ là một hình chiếu bị đánh chết, bản hoàng cũng không nháy mắt."

Thân Đồ Cảnh Minh bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi.

Lão tổ tông, ngài suy nghĩ đến cảm xúc của ta như vậy sao? Hình chiếu của ngài bị đập chết rồi, nhưng bản tôn của ta còn ở Vương thị sao?

"Vậy thì cưới luôn đi, không phân lớn nhỏ là được." Liễu Nhược Lam ở bên cạnh "nghe theo", cuối cùng cũng đi ra giải quyết dứt khoát, "Dù sao Vương thị chúng ta, lúc trước cũng có tình huống tương tự."

"Được! Vậy ta sẽ cho Nhược Lam mặt mũi." Tiên Hoàng cắn chặt hàm răng, cả giận nói: "Nhưng mà Mộng Vũ Sinh nhà chúng ta phải là đích trưởng mạch."

"Thối lắm!" Xích Ngục Ma Hoàng tức giận đến tròng mắt cũng muốn lồi ra: "Nếu là bất phân lớn nhỏ, dựa vào cái gì nhà các ngươi là đích trưởng mạch?"

"Được rồi được rồi, đừng cãi nữa." Liễu Nhược Lam tiếp tục khuyên: "Về điểm này, trước kia nhà chúng ta cũng có tiền lệ.

Nếu không chia lớn nhỏ, vậy tự nhiên là ai ra người thứ nhất, người đó chính là đích trưởng.”

Lần này, ngay cả Ma Hoàng và Tiên Hoàng cũng nhịn không được trừng Liễu Nhược Lam.

Tiền lệ kỳ hoa nhà các ngươi thật đúng là nhiều.

Liễu Nhược Lam lại chớp một đôi tinh mâu, thần sắc vô tội.

Bị các nàng trừng mắt nhìn, lúc này trong lòng bà không cần thấy sướng tới mức nào. Vẫn là huyết mạch của Nhược Lam ta tốt hơn, con cháu đời sau được sinh ra đều có phúc phận không cạn.

“Nhược Lam, việc này còn phải hỏi ý kiến của Phú Quý.” Vương Thủ Triết ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở nói: “Dù sao cũng phải đi ngang qua sân khấu một chút.”

“Cũng đúng, trong nhà chúng ta vẫn tương đối thông suốt.” Liễu Nhược Lam bừng tỉnh đại ngộ, vội vẫy vẫy tay với Vương Phú Quý, ý bảo hắn tới đây: “Phú Quý Nhi, ý của ngươi thế nào?”

Vương Phú Quý ở trước mặt Vương Thủ Triết còn dám ương ngạnh hai lần, nhưng ở trước mặt Liễu Nhược Lam lại ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ, nghe Liễu Nhược Lam mở miệng hỏi, vội vàng gật đầu nói: “Toàn bộ do lão tổ nãi nãi, lão tổ gia gia làm chủ.”

“Vẫn là nhà ta phú quý hiểu chuyện. Chuyện này đúng là làm khó dễ ngươi. Bất quá, đây cũng là vì cục diện tốt cho tương lai của Nhân tộc, ngươi cũng chỉ có thể hi sinh một chút.” Liễu Nhược Lam trấn an không thôi.

Hi sinh?

Thân Đồ Cảnh Minh bên cạnh nước mắt lưng tròng, không nhịn được nói thầm: “Nếu như loại chuyện tốt thiên đại này cũng gọi là ‘Hy sinh’, tất cả đều nhằm về phía ta, ta không sợ chị em em em em…”

Kết quả hắn còn chưa nói hết lời đã nghe được “Ầm” một tiếng, người khác đã bị Lung Yên lão tổ một cước đạp bay ra khỏi tiểu viện Thủ Triết.

Không ai phản ứng, Thân Đồ Cảnh Minh đã đạt được mục đích ban đầu, mọi người bắt đầu thảo luận công việc cụ thể ở các phương diện khác nhau, kế hoạch đại khái tiếp theo của Vương Thủ Triết cũng sáng tỏ.

Kế hoạch này, trước đó hắn tự nhiên là thông báo cho Tiên Tôn, chỉ là Tiên Tôn không có hứng thú gì với Nhân Hoàng và Ma Hoàng, hơn nữa chiến trường ngoại vực bên kia cũng bận rộn, dứt khoát không tới.

"Tình huống đại khái chính là như thế." Cuối cùng Vương Thủ Triết tổng kết nói: "Nhưng mà, Ma Hoàng bệ hạ, Tiên Hoàng bệ hạ, còn có Tiên Tôn, tiếp theo phải lộ mặt ở Ma giới nhiều hơn, tốt nhất là tìm Ma Thần đánh một trận, xoát xoát cảm giác tồn tại, cũng tiện cho Ma Tôn đại nhân ăn một viên Định Tâm Hoàn."

Lấy cẩn thận của Ma Tôn Chi, chỉ khi hắn xác nhận ba vị này đều không thoát thân được, mới có thể yên tâm lớn mật động thủ.

"Haizz…" Ma Hoàng thở dài một hơi: "Kế hoạch của thân gia có tỷ lệ thành công cực cao. Xem như ngươi đã nắm được nhược điểm của Cung Thiên Thác, tính kế cho mỗi một bước hành động của hắn. Không oan uổng a, thật sự là không oan uổng a."

Lúc này Thân Đồ Cảnh Minh cuối cùng cũng khập khiễng trở về tiểu viện Thủ Triết.

Thấy một màn này, trong lòng của hắn cũng cảm khái không thôi.

Hôm nay gặp gỡ trong tiểu viện này, quả thật là rất có cảm giác sử thi, vận mệnh tương lai của Nhân tộc, ngay tại Phương Thốn Chi Địa này, trong chốc lát ngắn ngủi cũng đã được định ra.

Mấy ngàn vạn năm sau, nếu có người ghi chép lại đoạn lịch sử này, cuộc gặp gỡ trong tiểu viện này, sợ là sẽ được gọi là "số điểm lịch sử" và "Hội nghị Lý Trình Thức".

Đây là cảm giác của đại lão sao?

…

Chương 254: Thủ Triết hạ cờ! Ma Tôn đột kích!

…

Hội gặp mặt kết thúc.

Sau khi tất cả mọi người giải tán, Liễu Nhược Lam lại "nhiệt tình" để lại Mục Vân Tiên Hoàng dùng bữa, còn ôm chặt cánh tay nàng.

"Nhược Lam…" Vương Thủ Triết cảm thấy tình huống không được tốt lắm, hỗ trợ từ chối nói: "Bệ hạ lần này là hình chiếu giáng xuống, dùng bữa miễn đi."

"Thủ Triết công tử có điều không biết." Tiên Hoàng không dự liệu được nguy cơ giáng lâm mà tràn đầy tự tin nói: "Mặc dù hình chiếu tiên khu này của ta là năng lượng tập kết thể, nhưng mô phỏng và thân thể giống nhau như đúc, ăn cơm cũng có thể tiêu hóa và bổ sung năng lượng. Nghe nói nếu trù nghệ của Nhược Lam tốt, không phải người thân cận thì vô duyên hưởng dụng, hôm nay ta lại có lộc ăn rồi."

"Phu quân, ngươi cùng Mục Vân bệ hạ trò chuyện một chút, thiếp thân đi một chút rồi trở lại." Liễu Nhược Lam đi vào bếp tư trong tiểu viện.

Cảnh tượng này khiến Vương Thủ Triết sởn tóc gáy, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, ngài định ở lại đây ăn cơm thật sao?"

"Vì sao không ở lại?" Tiên Hoàng cười đến lông mày cong lại: "Có thể nếm thử trù nghệ của Nhược Lam, bản hoàng cầu còn không được."

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, bệ hạ ngài thích là tốt rồi.

Nửa canh giờ sau, trong ánh mắt đồng tình ẩn ẩn của Vương Thủ Triết, Tiên Hoàng nếm được "Món ngon" do Liễu Nhược Lam tỉ mỉ nấu nướng, nhưng tuyệt đối không ngờ, Tiên Hoàng lại ăn đến mức mặt mày hớn hở, khen ngợi không ngớt: "Tay nghề nấu nướng của Nhược Lam quả nhiên là đặc sắc, tràn đầy sức tưởng tượng, để cho ta hồi vị vô cùng."

Trong lúc đó, Vương Thủ Triết ngược lại muốn "ếm thử" một miếng, lại bị Liễu Nhược Lam ngăn cản, nói đây là chuẩn bị đặc biệt cho Mục Vân Tiên Hoàng, còn lén lút nháy mắt với hắn.

Sau bữa tối, Tiên Hoàng cảm thấy mỹ mãn mà phiêu nhiên mà đi.

Để lại hai phu thê Vương Thủ Triết nhìn nhau, dáng vẻ không biết nguyên cớ.

Trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm khâm phục độ lượng và khẩu vị của Tiên Hoàng, lần đầu tiên ăn mỹ thực Nhược Lam, thế mà có thể chịu được không nổi, còn duy trì được phong độ.

"Phu quân, ngươi nói xem có phải Mục Vân có tật xấu hay không?" Liễu Nhược Lam càng nghĩ càng không hiểu được: "Để trừng phạt nàng ta một chút, nàng ta mơ ước thân thể phu quân ta, đặc biệt không có ý tốt làm khó nàng ta, kết quả nàng ta lại nói ngon?"

Còn có việc này?

Vương Thủ Triết yên lặng đi vào nhà bếp riêng, nếm thức ăn thừa, sau khi ra ngoài, ánh mắt phức tạp mà muốn nói lại thôi nhìn Liễu Nhược Lam, một lúc lâu sau, cuối cùng hắn vẫn thở dài một hơi rồi trở về phòng.

"Phu quân, ngươi muốn nói lại thôi sao? Chẳng lẽ là ghét bỏ ta không hiền lương thục đức, không giữ lại Mục Vân ở chung sao?" Liễu Nhược Lam đuổi theo.

"Ta không có ý đó, ta muốn nói, sau này ngươi có thể làm đồ ăn dựa theo khẩu vị vừa rồi hay không?" Vương Thủ Triết mơ hồ có chút chờ mong, rốt cục nói ra sự thật.

"Oa oa, ta biết ngươi và Mục Vân có gì đó, bây giờ ngay cả đam mê ẩm thực cũng thay đổi rồi."

"…" "Ngươi đây là cái logic gì?"

"Lần trước ngươi đi Tiên cung gặp riêng Mục Vân, ngay cả công tử và tỳ nữ cũng chơi trò này, đừng cho là ta không biết. Lần này, hai người các ngươi bí mật mắt đi mày lại, cũng đừng tưởng rằng ta không nhìn thấy."

“Làm sao ngươi biết? Không đúng, ý ta là, ta và bệ hạ tuyệt đối không có tư tình.”

“Côn nhi cũng khai hết với ta rồi.”

“Vương Tông Côn! Tên khốn kiếp kia, rõ ràng chính mình không phải là đồ vật… Ta muốn đi đánh hắn.”

“Chính ngươi làm chuyện xấu, chớ có ỷ lại Côn nhi, Côn nhi nhà ta rất tốt, vừa hiếu thuận còn biết dỗ dành nữ hài tử vui vẻ, ta không cho phép ngươi đánh nó.”

Sau đó, không lâu sau.

Trên bầu trời không ngừng truyền ra tiếng giao thủ như tiếng sấm.

Từng đạo Thiên Đạo pháp tắc ở trên bầu trời thoáng hiện cùng vặn vẹo, tiếng gầm to lớn cùng lực bộc phát khủng bố, làm cho người ta kìm lòng không được tưởng rằng hai tên tu sĩ Lăng Hư cảnh đang đánh nhau.

Nhưng toàn bộ chủ trạch Vương thị lại vô cùng yên tĩnh, giống như nhìn quen lắm rồi, đôi vợ chồng tộc trưởng đánh nhau, đó là tình thú, đánh nhau, hai người sẽ đồng thời biến mất một hồi.

Nếu ai dám đi khuyên, ngược lại sẽ không may mắn.

Chỉ có Lung Yên lão tổ một lần nữa trở về Lung Yên Cư, là nhìn lên bầu trời mơ hồ nhíu mày nói thầm, hai đứa bé này, thành thân đều hai trăm mấy chục năm rồi, sao còn thích đánh nhau như vậy.

Thôi thôi, không quản được, cũng không quản được, Lung Yên lão tổ bắt đầu tránh mà không ngửi.

Lại trôi qua mấy ngày sau.

Vương Thủ Triết mới đến Lung Yên cư thăm lão tổ tông, dưới ánh mắt hơi nghi hoặc của Lung Yên lão tổ, hắn dẫn nàng cùng đến 【U Minh Bí Điện】 sâu trong lòng đất.

Nơi đây năng lượng Minh Sát hội tụ như sương mù, lại có một ao U Minh Chân Thủy, trong Chân Thủy còn mọc ra một gốc U Minh Kim Liên.

Trải qua sự thúc đẩy của Vương Thủ Triết mấy chục năm qua, U Minh Kim Liên này đã triệt để thành thục, thậm chí trên hoa sen màu vàng kia, mơ hồ đã có một tia màu tím, rất hiển nhiên nó đang lột xác về hướng U Minh Tử Kim Liên.

"Thủ Triết, đây là?"

Trong ánh mắt Lung Yên lão tổ tràn đầy kinh dị.

"Lão tổ tông, trong khoảng thời gian này ngài ở lâu trong nhà một chút, nơi này tu luyện rất có ích với ngài." Vương Thủ Triết nhìn U Minh Kim Liên Đạo thành thục: "Về phần gốc U Minh Kim Liên này, chờ một ngày nó lột xác tiến hóa thành 【U Minh Tử Kim Liên】, sẽ có tác dụng rất lớn đối với ngài."

Nhớ lại lúc trước, Minh Sát thiếu chủ bị tin tức của một gốc U Minh Tử Kim Liên hấp dẫn, thế cho nên về sau xảy ra liên tiếp biến cố. Có thể thấy được U Minh Tử Kim Liên trợ giúp cho Minh Sát thiếu chủ rất lớn, đương nhiên đối với Lung Yên lão tổ cũng có phụ trợ không nhỏ.

Huyết mạch của Lung Yên lão tổ quá cao, tu vi cũng đạt đến Thần Thông cảnh, nếu chỉ đơn thuần U Minh Kim Liên đối với nàng ta tác dụng vô cùng có hạn, còn không bằng chờ thêm một chút.

"Thủ Triết có lòng." Trong đôi mắt Lung Yên lão tổ xẹt qua một tia ấm áp, cùng nhau trông coi tương trợ, khi có lợi thì nhớ đến đối phương, đây chính là tộc nhân huyết mạch tương liên, bà không khỏi hiếu kỳ nói: "Thủ Triết, hiện giờ ngươi cũng đã là tầng thứ chín ngộ đạo chân thân huyết mạch rồi, không biết thủ đoạn thúc đẩy sinh trưởng, so với năm đó thì như thế nào?"

"Lão tổ tông xem." Vương Thủ Triết tiện tay chỉ một cái, từ xa điểm vào trên U Minh Kim Liên, năng lượng sinh mệnh bản nguyên bàng bạc tràn vào trong đó, trong phút chốc, kim liên nở rộ ánh sáng rực rỡ, giống như sinh mệnh đang thiêu đốt.

Bất quá, nó đã trưởng thành cũng không có quá nhiều biến hóa hình thể, chỉ là phiến lá càng thêm hùng hậu, ngó sen hơi lớn một chút.

Đợi sau khi tất cả quang mang tiêu tán, nó lờ mờ lại nhiều hơn một tia màu tím, hướng về U Minh Tử Kim Liên lần nữa áp

sát lại.

Lung Yên lão tổ kinh ngạc khen ngợi không thôi nói: “Thủ Triết à, mặc kệ ngươi thi triển thần thông thúc đẩy sinh trưởng bao nhiêu lần, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sinh mệnh quả nhiên tràn ngập ảo diệu vô tận.”

“Đúng vậy, vũ trụ vạn vật và sinh mệnh bổn nguyên là huyền ảo vĩ đại cỡ nào.” Vương Thủ Triết cũng cảm khái nói: “Sau khi đến Thần Thông cảnh, dường như mới chạm vào cánh cửa ảo diệu của vũ trụ, nhưng lại cách Bỉ Ngạn cực kỳ xa xôi.”

“Ừm, ta tin tưởng chỉ cần chúng ta đi, sớm muộn có một ngày, chúng ta có thể tìm tòi sinh mệnh bản nguyên đến tột cùng. Thủ Triết, Lung Yên ta cả đời này, đều sẽ che chở ngươi, che chở gia tộc!”

…

Ngay khi cả nhà Vương thị đang vui vẻ hòa thuận.

Biên Hoang đại lục.

Nam Hoang.

Mấy năm nay, theo Vạn Yêu Quốc và Vương thị lui tới tăng nhiều, trên đại địa Nam Hoang cũng dần dần có thêm không ít công trình kiến trúc của nhân loại.

Những kiến trúc này phần lớn được xây dựng quanh Vạn Thánh Cốc, phần lớn là điểm đóng quân của thương hội, cùng với một số cơ cấu huấn luyện, chuyên môn dùng để giảng dạy ngôn ngữ, văn tự, kiến thức văn hóa cho đám yêu thú, cùng với kỹ năng cơ sở mà bọn họ cần học trong cuộc sống xã hội loài người.

Hiện giờ, thương hội nhân loại nếm được ngon ngọt, có một số thậm chí sẽ chuyên môn tới cơ cấu huấn luyện tuyển dụng yêu thú, chính là vì cướp được tài nguyên yêu thú chất lượng tốt hơn.

Theo các loại kiến trúc tăng nhiều, lấy Vạn Thánh Cốc làm hạch tâm, thậm chí đã mơ hồ có vài phần thành thị hình thức ban đầu.

Mà theo nhân loại hoạt động ngày càng nhiều, một thương lộ uốn lượn từ Thủ Triết quan đến Vạn Yêu Cốc bắt đầu dần dần

thành hình, thương nhân nguyện ý mạo hiểm tới nơi này đãi vàng cũng dần dần tăng lên.

Mà theo thương lộ thành hình, tính nguy hiểm do ngoại vực thăm dò cũng theo đó giảm xuống không ít, nguyện ý thông qua ngoại vực thăm dò để tích lũy tài phú, hoàn thành nguyên thủy tích lũy tu sĩ cũng dần dần tăng nhiều.

Nhưng tương ứng, điều này cũng dẫn đến khu không người chân chính trong Nam Hoang ngoại vực bắt đầu dần dần giảm bớt, muốn tìm được một địa điểm hoàn toàn không bị người phát hiện, cũng trở nên càng thêm khó khăn.

Giờ phút này.

Phụ cận Nam Hoang Cổ Trạch, trong một sơn cốc sương mù lượn lờ, cực kỳ hoang vắng, không biết lúc nào đã bị người chiếm cứ, miệng cốc cũng bố trí một mê tung trận thật lớn.

Trận pháp này bố trí cực kỳ bí mật, cũng cực kỳ cao minh, nếu như không phải là tu sĩ có được tạo nghệ trận pháp cực cao cẩn thận quan sát, căn bản không phát hiện được nơi này có trận pháp tồn tại.

Cửa cốc.

Hai tu sĩ Thần Thông cảnh mặc hắc y đang một trái một phải canh giữ gần khe núi.

Đây là đầu mối then chốt của trận pháp, đồng thời cũng là con đường phải đi qua khi tiến vào sơn cốc, chỉ cần giữ vững nơi này, tương đương với bảo vệ cả tòa sơn cốc.

Đương nhiên, Lăng Hư cảnh cường giả có thể xé rách không gian, Mê Tung Trận khẳng định là không ngăn được. Nhưng Mê Tung Trận này vốn cũng không phải vì phòng bị Lăng Hư cảnh, mà là vì ngăn chặn những người rải rác khắp Nam Hoang ngoại vực, thỉnh thoảng sẽ toát ra thám hiểm giả.

Lúc này, có một thám hiểm giả ngộ nhập sơn cốc, lâm vào trong mê tung trận.

Khống chế mê tung trận đem người thám hiểm kia lấy ra khỏi sơn cốc, một trong hai vị Thần Thông cảnh liền nhịn không được oán giận: “Người ngoại vực Nam Hoang này như thế nào nhiều như vậy, đây đều là người thứ mấy rồi? Không phải nói

Đông Càn bên này thời gian lập quốc ngắn, lại có Vạn Yêu Quốc ở bên cạnh, trình độ khai phá của Nam Hoang còn rất thấp sao?"

"Ai biết được." Một tu sĩ Thần Thông cảnh khác lại không để ý lắm, "Dù sao cũng chỉ là một ít tu sĩ cấp thấp, không đáng để lo, cần gì phải để ý? Dù sao qua một thời gian nữa chúng ta sẽ không còn ở đây nữa, thủ tốt mấy ngày là được."

Đang nói chuyện, trong hư không phía trước bỗng nhiên tạo nên tầng tầng gợn sóng không gian.

Một thân ảnh uyển chuyển của nữ tử xé rách không gian, từ trên trời giáng xuống.

Nữ tử này một thân áo xanh, khí chất điềm đạm ôn nhã, uy áp quanh thân lại mênh mông cuồn cuộn như biển lớn, mang theo lực áp bách khiếp người.

"Vận trưởng lão."

Hai tu sĩ Thần Thông cảnh trong lòng rùng mình, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Ta không ở đây mấy ngày, trong cốc không xảy ra chuyện gì chứ?" Diệp Thanh Vận khẽ vuốt cằm, thuận miệng hỏi.

"Trong cốc hết thảy mạnh khỏe. Tôn thượng, còn có chư vị ma quân, lão tổ đều đang đợi ngài trở về" Hai thủ vệ Thần Thông cảnh cung kính trả lời.

"Vậy là tốt rồi."

Diệp Thanh Vận không nhiều lời, thân hình nhoáng một cái liền hóa thành một đạo độn quang lao nhanh về phía trong cốc.

Sơn cốc này phi thường vắng vẻ, trong cốc có một dòng suối róc rách chảy qua, vô cùng thanh tịnh. Đi sâu vào trong, thậm chí còn hội tụ thành một hồ nhỏ thanh u không lớn lắm.

Bất quá trong chớp mắt, nàng đã đi tới trên không hồ nhỏ sâu trong sơn cốc.

Hồ nhỏ này thập phần thanh tịnh, mặt nước gợn sóng lăn tăn, hơi nước mờ mịt bốc lên khiến hơi nước lượn lờ trên bầu trời hồ nhỏ tựa như tiên cảnh.

Mà ở phía dưới hơi nước lượn lờ, một chiếc phi chu kim loại màu bạc đang lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Đây là một chiếc phi thuyền hình con thoi rất giống giới vực, hình dạng và cấu trúc thoạt nhìn thập phần cổ xưa, mang theo phong cách Thần Vũ hoàng triều rõ ràng, bề ngoài lại sáng bạc trắng noãn, hiện ra hào quang kim loại lẫm lẫm, vừa nhìn đã biết được chăm sóc rất tốt.

Nhưng kích thước của nó so với các giới vực nhỏ thông thường còn nhỏ hơn một vòng lớn, phảng phất như là một chiếc độ thuyền nhỏ của giới vực.

Dưới sự nổi bật của sương mù, chiếc thuyền bay này dường như cũng có thêm vài phần tiên khí.

Chiếc thuyền bay này tên là 【 Thiên Hư Vân Chu 】, chính là một trong những tọa giá của Ma Tôn, cũng là chiếc thuyền đặc thù nhất.

Chỉ vì 【Thiên Hư Vân Chu 】 này chính là Ma Tôn lấy được từ trong di tích một chỗ của Thần Vũ hoàng triều, một loại thuộc về Giới Vực Xuyên Qua Chu, năng lực xuyên qua trong hư không, đồng thời, cũng là tọa giá tư nhân cực kỳ hiếm thấy bên trong Độ Chu của Giới Vực.

Nó khác biệt lớn nhất với độ thuyền giới vực thông thường, chính là bên trong nó thiết kế càng thêm thoải mái dễ chịu, càng thêm rộng rãi, ở trong đó càng hưởng thụ. Mà cũng không giống độ thuyền giới vực bình thường, hoàn toàn là vận chuyển càng nhiều vật phẩm, càng nhiều người vì mục đích tiến hành thiết kế, người ở trong đó thời gian dài thường thường sẽ cảm thấy rất không thoải mái.

Thân hình Kỳ Thanh Vận vừa xuất hiện bên ngoài Thiên Hư Vân Chu, một giọng nam trầm thấp hùng hậu từ trong thuyền truyền ra.

“Vào đi.”

Rất hiển nhiên, Ma Tôn trong thuyền đã nhận ra nàng trở về.

“Vâng, tôn thượng.”

Kỳ Thanh Vận cúi người lĩnh mệnh, sau đó thông qua cửa khoang Thiên Hư Vân Chu mở ra tiến vào trong thuyền.

Bên trong Thiên Hư vân chu hiển nhiên đã trải qua hệ thống cải tạo, có vẻ vô cùng rộng rãi, so sánh rõ nét với con thuyền giới vực chật hẹp chật chội.

Xuyên qua con đường rộng rãi, rẽ qua một khúc rẽ, nàng liền tiến nhập một khu nghỉ ngơi tương đối rộng rãi.

Thiết bị chiếu sáng trên đỉnh khu nghỉ ngơi thập phần tinh xảo, là nguồn sáng tự nhiên thông qua thủ đoạn đặc thù mô phỏng ra, ánh sáng nhu hòa mà sáng ngời, để cho người cảm thấy hết sức thư thái.

Khu nghỉ ngơi thậm chí còn quây ra mấy cái bồn hoa, trong đó gieo trồng không ít linh hoa dị thảo, thậm chí còn có vài gốc cây nhỏ, lộ ra sinh cơ dạt dào, linh vận phi phàm.

Nơi này thoạt nhìn không giống như bên trong đò ngang giới vực chút nào, ngược lại càng giống một tòa biệt uyển được chăm sóc tỉ mỉ.

Mang Thanh Vận đã sớm tới nơi này rất nhiều lần, thậm chí không ít bố trí bên trong khu nghỉ ngơi đều xuất phát từ tay nàng, tự nhiên đã tập mãi thành thói quen.

Nàng thuần thục vòng qua thảm thực vật xanh ở rìa khu nghỉ ngơi, đi tới khu vực trung tâm nghỉ ngơi.

Giờ phút này, bên trong gian phòng chính giữa khu nghỉ ngơi, Ma tôn thân hình khôi vĩ đang ngồi ở vị trí chính giữa, hiển nhiên là đang đợi nàng.

Mà hai bên trái phải, phân biệt ngồi mấy vị Lăng Hư cảnh ma quân khí tức mênh mông.

Những Ma quân Lăng Hư cảnh cao thấp mập ốm, khí chất tướng mạo, tuổi tác khác biệt rất lớn, nhưng đều là tâm phúc dưới trướng Ma Tôn, trong đó có trưởng lão hạch tâm của Kỳ thị, cũng có Ma quân của Chân Ma điện, tổng cộng có tám vị.

Cho dù bọn họ cũng không có tận lực phóng thích uy áp, nhưng ánh mắt bọn họ dồn vào, cùng với áp lực của Lăng Hư cảnh như ẩn như hiện, nhưng vẫn có thể mang đến áp lực tâm lý to lớn cho người ta.

Dưới sự phụ trợ của tám vị Ma quân này, Ma Tôn ngồi trên thủ tọa thoạt nhìn càng thêm thâm bất khả trắc, càng phát ra uy

nghiêm hiển hách.

Nếu giờ phút này người tiến vào là một vị Thần Thông cảnh bình thường, thậm chí thực lực thấp hơn một chút Tử Phủ cảnh, Thiên Nhân cảnh, e là sẽ trực tiếp bị dọa tới mức hai trận chiến, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Ngay cả Chử Thanh Vận thực lực đã đạt tới Lăng Hư cảnh, thần sắc cũng kìm lòng không đặng, hướng lên trên cùng tả hữu thi lễ.

"Thanh Vận bái kiến tôn thượng. Gặp qua đệ nhất lão tổ, đệ tam lão tổ, đệ ngũ lão tổ, đệ lục lão tổ, đệ thập lão tổ. Bái kiến Thái Sơn ma quân, Bạch Cốt ma quân, Xi Vưu ma quân."

"Được rồi, lời khách sáo miễn đi" Ma Tôn khoát tay áo: "Nói thẳng vào chính sự đi. Tình huống các phương thế nào?"

Không còn Tô Nhã, tổ chức tình báo cùng trạm dừng dưới tay hắn không thể không tiến hành điều chỉnh quy mô, vứt bỏ không ít trạm tình báo, nhưng thực lực tổng thể vẫn không thể khinh thường.

Lần này Thanh Vận rời đi, chính là đi tìm hiểu tình báo.

"Khởi bẩm tôn thượng, đã xác định, Ma Hoàng cùng với hai vị cường giả Chân Tiên Chân Ma cảnh của Tiên Tôn bản tôn đều ở tại ngoại vực Ma giới. Bởi vì ngoại vực lại xuất hiện một Ma Thần mới, Tiên Triều khu khẩn cấp, ngay cả bản tôn Tiên Hoàng trước đó không lâu đã đi ngoại vực, còn cùng Âm triện Ma Thần động thủ. Thiếp thân đã thông qua mạng tình báo xác nhận qua, tin tức xác thực không thể nghi ngờ."

Nghe vậy, thần sắc của Ma Tôn còn trấn định, một vị lão giả tóc trắng ngồi bên trái hắn lại kích động vỗ mạnh bàn một cái.

"Tốt! Thật tốt quá! Hết thảy quả nhiên như lão tổ tông sở liệu."

Lão giả này chính là đệ nhất lão tổ của Dĩnh thị, tên là "Triểu Vô Cữu", cũng là người có thực lực mạnh nhất trong số những người ở đây ngoại trừ Ma Tôn, tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ.

Trừ hắn ra, cường giả Lăng Hư cảnh khác ở đây cũng không khỏi lộ ra thần sắc buông lỏng.

Lão tổ thứ ba của Kỳ Vô Cữu, 【Nhất Minh】 phía đối diện cũng nở nụ cười: "Xem ra, ngay cả ông trời cũng đang giúp chúng ta. Vốn còn lo lắng vạn nhất Tiên Hoàng ở Vương thị sẽ có chút phiền phức, bây giờ ngay cả chuyện này cũng không cần lo lắng."

"Không sai. Thân ở ngoại vực ma giới, ngay cả là cường giả Chân Tiên Chân Ma Cảnh, chờ bọn hắn phát hiện không đúng chạy tới Vương thị, cũng tuyệt đối không kịp cứu viện."

Biểu lộ trên mặt Ma Tôn cũng buông lỏng một chút, lại chú ý tới Kỳ Thanh Vận có chút muốn nói lại thôi, không khỏi hỏi: "Làm sao, còn có tin tức khác?"

"Khởi bẩm Tôn thượng, là như vầy." Diệp Thanh Vận có chút rối rắm mở miệng, "Thiên Diệp công tử trước sau phái người đưa tới mấy phong thư, nói hắn đã hoàn thành nhiệm vụ mà ngài giao phó, ngài nên đưa 【Đan dược siêu phẩm】 cho hắn rồi."

"…"

Nghe vậy, đừng nói Ma Tôn, ngay cả tám vị Lăng Hư Cảnh khác cũng lộ ra thần sắc khó nói thành lời.

"Lão tổ tông, đừng để ý tới hắn nữa." Yến Vô Cữu đau đầu đỡ trán, giúp thằng oắt con vô pháp vô thiên nhà mình giảng hòa. "Bây giờ thời cơ đã tới, chúng ta làm chính sự quan trọng hơn. Chuyện của hắn, đợi quay về rồi xử lý sau."

"Không sao." Ma Tôn cũng không thèm để ý, thuận miệng nói với Kỳ Thanh Vận: "Bảo người chuyển lời cho tiểu tử Thiên Diễm kia, nói bản tôn nói ra nhất định phải làm, đến hắn cũng không thiếu. Chỉ là đan dược siêu phẩm này bản tôn luôn mang theo bên người, chờ bản tôn tru diệt Vương thị, trở về Ma Triều sẽ đưa đan dược cho hắn."

"Vâng, tôn thượng."

"Được rồi, những việc vặt vãnh này tạm thời không bàn đến. Thông tri xuống, thời cơ đã tới, tất cả mọi người lên thuyền, theo ta xuất phát."

Theo Ma Tôn ra lệnh một tiếng, rất nhanh, tất cả mọi người đều trở về vị trí cũ.

Mấy chục vị cường giả Thần Thông cảnh đi theo lần này đều tụ tập đến bên trong Thiên Hư vân chu, ngay cả hai người đóng giữ ở cửa cốc cũng thu mê tung trận, trở lại trên Thiên Hư vân chu.

Một lát sau, bên ngoài Thiên Hư vân chu nổi lên đạo đạo lưu quang, chậm rãi khởi động.

Một đạo ma khí tản ra uy thế khủng bố tung hoành qua, bỗng nhiên ở trên bầu trời xé rách ra một lỗ thủng không gian cự đại.

Miệng lỗ thủng đen kịt thâm thúy, có không gian chi lực dâng trào từ trong đó cuốn ra, uy thế đáng sợ chấn động khiến không gian chung quanh bắt đầu vặn vẹo.

Thiên Hư Vân Chu lại không sợ chút nào, quanh thân sáng lên quang mang, gia tốc một cái bỗng nhiên chui vào bên trong biến mất không thấy bóng dáng.

Tại chỗ, chỉ còn lại đạo không gian lỗ thủng cực lớn kia, ở không gian tự lành tác dụng chậm rãi lấp đầy, cuối cùng triệt để biến mất bóng dáng, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đêm.

Trên không trung chủ trạch Vương thị.

Trong mây mù lượn lờ, thuyền mây trên trời của Ma Tôn như ẩn như hiện, giống như một con hung cầm gắt gao nhìn chằm chằm chủ trạch Vương thị phía dưới.

Bên trong Vân Chu.

Ngồi ở chủ vị Ma Tôn, đôi mắt sâu không lường được quét ngang toàn trường, lạnh lùng vung tay lên: “Động thủ, chó gà không tha.”

Theo Ma Tôn ra lệnh một tiếng, mọi người ầm ầm đồng ý.

Từng tu sĩ Thần Thông cảnh như từng ngôi sao băng từ trên trời giáng xuống, bọn họ lặng yên không một tiếng động hạ xuống một dãy núi hình vòng cung gần “Tân An trấn”, cùng

với phụ cận An Giang, thu liễm khí tức cùng bóng đêm hòa làm một thể, bao vây Vương thị chủ trạch.

Hơn mười vị tu sĩ Thần Thông cảnh này đều dùng để chặn đường kẻ chạy trốn, cùng với nửa sau của trận thanh tràng hành động.

Mà chín vị đại lão Lăng Hư cảnh cũng lần lượt bay ra khỏi Thiên Hư Vân Chu, bọn họ trên cơ bản đều là thái độ tùy ý mà nhẹ nhàng, phảng phất như đây là một hành động thập phần nhẹ nhõm.

Xương cốt Xi Vưu Ma Quân tu luyện Xi Vưu Ma Thể nổ vang một trận, thoải mái thích ý nói: "Đại nhân lần này, thật đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, vẻn vẹn một thế gia tam phẩm, thế mà vận dụng trận địa như thế. Đi đánh lén chủ trạch Thân Đồ thị, đội hình này không sai biệt lắm."

"Xi Vưu Ma Quân." Vận trưởng lão khẽ cau mày nói: "Chuyện này can hệ trọng đại, chớ có sơ suất, Vương thị kia không đơn giản."

"Biết rồi đã biết." Xi Vưu Ma Quân lười biếng nói, "Bổn Ma Quân hiểu rõ đại nhân, nếu đại nhân không muốn có bất kỳ sơ xuất nào, vậy chúng ta liền toàn lực ứng phó là được."

"Y" Bạch Cốt ma quân cũng cười lạnh nói: "Vương thị ba phen mấy bận khiêu khích Chân ma điện, khiêu khích tôn thượng, thù này, hôm nay bản ma quân nhất định sẽ tìm bọn họ tính toán cho kỹ."

Dường như, không có một Lăng Hư cảnh nào cho rằng, chỉ là một tiểu quốc ở biên thùy, mặc dù ẩn giấu thực lực, cũng không có khả năng ngăn cản đội hình của bọn họ.

"Chớ cô phụ kỳ vọng của lão tổ tông nhà ta, xuất phát." Một đám Kỳ Vô Cữu thực lực mạnh nhất Lăng Hư cảnh nghiêm túc nói, đồng thời xé rách không gian trước, thuấn di rời khỏi Vương thị chủ trạch, những đại lão Lăng Hư cảnh khác đều noi theo, xé toạc không gian, cưỡng ép tấn công Vương thị.

Đồng thời.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Đế tử An mặc trường bào hoa quý đang uống linh trà, bừng bừng hứng thú lôi kéo Vương Thủ Triết đánh cờ: “Thủ Triết à, chơi cờ với ngươi, quả nhiên là chuyện vui vẻ nhất trong đời.”

“?” Vương Thủ Triết tức giận liếc hắn một cái: “Điện hạ, có phải ngươi rảnh rỗi không có việc gì làm không? Gần đây các nơi đều đang đánh trận, ngươi cũng không có lòng tốt?”

“Chiến tranh? Vậy thì đánh như thế nào? Diễn, toàn bộ đều là diễn. Các bộ môn đều hoạt động ngay ngắn rõ ràng, có bọn họ là được rồi.” Đế Tử An bĩu môi nói: “Lần này Thất Chiêu nói muốn xin phép giả về thủ hộ gia tộc, ta dù thế nào cũng phải đến xem náo nhiệt, chứng kiến lịch sử một chút.”

“Được, lát nữa thêm gánh cho ngươi.” Vương Thủ Triết uống linh trà bất mãn nói: “Đừng để điện hạ suốt ngày nhàn rỗi, không có việc gì thì chạy về Vương thị.”

Bỗng dưng!

Từng đạo không gian dao động khác thường hình thành trong chủ trạch Vương thị.

Lông mày Vương Thủ Triết khẽ động, khóe miệng cong lên một nụ cười, cầm quân cờ lên, “bốp” một tiếng hạ cờ nói: “Điện hạ, điện hạ thua rồi.”

…

Chương 255: Vương thị thủ gia! Thiên la địa võng

…

“Thua?! Ta vừa rồi một mảnh hình thức rất tốt đấy, làm sao lại thua chứ?”

Đế Tử An vẻ mặt kinh ngạc, lập tức nhanh chóng kiểm tra thực hư bàn cờ, tính toán lại tình huống vừa rồi.

Lập tức, sắc mặt của hắn dần dần trắng bệch, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống: “Ách, hình như là thua, chủ quan rồi, đợt này không tính, chúng ta lại chơi một ván.”

“Được. Đợi xử lý xong các khách tới thăm, ta sẽ đánh cờ với điện hạ.” Vương Thủ Triết dứt lời, ung dung đứng dậy.

Khách thăm?

Ngay tại đế tử An vô duyên vô cớ.

Không gian trên quảng trường chủ trạch Vương thị giống như bọt biển nổ tung, lần lượt bị xé ra từng vết nứt không gian ngăm đen.

Chín vị cường giả Lăng Hư cảnh trực tiếp xé rách hư không giá lâm Vương thị.

Bọn họ cũng không có ý định che giấu hành tung, quanh thân uy thế bành trướng, từng đạo khí tức kinh khủng xông thẳng lên trời.

Thần niệm của Kỳ Vô Cữu quét xung quanh, lông mày nhíu lại: “Chúng ta vào quá thuận lợi, đại trận hộ viện lại hoàn toàn không khởi động, những gian nhà xung quanh cũng không có hơi thở, không một bóng người. Kỳ quái, chẳng lẽ Vương thị đã đoán trước chúng ta sẽ tới, tới sớm…”

Diệp Vô Cữu còn chưa dứt lời, không gian trên quảng trường đã bắt đầu vặn vẹo nhộn nhạo.

Lời nói của hắn đến bên miệng bỗng nhiên dừng lại.

Tám vị cường giả Lăng Hư cảnh còn lại cũng nhìn về phía vị trí gợn sóng không gian kia.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, chỉ thấy một vị công tử áo trắng chậm rãi cất bước ra khỏi gợn sóng không gian kia, lơ lửng trên bầu trời.

Không cần phải nói, công tử áo trắng này đương nhiên là Vương Thủ Triết.

Hôm nay Vương Thủ Triết rất hiếm khi đàng hoàng mặc một bộ trang phục đầy đủ, đầu đội ngọc quan, eo thắt đai lưng ngọc, ngay cả giày dưới chân cũng được khảm ngọc thạch, có vẻ vô cùng quý khí.

Từ sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, phong thái khí chất của hắn càng ngày xưa, hôm nay ăn mặc như vậy, quả nhiên là ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, tựa như Thần Tiên công tử.

Cho dù là đối mặt chín vị đại lão Lăng Hư cảnh nhìn chăm chú, hắn cũng không chút hoang mang, mỉm cười giơ tay hướng bọn họ khách khí thi lễ, ngữ khí trấn định: “Tại hạ là gia chủ Trường Ninh Vương thị, Vương Thủ Triết, ở đây cung kính đợi chư vị đã lâu.”

Khí độ thong dong bình tĩnh này giống như bây giờ Vương Thủ Triết hắn đơn độc đối mặt, không phải là chín Lăng Hư cảnh đại lão, mà là một đám gà đất chó kiểng vậy.

“Ngươi chính là Vương Thủ Triết?” Áo đen Chư Vô Cữu mãnh liệt, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Ngươi một thân một mình xuất hiện, chẳng lẽ là đang cố ý bày ra nghi trận?”

“Khuyết Vô Cữu?” Vương Thủ Triết cười như không cười nhìn về phía hắn, thuận miệng nói toạc ra thân phận của hắn: “Đệ nhất lão tổ của Xích Nguyệt Hạm thị, xuất thân dòng chính của Xích Nguyệt Hạm thị, trước mắt ba nghìn sáu trăm mười lăm tuổi, cường giả đỉnh cao Lăng Hư cảnh hậu kỳ. Tu luyện chính là 【Cực Âm Bảo Điển】 tổ truyền trung phẩm bảo điển, có được một kiện bán bộ chân ma khí 【Cực Âm Ma Trảo】, tiểu ma tôn Thiên Cương trước đây, cùng với

nhân vật trẻ tuổi dẫn đầu của gia tộc hiện nay Thiên Cương, đều là huyết mạch đích hệ tương thừa nhất mạch của ngươi.”

Gương mặt lạnh lẽo tiều tụy của Kỳ Vô Cữu co quắp lại: “Tình báo thì không tệ, cũng rất biết cố làm ra vẻ huyền bí. Chỉ tiếc, trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất cứ âm mưu quỷ kế gì cũng chỉ là trò mèo. Tông Lôi, thử xem nông sâu của hắn.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Nghe vậy, một vị Lăng Hư lão tổ khác của Diêm Vô Cữu bước lên phía trước một bước.

Giống như thuấn di, rõ ràng hắn chỉ bước ra một bước nhỏ, thân hình đã vượt qua đám người, xuất hiện trên bầu trời phía trước đám người Vương Thủ Triết.

Hắn mặt trắng có râu, trông khoảng năm sáu chục tuổi, tuy đã già nua nhưng còn trẻ hơn Kỳ Vô Cữu rất nhiều.

Ở Chử thị, hắn cũng coi như là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì hắn là lão tổ thứ sáu của Chử thị, cũng là điện chủ của 【Lôi Đình Ma Điện】 của Chân Ma Điện, được xưng là 【Hô Lôi Ma Quân】.

Luận thực lực, hắn mặc dù kém xa đại lão Lăng Hư cảnh hậu kỳ như Kỳ Vô Cữu, nhưng năm nay hắn đã hơn ba ngàn tuổi, thực lực cũng đã bước vào Lăng Hư cảnh tầng ba, có hi vọng trong vòng năm trăm năm đột phá đến Lăng Hư cảnh trung kỳ, ở toàn bộ Yên thị đều có địa vị hết sức quan trọng.

“Chỉ là mao đầu tiểu tử, cũng dám ở trước mặt bổn ma quân giả thần giả quỷ.”

Mang Tông Lôi cũng không nói nhảm, cười lạnh một tiếng, liền đưa tay vẫy ra một thanh Lôi Đình Pháp Chùy.

Đây là Đạo Khí truyền thừa Lôi Đình Ma Điện, tên là 【Hô Lôi】, chất lượng trong rất nhiều Đạo Khí đều là tương đối thượng thừa.

Pháp chùy trong tay, ánh mắt hắn lạnh thấu xương, uy thế bành trướng từ trên người hắn dâng lên, uy lực lôi đình khủng bố bỗng nhiên lấy hắn làm tâm tròn nở rộ ra.

Chỉ một thoáng, toàn bộ thiên địa đều bỗng nhiên tối sầm lại, có lôi đình đầy trời tụ đến.

Dưới sự nổi bật của lôi đình đầy trời, trường bào màu đen của hắn khẽ đung đưa, cả người giống như quân vương lôi đình, tản ra uy thế khủng bố không gì sánh kịp.

Ngay cả khuôn mặt đã lộ ra vẻ già nua kia, cũng tựa như thêm một vòng uy nghiêm.

"Hô Lôi Bảo Điển" kế thừa từ Lôi Đình Ma Điện, nổi danh điều khiển Lôi Đình Pháp Tắc, vốn là bảo điển có lực công kích cực kỳ cường hãn, hơn nữa còn có sự hỗ trợ của đạo khí 【Hô Lôi】có khả năng phát huy uy lực càng mạnh hơn.

Chỉ thấy Mang Tông Lôi cầm trong tay hô lôi, mãnh liệt đè xuống phía dưới.

Trong chốc lát, lôi quang đầy trời liền hội tụ vào trong tiếng sấm trong tay hắn, ngưng tụ thành một đạo lôi đình khủng bố hiện ra hào quang màu xanh tím.

Sau một khắc.

Sấm sét khủng bố liền rời khỏi búa, bỗng nhiên đánh về phía Vương Thủ Triết.

Lôi đình kia tản mát ra uy thế cực kỳ đáng sợ, so với kiếp lôi còn kinh khủng hơn rất nhiều lần, những nơi đi qua, ngay cả hư không chung quanh cũng không chịu nổi, từng tấc từng tấc rạn nứt ra.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Thủ Triết vẫn trấn định như thường, thậm chí ngay cả chuẩn bị né tránh cũng không có.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Bỗng dưng.

Một đạo hồng quang hiện lên, một bóng dáng yểu điệu xinh đẹp mặc váy dài khai xoa đỏ tươi xuất hiện ở trước mặt Vương Thủ Triết.

Ngũ quan của nàng diễm lệ mà trương dương, bên trong khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo cỗ phong tình vũ mị, tựa như nữ vương trong dạ tràng kia, liệt liệt như hỏa, điên đảo chúng sinh.

Bóng người này rõ ràng là Cửu Vĩ Yêu Đế hiện giờ đã sinh sống ở Vương thị.

Mắt thấy lôi đình điện quang đã sắp công tới, đôi mắt hồ ly xinh đẹp của Cửu Vĩ Yêu Đế mãnh liệt, hung uy ngập trời bỗng nhiên bộc phát ra.

Trong chốc lát, chín cái đuôi hồ ly cực lớn xuất hiện phía sau nàng.

Cái đuôi cáo này dường như hoàn toàn do năng lượng tạo thành, mỗi một sợi lông cáo phía trên đều hiện ra rõ ràng, đuôi cáo khổng lồ bay lượn trên không trung, hung uy kinh khủng trong khoảnh khắc liền lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, trong nháy mắt tách ra mảng lớn lôi đình.

Dưới sự lắc lư của chiếc đuôi hồ ly, từng đoàn từng đoàn ánh lửa đẹp đẽ cũng theo thứ tự dấy lên trong hư không.

Đó là bản mệnh thần thông của Hồ Hỏa, Cửu Vĩ Hỏa Hồ nhất tộc.

Lấy cấp bậc Cửu Vĩ Yêu Đế thi triển mà đến, uy thế của hồ hỏa này tất nhiên là không thể so sánh với Vũ Văn Xích Ký, gần như trong chốc lát, hồ hỏa đẹp đẽ cũng đã tràn ngập nửa bầu trời, ánh lửa ngập trời tràn ngập bầu trời, ánh lửa mãnh liệt, tùy ý phô trương, cùng lôi đình đầy trời của Tuyền Cơ Tông Lôi tạo thành thế ngang vai ngang vế.

Trong ánh lửa ngập trời, bàn tay trắng nõn của Cửu Vĩ Yêu Đế đột nhiên giơ lên.

Trong chốc lát.

Ánh lửa đầy trời hội tụ lại, ngưng tụ thành một hoa cái hỏa diễm to lớn ở trên đỉnh đầu nàng, bao phủ nàng và Vương Thủ Triết ở bên trong.

Tất cả những thứ này, nhìn dài dằng dặc, kì thực chỉ là ngắn ngủi trong nháy mắt mà thôi.

Cơ hồ ngay một khắc sau khi Hoa Cái ngưng tụ thành.

Trên bầu trời, sấm sét đã tập kích.

“Oanh!!!”

Lôi đình đánh trúng mui hỏa diễm, tiếng nổ đinh tai nhức óc chợt nổ vang.

Đạo lôi đình khủng bố cùng hỏa diễm hoa cái kia cơ hồ đồng thời nổ tung, hóa thành vô số lôi đình điện quang cùng hồ hỏa hừng hực quét ra.

Sóng năng lượng kinh khủng lan tràn ra, trong nháy mắt che mất thân ảnh một người một hồ.

Trong lúc nhất thời, ngay cả chủ trạch Vương thị phía dưới cũng bị ảnh hưởng, kiến trúc sụp đổ một mảng lớn.

Sau một lúc lâu, ánh lửa cùng sấm sét mới dần dần tiêu tán, thân ảnh một người một hồ một lần nữa xuất hiện trên bầu trời.

Dưới sự bảo vệ của Cửu Vĩ Yêu Đế, Vương Thủ Triết bình yên không tổn hao gì, ngay cả một sợi tóc cũng không ít.

Mà Cửu Vĩ Yêu Đế đứng trước Vương Thủ Triết, trong mắt lại nổi lên tia sáng lạnh.

Nàng nhìn Kỳ Tông Lôi ở xa xa đối diện, chợt cười lạnh một tiếng: “Lam Tông Lôi, ngươi còn nhận ra ta không?”

Đồng tử của Hô Lôi Ma Quân và Lôi Tông co rụt lại: “Hóa ra là ngươi, Cửu Vĩ Hỏa Hồ!”

“Lam Tông Lôi, không nghĩ tới, chúng ta còn có thể có lúc gặp mặt.” Đôi mắt Cửu Vĩ Yêu Đế sắc bén, trong ánh mắt nhìn về phía Đạm Tông Lôi như có ánh lửa thiêu đốt, tức giận tràn ngập trong lời nói.

“Ồ, chẳng lẽ Cửu Vĩ Đại Cung phụng và vị Lăng Hư cảnh Yên thị này còn có ân oán?” Khóe miệng Vương Thủ Triết nhếch lên một nụ cười nói.

“Thủ Triết gia chủ.” Cửu Vĩ Yêu Đế liếc mắt nhìn lại, nói: “Lúc trước từng nhắc tới chuyện này với ngài. Ta vốn là Thánh Nữ Hỏa Hồ của Xích Nguyệt Ma Triêu Hỏa Hồ Thánh Địa, trong nghi thức truyền thừa sinh ra Hỏa nhi. Vốn Hỏa nhi của ta chính là Thánh nữ kế nhiệm của Hỏa Hồ, mà ta sẽ trở thành Thánh Chủ đời tiếp theo. Chính là Đạm Tông Lôi này, nhất định phải để nữ nhi của ta cho con cháu đời sau gì đó làm sủng thú! Ta không đồng ý, bọn họ lại dùng thế ép người, ta bị ép buộc phải mang nữ nhi chạy ra khỏi Thánh Địa, bọn họ lại

còn một đường đuổi giết, quả thực là khinh người quá đáng. Nếu không có Đế Hưu tiền bối và Thanh Hoàng cứu giúp, ài ~~”

“Thì ra là thế.” Vương Thủ Triết nghiêm túc gật đầu: “Chử thị này quả nhiên ngang ngược bá đạo, hình như trên đời này đồ vật gì đó đều là của nhà hắn, quả thực nên giáo huấn thật tốt. Không bằng để ta ra tay, coi như là trút giận cho ngươi và Hỏa Nhi.”

Nghe được lời này của hắn, Lam Tông Lôi tức giận sôi máu, cả giận nói: “Ngươi chỉ là một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch, thế mà cũng dám ở trước mặt bổn ma quân kêu gào càn rỡ! Quả nhiên là không biết trời cao đất rộng!”

Tình báo hiển thị, tộc trưởng Vương Thủ Triết của Vương thị này chẳng qua chỉ mới hai ba trăm tuổi, so với tiểu bối Thiên Tuyền và Thiên Diễm Thiên Diễm của gia tộc cũng nhỏ hơn một chút, cũng không phải là cái vặt sao?

“Đa tạ Thủ Triết gia chủ sủng ái. Có điều giết gà sao lại dùng dao mổ trâu.” Cửu Vĩ Yêu Đế nở nụ cười phong tình vạn chủng, lập tức khinh miệt liếc nhìn Cù Tông Lôi: “Năm đó nếu không phải Lâu thị người đông thế mạnh, bản yêu đế há có thể sợ một chút Cương Tông lôi này? Gia chủ, trận chiến này Cửu Vĩ xin chiến một rửa nhục, mong gia chủ ân chuẩn.”

“Vậy thì Lôi Ngao Tông này giao cho Cửu Vĩ Đại Cung phụng xử trí.” Vương Thủ Triết vui vẻ đồng ý.

Kẻ xướng người họa như thế, quả nhiên khiến cho Lam Tông tức giận đến thất khiếu bốc khói, giận dữ nói: “Tốt tốt tốt! Vậy để cho Hô Lôi Ma Quân ta thu thập con tiện súc này trước, sau lại thu thập khẩu khí càn rỡ của ngươi tiểu tử.”

“Chử lão cẩu, không gian nơi này quá nhỏ, chi bằng chúng ta đến vùng trời Đông Hải mà đánh.” Cửu Vĩ Yêu Đế khiêu khích.

“Sợ ngươi chắc!”

Lam Tông Lôi cười lạnh một tiếng, trực tiếp đồng ý.

Lập tức, Cửu Vĩ Yêu Đế và Tuyền Cơ Tông Lôi đồng thời xé rách không gian, rất nhanh đã thuấn di đến trên bầu trời Đông

Hải. Rồi sau đó một hồ ly một người không nói hai lời, lập tức đánh nhau.

Trong lúc nhất thời, trên không Đông Hải phong vân khuấy động, từng đạo cuồng lôi cùng liệt hỏa trùng kích lẫn nhau, đan xen vào nhau, cuối cùng hóa thành từng đạo sóng năng lượng càn quét, nổ làm mặt biển phía dưới nổi lên sóng cả mãnh liệt, từng đạo nước biển chồng chất lên, bay thẳng lên không trung.

Xem ra, sợ là trong thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại.

Một màn như vậy.

Khiến cho chúng tu sĩ Lăng Hư cảnh ở đây có chút nặng nề.

Vương thị chủ trạch này thoạt nhìn yên lặng, ngay cả người đi đường trên đường cũng không nhìn thấy, đại bộ phận người đều đã bị rút lui, hiển nhiên, đối phương tựa hồ đã có phòng bị.

Chỉ là trong khu chủ trạch tối om một mảnh này, rốt cuộc cất giấu bao nhiêu viện quân?

Cửu Vĩ Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc đã đi ra, hơn phân nửa Thanh Hoàng Yêu Đế và Đế Hưu cũng sẽ ở đây?

Nhưng mà nặng nề thì nặng nề, đám người Chư thị vẫn cảm thấy không có gì quá lo lắng. Dù sao Ma Tôn đại nhân vẫn đang tọa trấn trong Thiên Hư Vân Chu trên đỉnh đầu, chuẩn bị tùy thời đột nhập chiến trường.

Bộ dạng Tự Vô Cữu ngồi vững trên Điếu Ngư Đài, vung tay áo chắp sau lưng, cười lạnh nói: “Bản lão tổ muốn xem tối nay Vương thị các ngươi chuẩn bị bao nhiêu thủ đoạn. Nhất Minh, Hồng Quân, các ngươi đi bái kiến Thủ Triết gia chủ một chút.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Đệ tam lão tổ của Chử thị vù một tiếng, cùng với đệ thập lão tổ Lâu Hồng Quân lần lượt ra khỏi hàng, thái độ khác nhau nhìn chằm chằm vào Vương Thủ Triết.

Trong đó, Hình Vanh Nhất Minh là đệ tam lão tổ của gia tộc, thực lực hùng hậu, tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh trung kỳ, ở cả Xích Nguyệt Ma Triều đều là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Bởi vì thực lực hùng hậu, cộng thêm bồi dưỡng thích đáng, hôm nay hắn vẫn là trung niên nhân bề ngoài, mũi cao mắt sâu, đường nét rắn rỏi, khí thế lành lạnh, một thân khí tức bành trướng như đại dương mênh mông.

Mà đệ thập lão tổ Thương Hồng Quân thì trẻ hơn rất nhiều.

Hắn là tu sĩ Lăng Hư cảnh trẻ tuổi nhất của Dĩnh thị, nhưng điều này không có nghĩa là địa vị của hắn ở Dĩnh thị thấp.

Trước mắt hắn bất quá hơn một ngàn tuổi, thực lực xa xa còn chưa tới đỉnh phong, tương lai còn có không gian phát triển rất lớn, đợi một thời gian nữa, trở thành Lăng Hư cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ đều hoàn toàn có khả năng.

Vẫn là dáng vẻ thanh niên anh tuấn tiêu sái của hắn, trong khi nói chuyện nói cười vui vẻ, phong độ nhẹ nhàng, chính là loại hình có thể mê hoặc ngàn vạn thiếu nữ.

Trong tình báo của Vương Thủ Triết, lúc trước Đát Tông Lôi chính là vì để cho quân Lâu Hồng bắt một con linh thú, mới áp bách thánh địa Hỏa Hồ, tạo thành phản bội của Cửu Vĩ Yêu Đế.

Quân Lưu Hồng vung tay áo, một tay chắp sau lưng, ánh mắt có chút ngả ngớn nhìn Vương Thủ Triết: “Tiểu tử họ Vương, vạch Đạo nhi ra đi, xem ngươi có thủ đoạn gì đối phó chúng ta.”

“Để cho ta!” “Đây là của ta!”

Hắn vừa dứt lời, hai giọng nữ đồng thời từ xa truyền đến.

Cùng lúc đó, hai luồng ánh sáng lấp lánh cũng lần lượt từ trong chủ trạch Vương thị bay vút lên, trong chớp mắt bay vút tới, hóa thành hai bóng dáng nữ tử trôi nổi đến trước mặt Vương Thủ Triết.

Hai nữ tử này, một người mặc bộ thanh y, đầu đội mũ phượng, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của Thanh Hoàng Yêu Đế.

Cỗ khí chất xa cách mà tôn quý trên người nàng cực kỳ đặc biệt, một đôi mắt phượng càng rực rỡ, làm cho người ta vừa thấy liền rất khó quên.

Mà người còn lại, lại là một thân áo da màu đen, lộ ra một đôi chân dài tròn trịa trắng như tuyết, toàn thân tản ra khí tức dã tính, khí độ cũng giống như vương giả bá khí phi phàm - Long Tinh Thạch.

Theo hai người các nàng xuất hiện, một số tộc nhân của Vương thị cũng lần lượt bay lên không trung hội tụ lại, đứng ở bên cạnh Vương Thủ Triết, trong đó cũng bao gồm Đế Tử An, Thân Đồ Cảnh Minh và Trác lão.

"Thanh Hoàng đại cung phụng cảm thấy hứng thú với vị đối thủ nào?" Vương Thủ Triết cười hỏi.

Thanh Hoàng yêu đế lạnh lùng liếc nhìn Nguyễn Cung một cái rồi gáy một tiếng: "Vị lão tổ đệ tam Khuyết thị này, lúc trước cùng với Lâu Tông Lôi và một đám người của Lâu thị, không màng danh lợi đuổi giết Cửu Vĩ muội muội. Lúc ấy ta giao thủ với Nguyễn Cung, chỉ là ngại đủ loại nguyên nhân, không phân ra thắng bại. Nếu hôm nay đụng phải, sẽ kéo dài trận chiến lúc trước?"

"Thì ra là Thanh Hoàng, xem ra Vạn Yêu Quốc quả nhiên âm thầm ủng hộ Vương thị." Nguyễn Cung bỗng nhiên cười nhạo nói: "Được, nếu ngươi muốn gặp lại tiền duyên, vậy thì bổn lão tổ sẽ kéo dài thời gian cho ngươi. Ngươi chọn một nơi đi."

"Vậy thì vẫn là đi Đông Hải, chỗ đó rộng rãi, thi triển được." Trong đôi mắt đẹp của Yêu Đế Thanh Hoàng lướt qua một tia lãnh ý, lúc này bay lên trời, hóa thành một con phượng hoàng màu xanh cực lớn, vỗ cánh bay về Đông Hải.

So với phượng xanh đực, đuôi của Thanh Hoàng Yêu Đế hơi ngắn hơn, dưới ánh mặt trời lại sáng rực rỡ, để lại trong tầng mây một đạo dấu vết chói mắt.

Đồng Lực Minh tự nhiên là không hề sợ hãi, đồng dạng thân hóa độn quang theo sát.

Chờ bọn họ đi rồi.

Lưu Hồng Quân mới trêu tức mà nhìn chằm chằm Long Tinh Tinh nói: "Xem khí tức của ngươi, nguyên hình là một đầu Long Kình Vương phải không? Dáng người cũng không tệ lắm, chậc chậc, rất có phong vận."

Lời này khiến Long Tinh Tinh tức giận không ít, quay người nói với Vương Thủ Triết: "Công công, Tinh Tinh xin chiến! Xem ta xử lý tên ngông cuồng này như thế nào!"

Tiếng "Công công" này kêu quá bất ngờ, vẻ mặt Vương Thủ Triết suýt chút nữa không căng thẳng.

Đúng rồi, trong khoảng thời gian này quá bận rộn, còn chưa kịp thu thập tên nghịch tử Vương Tông Côn kia.

Có điều, Vương Thủ Triết ghét bỏ Vương Tông Côn thì ghét bỏ, nhưng vẫn rất tán thành với "con dâu vợ tương lai" của Long Tinh Tinh này. Những năm gần đây, nàng luôn luôn theo Tông Côn trưởng thành, đối với Vương thị cũng cẩn trọng chăm sóc, nên cho nàng danh phận là không thể thiếu.

"Thôi được, vậy tặc tử này giao cho Tinh Tinh." Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý.

Long Tinh Tinh nhất thời vui mừng nhướng mày, bất quá không phải là vì đánh nhau mà cao hứng, mà là bởi vì Quản công công nàng gọi "Công công", được công công chấp nhận.

Ngay lập tức, khí thế của nàng đại thịnh, một thân uy áp hung thú kinh khủng trực tiếp bộc phát ra, chỉ vào Hồng Quân liền nói: "Ngươi là đồ cuồng vọng của Dĩnh Hồng Quân, theo ta cùng đi Đông Hải, xem cô nãi nãi làm sao trừng trị ngươi."

"Ta không đi." Lưu Hồng Quân lại không biết xấu hổ cự tuyệt, "Thứ nhất, biển rộng là sân nhà của Long Kình nhà các ngươi. Thứ hai, khí tức của ngươi rõ ràng đã vượt qua Long Kình Vương bậc mười một bình thường, đang tiến lên bậc mười hai, ta đánh không lại ngươi."

Long Tinh Tinh vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới người này còn dám cự tuyệt, lúc này nàng tức giận nói: "Đánh hay không đánh, cũng không tới phiên ngươi chọn ba lấy bốn."

"Vương Thủ Triết, bản thân Vương thị các ngươi không có ai sao?" Lưu Hồng Quân lại không để ý đến nàng, trực tiếp lướt qua Long Tinh Tinh nhìn về phía Vương Thủ Triết, ánh mắt lộ ra trào phúng nói: "Chỉ dựa vào những hung thú Yêu Đế này làm chỗ dựa sao? Đằng sau có phải còn có Nguyên Thủy Thanh Long và Vạn Yêu Quốc Đế ẩn giấu hay không? Gia tộc

mình không có bản lĩnh gì, kéo viện quân ngược lại là có thủ đoạn có thể.”

Nghe vậy, Vương Thủ Triết còn chưa nói gì, đáy mắt của đám tộc nhân Vương thị lập tức dấy lên lửa giận.

“Phụ thân, Dao Nhi xin chiến.” Vương Ly Dao cố ý từ chiến trường ngoại vực gấp gáp trở về trợ giúp, quyết ý cùng giữ nhà, tiến lên một bước, thi lễ với Vương Thủ Triết, mở miệng xin chiến.

Lúc này nàng một thân Tử Phủ huyền khí tinh thuần ngưng luyện, khí tức bàng bạc, hiển nhiên tu vi đã đến ngưỡng cửa tấn thăng, có lẽ lần bế quan tiếp theo, tu vi sẽ đột phá tới Thần Thông cảnh.

“Dao nhi, ngươi chưa tấn thăng Thần Thông cảnh, vượt hai cấp đánh Lăng Hư có chút khó khăn. Trận chiến này, để ta đánh trước đi.” Lúc này, thanh âm Lung Yên lão tổ bỗng dưng từ Lung Yên Cư truyền đến.

Lời còn chưa dứt, thân hình nàng đã bay lên trời, trong thời gian ngắn tựa như một đạo u ảnh lướt qua khoảng cách dài dằng dặc, phiêu nhiên đến phụ cận.

Trên mặt nàng mang khăn che mặt, thấy không rõ khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng thâm thúy đạm mạc.

Một bộ áo trắng theo động tác của nàng tung bay trên bầu trời, thanh lãnh mà phiêu dật, từng đạo băng sát chi khí vờn quanh người nàng, lạnh lẽo mà Tiêu Sát, tôn lên nàng tựa như thần nữ đỉnh băng kia, đạm mạc xuất trần, lúc cần thiết lại có thể chém hết thảy khổ ách.

Trên vai nàng ta còn có một con Băng Phượng nhỏ nhắn đang lười biếng sửa sang lại bộ lông xinh đẹp, chính là con 【Vương An Phượng】 đã thu nhỏ lại.

“Có lão tổ ra tay, vậy thì không có chuyện của Dao nhi rồi.” Vương Ly Dao thấy thế, trong lòng biết không có hi vọng xuất chiến, bèn tự giác rụt về, đứng ở bên cạnh phụ thân.

“Ngươi là?”

Lưu Hồng Quân cẩn thận quan sát Lung Yên lão tổ, trong lúc nhất thời có chút không rõ thân phận của bà ta, mặt mũi tràn

đầy nghi hoặc.

Mấy tức sau, hắn chợt phản ứng lại, hoảng sợ nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi là 【Băng Phượng nữ thần】 Vương Nhược Băng, làm sao có thể? Nàng gọi ngươi là lão tổ, chẳng lẽ…”

“Không sai.” Lung Yên lão tổ thản nhiên nói: “Tên thật của ta là 【Vương Lung Yên】, chính là người của Đại Càn Trường Ninh Vương thị. Vương Nhược Băng chẳng qua là tên giả của ta mà thôi.”

“Thì ra là thế!” Trốn trong đám người, Vận trưởng lão vẫn luôn không lên tiếng, Vân Thanh Vận kinh hô: “Như vậy thì tất cả đều giải thích thông suốt rồi, vì sao ngươi lại xuất hiện ở căn cứ Tiên số ba hợp tác tác tác chiến, hơn nữa ngươi còn có thể đạt được 【Minh Sát Chân Ma chủng】 của tôn thượng… Vương thị! Tất cả những thứ này đều là Vương thị âm thầm điều khiển!”

“Là Vương thị, phá hủy kế hoạch của tôn thượng, cũng cướp đi Minh Sát Chân Ma chủng!”

“Không sai, chính là Vương thị chúng ta làm.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nhưng ngươi nói sai một chút, Minh Sát Chân Ma chủng kia cũng không phải là tôn thượng của các ngươi.”

Thấy Khuyết Thanh Vận còn muốn chất vấn, đệ nhất lão tổ Vô Cữu giơ tay ngăn nàng lại, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thân Đồ Cảnh Minh đang trốn trong đám người, cười lạnh nói: “Đều nói Hoàng thái tử điện hạ làm khách ở Vương thị, chẳng lẽ đã sớm biết Vương Nhược Băng là người của Vương thị?”

“Ô, Trệ Vô Cữu, lão già này, bản hoàng thái tử có biết hay không, liên quan gì đến ngươi?” Thân Đồ Cảnh Minh cũng không phải người sợ phiền phức, thấy bị điểm danh, lập tức vượt qua đám người, khó chịu mà hồi phục: “Hơn nữa, các ngươi biết rõ bổn hoàng tử ở đây, còn lựa chọn động thủ, ta xem các ngươi chính là muốn cả ta cũng bị loại trừ.”

Dứt lời, hắn lại lòng đầy căm phẫn mà nói với Lung Yên lão tổ: “Nhược Băng, ngươi không cần để ý tới sự khiêu khích của Lưu Hồng Quân. Ngươi bất quá tu vi Thần Thông cảnh sơ kỳ,

đánh Lăng Hư cảnh căn bản đánh không lại. Ta để Trác lão thay ngươi ra tay, hung hăng giáo huấn hắn."

"Không cần, tặc tử này giao cho ta thu dọn, miễn cho hắn nói Vương thị ta không có người, toàn bộ đều dựa vào ngoại viện." Lung Yên lão tổ lạnh nhạt nói: "Lưu Hồng Quân, Đông Hải Nhân quá chật chội, chúng ta ở trên không hồ Châu Vi bên cạnh đánh đi."

"Ha ha, Thần Thông cảnh sơ kỳ." Lưu Hồng Quân cười tủm tỉm, đáy mắt cũng dấy lên lửa giận, "Cũng tốt, ta chính là thích ỷ mạnh hiếp yếu. Lúc này, ta liền thay lão tổ tông nhà ta cầm lại Minh Sát Chân Ma chủng."

Nói xong, thân hình hắn nhoáng một cái, trực tiếp xuất hiện ở trên không hồ Châu Vi.

Mà Lung Yên lão tổ đồng dạng là thân hình nhoáng một cái, trực tiếp thuấn di đến trên không hồ Châu Vi, cùng quân Hồng ở xa xa đối mặt.

Bất quá lúc này đây, Băng Phượng bị nàng lưu tại chỗ.

Vương An Phượng vừa định vỗ cánh theo sau, đã bị Vương Thủ Triết thuận tay xách móng vuốt, vớt trở về. Chê cười, thằng nhóc này còn chưa đạt tới cấp chín, đi lên chính là tặng đồ ăn.

"Ngươi cũng hiểu pháp tắc không gian?" Lưu Hồng Quân chú ý tới động tác của Lung Yên lão tổ, sắc mặt cứng đờ, sắc mặt cũng hơi nghiêm túc: "Bản lĩnh tốt đấy. Chỉ tiếc, chỉ dựa vào điểm này thôi, còn lâu mới đủ khiến ngươi vượt cấp chiến đấu."

"Kiếm này tên là Ngưng Sương."

Bàn tay ngọc ngà của Lung Yên lão tổ nâng lên, trong tay liền có thêm một thanh trường kiếm màu băng khí bức người.

Trường kiếm kia dường như hoàn toàn do băng tinh điêu khắc thành, trên thân kiếm khắc đường vân tinh mịn mà huyền ảo, tản mát ra khí tức cũng huyền ảo khó lường, làm cho lòng người phát run.

Theo trường kiếm xuất hiện, hàn ý vô tận tràn ngập, trong phút chốc, không khí chung quanh vài dặm đều phảng phất bị cực

tốc lạnh ngưng tụ, từng mảnh từng mảnh sương hoa như tuyết bắt đầu ngưng kết mặt ngoài vật thể, tầng tầng lớp lớp, trong khoảnh khắc đem hết thảy trong thiên địa hết thảy đều nhuộm thành một màu trắng tinh khiết.

"Bán tiên khí!" Lâu Hồng Quân lại biến sắc, khẽ cắn môi nói: "Vẫn chưa đủ."

Ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng đã sớm mở mắng.

Đây là cái quỷ gì vậy? Nàng ta lấy đâu ra Bán Tiên Khí?

Muốn nói Kính thị, tự nhiên cũng có nửa bước Chân Ma Khí hoặc Bán Tiên Khí, hơn nữa trọn vẹn có ba thanh, nhưng cường giả trong tộc đông đảo, quay tới đánh lui cũng không tới phiên hắn dùng.

"Điều này tự nhiên là không đủ." Bàn tay nhỏ nhắn của Lung Yên lão tổ lại vung lên, một cỗ quan tài màu đen tản ra khí tức lạnh lẽo liền lăng không xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Ầm!"

Trong tiếng nổ vang, nắp quan tài mãnh liệt bị nổ tung, một Ma giới Ma Vương da thịt như huyền thiết vuốt quan tài dọc theo mép quan tài bò lên.

Vóc người của nó vô cùng cường tráng, làn da toàn thân cũng cứng rắn như huyền thiết, lại lộ ra một cỗ U Minh chi khí nồng đậm, âm lãnh tĩnh mịch, phía sau lưng lại có một đôi cánh màu xám giương lên thật cao, tản ra uy áp mênh mông cuồn cuộn.

Nếu có người của căn cứ Tiên số ba ở đây, nhất định có thể liếc mắt một cái nhận ra, Ma Vương này, rõ ràng là Ma Vương cánh xám ngày xưa chết trong tay Triêu Dương Vương!

Chỉ là hôm nay, Hôi Sí Ma Vương này dĩ nhiên đã biến thành một cỗ thi thể biết động.

Ánh mắt lạnh như băng của nó nhìn chằm chằm vào Quân Hồng, khí tức khủng bố lập tức hướng quân Hồng Bao Thiên Cái Địa trấn áp mà đi.

"Thi khôi cấp Ma Vương!"

Lưu Hồng Quân thất thanh kinh hô, chợt cảm thấy hai chân như nhũn ra, ẩn ẩn có chút đứng không vững.

…

Chương 256: Hỏa lực chuẩn bị quá đầy đủ!

…

Thấy cảnh này, đừng nói là Quân Hồng, ngay cả đám người Lận Vô Cữu cũng dồn dập liếc mắt.

Đây chính là thi khôi cấp Ma Vương, chính là Chân Ma điện hôm nay cũng không có bao nhiêu hàng tồn kho.

Vương Nhược Băng này mới là Thần Thông cảnh, vậy mà có thể luyện hóa và điều khiển thi khôi cấp Ma Vương, điều này cần có tư chất huyết mạch đáng sợ cỡ nào?

Thành viên bên phía Vương thị cũng lập tức kích động lên, đều la lên " Lung Yên lão tổ uy vũ khí phách".

Tình sủng của Vương Lung Yên là "Băng Phượng" Vương An Phượng, cũng kích động vỗ cánh xông về phía trước, ngao ngao kêu lên muốn xông ra trợ trận!

Nhưng còn chưa bay ra ngoài, đã bị Vương Ly Dao nhanh tay níu chặt cổ kéo về, gõ đầu hắn để hắn an phận một chút: "An Phượng, con trấn định một chút cho ta. Hiện tại con mới là bát giai trung kỳ, lên chẳng qua là thêm loạn mà thôi."

Vương An Phượng đáng thương đầu rũ xuống, trong lòng hối hận vô cùng. Đều do mình, bình thường tu luyện lười biếng, nếu hắn có thể sớm tu luyện tới cửu giai, có thể lên sân khấu gõ trống hỗ trợ.

Cũng chính vào lúc mọi người đang kích động la lên, Lung Yên lão tổ đã động tay.

"Rầm rầm rầm!"

Bầu trời trên hồ Châu Vi, không ngừng có tiếng năng lượng va chạm kịch liệt vang lên, sóng khí bành trướng khuếch tán ra bên ngoài, chấn động làm toàn bộ hồ Châu Vi đều đang run rẩy.

Quân Tứ Hồng chỉ là người trẻ tuổi vừa mới thăng cấp Lăng Hư cảnh không bao lâu, huyết mạch cũng chỉ mới thức tỉnh

đến tầng thứ chín ngộ đạo chân thân.

Mà Vương Lung Yên mặc dù mới là Thần Thông cảnh sơ kỳ, nhưng sau khi hấp thu Minh Sát Chân Ma chủng, tư chất huyết mạch đã đạt đến Thiên Nữ Ất đẳng, cấp độ huyết mạch cũng thức tỉnh đến tầng thứ chín cao đoạn.

Chỉ đơn thuần lấy độ thức tỉnh huyết mạch mà nói, Vương Lung Yên còn phải cao hơn Chử Hồng Quân trọn vẹn hai tiểu cảnh giới, bất luận là cảm ngộ đối với thiên đạo hay là lực khống chế thiên đạo pháp tắc, ngược lại còn vượt qua Chử Hồng Quân.

Chỗ khiếm khuyết duy nhất cũng chỉ có tu vi mà thôi.

Dù sao bây giờ tu vi của nàng cũng chỉ là Thần Thông cảnh tầng hai, huyền khí không hùng hậu bằng người ta, năng lực di chuyển cũng kém một mảng lớn.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Vương Lung Yên không dùng bán tiên khí, chỉ dùng đạo khí bình thường đối trận với quân tôm, trong thời gian ngắn cũng tuyệt đối không thua trận. Huống chi, Vương Lung Yên có bán tiên khí trợ trận, người chủ chiến chính là thi khôi cấp Ma Vương.

Mặc dù nói với sức mạnh thần niệm hiện tại của Vương Lung Yên, điều khiển thi khôi cấp Ma Vương vẫn còn có chút cố hết sức, nếu đánh lâu không được sẽ tương đối phiền toái.

Chỉ tiếc, với năng lực của Lưu Hồng Quân, sợ là căn bản không chống đỡ được giây phút thần niệm của Vương Lung Yên hao hết kia.

Theo chiến đấu kéo dài, chiến cuộc càng lộ ra xu thế nghiêng về một bên, Vương Lung Yên gần như là đang đè ép quân Hi Hồng đang đánh.

“Giết giết giết!”

Âm Sát Bảo Điển Khí Linh Ngân Sa lơ lửng trên đỉnh đầu Vương Lung Yên, trợ giúp nàng tăng phúc thần niệm, tăng phúc khống chế thiên đạo pháp tắc, tiểu nhân hưng phấn đến mức mặt đều đỏ lên, vung vẩy quả đấm nhỏ không ngừng trợ uy cho Vương Lung Yên: ” Lung Yên tỷ tỷ, cố gắng lên, chúng ta cùng nhau vượt cấp giết địch!”

Nàng có thể không hưng phấn sao! Không biết mình có vận khí cứt chó gì, phúc phận tu luyện bao nhiêu đời, vậy mà có thể trở thành bảo điển của Lung Yên tỷ tỷ!

Dựa theo xu thế hiện nay, tương lai mình không bảo đảm có thể biến thành bảo điển cao giai, thậm chí nửa bước Chân Ma kinh các loại. Nếu là trước kia, đây chính là chuyện mình nghĩ cũng không dám nghĩ!

Phải biết rằng, vượt cấp giết địch, loại chuyện này bình thường cũng là thời điểm cấp thấp tương đối dễ dàng phát sinh, đến cấp bậc Thần Thông cảnh, Lăng Hư cảnh, người nào không phải xuất thân đại thiên kiêu hoặc tuyệt thế thiên kiêu? Muốn kéo ra chênh lệch về tư chất huyết mạch, đã là một chuyện vô cùng khó khăn, cũng chỉ có tư chất cấp Thiên Nữ như Vương Lung Yên mới có tư cách tạo ra kỳ tích.

"Mẹ kiếp!"

Quân Tứ Hồng chỉ cảm thấy thực lực của Vương Lung Yên này quả thực mạnh đến mức thái quá, sau khi khó khăn chống đỡ, trong lòng không khỏi điên cuồng mắng chửi.

Con mẹ nó Vương Nhược Băng này là tên biến thái gì vậy? Chỉ là sức chiến đấu của Thần Thông cảnh mà so với Lăng Hư cảnh như hắn còn mạnh hơn, cái này còn có thiên lý không? Muốn hắn đánh như thế nào?

Diêm Vô Cữu chứng kiến cảnh tượng này từ xa cũng không khỏi nhíu mày.

Hắn cũng không ngờ Vương Nhược Băng lại che giấu sâu như vậy, may mà lão tổ tông phản ứng kịp thời, nhân cơ hội này tiến công Vương thị quy mô lớn.

Nếu không, chờ Vương thị này trưởng thành, chờ Vương Nhược Băng này trưởng thành, còn có ai có thể trấn áp được nàng?

Loại người kinh tài tuyệt diễm này, chắc chắn là con cưng của thiên đạo, nếu lại có chút kỳ ngộ, huyết mạch lại lần nữa thăng cấp, sợ là mình cũng có thể đi ra khỏi con đường Chân Ma.

Nhân vật như vậy tuyệt đối không thể lưu.

Tên Vương thị này, cũng tuyệt đối không thể lưu!

“Bách Xuyên!” Đôi mắt đục ngầu của Diêm Vô Cữu nổi lên ánh sáng hung ác: “Đừng để lão tổ tông thất vọng, động thủ đi!”

“Vâng, lão tổ.”

Nghe vậy, một tu sĩ áo vàng dáng vẻ trung niên sau lưng Kỳ Vô Cữu đáp lời, bay lên trời, chuẩn bị cắt chiến cuộc giữa Quân Đoàn Hồng và Vương Lung Yên.

Hoàng y tu sĩ này chính là Kỳ Bách Xuyên, chính là Đệ Ngũ lão tổ của Kỳ thị.

Người này cũng không phải là nhân vật đơn giản gì. Hắn ở thời niên thiếu đã có tiếng là tuyệt thế thiên tài, nếu không phải tuổi tác cùng thời cơ không đúng, cũng là người có tư cách tranh thủ Chân Ma kinh truyền thừa.

Bây giờ, ba ngàn tuổi hắn đã chìm đắm trong Lăng Hư cảnh trung kỳ nhiều năm, một thân thực lực sâu không lường được.

Đợi một thời gian nữa, chắc hắn sẽ thăng cấp lên Lăng Hư cảnh hậu kỳ, thậm chí có khả năng còn lên được lớp của Kỳ Vô Cữu.

Quyết tâm giết chết Vương Lung Yên của Kỳ Vô Cữu vào lúc này cũng có thể thấy được.

Nào ngờ, Dĩnh Bách Xuyên vừa mới hành động, Long Tinh Tinh liền lắc mình một cái chắn trước mặt hắn, lạnh lùng cười nói: “Thế nào, Dĩnh thị các ngươi lại nhiều người ức hiếp ít người sao? Muốn cứu quân Dĩnh Hồng, qua cửa bổn vương trước.”

Long Tinh Tinh được Vương Thủ Triết ngầm thừa nhận thân phận, đương nhiên nóng lòng biểu hiện thật tốt trước mặt Vương thị. Phải biết rằng hiện tại nàng có một đối thủ cạnh tranh siêu cấp.

“Hừ!” Kỳ Bách Xuyên nhìn thoáng qua các đồng bạn sau lưng, cảm thấy mặt bài sung túc, lập tức cười lạnh nói: “Nếu ngươi đã muốn chết, bản lão tổ sẽ thành toàn cho ngươi.”

“Nơi này quá nhỏ, không thi triển được, là nam nhân có gan thì đến Đông Hải mà đánh.” Long tinh tinh khiêu khích.

“Như ngươi mong muốn.” Dĩ nhiên Kỳ Bách Xuyên không sợ nàng, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Đến lúc đó bản lão tổ sẽ rút gân ngươi, lột da ngươi.”

Dứt lời, Thương Bách Xuyên vô cùng tự tin bay lên trời, xé rách không gian cho đến Đông Hải.

Mà Long Tinh Tinh theo sát phía sau, vừa vào biển liền hóa thành một đầu Cự hình Long Kình, trong sóng biển cuồn cuộn, cái đuôi giống như bài sơn đảo hải vỗ tới.

Một người một Long Kình đang ở trên Đông Hải mênh mông này triển khai một hồi ác chiến.

Mà cùng lúc đó.

Yến Vô Cữu thấy Lận Bách Xuyên cũng bị đổi con, rốt cuộc không nhịn nổi quay sang nhìn ba vị ma quân của Chân Ma điện: “Ba vị ma quân, lần này phiền các ngươi xuất thủ. Ô Vô Cữu ta cũng muốn xem rốt cuộc Vương thị nho nhỏ này giấu bao nhiêu át chủ bài.”

Ma Tôn chấp chưởng Chân Ma Điện nhiều năm, ngoại trừ nâng đỡ gia tộc, để thực lực và thế lực của Chư thị bành trướng thêm một bước ra, tự nhiên cũng ở trong Chân Ma Điện bồi dưỡng không ít vây cánh của mình.

Ba vị ma quân Xi Vưu Ma Quân, Bạch Cốt Ma Quân, Thái Sơn Ma Quân này, chính là ba vị tâm phúc nhất trong đó, cho nên mới bị tìm đến hành động bí mật tham dự lần này.

Giọng nói của Giác Vô Cữu vừa vang lên, ba vị ma quân lập tức đáp lời.

Trong đó, Bạch Cốt ma quân là một lão đầu có khuôn mặt tiều tụy, một thân hắc bào, quỷ khí dày đặc.

Bạch Cốt Ma Điện của hắn chính là một trong những ma điện uy tín lâu đời của Chân Ma Điện, truyền thừa lịch sử lâu đời, mặc dù bởi vì hơn một vạn năm trước bị đứt đoạn truyền thừa ngoài ý muốn, thế cho nên sau khi truyền thừa tiến lên địa vị giảm sút nghiêm trọng, không thể không phụ thuộc vào Ma Tôn, nhưng dù sao hắn cũng là truyền thừa lâu năm, vẫn có vài phần nội tình, sức chiến đấu không thể khinh thường.

Xi Vưu Ma Quân thì là một tráng hán hình thể tráng kiện, khí chất thô kệch. Ma thể Xi Vưu hắn tu cũng là một trong những truyền thừa lâu đời của Chân Ma điện, có chút huyền diệu.

Giờ phút này, trên người gã khoác áo giáp dày đặc, tay cầm một thanh búa lớn, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức bưu hãn dã man, nhìn thập phần khó đối phó.

Ma quân Thái Sơn thì hoàn toàn là một phong cách khác.

Hắn một thân trường bào màu đen lễ nghi phức tạp long trọng, tay cầm một khối ngọc bản đen kịt, thần sắc nghiêm túc, khí tức trầm ngưng, cả người cho người cảm giác giống như núi cao nguy nga nặng nề, khó mà lay động.

So với hai vị khác, Thái Sơn Ma Điện của hắn lịch sử không lâu như vậy, truyền đến hắn cũng chỉ mới tới đời thứ tư mà thôi, nhưng tác phong lại đặc biệt vững vàng, từ thế hệ kia của sư tôn hắn bắt đầu chính là người ủng hộ đáng tin cậy của ma tôn. Mấy ngàn năm qua, dựa vào ma tôn, địa vị của Thái Sơn Ma Điện cũng nước lên thì thuyền lên, thu hoạch cũng không ít.

Bởi vì cường giả bên Vương thị tầng tầng lớp lớp, hết lần này đến lần khác, liên tục đánh vỡ nhận thức của bọn họ, ba vị Ma quân sớm đã không còn khinh mạn và tùy ý như lúc ban đầu, vẻ mặt đều trở nên trịnh trọng.

“Để cho bản ma quân tới lĩnh giáo thực lực của Vương thị trước đi.”

Xi Vưu Ma Quân đương nhiên không nhường ai, cự phủ trong tay giương lên, ma uy ngập trời trong nháy mắt bốc lên.

Trong nháy mắt, thân thể của hắn cũng phình to ra một vòng, xuyên thấu qua giáp trụ, có thể nhìn thấy rất rõ ràng có huyền khí đỏ tươi phun trào trong thân thể, thoạt nhìn còn dữ tợn hơn so với hung thú man hoang, khiếp người, khiến người ta không kìm lòng nổi mà phát lạnh trong lòng.

“Thú vị! Ma thể của Xi Vưu này vô cùng đặc thù, trong huyết mạch chảy xuôi một cỗ khí tức cực kỳ đặc thù, rất có giá trị nghiên cứu.” Trong đám người phía sau Vương Thủ Triết, một thiếu nữ áo xanh sáng mắt lên, chợt hứng thú.

Nữ tử này chính là Lục Vi.

Nàng vốn đang nghiên cứu trong phòng nghiên cứu của Lục Tiên đảo, biết bên phía Vương thị gặp nguy cơ trọng đại nên tới tham gia náo nhiệt, không ngờ lại phát hiện một hàng trình nghiên cứu thú vị.

Lập tức, nàng không chút do dự, trực tiếp thi triển thân hình, bay lên trời.

"Ma quân này thuộc về ta."

Dứt lời, nàng đã lên không trung, phất tay, tường vi bản mệnh hóa thành dây leo đầy trời, cuốn về phía thân thể khôi ngô của Xi Vưu Ma Quân.

Chỉ một thoáng, gần nửa bầu trời đều phảng phất bị dây leo xanh biếc này tràn ngập, xuyên thấu qua khe hở lá xanh, có thể nhìn thấy rõ ràng thân dây leo tựa như cự mãng kia, dày đặc dữ tợn đâm ngược.

Ngay cả trên dây leo tản mát ra uy thế, cũng bành trướng khiếp người, lộ ra một loại khí tức quỷ bí nào đó làm cho lòng người kinh hãi.

Rất hiển nhiên, sau khi Lục Vi nhận lại ký ức và truyền thừa, Bản Mệnh Đằng Mạn trong cơ thể nàng ta cũng đã lột xác, trở nên càng thêm thần bí, càng cường đại hơn, càng làm người ta sợ hãi hơn.

Thấy thế, Vương Ly Dao lập tức cuống lên: "Dì Lục Vi đừng tranh giành với ta, có thể để lại cho ta không nhiều lắm, ta cũng muốn lập công cho gia tộc."

Dứt lời, nàng cũng lắc mình một cái đã lên không trung.

Nàng chỉ là Tử Phủ cảnh đỉnh phong, vậy mà cũng đã nắm giữ một tia pháp tắc không gian.

Ngọc thủ khẽ giơ lên, một thanh Bán Tiên Kiếm 【Thương Hải】 vào tay, Vương Ly Dao giơ tay lên, một đạo kiếm quang giống như dải lụa gào thét mà ra, tựa như thủy triều gào thét, khí thế bàng bạc, sắc bén vô song.

Cùng lúc đó, hộ vệ khôi lỗi Lăng Hư cảnh, hộ vệ 【Vương Định Phượng】 bên cạnh Vương Ly Dao cũng tiến vào chiến trường, hộ tống cho Vương Ly Dao.

Hắn là một trong ba hộ vệ khôi lỗi Lăng Hư cảnh mà lúc trước Vương thị lấy được từ trong học viện quân quan, mấy chục năm gần đây vẫn luôn đi theo bên cạnh Vương Ly Dao, bảo vệ nàng.

Cũng bởi vì sự tồn tại của hắn, Vương Thủ Triết mới dám yên tâm để Ly Dao có tu vi Tử Phủ cảnh trường kỳ tọa trấn chiến trường ngoại vực.

Chỉ một thoáng, Xi Vưu ma quân vừa rồi còn khí thế hung hăng đã bị đánh cho liên tiếp bại lui, giận dữ hét: "Các ngươi quá hèn hạ, đây là nhiều người bắt nạt ít người."

"Nực cười, Ma Triều các ngươi nhiều tinh anh đại lão chiều dài như vậy chạy tới Vương thị ta, muốn diệt môn, chẳng lẽ chúng ta còn phải giảng đạo nghĩa với các ngươi sao?" Lục Vi cười lạnh nói: "Anh anh anh, hai người chúng ta liên thủ đánh chết hắn. Trong sở nghiên cứu của ta có một cái rãnh bồi dưỡng còn trống, ta xem rất thích hợp với hắn."

"Ta nghe lời ngươi, thím Lục Vi." Vương Ly Dao nhẹ nhàng nói.

Mà ngay lúc hai người nói chuyện, trừ Xi Vưu Ma Quân, hai ma quân còn lại cũng đã mỗi người gặp đối thủ, tương tự tương đối không dễ chịu.

Trong đó Bạch Cốt ma quân bị Liễu Nhược Lam để mắt tới.

Lão nhân gia nàng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn chuẩn bị ra tay, trước đó vài lúc luận bàn với Vương Thủ Triết, luôn cảm thấy kém mấy phần, muốn tìm Lăng Hư cảnh đánh một trận thật tốt.

Nhưng Liễu Nhược Lam còn chưa kịp động thủ, Cơ Nguyệt Nhi đã vượt lên trước một bước chặn Bạch Cốt ma quân: "Chủ mẫu, giết gà sao lại dùng dao mổ trâu? Ngài nhường Bạch Cốt ma quân này cho ta đi."

Giờ phút này Cơ Nguyệt Nhi có thể nói là vũ trang hạng nặng, một thanh loan đao hình trăng tròn, xoay tròn trong tay nàng, chính là Bán Tiên Khí "Viên Nguyệt Ảnh Nhận".

Ngoài ra, trên vai nàng còn khoác một tấm vải màu đỏ tinh xảo xinh đẹp.

Miếng vải kia mỏng như cánh ve, gần như trong suốt, phía trên dùng thủ pháp tinh tế không gì sánh được thêu từng đóa hoa đào diễm lệ, theo gió lướt nhẹ, loáng thoáng phảng phất còn có thể ngửi được từng đợt hương hoa đào.

Đây là 【Hồng Dục Đạo Bạch】, một kiện đạo khí hệ đặc thù, có thể tăng cường thiên đạo pháp tắc hệ mị hoặc cực lớn.

"Gia chủ chẳng những cho ta mượn bán tiên khí, còn nhét một món 【Hồng Dục Đạo Bạch】 không ai dùng tới." Ánh mắt Cơ Nguyệt Nhi phức tạp, vừa cao hứng vừa cảm thấy mệt mỏi, "Nếu ngay cả loại đại chiến hộ tộc này cũng bỏ qua, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể bù đắp được giá trị công huân thiếu nợ."

Trong lúc nói chuyện, Cơ Nguyệt Nhi và Bạch Cốt Ma Quân đã lâm vào kịch chiến, càng đánh càng bay lên bầu trời.

【Hồng Dục Đạo Bạch】?

Liễu Nhược Lam lùi lại bên cạnh Vương Thủ Triết, như cười như không nói: "Phu quân, chính là 'Hồng Dục Đạo Bạch' lần trước chàng chuẩn bị cho ta mặc, sau đó bị ta ghét bỏ?"

"Khụ khụ khụ!"

Vương Thủ Triết ho khan liên tục, nhìn xung quanh đè thấp giọng nói: "Nương tử, bọn nhỏ đều ở bên cạnh, đừng nhắc đến lời này nữa."

"Dựa vào cái gì mà không thể nói?" Liễu Nhược Lam không vui nói: "Rõ ràng ngươi nói muốn phân phối Hồng Dục Đạo Bạch cho ta, vì sao phải phân cho Cơ Nguyệt Nhi?"

"Ngươi đây không phải là không cần sao?" Vương Thủ Triết vẻ mặt cạn lời nói: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, trong gia tộc cũng chỉ có Cơ cung phụng có thể sử dụng, liền cưỡng ép nhét cho nàng."

"Ha ha, ta thấy là Cơ Nguyệt Nhi đã quen nguyên âm, lòng ngươi ngứa ngáy khó nhịn."

"Liễu Nhược Lam, ngươi chớ có nói hươu nói vượn, ta chỉ là không muốn lãng phí tài nguyên."

“Phu quân, ngươi chớ có rống lên với ta, ta cũng không phản đối cái gì nha? Ngươi muốn nạp thiếp, Nguyệt Nhi vẫn là rất thích hợp. Hay là, dứt khoát đưa Thanh Hoàng, Cửu Vĩ vào cửa?”

Sau đó hai người nói xong liền bắt đầu cãi nhau.

Cách đó không xa.

Sắc mặt Diệp Vô Cữu càng lúc càng đen kịt.

Đôi phu thê này thật đúng là không để hắn vào mắt, mấu chốt như thế lại còn có tâm tư cãi nhau.

Có điều, lúc này Triễn Vô Cữu thật sự không thể làm gì được bọn họ, tình hình hiện tại khó khăn hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn, không chỉ có Bạch Cốt ma quân và Xi Vưu ma quân bị người khác ngăn cản, Thái Sơn ma quân cũng không được lợi gì.

Vừa rồi Thái Sơn Ma Quân vừa mới chuẩn bị động thủ, bên phía Vương thị liền lao ra một cô nương có thân hình phúc hậu, quý khí vô cùng. Nàng ta tự xưng gọi là 【Ngọc Côn】, quả thực không quen nhìn những yêu ma quỷ quái này chạy tới Vương thị làm ầm ĩ, tuyên bố Thái Sơn Ma Quân này thuộc về nàng ta thu thập.

Khẩu khí nói rất chính nghĩa, nhưng trên thực tế người hiểu đều hiểu. Từ sau khi Ngọc Côn và Vương Tông Côn cùng nhau về tới Vương thị, tranh đấu giữa nàng và Long Tinh Tinh chưa bao giờ dừng lại.

Bây giờ, Long Tinh Tinh tìm được một đối thủ, mắt thấy sắp lập công cho Vương thị, thành công lấy lòng Vương Thủ Triết và Vương Tông Côn, Ngọc Côn của nàng sao có thể tụt lại phía sau?

Bất kể như thế nào, nàng kiên quyết sẽ không để cho Long Tinh Tinh vấy bẩn đệ đệ Tông Côn đơn thuần nhà nàng!

Đáng tiếc, người có tâm tư giống như Ngọc Côn cũng không chỉ có mình nàng, cùng một thời gian, Long Xương đại đế và Khương Chấn Thương cũng không kiềm chế được nhảy ra, đều tỏ vẻ Ma quân này thuộc về mình.

Một cơ hội hiếm có như vậy, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Nếu như lại chậm nửa nhịp, địch nhân đều bị phân phối xong, mọi người cũng chỉ có thể đi ăn đất.

“Lão Khương à, cơ hội này để cho ta đi.” Long Xương đại đế nhăn mặt nói: “Ta muốn lấy nhiều điểm cống hiến một chút, còn thiếu một phần Càn Khôn bảo kiếm để tránh cho thằng nhãi Vương Thủ Triết kia luôn lấy chuyện này ra nói.”

“Long Xương, mọi người trước chiến công đều ngang hàng.” Khương Chấn Thương cũng không nhường một tấc đất: “Ma quân Thái Sơn này thoạt nhìn tương đối dễ ức hiếp, ngươi vẫn là để lại cho ta đi. Hay là ngươi đi chỗ khác hỗ trợ?”

“Giúp đỡ mới đáng mấy công huân?” Long Xương đại đế thổi râu trừng mắt nói: “Như vậy, ta ngày tháng năm nào mới có thể thật sự nắm giữ Càn Khôn đại bảo kiếm của ta?”

“Này này, hai lão nhân gia các ngươi đừng tranh đoạt với bổn cô nương!” Ngọc Côn cũng bất mãn nói, “Thật sự không được, ba người chúng ta vung quyền đi.”

“Đánh quyền thì đánh quyền.”

Cách làm dựa vào vận khí quyết thắng bại này, ngược lại rất nhanh đã được ba người nhất trí đồng ý.

“Lòng bàn tay mu bàn tay!”

Rất nhanh Ngọc Côn đã thắng được quyền giao chiến với Thái Sơn ma quân.

Thái Sơn Ma Quân đã tức giận đến mức khuôn mặt vặn vẹo, cảm thấy mình bị làm nhục thật sâu.

Hắn nâng lên một chưởng, trong khoảnh khắc ma khí cuồn cuộn liền hóa thành một cự chưởng trấn sơn đánh tới Ngọc Côn, uy thế hiển hách, tựa như Thái Sơn áp đỉnh: “Bản Ma Quân cho ngươi kiến thức lợi hại.”

Ngọc Côn không chút yếu thế phản kích.

Làm một con Tiên Côn Lăng Hư cảnh, sức mạnh thân thể của nàng cho dù là ở bên trong rất nhiều hung thú cùng cấp đều thuộc loại mạnh nhất, hơn nữa trời sinh không gian thần thông, sức chiến đấu cực kỳ bưu hãn.

Hiếm khi có cơ hội tốt như vậy, nàng chuẩn bị biểu hiện tốt trước mặt cha mẹ Tông Côn, kiên quyết không để cho Long Tinh Tinh đạt được mục đích.

Long Xương đại đế vừa thấy đã không còn kịch nữa.

Liền đưa mắt nhìn thẳng vào Lăng Hư cảnh chỉ còn lại Lăng Hư cảnh, Diêm Vô Cữu và Vân Thanh Vận. Kỳ Vô Cữu là Lăng Hư cảnh hậu kỳ đại danh đỉnh đỉnh, thực lực mạnh mẽ, đương nhiên hắn không thể đối phó được.

"Nữ nhân kia, đến đến đây, ngươi ra đây, để Long Xương gia gia của ngươi giáo huấn ngươi một chút." Long Xương đại đế giơ cao Càn Khôn đại bảo kiếm, mục tiêu nhắm thẳng vào Diệp Thanh Vận.

Diễn xuất không biết xấu hổ như thế, khiến đế tử An ở một bên xem náo nhiệt da mặt nóng lên.

Lão tổ tông nhà mình cũng quá không có giọng điệu, liền chọn quả hồng mềm mà bóp.

Nhưng Long Xương đại đế vừa mới lên tiếng, đã bị một bóng hình xinh đẹp ngăn cản tầm mắt, chỉ thấy không biết từ khi nào Ngọc Linh chân quân Khương Ngọc Linh đã xuất hiện, xoa xoa tay xông về phía Khám Thanh Vận.

Lần này, nàng trốn trong đội ngũ Tiên Triều hộ tống Thân Đồ Cảnh Minh, âm thầm lẻn vào Vương thị đến nay, chính là được Thủ Triết mời đến trợ giúp. Nếu một quyền không đánh, trước không nói có lỗi với tiền mà Thủ Triết cho, sau này chỗ tốt có thể phân được cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Khương Ngọc Linh nàng nghèo như vậy, không cố gắng ôm lấy cái bắp đùi to của Vương Thủ Triết, về sau nên lăn thế nào? Trước mắt Huyên Vô Cữu còn đánh không lại, đành phải cướp đối thủ của Long Xương.

"Ta… Khương Ngọc Linh, ngươi…" Long Xương đại đế tức giận đến sắc mặt đen xì, nắm đại bảo kiếm chỉ trỏ Ngọc Linh chân quân.

Nhưng cho dù cho hắn ta thêm mấy lá gan, hắn ta cũng không dám thật sự mở miệng mắng Ngọc Linh chân quân.

Người ta không đánh lại Kỳ Vô Cữu, chẳng lẽ còn không đánh lại Long Xương hắn ta?

Mắt thấy rất nhiều công huân bị cướp đoạt, Long Xương đại đế không khỏi lại liếc về phía Kỳ Vô Cữu, sau đó lại thu hồi ánh mắt. Thôi vậy thôi vậy, sau này lại tìm cơ hội đoạt công huân đi, sẽ không lên chịu chết nữa.

Đến lúc này, Cửu Tôn Lăng Hư cảnh Chư thị hùng hổ phái tới, chỉ còn lại một mình Kỳ Vô Cữu.

Sắc mặt của Diêm Vô Cữu đã đen tới cực hạn, vừa kinh hãi vừa khó tin, trong lòng lại dâng lên vô số nghi ngờ, cảm thấy Vương thị này thật quá tà môn.

Lần này phái ra đội hình Lăng Hư cảnh, đừng nói là đối phó một thế gia tam phẩm, cho dù là đối phó một thế gia siêu phẩm cũng dễ như trở bàn tay, ai có thể nghĩ tới, lại bị Vương thị nhất ứng đối phá vỡ?

Nhưng cũng may còn có lão tổ tông ở đây, hắn ta tự tin sung túc, cũng không có thất kinh, ngược lại vẫn là dáng vẻ vô cùng tự tin như cũ, chắp hai tay sau lưng nói: “Vương thị à Vương thị, ta thừa nhận đã coi thường các ngươi. Không biết các ngươi sắp xếp ai để đối phó với Bỉnh Vô Cữu ta?”

Hắn vừa dứt lời, xa xa trong chủ trạch Vương thị bỗng dưng truyền đến một giọng nữ già nua.

“Triết Vô Cữu, đối thủ của ngươi là chúng ta.”

Tiếng nói vừa dứt, hai bóng người đã xé rách không gian, xuất hiện trước mặt đám người và Diệp Vô Cữu.

Đến đây, chính là vợ chồng Triêu Dương Vương.

Trải qua ba mươi năm an dưỡng, tàn độc trong cơ thể Triêu Dương Vương đã bị triệt để trừ sạch sẽ, thực lực khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong. Giờ phút này nàng cầm trong tay Phượng Vương Thương, một thân nhung trang, uy áp Lăng Hư cảnh hậu kỳ đáng sợ lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, cùng với khí tức xơ xác tiêu điều của nàng, quả nhiên khiến người ta kinh hồn khiếp vía.

Thiết Huyết Phượng Vương uy chấn vực ngoại năm đó đã trở về.

Ánh mắt Triêu Dương Vương sắc bén nhìn Huyên Vô Cữu: "Lễ vật năm đó ngươi tặng bản vương, bản vương đến giờ khó quên. Hôm nay, để vợ chồng chúng ta gặp lại ngươi."

"Không sai. Nhiều năm ân oán, cũng là thời điểm chấm dứt rồi." Huyền Nhâm Chân Quân Diêu Nguyên Cương hơi hơi gật đầu, phụ họa một câu.

Làm trượng phu của Triêu Dương Vương, hắn giờ phút này thần sắc bình tĩnh đi theo bên cạnh nàng, toàn thân uy thế dày nặng mà ôn hòa, mênh mông mà uyên bác, cơ hồ cùng uy thế của Triêu Dương Vương dung hợp hoàn mỹ đến cùng một chỗ.

"Triều Dương Vương!" Gương mặt Bỉnh Vô Cữu co lại: "Hai vợ chồng các ngươi chuẩn bị liên thủ đánh một mình ta? Triêu Dương Vương, ngươi từ lúc nào mà ngay cả thể diện cũng không cần?"

"Với loại tiểu nhân bỉ ổi hèn mọn bỉ ổi như ngươi, lại có cái gì cần thể diện?" Triêu Dương Vương cười lạnh một tiếng, trường thương dừng lại, bá khí phi phàm, "Hôm nay, hai vợ chồng chúng ta chính là nhiều người khi dễ người ít, một báo thù ám tiễn năm đó!"

"Hôm nay, là các ngươi tính toán không chu toàn. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách Chử thị các ngươi quá sơ suất, phái tới chút nhân mã như các ngươi." Triêu Dương Vương chắp hai tay sau lưng, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ.

Nhưng nàng vừa dứt lời.

Trên bầu trời, liền truyền đến một giọng nói uy nghiêm mà lạnh lẽo: "Triêu Dương Vương, ngươi nói không sai, bản tôn đúng là đã xem thường bố cục của các ngươi."

Trong khi nói chuyện, mây đen nồng đậm từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, cơ hồ trong khoảnh khắc giăng đầy toàn bộ bầu trời.

Từng tia từng sợi sương mù xám đen tràn ngập trong không khí, minh sát khí nồng đậm che khuất bầu trời, sắc trời cơ hồ trong nháy mắt liền ảm đạm xuống, ngay cả ánh mặt trời cũng khó có thể xuyên thấu tầng mây dày đặc, chiếu xuống dưới. Không biết, còn tưởng rằng ngày tận thế bỗng nhiên buông xuống đấy.

Trong bầu không khí đáng sợ tựa như tận thế này.

Một bóng dáng vạm vỡ từ trên trời giáng xuống.

Đó là một nam tử áo đen, mặt mày lạnh lùng, khí chất uy nghiêm, toàn thân đều hiện ra khí tức thiết huyết nồng đậm cùng túc sát.

Chính là Ma Tôn.

Sau lưng Ma Tôn, một lá cờ vải màu đen có đường vân huyết sắc bay phần phật, mỗi một lần bay lên, đều tản mát ra nồng đậm khí tức minh sát, làm chung quanh Minh Sát chi khí trở nên nồng đậm hơn một chút.

Lá cờ này chính là Chân Ma Khí, 【Minh Sát Tu La Phiên】 cũng là tiêu chí của Ma Tôn Chân Ma Điện Chân Ma.

Lịch sử tồn tại của nó cơ hồ dài dằng dặc giống với toàn bộ Chân Ma Điện, thế cho nên vô số năm trôi qua, danh tiếng của nó cũng trở nên vô cùng vang dội, gần như có thể được xưng là một trong những Chân Ma Khí có độ nổi tiếng cao nhất.

Cũng bởi vì nó, trên đời này ma tu mới thích luyện chế cờ vải làm bảo vật tùy thân, những thứ đó thực tế chính là hàng phỏng phẩm xung quanh Minh Sát Tu La Phiên.

Dưới sự phụ trợ của Minh Sát Tu La Phiên, áp lực vô cùng mạnh mẽ của Ma Tôn cũng càng thêm bá đạo vài phần. Uy áp Chân Ma cảnh đáng sợ lấy hắn làm trung tâm tỏa ra, mênh mông cuồn cuộn mang theo lực uy hiếp khủng bố trấn áp hết thảy.

Trong nháy mắt, cả không gian như đóng băng trong nháy mắt.

“Chỉ tiếc, bố cục nhiều hơn nữa, chuẩn bị nhiều hơn nữa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, các ngươi cũng chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi.”

Ma Tôn tiện tay vung lên, trong Minh Sát Tu La Phiên liền kích phát ra một cỗ ma sát khí ngập trời, hội tụ thành một đạo sóng cuộn như biển gầm, từ trên trời giáng xuống hướng Vương thị phóng đi.

Chỉ một thoáng, ma uy hiển hách giáng xuống.

Toàn bộ bầu trời giống như cùng nhau ngã xuống.

Một cảm giác đại nạn lâm đầu xông thẳng vào ý thức của mỗi người.

…

Chương 257: Vương thị tề tâm thủ gia! Ma Tôn tan tác!

…

“Ma Tôn, ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, có chút quá đáng.”

Không đợi thế công của Ma Tôn hoàn toàn đánh xuống, trong hư không liền có một thân ảnh của một vị lão giả đạp không mà ra, chắn trước mặt đám người Vương thị.

Hắn mặc một bộ trường bào phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không khác mấy so với lão đầu nhân loại bình thường, nhưng nhìn kỹ, thân hình của hắn lại cực kỳ khôi ngô cường tráng, một thân khí thế càng lạnh thấu xương mà bàng bạc, giơ tay nhấc chân đều tràn đầy sức bật.

Đối mặt với Ma Sát triều như cuồng triều kia, trên mặt hắn cũng không sợ hãi chút nào, quanh thân nổi lên một đạo quang mang màu vàng sáng, tựa như một ngọn đèn trong bóng tối vô tận kia.

Trong lúc nói chuyện, lão giả đánh ra một quyền.

Một quyền kia đại xảo vô công, dường như ẩn chứa đại đạo chí thâm tối nghĩa chí huyền.

“Răng rắc!”

Quyền ý tới, không gian nhìn như kiên cố giống như mặt băng bị nện trúng, giống như chu văn nhanh chóng hướng ra phía ngoài khuếch tán, uy thế khủng bố làm cho lòng người không kìm được run rẩy.

Chỉ trong chốc lát, không gian vạn quân hóa thành vô số mảnh vỡ nuốt hết hắc triều.

Một kích uy thế hiển hách của Ma Tôn, cứ như vậy biến mất trong vô hình.

“Là ngươi, Thiên Cương!” Đồng tử của Ma Tôn hơi co rụt lại, giống như có chút ngoài ý muốn: “Ngươi thật to gan, dám đối nghịch với bản tôn.”

“Nguyễn thiên sai.” Thiên Cương lão nhân chắp hai tay sau lưng nói: “Lão phu cũng không ngờ, ngươi đường đường ma tôn Chân Ma điện, thế mà thật sự sẽ đích thân dẫn đội đến Đông Càn Vương thị hành động diệt môn. Vương Ninh Hi của Vương thị, chính là đồ đệ yêu của ta, ta đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.”

“Chỉ bằng ngươi?” Ánh mắt Ma Tôn càng thêm lạnh lùng nói: “Bản tôn thừa nhận khôi lỗi này có chiến lực Chân Tiên, chỉ tiếc, thần hồn của ngươi cũng không phải Chân Tiên, khống chế khôi lỗi Chân Tiên tác chiến tiêu hao rất lớn, bản tôn muốn nhìn xem, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu! Chỉ sợ không bao lâu nữa, phải thiêu đốt thần hồn rồi?”

“Ta thừa nhận ta không phải là đối thủ của ngươi, toàn thế giới này chỉ có một người duy nhất có thể đè ép ngươi một đầu là Mục Vân Tiên Hoàng.” Thiên Đình lão nhân trầm giọng nói: “Nhưng cũng tuyệt đối không để mặc ngươi tùy ý làm bậy, tổn hại đến hi vọng Nhân tộc ta quật khởi.”

Sở dĩ Thiên Lam lão nhân đứng về phía Vương thị, ngoại trừ hắn và Vương Ninh Hi dần dần gia tăng tình cảm, đối với đồ đệ kia vô cùng hài lòng ra, cũng là tận mắt nhìn thấy tiềm lực các phương diện của Vương thị.

Đây là một kỳ tích gia tộc, là một gia tộc có thể mang đến vô tận hi vọng cho Nhân tộc.

Cho dù là Thân Đồ thị và Yên thị, chỉ sợ cũng kém xa tít tắp.

“Nhân tộc có hy vọng quật khởi đúng không?” Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Bản tôn thân là một thành viên của Nhân tộc, đương nhiên cũng hy vọng Nhân tộc quật khởi. Nếu như thế, vậy bản tôn cho Vương thị một cơ hội.”

Dứt lời, Ma Tôn quét ngang toàn trường, từ khi Vương Lung Yên và Hồng Quân đang giao chiến, cuối cùng rơi xuống trên người Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, bản tôn rất bất ngờ ngươi có thể làm được bước này, ta cũng vô cùng coi trọng tương lai của ngươi và một số thành viên trong gia tộc, nếu ngươi nguyện ý gia nhập bản tôn, chẳng những sẽ bỏ qua chuyện cũ, bản tôn còn kiệt lực giúp đỡ Vương thị ngươi.”

Vương Thủ Triết mỉm cười: “Đa tạ Ma Tôn đồng ý cho cơ hội này. Chỉ là, Ma Tôn không cần Minh Sát Chân Ma chủng nữa sao?”

“Minh Sát Chân Ma chủng là vật mà bản tôn nhất định phải có.” Ma Tôn lạnh lùng nói, “Vương Nhược Băng trộm Minh Sát Chân Ma chủng của ta chính là gieo gió gặt bão. Nhưng bản tôn có thể tha cho nàng một mạng.”

“Ha ha.” Vương Thủ Triết cười cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ma tôn đã nể mặt như vậy, vậy ta cũng cho ngươi mặt mũi. Nếu như ngươi có thể sử dụng danh nghĩa liệt tổ liệt tông của Kính thị để ghi lại video sám hối trước mặt mọi người, biểu thị mình sẽ thay đổi triệt để trước khi thay đổi hoàn toàn. Ta cũng cho ngươi một cơ hội, đủ loại chuyện trước đây bỏ qua!”

“Đồ khốn! Ngươi muốn chết.” Ma Tôn hoàn toàn bị chọc giận, ánh mắt lạnh lẽo, cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh Ma đao màu sắc ngăm đen, khí tức nguy hiểm.

Thanh đao này tên là U Minh Trảm Tiên Đao.

Giống như Minh Sát Tu La Phiên, nó cũng là Chân Ma Khí truyền thừa nhiều đời của Chân Ma Điện, nổi tiếng chỉ thấp hơn Minh Sát Tu La Phiên một chút. Mấy vạn năm qua, không biết bao nhiêu sinh linh đã chết dưới chuôi Ma Đao này, phỏng theo nó luyện chế Ma đao cũng nhiều vô số kể.

Lúc trước khi chiến đấu với Minh Sát Ma Thần và Long Huyết Ma Thần, Ma Tôn cũng dùng thanh Chân Ma Đao này.

“Oanh!”

Theo ma khí tràn vào, U Minh Trảm Tiên Đao bỗng nhiên bộc phát ra khí tức kinh khủng, một đao chém thẳng về phía Vương Thủ Triết.

Chỉ một thoáng, Minh Sát khí tinh thuần không gì sánh được biến thành đao quang cô đọng, lực lượng pháp tắc vô tận ngưng tụ trong đó.

Đao quang lướt qua, hư không băng liệt từng khúc, ma uy kinh khủng khiến cho toàn bộ thiên địa chấn động, một đao xuất ra,

ngay cả bầu trời cũng giống như bị một đao chém thành hai nửa.

Một đao phá hư không.

Ma uy Hách Hách làm cho trong lòng mọi người đều kìm lòng không được có chút phát lạnh, một đao này, so với vừa rồi tiện tay một kích mạnh hơn nhiều lắm.

Ngay khi mọi người đang khẩn trương.

Một bóng người màu vàng nâu đột nhiên xuất hiện, chắn giữa Vương Thủ Triết và ánh đao.

"Oanh!!!"

Âm thanh nổ vang ầm ầm của năng lượng cực lớn.

Trong đầu đại đa số người ở đây đều là "Ông" một tiếng, trong nháy mắt hầu như cái gì thanh âm đều không thể nghe được.

Quang ảnh năng lượng bộc phát ầm ầm vô cùng chói mắt, kích thích mọi người một trận hoa cả mắt.

Năng lượng va chạm, từng đợt sóng xung kích tựa như cơn lốc kinh khủng nhất quét tới, xung kích khiến mọi người đứng không vững, ngay cả tu sĩ Tử Phủ cảnh cũng mặt trắng bệch.

Ngoại trừ mấy người thực lực mạnh mẽ như Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, Thân Đồ Cảnh Minh, Trác lão, Khương Chấn Thương ra, gần như tất cả tộc nhân Vương thị đều kìm lòng không được lui về phía sau, tránh xa khu vực giao chiến.

Một mực đợi cho thối lui ra khỏi khoảng cách đủ xa, mọi người rốt cục mới hồi phục lại sức lực. Cũng đến lúc này, bọn họ mới rốt cục nhìn rõ ràng bóng người trên bầu trời kia.

Đó là một ông lão râu tóc bạc phơ.

Trông lão đã cực kỳ già nua, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, nhưng không thấy chút khí tức trầm lắng nào, một thân trường bào rộng tay nâu vàng theo gió phiêu diêu, toàn thân tràn ngập uy áp Chân Tiên cảnh khủng bố.

Là Đế Hưu!

Trong tay Đế Hưu cầm một cây mộc trượng cực lớn, gắt gao chống đỡ đao quang.

Cây mộc trượng này tên là "Vô Tẫn Mộc", lấy tài liệu từ lúc hắn tấn thăng Chân Tiên cảnh thì bị thiên kiếp bổ qua một cành cây.

Cành cây vốn vô cùng to lớn, qua kiếp lôi, chỉ còn lại không đến một phần ba, bởi vì bị lôi hỏa rèn luyện có tính chất cứng rắn không gì sánh được, nên bị hắn luyện chế đơn giản một chút, lấy ra sử dụng như vũ khí.

Giờ phút này, trường bào màu vàng nâu của hắn tung bay, Tiên Linh chi khí màu xanh nhạt cuồn cuộn không dứt từ trong đó mãnh liệt tuôn ra, trừ khử ma khí mạnh mẽ chung quanh, ngăn cản đạo đao quang khủng bố hủy thiên diệt địa kia.

Đế Hưu Thụ vốn có hiệu quả tẩy rửa ma khí, tinh lọc ma khí, khắc chế nhất định đối với ma tu.

Nhưng mà hắn dù sao mới đột phá đến Thập Tam giai không bao lâu, cùng Ma Tôn trầm dâm Chân Ma cảnh nhiều năm có chênh lệch thực lực khá lớn, dù cho hắn với tư cách tiên thụ, Thiên khí tức hùng hậu, như trước chống đỡ thập phần cố hết sức.

Bất quá trong chốc lát, Đế Hưu chống đỡ không nổi, bắt đầu lui về sau, tay nắm chặt Vô Tẫn Mộc Trượng cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

"Lão hữu Đế Hưu, ta tới giúp ngươi!"

Lúc này, lại một giọng nói già nua bỗng nhiên vang lên.

Ngay khi tiếng nói vừa hạ xuống.

Trên bầu trời, bỗng nhiên có đạo đạo kim quang rủ xuống.

Kim quang kia huyền diệu khó lường, loáng thoáng như ẩn chứa thiên địa chí lý, làm hư không chung quanh hơi rung chuyển, hình như có lực lượng pháp tắc cách không hưởng ứng.

Trong kim quang, một vị lão giả mặc trường bào màu xanh nhạt từ trên trời giáng xuống, mang đến trận trận hương trà tươi mát.

Là Ngộ Đạo Trà Thụ!

Hôm nay một thân Tiên Linh Chi Khí của hắn bành trướng như biển, quanh người cũng tràn ngập một cỗ linh vận huyền diệu khó nói thành lời, ngay cả tướng mạo cũng giống như trẻ thêm vài phần.

Rất hiển nhiên, đã từng là 【Ngộ Đạo Chân Quân】, giờ phút này hiển nhiên đã thành công thăng cấp lên thập tam giai, vị trí so với nhân loại Chân Tiên cảnh, trở thành 【Ngộ Đạo Tiên Tôn】.

Bao nhiêu năm qua, Ngộ Đạo Trà Thụ đều chỉ ở trong Tiên Cung, lấy năng lực bản thân phụ trợ Tiên Tôn tìm hiểu thiên địa pháp tắc, ngẫu nhiên nâng đỡ một chút tiểu bối, ngại ít có người chân chính gặp qua hắn xuất thủ, chớ nói chi là hiểu rõ phương thức chiến đấu của hắn.

Nhưng giờ phút này, tất cả mọi người rốt cục thấy được sự lợi hại của hắn.

Chỉ thấy hắn khẽ vươn tay, từ trên đầu tháo xuống cành trà vẫn luôn cài trên đầu.

Cành trà vừa vào tay, trong khoảnh khắc bành trướng biến lớn, mấy mảnh tiên diệp mang theo đường vân màu vàng từ trên chạc cây mở rộng ra, tản mát ra linh vận chi khí khó nói nên lời.

Cành trà này tên là 【Ngộ Đạo Trà Chi】, chính là bảo vật bản mệnh mà hắn lấy cành trà bản thể làm nguyên liệu luyện chế tỉ mỉ, trong đó hội tụ Tiên Linh chi khí mà hắn nhiều năm tu hành góp nhặt, cũng lạc ấn cảm ngộ của hắn đối với pháp tắc, uy lực của nó sẽ theo thực lực tăng trưởng mà tăng trưởng.

Hôm nay, tu vi hắn đột phá đến Chân Tiên cảnh, uy lực cành trà này tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên, mặc dù còn kém Tiên Khí chân chính, nhưng nghiền ép Bán Tiên khí bình thường vẫn dư xài.

Tay của Ngộ Đạo Trà Thụ quệt một cái trên nhánh trà, một cái tiên diệp liền bị hắn hái xuống, đưa tay thường thường ném lên không trung.

Tiên Diệp lập tức toả ra đạo đạo kim quang, bao phủ Đế Hưu vào trong đó.

Sau một khắc.

Lực lượng pháp tắc trong thiên địa giống như bị lá trà tiên hấp dẫn, hội tụ về phía Đế Hưu.

Có lá Tiên Trà này làm sợi dây kết nối, Đế Hưu cảm thấy thực lực của mình dường như trong nháy mắt tăng lên, không chỉ điều khiển lực lượng pháp tắc trở nên càng thêm đơn giản trôi chảy, ngay cả lý giải pháp tắc cũng càng thêm sâu sắc, càng thêm thấu triệt.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, thực lực của hắn ít nhất được tăng phúc hai ba thành.

Phải biết, đây chính là Chân Tiên cảnh hai ba thành!

Ma Tôn Chân Ma cảnh tầng ba đỉnh phong tu vi, cùng Đế Hưu mới tấn cấp Tiên thực cấp mười ba, thực lực chênh lệch chỉ có một hai thành mà thôi, Ngộ Đạo Trà Thụ vừa ra tay, chút chênh lệch này không chỉ trực tiếp bị san bằng, thậm chí còn vượt qua một chút!

Tinh thần Đế Hưu lập tức đại chấn.

Chỉ thấy hắn quát khẽ một tiếng, không chút do dự gia tăng tiên linh chi khí phát ra.

Trong nháy mắt, Vô Tẫn mộc trượng tản mát ra quang mang chói mắt, hung hăng đè về phía Ma Tôn.

“Oanh!!”

Uy lực mang tính bùng nổ ầm ầm bạo phát.

Ánh đao khủng bố từ trên bầu trời nghiền ép xuống, run lên bần bật, lập tức ầm vang vỡ vụn, trong khoảnh khắc liền vỡ thành vô số mảnh vụn đao quang bắn tung tóe ra.

Tất cả những điều này nói dường như rất dài, nhưng từ khi Đế Hưu xuất hiện đến khi Ngộ Đạo Trà Thụ trợ giúp, kì thực chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt.

Ánh đao khủng bố trên bầu trời đã bị triệt để trừ khử, ngay cả ma khí đầy trời cũng bị khí tiên linh Đế Hưu khuếch tán ra gột rửa gần một nửa.

Nhìn thấy một màn này, Vương thị tộc nhân nhất thời phấn chấn không thôi, phát ra từng trận tiếng hoan hô.

Ma Tôn thì biến sắc, bị lực phản chấn chấn chấn cho cổ tay tê rần, ngay cả khí huyết trong cơ thể cũng sôi trào một trận, ngực mơ hồ có chút khó chịu.

"Đế Hưu! Ngộ đạo!" Ma Tôn cực kỳ hoảng sợ: "Vạn Yêu Quốc Đế Hưu, Tiên Cung Ngộ Đạo! Sao các ngươi đều thăng cấp mười ba rồi?"

Hắn quả thực không thể tin được một màn này.

Phải biết rằng, hai cây bán tiên thực tạp này ở thập nhị giai đỉnh phong đã rất lâu rồi. Ngộ đạo còn tốt, gia nhập Tiên cung đại khái cũng chỉ khoảng một hai vạn năm, kẹt ở thập nhị giai đỉnh phong đánh giá cũng đã mấy ngàn năm, nhưng Đế Hưu lại là lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, trong tư liệu các đời Ma Tôn Chân Ma Điện lưu lại đều không có tư liệu kỹ càng của hắn, chỉ biết lúc có ghi chép, hắn đã là bán tiên thực vật thập nhị giai đỉnh phong.

Loại thực vật bán tiên này nếu muốn tấn thăng thì tỷ lệ không cao, trừ phi có kỳ ngộ tuyệt thế nào đó.

Nếu nói có một gốc đạt được cơ duyên, vừa vặn lại kẹt tại thời khắc mấu chốt tấn thăng thập tam giai, còn có thể nói hắn khí vận bát thiên. Nhưng đồng thời hai cái tấn thăng thập tam giai… Cái này kỳ thật đã xảy ra, chỉ nghĩ, đều cảm thấy đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc nhất thời.

Ma Tôn có chút hỗn loạn trong gió, hiển nhiên tình huống trước mắt đã vượt xa hắn lý giải cùng dự liệu.

"Ma Tôn, ngươi vì lợi ích bản thân mà làm ra bao nhiêu chuyện ác tổn hại đến lợi ích tổng thể của nhân tộc?" Ngộ Đạo trà thụ tức giận nói: "Hiện giờ, ngươi lại lén lút xoắn xuýt vây cánh, hại hy vọng tương lai của nhân tộc ta. Thủ Triết nói đúng, loại tai họa như ngươi, nếu không trừ đi, đó chính là họa lớn trong tương lai của nhân tộc."

"Ngộ đạo, nói nhảm với hắn làm cái gì?" Rõ ràng Đế Hưu càng căm tức Ma Tôn: "Động thủ là được."

Thiên Cương lão nhân hiển nhiên cũng nghĩ như vậy.

Ba đại Chân Tiên cảnh vây quanh Ma Tôn, khí tức cường giả xông thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, dù tự tin như Ma Tôn, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Lấy một địch ba, hắn còn không có bản lĩnh như thế.

Giờ này khắc này, trong lòng Ma Tôn chỉ có một ý niệm, đó chính là, chạy!

Trong điện quang hỏa thạch, hắn tiện tay vung ra một viên châu âm trầm như mực. Hạt châu kia vừa xuất hiện, liền có một cỗ khí tức lạnh lẽo kinh khủng tràn ngập bầu trời, ép tới lòng người không thở nổi.

"Không tốt, là Minh Sát Thiên Lôi!" Thiên Cương lão nhân kiến thức rộng rãi sắc mặt khẽ biến, dẫn đầu ra tay, "Không thể để nó nổ lên ở Vương thị, nếu không hậu họa vô cùng."

Bảo vật này chính là một trong những đòn sát thủ của Ma Tôn, cần thu thập đại lượng sát khí hạch tâm nhất của Minh Sát Chi Địa, trường kỳ tế luyện, không biết bao nhiêu năm mới có thể luyện ra một viên.

Trên chiến trường ngoại vực, hắn đã từng vận dụng Minh Sát Thiên Lôi này, tiêu diệt một chi tinh nhuệ Ma tộc chừng mấy ngàn Ma tộc, dưới Ma Tướng tử thương hầu như không còn, cũng biến mảnh đất kia thành luyện ngục Minh Sát, không biết bao nhiêu năm không có một ngọn cỏ.

Nếu quả Minh Sát Thiên Lôi này thật sự nổ tung ở trong chủ trạch Vương thị, sợ là không chỉ chủ trạch Vương thị, một mảnh đất lớn xung quanh đều sẽ bị Minh Sát khí ô nhiễm toàn bộ, di họa vô cùng.

Hơn nữa, người ở đây, dưới Tử Phủ cảnh sợ là một người đều không sống nổi.

Đế Hưu và Ngộ Đạo tự nhiên cũng biết hậu quả nghiêm trọng, thần sắc không khỏi xiết chặt, vội vàng vận chuyển tiên linh chi khí bàng bạc, xuất thủ khống chế.

"Oanh!"

Một tiếng sấm rền vang, đại lượng Minh Sát ma khí phun ra, lại bị ba cỗ lực lượng cường đại vô cùng liên thủ áp chế trong phạm vi nhất định, hơn nữa không ngừng áp súc ngược lại, hẳn là rất nhanh có thể khống chế.

Nhưng Ma Tôn muốn chính là hiệu quả này.

Thiếu đi chiến lực của tam đại Chân Tiên quấy nhiễu, hắn trước tiên xé rách không gian chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Thân Đồ Cảnh Minh một mực chờ đợi thời cơ thích hợp lại ra tay, tế ra át chủ bài truyền thừa của gia tộc 【Hồng Liên Nghiệp Hỏa Đồ】.

Bảo vật này chính là vật dùng một lần duy nhất, trong đó lại ẩn chứa áo nghĩa pháp tắc của Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chính là bắt chước vụng về của thánh đồ trong truyền thuyết. Nghe nói, bảo vật này chính là do một vị Ma Hoàng cường đại thực lực đạt đến Chân Ma cảnh trung kỳ năm đó luyện chế ra, trong đó ẩn chứa lý giải toàn bộ của hắn đối với Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tiêu hao vô số tâm huyết, uy lực so với một kích của Chân Tiên còn mạnh hơn rất nhiều, rất nhiều.

Theo huyền khí của Thân Đồ Cảnh Minh tràn vào, Hồng Liên Nghiệp Hỏa Đồ trên không trung chỉ một thoáng thiêu đốt thành tro tàn, hóa thành đầy trời nghiệp bao phủ Ma Tôn lại.

Ngọn lửa đỏ tươi yêu dị mà rung động lòng người, nhưng lại mang theo uy lực đáng sợ dường như có thể đốt sạch tất cả.

“Hỗn trướng!”

Ma Tôn biến sắc, vội vàng hủy bỏ không gian xé rách, dâng lên Minh Sát Chân Ma Khí hùng hậu bàng bạc, thông qua Minh Sát Chân Ma Phiên liều mạng ngăn cản Hồng Liên Nghiệp Hỏa xâm nhập.

Nhưng dù vậy, y cũng bị cháy đen, áo bào cháy khét, râu tóc bị thiêu đốt chật vật không chịu nổi.

“Thân Đồ Cảnh Minh, ngươi thật to gan, dám ra tay với bản tôn!” Ma Tôn tức giận trừng mắt nhìn Thân Đồ Cảnh Minh, vô tận phẫn nộ tràn ngập lồng ngực hắn.

Nếu đổi lại là người khác xuất thủ đả thương hắn, hắn cũng sẽ không tức giận như thế, nhưng đó là Thân Đồ Cảnh Minh, một

tiểu bối hắn chưa bao giờ để vào mắt.

“Ma Tôn, ngươi đi ngược lại, tàn bạo bất nhân, hại đồng bào của ta, tội không thể tha.” Hoàng thái tử Cảnh Minh Nghĩa nghiêm khắc mắng: “Bổn hoàng thái tử hiện tại đang đại diện Xích Nguyệt Ma Triều, quyết ngươi tử tội.”

“Thật can đảm! Ngươi chỉ là một tiểu bối, có tư cách gì định tội danh bổn tôn?!” Ma Tôn tức giận đến cực hạn, lúc này sai Minh Sát Tu La Phiên đè xuống Hồng Liên Nghiệp Hỏa, điểm ra một chỉ.

“Hưu!”

Một đạo năng lượng u ám kinh khủng ngưng tụ thành bó, hướng Thân Đồ Cảnh Minh đánh tới.

Minh Sát Đồ Linh Chỉ!

Đây là một trong những chiêu số chiêu bài của Ma Tôn, vừa nham hiểm vừa mạnh mẽ, lúc Hàm Nộ ra tay uy lực càng lớn thêm vài phần.

Hoàng thái tử Cảnh Minh đương nhiên là tuyệt khó ngăn cản, nhưng Trác lão một mực lưu ý hết thảy, lại nhanh tay lẹ mắt chắn trước mặt Thân Đồ Cảnh Minh, dốc hết toàn lực ngăn trở một chỉ này.

“Phốc!”

Nhất thời Trác lão bay ngược ra ngoài, ngực trực tiếp bị Minh Sát Đồ Linh Chỉ đâm thủng một lỗ, toàn thân cũng bị Minh Sát chi khí nồng đậm quấn quanh, sắc mặt cũng mơ hồ biến thành màu đen.

Đường đường là tu sĩ Lăng Hư cảnh, vậy mà thiếu chút nữa đã bị một chỉ đó trực tiếp đánh gục.

“Trác lão!” Hoàng thái tử Cảnh Minh kinh hãi, vội vàng vọt tới.

Trác lão từ nhỏ đã được phái đến bên cạnh chiếu cố cho hắn, đối với hắn mà nói chẳng khác gì trưởng bối nhà mình cả. Trác lão ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện!

“Cảnh Minh huynh yên tâm.” Thần niệm của Vương Thủ Triết đỡ lấy Trác lão, lạnh nhạt nói: “Có Thủ Triết ở đây, chắc chắn

sẽ không gọi Trác lão xảy ra chuyện.”

Nói xong, lòng bàn tay của hắn hơi chuyển một cái, bản nguyên sinh mệnh huyền khí mênh mông tinh thuần liền tràn vào trong cơ thể Trác lão, cấp tốc giúp hắn hóa giải Minh Sát khí xâm nhập vào trong tâm mạch.

Bởi vì Minh Sát khí này bắt nguồn từ Ma Tôn, bản chất vô cùng tinh thuần, Vương Thủ Triết hóa giải vô cùng cố sức. Cũng may, huyền khí bổn nguyên sinh mệnh thần diệu vô cùng, rất nhanh, khí đen trên mặt Trác lão dần dần rút đi, sắc mặt nhìn bình thường hơn nhiều, ngay cả khí tức cũng tràn đầy không ít, miễn cưỡng có thể mở miệng cảm tạ Vương Thủ Triết.

Hoàng thái tử Cảnh Minh âm thầm thở phào một hơi, lập tức giận dữ trực tiếp bùng nổ, chống nạnh ngửa mặt lên trời giận dữ mắng: “Lão cẩu, ngươi đến đây! Cảnh Minh thiếu gia nhà ngươi ở đây, ngươi có gan lại động thủ giết ta, lão tổ tông nhà ta diệt toàn tộc ngươi! Lão cẩu, ta xem ngươi có dám hay không!”

“Phốc!” Ma Tôn cũng bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa đả thương không nhẹ, ngũ tạng phế phủ đều bị hỏa sát xâm nhập, vốn định xuất thủ đánh chết Thân Đồ Cảnh Minh lần nữa, nhưng trong lòng lại sinh ra băn khoăn không cam lòng.

Lúc này, hắn áp chế Hồng Liên Nghiệp Hỏa, một bên là đằng không bỏ chạy về phía tây.

Nhưng lúc này, tam đại Chân Tiên ta cũng đã khống chế được Minh Sát thiên lôi bạo tạc nổ tung, đưa tay ra, lập tức hiện lên hình tam đại Chân Tiên đuổi giết Ma Tôn.

Trong lúc nhất thời, uy thế đáng sợ liên tiếp bộc phát trên bầu trời, quấy cho tầng mây trên bầu trời quay cuồng, mặt đất run nhè nhẹ, toàn bộ thiên địa đều rung chuyển bất an.

Bất tri bất giác, bốn người càng đánh càng xa. Mỗi lần Ma Tôn hi sinh một lần bắt được cơ hội muốn xé mở không gian thuấn di, lại luôn bị Ngộ Đạo chân quân dùng lá ngộ đạo đánh gãy.

Ngộ Đạo Tiên Diệp kia quả thực cực kỳ buồn nôn, không chỉ có thể dùng để phụ trợ người khác, một khi nổ tung, càng có

thể ảnh hưởng Thiên Đạo pháp tắc khu vực chung quanh, khiến pháp tắc ở trong khoảng thời gian ngắn không bị cường giả khác điều khiển vận dụng, quả thực là vũ khí lợi hại tuyệt hảo đánh gãy thuấn di.

Dưới sự quấy nhiễu của Ngộ Đạo Tiên Diệp, Ma Tôn năm lần bảy lượt muốn xé rách không gian, ngơ ngác không có lần nào thành công.

Mà dưới sự phụ trợ của Ngộ Đạo Tiên Diệp, thực lực của Thiên Thương lão nhân cũng tăng lên rất nhiều, dường như ngay cả tiêu hao cũng giảm đi, trong lúc nhất thời càng đánh càng hăng, liên tiếp bắt lấy Ma tôn nện mạnh.

Mắt thấy bốn Chân Tiên cấp chiến lực càng đánh càng xa, Vương Thủ Triết liền giao Trác lão cho Ly Tiên xử lý, mà hắn và Liễu Nhược Lam lại cưỡi Vương Tông Côn đuổi theo.

Thấy thế, trên bầu trời hồ Châu Vi, quân Hồng Quân đang giao chiến với Vương Lung Yên, đang ở thế hạ phong nhất thời tuyệt vọng.

Vốn cho rằng hắn chỉ cần đau khổ chống đỡ, đợi lão tổ tông vừa hàng lâm là có thể thay đổi thế cục.

Lại không nghĩ tới, sau khi lão tổ tông Chân Ma cảnh nhà mình giáng lâm, chẳng những không thể xoay chuyển cục diện, ngược lại bị đánh thành một con chó, còn trực tiếp chạy trốn.

Nếu hắn ta chạy trốn, chẳng phải sẽ bán sạch tất cả mọi người sao?

Lưu Hồng Quân tuyệt vọng liều mạng chịu một kích của thi khôi Ma Vương, tìm được cơ hội liều mạng bỏ chạy, muốn mượn cơ hội này trốn thoát. Thời khắc như vậy, mệnh lệnh của lão tổ tông đã không còn quan trọng, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng đương nhiên Vương Lung Yên sẽ không để mặc hắn chạy trốn, lập tức điều khiển Ngưng Sương ngự kiếm phi hành, cùng Thi Khôi của Ma Vương đuổi sát theo.

Trên bầu trời quảng trường Vương thị.

Sắc mặt Đệ nhất lão tổ Thương Vô Cữu của Chư thị cũng đã khó coi tới cực hạn.

“Bây giờ không còn ai quấy rầy chúng ta nữa.” Khóe miệng Triều Dương Vương nở một nụ cười, một cây thương Phượng Vương kêu vang, hung hăng đánh về phía Kỳ Vô Cữu.

Trong lúc nhất thời, tiếng thương minh vang vọng đất trời, réo rắt kéo dài.

Mà phu quân Diêu Nguyên của nàng thì như hình với bóng, cùng nàng liên thủ đánh về phía Diêm Vô Cữu.

Hai vợ chồng bọn họ đã từng đóng giữ ở ngoại vực, vô số lần liên thủ giết địch, kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, phối hợp tự nhiên cũng ăn ý vô cùng.

Hai người liên thủ, đương nhiên Diêm Vô Cữu không địch lại, nhanh chóng bị áp chế hoàn toàn.

Cùng lúc đó.

Nhóm Thần Thông cảnh ở bên ngoài Vương thị, gánh chịu nhiệm vụ phong tỏa cũng cảm thấy đại sự không tốt.

Nguyễn Cung một kiếm.

Làm trưởng lão Thần Thông cảnh trung kỳ của Phù thị, hắn dựa lưng vào Phù thị, địa vị tôn sùng ở Ma Triều, cho dù là những đại quý tộc Lăng Hư cảnh kia thấy hắn, cũng sẽ khách khí vài phần.

Cho tới nay, hắn đều có lòng tin mù quáng đối với Chử thị, đối với Ma Tôn, cảm thấy chỉ cần là Ma Tôn ra tay, nhất định vạn vô nhất thất.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, cục diện lần này thoạt nhìn rõ ràng là tất thắng, cuối cùng lại biến thành như vậy. Các vị lão tổ Lăng Hư cảnh lâm vào tuyệt cảnh khổ chiến, Ma Tôn lão tổ tông cũng bị đánh cho chạy trối chết, chật vật không chịu nổi.

Cái này quả thực đã phá vỡ tam quan của hắn!

Rút lui!

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, Nguyễn Cung một kiếm gần như không có nửa điểm do dự, liền quyết định chạy trốn trước.

Hiện giờ là Vương thị không kịp phản ứng, chờ bọn họ kịp phản ứng, những Thần Thông cảnh này của bọn họ coi như xong rồi.

Lúc này nếu không chuồn đi, chẳng lẽ còn chờ Vương thị tới bắt sao?

Nhưng hắn vừa mới xoay người, còn chưa kịp đi đã thấy một công tử ca áo trắng bồng bềnh, anh tuấn phi phàm từ trên trời giáng xuống, ngăn cản đường đi của hắn.

Dáng dấp của công tử này có vài phần tương tự Vương Thủ Triết, khí chất ôn nhuận, phong độ nhẹ nhàng, một thân khí độ khiến người ta ngưỡng mộ.

“Tại hạ Vương thị đích mạch an nghiệp. Quý khách vì sao vội vàng mà đến, vội vàng mà đi? Không bằng lưu lại uống chén trà, tránh cho thế nhân cười Vương thị ta không hiểu đạo đãi khách.”

Nhìn Phù Huề sắc mặt đại biến, Vương An Nghiệp tay cầm chuôi kiếm, nụ cười ấm áp vô cùng.

…

Chương 258: Thanh niên tài tuấn của Vương thị quét ngang chiến trường.

…

“Làm sao có thể?”

Nguyễn Cung một kiếm toàn thân như rớt vào hầm băng, không thể tin được lấy linh giác của hắn, thế mà bị một công tử trẻ tuổi tới gần mà không phát hiện ra.

Bất quá thoáng qua, hắn liền bình tĩnh lại.

Khí chất của công tử trẻ tuổi này ngược lại là nhàn nhạt như trích tiên, nhưng một thân tu vi khí tức chẳng qua chỉ là Tử Phủ cảnh trung hậu kỳ, so với tu vi Thần Thông cảnh trung kỳ của hắn kém không biết bao nhiêu lần.

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn ngăn cản ta?” Nguyễn Cung một kiếm dũng khí bạo tăng, kiêu ngạo thuộc về tu sĩ Thần Thông cảnh tự nhiên sinh ra, tiện tay nắm chặt, một thanh thần thông bảo kiếm nhuệ khí vô song bay lên trời, mang theo kiếm ý vô địch tràn đầy chém về phía Vương An Nghiệp.

Hắn không có ý muốn giết người, chỉ cần bắt lấy vết thương nặng dòng chính Vương thị này thì sẽ có con át chủ bài bảo vệ tính mạng để chạy trốn.

“Ai ~ kiếm ý thoạt nhìn vô cùng sắc bén, chỉ tiếc… miệng cọp gan thỏ, chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi.” Vương An Nghiệp nhẹ nhàng thở dài, tiện tay cầm ‘Bát Tiên Kiếm’ quét ra một kiếm.

Một kiếm kia nhìn như bình thường không có gì lạ, lại phảng phất ẩn chứa đạo lý huyền bí chí cao, giống như một kiếm thay muôn dân trăm họ khổ cực chất vấn thiên đạo, phảng phất ngay cả thiên đạo cũng phải thay đổi sắc mặt.

Chỉ trong giây lát, kiếm ý vô cùng sắc bén của Phù Huề, tiêu tán thành một bông tuyết vô hình.

“Oanh!”

Kiếm ý Thương Sinh như nước sông cuồn cuộn đánh trúng Côn Bằng một kiếm, chấn hắn bay ngược về phía sau, trong

miệng tràn ra máu tươi.

“Làm sao có thể?” Hắn đâm kiếm vào dâm kiếm đạo hơn ngàn năm, tự nhận chỉ dùng kiếm ý vô địch, ở cảnh giới thần thông chính là đứng đầu, lại chưa từng nghĩ tới hôm nay lại bị một tu sĩ Tử Phủ cảnh nho nhỏ một kiếm phá vỡ.

Đó là một yêu nghiệt.

Nguyễn Cung không dám so kiếm ý với nó nữa, mà vận chuyển huyền khí hùng hậu của Thần Thông cảnh, từng chiêu từng thức giản dị tự nhiên tấn công về phía Vương An Nghiệp, rất có tư thế lấy lực phá xảo.

Nào có thể đoán được.

Vương An Nghiệp không chút hoang mang, cũng là ứng đối từng chiêu từng thức nghiêm chỉnh, so đấu sức mạnh, giống như hiếm khi gặp được cao thủ kiếm tu thích thú.

Kiếm quang kiếm khí tung hoành khắp nơi, Vương An Nghiệp vậy mà không hề rơi vào thế hạ phong chút nào, trình độ hùng hậu của huyền khí tuy rằng kém rất nhiều, nhưng nói về tinh thuần lại vẫn tự thắng được nửa bậc, hơn nữa trong huyền khí màu xanh của hắn, dường như ẩn chứa lực lượng sinh sôi không ngừng.

Đây chính là tác dụng của trình độ thức tỉnh huyết mạch, vốn lúc ở học viện huấn luyện quan quân, hắn đã thăng cấp đến huyết mạch Thiên Tử Bính đẳng.

Sau đó trong mấy chục năm, khi hắn chấp hành nhiệm vụ gia tộc cũng mang theo một đôi kiều thê xinh đẹp du lịch khắp nơi, đi ngang qua một sườn núi nhỏ tầm thường, vừa vặn đụng phải Địa Long trở mình, đúng lúc nhặt được một ít 【Địa Mẫu Tiên Tủy】.

Đây là một loại thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy, hiệu dụng vượt xa ngọc tủy vô số lần.

Dựa vào Địa Mẫu Tiên Tủy, huyết mạch của Vương An Nghiệp lại lần nữa tấn thăng đến Thiên Tử Ất đẳng, bước vào trong danh sách thứ nhất gia tộc. Mà hai vị mỹ kiều thê Ngô Tuyết Ngưng cùng Ngô Ức La, cũng dính rất nhiều ánh sáng, bước vào hàng ngũ tuyệt thế giáp đẳng.

Thậm chí còn có một ít Địa Mẫu Tiên Tủy dư thừa, bị hắn cống hiến cho bảo khố gia tộc, đạt được đại lượng "giá trị cống hiến vô dụng", đồng thời cũng coi như là có lợi cho các hậu bối gia tộc.

Khi các huyết mạch Thiên Tử Ất ở Tử Phủ cảnh, đó chính là tầng thứ tám chân thân Linh Uẩn, ở lúc cao đoạn đã có thể chạm đến một chút huyết mạch Không Gian Pháp Tắc.

Mà một kiếm của Côn Bằng mặc dù là tu sĩ Thần Thông cảnh, nhưng trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn mới đạt tới thánh thể đại thành cấp bảy, vả lại chỉ là bính đẳng thiên thượng! Đây cũng chỉ là huyết mạch đại thiên kiêu hơi lợi hại mà thôi.

Huyết mạch hai bên chênh lệch rất lớn.

Nguyễn Cung một kiếm càng liều càng vô lực, cảm giác giống như đang đánh một Chân Tiên thiếu niên vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, hắn điều khiển bảo kiếm thần thông, triển khai toàn bộ độn tốc, giống như một ngôi sao băng bay thẳng lên bầu trời.

Hắn tự xưng là độn tốc không tệ, từng dựa vào độn tốc không tầm thường mấy lần thoát hiểm, chỉ là tu sĩ Tử Phủ cảnh há có thể đuổi kịp hắn?

Nào ngờ.

Cũng không thấy Vương An Nghiệp có động tác gì, mà là hơi vặn vẹo không gian, thuấn di như quỷ mị chắn trước mặt hắn ta, đang cười khanh khách nhìn hắn ta.

CMN Không Gian Pháp Tắc?

Nguyễn Cung trừng lớn hai mắt, suýt chút nữa đã ngã từ trên không trung xuống.

Đây là cái quái gì vậy? Dựa vào cái gì Tử Phủ cảnh liền có thể lĩnh ngộ không gian pháp tắc, Dận Chân hắn một kiếm đến bây giờ ngay cả biên giới không gian pháp tắc cũng không sờ được, trong lòng hắn nổi lên sóng to gió lớn, đây còn là người sao? Sẽ không mẹ nó, là Chân Tiên giả trang để bắt nạt người ta chứ?

Nguyễn Cung một kiếm nhiều lần thay đổi phương hướng, ba phen mấy bận muốn phá vòng vây, nhưng đều bị Vương An

Nghiệp chặn lại.

“Đại ca!” Hình Vanh một kiếm hầu như cầu xin quát: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Là mèo vờn chuột sao? Bằng không, ngươi một kiếm giết ta đi.”

“Ta nghe nói qua tên của ngươi, nghe nói ngươi là hạng người si mê kiếm đạo, bình thường làm người không tính là ác, còn thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa một chút.” Vương An Nghiệp cười vang nói, “Chính là muốn mời ngươi ở lại làm khách, cũng vạch trần một chút chân tướng Ma Tôn lần này dẫn người diệt môn.”

“Ngươi muốn ta phản bội gia tộc? Ta một kiếm của Nguyễn Cung thề sống chết không theo.” Nguyễn Cung cả giận nói: “Trừ phi ngươi có bản lãnh bắt sống ta.”

“Được!”

Vương An Nghiệp sảng khoái đáp ứng.

Lúc này, bên trong Tử Phủ của hắn trôi nổi ra một bộ bảo điển, bảo điển kia phành phạch phành phạch lấy trang sách, trong đó truyền ra thanh âm của hai nữ hài tử nói, “An Nghiệp ca ca, chúng ta tới giúp ngươi.”

Từng đạo Thiên Đạo pháp tắc huyền ảo gia trì xuống, mấy trăm thanh phi kiếm bay lên trời tạo thành một kiếm trận khổng lồ, cầm đầu trong kiếm trận chính là Kiếm Cương Bán Tiên, phó kiếm chính là “năm tháng” đã dần dần tiếp cận Đạo Khí, trong đó thậm chí có hơn hai mươi thanh thần thông bảo kiếm.

Nếu như Vương An Nghiệp nguyện ý, hắn có thể đặt thêm mấy món đạo khí trong kiếm trận, hắn chỉ nghĩ tộc nhân vẫn là rất thiếu đạo khí, bởi vậy mới coi như thôi.

Dưới kiếm trận khủng bố mà cường đại như thế, cho dù là tu sĩ Lăng Hư cảnh cũng sẽ nghiêm nghị trong lòng.

Về phần Nguyễn Cung một kiếm, sau khi bị kiếm trận bao vây thì trực tiếp trợn tròn mắt, thứ này đánh thế nào đây? Linh kiếm thần thông trong tay trực tiếp trượt xuống, khó khăn nói một câu: “Ta nguyện ý đi Vương thị làm khách…”

Bên phía Vương An Nghiệp chỉ là một trong số đó.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời An Giang sóng lớn cuồn cuộn.

Hai vị tuấn kiệt trẻ tuổi của Vương thị lập đội ngăn cản một gia tướng Thần Thông cảnh của Chư thị - Chư Trung, liên thủ giao chiến.

Bên trái kia phảng phất lộ ra tịch mịch vô tận, trong mỗi một thức mỗi một kiếm, đều phảng phất cất giấu tịch mịch giống như vực sâu, tựa như tất cả tịch mịch dưới thiên hạ đều tập trung ở trên người hắn.

Hiển nhiên, vị này chính là người "đại danh đỉnh đỉnh" trong thế hệ trẻ của Vương thị, Vương An Viễn.

Mà một vị khác, thì là bạch y phiêu phiêu bất nhiễm, quanh thân tản ra hàn ý vô tận, từng chiêu từng thức hàn ý vô tận, ngay cả trên bầu trời cũng bay lên tuyết trắng hoàn mỹ, hư ảnh pháp tướng phía sau băng phượng thanh đề phi vũ, vì hắn trợ trận.

Hiển nhiên đây là 【Phượng Vương bạch y thanh danh vang dội 】Vương Ninh Du.

Một đôi 'Ngọa Long Phượng Sồ' này, đã bị gia tộc điều phối cho triều đình, trải qua hơn mười năm lịch lãm rèn luyện, cũng đã mỗi người đảm nhiệm một phương phó quận thủ, chờ bọn hắn lớn thêm chút nữa, tương lai ít nhất là nhất quận chi thủ.

Nhưng lần này gia tộc tập thể thủ gia hoạt, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, cùng Thần Thông cảnh đơn đả độc đấu có chút khó khăn, nhưng mà hai vị tuyệt thế thiên kiêu đã vào Tử Phủ cảnh liên thủ, vẫn có thể liều mạng.

Chiếm được một kẻ địch Thần Thông cảnh trong hoạt động thủ gia, đó là một con số công huân rất lớn.

Ngay lúc Vương An Viễn và Vương Ninh Du dần dần chiếm thế thượng phong, bỗng nhiên, một thiếu nữ tinh thần mười lăm mười sáu tuổi mặc váy hoa đạp sóng mà tới, nàng vui mừng hô: "Ha ha ha, lại bắt được một kẻ xâm nhập."

"…" Vương Ninh Du, Vương An Viễn, giống như đang nghi ngờ đây là hàng trung nhị hàng ở đâu vậy?

“Vương Ninh Du, Vương An Viễn, hai người các ngươi đây là vẻ mặt gì vậy?” Cô gái kia vẻ mặt ngang ngược nói: “Có phải là không quen biết bà cô nhà ngươi rồi hay không?”

“Vương Ly Lung!” Vương Ninh Du và Vương An Viễn, thiếu chút nữa đã ngã từ trên trời xuống, cô nãi nãi này thăng cấp lên cấp chín hóa hình lúc nào vậy? Xong rồi xong rồi, một đợt quái vật thật vất vả mới tìm được này sẽ bị cướp mất.

Lúc Vương Ly Lung học vỡ lòng từ Tộc Học, chính là nổi danh “Học Phách”, học bá này không phải cái kia học bá, học bá này là chỉ 【Tộc Học Bá Chủ】, nàng ngang ngược hung tàn, một lời không hợp liền đánh, Vương Ninh Du và Vương An Viễn từ nhỏ đã bị đánh đến lớn.

“Kêu cái gì gọi là cái gì?” Vương Ly Lung ôm tay, nhe răng trợn mắt uy hiếp.

“Bà cô Ly Lung, bà cô, chúng ta sai rồi!” Hai người Vương Ninh Du quyết định lui về phía sau: “Đây là con mồi ngài phát hiện trước, chúng ta tuyệt đối không nên tranh giành với ngài.”

Chư thị gia tướng Chư thị bị coi là con mồi, mặt đều xanh mét, Vương thị này cũng quá nhục nhã người.

“Được rồi, được rồi, ta cũng biết các ngươi không dễ dàng gì, cô nãi nãi ta ngứa tay rồi, ta nhường cho các ngươi món công trạng này.” Vương Ly Lung chân đạp mặt nước, giậm chân xuống, hô to: “Lưu tới!”

“Soạt ~ “

Một tiếng vang thật lớn, trên mặt nước An Giang to lớn, nổi lên một cơn sóng gió động trời, giống như Thiên Hà chảy ngược đánh về phía Triều Trung, cho dù là Triều Trung liên tục trốn tránh, cũng trốn không thoát sóng lớn đầy trời.

“Oanh!”

Sóng lớn rơi xuống, Kỳ Trung giống như con ruồi bị đập xuống mặt nước.

Vương Ly Lung quay đầu lại dương dương đắc ý nói: “Ninh Du tiểu tử, An Viễn tiểu tử, thần thông của ta không bị lãng?”

Từ nửa thiên sau, đại đa số thời gian của nàng đều là ở Nguyên Thủy Thanh Long thánh địa tiêu hóa Tổ Long di hồi,

thỉnh thoảng về nhà cũng là bị bắt đi Tộc Học dạy bù, nào có cơ hội lãng phí, hiện tại thật vất vả nghênh đón một cơ hội, há có thể không lãng một lần?

“Lãng, Chân Lãng!”

Vương Ninh Du Vương An Viễn nào dám phản bác học Bá Vương Ly Lung, nghe vậy liên tục gật đầu.

“Ha ha ha, xem Ly Lung Cô nãi nãi nhà ngươi biểu diễn lại cho các ngươi xem.” Vương Ly Lung bay lên trời, thân thể lay động, càng biến ảo càng lớn, trong chớp mắt hóa thành một con Nguyên Thủy Thanh Long dài mấy chục trượng.

Nàng phảng phất giống như hung thú viễn cổ hướng An Giang đánh tới, một trảo vỗ trên mặt nước, đem Kỳ Trung cả người lẫn nước ép xuống đáy nước.

Dưới nước, từng đợt sóng ngầm không ngừng dâng lên trên mặt nước, nổ tung lên vòng xoáy và bọt nước.

Vương An Viễn, Vương Ninh Du hai mặt nhìn nhau, câm như hến, Ly Lung Cô nãi nãi đã nhẫn nhịn bao lâu không đánh nhau? Tu sĩ Thần Thông cảnh đáng thương kia đụng phải nàng xem như xui xẻo.

Hoành Đoạn sơn mạch phía trên sáu vệ phía Nam.

Hai người đã sớm kiến thức không ổn, chạy trốn nhanh hơn, tu sĩ Kỳ thị Thần Thông cảnh cưỡi độn quang chật vật chạy trốn, bọn họ ở dưới sơn thể và bóng đêm yểm hộ lướt đi, muốn trốn tránh sự đuổi giết của Vương thị.

Phía trước, một vị “Thiếu nữ trẻ tuổi” mặc rất có phong tình dị vực, chân trần đứng lơ lửng giữa trời, tay vân vê một cây sáo xanh biếc, nửa nhắm mắt nhẹ nhàng thổi một loại giai điệu nào đó.

Khiến người ta lấy làm kỳ lạ chính là, tần suất tiếng sáo của nàng cực kỳ quái dị, nhân loại căn bản không nghe thấy.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời một con bướm lớn hoa lệ từ trên trời giáng xuống, cánh của nó che khuất mây đen, hiện đầy hoa văn như con mắt, khí độ hoàng giả uy phong hiển hách.

Càng làm cho người ta kinh khủng chính là, sau lưng Cự Điệp đi theo côn trùng như thủy triều, có rết biết bay, có nhện, rắn độc mọc cánh, đủ loại cổ trùng cái gì cũng có.

"Đây là… đại quân cổ trùng!"

Hai Thần Thông cảnh nhất thời lạnh lẽo khắp người, hệt như rơi vào tận thế.

Ngoài Thủ Triết quan.

Dân chúng nhao nhao tuôn ra, nhìn lên bầu trời kịch chiến.

Một con cự lang uy phong lẫm lẫm, trong miệng phun ra từng đạo ánh trăng, một vị nữ tử khí tức đế vương mười phần, đang cùng cự lang màu bạc liên thủ, trấn áp hai tu sĩ Thần Thông cảnh.

Quanh thân nàng như kim thân giáp của Lưu Ly Minh Vương, từng chiêu từng thức đều là bá đạo hung mãnh, cứng rắn chọi cứng, chỉ tiến không lùi.

Mà hai tu sĩ Thần Thông cảnh kia thì bị đánh cho liên tục bại lui.

Một chiến trường khác.

Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, Vương Tông Xương vân vân, đang liên thủ triển khai kịch chiến với một đám tu sĩ Thần Thông cảnh, trận này thể hiện rõ phong thái của Vương thị. Muốn nói nguy hiểm đương nhiên cũng có.

Chỉ là tộc nhân Vương thị rất chịu ảnh hưởng của Vương Thủ Triết, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ đối với các con át chủ bài bảo vệ tính mạng, thậm chí còn có con rối hộ thân.

Ngoài một dãy núi hình tròn khác, Vương Thủ Nghiệp và Đế Nữ Lạc Già mang theo bản bộ thân tín đến trợ giúp, cũng liên thủ nhằm vào hai tu sĩ Thần Thông cảnh, thực lực của bọn họ không tầm thường, liên thủ hơn đối phương mấy trù.

Ngay cả Vương Phú Quý từ trước đến nay thích mưu đồ đại cục ở phía sau, làm lớn chuyện, lần này cũng là "Lấy thân mạo hiểm", nhiệt huyết sục sôi tự mình giết vào chiến trường, hắn chính là con cháu đích mạch của Vương thị, hoạt động giữ nhà há có thể giấu ở phía sau màn.

Lúc này Vương Phú Quý cùng Hoa Thụy công chúa, Chiêu Ngọc công chúa, Phù Nam công chúa, cùng dẫn một đám tiểu bối trong gia tộc vây công một đám Thần Thông cảnh. Đừng nhìn bọn họ tuổi còn nhỏ, thế nhưng đều là con bài chưa lật, cái gì mà một đống khôi lỗi Thần Thông cảnh, thậm chí ngay cả khôi lỗi và hộ vệ Lăng Hư cảnh cũng có.

Cái này thuần túy chính là trọng tại tham dự, đánh cho đám Thần Thông cảnh kia nghẹn khuất đến cực điểm, vô luận là phóng đại hoàn thủ hay là bỏ chạy, đều sẽ bị Lăng Hư cảnh hộ vệ đối diện nhẹ nhõm hóa giải.

Bọn họ đều là từng tên kinh nghiệm chỉ có thể chịu đòn chứ không thể hoàn thủ.

Ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị khí giới đầu hàng, Hoa Thụy công chúa cùng Chiêu Ngọc công chúa đều rất bất mãn la lớn: "Không cho phép đầu hàng, tiếp tục đánh, tiếp tục chiến!" Nhân vật gia tộc quá nhiều, khó có cơ hội nghiền ép địch nhân, bọn họ há có thể bỏ qua?

Ngay cả Vương Phú Quý cũng hưng phấn kêu gào cầm đao chém người.

Những cảnh tượng này chỉ là một phần nhỏ trong đó. Từng màn tương tự vừa xuất hiện, ở các nơi đều đang trình diễn, tận tình thể hiện thực lực và phong thái của các tuấn kiệt Vương thị.

Các tu sĩ Thần Thông cảnh xâm phạm căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Các thanh niên tuấn kiệt Vương thị dẫn đầu giành được thắng lợi to lớn.

Dường như trận chiến này cũng thể hiện sự quật khởi chân chính của Vương thị.

…

Chương 259: Đại hoạch toàn thắng! Nguyên Thủy Thánh Đồ lộ ra uy phong!

…

Vùng trung tâm Đại Càn.

Bên bờ đông nam Tây Hải.

Ba chiếc Côn Ngô Cự Chu khổng lồ đang đậu bên bờ.

Một trận đại chiến mới vừa kết thúc không bao lâu, trên thuyền lớn vẫn còn lưu lại dấu vết chiến đấu như cũ. Giờ phút này, ngoại trừ trụ cột cảnh giới, hơn phân nửa quân sĩ còn lại đều đang nghỉ ngơi, hoặc híp mắt nghỉ ngơi, hoặc trợ giúp nhau xử lý vết thương.

Trong đó trong khoang thuyền lớn, Huyết Đồng ma quân, âm Sát ma quân của Âm Sát tông, Nam Tần Nguyên Hữu đại đế, Tây Tấn Diên Khánh đại đế bốn người khó được ghé vào một chỗ, đang triệu tập hội nghị lâm thời.

“Hiện giờ chúng ta đã đánh hạ Tây Hải quận, lại đi vào lục địa, Côn Ngô cự thuyền sẽ không thể vào được, muốn đánh, cũng chỉ có thể chuyển giang thuyền hoặc là rời thuyền chuyển sang cuộc chiến.” Duyên Khánh đại đế mấy ngày nay hiển nhiên tinh lực tiêu hao khá lớn, sắc mặt mỏi mệt mắt thường có thể thấy được, “Nhưng hiện giờ binh sĩ chúng ta đều đã vô cùng mỏi mệt, thương vong hao tổn cũng là cực lớn. Ổn thỏa, ta cảm thấy vẫn nên tạm hoãn thế công.”

“Ta phụ họa.” Nguyên Hựu đại đế cũng nhíu chặt lông mày: “Biên cương đánh nhiều năm như vậy, lại hao phí món tiền khổng lồ kiến tạo Côn Ngô cự chu, tài chính Nam Tần ta vốn đã thập phần khẩn trương, nếu cứ đánh như vậy, quốc khố sợ là sắp thấy đáy rồi.”

Hắn vẫn mặc Đế vương cổn phục màu đen, nhưng sự bá khí và xung nhiệt trên người chẳng biết từ lúc nào đã biến mất không thấy nữa, trên mặt trẻ tuổi cũng mang theo vẻ mỏi mệt.

Rất hiển nhiên, những năm này bị buộc tiến công Đại Càn, trong khoảng thời gian này lại từng bước ép sát, để tâm thái

của hắn phát sinh biến hóa cực lớn, trong lòng cũng nghẹn một cỗ oán khí, ngay cả thái độ đối đãi với Huyết Đồng Ma Quân, cũng xa xa không cung kính như trước.

Ngay cả âm Sát ma quân cũng vẻ mặt mỏi mệt, hiển nhiên mấy ngày nay cũng bị giày vò không nhẹ, đoán chừng nghe Duyên Khánh đại đế và Nguyên Hựu đại đế oán giận không ít.

"Không được!" Thái độ của Huyết Đồng ma quân cũng rất cứng rắn: "Không phải bổn tọa muốn ép các ngươi, chỉ là nhiệm vụ lần này chính là chính miệng Ma tôn ra lệnh, ngay cả bổn tọa cũng phải nghe lệnh làm việc, làm sao có thể để các ngươi từ chối? Trước khi Ma tôn phát tín hiệu đến, chúng ta phải duy trì tiết tấu tiến công, tạo ra áp lực đầy đủ cho Đại Càn, kiềm chế bộ đội chủ lực của bọn họ."

"Thế nhưng…"

Nguyên Hựu đại đế đang định nói gì đó.

Bỗng dưng.

Côn Ngô Cự Chu dưới chân bỗng nhiên run nhè nhẹ, ngay cả chén trà trước mặt bốn người cũng phát ra tiếng đập rất nhỏ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Huyết Đồng ma quân trầm xuống, lúc này thả thần thức dò xét bên ngoài.

Chỉ thấy mặt hồ bên ngoài đang rung chuyển kịch liệt, tầng mây trên bầu trời trên đỉnh đầu cũng phập phồng không ngớt, sắc trời không hiểu tối xuống, một tư thế mưa gió sắp đến.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Đang lúc Huyết Đồng ma quân buồn bực, trong tầng mây, một đạo năng lượng kinh khủng chấn động ầm ầm nổ tung, từng đạo minh sát khí đen kịt tràn ngập ra.

Cùng lúc đó, một đạo kim sắc, một đạo lục sắc, còn có một đạo lục sắc khảm kim sắc năng lượng quang hoa cũng ầm ầm nổ tung, quang mang sáng chói cơ hồ nhuộm toàn bộ bầu trời thành kim sắc lục sắc.

Từ phía dưới nhìn lên bầu trời, chỉ cảm thấy từng đạo uy áp Chân Tiên Chân Ma Cảnh kinh khủng tràn ngập trên bầu trời,

năng lượng khủng bố chấn vỡ thương khung, sóng xung kích năng lượng cuồn cuộn thổi quét thiên địa, khiến cho toàn bộ thiên địa đều có chút rung động.

Xuyên thấu qua hào quang sáng chói cùng năng lượng ba động không ngừng nổ tung kia, còn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người mặc hắc bào đang chật vật tả xung hữu đột, chật vật chạy trốn.

Minh Sát Khí? Uy áp Chân Ma cảnh?!

Ma, Ma tôn?!!

Trong đầu Huyết Đồng ma quân "Ông" một tiếng, cơ hồ nổ tung. Trong nháy mắt, đầu óc hắn đều trống rỗng.

Mãi cho đến giữa bầu trời bốn đạo nhân ảnh vừa dây dưa vừa dần dần đi xa, dần dần biến mất ở trời xa, ngay cả tầng mây quay cuồng, sóng nước bộc phát đều chậm rãi lắng lại, hắn mới như mộng mới tỉnh, vẻ mặt hoảng hốt nhìn về phía Duyên Khánh đại đế cùng Nguyên Hựu đại đế bên cạnh, ngữ khí khó khăn: "Vừa rồi… người phía trước bị đuổi giết… Chẳng lẽ, là Ma Tôn?"

Vẻ mặt của Duyên Khánh đại đế và Nguyên Hựu đại đế lúc này cũng ngây ra.

Cho dù trí tưởng tượng của bọn họ phong phú như thế nào, cũng không nghĩ tới, đời này lại có thể nhìn thấy hình ảnh Ma Tôn bị người đuổi giết chạy trối chết.

Mấu chốt nhất là, ba vị đại lão Chân Tiên truy sát Ma Tôn phía sau rốt cuộc là ai? Nhìn không giống Tiên Tôn và Tiên Hoàng chút nào?

Đây đây đây, đây là tiết tấu muốn thay đổi thiên địa?!

Vậy trận này của bọn họ rốt cuộc có đánh nữa hay không?

…

Ngay khi Ma Tôn bị đuổi giết đến mức lên trời không cửa xuống đất không đường, bên kia, chiến trường cấp bậc Thần Thông cảnh cũng đã dẫn đầu tiến vào hồi kết.

Tất cả cường giả Thần Thông cảnh, Chân Ma điện xâm phạm đều bị giết hoặc bị bắt.

Cuối cùng tổng hợp lại, chiến dịch này đánh gục chín Thần Thông cảnh, bắt được hai mươi tám Thần Thông cảnh.

Đây là một thắng lợi huy hoàng.

Người tham gia ngoại trừ tiểu bối Vương thị ra, còn có một số trợ giúp bí mật đến từ gia tộc thông gia, tỷ như Triệu thị âm thầm phái hai người Thần Thông cảnh tới, cùng với mẫu thân của Long Vô Kỵ và Vương thị tương đối thân thiết, Triệu Tích Tình.

Hai Thần Thông cảnh của Đại Càn Vương thị đều đến, ngoài ra còn có tu sĩ Thần Thông cảnh như Công Dã thị, Trần thị và hoàng thất.

Thậm chí là ngay cả Tiền thị cũng tới hai lão tổ Tử Phủ cảnh đỉnh phong. Hơn nữa, bên cạnh bọn họ còn có hai con rối Thần Thông cảnh.

Những năm gần đây, Tiền thị vẫn tích cực tham gia đủ loại hoạt động thương nghiệp khai phá của Vương thị, khi kênh đào được xây dựng, bọn họ là nhóm đầu tư đầu tư, khi kênh đào khai thông, bọn họ là nhóm đầu tiên tổ chức thương đội, ngay cả lúc khai phá ở ngoại vực, nhóm đầu tiên bọn họ cũng ngửi được cơ hội buôn bán.

Nhiều năm tích lũy, hiện giờ kinh tế Tiền thị vô cùng dư dả, nhưng giới hạn ở tuổi của người nối nghiệp được Tiền Học Hàn tỉ mỉ bồi dưỡng, tấn cấp Thần Thông cảnh còn sớm, thế cho nên gia tộc thiếu sức chiến đấu Thần Thông cảnh. Vì vậy, bọn họ đi con đường của Vương thị liên hệ với Đa Bảo các Tiên Triều, hao phí rất nhiều tiền mua hai con rối Thần Thông cảnh bị hư hại, cũng nhờ cậy đoàn đội Vương Ninh Hi tiến hành chữa trị.

Lần này, hai con rối Thần Thông cảnh của Tiền thị đều ra sân.

Còn có gia tộc thông gia xung quanh Vương thị, tuy bản thân bọn họ không có tu sĩ Thần Thông cảnh, nhưng lại dựa vào tài lực gia tộc hùng hậu, chiêu mộ một hai khách khanh Thần Thông cảnh nghèo khó ở Tiên Triều.

Có Vương thị làm chỗ dựa cho bọn họ, những khách khanh Thần Thông cảnh kia cũng rất quy củ, tuyệt không dám tà tâm

tham niệm, mà là thành thành thật thật kiếm tiền bọn họ nên kiếm.

Ngoài ra người tham chiến ra, còn có các trưởng lão Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc, Yêu Vương Vạn Yêu Quốc, cùng với các vị bộ tướng dưới trướng Long Tinh Tinh, thậm chí còn có tỷ muội Khương Tình Tuyết Tinh Liên của Vương thị, cùng với Cửu Âm Ma Sứ cũng tham chiến.

Cũng bởi vậy.

Trên chiến trường Thần Thông cảnh, sức chiến đấu tổng hợp của Vương thị quá mức bão hòa, thế cho nên tăng nhiều cháo ít, kẻ địch một Thần Thông cảnh thường thường gặp phải nhiều người vây công.

Một trận đánh đến cuối cùng, chân chính độc lập bắt được địch nhân ngược lại là số ít, đại đa số lăn lộn đến cuối cùng cũng chỉ là cọ xát trợ công các loại.

Thần Thông cảnh bên này sức chiến đấu bão hòa, Lăng Hư cảnh bên kia cũng cạnh tranh có chút kịch liệt.

Theo chiến lực của tam đại Chân Tiên đuổi theo Ma Tôn rời đi, những đại lão không cướp được đối thủ cũng bắt đầu không biết xấu hổ cọ lên trợ công, đoạt lấy đầu người.

Lúc trước vì lừa Ma Tôn, Vương Thủ Triết không cho bọn họ động thủ, bây giờ Ma Tôn và ba vị đại lão Chân Tiên đều đã đi rồi, chiến cuộc dĩ nhiên cũng đến lúc kết thúc.

Ngay từ đầu, đám đại lão này còn ngại ngùng, không muốn cướp đoạt, nhưng đối thủ có thể đánh nhau càng ngày càng ít, không cần che giấu nữa, trực tiếp xông lên như ong vỡ tổ.

Trận chiến này, thực lực song phương chênh lệch rất lớn, chính là kết cục tất thắng, ai mà không muốn ké điểm giá trị cống hiến chứ?

Giá trị cống hiến của Vương thị vẫn rất đáng tiền, dù sao, vật quý giá trong bảo khố của Vương thị cũng không ít.

Cái gì Nguyên Thủy Lão Long, Vương Ly Tiên, Khương Chấn Thương, Bách Luyện Chân Quân, Lan Hinh Vương, Ngọc Phù Tiên, Trác lão, Hàn Nguyệt Vương thị lão tổ tông… Lúc này

đều không để ý tới rụt rè, có thể hưởng chút công lao là một chút.

Thậm chí ngay cả Vương Ninh Hi cũng lên. Vương Ninh Hi mặc dù thực lực cá nhân không đủ đánh Lăng Hư, nhưng ai bảo hắn có được sư tôn có chiến lực Chân Tiên chứ?

Từ khi Thiên Khuyết lão nhân thu Vương Ninh Hi làm đồ đệ, đó là bảo bối che chở vô cùng, thậm chí còn bí mật đưa ra rất nhiều linh kiện khôi lỗi Lăng Hư cảnh trân quý.

Vương Ninh Hi chính là dựa vào số linh kiện này, cùng với những thứ rác rưởi thu thập được từ trong học viện Thần Võ quan quân, cuối cùng đem con rối đầu tiên Vương thị năm đó đạt được 【Vương Thủ Vệ】, từng bước thăng cấp đến cấp bậc Lăng Hư cảnh.

Lấy thực lực hôm nay của Vương Ninh Hi, cùng Vương Thủ Vệ đã Lăng Hư cảnh liên thủ, tự nhiên có thể ở trên chiến trường Lăng Hư cảnh lăn lộn được phong sinh thủy khởi.

Mà Vương Ngao cũng là dựa vào khôi lỗi Lăng Hư cảnh, thế nào cũng phải đi tham gia Lăng Hư chiến trường.

Dùng lời của nàng mà nói, nàng đã từng chứng kiến qua nữ quân thần đại tràng diện, sao có thể cùng một đám tiểu hài tử đi cướp con mồi Thần Thông cảnh?

Mà những đại lão này gia nhập, cũng dẫn đến chiến lực tổng hợp của chiến trường Lăng Hư cảnh cũng tràn ra xa xa, tình hình chiến đấu tự nhiên cũng nghiêng về một bên.

Cuối cùng, chín đại lão Lăng Hư cảnh xâm phạm đều bị bắt sống, chỉ đợi bên Vương Thủ Triết thu thập xong Ma Tôn rồi trở về thống nhất xử trí.

Sau một trận chiến, kẻ xâm phạm Vương thị bên này ngoại trừ chết hết, toàn bộ đã sa lưới, mà Ma Tôn là kẻ thù hàng đầu, tình trạng hôm nay cũng không quá tốt đẹp.

Sau khi đi ngang qua đám người Huyết Đồng ma quân, hắn một đường chạy trốn về phía tây, rõ ràng là mưu toan trốn về Xích Nguyệt Ma Triều.

Nhưng mà, tam đại Chân Tiên liên thủ truy sát, lại có thể ứng đối dễ dàng như vậy sao?

Một đường bị vây đánh, bị đuổi giết, át chủ bài trên tay Ma Tôn hết lần này đến lần khác, ba nơi trên cùng bị tiêu hao, tinh khí thần cũng ở trong chiến đấu kịch liệt tổn thất đến lợi hại, đã sớm mỏi mệt không chịu nổi.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã lướt qua địa bàn của Nam Tần cùng âm Sát Tông, chạy trốn tới bầu trời Vô Vọng hải ngoại cực tây.

Vô Vọng hải chính là một phiến hải vực phi thường lớn, vừa vặn ở vào bên trong biên hoang đại lục cùng Xích Nguyệt đại lục. Chỉ cần vượt qua Vô Vọng hải, liền có thể đến biên cảnh Xích Nguyệt ma triều.

Trong lúc nhất thời, Ma Tôn cảm thấy tâm tình rộng mở hơn không ít, trong lòng vốn đang tuyệt vọng gần như đồng thời cũng dâng lên vài phần hy vọng.

Ba vị Chân Tiên cảnh lại như thế nào?

Trên thế gian này, cường giả Chân Tiên cảnh cũng không phải vô địch tuyệt đối.

Ma Triều hoàn toàn chính xác chỉ có hai cường giả Chân Ma cảnh, nhưng tổng số cường giả Lăng Hư cảnh lại có chừng mấy chục người. Chờ trở về Ma Triều, hắn chỉ cần đăng cao một tiếng, đến lúc đó rất nhiều Lăng Hư cảnh hưởng ứng, cho dù ba vị cường giả Chân Tiên cảnh liên thủ, cũng chưa chắc dám cứng rắn cùng nhiều cường giả Lăng Hư cảnh như vậy.

Đến lúc đó, hắn cũng được cứu rồi.

Mà ở thời điểm Ma Tôn hưởng thụ tương lai, trên bầu trời phía sau bốn vị Chân Tiên Chân Ma.

Một con Côn Chính trẻ tuổi linh động thoải mái bơi trên mặt biển.

Dưới ánh mặt trời, vây cá rộng lớn của hắn nhẹ nhàng đong đưa, nhẹ nhàng xuyên thẳng qua tầng mây, làn da màu lam nhạt hiện ra lưu quang nhàn nhạt, có hoa văn huyền ảo như ẩn như hiện ở trên đó, nhìn tương đối nhẹ nhõm thoải mái.

Trong lúc ngao du, thân hình của hắn thỉnh thoảng sẽ biến mất trong tầng mây, lúc xuất hiện trở lại, đã là ở chân trời xa xôi.

Rất hiển nhiên, loại khoảng cách này xuyên qua không gian, đối với hắn mà nói đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Con Côn này, tự nhiên chính là Vương Tông Côn.

Trên lưng Vương Tông Côn, vợ chồng Vương Thủ Triết dắt tay mà đứng.

Giá trị nhan sắc của hai người vốn là nhân tài kiệt xuất, một thân khí chất càng là siêu phàm thoát tục, giờ phút này, gió biển gào thét nhấc lên vạt áo của bọn họ, xa xa nhìn lại, tay áo đong đưa, phiêu nhiên dục tiên, nam tuấn tú, nữ kiều mị, thật giống như một đôi thần tiên quyến lữ hạ phàm từ Thiên Giới vậy.

"Nương tử, lại nói phu thê chúng ta đã lâu chưa dắt tay cùng đi." Vương Thủ Triết nắm tay Liễu Nhược Lam ngắm nhìn ánh bình minh nhuộm đỏ chân trời xa xa, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái: "Tầm nhìn Vô Vọng Hải rộng lớn, mênh mông bát ngát, người xem tâm tình thật sự thoải mái. Đợi chúng ta đánh xong trận này, lúc rảnh rỗi có thể ra ngoài đi dạo một chút, du sơn ngoạn thủy một phen."

"Ta vẫn cảm thấy ở nhà chơi mạt chược thoải mái hơn." Dáng vẻ Liễu Nhược Lam lại thiếu hứng thú.

"Nương tử, mạt chược tuy tốt, nhưng cũng không thể cả ngày trạch ở nhà." Vương Thủ Triết khuyên nhủ, "Bây giờ bọn nhỏ cũng đều lớn rồi, ngay cả Tông Côn cũng đã trưởng thành, bắt đầu chân giẫm lên hai chiếc thuyền, cũng chính là Tông Thế và Ly Tứ còn nhỏ tuổi. Nhưng mà Tông Thế từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện, không cần quá quan tâm. Về phần Ly Tứ có thể nhờ Tông Côn giúp đỡ dẫn dắt, ca ca dẫn dắt muội muội không phải rất hợp tình hợp lý sao? Lại nói, Côn Nhi và Mễ Lạp đều là tiên thú hệ thủy, hẳn là hợp nhau."

Hợp tình hợp lý cái rắm.

Vương Tông Côn bị hai người trở thành tọa kỵ cưỡi nước mắt sắp rơi xuống.

Cái gì gọi là tiên thú hệ thủy?

Mặc dù hắn rất giống một con cá, nhưng chính nhi chính là tiên thú không gian hệ.

Thế mà còn muốn hắn dẫn muội muội Vương Ly… nha đầu kia các phương diện đều cực kỳ trì độn, mọi việc đều phải chậm nửa nhịp, mang theo nàng còn chơi thế nào nữa?

Hơn nữa, cha mẹ các con cưỡi nhi tử như vậy, sau đó không coi ai ra gì yêu đương thả chó lương thực thật sự tốt sao?

"Cũng được, nếu phu quân muốn ta đi cùng, ta đây giảm bớt chút thời gian chơi mạt chược, bồi chàng nhiều một chút." Tâm tình Liễu Nhược Lam có chút khoan khoái nói, "Nhưng mà Côn nhi nói chuyện yêu đương nhiều vẫn là cần thiết. Tiên thú muốn phát triển thế hệ sau cũng không tồi, tinh tinh và Ngọc Côn thể trạng xương cốt đều không tệ, hẳn là đều được chăm sóc cẩn thận, đến lúc đó sinh thêm mấy Ấu Côn cho ta làm tôn nhi tôn nữ, trong nhà cũng náo nhiệt."

Vương Tông Côn nghe được lời này, trong lòng ấm áp.

Mẫu ái chung quy là vĩ đại, ngay cả chân giẫm hai thuyền đều bị nàng nói đường hoàng như vậy, cái này nếu đổi lại là phụ thân, dám làm như vậy, sớm đã bị đánh chết rồi.

Chờ đã? Từ lúc nào mà Vương Tông Côn ta lại giẫm lên hai con thuyền? Đó đều là lỗi của các tỷ tỷ…

"Hừ, đứa nhỏ Côn nhi này từ nhỏ đã lang thang, cũng bởi vì người làm mẫu thân này quá mức cưng chiều." Vương Thủ Triết bất mãn nói: "Ngươi xem hắn hiện tại đã thành cái dạng gì rồi? Cả ngày một bộ dáng cà lơ phất phơ không đứng đắn, đứa nhỏ đích mạch trong nhà chúng ta nào có thể lưu manh như hắn chứ?"

Trong lòng Vương Tông Côn tràn đầy chua xót.

Nó thật sự là xui xẻo, bị phụ thân bắt tới đây làm thú cưỡi. Thật ra muốn nói làm thú cưỡi cũng không có gì, vấn đề là đoạn đường này phải đi, trên đường đi đều bị phê bình mà cười nhạo, khiến cho nó rất khổ sở.

Hơn nữa, cha à, chúng ta hiện tại đang đuổi giết Ma Tôn đấy, ngài có thể thái độ đoan chính một chút hay không? Như vậy có vẻ quá không tôn trọng Ma Tôn rồi.

"Thời gian không sai biệt lắm, hiện tại cũng rời xa phạm vi Nhân tộc tụ tập." Cũng không biết có phải cảm nhận được oán niệm của nhi tử hay không, Vương Thủ Triết cuối cùng cũng

nhớ tới chính sự: “Hiện giờ chặn giết Ma Tôn, cũng không sợ hắn chó cùng rứt giậu, giận chó cùng rứt giậu, giận chó cùng rứt giậu người vô tội.”

Đây cũng là một trong những chiến thuật của Vương Thủ Triết, đầu tiên là cho Ma Tôn một số hy vọng có thể chạy thoát, miễn cho hắn cảm thấy vô vọng chạy trốn, tự bạo, hoặc là ném ra những át chủ bài có tính sát thương quy mô lớn nào đó để giết người bình thường.

“Côn Nhi, đã đến lúc ngươi lập công chuộc tội rồi.” Vương Thủ Triết dặn dò Vương Tông Côn: “Dựa theo kế hoạch hành động đi.”

“Vâng, thưa phụ thân.”

Vương Tông Côn theo bản năng đáp một câu, nhưng trong nháy mắt lại cảm thấy không đúng.

Khoan đã, lập công chuộc tội?

Ta mang tội gì, lập công gì chứ?

Vương Tông Côn nghĩ mãi không ra, cuối cùng cuối cùng cũng vứt bỏ suy nghĩ. Mà thôi, nếu cha nói có, thì chính là có đi.

Hắn không xoắn xuýt nữa, há mồm phun một cái, một viên bảo châu quang hoa lưu chuyển trong suốt từ trong miệng hắn phun ra.

Bảo châu này lớn chừng đầu người, bề mặt bóng loáng như gương, dưới ánh sáng nhìn vào bên trong, có thể thấy rõ ràng từng đoàn không gian chi lực nồng đậm đến cực hạn ở trong bảo châu tàn phá bừa bãi, giống như nguyên một đám không gian phong bạo nhỏ, tản mát ra không gian khí tức cường hoành đến làm cho lòng người kinh hãi.

Viên bảo châu này, tự nhiên chính là Tiên Côn bảo châu.

Sau một khắc.

Bảo châu toả sáng hào quang, không gian chung quanh lập tức kịch liệt vặn vẹo.

Đuôi cá khổng lồ của Vương Tông Côn quẫy xuống, cả con cá lập tức chui vào trong đó, chở cha mẹ xuyên qua không gian

biến mất không thấy.

Cùng lúc đó.

Trong Vô Vọng hải.

Một hạm đội khổng lồ uy phong lẫm liệt, đang rong ruổi trong biển rộng sóng xanh dập dờn.

Đó là hạm đội cường đại, toàn bộ hạm đội đều do Côn Ngô Cự Chu tạo thành, trong đó, cờ hạm cầm đầu còn lớn hơn Côn Ngô Cự Chu, boong thuyền rộng rãi đủ để chứa mười mấy chiếc Vân Dao Phi Chu tạm thời dừng lại.

Trên không trung của chiến hạm, hải kỳ màu đỏ thắm đón gió tung bay, khí thế ngàn vạn.

Đây chính là chiến hạm cường đại nhất trên biển của Ma Triều, Thập Phương Cự Chu.

So sánh với những chiến hạm khác, Thập Phương Cự Chu này có thể nói là 【Cự bá trên biển】 chân chính.

Thân thuyền Côn Ngô Cự Chu dĩ nhiên vô cùng lớn, so với Cự Thú Long Kình Vương trong biển còn muốn lớn hơn một phần, nhưng ở bên cạnh Thập Phương Cự Chu này, lại được phụ trợ thêm ” Kiều Tiểu Linh Lung”.

Khi nó tiến lên trên mặt biển, tràng diện kia, quả nhiên giống như hòn đảo biết di động, mang theo rung động không gì sánh kịp.

Chi hạm đội này tên là 【 Xích Nguyệt Vô Vọng hạm đội 】, lệ thuộc vào Ma Triều Hải Binh Bộ.

Hạm đội nguyên soái tên là 【 Huyết Hải Vương 】, chính là một trong những phong vương đỉnh đỉnh đại danh nhất mạch Thân Đồ thị, đặc biệt am hiểu Hải Chiến.

Trong Hoàng Thuyền hạm, Huyết Hải Vương đang rất bình tĩnh uống một loại trà nóng tên là “cà phê”. Nghe nói đây là vật uống từ bên Tiên Triều truyền tới, khi uống có thể tinh thần tỉnh táo, kiên cố thần hồn, những năm gần đây ở trong Ma Đô lưu hành, dần dần hình thành thời thượng.

“Báo!”

Lúc này, quan canh gác dưới trướng bẩm báo: "Nguyên soái, quân ta điều tra ở hải vực phía trước có năng lượng bạo động quy mô lớn, có thể là có đại lão Chân Tiên Chân Ma cảnh đang chiến đấu, một bên có vẻ là Ma Tôn triều ta."

"Ma Tôn? Tại sao hắn lại đánh nhau với Chân Tiên ở Vô Vọng Hải?" Huyết Hải Vương khẽ nhíu mày, có chút buồn bực, lại có chút không kiên nhẫn: "Mà thôi, chuyện của Chân Ma điện có liên quan gì đến chúng ta đâu? Làm bộ không nhìn thấy."

Nào ngờ, sĩ quan phụ tá lại ở một bên nói: "Nguyên soái, vạn nhất Ma Tôn quay đầu lại chuyện này liền chọn chúng ta đâm con thì làm sao bây giờ?"

Huyết Hải Vương nhíu mày càng chặt hơn, dừng lại một lát mới không thể làm gì được nói: "Vậy thì phái hạm đội tiến lên trợ giúp một chút, tránh cho Ma Tôn quay đầu lại tham khảo một quyển, khiến lão tổ tông khó xử."

"Nhưng mà…" Quan viên quan sát nuốt nước bọt, sắc mặt có chút trắng bệch: "Căn cứ kết quả điều tra của quân ta, phía trước hình như là có ba vị Chân Tiên đang đánh Ma Tôn, Ma Tôn đang chật vật chạy trốn."

"Phốc!"

cà phê của Huyết Hải Vương trực tiếp phun ra ngoài, khiến tròng mắt thiếu chút nữa lồi cả ra ngoài: "Cái gì? Ba đánh một? Từ khi nào tiên triều chui ra ba gã Chân Tiên? Tình báo điều tra có phải là thật không?"

"Khởi bẩm nguyên soái, tất cả đều là thật." Quan viên nhìn xa hít sâu một hơi, mạnh mẽ gật đầu.

Có trời mới biết, hắn vừa rồi là dùng bao nhiêu nghị lực, mới không ở trong lúc nhận được tin tức đầu tiên thét chói tai.

Nhận được câu trả lời khẳng định, biểu cảm trên mặt Huyết Hải Vương cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nếu tình báo này là thật, thì chuyện này cũng lớn rồi.

"Nguyên soái, nếu Ma tôn đã gặp nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng đến chi viện thôi." Phó quan lo lắng nói.

“Chi viện cái gì… A, ta thiếu chút nữa quên mất, ngươi là tai mắt do Ma Tôn xếp vào.” Huyết Hải Vương cười như không cười nhìn thoáng qua phó quan: “Như vậy đi, ta cho ngươi một chiếc khoái thuyền. Ngươi có thể suất lĩnh thân tín của mình đi chi viện.”

“Nguyên soái…”

“Người đâu, cho hắn một chiếc khoái thuyền… Bảo hắn đi trước mặt Ma Tôn biểu hiện cho tốt.”

“Nguyên soái không cần a~”

…

Cùng lúc đám người Huyết Hải Vương chú ý tới đám người Ma Tôn trên bầu trời Vô Vọng Hải, trên bầu trời, rốt cuộc Ma Tôn bắt được một cơ hội, lại thi triển lá bài tẩy thoát khỏi khốn cục, hóa thành một đạo độn quang màu đen nhanh chóng bay về phía Xích Nguyệt Ma Triều.

Hắn đã đem ma khí trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, tốc độ độn quang cũng tăng lên tới sinh bình nhanh nhất, một khi trì hoãn một chút liền lập tức xé rách không gian, hầu như là bất chấp giá nào, không tiếc hậu quả liều mạng chạy trốn.

Mà bộ dáng của hắn cũng đã trở nên thập phần chật vật, áo bào trên người đã trở nên rách tung toé, không nói, trên người cũng có nhiều chỗ bị thương, ngay cả sắc mặt cũng bởi vì mệt mỏi chạy trối chết mà trở nên có chút tái nhợt, hơn nữa sợi tóc hỗn độn, thái dương chảy mồ hôi lạnh, quả thật là muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật.

Phải biết rằng, năm đó làm người thừa kế ưu tú nhất của Dĩ thị, Ma Tôn từ nhỏ đến lớn đều là thuận buồm xuôi gió, cho dù là thời điểm thực lực còn yếu, đều không ai có thể khiến hắn chịu thiệt, ngay cả Ma Hoàng lúc trước, ở trước mặt hắn cũng thường xuyên kinh ngạc.

Đời này hắn chưa từng chật vật như vậy.

Vừa trốn, trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm, chờ hắn còn sống trở lại Ma Triều, giải quyết nguy cơ lần này, món nợ này, hắn nhất định sẽ tìm bọn họ thanh toán từng cái một!

Đang nghĩ ngợi.

Bỗng dưng.

Không vực phía trước xuất hiện không gian ba động mãnh liệt, một con Côn trẻ tuổi chở hai người tộc xuyên thẳng qua không gian mà tới.

Trong miệng Côn kia còn phun ra nuốt vào một viên bảo châu to lớn, chính là viên bảo châu kia, tản ra không gian ba động cực kỳ mãnh liệt, để không gian chung quanh đều trở nên vặn vẹo bất định.

Hai người Côn này đương nhiên là phu thê Vương Tông Côn và Vương Thủ Triết.

"Cái này…"

Đồng tử của Ma Tôn co rụt lại, không dám tin nhìn một màn trước mắt này.

Côn Minh Minh này mới chỉ có cửu giai, làm sao lại như thế?!

Trong lòng cảm thấy không ổn, hắn vừa định xé rách không gian thì lại chạy trốn.

Nào có thể đoán được.

Côn lại tựa hồ là phát hiện ý đồ của hắn, mãnh liệt thúc dục bảo châu.

"Oanh!"

Không gian phong bạo mãnh liệt, lập tức lấy Vương Tông Côn làm trung tâm quét ra bốn phương tám hướng.

Dưới sự "Phấn phất" của không gian chi lực cuồng bạo này, không gian bị vặn vẹo giống như một đoàn lộn xộn, tựa như tùy thời đều sẽ triệt để sụp đổ.

Ý định xé rách không gian của Ma Tôn lập tức bị triệt để cắt ngang, thậm chí còn bị không gian phong bạo cuồng bạo chấn động bay ngược trở về, bị không gian lực phản phệ chấn động đến sắc mặt trắng bệch.

Mà cùng lúc đó.

Ba đại Chân Tiên chiến lực tựa hồ cũng nhận được tín hiệu nào đó, đồng thời gia tăng tốc độ, lần nữa vây khốn Ma Tôn,

thi triển thủ đoạn hướng Ma Tôn phát động tiến công mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, Ma Tôn bị đánh chỉ có sức chống đỡ mà không có sức đánh trả, cực kỳ chật vật.

Thấy thế, trong tầng mây trên bầu trời, vẫn âm thầm đi theo, tìm kiếm thời cơ, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương trong lòng mừng như điên.

Đợi lâu như vậy, tiểu tử Thủ Triết xem như là tín hiệu phát động tổng tiến công.

Dựa theo kế hoạch, Hạ Dương hắn sẽ ở thời điểm Ma Tôn nguy cấp nhất từ trên trời giáng xuống, cho Ma Tôn một kích trí mạng, hoàn thành hành động vĩ đại như anh hùng.

Giết chết Ma Tôn!

Đây chính là thiên đại vinh quang! Từ xưa đến nay, chính là Tiên Hoàng, Tiên Tôn, cũng chưa từng nghe nói có ai hoàn thành hành động vĩ đại như thế.

Dựa vào vinh quang và công trạng này, hắn có thể xin trở về thế giới Nhân tộc nghỉ phép tạm thời, lại lấy thái độ của đại anh hùng cầu hôn với Lam.

Mính Hạ Dương càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng kích động, phảng phất như đã thấy được mình trở về nhân tộc, cưới nàng, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Ngay khi hắn bắn ra long trảo chuẩn bị từ trên trời giáng xuống, hoa lệ biểu diễn, hoàn thành tuyệt sát.

Bỗng dưng.

Một đạo khí tức vô cùng khủng bố mà cường đại từ trên lưng Tông Côn nở rộ ra.

Chỉ thấy Liễu Nhược Lam trong tay cầm tiên kiếm Nghê Nguyệt, đạp không mà đi, đi về phía Ma Tôn.

Cùng một thời gian, một đạo thánh đồ màu lam ẩn chứa đạo lý thiên địa cũng từ trong ý thức hải của nàng nổi lên, cơ hồ che phủ nửa phiến thiên không, uy áp khủng bố từ trong đó tràn ngập ra, tựa như sóng to gió lớn, uy thế kinh người.

Cảm nhận được khí tức này, trên mặt biển phía dưới sóng to gió lớn đột nhiên nổi lên, đại lượng năng lượng nguyên thủy trong Vô Vọng Hải nhất thời hân hoan nhảy cẫng lên, như chim yến ôm ấp lao về phía Liễu Nhược Lam, để cho khí thế vô địch của nàng ta liên tục tăng lên, giống như không có điểm cuối.

Dưới ánh mặt trời, giờ phút này toàn thân nàng bao phủ trong hào quang rực rỡ, lộ ra cao quý mà thần thánh, phảng phất cùng pháp tướng hư ảnh sau lưng hòa làm một thể, cả người tựa như là chủ quân của biển cả mênh mông này, có uy nghi chấp chưởng Càn Khôn, định đỉnh hết thảy.

“Trảm!”

Liễu Nhược Lam nhẹ nhàng phun ra một chữ, năng lượng nguyên thủy bàng bạc nhất thời ngưng tụ thành một lưỡi kiếm dưới tác dụng của Nguyên Thủy thánh đồ, chém về phía Ma Tôn.

Một kiếm này thẳng tiến không lùi, long trời lở đất.

Trong đó ẩn chứa uy thế vô cùng khủng bố, mang theo một loại phong duệ đáng sợ giống như có thể xé rách hư không, nghiền nát tất cả trở ngại, tựa như có thể khai thiên tích địa, không thể địch nổi!

Kiếm quang lướt qua, không gian nhao nhao nghiền nát.

“Thánh đồ!?”

Ma tôn cả kinh, toàn thân tê dại, cảm giác đại nạn lâm đầu xộc thẳng vào não. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ còn một từ – Mẹ nó chứ gì. 】

Mà gần như đồng thời, hình tượng từ ngữ này, cũng ở 《 Hạ Dương, Thiên Khuyết lão nhân, Đế Hưu, thậm chí là trong ngộ đạo đồng loạt bốc lên.

Biểu lộ của mấy người đều là đặc sắc trình lên, một lời khó nói hết.

Ngay cả khóe miệng của Vương Thủ Triết cũng giật giật.

Tình cảm lần trước đánh nhau bất phân thắng bại, nương tử thật đúng là đã thu đánh. Nếu thật sự buông ra đánh, chỉ sợ

mình đã lạnh!

…

Chương 260: Ma Tôn vẫn lạc! Nhược Lam thân thế bí ẩn!

…

Nếu là ở thời kỳ toàn thịnh, Ma Tôn liều mạng còn có thể ngăn cản một đợt, dựa vào át chủ bài và thực lực mà hắn tích góp nhiều năm, Liễu Nhược Lam cũng không có khả năng đánh thắng được hắn.

Chỉ tiếc.

Bây giờ Ma Tôn, sớm đã nỏ mạnh hết đà, các loại át chủ bài bị tam đại Chân Tiên vây công cũng hầu như tiêu hao hầu như không còn.

“Oanh!”

Một kích mang theo Nguyên Thủy chi lực mênh mông của Vô Vọng Hải hung hăng oanh trúng Ma Tôn.

Năng lượng kinh khủng nổ tung ra, không gian phảng phất bị tạc ra hình dạng nấm, dư uy từng vòng khuếch tán ra ngoài, chấn động mặt biển nổi lên bốn phía sóng cả, như tao ngộ gió lốc cực lớn xưa nay chưa từng có.

Qua thời gian rất lâu, dư âm mới dần dần tán đi.

Trên bầu trời, Ma Tôn vẫn đứng giữa hư không như cũ, phảng phất muốn dùng tư thái bất khuất kiên trì đến cuối cùng, có thể hơi dùng thần niệm đảo qua, lại có thể phát hiện khí tức của hắn đã hơi như tơ nhện, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hóa thành bột mịn, thần hồn càng là nghiền nát như cặn bã, một bộ bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tro bụi.

Đường đường là Ma Tôn, trực tiếp bị một đòn này đánh vào trạng thái gần chết.

Những người còn lại xung quanh đều câm như hến, đặc biệt là Vương Tông Côn, đôi mắt cá trợn tròn, sợ tới mức cái đuôi cũng cuộn tròn lại, hiển nhiên bị sự bùng nổ đột ngột của Liễu Nhược Lam hù dọa.

Cũng may Ma Tôn là tu sĩ Chân Ma cảnh cường đại, thân thể và thần hồn cường đại đến cực điểm, còn có thể miễn cưỡng duy trì một đường sinh cơ cuối cùng.

Nếu đổi lại là bất kỳ một tu sĩ Lăng Hư cảnh nào, dưới một kích này, sợ là ngay cả cặn cũng không còn.

"Khụ khụ ~ ta nhớ ra rồi."

Ma tôn hơi thở mong manh đột nhiên ho ra một ngụm máu đen, khuôn mặt đã trắng bệch lại hồng hào lên, đây rõ ràng là dấu hiệu hồi quang phản chiếu.

Nhưng hắn dường như không thèm để ý, ngược lại hoảng sợ lại sùng kính nhìn Liễu Nhược Lam: "Là ngươi, thì ra là ngài! Ngài, ngài đây là không chết, hay là chuyển thế, trùng sinh?"

"?"

Liễu Nhược Lam nhấp nháy một cái không gian tới trước mặt hắn, thoáng nhíu mày: "Thế nào, ngươi nhận ra ta?"

Ma Tôn chậm rãi lắc đầu, thoáng có chút kích động nói: "Ta bất quá chỉ bảy tám ngàn tuổi, làm sao có thể nhận ra ngài? Chỉ là Minh Sát Chân Ma nhất mạch chúng ta có tổ tiên ghi chép sự tích của ngài, ta không ngờ… Ta thế mà lại chết trong tay ngài, trận này, ta thua không oan uổng. Bất quá, xem ra ngài tựa hồ còn chưa nhớ tới chuyện trước kia."

"Chẳng lẽ…" Thiên Lam lão nhân nghe được lời này, tựa hồ cũng nhớ tới điều gì, sắc mặt bỗng dưng đại biến: "Ma tôn, chẳng lẽ nàng là vị kia…"

"Không phải vị kia, còn có thể là ai?!" Sắc mặt Ma Tôn ửng hồng, cả người đều hiển lộ ra một loại phấn khởi không bình thường, tựa như tro tàn hỏa diễm." Ma Tôn đời thứ nhất của Chân Ma điện ghi chép không ít tin tức của vị kia, năm đó thời điểm ta xem điển tịch, đã từng vì đó rung động không thôi. Nguyên Thủy Thánh Đồ, Nguyên Thủy Thánh Kiếm, đó cũng không phải người nào đều có thể có tư cách kế thừa."

"Nghe ngươi nói như vậy, thật đúng là có chút giống." Thiên Lam lão nhân len lén liếc mắt nhìn Liễu Nhược Lam một cái, trong mắt rõ ràng có thêm chút kính sợ, "Bất quá ta lúc trước bởi vì tự tiện nghiên cứu thần hồn kết hợp với khôi lỗi, bị

Thánh Hoàng nhận định là tà đạo phong ấn, đối với vị kia hiểu rõ chỉ có một chút mảnh vỡ trí nhớ.”

Phong ấn?

“…” Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam đều kinh ngạc nhìn về phía lão nhân Thiên Lam, “Không phải ngươi cũng là một trong mười tội phạm truy nã chứ?”

“Ách, ha ha. Xác thực mà nói, là một trong mười đại tội phạm truy nã đã bị bắt.” Thiên Lam lão nhân vẻ mặt hơi có chút lúng túng: “Hơn nữa bởi vì ta bị phong ấn quá lâu, Thánh Hoàng lại tẩy sạch trí nhớ thần hồn của ta, chuyện có thể nhớ được và kỹ thuật có hạn.”

“Ách, bội phục bội phục.” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Thiên Diễm tiền bối có thể sống đến bây giờ thật sự không dễ dàng, cũng không tầm thường.”

“Làm gì có gì đặc biệt hơn người.” Thiên Lam lão nhân cười nhìn về phía Liễu Nhược Lam, trong giọng nói không tự giác mang theo một tia kính sợ: “So sánh với vị kia, chúng ta chính là tiểu đả tiểu nháo. Lúc trước vị kia chính là đuổi theo đánh Thánh Hoàng…”

“Hừ, Thánh Hoàng tính là cái gì!” Ma Tôn tức giận hừ một tiếng, giọng điệu bất mãn: “Tư tưởng cố chấp mà cứng nhắc, ngoài miệng nói nhân nghĩa đạo đức, mình còn không phải chạy tới 【Thái Sơ Đạo Cung】của Thánh Vực trộm đồ sao? Sau khi bị phát hiện bị đuổi giết, còn có mặt mũi nổ tung thông đạo không gian, làm hại một vị kia cũng không quay về được, chỉ có thể ở lại trong tiểu thế giới này của chúng ta. Thánh Hoàng chính là một con chó già vô sỉ hèn hạ!”

Trộm đồ?

Vương Thủ Triết cũng có chút cạn lời.

Sử sách dường như không ghi chép như vậy…

“Khụ khụ! Ma Tôn, ngươi đừng chết đến nơi rồi còn vu oan cho Thánh Hoàng.” Ngộ Đạo Chân Quân, không, Ngộ Đạo Tiên Tôn bất mãn trừng mắt nhìn Ma Tôn, nổi giận mắng: “Lúc trước Thánh Hoàng đi 【Thái Sơ Đạo Cung】 xin viện trợ, mời bọn họ ra tay giúp chúng ta chống đỡ Ma giới xâm

lấn, đánh lui Ma tộc, nào ngờ Thánh tâm lạnh lùng, hắn không thể trong lúc nhất thời mới nghĩ cách cầm 【Hỗn Độn Diệt Thế Châu】, hơn nữa dựa vào đó cùng mấy chục vị Ma Chủ và đại quân Ma tộc đồng quy vu tận, lúc này mới bảo vệ được thế giới Thần Vũ chúng ta một đường hương khói."

"Ha ha." Ma Tôn cười lạnh giễu cợt: "Tên Huyền Linh Thánh Nữ của người ta ở lại thế giới Thần Võ kia cũng là bị buộc bất đắc dĩ sao? Ta thấy hắn rõ ràng là muốn biến bức bách Huyền Linh Thánh Nữ cùng hắn liên thủ chống lại Ma tộc. Huống chi trước mắt, nếu không phải Huyền Linh Thánh Nữ mang theo chút ít cái gọi là phản quân đi ám sát một vị Ma Chủ khác của Ma giới, thì kế hoạch của Thánh Hoàng lão cẩu căn bản không có khả năng thành công."

Săn giết một vị Ma Chủ khác?

Vương Thủ Triết nhìn nương tử Liễu Nhược Lam một cái thật sâu.

Kiếp trước nương tử mạnh như thế sao? Ngay cả Ma Chủ thứ hai của Ma giới cũng bị nàng giết chết sao?

Có điều đến lúc này, Vương Thủ Triết lại hiểu rõ một chút tiền căn hậu quả, lúc trước Nhược Lam đi ám sát đệ nhị Ma Chủ Ma giới hẳn là có Lục Vi đồng hành, tuy cuối cùng thành công đánh chết, nhưng hẳn là bị thương rất nặng.

Quá nửa là Lục Vi liều mạng cứu nàng, phong ấn Chân Linh của nàng trong Tiên Thiên Đạo Thai Chủng, thông qua phương thức này để cho nàng có thể một lần nữa đầu thai chuyển thế.

Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân vì sao nương tử nàng có hai nhân cách. Một là Liễu Nhược Lam, một là Liễu Nhược Linh, cái sau hơn phân nửa là chủ ý của Huyền Linh thánh nữ.

Chỉ là Vương Thủ Triết nhất thời nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc lần đầu tiên mình cho Nhược Lam hay là Nhược Lam?

Đau đầu!

"Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?" Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Có phải đang suy nghĩ một người khác không?"

“Không phải, mặc kệ nương tử rốt cuộc có lai lịch gì, đều là nương tử của Vương Thủ Triết ta.” Vương Thủ Triết lập tức nắm chặt tay nàng, “Ta chỉ đang lo lắng, sau khi nương tử biết thân thế của mình, có nghĩ sẽ trở về, rời khỏi ta, rời khỏi nhiều hài tử như vậy.”

“Đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ? Ta khuyên ngươi đừng nghĩ nhiều chuyện máu chó như vậy.” Liễu Nhược Lam tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Trước tiên không nói ngươi Thiên Thác nói thật hay giả, cho dù là thật thì đã sao? Lão nương và ngươi đều sinh ra một gia tộc ở bên cạnh rồi, có thể trở về chỗ nào chứ? Có thời gian rảnh chi bằng đánh thêm mấy ván mạt chược.”

“Vâng vâng vâng, nương tử dạy rất phải.” Lúc này Vương Thủ Triết mới yên tâm nói: “Tóm lại, Trường Ninh Vương thị chính là nhà của chúng ta, chúng ta không đi đâu hết.”

Ma Tôn nhìn thấy một màn này, không khỏi thở dài một hơi: “Thì, mệnh dã… uổng cả đời ta tính toán, lại không ngờ bị đá trúng thiết bản như thế. Nhưng mà, cái mạng này cho ngươi cũng có thể. Lúc trước tổ sư gia Minh Sát nhất mạch chúng ta, chính là dựa vào việc nhặt thi thể một con Minh Sát Ma Thần mà ngươi giết chết, mới sáng tạo ra Minh Sát Chân Ma Kinh.”

Lúc này, hiệu quả hồi quang phản chiếu đã dần dần qua đi, sắc mặt Ma Tôn dần dần trở nên tái nhợt, trở nên suy bại.

“Nguyễn Thiên Thác, ngươi nghĩ sai rồi.” Liễu Nhược Lam lạnh nhạt nhìn một màn này, lời nói lại vô cùng tàn khốc: “Sở dĩ ngươi thất bại, cũng không phải là bởi vì ta. Cho dù không có ta, ngươi đụng tới phu quân của ta cũng sẽ chết.”

Ánh mắt Ma Tôn giật giật, dường như có chút không phục và không tin.

Nhưng còn chưa đợi hắn nói chuyện, một giọng nói tràn đầy oán khí khác đã từ phía sau hắn truyền đến: “Thủ Triết à, ngươi đã rất không phúc hậu rồi! Đã nói một kích cuối cùng này do ta đến lấy. Ta đang định lấy thêm chút công huân, lại bị Nhược Lam đoạt trước.”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Dương đã thu liễm thân thể Long Huyết Ma Thần, một lần nữa hóa thành hình thái nhân loại, từ

trên bầu trời mau lẹ mà xuống, rơi ở trước mặt mọi người.

Trong giọng nói của hắn không thiếu ý nghĩ xấu xa, hiển nhiên là oán niệm rất sâu.

Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, Liễu Nhược Lam đã liếc qua: "Hạ Dương, ngươi có ý kiến gì?"

"Không không không, ta không có ý kiến với ngươi…" Biểu hiện của Hạ Dương tương đối nghe lời, "Ta chỉ là đối với Thủ Triết có ý kiến."

"Có ý kiến với phu quân ta, đương nhiên là có ý kiến với ta rồi." Liễu Nhược Lam hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đương nhiên.

"Đi bá" Hạ Dương lại một lần nữa sợ ngay, thái độ thành thật vô cùng, "Vậy bây giờ ta không có ý kiến nữa."

Cũng không thể trách hắn kinh sợ như vậy, không nói đến Liễu Nhược Lam là chị dâu của Lạc Anh, chỉ riêng thực lực này của nàng đã khiến hắn cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Aiz, Thần Thông cảnh vượt cấp chiến Chân Ma, cho dù chỉ là Chân Ma tàn huyết cũng rất khoa trương rồi, nếu như đợi nàng tấn cấp Chân Tiên cảnh, vậy sức chiến đấu há không phải là cao nhất sao?

Đến lúc đó, thế giới Thần Võ này còn có người là đối thủ của nàng sao?

"Nếu phu quân đã đồng ý để ngươi hoàn thành một kích cuối cùng, vậy thì ngươi cứ tùy ý đi, miễn cho có người nói thầm sau lưng, nói phu quân ta nói không giữ lời." Liễu Nhược Lam khoát tay áo, dứt khoát nói: "Giá trị công huân này, nhường cho ngươi."

Mính Hạ Dương nhìn ma tôn đã hấp hối, một bộ tùy thời sẽ tự vẫn, chợt cảm thấy hoàn toàn không có hứng thú: "Thôi bỏ đi, bộ dáng hiện tại của hắn, nếu ta thật sự ra tay giết chết hắn, lĩnh công huân này, trở về chẳng phải là cười nhạo?"

"Là ngươi?!" Ma Tôn đã nhìn chằm chằm vào Hạ Dương một lúc lâu, lúc này rốt cục nhận ra hắn, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ: "Long Huyết Ma Thần của vực ngoại Ma tộc tân tấn, dĩ nhiên là một Nhân tộc!"

Nếu không phải hắn đã cùng Long Huyết Ma Thần giao thủ qua, đối với khí tức của nó ấn tượng thập phần khắc sâu, chỉ sợ thật đúng là nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên đời này lại có chuyện quỷ dị như thế.

Một Nhân tộc làm sao có thể giả trang thành Ma Thần mà không để lộ chút sơ hở nào được? Không chỉ mình hắn, thậm chí ngay cả Ma Thần chân chính cũng bị lừa!

"Thế nào, không phục?" Hạ Dương cười lạnh: "Nếu không phải thấy ngươi sắp chết, ta thật sự muốn tìm ngươi tính sổ. Ngươi xuống tay thật là đủ đen."

"Thì ra là thế, thì ra là như thế."

Ánh mắt Ma Tôn bắt đầu khởi động, rốt cục nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả chân chính.

Ánh mắt hắn ta phức tạp đến cực điểm nhìn Vương Thủ Triết: "Tất cả những thứ này đều là ngươi bố cục ở sau lưng. Thủ đoạn hay lắm. May mà Hao Thiên Thác ta cho rằng chỉ thua một ván, lại chưa từng nghĩ, hóa ra là thua từ đầu tới đuôi, toàn bộ đều thua."

Hắn tính tới tính lui, vậy mà đều nằm trong tính toán của Vương Thủ Triết.

Loại tình huống này, hắn quả thật là muốn không thua cũng khó.

"Ai~ thôi vậy." Ma Tôn ngửa mặt lên trời thở dài, sắc mặt cũng trở nên thất bại: "Đa tạ Huyền Linh Thánh nữ để lại cho ta chút tôn nghiêm."

Dứt lời, hắn bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, dùng hết lực lượng cuối cùng điều động lực lượng thần hồn còn sót lại.

Mảnh vỡ thần hồn lập tức nổ bể ra.

"Oanh!"

Năng lượng dao động kịch liệt, thân thể và thần hồn của Ma Tôn đều hóa thành bột mịn, triệt để tiêu tán trên bầu trời.

Trữ vật giới chỉ, Chân Ma kinh, cùng với các loại bảo bối thì nổ tung.

Vương Thủ Triết hơi nhíu mày, thần niệm quét xung quanh: “Nương tử, linh giác của nàng còn trên ta, nàng xem lần này Ma Tôn tự bạo là chết thật hay là giả chết? Có lưu lại tàn hồn hại hậu nhân không?”

“Phu quân à, chàng thật sự là quá cẩn thận, nếu năm đó ta có một nửa cẩn thận của chàng, sao lại bị Thánh Hoàng lão cẩu kia lừa chứ?” Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn hắn: “Yên tâm, theo ta quan sát, Kỳ Thiên Thác thật sự đã tan thành tro bụi rồi.”

“Thánh… Nhược Lam nói không sai.” Ngộ Đạo và Đế Hưu cũng nhao nhao biểu thị, không có nửa điểm dấu hiệu Ma Tôn có thể đào thoát, xem như chết không thể chết lại, cũng không có khả năng phục sinh.

“Nếu như vậy, ta yên tâm rồi.” Vương Thủ Triết tiện tay chộp trên không trung, thu nạp chiến lợi phẩm mà Ma Tôn tuôn ra.

Trong đó, vật khẩn yếu nhất đương nhiên là 【Minh Sát Chân Ma Kinh】.

Bởi vì quan hệ của Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết đã từng nhìn thấy cả Thánh đồ, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Chân Ma kinh hoặc Tiên kinh.

Hình dạng của nó tương tự với bảo điển, cũng là bộ sách, chỉ là nhìn qua càng thêm dày nặng, đường vân trên tấm bìa đen lan tràn càng thêm huyền ảo, khí tức cũng càng thêm hùng hậu thâm thúy, mang theo một loại khí tức U Minh cực hạn, mơ hồ tựa như có thể cộng minh cùng pháp tắc trong thiên địa, huyền diệu khó lường.

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị quan sát kỹ, trong Minh Sát Chân Ma Kinh bỗng dưng truyền ra một giọng nữ thở phì phò: “Thả ta ra! Ta chán ghét khí tức của ngươi!”

Trong lúc nói chuyện, một nữ khí linh mặc hắc bào từ trong Minh Sát Chân Ma kinh hiện ra.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, thoạt nhìn không quá hai mươi tuổi, tư thái xinh đẹp, dung mạo tinh xảo, toàn thân tràn đầy khí tức U Minh nồng đậm.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ và chán ghét: “Nhanh rút bàn tay bẩn của ngươi ra, pháp tắc sinh mệnh thật đáng ghét…”

Kết quả nàng còn chưa nói xong đã bị Vương Thủ Triết bắt vào trong nhẫn trữ vật.

Bộ Chân Ma Kinh này hoàn toàn không thích hợp với hắn, ngược lại vô cùng thích hợp với Lung Yên lão tổ, bởi vậy hắn cũng lười tốn nước bọt với nàng.

Giống như loại khí linh này, tính cách thường thường kiêu ngạo mà cố chấp, cùng với nàng tốn sức trao đổi, còn không bằng trực tiếp giao cho Lung Yên lão tổ, để tư chất huyết mạch đều thập phần phù hợp Lung Yên lão tổ đi trao đổi với nàng.

Có bộ Minh Sát Chân Ma Kinh này, Lung Yên lão tổ cũng không cần lần mò từng bước một đi lên con đường Chân Ma.

Dù sao, con đường đó thật sự không dễ đi.

Hắn đã từng đặc biệt trao đổi với Lục Vi, lúc này mới biết, con đường này gian nan vượt xa người bình thường tưởng tượng, trong đó muốn vượt qua khó khăn nhiều không kể xiết, từng cái đều có thể nói là lạch trời.

Cho dù là nàng, lúc trước cũng là bởi vì có Thánh Hoàng Thánh đồ của Thánh Hoàng phụ trợ, mới có thể dựa vào một bộ bảo điển cao cấp đi trên con đường Thông Chân Tiên.

Dù sao, có sẵn đường để tham khảo tất nhiên sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Mà trừ nàng ra, còn lại mấy người dựa vào nửa bước Tiên kinh thành tựu Chân Tiên hoặc Chân Ma, nếu không phải có cơ duyên đặc thù, nếu không phải là mưu lợi. Thí dụ như Huyết Tôn Giả, chính là dựa vào thiêu đốt bản mệnh cổ cưỡng ép phá tan cửa ải, tấn thăng đến Chân Tiên cảnh.

Lão tổ tông tuy có tư chất Thiên Nữ, thiên phú dị bẩm, ngộ tính tuyệt hảo, tuyệt đối xứng đáng với một câu “Trời ban kỳ tài”, nhưng không ai có thể bảo đảm, nàng không dựa vào Chân Ma kinh nhất định có thể tu luyện tới Chân Ma cảnh.

Dù sao, từ khi Tiên Ma hai triều thành lập đến nay, cũng không phải là không có người khiêu chiến qua.

Mà những kẻ có can đảm dựa vào bảo điển cao cấp hoặc là nửa bước Tiên kinh khiêu chiến Chân Tiên Chân Ma cảnh kia, người nào không phải ngút trời kì tài? Nếu tư chất đạt tới cấp bậc thiên tử thiên nữ có thể đi thông con đường này mà nói, mấy vạn năm qua, há lại một mực không có người đi qua?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù lão tổ tông thật sự có thể lội ra một con đường Chân Ma hoàn toàn mới, hao phí thời gian tinh lực cũng gấp mấy lần tu luyện bình thường, không chừng lúc tu thành Chân Ma cũng đã là một lão ẩu ba bốn ngàn tuổi rồi.

Nếu không cẩn thận, chậm nửa bước, không thể hoàn thành đột phá trước khi thọ nguyên hao hết, vậy chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao?

Mà ngoài Chân Ma kinh ra, lần này Vương Thủ Triết còn thu hoạch được hai kiện Chân Ma khí.

Từ điểm này mà xem, Ma Tôn vẫn tài đại khí thô, dù sao Vương thị lăn lộn đến bây giờ cũng chỉ có một món tiên khí.

Hai kiện Chân Ma khí này, một kiện là Minh Sát Chân Ma phiên, có thể công có thể phòng, còn có thể dùng cho độn hình, năng lực tổng hợp mạnh, các phương diện năng lực cũng tương đối cân đối, là một kiện Chân Ma khí có tính thực dụng phi thường mạnh.

Theo lý thuyết, nó rất thích hợp với Lung Yên lão tổ.

Tuy nhiên lần tiêu diệt Ma Tôn này cũng không phải là công lao của một mình Vương Thủ Triết hắn. Hắn đã cầm Chân Ma Kinh, hai kiện Chân Ma Khí này đương nhiên nên lấy ra phân chia.

Hắn ta không khỏi nhìn về phía Ngộ Đạo, Đế Hưu và Thiên Cương lão nhân: “Vị tiền bối nào cần Minh Sát Chân Ma Phiên?”

Ngộ Đạo và Đế Hưu đồng loạt lắc đầu: “Thủ Triết gia chủ, hai người chúng ta nhờ ngươi trợ giúp mới có thể nhìn thấy chân ý thập tam giai, có thể thăng cấp tiên thực. Trận chiến này chúng

ta bất quá chỉ bỏ chút sức nhỏ, còn nhân tình ngươi còn xa xa không đủ, há có thể chia chiến lợi phẩm?”

Lão nhân Thiên Cương lại do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Chân Ma Phiên này dường như rất thích hợp với vị Lung Yên lão tổ nhà các ngươi, ta sẽ không tranh đoạt với nàng ta.”

“Thiên Cương tiền bối, thanh U Minh Trảm Tiên Đao này, ngươi cứ nhận đi.” Vương Thủ Triết hào phóng đưa một món Chân Ma Khí khác cho Thiên Cương lão nhân.

Ngoại hình U Minh Trảm Tiên Đao thập phần bá khí, nhưng lại có chút phù hợp với hình tượng Thiên Cương lão nhân.

Thiên Cương lão nhân nhận lấy đao, yêu quý vuốt ve lưỡi đao sắc bén vô cùng của Ma đao, mừng rỡ không thôi: “Lão hủ rất thích dùng đao. Chỉ tiếc đây là ma đao, ta cần phải tẩy rửa sạch sẽ sát khí và lệ khí trên ma đao trước, sau đó dùng lượng lớn thiên tài địa bảo hàng đầu rèn luyện nó một lần nữa, chuyển hóa nó thành tiên khí, quá trình tốn công phu… Hảo hảo ~ đa tạ Thủ Triết gia chủ. Chờ Ninh Kham lớn hơn một chút, ta sẽ truyền… vân vân!”

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt Thiên Lam Lão Nhân dần dần thu lại.

Hắn nhìn Vương Thủ Triết, thẳng đến lúc này rốt cục mới ý thức được không đúng: “Đồ đệ Vương Ninh Hi của ta, không phải là của Vương thị sao? Hợp với ta hao phí tinh lực và tài lực thật lớn, đi tẩy thanh Chân Ma khí này, hay là giúp Vương thị tẩy?”

Luôn cảm thấy mình như lỗ lớn chuyện gì xảy ra?

“Ách… Trong nhẫn trữ vật cấp bán tiên khí này còn có một số bảo vật, chờ khi về Vương thị lại chậm rãi mở ra.” Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác: “Đến lúc đó lại chia sẻ với các vị. Không còn sớm nữa, chúng ta về sớm một chút xem sao.”

Dưới sự cắt ngang và thúc giục của Vương Thủ Triết, mọi người rất nhanh đã lên đường trở về.

Mà cùng lúc đó.

Trong Vô Vọng hải.

Trong hạm đội Xích Nguyệt Vô Vọng, Huyết Hải Vương lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng yên tâm lo lắng đề phòng hơn nửa ngày.

Đây tuyệt đối là ngày hắn kích thích nhất trong cuộc đời dài dòng buồn chán.

Hắn vậy mà tận mắt nhìn thấy Ma Tôn cao cao tại thượng ngày xưa bị giết chết, còn xa xa nhìn thấy hư hư thực thực là Thánh đồ chi vật.

Tất cả những điều này đều đã vượt xa khỏi gánh nặng trong lòng hắn, khiến trái tim của hắn đến bây giờ vẫn còn đập thình thịch, đầu óc cũng hoảng hốt, có cảm giác không chân thực mãnh liệt.

Cũng may cảnh giới của đối phương quá cao, căn bản không thèm để ý tôm nhỏ như hắn, ngay cả chút hứng thú liếc mắt một cái cũng không có. Nếu không, hắn sợ là ngay cả mặt trời ngày mai cũng chưa chắc còn có thể thấy được.

Tuy nhiên hiện tại, việc cấp bách lại không phải là cảm khái về việc này.

Hắn phải nhanh chóng truyền tin tức về Ma Triều, nói cho Ma Hoàng lão tổ tông biết.

Ma Tôn vừa chết, trời ạ, sợ là sẽ thật sự thay đổi.

…

Đám người Vương Thủ Triết đương nhiên không biết hành động bên phía Huyết Hải Vương, cũng sẽ không để ý.

Trên đường trở về không cần bắn tỉa Ma Tôn, mấy người phi độn với tốc độ cao nhất, tốc độ tự nhiên so với lúc đến nhanh hơn rất nhiều.

Bất tri bất giác, lại đến bầu trời Đại Càn.

Tây Hải hồ, lúc trước bị kinh hách, đám người Huyết Đồng ma quân cùng Nguyên Hựu đại đế bắt đầu co đầu rụt cổ trong quân doanh, đang kịch liệt thảo luận sách lược tác chiến kế tiếp, là rút, hay là chờ xem. Song phương đều cố chấp một lời, khó có thể lựa chọn.

Nhưng ngay khi bọn họ đang tranh luận.

Trên bầu trời, mấy đạo uy thế Chân Tiên cảnh kinh khủng lại dắt tay nhau tới, mênh mông cuồn cuộn quét qua nửa bầu trời.

Huyết Đồng ma quân "nổ khu" chấn động, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Xong rồi, xong rồi, lần này nếu không phải Ma Tôn bị trấn áp trục xuất thì chính là trực tiếp bị tiêu diệt rồi. Mấy vị đại lão Chân Tiên này, nhất định là tới tìm hắn tính sổ sau thu hoạch.

Nguyên Hựu đại đế và Diên Khánh đại đế cũng hai mắt đăm đăm, trong lòng hoảng loạn bất an: "Đợi mấy đại lão Chân Tiên cảnh kia vừa rơi xuống, chúng ta liền lập tức đầu hàng đi."

"Đầu hàng."

Huyết Đồng ma quân cũng cảm thấy vô lực hồi thiên, hung hăng gật đầu một cái.

Dưới loại tình huống này, tranh luận và kiên trì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Nào có thể đoán được.

Bọn họ đều đã chuẩn bị tốt tâm lý xây dựng, chỉ chờ các đại lão xuống.

Trên bầu trời, mấy đạo khí tức đại lão Chân Tiên cảnh kia căn bản không có rơi xuống, thậm chí ngay cả dừng lại một chút cũng không có, trực tiếp xuyên qua bầu trời đại doanh bọn họ, trực tiếp một đường đi thẳng về phía đông.

Biểu cảm của đám người Nguyên Hựu đại đế đều trở nên vô cùng cổ quái, vừa xấu hổ vừa tức giận, loại cảm giác này, so với lâm trận đầu hàng còn tới khuất nhục hơn.

Thậm chí ngay cả phản ứng cũng không thèm để ý bọn họ một chút, muốn coi thường người khác như vậy sao?

Nhưng mà lần này bọn họ cũng hiểu rõ, tình huống Ma Tôn hoặc chết hoặc bại không rõ ràng, nhưng ít nhất lúc này đây, chiến lược của bọn họ hoàn toàn xong đời.

Thiếu đi sự che chở của Ma Tôn, mấy người bọn họ chính là loại tép riu như bị người khác bóp.

Trong lúc nhất thời, trong đại doanh người người u sầu đầy mặt. Tương lai này tràn đầy biến số, ai cũng không biết thế cục biến thành cái dạng gì, bọn họ rốt cuộc nên đi con đường nào a?

…

Cũng không lâu lắm, đám người Vương Thủ Triết đã về tới Trường Ninh Vương thị. Hai bên vừa chạm mặt đã biết thành quả chiến đấu lần này thực sự huy hoàng.

Ma Tôn đã chết, bố cục trong thiên hạ sẽ triệt để nên viết.

Lúc này, chính là lúc thích hợp rèn sắt khi còn nóng, mọi người ngồi xuống cùng nhau bàn bạc phương hướng phát triển tương lai của Nhân tộc. Quy tắc của thế giới tương lai cũng là thời điểm chế định lại lần nữa.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết liền cho người thông báo cho Tiên Hoàng, Tiên Tôn, Ma Hoàng, cũng để Đế Hưu, Ngộ Đạo, Thiên Tuyền lão nhân, cùng với Linh Hạ Dương ở lại, chuẩn bị mọi người ngồi xuống mở nội bộ tiểu hội, thương nghị đại cục tương lai.

Về phần địa điểm khai trương nha ~

Vương Thủ Triết là một trạch nam rõ ràng, địa điểm đương nhiên là ở tiểu viện Thủ Triết của hắn.

…

Chương 261: Lung Yên thánh nữ! Kế thừa Minh Sát Chân Ma Kinh!

…

Yêu cầu của hội nghị Thủ Triết rất nhanh đã nhận được hưởng ứng.

Chỉ là lần này Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng, đều cự tuyệt trực tiếp được triệu tập tới hội nghị, loại phương thức giáng lâm này tuy rằng nhanh, nhưng mỗi lần đều phải tiêu hao Tiên Hoàng lệnh Tiên Ma Lệnh một lần.

Dùng lời của Ma Hoàng mà nói, tiểu tử Vương Thủ Triết kia không làm nhà không biết củi gạo quý, bọn họ tế luyện một lần Tiên Ma Lệnh dễ dàng sao? Mỗi một lần đều phải hao phí rất nhiều thời gian và Tiên Linh hoặc Chân Ma chi khí để tế luyện.

Bọn họ tình nguyện phái ra hình chiếu, một đường "chậm rãi" chạy đến.

Nếu như vậy, Vương Thủ Triết sẽ để bọn họ đi, vừa lúc thành viên gia tộc gần như đều ở đây, coi như nghỉ ngơi nghỉ ngơi bồi gia đình. Có điều, tộc nhân người nhà bận rộn hơn Vương Thủ Triết, đợi hai ngày sau đều trở về cương vị của mình.

Đặc biệt là chiến trường ở ngoại vực, tuy rằng dựa vào quân đội cường đại và hệ thống phòng ngự kiên cố ngăn chặn sự tấn công của Ma tộc, nhưng cũng không thể một mực mặc kệ bản thân.

Nếu Ma Tôn đã bị chém đầu, như vậy chiến trường ngoại vực bên kia, tự nhiên cũng nên tiến hành kết thúc.

Thời gian vội vàng, bất tri bất giác, lại một đoạn thời gian nữa trôi qua.

Ngày hôm đó.

Trong tiểu viện cỏ cây um tùm, cây xanh thấp thoáng, Vương Thủ Triết đang ngồi trên ghế tựa trong lương đình như thường ngày, kể chuyện xưa cổ xưa cho Ly Ngao và tông thế, tăng tiến tình cảm giữa hai bên.

Bỗng nhiên.

Tương lai gia báo, âm Sát ma quân của âm Sát tông cầu kiến Thủ Triết gia chủ.

“Ha ha.” Vương Thủ Triết cười cười: “Lão ma này cũng thật thông minh.”

Tiện tay vỗ vỗ hai hài tử bên cạnh, để bọn họ tự mình đi chơi, hắn liền đứng dậy rời khỏi tiểu viện, đồng thời sai người đi mời âm Sát Ma Quân vào.

Đối với Vương thị mà nói, cái chết của Ma Tôn xem như kết thúc, từ đây hệ Ma Tôn không thể dấy lên sóng gió gì nữa.

Nhưng đối với các phương khác mà nói, cái chết của Ma Tôn lại là một mồi lửa, sẽ trực tiếp dẫn phát biến động của bố cục.

Thế lực cũ nghênh đón kết thúc, ắt sẽ có thế lực mới bổ sung chỗ trống cho nó.

Kế tiếp, thế lực khắp nơi ắt sẽ nghênh đón một đợt tẩy bài.

Mấy ngày nay sở dĩ coi như bình tĩnh, một là bởi vì tin tức còn chưa có truyền ra, hai là các thế lực nhận được tin tức cũng tạm thời không xác định được tình huống, vẫn còn đang trong giai đoạn quan vọng.

Ở thời điểm này, thường thường là ai bắt được cơ hội trước tiên, người đó liền có thể chiếm cứ tiên cơ trong ván cờ kế tiếp.

Xem ra, âm Sát ma quân này, ngược lại là người thông minh, cũng là người thông minh.

Niệm tình hắn cho tới nay cực kỳ quan tâm và che chở Lung Yên lão tổ, Vương Thủ Triết ngược lại không có chậm trễ, cố ý bày ra một bàn thức ăn quý giá tiếp đãi trong sảnh tiếp đãi.

Đồng thời tham dự tiếp đãi còn có trưởng bối Vương Tiêu Hãn và lão tổ tông Lung Yên.

Âm Sát ma quân vừa thấy Vương Thủ Triết, liền lập tức hạ thấp tư thái, tiến lên hành lễ nói: “Âm Sát tông Kỳ Hồng Chiêu, bái kiến Thủ Triết gia chủ.”

Vương Thủ Triết cũng khách khí không thôi: “Ma quân sẽ giết Thủ Triết rồi. Nào nào, mau mời ngồi.”

“Hồng Chiêu chính là thân mang tội, sao dám.” Âm Sát ma quân vẻ mặt hổ thẹn vạn phần, “Hai nước Âm Sát tông chúng ta và Nam Tần Tây Tấn mấy năm nay bị Ma Tôn bức hiếp, Huyết Đồng ma quân mang theo, gần như tạo thành sai lầm lớn. Nếu không phải thu được nếu như bị băng âm thầm truyền tin, chỉ sợ sẽ còn tiếp tục bị Huyết Đồng ma quân mê hoặc.”

“Vậy lần này Ma quân đến đây?” Vương Thủ Triết mỉm cười nhìn hắn: “Chẳng lẽ là đã làm ra lựa chọn?”

“Thủ Triết gia chủ anh minh.” Âm Sát ma quân tư thái rất thấp, “Huyết Đồng ma quân khi cùng đường mạt lộ còn không cam lòng thất bại, nghĩ tới làm ra đại sự kinh thiên động địa, lão hủ cùng Nguyên Hựu, Duyên Khánh hai vị đại đế âm thầm thương lượng một chút, trước tiên điều Cổ Tượng ma quân lên núi, đồng thời dùng bí trùng tổ truyền Cửu Âm Phệ Hồn Trùng của Âm Sát tông ta âm thầm đánh lén Huyết Đồng ma quân. Một bộ phân thân cuối cùng của lão đã bị chúng ta tiêu diệt toàn bộ. Đây là 【 Huyết Ma Bảo Điển 】 sau khi lão chết lột xác, cùng nhẫn trữ vật và ma đạo khí 【Huyết Ma Nhận 】.”

Trong lúc nói chuyện, âm Sát Ma Quân ngoan ngoãn móc ra chiến lợi phẩm.

“Huyết Đồng ma quân chết rồi.” Vương Thủ Triết vẫn hơi xúc động trong lòng.

Nhớ ngày đó, Huyết Đồng ma quân cũng tạo thành một chút áp lực đối với Vương thị, cũng để cho hắn mưu tính một hồi.

Nhưng đến bây giờ, Huyết Đồng ma quân lại ngay cả mặt Vương Thủ Triết hắn cũng không thèm soi, cứ như vậy vô thanh vô tức chết đi.

Có điều cũng khó trách, bây giờ Vương Thủ Triết ngay cả Ma Tôn cũng thu thập xong, chỉ là Huyết Đồng Ma Quân đương nhiên không được hắn để ở trong lòng.

Huyết Đồng ma quân vẫn luôn giữ lại, cũng chỉ là vì muốn lợi dụng cuối cùng, hôm nay Huyết Đồng ma quân không còn chút giá trị lợi dụng nào, chết cũng chết.

“Thủ Triết gia chủ…” Trong lòng âm Sát Ma Quân hơi có chút thấp thỏm bất an: “Chẳng lẽ hành động của chúng ta tạo thành bất tiện cho kế hoạch của ngài?”

“Không sao không sao, chỉ là Huyết Đồng chết thì chết thôi. Âm Sát tiền bối bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, ta thay lão tổ nhà ta cảm thấy vô cùng vui mừng.” Vương Thủ Triết cười nói: “Huyết Ma Bảo Điển và Huyết Ma Nhận đều là tài sản của Chân Ma Điện, giao cho lão tổ nhà ta xử trí đi.”

Âm Sát Ma Quân thầm thở dài một hơi, lúc này ánh mắt mới hơi có chút phức tạp nhìn về phía Lung Yên lão tổ: “Nhược Băng, ta…”

“Như Băng bái kiến sư tôn.” Vương Lung Yên thấy thế, chủ động tiến lên hành lễ, thái độ trước sau như một cung kính: “Sau này Nhược Băng chấp chưởng Chân Ma Điện, còn cần sư tôn làm chỗ dựa cho ta.”

Sắc mặt âm Sát ma quân lập tức chuyển thành mừng như điên: “Được được được, vi sư không ủng hộ ai với ngươi.”

Nhiều năm như vậy, hắn thật lòng bồi dưỡng Vương Nhược Băng như người thừa kế, bất kể là tình cảm, hay là đầu nhập vào, hắn đều không hy vọng mất đi đồ đệ này.

Chỉ cần Vương Nhược Băng còn nguyện ý nhận sư tôn như hắn, vậy nàng xuất thân gia tộc nào, có gì quan trọng?

Dừng một chút, hắn cẩn thận hỏi: “Nhược Băng, Ma Tôn thật sự…”

Mặc dù tận mắt nhìn thấy Ma Tôn bị đuổi giết, nhưng Ma Tôn chấp chưởng Chân Ma điện mấy ngàn năm, tích uy sâu nặng, không có tận mắt nhìn thấy, trong lòng hắn luôn cảm thấy bất an.

Lung Yên lão tổ đương nhiên hiểu rõ băn khoăn của hắn, vung tay ngọc lên, Minh Sát Chân Ma Kinh liền từ trong thức hải của nàng bắn ra như điện, lơ lửng đến đỉnh đầu nàng.

Một vị khí linh nữ tử áo đen tư thái xinh đẹp, khí chất u lãnh từ trong đó trôi nổi ra, quét qua khắp nơi, trong khẩu khí nhất thời mang theo vài phần phê bình nói: “Như băng, hai ngày nay ngươi mới kế thừa Chân Ma Kinh, hẳn là hảo hảo tiêu hóa mới đúng, như thế nào chạy loạn khắp nơi?”

Cô gái này chính là Minh Cơ - khí linh của bộ Chân Ma Kinh này.

Sau khi kế thừa Chân Ma Kinh, Âm Sát Bảo Điển liền tạm thời dung nhập vào trong Minh Sát Chân Ma Kinh.

Đây là bởi vì Âm Sát Chân Ma điển vốn là bảo điển thoát thai từ Minh Sát Chân Ma kinh, cả hai vốn là quan hệ trên dưới, Minh Sát Chân Ma kinh tự nhiên có thể tiếp nhận một lần nữa.

Đợi Vương Lung Yên tinh tế tìm hiểu một phen, sau khi thông hiểu pháp tắc ẩn chứa trong Chân Ma Kinh, liền có thể tách Âm Sát Bảo Điển ra lần nữa, hơn nữa, mượn lần "Trở về" này, còn có thể thuận thế giúp Âm Sát Bảo Điển hoàn thành bổ sung năng lượng, thuận tiện cho người kế thừa tiếp tẩy tủy phạt mao huyết mạch tăng lên.

Bất quá, đừng nhìn khẩu khí của Minh Cơ mang theo vài phần trách cứ, tựa hồ như đang phê bình Vương Lung Yên, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ cưng chiều thật sâu.

Nguyên nhân không có gì khác.

Chỉ vì Vương Lung Yên sau khi kế thừa Chân Ma kinh, dựa vào tinh hoa thiên địa tích góp từng tí một trong Chân Ma kinh lần nữa tẩy tủy phạt mao, hoàn thành một vòng tăng lên, huyết mạch vậy mà từ tầng thứ chín ban đầu, lập tức bước vào tầng thứ mười.

Huyết mạch đệ thập trọng còn gọi là 【Diễn Thánh Chân Thân】. Đây đã là cấp độ mà tuyệt đại đa số tu sĩ Lăng Hư cảnh đều không đạt được, chỉ có một ít thiên tử thiên nữ tiến vào Lăng Hư cảnh, mới có thể huyết mạch thức tỉnh đến 【Diễn Thánh Chân Thân】 đệ thập trọng.

Nhưng Vương Lung Yên hôm nay lại khác, lúc ở Thần Thông cảnh dựa vào kế thừa Chân Ma Kinh tẩy tủy phạt mao, cũng đã là huyết mạch tầng thứ mười, đợi một ngày nàng tấn thăng Lăng Hư cảnh, có thể trực tiếp đạt tới huyết mạch tầng thứ mười —— Thuần Nguyên Tiên Khu!

Loại trình độ thức tỉnh huyết mạch này, đã không khác gì Chân Tiên!

Có thể thành tựu Thuần Nguyên Tiên Khu Giả ở Lăng Hư cảnh, từ xưa đến nay đều cực kỳ hiếm thấy, đặt ở Thánh tộc như Dĩnh thị, đó chính là người thừa kế kế tiếp nhất thỏa đáng.

Tại Thánh Vực, loại người này có một loại xưng hô dành cho riêng mình, đó chính là 【Thánh nữ】 hoặc là 【Thánh tử】.

Ứng ứng chính là 【Đại La Thánh Tôn】, biểu thị bọn họ đã có tiềm lực tranh thủ Thánh Đồ, vấn đỉnh Đại La cảnh, trở thành Thánh Tôn người người kính ngưỡng.

Có thể tìm được người thừa kế cấp bậc như thế, Minh Cơ sao có thể không vui chứ, sao có thể không che chở?

"Minh Cơ tỷ tỷ, sau khi ta chiêu đãi sư tôn xong, sẽ đi bế quan." Vương Lung Yên ngoan ngoãn đáp.

"Vậy ngươi nhanh lên một chút đi, ta còn có rất nhiều thứ chưa dạy cho ngươi đâu." Minh Cơ nói xong, cũng không thèm nhìn những người khác đã dung nhập vào trong Minh Sát Chân Ma Kinh, một lần nữa trở về bên trong thần hồn Vương Lung Yên.

Một màn như vậy, âm Sát ma quân là lão lệ tung hoành: "Tốt tốt tốt, trời không phụ ta, âm Sát nhất mạch ta cuối cùng cũng hỏi tôn chủ Đỉnh Chân Ma điện."

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, cả đời vĩ viễn lại dễ dàng thực hiện như vậy.

Vốn hắn còn tưởng rằng, hắn phải hao phí rất nhiều thủ đoạn, chậm rãi thay Nhược Băng lật bàn, nhưng không ngờ, Vương thị lại bá đạo như thế, trực tiếp giết chết Ma Tôn, cưỡng đoạt Chân Ma Kinh.

"Tiền bối âm Sát, mời ngồi." Vương Thủ Triết lại mời.

Lần này âm Sát ma quân không từ chối, ngồi xuống ghế khách.

Vấn đề quan trọng nhất là nói rõ, tiếp theo đương nhiên là khách và chủ đều vui vẻ.

Sau một phen chiêu đãi, Vương Thủ Triết còn chuẩn bị mời âm Sát Ma Quân ở lại Vương thị một chút thời gian. Có điều âm Sát Ma Quân lại uyển chuyển từ chối, tỏ vẻ còn có rất nhiều chuyện chưa làm, cần lập tức chạy về xử lý.

Chờ âm Sát ma quân rời đi không bao lâu.

Vực ngoại ma giới liền truyền về tin tức, khu vực ngoại ma ngoại ma của Tần Tấn vực rốt cục kết thúc co đầu rút cổ, bắt đầu phát động tiến công Ma tộc, gấp rút tiếp viện khu phòng thủ Đại Càn. Một trận chiến nhằm vào năm đại Ma Vương của vực ngoại ma giới, cũng là một lần nữa mở màn.

Trong lúc này, Vương Thủ Triết cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, đổ nhẫn trữ vật của Ma Tôn ra. Chiếc nhẫn trữ vật này chính là nhẫn trữ vật cấp bán tiên khí cực kỳ hiếm có, thuộc cấp cao nhất trong thế giới Thần Võ này.

Ngay cả nhẫn trữ vật mà Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng gia tộc đời đời tương truyền, cũng bất quá là cấp bậc Bán Tiên khí.

Mà chiếc nhẫn trữ vật này, tên là 【 Thôn Thiên 】, biểu thị bên trong dung lượng rất lớn.

Đương nhiên, Thôn Thiên Nhất Từ chẳng qua là lời nói khoa trương, dung lượng chân chính bên trong nó, trải qua tính toán ước chừng cũng chỉ năm sáu ngàn lập phương, toàn bộ nước đựng cũng chỉ có thể chứa được năm sáu ngàn tấn.

Nhưng đây đã là nhẫn trữ vật dung lượng lớn nhất mà Vương Thủ Triết từng thấy.

Ngoài ra, bên trong 【 Thôn Thiên 】 còn có không ít thứ tốt, đều là các loại bảo vật như luyện khí, luyện đan trân quý, đan dược thành phẩm. Mà trong đó, ngoài dự liệu của Vương Thủ Triết chính là một viên 【 siêu phẩm đan dược 】 có tư chất cải thiện huyết mạch.

Chỉ tiếc, viên siêu phẩm đan dược này tuy tốt, nhưng chỉ thích hợp với tuyệt thế thiên kiêu cấp bậc Thần Thông cảnh, đối với thiên tử cấp Thần Thông cảnh như hắn có tác dụng rất nhỏ.

Viên đan dược siêu phẩm này, nhất định chỉ có thể ở lại bảo khố đánh dấu giá trị công huân trên trời, xem ai có thể giành được trước.

Ngoài ra, trong Thôn Thiên Trung còn tồn tại mấy thanh đạo khí, cùng một thanh Bán Tiên khí, cùng với số lượng rất nhiều các loại Ma tinh cùng Linh thạch, ngay cả Ma Thần tinh cũng có trọn vẹn năm viên, Tiên Linh Thạch lại có bảy viên, có thể thấy được Ma Tôn vẫn là có chút giàu có đấy.

Tổng kết lại, một đợt đánh Ma Tôn này thật đáng giá, tuôn ra không ít thứ tốt, cho dù phân ra chút chiến lợi phẩm, Vương thị cũng là một đợt lớn.

…

Thời gian vội vàng.

Theo hình chiếu của ba vị đại lão Chân Tiên Tiên Tiên Cảnh, Tiên Tôn, Ma Hoàng từ khắp nơi chạy đến, trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, một cuộc hội nghị sắp ảnh hưởng vô số năm tương lai của thế giới Thần Võ, cuối cùng cũng có thể chính thức bắt đầu.

Địa điểm hội nghị được đặt ở trong lương đình của tiểu viện Thủ Triết.

Người tham gia cuộc họp này không nhiều, tổng cộng chỉ có tám người, ngoại trừ Vương Thủ Triết chủ trì hội nghị ra, bảy người còn lại chính là hình chiếu Tiên Hoàng, hình chiếu Tiên Tôn, ngộ đạo, Đế Hưu, Hạ Dương, Thiên Khuyết lão nhân, cùng với hình chiếu Ma Hoàng đến muộn nhất.

Thật ra Vương Thủ Triết vốn còn muốn kéo Liễu Nhược Lam lên, đáng tiếc nàng không hề hứng thú với những chuyện này, trực tiếp từ chối.

Vì vậy, khi hình chiếu của Ma Hoàng đến tiểu viện của Thủ Triết, nghênh đón hắn chính là sáu vị đại lão Chân Tiên cùng nhau nhìn tới.

Hình chiếu Ma Hoàng lúc này bị dọa đến mức mí mắt giật giật.

Mặc dù lúc trước hắn đã nghe Huyết Hải Vương bẩm báo tình huống đại khái Ma Tôn bị giết, để cho hắn đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chân chính nhìn thấy một màn này, vẫn là bị dọa cho không nhẹ.

Mẹ nó, đây đã không phải vấn đề thực lực cân bằng bị phá vỡ, đây là ngay cả bàn thờ cũng bị hắn lật lên a!

Ai có thể ngờ được, Vương Thủ Triết lại có thể vô thanh vô tức tích lũy nhiều Chân Tiên cảnh như vậy?

Đừng nói ma triều bên này hiện tại chỉ có mình là Chân Ma cảnh, cho dù lại thêm Ma Tôn, sợ là cũng không đủ cho hắn

chơi!

May mắn hắn cấu kết, không, kết giao với Vương thị nhanh, nếu không nói không chừng kết cục giống như Ma Tôn.

“Thủ Triết à.” Tiên Hoàng ngược lại là một bộ dáng hăng hái, không có hảo ý nhìn chằm chằm Ma Hoàng Đạo: “Dù sao hiện giờ cách cục thực lực đã bị đánh vỡ, không bằng chúng ta dẹp ngoài trước an nội, thuận tay tiêu diệt Ma Triều.”

“Không được!” Vương Thủ Triết không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Thứ nhất, hiện tại đang là thời khắc mấu chốt hai triều Tiên Ma hợp lực chống cự lại Ma tộc ngoại vực, há có thể nội chiến? Thứ hai, tuy Xích Nguyệt Ma Triều bị thiệt hại về số lượng Chân Ma cảnh, nhưng thực lực chỉnh thể cũng không phải là ngồi không. Đánh giặc, không chỉ là liều Chân Tiên Chân Ma của nhà ai.”

“Thủ Triết nói rất có lý.” Xích Ngục Ma Hoàng vội vàng phụ họa: “Xích Nguyệt Ma Triều bọn ta binh nhiều tướng rộng, cũng không phải dễ bắt nạt như vậy, Mục Vân, ngươi chớ có lơ là.”

“Hừ, ta chỉ thấy bầu không khí vui vẻ, mở một trò đùa nho nhỏ mà thôi.” Mục Vân Tiên Hoàng hừ lạnh nói: “Ngươi khẩn trương như thế, đúng là không có tiền đồ.”

“Được rồi, cứ vui đùa như vậy cho qua.” Vương Thủ Triết vung tay lên nói: “Chúng ta trước tiên ngồi xuống nói chuyện về phương hướng phát triển trong tương lai của thế giới Thần Võ đi. Tất cả mọi người đều không phải người cô đơn, ánh mắt đều dài xa một chút, thế giới lớn như vậy, việc chúng ta phải làm vẫn là đồng tâm hiệp lực khai thác ra bên ngoài, cùng nhau phát triển, cộng đồng giàu có.”

Lời vừa nói ra, lực chú ý của mọi người đều tập trung lên, biểu lộ cũng trở nên nghiêm túc.

Chuyện liên quan đến sự phát triển tương lai của thế giới, bọn họ không thể không coi trọng.

Hội nghị này đã tổ chức trọn vẹn bảy ngày bảy đêm.

Hội nghị vây quanh hai triều Tiên Ma, tiếp theo sẽ dùng phương thức gì để triển khai thảo luận hợp tác, thảo luận kéo

dài, không ngừng tranh cãi, thỏa hiệp, sau đó tiến hành vòng tiếp theo.

Bất quá cho dù như vậy, cũng chỉ là định ra ba nguyên tắc cơ bản, cùng với trên trăm phương án hợp tác cụ thể và phân phối.

Kết quả của cuộc họp lần này, được mệnh danh là 【Tiên Ma hai triều hòa bình chung sống mưu phát triển tam đại nguyên tắc】.

Ba nguyên tắc chủ yếu bao hàm ba nội dung.

Thứ nhất, trong vòng ba ngàn năm duy trì tuyến biên cảnh không được công kích lẫn nhau.

Thứ hai, mở ra con đường quốc cảnh cho lẫn nhau, hữu hảo trao đổi thông thương, cùng mưu cầu giàu có.

Thứ ba, chiến trường ngoại vực ma giới công thủ liên minh.

Trước đây, hai triều Tiên Ma tuy có ăn ý, cũng tồn tại miệng ước định, nhưng bởi vì quan hệ phức tạp giữa song phương, vẫn chưa ký kết điều ước chính thức.

Nhưng lúc này kết quả của hội nghị chính là lấy hình thức 【điều ước】 chính thức xác định, cũng do người cầm quyền của hai bên, Tiên Hoàng, Ma Hoàng cùng với Tiên Tôn cùng nhau ký tên xác nhận, về phần Chân Ma điện vắng mặt, đợi sau khi Lung Yên lão tổ chính thức kế nhiệm vị trí tôn chủ Chân Ma điện thì bổ sung cũng không muộn.

Bởi vì 【điều ước này】 có Đế Hưu, ngộ đạo, cùng với Thiên Diễm lão nhân cùng chứng kiến, tương đương với một khế ước chính thức, hiệu lực tương ứng.

Điều này cũng khiến nó khác với hiệp nghị trước đây rất nhiều, có càng nhiều bảo đảm và chấp hành.

Mà trong tam đại nguyên tắc, hai cái khác đều là lệ thường, cũng không có gì đặc biệt, đặc thù nhất, ngược lại là điều thứ hai.

Phải biết rằng, trước kia hai triều Tiên Ma không có chính thức thông thương, cũng chưa bao giờ mở ra con đường thông thương với đối phương, mặc dù có một ít giao lưu thương

nghiệp, cũng đa số là lấy Thiên Cương đại lục cùng với Đa Bảo Các làm trung chuyển, vả lại chỉ giới hạn ở trong phạm vi cực nhỏ.

Ngoài ra, chỉ có Tiên Hoàng và Ma Hoàng xuất phát từ mục đích của riêng mình, thỉnh thoảng sẽ tiến hành trao đổi một ít tài nguyên, nhưng tần suất cũng cực thấp.

Làm như vậy, nguyên nhân có rất nhiều, trong đó quan trọng nhất, đương nhiên là vì tránh cho thẩm thấu và ảnh hưởng lẫn nhau, bảo trì tính độc lập kinh tế của hai bên.

Mà bây giờ, cái lỗ này vừa mở ra, bố cục thế giới tương lai, từ kinh tế đến văn hóa, lại đến thế cục chính trị, đều sẽ nghênh đón một lần chuyển biến cực lớn. Mà lợi ích và nguy hiểm trong đó, cũng là nhiều không kể xiết.

Những môn đạo này, ngoại trừ loại người không hỏi thế sự như Đế Hưu, đương nhiên các đại lão còn lại đều là môn thanh.

Mà nguyên tắc này, kì thực cũng là sản vật sau khi cân bằng giữa hai triều Tiên Ma bị phá vỡ, kế tiếp, hai triều tất sẽ triển khai đánh cờ ở lĩnh vực kinh tế, văn hóa.

Ở dưới đại cục hòa bình, Tiên Triều có thể độc chiếm ngôi đầu hay không, trở thành người chủ đạo chân chính của thế giới Thần Võ, cũng sẽ chậm rãi thấy rõ trong nhiều năm tiếp theo.

Mà dưới tam đại nguyên tắc này, mỗi cái có tỉ mỉ thì có mấy chục cái, bất quá dù vậy, cũng chỉ là định ra một phương hướng thô sơ, kế tiếp hai triều Tiên Ma còn phải tiếp tục nghiên cứu thảo luận phương án áp dụng dưới mỗi một chi tiết.

Đây sẽ là một quá trình tranh cãi dài dằng dặc, Vương Thủ Triết không tham dự sâu, mà là đóng vai trọng tài, một khi có tranh chấp và thương lượng không ổn, lại đến tìm hắn.

Hội nghị lần này, ngoại trừ định ra ba nguyên tắc lớn, còn thương thảo vấn đề xử trí của Kính thị.

Dưới kiến nghị của Vương Thủ Triết, Ma Hoàng quyết định nghiêm khắc dựa theo luật pháp Ma Triều, tiến hành thẩm vấn tuyên án đối với Chử thị, nên bắt thì bắt, nên phán thì phán, tất cả lấy luật pháp làm thước đo, lấy luật pháp làm căn cứ.

Dù sao, Kính thị dù lấy Ma tôn cầm đầu như thế nào, nó cũng là thế gia siêu phẩm của Ma Triều, vốn nên tuân theo pháp luật của Ma Triều.

Mà Ma Tôn, tội ác của hắn cũng sẽ cùng với tin tức hắn đã truyền đầu cùng nhau bị công khai.

Về phần tội danh cụ thể của Ma Tôn, vậy thì nhiều hơn.

Ngoại trừ dùng thế đè người, cưỡng ép Tây Tấn, hai nước Nam Tần xuất binh tấn công Đại Càn, can thiệp vào tội danh quốc nội, vô cớ tập kích Vương thị, còn có một điều quan trọng nhất, đó chính là 【cấu kết ngoại vực ma tộc】.

Chuyện này vẫn là trong lúc thẩm vấn chín vị Lăng Hư cảnh kia vô tình thẩm vấn ra.

Lần này ngũ đại Ma Vương Bảo đồng thời tập kích căn cứ Đại Càn, vốn có chút kỳ quặc, nhưng mọi người cũng chỉ cho rằng Ma Tôn sử dụng biện pháp gì đó, kích động ngũ đại Ma Vương kia, ai cũng thật không ngờ, Ma Tôn lại thật sự dám cấu kết với ngoại tộc Ma tộc tấn công căn cứ Nhân tộc.

Chuyện này so với lúc trước hắn giết chết Minh Sát thiếu chủ, sau đó cố ý quăng nồi cho Tiên Triều, cố ý khơi mào tranh chấp nghiêm trọng hơn nhiều, chính là chân chính vượt qua vạch đỏ kia.

Dù là Ma Hoàng sau khi biết cũng phẫn nộ không thôi, chỉ hận lúc Ma Tôn chết đi mình không có ở hiện trường, bằng không hắn không thể không đi lên bổ một đao.

Hắn cũng thật không ngờ, vì đối phó Vương thị mà Ma Tôn lại làm được như vậy.

Mà ngoại trừ bên phía Ma Triều công khai tuyên truyền ra, Tiên Triều bên này cũng sẽ phối hợp tiến hành tuyên truyền.

Về phần người có thông minh mượn chuyện này đoán được cái gì, đó chính là chuyện của bọn họ.

Đến lúc này, mục đích chủ yếu của cuộc hội nghị này đã hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Sau khi hội nghị kết thúc, ngoại trừ Thiên Lam lão nhân và Đế Hưu, ngộ đạo vẫn tạm thời ở lại bên ngoài Vương thị, các vị

chân tiên đại lão ai về nhà nấy, tiểu viện Thủ Triết rất nhanh liền vắng vẻ.

Mà bởi vì cái chết của Ma Tôn dẫn phát một loạt phong bạo tiếp theo, lại bất quá vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bất quá, bất luận bên ngoài huyên náo như thế nào, cuộc sống cũng phải trôi qua.

Bên trong Đại Càn, vẫn như cũ là tiến hành tuần tra và kết thúc chiến tranh, dân chúng di chuyển trước đó cũng lục tục bắt đầu trở về quê nhà, mà chiến sự ở bên ngoài khu vực Đông Càn phòng cũng tiến hành hừng hực khí thế.

Bây giờ Đại Càn cũng không phải Đại Càn lúc trước, Vương thị bây giờ càng không phải là Vương thị lúc trước.

Trong lần lượt tiêu diệt chiến, địa bàn năm đại Ma Vương bảo không ngừng bị thâu tóm, thế lực Nhân tộc không ngừng khai thác ra phía ngoài.

Trong lúc đó, Minh Sát Ma Thần cũng từng có ý đồ xuất binh cứu vãn Ngũ Đại Ma Vương Bảo.

Chỉ tiếc, hôm nay Minh Sát Ma Thần đã suy yếu, căn cứ Tiên Số Ba Ma, cùng với Long Huyết Ma Thần chỉ bị kiềm chế một chút đã khiến cho Minh Sát Ma Thần không thể phân thân mệt mỏi.

Cuối cùng, nó đành phải trơ mắt nhìn khu phòng ngự Đông Càn và khu Tấn Tần, tiêu diệt toàn bộ ngũ đại Ma Vương bảo, trong đó thực lực Đông Càn cực kỳ cường hãn, độc chiếm địa bàn của tứ đại Ma Vương bảo.

Đợi đến sau khi tiền tuyến sơ bộ bình định, Đại Càn khu dưới sự chủ trì của Vương Ly Dao, bắt đầu nhanh chóng tiêu hóa bốn tòa địa bàn Ma Vương bảo này.

Có thể thấy, theo những thổ địa này được Đại Càn nhét vào trong túi, cũng tiến hành sơ bộ thăm dò và khai phá, không bao lâu nữa, ngoại vực hơn phân nửa lại phải nghênh đón một đợt khai hoang nhiệt triều.

Vội vàng làm việc, lại mấy năm thời gian vội vàng trôi qua.

【 yến hội Quốc Công 】 mà Vương thị mượn cớ kéo dài rất nhiều lần cuối cùng cũng khoan thai đến muộn, chuẩn bị tổ

chức.

Mà nương theo tin tức yến hội Quốc công truyền ra, còn có một đại hỉ sự khác cũng theo đó lan truyền ra.

Đó chính là 【 đệ nhất hoàn khố quý công tử 】 của nhân tộc 】 Vương Phú Quý, đồng thời nghênh đón Chiêu Ngọc công chúa của tiên triều và Chiêu Ngọc công chúa của Ma Triều.

Tuy rằng người sáng suốt vừa nhìn, cũng biết đây là một cuộc hôn nhân chính trị, có thể đồng thời cưới hai vị công chúa, quả nhiên là vô số người đều hâm mộ muốn chết.

Trong lúc nhất thời, Tiên Ma lưỡng triều, không biết bao nhiêu người, bao nhiêu thế lực ánh mắt đều tập trung vào Trường Ninh vệ nho nhỏ, càng có không ít đệ tử trẻ tuổi tuấn kiệt đầy cõi lòng khó chịu, vượt xa trọng dương mà đến, muốn nhìn xem Vương Phú Quý này đến tột cùng là người như thế nào.

Hắn có tư cách gì đồng thời lấy hai vị công chúa?

…

Chương 262: Nội tình cường đại của Vương thị! Tụ cháy toàn thế giới!

…

Đại Càn Trường Ninh Đông Hải vào cửa biển.

Ngày hôm đó.

Trời cao mây nhạt, trời trong nắng ấm.

Trên mặt biển sóng biếc nhộn nhạo, từng chiếc thuyền qua lại như thoi, phi thường náo nhiệt.

Những thuyền này lớn nhỏ, kết cấu đều không đồng đều, có kết cấu bằng gỗ cổ xưa, thuyền buồm, cũng có khung xương sắt thép và thuyền thiết giáp to lớn dày đặc, hai cái đối lập rõ ràng, vừa hài hòa thống nhất, tựa như điểm xuyết vô số ngôi sao sáng ngời trong tinh hà, hiển lộ ra một loại ý vị đặc thù như thời không giao thoa.

Giờ phút này.

Trên cột buồm treo một chiếc thuyền buồm kết cấu gỗ cỡ lớn của cờ xí Đại Chu đang xuyên qua cửa biển, chậm rãi lái vào An Giang.

Chiếc thuyền buồm này nhìn thì đã nhiều năm rồi, ván gỗ trên thuyền đen tuyền, mang theo chút vết tích loang lổ, ngay cả cánh buồm trắng treo trên cột buồm cũng có chút ố vàng, tràn ngập cảm giác tang thương.

Bên trong kho hàng này chở đầy đặc sản của Đại Chu quốc, một ít linh mộc chất lượng tốt, cùng với các loại khoáng vật khác sau khi trải qua bước đầu tinh luyện kim loại, các loại nguyên liệu linh dược phẩm cấp, còn có một chút sản vật từ hải vực Đại Chu Lãnh Thủy, thuộc về linh nhục, linh ngư cấp bậc xa xỉ phẩm.

Con thuyền buôn Đại Chu này qua lại giữa Đại Chu và Đại Càn, dựa vào vận chuyển hàng hóa, kiếm được thù lao phong phú. Đồng thời, bọn họ cũng kiêm một ít công tác vận chuyển khách, kiếm thêm một ít hồi báo kếch xù.

Dù sao trong mấy chục năm gần đây, Đại Chu và Đại Càn qua lại càng thêm chặt chẽ, số lượng bách tính lui tới giữa hai nước cũng nhiều hơn rất nhiều.

Trên boong thuyền, một đám nam nữ trẻ tuổi phong nhã hào hoa, hăng hái đang hưng phấn nhìn các sự vật mới mẻ.

"Lưu huynh." Một người trẻ tuổi tay cầm quạt gấp, áo trắng bồng bềnh hưng phấn nói: "Ngươi nhìn thấy chiếc thuyền kia sao? Trời ạ, dài hơn bảy tám mươi trượng, cả người là do sắt thép đúc thành, chạy trốn còn nhanh hơn thuyền gỗ của chúng ta. Đúng rồi, vì sao nó không có buồm? Là dựa vào cái gì để đi thuyền?"

"Lưu đại ca, bên bờ kia lờ mờ, đều là cao lầu sao? Người Đại Càn làm sao có thể xây cao lầu như vậy?"

"Lưu huynh… phía trên đỉnh đầu có phải là Vân Dao phi chu bay qua không? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Vân Dao phi chu."

"Ách… Lưu huynh, là ta ảo giác sao? Vừa rồi hình như có hai vị Tử Phủ thượng nhân bay ngang qua…"

Vị tu sĩ trẻ tuổi được gọi là "Lưu huynh" này tên là "Lưu Cao Lượng", chính là một trực mạch đệ tử thế gia Thông ngũ phẩm bình thường của Đại Chu, hiện giờ mới sáu mươi tuổi, đã là Linh Đài cảnh tầng ba, so với thiên nhân chủng đương đại nhà bọn họ còn cao hơn một bậc.

Mà sở dĩ hắn thay đổi vận mệnh, chính là bởi vì trước kia cùng đội thuyền du lịch đến Trường Ninh vệ, bị khí tượng của Đại Càn Trường Ninh làm cho khiếp sợ, dưới cơ duyên xảo hợp làm học sinh ở lại gia nhập vào trường huyện Trường Ninh, nhiều năm qua, hắn một mực tích cực cố gắng học tập, ở bên trong huyện học biểu hiện ưu dị, đạt được không ít phần thưởng, lúc này mới một đường đi tới hôm nay.

Mà những người trẻ tuổi vây quanh hắn, chính là một đám học sinh thanh niên từ Đại Chu tới, chuẩn bị lưu học ở Trường Ninh huyện. Gia thế của bọn họ đại bộ phận đều "Phổ bình thường", xuất thân cao nhất cũng mới là thế gia lục phẩm, hơn nữa còn không phải dòng chính.

Cũng may tư chất của bọn họ đều không kém, gia tộc hao phí "tài nguyên" đưa bọn họ tới đây lưu học, mục đích cũng rất đơn giản, chính là hi vọng bọn họ có thể ở Trường Ninh huyện học tìm được con đường phát triển, thậm chí hi vọng bọn họ có thể phát triển tốt ở lại Trường Ninh, xây dựng cái chi nhánh gia tộc khai chi tán diệp.

Lưu Cao Lượng nhìn các học đệ học muội ngây thơ trẻ tuổi, hồi tưởng lại tâm tình lúc trước mình vừa tới Trường Ninh vệ, cũng không có mất kiên nhẫn, mà kiên nhẫn giải đáp nghi hoặc của mọi người.

"Trường Ninh nơi này khác với nơi khác, nơi này linh đài đầy đất, thiên nhân tùy ý nhìn thấy, chính là Tử Phủ thượng nhân, Thần Thông chân nhân cũng là người hiếm thấy, nếu là vận khí tốt, ngẫu nhiên còn có thể gặp được Lăng Hư chân quân." Lưu Cao Lượng bình tĩnh nói, "Sau này mọi người gặp thượng nhân, chân nhân, chân quân, ngàn vạn lần đừng hô to gọi nhỏ, phải bình tĩnh."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Một Vệ chi địa nho nhỏ như vậy, lại có được đông đảo đại lão như thế? Lăng Hư Chân Quân à, cái này dõi mắt toàn bộ Đại Chu quốc, ngoại trừ thánh địa ra, trước mắt cũng chỉ có một vị Lăng Hư Chân Quân là Nguyên Bình Đại Đế mà thôi!

Một người trẻ tuổi hơn ba mươi trong đó hành lễ với Lưu Cao Lượng nói: "Lưu đại ca, ngài có thể nói với ta một chút về Vương thị không? Nhất là một vị thượng nhân tên Vương Thủ Nghiệp."

Những người còn lại vừa nghe thấy, tinh thần cũng lập tức phấn chấn hẳn lên: "Sự tình giữa tiền bối Đan Vương và đế nữ chúng ta cũng từng có nghe thấy, Lưu đại ca ngươi muốn biết những điều gì, thì nói cho chúng ta nghe một chút đi."

"Suỵt, nói cẩn thận." Lưu Cao Lượng nghe vậy lại biến sắc, vội vàng nói, "Đan Vương tiền bối chính là lão tổ Vương thị, thân phận quý không thể tả. Lý Minh Đường, mấy ngày nay nhìn ngươi khí độ trầm ổn nội liễm, bộ dáng rất đáng tin cậy, sao lại giống như đám gia hỏa này hồ nháo?"

Lưu Cao Lượng thật ra rất coi trọng Lý Minh Đường, tuy rằng chỉ xuất thân từ thế gia bát phẩm ngư nghiệp xa xôi, nhưng lại là tư chất huyết mạch Ất đẳng hiếm thấy, không vội không nóng nảy, rất có hàm dưỡng, chỉ cần nhịn được tính tình, tương lai ở Trường Ninh huyện học thật tốt, tương lai một Thiên Nhân cảnh trung kỳ không thể chạy thoát.

Nếu có thể lập công lớn, hoặc là được một vị đại lão thưởng thức, cải thiện tư chất huyết mạch tiến thêm một bước cũng chưa chắc không có khả năng.

"Lưu đại ca hiểu lầm ta." Lý Minh Đường vội giải thích, "Ta muốn biết nhiều hơn về Đan Vương tiền bối, chỉ là muốn báo đáp. Lúc trước nhà chúng ta vì tiền bối làm một việc nhỏ, lại được tiền bối ban cho đại ân là một lượng lớn linh thạch đan dược, bởi vậy cuộc sống gia tộc mới tốt lên, bồi dưỡng ta ra. Trước khi ta đi, gia tổ từng nói, nếu có cơ hội gặp được Đan Vương tiền bối, nhất định phải báo đáp thật tốt."

"Thì ra là thế." Sắc mặt Lưu Cao Lượng thoáng thư giãn một chút, "Đan Vương tiền bối đích thật là trạch tâm nhân hậu, thích làm việc thiện, gián tiếp hoặc trực tiếp trợ giúp rất nhiều người. Ngươi có tâm báo ân là tốt, tuy nhiên, với thực lực của ngươi bây giờ, ngay cả tư cách làm đồng tử luyện đan cũng không có, sao có thể giúp được? Thay vì nghĩ những thứ kia không có, không bằng tĩnh tâm lại để đi học tu luyện, tương lai nếu Vương thị có chỗ cần dùng đến ngươi, ngươi hãy cố gắng biểu hiện."

"Đa tạ Lưu đại ca đã chỉ điểm." Lý Minh Đường hành lễ.

Trong lúc mọi người nói cười cười, thời gian trôi qua thật nhanh. Bất tri bất giác, thuyền buôn cũng đã tới gần cảng Tân Bình.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu thuyền, chiếc thương thuyền cỡ lớn của bọn họ đang chậm rãi dừng lại ở bến tàu số năm mươi ba của Tân Bình cảng.

Lưu Cao Lượng thân là người từng trải, đối với toàn bộ cảng khẩu tự nhiên đã rất quen thuộc. Y mang theo một đám người trẻ tuổi chưa từng thấy qua việc đời qua kiểm tra, liền đi thẳng đến chỗ tiếp đãi học sinh huyện Trường Ninh thiết lập.

Hiện giờ trường huyện Trường Ninh cũng không phải là bộ dáng đơn sơ như lúc mới làm, theo thánh địa, quan phủ, Vương thị, cùng với sự ủng hộ mạnh mẽ của thân hào địa phương, hiện giờ trường huyện học bất luận là quy mô hay chất lượng học sinh, đều là tồn tại đứng đầu toàn quốc, luận địa vị, đã gần với Vương thị tộc học rồi.

Hơn nữa, so với việc tuyển nhận tộc nhân, quan hệ thông gia chủ yếu, cùng với Tộc Học Vương thị có quần thể rất hữu hạn của chính Miêu Hồng, phạm vi chiêu sinh của Trường Ninh huyện càng lớn.

Những năm gần đây, nó còn không ngừng mở rộng tỷ lệ học sinh, nhân số học sinh càng nhiều hơn.

Hôm nay, chủ trì công tác tiếp đãi trường huyện Trường Ninh, chính là một trong những học sinh ưu tú của huyện học - Đông Phương Linh Nhu.

Nàng năm nay đã hơn năm mươi tuổi, bề ngoài lại giống như một thiếu nữ mười tuổi, thanh xuân tịnh lệ, đôi mắt sáng động lòng người.

Tiểu cô nương lúc trước vì gia tộc dũng cảm xông vào tửu lâu, giáp mặt cầu tình với Vương Thủ Nghiệp, trải qua mấy năm rèn luyện này, cũng đã trở nên thành thục lão luyện, trên dưới toàn thân đều tràn đầy tự tin.

Lưu Cao Lượng nhìn thấy nàng, lúc này khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng chắp tay với nàng: “Đông Phương sư muội, hôm nay lại là ngươi đang chiêu đãi điểm tâm, khó được ah.”

“Thì ra là sư huynh Cao Lượng. Trong khoảng thời gian này nhân khẩu ngoại lai tăng vọt, Lục viện trưởng cùng các hệ lão sư đã tổ chức các bộ phận học sinh gia nhập giúp đỡ, thuận tiện thực tập trước. Ta đây không phải là bị bắt trai tráng sao.” Đông Phương Linh Nhu đáp lễ hàn huyên nói: “Nghe nói sư huynh mấy ngày trước về Đại Chu thăm người thân, sao lại trở về nhanh như vậy?”

“Đây không phải là những người trẻ tuổi tiện đường hộ tống Đại Chu chúng ta đến nhập học sao, hơn nữa, Vương thị tổ chức yến quốc công, phú quý công tử lại muốn cùng cưới công

chúa Chiêu Ngọc và công chúa Lệ Nam, cảnh tượng náo nhiệt cả thế gian hiếm thấy như vậy, ta há có thể bỏ qua?”

Nói đến hai chuyện này, vẻ mặt Lưu Cao Lượng liền tràn đầy phấn chấn, lập tức lại tiếc hận thở dài: “Chỉ tiếc, hôn yến lần này tới đều là đại lão khắp nơi, tiểu nhân vật giống như ta và Vương thị vô thân vô cố, sợ là ngay cả bên ngoài hôn yến cũng không vào được.”

“Lưu sư huynh muốn đến gần xem, cũng không phải là không được.” Đông Phương Linh cười nhẹ nói: “Lần này Quốc Công Yến và tiệc cưới đồng thời tiến hành, tác động không biết bao nhiêu ánh mắt chú ý, tân khách được mời hoặc là không được mời nhưng lại muốn tới cọ cọ náo nhiệt, nhiều như cá chép qua sông. Bởi vậy, nội bộ Vương thị cũng thu thập một ít người hầu phụ trách tiếp đãi.”

“Nếu như Lưu sư huynh nguyện ý, có thể mời Lục viện trưởng viết một phong thư tiến cử, còn có thù lao thêm vào nha.”

Lưu Cao Lượng lúc này vui mừng quá đỗi: “Còn có chuyện tốt cỡ này? Đừng nói có thù lao, dù là không có thù lao đều phải đi a. Đông Phương sư muội, nhanh giúp những hài tử này đăng ký tạo sách…”

Hắn đã là một bộ dáng không thể chờ đợi được rồi.

Một đám người trẻ tuổi đến từ Đại Chu thấy bộ dáng này của hắn, đều ném ánh mắt phức tạp khác thường về phía hắn.

Ở trong mắt bọn họ thành thục như thế, tuấn kiệt kiến thức rộng rãi như vậy, nghe nói có thể đi Vương thị hỗ trợ làm người hầu vậy mà hưng phấn như thế? Vậy mà còn đem bọn họ trở thành trói buộc?

Rốt cuộc đây là vì sao? Cơ hội này khó tới vậy sao?

“Đừng vội, trước tiên hãy chiếu cố tốt những sư đệ sư muội tương lai này đã.” Đông Phương Linh Nhu mang theo người bắt đầu đăng ký tạo sách, cũng dặn dò, “Mấy ngày gần đây, tất cả mọi người sẽ ở trong tửu điếm Tân Bình trấn. Mọi người có thể nhân cơ hội này đi dạo nhiều một chút ở Tân Bình trấn, chờ qua hai ngày, nhiều người một chút sau đó sẽ cùng đi huyện học ở huyện Trường Ninh.”

Sau khi đăng ký tạo sách một phen, Lưu Cao Lượng dẫn đám học sinh trẻ tuổi leo lên xe công đi tới khách sạn.

Cái xe công cộng này chính là xe chở hàng cỡ lớn, bên trong có rất nhiều ghế ngồi, đủ để ngồi mấy chục người, tuy rằng tốc độ hơi chậm, nhưng cực kỳ tiện lợi, rất thích hợp với loại đoàn đội đông đảo như bọn họ.

Đoạn đường này đi qua, từ cửa hàng hai bên đường đến cửa hàng người đi đường ăn mặc, thay đi bộ, đó là các loại sự vật mới mẻ rực rỡ muôn màu, để cho các học sinh Đại Chu đều xem đến trợn mắt há hốc mồm, mở rộng tầm mắt, phảng phất như đi tới một cái thế giới hoàn toàn mới.

Ngay cả khách sạn bọn họ ở, cũng là khách sạn truyền thống của Đại Chu, sạch sẽ, sạch sẽ, bên trong còn có các loại phương tiện tiên tiến, quả thực là chưa từng nghe thấy. Mà nghe Lưu sư huynh nói, đây mới chỉ là một tửu điếm bình thường ở Tân Bình trấn mà thôi.

Nếu tới mấy quán rượu đỉnh cấp ở, đó mới là hưởng thụ nhân gian.

Bất quá những tửu điếm kia thật đúng là không phải những học sinh này có thể ở nổi, gian phòng bình thường nhất cũng phải dùng linh thạch tính tiền, tùy tiện tiện ăn một bữa cơm, nói không chừng phí sinh hoạt một năm liền không còn.

Chờ mọi người hoàn thành toàn bộ chỗ ở, sau khi nghỉ ngơi một chút, Lưu Cao Lượng liền mang theo đám học sinh đầy cõi lòng hưng phấn đi ra ngoài đi dạo, tham quan đều là một số nơi đặc sắc của Tân Bình trấn, thí dụ như Đình Chu bình cỡ lớn dừng đầy Vân Diêu phi thuyền vân vân.

Đoạn đường này, bọn họ ngoại trừ khiếp sợ ra, còn là khiếp sợ.

Có người đã từng đến thủ đô Đại Chu, nhưng so với nơi này, đó chỉ là một xó nông thôn xó xỉnh, căn bản là hai thế giới.

Tùy tiện xách ở đây ra một người, ít nhất đều là Luyện Khí cảnh, mà đại đa số người trưởng thành đều là Luyện Khí cảnh trung hậu kỳ, tu sĩ Linh Đài cảnh càng là tùy ý có thể thấy được, một viên gạch nện xuống là có thể đập trúng hai ba người.

Đây đều là 【Linh Đài lão tổ】, cho dù là ở thế gia Thất phẩm, Linh Đài cảnh cũng là trưởng lão gia tộc, rất có uy nghiêm.

Ở chỗ này, lại chỉ là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh.

Thậm chí, trên đường phố thỉnh thoảng còn có linh thú to lớn đi từng bước nhẹ nhàng rêu rao khắp nơi, thỉnh thoảng dừng lại, móc ra linh thạch, mua sắm vật phẩm, ngoại trừ ngoại hình, gần như không khác gì người thường.

Mà những người đi đường khác trên đường phố, chủ tiệm ven đường hiển nhiên sớm đã quen với tràng diện như vậy, biểu tình thập phần thản nhiên.

"Phía trước chính là phố Tri Võ."

Lưu Cao Lượng dẫn đám học sinh Đại Chu đến một con đường lớn náo nhiệt phi phàm.

Các cửa hàng ven đường nơi này kinh doanh đều là các loại trang bị vũ khí, linh đan diệu dược, huyền võ công pháp, thậm chí còn có Huyền Vũ quán rực rỡ muôn màu.

"Linh khí, linh khí thượng phẩm này cứ đặt trong tủ trưng bày bán? A, giá là chín nghìn hạ phẩm linh thạch! Giá đắt quá, đời này ta không mua nổi."

"Cái này… Thiên Linh Đan không phải đều bán đấu giá sao? Nơi này vậy mà trực tiếp bán… Không đơn giản là Thiên Linh Đan, ngay cả Tẩy Tủy Đan cũng có thể tùy thời mua, một ngàn tám trăm hạ phẩm linh thạch… Bất quá phải đăng ký tạo sách, hạn mua một tấm, ô ô bán ta cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy."

Đối mặt với thương phẩm rực rỡ muôn màu này, trong lòng các học sinh Đại Chu chỉ có một suy nghĩ, đó chính là —— vì sao ta lại nghèo như vậy chứ?

"Mọi người đừng nhụt chí." Lưu Cao Lượng cười lớn khích lệ nói: "Ở đây, nơi kiếm tiền vẫn còn rất nhiều. Sau khi các ngươi nhập học, vừa có thể cố gắng học tập kiếm điểm học, vừa có thể đi tìm một công việc để kiếm tiền. Trước kia học tỷ Đông Phương Linh Nhu kia, các ngươi đều nhìn thấy chưa? Nàng ta là Luyện Đan Sư, còn kiêm luôn công việc trong

Luyện Đan Ty của Vương thị, tiền một năm kiếm được… Aizz… hâm mộ.”

Luyện đan sư à!

Mọi người đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Mọi người đều biết, Luyện Đan Sư chính là một chức nghiệp phi thường kiếm tiền, chỉ là bồi dưỡng một Luyện Đan Sư không những phải có thiên phú, hơn nữa còn phải có lượng lớn tài chính đập vào, không có gia tộc ủng hộ muốn đem đẳng cấp Luyện Đan Sư luyện cũng không dễ dàng.

“Lưu sư huynh, có cách nào kiếm tiền nhanh chóng không?” Lại có người hỏi.

“Nhanh chóng kiếm tiền? Có.” Lưu Cao Lượng cười bí hiểm: “Các cậu thấy mấy cái lôi đài ở giữa phố Tri Võ chứ? Nếu có thể thể thể hiện đủ sức chiến đấu thì có thể tìm được công việc ở Huyền Vũ quán, điều kiện tiên quyết là cậu phải có tu vi Linh Đài cảnh.”

Nghe vậy, ánh mắt phần lớn mọi người đều ảm đạm, chỉ có hai ba người bắt đầu nóng lòng muốn thử, nhất là Lý Minh Đường của thế gia Bát phẩm.

Bây giờ ba mươi mốt tuổi hắn đã bước vào Linh Đài cảnh, ở địa phương bọn họ được xem như thanh niên tuấn kiệt có tiếng tăm rất lớn.

Tất cả mọi người đều là tu sĩ Huyền Vũ, tự nhiên rất có hứng thú với tỷ võ luận võ trên lôi đài, rất nhanh liền vây quanh Lưu Cao Lượng đến trước lôi đài.

Nhóm thứ nhất hơn mười lôi đài đều là lôi đài dùng cho Linh Đài cảnh, lôi đài khá cao cấp, đều là dùng vật liệu trân quý chế tạo, còn có trận pháp phòng hộ, để phòng ngừa người qua đường khi luận bàn ngộ thương quan.

Nhưng những lôi đài này không sử dụng miễn phí, nếu muốn khởi động một lần lôi đài Linh Đài cảnh thì phải trả mười viên linh thạch hạ phẩm.

Lúc này, trên mấy lôi đài đang có tu sĩ Huyền Vũ tranh đấu, mọi người cùng thi triển chiêu số linh khí, đánh ngươi tới ta đi, mỗi người đều có bộ dáng thực lực không tầm thường.

“Trường Ninh vệ không cho phép tư đấu, tu sĩ lên lôi đài, hoặc là vì giải quyết mâu thuẫn phân tranh, hoặc là khiêu chiến cao thủ thành danh, dương danh lập vạn.” Lưu Cao Lượng giới thiệu: “Nếu thực lực đủ, có thể đánh lên hàng đầu một trăm Linh Đài bảng, vậy thì phát đạt!”

“Linh Đài bảng một trăm hạng đầu?” Lý Minh Đường nóng lòng muốn thử.

Hắn tự xưng là tư chất không tầm thường, chừng 【tiểu thiên kiêu Ất đẳng】, tuy rằng mới vào Linh Đài cảnh không lâu, nhưng cũng có một kiện hạ phẩm linh khí bên người, trong nhà có hai lão tổ tông cũng không phải đối thủ của hắn.

Mà y cũng nghĩ như vậy, hiển nhiên không chỉ mình y.

“Các ngươi nghĩ gì vậy?” Lưu Cao Lượng vừa nhìn nét mặt của bọn họ liền đoán được ý nghĩ của bọn họ, không khỏi dở khóc dở cười, “Các ngươi cho rằng, top một trăm Linh Đài cảnh là chó mèo con chó đều có thể đi vào sao?”

“Lưu sư huynh, ngài tiến vào top 100 rồi sao?” Có người tò mò hỏi.

“Các ngươi cũng đừng trách ta.” Lưu Cao Lượng đỏ mặt nói, “Loại thực lực như ta, đừng nói trước một trăm, ngay cả một ngàn, không, một vạn trước cũng không vào được.”

Một vạn người đứng đầu cũng không vào được?

Mọi người đều không tin, nhao nhao đưa ra nghi vấn.

“Vậy ta sẽ dẫn mọi người đi xem một chút.” Lưu Cao Lượng dẫn mọi người đi tới trước tấm bia đá bạch ngọc ghi chép một trăm người đứng đầu bảng linh đài, chỉ vào người cuối cùng trên bảng, “Thứ một trăm, Trần Tấn Anh, thanh niên thanh niên Trần thị Đông Cảng, bốn mươi bảy tuổi, Linh Đài cảnh tầng năm, huyết mạch thiên kiêu!”

Trên bia đá tổng cộng có một trăm cái lỗ khảm, phía trước mỗi một lỗ khảm đều có ký hiệu, trong lỗ khảm nạm một quả Minh bài, trên Minh bài khắc tên người cùng tin tức đại khái thân phận tương ứng, vừa xem liền hiểu ngay.

“Thiên kiêu? Linh Đài cảnh tầng năm? Thực lực như vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng chen chân trước một trăm?” Lý Minh

Đường dụi dụi mắt, có chút không dám tin.

Đối mặt đối thủ cấp bậc như thế, hắn cũng không biết mình có thể chống nổi ba chiêu hay không!

"Cũng không phải ngay từ đầu đã khoa trương như thế." Lưu Cao Lượng bất đắc dĩ nói, "Mấy chục năm nay, danh sách bảng danh sách vẫn luôn thay đổi, chậm rãi liền biến thành như vậy. Hiện tại trên bảng xếp hạng một trăm người đứng đầu Linh Đài bảng, ài, một lời khó nói hết a."

"Ta nhìn thấy tên của Đông Phương Học tỷ." Bỗng dưng, một người trẻ tuổi hưng phấn hô lên, "Ngày thứ chín mươi mốt, Đông Phương Linh Nhu, tộc nhân Đông Phương thị Tân Cảng, học sinh thân truyền của Trường Ninh huyện luyện đan hệ, năm mươi sáu tuổi, Linh Đài cảnh tầng năm đỉnh phong, huyết mạch thiên kiêu."

"Oa, Đông Phương học tỷ thoạt nhìn rất ôn nhu kia lại là chín mươi mốt người." Tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, "Quá lợi hại, so với Lưu sư huynh lợi hại hơn nhiều."

Lưu Cao Lượng mặt đỏ lên.

Ta chỉ là học sinh bình thường a, sao có thể so sánh với Đông Phương học tỷ?

"Chờ một chút! Ta nhìn thấy cái gì…" Bỗng dưng, lại có người lên tiếng kinh hô: "Đệ nhất Linh Đài bảng, Vương Bảo Quang, tộc nhân Trường Ninh Vương thị, tộc nhân ưu tú Vương thị tộc học, hai mươi lăm tuổi, Linh Đài cảnh đỉnh phong, huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu."

Hai mươi lăm tuổi, tuổi tác còn nhỏ hơn một bộ phận học sinh ở đây, nhưng người ta lợi hại như thế, tuổi còn nhỏ đã là Linh Đài cảnh đỉnh phong, sợ là cách đột phá Thiên Nhân cũng không xa.

Bất quá dưới Vương Bảo Quang, chính là huyết mạch đại thiên kiêu liên tiếp, người xếp hạng cuối cùng trong đại thiên kiêu chỉ có mười ba tuổi, là hài tử của Sơn Âm Liễu thị, nhưng dù vậy, hắn cũng xếp hạng thứ tám mươi bảy trên Linh Đài bảng, sức chiến đấu còn lợi hại hơn Đông Phương học tỷ.

Điên rồi sao?

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Lúc này mới đến đâu ~” Lưu Cao Lượng nhìn biểu tình không có kiến thức của bọn họ, không khỏi mỉm cười.

Nhớ ngày đó, khi lần đầu tiên hắn thấy bảng danh sách này, biểu hiện thực ra cũng chẳng tốt hơn gì so với bọn họ. Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên giống như nằm mơ.

“Ta dẫn các ngươi đi xem Thiên Nhân bảng đi, cái kia càng khoa trương hơn.” Lưu Cao Lượng nói xong, liền kéo bọn họ đến trước Thiên Nhân bảng.

Thiên Nhân bảng cũng là một tấm bia đá bạch ngọc, chỉ là nhìn cao hơn một chút, rìa bia đá trang trí hoa văn càng thêm phức tạp, hoa lệ một chút, thoạt nhìn so với Linh Đài bảng càng có khí thế hơn.

“Thiên Nhân bảng đệ nhất, Vương Anh Điệp, tộc nhân Trường Ninh Vương thị, công chúa Đại Càn Hoa Thụy, bốn mươi bảy tuổi, Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, huyết mạch không rõ.”

Bốn mươi bảy tuổi Thiên Nhân cảnh đỉnh phong? Vậy chẳng phải thiếu một bước chính là Tử Phủ thượng nhân sao?

Chưa đến năm mươi tuổi đã thành Tử Phủ thượng nhân?

Thế này cũng quá khoa trương đi? Quả thực chưa từng thấy, chưa từng nghe thấy!

Lưu Cao Lượng cũng kích động không thôi nói: “Không sai. Hôm nay chúng ta phổ biến cho rằng, Hoa Thụy công chúa không chỉ là Trường Ninh thiên nhân đệ nhất, đồng thời cũng là thiên nhân đệ nhất toàn thế giới.”

Đang lúc bọn họ nói chuyện.

Bỗng dưng.

Bên cạnh có người hô to lên: “Phá quán đá quán rồi! Tuấn kiệt Thiên Nhân cảnh Hàn Nguyệt Tiên Triều siêu phẩm Ngô thị Siêu phẩm, khiêu chiến tên thứ chín Thiên Nhân bảng Công Tôn Triêu Dã!”

“Thành viên hoàng thất Xích Nguyệt Ma Triều Thân Đồ Tinh Thần, điểm danh khiêu chiến vị Vương Lạc Đồng của Tử Phủ Bảng thứ mười chín.”

“Truyền nhân nhị phẩm Tư Đồ thị đích mạch Lương quốc, khiêu chiến Thiên Nhân bảng thứ hai mươi mốt tên Lôi Vạn Tuế…”

“Xích Nguyệt Ma Triều siêu nhất phẩm quý tộc Tiễn Thiên Thụy, khiêu chiến Tử Phủ bảng hạng ba mươi chín Thượng Quan Vân Khuyết.”

Theo tiếng hô to không ngừng vang lên, chung quanh lập tức bạo động lên.

Lưu Cao Lượng cũng sửng sốt, lập tức kích động hẳn lên.

Thế này, là bắt đầu rồi hả?

Hắn biết, lần này Trường Ninh tham gia quốc công yến và hôn lễ nhiều người như vậy, náo nhiệt như vậy, những bảng danh sách này nhất định sẽ rước lấy rất nhiều phân tranh. Những thanh niên tài tuấn của các quốc gia khác quả nhiên không kìm nén được!

Gia trưởng của chúng ta là lôi đài bảng danh sách, lần này sợ là thật sự phải dựa vào trên bảng danh sách toàn thế giới rồi.

…

Chương 263: Bí mật lớn nhất của Thủ Triết lão tổ là…

…

Theo từng tiếng khiêu chiến này, lập tức có người bắt đầu đưa tin hỏi thái độ của người bị khiêu chiến.

Dựa theo tình huống bình thường, nếu là khiêu chiến giả cùng bị khiêu chiến giả bài danh xếp hạng chênh lệch quá lớn, hoặc là bị người khiêu chiến cảm thấy thực lực đối phương không đủ thanh danh, người bị khiêu chiến là có quyền cự tuyệt.

Đây là một quy tắc hợp lý, nếu không người bài danh khá cao mỗi ngày chỉ ứng phó người khiêu chiến cuồn cuộn không dứt, phiền phức không nói, a miêu a cẩu đều có thể đến cào một chút, đụng đồ sứ gì đó, cái này bảo người ta còn sống thế nào được?

Bất quá, người khiêu chiến lần này dù sao thân phận đặc thù, đều đến từ Tiên Triều, Ma Triều, hoặc là tuổi trẻ tuấn kiệt của các quốc gia khác, thực lực danh vọng cũng không thấp, cùng những người khiêu chiến trước kia không giống nhau, xác suất người bị khiêu chiến ứng chiến vẫn là tương đối lớn.

Mà náo nhiệt như vậy là không dễ dàng gặp được, há có thể bỏ qua?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người vốn chỉ đi ngang lôi đài đều không muốn đi, thuận tiện còn hô bạn dẫn đường bắt đầu lôi kéo bằng hữu người quen cùng nhau tới xem náo nhiệt.

Rất nhanh, tin tức có nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi đến cửa khiêu chiến liền giống như ngồi hỏa tiễn ở trên Tân Bình trấn truyền ra, không ngừng có người vọt tới lôi đài bên này, thế cho nên lôi đài bên này càng ngày càng náo nhiệt.

Mà cùng lúc đó.

Phụ cận lôi đài, một ít trà lâu có tầm nhìn và góc độ tốt, cũng đã sớm bị người bao xuống.

Trong đó một tòa trà lâu, là bị một đám thương nhân Ma Triều đường xa đến đây dùng nhiều tiền bao trọn.

Bên ngoài trà lâu, một đội hộ vệ thương đội ma khí dày đặc tùy ý đứng đấy, bề ngoài nhìn như thoải mái, kì thực đem cửa chính, cửa hông, cùng với bất kỳ cửa ra vào nào đều bảo vệ được, đem người không liên quan xa xa ngăn cách.

Rất nhiều người cũng là theo bản năng tránh đi bọn họ, tựa hồ không quá nguyện ý xung đột với người của Ma Triều.

Tuy nói hiện giờ quan hệ giữa hai triều Tiên Ma không thể so với trước kia, vả lại trên phương diện quốc sách đã khai thông trao đổi và thông thương, nhưng quán tính tư duy hình thành nhiều năm cũng không phải dễ dàng phá vỡ như vậy, đa số người theo bản năng vẫn có chút không muốn giao tiếp với người Ma Triều.

Trong đám thương nhân Ma Triều này, có một ông lão ăn mặc có chút khiêm tốn.

Lão giả này mặc trang phục chưởng quỹ bình thường, tóc hoa râm, ánh mắt tinh minh, thoạt nhìn không khác gì chưởng quầy thương hội bình thường.

Mặt ngoài, hắn là chưởng quầy của một đại thương hội Ma Triều, nhưng kì thực lại là Ma Hoàng cải trang biến ảo mà thành.

Từng nhiều lần Ma Hoàng có kinh nghiệm "tự hành" biến ảo, sợ là ngay cả trước mặt Vương Thủ Triết cũng không nhất định có thể nhận ra được.

"Ôi, lão tổ tông, không ngờ Tiên Triều cũng có chủ ý tương tự như chúng ta." "Huyết Hải Vương cũng cải trang thành quản sự thương đội cau mày, hai đầu lông mày bất giác toát ra vài phần sầu lo, "Ra tay khiêu chiến đệ cửu Thiên Nhân bảng, đây là thế tới rào rạt a!"

"Sợ cái gì?" Ma Hoàng trừng mắt nói: "Hiện giờ Tiên Triều mạnh cũng chỉ mạnh ở trên số lượng chiến lực cao cấp của Mục Vân cùng Chân Tiên cảnh, luận về thực lực tổng thể, tiềm lực của thế hệ trẻ chúng ta cũng không kém hơn là bao."

"Bệ hạ nói đúng." Sư lão nghiêm mặt nói: "Lần này chúng ta chuẩn bị rất đầy đủ, các lộ tuổi trẻ tuấn kiệt trong triều đều mang đến kiến thức xã giao, mục tiêu rất rõ ràng, chính là phải

chiếm cứ ba mươi danh ngạch trên mỗi bảng danh sách, đè ép khí diễm của Tiên Triều xuống.”

Mà ngay lúc Sư lão phát ra lời nói hùng hồn, trên lôi đài, trận đấu lôi đài đầu tiên cũng bắt đầu.

Người đầu tiên tiếp nhận khiêu chiến là hạng chín Thiên Nhân bảng, Công Tôn Triêu Dã.

Công Tôn Triều Dã vừa vặn ở gần đó, nghe nói đối phương chính là siêu phẩm tinh anh Ngô thị, chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn ứng chiến.

Công Tôn triều dã là thế hệ trẻ tuổi được Sơn Dương Công Tôn thị tỉ mỉ bồi dưỡng tạo ra, tập hợp tài nguyên gia tộc trên người, cấp độ huyết mạch đạt đến tình trạng đại thiên kiêu giáp.

Kỳ vọng của Công Tôn thị đối với hắn là, tương lai thấp nhất cũng phải xung kích một chút Thần Thông cảnh trung hậu kỳ, nếu có cơ duyên đặc thù nói không chừng còn có thể thành tựu Lăng Hư cảnh.

Hắn đại biểu cho “dã tâm” của tộc trưởng Công Tôn thị Công Tôn Diễm, tương lai bước chân quan trọng hơn với biểu ca Vương Thủ Triết, ít nhất trùng kích thế gia nhị phẩm, thuận tiện quan sát thế gia nhất phẩm một chút.

Bất quá Hàn Nguyệt Ngô thị là một siêu nhất phẩm thế gia, tuy còn kém xa so với thời kỳ Xích Nguyệt Chử thị cường thịnh, nhưng gia tộc cũng có đủ ba Lăng Hư lão tổ, hơn nữa đích mạch tuấn kiệt ưu tú của bọn họ 【Ngô Anh Hạo】, thế nhưng người tranh đoạt phủ chủ Tuy Vân công chúa, tương lai vô cùng có khả năng trở thành Tiên Hoàng đế.

Đến lúc đó, Hàn Nguyệt Ngô thị chắc chắn nước lên thì thuyền lên, một lần nữa tiến vào con đường phát triển nhanh chóng.

Mà thanh niên đại thiên kiêu Ngô thị đại biểu Hàn Nguyệt xuất chiến lần này Ngô Thịnh Trác, chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của hắn, thực lực không thể khinh thường.

Song phương ai mạnh ai yếu, càng chưa biết.

Bảng danh sách xuất hiện nhiều năm như vậy, thi đấu khiêu chiến cử hành nhiều lần như vậy, sớm đã có quá trình cố định.

Theo Công Tôn Triêu Dã bên kia ứng chiến, liền có trọng tài phụ trách lôi đài chiến giải phong lôi đài, mở ra một loạt trận pháp trên lôi đài.

Ngô Thịnh Trác dẫn đầu lên lôi đài.

Là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Ngô thị, hắn vốn là trẻ tuổi tuấn lãng, khí vũ hiên ngang, lúc phiêu nhiên rơi xuống lôi đài, tay áo lay động, tư thái phong lưu, quả nhiên tiêu sái nói không nên lời, lập tức dẫn tới không ít người chú ý cùng hoan hô.

Một số cô gái trong học viên Đại Chu nhìn mà hai má cũng nóng lên, kìm lòng không được thấp giọng thì thào: “Thật không hổ là công tử của thế gia siêu phẩm, thật sự là rất đẹp trai, trên người hình như khoác hào quang~”

Nhưng nam hài trong học sinh, lại đều lộ ra vẻ hâm mộ ghen tị, hận không thể chính mình là Ngô Thịnh Trác, hào quang chói mắt, trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Thậm chí trong lòng còn không phục.

Ngô Thịnh Trác này không phải là ỷ vào hào quang thế gia siêu phẩm sao? Nếu đổi lại là bọn họ, xuất thân từ thế gia siêu phẩm, từ nhỏ tài nguyên hậu đãi, cũng không thấy được so với hắn kém bao nhiêu.

Chỉ tiếc, bọn họ không hiểu, cho dù là thế gia siêu phẩm, tài nguyên cũng có hạn, mà người cùng thế hệ lại nhiều vô số kể, bên trong cạnh tranh kịch liệt vượt xa những tiểu thế gia thất bát phẩm kia.

Học sinh trẻ tuổi như Đại Chu đến, chỉ là một dúm quần chúng ăn dưa. Trên thực tế, trong Đại Càn quốc người đến Trường Ninh phát triển càng nhiều, mà Đại Lương các quốc gia Nhân tộc cũng có lưu học sinh ở chỗ này.

Bên ngoài lôi đài Thiên Nhân rất nhanh đã chật cứng người, bị vây chật như nêm cối.

Lúc này, Công Tôn Triều Dã mới khoan thai đến chậm.

Trên người hắn mặc một bộ trang phục Huyền Vũ, như lưu tinh rơi xuống lôi đài.

Khác với Ngô Thịnh Trác phong độ nhẹ nhàng, hiển lộ hết phong phạm con cháu thế gia, Công Tôn Triêu Dã lại có vẻ cuồng dã rất nhiều, thân hình cao lớn uy mãnh, cơ bắp từng khối phồng lên, đi hiển nhiên là con đường cương mãnh thể tu.

Thoáng khách sáo hàn huyên hai câu, Ngô Thịnh Trác và Công Tôn Triều Dã liền chính thức bắt đầu đối chiến.

Hai người một người là nhẹ nhàng phiêu dật, di chuyển toàn trường, một người lại uy mãnh bá đạo, từng bước ép sát.

Tư chất huyết mạch của hai người đều không tầm thường, đều có huyết mạch đại thiên kiêu giáp, tuổi tác cũng đều là 80 tuổi, cách Thiên Nhân đỉnh phong không xa, hơn nữa còn đều có một vũ khí cấp linh bảo Thần Thông, thực lực rất là gần gũi.

Trận chiến này, hai người đánh đến ngươi tới ta lui, lực lượng ngang nhau, dường như trong khoảng thời gian ngắn không phân ra thắng bại.

Mà làm đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh, bọn họ cũng đều đã nắm giữ tiểu thần thông của mình, đối với pháp tắc có lĩnh ngộ của mình, sơ bộ có đạo của mình.

Đối chiến, thần thông chi lực tung hoành trên toàn bộ lôi đài, năng lượng quang mang không ngừng nổ tung cơ hồ che mất thân hình hai người, quả nhiên là đặc sắc vô cùng, khiến người ta không kịp nhìn.

Với độ tuổi của bọn họ mà nói, biểu hiện như vậy tuyệt đối xứng đáng với một câu “Kinh diễm”.

Đại lão ẩn giấu khắp nơi không khỏi âm thầm gật đầu.

Hai người trẻ tuổi này quả thật không tầm thường. Xem ra, số lượng vàng trên Thiên Nhân bảng của Trường Ninh còn lớn hơn một chút so với dự đoán của bọn họ.

Cùng lúc đó.

Bên cạnh một tửu lâu cao ngất khác, cũng có người đang chú ý trận đấu.

Tửu lâu này cao chừng trăm tầng, từ mặt đất nhìn giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng tầng trời, khí thế bàng bạc, cực kỳ bắt mắt.

Tửu lâu này chính là [Đại tửu điếm liên tỏa Vương thị, chi nhánh Tân Bình].

Tầng cao nhất của tửu điếm, có một ít gian Lăng Hư cực kỳ xa hoa, những gian phòng này tầm nhìn rộng rãi, có loại khí tượng quan sát muôn dân trăm họ.

Đương nhiên, trong Lăng Hư sáo không phải nói chỉ có Lăng Hư cảnh mới có thể ở, chỉ cần cho được phí ăn ở đắt đỏ, tu sĩ Luyện Khí cảnh cũng có thể vào ở. Cái tên "Phòng Lăng Hư sáo" này, càng nhiều là một loại tượng trưng cho thân phận và địa vị.

Bên trong phòng chữ Thiên số ba, ở trước cửa sổ "vừa đúng lúc" có thể thấy lôi đài.

Giờ phút này.

Trong sô pha trước cửa sổ, đang lười biếng nằm một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị.

Mỹ nhân này xinh đẹp diễm lệ bức người, lại không giống như Cửu Vĩ Yêu Đế đi con đường mê hoặc người, trên người càng nhiều hơn một cỗ tôn quý cùng khí phách khó tả, giống như thiên hạ này nên bị nàng giẫm dưới chân vậy.

Mỹ nhân này rõ ràng chính là Mục Vân Tiên Hoàng!

Lần này Tiên Hoàng cũng cải trang như Ma Hoàng, không lộ thân phận với bề ngoài.

Bất quá, lúc này trong phòng không có người khác, nàng liền tháo xuống ngụy trang, mặc vào một bộ áo ngủ Thiên Tàm Ti cửu giai vừa mua giá trên trời, tư thái lười biếng nằm trong ghế sô pha, lộ ra tư thái kiều mị.

Tiên chỉ của nàng bưng chén rượu tiên đắt tiền, đôi môi đỏ mọng khẽ mím, khẽ nhấp một ngụm: "Thủ Triết công tử, chúng ta có nên đánh cược một lần hay không, rốt cuộc là Ngô Thịnh Trác Thắng hay là Công Tôn Triều Dã thắng?"

Ánh mắt Vương Thủ Triết phức tạp nhìn Mục Vân Tiên Hoàng: "Bệ hạ, ngài bảo Ninh Kham báo cho ta biết, nói là có

chuyện khẩn cấp bí mật hẹn gặp, là vì xem bọn nhỏ tỷ đấu?”

Bất quá sau khi hắn nhìn thoáng qua, cũng không dám nhìn lần thứ hai, mà là rũ mắt xuống. Nguyên nhân rất đơn giản, hôm nay Mục Vân Tiên Hoàng ăn mặc quá bốc lửa, bộ đồ ngủ này quá trong suốt cùng tiết kiệm rồi.

Vương Thủ Triết hắn chẳng qua chỉ là một người phàm có được thất tình lục dục, nhìn thêm vài lần hơn phân nửa không cầm cự được.

Mục Vân Tiên Hoàng đảo mắt, tức giận liếc Vương Thủ Triết một cái: “Nếu ta không nói như vậy, ngươi sẽ âm thầm hỏa tốc chạy tới?”

“Cái này…” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ à, gần đây trong nhà ngoại thần bận rộn việc riêng, nếu không có chuyện khẩn cấp trước…”

“Ngồi xuống rồi hẵng nói.” Mục Vân Tiên Hoàng tức giận đến mức thân thể run lên, chỉ vào hắn nói: “Đừng tưởng rằng bản hoàng không biết, ở nhà ngươi chỉ là một đại lão gia không quản chuyện vặt vãnh, cả ngày chỉ uống trà trêu hoa ghẹo nguyệt, trêu chọc trẻ con. Đổi lại cái cớ.”

“Ách… Ngoại thần đây là sợ gây ra hiểu lầm, đối với danh dự bệ hạ bất lợi.”

“Không sao, bản hoàng hiện tại cảnh giới vững chắc ở Chân Tiên trung kỳ, da mặt cũng đủ dày, không quan tâm danh dự. Cùng lắm trước tiên về hưu, để Tuy Vân chưởng quản chính sự, phú quý cùng Mộng Vũ hiệp chính, lại đổi cái cớ.”

“…” Vương Thủ Triết thở dài thật sâu: “Ta sợ Nhược Lam hiểu lầm.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Mục Vân Tiên Hoàng lóe lên vẻ kiêng kỵ.

Bất quá cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, thoáng chốc thái độ của nàng lại trở nên cường ngạnh: “Nhược Lam muội muội thân mang Nguyên Thủy Thánh Đồ, đích xác tiềm lực vô cùng, bất quá bây giờ chỉ sợ còn xa mới là đối thủ của ta.”

Vương Thủ Triết lập tức dở khóc dở cười nói: “Bệ hạ, đây không phải vấn đề đánh nhau thắng thua…”

“Vương Thủ Triết, ngươi ra sức khước từ như thế, chẳng lẽ là muốn trêu chọc là không nhận nợ sao?” Mục Vân Tiên Hoàng tức giận đến nhướng mày, ngữ khí cũng dần trở nên sắc bén: “Hay là chuẩn bị các loại lợi ích sau khi lấy được, ăn sạch sẽ không nhận nợ?”

Vương Thủ Triết kinh ngạc: “Sao bệ hạ lại nói vậy?”

“Chát!”

Mục Vân Tiên Hoàng đột nhiên ném một viên ngọc bội ra, chỉ vào nó nói: “Ngươi dám nói, ngươi không phải vật tùy thân của ngươi?”

Ngọc bội nhanh như chớp lăn đến trên bàn trà.

Thông qua ánh đèn sáng ngời trong tửu điếm, có thể thấy rõ ràng hoa văn đơn giản trên ngọc bội, bao tương ôn nhuận, cùng với dấu vết mài mòn trên bề mặt, rõ ràng chính là miếng ngọc bội thiếp thân của Vương Thủ Triết lúc còn trẻ!

“Ách…”

Con ngươi của Vương Thủ Triết đều dựng lên.

Thứ này, sao lại ở trong tay bệ hạ?

Khó trách hắn vẫn luôn không tìm được.

Chờ một chút, không đúng a!

Gian phòng của hắn, trước mắt chỉ có thị nữ, Nhược Lam, Vương Tông Thế, Vương Ly Tầm có thể đi vào, những hài tử khác đều lớn rồi, không thể xông vào gian phòng của cha mẹ.

Tông thế là một nam hài ngoan điển hình, từ trước đến nay luôn tuân theo khuôn phép. Thời gian ngọc bội mất tích, Vương Ly Ly giống như có chút lén lén lút lút, bộ dạng như có tật giật mình.

Vương Thủ Triết lập tức hiểu ra, nhất định là tên khốn Vương Ninh Hi kia vì hoàn thành nhiệm vụ, giật dây Vương Ly trộm cắp ngọc bội của hắn!

Thật là to gan, ngay cả lão tổ tông cũng dám bán, quay đầu lại nhất định phải đem chân của hắn…

Vương Thủ Triết còn chưa nghĩ xong, đã bị Mục Vân Tiên Hoàng đặt một thùng trên ghế sô pha. Nàng nhìn chằm chằm vào mắt Vương Thủ Triết, hung tợn nói: “Ngươi còn dám kiếm cớ, cũng đừng trách bản hoàng trở mặt.”

“Ùng ục ùng ục!”

Vương Thủ Triết khó khăn nuốt nước miếng: “Bệ hạ…”

“Vẫn như lúc trước, gọi ta là “Mục Vân”. Còn nữa, không cho phép xưng hô.”

“Được rồi, Mục Vân.” Vương Thủ Triết hơi chột dạ nói: “Ngươi nói đúng, rảnh rỗi không có việc gì chúng ta cùng nhau xem thi đấu lôi đài, tâm sự cũng rất thú vị.”

Mục Vân Tiên Hoàng lúc này mới hài lòng buông hắn ra, giúp hắn sửa sang lại vạt áo ngổn ngang một chút, sau đó lại cầm chén rượu lên, uống tiên tửu: “Rượu này của công tử, ủ rất thú vị.”

“Đây là rượu 【Hồ lô ủ rượu】 của Tửu Đao Tiên 】 tự động ủ.” Vương Thủ Triết hào phóng nói: “Nếu ngươi thích, ta tặng hồ lô này cho ngươi.”

“Cái này không cần đâu, ta nếu cần, trực tiếp hỏi ngươi đòi là được.” Mục Vân Tiên Hoàng ngược lại có vẻ khá hài lòng, “Bây giờ chúng ta có thể tán gẫu một chút chuyện thú vị rồi chứ?”

“Chuyện thú vị? À, đúng rồi, ta đã thấy đứa bé triều dã kia mấy lần.” Vương Thủ Triết bắt đầu phân tích say sưa: “Thiên tư tốt, ngộ tính không tệ, khuyết điểm duy nhất chính là tính tình hơi nóng nảy một chút. Trái lại tiểu tử Ngô Thịnh Trác kia, dường như có vài phần âm hiểm xảo trá, ngươi xem hắn ở giai đoạn trước đều là không ngừng kiềm chế tiêu hao, hơn nữa không ngừng trêu chọc tính khí triều dã. Xem ra, đứa bé triều dã kia thua rất lớn.”

“Cái gì gọi là âm hiểm giả dối? Khi ngươi và Vương Phú Quý tính kế người, âm hiểm hơn nhiều so với Ngô Thịnh Trác. Cùng là tính toán, thả Vương thị các ngươi liền gọi là “Trí tuệ chiến thuật”, thả trên người tuấn kiệt Tiên Triều chúng ta gọi là “Âm hiểm”?” Mục Vân Tiên Hoàng không phục nói.

“Mục Vân nói có lý, ta quay đầu lại khắc sâu suy nghĩ lại.”

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ đổi giọng, trong lòng lại nghiến răng nghiến lợi.

Lúc trở lại hắn nhất định phải đánh Vương Ly nhừ tử một trận. Nha đầu kia ngây thơ thành thật, không nghĩ tới tuổi còn nhỏ đã không học tốt, vậy mà học được cách hố cha!

Mà trên lôi đài, cục diện quả nhiên như Vương Thủ Triết dự liệu. Công Tôn triều dã bị chiến thuật du tẩu của Ngô Thịnh Trác làm cho mất bình tĩnh, cảm xúc dần dần nôn nóng, đại chiêu liên tiếp phát ra, cuối cùng bị Ngô Thịnh Trác tìm được sơ hở, nhất cử đánh bại.

Phía dưới huyên náo một mảnh, bất quá cũng có rất nhiều người hoan hô ủng hộ Ngô Thịnh Trác, cho rằng hắn có dũng có mưu.

Sau khi Công Tôn Triêu Dã bị đánh bại, Ngô Thịnh Trác liền thay thế thứ tự ban đầu của Công Tôn Triều Dã, trở thành người thứ chín mới, mà thứ tự của tất cả mọi người phía sau Công Tôn Triều Dã đều lần lượt trượt xuống. Công Tôn Triều Dã cũng trở thành người thứ mười.

Tiếp theo, lại là Lương quốc Tư Đồ Dương Vũ, khiêu chiến 【Lôi Vạn Tuế】 của Trường Ninh Lôi thị.

Nhiều năm trôi qua, hiện giờ một số gia tộc thông gia của Vương thị cũng đều lục tục có tộc nhân tu luyện đến Tử Phủ cảnh. Nhưng, vì không muốn đoạt danh tiếng của Vương thị, bọn họ chỉ tuyên bố mình là thế gia Ngũ phẩm bình thường.

Chỉ có sau khi Vương thị hoàn thành yến hội Quốc Công, bọn họ mới có thể “miễn cưỡng” đuổi kịp, tấn thăng thế gia Tứ phẩm.

Mà thế gia Tứ phẩm, mặc dù chỉ cách thế gia Ngũ phẩm một đường, nhưng địa vị lại hoàn toàn bất đồng.

Phải biết rằng, Đại Càn là một quốc gia lập quốc còn chưa đến một vạn năm, số lượng thế gia thượng tầng vẫn luôn là ít ỏi. Trước khi Trường Ninh Vương thị thăng lên tam phẩm, Đại Càn tổng cộng cũng chỉ có Đại Càn Triệu thị một nhị phẩm, Đại Càn Vương thị, Đại Càn Trần thị, Đại Càn Công Dã thị ba

tam phẩm, lại xuống tới tứ phẩm. Điều này cũng dẫn đến thế gia tứ phẩm có địa vị cực cao ở Đại Càn, trong triều có không ít trọng thần cũng đều xuất thân từ thế gia tứ phẩm.

Mà số lượng thế gia Tứ phẩm tổng cộng cũng không quá mười mấy, còn đa số đều tập trung ở Quy Long Thành.

Một khi những gia tộc thông gia như Vương thị thăng cấp lên tứ phẩm, số lượng thế gia tứ phẩm của Đại Càn sợ là sẽ tăng lên một phen. Bởi vậy cũng có thể thấy, thực lực những thế gia thông gia này của Vương thị mạnh đến mức nào.

Mà Trường Ninh Lôi thị là một trong những thế gia có quan hệ thông gia sớm nhất với Vương thị, mấy năm nay tự nhiên cũng phát triển vô cùng tốt. Nhiều năm trôi qua, hiện giờ Lôi thị cũng không phải chuyện đùa, đội quan gia tộc bày biện ra dáng vẻ ra dáng.

Lôi Vạn Tuế chính là tuổi trẻ tuấn kiệt, đại thiên kiêu Ất đẳng huyết mạch của Lôi thị.

Mà Tư Đồ Dương Vũ của Lương Quốc cũng không yếu, chính là tuổi trẻ tuấn kiệt đại danh đỉnh đỉnh của toàn bộ Lương Quốc hiện giờ.

Cái trận đấu này, lại đánh rất kịch liệt. Bất quá, cuối cùng vẫn là Lôi Vạn Tuế kiên trì đến cuối cùng, bảo vệ xếp hạng. Bất quá Tư Đồ Dương Vũ này cũng không nhụt chí, tuyên bố sau khi nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tiếp tục khiêu chiến vị trí thứ hai mươi lăm của Thiên Nhân bảng "Trần Thế Triều".

Đó là một vị thanh niên tuấn kiệt đến từ Đại Càn Trần thị.

Sau đó lại là người khiêu chiến thứ ba.

Hiển nhiên, lần này Tiên Triều và Ma Triều đều âm thầm có không ít động tác, chuẩn bị ở trên bảng xếp hạng một phen, một bộ muốn tuyên cáo đối phương, tư thế "Ta mới là lão đại".

Ngay lúc Thiên Nhân bảng đánh vô cùng kịch liệt, Linh Đài bảng cũng liên tiếp phát sinh biến động, người trẻ tuổi đến từ Tiên Ma lưỡng triều cùng các thuộc quốc thay nhau ra trận, bắt đầu đánh bảng.

"Lưu sư huynh, đây là xảy ra chuyện gì?"

Ngay khi đám người Lưu Cao Lượng xem náo nhiệt, một đám học sinh Trường Ninh huyện chen vào. Cùng đi với bọn họ còn có tiên sinh các hệ, phía sau thậm chí còn đi theo một vị nam tử có diện mạo uy nghiêm.

"Lục viện trưởng."

Lưu Cao Lượng vội vàng bước lên phía trước bái kiến, lại cùng các vị tiên sinh cùng các học sinh lần lượt hành lễ.

Vị Lục viện trưởng này, chính là đương kim viện trưởng trường huyện học Lục Hướng Huy.

Lúc trước hắn vốn chỉ là một đệ tử bình thường trong Lũng Tả Học Cung, chỉ vì dẫn đường cho Vương Ly Dao một lần, liền vận khí bùng nổ trở thành tùy tùng của Vương Ly Dao. Những năm sau đó, hắn vẫn luôn cẩn trọng làm việc cho Vương Ly Dao, bởi vì làm việc kiên định, ít có sai lầm, không thiếu chỗ tốt, có thể nói là một đường thăng chức rất nhanh.

Hiện giờ, hắn mới hơn hai trăm mấy mươi tuổi, cũng đã thành công bước vào Tử Phủ cảnh, trở thành một đại nhân vật chân chính một phương.

Luận về địa vị, mặc dù bây giờ hắn còn không bằng các đại lão Học Cung như Huyền Diêu thượng nhân, Trường Xuân thượng nhân, nhưng cũng đã không kém cỏi quá nhiều.

"Hái Tinh sư đệ." Lưu Cao Lượng lau mồ hôi, nói với một người trẻ tuổi trong đám người: "Ngài vốn xếp hạng chín mươi ba, sợ là giữ không được."

Mọi người tập trung nhìn vào bảng xếp hạng.

Khá lắm! Trên Linh Đài bảng đã có vài vị Linh Đài cảnh bị chọn, vốn xếp hạng thứ chín mươi ba Đông Phương Trích Tinh lần lượt giảm xuống, đã hạ xuống đến chín mươi bảy, Đông Phương Linh Nhu cũng từ chín mươi mốt vị xuống đến chín mươi lăm vị!

Đông Phương Trích Tinh, chính là thanh niên tuấn kiệt lục phẩm Đông Phương thị mới quật khởi gần đây của Tân Bình trấn. Hắn vốn chỉ là huyết mạch tiểu thiên kiêu Ất đẳng, nhưng những năm này Đông Phương thị một mực ghìm chặt dây lưng quần liều mạng âm thầm trợ giúp, chính hắn cũng không chịu thua kém, đạt được không ít khen thưởng học phần

thưởng, cuối cùng thành công chen thân vào hàng ngũ thiên kiêu, chiếm một vị trí trên Linh Đài bảng.

Điều này đối với bất kỳ một thế gia nào mà nói đều cực kỳ không dễ dàng.

Nguyên nhân không có gì khác. Trường Ninh Vương thị và những gia tộc thông gia khác quá mạnh mẽ, đặc biệt là Vương thị, quả thực là liên tục xuất hiện trên Địa Bá Bảng, đứng thứ nhất là yêu nghiệt 【Vương Bảo Quang】, thậm chí có thể vượt cấp đánh Thiên Nhân cảnh cấp thiên kiêu, sức chiến đấu đó không phải mạnh bình thường.

“Tinh phong huyết vũ a.” Đông Phương Trích Tinh thấy một màn như vậy cũng là không thể làm gì, “Các lộ thiên kiêu hai triều Tiên Ma gia nhập tranh bảng, trong khoảng thời gian này danh sách nhất định là phong vân biến ảo khó lường.”

Loại thiên kiêu đuôi xe như bọn họ, sợ là không có bảng danh sách, trừ phi tu luyện tới Linh Đài cảnh đỉnh phong mới xông vào. Bất quá khi đó nội quyển sợ là càng nghiêm trọng, có trời mới biết thiên kiêu còn có thể chen vào top một trăm hay không?

Một đám học sinh Đại Chu càng tuyệt vọng.

Bọn họ đến học Đông Càn Trường Ninh là trung tâm của thế giới sao, sao lại có nhiều biến thái như vậy? Nơi này thật là đáng sợ! Mẫu thân, hu hu, ta muốn về nhà!

Mà ngay tại thời điểm vô cùng náo nhiệt phía dưới, trong căn phòng lăng hư trên tửu lâu, Mục Vân Tiên Hoàng đã tự rót cho mình không ít rượu, ngay cả Vương Thủ Triết cũng bị đổ không ít.

“Thủ Triết công tử, ta và ngươi cùng uống một chén.”

“Vương Thủ Triết, có phải ngươi không nể mặt bổn hoàng không?”

“Thủ Triết à, ta và ngươi là đồng minh cùng tác chiến, không phải ngay cả chút mặt mũi này cũng không có chứ?”

Dưới sự uy hiếp liên tục của Mục Vân Tiên Hoàng, Vương Thủ Triết bị ép uống không ít rượu. Đây đều là Tiên Linh tửu do gạo Tiên Linh sản xuất, cho dù thể chất của Vương Thủ

Triết có mạnh mẽ hơn nữa, uống nhiều chén vào bụng như vậy cũng có chút lâng lâng.

Hắn thầm nghĩ trong lòng không tốt.

Tư thế này của bệ hạ giống như là muốn ăn thịt người, hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay tại hắn vắt hết óc mưu đồ thoát thân tính giờ.

Bỗng dưng.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng đối thoại: "Giám đốc Công Quản, phòng chữ Thiên phòng số ba này đã có khách rồi, vậy thì thôi."

"Không sao không sao, phòng này tầm nhìn quan chiến tốt nhất, tự nhiên là phải ưu tiên thỏa mãn nhu cầu của công tử." Một vị nam tử trung niên khác vang lên thanh âm, "Ta tra xét kỷ lục, đặt phòng này bất quá là một du khách độc thân Tiên Triều ngũ phẩm thế gia, chúng ta cho nàng giá gấp ba, đổi lại phòng chữ Thiên số bốn cho nàng, nàng dựa vào không kiếm được nhiều tiền phòng, nơi nào sẽ không nguyện ý? Công tử ngài yên tâm, hết thảy giao cho ta xử trí."

Trong lúc nói chuyện.

"Leng keng leng keng" tiếng chuông cửa đã vang lên.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh: "Mục Vân, ta trốn trước."

Nói xong, hắn muốn xé mở không gian chạy trốn trước.

"Trốn cái gì mà trốn? Chúng ta còn chưa uống sảng khoái đâu!" Mục Vân Tiên Hoàng rất không hài lòng nắm lấy cánh tay Vương Thủ Triết, kéo hắn về phía ghế sa lon bên cạnh, sau đó dùng thần niệm mở cửa ra: "Ta trước thu dọn khách không mời mà đến, ngươi ta sẽ tiếp tục uống chung."

"Rặc rặc!"

Cửa bị mở ra.

Một vị nam tử trung niên ăn mặc như quản lý và một vị công tử trẻ tuổi tuấn tú khí chất bất phàm xuất hiện ở ngoài cửa.

Nhìn kỹ lại, dáng dấp công tử trẻ tuổi kia lại còn có một chút giống Vương Thủ Triết.

“Vị khách quý…”

Giám đốc trung niên lễ phép hướng về phía hai người trong phòng thi lễ, mỉm cười đang định nói ra lời thoại đã chuẩn bị sẵn, vị công tử trẻ tuổi kia lại đột nhiên sắc mặt đại biến, một phát túm lấy hắn ném ra ngoài, sau đó xông vào, “Đùng” một tiếng đóng cửa lại.

Công tử trẻ tuổi cả người tựa ở trên cửa, quay đầu không dám nhìn cảnh tượng trong phòng, trên trán càng có từng giọt mồ hôi trượt xuống, biểu tình cứng ngắc, con ngươi đăm đăm, bộ dáng, giống như đã phá vỡ một đại bí mật cực kỳ đáng sợ.

Mà giờ khắc này, nội tâm công tử trẻ tuổi cũng sụp đổ, trong đầu cũng chỉ còn lại một cái ý niệm: Làm như vậy? Lần này phải làm sao bây giờ?

“Vương Bảo Quang!” Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn người trẻ tuổi kia, tức giận nói: “Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi làm gì vậy?”

Vị công tử trẻ tuổi này, đúng là đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi danh tiếng vô hạn, 【Vương Bảo Quang】.

Bây giờ số lượng tộc nhân của Trường Ninh Vương thị đã gần hai ngàn, hơn nữa còn đang gia tăng từng năm, rất nhiều tiểu bối Vương Thủ Triết cũng đã không nhận ra đầy đủ, nhưng Vương Bảo Quang xuất thân dòng chính thứ mạch của Vương thị, chính là tằng tôn của con trai Vương Thất Hạo, Vương An Anh, cũng là tự bối số lượng “bảo” trước mắt không nhiều trong dòng chính của Vương thị, Vương Thủ Triết đương nhiên là rất quen thuộc với hắn.

“Lão, lão tổ gia gia ngài yên tâm, ta, ta rất nghiêm túc.” Vương Bảo Quang “Ùng ục” một tiếng nuốt nước miếng, hai chân sắp mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, “Ta, ta bị đánh chết cũng không biết gọi.”

“Cái gì mà thất bát lạc?” Vương Thủ Triết may là không bị hắn làm cho tức chết: “Ta chỉ là uống một ngụm rượu với Mục Vân bệ hạ, hàn huyên một chút về đại thế của thế giới tương lai mà thôi.”

Mục, Mục Vân bệ hạ?

Tiên Hoàng?

Vương Bảo Quang càng như bị sét đánh, nước mắt không chịu thua kém theo má "Rầm rầm" chảy xuống.

Phiền toái lớn rồi, hắn vậy mà đánh vỡ bí mật của lão tổ gia gia cùng Tiên Hoàng bệ hạ! Hu hu, bát quái lần trước Tông Côn lão tổ nói riêng, quả nhiên là thật!

…

Chương 264: Quần tinh lấp lánh! Vương thị dương oai!

…

Biểu cảm của tiểu tử Vương Bảo Quang này như thế, sao Vương Thủ Triết có thể không đoán ra hắn đang suy nghĩ gì?

Hắn lập tức giận sôi máu, khóe miệng cũng giật giật.

Đứa nhỏ này còn có thể làm được sao? Đơn giản chuyển đến vùng đất nghèo nàn mài giũa tôi luyện đi~

Nhưng sắc mặt Vương Thủ Triết càng lạnh, Vương Bảo Quang càng sợ, đến cuối cùng, cả người đều bắt đầu run lẩy bẩy, hận không thể trực tiếp tê liệt đi lên.

"Được rồi được rồi, Thủ Triết, ngươi đừng hù dọa trẻ con nữa." Mục Vân Tiên Hoàng vung cánh tay ngọc lên, kéo Vương Thủ Triết sang một bên, lập tức ôn hoà nhìn về phía Vương Bảo Quang, trấn an nói: "Đứa nhỏ này chính là bảo quang đúng không? Đệ nhất Linh Đài bảng, chậc chậc, đúng là không tệ."

Nói xong, Mục Vân Tiên Hoàng tiện tay móc ra một đống linh thạch sáng lấp lánh, run tay đem chúng xếp thành một chuỗi trôi nổi đến trước mặt Vương Bảo Quang: "Nào nào, đến đây, trước tiên đừng khóc, những thứ này xem như là quà gặp mặt của ngươi."

Những linh thạch này sáng bóng loáng, giống như linh khí tinh khiết áp súc ngưng tụ thành, tản ra linh khí tinh khiết thấm vào ruột gan.

Chỉ một thoáng, Vương Bảo Quang đã ngừng chảy nước mắt, nước miếng đều sắp chảy ra: "Cực, cực phẩm linh thạch?"

Hắn một tay cầm linh thạch cực phẩm, đếm liền ba lần, trọn vẹn mười viên!

Hắn ta lập tức hưng phấn đến độ mặt đỏ bừng lên, liên tục bái tạ Tiên Hoàng: "Đa tạ Tiên Hoàng bệ hạ ban thưởng."

Vừa nói, hắn vừa cẩn thận từng li từng tí thu mười viên linh thạch cực phẩm vào nhẫn trữ vật, đồng thời vô cùng coi trọng vỗ ngực rung động, cam đoan nói: “Bệ hạ yên tâm, ngài và lão tổ gia gia của ta đang gặp riêng ở đây, ta nhất định sẽ giữ kín miệng, tuyệt đối sẽ không có chút tin đồn nào truyền ra ngoài.”

“Chậc ~ bản hoàng không quan tâm phong ngôn phong ngữ, bất quá lão tổ gia gia nhà ngươi là người tiếc danh…” Mục Vân Tiên Hoàng nói xong liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái, mị nhãn như tơ, ý vị thâm trường: “Thôi thôi, việc này đích xác không nên tuyên dương.”

Vương Thủ Triết nghe được một giọt mồ hôi lạnh: “Hai người các ngươi đừng càng nói càng thái quá. Ta và Mục Vân chỉ thảo luận một chút đại sự của Nhân tộc.”

“Vâng vâng vâng.” Vương Bảo Quang cười đến dịu dàng: “Lão tổ gia gia nói đúng lắm.”

Đối với lời nói của lão tổ gia gia, hắn căn bản là nửa chữ cũng không tin, cô nam quả nữ ở chung một phòng, ngó ngó bệ hạ mặc quần áo… Ai u! Hắn tuổi còn quá nhỏ huyết khí phương cương cũng không dám liếc mắt một cái, còn có lão tổ gia gia lúc gọi bệ hạ là Mục Vân, kêu không cần phải nói nhiều thân thiết, chỉ cái này, lại còn muốn lừa gạt hắn nói chuyện gì không?

Kẻ ngu mới tin chuyện ma quỷ của lão tổ gia gia!

Vừa nghĩ đến đây, Vương Bảo Quang liền mở to mắt nhìn lão tổ gia gia, ánh mắt chờ mong.

Ngay cả bệ hạ cũng phí miệng, ngài không có ý tứ gì sao?

Nếu một chút ý tứ cũng không có, vậy thì quá không thú vị.

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Tên hỗn trướng này học được từ đâu thế?

Hắn cũng không quen tật xấu này, lập tức lách mình tiến lên, không đợi hắn kịp phản ứng, đã xách cổ Vương Bảo Quang ném ra ngoài.

Y tiện tay đóng cửa lại.

Nhưng mà.

Qua chừng mười hơi thở, Vương Thủ Triết lại phát hiện tiểu tử kia rõ ràng ngồi xổm ở cửa không đi, đành phải mở cửa ra, nghiêm mặt hỏi: “Ngươi còn đứng ở cửa làm cái gì? Còn không mau cút đi.”

“Lão tổ gia gia, ta đây là thay người đem gió a.” Vương Bảo Quang vẻ mặt đương nhiên nói.

Trong lòng hắn cảm khái, Vương Bảo Quang ta thật sự là một đứa bé hiếu thuận, cho dù lão tổ gia gia hành hạ ta trăm ngàn lần, ta vẫn tràn đầy kính sợ và kính yêu lão tổ gia gia như trước.

Ai cần ngươi nói gió?

Vương Thủ Triết đen mặt xách hắn trở về, tức giận nói: “Được rồi, đừng đứng ở bên ngoài mất mặt xấu hổ. Nếu ngươi đã tới rồi, Tiên Hoàng bệ hạ cũng thích ngươi, ngươi cứ ở lại đây tán gẫu với bọn ta.”

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, có Vương Bảo Quang cái bóng đèn này ở đây, Tiên Hoàng cũng chỉ có thể thu liễm một chút, sẽ không động một chút liền bày ra một bộ dáng muốn ăn thịt người.

Quả nhiên, Tiên Hoàng lập tức tỏ vẻ phản đối: “Thủ Triết, lời này của ngươi không đúng rồi. Thằng nhóc Bảo Quang này còn nhỏ, tuổi thích náo nhiệt sao có thể cưỡng ép kéo nó theo những trưởng bối chúng ta? Hơn nữa, bây giờ trên bảng chiến lực phong vân biến ảo, bảo quang nên tới lôi đài bảo vệ vinh quang của nó.”

“Bệ hạ, với cảnh giới huyết mạch hiện tại của Bảo Quang, lại vừa vặn kẹt ở Linh Đài cảnh đỉnh phong.” Vương Thủ Triết thở dài nói: “E rằng lục lọi khắp hai triều Tiên Ma, cũng khó tìm ra hài tử có thể địch nổi.”

Nét mặt Mục Vân Tiên Hoàng cứng đờ.

Điểm này, hình như nàng thật sự không có cách nào phản bác Vương Thủ Triết.

Cũng không phải nói hai triều Tiên Ma không có hài tử nào có tư chất tốt hơn Vương Bảo Quang, ví dụ như Vân Mộng Vũ,

thí dụ như Chiêu Ngọc, cũng không kém hơn so với Vương Bảo Quang.

Nhưng vấn đề là, Vân Mộng Vũ và Chiêu Ngọc đều đã bốn năm mươi tuổi, tu vi đã sớm đạt đến Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Mà hài tử có thể có được tư chất tuyệt thế thiên kiêu ở Linh Đài cảnh, lại có thể có mấy người?

Rất nhiều người đối với khả năng này không có khái niệm gì, nhưng Tiên Hoàng với tư cách người quản lý Tiên Triều, từ trước đến nay liền tương đối chú ý thế hệ trẻ tuổi trưởng thành, đối với những chuyện này rất rõ ràng.

Lấy Tiên Triều làm ví dụ, cho dù là ở thời kỳ truyền thừa, các nhà đều dồn hết sức lực lựa chọn hậu duệ ưu tú tiến hành trọng điểm bồi dưỡng. Nhưng Tiên Triều lớn như vậy, đứa nhỏ tư chất ưu dị như vậy cũng chưa chắc trăm năm có thể xuất hiện một người, tình huống bên phía Ma Triều cũng không sai biệt lắm.

Đây đều là hạt giống tốt có thể trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, bình thường khó gặp.

Mà bởi vì tốc độ tu luyện của tuyệt thế thiên kiêu quá nhanh, thời gian bọn họ dừng lại ở Linh Đài cảnh cũng thường rất ngắn ngủi, ngắn thì tám chín năm, chậm thì mười mấy năm, rất nhanh sẽ tấn thăng đến Thiên Nhân cảnh.

Trong thời gian dừng lại ở Linh Đài cảnh đỉnh phong, chống đỡ được cũng chỉ một hai năm.

Hôm nay Vương Bảo Quang vừa vặn đang ở Linh Đài cảnh đỉnh phong, thời kỳ cửa sổ ngắn như vậy, làm sao có thể trùng hợp như vậy, vừa lúc lại tìm ra đối thủ để địch nổi hắn?

Phải biết rằng, cho dù là Chiêu Ngọc và Kỳ Mộng Vũ lúc trước, tuổi đã xem như là rất gần rồi, cũng không thể đồng thời xuất hiện trên Linh Đài bảng, có thể nghĩ xác suất đụng xe này thấp bao nhiêu.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, hiện giờ Vương Bảo Quang chỉ sợ là đệ nhất Linh Đài cảnh thế giới.

Bỏ đi xem ra muốn đuổi Vương Bảo Quang ra ngoài là chuyện không thể nào!

Mục Vân Tiên Hoàng liếc Vương Thủ Triết một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực.

Nàng lắc mình nhoáng một cái, một lần nữa thay đổi một bộ quần áo thường phục màu xanh vàng, bắt đầu nghiêm túc quan sát lôi đài luận bàn.

Bộ dạng này, tuy không cao cao tại thượng như lúc ăn mặc chính thức Đế vương miện miện, thiếu đi vài phần cảm giác cự ly, nhưng vẫn uy nghiêm đại khí, tràn đầy uy nghi, cùng vừa rồi quả thực giống như hai người khác nhau.

Trên thực tế, Mục Vân Tiên Hoàng cũng rất coi trọng trận đấu lần này.

Bây giờ toàn thế giới có xu thế nhất thể hóa đã rất rõ ràng, trên bảng danh sách gần như có thể nói là nồng độ cao nhất trên thế giới này, Tiên Triều há có thể không chiếm cứ một chỗ cắm dùi?

Cho dù cuối cùng nhân viên thượng bảng xếp hạng thứ tự, cùng với số lượng tổng thể không sánh bằng Trường Ninh vệ, tối thiểu cũng phải ngăn chặn Ma Triều, để lão già Xích Ngục kia nhận ra rõ ràng hiện thực, Hàn Nguyệt Tiên Triều chính là nội tình hùng hậu hơn Xích Nguyệt Ma Triều.

Nhưng lần này, sự chú ý chủ yếu của mọi người vẫn tập trung ở trên Tử Phủ lôi đài.

Bởi vì giờ này khắc này, đang có một đạo độn quang giống như hỏa diễm từ đằng xa bắn thẳng đến.

Bất quá chỉ trong chốc lát, độn quang đã đến trên không lôi đài, sau đó hóa thành một vị nữ tử phong tư kiều diễm, tản ra vô tận hương vị thành thục từ trên trời giáng xuống.

Người phụ nữ kia mặc một bộ nhuyễn giáp màu đen bó sát người, áo choàng màu đỏ sau lưng phần phật, trên người mang theo một loại khí lạnh thấu xương được luyện ra quanh năm suốt tháng, một thân khí chất hiên ngang mà bá đạo.

Vừa đáp xuống lôi đài, nàng liền rút ra một cây bạch cốt cốt tiên, quanh thân đều quanh quẩn sát khí nồng đậm, khí thế bá đạo mà hô: “Thân Đồ Tinh Thần nào? Ngươi không phải muốn khiêu chiến tứ cô nãi nãi nhà ngươi sao? Còn không mau mau lên đây lĩnh chết.”

Tiếng gầm của nàng trùng trùng điệp điệp lan rộng ra phía ngoài, chấn động làm cho ngũ tạng phế phủ người ta run rẩy, trong lòng tự nhiên sinh ra sợ hãi.

Nàng ta chính là lão tứ, Vương Lạc Đồng đời đời chữ "Lạc" của Vương thị.

Mà thanh cốt tiên trong tay nàng chính là "Bạch Cốt Ma Diễm Tiên" mà Vương thị thu được.

"Tứ muội muội này của ta a~" Vương Thủ Triết nhịn không được lắc đầu cảm khái: "Khi còn bé nhưng ôn ôn nhu nhu rất ngoan ngoãn, thật sự là càng lớn càng khí phách."

Vương Bảo Quang đang khéo léo bưng trà rót nước cho hai vị tổ tông, nghe vậy không nhịn được liếc mắt.

Tứ tổ cô nãi nãi ngoan ngoãn? Lão tổ gia gia ngài nói giỡn à? Trong các nữ trưởng bối trong cả gia tộc, tính tình của Tứ tổ cô nãi nãi tuyệt đối là một trong mấy vị nóng nảy nhất.

Tuy nhiên, điều này cũng không thể trách Vương Thủ Triết nhận thức có sai lệch.

Lúc Vương thị nghèo túng nhất, Vương Thủ Triết chính là người tâm phúc trong nhà, cũng là một đám đệ đệ muội muội cùng với đối tượng được các tiểu bối ngưỡng vọng và sùng kính trong nhà, cho dù bản tính của Vương Lạc Đồng có nóng nảy đến mấy, sao có thể hiển lộ trước mặt Vương Thủ Triết?

Ngay cả Mục Vân Tiên Hoàng, đều là đối với hình tượng Vương Lạc Đồng khí chất khen không dứt miệng: "Hay cho một nữ tử anh tư hiên ngang. Thủ Triết à, nhà các ngươi thật đúng là tàng long ngọa hổ, tương lai lại là một viên mãnh tướng ~"

"Đa tạ bệ hạ khen ngợi." Vương Thủ Triết cũng cảm thấy vinh dự: "Tứ muội nhà ta phụ trách bãi chăn nuôi và một bộ phận mỏ cá trong gia tộc, tổng thể kinh doanh cũng không tệ lắm, đợi nàng đến Thần Thông cảnh, ta sẽ để nàng đến chiến trường Ma giới lịch lãm rèn luyện."

Theo tiếng kêu của Vương Lạc Đồng, Thân Đồ Tinh Thần nhanh chóng lên sân khấu.

Trên người hắn mặc một bộ trang phục đỏ đen giao nhau, khiến hắn vai rộng chân dài, diện mạo hiên ngang, có khí độ oai hùng tuấn lãng khác hẳn lúc trước: “Hóa ra ngươi chính là Vương Lạc Đồng xếp thứ mười chín, đúng là một nhân vật. Ta tên là Thân Đồ Tinh Thần, chính là thế tử nhất mạch Huyết Hải Vương.”

“Mặc kệ Huyết Hải Vương Huyết Khê Vương, đánh thắng ta mới có tư cách nói chuyện.” Vương Lạc Đồng không nói hai lời, một roi Bạch Cốt Ma Diễm liền ném ra ngoài.

Trong nháy mắt, tầng tầng lớp lớp Bạch cốt tiên ảnh cuốn theo ma diễm màu xanh thẫm, bao phủ toàn bộ lôi đài, uy thế hiển hách, dường như muốn san bằng toàn bộ lôi đài thành bình địa.

【 Bạch Cốt Ma Diễm Tiên 】 này chính là đạo khí nổi danh của Bạch Cốt Ma Quân, sau khi bị Vương thị bắt được, đạo khí đương nhiên bị thu làm chiến lợi phẩm, sau đó lại bị Vương Lạc Đồng nhanh chóng đổi về.

Nàng đối với Bạch Cốt Ma Diễm Tiên này có thể nói là có tình có chung, ngay cả để cho Bách Luyện Chân Quân tắm rửa một chút cũng không chịu, liền thích giọng điệu này.

Thân Đồ Tinh Thần lúc này giật nảy mình.

Nữu Nhi này cũng quá bá đạo, lại nói đánh là đánh.

Ngay lập tức, hắn cũng móc ra một thanh ma đạo khí 【 Huyết Sát Thương 】, vung trường thương cùng Vương Lạc Đồng đấu thành một đoàn.

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng nổ vang kịch liệt không ngừng vang lên trên lôi đài.

Hai người ngươi tới ta đánh nhau cực kỳ kịch liệt, ngay cả vòng bảo hộ của Tử Phủ lôi đài cũng bị dư âm chiến đấu của hai người đánh cho chấn động kịch liệt không thôi.

Đám quần chúng ăn dưa bên dưới cũng là nhìn như si như say, thỉnh thoảng liền phát ra từng trận kinh hô, tiếng hoan hô, ngẫu nhiên còn kèm theo vài đạo tiếng la hét.

Phải biết rằng, danh sách Tử Phủ Bảng cũng sẽ không thay đổi liên tục như Linh Đài Bảng và Thiên Nhân Bảng, lúc năm ba thì phải đánh một trận, trận đấu khiêu chiến lần trước cũng đã là chuyện của một hai năm trước rồi.

Ngày bình thường bọn hắn muốn xem một trận tỷ thí chất lượng cao như thế cũng không dễ dàng.

"Tiểu tử Huyết Hải Vương kia, đúng là vận khí không tệ, trong nhà xuất hiện một thế tử rất ưu tú." Tiên Hoàng cũng không khỏi khẽ gật đầu, tán thưởng nói: "Sau khi kế thừa 【Huyết Hải Bảo Điển】, Thân Đồ Tinh Thần này đã có huyết mạch tuyệt thế Bính đẳng rồi nhỉ? Đến lúc đó tu luyện thật tốt, có hy vọng Lăng Hư cảnh trung kỳ."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu.

Trong tư liệu mà hắn lấy được cũng có tư liệu về Thân Đồ Tinh Thần này.

Bất quá Thân Đồ Tinh Thần này vẫn kém hơn Lạc Đồng một bậc, sau khi Lạc Đồng kế thừa một bộ bảo điển hỏa hệ trung cấp, huyết mạch đã sớm đến Tuyệt Thế Giáp đẳng.

Thân Đồ Tinh Thần tuy rằng tu vi cao hơn một chút, nhưng chênh lệch huyết mạch ước chừng hai tiểu tầng cũng không phải dễ dàng đền bù như vậy.

Không bao lâu sau, Vương Lạc Đồng liền phát ra một tiếng chế nhạo mang theo thất vọng: "Ha ha ha, Huyết Hải Vương thế tử chẳng qua chỉ có vậy thôi, chơi chán rồi, vẫn là lui xuống cho ta đi."

Dứt lời, nàng đột nhiên run lên trường tiên bạch cốt.

Biển lửa cuồng tiên lập tức bao bọc uy thế kinh khủng quét ngang ra, ngắn ngủi mấy hiệp đã đem Thân Đồ Tinh Thần đánh xuống.

"Ùng ục~"

Đám học sinh Đại Chu dưới đài nuốt nước miếng, không dám tin nhìn Vương Lạc Đồng.

Vị đại tỷ tỷ này quả thực cũng quá bá đạo.

Lý Minh Đường từng nhận ân huệ của Vương thị càng líu lưỡi không thôi.

Vương Lạc Đồng tiền bối xếp thứ mười chín đã lợi hại như vậy, Vương Thủ Nghiệp tiền bối xếp hạng thứ sáu lợi hại đến mức nào?

Hơn nữa sau khi bọn họ nhìn kỹ Tử Phủ bảng, phát hiện Đế Nữ Lạc Già của Đại Chu bọn họ, thế mà mới vẻn vẹn xếp hạng thứ mười sáu. Phải biết rằng, trong nước Đại Chu, thực lực của Đế Nữ Lạc Già được công nhận là cường đại.

Tử Phủ bảng này, quả thực quá mức đáng sợ.

Mà thời điểm các học sinh Đại Chu cảm khái ngàn vạn, Thân Đồ Tinh Thần đã chật vật không chịu nổi trở lại trước mặt lão tổ tông, vẻ mặt áy náy và buồn khổ.

Rất hiển nhiên, trận thất bại này tuyệt đối không nằm trong dự liệu của hắn.

Xích Ngục Ma Hoàng tuy rằng thất vọng, nhưng cũng không trách tội hắn, ngược lại Huyết Hải Vương nhìn bộ dạng ỉu xìu này của hắn liền tức giận, mắng: “Ngươi mặt như đưa đám làm cái gì? Nếu vị thứ mười chín không đánh nổi, vậy thì đánh hai mươi chín người luôn có thể đánh thắng được!”

Tuy nhiên, nói là nói như vậy, từ thất bại lần này, bọn họ cũng ý thức được khinh địch của mình. Lượng vàng của Tử Phủ Bảng của Trường Ninh, e là còn cao hơn bọn họ dự đoán từ đầu.

Bởi vậy, một đám khách Ma Triều rất nhanh liền bắt đầu nghiên cứu tin tức của mọi người trên bảng danh sách.

Cuối cùng Thân Đồ Tinh Thần lựa chọn Vương An Anh xếp hạng thứ ba mươi. Vương An Anh tuổi khá trẻ, tu vi mới miễn cưỡng chen thân Tử Phủ cảnh trung kỳ, thoạt nhìn rất dễ khi dễ.

“…” Vương Bảo Quang trong phòng bao của tửu lâu dựng cả hai mắt lên: “Thân Đồ Tinh Thần này thật là can đảm, lại dám chọn Thái gia gia của ta. Ông ấy hoàn toàn không biết sự đáng sợ của Thái gia gia ta chứ?”

“Ừm.” Vương Thủ Triết cũng gật đầu: “Phụ thân của đứa nhỏ An Bình này thích ra biển, quanh năm không ở nhà, ngược lại tạo nên tính cách trầm ổn nội liễm cho hắn, bề ngoài trông có vẻ rất dễ bắt nạt, nhưng thực ra ẩn giấu rất sâu.”

Tuy xếp hạng của An Chá ở trong đội thứ ba Vương thị không tính là cao nhất, nhưng dù sao cũng là tư chất tuyệt thế Ất đẳng, so với Thân Đồ Tinh Thần còn cao hơn một chút, đơn thuần chỉ xét riêng về tu vi và huyết mạch, Thân Đồ Tinh Thần cũng không chiếm ưu thế.

Với trình độ nội quyển của Vương thị, năng lực thực chiến của Vương An Chỉ há lại đơn giản như bề ngoài?

Quả nhiên là vậy.

Trận tiếp theo, tuy tu vi của Thân Đồ Tinh Thần cao hơn một bậc, nhưng Vương An Chỉ lại trầm ổn ứng đối, nhiều lần dẫn dụ Thân Đồ Tinh Thần mắc lừa, cuối cùng cũng đánh hắn một trận tơi bời.

Thân Đồ Tinh Thần liên tiếp thua hai trận, bất đắc dĩ đành phải chọn Vương Thủ Thành nhỏ nhất có chữ lót “Thủ” của Vương thị. Vương Thủ Thành xếp hạng thứ bốn mươi trên Tử Phủ Bảng, tu vi ngay cả Tử Phủ cảnh trung kỳ cũng không bước vào.

Nhưng Thân Đồ Tinh Thần không chiếm được quá nhiều tiện nghi, bị thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Vương Thủ Thành làm cho tâm hỏa lượn lờ, cuối cùng vẫn dựa vào tu vi hùng hậu, mới miễn cưỡng đánh bại Vương Thủ Thành, đẩy Vương Thủ Thành đến bốn mươi mốt.

Đường đường là thế tử Huyết Hải Vương, vậy mà ở trên Tử Phủ bảng chỉ xếp hạng bốn mươi mốt, nói ra cũng thật là uất ức.

Sau Thân Đồ Tinh Thần, tiên triều hoàng thất, các thế gia tinh anh, cùng với các tinh anh của tiên cung cũng bắt đầu hiện ra bản thân, đều chọn người khiêu chiến. Trong quá trình này, tự nhiên có thất bại, cũng có thành công, lục tục, dần dần có người chiếm cứ một vị trí trên bảng xếp hạng, chỉ là xếp hạng cũng không quá cao.

Mà Ma Triều cũng không cam lòng yếu thế, liều mạng cạnh tranh với Tiên Triều.

Chỉ tiếc, giống như Tiên Triều bên kia, cũng chỉ chiếm một ít vị trí ở phía sau bảng danh sách, hai ba mươi vị trí đứng đầu bảng danh sách là kiên cố, ngay cả một người bị đánh bại cũng không có.

Cuối cùng.

Tiên Triều không thể không xuất động Tĩnh An công chúa.

Lúc trước sau khi không thể kế thừa bảo điển của Triêu Dương Vương, Tĩnh An công chúa nghe theo đề nghị của mộ liêu khiêm tốn làm việc, người cũng dần dần trở nên kiên định. Sau đó, nàng cũng không tiếp tục dày vò nữa, mà là hoàng thất hiện có chọn lựa một bộ kế thừa thích hợp nhất với mình trong bảo điển truyền thừa kỳ, huyết mạch ở trong bảo điển tẩy lễ thiên địa tinh hoa tấn thăng đến 【 Tuyệt Thế Bính đẳng đẳng trên trời 】

Hiện giờ, tu vi của nàng cũng đã sắp đột phá Thần Thông cảnh, một thân uy thế không thể khinh thường.

Từ thực lực mà nói, Tĩnh An công chúa so với Thân Đồ Tinh Thần lợi hại hơn một mảng lớn, dù sao cũng là tuyệt thế thiên kiêu Tử Phủ cảnh đỉnh phong. Nhưng dù vậy, nàng trên bảng danh sách cũng đánh vô cùng gian nan, cuối cùng, nàng đánh bại Thập Nhị, tiếc bại dưới tay Đại Càn đế tử An bài danh thứ mười một, chỉ xếp hạng thứ mười hai.

Phải biết rằng, mấy năm nay đế tử an toàn ôm chặt đùi Vương thị, đạt được không ít chỗ tốt, đã không phải là đế tử bình thường, ngay cả tư chất cũng tăng lên tới 【 tuyệt thế Ất đẳng 】, tu vi cũng đã cách Thần Thông cảnh không có bao nhiêu khoảng cách, cũng không phải là nhân vật dễ đối phó.

Huống hồ, hắn còn tự nhận là học được “Trí mưu” của Vương Thủ Triết, trong quá trình chiến đấu rất là đùa giỡn chút thủ đoạn nhỏ để cho Tĩnh An chịu thiệt.

Cuối cùng, đường đường Tam công chúa Tiên Triều, vậy mà chỉ bắt được Thập nhị vị, còn bại bởi đế tử An cáo già.

Điều này làm cho sắc mặt của Tiên Hoàng đều có chút không nhịn được rồi, nhất là đối với thủ đoạn đùa giỡn đế tử An, càng là ghen ghét.

Vương Thủ Triết vội vàng trấn an: “Mục Vân đừng nóng vội, gần đây Tĩnh An công chúa trưởng thành rất tốt. Bồi dưỡng thật tốt, tiềm lực tương lai vô hạn.”

Mục Vân Tiên Hoàng trợn mắt.

Khẩu khí này của Thủ Triết, chợt nghe thật đúng là rất giống trưởng bối, nhưng trên thực tế Tĩnh An thế nhưng là tuổi tác không chênh lệch mấy so với hắn.

Bất quá lại nói, phủ chủ phủ Tĩnh An công chúa, cho tới nay còn chưa định ra, nghe nói nàng nhìn ai cũng không hài lòng, đoán chừng còn đang cùng với công chúa Phù Nam không có manh mối.

Ai, dưới gầm trời nào có nhiều Vương Phú Quý như vậy?

Thật sự dựa theo tiêu chuẩn này chọn phủ chủ, Tĩnh An sợ là có mài.

Thật ra Vương Ninh Hi cũng không tệ, đáng tiếc tiểu tử kia đính hôn thành thân quá sớm… Đợi đã, Vương thị không còn có thiên kiêu tuyệt thế nào khác sao?

Mục Vân Tiên Hoàng đột nhiên nhìn sang Vương Bảo Quang bên cạnh: “Bảo quang mới hai mươi mấy tuổi, hẳn là còn chưa đính hôn đúng không? Hay là đi phủ của Tĩnh An phụ tá Tĩnh An một chút, ta giúp hắn nội định một vị trí Phủ chủ!”

Vương Bảo Quang sợ tới mức túi dưa trong tay rớt xuống đất.

Hắn chính là cùng ăn dưa mà thôi, Tiên Hoàng như thế nào một mồi lửa đốt đến trên người hắn rồi? Hắn trêu ai chọc hắn?

Hắn vội vàng đứng lên, lắc đầu thành cái trống bỏi nói: “Không không không, ta không muốn, Tĩnh An công chúa đã một đống tuổi như vậy, ta cũng không thích bị trâu già ăn…”

Lời còn chưa nói hết, sắc mặt Tiên Hoàng đã đột nhiên biến thành màu đen.

Hắn thầm nghĩ không ổn, vội vàng đổi chủ đề: “Không không không, ý của ta là bối phận sẽ có vấn đề. Phú Quý thúc nhà ta

cưới Tứ công chúa, mà ta muốn đi phủ làm Phủ chủ Tam công chúa, về sau Phú Quý thúc gặp ta làm sao chịu nổi?”

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, nói: “Bảo Quang nói cũng có đạo lý. Huống chi Tĩnh An công chúa cũng có lòng dạ cao, chưa chắc có thể để ý đến bảo quang, việc này tạm gác lại.”

“Hừ!”

Tiên Hoàng cũng bất mãn trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Ngươi suốt ngày từ chối bốn phía, chẳng lẽ cũng ghét bỏ bản hoàng lão bò ăn cỏ non?

Vương Thủ Triết nghiêng đầu, thuận thế nói sang chuyện khác: “Ồ, các ngươi nhìn bên kia. Hình như là hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh đứng ngồi không yên.”

Cũng đúng, theo Tĩnh An công chúa ra tay, một đám Ma Triều thật vất vả chen lên Tử Phủ bảng đã bị triệt để trấn áp.

Tạm thời Thân Đồ Cảnh Minh còn chưa thăng cấp Thần Thông cảnh, lúc này tự nhiên là muốn ra lấy thắng, thay Ma Triều kiếm lại mặt mũi.

Sau khi Thân Đồ Cảnh Minh ra sân, vẻ mặt Tiên Hoàng càng bất mãn: “Đường đường một hoàng thái tử cũng tới tham gia xếp hạng? Hừ, đáng tiếc Tuy Vân nhà ta đã sớm có thần thông, nếu không…”

Trong lúc nói chuyện, Thân Đồ Cảnh Minh trực tiếp leo lên lôi đài Tử Phủ, lắc lắc ba cái liếc nhìn bảng xếp hạng.

Hắn không nhịn được tự lẩm bẩm: “Người xếp hạng nhất chính là Vương Ly Dao, a… Đây chính là khuê nữ của Thủ Triết huynh. Màn đen, màn đen lớn. Mà thôi, ta cho Thủ Triết huynh một mặt mũi, không đánh khuê nữ của hắn. Xếp thứ hai là Vương An Nghiệp, có chút ý tứ… ta sẽ tùy tùy tiện lấy thứ hai.”

Nói xong, Thân Đồ Cảnh Minh liền phát khiêu chiến với Vương An Nghiệp.

Ỷ vào huyết mạch của mình đã đạt tới Thiên Tử Đinh, đã có tu vi Tử Phủ cảnh đỉnh phong, hắn tràn đầy cho rằng kịch bản tiếp theo hẳn là mình đại sát tứ phương, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Nào ngờ, còn chưa đánh tới thời gian một nén nhang, hắn đã bị Vương An Nghiệp một chiêu kiếm trận song tuyệt, "Vạn kiếm tề phát", trực tiếp đánh rơi lôi đài.

Sức chiến đấu khủng bố của Vương An Nghiệp lập tức khiến hai triều Tiên Ma câm như hến.

Các vị đại lão ẩn núp trong bóng tối đều là sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Huyết Hải Vương còn cảm khái trước mặt Ma Hoàng một câu " giang sơn thay mặt có tài nhân". Sức chiến đấu của Vương An Nghiệp kia thật là đáng sợ, ông ta cảm thấy Lăng Hư cảnh như mình ra tay cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Thật ra cảm giác của hắn vẫn là rất chuẩn.

Tuy Vương An Nghiệp vì tuổi còn nhỏ, trước mắt vẫn là tu vi Tử Phủ cảnh hậu kỳ, cách tấn cấp Thần Thông cảnh còn một khoảng cách, nhưng tư chất Thiên Tử Ất đẳng của hắn lại khiến huyết mạch của hắn ở Tử Phủ cảnh đã thức tỉnh đến đoạn thứ tám, so sánh với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường cũng chỉ kém một đoạn nhỏ mà thôi.

Nếu là người bình thường, dưới loại tình huống này muốn cùng Lăng Hư cảnh đối kháng tự nhiên là thập phần miễn cưỡng, nhưng Vương An Nghiệp ở trên kiếm đạo tạo nghệ đã trải qua nghiệm chứng kiếm bia, dưới huyết mạch ngang tu vi ngang nhau, sức chiến đấu của hắn vốn mạnh hơn nhiều so với tu sĩ bình thường, hơn nữa có kiếm trận phụ trợ, sức chiến đấu tự nhiên bùng nổ.

Nếu như cộng thêm hôm nay đã bổ sung thiếu hụt Khí Vận Chi Thụ phụ trợ, ai thua ai thắng thật đúng là khó mà nói.

Thân Đồ Cảnh Minh bại trận, mặc dù cũng rất khiếp sợ, nhưng lại không nhụt chí chút nào, rất nhanh liền chỉnh đốn lại, lần nữa trở lại lôi đài.

Trên Tử Phủ bảng, sau Vương An Nghiệp thứ hai, Vương Lạc Tĩnh xếp hạng song song thứ ba là hai tỷ muội Vương Lạc Thu.

Thân Đồ Cảnh Minh nhìn chằm chằm hai cái tên kia một lúc lâu, thở dài nói: "Vốn dĩ ta không muốn khi dễ nữ tử, tiếc rằng

Vương An Nghiệp quá biến thái. Mà thôi, vì vinh quang của Ma Triều, nữ chính là nữ."

"Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, ta chọn cái nào mới tốt đây?" Thân Đồ Cảnh Minh có chút do dự, cuối cùng dứt khoát lấy ra hai tấm bảng, lần lượt viết tên Lạc Tĩnh và Lạc Thu, sau khi hỗn loạn bắt đầu lật tấm bảng.

Trong phòng bao, gò má Vương Thủ Triết hơi giật giật.

Hắn gặp qua tìm đường chết, nhưng chưa từng thấy Thân Đồ Cảnh Minh tìm đường chết như vậy.

Chỉ với động tác lật tấm biển này của Thân Đồ Cảnh Minh, Vương Thủ Triết gần như đã có thể dự đoán được thảm trạng một lát nữa của hắn.

Mà lúc này, tay của Thân Đồ Cảnh Minh di chuyển trái phải trên hai tấm bảng, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn chọn một tấm trong đó, mở nó ra.

"Ồ? Vương Lạc Thu!?" Hắn hài lòng gật gật đầu: "Nếu duyên phận đã để cho ta lựa chọn ngươi, vậy thì, Vương Lạc Thu đi."

Hắn vừa dứt lời.

Bên cạnh một tửu lâu cao tầng khác, liền có một đạo kim quang trực tiếp phá cửa sổ mà ra.

Trong tiếng nổ "Ầm ầm" không khí, kim quang kia tựa như sao băng rơi xuống phía dưới, hình như có thế vạn quân, uy thế bàng bạc thậm chí chấn động làm không khí chung quanh vặn vẹo.

Trong sao băng, lờ mờ có thể nhìn thấy một bóng người.

Bóng người kia thoạt nhìn rất trẻ tuổi, mắt ngọc mày ngài, khí thế lạnh thấu xương, lờ mờ có thể nhìn ra là dáng vẻ của Vương Lạc Thu.

Một bộ trang phục màu vàng nhạt bao bọc thân thể của nàng, phác họa ra đường cong yểu điệu của nàng, kim quang uy nghiêm quanh thân tạo thành một vầng sáng, vầng sáng lưu chuyển, giống như pháp quang hộ thể cổ xưa trong truyền thuyết, làm cho nàng tăng thêm vài phần uy nghiêm.

Nàng chắp hai tay từ trên trời giáng xuống, thật sự giống như là một nữ đế uy thế hiển hách, tràn đầy uy thế khó tả!

“Oanh!”

Trong nháy mắt tiếp theo, lôi đài bị oanh tạc!

…

Chương 265: Tiệc của Thủ Triết quốc công! Tám phương tới chúc mừng.

…

Lôi đài kiên cố bị đánh cho đá vụn bay loạn, vòng bảo hộ trận pháp kịch liệt chấn động vặn vẹo, phảng phất tùy thời đều có thể nghiền nát.

Hoàng thái tử Ma Triều Cảnh Minh đột nhiên không kịp đề phòng trực tiếp bị đánh bay, "Chát" một tiếng bị dán lên trên vòng bảo hộ, ngạnh sinh sinh ra một chữ "Đại".

Mặt của hắn dán sát trên vách chắn bảo hộ, hai con ngươi trừng lớn, biểu lộ mộng bức, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc, phảng phất đang nói: Ta là ai? Ta ở nơi nào? Ta muốn đi nơi nào?

Dưới lôi đài, quần chúng vây xem cũng kìm lòng không đặng lùi về sau mấy bước, đều bị máy bay oanh tạc kiểu Lạc Thu hù dọa.

Cho dù là cách vòng phòng hộ, bọn họ dường như có thể cảm nhận được lực va chạm khủng bố trong nháy mắt đó.

Đây cũng chính là hoàng thái tử Cảnh Minh, nếu đổi lại là Tử Phủ cảnh bình thường, chỉ sợ không chỉ đơn giản bị đập bay như vậy.

Cho dù là Vương Thủ Triết ở trong phòng quan sát thi đấu, đều kìm lòng không được khóe miệng co giật một chút.

Một thời gian không gặp, trình độ biến thái của Lục muội lại tăng lên không ít, Lưu Ly Minh Vương bảo điển này thật sự quá xứng với nàng.

Muốn nói trước mắt vì sao không có lôi đài Thần Thông cảnh? Đây chính là một trong những nguyên nhân…

Lôi đài Tử Phủ cảnh đã là Bách Luyện Chân Quân, Ngọc Phù Tiên, cùng với các đại lão nghiên cứu khoa học của Vương thị dốc hết tâm huyết mới làm ra được, vả lại giá trị chế tạo xa xỉ.

Tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường một chút, cho dù hao hết khí lực, cũng rất khó phá vỡ lôi đài hoặc phá vỡ vòng phòng hộ, cho dù là Thần Thông cảnh sơ kỳ bình thường có thể tạo thành phá hư cũng có hạn.

Nhưng bây giờ Tử Phủ cảnh trên Trường Ninh Tử Phủ bảng này không phải Tử Phủ cảnh bình thường.

Những người xếp hạng cao nhất, nhất là những kẻ biến thái trong mười hạng đầu, mỗi người đều có chiến lực vượt cấp khiêu chiến Thần Thông cảnh, một khi bọn họ toàn lực ứng phó, lôi đài này có thể chống đỡ được bao lâu liền khó nói.

Về phần làm lôi đài Thần Thông cảnh…

Cho dù là Vương Thủ Triết, trước mắt cũng bất lực.

Trước không nói đến việc vạn nhất nương tử Liễu Nhược Lam chơi đùa hứng khởi, tái khắc ra một kiếm tiêu diệt Ma Tôn, phải có cấp bậc gì mới có thể ngăn cản, với Vương Thủ Triết hắn mà nói, đánh nổ cái gọi là "Võ đài Thần Thông cảnh" cũng là chuyện dễ dàng.

Thần Thông cảnh phải nghĩ tới so chiêu, tốt nhất vẫn là chạy đến khu không người hoặc là đánh trên không Đông Hải.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, trên lôi đài, Thân Đồ Cảnh Minh cũng đã bò xuống khỏi vách chắn bảo hộ.

Nhìn Vương Lạc Thu đứng chắp tay phía đối diện, thần sắc giống như nữ đế giáng trần, Thân Đồ Cảnh Minh cũng thay đổi nhẹ nhõm trước đó, trở nên trịnh trọng.

Nữ tử trước mắt toàn thân bảo quang lưu chuyển, thân thể cường hãn tuyệt luân, vừa nhìn đã biết là tu luyện loại bảo điển chiến thể.

Khó trách lại có thể dùng thân thể lay động lôi đài.

Hắn sửa sang lại quần áo một chút, lấy ra vũ khí, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Vừa rồi là ta sơ suất, chúng ta lại đến…"

Nhưng mà, lời còn chưa nói hết, liền thấy một đạo bóng dáng màu vàng lóe lên.

Không đợi hắn kịp phản ứng, lại bị đánh một quyền, lần nữa ngã văng ra ngoài.

Rõ ràng hắn cũng đã tập trung lực chú ý, đề cao cảnh giác, rõ ràng còn không đề phòng!

Thân Đồ Cảnh Minh không cam lòng yếu thế, đứng lên liền đốt lên Hồng Liên Nghiệp Hỏa hừng hực, triển khai phản kích.

Nhưng mà, Vương Lạc Thu thể hiện ra sức chiến đấu vượt qua lẽ thường cường đại, sau khi tiến giai Lưu Ly Minh Vương thân so với ban đầu càng nhiều diệu dụng, đủ loại thần thông hạ bút thành văn, biến hóa vạn đoan, giống như chuyên sinh ra vì chiến đấu vậy.

Rõ ràng chỉ là chiến đấu giữa cường giả Tử Phủ cảnh, lại bị nàng cứng rắn đánh ra một cỗ lực áp bách đáng sợ lúc cường giả Lăng Hư cảnh chiến đấu.

Còn chưa tới thời gian một nén nhang, Thân Đồ Cảnh Minh ra sức phản kháng đã bị Vương Lạc Thu đánh cho mặt mũi bầm dập, lần nữa ngã ra ngoài.

“Không phục thì có thể tiếp tục.”

Vương Lạc Thu thu tay lại, một lần nữa đưa tay ra sau lưng, nhìn ngang nhìn lên bầu trời, dường như ngay cả hào hứng nhìn Thân Đồ Cảnh Minh một cái cũng không có.

Trải qua một trận chiến đấu, trên người nàng ngoại trừ quần áo hơi nhíu một chút, ngay cả một sợi tóc cũng không đứt, trên người ngay cả một chút vết trầy xước cũng không có.

Ánh mặt trời bao phủ trên người nàng, cùng pháp quang màu vàng trên người nàng hoà lẫn, từ xa nhìn lại, thần thánh uy nghiêm nói không nên lời, bá đạo không gì sánh được.

Thân Đồ Cảnh Minh ở trên lôi đài ước chừng nằm sấp vài hơi thở, mới bò dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi ta nói sai rồi, kỳ thực ta rút trúng Vương Lạc Tĩnh, nói lỡ lời sai.”

“Thật sao?” Ánh mắt Vương Lạc Thu nghi ngờ.

“Cực kỳ chính xác.” Thân Đồ Cảnh Minh gật đầu.

Tên Vương Lạc Thu này quá biến thái, không thể đánh tiếp nữa, nếu đánh tiếp thì hắn sẽ chết thật rồi.

“Được rồi, vậy trận này không tính.” Vương Lạc Thu bay lên trời, hóa thành một vệt sáng vàng bay thẳng về phương xa.

“Xuỵt~”

Thân Đồ Cảnh Minh thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi cùng nước mắt bị đánh ra, trong lòng nói thầm. Thủ khí của hắn quá kém, hai chọn một cũng có thể chọn ra siêu cấp biến thái.

May mà hắn cơ trí lừa nàng rời đi.

Tên gọi là “Vương Lạc Tĩnh”, nghe có vẻ rất ôn nhu, nhất định là dáng vẻ rất dễ ức hiếp…

Tiếng lòng Thân Đồ Cảnh Minh còn chưa dứt, chợt nghe từng trận tiếng “ong ong” trầm thấp bỗng nhiên vang lên, bầu trời chợt tối sầm lại.

Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời chẳng biết lúc nào mây đen giăng đầy, như muốn mưa to.

Mà cùng lúc đó, đám người vây xem dưới lôi đài bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ bỏ chạy về phía sau, trong miệng còn hô to, “Trùng, trùng, trùng!”

“Cái gì? Muốn ta xông lên?”

Thân Đồ Cảnh Minh vừa nghi hoặc vừa định thần nhìn, lúc này mới phát hiện, cái kia che khuất bầu trời đâu phải mây đen? Rõ ràng là rậm rạp chằng chịt cổ trùng!

Cánh của những cổ trùng kia nối liền với cánh, tựa như một đám mây đen di động, hoàn toàn che lấp ánh mặt trời trên bầu trời!

Ông!

Lúc cánh của đại lượng cổ trùng rung động, tiếng gầm dần vang lên, một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt tựa như sóng thần cuồng phong đập vào mặt.

Trong lúc nhất thời, ngay cả tiếng kinh hô xung quanh lôi đài cũng đều biến mất.

Nhưng trong bầy trùng đầy trời kia, lại có một nữ tử chân trần mặc trang phục kỳ dị đang đạp một con hồ điệp to lớn hoa mỹ vô cùng nhẹ nhàng mà đến, tư thái điềm tĩnh thổi một cây sáo ngọc.

Tiếng sáo du dương.

Gió mạnh trên bầu trời nhấc mái tóc đen dài của nàng lên, lộ ra cái trán trơn bóng và ngũ quan tinh xảo của nàng.

Nàng có diện mạo ôn nhu mà điềm đạm, hai đầu lông mày lại ẩn giấu một tia quật cường nói không ra lời.

Ở dưới ngàn vạn đại quân Trùng tộc vây quanh, nàng tựa như chúa tể cao cao tại thượng kia, cao ngạo mà thanh lãnh, mang theo ý vị siêu nhiên, độc lập siêu nhiên.

Nữ tử này, không cần phải nói, đương nhiên chính là lão Ngũ đời chữ "Lạc" nổi danh với Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh rồi.

Mà con bướm khổng lồ hoa mỹ vô cùng dưới chân nàng, tự nhiên chính là bản mệnh linh cổ kế thừa từ trong tay Thánh Cổ Tộc của tiền thánh nữ Đại, "Thiên Tàm Cổ"

Nhiều năm trôi qua, dưới sự dẫn dắt huyết mạch của bản thân Vương Lạc Tĩnh, cùng với đầu tư các loại tài nguyên, hiện giờ Thiên Tàm Cổ đã thành công phá kén thành bướm, lột xác thành "Thiên Hoàng Điệp" cấp một cao hơn.

Bây giờ nó mới là bộ dáng thật sự của Thánh Cổ Tộc.

Dưới sự điều khiển tinh thần của nó, Vương Lạc Tĩnh có thể điều khiển cổ trùng dù là số lượng hay chất lượng đều tăng lên nhảy vọt, một mình một người có thể thành một quân, sức chiến đấu so với lúc trước căn bản không thể so sánh nổi.

Theo Vương Lạc Tĩnh nhanh nhẹn mà đến, tiếng sáo ngọc dần dần từ du dương chuyển thành dồn dập, dần dần tiến vào tần suất cao hơn mà tai người gần như không thể bắt được.

Dưới tiếng sáo chỉ huy, bầy trùng nhiều không đếm xuể vỗ cánh, hầm canh cuồn cuộn hướng về Thân Đồ Cảnh Minh giết tới.

"Má ơi!" Thân Đồ Cảnh Minh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nước mắt ứa ra: "Ta sai rồi, ta không nên chọn Vương Lạc Tĩnh, Lạc Thu nữ đế, ngươi vẫn là trở về đi."

Đáng tiếc, tự mình tìm đường chết, giờ hối hận cũng muộn rồi.

Trận này, Thân Đồ Cảnh Minh đánh cực kỳ thảm thiết. Mặc dù hắn ra sức phản kháng, hơn nữa dựa vào Hồng Liên Nghiệp Hỏa cường đại tiêu diệt hơn phân nửa đại quân cổ trùng, lại

cũng bị cổ trùng cắn đến mình đầy thương tích, vô cùng thê thảm.

Nếu không phải Vương Thủ Triết truyền âm từ xa khiến Lạc Tĩnh dừng tay, không khéo sẽ trực tiếp gây nên tranh chấp quốc tế.

Đám quần chúng vây xem ăn dưa cũng đều lặng ngắt như tờ, sắc mặt từng người hơi trắng bệch, tràn đầy kính sợ và sợ hãi đối với "Trùng Đế" Vương Lạc Tĩnh đại sát bốn phương trên lôi đài.

Về phần Vương Lạc Thu ra sân trước, quần chúng cũng âm thầm đặt cho nàng một cái tên hiệu, gọi là "Nữ Võ Đế".

Chỉ có thể nói, hai vị này thật không hổ là cường giả xếp hạng thứ ba trên Tử Phủ bảng, sức chiến đấu quả thực quá biến thái.

Cuối cùng Thân Đồ Cảnh Minh là bị khiêng xuống.

Bất quá, mặc dù thoạt nhìn bộ dáng thê thảm, nhưng rốt cuộc không có tổn thương đến căn bản, dựa vào đan dược chất lượng tốt của hoàng thất Ma Triều cùng thủ đoạn trị liệu, nửa ngày sau, Thân Đồ Cảnh Minh lại sinh long hoạt hổ rồi.

Hắn lại gián đoạn những trận đấu khác.

Lần này, hắn lại kiểm tra lại bảng xếp hạng một lần nữa, bây giờ xếp hạng thứ năm chính là một người tên là "Vương Thủ Nghiệp".

Vương Thủ Nghiệp hắn nghe nói qua, còn đối mặt vài lần, là một công tử ca thanh thoát ôn nhuận như ngọc, tính tình dễ nói chuyện.

Quan trọng nhất chính là, đó là một Luyện Đan Sư.

Bình thường mà nói, sức chiến đấu của luyện đan sư cũng chỉ như vậy, dù sao cả ngày vùi mình trong luyện đan thất, cũng không có nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Hơn nữa, bàn về chơi lửa, trên đời này lại có mấy nhà có thể so sánh với Hồng Liên Nghiệp Hỏa?

Nào ngờ, Luyện Đan Sư Vương Thủ Nghiệp "có sức chiến đấu" như vậy vừa lên, liền ném ra một cái hồ lô lam diễm.

Lam diễm sáng rực bay múa đầy trời, uy thế kinh người.

Cái này còn chưa hết.

Vương Thủ Nghiệp còn nắm giữ một loại dị hỏa tên là "Cửu U Minh Diễm", uy lực không kém Hồng Liên Nghiệp Hỏa chút nào.

Trong lúc nhất thời, Thân Đồ Cảnh Minh lại lâm vào một cuộc khổ chiến.

Lam Diễm Hồ Lô của Vương Thủ Nghiệp uy lực tương đối đáng sợ, ngoại trừ lam diễm phun ra lực sát thương kinh người, còn có thể thôn phệ hấp thu Hồng Liên Nghiệp Hỏa, không ngừng tăng cường uy lực của lam diễm, cái này có chút nhằm vào Thân Đồ Cảnh Minh.

Lam Diễm Hồ Lô cùng Cửu U Minh Diễm phối hợp với nhau, thai nghén ra vô cùng biến hóa, muôn vàn diệu dụng.

Ngọn lửa này xem như bị Vương Thủ Nghiệp chơi đùa.

Trên thực tế, đây cũng là một điểm mà rất nhiều người đều dễ dàng xem nhẹ. Nếu như không phải Vương Thủ Nghiệp đối với lực khống chế hỏa diễm đủ cường đại, đủ tinh vi, nghiên cứu pháp tắc hỏa hệ lại đủ xâm nhập, hắn làm sao có thể ở Tử Phủ cảnh có thể thử luyện chế thánh đan thất phẩm?

May mắn hai người tư chất tương đương, Thân Đồ Cảnh Minh lại là Tử Phủ cảnh đỉnh phong, trên tu vi áp chế Vương Thủ Nghiệp một đầu, cộng thêm nội tình Ma Triều hoàng thất cũng đủ hùng hậu, các loại thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp.

Trận luận bàn này, ngược lại đấu ngang tài ngang sức, khó phân biệt.

Ước chừng một lúc lâu sau, hai người vẫn bất phân thắng bại. Sau khi thương nghị một chút, hai người quyết định lấy ngang tay kết thúc, tất cả mọi người song song đứng thứ năm.

"Cảnh Minh huynh, bội phục bội phục."

Vương Thủ Nghiệp thu hồi dị hỏa và Lam Diễm Hồ Lô, chắp tay với Thân Đồ Cảnh Minh.

Trong lòng của hắn cũng có chút may mắn, nếu không có Lam Diễm Hồ Lô cùng dị hỏa của hắn, chỉ sợ trận này sẽ bị Thân Đồ Cảnh Minh chèn ép.

“Thủ Nghiệp lão đệ cũng không phải tầm thường.”

Thân Đồ Cảnh Minh cũng khách khí đáp lễ, trong lòng lại tràn đầy sầu muộn.

Hắn không nghĩ tới mình thậm chí ngay cả Vương Thủ Nghiệp cũng không có bắt.

Xét đến cùng, thứ nhất là bản thân hắn không thích chiến đấu, rất ít khi khổ luyện trên dưới kỹ xảo chiến đấu. Thứ hai, chính là cái hồ lô lam diễm của Vương Thủ Nghiệp kia quả thực đáng ghét, không không không, là khắc chế rất mạnh đối với tất cả tu sĩ có huyết mạch hỏa hệ.

Cho nên nói, không thể trách hắn quá tài giỏi, chỉ có thể trách đám người Vương thị này quá biến thái, sức chiến đấu của cả đám đều không thể phán đoán theo lẽ thường.

Mà lúc này.

Trong gian phòng khách sạn của Tiên Hoàng và Thủ Triết.

Tiên Hoàng xem xong toàn bộ quá trình chiến đấu không khỏi cười lạnh một tiếng: “Thân Đồ Cảnh Minh tiểu tử này, nhìn tu vi không tệ, không ngờ lại là cái thùng rỗng kêu to, tu vi Tử Phủ cảnh đỉnh phong vậy mà không đè được Vương Thủ Nghiệp.”

Nhưng nàng vừa dứt lời, không khí trong phòng bỗng nhiên vặn vẹo một trận, nhanh chóng biến thành một mặt kính hơi mờ.

Trên mặt kính, khuôn mặt tươi cười đắc ý của Ma Hoàng từng chút một hiện lên.

“Mục Vân ơi là Mục Vân, đám tiên triều các ngươi lại bị chúng ta vượt qua. Lão tam Cảnh Minh nhà chúng ta cầm thứ năm, lão tam Tĩnh An nhà các ngươi mới cầm thứ mười hai, chênh lệch có chút lớn!”

“Ta phi lão già thối tha không biết xấu hổ nhà ngươi!” Tiên Hoàng bị đâm nhảy dựng lên, chỉ vào mặt kính chửi ầm lên, “Tiểu tử Thân Đồ Cảnh Minh kia là hoàng thái tử Ma Triều các ngươi, lại bị mấy tiểu bối trẻ tuổi Vương thị đánh thành chó, lại còn có mặt mũi ở chỗ bản hoàng được hả? Cho dù muốn so, hắn cũng phải so với Tuy Vân nhà chúng ta. Tuy

Vân nhà chúng ta, cho dù dùng một ngón chân cũng có thể đâm chết tiểu tử kia!”

“Ta phi! Tuy Vân công chúa nhà các ngươi đã hơn năm trăm tuổi rồi, cũng đã Thần Thông cảnh hậu kỳ rồi phải không? Vẫn còn nhớ Lão Ngưu ăn cỏ non đó.” Ma Hoàng trào phúng nói.

Những lời này, rõ ràng là đâm vào chỗ đau của Tiên Hoàng.

Nàng tức giận đến mức tức giận không thôi: “Lão già nhà ngươi lại dám nói năng lỗ mãng! Ngươi đi ra đây cho ta, xem bản hoàng có đánh ngươi bay ra không!”

“Thế nào, chỉ cho phép ngươi há mồm ngậm miệng mắng người, còn không cho ta nói một câu thật lòng à? Tuy Vân chính là lớn tuổi hơn Cảnh Minh nhà chúng ta đó.” Ma Hoàng khẩu khí cứng rắn, ngữ khí lại rõ ràng có chút chột dạ.

Luận đơn đấu, hắn không phải đối thủ của Tiên Hoàng.

Rơi vào đường cùng, Vương Thủ Triết đành phải đứng lên làm hòa sự lão: “Mục Vân tiền bối, Xích Ngục tiền bối. Ngay lập tức chính là quốc công yến của vãn bối, cùng với đại hôn của phú quý và hai vị công chúa, mọi người chớ xúc động, cho chút mặt mũi.”

“Hừ”

Mục Vân Tiên Hoàng hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng nhịn xuống: “Nể mặt Thủ Triết, ta nhịn lão già kia thêm mấy ngày. Xích Ngục, ngươi cách xa bản hoàng một chút, chớ có ở trước mặt bản hoàng.”

“Mục Vân, có bản lĩnh thì nhanh chóng quét Cảnh Minh từ vị trí thứ năm xuống đi.” Ma Hoàng lại phô trương miệng lưỡi một phen, sau đó lập tức rất thức thời giải trừ hình chiếu trên mặt kính, chỉ một thoáng đã biến mất vô tung vô ảnh.

“Thủ Triết, mau đem Thần Thông bảng của ngươi ra.” Tiên Hoàng tức giận đến không chịu được, một gương mặt xinh đẹp động lòng người tức giận đỏ bừng: “Ta nhất định phải để cho Tuy Vân và Hách Lan trên Thần Thông bảng đè chết Thân Đồ Cảnh Minh.”

“Hay là, bệ hạ ngài lại trợ giúp thêm một chút vật liệu đỉnh cấp và vật liệu trận pháp?” Vương Thủ Triết nhân cơ hội đòi

hỏi vật liệu: “Lôi đài đứng đầu Thần Thông cảnh, tối thiểu cũng phải có thể chống đỡ được Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường toàn lực khai hỏa, nếu không sợ là không được mấy ngày đã bị hủy đi rồi.”

“…”

Tiên Hoàng lập tức nghẹn lời.

Có thể chịu đựng được hộ thuẫn và tài liệu trận pháp cuồng bạo của Lăng Hư cảnh sơ kỳ, Tiên Triều cũng không phải không lấy ra được, nhưng thứ nhất, loại tài liệu đó đều là giá trên trời, trân quý vô cùng, thứ hai, số lượng tài liệu đẳng cấp đó bản thân cực kỳ thưa thớt, cho tới bây giờ đều là dùng trong công sự quân sự đỉnh cấp nhất, lấy ra kiến tạo lôi đài luận bàn, quả thực quá lãng phí.

Tiên Hoàng bất đắc dĩ phất tay nói: “Được rồi, vậy tạm thời dừng đã. Dù sao trong Thần Thông cảnh của nhà chúng ta tối thiểu cũng có thể xếp thứ… Ba.”

Hóa ra nàng còn muốn nói thứ nhất, nhưng vừa nghĩ đến Vương Thủ Triết thâm tàng bất lộ cùng biến thái, cùng với Liễu Nhược Lam càng thêm thâm bất khả trắc kia, nàng chỉ có thể nuốt lời nói trở về.

Trong lúc nhất thời, Tiên Hoàng cũng có chút lo lắng.

Bây giờ từ Linh Đài bảng, Thiên Nhân bảng, Tử Phủ bảng, thậm chí là trên Thần Thông bảng chưa được đánh giá đều là Vương thị chiếm cứ hàng đầu.

Nàng cùng lão ma hoàng kia tranh đi tranh lại, cũng chính là đang cố gắng tranh cái Top 3, Top 5.

Nếu là trước đây, ai tin?

Đừng nói Thiên Nhân bảng thứ hai là công chúa Phù Nam, thứ ba là Chiêu Ngọc công chúa. Nhưng hai vị kia, hiện tại đã muốn song song gả cho Vương thị, đương nhiên cũng là người của Vương thị.

Ai ~ Tiên Hoàng bỗng nhiên có chút hứng thú rã rời.

Trận đấu vẫn đang tiếp tục.

Thế gia hai triều Tiên Ma hoặc con cháu quý tộc ưu tú, cũng đều đang cố gắng làm bảng, tranh thủ gần như ngang hàng với toàn thế giới này để lộ mặt mũi, cho dù chỉ là chen vào top một trăm cũng là tốt rồi.

Trong lúc nhất thời, vô luận là Linh Đài bảng, Thiên Nhân bảng hay là Tử Phủ bảng đều đang không ngừng đổi số liệu.

Căn cứ vào sự ước định của nhân sĩ chuyên nghiệp, ngoại trừ Tử Phủ bảng ra, Thiên Nhân bảng và Linh Đài bảng đều sẽ nghênh đón biến động cực lớn. Tiên Ma hai triều cộng lại, đại khái có thể chiếm gần năm mươi danh ngạch trên mỗi bảng danh sách.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực chân chính của Tiên Ma lưỡng triều vẫn là rất mạnh.

Chỉ là, mỗi hàng đầu của mỗi một bảng danh sách gần như đều bị Vương thị chiếm lấy, địa vị lại vững như Thái Sơn, người khác căn bản không lay động được.

Đặc biệt là Tử Phủ bảng, Vương thị biến thái nhất, quả thực chính là cao thủ tụ tập, không cho những người khác sống sót, muốn chen vào chiếm cứ một cái danh ngạch, đều là vô cùng gian nan.

Một cuộc hoạt động đánh bảng vô cùng náo nhiệt này, kéo dài một đoạn thời gian mới dần dần hạ màn.

Mà lúc này.

Yến tiệc và tiệc cưới của Vương thị cuối cùng cũng bắt đầu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Trường Ninh vệ trở nên náo nhiệt phi phàm, cho dù là những gia tộc không thể nhận được lời mời kia, cũng sẽ từ đường xa mà đến tham gia náo nhiệt.

Dù sao, trong khoảng thời gian này Trường Ninh vệ có thể nói là cường giả tụ tập, nếu như cơ duyên xảo hợp có thể hợp nhãn duyên của vị cường giả nào đó, nói không chừng sẽ thăng chức rất nhanh. Cho dù là cơ duyên gì cũng không có, dính chút không khí vui mừng của Vương thị, gặp gỡ một lần cũng tốt.

Trường Ninh huyện học Lưu Cao Lượng cùng với một đám chí học tử, dưới sự đề cử của Lục viện trưởng gia nhập vào

trong đội ngũ thị ứng sinh của Vương thị.

Đây là vinh quang lớn lao, chỉ có người được tín nhiệm mới có cơ hội được xếp vào danh sách đề cử.

Không chỉ là bọn họ, viện trưởng Lục Hướng Huy cũng gia nhập vào đội ngũ chiêu đãi. Hắn ngoại trừ là viện trưởng trường Ninh huyện học ra, còn có một thân phận là tùy tùng của Vương Ly Dao.

Một ngày là người đi theo, cả đời đều là người đi theo. Huống hồ, so với danh hiệu học trưởng của huyện học viện, hắn càng để ý hơn chính là thân phận "Tùy giả" này.

Đám học sinh Lưu Cao Lượng, chỉ là một dúm nhỏ trong đám thị ứng sinh số lượng khổng lồ. Theo tân khách tới chúc mừng càng ngày càng nhiều, bọn họ mỗi ngày đều bận tới mức đầu óc choáng váng, không ngừng chiêu đãi đủ loại khách đến thăm, mà trong đó đại bộ phận đều là thế gia ngũ lục thất phẩm.

Cũng may ngoài vất vả ra, bọn họ cũng có chút hưng phấn. Vương thị nổi tiếng ra tay hào phóng, một đợt này qua đi, mọi người ở trong khoảng thời gian tương đối không cần lại vì tài nguyên tu luyện phát sầu rồi.

Mà theo ngày yến hội của Vương thị tới gần, danh tiếng tôn khách tới đây cũng càng lúc càng lớn.

Tiên Ma lưỡng triều một ít đại biểu nhất phẩm thế gia cùng quý tộc nhao nhao giá lâm, còn có đại đế các nước, giống cái gì Nam Tần Nguyên Hựu đại đế, Tây Tấn Diên Khánh đại đế, Lương Quốc Khánh Dự đại đế, Đại Chu Nguyên Bình đại đế vân vân, lục tục đều đến.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều chấn động.

Rất nhiều tu sĩ sống cả đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đông đảo đại lão Lăng Hư cảnh như thế tề tụ một chỗ.

Mà cảm xúc kiêu ngạo của người bản địa Trường Ninh cũng đã kéo lên đến cực hạn.

Ngươi xem, Thủ Triết gia chủ của Trường Ninh Vương thị chúng ta tổ chức một bữa tiệc Quốc Công, tiệc cưới kiêm đích

mạch, ngay cả đại đế các quốc gia cũng đích thân tới chúc mừng, phô trương này thật sự vô địch.

Người không biết, chỉ sợ còn tưởng rằng là tân nhiệm Tiên Hoàng đăng cơ kế vị.

Mà ngay khi Vương thị đang vô cùng náo nhiệt tổ chức đại yến.

Tiên Cung.

Địa lao bên trong.

Trong địa lao có một gian nhà giam đặc thù.

Xét về diện tích, nhà tù này không lớn hơn nhà tù nào, nhưng nhà lao sạch sẽ gọn gàng, ánh đèn sáng ngời, trang bị các công trình sinh hoạt cơ bản như bàn ghế, thậm chí còn có thiết kế vệ thực hiện.

Nơi này, nói là một gian phòng giam, không bằng nói là một gian phòng đặc thù, ăn ở đều miễn phí.

Trong phòng giam đặc biệt này, một vị công tử trẻ tuổi mặc áo bào trắng nõn đang ngồi trên ghế sô pha ở góc tường, như đói như khát nhìn một quyển tiểu thuyết truyền bá Kỷ: quyển sổ thứ ba mươi bốn hàng ngày của công chúa Côn Bằng bá đạo.

Thanh niên công tử này, tự nhiên là công tử Thánh tộc đã lâu không gặp, Diêm Vô Ưu.

Mấy chục năm nay, hắn một mực bị nhốt ở trong nhà giam này, ngược lại cũng không bị ngược đãi, chỉ là nhàm chán một chút. Sau đó liền có người đưa tới cho hắn một đám bản sao nhỏ đủ loại kiểu dáng.

Hắn ngay từ đầu không cho là đúng, về sau dần dần trầm mê trong đó, bây giờ dĩ nhiên đã trở thành hỏa nhiệt sốt hữu sao chép.

Một ngày không nhìn thì toàn thân khó chịu.

Mà quyển 《 Cuộc sống hàng ngày của công chúa bá đạo trong tay hắn, chính là cuốn truyện ký gần đây hắn thích nhất.

Quyển sách này viết rất hay, viết hay, toàn bộ hành trình đều là các loại cao năng sảng khoái một chút.

Chỉ đáng tiếc, ba mươi lăm quyển còn chưa ra, ông ta chỉ có thể xoạt xoạt xoạt xoạt gì đó về phía ba mươi bốn quyển, vừa xoạt xoạt xoạt vừa rủa: "Ngắn nhỏ thì thôi, lại còn bị đổ nước. chuốc nước cũng không sao, còn có thể cắt chương! Nhưng có thể nhẫn nại chứ không thể nhịn! Ôi! ba mươi lăm quyển rốt cuộc là khi nào xuất ra?"

Cuộc sống trọn vẹn mấy chục năm u ám không ánh sáng trong nhà tù, khiến Diêm Vô Ưu tựa hồ béo hơn một chút, hơi trắng, nhiều chút phúc thái, ít đi bộ dáng công tử lúc trước vênh váo hung hăng.

"Keng keng keng!"

Lúc này, ngục tốt tu vi Thiên Nhân cảnh ở bên ngoài gõ vang hàng rào, một bên gõ một bên lớn tiếng nói: "Phạm nhân ngũ ngũ bát bát, ăn cơm đi."

Nói xong, ngục tốt đem từng thùng các loại mỹ thực truyền vào trong nhà giam.

Thức ăn hôm nay đặc biệt phong phú, phong phú đến mức làm người ta rùng mình.

"Chát!"

Trích bối Loạn Vô Ưu rơi xuống đất.

Hắn kinh ngạc nhìn món ăn phong phú, nước mắt không kìm được "rầm rầm" chảy xuống.

Rốt cuộc cơm Đoạn Đầu đã tới rồi sao?

Ô ô ~ hắn đường đường là tiên chủng đích mạch của Thánh tộc《 Vô Ưu 》, dị giới hùng tâm bừng bừng đã chấm dứt hành trình.

Đáng thương cho hắn, từ ngày đầu tiên tới dị giới, đã bị bắt nhốt đến nay, còn chưa kịp nhìn rõ thế giới này đâu, không ngờ đã muốn cáo biệt với thế giới này rồi sao?

"Ngươi nghĩ gì vậy?" Ngục tốt tức giận gõ hàng rào: "Phạm nhân này, hôm nay là ngày đại hỉ của công yến thủ quốc công, cũng là ngày đại hỉ của phú quý công tử và hai vị công chúa đại hôn, đừng khóc tang mà mặt đầy xúi quẩy. Vui vẻ một chút, hôm nay tất cả phạm nhân gia nhập Phổ Thiên Đồng Khánh."

“Cái gì? Không phải là cơm cắt đầu? Là ngày đại hôn của phú quý công tử và hai vị công chúa?” Diêm Vô Ưu thở phào nhẹ nhõm, không khỏi hiếu kỳ vạn phần: “Vị phú quý công tử kia lai lịch thế nào, vậy mà một hơi cưới hai vị công chúa?”

Vừa nghĩ đến đây, Kỳ Vô Ưu phát hiện công chúa “Bá Đạo” trong tay đang chép tay hằng ngày cũng không thơm nữa.

“Hắc, công tử phú quý cũng không phải là người mà ngươi có thể so sánh.” Ngục tốt vừa nhắc tới Vương Phú Quý, mặt mũi liền tràn đầy sùng bái, “Hắn chính là Tiên Ma hai triều đệ nhất quý công tử, cùng lấy công chúa Tiên Ma lưỡng triều, quả thực là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.”

“Cắt!”

Trong lòng Chử Vô Ưu khinh thường.

Bất quá chính là công tử ca của một thế giới bình thường, còn tưởng rằng là vị đại phật nào đây. Nếu Nhược Vô Ưu hắn có thể trở về Thiên Thụy thánh triều, lấy thân phận của hắn cưới một công chúa Tiên Triều chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?

Bất quá cùng cưới hai người mà nói, vẫn là hơi có độ khó… Bất quá có thể thử một lần.

Vào lúc Ky Vô Ưu đang tưởng tượng lan man, ngục tốt đã chuyển chủ đề, móc ra một quyển ba mươi lăm quyển sinh hoạt hằng ngày của Công chúa Hao bá đạo, thần thần bí bí nói: “Liên tái bản mới nhất, có muốn không?”

“Phải cần!”

Diêm Vô Ưu liên tục gật đầu, nước miếng sắp chảy ra.

Đây chính là lương thực tinh thần sống sót của hắn.

So sánh với quyển sách này, tất cả mọi chuyện khác đều không quan trọng.

“Giá một trăm tiên tinh.”

“Cho cho!” Khoái Vô Ưu cũng vui vẻ thanh toán tiền.

Nhẫn trữ vật của hắn đã bị tịch thu, phần lớn tài sản đều bị Tiên cung “bảo quản thay”, chỉ vẻn vẹn cho hắn một nhẫn trữ vật cấp thấp cùng một phần nhỏ linh thạch, tiêu đi tự nhiên là đau lòng đến cực điểm.

Cầm bản chép tay mới liên hoàn, Diêm Vô Ưu vừa vui vẻ vừa ăn mỹ thực, bên cạnh là chương mới trong sách, chỉ cảm thấy mỹ mãn, cuộc đời vui sướng không gì sánh được, hồn nhiên quên mất mình vẫn bị nhốt trong phòng giam.

Tâm tình hắn kích động dâng trào, trong lòng đang hò hét.

Chờ ta trở về Thiên Thụy thánh triều, ta nhất định phải cưới hai công chúa!

…

Chương 266: Tiên Hoàng Ma Hoàng cạnh tranh lôi kéo Thủ Triết.

…

Mà ngay khi Kỳ Vô Ưu đọc được tiểu thuyết hết sức chuyên chú, bữa tiệc lớn của Vương thị vẫn đang tiếp tục.

Đại điện chính phòng Vương thị dùng để đón khách sớm đã được gia tướng tộc nhân trang trí mới, các vật trang trí có ngụ ý treo đầy đại điện, thoạt nhìn rất là vui mừng.

Trong đại điện.

Vương Thủ Triết chỉnh tề ngồi ở chủ vị, trên người mặc áo choàng của một vị chế y sư chuyên chế tác từ Đại Càn, trên đầu đội mũ chỉnh tề, không ngừng tiếp nhận hết đợt này đến đợt khác mừng khác.

Nếu là thế gia Tứ Ngũ phẩm tới, Vương Thủ Triết còn có thể tùy tiện ngồi tiếp nhận lời chúc mừng của đối phương, cũng mỉm cười lôi kéo quan hệ khách sáo vài câu.

Nhưng một khi khách tới đạt tới cấp độ thế gia Tam phẩm, Vương Thủ Triết phải đứng dậy hàn huyên.

Nếu là nhị phẩm, Vương Thủ Triết còn được chính đường đi nghênh đón đối phương, đích thân mời đối phương vào.

Nếu là thế gia nhất phẩm hoặc chủ nhân một quốc gia tự mình đến chúc mừng, Vương Thủ Triết sẽ được đến chủ trạch của Vương thị, đích thân đi nghênh đón, sau đó khách khí mời đoàn đội của đối phương vào chính đường.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng không phải một mình chiến đấu, phu nhân Liễu Nhược Lam của hắn cũng mặc trang phục của Lận Mệnh phu nhân nhất phẩm, nghênh đón tiễn đưa cùng Vương Thủ Triết.

Cùng lúc đó, một số huynh đệ của Vương Thủ Triết cũng không có nhàn rỗi, từ lão đại Vương Thủ Tín đến lão Cửu Vương Thủ Thành, lại đến hậu đại của bọn họ tương đối có năng lực, cũng đều đi theo phía sau Vương Thủ Triết, giúp hắn chiêu đãi đoàn đội khách.

Nữ quyến tới từ bên trong là do Liễu Nhược Lam dẫn theo con dâu và con dâu, cháu dâu, chắt dâu… một đám nữ quyến Vương thị cùng nhau chiêu đãi.

Hôm nay, cho dù là Liễu Nhược Lam cũng có chút coi trọng, trong lúc nghênh đón tiễn đưa đã thể hiện ra phong thái ung dung của đại phụ Vương thị, mang theo các nữ quyến càng làm rạng rỡ mặt mũi Vương thị.

Vị trí khách bên cạnh, là đế tử An của kẻ khởi xướng, ngay từ đầu còn âm thầm chê cười Vương Thủ Triết.

Nhìn Thủ Triết giống như một con rối gỗ bị giật dây bận tới bận lui, mặt cũng sắp cười cứng lại rồi, hoàn toàn không có phong thái hào phóng nhàn nhã xuất thế như thường ngày, trong lòng hắn khỏi phải nói là sướng bao nhiêu.

Thủ Triết à Thủ Triết, gọi ngươi thanh cao, gọi ngươi là cao lãnh, ta chính là thích xem ngươi trở thành một mặt của thế tục.

Nào ngờ, không bao lâu, sắc mặt đế tử An dần dần cứng ngắc.

Lễ vật mà tên Thủ Triết kia nhận thật sự quá nhiều, đặc biệt là khi những thế gia nhất nhị phẩm kia đến tặng lễ vật, bảo vật kia đều là đưa đến cho Vương thị cả rương, lễ sách đều là một xấp dày, phải dùng rương chuyên dụng để chứa.

“Đại Lương Quốc Khánh Dự Đại Đế, Hạ Thủ Quốc Công đại hỉ, tặng một ngàn rương linh thạch hạ phẩm, trăm rương linh thạch trung phẩm, một rương linh thạch thượng phẩm, mười viên linh thạch cực phẩm! Một đôi Loan Sí cửu giai, một quả trứng Lục Hoàng cửu giai, ba món linh bảo thần thông, bảo khí tử phủ hai mươi kiện, một nơi truyền thừa thần thông…”

“Đại Chu quốc Nguyên Bình Đại Đế, Hạ Thủ quốc công đại hỉ, tặng lễ vạn năm linh dược mười cây, năm ngàn năm linh dược trăm cây, ngàn năm linh dược ngàn cây, cực hàn ngọc tinh thiết đĩnh hai ngàn cân, huyền thiết đĩnh ba vạn cân, thập giai linh mộc ba ngàn cân, cửu giai linh mộc liệu vạn cân, cửu giai Huyền Tình Bạch Hổ một đôi, một tòa địa phương thần thông truyền thừa…”

“Đại đế Ma Triều Nam Tần Nguyên Hựu, Hạ Thủ quốc công mừng rỡ, tặng một gốc linh dược mười vạn năm…”

“Duyên Khánh Đại Đế Ma Triều Tây Tấn, Hạ Thủ Quốc Công mừng rỡ, tặng một viên Tiên Linh Thạch…”

“Ma Triều Bắc Yến Nguyên Cương Đại Đế, Hạ Thủ Quốc Công đại hỉ, tặng lễ Sí Dương Tinh đồng trăm cân…”

“Hàn Nguyệt Bắc Vực vương, Hạ Thủ Quốc công mừng rỡ, tặng một món đạo khí…”

“Xích Nguyệt Huyết Hải Vương, Hạ Thủ Quốc Công mừng rỡ, tặng năm món linh bảo thần thông, chín gốc linh dược vạn năm, mười cân không gian kết tinh…”

“Triệu quốc quốc Bác Vũ Đại Đế, Hạ Thủ quốc công mừng rỡ, tặng lễ hai món thần thông linh bảo, ba cây linh dược vạn năm…”

“Ma Triều Triệu Quốc Hạ vương phủ, Hạ Thủ quốc công đại hỉ…”

Các đại lão thế lực khắp nơi đều ra tay cực kỳ hào phóng, nhất là Tây Tấn và Nam Tần đối thủ một mất một còn với Đại Càn, đó quả thực chính là như cắt thịt lấy máu tặng lễ cho Vương Thủ Triết.

“Mười vạn năm linh dược là khái niệm gì?

Đây tương đương với linh dược cấp bậc 【U Minh Kim Liên】.

Đương nhiên, cách nói này không quá nghiêm cẩn.

Trình độ trân quý của linh dược, ngoại trừ có liên quan đến niên đại, còn có quan hệ trực tiếp đến phẩm chủng của bản thân linh dược, hơn nữa quan hệ giữa các loại linh dược còn lớn hơn một chút.

Nhưng cũng phải biết, những linh dược phẩm cấp thấp hơn một chút kia, cho dù ngươi để nó ở trong một hoàn cảnh cực kỳ thích hợp làm nó sinh trưởng, nó cũng không có khả năng đầy mười vạn năm, những năm cũng tự nhiên chết. Cũng chỉ có những linh dược phẩm cấp cực cao mới có khả năng đầy đến mức này.

Mà loại linh dược này, thường thường giá trị bản thân cực cao.

Hơn nữa bởi vì quan hệ tuổi thọ thật sự quá dài, loại linh dược này cho dù là Tiên Ma lưỡng triều cũng sẽ không có quá nhiều hàng tồn, thuộc về tài nguyên trọng độ khan hiếm.

Cây mà Nam Tần Nguyên Hữu đại đế lấy ra, tuyệt đối là bảo bối áp đáy hòm của Nam Tần.

Đồng dạng, giá trị của Tiên Linh thạch cũng là tương tự.

Đừng nhìn Vương thị dường như có rất nhiều Tiên Linh Thạch, nhưng thứ này ở bên ngoài cũng là tài nguyên cực kỳ khan hiếm. Nó có thể làm cho tốc độ tu luyện của cường giả Lăng Hư cảnh đề cao, thậm chí là bảo bối phụ trợ phá quan.

Nếu như có thể bỏ ra một viên Tiên Linh Thạch, có thể làm cho cường giả Lăng Hư cảnh cam tâm tình nguyện làm việc cho ngươi, thậm chí cầm tới trước mặt Tiên Hoàng Ma Hoàng, cũng là thông hàng cứng rắn.

Mà ngoài ra, 【nơi truyền thừa thần thông】 mà Đại Lương Dự Dự Đại Đế và Đại Chu Nguyên Bình Đại Đế đưa tuy giá trị hơi kém vài phần, nhưng đồng dạng cũng là tồn tại cứng rắn có thể làm nội tình gia tộc.

Phải biết rằng, hoàng thất Đại Càn tích góp nhiều năm như vậy, cũng chỉ miễn cưỡng tích góp được mười tòa Thần Thông truyền thừa chi địa mà thôi, trong đó có hai tòa gần đây dính vinh quang của Vương Thủ Triết, hoàng thất buôn bán kiếm được không ít tiền mới tích góp được, Đại Đế hai nước này lại trực tiếp lấy ra làm hạ lễ, cái này không khỏi cũng quá hào sảng rồi!

Càng đừng nói hai cái này ngoại trừ Thần Thông truyền thừa chi địa, còn một cái xuất ra mười gốc vạn năm linh dược, một cái xuất ra mười viên cực phẩm linh thạch. Cho dù bọn hắn là đế tử nhà mình, Đế Nữ đại hôn, sính lễ sợ là cũng chưa chắc có quy cách này…

Càng đừng nói còn có những đạo khí, những thần thông linh bảo, những tài liệu quý trọng kia…

Đế Tử An trơ mắt nhìn khoản tài phú khổng lồ này thu vào trong túi của Vương thị, nước mắt đều sắp chảy ra.

Chờ ngày hắn chính thức đăng cơ, thu lễ có thể nhận được một phần mười của Thủ Triết sao?

Chỉ sợ là không thể, còn lâu mới có thể!

Tất cả mọi người đều là Nhân tộc, sao khoảng cách lại lớn như thế?

“Tiểu Tiên Tôn của Tiên cung 【Tư Đồ Ngọc Tuyền】, thay mặt sư tôn chúc mừng Quốc công đại hỉ, tặng lễ Nguyên Thủy Đạo Linh Châu một viên, một viên Tiên Linh Thạch, ba kiện đạo khí, mười lăm kiện Thần Thông Linh Bảo…”

“Tiên cung Ngộ Đạo Chân Quân, chúc mừng Quốc công đại hỉ, tặng lễ Ngộ Đạo Tiên Trà 30 cân, một gốc bản mạng linh căn…”

Bản mệnh linh căn?!

Nghe được từ này, rất nhiều Lăng Hư cảnh đại lão ở đây đều chấn động cả người, vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Lễ vật mà Tiên Tôn để Tiểu Tiên Tôn đến thay tặng đã đủ xa xỉ và xa hoa, nhưng lại không ngờ rằng 【Ngộ Đạo Chân Quân】 lại tặng thêm một gốc bản mệnh linh căn.

Phải biết, bản mệnh linh căn này cũng không phải vật tầm thường, mà là linh thực sinh mệnh cùng lực lượng kéo dài, cũng tương đương với hậu duệ nhân loại, cần tiêu hao lượng lớn lực lượng căn nguyên mới có thể thai nghén ra.

Thí dụ như linh chủng Trường Sinh thụ lúc trước, chính là Trường Sinh thụ tiêu hao lực lượng bản nguyên dựng dục ra, cho nên mấy trăm năm mới có thể ngưng tụ ra một hạt.

Nhưng bản nguyên chi lực hùng hậu như trường sinh thụ, cả đời có thể dựng dục nhiều linh chủng, thật ra trong linh thực là số rất ít, đại đa số linh thực có thể thai nghén số lượng linh chủng trong cuộc đời đều cực ít, chỉ có thể thai nghén một viên cũng không ít, hơn nữa càng là linh thực cao giai, dựng dục linh chủng càng khó khăn.

Vì vậy, đa số linh thực đều đợi đến cuối năm mới cân nhắc dựng dục linh chủng.

Dù sao dựng dục linh chủng cần tiêu hao đại lượng bổn nguyên chi lực, sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của bản thân.

Chỉ có bán tiên thực như Ngộ Đạo Trà Thụ dựng dục ra hậu duệ linh chủng mới được gọi là "Linh căn".

Ngộ Đạo chân quân lại cam lòng tiêu hao lượng lớn bổn nguyên chi lực thai nghén ra bổn mạng linh căn làm hạ lễ, cái này xem như cho Vương thị đủ mặt mũi.

Mà có gốc linh căn bản mệnh này, nếu như bồi dưỡng tốt, có thể khiến Vương thị có thêm một gốc bán tiên thực.

Đó chính là Ngộ Đạo Trà Thụ đó!

Dưỡng xong rồi, chẳng phải thực hiện được tự do của tiên trà sao?

Không ít đại lão Lăng Hư hâm mộ đến đỏ cả mắt.

Đương nhiên, ở đây Ngộ Đạo Chân Quân ẩn tàng thực lực Thập Tam giai, vẫn tự xưng là "Chân Quân", nếu không, dựa theo thực lực chân chính của hắn, hắn hoàn toàn có thể tự xưng 【Ngộ Đạo Tiên Tôn】, hoặc cũng có thể khiêm tốn một chút, tự xưng là 【Ngộ Đạo Tiên Quân】.

Theo sự tiết lộ của Kỳ Vô Ưu, ở Thánh Vực, cường giả Chân Tiên cảnh bình thường đều gọi là "Tiên Quân", chỉ có Thánh Tôn Đại La cảnh mới có thể xưng là "Tôn".

Lúc trước Diêm Vô Ưu mắng Tiên Tôn "một Chân Tiên cảnh cũng dám vọng tự xưng là Tôn", cũng chính từ đó mà đến.

Mà sở dĩ Ngộ Đạo Tiên Quân giấu diếm thực lực cũng là do Vương Thủ Triết nhờ vả, để hắn tạm thời không nên bại lộ thân phận đã thành Thập Tam giai.

Sau ngộ đạo, tự nhiên là Đế Hưu đến tặng quà.

Ngoại trừ hắn tặng ba mươi cân có được hiệu quả tĩnh tâm ngưng khí, nhưng phòng ngừa Đế Hưu Tiên trà tẩu hỏa nhập ma cũng đưa cho một gốc linh căn bản mệnh.

Tự nhiên, đây là Đế Hưu đã thương lượng xong với bên trong Ngộ Đạo, cố ý dùng phương thức này để báo đáp ân tình của Vương thị đối với bọn họ.

Hơn nữa, linh thực nhất mạch bởi vì đặc tính bản thân, hiếm khi tự mình nuôi nấng hậu đại, đem bản mạng linh căn giao cho Vương thị nuôi nấng, cũng có thể nhân cơ hội kéo gần quan hệ với Vương thị lần nữa, tăng thêm liên hệ với nhau.

Tóm lại, hai gốc linh căn bản mệnh vừa ra sân, lập tức liền trở thành con non sáng nhất tại hiện trường.

Bảo vật này, tuyệt đại đa số đế quốc đều vô duyên có được.

Nhưng mà, đại đa số cường giả Lăng Hư cảnh ở đây đều không ngờ tới là, sau đó còn có người ra tay hào phóng hơn so với Đế Hưu và Ngộ Đạo.

Trong lúc mọi người đang nghị luận về bổn mạng linh căn, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bẩm báo: "Xích Nguyệt ma triều siêu phẩm quý tộc Điền Thiên Phần, chúc mừng Quốc Công đại hỉ, tặng nửa bước Chân Ma thực hiện 【U Minh Hồn Thụ】 một gốc cây bản mệnh linh căn, 【Tử Dương Tiên Công】 Bảo Điển, một bộ bán tiên khí 【Tử Dương Bảo Đao】, ba kiện đạo khí, ba mươi ba kiện thần thông linh bảo, hai viên Tiên Linh Thạch, ba mươi viên cực phẩm linh thạch, mười vạn năm linh dược hai gốc, hai mươi lăm gốc linh dược vạn năm, một đầu Tiên phẩm linh mạch, mười lăm đầu cực phẩm linh mạch…"

"Soạt~"

Tiếng báo cáo còn chưa kết thúc, đám người đã rối loạn lên.

Những lễ vật này, quả thực có thể nói mỗi một món đều là trọng bảo, phàm là thị lấy ra bất cứ thứ gì trong đó, cũng đã xem như trọng lễ rồi, kết quả bọn họ lại một lần lấy ra nhiều như vậy!

Lễ vật này của Chư thị, đâu chỉ là cắt thịt lấy máu, quả thực chính là chặt một chân đưa cho Vương Thủ Triết!

Trong lúc nhất thời, những đại lão Lăng Hư cảnh kia đều khiếp sợ không thôi, cho dù là Ngộ Đạo và Đế Hưu cũng bị đánh trở tay không kịp, biểu tình kinh ngạc không thôi.

Không ít người đều nhịn không được lén lút nghị luận, cảm thấy hành động lần này của Kỳ thị rất là khó hiểu.

Một mặt vì liên quan đến Ma Tôn, gia tộc bị Ma Hoàng chèn ép một đợt, trừng phạt một nhóm người, không thu được rất nhiều của cải, của cải đã co rút lại rất nhiều.

Dưới loại tình huống này, nhà bọn họ lại còn có thể có nội tình như thế, cái này cũng đã tương đương khiến người chấn kinh rồi.

Về phương diện khác, Chử thị sẽ có cục diện hôm nay, hoàn toàn là do Vương thị ban tặng, theo lý thuyết, bọn họ không nên vô cùng hận Vương thị sao, hiện tại chạy tới tặng lễ trọng như thế, lại định làm gì?

Thượng môn tức là khách, Vương Thủ Triết ngược lại không làm khó Chử thị, ngược lại giống như tiếp đãi các thế gia khác, thân thiết tiếp kiến người cầm lái thế hệ mới của Chử thị Thiên Tuyền, hơn nữa lấy tư thái của tiền bối động viên hắn vài câu, ca tụng công tích mấy chục năm gần đây ở trên chiến trường ngoại vực.

Mà Chử Thiên Tuyền cũng rất cung kính với Vương Thủ Triết, không có dáng vẻ lãng đãng như ngày thường.

Cuối cùng, Vương Thủ Triết nói một câu: “Huyên thị dù sao cũng là quý tộc thế gia lịch sử mấy vạn năm, tuy lần này bị Ma Tôn liên lụy, nhưng cũng từng lập được đại công lao cho Nhân tộc. Công là công, tội là quá, có công tất thưởng, có tội cũng phạt.”

“Đa tạ Thủ Triết gia chủ chỉ điểm.” Vẻ mặt của Linh Thiên Tuyền vô cùng trịnh trọng, lại mang ơn, hành lễ với Vương Thủ Triết.

Ma Tôn vừa chết, “Thiên Diễm” không lấy được viên đan dược siêu phẩm kia không nói, còn bị ép gánh vác gánh nặng của gia tộc. Khoảng thời gian này, tất cả những gì hắn trải qua, quả thực so với mấy trăm năm qua càng thêm phập phồng.

Nếu nói không oán thì chắc chắn không có khả năng, nhưng Thiên Diễm cũng hiểu, Kính thị làm như vậy còn có thể giữ lại mồi lửa, không bị thanh tẩy triệt để, trong truyền thuyết là bởi vì Thủ Triết gia chủ nói một câu, tất cả làm việc theo luật pháp.

Xưa nay Thiên Tuyền là một người biết nắm bắt cơ hội, há có thể không phát hiện ra Thủ Triết gia chủ này đã là đại nhân vật có thể khống chế thế cục hai triều Tiên Ma?

Ôm lên đùi hắn, ít nhất có thể làm cho Chử thị sau khi tiếp nhận trừng phạt nên có, còn có thể kéo dài hơi tàn, nếu đổi lại là tự tân cẩn trọng làm người, về sau Chử thị chưa chắc không có khả năng đứng lên lần nữa.

Trên thực tế, không đơn thuần chỉ là Thiên Tuyền, đại đa số người trong Chử thị đều cảm thấy vô cùng phức tạp với Vương thị.

Nếu nói bọn họ hận Vương thị, tất nhiên là vô cùng hận, dù sao Vương thị khiến bọn họ phong quang không còn, phần lớn bọn họ cũng đều có trưởng bối hoặc hậu duệ xảy ra chuyện, nhưng bọn họ vẫn sợ hãi Vương thị nhiều hơn.

Với sức ảnh hưởng và tiềm lực của Vương thị, chỉ cần Vương thị có ý nhắm vào, siêu phẩm quý tộc Chư thị tất nhiên sẽ bị bào mòn từng chút một, cuối cùng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến điểm ấy, những tộc nhân còn lại của Chử thị sẽ khủng hoảng không thôi.

Hơn nữa lúc Ma Hoàng xử lý Chử thị thì xử lý tương đối gọn gàng linh hoạt, nhóm người nội bộ Chử thị thuộc về tâm phúc của Ma Tôn một người không có hạ xuống, tất cả đều bị xử lý, những nhân viên chấp hành phía dưới nên phạt cũng phạt, thế cho nên nội bộ Chử thị cũng đã trải qua một lần đại tẩy bài, còn lại phần lớn là tộc nhân không có chiều sâu tham dự qua.

Dưới tình huống như vậy, thanh âm trả thù Vương thị tự nhiên cũng không đứng dậy nổi.

Lại thêm Thiên Thương lên cao hô một tiếng, cũng liền có tràng diện hôm nay.

Mà đối với Vương Thủ Triết mà nói, thả bọn họ một lần tự nhiên cũng là xuất phát từ cân nhắc đối với chỉnh thể thế cục của Nhân tộc.

Củng thị thụ đại căn thâm cũng không phải là một ngày hai ngày. Bởi vì liên tục hai đời ma tôn đều có quan hệ với Chử thị, trước đây Chử thị sớm đã bành trướng đến một mức độ

đáng sợ, luận nội tình gia tộc, so với hoàng thất Ma Triều cũng chỉ kém hơn vài phần mà thôi.

Điểm này, từ số lượng cường giả Lăng Hư cảnh của Dĩnh thị có thể nhìn ra được.

Thế gia siêu phẩm bình thường sao có thể lặng yên không một tiếng động điều động sáu Lăng Hư cảnh bản tộc đến bao vây tiễu trừ Vương thị? Cũng chỉ có trong tộc số lượng Lăng Hư cảnh nhiều đến mười mấy người, thậm chí còn có mấy tộc nhân ở Chân Ma điện làm ma quân Phù thị, mới có thể làm được.

Nếu thật sự hạ độc thủ, Chư thị tất nhiên sẽ kịch liệt bắn ngược, đến lúc đó làm không tốt sẽ khiến cho hai triều Tiên Ma rung chuyển kịch liệt, được không bù mất.

Bố cục tương lai cũng không phải những thứ trước mắt này.

Mà không có Ma Tôn, Kính thị cũng không có lá gan lớn như vậy, sau này tự nhiên sẽ khiêm tốn làm việc.

Cho dù trong lòng bọn họ còn lưu lại một chút tâm lý may mắn báo thù, nhưng sau khi Vương thị phát triển càng về sau, càng thêm cường thịnh, tất cả sợ hãi của Dĩnh thị đều sẽ biến thành kính sợ.

“Thủ Dũng, ngươi chiêu đãi bọn Thiên Diễm một chút, mời bọn họ ngồi vào chỗ.” Vương Thủ Triết trịnh trọng dặn dò một câu Vương Thủ Dũng.

“Vâng, tứ ca.”

Sau khi Vương Thủ Dũng nhận lệnh liền tiếp nhận Vương Thủ Triết, tiếp đón khách nhân của dòng dõi Chử thị nhiệt tình.

Theo từng đợt khách nhân đến nhà, bầu không khí của bữa tiệc này cũng dần dần trở nên càng thêm nóng rực, cho đến khi Ma Hoàng ngự giá cùng Tiên Hoàng song giá lâm Vương thị, bầu không khí bị nhấc lên tới cấp độ cao nhất.

Vương Thủ Triết gia phong quốc công, bản tôn của Tiên Hoàng Ma Hoàng đích thân đến đây chúc mừng, đây không thể nghi ngờ là “vinh hạnh cực lớn”, tất cả người địa phương và gia tộc thông gia đều kích động không thôi, cùng vinh dự.

Theo sự tiếp xúc ngày càng nhiều, ngày thường Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng Ma Hoàng ở chung đã tương đối tùy ý, nhưng lần này, Vương Thủ Triết lại cho hai vị đại lão Chân Tiên Chân Ma đủ mặt mũi, tự mình nghênh đón bên ngoài trấn Tân An, nghênh đón hai vị tới đây.

"Thủ Triết gia chủ, chúc mừng chúc mừng." Xích Ngục Ma Hoàng bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, thái độ thận trọng, một bộ dáng vô cùng khách khí.

Hôm nay hắn cũng mặc một chiếc mũ miện ma khó có được, lễ phục long trọng làm nổi bật lên khí vũ hiên ngang, phong thái bất phàm, hoàn toàn không còn bộ dáng hèn mọn vô sỉ ngày thường, khí độ hoàng giả mười phần.

"Thủ Triết vô cùng sợ hãi bái tạ Ma Hoàng bệ hạ."

"Xích Ngục Ma Hoàng chúc mừng Quốc Công đại hỉ, tặng một ngàn cân Tinh Thần kim, một trái tim nguyên chất Hỏa Nghiệp của Hồng Liên, một món bán Tiên khí, đạo khí ba món, một bộ Bảo Điển, mười quả Luyện Ngục Ma Quả, mười hai món ăn của Ma Long cấp mười một, linh mộc mười hai cân, một quặng Linh Thạch cỡ lớn, vạn năm Linh Mộc Lâm vạn mẫu, một tòa quặng mỏ Luyện Ngục Ma khoáng, năm tòa khoáng sản, một tòa phủ đệ trung tâm Xích Ngục Ma Thành, ba tòa trang viên đỉnh cấp, thực ấp ngàn vạn hộ…"

Một kiện lại một kiện lễ vật được báo ra, tất cả mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng.

Ma Hoàng cũng quá hào phóng ~

Trong phần danh sách quà tặng này, bất luận cái nào cũng có thể nói là giá trị liên thành, bán tiên khí, đạo khí, bảo điển thì không nói, vạn năm Linh Mộc lâm và mỏ quặng rõ ràng cũng nói tặng liền tặng, Hồng Liên nghiệp hỏa nguyên chất kia, càng là tài liệu chỉ hoàng thất Ma Triều mới có, cần đại lão Chân Tiên cảnh Ma Hoàng này dựa vào Hồng Liên Chân Ma kinh, hao phí tinh lực và ma khí thật lớn mới có thể ngưng tụ thành, dù là hoàng tử Ma Triều, muốn từ trong tay hắn lấy được một viên, chỉ sợ đều thiên nan vạn khó, hôm nay lại lấy ra đưa cho Vương Thủ Triết.

Nhưng những điều này cũng không phải là khoa trương nhất, khoa trương nhất, còn phải đếm cả ngàn vạn hộ thực ấp!

Tại Ma Triều, ai có thể thực ấp ngàn vạn hộ? Đó tự nhiên chỉ có thế tập phong vương.

Xích Ngục Ma Hoàng ngoài mặt không mời chào Vương Thủ Triết, cũng không sắc phong vương tước cho hắn, nhưng trên thực tế lại cho hắn đãi ngộ phong vương.

Sắc mặt đế tử An cũng cứng lại.

Sắc phong Thủ Triết làm quốc công, Đại Càn tất nhiên cũng sẽ cho hắn đãi ngộ và phụng dưỡng, nhưng phụng dưỡng Đại Càn đưa ra so với ngàn vạn hộ thực ấp mà Ma Hoàng đưa ra, cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Đây là ngang nhiên đào chân tường sao?

Chẳng lẽ, Ma Hoàng có ý định đào Vương thị đến Ma Triều, đi phong vương cha truyền con nối đương thời?

Cảm giác nguy cơ trong lòng đế tử lập tức trỗi dậy, có loại cảm giác sợ hãi trên đỉnh đầu sắp mọc ra đại thảo nguyên.

Hắn ta cũng không phải không muốn phong Vương Thủ Triết là "nhất tự kề vai vương", nhưng đó cũng phải là Vương Thủ Triết nguyện ý.

Chính là Thủ quốc công này, đều là mình cường đấu cho hắn, vì điều này, hắn đã gần nửa năm cũng không dám gặp Vương Thủ Triết.

Thủ Triết à! Ngươi cũng không thể có người mới, liền quên người cũ ~

Đế Tử An trông mong nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

"Khụ khụ!" Vương Thủ Triết vội vàng nghiêm nghị thi lễ với Ma Hoàng, đẩy lại nói: "Bệ hạ hậu ái, ngoại thần Thủ Triết tâm lĩnh. Vậy ngàn vạn hộ Thực Ấp… Xin bệ hạ thu hồi."

"Hừ!" Ma Hoàng bất mãn hừ một tiếng: "Vật bản hoàng ban tặng còn chưa từng có ghi chép thu hồi. Thủ Triết à Thủ Triết, ngươi chớ suy nghĩ nhiều. Với cống hiến của ngươi làm Nhân tộc, chỉ là ngàn vạn hộ thực ấp căn bản không đáng là gì.

Đương nhiên, nếu ngươi nghĩ đến Xích Ngục ma thành ta là phong vương, bản hoàng đương nhiên cũng rất hoan nghênh."

Mục Vân Tiên Hoàng thấy một màn này, trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Nàng đã sớm đoán ra Xích Ngục lão quỷ sẽ chơi trò này, tự nhiên là sớm có chuẩn bị.

Lúc này, nàng liền sửa sang lại ống tay áo rộng thùng thình của hoàng bào, thản nhiên mở miệng: "Xích Ngục, quà tặng của ngươi xong chưa? Đưa xong liền sang một bên đợi đi, đến phiên bổn hoàng chúc mừng."

"Hừ, bản hoàng muốn xem thử ngươi mang đến cái gì." Xích Ngục Ma Hoàng bị ngữ khí của nàng kích động đến nổi lên lửa giận trong lòng, nhưng hắn đánh không lại Tiên Hoàng, chỉ có thể lui sang một bên.

Nhưng trong lòng của hắn vẫn có chút không phục, nói về hào phóng, nữ nhân của Mục Vân kia làm sao có thể so với hắn được?

"Thủ Triết à~" Lúc này Mục Vân Tiên Hoàng cười tủm tỉm trên mặt đất, trước mắt bao người, kéo tay Vương Thủ Triết, ngữ điệu kinh hỉ, cảm khái ngàn vạn đạo: "Chiến dịch ngoại vực và chiến dịch khu Đông Càn phòng trước đây, hoàn toàn nhờ có Thủ Triết ngươi ở sau lưng bày mưu nghĩ kế, phần công lao này có thể nói là công lao kinh thế."

Ngươi tán dương thì tán dương, kéo tay của ta không buông làm gì?

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh, vội vàng giãy dụa muốn đáp lễ: "Đa tạ bệ hạ tán dương."

Không biết tại sao, hắn cố gắng kéo một cái, lại cứ thế mà không co được.

Hắn là một Thần Thông cảnh, dù tư chất thông thiên, thể chất cũng chỉ mạnh hơn một ít so với cường giả Thần Thông cảnh bình thường mà thôi, so với cường giả Chân Tiên cảnh trung kỳ như Mục Vân Tiên Hoàng, chênh lệch thật sự quá lớn.

Thấy thực sự không rút được, Vương Thủ Triết hết cách, bất đắc dĩ đành mở miệng: "Bệ hạ?"

“Hừ hừ?”

Mục Vân Tiên Hoàng thấy ánh mắt của những người xung quanh đều tập trung lên hai người, cuối cùng vẫn buông Vương Thủ Triết ra. Nhưng trước khi rút tay ra, hắn còn cố ý dùng ngón tay ngoắc ngoắc trong lòng bàn tay hắn.

Cái này khiến Vương Thủ Triết dở khóc dở cười.

Ngươi rốt cuộc là Tiên Hoàng hay là nữ lưu manh đây?

Cũng quá nghịch ngợm rồi.

“Mục Vân Tiên Hoàng chúc mừng Quốc Công, đặc biệt tặng lễ Hàn Nguyệt hai ngàn cân vàng ròng, hai giọt Hỗn Độn Bản Nguyên, Hoa Nguyệt Quế Tiên Trà năm mươi cân, một đôi Bán Tiên Khí một món bán Tiên Khí, năm món Đạo Khí một bộ, một bộ Bảo Điển, bốn mươi món Thần Thông Linh Phượng Thực Vật một đầu, Hàn Nguyệt Tiên Linh Mễ Linh Chủng Kỹ một phần kỹ thuật trồng trọt, mười vạn năm ba cây Linh Dược, mười hai cây Linh Mộc phẩm cấp hai vạn cân, thứ nhất là một bộ trận pháp phòng hộ đỉnh cấp, hai tòa Tiên Phẩm Linh Mạch, hai linh thạch khoáng mạch linh kim, năm tòa trang viên đỉnh cấp, Tiên Thành xa hoa phủ đệ một tòa, hai ngàn vạn hộ Thực Ấp, một thanh Tiên Hoàng Kiếm.”

Phần danh mục quà tặng này, thật sự là quá mức dày nặng.

Người xướng lễ mỗi lần báo ra như vậy, đều sẽ đưa tới một trận kinh hô chung quanh.

Trên mức độ ra tay hào phóng, Mục Vân Tiên Hoàng còn muốn vượt qua Ma Hoàng một khoảng lớn, dáng vẻ hận không thể móc hết tim gan ra cho Vương Thủ Triết.

Quan trọng nhất là, hai ngàn vạn hộ thực ấp, đó là đãi ngộ chỉ có một số ít đỉnh tiêm phong vương mới có, ví dụ như Triêu Dương Vương của Tiên Triều, từng là công chúa, nhiều năm qua lại vì Tiên Triều lập vô số công lao hãn mã, mới có hai ngàn vạn hộ thực ấp.

Mà Tiên Hoàng Kiếm lại càng thêm không tầm thường, đại biểu cho ý chí Tiên Hoàng, tương đương với quyền bính Tiên Hoàng kéo dài!

Cầm kiếm này, trên có thể chém phong vương, dưới có thể chém thứ dân.

Lại có quyền tiền trảm hậu tấu.

Đương nhiên phải chém được có chứng cứ, không thể tùy ý tàn sát, nếu không sau này truy cứu, Tiên Hoàng cũng sẽ không tùy ý lạm dụng Tiên Hoàng Kiếm.

Ngoài ra, có Tiên Hoàng Kiếm cũng tương đương với có quyền lực giám quốc, Tiên Hoàng Kiếm vừa ra, các lộ nha môn Tiên Triều phải toàn lực phối hợp không được đùn đẩy, nếu không bị chém cũng không có địa phương nói lý.

Thậm chí, cầm trong tay Tiên Hoàng Kiếm, còn có một bộ phận quyền lực điều binh khiển tướng.

Từ trình độ quyền lực mà nói, đã vượt qua công chúa phụ chính bình thường, gần như ngang với hoàng thái nữ "Tuy Vân công chúa".

Xong rồi xong rồi!

Đế tử An nước mắt lấp lánh, dường như đã đoán được cảnh Vương Thủ Triết vứt bỏ hắn, chuyển sang ôm ấp Tiên Hoàng.

Có Tiên Hoàng Kiếm, tương đương với dưới một người trên vạn người ở Tiên Triều.

Ô ô ô ~ hắn phải bị Tiên Hoàng giáp mặt xanh biếc rồi!

Trong thiên hạ này, ai có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền thế như vậy?

"Thủ Triết à, sau này ngươi chỉ dưới một người, trên vạn người." Mục Vân Tiên Hoàng cười tủm tỉm nhìn Vương Thủ Triết: "Nhưng đừng cô phụ kỳ vọng của bản hoàng, chớ phụ trách nhiệm của Nhân tộc."

Ách?

Vương Thủ Triết luôn cảm thấy câu nói kia của nàng là đang đùa giỡn mình.

Đột nhiên, Vương Thủ Triết nhớ tới một chuyện, nhíu mày nói: "Đợi đã, Tiên Hoàng kiếm không phải bình thường không ban ra sao?"

Hắn đột nhiên nghĩ đến Tiên Triều các triều đại, bình thường giống như chỉ có Tiên Hoàng phu mới có thể ban thưởng Tiên Hoàng Kiếm, có thể thay Tiên Hoàng dùng quyền lực, có quyền lực ngang ngửa với Hoàng Thái Nữ.

Bất quá dưới tình huống bình thường, Tiên Hoàng Phu bởi vì thọ nguyên vấn đề, cơ bản sẽ không quá cùng Hoàng Thái Nữ ở cùng thời đại, bởi vậy hai cái ngược lại là không xung đột.

Ách…

Tiên Hoàng lại đang âm thầm xoa xoa ăn đậu hũ của hắn sao?

…

Chương 267: Kết cục thiên thứ năm

…

Vương Thủ Triết nghĩ tới điểm này, Liễu Nhược Lam dường như cũng nghĩ đến.

Ánh mắt của nàng ta liếc nhìn xung quanh Vương Thủ Triết và Mục Vân Tiên Hoàng mấy lần, lập tức cười đến mức mi cong lại.

Tuy nhiên, hiển nhiên Mục Vân Tiên Hoàng phản ứng nhanh hơn, lúc này kéo tay Liễu Nhược Lam lại, vô cùng thân mật nói: "Nhược Lam muội muội, ta cũng mang quà cho muội."

Nói xong, nàng liền móc ra một cái bình ngọc, có chút tự đắc giới thiệu nói: "Đây là 【Dục Nhan Quế Lộ Cao】, chính là dùng gốc Hàn Nguyệt Tiên Hoa Lộ của Chư thị chúng ta ngưng lộ, cộng thêm mấy chục loại linh dược trân quý luyện chế mà thành, chỉ cần mỗi năm bôi một lần toàn thân, liền có thể khiến cho da thịt mềm mại trơn bóng, thi đấu tuyết khinh sương."

Sự chú ý của Liễu Nhược Lam lập tức bị dời đi.

Ánh mắt nàng tỏa sáng tiếp nhận bình ngọc, bắt đầu thảo luận với Mục Vân Tiên Hoàng về Chí Nhã Quế Lộ Cao này.

Nói đến hưng phấn, Nhược Lam cũng giới thiệu với Mục Vân Tiên Hoàng một chút diệu chiêu dưỡng da, cùng với sản phẩm bảo dưỡng bên trong Vương thị.

Hai nàng càng trò chuyện càng hào hứng bừng bừng, phảng phất như không thể chờ đợi được muốn đi thử một chút.

Vương Thủ Triết thấy thế không nói nên lời.

Quả nhiên, bất kể phụ nữ có tuổi tác gì, tu vi gì cũng thích cái đẹp, chỉ cần nói về đề tài này là thao thao bất tuyệt, ngay cả Lục Vi tiểu học tỷ và Ngọc Linh chân quân cũng khó tránh khỏi pháp tắc này.

"Hỏng bét! Chủ quan rồi."

Ma Hoàng trong lòng "lộp bộp" một cái, lúc này cảm thấy không ổn.

Ông ta chỉ lo nịnh bợ lôi kéo Vương Thủ Triết, lại bỏ qua Liễu Nhược Lam. Nhưng ông ta là một lão già nát rượu, cũng không thể tặng cho Liễu Nhược Lam một đống đồ dùng nữ, đồng thời thảo luận với bà ta chứ?

Mục Vân thối tha không biết xấu hổ này, vì lấy lòng Vương Thủ Triết quả nhiên là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thế mà ngay cả Tiên Hoàng kiếm cũng đưa ra ngoài, đây chính là tiên kiếm tổ truyền của Tuyền Cơ thị!!!

Đương nhiên, Tiên Hoàng Kiếm này cũng không phải thật sự tặng cho Vương Thủ Triết, mà xem như một loại quyền hành ban cho hắn sử dụng, hơn nữa là ban cho cá nhân hắn, một khi Vương Thủ Triết chết hoặc tự mình thoái vị, Yên thị sẽ thu hồi Tiên Hoàng Kiếm.

Điều này khiến Ma Hoàng đau đầu.

Thật ra Xích Nguyệt Thân Đồ thị bọn họ cũng có Chân Ma Kiếm tương tự, tên là "Ma Hoàng Kiếm". Nhưng tương tự như Tiên Hoàng Kiếm, đó thường là ban cho quyền lực 【Ma Hậu】, nếu hắn thật dám tặng, không chừng sẽ bị Vương Thủ Triết đánh.

Ai ~ ưu thế giới tính, không so được.

Quay đầu vẫn là để Chiêu Ngọc cố gắng, thân cận với hiếu thuận một chút Liễu Nhược Lam. Nhưng Chiêu Ngọc có thể làm, người ta Phù Nam cũng có thể làm!

Với tính cách của Chiêu Ngọc, thật sự có thể làm cho Liễu Nhược Lam sao?

Ngay khi Ma Hoàng lo lắng vô cùng, cõi lòng tan nát, quốc công yến cũng chính thức bắt đầu.

Bởi vì lần này quốc công yến quy mô thật sự quá lớn, thế gia đến chúc mừng cũng thật sự quá nhiều, phụ cận chủ trạch căn bản không chiêu đãi được, chỉ có thể tiến hành phân lưu.

Có thể có tư cách đến chủ trạch chúc mừng, ngoại trừ gia tộc thông gia của Vương thị, cùng với đại biểu hai triều Tiên Ma

và các quốc gia khác phái tới, cũng chỉ có một ít thế gia ngũ phẩm trở lên.

Mà những thế gia lục thất phẩm còn lại đều được an bài ở trong các tửu lâu xa hoa ven hồ Châu Vi, tự có một ít trưởng bối của Vương thị, thí dụ như đám người Vương Định Hải, Vương Định Tộc ra mặt chiêu đãi.

Về phần những thế gia Bát Cửu phẩm kia, lễ vật Vương thị tặng có thể nhận đã không tệ rồi, người thì được sắp xếp đến các tửu lâu lớn của Tân Bình trấn, thống nhất do con cháu Vương thị ra mặt chiêu đãi.

Vương Thủ Triết chỉ lộ mặt một chút ở yến hội cỡ lớn hai bên, cảm tạ tâm ý mọi người đặc biệt đường xa đến chúc mừng hắn.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, lần này có quá nhiều người từ khắp nơi đến, nếu như Vương Thủ Triết gặp được trong một thời gian ngắn, sợ là cả năm cũng không đủ.

Mà tràng quốc công yến to lớn này, trước sau giằng co trọn vẹn ba ngày, mới rốt cục hạ màn.

Nhưng nhân viên chúc mừng lại không tản đi, mà vẫn ở lại Vương thị như cũ.

Bởi vì kế tiếp, còn có Vương Phú Quý cùng tiên triều công chúa Phù Nam, cùng với đại hôn của Chiêu Ngọc công chúa Ma Triều. Đến lúc đó, tất nhiên lại là một phen náo nhiệt.

…

Cùng lúc đó.

Vực ngoại Ma Vực.

Âm Bạt Ma Thần Điện.

Tẩm điện.

Nơi này là địa điểm sinh hoạt hàng ngày của Âm Quát Ma Thần, cũng là nơi bí mật nhất Ma Thần Điện, bình thường hiếm khi có Ma tộc được phép vào.

Trong tẩm điện, lụa mỏng vốn màu đỏ rực chẳng biết từ lúc nào đã bị đổi thành màu vàng đỏ, thiếu đi vài phần kiều diễm, lại nhiều hơn mấy phần tôn quý cùng uy nghi.

Giường trong tẩm điện cũng đã đổi một chiếc, đổi thành một chiếc giường bạch ngọc nạm hoa văn kim loại màu bạc, nhìn thập phần tôn quý hoa lệ.

Rất hiển nhiên, sau khi Mính Hạ Dương rời đi, tẩm điện này tuyệt đối được dọn dẹp sạch sẽ một lần, ngoại trừ giường lớn như vậy ra, ngay cả đồ dùng trong nhà cũng toàn bộ đều đã thay hết.

Nếu không phải bố cục tẩm điện không thay đổi, phong cách màn lụa rủ xuống cũng không thay đổi, gần như thay đổi cả tẩm điện.

Giờ phút này.

Âm Quát Ma Thần đang nằm nghiêng trên giường bạch ngọc quý phi khắc hoa trong tẩm điện, lông mày nhíu chặt, mặt ủ mày chau.

Trong tay nó đang cầm một phần tình báo do thám của thủ hạ truyền về.

Cũng chính là phần tình báo này, khiến cho nàng nhíu mày thật sâu, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Những năm gần đây, căn cứ Tiên số ba bên kia đem đám Ma Vương bảo canh gác vững chắc, nàng nhiều lần phát binh ý đồ đoạt lại Ma Vương bảo, đều thất bại.

Mà theo thời gian trôi qua, hệ thống phòng ngự bên Nhân tộc kia xây dựng càng thêm hoàn thiện, muốn cầm lại Ma Vương bảo cũng trở nên càng ngày càng khó.

Mà chuyện này cũng không phải khiến nó lo lắng nhất.

Điều khiến nó lo lắng nhất là những Nhân tộc trên địa bàn của Minh Sát Ma Thần đã bắt đầu khai phát kiến kiến thiết ma vực, gieo trồng lượng lớn lương thực của bọn họ, nuôi dưỡng ra rất nhiều nhân khẩu, thậm chí đã bắt đầu kiến thiết thành thị nhân loại.

Cứ tiếp tục như vậy, Ma Vực này còn là Ma tộc Ma Vực sao?

Phải biết rằng, trước kia Nhân tộc chỉ có thể dựa vào thời điểm vận chuyển lương thực và vật tư từ thế giới Thần Võ đến duy trì tiêu hao, cũng đã thập phần khó chơi rồi. Nếu thật sự để cho bọn họ ở Ma Vực đứng vững gót chân, phát triển lớn mạnh,

triệt để phong tỏa cửa vào đi tới thế giới Thần Võ, nàng muốn nghênh đón Ma Chủ, chẳng phải là khó càng thêm khó sao?

Càng nghĩ, Âm Quát Ma Thần càng cảm thấy đau đầu.

Không được! Không thể đợi thêm nữa!

Kế sách hiện tại, nhất định phải mau chóng trở về nghênh đón Ma Chủ!

Nếu thật sự không được, nàng sẽ đi tìm mấy tên kia, cho dù là hy sinh một phần lợi ích, cũng sẽ không tiếc.

Nhưng mà, mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng của mấy tên gia hỏa kia đều có quỷ thai, Âm Quát Ma Thần liền nhịn không được lại là một trận khó chịu.

Không có thống lĩnh Ma Chủ, các đại Ma Thần của Ma giới đều năm bè bảy mảng, quá khó tập hợp thành một đoàn.

Ngay khi Âm Quát Ma Thần đang đau đầu.

Ma giới khu phòng thủ Đông Càn, bến đò giới vực, một vị nữ tử áo đen che mặt, khí chất thoạt nhìn bình thường không có gì lạ chậm rãi đi ra giới vực độ thuyền.

Những năm này, theo tiến độ khai phá của Đông Càn ở Ma Vực này dần dần gia tăng, kiến thiết trụ cột các phương diện cũng càng ngày càng hoàn thiện, pháp luật pháp quy tương quan cũng lục tục xuất đài, kinh tế phát triển bên phía Ma giới cũng trở nên phồn vinh hơn.

Hiện nay, trong mỗi ngày đều có rất nhiều người qua lại giữa hai giới, bến đò bên này cả ngày đều là người đến người đi, phi thường náo nhiệt.

Nàng lẫn lộn trong dòng người ồn ào náo động, thoạt nhìn không chớp mắt chút nào, cũng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Ông ta tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, điểm tâm và mấy món điểm tâm, nàng ta liền lấy một miếng Hắc Diệu Ngọc từ trong nhẫn trữ vật ra, “răng rắc” một tiếng rồi bóp nát.

Làm xong những thứ này, nàng mới nhấc cà phê lên nhấp một ngụm, thản nhiên ăn điểm tâm.

Toàn bộ quá trình này, động tác của nàng đều trôi chảy như nước chảy mây trôi, trên mặt nhìn không ra chút khác thường nào, tựa như hoàn thành một chuyện nhỏ không đáng kể.

Mà ngay lúc Hắc Diệu Ngọc bị bóp nát, một tia sáng màu đen nhỏ bé không thể nhận ra liền từ trong đó bắn ra, như thiểm điện chợt lóe lên, biến mất trong Ma giới mênh mông.

…

Sau một khoảng thời gian.

Âm Bạt Ma Thần Điện.

Trong khố phòng dưới đất.

Đã quyết định chủ ý, Âm Quát Ma Thần một bên kiểm kê bảo bối tồn kho của mình, một bên suy nghĩ phải tìm kiếm nơi nào để cắt vào, mới có thể làm cho mấy gia hỏa kia đáp ứng liên minh với mình.

Bỗng dưng.

Thần sắc nàng khẽ động, dường như cảm nhận được điều gì, mãnh liệt lắc mình rời khỏi nhà kho dưới mặt đất.

Cùng lúc đó, một đạo hắc mang bán trong suốt ở trên bầu trời giống như tìm được mục tiêu, mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, chui vào mi tâm của nàng.

Rất hiển nhiên, đạo hắc mang này chính là đạo trong Đông Càn khu bị người phóng thích. Nó xuyên qua Vạn Thủy Thiên Sơn, rốt cục vào lúc này đã tới bên cạnh Âm Bạt Ma Thần.

Tiếp nhận được tin tức, Âm Quát Ma Thần lập tức nhắm mắt tiêu hóa.

Một lát sau, trên khuôn mặt kiều mị của nàng dần dần lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tin tức này, chính là “Ngô Tránh Ngôn” lấy lực lượng thần hồn làm vật dẫn, dùng bí pháp cô đọng mà thành.

Bởi vì trong cơ thể Ngô Dĩnh Ngôn dung hợp một sợi phân hồn của nàng, cùng thần hồn của nàng tồn tại cảm ứng, tương đương với một cỗ phân thân của nàng, lúc này mới có thể cách cự ly xa cảm giác được vị trí của nàng, chuẩn xác đem tin tức đưa đến bên người nàng.

Tốc độ phi hành của lực lượng thần hồn cực nhanh, bởi vì cường độ năng lượng của một sợi lực lượng thần hồn này rất thấp, cực kỳ bí mật, cũng không dễ dàng bị người phát giác chặn đường.

Đương nhiên, thủ đoạn này vẫn có rất nhiều hạn chế.

Bởi vì thần hồn chi lực làm vật dẫn bản thân liền tương đối yếu ớt, bởi vậy rất dễ dàng bị quấy nhiễu, tự nhiên cũng vô pháp xuyên qua kẽ hở không gian phong bạo tàn phá bừa bãi.

Bất quá, mặc dù có thiếu hụt, nó cũng đã là một loại thủ đoạn đưa tin cực kỳ cường đại rồi.

Mà bên Ngô Hạo Ngôn truyền đến tin tức, cũng mang đến cho nàng kinh hỉ thật lớn.

Ngay cả Âm Quát Ma Thần cũng không ngờ tới, bên phía Ngô Thao Ngôn tiến triển vô cùng thuận lợi, vậy mà đã âm thầm dùng công phu m Dục Mị Hoặc khống chế một nhân vật mấu chốt - Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết "thanh danh không nổi trội" kia lại là nhân vật phía sau màn cực kỳ mấu chốt, giống như Vương Kỳ, Vương Ly Từ trước đó tỏa sáng rực rỡ ở căn cứ Tiên số ba cùng với Vương Phú Quý được xưng là "Nhân tộc đệ nhất quý công tử" đều là người của Vương Thủ Triết.

Không những thế, địa vị của Vương Thủ Triết trong cao tầng nhân tộc cũng rất cao, làm một việc vui ngay cả Tiên Hoàng và Ma Hoàng cũng đích thân đến chúc mừng.

"Được được được! Phân hồn của ta không chỉ khống chế Vương Thủ Triết, còn định ra kế hoạch lớn 'Ba trăm năm nghênh hồi Ma Chủ'. Thoạt nhìn kế hoạch này có vẻ rất đáng tin cậy. Huyết mạch của Vương Thủ Triết kia vô cùng cường đại, còn là huyết mạch hệ sinh mệnh cực kỳ đặc thù, nếu cho hắn kế thừa một quyển tiên kinh, tư chất huyết mạch tương lai sẽ vượt qua Ma Chủ lúc trước."

"Thân thể của Ma Chủ tất nhiên đã sớm vẫn diệt, nếu có thể ký sinh đến trên người Vương Thủ Triết lại trở về Ma tộc, không những có thể nhanh chóng khôi phục thực lực Ma Chủ, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước!"

“Ba trăm năm mặc dù hơi có chút lâu, nhưng Âm Quát ta đã chờ đợi nhiều năm như vậy, còn quan tâm ba trăm năm sao?”

Âm Quát Ma Thần càng nghĩ càng hưng phấn, cảm thấy kế hoạch phân hồn làm ra quả thực hoàn mỹ.

Thay vì hao hết tâm tư câu thông với những Ma Thần mỗi người đều mang ý xấu, thuyết phục bọn họ liên thủ với mình, còn không bằng dựa theo kế hoạch này, đến lúc đó, có thể dễ dàng nghênh hồi Ma Chủ.

Mà chỉ cần Ma Chủ trở về, còn cần lo lắng cưa cốt, hai lão gia hỏa Cửu Ngục kia không ngoan ngoãn nghe lời sao?

Vấn đề duy nhất bây giờ là phải bình tĩnh chớ nóng nảy, duy trì cục diện hiện tại, nếu không một khi xảy ra hỗn loạn, phân hồn sẽ lợi dụng kế hoạch của Vương Thủ Triết âm thầm bố trí, cứu vớt Ma Chủ.

Đợi đã!

Âm Quát Ma Thần chợt nhớ tới một chuyện.

Tên Minh Sát Ma Thần kia gần đây ăn quá nhiều thiệt thòi, tựa hồ đang liên lạc bốn phương chuẩn bị thu phục đất bị mất. Hừ! Đây là muốn chuẩn bị làm Ma Thần Quốc cấp dưới của các Ma Thần khác sao?

Không được không được, vì ổn định cục diện hôm nay, không thêm phiền toái cho kế hoạch ba trăm năm nghênh hồi Ma Chủ, nhất định phải ổn định lão tiểu tử Minh Sát Ma Thần kia.

Cùng lắm thì, hừ, lão nương chịu thiệt một chút, phải trả một cái giá lớn.

Vừa nghĩ đến đây, Âm Quát Ma Thần liền đứng ngồi không yên, lập tức đứng dậy đi tới Minh Sát Ma Thần Điện.

…

Biến cố của ngoại vực Ma giới đương nhiên chỉ là một cái bẫy mà Vương Thủ Triết bày ra.

Sau yến tiệc Quốc Công, tự nhiên chính là ngày Vương Phú Quý và hai vị công chúa đại hôn.

Ngày đại hỉ, các tân khách tự nhiên cũng phải theo một phần lễ.

So với lần quốc công yến của Vương Thủ Triết, độ dày của danh mục quà tặng lần này đương nhiên kém xa tít tắp, nhưng dù sao cũng là công chúa hai triều thành hôn, luận quy cách vẫn là thứ hiếm có trên đời.

Sau một buổi tiệc cưới, Vương thị vẫn thu lễ đến đầy bát.

Điều này làm cho lòng đế tử tràn đầy ý nghĩ vụn vặt, tràn ngập hâm mộ ghen tị.

Mà tiệc cưới cũng không phức tạp.

Bởi vì giữa Tiên Ma lưỡng triều và Vương thị đều cách đại dương mênh mông, đường xá xa xôi, bởi vậy, Vương thị bên này sau khi câu thông với hai bên, liền bảo Vương Phú Quý đi trước hai triều làm nghi thức một lần, đón hai tân nương tử đến Trường Ninh bên này, vào ở trong tửu điếm.

Vì thế, Vương thị còn tự đưa cho các nàng một tửu điếm mới nhất, ngay cả tên khách sạn cũng đổi thành phong hào của các nàng.

Hai tòa tửu điếm này nằm trên cùng một con đường, cách hai bên đường mà nhìn.

Khi cử hành nghi thức, Vương Phú Quý chỉ cần từ trong 【tửu điếm】 và 【Chiêu Ngọc tửu điếm】, cưới các nàng về là được.

Tiệc cưới cũng tổ chức vô cùng náo nhiệt, trong lúc nhất thời khách mời đều vui vẻ.

Đêm đó.

Lại là đến đêm động phòng hoa chúc vui mừng, cùng đám trẻ con gia tộc thích nhất náo loạn động phòng ốc.

Chỗ chân tường bên ngoài 【Nhàn Nhân Cư】 do Vương Phú Quý xây dựng lên.

Đoàn đội động phòng do Vương Ly Lung cầm đầu đang tụ tập mưu đồ bí mật gì đó.

Vương Ly Lung hôm nay, bề ngoài thoạt nhìn đã mười lăm mười sáu tuổi, chính là độ tuổi ánh nắng tươi sáng, sức sống tỏa ra bốn phía, không cần ăn mặc cũng là một thân khí tức thanh xuân.

Một thân váy hoa lòe loẹt, phối hợp đôi mắt hơi phiếm kim của nàng, cùng một thân thanh xuân khí tức, ngược lại bổ sung lẫn nhau.

Bất quá, đại khái là bởi vì tính cách, giữa hai đầu lông mày của nàng thủy chung có một cỗ khí tức không xua đi được.

"Chư vị chiến sĩ động phòng, đêm nay tất cả mọi người nghe ta, chúng ta thống nhất chỉ huy, tranh thủ một lần hành động giành lấy thành quả thắng lợi." Dứt lời, Vương Ly Lung liền cười xấu xa lấy ra bàn Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn bản mới nhất.

Trải qua sự phá giải và cải tiến của Vương thị từ đời này sang đời khác, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn hiện giờ đã có tính cách và phương tiện sử dụng đã tăng lên không ít so với trước đây.

"Cái này…" Vương Ly Tiên Nhân một thân váy tiên nữ màu xanh lục, bề ngoài thoạt nhìn cũng chỉ mười một mười hai tuổi mở to hai mắt, có chút chột dạ: "Như vậy có phải quá hung tàn rồi hay không? Phú Quý có thể xuất hiện bóng ma tâm lý gì hay không? Dẫn đến…"

"Tiên nhi…" Vương Ly Lung ôm lấy bả vai Vương Ly Tiên, hắc hắc cười xấu xa: "Bây giờ ngươi hiểu thật nhiều."

"Cái gì mà cái gì, ta cái gì cũng không biết, ta không có xem những bản chép tay lung tung đó." Vương Ly Tiên vội vàng phủ nhận.

"Mọi người yên tâm." Vương Ly Lung chắp hai tay sau lưng, dáng vẻ như nắm chắc phần thắng nói, "Phú Quý chính là một lão già, da mặt đã có thể so với tường thành, nhiều lắm chỉ là đen mặt, làm gì có bóng ma tâm lý gì? Chúng ta phải lưu lại cho Vương Phú Quý một động phòng hoa chúc cả đời khó quên. Đêm nay chúng ta tất thắng!"

"Tất thắng, tất thắng!" Một đám củ cải bắt đầu hô theo, "Ban đêm hoa chúc, ban đêm hoa chúc."

"YY nha ~"

"Gâu líu ríu ~ "

"Hống hống hống ~"

Ngay cả mấy con còn không biết nói chuyện cũng líu ríu theo.

Không ngờ có một đám lớn Ô Ngọc.

“Ủa? Vương Ly đâu? Bình thường nàng thích nhất là tham gia náo nhiệt sao? Sao giờ vắng mặt rồi?” Trong lúc ầm ĩ, Vương Ly Lung bỗng nhiên phát hiện thiếu đi một người.

“Hình như là phụ thân gọi nàng lại, nói là có chuyện quan trọng.”

“Vậy thì đừng quản nàng, mọi người thời khắc chuẩn bị, nghe hiệu lệnh của ta.”

…

Cùng lúc đó.

Nhàn nhã ở trong phòng tân hôn.

Bởi vì từng có vết xe đổ của gia gia, Vương Phú Quý quyết định đồng thời lấy khăn voan với hai tân nương tử, uống rượu nhạt.

Trải qua phương thức ném Càn Kim, quyết định quá trình lấy khăn voan đỏ của Chiêu Ngọc trước, sau đó mới cùng Côn Bằng Mộng Vũ uống hợp với rượu Côn Bằng.

Đừng xem thường phương thức ném ra càn kim tệ, phương pháp này mặc dù đơn giản thô bạo, lại là phương án giải trừ điểm bất đồng cuối cùng, nếu không Vương Phú Quý vô luận lựa chọn ai trước, đều là một chuyện phiền toái lớn.

Thua về mặt càn kim chính phản, mọi người đều chấp nhận được.

Sau khi khăn voan của hai vị công chúa được treo lên, Huyên Mộng Vũ hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Phú Quý, ta có chút bận tâm.”

Trong lúc nói chuyện, nàng lặng lẽ liếc tủ quần áo một cái.

“Không sao, việc này để ta xử lý.” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói: “Vốn còn định để bọn họ ngồi xổm sau khi uống rượu hợp cẩn, sau đó mới ném ra ngoài.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Phú Quý đứng dậy đi tới trước ngăn tủ, mở cửa tủ ra.

Quả nhiên, bên trong đang có một đám củ cải nhỏ chen lấn sát nhau, cùng Vương Phú Quý mắt to trừng mắt nhỏ.

"Các bảo bối, thời gian náo động phòng đã kết thúc."

Vương Phú Quý cười tủm tỉm nhét toàn bộ củ cải nhỏ vào trong sân.

Sau đó, dưới gầm giường, trần nhà, sàn nhà, thậm chí cả Nhóc Tỳ đang ẩn nấp trong chăn đều bị hắn lôi ra ngoài…

Từng củ cải nhỏ như củ khoai tây bị ném ra ngoài, lăn qua lăn lại bên ngoài sân mười mấy trượng, sau khi rơi xuống đất xếp thành một hàng chỉnh tề, ai ai cũng kêu "Ối chao".

Vương Phú Quý ra tay đương nhiên là có chừng mực, dùng huyền khí tinh chuẩn khống chế điểm đến của bọn họ, tránh đi khu vực nguy hiểm, lúc rơi xuống đất thậm chí còn nhờ bọn họ một cái, để cho bọn họ không đến mức sẽ bị thương. Bất quá, ăn chút đau khổ nhỏ nhất định là tránh không được.

Sau khi thu thập xong một đám củ cải nhỏ, Vương Phú Quý mới đóng cửa phòng lại, lôi kéo hai tân nương tử bắt đầu uống rượu hợp cẩn.

Lúc này.

Vương Ly Lung từ trong bóng tối ngoài tường đi ra, vẻ mặt cười gian vỗ vỗ một đứa bé trai mập mạp bên cạnh: "Khặc khặc, những cái đầu củ cải nhỏ vừa rồi chỉ là nghi binh của chúng ta mà thôi. Tông Côn, một đợt này phải trông chờ vào ngươi rồi."

"Yên tâm."

Vương Tông Côn vươn bàn tay nhỏ mập mạp, nâng kính kính kính, cũng cười "khặc khặc" một trận.

Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên một cái, mãnh liệt hóa thành một cây côn nhỏ, sau đó không gian quanh người vặn vẹo một trận, cuốn chúng tiểu nhân vào trong không gian chiết điệp, sau đó mang theo bọn họ lén lút lút hướng trong phòng tiềm hành đi.

Nhưng mà, vừa mới tiến vào trong viện "Nhàn rỗi" giống như đụng phải một bức tường không gian vô hình.

Trong không gian chấn động kịch liệt, chúng tiểu nhân rơi thẳng từ trong không gian chiết khấu xuống.

Chờ đến khi bọn họ hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện mình đã bị nhốt trong một "lồng giam không gian".

Vương Ly Lung dẫn theo đám nhỏ tả xung hữu đột, nhưng lại không thể lao ra khỏi lồng giam không gian.

"Ai? Là ai đang âm thầm động tay động chân?!!" Vương Ly Lung tức giận không ít, ngao ngao ô ô kêu lên.

"Ai ~ a a a."

Lúc này, bóng cây nho nhỏ của Vương Tông Thế xuất hiện ở trong lồng giam không gian, lắc đầu lắc lư, thở dài một trận: "U a a a~ "

Vì phòng ngừa mọi người nghe không hiểu, hắn còn đặc biệt giơ một tấm biển trên một cành cây: "Ly Lung tỷ tỷ, Ly Tiên tỷ tỷ, các ngươi bỏ qua đi, Phú Quý đã giao "bảo vệ mà tổ tiên mong đợi" cho ta."

"Thế mà lại là ngươi?!" Vương Ly Tiên trợn tròn hai mắt.

Hoàn toàn không nghĩ tới, phản đồ lại là tiểu tử này.

Nhưng mà lập tức, nàng lại hừ lạnh một tiếng, chu môi khinh thường: "Ngô Phán thủ hộ thì như thế nào, ta cũng không phải là chưa phá qua. Tỷ tỷ cái này sẽ cho ngươi biết rõ, cái gì gọi là đại tỷ trong Tiên Thực."

Trong lúc nói chuyện, liền có ngàn vạn nhánh cây từ sau lưng nàng bay tán loạn ra, dán vào không gian bích mãnh liệt hút lên tiên linh chi khí mà tổ tiên trông mong bảo vệ.

Nhưng ai có nghĩ, mặc kệ Ly Tiên hút mạnh như thế nào, đều không hút nổi tiên linh chi khí trong đó, lồng giam không gian cũng vững như Thái Sơn.

"Đây, đây là có chuyện gì?" Vương Ly Tiên vẻ mặt khiếp sợ: "Sao không rút nổi?"

"Y nha nha ~" Vương Tông Thế dường như sớm có dự liệu, lại giơ lên một tấm biển khác, "Trông mong của tổ tiên đã dung hợp với không gian thế giới trong cơ thể mình, tỷ tỷ

ngươi đương nhiên không có cách nào hút tiên linh chi khí của ta.”

Trước kia Vương Ly Tiên có thể khống chế 【thủ hộ của tiên tổ Phán Phán】, thuần túy là bởi vì lúc ấy bảo bối này nằm ở trạng thái vô chủ, tiên linh chi khí trong đó cũng không có người có thể khống chế.

Tình huống hiện giờ lại khác.

“Tức chết ta rồi!” Vương Ly Lung thẹn quá hóa giận, không cam lòng nói: “Tông Thế, ngươi là phản đồ! Phú Quý rốt cuộc cho ngươi chỗ tốt gì?”

“Vì chính nghĩa!”

Vương Tông Thế giơ tấm biển lên, thân cây thẳng tắp phảng phất tỏa ra quang huy chính đạo: “U a a a.”

“Ta nhổ vào, rõ ràng là ngươi đã nhận được sự trông mong của tổ tiên!”

“Không phải. Phú Quý đã đồng ý giúp ta bổ túc toán học, tranh thủ đứng đầu lớp thi.” Vương Tông Thế ăn ngay nói thật.

“…”

Lần này Vương Ly Lung bó tay rồi.

Phải biết rằng, năm đó Vương Phú Quý sáng lập rất nhiều ghi chép trong Tộc Học, đến nay vẫn không ai có thể phá vỡ. Đối với Vương Tông Thế sau khi nhập học mà nói, Vương Phú Quý chính là học thần trong truyền thuyết, cũng là đối tượng mà hắn sùng bái nhất.

Nàng nghĩ lại một chút nói: “Tông Côn, bảo châu Tiên Côn của ngươi vô cùng lợi hại, tuổi tông thế còn nhỏ, cho dù dung hợp tiên tổ ngóng trông thủ hộ cũng không làm khó được ngươi chứ?”

Vương Tông Côn một lần nữa hóa thành một đứa bé trai mũm mĩm đáng yêu, vẻ mặt xấu xa cười nói: “Tứ tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không cảm thấy, ta là cố ý dẫn các tỷ vào sao?”

“Cái gì? Thì ra ngươi cũng là phản đồ?” Vương Ly Lung và Vương Ly Tiên đều run rẩy: “Chẳng lẽ, học tra tử của ngươi cũng muốn theo phú quý học toán học?”

“Đương nhiên không phải…” Vương Tông Côn lắc đầu thở dài nói: “Tinh Tinh tỷ tỷ và Ngọc Côn tỷ tỷ, gần đây vì ta mà rất không thoải mái. Phú Quý nói cho ta biết, hắn có biện pháp có thể giải quyết sự khác nhau giữa hai vị tỷ tỷ.”

Dừng một chút, Vương Tông Côn nhìn nhìn bên ngoài hàng rào không gian: “Hắn ngay cả vợ cũng lập tức có thể cưới hai người, ta lại có lý do gì không tin hắn? Hơn nữa hắn đã cho nửa phần trước…”

Nói xong, Vương Tông Côn móc ra một quyển sách, trên bìa viết sổ tay nam cặn bã, phía sau còn có tiêu đề phụ —— đồng thời làm thế nào cân bằng và quản lý thời gian với nhiều nữ nhân yêu đương.

Vương Tông Côn sờ quyển sách kia, giống như là đang vuốt ve một bộ sách thần thánh, ngay cả vẻ mặt cũng thánh khiết.

“Phì! Cặn bã nam.”

Vương Ly Lung và Vương Ly Tiên đồng thời chửi ầm lên.

“Ta nghe không hiểu các ngươi đang mắng cái gì.” Vương Tông Côn vẻ mặt không sao cả nói, “Nhưng đêm nay, chúng ta ở lại chỗ này ai cũng đừng đi ra ngoài.”

Cũng ngay trong lúc bọn họ đang nói chuyện.

Phòng phú quý đã tắt đèn.

…

Mà cùng lúc đó.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, cuối cùng Phù Hoa cũng đã biến mất, hắn nằm nửa người trên ghế thái sư, hiếm khi lấy được chút thức ăn và tiên nhưỡng, nhấp chút rượu nhỏ.

Bên cạnh cách đó không xa, Vương Ly nằm sấp trên bàn sách đặc chế, đang dùng đèn Dạ Minh múa bút thành văn cố gắng viết một xấp bài tập thật dày.

Chỉ là, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện tư thế của nàng lúc này có bao nhiêu khó chịu, trên cổ bị móc một cái vòng, một đầu khác buộc ở trên xà nhà, chỉ cần nàng hơi cúi đầu xuống, sẽ bị ghìm chặt cổ.

Cha nói, cái này gọi là “Đầu treo cổ”.

Thật ra cái vòng này vốn nên buộc ở trên tóc, nhưng bởi vì nàng là một con rùa, đầu bóng lưởng không có tóc, cũng chỉ đành buộc cổ.

Mà sau mông nàng, có một cái ghế đính đầy đinh, chỉ cần cái mông nàng dám rơi xuống, sẽ bị các loại kim đâm.

Cả con rùa của Vương Ly chỉ có thể treo lơ lửng ở giữa không trung, đừng nói tới tư thế khó chịu cỡ nào.

"Ô ô ô!"

Vương Ly vừa viết bài tập vừa hối hận.

Hối hận lúc trước…

Sớm biết như vậy, lúc trước nàng tuyệt đối sẽ không vì một chút đồ ăn mà trộm ngọc bội của phụ thân.

Vương Thủ Triết nhìn Vương Ly vừa khóc vừa đánh chữ, không, vừa khóc vừa ghi công, lộ ra nụ cười như từ phụ.

Hài tử trưởng thành, hối hận trước kia không cố gắng, biết cần dùng công, lòng ta thấy an ủi a!

Vương Thủ Triết lại mút một ngụm rượu nhỏ, chỉ cảm thấy trong lòng yên ổn và thỏa mãn.

Bây giờ rất nhiều uy hiếp bên ngoài đã tạm thời giải trừ, ngay cả Ma giới bên kia cũng thi triển kế hoạch nhỏ tạm thời ổn định, kế tiếp chỉ cần phát triển thật tốt, để gia tộc càng ngày càng cường đại.

Đương nhiên, sở dĩ hắn muốn gia tộc càng ngày càng lớn mạnh, không phải là vì xưng bá thế giới, chỉ là muốn tộc nhân và hài tử sống cuộc sống bình thường hạnh phúc mà thôi.

Nhiều năm như vậy, hắn phòng ngừa chu đáo, khổ tâm bố cục, cũng chỉ là vì để cho những hài tử trong nhà này có thể không cần lo lắng hãi hùng, có được một tuổi thơ vô ưu vô lự mà thôi.

Mắt thấy cuộc sống náo nhiệt của con người, cho dù trong đó sẽ có chút ồn ào, có chút phiền não, cũng vẫn là một loại yên ổn và hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, Vương Thủ Triết lại móc ra hệ thống tự chế đã lâu chưa đổi mới của mình.

Tìm được cột danh vọng.

Căn cứ vào công thức tính toán của mình, tô vẽ sửa sửa, bỏ ra một phen công phu mới xác định được giá trị danh vọng hiện giờ của Trường Ninh Vương thị.

Cột quận vọng này cũng không nói nhiều nữa, giá trị đầy 100, đạt tới thành tựu 【Một tay che trời】.

【Quốc vọng】 cũng đạt tới 100 điểm giá trị, cũng là 【Một tay che trời】. Ha ha, điểm này ngay cả đế tử An cũng không tìm ra khuyết điểm.

Phía trên【Quốc vọng】 là 【Giới vọng】, chính là danh vọng trên toàn thế giới.

Cột này, sau khi Vương Thủ Triết cẩn thận cân nhắc, đã đưa ra 79 phần.

Sau khi trải qua yến hội Quốc Công và tiệc cưới lần này, thanh danh của Vương thị đã lên cao, tự nhiên cũng có thể được coi là "Danh môn vọng tộc".

Về phần trên bảy phần, đó chính là uy chấn thiên hạ, Vương Thủ Triết cảm thấy nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Một đường đi tới, thành tựu như thế quả thực không dễ, Vương Thủ Triết không khỏi hài lòng, phải cạn lời.

Tiên kình xông lên đầu, hơi say, hắn nhìn thấy Liễu Nhược Lam mặc một bộ áo ngủ mông lung cấp chín, âm thanh ngọt ngào đến phát ngấy nói: "Phu quân, thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi rồi."

Hả? Bộ quần áo này có chút quen mắt, ách…giống như lần trước trong tửu lâu, Mục Vân Tiên Hoàng mặc cùng loại.

Chuyện này…

Vương Thủ Triết lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều, nghi ngờ không thôi nói: "Nương tử, hôm nay là đại hôn phú quý, nàng uống nhiều rồi?"

"Ngươi mới uống nhiều quá sao?" Liễu Nhược Lam nhướng mày, tức giận nói: "Ta mặc thành bộ dáng như vậy, ngươi cũng không thèm liếc mắt nhìn sao?"

“Ách… Nương tử, lão phu lão thê rồi, chúng ta có thể đứng đắn một chút không?” Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Vợ chồng lâu năm? Ha ha ha.” Liễu Nhược Lam cười lạnh không ngừng: “Mục Vân mặc bộ đồ này, ngược lại là ngươi nhìn thấy mới mẻ nha ~ ngươi giải thích với ta, mấy ngày trước ở trong tửu điếm với Mục Vân sẽ xảy ra chuyện gì?”

“…”

Trong lòng Vương Thủ Triết giật thót, không khỏi tức giận mắng to.

Vương Bảo Quang ngươi hay lắm, ngươi đã nói thủ khẩu như bình đâu?

“Vương Thủ Triết à, xem ra là nương tử ta đây thất trách rồi…” Liễu Nhược Lam xách tay Vương Thủ Triết rời đi: “Dù sao gần đây chuyện vặt vãnh cũng giải quyết xong rồi, ta sẽ cùng ngươi ở trong không gian tùy thân hưởng tuần trăng mật, cho ngươi ăn no rồi, tránh cho ngươi ngửi mùi tanh mà không chịu được.”

Một, một tháng?

Vương Thủ Triết bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, vô thức muốn chạy.

Nhưng sao Liễu Nhược Lam có thể làm hắn như ý được?

Không lâu sau, hắn đã bị kéo vào trong không gian tùy thân.

Trong phòng, chỉ để lại tiếng rống phẫn uất của Vương Thủ Triết: “Tên tiểu tử thối Vương Bảo Quang nhà ngươi chờ đó cho ta!”

“Hắt xì xì xì ~ “

Trong sảnh yến hội chủ trạch, Vương Bảo Quang đang cùng một đám tiểu huynh đệ uống rượu suốt đêm, dọn dẹp tàn cuộc tiệc rượu, bỗng nhiên bỗng nhiên rùng mình liên tục hắt xì một cái.

“Bảo Quang, sao giống như có người đang gọi tên ngươi?” Một tiểu huynh đệ bên cạnh nghe vậy ngẩng đầu lên, nói, “Nghe hình như có chút phẫn nộ.”

“Ầm!”

Vương Bảo Quang đập vò rượu xuống bàn, say khướt nói: "Không cần để ý tới chi tiết đó. Bảo Thành ca, ngươi cũng đừng nghĩ chơi xấu trốn chạy, tiếp tục uống, tiếp tục vung quyền, nếu ai nôn ra trước, sẽ mặc đồ nữ."

Thân là tộc nhân, bọn họ ở trong yến hội phải chạy khắp nơi hỗ trợ, quá bận rộn nên căn bản không để ý tới ăn uống. Cũng chính là đến lúc này, mới rốt cục bay lên không trung, tụ ở cùng một chỗ ăn ăn uống.

Đại hôn phú quý, bọn họ cũng cao hứng, bất tri bất giác đã uống nhiều.

Nghe Vương Bảo Quang nói vậy, một huynh đệ tửu lực kém cỏi mặt mũi trắng bệch: "Bảo Quang, có muốn chơi lớn như vậy không? Nếu như truyền ra ngoài, ngay cả bạn gái cũng nói không đến."

"Yên tâm, chỗ chúng ta đều là huynh đệ cùng thế hệ, ai sẽ nói lung tung chứ?" Ánh mắt Vương Bảo Quang quét ngang toàn trường, "Mọi người sẽ nói sao?"

"Sẽ không phải, chính là huynh đệ nhà mình chơi, sao có thể truyền đi ra ngoài? Bảo Quang, ngươi sẽ không uống nhiều nói ra ngoài chứ?"

"Phi, các ngươi coi ta là người nào?" Vương Bảo Quang vỗ bộ ngực "vù vù" rung động, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Ta là ai? Ta nổi tiếng là "Thủ khẩu như bình vương bảo quang".

"Trừ phi cho quá nhiều… nếu không đánh chết ta cũng sẽ không nói nửa câu!"

"Bảo quang uy vũ!"

Các huynh đệ giơ chén rượu lên, vỗ bàn, bắt đầu ồn ào.

"Hắt xì xì! Hôm nay tà môn, rốt cuộc là ai ở sau lưng mắng ta? Tốt nhất đừng để Vương Bảo Quang biết…"

…

Thiên thứ sáu Thần Vũ phục hưng

Chương 1: Phú Quý của An Nghiệp nhặt rác ở Thần Võ Thiên Khư.

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng trong quá trình phát triển hòa bình ổn định.

Bất tri bất giác, suốt một trăm năm mươi năm thời gian liền trôi qua. Mà ở trong thời gian một trăm năm mươi năm này, toàn bộ Thần Vũ thế giới, cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Biển lốc.

Vì sự tồn tại của Thần Vũ Thiên Khư, bầu trời phía trên Cụ Phong Dương hàng năm cuồng phong tàn sát bừa bãi, nhất là phụ cận Thần Vũ Thiên Khư, năng lượng gió lốc đáng sợ tung hoành thiên địa, từ xa nhìn lại cũng giống như tận thế, cực kỳ chấn động lòng người.

Tu sĩ Huyền Vũ thực lực không đủ, ngay cả tư cách tới gần nơi này cũng không có.

Nhưng mà.

Giờ phút này.

Trên biển rộng mênh mông, lại có hai cung điện loại nhỏ treo lơ lửng trong gió lốc.

Hai tòa cung điện này, một tòa hiện ra hào quang màu xanh nhạt, tựa như tiên cung giữa trăng, một tòa màu đỏ đậm, như là đám mây lửa sáng lạn, tất cả đều bao phủ bên trong năng lượng hộ thuẫn thật dày, từ xa nhìn lại, quả nhiên tựa như tiên cung trong truyền thuyết.

Hai tòa cung điện này chính là hành cung của Hoàng đế hai triều tiên ma.

Tòa kia màu trắng bạc, chính là hành cung của Tiên Hoàng, tên là Nguyệt Huy Cung, tòa màu đỏ thắm, chính là hành cung của Ma Hoàng, tên là Sí Nhật Cung.

Dưới sự xâm nhập của gió lốc năng lượng cuồng bạo, bọn chúng lại tựa như vững như thái sơn trên mặt đất, không chút

sứt mẻ, tựa như hoàn toàn không để năng lượng cuồng bạo chung quanh vào trong mắt.

Rất hiển nhiên, lực phòng ngự của hai tòa hành cung này vô cùng cường hãn, nếu không, căn bản không có khả năng có biểu hiện như thế.

Hai tòa hành cung này đã lưu lại gần Thần Vũ Thiên Khư hơn trăm năm.

Nguyên nhân không có gì khác.

Chỉ vì mấy năm nay hai vị đại lão Tiên Hoàng và Ma Hoàng đang liên thủ thăm dò Thần Vũ Thiên Khư, đồng thời Ngộ Đạo Tiên Quân và Đế Hưu Tiên Quân cũng làm bạn hộ giá ở đây, phòng ngừa khi hai người thăm dò Thần Vũ Thiên Khư gặp phải nguy hiểm.

Hai tòa hành cung này chính là nơi bọn họ tạm thời nghỉ chân.

Về phần Thiên Cương lão nhân, sau khi truyền thụ cho Vương Ninh Hi một lượng lớn tri thức, lão lại lần nữa chìm vào giấc ngủ say.

Không có biện pháp, tuổi thọ thần hồn của hắn đã không còn nhiều nữa, chỉ có thông qua thần hồn hôn mê, mới có thể giảm xuống tổn hao của “Chân Linh”, “Kéo dài” thọ nguyên thần hồn.

Hoàn cảnh bên trong Thần Vũ Thiên Khư phức tạp ác liệt, không gian phong bạo cực lớn thời khắc đều đang tàn sát bừa bãi, hình thành vô số “Không Gian Nhận”, tu sĩ Huyền Vũ thực lực hơi kém một chút một chút một khi tới gần, liền sẽ bị cắt nát tại chỗ.

Ngoài ra, bên trong còn tùy cơ phân bố các loại cạm bẫy không gian, khe hở, cùng với những nguy hiểm khác không biết.

Mặc dù bốn đại Chân Tiên cảnh đã liên thủ lục tục khai thác hơn một trăm mấy chục năm, nhưng bởi vì mỗi lần đều phải thừa dịp năng lượng triều tịch suy giảm mới có thể đi vào thăm dò, cho tới bây giờ, mới miễn cưỡng đem Thần Vũ Thiên Khư nội bộ tìm được ba bốn thành, vả lại còn không bao gồm vị trí hạch tâm lúc trước bạo tạc.

Không có cách nào, không gian phong bạo xung quanh vị trí hạch tâm thật sự quá kinh khủng.

Cho dù là Mục Vân Tiên Hoàng Chân Tiên cảnh trung kỳ và Vương Tông Côn liên thủ tiếp cận, cũng chỉ là ở bên ngoài lắc lư một hồi, bị ép chạy trốn ra ngoài. Bên trong quá nguy hiểm.

Tuy nhiên cũng tốt, cho dù không thể xâm nhập, Vương thị vẫn có một số phương thức đặc biệt, có thể dùng để thu thập các loại bảo vật trong Thần Vũ Thiên Khư lưu lại.

Lúc này.

Thừa dịp lại một lần không gian phong bạo triều tịch suy giảm chu kỳ chu kỳ đến, mấy vị cường giả Chân Tiên Cảnh theo thường lệ lần nữa triển khai thăm dò Thần Vũ Thiên Khư.

Một phần ba bên trong Thần Vũ Thiên Khư.

Mục Vân Tiên Hoàng và Xích Ngục Ma Hoàng liên thủ tạo ra một vòng bảo hộ ngăn cách, ngăn cản không gian phong bạo khủng khiếp và mảnh vỡ không gian bay loạn xung quanh.

Mà trong khu ” cảng giao thông yên tĩnh” này, hai tiên thú Vương Phú Quý, Vương An Nghiệp, Ngọc Côn và Vương Tông Côn đang tụ tập cùng một chỗ.

Một trăm năm mươi năm qua đi, bề ngoài Tông Côn vẫn là bộ dáng trẻ con mập mạp, mũm mĩm, hầu như nhìn không ra biến hóa gì, thực lực lại đã tấn thăng đến thập giai.

Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp cũng giống nhau.

Tư chất huyết mạch của hai người đều đạt tới 【 Thiên tử Ất đẳng 】, tốc độ tu luyện nhanh chóng. Một trăm năm mươi năm trôi qua, tu vi của Vương Phú Quý giống như ngồi hỏa tiễn vậy, đã đạt đến Thần Thông cảnh tầng ba, Vương An Nghiệp càng là đã tấn thăng Thần Thông cảnh trung kỳ.

Cho dù Cơ Vô Trần phục sinh, so với Vương An Nghiệp hiện giờ, cũng chỉ có thể thua.

Thực lực như thế, cho dù là ở toàn bộ thế giới Thần Võ, cũng xem như là nhân vật hiếm có. Mà bởi vì tư chất huyết mạch của hai người thật sự cường đại, nếu thật chiến đấu, ngay cả

cường giả Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường sợ rằng cũng chưa chắc là đối thủ của bọn họ.

Cũng bởi vậy, bọn họ mới có thể tham dự hoạt động thăm dò chỉ có bốn vị cường giả Chân Tiên cảnh tham dự này.

Lúc này, Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp đã triệu hồi ra linh thực bản mệnh của mình.

Mà Ngọc Côn và Vương Tông Côn thì ở bên hộ pháp.

Tiên Côn nhất tộc chính là tiên thú không gian trời sinh, trình độ không gian cường đại, Vương Tông Côn càng có bảo châu Tiên Côn trong tay, lỡ như đụng phải nguy cơ, bọn họ có thể chở phú quý cùng An Nghiệp từ trong không gian chạy trốn bất cứ lúc nào.

Mà ở chính giữa hai người là hai tiên thú, bản mệnh linh thực Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ của Vương Phú Quý cũng chính là đồng học 【Vương Bảo Tài 】 đang thi triển ngũ sắc quang mang lưu chuyển, cố gắng ngưng tụ từng quả tụ bảo.

Bên cạnh, 【 Khí Vận Chi Thụ 】 Vương Bảo Phúc đồng học đang thích ý mà duỗi ra nhánh cây, từng đạo thụy khí màu đỏ óng ánh phun ra từng tia từng tia trong hô hấp của hắn, tràn đầy toàn bộ không gian yên tĩnh.

Được thụy khí màu đỏ bao bọc, khí vận trong tiểu không gian này phảng phất được gia trì đến cực hạn.

Trải qua một trăm năm mươi năm trưởng thành, Bản Mệnh Linh Thụ của Vương An Nghiệp 【 Khí Vận Chi Thụ 】 Vương Bảo Phúc đã thay đổi suy nhược trước đây, trở nên tráng kiện mà tươi tốt, phiến lá thon dài xanh um tươi tốt, thoạt nhìn cực kỳ khỏe mạnh.

Mà cấp bậc của nó, cũng được Vương An Nghiệp tỉ mỉ đào tạo mấy năm nay, trưởng thành đến thập giai.

Dưới sự gia trì của khí vận của Vương Bảo Phúc, trên cây Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ, từng trái cây từ cỡ móng tay, dần dần trưởng thành.

Theo từng quả Tụ Bảo Quả thành thục, rơi xuống đất, các loại bảo vật cũng theo đó tuôn ra.

Vương Phú Quý tiện tay vớt kiện bảo vật đầu tiên lên, trên mặt thoáng lộ ra một chút vui sướng: “Một kiện đạo khí tàn tạ.”

Vô luận như thế nào, đạo khí đều là bảo vật trân quý, cho dù là tàn phá.

Trải qua nhiều năm nghiên cứu như vậy, thực lực luyện khí của Tứ Thập Thất thúc đã vô cùng cường đại, hắn và Bách Luyện Chân Quân liên thủ, tuy rằng luyện chế đạo khí từ đầu vẫn còn kém một chút hỏa hầu, nhưng vấn đề chữa trị đạo khí cũng không lớn, chỉ là cần tiêu tốn một phần tài nguyên mà thôi.

Trừ cái đó ra, loại đạo khí tàn phá này còn có thể dung luyện dung luyện, chắt lọc ra tài liệu hạch tâm trong đó, còn có thể dùng cho linh bảo loại đao thần thông tiến hành thăng cấp, thăng cấp thành đạo khí.

Đương nhiên, thăng cấp độ khó cũng không nhỏ hơn luyện chế một kiện đạo khí mới.

Mà một kiện đạo khí hoàn chỉnh, giá trị ít thì mấy chục miếng cực phẩm linh thạch, nhiều có thể bán ra một hai miếng Tiên Linh Thạch, cái này chẳng khác nào mấy trăm ức càn kim rồi.

Phải biết rằng, bây giờ Đại Càn mặc dù đã vô cùng giàu có so với năm đó, thuế thu cũng tăng trưởng trên diện rộng, nhưng thuế quốc một năm trước mắt cũng chỉ là một trăm năm sáu mươi ức càn kim.

Hắn vừa mới xem xong kiện thứ nhất, trái cây thứ hai cũng nổ tung theo, Vương Phú Quý lại lăng không hút nó tới.

Lần này hắn lại càng vui mừng: “May mắn thật, không ngờ lại là một khối kết tinh không gian.”

Khối không gian kết tinh này lớn chừng nắm tay, gần như hoàn toàn trong suốt, nhưng đối với ánh sáng vặn vẹo, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng chiết xạ phía sau.

Hơn nữa trọng lượng của nó rất nặng, một khối nho nhỏ này nặng chừng hai ba mươi cân.

Không gian kết tinh giá rất cao, cho dù là loại không gian kết tinh bình thường, một cân ít nhất cũng đáng giá một viên cực

phẩm linh thạch, đây lại là hai ba mươi viên cực phẩm linh thạch.

Tác dụng của vật này rất rộng, có thể dùng để xây dựng không gian trận pháp, trữ vật không gian, tùy thân không gian, cũng có thể dùng để chế tạo nhẫn trữ vật chất lượng tốt. Nếu rèn luyện, phối hợp với những tài liệu khác, đã có thể dùng để luyện chế nhẫn trữ vật cấp đạo khí.

Đương nhiên, nó cũng có thể dùng để thăng cấp cho nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông hiện có.

Ngoài ra, không gian kết tinh này còn có thể cho Vương Tông Thế ăn. Hắn có thể thích ăn không gian kết tinh, điều này sẽ khiến thế giới trong cơ thể hắn nhanh chóng phát triển.

Bất quá, những thứ này cũng chỉ là kết tinh không gian bình thường, không cách nào dùng để chữa trị 【Đại Na Di Trận Bàn】. Mà những năm gần đây, số lượng kết tinh cấp cao mà bọn họ thu hoạch được trong Thần Vũ Thiên Khư ít ỏi không có mấy, số lượng xa xa không thể chèo chống được công trình chữa trị.

Vì vậy, tạm thời Vương thị không thể mở ra thông đạo không gian, đi tới thế giới khác.

Theo thời gian trôi qua, trái cây của Vương Bảo Tài không ngừng rụng xuống, Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp giống như đang mở hộp bí mật, mở từng trái cây ra.

“Linh bảo Thần Thông tàn phá?” Vương An Nghiệp kê ra một thứ rác rưởi.

“Ách…” Vương Phú Quý không khỏi bật cười: “Gia gia, vậy mà ngài cũng có thể lấy ra rác rưởi sao? Ta quả thực không thể tin được.”

Loại thần thông linh bảo tàn phá này, đại đa số giá trị sợ rằng không đủ một viên cực phẩm linh thạch.

Hiện giờ Vương Bảo Tài đã là Thập giai, năng lực tụ bảo và ảnh hưởng đã rất lợi hại, dưới sự gia trì của Khí Vận Chi Thụ, ngay cả Vương Phú Quý cũng rất ít khai ra vật có giá trị thấp như vậy.

“Cái bụng của Mộng Vũ và Chiêu Ngọc bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì?” Vương An Nghiệp lập tức phản lại Vương Phú Quý, “Ta quả thực cũng không thể tin được, ngươi lại có thể lười biếng như vậy, để cho tên lót chữ “Bảo” của đích trưởng mạch treo trên bầu trời đến nay.”

“Gia gia… Không phải ta không cố gắng.” Vương Phú Quý vẻ mặt đau khổ nói: “Mấy huyết mạch chúng ta thức tỉnh đều quá cao. Mọi người đều biết, huyết mạch càng cao thì sinh sản đời sau càng khó khăn.”

“Ta thì không sao cả, chỉ là cửa ải của lão tổ gia gia nhà ngươi không qua được.” Vương An Nghiệp cười nói, “Ta nghe nói, thái gia gia vì chuyện này mà đã nổi trận lôi đình mấy lần, tuyên bố trong vòng mười năm nếu như lại không có động tĩnh gì, vậy thì cho ba người các ngươi cấm túc bế quan, khi nào sinh ra đích trưởng mạch đến khi đó xuất quan.”

Vương Phú Quý vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nếu nói là lười biếng về công trình tạo nhân, hắn cũng không quá lười biếng, chỉ là không tích cực, có chút tùy duyên. Chủ yếu vẫn là do mấy người bọn họ còn trẻ.

Vương Phú Quý hắn mới hơn hai trăm tuổi.

Tuổi tác như vậy, đừng nói là ở bên ngoài Thánh vực, cho dù là ở Tiên Triều, một ít người trẻ tuổi thiên phú huyết mạch tương đối cao, hai trăm tuổi cũng chỉ là công tử ca tuổi trẻ, không thành thân cũng đếm không hết.

“Ta cũng biết ngươi sợ sau khi sinh con quá sớm sẽ không còn tự do nữa. Nhưng mà ngươi yên tâm, ngươi sớm sinh hai đứa cho Thái gia gia, sau này tùy duyên là được, dù sao ông ta cũng rất thích mang theo hài tử.” Vương An Nghiệp tiếp tục thúc giục nói.

“Biết rồi, gia gia, con lần này sau khi trở về sẽ thương lượng với Triều Nam và Chiêu Ngọc.” Vương Phú Quý trong lòng cảm thán.

Một đợt này sợ là chống đỡ không nổi, lão tổ gia gia cái khác đều có thể dung hắn, duy chỉ không dung tha hắn tại sinh oa lười biếng.

Dừng một chút, Vương Phú Quý tựa hồ có chút không cam lòng nói: "Đúng rồi, hiện tại gia gia ngài vẫn còn rất trẻ phải không? Hay là, sau khi ngài trở về phải đánh cái gì? Để cho lão tổ gia gia cao hứng trước."

"Đồ hỗn trướng!" Vương An Nghiệp xấu hổ trách cứ: "Tên tiểu tử thúi nhà ngươi đừng kéo ta xuống nước. Hơn nữa, ta tái sinh cũng là đích thứ mạch. Hiện tại lão tổ gia gia nhà ngươi đang nhìn chằm chằm vào ngươi để kéo dài hương khói cho đích trưởng mạch. Ồ? Đây là một khối kết tinh không gian cao cấp, chỉ hơi nhỏ một chút, chỉ có hơn hai cân, khoảng cách chữa trị Đại Na Di trận bàn lại gần một bước nhỏ."

"Di? Hôm nay vận khí không tệ."

Vừa mới mở ra một khối kết tinh không gian cao giai, trong nháy mắt tiếp theo, trong tay Vương An Nghiệp lại có thêm một tấm quân thuẫn to bằng bàn tay.

Trên quân thuẫn tràn đầy vết thương, ngay cả khí linh cũng đã tán loạn, nhưng từ uy năng cùng khí tức nó thỉnh thoảng tán dật ra, đây lại là một kiện quân thuẫn cấp bán Tiên Khí.

"Bảo vật này hẳn là bán tiên khí, chỉ là bị thương có chút nặng." Vương An Nghiệp lau vết thương loang lổ trên quân thuẫn, không khỏi có chút cảm khái, "Đều đã bị phá thành như vậy, có thể thấy được một trận quyết chiến giữa Thánh Hoàng và Ma giới lúc trước, rốt cuộc hung hiểm cỡ nào, kinh tâm động phách cỡ nào."

"Cái kiện bán tiên khí này đã ở trạng thái tàn phá, ngay cả Khí Linh cũng không còn." Vương Phú Quý cũng rất cao hứng: "Tứ Thập Thất thúc chỉ sợ không có năng lực chữa trị, nếu như dùng nguyên vật liệu đưa cho lão tổ gia gia để tấn chức, nói không chừng có thể dẹp bớt lửa giận của ông ấy."

Trong gia tộc ai cũng biết, lão tổ gia gia có sở thích thu thập tấm chắn.

Bởi vì đẳng cấp tăng lên quá nhanh, một ít tấm thuẫn cấp linh bảo Thần Thông đã theo không kịp tiết tấu, lão nhân gia hắn đang mưu đồ thăng cấp một chút tấm thuẫn vốn có.

"Bình ổn lửa giận cũng chỉ là nhất thời, muốn triệt để để để cho thái gia gia yên tĩnh, xét đến cùng vẫn là rơi vào trên

người của ngươi.” Vương An Nghiệp thu hồi tấm chắn tàn phá Bán Tiên nói.

Ách…Gia gia, ngài có thể không đề cập tới chuyện này được không?

Sinh, lần này ta trở về sẽ sinh.

Ài, nhiệm vụ kéo dài hương khói gia tộc quá nặng!

Từng trái cây được mở ra, hai ông cháu phú quý của An Nghiệp không ngừng thu thập “rác rưởi” trong Thần Vũ Thiên Khư.

Đại đa số tình huống, đồ vật rơi ra bọn họ đều chỉ liếc mắt nhìn liền thu lại, vật phẩm cấp bậc như đạo khí tàn phá, chung quy chỉ là số ít.

Cấp bậc của Vương Bảo Tài đúng là quá thấp, cho dù có Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc gia trì khí vận, nhưng nếu muốn mở hộp mù trực tiếp mở ra “Tiên Khí”, tỷ lệ thành công vẫn quá thấp.

Ít nhất cho tới bây giờ, vẫn chưa từng mở ra Tiên Khí, ngay cả Tiên Khí cũng chưa từng có.

Nhưng dù vậy.

Mục Vân Tiên Hoàng và Xích Ngục Ma Hoàng phụ trách gánh chịu tất cả thương tổn, cũng đã rất vui vẻ rồi.

Cái hộp mù này mở ra, tất cả “rác rưởi” cộng lại có chừng ba mươi tám kiện, kém nhất ước chừng giá trị một viên cực phẩm linh thạch, đắt nhất chính là kiện bán tiên khí quân thuẫn tàn phá kia, có thể định giá đạt tới một viên Tiên Linh Thạch.

Lần hành động dò xét bảo vật này, tổng thu hoạch được giá là Bát Tiên Linh Tứ Thập Thất Cực Linh.

Căn cứ vào nguyên tắc phân phối chiến lợi phẩm, Chân Tiên cảnh trung kỳ Mục Vân Tiên Hoàng có thể lấy một chút sáu thành, Xích Ngục Ma Hoàng có thể lấy một chút bốn thành, hai vị ngộ đạo cùng Đế Hưu hai vị tiên quân, mỗi người lấy một thành, tổng cộng phân ra năm thành.

Còn lại năm phần là thuộc về Vương thị.

Kế hoạch nhặt hoang lần này vốn là Vương thị đang chủ trì, hơn nữa vị trí trung tâm chính là Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp. Không có bọn họ, cho dù Tiên Hoàng và Ma Hoàng nguyện ý vứt bỏ hiềm khích lúc trước, tổ đội du đãng trong Thần Võ Thiên Khư, cũng tuyệt đối không có thu hoạch như thế.

"An Nghiệp, phú quý." Mục Vân Tiên Hoàng vung tay áo rộng, kích động lên một tấm chắn khổng lồ ngăn cản không gian phong bạo, giọng điệu hơi có chút hưng phấn, "Lần này không gian Triều Tịch Phong Bạo suy yếu còn có không ít thời gian, chúng ta tiến vào điểm nhặt hoang thứ hai, làm lại một đợt."

Tiên Hoàng đương nhiên cao hứng. Mặc dù nàng xuất lực không ít, nhưng thu hoạch cũng không tệ.

Lần này, nàng ước chừng có thể phân đến chiến lợi phẩm ba mươi lăm Cực Linh của một tiên linh, nếu tiếp theo lại đến hai đợt, có lẽ lần này có thể phân đến bốn năm viên Tiên Linh Thạch.

Cho dù là đối với Mục Vân Tiên Hoàng mà nói, đây cũng đã là một khoản tài phú xa xỉ rồi. Mấu chốt nhất chính là, bình quân loại phong bạo không gian triều tịch này suy yếu ba năm mới có một lần.

Nói cách khác, Mục Vân Tiên Hoàng dựa vào nhặt rác, thu nhập mỗi năm là một hai viên Tiên Linh Thạch, trăm năm thì thu nhập tổng thể là một hai trăm viên Tiên Linh Thạch!

Quan trọng nhất là cái bảng tham khảo này là tin tức từ trên người 【Phong Vô Ưu】 và Ngọc Côn bổ sung mà thành.

Theo như hiểu biết, tại Thánh Vực, ngay cả Tiên Khí cũng có thể mua bán. Một kiện Tiên Khí tùy theo phẩm chất bất đồng, giá trị bình thường ở giữa mười Tiên Linh Thạch và chín mươi Tiên Linh Thạch.

Mà một ít siêu phẩm đan dược ở thế giới Thần Võ đã tuyệt bản, đại khái cũng chỉ là một số Tiên Linh thạch có thể mua được.

Có thể nghĩ, một hai trăm Tiên Linh Thạch đáng giá cỡ nào.

Đây không thể nghi ngờ là một con đường phất nhanh.

Nếu như có thể, nàng muốn ở chỗ này nhặt rác luôn. Nếu như nhất định phải cho chuyện này kỳ hạn mà nói, nàng nguyện ý cả đời đều là rác rưởi.

Thêm chút tiền, mở ra thông đạo không gian đi Thánh vực, nàng có thể đi Thánh vực mua sắm vui vẻ, lấp đầy nội tình của Hàn Nguyệt tiên triều.

Những người muốn kiếm tiền không chỉ riêng Mục Vân Tiên Hoàng.

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, thừa dịp Triều Tịch suy yếu, tranh thủ di chuyển trận địa, bắt đầu đợt hành động thứ hai của Thu Thập Hoang.

Có lẽ là Vương Bảo Tài đã trưởng thành hơn lần trước, có lẽ là do đã đi sâu vào trong Thập Hoang Trận Địa, khu vực càng tốt, tài nguyên càng dồi dào, hoặc là có nhân tố khác.

Tóm lại, đợt này bọn hắn thu hoạch trọn vẹn bốn mươi mốt kiện bảo vật rác rưởi, tổng giá trị tổng cộng vượt qua mười Tiên Linh Thạch.

Kể từ đó, tự nhiên lại cổ vũ hành động tiếp theo của Thập Hoang.

Đợt vận khí thứ ba cũng không tệ, cuối cùng thu hoạch đạt tới Cửu Tiên Linh Thập Ngũ Cực Linh.

Lúc này, thời kỳ Triều tịch suy thoái đã sắp kết thúc, không gian phong bạo trong Thần Vũ Thiên Khư dần dần bắt đầu nóng nảy, áp lực của Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng cũng trở nên càng lúc càng lớn.

Bất quá, bởi vì hành động lần này của bọn họ tương đối nhanh, tổng thể còn trong phạm vi thừa nhận.

“An Nghiệp phú quý, lần này chúng ta hành động coi như nhanh.” Mục Vân Tiên Hoàng đề nghị: “Lúc trước khi chúng ta làm kế hoạch, còn thăm dò thêm một mảnh Hoang trận địa dự bị, ta cảm thấy chúng ta còn có thể làm lại một lần nữa.”

“Không sai, tranh thủ thời gian còn có thể làm lại một lần nữa.” Xích Ngục Ma Hoàng cũng hưng phấn nói: “Nói không

chừng lần này có thể trực tiếp tuôn ra một kiện bảo vật cấp bậc tiên khí hoàn chỉnh.”

Thứ hộp mù này, từ trước đến nay là có tính nghiện.

Tiên Hoàng và Ma Hoàng cũng trầm mê trong hành động nhặt Hoang Khai hộp ba năm một lần này, hiện tại rút lui ít nhiều có chút chưa tận hứng.

Dù sao thời gian vẫn còn kịp, không bằng mở thêm một lần cho thỏa mãn.

Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp cũng nhìn nhau một cái, cảm thấy thời gian quả thật còn tương đối dư thừa, mà ý chí chiến đấu của hai vị Tiên Quân và Ma Hoàng cùng với hộ pháp còn rất dồi dào.

Vậy thì lại tới một lần nữa.

Sau khi nhất trí đồng ý, đại gia hỏa lại dời tốc độ khỏi trận địa.

Một trận địa dự bị kế tiếp, khoảng cách tới hạch tâm lại gần hơn một chút.

Tiên Hoàng cùng Ma Hoàng liên thủ, lần nữa thuần thục khởi động một cái cảng biển yên tĩnh.

Mọi người đều tranh thủ từng giây bắt đầu hoạt động trong hộp bột thứ tư.

Theo Vương Bảo Tài thúc giục bảo khí, trên thân cây tráng kiện của gã lần nữa tản mát ra ngũ sắc huyền quang đẹp mắt, sinh trưởng ra từng trái cây, những trái cây kia càng lúc càng lớn…

Bỗng dưng, trái cây đầu tiên rơi xuống đất.

“Chát!”

Vương An Nghiệp ra tay, đợt thứ nhất liền mở ra một thanh trường đao cấp đạo khí.

Mặc dù đạo khí này có chút vết thương, nhưng bị thương không nặng, bảo tồn tương đối hoàn hảo, khí linh cũng không tiêu tán.

Chỉ có điều, đại khái là lang thang bên trong Thần Võ Thiên Khư quá lâu, đã trải qua quá nhiều trắc trở, Khí Linh này đến

tay Vương An Nghiệp còn có chút mơ mơ màng màng: “Ta là ai, ta đến từ nơi nào? Ta phải đi nơi nào?”

“Được! Ít nhất giá trị ba bốn mươi miếng Cực Linh.”

Mọi người phấn chấn tinh thần, đây coi như là không tệ mở cửa đỏ.

Ngay sau đó, mấy trái cây đều nở không tệ, cho đến trái cây thứ sáu, Vương An Nghiệp lại trực tiếp mở ra một bộ bảo điển!

Bộ bảo điển này hiện ra khí tức cổ xưa mà thê lương, từng đạo huyễn quang màu vàng đất dày nặng quanh quẩn không ngớt.

Hiển nhiên, đây là một bộ bảo điển hệ thổ.

“Kiếm được lợi nhuận.” Mục Vân Tiên Hoàng vui mừng quá đỗi, “Căn cứ vào giá cả vật phẩm của Thánh Vực, một bộ bảo điển chí ít giá trị ba năm viên Tiên Linh Thạch.”

Mà đối với thế giới Thần Võ mà nói, ý nghĩa của bảo điển so với Tiên Linh Thạch còn muốn lớn hơn. Có nó, tương lai của thế giới Thần Võ đại khái có thể có thêm một vị cường giả Lăng Hư cảnh, nội tình cũng càng mạnh, tương lai khi đối mặt với Thánh vực, cũng có thể có thêm chút tự tin.

Sau khi cực kỳ hiếm có được mở bảo điển, mọi người lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ là sau đó hơn hai mươi quả trái cây, đồ vật mặc dù ra cũng không tệ, nhưng đắt nhất cũng không đạt tới một viên Tiên Linh Thạch.

Lòng nhiệt tình tăng vọt của mọi người không khỏi có chút bị nhục, đành phải đặt hy vọng vào ba trái cây cuối cùng.

Cuối cùng là trái cây thứ ba.

“Thi thể thần thông linh bảo, rác rưởi, thiếu hụt.”

Cuối cùng là trái cây thứ hai.

“Cái sừng Ma Vương? Ách, quá bình thường rồi.”

Một trái cây cuối cùng.

Vương An Nghiệp đã không ôm hi vọng gì nữa, tiện tay mở nó ra.

Nào có thể đoán được.

Ngay trong nháy mắt này, một tia sáng bỗng nhiên bộc phát, tia sáng chói mắt, gần như lóe mù mắt của mỗi người.

Trong quang mang, một thanh trọng kiếm sống dày rộng hơn một chút so với trường kiếm bình thường xuất hiện trong tầm mắt mọi người, khí tức mênh mông, tản ra tiên linh chi khí nồng đậm.

Cùng lúc đó, một giọng nói đàn ông hùng hậu cũng vang lên từ trong thân kiếm: "Ma Thần to gan, dám ngăn cản Hạo Thiên ta một kiếm?!"

Tiên khí!

Hạo Thiên kiếm!

Trong lòng mọi người đều vui mừng như điên.

Hắn đã mở ra tiên khí, lần này phát tài rồi.

Dựa theo giá cả của Thánh vực, giá trị của một thanh tiên kiếm ít nhất cũng phải đến mười đến chín mươi viên Tiên Linh Thạch. Mà ở thế giới Thần Võ, tiên kiếm càng là có tiền cũng không mua được, đừng nói mấy chục viên Tiên Linh Thạch, cho dù cầm ra một trăm viên cũng không có chỗ mua.

Phải biết, cho dù tính cả thanh Tiên Kiếm Nghê Nguyệt của Vương thị, hiện giờ cộng cả tiên khí và Chân Ma khí của thế giới Thần Võ lại, cũng không đạt tới hai tay.

Quả của Tụ Bảo Quả cuối cùng này, cư nhiên có thể khai ra một thanh tiên kiếm, đây tuyệt đối là tất cả mọi người không nghĩ tới!

Kiếm rồi bùng nổ!

Nhưng không đợi bọn họ hưng phấn mấy giây, Mục Vân Tiên Hoàng có thực lực mạnh nhất đã mạnh mẽ nhìn về phía vị trí hạch tâm của Thần Vũ Thiên Khư, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Cơ hồ ngay lúc nàng ta chú ý tới điều không đúng.

"Oanh!!!"

Vị trí trung tâm của Thần Vũ Thiên Khư, một đạo ma uy khủng bố ầm ầm bộc phát.

Đó là một loại lực lượng đáng sợ không cách nào hình dung được, như vực như ngục, mang theo khí tức cuồng bạo không gì sánh kịp. Tựa như có thể đem hết thảy sinh linh trong thiên địa đều cuốn vào điên cuồng vậy.

Cách không gian phong bạo tàn phá bừa bãi, đám người căn bản thấy không rõ bên kia phát sinh chuyện gì, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy từng luồng từng luồng hắc khí tuôn trào ra, như dòng lũ cuồn cuộn cuốn tới bọn hắn.

Khí thế kia quả thực giống như hồng thủy diệt thế, ma uy mênh mông cuồn cuộn, ngay cả không gian triều tịch cũng bị nó ép cho liên tục rút lui.

Nhưng ngay khi luồng ma uy đó bộc phát, một đám lục sắc chói mắt cũng ầm ầm bộc phát sau lưng nó.

Đó là một gốc đại thụ màu xanh lá.

Mặc dù chỉ là một đạo hư ảnh, nhưng khí tức mà cái cây kia tản mát ra lại tựa như so với đoàn ma khí kia càng thêm khủng bố, càng thêm mênh mông.

Thân cây cao ngất duỗi ra trong không gian phong bạo, tựa như cột chống trời, tán cây khổng lồ xanh biếc ướt át, có đạo đạo kim quang trộn lẫn trong lục quang mênh mông kia, khí tức huyền diệu vô cùng.

Tán cây khổng lồ lắc lư, một luồng lục sắc dày đặc che kín bầu trời nhanh chóng lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã tới trước, ngăn chặn ma khí màu đen kia ở nửa đường.

Trong lục quang, một giọng nói cực kỳ uy nghiêm vang lên: “Lão ma Cầu Long, có ta ở đây, ngươi đừng hòng chạy thoát!”

Ma khí màu đen kịch liệt phun trào, một đạo thanh âm thở hổn hển bỗng nhiên vang lên ở trong đó: “Luân Hồi, Thánh Hoàng lão cẩu, bản Ma Chủ liều mạng với các ngươi!”

…

Chương 2: Luân Hồi Thánh Thụ! Thánh Vực sắp mở ra

…

Trong tiếng rống giận dữ, không gian chung quanh ma khí lập tức kịch liệt chấn động, một đạo hư ảnh thật lớn bỗng nhiên từ trong ma khí bay lên.

Đó là một ma thể khổng lồ giống như rồng cũng giống như người.

Thân thể của nó tráng kiện vô cùng, toàn thân che kín vảy màu đen, đôi cánh rồng to lớn càng tựa như che khuất bầu trời, tản ra uy áp khủng bố không gì sánh được.

Đặc biệt là đôi mắt màu đỏ tươi kia, càng là nổi lên lệ khí ngút trời, dù cho cách khoảng cách xa như thế, vẫn như cũ làm cho người ta không tự chủ được lòng sinh run rẩy.

Chỉ trong nháy mắt, đạo ma ảnh khổng lồ này đã chiến đấu kịch liệt với lục sắc thụ ảnh, năng lượng cuồng bạo xung kích lan ra từng đợt sóng.

Ở dưới sóng xung kích đáng sợ này quét qua, không gian chung quanh không ngừng bị xé nát, hóa thành không gian phong bạo đáng sợ hướng phía xa hơn cọ rửa mà đi.

Trong lúc nhất thời, bên trong toàn bộ Thần Võ Thiên Khư đều là gió nổi mây phun, phong bạo năng lượng khủng bố điên cuồng tàn sát bừa bãi, tựa như tận thế vậy.

“Đây là… Luân Hồi Chi Thụ của Thánh Hoàng bệ hạ?”

“Tiểu đội liệp hoang giả” hai mặt nhìn nhau.

Không ngờ bọn họ kiên trì nhặt Hoang thêm một đợt, lại còn có thể đụng phải loại tràng diện này.

Đà Long Ma Chủ còn chưa có chết, mọi người đã sớm biết tin tức, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng không ngờ Luân Hồi Chi Thụ của Thánh Hoàng vẫn còn sống.

Trong cơn khiếp sợ, mấy người cũng giật mình hiểu ra. Trong những năm qua, bên trong Thần Vũ Thiên Khư thỉnh thoảng sẽ bộc phát năng lượng bạo động một lần, chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với bọn họ.

"Trong lịch sử ghi lại, bản mệnh linh thực 【Luân Hồi Chi Thụ】 của Thánh Hoàng chính là thánh linh thực có tiềm lực cấp 15." Sắc mặt của Mục Vân Tiên Hoàng ngưng trọng nói: "Chỉ là trong ghi chép không có nói rõ ràng, Luân Hồi Chi Thụ cuối cùng có tấn thăng lên cấp 15 hay không, nhưng hiện tại xem ra, hơn phân nửa lúc ấy đã là cấp 15 rồi."

Bất quá, cho dù Ma Chủ và Luân Hồi Chi Thụ đều còn sống, trạng thái cũng cực kỳ không tốt. Bây giờ Cầu Long Ma Chủ chỉ sợ đã ở trạng thái tàn hồn, mà Luân Hồi Chi Thụ hơn phân nửa cũng không khá hơn bao nhiêu.

Phải biết rằng, Thần Vũ hoàng triều đã bị diệt mười vạn năm.

Bọn họ quả thực không cách nào tưởng tượng, trong năm tháng dài đằng đẵng của quá khứ, Luân Hồi Chi Thụ vậy mà vẫn luôn ở trong Thần Vũ Thiên Khư này.

Nếu như không phải Mục Vân Tiên Hoàng thăng cấp Chân Tiên Cảnh trung kỳ, dưới sự liên thủ của bốn vị Chân Tiên Cảnh đã có tư cách xâm nhập vào Thần Võ Thiên Khư, nếu như không phải lần này xâm nhập thăm dò chậm đi một lát, vừa vặn để bọn họ đuổi kịp, không khéo ngày nào đó thần hồn của Luân Hồi Chi Thụ sẽ triệt để không kiên trì được nữa, bọn họ cũng chưa chắc đã biết chân tướng sự tình.

Cũng ngay tại thời điểm mọi người nói chuyện.

Xa xa.

Ma khí mênh mông bỗng bộc phát ầm ầm như thủy triều.

Lúc này sự chú ý của mọi người đã bị hấp dẫn, đã thấy ma khí bộc phát ầm ầm kia cường đại chưa từng có, lại miễn cưỡng chế trụ lục mang cường đại.

Cùng lúc đó, thanh âm của Đà Long Ma Chủ cũng từ trong ma khí tăng vọt truyền đến: "Lão già kia, lực lượng bản nguyên của tàn hồn ngươi đã hao hết, đã trấn áp không được bản thánh chủ. Các ngươi chờ đó cho ta, bản thánh chủ nhất định sẽ chấn

chỉnh lại trống trận, triệt để phá hủy thế giới thần vũ của ngươi.”

Thừa dịp Luân Hồi Chi Thụ bị áp chế trong nháy mắt, nó liền một lần nữa hóa thành một đoàn ma khí ngăm đen, liều lĩnh chạy thục mạng ra phía ngoài.

Xa xa, mọi người chỉ thấy một đạo hư ảnh tối tăm tả xung hữu đột ở trong không gian phong bạo, không ngừng xé rách không gian, ý đồ thoát khỏi Thần Vũ Thiên Khư.

“Hai vị bệ hạ, hai vị tiên quân.” Vương Phú Quý nhíu mày nói: “Tình huống này đến lượt các ngươi ra tay rồi.”

Lão tổ gia gia của hắn tựa hồ đã sớm đề phòng Cầu Long Ma Chủ có thể sẽ tự chạy trốn, bởi vậy những năm gần đây ủy thác Tiên Hoàng Ma Hoàng, cùng với các Tiên Quân bản tôn ở Thần Võ Thiên Khư thay phiên thăm dò, vì chính là vì một ngày kia phát sinh biến cố, có thể sớm xử lý.

“Phú Quý yên tâm.” Mục Vân Tiên Hoàng ngược lại có chút hưng phấn bừng bừng nói: “Cho dù là Cầu Long Ma Chủ, bây giờ cũng chỉ là một đám tàn hồn mà thôi. Xích Ngục, ngươi bảo vệ bọn nhỏ.”

Trong khi nói chuyện, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm hờ, một thanh tiên cơ dạt dào, phẩm chất như hàn ngọc tiên kiếm bay lên trời.

Đó là tiên kiếm truyền quốc của Tiên Triều —— Hàn Nguyệt Tiên Kiếm.

Giống như Tiên Kiếm Nghê Nguyệt, thanh Tiên Kiếm này cũng là sinh ra từ thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, do nhất mạch chấp chưởng Hàn Nguyệt Tiên Triều Chử thị, một mực truyền thừa đến nay.

Nó không chỉ là tượng trưng quyền lợi của Tiên Hoàng, đồng thời cũng là một thanh tiên kiếm vô cùng cường đại, phối hợp với Hàn Nguyệt Tiên Kinh được hoàng thất truyền thừa nhiều đời, có thể phát huy ra uy lực không đơn giản chỉ là một cộng một.

Theo Hàn Nguyệt Tiên Kiếm tới tay, một vầng hàn nguyệt cũng từ từ bay lên sau lưng Tiên Hoàng, ngàn vạn ánh sáng

bạc tỏa ra, tôn bóng người của nàng lên giống như thần nữ của Thiên Cung, cao cao tại thượng, uy nghi vạn phương.

Sau một khắc.

Cổ tay Mục Vân Tiên Hoàng run lên, cả người liền biến thành một thể với tiên kiếm, giống như một đạo kinh hồng lưu tinh lao về phía Cầu Long Ma Chủ.

Kiếm ý bàng bạc xông lên trời, hào quang màu bạc tung hoành thiên địa.

Chỗ kiếm quang đi đến, ngay cả không gian phong bạo ven đường cũng bị kiếm ý đẩy ra, sinh sinh bị xé rách ra đạo đạo khe hở không gian đen kịt.

Uy thế ngập trời kia khiến Xích Ngục Ma Hoàng phía sau thấy mà da đầu tê dại.

Chân Tiên Cảnh trung kỳ đúng là cường hãn.

May mà lúc trước không để cho Kỳ Thiên làm được Minh Sát Chân Ma chủng, đột phá đến Chân Ma cảnh trung kỳ, nếu không, chiếu theo tên kia bá đạo, chính mình là Ma Hoàng thì sợ là danh tồn thực vong.

“Nhân tộc Chân Tiên?”

Cảm nhận được uy thế kinh người kia, tàn hồn Đà Long Ma Chủ chạy thục mạng động tác đột nhiên trì trệ, lập tức có chút bối rối.

Nó căn bản không nghĩ tới thật vất vả đào thoát tàn hồn Thánh Hoàng và Luân Hồi Chi Thụ trấn áp, lại đột nhiên giết ra một vị Chân Tiên Nhân tộc.

Nếu đổi lại là lúc Cầu Long Ma Chủ đang ở thời kỳ toàn thịnh, tên Chân Tiên Nhân tộc này tự nhiên sẽ không để nó vào mắt, nhưng giờ này khắc này, nó đã ở trạng thái tàn hồn, vừa rồi vì tạm thời ngăn chặn Luân Hồi và lão cẩu Thánh Hoàng kia, đã hao tổn cực lớn, cường giả Chân Tiên cảnh của Nhân tộc, đối với nó mà nói đã là cực kỳ trí mạng.

Bất quá, Cầu Long Ma Chủ chung quy vẫn là Cầu Long Ma Chủ.

Nhận mệnh là không thể nào nhận mệnh.

Trong lúc nguy hiểm trí mạng này, nó vẫn khống chế lực lượng tàn hồn, cuốn lên phong bạo không gian xung quanh đánh về phía Mục Vân Tiên Hoàng.

“Oanh!”

Hai cỗ năng lượng kịch liệt va chạm ầm ầm, sóng xung kích khủng bố trong nháy mắt quét ngang ra, quang mang chói mắt cơ hồ che mất toàn bộ hư không.

Những nơi sóng xung kích đi qua, không gian chung quanh vốn đã không ổn định nhao nhao sụp đổ, không gian phong bạo kịch liệt đột nhiên trở nên càng thêm cuồng bạo.

Năng lượng va chạm kinh khủng như thế, chỉ trong nháy mắt, đoàn ma khí màu đen do Đà Long Ma Chủ biến thành đã bị đánh bay, ma khí tán loạn, qua một hồi lâu mới ngưng tụ thành hình.

Nhưng cho dù như vậy, nó cũng đã trở nên suy nhược không chịu nổi, tựa như ngọn nến tàn trong gió, đang hấp hối.

Thấy thế, đôi mắt Mục Vân Tiên Hoàng cũng bị đánh bay ra ngoài cũng sáng bừng lên.

Vốn dĩ nàng còn có chút lo lắng, sợ thực lực của tàn hồn này mình gánh không được, nhưng hiện giờ xem ra, tàn hồn này thật sự đã suy nhược không chịu nổi, đúng là so với mình còn yếu hơn một chút.

Nàng lúc này run lên tiên kiếm, không ngừng cố gắng nghênh đón lần nữa.

Cùng lúc đó, hai vị tiên quân ngộ đạo, Đế Hưu cũng tự mình cầm trong tay nhánh cây ngộ đạo, Vô Tẫn mộc trượng nghênh đón.

Người còn chưa tới, Ngộ Đạo Tiên Quân đã vung ra một cái 【Ngộ Đạo Tiên Diệp】.

Tiên diệp nhẹ nhàng bay đến đỉnh đầu Mục Vân Tiên Hoàng, trên phiến lá có đường vân màu vàng mảnh khảnh tản mát ra đạo đạo kim sắc quang mang huyền diệu, bao phủ nàng vào trong đó.

Khoảnh khắc đó, uy thế cường đại của Mục Vân Tiên Hoàng bắt đầu dâng lên, không ngờ lại tăng thêm một đoạn.

“Ha ha ha, sảng khoái!”

Mục Vân Tiên Hoàng cười dài một tiếng, kiếm ý cũng theo đó tăng vọt, thế công càng thêm sắc bén.

Bên kia, quanh thân Đế Hưu Tiên Quân có thanh khí vờn quanh, kèm theo trận trận tiếng chuông gió thanh đạm, từng đạo hào quang màu xanh nhạt lấy hắn làm tâm tròn khuếch tán ra, vẻn vẹn chỉ trong chốc lát, đã gột rửa ma khí chung quanh không còn.

Lục quang lan tràn ra, hóa thành thiên ti vạn lũ gió quét về phía Cầu Long Ma Chủ, không ngừng từ trên người nó phất qua.

Cho dù mỗi một luồng gió nhẹ, đều chỉ có thể suy yếu một tia ma khí của Đà Long Ma Chủ, nhưng thiên ti vạn lũ gió, lại tựa như ngàn vạn thanh liêm đao, cứng rắn đem ma khí trên người Cầu Long Ma Chủ gọt mỏng đi một tầng.

Không thể không nói, năng lực thiên phú của Đế Hưu Thụ thật sự là Thiên Khắc Ma tộc.

Tuy rằng thân là mộc hệ linh thực, thủ đoạn cường công của hắn không nhiều lắm, nhưng khi hắn ở vị trí phụ trợ công kích, lại có thể thường xuyên mài mòn Ma tộc đến dục tiên dục tử.

“Rút lui!”

Đà Long Ma Chủ chỉ đánh một lát đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Mắt thấy ba Chân Tiên chiến lực vây chặn đường đi của hắn, cưỡng ép đột phá là không có hi vọng, nó đành phải kiên trì trực tiếp xông về vị trí hạch tâm của Thần Võ Thiên Khư, lại bị hư ảnh Luân Hồi Chi Thụ ôm cây đợi thỏ đè lại, đánh loạn một trận.

Thật lâu sau, gió nổi mây phun mới coi như yên tĩnh lại.

“Đa tạ các đạo hữu tương trợ.” Thanh âm Luân Hồi Chi Thụ vang lên, trong thanh âm tràn đầy vẻ mệt mỏi vô tận: “Bây giờ tàn hồn Đà Long Ma Chủ lại bị trấn áp, trong thời gian ngắn sẽ không dấy lên sóng gió nữa. Thanh Hạo Thiên Kiếm vừa rồi sẽ tặng cho các ngươi.”

Hóa ra trong một quả Tụ Bảo cuối cùng có thể mở ra Tiên Khí Hạo Thiên Kiếm, chính là Luân Hồi Chi Thụ âm thầm hỗ trợ.

“Luân Hồi tiền bối.” Mục Vân Tiên Hoàng nhân cơ hội dịu dàng nói: “Nhân tộc còn sót lại của chúng ta đang chiến đấu với Ma giới, trước mắt đang gặp nguy hiểm, chúng ta còn cần một ít 【Tiên kinh】.”

Nàng cảm thấy da mặt trước kia của mình còn rất mỏng, từ khi gặp Vương Thủ Triết, lại nhiều lần lĩnh giáo sự vô sỉ của Vương Ninh Hi, nàng cảm thấy da mặt mình càng ngày càng dày.

“Thật có lỗi, ta cũng muốn hỗ trợ, chỉ là bảo điển, Bán Tiên khí, Tiên khí, đẳng cấp bảo vật đẳng cấp Tiên kinh, đại đa số ý thức của bọn hắn đều rất mạnh.” Luân Hồi Chi Thụ thở dài nói, “Hơn nữa trải qua lần đại chiến vừa rồi, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có tổn thương. Hạo Thiên là vì ở bên cạnh ta, ta mới có thể đưa ra giúp.”

“Không gian Triều tịch đã càng ngày càng mạnh, các ngươi mau rút lui.” Luân Hồi Chi Thụ thúc giục.

Trong lúc nói chuyện, thanh âm Luân Hồi Chi Thụ càng ngày càng mỏi mệt, tựa hồ chiến đấu vừa rồi đã tiêu hao rất lớn đối với nó. Vừa nói xong, hư ảnh đại thụ thông thiên triệt địa ở phương xa kia liền nhanh chóng thu lại.

Rất nhanh, chỗ hạch tâm của Thần Vũ Thiên Khư liền trở về yên tĩnh.

Nhưng mà, thủy triều không gian phong bạo chung quanh càng ngày càng kịch liệt.

“Rút lui đi!”

Mục Vân Tiên Hoàng vận chuyển tiên linh chi khí bàng bạc, dựng lên một tấm chắn năng lượng, lôi kéo mọi người rời đi.

Cũng đúng vào lúc này, lại là một đạo không gian phong bạo kịch liệt thổi quét năng lượng hộ thuẫn của Tiên Hoàng. Trong phong bạo, có một đồ vật sáng lấp lánh ở trong cực tốc bay vút đánh xuyên hộ thuẫn, xông thẳng về phía Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp không chút hoang mang, thậm chí ngay cả kiếm cũng không rút ra, chỉ nhấc tay áo nhẹ nhàng vung lên,

huyền khí hùng hậu liền hóa thành một bàn tay năng lượng chụp về phía trước, bắt lấy vật sáng lấp lánh kia.

Vô thức nhìn thoáng qua, lại phát hiện đó là một khối tinh thạch trong suốt to bằng cái thớt, bề ngoài sáng long lanh, dưới ánh sáng phản chiếu chiết xạ một vầng sáng rất nhỏ.

Mà trong tinh thạch kia, càng là tản ra chấn động không gian mãnh liệt, không gian chung quanh đều bị vặn vẹo mà hình thành từng đạo gợn sóng mỹ lệ.

“Đây là…” Vương Phú Quý thấy thế nhịn không được hít một hơi lạnh: “Gia gia, hình như đây là một khối kết tinh không gian cao giai thì phải?”

“Ách… Hình như là vậy.” Vương An Nghiệp cách huyền khí suy nghĩ một chút, “Dường như nặng khoảng mấy trăm cân, lý luận hẳn là đủ chữa trị 【Đại không gian na di trận bàn】 rồi.”

Vương Phú Quý im lặng không nói gì.

Ông nội thật sự là con cưng của thế giới, cư nhiên tùy tiện giải quyết vấn đề khó khăn đã lâu của gia tộc.

Bốn vị đại lão cấp Chân Tiên cũng im lặng.

Nói thật, có thể trở thành đại lão Chân Tiên, cơ duyên của bọn họ tự nhiên cũng vô cùng không tồi. Nhưng so sánh với Vương An Nghiệp, lại có vẻ hơi giật gấu vá vai.

Thu hoạch lần này của Vương An Nghiệp đã vượt qua tổng thu hoạch của lần đi Thập Hoang này, nếu như bọn họ có được số mệnh như Vương An Nghiệp, không chừng đã tiến thêm một bước, thiên cương địa ngục khí.

Kế tiếp đường trở về liền suôn sẻ, dọc theo đường đi không gợn sóng, cơ hồ không gặp phải trở ngại gì quá lớn. Cũng khó trách, có bốn vị Chân Tiên cùng hai vị Côn am hiểu không gian ở đây, tự nhiên sẽ không xuất hiện quá nhiều ngoài ý muốn.

Cũng không lâu lắm, đoàn người đã về tới hành cung Tiên Hoàng 【Nguyệt Huy cung】.

Trong Nguyệt Huy cung vẫn luôn có thị nữ trông coi, thấy mọi người trở về, lúc này liền dâng linh trà linh quả, khôi phục thể lực và huyền khí cho mọi người.

Hôm nay.

Chuyến đi Thần Vũ Thiên Khư nhặt hoang thu hoạch tương đối khá, Mục Vân Tiên Hoàng rất vui vẻ, rất hiếm khi lấy Nguyệt Quế Tiên Trà trân quý ra chia sẻ cùng mọi người, ngay cả Ma Hoàng cũng có phần.

Mặc dù gốc Nguyệt Quế Tiên Trà kia của Yên thị vẫn bị kẹt ở đoạn cao mười hai bậc, nhưng mà Nguyệt Quế Tiên Trà sản xuất ra lại là hương thơm nồng đậm, còn có công hiệu dưỡng nguyên ích khí thật tốt, uống một ngụm có thể nhanh chóng bổ sung khí huyết cùng tinh thần.

Mọi người ngồi cùng một chỗ kiểm kê thu hoạch hôm nay, trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười.

“Căn cứ vào giám định sơ lược của ta, Hạo Thiên Kiếm hẳn là thuộc về trung phẩm tiên khí.” Mục Vân Tiên Hoàng nói, “Dựa theo giá cả Thánh Vực tính toán, ước chừng có thể giá trị ba mươi, bốn mươi Tiên Linh Thạch. Bất quá nó có chút tổn thương, cần phải tốn thời gian tiến hành ôn dưỡng cùng chữa trị, như vậy chúng ta liền giảm giá dựa theo ba mươi Tiên Linh Thạch tính toán.”

“Ta tỏ thái độ trước, giá cả ưu tiên chư vị, nếu như các vị không muốn Hạo Thiên kiếm này, như vậy Dĩnh thị ta sẽ dùng ba mươi Tiên Linh Thạch thu.”

“Ta không có hứng thú với Hạo Thiên Kiếm, cái này không phù hợp với thuộc tính của Thân Đồ thị chúng ta.” Xích Ngục Ma Hoàng cười híp mắt tỏ thái độ.

Trong lúc nói chuyện, trong lòng hắn cũng tính toán thu hoạch chuyến này. Kế hoạch của hắn và Mục Vân Tiên Hoàng không sai biệt lắm, muốn tích lũy nhiều tiền và tài nguyên một chút, chờ Thánh Vực phó bản, không, thông đạo Thánh Vực mở ra liền đi mua mua.

Cái gọi là phụ bản, Xích Ngục Ma Hoàng cũng bị Vương Thủ Triết và thế hệ trẻ Vương thị ảnh hưởng, bọn họ thích gọi một số khu vực đặc biệt là “Phụ bản” nào đó.

Ví dụ như di tích Thần Vũ Thiên Khư trước mắt, thường xuyên được Vương Phú Quý xưng là "Phó bản Thiên Khư", cũng không biết Vương Thủ Triết khai sáng ra thuyết pháp này đến tột cùng là làm sao nghĩ ra những quái khí trong quái này.

Có điều, chế độ phân chia mà Vương Thủ Triết sáng lập vẫn không tệ, mọi người có thể chia sẻ lợi nhuận chiến lợi phẩm, sau khi nhìn trúng bảo vật nào đó cũng có thể tự do gọi giá.

Ngộ Đạo Tiên Quân và Đế Hưu Tiên Quân cũng không có nhu cầu gì đối với Hạo Thiên Kiếm, bọn hắn cũng là muốn tích lũy nhiều Tiên Linh Thạch một chút, sau này xem có thể từ Thánh Vực mua được chút Hỗn Độn tinh hoa hay không.

Bất quá nghe nói Hỗn Độn Tinh Hoa tại Thánh Vực cũng thuộc loại bảo vật phi thường hiếm thấy, chỉ có một ít đấu giá hội mới có thể mua được, giá khởi điểm bình thường là mười tám miếng Tiên Linh Thạch.

Nếu như có đủ một bình lớn, sợ là có thể tính toán ra giá cả của Tiên Khí đỉnh cấp.

Bởi vậy, hai quyết định của Ngộ Đạo và Đế Hưu tiếp tục làm người xương cốt, cái gì cũng không có nhu cầu một lòng làm công cho lão bản, nỗ lực tích góp tiền rồi quay đầu mua Hỗn Độn tinh hoa.

"Nếu tất cả mọi người đều không muốn, vậy Vương thị chúng ta muốn." Vương Phú Quý nói: "Trong kiếm trận của gia gia nhà ta còn thiếu một thanh tiên kiếm làm chủ kiếm."

Với tư cách là đích trưởng mạch của Vương thị, phú quý ở mức độ cực lớn có thể đại diện cho Vương thị. Mà với tài sản trong tay hắn, lấy được một thanh tiên kiếm vẫn là không thành vấn đề.

"Phú Quý, Côn Bằng của ta dùng rất tốt, trước mắt không cần tiên kiếm." Vương An Nghiệp từ chối nói.

"Gia gia, người bây giờ đã là Thần Thông cảnh trung kỳ." Vương Phú Quý khuyên nhủ: "Với thực lực hiện giờ của người, mặc dù đánh một trận bình thường Lăng Hư cảnh không có vấn đề gì lớn, nhưng đụng phải Lăng Hư cảnh trung kỳ thì lại khá vất vả, nếu có Hạo Thiên tiên kiếm làm chủ kiếm, dù là đụng phải Lăng Hư cảnh hậu kỳ cũng có thể làm

một đợt. Quan trọng nhất là, hôm nay kết tinh không gian cấp cao đã hiện ra, phó bản Thánh Vực sắp mở ra, đó chính là nơi lăng hư khắp nơi, thần thông không bằng chó, chúng ta đến lúc tăng sức chiến đấu lên rồi."

"Phú Quý nói có lý." Vương An Nghiệp khẽ gật đầu, cũng nghĩ thông suốt rồi, "Vậy chúng ta lấy Hạo Thiên kiếm ra, nhưng mà, nếu Tiên Hoàng bệ hạ đồng ý tăng giá, ngài cũng có thể đấu giá."

"Ta miễn đi." Mục Vân Tiên Hoàng xua xua tay nói: "Hàn Nguyệt Tiên Kiếm của ta tuy kém hơn Hạo Thiên Tiên Kiếm nửa bậc, nhưng ta đã quen dùng rồi, hai là Hàn Nguyệt Tiên Kiếm thuộc tính càng phù hợp, đổi lại Hạo Thiên Kiếm cũng không tăng được quá nhiều chiến lực."

Sau một phen nhún nhường, Hạo Thiên Kiếm liền vào trong túi của Vương thị.

Tuy nhiên, bởi vì trong phân phối chiến lợi phẩm Vương thị có thể lấy được năm phần, bởi vậy trên thực tế chỉ cần mười lăm viên Tiên Linh Thạch.

Nhìn thấy một màn này, kiếm chủ trước mắt của Vương An Nghiệp "Khặc khặc" lại là ủy khuất đến mức nước mắt đều chảy xuống.

Ô ô, hiện tại đến phiên bổn cô nương lui về nhị tuyến!

Sau đó.

Mọi người lại thảo luận một phen nhằm vào chuyện vừa rồi.

Tình huống bên trong hạch tâm của Thần Vũ Thiên Khư tuy rằng vượt xa dự liệu của bọn hắn, Luân Hồi Chi Thụ!

Tuy Luân Hồi Chi Thụ nói đã trấn áp tàn hồn của Đà Long Ma Chủ lần nữa, nhưng nhìn dáng vẻ của Luân Hồi Chi Thụ, trạng thái cũng thập phần kém, ai cũng không biết lần trấn áp này có thể duy trì bao lâu, vẫn phải tăng cường tuần tra cùng phòng thủ chung quanh, đồng thời tiến hành theo dõi toàn bộ Thần Vũ Thiên Khư.

Vô luận như thế nào, cũng không thể gọi tàn hồn của Đà Long Ma Chủ chạy ra ngoài, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

…

Đại Càn Long Xương lịch ba ngàn năm trăm hai mươi năm, Hạ.

Trường Ninh Vương thị.

Lưu Tiên cốc.

Trải qua nhiều năm trưởng thành như vậy, bây giờ thực lực bản thể của Vương Ly Tiên càng thêm mạnh mẽ, đã đạt đến thập giai đỉnh phong, tán cây bản thể đã triển khai toàn bộ, đã đến tình trạng che khuất bầu trời, từ xa nhìn lại, cực kỳ đồ sộ, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Trường Sinh thụ lúc trước.

Dưới ánh mặt trời, từng phiến lá rộng của nàng bị chiếu sáng trong suốt, xanh tươi ướt át, tựa như phỉ thúy, càng đặc biệt vui mừng.

Dưới sự che chở của Sinh Mệnh Tiên Thụ, bên ngoài Lưu Tiên Cốc và Lưu Tiên Cốc đều tràn ngập tiên linh khí hệ sinh mệnh nồng đậm.

Sinh mệnh chi khí hệ tiên linh có được hiệu quả tẩm bổ thân thể, kéo dài tuổi thọ, bởi vậy cư trú ở Lưu Tiên Cốc, hoặc là phụ cận Lưu Tiên Cốc, đối với kéo dài tuổi thọ rất có lợi.

Từ xưa đến nay, lưu tiên cốc và xung quanh đó ba lần bốn lượt xây dựng, nhưng vẫn chật kín người. Thế cho nên cho tới bây giờ, chỉ có những tu sĩ Tử Phủ cảnh có quan hệ tốt với Vương thị, hoặc là đã lập công lớn với Nhân tộc mới có tư cách đến Vương thị an dưỡng hoặc dưỡng lão.

Giống như Thiên Hà chân nhân, Trường Xuân thượng nhân, Nguyên Thủy thượng nhân ở Lũng Tả Học Cung, bây giờ đều dưỡng lão ở Lưu Tiên cốc này.

Trong đó, tiểu trúc lưu tiên cung cấp cho tu sĩ Lăng Hư cảnh ở lại cũng đã mở rộng đến mười tám tòa.

Lưu Tiên cốc đã triệt để trở thành Dưỡng lão viện.

Mà bởi vì bản thể của Ly Tiên thật sự là quá lớn, vị trí gần thân cây đã bị khoanh ra một khoảng đất trống lớn. Thời tiết rất tốt, xung quanh đều là nắng chói chang mùa hè, dưới bóng cây vẫn mát mẻ như mùa thu, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Lúc này, một đám lão nhân lão thái thái đã nghỉ hưu hoặc đã nghỉ hưu đang tổ chức hoạt động lão niên trên mảnh đất trống này.

Loại hoạt động già nua này, cũng bao gồm tu sĩ có cấp bậc Tử Phủ cảnh, Thần Thông cảnh, lại đây dưỡng lão.

Bất quá, bàn mạt chược nơi này cơ hồ đều là Lăng Hư cảnh quy Lăng Hư cảnh, thần thông cảnh quy thần thông cảnh.

Đây cũng không phải là kỳ thị tu vi, chỉ là bình thường mà nói, giữa các tu sĩ cấp độ tu vi khác nhau, tài phú cá nhân cùng năng lực kiếm tiền chênh lệch có chút lớn, mọi người rất khó có được cùng một chỗ.

So với tần suất thăm hỏi "bà mối về hưu" lúc thường ngày của Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết tới tương đối ít, chỉ là bị Long Xương đại đế quấn lấy thật sự không có cách nào, mới chơi mấy ván cờ để hắn vui vẻ một chút.

Dưới bóng cây, Vương Thủ Triết và Long Xương đại đế đang không nhanh không chậm hạ cờ.

Một trăm năm mươi năm qua đi, trông Long Xương đại đế già hơn năm đó một chút, tóc đã bạc đến mức ngay cả một sợi tóc màu đen cũng không tìm được, trên người cũng nhiều thêm một chút dấu vết của tuổi già, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

Ngược lại là Vương Thủ Triết, tuy bây giờ đã ba trăm chín mươi bốn tuổi, nhưng bởi vì tu vi tiến bộ quá mức thần tốc, bây giờ bề ngoài vẫn là một công tử ca trẻ tuổi hai ba mươi tuổi. Năm tháng dường như hoàn toàn không có dấu vết lưu lại trên người hắn.

Tiện tay hạ xuống một quân cờ, Vương Thủ Triết thuận miệng nói chuyện phiếm: "Bệ hạ, gần đây ngài không có hứng thú với mạt chược? Sao cứ lôi ta đánh cờ?"

Long Xương đại đế chột dạ nhìn thoáng qua Ngọc Phù Tiên ngồi ở một bên xem chơi cờ, cười lúng túng nói: "Đây không phải là có chút thú vị với Thủ Triết chơi cờ sao?"

"Lão tổ gia gia, người có thể không thổi sao?" Đồng dạng chòm râu đã bạc trắng, một thanh Đức Thuận thân vương tuổi già không nể mặt mà bóc trần hắn, "Ngài đây không phải là bị

lão tổ nãi nãi mới quản quá chặt, đánh không nổi Lăng Hư cảnh cấp mạt chược, lại cảm thấy không thú vị trong đống mạt chược Thần Thông cảnh sao?”

Nghe vậy, một đám lão tu sĩ Thần Thông cảnh vây xem xung quanh đều nhịn không được bật cười ha hả. Bởi vì Long Xương đế càng già càng không ra vẻ, những tu sĩ ở Lưu Tiên cốc đã sớm quen thuộc với ông ta, đương nhiên không hề sợ ông ta chút nào.

“Tên chó Đức Thuận này!” Long Xương đại đế thẹn quá hóa giận mắng: “Xem trẫm có đánh chết ngươi không!”

“Lão tổ gia gia, con đã sống qua hai ngàn tuổi rồi, sở dĩ có thể sống đến bây giờ cũng là nhờ vào Ly Tiên và Thủ Triết gia chủ giúp đỡ kéo dài tuổi thọ.” Đức Thuận thân vương cười ha ha, vẻ mặt không sao cả nói: “Ngài muốn đánh chết con thì con đánh chết con, dù sao đời này con nhìn Đại Càn có được phong quang này là đủ rồi.”

Bây giờ phần thuế Đại Càn quốc đã vượt qua một trăm năm mươi ức càn kim, so với năm đó mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, toàn dân kế hoạch luyện khí cũng tiến triển phi thường thuận lợi, tỷ lệ luyện khí phổ cập đã đạt đến khoảng bảy tám phần.

Phổ cập xác suất như vậy, tuy rằng còn không bằng Tiên Triều, nhưng đã sớm đứng đầu các đế quốc hai triều Tiên Ma.

Bây giờ, toàn bộ Đại Càn từ bình dân đến thế gia, lại đến hoàng thất, đều là lấy người Đại Càn làm vinh quang.

Nhắc tới việc này, tâm trạng của Long Xương đại đế cũng rất tốt, an ủi nói: “Đế tử An làm cũng không tệ, không phụ sự dạy bảo của trẫm đối với hắn.”

Quan trọng nhất là tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong những năm Long Xương của hắn.

Dựa theo tổ chế Đại Càn, một ngày Đại Đế như hắn chưa từng ngã xuống, Đế Tử An sẽ một ngày không được kế vị thật sự, thiết lập năm mới.

Để có thể lộ mặt trong lịch sử, Long Xương đại đế cảm thấy mình còn có thể chịu đựng thêm vài năm, dù sao ông ta mới “Bốn ngàn tuổi vừa ra mặt, ông ta còn hi vọng cùng Ngọc Phù

muội muội đi xem Thánh vực, kiến thức càng nhiều phong cảnh hơn nữa.

“Ba!” Vương Thủ Triết hạ cờ: “Bệ hạ, ngài thua rồi.”

Long Xương đại đế đen mặt: “Hay cho tên Vương Thủ Triết nhà ngươi, dám thừa dịp trẫm phân tâm hạ độc thủ! Không tính thì lại đến.”

Vốn dĩ Vương Thủ Triết vẫn muốn để cho hắn sảng khoái mấy lần, nhưng nhìn bệ hạ quả thực có chút phiêu, dứt khoát giết nhuệ khí của hắn, dù sao tinh thần hắn quắc thước như thế, đoán chừng còn có chút sống lâu năm.

Kết quả là mấy ván kế tiếp, Long Xương đại đế sắp phải thua một hai lần.

Đến cuối cùng, Long Xương đại đế tức giận đến mức trực tiếp hất bàn cờ lên: “Hừ, chơi cờ một chút cũng không có ý gì. Nhược Lam, bên kia giữ lại vị trí cho ta.”

Ách, ha ha ~

Tu sĩ Thần Thông cảnh vây xem đều im lặng.

Cũng vừa khéo, đúng lúc này, Vương An Nghiệp và Vương Phú Quý trở về Vương thị.

Vương Thủ Triết ở trong tiểu viện gặp mặt bọn họ.

Nhìn thấy An Nghiệp, Vương Thủ Triết vẫn vui vẻ, nhưng vừa thấy Vương Phú Quý, mặt hắn lập tức đen lại, không nhịn được hừ một tiếng.

Đây đều là người hai trăm lẻ mấy, vậy mà để cho đích trưởng mạch chữ “Bảo” lơ lửng trên không đến nay, thực sự là đồ vô liêm sỉ.

“Thái gia gia, ngài trước hết nguôi giận.” Vương An Nghiệp vội vàng khuyên nhủ: “Phú Quý bên kia, ta đã nghiêm khắc phê bình hắn rồi, hắn tỏ vẻ nhất định sẽ cố gắng gấp bội, tranh thủ trong vòng mười năm kéo dài hương khói của đích trưởng mạch.”

Mười năm?

Vương Phú Quý trong lòng run lên. Phải cố gắng nhiều mới được a?

Quả nhiên, sắc mặt Vương Thủ Triết hòa hoãn một chút: “Lần này Thần Vũ Thiên Khư nhặt hoang hành động, tình huống như thế nào?”

Vương An Nghiệp kể lại sự việc từ đầu đến cuối.

“Thì ra là thế. Nhiều năm như vậy, ngược lại làm khó Luân Hồi Chi Thụ vẫn còn kiên trì.” Vương Thủ Triết hiển nhiên cũng không nghĩ tới Luân Hồi Chi Thụ lại vẫn còn ở trong Thần Võ Thiên Khư, cảm khái không thôi, “Như vậy, tình huống ngược lại trở nên phức tạp hơn. Tuy nhiên, cũng không phải tất cả đều là chỗ xấu, vừa vặn lợi dụng việc này, tạo chút áp lực cho Âm Quát Ma Thần bên kia, để nàng tìm Tiên Kinh đệ tam viễn chinh quân để lại ở Ma giới cố gắng gấp đôi một chút.” “Vâng, thái gia gia, Phú Quý sẽ đi đến đây.” Vương An Nghiệp đáp ứng, lại nói: “Ngoài ra, vận khí của chúng ta vẫn tốt nhất là lấy được đủ kết tinh không gian cao cấp.”

Tốt!

Chuyện tốt như vậy, ngay cả tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng phấn chấn hẳn lên.

Có những không gian kết tinh cao giai này, cùng với thông đạo Thánh vực có thể lên lịch trình rồi.

Vương Thủ Triết cũng không có cách nào.

Bây giờ lỗ hổng trên tiên kinh của Vương thị thật sự quá lớn.

Bao gồm cả Vương Phú Quý, Vương An Nghiệp, cùng với chính hắn, Vương thị đạt tới thiên tử, thiên nữ tư chất chừng mười mấy người, hơn nữa tu vi đều đã đến Thần Thông cảnh, nhưng trước mắt người đã đạt được công pháp tu hành cấp bậc tiên kinh trở lên, lại chỉ có Lung Yên lão tổ, còn có lão bà Liễu Nhược Lam của hắn mà thôi.

Mọi người đều biết, Thần Thông cảnh là tu vi kế thừa tiên kinh thích hợp nhất, nếu đợi đến Lăng Hư cảnh, hiệu quả tinh hoa thiên địa chiết xuất huyết mạch sẽ giảm bớt đi nhiều.

Mà bây giờ, tu vi của Vương Thủ Triết đã bước vào Thần Thông cảnh hậu kỳ.

Giống như Lạc Thu, tuy tốc độ tu hành của đám người Lạc Miểu không nhanh bằng hắn, nhưng chậm cũng có hạn, bây

giờ phần lớn đều đã là Thần Thông cảnh trung kỳ.

Cân nhắc đến độ khó sưu tập tiên kinh, hắn không thể không sớm bắt đầu trù tính.

Vực ngoại ma giới bên kia chỉ là một phương diện, Thánh vực, cũng là mục tiêu chủ yếu của hắn.

Thánh vực lớn như vậy, số lượng cường giả Chân Tiên cảnh cùng với Tiên kinh nhiều hơn nhiều so với thế giới Thần Võ, cơ hội so với ở trong thế giới Thần Võ thì nhiều hơn.

Đương nhiên, hắn vội vã mở ra không gian thông đạo, còn có một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu khác.

Đại chất nữ Ly Từ đã mất liên lạc quá lâu ở Thánh Vực, hai bên ngay cả phương thức liên lạc cũng không có, Vương Thủ Triết há có thể không lo lắng cho nàng?

Vạn nhất nếu như nàng gặp phải phiền toái gì ở Thánh Vực, hắn đừng nói là trợ giúp, thậm chí ngay cả biết cũng không cách nào biết được.

…

chương 3:/chương thứ ba Ly Từ làm dịu cho hỗn thánh vực.

…

Bên này đang nói chuyện.

Nhận được thông báo, Vương Ninh Hi đã nhanh chóng chạy đến tiểu viện của Vương Thủ Triết.

“Ninh Kham bái kiến lão tổ gia gia.”

Một trăm năm mươi năm qua đi, bây giờ Vương Ninh Hi cũng đã hai trăm bốn mươi mốt tuổi, bề ngoài vẫn là một thanh niên công tử phong độ nhẹ nhàng, năm tháng dường như không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt hắn.

Mà tu vi của hắn ta cũng đã bước vào Thần Thông cảnh trung kỳ ở mấy năm trước, nghiễm nhiên đã là một trong những trụ cột vững vàng của Vương thị.

Tuy nhiên, lúc này, trên đầu của hắn lại đeo một cái mũ giáp nửa khép kín, trên đỉnh đầu còn có hai dây anten, cùng với một thiết bị xoay tròn tương tự như Ra-đa, trên mặt còn có một vài thiết kế nhỏ giống với tai nghe và mắt nhìn kính.

Ngoài ra, phía sau hắn còn có một nữ tử dáng người yểu điệu, đeo mạng che mặt… Không, chính xác mà nói, đó hắn là một khôi lỗi hình người.

Mặc dù thoạt nhìn cơ hồ giống như con người, nhưng cặp mắt trong suốt long lanh, không có chút tâm tình nào, nhưng rõ ràng là đặc thù của khôi lỗi.

Điều này khiến Vương Thủ Triết nhìn mà mí mắt run lên: “Trên đầu ngươi đeo cái gì?”

“A! Lão tổ gia gia ngài hỏi 【nhiều công năng thần niệm quét qua cường hóa tiếp thu khí】 à?”

Nói đến chuyện này, Vương Ninh Hi sẽ không buồn ngủ nữa.

Hắn phấn khởi bừng bừng giải thích với Vương Thủ Triết: “Đây là bảo vật mới ta phát minh ra, có thể tăng cường phạm

vi thăm dò và tinh độ thần niệm trên phạm vi lớn.”

“Tư chất như ta đạt tới tu sĩ Thần Thông cảnh cấp bậc thiên tử, thần niệm vốn kém một bậc so với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường, đeo bảo vật này lên, phạm vi thăm dò có thể tăng hai thành thần niệm, vượt qua phạm vi cảm ứng thăm dò của Lăng Hư cảnh sơ kỳ bình thường.”

Vương Ninh Hi càng nói càng hưng phấn: “Thử nghĩ một chút, nếu như ở dã ngoại chiến trường, cái này sẽ gia tăng năng lực sinh tồn, năng lực điều tra, năng lực phục kích, vân vân…”

“Tứ thập thất thúc, ngươi dùng nhiều công năng quét thần niệm cường hóa hấp thu khí mặc dù hơi xấu nhưng vẫn có tác dụng.” Đôi mắt Vương Phú Quý sáng lên, lập tức nảy sinh hứng thú, “Sau này cho ta mượn chơi, đúng rồi, tại sao ngươi lại có một con Khôi Lỗi hình người mỹ nữ? Chẳng lẽ là Khôi Lỗi hộ vệ chuyên môn thiết kế hộ nữ tử? Thứ này, có lẽ là thị trường.”

Ngoại hình khôi lỗi mỹ nữ này phi thường tinh xảo, chi tiết giống y như đúc, bất kể là khuôn mặt, hay là thân hình, đều giống như khí linh mô phỏng ra thân thể hoàn mỹ, trình độ làm cho người ta liếc mắt nhìn sẽ cảm thấy kinh diễm.

“Phú Quý a phú quý, ngươi còn quá trẻ. Đây không phải là do nữ tử thiết kế, mà là do nữ tử thiết kế nhiều công năng hộ vệ của nữ tử.” Vương Ninh Hi tỏ vẻ “Ngươi không có kiến thức” trên mặt, hưng phấn giới thiệu với hắn: “Mỹ nữ hộ vệ khôi lỗi này, tuy chỉ có chiến lực cấp bậc Thiên Nhân cảnh, nhưng da thịt và tổ chức huyết nhục của nàng dùng tài liệu phục hợp mới nhất để nghiên cứu mà luyện chế thành, có cảm giác và nhiệt độ cơ thể chân nhân, phỏng theo chân độ…”

“Đủ rồi!”

Vương Thủ Triết đen mặt cắt ngang hắn, khiển trách: “Hiện tại Viện nghiên cứu các ngươi rảnh rỗi đến phát hoảng sao? Làm sao để nghiên cứu ra loại hạng mục lộn xộn này. Viện trưởng Ly Nguyệt làm như thế nào, làm sao lại đồng ý phê duyệt loại hạng mục này…”

“Lão tổ gia gia, đây là hạng mục mà Ly Nguyệt thái cô nãi nãi đích thân khởi xướng.” Vương Ninh Hi ra vẻ bị oan uổng, “Nguyên nhân gây ra là một số tiền bối của Lăng Vân thánh địa chúng ta… Nói chính xác hơn, là Cẩm Sơn tiền bối dẫn đầu đến nghiên cứu viện của Vương thị chúng ta, muốn dự định dựa theo hộ vệ hình thức của chân nữ, đồng thời tỏ vẻ mặc kệ tốn bao nhiêu tiền cũng nguyện ý mua.”

“Ly Nguyệt thái cô nãi nãi chỉ điều nghiên cứu thị trường một chút, phát hiện loại nữ hộ vệ khôi lỗi công năng này có tiềm lực thị trường rất lớn, vừa đúng lúc chúng ta lại nghiên cứu ra tài liệu phục hợp linh keo, thiên thời địa lợi đều đầy đủ, nàng liền làm chủ khởi động hạng mục này.”

…

Vương Phú Quý nghe vậy gật đầu, đồng ý nói: “Đây đích xác là một hạng mục không tệ, nếu có thể kéo dài một chút mạch suy nghĩ, có thể chế tạo một số loại hình nộm động vật đáng yêu, chuyên môn bảo vệ và chơi với bọn trẻ.”

Sau đó hai thúc cháu, bắt đầu ngươi một lời ta một câu nghiên cứu thảo luận khả năng các loại khôi lỗi thương nghiệp.

Thấy bọn họ càng nói càng nhiệt liệt và không hợp thói thường, Vương Thủ Triết không nhịn được ho khan hai tiếng ngăn cản nói: “Được rồi được rồi, hôm nay không phải để cho các ngươi mở ra sản phẩm nghiên cứu thảo luận hội. Vương Phú Quý, ngươi có vài ngày chưa về nhà, cũng đừng ngồi ở chỗ này, trở về bồi Diệp Nam và Chiêu Ngọc.”

Khuôn mặt tươi cười của Vương Phú Quý đột nhiên cứng lại, lão tổ tông gọi liền tên mang họ, nói rõ lão nhân gia ông ta đối với ý kiến rất lớn, nhắc nhở ông ta nhanh chóng trở về nhàn rỗi mà ở tạo con, nhưng bây giờ là ban ngày sao?

Không đợi hắn ta phản bác, Vương An Nghiệp đã một cước đá hắn ra khỏi tiểu viện Thủ Triết: “Mau cút đi, tránh liên lụy chúng ta bị liên lụy.”

Vương Phú Quý ở ngoài tiểu viện, dở khóc dở cười xoa mông, đừng nhìn lão tổ gia gia cùng gia gia bọn họ sủng nịch đủ kiểu của hắn, nhưng một khi liên quan đến sinh con, vậy thì không

thể thương lượng, lưu truyền ở trong gia tộc một câu, trong nhà nam đinh bất hiếu có ba điều, không có hậu đại.

Đối mặt với sự tức giận của lão tổ tông, Vương Phú Quý ngay cả rắm cũng không dám thả thêm một cái, ai bảo đó là tổ tông của hắn chứ, đành phải hấp tấp về nhà cùng nương tử.

“Ninh Kham, chuyện thức tỉnh Thiên Lam tiền bối liền giao cho ngươi, xin tiền bối cùng nhau tham dự vào công trình sửa chữa Đại Na Di trận bàn, đi đi, tuy rằng ngươi đã sinh hai người, nhưng cũng không thể tự mãn, tranh thủ sinh thêm một người, làm gương cho phú quý.” Vương Thủ Triết đợi Vương Phú Quý về nhà, tâm tình mới tốt hơn một chút.

“Vâng, lão tổ gia gia, ta tranh thủ.” Vương Ninh Hi trong lòng cười khổ lĩnh mệnh mà đi, ở trong suy nghĩ của lão tổ gia gia, cho dù là chuyện lớn bằng bọn nhỏ.

Vương An Nghiệp thấy bầu không khí không đúng, cẩn thận từng li từng tí thăm dò nói: “Thái gia gia, vậy con cũng đi trước?”

“Đi đi.” Tâm trạng Vương Thủ Triết không vui khoát tay.

Vương An Nghiệp vừa lui ra vài bước, lại bị Vương Thủ Triết gọi lại: “Chờ một chút, ngươi trở về để Ức La và Tuyết Ngưng, đi cùng Phù Nam Chiêu Ngọc, khích lệ các nàng nhiều hơn một chút, miễn cho bọn nhỏ ham chơi không chịu sinh con. Nếu các nàng sợ mang hài tử phiền phức thì giao cho ta mang, dù sao ta cũng nhàn rỗi.”

“Vâng, thái gia gia.” Vương An Nghiệp lĩnh mệnh, vội vàng cáo lui.

Đám người đều đi rồi.

Vương Thủ Triết mới rảnh rỗi uống ngụm trà nhỏ, thật sự khiến tiểu tử Vương Phú Quý tức chết.

Trong lúc rảnh rỗi, Vương Thủ Triết lại nhịn không được nhớ đến Ly Từ, đại nha đầu khờ khạo kia, Vương Thủ Triết hắn đã nhìn thấy mình lớn lên. Tuy nàng ham chơi vô não, lười biếng, vừa lỗ mãng vừa kích động, nhưng chung quy vẫn là cháu gái lớn của Vương Thủ Triết hắn.

Lần này lưu lạc tại Thánh vực nhiều năm như vậy, cũng không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực.

…

Cùng lúc đó.

Thánh vực, Thiên Thụy thánh triều.

Vân Hải động thiên.

Cái gọi là "Động Thiên", là chỉ những tiểu thế giới có quan hệ với chủ thế giới, nhưng lại có không gian ngăn cách, tương đối độc lập, chỉ có một bộ phận vị trí có thể thông hành vãng lai.

Trên thế giới 'Động thiên' này, có một số là 'không gian bọt khí' do thiên nhiên hình thành, nhưng trong đó cũng có một phần là do tuyệt cường giả dùng sức mạnh to lớn vô thượng cưỡng ép mở ra.

Tiểu thế giới như vậy, nội bộ pháp tắc cùng chủ thế giới nhất trí, nhưng tính cải tạo lại mạnh, phi thường thích hợp dùng để mở pháp trường, dần dà, liền lục tục bị cường giả chiếm cứ, ở trong đó mở đường, truyền đạo thụ nghiệp, rộng thu đệ tử.

Thời gian lâu dần, "Động thiên" cũng dần dần trở thành một loại gọi chung của loại pháp trường này.

Vân Hải động thiên là một pháp trường như vậy.

Cửa ra chủ yếu ở hải ngoại, nhưng cách đại lục chính của Thiên Thụy thánh triều khá gần, cho tới nay, Thiên Thụy thánh triều và Vân Hải động thiên thường xuyên qua lại, trao đổi lẫn nhau, trong Vân Hải động thiên không ít đệ tử, dứt khoát đến từ Thiên Thụy thánh triều.

Trong động thiên hơi nước nồng đậm, quanh năm mây khói vờn quanh, từ xa nhìn lại, mây trôi thành biển, gió phất mà động, tựa như sóng biển cuồn cuộn, nên mới có tên là Vân Hải động thiên.

Trong động thiên, trong đám mây mịt mờ đó, từng tòa từng tòa tiên các lơ lửng như ẩn như hiện.

Mây mù che lấp, những hình dáng của những tiên các lơ lửng này có chút mơ hồ, nhưng linh cầm với mái cong vểnh lên cao cao, cánh bay lượn, cùng với linh quang mơ hồ hiện lên trên

không tiên các, đều tràn đầy tiên vận, từ xa nhìn lại, tiên khí dạt dào, thật sự giống như thắng cảnh tiên gia.

Những Phù Không Tiên Các này chính là dùng ngọc thạch đặc thù luyện chế thành, không chỉ có thể lơ lửng ở trên trời, còn nóng lạnh bất xâm, gió thổi bất động, luyện chế thập phần không dễ.

Đây cũng là điểm đặc sắc trong Vân Hải động thiên.

Bất quá, cho dù là ở trong Vân Hải động thiên cũng chỉ có đủ tu sĩ thân phận địa vị mới có tư cách có được một tòa phù không tiên các thuộc về mình trong Vân Hải động thiên.

Giờ phút này.

Trong một tòa Phù Không Tiên Các, Vương Ly Từ mặc một bộ váy tiên váy hoa lệ, đang ngồi cùng một chỗ trong sân với Lam Uyển Nhi, đang nướng thịt chân trước một con cửu sắc tiên lộc.

Bên trong phù không tiên các này trang trí thập phần tinh xảo hoa lệ, chi tiết càng là có phần xảo tư, hiển nhiên là được thiết kế tỉ mỉ và xử lý qua.

Ngay cả cách ăn mặc của Vương Ly Từ, so với trước kia cũng có súng ống thay pháo.

Dưới ánh mặt trời, váy tiên tử trên người nàng hiện ra vầng sáng bảy màu mông lung, tựa như có hào quang chảy xuôi, bất luận là sáng bóng hay là tính chất, đều hiển lộ ra bản thân đắt đỏ.

Nhưng Vương Ly Từ hiển nhiên không thèm để ý điều này, tùy ý vén váy lên, toàn bộ lực chú ý vào lò nướng trước mặt.

Theo thời gian trôi qua, trên lò nướng cực lớn, thịt chân trước Tiên Lộc đã bắt đầu tư tư tư vang nhẹ.

Lửa than lượn lờ, từng sợi mùi thịt thơm nức mũi tràn ngập ra.

Ngửi ngửi mùi thịt nướng khiến người ta thèm nhỏ dãi này, trên mặt hai vị thị nữ tu vi Tử Phủ cảnh bên cạnh lại không thấy chút vui mừng nào, ngược lại xụ mặt, một vẻ mặt sắp khóc: “Ly Từ tiểu tiên quân, Uyển Nhi tiểu chân quân, các ngươi không cần đâu, Cửu Sắc Tiên Lộc này là ái sủng Thánh

Tôn bỏ ra không ít tiền mua về. Nếu để Thánh Tôn biết được việc này, chúng ta sẽ bị trách phạt."

Một trăm năm mươi năm qua đi, hiện giờ Vương Ly Từ cũng đã ba trăm chín mươi tuổi, tu vi cũng đã đến Thần Thông cảnh tầng sáu, cách đột phá hậu kỳ cũng không xa. Nhưng, bởi vì tốc độ thăng cấp tu vi quá nhanh, lúc này nàng nhìn qua vẫn là một bộ dáng nữ hài ngây thơ ngây thơ.

Hơn nữa, bởi vì quan hệ huyết mạch, mặc cho nàng ăn như thế nào, dáng người vẫn duy trì rất khá, chỉ là khuôn mặt hơi có chút trẻ con mập mạp, so với các tiên tử mặt trái xoan kia, ngược lại là một phen đáng yêu khác.

"Bánh bao, sủi cảo." Vương Ly Từ thuận miệng an ủi hai thị nữ: "Hiện tại các ngươi là người của Bách Hương Tiên Các ta, sư tôn muốn trách phạt cũng sẽ không trách phạt các ngươi. Cùng lắm thì, ta bị bắt đi mắng một trận mà thôi."

Hai vị thị nữ này, khuôn mặt hơi đẫy đà được gọi là "Bánh bao", người hơi gầy gọi là " sủi cảo". Cái tên này nghe xong, chính là phong cách của Vương Ly Từ, nàng cảm thấy tên như vậy mới càng có độ nhận ra.

"Đúng vậy đúng vậy, Thánh Tôn là người giảng đạo lý, làm sao có thể vượt cấp trừng phạt?" Lam Uyển Nhi đi theo Vương Ly Từ "thác án" mấy trăm năm, đã sớm luyện được da mặt dày, lúc này cũng mở miệng an ủi theo, "Quan trọng nhất là, đám Cửu Sắc Tiên Lộc kia ước chừng có tám con, thiếu đi một Thánh Tôn sẽ không phát hiện."

Cái bánh bao cùng sủi cảo bị những lời này của Lam Uyển Nhi làm cho khiếp sợ.

Thánh Tôn lại không phải kẻ ngu, làm sao phân biệt không rõ tám con hay bảy con đây?

"Không có việc gì không có việc gì, sư tôn thật muốn hỏi, chỉ nói con Cửu Sắc Tiên Lộc này nghịch ngợm, ý đồ vượt ngục, kết quả bị Thanh Nguyên sư huynh tát không cẩn thận đánh chết. Ta cảm thấy chết thì chôn quá lãng phí, dứt khoát nướng ăn." Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ dùng cây trâm chọc chọc thịt Cửu Sắc Tiên Lộc, thấy hươu bào thoải mái liền đâm vào, con mắt lập tức sáng lên: "Mễ rồi, có thể ăn."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe được một tiếng cười khổ sâu kín: "Tiểu sư muội, Thanh Nguyên ta có chỗ nào không cẩn thận đắc tội ngươi? Thế cho nên muốn uổng công thay ngươi chịu tiếng xấu này."

Trong lúc nói chuyện, một gợn sóng không gian ở cách đó không xa nhộn nhạo lên. Ngay sau đó, một vị công tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn từ trong đó cất bước đi ra, đi tới bên cạnh Vương Ly Từ.

Hắn mặc một bộ áo xanh, tay áo rộng lưu gió, khí độ nổi bật, quanh thân càng tản ra một cỗ khí tức Nguyên Thủy ôn nhuận bình thản, lại mênh mông rộng lớn, tựa như dưới ánh mặt trời hiện ra sóng gợn lăn tăn, mặc dù yên tĩnh ôn hòa, nhưng lại không che đậy bao la hùng vĩ của hắn.

Để cho người ta nhìn thấy, liền nhịn không được lòng sinh hảo cảm.

Bánh bao sủi cảo lắp bắp kinh hãi, vội vàng thu mình hành lễ: "Bái kiến Thánh tử điện hạ."

"Hù! Thanh Nguyên sư huynh tới rồi." Vương Ly Từ cũng bị Thanh Nguyên Thánh tử đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, vội vàng cắt một miếng thịt đùi hươu đưa tới trước, đôi mắt trông mong nói: "Ngài là đồ đệ yêu bát của sư tôn, sư tôn sủng ái ngài nhất, ngài không cõng nồi thì ai gánh?"

Thanh Nguyên Thánh Tử dở khóc dở cười nói:" Không dám nhận không dám nhận. Ở trước mặt tiểu sư muội, ai dám nói mình là ái đồ của sư tôn? Từ khi tiểu sư muội bái vào môn hạ của sư tôn ngươi, lão nhân gia đã không biết bao nhiêu lần than thở, nói 【Vân Hải Thánh Đồ】 truyền thừa sớm, bỏ lỡ đồ đệ tốt nhất. Ồ, Cửu Sắc Tiên Lộc này hương vị thật không tệ."

Hắn cẩn thận nếm thử một miếng thịt, cảm thấy thịt tươi non nhẵn nhụi, miệng vô cùng mịn màng, quả nhiên là cực phẩm trong thịt.

Chậc chậc, tay nghề nướng thịt của tiểu sư muội thật là tuyệt.

"Thanh Nguyên sư huynh, ta giữ huynh lại ba phần… cõng nồi không oan chứ?" Vương Ly Từ vẻ mặt nhu thuận nói.

“Không oan… Bất quá, lưu ta mấy ngụm nếm thử mùi vị là được rồi. Thịt này đối với ta mà nói cũng không có tăng ích quá lớn. Ngược lại là huyết mạch của ngươi, ăn nhiều chút huyết nhục đẳng cấp cao có chỗ tốt rất lớn với tu vi.” Thanh Nguyên Thánh Tử vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Bất quá, lần sau tận lực không nên ăn sư tôn ái sủng, ta sợ sẽ có một ngày ta không thể cõng nổi nồi bị sư tôn trục xuất khỏi sư môn.”

Mặc dù cấp bậc của con Cửu Sắc Tiên Lộc này rất cao, nhưng không biết tại sao mà linh trí lại tương đương như vậy, so với dã thú bình thường thì cao hơn một chút, sức chiến đấu cũng không cao lắm, ở bên trong rất nhiều linh thú cực kỳ dị loại. Nhưng bởi vì ngoại hình của nó vô cùng xinh đẹp, nhất là khi phi hành nhảy nhót, nhẹ nhàng phiêu miểu, tự nhiên mang theo một cỗ tiên khí, ở bên trong linh thú loại thú sủng tương đối được hoan nghênh.

Trong động thiên nuôi mấy con, ngẫu nhiên nhìn thấy tiên lộc chín màu dạo bước trong rừng, tự nhiên sẽ có một loại cảm giác tiên cơ dạt dào. Vì vậy, rất nhiều Động Thiên rất thích nuôi dưỡng cửu sắc tiên lộc.

Mấy con trong Vân Hải động thiên là do Thánh Tôn sai người mua về, bình thường cũng là bảo bối.

Nếu không có Thanh Nguyên Thánh Tử, e rằng những người khác chưa chắc đã gánh nổi cái nồi này.

“Biết rồi, sư huynh, ta sẽ không ăn sạch hết đâu, sẽ để lại cho sư tôn mấy đầu sinh sản sinh sôi nảy nở.” Vương Ly Từ chia thịt nai ra một phần, liền nâng một đoạn chân lên ăn như gió cuốn, ăn tới mức miệng đầy mỡ.

Sau một lúc lâu, nàng rốt cục mới nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, sư huynh làm sao lại chạy đến tìm muội?”

“Muội đó, ăn chậm một chút, không ai tranh đoạt với muội. Muội bây giờ làm gì có dáng vẻ tiên tử nào.” Thanh Nguyên Thánh tử lấy khăn ra ném cho nàng, để nàng tự lau, thuận miệng hỏi: “Tiểu sư muội, muội có phải là có liên quan gì với Thiên Thụy thánh tộc Khuyết thị hay không?”

Vừa nhắc tới chuyện này, khẩu vị của Vương Ly Từ đã kém đi rất nhiều, trợn trắng mắt nói: “Ta và bọn họ không có quan

hệ.”

“Thánh tử điện hạ, ta biết rõ.” Lam Uyển Nhi giơ tay nói: “Lúc ấy khi chúng ta lưu lạc đến Tân La Tiên Triều, bị người ta không hiểu sao mời khách ăn cơm, bỏ ra mấy chục năm để ăn khắp mấy Tiên Triều xung quanh, hơn nữa còn kết giao với vô số hảo hữu. Sau này đụng phải người của Kỳ thị, bọn họ nhất định phải nói Ly Từ tỷ tỷ là huyết mạch của họ lưu lạc bên ngoài, sau đó muốn chúng ta đi Thiên Thụy Lục thị nhận tổ quy tông.”

“Chỉ là đúng lúc ấy lão tổ tông của Ly thị bế quan, chuyện Ly Từ tỷ tỷ nhận tổ quy tông quá lớn, tạm thời bị gác lại, chúng ta vẫn luôn ở Phù thị, cũng kết bạn tốt ở các châu Thiên Thụy thánh triều. Cứ như vậy nhoáng một cái lại qua mấy chục năm, nhưng đột nhiên có một ngày, một tiểu tử tên là “Triểu Vô Sầu” nhảy ra nói, hắn ta tra tất cả tộc phổ, cũng không tìm được manh mối nhất mạch của Ly Từ tỷ tỷ, bởi vậy nhận định Ly Từ tỷ tỷ giả mạo huyết mạch của Ly thị ăn chơi, đuổi chúng ta ra khỏi Kỳ thị.”

“Càng đáng ghét hơn chính là, Chử Vô Sầu còn tuyên dương chúng ta giả mạo huyết mạch Chử thị, là kẻ lừa đảo, ô ô, rất nhiều bằng hữu rất nhiệt tình, đều không qua lại với chúng ta, nhìn thấy chúng ta còn mắng chúng ta là kẻ lừa đảo. Chúng ta ở Thiên Thụy thánh triều cũng không lăn lộn được nữa, những năm đó chúng ta sống khổ sở rồi. May mà có người hảo tâm lén nói cho chúng ta biết, Vân Hải Động Thiên đang tuyển nhận đệ tử, chỉ cần nhập môn hạ đệ tử thì sẽ có cơm ăn, chuyện sau này, Thánh tử điện hạ hẳn là ngài cũng biết rồi… Cứ như vậy đi, chúng ta ở Vân Hải Động Thiên mấy chục năm rồi.”

“Thì ra là thế.” Vẻ mặt Thanh Nguyên Thánh Tử trầm xuống: “Khó trách hôm nay Thái An Tiên Quân, một trong các đại trưởng lão của Chư thị và Chân Tiên chủng của Chư thị - Vô Sùng Vô Sầu cùng nhau đến Vân Hải động thiên của chúng ta, nói là muốn gặp tiểu sư muội.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lam Uyển Nhi lập tức nóng nảy, “Chúng ta thật vất vả mới đứng vững gót chân ở Vân Hải động thiên, có khẩu làm cơm ăn, chẳng lẽ lại phải bị Kỳ Thị đuổi đi sao?”

“Bọn hắn dám?!” Thanh Nguyên Thánh Tử hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: “Chử thị mặc dù là Thánh tộc, nhưng Vân Hải Động Thiên há có thể là nơi bọn hắn muốn giương oai là có thể giương oai? Trước tiên không nói đến việc tiểu sư muội rất được sư tôn cưng chiều, đã được truyền 【Thác Thiên Tiên Kinh】, đứng hàng tiểu tiên quân. Cho dù là một vị đệ tử bình thường của Vân Hải Động Thiên chúng ta, cũng không phải là người mà bọn họ muốn nhào nặn là có thể làm được.”

Lam Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Ta còn tưởng rằng ta và Ly Từ tỷ tỷ sẽ phải ra ngoài lưu lạc.”

“Nhưng mà tiểu sư muội, ngươi thật sự không phải là huyết mạch Yên thị?” Thanh Nguyên Thánh Tử nhìn Vương Ly Từ có chút cổ quái.

“Không phải!” Vương Ly Từ trợn trắng mắt, ngữ khí kiên định không thay đổi: “Ta tên Vương Ly Từ, ta là huyết mạch Trường Ninh Vương thị. Về điểm này, ta đã sớm nói rõ với bọn họ Cử thị mấy trăm lần rồi, là chính bọn họ cứ nói ta là huyết mạch Chư thị, nói thế nào cũng nói không nghe, về sau lại chỉ trích ta là người xấu lừa ăn ăn uống uống… Tức chết ta rồi.”

“Được, nếu tiểu sư muội đã không thích Huyên thị, vậy sư huynh hãy đuổi bọn họ đi.” Thanh Nguyên Thánh Tử cười lạnh: “Miễn cho Huyên Vô Sầu là đồ ngu, làm ảnh hưởng đến dục vọng thức ăn của tiểu sư muội.”

Nháy mắt, Thanh Nguyên Thánh Tử đã hóa thành một làn khói xanh biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc đó.

Vân Hải động thiên chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, trong Nghênh khách hiên một già một trẻ đang uống trà.

Trong đó, lão giả mặc một thân trường bào màu ố vàng, khí độ trầm ổn, thần sắc trấn định, khí thế mặc dù đã thu liễm, nhưng vẫn như cũ mang theo mười phần uy nghi, làm cho người ta tự nhiên sinh lòng kính sợ.

Nhưng vị còn trẻ tuổi kia, lại có chút đứng ngồi không yên, sắc mặt âm tình bất định.

Hắn mặc một bộ áo trắng, dung mạo khí độ coi như không tệ, dung mạo nhìn kỹ có vài phần tương tự với Phong Vô Ưu, chỉ là trên khí chất có chút không bằng.

Hai người này, tự nhiên chính là Thái An Tiên Quân, một trong các đại trưởng lão của Kỳ thị trong miệng Thanh Nguyên Thánh tử, cùng với Chân Tiên chủng của Kỳ thị, Không Sán Vô Sầu.

"Lão tổ tông, Vân Hải động thiên này đúng là không biết cấp bậc lễ nghĩa? Ngài đường đường là đại trưởng lão Chân Tiên cảnh của Thánh tộc, mà ta cũng là truyền nhân của Tiên chủng đương đại của Thánh tộc." Phù Huề không lo không yên nói thầm, "Tiếp khách thế nhưng chỉ mang tới một ấm trà đã rời khỏi, hơn nửa ngày cũng không thấy ai tới quan tâm."

"Đồ hỗn trướng, câm miệng ngươi lại!" Đại trưởng lão Thái An tiên quân tâm tình vốn đã không tốt, nghe vậy càng giận dữ, giận dữ nói: "Ngươi tưởng Vân Hải động thiên là nơi nào? Động thiên này thuộc Thái Sơ đạo cung, chủ động thiên Hồng Thụy Thánh Tôn lai lịch phi phàm, nghe nói là một trong những đệ tử đó, há lại để ngươi ở đây ồn ào? Còn không mau ngồi xuống an tâm chờ đợi cho ta."

"Vâng, lão tổ tông."

Chử Vô Sầu mặt mũi tràn đầy buồn bực lại không cam lòng ngồi xuống.

"Ngươi nha, thật sự là tính tình quá mức xúc động." Thái An tiên quân nể tình hắn cuối cùng vẫn là hậu tự tử tôn của mình, thở dài nói: "Lúc trước nếu không phải ngươi nôn nóng đuổi đi Ly Từ, chúng ta sao có thể tới đây cầu người?"

"Lão tổ tông, chuyện này không liên quan đến ta nha." Lận Vô Sầu vẻ mặt oan uổng, "Ta cũng từng tìm đọc gia phả, ít nhất mấy vạn năm gần đây, Yên thị chúng ta không có một nhánh nào phân ra ngoài họ Vương. Hơn nữa nha đầu Vương Ly Từ kia, hỏi nàng từ đâu tới nàng cũng hàm hồ hồ. Hơn nữa bản thân nàng cũng luôn nói không phải họ Dận, không phải huyết mạch nhà chúng ta, cho nên ta mới…"

"Ngu xuẩn! Họ của nàng ta không phải họ Huyên quan trọng hơn sao? Nếu nàng ta đã mang ngọc bội huyết mạch Phù thị

chúng ta, nàng ta sẽ là hậu duệ của Phù thị chúng ta.” Thái An tiên quân trừng mắt nói: “Vốn cho rằng nàng ta cũng có tiềm lực Chân Tiên, trong nhà cũng không có Tiên kinh dư thừa, cho nên nàng ta đi. Thế nhưng sao có thể ngờ được, nàng ta không những được Hồng Thụy Thánh Tôn thu làm quan môn thân truyền, mà còn tuôn ra sau khi kế thừa 【Thác Thiên Tiên Kinh】, huyết mạch lại đạt đến cấp thánh nữ Đinh!”

Thái An tiên quân kích động không thôi nói: “Ngươi thật là ngu xuẩn! Ngươi có biết không, khi chưa tiếp nhận thánh đồ tẩy lễ tư chất huyết mạch đã có thể đạt tới thánh nữ giả, là khủng bố bực nào? Nếu một ngày nào đó nàng có cơ hội kế thừa thánh đồ, ít nhất chỉ là thánh nữ Bính thượng đẳng, tiềm lực tương lai có thể đạt tới Đại La trung kỳ!”

Sắc mặt Kỳ Vô Sầu ưu sầu, lại có chút không phục: “Trung kỳ thì trung kỳ thôi, có cái gì đặc biệt hơn người chứ.”

“So với đồ hỗn trướng như ngươi thì còn ghê gớm hơn gấp trăm lần.” Thái An tiên quân nổi giận mắng, “Trung kỳ đại biểu cái gì, đại biểu có thể nhẹ nhõm đem lão tổ tông nhà ta đè trên mặt đất chà xát. Nhà chúng ta thật vất vả mới xuất hiện một thiên nhiên Thánh nữ, lại bị tên hỗn trướng nhà ngươi đuổi đi. Ngươi lại còn ở nơi này không coi ra gì?”

“Lão tổ tông trong nhà chúng ta đã nói rồi, ngươi tên vô liêm sỉ này nếu không mời Ly Từ thánh nữ trở về Chử thị nhận tổ quy tông, thì đời này ngươi đừng về Chử thị nữa.”

“Cái gì?”

Khoái Vô Sầu hoa mắt một cái, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cũng đang trong lúc hai người nói chuyện.

Bỗng dưng.

Một đạo khói xanh từ trên trời giáng xuống, ở trước mặt hai người hóa thành một vị công tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, phong độ ngời ngời.

Vị công tử trẻ tuổi này đương nhiên là sư huynh của Vương Ly Từ, Thanh Nguyên Thánh Tử.

Khác với vẻ dịu dàng cưng chiều trước mặt Vương Ly Từ, giờ phút này khuôn mặt tuấn tú của hắn lạnh lẽo, khí thế lẫm liệt, toàn thân đều tản ra một khí thế bức người, nghiễm nhiên là một người thừa kế Động Thiên cao cao tại thượng.

Uy áp Chân Tiên cảnh bành trướng lấy hắn làm viên tâm từng đợt khuếch tán ra, tựa như biển rộng quay cuồng, lại như cuồng phong chồng chất, toàn bộ không khí trong đón khách hiên tựa như trở nên ngưng trệ.

Nhìn thấy Hiên Nội một già một trẻ, hắn lạnh lùng phất ống tay áo nói: “Hai vị khách quý Chư thị, tiểu sư muội nhà ta nói không muốn gặp các ngươi, xin rời khỏi Vân Hải động thiên của chúng ta.”

Thanh Nguyên Thánh Tử?

Trong lòng Thái An tiên quân lộp bộp một cái, thầm nói một tiếng “Không tốt”

Lần này phiền toái lớn rồi.

…

chương 4:/chương thứ tư Thủ Triết đắc tiên kinh! Thu hoạch khá phong phú!

…

Nhưng mà, Thái An tiên quân chung quy vẫn là người từng trải, cho dù tình thế không ổn, nhưng trên mặt hắn vẫn trấn định phi thường, vẻ mặt tươi cười chắp tay hành lễ với Thanh Nguyên Thánh tử: “Lão hủ bái kiến Thánh tử điện hạ.”

Thanh Nguyên Thánh Tử lạnh lùng vung tay áo lên, dáng vẻ tùy thời chuẩn bị tiễn khách: “Thái An Tiên Quân, tu vi của ngươi và ta đều là Chân Tiên cảnh, không thể coi hai chữ “Bái kiến” này của ngươi.”

“Sao có thể giống như vậy được?” Nụ cười trên mặt Thái An tiên quân vẫn không thay đổi, dường như hoàn toàn không nghe ra được sự không thích hợp của Thanh Nguyên Thánh tử, không mặt dày tiếp tục nói: “Ta chỉ là một Tiên quân bình thường mà thôi, tu vi đời này cũng không xê xích bao nhiêu. Thánh tử điện hạ lại nắm giữ 【Vân Hải Thánh Đồ】, huyết mạch đã thức tỉnh đến mười hai trọng Vô Cấu Tiên Khu, sớm muộn gì cũng thăng cấp lên thành Đại La Thánh Tôn.”

Trên thực tế, đừng nói tương lai, ngay cả hiện tại, hắn cũng còn lâu mới là đối thủ của Thanh Nguyên Thánh Tử.

Huyết mạch thức tỉnh thêm một tầng, đối với lực chiến đấu tăng phúc là phi thường lớn.

“Nói xong chưa?” Thanh Nguyên Thánh Tử lạnh nhạt nói: “Nói xong có thể đi rồi.”

Đuổi như vậy, quả nhiên là không nể mặt Khám Thị chút nào. Nhưng Thanh Nguyên Thánh Tử đúng là có tư cách này, dù sao hắn cũng là người thừa kế của thế lực Vân Hải động thiên siêu nhiên.

Hơn nữa Hồng Thụy Thánh Tôn bây giờ đã không còn quản việc lớn, dưới đại đa số tình huống, thái độ của hắn đã đủ để đại biểu cho Vân Hải động thiên.

Nếu Thánh Tôn đương đại của Dĩnh thị ở đây, có lẽ hắn sẽ nể mặt Thái An Tiên Quân…

Sắc mặt Thái An tiên quân hơi cứng lại, đáy mắt liên tiếp biến ảo, cuối cùng vẫn nhịn xuống, cười nói: "Thánh tử điện hạ nói đùa rồi. Lão hủ biết, trong nhà chúng ta có một số tiểu bối không hiểu chuyện chọc giận đứa nhỏ Ly Từ kia. Chỉ là lần này chúng ta phụng mệnh lão tổ tông đến xin lỗi Ly Từ, ngoài ra không còn ý khác."

Đến lúc này, Thái An tiên quân đã không dám đón Vương Ly Từ trở về nhận tổ quy tông, vẫn nên bù lại khuyết điểm trước, giải quyết mâu thuẫn, sau đó mới từ từ mưu đồ.

Trong lúc nói chuyện, Thái An tiên quân liền từ trong nhẫn trữ vật móc ra một đống lớn nguyên liệu nấu ăn hàng đầu, cái gì gan rồng tủy phượng, kỳ trân dị quả cái gì cần có đều có, thậm chí còn có một chân sau thập tam giai Chân Long trân quý, chỉ chân sau của con Chân Long này đã nặng chừng mấy vạn cân.

Cho dù là Thanh Nguyên Thánh Tử nhìn cũng phải nheo mắt lại.

Kỳ thị này vì lấy lòng tiểu sư muội, thật đúng là bỏ ra vốn gốc, lại đánh thẳng vào mệnh môn. Những nguyên liệu nấu ăn này, không nói những thứ khác, chỉ riêng chân sau Chân Long kia đã giá trị mấy viên Tiên Linh Thạch, toàn bộ cộng lại sợ là có hơn mười Tiên Linh Thạch, miễn cưỡng có thể mua được một món Tiên Khí bình thường.

Nhìn thấy tình huống này, mặc dù trong lòng Thanh Nguyên Thánh Tử vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không dám tùy ý đuổi đi, nếu không tiểu sư muội sẽ mất rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, nhất định sẽ tính sổ với sư huynh hắn. Đến lúc đó, những linh thú dị quả hắn nuôi trong Tiên Các chỉ sợ cũng không giữ được.

Cũng ngay vào lúc này.

Không biết có phải ngửi được mùi thức ăn ngon hay không, không đợi Thanh Nguyên Thánh Tử thông báo, Vương Ly Từ mặc váy Nghê Thường đã thuấn di xuất hiện ở trong Hiên Nghênh Khách.

Nhìn các loại nguyên liệu trân quý, cô ả nuốt nước miếng: “Lễ vật ta nhận. Năm đó các ngươi vu oan trục xuất ta, chỉ qua loa tha thứ cho các ngươi thôi.”

Thái An tiên quân mừng rỡ, trên mặt cũng lập tức đổi lại nụ cười thân thiết: “Ly Từ à, lúc trước là tiểu tử Vô Sầu kia không đúng. Vì bù lại tổn thất danh dự của ngươi, Chư thị chúng ta đã chiêu cáo toàn bộ Thiên Thụy thánh triều và Tiên Triều xung quanh, vì chính danh của ngươi. Nếu không, lần này ngươi trở về trước với chúng ta một chuyến, xử lý chuyện nhập gia phả và nhận tổ quy tông trước?”

“Không đi. Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta không phải huyết mạch Yên thị.” Vương Ly Từ lập tức lắc đầu, động tác trong tay lại không chậm chút nào, vung tay áo lên, cuốn toàn bộ nguyên liệu nấu ăn vào trong nhẫn trữ vật.

Lấy đồ vật thì lấy, nhưng tùy tiện nhận thức chuyện của các lão tổ tông khác thì nàng không làm, nếu không để cho Tứ thúc biết được, sợ là sẽ bị đánh chết.

Sắc mặt Thái An tiên quân cứng đờ.

Chẳng qua, hắn chung quy cũng không phải vật bình thường, rất nhanh đã điều chỉnh xong, cười híp mắt nói: “Không sao không sao, không về thì không về. Vậy ngươi ở Vân Hải động thiên tu luyện cho tốt, thiếu cái gì ăn trong nhà đều sẽ đưa cho ngươi. Ngày nào đó tâm tình ngươi tốt, ta sẽ trở về thăm lão tổ tông, lão tổ tông có thể nhớ mong ngươi đấy.”

“Ta không phải huyết mạch của Yên thị, ta là tộc nhân của Trường Ninh Vương thị.” Vương Ly Từ hơi nhíu mày, trong lòng buồn bực không thôi.

Sao đám người này nghe không hiểu tiếng người nhỉ?

“Cái này không quan trọng, tộc Chư thị chúng ta có lịch sử lâu đời, có rất nhiều chi nhánh sau khi ra ngoài bởi vì thời gian dài dòng buồn chán, lịch sử thay đổi, hoặc là những nhân tố khác, có thể sẽ đổi thành dòng họ khác, điều này rất bình thường.” Thái An tiên quân nói.

Thật ra lời này của y cũng là sự thật.

Đừng nói mấy vạn năm, thời gian mấy trăm năm cũng đã đủ để cho một gia tộc hoàn toàn thay đổi, mấy vạn năm trôi qua,

càng là tình huống như thế nào cũng có thể phát sinh.

Không họ Dận Tự, cũng chưa chắc không phải là huyết mạch Yên thị, tình huống tương tự hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu lần.

Cho dù lui một vạn bước, tổ tiên Trường Ninh Vương thị này thật sự không phải nguồn gốc từ Dĩnh thị, vậy thì thế nào?

Quan hệ thông gia giữa các thế gia chính là chuyện bình thường. Giống như Chử thị bắt nguồn từ xa xưa, truyền thừa huyết mạch cổ xưa không biết bao nhiêu vạn năm, quan hệ thông gia càng phức tạp đến lẽ nào cũng không rõ, ai có thể cam đoan tổ tiên Trường Ninh Vương thị này chưa từng liên hôn với Chử thị?

Dừng một chút, Thái An tiên quân lại đổi thành vẻ mặt Trần khẩn, nhìn Vương Ly Từ nói: "Lão tổ tông từng nói, ngươi không muốn trở về cũng không sao, nhưng bên cạnh dù sao cũng phải có người chiếu cố. Như vậy đi, để cho Vô Sầu tiểu tử này hầu hạ bên cạnh ngươi, có nhu cầu gì thì nói với Vô Sầu, bảo hắn tìm nhà lấy."

Cái gì?!!!

Phù Vô Sầu nãy giờ vẫn im lặng bỗng dưng trợn tròn mắt, như bị sét đánh giữa trời quang, đầu óc ong ong.

Hắn đường đường là Chân Tiên chủng, tài năng rường cột của gia tộc tương lai, lại muốn hắn đi làm tiểu tùy tùng của Vương Ly Từ? Dựa vào cái gì?

"Làm sao? Ngươi không muốn?" Thái An tiên quân liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của hắn, trầm mặt lạnh lùng nói: "Không muốn cũng phải nguyện ý. Ai bảo ngươi gây ra đại họa, chọc giận Ly Từ muội muội ngươi. Lão tổ tông nói, gia tộc mắc nợ Ly Từ quá nhiều, về sau ngươi cứ ở bên cạnh nàng, thành thành thật thật bảo vệ nàng, đền bù khuyết điểm."

"Vâng, lão tổ tông…"

Vừa nghe giọng điệu này của Thái An tiên quân, Huyên Vô Sầu liền biết chuyện này đã không còn đường cứu vãn, đành phải đau khổ đáp ứng.

Thấy hắn coi như thức thời, Thái An tiên quân cũng yên lòng, lúc này liền cáo từ với Thanh Nguyên Thánh tử cùng với Vương Ly Từ, sau đó rời khỏi Vân Hải động thiên.

Bị Côn Bằng cô đơn lưu lại không lo nhìn Thanh Nguyên Thánh Tử, lại nhìn Vương Ly Từ, cảm giác mình bây giờ giống như là một con dê đợi làm thịt, lẻ loi hiu quạnh, chỉ có thể mặc cho người chém giết.

Ai! Sớm biết như thế, lúc trước hắn nói cái gì cũng sẽ không ngốc nghếch đuổi Vương Ly Từ đi. Không phải chỉ là ăn nhiều một chút sao, cùng hắn có quan hệ gì?

Thanh Nguyên Thánh Tử thấy dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu của Vương Ly Từ, lập tức thay sư muội làm chủ nói: "Người đâu, mời Anh Tuyền công tử đi xuống, dạy một chút quy củ của Vân Hải động thiên chúng ta."

"Vâng, Thánh tử điện hạ."

Hai tên thị vệ Thần Thông cảnh nghe tiếng liền xuất hiện, gọi Kỳ Vô Sầu ra đón khách Hiên.

"Tiểu sư muội, muội nghĩ như thế nào?" Thanh Nguyên Thánh Tử thấy bốn bề vắng lặng, cười tủm tỉm hỏi Vương Ly Từ tính toán.

"Cái gì gọi là ta nghĩ như thế nào?" Vương Ly Từ vẻ mặt ngu ngơ nói, "Dù sao nhận tổ quy tông là không thể nào, nhưng bọn họ thích ăn cho ta, ta cũng không tiện cự tuyệt."

"Là đạo lý này." Thanh Nguyên Thánh Tử đồng ý nói: "Bất quá chỉ cần ngươi tiếp những vật này, có phần tình nghĩa cung cấp nuôi dưỡng này, dù cho ngươi không chịu nhận tổ quy tông, bọn họ cũng sẽ tự động tuyên truyền, cột ngươi cùng bọn họ chung một chỗ. Đương nhiên, ngươi cũng không chịu thiệt thòi, mặc kệ nói như thế nào, Kính thị chính là Thánh tộc, thực lực tài phú hùng hậu, có thể giao hảo tự nhiên sẽ mạnh hơn so với trở mặt."

"Tiểu sư muội, Vân Hải động thiên chúng ta chỉ có một phần Vân Hải thánh đồ, không nói đến thánh đồ đã bị ta kế thừa, cho dù không có kế thừa, con đường này cũng chưa chắc phù hợp với ngươi. Theo ta thấy, sư tôn hơn phân nửa là dự định mang ngươi đi Thái Sơ Đạo Cung xông vào một lần, đến lúc

đó phía sau ngươi có Vân Hải động thiên cùng Chư thị cùng ủng hộ, ít nhất trên bối cảnh sẽ có ưu thế."

"Nhưng mà…" Vương Ly Từ có chút do dự nói: "Con thật sự không phải huyết mạch Yên thị, như vậy có thể không tốt lắm không?"

"Không có gì không tốt." Thanh Nguyên Thánh Tử chớp mắt, vẻ mặt phong quang trăng sáng, "Tiểu sư muội ngươi chỉ cần duy trì ba yếu điểm, không thừa nhận, không phủ nhận, không cự tuyệt! Cùng lắm thì chờ sau khi ngươi thăng chức rất nhanh, hồi báo một chút đầu tư của Yên thị là được."

"Cái này…" Vương Ly Từ chớp mắt nhìn Thanh Nguyên Thánh tử, biểu lộ giống như phát hiện đại lục mới: "Nhưng mà sư huynh, bộ dạng này nghe giống như là cặn bã nam."

"…" Thanh Nguyên Thánh Tử.

…

Vực ngoại ma giới.

Mảnh huyết nguyệt này bao phủ xuống đất vô cùng rộng lớn, giống như vô biên vô hạn, nhưng chung quy lại nó vẫn có điểm cuối.

Tại vùng biên thuỳ cách lãnh địa cực kỳ xa xôi của hai vị Minh Sát và Âm Quát, xuyên qua một khu vực gió lốc hư không hỗn loạn, có thể đến một di tích cổ chiến trường bí ẩn.

Vị trí của khu cổ chiến trường này, trên ý nghĩa mà nói, kỳ thật đã không thể coi là ma vực.

Nó nằm giữa một vùng hư không.

Không biết qua bao nhiêu vạn năm, vùng hư không này sớm đã trở thành một vùng phế tích, chỉ có những bức tường đổ nát ngẫu nhiên trôi qua trong hư không kia, bức tường hoàng cung bị phá nát, cột đình bị bẻ gẫy vẫn có thể thấy được quá khứ trước đây.

Mà trung tâm phế tích lơ lửng một hạt nhân năng lượng đường kính mấy chục dặm.

Nó không ngừng tản ra năng lượng khủng bố chung quanh, những năng lượng này hóa thành quang mang đỏ thẫm, trong

không gian vặn vẹo tạo thành hiệu quả phiêu dật như sợi dây lụa, nhìn vừa quỷ dị lại hoa lệ.

Đây là một viên 【Hạch tâm thế giới】.

Cái gọi là 【Hạch Tâm】 của thế giới, chính là không gian hạch tâm lưu lại sau khi thế giới sụp đổ, trong đó ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố.

Loại hạch tâm thế giới này, thường thường đều sẽ trở thành động lực hạch tâm sử dụng.

Viên này hiển nhiên đã từng bị dùng để sử dụng như một tạo vật cỡ lớn, chỉ là hiện giờ nơi này đã trở thành một phế tích hoang vu, cũng chỉ có viên thế giới hạch tâm này làm nơi phát ra năng lượng, vẫn tản ra dao động năng lượng mênh mông như ngày đêm.

Ở trung tâm thế giới không ngừng phóng xuất ra năng lượng kịch liệt ảnh hưởng, không gian một mảnh phế tích này đều là vặn vẹo cực độ, cùng không gian bình thường hoàn toàn là hai khái niệm.

Trong không gian vặn vẹo cực độ này, không gian dịch chuyển, cùng với thuấn di các loại thủ đoạn đều sẽ bị quấy nhiễu cùng hạn chế.

Thậm chí, trong không gian vặn vẹo này còn ẩn giấu một số mảnh vỡ không gian, cùng với mảnh vỡ tạo vật, chúng không ngừng xuyên qua trong không gian vặn vẹo, giống như thích khách ẩn núp, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm sau lưng kẻ xâm nhập.

Nếu Ma tộc thực lực hơi yếu một chút mà tiến vào khu vực này, sợ là ngay cả chết cũng chưa chắc biết chết như thế nào.

Cũng bởi vì nguy hiểm, không biết bao nhiêu vạn năm qua, nơi này đều không có ma tích, thậm chí ngẫu nhiên có Ma Vương, Ma Thần đi ngang qua mảnh phế tích này, đều tránh xa xa, căn bản sẽ không tới gần, tự nhiên cũng sẽ không phát hiện được di tích này.

Nhưng giờ phút này, trong phế tích mấy vạn năm đều không Ma Dược lại nghênh đón khách nhân.

“Đáng chết!”

Trong tiếng mắng chửi phẫn nộ, một ma thần tóc bạc mắt vàng, thân hình cực kỳ tương tự nhân loại xuất hiện trong không gian vặn vẹo.

Nhìn ngoại hình kia, lại là Minh Sát Ma Thần.

Ma Dực to lớn phía sau nó không ngừng vỗ đập, thân hình không ngừng cực tốc bay vút, né tránh tạo vật nhân tạo tốc độ cực nhanh cùng với không gian mảnh vỡ tập kích.

Từng đạo Minh Sát khí nồng đậm tung hoành quanh thân nó, mỗi lần có mảnh vỡ không gian trốn tránh không kịp, hoặc là tạo vật nhân tạo xâm nhập đến phụ cận, sẽ bị Minh Sát khí nồng đậm này đánh lui.

Nhưng dù vậy, bộ dáng của nó vẫn vô cùng chật vật, không chỉ quần áo trên người rách rưới, trên người còn đông một khối đụng bị thương, tây một khối cắt vết thương, tựa như mới từ bên trong nạn dân chạy ra.

Không có biện pháp, những người này tạo vật và mảnh vỡ không gian căn bản không xuất bài theo lẽ thường, có đôi khi rõ ràng nhìn mảnh vỡ tạo vật kia đang hướng về phía mình đánh tới, nửa đường lại bị không gian vặn vẹo đưa đi không biết địa phương nào, đồng dạng cũng có một ít mảnh vỡ tạo vật dưới tác dụng vặn vẹo không gian, bỗng nhiên xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở phụ cận, căn bản không cách nào đoán trước.

Cho dù dốc hết toàn lực chặn lại, vẫn khó tránh khỏi bị thương.

Thật vất vả liên tiếp chống đỡ mấy đạo mảnh vỡ tạo vật tập kích, ma dực của nó đập xuống, nhanh chóng xuyên qua một mảnh không gian vặn vẹo, trốn vào trong một mảnh tạo vật hình dạng tương đối hoàn chỉnh, lúc này mới thở dài một hơi.

Có thể tồn tại trong không gian vặn vẹo hỗn loạn này đến nay, chất liệu tạo vật của những người này không thể nghi ngờ, trốn ở bên trong, tương đối cũng có thể an toàn hơn một chút.

Nhưng dù vậy, nó vẫn nhớ lại kinh hiểm vừa rồi, vẫn là không nhịn được hùng hùng hổ hổ: “Âm Quát, địa phương quỷ quái này bản Ma Thần là rốt cuộc không thể nán lại được nữa.”

“Minh Sát, ý chí của ngươi càng ngày càng bạc nhược.” Bên trong một khối tháp rách nát khác, Âm Quát Ma Thần đang cuộn mình trốn ở bên trong, nghe vậy bất mãn trách mắng, “Có chút nguy hiểm như vậy cũng không chịu nổi, khó trách những năm gần đây, thực lực của ngươi không ngừng đi xuống dốc, địa bàn một nhỏ lại nhỏ.”

“MệtMMM!” Minh Sát Ma Thần bạo phát thô đạo, “Lão tử mấy năm nay đi xuống đường dốc, còn không phải bởi vì lên tặc thuyền này?! Việc này ta không làm, ngươi tự làm!”

“Minh Sát, Âm triện, các ngươi đều nguôi giận, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Thấy bọn họ lại muốn cãi nhau, bên cạnh truyền đến một thanh âm khác giống như trong đường ống phá tổn.

Đó là một Ma Thần cả người mọc đầy lân phiến màu đỏ thẫm, trên đầu mọc ra sừng rồng khổng lồ, toàn thân đều tản ra khí tức hung hãn bá đạo ——Long Huyết Ma Thần, Chử Hạ Dương.

Lúc này bộ dạng Hạ Dương cũng có chút chật vật. Trên lân phiến màu đỏ đen cứng rắn trên người hắn dày đặc vết lõm, có vài chỗ thậm chí lõm xuống một khối, ngay cả sừng rồng trên đỉnh đầu cũng bị cắt mất một miếng nhỏ, rất rõ ràng lúc trước đã bị phiến không gian này mài mòn không ít.

Tuy nhiên, ỷ vào ma thân hộ giáp dày, tốc độ chữa trị cũng nhanh, hắn ngược lại không quá để ý, ngược lại còn có nhàn tâm hòa lão: “Minh Sát, kế hoạch này chúng ta trước trước sau đều làm hơn một trăm năm, ngươi bây giờ bỏ qua, không phải là để mọi cố gắng của mọi người đều uổng phí sao?”

“Long Huyết, không phải ta muốn từ bỏ, nhưng chuyện này quả thực là cố hết sức không có kết quả tốt.” Minh Sát Ma Thần căm giận nói: “Ngươi xem cái di tích cổ chiến trường này, khắp nơi đều là nguy hiểm trí mạng, còn chiếm giữ một cái hư không trùng tộc Mẫu Sào, một chi hư không Ám Nha tộc đàn. Bản Ma Thần vừa rồi thăm dò một khối khu vực kia, vậy mà bị một đám Ám Nha đuổi đến trời không cửa xuống đất không đường.”

“Cái nơi rách nát này thực sự đủ hung hiểm.” Long Huyết Ma Thần gật đầu, hiển nhiên cũng rất cảm xúc, “Bất quá chỉ cần chúng ta có thể nghênh đón Ma Chủ, liền có thể nhẹ nhõm thống nhất Ma giới, đến lúc đó ba người chúng ta tất nhiên sẽ được trọng dụng. Lấy đại năng Ma Chủ, đương nhiên có thể giúp ngươi một lần nữa ngưng tụ Minh Sát Chân Ma chủng, nhất mạch của ngươi cũng sẽ không đứt đoạn truyền thừa.”

Âm Quát Ma Thần cũng tỏ thái độ, nói lời hay ý kiến khuyên bảo: “Minh Sát, chúng ta tốn bao nhiêu công sức mới tìm được chiến trường cổ thất lạc này, lại hao tốn bao nhiêu thời gian tinh lực mới biết rõ tình trạng nơi này, nếu như bây giờ buông tha… Chỉ sợ cho dù ngươi lại đi nương tựa Cửu Ngục, thời gian cũng không còn kịp nữa.”

Sắc mặt Minh Sát Ma Thần giằng co một hồi, lẩm bẩm nói: “Âm Quát, bản Ma Thần xem như đã hoàn toàn bước vào con thuyền tặc của ngươi, nếu như ngươi không thể nghênh đón Ma Chủ trở về, bản Ma Thần và ngươi không đội trời chung.”

“Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Vẻ mặt Âm Quát Ma Thần kiên định, đáy mắt dấy lên quang mang nóng rực, ngữ khí cuồng nhiệt không gì sánh được.

Thấy thế, Long Huyết Ma Thần Chử Hạ Dương tự nhiên cũng tru lên hai câu giống như đánh máu gà, bất quá trong lòng lại cảm khái vạn phần.

Thằng nhãi Vương Thủ Triết kia thật là xấu, lại có thể nghĩ đến lợi dụng Ngô Thao Ngôn lừa gạt Âm Chiếu ma thần, khiến hai đại ma thần Âm Quát và Minh Sát cam tâm tình nguyện đánh phó bản, tìm tiên kinh cho hắn.

Đương nhiên, có thể làm cho Âm Quát Ma Thần tin tưởng không nghi ngờ như thế, tự nhiên cũng không đơn giản như vậy.

Theo hắn biết, Vương Thủ Triết vì để cho Âm Dĩnh Ma Thần tin tưởng lời nói dối của hắn, trước sau đã truyền tin tức rất nhiều lần cho Âm Dĩnh Ma Thần, tỉ mỉ miêu tả “Ngô Dĩnh Ngôn” là khống chế Vương Thủ Triết như thế nào, lại làm thế nào thông qua Vương Thủ Triết nhét Vương thị vào trong sự

khống chế của hắn, mấy năm nay vì nghênh hồi Ma Chủ, đã chuẩn bị gì…

Trình độ tin tức kỹ càng, thậm chí cụ thể đến một chi tiết cụ thể nào đó, ngay cả tiêu hao tài nguyên cùng vốn cũng xứng đáng.

Nói thật, nếu không phải hắn biết rõ hết thảy đều là nói dối, ngay cả hắn cũng tin.

Về phần cổ chiến trường này, trí nhớ của Long Huyết Ma Thần đã có chút mơ hồ cùng xa xưa.

Hắn chỉ lờ mờ biết, vùng hư không này lúc trước xây dựng một hành lang không gian siêu cấp, là hành lang sinh mệnh giữa Ma giới và đại bản doanh Ma tộc.

Lúc trước Cầu Long Ma Chủ xâm lấn thế giới Thần Vũ, phát hiện Nhân tộc chống cự càng ngày càng lợi hại, thật lâu không bắt được, bởi vậy liên hệ đại bản doanh Ma tộc cầu viện.

Một đợt lớn viện quân, chính là thông qua cái "Siêu Không Gian Hành Lang" này, đã tới Ma giới, cũng bởi vậy mà áp chế được Nhân tộc.

Bất quá, lúc trước Thần Vũ Thánh Hoàng phát hiện viện quân Ma giới, nghĩ hết biện pháp biết rõ nguyên do, hơn nữa tổ chức động viên trọn vẹn ba chi viễn chinh quân tiến vào Ma giới, thông qua vòng sau tập kích sau đó đi tiến công không gian hành lang phía sau Ma giới.

Trong đó đệ nhất, đệ tam viễn chinh quân căn bản không thể đến 【hành lang không gian】, nửa đường toàn quân bị diệt.

Chỉ có quân viễn chinh đệ nhị trải qua muôn vàn hiểm trở, cuối cùng thành công mà đi tới hành lang không gian siêu thoát, trải qua một phen bất kể sinh tử, sau khi đồng quy tận thức tác chiến liều chết, cuối cùng thành công mà tạc nổ hành lang không gian siêu không gian của Ma tộc.

Cũng bởi vì vậy mà Ma Chủ và Đà Long Ma Chủ trong viện quân sinh ra mâu thuẫn và vết rách lớn, dẫn đến một loạt chiến tranh sau đó của Ma tộc thất bại.

Mà Ma giới trải qua một loạt rung chuyển, chiến bại, cùng văn minh đứt gãy, đoạn lịch sử kia cũng đã sớm bao phủ trong bụi

bậm, chỉ sợ sớm đã không có Ma tộc biết ở trong hư không vắng vẻ cùng hung hiểm như thế, rõ ràng còn có một di tích chiến trường cổ.

Nếu không, cũng sẽ không nhiều năm như vậy không có Ma Thần đến thăm dò di tích này.

Đương nhiên, cũng có lẽ có vị Ma Thần nào đó trong tay còn có ghi chép nơi này, nhưng cũng không dám tới tùy tiện thăm dò.

Một Ma Thần thế lực đơn độc tới nơi này thăm dò, tính nguy hiểm quá lớn. Nơi này không những hoàn cảnh nguy hiểm, không biết bắt đầu từ lúc nào, còn chiếm cứ Hư Không Trùng tộc cùng hư không Ám Nha hai loại sinh vật hư không nguy hiểm này, một ít thủ hạ tinh nhuệ tam Đại Ma Thần bọn hắn mang đến, cũng là trong lần lượt thăm dò hao tổn hầu như không còn.

“Kỳ quái, ngay cả Ma tộc đối với di tích chiến trường cổ đại này cũng biết rất ít, Thủ Triết kia làm sao lại biết được vị trí chính xác?” Trong lòng Hạ Dương âm thầm nói thầm: “Sai không phải như thế, hành động lần này cũng sẽ không “thuận lợi” như thế.”

Kỳ thật, đây chính là 《 Hạ Dương có điều không biết.

Thật ra Vương Thủ Triết nhận được nhiệm vụ từ bên [Học viện huấn luyện quan quân thần võ], tên là 【 Di vật mất của tập đoàn quân viễn chinh thứ hai 】.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nhiệm vụ.

Phàm là bảo điển, tiên kinh, tiên kinh, sau khi chủ nhân trước ngã xuống, theo lệ cũ đều phải thu hồi. Nhưng tình huống trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số quân đoàn trưởng, nguyên soái ngã xuống bên ngoài, tiên kinh bảo điển không thể kịp thời thu hồi.

Dưới loại tình huống này, học viện sẽ ban bố nhiệm vụ 【 Tìm về 】, do học viên trong học viện tìm về. Mà nếu muốn tìm về bảo điển cùng tiên kinh, học viện tự nhiên sẽ cung cấp tin tức tương quan. Đương nhiên, thời gian trôi qua quá lâu, học viện cung cấp manh mối hiện tại thực sự không nhiều lắm.

Đây là nhiệm vụ tìm về di vật thất lạc của quân đội viễn chinh thứ hai, cũng là một trong những nhiệm vụ có độ khó lớn nhất trong danh sách nhiệm vụ.

Như vậy nhiệm vụ cấp sử thi, cộng thêm địa điểm nhiệm vụ lại ở trong hư không hậu phương Ma tộc, nếu như phải dựa vào Vương thị tự mình hoàn thành, sợ là phải chờ sau khi nhất thống Ma giới mới được, bởi vậy Vương Thủ Triết suy nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có "Nhờ cậy" Âm Chá Ma Thần.

Thời gian, lại lặng lẽ trôi qua một đoạn.

"nhiệm vụ" của tam đại Ma Thần đã tiến vào bình cảnh kỳ.

Nguyên nhân là nơi nguyên soái viễn chinh quân thứ hai ngã xuống gần trung tâm phế tích, bây giờ chính là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất giữa hai tập đoàn hung thú Hư Không Trùng tộc và Hư Không Nha.

Cũng chính vào lúc này.

Âm Quát Ma Thần nhận được một phần tình báo do hình chiếu Ma Thần ở lại đại bản doanh truyền tới.

Sau khi xem xong, Âm Quát Ma Thần cũng thẹn quá hóa giận vỗ bàn một cái: "Con mẹ nó, lão nương cũng không muốn làm, Vương Thủ Triết kia hắn cho rằng hắn là ai? Không phải chỉ là "con rối" bị phân thân Đại Mị Hoặc Thuật của lão nương khống chế sao? Lại dám phê bình hành động của chúng ta quá chậm, nói cái gì mà làm không tốt, đồ ăn vàng cũng sắp nguội rồi."

Hạ Dương choáng váng.

Thủ Triết tiểu tử kia cũng quá chảnh.

Hắn thật sự không lo lắng lời nói dối của mình sẽ bị vạch trần.

Bất quá giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục hòa giải: "Âm Tranh, xin bớt giận, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Thần Vũ Thiên Khư bên kia lại phát sinh dị trạng, Ma Chủ đại nhân ý đồ phá vòng vây, kết quả bị tiện nhân Kỳ Thiên Ca kia chém một kiếm, lại lui về chỗ hạch tâm Thần Vũ Thiên Khư." Âm Quát Ma Thần căm giận nói.

“Sao có thể như thế? Ma Chủ đại nhân quá nóng nảy.” Phù Hạ Dương lập tức lộ ra vẻ mặt lo lắng, cố làm ra vẻ nói: “Nhưng tên Vương Thủ Triết kia ngược lại nói đúng. Phù, nếu như Phù Thiên Ca đã phát hiện Ma Chủ, nếu như kế hoạch của chúng ta không nắm chắc thì thế cục sẽ trở nên rất nguy hiểm. Một khi tàn hồn của Ma Chủ đại nhân bị chém giết, tất cả đều xong rồi.”

“Làm sao tranh thủ hành động?” Minh Sát Ma Thần tức giận nói, “Nhân mã của chúng ta đã tổn hao hầu như không còn, chẳng lẽ muốn ba người chúng ta đi đối đầu với sâu bọ và Ám Nha sao? Ngươi đừng quên, mẫu hoàng Trùng tộc và Ám Nha chiếm cứ vị trí hạch tâm đều là thực lực cấp Ma Thần, một khi bị bao vây, trong không gian hỗn loạn vặn vẹo cực độ này chúng ta ngay cả trốn cũng không thoát.”

“Cho dù như thế nào, bộ tiên kinh di lạc kia nhất định phải lấy đến tay.” Tâm tình Âm Quát Ma Thần cũng lắng đọng lại, hung hăng nói, “Nếu không, tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết kia không nâng lên được, Ma Chủ cho dù trở về, thực lực sợ cũng sẽ có tổn hại, không cách nào trở lại đỉnh phong.”

“Ta có một kế…” Hạ Dương nói: “Không bằng chúng ta lấy thân mạo hiểm một chút, chọc giận hai bên, dùng kế xua sói nuốt hổ, để Trùng tộc và Ám Nha hoàn toàn tự giết lẫn nhau.”

Nói xong, Hạ Dương kể lại cặn kẽ kế hoạch một lần.

“Liệu việc này có quá nguy hiểm không?” Trong lòng Minh Sát Ma Thần có chút chột dạ.

“Đúng là có chút mạo hiểm, nhưng cũng có tính khả thi.” Âm Quát hung hăng nói, “Thời gian không đợi ai, vì chủ thượng, liều mạng thôi!”

…

Mấy tháng sau.

Trong một đám hư không Trùng tộc cùng với hư không Ám Nha vây bắt, Tam Đại Ma Thần ra sức chém giết, rốt cục thành công thoát ly di tích phế tích chiến trường cổ, thoát khỏi truy binh.

Lúc này, bộ dáng của bọn chúng đã trở nên chật vật không chịu nổi.

Minh Sát Ma Thần chặt đứt hai cánh tay, miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, như là bị thứ gì đó gặm qua, Âm Quát Ma Thần gãy nửa cánh và một chân, Mính Hạ Dương thì toàn thân bị Trùng tộc cắn xé cơ hồ không có một khối thịt tốt, đều là thê thảm vô cùng.

May mà kế hoạch của bọn chúng thành công, chẳng những lấy được 【Xích Hà Tiên Kinh】 di lạc, thậm chí còn có một thanh Tiên Khí 【Xạ Nhật Tiên Cung】, cùng với bảo điển và đạo khí của mấy quân đoàn trưởng một bộ tập đoàn.

Mà với năng lực khôi phục cường đại của bản thân Ma Thần, mặc dù thoạt nhìn thương thế trên người bọn họ rất nặng, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian là có thể khôi phục.

Tuy nhiên, đối với Âm Chỉ Ma Thần yêu đẹp mà nói, tổn thất như vậy đã đột phá giới hạn tâm lý của nó. Kéo nửa cái chân còn sót lại, Âm Quát Ma Thần nghiến răng nghiến lợi, gần như là khàn giọng gào thét: “Tiểu tử Vương Thủ Triết kia, nếu không thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, lão nương muốn đích thân lột da hắn!”

…

Thời gian bất tri bất giác, lại một năm trôi qua.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết chậm rãi uống linh trà, trên bàn trước mặt hắn đang xếp ngay ngắn một bộ 【Xích Hà Tiên Kinh】, một cây Xạ Nhật Tiên Cung, cùng với ba bộ bảo điển, bốn món đạo khí, cùng với một quân kỳ tập đoàn quân tàn phá.

Những bảo vật này tùy tiện lấy ra một kiện, đều đủ để cho người thèm nhỏ dãi không thôi, hôm nay lại chen chúc ở trên một cái bàn, bảo quang mông lung chảy xuôi, làm cho người hoa mắt không thôi.

Rất hiển nhiên, những thứ này đều là từ Âm Bạt Ma Thần bên kia gián tiếp đưa trở về.

Hồi tưởng lại nhiệm vụ lần này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng phức tạp.

Kế hoạch nhiệm vụ lần này quả thực không dễ dàng, trước sau hao phí của hắn hơn một trăm năm mươi năm. Vì để Âm Quát Ma Thần tin tưởng mình không nghi ngờ, hắn bịa lời nói dối cũng sắp tin rồi.

Quá mệt mỏi ~

Cũng may thu hoạch không tệ, hết thảy đều đáng giá.

…

chương 5:/chương thứ năm Thủ Nghiệp Thừa Tiên Kinh! Tin dữ Trường Xuân

…

Tuy nhiên, bộ 【Xích Hà Tiên Kinh】 này chính là tiên kinh của một bộ phương hướng Hỏa Chi Đại Đạo, không phù hợp thuộc tính của Vương Thủ Triết. Nếu hắn cưỡng ép kế thừa cũng không phải không thể, đồng thời cũng có thể được tiên kinh tẩy lễ mà tăng huyết mạch lên tới cấp bậc thánh tử.

Nhưng nếu đã làm như vậy thì quá lãng phí.

Có lẽ đối với Âm Quát Ma Thần mà nói, nàng chỉ muốn nâng cao huyết mạch của Vương Thủ Triết, "Đoạt xá" cho Ma Chủ tương lai, nhưng Vương Thủ Triết há có thể có suy nghĩ giống như Âm Quát Ma Thần?

Tu sĩ hệ hỏa gia tộc không ít, tỷ như Tứ muội muội Vương Lạc Đồng, Thất Vương Thủ Nghiệp, lão Bát Vương Thủ Minh, trong số hậu bối cũng có không ít huyết mạch hệ hỏa.

Ví dụ như Vương Ninh Hi, nếu như tương lai phải dựa vào tiên kinh thì nhất hỏa nhất thủy.

Nhưng tiên kinh chỉ có một bộ, vậy nhất định phải có cấp bậc ưu tiên.

Chỉ là suy nghĩ một chút, Vương Thủ Triết liền phân phó nói: "Người đâu, lập tức truyền tin cho Vương Thủ Nghiệp, bảo hắn mau tới gặp ta."

"Vâng, gia chủ."

Ngoài viện, gia tướng sau khi được lệnh lập tức đi lập tức đưa tin.

Bây giờ Vương thị đã nắm giữ kỹ thuật đưa tin tức.

Đây là một bộ tạo vật luyện khí kết cấu phức tạp, bao gồm tần suất năng lượng dao động tháp bao trùm, phát ra năng lượng, truyền bá, tiếp nhận dụng cụ phiên dịch, thậm chí còn có chức năng phòng ngự nghe trộm mã mật.

Tuy nhiên, bị giới hạn bởi kỹ thuật hiện tại, bây giờ hệ thống truyền tin dao động năng lượng tiếp thu phiên dịch còn khá cồng kềnh, không thể mang theo bên người, chỉ có thể lắp vào địa điểm cố định, dùng để tiếp thu tín hiệu dao động năng lượng và phiên dịch.

Bất quá, so với tính lợi hại của nó trong truyền tin, đây căn bản không tính là chỗ thiếu hụt gì lớn.

Chỉ cần năng lượng dao động tháp dùng để bắn và chuyển phát tín hiệu đã được xây dựng rất nhiều, tín hiệu được bao trùm rất rộng, trong phạm vi tín hiệu, tin tức có thể trong nháy mắt truyền đến.

Bộ hệ thống này được sinh ra, đương nhiên phải quy công cho các thành viên nghiên cứu tinh anh trong viện nghiên cứu của Vương thị hiện giờ càng ngày càng nhiều.

Đừng thấy Vương Thủ Triết là người xuyên việt, nhưng hắn cũng chỉ hơi hiểu biết một chút về phần lớn kỹ thuật, trong mắt một đám nghiên cứu viên của viện nghiên cứu Vương thị hiện giờ, gia chủ cũng chính là "Trí tưởng tượng phong phú", tính cách suy nghĩ phát tán tương đối mạnh.

Dùng một số nhân viên nghiên cứu Cảnh Trực để nói, gia chủ ngoại trừ thỉnh thoảng có thể lừa dối một ít phương hướng nghiên cứu ra, cái rắm cũng không biết một cái.

Được rồi, không hiểu thì không hiểu.

Dù sao Vương Thủ Triết cảm thấy có thể lập tức truyền tin là được, về phần nguyên lý hoặc không giống với Địa Cầu, đều không quan trọng.

Trong các sản nghiệp dưới trướng Vương thị hiện giờ hơn phân nửa đều đã lắp hệ thống thông tin tức, Vương Thủ Nghiệp thường ở Vương thị tổng ty luyện đan đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhận được tin tức, Vương Thủ Nghiệp lập tức chạy tới tiểu viện Thủ Triết.

"Tứ ca, ngài gấp gáp tìm ta tới là vì chuyện gì?" Vương Thủ Nghiệp cung kính hành lễ.

Một trăm năm mươi năm qua đi, Vương Thủ Nghiệp bây giờ cũng đã hơn ba trăm tám mươi tuổi, khí chất cũng trở nên thành thục ổn trọng hơn, thậm chí còn để lại một ít chòm râu, rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhưng khí tức ẩn chứa trong cơ thể hắn cường đại, lại làm người ta ghé mắt. Nhiều năm trôi qua như vậy, một mực chuyên chú luyện đan cùng Vương Thủ Nghiệp tu luyện, tu vi cũng đạt tới Thần Thông cảnh tầng ba.

"Ngồi xuống uống một ngụm trà rồi nói tiếp." Vương Thủ Triết tự mình châm trà hỏi: "Gần đây không luyện đan?"

"Tứ ca, hiện tại ta luyện chế thất phẩm đan dược đã không có áp lực quá lớn, xác xuất thành công cực cao." Vương Thủ Nghiệp uống trà trả lời, "Trọng yếu tinh lực đều là đặt ở trên bát phẩm Tiên Đan, nhất là Bát Phẩm Thoát Thai Tiên Đan, tỷ lệ thành đan khi một mình luyện chế hơi thấp. Bởi vậy mỗi một lần luyện chế, đều sẽ tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, cẩn thận nghiền ngẫm sau đó lại luyện lò thứ hai."

Tài liệu chính của Bát Phẩm Thoát Thai Tiên Đan chính là 【Vạn Tuế Thạch Liên Hoa】. Luyện chế một lò Thoát Thai Tiên Đan liền cần một khỏa nguyên vẹn, lại thêm các loại tài liệu phụ, giá thành một lò phải một hai ngàn vạn tiên tinh, nếu như thành đan năm viên mà nói, cơ bản có thể bảo vệ gốc rễ, sáu viên bắt đầu đã có lời.

Nhưng trên thực tế, hiện giờ toàn bộ Luyện Đan Sư trong phạm vi toàn thế giới, còn không có một người nào có thể tự mình luyện chế Thoát Thai Tiên Đan, cơ bản đều thua lỗ.

Không có biện pháp, số lượng tài liệu chính của Thoát Thai Tiên Đan rất thưa thớt, thành tài rất chậm chạp, cho dù Tiên Triều vẫn luôn bồi dưỡng quy mô lớn, cũng chỉ có thể cam đoan cách mỗi vài chục năm sẽ có mấy đóa thành thục.

Số lần luyện đan ít ỏi, độ thuần thục đương nhiên cũng tăng chậm.

"Ngươi nha, chính là quá bảo thủ." Vương Thủ Triết cười nói: "Trong nhà chúng ta hiện tại nguyên vật liệu của đan dược bát phẩm còn có một ít, hơn nữa năng lực xúc tác hiện tại của ta đã xưa đâu bằng nay, ngươi cần gì keo kiệt xui xẻo như thế?

Ngươi khi còn bé ta đã nói với ngươi rồi, luyện đan chính là dựa vào tay mà quen thuộc, giai đoạn đầu kém cỏi coi như là đầu tư, giai đoạn sau có thể kiếm được đầy bồn đầy bát."

"Nhưng Tứ ca…" Vương Thủ Nghiệp sắp khóc: "Từ khi ta mười tuổi bắt đầu học luyện đan đến nay, chỉ với bản thân ta vẫn lỗ vốn, mỗi lần sau khi ta luyện thành một loại đan dược chuẩn bị kiếm chút tiền, ngươi nhất định phải để ta trùng kích độ thuần thục cao hơn phẩm giai. Cả ngày ngài nói hậu kỳ, hiện tại ta đã là luyện đan sư bài danh trước năm trên thế giới, còn chưa tới hậu kỳ sao? Ngài biết người khác xưng hô với ta như thế nào không? [Thiếu tiền Đan Thánh Vương Thủ Nghiệp]."

Lòng Vương Thủ Nghiệp rất mệt mỏi.

Hắn một mực không muốn làm bại gia tử, muốn kiếm tiền vì gia tộc, nhưng kết quả lại là đẳng cấp luyện đan sư càng cao, thiệt thòi càng nhiều. Cũng may toàn bộ tổng ty luyện đan kiếm tiền, hơn nữa còn kiếm được không ít. Nếu không, Vương Thủ Nghiệp thật cảm thấy mình thẹn với liệt tổ liệt tông, muốn tìm một cái động đất chui vào.

"Lão Thất cậu chớ nóng vội." Vương Thủ Triết an ủi: "Trước mắt trong nhà không thiếu tiền, tổng ty luyện đan cũng rất kiếm tiền, nhiệm vụ chủ yếu của cậu vẫn là trước tiên trùng kích độ thuần thục của mấy loại tiên đan bát phẩm, lỗ chút tiền thì tính là gì? Thời gian mới là quan trọng nhất."

"Hơn nữa, hiện tại hàng rào giữa chúng ta cùng Thánh Vực Đại Thế Giới sắp bị phá vỡ, bên kia giá hàng không giống với bên chúng ta. Chúng ta gọi là Bát Phẩm Tiên Đan, nhưng bên người ta bất quá chỉ gọi là Bát Phẩm Đan, nguyên vật liệu cùng thành phẩm đan dược giá cả đều tương đối thấp, ngươi không có độ thuần thục, làm sao cùng người ta cạnh tranh? Thủ Nghiệp a, ngươi là đệ nhất Luyện Đan Sư trong nhà, ánh mắt cùng cách cục phải thả dài ra một chút."

"Vâng, Tứ ca, ta đều nghe lời ngươi." Vương Thủ Nghiệp cuối cùng vẫn quyết định nghe Tứ ca, nên phá gia tiếp tục phá sản, sau đó lại yếu ớt hỏi một câu, "Tứ ca, đan dược càng đáng giá, một khi mở ra Thánh Vực Đại Thế Giới, giá cả sẽ giảm mạnh.

Chúng ta có nên nhân cơ hội giảm bảy tám phần đan dược, xuất hàng các loại hay không?"

"Không cần." Vương Thủ Triết lắc đầu nói: "Bây giờ Vương thị chúng ta đã chiếm lợi nhuận khổng lồ, không cần phải hố người một nhà ở thế giới Thần Võ. Mọi người tích góp chút tiền mua thất bát phẩm đan dược không dễ dàng gì, chớ để mất danh vọng và danh vọng của người khác. Từ nay về sau, toàn bộ thế giới Thần Võ đều là nền tảng của chúng ta."

Huống chi, vật tư chiến lược như Thoát Thai Tiên Đan, nhập khẩu từ ngoại vực chung quy không phải kế lâu dài. Vẫn phải nâng cao trình độ kỹ thuật của mình lên mới càng có lợi cho phát triển trong tương lai.

Cho nên, so với trực tiếp tiến miệng thoát thai tiên đan, hắn kỳ thật càng có khuynh hướng từ Thánh Vực vào miệng các loại tài liệu luyện đan cùng với tài liệu luyện khí, dùng để bồi dưỡng nhân tài kỹ thuật bản thổ.

Đương nhiên, giai đoạn đầu khẳng định vẫn sẽ được mở miệng một ít Thoát Thai Tiên Đan, trước tiên phải nâng cao tư chất của một bộ phận nhân tài.

"Vẫn là Tứ ca nghĩ chu đáo." Vương Thủ Nghiệp kỳ thật cũng là từ đáy lòng tán thành lời Tứ ca nói.

Không hổ là Tứ ca, mục tiêu của hắn từ trước đến nay là mang theo mọi người cùng nhau phát tài, mà không phải ở trên người mình keo kiệt xui khiến. Loại cách cục này, sợ là so với Thánh Hoàng lúc trước cũng không kém bao nhiêu.

"Bộ 【Xích Hà Tiên Kinh】 này do ngươi kế thừa, lấy huyết mạch Thiên Tử Đinh hiện tại của ngươi, ước chừng có thể đến Thiên Tử Bính đẳng thiên thượng, chỉ cần tài nguyên đuổi kịp, tương lai ít nhất cũng là Chân Tiên cảnh trung kỳ." Vương Thủ Triết vung tay lên, Xích Hà Tiên Kinh liền bay đến trước mặt Thủ Nghiệp.

"Tứ ca… Ta…" Vương Thủ Nghiệp vội vàng đứng lên nói: "Ngài còn chưa có tiên kinh, ta làm sao có thể…"

"Được rồi được rồi." Vương Thủ Triết cười khoát tay nói: "Huynh đệ chúng ta cần gì phải so đo những thứ này? Huống

chi thuộc tính tiên kinh này không phù hợp với ta. Sau này tiên kinh nhà chúng ta chắc chắn sẽ không thiếu.”

“Đa tạ Tứ ca.” Sau khi Vương Thủ Nghiệp hơi do dự, vẫn nhận lấy Xích Hà Tiên Kinh: “Sau khi có tiên kinh, có lẽ ta luyện đan bát phẩm có thể nhẹ nhõm một chút, tranh thủ sớm ngày lợi nhuận.”

Kế thừa tiên kinh cũng không phải chuyện một hai ngày, sau khi cầm tiên kinh, Vương Thủ Nghiệp cũng không lập tức rời đi. Hai huynh đệ cực kỳ hiếm có cùng nhau uống trà nói chuyện, sau khi ăn xong cơm chiều mới tan cuộc.

Đợi Thủ Nghiệp rời đi, Vương Thủ Triết rảnh rỗi thì cầm lấy lá cờ quân đội tập đoàn tàn phế kia, bắt đầu nghiên cứu.

So với quân kỳ quân đoàn, nếu như quân kỳ tập đoàn thời kỳ Thần Võ bảo tồn hoàn chỉnh, khí linh còn đó, giống như là một kiện tiên khí.

Chỉ tiếc, Vương Thủ Triết kiểm tra một chút, phát hiện mức độ tổn hại của nó thật sự quá lợi hại, khí linh cũng đã triệt để tiêu tán, phải giao cho Vương Ninh Hi bọn họ xử lý một chút, mới biết được có thể sửa chữa được hay không.

Tuy nhiên, đoàn đội của Vương Ninh Hi hiện tại đang chữa trị Đại Na Di trận bàn, cần phải hoàn thành công tác mới có thể tiếp nhận quân kỳ tập đoàn.

Tạm thời không vội, Vương Thủ Triết thuận tay thu lại quân kỳ tập đoàn quân, chuyển sang cầm lấy cây Xạ Nhật Tiên Cung kia, chuẩn bị nghiên cứu một chút.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn thử câu thông khí linh.

Bỗng dưng.

Một gia tướng đưa tin vội vàng tiến vào viện, gấp giọng bẩm báo nói: “Khởi bẩm gia chủ, Lũng Tả học cung truyền đến tin tức, nói là Trường Xuân thượng nhân đại hạn đã tới, đã tiến vào thời khắc hấp hối, nếu có thể, mời ngài đi qua nhìn hắn một lần cuối cùng.”

“Cái gì?”

Vương Thủ Triết đứng phắt dậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Trường Xuân thượng nhân bây giờ đã một ngàn một trăm mấy chục tuổi rồi, cho dù là vì đột phá Trường Sinh thụ đến cửu giai kéo dài một đợt thọ nguyên, thọ nguyên cũng đã sớm tiến vào đếm ngược, đối với việc này, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng sự tình đến trước mắt vẫn như cũ là làm cho tâm tình của hắn cực kỳ sa sút.

Những năm gần đây, Trường Xuân thượng nhân thường đến Vương thị dưỡng lão viện ở một thời gian ngắn, nhưng hắn lại thật sự không dứt bỏ được Trường Xuân cốc, thi thoảng sẽ trở về nghỉ ngơi một thời gian. Vương Thủ Triết cũng ba phen mấy bận dùng năng lượng bổn nguyên sinh mệnh giúp hắn kéo dài mạng sống, xem như kéo dài tuổi thọ của hắn trên phạm vi lớn.

Đáng tiếc, Tử Phủ chung quy là Tử Phủ, bất nhập thần thông, thọ nguyên có thể kéo dài đến hơn một ngàn tuổi đã là cực hạn, còn muốn kéo dài, cho dù là Vương Thủ Triết cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hắn cũng từng có ý khuyên Trường Xuân thượng nhân đề thăng tư chất, tu luyện thăng cấp. Đáng tiếc Trường Xuân thượng nhân tuy lớn tuổi, thực tế tu vi cũng chỉ là Tử Phủ cảnh sơ kỳ, cộng thêm thân thể lớn tuổi có thể thoái hóa nghiêm trọng, tu vi không lùi bước cũng đã không tệ, hắn tự biết đột phá vô vọng, cự tuyệt đề nghị của Vương Thủ Triết.

Mà bây giờ, chịu đựng nhiều năm như vậy, hắn cuối cùng vẫn không chịu nổi…

Hơi lấy lại bình tĩnh, Vương Thủ Triết cũng không quan tâm đến việc nghiên cứu Xạ Nhật Tiên Cung nữa, tiện tay liền thu tất cả mọi thứ lại, sau đó trở về viện của mình nói với Nhược Lam một tiếng, bảo nàng chăm sóc tốt nhà mình, một mình bay lên trời, bay thẳng lên trời, hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh bay về phía Lũng Tả Học Cung.

Lần này đến Học Cung, Vương Thủ Triết không ngồi phi liên.

Thứ nhất, tu vi hiện giờ của hắn đã đạt tới Thần Thông cảnh tầng bảy, bước vào Thần Thông hậu kỳ, lúc phi hành vô luận là tốc độ hay là độ bền bỉ, cũng không phải phi liên tầm thường có thể so sánh. Thay vì ngồi phi liên, còn không bằng chính mình bay.

Trên thực tế, từ sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, Vương Thủ Triết đã không thích ngồi phi liên nữa, cho dù ngồi ở chỗ nào thì cũng chỉ có đường xá cực kỳ xa xôi, để tiết kiệm sức lực mới ngồi.

Hiện giờ thời hắn đang rất gấp, Trường Xuân cốc đối với hắn bây giờ cũng không xa, đương nhiên sẽ không ngồi phi liên.

Thứ hai, lần này tình huống đặc thù, Tông Côn lại vừa vặn không ở nhà. Nếu lúc này tìm hai cao giai Nguyên Thủy Thanh Long thay hắn kéo phi liên chở hắn đi qua bôn tang, không khỏi quá mức phô trương, phô trương quá mức.

Trên bầu trời tầng mây, Chử Phong Liệt.

Vương Thủ Triết chắp tay sau lưng quan sát tầng mây, huyền khí dồi dào hóa thành hào quang sáng lạn bao bọc toàn bộ thân thể hắn, hình thành một tầng bảo thuẫn huyền khí dạng dây chuyền, cố gắng giảm bớt sự quấy rối của gió.

Bên ngoài Huyền khí hộ thuẫn mơ hồ có một tầng không gian dao động vặn vẹo.

Đây chính là thuật phi độn kết hợp với pháp tắc không gian, so với tốc độ phi độn của tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi bước vào tầng gió mạnh, độn tốc của Vương Thủ Triết dần dần tăng nhanh.

Rất nhanh, độn tốc của hắn đã tăng đến tốc độ tuần hành hợp lý nhất. Đây đương nhiên không phải là tốc độ nhanh nhất của hắn, nhưng dưới tốc độ này, huyền khí của hắn tiêu hao bình ổn chậm chạp, có thể liên tục phi hành hơn mười canh giờ.

Dù vậy, tốc độ của Vương Thủ Triết cũng cực nhanh, không kém bao nhiêu so với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường.

Xuất phát từ Trường Ninh Vương thị đến Lũng Tả Học Cung, khoảng cách phi hành thẳng tắp ước chừng hơn vạn dặm. Mà tốc độ phi độn trước mắt của Vương Thủ Triết ước chừng ba nghìn sáu trăm dặm mỗi canh giờ.

Tốc độ này đã rất nhanh, gần như không khác với tốc độ du hành máy bay dân du trên Địa Cầu ở kiếp trước.

Đương nhiên, hắn cũng có thể bạo phát ra tốc độ, thậm chí có thể thông qua liên tục thuấn di, trong khoảng thời gian ngắn tập kích tiến lên hơn ngàn dặm thậm chí là mấy ngàn dặm.

Chỉ là làm như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều huyền khí, chỉ thích hợp cho truy địch hoặc là chạy trốn, cũng không thích hợp để đi đường dài.

Thời gian ba canh giờ thoáng cái đã qua.

Rất nhanh, trường xuân cốc của Lũng Tả học cung quanh năm cỏ cây um tùm, cây xanh râm mát liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Thân hình Vương Thủ Triết nhoáng lên một cái, bỗng nhiên gia tốc đáp xuống, chỉ trong chớp mắt đã từ trên trời giáng xuống, chậm rãi đáp xuống lơ lửng ở trên không của Trường Xuân cốc.

Lúc này, tổng lượng huyền khí của hắn ước chừng còn lại khoảng bảy phần, hơn nữa còn đang nghỉ ngơi, mỗi một hơi thở, huyền khí đều đang khôi phục với tốc độ chậm rãi.

Vì Vương Thủ Triết không che giấu hành tung, uy áp Thần Thông cảnh mạnh mẽ kia cho dù không tận lực phóng thích, vẫn mênh mông như biển rộng, đủ để khiến tu sĩ tu vi hơi thấp run sợ trong lòng.

Hắn đến, tự nhiên dẫn tới trong Trường Xuân cốc rối loạn tưng bừng.

Bỗng dưng.

Một bóng người lăng không bay lên, xuyên qua phạm vi trận pháp hộ cốc nghênh đón: “Có phải Thủ Triết sư đệ đã tới?”

Người tới là một nam tử trung niên.

Hắn nhìn qua ước chừng bốn năm mươi tuổi, trên mặt để chút râu, diện mạo thường thường không có gì lạ, một đôi mắt thậm chí còn có vài phần hèn mọn bỉ ổi, chỉ có thân hình coi như rộng rãi thẳng tắp, vãn hồi mấy phần khí chất.

Hắn giống như là có một hồi không ngủ, cả người thoạt nhìn đều vô cùng mệt mỏi, trong đôi mắt vốn có chút hèn mọn bỉ ổi kia, càng ẩn chứa bi thương nồng đậm.

Người này chính là Cẩm Sơn sư huynh đại danh đỉnh đỉnh.

Mặc dù tính tình Cẩm Sơn sư huynh hơi có chút cổ quái bỉ ổi, khả năng vô cùng xuất chúng, bản tính trên mặt cũng là thiện lương.

Lúc trước, hắn đầu tiên là dẫn dắt các sư huynh đệ Trường Xuân cốc đi theo Vương Tông An ở Đạt Lạp đại hoang mạc làm việc, sau đó lại theo Vương Tông An chủ trì khai phá ngoại ma giới ngoại vực, tiền thực sự kiếm được không ít, giá trị công huân cũng đủ. Dựa vào đập tiền nện công huân, hắn thành công tăng tư chất huyết mạch lên tới đại thiên kiêu, tu vi cũng tăng lên tới Tử Phủ cảnh, trở thành Tử Phủ thượng nhân được người tôn trọng.

Những năm gần đây, hắn biến hóa rất lớn, người cũng so với trước kia thành thục trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng ngại vì thanh danh của hắn lúc trước, cho đến nay vẫn chưa tìm được bạn gái thích hợp.

“Cẩm Sơn sư huynh.” Vương Thủ Triết nghiêm nghị gật đầu chào hắn, cũng không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Đưa ta đi xem sư tôn trước đã.”

“Được. Sư tôn đang chờ ngươi đó.”

Cẩm Sơn sư huynh cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp gật gật đầu rồi xoay người hạ xuống.

Dưới sự dẫn dắt của Cẩm Sơn, Vương Thủ Triết nhanh chóng rơi xuống trong Trường Xuân cốc, đi tới trước căn nhà nhỏ phong cách cổ xưa của Trường Xuân thượng nhân.

Một đường đi qua, ngoại trừ độ đậm đặc linh khí trong cốc hơn trước mấy lần, đại khái cảnh sắc Trường Xuân cốc không thay đổi, linh điền vẫn là những linh điền kia, các đệ tử ở các cấp độ tuổi trong cốc, cũng đều có đủ mọi thứ.

Canh giữ trước phòng nhỏ là một người trẻ tuổi mày rậm mắt to, áo bào xanh chập chờn, khí chất trầm ổn, tu vi cũng không tầm thường, đã có thực lực Thiên Nhân cảnh.

Hắn vừa thấy Cẩm Sơn liền vội vàng tiến lên nghênh đón, hướng hai người chắp tay hành lễ: “Bái kiến sư tôn. Ra mắt chân nhân.”

“Thủ Triết sư đệ, đây là Hạ Hầu Minh Đức đệ tử của ta.” Cẩm Sơn sư huynh thuận miệng giới thiệu một câu, sau đó kéo Vương Thủ Triết vào phòng ngủ trong nhà gỗ.

Trên giường trong phòng ngủ, Trường Xuân thượng nhân đang yên tĩnh nằm ở phía trên, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh.

Cho dù là đến lúc này, thân thể hắn vẫn đầy đặn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, bề ngoài hoàn toàn không giống như là sắp chết.

Nhưng Vương Thủ Triết thấy thế, trong lòng lại lộp bộp một chút, ngược lại tuyệt đi vài phần hy vọng.

Dường như cảm nhận được sự đến của Vương Thủ Triết, Trường Xuân Thượng Nhân cố hết sức mở mí mắt ra, yếu ớt nói: “Thủ Triết đến rồi.”

“Sư tôn.”

Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên, nắm chặt cổ tay Trường Xuân thượng nhân, huyền khí sinh mệnh bản nguyên bàng bạc rót vào trong cơ thể hắn.

Trường Xuân thượng nhân bị kích thích, tinh thần phấn chấn, người cũng có thêm chút khí lực, ngay cả nói chuyện nói chữ cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều: “Thủ Triết à, tình huống của vi sư tự mình biết, ngươi đừng uổng phí khí lực nữa.”

“Sư tôn.” Vương Thủ Triết chậm rãi rút tay về, sắc mặt ảm đạm: “Tuổi thọ của ngài đã hoàn toàn hao hết, mặc cho Thánh Tôn Đại La ở đây cũng không thể xoay chuyển tình thế. Đợt huyền khí này của ta chỉ có thể khiến ngài chống đỡ thêm mười ngày.”

Trong lòng của hắn cũng thở dài một hơi thật sâu.

Ở trước mặt con boss thời gian này, cho dù hắn ta đã là Thần Thông chân nhân, vẫn thường xuyên cảm thấy vô lực.

Tuổi tác của sư tôn thật sự quá lớn, tu vi cách Thần Thông cảnh lại quá xa, cho dù phía sau Vương thị làm giàu, lấy được rất nhiều tài nguyên đẳng cấp cao, cũng đã không còn kịp nữa.

“Đáng giá! Vi sư đã đáng giá.” Trường Xuân thượng nhân phảng phất như có chút hồi quang phản chiếu, ngược lại cười

ha ha an ủi bọn họ: “Các ngươi cũng đừng quá khổ sở. Trường Xuân ta sống một nghìn một trăm chín mươi sáu tuổi, như thế nào cũng coi như là phá vỡ kỷ lục, từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói Tử Phủ cảnh nào có thể sống lâu như ta. Sách sử hồi phục đều phải ghi lại cho ta một khoản.”

“Điều này cũng nhờ có ta thu được một đồ đệ tốt. Đáng tiếc, năm đó ngại quy củ, không thu ngươi làm đệ tử thân truyền chân chính.”

“Sư tôn, thân truyền và ký danh thân truyền giống nhau, một ngày làm thầy cả đời làm cha.” Vương Thủ Triết hành lễ thật sâu, trịnh trọng nói: “Nếu không phải lúc trước ngài chiếu cố nhiều, thay chúng ta ngăn tai nạn, Vương thị chúng ta há có thể có quang cảnh hôm nay?”

“Ha ha.” Sắc mặt Trường Xuân thượng nhân cũng có chút đắc ý: “Trường Xuân ta mặc dù không phải là đại nhân vật ghê gớm gì, nhưng đồ nhi Thủ Triết ta lại là đại nhân vật đỉnh thiên. Dưới mưu đồ của ngươi, bất luận là Vương thị, hay là Đại Càn, hoặc là thánh địa, đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Trường Xuân ta, kiêu ngạo a.”

Nhận thấy Cẩm Sơn sư huynh ở một bên đang len lén lau nước mắt, Trường Xuân thượng nhân sắc mặt trầm xuống: “Tiểu tử thối Cẩm Sơn, ngươi khóc cái gì? Bản thượng nhân thân là Tử Phủ có thể sống lâu như vậy, đây chính là hỉ tang.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Cẩm Sơn xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, miễn cưỡng khống chế được biểu cảm trên mặt, nhưng hốc mắt vẫn có chút đỏ lên.

Cũng chính vào lúc này, Lục Vi tiểu học tỷ cũng là nghe tin chạy đến, vọt vào phòng nhỏ.

Mấy năm nay nàng rất ít sinh sống ở Trường Xuân cốc, đại đa số thời điểm đều ngâm mình trong sở nghiên cứu của Lục Tiên đảo, là nhận được tin tức hơi muộn hơn một chút so với Vương Thủ Triết.

Là Ma Thực Tôn Giả trọng sinh thể, tu vi thực lực của nàng cũng không kém hơn Vương Thủ Triết, theo không ngừng

thức tỉnh năng lực trước khi trọng sinh, các loại thủ đoạn kỳ quỷ cũng tầng tầng lớp lớp.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Lục Vi tiểu học tỷ thật ra càng giống nữ nhi của Trường Xuân thượng nhân hơn, tình cảm giữa nàng và Trường Xuân thượng nhân cũng vô cùng sâu đậm. Nhưng cho dù là chân tiên như nàng trùng sinh, hơn nữa nắm giữ rất nhiều thủ đoạn quỷ dị của tu sĩ thần thông, đối mặt với Trường Xuân thượng nhân loại tình huống này cũng là bó tay luống cuống, vô lực hồi thiên.

"Được rồi." Trường Xuân thượng nhân khoát tay áo, "Đều đừng đi giày vò nữa. Cẩm Sơn, gọi các đệ tử còn sống của ta tới đây đi, ta có mấy lời muốn dặn dò."

So sánh với đám người Vương Thủ Triết, hắn ngược lại là người thản nhiên nhất.

Rất nhanh, vườn hoa trước nhà gỗ đã đứng đầy người.

Những thứ này đều là đệ tử dưới danh nghĩa Trường Xuân cốc Trường Xuân thượng nhân.

Chỉ là phần lớn trong đó, Vương Thủ Triết đã không còn quen biết.

Các trưởng lão Thiên Nhân cảnh lúc trước, từ rất nhiều năm trước đã chết già. Thậm chí, người cùng thế hệ với Vương Thủ Triết, có một số người thành công xông Thiên Nhân cảnh trở thành trưởng lão Trường Xuân cốc, cũng đều đã chết già.

Về phần những người không có xông lên Thiên Nhân cảnh thì càng sớm hơn.

Bây giờ trong số rất nhiều người ở đây, chỉ có vài người hắn biết.

Một người trong đó là Lý Ngọc Trạch, Ngọc Trạch sư huynh "hỏa long quả" cho Vương Thủ Triết. Có điều lúc này Ngọc Trạch sư huynh đã hơn bốn trăm rồi, một bộ râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt, tùy thời muốn cưỡi hạc bay về phía tây.

Đệ tử Trường Xuân cốc thọ nguyên bình thường đều không kém, nhưng đại nạn thọ nguyên của tu sĩ Thiên Nhân cảnh là bốn trăm tuổi, đến tuổi này, cho dù bảo dưỡng tốt hơn nữa,

Duyên Thọ đan cắn nhiều hơn nữa, cơ bản cũng đã bước nửa chân vào quan tài.

Về phần một người khác, Vương Thủ Triết nhớ gọi là "Lưu Vân Lãng", chính là hài tử xuất Vân Lưu thị, thân mang huyết mạch Ất Mộc, lúc trước là Tử Phủ Học Cung cùng tiến cùng một lần với đám người Lạc Thu Tĩnh, cũng bái môn hạ Trường Xuân cốc.

Lưu Vân Lãng trước đây sau khi bị Lạc Thu giáo huấn, liền bái Lạc Thu làm đại tỷ đầu, sau đó cũng tự cho mình là tiểu đệ, hầu hạ đối với Lạc Thu yên ngựa phía sau. Ra khỏi Vân Lưu thị, dựa vào mối quan hệ mới quật khởi của Vương thị, vững vàng ôm chặt đùi Vương thị.

Hiện giờ Xuất Vân Lưu thị cũng đã có được hai gia tộc ngũ phẩm mạnh mẽ Tử Phủ cảnh rồi, trong đó, chính là người may mắn Lưu Vân Lãng này.

Tất cả đệ tử treo trên danh nghĩa Trường Xuân thượng nhân, dưới sự dẫn dắt của Cẩm Sơn sư huynh bắt đầu đồng loạt hành lễ với Vương Thủ Triết: "Chúng ta bái kiến quốc công."

Trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Thủ Triết đều tràn ngập kích động và ngưỡng mộ, thậm chí là kính sợ.

Thủ Triết sư huynh chính là đại nhân vật Truyền Kỳ cấp của Trường Xuân cốc bọn họ, nghe nói ngay cả đương kim Tiên Hoàng và Ma Hoàng cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Hơn nữa Trường Xuân cốc trồng linh dược, trồng linh mễ, cùng với hợp tác sâu với Vương thị trong ngành luyện đan, rất nhiều đệ tử Trường Xuân cốc đều vì vậy mà kiếm được đầy bồn đầy bát, tăng lên tiềm lực tương lai trên diện rộng.

Vì vậy, đối với vị thủ công này, tất nhiên bọn họ vô cùng cảm kích và thân cận.

"Đều là sư huynh đệ cùng một mạch, chớ khách khí như thế." Vương Thủ Triết phất phất tay, ra hiệu cho mọi người không cần đa lễ, sau đó liền nhìn về phía Trường Xuân thượng nhân: "Sư tôn, ngài triệu tập môn hạ đệ tử có phải chỉ định y bát không?"

"Ài, nếu nói người có y bát truyền thừa tốt nhất đương nhiên không phải Thủ Triết ngươi. Đáng tiếc…" Trường Xuân

thượng nhân bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết có chút u oán.

Sau nửa ngày, hắn mới đem ánh mắt rơi xuống trên người Cẩm Sơn, đem hắn triệu đến trước giường: "Cẩm Sơn a, ngươi đi theo ta cũng hơn bốn trăm năm rồi, từ nay về sau, trọng trách của Trường Xuân cốc liền hoàn toàn giao cho ngươi. Những người còn lại, có ai không phục?"

"Đồ nhi không có không phục." Tất cả mọi người đồng thanh đáp.

Kỳ thật, y bát cũng không phải là hôm nay mới chỉ định. Một hai trăm năm gần đây, Trường Xuân thượng nhân đã không quản sự nữa, sự vụ trong cốc phần lớn cũng đã chuyển giao cho Cẩm Sơn phụ trách, các đệ tử trong cốc trong lòng cũng rõ ràng, y bát của Trường Xuân thượng nhân cuối cùng hơn phân nửa sẽ truyền cho Cẩm Sơn.

Bây giờ, chẳng qua là đi theo quy trình, chính thức tuyên bố một chút mà thôi.

"Sư tôn!"

Cẩm Sơn sư huynh hốc mắt đỏ lên, khóe mắt ngấn lệ lại có chút không kiềm chế được.

"Được rồi, Trường Xuân cốc ta cũng không có nhiều quy củ lề mề như vậy." Trường Xuân thượng nhân vỗ vỗ vai hắn, ngữ khí trầm ổn, "Từ hôm nay trở đi, Cẩm Sơn chính thức kế nhiệm làm cốc chủ Trường Xuân cốc. Trường Xuân cốc mặc dù chỉ là một tiểu môn tiểu mạch, nhưng cũng hy vọng ngươi có thể phát dương quang đại."

"Vâng, thưa sư tôn."

Cẩm Sơn sư huynh lập tức nghiêm nghị đồng ý.

"Còn có một chuyện."

Trường Xuân thượng nhân hiển nhiên đã sớm nghĩ sẵn trong đầu, trong lúc nói chuyện lại móc ra một cái la bàn thần bí màu thanh ngọc từ trong nhẫn trữ vật, giao cho Cẩm Sơn nói: "Cái la bàn thanh ngọc này, chính là truyền thừa nhiều thế hệ, nghe nói là một trong những gia sản mà lúc trước Trường Xuân nhất mạch chúng ta tách ra từ trong Thanh Hoàng cốc,

phân đến… nghe lão tổ tông nói, vật ấy dường như ẩn chứa bí mật lớn…”

Trường Xuân thượng nhân còn chưa nói xong.

Nhẫn trữ vật của Vương Thủ Triết khẽ run lên, giống như có thứ gì đó đang xông vào không gian bên trong nhẫn trữ vật, không chờ nổi muốn lao ra vậy.

Tâm niệm vừa động, trong tay nhất thời xuất hiện một khối thượng cổ truyền tống phù.

Truyền Tống Phù kia phảng phất thập phần hưng phấn, phù văn quang mang chảy xuôi, cả miếng ngọc phù đều tản mát ra đạo đạo thanh quang hệ mộc.

Cùng lúc đó, la bàn thanh ngọc trong tay Trường Xuân thượng nhân cũng phát ra quang mang tương tự, quang mang sáng tắt, lại phảng phất cùng thượng cổ truyền tống phù tương hỗ lẫn nhau.

Đây là?

Vương Thủ Triết ngẩn người, một lúc lâu sau mới nhớ tới, Thượng Cổ Truyền Tống Phù này là một trong những phần thưởng của học viện —— bảo vật trong hộp báu của 【Tiểu Thánh Hoàng】, nghe nói là chìa khóa mở ra truyền tống trận của dị vực nào đó.

Đáng tiếc, trong hộp bảo tàng không ghi lại địa điểm truyền tống trận tương ứng với truyền tống phù, Vương Thủ Triết cảm thấy thứ này là gân gà, vốn định cho An Nghiệp chơi, nhưng sau đó quá nhiều việc lặt vặt, liền vứt vào trong nhẫn trữ vật quên mất.

Nhìn tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ, truyền tống trận đã có manh mối?

…

chương 6:/chương thứ sáu Ta vội vàng thành tiên! Kim Thủ Tài mới tới!

…

“Thủ Triết, đây là…?” Trường Xuân thượng nhân cũng từ lúc sắp chết vùng dậy, có chút giật mình.

“Sư tôn, đây là truyền tống phù thượng cổ con vô tình lấy được.” Vương Thủ Triết cũng có chút kỳ quái: “Chẳng lẽ, có liên hệ thần bí gì với la bàn Thanh Ngọc của sư tôn?”

“Thanh Ngọc la bàn.” Trường Xuân thượng nhân cẩn thận nhớ lại nói: “Điều này dường như có liên quan đến Thanh Hoàng cốc cốc chủ đời thứ nhất của thánh địa, lão nhân gia ông ấy tìm được một nơi truyền thừa mộc hệ, cũng dời về thánh địa kiến tạo Thanh Hoàng cốc, la bàn thanh ngọc này chính là bảo vật tìm được, chỉ là cho tới nay cũng không biết có tác dụng gì.”

“Mặc kệ nó có tác dụng gì.” Lục Vi cũng lười nghĩ nhiều như vậy, “Nếu la bàn Thanh Ngọc cùng Truyền Tống Phù đã phát sinh cộng hưởng, vậy thì hẳn là nguyên bộ. Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao.”

Cẩm Sơn sư huynh lại phản đối nói: “Thế nhưng hiện tại sư tôn sắp đi về cõi tiên rồi, không bằng làm xong chuyện của sư tôn rồi thử sau.”

Trường Xuân thượng nhân thở phào một hơi không thuận theo, đi tiên ngay tại chỗ.

Hắn tức giận mắng: “Tên chó Cẩm Sơn nhà ngươi, muốn vi sư mang theo lòng hiếu kỳ to lớn mà chết à?”

“Nếu đã như vậy, vậy thử trước đi.” Vương Thủ Triết giải quyết dứt khoát, tiện tay nhiếp một cái, hút la bàn Thanh Ngọc lại, thần niệm thấm vào la bàn Thanh Ngọc và truyền tống phù thượng cổ.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã hiểu được nguyên lý.

La bàn thanh ngọc này chính là một bảo vật có tọa độ định vị không gian, phía trên có trận pháp không gian, phối hợp với

truyền tống phù thượng cổ là có thể mở ra không gian truyền tống.

Rất hiển nhiên, Thượng Cổ Truyền Tống Phù này tương đương với chìa khóa, mà la bàn thanh ngọc tương đương với cửa, hai cái tương hợp, có thể mở ra không gian phía sau.

Cái này ngược lại là hiếm lạ.

Phải biết rằng, môn hộ không gian bình thường đều cần địa điểm chỉ định mới có thể mở ra, thí dụ như không gian học viện của quan quân học viện, dù là cầm chìa khóa, tìm không thấy không gian tiết điểm đối ứng, cũng là mở không ra học viện đấy.

Nhưng La Bàn Thanh Ngọc này hiển nhiên đã giải quyết vấn đề này.

Có nó, bất luận ở nơi nào, đều có thể mở ra cánh cửa không gian, cái này tương đương với một cánh cửa tùy ý mở ra, tùy thời tùy chỗ đều có thể ra vào không gian, hiển nhiên càng thêm thuận tiện.

Bất quá, tiểu Thánh Hoàng này không phải nói Thượng Cổ Truyền Tống Phù này lai lịch thần bí, hắn vô luận như thế nào cũng không tìm thấy Truyền Tống Trận đối ứng sao?

La bàn thanh ngọc này chính là xuất từ một cái Mộc hệ truyền thừa chi địa, hơn nữa hơn phân nửa có quan hệ cùng Thanh Hoàng nhất mạch, tiểu Thánh Hoàng có thể không biết sao?

Hay là nói, những lời hắn lưu lại trong hộp tàng bảo thật ra là người Mông?

Vương Thủ Triết nhất thời có chút không hiểu rõ, nhưng cũng không quá xoắn xuýt. Rốt cuộc là chuyện gì, đi vào xem sẽ biết.

Huyền khí bàng bạc rót vào trong la bàn Thanh Ngọc và Truyền Tống Phù thượng cổ, ánh sáng màu xanh càng ngày càng sáng, cuối cùng “Bộp” một tiếng dính lại với nhau, phảng phất như chúng vốn là bộ dạng như vậy.

Cùng lúc đó.

Một cánh cửa không gian màu xanh cũng từ từ mở ra.

Xuyên thấu qua cánh cửa không gian vặn vẹo như sóng nước kia, lờ mờ có thể thấy được phía đối diện tựa hồ có quỳnh đài lầu các, màu sắc rực rỡ.

"Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, tiểu học tỷ ngươi dẫn sư tôn, ta đến dẫn Cẩm Sơn sư huynh dò đường trước." Vương Thủ Triết dặn dò một câu, sau đó vung tay áo lên, dùng huyền khí hùng hậu bao lấy Cẩm Sơn sư huynh, mang theo hắn cùng nhau dấn thân tiến vào trong cánh cửa không gian.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Vương Thủ Triết phát hiện mình đã đến một nơi cảnh trí vô cùng xinh đẹp.

Chung quanh đây cây xanh che trời, cây cỏ như đệm, có linh khí thuộc tính mộc nồng đậm tràn ngập trong rừng cây, nhẹ nhàng như sương sớm, ngay cả trong lúc hô hấp, đều giống như có thể cảm nhận được sinh cơ bừng bừng ẩn chứa trong không khí.

Bất quá, nơi này cơ bản đều là linh thực linh dược, động vật tựa hồ cũng không nhiều.

Ít nhất, ở gần đây không có động vật gì.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Lục Vi tiểu học tỷ cũng mang theo Trường Xuân thượng nhân tiến vào thế giới này.

"Nơi này… thoạt nhìn giống như là một cái Động Thiên?" Lục Vi tiểu học tỷ khẽ cau mày nói: "Nhưng thoạt nhìn dường như hơi nhỏ một chút, hẳn là một Động Thiên cỡ nhỏ."

Động thiên cỡ nhỏ?

Lúc này Vương Thủ Triết triệt để triển khai thần niệm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Với cường độ thần niệm hiện tại của hắn, triển khai toàn bộ đã có thể dễ dàng bao phủ toàn bộ phạm vi Tân Bình trấn.

Đương nhiên, ở nhà hắn bình thường sẽ không làm như vậy.

Nhưng ở chỗ này, lại không cần cố kỵ cái gì, hắn có thể không kiêng nể gì dò xét mỗi một góc.

Nơi này linh khí dồi dào như sương mù, trong lòng đất tựa hồ chôn mấy linh mạch tiên phẩm hiếm thấy, chỉ là không gian

xác thực không tính là lớn, phạm vi không quá trăm dặm, hoàn toàn chính xác so với động thiên trong truyền thuyết nhỏ hơn rất nhiều.

Bất quá phạm vi trăm dặm này, đại bộ phận đều sinh trưởng lấy linh thụ che trời, ở giữa còn có một hồ nước thanh tịnh mà tản ra linh khí Ất Mộc nồng đậm, trong hồ nước tựa hồ còn có một ít linh ngư linh tôm lớn nhỏ.

Mà ở bên cạnh hồ nước, còn có một khu kiến trúc nho nhỏ, từ xa nhìn lại, quỳnh lâu ngọc ngói, Chu các Ỷ Thúy, hơi có chút thượng cổ di phong.

Ngay lúc Vương Thủ Triết thăm dò.

Trong quỳnh lâu chợt truyền ra một giọng nữ hài tử êm tai: "Ai nha nha, ta đợi rất nhiều năm, cuối cùng ngươi cũng tới… Ồ, hình như còn không phải một người."

Trong lúc nói chuyện, một luồng sáng xanh bay ra từ trong quỳnh lâu, lượn vòng quanh đám người Vương Thủ Triết, cuối cùng rơi xuống trước mặt Vương Thủ Triết.

Đúng là một cái bình màu xanh.

Cái bình không lớn, chỉ lớn hơn bàn tay một chút, thân bình màu xanh ưu nhã, tựa như được điêu khắc từ thanh ngọc, tản ra Ất Mộc khí nồng đậm, khí tức huyền ảo khó lường.

Bị khí tức Ất Mộc này ảnh hưởng, không khí xung quanh giống như trở nên tươi mát hơn vài phần.

"Hoan nghênh ngươi, người thừa kế tiểu thánh hoàng điện hạ."

Trong khi nói chuyện, trên bình màu xanh nổi lên một tiểu thiếu nữ mặc váy màu xanh, ăn mặc thật giống như tinh linh.

Nàng ta nhẹ nhàng thi lễ với Vương Thủ Triết, rất lễ phép chào hỏi.

"Này này, dựa vào cái gì mà ngươi nhận định Thủ Triết sư đệ là người thừa kế?" Cẩm Sơn sư huynh không phục lắc lắc đầu nói: "Chí Sơn ta cũng là huyết mạch Mộc hệ tiêu chuẩn tiêu chuẩn."

Thiếu nữ nhìn một vòng bốn người: "Trong bốn người các ngươi, một người là lão đầu tuổi thọ đã hao hết, một người là

huyết mạch thiên phú rác rưởi, một người khí tức khác thường, tựa hồ đã mang một loại tiên kinh nào đó, chỉ có vị nam tử trẻ tuổi tuấn tú này như uyên ương nhạc trì, khí chất trác tuyệt, xem ra chính là người thừa kế của điện hạ."

"Thiên phú huyết mạch rác rưởi?" Cẩm Sơn sư huynh lập tức không làm nữa, nhún chân nói: "Ta đường đường là đại thiên kiêu Ất Mộc huyết mạch."

"Đây không phải là rác rưởi sao?" Tiểu thiếu nữ váy xanh vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn cũng không muốn nhìn hắn thêm một cái, "Nếu như ngươi không có vận cứt chó, đời này cùng lắm cũng chỉ là Thần Thông cảnh, nào có tư cách gì trở thành người thừa kế tiểu thánh hoàng điện hạ?"

Cẩm Sơn sư huynh bị nghẹn, sững sờ nói không ra lời.

Lúc trước hắn cho rằng đại thiên kiêu rất trâu bò, bởi vậy liều mạng làm việc kiếm tiền lập công huân, thật vất vả dựa vào cố gắng từng chút một trở thành đại thiên kiêu, lại bị người ta nói thành huyết mạch rác rưởi.

Thần Thông cảnh, tiềm lực Thần Thông cảnh còn chưa đủ mạnh sao?

"Vị tiểu cô nương này, ngươi là khí linh của bình ngọc xanh biếc này đúng không?" Vương Thủ Triết khách khí hỏi.

"Đúng vậy, tên đầy đủ của ta là Ất Mộc Tạo Hóa Bình." Tiểu thiếu nữ váy xanh thái độ với Vương Thủ Triết rất tốt, cười tủm tỉm nói, "Ngươi có thể đoán thử xem, tên của ta là gì? Ta đoán đúng có khen thưởng nha~"

"Tiểu Mộc? Tiểu Tạo? Hóa Hóa Hóa? Bình bình…" Vương Thủ Triết liên tục đoán mấy người.

"Ôi, chán ghét rồi! Người ta gọi là 'Lục Tiểu Ất'…" Lục Tiểu Ất chống nạnh, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ, "Ta đường đường là thánh khí nha, sao lại gọi những cái tên bình bình lọ lọ linh tinh này nhỉ. Trước tiên không nói tới chuyện này, ngươi tu luyện công pháp của Thanh Hoàng nhất mạch, lại lấy được hộp tàng bảo tiểu thánh hoàng điện hạ lưu lại, tư chất huyết mạch chắc chắn vô cùng ưu tú, ngươi mau nói xem, tư chất huyết mạch của ngươi ưu tú đến trình độ nào?"

Tâm tình biến hóa của Lục Tiểu Ất thật đúng là đoán không ra.

Trong lòng Vương Thủ Triết âm thầm than thở.

Bất quá, hắn cũng không nghĩ tới, cái bình Tiểu Lục này lại là Thánh khí.

Đây là thánh khí đầu tiên Vương Thủ Triết nhìn thấy, vẫn phải cho nàng chút mặt mũi.

Vương Thủ Triết lập tức ăn ngay nói thật: "Ta giống với Kỳ Vô Song, đều là một trong những 【Thanh Hoàng Bảo Điển】 do Thánh Hoàng bệ hạ Thanh Hoàng Thánh Đồ diễn hóa ra, trước mắt tu vi là Thần Thông cảnh tầng bảy. Tư chất huyết mạch, trước mắt là Thiên Tử Giáp đẳng, mau tiếp cận dáng vẻ của Thánh Tử."

"Cái gì? Thiên tử giáp? Còn tiếp cận Thánh tử…" Lục Tiểu Ất ngơ ngác, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: "Ngươi ngươi, ngươi không phải đang dỗ ta đấy chứ?"

"Cái này… Hơi trắc trở liền biết, không cần phải dỗ dành."

"Nhưng mà, như vậy cũng không thể tưởng tượng nổi…" Lục Tiểu Ất choáng váng, ngay cả thân bình cũng bắt đầu lung lay, trên đỉnh đầu cũng phảng phất toát ra những ngôi sao nhỏ màu vàng, "Nếu như ngươi kế thừa Thanh Hoàng tiên kinh, huyết mạch chẳng phải là ít nhất phải đến cấp bậc thánh tử? Nếu như đến Lăng Hư cảnh kế thừa thánh đồ, có khả năng trực tiếp đến cấp bậc thánh tử Ất! Như vậy, chẳng phải là có tư cách cạnh tranh Đạo Tử sao?"

"Đúng vậy." Vương Thủ Triết bình tĩnh nhìn Lục Tiểu Ất: "Có vấn đề gì sao?"

"Có vấn đề gì sao? Vấn đề lớn rồi! Ngươi như vậy không phải là đã vượt qua tiểu thánh hoàng điện hạ rồi sao?" Lục Tiểu Ất trừng đôi mắt to trong veo như nước, vẻ mặt mơ hồ nói: "Lúc trước khi tiểu thánh hoàng điện hạ ở Thần Thông cảnh, huyết mạch cách Thiên tử giáp còn một đoạn nhỏ, sau khi kế thừa tiên kinh, cách Thánh tử còn kém một chút. Nhưng dù vậy, sau khi hắn kế thừa Thánh đồ xong, tiềm lực huyết mạch cũng đạt tới Thánh tử Bính đẳng, tiềm lực cũng đã vượt qua Thánh hoàng. Ngươi thì tốt rồi… Không có Thánh đồ cũng sắp đến cấp Thánh tử Bính đẳng rồi."

Khi kế thừa 【Tiên kinh】, thiên địa tinh hoa tích lũy trong Tiên kinh quả thực có hiệu quả tẩy tủy phạt mao rất mạnh, nhưng đó là so với huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Giáp Ất mà nói, nếu người thừa kế tư chất đã đến khoảng thiên tử Đinh đẳng, hiệu quả sẽ suy yếu rất nhiều, nhưng vẫn sẽ tương đối rõ rệt.

Nhưng sau khi đến Thiên Tử Giáp Ất, mỗi khi tăng lên một đoạn nhỏ huyết mạch đều sẽ trở nên phi thường gian nan.

Về phần huyết mạch sau khi đạt đến cấp bậc Thánh tử, vậy thì càng khó, cho dù kế thừa Thánh đồ, cũng chỉ có thể nói hiệu quả không tệ.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, đời này của mình lại còn có thể gặp được người tư chất so với tiểu Thánh Hoàng điện hạ còn mạnh hơn!

"Tiểu cô nương, Thủ Triết sư đệ nhà ta vượt qua tiểu Thánh Hoàng không phải rất bình thường sao?" Cẩm Sơn sư huynh lắp bắp nói: "Đáng để ngươi ngạc nhiên như vậy sao?"

"Kẻ vô tri không sợ." Lục Tiểu Ất hung hăng trừng mắt nhìn Cẩm Sơn sư huynh: "Ta đang nói chuyện với Thủ Triết ca ca, không tới lượt ngươi xen vào, ở bên cạnh đợi đi."

Trong lúc nói chuyện, Lục Tiểu Ất cũng đã chậm rãi lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Nàng ta nở nụ cười ngọt ngào với Vương Thủ Triết: "Ta chờ người thừa kế của Đát Vô Song ở đây, đợi lần này cũng không biết đợi bao nhiêu năm, không ngờ lại chờ được Thủ Triết ca ca, hi hi, sớm biết như vậy, cho dù để cho ta đợi thêm mười vạn năm nữa ta cũng nguyện ý. Hì hì ~ Thủ Triết ca ca trông thật đẹp mắt, đẹp hơn nhiều so với Cung Vô Song."

Lục Tiểu Ất này, lúc trước còn mở miệng một tiếng là một tiểu Thánh Hoàng điện hạ, nhưng một khi tiếp nhận Vương Thủ Triết thiết lập, bắt đầu Thủ Triết ca ca trưởng, Thủ Triết ca ca ngắn rồi, nghiễm nhiên đã ném Huân Vô Song ra sau đầu.

Chỉ một thoáng, nước mắt của Cẩm Sơn sư huynh ào ào rơi xuống.

Người này sao có thể chênh lệch lớn như vậy? Thủ Triết sư đệ không phải chỉ đẹp trai hơn hắn một chút, có tiền một chút, tư chất huyết mạch cao hơn một chút sao?

Trường Xuân thượng nhân sắp đi về cõi tiên bên cạnh, trong lòng càng tràn đầy khiếp sợ.

Hóa ra Thủ Triết đã đi cao như vậy, Thiên tử Thánh tử gì đó, hắn thậm chí còn chưa từng nghe qua.

Cũng khó trách, Trường Xuân thượng nhân chẳng qua chỉ là tu sĩ Tử Phủ cảnh trên địa phương, huyết mạch cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cấp bậc thiên kiêu, đừng nói so với Thủ Triết, cho dù là so với Cẩm Sơn hiện tại cũng kém hơn một đại giai tầng, đương nhiên là không tưởng tượng được tư chất của Vương Thủ Triết lại đã mạnh mẽ như thế.

Hơn nữa Vương Thủ Triết cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì để khoe khoang tư chất của mình, cho dù Trường Xuân thượng nhân nhận ra tốc độ tu hành của Vương Thủ Triết nhanh hơn một chút, cũng chỉ quy kết cho Vương thị bây giờ có tiền, tài nguyên cho đủ thì cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi Vương Thủ Triết ” chinh phục” Lục Tiểu Ất, Lục Tiểu Ất trở nên vô cùng nhiệt tình, bắt đầu dẫn mọi người cùng nhau tham quan lầu các Quỳnh Đài tên là “Thanh Hoàng Lâu” này.

Bởi vì phạm vi tiểu động thiên này bất quá chỉ trăm dặm, không tính là rất lớn, quỳnh đài lầu các này tự nhiên cũng sẽ không xây rất lớn. Bất quá, cái này không có nghĩa là lầu các này không khí phái.

Bởi vì cái gọi là, chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ.

Tòa lầu các này tuy không lớn nhưng tràn ngập khí tức phi phàm.

Phong cách kiến trúc của nó khác biệt rất lớn với phong cách chủ lưu thời kỳ Thần Võ, thiếu đi loại cảm giác to lớn uy nghiêm kia, lại càng nhiều một loại cảm giác thần thánh yên tĩnh cao xa, hình như có linh vận lưu chuyển trên đó, giống như ở trong đó là một vị trưởng giả khoan hậu ôn hòa, cường đại, lại không khiếp người.

Nếu nhìn kỹ, tài liệu mà lầu các này sử dụng, vô luận là gỗ, hay là đá, đều là tài liệu cao cấp Vương Thủ Triết không quen thuộc, phía trên cũng đều khắc dấu trận pháp minh văn, mặc dù đã trải qua năm tháng tẩy lễ, vẫn có linh vận lưu chuyển, rõ ràng được giữ gìn rất tốt, vẫn có thể sử dụng bình thường.

"Thủ Triết ca ca, năm đó Thanh Hoàng Thánh Tôn vượt hư không mà đến, ở phiến thế giới này mở ra một tiểu động thiên, cũng tọa hóa ở đây." Lục Tiểu Ất vừa dẫn Vương Thủ Triết tham quan, vừa giải thích lai lịch của mảnh không gian này: "Về sau, cơ duyên Thần Vũ Thánh Hoàng ngẫu nhiên nhặt được Thanh Hoàng để lại, dựa vào di hồi này một đường quật khởi, cuối cùng trở thành Thần Võ chi chủ. Sau đó, Thánh Hoàng lại truyền lại cho Thanh Hoàng Thánh Đồ và Thanh Hoàng Thánh Đồ, sau đó ngươi tới đây."

Thì ra là thế.

Lúc trước Vương Thủ Triết vẫn buồn bực vì sao Thanh Hoàng Thánh Đồ của Thánh Hoàng lại có được, xem ra ngọn nguồn đã ở chỗ này.

Cũng không biết Thanh Hoàng Thánh Tôn kia từ đâu lại có thể vượt qua hư không lao đến.

"Vậy Côn Bằng Vô Song đi đâu rồi?" Vương Thủ Triết khẽ cau mày hỏi.

"Yêu ma xâm lấn thế giới Thần Võ, Thánh Hoàng mượn "Diệt Thế Hỗn Độn Châu" chuẩn bị đồng quy vu tận với chủ lực của Ma Chủ, bởi vậy trước tiên sắp xếp mấy đường lui, để sau khi diệt thế có thể nhen nhóm lại Nhân tộc hỏa diễm. Diêm Vô Song chính là một đường lui trong đó." Lục Tiểu Ất giải thích, "Lúc đó Diêm Vô Song vẫn là Chân Tiên cảnh, liền giữ lại truyền thừa của mình ở thế gian chờ đợi người hữu duyên, đồng thời ở Thần Võ quan quân giáo huấn luyện học viện lưu lại hộp báu. Lúc ấy hắn cùng Thần vũ khí linh ước, nếu hắn vạn năm không trở về, sẽ đem hộp báu xếp vào phần thưởng, mục đích chính là tuyển ra người thừa kế ưu tú."

"Tiểu Thánh Hoàng chính là huyết mạch mộc hệ ưu tú nhất thế giới Thần Võ, nếu như một người mộc hệ huyết mạch vô cùng ưu tú có thể đánh vỡ kỷ lục, hơn nữa xem tiểu Thánh Hoàng là thần tượng, hơn phân nửa sẽ muốn nhìn một chút hộp tàng bảo

tiểu Thánh Hoàng lưu lại có đồ vật gì đó, tự nhiên cũng sẽ có cơ hội lấy được di hồi.”

Vương Thủ Triết mặt không biểu cảm, từ chối cho ý kiến.

Tiểu thánh hoàng Cung Vô Song kia thật đúng là rất tự luyến.

Chẳng lẽ hắn không sợ hộp báu của mình lưu lại không có ai lấy sao?

Nói thật ra, nếu không phải Vương thị bọn họ không ngừng cày bảng phá kỷ lục, đến cuối cùng đã cầm không được, theo phong cách bình thường của hắn, kiên quyết không cần loại vật cố lộng huyền hư này.

“Thủ Triết ca ca, hiện tại ngươi đã đến rồi, đại biểu cho Quắc Vô Song vẫn chưa trở về.” Lục Tiểu Ất thở dài một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có chút bi thương: “Xem ra con đường kia hơn phân nửa đã thất bại, hắn không thể đột phá đến Đại La cảnh. Lúc trước hắn lưu lại lời nói để ta nói cho người kế thừa, nếu như hắn thất bại, hy vọng người kế thừa sau khi mạnh mẽ, nhất định phải đi tìm lại Thanh Hoàng thánh đồ.”

Thanh Hoàng thánh đồ?

Trong lòng Vương Thủ Triết khẽ động.

Nghe ý tứ này, tiểu Thánh Hoàng Kỳ Vô Song lúc trước rời đi đã kế thừa Thánh Đồ?

Bất quá nghĩ lại cũng đúng. Theo hình ảnh Thánh Hoàng lưu lại, lúc đó tuổi của hắn đã rất lớn, mà thời cơ kế thừa thánh đồ thích hợp nhất là Lăng Hư Cảnh, tiểu Thánh Hoàng Côn Bằng Vô Song nếu đã là Chân Tiên Cảnh, vậy hơn phân nửa là đã kế thừa thánh đồ rồi.

Huống chi, nếu không kế thừa Thánh Đồ, hắn có xông vào Đại La Cảnh gì chứ?

Hắn hơi trầm ngâm nói: “Nghe thì Tiểu Ất ngươi biết tiểu thánh hoàng đi đâu không?”

“Biết, nhưng hiện tại không thể nói cho ngươi.” Lục Tiểu Ất lắc đầu nói, “Hiện tại ngươi mới là Thần Thông cảnh, thứ nhất là quá mức nhỏ yếu, thứ hai là mặc dù đi cũng không kế thừa được Thanh Hoàng Thánh Đồ. Cho nên, việc cấp bách bây giờ của ngươi là kế thừa 【 Thanh Hoàng Tiên Kinh 】 mà tiểu

thánh hoàng để lại cho ngươi, đồng thời cố gắng tu luyện, chờ đến Lăng Hư cảnh lại nhắc tới việc này.”

“Nơi này có Thanh Hoàng tiên kinh?”

Tuy Vương Thủ Triết đã sớm có dự cảm, nhưng nghe nói như thế vẫn có chút mừng rỡ.

“Không sai, lúc trước Thánh Hoàng coi Tiểu Thánh Hoàng là hậu thủ. Mà Tiểu Thánh Hoàng vì phòng ngừa chính mình thất bại, cũng bố trí một đường hậu thủ.” Lục Tiểu Ất nói, “Vì phòng ngừa người thừa kế ngay cả bảo điển đều không có, hắn còn cố ý ở đây lưu lại một bộ 【Thanh Hoàng bảo điển】. Bất quá, ngươi đã có Thanh Hoàng bảo điển, bộ bảo điển này tự nhiên cũng không dùng được.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, lập tức nhìn về phía Trường Xuân thượng nhân nói: “Sư tôn, la bàn thanh ngọc kia là vật của Trường Xuân cốc, ngài xem tiên kinh kia…”

“Thủ Triết ngươi không cần lo lắng.” Trường Xuân thượng nhân tuy rằng đã không còn nhiều thời gian, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo: “Tiên kinh này đương nhiên là của ngươi. Thứ nhất, ngoại trừ ngươi ra không ai có thể kế thừa tất cả, thứ hai, Thủ Triết ngươi dù thế nào cũng là đệ tử thân truyền ký danh của Trường Xuân ta, cũng không tính là người ngoài, thứ ba, nếu la bàn Thanh Ngọc không phối hợp với truyền tống phù thượng cổ của ngươi, căn bản chính là một khối phế ngọc.”

Cẩm Sơn sư huynh cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Thủ Triết sư đệ, ngươi thật sự không nên băn khoăn quá nhiều. Cẩm Sơn ta tự biết mình, huống chi, cho dù ta muốn cướp, Tiểu Ất cô nương người ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Thủ Triết, nếu có thể, bộ 【Thanh Hoàng bảo điển】 kia…” Trường Xuân thượng nhân nhìn Vương Thủ Triết, lại nhìn nhìn Cẩm Sơn đạo: “Huyết mạch của Cẩm Sơn tuy cách kế thừa bảo điển còn kém một đoạn, nhưng Trường Xuân cốc chúng ta đập nồi bán sắt một chút, cũng chưa chắc không được.”

“Ý của sư tôn, Thủ Triết hiểu rồi.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Chuyện của Cẩm Sơn sư huynh cứ giao cho ta. Một ngày

nào đó, Trường Xuân cốc chúng ta nhất định có thể thăng cấp thành Trường Xuân Thánh Địa!”

“Tốt tốt tốt!” Trường Xuân thượng nhân mừng rỡ, sắc mặt lại hồng hào như hồi quang phản chiếu, “Không ngờ thọ nguyên của Trường Xuân ta sắp hết, lại có thể nhìn thấy Trường Xuân cốc ta có hi vọng quật khởi. Cẩm Sơn à, ngươi nhất định phải cố gắng thật tốt, chớ phụ lòng kỳ vọng của sư tôn đối với ngươi.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Cẩm Sơn cũng đại hỉ.

Hắn cũng là tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình một ngày kia lại có thể còn có cơ hội lăn lộn trên Lăng Hư cảnh.

Đây chính là Lăng Hư đại đế đó, cùng cấp bậc với Long Xương bệ hạ, đến lúc đó lại tìm không thấy bạn gái… Không có khả năng, kiên quyết không có khả năng tìm không thấy… Nhất định sẽ không tìm được!

“Tiểu Ất, ngươi cũng không có ý kiến gì chứ?” Vương Thủ Triết hỏi: “Nếu có ý kiến, ta có thể nghĩ cách khác.”

Lục Tiểu Ất ở bên cạnh, mặc dù thấy Thủ Triết ca ca giao “bảo điển vô dụng” cho tên bỉ ổi kia, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, bĩu môi không tình nguyện nói: “Tất cả những thứ ở đây đều là của Thủ Triết ca ca, bao gồm cả Tiểu Ất.”

“Tiểu Ất à, vừa rồi ngươi nói ngươi là Thánh khí?” Vương Thủ Triết hơi tò mò hỏi: “Ta biết Thánh khí mạnh hơn Tiên khí, năng lực mạnh mẽ của ngươi đến từ đâu?”

“Nói đến đây, ta liền không buồn nữa rồi.” Lục Tiểu Ất hào hứng vỗ ngực nói, “Ta, 【Ất Mộc Tạo Hóa Bình】, Đại La thánh khí! Ta chính là một kỳ bảo phụ trợ phi thường cường đại, có thể tụ tinh hoa Ất Mộc trong thiên địa thúc đẩy các loại linh thực sinh trưởng, linh dược vạn năm gì đó là dễ như trở bàn tay, mười vạn năm tốn chút thời gian cũng không phải là chuyện đùa. Thủ Triết ca ca, huynh có ta, sẽ có tất cả! Nhớ ngày xưa, tư chất huyết mạch Thánh Hoàng kém bao nhiêu, chính là ta dùng linh dược một ngụm cho ăn.”

“…”

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Hiệu quả này cùng huyết mạch của hắn có gì khác nhau? Không, có thể còn không bằng huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh của hắn, huyết mạch của hắn còn có thể xúc tiến tiến tiến hóa, dùng để định hướng bồi dưỡng linh thực.

Nếu như chính mình khi còn bé đã có được Ất Mộc Tạo Hóa Bình, ngược lại đúng là tạo hóa lớn lao, hắn tuyệt đối có thể bằng vào Thánh Khí này mang theo gia tộc nhanh chóng quật khởi, quá trình cũng không cần nhấp nhô như thế, lao lực như thế.

Nhưng hôm nay hắn đã là Thần Thông cảnh hậu kỳ, bốn bỏ năm cũng sắp thành tiên, ngược lại đạt được bảo vật này.

Bàn tay vàng này, có phải tới quá muộn không?

…

chương 7:/chương thứ bảy Thủ Triết Thừa Tiên Kinh! Huyết mạch Thánh tử!

…

“Thủ Triết ca ca.” Lục Tiểu Ất thổi phồng một trận, cảm giác hình như Vương Thủ Triết có chút không hứng thú lắm, không khỏi chớp mắt hỏi: “Ngươi có tin ta không? Hay là, ta biểu diễn cho ngươi một cái? Đến đến, ngươi tùy tiện lấy một hạt giống ra, ta sẽ cho ngươi kiến thức cái gì gọi là Đại La thánh khí đỉnh phong!”

Hạt giống?

Cẩm Sơn sư huynh nghe xong, lập tức hào hứng, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một đống chai lọ lọ nói: “Tiểu Ất cô nương, ta có rất nhiều hạt giống, đủ loại mọi thứ, ta đều có thể…”

Kết quả hắn còn chưa nói hết lời, Lục Tiểu Ất đã thao túng 【Ất Mộc Tạo Hóa Bình】 hung hăng đâm vào bụng hắn, trực tiếp đụng hắn bay ra ngoài.

Đụng xong người, Lục Tiểu Ất lại quay trở về, ghét bỏ bĩu môi: “Chó má, dám ở trước mặt lão nương, không, bổn tiểu thư lái xe ăn đậu hũ, thật cho rằng ta sống mấy chục vạn năm là giả sao.”

Sau khi đập xong Cẩm Sơn sư huynh, Lục Tiểu Ất lại thay đổi vẻ mặt, vẻ mặt ngây thơ nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết ca ca, người ta chỉ cần hạt giống của huynh.”

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết liên tục ho khan, liếc mắt nhìn Lục Tiểu Ất.

Bản lĩnh lái xe ăn đậu hũ của ngươi cũng không kém gì Cẩm Sơn sư huynh.

Bất quá, hắn vẫn là móc ra một cái xích hồng sắc hộp ngọc, từ trong móc ra một gốc xích hồng tiên liên sen vừa mới bồi dưỡng ra: “Thứ này, ngươi có thể bồi dưỡng thôi hóa không?”

“Cái này…” Lục Tiểu Ất trợn tròn mắt, “Đây là Xích hồng tiên liên ngẫu? Ta nhớ sau khi nó trưởng thành hình như là

thập phẩm linh dược, là chủ tài của thập phẩm Hồng Liên nghiệp hỏa đan, hiệu quả tăng huyết mạch của huyết mạch giả hỏa hệ không tệ. Nếu hỏa hầu không đủ, cũng có thể luyện chế thành đan dược bát cửu phẩm, có thể gia tăng tốc độ tu luyện của tu sĩ Hỏa hệ chân tiên cảnh."

"Có thể thôi hóa không?" Vương Thủ Triết giống như đang thi đậu Lục Tiểu Ất.

"Có thể!" Lục Tiểu Ất cẩn thận suy nghĩ một phen, gật đầu nói, "Bất quá cần hoàn cảnh sinh trưởng thích hợp, mỗi ngày ta thôi hóa ước chừng ba trăm năm là có thể triệt để thành thục!"

"Ba trăm năm? Có chậm quá không?" Vương Thủ Triết nhíu mày không thôi.

"Sao lại chậm thế?" Lục Tiểu Ất bị nghi ngờ, giơ chân: "Thủ Triết ca ca, huynh có biết tính toán không? Linh dược thập phẩm Xích Hồng Tiên Liên thành thục, nếu Tá dùng một số tài liệu phụ, có thể ủy thác Đại La Thánh Tôn am hiểu luyện đan luyện chế một lò Hồng Liên Nghiệp Hỏa Đan thập phẩm, nếu may mắn thành đan năm viên, cho dù một viên làm thù lao cho Thánh Tôn, bốn viên còn lại giá trị cũng phải trên dưới mười hai viên Tiên Linh Thạch."

"Chỉ là ba trăm năm thời gian, liền có thể kiếm thêm hơn mười miếng Tiên Linh Thạch, cái này đều sắp theo giá một kiện Tiên Khí phổ thông nhất rồi! Ta chính là con tốt nhất có thể kiếm tiền, cho ta ba nghìn năm thời gian chính là hơn một trăm Tiên Linh Thạch, ba vạn năm chính là hơn một ngàn Tiên Linh Thạch, ba mươi vạn năm là được…"

"Ngừng ngừng ngừng!" Vương Thủ Triết vội vàng ngắt lời nàng: "Ta không có ý ghét bỏ ngươi, chỉ là tốc độ thôi hóa của ngươi quả thực có chút chậm. Ta cũng sẽ thúc đẩy linh dược, với trình độ huyết mạch hiện tại của ta, ngày ngày thôi hóa không nghỉ ngơi trong lúc đó, thúc đẩy cây tiên liên đỏ đậm này chỉ cần ba mươi năm!"

Hắn cũng là có chút im lặng. Năng lực thôi hóa linh thực của Lục Tiểu Ất nghe rất trâu bò, nhưng cũng chỉ giống như hắn ở Tử Phủ cảnh hậu kỳ, huyết mạch tầng thứ tám. Hôm nay hắn

đã sớm tấn thăng Thần Thông cảnh, tốc độ thôi hóa tự nhiên không thể so sánh nổi.

Vẫn là câu nói kia, ngón tay vàng này tới quá muộn.

“Làm sao có thể!?” Lục Tiểu Ất bị khiếp sợ suýt chút nữa ngã xuống: “Chẳng lẽ Thủ Triết ca ca không lừa muội?”

“Ngươi là khí linh, ta lừa ngươi thì có ý nghĩa gì?” Vương Thủ Triết liếc nàng một cái.

Trong lúc nói chuyện, hắn tùy tiện vẩy ra một ít hạt giống linh mễ, rơi vào chỗ đất trống dưới Quỳnh Lâu, lập tức vung tay lên, một đạo huyền khí phất qua, một mảnh hạt giống linh mễ kia lúc này bắt đầu mọc rễ nẩy mầm, khỏe mạnh trưởng thành, trong chốc lát đã trưởng thành một mảnh linh cốc thành thục, hoàn thành một cái sinh mệnh chu kỳ.

Vương Thủ Triết lại vung tay lên, một luồng huyền khí bao trùm những linh cốc kia, sau đó thần niệm hơi xoa xoa, thu hoạch được một túi nhỏ linh mễ còn mang theo mùi thơm tươi.

“Cái này…”

Lục Tiểu Ất lập tức sợ ngây người.

Cho dù Vương Thủ Triết chỉ lộ ra một chút, nhưng rốt cuộc nàng ta là chuyên gia ở phương diện này, cũng hiểu rất rõ về tốc độ thôi hóa của mình, đương nhiên lập tức cảm giác được tốc độ thôi hóa của Vương Thủ Triết có bao nhiêu biến thái.

Nàng cảm thấy năng lực thôi hóa linh thực mà mình lấy làm kiêu ngạo nhất đã bị Thủ Triết ca ca ấn xuống đất ma sát.

Nàng sống mấy chục vạn năm, vẫn là lần đầu tiên cảm giác được mình vô dụng như thế.

Màu sắc của thế giới này dường như cũng ảm đạm đi.

Vương Thủ Triết xoa đầu nàng, hỏi: “Ngươi thân là một Thánh khí, đánh nhau hẳn là rất lợi hại nhỉ?”

“Đánh đánh, đánh nhau?” Lục Tiểu Ất hoảng sợ, không xác định yếu ớt nói: “Thân là một loại thánh khí phụ trợ đỉnh tiêm, ta còn chưa chính thức đánh nhau. Nhưng chất lượng bình thân của ta rất tốt, rất cứng rắn, có thể đụng được đạo khí sao?”

Có thể đánh thắng được đạo khí không?

Ài!

Vương Thủ Triết thở dài một hơi, lắc đầu.

“Thủ Triết ca ca, huynh không nên vứt bỏ muội, đừng ghét bỏ muội.” Lục Tiểu Ất bay tới bay lui vòng quanh Vương Thủ Triết, tội nghiệp giống như một con chó nhỏ vô dụng phải bị vứt bỏ: “Muội có thể mỗi ngày kể chuyện cười cho huynh nghe, trong bụng muội còn rất nhiều trò cười.”

“Không sao không sao.” Thấy dáng vẻ con ruồi không đầu này của nàng, Vương Thủ Triết an ủi: “Ngươi không cần làm khó mình, ngươi cứ ở bên cạnh ta chờ, nói không chừng một ngày nào đó đột nhiên có… Đúng rồi, ngươi thúc đẩy linh thực dùng là Ất Mộc tinh hoa đúng không?”

“Không sai không sai, ngày thường ta có thể hấp thu thiên địa Ất Mộc tinh hoa, sau đó dùng để thôi sinh các loại linh thực.” Lục Tiểu Ất liên tục gật đầu, dường như thấy được một chút hi vọng.

“Trong bình của ngươi, không biết có thể bảo tồn được tánh mạng bổn nguyên huyền khí tinh hoa của ta không?” Vương Thủ Triết nghĩ đến điểm này, cảm thấy có chút tò mò: “Chúng ta thử một phen.”

Nói xong, Vương Thủ Triết điểm một cái vào Ất Mộc Tạo Hóa Bình, huyền khí hùng hậu liền bao phủ nó, giống như thúc đẩy linh thực, chủ động rót tinh hoa sinh mệnh bản nguyên trong huyền khí vào trong bình.

“Vào rồi, vào rồi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tiểu Ất lộ ra vẻ hưng phấn, nhảy cẫng hô to: “Đây là bổn nguyên tinh hoa sinh mệnh của Thủ Triết ca ca sao? Thật tốt quá, ăn thật ngon, ô ô, Tiểu Ất thật hạnh phúc.”

“…”

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Đối với một khí linh sống mấy chục vạn năm, hắn thật đúng là trong lúc nhất thời không cách nào phân biệt được có phải nàng đang lái xe ăn đậu hũ hay không.

Sau đó, Lục Tiểu Ất bắt đầu chủ động hấp thu, mà Vương Thủ Triết lại thả lỏng tâm thần, để nàng tự động làm việc.

Không bao lâu sau, trong bình Ất Mộc Tạo Hóa đã chứa đầy một lọ tinh hoa dung dịch bản nguyên sinh mệnh.

Mà lúc này, huyền khí của Vương Thủ Triết gần như đã cạn kiệt, đáy mắt hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Ngươi thử lại lần nữa xem?”

Vương Thủ Triết lại rải ra một nắm hạt giống linh cốc, ra hiệu cho Lục Tiểu Ất thượng.

Lục Tiểu Ất đang muốn thử nghiệm một chút, lúc này không thể chờ đợi được nữa liền nhào tới, bắt đầu phóng xuất ra tinh hoa sinh mệnh bản nguyên bảo tồn trong bình, hóa thành cam lâm để thúc đẩy hạt giống linh cốc.

Sự thật chứng minh, hiệu quả đích xác cực kỳ rõ rệt.

Tốc độ phát triển của những hạt giống linh cốc đó cực nhanh, còn nhanh hơn một bậc so với tự Vương Thủ Triết tự mình thúc đẩy một mình, hiển nhiên, trong này cũng có tác dụng của tinh hoa thiên địa Ất Mộc.

“Thủ Triết ca ca, tốc độ thôi hóa như vậy thật nhanh.” Lục Tiểu Ất bay trở về, hưng phấn vòng quanh Vương Thủ Triết bay tới bay lui, cảm giác bình sinh u ám của mình lại khôi phục ánh sáng: “Quá tốt rồi, cảm ơn Thủ Triết ca ca.”

“Xuy ~ Tiểu Ất cũng không tệ lắm.”

Vương Thủ Triết cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có thể chứa đựng lực lượng căn nguyên sinh mệnh của hắn, ít nhất Lục Tiểu Ất này cuối cùng cũng có chút tác dụng. Trước không nói đến Lục Tiểu Ất đến thúc hóa, năng lực thúc đẩy ít nhiều có chút còn hơn không chồng lên nhau, chỉ riêng nàng có thể hỗ trợ tự động thúc đẩy, giảm bớt cho Vương Thủ Triết quá nhiều chuyện.

Không sai, Vương Thủ Triết thúc dục thành thục một gốc tiên liên đỏ thẫm ước chừng chỉ cần ba mươi năm, nhưng ba mươi năm này hắn mỗi ngày đều phải đi một chuyến ao sen, mà thường thường ở bên cạnh ao sen gần nửa ngày, cực kỳ hao phí tinh lực.

Theo lý thuyết, ba mươi năm có thể thôi xuất ra một gốc Xích Hồng Tiên Liên, giá trị khoảng mười Tiên Linh Thạch, nghe

giống như rất có tiền.

Nhưng đó quả thực chính là tàn phá ý chí của Vương Thủ Triết.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ của Vương Phú Quý, cùng với Vương An Nghiệp tùy tiện ra một chuyến là có thể nhặt về năng lực thiên tài địa bảo, ba mươi năm kiếm hơn mười Tiên Linh Thạch thật sự là quá khó coi rồi.

Hơn nữa chuyện này còn trói buộc hoàn toàn vào công tác thôi hóa của bản thân Vương Thủ Triết, giống như một người làm công năm qua năm khác.

Bây giờ thì tốt rồi.

Có Lục Ất hỗ trợ toàn bộ tự động xúc tác, Vương Thủ Triết có thể hoàn toàn giải phóng ra khỏi công tác thôi hóa nặng nề, cũng có thể có thời gian của mình, mỗi ngày uống nhiều trà, tu thân dưỡng tính, ngậm kẹo đùa cháu một phen, chẳng phải rất đẹp sao?

Lục Ất không cẩn thận biến thành "bình công cụ", cũng có một người làm công tự giác, không chỉ không cảm thấy việc này quá buồn tẻ, ngược lại còn vui vẻ vì mình tìm được định vị bên cạnh Thủ Triết ca ca.

Ít nhất, nàng không cần đảm đương viên gạch để đi đập người đánh nhau.

"Thủ Triết ca ca, thời gian không còn sớm, huynh trước kế thừa 【Thanh Hoàng tiên kinh】 rồi nói tiếp." Lục Tiểu Ất bắt đầu nịnh nọt lấy lòng chủ nhân mới: "Ta đã gấp không thể chờ đợi được muốn xem tương lai Thủ Triết ca ca đại sát tứ phương như thế nào, xưng bá thế giới như thế nào."

"Hành Bá, vậy thì bắt đầu kế thừa." Vương Thủ Triết hơi rụt rè đáp ứng.

Tuy nói Thanh Hoàng tiên kinh không phải tiên kinh phù hợp nhất với hắn, nhưng trong phạm vi năng lực có thể tìm được tiên kinh thích hợp nhất.

Hơn nữa, nói thật, tiên kinh bản nguyên tánh mạng có tồn tại hay không cũng còn khó nói. Hắn tự nhiên không thể nào bỏ

qua cơ hội này.

Tiếp theo, Vương Thủ Triết quyết định bế quan trong Thanh Hoàng lâu trong Động Thiên, kế thừa Thanh Hoàng tiên kinh. Cẩm Sơn và Lục Vi tiểu học tỷ thì ở trong lầu hộ pháp cho hắn.

Ngay cả Trường Xuân thượng nhân cũng không muốn rời đi, liền canh giữ ở trong Thanh Hoàng lâu chờ kết quả.

Lần bế quan này kéo dài tận mấy ngày.

Vài ngày sau, bên trong Thanh Hoàng lâu, một đạo hào quang màu xanh lục sáng chói xông thẳng tới chân trời.

Trong nháy mắt, toàn bộ tiểu động thiên đều giống như bị ánh sáng này nhuộm thành màu xanh lục.

Giữa thiên địa gió nổi mây phun.

Ất Mộc Linh Khí gào thét tựa như bị một loại kích thích nào đó, như là sóng biển kích động lên, ngay cả bầu trời trên đỉnh đầu cũng phảng phất bị chấn động mơ hồ.

Dị tượng như thế, trong nháy mắt kinh động mấy người hộ pháp ở cửa.

“Thiên địa dị tượng!” Trường Xuân thượng nhân mừng rỡ: “Thủ Triết đột phá huyết mạch rồi!”

Cho dù việc này đã sớm đoán trước, nhưng trước đây cũng chỉ phỏng đoán, bây giờ rốt cuộc trở thành hiện thực, hắn vẫn phi thường vui vẻ.

Đây chính là thánh tử đó! Trong thiên hạ này, có thể có mấy thánh tử?

Cẩm Sơn và Lục Vi đều tỏ vẻ vui mừng.

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết đã bước ra khỏi phòng bế quan.

So sánh với việc kế thừa tiên kinh, dung mạo bên ngoài của hắn không thay đổi chút nào, ngay cả y phục trên người cũng vẫn là bộ y phục lúc trước, nhưng khí chất toàn thân kia, đã phát sinh biến hóa rõ ràng.

Trên người hắn dường như có thêm một luồng tiên linh chi khí như có như không.

Hành vi cử chỉ, động tác quen thuộc vẫn giống như ban đầu, nhưng nhất cử nhất động của hắn chính là không hiểu sao nhiều hơn một chút tiên vận. Nếu như nói lúc trước hắn phong tư ngọc cốt, giống như trích tiên mà nói, hôm nay hắn, hai chữ "uyển chuyển" kia ước chừng có thể rớt mất.

"Chúc mừng chúc mừng!"

Mọi người lập tức nghênh đón.

Lục Tiểu Ất càng hưng phấn vòng quanh Vương Thủ Triết.

"Thế nào? Cảm giác trở thành Thánh tử thế nào?" Lục Vi tiểu học tỷ cười trêu chọc một câu.

"Cảm giác cũng không tệ lắm."

Vương Thủ Triết cười cười.

Cùng Lục Tiểu Ất dự đoán không sai biệt lắm, sau khi kế thừa tiên kinh xong, huyết mạch của hắn quả nhiên thức tỉnh đến đệ thập trọng 【Diễn Thánh Chân Thân】 trình độ sơ đoạn, đổi thành tư chất, chính là 【Thánh Tử Đinh đẳng thiên thượng】.

Hắn có thể cảm giác được, lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn lao nhanh như biển, tràn đầy lực lượng, ngay cả cảm ngộ thiên địa pháp tắc đều trở nên dễ dàng hơn một chút.

Mặc dù hôm nay đẳng cấp tu vi của hắn không thay đổi, vẫn là Thần Thông cảnh thất trọng, nhưng thực lực tổng hợp kỳ thực đã đi lên một bậc thang khác.

Nếu như bây giờ hắn lại tỷ thí với Lục Ất một trận, khẳng định có thể thắng được càng thêm rõ ràng.

Bất quá, cũng là sau khi tư chất huyết mạch đạt tới Thánh Tử, hắn thật sự cảm nhận được rõ ràng sau đó muốn tăng lên tư chất huyết mạch có bao nhiêu khó khăn.

Cho dù đồng dạng là thánh tử Đinh đẳng, 【Đinh đẳng thiên thượng】 và 【sơ nhập Đinh đẳng】 cũng là khác nhau một

trời một vực. Cho dù tư chất lúc trước của hắn đã mạnh đến nghịch thiên, vẫn như cũ không thể bước vào Bính đẳng.

Có điều, Vương Thủ Triết cũng không có xoắn xuýt nhiều về chuyện này, dù sao còn chưa kế thừa Thánh Đồ đã có Thánh tử huyết mạch, hắn đã vô cùng thỏa mãn.

Bởi vì lần này lại đột phá nhất trọng huyết mạch, đến thập trọng huyết mạch. Vì vậy, Vương Thủ Triết quyết định kiểm tra thân thể sư tôn một chút, xem có thể xuất hiện kỳ tích hay không.

Chỉ tiếc, sau khi kiểm tra, hắn phát hiện mình vẫn như cũ không cách nào cứu vớt Trường Xuân thượng nhân, nhiều nhất là dùng huyền khí của mình kéo lại một hơi cho hắn, để hắn có thể sống thêm một đoạn thời gian ngắn.

“Thủ Triết ca ca, chân linh của hắn đã suy yếu đến cực hạn, lập tức sẽ tán loạn.” Lục Tiểu Ất thấy Vương Thủ Triết cố gắng cứu người, lại gần nói: “Tuy căn nguyên sinh mệnh của ngươi vô cùng thần kỳ, nhưng không cách nào ngăn cản chân linh tán loạn.”

Vương Thủ Triết ảm đạm gật đầu.

Chân Linh này chính là bản nguyên của một cơ thể sinh mệnh, vật quan trọng nhất, bình thường cũng chỉ có sau khi thăng cấp mới có thể theo thiên địa tẩy lễ, cùng với sự tái tạo của thân thể mà trở nên mạnh mẽ.

Sau khi tu sĩ thăng cấp thọ nguyên tăng lên, cũng có quan hệ trực tiếp đến sự lớn mạnh của Chân Linh.

Lúc hắn vừa bái Trường Xuân thượng nhân làm thầy, tuổi tác của Trường Xuân thượng nhân cũng đã rất lớn, nếu không phải Trường Sinh thụ ngoài ý muốn thăng cấp, kéo theo một đợt thiên địa tẩy lễ, Trường Xuân thượng nhân căn bản không chống đỡ được đến bây giờ.

Hiện giờ, hắn cũng chỉ dựa vào phản hồi của cây Trường Sinh, cùng với sự giúp đỡ của huyền khí của Vương Thủ Triết đang trì hoãn tốc độ thân thể suy bại, nhưng sự suy yếu của chân linh lại không có cách nào.

Hơn nữa, lấy thân thể cùng trạng thái chân linh của Trường Xuân thượng nhân bây giờ, những thủ đoạn có thể tăng lên

huyết mạch kia đối với hắn mà nói nguy hiểm thật lớn, cưỡng ép sử dụng nói không chừng sẽ trùng kích Chân Linh vốn đã suy yếu của hắn, tỷ lệ thất bại phi thường cao.

Một khi thất bại, Chân Linh kia liền thật sự giải tán, cứu cũng cứu không được.

Thấy Vương Thủ Triết khổ sở, Lục Tiểu Ất lại nói: "Nếu Thủ Triết ca ca muốn cứu hắn, cũng không phải là không có cách. Chỉ là cái giá phải trả có chút lớn thôi."

"Biện pháp gì?"

Vương Thủ Triết lập tức tỉnh táo lại.

Tình cảm của hắn và Trường Xuân thượng nhân rất sâu đậm, cũng vẫn luôn cảm động việc lão nhân gia bảo vệ Vương thị. Có thể cứu, đương nhiên hắn phải cứu, cho dù phải trả giá rất lớn.

"Thủ Triết ca ca từng nghe nói về Hỗn Độn Bản Nguyên chưa?" Lục Tiểu Ất giải thích: "Lúc trước Thánh Hoàng tìm được một bảo địa chứa nhiều Hỗn Độn tinh hoa, sau khi hắn mạo hiểm khai thác ra Hỗn Độn tinh hoa trong đó, pha loãng trên diện rộng, đồng thời dùng các loại cách điều chế luyện chế thành dịch cải thiện tư chất huyết mạch các đẳng cấp, tạo phúc cho Nhân tộc. Đồng thời, lúc hắn khai thác Hỗn Độn tinh hoa, trong một số tình huống cực kỳ ngẫu nhiên, sẽ đạt được một chút Hỗn Độn Bản Nguyên."

"Hỗn Độn Bản Nguyên chính là linh vật quý hiếm nhất từ thuở thiên địa sơ khai, nghe nói Thủy Tổ của thiên địa vạn vật sinh linh, đều là từ trong Hỗn Độn Bản Nguyên sinh ra. Bởi vậy cho dù có một tia Hỗn Độn Bản Nguyên, cũng có thể bù đắp Chân Linh Nhân tộc hao tổn suy bại."

"Đồ tốt!" Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời, sau đó lại khó khăn: "Nhưng ta lấy đâu ra hỗn độn bản nguyên?"

Chỉ cần nghe miêu tả về Hỗn Độn Bản Nguyên này, hắn đã có thể cảm giác được hắn thu hoạch rất khó khăn.

"Thủ Triết ca ca, chính ca có được sao?" Lục Tiểu Ất chớp chớp đôi mắt vô tội.

"…" Vương Thủ Triết cạn lời.

Ngươi ở đây trêu chọc ta thì sao?

“Bên trong Thanh Hoàng lâu này còn tồn lại ba tia Hỗn Độn bản nguyên, đều là của cải Thánh Hoàng lưu lại lúc trước.” Lục Tiểu Ất nói: “Nếu Thủ Triết ca ca đã kế thừa tất cả nơi này, vậy ba tia Hỗn Độn bản nguyên kia sẽ là của ngươi.”

“Đưa ta xem.” Vương Thủ Triết kiềm chế kích động, dặn dò.

Lục Tiểu Ất lĩnh mệnh, lập tức bay vào bảo khố, nhanh chóng bọc một cái bình ngọc nhỏ khắc đầy chữ bay ra.

Bình ngọc kia chỉ lớn chừng bàn tay, khí tức nội liễm, nhìn không ra cái gì.

Vương Thủ Triết nhận lấy bình ngọc, mở ra một chút, chỉ thấy trong bình ngọc kia có ba đạo “Ám kim sắc phù du” giống như vật sống.

Bọn chúng chỉ to bằng tơ lụa, một chưởng dài ngắn, có thể theo chúng nó ở trong bình ngọc vô ý thức phiêu đãng chập chờn, lại có một cỗ khí tức mênh mông hỗn độn sơ khai đập vào mặt.

Vương Thủ Triết không kìm được hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tâm thần đều rung lên, giống như thể thể xác và tinh thần đều bị tẩy lễ vậy.

Thứ tốt!

Đây chính là Hỗn Độn Bản Nguyên!

Trường Xuân thượng nhân cũng kích động không thôi, tinh thần vốn suy sụp cũng giống như một lần nữa tỏa sáng sinh cơ: “Tốt tốt tốt, nhờ phúc của Thủ Triết, Trường Xuân ta lần này không cần chết nữa.”

…

chương 8:/chương thứ tám Ta đây đều sắp chết rồi! Mới phi thăng tiến chức!

…

“Tiểu Ất, thứ này dùng thế nào?” Vương Thủ Triết dò hỏi: “Còn nữa, với kinh nghiệm của ngươi, một tia chân linh của sư tôn ta có thể khôi phục mấy thành?”

Đồ vật đích xác rất trân quý, nhưng sư tôn Trường Xuân thượng nhân có ân tình rất lớn với Vương thị, phần ân tình này không phải Tiên Linh thạch có thể cân nhắc.

Bây giờ đã có biện pháp cứu hắn, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không do dự.

“Cho thần hồn vào là được, nó sẽ tự động chữa trị chân linh trong thần hồn hạch tâm.” Lục Tiểu Ất suy nghĩ một chút, “Trước kia từng thấy Thanh Hoàng Thánh Tôn cho tu sĩ Chân Tiên cảnh sắp hao tận chân linh sử dụng, một tia hỗn độn bổn nguyên như vậy đại khái có thể khôi phục chân linh thọ nguyên ba bốn trăm năm. Tử Phủ cảnh thì không biết, hỗn độn bổn nguyên quá quý giá, trước kia không có ai dùng bảo vật này cho tu sĩ Tử Phủ cảnh.”

Mấy trăm năm?

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: “Nếu đã như vậy, trước tiên cho một chút thử một lần.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Trường Xuân thượng nhân: “Sư tôn, Hỗn Độn bản nguyên này trước giờ chưa từng được Tử Phủ cảnh dùng qua, có lẽ có nguy hiểm, nhưng sư tôn vốn dĩ đã lên đường khoái tiên, không bằng thì ngựa chết thành ngựa sống chữa trị.”

“Với tình trạng hiện giờ của ta, có thể tiếp tục sống sót chính là thiên đại cơ duyên, còn có nguy hiểm gì là không thể mạo hiểm chứ?” Trường Xuân thượng nhân ngược lại nhìn rất thông suốt, cười nói: “Thủ Triết, ngươi cứ việc buông tay làm là được.”

Nói xong, hắn liền khoanh chân ngồi, Bão Nguyên Thủ Nhất đã chuẩn bị xong.

Vương Thủ Triết thấy thế, trực tiếp dùng thần niệm khống chế một tia Hỗn Độn Bản Nguyên kia, dẫn nó vào trong thần hồn của Trường Xuân thượng nhân.

Chỉ một thoáng, sợi tơ vàng kia liền hóa thành vô số hạt nhỏ dung nhập vào trong thần hồn.

Toàn thân Trường Xuân thượng nhân chấn động, tựa hồ là nhận lấy trùng kích nào đó, sắc mặt lập tức trở nên có chút thống khổ, trên gương mặt cũng không ngừng có mồ hôi lăn xuống.

Lục Vi tiểu học tỷ vội vàng tiến lên chăm sóc, giúp hắn lau mồ hôi, đồng thời dùng huyền khí thay hắn ổn định tâm thần.

Hơn một canh giờ sau, vẻ thống khổ trên mặt Trường Xuân thượng nhân mới dần dần biến mất, người cũng dần dần tỉnh lại.

Nhưng nhìn bề ngoài, giờ phút này Trường Xuân thượng nhân cũng không có biến hóa quá lớn so với trước kia, vẫn là bộ dáng già nua kia, thế nhưng tinh khí thần lại không còn vẻ uể oải lúc trước, trở nên vô cùng thịnh vượng, đáy mắt cũng nhiều hơn mấy phần tươi sống.

Vương Thủ Triết hơi kiểm tra, phát hiện Trường Xuân thượng nhân quả thật sự khôi phục không ít sức sống, ngay cả lực lượng thần hồn trong Tử Phủ cũng sinh động không ít.

Mặc dù kém xa Tử Phủ cảnh trẻ tuổi hai ba trăm tuổi, nhưng cũng không khác mấy so với tu sĩ Tử Phủ cảnh bốn năm trăm tuổi, “tuổi” này đối với tu sĩ Tử Phủ cảnh mà nói vừa vặn là “trung niên”.

Dựa theo tính toán thọ nguyên của tu sĩ Tử Phủ cảnh, đợt này tương đương với việc kéo dài tuổi thọ cho Trường Xuân thượng nhân ba trăm năm mươi năm, mà Trường Xuân thượng nhân lại khế ước với cây Trường Sinh, tốc độ chân linh suy yếu tan tác chậm hơn người thường một chút, đoán chừng ít nhất có thể sống thêm bốn năm trăm năm.

Trường Xuân thượng nhân cũng đứng dậy từ trên mặt đất, cảm nhận biến hóa của thân thể một phen, kích động nói: “Thủ

Triết à, ta cảm giác hình như lại trở lại lúc trẻ tuổi, toàn thân đều tràn đầy sức sống.”

Thân thể của hắn vẫn như cũ là bộ dáng đồng nhan hạc tóc, cũng không có vấn đề gì quá lớn, Chân Linh vừa khôi phục tuổi trẻ, cảm giác tự nhiên hoàn toàn khác biệt.

“Chúc mừng sư tôn.”

Vương Thủ Triết, Lục Vi, cùng với Cẩm Sơn đều vui vẻ chúc mừng hắn.

Đầu óc Vương Thủ Triết linh hoạt, chúc mừng xong liền nhớ tới một chuyện khác: “Sư tôn, trước đó ngài không có cách nào tăng huyết mạch lên, là vì lúc ấy Chân Linh đã quá già yếu, không chịu nổi trùng kích của huyết mạch lột xác. Bây giờ nếu Chân Linh đã khôi phục, không ngại thử một lần nâng cao huyết mạch, xem có thể trùng kích cảnh giới cao hơn một chút hay không, như vậy có thể giải quyết vấn đề tuổi thọ không đủ.”

“Tăng huyết mạch?” Trường Xuân thượng nhân thần sắc hơi nghi hoặc nói, “Ta chỉ là một tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường nhất, tư chất huyết mạch cũng chỉ là cấp bậc thiên kiêu, huyết mạch cũng chỉ thức tỉnh đến tầng thứ năm. Nếu muốn tăng lên, cho dù là Thiên Mạch thánh đan ăn vào hiệu quả cũng không mạnh nhỉ?”

Nếu một thiên kiêu chỉ có tu vi Thiên Nhân cảnh, phạm vi thao tác sẽ lớn hơn, một viên Thiên Mạch Thánh Đan có thể tăng lên không ít huyết mạch.

Nhưng đến Tử Phủ cảnh, mức độ thức tỉnh huyết mạch gia tăng, muốn tăng huyết mạch, độ khó sẽ tăng lên theo kiểu gì.

“Không sao, căn cứ kinh nghiệm trước kia suy tính một chút.” Vương Thủ Triết nói: “Huyết mạch trước mắt của sư tôn là đệ ngũ trọng sơ đoạn, thất phẩm Thiên Mạch Thánh Đan miễn cưỡng có chút hiệu quả, ước chừng có thể vọt tới đệ ngũ trọng tới gần trung đoạn.”

“Sau đó lại đập một viên bát phẩm Thoát Thai Tiên Đan, như thế, có lẽ có thể vọt tới gần đệ ngũ trọng đỉnh phong.”

“Như vậy, ngài vượt cấp ăn một viên cửu phẩm Vô Lượng Đạo đan dưới hộ pháp của ta, huyết mạch đại khái có thể

thoáng cái vọt tới tầng thứ sáu cao đoạn. Khi đó tư chất huyết mạch chính là 【Đại thiên kiêu Ất đẳng】."

Đây cũng chính là Vương Thủ Triết ỷ vào lực lượng sinh mệnh bản nguyên mới dám thao tác như vậy, nếu không, nếu tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường, huyết mạch không đến tầng thứ sáu, cưỡng ép ăn 【Vô Lượng Đạo Đan】 cửu phẩm, lực lượng huyết mạch sôi trào sẽ trực tiếp dẫn đến kinh mạch xé rách, thần hồn chấn động, cơ bản không khác gì tìm chết, trong đầu sợ có một số rất ít người may mắn còn sống sót, cũng phải trả giá thảm liệt.

"Có thể đến đại thiên kiêu Ất đẳng?" Trường Xuân thượng nhân kinh hỉ nói: "Vậy chẳng phải ta có thể tiếp nhận thần thông truyền thừa, trùng kích Thần Thông cảnh? Một khi thành công, thọ nguyên có thể lại tăng lên trên diện rộng."

Nhưng mà, còn chưa vui vẻ được bao lâu, Trường Xuân thượng nhân đã ý thức được vấn đề, không khỏi lúng túng nói: "Cái này, cái giá này có thể có chút lớn hay không?"

Tuy rằng thực lực của hắn chỉ có Tử Phủ cảnh, nhưng thân ở Trường Xuân cốc, đối với phẩm cấp linh dược khác nhau giá cả vẫn tương đối rõ ràng.

"Thất phẩm Thiên Mạch Thánh Đan muốn mấy chục vạn Tiên Tinh coi như tốt, nhưng Bát phẩm Thoát Thai Tiên Đan phải có mấy trăm vạn Tiên Tinh, Cửu phẩm Vô Lượng Đạo Đan càng chỉ có Tiên Hoàng phối hợp Luyện Đan Đại Tông Sư đứng đầu mới có thể miễn cưỡng luyện chế, từ trước chỉ có người có công huân trác tuyệt mới có thể xin mua, mà phải thông qua Tiên Hoàng Bệ Hạ xét duyệt… Cho dù thẩm hạch thông qua, ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn Tiên Tinh…"

Giá cả như vậy, làm sao hắn mua nổi?

"Sư tôn, đắt cỡ nào cũng không thể đắt bằng Hỗn Độn bản nguyên mà Thủ Triết sư đệ đưa cho, đó là bảo vật vô giá." Lục Vi tiểu học tỷ lại không có chút băn khoăn nào, lập tức vỗ bàn hào phóng: "Cho dù khoản tài nguyên này trên đầu ta tốt hơn, cũng phải để ta tận đạo hiếu."

Nàng hiện tại nắm giữ Lục Tiên Đảo trong tay, lại cùng Vương thị phát triển nhiều năm như vậy, tự nhiên là một siêu cấp phú

bà, mấy viên đan dược mà thôi, nàng có thể mua được.

“Sư tôn cũng chớ băn khoăn quá nhiều, lần trước ủy thác Tiên Hoàng bệ hạ và Thiên Đan Chân Quân liên thủ luyện chế một ít Cửu phẩm Vô Lượng Đạo Đan, bây giờ trong tay ta vẫn còn dư.” Vương Thủ Triết phong đạm vân khinh nói: “Nói chậm cửu phẩm đan, chỉ cần sư tôn cần, chờ sau khi mở Thánh Vực, ta cũng có thể lấy được siêu phẩm đan.”

Luyện đan sư trấn tộc Vương Thủ Nghiệp của Vương thị, trước mắt chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế đan bát phẩm, đan cửu phẩm tạm thời cũng chỉ có thể thông qua con đường Tiên Hoàng.

Bất quá, đợi Thủ Nghiệp luyện chín Bát Phẩm đan, có thể thử cùng Đế Hưu tiền bối liên thủ luyện chế cửu phẩm đan, mà thứ sau chỉ là một công cụ cung cấp tiên linh khí!

“Ha ha ha ha, vậy Trường Xuân ta cũng nếm thử tư vị trở thành đại thiên kiêu, hy vọng sớm tấn thăng Thần Thông cảnh một chút.” Trường Xuân thượng nhân cũng vui vẻ cười to nói, “Chuyện may mắn nhất cả đời Trường Xuân ta chính là thu nhận hai người các ngươi làm đồ đệ.”

“…”

Cẩm Sơn sư huynh ở bên cạnh biểu lộ một lời khó nói hết.

“Sư tôn.” Vương Thủ Triết lại cười nói: “Ngài sẽ không cho rằng, sau khi bỏ ra một cái giá lớn như vậy để cho huyết mạch của ngài tăng lên tới đại thiên kiêu Ất đẳng thì lại lăn lộn vào Thần Thông cảnh chứ?”

“Thủ Triết… Ý của ngươi là?” Trường Xuân thượng nhân nhất thời có chút kích động.

“Đại thiên kiêu Ất đẳng kế thừa bảo điển chính là lẽ thường.” Vương Thủ Triết nói: “Trong Thanh Hoàng lâu trước mắt không phải trùng hợp còn có một quyển Thanh Hoàng bảo điển sao? Nó rất phù hợp với huyết mạch của sư tôn.”

“Để cho ta kế thừa bảo điển?” Trường Xuân thượng nhân hoảng sợ, lúc này do dự nhìn nhìn Cẩm Sơn nói: “Nhưng bộ bảo điển này đã quyết định cho Cẩm Sơn rồi.”

Cái gì? Nói rõ ràng bảo điển của ta đâu?

Tròng mắt Cẩm Sơn sư huynh như muốn rớt ra ngoài.

Thanh Hoàng Bảo Điển phân phối cho hắn còn chưa tới tay đâu mà đã bay như vậy?

Chỉ một thoáng, nước mắt của hắn đều sắp rơi xuống.

“Cẩm Sơn sư huynh còn trẻ, tương lai còn có cơ hội.” Vương Thủ Triết khuyên: “Tương lai Thánh Vực mở ra, tìm cơ hội tìm một quyển bảo điển mộc hệ bình thường không có vấn đề gì lớn. Ta đã tìm hiểu qua, bảo điển bình thường cuối cùng giá cả đấu giá đều ở ba đến chín tiên linh thạch, cũng không quá đắt.”

Mấy viên Tiên Linh thạch còn không đắt, hiện giờ toàn thế giới cũng chỉ có Vương Thủ Triết dám nói lời này.

“Sư tôn cũng không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.” Vương Thủ Triết nói: “Con có được tiểu động thiên này, cũng có một nửa công lao của sư phụ, con thay sư tôn bỏ ra số tiền này.”

“Không được không được, ta chẳng qua là ngẫu nhiên có được la bàn Thanh Ngọc. Tiểu động thiên này chính là Thánh Hoàng truyền cho tiểu Thánh Hoàng, mà tiểu Thánh Hoàng cũng chuyên môn truyền cho ngươi, không có quan hệ gì với Trường Xuân cốc ta. Ta đã vô duyên vô cớ được quá nhiều chỗ tốt, cũng không thể chiếm tiện nghi.” Trường Xuân thượng nhân cân nhắc nói: “Nhưng mà Trường Xuân nhất mạch trong thời gian ngắn cũng không lấy ra được nhiều tiền như vậy. Không bằng như vậy, Thủ Triết ngươi trước chuẩn bị một chút, Trường Xuân nhất mạch chúng ta cố gắng nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày trả hết.”

“Cũng được, dù sao Trường Xuân cốc cũng có khá nhiều chỗ hợp tác với Vương thị. Mà sau khi sư tôn và Cẩm Sơn sư huynh đều trở thành Lăng Hư chủng, năng lực kiếm tiền cũng sẽ gia tăng trên diện rộng.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Chuyện đó quyết định như vậy đi.”

Hai thầy trò Trường Xuân thượng nhân liếc mắt nhìn nhau, cảm giác như đang trong mộng ảo.

Trường Xuân cốc chúng ta tương lai, cứ như vậy một bước lên trời, trở thành Thánh địa của song Thánh chủ Trường Xuân?

Mà tất cả những điều này đều nằm trong một ý niệm của Thủ Triết.

Chuyện sau đó thì đơn giản, nhẫn trữ vật của Vương Thủ Triết là cấp bậc Bán Tiên Khí, tên là 【Thôn Thiên】, các loại đan dược bảo vật bên trong nhiều vô số kể, những đan dược vừa mới nhắc đến kia cái gì cần có đều có.

Dưới sự hiệp trợ của Vương Thủ Triết, Trường Xuân thượng nhân rất nhanh đã ăn đan dược, hoàn thành một loạt lột xác, nâng tư chất lên tới đại thiên kiêu Ất đẳng. Sau đó, hắn kế thừa một trong những 【Thanh Hoàng Bảo Điển】 mà tiểu thánh hoàng Kỳ Vô Song để lại.

Ở trong bảo điển, sau đó huyết mạch của hắn cũng đi tới tuyệt thế Đinh đẳng, Lăng Hư chi lộ đã mở ra cho hắn, ngay cả truyền thừa thần thông cũng giảm đi một lần.

Về phần Cẩm Sơn sư huynh, Vương Thủ Triết cũng cho hắn mượn một viên Vô Lượng Đạo đan cửu phẩm, khiến tư chất huyết mạch của hắn tăng lên tới trình độ đại thiên kiêu Ất đẳng, đặt nền móng cho hắn tương lai kế thừa một bản Mộc hệ bảo điển nào đó.

Sớm tăng huyết mạch lên, cũng có thể gia tăng tốc độ tu luyện của hắn ở Tử Phủ cảnh.

Chờ sau khi hoàn thành một loạt thời gian đã được tăng lên.

Vương Thủ Triết lại thăm dò kỹ càng tình huống trong tiểu động thiên dưới sự hỗ trợ của Lục Tiểu Ất một lần, phân loại điểm tài nguyên lưu lại trong đó, liệt kê ra một danh sách chi tiết.

Lần tra xét trước đó bị Lục Tiểu Ất cắt đứt, Vương Thủ Triết chỉ cảm nhận được đại khái, cũng là kiểm kê lần này, mới phát hiện trong tiểu động thiên này thật sự không ít thứ.

Đầu tiên, tự nhiên chính là đại thụ che trời trải rộng động thiên.

Những cây này có đủ loại, lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng không cái nào không phải là linh mộc, hơn nữa tuổi đời siêu lớn, tùy tiện chọn một cây linh đều không nhỏ hơn năm ngàn năm, mấy vạn năm thụ linh cũng không ít.

Hai cây cổ ngân hạnh bên cạnh Thanh Hoàng lâu, thụ linh đã vượt qua mười lăm vạn năm, thân cây kia đã sắp to như căn nhà rồi.

Đương nhiên, những cổ thụ này cũng chỉ là linh mộc bình thường, không phải linh dược, cũng không phải linh thực dị chủng có thể sinh ra linh trí, mặc dù thụ linh lớn hơn, Cổ Ngân Hạnh cấp bậc cao nhất cũng chỉ là ngũ phẩm.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là chúng nó không có giá trị.

Đồ dùng trong nhà linh mộc, giường linh mộc… xưa nay đều là nhu yếu phẩm của thế gia trung tầng thượng tầng, thế gia càng đứng đầu, nhu cầu đối với những thứ này càng lớn. Là đại đa số thế gia lịch sử lâu đời, đều sẽ có sân rừng của mình.

Nhưng cho dù là trong khu rừng của hoàng thất Tiên Triều Chư thị, số lượng linh mộc vạn năm trở lên cũng sẽ không nhiều lắm, mười vạn năm trở lên, đoán chừng số lượng lại càng ít.

Những linh mộc trong tiểu động thiên này chất lượng cao, lâu năm, số lượng cũng nhiều, cộng lại tối thiểu cũng đáng giá một hai viên Tiên Linh Thạch.

Đương nhiên, với vốn liếng hiện tại của Vương thị, cũng không thiếu hai viên Tiên Linh Thạch này, chắc chắn Vương Thủ Triết sẽ không lấy chúng ra bán lấy tiền, hơn phân nửa là sau này giữ lại để cho người trong nhà dùng đồ dùng linh mộc, hoặc làm đồ cưới cho con gái trong gia tộc.

Giống như Cổ ngân hạnh, còn có thể sản xuất chút quả ngân hạnh gì đó, ngày lễ ngày tết sao thành tặng người khác, cũng coi như là một loại nội tình gia tộc.

Sau đó, tự nhiên chính là linh dược.

Trong tiểu động thiên này linh khí nồng đậm, tự nhiên hoàn cảnh ưu việt, trong rừng cây chung quanh hoang dã sinh trưởng số lượng nhất nhị phẩm linh dược cũng không ít, ngẫu nhiên còn có thể phát hiện linh dược tam, tứ phẩm, hiển nhiên là hạt giống linh dược bị côn trùng tản ra, ở trong năm tháng dài đằng đẵng tự nhiên sinh sôi nảy nở ra.

Mà ở trong những linh điền chuyên môn khai khẩn kia, lại gieo trồng số lượng đông đảo các phẩm cấp linh dược, theo một, hai, ba phẩm cấp linh dược, đến bảy, tám, chín phẩm cái gì cần có đều có, mà trong đó tương đương một bộ phận đều đã thành thục.

Trên tiên mạch hạch tâm, trồng một nhóm thập phẩm 【Tử Kim Huyền Sâm】, trong đó có vài khỏa đã đủ niên đại, có thể trực tiếp xuất dược.

Giá trị của những linh dược này không thể đo lường được.

Cái khác không nói, chỉ riêng một nhóm Tử Kim Huyền Sâm này cũng đủ để cho toàn bộ đại thế gia hai triều Tiên Ma điên cuồng.

Dù sao, đây chính là cùng một phẩm cấp với tiên liên đỏ thẫm. Loại siêu phẩm linh dược này, ngay cả trong hoàng thất hai triều cũng chỉ có hai cây như vậy, ngày bình thường đều là cung phụng, không biết bao nhiêu năm mới có thể thành thục một lần.

Cho dù là Vương Thủ Triết tự mình thúc đẩy sinh trưởng, muốn sinh ra nhiều Tử Kim Huyền Sâm như vậy, linh dược thành thục cao cấp, e rằng cũng phải tiêu hao một lượng lớn thời gian.

Mà hiện giờ thứ Vương thị thiếu nhất, chính là thời gian.

Đại khái là bởi vì có Lục Tiểu Ất quản lý, những linh dược này sinh trưởng đều thập phần dồi dào, cũng không có xuất hiện loại tình huống loạn thất bát tao như ở trên Huyền Đan đảo, thoạt nhìn hết thảy đều ngay ngắn rõ ràng.

Ngoài ra, trong hồ nước trung tâm tiểu động thiên cũng có nuôi một ít linh ngư linh hà, khu nước cạn còn dài hơn một chút Linh Ngẫu, Thủy sinh linh chổi, phẩm giai cũng không cao, cho dù là một con linh ngư lớn nhất trong số đó cũng chỉ năm, sáu giai, hơn nữa cơ bản đều là đồ ăn do con người bồi dưỡng, ước chừng lúc trước chính là để nuôi dưỡng.

Bất quá linh hồ này chất nước rất tốt, địa phương sâu nhất trong thủy vực thậm chí sâu vài dặm, trong đó nuôi ra thịt linh ngư chất thập phần xuất sắc, so với ngoại giới tốt hơn rất nhiều.

Bọn nhỏ trong nhà hẳn là sẽ thích.

Mà ngoài những thứ đó ra, Diêm Vô Song còn để lại không ít thứ trong Thanh Hoàng lâu, trong đó bao gồm mười viên Tiên Linh Thạch, một bộ bảo khí Tử Phủ, một bộ bảo khí Thần Thông, cùng với một bộ đạo khí Lăng Hư, đều là kiếm, thuẫn, bảo vật dùng để hộ thân bảo mệnh.

Ngoại trừ tiên khí hắn đại khái là tự mình dùng, không để lại, còn lại có thể nói là cân nhắc vô cùng chu toàn, mỗi một cấp độ tu vi đều có trang bị đầy đủ có thể dùng.

Có thể nói, nếu như có tuyệt thế thiên kiêu có thể tiến vào tiểu động thiên này khi ở Tử Phủ cảnh, tuyệt đối có thể bằng vào đồ vật trong này một đường quật khởi, thuận buồm xuôi gió tu luyện tới Chân Tiên cảnh.

Nói đây là bàn tay vàng, tuyệt đối không khoa trương.

Đáng tiếc, Vương Thủ Triết hiện tại đã là Thần Thông cảnh không nói, với của cải hiện giờ của Vương thị, những thứ này tất nhiên trân quý, nhưng thật sự là thiếu một chút kinh ngạc.

Điều duy nhất được xưng tụng là kinh hỉ, đại khái chính là những linh dược kia.

Dù sao, linh dược cao cấp số lượng thưa thớt, có tiền cũng không mua được, muốn gom đủ một lò dược liệu cực kỳ khó khăn, mà thủ Nghiệp cày độ thuần thục luyện đan, thiếu nhất chính là linh dược cao cấp.

Có nhóm linh dược này, xác suất Thủ Nghiệp luyện chế Bát Phẩm Linh Đan thành công ước chừng có thể trong thời gian ngắn tăng vọt một mảng lớn.

Sau khi xử lý sự vật của động thiên nhỏ một cách đơn giản, Vương Thủ Triết lại mở cổng không gian ra, mang theo Trường Xuân thượng nhân trở về nhà gỗ nhỏ của Trường Xuân cốc.

Lúc này, trong đại thế giới vừa vặn là ban đêm.

Lại bởi vì đã qua rất nhiều ngày, phần lớn các đệ tử đều tạm thời giải tán, mỗi người đều tự đi chuẩn bị tang sự cho Trường Xuân thượng nhân, chỉ để lại hai đệ tử ở lại trông coi.

Vừa thấy Cẩm Sơn, bọn họ liền vội vàng tiến lên bẩm báo: "Cẩm Sơn sư huynh, mấy ngày nay các ngươi đi, không ít người đến thăm sư tôn, mọi người đều bận rộn chiêu đãi các tân khách."

Trường Xuân thượng nhân sống lâu, cũng rất có danh vọng trong Tử Phủ cảnh, nghe nói tin dữ từ các nơi chạy tới rất nhiều người.

"Ách…"

Lần này, áp lực đi tới Trường Xuân thượng nhân bên này.

Hắn hơi xấu hổ nhìn Thủ Hộ Triết nói: "Ngươi cảm thấy việc này, chúng ta nên xử lý như thế nào?"

"Đêm đã khuya, hơn phân nửa tân khách đều đã nghỉ ngơi." Vương Thủ Triết nói: "Không bằng sư tôn đi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai, ta sẽ tụ họp tân khách một chút, nói rõ mọi chuyện."

Trường Xuân thượng nhân theo lời trở về phòng nghỉ ngơi, mà mấy đệ tử như Vương Thủ Triết thì tạm thời ở bên ngoài phòng nhỏ.

Vốn dĩ Vương Thủ Triết an bài không có vấn đề quá lớn.

Nhưng tới bình minh, chân trời vừa mới lộ ra một vệt màu trắng bạc, một đạo kinh hồng liền đâm thủng mây, từ xa xa bay nhanh tới.

Băng Phách Hàn Ý phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống, trong thời gian ngắn tràn ngập non nửa Trường Xuân cốc.

Các đệ tử trong cốc bị động tĩnh này làm bừng tỉnh, rối rít ra khỏi phòng kiểm tra, liền thấy trong trời tuyết, một vị nữ tử mặc cung trang đang giẫm lên một thanh trường kiếm băng tinh từ trên trời giáng xuống.

Nàng có một khuôn mặt thanh lãnh thoát tục, một đôi mắt đẹp càng thâm thúy vô cùng, trong lúc nhìn quanh mang theo cỗ khí tức sắc bén khiếp người, cả người giống như cùng băng tuyết đầy trời phía sau dung hợp thành một thể, tay áo tung bay, khí thế bức người.

Khí thế lạnh lẽo khiến hoa cỏ cây cối trong Trường Xuân cốc đều sợ tới mức héo rũ.

Có lão nhân trong cốc lập tức nhận ra được.

Đến đây, đúng là Băng Lan chân nhân khai thác 【Băng Phách thánh địa】 ở bên ngoài.

Mà thanh kiếm nàng giẫm dưới chân, lại là Băng Phách Đạo Kiếm của nàng.

Nhưng mà lúc này gương mặt lạnh lùng thoát tục của Băng Lan chân nhân lại lộ ra vẻ bi thương khó nói nên lời.

"Sư huynh."

Người của Băng Lan Chân chưa tới, giọng nói đã tới trước.

Cô gào lên một tiếng thê lương, thân hình lao vào căn nhà gỗ nhỏ như một cơn lốc.

Vương Thủ Triết vội vàng tiến lên nghênh đón: "Thủ Triết bái kiến Băng Lan tiền bối, kính xin tiền bối chớ bi thương."

Trước kia Băng Lan chân nhân cực kỳ chiếu cố Vương thị, lại là sư tôn của Lung Yên lão tổ, đương nhiên Vương Thủ Triết vô cùng kính trọng nàng.

"Thủ Triết, ngươi cũng tới rồi, nhưng sao ta có thể không bi thương chứ?" Nước mắt Băng Lan chân nhân không ngừng rơi xuống: "Mặc dù ta và sư huynh có hiểu lầm và hiềm khích, những năm gần đây vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với hắn. Nhưng năm đó nếu không có sư huynh cứu ta, Băng Lan ta đã sớm… Là ta không tốt, không có sớm tha thứ cho hắn."

"Cái này…" Da đầu Vương Thủ Triết mơ hồ có chút tê dại, trực giác không ổn, vội vàng muốn giải thích: "Tiền bối, thật ra sư tôn của ta…"

"Ta hiểu, chân linh của hắn đã suy kiệt, tan vỡ vô lực, ta chỉ là muốn gặp hắn một lần cuối cùng." Băng Lan chân nhân vừa nói vừa đi vào phòng Trường Xuân thượng nhân, nước mắt không kìm được mà chảy ròng ròng, "Sư huynh, Băng Lan sư muội ngươi tới thăm ngươi. Thật ra, ta vẫn luôn muốn nói cho ngươi biết, ta vẫn là thích sư huynh… Ta cũng tha thứ cho chuyện lúc trước của ngươi."

Sau lưng Vương Thủ Triết phát lạnh đi vào theo, lại thấy Trường Xuân thượng nhân đang nằm trên giường run lẩy bẩy,

lập tức không biết nói gì.

Sư tôn lão nhân gia hắn, hiện tại sợ là không dám từ trên giường bò dậy a?

Tính tình của Băng Lan chân nhân từ trước đến nay không tốt, nói như vậy tất nhiên là thương tâm đến cực điểm. Nếu để cho nàng biết sư tôn căn bản sẽ không chết, còn tiền đồ vô lượng, hơn phân nửa sẽ lập tức đánh người.

Bất quá, sư tôn rụt rè giả chết như vậy cũng không phải là chuyện, sẽ càng làm tình huống tệ hơn, phải đối mặt sớm một chút.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết cong ngón tay búng ra, một sợi chỉ kình lặng yên không một tiếng động đánh trúng đầu gối của Trường Xuân thượng nhân.

Trường Xuân thượng nhân đầu gối đau xót, lập tức "Ôi" một tiếng nhảy dựng lên.

Ý thức được cũng không tiếp tục giả vờ được nữa, hắn tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết cố ý gây sự, sau đó lúng túng vô cùng nhìn Băng Lan, yếu ớt lên tiếng chào hỏi: "Sư muội ơi, muội tới rồi."

"?"

Nước mắt của Băng Lan chân nhân vẫn còn đọng ở khóe mắt, giật mình nhìn giọng nói vang như chuông lớn, Trường Xuân thượng nhân: "Ngươi ngươi ngươi… ngươi…"

"Chuyện này… Ta vốn dĩ sắp chết, nhưng Thủ Triết đến cứu sống ta, hơn nữa hình như còn có thể sống thật lâu." Trường Xuân thượng nhân mặt mũi già nua run rẩy, cười lúng túng nói: "Ý không ngoài ý muốn, có kinh ngạc hay không?"

"Ta tin cái đầu ngươi! Lão cẩu Trường Xuân, ngươi dám gạt ta!!" Băng Lan chân nhân nổi giận đến cực điểm, vẫy tay một cái, Băng Phách Đạo Kiếm trong tay, chém một kiếm về phía Trường Xuân thượng nhân, "Ngươi giống như lúc trước, là một lão lừa đảo!"

Nàng hiển nhiên là tức giận, một kiếm này mặc dù không phải toàn lực, nhưng cũng ít nhất dùng hai ba thành lực lượng, kiếm

quang sắc bén giống như là muốn đem Trường Xuân thượng nhân chém thành hai nửa.

Nếu thật sự bổ trúng, ít nhất Trường Xuân thượng nhân phải mất nửa cái mạng.

Vương Thủ Triết vội vàng tế ra một thanh trường kiếm bán tiên khí, chặn chiêu này thay Trường Xuân thượng nhân.

“Oanh!”

Kiếm quang cùng kiếm quang chạm vào nhau, năng lượng ầm ầm nổ tung, sóng xung kích năng lượng khủng bố lúc này nổ tung nhà gỗ nhỏ chia năm xẻ bảy, Trường Xuân thượng nhân cả người lẫn giường đều bị dư ba chấn lên không trung.

“Vương Thủ Triết, ngươi tránh ra, bằng không cả ngươi cũng bị đánh.” Băng Lan chân nhân tức giận nói.

“Vâng vâng, ta sẽ lui, lui ngay.” Vương Thủ Triết vội vàng lui sang một bên.

Hắn không phải đánh không lại Băng Lan chân nhân. Với thực lực Thần Thông cảnh hậu kỳ của hắn bây giờ, đối phó Băng Lan chân nhân cũng không thành vấn đề. Chỉ là sư tôn và Băng Lan chân nhân rõ ràng có cổ quái, loại chuyện này hắn ngăn một chút cũng thôi đi, thực sự không thích hợp nhúng tay quá nhiều.

Mắt thấy Băng Lan chân nhân khí thế hung hăng muốn giết tới, ông ta nhanh chóng nhắc nhở: “Nhưng mà thương thế của sư tôn ta mới vừa lành, nội tình vẫn tương đối suy nhược, Băng Lan tiền bối chỉ cần lưu thủ một chút, chớ có đánh chết ông ta.”

“Hừ! Lão già lừa đảo này, đánh chết mới tốt.” Băng Lan chân nhân ngữ khí hơi hòa hoãn, nhưng vẫn không buông tha Trường Xuân thượng nhân, thân hình nhoáng một cái liền bay lên trời, đánh về phía Trường Xuân thượng nhân trên bầu trời.

“Rầm rầm rầm!”

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên giữa không trung.

Trên bầu trời, Trường Xuân thượng nhân trốn đông trốn tây, bị đánh liên tục cầu xin tha thứ: “Sư muội ta sai rồi, sư muội nghe ta giải thích… Chuyện năm đó…”

Nhưng mà, hắn còn chưa nói hết, đã bị kiếm ý lăng lệ ác liệt cắt đứt.

“Rầm rầm rầm!”

Từng đạo kiếm quang nổ tung, liên tiếp tiếng nổ không ngừng vang vọng bầu trời, giống như tiếng sấm, chấn động mặt đất Trường Xuân cốc giống như rung động.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Trường Xuân cốc đều bị kinh động. Cho dù là một ít đệ tử ngủ tương đối chết, lúc trước không tỉnh, lúc này cũng đều bị đánh thức, nhao nhao chạy ra khỏi phòng.

Lục Vi tiểu học tỷ cũng bay đến bên cạnh Vương Thủ Triết, hơi lo lắng nói: “Thủ Triết sư đệ à, sư tôn không có việc gì chứ? Có cần giúp đỡ không?”

Cẩm Sơn đi sau nửa bước cũng chạy tới, nhìn tình huống trên bầu trời vẻ mặt khẩn trương: “Sư đệ, nếu không ngươi vẫn là khuyên nhủ đi.”

“Không sao, không sao, chỉ cần không chết thì có thể cứu về. Hơn nữa Băng Lan tiền bối ra tay cũng có chừng mực.” Vương Thủ Triết lấy dưa ra chia cho Lục Vi tiểu học tỷ và Cẩm Sơn, còn mình thì lấy ghế mây ra ngồi xuống, vừa ăn dưa vừa nói: “Chúng ta vừa ăn vừa xem. Không ngờ sư tôn và Băng Lan tiền bối năm đó quả nhiên có rất nhiều ân oán tình thù. Chuyện của trưởng bối, chúng ta không tiện nhúng tay vào.”

“Ơ? Nghe giọng điệu của sư tôn, hình như lúc trước còn có một học tỷ nhúng tay vào?” Lục Vi tiểu học tỷ gặm dưa, tràn đầy phấn khởi nhìn hai người vừa đánh nhau vừa nói chuyện, chỉ nghe vài câu vài câu đã bắt đầu suy nghĩ miên man: “Không ngờ, không ngờ, lúc còn trẻ sư tôn ta còn rất phong lưu anh tuấn a.”

…

chương 9:/chương thứ chín Côn Bằng Mộng Vũ mang thai rồi!

…

“Trường Xuân ngươi được lắm, không ngờ ngươi còn kế thừa bảo điển, có tiền đồ rồi.”

“Sư muội, muội nghe ta giải thích.”

“Ngươi vẫn là giải thích với Băng Phách kiếm của ta đi.”

Hai người càng đánh càng hung, toàn bộ bầu trời đại trận hộ sơn của Trường Xuân cốc đều bị uy thế của hai người tràn ngập, từng đạo năng lượng ba động kịch liệt tùy ý quét ngang, quấy cho toàn bộ khu vực đều phong vân rung chuyển.

Mà theo thời gian trôi qua, quần chúng ăn dưa bị kinh động cũng càng ngày càng nhiều. Bên cạnh Vương Thủ Triết đã tụ tập một vòng người, ngay cả cây Trường Sinh cũng hiếm khi biến thành người, chạy ra ăn dưa xem náo nhiệt.

Rất nhanh, ngoại trừ Trường Xuân cốc, Tiêu Dao phong, Huyền Băng điện mấy mạch cũng lục tục ngo ngoe chạy tới vây xem.

Cũng không lâu lắm, toàn bộ Lũng Tả Học Cung đều bị kinh động.

Bảy mồm tám lưỡi, mọi người rất nhanh liền biết tiền căn hậu quả, lập tức khiếp sợ không thôi, một mặt là khiếp sợ Trường Xuân vậy mà không chết, ngược lại càng thêm sinh long hoạt hổ, một phương diện khác, cũng là khiếp sợ tin tức trong lời nói của Trường Xuân cùng Băng Lan lộ ra, nhao nhao vui sướng khi người gặp họa mà ăn dưa.

Trường Xuân nên đánh, ai bảo hắn lừa gạt cảm tình của mọi người.

Một trận đánh này, trọn vẹn đánh hơn nửa canh giờ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Trường Xuân thượng nhân ngày càng thê thảm, lúc này, “Viện trưởng mới nhậm chức” Liễu Diệp

Phù của Lũng Tả Tử Phủ Học Cung chúng ta mới "chậm rãi đến muộn" ra mặt điều đình.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, đương nhiên là do trưởng nữ vương Ly Dao của Vương Thủ Triết đến đảm nhiệm viện trưởng đời tiếp theo của Tử Phủ Học Cung, chỉ là ai cũng không ngờ rằng, Vương Ly Dao trực tiếp nhảy lên trở thành người nối nghiệp của Lăng Vân thánh địa, vả lại còn làm rất tốt ở vị trí này.

Tự nhiên mà vậy, Viện trưởng đời kế tiếp của Lũng Tả Học Cung cũng cần tuyển người một lần nữa.

Liễu Chỉ Phù làm đệ tử của Nguyên Thủy thượng nhân, cũng thuộc về nhất mạch Thiên Hà chân nhân, hơn nữa dưới sự trợ giúp song song của Liễu thị và Vương thị vẫn phát triển rất tốt, mặc dù so ra kém Vương Lung Yên song kiêu cùng là Trường Ninh, tư chất huyết mạch cũng đã tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, so với Tuy Vân công chúa lúc trước cũng không kém bao nhiêu.

Mấy chục năm trước, tu vi của nàng đã thăng cấp lên Thần Thông cảnh, sau đó thuận lý thành chương tiếp quản Lũng Tả Tử Phủ Học Cung, trở thành tân viện trưởng.

Mà với tư chất của nàng, dẫn dắt Lũng Tả Tử Phủ Học Cung phát triển theo hướng cao hơn cũng là chuyện sớm muộn.

Trên thực tế, ngoại trừ Liễu Quân Phù ra, người chấp chưởng các phong các mạch ở Lũng Tả Học Cung cũng không ít đổi người. Trải qua nhiều năm như vậy, thế hệ trẻ tuổi của Tử Phủ Học Cung đều đã lục tục trưởng thành, tự nhiên cũng đến thời điểm bọn họ thượng vị.

Mà trước kia Thiên Hà chân nhân, Nguyên Thủy thượng nhân, thậm chí là Huyền Diêu thượng nhân tuổi cũng đã rất lớn, đều đi Vương thị dưỡng lão viện dưỡng lão.

Người tiếp quản Tiêu Dao Phong nhất mạch chính là Vương Thủ Tâm xuất thân từ Lũng Tả Vương thị.

Lúc trước, một đám người Vương Thủ Triết lần đầu đến Lũng Tả Học Cung, chính là đường mà Vương Thủ Tâm dẫn tới cho bọn họ. Mấy năm nay, hắn cũng đáp lại khoái đao đạo phục

hưng của Lũng Tả Vương thị, không phụ sự mong đợi của mọi người trở thành tu sĩ Tử Phủ cảnh.

Về phần Băng Lan chân nhân đi khai thác Băng Phách thánh địa, Huyền Băng điện ở bên này cũng không đứt đoạn truyền thừa, hiện giờ điện chủ Huyền Băng điện chính là Cơ Minh Tiêu xuất thân từ Lũng Tả Cơ thị, cũng là người quen cũ của Vương thị.

Duy nhất không có biến hóa quá lớn, lại là Vạn Điệp Cốc mà Vương Lạc Tĩnh đã từng bái nhập vào.

Hôm nay Huyễn Điệp phu nhân vẫn mang khăn che mặt giống như những năm qua, không hề lộ ra hình dáng thật. Khí chất ngoại hình gần như không có biến hóa gì so với trước kia. Mái tóc vẫn đen nhánh bóng mượt, tư thái vẫn yểu điệu động lòng người như trước, giống như là sẽ không già, lộ ra vẻ thần bí khó lường.

Lúc này, Băng Lan chân nhân phát tiết gần hết, khí kình cũng dần dần trôi qua, theo Liễu Chỉ Phù ra mặt điều đình, liền thuận thế thu tay, thả Trường Xuân thượng nhân bị đánh thảm thương trở về.

Mà lúc này, dưới cơ duyên xảo hợp của Trường Xuân thượng nhân không chỉ có kéo dài tuổi thọ, còn trở thành đại thiên kiêu, tin tức kế thừa bảo điển cũng đã truyền ra trong Lũng Tả Học Cung.

Một nghi thức phúng viếng vốn bi thương cứ như vậy biến thành tiệc mừng, toàn bộ Tử Phủ Học Cung đều bao phủ trong bầu không khí vui vẻ.

Hiếm khi có người tụ tập đông đủ như vậy, Vương Thủ Triết cũng không sốt ruột trở về mà ở lại ôn chuyện với một số người quen cũ, nhớ lại năm tháng.

Đến ban đêm, Vương Thủ Triết bèn ở trong một tiểu viện linh cơ dạt dào trong Trường Xuân cốc.

Vị trí của tiểu viện này là trung tâm linh mạch, chính là một trong những tiểu viện đãi khách có quy cách cao nhất trong Trường Xuân cốc, chung quanh cỏ cây bao quanh, cây cối um tùm, hoàn cảnh hết sức thoải mái dễ chịu, có vài phần cảm giác u tĩnh.

Đêm đó.

Một bóng người mông lung như ảo mộng nhẹ nhàng lướt qua tường viện, phiêu nhiên xuất hiện trong tiểu viện.

Đến trong viện, nàng cũng không dám tùy ý thăm dò nữa, mà là chắp tay hành lễ với nhà chính trong viện: "Huyễn Điệp cầu kiến Thủ Triết gia chủ."

"Hóa ra là Huyễn Điệp phu nhân." Giọng nói của Vương Thủ Triết từ trong nhà truyền ra: "Đêm đã khuya, Thủ Triết không tiện mời ngươi vào nhà, vẫn là ở trong sân uống ngụm trà ôn chuyện đi."

Vừa mới nói xong.

Vương Thủ Triết xuất hiện trong viện.

Dưới ánh trăng, hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, vẫn ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng như vậy, so với thanh niên nhập cốc lĩnh Linh Đài thiên tu luyện công pháp hơn ba trăm năm trước kia phảng phất không khác chút nào, nhưng một thân khí độ, lại đã khác biệt với Thiên Uyên.

Huyễn Điệp phu nhân thấy một màn như vậy, trong lòng cũng cảm khái ngàn vạn.

Nhớ ngày đó, khi Vương Thủ Triết đại diện Trường Xuân cốc kiến thức các phong các mạch khác, nàng cũng chỉ cảm thấy người này thiên tư không tầm thường, lòng dạ thâm sâu, tương lai có lẽ sẽ có thành tựu.

Ai có thể nghĩ đến, đây mới chỉ là hơn ba trăm năm mà thôi, người từng là thanh niên non nớt này, đã trưởng thành đến mức ngay cả nàng cũng phải ngưỡng vọng? Hắn một lời khẽ động, thậm chí có thể thao túng bố cục toàn bộ thế giới.

Chuyện trên thế gian này đúng là biến ảo vô thường.

"Phu nhân mời."

Vương Thủ Triết đưa tay mời Huyễn Điệp phu nhân đến bên cạnh bàn đá bạch ngọc trong viện, dưới ánh trăng, mời Huyễn Điệp phu nhân uống trà.

"Thủ Triết gia chủ thong dong bình tĩnh như thế, chẳng lẽ đã sớm đoán được Huyễn Điệp sắp tới?" Giọng nói của Huyễn

Điệp phu nhân mềm mại đáng yêu êm tai, trong giọng nói mơ hồ lộ ra vẻ khẩn trương.

“Tại sao phu nhân lại lo lắng?” Vương Thủ Triết nhẹ nhõm cười nói: “Tuy phu nhân có lai lịch thần bí, nhưng theo Thủ Triết biết, phu nhân không hề tổn hại đến lợi ích của Học Cung hoặc Đại Càn, vả lại cũng chiếu cố rất nhiều đến Lạc Tĩnh nhà ta. Ngoài ra, mấy năm nay cống hiến mà ngươi làm ở chiến trường ngoại vực cũng rất rõ ràng.”

“Thủ Triết gia chủ quả nhiên đã điều tra ta.” Huyễn Điệp phu nhân nghe vậy ngược lại như trút được gánh nặng, ngữ khí cũng vững vàng hơn không ít: “Hôm nay thiếp mạo muội tới gặp Thủ Triết gia chủ, đích thật là có chuyện muốn nhờ.”

“Lai lịch của phu nhân thần bí, một thân huyễn thuật và thủ đoạn ngự điệp rất hiếm thấy, chỉ là trên người có nhiều điểm đáng ngờ, để phòng ngừa vạn nhất, Thủ Triết phái người điều tra một chút cũng là có nghĩa lý.” Vương Thủ Triết cũng thản nhiên, ung dung nói: “Chỉ là Thủ Triết có chút tò mò, sau khi phu nhân kết duyên với thế tử của 【Tử Ngự Vương phủ】 của Xích Nguyệt Ma Triều 【Thân Đồ Vĩnh Ngôn, vì sao lại đột nhiên mất tích, hơn nữa vụng trộm đi tới học cung Đại Càn, Lũng Tả quận vắng vẻ? Hẳn là, đang tránh né cái gì?”

Vương Thủ Triết cũng không phải thần tiên, chuyện của Huyễn Điệp phu nhân liên lụy tới Thân Đồ thị, lại là chuyện cũ năm sáu trăm năm trước, điều tra đương nhiên là khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Huống chi theo hắn thấy, Huyễn Điệp phu nhân hành sự khiêm tốn, cho tới nay đều làm chuyện mà Tử Phủ thượng nhân nên làm, cũng không phải là loại người rắp tâm hại người gì, bởi vậy không có gia tăng cường độ điều tra sâu vào trong việc này, chỉ phái ra một ít nhân thủ, âm thầm theo dõi Huyễn Điệp phu nhân.

“Thủ Triết gia chủ quả nhiên thủ đoạn tốt, đến lúc này, ta chỉ có thể cầu cứu gia chủ.” Huyễn Điệp phu nhân thoáng do dự một chút, vẫn tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một gương mặt xinh đẹp thành thục, rung động lòng người.

Nàng hơi vận chuyển huyền khí, trên khuôn mặt lập tức mơ hồ hiện ra từng đạo ma văn mỹ lệ, hoa văn phức tạp thần bí, mơ

hồ lại tựa như ẩn chứa thiên địa pháp tắc vậy.

“Ma văn Tiên Thiên?” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: “Phu nhân lại có huyết mạch Ma tộc, xem ra lai lịch của phu nhân còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của ta. Có điều, giữa Nhân tộc và Ma tộc chênh lệch rất lớn, tỷ lệ thành công hỗn huyết thành công không lớn, xin phu nhân nói rõ lai lịch.”

“Xác suất xác thực rất nhỏ.” Huyễn Điệp phu nhân thở dài nói: “Mẹ ta là một trong rất nhiều thị thiếp Nhân tộc bên cạnh 【Cửu Ngục Ma Thần】 của Ma giới. Nhiều năm qua, Cửu Ngục Ma Thần đã từng sinh hạ hậu duệ hỗn huyết của Tam Nhân tộc, trong đó chỉ có ta thành công sống đến giờ, hơn nữa triển lộ ra thiên phú huyết mạch không tầm thường.”

“Cửu Ngục Ma Thần.” Vương Thủ Triết bưng chén trà đi dạo, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kiêng kị, “Trong bát đại Ma Thần của Ma giới, 【Cửu Ngục Ma Thần】 và 【Cứ Cốt Ma Thần】 đều được xưng là có thực lực Ma Thần trung kỳ. Trong đó hình như Cửu Ngục còn muốn thắng được một bậc, lại có hai gã Ma Thần thần thần phục tùng nó. Hơn nữa từ trước đến nay Ma Thần này luôn ru rú trong nhà, chưa từng nhìn thấy người có mặt thật của nó.”

Trong một trăm năm mươi năm này, Quần Tiên Điện của Vương Thủ Triết vẫn đang từng bước thẩm thấu vào vực ngoại ma giới, sau khi chỉnh hợp đủ con đường, đã thành lập hệ thống tình báo sơ bộ.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn biết rất ít tình báo về Cửu Ngục Ma Thần.

Hết cách rồi, phạm vi thế lực của Cửu Ngục Ma Thần và cứ điểm của Nhân tộc cũng không giáp giới, vả lại có hai tòa Ma Thần Điện nằm ngang ở phía trước nó, muốn đem mạng lưới tình báo thẩm thấu qua cũng không dễ dàng.

May mắn là Cửu Ngục Ma Thần dường như không có hứng thú với lãnh địa của Nhân tộc, đối với kế hoạch nghênh hồi Ma Chủ của Âm Quát Ma Thần cũng chỉ là bề ngoài phụ họa, âm thầm tích súc thực lực, không có hành động xuất binh trợ giúp Âm Quát Ma Thần.

Nhưng nếu Vương Thủ Triết muốn giải quyết mối họa Ma tộc, thế lực tập đoàn lấy Cửu Ngục Ma Thần cầm đầu tất nhiên là không thể tránh khỏi.

“Thủ Triết gia chủ, ngài sợ là có chút coi thường Cửu Ngục Ma Thần rồi.” Nhắc tới cái tên đó, trong ánh mắt Huyễn Điệp phu nhân bất giác toát ra một tia sợ hãi sâu sắc: “Theo thiếp thân thấy, Ma Thần này sợ là bát đại, không, trong cửu đại Ma Thần, người thâm bất khả trắc và dã tâm bừng bừng nhất. Thủ Triết gia chủ, ngươi có biết Thực Nguyệt Ma Chủ không?”

“Thực Nguyệt Ma Chủ? Nghe nói qua, dường như là một Ma Chủ khác của Ma giới lúc trước.” Vương Thủ Triết hơi gật đầu, trong lòng lại âm thầm nói.

“Thực Nguyệt Ma Chủ” này chẳng phải là Ma Chủ lúc trước bị “Huyền Linh Thánh Nữ” của Nhược Lam giết chết sao? Chẳng lẽ, trong đó còn có ẩn tình khác?

“Thực Nguyệt Ma Chủ thật ra không phải Ma Chủ nguyên sinh của Đà Long Ma Giới, nó là viện quân tới chi viện Đà Long Ma Chủ, mà tổ tiên của Cửu Ngục Ma Chủ, chính là Ma Thần dưới trướng Thực Nguyệt Ma Chủ.”

“Lúc trước Thực Nguyệt Ma Chủ suất lĩnh chúng thuộc hạ, điều khiển Thực Nguyệt Ma Cung trốn vào hư không, ý đồ vòng theo thế giới Thần Võ, phá vỡ hư không tấn công phía sau Thần Võ, kết quả lại bị một đại năng nhân tộc thần bí nào đó suất lĩnh một bộ phận nhỏ tinh nhuệ, chặn giết trong Loạn Tinh Đái. Nghe nói trận chiến ấy, đánh cho vô số ngôi sao nứt vỡ, hư không tan vỡ, Thực Nguyệt Ma Chủ và Ma Cung đều bị đánh phế, toàn quân Thực Nguyệt Bộ bị diệt, táng thân trong loạn lưu tinh thần.”

Nói đến đoạn lịch sử này, trong đôi mắt đẹp của Huyễn Điệp phu nhân hiện ra ánh sáng, toát ra vẻ ngưỡng mộ thật sâu.

Sau một lát, nàng trầm giọng nói: “Nhưng tổ tiên Cửu Ngục lại vì cần phải lưu thủ hậu phương mà sống sót, bí mật được truyền xuống từng thế hệ. Chi của Ma Thần Cửu Ngục biểu hiện bên ngoài không tham dự nội đấu Ma giới nhưng thật ra vẫn luôn nỗ lực mở ra chiến trường cổ “Loạn Tinh Thần Đái” lúc trước.”

“Chỉ là Loạn Tinh Thần Đái rất lớn, tinh thần loạn lưu cũng phi thường khủng bố, là dùng một mực không có tiến triển gì. Cho đến thế hệ này Cửu Ngục Ma Thần, vậy mà ở phụ cận tinh thần loạn lưu nhận được tín hiệu Thực Nguyệt Ma Chủ phát ra.”

“Thì ra là tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ dựa vào nỗ lực và vận may trường kỳ không ngừng, thoát khỏi tinh thần loạn lưu, trốn thoát được ~~ Cửu Ngục Ma Thần giả ý nghênh đón tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ, lại âm thầm sử dụng thủ đoạn cắn nuốt tàn hồn Thực Nguyệt Ma Chủ, đồng thời trong những năm sau đó từng bước tiêu hóa chân linh trung tâm của đối phương.”

Nghe đến đây, lông mày Vương Thủ Triết hơi giật giật.

Cửu Ngục Ma Thần kia quả nhiên ẩn giấu rất sâu! Cao đẳng Ma tộc quan trọng nhất chính là chân linh hạch tâm, nơi đó ẩn chứa tất cả tin tức huyết mạch của Ma tộc, có thể dễ dàng đoạt xá sinh linh khác, cũng đem nó từng bước Ma tộc hóa.

Nếu Cửu Ngục Ma Thần cắn nuốt hạch tâm Thực Nguyệt Ma Chủ, vậy theo sự tiêu hóa trung tâm của chân linh, nó sẽ dần dần nắm giữ tất cả tin tức huyết mạch của Thực Nguyệt Ma Chủ, không dám nói nhất định có thể đạt tới cảnh giới Ma Chủ, nhưng ít nhất thực lực sẽ tăng mạnh, vả lại còn có hy vọng phát triển thành Ma Chủ.

Hắn chỉ nói thôi, ngay cả bên trong Ma tộc không đoàn kết, Cửu Ngục Ma Thần này cũng không tránh khỏi điệu thấp có chút quá đáng, thì ra là đặt vào đại chiêu nghẹn này.

“Nhưng mà, Cửu Ngục Ma Thần muốn dựa vào đó để đi thông Ma Chủ chi lộ, cũng không phải đơn giản như vậy.” Huyễn Điệp phu nhân nói: “Thứ nhất hắn là nếm được vị ngọt, muốn nhìn xem có thể tìm được Đà Long Ma Chủ gửi gắm hay không, thứ hai, hắn cũng lo lắng ngày nào đó tàn hồn Cầu Long Ma Chủ trở về, đánh nó trở về nguyên hình. Bởi vậy, hắn hao hết trắc trở bồi dưỡng ra ta, muốn dùng ta để mưu tính tàn hồn của Cầu Long Ma Chủ.”

Vừa nói đến việc này, trong ánh mắt Huyễn Điệp phu nhân toát ra vẻ hận ý khó có thể ức chế: “Càng thêm ghê tởm chính là, nó dùng tinh huyết Ma Thần ô nhiễm huyết mạch mẫu thân

ta, khiến cho nàng đề cao tu vi và thọ nguyên trên diện rộng, mục đích chính là vì gián tiếp khống chế ta. Ta không thể không dựa theo kế hoạch của hắn, giả mạo nhân tộc lẻn vào Xích Nguyệt Ma Triều, cũng thuận lợi câu dẫn được phu quân 【Vĩnh Ngôn】."

"Ở chỗ Vĩnh Ngôn, ta nếm được cái gì gọi là tôn trọng và yêu thương, cũng đã nếm trải tư vị tình yêu chân chính." Huyễn Điệp phu nhân nói đến đây, đáy mắt chớp động thần quang, hiển nhiên là nhớ tới chuyện lúc trước, trong giọng nói cũng nhiều hơn vài phần nhớ lại, "Cho dù Vĩnh Ngôn sau này biết thân phận của ta, hắn cũng không vạch trần ta, mà là nghĩ làm sao giải vây giúp ta."

Vương Thủ Triết uống trà nói: "Sở dĩ phu nhân từ bỏ kế hoạch, chẳng lẽ là vì thế tử của Tử Ngự Vương phủ? Đương nhiên, theo ta được biết, hiện tại Thân Đồ Vĩnh Ngôn đã là tân nhiệm 【Tử Ngự Vương】."

"Cũng không có đơn giản như vậy." Huyễn Điệp phu nhân nắm khăn che mặt chậm rãi bóp chặt, hận đến mức ánh mắt phun lửa, "Mẹ ta không muốn ta bị gián tiếp điều khiển, trong một lần hội nghị Ma Thần Điện quyết định dùng Ma tinh thạch không ổn định tự bạo ám sát Cửu Ngục Ma Thần, chỉ tiếc Cửu Ngục Ma Thần thực lực mạnh mẽ, cuối cùng ngay cả da lông của nó cũng không bị tổn thương! Ta sau khi nghe được liền thương tâm muốn chết, nhưng cũng hiểu được, ta đã thoát khỏi cơ hội khống chế của Cửu Ngục Ma Thần."

"Lúc này ta liền gián đoạn với Vĩnh Ngôn, giả chết bỏ chạy, sau nhiều lần trằn trọc, âm thầm bỏ chạy đến Đại Càn, Lũng Tả quận hẻo lánh… Thứ nhất, nơi này hẻo lánh, có thể tránh bị gián điệp của Thân Đồ thị và Cửu Ngục Ma Thần phát hiện, thứ hai, cũng là muốn tìm cơ hội tìm kiếm cơ hội báo thù."

"Như vậy xem ra, phu nhân muốn mượn sức Vương thị đối phó với Cửu Ngục Ma Thần rồi?" Vương Thủ Triết ung dung uống trà.

"Cửu Ngục Ma Thần dã tâm bừng bừng, sớm muộn gì cũng là họa lớn của Nhân tộc, ta cũng chỉ tin Thủ Triết gia chủ có thể đối phó nó." Huyễn Điệp phu nhân đứng dậy hành lễ lần nữa:

“Chỉ cần gia chủ có điều sai khiến, Huyễn Điệp ta cho dù là tan xương nát thịt cũng không tiếc.”

Vương Thủ Triết uống trà, hơi trầm ngâm, trong lòng đã rút cấp bậc nguy hiểm của Cửu Ngục Ma Thần lên cao nhất.

So với Cửu Ngục Ma Thần âm hiểm xảo trá, đa mưu túc trí, thực lực cũng vô cùng hùng hậu, uy hiếp của Âm triện Ma Thần và Minh Sát Ma Thần ngược lại là tiểu đệ đệ.

“Hợp tác thì không thành vấn đề, nhưng hình như phu nhân đã tìm nhầm người rồi.” Vương Thủ Triết nói.

“Chuyện này…” Huyễn Điệp phu nhân hơi thất vọng nói: “Chẳng lẽ nói, việc này Thủ Triết gia chủ cũng không thể làm chủ, phải do Tiên Hoàng Ma Hoàng gật đầu mới được?”

“Cũng không phải.” Vương Thủ Triết giải thích: “Bên trong Vương thị chúng ta từ trước đến nay đều phân công rõ ràng. Chức trách chủ yếu của ta là quản lý tốt Vương thị đại đà, đồng thời sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người một chút. Bố trí chiến lược và phương châm cụ thể về phương diện Ma tộc ở Ma giới được chế định, là phú quý nhà chúng ta phụ trách toàn diện.”

“Như vậy đi, ta viết một phần thư giới thiệu, nói rõ ràng chân tướng sự việc, ngươi đi tìm Phú Quý báo cáo, nên làm cái gì ngươi nghe hắn an bài là được.” Vương Thủ Triết trong lúc nói chuyện, lấy giấy bút ra bắt đầu “Ào ào ào” viết thư.

Huyễn Điệp phu nhân nhất thời im lặng.

Chuyện đối phó với Ma giới lớn như vậy, người phụ trách cũng không phải đường đường là gia chủ Vương thị. Nàng cũng từng nghe nói về Vương Phú Quý, hình như thanh danh không tốt lắm, là một công tử ca ca lưu manh phong lưu của quần là áo lụa.

Hắn có thể làm được không?

“Đương nhiên, về tính chân thật mà ngươi nói, phú quý tự nhiên cũng sẽ có điều tra và phán đoán.” Vương Thủ Triết lại nhắc nhở, “Ở trước mặt phú quý, phu nhân tốt nhất là nói không giấu diếm, chớ có giấu diếm. Nếu không, ngay cả ta cũng không biết tiểu tử kia sẽ làm ra cái gì.”

Huyễn Điệp phu nhân trong lòng rùng mình, lúc này thu hồi khinh thường đối với Vương Phú Quý, cầm thư giới thiệu bái tạ mà đi.

Sau khi nàng đi rồi, Vương Thủ Triết cũng không đứng dậy rời đi ngay mà một mình uống trà dưới ánh trăng, gõ mặt bàn đá bạch ngọc trầm ngâm một lát: "Cửu Ngục Ma Thần, ha ha, có chút thú vị rồi."

…

Thời gian như nước, chớp mắt một cái, lại mấy ngày thời gian trôi qua.

Chủ trạch Vương thị.

Trên bến tàu ven hồ Châu Vi, một con lão quy Nguyên Thủy hình thể cực lớn chậm rãi cập bờ, mấy đứa bé tộc học như ong vỡ tổ từ trên mai rùa nhảy xuống, vừa nói chuyện phiếm với nhau, vừa sôi nổi chạy về phía trong nhà.

Mà ở trong đó, một tiểu thiếu niên mười hai mười ba tuổi, mặc một thân hỉ khánh hồng bào, ở trong đám người đặc biệt nổi bật.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là 【Vương Bảo Phúc】 của Khí Vận Chi Thụ.

Hơn một trăm năm mươi năm trôi qua, bây giờ thực lực của hắn đã đạt tới thập giai, cũng sớm thành công hóa hình.

Dáng dấp của hắn, thoạt nhìn chính là một nam hài mười hai mười ba mập mạp, dáng dấp tròn trịa như ngọc, vẻ mặt phúc tướng, không giống Vương An Nghiệp, ngược lại có vài phần giống phú quý.

Vương Bảo Phúc học được ở Tộc Học giống như bình thường, nhưng hắn thi vận chuyển rất tốt, bởi vậy mỗi lần kiểm tra thành tích thi nhỏ đều không tồi.

Nhưng sau khi đến Tộc Học trung đẳng, vấn đề trụ cột không vững của hắn dần dần hiển hiện ra, bởi vì nội quyển Tộc Học, cuộc thi hơi có chút khó khăn đều không lựa chọn đề và đề thị phi… Rất nhiều đề mục thường thường phải viết toàn bộ trình tự, nội dung công thức một đống lớn.

Như vậy, cho dù vận khí Vương Bảo Phúc không tệ, nhưng có thể lừa dối một phần nhỏ cũng đã là may mắn rồi.

Bởi vậy, Vương Bảo Phúc trực tiếp bị Vương An Nghiệp đánh một trận, đánh về Tộc Học sơ đẳng học tập một lần nữa. Cứ như vậy, Vương Bảo Phúc chậm rãi học tập, một lần nữa đọc lại Tộc Học trung đẳng, vẫn chậm rãi đọc.

Vương An Nghiệp cũng khích lệ hắn học chậm một chút, không cần phải vội vàng học Tộc Học cao đẳng, dù sao thực lực Bảo Phúc trưởng thành quá nhanh, tâm trí lại chưa đủ chín chắn.

Đây cũng là bệnh chung của đại đa số linh thực cao cấp. Linh thực tâm tư tinh khiết, tốc độ trưởng thành tâm trí thường thường cũng rất chậm. Trừ phi giống như cẩm sơn kia mọc lệch giống như mẫu đơn, thời kỳ còn nhỏ chịu đủ tâm lý tra tấn, bằng không mấy trăm năm bình thường đều là tâm tính của tiểu hài tử.

Vương Bảo Phúc khi còn nhỏ mệnh đồ nhiều thăng trầm, linh trí bị ức chế trường kỳ, cũng chính là sau khi đến Vương thị mới có cuộc sống tốt đẹp, hưởng thụ thời gian hưởng thụ thiếu niên không có gì không tốt.

“Bảo Phúc, lại đây.”

Ngay lúc Vương Bảo Phúc cùng các bạn nhỏ tách ra, sôi nổi đi tới gần con đường nhỏ trước cửa, một thanh âm nữ tử bỗng nhiên từ hoa viên ven đường vang lên.

Vương Bảo Phúc kinh ngạc, vội vàng tung chân chạy trốn, lại không ngờ bị một bàn tay trắng nõn tinh tế bắt được, trong nháy mắt đã kéo vào trong bụi hoa.

Trong bụi cỏ, một nữ tử ăn mặc thiếu phụ xinh đẹp đang đứng.

Một tay nàng nắm bả vai Vương Bảo Phúc, một tay đưa lên gương mặt tròn tròn của gã vừa xoa vừa nắn, trên mặt cười tủm tỉm, xem ra đã rất thuần thục rồi.

“Thẩm thẩm, Chiêu Ngọc thẩm thẩm đừng có làm loạn đó.” Vương Bảo Phúc lập tức bật khóc “Oa” lên một tiếng: “Mặt của ta đều bị bóp sưng lên rồi… Hu hu, kiểu tóc của ta bị làm rối hết rồi.”

Cảnh giới tu vi của hắn quả thật không kém, nhưng hắn là linh thực loại phụ trợ trời sinh, sức chiến đấu cá nhân tương đối yếu ớt, hơn nữa bây giờ người làm xằng làm bậy lại còn là thẩm thẩm của hắn, hắn càng không dám phản kháng.

"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, cọ khí vận cho thẩm thẩm hai cái nữa." Thiếu phụ xinh đẹp vừa an ủi, vừa xoa tóc Vương Bảo Phúc, thái độ vô cùng nghiêm túc, giống như đang hoàn thành nhiệm vụ trọng yếu gì đó.

Cô gái này chính là Chiêu Ngọc công chúa của Ma Triều.

Nhiều năm trôi qua, tiểu nha đầu này đã từng đạp mấy cái chân ngắn ngủn vào trong lòng phú quý, sớm đã trở thành thiếu phụ thướt tha xinh đẹp động lòng người, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tràn đầy vẻ động lòng người.

Tuy rằng thực lực của nàng không bằng Vương Phú Quý, nhưng ở trong cùng tuổi cũng tuyệt đối là người nổi bật, còn chưa đến hai trăm tuổi, cũng đã sớm đột phá đến Thần Thông cảnh, một thân thực lực sâu không lường được.

Mà trước khi nàng đột phá, cũng giống như Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ, từng ở Bá Bảng trên Tử Phủ Bảng nhiều năm, trong hai triều Tiên Ma cũng là nhân vật phong vân một đời, chính là điển hình trong người trẻ tuổi đương đại.

Nhiều lần xoa xoa trên đầu và mặt Vương Bảo Phúc nhiều lần, nàng mới đắn đo dừng tay lại: "Khí vận lần này hẳn là không sai biệt lắm chứ? Đáng giận a, không cẩn thận bị Phù Nam chiếm trước ~ lần này, ta cũng phải nắm bắt điểm mang thai! Đánh cược Mộng Vũ mang thai là tiểu công chúa."

"Chiêu Ngọc thẩm thẩm, Huyên Nam thẩm thẩm mang thai tiểu bảo bảo à?" Vừa nghe xong, tinh thần Vương Bảo Phúc lập tức trở nên hưng phấn, ngay cả nước mắt cũng ngừng lại: "Thật tốt quá, ta lại có thêm một đệ đệ rồi."

"Chờ một chút, làm sao ngươi biết nhất định là đệ đệ?" Sắc mặt Chiêu Ngọc công chúa đại biến.

"Ta không biết, ta chỉ thuận miệng nói mà thôi." Vương Bảo Phúc chớp chớp đôi mắt to, biểu tình thoạt nhìn vô tội biết bao nhiêu.

"…"

Chiêu Ngọc công chúa trong đầu “ầm ầm” một cái, lập tức như bị sét đánh.

Xong rồi xong rồi, đích trưởng mạch cuối cùng cũng không đoạt lại Mộng Vũ, lần này lão tổ tông sợ là sẽ bị tức chết.

…

Chương 10 Tiên Thiên đạo thể! Con trai phú quý được sinh ra.

…

Trường Ninh Vương thị.

【 Nhàn nhân cư 】.

Chuyện Mộng Vũ mang thai, bất kể là đối với phu thê ba người Vương Phú Quý hay là đối với toàn bộ Vương thị mà nói, đều là một chuyện lớn. Từ sau khi Mộng Vũ mang thai, nhàn rỗi đã trở thành nơi mà các nữ quyến Vương thị chú ý nhất.

Đặc biệt là mẫu thân của phú quý là Triệu Tĩnh Linh và di nương Triệu Tĩnh Ngọc, trực tiếp thay phiên ở trong nhà, mỗi ngày đều tỉ mỉ che chở con dâu là Vân Mộng Vũ.

Cũng khó trách, các nàng hy vọng ngày này đã sắp hai trăm năm. Hôm nay Huyên Mộng Vũ thật vất vả mang thai, các nàng tự nhiên khẩn trương.

Không chỉ là các nàng, trên thực tế, ngay cả xác suất canh gác của Liễu Nhược Lam cũng rõ ràng ít đi, đem lực chú ý đặt ở trên người Kỳ Mộng Vũ.

Trong chờ mong của tất cả mọi người, thời gian nhanh chóng trôi qua.

…

Ma giới.

Ma vụ tràn ngập, huyết nguyệt ngang trời, vầng sáng màu máu bao phủ toàn bộ đại địa.

Ở chỗ sâu trong Ma Vực, cách khu vực phòng ngự của nhân loại rất xa, có một tòa Ma Uyên to lớn.

Nó giống như là một cái lỗ khổng lồ vắt ngang trên mặt đất, sâu không biết bao nhiêu, từ trên trời nhìn xuống, cũng chỉ có thể nhìn thấy trong khe hở tuôn ra ma khí, thâm thúy mà ngăm đen, tựa như một mực thông đến địa tâm vậy.

Gió gào thét thổi qua vách đá dốc đứng, động quật kéo dài, xuyên qua Ma Uyên, tiếng rít gào cùng với tiếng vang quanh quẩn trong Ma Uyên, tựa như ác quỷ khóc nỉ non, lại tựa oán linh kêu rên, làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Ma uyên này tên là 【Cửu Ngục Ma Uyên】.

Nó là một trong những khu vực có ma khí dồi dào nhất ở Ma giới, mà khu vực như vậy cũng thường do Ma Thần cường đại chiếm cứ.

Ở chỗ sâu nhất trong Cửu Ngục Ma Uyên, nơi có ma khí nồng đậm nhất tọa lạc một quần thể cung điện màu đen khổng lồ. Toàn bộ cung điện này được xây dựng nên từ ma thạch ngăm đen, nguy nga sừng sững, khí thế uy nghiêm đáng sợ.

Trong đó có một tòa cung điện khổng lồ nhất, chính là Cửu Ngục Ma Cung đại danh đỉnh đỉnh.

Tòa Ma Thần Cung này đã tồn tại vô số năm tháng, một thế hệ lại một thế hệ Cửu Ngục Ma Thần ở chỗ này sinh ra, ở chỗ này suy vong, nó lại thủy chung sừng sững không ngã, giống như một người đứng xem trầm mặc, chứng kiến từng chút từng chút phát sinh ở chỗ này.

Chỗ sâu trong ma cung, có một tòa ma điện trang trí xa hoa nhất, canh giữ sâm nghiêm nhất, tên là 【Cửu Ngục Ma Điện】.

Ma điện này là một trong Cửu Đại Ma Thần Ma giới, tẩm cung của Cửu Ngục Ma Thần.

Sâu trong tẩm cung có một trận tụ năng to lớn, ma văn phức tạp liên kết với hạch tâm Ma Uyên, có thể hội tụ đại lượng ma khí để cung cấp cho Ma Thần tu luyện.

Chỗ trung tâm của Tụ Năng Trận, ma thể khổng lồ của Cửu Ngục Ma Thần đang đứng lơ lửng trên không trung.

Ngoại hình của nó chợt nhìn cùng nhân tộc có tám chín phần tương tự, ngũ quan hình dáng thâm thúy, khí chất kiệt ngạo, lấy thẩm mỹ của nhân loại để phán đoán, thậm chí có thể xưng là một câu "uấn mỹ", nhưng mà, cũng chỉ là ngũ quan thân hình giống mà thôi.

Một đôi sừng ma khổng lồ mà bén nhọn kéo dài ra hai bên đỉnh đầu của nó, ma dực màu đen to lớn ở sau lưng nó giương lên thật cao, một thân ma giáp do xương cốt màu đen luyện chế thành bao vây hơn phân nửa ma thể của nó, ma văn quỷ dị mà thần bí giống như mạng nhện che kín mỗi tấc trên thân thể nó lộ ra làn da, lạnh lẽo mà quỷ dị.

Ma khí bị trận pháp hội tụ mà đến đen kịt như mực, đậm đặc như sương mù, làm thân hình nó nổi bật lên có chút mông lung, lại ngăn không được ma uy đáng sợ trong ma thể kia tản mát ra, tựa như sâu trong lòng đất Ma Uyên này, mang theo lực uy hiếp khủng bố làm cho lòng người run sợ.

Theo hô hấp của nó, vô số hắc khí hướng trong cơ thể nó mãnh liệt mà đi, không ngừng cường hóa thân thể Ma Thần này.

Thời gian từng chút trôi qua, thân thể Ma Thần cường hóa và rèn luyện trở nên càng ngày càng cường đại.

Dần dần, có ma uy kinh khủng tràn ra từ ma thể này, tràn ngập mỗi một tấc không gian xung quanh, mang theo áp lực khiến người ta hít thở không thông.

Không biết qua bao lâu, hắc khí toàn bộ tan đi.

Cửu Ngục Ma Thần mở hai mắt ra, ánh mắt như lốc xoáy tinh tú hắc ám thâm thúy mà không lường được.

“Ba trăm năm rồi.” Trên khuôn mặt tà mị cực giống Nhân tộc của Cửu Ngục Ma Thần lộ ra vẻ vui mừng: “Rốt cuộc bổn tọa đã luyện Ma Thần Chi Khu tới hậu kỳ.”

“Chúc mừng chủ thượng xuất quan.” Một gã phụ trách hộ pháp Ma Vương tiến lên chúc mừng nói: “Chủ thượng lần này ma công đại thành, nhất định có thể nhất thống Ma giới.”

“Nhất thống ma giới…” Nghe được mấy chữ này, ánh mắt Cửu Ngục Ma Thần khẽ nhúc nhích, phát ra một tiếng than nhẹ: “E rằng còn kém một chút. Nhưng chấn nhiếp quần ma là đủ rồi. Bản tọa bế quan ba trăm năm qua, ma giới có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Từ tám trăm năm trước sau khi hấp thu hạch tâm chân linh của Thực Nguyệt Ma Chủ, trong thời gian ngắn, hắn cũng đã tấn thăng đến Ma Thần Chi Khu hậu kỳ. Nhưng đường về sau chỉ

sợ cũng không có nhẹ nhàng như vậy, cần phải một lần bế quan một lần, dùng nước mài giũa công phu tiếp tục tiêu hóa di hồi của Thực Nguyệt Ma Chủ.

Quá trình này, có lẽ mấy ngàn năm cũng chưa chắc thành công.

Cửu Ngục Ma Thần đã nếm qua ngon ngọt, nào còn có thể nhẫn nại được? Tự nhiên, nó liền theo dõi tàn hồn của Cầu Long Ma Chủ.

“Khởi bẩm chủ thượng.” Ma Vương bẩm báo nói: “Ba trăm năm gần đây, Âm Quát Ma Thần nhiều lần phát động tiến công với Nhân tộc, nhưng đều là kết thúc trong thất bại.”

“Âm Quát.” Cửu Ngục Ma Thần trầm ngâm không thôi: “Nhất mạch của nàng ta từ trước đến nay đều là tử trung của Đà Long Ma Chủ. Nàng ta cấp bách muốn tấn công Nhân tộc như vậy, chỉ sợ là nhận được tín hiệu của Đà Long Ma Chủ.”

Nhớ ngày đó, hắn nhận được tin tức tàn hồn Thực Nguyệt Ma Chủ truyền về, mới có cơ hội thôn phệ chân linh của Thực Nguyệt Ma Chủ.

“Không sai, khẩu hiệu mà Âm Quát Ma Thần hô lên chính là ” nghênh đón Ma Chủ trở về”.” Ma Vương nói, “Hơn nữa mấy trăm năm qua, nàng vẫn luôn có ý du thuyết chúng ta, đạt được trợ giúp từ phía chúng ta, chỉ là Mặc Vũ, Xích Viêm hai vị Ma Thần đại nhân lấy cớ ngài bế quan làm cớ, một mực đùn đẩy thỉnh cầu của nàng, chỉ cho một chút trợ giúp mang tính tượng trưng.”

“Hừ! Âm Quát cuồng nhiệt, mưu trí không đủ, thất bại cũng hợp tình hợp lý.” Khóe miệng Cửu Ngục Ma Thần lộ ra nụ cười lạnh khinh thường, sau đó lại nói: “Lão già Minh Sát kia đâu, chẳng lẽ là cọng cỏ đầu tường?”

“Minh Sát Ma Thần xảy ra chuyện lớn rồi, ngay cả Minh Sát Chân Ma chủng cũng bị người cướp đi.” Ma Vương kể lại chuyện xui xẻo của Minh Sát một lượt, cuối cùng lại nói: “Vốn Mặc Vũ đại nhân đáp ứng Minh Sát Ma Thần, chờ sau khi chủ thượng thượng nhân xuất quan, sẽ giúp ngài ngưng tụ lại Minh Sát Chân Ma chủng một lần nữa. Chỉ có điều, về sau

dường như Minh Sát Ma Thần đổi ý, hoàn toàn đầu nhập vào trận doanh của Âm Quát Ma Thần.”

“Chẳng qua chỉ là một phế vật vô dụng mà thôi.” Sắc mặt Cửu Ngục Ma Thần trầm xuống: “Nói thế nào thì cũng là một Ma Thần, lại có thể bị Nhân tộc ức hiếp thành ra như vậy. Ngươi đi truyền tin bảo hắn và Âm Quát mau tới gặp bổn tọa.”

“Vâng, chủ thượng. Nhưng còn có một chuyện, Ma giới chúng ta lại xuất hiện một vị Ma Thần, tên là 【Long Huyết Ma Thần】…”

Nói hai ba câu, Ma Vương kia liền đem tình huống trước sau Long Huyết Ma Thần xuất hiện, cùng với tất cả những chuyện mà nó đã làm trong những năm gần đây.

Cửu Ngục Ma Thần cười lạnh nói: “Bổn tọa từng nghe nói qua long huyết, đó là một thành viên mãnh tướng dưới trướng Cầu Long Ma Chủ, chỉ tiếc là hạng người hữu dũng vô mưu. Đã như vậy, cứ để cho ba người bọn họ tới gặp bổn tọa, cùng nhau mở hội nghị một chút xem nên đối phó Nhân tộc như thế nào.”

“Vâng, thưa chủ thượng.”

Ma Vương kia lập tức nhận lệnh mà đi.

Rất nhanh tin tức đã được truyền đến tay ba vị Ma Thần Âm Quát, Minh Sát, Long Huyết.

Hình chiếu của Âm Quát, Minh Sát và Long Huyết Ma Thần lần nữa chạm mặt Âm Quát Ma Thần Điện.

Trong đó sắc mặt Âm Bạt Ma Thần và Minh Sát Ma Thần đều không tốt lắm.

“Cửu ngục bế quan lâu như vậy, vừa xuất quan liền tìm chúng ta hợp.” Âm Quát Ma Thần kiều mị trên mặt mang theo vẻ phẫn uất, ngữ khí bất mãn: “Nghe khẩu khí này của nó, quả thực hoàn toàn không đem chúng ta để vào mắt, giống như là đem chúng ta đều trở thành tiểu đệ của nó. Tất cả mọi người là Ma Thần cùng ngồi ngang hàng, nó cũng chỉ là một Trung vị Ma Thần mà thôi, trâu bò hò hét như vậy, người không biết còn tưởng rằng nó tấn chức thành Ma Chủ đấy.”

Thân thể Ma Thần chia làm ba giai đoạn trước, trung kỳ, trung kỳ gọi là “Trung vị Ma Thần”, hậu kỳ chính là “Thượng vị Ma

Thần".

Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương thì ngược lại, bình thản, hoàn toàn không giống hai vị Ma Thần khác phẫn nộ: "Âm Quát, không muốn đi thì không quan tâm tới là được rồi, chẳng lẽ hắn còn dám động thủ đánh chúng ta sao? Ba người chúng ta liên thủ, ma quân dưới trướng cộng lại cũng không phải ngồi không."

Hắn thân là gián điệp nhân tộc, tự nhiên là hi vọng Ma giới càng loạn càng tốt, hận không thể Bát Đại Ma Thần tấn công lẫn nhau, loạn thành một nồi cháo mới tốt. Chính vào lúc này, hắn ngược lại trở thành người tỉnh táo nhất.

Minh Sát Ma Thần lại lo lắng không thôi: "Tiểu tử Cửu Ngục kia có thể khiến hai Ma Thần Mặc Vũ, Xích Viêm như thiên lôi sai đâu đánh đó đối với hắn, thật không đơn giản. Trước kia hắn gặp ta cũng là tiền bối Minh Sát sở trường, Minh Sát tiền bối thiếu thốn, thái độ tương đối khách khí. Lần này khẩu khí càn rỡ như vậy, chẳng lẽ là thực lực có đột phá lớn? Để cho hắn có đầy đủ lực lượng?"

"Làm sao có thể!?" Âm Quát Ma Thần quả quyết phủ quyết: "Đến cấp bậc Ma Thần chúng ta, thực lực mỗi lần phát triển một chút đều khó như lên trời. Tất cả mọi người đều là Ma Thần, chẳng lẽ nó còn muốn từ trong Ma Thần đột phá đến thượng vị Ma Thần sao?"

"Đích xác cũng đúng, muốn trở thành thượng vị ma thần khó như lên trời." Minh Sát ma thần khẽ gật đầu, cũng nghĩ vậy, "Bất quá, người ta cuối cùng cũng là trung vị ma thần, cũng không tiện đem quan hệ biến thành quá cứng, mở hội mà thôi, không bằng đi nghe hắn chuẩn bị nói gì."

"Cũng được." Âm Quát Ma Thần cũng thỏa hiệp: "Ai bảo ta còn thiếu Mặc Vũ một đống Ma Thần Tinh chứ, dù sao cũng phải cho nàng một cái mặt mũi."

Vừa nói đến Ma Thần tinh, nàng liền nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn Long Huyết Ma Thần một cái.

Cũng bởi vì tên vô lại này, hại nàng thiếu nợ một cái mông.

Hạ Dương chỉ coi như không nhìn thấy oán hận của Âm Quát Ma Thần, vẻ mặt nhiệt huyết kiệt ngạo, không sợ hãi biểu tình:

“Các ngươi đã nói tên tiểu tử Cửu Ngục kia lợi hại như vậy, bản Ma Thần liền đi theo đi qua mở mang kiến thức.”

Trong lúc nói lời này, trong lòng hắn cũng thầm nghĩ, tình báo này phải nhanh chóng đưa cho tiểu tử Thủ Triết. Cửu ngục này vừa xuất quan đã có dáng vẻ trâu bò hống hách, ngược lại có chút hùng hổ a!

Trực giác mách bảo, thời gian bình yên của Ma giới sắp kết thúc.

…

Mà ngay khi Cửu Ngục Ma Thần xuất quan, trong Ma Giới lại nổi lên phong vân, bên phía Vương thị, Vân Mộng Vũ cũng đến thời khắc mấu chốt sản xuất.

Dường như trong chớp mắt, thời kỳ thai nghén của Cù Mộng Vũ đã được tỉ mỉ che chở kết thúc.

Nhàn nhã ở giữa.

Bên trong căn phòng đã được bố trí cẩn thận, Kỳ Mộng Vũ bị một đám nữ đại phu có kinh nghiệm tiếp tế phong phú và bà đỡ bao vây ở giữa, dựa theo bà đỡ chỉ thị điều chỉnh hô hấp, chuẩn bị sinh sản.

Đối với nữ nhân bình thường mà nói, sinh con chẳng khác nào đi quan quỷ môn một vòng, bất quá tu sĩ Thần Thông cảnh thực lực cường đại bực này mang thai khó khăn không nhỏ, nhưng độ khó sản xuất lại không lớn, dù sao cũng là cường giả thể chất mạnh mẽ có thể khai sơn, sinh con làm sao có thể sẽ nguy hiểm.

Nhưng dù vậy, Vương Phú Quý vẫn đứng ngồi không yên ở bên ngoài phòng sinh, thỉnh thoảng đi qua đi lại, thoạt nhìn còn khẩn trương hơn cả Vân Mộng Vũ.

Một ngày này.

Tuy rằng rất nhiều người Vương thị chưa tới nhàn rỗi, nhưng đều âm thầm chú ý hết thảy.

Đương nhiên trong đó cũng bao gồm Vương Thủ Triết.

Trong tiểu viện của Thủ Triết, hắn đang vội vàng đi tới Tiên Hoàng Y Thiên Ca cùng nhau uống trà, kiên nhẫn chờ đợi tân

sinh nhi ra đời.

Dòng chính trường mạch của chữ lót "Bảo", Vương Thủ Triết đã đợi quá lâu rồi, bây giờ, đích trưởng mạch của gia tộc cuối cùng cũng có người kế tục, trong lòng hắn cũng vô cùng vui vẻ.

Hơn nữa, hắn vô cùng chắc chắn, đây là một thằng bé tứ chi khỏe mạnh.

Đây cũng không phải là tiên đoán của Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc thốt ra, mà là chỉ cần hài tử trong bụng hơi lớn một chút, Côn Bằng Mộng Vũ tu vi Thần Thông cảnh liền có thể nội thị tự tra, thoải mái phân biệt ra thể thái giới tính của hài tử.

Bất quá, vì nghĩ đến khỏe mạnh cho tân sinh nhi, như vậy dò xét bình thường cũng liền ngẫu nhiên tiến hành một lần, chủ yếu cũng là vì xác định tình trạng hài nhi khỏe mạnh, ngoài ra thời gian khác, đều là tùy ý hài nhi ở trong mẫu thể tự hành phát dục trưởng thành, sẽ không tùy ý dùng thần niệm đi quấy rầy hắn.

"Thủ Triết à, đã nghĩ xong tên của hài tử chưa? Có muốn ta tới lấy một cái không?" Tiên Hoàng cũng hết sức cao hứng, bảo dưỡng thích đáng, khuôn mặt trơn tru mềm mại vẫn tỏa sáng, thoạt nhìn càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Trước đó Vương thị từng hứa hẹn, thằng bé đầu tiên sinh ra của Mang Nam và Chiêu Ngọc chính là đích trưởng mạch.

Bây giờ đứa nhỏ Mộng Vũ này cướp tiên sinh hạ nam oa, thằng bé này đương nhiên chính là đích trưởng mạch của Vương thị.

Dòng chính trường mạch của Vương thị không đơn giản, bất luận là địa vị hay là tài nguyên phân phối, so với các vương phủ thế gia của Tiên Triều đều mạnh hơn nhiều, xác suất hài tử có tiền đồ trong tương lai cũng vô cùng cao.

Quan trọng nhất là, huyết mạch Tiễn thị của nàng và dòng chính Vương thị dung hợp, cũng làm cho hai nhà dường như trở nên càng thêm thân cận.

"Rảnh rỗi không có việc gì, lấy mấy người." Tâm trạng Vương Thủ Triết cũng rất tốt, cười nói: "Đến lúc đó để con tự mình

bắt một đứa.”

Trong lúc nói chuyện, thời gian như từng giọt nước trôi qua.

Bên ngoài phòng sinh, lúc này sớm đã có không ít người đang chờ đợi và bảo vệ.

Trừ thân quyến nam tính ra, thê tử của Thất Chiêu Tiền thị Tiền Vũ Nhu, sắp trở thành Ngô Tuyết Ngưng, Ngô Ức La, còn có mẫu thân phú quý Triệu Tĩnh Linh cùng di nương Triệu Tĩnh Ngọc hai người, thậm chí ngay cả Chiêu Ngọc công chúa đều canh giữ ở bên ngoài gian phòng sinh.

Mà trừ các nàng ra, những nữ quyến có quan hệ tốt khác cũng tới không ít, thậm chí ngay cả đám tiên thực, tiên thú như Vương Ly Tiên, Vương Bảo Tài, Vương Tông Tài, Vương Ly Trì Trì cũng chạy tới góp vui.

Trong viện cơ hồ đứng đầy người, tất cả mọi người đang khẩn trương chờ đợi tân sinh nhi ra đời.

Dưới sự chờ mong của tất cả mọi người.

“Oa~”

Một tiếng khóc thanh thúy từ trong phòng sinh sản truyền đến, đó là thanh âm sinh mệnh sinh ra đời.

Vương Phú Quý sắc mặt vui vẻ, đang chuẩn bị đi vào xem xét.

Bỗng dưng.

Ất Mộc Linh Khí trong thiên địa giống như cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên hội tụ về phía bên này. Thậm chí ngay cả Ất Mộc Linh Khí bên ngoài Tụ Linh Đại Trận của Vương thị cũng giống như nhận được lực lượng nào đó hấp dẫn, nhao nhao hội tụ đến bên này.

Trong chớp mắt, Ất Mộc linh khí nồng đậm hội tụ thành thủy triều bành trướng, lấy phòng sinh làm trung tâm không ngừng áp súc, hội tụ, dần dần tạo thành từng mảnh linh vụ mỏng manh màu xanh lá.

Trên bầu trời, có đạo đạo hào quang màu xanh lục bắt đầu xuất hiện, hào quang mờ mịt, mông lung mờ ảo, chiếu rọi toàn bộ chủ trạch Vương thị tựa như tiên cảnh.

Dưới hào quang thấp thoáng, cỏ cây trong chủ trạch Vương thị giống như được tiêm máu gà, bắt đầu sinh trưởng điên cuồng.

Những cành cây mới tinh bắt đầu trổ cành, từng chiếc lá xanh bắt đầu nở rộ trên cành, nở rộ, một đóa lại một nụ hoa không phân biệt được mùa, nở rộ…

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ chủ trạch Vương thị đã biến thành một hải dương màu xanh lá, đóa hoa màu đỏ tía tô điểm trong hải dương, tựa như khói lửa rực rỡ nhất.

Nhìn kỹ lại, những cành cây, đóa hoa mới mọc này, lại tất cả đều hướng về phía phòng sinh mở rộng mà đi, bộ dáng kia, liền phảng phất giống như Triêu Thánh.

"Đây là… dị tượng trời đất?!" Chiêu Ngọc công chúa đứng trong sân trừng lớn đôi mắt đẹp, vui vẻ nói: "Chẳng lẽ đứa nhỏ này lại có linh thể Tiên Thiên?"

Bản thân nàng chính là tiên thiên linh thể, khi sinh ra đã có thiên địa dị tượng cộng sinh. Không biết bao nhiêu người trong gia tộc miêu tả cho nàng về khí tượng khi nàng sinh ra. Nhưng cho dù là nàng, dị tượng khi sinh ra hình như cũng không khoa trương như vậy?

Dị biến như vậy, tự nhiên đưa tới tất cả mọi người chú ý.

"Được được được, thiên địa dị tượng, tiên thiên linh thể, hình như vẫn là Ất Mộc linh thể." Trong tiểu viện của Thủ Triết, Tiên Hoàng hài lòng nở nụ cười: "Bổn hoàng cứ nói, hài tử phú quý và Mộng Vũ, huyết mạch làm sao có thể kém được."

Trong lúc nói chuyện, nàng còn phải đắc ý liếc nhìn Vương Thủ Triết, giống như đang biểu đạt một ý nghĩa sâu xa nào đó.

"Tình huống dường như không thích hợp lắm."

Vương Thủ Triết ngửa đầu nhìn bầu trời, ánh mắt trầm ngưng, như có điều suy nghĩ.

"Không đúng?" Tiên Hoàng không khỏi nhíu mày: "Ồ? Đúng là có chút kỳ quái, Ất Mộc linh khí trong thiên địa còn đang hội tụ. Không thích hợp, cho dù Vương thị chủ trạch linh khí cực kỳ nồng đậm, cũng không có dấu hiệu như thế đi? Cái này không giống như dị tượng linh thể Tiên Thiên bình thường…"

Tiên Hoàng sống đủ lâu, tiên thiên linh thể tự nhiên cũng gặp qua không ít. Chỉ bất quá nếu là tiên thiên linh thể sinh ra không phải truyền thừa kỳ, bởi vì không có tiên kinh có thể kế thừa, Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ cơ bản đã đến đỉnh.

Lúc này, Ất Mộc linh khí trong thiên địa đã nồng đậm đến mức làm cho lòng người kinh hãi, tiếp theo hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Bỗng dưng.

Một hư ảnh hài đồng to lớn xuất hiện ở trên không gian sinh phòng.

Trong vầng sáng óng ánh, khuôn mặt đứa bé kia mơ hồ không rõ, chỉ lờ mờ có thể thấy rõ đại khái hình dáng, chỉ là thịt béo mũm mĩm có chút đáng yêu.

Bỗng dưng hình tượng hắn biến đổi, biến thành hình tượng một nam tử đỉnh thiên lập địa, đầu đội mũ miện, mặc áo bào rộng lớn, một thân uy nghi giống như Hoàng giả quân lâm thiên hạ, uy nghiêm hiển hách, khuất phục bốn phương.

Hư ảnh pháp tướng này đã nói rõ tương lai đứa nhỏ này tuyệt đối không phải bình thường.

Cùng lúc đó, trên bầu trời có đạo đạo kim quang rủ xuống, thanh âm pháp tắc cuồn cuộn vang vọng trong thiên địa, phảng phất như ngay cả thiên địa đều vì hài nhi này sinh ra mà ăn mừng vậy.

Dưới sự phụ trợ của kim quang cùng pháp tắc chi âm này, hư ảnh pháp tướng đỉnh thiên lập địa cũng giống như trở nên càng thêm uy nghiêm, càng thần thánh, làm cho người ta kìm lòng không được sinh ra xúc động quỳ bái.

“Ồ?” Vương Ly Tiên bỗng nhiên kinh nghi lên tiếng: “Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy khí tức huyết mạch này quen thuộc như vậy?”

Không chỉ nàng, ngay cả Vương Bảo Phúc, Vương Bảo Tài, Vương Tông Thế ở đây cũng sinh ra cảm ứng vi diệu. Cấp độ huyết mạch Vương Bảo Phúc và Vương Bảo Tài hơi yếu một chút, thậm chí mơ hồ sinh ra một loại cảm giác huyết mạch bị áp chế.

Lúc này, trong tiểu viện của Thủ Triết, Liễu Nhược Lam vốn đang ở trong phòng cũng lắc mình đi ra.

Nàng bưng một mâm linh quả cho Vương Thủ Triết, ánh mắt ngưng tụ trên hư ảnh kia, lông mày cau lại, dường như là nhớ ra cái gì đó: "Phu quân à, đứa nhỏ này chỉ sợ không phải tiên thiên linh thể, mà là tiên thiên đạo thể."

"Không sai, quả nhiên vẫn là nương tử có ánh mắt tốt, đây chỉ sợ chính là Tiên Thiên đạo thể loại Ất Mộc trong truyền thuyết." Vương Thủ Triết gật đầu tiếp nhận linh quả: "Đa tạ nương tử."

Tiên Hoàng tức giận liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Thiên địa dị tượng quy mô như thế, hư ảnh pháp tướng cường hãn như thế, lại thêm trên trời giáng điềm lành, đây nhất định không phải Tiên Thiên linh thể, đã như vậy, cũng chỉ có thể là Tiên Thiên đạo thể trong truyền thuyết!

Còn cần hai vợ chồng các ngươi một xướng một hòa ở đây ư?

Thật sự cho rằng nàng ngốc sao?

Tiên Hoàng hầm hừ đoạt lấy một quả linh quả, hung hăng cắn một miếng nói: "Huyết mạch Chư thị nhà ta, quả nhiên không giống bình thường. Chậc chậc ~ Tiên Thiên Đạo Thể a, bản hoàng còn chưa thấy qua đâu!"

Đừng nói nàng chưa từng gặp, ngay cả tổ tiên của nàng cũng chưa từng xuất hiện Tiên Thiên Đạo Thể.

Cái gọi là "đạo thể Tiên Thiên", chính là đứa nhỏ này vừa sinh ra đã có huyết mạch Đạo Thể tầng năm, tức là "Thiên tử", có cơ duyên hơi một chút, dù cho không có Tiên kinh, nói không chừng cũng có thể dựa vào huyết mạch mạnh mẽ của mình cưỡng ép khai phá ra một con đường Chân Tiên.

Phải biết rằng, hài tử có huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu ở Luyện Khí cảnh đã là cực kỳ hiếm thấy rồi, giống Chiêu Ngọc, giống như Côn Bằng Mộng Vũ, giống như Vương Phú Quý, không ai không phải là rồng phượng trong loài người, chính là thiên tư hiếm thấy trên thế gian.

Hài tử giống như bọn họ, chỉ cần có cơ duyên liền có được thành tựu mà người thường không cách nào với tới, cho dù là

Tiên Ma hai triều cộng lại, nhân tài như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy.

Còn về "tiên thiên đạo thể" chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Ở vừa rồi, cho dù là nàng dám nghĩ, cũng không nghĩ tới Mộng Vũ cùng Phú Quý lại có thể sinh ra một hài tử có được Tiên Thiên đạo thể.

"Chờ một chút…" Tiên Hoàng đắm chìm trong vui sướng bỗng nhiên nhớ tới một việc: "Sau khi cường giả Chân Tiên bình thường vẫn lạc, mặc dù Chân Linh chưa diệt thành công chuyển thế trùng sinh, nhưng cái giá phải trả là bình thường cũng sẽ bị Thiên Đạo áp thấp một tầng Tiên Thiên huyết mạch, tư chất hẳn là Tiên Thiên linh thể."

"Nếu là Đại La Thánh Tôn chuyển thế, có phải cũng sẽ bị hạ thấp một tầng huyết mạch Tiên Thiên, trở thành đạo thể Tiên Thiên không?"

Trong lòng Vương Thủ Triết cũng máy động: "Ất Mộc huyết mạch? Chẳng lẽ là…"

Hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

"Sợ là có khả năng không nhỏ. Lần trước Thần Vũ Thiên Khư xuất hiện biến cố, Luân Hồi Chi Thụ xuất hiện dị động." Tiên Hoàng càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này cực cao, trong lòng khiếp sợ không thôi, tay cầm linh quả có chút run rẩy, "Chẳng lẽ, tàn hồn của vị kia đã tán loạn, chỉ để lại Chân Linh đầu thai chuyển thế?"

…

Chương 11: Thánh Hoàng chuyển thế! Cháu sáu đời của Thủ Triết!

…

Chuyện đặc thù như vậy xảy ra khiến Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng đều có chút bất ngờ không kịp đề phòng, hai mặt nhìn nhau.

Đại năng trong truyền thuyết như vậy mà cũng trốn không thoát thần hồn tán loạn, Chân Linh một lần nữa chuyển thế đầu thai.

"Bệ hạ, xin thứ cho Thủ Triết tài sơ học thiển." Vương Thủ Triết hơi nhíu mày nói: "Không hiểu lắm về Luân Hồi Thiên Đạo, ta vẫn luôn muốn hỏi, ngài cũng là cấp Chân Tiên, tuổi của ngài cũng không nhỏ…"

"Phi phi phi!"

Tiên Hoàng nghe xong lời này liền không làm nữa, liên tục mắng hắn vài cái: "Thủ Triết à, ta mới chưa đến bảy ngàn tuổi, Hàn Nguyệt Tiên Kinh vốn có hiệu quả trú nhan, cộng thêm các loại bảo dưỡng cùng thiên tài địa bảo gia trì, hiện tại cơ năng thân thể của ta vô cùng trẻ tuổi… Không tin ngươi có thể thử một lần…"

"Khụ khụ! Bệ hạ ngài xuyên tạc ý của ta rồi." Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng nói: "Sinh linh trên đời cuối cùng cũng có chết, ngài có một ngày sau khi chuyển thế trọng sinh, còn giữ lại ký ức bây giờ không?"

Tiên Hoàng nhíu mày trầm ngâm nói: "Thiên Đạo Luân Hồi Pháp Tắc là một trong những bản nguyên pháp tắc cực kỳ huyền ảo của vũ trụ, lấy lực lượng của ta còn xa xa không đủ để tiếp xúc với Luân Hồi Pháp Tắc. Bất quá, tổ tiên Lâu thị ta ngược lại có một ít ghi chép vụn vặt lưu lại, có thể biết được đại khái một ít."

"Người sau khi chết, nếu thần hồn tán loạn, như vậy sinh mệnh chân linh sẽ bị Luân Hồi Trường Hà khắp nơi kéo vào trong đó, cũng nhanh chóng rửa sạch tất cả ký ức và tin tức trong Luân Hồi Trường Hà."

“Cho dù là Chân Linh Chân Tiên cảnh cũng khó có thể ngăn cản Luân Hồi Trường Hà cọ rửa. Nếu không thể tránh thoát Luân Hồi Trường Hà, đến cuối cùng sẽ chỉ giữ lại viên Chân Linh nguyên thủy nhất trống rỗng. Theo Luân Hồi Trường Hà không ngừng uốn lượn lưu chuyển, cho đến một ngày nào đó viên Chân Linh Chi Hạch bị ném ra khỏi Luân Hồi Trường Hà chuyển thế đầu thai lại.”

“Dưới tình huống như vậy, chủng tộc, huyết mạch chuyển thế trùng sinh đều không có cách nào lựa chọn, tỷ lệ trí nhớ có thể được bảo lưu lại cũng là cực thấp cực thấp, thấp đến có thể xem nhẹ. Bởi vậy, nếu sau khi ta chết và thần hồn tán loạn, một khi tiến vào trong quá trình chuyển thế đầu thai, đại khái sẽ không có ký ức kiếp trước, ngay cả đầu thai ở nơi nào, cùng với huyết mạch chủng tộc đều không thể xác định.”

“…” Vương Thủ Triết cạn lời một hồi: “Vậy vì sao sau khi các nàng Hoa Thụy, Ngọc Linh chân quân chuyển thế đầu thai trọng sinh, còn có thể giữ lại một phần tin tức huyết mạch? Thậm chí còn có một số đoạn ký ức còn sót lại.”

“Có thể thoát khỏi Luân Hồi Trường Hà, nghe nói ít nhất có ba yếu tố. Thứ nhất, thời điểm thần hồn tán loạn ít nhất là Chân Tiên cảnh, chỉ có Chân Linh cảnh hoặc cường giả Chân Tiên cảnh trở lên mới có khả năng thoát ra. Thứ hai, cần phải đủ trẻ tuổi, bởi vì Chân Tiên cảnh càng trẻ tuổi thì càng cường tráng mạnh mẽ. Thứ ba, phải có chấp niệm cùng ý chí lực trùng sinh phi thường cường đại. Nhưng mặc dù là đồng thời có ba điều kiện này, xác suất có thể tránh thoát Luân Hồi Trường Hà cũng không cao, cho dù may mắn thoát ra được, cũng không biết sẽ đầu thai ở nơi nào.”

Mục Tiên Hoàng tiếp tục giải thích: “Tuy nhiên, ta biết trên đời này sẽ có một số bảo vật liên quan đến Luân Hồi Pháp Tắc, có thể gia tăng xác suất thoát khỏi Luân Hồi Chi Hà. Nhưng ta chưa từng thấy loại bảo vật này, có lẽ trong thế lực lớn bên Thánh Vực sẽ có. Ngoài ra, cũng có loại thánh thụ tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc giống như Luân Hồi Chi Thụ, nếu sau khi trả giá thật nhiều, có thể ở trong phạm vi nhất định che chở Luân Hồi Giả, thậm chí lôi chân linh Luân Hồi Giả từ trong Luân Hồi Trường Hà ra ngoài, cũng ảnh hưởng đến phương hướng và vị trí chuyển thế trùng sinh đại định của bọn

họ. Đương nhiên, đây cũng không phải mười phần mười đã thành công."

"Dù sao Luân Hồi Chi Thụ làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là nghịch thiên mà đi, thường thường sẽ bị thiên đạo phản phệ."

Lông mày Vương Thủ Triết nhíu lại thật sâu: "Nếu như vậy, có thể giải thích chuyện Hoa Thụy và Thánh Hoàng bệ hạ chuyển thế. Quá nửa là Luân Hồi tiền bối bên trong Thần Võ Thiên Khư đang hỗ trợ."

"Hoa Thụy và Thánh Hoàng hơn phân nửa là công lao của Luân Hồi tiền bối, có lẽ rất xem trọng Vương thị các ngươi. Về phần tiểu cô nương Khương Ngọc Linh kia thì khó mà nói, có lẽ nàng ta là người Chân Tiên thay phiên ở địa phương khác kiếm được chân tiên luân hồi chuyển thế đầu thai." Mục Vân Tiên Hoàng dừng một chút rồi lại thở dài nói, "Tuy nhiên Luân Hồi tiền bối chính là Thánh Thực cấp mười lăm, che chở một chút Chân Tiên Cảnh chuyển thế đầu thai còn miễn cưỡng chịu được phản phệ, một đợt này hắn cưỡng ép che chở Chân Linh Thánh Hoàng chuyển thế, bị Thiên Đạo phản phệ tất nhiên cực kỳ nghiêm trọng, giờ phút này hơn phân nửa số mệnh đã không còn bao lâu nữa. Thủ Triết à, chúng ta phải lưu ý Thần Vũ Thiên Khư bên kia nhiều hơn."

"Bệ hạ nói đúng." Vương Thủ Triết lại nhíu mày hỏi: "Chỉ là bệ hạ, ta còn có một vấn đề. Nếu là một người bình thường không tu luyện, khi hai mươi mấy tuổi chết rồi, có thể giữ được chân linh không mất đi hay không? Sau đó theo Luân Hồi Trường Hà đầu thai đến nơi rất xa, hơn nữa còn giữ lại tất cả ký ức?"

"Không có khả năng! Ít nhất trong lý giải của ta là không có khả năng." Mục Vân Tiên Hoàng nói, "Người bình thường ngay cả Linh Đài còn chưa mở ra, tầng một Chân Linh bên ngoài kia ngay cả thần hồn cũng chưa đạt tới, căng thẳng muốn chết có thể gọi là linh hồn. Một khi sau khi chết, linh hồn sẽ cực tốc tán loạn, sau khi Chân Linh gầy yếu bị hút vào Luân Hồi Trường Hà, lực lượng Chân Linh sẽ nhanh chóng bị tách ra, trí nhớ cùng tin tức thân phận trong nháy mắt sẽ bị rửa sạch sẽ. Đừng nói giữ lại trí nhớ, bảo trụ Chân Linh bất diệt

cũng là một chuyện không thể, dù cho có Luân Hồi Chi Thụ trợ giúp cũng tuyệt đối không có khả năng."

Nghe Mục Vân Tiên Hoàng nói chắc như đinh đóng cột như vậy, Vương Thủ Triết đành phải bỏ đi hoài nghi của mình.

Xem ra, mình xuyên việt hẳn là không có quan hệ gì với Luân Hồi Chi Thụ.

Quả thực cũng đúng, nếu Luân Hồi Chi Thụ thật sự có đại năng như thế, đám Ma tộc ở Ma giới kia đã sớm bị hắn đè xuống đất ma sát rồi, đâu cần phải chống cự vất vả như thế?

Chỉ là cứ như vậy, hắn xuyên không và lai lịch, chỉ sợ phức tạp hơn so với trong tưởng tượng, ít nhất không phải cấp bậc như Đại La Thánh Tôn có thể đảm đương độc thủ phía sau màn.

Được rồi! Không nghĩ tới việc này nữa.

Vương Thủ Triết đem lực chú ý một lần nữa đặt vào chuyện trước mắt, cười nói: "Đích trưởng lục thế tôn của ta xuất thế, đây chính là chuyện vui đáng ăn mừng."

Mặc kệ tân sinh có phải là Thánh Hoàng chuyển thế hay không, hắn đều là con của Vương thị.

Dù sao, Luân Hồi Chuyển Thế này và tà thuật đoạt xá không giống nhau. Mặc dù chân linh của đứa nhỏ này bắt nguồn từ Thánh Hoàng, hắn cũng là một thân thể hoàn toàn mới, nghiêm khắc mà nói đã không thể coi là cùng một người rồi.

Căn cứ vào hạch tâm Luân Hồi Pháp Tắc mà nói, tại thời khắc ý thức sinh mệnh của đứa nhỏ thức tỉnh, chuyển thế đầu thai cũng đã thành công.

Lúc này, các loại dị tượng trên bầu trời cũng đã biến mất không thấy gì nữa, trong thiên địa một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Cũng chính vào lúc này.

Phụ thân Vương Phú Quý Vương Ninh Dịch lảo đảo xông vào tiểu viện.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười vui mừng vô cùng, vẻ mặt toả sáng mà bẩm báo nói: "Lão tổ tông, Mộng Vũ sinh rồi, sinh một thằng bé, kính xin lão tổ tông ban tên."

Hắn đương nhiên biết lão tổ tông nhất định sẽ lưu ý hết thảy, bất quá, nên báo hỉ vẫn phải báo hỉ. Tân Sinh Nhi thân là đích trưởng mạch, là một trong những người thừa kế gia tộc pháp định, tự nhiên phải mời lão tổ tông ban tên.

Huống hồ những năm gần đây, lão tổ tông chẳng những tạo áp lực lên Vương Phú Quý, còn tạo áp lực cho Vương Ninh Dịch hắn, bảo hắn thúc giục Vương Phú Quý nắm chắc sinh em bé.

Bây giờ đã sinh, tự nhiên phải có công.

"Được được được ~" Vương Thủ Triết cũng vô cùng vui vẻ, giơ tay lên đặt mấy tờ giấy viết tên vào trong một cái hộp đã chuẩn bị trước đó, đưa tay đưa cho Vương Ninh Dịch: "Để cho đứa nhỏ tự đi bắt đi."

Nhưng mà, Vương Ninh Dịch vừa chuẩn bị nhận lấy hộp, Vương Thủ Triết liền cầm hộp trở về, lại bổ sung thêm một tấm vào, lúc này mới phất tay nói: "Đi đi."

"Vâng, lão tổ tông."

Vương Ninh Dịch cao hứng phấn chấn cầm hộp rời đi.

Kỳ thật hắn cũng không phải lần đầu tiên làm gia gia, hắn đã sớm giúp Phú Quý sinh một đệ đệ, hơn nữa đệ đệ kia cũng đã sớm thành hôn, cũng sinh con, nhưng mà thuộc về đích thứ mạch, ở trên thân phận địa vị cùng đãi ngộ, đều kém hơn so với đứa bé phú quý sinh ra này.

Không bao lâu sau.

Vương Ninh Dịch lại hấp tấp chạy về, cười đến miệng không khép lại được: "Khởi bẩm lão tổ tông, đứa nhỏ rất có linh tính, hắn tự bắt cho mình một 【Vương Bảo Thánh】, ngài xem có cần bắt lại một lần nữa không?"

Vương Bảo Thánh?

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu.

Cái tên "Vương Bảo Thánh" này chính là cái mà cuối cùng hắn viết bỏ vào. Rất tốt, cũng phù hợp với khí chất của đứa nhỏ kia.

Hắn lập tức gật đầu vỗ tay: "Nếu Bảo Thánh đã tự mình bắt được cái tên này, vậy thì chứng tỏ hắn có duyên với cái tên

này, há có thể tùy ý thay đổi?”

Từ đó, Vương thị liền có được đích trưởng mạch thế hệ mới.

Tháng sau, lại là một trận rượu mãn nguyệt to lớn, một mặt là chúc mừng Vương Bảo Thánh, một mặt cũng là chiêu cáo thân bằng hảo hữu, đích trưởng mạch của Vương thị có người kế tục.

Mà cái tên 【 Vương Bảo Thánh 】 này cũng được khắc sâu vào ký ức của mọi người.

…

Ngay khi Vương thị vui mừng thu được đích trưởng mạch mới.

Cửu Ngục Ma Thần Cung.

Trong một tòa thiên điện rộng rãi, ma đăng do xương thú điêu khắc thành đang tản ra quang mang trắng bệch.

Dưới hào quang, Âm Bạt Ma Thần, Minh Sát Ma Thần, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương, Cửu Ngục Ma Thần, cùng với Hắc Vũ, Xích Viêm hai vị phụ thuộc Ma Thần ngồi trên một chiếc ghế màu đen rộng thùng thình, đang họp.

Trong đó Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương cả người đều bị thương, vẻ mặt khổ sở, nguyên nhân không có nó, chỉ vì hắn luận bàn một chút với Cửu Ngục Ma Thần “Tiểu Tiểu”, sau đó đã bị đánh cực thảm.

Đây cũng không phải Hạ Dương ăn no rửng mỡ, cứ muốn bị đánh, thật sự là không thể không làm.

Lúc trước sau khi hắn nhanh chóng truyền tin tình báo về Vương thị, rất nhanh đã nhận được Hồi chấp. Ý của Phú Quý là muốn hắn thử thực lực của Cửu Ngục Ma Thần một chút.

Nguyên bản Hạ Dương cũng cho rằng Cửu Ngục Ma Thần mặc dù mạnh hơn mình một chút, hẳn là cũng không có mạnh hơn quá nhiều, mình ít nhất có thể kiên trì một nén nhang thời gian mới bị thua, lại chưa từng nghĩ, hắn vậy mà từ đầu tới đuôi đều là bị ấn ở trên mặt đất ma sát.

May mắn Cửu Ngục Ma Thần có lòng lôi kéo, không hạ tử thủ, nếu không, Hạ Dương vị Long Huyết Ma Thần này hơn

phân nửa phải bàn giao ở chỗ này.

Nhưng mà, cho dù ở trong lòng đã đem Cửu Ngục Ma Thần mắng một vạn lần, hận không thể đem nó bầm thây vạn đoạn, Hạ Dương không thể không khắc chế oán khí, cố gắng nặn ra nụ cười, đối với Cửu Ngục Ma Thần lộ ra biểu lộ sùng bái.

Hắn sắm vai chính là một Ma Thần mãng phu hữu dũng vô mưu, tự nhiên là phải sùng bái cường giả.

Đối với ánh mắt nóng bỏng ngưỡng mộ của Hạ Dương, Cửu Ngục Ma Thần vừa lòng với Long Huyết Ma Thần thức thời, lại bị hắn nhìn chằm chằm là có chút sợ hãi nội tâm.

Ánh mắt của Xích Quả này, không thể thu lại?

"Khụ khụ khụ! Minh Sát, ngươi cũng quá lỗ mãng rồi, muốn nghênh hồi Ma Chủ, vì sao không chờ một chút, chờ sau khi bản tọa xuất quan rồi tính tiếp? Ngươi hôm nay chẳng những liên tục bại trận, còn đánh rắn động cỏ." Cửu Ngục Ma Thần vì muốn chuyển dời lực chú ý, liền bắt đầu răn dạy Âm Quát Ma Thần và Minh Sát, "Minh Sát, ngươi đúng là ngu xuẩn, ngươi lại làm ra chuyện ngu xuẩn gì vậy? Tranh đấu với Ma Triều Tiên Triều có chỗ thất lợi thì thôi, giao phong với tiểu quốc ở biên thùy, lại còn tổn thất sáu Ma Vương bảo biên thùy Nhân tộc! Mặt mũi Ma tộc ta đều bị ngươi làm mất hết rồi!"

Thân là Ma Thần, Cửu Ngục Ma Thần bị cùng là Ma Thần răn dạy giống như là cháu trai vậy, Âm Quát cùng Minh Sát tự nhiên là lòng tràn đầy khó chịu, nhưng lại bất mãn, hiện tại cũng chỉ có thể nén giận nghe, còn phải giả bộ dáng khúm núm.

Đúng đúng đúng, Cửu Ngục mà ngài nói cũng đúng.

Ai bảo Cửu Ngục Ma Thần người ta cánh tay thô, nắm đấm lớn đâu?

Tiểu tử Long Huyết kia đích xác có hiềm nghi khiêu khích, bị đánh cực thảm, nhưng đây cũng không hẳn là Cửu Ngục Ma Thần cố ý triển lộ cơ bắp, giết gà dọa khỉ đấy chứ?

"Minh Sát, ngươi tổn thất sáu lãnh địa Ma Vương bảo kia, bản tọa cũng đã nghe ngóng rõ ràng không ít tình báo." Cửu Ngục Ma Thần chắp hai tay sau lưng, khí thế giống như lãnh đạo lớn răn dạy: "Không ngờ những tên Nhân tộc kia lại coi địa bàn

này như lãnh địa của Nhân tộc mình, trắng trợn khai phá kiến thiết, hơn nữa còn đạt được một lượng lớn chỗ tốt, tình huống như vậy mà ngươi cũng có thể nhẫn nhịn được sao? Đây chẳng những là thể diện của ngươi mà còn làm mất mặt bổn tọa nữa!"

"Đúng đúng đúng, đúng là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhịn, nhưng mà, cái này là có nguyên nhân…" Minh Sát Ma Thần khổ sở muốn giải thích.

"Không cần giải thích, bổn tọa chỉ cần nhìn thấy kết quả. Kế tiếp, Xích Viêm sẽ hiệp trợ Long Huyết, Âm Quát hai vị, phát binh đánh Tiên số ba của Nhân tộc, căn cứ số hai ma chế trụ binh lực hai triều Tiên Ma." Cửu Ngục Ma Thần phát ra nhiệm vụ nói: "Mặc Vũ hiệp trợ Minh Sát, lập tức phát binh đánh Lục Đại Ma Vương bảo mất đất, quyết không thể để cho Nhân tộc phát triển lớn mạnh ở ma giới ta!"

Ba người Âm Bạt, Minh Sát và Diệp Hạ Dương đều ngơ ngác nhìn nhau.

Giọng điệu này, đã xem bọn họ như thủ hạ rồi sao?

"Minh Sát, ngươi cũng đừng không phục." Cửu Ngục Ma Thần Bổng sau khi đánh xong, bắt đầu nói năng ngọt ngào: "Bổn tọa hứa, chỉ cần ngươi thu hồi Lục Đại Ma Vương bảo mất đất, bổn tọa sẽ tiêu hao rất nhiều tài nguyên, vì ngươi một lần nữa ngưng tụ ra Minh Sát Chân Ma chủng."

Minh Sát mừng rỡ nói: "Đa tạ Cửu Ngục đại ca."

"Âm Quát, Long Huyết, ta biết các ngươi muốn nghênh hồi Ma Chủ." Cửu Ngục Ma Thần lại chuyển sự chú ý lên trên người Âm Quát Ma Thần: "Có mấy lời các ngươi nói đúng. Ma giới không thể một ngày không có vua, bản tọa cũng đồng ý nghênh đón Lệ Long bệ hạ, chờ sau khi đánh bại sáu đại Ma Vương bảo chúng ta sẽ hợp binh chung một chỗ, cường công Nhân tộc, nghênh đón Ma Chủ trở về."

"Đa tạ Cửu Ngục đại ca." Âm Quát Ma Thần cũng vui mừng quá đỗi.

Chỉ có Hạ Dương trong lòng giật thót.

Mẹ kiếp, đây là sắp xảy ra sóng gió rồi.

Tuy nhiên lúc này, hắn cũng chỉ đành mừng rỡ như điên nói: "Đa tạ Cửu Ngục đại ca! Sau khi bệ hạ trở về, nhất định sẽ không quên công lao của đại ca."

Cửu Ngục Ma Thần đối mặt với tâng bốc như nước, dường như hơi mất kiên nhẫn phất tay: "Được rồi được rồi, ít nói nhiều làm việc đi, chuyện gì cũng phải làm chứ. Có bản tọa tọa trấn, lần này chắc chắn sẽ thành công."

"Vâng, Cửu Ngục đại ca." Âm Quát cùng ba Ma Thần khác rối rít cáo từ.

Chờ sau khi bọn họ rời đi hết.

Ma Thần Mặc Vũ mới dè dặt nói: "Chủ thượng, nếu ngài đã thành công đột phá đến Ma Thần thượng vị, vì sao không thu nạp hết đám người Cứ Cốt Ma Thần trước?"

Đối với Mặc Vũ Ma Thần, thái độ của Cửu Ngục Ma Thần rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều: "Mặc Vũ, Ma Thần thượng vị tuy lợi hại, nhưng chung quy cũng không phải vô địch kiểu nghiền ép. Ngươi đừng thấy ba người bọn Âm Quát hôm nay biểu hiện rất nghe lời, nhưng chưa chắc đã phục bản tọa. Muốn làm cho tất cả Ma Thần đều tâm phục khẩu phục lấy ta làm chủ, ta nhất định phải tấn thăng lên cấp bậc Ma Chủ."

"Bởi vậy, đối với bổn tọa mà nói, tấn chức Ma Chủ mới là trọng yếu nhất. Đến lúc đó còn sợ mấy người Cứ Cốt Ma Thần bọn họ bay lên trời hay sao?"

"Chủ thượng anh minh."

Mặc Vũ Ma Thần và Xích Viêm Ma Thần dồn dập hành lễ, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

…

Từ Cửu Ngục Ma Điện trở về, Âm Quát, Minh Sát, Long Huyết Tam Ma Thần lại lần nữa gặp mặt trong Âm Bạt Ma Thần Điện.

"Cửu Ngục đáng chết! Không phải chỉ là tấn thăng Thượng vị Ma Thần thôi sao, cũng không phải đã thành Ma Chủ, lôi cái gì?! Thật sự coi lão nương là thuộc hạ của nó hay sao?!" Hồi tưởng lại lúc ở Cửu Ngục Ma Thần Điện bị tức giận, sắc mặt Âm Quát Ma Thần liền đặc biệt khó coi.

“Được rồi, tức giận cũng không thấy ngươi cũng giống như long huyết trực tiếp động thủ a, hiện tại phát tiết cái gì.” Tâm tình của Minh Sát Ma Thần cũng không tốt hơn Âm Quát Ma Thần bao nhiêu, lười biếng nuông chiều cái tính tình thối này của nàng.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Mính Hạ Dương: “Long huyết, ngươi còn không được sao?”

“Cũng được, không chết được.” Tiễn Hạ Dương vừa rồi bị đánh có chút tàn nhẫn, thương thế trên người thoạt nhìn thập phần thảm thiết, vừa nói chuyện đã đau đến nhe răng trợn mắt: “Cửu Ngục lần này xem ra là hạ quyết tâm muốn khởi động chiến tranh, chúng ta nếu không dựa theo nó nói làm, hậu quả có thể sẽ tương đối phiền toái. Các ngươi thấy thế nào?”

“Còn có thể thấy thế nào?” Âm Quát Ma Thần cười lạnh một tiếng: “Chúng ta bố trí lâu như vậy, làm sao có thể bởi vì một câu của Cửu Ngục mà bỏ đi cục diện tốt được chứ? Huống chi, lúc trước Cửu Ngục còn đối với việc nghênh hồi Ma Chủ không chút để tâm, bây giờ lại đột nhiên nói muốn nghênh hồi Ma Chủ, trời mới biết trong lòng nghĩ như thế nào. Dù sao ta cũng không tin hắn.”

Minh Sát Ma Thần và Hạ Dương đồng loạt gật đầu.

Trên thực tế, không chỉ Âm Bạt Ma Thần, hai người bọn họ cũng không tin. Thái độ mâu thuẫn trước sau của Cửu Ngục Ma Thần quá khiến người ta hoài nghi.

“Nhưng Cửu Ngục không phải bảo chúng ta thu phục lại mất đất sao?” Minh Sát Ma Thần có chút do dự: “Nếu như chúng ta cái gì cũng không làm, Cửu Ngục bên kia làm sao bàn giao?”

“Cửu Ngục không phải là để cho chúng ta động thủ sao? Vậy chúng ta động thủ là được.” Đôi mắt đẹp của Âm Quát Ma Thần híp lại, đáy mắt xẹt qua một tia tinh quang, “Nhưng mà, động thủ thì động thủ, lúc nào có thể lấy lại được mảnh đất đã mất, đó chính là một chuyện khác.”

“Xuất công không xuất lực đúng không?” Hạ Dương lập tức hiểu ra.

Cái này hắn quen thuộc.

Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện hai người Hạ Dương lừa nó trước đây, nhịn không được hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Âm Quát Ma Thần tiếp tục nói: "Mặt khác, trước khi động thủ, chúng ta phải thông báo Ngô Thao Ngôn, nói cho nàng biết tình huống có biến, chúng ta phải hành động nhanh hơn."

"Cũng chỉ có thể như thế."

Minh Sát Ma Thần gật gật đầu.

Tình huống hôm nay, ngoại trừ như vậy, hình như cũng không còn biện pháp nào tốt hơn, chỉ cần nhanh chóng âm thầm nghênh đón Ma Chủ trở về, hết thảy vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

…

Mà ngay khi bên thế giới Thần Võ đột nhiên nổi lên phong vân, mây đen nguy hiểm bắt đầu nổi lên, sắp giáng xuống nhân tộc, thậm chí là trên đầu Vương thị.

Trong Vân Hải động thiên Thánh Vực, vẫn là một mảnh an bình an lành.

Đang là giữa trưa, trong một ngày ánh mặt trời rực rỡ nhất, ánh nắng màu vàng xuyên thấu biển mây mờ ảo, bị hơi nước dày đặc trong biển mây vặn vẹo, chiết xạ ra đạo đạo vầng sáng mông lung, từ xa nhìn lại, quả nhiên giống như tiên cảnh trong mây.

Dường như mặc kệ qua bao lâu, nơi đây vẫn yên bình như cũ, chưa từng gợn sóng.

Trong tầng mây, từng tòa từng tòa tiên các lơ lửng như ẩn như hiện, phiêu miểu như tiên cảnh.

Trong một tòa Phù Không Tiên Các.

Trong hoa viên của Quỳnh Lâu, bên cạnh một cái vỉ nướng hoàn toàn mới, Vương Ly Từ đang rầu rĩ không vui nướng thịt, một bộ dáng mệt mỏi tinh thần.

"Sư muội, đây là ta nhờ người từ Thiên Thụy thánh triều lấy về phượng sí và long trảo thập nhất giai."

Bỗng dưng, một giọng nam trầm ổn vang lên trong hoa viên.

Ngay sau đó, Thanh Nguyên Thánh Tử mặc áo xanh phiêu nhiên xuất hiện ở phía sau nàng, tay áo chập chờn, phong độ phi phàm.

Từ trong không gian cất bước ra, động tác của hắn lại tựa như nhàn nhã dạo chơi, dễ dàng buông lỏng, ngay cả dừng lại cũng không dừng lại chút nào, liền cười ha hả bắt đầu đào các loại nguyên liệu trân quý.

Nhìn bộ dáng thuần thục kia của hắn, chuyện tương tự hiển nhiên là thường làm.

"Cảm ơn sư huynh." Vương Ly Từ miễn cưỡng cười cười.

"Sư muội, ngươi bị bệnh sao?" Thanh Nguyên Thánh Tử thấy trạng thái của nàng không đúng, quan tâm hỏi: "Hay là tu luyện bị thương bản thân quá mức?"

"Không có, chỉ là nhớ nhà thôi." Vương Ly Từ rầu rĩ lắc đầu: "Muốn cha mẹ ta và các huynh đệ tỷ muội, nhớ tứ thúc của ta."

"Vậy thì đơn giản." Thanh Nguyên Thánh Tử cười nói: "Nếu muốn về nhà thì về xem. Ta cho ngươi mượn Thanh Loan Tiên giá, ngươi có thể trở về uy phong uy phong."

"Không về được." Vương Ly Từ vừa nhắc tới điều này, trong đôi mắt to đã bắt đầu tràn ngập hơi nước, nước mắt lưng tròng, đáng thương, "Sư huynh, đừng nhắc đến việc này nữa, càng nhắc đến ta càng đau lòng."

Thông đạo hai giới không mở, nàng muốn cũng không về được!

"Được được được được, ngươi nói không đề cập tới thì thôi."

Thanh Nguyên Thánh Tử thấy cảm xúc của Vương Ly Từ không đúng, vội vàng cưng chiều đồng ý.

Hắn sống nhiều năm như vậy, lịch duyệt tất nhiên là không kém. Nhìn bộ dạng này của Ly Từ, hắn đoán cũng có thể đoán được, Ly Từ có nhà không thể về. Chỉ là không biết nàng rốt cuộc là trong nhà xảy ra chuyện hay là mâu thuẫn với trong nhà.

Thấy Ly Từ thương tâm như vậy, khổ sở như vậy, hắn cũng không tiện hỏi kỹ, suy nghĩ một chút, dứt khoát mở lối đi

khác, đề nghị: “Đúng rồi, gần đây vừa vặn có một 【Vạn Pháp thịnh hội】, người tham dự đều là đại biểu thế lực các phương, còn có một số Động Thiên, Thánh tộc các thế lực lớn cũng sẽ tham gia. Ngươi không phải thích kết giao bằng hữu sao, ta dẫn ngươi đi giải sầu, kết giao thêm mấy bằng hữu, thế nào?”

“Kết giao bằng hữu?” Đôi mắt to ngập nước của Vương Ly Từ lập tức nổi lên ánh sáng, giống như có chút hứng thú.

Vân Dương sư tôn từng nói qua, nhiều bằng hữu nhiều con đường, nàng cũng là một đường đi như vậy.

“Ngoài ra, trong lúc thịnh hội, các thế lực còn có thể vận chuyển một ít hàng hóa đặc sắc đến giao dịch, đủ loại, cái gì cần có đều có.” Thanh Nguyên Thánh Tử lại cười nói: “Nhất định sẽ có rất nhiều mỹ vị, sư muội ngươi nếm cũng chưa từng.”

“Được được được, ta đi, ta đi!”

Vừa nghe thấy có đồ ăn ngon, ánh mắt Vương Ly Từ lập tức sáng lên, “Hương Sầu” kia cũng lập tức quét sạch, tinh thần một lần nữa phấn chấn hẳn lên.

…

Chương 12: Nhằm vào Vương thị? Phản kích của phú quý?

…

Là một đại thế lực liên hợp tổ chức, kiêm cả thí luyện và tập hội hai loại thịnh hội đặc tính, Vạn Pháp thịnh hội cho tới nay đều có địa điểm cố định tổ chức.

Thế lực tham gia thịnh hội, cũng đều sẽ mang theo một ít "Đặc sản" có đặc sắc giao dịch, Vân Hải động thiên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Địa điểm tổ chức của thịnh hội cách Vân Hải động thiên vô cùng xa xôi, cần phải ngồi thuyền qua đó trước thời hạn, lúc này cách Vạn Pháp thịnh hội còn một đoạn thời gian, nhưng đội ngũ Vân Hải động thiên tham dự thịnh hội lại chuẩn bị xuất phát.

Động thiên ở chỗ cao nhất.

【Quan Vân đài】.

Quan Vân Đài này phương viên bất quá vài dặm, mặt đất dưới chân lại là do thượng phẩm linh ngọc trải thành, có thể ngăn cản một kích mãnh lực của tu sĩ Lăng Hư cảnh.

Tiểu thế gia bình thường nếu như có duyên ở chỗ này cạy một viên gạch trở về bán một cái, liền có thể cả nhà ăn no, thậm chí có thể mở rộng sản nghiệp cũng trùng kích thế gia phẩm cấp cao hơn.

Chỉ tiếc, phàm nhân căn bản không có cách nào tiến vào Vân Hải động thiên, chớ nhắc tới Quan Vân đài khu vực hạch tâm bực này.

Dựa vào lan can linh ngọc, có thể quan sát kỳ cảnh biển mây, biển mây dưới chân mênh mông vô bờ, kéo dài không dứt, sôi trào cuồn cuộn giống như biển rộng mênh mông.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một vài sinh linh kỳ lạ ngao du trong biển mây, ví dụ như một loài giống như sứa, tên là

“Linh Vân Tán mẫu”, thích sinh tồn trong mây, dựa vào việc phun ra nuốt vào mây mù hấp thu linh khí và chất dinh dưỡng.

Loại Linh Vân Tán mẫu này sau khi dùng muối biển ướp một lát rồi mới phơi khô, cắt thành từng mảnh nhỏ để trữ vào, chính là một loại món ăn trân quý thơm ngọt miệng, giá cả bên ngoài thị trường vô cùng đắt đỏ.

Sau khi ăn ngấu nghiến, Vương Ly Từ đã sớm đặt mấy cái bình lớn, chuẩn bị quay đầu lại nếm thức ăn tươi với Tứ thúc và người nhà.

Trong Vân Hải có rất nhiều giống loài tương tự, có các loại kỳ diệu riêng.

Mà trên Linh Vụ nhai cao vút trong mây kia, còn sinh trưởng một cây Vân Vụ tiên thụ cấp mười ba, có thể sản xuất ra Vân Vụ tiên trà có phẩm chất cao, có lợi nhất với tu hành giả hệ Thủy.

Lão tổ tông của Thiên Thụy Thánh tộc, thích nhất là Vân Vụ tiên trà, mỗi lần đều dùng rất nhiều tiền mua từ Vân Hải động thiên.

Bên cạnh Quan Vân Đài, một chiếc độ thuyền to lớn đang yên tĩnh tựa vào bến tàu Vân Hải kéo dài ra ở bến tàu Quan Vân Đài.

Đó là một con quái vật khổng lồ có hình thể vô cùng to lớn, ngoại hình giống như một chiếc thuyền hoa.

Nó lơ lửng ở trong mây, dài hơn một trăm hai mươi ba mươi trượng, rộng khoảng ba mươi trượng, mái chèo to lớn vểnh lên, gần như có hiệu quả che khuất bầu trời.

Đứng ở biên giới Quan Vân Đài, cần ngẩng cao đầu, mới có thể nhìn thấy mép mạn thuyền.

Mà trên chiếc thuyền gần như là kết cấu Thuần Linh Mộc kia, có rất nhiều tòa kiến trúc. Những tòa kiến trúc đó giống với tiên các ở Vân Hải động thiên, đều có tiên khí bồng bềnh, giống như quỳnh lâu tiên lục.

Trên thực tế, đối với phàm nhân trên thế gian mà nói, Vân Hải động thiên này đại khái chính là tiên cảnh trong truyền thuyết.

Độ thuyền này, đại khái chính là tiên thuyền trong truyền thuyết.

Lúc này.

Còn cách xuất phát một đoạn thời gian, trên Quan Vân đài cũng đã tụ tập rất nhiều người.

Bọn họ hoặc là lăng không bay tới, hoặc là cưỡi phi liễn nào đó, hoặc là chân đạp một ít đạo khí phi hành tới.

Những người này đa số đều là nam nữ trẻ tuổi, trong bọn họ có tu vi Thần Thông cảnh, cũng có tu vi Tử Phủ cảnh, duy nhất giống nhau chính là, đều mặc phục sức đệ tử hạch tâm của Vân Hải Động Thiên.

Tuy nhiên, bởi vì mọi người xuất thân từ các tiên phủ khác nhau, quần áo và trang sức của đệ tử hạch tâm có chút khác nhau.

Thí dụ như sư tỷ muội của Hương Vân Tiên Phủ, đệ tử hạch tâm mặc vào chính là trang sức và dệt hoa bằng vai đặc sản Hương Vân Sa của Hương Vân Tiên Phủ, vô cùng đẹp đẽ.

Thí dụ như Thanh Diệp Tiên Phủ, đệ tử hạch tâm ăn vào liền có đồ án dây leo quấn cành bằng tơ tằm mộc hệ cao cấp, nhìn xa lưu quang màu xanh, thập phần khác biệt.

“Tĩnh Vân học tỷ.” Một đệ tử Tử Phủ cảnh trẻ tuổi thi lễ thật sâu với một nữ tu sĩ Thần Thông cảnh xinh đẹp: “Lần trước trong đảo loạn lưu ở ngoại hải, đa tạ học tỷ đã ra tay cứu giúp, vốn muốn đi 【Thanh Diệp tiên phủ】 bái tạ ngài, chỉ nghe nói ngài vẫn luôn bế quan…”

“Thì ra là Tinh Vũ sư đệ, ta và ngươi đều là đệ tử hạch tâm của Vân Hải động thiên, ra ngoài nên đoàn kết. Bất quá, phụ cận Loạn Lưu đảo có rất nhiều hải thú, liều mạng quần khấu hoành hành, tu vi của sư đệ còn nông cạn không thích hợp tiến vào lịch luyện.” Tĩnh Vân học tỷ nhẹ nhàng đáp lễ, thần sắc lạnh nhạt.

“Vâng, cẩn tuân lời dạy bảo của học tỷ.”

Sở Tinh Vũ nghiêm nghị trả lời.

Hắn xuất thân từ một tiểu thuộc quốc dưới trướng Khánh Đào tiên triều - Tây La quốc, gia tộc chẳng qua chỉ là thế gia nhị

phẩm bình thường không có gì lạ, lão tổ gia tộc chẳng qua cũng chỉ là tu sĩ Thần Thông cảnh.

Hắn có thể một đường vượt mọi chông gai, cuối cùng cũng bái nhập vào Lôi Vận Tiên Phủ ở Vân Hải Động Thiên, hơn nữa còn trở thành đệ tử hạch tâm, điều này đối với cả gia tộc hắn mà nói đều là một việc làm rạng rỡ tổ tông. Hắn cũng gánh vác hy vọng quật khởi của gia tộc.

Bởi vậy, Sở Tinh Vũ từ trước đến nay thập phần khiêm tốn, hi vọng có thể nịnh nọt các lộ học tỷ sư huynh, thành lập quan hệ nhân mạch cường đại.

Dù sao, người có thể lăn lộn đến cấp bậc đệ tử hạch tâm ở Vân Hải Động Thiên, tuyệt đại đa số xuất thân đều tốt hơn hắn nhiều lắm.

Tựa như vị Tĩnh Vân học tỷ này, xuất thân Thiên Thụy Diệp thị, đây chính là 【thế gia Tiên phẩm】, lão tổ tông gia tộc chính là đại năng Chân Tiên cảnh.

“Vạn Pháp thịnh hội năm trăm năm mở ra một lần, mặc dù ngươi chỉ là đệ tử nòng cốt của Tử Phủ cảnh, nhưng ngươi cũng đã là tuyệt thế thiên kiêu kế thừa Bảo Điển, lần này cũng phải nắm bắt cơ hội xem có thể thu được chút cơ duyên hay không.” Tĩnh Vân học tỷ khiêm tốn nhắc nhở sư đệ xuất thân hàn môn một chút.

“Vâng, Tĩnh Vân học tỷ, ta nhất định sẽ cố gắng.” Sở Tinh Vũ hơi hưng phấn, cung kính trả lời.

Ngoại trừ bọn họ ra, chúng đệ tử hạch tâm cũng đang hàn huyên với nhau, trao đổi, hoặc là thương thảo tâm đắc trong tu luyện, hoặc là kéo gần quan hệ với nhau.

Những đệ tử hạch tâm này đều là nhân tài tương lai của Vân Hải Động Thiên, không ít người đều hiểu được tầm quan trọng của quan hệ nhân mạch.

Mọi người đang nói chuyện.

Trong mây chợt truyền đến một tiếng long ngâm “Ngang”.

Sau một khắc.

Một con Huyền Băng Bạch Long thập nhất giai xé rách biển mây, ngao du mà ra.

Hình thể bạch long kia dài chừng mấy chục trượng, toàn thân lân phiến tựa như được điêu khắc từ ngọc thạch màu trắng, dưới ánh mặt trời hiện ra lưu quang nhàn nhạt.

Sau khi nó hiện thân, khí tức băng sương mênh mông cũng theo đó gào thét tới, uy thế khủng bố dọa cho các loại sinh linh kỳ lạ trong biển mây nhảy loạn khắp nơi.

Khoa trương nhất là sau lưng Huyền Băng Bạch Long còn kéo theo một cái kiệu phi liên xa hoa.

Khi Bạch Long phi liễn kia rơi vào trên Quan Vân Thai, tất cả tiếng xì xào bàn tán đều im bặt mà dừng lại.

Lực chú ý của mọi người đều đặt ở Bạch Long Phi Thương.

Chỉ thấy trong phi liễn Bạch Long, đầu tiên là có hai thị nữ trẻ tuổi cấp bậc Tử Phủ cảnh đi ra.

Mặc trên người các nàng tuy là quần áo thị nữ tương đối mộc mạc, chất liệu quần áo lại thập phần hoa lệ, một thân khí độ tôn quý thong dong, đúng là không kém chút nào những đệ tử hạch tâm Tử Phủ cảnh kia.

Vừa bước ra khỏi kiệu sương, hai nàng liền xoay người vén bức rèm che lên, cúi người làm ra tư thế cung nghênh.

Lực chú ý của mọi người lập tức rơi vào trên cửa kiệu.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một vị công tử áo trắng thản nhiên ra khỏi kiệu sương, thân hình thoắt một cái liền phiêu nhiên hạ xuống trên Quan Vân Đài.

Thân pháp của hắn nhẹ nhàng như bông tuyết, tư thái cũng thập phần thong dong, tốc độ lại nhanh giống như thuấn di, thoạt nhìn cũng không kém chút nào so với một ít cường giả Lăng Hư cảnh bình thường.

Sau khi hạ xuống, hắn “soạt” một tiếng mở ra quạt xếp cấp bậc Bán Tiên Khí, một tay chắp sau lưng, áo trắng phiêu diêu, phong lưu phóng khoáng, quả nhiên là một bộ dạng của Trọc Thế quý công tử.

Bộ bạch y kia của hắn nhìn sơ cũng có phong cách tương tự các đệ tử hạch tâm, nhưng chất liệu lại càng hoa lệ, ở rất nhiều chi tiết cũng rất có lòng người, có vẻ đặc biệt tôn quý, có chút không hợp với tất cả mọi người ở đây.

Rất hiển nhiên, hai loại phục sức này không cùng một quy cách.

“Là Vong Thu sư huynh.”

Nhìn thấy hắn, không ít người trên Quan Vân Thai đều lộ ra biểu lộ sùng bái cùng kính ngưỡng, cũng có người theo bản năng lui ra phía sau vài bước, phảng phất có chút sợ hãi Vong Thu sư huynh kia.

Lam Vong Thu!

Thiên Thụy là thế gia Tiên phẩm Lam thị đích thứ mạch, khi sinh ra có thiên địa dị tượng nương theo, sinh ra Tứ trọng huyết mạch, chính là Tiên Thiên linh thể hiếm thấy.

Từ nhỏ đến lớn, gia tộc bồi dưỡng hắn cũng không tiếc sức lực, giúp hắn tăng lên các loại tư chất, tài nguyên tu luyện khác cũng là dựa theo quy cách cao nhất mà cho.

Chỉ là Lam thị không có tiên kinh thích hợp với hắn, vì vậy đưa Lam Vong Thu vào động thiên Vân Hải, bái làm môn hạ của Hàn Ngọc Tiên Quân 【Hàn Ngọc Tiên Phủ】, hơn nữa đã thành công kế thừa 【Hàn Ngọc Tiên Kinh】, trở thành “Tiểu Tiên Quân” danh xứng với thực.

Hắn tuổi còn trẻ, bây giờ đã là tu vi Thần Thông cảnh trung kỳ, huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ cửu trọng trung đoạn, cũng chính là huyết mạch cấp bậc 【Thiên tử】 tục xưng, tương lai chỉ cần cố gắng cố gắng, cho dù là Chân Tiên cảnh trung kỳ cũng không khó.

Vân Hải Động Thiên tuy rằng tiên quân số lượng không ít, nhưng mà tiên quân từ trước đến nay thọ nguyên dài dằng dặc, tiên kinh truyền thừa kỳ đối với tiên quân có tuổi thọ dài đằng đẵng mà nói cũng liền có vẻ tương đối ngắn, cùng thời kỳ tiên quân có thể vừa vặn ở vào Truyền Thừa Kỳ cũng không nhiều.

Bởi vậy, trong cùng một thế hệ đệ tử trẻ tuổi, số lượng đệ tử có thể được xưng là “Chân Tiên chủng” tự nhiên cũng cực ít, tương ứng, thân phận địa vị cũng cực cao.

Loại “Chân Tiên Chủng” giống như vậy, thường thường cũng là đối tượng các đệ tử hạch tâm săn đón và ngưỡng mộ.

Chỉ là Lam Vong Thu một bộ dáng người lạ chớ vào, rất nhiều người có lòng nịnh bợ cũng không dám tới gần. Chỉ có một ít gan lớn, đứng ở đằng xa mới dám thấp giọng nghị luận: "Vong Thu sư huynh đã là Chân Tiên chủng a? Hắn vậy mà còn đi tham gia Vạn Pháp thịnh hội… Đây không phải đoạt tài nguyên của các đệ tử hạch tâm sao?"

"Ai ~ ngươi nhỏ giọng một chút, bị hắn nghe được, hơn phân nửa…"

Lời còn chưa dứt, Lam Vong Thu tựa như nghe được cái gì, liếc ngang qua, ánh mắt lạnh lùng.

"Ồn ào."

Chiết Phiến trong tay hắn tùy ý quét qua, chỉ một thoáng, một đạo hàn băng phong bạo quét trúng hai tên hạch tâm đệ tử to gan lớn mật kia.

"Oanh!"

Hai tên đệ tử vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp bị hàn băng phong bạo thổi bay ngược ra ngoài, vả lại toàn thân đông cứng khó có thể thi triển huyền khí, rơi thẳng xuống dưới biển mây.

"Không tốt!"

Mấy đệ tử Thần Thông cảnh giao hảo với hai người lập tức phi thân ra ngoài, nhưng vẫn chậm một bước, hai người bọn họ đã rơi vào trong biển mây quay cuồng.

Nếu làm không tốt, bọn họ không chết cũng phải lột da.

Đang lúc mấy đệ tử Thần Thông cảnh cứu người kia lo lắng không thôi.

Bỗng dưng.

Trong mây vang lên một tiếng hót rõ to.

Một con Thanh Loan to lớn thân thể thon dài bỗng lao ra khỏi biển mây, vỗ cánh bay nhanh về phía Quan Vân Đài.

Lông vũ của nó vô cùng hoa lệ, dưới ánh mặt trời như có vầng sáng chảy xuôi, lúc cánh chim to lớn đập xuống, năng lượng mênh mông tựa như sóng to gió lớn quét ra chung quanh, mang theo trận trận uy thế đáng sợ làm cho người ta kinh hãi.

Nhưng một con Thanh Loan mạnh mẽ như vậy, sau lưng lại kéo theo một cái kiệu phi liên thật lớn.

Đó là một cái kiệu phi liên bề ngoài, từ trên xuống dưới chia làm mấy tầng, kết cấu phức tạp không gì sánh được, sử dụng vật liệu càng là đỉnh cấp, thậm chí ngay cả trang trí cũng cực kỳ hoa quý, trên kiệu sương thậm chí bao phủ trận pháp phòng ngự, mơ hồ có thể nhìn thấy có minh văn lấp lóe quang mang.

Mà trên tầng cao nhất của sương kiệu phi liên có một nam một nữ đang đứng.

Dường như đã nhận ra có đệ tử rơi xuống Quan Vân Đài, nam tử trên đài cao vung ống tay áo lên, một đạo quang hoa màu xanh trong nháy mắt liền chui vào trong biển mây, quấn lấy hai tên đệ tử rơi xuống, để cho bọn họ vững vàng rơi xuống trên lộ đài trên đỉnh phi liễn.

“Thanh Loan Tiên giá! Là Thanh Nguyên Thánh Tử tới.”

Chung quanh lập tức vang lên một mảnh tiếng hoan hô.

Thanh Nguyên Thánh Tử!?

Lam Vong Thu biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kị nồng đậm cùng khó hiểu.

Một thịnh hội Vạn Pháp nho nhỏ, ngay cả loại Chân Tiên chủng như y đi tham gia còn ngại quá mức, đường đường Thanh Nguyên Thánh Tử sao cũng chạy tới tham gia náo nhiệt?

Ngay lúc hắn khó hiểu một cái chớp mắt, Thanh Loan tiên giá đã hạ xuống Quan Vân đài.

Thanh Loan cấp mười ba kéo xe lại hót vang một tiếng, vỗ cánh một cái, vĩ linh thon dài hoa lệ run lên mấy cái.

Con Huyền Băng Bạch Long thập nhất giai bên cạnh kia bị hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau.

“Tham kiến Thánh tử điện hạ.”

“Bái kiến Thanh Nguyên Thánh Tử.”

Không đợi Thanh Nguyên Thánh Tử phi liễn bay xuống, mọi người trên Quan Vân Đài đã vây quanh, nhao nhao khom mình hành lễ về phía phi liễn.

Rất nhiều người nhìn Phi Thương ánh mắt đều tương đối nóng bỏng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái. Nhất là một đám nữ đệ tử, ánh mắt càng chỉ có thể dùng nóng rực để hình dung, trong đó cũng bao gồm vị Diệp Tĩnh Vân học tỷ kia.

Ngày thường các nàng muốn gặp Thanh Nguyên Thánh Tử một lần cũng không dễ dàng, càng đừng nói tới có thể tiếp xúc gần gũi.

Lúc này, không ít người thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ đoàn đội tham gia Vạn Pháp thịnh hội lần này là do Thanh Nguyên thánh tử dẫn đội sao?

Nghe nói từ trước đến nay Thanh Nguyên thánh tử không có thị nữ hầu hạ, chỉ có một gã sai vặt đi theo, ở trước mặt hắn biểu hiện thật tốt, nếu có cơ hội trở thành thị nữ của Thanh Nguyên thánh tử thì sẽ có cơ hội… Hì hì hì, đến lúc đó sẽ là bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

“Bái kiến điện hạ.” Lam Vong Thu cũng vội vàng tiến lên hành lễ.

“Lam Vong Thu, ngươi tốt xấu gì cũng là tiểu tiên quân, một thân tính tình công tử cũng nên thu một chút.”

Thân hình Thanh Nguyên Thánh Tử nhoáng một cái liền hạ xuống tiên lục, tiện tay vung lên, liền đưa hai tên đệ tử đã cứu về trong đám người, lập tức ánh mắt có chút nghiêm nghị nhìn về phía Lam Vong Thu: “Lần này tuy nói không gây thành sai lầm lớn, nhưng là ngươi lỗ mãng trước, sau đó tự mình đi 【Thanh Quy Điện】 lĩnh phạt.”

Sắc mặt Lam Vong Thu khẽ biến, vẫn thành thật hành lễ: “Cẩn tuân mệnh lệnh điện hạ.”

Trong lòng hắn tuy có không phục, nhưng nào dám đối nghịch với Thanh Nguyên Thánh Tử? Chưa nói tới thân phận của đối phương là người thừa kế Vân Hải động thiên, chỉ riêng thực lực của người ta, một chưởng cũng đủ đập chết hắn.

Dù là lão tổ tông Lam thị của hắn đến, nhìn thấy Thanh Nguyên Thánh Tử cũng tất cung tất kính như cũ.

Sau khi xử lý xong Lam Vong Thu, lúc này thần sắc Thanh Nguyên Thánh Tử mới ôn hòa nhìn về phía chúng đệ tử hạch

tâm: “Chư vị sư đệ sư muội, lần này Thanh Nguyên mạo muội gia nhập đội ngũ Vạn Pháp thịnh hội, chỉ là vì mang Ly Từ sư muội gặp gỡ việc đời. Nếu như không tiện, xin chư vị rộng lòng tha thứ.”

Ly Từ sư muội?

Nghe nói như thế, lực chú ý của mọi người lúc này mới dừng lại trên người Vương Ly Từ bên cạnh Thanh Nguyên thánh tử.

Chỉ thấy dáng người nàng dài coi như cao lương, chỉ là khuôn mặt hơi tròn còn có hai cái cằm, thoạt nhìn điệu bộ kiều kiều hồn hồn khờ khạo không quá thông minh.

Tuy quần áo trên người nàng thập phần tôn quý hoa lệ, nhưng bộ dáng này, so sánh với tiên tử lả lướt tinh tế thướt tha của đại đa số nữ đệ tử, có thể nói là kém rất xa.

Nàng lại chính là Ly Từ tiểu tiên quân tân tấn?

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Bọn họ đương nhiên là nghe nói qua tên tuổi của Ly Từ tiểu tiên quân. Nghe nói huyết mạch thiên phú của nàng cực kỳ kinh người, ngay cả Thanh Nguyên thánh tử cũng cam bái hạ phong, Thánh Tôn đại nhân càng coi nàng là thịt trong lòng bàn tay, bảo vật trong lòng bàn tay.

Chỉ là không ai nghĩ tới, Ly Từ tiểu Tiên Quân đại danh đỉnh đỉnh lại có thể là một nhân vật giống như cô bé lọ xi “hếch mép” như thế.

“Chào các học tỷ sư huynh.” Vương Ly Từ nhiệt tình chào hỏi mọi người, dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại: “Ta tên là Vương Ly Từ, thích nhất là kết giao bằng hữu. Lần này ta cùng đi gặp mặt ở Vạn Pháp thịnh hội, mọi người giao lưu thật tốt.”

Ly Từ sư muội này, thoạt nhìn rất nhiệt tình, ôn nhu, lại rất dễ bắt nạt.

Đều là tiểu tiên quân, Ly Từ tiểu tiên quân lực tương tác so với Lam Vong Thu kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa mọi người đều nghe nói, Ly Từ sư muội xuất thân Thiên Thụy thánh tộc Khuyết thị, so với tiên phẩm Lam thị kia còn cao quý hơn nhiều.

Các sư huynh học tỷ dồn dập xông lên, bắt đầu chào hỏi Vương Ly Từ, kết giao bằng hữu, một bộ dáng vui vẻ hòa thuận vô cùng hài hòa.

Có một số người có tâm tư riêng, thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ muốn chiếm tiện nghi từ trên người Vương Ly Từ.

Hai thị nữ bao tử, sủi cảo cùng với Diêm Vô Sầu cúi đầu ủ rũ theo sát Tiên Dận, thấy một màn này đều âm thầm lắc đầu.

Những đệ tử hạch tâm Vân Hải động thiên này, chung quy vẫn còn quá trẻ, còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ được đạo lý "người không thể nhìn mặt" này.

Nhất là Kỳ Vô Sầu, nhìn bọn họ, dường như nhìn thấy chính mình lúc trước.

Nghĩ đến hắn đường đường là hạt giống Chân Tiên, vốn cũng là thiên chi kiêu tử, cuộc sống tùy ý tiêu sái, vô ưu vô lự, chính là sau khi gặp được Vương Ly Từ mới bắt đầu một đường xui xẻo, hôm nay đã lưu lạc đến tình trạng chân chạy vặt cho người ta.

Chỉ trách, Vương Ly Từ một thân khí chất cả người lẫn vật vô hại này có tính lừa gạt quá mạnh. Ai có thể nghĩ đến, bề ngoài ngây thơ đáng yêu này của nàng, thật ra lại là một quái vật đáng sợ sức chiến đấu bùng nổ chứ?

…

Ngay tại thời điểm Ly Từ xông xáo Thánh Vực, lăn lộn đến phong sinh thủy khởi.

Vương thị vừa mới mừng rỡ nam đinh đích trưởng mạch cũng nghênh đón một trận khiêu chiến và nguy cơ vô cùng nghiêm trọng.

Căn cứ vào tin tức của một " gián điệp cao cấp" nào đó ở Ma giới truyền về, sau khi Cửu Ngục Ma Thần xuất quan vô cùng nô nức, chế định một loạt kế hoạch nhằm vào Nhân tộc, nhất là nhằm vào chinh phạt của Vương thị.

Còn vì sao lại nói là nhằm vào Vương thị?

Cái này còn phải bắt đầu lại từ đầu nói đến.

Những năm gần đây, khu phòng thủ Đông Càn, Tây Tấn, Nam Tần ma giới liên hợp, tổng cộng chiếm cứ địa bàn sáu nguyên Ma Vương bảo, hơn nữa trong thời gian gần hai trăm năm, lấy những địa bàn này làm cơ bản, khai thác ra trọn vẹn mười hai quận mới mở của mười hai nhân tộc.

Mà trong đó, có mười quận mới khai thuộc về Đại Càn quản hạt, chỉ từ trên diện tích địa bàn mà nói, đã vượt xa bản thổ Đại Càn bây giờ địa bàn mở rộng lại.

Mà mười quận mới mở này, thậm chí trong mỗi quận mới mở của Nam Tần Tây Tấn, người có lợi lớn nhất không ai qua được Vương thị.

Dù sao, lúc ban đầu khi mới khai thác, Vương thị vì tránh ra có thể thuận lợi tiến hành, đầu tư vô số tinh lực, tiền tài, cùng với nhân lực, cũng bởi vậy ở trong quận mới xây dựng căn cơ kiên cố, đạt được sự tán thành của dân chúng cực lớn, những năm gần đây cũng vì vậy mà kiếm được đầy bồn đầy bát.

Trong gia tộc, không biết bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt đều đem sự nghiệp trọng tâm nhào vào trong quận mới khai.

Nếu mười hai quận mới này bị Ma tộc đánh hạ, một lần nữa thu hồi, không nói Vương thị chịu tổn thất cực lớn, con đường phát triển nhanh chóng cũng sẽ bị gián đoạn, thậm chí có thể sẽ lâm vào tuần hoàn ác tính.

Phải biết rằng, hiện giờ tổng nhân khẩu của Vương thị đã đạt tới mấy ngàn người, trong đó người thiên tư trác tuyệt càng nhiều vô số kể. Nhiều người như vậy muốn tu luyện bình thường, tài nguyên tiêu hao hàng ngày dĩ nhiên vô cùng lớn, nhất định phải có sản nghiệp khổng lồ chống đỡ, mới có thể duy trì gia tộc vận chuyển.

Thiếu đi lợi nhuận của Ma giới, trong gia tộc có không ít thiên chi kiêu tử, sợ là cũng không cách nào dựa theo tiêu chuẩn cao như bây giờ mà nhanh chóng tu luyện tấn cấp, mà trong đó một ít người tư chất thấp hơn một chút, thậm chí con đường tu hành cứ như vậy gián đoạn cũng có khả năng.

Vì vậy, bất luận thế nào, kế hoạch của Cửu Ngục Ma Thần cũng phải ngăn cản.

Bên trong chủ trạch Vương thị, một hồi hội nghị nội bộ đang được triệu tập.

“Lão tổ gia gia và các vị trưởng lão gia tộc.”

Trong đại sảnh hội nghị, trên màn hình tinh thạch to lớn dựa vào tường đang hiển thị một tấm bản đồ Ma giới vô cùng tường tận, trên đó có sơn xuyên hà lưu, thậm chí ngay cả phạm vi mỗi một khối lãnh địa Ma tộc, phân bố kiến trúc, điền mẫu, tài nguyên khoáng sản phân bố đều có thể thấy được rõ ràng.

Vương Phú Quý đang đứng trước màn hình tinh thạch giải thích cặn kẽ thế cục hiện nay của Ma giới: “Căn cứ vào thông tin tình báo cho thấy, Mặc Vũ Ma Thần sẽ suất lĩnh mười vạn Ma tộc tinh nhuệ, cưỡng ép tiến đánh quận mới mở của Ma giới chúng ta, thế cục tổng thể vẫn có chút khẩn trương.”

“Phú Quý, có thể đánh thắng sao?” Lão tổ Vương Tiêu Hãn của gia tộc thần sắc có chút khẩn trương: “Lúc này đây Ma tộc xuất binh có chút mạnh a.”

“Nếu như phòng thủ, đánh thắng không có vấn đề gì.” Vương Phú Quý khẽ nhíu mày: “Nhưng kể từ đó, thực lực và vũ khí bí mật bên ta ẩn tàng sợ là sẽ bạo lộ ra, tiếp theo khiến cho toàn bộ Ma giới khủng hoảng, để cho bọn họ sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.”

“Dưới nguy cơ sinh tồn, bọn họ có khả năng sẽ bị bức bách liên hợp lại, liều lĩnh muốn tiêu diệt Vương thị chúng ta và Đông Càn. Đến lúc đó, chỉ sợ chính là một trận ác chiến thảm thiết, ai thắng ai chết khó mà nói.”

“Ngoài ra, thực lực của Cửu Ngục Ma Thần cũng đã bị thăm dò ra. Sức chiến đấu cá nhân của nó vượt xa Mục Vân Tiên Hoàng, một khi nó nổi bão lên, ít nhất có thể kiềm chế ba vị Chân Tiên bên ta, chú ý, ít nhất…”

“Bởi vậy, hiện nay thời kì quyết chiến không được tốt lắm. Tuy nhiên, cũng có một tin tức tốt, Minh Sát Ma Thần hình như bị chúng ta đánh cho sợ rồi, hiện giờ hắn có chút không đồng tình với mệnh lệnh của Cửu Ngục Ma Thần, không phải rất muốn đánh.”

Vương Thủ Triết dùng đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, ánh mắt như có điều suy nghĩ: “Hiện tại quyết chiến không phải thời cơ

tốt nhất, có thể kéo dài thì nhất định phải kéo dài. Phú Quý, ngươi hẳn là đã có biện pháp đúng không."

"Không sai, thứ nhất, chúng ta phải phô bày ra một bộ phận cơ bắp, tăng cường lòng sợ tránh chiến của Minh Sát Ma Thần." Vương Phú Quý ung dung nói: "Thứ hai, chiến lược bộ của ma giới chúng ta cũng đã sớm tiến hành thôi diễn đối với tình huống tương tự. Ma tộc thực lực mạnh mẽ, lực lượng tổng thể phải trên nhân tộc, nhưng vấn đề lớn nhất của bọn họ là không đủ đoàn kết, lại đa nghi giả dối, tư tâm rất nặng, mỗi người đều có tâm tư riêng của riêng mình."

"Đối phó chủng tộc như vậy, biện pháp tốt nhất là ly gián."

"Bộ phận tình báo của chúng ta sẽ rải "tin đồn" trong Ma tộc. Cửu Ngục Ma Thần đã đột phá đến thượng vị Ma Thần, vì sao tốc độ tu luyện của nó lại nhanh như vậy? Mọi người không ngại đoán một chút? Ha ha, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn cắn nuốt chân linh của Thực Nguyệt Ma Chủ - Không chỉ như thế, hắn còn tham lam không đủ rắn nuốt voi, muốn đánh tan khu phòng thủ Đông Càn ta, dùng bí pháp xé mở ranh giới khu vực của khu phòng ngự Đông Càn, cường công Thần Vũ Thiên Khư, muốn thôn phệ tàn hồn và chân linh của Cầu Long Ma Chủ!"

Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Mưu kế không tồi, mấu chốt là, cái gọi là "tin đồn" này có một phần tương đối là thật. Kể từ đó, liên minh yếu ớt Cửu Ngục thật vất vả mới thành lập được, chắc chắn sẽ sụp đổ."

"Không chỉ như vậy." Vương Phú Quý cười nói: "Cấp bậc Ma tộc ở Ma giới phân chia rõ ràng, cường giả ở trước mặt hạ vị chiếm lấy tuyệt đối địa vị thống nhất, hạ vị giả cũng quen thuộc như thế, không có người nào dám cắn chủ. Nhưng Cửu Ngục Ma Thần đã mở tiền lệ trong chuyện thôn phệ tàn hồn Chân Linh của Ma Chủ, còn bởi vậy đạt được lợi ích cực lớn, có thể nhanh chóng tấn thăng…"

"Chỉ sợ, Ma giới sẽ không yên ổn."

…

Chương 13: Nội tình siêu cường của Vương thị! Xưa đâu bằng nay!

…

Ma giới.

Khu phòng thủ Đại Càn.

Trải qua hơn một trăm năm mươi năm phát triển, diện tích khu phòng thủ Đại Càn đã sớm khuếch trương rất nhiều lần, tổng số dân cư cũng tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Đất đai rộng lớn như thế, nhân khẩu đông đảo như thế, hơn nữa ngày càng phồn vinh và phát triển kinh tế, cũng khiến địa vị của Ma giới trên phương diện kinh tế càng ngày càng tăng.

Để thuận tiện quản lý, một trăm năm trước, Đại Càn lấy mười khu vực mới mở của Ma Giới Đại Càn làm cơ sở, đặc biệt thiết lập một châu, tên là 【Trấn Ma Châu】.

Cơ cấu quyền lực cao nhất của Trấn Ma Châu được gọi là 【Trấn Ma đô hộ phủ】.

Là đơn vị hành chính cấp "Phủ" đầu tiên của Đại Càn, Trấn Ma đô hộ phủ ở Đại Càn có địa vị cực kỳ đặc thù, nó kiêm cả hai thuộc tính quân sự và kinh tế, coi như là một loại thử nghiệm và sáng tạo đối với chế độ hành chính của Đại Càn.

Phủ thành của 【Trấn Ma Đô Hộ Phủ】 có tên là Đằng Long Thành.

Thực ra nguyên thân của Đằng Long thành chính là đại bản doanh của Ma giới Đại Kiền lúc trước.

Nhiều năm trôi qua, đại bản doanh này vì vị trí địa lý đặc thù nên đã trở thành một thành thị to lớn, được đặt tên là Đằng Long thành.

Đằng Long thành chứng kiến sự gian khổ và huyết lệ chống cự Ma tộc của các tiền bối Nhân tộc Đại Càn, đồng dạng cũng chứng kiến sự quật khởi và huy hoàng của Đại Càn.

Bởi vì các công năng kiến trúc trong thành mở rộng một chút, hơn nữa không có nhu cầu phòng ngự, tường thành vốn nguy nga sớm đã bị dỡ bỏ, vẻn vẹn ở biên giới giữ lại một đoạn nhỏ làm chứng cho lịch sử.

Trong thành là cao ốc san sát, đường đi rộng lớn, quỹ đạo xe cộ tự hành tẩu trên kiệu xe qua lại, trên bầu trời thỉnh thoảng có phi liên xếp hàng trượt qua, cấu thành một bộ dạng giao thông lập thể.

Bây giờ, bên trong khu vực khống chế của Nhân tộc vẫn thực hành khống chế ma sát khí một cách nghiêm ngặt như cũ, cũng có trận pháp chuyên môn dùng để ngăn cách ma khí, Đằng Long thành với tư cách là phúc địa Nhân tộc, đương nhiên cũng là nơi có ma khí loãng nhất.

Hiện nay, bầu trời nơi này xanh lam như tẩy rửa, linh khí rời rạc trong không khí đã có chút nồng đậm, đã trở nên vô cùng thích hợp cho nhân tộc sinh tồn và sinh sôi nảy nở.

Phía tây thành Đằng Long thành, trong một khu vực gần Ma Sát hải có một quần thể kiến trúc thưa thớt. Nơi đây gieo trồng rất nhiều linh mộc cao lớn, chủng loại linh thực cũng thập phần đa dạng, phảng phất như một hoa viên cự đại.

Nơi này, chính là vị trí của [Đằng Long Cao Đẳng Học Viện] đại danh đỉnh đỉnh.

Học viện này, chính là học viện cao đẳng cấp cao nhất do Vương thị, Đại Càn, cùng với Lăng Vân thánh địa cùng nhau hợp tác, chính là học viện mới khai lập cao cấp nhất dưới sự quản lý của 【 Trấn Ma đô hộ phủ 】.

Viện trưởng học viện chính là giáo dục đại lão trong hệ thống giáo dục của Vương thị.

Là con gái nhỏ của Vương Thủ Triết, Vương Ly Anh đắm chìm trong lĩnh vực giáo dục nhiều năm, tinh canh tác tỉ mỉ, thành tích nổi bật, đã có mỹ dự đào lý khắp thiên hạ.

Học viện cao đẳng mà Vương Ly Anh tự mình cầm đao, sao lại là học viện bình thường?

Bởi vậy, học viện Đằng Long cao đẳng chiêu sinh cực kỳ nghiêm khắc, người có thể vào học viện, đầu tiên nhất định

phải tốt nghiệp ưu tú nhất của học viện trung đẳng, tư chất huyết mạch nhất định phải đạt tới cấp thiên kiêu.

Đối với học sinh gia nhập học viện, học viện bồi dưỡng cũng là tận lực.

Bởi vậy, hiện tại toàn bộ học sinh của học viện cao đẳng cộng lại cũng chỉ có hơn một ngàn ba trăm người, hàng năm học sinh có thể tốt nghiệp chưa tới năm mươi người.

Ngoài học viện, có một con phố mỹ thực có chút náo nhiệt, chuyên làm sinh viên cùng du khách làm ăn.

Trong đó có một tòa tửu lâu sát đường, tên là 【Vị Mỹ Các】.

Giờ phút này, trong Dực Mỹ Các, có một nam một nữ đang ngồi trên cửa sổ.

Trên bàn trước mặt hai người chất đầy các loại mỹ thực đặc sắc 【Trấn Ma Châu】, trong đó nhiều nhất là đặc sản 【Xích Sắc Ma Ngao Hà】, có tỏi nổ, mười ba hương, bốc hơi, còn có than nướng.

“Lão tổ tông, ngài nếm thử đùi cua đen tỏi, đây là đặc sắc mới nhất của tiệm này.” Tây Môn Xuy Vũ khều ra một cái chân cua cực lớn, đưa cho mỹ phụ trung niên phía đối diện.

Tây Môn Xuy Vũ là một thanh niên tướng mạo đẹp trai, toàn thân mặc áo trắng, khí chất tiêu sái. Mỹ phụ trung niên đối diện hắn cũng nở nang tươi tốt, khí chất bất phàm, hai người ngồi bên cửa sổ, thiên nhiên chính là một đường phong cảnh.

“Thổi mưa a, thời gian này trôi qua thật nhanh.” Tây Môn Ngô Tuyết trung niên mỹ phụ đắc ý ăn đùi cua, cảm khái vạn phần nói: “Tây Môn thị chúng ta đến ngoại vực khai hoang tạo nghiệp, trong nháy mắt công phu đã sắp hai trăm năm rồi, nhớ ngày đó, ta đi theo Tuyết Tùng lão tổ lên thuyền Vọng Hải Hào, lúc độ thuyền đi tới vùng đất này, ta mới là nha đầu mười mấy tuổi.”

Mà hôm nay, tiểu nha đầu lúc trước kia, đã sớm không còn ngây ngô nữa, trở thành lão tổ Thiên Nhân cảnh, cũng chống đỡ gia tộc.

“Cũng may các lão tổ tông vượt mọi chông gai, tào lộ lam lũ khai hoang sáng tạo.” Tây Môn Xuy Vũ gật đầu nói: “Đám hậu bối như chúng ta mới có thể không cần vì tiền mà phát sầu, có thể thanh thản ổn định học tập và tu luyện.”

Cũng khó trách hắn cảm khái, tuy rằng tư chất Tiên Thiên của hắn cũng không tệ lắm, nhưng cũng không đến mức độ thiên kiêu, hoàn toàn dựa vào sự bồi dưỡng của gia tộc mới có thể trở thành thiên kiêu.

Những năm gần đây, gia tộc không tiếc sức lực ủng hộ, hơn nữa còn có hắn, nhận được tiền học bổng, mới có thể vào năm bảy mươi sáu tuổi bước vào Thiên Nhân cảnh, có thể nói tiền đồ rạng rỡ.

Tây Môn Ngô Tuyết cười nói: “Bây giờ ngươi tốt nghiệp từ Đằng Cao, còn bằng vào bản lĩnh của mình thi đậu bí thư của Đô Hộ Phủ, tương lai tiền đồ bừng sáng. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, ngươi cũng là vì khai sáng tương lai cho đám hậu bối trong gia tộc, đặt nền móng. Đúng rồi, ta còn chưa chúc mừng ngươi thật tốt, đây là một món pháp bảo thượng phẩm do gia tộc chuẩn bị cho ngươi.”

Trong khi nói chuyện, Tây Môn Ngô Tuyết lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thanh kiếm óng ánh, thân kiếm chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng lại lộ ra một cỗ khí tức sắc bén lạnh lẽo.

“Pháp bảo thượng phẩm?” Tây Môn Thôi Vũ hai mắt tỏa sáng, vừa định duỗi tay tiếp nhận thì lại hơi do dự: “Mấy trăm vạn càn kim đúng không? Tứ Tuyết lão tổ quá quý giá.”

Gia tộc chỉ là một thế gia Lục phẩm mạnh mẽ, ra tay lớn như vậy sợ là sẽ tổn thương đến gân cốt.

“Nói chính xác, là bỏ ra bốn trăm ba mươi vạn càn kim.” Tây Môn Tiêu Tuyết cười nói: “Nhưng ngươi đừng lo lắng, mấy năm nay gia tộc phát triển không tệ, nông trường chủ yếu trồng tam phẩm tuyết ngọc tinh gạo liên tục thu hoạch liên tục, bán được không ít tiền. Dựa vào khoản tiền này, tiền lời từ Vương thị tiền trang cũng rất nhẹ nhàng, gia tộc còn phải nổi lên.”

“Ngược lại là ngươi khoác lác, hiện tại tốt xấu gì cũng là người của thư ký đô hộ phủ, bước vào xã hội thượng lưu, gia

tộc nếu như ngay cả một kiện thượng phẩm pháp bảo cũng không cung cấp nổi cho ngươi, sợ là sẽ làm cho người xem thường ngươi.”

Tây Môn Thôi Vũ cắn răng nhận lấy món pháp bảo thượng phẩm này, trịnh trọng nói: “Kỳ Tuyết lão tổ, ta nhất định sẽ cố gắng nỗ lực, tranh thủ sớm ngày tu đến Tử Phủ cảnh, làm vẻ vang cho gia tộc.”

“Vậy ngươi phải nỗ lực thật tốt, tranh thủ khi ta còn sống, nhìn thấy Tây Môn thị cũng xuất hiện một Tử Phủ thượng nhân.” Tây Môn Phiêu Tuyết vui vẻ nở nụ cười.

Bất quá lời này ngược lại cũng không phải nói đùa, nàng bây giờ đã hơn hai trăm tuổi, mà thiên kiêu bình thường thăng cấp Tử Phủ cảnh, bình thường đều đạt được ba trăm tuổi.

Mà bây giờ Tây Môn Xuy Vũ vừa mới thăng cấp Thiên Nhân cảnh, tấn thăng Tử Phủ cảnh sợ là phải hơn hai trăm năm sau, khi đó, chỉ có Thiên Nhân cảnh Tây Môn Đạm Tuyết sợ là đã sớm chết già rồi.

“Mang Tuyết lão tổ, ta sẽ cố gắng thật tốt, kiếm nhiều tiền mua Duyên Thọ đan cho ngài.” Thần sắc Tây Môn Xuy Vũ có chút ảm đạm.

“Đan diên thọ thích hợp cho Thiên Nhân cảnh quá đắt, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp ta sống thêm tám năm mười năm, không cần lãng phí tiền đó.” Tây Môn Kính Tuyết chớp mắt, cười tủm tỉm nói: “Nếu ngươi thật muốn hiếu kính ta, thì giúp ta kí tên cho công tử Ninh Kham.”

“Tuyết Lão Tổ… Ngươi còn nhớ Ninh Kham công tử sao?” Tây Môn thổi mưa khóc dở cười nói: “Ta nghe nói khi còn bé ngươi gặp qua Ninh Kham công tử một lần, bị chấn động đến tâm của thiếu nữ, về sau liền thu thập họa sách của hắn các loại truyền ký. Ta cũng có lòng giúp đỡ lão tổ tông, nhưng mà, Ninh Hi công tử là đại nhân vật cao cao tại thượng, ngẫu nhiên mới đến một lần Trấn Ma Đô hộ phủ, chỉ sợ ngay cả mặt mũi ta cũng không thấy được!”

“Ta mặc kệ, nếu không ngươi đi cầu viện trưởng đại nhân của ngươi, nghe nói nàng là trưởng bối của Ninh Kham công tử.”

“Lão tổ tông, ngài tha cho ta đi, ta chỉ mới ở gần đại điển tốt nghiệp gặp qua viện trưởng đại nhân một lần thôi… khẩn trương đến mức ngay cả lời cũng nói không nên lời.”

“Ngươi cũng quá vô dụng đi? Không phải ngươi tốt nghiệp tốt nghiệp sao? Không phải ngươi thi đậu thư ký đô hộ phủ rồi sao?”

“Lão tổ tông…”

…

Trấn Ma đô hộ phủ.

Phủ quân Trấn Ma đô hộ phủ đời này chính là lão lục, Vương Thủ Liêm đời thứ bảy “Thủ” của Vương thị.

Người này chọn là đế tử An Khâm Định, thứ nhất tuy rằng Vương Thủ Liêm xuất thân Vương thị, nhưng lại là thông gia với hệ thống thế gia quân võ, cả đời đều đi lòng vòng trong hệ thống võ võ của quân Đại Càn, có hai thân phận quan phương Đại Càn và tộc nhân Vương thị.

Nhiều năm trôi qua, bây giờ Vương Thủ Liêm cũng đã có tu vi Thần Thông cảnh sơ kỳ, lại thêm tư chất huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu của hắn, một thân thực lực có thể xếp hạng trong toàn bộ Đại Càn.

Bây giờ, hắn đã là đại nhân vật hết sức quan trọng trên triều đình, là quan to biên cương chân chính.

Nhưng từ trước đến nay Vương Thủ Liêm đều lấy trấn thủ làm chủ, khống chế phương hướng một chút, cũng không phải mọi chuyện đều quản. Đa số thời điểm, hắn đều bận rộn tu luyện, cố gắng tiến lên cảnh giới kế tiếp.

Toàn bộ việc vặt trong việc vận chuyển lớn nhỏ của Trấn Ma đô hộ phủ đều là Vương An Anh của đích thứ mạch Vương thị đang quản lý tổng quản.

Nhắc đến Vương An Y, tuy rằng không rực rỡ chói mắt như Vương An Nghiệp đời chữ “An”, nhưng tính cách hắn từ nhỏ đã nội liễm trầm ổn, có lịch luyện trong các sản nghiệp của gia tộc, sau này lại đảm nhiệm thành chủ Thanh La vệ, cũng hiệp trợ gia gia Vương Tông An phụ trách quận vụ quận Đạt Lạp, là nhân tài nội chính điển hình ưu tú.

Trong gia tộc, theo Vương An Anh dần dần trưởng thành và đảm đương trách nhiệm, uy vọng cũng càng ngày càng tăng, khí thế có chút không kém hơn so với đại bá Vương Thất Chiêu.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng luôn rất hài lòng với đứa cháu chắt Vương An Chỉ này.

Đương nhiên, nếu đụng phải phụ thân phiền lòng Vương Thất Hạo kia, Vương Thủ Triết sẽ không có sắc mặt tốt như vậy.

Trấn Ma đô hộ phủ quản lý trọn vẹn mười quận mới khai trương, mỗi ngày sự vụ rất nhiều rườm rà, bởi vậy Vương An Chỉ vì thế đặc biệt thiết lập thư ký xử.

Bí thư tổ này nghe có vẻ tầm thường nhưng lại hiệp trợ Vương An Anh vận chuyển toàn bộ cơ cấu nòng cốt của Trấn Ma Châu.

Bí thư trưởng mà hôm nay làm, là 【 Vương Lâu Lôi 】 xếp hạng mười lăm đời thứ chín của Vương thị "thịch".

Năm đó kế hoạch 【Xuân Lôi 】 của Vương thị vừa mới bắt đầu chấp hành, nàng đã đi tới Ma giới, hơn hai trăm năm khiến cho nàng chứng kiến thổ địa hoang vu, hoàn cảnh ác liệt của Ma giới từng chút một hóa thành thiên đường của nhân tộc, trở thành căn cơ để ủng hộ Đại Càn và Vương thị, cùng với sự phát triển của các thế gia lớn nhỏ.

Mà bây giờ địa vị của nàng cũng là nước lên thì thuyền lên, ở toàn bộ Trấn Ma Châu đều có uy vọng cực cao.

Một ngày này, bình thường một ngày.

Trong lầu làm việc của một nhân viên kết cấu khổng lồ.

Tây Môn Xuy Vũ dưới sự theo dõi chặt chẽ của nhân viên bảo an, ăn mặc chỉnh tề quẹt thẻ tiến vào lầu làm việc.

Tinh thần của hắn vô cùng sung mãn, thần thái sáng láng, hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón công việc phức tạp hôm nay.

Thân là một người mới nhậm chức ở thư ký chưa đầy nửa năm, tuy rằng mỗi ngày hắn đều làm các công việc vụn vặt

phức tạp, nhưng hắn lại không có nửa điểm oán hận, mà là cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành.

Hắn biết, hôm nay mình đến không dễ dàng, hắn phải ở thư ký đứng vững gót chân, để tránh thẹn với kỳ vọng của gia tộc và hương thân phụ lão.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng!”

Một đường đi, hắn chào hỏi đồng sự xung quanh, trên mặt mang theo nụ cười, thái độ tự nhiên, có vẻ vô cùng thân thiện.

Bỗng dưng, một giọng nữ gọi hắn lại: “Thổi mưa, lại đây một chút.”

Tây Môn Xuy Vũ ngẩng đầu nhìn lên, thấy một nữ tử xinh đẹp mặc trang phục của nữ tử, áo trắng, áo khoác nhỏ màu xám, cùng với váy ngắn đầu gối cùng giày da da da, rõ ràng là phối hợp tỉ mỉ qua, mà kiểu tóc của nàng cũng nhìn qua có chút thoải mái dễ chịu, làm nổi bật lên sự lão luyện của nàng, nét quyến rũ của nữ tử cũng không mất đi vẻ xinh đẹp quyến rũ của nữ tử.

Phong cách nữ tính của công tác trường này, cũng không biết là lưu hành ở đâu, tóm lại thư ký Trường Vương Anh Lôi ăn mặc như vậy, người dưới đương nhiên cũng noi theo.

“Tần Quân học tỷ.”

Tây Môn Xuy Vũ vội vàng chạy tới, cung kính lên tiếng chào hỏi.

Vị học tỷ Tần Chỉ này cũng là tốt nghiệp bay cao, bất quá so với Tây Môn Xuy Vũ sớm hơn ba mươi năm nhập chức, kinh nghiệm, tư lịch các loại đều không phải người mới có thể so sánh. Hôm nay nàng đã tấn thăng làm tiểu tổ trưởng, vừa vặn mang theo Tây Môn Xuy Vũ và mấy người mới.

Bởi vì là quan hệ của sư đệ học tỷ, Triệu Tần Diễm luôn luôn có chút chiếu cố đối với Tây Môn Xuy Vũ.

“Thổi mưa, ngươi tới thật đúng lúc.” Triệu Tần Chỉ nói: “Hanh Hành lão đại cần phụ trách một nhiệm vụ tiếp đãi, do chín tiểu tổ cùng mười ba tiểu tổ của chúng ta cùng đi. Nhớ kỹ a, một

lát ngươi biểu hiện thật tốt, chớ để mất mặt anh Hồng Hành lão đại.”

Tây Môn Xuy Vũ nghe vậy lập tức nghiêm sắc mặt lại, trong giọng nói không tự giác mang theo vài phần khẩn trương: “Tần Quân học tỷ, nhiệm vụ tiếp đãi bình thường, chúng ta một tiểu tổ là có thể giải quyết rồi chứ? Nhiệm vụ tiếp đãi cấp bậc gì cần Hoa Hành lão đại chúng ta tự mình ra mặt?”

Cái này ngươi cũng đừng hỏi thăm nhiều. “Triệu Tần Chỉ cũng thấp giọng nói:” Tóm lại chúng ta đều là tiểu nhân vật chân chạy thư ký, nhớ kỹ, cẩn thận lời nói và hành động, nhìn nhiều ít ít nói.

“Vâng, Tần Lam học tỷ.” Tây Môn Xuy Vũ thành thật đáp.

Hai người đang nói chuyện, thanh âm của một nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên vang lên sau lưng hai người: “Tần Quân muội muội à, muội ở đây nói thầm nói cái gì bí mật bát quái đấy?”

Triệu Tần Diễm nhất thời căng thẳng, vội vàng quay đầu lại mỉm cười nói: “Bảo Quang thiếu gia, ta mới dạy một số quy tắc công việc.”

Phía sau hai người cách đó không xa, có một công tử tướng mạo đường đường đang đứng.

Dáng dấp hắn cao lớn anh tuấn, một thân khí độ cũng trác tuyệt bất phàm, thuộc loại soái ca vừa nhìn đã thấy sáng mắt này.

Ông ta chính là thiên chi kiêu tử Vương Bảo Quang của đích thứ mạch Vương thị.

Nghe Triệu Tần Ngọc qua loa lấy lệ như vậy, Vương Bảo Quang hơi bất mãn lườm nàng một cái: “Tần Quân muội muội, mặc dù ta tuổi còn nhỏ, nhưng muội đừng quên ta chính là Tử Phủ cảnh tầng bảy tu vi. Chú ngữ này của muội, có thể giấu diếm được ta. Nói một chút xem, lần này chuẩn bị tiếp đãi ai? Muội yên tâm, Vương Bảo Quang ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài, nhất định thủ khẩu như bình.”

Triệu Tần Diễm cắn môi, sắp khóc.

Vị thiếu gia Vương thị này thân phận tôn quý, thực lực phi phàm, nhưng lại nổi danh yêu bát quái, có thể nói là chỗ nào

có náo nhiệt thì có hắn. Bí mật này nếu thật là nói cho hắn nghe, sợ là không đến nửa canh giờ, toàn bộ bí thư cũng biết rồi.

Nhưng Triệu Tần Chỉ không đắc tội nổi thiếu gia Vương thị này. Dù sao, đây chính là chắt trai của đại thống lĩnh đô hộ phủ An Chá.

Nghe nói, chính là bởi vì An Mang đại thống lĩnh đối với cái này Trọng Tôn tính cách phương diện có ý kiến, mới cố ý đem hắn xách đến bên người, đặt ở dưới mí mắt, ngày ngày ân cần dạy bảo.

Thấy học tỷ Tần Chỉ sắp khóc, Tây Môn Xuy Vũ đành phải kiên trì lên đỉnh đầu, chặn Vương Bảo Quang lại, nói: "Bảo Quang thiếu gia, thư ký có quy củ làm việc bí thư, chúng ta không thể tùy tiện tiết lộ tin tức nhiệm vụ."

Trong lòng hắn tự nhiên là tràn đầy sợ hãi đối với Vương Bảo Quang.

Thiếu gia này bất quá mới một trăm bảy tám mươi tuổi, cũng đã là tu vi Tử Phủ cảnh tầng bảy, bóp chết hắn thật giống như bóp chết một con kiến.

Chỉ là, thấy Tần Ngọc sư tỷ chịu ủy khuất như thế, hắn thật sự làm không được làm như không thấy.

"Này này, các ngươi coi ta là hạng người gì?" Vương Bảo Quang thấy bộ dạng này của bọn họ giống như đối mặt với thổ phỉ ác bá, không khỏi cạn lời, "Ta chỉ là thuận miệng hỏi một câu. Ta lại không phải loại ăn chơi trác táng ỷ vào gia thế và thực lực, tùy tiện khi dễ người khác."

"Bảo Quang tiểu tử, ngươi không được khi dễ người của ta."

Đúng vào lúc này, một vị nữ tử khí chất bất phàm từ một chỗ khác hành lang đạp bước mà đến.

Nàng cũng mặc một bộ đồ nghề nghiệp chuyên nghiệp cắt vá, dung mạo xinh đẹp, khí chất lão luyện, một đôi giày cao chừng 10cm làm nổi lên khí tràng của nàng, nhất là khi nàng bước nhanh đến, trong lúc vô hình mang theo một cỗ áp lực cường đại.

Vừa nhìn thấy nàng, Triệu Tần Diễm và Tây Môn Xuy Vũ phảng phất như tìm được người chủ chốt, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mà nàng cũng không phụ kỳ vọng, vừa đến liền trực tiếp đẩy Vương Bảo Quang qua một bên, quay đầu trừng mắt nhìn hắn: "An Dĩ Bá an bài ngươi đến thư ký làm việc, chính là muốn để ngươi bình tĩnh lại tâm tình, hệ thống học tập một chút nội chính vận doanh, không phải đến để cho ngươi hỏi thăm bát quái, truyền bá tin tức."

Thấy nàng, Vương Bảo Quang vội vàng đứng thẳng người, mặt lộ vẻ lấy lòng nói: "Ân, Hành Cô nãi nãi tốt, ta cũng có chút tò mò! Nếu không muốn nói, vậy ta đi trước…"

"Dừng lại." Vương Hồng Hành liếc nàng một cái, "Nếu ngươi đã đến, vậy cùng ta đón người đi."

"Đỡ người?" Vương Bảo Quang trở nên hưng phấn, "Cô nãi nãi, chúng ta đi đón ai?"

"Nhận nhiệm vụ của Ninh Kham ca ca." Vương Hồng Hành cười như không cười: "Hơn nữa toàn bộ hành trình hiệp trợ hắn hoàn thành một nhiệm vụ."

"Cái gì, tiếp Tứ Thập Thất thúc?" Vương Bảo Quang xoay người rời đi: "Không đi không đi, Ninh Kham thúc gia thật đáng sợ."

Nhưng còn chưa đi được hai bước, hắn đã bị Vương Hồng Hành nhéo lỗ tai giật giật trở về.

"Ngươi đã rơi vào trong tay ta, không muốn đi cũng phải đi."

Cho dù Vương Bảo Quang có sức chiến đấu phi phàm, nhưng ai được gọi là Vương Miên Hành bối phận cao hơn hắn hai đời cơ chứ? Đừng nói là đánh trả, hắn dù có phản kháng cũng không thể phản kháng, chỉ có thể ai u ai oán thở phì phò, cầu xin tha thứ: "Bà cô, nhẹ tay một chút, cô nhẹ chút, ta đi được không?"

Nửa ngày sau.

Đoàn đội của Vương Hồng Hành từ bến cảng giới vực nghênh đón Vương Ninh Hi và một đám nhân viên nghiên cứu.

Đơn giản hàn huyên tiếp nhận một phen, Vương Ninh Hi liền ôm lấy Vương Bảo Quang, thân mật nói: “Bảo Quang a, ta nói sao đã lâu không thấy ngươi rồi, thì ra ngươi chạy đến Trấn Ma Châu kiến công lập nghiệp a?”

“Tứ thập thất thúc gia… Chuyện ngày xưa ngài từ hôn bị đánh, thật sự không phải do ta truyền… Ngài có tin ta không…” Vương Bảo Quang lạnh run rụt cổ lại, nước mắt gần như chảy ra.

“Việc nhỏ, việc nhỏ mà thôi, Tứ Thập Thất thúc của ngươi đâu, ưu điểm lớn nhất chính là không thù dai.” Vương Ninh Hi hiền hòa cười nói: “Đúng rồi, tiểu tử ngươi trông cường tráng như trâu, tuổi còn trẻ mà đã là Tử Phủ cảnh hậu kỳ. Ta vừa nghiên cứu nghiên cứu ra một bộ da dẻ mô phỏng khí tức, không bằng ngươi lần này giúp ta thí nghiệm một chút, đi dạo quanh Ma Vương bảo nào đó, nhìn xem những Ma tộc kia có phát hiện ra ngươi không?”

“Thúc gia, ngài tha cho cháu đi~”

“Không thích hả? Không sao đâu, đoàn đội chúng ta vừa mới nghiên cứu ra phiên bản viễn chinh cửu hào chở người, có thể phá thương cho đến hư không vô tận, ngươi giúp Tứ Thập Thất thúc gia kiểm tra một chút, thuận tiện nhìn xem hư không mênh mông bao la hùng vĩ vô biên.”

“Thúc gia, cháu sai rồi, sau này cháu không dám nữa.” Chân Vương Bảo Quang mềm nhũn, kiên định nói: “Sau này, mọi việc con nhất định sẽ giữ kín như bưng.”

“Ha ha! Rất tốt, vậy thì để cho Mân Hành cô nãi nãi nhà ngươi giám sát ngươi, phàm là tật xấu cũ, ta sẽ đưa ngươi đi vô tận hư không đếm sao.”

“Ninh Kham ca ca, ta cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Vương Hồng Hành cười híp mắt đồng ý.

Lần này Vương Ninh Hi đến Trấn Ma Châu là có nhiệm vụ trọng yếu, sau khi xen vào nhỏ, hắn cũng buông tha Vương Bảo Quang, ngược lại bắt đầu làm chính sự.

Đầu tiên, hắn để Vương Hồng Hành giúp hắn điều dùng một cỗ 【Linh vận thập cửu】.

“Số mười chín Linh Vận”, chính là một loại phi thuyền vận chuyển dùng Linh Thạch làm động lực.

Lai lịch của loại phi thuyền này, truy tìm căn nguyên, còn có liên quan đến Công Dã thị.

Lúc trước khi đại hôn của Vương An Nghiệp, gia tộc thông gia Công Dã thị đem bản vẽ của loại phi thuyền chở hàng này làm quà tặng cho Vương An Nghiệp, hơn nữa ngay cả bản vẽ tàn phá đào ra từ di tích, cùng với quyền hạn độc quyền liên quan đều đưa cho Vương thị.

Mà sau khi Vương thị tới tay, cũng tiến hành nghiên cứu thật cẩn thận bản vẽ, cũng kiến tạo ra Linh Vận phi chu.

Chỉ là phiên bản đầu tiên khi phi thuyền linh vận phi hành sẽ tiêu hao linh thạch quá lớn, tính giá tương đối thấp, tính thực dụng tương đối kém, bởi vậy vẫn không đầu nhập vào sản xuất quy mô lớn.

Nhưng trải qua gần ba trăm năm nghiên cứu liên tục của viện nghiên cứu Vương thị, hiện giờ tính thực dụng của Linh Thạch vận phi chu đã đề cao rất nhiều, tính năng các phương diện cũng đã tương đối thành thục, phiên bản cũng ổn định ở thời kỳ mười chín đời.

Bây giờ, phi thuyền Linh Vận số mười chín bởi vì chở trọng lượng khổng lồ, đã trở thành lực lượng vận chuyển trọng yếu trên không trung của Vương thị.

Vương Ninh Hi mang đến vũ khí bí mật, dưới sự vận chuyển của linh vận số mười chín, đi về phía biên cảnh xa xa.

Trải qua mấy ngày mấy đêm phi hành, linh vận số mười chín rốt cục đến biên thùy Trấn Ma Châu, trong quân doanh biên cảnh quận Định Viễn.

Dưới sự chỉ huy của Vương Ninh Hi và đoàn đội, từng tòa tháp phóng xạ được dựng lên, phía trên chở những chiếc “Thiên Phạt Chi Nộ” cao năm sáu trượng.

Đây cũng là vũ khí bí mật do Vương thị nghiên cứu ra.

Nguồn gốc của loại vũ khí bí mật này vẫn là gia chủ Vương Thủ Triết có đủ loại kỳ tư diệu tưởng kia.

Hắn đã nghĩ đến một loại vũ khí đáng sợ nào đó, có thể tiến hành tấn công nhằm vào một khu vực nào đó trong phạm vi mấy ngàn dặm hoặc thậm chí trên vạn dặm.

Nghe có vẻ không hợp thói thường, nhưng sau khi Vương Ly Nguyệt cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy phương án có thể thực hiện được, chỉ là cần vượt qua khó khăn kỹ thuật tương đối nhiều, phải chậm rãi nghiên cứu điều chỉnh.

Một lần nghiên cứu này, tự nhiên lại tốt hơn hai trăm năm, trong lúc đó không biết hao phí bao nhiêu tinh lực, tài lực, vật lực của Vương thị!

Cũng may, cuối cùng bọn họ nghiên cứu thành công.

Mà phiên bản 【 Thiên Phạt Chi Nộ số 17 】 mới nhất, tất cả các phương diện đều có khả năng tăng lên toàn diện so với phiên bản lúc trước, ngay cả vấn đề định vị vẫn luôn đau đầu ở khoảng cách xa lúc trước cũng được giải quyết.

Lần này, nếu như muốn cho thế lực Minh Sát Ma Thần ở đối diện một cái chấn nhiếp, Vương Ninh Hi liền đề xuất thí nghiệm một chút phiên bản mới nhất 【 Thiên Phạt Chi Nộ hệ thống 】.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đề nghị của hắn rất nhanh liền được cho phép.

Lần này, hắn dẫn đội đến Ma giới, chính là công tác bắn cung đầu tiên chủ trì 【 Thiên Phạt Chi Nộ】.

Về phần mục tiêu thử bắn, hắn cũng đã chọn xong từ lâu rồi.

Mấy ngày sau.

【 Độc Hạt Ma Vương bảo 】 cách quận Định Viễn gần nhất.

Trong một trăm năm mươi năm gần đây, ma vương bảo này và nhân tộc vẫn bình an vô sự.

Dù sao hai bên tuy rằng từ khoảng cách thẳng tắp mà nói hoàn toàn chính xác rất gần, nhưng trên thực tế lại là cách cả một dãy núi, bất luận là ai chủ động tiến công, trước tiên đều phải công chiếm những cửa ải có thể nói là hiểm yếu, cho dù thắng lợi hơn phân nửa cũng là “Thắng thảm”.

Phía sau Độc Hạt Ma Vương bảo có một ốc đảo hiếm có, nơi này tên là 【 Lục ma lĩnh 】.

Lãnh Chúa Lục Ma của bọn chúng là lãnh chúa hậu kỳ hiếm có, một thân thực lực tuyệt đối có thể coi là nhân tài kiệt xuất trong rất nhiều lãnh chúa Ma tộc dưới trướng Độc Hạt Ma Vương, dưới trướng cũng là binh cường mã tráng, thực lực phi phàm.

Trong khoảng thời gian này, sau khi nhận được động viên lệnh từ trên xuống dưới, Lục ma lãnh chúa liền tiến vào trạng thái phấn khích.

Đã nhiều năm như vậy, cơ hội kiến công lập nghiệp cuối cùng cũng tới! Nếu như lần này có thể lập được công lớn, nói không chừng nó sẽ có cơ hội trở thành Ma Vương đời kế tiếp!

Nó lập tức tiến vào hình thức trưng binh, cũng tập kết một ngàn tinh binh thân vệ và bốn ngàn ma binh vào trong doanh địa, bảo đảm một khi mệnh lệnh của cấp trên truyền xuống là có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Ban đêm.

Lửa trại trong Ma Binh doanh sáng rực, ánh lửa rọi sáng chân trời. Ánh lửa chập chờn, ngay cả vầng trăng máu trên đỉnh đầu cũng trở nên ảm đạm vài phần.

Trong binh doanh, rất nhiều Ma Binh Ma Tướng đều xúm lại bên cạnh đống lửa, đang nướng đủ loại đồ ăn.

Trong đó Lục ma lãnh chúa được hai nữ ma tộc “xin phụng”, ăn thịt uống rượu, trong đầu chỉ nghĩ cách công hãm nhân tộc giàu có, thu phục Ma tộc mất đất, đoạt lại những tài phú vốn nên thuộc về chúng.

Là một trong những thủ lĩnh Ma tộc có địa bàn tụ cư khá gần Nhân tộc, mấy năm nay nó cũng nghe nói qua Nhân tộc bên kia giàu có và phì nhiêu. Nó chờ ngày này đã rất lâu rồi!

Hiện nay quân doanh rất an toàn, mọi người cũng rất thả lỏng.

Bởi vì nơi này cách trạm kiểm soát biên cảnh của Nhân tộc gần nhất khoảng bốn ngàn dặm, ở giữa còn cách một Ma Vương bảo và lãnh địa của mấy lãnh chúa, trong binh doanh là

rất an toàn, mọi người cũng rất thả lỏng, không có cảm giác cảnh giác chút nào.

Nhưng ngay khi Lục ma lãnh chúa không hề hay biết.

Trong tầng mây dày đặc.

Một con khôi lỗi tinh xảo đang lặng yên không một tiếng động lơ lửng trên không trung.

Hình thể khôi lỗi này không lớn, ngoại hình giống như một viên nhãn cầu bán trong suốt, tên là 【Phù Du Thiên Nhãn】, chính là một trong những phát minh quan trường Vương thị gần đây nhất.

Nó không có bất kỳ năng lượng ba động nào, chỉ lặng lẽ trôi nổi trong sương mù ma sát mờ ảo, tựa như vốn nên ở nơi đó, không chút bắt mắt.

Nhưng nó có đôi mắt rất lồi lõm, nhìn chằm chằm vào binh doanh của lục ma lãnh chúa ở phía xa xa.

Dưới tình huống Ma tộc không hề phát giác, nó đang dùng một loại máy móc năng lượng cực kỳ đặc thù không ngừng truyền tin tức về: “Phù Du Thiên Nhãn số chín gọi là trung tâm phù du, phát hiện quân doanh mục tiêu, tọa độ là…”

Đồng thời, nó đem hình ảnh quay được truyền lại cho trung tâm phù du.

“Trung khu phù du thu được ~ tiếp tục theo dõi sát mục tiêu, cách mỗi ba mươi hơi thở xác nhận truyền đạt tọa độ.”

Sau nửa canh giờ.

Lục ma lãnh chúa đã ăn uống no đủ, đang chuẩn bị ôm hai mỹ nữ Ma tộc quay về doanh trướng, tiêu sái khoái hoạt một phen.

Bỗng dưng!

Trên bầu trời hắc ám, mười mấy ngôi sao băng kéo theo đuôi lửa thật dài, gào thét đâm phá bầu trời, từ trên trời giáng xuống.

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, hơn nữa còn phảng phất đang không ngừng gia tốc.

Binh lính trong Ma Binh doanh vừa mới ý thức được có gì đó không đúng, còn chưa kịp phản ứng thì một ngôi sao băng ở phía trước đã kéo đuôi lửa hung hăng đập vào trong quân doanh.

"Oanh!"

Sóng xung kích mãnh liệt mang theo liệt diễm cuồng quyển ra bốn phương tám hướng, vô số tàn chi đoạn hài cùng mảnh vỡ ma binh bay múa đầy trời, dù là một ít ma tướng cũng không thể ngăn cản uy lực kinh khủng như thế, bị tạc chết tại chỗ.

"Địch tập kích…!"

Có Ma tướng giãy giụa bò ra phế tích, gào thét tan nát cõi lòng.

Nhưng mà, tiếng la hét của nó còn chưa dứt, sao băng đằng sau đã nhao nhao đập xuống.

Oanh oanh oanh!

Mười mấy ngôi sao băng ầm ầm nổ tung, tiếng gầm rung trời, thoáng chốc đã san bằng Lục Ma Binh doanh thành đất bằng, ánh lửa hừng hực liên miên dựng lên, toàn bộ doanh địa đều chìm trong biển lửa.

Thật lâu sau đó.

Chỉ có bảy tám thân ảnh từ trong Lục Ma Binh doanh chật vật trốn thoát. Ma tộc may mắn sống sót ít nhất là Ma tộc thống lĩnh cảnh giới, nhưng mỗi người đều bị thương nặng, không ít người trực tiếp bị tàn phế, chỉ có Lục Ma lãnh chúa sống lảo đảo.

Loại uy lực nổ tung này còn không cách nào tạo thành đả kích trí mạng đối với Lục ma lãnh chúa, hơn nữa nó phản ứng khá nhanh, trước tiên tiến hành né tránh, bởi vậy chỉ bị thương nhẹ.

Nhưng mà, tuy thân thể chỉ bị thương nhẹ, nhưng hết thảy trước mắt vẫn khiến nó nhận lấy đả kích thật lớn.

Nó ngơ ngác nhìn tất cả, không cách nào tưởng tượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đại quân của nó, ước mơ của nó, tất cả đều trong nháy mắt biến mất.

“Thiên phạt, đây là thiên phạt!”

Đám thống lĩnh Ma tộc còn sót lại nhìn thấy cảnh hoàng tàn khắp nơi, bắt đầu hoảng sợ, phát ra tiếng gào thét.

…

Chương 14: Phú Quý độc kế loạn ma giới! Thủy Nguyệt thánh nữ hiện thân!

…

Tình cảnh tương tự không chỉ xảy ra ở địa bàn của Lục Ma lãnh chúa.

Trong hạt địa của toàn bộ Độc Hạt Ma Vương bảo, có chừng năm quân đội của Ma tộc lãnh chúa bị Thiên Phạt tập kích.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Độc Hạt Ma Vương bảo loạn thành một bầy.

Độc Hạt Ma Vương cũng vừa sợ vừa giận, lại không thể làm gì, đành phải mang theo một ít lãnh chúa còn sót lại, vội vã chạy tới Ma Thần Điện khóc lóc kể lể kêu oan.

Cùng lúc đó.

【 Hắc Vụ Ma Vương Bảo 】.

Tòa Ma Vương bảo này nằm ở trung bộ của Minh Sát Ma Thần lĩnh địa, tương đối gần lãnh địa trực tiếp Ma Thần Điện, bởi vậy tương đối bình an ổn, còn có hệ thống gieo trồng và hệ thống nuôi dưỡng hoàn chỉnh, không những có thể thỏa mãn tiêu hao thức ăn bên trong Ma Vương bảo, mà còn có thể bán cho Ma Vương bảo khác, kiếm được thù lao không nhỏ.

Bởi vậy, Hắc Vụ Ma Vương Bảo tương đối giàu có, tự nhiên cũng sinh ra rất nhiều hưởng lạc chi địa.

【Cực Lạc lâu 】 là nơi tiêu phí cao cấp nhất của Hắc Vụ Ma Vương bảo, các loại rượu ngon mỹ thực nơi này cái gì cần có đều có, còn hội tụ các loại "Mỹ nữ đỉnh tiêm" chủng tộc khác nhau, chỉ cần bỏ ra nổi tiền, bất cứ hưởng lạc gì cũng có thể thỏa mãn ngươi.

Bởi vậy tôn khách lui tới nơi này, khởi bước đều là Ma tướng hoặc cấp thống lĩnh Ma tộc có tiền, ngay cả Lãnh Chúa cũng nhìn mãi quen mắt.

Một ngày này.

Hoàng hôn thật sâu, trăng đỏ treo cao, Cực Lạc lâu đang mở cửa buôn bán giống như ngày thường.

Một vị thống lĩnh Ma tộc mặc giáp trụ màu đen, dáng người khôi ngô khuôn mặt dữ tợn hung hãn, tiến nhập Cực Lạc Lâu dưới sự vây quanh của đám thân vệ dưới trướng.

"Hắc Hùng thống lĩnh đại nhân." Một vị mỹ nữ Ma tộc dáng người xinh đẹp đi lên nghênh đón, nửa ôm nửa dựa vào trêu chọc nói: "Ngài đã nhiều ngày không tới Cực Lạc Lâu, có phải cô nương của chúng ta không hợp khẩu vị ngài hay không? Chỉ cần ngài đề xuất nhu cầu, Cực Lạc Lâu chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn ngài."

Thống lĩnh Hắc Hùng là Hồng Ma của Hắc Vụ Ma Vương Bảo, nó là 'Đầu lĩnh hội binh của Ma tộc' sau khi đầu nhập vào Hắc Vụ Ma Vương Bảo, thời gian ngắn ngủn chưa đến hai trăm năm, đã từ một tên tiểu đầu mục tấn thăng lên thống lĩnh, thể hiện ra tiềm lực kinh người.

Hơn nữa nó phi thường thông minh, mấy lần đưa ra đề nghị cho Hắc Vụ Ma Vương đều được tiếp thu, đem đến lợi ích thực chất cực lớn cho Hắc Vụ Ma Vương Bảo, bắt đầu dần dần được Hắc Vụ Ma Vương ưu ái, ban thưởng không ít thượng phẩm ma tinh thạch, cùng với một giọt "Vô cùng trân quý" tinh huyết Ma Vương, để cho nó có cơ hội nhìn thấy cấp bậc lãnh chúa Ma tộc.

"Ta tìm cầm sư Á Mễ Na." Hắc Hùng thống lĩnh thái độ lạnh lùng nói.

"Ồ, hắc hùng đại nhân quả nhiên rất phẩm vị, bất quá cầm sư Á Mễ Na ngài hiểu quy củ, chỉ đánh đàn không bán thân." Tú bà Ma tộc cười nịnh nọt lấy lòng, "Hơn nữa giá rất đắt…"

Nháy mắt sau đó, trong ngực tú bà Ma tộc có thêm một túi Ma tinh thạch.

Nụ cười trên mặt nó lập tức trở nên vô cùng chân thành.

"Người đâu, dẫn Hắc Hùng đại nhân đến gian phòng của Á Mễ Na."

Sau một lát.

Trong bao sương, cầm sư Á Mễ Na đàn xong một khúc, tiếng đàn quấn quanh xà nhà chưa từng tán đi.

Thống lĩnh hắc hùng lui trái phải cũng đặt chén rượu xuống, biểu tình dần dần nghiêm túc lên.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bao ai cũng không mở miệng, bầu không khí không hiểu ngưng lại.

Á Mễ Na mang mạng che mặt thần bí nhìn chằm chằm thống lĩnh Hắc Hùng, phun ra mấy chữ: "Cung đình Ngọc Dịch Tửu."

"Một trăm tám mốt chén." Thống lĩnh Hắc Hùng lập tức dứt khoát nhận lấy, lập tức trả lời, "Mặt ngươi đỏ cái gì?"

"Dung quang toả sáng."

Người một nhà!

Trên mặt Á Mễ Na nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, từ trong lòng lấy ra một cái lệnh bài đưa tới: "Đại nhân, xin kiểm tra thực hư."

Đó là một lệnh bài bằng gỗ bình thường, không có chút chấn động năng lượng nào, nhưng mặt ngoài lệnh bài có khắc hoa văn phức tạp, người không hiểu căn bản không phân biệt được ảo diệu trong đó.

"Thân phận không sai."

Thống lĩnh hắc hùng cẩn thận kiểm tra một phen, xác nhận không sai mới trả lại lệnh bài.

Lúc này, vẻ mặt căng thẳng của nó mới buông lỏng xuống, chuyển thành ngôn ngữ Nhân tộc hưng phấn nói: "Tiễn đại nhân là chuẩn bị tấn công Hắc Vụ Ma Vương Bảo sao? Vương Trung Hùng ta chờ ngày này đã rất lâu rất lâu rồi."

Vị Hắc Hùng thống lĩnh này, rõ ràng là người của Nữ Quân Thần Vương Kỳ. Lúc trước khi đại chiến với Ma tộc, Vương Tiễn thu nạp rất nhiều tù binh Ma tộc, cũng thu nạp tổ chức của chúng, sau đó dưới sự thắng lợi của Chiến Tranh Bảo Điển, hồi đáp những Ma tộc này giúp chúng gia tăng tốc độ tu luyện, không ngờ lại nuôi dưỡng ra một đám Ma tộc tinh anh.

Hơn nữa Vương Ngao cực kỳ am hiểu tổ chức quân đội, lôi kéo quân tâm, lực bài chúng nghị cho ma binh cùng nhân tộc nhất trí đãi ngộ. Hơn nữa dưới tác dụng ngưng tụ nhân tâm của Chiến Tranh Bảo Điển, ma binh đối với Vương Ngao dần dần quy tâm, thậm chí dần dần trở nên cuồng nhiệt trung thành.

Cũng khó trách, đại bộ phận Ma binh đều là tầng dưới chót của xã hội Ma giới, ngày thường bị Lãnh Chúa bóc lột, sống không có tôn nghiêm, hèn mọn lại nghèo khó, đợi đến lúc đánh trận, sẽ cưỡng ép bọn chúng thành binh lính, coi như pháo hôi đuổi tới chiến trường chịu chết.

Ở chỗ Vương Ngao, chúng nó lần đầu tiên được tôn trọng, đối xử bình đẳng, vinh quang tập thể, sứ mệnh chiến tranh, cùng với lòng trung thành mãnh liệt.

Hắc Hùng thống lĩnh nhớ tới khi đó, tên của nó là "Cục Đá", đây là danh tự phổ biến của tầng dưới chót Ma tộc, có một lần trùng kích trận địa địch, bản thân nó bị trọng thương, vốn cho là mình sẽ bị vứt bỏ, lại chưa từng nghĩ đến Kỳ đại nhân tự mình tới thăm nó, tự mình băng bó giúp nó, cũng dặn dò quân y không tiếc đại giới cứu chữa.

Từ khoảnh khắc đó, nó đã quyết định mạng của mình và tất cả mọi thứ đều thuộc về Côn Bằng đại nhân.

Về sau, nó anh dũng chiến đấu nhiều lần lập công, nhận được sự khen ngợi của Côn Bằng đại nhân, Côn Bằng đại nhân còn ban cho nó một cái tên, tên một nhân tộc, hơn nữa còn là giống như dòng họ Côn Bằng —— Vương Trung Hùng.

Từ đó về sau, Vương Trung Hùng từ "nó" biến thành "nó".

Hắn nhớ kỹ lời giáo huấn của đại nhân, nguyện thế giới này không có chiến tranh, nguyện mỗi một Ma tộc đều giống như Nhân tộc, có thể có mộng tưởng, có tôn nghiêm, có vinh quang sống.

Vương Trung Hùng hắn nguyện ý đi theo bước chân của Xi đại nhân, lật đổ giai tầng thống trị Ma Thần hiện có, giải phóng ngàn vạn Ma tộc tầng dưới chót Ma giới.

Vì thế, hắn gia nhập tổ chức 【Thự Quang】 mà Minh đại nhân bí mật tạo ra, liều mạng học tập, phát triển liều mạng!

Đồng thời dựa theo kế hoạch một lần nữa đánh vào nội bộ Ma tộc, trở thành một quân cờ ẩn núp.

Những năm gần đây, hắn không thể không chu toàn ở giữa các Ma tộc, cùng bọn chúng lá mặt lá trái, sống dày vò dị thường, nhưng vì kế hoạch vĩ đại của Nghệ đại nhân, hết thảy đều đáng giá.

"Đây là mệnh lệnh của Thượng phong tổ chức." Á Mễ Na lấy ra một mật lệnh giao cho hắn: "Ngươi nhìn xem, ta sẽ toàn lực phối hợp với hành động của ngươi."

Thống lĩnh Hắc Hùng Vương Trung Hùng sau khi xem xong, mặc dù hơi có chút thất vọng, nhưng vẫn giữ vững tinh thần nói: "Ta, Vương Trung Hùng, hết thảy phục tùng an bài tổ chức."

"Cố lên! Tất cả hành động đều lấy cẩn thận là trên hết."

Giao lưu mấy câu ngắn ngủi, nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành.

Thống lĩnh Hắc Hùng Vương Trung Hùng đứng dậy hành lễ với Á Mễ Na rồi xoay người ra khỏi phòng.

Trong nháy mắt khi hắn bước ra cửa phòng, thần sắc thuộc về Vương Trung Hùng trên mặt hắn đã hoàn toàn biến mất, lại lần nữa biến trở về "Hắc Hùng thống lĩnh" tiền hô hậu ủng, uy phong bát diện.

Không lâu sau đó.

Trong thế lực của Hắc Vụ Ma bảo, dần dần có một lời đồn đãi nổi lên.

Đó chính là, thế lực Cửu Ngục Ma Thần đến trợ giúp Minh Sát Ma Thần tấn công Nhân tộc rõ ràng cũng không phải thật tâm muốn giúp đỡ, mà là muốn mượn cơ hội cắn nuốt chân linh của Cầu Long Ma Chủ!

Mà trước đó, Cửu Ngục Ma Thần đã thành công cắn nuốt chân linh Thực Nguyệt Ma Chủ!

Ngay từ đầu, phần lớn Ma tộc đều không tin, chỉ cảm thấy quá không hợp thói thường.

Dù sao, cấp bậc Ma tộc sâm nghiêm, dù là Ma Chủ đã mười vạn năm không xuất hiện, kính sợ cùng sợ hãi đối với Ma Chủ cũng vẫn như cũ in sâu trong lòng bọn họ. Thật sự đụng phải tàn hồn Ma Chủ, kính sợ sợ hãi còn không kịp, làm sao có lá gan dám cắn nuốt Ma Chủ?

Nhưng mà rất nhanh, càng ngày càng nhiều chi tiết đã bị tách ra.

Cửu Ngục Ma Thần vì sao tinh tiến thần tốc, ngắn ngủn mấy trăm năm liền từ một trung vị Ma Thần tấn thăng đến thượng vị Ma Thần? Nó là dựa vào cái gì tấn thăng, có phải Chân Linh của Thực Nguyệt Ma Chủ hay không?

Trong chuyện này điểm đáng ngờ quá nhiều, căn bản không chịu được cân nhắc. Theo chi tiết được bới ra càng ngày càng sâu, độ tin cậy của "lời đồn đãi" cũng trở nên càng ngày càng cao.

Dần dần, ngay cả tin đồn vốn là tin đồn Ma tộc cũng bắt đầu mất tự tin, bắt đầu hoài nghi Cửu Ngục Ma Thần có phải thật sự đã cắn nuốt chân linh Thực Nguyệt Ma Chủ hay không, bây giờ còn muốn cắn nuốt chân linh của Cầu Long Ma Chủ?

Nếu là thật, vậy vấn đề liền tới.

Thôn phệ chân linh hoặc huyết mạch của thượng vị giả, thật sự có thể nhanh chóng tấn thăng sao?

Ngoại trừ Chân Linh cùng huyết mạch của Ma Chủ, Ma tộc khác thì sao? Ma Vương có thể tấn thăng huyết mạch của Thôn Phệ Ma Thần không? Lãnh Chúa Thôn Phệ Ma Vương huyết mạch, có thể tấn thăng không? Thống lĩnh thôn phệ…

Ý nghĩ này tựa như là một hạt giống được gieo xuống và càng lúc càng nhiều Ma tộc gần mình, từ từ lên men.

Nó giống như Phan Đa mở hộp ma, một khi bị mở ra thì sẽ không thể đóng cửa được nữa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hắc Vụ Ma Vương Bảo trên dưới đều bắt đầu có ma tâm di động, có mạch nước ngầm bắt đầu lặng lẽ phun trào.

Rốt cuộc.

Một ngày nào đó.

Trong lãnh địa Hắc Vụ ma bảo bạo phát một tin tức lớn!

Huyết thủ lĩnh lĩnh thần bí mất tích, có thể là bị mấy vị thống lĩnh dưới trướng mưu hại cắn nuốt.

Việc này vừa xảy ra, nhất thời chấn động toàn bộ Hắc Vụ Ma Vương bảo.

Tuy rằng, mấy kẻ mưu nghịch kia rất nhanh bị Hắc Vụ Ma Vương tự mình xuất thủ bắt lấy, lấy cực hình, nhưng nguy cơ cùng không tín nhiệm cảm xúc lại nhanh chóng lan tràn toàn bộ Ma Vương Bảo.

Ngay cả Hắc Vụ Ma Vương bản ma, cũng bắt đầu cẩn thận đề phòng các lãnh chúa dưới trướng, rất sợ có gia hỏa nào không tin bắt nó khai đao.

Trong lúc nhất thời, ma ma trong Hắc Vụ Ma bảo cảm thấy bất an.

Hơn nữa, sự kiện phát sinh ở Hắc Vụ Ma Vương Bảo cũng không phải cô lập, "Tin đồn" ở trong lãnh địa của các đại Ma Thần đều phát sinh, dưới sự thôi động của "Người hữu tâm", rối loạn và bạo loạn giống như ôn dịch càn quét toàn bộ Ma Giới.

Tất cả những chuyện này đương nhiên là do bút tích của Vương Phú Quý.

Hắn đã sớm đưa phân bộ "Quần Tiên Điện" vào trong Ma giới, đồng thời chỉnh hợp tổ chức tình báo Ma Tôn "Chết đi" còn sót lại, cùng với tổ chức 【Thự Quang】 của Vương Ngao.

Ví dụ như Tô Nhã ma sứ đã từng ám sát Minh Sát thiếu chủ, cũng đã được Vương Phú Quý thu nạp ở dưới trướng.

Đối phó với nàng không khó, chỉ đơn giản là uy bức lợi dụ. Sau khi xử lý Ma Tôn, hơn nữa Vương Phú Quý đồng ý hứa hẹn một bộ bảo điển, Tô Nhã ma sứ đã trở thành ưng khuyển trung thành nhất của Vương Phú Quý.

Những năm gần đây, nàng một bên lập công chuộc tội, đền bù tội lỗi năm đó, một bên cũng tích góp không ít công trạng cho mình, vì có thể tích góp đủ điểm cống hiến để đổi bảo điển mà dốc sức liều mạng.

Mà tổ chức tình báo khuếch trương mạnh mẽ, cũng không uổng phí. Lúc này đây, thời khắc mấu chốt, bọn họ đã có tác dụng mấu chốt.

Theo tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, lãnh địa của Âm Quát Ma Thần tự nhiên cũng không may mắn thoát khỏi.

Biến hóa bất thình lình này, làm cho Âm Quát Ma Thần thoáng cái lâm vào trong tâm tình khẩn trương.

Nàng lập tức đưa tin cho hai vị Ma Thần khác, lần nữa triệu tập hội nghị nhỏ bên trong.

Rất nhanh, trong Âm Bạt Ma Thần Điện, hình chiếu của Long Huyết Ma Thần Hạ Dương và Minh Sát Ma Thần lần nữa buông xuống.

"Hai người các ngươi, có nghe nói tới lời đồn của Cửu Ngục Ma Thần không?" Âm Quát Ma Thần sắc mặt âm trầm như mực, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Chuyện lớn như vậy, làm sao có thể chưa từng nghe nói?" Hạ Dương trêu tức nói, "Ta đã nói vì sao Cửu Ngục Ma Thần kia tấn thăng nhanh như vậy, lại là cắn nuốt tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lời đồn này đáng tin sao?"

Sau khi trở thành Ma Thần, tấn thăng có bao nhiêu khó khăn, hắn xem như đã rất rõ ràng.

Hắn hiện tại trở thành Ma Thần cũng đã gần hai trăm năm, nhưng tu vi tăng lên tốc độ lại vô cùng chậm chạp, đến bây giờ, khoảng cách trung vị Ma Thần vẫn còn rất xa vời.

Đây mới chỉ là từ hạ vị Ma Thần đến trung vị Ma Thần, trung vị Ma Thần đến thượng vị Ma Thần khẳng định độ khó còn cao hơn rất nhiều. Mấy trăm năm liền từ trung vị Ma Thần nhảy vọt lên thượng vị Ma Thần, muốn nói không có thủ đoạn đặc biệt gì, hắn cũng không tin.

"Chắc là đáng tin cậy." Sắc mặt Minh Sát Ma Thần có chút âm tình bất định, "Chúng ta cũng sẽ dùng Ma Thần tinh huyết để đề thăng một ít thực lực cùng tiềm lực dưới trướng trọng yếu, tại trong chân linh cùng thần hồn chúng ta, cũng ẩn chứa bí mật cùng tin tức trở thành Ma Thần, lúc trước ta ngưng tụ Minh Sát Chân Ma chủng, cũng là bóc ra một bộ phận thần

hồn chi lực. Theo lý thuyết mà nói, thôn phệ tàn hồn cùng chân linh của Ma Chủ, là có thể đạt được đại lượng lợi ích."

Mính Hạ Dương cố ý liếm liếm đầu lưỡi, một bộ dạng thèm thuồng: "Đáng tiếc ah ~ tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ đã bị nuốt rồi, nếu không…"

Minh Sát Ma Thần cũng động tâm không thôi.

"Được rồi được rồi, các ngươi đều nghiêm chỉnh một chút." Âm Quát Ma Thần càng thêm nôn nóng: "Ta nói tên Cửu Ngục kia, làm sao lại có lòng tốt đến giúp chúng ta nghênh hồi Ma Chủ bệ hạ? Điều này rõ ràng là đang ngấp nghé chân linh của bệ hạ. Không được không được, tuyệt đối không thể để hắn thực hiện được."

"Không sai, thay vì lợi cho tiểu tử Cửu Ngục, còn không bằng tiện nghi cho ta." Ánh mắt Minh Sát Ma Thần cũng lập loè bất định nói: "Nếu ta có cơ hội trở thành Ma Chủ, nhất định sẽ không phụ lòng hai người các ngươi."

"Minh Sát, ngươi muốn chết phải không?" Ma Thần Âm Bạt tức giận nói: "Nếu ngươi thật sự có ý nghĩ này, đừng trách lão nương thanh lý ngươi trước."

"Ta chỉ nói đùa thôi." Minh Sát Ma Thần cười ha hả: "Nguyện vọng lớn nhất hiện tại của ta chính là có thể truyền thừa lại chi mạch Minh Sát. Nhưng bây giờ Mặc Vũ Ma Thần và Xích Viêm Ma Thần đều đã đến chi viện, chúng ta biết ứng phó thế nào?"

"Trục xuất!" Âm Quát Ma Thần cả giận nói: "Cho dù trận này đánh Ma giới chia năm xẻ bảy, tiện nghi Nhân tộc, lão nương cũng sẽ không để tên phản tặc Cửu Ngục kia đạt được mục đích."

Cửu Ngục Ma Thần nhớ thương chuyện tàn hồn và Chân Linh của Cầu Long Ma Chủ, xem như đã động đến điểm mấu chốt của nó. Lần này, cho dù thế nào nó cũng sẽ không rút lui.

"Không sai, cùng lắm thì chúng ta cùng nhân tộc trước tiên đạt thành hiệp nghị ngưng chiến." Mính Hạ Dương cũng là đổ thêm dầu vào lửa nói: "Chính cái gọi là muốn dẹp ngoài phải an nội trước, có loại ma thần lòng muông dạ thú như cửu ngục ở đây, ma tộc chúng ta nói chuyện phục hưng cái gì?"

Ba vị Ma Thần đạt thành ý kiến thống nhất, lúc này bắt đầu thảo luận một loạt sách lược phản chế.

Cũng đúng vào lúc này, sứ giả Cứ Cốt Ma Thần đã tới Âm Quát Ma Thần Điện, biểu đạt ý chí của Cứ Cốt Ma Thần, tỏ vẻ hắn nguyện ý ủng hộ kế hoạch nghênh đón Ma Chủ của Âm Quát Ma Thần, đồng thời ra sức khiển trách Cửu Ngục Ma Thần một phen.

Hành động này của Cứ Cốt Ma Thần khiến Âm Quát Ma Thần tức giận không thôi.

Những thứ này đều là thứ gì? Toàn bộ đều là một đám phản tặc ngửi thấy mùi tanh liền xông tới!

Bây giờ thế cục Ma giới quá loạn, xem ra vẫn phải nắm chắc thời gian đón lấy Ma Chủ trở về, mới có thể triệt để chấn nhiếp tràng diện.

Lúc này, nàng liền phát mấy đạo tin tức thúc giục phân hồn khống chế Ngô Dĩnh Ngôn, để nàng tranh thủ thời gian chấp hành kế hoạch nghênh đón Ma Chủ.

Mà hành động ba vị Ma Thần Âm Bạt, Minh Sát, Hạ Dương liên hợp khu trục, tự nhiên cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch của Cửu Ngục Ma Thần.

Không bao lâu sau, đội quân Xích Viêm Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần tới "đuổi trợ" đã bị ba vị Ma Thần liên thủ đuổi ra khỏi biên cảnh. Song phương hỏa khí lớn dần, rất có tư thế đại chiến hết sức căng thẳng.

Nhưng đúng vào lúc này, Cửu Ngục Ma Thần lại triệu hồi hai đại Ma Thần dưới trướng về, ra lệnh cho bọn họ rút quân.

Xích Viêm và Mặc Vũ hai đại Ma Thần sau khi rút binh, lập tức tìm tới Cửu Ngục Ma Thần, phảng phất như cũng có ý kiến đối với cách rút quân của Cửu Ngục.

"Xích Viêm, Mặc Vũ." Cửu Ngục Ma Thần sắc mặt âm trầm giải thích: "Nội chiến như thế sẽ chỉ khiến cho Nhân tộc không có lợi ích. Huống chi, tiểu tử Cứ Cốt kia gần đây cũng dần dần lớn mạnh, nó vì đối kháng bổn tọa, tất nhiên sẽ gia nhập trận doanh của Âm Quát."

“Chúa công, chẳng lẽ chuyện này cứ để yên như vậy?” Mặc Vũ Ma Thần căm giận bất bình.

Sắc mặt Cửu Ngục Ma Thần cũng âm lãnh đến cực hạn: “Chúng ta trước tiên phải quét sạch nội bộ, xem xem là ai tiết lộ cơ mật của bản tọa, sau đó từ từ làm. Tàn hồn của lão già Cầu Long kia, bản tọa chắc chắn rồi.”

“Chúa công, quét sạch nội bộ thật sự là việc quan trọng hàng đầu.” Xích Viêm Ma Thần khẽ nhíu mày: “Nhưng hiện giờ nội bộ Ma giới chia năm xẻ bảy, lòng người bàng hoàng, đề phòng mọi người, muốn liên hợp lực lượng Ma Thần đánh hạ khe hở giới vực trở nên gần như không có khả năng. Chúng ta làm thế nào mới có thể thực thi kế hoạch trong lãnh địa của Nhân tộc?”

“Thực Nguyệt Ma Cung!” Ánh mắt Cửu Ngục Ma Thần lẫm liệt, rủ rỉ nói ra một bí văn: “Thực Nguyệt Ma Cung là tọa giá của Thực Nguyệt Ma Chủ, không chỉ xuyên qua hư không mà còn có lực lượng phá giới. Lúc trước Thực Nguyệt Ma Chủ vốn định khống chế Thực Nguyệt Ma Cung đi vòng tới hàng rào giới vực của Nhân tộc, dùng lực lượng của Ma Cung cưỡng ép phá giới mà vào.”

“Hiện giờ Thực Nguyệt Ma Cung bị nhốt trong loạn lưu tinh thần, lại có Tinh Không Thú ở phụ cận xây tổ. Lúc trước còn nghĩ, chờ thực lực ta cường đại một chút rồi lại đi thu hồi Thực Nguyệt Ma Cung. Nhưng mà trước mắt, tuy rằng có thể sẽ tạo thành không ít tổn thất, nhưng cũng chỉ có thể đem kế hoạch sớm hơn.”

“Chủ thượng anh minh.” Xích Viêm Ma Thần nghe vậy lập tức vui mừng quá đỗi, “Không ngờ Thực Nguyệt Ma Cung này còn có uy năng như thế. Chỉ cần có thể thu hồi Thực Nguyệt Ma Cung, cưỡng ép phá vỡ giới vực Thần Võ thế giới, chúng ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất cưỡng ép bắt Cầu Long Ma Chủ. Như thế, cho dù tổn thất lớn một chút cũng hoàn toàn có thể tiếp nhận.”

“Ngoài ra, chúng ta còn phải giữ lại chút thủ đoạn.” Khóe miệng Cửu Ngục Ma Thần nhếch lên một nụ cười lạnh: “Chúng ta muốn quét sạch di tích “Hành lang siêu không gian”, một lần nữa chữa trị siêu không gian hành lang và tháp

truyền tin không gian. Kể từ đó, cho dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta cũng có thể khống chế Thực Nguyệt Ma Cung tiến vào hành lang không gian, trốn vào Ma Vực.”

“Chủ thượng anh minh. Vậy thì để đám tiểu nhân Âm Quát đắc ý một đoạn thời gian.”

Mặc Vũ Ma Thần và Xích Viêm Ma Thần đồng loạt khom mình hành lễ, vẻ mặt vui lòng phục tùng.

…

Thánh vực.

Vô Nhai Hải.

Bên ngoài 【Quy Linh Động Khư 】, trên không khu chợ.

【Quy Linh Động Khư 】 chính là một tòa di tích động thiên Thượng Cổ, cửa vào không gian ở trên không biển Vô Nhai này. Phía dưới cửa vào, lại có một tòa phù không tiên các cỡ lớn, do các đại thế lực đóng giữ nơi đây mà dịch chuyển đến, về sau cũng dần dần diễn biến thành phù không khu chợ hôm nay.

Địa điểm tổ chức Vạn Pháp thịnh hội chính là trong khu chợ lơ lửng này.

Lúc này cách thời điểm Vạn Pháp thịnh hội chính thức triển khai còn một quãng thời gian, nhưng trong khu chợ lơ lửng này đã cực kỳ náo nhiệt.

Trên bến cảng lơ lửng bên rìa khu chợ, đã bỏ neo không ít chiếc đò khổng lồ đến từ các thế lực lớn. Mặc dù những chiếc đò kia phần lớn không đồ sộ như chiếc ở động thiên biển mây, nhưng hình thể cũng to lớn, đủ loại đặc sắc.

Con thuyền giống như vậy, chỉ riêng chiếc đã khiến người ta chú ý cực kỳ rồi, hội tụ nhiều nơi như vậy nhìn từ xa lại càng cực kỳ đồ sộ.

Trong khu chợ, các tu sĩ đến từ các thế lực khác nhau cũng đã sớm chiếm cứ các địa điểm khác nhau, mang theo “Đặc sản” mà nhà mình mang tới, bắt đầu trao đổi thương phẩm từ trước.

Bởi vì hoàn cảnh khác biệt giữa các thế lực khác nhau cực kỳ lớn, sản vật tự nhiên cũng có khác biệt thật lớn, bởi vậy, “Đặc

sản” mà bọn họ mang đến cũng đủ loại, rất có đặc sắc địa phương, từ các loại đan dược, tài liệu, thần thông linh bảo, linh tửu, đến một ít vật phẩm đặc thù có công dụng đặc thù, cái gì cần có đều có.

Thí dụ như có một loại thuốc nhuộm đặc thù dùng một loại nhuyễn trùng đặc thù nào đó trong hoàn cảnh nham tương chế tác mà thành, có thể sử dụng như nước sơn, cũng có thể dùng để nhuộm lụa, tăng cường đặc tính hỏa hệ tơ lụa, dùng để nhuộm tóc, còn có thể nhuộm tóc người ta thành màu đỏ thắm, trên tóc thậm chí còn có thể nổi lên lưu quang màu đỏ, ngẫu nhiên còn có thể tóe ra điểm hỏa tinh, thập phần hoan nghênh.

Trận Vạn Pháp thịnh hội này, giống như là một cái thu nhỏ văn vật của hai đại thánh triều, ba đại động thiên nhân sản, không chỉ có thể mua được rất nhiều vật phẩm thú vị, thậm chí còn có thể thông qua những “Đặc sản” này, nhìn trộm được văn hóa khác biệt của các khu vực khác nhau, từ quần áo trang sức đến khẩu âm địa phương, thập phần thú vị.

Những sư huynh sư tỷ đã tới rất nhiều lần còn đỡ, những đệ tử trẻ tuổi lần đầu tiên tới, nhưng lại được mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, phàm là thịnh hội, tất nhiên sẽ không thiếu mỹ thực.

Thậm chí trong khu chợ còn có một con phố chuyên dùng để làm món ăn ngon, hội tụ thành mỹ thực khắp nơi.

Gần như trong khoảng thời gian này Vương Ly Từ vẫn luôn ngâm mình trong khu chợ, mỗi ngày đều hô bạn gọi bạn bè, vừa đi dạo khu chợ vừa hưởng thụ mỹ thực, hưởng thụ cuộc sống thoải mái có người mời khách ăn cơm.

Bất tri bất giác, bên cạnh nàng liền hội tụ một đám sư huynh sư tỷ mới quen.

Ngày hôm nay, Vương Ly Từ theo thường lệ lại cùng các sư huynh sư tỷ mới quen đi dạo chợ.

“Ly Từ sư muội.” Một vị sư huynh phong độ nhẹ nhàng vừa mời khách vừa ăn một bữa tiệc lớn, vừa giới thiệu: “Nói đến thịnh hội vạn pháp của chúng ta a, còn phải bắt đầu từ chuyện Quy Linh Động Khư năm đó. Vô Nhai Hải này là sự hòa hoãn giữa Thiên Thụy Thánh Triều và Thiên Hưng Thánh Triều, mà

di tích động thiên thượng cổ Quy Linh Động Khư này, vị trí chính là ở trung tâm Vô Nhai Hải. Từ ngày nó xuất thế, hai đại thánh triều cùng với Vân Hải Động Thiên và Kim Quang Động Thiên, vốn không ít xung đột vì di tích này."

"Về sau, với tư cách là thế lực trung lập Thủy Nguyệt Động Thiên ra mặt điều đình, cuối cùng trải qua nhiều phen hiệp thương, mới quyết định do hai đại thánh triều và ba đại động thiên liên thủ khai phá Quy Linh Động Khư. Mấy vạn năm trôi qua, bảo vật đặc biệt đáng giá trong Quy Linh Động Khư cũng đã sớm bị vơ vét sạch sẽ rồi."

"Hiện giờ Quy Linh Động Khư năm trăm năm mở ra một lần, chỉ cung cấp cho đệ tử trẻ tuổi của các thế lực vơ vét một ít thiên tài địa bảo mới tân sinh, cũng coi như là một loại lịch lãm rèn luyện. Dần dà, liền tạo thành thịnh hội vạn pháp năm trăm năm một lần này, người trẻ tuổi của các thế lực lớn có thể ở đây trao đổi, giao dịch, luận bàn, còn có thể mượn cơ hội này dương danh lập vạn."

"Nhuyễn Cốt ngư này ăn ngon, hương thơm tinh tế, xương cốt hình như là có thể hòa tan Ngọc Tủy." Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi hự hự hự ăn một con cá nướng thon dài cỡ lớn, vừa ăn vừa khen, hiển nhiên không có hứng thú với các loại truyền thống như Quy Linh Động Khư, Vạn Pháp thịnh hội gì đó.

"Đây là đặc sản của Thủy Nguyệt Động Thiên, Ngọc Cốt Tiên Linh Ngư, mỗi một cân đều cần một viên thượng phẩm Linh Thạch." Vị sư huynh kia thấy Ly Từ hai người ăn dữ dằn, không khỏi âm thầm đau lòng, cố giả bộ trấn định nói: "Hai vị sư muội ăn chậm một chút, phải tinh tế nhấm nháp."

Trong chốc lát, hai người đã giết năm sáu con, ăn hơn năm trăm thượng phẩm linh thạch của hắn.

Nhưng cũng may, chỉ cần có thể kết giao Ly Từ sư muội là đáng giá, đợi nàng tùy tiện đáp lễ, còn không phải là to hơn bắp đùi hắn sao?

Đợi đến khi Vương Ly Từ ăn sạch Ngọc Cốt Tiên Linh Ngư trên quầy hàng của nữ đệ tử Thủy Nguyệt Động Thiên này, không khỏi đắc ý lau miệng: "Quá ngon, đa tạ sư huynh mời khách. Nhưng ta không thể ăn không của ngươi, ta phải đáp lễ một chút."

Nói xong, nàng vẫy tay gọi Huyên Vô Sầu tới.

Chử Vô Sầu hấp tấp đi tới: “Ly Từ tiểu thư, có gì phân phó?”

“Vô Sầu à, còn có thẻ quý khách của Yên thị không?” Vương Ly Từ thờ ơ nói.

“Chuyện này… tiểu thư, chuyện này không tốt lắm đâu?” Vân Vô Sầu sắp khóc: “Sản nghiệp của Chư thị chúng ta trải rộng khắp Thiên Thụy thánh triều, thẻ quý tân này có thể đánh Chiết đấy, chỉ có bằng hữu quý giá nhất của Chư thị chúng ta mới có thể…”

Ngụ ý, đương nhiên là tiểu tử kia hiện tại căn bản không có tư cách.

“Nhìn bộ dạng keo kiệt của ngươi đi.” Vương Ly Từ trừng mắt nói: “Sư tôn ta từng nói, có thêm bằng hữu thì nhiều hơn. Mặc dù Toánh Khuyết thị là Thánh tộc, nhưng bằng hữu càng nhiều càng tốt.”

“Cái gì? Thánh Tôn nói?”

Phù Vô Sầu cắn răng một cái, do do dự lấy ra thẻ khách quý.

Trong nháy mắt tiếp theo, lệnh bài khách quý đã bị Vương Ly Từ cướp đi, tặng cho vị sư huynh mời khách kia nói: “Đây, lấy cái này đáp lễ đi.”

“Đa tạ Ly Từ sư muội đáp lễ, đa tạ sự dìu dắt của sư muội, về sau Trương Thiên Tấn ta sẽ xem sư muội như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.” Sư huynh kia kinh hỉ cầm lệnh bài khách quý của Toánh thị lên.

Thứ này sử dụng tốt, có giá trị hơn Tiên Linh Thạch.

“Chỉ là việc nhỏ, không cần phải gièm pha.” Vương Ly Từ dáng vẻ rất điềm đạm, quét ngang một vòng chung quanh: “Còn ai muốn kết giao bằng hữu với ta nữa không?”

Cái gì mà lệnh bài khách quý Toánh thị, cũng không phải là tự nàng bỏ tiền ra, liên quan gì đến nàng chứ?

Thanh Nguyên sư huynh còn nói, có cơ hội phải làm cho Chử thị trả giá nhiều hơn một chút, bọn họ trả giá càng nhiều, ràng buộc cũng càng sâu, sẽ càng không buông tha cho ngươi. Đúng, cái này gọi là “Trầm không thành phẩm”.

“Ta.” “Ta ta ta!” “Lần này đến phiên ta!” Ly Từ sư muội, ta chắc chắn sẽ kết giao bằng hữu này của ngươi.”

Các sư huynh sư tỷ, quần chúng vây xem, đều hăng hái tranh nhau mời khách, rất sợ chậm một bước quý khách bài không lo không có.

Nhưng vào lúc này.

Một giọng nói của nữ tử khàn khàn và không kiềm chế vang lên: “Đều buông Ly Từ sư muội ra cho ta, chuyện kết giao bằng hữu thú vị như vậy, đương nhiên là muốn để ta tới.”

Một ít người mới vừa định nổi giận, sau khi liếc mắt nhìn người tới, lập tức rụt cổ, đều cúi đầu lui ra xa.

Chẳng qua chỉ mấy hơi thở công phu, chung quanh cũng đã một mảnh thanh tịnh, chỉ còn lại có một nữ tử tuyệt mỹ mặc chiến quần màu đỏ, khí chất có chút cuồng dã không kềm chế được.

Dung mạo của nữ tử này không tính là diễm lệ, lại có một đôi mắt đẹp lưu quang tràn đầy màu sắc, thần thái phấn chấn, phối hợp với một thân hoa lệ tinh xảo, mặt ngoài có vầng sáng lưu chuyển màu đỏ, quả nhiên là đẹp đến mê người.

Nàng rất rõ ràng cảm thấy hứng thú với Vương Ly Từ, đôi mắt xinh đẹp sáng bóng lưu chuyển đánh giá Vương Ly Từ, có chút hứng thú đi về phía Vương Ly Từ.

Xung quanh truyền đến tiếng xì xào bàn tán.

“Thánh nữ Thủy Nguyệt tới tham gia Vạn Pháp thịnh hội như thế nào?” “Hơn phân nửa là nghe nói Thanh Nguyên thánh tử đến đây, cố ý gây chuyện.” Nàng ta nhìn chằm chằm vào Ly Từ sư muội, chắc không phải là muốn…”

“Không ổn, nhanh đi thông báo cho Thanh Nguyên Thánh tử.”

…

Chương 15: Ly Từ dương oai! Lộ Việt càng đi càng rộng!

…

“Ngươi chính là Vương Ly Từ?”

Thủy Nguyệt thánh nữ sải bước chân lục thân bất nhận đến trước mặt Vương Ly Từ, vươn ngón tay thon dài mạnh mẽ véo lên cái cằm ngọc nhuận tinh tế của nàng, hơi có chút ý tứ yêu thích không buông tay: “Bộ dạng thật sự là ngây thơ linh động, thanh thuần đáng yêu, không nhiễm một tia tục khí, khó trách ngay cả khối đá ngàn năm Thanh Nguyên kia cũng động tâm với ngươi đấy.”

“Thủy Nguyệt tỷ tỷ?” Vương Ly Từ chớp đôi mắt to vô tội, “Ngươi là đạo lữ của Thanh Nguyên sư huynh sao? Ta và sư huynh chỉ là quan hệ sư huynh muội đơn thuần…”

Vô cùng rõ ràng, ham muốn cầu sinh của Vương Ly Từ rất mạnh, quỷ mới có thể muốn cuốn vào Tu La tràng tranh giành tình nhân.

Nào ngờ, Thủy Nguyệt thánh nữ nghe nói như thế lại trừng Ly Từ một cái, tức giận nói: “Chớ có hồ nháo, khối gỗ mục Thanh Nguyên kia, ta có thể coi trọng hắn?”

Ý ghét bỏ trong giọng nói, quả thực sắp tràn ra ngoài.

Đúng lúc này.

Một tiếng gầm giận dữ nổ vang trên không khu chợ: “Thủy Nguyệt, buông sư muội ta ra, có thủ đoạn gì có thể hướng Thanh Nguyên ta mà đến!”

Lời còn chưa dứt, một đoàn năng lượng quang đoàn màu thủy lam sáng chói đã nổ tung giữa không trung.

Ánh sáng kia như sóng nước dập dờn, lại như sóng lớn dâng trào, vừa mới xuất hiện liền chấn động không gian chung quanh, kịch liệt chấn động.

Trong khi hào quang nổ tung, thân ảnh Thanh Nguyên Thánh tử bỗng nhiên xuyên thấu không gian, xuất hiện bên trong hào

quang.

Thần sắc trên gương mặt anh tuấn của y lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ lo lắng.

Năng lượng quay cuồng nhấc lên áo bào xanh của hắn, uy áp Chân Tiên cảnh khủng bố quét sạch trong thiên địa, mặc dù chỉ vừa thả ra đã lập tức thu lại, nhưng vẫn khiến không khí ngưng trệ trong một cái chớp mắt.

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh một hơi, mọi người mới nhịn không được dùng thần niệm lặng yên bát quái.

“Thanh Nguyên Thánh tử lại đến nhanh như vậy? Xem ra hắn thật sự rất quan tâm Ly Từ tiên tử.”

“Hai đại người thừa kế Động Thiên ở trước mặt Bá Thượng, lần này có trò hay để xem rồi.”

“Ngươi nghĩ là Thanh Nguyên thánh tử lợi hại hay Thủy Nguyệt thánh nữ lợi hại?”

“Ta cá là Thanh Nguyên Thánh Tử mạnh hơn một chút, dù sao tuổi của hắn cũng lớn hơn một chút, tu vi càng thêm hùng hậu.”

“Vạn Pháp thịnh hội lần này thật là náo nhiệt, truyền nhân của hai động thiên lớn đều tới.”

Đang lúc bàn tán ồn ào, Thanh Nguyên Thánh Tử đã bồng bềnh hạ xuống đối diện với Thủy Nguyệt Thánh Nữ.

“Thanh Nguyên, ngươi bớt tự dát vàng lên mặt mình đi.” Thủy Nguyệt thánh nữ liếc hắn một cái, bĩu môi nói: “Ta nghe nói danh tiếng của Ly Từ sư muội, mới có hứng thú đến kết giao bằng hữu. Thế nào, Ly Từ sư muội là sủng vật của ngươi sao? Cũng không có tư cách độc lập kết giao bằng hữu?”

“Ly Từ, ngươi kết giao bất cứ bằng hữu nào, sư huynh cũng sẽ không phản đối.” Thanh Nguyên Thánh Tử không để ý tới nàng ta, mà nhìn Ly Từ nói năng thận trọng: “Nhưng mà Thủy Nguyệt Thánh Nữ này, sư huynh đề nghị ngươi nên cách xa nàng ta một chút. Cô gái này ngang ngược ương ngạnh, tính tình nóng nảy, bụng dạ gà con, có thù tất báo, cũng không phải là thứ tốt gì.”

“Ui u, cái đồ chó Thanh Nguyên nhà ngươi, bổn thánh nữ còn chưa có nói ngươi đâu.” Thủy Nguyệt thánh nữ trực tiếp tức giận nở nụ cười, “Ly Từ sư muội à, tỷ tỷ nói với ngươi, vị sư huynh này của ngươi không phải thứ tốt lành gì đâu. Ngươi đừng nhìn huynh ấy phong độ nhẹ nhàng, phong quang kiều nguyệt, thực ra chỉ là một tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá, đầy bụng đều là thủ đoạn và tính toán, nhất là thích lừa gạt thiếu nữ đơn thuần như ngươi.”

Thanh Nguyên Thánh Tử tức giận đến xanh mét mặt mày, tiên linh chi khí như mây mù màu xanh lam quanh thân sôi trào lên, khí thế đột nhiên tăng vọt một đoạn: “Thủy Nguyệt, nếu ngươi còn dám cả gan nói xấu bản Thánh Tử, đừng trách ta động thủ.”

“Đến đây đi, bản thánh nữ sợ ngươi chắc?”

Thủy Nguyệt thánh nữ không cam lòng yếu thế, lúc này liền cười lạnh một tiếng, kéo Vương Ly Từ ra sau lưng, lập tức tiến lên một bước.

Uy áp Chân Tiên cảnh mênh mông bỗng nhiên bay lên.

“Vừa vặn, mượn cơ hội này, chúng ta tính toán món nợ lần trước ngươi cướp bảo bối ở 【 di tích Hư Không Tiên Phủ】 của ta.”

“Cái gì gọi là cướp bảo bối của ngươi?” Thanh Nguyên Thánh Tử đen mặt, “Bảo bối bên trong di tích đều là vật vô chủ, mọi người tự nhiên là dựa vào bản lĩnh của mình, huống chi đây chẳng qua chỉ là một cây linh dược thập phẩm mà thôi, giá trị liền ba bốn miếng Tiên Linh Thạch, đáng giá để ngươi gióng trống khua chiêng thế giới ồn ào sao? Ngươi sẽ không nghèo đến mức ngay cả chút Tiên Linh Thạch ấy chứ?”

Mặt Thủy Nguyệt Thánh nữ đỏ lên, trong nháy mắt như bị đâm trúng tử huyệt, nàng hùng hổ mắng: “Bản Thánh nữ là người nghèo hay giàu thì liên quan gì đến ngươi? Còn gây trở ngại ta kết giao bằng hữu? Ngươi cướp bảo bối của ta, ta chính là muốn tìm ngươi tính sổ.”

Mắt thấy hai người càng cãi càng hăng, Vương Ly Từ vội vàng chắn giữa hai người, khuyên nhủ: “Thủy Nguyệt tỷ tỷ, Thanh Nguyên sư huynh, các ngươi đừng cãi nhau nữa. Các

ngươi đều là người tốt, bỏ đi khúc mắc, làm bằng hữu không tốt sao?”

“Không tốt!”

Thủy Nguyệt thánh nữ và Thanh Nguyên thánh tử gần như đồng thời mở miệng.

Thấy đối phương cùng mình một cái phản ứng, hai người lại rất ghét bỏ trừng mắt liếc đối phương một cái.

“Được rồi, nể mặt Ly Từ muội muội, bản thánh nữ sẽ không so đo với Ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo này của ngươi.” Thủy Nguyệt thánh nữ phất phất tay, dáng vẻ rộng lượng, sau đó lôi kéo Ly Từ nói: “Ly Từ muội muội, nghe nói lần này Thiên Hưng Thánh tộc Khuyết thị lấy được không ít đồ tốt đang bán, còn có đặc sản của gia tộc bọn họ 【Thiên Vân Tiên Cẩm Tước】 và rượu ngon chính phẩm 【Không hâm tiên】 bán ra. Đi đi đi, tỷ tỷ dẫn muội đi nếm thử đi.”

“Sư muội nhà ta không uống rượu.” Thanh Nguyên Thánh Tử cả giận nói: “Thủy Nguyệt, không cho phép ngươi làm hư sư muội của ta.”

“Ly Từ là sư muội của ngươi, cũng không phải con gái ngươi, ngươi quản được sao?”

Thủy Nguyệt thánh nữ sẽ không để ý đến hắn, lôi kéo Vương Ly Từ liền bay lên không trung, hóa thành một đạo độn quang “vèo” một cái bay xa.

Lam Uyển Nhi, hai thị nữ làm bánh bao sủi cảo, còn có tùy tùng Tỳ Hưu Vô Sầu hoảng sợ, vội vàng khởi động độn quang đuổi theo.

Trên bầu trời, truyền đến giọng an ủi của Vương Ly Từ: “Thanh Nguyên sư huynh đừng lo lắng, Thủy Nguyệt tỷ tỷ là người tốt, sẽ không hại ta.”

Sắc mặt Thanh Nguyên Thánh Tử biến ảo vài cái, cuối cùng vẫn không yên lòng, phi thân đuổi theo.

Sư muội nhà mình thật sự quá đơn thuần, sao có thể tin chuyện ma quỷ của Thủy Nguyệt?

Thấy ba người lần lượt rời đi, người xem náo nhiệt chung quanh rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhìn nhau vài lần, đều không nhịn được vui vẻ.

“Phốc! Không thể tưởng được, Thanh Nguyên Thánh Tử tao nhã phong độ, không ngờ cũng có lúc bị người ta tức giận đến nổi trận lôi đình!”

“Chậc chậc chậc ~ Thanh Nguyên Thánh Tử hàm dưỡng tốt như vậy, đại khái cũng chỉ có Thủy Nguyệt Thánh nữ có bản lĩnh khiến hắn tức giận như vậy.”

“Hôm nay việc này rất có ý tứ, ta phải trở về tiếp tục tán gẫu với các sư huynh đệ.”

Trong lúc nghị luận, đám người dần dần tản đi, trên đường phố rất nhanh liền khôi phục bộ dáng náo nhiệt lúc trước.

…

Ở chính giữa khu chợ.

Đây là nơi náo nhiệt nhất trong toàn bộ khu chợ, có rất nhiều Thánh tộc, hoặc là các quầy hàng trong Động Thiên đều ở gần đây.

Đương nhiên, so sánh với quầy hàng do những đệ tử bên ngoài bày ra, những quầy hàng Thánh tộc hoặc là động thiên này xa hoa hơn rất nhiều. Giống như Chử thị, trực tiếp lấy ra tiên các di động đã luyện chế tốt, sau khi phóng đại đặt lên quầy hàng, lại bày bàn ghế, liền trở thành tửu lâu.

Những động thiên, Thánh tộc khác cũng đồng dạng hiển lộ thần thông, sớm làm xong một loạt chuẩn bị, dùng các loại thủ đoạn bố trí quầy hàng, thoạt nhìn đều đặc biệt cao lớn, tại các chi tiết nhỏ lơ đãng hiển thị rõ nội tình của bản thân.

Nhưng trong một mảnh Tiên Các tràn đầy màu sắc này, lại có một ngoại tộc.

Đó là một lão nhân mặc đạo bào lôi thôi, bộ dạng có chút đầu trâu mắt ngựa đáng khinh bày quầy hàng. Một mình hắn chiếm một cái quầy hàng lớn, trên bãi đất trống phụ cận quầy hàng chất đầy đủ loại “Tảng đá” lớn nhỏ không đồng nhất.

Những viên đá này có màu sắc khác nhau, bề ngoài tinh xảo chắc chắn, bề ngoài rất tầm thường.

Nhưng nếu làm việc ở linh thạch khoáng, hoặc là nội hành đều biết, đây đều là linh thạch nguyên quáng. Linh thạch khoáng mạch kết cấu phức tạp, có chút linh khí nguyên quáng linh thạch hiển tính, rất dễ dàng phân biệt ra số lượng linh thạch, phẩm chất…

Nhưng cũng có một phần nhỏ linh thạch nguyên quáng kết cấu chặt chẽ, hạch tâm linh thạch giấu ở bên trong thịt đôn cùng da dày, có thể ngăn cách thần niệm dò xét. Mặc dù là nhìn thấu mắt, cũng không thể nhìn thấu ảo diệu trong đó.

Chỉ có cắt ra, mới có thể phát hiện phẩm chất linh thạch ẩn sâu bên trong, có thể là linh thạch rác rưởi, cũng có thể ẩn chứa cực phẩm linh thạch trân quý, thậm chí là Tiên Linh thạch!

Chính là bởi vì một ít nguyên quáng linh thạch đặc thù này, cũng sinh ra một loại hoạt động đặc thù, đó chính là 【Đổ Thạch】.

Thế giới Thần Võ cũng có đổ thạch, Vương Thủ Triết từng được lợi từ đó, nhưng quy mô đổ thạch của thế giới Thần Võ vô cùng nhỏ, linh thạch có thể khai thác ra trong quặng thô cũng chỉ là linh thạch bình thường mà thôi. Với tài lực hiện giờ của Vương thị, cho dù có quét ngang cả thế giới đổ thạch cũng không hơn gì thế này.

“Mỏ linh thạch mới tới, mua được chính là có lời.” Lão đầu bỉ ổi vừa sửa sang lại quặng mỏ linh thạch trước mặt, vừa hét to: “Một đao kiếm, mười đao phú, trăm đao có thể thành tiên. Các vị tiểu huynh đệ tiểu muội muội, đi ngang qua chớ có bỏ qua.”

Trong thế giới Huyền Vũ, người có niềm tin kiên định, tự nhiên cũng có một số người trầm mê vào con đường tắt.

Quả nhiên là vậy.

Có không ít người trẻ tuổi tham gia Vạn Pháp thịnh hội, không nhịn nổi cám dỗ bắt đầu chơi đổ thạch. Kiếm được rồi vui không thôi, hô to gọi nhỏ, khiến rất nhiều người vây xem, người thua là mặt đỏ tới mang tai, không cam lòng.

Lão già hèn mọn bỉ ổi kia hiển nhiên am hiểu nhân tâm, thấy người thua nhiều, có chút muốn thu tay lại, liền âm thầm lấy ra chút ít linh thạch nguyên quáng có tính chất đã được xem xét qua, dùng thủ pháp tinh diệu đến một cái trộm xà đổi trụ, để

cho người ta sau khi cắt ra kiếm một khoản nhỏ, sau đó đến một phen như là công tử vận xui tiêu tán, vận thế chuyển tốt đẹp… các loại chuyện ma quỷ.

Tự nhiên dẫn tới đối phương không ngừng bỏ thêm tiền đặt cược vào, cuối cùng thua đến mức thiếu nợ, ngay cả các loại linh bảo thần thông cũng bị gán tội.

“Tài Hữu Đạo, quả nhiên là ngươi.”

Đang lúc trước quầy hàng vây đầy tu sĩ nghèo kiết xác, thời điểm phi thường náo nhiệt, trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ mang theo tức giận.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thủy Nguyệt thánh nữ mặc một bộ chiến váy màu đỏ, khí chất cuồng dã bất kham dẫn theo Vương Ly Từ từ trên trời giáng xuống.

Mọi người biến sắc, vô thức lui về phía sau, nhường chỗ cho thánh nữ Thủy Nguyệt.

Thủy Nguyệt thánh nữ vừa nhìn thấy lão già đáng khinh kia lập tức tức giận không có chỗ phát tiết: “Lão lừa đảo tham tài vô đạo, vậy mà ngươi còn dám xuất hiện trước mặt bổn thánh nữ?”

Nàng vốn muốn dẫn Vương Ly Từ đến quầy hàng của Yên thị, không ngờ nửa đường lại nhìn thấy lão lừa đảo này, lập tức quẹo một cái ngã xuống.

“Ôi! Đây không phải là Thủy Nguyệt thánh nữ điện hạ sao?” Lão đầu bỉ ổi tài hữu đạo gặp nàng, không khỏi hắc hắc nở nụ cười: “Xem ngài nói lời này, ta tài hữu đạo chính kinh kinh kinh kinh doanh đổ thạch quán, kiếm được đều là mấy đồng tiền vất vả, đừng nói xuất hiện ở trước mặt ngài, dù là đi đến Thái Sơ Đạo Cung tâm cũng không hư.”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên?” Thủy Nguyệt Thánh Nữ tức giận không ít: “Ba năm trước, ngươi từng lừa ta tới tận mười chín viên Tiên Linh Thạch!”

“Thánh nữ điện hạ, ngươi chớ có oan uổng người khác.” Tài Hữu Đạo lập tức giống như là chịu ủy khuất cực lớn, khóc lóc kể lể chung quanh: “Chư vị minh giám. Đổ thạch này, vốn là có thua có thắng, chú ý chính là một cái vận khí, nào có người

thua liền bị quái nhân hãm hại? Ồ, Thanh Nguyên thánh tử cũng tới rồi, ngài chính là người giảng đạo lý, ngài phân xử cho lão đầu tử."

Trong lúc nói chuyện, Thanh Nguyên Thánh Tử cũng đã mang theo sủi cảo và Lam Uyển Nhi rơi xuống bên sạp đổ thạch.

Nhìn thấy Tài Hữu Đạo, sắc mặt của hắn cũng không tốt lắm: "Là ai đồng ý cho ngươi bày quán đánh bạc ở Quy Linh Khư thị?"

"Lão nhân ta chính là đang giao phí quầy hàng." Tiền Hữu Đạo vừa nói vừa lấy ra chứng cứ bên chủ sự thu nhận, bộ dáng ủy khuất nói: "Thánh tử điện hạ, lần trước ngài nói không chừng ta tới gần Vân Hải động thiên bày sạp hàng, ta cẩn tuân thánh mệnh. Chẳng lẽ, ngài và Thủy Nguyệt thánh nữ muốn liên thủ đuổi tận giết tuyệt ta sao?"

"Lão gia hỏa, đừng tưởng ngươi là Chân Tiên cảnh, bản thánh nữ cũng không dám đánh ngươi." Thủy Nguyệt thánh nữ tức giận không ít: "Bản thánh nữ đối với ngươi đuổi tận giết tuyệt, còn cần liên thủ với những người khác sao? Đến đến đến, để bản thánh nữ giáo huấn tên lưu manh nhà ngươi một chút."

"Đa tạ đại ân đại đức của thánh nữ." Tài Hữu Đạo cười đùa tí tửng mà nằm xuống đất: "Thánh nữ điện hạ, đến đây đi. Tùy tiện đánh, tùy tiện đánh. Lão tài của ta nếu bị thánh nữ đánh chết, vậy là xong hết mọi chuyện. Nếu không chết, ta liền đến cửa Thủy Nguyệt Động Thiên nằm xuống, bảo đảm nửa đời sau ăn uống cũng có rồi."

Thấy hắn bày ra bộ dạng mặt dày mày dạn như vậy, Thủy Nguyệt thánh nữ nhất thời tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt nắm đấm giơ tay giơ lên rồi lại giơ lên, cuối cùng vẫn là không ra tay, không khỏi tức giận nói: "Lão già này, sao so với Thanh Nguyên còn đáng ghét hơn."

Thanh Nguyên Thánh Tử im lặng nhìn nàng ta một cái.

Thanh Nguyên hắn kiểu gì cũng mạnh hơn Thủy Nguyệt ngươi nhiều nhỉ?

"Nếu Thánh Nữ điện hạ không đánh, chi bằng đến chiếu cố chuyện làm ăn của lão tài." Tài Hữu Đạo liếc nhìn nàng ta vài lần, thấy nàng ta quả thật buông tha ý nghĩ muốn đánh người,

lập tức vỗ vỗ mông ngồi dậy, mặt đầy nịnh nọt nói: “Lần này mỏ quặng Linh Thạch, ta đều là đi nguyên liệu từ “Thiên Linh mỏ quặng” của Thái Sơ Đạo Cung, đảm bảo chất lượng đáng tin cậy, tuyệt đối có thể đoán được. Ngươi nhìn khối này đi, phẩm chất cực tốt, không chừng có thể mở ra một khối Tiên Linh Thạch lớn.”

“Thật sao?” Thủy Nguyệt thánh nữ lập tức hiểu ra: “Những thứ này thật sự là nguyên liệu của Thiên Linh quặng sao?”

“Thật, so Tiên Linh Thạch còn là thật.” Tài Hữu Đạo vỗ ngực, thậm chí lấy ra nhập hàng bằng chứng đạo: “Thánh nữ ngươi xem xem, chọc vào Thiên Linh quặng mỏ này. Cho ta to gan lớn mật, cũng không dám giả mạo sản nghiệp của Thái Sơ Đạo Cung chứ? Ồ, Thánh Nữ điện hạ ngươi hôm nay hào quang màu đỏ ẩn hiện, chính là Đại cát chi chiếu a.”

“Vậy thì thử tay một chút.” Thủy Nguyệt thánh nữ đi dạo một vòng, chỉ vào một khối quặng thô linh thạch phẩm chất tương đối tốt: “Vậy thì mở khối này.”

“Ánh mắt thánh nữ thật tinh tường, đây là quặng thô thượng đẳng, tỷ lệ có Tiên Linh thạch tương đối cao, quả thật đáng giá tám khối linh thạch cực phẩm.” Tài Hữu Đạo giơ tay lên, dáng vẻ như thỏ con không tung ưng.

“Cho! Mở cho ta ~”

Thủy Nguyệt thánh nữ trực tiếp quăng một túi linh thạch cực phẩm qua.

Tài Hữu Đạo điểm ngón tay một cái, một thanh Kim Ngọc Tiễn cấp Tiên Khí ánh vàng rực rỡ thoáng cái đã bay vụt qua, nó cắt đá như đậu hũ, chỉ một thoáng liền cắt Linh Thạch từ quặng thô thành hai nhánh, lộ ra một khối Linh Thạch to lớn sáng lóng lánh trong đó.

Khối linh thạch này thể tích không nhỏ, nhưng phẩm chất lại chỉ là thượng phẩm linh thạch, ước chừng có thể mài ra bảy tám mươi khối. Nhưng Thủy Nguyệt thánh nữ mua khối linh thạch này tốn tám khối cực phẩm linh thạch, trăm viên thượng phẩm linh thạch cũng chỉ đổi được một viên cực phẩm linh thạch. Nghiêm túc tính ra, Thủy Nguyệt thánh nữ thiếu hụt bảy viên cực phẩm linh thạch.

“Thánh nữ điện hạ, có chơi có chịu.” Mắt thấy Thủy Nguyệt thánh nữ sắp nổi điên, tiền có tài vội vàng trấn an: “Tiên Linh Thạch trân quý như thế, đương nhiên không thể tùy tiện đánh bạc ra. Nói không chừng chỉ là duyên phận chưa tới.”

“Lại đến!”

Thủy Nguyệt thánh nữ nhíu mày, lại ném ra một túi linh thạch, chọn một khối quặng thô linh thạch tiếp theo.

Liên tiếp vài ván, Thủy Nguyệt thánh nữ chỉ kiếm được một cái lợi nhuận, còn lại mấy ván tất cả đều thua thiệt, tổng cộng đã hao tổn thêm một Tiên Linh Thạch.

Nhưng nhiều linh thạch ném xuống như vậy, Thủy Nguyệt thánh nữ giết đến đỏ cả mắt, một khối không thành công lại chọn một khối, căn bản không dừng lại được: “Bản thánh nữ không tin, cái này không mở được Tiên Linh Thạch.”

Vương Ly Từ ở bên cạnh cũng sợ ngây người.

Không phải Thủy Nguyệt tỷ tỷ nói muốn đi ăn đồ ăn ngon, uống đồ uống ngon sao? Sao lại cược như vậy?

“Ly Từ a ~” Thanh Nguyên Thánh tử kéo ống tay áo Ly Từ trốn về phía sau, cách Thủy Nguyệt Thánh nữ hơi xa một chút, lời nói thấm thía nói: “Ngươi bây giờ hiểu được vì sao ta không cho ngươi kết giao bằng hữu với Thủy Nguyệt Thánh nữ nhỉ?”

“Ngươi không biết đấy thôi, nàng tham tiền, keo kiệt, thích đánh cược còn không động đậy được rượu say xỉn… Tính tình càng nóng nảy vô cùng, một lời không hợp liền đánh!” Thanh Nguyên Thánh Tử ánh mắt phức tạp nói: “Đời này của ta, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một Thánh Nữ như vậy, thật đúng là làm khó tiền bối Thủy Nguyệt Thánh Tôn.”

Chử Vô Sầu ở một bên thấp giọng nói chuyện: “Nghe nói Thủy Nguyệt Thánh Tôn đã bị chọc giận tới mức bế quan nhiều lần, chậc chậc, nếu không phải Thủy Nguyệt Động Thiên còn chỉ vào nàng truyền thừa, sợ là đã sớm bị đánh chết rồi.”

“Hai người các ngươi, đừng nói xấu Thánh nữ tỷ tỷ.” Vương Ly Từ lại không vui, tức giận nói: “Ta có thể cảm giác được, Thánh nữ tỷ tỷ là thật lòng muốn kết giao bằng hữu với ta.

Hơn nữa, thì ra nàng ta nhất định không phải là như vậy, nếu không Thủy Nguyệt thánh đồ cũng không truyền đến trên tay nàng ta, trong đó hơn phân nửa là có ẩn tình gì đó."

"Có lẽ vậy, nhưng mà Ly Từ sư muội ngươi chớ có đi…"

Thanh Nguyên Thánh Tử còn chưa nói xong, Vương Ly Từ đã đi đến trước ôm lấy cánh tay của Thủy Nguyệt Thánh nữ, mở miệng khuyên nhủ: "Thủy Nguyệt tỷ tỷ, tứ thúc ta đã từng nói, mười cược chín lừa gạt, chúng ta không đánh cược nữa."

Thủy Nguyệt thánh nữ mạnh mẽ tỉnh táo lại từ trạng thái giết đỏ mắt, thần sắc hơi có vẻ phức tạp nhìn Ly Từ ngây thơ che chở nàng, gật đầu nói: "Nếu Ly Từ muội muội đã mở miệng, được, lần này ta nghe lời muội."

Nhưng ngay lúc Vương Ly Từ kéo Thủy Nguyệt tỷ tỷ chuẩn bị rời đi, lại không cẩn thận một cước đá trúng một tảng đá xấu vô số.

Nàng kêu lên một tiếng, nước mắt lưng tròng tức giận nói: "Tảng đá đáng ghét, ngươi dám cản đường của ta, Thủy Nguyệt tỷ tỷ, ngươi thay ta mua cho nó đi."

"Được, tỷ tỷ sẽ trút giận thay ngươi." Thủy Nguyệt thánh nữ nghĩa bạc vân thiên vỗ ngực, sảng khoái hỏi tài hữu đạo, "Tài hữu đạo, tảng đá vừa nhỏ vừa xấu này bao nhiêu linh thạch?"

"Cái này…" Tài Hữu Đạo do dự một chút, lấy ra bảng giá liếc mắt một cái: "Chỉ giá trị một viên thượng phẩm linh thạch, Thánh nữ điện hạ là khách quen, ta tặng cho ngươi."

"Ai bảo ngươi tặng, xem thường ai chứ?"

Thủy Nguyệt thánh nữ trừng mắt nhìn hắn một cái, giơ tay ném ra một khối thượng linh, cũng không làm phiền tiền tài có đạo, trực tiếp vạch đầu ngón tay một cái, một đạo kiếm ý mênh mông quét qua, trong khoảnh khắc liền đem tảng đá xấu kia làm hai, xem như thay Ly Từ trút giận.

Nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn tảng đá kia một cái, lôi kéo Ly Từ chuẩn bị rời đi.

"Đợi một chút!" Vương Ly Từ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngây thơ nhìn chằm chằm tảng đá kia, "Thủy Nguyệt tỷ tỷ, ngài xem đó có phải là cực phẩm linh thạch hay không?"

“Cực phẩm linh thạch?”

Thủy Nguyệt thánh nữ tùy tiện nhìn lướt qua, đã thấy vị trí trung tâm tảng đá nát kia đang phát ra ánh sáng lấp lánh, một cỗ tiên linh chi khí mỏng manh nhưng tinh thuần đang nhè nhẹ tràn ngập ra phía ngoài.

Trong lòng nàng hơi hồi hộp một chút.

Đây chẳng lẽ là…

“Tiên Linh thạch?!”

Người có mắt sắc đồng dạng phát hiện dị dạng, đã hô to gọi nhỏ: “Mở Tiên Linh Thạch rồi! Thủy Nguyệt thánh nữ mở Tiên Linh Thạch rồi!!”

“Làm sao có thể?!”

Thủy Nguyệt thánh nữ bỗng nhiên đưa tay chộp một cái, thu khối linh thạch quặng thô bị cắt thành hai nắm vào trong tay, tập trung nhìn vào, quả nhiên là tiên linh thạch.

Mặc dù thể tích không lớn, nhưng nhìn kỹ, đại khái cũng có thể cắt ra ba miếng Tiên Linh Thạch.

Một viên linh thạch đổi ba viên Tiên Linh Thạch?

Nàng bị chấn kinh đến trợn mắt há hốc mồm, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: “Cái này cái này cái này, làm sao có thể?”

Tài Hữu Đạo cũng bị khiếp sợ.

Đây là cái quỷ gì? Tùy tiện một tảng đá vụn bên trong cũng có thể mở ra Tiên Linh Thạch?

Đau, thịt đau, tim cũng đau.

Hắn hận không thể xuyên qua thời gian trở lại vừa rồi, hung hăng tát chính mình một cái.

Chỉ tiếc, nguyện đổ chịu thua, Tiên Linh Thạch này đã là Thủy Nguyệt thánh nữ rồi.

“Thủy Nguyệt tỷ tỷ, xem ra vận khí của chúng ta quay lại rồi.” Vẻ mặt Vương Ly Từ cũng vô cùng bất ngờ, vui vẻ cười hì hì nói: “Hay là thử lại mấy khối?”

“Tốt tốt tốt, Ly Từ ngươi may mắn, ngươi tới chọn đi.” Thủy Nguyệt thánh nữ hưng phấn không thôi.

Nàng chơi đến bây giờ, còn chưa từng mở ra Tiên Linh Thạch lớn như vậy.

“Ta muốn khối này, khối này, còn có khối… Ồ, khối này thoạt nhìn rất đẹp, chỉ có khối này!” Vương Ly Từ quét một vòng lớn trong mỏ quặng linh thạch, một hơi chọn ra hơn hai mươi khối quặng thô lớn nhỏ không đồng nhất. Đừng nhìn số lượng không ít, nhưng so với quặng thô linh thạch đầy đất mà nói, những thứ nàng chọn ra cũng chỉ là một đống nhỏ.

“Thành có, tổng cộng hai tiên linh mười lăm cực linh ba mươi sáu thượng linh.” Tài Hữu Đạo cười nhiệt tình, trong lòng lại âm thầm đắc ý.

Các ngươi mới vừa rồi thu tay lại, hắn có tài có đạo phải chịu thiệt thòi. May là tiểu cô nương này có tâm lý may mắn, còn muốn tiếp tục đánh cuộc, như vậy hắn trở mình sẽ không khó nữa.

Tiểu cô nương ơi tiểu cô nương, hôm nay, sẽ cho ngươi kiến thức cái gì gọi là “Cược lâu tất thua”.

Người phụ trách khu vực khai thác mỏ người ta đều là nhân tinh, vì sao nguyện ý bán những quặng thô không dễ giám định này bán cho thương nhân đổ thạch? Tự nhiên là so với trực tiếp mở ra thử vận khí sẽ kiếm nhiều hơn gấp đôi.

Mà thương nhân đánh bạc tại sao có thể kiếm được tiền? Đương nhiên là dựa trên giá cả mua, lại còn bán gấp đôi.

Tương đương với nói, mỗi một khối linh thạch quặng thô của hắn, đều là dựa theo định giá mà bán gấp bốn lần.

Đây chính là vụ mua bán có lời chắc chắn không lỗ, mà tu sĩ trầm mê vào đạo này, có lẽ có thể dựa vào vận may nhất thời đắc lợi, nhưng đánh bạc lâu chắc chắn sẽ thua, chỉ cần không kịp thu tay lại, đồ vật thắng được cuối cùng vẫn phải trả lại.

“Giá cả coi như công đạo, coi như khối vừa rồi chưa mở.”

Tuy Thủy Nguyệt Thánh nữ có rất nhiều tật xấu, nhưng có một điểm tốt, đó là chỉ cần lúc nàng có tiền, đối với sư huynh đệ tỷ

muội, đối với bằng hữu đều có chút hào phóng, hơn nữa nói ra là làm.

Nếu vừa rồi nàng đã nói để cho Vương Ly Từ chọn, giờ phút này tự nhiên cũng không nói hai lời, dứt khoát lưu loát liền đem tiền thanh toán: "Những tảng đá này, ta đều muốn hết."

Lam Uyển Nhi đứng bên cạnh cười trộm trong lòng.

Quả nhiên lại là như vậy.

Vẻ ngoài của Ly Từ tỷ tỷ có tính lừa gạt quá mạnh, kỹ năng diễn xuất lại tốt, ai có thể nghĩ đến nàng thật ra không ngốc nghếch như biểu hiện ra ngoài chứ?

Trò xiếc này, hai người các nàng ban đầu ở Tiên Triều du lịch ngẫu nhiên cũng chơi qua.

Chẳng qua lúc ấy hai nàng không có hậu trường, không dám phách lối quá mức, sợ nguy hiểm, cũng chính là vào lúc không có tiền ăn cơm, dựa vào chút tiền này, đều là tiểu đả tiểu nháo, có chút cẩn thận.

Lúc này Ly Từ tỷ tỷ chơi có hơi lớn.

Bất quá không quan hệ, ai bảo nàng có chỗ dựa chứ! Cái này tài hữu đạo, sợ là lỗ chết rồi.

Theo linh thạch kết thanh, rất nhanh, một đống linh thạch quặng thô bị mở ra.

"Cực phẩm linh thạch? Một khối cực phẩm linh thạch thật lớn! Có thể cắt ra một hai trăm khối."

"Ồ? Lại là cực phẩm linh thạch, khối này hơi nhỏ một chút."

"Đây là… Tiên Linh thạch! Một khối Tiên Linh thạch thật lớn."

Theo từng khối quặng thô linh thạch mở ra, trong mắt Thủy Nguyệt thánh nữ đã tràn đầy linh thạch lóe sáng rồi.

Cái này cái này, đây là kiếm lời rồi!

Ánh mắt Thủy Nguyệt Thánh nữ tỏa sáng, huyết dịch sôi trào, chỉ cảm thấy mỗi một lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, một loại cảm giác hạnh phúc nồng đậm tràn ngập toàn thân nàng.

Nàng hưng phấn ôm lấy Vương Ly Từ, hôn "Chít chít" một cái trên khuôn mặt nàng: "Ly Từ muội muội, muội không phải là khí vận chi tử đấy chứ? Vận khí này cũng quá tốt rồi! Muội muội này của muội, muội nhận định rồi."

Mí mắt Thanh Nguyên Thánh tử run lên, thiếu chút nữa không nhịn được muốn động thủ với Thủy Nguyệt.

Nhẫn nhịn lại nhịn, hắn mới miễn cưỡng nhịn xuống xúc động muốn đánh người, lại âm thầm ở trong lòng lại cho nàng một cái tội danh.

Nữ nhân này, không những tham tài, còn khá háo sắc!

"Ly Từ muội muội, Vân Hải động thiên có gì tốt? Đều là một đám xú nam nhân không hiểu phong tình, nào hiểu tâm tư của nữ nhi nhà chúng ta?" Thủy Nguyệt thánh nữ ôm Vương Ly Từ không buông, ngữ khí vô cùng thân thiết nói: "Đến Thủy Nguyệt động thiên của chúng ta đi, mỹ nữ nhiều còn đẹp mắt, ăn ngon uống ngon cũng quản đủ, về sau bản thánh nữ sẽ bảo bọc ngươi."

Nghe vậy, hỏa khí Thanh Nguyên Thánh tử thật vất vả đè xuống "Sưu" lại xông ra.

Rốt cục hắn không nhịn nổi nữa, cả giận nói: "Thủy Nguyệt, ngươi thả sư muội ta ra, sư muội ta không cần ngươi bảo vệ."

"Không thả, có bản lĩnh đánh một trận." Thủy Nguyệt thánh nữ ôm Vương Ly Từ, vẻ mặt khiêu khích.

"Đánh thì đánh!"

Thanh Nguyên Thánh Tử mặt lạnh lùng vung tay áo lên, bỗng nhiên hóa thành một đạo hào quang màu xanh lam lăng không mà lên, trong chớp mắt đã đến trên trời cao.

Thủy Nguyệt thánh nữ cũng khẽ hừ một tiếng, thả Vương Ly Từ ra, thân hình nhoáng một cái, cũng hóa thành một đạo quang mang đỏ đậm lăng không mà lên, trong chớp mắt đã đến trời cao.

Hai người một lời không hợp, cứ thế đánh nhau giữa không trung.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời trên khu chợ đều bị uy thế đáng sợ của hai người khi giao chiến bộc phát ra tràn ngập,

năng lượng dao động quay cuồng ở trên bầu trời tùy ý quét ngang, quấy đến toàn bộ bầu trời phong vân quỷ quyệt, thỉnh thoảng còn có ánh sáng chói mắt chợt sáng, giống như tận thế vậy.

Rất nhanh, ngay cả mấy vị Tiên quân tọa trấn các nơi, hầu như chưa từng hiện thân đều bị kinh động, nhao nhao thả ra thần niệm dò xét.

Những khách đến đổ thạch này phần lớn thực lực không kém, Lăng Hư cảnh cường giả không ít, lá gan tự nhiên cũng lớn hơn so với những đệ tử tinh anh kia, thấy hai người thật sự đánh nhau, cũng là xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện, ở bên cạnh lặng lẽ bắt đầu đánh cuộc, liền cược hai người ai thua ai thắng.

Trong lúc nhất thời, chung quanh sạp đổ thạch đều ầm ĩ ầm ĩ, đặc biệt náo nhiệt.

Vương Ly Từ cũng có chút lo lắng, ngửa đầu chú ý tình hình chiến đấu trên đỉnh đầu, sợ Thanh Nguyên Thánh tử và Thủy Nguyệt Thánh nữ hai người ai bị thương.

Đúng lúc này.

“Vị tiểu cô nương này…” Đầu trâu mặt ngựa có câu nói lặng lẽ tiến đến bên cạnh Vương Ly Từ, nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai chú ý tới bên này, mới chớp đôi mắt hèn mọn bỉ ổi lặng lẽ hỏi Vương Ly Từ: “Ngươi lặng lẽ nói cho ta biết, ngươi có phải Chân Tiên chuyển thế hay không?”

…

Chương 16: Cổ chiến trường lúc trước của Huyền Linh thánh nữ!

…

Sợ là tên này có bệnh mới lạ?

Vương Ly Từ liếc lão già đáng khinh này một cái, không để ý đến hắn, hơn nữa còn lặng lẽ rời xa một chút.

Sự chú ý của nàng một lần nữa tập trung lên bầu trời.

Hai người Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ đều là tu sĩ Chân Tiên cảnh, hơn nữa huyết mạch so với Chân Tiên cảnh bình thường còn cao hơn một bậc, đạt đến Vô Cấu Tiên Thể tầng thứ mười hai, một quyền một cước đều có thể dẫn động Thiên Đạo biến hóa.

Cho dù bọn họ đã cố ý đặt chiến trường ở trên không trung, dư âm chiến đấu vẫn làm cho bên dưới khu chợ nổi lên cuồng phong, trong lúc nhất thời, bên trong hơn phân nửa khu chợ đều là tửu kỳ tung bay, màn vải bay múa, Phong Linh treo dưới mái hiên của Tiên Các cũng vang lên một mảnh.

Vương Ly Từ nhìn hồi lâu, cũng không thể thông qua năng lượng bạo động kia để hiểu được tình hình chiến đấu, đành phải buông tha.

“Haizz~” Nàng thở dài một hơi, cầm một tấm kính lưu ly tinh xảo nhìn quanh một hồi: “Đều trách bộ dạng Ly Từ của ta quá đẹp mắt, quá được hoan nghênh, thế mà lại để cho Thánh nữ tỷ tỷ và Thanh Nguyên sư huynh quyết đấu vì ta.”

Lam Uyển Nhi hơi có chút lo lắng nói: “Ly Từ tỷ tỷ, bọn họ sẽ không có việc gì chứ? Chúng ta có nên đi lên xem một chút hay không?”

“Thực lực của chúng ta quá yếu, đến gần hơn chẳng những nguy hiểm, còn có thể để cho bọn họ phân thần, dễ dàng xảy ra chuyện.” Vương Ly Từ chớp chớp mắt, liếc về phía bên cạnh: “À, không lo nha, ngươi đi xem đi.”

Chử Vô Sầu suýt chút nữa hộc máu: “Dựa vào cái gì muốn ta đi? Ta mới Lăng Hư cảnh, huyết mạch kém bọn họ tận hai

trọng, vạn nhất bọn họ đánh nhau kịch liệt, nhất thời cao hứng đánh chết ta thì làm sao bây giờ?”

“Nếu ngươi không đi cũng không sao, ta có thể giải trừ ước định với tùy tùng của ngươi, sau đó ngươi thích làm gì thì đi làm gì.” Vương Ly Từ nói.

Ách… Hắn nếu trở về như vậy, há chẳng phải sẽ bị lão tổ tông đánh chết?

Chử Vô Sầu liếc mắt nhìn Vương Ly Từ một cái, trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn bay lên trời, xông lên trời.

Gặp phải cô nãi nãi này, hắn thật sự là xui tám đời.

Lúc này.

Tài Hữu Đạo lại háo hức đi tới, vòng quanh Vương Ly Từ, ánh mắt lấp lóe bất định: “Ôi, tiểu cô nương, ngươi còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi có phải Chân Tiên chuyển thế hay không? Ta thấy ngươi thiên phú dị bẩm, tuyệt đối không phải người bình thường.”

“Không phải, ta chỉ là một tiểu cô nương bình thường.” Vương Ly Từ lắc đầu.

Lúc nàng sinh ra huyết mạch ngay cả một tầng huyết mạch cũng không có, sao có thể là Chân Tiên chuyển thế?

“Này này, lão nhân thối hoắc bẩn thỉu lại hèn mọn bỉ ổi.” Lam Uyển Nhi lúc này cũng chú ý tới hắn, trực tiếp tiến lên chắn trước mặt Vương Ly Từ, chống nạnh khó chịu nói: “Cách xa Ly Từ tỷ tỷ nhà ta một chút. Không phải là ngươi thua không cam lòng, muốn trả thù chứ?”

“Hừ, ta tài hữu đạo tuy rằng tham tài, nhưng từ trước đến nay làm ăn luôn là già trẻ không gạt.” Tài hữu đạo cũng khó chịu, cứng cổ nói, “Thua chính là thắng, thua chính là thua ~ u, đợt này thua quá nhiều, ta thật vất vả mới tốn nhiều tiền, từ mỏ quặng của Thái Sơ Đạo Cung tiến vào hàng, toàn bộ đều trôi theo dòng nước, vi sư thực xin lỗi ngươi, là vi sư vô năng, không thể kiếm tài nguyên tu luyện cho ngươi.”

Nói xong, Tài Hữu Đạo trực tiếp khóc lên, hơn nữa càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng khổ, lão lệ tung hoành, bi

thương vô cùng.

Dáng vẻ này, thật ra khiến Vương Ly Từ nhớ tới Vân Dương sư tôn.

Vân Dương sư tôn cũng không có tiền bồi dưỡng nàng, may mắn lão nhân gia hắn lúc còn trẻ kết giao hảo hữu thiên hạ, Lộ Tử Nghiễm, một đường dẫn theo nàng chạy ngược chạy xuôi, dựa vào sự giúp đỡ của các bằng hữu mới khiến Ly Từ nàng quật khởi.

"Này này, ngươi đừng khóc nữa, ngươi khóc ta cũng rất khổ sở." Vương Ly Từ kéo kéo tay áo hắn, an ủi: "Lần này ngươi lỗ bao nhiêu tiền?"

"Ít nhất lỗ mười lăm viên Tiên Linh Thạch, vốn dĩ quan tài của ta đều ném vào, hu hu hu." Tài Hữu Đạo vừa gào khóc vừa lén lút nhìn Vương Ly Từ qua kẽ ngón tay, tròng mắt đảo như đang chờ mong điều gì đó.

"Thiệt thòi nhiều như vậy?" Vương Ly Từ sợ vỗ vai hắn, ngữ trọng tâm trường trường an ủi: "Tứ thúc của ta từng nói, đánh bạc lâu tất thua. Về sau ngươi đừng đánh bạc nữa, về phần tiền lỗ…"

"Ừ, tiểu cô nương ta nghe lời ngươi hết." Tài Hữu Đạo liếc mắt liên tục gật đầu, trong ánh mắt toát ra ánh sáng mong đợi.

"Tiền thua lỗ mà, ngươi có thể từ từ kiếm." Vương Ly Từ dịu dàng an ủi: "Không vội, tuổi thọ Chân Tiên cảnh đều rất dài, từ từ kiếm, kiểu gì cũng kiếm về được."

"Cái gì?" Tài Hữu Đạo kinh ngạc: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi không định trả lại cho ta sao?"

"Nói đùa, tiền ta dựa vào bản lĩnh kiếm được, vì sao phải trả?" Vương Ly Từ trừng đôi mắt to vô tội, vẻ mặt cũng khiếp sợ.

Dừng một chút, nàng mới như nghĩ ra điều gì đó, nói: "Nếu như ngươi thật sự không tìm được cách kiếm tiền, chờ khi tứ thúc tới tìm ta, ta có thể giới thiệu ngươi cho Tứ thúc ta. Tứ thúc ta có rất nhiều tiền, ngươi làm việc cho tốt, nhất định có thể nuôi được đồ đệ sống!"

"…"

Tiền Hữu Đạo thấy không thể lừa gạt được tiền về, dứt khoát cũng không khóc, dùng tay áo bẩn thỉu lau lau nước mũi: “Vậy thì đa tạ tiểu cô nương giới thiệu công tác, Tứ thúc ngươi tên là gì? Thật sự có tiền như vậy sao?”

“Ta tên là Vương Ly Từ, tứ thúc của ta tên là Vương Thủ Triết. Yên tâm đi, tứ thúc của ta có tiền.” Vương Ly Từ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có điều ngươi cũng không thể giở trò trộm gian, tứ thúc ta ghét nhất là người không chịu đặt chân đến nơi đến chốn, mọi chuyện đều thích đi đường tắt.”

“Vậy Tứ thúc ngươi nhất định là một lão già rồi.” Tài Hữu Đạo lầm bầm một câu.

“Đúng rồi, đồ đệ của ngươi đâu?” Vương Ly Từ lại hỏi: “Ngươi có thể gọi hắn, cùng nhau làm công kiếm tiền, nhiều thêm một người kiếm tiền cũng nhanh hơn. Người trẻ tuổi không thể cứ gặm mãi được.”

“Đồ đệ của ta a, nàng chết rồi!” Tài Hữu Đạo nói đến chuyện này, khóe mắt lại ứa nước mắt: “Đều tại sư tôn ta vô dụng, không thể luân hồi trường hà, chỉ có thể liều mạng ảnh hưởng một bộ phận kết quả. Theo ta thôi diễn, nàng hẳn là chuyển thế đầu thai đến phụ cận 【Đông Hà Thần Châu】. Nhưng kỳ quái là, những năm gần đây ta tìm khắp 【Đông Hà Thần Châu】, lại tìm khắp nơi đều không tìm được nàng. Đồ nhi ngoan của ta ơi, rốt cuộc ngươi đi đâu vậy?”

“Thì ra là như vậy, khó trách ngươi hỏi ta có phải Chân Tiên Cảnh chuyển thế hay không.” Vương Ly Từ thở dài một tiếng, an ủi nói: “Lão tài, ngươi cũng đừng quá lo lắng, từ từ tìm kiếm nhất định sẽ tìm được.”

“Tương lai chờ Tứ thúc của cháu đến, cháu làm công cho Tứ thúc của cháu, nếu như biểu hiện tốt, có thể cầu xin Tứ thúc của cháu một chút, ông ấy thông minh như vậy, nhất định có thể thay cháu giải quyết vấn đề.”

Lại làm công?

Tài Hữu Đạo dừng tay lau nước mắt, trong lòng nhịn không được nói thầm.

Rốt cuộc xuất thân của nhà các ngươi là từ thành phần gì? Động một chút lại nói để Chân Tiên cảnh làm công, còn nói

thuận theo tơ lụa như vậy, đương nhiên, khẩu khí này cũng không khỏi quá lớn.

Đang nói chuyện, trên bầu trời không ngừng vang lên tiếng gầm rú cùng năng lượng quang mang thỉnh thoảng nở rộ ngừng lại, năng lượng dao động bạo tẩu cũng dần dần bắt đầu yếu đi, hai bóng người cực tốc lướt xuống, chính là Thanh Nguyên Thánh tử cùng Thủy Nguyệt Thánh nữ vừa mới đánh nhau.

Tình trạng của hai người lúc này cũng không tính là quá tốt.

Một thân thanh bào chỉnh tề của Thanh Nguyên Thánh Tử đã trở nên nhiều nếp nhăn, vạt áo cùng vạt áo càng là rách hai cái động, vốn buộc chỉnh tề đầu quan cũng trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay cả trên mặt cũng xanh bầm một mảnh, thoạt nhìn tương đối chật vật.

Trên mặt Thủy Nguyệt thánh nữ không có vết thương, một đầu búi tóc xinh đẹp cũng trở nên lộn xộn, có nhiều chỗ cũng cởi xuống, bộ chiến váy màu đỏ kia cũng thiếu đi một góc, nhìn tương đối chật vật, có thể nói là tám lạng nửa cân với Thanh Nguyên thánh tử.

Vô cùng rõ ràng, hai người này trên cơ bản không phân ra thắng bại gì, lẫn nhau cũng không kiếm được chỗ tốt gì.

“Ly Từ muội muội, đừng quá thân cận với Tài Hữu Đạo.” Chú ý tới Tiền Hữu Đạo đứng ở bên cạnh Vương Ly Từ, Thủy Nguyệt thánh nữ bất chấp hình tượng chật vật của mình, một tay bảo vệ Vương Ly Từ ở sau lưng, cảnh giác vạn phần nhìn chằm chằm Tài Hữu Đạo, “Lão già này cũng không phải thứ gì tốt, cả ngày nói muốn tìm Chân Tiên chuyển thế, tìm đồ đệ mất tích, nhân cơ hội thông đồng với nữ tu sĩ trẻ tuổi.”

“Không sai, trong chuyện này, khó mà ta đồng ý với quan điểm của Thủy Nguyệt.” Thanh Nguyên Thánh Tử cũng tỏ vẻ bất mãn với tài sản của mình: “Đây là lần đầu tiên ta thấy Chân Tiên cảnh không biết xấu hổ như vậy.”

“Thánh tử, thánh nữ điện hạ.” Tài Hữu Đạo vẻ mặt cầu xin nói: “Lão hủ quả thực tham tài, nhưng một đống tuổi rồi lại không háo sắc, càng đừng nói thông đồng với tiểu cô nương, các ngươi không bôi nhọ ta như vậy.”

“Vuỵt? Cái miệng kia của ngươi là nói dối, vu oan ngươi cái gì?” Trong đôi mắt xinh đẹp của Thủy Nguyệt thánh nữ lộ ra vẻ khinh bỉ, “Nói cái gì mà bảo bối Chân Tiên đồ nhi của mình chết rồi, ngươi ra tay quấy nhiễu luân hồi trường hà, để cho nàng chuyển thế đầu thai ở Đông Hà Thần Châu. Ta nhổ vào! Chỉ bằng ngươi một Chân Tiên cảnh cũng muốn đối kháng Luân Hồi Trường Hà, cũng không sợ bị cắn trả đến hôi phi yên diệt?”

“Với điệu này của ngươi, cũng chính là lừa gạt tiểu cô nương chưa trải đời.” Thanh Nguyên Thánh Tử cũng trừng mắt lạnh lùng, không chút lưu tình nói, “Ngay cả sư tôn của ta cũng không dám tùy tiện can thiệp vào Luân Hồi Trường Hà vận chuyển, ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Tài Hữu Đạo bất đắc dĩ liếc mắt, trong lòng nhỏ giọng lầm bầm.

Chẳng phải hắn đang bị cắn trả hay sao?

“Được rồi được rồi.” Thủy Nguyệt thánh nữ vẻ mặt ghét bỏ lột tài hữu đạo qua một bên, bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Trải qua một phen tính toán, trên mặt Thủy Nguyệt thánh nữ rốt cục lại lần nữa lộ ra sắc mặt vui mừng: “Tốt tốt tốt, Ly Từ muội muội, một đợt này chúng ta kiếm được mười chín tiên linh lại tám mươi ba cực linh lại bảy mươi mốt thượng linh.”

Vừa nhắc tới con số này, Tài Hữu Đạo nhịn không được lần nữa tuôn trào nước mắt: “Đây đều là vốn liếng của ta!”

“Còn chưa nói, lần nhập hàng này của lão tài không tệ, có ánh mắt.” Thủy Nguyệt thánh nữ mặt đầy vui sướng phát tài, hảo ngôn cổ vũ nói: “Có cơ hội ngươi lại đi vào mấy lô hàng, ta và Ly Từ muội muội nhất định sẽ tận tình quan tâm chuyện làm ăn của ngươi.”

“Đừng đừng đừng, vẫn là đừng… ” Tài Hữu Đạo da mặt run rẩy, vội vàng cự tuyệt, “Ta bán xong nhóm tàn hàng này, liền chuẩn bị đi làm chút nghề chính.”

“Vậy thì quá đáng tiếc.” Thủy Nguyệt Thánh nữ tiếc hận thở dài, nhưng lập tức nhìn thấy Tiên Linh Thạch trong tay, trong nháy mắt lại hưng phấn lên: “Ly Từ muội muội, chia tiền. Đợt này muội là chủ lực, ta chia muội mười Tiên Linh Thạch. Ba

Nguyên Khoáng này ta sẽ nhận lấy, tìm người đi mài Linh Thạch. Muội cũng đừng chối từ, không có muội thì ta thiệt thòi lớn, hơn nữa sau này muội xung kích Lăng Hư, xung kích Chân Tiên Hoa cũng không nhỏ."

Vương Ly Từ vui vẻ gật đầu nói: "Cảm ơn Thủy Nguyệt tỷ tỷ."

Một bên Thanh Nguyên Thánh Tử nghe âm thầm gật đầu.

Mặc dù Thủy Nguyệt thánh nữ có các loại tật xấu, nhưng còn rất hào phóng, chia tiền cũng công bằng, đợt Ly Từ sư muội này không lỗ.

Bất tri bất giác, cảm quan của Thanh Nguyên thánh tử đối với Thủy Nguyệt thánh nữ liền cải thiện đôi chút.

Nhưng không ngờ, Thủy Nguyệt thánh nữ đào tới móc lui trong nhẫn trữ vật, móc ra hai viên Tiên Linh thạch mang theo một đống Linh thạch rải rác, sau đó lại không thể lấy ra nữa.

Thủy Nguyệt thánh nữ nhất thời có chút lúng túng, đành phải hướng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Nguyên thánh tử: "Thanh Nguyên, cho ta mượn mười tiên linh."

"Cái gì?" Thanh Nguyên Thánh Tử giằng co một hồi rồi ngã chết, trợn mắt nói: "Dựa vào cái gì mà ta cho ngươi mượn? Hơn nữa, không phải ngươi chỉ thiếu Bát Tiên Linh sao? Vì sao phải mượn Thập Tiên Linh?"

"Một lát không được lưu lại chút tiền, mời Ly Từ muội muội bọn họ ăn cơm sao?" Thủy Nguyệt thánh nữ ra vẻ đúng lý hợp tình, "Nếu ngươi không cho mượn, vậy ta chỉ có thể trước tiên thiếu Ly Từ muội muội."

"Đừng, ngươi vẫn là nợ ta thì tốt hơn."

Thanh Nguyên Thánh Tử thực sự không muốn Ly Từ sư muội tiếp xúc quá sâu với Thủy Nguyệt, dây dưa không rõ, lúc này liền từ trong nhẫn trữ vật đếm ra mười tiên linh cho Thánh nữ Thủy Nguyệt.

Thủy Nguyệt thánh nữ ước lượng Tiên Linh Thạch, trên mặt lập tức lại nở nụ cười, lập tức chuyển Tiên Linh Thạch cho Ly Từ, sau đó hào sảng phất tay nói: "Đi đi đi, đi ăn cơm ~"

Cho đến lúc này, Khoái Vô Sầu mới từ trên bầu trời xiêu xiêu vẹo vẹo mà bay trở về, chỉ thấy hắn tóc tai bù xù, cả người tả tơi, cả người hình dung cực kỳ thảm đạm, hiển nhiên là bị đánh không chỉ một trận.

"Ly Từ tiểu thư, lần sau đừng để cho ta đi khuyên can nữa." Yến Vô Sầu bụm lấy khuôn mặt bầm dập bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nước mắt lưng tròng khóc lóc kể lể: "Ta khuyên can, bọn họ thật ra không đánh nữa, nhưng đầu tiên là Thủy Nguyệt thánh nữ đánh ta một trận, sau đó Thanh Nguyên thánh tử lại đấm cước đá phát tiết một trận với ta."

"Vì hòa bình hai đại động thiên Vân Hải và Thủy Nguyệt, ngươi vất vả rồi." Vương Ly Từ vỗ vỗ bờ vai hắn, sau đó lấy ra một viên Tiên Linh Thạch mà Thủy Nguyệt thánh nữ cho nàng, đưa cho hắn: "Chút tiền này cầm mua chút đan dược để ăn, dưỡng thân thể."

"Tiên, Tiên Linh Thạch?" Đôi mắt của Khoái Vô Sầu sáng rực lên, nhất thời oán hận gì đều biến mất sạch sẽ, vẻ mặt nịnh nọt cúi đầu khom lưng, "Đa tạ tiểu thư ban thưởng. Về sau có loại công việc này, Ly Từ tiểu thư tùy tiện phân phó."

Hắn là Chân Tiên chủng của gia tộc Lăng Hư cảnh, coi như đã là công tử ca của danh sách thứ hai. Gia tộc vì bồi dưỡng hắn, hàng năm đều bỏ ra một lượng ngạch độ vào khoảng Tam Cực Linh, mà hắn có thể tùy ý chi phối cũng chỉ có một viên linh thạch cực phẩm hàng năm mà thôi.

Chớ xem thường con số này. Đều là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, tiêu hao phụng dưỡng của hắn đã là gấp hai mươi lần so với Long Xương đại đế lúc trước.

Mà lúc trước Khương Ngọc Linh Chân Tiên chuyển thế, vì kiếm thêm một viên linh thạch cực phẩm, cũng bất chấp thể diện, nịnh nọt với Vương Thủ Triết.

So sánh với nhau, gia tộc của Cức Vô Sầu phụng dưỡng đã là phi thường hậu đãi và xa xỉ.

Huống hồ, với tư cách Chân Tiên chủng, Phù Vô Sầu cũng còn có một ít nguồn thu nhập khác. Ngoại trừ cung dưỡng trong tộc, trong nhà một ít huyết thống trưởng bối huyết mạch quan

hệ gần gũi cũng sẽ trích ra chút tài nguyên ủng hộ hắn, chính hắn cũng sẽ đông hỗn tây làm chút tiền lẻ.

Bất quá, những cái kia cộng lại cũng chẳng qua là một hai cực linh.

Bây giờ Vương Ly Từ một hơi cho hắn một quả tiên linh, tương đương với trăm miếng cực linh, cái này đã đủ cung cấp cho hắn tiêu hao hai ba mươi năm, khó trách Đệ Vô Sầu lại hưng phấn như vậy.

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi về phía quầy hàng của Yên thị, ngay cả Tài Hữu Đạo cũng đem quầy hàng cuốn một cái, thu nạp đến trong không gian gấp khúc giống như một bức họa, cõng lên lưng, liền hấp tấp đi theo chuẩn bị ăn chực.

Quầy hàng của Thiên Hưng Huyên thị là một tòa tiên các di động, khoảng cách cũng không xa, đoàn người rất nhanh đã tới.

Vào Tiên Các, thánh nữ Thủy Nguyệt nghe nói Ly Từ có sức ăn lớn, trực tiếp vung tay ngọc, khiến cho bọn họ lấy ra một con 【 Bạch Trảm Thiên Vân Tiên Cẩm Tước 】 chính tông.

Thiên Hưng Huyên thị không hổ nổi tiếng về nguyên liệu nấu ăn chất lượng tốt.

【 Thiên Vân Tiên Cẩm Tước】 này nói là Tước nhi, nhưng kì thực hình thể to mọng khổng lồ, cao chừng vài người, sau khi đi lông đi máu tạp, còn ước chừng mấy chục tấn nặng, phải dùng đạo khí mỹ thực đặc biệt của Chử thị 【Nấu nồi trời 】 một lần nấu nướng.

Dùng lửa để nấu nướng cũng phải là Linh hỏa, nếu không hỏa lực không đủ cường đại, căn bản không cách nào khiến thịt Thiên Vân Tiên Cẩm Tước hoàn toàn chín muồi.

Nấu Thiên nồi đặt ở chính giữa Tiên Các, tất cả mọi người đều nhìn thấy địa phương, bên cạnh có tu sĩ chuyên môn phụ trách nấu nướng, toàn bộ hành trình đều dưới tầm mắt mọi người.

Chờ nấu chín xong, lại có hơn mười tộc nhân Phù thị am hiểu nấu nướng, dùng đao cụ cấp Thần Thông Linh Bảo phân cách, phân phối cho mọi người trong từng cái đỉnh lớn bằng đồng

xanh, ngay cả vật liệu đều là một lu lớn được điều phối rồi đưa lên trên.

Không bao lâu sau, trước mặt mấy người đã bị một đống lớn đỉnh lớn bằng đồng xanh và vạc nước luộc lấp đầy. Mùi thơm tươi nồng nặc từ trong đỉnh tản ra, câu được ngón trỏ người ta đại động.

” Da vàng thịt trắng, mỡ mềm nhiều, tư vị vô cùng ngon miệng.”

Vương Ly Từ không kịp chờ đợi kéo một miếng thịt chân chim tước nặng mấy trăm cân, nhúng lên nước sốt, bảy tám hơi thở đã ăn sạch sẽ chân chim tước.

Ăn xong, nàng còn có chút chưa thỏa mãn liếm liếm môi, con mắt lập loè sáng lên: “Ăn ngon, có thể bình tam tinh, không, tứ tinh! Ta rất thích cái nồi kia a, vậy mà có thể làm Bạch Trảm Kê lớn như vậy.”

“Đó là nồi nấu Thiên.” Tộc nhân Phù thị đảm đương thị giả kiêu ngạo lại dè dặt giải thích, “Đây là Thiên Vân Tiên Cầm Tước, không phải là gà. Con Tước này chính là do Phù thị chúng ta dùng bí pháp nuôi nấng mà lớn lên, từ lúc sinh ra đến lúc lan can thành nguyên liệu nấu ăn, sinh trưởng gần hơn một nghìn năm, ngày thường ném cho ăn đều là các loại linh dược Linh Cốc, cũng mỗi ngày đều có chuyên nhân xoa bóp, bảo đảm chất thịt nó tươi non vô cùng. Thịt quý hiếm mỹ vị như thế, bán một cái Tiên Linh Thạch, không mắc chút nào!”

Một cái Tiên Linh Thạch?

Vương Ly Từ chép miệng.

Cho dù là nàng đã quen ăn linh thực chất lượng cao, cũng không thể không thừa nhận, đây là món ăn ngon mà nàng từng ăn.

Đệ tử trẻ tuổi tới tham gia Vạn Pháp thịnh hội hơn phân nửa chỉ có thể mua mấy cân mấy chục cân nếm thử, làm sao như các nàng một hơi trả trọn vẹn được.

Trong Vạn Pháp thịnh hội, bán được hai con cũng không tệ rồi.

“Ăn thịt sao có thể không uống rượu?” Thủy Nguyệt thánh nữ vỗ bàn một cái, sang sảng vô cùng nói với tộc nhân Côn Bằng thị, “Bản thánh nữ đem tất cả 【 Bất Tiện Tiên 】 gửi hàng đều bao trọn!”

“Đa tạ Thánh nữ điện hạ.”

Tộc nhân Đát thị kia lúc cao hứng bừng bừng mà đi xuống.

Không lâu sau, từng vò rượu ngon 【Không Tiện Tiên 】 được mang lên.

Thủy Nguyệt thánh nữ một chưởng vỗ mở nê phong đặc thù ở miệng vò, cầm bình rượu lên cạn trước, trong mười mấy hơi thở đã xử lý xong một vò rượu.

Dáng vẻ như vậy khiến Thanh Nguyên Thánh Tử phải lắc đầu.

Thủy Nguyệt này, quả nhiên là ngũ độc [Ăn uống cược khí sắc], cũng không ít, cũng không kém, khó trách nghèo đến đinh đang a.

Oán trách thì oán thầm, nên ăn thì ăn, Thanh Nguyên Thánh Tử cũng ăn ngấu nghiến.

So với Thánh nữ của Vương Ly Từ và Thủy Nguyệt, động tác của hắn nhã nhặn hơn nhiều, nhưng tốc độ ăn cũng không chậm chút nào.

Lam Uyển Nhi, sủi cảo bọn họ ngửi mùi thơm đã sớm thèm, lập tức cũng không khách khí, đều nhao nhao ăn hết.

Bầu không khí lập tức trở nên vô cùng hòa hợp.

Ngay cả thương buôn hèn mọn bỉ ổi Hữu Đạo ở bên cạnh ăn chực, cũng không bị đuổi đi.

…

Ngay khi Vương Ly Từ lăn lộn đến mức phong sinh thủy khởi ở Thánh Vực.

Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tiên Binh bộ, Huyền Giáp ty.

Sau khi Hạ Dương “bế quan”, Tiên Binh bộ cần có người chủ trì. Sau khi trải qua một phen suy tính, Tiên Hoàng đã bổ nhiệm Huyền Giáp ty trưởng Triệu Tích Tình làm bộ trưởng

đại diện của Tiên Binh bộ, mà vị trí ty trưởng Huyền Giáp ty của nàng cũng vẫn kiêm nhiệm như cũ.

Một trăm mấy chục năm qua, Triệu Tích Tình tổng lý tất cả công việc của Tiên Binh bộ, xử lý mọi việc gọn gàng ngăn nắp, cơ bản không có sai lầm gì, đã tích lũy được danh vọng cực cao ở Tiên Binh bộ.

Mấy vị Ti trưởng khác còn có chút không phục khi nàng nhậm chức, hiện giờ cũng đều chịu phục, an phận.

Giờ phút này.

Trong phòng làm việc của Huyền Giáp Ti.

Bộ trưởng Tiên Binh Bộ, kiêm Huyền Giáp ty trưởng Triệu Tích Tình, nhìn bộ huyền giáp trước mắt, vẻ mặt có chút ngưng trọng, giọng nói rét run: "Đây chính là Ngụy Vũ Giáp Ngụy thị bắt chước Vương thị sản xuất sao?"

Ở trước mặt nàng, còn đứng một chủ quản phụ trách nối tiếp với Huyền Giáp của Vương thị và một đám Luyện Khí sư tinh anh.

"Đại bộ đại nhân." Chủ quản lau mồ hôi trên trán, "Bộ 【Ngụy Vũ Giáp】 này vô luận là chế tác, hay là chất liệu, đều không kém Vương thị loại huyền giáp mới, nhưng mà ở trên hạch tâm phù trận làm ra rất nhiều thiết kế cải tiến, không những có thể hơi hơn hai thành huyền giáp kiểu mới của Vương thị, mà giá bán lại thấp hơn ba thành."

"Trong đó có liên quan đến độc quyền của Vương thị không?" Triệu Tích Tình nhíu mày không thôi.

"Trên thiết kế một số huyền giáp công cộng, Ngụy Vũ Giáp bắt chước huyền giáp của Vương thị, nhưng ở một số chi tiết kỹ thuật liên quan đến mật cơ mật của Vương thị, Ngụy Vũ Giáp đều đã điều chỉnh nhất định, nhất là thiết kế hạch tâm phù trận có chút xảo diệu, ngược lại còn tốt hơn Vương thị. Hơn nữa trên hình thức sản xuất của bọn họ, cũng hoàn toàn bắt chước bài tập dây chuyền sản xuất của Vương thị." Chủ quản bất đắc dĩ nói: "Ngụy thị vừa ra tay, phía sau sợ là có cao nhân phù trận chỉ điểm."

“Đại bộ đại nhân.” Chủ quản sắc mặt khó xử nói: “Hơn nữa thời cơ Ngụy Vũ Giáp xuất hiện có chút chú ý, chính là trước khi Tiên Binh bộ chúng ta chuẩn bị ký kết hiệp ước mới với Vương thị xuất hiện, tính năng của nó càng ưu tú hơn, hơn nữa giá báo càng thấp, đã lưu hành trong các gia tộc.”

“Nếu Tiên Binh Bộ chúng ta tiếp tục kiên trì ký hợp đồng với Vương thị, sợ là sẽ rước lấy các loại chê trách. Cho rằng chúng ta lấy quyền mưu tư, một khi làm lớn thì sẽ phiền toái.”

Triệu Tích Tình trầm ngâm một lát, cuối cùng hạ quyết định: “Vậy kế hoạch mua sắm lần này của chúng ta trước hết đè xuống. Thông tri cho nhân viên liên quan của Vương thị nhanh chóng xử lý việc này, nếu như Vương thị cũng không cách nào giải quyết vấn đề thực chất, vậy thì bẩm báo kế hoạch mua sắm cho Hoàng thái nữ Tuy Vân, xin nàng định đoạt việc này.”

“Vâng, Đại trưởng bộ đại nhân.” Chủ quản một đám lui ra, sau đó vội vã đi thông báo cho Vương thị.

…

Cùng lúc đó.

Trong một khu mỏ huyền thiết của gia tộc Tĩnh An Ngụy thị.

Một đời đệ tử ưu tú trẻ tuổi của gia tộc Ngụy Thanh Vân, đang ngồi trên cáp treo một đường đi xuống.

Khu vực khai thác mỏ này phi thường lớn, bên trong khu quặng mỏ có chừng ba bốn đầu khoáng mạch giăng khắp nơi. Mỏ quặng dưới mặt đất càng là số lượng đông đảo, có chút rất nhiều năm trước đã đào rỗng phế bỏ, cũng có chút là những năm gần đây mới đào ra, còn có lấp đầy một nửa, đường nhỏ rắc rối phức tạp, so với mê cung còn dễ dàng lạc đường hơn.

Nếu trong tay không có địa đồ kỹ càng, lại không cẩn thận xâm nhập vào khu vực xa lạ, nếu thực lực không đủ mà không cẩn thận thì có khả năng không ra được.

Cán cân một đường hướng xuống phía dưới.

Lúc ban đầu, chung quanh còn có thể nhìn thấy một chiếc xe cáp treo khác, cùng với một số mỏ khoáng mới đào ra, chờ đến khi xuống dưới mặt đất trăm trượng, số lượng xe cáp treo chung quanh bắt đầu giảm bớt nhanh chóng, đến lúc xuống

đến cách mặt đất mấy trăm trượng, chỉ còn lại có một chiếc xe cáp treo này vẫn còn đang tiếp tục hạ xuống.

Bởi vì cách mặt đất quá xa, các quặng mỏ chung quanh dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, trên đoạn đường này không có một tia sáng nào, cơ hồ có thể nói là đưa tay ra không thấy được năm ngón, chỉ có tiếng gió ô ô, kèm theo tiếng kẽo kẹt của chiếc xe cáp treo quanh quẩn bên tai, lộ ra vẻ cực kỳ tịch liêu.

Bỗng dưng.

Trong bóng tối thâm thúy phía trước sáng lên một đoàn ánh sáng.

Theo cáp treo tiếp tục hạ xuống, đoàn ánh sáng kia cấp tốc biến lớn, sáng lên, cho đến khi tất cả mọi thứ chung quanh đều bị chiếu rọi rõ ràng.

Nơi sâu trong lòng đất này, đúng là có một tòa địa cung to như vậy, thậm chí có trưởng lão gia tộc cùng trọng binh trấn thủ.

Nhìn dấu vết khai phá của địa cung này, cùng với dấu vết loang lổ trên kiến trúc nhân tạo trong đó, hiển nhiên thời gian tồn tại đã không ngắn.

Ngụy Thanh Vân xuống xe cáp treo, vượt qua chòi canh lại đi mười mấy trượng, một tòa trận pháp cổ xưa mà tràn ngập khí tức huyền ảo bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đó là một tòa trận pháp cổ xưa do vài trụ lập màu xám trắng tạo thành, trên mỗi một trụ khắc một đồ án đơn giản. Những đồ án này kết cấu nhìn như đơn giản, lại phảng phất ẩn chứa thiên địa chí lý, liên kết với thiên địa pháp tắc, tản ra khí tức cường đại mà huyền ảo.

Có lực lượng huyền ảo thần bí nào đó từ trong trận pháp khuếch tán ra, bảo vệ khu vực này.

Ngụy Thanh Vân đi đến bên cạnh trận pháp, hướng về phía trận pháp giơ tay hành lễ, thái độ cung kính: “Thanh Vân cầu kiến tiền bối.”

Gần hai trăm năm trôi qua, so với Ngụy Thanh Vân trước kia, hôm nay hắn rút đi sự táo bạo cùng ngạo mạn trước kia, thoạt nhìn trầm ổn hơn rất nhiều, tu vi cũng đạt tới Thần Thông cảnh tầng hai.

“Xì xì…”

Nghe được thanh âm của Ngụy Thanh Vân, bên trong trận pháp dường như có đồ vật gì đó bị kinh động, liên tiếp truyền ra tiếng cười tà khàn trầm thấp: “Ngụy tiểu tử, bản tọa hao phí đại lượng thời gian tinh lực, công nghệ thiết kế huyền giáp cho ngươi cũng không tệ lắm nhỉ?”

“Hiệu quả phi thường không tệ. Tin tưởng đợt này Ngụy thị ta nhất định có thể quang minh chính đại thắng được Vương thị, một bông tuyết năm xưa Vương thị làm nhục Ngụy thị!” Ngụy Thanh Vân vừa nghĩ tới Ngụy Vũ Giáp tiêu thụ dễ dàng những ngày qua, trên mặt không khỏi xẹt qua một tia vui mừng, “Mà Ngụy thị ta, cũng bởi vậy mà kiếm được món lời lớn, quét sạch xu hướng suy tàn.”

“Vậy là tốt rồi, không uổng công bổn tọa cố ý hao tốn một phen tâm tư. Đồ vật bổn tọa muốn đâu?” Thanh âm bên trong trận pháp lần nữa vang lên.

“Khởi bẩm tiền bối, Thanh Vân đã chuẩn bị xong rồi.”

Ngụy Thanh Vân lúc này tiến lên một bước, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một cái hộp ngọc to lớn, sau đó đổi cái hộp ngọc sang một phương hướng khác, mở ra trận pháp.

Trong nháy mắt, một đống linh ngọc màu máu tràn ngập khí tức tà uế liền xuất hiện ở trong hộp ngọc. Trong mơ hồ, tựa như còn có thể nhìn thấy từng tia từng sợi ma khí xen lẫn sát khí lưu chuyển ở trong linh ngọc.

“Huyết Hồn Ngọc là dùng huyết nhục thần hồn Ma tộc luyện chế thành? Ngươi cũng biết bản tọa luyện hóa những dị tộc Huyết Hồn Ngọc này, cần tiêu hao bao nhiêu khí lực?” Người trong trận pháp có chút khó chịu, ngữ khí tràn đầy ghét bỏ, “Ngụy Thanh Vân, Ngụy thị các ngươi không thể lá gan lớn hơn một chút sao? Dùng nhân tộc không?”

Ngụy Thanh Vân vội vàng cúi đầu khom lưng giải thích: “Tiền bối, Ngụy thị ta đường đường là thế gia chính đạo, há có thể dùng Nhân tộc luyện Huyết Hồn ngọc? Hơn nữa bởi vì trận pháp tiền bối ban cho luyện chế Huyết Hồn ngọc quá mức tà túy, chúng ta ngay cả luyện chế Ma tộc cũng cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ bị phát hiện. Bất quá tiền bối cứ yên tâm, trong

đợt Huyết Hồn ngọc này, có hai khối Huyết Hồn ngọc là từ trên người Lãnh Chúa Ma tộc tế luyện ra.”

Những năm gần đây, rất nhiều tinh nhuệ Ngụy thị đều đi theo Tĩnh An công chúa chạy tới 【Cơ sở phòng thủ số hai Tiên Ma giới ở ngoại vực】, mục tiêu chủ yếu là phòng thủ 【Cứ Cốt Ma Thần Điện】.

Cũng mượn cơ hội này, những năm gần đây hắn phái thủ hạ tâm phúc lén lút thu thập tù binh Ma tộc luyện hóa không ít Huyết Hồn ngọc, chuyên cung cấp cho vị “Tà Đạo Chân Tiên” Thượng Cổ giấu kín ở đây này, một trong thập đại tội phạm truy nã thời kỳ Thần Võ —— tà trận Tiên.

Nói đến Tà Trận Tiên này, còn phải bắt đầu nói từ mấy trăm năm trước.

Khi đó một ngày nào đó, khi Ngụy thị đào mỏ huyền thiết, không cẩn thận đào thông trận pháp “Ẩn nấp ngủ say” của Tà Trận Tiên, hai bên bùng nổ xung đột kịch liệt.

Ở tạo thành một ít thương vong, lại giằng co một đoạn thời gian dài, song phương dần dần đạt thành một bộ phận nhỏ hiệp nghị.

Rút ra trận pháp khống chế Khí Vận Chi Thụ, cùng với Khi Thiên Dẫn Lôi Phù, đều là lợi ích Tà Trận Tiên cung cấp cho Ngụy thị.

Chỉ có điều khi đó Ngụy thị kiêng kị rất nhiều, còn không dám cấu kết quá sâu với Tà Trận Tiên, nhất là không dám luyện chế Huyết Hồn Ngọc.

Về sau, sau khi ăn phải thiệt thòi lớn trên người Vương thị, Ngụy Thanh Vân và một nhóm tộc nhân Ngụy thị trong lòng không cam lòng, từng bước tăng thêm hợp tác với Tà Trận Tiên, cũng bắt đầu đúng giờ cung cấp Huyết Hồn ngọc cho Tà Trận Tiên.

“Có Huyết Hồn ngọc của cấp lãnh chúa Ma tộc?” Giọng Tà Trận Tiên thoáng lộ ra vài phần thoả mãn, “Cũng có thể chấp nhận được. Lần này luyện hóa xong Huyết Hồn ngọc, chân linh và thân thể của bản tọa có thể miễn cưỡng khôi phục hoạt động trong một thời gian ngắn. Kế hoạch tiếp theo có thể thực hiện được.”

Ngụy Thanh Vân lúc này kinh hỉ nói: “Tiền bối, ngài nói là thông qua Hư Không Na Di trận tiến đến di tích chiến trường cổ, lấy di lưu tiên kinh sao?”

“Không sai, chiến trường cổ kia cũng không tầm thường, có mấy vị Chân Tiên Chân Ma đều vẫn lạc ở nơi đó, trong đó bao gồm Ma Thực Tôn Giả, Vạn Thú Tôn Giả, cùng Ma Kiếm Tiên.” Tà Trận Tiên nói, “Bản tọa sẽ thực hiện khế ước, thay ngươi lấy được Vạn Kiếm Tiên Kinh của Ma Kiếm Tiên, cùng với Tiên Kiếm tùy thân 【Thương Sinh】 của hắn. Muốn ngươi chuẩn bị cực phẩm linh thạch thế nào? Tổng cộng ba mươi sáu viên!”

“Thanh Vân bái tạ tiền bối.” Ngụy Thanh Vân kích động không thôi nói, “Ngụy thị đã âm thầm chuẩn bị hơn mười miếng, còn kém không ít. Bất quá, đã sốt ruột như thế, cho dù Ngụy thị có đập nồi bán sắt cũng sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Tiên kinh và tiên khí, vẫn là kiếm đạo tiên kinh thích hợp nhất với Ngụy Thanh Vân hắn. Đây chính là đại cơ duyên lấy đèn lồng cũng tìm không ra!

Một đợt này chỉ cần thao tác thỏa đáng, không có sai lầm, tương lai Ngụy thị sẽ một đợt quật khởi, trực chỉ Chân Tiên thế gia, cho dù là Chư thị cũng không dám tùy ý đắn đo.

“Như thế rất tốt, hợp tác vui vẻ, ha ha ha.”

Tà Trận Tiên nói xong, tâm niệm vừa động, trên trận pháp lập trụ liền có đạo đạo quang mang sáng lên, một cỗ năng lượng cường hoành không gì sánh được bỗng nhiên quét ra, đem Huyết Hồn Ngọc hút vào trong trận pháp, bắt đầu luyện hóa hấp thu.

Rất nhanh, từng viên Huyết Hồn Ngọc dần dần bị luyện hóa, biến thành lực lượng thần hồn tinh thuần và huyết nhục chi lực dung nhập vào trong trận pháp.

Hào quang trận pháp dần dần trở nên càng phát sáng, tản mát ra khí tức cũng càng thêm tối nghĩa huyền ảo.

Cùng lúc đó, trong lòng Tà Trận Tiên cũng dâng trào nhiệt huyết, kích động khó có thể kiềm chế.

Huyền Linh Thánh Nữ à Huyền Linh Thánh Nữ, lúc trước không phải bổn tọa không giảng nghĩa khí lâm trận bỏ chạy, chỉ là nếu bổn tọa không chạy, chúng ta liền toàn quân bị diệt!

Bất quá, Thánh nữ điện hạ cứ yên tâm, Tà Trận Tiên ta sẽ kế thừa Nguyên Thủy Thánh Đồ cùng Thánh khí của ngài, sau đó nhất thống thế giới gầy yếu này, cũng càn quét Ma tộc hoàn thành nguyện vọng của ngài, ha ha ha ha ha!

Tà Trận Tiên cũng không nghĩ tới, hắn ngủ say mười vạn năm, hiện tại Nhân tộc cùng Ma tộc, vậy mà đều đã trở nên yếu đuối như thế. Quả thực là cơ hội trời ban, ngay cả ông trời đều đang giúp hắn!

Thời đại thuộc về hắn, sắp sửa tới rồi!

…

Chương 17: Vương thị Lâm Tiên Triều! Thực Nguyệt Ma Cung!

…

Long Xương lịch năm ba ba, mùa xuân.

Hàn Nguyệt Đại Lục.

Trên không Tiên thành, tầng mây mờ ảo, cảnh xuân tươi đẹp.

Một chiếc phi thuyền hình giọt nước bề ngoài thập phần xinh đẹp lặng lẽ lướt qua bầu trời xanh thẳm, từ trên không trung lượn vòng rơi xuống, thẳng đến Bắc Vực vương phủ bên trong Hàn Nguyệt tiên thành.

Ngoại hình phi chu này mang theo phong cách thời kỳ Thần Vũ hoàng triều rõ ràng, kiểu dáng phong cách cổ xưa, đồ án màu xám bạc có vẻ khiêm tốn lại xa hoa, thoạt nhìn thập phần có phong cách.

Chiếc phi chu này tên là 【Thiên Hư Vân Chu】, chính là một trong những kiệt tác cao nhất thời kỳ Thần Võ, không chỉ có thể di chuyển bình thường giống như phi chu bình thường, còn có thể tiến hành khe hở giới vực xuyên qua, thậm chí có được công năng xuyên qua hư không sơ bộ.

Cũng không biết Xích Nguyệt Ma Triều Chân Ma là ở đâu mở ra một di tích Thần Võ, vơ vét được chiếc 【Thiên Hư Vân Chu】 này. Từ đó, chiếc Thiên Hư Vân Chu này liền trở thành tọa giá của lịch đại Ma Tôn.

Sau khi Vương thị giết chết Ma Tôn, chiếc Thiên Hư Vân Chu này đương nhiên rơi vào tay Vương thị.

Hàn Nguyệt Tiên Thành với tư cách là chủ thành Tiên Triều, cụ phi hành cỡ lớn không được phép trực tiếp bay vào, chỉ có thể đậu ở cảng không ngoại thành, ở trong thành, ngay cả phi liên và tu sĩ dùng thực lực bản thân tiến hành phi hành độ cao cũng tiến hành quy định rất nghiêm khắc.

Nhưng chiếc Thiên Hư vân chu này lại được Tiên Hoàng trao quyền, có thể tự do ra khỏi Tiên thành.

Cửa Chính Nam của Bắc Vực Vương phủ.

Trên quảng trường rộng lớn và cửa Vương Phủ trang trí lại một lần nữa tô phấn một lần, treo lên các loại đồ trang trí như đèn lồng, có vẻ vui sướng dào dạt.

Giờ phút này.

Một người trẻ tuổi mặc cẩm bào, đầu đội ngọc quan, khuôn mặt có chút non nớt, lại anh khí bừng bừng đang khoanh tay mà đứng, vẻ mặt trịnh trọng đứng ở cửa nghênh đón.

Phía sau hắn còn có một đám nam nữ trẻ tuổi đi theo.

Người trẻ tuổi này tên là 【An triều】, năm nay mới mười tám tuổi, chính là thế tử phủ Bắc Vực Vương Chử Ly Hiên và thế tử phi Khương Y Y "lúc rảnh rỗi" sinh ra.

Tu vi huyết mạch Triều An tuy không khoa trương bằng Y Mộng Vũ lúc trước, nhưng tuổi còn trẻ đã đạt tới đại thiên kiêu Ất đẳng, trong thế hệ trẻ tuổi của Y thị, cũng được coi là đại biểu nhân vật của thế hệ trẻ.

Chờ tuổi của hắn lớn thêm một chút, tu vi lại cao hơn một chút, dựa vào đan dược hơn phân nửa có thể tăng tư chất huyết mạch lên tới cấp bậc tuyệt thế thiên kiêu.

Tuy rằng Bắc Vực Vương phủ bảo điển đã được cha hắn kế thừa, nhưng tư chất như thế, muốn cạnh tranh đến một bộ bảo điển ở Chử thị vẫn có phần thắng rất lớn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, trong cường giả Lăng Hư cảnh trung kỳ tương lai của Hàn Nguyệt tiên triều có lẽ sẽ có một vị trí cho hắn.

Rất nhanh, Thiên Hư vân chu ở trên quảng trường mở rộng rất vững vàng.

Cửa khoang Thiên Hư Vân Chu mở ra, Vương Phú Quý đỡ Kỳ Mộng Vũ đang ôm đứa bé xuống Vân Chu.

Triều Triều Triều Hám An lập tức dẫn người hớn hở nghênh đón, thân mật kêu lên: "Tỷ tỷ, tỷ phu hoan nghênh các ngươi về nhà."

Đám thanh niên vương phủ phía sau cũng gọi theo tỷ tỷ tỷ tỷ phu.

Đây đều là những người ưu tú trong thế hệ trẻ của Bắc Vực vương phủ, mỗi người đều vô cùng thông minh.

Hậu duệ vương phủ đông đảo, vì có tư cách đợt đầu tiên tiến đến nghênh đón Vân Mộng Vũ và Vương Phú Quý, bọn họ đã đánh vỡ đầu.

Nói giỡn sao, tỷ phu phú quý chính là 【thiên hạ đệ nhất quý công tử】, tùy tiện nhổ một sợi lông cũng to hơn đùi bọn họ, tự nhiên rất nịnh bợ.

Vương Phú Quý đối với tiểu bối tự nhiên cũng có chút hào phóng, đem từng bao lì xì đã chuẩn bị sẵn thả xuống.

Nhất là hồng bao của Triều An, càng phong phú hơn, đựng trọn mười viên linh thạch cực phẩm. Cho dù dùng phương thức tu luyện rất xa xỉ, những thứ này cũng đủ chống đỡ hắn tu luyện tới Tử Phủ cảnh.

Mỗi người trẻ tuổi len lén nhìn hồng bao của mình, biểu lộ lập tức đều trở nên khấp khởi.

Tỷ phu này sợ là tỷ phu hào phóng nhất toàn thế giới.

Sau một phen lễ gặp mặt náo nhiệt, một đám người vây quanh Vương Phú Quý cùng ôm hài tử, Kỳ Mộng Vũ đi về phía Vương Phủ.

Mà ở phía sau Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ, còn đi theo một đám thị nữ tinh anh do Vương thị bồi dưỡng ra. Hiện giờ Vương Bảo Thánh còn nhỏ, ăn mặc đều cần người chiếu cố, ra ngoài, tự nhiên không thể thiếu thị nữ đi theo.

Cùng lúc đó.

Thế tử Phù Ly Hiên của Bắc Vực Vương phủ và thế tử phi Khương Y Y cũng ăn mặc long trọng, chuẩn bị đón khách từ sớm.

Nhìn thấy đám người Vương Phú Quý rời đi, hai huynh đệ Vương Ninh Dịch, Vương Ninh Nghiêu mỗi người mang theo gia quyến Triệu Tĩnh Linh Triệu Tĩnh Ngọc đi ra vân thuyền, phía sau mông còn tung tăng đi theo Hoa Thụy công chúa Vương Dực Điệp.

Mà thế tử phủ Bắc Vực, Kỳ Ly Hiên và thế tử phi Khương Y Y cũng bước ra cửa chính của vương phủ, đi về phía Vân Chu nghênh đón.

“Ông thông gia, mẹ thông gia.”

Trên mặt song phương đều mang theo nụ cười, thân thiện hàn huyên.

Hai bên một phương ở đô thành Tiên Triều, một bên ở Đại Càn Trường Ninh, ngày thường phải mười năm tám năm mới đi lại một lần, lúc gặp mặt tự nhiên đặc biệt thân thiết.

Đợi thế tử thế tử phi nghênh đón xong đợt này, đến phiên Bắc Vực Vương càng già càng dẻo dai đích thân ra cửa, nghênh đón hai vợ chồng Vương Thủ Triết “đúng lúc” từ phi thuyền đi xuống.

“Thủ Triết gia chủ, Nhược Lam đại phụ, không ngờ vội vàng từ biệt đã hơn một trăm năm mươi năm.” Bắc Vực Vương tươi cười nghênh đón, “Hoan nghênh đến Bắc Vực Vương phủ làm khách.”

Theo lý thuyết, với thân phận và địa vị của Nhược Lam nên do vương phi Bắc Vực chiêu đãi.

Chỉ là Bắc Vực Vương Phi đã sớm qua đời một ngàn mấy trăm năm, tuy rằng Bắc Vực Vương lão càng thêm khỏe mạnh, lại cưới vài tên thiếp thất chăm sóc hắn, nhưng nếu kéo những nữ tử kia ra tiếp đãi Nhược Lam, không thể nghi ngờ là nhục nhã chậm trễ. Cho nên bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể một mình đến đây.

“Thủ Triết bái kiến Bắc Vực Vương điện hạ.” Vương Thủ Triết nội liễm thi lễ với khí độ của mình, tư thái giống như ôn ngọc.

Theo thực lực và huyết mạch tăng lên, một thân khí độ của Vương Thủ Triết bây giờ càng ngày càng xa xưa, quả nhiên là phong thái như ngọc, khí độ vô song, cho dù cứ tùy ý đứng như vậy, đều mơ hồ khiến Bắc Vực Vương sinh ra áp lực.

Càng đừng nói bên cạnh còn có Liễu Nhược Lam cũng có khí độ bất phàm, đồng thời hành lễ với hắn.

“Hai vị chớ có bẻ gãy lão hủ.” Bắc Vực Vương vội vàng đỡ lấy cánh tay Vương Thủ Triết, cười nói với hai người: “Hay là mời vào trong phủ nói chuyện.”

Tuy Vương Thủ Triết chỉ là quốc công được Đông Càn sắc phong, nhưng người thật sự biết được nội tình đều biết, năng lượng của hắn cực kỳ kinh người.

Ngay cả Ma Hoàng cùng Tiên Hoàng mấy vị Chân Tiên Chân Ma, khi đang đưa ra quyết định trọng đại đều phải nghe ý kiến của hắn một chút. Một khi hắn cầm lòng kiên quyết phản đối chuyện gì đó, chuyện này tuyệt đối không thành được.

Bắc Vực Vương tuy là phong vương thế tập võng thế của hoàng thất Tiên Triều, nhưng khi đối mặt với lão tổ tông của Tiên Hoàng, lại thường ngay cả rắm cũng không dám đánh nhiều một cái, bởi vậy có thể thấy được sự chênh lệch địa vị giữa hai bên.

Chuyến đi Tiên Triều lần này, Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi và một đám tộc nhân quan trọng của Vương thị cũng cùng đi. Những người này tự nhiên do tộc nhân quan trọng của Vương phủ phụ trách chiêu đãi.

Bắc Vực Vương phủ đối với lần tiếp đãi này vô cùng coi trọng, sớm đã chuẩn bị chu toàn, kế tiếp tự nhiên là một phen khách chủ tận hoan.

Bắc Vực Vương phủ còn cố ý dọn ra mấy cái viện tử tốt nhất cho bọn hắn, tất cả chi phí ăn mặc đều là so với chiêu đãi phong vương để an bài, ngược lại Vương Phú Quý cùng Vân Mộng Vũ ở Bắc Vực Vương phủ vốn là có viện tử của mình, không cần an bài khác.

Sở dĩ phu phụ Vương Thủ Triết lần này đến Tiên Triều, thứ nhất là cần qua lại với Bắc Vực Vương phủ và Tiên Hoàng, dù sao mọi người đều là thân thích. Thứ hai, là hai người ở trong nhà quá lâu, ra ngoài hít thở không khí.

Vương Thủ Triết còn đỡ, vội vàng tới Tiên cung của Tiên Triều một lần, xem như một vài châu quận cưỡi ngựa xem hoa qua tiên triều, mà Liễu Nhược Lam cho đến nay vẫn là lần đầu tiên xuất quốc, có thể thấy được trình độ trạch của hắn.

Mấy ngày kế tiếp, phu phụ Vương Thủ Triết ăn mặc thành dáng vẻ người bình thường, ngược lại là sống rất tốt ở Tiên thành du ngoạn một phen, coi như là một loại trải nghiệm khác.

Về phần những việc vặt trong gia tộc, tự nhiên là do bọn nhỏ đi lo liệu. Hiện giờ trên đời này, cũng không có bao nhiêu chuyện cần phu thê hai người bọn họ tự mình ra mặt ứng đối.

Đồng thời.

Bắc Vực Vương phủ.

Linh Trúc viên.

Cái viện tử năm đó an bài cho Vương Phú Quý ở lại, những năm gần đây cũng không dành cho người khác, vẫn luôn giữ lại cho Vương Phú Quý. Bây giờ Vương Phú Quý đã trở lại, tự nhiên cũng vẫn cho hắn sử dụng như cũ.

Đương nhiên, buổi tối Vương Phú Quý nhất định là ở tiểu viện của Vân Mộng Vũ bên cạnh, sẽ không ở chỗ này, Linh Trúc viên này bị hắn xem như là nơi tiếp đãi khách và làm việc. Dù sao, lần này hắn tới Tiên Triều có chính sự phải làm, mà Vương Bảo Thánh lại quá mức tuổi nhỏ, nơi này người đến người đi cũng không tốt lắm.

Bên trong Linh Trúc viên vẫn như năm đó, khí hậu sảng khoái, linh trúc bích ngọc cao ngất thành rừng, xanh biếc ướt át, lộ ra thanh u mà nhã trí.

Một cơn gió thổi tới, vô số linh trúc theo gió chập chờn, phát ra tiếng vang rì rào, làm cho nỗi lòng người ta cũng phảng phất trong lúc bất tri bất giác bình tĩnh trở lại.

Trong rừng trúc, có một tòa đình nghỉ mát.

Trong đình nghỉ chân, Vương Ninh Hi và Vương Phú Quý đang ngồi đối diện nhau uống trà, tùy ý trò chuyện về một số "việc vặt".

"Ta đi Tiên Binh Bộ một chuyến, kiểm tra Ngụy Vũ Giáp, hạch tâm thiết kế phù trận có chút không tệ, đích xác mạnh hơn vài bậc so với loại huyền giáp kiểu mới của chúng ta, nhưng so với Huyền Giáp đời thứ hai của chúng ta kém hai bậc, đừng đề cập đến so với đời thứ ba. Phú quý, chúng ta có

nên trực tiếp đẩy ra đời thứ hai, đè Ngụy Vũ Giáp xuống không."

"Tứ thập thất thúc, cạnh tranh hợp lý, có trợ giúp tăng cường và khai thác lĩnh vực mới của các đại thế gia, thăm dò nhiệt tình kỹ thuật mới, trợ giúp phát triển thực lực chỉnh thể của thế giới Thần Võ." Vương Phú Quý phủi phủi nước trà, nhàn nhạt nhấp một ngụm, ngữ khí tùy ý, "Ngụy thị nếu có chí phát triển huyền giáp, tùy tiện đả kích bọn họ, sợ là sẽ đem tính tích cực bóp chết ở trong mầm non. Ta cũng muốn phá cục diện lớn hơn một chút. Bất quá, việc này có chút kỳ quái. Ngụy thị trước kia cũng không thiện phù trận nhất đạo, có thể ở trong thời gian ngắn như thế nghiên chế ra sản phẩm chất lượng tốt như thế, người nọ, sợ là không đơn giản…"

Cường giả Tiên Triều am hiểu phù trận là có số lượng, hơn nữa mỗi một người đều là thanh danh bên ngoài, trước đó hắn đã điều tra qua, cũng không có nghe nói người nào từng hợp tác sâu như Ngụy thị như thế.

"Phú Quý, có phải ngươi nhớ ra cái gì không?" Vương Ninh Hi đặt chén trà xuống, nghiêm túc nhìn về phía Vương Phú Quý, "Thật ra ta cũng muốn gặp cao nhân phù trận kia. Nghe sư tôn ta nói "Không Gian Na Di Trận Bàn" chữa trị tựa hồ gặp chút bình cảnh, Ngọc Phù Tiên tiền bối ở trên phù trận vẫn còn kém một chút hỏa hầu."

"Nhớ năm ta mười một tuổi, lần đầu tiên tới Tiên Triều, gia gia và Ngụy Thanh Vân của Ngụy thị nổi lên xung đột." Vương Phú Quý chậm rãi nói, "Sau đó ta tiên hạ thủ vi cường, thu thập Ngụy thị một đợt, cừu nhà song phương lúc đó kết. Những thứ này, chỉ có thể xem như là đấu giá bình thường giữa các thế gia… Nhưng có một chút nghi hoặc, ta vẫn chưa từng cởi bỏ. Hiện tại xem ra, mấu chốt trong chuyện này, chỉ sợ sẽ nổi lên mặt nước."

"A, Phú Quý là nói chuyện của đứa nhỏ Bảo Phúc kia sao?" Vương Ninh Hi nghĩ một hồi, cũng lập tức phản ứng lại, "Lúc trước khống chế phù trận của bảo phúc, còn có thủ đoạn hấp thu khí vận của hắn cũng không đơn giản."

Chuyện này mặc dù hắn không tự mình tham dự, nhưng cũng đã nghe nói qua.

“Không những thế, Ngụy Thanh Vân kia còn vận dụng một loại ngọc phù đặc thù, đưa tới thiên kiếp. Trải qua điều tra, đó là một loại cấm phù thất truyền thời kỳ Thần Võ 【Khi Thiên Dẫn Lôi Phù】.” Vương Phú Quý lạnh nhạt nói, “Những năm gần đây, Ngụy thị vẫn luôn rất kín tiếng, cũng tích cực tham dự chống cự ngoại vực ma giới, gia tộc đích xác bỏ không ít sức lực, thoạt nhìn coi như đi hướng chính đồ, dần dần làm cho người ta quên mất.”

“Nhưng căn cứ vào gia tộc này có thù oán với Vương thị chúng ta, lại dường như ẩn giấu bí mật nào đó, sao ta có thể không đề phòng một tay? Bởi vậy, sau này ta nhờ Mai di sắp xếp một số nhân thủ, tìm cơ hội thâm nhập vào nội bộ Ngụy thị ẩn núp.”

“Ngay cả Mai di mà ngươi cũng có tiếp xúc sâu xa sao?” Vương Ninh Hi nghĩ tới người kia, không khỏi hoảng hốt: “Lần trước gặp nàng ta, còn là trong học viện huấn luyện quan quân thần võ. Nếu không phải lão tổ gia gia bảo ta sắp xếp danh ngạch cho nàng ta… vân vân, sao ta lại hoàn toàn không nhớ nổi dáng dấp của nàng ta thế nào nhỉ?”

“Tứ thập thất thúc…” Vương Phú Quý bất đắc dĩ nói: “Lão tổ gia gia lười biếng, đã ném chuyện của cửa hàng ở Quần Tiên điện cho ta.”

“Quần Tiên Điện?” Vương Ninh Hi hít ngược một hơi lạnh: “Đó không phải là tổ chức tình báo thần bí nhất, ít xuất hiện nhất của Vương thị chúng ta sao?”

Quần Tiên Điện là tổ chức tình báo bí ẩn nhất của Vương thị, nương theo sự cường đại dần dần của Vương thị, thực lực cũng càng ngày càng mạnh, nhưng làm việc lại càng thêm điệu thấp, càng thêm bí ẩn, hiếm khi được người khác biết đến.

Cũng chính là đến cấp bậc như Vương Ninh Hi, mới biết được sự tồn tại của Quần Tiên Điện. Tuyệt đại đa số tộc nhân của Vương thị, thật ra căn bản không biết Vương thị còn bí mật bồi dưỡng một tổ chức tình báo tuyệt mật như vậy.

“Đúng vậy, bất quá Mai di chỉ nhận ta làm tiểu thiếu chủ, ta chỉ là thay quản lý quần tiên điện mà thôi. Nàng cách mười năm, đều bí mật gặp lão tổ gia gia một lần, thường thường ở trong thư phòng cả ngày. Ly kỳ nhất chính là, mỗi lần nàng

xuất hiện, khí chất hình tượng đều hoàn toàn khác nhau, có một lần như vậy, ta còn tưởng rằng là Tiên Hoàng bệ hạ tìm đến thư phòng lão tổ gia gia."

Cho dù là Vương Phú Quý cũng không nhịn được âm thầm phỏng đoán.

Mai di lúc còn trẻ, chẳng lẽ là thị thiếp của lão tổ gia gia? Nếu không sao lại như thế?

Lời vừa nói ra, Vương Ninh Hi cũng cảm thấy rất có đạo lý.

Hắn thổn thức không thôi: "Không ngờ khi lão tổ gia gia nhà chúng ta còn trẻ, còn rất có câu chuyện phong lưu. Mấy ngày trước nghe bảo quang kể chuyện của lão tổ gia gia, ta còn có chút không tin…"

"Chờ một chút!" Vương Phú Quý chợt tỉnh ngộ: "Chúng ta có phải chủ đề sai hay không? Trở lại chuyện chính… Lần này, chúng ta phải điều tra thật kỹ Ngụy thị, nếu bọn họ chỉ là muốn gia tăng thực lực của gia tộc, chúng ta liền đẩy ra huyền giáp đời thứ hai, đừng đả kích tính tích cực phát minh sản phẩm mới của bọn họ. Nhưng nếu như bọn họ rắp tâm hại người, vậy thì chớ trách Vương Phú Quý ta ra tay tàn độc."

"Nếu như thế, ta cũng đi Đa Bảo Các tìm hiểu, nói không chừng có thể nói bóng nói gió ra một ít tình báo." Vương Ninh gật đầu đồng ý.

…

Mấy ngày sau.

Bắc Vực Vương phủ lại nghênh đón một vị "Tôn khách", đó chính là đương kim Tam công chúa Tĩnh An.

Tĩnh An công chúa cũng là nghe nói Vân Mộng Vũ mang theo hài tử trở về nhà mẹ đẻ thăm người thân, mà nàng cũng vừa vặn trở về Tiên thành làm việc nghỉ ngơi và chỉnh đốn, dựa theo lễ nghi tự nhiên là muốn tới thăm một phen.

Trên không quảng trường cửa nam của Bắc Vực Vương phủ, công chúa của Tĩnh An công chúa đang từ từ hạ xuống.

Trong phi liễn, Tĩnh An công chúa Vân Thiều Quang ngồi ngay ngắn ở chủ vị, một thân công chúa màu tím nhạt màu lam hoa lệ mặc trên linh đăng chiếu rọi ánh sáng lưu chuyển, làm

nổi bật lên da thịt trắng hơn tuyết của nàng, lại thêm mấy phần cảm giác uy nghiêm cùng thần bí.

Ánh mắt nàng nhìn quân sư Uông Hàn Mặc của công chúa phủ ngồi đối diện nói: “Đã chuẩn bị xong quà mừng cho lão tứ chưa?”

Nhiều năm qua đi, sự thay đổi trên người Tĩnh An công chúa vô cùng rõ ràng.

Ban đầu Tuy Vân công chúa tấn phong Hoàng thái nữ, nàng ngay từ đầu tự nhiên là tràn đầy không phục, nhưng dưới sự cảnh cáo lâu dài không ngừng của Uông Hàn Mặc, chuyện Tuy Vân công chúa tấn phong hoàng thái nữ giống như cũng sẽ không khó có thể tiếp nhận như vậy.

Bất tri bất giác, nàng đã điều chỉnh tâm tình lại, quan hệ với ba vị công chúa khác cũng hòa hợp hơn không ít.

Mà tu vi của nàng vào hai năm trước đã thăng cấp Thần Thông cảnh trung kỳ, hơn nữa trải qua nhiều năm rèn luyện ở chiến trường ngoại vực, cũng làm cho nàng mất đi vẻ táo bạo, càng có vẻ trầm ổn nội liễm, một thân khí thế nghiễm nhiên đã có vài phần phong thái của công chúa Tuy Vân năm đó.

Nghe Tĩnh An công chúa nói, Uông Hàn Mặc Nhiêm gật đầu đáp: “Đã tuân theo mệnh lệnh của ngài, dựa theo quy cách tương ứng, gấp đôi chuẩn bị hạ lễ.”

Gần hai trăm năm qua, Uông Hàn Mặc từ một phụ tá không được sủng ái, cho tới bây giờ đã hoàn toàn trở thành phụ tá đắc lực của Tĩnh An công chúa, trong lúc này hắn cũng trưởng thành rất nhiều.

Duy nhất không thay đổi chính là, hắn vẫn có chút “Ngay thẳng”, thoáng do dự rồi nói: “Tam công chúa, ta vẫn cảm thấy chuyện kia cần điều tra tường tận, ta sợ sự tình bên trong không đơn giản.”

Tĩnh An công chúa nhíu mày: ” Uông Hàn Mặc, ngươi còn chưa nói hết đúng không? Không phải là tù binh tù binh trong tù binh doanh trốn thoát một ít tù binh Ma tộc sao? Trong đó đích xác có chỗ trách nhiệm của Thanh Vân, ta đã khuyên bảo trách phạt hắn, hắn cũng cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không

xảy ra sai lầm. Việc này dừng ở đây… Đừng để người ngoài chế nhạo.”

“Thiều Quang ~” Uông Hàn Mặc đột nhiên nắm lấy tay Tĩnh An công chúa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta tuyệt đối không phải đối tượng cạnh tranh, hơn nữa chúng ta đều ván đã đóng thuyền, ta cần gì phải làm khó Ngụy Thanh Vân?”

“Ai, ai đã thành thuyền với ngươi rồi?” Tĩnh An công chúa xấu hổ giãy khỏi tay hắn: “Ngày nào ta chưa xác định được vị trí Phủ chủ thì không cho phép ngươi nói bậy.”

“Đúng đúng đúng, chuyện này ta đã điều tra qua. Hơn một trăm năm qua, tù binh doanh mà Ngụy thị phụ trách, tù binh Ma tộc đã nhiều lần mất tích thần bí.” Uông Hàn Mặc cau mày nói: “Hơn nữa ta nghe nói, đối phương có hai lãnh chúa mất tích thần bí, có thể là bị hại. Ta luôn cảm thấy, trong này có chút kỳ quặc, cảm giác rất không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời có chỗ nào không đúng.”

“Hàn Mặc, ngươi có chút nghi thần nghi quỷ rồi. Gần đây Ma giới đang ở trong nội loạn, phong khí phía dưới khắc chế rất nhiều lần, nói không chừng hai lãnh chúa kia đã bị người mình giết chết.” Tĩnh An công chúa nói: “Còn có ngươi suy nghĩ một chút, từ sau chuyện đó, Ngụy thị cũng coi như là thay đổi triệt để, một mực cẩn trọng đi theo ta kiến công lập nghiệp ở chiến trường ngoại vực, ngươi chớ có thao tác lung tung, vạn nhất sai lầm, chẳng phải là làm lạnh lòng người sao.”

Lúc Uông Hàn Mặc còn muốn nói gì đó, phi liên đã đáp xuống quảng trường cửa nam Bắc Vực vương phủ, Vương Phú Quý và Triều An triều đã đích thân long trọng nghênh đón, Tĩnh An công chúa và Uông Hàn Mặc lúc này mới ngừng nói chuyện, chia trước sau hạ phi liễn xuống.

Sau một phen hàn huyên, Vương Phú Quý và Kỳ An triều liền dẫn hai người đi thăm Chử Mộng Vũ và Vương Bảo Thánh.

…

Mà ngay khi Tà Trận Tiên và Ngụy thị theo dõi chiến trường lúc trước Huyền Linh thánh nữ cùng Thực Nguyệt Ma Chủ quyết chiến.

Bên ngoài Ma giới, hư không.

Xung quanh ngôi sao loạn lưu.

Một tòa cung điện phi hành to lớn đang lẻ loi lơ lửng ở trong hư không, theo tinh không loạn lưu dẫn phát năng lượng dao động không theo thứ tự mà phiêu đãng.

Ngoại hình của nó giống như một cái bánh tròn bị gặm một miếng lớn, lại giống như là một vòng trăng lưỡi liềm không tiêu chuẩn, bề ngoài rách tung toé gồ ghề, ở giữa càng có một vết nứt khổng lồ vắt ngang hơn phân nửa cung điện, nhìn giống như sắp rã rời rồi.

Nhưng mà, xuyên thấu qua hình dáng còn sót lại kia, cùng với miễn cưỡng bảo lưu lại một bộ phận huyền ảo ma văn, vẫn như cũ có thể lờ mờ nhìn ra năm đó nó cường hoành cùng đồ sộ.

Trong thời kỳ tòa cung điện phi hành này, tất nhiên cũng là tồn tại có thể khuấy động hư không, khiến cho vô số cường giả nghe tin đã sợ mất mật.

Tòa cung điện phi hành này chính là tọa giá của Thực Nguyệt Ma Chủ năm đó, Thực Nguyệt Ma Cung.

Vùng tinh không này của Thực Nguyệt Ma Cung, chính là một khu vực thập phần nguy hiểm.

Trong một khu vực này, có vô số mảnh vỡ tinh thần, dưới tác dụng của lực lượng “Triều Tịch” không gian hỗn loạn, mảnh vỡ tinh thần bay loạn khắp nơi trên không trung, thỉnh thoảng sẽ có hai mảnh vỡ đụng vào nhau, chấn động ra sóng năng lượng kinh khủng, khiến cho mảnh không gian này càng thêm nguy hiểm.

Nhưng ngay trong tinh không nguy hiểm như thế này, cũng có ba chi hư không chủng tộc hung mãnh chiếm cứ.

Vô số năm qua, bọn chúng sinh trưởng ở nơi này, sinh sôi nảy nở, có được tộc quần khổng lồ, thực lực cường hoành, chinh phạt lẫn nhau, tranh đoạt tất cả địa bàn, tài nguyên cần thiết cho sinh tồn.

Nhưng mặc dù những chủng tộc hư không này đánh sống đánh chết như thế nào, nhưng cũng không dám tiếp cận tòa Thực Nguyệt Ma Cung kia, dường như chỗ đó có nguy hiểm trí

mạng gì đó, sợ hãi đã vững vàng tuyên khắc trong trí nhớ huyết mạch của bọn chúng.

Mà cùng một thời gian.

Trung ương ma cung, bên trong vết rách vắt ngang hơn phân nửa ma cung, một tiểu nữ hài đáng yêu hơn mười tuổi đang lười biếng nằm trên một mảnh vỡ, lay động bên rìa mảnh vỡ, quan sát "Lưu tinh" tinh thần loạn lưu thỉnh thoảng xẹt qua.

Nhìn nửa ngày, giống như là nhìn chán rồi, nàng lại trở mình, ngửa đầu nhìn về phía tinh không phía trên.

Nàng cứ như vậy nhàm chán lật qua, lật qua, càng không ngừng lật mặt cho mình.

Cuối cùng, nàng rốt cục chịu không nổi, cúi đầu xuống, nhàm chán thở dài: "Huyền Linh tỷ tỷ, ngươi trở về đi tiếp Ba Ba Ba sao? Ô ô, Ba Tích ở chỗ này đã rất lâu rất lâu rất lâu, ngươi nếu không đến, Ba Ba Kiền sẽ chết nhàm chán ~"

…

Chương 18: Cháu ta rất có “Hiếu Tâm”

…

Bên trong Linh Trúc viên.

Vương Phú Quý cầm chút trà ngộ đạo, chiêu đãi Uông Hàn Mặc và Triều An ở một bên.

Ở trước mặt phú quý, Uông Hàn Mặc có vẻ có chút câu nệ, có chút đứng ngồi không yên.

“Ta nghe nói Uông huynh cải cách một cách dứt khoát ở Tĩnh An Châu chưa đầy hai trăm năm, Tĩnh An Châu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thậm chí còn có không ít dây chuyền sản nghiệp hoàn thiện. Không những bách tính thế gia đạt được lợi ích thực tế, thu thuế Tiên Triều cũng tăng lên không ít.” Vương Phú Quý rót cho Uông Hàn Mặc một chén trà, cười khen: “Ngay cả Tiên Hoàng bệ hạ cũng tán thưởng ngươi rất nhiều, khen ngợi ngươi không ít, thật sự làm cho phú quý bội phục bội phục.”

“Phú quý hiền đệ khen nhầm, ngu huynh xấu hổ hổ.” Uông Hàn Mặc lau mồ hôi trên trán, có chút xấu hổ: “Mấy thói quen này của ta phần lớn đều là bắt chước Vương thị các ngươi, cùng với những chính sách ở Xuyến Nam châu. Được rồi, ta thừa nhận ta bị đánh lén, ngươi muốn mắng cũng được.”

“Ha ha, Hàn Mặc huynh sao lại nói ra lời ấy?” Vương Phú Quý cười nói: “Lão tổ gia gia nhà ta từng nói, nhân tộc trong thiên hạ là một nhà, Hàn Mặc huynh có thể lĩnh hội sách lược của Vương thị chúng ta, tự nhiên có thể hiểu được lý niệm của lão tổ gia gia ta cùng giàu có, hơn nữa còn ẩn giấu của dân. Chúng ta không sợ người bắt chước, chỉ sợ người cố thủ tự phong, bỏ qua lợi ích của bách tính thiên hạ.”

Uông Hàn Mặc nhất thời vẻ mặt nghiêm nghị, xa xa chắp tay nói: “Cách cục của Thủ Triết gia chủ rộng lớn, làm Hàn Mặc khâm phục vạn phần. Thật hy vọng Hàn Mặc có cơ hội bái kiến Thủ Triết gia chủ, ân cần nói mặt nghe giáo huấn.”

“Lão tổ gia gia nhà ta mấy ngày nay ở Tiên Triều, có cơ hội ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Vương Phú Quý cười nói.

“Vậy xin đa tạ Phú Quý hiền đệ.” Uông Hàn Mặc kích động lại hưng phấn không thôi.

Sau một phen giao lưu, song phương rõ ràng quen thuộc hơn rất nhiều, bắt đầu trao đổi đủ loại vấn đề.

Không thể không thừa nhận, Uông Hàn Mặc là một nhân tài nội chính ưu tú, trong rất nhiều công việc rất có cách nghĩ và giải thích của mình, hơn nữa hắn là người Tiên Triều sinh ra và lớn lên ở địa phương, có lúc so với đám người Vương Phú Quý Vương Thủ Triết càng có thể hiểu được suy nghĩ của người Tiên Triều, ngay cả Vương Phú Quý trao đổi với hắn cũng cảm thấy được ích lợi không nhỏ.

Có hắn phụ tá Tĩnh An công chúa, khó trách Tĩnh An công chúa mấy năm nay bất kể là ở trên chính sự, hay là trên quân sự, đều có thành tích nổi bật, được Tiên Hoàng khen ngợi mấy lần.

Hai người trò chuyện hứng khởi, bất tri bất giác liền trò chuyện hơn hai canh giờ.

Triều Triều An ở một bên nghe đến buồn ngủ, thừa dịp rảnh rỗi, vội vàng nói sang chuyện khác: “Hàn Mặc huynh, ta nghe nói chuyện giữa ngươi và Tĩnh An công chúa đã thành công rồi?”

Mặt Uông Hàn Mặc cứng đờ: “Làm sao ngươi biết được?”

“Ha ha, đều là thân thích Chử thị, chút tin tức nhỏ này ta cũng có.” Triều An cười to nói: “Sau này, ngươi và tỷ phu ta chính là anh rể.”

“Không so được, không bì được.” Uông Hàn Mặc ngại ngùng nói: “Ta nhiều nhất chỉ ở rể Chử thị, đâu có bản lĩnh giống như phú quý huynh đệ, là cưới công chúa về nhà.”

Nói xong, trong lòng hắn lại yên lặng bổ sung một câu, còn đồng thời cưới hai người.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, tình huống của hoàng thất công chúa Tiên Triều gả ra ngoài cũng vô cùng hiếm thấy, chứ đừng nói là cùng nữ tử khác hầu hạ một chồng. Vương Phú Quý đây tuyệt đối là khai sáng ra dòng sông lịch sử.

Nếu là trước kia, nói ra chuyện như vậy sợ là không ai tin.

“Đó là đương nhiên, tỷ phu của ta bản lĩnh quá lớn.” Triều An mặt mũi tràn đầy kính nể nói, “Tính tình công chúa từ trước đến nay đều không nhỏ, có thể hàng phục được một người đã là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng một mình tỷ phu hàng phục hai người.”

Vương Phú Quý không khỏi cạn lời.

Tiểu tử này… Lời này nếu để cho tỷ của ngươi nghe thấy, sợ là sẽ không thể thiếu một trận đánh tàn nhẫn.

Có điều, có tầng quan hệ này, Uông Hàn Mặc càng coi Vương Phú Quý như người một nhà. Ngoài nói chuyện phiếm, ông ta không nhịn được xin chỉ giáo: “Phú Quý huynh đệ, ta có một chuyện không nghĩ ra, muốn thỉnh giáo ngươi một phen.”

“Hàn Mặc huynh, có vấn đề cứ việc giao lưu, chớ có khách khí.”

“Chuyện là như vầy, một số tù binh Ma tộc trong khu phòng ngự chúng ta thường xuyên mất tích thần bí, ta đã âm thầm điều tra, lại phát hiện có một chút dấu vết kỳ quái…”

…

Mấy ngày sau.

Các lộ tình báo tập hợp lại trong Linh Trúc viên của Vương Phú Quý.

“Phú Quý.” Vương Ninh Hi cũng mang tin tức về, trao đổi nói: “Mấy ngày nay ta đã vận dụng lệnh bài của sư tôn, ở trong Bách Bảo Các tra xét một chút ghi chép giao dịch của Ngụy thị mấy năm nay, cũng không phát hiện dị thường quá lớn. Duy có một điểm kỳ quái, những năm gần đây bọn họ một mực yên lặng hướng Đa Bảo Các thu mua cực phẩm linh thạch.”

“Cũng đúng dịp, ngay hôm qua, trưởng lão Ngụy thị bí mật đến Bách Bảo Các làm một tòa truyền thừa thần thông, đổi ba mươi viên cực phẩm linh thạch.”

“Cực phẩm linh thạch?” Vương Phú Quý trầm ngâm nói: “Ngụy thị chỉ có được hai thế gia nhất phẩm mạnh mẽ như Lăng Hư lão tổ bình thường. Lăng Hư lão tổ nếu chỉ duy trì tu vi mà nói, cơ bản sẽ không tiêu hao quá lớn. Cho dù là cho gia

tộc Lăng Hư trồng trọt, dùng cực phẩm linh thạch xông cấp, cũng không tránh khỏi quá mức lãng phí."

Cực phẩm linh thạch là một loại bảo vật trân quý hiếm có, cũng chính là khi cấp Chân tiên muốn tiến lên một bước nhỏ mới có thể sử dụng cực phẩm linh thạch để tiến hành tu luyện thường ngày.

Hoặc nên nói, một số Lăng Hư cảnh tư chất cực cao như Khương Ngọc Linh, có hi vọng Chân Tiên, khi khát vọng tăng tốc tu luyện hoặc đột phá cửa ải, sẽ vận dụng linh khí tinh thuần mênh mông trong cực phẩm linh thạch.

Nhưng nếu Khương Ngọc Linh dùng cực phẩm linh thạch tiến hành tu luyện hằng ngày, vậy khẳng định là không thể làm được, dù sao, cường giả Lăng Hư cảnh tu luyện với tốc độ cao nhất, nhu cầu đối với linh khí có thể nói là khủng bố, dù là cực phẩm linh thạch tiêu hao cũng cực nhanh, quá xa xỉ, căn bản chính là cái động không đáy.

Cho dù thế gia bình thường may mắn đạt được một ít cực phẩm linh thạch, hơn phân nửa cũng sẽ không lấy ra tự mình tu luyện, mà sẽ lựa chọn tiến cống cho Tiên Hoàng, đổi lấy một ít lợi ích thực tế.

"Bên này ta cũng nhận được chút tin tức." Vương Phú Quý nói: "Nhân viên của Quần Tiên Điện chúng ta thẩm thấu vào Ngụy thị, cung cấp hai tin tức có giá trị, thứ nhất, bên trong Ngụy thị có một mỏ huyền thiết khai thác đã lâu, cấp bậc bảo mật vô cùng cao, tựa hồ phi thường thần bí. Thứ hai, người của chúng ta đã sớm bố cục nắm được nhược điểm của một quản gia trong đó, cũng lợi dụng hắn thác ấn gia tộc mấy năm nay chi tiêu."

"Trong đó có một số con số rất lớn, nhưng mục đích lại có chút mơ hồ, trong đó dường như cất giấu bí mật gì đó."

"Ngoài ra, tin tức Uông huynh cung cấp cũng là một điểm đáng ngờ."

Vương Ninh Hi cũng chấn động tinh thần nói: "Xem ra, Ngụy thị đúng là không thành thật như vẻ ngoài. Phú quý, chúng ta tiếp tục đào sâu, nhất định là có thể đào ra bí mật của bọn họ."

“Không cần.” Vương Phú Quý cười nói: “Ngụy thị này dù sao cũng là thần tử của Tiên Hoàng bệ hạ, đại trận của chúng ta đi âm thầm điều tra, một khi bại lộ không thể nghi ngờ là làm mất mặt bệ hạ.”

“Cũng đúng, nếu là người của Tiên Hoàng, vẫn nên để Tiên Hoàng xuất thủ điều tra mới thỏa đáng.” Vương Ninh Hi cũng cười nói, “Tin tưởng Tiên Hoàng bệ hạ đối với Ngụy thị, không có khả năng không có năng lực khống chế, so với chúng ta thuận tiện hơn nhiều.”

“Vậy làm phiền Tứ Thập Thất thúc đi gặp Tiên Hoàng, nói rõ tình huống.” Vương Phú Quý cười tủm tỉm nói.

“Đừng. Ta không đi!” Vương Ninh Hi lập tức lắc đầu như cái trống bỏi: “Ta cũng không muốn lại bị nàng đánh gãy chân, muốn đi thì ngươi đi.”

“Ta cũng không đi, thứ nhất là ta muốn cùng Mộng Vũ, thứ hai, một tiểu bối như ta mà nói, Tiên Hoàng khó tránh khỏi sẽ không đủ coi trọng. Vậy không bằng…”

Vương Phú Quý và Vương Ninh Hi nhìn nhau, trong nháy mắt đã có sự ăn ý.

“Ừm, để lão tổ gia gia đi, lời của hắn Tiên Hoàng bệ hạ nhất định coi trọng.”

“Cũng đúng, lão tổ gia gia hắn quá nhàn rỗi, ta sợ cuộc sống của hắn quá nhàm chán, phải để cho hắn hoạt động gân cốt. Bất quá, lão tổ nãi nãi cùng Tiên Hoàng vụng trộm không hòa thuận, ta sợ vừa vặn phản tác dụng… A, ta tới nghĩ biện pháp kiềm chế một chút.”

“Cũng đúng, chúng ta nên sáng tạo cho lão tổ gia gia một chút không gian tư nhân. Như vậy đi, để ta lập kế hoạch.”

“Ai ~ hai tiểu bối chúng ta thật sự là quá hiếu thuận.”

…

Hơi muộn một chút.

Tiên Hoàng cung, Sấu Nguyệt trai.

Đến hoàng hôn, trời chiều đã chìm đến đường chân trời, ánh nắng chiều sáng lạn cũng bắt đầu trở nên ảm đạm, ánh đèn

trong Sấu Nguyệt trai cũng đã sáng lên, chiếu sáng toàn bộ Sấu Nguyệt trai đèn đuốc sáng trưng, tựa như ban ngày.

Bên trong Sấu Nguyệt trai, bản tôn Đạm Thiên Ca ngồi dựa vào ghế thái sư sau bàn, đang nhàm chán xử lý các loại tạp sự, sắc mặt ngưng trọng, tâm tình táo bạo, phảng phất ai cũng thiếu nàng mấy trăm Tiên Linh Thạch.

Một ngày này, các đại thần các đường đến đây bẩm báo, cơ hồ mỗi người đều bị cầm gai đổ ập xuống mắng to một trận.

Cũng khó trách. Vốn bản Tiên Hoàng này đang luân phiên trông coi tàn hồn của Đà Long Ma Chủ trong Thần Võ Thiên Khư, kết quả bởi vì nghe nói Vương thị muốn tới Bắc Vực Vương Phủ thăm người thân, ngay cả Vương Thủ Triết cũng sẽ tới, nàng liền cưỡng ép dùng vũ lực uy hiếp Ma Hoàng, để hắn thay mình thay phiên, bản tôn của nàng thì hấp tấp trở về Tiên Hoàng Cung, chờ một đám người Vương thị đến bái kiến.

Nhưng không ngờ chờ tới chờ đi, nàng nhìn thấu mắt cũng không thấy được nửa cái bóng của Vương Thủ Triết, ngược lại nghe nói hắn dẫn theo mỹ kiều thê du lịch du ngoạn ở Tiên Thành, hoàn toàn không có ý chủ động đến bái kiến.

Nàng thiếu chút nữa bị tức chết, tính tình tự nhiên không tốt chỗ nào.

Ngay khi Tiên Hoàng tiến đến bẩm báo chuyện Ngụy Vũ Giáp, Triệu Tích Tình mắng một trận, đuổi ra khỏi Sấu Nguyệt Trai, một hộ vệ Thần Thông cảnh chợt đi đến bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, gia chủ Vương thị Đông Càn Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết, cầm 【Thông Hành Lệnh cao nhất Tiên Hoàng Cung】 tới cầu kiến bệ hạ.

Những Tiên Hoàng cận vệ này đương nhiên cũng không phải là người bình thường. Bọn họ hoặc là con cháu quan trọng của một đại thế gia nào đó, hoặc là người trẻ tuổi ưu tú xuất thân từ chi thứ Lam thị hoặc là Lam thị, đều là trải qua nhiều lần sàng lọc tuyển chọn mới được chọn vào cận vệ.

Ngày thường bọn họ đi theo bên cạnh Tiên Hoàng, ân cần dạy bảo, tiền đồ tương lai đều không thể hạn lượng.

Vương Thủ Triết?

Tiên Hoàng Nga nhướng mày, giận không chỗ phát tiết: “Cái tên vô liêm sỉ không biết tốt xấu kia còn đến làm chi? Bị bổn hoàng đuổi ra ngoài.”

“Nhưng mà bệ hạ, hắn cầm trong tay 【Tiên Cao Lệnh】, đợi bệ hạ ngài đích thân tới, thần không có quyền khu trục.” Hộ vệ liếc nhìn Tiên Hoàng một cái, vẻ mặt đau khổ đáng thương nói: “Nếu không, ngài trước tiên hạ một đạo tiên chỉ, thu hồi Tiên Cao Lệnh của hắn?”

Nghe vậy, Tiên Hoàng thoáng bình tĩnh một chút: “Hắn có nói là có chuyện gì cầu kiến không? Bên cạnh còn dẫn theo người nào không?”

Lúc trước nàng ủy thác Vương Ninh Hi giao Tiên Cao Lệnh cho Vương Thủ Triết, không phải là hy vọng hắn tới sao?

“Một mình một người tới, nói là có chuyện khẩn cấp cầu kiến.” Hộ vệ thành thật trả lời.

Ha ha!

Trên mặt Tiên Hoàng nhất thời nở nụ cười, giống như hoa mẫu đơn nở rộ, tươi đẹp không gì sánh được.

Xem ra Vương Thủ Triết đã nghĩ thông suốt rồi.

Lúc này nàng nói: “Tìm ma ma, dẫn hắn tiến vào 【Tê Tiên cung】, sau đó bản hoàng sẽ đi gặp hắn.”

“Tê Tiên Cung? Chuyện này…” Hộ vệ trừng mắt, “Bệ hạ không phải là cấm chế nam tính tới gần Tê Tiên Cung sao?”

“Làm sao, ngươi đang chất vấn ý chỉ của bản hoàng?” Tiên Hoàng híp mắt lại, ánh mắt nhìn về phía hộ vệ lập tức trở nên bất thiện.

“Không dám không dám, thuộc hạ đi mời Thủ Triết gia chủ.” Hộ vệ giật nảy mình, vội vàng lĩnh mệnh lui ra ngoài.

…

Nửa canh giờ sau, sắc trời đã tối đen.

Vương Thủ Triết được một lão ma ma dẫn lên một chiếc phi liên, một đường bay về phía nơi cao nhất tiên đình.

Đó là một tòa tiên lục tựa như được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn bên ngoài tinh mỹ tuyệt luân, tiên cơ dạt dào, cúi đầu có thể nhìn biển mây đầy trời, giơ tay có thể hái sao, quả nhiên là một cung khuyết trên trời tuyệt không thể tả.

Tiên Đình treo cao trên biển mây vốn đã thập phần tiên vận, nhưng một chỗ cung điện này, so với bất kỳ nơi nào trong tiên đình càng tinh xảo, hoa mỹ hơn, càng có tiên vận.

"Chờ một chút!" Ánh mắt đảo qua tấm biển trước cửa cung, Vương Thủ Triết chợt bừng tỉnh, "Đây không phải 'Tê Tiên Cung' của bệ hạ sao?"

Ma ma không có nói nhiều, mà là chỉ 【Tiên Cao Lệnh】của hắn, lại chỉ chỉ phương hướng tẩm cung Tiên Hoàng.

Vương Thủ Triết vừa định nói gì đó, bên tai liền truyền đến giọng nói của Tiên Hoàng: "Nhưng Thủ Triết tới rồi sao? Hôm nay bản hoàng quản lý vạn cọc, có chút mệt mỏi, ngươi có chuyện gì cứ tới nói đi."

Vương Thủ Triết do dự một chút, cuối cùng vẫn đi theo ma ma bay về phía Tê Tiên Cung.

Phú Quý nói chuyện này còn rất khẩn cấp, cần phải mượn lực lượng của Tiên Hoàng nhanh chóng hoàn thành, nếu không hậu quả có chút nghiêm trọng.

Rất nhanh, ma ma đã dẫn Vương Thủ Triết đến bên ngoài tiên đài, màn che che bốn phía.

Bốn góc Tiên Đài này đều treo phong linh tinh xảo, phong cách trang trí cùng Tê Tiên Cung bảo trì nhất trí, trong đại khí lại không mất đi tinh xảo hoa mỹ, màn che rủ xuống kia càng nhẹ nhàng mềm mại, làm nổi bật toàn bộ Tiên Đài đều trở nên mờ ảo, tăng thêm vài phần mơ tưởng.

Đang lúc Vương Thủ Triết quan sát bốn phía, ma ma "Vèo" một tiếng không từ mà biệt, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Thủ Triết lập tức bị làm cho kinh ngạc không thôi, nhất thời không biết nên tiến hay nên lui.

"Ngươi tới cũng tới rồi, còn giả vờ giả vịt cái gì?" Trong Tiên Đài truyền đến giọng nói lười biếng quyến rũ của Tiên Hoàng:

“Tiên Cương Dạ Hàn này, còn không mau vào nói chuyện.”

Vương Thủ Triết lấy lại bình tĩnh, vén màn che đi vào.

Nháy mắt sau, hắn liền ngây người tại chỗ.

Tiên Hoàng nàng vậy mà đang tắm trong một đầm tiên trì… Mặc dù mặc yếm và nghê y, nhưng đôi chân thon dài như ngọc lại gác lên bên cạnh bồn tắm, hắn sợ hãi đến mức vội vàng quay đầu nhắm mắt lại: “Bệ hạ, ngoại thần không biết ngài đang ở… Cái kia…”

Nói xong, hắn chuẩn bị lui ra ngoài.

“Đứng lại!” Tiên Hoàng tức giận nói: “Ngươi đến đều đã đến, chạy cái gì mà chạy? Nói đi, tìm bổn hoàng có chuyện gì?”

“Chính là phú quý bảo ta đến một chuyến, đưa cho bệ hạ một phong thư, nói là có chuyện quan trọng.” Vương Thủ Triết nhắm mắt bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ, ngài không mặc quần áo lại nói chuyện sao? Ngoại thần sợ không cầm quyền được.”

Tiên Hoàng kiều mị lườm hắn một cái.

Nếu ngươi giữ không được thì cũng đừng nắm giữ a!

Có điều đến lúc này, nàng nào còn không rõ, Vương Thủ Triết người ta căn bản không phải nhắm vào nàng, mà là bị phú quý lừa tới.

Nàng đường đường là Tiên Hoàng, cảm thấy lưỡng tình tương duyệt với Vương Thủ Triết, hưởng thụ một chút cá nước vui vẻ không có gì, nhưng cũng không có mặt mũi không biết xấu hổ mà dán ngược.

Lúc này, nàng vung cánh tay ngọc lên, một bộ tiên bào màu trắng viền vàng bao bọc thân thể nàng lại.

Cùng lúc đó, một luồng tiên linh chi khí cũng bao phủ Vương Thủ Triết, mang theo hắn trong nháy mắt liền dịch chuyển đến một đài Trích Tinh.

Các thị nữ trong mệnh cung dâng rượu ngon, mỹ thực, còn có các loại tiên quả, Tiên Hoàng liền cùng Vương Thủ Triết phân chủ khách ngồi xuống, nói tới chính sự.

“Bệ hạ xem.” Vương Thủ Triết đưa thư.

Tiên Hoàng nhìn lướt qua bức thư, lông mày lập tức nhíu lại: "Phú Quý tiểu tử nói đúng, Ngụy thị kia đích xác có chút không đúng. Những Ma tộc mất tích kia, cùng với những dấu vết quỷ dị tra được kia, làm cho bản hoàng nhớ tới một thứ."

"Ý bệ hạ là…" Vương Thủ Triết cầm thư đọc qua một lần, trong lòng ít nhiều cũng có chút suy đoán.

Dù sao hắn và đám lão yêu quái bất tử thời kỳ Thần Võ giao tiếp nhiều, nắm giữ tin tức liên quan tự nhiên không phải Uông Hàn Mặc có thể so sánh.

"Huyết Hồn ngọc!" Tiên Hoàng nói, "Đây là một trong những thủ phạm truy nã khó dây dưa nhất thời đại Thần Vũ. Tà Trận Tiên phát minh ra thủ đoạn, có thể lợi dụng trận pháp rút lấy huyết nhục thần hồn của sinh linh, lợi dụng một chút bổn nguyên lực lượng bên trong thần hồn của sinh linh huyết nhục tế luyện thành Huyết Hồn ngọc, công hiệu có thể nghịch chuyển thân thể già yếu và Chân Linh suy bại, vô cùng nghịch thiên."

"Đương nhiên, loại thủ đoạn này cực kỳ tàn nhẫn, hiệu suất lại cực kém, tổn hại vạn linh mà lợi cho bản thân, chỉ cần là ở xã hội bình thường, đều sẽ không cho phép loại thủ đoạn này lưu truyền."

"Có thể giữ mãi tuổi thanh xuân, lớn mạnh Chân Linh, đạt được tuổi thọ càng lâu hơn." Vương Thủ Triết nhìn Tiên Hoàng Đạo: "Bệ hạ không động lòng?"

"Tất nhiên là động tâm." Tiên Hoàng thở dài một tiếng, "Nhất là ta loại Chân Tiên đã đến thời kỳ giao thế này, có thể vĩnh viễn bảo thanh xuân, sống được càng lâu, tự nhiên là cực kỳ trông mong. Chỉ tiếc, thông qua loại thủ đoạn tế luyện này tế luyện ra Huyết Hồn Ngọc quá mức tà túy, lệ khí mười phần, cực kỳ dễ dàng ảnh hưởng tâm trí, nói không chừng một ngày nào đó triệt để nhập ma thành kẻ điên."

"Huống chi, tổ tiên Dĩnh thị ta được Thánh Hoàng bệ hạ phó thác, muốn bảo vệ hỏa chủng của nhân tộc, nếu ta làm như vậy, chẳng phải là khiến hàng ngàn hàng vạn tiên tổ đã chết đi của Yên thị hổ thẹn? Cũng thẹn với sự nỗ lực sáu bảy ngàn năm qua của nhân tộc."

“Bệ hạ tâm chí kiên định.” Vương Thủ Triết nâng chén kính nàng một chén: “Thủ Triết vô cùng kính nể.”

Sau khi cùng nhau uống cạn.

Tiên Hoàng cũng trịnh trọng nhìn Vương Thủ Triết nói: “Thật ra, bản hoàng cũng rất khâm phục ngươi. Ngắn ngủi mấy trăm năm, thành tựu làm ra ngay cả bản hoàng cũng không theo kịp. Thủ Triết à Thủ Triết, ta cảm thấy ngươi còn lợi hại hơn Thánh Hoàng bệ hạ, tương lai của thế giới Thần Võ chúng ta, ta có thể chỉ vào ngươi. Kính ngươi một chén.”

“Bệ hạ quá khen, ngoại thần không khỏi sợ hãi.”

“Về phần chuyện Ngụy thị… Mặc kệ nói như thế nào, Ngụy thị đều là thuộc thần của Dĩnh thị chúng ta, chuyện này giao cho bổn hoàng.”

“Đa tạ bệ hạ.”

“Vậy thì thêm một người nữa.”

“Bệ hạ uống ít thôi.”

“Tâm tình không tốt, nhìn không ra bổn hoàng thì thế nào? Uống~”

“Ngoại thần sợ hãi.”

Hai người ngươi một ly ta một ly, càng uống càng hăng say, từ lý tưởng nhân sinh tán gẫu đến đại thế thiên hạ, lại tán gẫu đến hư không vô tận, sao trời mênh mông.

“Có cơ hội, bản hoàng phải táng thân trong ngôi sao đầy trời, Thủ Triết, làm lại một lần nữa.”

Hôm sau.

Bản thân Vương Thủ Triết cũng không biết mình trở lại biệt viện Bắc Vực Vương phủ như thế nào, lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy mờ mịt, ngay cả ký ức tối hôm qua cũng mơ mơ hồ hồ.

Rượu của bệ hạ quá mạnh! Xem ra sau này không thể uống nhiều.

“Phu quân, uống chút canh giải rượu đi.” Liễu Nhược Lam bưng nước canh tới, ngồi xuống bên giường.

“Nhược Lam.” Vương Thủ Triết xoa xoa huyệt Thái Dương, đứng dậy uống một hớp canh giải rượu: “Đa tạ nương tử thương cảm, đêm qua vi phu có chút hành vi phóng đãng.”

“Phu quân chớ nghĩ nhiều, phu quân ngài thân là gia chủ Vương thị, ngày thường áp lực lớn, thỉnh thoảng phóng túng một chút sắc đẹp cũng là chuyện đương nhiên.” Liễu Nhược Lam cười tủm tỉm nói: “Chỉ là không biết khi nào phu quân sẽ cưới Thiên Ca về nhà? Ta cũng có một mạt chược cố định.”

Vương Thủ Triết lập tức bừng tỉnh nói: “Nương tử cớ gì nói ra lời ấy? Ta và bệ hạ trong sạch.”

“Phu quân chớ khẩn trương, chàng xem An Nghiệp cưới hai người, phú quý cũng cưới hai người.” Liễu Nhược Lam ôn nhu cười nói: “Phu quân thân là người đứng đầu gia tộc, có cách nghĩ này cũng bình thường.”

“Không không không, ta có thể biểu hiện với Nhược Lam Tâm Thiên Địa, nhật nguyệt chứng giám.” Vương Thủ Triết trịnh trọng chỉ trời thề: “Ta và bệ hạ chỉ nói chuyện chính, không ngờ lại uống quá nhiều.”

“Lời này, thiếp thân nghe được thật cảm động. Chỉ bất quá phu quân ở thời điểm nói loại lời động tình này, có thể đem trên cổ, mang theo tiên linh chi khí lau sạch sẽ vết son trên môi rồi tính sao?”

“Hơn nữa, nếu phu quân không có tâm tư nhàn rỗi, há lại để cho kế hoạch của Ninh Hi để cho thế tử phi dẫn ta ra ngoài mua quần áo chi ta?”

“Ta… đợi một chút, nương tử ngươi hạ thuốc gì cho ta?” Vương Thủ Triết vừa định giải thích, lại chợt phát hiện không thích hợp.

“A~ ngươi nói cái này a! Trước đó thiếp đột nhiên nhớ tới một phương thuốc mà kiếp trước có được, hình như là chém giết một nữ tu tên là ‘Hồng trần tà tiên’ lấy được. Nữ tu Chân tiên cảnh am hiểu thái dương bổ âm, cực kỳ tà ác độc, nam tu chết trong tay nàng không có hơn một vạn cũng có tám ngàn, phương thuốc này gọi là [Xuân tằm chí tử ti vi].”

“Đây là cái tên quỷ gì?”

Vương Thủ Triết kinh hãi không hiểu, dự cảm không ổn tự nhiên sinh ra.

“Phu quân có thể chậm rãi lĩnh hội.” Liễu Nhược Lam nở nụ cười dịu dàng, ấm áp như gió xuân: “Không cần quá lo lắng, thiếp thân đã mang đến động phủ bên người rồi.”

Ta lo lắng cái này sao?

Vương Thủ Triết khóc không ra nước mắt.

…

Một đoạn thời gian sau.

Khu vực khai thác mỏ Ngụy thị, sâu trong lòng đất.

Trong trận pháp vốn trống rỗng, không biết từ lúc nào đã có thêm một hắc bào lão đầu đang ngồi xếp bằng.

Lão thoạt nhìn đã già, tóc thưa thớt, da dẻ tái nhợt, một thân khí tức tối nghĩa không hiểu, mang theo cỗ khí tức quỷ dị khó nói lên lời.

Huyết hồn chi khí nồng đậm quanh quẩn ở quanh người hắn, giống như cho thân thể hắn rót vào sinh cơ, để cho thân thể già nua này một lần nữa toả sáng ra sức sống.

Một lớp lại một lớp uy áp Chân Tiên dùng hắn làm tâm khuếch tán ra.

Cảm giác áp bách cường đại khiến cho các trưởng lão cùng tộc binh phụ trách trấn thủ trong lòng đất sắc mặt trắng bệch, chỉ dám thủ tại biên giới động quật xa xa, căn bản không dám tới gần.

Tà Trận Tiên!

Ngụy Thanh Vân lần nữa đi xuống dưới đất thấy thế bước chân dừng lại một chút, trong lòng lập tức tràn ngập hàn ý.

Cho dù Tà Trận Tiên đã sớm nói qua huyết hồn ngọc có thể bổ sung thần hồn chi lực hao tổn, để thân thể của hắn khôi phục, nhưng chân chính nhìn thấy hắn sống lại, Ngụy Thanh Vân vẫn cảm thấy trong lòng không rét mà run.

Mười vạn năm, đây chính là mười vạn năm, Tà Trận Tiên không ngờ thật sự không chết!

Lúc này, Tà Trận Tiên trong trận pháp dường như cũng cảm nhận được hắn tới gần, bỗng dưng mở to mắt, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Ngụy Thanh Vân.

“Bí pháp của tiền bối quả nhiên là thần hồ kỳ diệu, rõ ràng thật có thể để nhục thân niêm phong tồn tại mười vạn năm mà không hủy.” Ngụy Thanh Vân nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng cẩn thận từng li từng tí nịnh nọt một câu.

Nhớ ngày đó, khi nhục thân tà trận tiên chưa xuất hiện, có thể giày vò Ngụy thị hao binh tổn tướng, không thể không đạt thành hiệp nghị với tà trận tiên, hôm nay thân thể Tà trận tiên đã giải trừ phong ấn, đó chính là một cường giả Chân tiên cảnh thỏa đáng, Ngụy Thanh Vân tự nhiên càng cung kính cẩn thận hơn.

“Hừ! Các ngươi cung cấp huyết hồn ngọc phẩm chất vẫn còn kém một chút, lực lượng trong đó cũng chỉ đủ cho bổn tọa ra ngoài hoạt động gân cốt mà thôi. Nếu là có Ma Vương cấp, hoặc là Lăng Hư cảnh cường giả luyện thành huyết hồn ngọc, bổn tọa có thể ở bên ngoài lâu thêm một thời gian.” Tà Trận Tiên vẫn có chút ghét bỏ huyết hồn ngọc, nhưng cũng không nói quá nhiều, ngược lại hỏi: “Cực phẩm linh thạch mà ngươi chuẩn bị chuẩn bị như thế nào?”

“Lần này Thanh Vân đến đây chính là vì việc này.” Ngụy Thanh Vân vội vàng trả lời, “Ngươi yêu cầu ba mươi sáu viên linh thạch cực phẩm đã gom đủ hết. Ngài xem, lúc nào có thể mở ra “hư không na di trận” tiến vào chiến trường cổ?”

“Chỉ cần cực phẩm linh thạch đúng chỗ, Hư Không Na Di trận có thể mở ra bất cứ lúc nào. Nhưng Ngụy thị các ngươi đã làm xong công tác chuẩn bị thăm dò cổ chiến trường chưa? Nhân thủ chuẩn bị đầy đủ chưa?” Tà Trận Tiên nói xong tùy ý liếc qua vị trí cửa vào động quật, hiển nhiên chú ý tới nơi đó có thêm một nhóm người, ngữ khí thoáng có chút chán ghét, “Bên ngoài có nhiều người như vậy sao?”

Ngụy Thanh Vân sắc mặt có chút lúng túng: “Đây đã là tất cả mọi người Ngụy thị có thể phái ra. Ngụy thị dù sao cũng chỉ là thế gia nhất phẩm, tự nhiên không thể so được với cường giả như tiền bối. Lần này thăm dò cổ chiến trường, sẽ do lão tổ

thứ hai của Ngụy thị dẫn đầu. Cực phẩm linh thạch mà gia tộc gom góp được cũng ở trên người hắn."

"Được rồi, ít người thì ít đi một chút. Để bọn họ tiến vào."

Rất nhanh, một đội nhân mã từ lối vào động quật đi đến.

Những người này tổng cộng có mười mấy người, trong đó tuyệt đại đa số là Thần Thông cảnh, chỉ có hai người cầm đầu là Lăng Hư cảnh.

Hai người này, tự nhiên là lão tổ đệ nhất Ngụy thị Ngụy Đông Dữu, cùng với lão tổ đệ nhị Ngụy Đức Minh.

Bởi vì chuyện lúc trước, địa vị Ngụy Đông Dữu bây giờ ở Ngụy thị kém xa trước đây, trước đây ít năm lại bị ép bởi áp lực, không thể không đem 【Liệt Hỏa Bảo Điển】 truyền thừa cho Ngụy Minh Vũ, hơn nữa tuổi càng ngày càng lớn, tinh lực càng ngày càng suy yếu, hôm nay thoạt nhìn hắn nghiễm nhiên đã là một lão già sắp xuống dốc.

Lão tổ thứ hai của Ngụy thị Ngụy Đức Minh, đang lúc xuân thu hưng thịnh, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tràn ngập uy nghiêm.

Cũng bởi vì vậy, những năm gần đây uy vọng của Ngụy Đức Minh đã dần vượt qua Ngụy Đông Dữu, trở thành người cầm lái thực tế của Ngụy thị.

"Lão tổ thứ hai của Ngụy thị Ngụy Đức Minh/ lão tổ đệ nhất Ngụy Đông Dữu, gặp qua tiên tiền bối tà trận."

Ngụy Đức Minh mang theo một đám tâm phúc của Ngụy thị gặp qua Tà Trận Tiên, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái linh thạch đại, hai tay dâng lên: "Cực phẩm linh thạch tiền bối ngài muốn."

Cảm nhận được Cực phẩm linh thạch tản mát ra linh khí tinh thuần, Tà Trận Tiên nhắm mắt lại, lúc này mới lộ ra một chút sắc mặt tốt.

Y vẫy tay, cực phẩm linh thạch trong linh thạch đại bay ra, lơ lửng trước mặt y, rồi lại vung tay, ba mươi sáu cực phẩm linh thạch phân tán bắn ra, khảm chính xác vào từng lỗ khảm trên mặt đất.

Trong nháy mắt, một trận đồ to lớn phức tạp huyền ảo xuất hiện trên mặt đất, hào quang mờ mịt chiếu sáng xung quanh.

Nguyên lai 【Hư Không Na Di trận】 này cư nhiên ngay tại dưới tà trận tiên, cùng trận pháp phong ấn nhục thể của hắn khảm hợp cùng một chỗ, quả nhiên là tinh diệu tuyệt luân, vượt quá tưởng tượng.

Linh khí tinh thuần trong Cực phẩm linh thạch không ngừng tràn vào trận pháp, trận đồ tản ra hào quang càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng.

Bỗng dưng.

Không gian chấn động mạnh mẽ.

Một cái không gian thông đạo giống như vòng xoáy bỗng nhiên xuất hiện ở trên không trận pháp.

Vòng xoáy không gian này thoáng có chút không quá ổn định, trung tâm vòng xoáy thâm thúy u tối, có Không Gian Chi Lực bàng bạc không ngừng từ trong đó tản ra, tản ra uy thế doạ người.

Dưới ảnh hưởng của Không Gian Chi Lực, không gian chung quanh mơ hồ có chút vặn vẹo, trở nên có chút không ổn định.

Ngụy Thanh Vân kìm lòng không được nuốt nước miếng, không hiểu sao có chút khẩn trương.

“Đi thôi. Thời gian duy trì thông đạo không gian có hạn, nắm chặt thời gian.”

Tà Trận Tiên không nhiều lời, vung ống tay áo lên, dẫn đầu đi vào trong không gian thông đạo.

Đám người Ngụy Đức Minh, Ngụy Thanh Vân vội vàng đuổi theo, liên tục đi theo vào.

Mắt thấy nguyên một đám tộc nhân lần lượt biến mất ở trong trận pháp, Ngụy Đông Dữu phụ trách lưu thủ liền khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, trong lòng có một chút thấp thỏm, nhưng càng nhiều hơn là kích động.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu gia tộc là dựa vào đào móc di tích một bước lên trời, hôm nay cơ duyên này rốt cục cũng đến phiên Ngụy thị.

Tuy rằng quá trình thuyên giảm một chút, nhưng cũng may chiến trường cổ kia đủ béo.

Hôm nay Thanh Vân dựa vào Tà Trận Tiên làm bảo điển loại kiếm tu định kim, đã đem tư chất tăng lên tới tuyệt thế thiên kiêu, chờ tiên kinh cùng tiên khí tới tay, tương lai của Thanh Vân tuyệt đối không thể đo lường.

Đến lúc đó, đừng nói Trường Ninh Vương thị gì đó, ngay cả hoàng thất Tiên Triều, Ngụy thị cũng sớm muộn gì cũng có thể đuổi kịp.

Ngay khi Ngụy Đông Dữu tràn đầy khát khao tương lai huy hoàng của Ngụy thị.

Bỗng dưng.

Không gian trước mặt hắn đột nhiên kịch liệt rung động, một bàn tay ngọc nhỏ dài phá không lao tới, mạnh mẽ xé mở ra một lỗ hổng trên không gian.

Sau một khắc.

Một vị phu nhân xinh đẹp mặc Đế vương cổn phục, khí độ tôn quý vô cùng vượt qua hư không, chậm rãi đi ra từ trong khe nứt không gian.

Hào quang của trận pháp chiếu sáng gò má của nàng, ngũ quan đại khí diễm kia, đế vương cổn phục biểu tượng kia, lại không một cái nào chứng tỏ thân phận của nàng.

Tiên Hoàng!

Uy áp Chân Tiên cảnh bàng bạc tràn ra từ trên người nàng, trong thời gian ngắn tràn ngập toàn bộ động quật, ngay cả không khí dường như cũng bị đông cứng.

“Bệ, bệ hạ!”

Ngụy Đông Dữu sắc mặt xoát một cái trở nên trắng bệch, thân hình trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó lại mạnh mẽ mềm nhũn quỳ xuống, thân thể cũng bởi vì khiếp sợ cùng sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

Xong rồi!

Tiên Hoàng xuất hiện ở đây, chuyện Ngụy thị làm mấy năm nay hơn phân nửa đã xảy ra, Ngụy thị xong rồi! Toàn bộ xong

rồi!

Tiên Hoàng ngay cả liếc cũng không liếc Ngụy Đông Dữu một cái, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua trận pháp trong động quật, sắc mặt thoáng trầm xuống: “Hư không na di trận? Còn có khí tức tai hoạ lưu lại, xem ra, quả nhiên không có oan uổng Ngụy thị.”

Trong lúc nói chuyện, vợ chồng Vương Thủ Triết cũng đã vượt qua hư không theo sát tới.

Chẳng qua khác với dáng vẻ tỏa sáng của Liễu Nhược Lam, Vương Thủ Triết lại có vẻ hơi uể oải không phấn chấn, dáng vẻ hư hao quá độ.

“Hư Không Na Di trận!”

Chú ý tới tình cảnh trong động quật, ánh mắt Liễu Nhược Lam đột nhiên biến đổi, một cỗ hàn ý cùng sát khí đáng sợ trong nháy mắt từ trên người nàng dâng lên, trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ khu vực khai thác mỏ.

Ngay cả tiên kiếm Nghê Nguyệt bên hông nàng cũng bị kích thích, không tự giác phát ra trận trận tiếng kiếm ngân.

Mà thanh âm của Liễu Nhược Lam cũng trong chớp mắt này trở nên vô cùng lạnh lẽo, tràn đầy sát ý.

“Là hắn, là tên phản đồ kia!”

…

Chương 19: Nguyên Thủy Thánh Kiếm! Quy vị Nhược Lam

…

“Nhược Lam muội muội, chẳng lẽ ngươi nhớ ra điều gì?” Tiên Hoàng hỏi.

“Không rõ lắm, nhưng ta cảm giác mình đã từng tới nơi này, từng dùng Hư Không Na Di trận này.” Liễu Nhược Lam cau chặt lông mày, sắc mặt lạnh như băng: “Người kiến tạo trận pháp này là một phản đồ, là một kẻ hèn nhát, trong lúc nguy cấp nhất, hắn chẳng những chạy trốn, còn đóng lại thông đạo hư không này, hại chết đồng bọn.”

Nàng ta cực kỳ tức giận, phảng phất hận người kia đến tận Chân Linh.

Tiên Hoàng nghe vậy, cơ hồ trong nháy mắt liền phản ứng lại.

Loại xây dựng Na Di trận này cực kỳ tốn thời gian và tốn sức, hơn nữa yêu cầu cực cao đối với tu vi trận pháp của người chế tác. Người kiến tạo nó, không hề nghi ngờ, chỉ có thể là một trong thập đại tội phạm truy nã ‘Tà Trận Tiên’.

Nhưng với lực lượng của một vị Chân Tiên ở Tà Trận Tiên, cũng quyết không tạo nổi Hư Không Na Di trận này, tối thiểu phải có mấy vị Chân Tiên cảnh hợp lực bỏ vốn, hoặc là bởi vì nguyên nhân khác, có những người khác bỏ ra tài liệu.

Mà theo nàng biết, trong số cường giả Chân Tiên cảnh lúc trước cùng Huyền Linh thánh nữ đi đến hư không bắn tỉa Thực Nguyệt Ma Chủ, có Tà Trận Tiên.

Đủ loại khả năng như vậy, không một cái nào không chỉ hướng một loại khả năng.

“Không gian na di trận này thường là thông đạo truyền tống cố định. Nếu bản hoàng đoán không sai, lúc trước xây dựng nó, chắc là vì tiến về hư không đánh úp Thực Nguyệt Ma Chủ.” Tiên Hoàng mắt phượng sắc bén hơi nheo lại, “Nếu thế, đám Ngụy thị mưu đồ chính là di vật chiến trường trước đây?”

Lúc này, ánh mắt nàng ngưng tụ, một cỗ uy áp Chân Tiên cảnh mênh mông không chút lưu tình hướng Ngụy Đông Khuyết bao phủ mà đi: “Ngụy Đông Khuyết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, còn không mau chóng đưa tới?”

“Bệ hạ, cái này, cái này…”

Ngụy Đông Dữu mặt xám như tro tàn, nhưng vẫn cắn chặt răng, chống cự uy áp không chịu nói thật.

“Ngu không ai bằng! Đến lúc này rồi mà còn ôm tâm lý cầu may sao?” Tiên Hoàng giận dữ, sắc mặt cũng hoàn toàn lạnh xuống, “Ngụy thị chính là thế gia vạn năm, cũng đã từng lập không ít công huân, chẳng lẽ ngươi muốn tất cả tộc nhân cùng nhau chôn cùng sao?”

“Bệ hạ thứ tội!”

Cảm giác được sát ý trong lời nói của Tiên Hoàng, phòng tuyến tâm lý của Ngụy Đông Dữu sụp đổ, hoàn toàn co quắp ngã xuống đất, gào khóc nói: “Việc này là một đám cao tầng gia tộc chúng ta bị mỡ heo che mắt, không liên quan đến ngàn vạn tộc nhân. Tội thần cái này liền khai, còn xin bệ hạ tha thứ tộc nhân không biết tình hình.”

“Hừ!” Tiên Hoàng tức giận hầm hừ: “Làm thế nào để xử lý Ngụy thị, bản hoàng tự có phán quyết, không cho phép ngươi cò kè mặc cả.”

“Vâng vâng vâng.” Ngụy Đông Dữu vội vàng nói, “Tội thần nhận tội như vậy, chiêu này đi.”

Nơi này chung quy là Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tiên Hoàng đích thân đến, dĩ nhiên đã đánh tan tất cả niềm tin của hắn.

Hắn nhanh chóng đem tiền căn hậu quả sự tình lần lượt nói ra.

“Cái gì? Tà Trận Tiên còn sống?!”

Tiên Hoàng nghe xong, sắc mặt đã triệt để thay đổi, trong lòng cũng là một trận hàn ý dâng lên.

Nàng ta vốn tưởng rằng Ngụy thị chỉ là cấu kết với tàn hồn của Tà Trận Tiên, dùng Huyết Hồn ngọc tẩm bổ tàn hồn, mưu đồ di vật chiến trường, tuyệt đối không nghĩ tới, bọn họ lại dùng Huyết Hồn Ngọc cung cấp cho Tà Trận Tiên, khôi phục nhục thân.

Tà Trận Tiên này cũng thật không hổ là người khó chơi nhất bên trong thập đại tội phạm truy nã, thủ đoạn như thế, quả nhiên là quỷ thần khó lường, làm cho người ta không kịp đề phòng.

Nếu không phải Vương Phú Quý và Uông Hàn Mặc làm việc cẩn thận, sớm phát hiện manh mối, thật sự để cho bọn họ thần không biết quỷ không hay mà thực hiện được, vậy thì phải làm sao?

"Tốt! Thật tốt! Trên đời này còn có chuyện Ngụy thị ngươi không dám làm sao?" Tiên Hoàng giận không thể át, quả thực hận không thể một chưởng bổ tên vô liêm sỉ này, "Ngụy thị các ngươi lại dám làm ra chuyện nối giáo cho giặc như thế, nếu như gọi là tà trận kia thành công, cả Nhân tộc đều sẽ lâm vào sinh linh đồ thán."

"Bệ hạ." Vương Thủ Triết khuyên: "Xử trí Ngụy thị như thế nào, có thể áp giải rồi bàn sau. Hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn phải nghĩ biện pháp ngăn cản Tà Trận Tiên. Có điều, nhân thủ của chúng ta hình như không đủ ổn thỏa, vẫn là triệu tập thêm vài nhân mã đi."

Sắc mặt Tiên Hoàng hơi nguôi đi: "Có bản hoàng ở đây, còn không đối phó được với Tà Trận Tiên? Thôi được rồi, việc này cuối cùng liên quan đến Nhược Lam muội muội, để muội làm chủ đi."

Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt.

Bệ hạ ngài vừa mở miệng đã nói một tiếng Nhược Lam muội muội thì càng thêm thuận miệng… Cũng không nghĩ tới ngài kém Nhược Lam bao nhiêu.

Tuy nhiên, trong lòng thì oán thầm, ngoài mặt hắn ra vẻ cung kính nói: "Đa tạ bệ hạ thành toàn."

Dứt lời, Vương Thủ Triết liền đi lắc người.

…

Cùng lúc đó.

Một đầu khác của Hư Không Truyền Tống Trận.

Trong hư không mênh mông, trong loạn lưu sao trời.

Trên một ngôi sao vỡ nát, một đường hầm không gian giống như vòng xoáy đang lơ lửng phía trên ngôi sao, tản ra không gian chấn động mênh mông.

Đám người Tà Trận Tiên và Ngụy thị đứng bên cạnh đường hầm không gian.

Quan sát tình huống xung quanh một chút, Tà Trận Tiên lộ ra vẻ hài lòng: "Xem ra, lúc trước chọn đạo tiêu không gian bí mật còn rất vững chắc."

Tại chỗ bày ra một cái trận pháp, đem đường hầm không gian che giấu đi, để phòng ngừa có sao băng hoặc là sinh vật hư không xông vào đường hầm không gian.

Lập tức, hắn lại xa xa nhìn về phía sâu trong tinh thần loạn lưu, trong đôi mắt lộ ra vẻ hưng phấn mà tham lam: "Mười vạn năm, không nghĩ tới ta còn có cơ hội trở về. Bởi vì lúc này khởi động trận pháp chỉ dùng cực phẩm linh thạch, hư không đường hầm này chỉ có thể duy trì một tháng, chúng ta phải tranh thủ thời gian hành động."

Nói xong.

Tà Trận Tiên lấy ra một chiếc thuyền lớn chừng bàn tay, tiện tay ném đi.

Nó đón gió dài ra, trong chớp mắt đã hóa thành một chiếc thuyền xuyên qua nhỏ dài chừng năm trượng, bề ngoài màu lam bạc bên trên tuyên khắc rậm rạp chằng chịt Thượng Cổ phù văn, nhìn thần bí mà huyền ảo.

Hình thể của nó rất nhỏ, nhưng lại phi thường linh hoạt nhẹ nhàng, vô cùng thích hợp thăm dò trong hư không gần mặt đất.

Dưới Tà Trận Tiên thúc giục, mọi người trên thuyền xuyên qua, lại phát hiện trang sức trong đó rất có phong cách nữ tính.

Ngụy Thanh Vân không khỏi âm thầm liếc mắt.

Lão ma ở Tà Trận Tiên này cũng không phải là có vấn đề gì chứ?

Kỳ thật, Ngụy Thanh Vân nghĩ vậy cũng quá kém rồi.

Chiếc thuyền nhỏ xinh đẹp này tên là 【Huyền Linh Toa】, chính là tọa giá tư nhân của Huyền Linh thánh nữ lúc trước.

Bởi vì Tà Trận Tiên chính là người dẫn đường của tiểu đội phục kích, bởi vậy cho hắn quyền khống chế Huyền Linh Toa, tạm thời giao con thuyền này cho hắn.

Lại chưa từng nghĩ tới, Tà Trận Tiên trong lúc nguy cấp nhất đã lâm trận bỏ chạy, phản bội Huyền Linh thánh nữ và đồng bọn.

Chiếc Huyền Linh Toa này tự nhiên cũng rơi vào trong tay Tà Trận Tiên.

Theo Huyền Linh Toa khởi động, nó như một chiếc thuyền con nhẹ nhàng lặng yên không một tiếng động chui vào hư không, trong chớp mắt biến thành một đạo lưu tinh trong hư không.

Tà Trận Tiên nhớ kỹ phương hướng phục kích Thực Nguyệt Ma Cung lúc trước, mà bên trong Huyền Linh Toa cũng có hệ thống định vị hư không hoàn thiện, một đường bay qua tự nhiên là xe nhẹ đường quen.

Nhưng còn chưa bay được mấy trăm dặm, Tà Trận Tiên đã thầm kêu một tiếng "Không tốt".

Thần niệm của hắn quét tới một ngôi sao nhỏ ở bên ngoài mấy chục dặm, thế nhưng lại có một đàn Hư Không Ám Nha đang sống.

Hư Không Ám Nha chính là Hư Không tộc đàn có chút thông thường trong vô tận hư không, thủ lĩnh Ám Nha thường thường đều là lực chiến đấu từ mười ba đến mười bốn giai, Ám Nha bình thường một khi trưởng thành sẽ có thực lực thất giai, toàn bộ tộc đàn thường thường đạt tới hai ba ngàn con.

Loại tộc đàn Ám Nha này nếu như cực đói, tập hợp người tiến vào bên trong thế giới kiếm ăn, thường thường sẽ tạo thành một hồi tai họa.

Cũng may khu vực hư không này thuộc về hư không lân cận Ma giới, cho tộc đàn này mấy lá gan cũng không dám xâm nhập Ma giới giết chóc. Nhưng hôm nay Ma giới suy thoái, các đại Ma Thần cũng không có sức suất quân chạy tới trong hư không thanh trừ tộc đàn.

Dần dà, ngược lại khiến một mảng tinh thần loạn lưu này sinh sôi ra ba chi tộc đàn hư không, hư không ám nha này chẳng

qua là một trong số đó.

“Ngàn tính vạn tính, không tính tới mười vạn năm trôi qua, vậy mà có Hư Không tộc đàn chặn đường.” Tà Trận Tiên ảo não không thôi.

Hắn lập tức khởi động công năng “Ẩn hình” phù trận của Huyền Linh toa.

Một tầng năng lượng hộ thuẫn vô hình lập tức bao phủ mặt ngoài Huyền Linh toa.

Loại ẩn hình này thực sự không phải nhằm vào mắt thường, mà là nhằm vào thần niệm tinh thần lực, đối tượng chủ yếu phòng bị chính là tộc hư không, tu sĩ chủng tộc khác cùng với một ít thiết bị điều tra đặc biệt.

“Tiền bối.” Ngụy Thanh Vân do dự hỏi, “Chúng ta có thể đi đường vòng không?”

“Ngươi biết cái gì?” Tà Trận Tiên tức giận nói, “Hoàn cảnh trong ngôi sao loạn lưu này cực kỳ phức tạp, không chỉ có sao băng chặn đường, mà còn trải rộng không gian nếp uốn, không gian loạn lưu, một khi đi đường vòng rất có khả năng bị không gian loạn lưu đảo loạn phương hướng. Huống chi, loại hư không Ám Nha tộc này năng lực sinh sôi nảy nở cực mạnh, nếu nơi này phát hiện, trên một ít ngôi sao vỡ vụn xung quanh hơn phân nửa cũng sẽ có tộc quần Ám Nha sinh sống.”

Hắn thông qua Huyền Linh toa tính toán một chút tuyến đường, phát hiện tuyến đường này không những ngắn nhất, cũng là an toàn cao nhất.

Một vấn đề nhỏ duy nhất, chính là có Ám Nha quy mô nhỏ ngăn cản.

“Vậy thì giết chúng nó.” Ngụy Thanh Vân còn nói thêm, “Lấy thực lực Chân Tiên cảnh của tiền bối, xử lý một đám Hư Không Ám Nha không thành vấn đề chứ?”

“Không được, một khi ra tay giết chóc, rất có khả năng sẽ kinh động đến 【Hư Không Ám Nha Vương】, đến lúc đó sẽ phiền toái lớn.” Thần sắc Tà Trận tiên thần sắc nghiêm nghị, “Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể dụ đám Ám Nha này rời đi.”

“Dẫn dắt đi nơi nào?” Sắc mặt đám người Ngụy thị lập tức khó coi.

Thấy thế, Tà Trận Tiên cười lạnh nói: “Các ngươi vì gia tộc quật khởi, theo ta tới chiến trường Hư Không cổ mạo hiểm, thì phải có giác ngộ hi sinh, tự chọn ra một người đi.”

Ngụy thị mọi người đều là vẻ mặt bi phẫn. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, gia tộc quật khởi trong tầm mắt, há có thể lùi bước?

“Để ta đi.” Một vị trưởng lão Thần Thông cảnh chòm râu bạc trắng, vẻ mặt bình tĩnh đứng ra nói, “Ngụy Cao Hoành ta đã một ngàn bảy trăm tuổi rồi, tính ra cũng không sống được mấy năm nữa.”

Nói xong, hắn còn gỡ các thứ đáng giá như linh bảo Thần Thông cùng nhẫn trữ vật của mình xuống, giao cho các trưởng lão khác.

“Cao Hồng lão tổ!” Ngụy Thanh Vân sắc mặt cứng ngắc, quay người nói, “Trận tiên tiền bối, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

“Khặc khặc, ngươi muốn đi chịu chết cũng được.” Tà Trận Tiên cười lạnh nói: “Đừng nói nhảm nữa, thời gian của chúng ta có hạn, ở chỗ này thêm một ngày sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm.”

Nói xong, hắn vung tay lên đưa Ngụy Cao Hoành ra 【Huyền Linh toa】.

Mặc dù Ngụy Cao Hoành không thích ứng với hư không lắm, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Thần Thông cảnh thực lực mạnh mẽ, sau mấy hơi thở, hắn liền hóa thành một đạo kinh hồng hướng xa xa bạo lướt đi.

Cảm giác được khí tức con mồi, bầy quạ đen trên bầu trời phụ cận chỗ Toái Tinh lập tức giống như một mảnh mây đen cực lớn gào thét lên, điên cuồng đuổi theo hắn.

Sau khi hắn bay ra mấy trăm dặm, rốt cục bị một đám Ám Nha khác chặn lại. Hai bên hợp nhất vây, bóng dáng hắn nháy mắt bị đàn Ám Nha chôn vùi.

Nhưng cùng lúc đó, Tà Trận Tiên đã khống chế Huyền Linh toa, lặng yên không một tiếng động xuyên qua nơi ở của bầy Ám Nha.

Lại qua hai ngày.

Phía trước Huyền Linh toa lại bị một đám 【Hư không phù long】 ngăn trở đường đi.

Đây là một loại tộc đàn hư không có hình dáng như ác long có cánh, thực lực tổng hợp mạnh hơn Ám Nha một bậc.

Không còn cách nào khác, Tà Trận Tiên đành phải lặp lại chiêu cũ, sau đó phái người dẫn hắn rời đi.

Đoạn đường này đi qua, tộc đàn Hư Không cản đường càng ngày càng nhiều, khi Tà Trận Tiên nhìn thấy hình dáng to lớn của Thực Nguyệt Ma Cung, trên Huyền Linh Toa chỉ còn lại Ngụy Thanh Vân, Ngụy Đức Minh hai người Ngụy thị tộc nhân, các trưởng lão Thần Thông cảnh còn lại đều hi sinh hết.

Sắc mặt hai người cũng âm trầm như nước, giống như gặp phải đả kích cực lớn.

“Thanh Vân à, ngươi chớ có lo lắng.” Sau khi tà trận tiên hưng phấn, ngược lại là vẻ mặt ôn hoà trấn an, “Chúng ta đã tới Thực Nguyệt Ma Cung, chỉ cần chúng ta lấy được bảo vật, liền có thể khởi động Huyền Linh Toa chạy đi với tốc độ cao nhất, cũng không sợ kinh động đến tộc đàn trong hư không.”

“Kẻ muốn thành đại sự, cũng không thể câu nệ tiểu tiết, không phải là hy sinh một ít trưởng lão Thần Thông cảnh sao? Sau khi chuyện thành công, ta nhất định sẽ thu ngươi làm đồ đệ, âm thầm nâng đỡ Ngụy thị các ngươi, để cho Ngụy thị các ngươi trở thành gia tộc bá chủ không thua gì Phù thị.”

Ở trong kế hoạch của Tà Trận Tiên, sau khi hắn lấy được Nguyên Thủy Thánh Đồ, còn phải tiếp tục dựa vào Ngụy thị âm thầm phát triển thời gian rất lâu, cũng không tiện đem sự tình làm ra tuyệt tình.

“Vậy đa tạ sư tôn!” Ngụy Thanh Vân lúc này mới lộ ra vẻ vui mừng.

Mà sắc mặt Ngụy Đức Minh vẫn luôn có chút lo lắng, trong lòng đã mơ hồ bắt đầu hối hận vì hợp tác với Tà Trận Tiên.

Sau một phen trấn an.

Huyền Linh Toa hữu kinh vô hiểm đến gần Thực Nguyệt Ma Cung, xuyên qua khe hở khổng lồ vào trong Thực Nguyệt Ma Cung.

Trong góc của Thực Nguyệt Ma Cung.

Một thanh kiếm linh động dị thường như sóng nước đang chém vào Thực Nguyệt Ma Cung hả giận.

Đây là một thanh trường kiếm màu thủy lam, thân kiếm mỏng nhỏ hơn một chút so với kiếm thông thường, trên thân kiếm càng hiện đầy đường vân huyền ảo, lộ ra thanh tú mà tinh xảo, tản ra khí tức Nguyên Thủy bàng bạc mà lại tinh thuần.

Cảm nhận được khí tức của Huyền Linh toa, cả người nó run lên, lập tức kích động vô cùng: "Huyền Linh tỷ tỷ!"

"Bá!"

Nó trong nháy mắt hóa thành một đạo hào quang biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Nó đã bay đến trước mặt Huyền Linh toa, hóa thành một tiểu cô nương đáng yêu hơn mười tuổi, kích động nhào về phía Huyền Linh toa: "Huyền Linh tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng tìm đến, ô ô ô, người ta đợi tỷ…"

Nhưng mà, nàng còn chưa nói xong, ba người Tà Trận Tiên đã từ trong Huyền Linh Toa đi xuống.

Tà Trận Tiên nhìn thấy tiểu cô nương, càng hưng phấn cười quái dị: "Nguyên Thủy thánh kiếm, vậy mà vừa lên đã tìm được Nguyên Thủy thánh kiếm! Quả nhiên là trời giúp ta."

"Là ngươi?" Nguyên Thủy Thánh Kiếm, cũng chính là tiểu cô nương Ba Ba Trùng khí thế lao tới trước đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, "Phản đồ nhà ngươi lại còn dám trở về!! Nếu không phải ngươi chạy trốn, Huyền Linh tỷ tỷ lúc trước cũng không cần cưỡng ép sử dụng lực lượng 【Thái Sơ Đạo Ấn】, sử dụng một kiếm cấm kỵ, làm cho tánh mạng nguy cấp! Ta cũng không bị ném vào trong Thực Nguyệt Ma Cung lâu như vậy!"

“Thái Sơ Đạo Ấn? Đó là thứ gì?” Tà Trận Tiên kinh ngạc.

Năm đó có rất nhiều chuyện đều là sau khi hắn rời đi mới phát sinh, hắn căn bản không thấy được cảnh tượng Huyền Linh thánh nữ sử dụng Thái Sơ Đạo Ấn, tự nhiên cũng không biết đây là cái gì.

Bất quá, cái này không quan trọng.

Chỉ thoáng sửng sốt một chút, Tà Trận Tiên liền không tiếp tục rối rắm những chuyện nhỏ nhặt này nữa, ngược lại hưng phấn nói: “Quản hắn là thứ gì, tóm lại, hiện tại ngươi là của ta.”

“Ta nhổ vào!” Ba Ba Ba bị ghét bỏ, ghét bỏ vạn phần, gắt một tiếng: “Loại lão già bẩn thỉu như ngươi mà cũng dám mơ tưởng tới Ba Ba của ta? Nào nào, nếm một kiếm của ta!”

Dưới sự chọc giận, Ba Ba hóa thành bản thể Nguyên Thủy thánh kiếm, một kiếm chém ra, kiếm ý Nguyên Thủy ngập trời đổ ập xuống đầu Tà Trận tiên.

Kiếm ý hướng tới, ngay cả hư không cũng run rẩy theo.

“Khặc khặc khặc, nghe đồn thánh nữ Nguyên Thủy thánh kiếm, cho dù không có người khống chế, cũng có năng lực đối địch Chân Tiên mà không bại, bây giờ xem ra quả thật là uy lực phi phàm.” Tà Trận Tiên phát ra một tràng cười cợt, “Chỉ tiếc, bổn tọa đã dám đến đây vơ vét Thánh Khí Thánh Đồ của Di Lạc, há lại không có phòng bị đối với ngươi?”

Dứt lời, tay gã vung lên, một khối trận bàn liền quay tròn bay ra ngoài.

Một đạo trận pháp to lớn trong nháy mắt triển khai, lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai hướng vào Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Tráo chụp tới, bao phủ nó vào trong trận pháp.

“Soạt ~ “

“Soạt soạt ~ “

Tiếng xiềng xích thanh thúy vang lên.

Một cái lại một cái xiềng xích bỗng nhiên từ trong hư không lan tràn ra, không đợi Nguyên Thủy Thánh Kiếm kịp phản ứng, liền quấn chặt lấy thân kiếm của nó.

Xiềng xích kia cũng không biết là chất liệu gì, thậm chí ngay cả Nguyên Thủy thánh kiếm cũng gọt không đứt. Theo xiềng xích càng quấn càng nhiều, càng quấn càng chặt, vậy mà bắt đầu chậm rãi rút lấy Nguyên Thủy lực trong cơ thể Nguyên Thủy thánh kiếm.

Độ giãy dụa của Nguyên Thủy thánh kiếm trong lúc bất tri bất giác trở nên càng ngày càng yếu.

"Làm sao có thể? Đây là cái trận pháp quỷ quái gì!"

Cảm thụ được lực lượng trong cơ thể bị xói mòn, toàn thân không còn chút lực lượng nào. Ba Ba Ba lập tức thất kinh.

"Khặc khặc, nói ra vẫn phải cảm tạ Huyền Linh thánh nữ điện hạ." Tà Trận Tiên cười điên cuồng, "Trận pháp này chính là "Phù Trận Đạo Quyển" mà lúc trước nàng ta ban cho ta, một môn trận pháp vô cùng lợi hại tên là "Đoạt Linh Cấm Cố Trận". Trận pháp này dùng để vây khốn Chân Tiên không dễ dàng, lại có thể dùng để đối phó một số khí linh vô chủ lợi hại, vân vân!"

Lúc trước hắn giúp Ngụy thị trấn áp Khí Vận Chi Thụ, cướp đoạt Bản Nguyên chi lực của nó, cũng dùng thủ đoạn tương tự.

Nhớ ngày đó, Tà Trận Tiên vốn được xưng là "Phù Thánh", tinh thông phù trận đạo, tư chất tiềm lực vô cùng xuất chúng, về sau bởi vì đủ loại tình huống bị truy nã, gia nhập dưới trướng Thập Đại truy nã.

Ở dưới sự trợ giúp của Huyền Linh thánh nữ, hắn ở trên một đạo phù trận triển lộ ra thiên phú vô cùng cường đại, nhất là lấy trận nhập đạo thành tựu Chân Tiên.

Nhìn từ bề ngoài, Tà Trận Tiên dĩ nhiên là người ủng hộ trung thành nhất của Huyền Linh thánh nữ.

Cũng chính vì vậy, mới không ai nghĩ tới, hắn sẽ phản bội vào thời khắc nguy cơ cuối cùng.

"Ô ô!" Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba cảm giác được lực lượng giam cầm nó đang trở nên càng ngày càng mạnh, mà ý thức của nó cũng bắt đầu có chút hôn mê nặng nề, phảng phất như bị ép lâm vào ngủ say, trong lòng càng ngày càng hoảng loạn, nhịn không được khóc lớn lên: "Huyền Linh tỷ tỷ, tỷ tỷ ở

nơi nào vậy, đã từng bị người khác khi dễ rồi, nếu tỷ không đến, Ba Ba Ba sẽ bị tên xấu xa ghê tởm này cướp đi đấy!”

“Khặc khặc, Huyền Linh tỷ tỷ của ngươi đã chết rồi, mấy năm nay không xuất hiện tin tức về tỷ ấy.” Tà Trận Tiên cười như điên: “Cho dù ngươi có kêu rách cổ họng cũng sẽ không có ai tới cứu ngươi đâu. Ngươi ngoan ngoãn đi theo ta tìm Nguyên Thủy thánh đồ cho ta.”

Nhưng mà, gã vừa mới nói xong, nơi xa liền truyền đến mấy đạo tiếng hét phẫn nộ.

“Buông Ba Ba tỷ ra!”

“Người xấu!”

Trong tiếng hét phẫn nộ, ở chỗ sâu trong Thực Nguyệt Ma Cung bỗng nhiên hào quang phun trào, lập tức lao ra một đống đồ vật ly kỳ cổ quái.

Một thanh tiên kiếm tản ra khí tức bừng bừng sinh cơ, một bộ kinh điển kiếm ý xung thiên, một thanh chiến chùy chiến ý sục sôi, một viên tinh thể hình tròn to bằng nắm tay, cùng với một đống nhẫn trữ vật có được khí linh. Trong đó có một nhẫn trữ vật bảo quang quanh quẩn, tiên khí lăng nhiên, rõ ràng là nhẫn trữ vật cấp tiên khí chưa bao giờ xuất hiện!

Ngoại hình và công năng của chúng tuy rằng khác nhau, nhưng đều tản ra linh khí ba động cường đại, đều là trân bảo đỉnh cấp hiếm thấy ở bên ngoài.

“Đừng mà! Các ngươi đừng đi ra!” Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Ba vừa thấy chúng, nhất thời nóng nảy, “Các ngươi đánh không lại người xấu.”

“Khặc khặc, thật sự là trời cũng giúp ta.” Tà Trận Tiên sáng mắt lên, nhất thời cười như điên, “Hóa ra ngươi thu di vật của bọn họ lại, thật sự phải đa tạ ngươi, thay bổn tọa tiết kiệm thời gian tìm kiếm. Ngụy Đức Minh, Ngụy Thanh Vân, đồng loạt động thủ, chớ để bọn chúng chạy mất.”

Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, xông về phía thanh tiên kiếm kia.

Ngụy Đức Minh và Ngụy Thanh Vân cũng không còn vẻ ảo não và uể oải trước đó, ánh mắt tỏa sáng xông ra ngoài.

Ba người đồng loạt ra tay, rất nhanh đã quét sạch tất cả bảo vật.

Trận doanh bảo vật toàn quân bị diệt!

Nhưng mà Tà Trận Tiên kiểm tra một lần, lại không phát hiện Nguyên Thủy thánh đồ, tâm tình vốn hưng phấn nhất thời trầm xuống.

Hắn ép hỏi Nguyên Thủy Thánh Kiếm: "Ba Ba, Nguyên Thủy Thánh Đồ đâu? Ngươi đem nàng giấu ở nơi nào? Đúng rồi, còn có di vật Ma Thực Tôn Giả đâu? Ở nơi nào?"

"Nguyên Thủy Thánh Đồ đang ở trên người Huyền Linh tỷ tỷ, nhất định nàng sẽ trừng trị tên phản đồ đáng ghét nhà ngươi." Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Ba liên tục nhổ nước miếng.

"Người si nằm mơ." Tà Trận Tiên cười lạnh nói: "Thánh nữ nếu còn sống, làm sao có thể để mặc các ngươi ở chỗ này mười vạn năm? Ngươi không nói cũng không sao, cho dù tránh thế nào, nó ở trong phạm vi Thực Nguyệt Ma Cung này, còn có thể chạy trốn đi nơi nào?"

Nói xong, Tà Trận Tiên bắt đầu tìm kiếm trong phạm vi Thực Nguyệt Ma Cung mấy ngày cũng không thấy bóng dáng Nguyên Thủy Thánh Đồ.

Sắc mặt của hắn càng lo lắng, liên tục ép hỏi tung tích của Ba Ba Nguyên Thủy thánh đồ.

Nhưng mà, không đợi hắn ép hỏi ra tung tích của Nguyên Thủy Thánh Đồ, phương hướng khác của Thực Nguyệt Ma Cung, bỗng nhiên xuất hiện một chi đại quân Ma tộc đen nhánh.

Đại quân của Ma tộc kia có rất nhiều, mênh mông cuồn cuộn, ma uy ngập trời.

Mà đứng đầu đại quân Ma tộc kia, rõ ràng là ba vị Ma Thần thần uy hiển hách.

Đại quân một đường quét ngang tới, phát sinh chiến tranh cực kỳ thảm thiết với tộc đàn trong hư không, song phương không ngừng sinh ra thương vong lớn.

Chi đại quân Ma tộc tinh nhuệ này, tự nhiên chính là quân đội tinh nhuệ mà Cửu Ngục Ma Thần cùng tam đại Ma Thần triệu

tập.

Chúng nó bất kể thương vong, một đường cứng rắn đẩy mạnh. Những nơi đi qua, Hư Không tộc đàn đều bị tiêu diệt, nhưng đại quân Ma tộc cũng vì vậy mà trả một cái giá thật lớn, số lượng một mực đang nhanh chóng giảm bớt.

Lúc trước nguyên nhân Cửu Ngục Ma Thần không muốn tới Thực Nguyệt Ma Cung vào thời điểm này, chính là vì điều này.

Lấy thực lực trước mắt của nó, đánh với những tộc đàn hư không này, thương vong quá lớn.

Nếu đợi nó đạt đến thực lực cấp Ma Chủ, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Không tốt!" Tà Trận Tiên sắc mặt âm trầm như mực: "Trong thời điểm này, làm sao lại xuất hiện đại quân Ma tộc? Vị Ma Thần cầm đầu kia lộ ra khí tức thật mạnh…"

"Tiền bối, đây là…" Sắc mặt Ngụy Thanh Vân cũng vạn phần hoảng sợ.

"Không còn kịp rồi, chúng ta mang theo đợt thu hoạch này rút lui trước đã." Tà Trận Tiên cả giận nói, "Tiểu nha đầu Thánh Kiếm đáng chết này, nhất định là giấu Nguyên Thủy thánh đồ trong ngôi sao nào đó rồi. Chúng ta về trước, sau khi trở về chậm rãi bào chế, bổn tọa có rất nhiều biện pháp từ trong miệng nha đầu này lấy ra tin tức."

Dứt lời, Tà Trận Tiên lại lần nữa móc ra Huyền Linh toa, trực tiếp khống chế Huyền Linh toa dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp chạy về phía đường hầm hư không.

Trong thời gian ngắn, Huyền Linh Toa liền biến thành một đạo lưu tinh, nhanh như tia chớp bay đi.

Tốc độ bộc phát như vậy, tự nhiên khiến phe Cửu Ngục Ma Thần cảnh giác.

Cửu Ngục Ma Thần biến sắc, trong nháy mắt tức giận, giọng nói thông qua không gian chấn động truyền khắp bốn phương tám hướng: "Đồ chó chết, dám trộm bảo vật trong Ma Cung Thực Nguyệt của Ma tộc ta!"

Nó biết, trận chiến lúc trước, bên trong chiến trường cổ đã để lại không ít bảo vật, nó sớm đã xem nó như là vật trong túi rồi, đến thời khắc mấu chốt này vậy mà lại xảy ra một sự cố, bị người nhanh chân đến trước, nó làm sao có thể nhịn được?

"Muốn chết!"

Cửu Ngục Ma Thần hừ lạnh một tiếng, ma uy trên người lập tức tăng vọt, còn là một mình một ma, lao lao như sao băng về phía Huyền Linh toa.

Huyền Linh toa là tọa giá của Huyền Linh thánh nữ, tốc độ bản thân cực nhanh, bây giờ dùng tốc độ cao nhất bay vút, tốc độ quả nhiên không khác gì sao băng.

Nhưng mà, Cửu Ngục Ma Thần bộc phát tốc độ cao nhất, toàn bộ Ma đều giống như biến thành một đoàn Hắc Sát chi khí nồng đậm, lúc phi độn cũng nhanh như thiểm điện.

Lúc phi độn nó thỉnh thoảng trốn vào không gian, lúc xuất hiện lại vượt qua một đoạn không gian lớn, nghiễm nhiên tu luyện không gian chi đạo tới mức cực kỳ tinh diệu.

Bất tri bất giác, khoảng cách giữa nó và Huyền Linh toa đang dần bị kéo vào.

"Hóa ra là thượng vị ma thần?" Tà trận tiên sợ tới mức chân linh đều có chút run rẩy, vội vàng nghĩ phương pháp không ngừng gia tốc Huyền linh toa, "Nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa, chỉ cần chúng ta xuyên qua đường hầm hư không là có thể lập tức đóng cửa thông đạo, đem nó ngăn ở bên ngoài"

Ngụy Thanh Vân và Ngụy Đức Minh sắc mặt càng trắng bệch không gì sánh được.

Di tích chiến trường thượng cổ này thật sự là đáng sợ, bọn họ một cái Lăng Hư cảnh một cái Thần Thông cảnh, ở chỗ này ngay cả rắm cũng không tính một cái.

Thời gian, Huyền Linh Toa nhanh chóng bỏ chạy, cùng với Cửu Ngục Ma Thần đuổi theo không bỏ nhanh trôi qua.

Bất tri bất giác, một đuổi một chạy mấy ngày liền.

Tà Trận Tiên gần như dùng hết phương pháp, cuối cùng thậm chí ngay cả cung cấp năng lượng cho hệ thống phòng hộ cũng chặt đứt dùng để gia tốc, mới miễn cưỡng duy trì khoảng cách

với Cửu Ngục Ma Thần, rốt cục đuổi kịp Cửu Ngục Ma Thần trước khi về tới đường hầm Toái Tinh.

Ngụy Đức Minh và Ngụy Thanh Vân thì không nói, ngay cả Tà Trận Tiên cũng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Quá không dễ dàng, cuối cùng cũng không bị đuổi kịp.

Ma Thần kia thật sự là quá khủng bố, nếu thật là bị nó đuổi kịp, thân thể mình thật vất vả mới khôi phục sợ là chống không được mấy lần liền xong đời, nói không chừng ngay cả tàn hồn cũng lưu không được.

Nhưng mà, ba người bọn họ vừa mới từ Huyền Linh Toa đi xuống, còn chưa kịp thu hồi Huyền Linh toa, chỉ thấy bên trong đường hầm hư không lập loè hào quang, mấy đạo thân ảnh trước sau từ bên trong đi ra.

Trong đó cầm đầu, rõ ràng là Tiên Hoàng Kỳ Thiên Ca một thân trang phục lộng lẫy, tiên uy hiển hách, còn lại mấy đạo thân ảnh cũng là khí tức phi phàm, thực lực cường hãn.

Chỉ có mấy vị "người trẻ tuổi" đi theo phía sau cùng, thoạt nhìn khí tức thật giống như yếu hơn một bậc.

"Làm sao có thể?"

Tà Trận Tiên nhìn thấy cảnh tượng này lập tức bị dọa đến xương sống phát lạnh.

Cái này mẹ nó đổ máu gì, đi ra thăm dò di tích chiến trường thượng cổ, lại có sói phía sau có hổ?!

Rõ ràng cho tới nay hắn và Ngụy thị làm việc đều cực kỳ cẩn thận, rốt cuộc là làm thế nào mà bị phát hiện?!

Bên này hắn còn đang hoài nghi nhân sinh, bên kia, Ba Ba Ba bị Đoạt Linh Cấm Cố Trận vây khốn, lại ở trong nháy mắt nhìn thấy đám người kia, ánh mắt liền khóa chặt Liễu Nhược Lam đứng ở phía sau cùng.

Tinh thần vốn uể oải của nó trong nháy mắt phấn chấn lên, tựa như thấy được chân mệnh chi chủ vừa khóc vừa cười rộ lên: "Huyền Linh tỷ tỷ! Huyền Linh tỷ tỷ ngươi quả nhiên tới cứu Ba Ba, Hu hu hu, lão đầu kia khi dễ Ba Ba ~ Ngươi mau đánh chết hắn!"

Nghe Ba Tích khóc lóc kể lể một tiếng thảm thiết, lại nhìn thấy Tà Trận Tiên đứng bên cạnh, vẻ mặt Liễu Nhược Lam có chút hoảng hốt, dường như nhớ tới cái gì đó.

Một cảm xúc giận dữ không thể át trào dâng lên trong lòng nàng, trong nháy mắt ánh mắt của nàng trở nên vô cùng lạnh lẽo, sát khí tỏa ra bốn phía.

Ngọc thủ thon dài lăng không một chiêu, một cỗ lực lượng cường hoành khó nói lên lời giống như Thiên Đạo bao phủ Đoạt Linh Cấm Cố Trận!

"Răng rắc!"

Tỏa liên năng lượng vây khốn Nguyên Thủy thánh kiếm thoáng chốc bị chấn đến vỡ nát, bị nhốt hồi lâu, linh trí cũng trở nên mê man trong khoảnh khắc lại được tự do.

Lúc này nàng giống như nhũ yến ùa về phía Liễu Nhược Lam: "Tỷ tỷ! Ô ô! Ba Ba Ba nhớ đến ngươi rồi!"

Nàng vừa bổ nhào vừa rơi nước mắt, một bộ dáng tiểu đáng thương nhận hết ủy khuất.

Liễu Nhược Lam nắm chặt tay, đón lấy Nguyên Thủy thánh kiếm đang chạy tới, đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tà Trận Tiên, trong hàm răng phun ra một từ: "Muốn chết!"

Trong chốc lát.

Liễu Nhược Lam chém ra một kiếm!

…

Chương 20: Đại hoạch toàn thắng! Liên trảm Chân Tiên cảnh

…

“Oanh!!”

Một đạo kiếm mang kinh thiên đột nhiên xuất hiện, khí thế vô địch chém thẳng về phía Tà Trận Tiên!

Uy thế khủng bố lập tức phóng lên trời.

Không biết từ lúc nào, sau lưng Liễu Nhược Lam xuất hiện một hư ảnh pháp tướng hình người đỉnh thiên lập địa, cùng hiện lên với một người, còn có Nguyên Thủy thánh đồ tản ra khí tức mênh mông.

mênh mông mênh mông, phảng phất ẩn chứa khí tức chí lý của vũ trụ từ phía trên tràn ngập ra, cuối cùng toàn bộ hội tụ đến bên trong đạo kiếm quang này.

Kiếm quang như tuyết, mang theo cỗ ý chí nghiêm nghị thẳng tiến không lùi, tựa như có thể xé rách tinh không, xuyên qua thương khung.

Chỗ kiếm quang đi qua, hư không chấn động, ngay cả không gian chung quanh cũng không chịu nổi, nổi lên từng đạo vết rạn.

Kiếm ý quen thuộc này, uy thế quen thuộc, khiến Tà Trận Tiên phảng phất trong nháy mắt trở lại mười vạn năm trước. Một cỗ hàn ý kịch liệt bò lên lưng hắn, chui vào chân linh của hắn, khiến hắn giống như gặp phải thiên địch, da đầu run lên, toàn thân run rẩy, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt vô cùng.

Huyền Linh thánh nữ điện hạ!

Nàng ta, nàng ta vẫn còn sống?!

Làm người tự mình trải qua cuộc sống ở thời đại kia, không có người nào rõ ràng sự cường đại của Huyền Linh thánh nữ hơn so với hắn, đó là một nữ nhân cho dù chỉ là muốn đứng lên, cũng sẽ làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Dưới sự sợ hãi cực độ, hắn gần như là theo bản năng vung ra một khối trận bàn phòng ngự.

Đó là một trận bàn phòng ngự hình mai rùa, bề ngoài đen xì khắc minh văn huyền ảo, trông thập phần phong cách cổ xưa.

Trận bàn quay tít một vòng trên không trung, trong nháy mắt mở rộng vô số lần. Trận pháp hào quang lóng lánh xuống, một tấm năng lượng hộ thuẫn năng lượng dày nặng không gì sánh được nhanh chóng ngưng tụ mà thành hình, giống như hàng rào kiên cố đem tà trận tiên bảo hộ ở giữa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay sau khi hộ thuẫn ngưng tụ xong, kiếm quang đã chém trúng hộ thuẫn của mai rùa.

"Oanh!!!"

Hư không chấn động mạnh một cái, ba động năng lượng kinh khủng trong nháy mắt nổ bể ra.

Quy giáp hộ thuẫn thoạt nhìn kiên cố vô cùng run rẩy kịch liệt, tựa như tùy thời đều có thể sụp đổ, trận bàn ngăm đen cũng giống như tiếp nhận trọng áp vô cùng to lớn, trên trận bàn có từng vết rạn bắt đầu lan tràn, thanh âm "Răng rắc" rất nhỏ làm cho tà trận tiên tê cả da đầu.

Dưới sóng năng lượng chấn động trùng kích, cho dù là đặt mình trong vòng bảo vệ của trận bàn, Tà Trận Tiên vẫn bị chấn động đến khóe miệng tràn ra một vệt máu tươi.

Hắn không dám tin nhìn Liễu Nhược Lam.

Cho đến giờ phút này, hắn mới chú ý tới tu vi của Liễu Nhược Lam lại là Thần Thông Cảnh hậu kỳ!

Hiện tại Huyền Linh thánh nữ lại mới chỉ là Thần Thông cảnh hậu kỳ?

Trong lòng hắn bỗng nhiên buông lỏng, lập tức lại là một hồi tê cả da đầu.

Chỉ là Thần Thông cảnh hậu kỳ mà thôi, uy lực một kiếm này cũng đã đáng sợ như thế, nếu như nàng đã là Lăng Hư cảnh, một kiếm vừa rồi, chẳng phải là một kiếm trực tiếp chém giết hắn Chân Tiên cảnh?

Trong lúc nhất thời, Tà Trận Tiên sinh ra một cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nhưng mấu chốt nhất không phải cái này, mà là Huyền Linh thánh nữ lúc này đây cũng không phải một người tới, bên người lại là mộ tập một đống tùy tùng thực lực phi phàm.

Lấy tính tình của Huyền Linh Thánh Nữ, là quyết không có khả năng buông tha hắn.

Trong chớp mắt, Tà Trận Tiên chỉ có một ý niệm, đó chính là trốn chạy!

Không có bất kỳ do dự, hắn lúc này liền bỏ lại Vi Đức Minh, Ngụy Thanh Vân hai người lướt mạnh mà lên, chân đạp một cái trận bàn hình thoi, cực nhanh hướng trong hư không lao đi.

"Huyền Linh tỷ tỷ, không thể để cho phản đồ kia chạy mất, hắn cướp đoạt di vật của các đồng bọn!" Ba Ba Khắc lo lắng vạn phần.

"Hừ! Trốn không được."

Trong mắt Liễu Nhược Lam lạnh lẽo thấu xương, dùng ý ngự kiếm, trong nháy mắt đã đuổi theo.

Dưới sự gia trì của Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba, tốc độ của nàng quả nhiên là nhanh như thiểm điện, vậy mà còn nhanh hơn Tà Trận Tiên một đường, trong chớp mắt đã đuổi tới phía sau hắn.

Oanh oanh oanh!

Từng đạo kiếm quang liên tiếp sáng lên trong hư không, năng lượng bạo tạc nổ tung dẫn đến sóng xung kích khủng bố liên tiếp không ngừng, chấn cho không gian run rẩy kịch liệt, phát ra trận trận tiếng nổ vang!

Loại thanh âm này truyền lại, so với không khí truyền bá nhanh hơn nhiều.

Mắt thấy Tà Trận Tiên bị Liễu Nhược Lam đuổi giết tán loạn khắp nơi, hai người Tiên Hoàng và Tiên Tôn đi theo cũng hai mặt nhìn nhau.

Đại phụ Vương thị này cũng bưu hãn quá đi? Chỉ là một Thần Thông cảnh hậu kỳ, vậy mà đuổi theo một Chân Tiên đánh!

Đây quả thực là chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe qua.

Lão tổ Ngụy thị Ngụy Đức Minh cùng Ngụy Thanh Vân càng trợn tròn mắt.

Không phải đã nói chỉ cần xuyên qua đường hầm hư không, kế hoạch liền thành công sao? Như thế nào, tại sao là loại kết quả này?

Mắt thấy một đám đại lão khác dắt tay nhau tới, trái tim bọn họ quả thực giống như rơi vào hố băng, lạnh thấu xương, sắc mặt cũng giống như tro tàn, cứng ngắc tại chỗ không dám động đậy.

Bọn họ biết, đã xong rồi thì coi như xong hết rồi!

Không đơn giản là bọn họ, toàn bộ cơ nghiệp vạn năm của Ngụy thị đều đã xong!

Ngụy Thanh Vân càng nghĩ mãi không ra.

Vì sao? Vì sao lại là Trường Ninh Vương thị này!

Lần trước, bọn họ ngay cả mặt mũi của gia chủ Vương thị cũng không nhìn thấy đã thua trong tay Vương Phú Quý, hôm nay lại là, không hiểu ra sao liền bại. Trường Ninh Vương thị này là xông pha với Ngụy thị bọn họ sao?

Đáng tiếc, lực chú ý của những người khác lúc này căn bản không ở trên người bọn họ.

“Chư vị tiền bối.” Vương Thủ Triết chắp tay nói với xung quanh: “Chỉ dựa vào việc nương tử nhà ta muốn chém giết Tà Trận Tiên, chỉ sợ là lực bất tòng tâm, kính xin chư vị tiền bối đồng loạt động thủ, tốc chiến tốc thắng, để tránh phức tạp.”

Vương Thủ Triết xưa nay chú ý liệu địch rộng rãi, bởi vậy lần này có không ít người đến, có bản tôn của Tiên Hoàng và Tiên Tôn, còn có Đế Hư và Ngộ Đạo, thậm chí ngay cả Thiên Lam lão nhân vừa mới xuất quan đang vội vàng sửa chữa 【Đại hư không di chuyển trận bàn】 cũng bị gọi tới cướp trận.

Cao thủ đều đã gọi hết toàn bộ tới, tự nhiên sẽ không nhìn nương tử một mình đối trận với Tà Trận Tiên.

Cho dù là Tiên Hoàng, cũng cảm thấy Tà Trận Tiên kia thật sự là xui xẻo. Thật vất vả mới làm ra âm mưu quỷ kế một lần, lại

trùng hợp đụng phải Vương Thủ Triết.

Thủ Triết ngươi cứ yên tâm đi. Giao cho bọn ta là được.

Tiên Hoàng triều Vương Thủ Triết thản nhiên cười, giơ tay, lấy ra Hàn Nguyệt Tiên Kiếm liền giết ra ngoài.

Mấy vị cường giả Chân Tiên cảnh khác đương nhiên cũng sẽ không nể mặt Vương Thủ Triết, lập tức lần lượt xông ra, trợ trận cho Liễu Nhược Lam.

Từng có kinh nghiệm liên thủ tác chiến một lần, mấy người phối hợp cũng đã tương đối thuần thục, khôi lỗi của Thiên Khuyết lão nhân phụ trách vật lộn cận thân, cuốn lấy Tà Trận Tiên, Tiên Tôn, Tiên Hoàng và Liễu Nhược Lam chủ công, Đế Hưu Tiên Quân phụ trách phụ công xua tan trạng thái tiêu cực, Ngộ Đạo Tiên Quân phụ trách gia trì tăng biên độ cho các vị, thỉnh thoảng lại ra tay quấy nhiễu tà trận tiên ý đồ không gian nhảy vọt bỏ chạy.

Năm đại cường giả cấp Chân Tiên đồng loạt ra tay, Tà Trận Tiên bị áp chế đến cơ hồ không thở nổi, không đến một lát sau cũng chỉ còn lại phần chật vật chạy trốn.

Sau khi thấy Tà Trận Tiên được sắp xếp rõ ràng, Vương Thủ Triết mới đặt lực chú ý lên người lão tổ Ngụy Đức Minh của Ngụy thị.

Hắn thở dài nói: “Đường đường Ngụy thị, an ổn phát triển không tốt sao? Nếu các ngươi phát hiện ra Tà Trận Tiên trước tiên liền báo cáo sự việc lên Tiên Hoàng, mà không phải vụng trộm hợp tác với hắn, cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế.”

Với nội tình và thể lực của Ngụy thị, mặc dù lần ngã lộn nhào trước đó hơi nặng một chút, cũng sẽ không hoàn toàn suy yếu, an an ổn ổn phát triển nói không chừng còn có thể khôi phục đỉnh phong.

“Thủ Triết gia chủ cần gì phải ở đây châm chọc.”

Ngụy Đức mắt thấy tiên nhân đã đi đánh tà trận tiên rồi, trong lòng khẽ động, rốt cuộc thấy được một đường sinh cơ.

Cổ tay run lên, một thanh đạo khí trường kiếm đã vào tay, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức nhào về phía đám người Vương Thủ Triết.

“Thanh Vân, ngươi chạy mau!”

Trong lúc nói chuyện, uy thế bành trướng từ trên người hắn dâng lên, một hư ảnh pháp tướng khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn, ngay cả Bảo Điển cũng hiện lên đỉnh đầu, rầm rầm bắt đầu lật trang.

Vì tranh thủ một đường sinh cơ cho Ngụy Thanh Vân, hắn vừa ra tay đã dùng hết toàn lực, kiếm quang tung hoành, chiêu chiêu đều chỉ vào mệnh môn của Vương Thủ Triết.

Mà Ngụy Thanh Vân cũng nhanh chóng phản ứng lại, nắm lấy cơ hội cực tốc hướng hư không thông đạo lao đi.

Nhưng mà, hắn vừa mới khẽ động, ” túc địch” Vương An Nghiệp của hắn đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chỉ thấy Vương An Nghiệp một tay chắp sau lưng, ngạo nghễ đứng ở trước mặt thông đạo hư không, tay phải chỉ kiếm, ngàn vạn bảo kiếm từ trong mộ Hư Vô bay ra, trong khoảnh khắc liền hợp thành một kiếm trận khổng lồ trên bầu trời sao trên đỉnh đầu hắn.

Trong đó cầm đầu rõ ràng là Hạo Thiên kiếm hắn mới thu, mà nguyên bản chủ kiếm của kiếm trận là “Thương”, chỉ có thể tội nghiệp nhường địa vị ra ngoài, khuất phục thứ hai.

Từng đợt lại từng đợt kiếm khí từ trong kiếm trận cực lớn tán phát ra, phong mang bức người, uy thế khủng bố chấn động hư không đều mơ hồ chấn động.

Uy lực của kiếm trận đáng sợ như thế, lại thêm tư chất huyết mạch trác tuyệt của bản thân Vương An Nghiệp, đủ để cho hắn đối mặt Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ cũng không sợ hãi.

Nói không khách khí, với thực lực hiện giờ của Vương An Nghiệp, chỉ cần Chân Tiên không ra, hắn đều không sợ.

Đáng thương Ngụy Thanh Vân, chẳng qua chỉ là bình thường, kế thừa Thần Thông cảnh của Bảo Điển mà thôi, làm sao có thể chống lại Vương An Nghiệp?

Chỉ qua mấy hơi thở, hắn đã bị Vương An Nghiệp bắt lại, lấy Thần Hồn Tỏa khống chế rồi.

Mà Ngụy Đức Minh cũng chẳng có kết cục gì tốt.

Không cần người khác ra tay, trong khoảnh khắc Ngụy Đức Minh đánh tới, một cây tiên cung kiểu dáng phong cách cổ xưa dày nặng hiện lên trên đỉnh đầu Vương Thủ Triết.

Đây là một thanh trường cung toàn thân đỏ thẫm, trên thân cung to lớn tựa như có hỏa diễm đang thiêu đốt, ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy một ít đường vân màu vàng lóe lên, nhìn cực kỳ huyền ảo thần bí, khí tức lại càng cường đại không gì sánh được.

Đây là một trong những bảo vật mà Âm Quát Ma Thần đạt được ở siêu không gian hành lang —— ” Xạ Nhật Tiên Cung”.

Dưới sự thôi động của huyền khí và thần niệm của Vương Thủ Triết, Xạ Nhật Tiên Cung đột nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt, trong cơn chấn động của dây cung, một đạo tiễn mang trong nháy mắt bắn ra, kinh hồng liệt liệt, tựa như ngay cả ánh mặt trời trên bầu trời cũng có thể đâm thủng.

Uy thế như thế, so với một kích toàn lực của Lăng Hư cảnh bình thường còn hơn mấy bậc!

Đáng tiếc, huyết mạch của Vương Thủ Triết có mạnh hơn nữa, tu vi cũng chỉ mới bước vào Thần Thông cảnh hậu kỳ mà thôi, còn không thể phát huy ra tất cả uy lực của Xạ Nhật Tiên Cung, nếu không dập đan dược, cũng không thể gánh nổi tác chiến lâu dài với Xạ Nhật Tiên Cung.

Đương nhiên, kết hợp đánh như vậy so với bắn Nhật Tiên Cung thì mạnh hơn không ít. Đừng nhìn những Khí Linh kia ai nấy đều cực kỳ thông minh, nhưng ngoại trừ một số ít lão luyện ra, đại đa số ở phương diện tâm trí đều xa xa không thể so sánh với Nhân tộc.

Hơn nữa một mình treo máy đánh nhau, cũng chỉ có thể dựa vào trữ năng của bản thân Tiên cung, cần vừa đánh vừa hấp thu năng lượng rời rạc ở ngoại giới, đánh một Lăng Hư cảnh cũng rất miễn cưỡng, xa xa không lợi hại bằng lúc có người điều khiển.

Khoảnh khắc nhìn thấy Xạ Nhật Tiên Cung hiện lên, sắc mặt Ngụy Đức Minh cũng thay đổi, đợi mũi tên bắn ra, sắc mặt y càng khó coi tới cực hạn, nhưng đành dốc toàn lực phòng ngự.

“Oanh!!”

Ngụy Đức Minh bị lực lượng khổng lồ chấn cho bay ngược ra ngoài, bị đánh cho miệng phun máu tươi, bị thương không nhẹ.

Thế này vẫn chưa xong.

Không đợi Ngụy Đức Minh kịp phản ứng, phía sau hắn lại xuất hiện một con rối Lăng Hư cảnh đỉnh phong - Vương Tiêu Giáp.

Bị hai mặt giáp công, trên mặt Ngụy Đức Minh cuối cùng cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đương nhiên, hắn cũng không có kết cục tốt đẹp gì, chỉ trong thời gian mấy nhịp thở đã bị đánh ngã xuống đất, bị Vương Tiêu Giáp đeo lên Thần Hồn Tỏa.

Đến đây.

Đám người Ngụy thị tiến đến thăm dò di tích chiến trường thượng cổ toàn quân bị diệt.

Xử lý xong những chuyện nhỏ nhặt này.

Tà Trận Tiên bên kia cũng chiến đấu tới hồi kết.

Trước sau trái phải cũng chẳng qua là nửa nén hương thời gian, Tà Trận Tiên mới chạy ra hơn ngàn dặm, đã bị năm đại Chân Tiên cảnh cộng thêm chiến lực không kém hơn Chân Tiên của Liễu Nhược Lam oanh thành cặn bã.

Lần này, đừng nói thân thể, ngay cả thần hồn cũng không đào thoát, mà bị Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Ba khống chế.

Bởi vì trước đó bị trận pháp vây khốn, dưới thù mới hận cũ, Ba Ba không chút khách khí với tàn hồn của Tà Trận Tiên, kiêu ngạo quát mắng: “Lão già khốn kiếp này, không phải rất kiêu ngạo sao? Khi dễ Ba Ba! Bảo ngươi ngang ngược càn rỡ! Gọi ngươi Anh Anh Anh Anh!”

Mà sau khi tiên thể của Tà Trận Tiên tan vỡ, tất cả nhẫn trữ vật và một ít bảo vật đều rơi ra, bị Liễu Nhược Lam tiện tay bắt lấy.

Cũng đúng vào lúc này.

Cửu Ngục Ma Thần một đường đuổi theo không bỏ đối với "Kẻ trộm" cũng vượt qua một đoạn hư không, trực tiếp một đại thuấn di từ xa cắt tới.

"Ha ha ha ha! Tiểu tặc! Chịu chết đi!"

Thanh âm kiêu ngạo vô cùng từ trong không gian rung chuyển truyền đến, thanh âm chấn động khắp nơi.

Ngay khi tiếng nói vừa hạ xuống.

Thân hình cường tráng của Cửu Ngục Ma Thần khôi ngô cũng từ trong không gian bị xé rách bay ra, vô cùng bá đạo hàng lâm.

Dưới tinh không, hắn giương hai cánh lên cao, ma uy ngập trời không kiêng nể gì cả quét ra, một bộ khí phách tuyệt thế Ma Thần Ma Lâm Thiên Hạ.

Nhưng mà, nó vừa mới từ trong không gian chạy ra, thân hình còn chưa định ra, trong nháy mắt trợn tròn mắt.

Một, hai, ba, bốn, năm… Năm tên có khí tức cường đại đã bao vây lấy nó, trong đó hai người Tiên Hoàng và Tiên Tôn, Cửu Ngục Ma Thần vẫn tương đối quen thuộc… lời nói kiêu ngạo của Cửu Ngục Ma Thần sắp đến bên miệng lập tức dừng lại.

Song phương mắt to trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì.

Gặp quỷ, đây là có chuyện gì?!

Thần niệm của Cửu Ngục Ma Thần quét qua bốn phía, chớp mắt đã phát hiện không đúng.

Trong phiến không gian này, còn có dư âm năng lượng chiến đấu chưa từng tiêu tan, vị tồn tại cường đại còn đang ở trước mắt.

Hiển nhiên, nơi này vừa mới trải qua một trận chiến chém giết, chết hơn phân nửa là kẻ trộm "Ăn cắp" trong Thực Nguyệt Ma Cung.

Dù Cửu Ngục Ma Thần đã là Ma Thần thượng vị, đối mặt với năm vị cường giả Chân Tiên cảnh, trong lòng vẫn có chút chột dạ.

Khí tức bá đạo trên người nó dần dần thu lại, đối với Tiên Hoàng có khí tức cường đại nhất, dùng ngôn ngữ Nhân tộc nói: "Nghệ Thiên Ca, ta chỉ đuổi giết kẻ trộm mà đến, vô tình làm địch với các ngươi. Tạm biệt!"

Nói xong, Cửu Ngục Ma Thần liền lui về sau, điên cuồng xé rách không gian chuẩn bị bỏ trốn.

Nhưng động tác của Ngộ Đạo Tiên Quân cũng không chậm.

Cửu Ngục Ma Thần vừa mới khẽ động, hắn ta đã nhanh tay lẹ mắt bắn ra một mảnh lá ngộ đạo.

Tiên diệp nổ tung, trong nháy mắt tạo thành một phạm vi lĩnh vực hỗn loạn của Thiên Đạo, không gian cũng trở nên vặn vẹo hỗn loạn, động tác Cửu Ngục Ma Thần chạy trốn trực tiếp bị gián đoạn.

"Ha ha ha, thì ra là Cửu ngục a, đến cũng đến rồi, vội vã chạy như vậy làm gì?" Tiên Hoàng vui vẻ cười phá lên: "Hôm nay thật đúng là một ngày tốt lành, còn mua một tặng một!"

Lời còn chưa dứt, Tiên Hoàng liền cầm tiên kiếm Hàn Nguyệt xông tới, hàn nguyệt kiếm quang chói mắt đầy trời bao phủ Cửu Ngục vào bên trong.

Cùng lúc đó, chiến lực của tứ đại Chân Tiên còn lại cũng ăn ý ùa lên, bắt đầu vây đánh Cửu Ngục Ma Thần.

Về phần Liễu Nhược Lam thì lùi ra một chút khoảng cách, cực kỳ khó có được phục dụng một viên Thất phẩm bảo đan hồi khí, trong tay cũng cầm một viên cực phẩm linh thạch nhanh chóng hồi phục huyền khí bị hao tổn.

Trận chiến vừa rồi đại đa số thời gian đều dùng kiếm ý khu động Nguyên Thủy thánh kiếm, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ. Dù sao, đây chính là thánh kiếm, uy lực cường hãn đồng thời tiêu hao cũng lớn hơn nhiều so với tiên kiếm.

Nàng cũng không tiến vào chiến trường chính một lần nữa, mà là yên lặng quan sát trận chiến này.

"Côn Bằng Thiên Ca, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi, ta chỉ không muốn tiến hành cuộc chiến vô vị." Cửu Ngục Ma Thần vừa đánh vừa tức giận rít gào.

Dưới tình huống lấy một địch năm, hắn lại vẫn có thể đánh cho có thanh có sắc, không rơi xuống hạ phong.

Nếu không phải Tiên Hoàng đã là Chân Tiên cảnh trung kỳ, chỉ sợ còn có thể bị Cửu Ngục Ma Thần phản sát một đợt.

"Cửu Ngục ngươi đừng ngây thơ nữa." Trong lòng Tiên Hoàng lập tức khiếp sợ bởi chiến lực khủng bố của Cửu Ngục Ma Thần, đồng thời cũng càng thêm kiên định tín niệm: "Các vị đạo hữu, Cửu Ngục chính là đại địch của Nhân tộc ta. Hôm nay khó khăn lắm mới bị chúng ta bắt được, cho dù có hy sinh cũng phải giữ hắn lại."

"Thiên Ca yên tâm." Tiên Tôn cũng trầm giọng nói: "Nếu thật sự đến thời điểm không thể không đổi một lần, để ta. Ta sơ kỳ đổi một thượng vị Ma Thần, đáng giá!"

Mặc dù mọi người chiến ý sôi sục, nhưng Cửu Ngục Ma Thần không hổ là thượng vị Ma Thần, thực lực mạnh mẽ mà thủ đoạn ùn ùn, hoàn toàn không phải là Tà Trận Tiên lúc trước hoặc là đã chết có thể so sánh.

Nếu không phải Ngộ Đạo Tiên Quân quấy nhiễu và phụ trợ thủ đoạn cực kỳ đặc thù, sợ rằng cho dù bọn hắn liên thủ, cũng rất khó giữ được Cửu Ngục Ma Thần.

Cùng lúc đó.

Đám người Vương Thủ Triết cũng chạy đến chiến trường.

Bất quá tu vi của bọn hắn chung quy vẫn còn kém một chút, không dễ dàng gia nhập chiến trường chủ yếu để quyết chiến với Cửu Ngục Ma Thần, nhưng từ bên ngoài ứng phó là không có vấn đề.

Đầu tiên là Vương An Nghiệp ra tay, đỉnh đầu của hắn hiện ra kiếm trận song cơ bảo điển.

Dưới sự hỗ trợ của Kiếm Cơ Trận Cơ, trong phút chốc đã bày ra kiếm trận mạnh nhất!

Kiếm trận dưới sự dẫn đầu của Hạo Thiên Tiên Kiếm, không ngừng triển khai tấn công kiềm chế Ma Thần Cửu Ngục, ít nhiều cũng làm chậm lại một ít áp lực của Ngũ Đại Chân Tiên.

Mà ánh mắt của Vương Thủ Triết lại vô cùng ngưng trọng.

Hắn bảo Vương Tiêu Giáp bảo vệ mọi người, cũng chuẩn bị tốt Thánh Hoàng chi thủ hộ cùng Thánh Hoàng chi nộ, nhất là người sau, có thể đối với Chân Tiên cũng sinh ra tính uy hiếp cực lớn.

Đây là phòng ngừa Cửu Ngục Ma Thần giật não, liều lĩnh tới giết mấy tiểu bối trẻ tuổi bọn hắn.

Đồng thời, Vương Thủ Triết cũng thúc giục Xạ Nhật Tiên Cung, giống như pháo đài di động tiến hành kiềm chế từ xa với Cửu Ngục Ma Thần.

Ngoài ra, bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của hắn cũng thỉnh thoảng trợ giúp các lộ đại lão, trợ giúp bọn họ khôi phục một ít thương thế.

Về phần Vương Ninh Hi, bên người tuy có "Vương thủ vệ" không ngừng cải tiến tương trợ, nhưng nếu muốn cắt vào chiến trường cao cấp như thế liền lực bất tòng tâm. Hắn cũng thử dùng thiết bị máy móc trong "Khôi Lỗi Tri Chu" dưới háng, phát ra mấy viên "Thiên Phạt Chi Nộ" cỡ nhỏ.

Chỉ tiếc, cho dù là Thiên Phạt Chi Nộ cỡ lớn đối với Thần Thông cảnh lực sát thương đều không đủ, đừng nói loại vũ khí cỡ nhỏ này, càn quét tạp binh quy mô nhỏ còn được, nhưng đối mặt với Ma Thần đường đường, mặc dù chính diện đánh trúng, cũng chỉ là gãi ngứa.

"Ninh Hi, đợi bên cạnh đi." Thiên Cương lão nhân trực tiếp nói: "Đừng làm vướng chân vướng tay ở đây."

Vương Ninh Hi không còn gì để nói.

Bất quá hắn cũng hiểu được sự đáng sợ của Ma Thần thượng vị như Cửu Ngục Ma Thần, trong lòng thầm hạ quyết định. Sớm muộn cũng có một ngày, hắn muốn nghiên cứu ra vũ khí có thể nổ chết Ma Thần thượng vị.

…

Cùng lúc đó.

Liễu Nhược Lam cũng khôi phục chút huyền khí, bắt đầu cầm Nguyên Thủy thánh kiếm trong tay, thỉnh thoảng lại cắt vào chiến trường.

Có Nguyên Thủy Thánh Kiếm trong tay, sức chiến đấu nàng vốn cường hoành có thể nói là đạt được tăng phúc thật lớn, kiếm ý cũng là đạt được tăng cường thật lớn, uy hiếp tạo thành đối với Cửu Ngục Ma Thần có thể nói là gần với Tiên Hoàng Thương Thiên Ca.

Bị nhiều người vây quanh vây đánh như vậy, Cửu Ngục Ma Thần càng đánh càng không có tính khí, bắt đầu không ngừng tìm kiếm cơ hội bỏ chạy, vừa chiến vừa lui về phía Thực Nguyệt Ma Cung, ý đồ tìm kiếm hai đại Ma Thần khác đến trợ trận.

Chỉ cần có chúng nó hỗ trợ, cán cân thắng bại trong nháy mắt sẽ nghiêng về phía nó.

Chỉ tiếc.

Xích Viêm Ma Thần và Ma Thần Mặc Vũ Ma Thần suất lĩnh đại quân Ma tộc, lúc này cũng gặp phải phiền toái cực lớn.

Thủ lĩnh ba chủng tộc hư không, lúc trước bởi vì có Cửu Ngục Ma Thần áp chế mà không dám ngoi đầu lên, lúc này thừa dịp Cửu Ngục không có ở đây, lúc này dứt bỏ thù hận vốn có của chủng tộc liên hợp lại, triển khai phản công Ma tộc đại quân.

Trận chiến này đánh tới mức tối tăm mặt mũi, song phương tử thương vô cùng nghiêm trọng, Xích Viêm Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần cũng bị thủ lĩnh ba chủng tộc hư không liên thủ áp chế, không phát huy ra tác dụng quá lớn.

Cục diện như vậy khiến Cửu Ngục Ma Thần rơi vào tuyệt vọng, nếu cứ tiếp tục bị dây dưa như vậy, chỉ sợ sẽ phải chết ở địa phương quỷ quái này.

Cửu Ngục Ma Thần có thể rong ruổi Ma giới lâu như vậy, trở thành một trong những Ma Thần có thực lực mạnh mẽ nhất, đương nhiên không phải hạng người thiếu quyết đoán.

Ngay lập tức, nó quyết định thật nhanh, truyền tin tức về hai đại ma thần Xích Viêm và Mặc Vũ lập tức rút lui, cùng lúc đó, máu huyết trong người nó cũng sôi trào lên.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!”

Trong tiếng nổ tung của lân giáp dày đặc, không ngừng có huyết khí nồng đậm phiêu tán ra, gần như là trong khoảnh

khắc, thân ảnh Cửu Ngục Ma Thần đã bị bao phủ trong huyết sắc, sau đó mọi người chấn động mạnh lui đánh nhau, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu tinh màu máu biến mất trong tinh không.

"Thiên Ma Huyết Độn"!

Đây là một trong những bí pháp của Cửu Ngục Ma Thần nhất mạch, sau khi sử dụng có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra tốc độ đáng sợ, thậm chí có thể xuyên qua không gian, cái giá phải trả chính là tiêu hao tinh huyết bản thân khi sử dụng, có thể nói là lấy mạng ra đốt, sau khi sử dụng thường thường sẽ có di chứng vô cùng nghiêm trọng, suy yếu một đoạn thời gian rất dài.

Ước chừng mấy chục vạn dặm sau, Cửu Ngục Ma Thần mới từ trong không gian vặn vẹo ngã xuống.

Lúc này tinh thần nó đã sớm không còn phấn chấn như lúc đầu, lân giáp mặt ngoài thân thể to lớn vỡ vụn, huyết sắc loang lổ, ngay cả sắc mặt cũng trở nên trắng bệch hư nhược, thoạt nhìn tựa như sắp chết rồi.

Chiến dịch như thế, sợ là ít nhất trăm năm cũng khó có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong.

"Nhân tộc ghê tởm, chính là Chử Thiên Ca đáng ghét!" Cửu Ngục Ma Thần hồi tưởng lại vẻ chật vật trước đó, không nhịn được tức giận gầm lên: "Bổn tọa tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ với các ngươi!"

Đáng tiếc, mặc dù ngoài miệng kêu gào hung hăng, cục diện trước mắt nó vẫn vô lực xoay chuyển, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất rút lui.

Cửu Ngục Ma Thần bên này đơn thương độc mã chạy rất nhanh, lại khổ cho Xích Viêm và Mặc Vũ hai đại ma thần, bọn chúng mang theo tàn quân không ngừng vừa đánh vừa lui, tử thương rất nhiều. Thật vất vả mới thoát khỏi sự đuổi giết của các chủng tộc hư không, nhưng số tàn quân còn lại đã lác đác không có mấy, không đủ ngàn ma, vả lại mỗi người thương thế rất nặng, sĩ khí cực kỳ sa sút.

Mà đúng vào lúc này, đoàn đội Tiên Hoàng "Bách Thiên Ca" đuổi giết Ma Thần Cửu Ngục không thành đã bắt đầu truy sát

hai đại Ma Thần Xích Viêm và Mặc Vũ dưới đề nghị của Vương Thủ Triết.

Mặc Vũ Ma Thần chạy trốn tương đối nhanh, nhưng Xích Viêm Ma Thần lại không có tốc độ như nàng, vận khí không tốt cùng một nhóm tàn quân bị Chân Tiên Kỳ Thiên Ca chặn lại.

Cũng không lâu lắm, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam cũng điều khiển Huyền Linh toa chạy đến chiến trường.

Đây là một trận chiến nghiền ép không có gì bất ngờ.

Xích Viêm Ma Thần liên tục mang theo hơn ngàn tàn quân, được mai táng vĩnh viễn trong vùng loạn lưu tinh thần này. Ma giới "Cửu Đại Ma Thần", đến lúc này lại một lần nữa biến thành "Bát Đại Ma Thần".

Ngay lúc tàn quân Xích Viêm Ma Thần bị tiêu diệt, tam đại hư không chủng tộc cũng cảm thấy hình thức không ổn.

Tinh thần loạn lưu này đã không yên ổn, hơn nữa tộc đàn đã gặp đả kích cực lớn, chỉ sợ không phải là đối thủ của đám Nhân tộc hung hãn kia.

Chúng nó gần như đồng thời phản ứng lại, bắt đầu lặng lẽ lui lại, chuẩn bị di chuyển vĩnh viễn rời khỏi ngôi sao đáng sợ này.

Chỉ có Hư Không Phù Long tộc, lúc di chuyển đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Đợt này bọn chúng tổn thất quá nghiêm trọng, toàn tộc chỉ còn lại hơn trăm con rồng bay trong hư không.

Nhưng chúng lại tham luyến "lượng lớn thực vật" đánh chết đợt này, trước khi đi còn không quên đem đủ loại thi thể " gói mang đi", chuẩn bị ăn trên đường di chuyển dài dằng dặc.

Kết quả bởi vì hành vi này làm chậm trễ thời gian, cộng thêm mang theo bao lớn bao nhỏ đi quá chậm, bọn chúng đã bị Huyền Linh Toa chặn lại.

Đến lúc này.

Thủ lĩnh Phù Long Vương hư không phù long mới hối hận không kịp, phô trương thanh thế đối với Huyền Linh toa rít gào, giống như đang biểu đạt, Hư Không Phù Long nhất tộc chúng ta cũng không phải dễ trêu.

Trong Huyền Linh toa.

Vương Thủ Triết trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, trong thoáng chốc như thấy được đại chất nữ: "Những hư không phù long này đầu óc là phát triển như thế nào? Vì miếng ăn… rõ ràng cứng rắn khiến tộc đàn lâm vào tuyệt cảnh…"

"Hì hì hì!" Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Ba hóa thành tiểu cô nương ngồi trên vai Liễu Nhược Lam, bàn chân nhoáng lên một cái, cười tủm tỉm nói: "Trí tuệ của chủng tộc Hư Không là tương đối thấp, nếu không chúng sẽ không thuộc chủng tộc hư không, mà là hư không văn minh. Nhưng mà rồng bay trong hư không này, đích thật là tham ăn, bình thường ta gọi chúng nó là tham ăn rồng. Nhưng cũng không trách chúng nó hình thể khá lớn, tiêu hao cũng rất lớn, nếu không chuẩn bị nhiều đồ ăn, trong quá trình di chuyển dài dằng dặc không chừng sẽ chết đói hơn phân nửa tộc đàn."

Vương Thủ Triết tâm niệm vừa động: "Ba Ba, ngươi quen thuộc với những chủng tộc hư không này?"

"Khẳng định rất quen thuộc a, ta thường xuyên đánh chúng nó." Ba Ba nhấc bộ ngực nhỏ lên, vẻ mặt kiêu ngạo, "Mặc dù ta đơn độc đấu với Hư Không Phù Long Vương có chút khó khăn, nhưng không chịu nổi tộc đàn của chúng nó nhiều a, ta cắt mấy con nhỏ liền chạy, bọn chúng dùng ta một chút biện pháp cũng không có. Cho nên, tam đại tộc quần đều tương đối sợ ta."

"Vậy được, ngươi trao đổi với Long Vương hư không kia." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Nếu như nó nguyện ý đầu hàng, chúng ta có thể giữ lại tộc đàn của bọn chúng không chết."

"Giao lưu không thành vấn đề, nhưng sao ta phải nghe lời ngươi?" Ba Ba đánh giá Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Mặc dù dáng dấp ngươi rất tuấn tú, nhưng Ba Ba đã danh hoa có chủ, ta sinh là kiếm của Huyền Linh tỷ tỷ, chết là kiếm hồn của Huyền Linh tỷ tỷ."

"Bởi vì, Huyền Linh thánh nữ tỷ tỷ nhà ngươi là nương tử của ta." Vương Thủ Triết cười nói.

“Cái gì?” Ba Ba Ba như bị sét đánh, khiếp sợ mà sợ hãi nhìn Liễu Nhược Lam, “Huyền Linh tỷ tỷ, không phải tỷ ghét nhất là đàn ông thối tha sao? Tỷ lập gia đình rồi, đó không phải là, không phải là muốn ngủ với đàn ông kia sao? Ô ô, thật đáng sợ!”

“Đáng sợ cái gì?” Tiên Hoàng Kỳ Thiên Ca nhịn không được liếc mắt một cái, nhả rãnh nói, “Thánh nữ và Thủ Triết nhà ngươi đều đã sinh sôi ra một tộc đàn rồi.”

Tộc đàn sinh sôi nảy nở?

Sóng gợn giống như là nhận lấy đả kích cực lớn, ngây ra như phỗng.

Thánh nữ tỷ tỷ thuần khiết của nàng, bị làm bẩn rồi!

…

Chương 21: Thu hoạch lớn! Một đợt lớn mập mạp…

…

Liễu Nhược Lam thấy vẻ mặt như vậy, không khỏi cong ngón tay búng một cái lên đầu nàng.

“Keng!”

Một tiếng tinh thiết giao nhau vang lên, thân kiếm rung động, ẩn chứa ba động Nguyên Thủy Thiên Đạo.

Ba Ba Ba “a” một tiếng, ôm đầu ủy khuất lo lắng nói: “Huyền Linh tỷ tỷ, tỷ gõ gõ đầu làm cái gì?”

“Hỗn Độn hóa âm dương, nam nữ kết hợp với tộc đàn sinh sôi nảy nở, vốn dĩ chính là đại đạo căn nguyên của vũ trụ.” Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam liếc nàng một cái: “Ta và phu quân Cầm Sắt Tương Hòa chính là lẽ thường, ngươi cảm thấy xấu hổ đến mức nào?”

“Ô ô.” Ba Ba Tích Phấn Phấn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn, ủy khuất vạn phần, “Thánh nữ tỷ tỷ, không nghĩ tới mười vạn năm không gặp, da mặt của ngươi trở nên dày hơn. Lúc trước ngươi, có nam tử tùy tiện nhìn ngươi một chút, ngươi cũng sẽ nhịn không được đánh người.”

“Đó là ta không gặp phu quân.” Liễu Nhược Lam quyến rũ nhìn Vương Thủ Triết.

“Lời này của nương tử ta thích.” Vương Thủ Triết hài lòng đỡ lấy vai Nhược Lam: “Nương tử vốn là tiên trên trời, Thủ Triết có thể cưới được nương tử, không biết là phúc phận tích bao nhiêu năm.”

“Ta có thể gả cho phu quân mới là may mắn lớn nhất.” Trong mắt Liễu Nhược Lam cũng lộ ra vẻ nhu ý.

Hai tiểu bối Vương An Nghiệp, Vương Ninh Hi nghe vậy run rẩy một chút, vội vàng quay đầu đi.

Lời nói tình cảm giữa lão tổ gia gia và lão tổ nãi nãi, vô luận nghe bao nhiêu lần cũng sẽ cảm thấy vừa xấu hổ vừa buồn

nôn, bọn họ vẫn còn thích thú trong đó.

“Khụ khụ! Các ngươi thả cẩu lương phải có chừng mực a.” Tiên Hoàng Kỳ Thiên Ca ở một bên cũng ho khan, trợn trắng mắt: “Mọi người đều là đại nhân vật, công việc bận rộn, tranh thủ thời gian xử lý hậu sự một chút. Nhược Lam muội muội, ngươi gọi Ba Ba Nghe lời!”

Thấy Nguyên Thủy Thánh Kiếm, nói thật lòng của Tiên Hoàng cũng rất hâm mộ, nếu nàng có một thanh Thánh Kiếm, một mình đối đầu với Cửu Ngục Ma Thần cũng có thể chu toàn một chút, ít nhất có thể ngăn chặn được nó.

Chỉ tiếc, nàng chỉ có tiên kiếm Hàn Nguyệt tổ truyền.

Nghe nói Thánh Hoàng ngược lại có Thánh khí, không biết có phải hay không đã lưu lại bên trong Thần Vũ Thiên Khư? Bất quá mặc dù có, hơn phân nửa cũng không tới phiên nàng, vẫn là nghĩ biện pháp hảo hảo kiếm tiền, đến lúc đó thông đạo Thánh vực mở ra sau đó đi Thánh vực kiếm một kiện, làm truyền gia bảo cho Kỳ thị.

“Hiềm Ba, tiếp theo ngươi phải nghe theo lời phu quân ta, lời hắn nói đại biểu cho ý chí của ta.” Liễu Nhược Lam phân phó.

“Vâng, Huyền Linh tỷ tỷ.”

Ba Ba Lư ủy khuất gật gật đầu.

Mặc dù nàng không có hảo cảm gì với kẻ làm bẩn Thánh nữ Vương Thủ Triết này, nhưng nếu Thánh nữ tỷ tỷ đã lên tiếng, cho dù nàng không cam lòng, cũng vẫn chỉ có thể thành thành thật thật nghe lời.

Kế tiếp.

Vương Thủ Triết bắt đầu để Ba Ba giao thiệp với đàn Phù Long bị vây khốn trong hư không.

Đàn Phù Long tuy sợ chết, nhưng chung quy là tộc đàn Hư Không dã trường đã quen, chỉnh thể cũng không phải quá thông minh, bởi vậy muốn để cho chúng đầu hàng thần phục thì độ khó cực lớn.

“Vậy thì đổi cách suy nghĩ.” Vương Thủ Triết suy nghĩ nói: “Vừa rồi ta cũng từ xa nhìn thoáng qua Thực Nguyệt Ma Cung, thứ này quá lớn, muốn lấy lại không dễ dàng. Mà hình

thể hư không phù long rất lớn, khí lực không nhỏ, còn am hiểu phi độn trong hư không.”

“Nếu như chúng nó nguyện ý hỗ trợ kéo Thực Nguyệt Ma Cung, ta không những có thể tha thứ cho chúng nó, còn có thể cho chúng nó giữ lại những đồ ăn này, hơn nữa đồng ý chúng nó tiếp tục sinh hoạt khoái hoạt trong tinh thần loạn lưu này.”

Lập tức, Ba Ba Khắc thuật lại những ý tứ này cho Hư Không Phù Long Vương.

Lần này Phù Long Vương động tâm, cùng mấy vị Phù Long trưởng lão thập nhất thập nhị giai gào khóc ô ô thương lượng một phen, cảm thấy phương án này có thể thực hiện.

Bất quá, phải thêm tiền!

Ý tứ là những thực vật này, vốn là chúng liều mạng cướp đoạt, không thể tính, muốn để chúng làm việc, phải cho ăn ngoài định mức.

Vương Thủ Triết nghe xong lại vui vẻ. Hắn cũng không sợ đối phương tham lam, chỉ sợ đối phương không có nhu cầu.

Ngay lập tức, hắn liền đem quyền đàm phán giao cho Vương An Nghiệp, để cho hắn cùng tộc đàn phù long hư không tiếp tục tranh cãi.

Việc này không khó, chính là cần tốn thời gian và công phu mài nước, ít nhất phải mài đến làm cho Phù Long nhất tộc cảm giác là chiếm tiện nghi, lại không thể để cho chúng nó kiếm lấy thực vật quá dễ dàng.

Quá dễ dàng cho chúng no bụng, ngược lại sẽ khiến chúng không biết quý trọng.

Mà đám người Vương Thủ Triết thì nhân lúc này bắt đầu quét dọn chiến trường.

Thứ đầu tiên cần xử lý, tự nhiên là Thực Nguyệt Ma Cung.

Đây chính là tọa giá của Thực Nguyệt Ma Chủ lúc trước, hàm lượng kỹ thuật cực cao, mặc dù đã hủy, vẫn như cũ là bảo bối, cũng là cực kỳ quan trọng trong lần thu hoạch này.

Liễu Nhược Lam liền gọi Huyền Linh toa tới.

Hôm nay Tà Trận Tiên đã chết, mà Liễu Nhược Lam cũng trở về, quyền chưởng khống Huyền Linh Toa tự nhiên lại trở về trong tay Liễu Nhược Lam.

Dưới sự điều khiển của Liễu Nhược Lam, Huyền Linh Toa rất nhanh đã bay đến phụ cận Thực Nguyệt Ma Cung.

Xa xa nhìn thấy vết nứt kiếm khổng lồ mà khủng bố ở giữa ma cung, Tiên Hoàng và các cường giả Chân Tiên cảnh nhịn không được hít một hơi khí lạnh, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Liễu Nhược Lam, ánh mắt rõ ràng có chút thay đổi.

Tuy rằng bọn họ đã sớm đoán được thân phận của Liễu Nhược Lam, vừa rồi cũng đã xác nhận nàng chính là Huyền Linh thánh nữ chuyển thế.

Nhưng mà, chung quy bọn hắn chưa từng trải qua thời đại đó, cũng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy thực lực của cường giả Đại La cảnh, đối với thực lực chân chính của thánh nữ Huyền Linh đều đến từ tin vỉa hè, tự nhiên cũng không có nhận thức gì về bản thân.

Cho đến giờ khắc này.

Nhìn thấy vết kiếm đáng sợ này, dù bọn hắn đều đã là cường giả Chân Tiên cảnh, cũng nhịn không được cảm thấy tê cả da đầu, lưng lạnh toát, từ trong kẽ xương bắt đầu bốc lên hàn ý.

Một kiếm này thật đáng sợ.

Lấy thực lực của bọn họ, nếu chống lại một kiếm này, sợ là chỉ có một kết cục tan thành tro bụi.

Mà tràng cảnh trước mắt, cũng không ai không nói rõ thảm thiết và gian nan của trận chiến lúc trước.

Đại khái, cũng chỉ có thực lực mạnh mẽ như thế, mới có thể ở dưới tình huống địch chúng ta ít, phe mình còn ra phản đồ, vẫn như cũ ngăn cơn sóng dữ, cứng rắn đem phần lớn Ma binh của Thực Nguyệt Ma Chủ cùng tuyệt đại bộ phận thủ hạ của nó lưu lại trong mảnh hư không này.

Cũng giết ra một đường sinh cơ cho Nhân tộc trong thế giới Thần Võ.

Nói thật, hiểu biết đối với đoạn lịch sử năm đó càng nhiều, bọn họ cũng càng ngày càng cảm nhận được tình cảnh lúc

trước của Nhân tộc gian nan cỡ nào.

Trong tuyệt cảnh như vậy, nhân loại có thể sinh tồn, giữ lại hỏa chủng văn minh, cũng ở trong phiến thổ nhưỡng này một lần nữa nẩy mầm sinh trưởng, một lần nữa thành lập văn minh mới, đây cũng đã không phải kỳ tích có thể hình dung, đây là vô số kỳ tích chồng chất, mới có kết quả hôm nay.

"Thiên Cương Lưu Ảnh Bàn đâu? Các ngươi ai mang theo Thiên Cương Lưu Ảnh Bàn?" Tiên Hoàng chợt phản ứng lại, bắt đầu lật trữ vật giới chỉ của mình ra.

Nàng phải quay lại cảnh này, mang về cho sử quan trong gia tộc, bổ sung toàn bộ đoạn lịch sử thất lạc này. Sự nỗ lực của các bậc tiền bối không thể bị mai một, mà những phản đồ kia, cũng nên bị đóng ở trên cột sỉ nhục lịch sử.

"Được rồi, ngươi đừng bận nữa, để ta." Thiên Lam lão nhân thở dài, "Thực Nguyệt Ma Cung này ẩn chứa rất nhiều kỹ thuật đỉnh cao của Ma tộc, đáng để nghiên cứu kỹ càng. Đợi lát nữa Ninh Kham theo ta cùng đi vào dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi chép tất cả chi tiết trong Thực Nguyệt Ma Cung, thuận tiện viết cho Tiên Hoàng bệ hạ một ít tư liệu lịch sử, quay đầu lại truyền cho nàng."

Làm lão nhân từ thời đại đó một mực tồn tại đến bây giờ, hắn tuy bởi vì bị phong ấn quan hệ, bỏ lỡ rất nhiều cốt truyện, nhưng đối với nhân tộc của thế giới Thần Võ có thể tồn tại đến nay có bao nhiêu khó khăn, đại khái là không có người nào cảm xúc sâu sắc hơn hắn rồi.

Đối với yêu cầu này của Thiên Cương lão nhân, Vương Ninh Hi tất nhiên là đồng ý.

Rất nhanh, hai người đã tiến vào Thực Nguyệt Ma Cung, bắt đầu thăm dò trước một bước.

Sau một phen kiểm tra, hai người coi như là kiến thức được thiết kế tiên tiến và cường đại trong Thực Nguyệt Ma Cung.

Bởi vậy có thể thấy được, Ma tộc ngoại trừ thực lực cá nhân cường đại ra, ở một ít ngoại vật chế tạo cũng không yếu. Đương nhiên, khả năng lớn hơn chính là bản thân Ma tộc tuy rằng không am hiểu chế tạo, nhưng lại có thể khống chế cùng chinh phục những chủng tộc am hiểu chế tạo kia.

Thuận tiện giải thích vì sao lúc trước Thần Vũ Thánh Hoàng đồng quy vu tận chiến lược, mức độ văn minh trong nội bộ Ma tộc bị thoái hóa vô cùng lợi hại.

Trái lại Nhân tộc, dưới sự tích lũy của thời gian, cũng coi như là chậm rãi nhặt lên một ít trình độ văn minh, ít nhất tiến trình so với Ma tộc nhanh hơn không ít.

Vương Ninh Hi và Thiên Cơ lão nhân, cặp thầy trò này càng thăm dò, càng hưng phấn, dần dần hoàn toàn ném những người khác ra sau đầu, bắt đầu chui vào bên trong tiến hành các loại nghiên cứu.

Vương Thủ Triết thấy tình huống dần dần không thích hợp, vội vàng kêu ngừng, để bọn họ không quản chuyện khác trước, nghiên cứu một chút làm sao mở Thực Nguyệt Ma Cung rồi nói sau.

Thực Nguyệt Ma Cung này tuy rằng suýt chút nữa bị chém thành hai nửa, nhưng kết cấu chủ thể vẫn còn, tu bổ nói không chừng còn có thể sử dụng.

Đại não nóng rực của Thiên Thương lão nhân và Vương Ninh Hi lúc này mới hơi tỉnh táo một chút, sau đó bắt đầu tập trung tinh lực nghiên cứu hệ thống động lực.

Đáng tiếc, trải qua một thời gian ngắn thăm dò và nghiên cứu, hai người tuy rằng hiểu rõ hệ thống động lực khởi động như thế nào, lại phát hiện trải qua trận chiến mười vạn năm trước, cùng với mười vạn năm tẩy lễ, hệ thống động lực đã hư hao hơn phân nửa, hơn nữa bởi vì lâu dài không được bổ sung năng lượng, không đơn giản là hệ thống động lực, cả tòa Thực Nguyệt Ma Cung này đều đang trong trạng thái nửa tổn hại, mặc dù có thể khởi động, tốc độ cũng sẽ trở nên vô cùng chậm chạp.

Cũng may phía Phù Long hư không, trải qua một loạt đàm phán lôi kéo của Vương An Nghiệp, Hư Không Phù Long rốt cục đáp ứng lấy chút đồ ăn làm giá, trợ giúp Nhân tộc kéo Thực Nguyệt Ma Cung.

Theo Thực Nguyệt Ma Cung chậm rãi khởi động, lấy tốc độ rùa để đẩy mạnh, Hư Không Phù Long tộc cũng gia nhập “Tổ động lực”.

Dưới sự dẫn đầu của Hư Không Phù Long Vương, hàng trăm đầu hư không phù long còn sót lại xếp thành hàng chỉnh tề phía trước kéo động Thực Nguyệt Ma Cung, tràng diện quả nhiên là tráng lệ.

Trong hư không, chỗ tốt duy nhất đại khái cũng chỉ là lực cản nhỏ. Bất kỳ vật thể nào một khi động đậy là có thể dựa vào vận động quán tính.

Có Huyền Linh Toa mở đường ở phía trước, hơn nữa Vương Ninh Hi và Thiên Khuyết lão nhân quy hoạch lộ tuyến, Thực Nguyệt Ma Cung bắt đầu chậm rãi tiến lên trong hư không, kiên định hướng về phía "Trấn Ma Đô Hộ Phủ" Đại Càn ngoại vực chiếm lĩnh.

Đáng tiếc, bởi vì khoảng cách tương đối xa xôi, mà tốc độ Thực Nguyệt Ma Cung cũng tương đối chậm chạp, sợ là còn cần chờ đợi một thời gian, Trấn Ma Đô hộ phủ bên kia mới có thể nhận được Thực Nguyệt Ma Cung.

Sau khi nhàn rỗi.

Vương Thủ Triết thống kê xong chiến lợi phẩm, bắt đầu phân phối chiến lợi phẩm.

Thứ đáng giá nhất đương nhiên phải là Thực Nguyệt Ma Cung.

Ma Cung cấp bậc so với Nhân Tộc Tiên Cung còn cao hơn một bậc, vấn đề duy nhất chính là cần tiêu hao đại lượng tài nguyên, tài phú, cùng với thời gian, đi tu sửa từng chút một.

Một khi tu kiến cải tạo hoàn thành, nó sẽ là một tòa thành lũy chiến tranh có thể du động chinh chiến trong hư không.

Mọi người thương lượng một chút, cuối cùng nhất trí cho rằng, đây là ma cung lúc trước "Huyền Linh thánh nữ" trả giá cả sinh mệnh đánh xuống, tự nhiên thuộc sở hữu của Vương thị.

Ngoài ra, thứ đáng giá thứ hai đương nhiên là Nguyên Thủy thánh kiếm. Nhưng đây vốn là vật của thánh nữ Huyền Linh, đương nhiên thuộc về Liễu Nhược Lam, cũng không ai mặt dày đi cướp.

Xuống chút nữa là 【Bí Trận Tiên Kinh】 mà Tà Trận Tiên Tôn tuôn ra, "Ma Kiếm Tiên Kinh" chiến tử lưu lại, một thanh

chiến chùy, cộng thêm một tinh thể hình tròn, cùng với một nhẫn trữ vật cấp Tiên Khí, còn có thi thể và thần hạch của Xích Viêm Ma Chủ sau khi chết lưu lại.

Nhẫn trữ vật cấp Tiên Khí không nghi ngờ chút nào, đó là nhẫn trữ vật của Huyền Linh thánh nữ sau khi chết trận lưu lại.

Trong trận đại chiến kia, thân thể Huyền Linh Thánh nữ tan thành tro bụi, Ma Thực tôn giả chỉ kịp cứu tàn hồn và chân linh của nàng ta, lúc này mới bất đắc dĩ đem nàng ta dùng bí pháp phong ấn trong đạo thai chuyển thế.

Dựa theo lý luận luân hồi, hành vi này thật ra không thể coi là đầu thai chuyển thế bình thường, mà là "Lược nhập".

Bởi vì Chân Linh của Huyền Linh Thánh Nữ từ đầu đến cuối đều không có tiến vào Luân Hồi Trường Hà, mà là mượn phong ấn "Lừa gạt" qua Thiên Đạo pháp tắc.

Đây cũng là lý do vì sao Ba Ba Khắc một mực kiên định cho rằng Huyền Linh tỷ tỷ sẽ trở lại tìm nàng, mà Ba Ba Ba những năm gần đây, cũng một mực tận tâm tận trách yên lặng nhìn di vật của Huyền Linh thánh nữ lúc trước.

Nhẫn trữ vật tiên khí vẫn trả lại cho Liễu Nhược Lam.

"Thủ Triết à, bản hoàng tuy rằng hiểu được An Nghiệp cần 【Bí Trận Tiên Kinh】 và 【Vạn Kiếm Tiên Kinh】 để thăng cấp." Tiên Hoàng trông mong nói, "Nhưng Chử thị đến bây giờ, chỉ là một quyển Hàn Nguyệt Tiên Kinh, có phải quá khó coi hay không? Lại nói, một đợt này của ta cũng coi như là chủ lực đi, nhưng ngươi phải xem phân phối~"

Lời còn chưa nói xong.

Liễu Nhược Lam ở ngay trên nhẫn trữ vật lau một cái, trong tay xuất hiện một cái bình to bằng ngón cái, ném cho Tiên Hoàng nói: "Ngươi xem cái này trước đã."

Tiên Hoàng trong lòng vừa động, mở chai ra, lúc này kinh hỉ nói: "Đây, đây là Hỗn Độn Bản Nguyên? Hình như có một hai ba bốn… Năm tia ~ năm tia!"

Đối với Tiên Hoàng mà nói, quan trọng nhất là cái gì? Đương nhiên là thọ nguyên và thanh xuân! Chỉ cần có hai thứ này, liền đại biểu cho khả năng vô hạn. Đủ năm tia Hỗn Độn Bản

Nguyên, ít nhất có thể để cho nàng sống thêm một ngàn mấy trăm năm, hơn nữa còn có thể khôi phục càng thêm trẻ tuổi.

Bảo vật như vậy, Ngộ Đạo Tiên Quân cùng Đế Hưu Tiên Quân ngược lại cũng không có cảm xúc quá lớn, bọn hắn bởi vì đặc tính chủng tộc, thọ nguyên vốn là so với Nhân tộc trưởng rất nhiều. Cho dù là Đế Hưu bề ngoài thoạt nhìn đã già nua, trên thực tế thọ nguyên cũng rất nhiều.

Mà hai mắt Tiên Tôn và Thiên Cương lão nhân lại có chút tái nhợt.

Vật này quá trọng yếu, đặc biệt là Thiên Cương lão nhân, thọ nguyên Chân Linh sắp hao hết, vậy càng là bảo vật vô giá.

"Thật ra tư chất của ngươi không kém." Liễu Nhược Lam nhìn Tiên Hoàng, giọng điệu có vài phần tiếc hận: "Chỉ tiếc sinh ra trong thế giới Thần Võ tài nguyên tương đối thiếu thốn, nhưng dù vậy, ngươi cũng có thể tấn thăng Chân Tiên trung kỳ, thật sự là rất không dễ dàng."

"Nhược Lam muội muội, không, tỷ tỷ." Tiên Hoàng vô cùng thân thiết cọ qua, cười nịnh nói: "Bổn nguyên Hỗn Độn này của ngươi từ đâu mà có? Còn có dư hay không?"

"Thiên Ca tỷ tỷ chớ có tham lam." Thân hình Liễu Nhược Lam lóe lên liền trốn sau lưng Vương Thủ Triết: "Hỗn Độn bản nguyên chính là vật trân quý nhất trong thế giới mênh mông, ngay cả Thánh Tôn cũng vô cùng quan tâm, ban đầu ta cũng chỉ ngẫu nhiên có được một ít ở trong di tích. Ta lại phân phối một chút thì sẽ không còn nữa."

Nói xong, nàng lại bắn ra hai cái bình nhỏ, phân biệt cho Tiên Tôn và Thiên Cương lão nhân.

Nhưng bình của Tiên Tôn chỉ có hai tia, bình kia của Thiên Cương lão nhân lại có ba tia. Nhưng cho dù như vậy, cũng khiến bọn họ vô cùng kích động: "Hào khí của Thánh Nữ điện hạ!"

Nhất là Thiên Lam lão nhân, kích động đến mức ngay tại chỗ tiến hành một vòng tâng bốc oanh tạc đối với Liễu Nhược Lam: "Khó trách lúc trước những gia hỏa kiệt ngạo bất tuần kia, đều nguyện ý đi theo Thánh Nữ điện hạ, lão phu nếu không phải bị phong ấn, khẳng định cũng là lấy điện hạ làm

thiên lôi sai đâu đánh đó, cùng nhau thu thập Thánh Hoàng lão cẩu.”

Thứ này đối với Thiên Cương lão nhân quá quan trọng.

Trạng thái của hắn quá mức đặc thù, có thể dựa vào Chân Linh ngủ say để làm chậm tiêu hao, tuổi trẻ một ngàn năm, hắn thậm chí có thể sống hơn ngàn vạn năm.

Vương Thủ Triết nghe Thiên Cơ lão nhân nói, da mặt giật giật, suýt chút nữa không nhịn được bật cười.

Nếu như là trước kia, lời này không có bất kỳ tật xấu nào. Nhưng hôm nay, Thánh Hoàng cũng đã thành công chuyển thế.

Cũng không biết tiểu tử Bảo Thánh kia tương lai sau khi biết thân phận kiếp trước của mình, nghe được có nhiều người cả ngày nhớ thương muốn trừng trị hắn, sẽ là cảm thụ thế nào?

Hắc~ Hi vọng tiểu tử kia có thể chịu đựng được!

“Đồ vật là đồ tốt, nhưng lần này phiền toái lớn rồi.” Tiên Hoàng Mang Thiên Ca hưng phấn qua đi, lại lộ ra vẻ khó xử: “Mấy năm nay ta vẫn chưa truyền【Hàn Nguyệt Tiên Kinh】cho Tuy Vân, là bởi vì Thủ Triết nói giai đoạn hiện tại cần ta duy trì chiến lực đỉnh phong, bởi vậy chỉ có thể tạm thời ủy khuất Tuy Vân một chút. Nhưng trước mắt ta có thể sống thêm một hai ngàn năm, nếu lại nhẫn tâm tiêu hao thêm chút tài nguyên, ta chưa chắc không thể tu luyện đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ!”

“Không sai, nếu như còn có cơ duyên đặc thù, đi thêm một bước nữa cũng không phải là không thể, có điều, tỷ lệ cực kỳ nhỏ bé.” Liễu Nhược Lam gật đầu nói: “Thứ nhất là số lượng Thánh đồ quá thưa thớt, thứ hai, ngươi đã là Chân Tiên cảnh, cho dù có thể kế thừa Thánh đồ, hiệu quả tẩy tủy phạt mao khi kế thừa Thánh đồ cũng sẽ tương đối kém, không thể làm cho tư chất đạt tới cấp bậc Thánh nữ. Như vậy, tỷ lệ trùng kích Thánh Tôn Đại La quá thấp.”

Vương Thủ Triết lại trầm ngâm nói: “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa giải quyết vấn đề Ma tộc, Cửu Ngục và Cứ Cốt Ma Thần đều đang nhìn chằm chằm. Hơn nữa Thánh Vực sắp mở ra, chúng ta đích xác cần bệ hạ duy trì chiến lực đỉnh phong để

làm Định Hải Thần Châm. Nhưng mà tu vi của Hoàng thái nữ Tuy Vân bây giờ đã đạt đến Thần Thông cảnh đỉnh phong, cũng đích xác không thể kéo dài thêm nữa.”

“Cũng không phải là không có biện pháp.” Liễu Nhược Lam nói: “An Nghiệp có thể kế thừa 【Bí Trận Tiên Kinh】 trước, trực tiếp tẩy tủy phạt mao đạt tới giai đoạn thánh tử, về phần 【Vạn Kiếm Tiên Kinh】 thì thôi đi. Huyết mạch thánh tử Thần Thông cảnh đã thức tỉnh đến tầng thứ mười, lại thừa kế thêm một quyển tiên kinh, hiệu quả tẩy tủy phạt mao đã vô cùng yếu ớt.”

“Không bằng lấy Bí Trận Tiên Kinh làm chỗ dựa, tiếp tục chủ tu kiếm trận song tuyệt bảo điển, chỉ cần cảm ngộ kiếm đạo của hắn không kéo dài, tương lai có thể thoải mái trở thành Chân Tiên, cũng có thể tăng lên phẩm cấp của Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển.”

“An Nghiệp, ý ngươi thế nào?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Đều do thái gia gia và thái nãi nãi làm chủ.” Vương An Nghiệp nói: “Ta cũng cảm thấy có một quyển tiên kinh tẩy tủy phạt mao là đủ rồi, ta có lòng tin có thể tự mình đi thông kiếm trận song tuyệt thành tiên.”

Hắn ta vô cùng rõ ràng, sở dĩ Vương thị có thể đi đến hôm nay, là cùng các minh hữu tương trợ không thoát khỏi quan hệ.

Phía trên chiến lợi phẩm nhất định phải phân phối công bằng, không thể lớn đến mức độc chiếm.

“Ô ô ô ~ quá tốt rồi ~”

Nghe được bọn họ đối thoại, kiếm trận song tuyệt bảo điển cũng nhịn không được kích động từ trong thức hải của Vương An Nghiệp bay ra, kiếm trận song cơ làm khí linh đều kích động không thôi.

Các nàng đi theo An Nghiệp công tử quả nhiên không có sai.

Dựa vào An Nghiệp công tử, tương lai 【Kiếm Trận Bảo Điển】 rất có khả năng từng bước lột xác thành kiếm trận song tuyệt tiên kinh.

“Chiến dịch này bệ hạ xuất lực rất lớn.” Vương Thủ Triết nói: “Vậy thì phân cho bệ hạ 【Vạn Kiếm Tiên Kinh】, đừng trì hoãn Tuy Vân hoàng thái nữ nữa.”

Tuy Hàn Nguyệt Tiên Kinh không phải Kiếm Đạo Tiên Kinh, nhưng bởi vì Chư thị có một thanh Hàn Nguyệt Tiên Kiếm thế đại tương truyền, Tuy Vân công chúa vẫn luôn có phụ tu kiếm đạo, tu vi kiếm đạo tương đối bất phàm, kế thừa 【Vạn Kiếm Tiên Kinh】 hẳn là không có nhiều vấn đề.

“Được được được, bản hoàng nói làm việc với Thủ Triết sẽ không chịu thiệt.” Tiên Hoàng vui vẻ không thôi, lập tức có chút đau lòng lấy Hỗn Độn bản nguyên ra: “Nếu đã như thế, vậy mấy tia Hỗn Độn bản nguyên này của ta sẽ trả lại…”

“Thiên Ca tỷ tỷ, ngươi giữ lại đi, ta không có nhu cầu về vật này.” Liễu Nhược Lam hào phóng nói: “Cùng lắm thì khấu trừ thu hoạch từ tổ đội tiếp theo.”

“Thật tốt quá!” Tiên Hoàng kích động đến mức trực tiếp nhào tới ôm lấy Liễu Nhược Lam, hôn lên má nàng một cái “bộp bộp”, “Nhược Lam muội muội, sau này muội chính là muội muội ruột của ta. Ta tuyên bố, sau này địa vị của muội trong lòng ta, tuyệt đối xếp trên Thủ Triết.”

Tiên Tôn thấy thế cũng rất vui mừng.

Tiên Hoàng tăng tuổi thọ, đối với phát triển tương lai của Hàn Nguyệt Tiên Triều có nhiều chỗ tốt.

Vốn dĩ dựa theo lẽ thường, chờ khi Tuy Vân và Tư Đồ Ngọc Tuyền tu luyện tới Chân Tiên cảnh, đại nạn của hắn và Mục Vân cũng gần đến, nhưng bây giờ Chử thị có thêm một bộ tiên kinh, Mục Vân lại có thể sống thêm một hai ngàn năm, lại thêm Ngộ Đạo Tiên Quân, Tiên Triều trong tương lai có thể đạt tới bố cục Tứ Chân Tiên.

Thực lực như thế, nghe nói đặt ở trong hàng ngũ tiên triều Thánh Vực cũng không yếu.

Đương nhiên, tương lai lợi hại nhất vẫn là phải đếm Vương thị, chỉ cần có đầy đủ thời gian trưởng thành, tương lai của gia tộc này sẽ là Thánh tộc ván đã đóng thuyền!

Sau khi phân phối tiên kinh xong, lực chú ý của mọi người liền đặt ở trên viên tinh thể hình tròn kia, bên trong nó phảng phất ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, lại phảng phất phù hợp với thiên địa huyền ảo chí lý của vũ trụ.

"Ai ~ đây là hạch tâm tiên thú do Vạn Thú Tôn Giả lưu lại." Vương Thủ Triết nhìn thấy thứ này liền nhịn không được thở dài, "Lúc trước ta có nghe nói qua, lúc trước Vạn Thú Tôn Giả ở thời khắc nguy cơ là ngăn cơn sóng dữ, ngăn cản đại lượng Ma binh Ma tướng, lúc này mới khiến cho Huyền Linh Thánh nữ có cơ hội sử dụng ra sức mạnh trong 【Thái Sơ Đạo Ấn】. So với Tà Trận Tiên, hung thú thành tiên, Vạn Thú Tôn Giả có sức chiến đấu mạnh hơn nhiều."

"Trong hạch tâm của tiên thú này ẩn chứa huyết mạch tinh hoa của Vạn Thú Tôn Giả cùng với cảm ngộ tu hành suốt đời, có chút giống với tiên kinh của Nhân tộc chúng ta." Tiên Hoàng cũng vô cùng cảm khái, "Vật này rất có lợi đối với linh thú, có thể tăng lên tiềm lực cùng tốc độ tu luyện của nó. Bất quá, nghe nói cửa sổ này sử dụng tốt nhất với linh thú cửu giai đến thập giai. Ta nhớ rõ ngươi có một nữ vương là Ly Lung, vốn có tiềm lực phi phàm, dùng bảo vật này là thích hợp nhất, có thể giúp nàng đột phá đại quan tiềm lực thập tam giai."

Các đại lão khác cũng đều đồng ý.

"Nếu như vậy, ta sẽ thay Ly Lung nhận bảo vật này." Vương Thủ Triết hành lễ nói: "Vậy thanh tiên kiếm thương sinh…"

"Thương Sinh vẫn nên cho An Nghiệp đi." Tiên Hoàng lại nói: "Ta nhớ hắn tu luyện thương sinh kiếm ý, cực kỳ phù hợp với tiên kiếm này."

"Ta đã có một thanh Hạo Thiên Kiếm rồi, có hai thanh tiên kiếm cũng không thích hợp." Vương An Nghiệp nói: "Sau này ta sẽ truyền Hạo Thiên Kiếm cho Phú Quý."

"Nếu như vậy, sau khi Xích Viêm Ma Thần kia chết để lại thi hài và Chân Ma Thần hạch, cùng với các loại tài liệu thi thể lần này, Vương thị ta sẽ không tham dự phân phối." Vương Thủ Triết nói: "Những thứ này mọi người căn cứ vào điểm cống hiến chia ra, có thể dùng thì dùng, hoặc là chờ sau khi Thánh vực mở ra sẽ lấy đi bán."

Đồ vật này, tại Thánh Vực tối thiểu có thể bán ra hơn mười Tiên Linh Thạch.

“Hàn Nguyệt Tiên Triều chúng ta cũng không tham dự phân phối Tiên Cung nữa, lần này cầm quá nhiều đồ rồi.” Tiên Hoàng cũng nói, “Khoản tài phú này sẽ do Đế Hưu, Thiên Lam hai vị tiền bối chia một phần.”

“Đế nghỉ nhiều một chút.” Thiên Cơ lão nhân ha ha cười nói: “Ta đã lấy Hỗn Độn bản nguyên bổ trợ của thánh nữ điện hạ, đã sớm cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Được, vậy ta sẽ mặt dày lấy thêm một chút.” Đế Hưu cũng cười nói: “Lát nữa đợi Thánh Vực mở ra, ta sẽ chuẩn bị chút quà cho Tiên Nhi và hài tử.”

Từng có nhiều lần kinh nghiệm hợp tác, mọi người đều đã có hiểu biết tương đối về tình hình và tính cách lẫn nhau, hơn nữa Vương thị ở giữa hòa giải, tuy rằng liên quan đến việc phân chia tài phú kếch xù, bầu không khí vẫn vô cùng hữu hảo.

Thu hoạch to lớn này được cho là tất cả mọi người đều vui vẻ, khắp nơi đều có thu hoạch to lớn.

Ngoài ra, trong Thực Nguyệt Ma Cung còn có một đám lúc ấy sau khi các Ma Thần chết đi, cùng với một ít tài liệu còn sót lại sau khi Thực Nguyệt Ma Chủ tử vong. Bất quá lúc ấy chiến trường quá loạn, rất nhiều đều đã phiêu tán đến tinh thần loạn lưu, dần dần bị sinh vật hư không ăn thịt, sau khi gây sóng gió tìm rất lâu, cũng chỉ nhặt về một nhóm rất ít.

Nhưng cho dù như vậy, những thứ này cũng có giá trị xa xỉ.

Tài liệu của những Ma Thần kia còn dễ nói, sau khi Thực Nguyệt Ma Chủ chết lưu lại một ít đồ vật, sau này còn cần ở trên thị trường Thánh Vực tìm nhân sĩ chuyên nghiệp đánh giá, mới có thể đại khái tính ra giá trị.

Đương nhiên, một nhóm đồ vật này đều là ba động hao phí mười vạn năm, từng chút một nhặt về, tài phú tồn trữ, thuộc về tài sản riêng của thánh nữ Huyền Linh, mọi người tự nhiên xấu hổ phân phối.

…

Ngay khi mọi người vui vẻ phân chia chiến lợi phẩm.

Thánh vực.

Bên trong Quy Linh Động Khư đến từ các thánh triều, các thế hệ trẻ của Thánh tộc, Động Thiên du ngoạn một lúc, sau đó cũng bắt đầu trình tự trọng yếu nhất của 【Vạn Pháp thịnh hội】 —— lịch lãm rèn luyện.

Địa điểm rèn luyện đương nhiên là bên trong Quy Linh Động Khư.

Là Thượng Cổ Động Thiên, trong Quy Linh Động Khư tự có một hệ thống trận pháp hoàn thiện, còn có khí linh chuyên môn phụ trách duy trì động thiên vận chuyển.

Từ lúc khai phát, người cầm quyền của các đại thánh triều, thánh tộc, động thiên đã đạt thành hiệp nghị với khí linh trong động thiên, do các thế lực ra một bộ phận linh thạch duy trì động thiên vận chuyển bình thường, cùng với dựng dục các loại linh dược cùng thiên tài địa bảo, cái giá là cách mỗi năm trăm năm cần mở động thiên một lần, để cho các tộc, các tộc, các động thiên tiểu bối đi vào trong lịch lãm rèn luyện.

Trong quá trình đám người trẻ tuổi thăm dò Quy Linh Động Khư, có thể dựa vào bản lĩnh thu hoạch các loại linh dược.

Đừng xem thường những linh dược này, tuy rằng mấy trăm năm trong Quy Linh Động Động Khư mở ra một lần, nhưng linh khí trong đó cực kỳ dồi dào, cộng thêm các loại kỹ thuật thúc đẩy sinh trưởng tiên điền và trận pháp, mấy trăm năm công phu là có thể thành công thai nghén ra linh dược lục phẩm, dược tính tương đương với hỏa hầu linh dược sinh trưởng mấy ngàn năm ở dã ngoại, có đôi khi còn có không ít "di châu" khóa trước, dược tính càng mạnh, thường thường có thể đạt tới cấp bậc linh dược vạn năm.

Nếu như vận khí và thực lực thực sự rất tốt, thậm chí còn có cơ hội thăm dò đến mấy vạn năm Linh Dược, cùng với những di vật không bị tiền nhân cướp đoạt trong Quy Linh Động Khu.

Đương nhiên, khả năng thứ hai rất nhỏ, bởi vì Quy Linh Động Khư đã sớm bị cạo bỏ vô số lần. Nếu không như thế, cũng sẽ không từ từ diễn biến thành nơi phúc lợi cho những người trẻ tuổi rèn luyện.

Cũng bởi vậy, tư chất đạt tới Chân Tiên chủng cấp bậc Thiên Tử Thiên Nữ, bình thường sẽ không tham dự vào trong đó, mà tận khả năng nhường cơ hội cho người cần hơn.

Đến cấp bậc Thánh tử Thánh nữ, tự nhiên càng thêm chướng mắt những thứ này.

Bất quá, nếu là lịch lãm rèn luyện, tự nhiên không có khả năng không có quái vật. Muốn thu hoạch linh dược, vẫn là cần thực lực làm chèo chống đấy.

Giờ phút này.

Trong một khối linh điền tiên cơ dạt dào, Vương Ly Từ đã dễ dàng thu thập một con quái cơ bắp to con 【Thần Thông cảnh hậu kỳ】.

Trong mảnh linh điền này có năm, sáu gốc linh dược mấy ngàn năm hỏa hầu, cùng với một gốc linh dược vạn năm.

Nhưng Vương Ly Từ không nhìn linh dược mà hào phóng chia những linh dược này cho đệ tử trẻ tuổi Vân Hải Động Thiên đi theo sau mông nàng.

Với thân gia hiện tại của Ly Từ, những linh dược này đối với nàng mà nói hoàn toàn không phải là hàng đáng tiền gì.

Được chỗ tốt, các đệ tử trẻ tuổi cũng rất nể mặt, xung quanh là tiếng vỗ mông ngựa "Ly Từ tiểu tiên quân uy vũ", "tiểu tiên quân bá khí".

Tuy nhiên, Vương Ly Từ cũng không quá để ý những điều này. Sự chú ý của nàng đều tập trung vào người cơ bắp to con trước mắt.

"Con quái thú này béo như vậy, thịt nhất định là rất non."

Vương Ly Từ nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đã nghĩ kỹ bộ phận thịt bất đồng trên người con quái hoang này nên xử lý như thế nào, dùng thủ pháp nấu nướng này.

Trên mặt đất bên cạnh Dã Quái, một cái nồi lớn đã sớm được dựng lên, đun nước sôi, bên cạnh đặt chỉnh tề một đống lớn chai lọ lọ gia vị.

Cái nồi này là do Thiên Hưng Huyên thị mua được.

Đương nhiên, không phải người ta dùng đạo khí 【Nấu Thiên Lô】, mà là một cái nồi Linh Bảo Thần Thông cấp 【hầm Long Lô】. Nói là "Hầm Long", nhưng kì thực một lần cũng có thể hầm hai ba vạn cân nguyên liệu nấu ăn, miễn cưỡng có thể hầm một con Giao.

Cái nồi hơi nhỏ một chút, con quái thú to mọng này sợ là phải hầm thêm mấy lần.

Nhưng ngay khi Vương Ly Từ lấy ra dụng cụ bếp sạch sẽ, chuẩn bị tiến hành cạo xương xẻ thịt với con quái thú to lớn kia, lại phát hiện nó bắt đầu từ một chỗ nào đó trên lưng, bắt đầu dần dần hóa thành từng đốm năng lượng, tiêu tán trong không khí.

"Đây, đây là chuyện gì xảy ra?" Vương Ly Từ khó có thể tin mở to hai mắt nhìn, lập tức tản ra thần niệm điên cuồng quét xung quanh: "Là ai, là ai trộm nguyên liệu nấu ăn của ta?!"

"Tiểu tiên quân." Đệ tử thần thông Diệp Tĩnh Vân chú ý tới phản ứng của Vương Ly Từ, tiến lên cẩn thận từng li từng tí nói: "Ngài không biết sao? Những quái vật này, đều là huyễn thú năng lượng do Quy Linh Động Khư dùng năng lượng biến ảo ra, sau khi chết trận, Động Khư Khí Linh sẽ thu hồi năng lượng, ngưng tụ ra quái vật mới."

"Cái gì? Đây là quái vật giả? Là giả sao?" Tròng mắt Vương Ly Từ suýt nữa trợn lồi ra.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, thế mà còn có loại chuyện này.

Thiệt thòi cho nàng còn mài đao soàn soạt lâu như vậy, chuẩn bị một bữa tiệc lớn bên trong Quy Linh Động Khư, kết quả những dã quái này lại giống như những dã quái trong kho trò chơi hư ảo kia, đều là bộ dáng lừa đảo!

"Đợi một chút… Không đúng a." Vương Ly Từ chợt ngửi ngửi mũi, phát giác ra sự khác biệt: "Năng lượng này là thật, không phải quái vật giả lập chân chính."

Sau khi nói chuyện, thân thể con quái thú khổng lồ kia đã tiêu tán ba thành.

Một đầu quái thú lớn như vậy, mắt thấy cũng sắp không còn!

Vương Ly Từ lập tức phẫn nộ, cả giận nói: “Động Khư Khí Linh, không cho phép trộm thức ăn của ta! Cho dù là huyễn thú năng lượng, đó cũng là chiến lợi phẩm của ta, không cho phép đoạt!”

Vừa nói chuyện, khí thế trên người nàng đã đột nhiên dâng lên.

Trong tiếng gầm gừ hung hãn vô cùng, hư ảnh một con Thao Thiết cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Vương Ly Từ, hướng về phía con quái thú to lớn kia mở ra cái miệng to như chậu máu.

“Oanh!”

Không khí mãnh liệt phát ra một tiếng rung động mãnh liệt.

Một lỗ đen thật lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Vương Ly Từ, lực hút kinh khủng từ trong đó tản phát ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ thi thể con quái thú to lớn kia, nhanh chóng kéo nó vào trong hố đen.

Năng lượng còn sót lại trong thi thể quái thú lớn, trong khoảnh khắc bị cắn nuốt sạch sẽ, ngay cả một chút năng lượng Tinh Tử cũng không còn.

Vương Ly Từ sờ sờ bụng, cảm giác được năng lượng còn lại trong thi thể con quái thú kia đều đã tiến vào không gian thôn phệ trong cơ thể nàng, lúc này mới hài lòng thả lỏng thần sắc.

Năng lượng thì năng lượng a! Tuy rằng không có cảm giác tốt bằng thức ăn chính thức, nhưng cũng có thể lấp đầy cái bụng.

Thu dọn sạch sẽ nồi và gia vị lúc trước, nàng lại dẫn các đệ tử trẻ tuổi Vân Hải Động Thiên đi tới một khối tiên điền khác, đánh bại một con quái điểu thủ hộ linh dược, sau đó sử dụng Thôn Phệ Thần Thông cắn nuốt thi thể đại quái điểu, sau đó lại đến khối tiên điền tiếp theo…

Thiếu đi quá trình nấu nướng và nhấm nuốt, hiệu suất thôn phệ của nàng ngược lại cao hơn.

Khí linh của Quy Linh Động Khư trợn tròn mắt.

Nàng đã sống nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy thí luyện giả nào bá đạo hung mãnh như vậy, không đi con đường tầm thường cả.

Năng lượng Huyễn Thú ngưng tụ rất tốn năng lượng. Nếu để cho nàng tùy ý cắn nuốt như vậy, năng lượng của nàng chẳng phải sẽ không đủ sao? Sau này làm sao có thể vận chuyển đến Linh Động Động Khư thí luyện?

Cùng lúc đó.

Bên ngoài động thiên.

Là "Trưởng bối", cùng với trọng tài, Thanh Nguyên Thánh Tử, Thủy Nguyệt Thánh Nữ đang thông qua mặt kính giám sát tình huống trong động thiên, cùng với một đám trưởng lão Chân Tiên cảnh, sau khi nhìn thấy một màn như vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau, sắc mặt từng người đều tương đối quái dị.

"Khụ khụ!" Thủy Nguyệt thánh nữ che môi ho khan một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thanh Nguyên thánh tử rất phức tạp, "Thanh Nguyên, sư tôn của ngươi rốt cuộc là từ đâu nhặt được loại đại yêu nghiệt như Ly Từ muội muội?"

"Ách ha ha ~~" Thanh Nguyên Thánh tử xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, biểu tình có chút khó chịu: "Tính tình sư muội nhà ta kỳ thực rất tốt, chỉ là có chút bảo vệ…"

"Cái này gọi là "có chút" để bảo vệ đồ ăn?"

Khóe miệng của Thủy Nguyệt thánh nữ giật giật, cảm thấy bản lĩnh trợn mắt nói dối của Thanh Nguyên thánh tử cũng khiến người ta không theo kịp.

Nhưng mà, so với "bảo vệ thực" của Vương Ly Từ, điều khiến nàng để ý hơn, ngược lại là một điểm khác.

Thủy Nguyệt thánh nữ nhìn bóng dáng của Vương Ly Từ trong hình chiếu, đôi mắt đẹp tràn đầy màu sắc kia dần dần nheo lại, đáy mắt nổi lên từng đạo tinh quang: "Cái hư ảnh pháp tướng Thao Thiết này của nàng, thật không đơn giản a~ năng lực thôn phệ pháp tắc thật mạnh, thế mà ngay cả năng lượng huyễn thú cũng có thể nuốt được."

…

Chương 22: Phúc duyên thâm hậu, Vương Ly Từ!

…

Đây còn chưa phải biến thái nhất, biến thái nhất chính là, "hậu lượng" của Vương Ly Từ giống như vô cùng vô tận, chân trước nuốt một con huyễn thú năng lượng, không đến một lát liền là con thứ hai, tiếp theo con thứ ba, con thứ tư, tốc độ cực nhanh.

Một đợt này, xem như tiện nghi cho các sư đệ sư muội Vân Hải động thiên. Bọn họ chỉ cần đi theo phía sau Ly Từ, lấy các loại linh dược lão nhân gia không cần, liền trực tiếp kiếm lời đầy bồn đầy bát.

"Hoang đường!"

Một vị lão tiên quân đến từ hoàng thất Thiên Hưng Thánh Triều chòm râu bạc trắng nhìn không nổi nữa, thổi râu trừng mắt nhìn về phía một vị tiên quân khác bên cạnh: "Triệt Tiên Quân, Vân Hải động thiên các ngươi chính là không giảng đạo lý như thế sao? Tiểu tiên quân yêu nghiệt như thế bỏ vào rèn luyện, chẳng phải là phá hỏng quy củ? Nếu như mỗi nhà đều như vậy, nào còn có ý nghĩa lịch lãm?"

【 Tiên Quân 】 bị phun, là một gã tiên quân trung niên hiền hòa, mặc một thân tiên bào màu thủy lam, thoạt nhìn thập phần nho nhã nhã nhặn.

Nghiêm khắc mà nói, hắn mới là Tiên Quân dẫn đội dẫn đội của đội ngũ Vân Hải Động Thiên lịch luyện lần này, Thanh Nguyên Thánh Tử là theo sư muội đến giải sầu.

Trích Tiên Quân bị phun trúng cũng không giận, vuốt ve bộ áo váy đẹp tỉ mỉ tu sửa, thần sắc già nua tại địa đạo: "Ly Từ sư muội nhà ta năm nay chưa đủ bốn trăm tuổi, còn trẻ hơn tất cả thần thông cảnh ở hiện trường. Hơn nữa, Thanh Nguyên Thánh Tử nhà ta đề xuất để Ly Từ sư muội đi vào chơi một phen, khi giải sầu, mọi người cũng đều đồng ý."

Một đám tiên quân dẫn đội chung quanh nghe vậy, đều im lặng.

Thật sự Thanh Nguyên Thánh Tử có đề cập tới việc này, hơn nữa Thủy Nguyệt Thánh Nữ cũng tán thành, tất cả mọi người nghĩ việc gì phải vì việc nhỏ mà đắc tội Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ, tự nhiên cũng đồng ý.

Nhưng không ngờ, Ly Từ tiểu tiên quân này lại mãng như thế, chẳng những giúp đỡ các đệ tử Vân Hải động thiên ăn nhiều chiếm nhiều, còn cắn nuốt năng lượng của huyễn thú.

Quy Linh Động Khư này là mọi người dựa theo một phần nên xuất tiền ra tài nguyên, cùng kinh doanh một chỗ thánh địa rèn luyện. Lần này nhà ai nhiều con cháu ưu tú, tự nhiên sẽ chiếm ưu thế nhất định, lấy được chỗ tốt cũng nhiều.

Bởi vậy, tất cả mọi người sẽ tận lực phái nhiều đệ tử ưu tú đi vào.

Nhưng Vương Ly Từ làm như vậy, không thể nghi ngờ là nhổ lông dê của tất cả các thế lực.

Lão tiên quân của Thiên Hưng Thánh Triều cũng im lặng một hồi.

Hắn có thể mắng Kỳ Tiên Quân nhưng lại không thể đi 《Thanh Nguyên Thánh Tử cùng Thủy Nguyệt Thánh Nữ》. Hai chưởng môn nhân kia đều là động thiên tương lai.

“Khụ khụ.” Thanh Nguyên Thánh Tử có chút phúc hậu đứng dậy chắp tay với chư vị tiên quân ở đây, tạ lỗi nói: “Ly Từ sư muội nhà ta làm việc lỗ mãng, Thanh Nguyên ở đây tạ lỗi với chư vị tiền bối. Nàng ta cắn nuốt bao nhiêu năng lượng, đến lúc đó sẽ do Vân Hải Động Thiên ta gánh chịu.”

“Tính một phần Thủy Nguyệt Động Thiên của ta.” Thủy Nguyệt thánh nữ cười nói: “Ta chính là đồng ý với đề nghị của Thanh Nguyên.”

“Cũng coi như là một phần của Thiên Thụy Lâu Thị ta.”

Tiên quân dẫn đầu Thiên Thụy Lam thị lần này, vừa vặn là Thái An tiên quân có chút coi trọng Ly Từ.

Hắn hưng phấn vuốt râu, vẻ mặt vui rạo rực vì kiếm được lợi lớn: “Ly Từ thật không hổ là huyết mạch tộc Lâu thị chúng ta, uy phong lẫm lẫm như thế, rất có phong phạm của lão tổ tộc ta.”

Ánh mắt mọi người đều trừng về phía Thái An tiên quân.

Lão già này có còn biết xấu hổ nữa không? Lão tổ tông nhà ngươi chính là huyết mạch hệ thủy, Ly Từ tiểu tiên quân đó là căn nuốt huyết mạch loại chiến thể, khí chất phong cách hoàn toàn bất đồng, căn bản không phải là truyền thừa của một loại hình.

Tuy nhiên, những tin đồn về Ly Từ tiểu tiên quân xuất thân từ bàng hệ của Kính thị, tất cả mọi người đều đã biết. Ngược lại đối với điều này đều có chút hâm mộ ghen tị.

Ly Từ tiểu tiên quân này tương lai tiền đồ không thể hạn lượng, Thiên Thụy Khuyết thị đây là chiếm một đợt đại tiện nghi a.

“Được rồi được rồi, tất cả mọi người gia đại nghiệp lớn, như thế so đo với một tiểu cô nương Thần Thông cảnh, không có ý nghĩa gì?” Tử Hư tiên quân của hoàng thất Thiên Thụy Thánh Triều khoát tay nói: “Các nhà quần rộng một chút, cũng không có quá nhiều chi tiêu.”

Lời nói của Tử Hư tiên quân, ngược lại là làm cho đại bộ phận tiên quân dẫn đội gật đầu đồng ý. Như thế, lão tiên quân Thiên Hưng thánh triều mặc dù bất mãn, cũng chỉ đành buồn bực im lặng chấp nhận.

Mọi người đem lực chú ý đều đặt ở trên Ly Từ tiểu tiên quân, ngược lại muốn nhìn xem, tiểu cô nương ngây thơ này rốt cuộc có thể ăn được bao nhiêu?

Bên trong Quy Linh Động Khư.

Sau lưng Vương Ly Từ đã có một đám người đi theo Ô Ngọc, đã có bao gồm cả bánh bao sủi cảo Lam Uyển Nhi ở bên trong, các tinh anh trẻ tuổi đến từ Vân Hải Động Thiên, cũng có nhân tài mới xuất hiện đến từ Thiên Thụy Côn Bằng thị, thậm chí còn có không ít tinh anh của thế lực khác đi theo hô Ly Từ Tiểu Tiên Quân uy vũ, sau đó vơ vét tài nguyên.

Vương Ly Từ cũng hào phóng, đối với "con cháu" của các thế lực khác chỉ cần không quá đáng, cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt.

Mục đích chủ yếu của nàng, chính là thôn phệ những huyễn thú năng lượng kia, đó đều là chiến lợi phẩm mà nàng đánh bại, dựa vào cái gì không cho nàng thôn phệ?

Chờ sau khi nàng liên tiếp cắn nuốt một hai mươi con, vậy mà vẫn là một bộ dáng chưa ăn no, Quy Linh Động khư khí linh quả thực nhịn không được, hóa thành hình tượng nam hài tử nhảy ra ngăn cản Vương Ly Từ nói: "Ly Từ tiểu tiên quân, ngươi, ngươi đừng quá mức."

Đứa bé trai kia chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, dáng dấp trắng trẻo mập mạp, đã bị Vương Ly Từ tức giận đến mức nước mắt sắp rơi xuống.

"Ồ, đây là huyễn thú năng lượng kiểu mới sao?" Vương Ly Từ tiến lên nhéo nhéo khuôn mặt hắn, ghét bỏ nói: "Ngươi lớn lên hơi nhỏ một chút, cũng không đủ nhét kẽ răng."

Nam hài tử bị dọa đến cả người run lên, vội vàng nói: "Ta là Quy Linh Khí Linh, ngươi có thể gọi ta là Quy Linh, cũng không phải là huyễn thú năng lượng gì, càng không thể ăn."

"Thì ra chỉ là Khí Linh?" Vương Ly Từ thất vọng, khoát tay nói: "Thật đúng là không có món ngon gì, ngươi ở bên cạnh đợi đi, chớ có gây trở ngại cho ta giết Huyễn Thú~"

Quy Linh vội vàng nói: "Ly Từ tiểu tiên quân, ngươi không thể ăn ảo thú năng lượng nữa."

"Dựa vào cái gì?" Vương Ly Từ nắm khuôn mặt Quy Linh, hùng hổ nói, "Ta là chính nhi bát kinh tới tham gia thí luyện, những quái thú kia là chiến lợi phẩm của ta."

"Nhưng, nhưng mà…" Quy Linh nước mắt lưng tròng nói: "Cứ ăn tiếp, năng lượng của ta sẽ không đủ chu toàn, hơn nữa ta nhất định sẽ bị mắng."

"Được rồi, nhìn ngươi đáng thương như vậy." Vương Ly Từ chớp mắt nói: "Chỉ cần ngươi chịu nói cho ta biết, trong Quy Linh Động Khư này còn có thứ gì đáng giá chưa bị cướp mất, ta sẽ bỏ qua những năng lượng đó."

“Không còn nữa. Đều bị những người bên ngoài vơ vét nhiều vạn năm, bảo vật lão chủ nhân lưu lại đã sớm trống trơn.” Quy Linh lắc đầu như cái trống bỏi.

“Ở một nơi nghèo như vậy thì có gì tốt?” Vương Ly Từ nói: “Hay là ngươi ra ngoài lăn lộn với ta, đảm bảo có thể ăn ngon uống sướng.” Trong lòng nàng thầm nghĩ, Tứ thúc vẫn rất thích các loại khí linh, nếu có thể mang Quy Linh về, Tứ thúc nhất định sẽ rất cao hứng.

“Ta không thích ăn ngon uống sướng, ta muốn thay lão chủ nhân bảo vệ Quy Linh Động Khư.” Quy Linh kiên định nói.

“Vậy thì quá đáng tiếc. Đúng rồi, nghe nói lão chủ nhân Quy Linh Động Khư của các ngươi tên là Quy Linh Thánh Tôn, không có giữ lại Quy Linh Thánh Đồ gì đó để truyền thừa một chút?” Vương Ly Từ đột nhiên hưng phấn nói: “Ngươi xem tư chất huyết mạch của ta thế nào? Ta mạnh hơn Thanh Nguyên sư huynh và Thủy Nguyệt tỷ tỷ một bậc.”

“Đúng là bất phàm.” Quy Linh đáng thương nói: “Nhưng đừng nói Quy Linh truyền thừa của chúng ta đã mất tích theo lão chủ nhân, cho dù không mất tích thì cũng không phù hợp với thuộc tính của ngươi.”

“Cái này cũng không được, vậy cũng không được, ta thấy ngươi chính là không có thành ý đàm phán.” Vương Ly Từ bỗng nhiên trở nên hung dữ, “Nếu như ngươi không cho chút chỗ tốt, ta sẽ nuốt luôn Quy Linh Động Khư này.” Trong lúc nói chuyện, nàng còn thi triển ra hư ảnh pháp tướng Thao Thiết kinh khủng, giương nanh múa vuốt cực kỳ hung hãn.

Quy Linh bị dọa tới mức gào khóc: “Ô ô ô oa, Ly Từ tiểu tiên quân, ngươi tha cho ta đi. Ta ở đây còn có một phiến đá mà lão chủ nhân để lại, hình như có liên quan tới công pháp loại chiến thể nào đó, hình như có lẽ thích hợp với ngươi.”

Nói xong, Quy Linh bất đắc dĩ lấy ra một phiến đá cổ xưa cho Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ vừa nhìn, trên phiến đá kia khắc một ít đồ án vô cùng cổ xưa mà phức tạp, hình như là pháp môn tu luyện cắn nuốt của hung vật cổ xưa nào đó, chỉ có điều phiến đá này

dường như có chút thiếu hụt, cũng không phải là pháp môn hoàn chỉnh.

Chỉ là trong thời gian đầu tiên, Vương Ly Từ đã cảm giác được chỗ bất phàm của phiến đá này, đối với nàng vô cùng hữu dụng, lúc này mới hài lòng từ bỏ: "Được rồi, nể tình ngươi còn có lễ vật, ta sẽ không đùa giỡn với ngươi nữa. Ta sẽ đi ra ngoài, không ở lại sân thí luyện."

Như vậy, Quy Linh cảm kích đến rơi nước mắt.

Một màn như vậy rơi vào trong mắt đám người Thanh Nguyên Thánh Tử, đều đưa mắt nhìn nhau.

Vương Ly Từ này là số mệnh gì vậy? Trong Quy Linh Động Khư này, lại còn cất giấu loại công pháp cổ xưa này, còn bị nàng dăm ba câu lừa mất rồi.

Điều này làm cho Thanh Nguyên Thánh Tử không khỏi cảm khái vạn phần.

Sư muội này của ta, quả nhiên là một người có phúc duyên lớn.

…

Cùng lúc đó.

Ma giới.

Dưới Ma Uyên.

Cửu Ngục Ma Thần Cung.

Sâu trong tẩm điện của Ma Thần liên kết với trận tụ năng khổng lồ của trung tâm Ma Uyên, ma khí nồng đậm ngưng tụ như sương.

Cửu Ngục Ma Thần đang nhắm mắt lơ lửng ở chỗ trung tâm của tụ năng trận, dựa vào lượng ma khí khổng lồ hội tụ đến từ Tụ Năng trận để chữa thương.

Chỉ như vậy một chút thời gian trôi qua, lân giáp trên thân nó đã khôi phục được bảy tám phần, ngoại trừ sắc mặt vẫn như cũ có chút trắng bệch, màu sắc ma văn trên làn da cũng có chút ảm đạm, bộ ma giáp trên người bị tổn hại cũng còn chưa chữa trị, thoạt nhìn cơ hồ cùng trước kia không có bao nhiêu khác biệt.

Tốc độ khôi phục của thượng vị Ma Thần, bởi vậy có thể thấy được.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là biểu tượng. Bản chất của Thiên Ma Huyết Độn chính là dựa vào thiêu đốt tinh huyết thu được lực lượng cường đại, tác dụng phụ cực lớn, tuy rằng bề ngoài đã không nhìn ra được, nhưng tinh huyết trong cơ thể nó tiêu hao thật lớn, vẫn cần thời gian tu luyện tĩnh dưỡng rất lâu mới có thể khôi phục lại.

Tuy nhiên, bộ dáng bây giờ của hắn đủ để dọa người rồi.

Bỗng dưng.

Một hộ vệ cấp Ma Vương tiến đến bẩm báo: "Chủ thượng, Hắc Vũ Ma Thần cầu kiến."

"Hắc Vũ? Cũng đúng, nên trở về rồi." Cửu Ngục Ma Thần mở to mắt, sắc mặt bình tĩnh mà phân phó: "Dẫn nó đi thiên điện, lát nữa ta sẽ qua đó."

"Vâng, thưa chủ thượng."

Ma Vương hộ vệ kia lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Cửu Ngục Ma Thần thì về tẩm cung trước, thay ma giáp tổn hại, đổi một bộ ma giáp mới dự bị, lúc này mới đi thiên điện.

"Hắc Vũ bái kiến chủ thượng."

Hắc Vũ Ma Thần đã sớm chờ ở trong thiên điện, nhìn thấy Cửu Ngục Ma Thần, lúc này cúi người hành lễ.

Bộ dáng của nó rất chật vật, ma giáp trên người đã rách tung toé, không nói đến, chỗ ngực, vết máu loang lổ, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, ngay cả ma giác trên đầu cũng bị cắt ngắn một đoạn, nhìn qua giống như là bị lợi khí nào đó chém đứt.

Rất hiển nhiên, nó vừa mới mang theo thủ hạ trở lại Ma giới, liền lập tức tới đây phục mệnh, cũng không rảnh thu thập mình một chút.

"Bị thương rất nặng."

Cửu Ngục Ma Thần khẽ nhíu mày, xoay người phân phó Ma Vương hộ vệ phía sau: "Vào kho lấy một cây Cửu U Ma Sâm mười vạn năm cho Hắc Vũ Ma Thần."

Hắc Vũ Ma Thần nghe vậy mừng rỡ: "Đa tạ chủ thượng."

Số lượng Cửu U Ma Sâm rất thưa thớt, chính là thánh dược chữa thương. Một cây Cửu U Ma Sâm mười vạn năm đủ để làm thương thế nó tốt lên hơn phân nửa.

Bảo vật giống như vậy, bản thân nó cũng không phải là không có, chỉ là đều là hàng tồn giấu áp đáy hòm, trừ phi thương thế nghiêm trọng đến trình độ muốn nguy hiểm tánh mạng, nếu không nó bình thường đều là không nỡ dùng.

Hơn nữa, luận dược tính, chắc chắn cũng là thứ tốt trong tay Cửu Ngục Ma Thần.

"Làm sao chỉ có một mình ngươi, Xích Viêm đâu?" Cửu Ngục Ma Thần khoát tay áo, thuận miệng hỏi: "Là trên đường đi chậm trễ hay là bị thương nặng trốn đi chữa thương?"

"Đại nhân, Xích Viêm nó… Nó ngã xuống rồi." Hắc Vũ Ma Thần xấu hổ gật đầu: "Mấy tên Chân Tiên nhân loại kia thật lợi hại, Xích Viêm bị bọn hắn quấn lấy không thể trốn thoát."

"Cái gì?!"

Cửu Ngục Ma Thần biến sắc, lập tức trầm xuống.

Xích Viêm Ma Thần là người đắc lực nhất dưới trướng nó, cũng là một trong hai vị Ma Thần tín nhiệm nhất, thế mà lại chết trong tay Nhân tộc?!

Nó có nghĩ tới Xích Viêm Ma Thần sẽ bị thương, thậm chí có khả năng trọng thương, nhưng duy chỉ có không nghĩ tới, nó lại sẽ vẫn lạc. Điều này đối với thực lực của nó ảnh hưởng là cực lớn!

Trong nháy mắt, nó cảm thấy một cỗ tà hỏa trong nháy mắt vọt lên thiên linh cái, tức giận đến trán nổi gân xanh: "Đáng giận! Nhân tộc đến tột cùng từ đâu xuất hiện nhiều cường giả Chân Tiên cảnh như vậy?"

Rõ ràng lúc trước hai triều Tiên Ma cộng lại cũng mới bốn cường giả cấp Chân Tiên Chân Ma, bây giờ lại thoáng cái nhiều ra như vậy, bao vây tiễu trừ, thậm chí ngay cả chính mình cũng thiếu chút nữa ngã xuống, cái này cũng quá không phù hợp lẽ thường rồi!

“Điều này… Thuộc hạ có suy đoán.” Hắc Vũ Ma Thần có chút do dự mở miệng.

“Nói.”

“Thuộc hạ hoài nghi, mấy năm nay có lẽ Nhân tộc luôn vụng trộm ẩn giấu thực lực.” Hắc Vũ Ma Thần nói, “Ngài nghĩ xem, một cường giả Chân Tiên cảnh trưởng thành thời gian dài như vậy, làm sao có khả năng bỗng nhiên xuất hiện? Nếu chỉ có hai cây kia còn chưa tính, nhưng bên cạnh Tiên Hoàng cùng Tiên Tôn còn có mấy tiểu bối Nhân tộc thực lực mạnh đến không tầm thường, hơn phân nửa là Chân Tiên chủng do Nhân tộc tỉ mỉ bồi dưỡng.”

“Tình huống như thế nhất định là phòng ngừa chu đáo từ lâu rồi. Lần này nếu không phải vừa vặn đụng phải lúc thăm dò di tích hư không, sợ là chúng ta còn chẳng hay biết gì, đợi tương lai tiến công Nhân tộc, không chừng sẽ vì vậy mà chịu thiệt thòi lớn.”

“Nói có lý. Cũng chỉ có loại khả năng này thôi.” Cửu Ngục Ma Thần khẽ vuốt cằm, sắc mặt âm trầm: “Đám Nhân tộc này đúng là lòng muông dạ thú, toan tính không nhỏ!”

Không được, mình nhất định phải nghĩ cách, nếu không để Nhân tộc tiếp tục trưởng thành, Ma giới này không tốt sẽ phải đổi chủ!

Mà Ma tộc cũng sẽ trở thành nô lệ nhân tộc.

Cửu Ngục Ma Thần căng thẳng mặt, đáy mắt biến ảo, dường như đang đấu tranh tâm lý kịch liệt.

Một lát sau.

Nó chợt mở miệng: “Hắc Vũ.”

“Có thuộc hạ.”

“Tốc độ quật khởi của nhân loại quá nhanh, bây giờ đã thành tâm phúc đại họa, là thời điểm quyết định.” Cửu Ngục Ma Thần ánh mắt lạnh lùng, nghiễm nhiên đã hạ quyết tâm, “Lập tức phái người đi hành lang không gian, tìm tháp tín hiệu. Bản tọa muốn chữa trị tháp tín hiệu, nghĩ cách liên hệ với đại bản doanh Ma Vực của tộc ta.”

Chờ có đại bản doanh Ma Vực ủng hộ, không tin nó còn không thu thập được Nhân tộc!

Bất quá, Cửu Ngục Ma Thần cũng không có ngu xuẩn đến mức trực tiếp dẫn sói vào nhà, đây chỉ là vì phòng thủ một tay. Vạn nhất về sau cắn nuốt tàn hồn Cầu Long Ma Chủ thất bại, vậy không thể thiếu phải mượn lực lượng của Ma Vực rồi.

…

Trong lúc Cửu Ngục Ma Thần đang vô cùng kiêng kỵ Nhân tộc.

Hư không Phù Long nhất tộc đang lôi kéo Thực Nguyệt Ma Cung chậm rãi đi về phía khu vực Nhân tộc trong Ma giới, mà Vương Ninh Ký và Thiên Cương lão nhân thì không ngừng tìm tòi và bảo vệ Thực Nguyệt Ma Cung.

Cái này càng là tiếp xúc sâu với Thực Nguyệt Ma Cung, bọn hắn lại càng cảm khái Ma tộc cường đại, lực lượng chân chính tuyệt không phải những Ma Thần ở Ma giới ngày nay có thể so sánh.

May mắn lúc trước Thực Nguyệt Ma Chủ bị chặn giết, nếu không mà nói, hôm nay thế giới Thần Vũ tất nhiên đã sớm bị Ma tộc xâm chiếm dung hợp, mà Nhân tộc hơn phân nửa cũng sẽ trở thành mồi và nô lệ của Ma tộc.

Bên trong ma cung, trong một căn phòng nào đó.

Nguyên Thủy thánh kiếm hóa thành từng đợt sóng, phát ra tiếng cười xấu xa: “Lão già tà trận tiên, hôm nay chúng ta chơi một trò chơi “Tà hỏa nướng tàn hồn” đi.”

“Ba Ba tiểu thư, van xin ngươi tha cho ta, là ta sai rồi, ta nguyện ý lập công chuộc tội.” Trong khoảng thời gian này, tàn hồn của Tà Trận Tiên rơi vào trong tay Ba Ba Ba, tự nhiên là nhận lấy các loại khổ hình, nào là dìm nước lửa, vạn châm đâm chọc vân vân.

“Ta Ba Ba, cũng không phải là thánh kiếm đại khí gì.” Ba động khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hung hăng càn quấy, “Lúc trước ngươi khi dễ ta, khi nhục nhã ta, có từng nghĩ đến hôm nay? Ta chắc chắn sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần…”

“Được rồi.” Liễu Nhược Lam phất tay nói: “Nếu còn đánh nữa, sợ là Chân Linh bên trong tàn hồn của Tà Trận Tiên sẽ phải tán loạn.”

“Đa tạ Thánh nữ điện hạ cứu giúp.” Tàn hồn của Tà Trận Tiên vặn vẹo khóc lóc kể lể: “Là lúc trước bị mỡ heo che tim, phụ lòng Thánh nữ tốt, ta nguyện ý lấy công chuộc tội, truyền thụ tất cả tri thức trận pháp cho An Nghiệp thiếu gia.”

“Ba Ba, giao hắn cho Ninh Kham xử lý.” Liễu Nhược Lam nói. “Trên chữa trị của Đại Hư không na di trận, còn thiếu khuyết người tinh thông phù trận, sớm ngày sửa xong, sớm ngày mở ra đường hầm không gian thông tới Thánh vực.”

“Huyền Linh tỷ tỷ, ngươi muốn dẫn Ba Ba Ba về đạo cung Thái Sơ sao?” Ba Ba Ba hưng phấn nói, “Chúng ta sớm nên trở về, chúng ta phải giành lại thắng lợi những thứ đã mất, ta muốn ủng hộ Huyền Linh tỷ tỷ làm Đạo Tử, trở thành chủ nhân chí cao vô thượng trong tương lai của đạo cung Thái Sơ!”

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều.” Liễu Nhược Lam tức giận búng ngón tay một cái: “Mọi chuyện đã qua hơn mười vạn năm, Thái Sơ Đạo Cung ai còn nhớ ta? Hơn nữa, làm Đạo Tử gì gì đó không có ý gì, còn không bằng đi bảo vệ phu quân, kinh doanh tốt gia đình của mình quan trọng hơn.”

“Ô ô, Huyền Linh tỷ tỷ, ngươi thay đổi rồi, chúng ta cùng nhau nói thiên hoang địa lão, ô ô, xú nam nhân có gì tốt.”

Cũng đúng lúc này.

Vương Thủ Triết xuất hiện trong phòng, cười ha hả nói: “Ba Ba, ngươi cũng đừng thương tâm. Đợi làm xong chuyện này, ta sẽ dẫn ngươi về Vương thị, Vương thị chúng ta có rất nhiều trò thú vị, nhất là Tộc Học, đặc biệt thú vị.”

“Tộc học? Đó là cái gì?”

“Đó là nơi có thể giúp ngươi lột xác thăng hoa, ở nơi đó, ngươi sẽ kết giao được rất nhiều bằng hữu chí đồng đạo hợp.”

“Nghe có vẻ rất thú vị, Vương thị có thánh khí giống như ta không?”

“Có a, Vương thị có một kiện Thánh khí đỉnh tiêm, tên của nàng là Lục Tiểu Ất, các ngươi có rảnh thì có thể cùng nhau chơi đùa học hỏi.”

“Thánh khí hàng đầu à, nghe có vẻ rất lợi hại. Thật tốt quá, ta muốn đi Vương thị, ta phải đi Tộc Học, ta muốn đi kết giao bằng hữu.”

“Hắt xì xì!”

Trong chủ trạch Vương thị, Lục Ất mỗi ngày đều bận rộn như ong mật, vừa làm xong công tác thôi hóa, đang ngồi trên Ất Mộc Tạo Hóa bình bay về Tộc Học, không biết thế nào, bỗng nhiên trên không trung liên tục hắt xì.

Kỳ quái, ai đang nhớ thương ta?

Lục Tiểu Ất vuốt vuốt cái mũi đáng yêu. Được rồi được rồi, không nghĩ nhiều nữa, nàng phải nhanh chóng đi đến Tộc Học, vạn nhất đến trễ, Hùng tiên sinh nổi bão quá đáng sợ.

Đợi đã? Hình như ta vẫn chưa hoàn thành bài tập.

Không xong, phiền phức lớn rồi.

Lục Tiểu Ất sắp khóc. Nàng thân là một kiện Thánh khí đỉnh tiêm, lần đầu tiên cảm thấy sống thật sự không dễ dàng.

…

Chương 23: Tiểu thiếu tộc trưởng! Vương Bảo Thánh

…

Thời gian vội vã.

Thoáng chớp mắt lại mấy tháng trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của Thiên Cương lão nhân, Vương Ninh Hi, cùng với Vương An Nghiệp, hệ thống động lực của Thực Nguyệt ma cung thoáng tu sửa một chút. Dưới sự trợ giúp của trăm con phù long trong hư không, miễn cưỡng chống đỡ sự lôi kéo của trọng lực Ma giới, lấy tốc độ tương đối chậm rãi hạ xuống Ma Sát Hải phía tây Trấn Ma thành.

Đến nơi này, lần di chuyển lớn tại Thực Nguyệt Ma Cung coi như là một đoạn kết thúc. Sau này có thể xây dựng căn cứ trong Ma Sát Hải, đối với Thực Nguyệt Ma Cung tiến hành trường kỳ tu sửa, cùng với cải tạo.

Bất quá, với tình trạng hiện tại của Thực Nguyệt Ma Cung, trước khi hệ thống động lực sửa chữa xong, chỉ sợ nó không cách nào bay lên lần nữa.

Giao dịch giữa Hư Không Phù Long tộc và Vương thị coi như đã hoàn thành.

Vương thị cũng tuân thủ lời hứa với tộc đàn Hư Không Phù Long, lấy ra rất nhiều loại thịt tươi mới ngon miệng để chiêu đãi tộc Phù Long rất vất vả, bọn chúng thán phục Nhân tộc lại có thể nuôi ra thịt tươi mới như thế, người nào người nấy ăn cũng tròn vo như quả dưa, đều sắp bay bất động.

Bởi vậy, Phù Long Vương và trưởng lão tộc đàn thương lượng một chút, quyết định kéo dài thời gian về sau một chút, hưởng nhiều một bữa mỹ thực. Nhưng không ngờ hơn mười ngày sau, Vương thị biểu thị ước định lúc trước đã hoàn thành, không có nghĩa vụ không ràng buộc cung cấp thức ăn.

Phù Long Vương tức giận đến mức muốn dẫn người rời đi ngay tại chỗ, nhưng lại có chút lưu luyến không rời. Thức ăn nhân tộc cung ứng so với thịt của sinh vật hư không ngon hơn

nhiều lắm, ăn quen cái này, vốn những thứ này đều phảng phất biến thành rác rưởi, rốt cuộc khó có thể nuốt xuống.

Vương thị thấy thế liền "miễn cưỡng" đưa ra một nhiệm vụ khác. Trong Trấn Ma đô hộ phủ có không ít nhiệm vụ vận chuyển vật tư, tộc đàn Phù Long nếu có hứng thú có thể nhận một chút nhiệm vụ, căn cứ vào lượng công việc lớn nhỏ có thể cung cấp thịt tương ứng.

Nguyên lai chỉ cần xuất lực, là có thể đổi về thịt ngon miệng.

Phù Long Vương không chút do dự liền đáp ứng, tham dự vào trong nhiệm vụ vận chuyển.

Ngay từ đầu, Vương thị đều là an bài cho chúng nó một vài nhiệm vụ đơn giản, sau đó dần dần gia tăng độ khó nhiệm vụ.

Độ khó tăng theo, Phù Long nhất tộc chợt cảm thấy phiền toái cùng không thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới nhiệm vụ có độ khó càng lớn thu hoạch cũng càng lớn, cuối cùng có một bộ phận phù long hư không "thượng tiến" bắt đầu cố gắng học tập ngôn ngữ nhân tộc, tích cực giao tiếp nhiệm vụ với nhân tộc.

Bộ phận hư không phù long này thu được chỗ tốt cực lớn. Trong thời gian đồng dạng, chúng nó kiếm được càng nhiều so với hư không phù long không muốn thượng tiến. Hư không phù long bắt đầu dần dần đỏ mắt, có chút bắt đầu quấy rối.

Nhưng những người quấy rối này, đều bị trục xuất hoặc nghiêm trị, còn lại hư không phù long thấy thế, trở nên càng thành thật hơn. Bọn chúng hiểu rồi, muốn đạt được càng nhiều thực vật cao cấp hơn, phải trả giá càng nhiều nỗ lực.

Sau đó, bọn chúng liền bắt đầu hướng về phía trước một đám hư không phù long học tập cố gắng.

Nhưng nhiệm vụ tổng thể chỉ có như vậy, một khi tất cả mọi người bắt đầu tiến lên, có nhiệm vụ khó khăn sẽ không đủ phân phối. Một ít Hư Không Phù Long thông minh, bắt đầu chủ động đàm phán với Nhân tộc, có thể giảm bớt thù lao nhiệm vụ đến lấy nhiệm vụ chất lượng tốt.

Hư không phù long nhất tộc nội quyển, cũng bởi vậy chính thức triển khai.

Đương nhiên, những thứ này không liên quan đến phu thê Vương Thủ Triết, hiện giờ trong gia tộc Vương thị có nhân tài đông đúc, người ưu tú nhiều vô số kể, tuyệt đại bộ phận chuyện căn bản không cần bọn họ ra mặt.

Vì vậy, phu thê Thủ Triết cũng thuận tiện đi thăm Trấn Ma thành một chút, cùng với một số công trình nông trang cao sản điển hình xung quanh, sau đó rẽ ngang trực tiếp trở về Đại Càn, trở lại Vương thị, trực tiếp sống cuộc sống trạch nam nữ một lần nữa.

Nhưng mà, cuộc sống thái bình của Vương Thủ Triết cũng không qua bao lâu.

Vẻn vẹn nửa năm sau, Xích Ngục Ma Hoàng liền hùng hổ giết tới cửa, sau đó dựa vào tiểu viện của Vương Thủ Triết không rời.

"Thủ Triết à, ta, Xích Ngục! Những năm gần đây, thay Nhân tộc luôn cẩn trọng bảo vệ Thần Vũ Thiên Khư, không ngại cực khổ, không sợ gian nguy." Xích Ngục Ma Hoàng lòng đầy căm phẫn vỗ ngực, hô trời trách đất, "Kết quả ngươi ngược lại, mang theo đám người Mang Thiên Ca đi thăm dò di tích tiêu dao khoái hoạt, thế mà không dẫn ta theo?! Mấy người bọn hắn hiện tại kiếm được đầy bồn đầy bát, mà Xích Ngục Ma Hoàng ta ngay cả nửa sợi lông cũng không mò được, cái này công bằng sao?"

Nói xong, Xích Ngục Ma Hoàng liền bắt đầu hối hận, than thở nói: "Ta biết, đây hết thảy đều là vì Chiêu Ngọc nhà chúng ta không đủ cố gắng, không thể sinh hạ trưởng tử, không thể thay Vương thị con nối dõi tông đường!"

"Xích Ngục bệ hạ!" Vương Thủ Triết thấy hắn càng nói càng không hợp thói thường, vội vàng ngăn cản: "Không nên nói xa như vậy, việc này không liên quan đến Chiêu Ngọc. Đến đến đến đến, uống một ngụm Ninh Tâm Tiên Trà nguôi giận trước đã, có chuyện gì thì từ từ nói."

【 Ninh Tâm Tiên trà 】 này chính là dùng phiến lá trên người Đế Hưu chế tác, nước trà màu vàng óng ánh mà trong suốt, hương khí thanh nhã mà tươi mát, có thể giúp người ổn định nỗi lòng, xua tan khô khí trong lòng, chính là trân phẩm trong trà.

“Ùng ục ùng ục!” Xích Ngục Ma Hoàng một ngụm ực trút Ninh Tâm Tiên Trà, sau đó lại đau đớn nói: “Thủ Triết à, ta, Xích Ngục, vẫn luôn coi ngươi là huynh đệ, ngươi cũng không thể bị sắc đẹp của Mang Thiên Ca che kín trái tim. Ngươi ngẫm lại xem, nếu Hàn Nguyệt Tiên Triều quá cường đại, đối với Vương thị của ngươi lại có chỗ tốt gì? Do Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta kiềm chế Hàn Nguyệt Tiên Triều, Vương thị các ngươi trái phải gặp nguồn không ngon sao?”

“Bệ hạ, đã kéo xa rồi.” Trán Vương Thủ Triết chảy ra một giọt mồ hôi lạnh: “Đều nỗ lực vì Nhân tộc quật khởi, chớ nên lục đục với quần ma Ma giới. Còn nữa, ta và Tiên Hoàng bệ hạ trong sạch.”

“Trong sạch? Chử Thiên Ca đã đích thân khoe khoang với ta, ngươi cho nàng Vạn Kiếm Tiên Kinh và căn nguyên hỗn độn, còn ám chỉ nói qua, ngươi từng ngủ lại 【Tê Tiên Cung】 với nàng.” Xích Ngục Ma Hoàng ném một ánh mắt khinh bỉ về Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à Thủ Triết, ta tuyệt đối không ngờ ngươi lại là hạng người trọng sắc vong nghĩa như vậy, xấu hổ làm bạn với ngươi.”

Ách… Tiên Hoàng bệ hạ nàng thật đúng là…

Vương Thủ Triết thu hồi động tác châm trà cho Xích Ngục Ma Hoàng: “Bệ hạ không làm bạn với ta, mời trở về đi.”

“Ta sẽ không đi đâu hết.” Xích Ngục Ma Hoàng bày ra dáng vẻ vô lại nói: “Hiện tại Tiên Triều thế lớn, dù sao ngươi cũng phải chừa cho ta một con đường sống chứ? Thứ ta muốn không nhiều, làm cho ta một bộ Chân Ma Kinh, cân bằng cân bằng thế lực hai bên.”

“Cũng không phải là không có biện pháp.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một lát rồi nói: “Bệ hạ có thể mua Chân Ma hạch và thi hài của Xích Viêm Ma Thần từ Đế Hưu tiền bối. Ta nhớ được nhất mạch của lão tổ tông các ngươi, chính là chiếm được Chân Ma hạch của Ma Thần nào đó, cho nên mới có 【Hồng Liên Chân Ma Kinh】 về sau.”

“Ý kiến hay.” Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt hưng phấn nói: “Thủ Triết ngươi cho ta mượn ba mươi Tiên Linh Thạch, ta đi mua ngay đây.”

“Vì sao ta cho ngươi mượn?” Vương Thủ Triết kinh ngạc.

“Ta không có tiền, nghèo…” Xích Ngục Ma Hoàng ra vẻ ‘Ta nghèo có lý’ nói: “Ta nghe Vương thị ngươi nói, toàn bộ phạm vi thế lực của Ma Triều đều bắt đầu từng bước cải cách linh cốc linh mạch của các ngươi, bỏ ra lượng lớn tiền đầu tư vào trong cải cách. Hiện giờ tài chính giật gấu vá vai, thật sự là không có bao nhiêu tiền.”

Vương Thủ Triết mới không mắc lừa: “Tài chính quốc gia thiếu tiền, không có nghĩa là Thân Đồ thị thiếu tiền. Trong Thần Võ Thiên Khư, bệ hạ phân phối không ít tài nguyên phải không?”

“Đó đều là phải giữ lại đi Thánh vực đổi linh thạch, dùng làm buôn bán đấy.” Xích Ngục Ma Hoàng nói: “Cũng không dễ tùy ý sử dụng.”

Vương Thủ Triết nhìn bộ dáng lẽ thẳng khí hùng của hắn, cũng bị kinh ngạc đến ngây người.

Trước kia đều là Vương thị bắt được đám đại lão này nhổ lông dê, bây giờ thì hay rồi, phong thủy luân chuyển, những đại lão này bắt đầu nhổ lông dê Vương thị.

Đây thật đúng là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây!

“Thôi thôi.” Vương Thủ Triết phất tay nói: “Nể tình nhiều năm qua bệ hạ luôn luôn cẩn trọng vì Hộ Thần Thiên Khư, ta cho ngươi mượn ba mươi tiên linh thạch. Có điều, Đế Hưu tiền bối có chịu bán giá này hay không thì khó nói.”

“Vì có thể thêm một mạch truyền thừa Chân Ma của Ma Triều ta, ta liều mạng, thật sự không được sẽ thêm vào chút tiền.” Xích Ngục Ma Hoàng một bộ nhất định phải có được, sau đó cười tủm tỉm nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, còn có một chuyện phải thương lượng với ngươi.”

“Bệ hạ mời nói.” Vương Thủ Triết bất đắc dĩ nói.

“Ta nghe nói phụ thân của phú quý Vương Ninh Dịch, gần đây ở lại Tiên Triều quản hạt Phù Nam châu cho con dâu, hơn nữa có không ít tinh anh Vương thị đi theo, kiến thiết Phù Nam châu là phong sinh thủy khởi.” Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt hâm mộ nói: “Ta hướng ngươi đòi hỏi Vương Ninh Nghiêu

một chút, cùng với một đám tinh anh Vương thị, đến Ma Triều ta hỗ trợ xử lý chính sự, như thế nào?"

"Thủ Triết à, ta đây là vì muốn để Xích Nguyệt Ma Triều ta sớm ngày bước lên con đường kinh tế, vì chống đỡ Ma giới, nỗ lực để Nhân tộc quật khởi, ngươi ngàn vạn lần không thể chối từ."

Đối với tiến tâm của Xích Ngục Ma Hoàng, Vương Thủ Triết ngược lại không từ chối, hơi cân nhắc một phen nói: "Ninh Nghiêu ở trên các cương vị của Vương thị, coi như là tích lũy không ít kinh nghiệm, ngược lại có thể đi Ma Triều ma luyện mài giũa. Đề nghị này ta đồng ý, ngươi bảo Ninh Nghiêu chọn một nhóm tộc nhân ưu tú, đi tới dưới trướng bệ hạ dốc sức một phen."

"Được được được, Thủ Triết, lần này ta thừa nhận ngươi không phải hạng háo sắc vong nghĩa." Xích Ngục Ma Hoàng vui mừng quá đỗi, sửa lại đánh giá đối với Vương Thủ Triết.

Sắc mặt như vậy khiến Vương Thủ Triết lắc đầu thở dài.

Được, nhổ xong Tiên Linh Thạch lại cạo nhân tài. Xem ra, vẫn là phải cổ vũ tộc nhân sinh dục nhiều hơn a, nếu không, Vương thị trước mắt ít người như vậy, thật đúng là nhịn không được liên tục kiếm tiền như vậy.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua, bất tri bất giác lại qua nhiều năm.

Thời gian đi tới năm ba mươi chín năm Long Xương lịch, đầu hạ.

Tân Bình trấn là một khu vực kinh tế đặc biệt, sớm đã trở thành trung tâm kinh tế của Đông Càn, thậm chí là trung tâm kinh tế của các quốc gia.

Hơn một trăm năm này, cảng cảng cảng và bến tàu cũng mở rộng ra, số lượng vận chuyển hàng hóa mỗi ngày đã đạt đến con số vô cùng kinh khủng.

Không ít người ngoại quốc, thậm chí là người Tiên Triều và Ma Triều đều tới Tân Bình trấn học, mưu sinh, hoặc là phát triển sự nghiệp.

Giá cả đất và bất động sản ở đây tăng vọt, tạo thành vô số phú hào.

Ở chỗ này, cao ốc chính là vật tầm thường nhất, trên mặt đất quỹ đạo giao thông cùng các loại phi liên, cấu thành giao thông lập thể phức tạp.

Trung tâm Tân Bình trấn, có một 【Thủ Triết đại đạo】.

Đây là một con đường lớn lấy tên của Vương Thủ Triết, cũng là trung tâm của trấn Tân Bình, nơi này tọa lạc rất nhiều tổng bộ sản nghiệp của Vương thị.

Ở nơi tấc đất tấc vàng này, trong đó có sản nghiệp của một tửu điếm khổng lồ kiêm thương hội, tên là 【Tửu điếm】.

Nơi này tầng năm là cửa hàng lớn, chuyên bán các loại xa xỉ phẩm trân quý và các loại đặc sản. Tầng bốn bắt đầu là các loại cao cấp ăn uống, lầu sáu bắt đầu lên mấy chục tầng là chỗ ở và công trình siêu cấp, chiêu đãi khách quý đến từ toàn thế giới.

Sở dĩ chỉ chiêu đãi khách quý, đó đương nhiên là bởi vì người bình thường căn bản không ở nổi.

Gian phòng rẻ nhất nơi này đều là dùng tiên tinh tính toán một buổi tối, hơn nữa mỗi ngày bạo mãn, nghỉ ngơi cần phải định sẵn.

Quán rượu này, chính là tài sản riêng năm đó Vương thị đưa cho công chúa Phù Nam, quyền kinh doanh và lợi nhuận đều do công chúa Phù Nam phụ trách, bộ phận lợi nhuận cũng thuộc về tư hữu của công chúa Phù Nam.

Tương ứng chính là khách sạn Chiêu Ngọc ở phố đối diện.

Bên kia buôn bán cũng rất náo nhiệt, nhất là khách quý của Ma Triều, hầu như đều ở tại Chiêu Ngọc tửu điếm.

Chớ có xem thường hai cái tửu lâu, trung bình xuống mỗi ngày lợi nhuận tinh khiết cơ hồ đều vượt qua vạn tiên tinh, một năm qua lợi nhuận trọn vẹn mấy trăm vạn tiên tinh, trăm năm đó chính là mấy ức tiên tinh!

Tửu lâu Phù Nam đi theo lộ tuyến xa xỉ cao cấp, ý thức phục vụ tự nhiên là nhất lưu siêu đẳng, mỗi một khâu đều không

chấp nhận được nửa điểm qua loa.

Ngày hôm nay, tửu lâu Phù Nam đang buôn bán giống như ngày thường.

Bỗng dưng.

Có nhân viên công tác giẫm lên thân pháp từ bên ngoài vội vã xông về tửu lâu, một bên chạy một bên khẩn trương hề hề hô: "Mau mau mau! Thiếu chủ đến thị sát!"

"Thiếu chủ thị sát?! Hỏng bét!"

Trong nháy mắt, nhân viên bán hàng dưới quầy, từ tầng quản lý tửu lâu Phù Nam, tất cả đều bị kinh động.

Bọn họ gần như lập tức tiến vào trạng thái lâm chiến, bắt đầu vội vàng tự kiểm tra tất cả hạng mục có thể kiểm tra.

Vì đẩy nhanh tốc độ, không ít nhân viên công tác tửu lâu dứt khoát giống như nhân viên cửa hàng lúc trước, trực tiếp vận dụng thân pháp. Trong lúc nhất thời, khắp nơi trong tửu lâu đều là bóng người bay lên, nhìn một mảnh rối loạn.

Nhưng mà, đã chậm.

Không đợi bọn họ kết thúc, một thằng bé tám chín tuổi được mấy thị nữ và hộ vệ vây quanh, chắp hai tay sau lưng đi vào tửu lâu.

Cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng mũi hắn thẳng tắp, mặt mày sáng sủa đại khí, tuổi còn nhỏ đã có vài phần hương vị công tử văn nhã, chỉ là gương mặt kia thoáng có chút mượt mà, lại cùng Vương Phú Quý khi còn bé có sáu bảy thành tương tự.

Bất quá diện mạo mặc dù tương tự, nhưng khí chất của hai người lại là hoàn toàn khác biệt.

Thiếu niên này trên trán tràn đầy nghiêm túc cùng nghiêm túc, trong ánh mắt tràn đầy thâm thúy, cùng Vương Phú Quý khi còn bé đi tới chỗ nào khen thưởng tài thần gia khí chất hoàn toàn không giống nhau.

Cách ăn mặc của hắn cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, trường bào thẳng người, không có chút nếp nhăn nào, tóc cũng được buộc gọn gàng, toàn thân trên dưới tìm không ra nửa điểm tật xấu nào, trên cổ còn treo một tấm đồng hồ cực kỳ chính xác.

Hắn nhìn quanh bốn phía, đầu tiên là đi tới một cửa hàng thương hiệu bán da thuộc thuộc Tứ công chúa.

Mấy nhân viên cửa hàng ăn mặc rất xinh đẹp buông thõng tay xuống đứng ở phía sau bàn bán hàng, thân thể căng thẳng, cũng không dám có thêm nửa phần khí.

“Cung nghênh Bảo Thánh Thiếu chủ.”

Thấy nam hài đi tới, các nàng lập tức theo quy củ chỉnh tề hành lễ, trong lòng tự nhiên là vạn phần thấp thỏm.

Cô gái trẻ tuổi có tư cách đi làm tới nơi này như các nàng, không thể nghi ngờ đều là những người khá ưu tú trong bạn cùng lứa tuổi, nhưng đều là hai mươi tuổi, đã có tu vi Luyện Khí cảnh tầng bảy tầng tám.

Hơn nữa tửu lâu Phù Nam cho nhân viên thù lao rất cao, làm tốt sẽ có ban thưởng đặc thù, các nàng có thể nói là tiền đồ không thể hạn lượng. Cũng biết Bảo Thánh thiếu chủ làm việc nghiêm chỉnh bắt bẻ, ai cũng không muốn bị bắt gặp sai sót, ném đi công việc quý giá.

Không thể nghi ngờ, vị tiểu thiếu gia thoạt nhìn nghiêm túc vô cùng này, chính là đích trưởng mạch thế hệ này của Vương thị, tiểu thiếu tộc trưởng quy định pháp luật và tổ chế 【Vương Bảo Thánh】.

Trên phố có lời đồn, lúc Bảo Thánh thiếu chủ sinh ra, trời giáng đại điềm lành, long phượng tề minh, muôn hình vạn trạng, còn có Thiên Tiên hạ phàm ngâm xướng chúc mừng, đều nói hắn lai lịch phi phàm, tương lai chắc chắn là một đại nhân vật không tầm thường.

Đương nhiên, đối với những nhân viên trước mắt này mà nói, trên phố nghe đồn chỉ là lời đồn trên phố, bọn họ cũng không biết thật giả. Nhưng cho dù không có những tin đồn này, với tư cách là Trường mạch chính của Trường Ninh Vương thị, Bảo Thánh thiếu chủ Tiên Thiên cũng đã đứng ở độ cao mà bọn họ cần ngưỡng vọng.

“Không cần đa lễ.”

Vương Bảo thánh nhân nhỏ lại uy nghiêm khoát tay áo.

Hắn chắp hai tay sau lưng quét mắt khắp nơi một vòng, ánh mắt của hắn dừng lại ở một số vị trí, sau đó lấy ra một tờ giấy, rầm rầm viết xuống hai phương án cải tiến, giao cho quầy hàng.

Làm xong những thứ này, hắn không nói một câu liền bị vây quanh rời đi.

"Cung tiễn Bảo Thánh Thiếu chủ."

Một tảng đá lớn trong lòng nữ nhân viên đều rơi xuống, vội vàng cung kính tiễn đưa.

Bảo Thánh thiếu chủ lần này chỉ đưa ra hai kiến nghị, đó chính là tương đối hài lòng, chủ quản khẳng định sẽ có ban thưởng phát xuống.

Sau khi rời khỏi cửa hàng da thuộc, Vương Bảo Thánh một đường tuần tra qua, mỗi khi đến một chỗ, đều sẽ do tầng quản lý của tửu lâu chuyên môn đi cùng, mà Vương Bảo Thánh cũng tuần tra rất chăm chú, thấy được bất cứ chỗ nào có khuyết điểm đều đưa ra ý kiến, nhất là đối với một ít tai hoạ ngầm, vệ sinh ẩn hoạn, càng đặc biệt chú ý, nhìn thấy làm tốt, cũng sẽ nhàn nhạt cổ vũ hai câu.

Bất quá, đoạn đường này đi tới, cho dù Vương Bảo Thánh phát hiện một ít không nghiêm khắc chấp hành theo tiêu chuẩn, hoặc là địa phương có chút không hợp lý, cơ bản cũng đều là những vấn đề nhỏ, đơn giản đưa ra ý kiến cùng đề nghị cũng liền trôi qua.

Đi như vậy liền ngừng lại, rất nhanh đã đi tới khu bếp trung tâm lầu bốn.

Bước chân Vương Bảo Thánh bỗng dưng ngừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một góc nhà bếp.

Ở trong góc kia, có một đống rác chưa kịp xử lý đang lẳng lặng chất đống ở đó, vệ sinh xung quanh cũng không dọn dẹp sạch sẽ, rõ ràng thời gian chất đống đó không ngắn, thậm chí đã có ruồi muỗi lởn vởn trên đó.

Sắc mặt hắn lập tức nghiêm túc.

Chủ quản nhà bếp cũng biến sắc, bị dọa đến mức sắp quỳ xuống: "Bảo, thiếu chủ Bảo Thánh…"

“Dừng nghiệp chỉnh đốn! Lần sau lại xảy ra vấn đề, toàn bộ khai trừ.”

Vương Bảo Thánh vung tay lên, mặt lạnh đi ra sau bếp.

Mặt mũi của cả đám nhà bếp đều xám như tro tàn, giống như đại nạn lâm đầu.

Tốn một canh giờ, Vương Bảo Thánh liền tuần tra xong toàn bộ tửu lâu, lại triệu tập chủ quản các đường mở một hội nghị, nghiêm túc cường điệu một chút tầm quan trọng của ngành sản nghiệp an toàn và vệ sinh, trọng điểm phê bình nhà bếp trung tâm xảy ra vấn đề, cũng biểu dương một ít cửa hàng làm không tệ.

Sau đó, hắn mới chắp tay sau lưng rời khỏi tửu lâu Phù Nam, ngồi phi liên trở về chủ trạch Vương thị 【Nhàn nhân cư】.

Vương Bảo Thánh mỗi ngày sau khi hạ Tộc Học, đều sẽ dùng một hai canh giờ đến tuần tra các sản nghiệp gia tộc, cũng đưa ra các loại phương án chỉnh sửa. Đương nhiên, quản lý kinh doanh cụ thể hắn không quan tâm, hắn chú ý chủ yếu vẫn là một ít vấn đề dễ dàng xuất hiện tai hoạ ngầm, thí dụ như an toàn ẩn hoạn, vệ sinh ẩn hoạn, cùng với một ít khả năng dẫn đến tranh chấp, hoặc dẫn đến vấn đề khác chi tiết. Đương nhiên, nếu quản lý tầng lớp quản lý tồn tại lỗ hổng rất nghiêm trọng, hắn đồng dạng cũng sẽ đưa ra chỉnh sửa.

Hắn ở những phương diện này luôn có nhạy cảm kinh người, từ khi hắn năm sáu tuổi một lần ngẫu nhiên dạo phố, phát hiện một tai họa ngầm an toàn, cũng đưa ra một cái khả thi chỉnh sửa ý kiến, phương diện năng lực này liền dần dần triển hiện ra.

Sau khi gia tộc phát hiện điểm này, cũng mặc kệ hắn thường xuyên tuần tra đường phố, thậm chí trực tiếp ban cho quyền hạn chỉnh sửa.

Quán rượu Phù Nam chỉ là một trong số đó mà thôi, bình thường một hai tháng cũng không tới phiên hắn thị sát một lần.

Nếu như có những chỗ không thể sửa đổi, thậm chí hắn sẽ trực tiếp hạ lệnh toàn bộ đình nghiệp chỉnh đốn, thậm chí không tiếc thay đổi máu cho quản lý tầng lớp lớp.

Khoảng cách từ Tân Bình trấn đến Bình An trấn cũng không xa, ngồi phi liên, Vương Bảo Thánh rất nhanh đã về tới nhà.

Hắn còn chưa tiến vào tiểu viện, ánh mắt đã rơi vào ba chữ tùy tiện tiêu sái " Nhàn nhân cư", lông mày không khỏi nhăn lại thật sâu, sau hơn mười hơi thở, hắn mới thở dài một hơi, tiếp tục trở về nhà.

Mẫu thân Phù Nam công chúa Kỳ Mộng Vũ đang ở trong viện nghỉ ngơi, thấy Vương Bảo Thánh vừa trở về, lập tức sắc mặt khẩn trương, cuống quít giấu một cuốn lời lẽ ngôn tình vào trong bồn hoa.

"Hài nhi bái kiến mẫu thân." Vương Bảo Thánh cung kính kính hành lễ.

Hành lễ đồng thời, khóe mắt của hắn liếc thấy một góc của thoại bản ngôn tình lộ ra trong bồn hoa, trên đó viết hai chữ "Lãnh Ngạo", đây rõ ràng là thoại thoại thoại bản "Lãnh Ngạo lang quân dạo gần đây rất lưu hành yêu ta.

Đều là chút văn học vỉa hè có lỗ hổng trăm ngàn quầy hàng.

Điều này làm cho khóe mắt Vương Bảo Thánh xuất hiện thêm một tia ngưng trọng và ưu sầu.

"Bảo Thánh đã trở về." Vân Mộng Vũ cười nói: "Hôm nay tộc học được cái gì? Đã đói bụng chưa, nương nấu chút đồ ăn cho con."

"Đa tạ mẫu thân, hài nhi còn chưa đói bụng." Vương Bảo Thánh ngoan ngoãn đáp lời, "Mẫu thân không cần lo lắng chuyện Tộc Học, hài nhi đã tự học được nội dung Tộc Học Trung đẳng, đang chuẩn bị xin mẫu thân chuyện nhảy cấp đây."

"Đuổi nhảy, không cần sốt ruột." Vân Mộng Vũ cười nói: "Ý của cha ngươi là muốn cho ngươi có một tuổi thơ hoàn chỉnh vui vẻ mà vô ưu vô lự."

"Mẫu thân, con đã tám tuổi." Vương Bảo Thánh trên mặt lộ vẻ lo lắng, "Cấp một tăng lên như vậy quá lãng phí thời gian. Con thân là tiểu thiếu tộc trưởng gia tộc, nên gánh vác trọng trách gia tộc trước."

“Cái này… Phụ thân con vừa đúng lúc trở về, đang chờ con ở thư phòng.” Vân Mộng Vũ bất đắc dĩ nói, “Con đi bái kiến phụ thân một chút, cũng tìm ông ấy thương lượng một chút việc này.”

“Vâng, mẫu thân, hài nhi xin cáo lui trước.” Vương Bảo Thánh hành lễ xong, lại nhét cho mẫu thân một phong thơ, lúc này mới nghiêm túc đi vào nội viện.

Đợi đến khi Vương Bảo Thánh rời đi.

Chiêu Ngọc công chúa từ trong góc đi ra.

Trong tay nàng còn cầm 【Thiên Cơ Hư Duyên Giả Bàn】 thịnh hành gần đây, vỗ ngực nói với Chử Mộng Vũ: “Bảo Thánh không phải đi thị sát sản nghiệp sao? Sao hôm nay lại trở về sớm thế? Thiếu chút nữa bị hắn bắt được trò chơi đối chiến rồi.”

“Ngươi chạy rất nhanh, ta thấy tên tiểu chép sách kia quá mê mẩn.” Vân Mộng Vũ vẻ mặt ủy khuất nói, “Trực tiếp bị hắn bắt được. Phong thư này hơn phân nửa là khuyên ta phải cố gắng gánh vác một công chúa, thân là một thiếu tộc trưởng phu nhân chức trách khuyên can.”

“Cũng đúng, Bảo Thánh không tiện nói thẳng với chúng ta, nhưng lại luôn vụng trộm viết thư, khéo léo khuyên bảo các kiểu.” Chiêu Ngọc công chúa cũng mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: “Cha mẹ nhà người khác, luôn luôn đề phòng hài tử trầm mê bản sao nhỏ, trò chơi, còn có hư ảnh, nhà chúng ta thì ngược lại, hài tử nhanh hơn chúng ta gấp trăm lần… Ngược lại mấy người chúng ta, mỗi ngày đều bị hắn thuyết phục.”

Mấy năm trước, khi Bảo Thánh còn chưa ra đời, giữa Chiêu Ngọc và Vân Mộng Vũ còn có chút ý tứ khác, nhưng sau khi Bảo Thánh sinh ra và lớn lên, quan hệ giữa hai người lại trở nên hòa hợp kỳ diệu.

Không thể không nói, trong này Vương Bảo Thánh nổi lên tác dụng vô cùng trọng yếu.

“Bảo Thánh không phải rất sùng bái Tuy Vân tỷ tỷ sao? Cho rằng muội ấy là một hoàng thái nữ có năng lực, chi bằng đưa hắn đến chỗ Mặc Vân tỷ tỷ ở đi.” Kỳ Mộng Vũ nói.

“Không được.” Chiêu Ngọc công chúa lắc đầu phản đối: “Lão tổ gia gia là người đầu tiên không đồng ý, ít nhất phải cho Bảo Thánh thượng học hết tộc mới có thể đi ra ngoài.”

“Nếu không, ngươi thừa dịp phú quý ở nhà, cũng sớm sinh một đứa đi.” Vân Mộng Vũ đề nghị nói: “Bảo Thánh như vậy, nói không chừng sẽ chuyển dời đến trên người giáo dục đệ đệ muội muội.”

“…”

Sau đó, Chiêu Ngọc công chúa bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị này.

…

Mà cùng lúc đó.

Thư phòng của Vương Phú Quý.

Bây giờ sắc trời còn sớm, trong thư phòng ánh sáng cũng coi như đầy đủ, bởi vậy cũng không có bật đèn.

Ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ tung tóe, vẽ tường thư một mặt bên thư phòng, cùng với văn kiện trên bàn lít nha lít nhít phủ lên một tầng ánh sáng mông lung, không hiểu có ý vị.

Vì để lại hình tượng ổn trọng an tâm cho con trai, Vương Phú Quý gần đây đã không thể không để lại hai chòm râu tương đối nghiêm túc, có vẻ thành thục ổn trọng hơn rất nhiều.

Lúc này, hắn đang ở trên bàn viết cái gì đó.

“Hài nhi bái kiến phụ thân đại nhân.” Sau khi Vương Bảo Thánh vào cửa, một mực cung kính hành lễ.

“Ô, Kỳ Lân Nhi nhà ta tan học trở về.” Vương Phú Quý buông bút xuống, vẻ mặt vui mừng nói: “Khoảng thời gian này tộc học sinh thế nào? Có gặp được cô gái xinh đẹp ngoại tộc mình thích không?”

Vương Bảo Thánh nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Phụ thân, tình cảm nam nữ sao có thể tùy tiện như vậy? Con đã không thể cam đoan sau này cưới nàng, không thể tùy tiện trêu chọc.”

Sắc mặt Vương Phú Quý cứng đờ, vội vàng nói: “Bảo Thánh à, cha không có ý gì khác, chỉ hy vọng ngươi có một tuổi thơ

hạnh phúc và hạnh phúc. Ngươi ấy, đừng có tự mình căng thẳng như vậy.”

“Phụ thân đại nhân, ta thân là tiểu thiếu tộc trưởng Vương thị, trách nhiệm trên vai rất nặng.” Vương Bảo Thánh nghiêm túc nói: “Ta cần phải dùng phương thức nghiêm khắc nhất, tới yêu cầu chính mình. Đúng rồi, phụ thân, ngài mới từ Ma Châu trở về, ma giới chiến lược như thế nào?”

“Đối phó Ma tộc, cũng không thể gấp gáp.” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói: “Tốc độ phát triển của chúng ta vượt xa Ma tộc, thời gian kéo dài càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi. Cái này cũng giống như ăn cơm, phải ăn từng miếng một, ăn đến nhanh sẽ nghẹn lại.”

“Tuy nói như vậy, cá nhân ta cũng đồng ý phương châm chiến lược như vậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà của Vương Bảo Thánh ngưng trọng, tràn ngập 【Vầu quốc lo dân】, “Nhưng mà phụ thân đại nhân…”

Nói được nửa câu, gã chợt dừng lại, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có gì muốn nói thì nói đi.” Vương Phú Quý khoát tay: “Giữa cha con chúng ta nên thoải mái nói chuyện.”

“Hài nhi không dám, tử không dám nói phụ thân.” Vương Bảo Thánh cúi đầu yếu ớt nói.

“Cha qua rồi?” Vương Phú Quý vuốt vuốt tay áo, cười hắc hắc nói: “Hôm nay ta cho phép ngươi nói một câu.”

Trong khi nói chuyện, trong lòng hắn lại thầm nghĩ, xem ra hôm nay nói không chừng có thể nắm lấy cơ hội đánh cho nhi tử một trận.

Đây chính là truyền thống của Vương thị. Cho dù là hắn, khi còn bé cũng từng bị cha đánh.

Đáng tiếc, tiểu tử Bảo Thánh này đối với mình yêu cầu thập phần nghiêm khắc, bất kể là học tập hay là trên sinh hoạt đều thập phần tự kiềm chế, làm việc cũng cực kỳ theo khuôn phép cũ, dùng lời của lão tổ gia gia nói, chính là “chứng ép” phi thường nghiêm trọng, làm cho người ta thật sự tìm không ra cái bể nào.

“Cái này…” Vương Bảo Thánh do dự nói, “Phụ thân đại nhân chính là thiên tài, mưu tính sâu xa, tính toán không bỏ sót. Ngay cả chuyện đảm nhiệm đối kháng tổng chỉ huy ma giới, cũng vẻn vẹn chỉ chiếm vài thành tinh lực của ngươi. Cẩn thận tính toán lại, phụ thân ngài thật ra còn có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, không khỏi quá lãng phí. Đây là bảng quy hoạch kết cấu thiết kế cho ngài…”

Nói xong, hắn liền móc ra một tờ bảng, cung kính trình lên trước mặt Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý đưa tay nhận lấy, vừa nhìn liền giật giật khóe miệng, treo lơ lửng không quất lên mặt con trai.

Cái này cũng quá hà khắc rồi, nếu dựa theo kết cấu công việc hắn đề nghị mà làm, Vương Phú Quý hắn không được làm việc mỗi ngày sáu bảy canh giờ?

Sau khi hít sâu vài hơi, Vương Phú Quý mới khống chế được cảm xúc, buông xuống đồng hồ, uống ngụm Ninh Tâm Tiên Trà định thần, chuyển chủ đề nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, nghe nói gần đây ngươi lại tức giận đến mức khóc lên một vị tộc học nữ tiên sinh? Nàng đều đến nhà chúng ta cáo trạng rồi.”

“Phụ thân là vì việc này, đặc biệt gấp trở về?” Vương Bảo Thánh khẽ nhíu mày, có chút không đồng ý nói: “Phụ thân đại nhân ngài cũng không cần thả lỏng công việc như thế, kỳ thật ta và tộc học nữ tiên sinh không có mâu thuẫn, ta đó là vì tốt cho nàng.”

“Vì nàng được rồi?” Vương Phú Quý nói: “Nàng mới lên Tộc Học sơ đẳng hơn một năm, nhưng đã thay mấy lớp khác, mỗi lần đều có mâu thuẫn với Tộc Học tiên sinh, nàng đã nói đó là lần cuối cùng đổi tiên sinh rồi…”

“Phụ thân, con cũng không có cách nào a.” Vương Bảo Thánh cau mày, dáng vẻ mình cũng rất bất đắc dĩ, “Nữ tiên sinh kia là vị tiên sinh kém nhất mà con từng mang theo, vụ án giáo lý không được chuẩn bị trước, bài văn logic cũng không rõ ràng, bình thường ăn mặc cũng là một lời thưởng thức khó nói hết, một chút cũng không làm gương cho người khác.”

“Càng không biết phải học sâu tạo thâm tạo trên phương diện học thuật, tương lai cố gắng bổ sung cho học lịch của một khoa nghiên cứu viện 【nghiên cứu sinh】 gia tăng tiền đồ. Ta bất quá chỉ là cho nàng một chút ý kiến, giúp nàng sắp xếp một chút con đường tương lai… Nàng liền khóc. Ta thật sự không hiểu, ta cũng hao tâm tổn trí tính kế cho nàng như vậy, nàng như thế nào còn khóc lóc cáo trạng.”

Khóe miệng Vương Phú Quý giật giật.

Nghe xem cái này là lời gì? Lão tử nghe được đều muốn đánh ngươi.

“Đúng rồi phụ thân, con cảm thấy gia tộc chúng ta muốn chỉnh đốn các loại sách vở, các loại trò chơi âm thanh lẻ tẻ.” Vương Bảo Thánh hồi tưởng lại quyển sách mẫu thân giấu vào bồn hoa, nhịn không được đưa ra ý kiến, “Những thứ kia vừa không có dinh dưỡng, nhìn đến nghiện, lại lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, quả thực không có chút ý nghĩa nào. Con đề nghị ở trong Tộc Học hung hăng càn quét một chút, mọi người cũng có thể học tập hiệu suất cao hơn, làm ra càng nhiều cống hiến cho Nhân tộc.”

“Bảo Thánh à, vi phụ cũng có một đề nghị.” Vương Phú Quý vẻ mặt chân thành nói.

“Phụ thân cứ việc phân phó là được.”

“Vi phụ ngứa tay, muốn đánh ngươi một trận.”

“…Phụ thân, ta không phạm sai lầm… Vì sao phải đánh ta?”

“Vậy con đi phạm một cái… để cho vi phụ nắm được nhược điểm.”

“Ta, ta sẽ không… Ta cũng không muốn phạm sai lầm, ta là tộc trưởng tiểu thiếu gia tộc, người thừa kế tương lai, là phải làm gương cho bạn cùng lứa tuổi đấy.”

“Hay cho tên nghịch tử nhà ngươi, dám ngỗ nghịch ý chí của vi phụ.”

Vương Phú Quý híp mắt lại, rốt cục nắm lấy cơ hội, cầm lấy Vương Bảo Thánh gác lên trên đùi, “Phích lịch ba ba” đánh mạnh một trận.

“A a ô ô ô!”

Vương Bảo Thánh lập tức rơi nước mắt.

Dù sớm thông minh như thế nào thì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi, lại mạnh mẽ vô cùng, bị đánh một trận như vầy khiến tâm tình sụp đổ, khóc lóc thê thảm không gì sánh được.

Trong lòng Vương Phú Quý sảng khoái dị thường.

Đã sớm muốn đánh tiểu tử này.

Gọi ngươi nội quyển! Gọi ngươi Chử Bằng vi phụ "Cửu Cửu Lục"!

Đứa nhỏ không lớn một chút, thật không biết làm sao lại trở thành bộ dáng này, mặc dù năm đó mình cũng sớm thông tuệ, nhưng cũng không giống như hắn, thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải.

…

Chương 24: Thánh vực mở ra! Thủ Triết đích thân tới!

…

Trong một khoảng thời gian ngắn này.

Vương Phú Quý buông xuống công việc trong tay, ở nhà bồi vợ con nhiều hơn, nhất là bồi thêm một chút đứa nhỏ Vương Bảo Thánh.

Cũng không biết tiểu tử này từ đâu có ý thức lo lắng nghiêm trọng như vậy, tư tưởng gánh nặng quá nặng, một bộ không thể chờ đợi được muốn lớn lên, trời sập xuống mới đứng vững được. Thật cho rằng những trưởng bối bọn họ là ăn cơm khô hay sao?

Đừng nói là có lão tổ gia gia ở đây, trời không sập được, cho dù ngây thơ có sập thì cũng phải đợi đến khi những trưởng bối như bọn họ không chịu nổi nữa, mới tới phiên mình.

Tiểu hài tử, vẫn là hoạt bát một chút, vô ưu vô lự một chút mới tốt.

Chính mình giúp hắn giảm bớt áp lực.

Bất quá đánh hài tử vẫn là rất hữu hiệu, trong khoảng thời gian này, Vương Bảo Thánh ngược lại hơi thu liễm một chút, cũng thoáng hoạt bát một chút.

Bất quá, hôm nay ngoại vực Ma giới rung chuyển không ngừng, Vương Phú Quý với tư cách là tổng chỉ huy chiến lược của ngoại vực Ma giới, vẫn là tương đối bận rộn, đợi không được hai tháng liền vội vàng chạy đến Trấn Ma Châu, trước khi đi đem Vương Bảo Thánh ném cho lão tổ gia gia quản giáo.

Đương nhiên, Vương Phú Quý chạy trốn còn có một nguyên nhân, chính là thực chịu không được nhi tử thỉnh thoảng nói bóng nói gió là được.

Hắn cảm thấy nếu tiếp tục ở nhà, Vương thị gia tộc đều sẽ suy bại!

Mấy ngày sau.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, sắc màu rực rỡ, bốn mùa như xuân, các loại Linh Phong Linh Điệp bận rộn hái mật hoa.

Mà Vương Thủ Triết thì mặc trường bào rộng thùng thình, nằm ở trên ghế thái sư híp mắt kể chuyện cho Vương Bảo Thánh nghe.

Ở trước mặt lão tổ gia gia, Vương Bảo Thánh vẫn có chút nhu thuận, bưng băng ghế nhỏ ngồi thẳng tắp ở một bên, lắng nghe câu chuyện đồng thời, thỉnh thoảng còn giúp Vương Thủ Triết gõ chân, bóp vai, mười phần tư thế hiếu tử hiền tôn.

Bầu không khí thoạt nhìn hài hòa.

Nhưng nội dung hai người nói chuyện phiếm, lại có vẻ không hài hòa như vậy.

"Lão tổ gia gia, con cảm thấy Tôn Ngộ Không quá không ra gì rồi." Vương Bảo Thánh ngữ khí ghét bỏ, "Suốt ngày trêu ghẹo không phải nôn nóng, một chút cũng không tĩnh tâm được. Làm một cái Bật Mã Ôn thì làm sao? Trước công việc người người bình đẳng, chỉ cần hắn có thể hảo hảo giữ vững bản tâm, kiên định làm việc, cố gắng tự suy nghĩ bản thân không đủ, đề thăng rất nhiều…"

"Khụ khụ, ta nên nói về câu chuyện của Sa hòa thượng." Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác.

Sau một lát, Vương Bảo Thánh thở dài nói: "Ngu ngốc bình thường, xảy ra chuyện chỉ biết than thở, ta cảm thấy hắn nên khai trừ hắn đi thỉnh kinh đoàn đội."

"Ta nói về câu chuyện tam quốc đi." Vương Thủ Triết bắt đầu nói sang chuyện khác.

Sau một lát, Vương Bảo Thánh lại lộ ra biểu lộ ưu sầu: "Chuyện xưa này ngược lại là nghe phụ thân kể qua chút, chỉ là thế giới lớn như vậy, cần gì cùng trong nội bộ chủng văn minh đánh tới đánh lui? Không bằng tạo thành một liên minh, quét sạch các lộ dị tộc, mở rộng lãnh thổ bản đồ, chờ sau khi đánh cả thế giới, liên hợp lại phát triển văn minh, mục tiêu nhắm thẳng vào biển sao mênh mông vô ngần."

“《Thủy Hử truyện》 đâu? Ngươi đã nghe qua chưa?” Vương Thủ Triết nhéo nhéo mi tâm, càng thêm đau đầu.

“Có hiểu biết một chút, một đám tội phạm truy nã đều mang ý xấu, coi trời bằng vung…” Vương Bảo Thánh nói: “Đương nhiên triều đình kia cũng là vấn đề chồng chất, phải được cải cách dứt khoát từ trong ra ngoài, nếu ta thao tác…”

Vương Thủ Triết thở dài, ngữ điệu càng bất đắc dĩ: “Vậy chắc chắn ngươi cũng không thích “Hồng Lâu Mộng”.”

“Như vậy cũng được, mặc dù nội dung kiêu xa dâm dật, đầy giấy hoang đường, bất quá có thể làm ví dụ cho sự suy bại của gia tộc.” Vương Bảo Thánh nghiêm túc nói, “Vương thị chúng ta phải rút ra một bài học, cố gắng tăng lên cảm giác sứ mệnh của mỗi một tộc nhân, cảm giác trách nhiệm. Mà ta thân là tiểu thiếu tộc trưởng nho nhỏ, người nối nghiệp tương lai của gia tộc, phải đặc biệt tự nghiêm khắc, làm gương và biểu thị cho các huynh đệ tỷ muội.”

Dừng một chút, Vương Bảo Thánh lại “liều chết” Khúc gián nói: “Lão tổ gia gia, con nghe nói Thánh vực bên kia giống như lão tổ gia gia người, tư chất huyết mạch như vậy, tuổi của người, đều là công tử ca trẻ tuổi tinh thần phấn chấn hào hoa phong nhã đây.”

Vương Thủ Triết giật giật hai má.

Tiểu tử này cho cha kế hoạch lộ tuyến tiến bộ còn chưa đủ, lại còn muốn cho lão tổ tông hắn kế hoạch? Khó trách, tiểu tử phú quý động thủ đánh hắn một trận.

Cũng may vào lúc này, gia tướng đến đây bẩm báo, Xích Ngục Ma Hoàng đến gặp gia chủ.

Không đợi Vương Thủ Triết đồng ý, hình chiếu của Xích Ngục Ma Hoàng đã rơi vào trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Xích Ngục Ma Hoàng hành động vội vàng, vốn là có chút lo lắng, nhưng vừa nhìn thấy Vương Bảo Thánh cũng ở đây, lúc này thu lại khí tức nóng nảy, giống như bình thản lên tiếng chào hỏi: “Bảo Thánh cũng ở đây.”

“Thủ Triết bái kiến bệ hạ.” Vương Thủ Triết bình tĩnh chắp tay.

“Bảo Thánh bái kiến lão tổ.”

Vương Bảo Thánh cũng khom mình hành lễ, tư thái lễ nghi không chênh lệch chút nào.

Chiêu Ngọc công chúa là di nương của hắn, Xích Ngục Ma Hoàng tất nhiên cũng được coi là trưởng bối của hắn.

Hơn nữa vì nguyên nhân có Vương Bảo Thánh, cũng khiến Xích Ngục Ma Hoàng và Mục Vân Tiên Hoàng thêm một mối liên hệ tình cảm, quan hệ thân mật với nhau hơn một chút.

“Bệ hạ hành động vội vàng, có chuyện gì quan trọng sao?” Vương Thủ Triết tự mình pha trà chiêu đãi hình chiếu Ma Hoàng, tư thái thong dong thanh thản.

Bất quá, nếu chỉ là hình chiếu giá lâm, cũng không lãng phí tiên trà, chỉ dùng một ít linh trà bình thường là tốt rồi.

“Ai~” Xích Ngục Ma Hoàng cũng không có tâm phẩm trật, tùy ý uống một ngụm rồi nói: “Thủ Triết à, ngươi nói Vương thị các ngươi sao lại tụ tập thiên hạ Chung Linh trên một thân thể như vậy? Các loại thiên tài từ trên trời xuống có thể nhặt được, càng có tư chất huyết mạch vô địch phú quý, Bảo Thánh. Đáng thương thế hệ tuổi trẻ Thân Đồ thị ta ngoại trừ Cảnh Minh và Chiêu Ngọc lọt vào mắt ra, đều là chút sứt mẻ.”

Ma Hoàng cũng to cả đầu.

Mấy năm trước hắn hao phí “tuyệt tích” lấy được Chân Ma hạch và thi hài của Xích Viêm Ma Thần, trong lòng tràn đầy vui mừng muốn cho Thân Đồ thị thêm một mạch Chân Ma mới, nhưng mấy năm qua, hắn đã được chọn lựa trong số đệ tử Thân Đồ Tử, thử nghiệm, ý đồ tìm một người thích hợp để kế thừa, kết quả càng lúc càng không thoải mái.

Trong mấy ngàn vạn đệ tử trẻ tuổi, vậy mà không tìm ra một người nào có thể vào được mục đích.

“Bệ hạ đừng vội.” Vương Thủ Triết an ủi: “Tạm thời không tìm ra được không có việc gì, không bằng kiên nhẫn chờ thêm một chút, chọn một ít hạt giống còn được bồi dưỡng nhiều một chút.”

“Đợi, giờ phải đợi đến ngày tháng năm khỉ đi?” Xích Ngục Ma Hoàng lo lắng nói: “Ta nghe nói, Tuy Vân Hoàng Thái Nữ đã thuận lợi kế thừa 《Vạn Kiếm Tiên Kinh》… Ma Triều chúng ta không chờ nổi a.”

“Ngoại lão tổ.” Vương Bảo Thánh nghe vậy, không khỏi ở một bên ” gián ngôn” nói, “Nếu không đợi được, vì sao không để cho Chiêu Ngọc di nương ta thử một lần? Di nương mặc dù ngày thường bại hoại… Không, cái kia, nhưng tư chất huyết mạch cùng ngộ tính của nàng lại là nhất đẳng.”

Chiêu Ngọc công chúa ngày thường cực kỳ sủng nịch đối với Bảo Thánh, Bảo Thánh tự nhiên cũng kính yêu Chiêu Ngọc di nương của hắn, có cơ hội này há có thể không giúp đỡ tranh thủ một phen.

“Chiêu Ngọc!?” Xích Ngục Ma Hoàng chấn kinh: “Nhưng Chiêu Ngọc gả đến Vương thị, nàng ta chính là con dâu của Vương thị.”

“Ngoại lão tổ, lời này đừng để cho Chiêu Ngọc di nương ta nghe được…” Vương Bảo Thánh vẻ mặt thành thật nói, “Cuối cùng, di nương ta vẫn họ Thân Đồ, tâm niệm cũng hướng về Thân Đồ thị cùng Ma Triều, nếu một ngày nào đó nàng ta tu thành Chân Ma, nhất định sẽ ủng hộ Ma Triều, sẽ không trơ mắt nhìn Ma Triều bị khi dễ, đây không phải là Ma Triều có thêm một Chân Ma sao?”

Xích Ngục Ma Hoàng khẽ vuốt cằm: “Bảo Thánh nói rất có đạo lý, nhưng sao ta cứ cảm thấy có gì đó không đúng?”

“Đúng rồi, đây không phải bảo vật bản hoàng mượn tiền mua sao?” Xích Ngục Ma Hoàng đột nhiên tỉnh ngộ: “Không được không được, Thủ Triết, Chiêu Ngọc chung quy là người của Vương thị các ngươi, tiền này, Vương thị các ngươi phải trả.”

“Ngoại lão tổ, lời này của ngài không có đạo lý.” Vương Bảo Thánh tỏ vẻ không đồng ý: “Chẳng phải Chiêu Ngọc di nương có huyết mạch Thân Đồ thị sao? Sao ngài có thể kỳ thị nàng ta như vậy? Như vậy đi, ta trở về hỏi ý kiến của di nương, nếu như bà ta kiên trì bỏ tiền ra thì ta sẽ tìm phụ thân bổ sung phần thiếu hụt này.”

Kỳ thật tửu lâu của Chiêu Ngọc công chúa cũng có chút kiếm tiền, làm ăn trong một trăm mấy chục năm này càng làm càng tốt, tổng cộng cũng kiếm được ba bốn ức tiên tinh, một viên tiên tinh tương đương hạ phẩm linh thạch, ước hợp một trăm càn kim.

Mấy ức tiên tinh này ngoại trừ chi phí tự dùng ra, ngoài nộp thuế thêm ra, trước mắt còn dư khoảng hai ức tiên tinh tiền tiết kiệm, đổi Tiên Linh Thạch cực kỳ đắt đỏ cũng có thể đổi hai viên.

Hơn nữa lúc Chiêu Ngọc xuất giá, Thân Đồ thị cũng bỏ ra một khoản của hồi môn xa xỉ, trong đó có không ít sản nghiệp, những năm gần đây vẫn luôn có lợi nhuận, lợi nhuận cũng không thấp.

Hai bên cộng lại, ước chừng có thể kiếm được ba khối Tiên Linh Thạch.

Nhưng dù vậy, phần tiền này vẫn còn thiếu rất nhiều.

Bất quá, tiền trong tay Chiêu Ngọc không đủ, tiền trong tay Vương Phú Quý nhất định là đủ.

“Cũng không cần phú quý bỏ ra số tiền này.” Vương Thủ Triết lên tiếng giúp: “Vương thị chúng ta toàn bộ hành trình bồi dưỡng một Chân Ma, vẫn có thể bồi dưỡng được. Xích Ngục bệ hạ, ngươi xác định muốn Vương thị chi tiền?”

Xích Ngục Ma Hoàng nhất thời giống như là bị hai ông cháu gác lên lửa nướng.

Chuyện này nếu thật sự để cho Chiêu Ngọc biết, với tính tình của Chiêu Ngọc chẳng phải sẽ khiến nàng tức giận sao? Không chừng sẽ cãi nhau cắt đứt quan hệ với hắn.

Huống chi, dựa theo quy củ của thế giới Thần Võ, tiền này nếu Vương thị đưa ra, truyền thừa này chính là của Vương thị. Sau này, truyền thừa Chân Ma này tiếp tục truyền xuống, cũng chỉ truyền lại cho Vương thị, không liên quan gì đến Thân Đồ thị.

“Lão tổ ngoại trừ, thật ra ngươi cũng không cần xoắn xuýt như vậy.” Vương Bảo Thánh nghiêm túc phân tích cho Xích Ngục Ma Hoàng: “Chiêu Ngọc di nương là ma tu, mà trong tộc nhân Vương thị ta ma tu cực kỳ hiếm thấy, tương lai đợi đến thời kỳ truyền thừa, truyền thừa còn không phải sẽ truyền về Thân Đồ

thị sao? Thừa dịp mấy ngàn năm này, Thân Đồ thị hoàn toàn có thể phát triển tốt, bồi dưỡng thêm chút ít người trẻ tuổi có tiềm lực, không lo không tìm ra người thừa kế ưu tú.”

Thật ra chuyện giống như vậy là có rất nhiều ví dụ.

Thí dụ như Triêu Dương Vương Phu Diêu Nguyên Cương, lúc trước ở rể Triêu Dương Vương phủ, chính là mang theo Bảo Điển ở rể, chờ hắn đến Truyền Thừa Kỳ, liền lại đem Bảo Điển truyền về Diêu thị.

Điều này đối với Diêu thị mà nói là chuyện trăm lợi mà không một hại. Có Tiên Hoàng bảo vệ từ bên trong, Diêu thị cũng không cần lo lắng không lấy lại được bảo điển.

Mà với số lượng của cải của Vương thị và số lượng Chân Tiên chủng trong nhà, tương lai cường giả Chân Tiên cảnh tuyệt đối không phải số ít, đương nhiên cũng sẽ không tham gia truyền thừa Chân Ma nhất mạch này của hắn.

“Điều này cũng đúng.” Xích Ngục Ma Hoàng bị nói đến động tâm, ấp úng nói: “Chiêu Ngọc nói toạc ra đều là huyết mạch của Thân Đồ thị ta, nàng ta tu thành chân ma đối với Thân Đồ thị trăm lợi mà không có một hại. Vậy cứ quyết định như vậy đi.”

Nếu Chiêu Ngọc thành tựu Chân Ma, quan hệ giữa Thân Đồ thị và Vương thị sẽ càng thêm vững chắc.

“Người đâu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Bảo Thánh lập tức trở nên nghiêm túc, uy nghiêm dặn dò người ngoài, “Đi mời Chiêu Ngọc di nương ta tới đây.”

“Vâng, Bảo Thánh thiếu gia.”

Người hầu canh giữ ngoài sân lập tức lĩnh mệnh, sau đó vội vàng rời đi mời Chiêu Ngọc công chúa.

Không bao lâu sau, Chiêu Ngọc công chúa đã vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng trong sân, trong lúc nhất thời nàng thật đúng là có chút không hiểu ra sao.

Chẳng lẽ Bảo Thánh lại “Rước họa”, trêu chọc hai vị lão tổ tông không vui sao?

Nhưng cái này cũng không đúng a, cho dù Bảo Thánh thật trêu chọc hai vị lão tổ tông, bị gọi tới đây cũng nên là Mộng Vũ tỷ a, bảo nàng làm gì?

Đợi Vương Bảo Thánh giải thích nhanh chóng một lượt với nàng ta, Chiêu Ngọc công chúa lại càng sững sờ.

Cái gì, đây không hiểu sao lại muốn trở thành Chân Ma chủng? Tiên kinh trong gia tộc quá khan hiếm, ngay cả phu quân cũng tạm thời không tới phiên, nàng lại chiếm trước?

Chờ một chút.

Không đúng.

Bảo Thánh lần này ra sức hỗ trợ thúc đẩy việc này như vậy, không phải là nhìn di nương nàng quá mức thanh nhàn, lại muốn dùng phương pháp này khuyên nhủ nàng tiến lên chứ?

Sau này nàng chẳng phải sẽ không thể lười biếng chơi trò chơi nữa sao?

"Di nương, tương lai phụ thân đại nhân nhất định phải tu Chân Tiên." Vương Bảo Thánh giống như đoán được Chiêu Ngọc đang suy nghĩ gì, chắp tay nói ra: "Không bằng ngài nhân cơ hội này hảo hảo nỗ lực, nâng cao thực lực và thọ nguyên, như thế mới có thể sống mái với phụ thân. Hơn nữa từ Chân Ma hạch hấp thu Chân Ma chi đạo, độ khó mặc dù so với một mình đi ra một con đường lớn, nhưng so với trực tiếp kế thừa Chân Ma kinh khó có được hơn nhiều. Ngài càng sớm lĩnh hội, càng được lợi."

Trong lòng Vương Bảo Thánh, Chiêu Ngọc di nương là người thân thiết nhất gần gũi với phụ thân mẫu thân, đương nhiên không muốn nhìn nàng cả ngày chơi bời lêu lổng, đánh mấy bộ phim lưu ảnh cùng nhai sáp hoặc là dứt khoát chơi trò chơi hư ảo.

"Bảo Thánh nói cũng có lý, vậy ta sẽ cố gắng một chút." Chiêu Ngọc công chúa dường như cũng bị "gà" động tâm.

"Nếu như thế, ta trở về liền giúp di nương thiết kế một phần bản kế hoạch thời gian." Vương Bảo Thánh lộ ra vẻ vui mừng.

Di nương nhà mình cũng bắt đầu tiến vào, mẫu thân còn xa sao? Đợi mẫu thân cũng tiến vào, phụ thân sao có thể lạc hậu?

Đuổi bắt lẫn nhau như thế, giám sát lẫn nhau cạnh tranh, mới là con đường trưởng thành chính xác. Đến lúc đó người một nhà khoái hoạt vui vẻ sống cùng nhau lâu dài, chẳng phải là rất vui vẻ sao?

"Biểu đồng thời gian… liền, liền không cần đi?" Chiêu Ngọc công chúa có chút tê dại da đầu.

"Di nương người không cần lo lắng bản thân không đủ tự kiềm chế, vì tương lai của người trưởng thành, ta nhất định sẽ phân ra một bộ phận tinh lực đến đốc thúc người."

"…Cảm ơn ngươi đã dành ra tinh lực, Bảo Thánh." Nước mắt của Chiêu Ngọc công chúa suýt nữa rơi xuống.

Sau khi hai ba lần xử lý xong chuyện của Chiêu Ngọc công chúa, Vương Bảo Thánh bắt đầu lễ phép cáo từ Vương Thủ Triết: "Lão tổ gia gia, Thánh nhi còn chưa hoàn thành bài tập, nên cáo từ trước, cũng cảm ơn người kể chuyện cho ta. Đợi mấy ngày nay Thánh nhi rảnh rỗi, lại đến tìm lão tổ gia gia thảo luận một chút, làm sao trở thành một thanh niên có tinh thần phấn chấn."

Chiêu Ngọc công chúa cũng vội vàng cáo từ.

Nhân lúc còn có chút thời gian, nàng muốn đem lưu ảnh còn chưa xem xong xoát xoát… Kế tiếp chỉ sợ, thật sự không có thời gian.

Đám người đều đi rồi.

Xích Ngục Ma Hoàng cười ha ha: "Thủ Triết à, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay. Nhưng mà Bảo Thánh nói đúng, tuổi của ngươi nghỉ hưu dưỡng lão không thích hợp, để phát huy hào quang và nhiệt độ của thanh niên ưu tú cho tốt đi."

Vương Thủ Triết xoa xoa huyệt Thái Dương, trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đứa bé kia quá thật thà, còn rất có trách nhiệm, chẳng những có cảm giác trách nhiệm và sứ mệnh cực mạnh với mình, mà còn yêu cầu mọi người phải có cảm giác sứ mệnh và trách nhiệm…

Cũng đúng lúc, không qua nửa tháng thời gian.

Vương Ninh Hi kích động tiến đến bẩm báo, nói là 【 Hư Không Na Di Trận Bàn 】 đã hoàn toàn sửa xong rồi, có thể mở ra kế hoạch thăm dò Thánh Vực.

Trong kế hoạch của Vương Thủ Triết, người phụ trách chủ yếu trong kế hoạch này là Vương An Nghiệp.

Dù sao, Vương An Nghiệp luôn luôn may mắn, loại việc không xác định tương lai này, tính không xác định rất cao, hắn đi là thích hợp nhất.

Có điều gần đây ngày nào cũng bị tổ tông "gà" của Vương Bảo Thánh, Vương Thủ Triết cũng cảm thấy mình còn trẻ, quyết định phải tự mình ra ngoài một chuyến, phát huy ánh sáng và nhiệt độ.

Về phần An Nghiệp, vậy tiếp tục để hắn chủ trì Thần Vũ Thiên Khư khai thác và kế hoạch giám sát đi!

Luân Hồi Chi Thụ bên trong Thần Vũ Thiên Khư phỏng chừng chống đỡ không được bao lâu nữa, tàn hồn của Đà Long Ma Chủ cũng không biết bây giờ là tình huống gì, có An Nghiệp nhìn chằm chằm, hắn cũng an tâm một chút.

Về phần danh tiếng đi ra ngoài tránh bao lâu, Vương Thủ Triết cũng không nắm chắc, ít nhất trước mắt phải tránh tiểu tử Tị Bảo Thánh kia, hy vọng chờ hắn lớn thêm mấy tuổi, tâm tính của Quyển Vương Chi Vương sẽ dần dần biến mất.

Sau một phen trù bị.

Vương Thủ Triết bắt đầu tự mình chủ trì kế hoạch mở ra Thánh Vực.

Những người và vật tư liên quan đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tại tiết điểm không gian phụ cận Tiên Cung.

Mọi người tề tụ.

Vương Ninh Hi lấy ra 【 Đại hư không na di trận bàn 】.

Muốn mở ra trận bàn, cần khảm nạm trọn vẹn mười hai viên Tiên Linh Thạch trên trận bàn.

Cũng may, Tiên Linh Thạch này không phải dùng một lần, mà là sau khi khảm nạm một lần, có thể duy trì thời gian rất lâu.

Nếu như mỗi lần mở ra không gian thông đạo thời gian ngắn mà nói, hẳn là có thể chống đỡ rất lâu.

Theo Tiên Linh thạch được khảm vào trên trận bàn, Vương Ninh Hi đánh ra linh quyết theo thứ tự, khởi động trận bàn.

Minh văn trên trận bàn nhanh chóng được một điểm sáng.

Năng lượng bàng bạc lấy trận bàn làm trung tâm khuếch tán ra, trong thời gian ngắn, tạo thành mười hai tiếp điểm không gian chung quanh.

Không gian tiết điểm chậm rãi xoay tròn, có năng lượng kinh khủng ở trong đó ngưng tụ từng chút một.

Theo thời gian trôi qua, năng lượng trong không gian tiết điểm càng ngày càng mạnh, tốc độ xoay tròn cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Bỗng dưng.

"Ông!!"

Một tiếng rung động mênh mông cuồn cuộn tựa như hoàng chung đại lữ vang lên giữa thiên địa.

Một đường hầm không gian xoay tròn bỗng nhiên xuất hiện ở giữa thiên địa, lực lượng không gian giống như phong bạo quét ra, trong khoảnh khắc khiến cho không gian chung quanh chấn động vặn vẹo, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Nhìn một màn này, Vương Thủ Triết cảm khái vạn phần.

Đã bao nhiêu năm, không gian thông đạo cuối cùng đã mở ra.

Đối với thế giới Thần Võ mà nói, đây là cơ hội quật khởi, nhưng cũng là một khiêu chiến nghiêm trọng. Nếu là thời điểm bình thường, hắn nhất định sẽ chuẩn bị nhiều hơn một chút, bảo đảm sau khi vẹn toàn lại cẩn thận mở ra thông đạo này.

Đáng tiếc, rất nhiều lúc, thế cục lại không phải mình có thể lựa chọn.

Đại nha đầu hôm nay vẫn còn ở Thánh vực, sinh tử chưa biết, lo tai họa khó biết.

Cửu Ngục Ma Thần quật khởi, càng làm cho uy hiếp của Ma tộc đối với thế giới Thần Võ gia tăng thật lớn, thế cục của Ma

giới thoáng cái trở nên phức tạp.

Tuy lúc trước bọn hắn nghĩ cách đảo loạn thế cục, trì hoãn bước tiến Cửu Ngục Ma Thần thống nhất Ma giới, còn thành công đả thương Cửu Ngục Ma Thần, chặt đứt một cánh tay của nó, thế cục đã ổn định, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời.

Bị thiệt thòi lớn như vậy, chắc chắn Cửu Ngục Ma Thần sẽ không từ bỏ ý đồ.

Huống chi, đối với loại tồn tại dã tâm mười phần như Cửu Ngục Ma Thần mà nói, tạm thời thất bại, làm sao có thể ngăn cản được bước tiến của nó? Nhiều nhất cũng chỉ là ngủ đông mấy chục đến trăm năm mà thôi.

Với thọ nguyên của Ma Thần, mấy chục đến trăm năm cũng chỉ là một thời gian bế quan mà thôi.

Chờ thương thế của hắn khỏi hẳn, chuẩn bị hoàn thiện, tất nhiên sẽ lại khởi chiến, hoặc chiếm đoạt địa bàn của các Ma Thần khác, thống nhất lực lượng Ma tộc, hoặc là tấn công Nhân tộc, ý đồ muốn mở cánh cửa của thế giới Thần Võ để đạt được càng nhiều tài nguyên hơn.

Hoặc là, dứt khoát hai người cùng đi.

Đến lúc đó, Thần Võ thế giới tất sẽ gặp phải khiêu chiến nghiêm trọng.

Nhưng mà lúng túng chính là, hôm nay số lượng Chân Tiên cảnh của Thần Võ thế giới tuy rằng nhiều hơn không ít, còn sắp xếp vào trong Ma Thần một nội quỷ, nhưng kì thực vẫn ở thế yếu tuyệt đối.

Mấy năm trước, Nhân tộc tập hợp đủ năm vị cường giả Chân Tiên cảnh, trong đó còn có Tiên Hoàng Chân Tiên cảnh trung kỳ, còn tăng thêm Liễu Nhược Lam thực lực có thể so với tồn tại nghịch thiên Chân Tiên cảnh, vậy mà không thể lưu Cửu Ngục Ma Thần lại, chỉ khiến nó bị thương nặng mà thôi.

Nếu thật sự muốn đánh nhau, các phương bên phía Nhân tộc đều cần có Chân Tiên cảnh tọa trấn, căn bản không thể tập trung nhiều Chân Tiên cảnh như lần trước đi đối phó một tên Cửu Ngục Ma Thần, chuyện này không thực tế. Ma tộc cũng không phải chỉ có một Cửu Ngục Ma Thần.

Đến lúc đó chiến sự sẽ biến thành dạng gì, có thể nghĩ.

Cũng bởi vậy, thế giới Thần Võ bây giờ cấp thiết cần tăng lên thực lực, dù không thể mau chóng tăng thực lực Tiên Hoàng lên tới Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tối thiểu cũng phải nhiều thêm Chân Tiên cảnh, hoặc nhiều hơn một hai Chân Tiên cảnh trung kỳ, như thế mới có thể thong dong bố trí.

Mà muốn làm được điều này, lượng lớn tài nguyên là không thể thiếu.

Mở ra Thánh vực chính là cơ hội.

Mà trong cơ hội này, đồng dạng tồn tại tai hoạ ngầm cực lớn.

Trong Thánh Vực, cường giả san sát, thế lực đông đảo, không có khả năng người người đều như Tiên Hoàng, Tiên Tôn vui vẻ nhìn thấy Vương thị lớn mạnh mà không muốn xâm chiếm, cướp đoạt hoặc là chiếm lấy.

Lòng người phức tạp, Vương Thủ Triết không dám cược, cũng không thể đánh cược.

Lúc trước khi tiếp xúc với Long Xương đại đế, Tiên Hoàng, hắn cũng đều thận trọng từng bước, ở hai bên vô cùng quen thuộc, biết được nhân phẩm của bọn họ, xác định bọn họ có thể tín nhiệm, mà Vương thị cũng có năng lực tự vệ nhất định, mới từng bước bộc lộ ra tiềm lực của Vương thị.

Mà trên thực tế, thế giới Thần Võ đoàn kết, cùng thế cục nội ưu ngoại hoạn của thế giới Thần Võ là chặt chẽ không thể tách rời.

Cũng là bởi vì thế giới Thần Võ cấp thiết cần cường giả, bức thiết cần tăng thực lực lên, Tiên Hoàng và các cường giả mới có thể khắc chế dục vọng trong lòng, mặc kệ Vương thị lớn mạnh từng chút một, thậm chí có thể trong tương lai thay thế địa vị của bọn họ.

Nhưng Thánh vực, đối với hắn mà nói lại hoàn toàn không biết.

Nghĩ cũng biết, Thánh vực thế lực hỗn tạp lớn như vậy, thế cục tuyệt đối phức tạp hơn so với Thần Vũ thế giới gấp một ngàn lần, gấp vạn lần.

Làm sao thu hoạch được tình báo, thấy rõ thế cục, che giấu bản thân, làm sao thu hoạch tài nguyên, kết giao nhân mạch… Đủ loại tình huống như thế, đều là khiêu chiến. Một bước vô ý, cả bàn đều thua.

Cũng may, nhiều năm chuẩn bị như vậy, đã có rất nhiều kế hoạch cùng chuẩn bị, làm từng bước là được.

Lúc này đây không gian thông đạo mở ra, chờ sau khi mọi người đi qua sẽ đóng lại, ba năm sau mới có thể khởi động một lần nữa, sau đó hai bên lại trao đổi một chút tình báo, xác định thời gian mở ra tiếp theo.

Mắt thấy thông đạo mở ra.

Nhân viên đã sớm chuẩn bị tốt, đều ngồi lên 【Thiên Hư Vân Chu】, một lần đưa đò xuyên qua đường hầm không gian.

Đợi đến khi đôi cánh của Thiên Hư Vân Chu biến mất trong đường hầm không gian, đợi thêm một lát, Vương Ninh Hi liền đóng lại 【Đại hư không na di trận bàn】.

Dưới sự hợp tác cường đại của lực lượng không gian, đường hầm không gian trên bầu trời nhanh chóng sụp đổ, thu nhỏ lại, rất nhanh đã biến mất.

Không gian khôi phục như lúc ban đầu, thoạt nhìn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết rõ, mệnh đồ này nhiều thăng trầm của Thần Vũ thế giới, chẳng mấy chốc sẽ nghênh đón một thiên văn mới.

…

Thoáng chớp mắt, thời gian mấy tháng cứ như vậy trôi qua.

Thủ đô Tân La Tiên Triều, đầu đường Tân La Tiên Thành.

Tiểu Vũ.

Đường phố của dị vực phồn hoa và náo nhiệt, so với thế giới Thần Võ thì lại là một cảm giác khác.

Vương Thủ Triết ăn mặc như quý công tử dạo bước đi dạo trong đường phố dị vực, bước chân không nhanh không chậm,

vẻ mặt thong dong, thưởng thức tất cả những thứ cảm thấy mới mẻ dọc đường.

Hạt mưa rơi xuống bên chân của hắn, ngay cả chân khí hộ thể của hắn cũng không thể xuyên thấu, liền bị ngăn ở bên ngoài.

Chậm rãi trong mưa, trên mặt giày của hắn vẫn trơn bóng như mới, ngay cả một giọt nước mưa, hoặc là một vệt bẩn cũng không dính vào.

Ở phía sau hắn, Tiên Hoàng Y Thiên Ca ăn mặc khiêm tốn đi theo, trong tay còn rất tri kỷ bung một cái ô cho Vương Thủ Triết, một bộ kính nghiệp thị nữ bên người.

Mưa nhỏ tí tách đánh vào trên dù, phát ra trận trận tiếng vang thanh thúy, ngược lại ép xuống tiếng ồn ào ầm ĩ trên đường phố chung quanh, làm nổi bật lên mấy phần yên tĩnh.

…

Chương 25: Ly Từ nhà ta cũng quá hung mãnh đi?

…

So với Hàn Nguyệt Tiên Triều, Tân La Tiên Triều này tựa hồ càng thêm phồn hoa, phong tục quen thuộc cũng rất khác với Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Công trình kiến trúc nơi này đa số là kết cấu của ngọc thạch linh mộc hỗn hợp, thoạt nhìn phong cách kiến trúc một số thời đại nào đó của thế giới thần võ có chút giống nhau, nhìn kỹ lại có rất nhiều khác biệt, hơn nữa tầng trệt cũng không tính là quá cao, chỉ là ngẫu nhiên có mấy tòa lầu cao trăm trượng, nhưng đều phi thường tinh xảo tinh tế tỉ mỉ, mang theo mỹ cảm tinh tế, hoa lệ, tinh tế.

Trên mái hiên, đường vân trang trí trên cột cửa, lúc nào cũng lộ ra nội tình lịch sử nồng đậm đặc biệt, thuận miệng tìm người hỏi, cũng thường thường đều có ngụ ý đặc thù của nó.

Còn có trang phục cũng vậy.

Phần lớn người nơi này mặc trường bào, có trường bào rộng tay cũng có trang phục tay áo hẹp, nhưng phong cách hoàn toàn khác với Thần Vũ hoàng triều, không cần nhìn kỹ, vừa nhìn khí chất đã hoàn toàn khác biệt.

Mà ngôn ngữ của bọn họ, cùng thế giới Thần Võ tồn tại khác biệt rất lớn, ngược lại cũng không thể nói hoàn toàn là một loại ngôn ngữ khác, kỳ thật có thể nghe ra được, ngôn ngữ cùng thế giới Thần Võ ở nơi này thuộc về cùng một hệ thống ngôn ngữ, nhưng ngôn ngữ ngữ điệu, cùng với lời nói chế tạo cụ thể, lại hoàn toàn khác biệt.

Vương Thủ Triết đặt mình trong Tiên Đô này, bước chậm trong mưa, cẩn thận quan sát, thăm dò đủ loại phong mạo của dị vực này, ngược lại cảm thấy có một phen tư vị khác.

Ở đây, bọn họ không ai biết, không ai biết bọn họ, loại cảm giác dị vực xa lạ mà tươi mới này khiến Vương Thủ Triết cũng cảm thấy yên lặng rất lâu.

Nhưng cảm giác xa lạ mới lạ này rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Vòng qua một góc đường, Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng Đạm Thiên Ca đột nhiên dừng bước, vẻ mặt quỷ dị nhìn về một nơi nào đó phía trước.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một đại tửu lâu mới khai trương.

Trước cửa tửu lâu giăng đèn kết hoa, người đến người đi, có chút náo nhiệt, môn đình trang trí cũng có chút xa hoa, càng có không ít thế gia đại tộc đến đây tặng lễ vật, trong đó hoa lam kỳ hoa dị hủy xếp đầy đầu đường, trên lẵng hoa cột dải màu, trên đó đều viết một thế gia, một Hầu phủ, vân vân.

Hiển nhiên, người mở tửu lâu này có chút lai lịch, nếu không cũng khó có thể ở Tân La Tiên Đô tấc đất tấc vàng này, bày ra phô trương như thế.

Đây hết thảy đều xem như bình thường. Dù sao vô luận là thế giới nào, chung quy cũng sẽ có người có cách lộ thông thiên.

Nhưng mà, phía trên cửa quán rượu tên là "Dịch Khang thực cung", lại lôi kéo một hoành phi thật lớn, trên đó viết "Ly Từ tiểu tiên quân khuynh tình tam tinh mỹ thực đề cử".

Ly Từ? Tiểu tiên quân? Tam tinh?

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của Vương Thủ Triết trở nên có chút khó tả.

"Ly Từ" hắn rất quen thuộc, "Tam tinh mỹ thực" hắn cũng rất hiểu rõ, nhưng "Tiểu Tiên Quân" đó là cái quỷ gì?

Vương Thủ Triết ít nhiều cũng hiểu rõ các loại xưng hô của Thánh Vực, ý tiểu tiên quân là đã kế thừa tiên kinh, nhưng còn chưa tu luyện đến Chân Tiên Cảnh.

Giống như Vương Thủ Triết, dựa theo thói quen bên này, chính là có thể được gọi là "tiểu tiên quân", nếu như sau khi hắn đến Lăng Hư cảnh kế thừa Thánh Đồ, đó chính là "Thánh tử điện hạ" thỏa đáng.

"Chúc mừng công tử, không ngờ Ly Từ nha đầu lăn lộn tốt như vậy ở Thánh Vực, đã là tiểu tiên quân rồi." Mang Thiên Ca khẽ cười nói, "Hơn nữa xem ra lực ảnh hưởng của nàng ở

Tân La Tiên Triều này không nhỏ, sự đề cử mỹ thực tam tinh do nàng phát minh cũng được người ta coi là mánh lới, trịnh trọng tuyên truyền như thế, xem ra là đã được mọi người tán thành rồi.”

“Hừ! Uổng cho ta lo lắng cho nàng gần hai trăm năm, chờ ta gặp nàng, nhất định là giáo huấn mạnh một trận.” Ngoài miệng Vương Thủ Triết kiêu ngạo, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nhấc chân đi về phía 【Dịch Khang Thực cung】: “Đi, tìm hiểu tin tức cụ thể của nàng đi.”

Tiên Hoàng Thương Thiên Ca khóe miệng ngậm cười, nhắm mắt theo đuôi đi vào.

Chuyến đi này có thể đi công tác và hành động riêng với Thủ Triết, cảm giác vẫn rất đẹp.

Lúc này cung ăn cơm vừa mới khai trương, chính là thời điểm náo nhiệt, người vào cửa nối liền không dứt, vị trí trống đã không còn nhiều lắm.

Nhưng khí chất của Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca trác tuyệt như tiên, vừa nhìn liền biết không phải người thường, chưởng quỹ am hiểu sắc mặt lập tức tự mình tới đón, cười giới thiệu mỹ thực đặc sắc cho bọn họ trong tửu lâu, cùng là nhanh nhẹn tìm vị trí người quen cho bọn họ tìm biện pháp đổi lấy cửa sổ.

Mang Thiên Ca tiện tay chọn mấy món cực kỳ đắt tiền, lại kêu chưởng quỹ đề cử mấy thức ăn kinh điển và rượu, đó đều là nguyên liệu linh ngư linh nhục thượng đẳng, bữa này sợ là một viên thượng phẩm linh thạch cũng không mua được.

Một viên thượng phẩm linh thạch là khái niệm và giá trị gì?

Đây chính là lợi nhuận có thể đổi thành trên vạn tiên tinh hoặc là trăm vạn càn kim đấy, 【tửu lâu】 lớn như vậy, chia đều một ngày cũng không sai biệt lắm!

Cụ thể hơn một chút, một lão tổ Thần Thông Tam phẩm thế gia không cầu tiến lên, chỉ cần duy trì trạng thái tu vi, tiết kiệm dùng một chút có thể chống đỡ cả một năm.

Đương nhiên, nếu như lão tổ Thần Thông kia còn muốn tiến thêm một bước, vậy tiêu hao hàng năm chính là không có chắc

chắn.

Đây cũng là lý do vì sao tuyệt đại đa số lão tổ tam phẩm thế gia chỉ dừng lại ở sơ kỳ, trước khi tu luyện không nói về vấn đề tư chất huyết mạch, tài lực cũng hoàn toàn chống đỡ không nổi.

Nếu thật sự có đồng tiền đó, còn không bằng tích góp từng tí một trở thành nội tình gia tộc, bồi dưỡng thêm một tiểu bối, tranh thủ sớm ngày đạt thành song thần thông, truyền thừa tam thần thông!

Chưởng quỹ lập tức cười như phật Di Lặc, âm thầm cảm khái ánh mắt của mình thật cay độc.

Hai vị này quả nhiên là khách quý đỉnh cấp, lúc này tiếp đãi cực kỳ chuyên tâm.

"Chưởng quầy, Ly Từ tiểu tiên quân này rốt cuộc là vị cao nhân nào?" Vương Thủ Triết thờ ơ uống một ngụm linh trà, lập tức khẽ cau mày, lại đặt chén trà xuống.

Không còn cách nào khác, bình thường Vương Thủ Triết uống đều là các loại tiên trà cao cấp nhất của thế giới Thần Võ, từ tiết kiệm vào xa xỉ, từ xa xỉ vào tiết kiệm khó, miệng đã sớm bị nuôi tha.

Chưởng quầy quan sát sắc mặt, sắc mặt căng thẳng, kính sợ dụng tâm mấy phần với vị công tử trẻ tuổi khí chất cao quý không thể tả này: "Khởi bẩm công tử, nói đến Ly Từ tiểu tiên quân, vậy thì lai lịch sẽ lớn đấy."

"Nghe nói nàng chính là huyết mạch tôn quý của Thiên Thụy Thánh tộc Chư thị lưu lại bên ngoài, lúc nàng nghèo túng đã từng hóa họ Vương, ngay cả cơm cũng ăn không nổi, công tử Tư Đồ Học Giáp nhà ta có ân với nàng một bữa cơm, bởi vậy chiếu cố ba phần cho công tử nhà ta."

Huyết mạch Lệ thị của Thiên Thụy Thánh tộc? Hóa thành họ Vương? Chân mày Vương Thủ Triết nhíu sâu hơn, đây là thứ lung tung gì vậy?

"Có Ly Từ tiểu tiên quân chiếu cố, công tử áo giáp nhà chúng ta dứt khoát từ Dịch Khang Học Cung Lưu Thủy Kiếm Mạch mà thôi học, hết lòng chuyên chú vơ vét mỹ vị của thực phổ trong thiên hạ, mở "Dịch Khang Thực Cung", chuyên môn để

Ly Từ tiểu tiên quân nhấm nháp ưu khuyết điểm, dần dần việc làm ăn càng phát hỏa bùng nổ, hơn nữa mở rất nhiều cửa hàng nối liền. Mà Tư Đồ thị tam phẩm của Dịch Khang chúng ta cũng vì vậy mà quật khởi, phát triển khí thế một đường hát vang tiến nhanh."

"Nhưng tiệc vui chóng tàn…" Chưởng quầy nói xong liền thở dài, lại bắt đầu kể lại chuyện phía sau.

Sau đó Ly Từ tiểu tiên quân bị mắng là giả mạo huyết mạch Kính thị, trục xuất khỏi gia môn, một số bằng hữu giao hảo đều gặp tai ương, không ít người đều phân rõ giới hạn với Tiểu Tiên Quân.

Mà học giáp công tử nhà bọn họ lại đối xử với tiểu tiên quân thủy chung như một, kết quả chịu đủ loại chèn ép chèn ép, đến cuối cùng đại diện tích của Dịch Khang Thực cung đóng cửa, thiếu chút nữa làm liên lụy đến toàn bộ Tư Đồ thị.

Nhưng ngay lúc Tư Đồ thị nguy nan nhất, Ly Từ tiểu tiên quân bị Thánh Tôn Vân Hải Động Thiên nhìn trúng, thu làm tiểu đệ tử quan môn, cũng lấy tiên kinh truyền thừa, từ đó về sau Ly Từ tiểu tiên quân lại một lần nữa một bước lên trời, Thiên Thụy Trạc thị chẳng những tự mình tới cửa xin lỗi, còn cho tiểu thư đích mạch của nàng đãi ngộ, còn phái một vị tiên chủng đích mạch làm tùy tùng cho nàng.

Mà sau khi lão tổ Thần Thông của Tư Đồ thị và Tư Đồ Học Giáp nghe nói, lập tức quyết định thật nhanh, bán gia sản trù tư, hao phí mấy năm chạy tới Vân Hải Động Thiên bái kiến tiểu tiên quân, chúc mừng nàng, đồng thời cũng kể khổ cùng nước mắt những năm qua cho nàng.

Ly Từ tiểu tiên quân cảm động nhớ tình cũ, vung bút lớn lên, cho Tư Đồ Học Giáp 【 Dịch Khang Thực cung 】 cấp Tam tinh.

Có sự ủng hộ mạnh mẽ của nàng, sau khi Tư Đồ Học Giáp quay về Tân La Tiên Triều, cung nấu ăn Dịch Khang lại lần nữa quật khởi, dưới sự ủng hộ của Nguyên Chinh hoàng thái tử, trực tiếp mở tổng điểm ở nơi phồn hoa nhất này.

Theo chưởng quầy tự thuật.

Vương Thủ Triết nghe mà sửng sốt, đại nha đầu này hai trăm năm qua, thật đúng là trải qua có chút phập phồng nhấp nhô, nhưng cũng là lăn lộn đến mức phong sinh thủy khởi a, thế mà còn vận cứt chó ôm lấy một cái đùi thô của một vị Thánh Tôn…

Về phần 【Vân Hải Động Thiên】 kia, Vương Thủ Triết cũng đã nghe Vô Ưu dặn dò qua, đó là một thế lực siêu nhiên trong Thiên Thụy Thánh Triều cảnh, chỉ riêng đại lão Chân Tiên cảnh ít nhất phải có mười mấy người, động thiên chi chủ càng có thể so với cấp bậc Thánh Hoàng.

Đại nha đầu thật đúng là người có phúc duyên thâm hậu, vậy mà có thể lăn lộn thành bộ dáng như vậy.

"Công tử…" Chưởng quầy chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Vị kia chính là Tư Đồ Học Giáp công tử của chúng ta. À, hình như hắn đang nghênh đón Nguyên Chinh hoàng thái tử… tiểu nhân xin lỗi…"

Dứt lời, chưởng quầy vội vàng cáo lui.

Vương Thủ Triết tùy tiện liếc qua cái giáp Tư Đồ Học kia, liền đại khái biết đối phương là thành phần gì.

Ước chừng năm đó Thánh Hoàng thành lập hệ thống Tiên Cung, chính là tham khảo hệ thống Thánh Vực Học Cung, thể chế Học Cung của Tân La Tiên Triều cùng với Hàn Nguyệt Tiên Triều chênh lệch không kém, Dịch Khang Học Cung cũng chính là Học Cung quận một cấp.

Tư Đồ Học Giáp kia nếu đã từng chỉ là một học tử của quận học cung, cùng lắm cũng chỉ là một thiên kiêu bình thường, bây giờ thoạt nhìn có chút trung niên bộ dáng mập mạp, tu vi đã đến Tử Phủ cảnh lưỡng tam tầng, hơn phân nửa đã tăng huyết mạch lên tới đại thiên kiêu.

Nhưng người này lại là một người giỏi giang vũ đạo, chỉ dựa vào việc ôm bắp đùi của Ly Từ, đã có thể phong sinh thủy khởi như vậy, cũng không đơn giản.

Về phần người trẻ tuổi khác bên cạnh Tư Đồ Học Giáp kia, ước chừng chính là "Nguyên Chinh hoàng thái tử", nhìn dáng vẻ coi như đoan chính, tu vi thoạt nhìn cũng coi như thâm hậu,

nhưng dưới thần niệm của Vương Thủ Triết lại có thể thấy rõ ràng bộ dáng ước chừng là Lăng Hư cảnh tầng một hai.

Bất quá cùng là người thừa kế Tiên Hoàng, khí độ vị hoàng thái tử này đừng nói so sánh với hoàng thái nữ Tuy Vân, ngay cả người thừa kế Ma Hoàng hoàng hoàng thái tử Cảnh Minh cũng không sánh bằng. Dù sao Thân Đồ Cảnh Minh tuy rằng bình thường không được điều, nhưng cũng là ở trên chiến trường chém giết, từng lập các loại công lớn, thực sự làm việc một chút cũng không hàm hồ.

Tuy Vân thì càng không cần phải nói, bất kể là chiến tranh hay là xử lý chính sự, đều là tồn tại nhất đẳng. Trình độ cần cù của nó, ngay cả Vương Bảo Thánh đời mới của Vương thị "Phong Vương" đều vô cùng tôn trọng, lấy nàng làm tượng tượng tượng và hình mẫu.

Bất quá tình huống như thế cũng bình thường.

Hiện giờ Thiên Thụy thánh triều chỉnh thể một vòng tương đối thái bình, các Tiên Triều xung quanh cho dù có xung đột cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, đâu giống như Thần Vũ thế giới lúc nào cũng ở trong nguy cơ.

Tuy Vân cùng Thân Đồ Cảnh Minh đều là ở trong chiến hỏa rèn luyện ra, một thân khí độ tự nhiên không phải loại hoàng thái tử sinh ở Thái Bình thế giới này có thể so sánh.

Bữa cơm này khiến Vương Thủ Triết ăn hơi bất ngờ.

Nguyên liệu nấu ăn mặc dù còn xa mới có thể nói là "đỉnh cấp", nhưng thắng ở khẩu vị tay nghề không tệ, cái này hơn phân nửa là Ly Từ thật lòng dạy dỗ.

Trong lúc đó, Tư Đồ Học Giáp thiện tay áo vũ đang nghe chưởng quỹ nói, sau khi có một vị quý công tử đã từng tới đây "khấu rượu kết giao". Nhưng Vương Thủ Triết lạnh nhạt đáp lại, cũng không có ý nghĩ xem mặt mũi của Ly Từ tiếp xúc với hắn, chỉ thoáng để lộ một chút bản thân đi du lịch, tăng nhiều kiến thức.

Chỉ là như vậy, Tư Đồ Học Giáp càng thêm cẩn thận kính sợ vài phần, còn cố ý cho Vương Thủ Triết một tấm thiệp mời, nói là thiệp mời của phân bộ Thần Bảo Điện ở Tân La Tiên Triều tổ chức đấu giá hội.

Phân bộ này thường thường mười năm tám năm mới mở hội đấu giá một lần, bình thường đồ vật đấu giá cũng chỉ như vậy. Nhưng lần này, Tư Đồ Học Giáp lại nói có đồ tốt đấu giá lần này, có lẽ công tử sẽ có hứng thú.

Vương Thủ Triết đến Thánh Vực, mục đích chủ yếu đúng là đến "Tăng rộng kiến thức", về phần những chuyện thu thập tình báo, so với giá cả hàng hóa… tự nhiên đều có thuộc hạ đi xuống hoàn thành.

Hắn chỉ cần chờ tin tức là được.

Dù sao sau khi cơm nước no nê, rảnh rỗi không có việc gì, hắn dứt khoát đi xem thử.

Phân bộ Thần Bảo điện cũng nằm ở nơi phồn hoa nhất Tiên Đô, cách 【Dịch Khang Cung Thực Cung】 không xa.

Vương Thủ Triết và Tiên Hoàng "Thiên Ca" ăn cơm xong, tùy ý đi tới phân bộ Thần Bảo điện, sau đó dựa vào thiệp mời bước vào.

Trang hoàng trong phân bộ Thần Bảo điện so với Dịch Khang thực cung rõ ràng cao hơn một cấp, càng thêm đại khí, cũng càng có cảm giác xa hoa, ngay cả hoa văn trên mái vòm đại lương cũng càng thêm đường hoàng hoa mỹ, thể hiện đầy đủ nội tình Thần Bảo điện.

Lúc này cách hội đấu giá bắt đầu đã không còn bao lâu, trong hội trường đã ngồi đầy người. Mà trong phòng bao đặc thù phía trên hội trường, đại đa số cũng đều đã thắp đèn lên, hiển nhiên là đã có người ở bên trong.

Bất quá tấm thiệp mời của Tư Đồ Học Giáp chỉ là thiệp mời bình thường, không có đãi ngộ bao phòng, hắn cùng với Kỳ Thiên Ca hai người chỉ ở trong phòng đấu giá phân đến một cái bàn tán. Sau khi người hầu dâng lên Linh Qua Tiên Quả cùng trà nước mới lạ liền lui xuống.

Lại nói Vương Thủ Triết cũng đã rất nhiều năm chưa từng tham gia hội đấu giá, hiện tại rất nhiều công việc đều do con cháu con cháu làm. Mà "Thiên Ca thân là Tiên Hoàng, càng không thể chạy tới hội đấu giá. Lần trước nàng tham gia hội đấu giá, sợ là phải ngược dòng đến mấy ngàn năm trước, nàng còn là thời điểm công chúa hoặc là hoàng thái nữ.

Hai người cũng là hiếm thấy có chút hào hứng, cũng quan sát chung quanh một chút.

Đấu giá hội này quy cách không thấp, mỗi một cái bàn tán, ít nhất có một gã tu sĩ Thần Thông cảnh dẫn đội. Còn trong những phòng khách quý, người ra vào ít nhất có một vị Lăng Hư cảnh dẫn đội.

Lúc này đây, hiển nhiên tất cả mọi người đã nhận được "Tin tức nội bộ", biết có đồ tốt đấu giá, bởi vậy tràng diện ngược lại có chút to lớn.

Không bao lâu sau, đấu giá hội liền mở màn dưới sự chủ trì của một nữ tu sĩ Lăng Hư cảnh mang mạng che mặt.

Sau một phen hàn huyên đơn giản, nàng bắt đầu chính thức bắt đầu đấu giá: "Kế tiếp, chúng ta mời ra kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên, thần thông linh bảo 【Tử Ngọc Tiêu】, đây là loại thần thông âm vực linh bảo hiếm có, giá khởi điểm là một viên cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một viên thượng phẩm linh thạch."

Cái giá này…

Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca nhìn nhau một cái.

Vật giá này đích xác thấp hơn rất nhiều so với thế giới Thần Võ, linh bảo Thần Thông thế giới, khởi bước tuyệt đối sẽ không thấp hơn ba viên linh thạch cực phẩm.

Mà lúc này, trong hội trường, mọi người đã bắt đầu kêu giá.

Chỉ thời gian uống cạn một chén trà, giá cả của Tử Ngọc Tiêu đã từ Nhất Cực Linh được nâng lên đến Nhất Cực Linh Nhị Thập Nhất Thượng Linh. Bất quá sau đó giá cả cũng có chút bất động.

"Nhất Cực Linh Tam Thập Thượng Linh."

Thấy thế, Mang Thiên Ca trực tiếp giơ bài kêu giá.

Người ra giá trước nhìn Vương Thủ Triết một cái bàn này, hơi do dự một chút rồi từ bỏ. Giá một Cực Linh Tam Thập Thượng Linh quả thực hơi cao, không cần phải vì một món linh bảo thần thông mà đập chết.

Như thế, Kính Thiên Ca dùng giá cả rất có lời mua được 【Tử Ngọc Tiêu】.

Nàng ta cười híp mắt truyền âm nói: "Công tử chớ chê cười, tuy rằng Chư thị chúng ta có không ít linh bảo Thần Thông, nhưng người cần có càng nhiều. Hơn nữa có thêm một món linh bảo Thần Thông, thực lực tổng thể của nhân tộc có thể mạnh hơn một chút."

"Bệ hạ, khi truyền âm thì đừng để công tử tới." Vương Thủ Triết trả lời: "Ta có thể hiểu cách làm của ngài, chúng ta đối mặt với sự uy hiếp của Ma tộc, tố chất thân thể của Nhân tộc lại kém xa Ma tộc, vũ khí càng mạnh đương nhiên sẽ càng mạnh."

"Công tử, chúng ta khi truyền âm cũng phải dựa theo quy củ." Đôi mắt xinh đẹp của Mang Thiên Ca nhẹ nhàng liếc qua, tiếp tục truyền âm nói, "Thánh Vực này có Thánh Tôn, vạn nhất núp trong bóng tối nghe lén được chúng ta truyền âm thì làm sao bây giờ? Công tử, chớ có khinh thường."

"Hiểu rồi, ca ngợi."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, vẫn bày ra tư thế công tử thần bí, chậm rì rì uống trà phẩm trà, ngay cả chút dục vọng giơ bảng gọi giá cũng không có.

Theo đấu giá hội tiếp tục, Chử Thiên Ca dần dần biểu hiện ra một người mua sắm điên cuồng, trên cơ bản chỉ cần nhìn thấy những vật như thần thông linh bảo, đan dược, bùa chú, bí bảo thích hợp, nàng đều sẽ giơ bài, cuối cùng tất cả đều thu vào trong túi.

Chính là một chữ, ngang tàng!

Những vật này đích xác rẻ hơn nhiều so với thế giới Thần Võ. Nếu sau khi Cử Thiên Ca trở về, dựa theo giá cả của thế giới Thần Võ mà bán đi, lợi nhuận có thể cao gấp hai lần.

Có người nói, Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca đều là nhân vật đứng đầu của nhân tộc, nên lấy đại cục làm trọng, không thể mua thấp bán cao lừa các gia tộc khác.

Nhưng mà vấn đề cũng chính là ở đây, nếu sau khi trở về hết thảy dựa theo giá cả Thánh Vực bán, trước không nói lập tức

sẽ bị cướp mua không còn, càng khiến cho giá cả vật phẩm cấp cao của Thần Vũ thế giới tuyết lở, các gia tộc trân quý bảo vật cùng đan dược hội sẽ lập tức giảm giá quá nhiều.

Thậm chí, sẽ trực tiếp đánh sụp các hệ thống luyện khí, luyện đan, trận pháp của các gia tộc, làm cho bọn họ đều không còn đường sống. Dù sao, văn minh truyền thừa của Thánh Vực cũng không có đoạn đại, không chỉ có trình độ trung bình về luyện khí luyện đan trận pháp cao hơn, hệ thống cũng càng hoàn thiện, sản phẩm luyện chế ra cũng là đa dạng, phẩm chất tốt, nếu như giá cả còn rẻ hơn, ai còn nguyện ý mua phẩm chất bình thường, lại đắt vật phẩm bản thổ Thần Vũ thế giới?

Điều này sẽ tạo thành đả kích trí mạng đối với sự phát triển liên quan đến sản nghiệp trong thế giới Thần Võ.

Trừ cái đó ra, phí sửa chữa của Đại na di trận bàn, chi phí tổ chức nhân viên, chi phí mở ra mười hai miếng Tiên Linh Thạch, cùng với những chi phí lặt vặt khác thì làm sao bây giờ?

Bởi vậy, trong Bách Bảo Các do Vương thị, Chử thị, Thân Đồ thị và Thiên Khuyết lão nhân tạo thành Thánh Vực khai thác liên minh, hàng hóa trở về bán sẽ thấp hơn giá bình thường một bậc.

Kể từ đó, vừa có thể gián tiếp vũ trang cường đại các thế gia, lợi nhuận sinh ra cũng có thể thu hoạch càng nhiều tài chính, mua sắm càng nhiều vật tư từ Thánh Vực, dùng để chế tạo tăng cường càng nhiều quân đội, tích lũy nội tình càng mạnh.

Hơn nữa giống như Vương thị, nếu tài nguyên rất nhiều, có thể bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài và quân đội, cũng có thể lợi dụng tiền kiếm được ngoài định mức, ra sức cổ vũ mở rộng gieo trồng Linh Mễ Linh Cốc chất lượng tốt của Vương thị, tăng cường thu nhập của quảng đại thế gia.

Các loại linh mễ ưu đẳng, các loại khoáng vật vật vật tư cơ sở, tại Thánh Vực giá cả đều hơi cao, ngược lại là một ít cao đoan linh dược so với Thần Võ thế giới rẻ hơn không ít. Hiển nhiên, Thánh Vực tại đan dược cao đoan này phát triển so với Thần Võ thế giới càng thêm thành thục, tương quan cao cấp kỹ thuật bồi dưỡng linh dược, cùng với cùng với quy mô sản nghiệp bồi dưỡng linh dược cao cấp tương quan cũng lớn hơn.

Thật ra đây cũng là chuyện bình thường.

Ở thế giới Thần Võ, linh dược cao cấp, nhất là linh dược thất phẩm trở lên, đối với hoàn cảnh trưởng thành yêu cầu đều cực cao, nuôi dưỡng chu kỳ cũng dài, trong quá trình bồi dưỡng đối với tài nguyên tiêu hao cũng là cực lớn, thế gia bình thường căn bản không có năng lực cũng không có tài lực tiến hành bồi dưỡng, thế cho tới bây giờ, cũng chỉ có hoàng thất của các đại quốc gia, cùng với thế gia Tiên Ma lưỡng triều nhất phẩm trở lên, sẽ chuyên môn đi bồi dưỡng linh dược cao đoan.

Mà phong quốc bình thường, cho dù dốc hết toàn lực, có thể bồi dưỡng ra số lượng cao đoan linh dược cũng thập phần có hạn, cung ứng mình cũng chưa chắc đủ, làm sao còn bán ra ngoài?

Mặc dù là Bách Thảo Viên của Yên thị, đã được xưng là Linh Dược Viên lớn nhất trong phạm vi thế giới Thần Võ rồi, sản lượng của Linh Dược cao cấp vẫn như cũ rất có hạn.

Điều này cũng làm cho linh dược cấp cao của thế giới Thần Võ trường kỳ đều ở vào một loại trạng thái cung nhỏ hơn cầu, giá cả tự nhiên cũng là không cao.

Trên thực tế, không chỉ là linh dược cao cấp, như bảo điển, đạo khí các loại đồ vật cung cấp nhỏ hơn cầu, ở trong Thần Võ thế giới giá cả so với Thánh vực cao hơn một mảng lớn. Về phần tiên khí, vậy càng là có tiền cũng không mua được rồi, căn bản không có người bán.

Vật tư cơ sở thì trái ngược hẳn với nó.

Giá cả vật tư cơ sở linh mễ bình thường thường sẽ bị rất nhiều nhân tố ảnh hưởng. Mà càng là nơi phồn vinh, cơ hội kiếm tiền thường thường càng nhiều loại, gieo trồng linh mễ lợi nhuận không cao, người nguyện ý gieo trồng ít, lại thêm chi phí nhân công gia tăng, đủ loại nhân tố chồng lên, giá tự nhiên cũng sẽ cao hơn thế giới thần vũ.

Đương nhiên, đây chỉ là thuyết pháp không rõ ràng mà thôi, thực tế tình huống phức tạp hơn nhiều so với cái này.

Mà tài nguyên loại Linh Mễ Linh Cốc chính là tài nguyên có thể tái sinh, hơn nữa còn là ưu thế của bản thân Vương Thủ

Triết, đương nhiên phải nắm bắt điểm này gấp.

Đương nhiên, theo số lượng các loại bảo vật ở thế giới Thần Võ tăng nhiều, giá cả sẽ theo thời gian dần dần giảm xuống, cuối cùng dần dần có xu hướng cân bằng, đó đều là thủ đoạn tự mình điều tiết thị trường, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Hôm nay trên hội đấu giá này, Chử Thiên Ca ra tay quá hung dữ, nhìn thấy cái gì cũng muốn mua, cơ hồ không cho gia tộc khác cơ hội, tự nhiên đưa tới nhiều người tức giận.

"Khụ khụ, Thiên Ca." Vương Thủ Triết cũng có chút không nhìn nổi nữa, âm thầm truyền âm: "Không sai biệt lắm là được rồi, phải cho canh dân ăn uống."

Các loại mua sắm, thu thập bảo vật có giá trị, đó là một công việc lâu dài, cũng cần tính toán tỉ mỉ, cố gắng hết sức mua được càng nhiều tài nguyên hơn, tự nhiên có người chuyên trách phụ trách, cũng không phải là chuyện hắn và Điền Thiên Ca nên làm.

Có điều theo vật phẩm áp trục cuối cùng và trục lớn lên đài, Vương Thủ Triết cũng không nhịn được, đích thân tham gia đấu giá.

Nguyên nhân không có gì khác, hàng hóa áp trục là một thanh đạo khí, quyển trục lớn lại là một bộ bảo điển.

Đạo khí và bảo điển của Vương thị không ít, nhưng vẫn xa xa cung không đủ cầu. Không gặp, trong kiếm trận của Vương An Nghiệp, vì tiết kiệm đạo khí và tài nguyên thần thông linh bảo, rất nhiều thứ dùng vẫn là trường kiếm cấp pháp bảo.

Mấu chốt nhất là, hai thứ này bán được không đắt, giá của đạo khí loại đao kia chỉ có 13 Cực Linh, cuối cùng bị Vương Thủ Triết lấy 19 Cực Linh lấy. Bảo Điển liền trâu bò, giá khởi điểm trực tiếp là một viên Tiên Linh Thạch 6 Cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn một viên Cực Linh.

Theo lý thuyết, loại cấp bậc này phách mại hội sẽ không xuất hiện bảo vật cấp bậc bảo điển này.

Có lẽ chính vì vậy, mới vừa rồi dẫn tới rất nhiều thế gia nhất phẩm và siêu nhất phẩm. Bọn họ đều nhận được tin tức trước, ” gom góp đủ Tiên Linh Thạch, dồn sức chuẩn bị tăng thêm một mạch truyền thừa cho gia tộc.

Nhưng mà, cạnh tranh “kịch liệt” trong tưởng tượng căn bản chưa từng phát sinh.

Khi Vương Thủ Triết nhẹ nhàng bâng quơ giơ thẻ lên hô giá ba viên Tiên Linh thạch, tất cả các thế gia tham dự cạnh tranh đều xì xì lửa giận.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết và Lệ Thiên Ca đã hoàn toàn trở thành đứa con tịnh tuấn nhất trong phòng đấu giá, không biết bao nhiêu đạo thần niệm đã mịt mờ quét tới quét lui trên người Vương Thủ Triết và Mang Thiên Ca.

“Công tử, đã bảo phải khiêm tốn một chút mà?” Chử Thiên Ca buồn cười, không nhịn được truyền âm cho hắn: “Ngài không cho ta mua, là muốn tự mình mua.”

“Quá rẻ, nhịn không được liền nhặt được một cái lỗ, có điều xem ra dường như đã dấy lên địch ý.” Vương Thủ Triết nở nụ cười.

Ở thế giới Thần Võ, muốn làm một bộ bảo điển cũng không dễ dàng, chủ yếu là các đỉnh tiêm thế gia cũng chỉ có một hai bộ, chính là căn bản thế gia tồn tại, bán cái gì cũng sẽ không bán bảo điển đấy.

Trừ phi là gia đạo chân chính sa sút, hoặc là phạm vào tội mưu nghịch bị tịch thu tài sản, mới có bảo điển chảy ra. Nhưng một bộ bảo điển hai bộ như vậy, bình thường đi ra liền lập tức bị chia cắt, nào đến lượt ngoại nhân đến đấu?

“Địch ý?” Mang Thiên Ca cười khanh khách nói, “Nếu như thế, vậy có thể bắt đầu chấp hành bộ phận kế hoạch thứ hai. Được rồi được rồi, ta không lừa những gia tộc ý khó bình ý mạo hiểm kia nữa, miễn cho những gia tộc kia không cẩn thận thì vạn kiếp bất phục.”

Dứt lời, nụ cười trên mặt Thiên Ca bỗng dưng thu lại, khí thế toàn thân bộc phát, một cỗ khí tức mênh mông xông thẳng lên trời.

Uy áp Chân Tiên khủng bố cũng trong nháy mắt bao phủ toàn trường, uy thế huy hoàng, tựa như thiên uy.

Trong uy áp tràn ngập, thanh âm nàng trầm trang mà uy nghiêm, cũng quanh quẩn trong toàn bộ phân bộ Thần Bảo điện: "Thật can đảm! Dám dùng thần niệm dò xét công tử nhà ta? Đều là chán sống rồi sao?"

"Chân Tiên cảnh!"

Nữ tử che mặt chủ trì đấu giá hội sợ tới mức tay run rẩy, chày đấu giá trong tay rơi xuống đất.

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người ở đây đều câm như hến, bị dọa đến ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ai cũng thật không ngờ, trên đấu giá hội cấp bậc như vậy, lại xuất hiện Chân Tiên.

"Chư vị chớ trách."

Lúc này, giọng nói ôn hòa của Vương Thủ Triết cũng vang lên trong phân bộ Thần Bảo điện.

Chỉ thấy hắn phong độ nhẹ nhàng đứng dậy, áy náy giơ tay áo, chắp tay nói, "Vừa rồi món đạo khí cùng bảo điển kia, vừa vặn thích hợp cho một vị tiểu bối trong nhà, nhất thời ngứa tay đập xuống, chư vị chớ trách chớ trách."

Nói xong, hắn nhìn về phía Mang Thiên Ca, ngữ khí có vài phần không vui: "Thiên Ca, ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đi ra ngoài, làm việc phải khiêm tốn một chút, không thể bá đạo như thế."

Cứ như vậy kẻ xướng người họa, một hình tượng công tử thần bí khiêm tốn mà có giáo dưỡng, cùng với hình tượng một thị nữ Chân Tiên bá đạo cường hoành đã bị dựng lên.

Tổ hợp như vậy quả nhiên khiến người ta mơ màng.

Đặc biệt là nữ tử che mặt chủ trì hội đấu giá kia, càng vô cùng chuyên chú nhìn Vương Thủ Triết, sóng ánh mắt lưu chuyển, như có điều suy nghĩ, cũng không biết đang động tâm tư gì.

…

Chương 26: Tiên tổ nhân tộc! Diễn Thánh Chân Thân!

…

Cùng lúc đó.

Phảng phất cảm ứng được Kỳ Thiên Ca bộc phát ra uy thế Chân Tiên cảnh, cách đó không xa trong hoàng cung La Tiên Hoàng cũng tuôn ra một đạo khí tức kinh người.

Khí tức sắc bén, khiếp người, ẩn chứa uy nghiêm ngập trời, giống như thủy triều nhanh chóng lan tràn đến.

Chỉ trong nháy mắt, uy thế kia đã lan tràn đến trên không phân bộ Thần Bảo điện.

Cùng lúc đó, một bóng người cũng hiện ra trên bầu trời.

Đó là một lão giả mặc thường phục đế vương.

Thoạt nhìn hắn ước chừng sáu mươi tuổi so với người bình thường, dung mạo có phần già nua, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, một thân uy nghi như ngọn núi cao khiến người ta kính sợ.

Theo hắn hiện thân, tiên uy mười phần nam âm của hắn cũng vang lên trong phân bộ Thần Bảo điện: “Tiên hữu phương nào giá lâm tân la của ta? Vì sao ở tiên đô của ta gây sự!”

Trong ngữ điệu lộ ra cỗ khí tức bất mãn, phảng phất đang chất vấn Thiên Ca không tuân thủ quy củ.

“Là Văn Duệ Tiên Hoàng bệ hạ! Bệ hạ đích thân đến chất vấn đối phương là Chân Tiên!”

Một đám Lăng Hư Cảnh các thế gia phong vương bị ép đến thở cũng không nổi, sắc mặt đều vui vẻ, phảng phất như cứu tinh đến.

Cũng khó trách Văn Duệ Tiên Hoàng không vui, dựa theo quy củ, Chân Tiên Cảnh ra vào Tiên Triều ít nhất phải chào hỏi với Tiên Triều, càng không thể tùy tiện sử dụng vũ lực trong cảnh nội.

Vị Chân Tiên lạ lẫm này vậy mà không rên một tiếng tiến vào Tiên Đô, lại động thủ ngay trước mắt hắn, cũng quá không để Văn Duệ Tiên Hoàng hắn vào mắt.

Hơn nữa, Văn Duệ Tiên Hoàng chất vấn cũng rất tự tin.

Nơi này dù sao cũng là trận pháp, át chủ bài, quân đội bên trong chiến trường của hắn, nơi này, thậm chí còn có đại lượng tu sĩ Lăng Hư cảnh, đủ để quấy rối Chân Tiên.

“Khẩu khí lớn thật.”

Trong phân bộ Thần Bảo điện, Chử Thiên Ca cảm nhận được khí tức trên đỉnh đầu, bỗng dưng cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy nàng tùy ý bước ra một bước, thân hình như bước vào sóng nước biến mất trong không gian vặn vẹo, trực tiếp xuyên qua không gian đến trước mặt Văn Duệ Tiên Hoàng.

Bàn tay trắng nõn duỗi ra, Hàn Nguyệt Tiên Kiếm bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Khí thế khủng bố cũng triệt để bộc phát vào giờ khắc này, không chút giữ lại mà đè ép về phía Văn Duệ Tiên Hoàng.

Trong nháy mắt, bầu trời bỗng tối sầm lại.

Một vầng trăng sáng từ phía sau nàng chậm rãi dâng lên, trong trẻo lạnh lùng, tĩnh mịch, tựa như từ lúc ban đầu tuyên cổ cũng đã tồn tại, tản ra uy áp đáng sợ làm cho người hít thở không thông.

Dưới uy áp, ngay cả thiên địa cũng giống như bị đông lại.

Huyền khí quanh người nàng cũng sôi trào lên, rõ ràng vẫn là phục sức của thị nữ mộc mạc, nhưng khí chất của nàng lại giống như hoàng giả quân lâm thiên hạ, trấn áp thiên hạ, uy nghi ngàn vạn.

So với Văn Duệ Tiên Hoàng thì không biết mạnh hơn bao nhiêu.

So sánh với nàng lúc này, uy thế nàng vừa rồi ở phân bộ Thần Bảo điện phát ra quả thực chính là trò trẻ con.

“Chân Tiên cảnh trung kỳ?!”

Văn Duệ Tiên Hoàng quá sợ hãi, vội vàng vận chuyển Tử Lam Tiên Kinh, từng luồng hào quang màu tím vàng lập tức từ trên người hắn nở rộ ra, để uy thế của hắn tăng mạnh.

Phía sau gã xuất hiện một con kim giác cự thú khổng lồ.

Khí thế Cự thú sắc bén mà lạnh lùng, toàn thân đều bao trùm lân phiến cứng cỏi, ngoại hình dữ tợn, ánh mắt hung lệ, toàn thân đều tản ra khí tức Man Hoang, vừa xuất hiện liền tản mát ra uy thế ngập trời.

Rất hiển nhiên, đây là hư ảnh pháp tướng của hắn.

Cự thú gào thét, huyết mạch chi lực trong cơ thể Văn Duệ Tiên Hoàng điên cuồng phun trào như nước chảy xiết, lúc này mới đau khổ chống lại khí tức uy áp của Kỳ Thiên Ca, trên trán vẫn như cũ chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Tình thế thay đổi đột ngột như thế làm cho những tu sĩ Lăng Hư cảnh vừa mới buông lỏng một hơi kia một lần nữa đại kinh thất sắc.

Tiên nữ thần bí này không ngờ lại đáng sợ như thế, ngay cả Văn Duệ bệ hạ cũng bị áp chế. Tiên nữ thần bí này rốt cuộc có lai lịch gì?

Thực lực của những tu sĩ Thần Thông cảnh và Thần Thông cảnh kia không đủ, giờ phút này thậm chí ngay cả kinh ngạc cũng không rảnh kinh ngạc, chỉ cảm thấy vô tận uy áp bao phủ đỉnh đầu, một cảm giác hoảng loạn, tựa như đại nạn lâm đầu tràn ngập trong lòng.

Hội trường đấu giá lập tức trở nên rối loạn.

“Thiên ca!!”

Phát giác được sự hỗn loạn trong phân bộ Thần Bảo điện, sắc mặt Vương Thủ Triết trầm xuống, không vui quát.

Đồng thời, hắn vung tay áo rộng lên, trong nháy mắt Huyền khí trong cơ thể mãnh liệt tuôn ra, giống như dải lụa bay thẳng lên, hóa thành một màn hào quang màu xanh đậm bao phủ cả phân bộ Thần Bảo điện.

Mộc hệ huyền khí được ngụy trang hùng hậu mà mênh mông, mộc hệ uy năng tràn ngập, từng đạo hào quang màu xanh tràn

ngập cả tòa kiến trúc, chiếu rọi tất cả quang ảnh mờ nhạt, tựa như ảo cảnh.

Trong mi tâm của Vương Thủ Triết, có một vệt hoa văn huyền ảo màu vàng lóe lên rồi biến mất.

Đó là 【Đại Đạo lạc ấn】.

Điều này đại biểu tu sĩ nắm giữ một bộ phận uy năng bổn nguyên đại đạo nào đó. Nói chung, chỉ có cường giả Lăng Hư cảnh mới có lạc ấn đại đạo.

Văn lộ của lạc ấn thần thông ngắn gọn hơn, lạc ấn đại đạo này rõ ràng phức tạp hơn, càng huyền ảo hơn, tản ra chấn động pháp tắc cũng mạnh mẽ hơn.

Người có tu vi thấp một chút, thậm chí ngay cả nhìn thẳng lạc ấn đại đạo cũng không thể làm được.

Hơn nữa, đạo lạc ấn đại đạo này trong lòng Vương Thủ Triết còn phức tạp hơn lạc ấn đại đạo của cường giả Lăng Hư cảnh bình thường, huyền ảo hơn một chút.

Rất hiển nhiên, đây căn bản không phải lạc ấn đại đạo bình thường, uy lực cũng vượt xa lạc ấn đại đạo bình thường.

Sau khi màn hào quang xanh biếc hình thành, áp lực từ trên trời giáng xuống khiến người ta áp lực, sợ hãi trong nháy mắt biến mất.

Uy áp hai vị Chân Tiên "đấu đá lẫn nhau" gợn sóng, cứ như vậy bị đạo hộ thuẫn màu xanh biếc này ngăn cách ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, từng đạo khí tức nhẹ nhàng huyền diệu bao phủ lấy mọi người, làm cho người ta chợt cảm thấy áp lực tiêu tán, nội tâm cũng lập tức trở nên bình tĩnh.

Trên bầu trời.

Nghe thấy tiếng quát lớn của Vương Thủ Triết, Chử Thiên Ca "thân thể mềm mại" run lên, trong vẻ mặt cường thế xẹt qua một tia sợ hãi, vội vàng thu liễm toàn bộ uy áp Chân Tiên, một lần nữa vượt qua không gian trở lại bên cạnh Vương Thủ Triết, vẻ mặt hoảng sợ khom người nói: "Công tử, nô tỳ biết sai rồi."

“Hừ!” Vương Thủ Triết vung ống tay áo, lạnh nhạt nói: “Làm việc lỗ mãng, sau khi trở về sẽ tính sổ tỉ mỉ với ngươi.”

Một màn như vậy, tự nhiên là làm cho người ta sợ ngây người.

Đặc biệt là Văn Duệ Tiên Hoàng bị Thiên Ca ép không thở nổi kia, cũng thuấn di đến trong kiến trúc phân bộ Thần Bảo điện, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Vương Thủ Triết, trong lòng sóng to gió lớn quay cuồng không ngớt.

Huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ chín mới có tư cách nắm giữ lạc ấn đại đạo, đây cũng là cấp độ bình thường của Lăng Hư cảnh. Nhưng vị công tử trước mắt này, nắm giữ được dấu ấn đại đạo hiển nhiên không phải bình thường, điều này mang ý nghĩa huyết mạch của hắn tuyệt đối không chỉ là tầng thứ chín.

Đây, đây là 【Diễn Thánh chân thân】, cảnh giới thứ mười thức tỉnh huyết mạch!

Đối với Diễn Thánh chân thân, Văn Duệ Tiên Hoàng đương nhiên không xa lạ gì, lúc hắn ở Lăng Hư cảnh huyết mạch đã đạt đến đệ thập trọng Diễn Sinh Chân Thân, sau khi đạt đến Chân Tiên cảnh, huyết mạch đã đạt đến đệ thập nhất trọng 【Vô Cấu Tiên Khu】.

Nhưng vấn đề là, vị công tử trẻ tuổi này, hắn nhìn trái nhìn phải, đều chỉ là cảnh giới Thần Thông cảnh.

Chỉ là tu vi Thần Thông cảnh, thế mà cũng đã thức tỉnh ra Diễn Thánh chân thân?

Trạng thái như vậy, không dám nói chưa từng nghe thấy, Văn Duệ Tiên Hoàng cũng là đời này đều vô duyên nhìn thấy.

Nghe nói, Ly Từ tiểu tiên quân sau khi kế thừa Hoàn Tiên Kinh ở Thần Thông cảnh chính là thức tỉnh ra Diễn Thánh chân thân, rất được Vân Hải thánh tôn yêu thích và cưng chiều. Điều này làm cho Văn Duệ Tiên Hoàng có chút hối hận, vì sao lúc trước không thấy Ly Từ tiểu tiên quân.

Nhân vật như vậy, so với các Thánh tử động thiên của Thánh tộc, đều phải mạnh hơn một bậc, thậm chí đã có khả năng đi cạnh tranh Đạo tử cao hơn một tầng rồi…

Còn không chỉ có vậy.

Vị công tử trẻ tuổi này, vậy mà có thể giáo huấn quát quát một vị Chân Tiên cảnh trung kỳ… Mà đối phương lại tự xưng là nô tỳ… Đây quả thực là đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hiểu biết Văn Duệ Tiên Hoàng.

Thân phận công tử nhà ai có thể kinh người như thế?

Một suy đoán kinh người hiện lên trong đầu Văn Duệ Tiên Hoàng, đầy sống động.

Ngoại trừ Văn Duệ Tiên Hoàng ra, sắc mặt vị Lăng Hư nữ tử che mặt chủ trì đấu giá hội cũng đột biến, hiển nhiên cũng ý thức được cái gì.

Nàng chính là các chủ phân bộ Thần Bảo điện Thiên Thụy phân điện điều tới, hơn nữa luôn ở trong hệ thống Thần Bảo điện tấn thăng, tự nhiên kiến thức rộng rãi hơn xa so với Lăng Hư cảnh của Tiên Triều xa xôi.

Nhưng chính là bởi vì xem hiểu, mới cảm thấy khủng bố.

Vốn nàng còn muốn nịnh bợ vị công tử trẻ tuổi kia một chút, nhưng hiện tại, duy nhất còn lại trong đầu hắn chính là kính sợ cùng sợ hãi.

Với thân phận của vị công tử trẻ tuổi thần bí này, sợ là chỉ cần một ánh mắt hoặc là ám chỉ, có thể làm cho loại thân phận này của nàng hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Thần Thông cảnh chính là Diễn Thánh chân thân, cái này cũng quá đáng sợ!

Nghe nói thời kỳ viễn cổ, người đầu tiên đi con đường Thông Chân Tiên, ở Thần Thông cảnh chính là siêu cấp thiên tài của nhân tộc Diễn Thánh chi thể.

Sau khi vị siêu cấp thiên tài kia tu luyện theo con đường của tiền nhân tới Lăng Hư cảnh, chính là thức tỉnh Thập Nhất Trọng Vô Cấu Tiên Thể. Hắn không ngừng thôi diễn Bảo Điển, cho đến khi thọ nguyên gần bốn ngàn, mới đi được con đường Chân Tiên.

Bởi vì đó là con đường đầu tiên Nhân tộc đi qua Chân Tiên, không có bất kỳ con đường của tiền nhân hoàn chỉnh nào cho hắn mô phỏng và tham khảo, bởi vậy con đường Chân Tiên đi được đặc biệt gian nan.

Cũng chính vì vậy, hắn được tôn xưng là "Nhân tộc Tiên Tổ".

Chỉ tiếc, sau khi Tiên Tổ thành tiên, càng cảm giác tiền đồ vô tận mê mang, phảng phất nhân tộc tiền lộ đã tuyệt, cho đến hắn hơn tám nghìn tuổi trôi qua sớm, tu vi cũng chỉ vẻn vẹn miễn cưỡng đạt đến Chân Tiên cảnh tầng thứ hai.

Nếu là hiện tại, Tiên Tổ sẽ là Thánh Tử, dễ dàng đạt tới cấp bậc Thánh Tôn, thậm chí còn có khả năng tiến thêm một bước.

Cũng may Tiên Tổ Nhân tộc sau khi tu thành Chân Tiên, liền cho đám hậu bối Nhân tộc đốt sáng một ngọn đèn chỉ minh, các siêu cấp thiên tài hậu bối nghiên cứu "Chân Tiên lộ" Tiên Tổ lưu lại, dần dần có càng nhiều người thành tựu Chân Tiên.

Chân Tiên Cảnh cũng dần dần biến thành hệ thống hoàn thiện, từ đó sản sinh ra từng bộ Tiên Kinh, làm cho các hậu bối có thể dễ dàng đi trên con đường Chân Tiên.

Mà theo người thành tựu Chân Tiên càng ngày càng nhiều, Đại La Thánh Tôn cũng ở trong lịch sử dài lâu, bị thăm dò từng chút một ra ngoài, dần dần trở thành hệ thống tương đối hoàn thiện.

Lam Lũ Lộ của tiên nhân gian nan như thế, mỗi một bộ 【Bảo Điển】, 【Tiên Kinh】, thậm chí là Thánh Đồ】 đều do vô số tiền bối kinh tài tuyệt diễm nối đuôi nhau bước ra.

Nữ tử che mặt càng nghĩ càng cảm thấy cảm xúc dâng trào, đối với công tử thần bí kia cũng là càng thêm cúng bái.

Bất quá nàng cũng biết, vị công tử thần bí này hơn phân nửa đã kế thừa tiên kinh, như vậy mới đạt tới huyết mạch đệ thập trọng Diễn Thánh Chân Thân, so với 【Nhân tộc Tiên Tổ】 còn kém một bậc. Nhưng dù vậy, sợ cũng là một nhóm tồn tại cao nhất đương thời rồi?

"Vị công tử này, tiên hữu." Văn Duệ Tiên Hoàng cũng phục hồi tinh thần lại, giọng điệu trong lúc bất tri bất giác liền khách khí vài phần, "Nơi này cũng không phải là nơi chiêu đãi, không bằng mượn một bước nói chuyện?"

"Phân bộ chúng ta có một phòng trà, không bằng đi vào đó nói chuyện đi." Nữ tử che mặt lăng hư nhân cơ hội đề nghị, "Cũng có thể bù đắp tội thất kính của Thần Bảo điện chúng ta."

Vương Thủ Triết hơi rụt rè suy tư một lát, lúc này mới phong độ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Việc này nói tiếp, cũng là chúng ta không đúng, chưa từng thông báo với Tiên Hoàng bệ hạ.”

“Đâu có đâu có.”

Sắc mặt Văn Duệ Tiên Hoàng vui vẻ, vội vàng mời hai người Vương Thủ Triết cùng nhau đi vào phòng trà bí mật phân bộ Thần Bảo điện.

Phòng trà này bình thường hiển nhiên là chuyên môn dùng để chiêu đãi khách quý, bên trong trang hoàng lịch sự tao nhã mà có phong cách, thoạt nhìn cũng không xa hoa, nhưng nhìn kỹ, lại không một chỗ nào không quý, không chỗ nào không tỉ mỉ, có thể nói là làm đến cực hạn hai chữ “Chú ý”.

Nữ tử Lăng Hư tự mình bày ra trà nghệ cho ba vị, rót cho mỗi người một chén trà: “Tiểu nữ tên là Diêu Ngọc Mai, chính là xuất thân Diêu thị của Tiên Tộc Thiên Thụy, từ nhỏ đã gia nhập Thần Bảo điện học tập, hiện nay đảm nhiệm một trong những vị Các chủ của phân bộ Tân La.”

Trong lúc nói chuyện, nàng còn đặc biệt tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt lộ ra vẻ lạnh lùng xinh đẹp.

Khí chất của nàng cực kỳ đặc biệt, người bình thường khó có thể tưởng tượng được hai loại khí chất lãnh diễm và xinh đẹp lại xuất hiện trên cùng một khuôn mặt, nhưng ở trên mặt nàng, hai loại khí chất này lại kết hợp cực kỳ nhịp nhàng, sóng mắt lưu chuyển, làm cho người ta khó quên.

Phần xinh đẹp và khí chất này đã vượt qua không ít nữ tử Lăng Hư cảnh, nhưng so với Phù Thiên Ca thì vẫn kém không chỉ một bậc.

“Thì ra là Diêu các chủ, tại hạ thất lễ thất lễ.” Vương Thủ Triết hơi chắp tay tạ lỗi, tư thái thong dong, phong độ nhẹ nhàng, bày ra hình tượng một vị công tử xuất thân quyền quý vô cùng tinh tế: “Tại hạ Vương Thủ Triết, lúc trước Thiên Ca nhà ta nhất thời không khống chế được cảm xúc, kính xin Diêu các chủ bao dung một chút.”

“Hóa ra là Thủ Triết công tử, chỉ là việc nhỏ chớ để trong lòng. Ngài và Thiên Ca Tiên Quân có thể đến phân bộ chúng ta đã là vinh hạnh cho chi bộ chúng ta.” Diêu Ngọc Mai cung

kính đáp lễ, đồng thời trong đầu nhanh chóng lướt qua một lần, lại phát hiện mình chưa từng nghe nói tới cái tên này.

Trong lòng nàng hiểu rõ, biết hơn phân nửa đây là một cái tên giả, liền cẩn thận thăm dò một câu: "Ta nghe khẩu âm công tử, tựa hồ có chút giống khách quý đến từ trung thổ Đông Hà Thần Châu chúng ta?"

Về vấn đề khẩu âm này, Diêm Vô Ưu cũng từng đề cập qua. Sau đó Vương Thủ Triết suy nghĩ cẩn thận, bây giờ ngôn ngữ và khẩu âm của thế giới Thần Võ không khác gì thời kỳ Thần Vũ hoàng triều, đó là nhất mạch truyền thừa xuống.

Mà khẩu âm này, hơn phân nửa là bắt nguồn từ Thánh Hoàng.

Về phần Thánh Hoàng đến tột cùng là nhân sĩ trung thổ Đông Hà Thần Châu đến Thần Vũ thế giới sáng tạo nghiệp, hay là bản thân hắn là người của Thần Vũ thế giới, lại bởi vì hàng năm ở Đông Hà Thần Châu rèn luyện Trung Thổ, dưỡng thành khẩu âm như vậy, trước mắt cũng không thể biết được.

Nhưng bất kể như thế nào, cái này rất có lợi đối với kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, cười nói: "Trà này không tệ, chính là nửa bước trà tiên, đúng là khiến cho Diêu các chủ tốn kém."

Ngoài miệng hắn nói không sai, nhưng cũng chỉ uống một ngụm, sau đó đặt chén trà lên bàn, không hề nhiều phẩm trà. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, hơn phân nửa lời này của hắn vẫn là khách sáo.

Văn Duệ Tiên Hoàng thấy Vương Thủ Triết nhìn trái nhìn phải, lập tức cười nói: "Hồi bản hoàng còn trẻ, cũng từng đi Trung thổ lịch luyện học tập, quả nhiên là phồn hoa thịnh thế, khiến người ta lưu luyến quên về. Công tử tôn quý như Thủ Triết công tử lại đến nơi xa xôi nghèo nàn của chúng ta, chính là may mắn của tân La ta, bản hoàng đương nhiên phải chiêu đãi thật tốt."

"Như vậy đi, hoàng thất chúng ta có một tòa biệt viện Tiên gia còn trống. Cảnh sắc biệt viện kia ưu mỹ, trước kia còn từng may mắn tiếp đãi qua Thánh Tôn. Không bằng, cứ lấy nó làm

hành cung tạm thời của Thủ Triết công tử ta ở Tân La ta được không?”

Chỉ trong vài câu nói, Văn Duệ Tiên Hoàng muốn kết giao và lôi kéo nhìn một cái là thấy rõ.

“Đa tạ ý tốt của bệ hạ.” Thái độ của Vương Thủ Triết vẫn vô cùng khách khí, chỉ là trong lời nói lại lộ ra một cỗ cảm giác xa cách: “Chợ du lịch lần này của Thủ Triết, chính là vì lịch luyện và mở rộng kiến thức, nếu ở Tiên gia biệt viện, sợ là trái với ước nguyện ban đầu.”

“Đúng đúng đúng, công tử Thủ Triết nói đúng, là lão hủ lỗ mãng.” Văn Duệ Tiên Hoàng lộ ra vẻ mặt ‘Kính nể’: “Công tử không quên sơ tâm, quả thật là tấm gương cho chúng ta. Lúc công tử đang du lịch, có bất kỳ nhu cầu gì có thể tùy thời đề xuất.”

Nói như vậy, trong lòng hắn cũng không cho là đúng.

Loại công tử ca tôn quý này đi ra ngoài cái gọi là “thiếu luyện”, thật ra chẳng qua chỉ là du ngoạn mà thôi, thật sự có ý nhập thế, bên người còn có thể mang theo một vị Chân Tiên kiều diễm như thế?

Bất quá hắn cũng hiểu rõ, loại công tử quý tộc này cố nhiên có cử chỉ hữu lễ, phong độ nhẹ nhàng, tựa như đối với ai cũng thập phần khách khí, nhưng kì thực phòng bị tâm tư rất nặng, cũng không phải dăm ba câu nịnh nọt là có thể nịnh nọt.

Văn Duệ Tiên Hoàng cũng lướt qua đề tài này, ngược lại nói về một ít chuyện phiếm, ngược lại có vẻ “ân chủ tẫn hoan”.

Không bao lâu sau, Vương Thủ Triết lấy cớ muốn nghỉ ngơi, liền dẫn theo Đát Thiên Ca trực tiếp rời đi.

Văn Duệ Tiên Hoàng cũng cáo từ trở về Tiên Hoàng Cung.

Sau khi trở lại Tiên Hoàng Cung, hắn lập tức triệu tập thủ hạ, điều tra hành tung của Vương Thủ Triết sau khi đến Tân La. Rất nhanh, hắn liền biết được, thư mời của Thủ Triết công tử vẫn là Tư Đồ Học Giáp cho.

Gần như là trước tiên, Nguyên Chinh hoàng thái tử, Tư Đồ Học Giáp, thậm chí là chưởng quỹ Thực cung lúc trước chiêu

đãi Thủ Triết đều được triệu hoán đến 【 Cần Chính Trai 】 của Văn Duệ Tiên Hoàng.

Nhìn thấy Văn Duệ Tiên Hoàng, Tư Đồ Học Giáp coi như có kiến thức rộng rãi, không có bị hù dọa, chưởng quầy kia lại bị dọa đến hồn vía lên mây.

Văn Duệ Tiên Hoàng ngược lại hết sức hòa ái, vẻ mặt ôn hoà trấn an nói: "Đừng sợ, bản hoàng tìm ngươi tìm hiểu một chút chuyện, chỉ cần nói rõ ràng là được, bản hoàng sẽ trọng thưởng."

Nghe vậy, tâm hồn chưởng quỹ hơi ổn định, vội vàng kể lại quá trình chiêu đãi Thủ Triết công tử.

Sau khi nghe xong, Văn Duệ Tiên Hoàng lại cẩn thận hỏi thêm một ít chi tiết, ước chừng một nén nhang sau mới thưởng cho chưởng quầy để hắn rời đi.

Sau đó, hắn lại hỏi thăm chi tiết giao lưu của Tư Đồ Học Giáp và Thủ Triết công tử, sau khi xác nhận tình huống cũng là ban thưởng một phen, để cho hắn rời đi.

Nghĩ lại tin tức vừa thu được, Văn Duệ Tiên Hoàng không khỏi trầm ngâm nói: "Không kiêu ngạo không kiêu ngạo, thái độ đối với chưởng quỹ phàm nhân và bổn hoàng gần như nhất trí, hoàn toàn chính xác cần có tự tin vô cùng cường đại mới có thể làm được."

"Lão tổ tông." Nguyên Chinh hoàng thái tử hơi có vẻ phấn chấn nói: "Vị Thủ Triết công tử này chẳng lẽ thật sự là con cháu quý tộc đến từ Trung Thổ?"

"Khó mà nói." Văn Duệ Tiên Hoàng trịnh trọng nói: "Nhưng dù thế nào thì người này tuyệt đối có lai lịch bất phàm."

"Lão tổ tông, đây là cơ hội của Tân La Tiên Triều chúng ta a." Nguyên Chinh hoàng thái tử hưng phấn nói, "Mấy trăm năm gần đây, Xiêm Vũ Tiên Triều ỷ vào công chúa gả vào hoàng thất đích mạch, còn sinh ra truyền thừa thánh chủng, rất được thánh hoàng sủng tín, chẳng những ở mậu dịch lẫn nhau khắp nơi áp chế Tân La ta, còn ở lãnh thổ quần đảo Tiên Lai phân tranh, nhiều lần sinh ra xung đột với triều ta."

“Nếu như chúng ta có thể nịnh bợ công tử quý tộc, khốn cục của triều ta sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Cũng khó trách Nguyên Chinh hoàng thái tử hưng phấn.

Phần lớn địa hình trong Tiên Triều Xiêm Vũ là đất đai bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, linh thổ đông đảo, sản lượng linh mễ linh cốc phong phú. Còn Tân La Tiên Triều thì địa hình phức tạp nhiều núi nhiều núi, sản lượng lương thực linh mễ không đủ nhưng lại nhiều khoáng mạch.

Nhiều năm qua, hai triều dựa vào mậu dịch bù đắp cho bản thân không đủ, cũng bình an vô sự. Hơn nữa đơn thuần từ phương diện vũ lực và kinh tế mà luận thì Tân La Tiên Triều còn thắng được một bậc Xiêm Vũ Tiên Triều.

Chỉ có điều mấy trăm năm gần đây, kết cấu hai triều lại xuất hiện biến hóa. Xiêm Vũ Tiên Triều ỷ vào thánh ân bắt đầu vênh váo tự đắc, không ngừng nâng giá linh lương linh mễ đồng thời áp đảo giá mỏ của Tân La Tiên Triều.

Thậm chí bọn họ còn phong tỏa đường đi thông Thiên Thụy thánh triều, khiến kinh tế khoáng thạch xuất khẩu của Tân La tiên triều càng thêm gian nan.

Mà cuộc chiến tranh giành quần đảo Tiên Lai ở biên cảnh song phương, càng khiến mâu thuẫn giữa song phương ngày càng sắc bén, càng thêm khó có thể điều hòa.

Nhưng Tân La Tiên Triều lại không thể lui, bọn họ vừa lui, không những sẽ trợ giúp khí diễm Xiêm Vũ Tiên Triều, tương lai sẽ bị cưỡi trên đầu. Nếu chờ công chúa Xiêm Vũ sinh ra thánh chủng kế thừa vị trí Thánh Hoàng, vậy thì ngày khổ của Tân La Tiên Triều đã tới.

Văn Duệ Tiên Hoàng trầm ngâm nói: “Nguyên Chinh, việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Những nhân vật như hắn sẽ không dễ dàng nhúng tay vào việc nhà bên trong thánh triều, chúng ta cùng hắn vốn không có giao tình, hắn há sẽ bị chúng ta nói dăm ba câu đả động?”

Sắc mặt Nguyên Chinh hoàng thái tử cứng đờ, có chút ảo não nói: “Kỳ thật nói đến việc này, cũng phải trách ta. Lúc trước kết giao Ly Từ tiểu tiên quân, kết giao rất tốt. Nhưng không ngờ nàng lại bị Vô Sầu công tử vạch trần thân phận, trục xuất

khỏi gia tộc. Bởi vì sợ đắc tội với Kính thị, ta cũng chỉ đành làm lơ Từ tiểu tiên quân, nhưng không ngờ… Ai… đều do ta, bái bai đã bỏ lỡ cơ hội tốt bằng trời.”

“Chuyện quá khứ chớ nhắc lại, huống chi Ly Từ tiểu tiên quân chính là người của Vân Hải động thiên, cho dù có lòng giúp chúng ta, cũng không thể trực tiếp nhúng tay vào công việc nội bộ của thánh triều.” Văn Duệ tiên hoàng hơi trầm ngâm nói: “Vẫn là đặt tâm tư lên người Thủ Triết công tử như thế nào đi.”

“Hay là chúng ta đưa một món tiên khí cho hắn?” Nguyên Chinh hoàng thái tử đề nghị: “Đám công tử ngay cả linh bảo Thần Thông của phòng đấu giá cũng không buông tha, hơn phân nửa vẫn thiếu.”

“Thiếu cái gì?” Văn Duệ Tiên Hoàng tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Chinh Hoàng Thái tử: “Bọn họ mua những thứ kia, chẳng qua là thuận tay mà thôi, hơn phân nửa là mua để ban thưởng cho tiểu bối hoặc là gia tướng. Hơn nữa trong tay người ta Tiên Linh Thạch sung túc, tiên khí hoàn toàn có thể tự mình mua, làm sao có thể vì một thanh tiên khí mà nợ nhân tình chúng ta được?”

“Vậy tặng cái gì? Kỳ trân dị bảo? Mỹ nữ?” Nguyên Chinh hoàng thái tử đau đầu vô cùng, “Kỳ trân dị bảo đối phương khẳng định cũng không thiếu, mỹ nữ mà nói… Cho dù đem công chúa đưa đi làm thị nữ của hắn, đối phương cũng không nhất định để ý chứ? Người ta hầu hạ bên người, chính là Chân Tiên Cảnh trung kỳ đại mỹ nữ…”

Trong lúc nhất thời, Văn Duệ Tiên Hoàng và Nguyên Chinh hoàng thái tử đều vô cùng đau đầu.

Muốn nịnh bợ lấy lòng đại nhân vật như Thủ Triết công tử, thật sự là một chuyện vô cùng phiền phức.

“Có!” Nguyên Chinh hoàng thái tử đột nhiên vỗ tay nói: “Mấy ngàn năm gần đây, không phải chúng ta vẫn luôn đào móc lưu lại 【Xích Dương Thánh Thiết】 sao? Hình như đã có hàng tồn kho khoảng mười cân rồi…”

“Xích Dương thánh thiết?”

Da mặt Văn Duệ Tiên Hoàng run lên, dường như có chút đau lòng.

Đây chính là tài liệu chính để luyện chế Thánh Khí, sản xuất mấy ngàn năm Tân La Tiên Triều cũng không quá hai ba mươi cân, trong đó có hơn phân nửa đều là tiến cống cho Thiên Thụy Thánh Triều. Mười cân này, cũng là bọn họ lén lút từng chút từng chút một, thật vất vả mới tích góp ra được.

Văn Duệ Tiên Hoàng còn mơ ước sẽ có một ngày, Tân La Tiên Triều có thể có thêm một kiện Thánh khí.

"Lão tổ tông, Xích Dương Thánh Thiết tuy rằng quý trọng, nhưng mà mười cân xa xa không đủ luyện chế Thánh khí, huống chi luyện chế Thánh khí độ khó cực lớn, ngay cả cấp bậc Thánh Tôn cũng luyện chế không được, chúng ta giữ lại trong tay thì có ích lợi gì?" Nguyên Chinh Hoàng Thái Tử nói: "Không nỡ hài tử chụp không ra sói, cũng chỉ có Xích Dương Thánh Thiết loại bảo vật này, mới có thể lọt vào mắt của Thủ Triết công tử."

"Nguyên Chinh nói không sai." Văn Duệ Tiên Hoàng suy nghĩ liên tục, cuối cùng hạ quyết tâm: "Nếu đã muốn lấy lòng, vậy thì làm một đợt lớn. Bản hoàng nghiên cứu công thức 【Ngân Cương Kim】 cả đời vừa mới hoàn thành, cũng có thể chia sẻ cho Thủ Triết công tử."

Văn Duệ Tiên Hoàng tu luyện Tử Lam Tiên quyết, chính là tiên kinh Kim hệ, ngoại trừ sức chiến đấu không tệ còn am hiểu tìm kiếm, hiểu rất sâu về các loại kim loại, hơn nữa Tân La vốn nhiều khoáng sản, cũng là bởi vậy, toàn bộ Tân La Tiên Triều ở trên khối tài liệu kim loại này vẫn rất có thành tựu.

【Ngân Lưu Kim】 chính là kiệt tác lớn nhất cả đời Văn Duệ Tiên Hoàng, chính là một loại hợp kim đặc thù.

Chỉ tiếc hợp kim này cần Luyện Khí sư cấp bậc Chân Tiên Hỏa hệ mới có thể tinh luyện số lượng lớn, bởi vậy sản lượng một mực là vấn đề lớn.

Mà Văn Duệ Tiên Hoàng cũng không muốn hợp tác với Luyện Khí Sư của Thánh Triều, rất sợ cách điều chế bị tiết lộ ra ngoài.

“Ngân Khoa Kim?” Nguyên Chinh hoàng thái tử nghe được cái tên này, lập tức mừng rỡ: “Đây chính là một ý kiến hay, Ngân Khoa Kim là tài liệu luyện kim cao cấp, giá cả cực cao, có thể dùng để luyện chế đạo khí, còn có thể dùng để luyện chế một số bộ phận hạch tâm của thuyền xuyên qua, việc này đối với công tử Thủ Triết tất có tác dụng lớn.”

Sau khi quyết định lễ vật, Văn Duệ Tiên Hoàng lại cẩn thận cân nhắc với Nguyên Chinh hoàng thái tử, sau khi gặp Thủ Triết công tử nên nói chuyện như thế nào, giao tiếp với Thủ Triết công tử như thế nào, cố gắng suy xét đến từng chi tiết.

Một lần thương lượng và diễn luyện này, trọn vẹn mất mấy ngày.

…

Một ngày này.

Trong một tửu lâu cũng coi như không tệ ở Tân La Tiên Đô.

Vương Thủ Triết đã lấy động phủ tùy thân của mình ra, tạm thời sắp xếp ở trong phòng tửu lâu. Giờ phút này, động phủ tùy thân đã mở ra, hắn và Mang Thiên Ca đang ngồi trong sân động phủ tùy thân, uống trà nói chuyện phiếm.

Trên bàn đá được điêu khắc bằng đá xanh, một lò trà nhỏ đất bùn đỏ đang ùng ục ùng ục nấu nước linh khí bốn phía.

Sau khi Vương Thủ Triết khép tay áo rộng đến cổ tay, động tác khoan thai như nước chảy mây trôi pha trà.

Theo động tác của hắn, hương trà lượn lờ phiêu tán trong động phủ tùy thân, lạnh nhạt xa xăm, thấm vào ruột gan.

“Nguyên Chinh hoàng thái tử kia đã ba phen mấy bận đến đây cầu kiến, Thủ Triết ngươi đều tránh mà không gặp, liệu có quá đáng không?” Diệp Thiên Ca ngồi đối diện Vương Thủ Triết, chống cằm nhìn hắn, trên mặt cười tủm tỉm.

“Chưa nói tới quá đáng.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười nói: “Nếu quá dễ gặp, chẳng phải sẽ khiến Thủ Triết ta rất không đáng giá sao? Chúng ta càng cao lãnh như vậy, bọn họ càng biết đến, càng không hoài nghi thân phận của chúng ta.”

Nghe nói như thế, Mang Thiên Ca không nhịn được trừng mắt nhìn, sóng mắt lưu chuyển, như có điều suy nghĩ: “Bộ lộ này,

ta cảm giác có chút quen thuộc?”

Dứt lời, nàng chợt bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái nói: “Đợi một chút, đây không phải là sáo lộ trà của tiểu tử thối Vương Ninh Hi sao?”

“Được rồi oa ~ ta xem như hiểu rõ tiểu tử thúi Ninh Kham kia giống ai rồi, nguyên lai tất cả ngọn nguồn đều ở chỗ ngươi… Thủ Triết, ngươi mới là lão tổ tông của sáo lộ trà hệ!”

“Đợi một chút? Bản hoàng sao lại cảm thấy càng không bình thường… Vương Thủ Triết ngươi không phải cũng dùng loại sáo lộ lạt mềm buộc chặt này để đối phó bản hoàng chứ? Chẳng trách, chẳng trách, bản hoàng càng muốn ngừng với ngươi thì không được!”

“…”

Vương Thủ Triết im lặng.

Bệ hạ, trước kia sao lại không nhìn ra ngươi có thể liên tưởng như vậy?

…

Chương 27: Thủ Triết gặp được tài hữu đạo.

…

Nhưng vào lúc này.

Bên ngoài tửu lâu mà Vương Thủ Triết tạm thời ở lại, một chiếc phi liên trông rất bình thường chậm rãi dừng lại.

Phi liên đó trông hết sức bình thường, dù là linh cầm kéo xe hay tài liệu kiệu phi liên, kiểu dáng và kiểu dáng đều là kiểu thường gặp nhất trong thành. Chỉ có người hiểu biết nhìn kỹ mới phát hiện vật liệu linh mộc trông rất bình thường, chính là một loại vật liệu gỗ cực kỳ trân quý, ngay cả trận pháp khắc trên kiệu phi liên cũng cực kỳ phức tạp, đẳng cấp phòng hộ hiển nhiên không thấp.

Rất nhanh, kiệu phi liên mở ra, một thanh niên công tử ăn mặc có chút khiêm tốn hạ phi liên, đi vào trong tửu lâu, khách khí thỉnh cầu chưởng quầy tửu lâu đi thông truyền Thủ Triết công tử, cầu xin được gặp mặt một lần.

Thanh niên công tử này lại là Nguyên Chinh hoàng thái tử.

Đây là một trong những khóa huấn luyện bắt buộc hàng ngày của hắn.

Cho dù hành vi này của hắn đã kinh động toàn bộ Tiên Đô, thế cho nên từ đó đến người buôn bán nhỏ, từ công khanh đại thần đều nghị luận sôi nổi với hắn, nhưng cũng là mười phần cho Thủ Triết công tử đủ mặt mũi.

Mà ngay khi Nguyên Chinh hoàng thái tử đến tiền sảnh tửu lâu, trong lúc cùng chưởng quầy tửu lâu nói chuyện, một vị nữ tu sĩ dáng người yểu điệu, khí chất không tầm thường cũng xuất hiện ở tiền sảnh tửu lâu.

Vị này rõ ràng là Các chủ phân bộ Thần Bảo điện, Diêu Ngọc Mai.

So với viễn chinh hoàng thái tử, nàng còn phải khiêm tốn hơn một chút, không chỉ một mình đến đây, thậm chí ngay cả phi

liên cũng không ngồi, nếu không phải vừa vặn đụng phải ở cửa ra vào, sợ là căn bản sẽ không có người chú ý tới nàng.

Tiến vào tửu lâu, nàng đồng dạng là khách khí thỉnh cầu chưởng quỹ làm thông truyền.

Chưởng quỹ tửu lầu kia ngày thường mặc dù cũng có chút thân phận, nhưng cũng bị trận thế như vậy dọa sợ.

Đại nhân vật giống như vậy, ngày thường tuy chưa chắc thịnh khí lăng nhân, nhưng cũng sẽ không chân chính để hắn tiểu nhân vật như vậy ở trong lòng, chớ nói chi là khách khí thỉnh cầu như thế.

Mình sống hơn nửa đời người này, còn chưa từng "tôn quý" như thế.

Bất quá, chưởng quầy tửu lầu chung quy cũng không phải loại người đầu óc không minh bạch. Trong lòng hắn rõ ràng, khách khí của những đại nhân vật này cũng không phải nhằm vào hắn, mà là hướng về phía vị công tử ở trong tửu lâu kia, mình tuyệt đối không thể vì vậy mà đắc ý vênh váo.

Ngăn chặn toàn bộ suy nghĩ lung tung trong lòng, hắn hướng hai vị đại lão thi lễ, liền xoay người tiến vào bên trong tửu lâu, im lặng làm người công cụ truyền lời.

"Hoàng thái tử điện hạ ngược lại là cố chấp." Thấy chưởng quầy đi xa, Diêu Ngọc Mai liếc Nguyên Chinh hoàng thái tử một cái, cười nhẹ nhàng, trong giọng nói mang theo vài phần trào phúng: "Chắc hẳn sớm muộn gì Thủ Triết công tử cũng bị ngươi đả động."

Người bên ngoài sợ hoàng thái tử Tiên Triều này, nàng là hồn nhiên không sợ.

Trước không nói đến hệ thống cùng nội tình của Thần Bảo điện vô cùng khủng bố, ngay cả Thiên Thụy Diêu thị xuất thân của nàng cũng chỉ mạnh hơn so với Tân La Tiên Triều.

Hơn nữa, hành vi mặt dày mày dạn của Nguyên Chinh Hoàng Thái Tử này, làm cho nàng không khỏi nhớ tới lúc còn trẻ ở học viện nội bộ Thần Bảo điện, mỗi ngày một vị sư huynh phong vũ không ngại tặng bữa sáng cho nàng, một lần tặng này trọn vẹn ba mươi năm.

Chỉ đáng tiếc, nàng chưa từng ăn một bữa nào, kiên quyết không bị chiến thuật da trâu như thế công chiếm.

"Bởi vì cái gọi là 'Chân thành chí kim thạch vi khai'." Nguyên Chinh hoàng thái tử không vội không giận, giống như không nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của nàng, biểu lộ vẫn điềm tĩnh đạm nhiên như trước, "Chỉ cần Thủ Triết công tử còn ở Tân La Tiên Triều một ngày, ta liền còn có cơ hội."

Đang nói.

Chưởng quỹ mừng rỡ đạp độn pháp chạy ra.

Lau mồ hôi trên trán vì bay quá nhanh mà chảy ra, hắn giơ tay lên khom người thi lễ với hai người, hưng phấn nói: "Chúc mừng Hoàng thái tử điện hạ, chúc mừng Diêu các chủ, Thủ Triết công tử mời hai vị vào uống một ngụm trà."

"Đa tạ chưởng quỹ thông truyền, xin mời dẫn đường." Nguyên Chinh hoàng thái tử vui mừng, lúc này liền nhét một tấm Tiên Tinh phiếu cho hắn, coi như khen thưởng.

"Điện hạ quá khách khí ~ quá khách khí ~"

Chưởng quầy nhanh chóng thu lại tiên tinh phiếu, vội vàng dẫn đường phía trước, dẫn theo Nguyên Chinh hoàng thái tử và Diêu Ngọc Mai cùng đến trong bộ của Vương Thủ Triết.

Chỉ thấy trong gian phòng không có một bóng người, mà có một cánh cửa không gian xinh xắn lóe ra quang mang.

"Chuyện này…" Nguyên Chinh hoàng thái tử hơi kinh ngạc.

"Đây là động phủ tùy thân." Diêu Ngọc Mai kiến thức rộng rãi lập tức nhận ra, vẻ mặt cảm khái, "Một số đại nhân vật lúc ra ngoài, không quen ở biệt viện, lại chú trọng tư mật, thích mang theo một động phủ tùy thân. Đồ vật là thứ tốt, nhưng giá cả này… so với tiên khí bình thường còn đắt hơn một mảng lớn."

Nguyên Chinh hoàng thái tử không còn gì để nói.

Chỉ là vì ở thoải mái một chút, tư mật chút, sẽ xa xỉ như thế sao? Có tiền kia, mua thêm một hai kiện Tiên khí tăng lên quốc lực không tốt sao?

Cho dù không có cặn kẽ tìm hiểu qua, hắn cũng có thể đoán được, loại động phủ tùy thân này, sợ là một chút sức chiến đấu cũng sẽ không có, tối đa cũng chỉ có một chút lực phòng hộ mà thôi.

Những quý gia công tử này, thật đúng là lấy tiền không làm tiền!

Trong nháy mắt này, hắn hiểu được, khoái hoạt của kẻ có tiền không phải là thứ hắn có thể tưởng tượng được.

“Nguyên Chinh điện hạ, Diêu các chủ, mời tự mình vào đi.”

Dường như đã nhận ra bọn họ đến, giọng nói của Vương Thủ Triết bỗng dưng truyền ra từ trong động phủ tùy thân.

Hai người vội vàng thu lại biểu tình, theo lời đi vào một cánh cửa không gian cỡ nhỏ bên trong quán rượu.

Nháy mắt sau đó, hai người hoa mắt một cái, cảnh sắc trước mặt lập tức long trời lở đất.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một mảnh cỏ cây xanh um, chim hót hoa nở, đẹp đến mức tựa như tiểu không gian nhân gian tiên cảnh.

Diện tích không gian này không lớn, thần niệm quét qua có thể nhìn thấy toàn cảnh, trong đó lại có càn khôn khác.

Ở nơi hạch tâm không gian này bố trí linh mạch lục phẩm có phiên bản thu nhỏ, phía trên linh mạch còn khai khẩn ra từng mảnh lục phẩm linh điền. Số lượng linh điền không nhiều, trong đó lại gieo trồng rất nhiều linh thực, lục phẩm linh mễ, cũng có các loại linh dược cao giai, tùy tiện lấy ra đều cực kỳ trân quý.

Mà ở vị trí trung ương không gian, tọa lạc một tòa biệt viện tinh xảo.

Bên cạnh biệt viện còn có một thân cây to lớn, có một cây đại thụ rất lớn.

Cây kia rõ ràng không phải linh thực bình thường, toàn thân quanh quẩn linh vận nồng hậu, tán cây màu xanh lục tựa như hoa cái hướng bốn phương tám hướng kéo dài ra, bóng râm dày đặc như thúy, rải xuống điểm điểm lục quang, làm toàn bộ phạm vi biệt viện tựa như tiên cảnh.

Lục quang nhàn nhạt quanh quẩn, ngay cả không khí cũng trở nên vô cùng tươi mát.

Nhưng những thứ này đều không phải là thứ khiến người ta chú ý nhất.

Làm cho người ta chú ý nhất, chính là dưới bóng cây, giờ phút này trong biệt viện, hai người đang ngồi đối diện phẩm trà.

Mục Vân Tiên Hoàng thì không cần phải nói, cho dù không hiển lộ ra uy áp Chân Tiên, nhưng luồng khí thế đó sinh ra từ trong khí tràng cũng không thể khinh thường, giống như hoa mẫu đơn rực rỡ nở rộ vậy, mặc dù quần áo mộc mạc cũng không che giấu vẻ quý phái và ung dung.

Mà Vương Thủ Triết một thân bạch y, khí tức toàn thân tựa như hòa thành một thể với một phương thiên địa này, có cảm giác phù hợp khó tả. Từng điểm ánh sáng xanh bao phủ quanh người hắn, càng làm nổi bật hắn giống như tiên quân trong rừng, thanh nhã lạnh nhạt, xuất trần tuyệt tục.

Rõ ràng tu vi hắn chỉ là Thần Thông cảnh, nhưng khí thế toàn thân của hắn không hề thua kém Mục Vân Tiên Hoàng chút nào, ngược lại càng có một loại ý nhị siêu nhiên, khiến người ta thấy mà tâm chiết.

Nguyên Chinh hoàng thái tử hoảng hốt một chút mới kịp phản ứng, vội vàng tiến lên cung kính bái kiến: “Nguyên Chinh bái kiến công tử.”

Diêu Ngọc Mai thông minh hơn Nguyên Chinh một chút, tiến lên lần lượt nhẹ nhàng thi lễ với hai người, nói: “Ngọc Mai bái kiến công tử, bái kiến Thiên Ca Tiên Quân.”

Tuy vị Thiên Ca Tiên Quân này tự cho mình là tỳ nữ công tử, nhưng chung quy vẫn là Chân Tiên cảnh trung kỳ, một Lăng Hư cảnh như nàng đương nhiên không dám bất kính. Thậm chí, nàng cũng mơ hồ nhìn ra vài phần, vị Thủ Triết công tử này và Thiên Ca Tiên Quân dường như có chút hương vị vi diệu.

“Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, chớ nên đa lễ.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt vung tay lên, tư thái ấm áp mà thoải mái: “Huống chi bàn về tuổi tác, e là Thủ Triết còn trẻ

hơn hai người không ít, tu vi càng không bằng hai vị. Đến là khách, mời ngồi.”

Thái độ của Vương Thủ Triết khiêm tốn như thế, Nguyên Chinh và Diêu Ngọc Mai cũng không dám khinh thường, sau khi nói cám ơn mới cẩn thận ngồi xuống.

Chử Thiên Ca ở bên cạnh cười nói tự nhiên, tự mình châm trà cho khách.

Hai người Nguyên Chinh lập tức lộ ra biểu lộ kinh sợ, vội vàng hai tay nâng chung trà lên uống một ngụm.

Lúc uống trà, hai người cũng không nghĩ quá nhiều, kết quả canh trà vừa vào cổ họng, một cỗ khí tức mát lạnh tựa như một dòng thanh tuyền xông thẳng vào sâu trong thần hồn.

Trong nháy mắt, tâm thần hai người liền thanh tỉnh, các loại cảm ngộ Thiên Đạo pháp tắc ùn ùn kéo tới, rất nhiều ảo diệu trăm mối vẫn không có cách giải, trong nháy mắt này như phúc chí tâm linh rõ ràng thông suốt.

Cảm giác như vậy, trọn vẹn qua mấy tức sau mới dần dần phai nhạt.

Sắc mặt Nguyên Chinh và Diêu Ngọc Mai vừa mừng vừa sợ, nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều là không dám tin.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ thu hoạch được không ít.

“Đây, đây mới thật sự là trà Ngộ Đạo Tiên!”

Diêu Ngọc Mai cuối cùng xuất thân Thần Bảo điện, kiến thức vẫn rộng rãi, rất nhanh đã phản ứng lại.

Trà Ngộ Đạo vốn hiếm thấy, hơn nữa cây trà Ngộ Đạo tồn thế hơn phân nửa đã huyết mạch không tinh khiết, tiềm lực cũng chỉ có thể thăng cấp tới bậc mười một mười hai, sản xuất chỉ có thể gọi là trà Ngộ Đạo bình thường.

Chỉ có một số ít thế lực lớn, mới có cây Ngộ Đạo Tiên Trà cấp mười ba hoặc trở lên, có thể sản xuất ra trà Ngộ Đạo Tiên chân chính. Bởi vì sản lượng có hạn, đừng nói tu sĩ bình thường uống, sợ là ngay cả ngửi cũng chưa từng.

Nguyên Chinh hoàng thái tử càng có chút hoảng hốt.

Hắn thường ngày nghe lão tổ tông nói qua, từng ở Chân Tiên đại hội nếm qua một chén nhỏ trà Ngộ Đạo, tư vị kia thật sự dư vị vô cùng, tuyệt không thể tả, làm cho hắn hâm mộ thèm ăn đến nay.

Lại chưa từng nghĩ, Thủ Triết công tử nhìn như lạnh lùng xa cách, lại lấy trà ngộ đạo để chiêu đãi bọn họ. Điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho loại trà tiên này chẳng qua là đồ dùng hàng ngày của công tử mà thôi.

Trong nháy mắt này, trong lòng hắn ta đang rơi lệ.

Cuộc sống của người có tiền quả nhiên không phải loại Hoàng thái tử nghèo khó như hắn có thể tưởng tượng.

Diêu Ngọc Mai cũng hoảng hốt một chút, vội vàng đứng dậy dâng lễ nói: “Thủ Triết công tử, mấy ngày nay Ngọc Mai gấp rút xin điện chủ Thần Bảo điện 【Điện chủ Thần Bảo điện】. Nếu công tử có nhu cầu gì, có thể tùy thời sai người cầm lệnh cho bất kỳ phân điện hoặc phân các nào trong Thần Bảo điện đưa ra yêu cầu, chúng ta sẽ ở trong phạm vi quy tắc cho phép, cố gắng giúp ngài trợ lực.”

Lệnh khách quý của điện Thần Bảo?

Nguyên Chinh hoàng thái tử lại bị khiếp sợ, nhìn tấm lệnh bài màu đen thoạt nhìn rất chất phác kia, ánh mắt hâm mộ không thôi.

Không nghĩ tới Thiên Thụy phân điện hạ nhanh như vậy, cũng có quyết đoán như thế, lại trực tiếp đưa ra lệnh khách quý.

Phải biết rằng, loại lệnh khách quý này, Thần Bảo điện trong Thiên Thụy thánh triều lớn như vậy chỉ đưa ra năm cái, trong đó bốn cái đều nằm trong tay mấy vị Thánh Tôn và Thánh Hoàng.

Hoàng thất Tiên Triều như bọn họ, tuyệt đối không có tư cách lấy được khách quý của Thần Bảo điện. Quan trọng nhất là loại lệnh khách quý này không ký danh, bất kỳ ai cũng có thể cầm đi Thần Bảo điện đưa ra yêu cầu, dù Thủ Triết công tử không muốn lộ thân phận cũng không ảnh hưởng hắn sử dụng lệnh khách quý.

“Ngọc Mai các chủ có lòng.” Vương Thủ Triết khẽ gật đầu: “Thủ Triết ra ngoài lịch luyện, có lệnh bài này trong tay sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Giống như, hắn đối với phần lễ vật này coi như hài lòng, ngay cả xưng hô cũng thân cận thêm một phần.

Còn Kỳ Thiên Ca thì nhu thuận nhận lấy lệnh khách quý cho Thủ Triết, đồng thời thu lại.

“Thiên Ca Tiên Quân.” Diêu Ngọc Mai nhạy cảm cảm giác được thái độ của Vương Thủ Triết khác biệt, trong lòng vui vẻ, vội vàng lại cung kính lấy ra một đống lễ vật, đẩy tới trước mặt Thiên Ca, cười nói: “Đây đều là một chút chất bổ dưỡng dưỡng dung mạo, đồ vật ta chuyên môn chọn qua, đều là đồ tốt nhất, mong rằng ngài chớ chê.”

Phàm là nữ nhân, sẽ không có ai không thích cái đẹp.

Diêm Thiên Ca đối với dung mạo của mình cũng cực kỳ coi trọng, cầm lấy nhìn qua, phát hiện quả nhiên đều là thánh phẩm dưỡng nhan mỹ dung cao cấp nhất, thái độ đối với Diêu Ngọc Mai lập tức hòa ái thân thiết vài phần, lôi kéo nàng đến một bên trò chuyện.

Nguyên Chinh hoàng thái tử thấy thế, cũng vội vàng móc ra lễ vật đã chuẩn bị kỹ càng: “Thủ Triết công tử, đây là một chút tâm ý của gia tổ.”

Đó là hai cái hộp nhỏ, trong hộp chứa phương pháp điều chế 【Ngân Dật Kim】, hộp còn lại chứa một khối 【Xích Dương Thánh Thiết】 khá nặng.

Nói xong, hắn còn khiêm tốn giải thích tính trạng của Ngân cương kim và Xích dương thánh thiết.

Nhất là phương pháp điều chế Ngân cương kim, hắn càng giải thích rõ ràng một phen. Đây chính là kiệt tác tâm huyết cả đời của lão tổ tông hắn, ngay cả Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng không biết có vật ấy.

“Cách điều chế Ngân Lưu Kim này ngược lại là có chút thú vị.” Giữa hai đầu lông mày của Vương Thủ Triết phảng phất xẹt qua một chút thần sắc cảm thấy hứng thú, “Có lẽ, có chút tác dụng đối với ta.”

Nguyên Chinh thầm mừng rỡ.

Tổ tôn bọn họ tỉ mỉ chọn lựa bảo vật, quả nhiên hợp với tâm ý của Thủ Triết công tử.

Hắn vừa định nói thêm, lại bị Vương Thủ Triết giơ tay cắt ngang: "Nhưng xưa nay con người ta không thích nợ nhân tình. Tân La Tiên Triều các ngươi, sợ là có chuyện muốn mời ta hỗ trợ? Điện hạ không ngại nói thật, ta cần phải cân nhắc lại quyết định."

Ngụ ý, nếu không giúp được thì hắn cũng sẽ không nhận.

Nguyên Chinh rùng mình trong lòng, sự vui sướng vốn có lập tức tiêu tan đi vài phần, nhưng cùng lúc đó, hắn đối với Thủ Triết công tử càng thêm kính nể và tín nhiệm vài phần.

Lập tức hắn liền đem những mâu thuẫn oán hận lớn lao giữa Tân La Tiên Triều và Xiêm Vũ Tiên Triều lần lượt nói ra.

"Tinh Xiêm Vũ Tiên Triều khinh người quá đáng, xin công tử giúp đỡ." Nguyên Chinh hoàng thái tử đứng dậy, hành lễ nói: "Nguyên Chinh bái tạ công tử vì Tân La vạn dân."

Sắc mặt Vương Thủ Triết bình tĩnh không gợn sóng, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, giống như đang suy nghĩ sâu xa.

Sau một lát, hắn lắc đầu nói: "Đây là sự vụ bên trong Thiên Thụy thánh triều, ta tuổi nhỏ tư chất nông cạn, làm sao có thể tùy ý nhúng tay? Nguyên Chinh điện hạ, xin hãy cầm đi."

Sắc mặt Nguyên Chinh căng thẳng, vội vàng nói: "Công tử, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Nếu tùy ý để Xiêm Vũ Tiên Triều tiếp tục áp bức như thế, giữ chặt mạch máu linh lương của chúng ta, dần dần, e là Tân La Tiên Triều của chúng ta sẽ từ từ suy giảm, cuối cùng…"

"Nếu chỉ là vấn đề tiêu thụ linh lương thiếu và khoáng thạch kim loại, cũng không phải quá khó…" Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Chỉ là cần phải mất một phen tay chân."

Nguyên Chinh lập tức mừng rỡ, chắp tay vái chào, khẩn thiết nói: "Mong Thủ Triết công tử cứu Tân La ta. Sau này Tân La ta nhất định sẽ cảm động đại ân đại đức của công tử."

"Thôi được, việc này trước tiên để ta suy nghĩ một chút." Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nâng chén trà lên uống một ngụm,

ánh mắt rũ xuống nhìn chén trà nói: “Chờ sau khi ta an bài thỏa đáng, tự sẽ có người đi tìm ngươi.”

Nguyên Chinh hiểu ý, lập tức đứng dậy, liên tục bái tạ rồi mới cáo từ rời đi.

Nhưng hắn lại giữ lại công thức 【Ngân Lưu Kim】 và mười cân 【Xích Dương Thánh Thiết】. Mà Vương Thủ Triết cũng ngầm thừa nhận việc này, dường như đã nghĩ ra cách giải quyết.

Lại qua một canh giờ sau, Diêu Ngọc Mai cùng Huyên Thiên Ca “tướng thoại” cũng cáo từ rời đi. Bên trong động phủ tùy thân lúc này mới một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Chử Thiên Ca trở lại vị trí của mình, tiện tay cầm lấy một quả linh quả gặm một miếng, cười nói: “Diêu Ngọc Mai vì lấy lòng chúng ta, trong lúc vô tình lộ ra không ít tình báo, phiền phức của Tân La Tiên Triều so với tưởng tượng của chúng ta còn lớn hơn một chút. Nhưng mà phiền phức chính là cơ hội, cũng là chất dinh dưỡng của Thần Vũ Nhân tộc chúng ta.”

“Thế lực Thánh Vực kết cấu phức tạp, vòng xoáy trong tối ngoài sáng cũng không ít.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Chuyện chúng ta cần làm chính là cẩn thận, chớ lật thuyền.”

“Thủ Triết à, ngươi thật sự đừng coi thường một người sống… À, đừng nhắc tới việc này.” Thiên Ca nói sang chuyện khác, “Đợi xong chuyện này, ngươi theo ta đi Thiên Thụy thánh triều chơi đùa, xem xem có thể nhặt được tiên kinh, thánh khí hay không.”

Đối mặt với lời nói dõng dạc của nàng như vậy, Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt.

Tiên kinh thánh khí những thứ này, tại Thánh Vực cũng đều là chí bảo, mỗi cái đều có chủ, muốn nhặt nhạnh, nào có đơn giản như thế?

…

Thời gian vội vã, thoáng cái đã hơn một tháng trôi qua.

Từ sau khi Nguyên Chinh hoàng thái tử bái kiến Vương Thủ Triết, vẫn luôn ở trong phủ hoàng thái tử kiên nhẫn chờ đợi, nhưng lại chờ đủ một tháng.

Ngay khi trong lòng hắn ta càng thêm nôn nóng, gần như nhịn không được muốn đi thăm hỏi Vương Thủ Triết lần nữa.

Hai nữ tử thần bí bí bí mật đến bái kiến Nguyên Chinh, nói là công tử phái các nàng đến đây làm việc.

Nguyên Chinh vui mừng quá đỗi, vội vàng mời các nàng vào mật thất, pha trà tiếp đãi.

"Thiếp thân Cơ Nguyệt Nhi, chuyên xử lý một số việc vặt cho công tử."

Đợi đến khi bốn bề vắng lặng, Âm Xà, Cơ Nguyệt Nhi liền vén mũ trùm lên, lộ ra một khuôn mặt yêu dã, phong tình vạn chủng, hơi khom người chào Nguyên Chinh hoàng thái tử.

Da trắng mái tóc đỏ cùng với một đôi mắt rắn khiến vẻ đẹp của nàng có tính xâm lược, là đại mỹ nhân đầu tiên có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Bởi vì nàng ta là cường giả Lăng Hư cảnh phụ thuộc Vương thị sớm nhất, lại am hiểu các loại ảo thuật, chính là cao thủ tỉ lệ ra sân trong cung phụng Vương thị rất cao.

Đứng bên cạnh Cơ Nguyệt Nhi là một đại mỹ nữ có chút khí chất lạnh lùng, càng khiến Nguyên Chinh nhìn không thấu, cảm giác cực kỳ nguy hiểm và cường đại.

Kiến Nguyên Chinh nhìn qua, nàng khẽ vuốt cằm, cũng lên tiếng chào hỏi: "Ta là Khương Ngọc Linh, chỉ là một đả thủ dùng tiền để làm việc, các ngươi không cần quan tâm nhiều đến ta."

"Hóa ra là Nguyệt Nhi Chân Quân và Ngọc Linh Chân Quân, hai vị hữu lễ."

Nguyên Chinh hoàng thái tử không dám thất lễ, vội vàng đáp lễ.

"Điện hạ không cần khách khí, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng chính sự đi."

Cơ Nguyệt Nhi cũng không khách sáo với hắn, trực tiếp dựa theo phân phó của Vương Thủ Triết, thương nghị chi tiết cụ thể về mua bán linh mễ với Nguyên Chinh hoàng thái tử.

Bây giờ Tân La thiếu linh lương, mà thế giới Thần Võ thông qua những năm này chuẩn bị và tích lũy, cùng với Vương Thủ Triết không ngừng cải tiến lương chủng mới, đề cao sản lượng, sản lượng Linh mễ đã sớm không thể so sánh với lúc trước, một người thiếu lương thực, một người có lương thực, tự nhiên là ăn nhịp với nhau, trao đổi vô cùng thuận lợi.

Về phần Khương Ngọc Linh, sở dĩ xuất hiện ở chỗ này, nguyên nhân không cần nói cũng biết, chính là nàng quá nghèo, tuổi còn trẻ mà đã tu luyện đến Lăng Hư cảnh trung kỳ, tài nguyên hàng năm tiêu hao đều là con số trên trời.

Nghe nói hoàng thất Đại Lương cũng đã sắp bị ép đến đoạn tuyệt quan hệ với nàng, mà Bắc Vực Vương phủ đối với nàng ta cũng là có thể tránh thì tránh, Hàn Nguyệt Khương thị cũng là sợ nàng ta…

Không còn cách nào khác, Khương Ngọc Linh nghèo túng chỉ có thể ôm chặt bắp đùi của đại phú hào Vương Thủ Triết, chỉ cần có thể khiến nàng kiếm được khoản tiền khổng lồ, cho dù là tiểu lão bà của Vương Thủ Triết cũng tuyệt đối không nói hai lời.

Chỉ tiếc, cương vị của Vương Thủ Triết tiểu lão bà này cạnh tranh rất kịch liệt, dường như ngay cả Tiên Hoàng cũng có ý xen vào.

Không thể trong lúc này, Khương Ngọc Linh đành phải làm một “người làm công” xuất hiện ở trong trận doanh, ít nhất điều kiện lương bổng Vương Thủ Triết đưa ra là vô cùng phong phú.

Nguyên Chinh vừa thương lượng chi tiết với Cơ Nguyệt Nhi, vừa dùng khóe mắt quan sát hai vị mỹ nhân này, trong lòng cũng có chút nghiêm nghị, càng khâm phục Thủ Triết công tử không thôi.

Thủ hạ làm việc đều là đại mỹ nữ, vả lại phong cách khác lạ, đẹp đến mức mỗi người mỗi vẻ. Xem dáng vẻ vị công tử Thủ Triết này nhìn phong quang trăng sáng, vụng trộm rất phong lưu.

Mà cùng lúc đó.

Vương Thủ Triết và Hám Thiên Ca bị Nguyên Chinh định nghĩa rất phong lưu, đang rảnh rỗi không có việc gì, tiếp tục đi dạo trong Tiên Đô.

Nơi bọn họ đi dạo lần này là 【Vân thương thị thị trường nổi danh của Tân La Tiên Đô.

Nơi nào có người là thương nhân vân, nơi nào có thương nhân vân thì sẽ có những thứ kỳ lạ và cơ duyên.

Trong thị trường Vân Thương tràn ngập việc nhặt đạo khí, thậm chí là tiên khí, bảo điển, cùng với các loại kỳ trân dị bảo.

Nơi như thế này, trước đây ở Trường Ninh vệ cũng có.

Vương Thủ Triết còn cùng gia tướng Vương Trung bọn họ, cùng nhau nhặt một tổ ong. Sau đó, vì nuôi sống gia đình, cũng mang theo Ly Từ đi dạo rất nhiều thị trường các nơi.

Chỉ là hiện giờ huyện Trường Ninh càng ngày càng phát đạt, loại thị trường nửa lừa gạt nửa hố này dần dần bị thủ tiêu rồi.

Chậm bước ở nơi này, ngược lại khơi gợi lên rất nhiều hồi ức của Vương Thủ Triết. Nhưng mà, tuy rằng hắn nhiều tiền, nhưng cũng không ngốc, cũng sẽ không tùy ý mua những thứ rác rưởi này. Hắn cũng không phải Vương An Nghiệp có thể tùy tiện nhặt được tiên khí.

Lúc này đây, chỉ là bởi vì Thiên Ca muốn tới đi dạo, hắn liền thuận tiện cũng đến xem mà thôi.

Không có biện pháp, không phải Lam Thiên Ca không tin tà, luôn cảm thấy mình có thể nhặt được cái gì bỏ sót.

Sự thật chứng minh, cho dù là Tiên Hoàng, đối mặt loại thuật lừa gạt phố phường này cũng vô kế khả thi, non nửa ngày đã tổn thất mấy viên thượng phẩm linh thạch, mua hơn mười kiện tiên khí hư hư thực thực.

“Nhìn một chút, nhìn một cái ~ “

Trong góc chợ Vân Thương, một lão đầu tướng mạo đáng khinh đang ngồi sau sạp đổ thạch của mình thét to nói với mọi người xung quanh: “Chính là quặng thô linh thạch đến từ Thái Sơ Đạo Cung, nếu may mắn là có thể khai ra tiên linh thạch! Ôi chao, tiểu cô nương kia có muốn cược vận may không?”

Nếu Vương Ly Từ ở đây, nhất định chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra lão già này chính là kẻ tham tài keo kiệt có tiền có đạo.

Lại nói tài hữu đạo này, sau khi bị Vương Ly Từ mua sạch quặng linh thạch chất lượng tốt, hàng tốt trong cả quặng linh thạch nguyên quáng liền cực ít. Vì bù đắp lỗ vốn, hắn cũng không dám lăn lộn ở phụ cận thánh triều cùng thế lực lớn, mấy năm nay chỉ có thể trằn trọc ở thiên viễn tiên triều, có thể vớt về chút vốn liền vớt về điểm vốn.

Một khi bị vạch trần đổ thạch bất lợi, cùng lắm thì đổi chỗ khác.

Còn không phải sao, trải qua nhiều năm hắn cố gắng lừa gạt, lúc trước đám đổ thạch kia chỉ còn lại có hai ba thành.

Đương nhiên dọc đường bắt chuyện cô gái trẻ tuổi hỏi người ta có phải là Chân Tiên chuyển thế hay không, vẫn là phong cách nhất quán của hắn.

“Công tử, ta cảm thấy gần đây vận may của ta mới vào đầu.” Mang Thiên Ca có chút không cam lòng nói, “Không bằng thử một phen đổ thạch, mở ra tiên linh thạch kiếm được rất nhiều rồi.”

“Đúng đúng đúng, còn có thể mở ra Hỗn Độn linh thạch.” Vương Thủ Triết tức giận truyền âm nói: “Ngươi lấy đâu ra tự tin?”

“Có thể cùng công tử song tê song phi lâu như vậy, đây không phải vận may vào đầu thì là cái gì?” Thiên Ca nói, đã đến trước sạp đổ thạch, “Lão nhân gia, quặng thô linh thạch này của ngươi có đứng đắn không?”

“Nghiêm chỉnh, lão phu dám lấy tổ tông cùng Thiên Đạo thề, toàn bộ quặng thô này đều đến từ mỏ của Thái Sơ đạo cung.” Thấy sinh ý lớn, Tài Hữu Đạo hưng phấn vỗ ngực, chỉ lên trời thề.

Tuy nhiên, trong lòng của hắn lại không nhịn được bổ sung một câu. Quặng nguyên chủ đứng đắn, đáng tiếc hàng tốt đều bị Ly Từ xú nha đầu chọn đi, còn lại những thứ này đều là dưa vẹo táo nứt mà thôi.

Ánh mắt của Kỳ Thiên Ca sáng lên, vừa định bao hết, lại bị Vương Thủ Triết chắn ở sau lưng, cười tủm tỉm nói: "Thiên Ca có nghe qua câu nói này chưa, gọi là " sòng bạc đắc ý của tình trường"?"

Lời này lập tức khiến Chử Thiên Ca mặt mày hớn hở: "Công tử nói rất có lý, gần đây tình trường của ta quá mức đắc ý, nên tránh đi đánh bạc, khó trách vừa rồi đều đánh mắt. Đi đi đi, ta để lại mấy viên linh thạch, mời công tử nếm thử món ngon đi."

Hai người vừa chuẩn bị rời đi, Tài Hữu Đạo lại không làm nữa.

Hắn "Vèo" một cái nhảy tới trước mặt Vương Thủ Triết, ngăn hắn lại nói: "Tiểu tử thúi, ngươi có biết, cắt đứt con đường tiền tài của người ta như giết cha mẹ không?"

Không đợi Vương Thủ Triết trả lời, Tài Hữu Đạo lại nhìn về phía Chử Thiên Ca, chửi bới hắn ngay trước mặt Vương Thủ Triết: "Cô nương, ta thấy tiểu tử này mặt mũi béo ngậy, giữa hai đầu lông mày tràn đầy hoa đào, tất nhiên là một công tử ca giỏi ăn sạch không nhận nợ. Mọi người đều là tiên hữu Chân Tiên cảnh, ngươi phải cẩn thận hắn một chút…"

"Ngươi cũng là Chân Tiên cảnh?" Chử Thiên Ca kinh ngạc, nàng vậy mà không nhìn ra.

"Đúng vậy, ra ngoài du lịch giang hồ, dù sao cũng phải hiểu một chút thuật liễm tức." Tài Hữu Đạo cười thành tiếng, dương dương đắc ý nói: "Tiểu cô nương xinh đẹp, thủ đoạn thu liễm tức của ngươi bình thường, ngay cả lão phu cũng lừa không nổi."

"Công tử, nếu là tiền bối Chân Tiên…" Chử Thiên Ca lại có chút động tâm.

Nàng quá thiếu tiền, thấy Nhược Lam có thánh khí, nàng cũng muốn góp thêm chút tiền mua thánh khí!

"Thiên Ca, mười cược chín lừa gạt, ngươi ở lâu… Không hiểu lắm cái này, năm đó ta và Ly Từ đã gặp nhiều…" Vương Thủ Triết vừa cười vừa nói: "Không được, chờ sau khi chúng ta tìm được Ly Từ, để cô ta cùng ngươi đến chơi cái này?"

"Ly Từ?" Tài Hữu Đạo vừa nghe đến cái tên này, nhất thời giống như bị giẫm trúng đuôi, nhảy dựng lên cao ba trượng,

cảnh giác vạn phần mà nhìn Vương Thủ Triết: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi quen xú nha đầu Ly Từ kia?”

Vương Thủ Triết nhìn sắc mặt hắn, lại nhìn sạp đổ thạch của hắn, lập tức hiểu ra, cười nói: “Tiền bối, quầy hàng này của ngươi bị Ly Từ nhìn qua rồi chứ? Khó trách, chậc chậc… Được rồi, được rồi, ta hiểu rồi, Thiên Ca, chúng ta rút…”

“Đợi một chút…” Tài Hữu Đạo vừa thấy bọn họ muốn đi, lại vội vàng gọi hắn lại, ánh mắt có chút kinh nghi bất định đánh giá Vương Thủ Triết: “Ngươi hiểu nha đầu Ly Từ thối như vậy, không phải cũng họ Vương chứ? Ngươi tên là gì?”

“Tiền bối, tại hạ Vương Thủ Triết.” Vương Thủ Triết cười nói: “Xem ra, “Uyên nguyên sâu không cạn” của tiền bối và Ly Từ…”

“Vương Thủ Triết? Tứ thúc mà Ly Từ nói?” Đôi mắt như hạt đậu đen của Tài Hữu Đạo lập tức sáng lên, sau đó đầy mặt chờ mong nhìn hầu bao bên hông hắn, còn có nhẫn trữ vật trên tay: “Có phải ngươi rất giàu không?”

“…”

Vương Thủ Triết im lặng.

…

Chương 28: Tài hữu đạo làm công hồn thức tỉnh ~

…

“Hắc hắc, ngươi không cần nhiều lời.” Tài Hữu Đạo cười đến híp cả mắt lại: “Dưới khứu giác nhạy bén của ta, ngươi là kẻ có tiền siêu cấp【 Linh Thạch hôi thối 】 đã không còn chỗ nào che giấu.”

Vương Thủ Triết khẽ nhướng mày: “Tiền bối, chẳng lẽ là muốn mượn tiền?”

“Ngươi nguyện ý cho ta vay tiền?” Đôi mắt híp của Tài Hữu Đạo lập tức trừng lớn, đáy mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Vương Thủ Triết dứt khoát lắc đầu: “Không muốn.”

“Không muốn mượn tiền, ngươi đề xuất vay tiền làm gì? Chẳng lẽ là đang đùa giỡn ta…” Tiền có đạo khí phải trợn trắng mắt nhìn hắn, “Bất quá, xuất phát từ tôn trọng cùng lễ phép nên có đối với người có tiền, bản tiên quân liền tha thứ cho ngươi.”

“Nếu thế, vậy sau này còn gặp lại.”

Vương Thủ Triết chắp tay với hắn, lập tức kéo Chử Thiên Ca chuẩn bị rời đi, một bộ dáng không muốn gút mắc quá sâu với hắn.

“Đợi một chút!” Tài Hữu Đạo vội vàng ngăn cản hai người, lộ ra nụ cười bỉ ổi nịnh nọt với Thủ Triết: “Là như vậy, Ly Từ nha đầu nói, nếu như ta nguyện ý làm cung phụng. Có thể tìm Tứ thúc Vương Thủ Triết của nàng, sau đó bao ăn bao ở, điều kiện đủ loại hậu đãi.”

“Nhà chúng ta không thiếu cung phụng.” Vương Thủ Triết xoay người lại đi.

Tài Hữu Đạo vội ngăn hắn lại: “Tiểu tử đừng nóng vội, cho ta một cơ hội hàn huyên một chút. Trong nhà không thiếu cung phụng, vậy có thiếu người làm công không?”

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ, đành ngừng lại, thuận miệng hỏi: "Tiền bối bày quầy bán hàng rất tốt, tự tại lại tiêu dao, tại sao lại làm công cho người ta?"

"Bày hàng? Tự tại lại tiêu dao? Ài, đừng đề cập đến chuyện này nữa." Tài Hữu Đạo vẻ mặt đau khổ, than thở: "Thời đại này, kinh tế không cảnh khí, ngay cả cạnh tranh cũng càng lợi hại. Cứ lấy quán đánh bạc này của ta ra mà nói, bày hàng bán ở chợ đi, phải bị rút đi một lượng lớn dầu mỡ, một tháng cũng không kiếm được tiền gì. Trên đường tùy tiện bày quầy hàng, lại bị đuổi như chó. Khổ tới khổ lui, chỉ có mấy đồng tiền nhỏ như vậy. Vận khí không tốt, lại đụng phải Ly Từ nha đầu loại thiên sát khắc tinh này, sẽ thiệt thòi đến ngay cả quần lót cũng không còn…"

"Bày quầy nào có người làm công tốt chứ? Tìm một ông chủ có tiền bao ăn bao ở, có thu nhập ổn định tốt hơn bất cứ thứ gì…"

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, hỏi: "Nếu tiền bối thành tâm muốn làm công, có sở trường gì?"

"Ta thế nhưng là Chân Tiên cảnh, cái này còn không tính là sở trường à?" Tài Hữu Đạo vuốt vuốt tay áo, vẻ mặt tự hào vỗ ngực nói, "Tuy ta lớn tuổi, sức chiến đấu không đủ mạnh, đánh Chân Tiên cảnh ai cũng đánh không lại, nhưng quét ngang đám cặn bã dưới Chân Tiên không thành vấn đề."

"Ta mắng ~ thật sự là nói khoác không biết ngượng." Mang Thiên Ca vẻ mặt ghét bỏ mà gắt hắn một cái: "Thánh tử Lăng Hư cảnh cầm thánh khí, ngươi chẳng lẽ có thể đánh thắng được sao?"

Nàng thầm nghĩ, sợ là lão già này chưa từng đụng phải yêu nghiệt như Nhược Lam muội muội, không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Nghe giọng điệu đó, đừng nói Nhược Lam muội muội, có đánh thắng được Thủ Triết hay không vẫn là vấn đề.

"Đánh không lại, nhưng mà ta chạy được a." Tài Hữu Đạo bị dọa cũng không thèm để ý chút nào, một bộ mặt mày lấm la lấm lét: "Sát Nhan quan sắc, hy vọng phong mà chạy là sở trường nhất của ta rồi."

“Chỉ một tên cặn bã Chân Tiên như ngươi, cần ngươi làm gì?” “Công tử, chúng ta đi thôi.”

“Đợi đã! Ta còn biết luyện đan và luyện khí.” Tài Hữu Đạo vội ngăn cản hai người Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, cho thêm cơ hội.”

“Luyện đan luyện khí?” Vương Thủ Triết nhíu mày đánh giá hắn một chút: “Cửu phẩm đan có thể luyện không? Đạo khí có thể luyện sao? Nếu đã biết luyện đan luyện khí, làm sao đến mức nghèo túng như vậy?”

“Cái này… Ta không phải luyện đan sư chuyên nghiệp…” Tài Hữu Đạo cười khan vài tiếng, có chút chột dạ nói, “Chính là sống lâu, cái gì cũng sẽ ra tay. Ta có thể luyện chế lục phẩm đan không lỗ vốn, cũng có thể lỗ vốn luyện một linh bảo thần thông…”

Lục phẩm đan? Linh bảo Thần Thông lỗ vốn?

Đây chẳng phải là luyện đan không bằng Vương Thủ Nghiệp, luyện khí không bằng Vương Ninh Hi? Đánh nhau còn lỏng lẻo…

Vương Thủ Triết ý vị sâu xa nhìn Tài Hữu nói: “Khó trách đường đường Chân Tiên cảnh như ngươi chỉ có thể bày sạp ăn chùa uống chùa.”

“Cái này… Luyện đan luyện khí, có thể dựa vào đại lượng luyện tập bồi dưỡng.” Tài Hữu Đạo nuốt nước miếng một cái, không hiểu sao bắt đầu chột dạ, “Nếu công tử cam lòng bỏ tiền ra bồi dưỡng, ta nhất định sẽ cố gắng luyện đan tông sư, luyện khí tông sư.”

“Quá muộn rồi.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Đợi tới tuổi của tiền bối đập ra trình độ luyện đan luyện khí của ngươi, cũng không được lợi lộc mấy năm, quá thiệt thòi.”

Huống chi, cho dù phải đập tiền, trong nhà còn nhiều người có thể bồi dưỡng, cần gì phải đi bồi dưỡng một người ngoài không rõ lai lịch?

Nhìn nhìn tiền tài có chút hấp dẫn, Vương Thủ Triết hồi tưởng lại đại nha đầu Ly Từ, cuối cùng vẫn thở phào nhẹ nhõm: “Thôi thôi, nếu là Ly Từ giới thiệu cho ngươi, ta miễn cưỡng

thu ngươi trước. Nói xem, một năm ngươi phải phụng dưỡng bao nhiêu?”

Vừa nói đến phụng dưỡng, tài hữu đạo liền hưng phấn.

Hắn xoa xoa ngón tay, trong đôi mắt dài nhỏ lại ánh lên vẻ mong đợi: “Kỳ thật yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần mỗi ngày đều có cơm ăn linh mễ thất phẩm, chân rồng, chân phượng cứ tùy tiện đếm là được, hàng năm lại đến một hai khối tiên linh thạch… Không có việc gì thì tốt nhất đừng quấy rầy ta…”

Hắn nói một hồi, liền phát hiện Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca đã càng ngày càng xa.

Hắn vội vàng lau nước miếng, tiện tay vung lên thu hồi sạp đổ thạch, sau đó hấp tấp đuổi theo: “Thủ Triết công tử đừng đi, điều kiện còn có thể thương lượng, thương lượng! Hàng năm mấy chục viên linh thạch cực phẩm, không, ba mươi viên là được… Hai mươi, hai mươi, được chưa? Ta cũng không ăn linh mễ thất phẩm nữa, lục phẩm, lục phẩm cũng không thể bạc đãi ta chứ?”

Hoàn lục phẩm!

Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca đi nhanh hơn.

Lục phẩm linh mễ cũng không phải là linh mễ bình thường.

Hiện giờ phẩm giai của một ít linh điền linh mễ trong thế giới Thần Võ, ví dụ như Thánh Linh Mễ Tiên Linh mễ gì đó, đều là hệ thống tự sáng tạo.

Mà trong Thánh vực đại thế giới, thì dựa theo phương thức đặt tên theo quy phạm nhị phẩm mà đặt tên cho linh mạch linh mễ.

Lục phẩm linh mễ là khái niệm gì? Đó chính là Tiên Linh mễ trồng xung quanh Lưu Tiên cốc của Vương thị! Chính là loại Long Xương đại đế tâm niệm niệm một ngày ba bữa đó!

Về phần thất phẩm linh mễ, trước mắt thế giới Thần Vũ còn chưa xuất hiện, cũng không có linh điền linh mạch tương ứng cùng linh mễ thất phẩm.

Không nói giỡn, bản thân Vương Thủ Triết còn chưa từng ăn Thất phẩm Linh mễ.

Ngay khi Tiền Hữu Đạo và Vương Thủ Triết ở bên ngoài dây dưa không ngớt, bên kia, việc thương nghiệp của Nguyên Chinh hoàng thái tử và Cơ Nguyệt Nhi cũng đang tiến hành chặt chẽ.

“Nguyên Chinh điện hạ, ngươi có hài lòng với 【Bạch Ngọc Linh Mễ số bảy mươi chín】 của chúng ta không?” Cơ Nguyệt Nhi chậm rãi thưởng thức linh trà, ánh mắt không nhìn về phía Nguyên Chinh hoàng thái tử bên cạnh, hiển nhiên là vô cùng tự tin vào phẩm chất của Bạch Ngọc Linh Mễ.

Đẳng phẩm Linh mễ đã bị nấu thành cơm, lúc này chính là “người hầu” do Nguyên Chinh hoàng thái tử tìm tới thưởng thức.

Mà những “người hầu” này, cũng không phải tùy tiện tìm, mà là Nguyên Chinh chuyên môn từ trong hoàng thất điều động người hầu hoặc tạp công, đều là “người bình thường” Luyện Khí cảnh, cũng chiếm cứ tầng dưới chót nhất của tuyệt đại đa số người Tiên Triều.

Mà hệ liệt Bạch Ngọc Linh Mễ, ở Thánh Vực thuộc về 【nhất phẩm linh mễ】, cũng là một loại thường gặp nhất trong đó.

Đường đường là Nguyên Chinh Hoàng Thái tử từ khi sinh ra chưa từng ăn loại Linh mễ cấp thấp như vậy, đương nhiên không thể phân tốt xấu.

“Ngon! Quá ngon ~”

Mười mấy hạ nhân ăn cơm, đều là trước mắt sáng ngời, nhao nhao tán thưởng.

Linh mễ châu này tròn ngọc nhuận, miệng đầy lưu hương, so với Linh mễ cùng đẳng cấp của Xiêm Vũ Tiên Triều còn mạnh hơn mấy bậc.

Nguyên Chinh hoàng thái tử gật đầu, không nói gì, lại cho người đem tu sĩ Linh Đài cảnh đã sớm tìm xong tiến vào, cùng nhau ăn thử.

Nhất phẩm linh mễ đối với tu sĩ Luyện Khí cảnh bình thường thì tương đối xa xỉ, khẩu phần lương thực hàng ngày của đại đa số tu sĩ Linh Đài cảnh cũng chỉ là nhất phẩm linh mễ mà thôi.

Sau khi nếm thử, tất nhiên cũng sẽ nhất trí đánh giá tốt.

“Cơ tiên tử.” Nguyên Chinh cực kỳ hài lòng: “Không dối gạt ngài, “Số bảy mươi chín Bạch Ngọc Linh mễ” này quả nhiên phẩm chất cực cao. Nhưng mà, ngài có thể cung cấp và giá cả là bao nhiêu?”

Càng là tầng dưới chót sử dụng lương thực, nhu cầu tự nhiên cũng càng lớn. Dù sao nhân khẩu cơ số bày ở đó.

Tựa như nhất phẩm linh mễ, quần thể dụng hộ chủ yếu là Luyện Khí cảnh giàu có, Linh Đài cảnh phổ thông, cùng với Thiên Nhân cảnh bần cùng, ba đẳng cấp tu sĩ này đều là cơ sở của Tân La Tiên Triều, chiếm cứ tuyệt đại đa số nhân khẩu, nhu cầu linh mễ hàng năm cũng là lớn nhất.

Nếu như thiếu một lượng lớn, ắt sẽ làm hư hao căn cơ của Tiên Triều, cũng làm cho Tiên Triều nhanh chóng suy bại.

Cơ Nguyệt Nhi cùng Nguyên Chinh thống nhất một chút cân nhắc rồi nói: “Dựa theo tiêu chuẩn của chúng ta, “một kho” là hai mươi vạn cân, cũng chính là một trăm tấn.”

【 tấn】 bây giờ đã là đơn vị tiêu chuẩn của Vương thị, cũng dần dần được sử dụng đến toàn bộ thế giới Thần Võ.

“Mỗi trăm kho làm một thuyền, chính là loại thuyền vận chuyển tiêu chuẩn đó, số thóc Bạch Ngọc Linh bậc một số bảy mươi chín, giá bán của chúng ta là mười tám vạn tiên tinh.”

Đơn vị tiên tinh này, kì thực vốn là đến từ Thánh Vực, bị thời kỳ Thần Vũ thuyên chuyển mà thôi, cũng lưu truyền tới nay. Mỗi một viên tiên tinh, ước chừng tương đương với một viên hạ phẩm linh thạch, trên lý luận cũng có thể từ trong quan hành đổi lấy một viên hạ phẩm linh thạch.

Đương nhiên, tiên tinh là tiền để cân nhắc giá cả, mà cái sau là vật tư tu luyện thực tế.

Hai cái nhìn như giá cả móc nối, kì thực lượng tiên tinh phát hành của bất kỳ quốc gia nào đều hơn xa tồn kho của hạ phẩm linh thạch, bởi vì có lượng lớn tiên tinh phiếu tồn tại.

“Mười tám vạn tiên tinh?” Sắc mặt Nguyên Chinh thoáng có chút ngưng trọng: “Cơ tiên tử, giá này hơi đắt một chút đúng không?”

“Đắt? Ta nghe nói giá linh mễ Xiêm Vũ triều cho các ngươi là hai mươi lăm vạn tiên tinh, phẩm chất còn kém xa số bảy mươi chín bạch ngọc linh mễ của chúng ta…” Cơ Nguyệt Nhi ung dung nói: “Công tử của chúng ta vì giúp các ngươi nên số linh mễ này đều là từ xa tới, đến giá hàng đương nhiên cũng đắt hơn một chút.”

“Điều này…” Nguyên Chinh hơi do dự nói: “Vậy chúng ta có thể sử dụng các loại bột khoáng cấp, hoặc là thỏi kim loại để trả giá không? Đương nhiên, phải dựa theo giá cả bình thường của Tiên Triều chúng ta… không thể tuỳ ý ép giá.”

“Công tử của chúng tôi nói, quặng phấn của các ngươi giá cả có chút hợp lý, cũng không ‘Hư cao’, có thể mua.” Cơ Nguyệt Nhi cười tủm tỉm nói, “Vận chuyển về bán một chút còn có thể có chút ‘Lợi bạc’, coi như là bù ‘n thuyền tiêu hao’.”

Thật ra không cần Nguyên Chinh nói, Cơ Nguyệt Nhi cũng sẽ mua một lượng lớn phấn khoáng hoặc thỏi kim loại các phẩm cấp.

Dựa theo cách nói của gia chủ, kim chúc khoáng vật đều là tài nguyên không thể tái sinh, có thể mua thì mua. Hơn nữa, kim chúc khoáng vật ở đây giá cả so với thế giới thần võ mà nói thì thấp hơn rất nhiều.

Cứ như thế, sắc mặt Nguyên Chinh mới mừng rỡ hẳn lên: “Nếu đã như thế, buôn bán có thể làm được, còn có thể làm lâu dài. Dựa theo tính toán của các ngươi, Tân La chúng ta cần hai nghìn ‘Thuyền’!”

“Chỉ hai ngàn thuyền?” Cơ Nguyệt Nhi nhíu mày: “Thể lượng Tân La Tiên Triều các ngươi nhỏ như vậy sao?”

Trong thế giới Thần Võ trong một trăm mấy chục năm gần đây, ba thế lực lớn Vương thị, Tiên Triều, Ma Triều vì mở ra Thánh Vực làm rất nhiều chuẩn bị, Linh Mễ chính là một trong số đó.

Những năm gần đây, tam đại thế lực vẫn luôn không ngừng mở rộng quy mô linh điền, tiến hành quy mô hóa trồng trọt, đồng thời quảng bá số bảy mươi chín Bạch Ngọc Linh Mễ sản xuất cao của Vương thị, cộng thêm Vương thị ở Trấn Ma đô hộ phủ cũng có được lượng lớn linh điền, tổng sản lượng năm

tháng Bạch Ngọc Linh Mễ bảy mươi chín của Thần Vũ thế giới đã lên cao, đã đạt đến hơn một vạn hai ngàn thuyền.

Trước mắt, trừ Thần Vũ nhân tộc đã tiêu hao gần tám ngàn thuyền ra, tiết kiệm đã đạt tới bốn ngàn thuyền. Quan trọng nhất là, những năm này tích lũy, tổng cộng tồn kho của tiết Thần Vũ thế giới đã đạt tới hai mươi vạn thuyền…

Chỉ là hai ngàn thuyền, không thỏa mãn được khẩu vị tiêu thụ của thế giới Thần Võ a~

Vẻ mặt Nguyên Chinh cứng đờ.

Thủ Triết công tử mạnh như vậy sao? Sản lượng lương thực trong tay hắn khổng lồ như vậy…

Hắn không dám đắc tội, vội vàng nói: "Tân La chúng ta linh điền tuy ít, tự có sản lượng cũng có thể đạt tới tám, tám trăm thuyền. Bất quá, giá lương thực này tương đối hợp lý, nói không chừng đến lúc đó sẽ có nhiều lượng tiêu thụ hơn, mặc dù có kết quả, chúng ta cũng có thể tồn khởi để phòng bất trắc… Vậy thì mỗi năm cần ba ngàn thuyền. Về sau xem tình huống lại tăng thêm…"

"Ba ngàn thuyền… vẫn còn đủ sức." Cơ Nguyệt Nhi hơi ghét bỏ bỏ bỏ chén trà nhỏ. "Tính tiền hợp đồng là năm ức bốn ngàn vạn tiên tinh."

Nguyên Chinh lúc này vui mừng quá đỗi: "Thành giao! Bất quá trong đó chí ít có tám phần phải dùng khoáng vật khấu trừ ~"

Mặc dù mua thêm một ngàn thuyền Linh mễ, nhưng khoản mua bán này cũng không lỗ, Nguyên Chinh và hoàng thất hắn còn có thể từ đó kiếm được một khoản phí qua đường lớn.

Nhưng Nguyên Chinh hoàng thái tử không biết là, trong lúc hắn mừng rỡ không thôi, trong lòng Cơ Nguyệt Nhi kỳ thật cũng đang âm thầm líu lưỡi.

Ai da! Khó trách nói giao dịch hàng hóa của đại tông chính là kiếm tiền.

Thế giới Thần Võ vì "Giấu tài vu dân", cổ vũ trồng trọt tính tích cực, hiện tại đã nâng giá thu mua lên, chi phí thu mua

cũng bất quá là mỗi thuyền sáu vạn tiên tinh, ba ngàn thuyền tổng cộng một ức tám ngàn vạn tiên tinh!

Chỉ riêng trên linh mễ nhất phẩm này, Mao Lợi liền đạt đến ba ức sáu ngàn vạn tiên tinh, ngay cả Tiên Linh Thạch cũng có thể giá trị ba bốn khối rồi. Hơn nữa đây còn là lượng giao dịch hàng năm… Hàng năm qua đi, đây chính là tài phú kếch xù.

Năm đó khi nàng còn ở Chân Ma điện, sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, một ngày kia mình lại có thể qua tay, thậm chí là chủ trì giao dịch quy mô như thế.

"Nếu nhất phẩm linh mễ đã đàm phán xong, vậy nói chuyện một chút về nhị phẩm linh mễ đi." Cơ Nguyệt Nhi thu hồi tâm thần, tiện tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra phần thứ hai, "Đây là 【Ngưng Hoa Linh Mễ số58】 của chúng ta. Các ngươi kiểm nghiệm phẩm chất một chút, nếu như hài lòng thì mỗi thuyền giá một trăm bảy mươi vạn tiên tinh."

"Được."

Nguyên Chinh hoàng thái tử đồng ý, lập tức dựa theo hình thức trước đó, lần nữa xác nhận một phen phẩm chất.

Không lâu sau, kết quả đã xuất hiện, Nguyên Chinh hoàng thái tử không dám nói dối: "Phẩm chất tốt hơn Xiêm Vũ, giá cả cũng tương đối hợp lý. Chúng ta muốn ba trăm, không, ba trăm năm mươi thuyền!"

Nhị phẩm linh mễ tại thế giới Thần Võ, nguyên bản gọi là trung phẩm linh mễ, cần trung phẩm linh mạch uẩn dưỡng ra trung phẩm linh điền mới có thể trồng trọt. Bất quá, bây giờ vì phù hợp với thế giới Thánh Vực, nội bộ Thần Vũ thế giới cũng đem xưng hô thống nhất đổi thành nhị phẩm linh mễ, nhị phẩm linh mạch, nhị phẩm linh điền vân vân.

Loại linh mễ này, thích hợp nhất với Linh Đài cảnh giàu có, Thiên Nhân cảnh bình thường, cùng với tu sĩ Tử Phủ cảnh bần hàn ăn vào, linh khí bên trong linh mễ bình thản, thích hợp tuyệt đại đa số người, tự nhiên giá cả sẽ không rẻ.

Ba trăm năm mươi thuyền?

Cơ Nguyệt Nhi cũng hiểu năng lực tiêu hóa của đối phương, lập tức vỗ bàn nói: "Được, cứ dựa theo cái này đi, hạng mục

này tổng cộng là năm ức chín ngàn năm trăm vạn tiên tinh.”

Tự nhiên, trong này lợi hại kinh người.

Mà nhị phẩm Ngưng Hoa Linh mễ của Thần Vũ thế giới, tổng sản lượng đã đạt đến tám trăm thuyền! Hơn nữa còn đang từng năm tăng lên.

Sau đó.

Song phương lại chỉ có tam phẩm linh mễ 【Tử cao linh mễ số ba】 tiến hành đàm phán.

Loại bảo mễ vốn được gọi là 【Thượng Phẩm Linh Mễ】 ở thế giới Thần Võ này, hôm nay cũng đã tăng thêm lượng sản lượng lớn. Đây vốn là chủ thực của nhân vật thượng tầng, quần thể khách hàng chủ yếu chính là Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh bình thường, cùng với Thần Thông cảnh bần cùng.

Lúc này đây, Nguyên Chinh hoàng thái tử cực kỳ hưng phấn nói: “Tử Cao Linh Mễ này thật sự là thứ tốt, chúng ta muốn ba mươi thuyền!”

“Ba mươi thuyền? Không, tử cao linh mễ sản lượng quá ít, chỉ có thể cho các ngươi hai mươi thuyền.” Cơ Nguyệt Nhi lập tức bác bỏ.

Hiện giờ tổng sản lượng Tử cao linh mễ ở thế giới Thần Võ cũng chỉ có sáu mươi thuyền, hơn nữa lượng tiêu hao vô cùng lớn, tồn kho cũng không nhiều.

Nhưng như vậy cũng có thể thấy được, nhân tài của Tân La Tiên Triều thiên nhân, Tử Phủ cảnh chiếm cứ tỉ lệ tổng nhân khẩu của Tiên Triều có khả năng vượt qua thế giới Thần Võ không ít, chỉ là tổng nhân khẩu ít hơn rất nhiều mà thôi.

Dù sao, Tân La Tiên Triều chỉ là một trong những tiên triều của thế giới này mà thôi, không giống thế giới Thần Võ, hôm nay hai triều liên hợp, tổng nhân khẩu tự nhiên là vượt xa Tân La Tiên Triều.

“Hai mươi thuyền thì hai mươi thuyền, nhưng về sau nếu còn dư sản lượng, còn hi vọng có thể chiếu cố Tân La Tiên Triều chúng ta một chút.” Nguyên Chinh càng cung kính với Cơ Nguyệt Nhi.

“Đương nhiên sẽ chiếu cố, Tử cao linh mễ mỗi thuyền hai ngàn một trăm vạn tiên tinh, tổng giá trị của hai mươi thuyền là bốn ức hai ngàn vạn tiên tinh, hiệp ước này ký trước.”

Sau tam phẩm tử cao linh mễ, chính là tại Thần Võ thế giới được xưng là 【cực phẩm linh mễ】 tứ phẩm linh mễ —— số hai mươi tám Tuyết Tủy Linh Mễ.

Loại Linh Mễ này giá cả vô cùng đắt đỏ, sản lượng thưa thớt, cơ bản chỉ có Tử Phủ cảnh giàu có, Thần Thông cảnh bình thường, Lăng Hư cảnh bần cùng mới có thể ăn loại Linh Mễ này.

Thuận tiện nói một câu, Long Xương đại đế trước khi quen biết Vương Thủ Triết, ăn thường ngày chính là linh mễ cấp bậc này. Mà bây giờ trong nội bộ Vương thị, lượng tiêu hao của loại linh mễ này cũng rất lớn, nhưng căn bản là Tử Phủ cảnh Thiên Nhân cảnh đặc biệt giàu có và đang ăn.

Về phần Thần Thông cảnh của Vương thị, trước mắt đều là ăn linh mễ cấp bậc cao hơn.

“Tuyết Tủy Linh Mễ mỗi thuyền ba ức hai ngàn vạn tiên tinh, chúng ta chỉ có thể cho các ngươi một thuyền.” Cơ Nguyệt Nhi nói.

Thật ra tổng sản lượng Tuyết Tủy Linh Mễ ở thế giới Thần Vũ ngược lại đạt đến năm thuyền, chỉ tiếc lượng tiêu hao bên trong quá lớn.

“Một thuyền? Có hơi ít a, nếu không thì năm mươi kho nữa, cũng chính là nửa thuyền.” Nguyên Chinh trông mong nói, “Tản lượng Linh mễ của Tân La tứ phẩm chúng ta quá ít, không đủ chia a.”

Cơ Nguyệt Nhi hơi do dự một chút, vẫn làm chủ nói: “Nhiều nhất là nửa thuyền, không thể nhiều hơn. Khoản danh sách này tổng cộng bốn ức tám ngàn vạn tiên tinh.”

Đây đã là cực hạn của Tuyết Tủy Linh mễ rồi. Đợi sau khi giao dịch hoàn thành, nàng nhất định phải kiếm nhiều hơn tứ phẩm linh mạch trở về, mở rộng một chút số lượng của tứ phẩm linh điền.

Sản lượng Tuyết Tủy Linh Mễ vẫn quá ít!

Nguyên Chinh hoàng thái tử sợ Cơ Nguyệt Nhi đổi ý, nhanh nhẹn ký tên đơn đặt hàng này, sau đó gấp gáp hỏi: “Có bao nhiêu linh mễ ngũ phẩm?”

“Ngũ phẩm linh mễ của chúng ta gọi là 【Ngũ Uẩn Linh Mễ số mười chín】, giá bán là ba mươi lăm ức tiên tinh trên mỗi thuyền, trước mắt sản lượng còn chưa kịp đuổi theo…”

Cơ Nguyệt Nhi còn chưa nói xong, đã bị Nguyên Chinh hoàng thái tử vội vàng cắt ngang nói: “Chúng ta muốn năm mươi kho, giá cả còn có thể bàn lại!”

Linh mễ cấp bậc như thế, ở thế giới Thần Võ vốn gọi là 【Thánh phẩm linh mễ】.

Phẩm cấp Linh mễ này, tự nhiên là cho Thần Thông cảnh giàu có, Lăng Hư cảnh bình thường, Chân Tiên cảnh của bần hàn.

Không thể không thừa nhận, lúc chưa từng hợp tác với Vương thị, Tiên Tôn Tiên Hoàng bình thường đa số cũng là ăn loại này… Thỉnh thoảng mới có thể hưởng dụng một chút loại tốt hơn.

Long Xương đại đế càng không đề cập tới, lúc trước hoàng thất Đại Càn có mười mấy hai mươi mẫu linh điền ngũ phẩm, linh mễ thánh phẩm sản xuất cuối cùng cũng cống hiến cho Tiên Hoàng đổi lấy vật tư khác.

“Không được, nhiều nhất là cho các ngươi hai mươi kho.”

Cơ Nguyệt Nhi lắc đầu, giọng điệu kiên định.

Dù sao tổng sản lượng thế giới Thần Võ bất quá cũng chỉ bảy mươi kho, cũng không có hàng tồn.

Dừng một chút, nàng lại nói: “Linh mễ phẩm cấp này, trước mắt chúng ta cũng không nhiều. Bất quá, tương lai có thể từng bước đề cao lượng cung ứng.”

“Quá ít, quá ít.” Nguyên Chinh bất đắc dĩ, “Thông qua những con đường khác để làm, quá đắt, quá phiền phức.”

“Quý hòa phiền, cũng phải tự khắc phục.” Cơ Nguyệt Nhi bất động: “Hai mươi kho linh mễ, giá bán bảy trăm triệu tiên tinh, hoàng thái tử điện hạ ký một hợp đồng.”

“Được rồi.”

Nguyên Chinh hoàng thái tử bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Sau khi ký xong, Cơ Nguyệt Nhi lại lấy ra một loại linh mễ dạng phẩm cuối cùng: “Đây là linh mễ lục phẩm của chúng ta —— 【 Thanh Nguyên Linh Mễ số bảy 】, trước mắt sản lượng tương đối ít, chỉ có thể cân bằng một nhà của các ngươi!”

“Một kho làm sao đủ?” Nguyên Chinh hoàng thái tử lúc này đã gấp: “Ít nhất năm kho.”

Khó trách hắn gấp gáp, loại Linh Mễ cấp bậc này đối với hắn cực kỳ có lợi, ngày thường muốn ăn cũng không được, chỉ có thể thỉnh thoảng nếm thử.

Linh mễ như thế, ở thế giới Thần Võ vốn được gọi là “Tiên Linh mễ”, Long Xương đại đế khóc lóc om sòm cũng muốn ăn 【 cơm Tiên mễ 】, chính là loại này.

Nhưng lục phẩm linh mễ này, bình thường cũng chính là cường giả Chân Tiên cảnh, cùng với một ít Đại La Thánh Tôn nghèo túng đang ăn, cường giả Lăng Hư cảnh nếu không phải cực kỳ giàu có, hoặc là thân phận đặc thù, bình thường muốn ăn đều là không ăn được.

“Ngũ Thương, nằm mơ đi, chỉ có thể cược một lần.” Cơ Nguyệt Nhi trực tiếp bác bỏ.

Nàng đáng yêu ăn lục phẩm linh mễ, nhưng cấp bậc linh mễ khác, nàng cũng phải dùng điểm cống hiến của gia tộc đổi lấy, chỉ có thể ngẫu nhiên nếm thử.

Nghe nói, tổng sản lượng thế giới Thần Võ cũng không quá năm kho!

Chỉ chút sản lượng như vậy, chính mình tiêu hao còn ngại không đủ, xuất ra một kho cũng đã là cực hạn, làm sao có khả năng nhiều hơn nữa?

Mặc cho Nguyên Chinh hoàng thái tử khóc lóc om sòm thế nào, Cơ Nguyệt Nhi cũng không hề bị lay động.

Trước khi sản lượng tăng lên trên diện rộng, đây đều là vật tư chiến lược. Kho này bất quá cũng chỉ dùng để giữ gìn Tân La Tiên Triều.

“Một kho thì một kho, dù sao cũng tốt hơn là không có.” Nguyên Chinh hoàng đế thấy Cơ Nguyệt Nhi quyết tâm không đáp ứng, đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Sản lượng lục phẩm linh mễ của Tân La cũng là cực ít, Xiêm Vũ tuy rằng có dư nhưng căn bản không bán cho bọn họ, bọn họ tình nguyện lấy đi tiến cống!

“Một nhà bán với giá ba trăm triệu tiên tinh, để ký hợp đồng.” Khóe môi Cơ Nguyệt Nhi hơi cong lên, lộ ra vẻ mặt thắng lợi.

Đắt quá!

Nhưng Nguyên Chinh hoàng thái tử không do dự, trực tiếp ký hợp đồng.

Đắt hơn nữa cũng phải mua, hắn còn muốn ăn nhiều Lục phẩm linh mễ, sớm ngày tấn thăng Chân Tiên cảnh.

“Còn linh mễ thất phẩm không?” Nguyên Chinh hoàng thái tử trông mong hỏi thăm.

“Cút! Cái kia thì không có, có cũng không bán.” Cơ Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn hắn, ngơ ngác quay về.

Đừng nói thế giới Thần Võ hôm nay căn bản cũng không có Thất phẩm Linh mễ, cho dù có, vậy cũng sẽ không bán cho Tân La Tiên Triều.

Thất phẩm linh mễ chủ yếu là cung cấp cho Thánh Tôn, ngoài Thánh Tôn ra, cũng chỉ có một số Đạo Chủ khá nghèo có thể ăn. Cho dù là cường giả Chân Tiên cảnh, nếu không phải Chân Tiên giống như Động Thiên Thánh Tử, Chân Tiên bình thường làm sao có thể ăn nổi?

Còn muốn mua Thất Phẩm Linh Mễ, cũng không nhìn xem Tân La Tiên Triều các ngươi ăn nổi sao?

Nguyên Chinh không nói gì lui về, cũng cảm thấy mình quá đáng.

Cơ Nguyệt Nhi chỉnh đốn hợp đồng một chút.

Trên mậu dịch Linh mễ, tổng cộng đạt thành hiệp ước ba ngàn năm trăm triệu tiên tinh, dự đoán lợi nhuận từ hai mươi ức trở lên.

Đây là một con số trên trời, đổi thành Tiên Linh Thạch ước chừng hai mươi viên!

Hơn nữa đây là hạn mức mậu dịch hàng năm.

Hàng năm!

Một năm hai mươi Tiên Linh Thạch, tích lũy trên hai năm đã đủ mua một kiện Tiên Khí.

Chỉ cần Tân La Tiên Triều còn thiếu lương thực, giao dịch Linh Mễ này có thể một mực tiếp tục, tích lũy năm tháng trôi qua, có khả năng thu hoạch lợi ích chỉ có thể dùng đại lượng để hình dung.

Có khoản tiền lời này, cũng đủ để làm rất nhiều chuyện ở thế giới Thần Võ.

Bất kể là mua đan dược tăng tư chất, mang về bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài, mưu đồ tương lai, hay là mua sắm tiên khí, tiên kinh các loại vật phẩm, cũng có thể tăng cường thật lớn nội tình của thế giới Thần Võ, cho Nhân tộc sắp phải đối mặt với tương lai tích góp càng nhiều ưu thế.

Kế tiếp, nội tình của thế giới Thần Võ sợ là sắp nghênh đón một làn sóng mới bay lên!

“Nói một chút về kế hoạch mua quặng thô, quặng mỏ, kim loại, một ít linh dược.” Cơ Nguyệt Nhi hưng phấn như gà chọi.

Lần này thắng rất thảm.

Mà Nguyên Chinh Hoàng Thái tử cũng không kém bao nhiêu, đồng dạng cực độ phấn khởi.

Nhóm linh mễ này tuy hao phí không ít, so với trước kia vào miệng Xiêm Vũ Tiên Triều thì đắt hơn một chút. Nhưng dù sao phẩm chất cũng tốt hơn, đủ để giải quyết nguy cấp, Tân La Tiên Triêu từ trong vũng bùn đi ra!

Nguy cơ lương thực của Tân La Tiên Triều đã được giải trừ, khi đối mặt với Xiêm Vũ Tiên Triều cũng có thể chiếm thế chủ động, có thể ung dung ứng phó. Kế tiếp, hắn muốn xem xem nên giải quyết vấn đề tiến bộ mỏ kim loại như thế nào.

Số lượng kim loại tiêu hao hàng năm của Xiêm Vũ Tiên Triều là không ít. Trước kia bọn họ từ Tân La Tiên Triều ra khẩu, có

ưu đãi thu thuế, giá cả tăng lên vô cùng thấp. Từ chỗ khác vào miệng sẽ không có phúc lợi tốt.

Lão tổ tông bệ hạ biết những chuyện này chắc chắn cũng sẽ vô cùng vui mừng.

Chính mình đem chuyện này làm thật đẹp, nói không chừng còn có thể đạt được một ít ban thưởng.

Hắn phải nhanh chóng báo tin tốt này cho lão tổ tông bệ hạ, để lão nhân gia ông ta cũng cao hứng vui vẻ.

…

Cùng lúc đó.

Dịch Khang cung đối diện với bao sương bên đường.

Phượng Sí, long gan, tiên nhưỡng… Tràn đầy một bàn mỹ vị mỹ vị đang tản ra nhiệt khí, thoạt nhìn cực kỳ phong phú, cực kỳ mê người.

Có thể nhìn ra được, quản sự và nhóm bếp chính trong nội cung Dịch Khang đã được đề điểm qua. So với lần trước, một bàn món ngon mỹ vị này rõ ràng chú ý hơn, càng tinh xảo hơn một chút, thậm chí có vài món thị phi bán, hơn phân nửa là đặc biệt định chế ra cho bọn Vương Thủ Triết.

Cũng khó trách.

Một tháng trôi qua, tuy rằng chuyện xảy ra trong hội đấu giá lúc trước không ai dám nói lung tung, nhưng trong bóng tối đã sớm truyền ra, Tư Đồ Học Giáp tự nhiên sớm đã nhận được tin tức, thấy Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca lại đến, tự nhiên sẽ nghĩ cách lưu lại ấn tượng tốt cho bọn họ.

Vương Thủ Triết ngồi bên bàn, cầm đũa trong tay, nhiều lần muốn gắp đồ ăn, nhưng đều từ bỏ, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ buông đũa xuống, dựa lưng vào ghế nhìn về phía bên kia.

Mà địa phương bị hắn nhìn chằm chằm, có tài có tiền dáng vẻ lôi thôi sa khoáng, trong tay cầm một chiếc cánh phượng kho, chính trực hùng hồn ăn chực, bày ra dáng vẻ ỷ lại Vương Thủ Triết.

Vừa ăn, hắn còn vừa chào hàng mình với Vương Thủ Triết: “Hai cực linh, xem ở phần ngươi mời ta ăn bữa cơm này, chỉ

cần hai cực phẩm linh thạch một năm, ngươi liền có thể có được một gã Chân Tiên.”

Vương Thủ Triết cạn lời.

Tốc độ giảm giá của ngươi cũng quá nhanh, khiến ta có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Mính Thiên Ca ngồi ở một bên khác của Vương Thủ Triết, thấy bộ dạng Hữu Tài này cũng vô cùng khó chịu: “Lão già nhà ngươi, còn có để yên không? Không phải đã nói với ngươi rồi sao, sao ngươi còn đến đây? Còn nữa, chúng ta cho phép ngươi ăn sao, ngươi ăn chực ở đây?”

“Đừng tuyệt đối như vậy chứ! Lão nhân ta dù sao cũng sống nhiều hơn ngươi nhiều năm như vậy, cho dù trình độ luyện đan luyện khí không tốt, kiến thức luôn có, mướn ta các ngươi sẽ không thua thiệt đâu.” Tài Hữu Đạo cười hắc hắc nói, “Mấy năm nay vì tìm đồ đệ, ta đã chạy khắp Đông Hà Thần Châu, các ngươi mới đến, luôn có thể sử dụng thời điểm của ta. Hơn nữa lúc trước Ly Từ nha đầu kia đã nói muốn mời ta ăn cơm, ngươi là tứ thúc của hắn, coi như là thay nàng mời.”

Đang nói, cửa phòng đã được gõ vang.

Hóa ra là Cơ Nguyệt Nhi và Khương Ngọc Linh sau khi làm xong việc thì đến tụ hợp với Thủ Triết.

Trên thực tế, nếu không phải hẹn gặp mặt các nàng Cơ Nguyệt Nhi ở đây, Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca cũng sẽ không ngồi ở đây lâu như vậy, từ lúc Tiền Hữu Đạo quấn quýt lên người liền trực tiếp rời đi.

Vào trong bao sương, Cơ Nguyệt Nhi móc ra một xấp hợp đồng, thấy trong bao sương có người khác, đang do dự có nên lập tức báo cáo tình huống hay không.

Bỗng dưng.

Khương Ngọc Linh trực tiếp lướt qua nàng, đặt mông ngồi lên đùi Vương Thủ Triết, ôm lấy cổ hắn: “Thủ Triết, ta biết ngươi giàu, lại không nghĩ rằng ngươi giàu như vậy.”

“Một cái Tiên Linh Thạch, chỉ cần một cái Tiên Linh Thạch một năm, ngươi có thể có được một cái như hoa như ngọc, dáng người nóng bỏng, còn rất biết đánh đấm Lăng Hư cảnh

trung kỳ.” Trên khuôn mặt luôn luôn cao lãnh của Khương Ngọc Linh lúc này tràn đầy vẻ nịnh nọt, vỗ bộ ngực vang lên ba ba, một cái mạnh mẽ hướng về phía Vương Thủ Triết ném mị nhãn, “Quan trọng nhất là, ngươi còn không cần lấy ta về nhà. Nếu chán ghét ta, có thể vứt bỏ chút tiền bồi thường cho ta, ta cam đoan sẽ không ỷ lại ngươi, ảnh hưởng đến sự hài hòa của gia đình ngươi!”

“Thế nào? Cân nhắc một chút?”

…

Chương 29: Thu phục! Vương thị là Chân Tiên đầu tiên làm công!

…

Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, mí mắt của Chử Thiên Ca đã nhảy vài cái, trong nháy mắt ánh mắt liền thay đổi.

Lão nương còn không có dám ngồi trong ngực hắn như vậy, tiểu ny tử ngươi, lại dám nhanh chân đến trước!

Thân hình lóe lên, trong nháy mắt Chử Thiên Ca đã xuất hiện bên cạnh Vương Thủ Triết, nhấc cổ Khương Ngọc Linh lên ném nàng ta từ cửa sổ ra ngoài.

"Vèo" một cái, Khương Ngọc Linh trực tiếp bị ném ra mấy con phố.

Đáng tiếc, cuối cùng Khương Ngọc Linh cũng là Lăng Hư cảnh, một lần ném đi này tính vũ nhục tuy mạnh, nhưng thương tổn thật sự không có bao nhiêu.

Không lâu sau, nàng xé rách không gian một lần nữa trở lại trong bao sương, vẻ mặt như không có việc gì tìm một vị trí ngồi xuống, hì hục gắp miếng thịt ăn, thuận tiện nói với Đạm Thiên Ca bất mãn: "Đừng tưởng rằng ngươi là Chân Tiên trung kỳ, là có thể muốn làm gì thì làm… Hừ, ta trẻ hơn ngươi, ta so với ngươi còn có thể chịu đựng hơn, chờ ta nung chết ngươi xong rồi quay đầu lại khi dễ Tuy Vân đi~"

Khóe miệng của Kỳ Thiên Ca giật giật, vừa định ném nàng ra ngoài, lại bị Vương Thủ Triết ngăn lại.

"Thiên Ca thôi, ngươi cũng không phải không biết tính tình của Ngọc Linh chân quân, chớ có so đo với nàng."

"Vẫn là Thủ Triết hiểu được thương người." Khương Ngọc Linh liếc mắt đưa tình với Vương Thủ Triết, động tác ăn cũng không dừng lại: "Để báo đáp sự dịu dàng này của ngươi, ta nguyện ý nhường chút lợi ích, năm mươi cực linh, chỉ cần năm mươi cực linh một năm, ngươi có thể muốn làm gì thì làm."

"Phiền ngươi lúc ném mị nhãn, có thể lau miệng một chút được không?" Vương Thủ Triết trừng mắt liếc nàng một cái.

“Đúng vậy đúng vậy, nha đầu nhà ngươi còn nhỏ tuổi, sao có thể không biết xấu hổ như thế.” Tài Hữu Đạo cũng híp mắt lớn giọng phê bình: “Năm mươi cực linh một năm, ngươi cũng nói ra được lời đó. Ta dám cam đoan, nếu công tử dám ra giá như vậy, ngay cả Thủy Nguyệt thánh nữ cũng phải ngoan ngoãn đi lên cầu bao dưỡng chứ?”

“Ngươi là ai?” Khương Ngọc Linh ghét bỏ nhìn về phía Tài Hữu Đạo: “Ta với Thủ Triết tình cũ, loại lão già lấm la lấm lét như ngươi thì biết cái gì!”

“Ta lấm la lấm lét? Ha ha ha, ta chính là cung phụng Chân Tiên cảnh mà Thủ Triết công tử thành tâm mời chào! Luyện đan luyện khí, trận pháp phù lục, đánh nhau ẩu đả, nịnh nọt tâng bốc: “Tài Hữu Đạo ưỡn ngực ngẩng đầu, vênh váo đắc ý nói, “Mấu chốt nhất là ta chỉ cần một trăm tám mươi vạn tiên tinh một năm nuôi dưỡng cơ bản, giá cả cực cao.”

“Ồ, thì ra là một tên cướp sống.” Trong lòng Khương Ngọc Linh cảnh báo mãnh liệt, ngay cả ăn uống cũng không thèm để ý, một chân giẫm lên ghế, xắn tay áo khí thế hùng hổ nói: “Ta, Khương Ngọc Linh, Chân Tiên chuyển thế, tuổi trẻ diện mạo xinh đẹp, ngực to mông lớn, có thể đánh nhau thật tốt, sẽ làm nũng không dính người, chỉ cần một trăm năm một trăm năm tiên tinh phụng dưỡng, ta liền thích giữ bản thân yêu thích đến thiên hoang địa lão.”

Vương Thủ Triết cũng không còn gì để nói.

Ngươi hạ giá như vậy cũng nhanh thật a!

Chân Tiên chuyển thế?

Đôi mắt chuột Tiền Hữu Đạo sắp trợn tròn, nhịn không được nhìn Khương Ngọc Linh từ trên xuống dưới: “Ngươi là Chân Tiên chuyển thế?”

Một cảm giác hoang đường xộc thẳng vào đầu óc hắn.

Hắn tìm đồ đệ lâu như vậy cũng không có manh mối, không phải là tìm được rồi chứ?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Lại móc mắt ngươi ra.” Khương Ngọc Linh hung dữ trừng mắt nhìn hắn.

Không không không không!

Tài Hữu Đạo vội vàng lắc đầu, ném suy nghĩ vớ vẩn vừa rồi ra khỏi đầu.

Điều đó không có khả năng. Đây tuyệt đối không thể nào là đồ nhi bảo bối chuyển thế của hắn.

Đồ nhi kia của hắn nhu thuận, nghe lời, băng tuyết thông minh, tựa như đóa sen băng trên đỉnh tuyết cao quý lãnh diễm, tươi mát thoát tục, không biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn xem nàng như nữ thần trong suy nghĩ.

Một tiểu cô nương không biết xấu hổ như vậy, sao có thể là đồ đệ của hắn?

Điều đó không có khả năng.

"Một trăm ba mươi vạn tiên tinh một năm!" Tài Hữu Đạo vỗ ngực nói, "Toàn thánh vực đốt đèn lồng cũng tìm không ra chân tiên thứ hai có giá trị tính chất như vậy."

"Một trăm vạn!"

"Tám mươi vạn!"

"Ta áp đảo ~"

"Ta cũng dán ngược! Ta còn có thể ký hẹn dài!"

Vương Thủ Triết thấy bọn họ càng nói càng thái quá, cũng vô cùng nhức đầu, xoa xoa huyệt Thái Dương nói: "Được rồi được rồi, hai người các ngươi không phải muốn làm công sao? Ta cho các ngươi một cơ hội là được."

Hai người hai mắt tỏa sáng, lập tức ngừng cãi vã, sau đó tươi cười đắc ý hướng Vương Thủ Triết hành lễ: "Bái tạ chủ công."

Tư thế hành lễ đều nhịp, đừng đề cập có nhiều ăn ý.

Cái cúi đầu này, coi như là quyết định danh phận!

Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn.

Tình cảm hai người các ngươi là đang diễn kịch a, còn rất ăn ý a!

Có điều, nếu Vương Thủ Triết đã đồng ý, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Hắn ta nói: "Cho rằng Vương thị ta cung phụng, nên ký hiệp ước vẫn phải ký hiệp ước, nhưng chỉ cần các ngươi trung

thành làm việc với Vương thị, Vương thị cũng sẽ không bạc đãi các ngươi.”

“Ngọc Linh chân quân, ta hiểu tâm tính gấp gáp kiếm tiền xông cấp của ngươi, nhưng ta cũng không thể làm hỏng quy củ của Vương thị.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm: “Như vậy đi, nể tình ngươi là Lăng Hư cảnh trung kỳ, mỗi năm đều phải dựa theo bốn mươi vạn tiên tinh để nhận đãi ngộ với Cơ cung phụng.”

“Mới bốn mươi vạn tiên tinh? Nửa viên linh thạch cực phẩm còn chưa đến…” Khương Ngọc Linh mặt có chút sụp đổ: “Chỗ tiền này không đủ…”

“Không ít đâu!” Cơ Nguyệt Nhi vội vàng đi lên giữ chặt Khương Ngọc Linh, thấp giọng khuyên nhủ: “Huynh cho rằng tiền kiếm dễ như vậy sao? Rất nhiều nhất phẩm thế gia Lăng Hư lão tổ, nếu không tu luyện tiếp tục, tiền bảo dưỡng một năm của gia tộc sẽ chi tiêu hết, cũng chính là mười mấy vạn tiên tinh. Nếu công tử nguyện ý thuê bốn mươi vạn tiên tinh một năm, không biết bao nhiêu Lăng Hư cảnh gào khóc xin làm công đây.”

“Ngươi ngẫm lại xem, bọn họ coi như là chi tiêu cho mình mười lăm vạn, vậy thì chỉ còn lại hai mươi lăm vạn tiên tinh, hơn nữa còn ăn bổ, đi công tác bổ sung, tu luyện bổ sung, vậy tối thiểu lại có năm vạn tiên tinh vào sổ sách, gặp phải chuyện gia tộc làm đại hỉ, còn sẽ có thêm hồng bao… Còn nữa, đây chỉ là bảo đảm, vì gia tộc làm việc nhiều, còn có ban thưởng cống hiến, lợi nhuận ở phương diện này không có hạn.”

“Hơn nữa, nếu như có thể đi theo nhân vật trọng yếu trong gia tộc làm công tác bảo hộ thiếp thân, vậy thì kiếm lớn rồi, những thiếu gia công tử trong nhà kia a, ai cũng ra tay hào phóng, tùy tiện ban thưởng một chút, thu chút lễ vật, đó đều là một khoản hoành tài.”

Trong lúc nói chuyện, Cơ Nguyệt Nhi còn khoe khoang một chút thanh bán tiên khí hình bán nguyệt loan đao của nàng, cười tủm tỉm nói: “Đây là bán tiên khí Phú Quý công tử kín đáo đưa cho ta, tuy rằng cần dùng một bộ phận cống hiến của gia tộc, từng bước từng bước khấu trừ mấy trăm năm, nhưng

Lăng Hư cảnh bình thường sống cả đời cũng chưa chắc có thể tích góp được bán tiên khí sao?”

“Chúng ta giả thiết một cung phụng Lăng Hư cảnh bình thường, một năm trừ bỏ ngày chi tiêu, tích góp thêm ba mươi vạn tiên tinh, một hai trăm năm có thể tích lũy ra một kiện đạo khí… Hoặc là không đến hai trăm năm, có thể vì các tiểu bối trong gia tộc tích góp một cái Thần Thông truyền thừa chi địa! Loại công việc này, ai không muốn làm chứ?”

Khương Ngọc Linh nghe xong phân tích, cũng cảm thấy công việc này khá tốt, nhưng vẫn thở dài nói: “Chỉ là ta có chí hướng tăng tốc độ tu luyện, một năm tiêu tốn hai, ba viên linh thạch cực phẩm cảm thấy còn xa mới đủ, tu luyện sao, tốn quá nhiều tiền.”

“Vậy thì làm việc kiếm chút điểm cống hiến, hiện tại chính là thời kì mấu chốt gia tộc phát triển lớn mạnh, ngươi có cơ hội đấy. Nếu ngươi có thể tranh thủ được nhiệm vụ bên người bảo hộ công tử, dỗ cho công tử vui vẻ, nói không chừng sẽ ban thưởng một số tiền lớn.” Cơ Nguyệt Nhi có kinh nghiệm giáo dục phong phú nói, “Bất quá chuyện này ngươi phải làm theo chất lượng, nóng lòng ăn không được đậu phụ nóng. Ta cũng muốn trở thành Chân Tiên, nhưng đây làm sao có thể một lần là xong?”

“Được!” Khương Ngọc Linh khẽ cắn môi nói: “Vậy ta sẽ yên tâm làm việc, cố gắng phụng dưỡng Thủ Triết, liều mạng vì con đường Chân Tiên của ta!”

“Hầu hạ thì miễn đi.” Vương Thủ Triết khoát tay áo, rất rõ ràng nghe được cuộc đối thoại của hai người: “Ngươi đã trở thành cung phụng của Vương thị thì phải tuân thủ quy củ của Vương thị. Trong khoảng thời gian này ngươi tiếp tục ở lại bên cạnh Cơ cung phụng chăm chỉ học tập các loại quy củ, cùng với làm việc như thế nào, tranh thủ sớm ngày gánh vác trách nhiệm của Đại Lương… Như thế, mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Biết rồi biết rồi.”

Khương Ngọc Linh lại ngồi xuống, bắt đầu ăn uống thả cửa.

Bây giờ đã trở thành cung phụng của Vương thị, nàng ăn Thủ Triết sẽ càng không có gánh nặng tâm lý.

Kỳ thật Khương Ngọc Linh là Lăng Hư Chân Quân của Tiên Cung, theo lý thuyết không thể đầu nhập nhà khác, nhưng tình huống của nàng đặc thù, tiềm lực cực lớn, lại giới hạn trong tài nguyên, lại không vượt qua được Tiên Kinh truyền thừa kỳ, thế cho nên hi vọng thành tựu Chân Tiên vô cùng xa vời.

Cũng vì vậy mà tiên tôn luôn cảm thấy có phần hổ thẹn với nàng, vì vậy cho tới nay vẫn luôn dung túng nàng hơn.

Nếu có thể có cơ hội xây dựng Vương thị, lấy cơ duyên của Vương thị, cùng với xu thế phát triển mạnh mẽ hiện giờ, nói không chừng Khương Ngọc Linh thật sự có thể đi đến con đường Thông Chân Tiên.

Tất nhiên Tiên Tôn không thể ngăn cản cơ duyên của nàng.

“Công tử, vậy ta thì sao?” Tài Hữu Đạo híp mắt hưng phấn hỏi.

“Tiền bối tiền bối nếu thành tâm thêm minh Vương thị, vậy ta cũng không thể khi dễ tiền bối.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói, “Vậy dựa theo quy củ, năm nay tiền bối tạm định là ba trăm vạn tiên tinh một năm, tiến hành công việc bổ sung, ăn bổ, tu luyện bổ, cũng sẽ có đãi ngộ tương ứng. Có điều, muốn kiếm nhiều tiền hơn, phải dựa vào chấp hành nhiệm vụ để lấy thêm điểm cống hiến.”

Cái giá mà Vương Thủ Triết đưa ra này, trên thực tế đã vô cùng không thấp.

Một Chân Tiên cảnh tiết kiệm một chút, cố gắng một chút, bắt đầu có thể kiếm thêm ra hai viên linh thạch cực phẩm, một năm, trăm năm chính là hai viên Tiên Linh Thạch, ngàn năm chính là hai mươi viên!

Đây là Thánh Vực, cũng đủ mua một kiện Tiên Khí phẩm chất tương đối tốt rồi.

《 Thiên Ca làm Tiên Hoàng nhiều năm như vậy, cũng không thấy nàng tích góp được bao nhiêu Tiên Linh Thạch, nàng vẫn là Tiên Hoàng, còn có di chúc của tổ tiên.

Đương nhiên, nàng nhiều năm như vậy một mực trùng kích Chân Tiên trung kỳ, tiêu hao cũng thật lớn!

Tài Hữu Đạo cũng mặt mày hớn hở nói: “Hành nghề, đãi ngộ làm thuê này còn có thể. Nói như vậy, ta cũng không cần phiêu bạt khắp nơi.”

Đừng thấy quán đổ thạch có đôi khi kiếm được nhiều, nhưng thời điểm không thu được tiền phá sản cũng là chuyện hiếm thấy, dần dà tính ra, còn xa xa không bằng làm nhiều cho Vương thị, càng đừng đề cập tính ổn định thu nhập.

Cho dù là ở thị trường hôn ước, loại tiểu lão bản thu nhập không ổn định này, cũng xa xa không bằng thu nhập không cao, lại ổn định tiểu nhân viên công vụ nổi tiếng.

Kế tiếp, Tiền Hữu Đạo cũng giống như Khương Ngọc Linh, bắt đầu yên tâm thoải mái ăn uống thả cửa, khi ăn không đủ, còn vung tay lên kêu to: “Tiểu nhị, dâng rượu lên, rượu ngon đây.”

“Tiểu nhị, mang thức ăn lên, mang lên đồ ăn ngon!”

…

Vân Hải động thiên.

Quan Vân Thai.

Quan Vân đài ở chỗ cao nhất trong Vân Hải động thiên, cũng là nơi có cảnh sắc đẹp nhất trong Vân Hải động thiên. Biên giới Quan Vân đài, có một đình đài kéo dài ra bên ngoài, tên là 【Lỗ Vân Đình】.

Phía dưới Bạc Vân Đình, chính là biển mây cuồn cuộn, người ngồi ở trong đó, uống rượu thưởng trà, giống như đặt mình trong biển mây, có một phen thú vị khác.

Giờ phút này.

Trong Bạc Vân Đình, hai ông lão đang ngồi hai bên bàn đá, vừa uống trà, vừa đánh cờ.

Hai lão giả này một người mặc áo bào xanh, một người mặc áo bào đen, tuổi tác xem ra cũng đã không còn nhỏ, thần sắc trên mặt cũng bình tĩnh rộng rãi, mang theo đủ loại tuế nguyệt lắng đọng ra thong dong.

Bất quá, nhìn kỹ lại, hai người này vẫn có không ít khác nhau.

Thanh bào lão giả khí độ rõ ràng càng thêm trấn định, càng thêm uy nghiêm. Mà lão giả mặc hắc bào kia, trong ánh mắt nhìn về phía thanh bào lão giả cũng mang theo vẻ kính sợ.

Rất hiển nhiên, một vị khác thân phận thực lực đều cao hơn hắn.

"Thánh Tôn, ngài muốn chờ Ly Từ tiểu tiên quân đợi là được, cần gì phải lôi kéo lão hủ ở đây chơi cờ với ngài?" Lão giả mặc hắc bào thần sắc có vài phần bất đắc dĩ, "Ta đây cũng đã nửa tháng rồi nhỉ? Nếu tiểu tiên quân vài năm không trở về, chẳng lẽ ngài còn định đánh cờ mấy năm nay?"

Thì ra thanh bào lão giả kia chính là chủ nhân của Vân Hải động thiên này, Vân Hải Thánh Tôn.

"Mấy năm thì sao?" Vân Hải Thánh Tôn liếc mắt nhìn hắn: "Dù sao ngươi cũng là Chân Tiên cảnh, đừng nói ngồi đây mấy năm, cho dù ngồi trăm năm cũng không phải chuyện lớn gì chứ?"

Ngồi vài năm cũng không tính là cái gì, nhưng kỳ lực của ngài…

"Ầy, thôi bỏ đi, ta bồi người là được." Lão giả áo đen bất đắc dĩ nói.

Đang nói, hai người đột nhiên có cảm giác, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Cũng chính trong nháy mắt này, cánh cửa Vân Hải động thiên bị người từ bên ngoài mở ra.

Độ thuyền biển mây to lớn vô cùng, tựa như thuyền hoa từ bên ngoài cổng chậm rãi chạy vào, sau đó càng bay càng gần, cuối cùng dừng lại ở biên giới Quan Vân Thai.

Rất nhanh, tốp năm tốp ba đám người liền bắt đầu từ biển mây độ thuyền đi xuống.

Thanh Nguyên Thánh Tử và Vương Ly Từ cũng ở trong đó.

Tựa hồ là cảm giác được Vân Hải Thánh Tôn thả ra khí tức, Thanh Nguyên Thánh Tử lập tức trực tiếp mang theo Vương Ly Từ đi về phía Bạc Vân Đình.

Lão giả áo đen thấy thế, trực tiếp đứng dậy cáo từ: “Tiểu tiên quân trở về, vậy ta cáo từ đây.”

“Đi thôi!”

Vân Hải Thánh Tôn xua tay, tâm tư đã không còn đặt trên bàn cờ nữa.

Lão giả áo đen nhẹ nhàng thở ra, không ngừng xé rách không gian, trực tiếp thuấn di rời đi.

Lúc này, Thanh Nguyên Thánh Tử và Vương Ly Từ cũng xa xa nhìn thấy Vân Hải Thánh Tôn trong Bạc Vân Đình.

“Sư tôn.” Vương Ly Từ lập tức vui vẻ chạy tới: “Sư tôn, người xuất quan khi nào vậy?”

“Cũng không bao lâu, còn chưa tới nửa tháng.” Vân Hải Thánh Tôn mỉm cười quan sát Ly Từ vài lần, hài lòng gật đầu: “Cũng được, không gầy, xem ra sư huynh ngươi không đói ngươi. Thế nào, Vạn Pháp thịnh hội vui không?”

“Cũng không tệ lắm.” Vương Ly Từ vui rạo rực khoe ra cuốn sổ nhỏ của mình: “Lần này ra ngoài, ta đã kết giao rất nhiều bằng hữu, còn gặp Thủy Nguyệt tỷ tỷ, ăn được rất nhiều đồ ăn vặt mới mẻ, học được không ít thức ăn mới.”

“Tốt tốt tốt! Không hổ là đồ nhi tốt của vi sư, chính là lợi hại.”

Vân Hải Thánh Tôn nhìn thấy Vương Ly Từ, giống như nhìn thấy cục cưng bảo bối vậy, nếp nhăn trên mặt đều nở nụ cười.

Trong lúc nói chuyện, hắn còn không có quên Lạc Thanh Nguyên Thánh Tử: “Ngươi nói ngươi, mang Ly Từ ra ngoài giải sầu là giải sầu, sao vừa đi đã lâu như vậy? Ta xuất quan đã nửa tháng rồi, cũng không có nhìn thấy đồ nhi bảo bối của ta.”

Thanh Nguyên Thánh Tử cười bất đắc dĩ.

“Đúng rồi sư tôn.” Vương Ly Từ nói xong chợt nhớ tới một chuyện, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra phiến đá kia, đưa cho Vân Hải Thánh Tôn: “Đây là thứ ta lấy được từ trong Quy Linh Động Hư. Ta có thể cảm giác được, lực lượng ẩn chứa trong đó có cảm ứng với huyết mạch của ta, nhưng lại dường như cách một tầng, cảm ứng có chút mơ hồ. Ngài biết đây là cái gì không? Có ích lợi gì không?”

“Hả?” Vân Hải Thánh Tôn vốn còn chưa để ý, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức trong phiến đá, lại sửng sốt một chút: “Khí tức này… loáng thoáng có chút quen thuộc, hình như ta cảm nhận được ở nơi nào?”

Hai mắt Vương Ly Từ sáng ngời: “Sư tôn, người từng gặp qua cái này?”

“Ngươi chờ một chút, ta suy nghĩ một chút…Sống quá lâu, ký ức quá phức tạp, trong thời gian ngắn ta không nhớ rõ lắm.” Vân Hải Thánh Tôn trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng hai mắt sáng ngời: “À đúng rồi, nhớ ra rồi. Vi sư từng gặp thứ tương tự ở Đạo cung Thái Sơ.”

“Thái Sơ Đạo Cung?”

Vương Ly Từ và Thanh Nguyên Thánh tử nhìn nhau, đều có chút bất ngờ.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, phiến đá này, rõ ràng còn có thể liên lụy tới Thái Sơ Đạo Cung.

“Vi sư nhớ rõ, có một lần khi đến khố phòng Thái Sơ Đạo Cung lấy đồ vật, đã từng nhìn thấy một khối không sai biệt lắm, hình như là lấy được ở trong di tích nào đó, nhưng cụ thể có phải giống nhau hay không, chỉ sợ còn phải do Ly Từ tự mình cảm ứng một chút mới có thể xác định.” Vân Hải Thánh Tôn nói.

“Nếu như Thái Sơ Đạo Cung cũng có phiến đá này, chắc hẳn đạo chủ hẳn là biết đây là cái gì.” Thanh Nguyên Thánh Tử đề nghị, “Sư tôn, ngài không bằng mang Ly Từ sư muội đi Thái Sơ Đạo Cung một chuyến, tìm đạo chủ hỏi một chút. Ta có một loại dự cảm, phiến đá này hẳn là rất quan trọng với Ly Từ sư muội, có lẽ chính là cơ duyên của nàng.”

“Đề nghị này không tệ.” Vân Hải Thánh Tôn nhìn về phía Vương Ly Từ, trưng cầu ý kiến của nàng: “Đồ nhi ngoan, ngươi có muốn tới Thái Sơ Đạo Cung chơi không?”

Vương Ly Từ trừng mắt nhìn: “Thái Sơ Đạo Cung có ngon không?”

Vân Hải Thánh Tôn vui vẻ.

Vấn đề này thật sự phù hợp với tính cách của Vương Ly Từ.

“Đương nhiên là có.” Hắn cười nói: “Thái Sơ Đạo Cung có Linh trù sư đứng đầu Đông Hà Thần Châu chúng ta, còn có thịt linh thú phẩm cấp cao nhất, chỗ đó đồ ăn ngon hơn chỗ chúng ta nhiều.”

Vương Ly Từ nghe vậy hai mắt sáng rực lên, vội vàng gật đầu không ngừng: “Vậy để ta đi.”

“Được, vậy ngươi trở về chuẩn bị đi.” Vân Hải Thánh Tôn cười nói: “Ta và sư huynh của ngươi còn có chút chuyện cần bàn giao. Lát nữa chúng ta tụ họp ở Quan Vân Đài này.”

“Vâng, sư tôn.” Vương Ly Từ đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ đến điều gì, xoay người hỏi: “Đúng rồi, sư tôn, ta có thể dẫn thêm nhiều người không?”

“Đương nhiên là được.” Vân Hải Thánh Tôn cười: “Ngươi muốn dẫn ai?”

Vương Ly Từ bắt đầu xòe ngón tay ra đếm người: “Phải mang Uyển nhi, cặn bã chuột, bánh bao, sủi cảo, Huyên Vô Ưu cũng miễn cưỡng mang theo đi.”

“Được, được, đều mang theo, đều mang theo.”

Vân Hải Thánh Tôn luôn sủng nịch Ly Từ, đương nhiên sẽ không đáp ứng ngay cả yêu cầu nhỏ nhoi này.

“Vậy ta đi gọi bọn họ.” Vương Ly Từ nói xong liền kích động đi tìm người.

Rất nhanh, Lam Uyển Nhi, cặn bã chuột, bánh bao, sủi cảo, còn có Kỳ Vô Sầu đều được Vương Ly Từ tìm tới. Nàng thuận tiện trở về Tiên Các của mình đóng gói hành lý một chút.

Khoảng cách giữa Đạo Cung Thái Sơ khẳng định rất xa, nàng phải mang theo nhiều đồ ăn mới được, gia vị cũng phải mang nhiều hơn một chút.

Một đoàn người lần nữa đụng mặt tại Quan Vân đài trên đỉnh động thiên biển mây.

Biên giới Quan Vân Đài.

Một chiếc độ thuyền tiên khí dạt dào đã lẳng lặng dừng ở bên cạnh độ thuyền biển mây.

So với độ thuyền biển mây hình thể vô cùng khổng lồ, độ thuyền này nhỏ hơn nhiều, nhưng trình độ hoa mỹ lại không giảm mà tăng.

Nó tựa như được điêu khắc từ bạch ngọc mà thành, toàn thân hiện ra ánh sáng ôn nhuận, thỉnh thoảng còn có lưu quang chợt lóe lên ở mặt ngoài, chung quanh càng là có mây mù mờ ảo nhè nhẹ quấn quanh, càng thêm một vòng tiên khí.

"Đây là tọa giá của sư tôn, 【Thiên Thánh Vân Chu】." Thanh Nguyên thánh tử giới thiệu một câu với Vương Ly Từ, sau đó dặn dò: "Sư huynh lần này có việc phải ở lại Vân Hải động thiên, sẽ không cùng ngươi đi ra ngoài với sư tôn. Đợi đến Thái Sơ đạo cung, thay ta dẫn dắt cho đạo chủ. Còn nữa, bên Thái Sơ đạo cung có rất nhiều quy củ…"

"Được rồi được rồi ~ Thanh Nguyên ngươi từ khi nào lại cằn nhằn như vậy?" Vân Hải Thánh Tôn có chút không kiên nhẫn cắt ngang lời dặn dò của Thanh Nguyên Thánh tử, "Có vi sư ta ở đây, chẳng lẽ còn có thể để cho người khi dễ sư muội ngươi hay sao?"

Thanh Nguyên Thánh Tử liếc nhìn sư tôn một cái, thầm thở dài trong lòng.

Cũng bởi vì có lão nhân gia ngài nên hắn mới không yên tâm a!

"Được rồi, đi thôi."

Vân Hải Thánh Tôn vừa nói vừa kéo Vương Ly Từ lên Thiên Thánh Vân Chu, vừa đi vừa nói: "Ly Từ à, đây là lần đầu tiên vi sư dẫn ngươi bái kiến Đạo chủ, ngươi nhất định phải biểu hiện thật tốt, khiến sư trưởng nở mày nở mặt. Tranh thủ dỗ Đạo chủ vui vẻ, phiến đá của Thái Sơ Đạo Cung kia cũng tới đây."

"Ồ." Vương Ly Từ ngoan ngoãn gật đầu, lập tức lại cảm thấy không đúng: "Sư tôn, sao ngài không tự hỏi đạo chủ?"

Vân Hải Thánh Tôn hơi khựng lại: "Ừm, cái này… Sư tôn của ngươi dù sao cũng đã lớn tuổi, loại chuyện này, người làm tiểu bối như ngươi mở miệng thuận tiện hơn một chút."

"Thật sao?" Vương Ly Từ vẻ mặt nghi hoặc.

Sao sư tôn lại kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ là có điều gì khó nói?

Trong lúc nói chuyện, một đoàn người đã toàn bộ leo lên Thiên Thánh Vân Chu.

Vân Chu chậm rãi khởi động, rất nhanh chạy ra khỏi Vân Hải động thiên, thẳng lên chín tầng mây, chạy về phía đạo cung Thái Sơ.

…

Bên kia.

Sau khi cơm nước no nê, Vương Thủ Triết chuẩn bị dẫn Cơ Nguyệt Nhi trở về động phủ tùy thân của tửu điếm, trò chuyện công việc tiếp theo.

Nào ngờ, hai vị "Cung phụng" mới thu kia cũng hấp tấp đi theo.

Nhất là cái kia tiền có đạo, cũng không biết là đói bao lâu, một bữa ăn này ăn như vậy mà ăn đến bụng tròn vo, hai chân đều đang run rẩy.

Hắn chỉ là các phẩm giai linh nhục linh ngư, đã ăn không dưới một vạn cân, tứ phẩm cơm khô mấy ngàn cân, linh tửu uống mấy ngàn cân.

Bữa tính tiền này khiến mí mắt Vương Thủ Triết run lên, không nhịn được âm thầm cân nhắc.

Lão nhân này trở về muốn lại dám ăn như vậy, hắn liền tìm cớ khai trừ hắn.

Về phần bữa tiệc này, coi như hoan nghênh hắn gia nhập đội ngũ cung phụng của Vương thị.

Trong động phủ tùy thân.

Vẫn là cái sân kia, vẫn là cái bàn đá kia.

Cơ Nguyệt Nhi theo lời dặn dò của Thủ Triết, nấu một nắm 【Ninh Tâm Tiên Trà】 do Đế hưu sản xuất, dùng ấm trà linh thủy nấu lên.

Tiên trà quá trân quý, cần phải thông qua nấu nước đem tất cả dược hiệu đều phát huy ra.

Vương Thủ Triết còn chưa nói chuyện, Tài Hữu Đạo lại nhăn mặt lại gần: “Công tử, ta đã theo công tử, thành người của công tử rồi. Về sau không thể tùy tiện ra ngoài bày sạp, nếu không thì quá mất mặt lão nhân gia ngài rồi, ngài nói đúng không?”

“Sau đó thì sao?” Vương Thủ Triết liếc hắn một cái.

“Nhưng ta còn thừa lại một ít quặng thô linh thạch chưa bán đi…” Tài Hữu Đạo cười hắc hắc xoa xoa đôi bàn tay: “Nếu không, ngài chỉ lấy một chút tiền nhỏ ở kẽ ngón tay, giúp ta gói gọn lại nhé?”

“Tài Hữu Đạo, tên chó chết này!”””“Lam Thiên Ca nhìn không nổi nữa, chỉ vào mũi hắn tức giận mắng, “Giờ mới lên làm cung phụng, đã đi ăn quịt nhà? Chỉ với món đồ chơi bị Ly Từ liếm qua kia, có thể giá trị tiền gì?”

“Cũng được, vậy ta giữ lại, rảnh rỗi thì thuận tiện bày quầy hàng.” Tài Hữu Đạo cười hắc hắc không ngừng.

“Được rồi, đều lấy ra đi.” Vương Thủ Triết khoát tay áo, ngăn cản hai người tiếp tục ầm ĩ, lạnh nhạt nói: “Đợi xử lý xong việc này, Cơ cung phụng sẽ dẫn ngươi đi thiết kế hình tượng. Lôi thôi như thế không phù hợp với hình tượng của Vương thị.”

“Vâng vâng vâng, công tử thật sự là thương cảm cho thuộc hạ chủ công.” Tài Hữu Đạo lập tức mặt mày hớn hở, vỗ bộ ngực gầy gò vang lên lốp bốp, bày tỏ lòng trung thành, “Chỉ cần công tử nói chuyện, đừng nói hình tượng nho nhỏ thay đổi, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, tài hữu đạo ta cũng tuyệt sẽ không nhíu mày nửa cái.”

Vừa nói xong, hắn liền đem đổ thạch của hắn đặt trên cửa phòng nhỏ trên bãi đất trống, nghiêm túc đem số đổ thạch còn thừa dựa theo phẩm tướng phân loại bày ra.

Hắn lại dùng thần niệm lục soát nhẫn trữ vật, đột nhiên phát hiện mười mấy khối còn lại trước không có bán đi…

Có đôi khi lúc nhập hàng, đều sẽ bị ép buộc nhét một ít rác rưởi cho vào, đa số đều là một ít đá vụn gần như không có khả năng khai thác được. Những đồ chơi kia có kinh nghiệm đánh bạc linh thạch khách nhân tuyệt đối sẽ không mua.

Dần dà, khó tránh khỏi sẽ còn lại một ít đá vụn nện ở trong tay, bán đi bán không được, ném đi lại luyến tiếc.

Tiền Hữu Đạo lộc cộc đảo mắt, như không có việc gì ném hết những tảng đá vụn kia vào trong đống đá đánh bạc, sau đó cười lấm la lấm lét với Vương Thủ Triết: "Công tử, vừa rồi đã kiểm kê qua, bởi vì phẩm chất đều bình thường, tổng cộng giá đóng gói của đống đổ thạch này thu ngài ba ngàn tám trăm vạn tiên tinh… Đây là bằng chứng ta tiến nhập hàng từ khu quặng mỏ của Thái Sơ Đạo Cung…"

Vương Thủ Triết cũng hào phóng, trực tiếp ném ra một viên Tiên Linh thạch: "Còn lại sáu ngàn hai trăm vạn tiên tinh, xem như dự chi cho ngươi niên phụng."

Sau khi đưa tiền xong, Vương Thủ Triết nói với Thiên Ca: "Thiên Ca, ngươi ở vị trí cao đã lâu, quan sát mọi người, không hiểu lắm sự hiểm ác ở tầng dưới chót xã hội. Cũng vừa lúc cho ngươi xem mười đánh bạc của sòng bạc thua chín. Ngươi đoán xem, ba ngàn tám trăm vạn tiên tinh có thể trả lại bao nhiêu tiền?"

"Ách… Mặc dù đều là tàn thứ phẩm, nhưng như thế nào cũng phải có một ngàn vạn tiên tinh?" Thiên Ca đánh giá suy đoán.

"Một ngàn vạn? Có thể mở ra năm trăm vạn là có đạo đức rồi." Vương Thủ Triết cười nói.

Nói xong, hắn tiện tay chỉ một cái, một cỗ Huyền khí màu xanh gào thét ra, trong nháy mắt mở ra mấy chục khối quặng thô linh thạch.

Ở bên trong cặn bã lôi kéo một chút, chỉ có hai khối linh thạch, đều là trung phẩm linh thạch bình thường, ước chừng có thể hồi vốn mấy ngàn tiên tinh.

Vương Thủ Triết cũng không trì hoãn, giơ "Đao" lên, nhanh chóng cắt những quặng thô kia.

Đương nhiên, tốc độ hắn mặc dù nhanh, nhưng hiển nhiên rất có kinh nghiệm, sẽ không đem Linh Thạch cắt hỏng.

Những quặng thô này cũng không ngoài dự liệu của hắn, đại đa số đều là bảng trắng, thỉnh thoảng còn có thể mở ra thượng phẩm linh thạch, đáng giá nhất ước chừng là một khối có thể cắt ra ba, bốn viên cực phẩm linh thạch " Bảo Quáng".

Nhưng dù vậy, khoảng cách "Khởi bẩm" vẫn xa không thể chạm tới.

"Hắc, Hữu Tài, ngươi thật đúng là tâm đen." Chử Thiên Ca cũng sợ ngây người: "May mắn lúc trước lão nương ta không mắc bẫy của ngươi, Thủ Triết ngươi nói đúng, quả nhiên là mười cược chín thua!"

Đúng vào lúc này.

Ngón tay Vương Thủ Triết xẹt qua một khối cặn bã đen thui cắt không kéo được bao nhiêu, một luồng linh khí bao bọc không biết bao nhiêu tỷ năm tản ra, dung nhập vào linh khí trong động phủ.

Chỉ là một đạo linh khí nho nhỏ, vậy mà làm cho linh khí trong động phủ tùy thân có phẩm chất đều cao hơn một đoạn nhỏ.

"Hỗn Độn linh khí?"

Tài Hữu Đạo biến sắc, nhất thời kinh hô lên!

Nhưng hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy bên trong hầm mỏ cặn bã thẩm thấu ra một vòng dày đặc màu vàng sậm.

Cùng lúc đó, còn có mấy đạo tinh tế cực kỳ, phảng phất có được tánh mạng duỗi ra.

"Hỗn Độn linh thạch!"

"Còn có… Mẹ kiếp, lại là hỗn độn bổn nguyên."

Tài Hữu Đạo hít vào một ngụm khí lạnh, kìm lòng không được bưng kín ngực, đầu óc ong ong.

Cái này cái này, đây thật sự là từ trong quặng thô của hắn khai thác ra sao?

…

Chương 30: Thủ Triết! Khí vận gia gia!

…

“Hóa ra Hỗn Độn Bản Nguyên còn có thể mở ra từ trong đổ thạch?” Vương Thủ Triết cũng kinh ngạc, tuyệt đối không ngờ mình tùy tiện mở một cái, lại có thể mở ra Hỗn Độn Linh Thạch và Hỗn Độn Bản Nguyên.

Nhưng phản ứng của hắn không chậm, gần như lập tức kịp phản ứng, lấy ra một hộp ngọc chứa hỗn độn bản nguyên, thần niệm khống chế thu ba tia hỗn độn bản nguyên vào.

Trong hộp ngọc này vốn có ba tia Hỗn Độn Bản Nguyên, bị Trường Xuân thượng nhân dùng mất một tia, còn thừa lại hai tia. Trải qua một màn như vậy, số lượng tồn kho lại lần nữa tăng vọt đến năm tia.

Cất kỹ hộp ngọc, Vương Thủ Triết lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Hỗn Độn Bản Nguyên chính là thứ tốt, càng nhiều càng tốt!

Sau đó, hắn lại thu hồi đống bã thạch đã cắt ra kia, xoa xoa tro bụi xem xét, khối bên trong quả nhiên là Hỗn Độn Linh Thạch.

Bởi vì còn chưa kịp cắt ra xử lý, lúc này Hỗn Độn linh thạch thoạt nhìn còn có chút thô ráp, màu sắc cũng không quá rõ ràng, xa xa không tràn đầy lưu quang, nhưng quả thật đúng là Hỗn Độn linh thạch không sai.

Mặc dù hình thể không lớn, nhưng cũng có thể cắt ra một khối Hỗn Độn Linh Thạch tiêu chuẩn, về sau còn có thể nhiều thêm một chút góc cạnh. Những thứ góc cạnh kia có thể tự dùng tu luyện, cũng có thể đổi thành Tiên Linh Thạch, tính sơ qua, hẳn là có thể đổi hơn mười khối Tiên Linh Thạch.

Cẩn thận tính toán, đợt này quả thực là kiếm được một lần ah!

“Cái này cái này cái này…”

Thấy một màn này, tất cả mọi người ở đây nghẹn họng nhìn trân trối. Nhất là Điền Thiên Ca, đôi mắt phượng rất có uy nghi kia đều trợn tròn, che ngực thở không nổi.

Cái này cái này, đã nói mười đánh bạc chín thua thì sao?

Thủ Triết, có phải ngươi đang gạt ta không?

Vương Thủ Triết cũng không còn gì để nói.

Từ khi xuyên qua tới nay, nói mình may mắn, dường như cũng chỉ như vậy, nói vận may không tốt, ngược lại cũng không phải. Dù sao, từ sau khi hắn lên làm gia chủ, Vương thị cho tới nay phát triển vô cùng thuận lợi, nhưng hơn phân nửa đều là bởi vì hắn tính toán tỉ mỉ, bố cục cẩn thận, rất khó quy kết vào vận may.

Lần này vậy mà có thể mở ra Hỗn Độn linh thạch, căn nguyên Hỗn Độn, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Có điều, từ một góc độ khác mà nói, Vương Thủ Triết cũng khá may mắn.

Ví dụ như có thể cưới được Nhược Lam làm vợ, sinh ra con cháu ưu tú rất nhiều, đây cũng coi như là một loại đại khí vận.

Nếu như nói An Nghiệp thật sự là khí vận chi tử, dựa theo bối phận mà nói, Vương Thủ Triết hắn chính là khí vận chi gia gia.

Nhìn từ góc độ này, hắn có thể mở ra Hỗn Độn linh thạch và căn nguyên Hỗn Độn, hình như cũng không tính là quá bất hợp lý.

“Thiệt thòi, thiệt thòi cho lão phu.” Tiền Hữu Đạo trong lòng nổ tung, lảo đảo lùi lại vài bước, nhìn lên bầu trời của động phủ tùy thân, không khỏi lệ rơi đầy mặt, hối hận khóc rống lên: “Hu hu hu, tại sao lão phu lại không mở hầm mỏ cặn bã ra nhìn một cái? Hỗn Độn linh thạch, Hỗn Độn bản nguyên, hu hu, lão phu thực xin lỗi ngươi, lão phu đập đầu mà chết…”

Đây là lần hắn thiệt thòi nhất đời này, lần thứ hai là Ly Từ…

“Tiền tài cung phụng.” Mắt thấy hắn bỗng dưng muốn đụng vào trên phòng, sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị ngăn cản: “Chớ xúc động, ngươi dừng lại trước đi, bình tĩnh một chút.”

“Công tử… Chẳng lẽ ngài chuẩn bị…” Tiền Hữu Đạo ngừng khóc, đôi mắt chuột híp lộ ra vẻ chờ mong.

Xem ra, tâm của công tử vẫn là mềm đấy…

“Ngươi chớ suy nghĩ nhiều.” Vương Thủ Triết cất mỏ quặng Hỗn Độn linh thạch đi, dù bận vẫn ung dung nói: “Nhà gỗ này của ta nhìn như đơn sơ, nhưng đều là vật liệu linh mộc hàng đầu giá trị liên thành dựng lên, nếu ta đập vỡ thì ta sợ ngươi không đền nổi.”

“Công tử à, ngài vẫn nên để ta chết đi thì hơn!” Tài Hữu Đạo lập tức gào khóc, vừa khóc vừa dùng khóe mắt nhìn trộm Vương Thủ Triết: “Trái tim của ta đã vỡ thành rất nhiều cánh rồi, bổ cũng không bổ trở về được nữa, để ta chết đi được rồi.”

“Muốn chết thì chết… Hoa cỏ cỏ ở đây của ta đều rất đắt.” Vương Thủ Triết chỉ vào thông đạo tùy thân cách đó không xa, lên tiếng nhắc nhở thiện ý.

Tiền Hữu Đạo bị nghẹn một chút, cuối cùng cũng khóc không nổi nữa.

“Công tử, ngài quá vô tình.” Tài Hữu Đạo lau nước mắt, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Mưu nạn của ta mất hết rồi, ngài không thể nói vài câu an ủi được sao? Tốt xấu gì ta cũng là cung phụng gia tộc ngài tự mình mời chào.”

“Ừm, là bổn công tử sơ sót.” Vương Thủ Triết nghiêm túc gật gật đầu: “Tiếp theo ta sẽ phái thêm nhiều nhiệm vụ nguy hiểm mà nặng nề cho ngươi, để ngươi kiếm nhiều một chút, tranh thủ sớm ngày bù đắp thiệt hại.”

“Còn nữa, đây cũng là một bài học, gọi là đánh bạc lâu tất thua! Còn có một bài học, gọi là tham nhỏ tiện nghi chịu thiệt lớn, nếu như ngươi không đem mười mấy khối cặn bã cuối cùng ném vào… Còn có một bài học, gọi là ăn chút thiệt thòi tích đại phúc, ta không có so đo với ngươi, đại phúc liền tới rồi… Lát nữa ta đem những bài học dạy dỗ cùng chuyện xưa này, viết vào trong gia huấn Vương thị, đến lúc đó trong chuyện gia huấn nhỏ của Vương thị sẽ có chỗ cho ngươi…”

“Công tử ngài thật biết an ủi người quá rồi, bị ngài nói như vậy, trái tim ta càng đau đớn hơn.” Tài Hữu Đạo ôm ngực nhỏ máu, vẻ mặt sinh không còn gì luyến tiếc.

“Thủ Triết à~” Khương Ngọc Linh cũng phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, dụi dụi eo thủy xà tới, cười nịnh nói: “Lần

này ngươi thắng lớn, nếu không suy nghĩ đến việc ban thưởng một chút quà mừng cho cấp dưới trung thành và tận tâm thì sao? Để cho mọi người cũng cảm động và vui sướng của ngươi một chút."

"Có lý." Vương Thủ Triết vẻ mặt tán đồng khẽ gật đầu, lập tức ngoắc tay nói với Cơ Nguyệt Nhi: "Gần đây Cơ cung phụng vất vả rồi, hoàn thành nhiệm vụ không tồi, thu thập cặn bã của những nguyên khoáng kia đều thuộc về ngươi."

"Nha! Nguyệt Nhi bái tạ công tử!"

Cơ Nguyệt Nhi bất ngờ bị kinh hỉ đập trúng, trên mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Gần như chỉ trong nháy mắt, nàng đã dùng tư thái vồ mồi của Thiên Cẩu nhào vào trong đống quặng mỏ, bắt đầu quét dọn cặn quáng, thu thập linh thạch thượng vàng hạ cám, cuối cùng tổng hợp lại, có vẻ đáng giá bốn năm trăm vạn tiên tinh.

Ban thưởng như vậy khiến Cơ Nguyệt Nhi cười đến không ngậm nổi miệng, nháy mắt với Vương Thủ Triết: "Công tử rộng rãi, Nguyệt Nhi quyết định giữ lại Nguyên Âm Chi Thân cho ngài, ngài nghĩ lúc nào dùng thì dùng lúc đó."

Vương Thủ Triết lập tức im lặng.

Được Nhược Lam cách thế giới không có ở bên cạnh mình, không người chấn nhiếp, nguyên một đám sắc đảm này là "Vù vù vù" phải bay lên a!

Bất quá Cơ Nguyệt Nhi ngược lại thông minh, căn bản không nghĩ tới muốn độc chiếm mấy trăm vạn tiên tinh này, mà là nghiêm túc chia chúng ra làm ba, chính mình lưu lại một phần, hai phần còn lại dùng để vuốt mông ngựa Chử Thiên Ca cùng Khương Ngọc Linh, trong đó phần 《 Thiên Ca kia ước chừng có hai trăm vạn tiên tinh.

"Cơ cung phụng có lòng."

《 Thiên Ca cũng có chút hưởng thụ, trên mặt Minh Diễm lộ ra một vòng ý cười.

Bất quá nàng cũng không nhìn được mấy đồng tiền nhỏ này, hào phóng phất tay nói: "Không cần tính phần của ta, ngươi cùng Ngọc Linh chia là được."

Dứt lời, dư quang khóe mắt của nàng liếc tới liếc lui trên người Vương Thủ Triết, dường như đang đánh chủ ý vào bảo vật càng đáng giá hơn.

Nhưng mà lúc này nhiều người, nàng đường đường là Tiên Hoàng không thể hạ thấp thể diện, vẫn phải đợi đến lúc trăng tròn gió lớn, gió thổi bốn phía vắng lặng…

"Đa tạ Thiên Ca tiên quân."

Cơ Nguyệt Nhi không biết tâm tư nhỏ bé của Mang Thiên Ca, vui vẻ chia tiền cho Khương Ngọc Linh.

Khương Ngọc Linh vui mừng, cũng tăng thêm hảo cảm với Cơ Nguyệt Nhi: "Cơ cung phụng không tệ, đủ nghĩa khí. Lát nữa có chuyện gì, Khương Ngọc Linh ta sẽ bảo kê ngươi."

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ, trừ tiền có đạo.

Giờ phút này Hữu Tài vẫn đắm chìm trong đau lòng và ảo não như cũ, ôm lấy trái tim đau lòng không thôi.

Tiền a, những thứ này đều là tiền của hắn a!

Sau một đợt "Tiểu nhạc đệm" như thế.

Mọi người mới có thời gian nhàn rỗi ngồi xuống uống trà.

【 Ninh Tâm Tiên Trà 】 do Đế Hưu sản xuất, hiệu dụng ở phương diện ngưng thần tĩnh khí là thật tâm không kém, ngay cả Tài Hữu Đạo sau khi uống liền hai chén nhỏ, đều cảm thấy tâm lặng như nước, bình tĩnh không gợn sóng, giống như là tổn thất lớn vậy.

Thậm chí, thần hồn vì bị cắn trả mà vô cùng suy yếu trong Linh Đài Tử Phủ của hắn cũng phảng phất như được trấn an, trở nên an ổn hơn không ít.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị uống chén thứ ba, lại bị Vương Thủ Triết đuổi ra khỏi động phủ tùy thân, lý do là bọn họ muốn mở hội nghị cơ mật. Với tư cách tiền tài mới cung phụng có cấp bậc giữ bí mật còn chưa đủ, không thể tham gia loại hội nghị hạch tâm này, nhiệm vụ của hắn là ra ngoài canh cổng.

Tiền tài có đạo buồn bực không thôi, nhưng với tư cách là cung phụng, nhiệm vụ thứ nhất hắn nhận được tất nhiên là

không có lý do gì cự tuyệt, đành phải nói thầm đi ra ngoài trông cửa.

Chờ sau khi hắn rời đi, hội nghị mới bắt đầu.

Cơ Nguyệt Nhi lấy ra một đống hiệp ước, báo cáo tình hình với Vương Thủ Triết: “Lần mậu dịch này, hai bên đều vui mừng, trừ chi phí vận chuyển ra, Thánh Vực khai thác tổng ty chúng ta thu được lợi ích cực kỳ kinh người.”

【 Thánh Vực Khai Phá Tổng Ti 】, là công ty thành lập trong năm mươi năm gần nhất, mấy vị cổ phiếu chủ yếu chính là Đại Càn thế gia, Tiên Triều, Ma Triều, Vạn Yêu Quốc, Đa Bảo Các, cùng với một ít cổ đông lấy các quốc gia khác làm đại biểu.

Trong đó tập đoàn Hàm Đại Càn là người dẫn đầu nòng cốt, chiếm ba phần cổ phần. Tiên Triều và Ma Triều đều chiếm hai phần cổ phần, Vạn Yêu Quốc và Đa Bảo Các hợp chiếm một phần, trong đó phần Đa Bảo Các chiếm nhiều hơn một chút, mười tám nước lớn nhỏ khác Nhân tộc cộng lại, tổng cộng chiếm hai phần cổ phần.

Sở dĩ tập đoàn Vương thị có thể chiếm nhiều cổ phần nhất trong tổng ty Khai Phá, thứ nhất là bản thân phát triển cực kỳ trâu bò, vượt xa các quốc gia khác.

Thứ hai là bởi vì Vương thị mới là trung tâm của toàn bộ kế hoạch khai phá.

Không có Linh lương chủng chất lượng tốt của Vương thị, sản lượng Linh điền các quốc gia phải giảm đi một nửa, phẩm chất cũng không thấy ưu tú bao nhiêu, muốn cùng Thánh vực mậu dịch kiếm tiền đơn thuần là chuyện viển vông.

Tuy nhiên, lợi ích của Vương thị không chỉ đơn giản là khai thác Thánh Vực tổng ty, toàn bộ kế hoạch sản xuất lương thực đều là hạt giống của Vương thị, phân bón và kỹ thuật sản xuất của Vương thị, chỉ cung ứng những hạt giống này, cũng đủ cho toàn bộ Vương thị và Đại Càn đạt được lợi ích khủng bố.

Ngoài ra, Thánh vực khai thác tổng ty còn sớm tích trữ một lượng lớn lương thực.

Lấy số bảy mươi chín Bạch Ngọc Linh Mễ làm ví dụ, tích trữ đủ hai mươi vạn thuyền, lấy tiêu chuẩn thu mua của mỗi thuyền sáu vạn tiên tinh, chi phí tổng cộng cũng đã đạt đến một trăm hai mươi ức tiên tinh, cũng chính là một trăm hai mươi khối Tiên Linh Thạch.

Hơn nữa linh mễ các phẩm cấp khác cùng với chuẩn bị vì mở ra kế hoạch Thánh Vực khác, tổng số tiền dính dáng tới thế nào cũng phải mấy trăm Tiên Linh Thạch.

Cả thế giới Thần Võ làm sao có thể bỏ ra nhiều Tiên Linh Thạch như vậy? Cái này lại liên quan đến một nguyên lý kinh tế, thông qua một lượng lớn 【 Tiên Tinh phiếu 】 để tiến hành thu mua tích trữ.

Chỉ là kể từ đó, trong tay mọi người tích lũy đại lượng Tiên Tinh phiếu, nhưng không có nhiều hàng hóa cung ứng, rất dễ hình thành lạm phát.

Cũng may Vương thị thông qua việc bán lượng lớn sản phẩm luyện khí, lương chủng, xa xỉ phẩm, cùng với đan dược, cũng tích cực phát triển tiêu phí kích thích ngành giải trí, tích cực cổ vũ các thế gia không ngừng khai thác linh điền, nâng cao tầng dưới chót để chống đỡ một phần áp lực.

Ngoài ra, Vương thị còn dùng phương thức ám chỉ tuyên truyền để nói cho mọi người biết, vé tiên tinh trên tay không cần dùng bừa, tiếp theo sẽ càng ngày càng đáng tiền, xem như miễn cưỡng chế trụ dục vọng tiêu phí của "Phú hào".

May mà phần lớn thế gia cũng có thói quen "tích tiền khẩn cấp" trước mắt, ít nhất trước mắt còn chưa phát sinh lạm dụng quá mức.

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài, nếu không thể giao dịch hàng tồn, đổi lại càng nhiều vật tư trở về để tiêu hóa "Tiền tích phú" của mọi người, trải qua một năm liên tục không ngừng tăng áp lực, cuối cùng tất nhiên sẽ dẫn đến lạm phát, dần dà kinh tế sụp đổ cũng không phải là không có khả năng.

Vương Thủ Triết nghiêm túc lật xem hợp đồng một lần, khẽ gật đầu nói: "Tổng thể còn tạm được, chỉ là sau khi hoàn thành chuyện làm ăn đầu tiên, chúng ta phải nhanh chóng tiêu thụ

Bạch Ngọc Linh Mễ, bây giờ áp lực tồn kho các loại linh mễ của chúng ta quá lớn.”

Hơn nữa tồn kho cũng không phải là không có tiêu hao. Thông qua tu kiến nhà kho, đồng thời dùng trận pháp ngăn cách các loại thủ đoạn, hoàn toàn chính xác có thể bảo tồn Linh Mễ thời gian dài, hơn nữa bảo trì Linh Mễ phẩm chất không giảm xuống, nhưng thời gian càng lâu, trận pháp tiêu hao càng lớn, cần tiền tiêu hao cũng không ít, hơn nữa quản lý tồn kho cũng sẽ có hỏa hao.

“Vâng, công tử.” Cơ Nguyệt Nhi gật đầu đồng ý, lập tức đưa ra một vấn đề khác: “Nhưng trước mắt vấn đề mấu chốt nhất, vẫn là chúng ta thiếu công cụ vận chuyển cỡ lớn có thể tiến hành vận chuyển hư không. Mặt khác, chúng ta còn cần kiến tạo cảng không ở Phá Diệt chi vực, để tiện tích trữ hàng.”

“Công cụ vận chuyển cỡ lớn, tốt nhất là Vân Hải Kình Chu.” Vương Thủ Triết hiển nhiên đã sớm cân nhắc qua vấn đề này, “Trước kia từng nghe Vô Ưu giới thiệu qua, ‘Vân Hải Kình Chu’ là thuyền vận chuyển chuyên dùng cho hàng hóa đại tông, có thể xuyên qua hư không, tiến hành vận chuyển cự ly xa. Một chiếc Vân Hải Kình Chu khổng lồ, một lần có thể vận chuyển hơn một ngàn’Thuyền’.”

Công cụ vận chuyển khổng lồ như vậy, lần đầu tiên Vương Thủ Triết nghe thấy cũng có chút chấn kinh.

Một ngàn thuyền là khái niệm gì? Cái này tương đương với một lần vận chuyển hơn ngàn vạn tấn vật tư!

Bất quá, công cụ vận chuyển khổng lồ như vậy, độ khó và giá cả sản xuất cũng cực kỳ kinh người, không phải người bình thường có thể lấy được.

“Thuộc hạ cũng có cùng Nguyên Chinh hoàng thái tử đề cập qua việc này, Tân La Tiên Triều chỉ có mấy chiếc Vân Hải Kình Chu loại nhỏ, mỗi chiếc một lần có thể vận chuyển hàng hóa trăm thuyền một lần.” Cơ Nguyệt Nhi nói: “Vì phòng ngừa mặc, chúng ta cần có Vân Hải Kình Chu của chính mình, ngay cả người lái thuyền cũng là của chúng ta.”

“Vậy thì để Thiên Ca cầm 【Khách quý lệnh của Thần Bảo điện】, tìm Ngọc Mai các chủ đi con đường mua hàng.”

Vương Thủ Triết phân phó: “Ở đây hòa giải thế nào, tin rằng Thiên Ca làm tốt hơn ta.”

“Hiểu rồi, công tử.” Thiên Ca gật đầu “Quay lại ta sẽ đi thực hiện việc này. “

Đây là mặt bài của công tử.

Phàm là công tử ca thế gia đại tộc, thủ hạ tự nhiên sẽ có một nhóm nhân thủ cho hắn sai khiến. Nếu là quý công tử khắp nơi tự mình ra mặt, chỉ có thể hạ thấp cảm giác thần bí và giá trị con người của hắn, ngược lại là một đống thủ hạ đi làm việc, sẽ gián tiếp nâng thân phận Thủ Triết lên, càng không dễ để người ta hoài nghi.

“Ngọc Linh, ngươi mang theo Tài Hữu Đạo đi một chuyến phá diệt khu vực, thanh lý tuyến đường.” Vương Thủ Triết lại dặn dò: “Nhân tiện kiểm tra lại một chút tính cách nhân phẩm của hắn, cùng với lai lịch, nhìn xem có đáng tín nhiệm và trọng dụng hay không.”

“Được.” Khương Ngọc Linh đáp: “Chuyện này cứ để ta lo.”

Sau đó, mấy người lại hàn huyên về các phương diện khác một chút, sau hơn hai canh giờ, sự tình mới coi như là đàm phán thỏa đáng.

Kế tiếp chính là cụ thể xác định.

Khương Ngọc Linh và Cơ Nguyệt Nhi bị Huyên Thiên Ca bá đạo đuổi ra khỏi động phủ tùy thân.

…

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Trên bầu trời hư không.

Di tích vượt qua hành lang không gian.

Chẳng biết lúc nào, trong tinh vực vốn ít ai lui tới này, lại có khách mới tới thăm.

Khách tới thăm lần này, chính là một chi đại quân Ma tộc.

Chi ma quân này đến nơi này đã có không ít thời gian. Trong khoảng thời gian này, những ma quân này một mực tiêu diệt

sinh vật hư không, thanh lý di tích, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Rất rõ ràng, nhánh ma quân này chính là đội ngũ mà Ma Thần Cửu Ngục phái tới tìm kiếm và tháp tín hiệu duy tu hành lang không gian.

Mà thủ lĩnh của đội ma quân này, chính là Mặc Vũ Ma Thần.

Ngày hôm đó.

Mặc Vũ Ma Thần suất lĩnh một chi ma quân vừa mới quét sạch một chỗ sào huyệt hư không ám nha.

Bỗng dưng.

Một Ma Vương bỗng nhiên từ xa lao đến, hưng phấn nói: "Đại nhân, tìm được rồi!"

Hai mắt Ma Thần Mặc Vũ tỏa sáng: "Tìm được tháp tín hiệu rồi hả?!"

"Đúng vậy, Ma Thần đại nhân." Ma Vương kia thần sắc phấn khích, vẻ mặt tranh công, "Ngay trong sào huyệt Trùng tộc hư không ở phía trước, bị sáp trùng bài tiết của Trùng tộc hư không vây lại, chỉ lộ ra một phần nhỏ. Đám thuộc hạ cũng là sau khi tiêu diệt xong Hư Không Trùng tộc mới phát hiện manh mối…"

Ma Thần Mặc Vũ không có tâm tư nghe nó nhiều lời, trực tiếp mở miệng cắt ngang lời hắn: "Đi phía trước dẫn đường."

"Vâng, thưa đại nhân."

Ma Vương kia cũng kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy đi trước dẫn đường.

Rất nhanh, Hắc Vũ Ma Thần đã bị đưa tới trước mặt một trùng sào cực lớn.

Trùng tổ này nhìn qua giống như một cái trụ hình tròn thật lớn, mặt ngoài hiện đầy vật chất nửa trong suốt màu vàng nâu như sáp, chi chít chằng chịt tất cả đều là lỗ thủng, chỉ lộ ra một đoạn đầu ngọn tháp nhỏ ngăm đen tổn hại.

Ma Thần Mặc Vũ phi thân lên, tinh tế xem xét nửa ngày, lại cẩn thận phân biệt ma văn tàn phá trên đỉnh tháp một phen, mới tin tưởng, đây thật sự là tháp tín hiệu.

Hư Không Trùng tộc chính là tên gọi chung của hung thú loại trùng hoạt động trong hư không, chủng loại đa dạng, phẩm hệ hết sức phức tạp, mặc dù người nghiên cứu nó cực sâu, cũng chưa chắc có thể nhận thức đầy đủ tất cả Hư Không Trùng tộc. Nhưng bất kể có bao nhiêu chủng loại, đại thể cũng sẽ có chút đặc điểm chung đấy.

Trong đó một loại hư không Trùng tộc, ưa thích xây tổ.

Chúng nó thường thường lấy kiến trúc tàn hài trôi nổi trong hư không làm chỗ dựa, dùng bản thân tiết ra sáp trùng ở trên đó xây dựng ra sào huyệt khổng lồ, ở trong đó tích trữ thực vật, thai nghén hậu đại.

Rất rõ ràng, tháp tín hiệu này đã bị chúng nó coi là sào huyệt rồi. Bởi vì quan hệ giữa trùng sáp, ngoại hình tháp tín hiệu đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa tin tức nắm giữ trong tay chúng cũng không đầy đủ, cho nên mới tìm lâu như vậy cũng không tìm được.

“Thật tốt quá. Chỉ cần tìm được tháp tín hiệu, còn lại dễ làm rồi.” Ma Thần Mặc Vũ vui vẻ không thôi, lúc này hạ lệnh “Truyền lệnh xuống, lập tức phái binh bảo vệ nơi này. Cũng dùng tốc độ nhanh nhất bóc vỏ sáp trùng ở mặt ngoài tháp tín hiệu, xác nhận tình huống hư hại của tháp tín hiệu.”

“Dạ, Ma Thần đại nhân.”

Mệnh lệnh được truyền đạt, rất nhanh đã có rất nhiều ma binh bị điều đến tháp tín hiệu nơi này, bắt đầu bóc tách sáp trùng, thuận tiện quét sạch Trùng tộc hư không còn sót lại ở phụ cận.

Ma binh có hiệu suất rất cao, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, sáp trùng đã được dọn dẹp sạch sẽ, tháp tín hiệu rốt cuộc cũng lộ ra diện mục thật sự.

Đó là một tòa kiến trúc hình tháp đen kịt, đỉnh nhọn tháp, cao vút trong mây, nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy năng lượng va chạm trên thân tháp cùng dấu vết vết vật lý va chạm lưu lại, cùng với tuy rằng đã tổn hại, nhưng vẫn có vẻ phức tạp tinh xảo như trước.

Dưới sự tẩy lễ của năm tháng dài đằng đẵng, những ma văn này hầu như không có chút ánh sáng lộng lẫy nào, hiển nhiên

đã hư hao rồi, nhất định phải tiến hành chữa trị thì mới có thể khôi phục lại được.

"Khởi bẩm Ma Thần đại nhân, thuộc hạ đã kiểm tra qua. Tài liệu chủ thể của tháp tín nhiệm vô cùng cường hãn, chỉ cần tu bổ một chút là có thể sử dụng. Chỉ cần chữa trị ma văn này…" Ma văn sư phụ trách kiêm tu mặt lộ vẻ khó xử.

Sắc mặt Ma Thần Mặc Vũ trầm xuống: "Nói thật đi."

"Sau khi Đại Phá Diệt, rất nhiều truyền thừa của Ma tộc chúng ta đều bị chặt đứt, tuy rằng hệ thống Ma văn còn lưu lại điển tịch, nhưng bởi vì quá mức phức tạp, thêm nữa hệ thống tri thức còn thiếu hụt, trình độ Ma văn bây giờ của chúng ta kém hơn rất nhiều so với năm đó. Lấy năng lực của thuộc hạ, mặc dù có thể thử chữa trị, nhưng chỉ sợ cần thử nghiệm nhiều lần, hao tổn tài liệu trong đó, cùng với thời gian chữa trị cần thiết, đều không thể cam đoan…"

Mặc Vũ Ma Thần khoát tay áo, bình tĩnh nói: "Ngươi nói thẳng một cái đại khái thời gian, lại cần tài liệu gì."

"Thời gian, ngắn thì mười năm, lâu thì trăm năm cũng có thể." Ma văn sư kia trong lòng cũng không nắm chắc, lau mồ hôi lạnh nói, "Tài liệu cần tinh huyết của ma long thập tam giai, ma long ma hạch thập tam giai mài thành bột phấn, dịch của ma thực thập tam giai, Ô kim thần thiết…"

Ma văn sư báo một loạt tài liệu.

Mặc Vũ Ma Thần càng nghe sắc mặt càng đen.

Những thứ này tất cả đều là tài liệu vô cùng trân quý, nếu như muốn có đủ, sợ là phải bỏ ra vốn gốc rồi.

Khó trách trước đây Cửu Ngục đại nhân vẫn không đề cập việc này lên lịch trình, sợ là cũng đã tính ra được loại tình huống này. Chỉ tiếc, bây giờ thế cục Ma Vực hỗn loạn, tùy thời đều có thể xuất hiện biến cố, đề phòng vạn nhất tháp tín hiệu này phải được chữa trị.

"Được rồi! Ta biết rồi." Mặc Vũ Ma Thần khoát tay áo, "Ngươi liệt kê danh sách tài liệu cho ta, để ta nghĩ biện pháp, ngươi chỉ cần nghiên cứu phương án sửa chữa cho thật tốt là được. Nếu như cần nhân thủ, ngươi cũng có thể trực tiếp mở

miệng, ta muốn chữa trị tháp tín hiệu trong thời gian ngắn nhất. Nghe hiểu chưa?”

“Vâng vâng vâng. Thuộc hạ nghe hiểu rồi. Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực.” Ma văn sư lau mồ hôi lạnh trên trán, liên tục lui xuống.

Thấy Ma Văn sư rời đi, đôi mắt màu đỏ tươi của Ma Thần Mặc Vũ nhìn về tinh không xa xa.

Tháp tín hiệu này còn khó tu hơn so với tưởng tượng của mình. Cũng không biết lần này phải mất bao lâu mới hoàn thành nhiệm vụ.

…

Cùng lúc đó.

Bên kia.

Khương Ngọc Linh bị đuổi ra khỏi động phủ tùy thân, vỗ vỗ vạt áo có chút lộn xộn, nhịn không được tức giận bất bình mà bắt đầu chửi bới: “Hoành cái gì, không phải là Chân Tiên cảnh sao? Ai tương lai còn không phải Chân Tiên cảnh… Đuổi chúng ta ra ngoài, giống như sợ chúng ta câu dẫn Thủ Triết, ham bảo bối, không phải là tự mình theo dõi Hỗn Độn linh thạch của Thủ Triết sao?”

Vừa nhắc tới Hỗn Độn linh thạch, nàng liền không nhịn được nuốt nước miếng.

Đây chính là Hỗn Độn Linh Thạch, nếu có thể sử dụng Hỗn Độn Linh Thạch phụ trợ tu luyện, vậy tu vi của nàng còn không phải sẽ tăng nhanh như gió sao?

Dù sao nàng cũng còn trẻ, nhiều nhất là thọ nguyên có thể tiêu xài, đối với hỗn độn bổn nguyên ngược lại không coi trọng như vậy.

“Ngọc Linh chân quân.” Cơ Nguyệt Nhi phong tình vạn chủng che miệng cười khẽ: “Huynh đoán xem, cô ấy có thực hiện được không?”

“Nàng ta cũng là ỷ vào Nhược Lam tỷ tỷ không ở đây, làm đại vương.” Khương Ngọc Linh bĩu môi nói: “Thủ Triết còn có thể ngồi hoài không loạn với nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp

như ta, nhất định có thể kiềm chế được. Đi đi, đi đi, ăn cơm, ăn cơm, công khoản chi tiêu."

"…" Cơ Nguyệt Nhi kinh ngạc nói: "Trước khi họp không phải vừa ăn rồi à?"

"Đói bụng…" Khương Ngọc Linh kéo tay Cơ Nguyệt Nhi: "Đi đi đi, ăn no rồi mới có sức làm việc."

"Thêm ta nữa." Có tiền có tiền sớm bị đuổi ra giữ cửa cũng tung tăng chạy theo.

Có bữa tiệc công khai ăn, há có thể thiếu được hắn tài hữu đạo.

Không bao lâu sau.

Ba người ở trong phòng ăn vây quanh một bàn ăn lẩu, hương thơm mê người lan tỏa khắp phòng ăn.

Kết quả bọn họ còn chưa ăn được mấy miếng, Mang Thiên Ca đã lập tức ùn ùn đi tới.

Hỏi nhà hàng lấy một bộ bát đũa, nàng trực tiếp đặt mông ngồi ở bên cạnh nồi lẩu bắt đầu ăn, cũng không nói lời nào, cứ như vậy hung mãnh ăn.

Khương Ngọc Linh và ba người khác liếc mắt nhìn nhau.

Được rồi, hiển nhiên vị này cũng thất bại, lại muốn thân thể công tử, lại muốn ham muốn Hỗn Độn linh thạch của công tử, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy.

"Đúng rồi, tiền có đạo." Mang Thiên Ca sau khi ăn liền mấy chục bàn thịt, tâm tình mới xem như tốt hơn một chút, có thời gian nhàn rỗi quan tâm đến chuyện khác: " suốt ngày ngươi la hét tìm đồ đệ tìm đồ đệ, đụng phải Chân Tiên chuyển thế như Ngọc Linh, sao không tỉ mỉ kiểm tra đối chiếu, nghiệm chứng một chút? Ta xem tính cách hai người các ngươi rất giống nhau, vạn nhất, nàng chính là đồ đệ của ngươi thì sao?"

"Không có vạn nhất!"

Nghe nói như thế, Hữu Đạo Tài giống như là bị giẫm phải đuôi, kích động ồn ào: "Ta tài hữu đạo, không thể có chuyện thối không biết xấu hổ như vậy, đồ đệ không hề rụt rè!"

Nghe nói như thế, Khương Ngọc Linh nhất thời cũng giống như bị chọc ngoáy đuôi, vỗ đôi đũa trong tay lên bàn, nổi trận lôi đình, trả lời lại một cách mỉa mai: “Lão già đáng khinh xấu xa này, sao có thể là sư tôn của ta được?!”

“Tuy trong trí nhớ của ta không thức tỉnh nhiều lắm về đoạn ký ức của sư tôn, chỉ nhớ bóng lưng của hắn, nhưng cho dù chỉ là một bóng lưng, ta cũng có thể nhìn ra được, đó tuyệt đối là một khí vũ hiên ngang, một thân tiên phong đạo cốt, khí độ vững vàng thành thục, trời sập không sợ hãi, trường giả khoan hậu. Càng khó có được chính là, sư tôn hắn còn có đại không sợ hi sinh cùng kính dâng tinh thần, từng dùng sức một mình chống đỡ qua chủ tai ách cùng đại quân của hắn, vì đồng bạn rút lui tranh thủ được thời gian, tranh thủ cho bọn họ được một đường sinh cơ!”

“Cái gì?”

Vừa nghe lời này, mắt Tài Hữu Đạo lập tức trợn trừng, vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Khương Ngọc Linh.

“Ngươi, ngươi ngươi…”

Khương Ngọc Linh bị hắn ta nhìn mà sợ hãi, một loại dự cảm bất thường tự nhiên mà sinh.

Bất tri bất giác, tư thế vốn hùng hổ dọa người của nàng cũng lập tức yếu đi, không khỏi bắt đầu chột dạ: “Lão đầu… Ngươi, nhìn ta như vậy làm gì?”

…

Chương 31: Sư đồ tương nhận! Thất Hà Thánh Tôn…

…

Không khí hiện trường, lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng và quỷ dị.

Mính Thiên Ca và Cơ Nguyệt Nhi tựa hồ cũng cảm thấy không thích hợp, nhìn Khương Ngọc Linh, lại nhìn nhìn Hữu Tài…

Được rồi, nhìn hình như có chút đùa bỡn…

Lần này chơi vui rồi.

Mà đúng lúc này, Vương Thủ Triết cũng vừa mới ra khỏi động phủ tùy thân, đi vào phòng nhà ăn này, thấy được cảnh tượng này, cũng không khỏi âm thầm thở dài một hơi.

Lúc trước hắn cũng có chút hoài nghi, bây giờ nhìn lại, giống như tám chín phần mười.

“Ngươi, ngươi thật sự là… Tử, Tử Hà?” Giọng điệu của Tài Hữu Đạo đều run rẩy.

Nếu như là trước khi Khương Ngọc Linh mở miệng, hắn cũng tuyệt đối không tin, nhưng những lời sau đó, trừ đồ nhi bảo bối của hắn ra, người khác căn bản không có khả năng biết được.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, mình nhiều năm như vậy đi mòn giày sắt tìm không thấy, kết quả đồ nhi cứ như vậy lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

“Không không không, ta không phải Tử Hà, cũng không phải Thanh Hà!” Khương Ngọc Linh vội vàng lắc đầu, ra vẻ “ta không nghe, ta không nghe”, “Ta tên Khương Ngọc Linh, chỉ là một Chân Tiên bình thường chuyển thế, tuyệt đối không phải đồ đệ của ngươi.”

Nói đùa, kiếp trước sư tôn của nàng lợi hại như vậy, làm sao có thể là người sa cơ thất thế trước mắt này!

“Thanh Hà là tỷ tỷ của ngươi…” Tài Hữu Đạo nghe vậy lại càng thêm kích động, cả người run lên: “Ngươi, ngươi còn

nhớ nàng?”

“Không không không, ta không nhớ rõ, ta chỉ là thuận miệng nói bừa thôi.” Khuôn mặt Khương Ngọc Linh trắng bệch, nhỏ giọng cầu khẩn.

Ngàn vạn lần không nên a, ngàn vạn lần đừng có thật a!

Nàng nuôi mình một người đã đủ gian nan, lại thêm một sư tôn như vậy, chẳng phải là sẽ phá sản sao?

“Nói mò? Nhưng ngươi nói mỗi một điểm, đều là chuẩn xác như thế!” Tài Hữu Đạo vuốt vuốt mái tóc dính đầy dầu mỡ, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Vi sư đích thực là khí vũ hiên ngang, tiên phong đạo cốt, thành thục ổn trọng, trời có sập cũng không sợ.”

“Cái này… Tài cung phụng.” Vương Thủ Triết thấy Khương Ngọc Linh sắp ngất đi rồi, rốt cuộc vẫn là ra mặt hỗ trợ nói một câu: “Muốn nhận đồ đệ cũng không sao. Nhưng mà, ngươi nói Ngọc Linh là đồ đệ của ngươi, ngươi dù sao cũng phải lấy ra một chút chứng cứ chứ?”

“Chứng cứ, có, ta có!”

Tài Hữu Đạo cũng phản ứng lại, vội vàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một thanh tiên kiếm màu tím.

Đó là một thanh tiên kiếm vô cùng đẹp đẽ, quanh quẩn tử khí, hào quang mơ hồ, vừa nhìn liền biết là kiểu dáng nữ tử sử dụng, trên tiên kiếm lộ ra khí tức cũng vô cùng huyền diệu, phẩm chất hiển nhiên không tầm thường.

“Đây là Tử Hà Tiên Kiếm mà đồ nhi của ta lưu lại, là ta hao hết thiên tài địa bảo chất lượng cao, chuyên môn tìm người thay nàng định chế Tiên Kiếm thượng phẩm. Trận đại nạn lúc trước, ta đã đi chậm một bước, chỉ kịp nhặt xác nàng và dọn dẹp bảo vật.”

“Tiên, tiên kiếm! Tiên kiếm thượng phẩm ~~” Khương Ngọc Linh vốn còn có chút thấp thỏm, nhất thời tròng mắt đều muốn trừng ra.

Nàng vội vàng tiếp nhận Tử Hà Tiên Kiếm, lòng tràn đầy vui mừng nói: “Không cần đoán. Ta thừa nhận, ta chính là đồ đệ Tử Hà Tiên Quân của ngươi!”

"…" Vương Thủ Triết đỡ trán, nhịn không được nhắc nhở: "Ngọc Linh chân quân, sư đồ nhận nhau loại chuyện này vẫn nên thận trọng một chút mới tốt."

Khương Ngọc Linh cầm lấy Tử Hà Tiên Kiếm, nghiêm túc gật đầu nói: "Đúng là nên thận trọng một chút. Đúng rồi, sư tôn, tiên kinh cùng nhẫn trữ vật của ta đâu?"

"Ở chỗ này, ở đây…" Tài Hữu Đạo lập tức kích động móc ra một bộ tiên kinh, còn có một chiếc nhẫn trữ vật.

Rất hiển nhiên, những vật này hắn vẫn luôn giữ, chờ đến giờ khắc này để tìm đồ đệ về.

Chưa đợi Ngọc Linh chân quân kích động, bộ tiên kinh màu tím phát ra hào quang liền "Phành phạch" bay đến đỉnh đầu Khương Ngọc Linh.

Trên tiên kinh, một cô bé mặc váy tím, vóc dáng xinh đẹp như ngọc hiện lên, cánh tay nhỏ mũm mĩm vung lên, một luồng hào quang màu tím bao phủ Khương Ngọc Linh.

Bỗng dưng.

Sâu trong chân linh Khương Ngọc Linh cũng dâng lên một tia sáng màu tím, hòa lẫn với tiên kinh màu tím, vô cùng phù hợp.

"Tử Hà tỷ tỷ! Thật sự là Tử Hà tỷ tỷ!" Khí Linh của Tử Hà Tiên Kinh kích động đến mức khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to trong veo cũng tràn ngập hơi nước, "Hu hu hu, mấy ngàn năm rồi, rốt cuộc ta lại được thấy Tử Hà tỷ tỷ lần nữa."

Nàng vui sướng không thôi bay lượn quanh Khương Ngọc Linh, giống như một con bướm màu tím nhẹ nhàng.

"Tử Hà tỷ tỷ, đã lâu không gặp."

Tử Hà Tiên Kiếm cũng xác nhận đây là chủ nhân, cao hứng cọ qua cọ lại trên người nàng, ngay cả nhẫn trữ vật cấp Bán Tiên Khí, cũng chủ động bay đến trong tay Khương Ngọc Linh.

"Tử Hà, ngươi quả nhiên là đồ nhi tử bảo bối của ta Tử Hà!" Tiền Hữu Đạo kích động lão lệ tung hoành: "Hu hu hu, vi sư tìm kiếm ngươi nhiều năm như vậy cuối cùng cũng tìm được ngươi."

Thật đúng là…

Mấy người Vương Thủ Triết đều đưa mắt nhìn nhau, cảm giác một màn này rất có tính hí kịch.

Bất quá, Tài Hữu Đạo có thể tốn nhiều thời gian đi tìm đồ đệ chuyển thế như vậy, cũng coi như là sư tôn có tình có nghĩa.

"Phát tài." Khương Ngọc Linh kích động vì được một đống lớn bảo bối: "Ta có tiên kiếm, ta có tiên kinh, ta còn có trữ vật giới chỉ Bán Tiên khí, nơi này chắc chắn sẽ là của cải của ta. Ta nhớ ra rồi, kiếp trước ta vẫn giàu có, trong nhẫn trữ vật có không ít tiên linh thạch, còn có hai viên Hỗn Độn linh thạch sư tôn cho."

Thì ra, ta là phú bà a.

Chỉ một thoáng, nàng rơi lệ đầy mặt.

Khương Ngọc Linh nàng ta nghèo khổ lâu như vậy, cuối cùng cũng hết khổ. Cho dù sư tôn bây giờ thoạt nhìn có chút lấm la lấm lét, đầy người dầu mỡ, cũng lập tức thuận mắt hơn rất nhiều.

"Ngọc Linh, chúc mừng, trước đừng kích động." Vương Thủ Triết cười nói: "Trước ngồi xuống vuốt một chút tiền căn hậu quả."

"Gọi Ngọc Linh Tiểu Tiên Quân." Khương Ngọc Linh đắc ý hất cằm lên, cười hắc hắc không ngừng: "Thủ Triết à, tuy chúng ta rất quen, ngươi cũng rất tuấn tú, nhưng vẫn phải có tôn trọng."

"Ách… Ngọc Linh tiểu tiên quân, trước đừng kích động…" Vương Thủ Triết vuốt cằm nói.

"Không kích động hay không kích động, chúng ta đến bàn chút chuyện giải ước trước đã." Khương Ngọc Linh sau khi đắc thế, mặt tiểu nhân vênh váo đắc ý nói: "Tiểu tiên quân giàu có như ta, làm công là không thể làm công, cả đời cũng sẽ không làm công."

"Ngươi chắc chắn?" Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

"Xác định, không phải chỉ là bồi thường chút tiền nhỏ để giải ước sao." Khương Ngọc Linh vỗ vỗ nhẫn trữ vật, vẻ mặt đắc chí: "Hiện tại tỷ có rất nhiều tiền. Nhìn dáng dấp của tỷ tuấn tú, muội có thể bao dưỡng tỷ một năm, năm mươi cực phẩm

linh thạch. Nhưng mà, hắc hắc hắc, tỷ phải để bản tiểu tiên quân muốn làm gì thì làm."

"Tử Hà, Tử Hà, nàng đừng xúc động." Tài Hữu Đạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: "Chúng ta làm người phải có lòng thành, không hiểu được ước định, ngàn vạn lần không được hẹn ước."

"Sư tôn, người sợ cái gì?" Khương Ngọc Linh đắc ý cười hắc hắc nói: "Vừa rồi dưới đạo tử hà quang kia, ta nghĩ tới không ít chuyện. Sư tôn nhà ta chính là Đại La Thánh Tôn trâu bò hò hét, hơn nữa trong Thánh Tôn đều khá mạnh. Sư tôn, người vì muốn tìm ta giả trang thành bộ dáng dơ bẩn nghèo túng như vậy, là vì che giấu tai mắt người khác sao? Hiện tại thầy trò chúng ta gặp nhau, người cũng không cần phải ủy khuất chính mình, lộ ra bản tôn đi, mở rộng tầm mắt cho Thủ Triết tiểu nhi cùng Thiên Ca lão muội nhi."

"Cái này…" Tài Hữu Đạo chảy nước mắt: "Ăn cơm trước đã, ăn cơm trước rồi mới nói tỉ mỉ với ngươi."

"Loại chuyện đắc ý này, tại sao phải quay đầu nói?" Khương Ngọc Linh đắc ý ôm bả vai Vương Thủ Triết, ngả ngớn nói: "Thủ Triết à, Thiên Ca lão muội nhi, sau này các ngươi cứ gọi ta là Ngọc Linh tỷ tỷ, mọi việc đều có ta che chở các ngươi. Những tiểu lâu la ma giới gì đó không cần sợ, các ngươi cũng đừng có áp lực gì nữa."

"Ta quay đầu lại để cho sư tôn ta thu thập chúng nó. Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, sư tôn ta chính là Thất Hà Thánh Tôn đại danh đỉnh đỉnh! Ngồi ở Bắc Cực Thần Châu Thất Hà Động Thiên, cho dù là Ma Chủ phục sinh, tốn chút khí lực cũng có thể đánh chết."

"Tử Hà, không, Ngọc Linh…" Tài Hữu Đạo khóc không ra nước mắt: "Không nói trước nữa, ăn cơm được không?"

"Không sao không sao, sư tôn chớ khẩn trương, Thủ Triết nhà ta, thật ra… không nói chuyện này, trước hết ta lấy một viên Hỗn Độn Linh Thạch trêu chọc hắn." Khương Ngọc Linh sờ một cái nhẫn trữ vật, chuẩn bị móc Hỗn Độn Linh Thạch trong trí nhớ của mình ra.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của nàng dần dần cứng ngắc.

Nàng dùng thần niệm không ngừng sờ soạng trong nhẫn trữ vật, một lát sau, vẻ mặt nàng đờ đẫn nhìn về phía Tài Hữu nói: "Sư tôn, Hỗn Độn linh thạch của ta đâu?"

"Dùng, dùng hết rồi…" Tài Hữu Đạo che mặt vô cùng xấu hổ.

"Vậy, hơn một trăm viên Tiên Linh Thạch, hơn ba ngàn linh thạch cực phẩm, hơn năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch…" Lòng Khương Ngọc Linh càng ngày càng nặng: " xài hết rồi?"

"Tử Hà à, không, Ngọc Linh đó, là vi sư có lỗi với con." Tài Hữu Đạo lau nước mắt: "Thất Hà Động Thiên của chúng ta, chết rồi!"

"Động Thiên, chết rồi?" Khương Ngọc Linh nhất thời như bị sét đánh trúng, lảo đảo lùi lại mấy bước: "Vậy sư tôn, người còn có tiền không?"

"Sư tôn ta cũng phá sản rồi." Tài Hữu Đạo cúi đầu xấu hổ nói: "Vi sư thân bị trọng thương, vì khống chế tình hình thương tật mà bỏ hết vốn liếng của bản thân ra sử dụng… bây giờ sức chiến đấu chỉ còn lại một phần mười, chưa chắc đã làm được Chân Tiên cảnh bình thường."

"Cũng chỉ lưu lại tiên kinh, tiên khí, nhẫn trữ vật…"

"Đúng rồi, những quần áo và cái yếm đẹp đẽ trong nhẫn trữ vật của ngươi, vi sư không nhúc nhích, đều để lại cho ngươi đấy…"

"Ngươi thúi này…" Khương Ngọc Linh như bị sét đánh, vịn đầu, trong đầu đều là ong ong rung động.

Ngay tại trước nháy mắt, nàng còn tưởng rằng sư tôn cường đại mà giàu có của mình tới đón nàng, từ nay về sau có thể giống như kiếp trước, không bao giờ thiếu tiền tiêu dao của phú gia tiểu tiên quân.

Nhưng trong nháy mắt này, lại đánh nàng trở về nguyên hình bần cùng.

Sức kích thích của nhân sinh thay đổi liên tục, cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Sư tôn, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nước mắt Khương Ngọc lăn xuống, cảm giác thập phần khó có thể tiếp

nhận.

“Ngươi đã không nhớ rõ thì đừng hỏi nữa.” Tài Hữu Đạo vội vàng nói: “Địch nhân của chúng ta rất cường đại, những năm gần đây sư tôn cũng giả ngây giả dại, mai danh ẩn tích từ từ tìm ngươi. Chờ một ngày nào đó ngươi trở thành Thánh Tôn, lại nghĩ cách đi báo thù!”

“Ý của ngài là, chúng ta còn có kẻ thù cấp bậc Thánh Tôn, ở sau lưng như hổ rình mồi?” Tròng mắt Khương Ngọc Linh sắp lòi ra ngoài, cảm thấy sống lưng lạnh toát: “Sau đó ngài còn trông cậy vào ta trở về báo thù sao?”

“Không chỉ một người, thế lực của người ta rất lớn…” Tài Hữu Đạo trịnh trọng gật đầu: “Cho nên, chúng ta phải khiêm tốn, bỉ ổi phát dục, ổn định đừng lãng, chuyện báo thù phải từ từ.”

“Thực xin lỗi, ta không biết huynh.” Khương Ngọc Linh vội vàng đem nhẫn trữ vật, Tử Hà Tiên Kinh, còn có Tử Hà Tiên Kiếm, tất cả đều trả lại tiền tài hữu đạo, vẻ mặt áy náy cười nói: “Vừa rồi là ta nói đùa với huynh. Thật ra, ta căn bản không phải là Tử Hà Tiên Tử chuyển thế, huynh tiếp tục đi chậm rãi tìm đồ nhi của huynh đi.”

Sau đó, thừa dịp Tài Hữu Đạo còn chưa kịp phản ứng lại, Khương Ngọc Linh liền vồ một cái ôm lấy bắp đùi của Vương Thủ Triết, giống như mèo con dùng khuôn mặt cọ lên eo hắn, ỏn ẻn nũng nịu mà làm nũng: “Thủ Triết công tử, vừa rồi vì trêu ngươi vui vẻ, cho ngươi cảm giác một chút cảm giác tiểu nhân đắc chí càn rỡ, diễn xuất của ta không trượt? Chính không đúng? Có phải rất bất ngờ không? Rất kích thích?”

Vương Thủ Triết co rút đùi, đẩy nàng sang một bên, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng: “Còn giải ước nữa không?”

“Giải ước? Nói đùa gì vậy!” Khương Ngọc Linh lòng đầy căm phẫn nói: “Khương Ngọc Linh ta là người của Triêu Tam Mộ Tứ sao? Ta sống là người của Thủ Triết công tử, chết là quỷ của Thủ Triết công tử. Từ nay về sau, ngươi muốn ta đi hướng đông ta tuyệt đối không đi hướng tây, ngươi muốn ta làm ấm giường ta tuyệt đối không được…

“Thủ Triết tiểu nhi? Thiên Ca lão muội nhi, ha ha.” Vương Thủ Triết cười rất vui vẻ.

“Thủ Triết công tử! Ta sai rồi, ngươi cứ đánh cho ta hả giận. Thiên Ca tỷ tỷ! Ngươi là nữ Chân Tiên có mặt mũi nhất mà ta từng gặp.”

“Được rồi, ăn cơm.” Vương Thủ Triết khoát tay áo, cũng lười nhìn nàng đùa nghịch bảo vật, ngồi xuống bắt đầu ăn lẩu, vừa ăn còn vừa nói: “Hai thầy trò các ngươi, ăn no rồi đều đi làm việc cho ta. Nên làm gì thì làm, lười biếng thì khai trừ.”

“Dạ dạ dạ, ăn cơm.” Tài Hữu Đạo cũng vội vàng rụt đầu lại bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nhét tiên kiếm vào Khương Ngọc Linh Đạo, “Sau này ngươi ở ngoài, ngàn vạn lần đừng tự xưng là “Tử Hà Tiên Quân”, đừng gọi ta là Thất Hà Thánh Tôn. Ta thì sao, gọi là Tài Hữu Đạo, ngươi tên là Khương Ngọc Linh, chúng ta chỉ là thầy trò bình thường. Sau này hai người chúng ta chậm rãi làm công phát dục - sư tôn liều mạng cũng phải nuôi ngươi đến Thánh Tôn.”

“Sư tôn… Vừa rồi là ta không tốt, hiểu lầm người rồi.” Khương Ngọc Linh nghe xong những lời này, ít nhiều vẫn có chút cảm động, “Đúng rồi, sư tôn nói đã bị trọng thương, hiện tại thương thế có chuyển biến tốt đẹp sao?”

“Ổn định rồi, nhưng mà phải ăn cửu phẩm Hoàn dương đan lâu dài.” Tài Hữu Đạo sắc mặt nghiêm nghị, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nghĩ lại nói: “Đúng rồi, bảo bối đồ nhi, trong tay còn có bao nhiêu tiền gửi? Hoàn dương đan trên người vi sư hình như ăn hết rồi, còn phải đi mua một ít.”

“…” Khương Ngọc Linh nhất thời trợn tròn mắt.

“Không có tiền không mua cũng được, vi sư vẫn có thể chịu đựng được, cùng lắm thì mỗi ngày thân thể sẽ hao tổn thọ nguyên, suy yếu mất máu mà thôi…” Tiền Hữu Đạo ra vẻ không sao cả nói.

“Oa~”

Khương Ngọc Linh cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, khóc rống lên.

Khương Ngọc Linh ta, kiếp trước là tạo nghiệt gì vậy!

…

Cùng lúc đó.

Thế giới Thần Võ.

Đế quốc Đại Càn, Lũng Tả quận, huyện Trường Ninh, Trường Ninh vệ, Tân Bình trấn.

Cái này gần như có thể nói là một trấn phồn hoa náo nhiệt nhất thế giới Thần Võ, mật độ nhân khẩu lớn nhất, hiện giờ lầu cao san sát, giao thông bận rộn, nhân khẩu so với hơn một trăm năm mươi năm trước, dĩ nhiên đã nhiều hơn vài lần.

Nhân khẩu nhiều hơn, rất nhiều vấn đề cũng sinh ra theo vận may.

Những năm gần đây, theo sự tăng trưởng của nhân khẩu, tình huống dân cư hội tụ càng nghiêm trọng, Tân Bình trấn là một trong những trung tâm kinh tế, tự nhiên cũng hội tụ Tiên Ma lưỡng triều, cùng với đại lượng nhân tài chư quốc.

Mà sản nghiệp văn tiêu do Vương thị đặt lên, trong hơn một trăm năm mươi năm này cũng có phát triển cực lớn, các loại tiểu bản, lưu ảnh kịch bách hoa tề phóng, thu nạp một lượng lớn tài chính cho Vương thị.

Đương nhiên, sản nghiệp khổng lồ như vậy, lại có thể mang đến lợi ích kinh tế khổng lồ, đương nhiên sẽ không chỉ có Vương thị tham dự.

Mấy năm trước chỉ có một bản sao nhỏ lưu hành trong phạm vi thế lực của Vương thị, bây giờ đã lan tràn khắp thế giới Thần Võ, người tham gia sáng tác cũng càng ngày càng nhiều, từng bước hình thành một sản nghiệp khổng lồ.

Kịch chiếu bóng cũng vậy.

Sau khi Vương Ninh Hi làm ra bộ lưu ảnh kịch thứ nhất, càng ngày càng nhiều lưu ảnh kịch bắt đầu xuất hiện. Theo người tham gia chế tác, số lượng đoàn đội tăng nhiều, ngành đồ lưu ảnh cũng đã hình thành một dây xích kinh tế hoàn chỉnh, sản nghiệp du lịch trên dưới cũng đều phát triển mạnh mẽ.

Thậm chí có không ít bản sao nhỏ thịnh hành nhất thời, hiện giờ cũng đã bị đập thành phim lưu ảnh, chuyển lên màn sáng.

Mà theo sản nghiệp phồn thịnh phát triển, vấn đề tương ứng cũng sinh ra.

Bởi vì chế tác đoàn đội tốt xấu lẫn lộn, rất nhiều lưu ảnh kịch cùng chất lượng tiểu biên bản tương đương bình thường, có một số bên trong còn xen lẫn rất nhiều hướng dẫn giá trị không tốt, thậm chí còn có người có ý đồ thông qua môi giới này kích động nhân tâm, gây ra chuyện không may.

Vì thế, Vương thị cũng từng đau đầu.

Chẳng qua hiện nay, những vấn đề này cũng đã có phương án giải quyết.

Trên đường lớn Thủ Triết, một tòa lầu cao rộng thênh thang nguy nga sừng sững, trang nghiêm và nghiêm túc. Trên người tòa lầu cao, mấy chữ to "trân Bình chính vụ" rõ ràng và dễ thấy.

Tòa nhà này, chính là trung tâm quyền lợi của Tân Bình trấn này, tác dụng đại khái tương đương với 【 Trấn thủ phủ 】 của trước kia, đại đa số chính vụ Tân Bình trấn, bây giờ đều tập trung xử lý ở đây.

Trên thẻ bài hướng dẫn chính vụ ở cửa, gần đây mới treo một bộ môn chính vụ, chiêu bài làm rất lớn, chữ viết phía trên cũng rất dễ thấy, phía trên viết 【 【 văn hóa giải trí kiểm tra Tổng Ti 】, đơn giản xưng 【 Văn Vận Ti 】.

Bốn mươi chín tầng chính vụ của Văn ngu ti đã chiếm được một tầng. Trước mắt, nhân viên chính vụ của Văn ngu ty đã chiêu mộ được hơn năm trăm người, sau khi khung hình truyền đầy đủ, tổng số người sẽ lên tới hơn hai ngàn.

Ở chỗ này, mỗi một nhân viên chính vụ đều bận rộn, xử lý vô số công việc.

Vương Bảo Thánh được tùy tùng, thị nữ và tùy tùng vây quanh, hai tay chắp sau lưng, cưỡi thang mây bước vào tầng bốn mươi chín.

Nó chín tuổi, bước đi trầm ổn, mỗi bước đi đều tinh chuẩn như được đo đạc, khí thế lẫm liệt, mơ hồ đã có vài phần uy nghi của kẻ bề trên.

Là người thừa kế hợp pháp thứ sáu của Trường Ninh Vương thị gia tộc, Vương Bảo Thánh từ nhỏ đã hiểu được trách nhiệm và sứ mệnh mà mình cần phải gánh vác.

Bởi vậy hắn đọc sách rất dụng công, tu luyện cũng là rất để ý, ngay tại không lâu trước đó, hắn vừa mới tấn thăng đến Linh Đài cảnh, phá vỡ kỷ lục Tiên Ma hai triều, cộng thêm ghi chép Vương thị tấn thăng Linh Đài cảnh sớm nhất.

"Tư Trường Hảo ~""""Tư Trường!"

Hắn một đường đi tới, tất cả mọi người đều nghiêm nghị hành lễ.

Nhưng Vương Bảo Thánh chỉ là nhàn nhạt phất phất tay, liền dạo bước tiến vào văn phòng. Dưới bức tường thủy tinh trải rộng trên mặt đất, tầm mắt của hắn thập phần khoáng đạt, ánh mắt cũng thập phần thâm thúy.

"Tư Trường."

Lúc này, một vị nữ tử trẻ tuổi mặc y phục chuyên nghiệp hắc bạch, chân mang giày cao gót đi đến: "Ta cùng ngươi báo cáo một chút công tác gần đây."

Vương Bảo Thánh quét mắt nhìn nàng một cái, mi tâm không tự giác hơi nhíu lên.

Đôi chân thon dài mảnh khảnh cao ngạo, đây quả thực là… khiêu chiến điểm mấu chốt của hắn.

Tuy nhiên, hắn cố kiềm chế xúc động phun trào trong lòng, nguyên nhân không có gì khác, hệ thống nữ trang này ở Tân Bình trấn thuộc loại triều lưu bình thường, ngay cả rất nhiều nữ trưởng bối trong gia tộc Vương thị cũng thích mặc như vậy.

Quan trọng nhất là, nguồn gốc của dòng thẩm mỹ này đến từ lão tổ gia gia.

Lần trước Bảo Quang ca nghỉ phép trở về thăm người thân, còn âm thầm kể cho hắn nghe điển cố của gia tộc này, nghe nói trong đó còn liên lụy đến lão tổ gia gia, nữ nhân tình đầu không biết tên mà thần bí kia.

Cũng bởi vì vậy, nếu Vương Bảo Thánh dám phun nữ thuộc hạ này, chẳng khác nào phun rất nhiều trưởng bối gia tộc, thậm chí tương đương phun lão tổ gia gia!

Hậu quả, tất nhiên là rước lấy một trận đòn hiểm của phụ thân.

Vừa nghĩ tới bộ dáng vô cùng hưng phấn khi phụ thân bắt hắn ta sai lầm, Vương Bảo Thánh liền cảm thấy, chuyện trong nhân thế là phức tạp, thỉnh thoảng cùng Quang Đồng Trần một chút cũng không phải không thể.

"Nói đi." Sắc mặt Vương Bảo Thánh nghiêm nghị chắp tay sau lưng nói.

"Văn Hoá ti của chúng ta thành lập chưa đầy ba tháng, trước mắt phá được ba mươi chín vụ án nhỏ, thu lại hai trăm chín mươi sáu vạn bản sách, đả kích mười ba cái in ấn ngầm của phường… Kịch bản lưu ảnh, chúng ta thông báo cho tất cả chế độ thẩm tra của các bên chế tác và phát hành của chúng ta, tất cả lưu ảnh kịch đã đăng tuyến, phải thông qua thẩm tra của chúng ta mới có thể đưa ra thị trường…"

Nữ tử nhanh chóng báo cáo công tác chỉnh thể, mạch lạc rõ ràng, số liệu tỉ mỉ, hiển nhiên đã làm đủ bài tập.

Công việc này hiệu suất và năng lực làm Vương Bảo Thánh âm thầm gật đầu.

Một lát sau, nữ tử báo cáo kết thúc, hắn khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ khẳng định: "Âu Dương phó ty, làm tốt lắm, thỉnh tiếp tục cố gắng đi."

Vị nữ tử này tên là Âu Dương Nam Yến, là đích thứ nữ của tân Bình ngũ phẩm Âu Dương thị, từng lấy thành tích ưu dị thi đậu Tộc Học trung đẳng của Vương thị, cùng với thành tích tốt nghiệp tốt hơn từ Tộc Học cao đẳng, trong đó còn nhận được các loại học bổng và tài nguyên bổ trợ, trong số những người tốt nghiệp ưu tú của Vương thị, cũng coi như là danh nhân.

Sau khi tốt nghiệp, nàng cũng đã làm việc trong các ngành lớn, hơn nữa đạt được thành tựu phi thường tốt, lý lịch vô cùng sáng sủa.

Gần đây nghe được Vương Bảo Thánh thành lập Văn Giải ti, liền chủ động ứng mộ, sau khi đánh bại một đám đồng liêu, trở thành một trong những trợ thủ của Vương Bảo Thánh.

Sau khi báo cáo công tác xong, biểu tình nghiêm túc trên mặt Âu Dương Nam Yến mới trầm tĩnh lại, cười nói: "Học đệ Bảo Thánh, nghe nói ngươi tức giận Thân Đồ Thi Hà khóc rất

nhiều lần? Trước kia trong Tộc Học cao đẳng, nàng chính là bạn học của ta."

"Thân Đồ tiên sinh quá mức lười biếng, không có chí tiến thủ, sau vài lần được ta khuyên nhủ, hiện tại cuối cùng đã hoàn toàn hối ngộ, thay đổi rồi, đã bắt đầu tiến vào trạng thái nghiên cứu." Vương Bảo Thánh nghiêm túc nói: "Xem ra, cố gắng của ta không uổng phí."

"Có Bảo Thánh học đệ đệ ngươi một đệ tử như vậy, thật sự là thay Thi Hà cao hứng."

Chỉ cần vừa nghĩ đến bộ dáng cuộc đời không còn gì luyến tiếc của Thân Đồ Thi Hà, nụ cười trên mặt Âu Dương Nam Yến liền dừng lại, bất tri bất giác liền cười đến run rẩy cả người.

Vương Bảo Thánh nhíu mày, nghiêm túc đề nghị: "Âu Dương phó ty, trong công việc vẫn nên xưng hô theo chức vị. Còn có, thái độ nghiêm túc một chút. Nếu có thể, mặc quần áo vào…"

"Đã tan tầm rồi." Âu Dương Nam Yến cười híp mắt nâng bảng hiệu trên cổ tay: "Đệ tử Bảo Thánh thế nhưng là quan niệm chú trọng thời gian nhất đấy."

"Âu Dương phó ti…" Vương Bảo Thánh chắp tay sau lưng nhíu mày.

"Gọi học tỷ." Âu Dương Nam Yến nhíu mày: "Bây giờ là giờ tan làm, đừng không biết lễ nghĩa."

"Âu Dương học tỷ!" Vương Bảo Thánh nhanh chóng sửa lại xưng hô, "Nếu không, hôm nay làm thêm một chút, ta còn có rất nhiều chuyện muốn thương lượng với ngươi."

"Nữ nhân thời đại mới, từ chối tăng ca, cự tuyệt nội quyển." Âu Dương Nam Yến cười híp mắt khoát tay, "Đệ tử phải có gì dặn dò, sáng sớm ngày mai đến Văn Vận Ti."

"Ta ban ngày muốn thượng tộc học…" Vương Bảo Thánh nhíu mày nói: "Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Nếu không phải năng lực công tác Nam Yến của Âu Dương Yến quá nổi bật, dần dần trở thành phụ tá đắc lực của hắn, thật sự rất muốn khai trừ nàng.

“Được, vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội mời khách ăn cơm.” Âu Dương Nam Yến mặt tươi cười nói: “Lúc ăn cơm, ta nghe ngươi lải nhải vài câu.”

“Ta còn phải trở về thỉnh an mẫu thân di nương…” Hành trình của Vương Bảo Thánh bị xáo trộn, chợt cảm thấy toàn thân khó chịu nói không nên lời.

“Tìm thị nữ về bẩm báo một chút.” Âu Dương Nam Yến kéo cánh tay thịt của Vương Bảo Thánh, xoay người đi ra ngoài: “Đi đi, nghe nói Chiêu Ngọc Tửu lâu mới mở một nhà hàng ăn, hương vị rất đàng hoàng. Ta không đủ tiền, nhưng thèm nhỏ dãi đã lâu.”

Vương Bảo Thánh cố gắng giãy giụa, nhưng hắn mới có tu vi Linh Đài cảnh, căn bản giãy dụa không lại là Âu Dương Nam Yến Thiên Nhân cảnh.

Hắn không khỏi vạn phần cảnh giác, nghiêm túc nói: “Âu Dương học tỷ, ngươi không phải là nhìn trúng ta đấy chứ, muốn cùng ta yêu đương a? Ta cự tuyệt…”

“Chát!”

Trên đầu Vương Bảo Thánh bị bắn ra hạt dẻ.

“Ngươi làm ầm lên… Tên nhóc con vừa mới chỉnh lại ngực ta, ta có thể vừa ý ngươi sao?” Âu Dương Nam Yến cười trêu tức nói: “Có điều cha ngươi đến thì được đấy, nếu công tử phú quý ngoắc ngoắc tay với ta, ta sẽ lập tức nhào tới.”

Vương Bảo Thánh trừng mắt, tê dại.

Ta cho rằng ngươi là học tỷ, ngươi lại có ý đồ làm di nương của ta?

…

Chương 32: Bá chủ của Bảo Thánh thiếu gia luôn là hàng ngày.

…

Cuối cùng, Vương Bảo Thánh vẫn thỏa hiệp mời khách.

Tuy Âu Dương Nam Yến vừa đến giờ đã không thể chờ đợi được nữa, thái độ lười biếng tan làm hắn không quen nhìn, nhưng nàng có một câu nói đúng, thích hợp để khao thuộc hạ, cũng coi như là một loại ngự hạ chi đạo.

Hơn một canh giờ sau.

Quán rượu Chiêu Ngọc trang trí xa hoa, trong tiệm ăn của một nhã trù, Âu Dương Nam Yến cơm nước no nê, vẻ mặt thỏa mãn ôm bụng tê liệt trên ghế.

Nàng nhìn Vương Bảo Thánh, ánh mắt cảm khái, trong thần sắc không thiếu vẻ hâm mộ cực kỳ: "Đệ tử của Bảo Thánh học viện, thật sự là hâm mộ loại công tử ca nhi có xuất thân mang chìa khóa vàng như ngươi. Linh Thực Linh Tửu trong Chiêu Ngọc Tửu Lâu này tuy phẩm chất tuyệt hảo, hương vị tuyệt mỹ, nhưng giá cả thật sự quá đắt, nếu không phải ngươi mời khách, bình thường ta cũng không nỡ tới nơi này ăn cơm."

Muốn nói bữa cơm này duy nhất làm cho người ta khó chịu, đại khái chính là nàng không thể không nghe đủ loại lý niệm làm việc từ đầu đến cuối Vương Bảo Thánh lải nhải.

Bất quá, xem ở mỹ vị món ngon, cằn nhằn vài câu cũng không phải không thể nhịn.

"Âu Dương học tỷ thu nhập cũng không thấp nhỉ?" Vương Bảo Thánh thoáng nhíu mày, "Hơn nữa Âu Dương thị giao thiệp với các hạng sản nghiệp, gần hai trăm năm nay phát triển phi thường nhanh mạnh, lấy tư chất của học tỷ, gia tộc gián đoạn sẽ không thiếu cung dưỡng của ngươi."

Đối với tay trái của mình, Vương Bảo Thánh tự nhiên điều tra vô cùng rõ ràng.

"Tu luyện, ăn cơm, du lịch, mua pháp bảo, trang phục xa xỉ phẩm, cái nào không phải chi tiêu quá lớn?" Âu Dương Nam

Yến cười nói: “Huống chi, với tình huống của ta, tiền trong nhà vẫn là ít một chút thì tốt hơn, tương lai khi lão tổ tông bức ta lập gia đình, ta phản kháng cũng có chút tự tin.”

Vương Bảo Thánh nhíu mày càng sâu hơn: “Thân là một thành viên trong gia tộc, hôn nhân đại sự tự nhiên phải nghe theo an bài của gia tộc. Học tỷ sao có thể không chịu trách nhiệm như thế?”

“Ai da, giọng điệu Bảo Thánh của ngươi quả thực giống hệt lão tổ tông nhà ta.” Âu Dương Nam Yến liếc hắn một cái: “Thần tượng của ta chính là Vương Anh Lôi lão tổ nhà các ngươi. Nàng đọc sách xuất thân, lúc còn bé đã độc lập, nên công việc, nên sinh hoạt thì sinh hoạt. Gặp phải người thích thì nói chuyện yêu đương, không gặp được thì kiên quyết không thành hôn.”

“Hoang…”

Vương Bảo Thánh không đồng ý mở miệng, nhưng lời đã đến miệng, lại không mắng ra được.

Không có cách nào khác, nếu như hắn thật sự mắng ra miệng, vậy chính là ngay cả trưởng bối nhà mình cũng mắng vào.

Trưởng bối của hắn thậm chí trong vãn bối, nữ cường nhân có cá tính độc lập như vậy cũng không phải số ít, như ba bà cô tổ cô Vương Ly Dao, Vương Ly Nguyệt, Vương Ly Tuyền đến nay vẫn chưa thành hôn, thậm chí ngay cả muội muội ruột của lão tổ tông Thủ Triết, Lạc Anh, bà cô tổ nãi nãi cũng là độc thân đến nay.

Hơn nữa, bị gia chủ Vương Thủ Triết ảnh hưởng, cho tới nay yêu cầu của gia tộc đối với nữ hài tử đều không quá nghiêm khắc, thích làm cái gì thì làm cái đó, càng sẽ không ép các nàng đi thông gia.

Ngược lại là nam đinh gia tộc, bởi vì cần phải khơi mào các loại Đại Lương, các trưởng bối dạy bảo đặc biệt nghiêm khắc.

Đương nhiên, nữ tử gia tộc cũng không phải ai cũng thích làm nữ thanh niên độc lập, trong đó cũng có một bộ phận nguyện ý gả cho người mình yêu hơn, làm một hiền thê lương mẫu, hoặc là phu thê đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tiến bộ.

Nhưng không thể phủ nhận là, bởi vì thái độ khoan dung với nữ hài tử của Vương thị từ trước đến nay, tỉ lệ nữ tộc nhân không muốn thành thân bên trong Vương thị tương đối không thấp.

Thậm chí ngay cả quan niệm của Âu Dương Nam Yến, ở một mức độ rất lớn đều là nhận lấy ảnh hưởng của Vương thị.

Sau khi Tạp Xác bị kẹt một lúc lâu, cuối cùng Vương Bảo Thánh đem lời trách cứ đến bên miệng nuốt trở về, rồi thở dài một hơi thật dài: "Thế phong nhật hạ. Ta xem đều là những sao chép nhỏ cùng tiết mục văn tiêu chọc họa, dẫn đạo ra một đống lớn phong khí bất lương. Kế tiếp, công việc của Văn Vận ti chúng ta, gánh nặng mà nói đường xa!"

Nhớ ngày đó, hắn vốn là phi thường không thích những thứ đồ chơi mất cả ý chí này, thậm chí muốn trực tiếp thủ phong giết chết.

Đáng tiếc, cha hắn Vương Phú Quý không đồng ý, còn chuyên môn phân tích lợi và hại với hắn.

Cuối cùng, hắn bị Vương Phú Quý thuyết phục.

Tồn tại những sản nghiệp này có thể kích thích kinh tế lưu thông rất lớn, sinh hoạt tinh thần phong phú của dân chúng, còn có thể thông qua phương thức này dẫn dắt dân chúng có được thế giới quan chính xác, đạo quan nhân sinh, giá trị quan, đích thật là có tác dụng tích cực rất lớn.

Hơn nữa, sản nghiệp văn hóa phát triển tới bây giờ, đã sớm từ mấy bản sao chép nhỏ lúc trước, biến thành một dây chuyền kinh tế buôn bán khổng lồ, lợi ích kinh tế trong đó vô cùng lớn, đã trở thành con đường lợi nhuận vô cùng quan trọng của Vương thị.

Trong các nước của hai triều, thế gia và thế lực tham dự cũng không ít.

Một khi bị phong sát, không đơn giản là chặt đứt tài lộ quan trọng của Vương thị, đồng dạng cũng là chặt đứt rất nhiều con đường tài sản của thế gia khác, sẽ khiến cho công phẫn.

Nếu như phong sát không được, Vương Bảo Thánh cũng chỉ có thể lui mà cầu chuyện khác, giám sát hắn.

Chính là căn cứ vào ý tưởng này, hắn mới dẫn đầu thành lập cơ cấu [Văn Hoá Ti] này.

Chớ xem thường Tư này, phạm vi quản hạt của nó chính là bao gồm Tiên Triều, Ma Triều, cùng với các quốc gia còn lại.

Thậm chí, Vương Bảo Thánh còn thuyết phục Hoàng thái nữ Tuy Vân của Tiên Triều, hoàng thái tử Cảnh Minh của Ma Triều, cùng với đại đế hoặc thái tử nắm quyền các nước, lấy được quyền chính thức hai triều Tiên Ma trao quyền từ trong tay bọn họ, biến Văn Hóa Ti thành một tổ chức quan phủ trên ý nghĩa thật sự, quan phủ tổ chức nên có không ít quyền lợi.

Tuy rằng bây giờ Ti Văn ngu còn mới vừa thành lập không bao lâu, nhưng khung tủ đã cơ bản hoàn thiện.

Phàm là các sản phẩm công khai sao chép nhỏ, lưu ảnh kịch tính và các sản phẩm tiêu khiển khác, đều cần thông qua Văn hoan nhạc xét duyệt, sau khi có được quyền chấp thuận của chính phủ ban cho mới có thể công khai bán ra, nếu không thì thuộc về phạm pháp, Văn Hoá ti có thể trực tiếp tra xét, không thu hoạch và tiêu hủy.

“Đệ tử của Bảo Thánh Học, ngươi lấy đâu ra nhiều ưu sầu như vậy?” Âu Dương Yến gọi người bán hàng tới, bắt đầu gói gói những món chưa ăn xong: “Tuổi của ngươi nên ở Tộc Học học đọc sách cho tốt, khoái hoạt vui vẻ, đợi lớn lên một chút, liền tìm một cô nương tuổi tác tương tự nói yêu đương, không nên cô phụ tuổi thanh xuân. Nếu không, ngươi dứt khoát làm một tên ăn chơi trác táng đi, như vậy còn đáng yêu hơn một chút.”

“Đó là việc người thường làm.” Vẻ mặt nho nhỏ của Vương Bảo Thánh nghiêm nghị: “Ta thân là gia tộc nho nhỏ… Thiếu tộc trưởng, há có thể lang thang mà không đảm đương như thế? Học tỷ, năng lực của ngươi rất xuất sắc, nếu chuyên tâm làm việc, tương lai tiền đồ không thể…”

“Dừng, dừng…” Âu Dương Nam Yến nhấc lên món ăn đã đóng gói, giẫm lên giày cao gót đát đát đát đát chạy ra ngoài: “Ta còn hẹn với chủ nhiệm Thân Đồ tiên sinh của lớp ngươi cùng đi xem phim truyền hình văn nghệ mới nhất ——【Dân yêu trong lòng ngươi nói không nên lời】. Tiểu học đệ thân ái, đa tạ ngươi đã thỉnh khách, tạm biệt.”

Nương theo thanh âm "Cộc cộc cộc" thanh thúy, thân ảnh của nàng nhanh như gió vọt tới cửa.

"Nói cho Thân Đồ tiên sinh, phải thời khắc khắc chú ý làm nhân sư biểu, không nên mất mặt ta! Gọi nàng xem hết phim, không cần chạy lung tung khắp nơi, chớ quên buổi tối còn phải tập lại tư liệu mà ta chuẩn bị cho nàng." Vương Bảo Thánh cảm giác trách nhiệm bùng nổ dặn dò ở phía sau: "Còn nữa, đó là mảnh văn nghệ gì? Tên sao lại thấp kém như vậy… Quay đầu đưa cho ta báo cáo. Đúng rồi, Âu Dương phó ti ngươi cũng phải chú ý hình tượng cá nhân, bây giờ ngươi đại biểu chính là Văn Vận Ti…"

Âu Dương Nam Yến làm bộ như không nghe thấy, nhanh chóng chạy trốn.

Đùa à, cứ tiếp tục đấu với vị tiểu học đệ này, nàng sợ mình nhịn không được mà đánh người.

Thấy bộ dáng nàng hoàn toàn nghe không lọt, càng chạy càng nhanh, Vương Bảo Thánh chắp hai tay sau lưng lắc đầu: "Không muốn tiến thủ, thật sự là không có chí tiến thủ a, một đám đều để cho ta quá quan tâm."

Vẻ mặt hắn ta đầy lo lắng, giống như có tâm trạng lo lắng không yên.

Bây giờ Thủ Triết lão tổ tông đi Thánh vực khai thác, Tông An lão tổ tông phụ trách toàn bộ 【 Thánh vực khai thác ti trong thế giới Thần Võ.

Thất Chiêu lão tổ đã chính thức trở thành các lão trong triều Đại Càn, nắm giữ đại quyền chân chính, thái gia gia An Nghiệp lại phải trấn thủ Thần Vũ Thiên Khư cùng với nhặt rác, hai vị gia gia Ninh Dịch Ninh Nghiêu, một người làm việc ở tiên triều, một người làm sai ở Ma Triều.

Mà phụ thân thì càng không cần phải nói, chính là tổng chỉ huy chiến lược toàn bộ Ma giới.

Mỗi người bọn họ đều gánh vác trường mạch đích trưởng của Vương thị, sứ mệnh vĩ đại mà vinh quang, trọng trách trên vai nặng trịch.

Mà Vương Bảo Thánh hắn là thiếu tộc trưởng thứ sáu của gia tộc, cũng đã chín tuổi, rõ ràng còn vô sự! Điều này làm cho trên mặt của hắn đều cảm thấy nóng rát, xấu hổ vô cùng.

"Thiếu gia, kế tiếp chúng ta đi đâu?" Gã sai vặt thiếp thân đi lên hỏi: "Có cần ta chuẩn bị phi liên về nhà hay không? Hôm nay ngài còn chưa tự mình thỉnh an hai vị công chúa."

Vương Bảo Thánh hơi trầm ngâm một phen, đột nhiên nhớ tới cái gì, dò hỏi: "Trên lôi đài Tân Bình, người đứng đầu Linh Đài bảng hiện tại là ai?"

"A!?" Gã sai vặt thiếp thân chấn động, "Thiếu gia, ngài mới chín tuổi a, đây là muốn đánh bảng sao?"

"Ta hình như nghe nói đệ nhất Tứ lão tổ là Vương Dần Trinh, gần đây hình như bị người của hoàng thất Ma Triệu quốc thay thế?" Vương Bảo Thánh nhíu mày nói.

"Đúng là có chuyện như vậy." Gã sai vặt thân cận vội vàng trả lời. "Tứ lão tổ là Dần Trinh thiếu gia nhất mạch và Triệu Vô Tình tiểu quận vương của Ma Triệu quốc đều là đại thiên kiêu Ất đẳng, chẳng qua thiếu gia Dần Dần Dần nhỏ tuổi chỉ ba mươi sáu tuổi mà Triệu Vô Tình đã bốn mươi mốt tuổi đạt đến Linh Đài cảnh đỉnh phong."

"Sau khi Triệu Vô Tình thành công đăng đỉnh, liền ở lại Tân Bình trấn lưu học…Nói, tùy thời tiếp nhận khiêu chiến của Dần Quân thiếu gia."

Danh sách đầu tiên của Tân Bình Linh Đài bảng, đại thiên kiêu tranh hùng mới thật sự là thái độ bình thường.

Bởi vì Linh Đài bảng thay đổi chu kỳ rất ngắn, đại thiên kiêu lợi hại cũng rất nhanh tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, càng đừng nói đến tuyệt thế thiên kiêu. Mà theo thời gian, tuyệt thế thiên kiêu cũng không thể mọc ra như nấm mọc sau mưa.

Cho dù là Vương thị, sau khi người đời trước hưởng dụng tài nguyên siêu cấp, tuy rằng các đời sau cũng vô cùng ưu tú, nhân tài đông đảo, nhưng cũng không có khả năng cách mười mấy hai mươi năm liền sinh ra tuyệt thế.

"Ước hẹn một chút đi." Sắc mặt Vương Bảo Thánh nghiêm nghị nói: "Đánh xong trở về thỉnh an mẫu thân và di nương."

“Vâng, thiếu gia!” Gã sai vặt thiếp thân kích động không thôi, nhận lệnh mà đi.

Hơn một canh giờ sau.

Trên lôi đài Bình An Linh Đài, nghênh đón một trận ước chiến đặc thù.

Triệu Vô Tình bốn mươi mốt tuổi đạt Linh Đài cảnh đỉnh phong, đối trận với đích trưởng mạch Vương thị Vương Bảo Thánh chín tuổi.

Tin tức này vừa ra, lập tức đưa tới Hiên Lan sóng to gió lớn. Không biết bao nhiêu người nghe tin mà động, nhao nhao chạy tới vây xem.

Phải biết rằng, hài tử ở thế giới Thần Võ bình thường đều là từ năm đến sáu tuổi bắt đầu vỡ lòng, tám tuổi chính thức bước vào tu hành, Vương Bảo Thánh bây giờ mới chín tuổi, thực tế tu luyện cũng bất quá hơn một năm mà thôi, ở trong thời gian ngắn như vậy đã đột phá Linh Đài cảnh cũng đã đủ khoa trương rồi, rõ ràng trực tiếp ra tay khiêu chiến đệ nhất Linh Đài bảng, cái này tự tin cỡ nào?

Mà trong trận chiến đấu này, Vương Bảo Thánh cũng thể hiện ra chỗ đáng sợ chân chính của đạo thể Tiên Thiên.

Như thế nào là Tiên Thiên đạo thể? Ngay khi ở Luyện Khí cảnh, có thể đạt tới tồn tại huyết mạch Đạo Thể tầng thứ năm đáng sợ.

Đây là đạo thể tiên thiên chân chính đầu tiên trong lịch sử của Vương thị, những thiên tử thiên nữ còn lại tuy rằng tư chất cũng cao tuyệt, nhưng cũng không phải trời sinh, mà là trong quá trình tu luyện tiếp theo dần dần tăng tư chất huyết mạch lên tới một bước này.

Cho dù là Vương Phú Quý, lúc ở Linh Đài cảnh, tư chất huyết mạch cũng vẫn là tuyệt thế thiên kiêu.

Hắn cũng là người đầu tiên ở Luyện Khí cảnh của Vương thị, cũng đã miễn cưỡng lĩnh ngộ được một số nhân vật vật vật vật vật vật lộn ở ngưỡng cửa thần thông nhỏ. Nếu không phải hắn ở Luyện Khí cảnh thời gian tu luyện thật sự quá ngắn, chớp mắt một cái liền trực tiếp đến Linh Đài cảnh, nói không chừng lúc ở Luyện Khí cảnh đã nắm giữ được tiểu thần thông.

Sau khi hắn thăng cấp Linh Đài cảnh, huyết mạch cũng đã thức tỉnh đến tầng thứ sáu của huyết mạch Thánh thể.

Đây chính là huyết mạch cao hơn một tầng so với tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường!

Mà Triệu Vô Tình chẳng qua chỉ là một đại thiên kiêu, lúc ở Linh Đài cảnh huyết mạch chỉ thức tỉnh được linh thể huyết mạch tầng thứ tư.

Khoảng cách trọn vẹn hai đại huyết mạch, đủ để đền bù chênh lệch giữa Linh Đài cảnh đỉnh phong và Linh Đài cảnh sơ kỳ.

Thậm chí Vương Bảo Thánh vừa tu luyện tới Linh Đài cảnh không lâu, trong lúc đối chiến đã bắt đầu thi triển tiểu thần thông hệ mộc…

Phải biết rằng, lúc trước Vương Ly Dao cũng là ở Thiên Nhân cảnh, mới nắm giữ tiểu thần thông.

Một nén nhang, Triệu Vô Tình chỉ kiên trì được một nén nhang đã thất bại thảm hại, giao ra bảo tọa đệ nhất Linh Đài bảng.

Trong tiếng hoan hô của vạn chúng, Vương Bảo Thánh chắp hai tay sau lưng thở dài, cưỡi phi liên trở về nhà chính Vương thị, sau đó làm từng bước thỉnh an, buổi tối tự học, ngày thứ hai vẫn đúng giờ lên Tộc Học.

Trong văn phòng Tộc Học, Vương Bảo Thánh ngăn chặn Thân Đồ Thi Hà, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra tiến độ phục tập tối hôm qua của nàng, kết quả lại làm Vương Bảo Thánh thất vọng, vỗ bài kiểm tra nghiên cứu của nàng lên bàn, cả giận nói: “Đông mục không thể điêu khắc, ta không quản ngươi nữa, sau này ngươi tự xem mà làm đi.”

Sau đó, mặt lạnh nghênh ngang rời đi.

Thân Đồ tiên sinh gánh chịu áp lực rất lớn lại một lần nữa “Oa” một tiếng khóc lên.

Hôm nay, lại là vì ngăn cản Âu Dương Nam Yến, hắn đã sớm hơn nửa ngày đi Văn Giải ti, cũng lôi cuốn chín tuổi đệ nhất danh hiển hách, đem Âu Dương Nam Yến cùng một đám cao tầng hung hăng giáo huấn một trận, cũng đưa ra chế độ khảo hạch càng nghiêm khắc hơn.

Xoạt xoạt xoạt xoạt, lưỡi đao bắt đầu nhắm vào các loại tác phẩm bất lương.

Trong lúc nhất thời, một mảnh gió tanh mưa máu khắp thị trường.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Khu vực hủy diệt.

Hư không mênh mông, thâm thúy tịch mịch, có vô số mảnh vỡ sao băng, mảnh vỡ kiến trúc vỡ nát tán loạn ở trong tinh vực to lớn.

Nhưng ngay trong vùng hư không này, lại có hai bóng người đang ra sức bận rộn.

Hai người kia đương nhiên là Hữu Tài Hữu Đạo và Khương Ngọc Linh.

Bọn họ bị phân phối nhiệm vụ dọn dẹp tuyến đường đến Phá Diệt chi vực, hiện giờ đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ phút này, Khương Ngọc Linh thân khoác tử sắc hà quang, sau lưng treo một thanh Tử Hà Tiên Kiếm, một thân khí thế nghiêm nghị mà có tiên vận, quả nhiên giống như người trong thần tiên.

Giờ phút này, thực lực nàng mặc dù vẫn như cũ không bằng Chân Tiên, nhưng trên thân mơ hồ đã có vài phần khí vận Tiên gia, so với trước mạnh hơn không chỉ một bậc.

Mà dưới tiên kinh cùng tiên kiếm gia trì, thực lực của nàng cũng tăng lên nhảy vọt.

Từng đạo kiếm quang tung hoành ngang dọc, từng mảnh kiến trúc mảnh vỡ nhao nhao vỡ nát, tinh không chung quanh theo đó thanh toán.

Tài Hữu Đạo cũng thay đổi dáng vẻ bình thường không đứng đắn, ánh mắt lạnh thấu xương, khí thế bàng bạc, cuối cùng cũng có vài phần uy nghi trong ấn tượng của Khương Ngọc Linh.

Bởi vì liên quan đến Khương Ngọc Linh, thân phận Thất Hà Thánh Tôn của hắn đã bại lộ, giờ phút này đương nhiên không

cần thiết phải che giấu nữa.

Khí thế toàn bộ mở ra, pháp tắc chi lực quanh người hắn lưu chuyển, còn có đạo đạo thất thải hà quang vờn quanh, năng lượng bàng bạc dao động từng đợt lại từng đợt dật tán ra, quả nhiên là uy thế ngàn vạn, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Cũng không thấy y làm bộ, chỉ vung tay đơn giản một cái, từng luồng hào quang bắn ra, không ngừng đánh lên mảnh vỡ sao băng xung quanh.

Chỉ một thoáng, hư không chấn động, sao băng vỡ vụn, rất nhanh đã dọn dẹp ra một mảnh tinh vực nhỏ.

Dưới sự liên thủ của hai người, nhiệm vụ dọn dẹp hàng đường tiến triển rất nhanh.

Bất quá, từ tiết điểm phá vỡ không gian đến khoảng cách tuyến đường Tân La Tiên Triều cũng không ngắn, dù cho hai người tiến độ nhanh chóng, muốn hoàn toàn thanh lý ra, cũng cần thời gian rất dài.

Dọn dẹp xong một mảnh nhỏ tinh vực, Khương Ngọc Linh và Tài Hữu Đạo dừng lại trên một mảnh kiến trúc nhỏ đang trôi nổi, tạm thời nghỉ ngơi một lát, thuận tiện ăn chút gì đó để bổ sung thể lực.

Công việc dọn dẹp tuyến đường này, hàm lượng kỹ thuật không lớn, nhưng đối với thể lực và huyền khí thì lượng tiêu hao thật lớn.

Chỉ trong nửa ngày, Khương Ngọc Linh đã mệt mỏi đến không chịu nổi nữa.

“Hô! Mệt chết ta.” Khương Ngọc Linh đặt mông ngồi lên mảnh vỡ kiến trúc, hoàn toàn không để ý hình tượng mà lau mồ hôi trên mặt: “Công việc này mặc dù kiếm được tiền, nhưng mệt thật sự là rất mệt.”

“Ngọc Linh, nếu ngươi mệt mỏi, thì nghỉ ngơi thêm một lát. Còn lại một việc sư phụ sẽ làm thay ngươi.” Tài Hữu Đạo móc ra linh thực đã chuẩn bị tốt từ sớm đưa cho nàng, một bộ tận chức tận trách, tri kỷ vô cùng “lão phụ thân”.

Tư thế kia, quả thực giống như muốn bù đắp lại toàn bộ mấy ngàn năm thời gian.

Khương Ngọc Linh khoát tay áo: “Chuyện này không thể được. Hiện tại huynh cũng tương đương với một nửa Chân Tiên cảnh, nếu như một mình huynh làm việc này, vậy thì phải làm đến ngày tháng năm nào? Còn không bằng hai ta nỗ lực chút, tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ hàng hóa này, lĩnh thêm nhiệm vụ mới. Huynh không phải đã uống xong rồi sao. Nhận thêm mấy nhiệm vụ, tiền thuốc là có.”

Hiện tại bọn họ chính là hai người, một người bị trọng thương, nhất định phải dựa vào cửu phẩm đan để giữ mạng, một người cần phải nhanh chóng xông lên cấp, còn đều là nhà giàu tiêu tiền, không cần cù nhanh chóng tiếp nhận nhiều nhiệm vụ một chút, tiền như thế nào đủ dùng?

“Ta biết ngay mà, Ngọc Linh ngươi vẫn đau lòng cho ta.” Tài Hữu Đạo cảm động không thôi.

“Ngươi đừng như vậy.” Khương Ngọc Linh liếc mắt, ho khan một tiếng: “Ta đây thuần túy là nể mặt tiên kinh và tiên kiếm.”

Tiền Hữu Đạo cười hắc hắc không ngừng, chí ít đồ đệ nhà mình là hiếu thuận, không để cho hắn không công tìm kiếm nhiều năm như vậy.

Tuy rằng Tử Hà trở nên hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của mình, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến nàng là vì tu luyện xông cấp mới liều mạng kiếm tiền khắp nơi, dưỡng thành bộ dạng này, hắn liền cảm thấy đau lòng.

Cho dù là Chân Tiên chuyển thế thì sao? Sau lưng không có thế lực lớn ủng hộ, muốn tu luyện tới Chân Tiên cảnh nói dễ vậy sao?

Nếu không phải Ngọc Linh tự mình không chịu thua kém, ngay cả nàng là Chân Tiên chuyển thế, cũng không có khả năng ở cái tuổi này tu luyện đến Lăng Hư cảnh trung kỳ. Nếu như nội tình của nàng lại kém một chút, coi như mình tìm được nàng, đời này cơ hội thăng cấp Chân Tiên cảnh của nàng chỉ sợ cũng thập phần xa vời.

“Không thể tưởng được, ngươi đầu thai ở bên ngoài Phá Diệt chi vực, khó trách vi sư tìm khắp Đông Hà Thần Châu, cũng không thể tìm được ngươi.” Tài Hữu Đạo nhớ lại những gì mình trải qua trong những năm này, nhịn không được thổn

thức không thôi, “Bất quá bây giờ thì tốt rồi, hai thầy trò chúng ta cuối cùng cũng gặp lại rồi. Tuy rằng tìm được hơi trễ, ngươi cũng đã là Lăng Hư cảnh rồi, nhưng mà không sao, vi sư sẽ nghĩ biện pháp kiếm tài nguyên cho ngươi, chúng ta có cơ hội.”

Khương Ngọc Linh liếc hắn một cái, mặc dù trong lòng cảm động, nhưng nhiều hơn vẫn là bất đắc dĩ.

Chính mình còn một đống lớn vấn đề chưa giải quyết, lại còn nhớ thương giúp nàng trùng Chân Tiên.

Cũng may, nàng vốn có tư chất tuyệt thế Ất đẳng, mặc dù thời gian kế thừa tiên kinh chậm một chút, bỏ lỡ thời gian tẩy tủy tốt nhất, nhưng sau khi kế thừa Tử Hà Tiên Kinh, tư chất vẫn đạt đến đẳng cấp tuyệt thế giáp, khoảng cách đến 【Thiên Nữ】 cũng chỉ kém một bước.

Mặc dù chênh lệch một bước này rất khó, nhưng cuối cùng vẫn là có hi vọng.

“Được rồi sư tôn, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều.” Khương Ngọc Linh nói: “Nếu hai chúng ta đã ký “Khế ước bán mình”, sau này đi theo Thủ Triết làm cho tốt là được. Ngươi chưa từng đi qua bên phía chúng ta, tên Thủ Triết kia, hắc hắc chính là người có đại khí vận, đi theo hắn, về sau không thể thiếu chỗ tốt.”

“Trong khoảng thời gian này ngươi hãy biểu hiện cho tốt. Chờ tương lai có cơ hội, ta giúp ngươi hỏi Thủ Triết, xem vết thương trên người ngươi có cách gì không.”

Mặc dù thời gian ở chung còn ngắn, nhưng bất tri bất giác, nàng đã bắt đầu tính toán cho tương lai của vị sư tôn rẻ tiền này rồi.

Tài Hữu Đạo lại không cho là đúng: “Vết thương của ta là vì bị thiên đạo phản phệ, làm hư hại căn cơ, nhưng không phải vết thương nhỏ bình thường, hắn có thể có biện pháp gì chứ?”

Vương Thủ Triết kia có tiền, huyết mạch cũng đủ cao. Nhưng vết thương này của hắn thật sự không phải cứ có tiền là giải quyết được.

Khương Ngọc Linh lườm hắn ta một cái: “Ngươi thì biết cái gì. Bây giờ ta còn không tiện nói rõ chi tiết cho ngươi, tóm lại ngươi làm theo lời ta là được rồi. Còn nữa, đừng nghĩ đến việc báo thù…”

“Được được được ~ vi sư nghe lời ngươi là được.”

Tài Hữu Đạo thấy Khương Ngọc Linh có dấu hiệu không kiên nhẫn, vội vàng đồng ý.

Hắn hiện tại là đồ đệ mọi sự đủ, chỉ cần đồ đệ vui vẻ, thế nào cũng được. Đồ đệ có thể nhớ thương thế của hắn, hắn vui vẻ còn không kịp, làm sao nhẫn tâm giội nước lạnh cho nàng?

Trong lúc nói chuyện phiếm, thể lực của hai người cũng khôi phục được kha khá.

Rất nhanh, hai người lại lần nữa dấn thân vào công tác nặng nề dọn dẹp tuyến đường, vì tương lai Quang Minh mà cố gắng phấn đấu.

Bảo bối đồ nhi à, vi sư cho dù làm cả đời cũng phải cung cấp cho Thánh Tôn, ngươi chờ đó!

…

Mà ngay lúc hai thầy trò Khương Ngọc Linh ra sức làm việc, tọa giá 【Thiên Hư Vân Chu】 mà Vương Thủ Triết mang từ thế giới Thần Võ đến đã rời khỏi Tân La Tiên Triều, bước lên con đường đi tới Thiên Thụy Thánh Triều.

Chuyến tiến về Thiên Thụy thánh triều này, một mặt là vì 【Vân Hải Kình Chu】, mặt khác cũng là tiếp tục “du lịch”.

Thân là một “đại gia công tử” ra ngoài du lịch, thân phận quý không thể tả, Vương Thủ Triết sao có thể ở lại một chỗ trong thời gian dài?

Dừng lại ngắn ngủi ở Tân La Tiên Triều cũng chỉ là để cho đám người Cơ Nguyệt Nhi áp trục, phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Bây giờ giao dịch đã thành, hắn không cần ở lâu nữa.

Tuy đều thuộc Đông Hà Thần Châu, nhưng khoảng cách thực tế giữa Tân La Tiên Triều và Thiên Thụy Thánh Triều cực kỳ xa xôi.

Xuyên qua Tân La Tiên Quốc, Xiêm Vũ Tiên Quốc cùng với Vô Nhai Hải mênh mông vô tận, trải qua mấy lần không gian xuyên qua nhưng vẫn mất mấy tháng, đoàn người cuối cùng đã tới Thiên Thụy Thánh Triều trong truyền thuyết.

Lãnh thổ Thiên Thụy thánh triều cực kỳ khổng lồ, cực kỳ mênh mông, quả thực đến mức không thể tưởng tượng nổi. Cho dù trước đó đã lấy được một phần tình báo từ trong miệng Linh Vô Ưu, mọi người vẫn cảm thấy chấn động không thôi.

Toàn bộ Thiên Thụy thánh triều, dựa theo khu hành chính, tổng cộng chia làm bảy đạo, một bộ.

Trong đó, "nhất bộ" chỉ là Thánh vực trung bộ khu vực, bao gồm cả thủ đô ở bên trong khu vực rất lớn. Mà chung quanh khu vực trung bộ thì có bảy đạo, phân ra phương hướng bất đồng bảo vệ toàn bộ trung bộ Thiên Thụy thánh vực ở trung ương.

Mà bảy đạo này, thực lực tổng hợp mỗi một đạo đều có thể so với một Tiên Triều.

Mà diện tích trung bộ của Thiên Thụy Thánh Vực, so với toàn bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều đều lớn hơn, cũng là địa phương có diện tích lớn nhất, cũng là nơi phồn hoa nhất.

Nhất là ở trung tâm của Thiên Thụy Thánh Vực, trung tâm nhất chính là Thiên Thụy Thánh Thành, linh khí càng như trào, tiên khí dạt dào, có thể nói là đệ nhất phúc địa của Thiên Thụy Thánh Vực.

Bên trong Thánh thành, hội tụ toàn bộ những thứ tốt của Thiên Thụy thánh triều cùng với tất cả Tiên Triều xung quanh, cũng là trung tâm kinh tế, văn hóa quan trọng nhất của Thiên Thụy thánh triều, cùng với trung tâm chính trị.

Trong thành càng là cường giả tụ tập, tùy tiện một viên gạch nện xuống, đều có thể nện tới một đại lão, nói câu "Thần thông không bằng cẩu, lăng hư mãn địa" cũng không quá đáng.

Càng đáng sợ hơn là, diện tích chiếm diện tích của tòa thành Thiên Thụy này gần như bằng với toàn bộ Đại Càn quốc.

Một thành như một quốc gia, đây chính là khí tượng thánh triều.

Mặc dù tâm tư trầm ổn như Vương Thủ Triết, lúc mới tới Thánh thành, từ trên Thiên Hư vân chu lần đầu tiên quan sát Thiên Thụy thánh thành, nhìn thấy đại khí tượng căn bản không nhìn thấy ở nơi khác, trong lòng cũng dâng trào mà kích động, thầm hô xem như mở rộng tầm mắt.

Bất quá, cũng may tâm chí hắn kiên định, biểu lộ quản lý cũng thập phần cường hãn, cho dù trong nội tâm đã sóng cả mãnh liệt, biểu hiện bên ngoài vẫn là một mảnh bình tĩnh không gợn sóng.

“Thủ Triết công tử.”

Đang lúc Vương Thủ Triết xuất thần, Diêu Ngọc Mai chậm rãi đi tới bên cạnh hắn ta, dáng người nhẹ nhàng, yếu đuối không xương.

Nàng ta ngưỡng mộ nhìn lén dáng người cao ngất cùng bề ngoài tuấn tú của Vương Thủ Triết, hơi ngượng ngùng nói: “Lần này cần làm phiền ngài tự mình đi một chuyến, trong lòng Ngọc Mai quả thật băn khoăn. Chỉ là ‘Tiên tộc Khương thị 】 kia tuy đã nghèo túng rồi, đám lão ngoan cố giữ nhà vẫn bưng cái giá của Tiên Tộc, tự cho mình rất cao, nói là cần phải công tử đích thân đến bàn bạc, mới chịu bán ‘Vân Hải Kình Chu’ hai tay kia.”

“Ngọc Mai các chủ lo lắng nhiều rồi.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: “Thủ Triết không phải là công tử ca không chịu được nửa điểm khổ sở như trong tưởng tượng của ngươi. Trái lại phải cảm tạ Ngọc Mai các chủ, làm phiền ngươi theo Thủ Triết chạy đi chạy về phía tây.”

Lời này vừa nói ra.

Trong lòng Diêu Ngọc Mai ngọt như ăn mứt hoa quả.

Công tử thật không hổ là xuất thân quý tộc thế gia đỉnh cấp, quả nhiên là phong độ nhẹ nhàng, bình dị gần gũi.

“Công tử, đến Thiên Thụy thánh thành, Ngọc Mai dẫn ngài dạo chơi khắp nơi, cảm nhận một chút phong thổ.” Diêu Ngọc Mai đỏ mặt thấp giọng nói, “Tuy rằng Thiên Thụy thánh thành so ra kém quê hương phồn hoa lộng lẫy của công tử, nhưng cũng có phong tình hương thổ, xin công tử chớ chối từ.”

Vương Thủ Triết cân nhắc đắn đo một chút, vẫn nhoẻn miệng cười nói: “Như vậy, làm phiền Ngọc Mai cô nương.”

“Đa tạ công tử nể mặt.” Diêu Ngọc Mai hưng phấn khó có thể kiềm chế.

Bên cạnh, Kỳ Thiên Ca thấy được một màn này, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Khí độ của Thủ Triết này càng ngày càng đẹp mắt, chỉ dăm ba câu đã khiến Diêu Ngọc Mai kia thần hồn điên đảo.

Chỉ dựa vào khí độ phẩm chất này của Thủ Triết, lại có ai tin tưởng, hắn thật sự xuất thân từ tiểu thế gia, hoàn toàn là dựa vào bản thân từng bước một đi tới tình trạng ngày hôm nay?

Chỉ sợ, cho dù có một ngày Thủ Triết thật sự không có tiền, nghèo túng, chỉ dựa vào mỹ nam kế hành tẩu giang hồ, cũng có thể vô dĩ bất lợi!

…

Chương 33: Thủ Triết! Cần trồng ruộng, cẩu phát dục…

…

Thiên Thụy Thánh Thành linh khí nồng đậm, thường xuyên ngưng kết mây mù, thỉnh thoảng sẽ có linh vũ rơi xuống khắp nơi. Linh vũ rơi xuống, nơi linh quang điểm điểm, mông lung mờ ảo, trong thoáng chốc tựa như tiên cảnh, đẹp không sao tả xiết.

Cũng là bởi vì vậy, linh vũ này liền cũng trở thành một đạo phong cảnh tuyến độc nhất trong Thánh thành, nếu có người có thể nhìn thấy linh vũ rơi xuống, thường thường cũng sẽ bị coi là tượng trưng cho vận khí tốt.

Khu vực trung ương Thánh thành.

Quan Hồ Thiên Các.

Đây là một tửu lâu đỉnh cấp ở Thánh thành, tọa lạc trong một linh mạch lục phẩm hệ 【Ẩn Tiên Hồ】.

Hồ này linh vụ mờ ảo, thường cách một đoạn thời gian tất sẽ có một trận linh vũ rơi xuống. Mưa rơi, thế mưa triền miên ôn nhu, trên mặt nước hồ Ẩn Tiên khuấy động lên vô số gợn sóng, trong không khí hơi nước tràn đầy, linh khí dư thừa, có thể gột rửa lệ khí trong lòng.

Thiên Các Thưởng Vũ Đài.

Nơi này là thưởng cảnh tốt nhất trong toàn bộ Quan Hồ Thiên Các, ngồi ở chỗ này, không chỉ có thể đem toàn bộ mỹ cảnh Quan Hồ Thiên Các thu hết vào mắt. Linh vũ rơi xuống, đặt mình trong mưa, càng thoáng như đặt mình vào tiên cảnh.

Cũng là bởi vậy, tòa Thưởng Vũ Đài này, cũng là vị trí có giá trị đắt nhất trong toàn bộ Quan Hồ Thiên Các, hơn nữa vô cùng đắt đỏ. Nếu như không có một chút thân phận, muốn định được vị trí này cũng không dễ dàng.

Giờ phút này.

Trong Thưởng Vũ Đài, Vương Thủ Triết mặc một bộ áo trắng, giống như thần tiên công tử đang ngồi cùng ba người Triều Thiên Ca, Diêu Ngọc Mai ngồi vây quanh trước bàn, ngắm cảnh, ăn cơm.

Lần này, Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca được mời đến, Đông Đạo chủ là Diêu Ngọc Mai.

Diêu Ngọc Mai ngoài miệng nói hết ý tứ chủ bạc, nhưng chiêu đãi đều là linh nhưỡng tiên hào hoa xa xỉ, giá trị xa xỉ, hơn nữa, thức ăn nơi này có tay nghề truyền thừa đặc biệt, thủ đoạn tinh xảo, tư vị vô cùng, có chút phong nhã, có nhiều món ăn đều là nơi khác không ăn được. Hai người Vương Thủ Triết và Lam Thiên Ca cũng là lần đầu tiên lĩnh hội được tay nghề như vậy, ăn rất ngon, chủ và khách đều vui vẻ.

Nhưng muốn Vương Ly Từ đến ăn, phỏng chừng sẽ ghét bỏ tất cả. Không phải không dễ ăn, là lượng đồ ăn quá ít, cả bàn đồ ăn cũng không đủ mấy miếng cho nàng.

"Đúng là gọi là Ngọc Mai các chủ tốn kém." Ăn qua ngũ vị, Vương Thủ Triết nâng chén nói: "Thủ Triết mượn hoa hiến phật, kính ngươi một ly."

Diêu Ngọc Mai khẽ nhấp nửa chén, hai gò má ửng đỏ giống như thiếu nữ xấu hổ, cúi đầu thẹn thùng nói: "Công tử nếu là không chê, gọi ta một tiếng Ngọc Mai là được."

"Vậy xin đa tạ Ngọc Mai tiếp đãi, bôn ba vì Vương mỗ." Vương Thủ Triết dè dặt mỉm cười, biết nghe lời.

Ở bên cạnh Chử Thiên Ca mắt trợn trắng. Từ Diêu các chủ, đến Ngọc Mai các chủ, đến bây giờ Ngọc Mai, kế tiếp có phải muốn gọi là Mai Nhi hay không? Mai Nhi muội muội?

Diêu Ngọc Mai này thật sự là không biết xấu hổ, may mà nàng còn xuất thân tiên tộc đích thứ mạch, có chút rụt rè được không?

May mắn Côn Bằng Thiên Ca theo tới Thánh Vực, có thể "ăn sóc" thay Nhược Lam muội muội, nếu không e rằng tên Vương Thủ Triết kia sẽ chôn vùi trong đống mỹ nữ ở Thánh Vực.

Có điều muốn nói Thiên Thụy tiên tộc Diêu thị này, tuy không so được với Thiên Thụy thánh tộc Côn thị, cùng với Thiên

Thụy thánh hoàng nhất mạch, nhưng cũng là tiên môn đại phiệt của toàn bộ Thiên Thụy thánh triều.

Trong gia tộc có bốn lão tổ Chân Tiên cảnh, nghe nói còn có một lão tổ lợi hại hơn bái nhập thế lực trung lập 【Thủy Nguyệt Động Thiên】.

Mà vị Diêu Ngọc Mai này cũng là bởi vì tư chất từ nhỏ không tệ, được gia tộc an bài vào trong hệ thống Thần Bảo điện. Lấy nàng tuổi còn trẻ liền đi Tân La Tiên Triều đảm nhiệm các chủ lịch lãm rèn luyện, mục tiêu tương lai nhất định là nhìn chằm chằm điện chủ phân điện Thiên Thụy Điện.

Đợi một thời gian nữa, Diêu thị của Thiên Thụy Tiên Tộc này chắc chắn sẽ trở thành gia tộc cường thịnh thứ ba của Thiên Thụy Thánh Triều.

Thiên Ca cũng hiểu rõ, một Tiên Tộc lợi hại như thế, trong tay nắm giữ thực lực và nội tình, sợ là còn phải ở trên Hàn Nguyệt Tiên Triều. Nếu như Thủ Triết thật sự mê hoặc nàng đến thần hồn điên đảo, trợ giúp đối với thế giới Thần Võ cũng không nhỏ.

Bởi vậy, mặc dù Chử Thiên Ca có chút ghen ghét, cũng chỉ có thể mặc cho Thủ Triết thỏa thích phát ra mị lực không giấu được chết tiệt kia của hắn.

Một bữa cơm ăn xong, ngoại trừ hai người Chử Thiên Ca, Vương Thủ Triết và Diêu Ngọc Mai đều vô cùng tận hứng.

Sau khi ăn xong, Diêu Ngọc Mai không ở lại thêm nữa, đưa Vương Thủ Triết và Linh Thiên Ca đến căn phòng xa hoa của Quan Hồ Thiên Các đã được chuẩn bị sẵn từ trước, liền rời đi làm việc.

Sau mấy ngày thanh tịnh như vậy, Diêu Ngọc Mai lại tìm tới Vương Thủ Triết, tỏ vẻ đã bàn bạc xong với Khương thị của Tiên Tộc, hôm nay có thể tới cửa thương lượng chuyện mua Vân Hải Kình Chu.

Lúc này Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca mới xuất phát đi Tiên Tộc Khương thị.

Thiên Thụy Thánh Thành diện tích vô cùng lớn, tuy Quan Hồ Thiên Các và chủ trạch Khương thị cùng ở Thánh thành,

khoảng cách giữa hai bên lại không hề thua kém khoảng cách từ Lũng Tả quận đến Quy Long Thành, cho dù là ngồi phi liên xa hoa Diêu Ngọc Mai cung cấp, linh cầm kéo xe cũng là thập cấp linh cầm, vẫn là bay hơn nửa ngày mới đến.

Chủ trạch Tiên Tộc Khương thị tọa lạc ở một vực Thiên Thụy thánh triều, chiếm trọn cả một đầu lục phẩm linh mạch cỡ lớn, có vô số linh điền linh hồ các phẩm giai, không biết bao nhiêu tá điền làm công việc cho nông công, cung cấp nuôi dưỡng cả Tiên Tộc Khương thị.

Bộ phận chủ yếu kiến tạo trên một tòa Tiên Linh Sơn lơ lửng, phong cách chỉnh thể tự nhiên cũng đại khí bàng bạc, tràn đầy cảm giác nặng nề lắng đọng ra lịch sử, không hổ là khí tượng Tiên gia.

Cửa chính chủ trạch chính là một tòa môn lâu nguy nga to lớn.

Toàn bộ cửa lầu được điêu khắc bằng bạch ngọc, hoa văn được điêu khắc tinh xảo và hoa mỹ, vô cùng khí phái, vô cùng nguy nga, tựa như thiên môn trong truyền thuyết, trấn giữ cánh cửa Tiên gia.

Trước cửa lầu có hai gia tướng cấp bậc Tử Phủ cảnh đứng sừng sững, toàn thân bọn họ mặc giáp trụ, diện mạo hiên ngang, uy phong lẫm liệt, hiển lộ hết khí phái Tiên Tộc.

Ở phía sau bọn họ, còn có một vị chủ tướng cấp bậc Thần Thông cảnh, cũng là giáp trụ toàn thân, uy phong lẫm liệt, một thân khí thế vô cùng sung túc.

Thần Thông cảnh là chủ tướng, là môn tướng trực ban của Tử Phủ cảnh, chính là tiêu chuẩn phối trí của Tiên tộc, cho dù Khương thị đã từng huy hoàng bây giờ đã mặt trời lặn về tây, nhưng vẫn duy trì thể diện và tôn quý, chỉ nhìn từ cửa lầu cùng với môn tướng mà không nhìn ra chút khí tức hoàng hôn nào, giống như Khương thị vẫn đang ở thời kỳ cường thịnh.

Ngay khi môn tướng đang hết sức chuyên chú phòng thủ, một tiếng hí dài cao vút vang lên trong tầng mây. Ngay sau đó, một chiếc phi liễn xa hoa xuyên thấu tầng mây từ trên trời giáng xuống, đáp xuống quảng trường trước cửa lầu.

Dưới ánh mặt trời, chiếc kiệu phi liên kia sáng bóng chảy xuôi, khí tức huyền ảo, Long Thứu thập giai kéo xe càng thần

tuấn vô cùng, toàn thân đều tản ra uy thế bàng bạc, vừa nhìn liền biết người đến không phú thì quý.

Các gia tướng vội vàng nghênh đón, hành lễ bái kiến.

Diêu Ngọc Mai dựa theo quy củ đưa bái thiếp lên.

Gia tướng Tử Phủ cảnh vội vã hồi bẩm, chủ tướng Thần Thông cảnh kia thì ở lại hàn huyên với đám người Diêu Ngọc Mai, Vương Thủ Triết, thái độ cũng rất khách khí, sợ lạnh nhạt khách quý.

Không tới nửa nén hương, gia chủ đương đại của Thiên Thụy Khương thị là "Khương Kiến Mộc", liền dẫn theo một đám già nua và thanh niên nam nữ tuấn kiệt trong tộc "Vội vã" ra nghênh đón, vô cùng nhiệt tình cười ha ha chắp tay chào ba người, tự giới thiệu nói: "Thiên Thụy Khương thị kiến mộc, cung nghênh Thủ Triết công tử, Thiên Ca Tiên Quân, Diêu các chủ."

Chuyến đi này của Khương thị đều mặc trường bào chính thức và long trọng, đám lão nhân Chư Khuyết người nào người nấy tiên phong đạo cốt, nam anh vũ nữ tuấn tú, mà "Kiến Mộc gia chủ" làm cường giả Lăng Hư cảnh, bề ngoài cũng vẫn là bộ dáng trung niên, khí độ trầm ổn đại khí, rất có phong phạm đương gia làm chủ.

Cực kỳ rõ ràng, bọn họ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ nhóm người Vương Thủ Triết. Bọn họ có thể thận trọng kiềm chế, nhưng nào dám thật sự đắc tội Thủ Triết công tử lai lịch phi phàm.

Sau một hồi hàn huyên không có chút dinh dưỡng nào.

Chính là kiểu đón gió tẩy trần kiểu phô trương của Thiên Thụy Khương thị.

Trận chiêu đãi này có rất nhiều lễ nghi, tiên tửu tiên vị cũng không thiếu, còn có các tiết mục nóng như vũ cơ hiến vũ.

Trong đó vị vũ cơ cầm đầu kia, càng là vũ cơ cấp bậc Thần Thông cảnh, dáng người thướt tha tiên tư lượn lờ, mị mà không yêu, diễm mà không ngán, hiển nhiên là vũ cơ đỉnh cấp chuyên tu thần thông vũ đạo.

Đây đều là sự phô trương mà Tiên Tộc chiêu đãi khách quý nên có. Nếu đổi lại là Thánh Tộc chiêu đãi khách nhân tôn quý, vũ cơ dẫn vũ kia hơn phân nửa phải là vũ cơ cấp bậc Lăng Hư Cảnh, đương nhiên, người bình thường cũng không chiếm được đãi ngộ như vậy là được.

Vương Thủ Triết nhìn thấy, trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Diêu Ngọc Mai đã tiết lộ hết nội tình của Tiên Tộc Khương thị cho hắn. Gia tộc đã nghèo túng đến mức muốn bán tổ sản lại còn phô trương xa hoa như vậy, có thể thấy được thật sự là chết vì sĩ diện.

Thật ra không cần Diêu Ngọc Mai nói, Vương Thủ Triết cũng có thể cảm nhận được bên ngoài Thiên Thụy Khương thị nhìn như sáng sủa, một tia cảm giác chán nản không xua đi được.

Nguyên nhân có rất nhiều.

Thứ nhất chính là sửa chữa chủ trạch.

Thật ra tình hình chủ trạch là thể hiện được thực tế nhất của một thế gia. Nếu là một gia tộc khỏe mạnh phát triển lên, thỏa mãn yêu cầu tu luyện cho nhiều tộc nhân ở lại, chủ trạch đương nhiên sẽ từng bước xây dựng thêm, chăm chỉ tu sửa.

Mà chủ trạch Khương thị này lại là dáng vẻ già nua nặng nề, giống như một lão giả dần dần già nua.

Một đường đi tới, những kiến trúc trọng yếu ở trung tâm này, tuy đều dụng tâm bảo vệ và sửa chữa, nhưng mà khoảng cách một ít kiến trúc, lại rõ ràng qua loa không ít, lộ ra một góc mái hiên, trên đầu tường, chỉ cần cẩn thận quan sát một chút, sẽ phát hiện một ít lốm đốm và mục nát mà lơ đãng lộ ra.

Đây là chứng minh trực tiếp về tình trạng kinh tế của Khương thị.

Phải biết rằng, sự bảo vệ và sửa chữa của chủ trạch là một khoản chi tiêu lớn kéo dài. Một số gia tộc bắt đầu đi xuống dốc thường thường là tiền tài các nơi đều không theo kịp, ở chủ trạch bảo vệ và sửa chữa tự nhiên là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, từ mười năm một lần sửa sửa sửa thành hai mươi năm một sửa sửa, thậm chí ba mươi năm, năm mươi năm một lần tu sửa đều là có khả năng, lúc tu sửa cũng không thể bỏ được tiền vốn như thời điểm toàn thịnh, có một số bộ phận

trọng yếu không đến lúc phải thay đổi thì thường thường sẽ không thay đổi, thời gian lâu dài, chủ trạch các nơi, tự nhiên khó tránh khỏi sẽ lộ ra cảm giác tang thương.

Ngoài ra, những mỹ nữ tuấn nam trẻ tuổi ngồi cùng ở phía dưới, nhìn như ăn mặc tươi sáng, phong thái dễ chịu, nhưng trong xương cốt lại phảng phất lộ ra một cỗ không tự tin, càng có mấy ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía đám người Vương Thủ Triết hưởng dụng tiên thức linh nhưỡng, vụng trộm nuốt nước miếng. Đây cũng không phải là trạng thái tinh thần của một đệ tử Tiên Tộc thời kỳ cường thịnh.

Trừ cái đó ra, khí huyết của các Kỳ lão cũng không phải quá dồi dào, mơ hồ có chút hương vị mặt trời sắp lặn.

Ở trong một bộ phận thế gia, loại tình huống này rất phổ biến, Vương Thủ Triết đối với chuyện này cũng có ký ức khắc cốt ghi tâm. Lung Yên lão tổ trước kia cũng bảo trì tiêu hao thời gian dài cực thấp, tiết kiệm tài nguyên cung ứng cho các tiểu bối, thế cho nên khí huyết bản thân quanh năm không đủ dồi dào.

Bọn họ cho rằng Vương Thủ Triết xuất thân "cao quý", cả ngày như ngồi trên mây, xem không hiểu những gian khổ này, còn ra vẻ " rẻ mạt Tiên Tộc" ở trước mặt hắn, quả thật có chút cổ hủ buồn cười.

Sau một phen chiêu đãi.

Lão tổ tông Khương thị "Hạo Nhiên Tiên Quân", mới khoan thai đến chậm ra mặt nghênh đón đám người Vương Thủ Triết: "Lão hủ phùng phùng bế quan, may mắn được tiểu bối trong gia tộc kêu gọi, mới biết hôm nay có khách quý lâm môn, lão hủ không nghênh đón từ xa, thứ lỗi thứ tội."

Hạo Nhiên Tiên Quân này tuổi tác đã rất lớn, nói dễ nghe một chút thì gọi là tiên oa thanh kỳ, nói khó nghe chính là hình dung khô gầy, cũng may tinh thần của hắn còn rất dồi dào, thoạt nhìn dường như còn có chút ít năm tháng có thể sống.

Bộ dáng như thế, hơn phân nửa cũng là do " Tiết kiệm quá độ" tạo thành. Dù sao một Chân Tiên cảnh tiêu hao hằng ngày quá mức khủng bố, tùy tiện tiết kiệm là có thể làm cho rất nhiều tiểu bối ăn no bụng.

Thiên Ca cũng là âm thầm im lặng.

Tuổi tác thực tế của nàng cũng không nhỏ, cũng may Hàn Nguyệt Tiên Quyết vốn có công hiệu trú nhan, cộng thêm các loại bảo vật ngày thường làm nhuần huyết nhuận thể dùng không hề ít, thoạt nhìn còn tương đối trẻ tuổi.

Nhất là sau khi lấy được sáu tia Hỗn Độn Bản Nguyên từ Nhược Lam, càng khiến cho Chân Linh của nàng khôi phục sức sống cường tráng, nếu như nói nàng lúc trước là mỹ phụ trung niên mà nói, hôm nay nàng thoạt nhìn giống như một thiếu phụ xinh đẹp có phong vận.

Nếu thật có một ngày mình sẽ rơi xuống bộ dáng Hạo Nhiên Tiên Quân như vậy, nàng cảm thấy mình còn không bằng sớm chết trận, sớm ngày đầu thai thì tốt hơn.

Đối mặt với Tiên Quân, Thủ Triết vẫn cho mấy phần mặt mũi, chấp vãn bối lễ nói: “Thủ Triết bái kiến Tiên Quân.”

Trong lòng của hắn cũng minh bạch, Hạo Nhiên Tiên Quân sở dĩ mượn cớ bế quan, không có sớm nghênh đón, là vì tránh cho bày ra một phần tiên liệu giá trị liên thành như vậy để bồi ăn.

Sau khi hàn huyên chào hỏi một phen.

Hạo Nhiên Tiên Quân còn sĩ diện lấy ra một ít “Tiên trà” chiêu đãi. Trà là cấp bậc Tiên trà đứng đắn, chỉ là uống hơi có chút mùi cổ hủ, hiển nhiên có chút “ngượng niên”.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết cũng có chút băn khoăn, cũng dâng lễ vật thượng môn đã chuẩn bị sẵn, âm thầm thêm chút lượng.

Mười sáu thanh niên nam nữ tiểu bối Tiên Tộc Khương thị ra mặt nghênh đón, có một người tính một người, mỗi người một viên cực phẩm linh thạch, quay đầu lại mình thích mua gì thì mua.

Những thanh niên nam nữ kia lập tức mừng rỡ như điên, liên tục bái tạ Vương Thủ Triết.

Ở đây Lăng Hư cảnh Tiễn lão tổng cộng có chín người, Vương Thủ Triết cũng không hẹp hòi, ra tay chính là máu thịt tinh

tuyển một người một ngàn cân "Thái Cổ Chiến Tượng", cũng gom góp mấy vạn cân.

Ba nghìn tiên tinh một cân, tổng cộng ba ngàn vạn tiên tinh, giá trị khoảng chừng ba mươi khối linh thạch cực phẩm.

Đây chính là huyết nhục nuôi dưỡng hung thú thập nhất giai, chính là hai ngày này ở trong Thiên Thụy Thánh Thành hao tiền mua được.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn trả ba vạn cân lục phẩm linh mễ. Giá thành này tương đối thấp, năm trăm tiên tinh một cân, ước hợp một ngàn năm trăm vạn tiên tinh, đương nhiên, đây chỉ là giá thành, bán cho Tân La Tiên Triều thực tế cần sáu ngàn vạn tiên tinh.

Về phần Hạo Nhiên Tiên Quân, Vương Thủ Triết trực tiếp cho một lượng "Ninh Tâm Tiên Trà" một đế hưu.

Vật này xem như đặc sản của thế giới Thần Võ, rất khó mua được, cho dù thật sự có con đường mua sắm, không có mấy chục viên linh thạch cực phẩm cũng không mua được.

Đừng tưởng tiên trà tùy tiện sản xuất, dưới tình huống bình thường, Đế Hưu một trăm năm cũng chưa chắc có thể sản xuất được một cân, còn phải nhờ Vương Thủ Triết giúp hắn thúc đẩy, mới có thể có thêm sản lượng.

Thông thường mà nói, tiên trà đều không bán, chỉ là lấy ra để dùng hoặc là phô trương, dùng để tạo nhân tình.

Thủ Triết ra tay lớn như thế, quả nhiên khiến cho Tiên Tộc Khương thị sợ ngây người.

Cái này tiện tay đưa ra lễ vật Thượng Môn cũng đã hơn một trăm Cực phẩm linh thạch, vượt qua phí chiêu đãi gia tộc bọn hắn gấp mười lần!

Thật không hổ là công tử của quý tộc thế gia, quá giàu có, quá bá đạo! Người thừa kế thánh tử bình thường của thánh tộc, cũng quyết không đứng đầu như thế.

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Thủ Triết đều tràn đầy vẻ kính sợ, nhất là Hạo Nhiên Tiên Quân, kích động đến mức tay cũng run rẩy.

Có trời mới biết hắn đã bao nhiêu năm chưa có được tiên trà chính kinh mới mẻ như vậy.

Sau khi chấn nhiếp Khương thị, kế tiếp liền dễ nói chuyện.

Vương Thủ Triết ám chỉ Diêu Ngọc Mai, để nàng nhanh chóng cắt nhập giao dịch.

"Khụ khụ!" Hạo Nhiên tiên quân có chút xấu hổ nói: "Lúc trước đã nghe tộc nhân Diêu thị nói qua, Thủ Triết công tử muốn mua một chiếc Vân Hải Kình Chu. Thực không dám giấu giếm, Khương thị chúng ta đích xác có một chiếc Vân Hải Kình Chu tổ truyền muốn ra tay. Nhưng nói lời xấu trước, con thuyền này đã có chút năm tháng, cần phải tốn hai ba viên Tiên Linh Thạch bảo hộ một phen, phương diện bảo hộ, Khương thị chúng ta hiểu một chút, có thể nhận lấy."

Nếu không nói rõ ràng chuyện này, khiến Thủ Triết công tử bất mãn thì cái được không bù nổi cái mất.

"Nếu đã như thế, vậy thì nói chuyện giá cả đi."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Hắn ngược lại không quan tâm hai tay, dù sao chính là lấy ra vận chuyển lương thực. Lúc trước hắn cũng đã từ Diêu Ngọc Mai biết được, Vân Hải Kình Chu chế tạo khó khăn rất lớn, có rất ít thế gia, chịu ra tay lại càng hiếm thấy.

Tựa như Tiên tộc Diêu thị có hai chiếc, nhưng bọn họ đều lấy tự hữu dụng, nhất định không chịu ra tay.

"Giá cả mà nói, không hàm hộ phí tổn mười ba miếng Tiên Linh Thạch, nếu muốn Khương thị chúng ta bảo hộ phải trả thêm hai miếng Tiên Linh Thạch." Hạo Nhiên Tiên Quân nói ra giá cả tương đối thành thật.

Vương Thủ Triết và Diêu Ngọc Mai liếc nhau, đối phương khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng giá cả này, dường như đây đã là một cái giá vô cùng rẻ.

"Vậy cứ quyết định như thế." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Ta ra mười lăm Tiên Linh Thạch, ủy thác Khương thị hỗ trợ bảo vệ thỏa đáng."

"Vậy cần nửa năm thời gian, chúng ta cần mua một ít tài liệu đến bảo vệ." Hạo Nhiên Tiên Quân gật đầu hứa hẹn.

Sau khi bàn bạc xong giao dịch này.

Hạo Nhiên Tiên Quân hơi trầm ngâm một phen, nói: “Thủ Triết công tử là người sảng khoái, chúng ta còn có một chuyện muốn nói với công tử, không biết Ngọc Mai các chủ có thể…”

Diêu Ngọc Mai rất thông minh, lập tức mượn cớ cáo từ, để lại không gian cho Vương Thủ Triết và Hạo Nhiên tiên quân.

Những tộc nhân còn lại của tộc Khương thị cũng lần lượt rời đi.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại ba người Vương Thủ Triết, Hạo Nhiên Tiên Quân, Chử Thiên Ca.

“Tiên quân có việc mời nói.” Trong lòng Vương Thủ Triết biết Hạo Nhiên Tiên Quân này nhất định là có chỗ cầu, nói thẳng: “Nhưng mà sau khi nghe xong, ta không dám cam đoan nhất định đáp ứng.”

“Thật ra việc này rất có lợi cho công tử.” Hạo Nhiên tiên quân thở dài, sắc mặt bỗng nhiên trở nên buồn bã: “Khương thị chúng ta nghèo túng, chắc hẳn không tránh được công tử tuệ nhãn. Thực không dám giấu giếm, lần này Khương thị chúng ta gặp đại nạn.”

Kế tiếp, Hạo Nhiên Tiên Quân đem chuyện một năm một mười nói cho Vương Thủ Triết.

Thì ra, tuy rằng Tiên Tộc Khương thị này đang không ngừng đi xuống dốc, nhưng mà tổng thể mà nói còn có thể miễn cưỡng duy trì, khuynh tộc chi lực duy trì Chân Tiên thay nhau nỗ lực còn có thể làm được, chỉ là kham khổ một chút.

Một trăm năm trước, Chân Tiên chủng của Khương thị bọn họ đã đến Lăng Hư cảnh tầng bảy, nhiều nhất hơn ngàn năm đã có thể tu thành Chân Tiên.

Tất cả mọi người đều trông cậy vào Chân Tiên trẻ tuổi cường tráng có thể chấn hưng gia tộc, ít nhất cũng phải kéo dài truyền thừa gia tộc, nào ngờ một trăm năm trước Chân Tiên chủng của Khương thị lại gặp phải một trường hạo kiếp ở hải ngoại.

Hắn miễn cưỡng chạy thoát trở về, nhưng cũng bị thương quá nặng, Chân Linh tán loạn, không lâu sau liền đi đời nhà ma.

“Là Tiên Tộc Ngô thị của Thiên Hưng thánh triều. Gia đình bọn họ Chân Tiên chủng cùng Hạo nhi nhà chúng ta kết bạn đồng hành xông xáo ngoại hải, liên thủ phát hiện một chỗ Thượng Cổ tiểu động thiên truyền thừa di tích, vị kia nhà bọn họ thừa dịp Hạo nhi không phòng bị âm thầm đánh lén, may mắn Hạo Nhi có bảo vệ bảo vệ bảo mệnh phù của tổ truyền, mới miễn cưỡng đào tẩu.” Hạo Nhiên Tiên Quân vừa nghĩ tới chuyện năm đó liền bi thống không hiểu.

Sắc mặt Vương Thủ Triết dần dần nghiêm nghị: “Tiên quân muốn ta báo thù thay nhà ngươi?”

“Cũng không phải…” Hạo Nhiên Tiên Quân lắc đầu nói: “Hạo nhi nhà chúng ta sau khi chết, tiên kinh ly thể, chỉ là lúc này tiên kinh còn chưa hấp thu đủ thiên địa tiên linh khí, không thể tẩy tủy phạt mao cho người kế nhiệm. Mà chúng ta căn cứ theo tình huống thời gian, kinh tế các loại, có thể chọn ra người được đề cử Chân Tiên chủng, chỉ có một tộc nhân Thần Thông Cảnh tư chất tuyệt thế thiên kiêu Bính đẳng. Sau đó, chúng ta tìm cách tăng tư chất cho nó, cũng chỉ là để tư chất của nó miễn cưỡng đạt đến tuyệt thế Ất đẳng, còn cách huyết mạch thiên tử cực xa.”

Trên thực tế, tuyệt đại đa số tiên tộc chỉ có một bộ tiên kinh, sợ nhất chính là loại tình huống này. Một khi Chân Tiên chủng kế thừa tiên kinh nửa đường chết non, người thừa kế kế tiếp không có tiên kinh tẩy tủy phạt mao hiệu quả tăng lên tư chất, muốn đem tư chất tăng lên tới cấp bậc thiên tử, thiên nữ, độ khó cũng không phải cao bình thường.

“Công tử cũng biết, kế thừa tiên kinh lại không có huyết mạch của thiên tử, rất khó tu thành Chân Tiên trước khi thọ nguyên hao hết. Bởi vậy, chúng ta chỉ có thể đánh chủ ý lên đan dược thập nhất phẩm huyết mạch 【Hiển Thánh Đan】.”

“Tài liệu mà Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan sử dụng cực kỳ trân quý, số lượng cực kỳ thưa thớt, giá cả ít nhất cũng phải hai ba mươi viên Tiên Linh Thạch. Hơn nữa, bình thường nó đều cho tu sĩ Lăng Hư cảnh nâng cao huyết mạch, nếu dùng Thần Thông cảnh, chỉ sợ…” Vương Thủ Triết trầm ngâm lắc đầu.

Diêm Vô Ưu bị giam giữ trong địa lao của Thần Võ Tiên Cung là bảo bối, nhận được không ít tri thức hữu dụng từ chỗ Vương Thủ Triết, xem như hắn lập công.

Đương nhiên, cho dù ông ta có hữu dụng, hiện tại Vương Thủ Triết cũng không thể thả ông ta ra chuyện xấu.

Đến khi không đủ, cũng phải chờ sau khi thế giới thần võ có năng lực tự vệ, mới có thể khiến Diêm Vô Ưu thấy lại ánh mặt trời.

"Đúng là như thế, Hiển Thánh đan trùng kích Thần Thông cảnh quá lớn. Nhưng tổ tiên Khương thị chúng ta từng lập công vì thánh triều, bên Thánh Hoàng nhất mạch còn có một ân tình, tốn thêm chút tiền mời Thánh Hoàng bệ hạ dốc sức che chở, ước chừng có ba thành xác suất thành công." Hạo Nhiên Tiên Quân thở dài nói: "Hi vọng lần này có thể thành công, Khương thị chúng ta mới có hi vọng tiếp tục tồn tại."

Vương Thủ Triết im lặng.

Hắn đương nhiên có năng lực che chở, lại thành công tỷ lệ có thể đạt tới mười thành, bất quá, nơi này chính là Thánh vực, hắn tuyệt đối sẽ không tùy tiện trêu chọc chuyện này ở Thánh vực.

Hơn nữa nghe nói Thánh Hoàng che chở việc này, tiêu hao cũng phi thường lớn, thường thường được không bù mất, dưới tình huống bình thường Thánh Hoàng tuyệt đối sẽ không xuất thủ che chở.

"Công tử, khi Hạo nhi chúng ta trốn trở về, còn liều chết mang theo chiếc chìa khóa duy nhất mở ra di tích động thiên thượng cổ kia về, Khương thị chúng ta nguyện ý hiến chìa khóa này cho công tử." Hạo Nhiên tiên quân nói xong nhìn về phía Vương Thủ Triết, hơi lấy lòng nói: "Lão hủ đã tám nghìn sáu trăm tuổi, không đợi được người kế nhiệm tấn thăng Chân Tiên, hoàn thành Chân Tiên thay thế. Chỉ cầu công tử ở trong phạm vi năng lực, bất luận thế nào cũng phải che chở Khương thị nhiều hơn một phen."

"…"

Vương Thủ Triết nhíu chặt mày.

Không ngờ Khương thị trăm phương nghìn kế mời hắn đến, lại là vì mục đích này.

Lúc này, hắn trầm ngâm nói: “Thiên Hưng Tiên tộc Ngô thị, nhớ rõ là có hai gã Chân Tiên cảnh chứ? Chỉ sợ bọn hắn sẽ không bỏ qua cho di tích tiểu động thiên, tất nhiên lúc nào cũng nhìn chằm chằm vị trí di tích.”

“Không sai, bất quá nếu công tử có thể triệu hoán tộc nhân, chỉ là hai gã Chân Tiên cảnh cũng không thành vấn đề?” Hạo Nhiên Tiên Quân tràn đầy chờ mong nói, “Loại di tích tiểu động thiên chưa từng mở ra này, bên trong hơn phân nửa có tiên kinh truyền thừa, còn có thể có các loại tài phú như Tiên khí.”

Tiên kinh truyền thừa cố nhiên là đồ tốt, đáng sợ liền sợ, đối phương đã sớm bố trí thiên la địa võng, chờ người chui vào.

Vương Thủ Triết thầm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Đúng là khiến Hạo Nhiên Tiên Quân thất vọng rồi, chuyện này tiên quân vẫn nên ủy thác những người khác đi.”

“Cái gì!?” Hạo Nhiên tiên quân vô cùng khiếp sợ: “Đối với tiên kinh, tiên khí, đều không để ý sao?”

Đương nhiên là quan tâm.

Vương Thủ Triết thầm thở dài trong lòng.

Hắn cũng muốn đem di tích động thiên nhỏ này chiếm được, thay người trong nhà kiếm thêm bộ tiên kinh, thu được nhiều một chút tài nguyên, nhưng cục diện trước mắt của Vương thị và thế giới Thần Võ này, cũng không phải một quyển hai quyển tiên kinh có thể thay đổi được.

Trước mắt thứ mà thế giới Thần Võ thiếu nhất không phải là cái gì khác, mà là tài nguyên và thời gian.

Có đầy đủ tài nguyên, có đủ thời gian, thế giới Thần Võ mới có thể dần dần trưởng thành, trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Vì vậy, giai đoạn hiện tại, ổn định là quan trọng nhất.

Nếu hắn thật sự là công tử quý tộc, sau này tìm Thánh Tôn tới đánh phụ bản lấy ít đồ cũng không sao, người bên ngoài càng không dám chọc.

Nhưng Vương Thủ Triết hắn không chỉ là một tên giả mạo, còn vô cùng tiếc mạng.

Đùa à, hắn đường đường là Vương Thủ Triết có thân phận gì? Chết không nổi!

Lần này đến Thánh Vực làm việc, với tính cách của hắn mà nói, đã xem như là cử động thập phần mạo hiểm, làm sao lại vì bộ tiên kinh mà đặt mình vào hiểm cảnh, thậm chí còn có khả năng cuốn vào trong lốc xoáy?

Bởi vì cái gọi là, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Huống chi, sau khi hứa hẹn việc này, còn phải phụ trách chiếu ứng với Khương thị, đây cũng là các loại nhân quả. Một khi Khương thị không có Chân Tiên che chở, ngoài sáng không biết bao nhiêu người hoặc là gia tộc, thế lực sẽ đánh chủ ý lên bọn họ, Vương Thủ Triết hắn có ngăn cản được không?

Không bằng ngoan ngoãn chăm chỉ làm ruộng, phát dục đến thái bình.

Đương nhiên, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng hắn khẳng định không thể nói như vậy.

“Trong nhà không thiếu tiên kinh tiên khí, thêm một món cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.” Vương Thủ Triết như thật sự không quan tâm đến một chút nào, thần sắc lạnh nhạt đứng dậy cáo từ: “Nửa năm sau, người của ta sẽ đến tiếp nhận Vân Hải Kình thuyền.”

Dứt lời, hắn cùng Huyên Thiên Ca nhanh nhẹn rời đi.

Chỉ để lại Hạo Nhiên Tiên Quân đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người trợn tròn mắt không thôi, ngay cả tín niệm cho tới nay đều bị trùng kích thật lớn.

Không thiếu tiên kinh, nhiều hay một món cũng chẳng có ý nghĩa gì!

Quả thực… khiến cho hắn sống hơn tám nghìn sáu trăm năm uổng phí!

…

Chương 34: Đại Ly đắc tiên kinh! Kiếm chỉ Lăng Vân Tiên Cung!

…

Hạo Nhiên Tiên Quân ngây người hồi lâu, mới thu hồi ánh mắt thổn thức không thôi: “Hàn môn quý tử, quả nhiên không phải chúng ta có thể phỏng đoán. Nếu ta có cơ hội xuất thân từ gia tộc như thế, nói không chừng… Ài…”

Một tiếng thở dài vang lên.

“Lão tổ tông.”

Lúc này, gia chủ Khương Kiến Mộc dẫn một người thanh niên bộ dáng chỉ có hơn ba mươi tuổi tới.

Nam tử thanh niên này một thân áo xanh, ngũ quan anh tuấn, khí chất cũng rất bất phàm, vừa nhìn đã biết là con em tinh anh gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Mang theo thanh niên theo quy củ bái kiến lão tổ tông, Khương Kiến Mộc ánh mắt chờ mong hỏi: “Thủ Triết công tử đã đồng ý với chúng ta chưa?”

“Vân Hải Kình Chu bán ra ngoài, tính cả phí bảo hộ ở bên trong tổng cộng mười lăm Tiên Linh Thạch. Kiến Mộc, mấy ngày nay ngươi dẫn người đi mua nguyên liệu, tiến hành một hệ thống bảo vệ cho cả Tu Hải Kình Chu, cần phải tinh tiến cầu tinh, bảo vệ chất lượng đúng hạn hoàn thành.” Hạo Nhiên Tiên Quân vẻ mặt nghiêm nghị: “Thủ Triết công tử rộng rãi với Khương thị chúng ta, Khương thị chúng ta cũng không thể mất mặt liệt tổ liệt tông.”

“Lão tổ tông, ngài yên tâm đi.” Khương Kiến Mộc chân thành nói: “Mặc dù Khương thị chúng ta nghèo túng, nhưng tổ tiên Khương thị còn chưa mất đi khí khái, nhất định sẽ không lừa gạt khách hàng trong việc làm ăn. Huống hồ nếu dám lừa gạt Thủ Triết công tử, sợ là sẽ mang đến tai họa cho Khương thị.”

Hơn hai mươi vạn năm trước, tổ tiên Khương thị đi theo Thiên Thụy thánh hoàng nhất mạch đến mảnh đất khai hoang này, đấu thiên đấu địa đấu hung thú, không biết trải qua bao nhiêu

gian khổ, mới có Thiên Thụy thánh triều nơi Nhân tộc này cư trú.

Lúc huy hoàng nhất, Khương thị cũng có mấy vị Chân Tiên tọa trấn, chính là cường tiên tộc cực kỳ có danh vọng trong Thiên Thụy thánh triều. Bây giờ tuy Khương thị xuống dốc, nhưng lòng dạ vẫn chưa giảm.

"Ngươi hiểu là tốt rồi. Đáng tiếc, hậu nhân của chúng ta không chịu thua kém, không thể bảo vệ gia nghiệp to lớn của tổ tiên Khương thị." Hạo Nhiên Tiên Quân ánh mắt bi thiết, nhưng nhớ tới nỗ lực trong khoảng thời gian này, rất nhanh liền đè nén cảm xúc trong lòng, một lần nữa tràn ngập ý chí chiến đấu: "Lần này, bất luận thế nào Khương thị chúng ta cũng phải bảo vệ truyền thừa chân tiên duy nhất này."

Trên dưới Khương thị đều biết, lần này nếu Chân Tiên luân chuyển thất bại, Khương thị sẽ từ Tiên Tộc rơi xuống phàm trần, tuyệt đối khó có cơ hội bò dậy.

Đối với Khương thị bây giờ mà nói, đây đã xem như là được ăn cả ngã về không rồi.

"Lão tổ tông, Hiển Thánh Đan chính là đan dược thập nhất phẩm, chỉ sợ mười mấy viên Tiên Linh Thạch khó có thể lấy được…" Khương Kiến Mộc khổ sở nói.

"Vậy thì bán thêm chút tổ sản đáng giá, trước tiên gom đủ ba mươi viên tiên linh thạch trở lên." Hạo Nhiên tiên quân quyết tuyệt nói: "Dù sao một khi thất bại, Khương thị chúng ta cũng vô lực bảo vệ những tài sản kia, còn không bằng bán sạch sẽ."

"Vâng, lão tổ tông."

Khương Kiến Mộc khom người đáp ứng, lập tức xoay người nhìn về phía "người trẻ tuổi" bên cạnh, dặn dò: "Linh Nhi, ngươi chuẩn bị cho tốt một phen, điều chỉnh trạng thái tinh khí thần của bản thân đến tốt nhất. Đợi đến khi chúng ta chuẩn bị sẵn Hiển Thánh Đan, cùng với sau khi ước hẹn thời gian với Thánh Hoàng bệ hạ, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng Hiển Thánh Đan để nâng cao huyết mạch."

"Vâng, lão tổ."

Khương Vân Uẩn cung kính đáp ứng.

Nửa đời trước của hắn đều là Lăng Hư Chủng lớn lên, hôm nay bỗng nhiên được chọn làm Chân Tiên chủng, ngoài mừng rỡ, áp lực trong lòng cũng thập phần to lớn.

Nhưng mà, trách nhiệm của gia tộc làm cho hắn không dám có chút nào lùi bước, dù là trong lòng có áp lực, cũng chỉ có thể cắn răng đi về phía trước. Không tấn chức thì không cần phải chết.

"Tiên trà Thủ Triết công tử cho, tựa hồ có hiệu quả ổn định tâm tĩnh khí cực mạnh, hơn xa tiên trà trong tộc chúng ta có thể so sánh." Hạo Nhiên Tiên Quân chuyển một lượng tiên trà cho Khương Vân Tụ: "Hiệu quả của tiên trà này đối với lần thăng cấp huyết mạch này của ngươi vô cùng tốt, ngươi cứ giữ đi."

"Lão tổ tông… Đây là của ngài!"

"Ta chỉ là một lão già sắp chết, người làm tướng đã trở thành gỗ, uống nhiều tiên trà hơn nữa thì có ích lợi gì? Đúng rồi, Kiến Mộc, ngươi thu gom Linh nhục Linh Mễ mà Thủ Triết công tử đưa cho, giữ lại sau này cho Linh Nhi ăn."

"Vâng, lão tổ. Vậy, những cực phẩm linh thạch công tử cho bọn nhỏ đâu…"

Hạo Nhiên Tiên Quân trầm mặc một lát, thở dài nói: "Thu chín lưu một, cho bọn hắn chút cơ hội đi…"

Nếu có thể, ông ta cũng muốn để lại số linh thạch này cho bọn nhỏ, nhưng tình huống hiện giờ của Khương thị… Aiz, chỉ trách lão tổ tông như ông ta không chịu thua kém, khiến đám trẻ này chịu khổ.

"Vâng, lão tổ."

Khương Kiến Mộc cũng im lặng đồng ý.

Hắn tuy rằng cũng đau lòng những thanh niên tuấn kiệt gia tộc kia, nhưng hôm nay, gia tộc tồn vong, cũng chỉ có thể có chỗ hy sinh!

…

Mà ngay khi mọi người Khương thị trù tính cho tương lai trong tộc, Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca rời khỏi Thiên Thụy Khương thị cũng đang thảo luận chuyện của Khương thị.

Phi liễn xa hoa được Thần Bảo điện đặc biệt chuẩn bị cho khách quý, tòa kiệu sương phi liên này cơ hồ có thể so sánh với một biệt thự nhỏ, bên trong bị chia cắt thành mấy gian phòng, thậm chí còn có phòng ngủ chuyên dụng cùng tĩnh thất tu luyện, cung cấp cho ba năm tu sĩ ở lại bên trong cũng không có vấn đề gì.

Mà bởi vì Diêu Ngọc Mai cần tạm thời ở lại Khương thị xử lý thủ tục sau Vân Hải kình thuyền, không rời khỏi Khương thị, trong kiệu sương lúc này rộng rãi ngoại trừ Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca, liền chỉ có một ít người hầu Thần Bảo điện đi theo phụng dưỡng, lấy thực lực của hai người chỉ cần hơi che dấu một chút, liền không ai có thể biết nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ.

Chính giữa kiệu sương, trong đại sảnh rộng rãi nhất.

Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca một trái một phải ngồi ở trên ghế thái sư xa hoa thoải mái.

Linh thạch treo đèn hoa lệ tản ra quang mang sáng ngời.

Dưới ánh sáng bao phủ, Vương Thủ Triết mặc một bộ áo trắng, tư thế ngồi tùy ý, một thân khí chất vẫn là xuất trần tuyệt tục, tựa như thần tiên công tử.

Mính Thiên Ca ngồi ở bên cạnh hắn, tuy rằng mặc váy trang phục mộc mạc, nhưng một thân khí chất kia, lại như Thần Tiên phi tử ung dung hoa quý, làm cho người ta khó quên.

Trên bàn trà trước mặt hai người, một bình trà tiên đang tản ra hương trà lượn lờ.

“Thủ Triết công tử, ngươi ra tay thật hào phóng. Ta thấy Khương thị nghèo thành như vậy, cho chút lễ là được. Vân Hải Kình Chu cũng có thể trả giá…” Diệp Thiên Ca cười trêu chọc Vương Thủ Triết.

“Khương thị cũng không dễ dàng. Xem nội bộ bọn họ ngược lại cũng đoàn kết, có thể giúp đỡ thì giúp đỡ một chút đi, cũng hy vọng bọn họ có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng.

Lần này hắn sảng khoái như vậy, nguyên nhân thật ra rất đơn giản. Bởi vì Khương thị này khiến hắn nhớ tới Vương thị lúc trước Lung Yên lão tổ.

Lúc hắn xuyên không, tình cảnh của Trường Ninh Vương thị cũng vô cùng gian nan, linh đài truyền thừa đã sắp bị hủy đời. Khi đó các trưởng bối của Vương thị cũng tình nguyện đói mình, từ cung phụng của mình từng ngụm từng miếng tiết kiệm linh mễ linh đan, cho các tiểu bối trong tộc, nhất là tập trung tài nguyên cho Vương Thủ Triết hắn xông cấp.

Mà Vương Thủ Triết hắn cũng gánh vác hy vọng của toàn tộc, từng chút từng chút tiến lên trong nghịch cảnh, thật vất vả mới kinh doanh Vương thị đến tình trạng bây giờ.

Mà niềm tin chống đỡ hắn cho tới nay, cũng rất đơn giản, chẳng qua là vì các trưởng bối, bọn nhỏ của gia tộc, không cần trải qua những khổ nạn mà các tiền bối đã từng trải qua nữa.

《 Thiên Ca chính là xuất thân công chúa Tiên Triều, mặc dù cũng từng cạnh tranh, nhưng hoàng thất Tiên Triều vẫn luôn duy trì cường thịnh, trước khi tấn thăng Chân Tiên Cảnh cho tới bây giờ không có tài nguyên của nàng ngắn ngủi, nàng cũng là thuận lý thành chương kế thừa tiên kinh cùng vị trí Tiên Hoàng, tự nhiên không có trải qua cảnh tượng lúc trước của Vương thị, đối với Thiên Thụy Khương thị cũng sẽ không có quá nhiều đồng tình.

Tài nguyên tu luyện thiếu cảm giác gì, nàng cũng là sau khi đến Chân Tiên cảnh mới có cảm ngộ rõ ràng. Nhưng loại "Khuyết" này của nàng, so sánh với lão tổ tông Khương thị, đó căn bản không phải một khái niệm.

"Thủ Triết công tử, ta cũng nghèo, nếu không ngươi lại trợ giúp ta một chút…" Ánh mắt Kỳ Thiên Ca chờ mong nhìn Vương Thủ Triết: "Hỗn Độn linh thạch, hoặc là Hỗn Độn bản nguyên ta cũng không ngại."

Mặt Vương Thủ Triết tối sầm, hoàn toàn không muốn để ý đến nàng.

"Mảnh vỡ của Hỗn Độn linh thạch cũng được mà, ta thấy sau khi ngươi cắt Hỗn Độn linh thạch xong, còn thừa lại không ít cặn bã. Trước mắt ngươi cũng không dùng được, chi bằng lợi dụng phế vật một chút, cứ cho ta đi."

Vương Thủ Triết lập tức im lặng.

Đường đường là Tiên Hoàng, phải gọi mặt một chút có được không?

“Thủ Triết công tử chớ có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng không có cách nào, ta muốn tu luyện thăng cấp, ta muốn thánh khí, ta còn muốn thánh đồ… quan trọng nhất là ta còn muốn sống thêm mấy vạn năm, ở bên công tử…”

“…”

Vương Thủ Triết yên lặng đặt chén trà xuống, lắc mình đi vào phòng trong kiệu sương của mình, trực tiếp đến tai không nghe theo làm sạch.

Lại để cho Kỳ Thiên Ca nói tiếp, có trời mới biết nàng còn có thể nói ra những lời không biết xấu hổ gì không.

Trong khi nói chuyện, phi liễn bay nhanh trên tầng mây không trung, hơn nửa ngày sau đã về tới Quan Hồ Thiên Các.

Chuyện Vân Hải Kình Chu đã xong, trong tay Vương Thủ Triết tạm thời không có chuyện khẩn cấp gì.

Những ngày tiếp theo, hắn ở dưới sự tiếp đón của Diêu Ngọc Mai và Huyên Thiên Ca, bắt đầu đi dạo trong Thiên Thụy Thánh Thành, lấy danh nghĩa “du lịch thể nghiệm”, nên ăn thì ăn, nên đi dạo thì đi, nhìn thấy thứ giá trị thì mua mua.

Song mỹ làm bạn, quả nhiên là rất nhàn nhã.

…

Bên này, cuộc sống của Vương Thủ Triết ở Thánh Vực rất thoải mái và thoải mái, nhưng bên kia, cảm giác trách nhiệm của gia tộc thứ sáu người thừa kế hợp pháp 【Vương Bảo Thánh】 lại trải qua một khoảng thời gian bận rộn và sung túc.

Dưới ‘Thống soái’ của hắn, cánh tay trái Âu Yến Yến Yến, cánh tay phải Vương Hựu quân, từng người thống lĩnh đoàn đội đả kích các loại bản sao nhỏ, lưu ảnh bàn bất lương, hoặc là những thương lái mặc dù nội dung khỏe mạnh, nhưng lại trốn thuế lậu thuế.

Bất quá, Vương Bảo Thánh đối với văn hóa cũng không có đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần không phải đồ vật quá thái quá, tu

sửa sửa sửa đổi còn có thể tái tiến lên. Đối với những bản chép bổn và lưu ảnh tích cực khỏe mạnh kia, chẳng những thông qua, còn hết sức giúp đỡ.

Hai bút cùng vẽ như vậy, tích cực thúc đẩy phương hướng phát triển cực kỳ khỏe mạnh của ngành văn hóa.

Sau khi văn hóa phong cách đao to búa lớn được cải cách, sao chép bản vở cùng chiếu trên kịch bản lưu ảnh đều từng bước đi về hướng chính quy hóa.

Chính sách thu thuế tương ứng cũng dần dần trở nên hoàn thiện.

Tiềm lực thu thuế và thị trường khổng lồ của nó cũng dần dần bộc lộ ra trong quá trình này, càng ngày càng bị nhiều người chú ý tới.

Trong hạt địa Đại Càn, tiêu chuẩn văn hóa quốc gia đạt đến quy mô càn kim kinh người, tăng tổng ngạch quốc thuế lên hai mươi phần trăm.

Theo chuyên gia phỏng chừng, trong tương lai mấy chục năm của Đại Càn, chỉ riêng văn phòng thuế thu nhập này đã có khả năng vượt qua quy mô trăm ức càn kim. Đây chính là tương đương với một viên Tiên Linh Thạch a!

Nếu là ở một trăm năm mươi năm trước, ai có thể nghĩ đến tiểu bản sao chép hầu như không được người ta để ở trong lòng, lưu ảnh kịch cũng có tiềm lực như vậy?

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì ngành văn tiêu khiển phồn vinh nhất, cũng là bộ phận trung tâm nhất đều tập trung ở Đại Càn, còn lại thuế thu thuế của các quốc gia và Tiên Ma hai triều lại không có khoa trương như thế.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn phổ cập sự phát triển khỏe mạnh và sức mạnh của sản nghiệp văn hóa, nghề văn hóa trong thế giới Thần Võ tất nhiên sẽ trở thành một sản nghiệp rất quan trọng, cũng trở thành nguồn thuế quan trọng của quốc gia.

Đối với cái này.

Đế Tử An đích thân biểu dương Vương Bảo Thánh, ngay cả thủ phụ nội các Vương Thất Chiêu cũng cảm thấy Bảo Thánh

làm rất tốt.

Một lần cải cách đao to búa lớn này, xem như là thiết lập cơ sở vững chắc cho ngành sản xuất văn hóa.

Sự tán thành của những đại nhân vật này, đối với Văn Hoá Ti hôm nay chẳng qua chỉ sáng tạo qua loa mà nói, không khác gì một cái thuốc trợ tim, điều này không chỉ đơn giản là để cho bọn họ trước đây nỗ lực rất nhiều, có một kết quả chính diện, cũng làm cho bọn họ càng thêm kiên định phương hướng tương lai.

Phải biết rằng, thành lập Văn Tiêu Ti, mặc dù là Vương Bảo Thánh dẫn đầu, sau lưng lại có rất nhiều trưởng bối Vương thị ủng hộ, nhưng trước đó ai cũng chưa từng làm chuyện như vậy, trong lòng mọi người thật ra đều có chút không chắc chắn.

Cái này không quan hệ bọn hắn tín nhiệm không tín nhiệm Vương Bảo Thánh, thuần túy là tâm thần bất định đối với không biết mà thôi.

Mà hôm nay, bọn hắn liên tục cố gắng rốt cục có một cái kết quả tốt, đây không chỉ là khẳng định đối với ánh mắt của Vương Bảo Thánh nhìn trước mắt, đối với bọn hắn mà nói, càng là một kiện thập phần cảm giác thành tựu, cảm giác thỏa mãn, tuyệt đối đáng giá ăn mừng một phen.

…

Quán rượu Chiêu Ngọc, nhà bếp.

Hôm nay nhà hàng bị bao hết, đám cao tầng của Văn Tiêu Ti cơ hồ đều đã đến đông đủ, trên bàn cơm các loại rượu ngon món ngon đầy đủ, mọi người cũng nâng ly cạn chén, chúc mừng lẫn nhau, bầu không khí vô cùng sôi động.

Yến hội lần này quy cách cũng không thấp, hao phí cũng không ít, người mời khách đương nhiên là Vương Bảo Thánh.

Tuy rằng hắn rất không thích loại không khí ăn uống uống này, cảm thấy loại hành vi này cực kỳ lãng phí thời gian, có thời gian như vậy, còn không bằng xem thêm quyển sách, tuần thêm một cửa hàng.

Nhưng dưới mấy lời khuyên giải kiểu "Ngự hạ chi thuật" chi hồn đoàn đội của Âu Dương Yến, Vương Bảo Thánh vẫn miễn cưỡng chấp nhận quan điểm của nàng, cảm thấy lời nàng nói vẫn có chút đạo lý, liền "miễn cưỡng" như trôi theo lời khuyên can.

"Bảo Thánh à~" Âu Dương Nam Yến bưng chén rượu, ôm lấy bả vai hắn: "Lần này học tỷ làm trâu làm ngựa, giúp ngươi lập công lớn, ngươi cũng không thể không có chút thể hiện chứ? Nào, cùng học tỷ chỉnh một cái đi."

"Học tỷ, đừng động thủ động cước với ta, ta còn nhỏ, ngươi không nên như vậy…" Vương Bảo Thánh gian nan giãy giụa.

Hắn cũng có chút đau đầu với học tỷ này.

Luận năng lực công tác, học tỷ và chất nhi Vương Hựu Quân này đều là lợi hại nhất đẳng, thời gian làm việc ngươi căn bản không tìm ra được nửa điểm khuyết điểm của nàng ta. Nhưng chỉ là lớp một chút, học tỷ liền thay đổi thành cá nhân, đặc biệt là sau khi uống rượu, đó càng là "động khẩu vô che", cực kỳ thích động thủ động cước, hoàn toàn không đem "Lãnh đạo" này của hắn để vào mắt.

"Học đệ có ý là, chờ ngươi lớn lên một chút là được sao?" Âu Dương Nam Yến nghe Vương Bảo Thánh nói thì hai mắt tỏa sáng, bắt đầu đánh giá bảo thánh từ trên xuống dưới.

"Nam Yến tỷ, Bảo Thánh thúc nhà ta thật sự uống không nổi." Vương Hựu Quân vội vàng đi qua cản giá, ý đồ giải cứu Bảo Thánh ra khỏi "Ma trảo" của Âu Dương Nam Yến. "Nếu không, ta cùng ngươi uống?"

Vương Hựu Quân xuất thân từ Thất lão tổ Vương thị Thủ Nghiệp nhất mạch, cũng coi như một trong những nhân vật tinh anh trong dòng chữ "Hự Hựu".

Đương nhiên, nhân vật tinh anh trẻ tuổi của Vương thị nhiều như lông trâu, hắn cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Vương Hựu Quân cũng là ánh mắt nhìn chuẩn, vừa nghe thấy Bảo Thánh muốn ra ngoài làm việc, liền lập tức nịnh bợ vui vẻ bắt lấy cơ hội đi ra.

Đây không phải sao, trải qua một vòng cải cách lớn của sản nghiệp văn hóa này, hắn xem như đã bộc lộ tài năng trong thế

hệ trẻ, còn được Thất lão tổ tán dương.

“Đi đi đi, chuyện của ta và tiểu học đệ, còn chưa tới phiên tiểu tử ngươi nhúng tay vào.” Âu Dương Nam Yến khoát khoát tay: “Nếu ngươi còn dám nhúng tay vào, cẩn thận ta sẽ đem những chuyện ngươi lang thang trong Tộc Học cao đẳng bán lại toàn bộ cho Vương Bảo Quang.”

Vương Hựu Quân biến sắc, lập tức sợ hãi.

Hắn yên lặng lui về phía sau vài bước, để lại vị trí cho Âu Dương Nam Yến.

Nói đùa, những chuyện này nếu để cho Bảo Quang thúc nghe, không tới nửa năm, sợ là nội bộ gia tộc liền sẽ bị truyền khắp một lượt, khiến cho không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Vậy Vương Hựu Quân kia làm sao gặp được người này?

“Đệ tử của Bảo Thánh học, nếu ngươi không uống cũng được.” Âu Dương Nam Yến cười xấu xa nhìn Vương Bảo Thánh: “Ta nghe nói ngày mai Phú Quý công tử đi công hội trở về thăm người thân. Ta ngưỡng mộ phú quý công tử đã lâu, vừa hay có thể mượn cơ hội này tới cửa bái phỏng…”

Vương Bảo Thánh nghe vậy toàn thân run lên.

Âu Dương học tỷ này đối với hành trình của cha hắn phải không cần chú ý như vậy? Chẳng lẽ thật sự có ý đồ với cha hắn sao? Không được không được, làm học tỷ đã hung mãnh như vậy, nếu để nàng lên làm di nương, cả đời Vương Bảo Thánh hắn cũng đừng mong có thể trở mình.

Ngay lập tức, hắn không nói hai lời liền xử lý toàn bộ rượu “Ùng ục ùng ục”.

Đây là lần đầu tiên hắn uống linh tửu, còn uống gấp như vậy, một chén rượu uống vào, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên đỏ rực.

“Ha ha ha, Bảo Thánh, ngươi đúng là còn quá trẻ tuổi.” Âu Dương Yến ngả ngớn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của hắn, “Đợi thật lâu trong Tượng Nha Tháp được bảo hộ quá tốt, không hiểu được sự hiểm ác của xã hội, lại có thể dễ dàng mắc bẫy như vậy.”

“Ta hiểu, ta đã xem qua rất nhiều sách!” Vương Bảo Thánh không phục mà phản bác, “Hơn nữa thủ đoạn của ta lôi lệ phong hành, trong khoảng thời gian ngắn đã quét sạch thị trường văn khoái, ngay cả Thất Chiêu lão tổ cũng khen ta.”

“Ngươi thì biết cái gì!” Âu Dương Nam Yến bĩu môi: “Ngươi cũng chỉ là xuất thân tốt, từ Vương thị đến Tiên Ma lưỡng triều, có một đống lớn trưởng bối ở sau lưng ủng hộ ngươi, cho nên mới không ai dám chọc giận ngươi. Nếu đổi lại xuất thân thế gia bình thường, ngươi đã sớm bị đánh chết vô số lần rồi.”

“Ta không tin!” Vương Bảo Thánh tức giận đến lông mày nhíu lại, khuôn mặt vốn đỏ rực càng thêm đỏ hồng: “Ta tin tưởng trên đời này có đạo lý.”

“Không tin ngươi quay đầu lại thử xem.”

“Thử thì thử.”

Hai người giống như là một con trâu chọi.

Mắt thấy hai người sắp sửa ầm ĩ lên, Vương Hựu Quân vội vàng tiến lên khuyên can, châm chọc cười tháo gỡ mọi chuyện.

Hôm sau.

Vương Phú Quý trở về thăm người thân, sau khi từ trong viện của lão tổ nãi nãi thỉnh an trở về, đã bị nhi tử Vương Bảo Thánh ngăn chặn.

Vương Bảo Thánh trực tiếp kéo hắn vào trong thư phòng, sau khi theo quy củ thỉnh an, không kịp chờ đợi mà hỏi thăm: “Cha, thư con viết cho cha xem chưa? Chính là phần phân tích về 【nơi đệ nhất Viễn Chinh quân vạn nhất Thần Vũ hoàng triều】.”

Hắn ta trơ mắt nhìn cha ruột của mình, ánh mắt chờ đợi không thôi.

“Ồ, lá thư này, ta xem rồi.” Vương Phú Quý tuyên dương: “Rất có đầu óc, tình huống phân tích và tình huống thực chất vậy mà tám chín phần mười. Ngươi làm như thế nào vậy?”

Vương Bảo Thánh vừa nghe phân tích của mình đã có được sự tán thành, hưng phấn hiếm thấy: "Ta đã tìm đọc tất cả ghi chép lịch sử liên quan đến thời kỳ Thần Võ của hai triều Tiên Ma, đệ nhất viễn chinh quân, phỏng đoán nghiên cứu con đường hành quân có khả năng của bọn họ lúc ấy, cùng với căn cứ vào phân bộ thế lực địa đồ Ma giới phụ thân để lại cho ta, còn có tin tức tình báo…! Mới phỏng đoán ra ba chỗ có khả năng vẫn lạc."

"Không tệ không tệ." Vương Phú Quý vui vẻ vỗ vai con trai nói: "Thật không hổ là con trai của Vương Phú Quý, phân tích tình báo tinh chuẩn và năng lực thôi diễn như vậy, rất có phong phạm của vi phụ năm đó. Lần này con biểu hiện không tệ, cha sẽ không đánh con."

Vương Bảo Thánh sắc mặt tối sầm lại.

Biểu hiện không tệ chỉ vẻn vẹn là không đánh sao?

Bất quá, lúc này hắn cũng không để ý tới những thứ này, vội vàng hỏi: "Phụ thân đại nhân kia chuẩn bị khi nào động thủ?"

"Đã động rồi." Vương Phú Quý nói.

"A, phụ thân đại nhân thật sự là lôi lệ phong hành." Vương Bảo Thánh trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Nghĩ đến, lúc trước quy hoạch khích lệ hình mẫu cho phụ thân rất có hiệu quả, cá tính tương đối lười biếng của phụ thân rốt cục đã có thay đổi.

"Ly Dao tổ cô nãi nãi nhà ngươi, từ ba mươi năm trước đã bắt đầu mưu tính việc này, năm nay dưới sự trù tính phối hợp của vi phụ, nàng suất lĩnh đoàn đội Lăng Vân thánh địa, một lần hành động từ biên giới lãnh địa của Cứ Cốt Ma Thần cầm lại di vật viễn chinh, thuận tiện còn càn quét hai tòa Ma Vương bảo." Vương Phú Quý cảm khái thổn thức nói: "Bà cô Ly Dao quả nhiên hung mãnh, mưu đồ mấy chục năm, một kích thành công."

"Cái gì? Ly Dao tổ cô nãi nãi ba mươi năm trước đã mưu đồ?" Vương Bảo Thánh khiếp sợ mở to hai mắt: "Vậy tiên kinh thì sao? Có nghênh hồi tiên kinh không? Ta từ trong ghi chép suy đoán ra, đó là một bộ kiếm kinh Thủy hệ!"

“Có. Tên gọi là 【Tiên Hà Kiếm Kinh】, rất phù hợp với thuộc tính của tổ cô nãi nãi. Hơn nữa, ngoại trừ tiên kinh ra, tổng cộng còn có mười một bộ bảo điển, một kiện tiên khí, một kiện đạo khí, một đống lớn linh bảo thần thông.” Vương Phú Quý rất hài lòng cười nói: “Như vậy, tương lai tổ mẫu của Ly Dao tổ cô nhất định có thể phát triển thành Lăng Vân thánh địa, phát triển lớn mạnh thế lực của nhân tộc ta.”

“Ách…” Vương Bảo Thánh gượng cười nói: “Vậy thì phải chúc mừng tổ cô nãi nãi rồi.”

“Ngươi không vui lắm sao?” Vương Phú Quý đánh giá nhi tử, có chút hồ nghi.

“Không có không có, tổ cô nãi nãi được tiên kinh, ta cũng rất cao hứng. Chỉ là ta phí rất nhiều công phu, là muốn mưu tính một bộ tiên kinh cho mẫu thân, không nghĩ tới chậm vài chục năm.” Vương Bảo Thánh thở dài một tiếng, biểu tình có chút tiếc nuối, “Gần đây chiêu Ngọc di nương rất cố gắng, hơn nữa nàng rất thông minh, chỉ cần ta không buông lỏng sự thúc giục của nàng, tương lai di nương có thể chân ma chi lộ, nhưng tiên kinh của mẫu thân nàng còn chưa có tiêu.”

“Đứa nhỏ này, ngày thường mặc dù bướng bỉnh, nói chuyện cũng ngay thẳng quá mức, nhưng trong lòng vẫn rất hiếu thuận.” Vương Phú Quý vui mừng xoa đầu hắn nói: “Tuổi còn nhỏ, đã biết mưu tính tiên kinh cho cha mẹ rồi.”

“Phụ thân đại nhân quá khen rồi, con cũng chỉ là mưu tính cho mẫu thân một chút thôi.” Vương Bảo Thánh thẳng thắn nói.

“Vậy vi phụ thì sao?” Ánh mắt Vương Phú Quý có chút bất thiện.

“Phụ thân đại nhân chính là người thừa kế đích mạch thứ năm thuận vị của Vương thị…” Vương Bảo Thánh thần sắc ngay thẳng, nói vẻ mặt đương nhiên, “Dựa theo xu thế phát triển của gia tộc, hơn nữa hiện giờ sau khi thánh vực mở ra chúng ta lại nghênh đón một đợt tiên kinh bay lên, tương lai tiên kinh của phụ thân không chạy thoát được. Bất quá, mẫu thân thuận vị nhất định sẽ tương đối ở phía sau…”

“Hài tử ngoan, thật là hiếu thuận.”

Một tay Vương Phú Quý nhấc hắn đặt lên đùi, chuẩn bị tát vào mông hắn một cái.

“Phụ thân!” Vương Bảo Thánh hoảng sợ kêu lên: “Không phải ngươi nói hôm nay không đánh ta sao?”

“Nhưng ta lại muốn đánh!” Vương Phú Quý tát xuống một cái.

“A~” Vương Bảo Thánh lập tức kêu thảm một tiếng, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, trong mắt cũng hiện lên lệ quang, ủy khuất không thôi: “Nhưng mà, nhưng hài nhi phạm phải sai lầm gì a?”

“Tuổi còn nhỏ, đêm qua ta và cô gái uống rượu đầy người, nghe nói trên bàn rượu còn ôm vai. Ngươi nói xem, có phải ngươi yêu sớm rồi hay không?”

“Ta không có yêu đương!”

“Không nói chuyện? Vậy thì được rồi, không nói chuyện ngươi cùng nàng ôm ôm ấp làm gì? Ngươi là tên nghịch tử nhà ngươi…”

Vương Bảo Thánh bị đánh đến khóc rống: “Đừng đánh nữa. Nàng thích phụ thân a!”

“Cái gì? Ngươi tiểu tử thối này, quá mức đáng! Ngươi dám cùng cha ngươi đoạt cô nương… Xem vi phụ không đánh chết ngươi. “

Bất kể Vương Bảo Thánh giải thích thế nào, Vương Phú Quý cũng có thể tìm được lý do tiếp tục đánh hắn. Sau mấy lần, Vương Bảo Thánh cũng hiểu được, hoàn toàn từ bỏ giải thích, khóc trời cắt đất kêu rên: “Cha, con sai rồi, cha nói cái gì vậy… Ô ô…”

“Cái gì? Thánh nhi ngươi không có chủ kiến như thế sao? Thân là người thừa kế hợp pháp thứ sáu của gia tộc… há có thể như thế mây gió lẫn lộn!”

Bên ngoài thư phòng, Kỳ Mộng Vũ nghe thấy tiếng con trai kêu rên từ xa, cũng đau lòng không thôi.

Theo tư thế này, vừa nghe đã biết nhi tử tuyệt đối bị đánh rất thảm.

Nàng ngược lại là có ý nghĩ muốn đi vào cứu nhi tử một chút, nhưng vừa chuyển niệm, nàng liền nghĩ đến gần đây nhi tử đem nàng thích nhất là 《 Lãnh Ngạo Lang Quân yêu thích 》 .

Đáng hận nhất chính là, chính mình tìm hắn mở cửa sau, hắn rõ ràng một chút mặt mũi cũng không cho, còn nói cái gì 《 Lãnh Ngạo Lang Quân yêu tam quan bất chính bên trong Ta, sẽ lừa dối người trẻ tuổi, nhất định phải sửa đổi.

Nàng lúc này tâm lý hung ác, chạy vào phòng bếp nấu một nồi cháo to cho phu quân, để ngừa lang quân yêu mến đánh trẻ con mệt mỏi.

Phải bổ sung!

…

Chương 35: Lại được Ất Mộc Tiên quyết! Thủ Triết tới Vân Hải động thiên!

…

Thiên Thụy Thánh Thành.

Thánh thành thật sự quá lớn, nơi có thể đi dạo cũng thật sự quá nhiều, Vương Thủ Triết đi dạo hơn một tháng, mới đi dạo không đến một thành.

Có điều hôm nay, Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca lại không ra ngoài tiếp tục đi dạo Thánh thành, mà là sáng sớm đã chờ ở trong Quan Hồ Thiên Các.

Bởi vì hôm nay Thần Bảo Điện có một buổi đấu giá sắp tổ chức.

Mỗi một buổi đấu giá tổ chức đều cần chuẩn bị trước thời gian rất lâu. Diêu Ngọc Mai tự nhiên là sớm thông báo tin tức cho Vương Thủ Triết, cũng đã hẹn sẵn thời gian với hắn.

Sáng sớm, Diêu Ngọc Mai điều phi liên, đặc biệt đến Quan Hồ Thiên Các đón Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca, cùng nhau đi đến hội trường đấu giá.

Đấu giá hội là một loại phương thức giao dịch rất thường thấy, tại Thánh Thành nơi quần anh tụ tập như vậy, tổ chức càng thường xuyên.

Dù sao, một số bảo vật tương đối hiếm có, cũng tương đối trân quý, tùy tiện bán ra luôn có chút thiệt thòi, thông qua phương thức bán đấu giá bán đi thường thường có thể đạt được giá cả hợp lý hơn, đối với loại tổ chức thương hội như Thần Bảo điện càng là một loại tuyên truyền rất tốt.

Mà buổi đấu giá hôm nay, hẳn là một cuộc đấu giá có quy cách cao nhất trong những năm gần đây do Thần Bảo điện tổ chức.

Diêu Ngọc Mai đã sớm thông báo cho hắn, cũng đã chuẩn bị trước hết thảy cho hắn.

Trong phi liễn, Diêu Ngọc Mai pha cho hai người một ly trà, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một túi lớn Tiên Linh

Thạch, đưa cho Mính Thiên Ca nói: “Thiên Ca tỷ tỷ, nơi này có một trăm năm mươi ba miếng Tiên Linh Thạch, đều là thu hoạch mà ngươi ủy thác ta bán đi.”

Mấy ngày nay, theo thời gian ở chung gia tăng, quan hệ giữa Diêu Ngọc Mai và Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca trở nên thân cận hơn, nói chuyện làm việc tự nhiên cũng thân cận hơn trước đó không ít.

Nếu là trước kia, nàng sẽ không tùy ý nói chuyện với Thiên Ca như vậy.

Cái gọi là tạp vật, tự nhiên chính là “rác rưởi” mà Thần Vũ Thiên Khư nhặt được.

Cứ cách ba năm Thần Vũ Thiên Khư lại có một lần Triều tịch suy giảm, “Thiên Ca” và đoàn đội nhặt rác đã nhặt được một trăm năm mươi năm rác rưởi, đương nhiên là đã tích lũy được không ít thứ.

Đương nhiên.

Một trăm năm mươi năm tuyệt đối không chỉ nhặt được nhiều đồ như vậy, chỉ là các loại đồ tốt có thể dùng trực tiếp đã sớm bị chia cắt hết rồi, nhất là một ít bảo điển, đạo khí, bán tiên khí, tự nhiên không có khả năng đóng gói bán đi.

Nàng ủy thác cho Diêu Ngọc Mai, đều là những vật phẩm không dễ xử lý ở thế giới Thần Võ, phần lớn là chút đạo khí, tiên khí tàn phiến các loại. Những “rác rưởi” này có thể bán được một trăm năm mươi ba tiên linh thạch, đã xem như thu hoạch phong phú rồi.

“Đa tạ Ngọc Mai muội muội.” Mang Thiên Ca tay cầm một túi lớn Tiên Linh Thạch, tự nhiên trong lòng tràn đầy vui mừng, nụ cười trên mặt cũng xán lạn thêm vài phần.

Chỉ tiếc, đây là tiền công, không thuộc về cá nhân nàng.

“Chỉ là việc nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.” Diêu Ngọc Mai cũng khiêm tốn không thôi, không hề có chút công lao nào.

Đối với nàng mà nói, đây thật sự chỉ là việc nhỏ.

Số lượng tạp vật tuy nhiều, nhưng nhân viên Thần Bảo điện càng nhiều, nàng trực tiếp giao cho người phía dưới là được,

xử lý rất nhanh. Hơn nữa thương ngôn thương lái, khoản danh sách này Thần Bảo điện cũng có lợi nhuận không nhỏ.

“Đúng rồi, Ngọc Mai muội muội.” Mang Thiên Ca giống như vừa mới nhớ tới, trên mặt mang theo chờ mong hỏi, “Nghe ngươi nói, lần này còn có Tiên Kinh đấu giá?”

“Không sai, là một bộ tiên kinh tên là Ất Mộc Tiên quyết.” Diêu Ngọc Mai nói: “Bộ tiên kinh này có chiến lực phổ thông, nhưng năng lực phụ trợ không tệ, lại có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, cũng rất có lợi cho việc bồi dưỡng linh thực.”

Kỳ thật, sức chiến đấu của đại đa số mộc hệ tiên kinh cũng không mạnh lắm, nhưng nếu như phối hợp với bản mệnh tiên thực thích hợp, sức chiến đấu so với Chân Tiên bình thường mạnh hơn không ít.

Thí dụ như Đế Hưu và Ngộ Đạo Tiên Quân, hai người bọn họ đều chỉ là vừa tấn thăng thành tiên thực mà thôi, năng lực phụ trợ cũng đã thập phần cường đại, phối hợp cường giả Chân Tiên cảnh chiến đấu, hiệu quả phát huy ra tuyệt đối là một cộng một lớn hơn hai.

Chỉ tiếc, cho dù là Mộc hệ Chân Tiên, muốn tìm được Bản Mệnh Tiên Thực thích hợp cũng vô cùng khó khăn. Bởi vậy đa số Chân Tiên hệ Mộc, đều là phụ trợ chiếm đa số, cùng những Chân Tiên khác đơn đấu thuần là hành hạ.

“Vậy thì tốt quá.” Mang Thiên Ca cười nói, “Công tử nhà chúng ta đang muốn tìm một bộ mộc hệ tiên kinh.”

“Gia tộc công tử cũng thiếu tiên kinh?” Diêu Ngọc Mai khẽ cười nói, “Đúng rồi, ta nhớ rõ công tử hình như cũng là huyết mạch hệ mộc. Lần trước ở Tân La Tiên Triều nhìn công tử ra tay, trình độ khống chế pháp tắc đã sắp bằng Chân Tiên cảnh, kế thừa tiên kinh tất nhiên rất giỏi.”

Vương Thủ Triết chỉ cười cười, không nhiều lời.

Ngược lại là Kính Thiên Ca, vẻ mặt kiêu ngạo nói với Diêu Ngọc Mai: “Tiên kinh của công tử nhà ta chính là Tiên kinh cao cấp! Tương lai có cơ hội tấn chức trở thành Thánh đồ…”

“Thật không hổ là công tử… Ta còn chưa thấy qua tiên kinh cao cấp!” Trong ánh mắt Diêu Ngọc Mai tràn ngập khiếp sợ,

đồng thời lại có chút tiếc hận, “Đáng tiếc công tử lúc ở Lăng Hư cảnh, nhất định phải kế thừa thánh đồ, bộ tiên kinh này…”

“Người bình thường ” cần một bộ tiên kinh bình thường mà không được, nhưng giống như Thủ Triết công tử vậy, ngay cả tiên kinh cao cấp cũng chỉ là dùng để quá độ, quả nhiên là bất đồng mệnh với người.

Bất quá điều này cũng bình thường, giống như nữ thần trong mắt người bình thường, đang có…

“Cũng không có gì đáng tiếc.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Bộ tiên kinh cao cấp này đi theo ta, tương lai vẫn có cơ hội trở thành Thánh Đồ.”

“Đó là đương nhiên.” Diêu Ngọc Mai khẽ cười nói: “Chỉ cần công tử không vứt bỏ nàng, để nàng cọ cọ bên cạnh như một tiểu thiếp, đợi sau khi công tử thành Thánh Tôn, chắc nàng cách Thánh Đồ không xa nữa, nếu công tử tiếp tục đi về phía trước, có thể tiếp tục hoàn thiện nàng, giúp nàng thành Thánh đồ.”

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Diêu Ngọc Mai so sánh cũng rất tuyệt.

Bất quá, chính hắn cũng không phải có ý tứ này.

Ý định ban đầu của hắn là nếu mình không lấy được Thánh đồ thì có thể mang Tiên kinh cao cấp cùng xông lên, một ngày nào đó nhất định có thể xông lên Thánh Tôn Đại La.

Đến lúc đó tiên kinh cao cấp tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, có cơ hội có thể thành tựu thánh đồ. Đương nhiên, cơ hội tương đối nhỏ là được.

Chỉ có điều, kể từ đó, trong thánh đạo Đại La có không ít thứ cần bản thân Vương Thủ Triết tự tìm hiểu, hoặc là tham khảo thêm một số thánh đồ khác để bù đắp cho Đại La thánh đạo của mình, hiệu suất thời gian thấp hơn trực tiếp kế thừa thánh đồ.

Nói không chừng là sáu bảy ngàn tuổi, nói không chừng là tám chín ngàn tuổi, thậm chí có khả năng thọ nguyên hao hết cũng chưa chắc có thể bù đắp được Đại La thánh đạo.

“Bất quá, công tử nhà ta muốn bản Mộc hệ tiên kinh kia cũng là có nguyên nhân, cũng không phải đơn thuần chỉ thêm một chút nội tình cho gia tộc đơn giản như vậy.” Chử Thiên Ca thần thần bí bí bí hề hề nhỏ giọng hóng chuyện với Diêu Ngọc Mai, “Công tử có thứ xuất muội muội, gia tộc xếp hàng cũng không được, chỉ có thể nghĩ cách từ bên ngoài.”

“Thì ra là thế.” Diêu Ngọc Mai vẻ mặt lý giải mà cảm khái nói, “Mặc kệ là gia tộc gì, tài nguyên đều là một củ cải trắng một cái hố, gia tộc càng lớn càng cổ xưa, đẳng cấp tự nhiên cũng càng sâm nghiêm. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, công tử đối với thứ muội thật đúng là sủng ái, còn chuyên môn vì nàng mưu tính tiên kinh, ta nếu có ca ca như công tử thì tốt rồi.”

Bên cạnh, Kỳ Thiên Ca nghe được trợn trắng mắt.

Diêu Ngọc Mai ngươi muốn chút mặt mũi có được hay không? Ngươi so với Thủ Triết công tử lớn hơn bao nhiêu tuổi, bản thân không biết đếm sao? Trả lại ca ca…

Trong lúc mọi người tâm sự, thời gian trôi qua rất nhanh.

Cũng không cảm thấy thời gian trôi qua bao lâu, phi liên cũng đã rơi xuống bãi đỗ xe ở Thần Bảo điện Thiên Thụy phân điện, do người chuyên môn chăm sóc.

Đám người Vương Thủ Triết thì có nhân viên trong điện nghênh đón, đi thông đạo dành riêng cho khách quý, tiến vào một gian phòng xa hoa.

Phòng bao này hiển nhiên là Diêu Ngọc Mai sắp xếp trước, không chỉ có tầm nhìn thật tốt, bàn ghế bày trong phòng bao cũng đều điều chỉnh theo sở thích của Vương Thủ Triết, thậm chí còn đặt không ít linh thực trong phòng riêng, có không ít phiến lá xinh đẹp và đóa hoa, có vẻ xa hoa đại khí, lại tươi mát tự nhiên.

Vừa mới vào cửa, Vương Thủ Triết đã cảm nhận được một cảm giác thoải mái thỏa đáng.

Trong phòng bao sớm có hai nữ tu sĩ Thiên Nhân cảnh trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đang đợi, chuyên phụng dưỡng các loại Linh Qua tiên quả, trân hào mỹ vị, hơn nữa dâng lên bảng biểu thị trình tự đấu giá hội lần này, cùng với giá cả bắt đầu đấu giá.

Trong phân điện Thiên Thụy, chỉ có Tiên Tộc mới có tư cách vào phòng riêng.

Mà toàn bộ phạm vi thế lực của Thiên Thụy thánh triều bao gồm cả Tiên Triều tổng cộng có ba mươi mốt Tiên Tộc, bao gồm cả Thiên Thụy Thánh Hoàng, tổng cộng có hai Thánh Tộc.

Đương nhiên, Vân Hải động thiên là thế lực siêu nhiên cần tính toán thêm.

Vương Thủ Triết uống nửa bước tiên trà không tệ, quét mắt nhìn danh sách đấu giá, bộ 《Ất Mộc Tiên Quyết》 trong đó là một trục lớn trong lần đấu giá này. Trước đó, nó là một kiện trung phẩm tiên khí tên là 【Kim Cương Chung】.

Trong danh sách có giới thiệu tường tận, Kim Cương Chung này đến từ 【Tây Nhược Thần Châu】 từ xa xôi. Phật tu bên kia hưng thịnh hơn Đông Hà Thần Châu, trên ý nghĩa mà nói, Kim Cương Chung là một kiện Phật Khí trung phẩm, nhưng đây là ở Đông Hà Thần Châu, nhập gia tùy tục, đương nhiên phải gọi là "Tiên Khí".

Chuông này công thủ một thể, thuộc về tiên khí tương đối lợi hại.

Nói đến công pháp Phật tu và pháp bảo tiên khí này, ở Đông Hà Thần Châu cũng không hiếm, ngay cả trong truyền thừa của thế giới Thần Võ hiện có cũng có không ít bóng dáng của công pháp Phật tu, ví dụ như Lưu Ly Minh Vương bảo điển Lưu Ly Thu gia tộc Vương Lạc Thu tu luyện, chính là điển hình công pháp Phật tu.

Cũng chính vào lúc này.

Điện chủ phân điện Thần Bảo điện Đông Phương Trấn gõ cửa vào phòng ở phía xa.

Hắn vừa vào cửa, liền có chút nhiệt tình chào hỏi Vương Thủ Triết: "Thủ Triết công tử đại giá quang lâm, lão phu chưa từng nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Đó là một nam tử trung niên bề ngoài nhìn qua "Bốn mươi năm mươi tuổi", mặt trắng có râu, tướng mạo đường đường,

một thân tu vi sâu không lường được, trên người càng lộ ra cỗ tiên khí lẫm liệt.

Bất quá hắn cố ý kết giao, khí thế toàn thân tận lực thu liễm, vẫn lộ ra vẻ đặc biệt thân hòa lực.

“Điện chủ khách khí ~ “

Vương Thủ Triết hơi đứng dậy, sắc mặt nhàn nhạt.

Giờ phút này hắn đang sắm vai một vị công tử quý gia xuất thân quý không thể tả, nhân vật như điện chủ Thần Bảo điện, điện chủ Thần Bảo điện đối với hắn mà nói vốn nên thuộc về tầm thường, thái độ tự nhiên sẽ không quá nhiệt tình.

Hắn rụt rè mà lễ phép cùng hắn hàn huyên vài câu, cũng cảm tạ hắn đưa ra Thần Bảo điện khách quý lệnh, một bộ dáng đối với tình huống như vậy sớm đã tập mãi thành thói quen.

Đông Phương Trấn Viễn quả nhiên không phát giác được chút khác thường nào.

Song phương hàn huyên một hồi, Đông Phương Trấn Viễn liền cáo từ rời đi, trước khi đi còn cười ha hả tiết lộ một tin tức.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Thần Bảo điện, hội đấu giá lần này vốn nên là tiểu đấu giá hội mấy năm một lần, không có bảo vật cấp bậc tiên kinh xuất hiện, thậm chí ngay cả kim cương chung cũng sẽ không xuất hiện. Bất quá, Diêu Ngọc Mai cùng hắn thương lượng, đề xuất muốn gia tăng càng nhiều vật đấu giá.

Công tử hiếm khi đến Thiên Thụy thánh triều du lịch một chuyến, nếu trong đấu giá hội không có bảo bối áp trục, chẳng phải là quét nhã hứng của công tử?

Đấu giá hội lúc này mới có tiên kinh cùng kim cương chung.

Vương Thủ Triết lúc này mới hiểu được, hóa ra vẫn là Diêu Ngọc Mai âm thầm lấy lòng hắn.

Nguyên bản hắn còn âm thầm kỳ quái, cho dù Thiên Thụy thánh triều số lượng tiên kinh nhiều, cũng không đến mức tùy tùy tiện liền có tiên kinh đấu giá, còn trùng hợp như vậy đã bị hắn bắt kịp.

Tiên kinh muốn dễ dàng như vậy, Thiên Thụy thánh triều chẳng phải là muốn Chân Tiên đầy đất rời đi hay sao?

Bây giờ xem ra, nào có trùng hợp? Có chẳng qua chỉ là trăm phương ngàn kế nịnh nọt mà thôi.

Đông Phương Trấn Viễn cố ý tiết lộ tin tức này, một mặt cũng là vì lấy lòng mình, để cho mình hiểu được tiên kinh này là nể mặt mình mới lấy ra, mặt khác, còn thuận tiện giúp Diêu Ngọc Mai một chút, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Bất quá, lấy lòng như vậy, hắn thích.

Vương Thủ Triết cũng không phụ sự nhắc nhở của Đông Phương Trấn Viễn, cố ý cảm tạ Diêu Ngọc Mai.

Trong lúc nói chuyện, đấu giá hội bắt đầu.

Bởi vì muốn ngắm Kim Cương Chung và Ất Mộc Tiên Quyết phía sau, một số bảo vật như đạo khí, bảo điển, bán tiên khí phía trước, Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca đều không ra tay.

Dù sao bây giờ không giống ngày xưa, tùy ý càn quét những "bảo vật cấp thấp" này, thứ nhất là tổn hại đến mặt bài của Thủ Triết công tử, thứ hai dễ tạo thành ấn tượng tham lam vô độ cho Thủ Triết công tử.

"Thánh Vực nhập hàng" cực kỳ trọng yếu đối với thế giới Thần Võ, nhưng tuyệt đối không thể nóng vội trong chốc lát.

Theo đấu giá tiến trình tới hậu kỳ, xuất hiện một viên 【Hiển Thánh Đan】 thập nhất phẩm.

Hiển Thánh Đan này luyện chế rất khó khăn, không đơn giản chỉ cần dùng đến rất nhiều linh dược cực kỳ trân quý, đối với luyện đan sư yêu cầu càng thêm hà khắc.

Muốn luyện chế Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan, luyện đan sư ít nhất cũng phải có tu vi Chân Tiên cảnh, mà nhất định phải có Đại La Thánh Tôn ra tay phụ trợ, mới có khả năng luyện chế thành công.

Mà điều này cũng chỉ là yêu cầu cơ bản nhất mà thôi.

Loại phương thức luyện đan này tỷ lệ thành đan cực thấp, trên cơ bản là sẽ lỗ vốn, bởi vậy nếu không phải bị ép bất đắc dĩ,

không thể làm gì được, nếu không bình thường sẽ không dùng loại phương thức luyện đan này.

Muốn không lỗ vốn, thật ra tốt nhất vẫn là luyện đan sư cấp bậc Thánh Tôn Đại La tự mình cầm đao luyện chế Hiển Thánh Đan, như thế mới có thể có tỉ lệ thành đan tương đối cao.

Độ trân quý của đan dược có thể thấy được.

Ngoài ra, Hiển Thánh Đan dược hiệu cực kỳ mãnh liệt, yêu cầu người dùng huyết mạch thức tỉnh trình độ thấp nhất cũng phải đạt tới đệ cửu trọng.

Nếu là tu sĩ chỉ thức tỉnh đến tầng thứ tám huyết mạch mạnh mẽ sử dụng đan này, cần phải do Đại La Thánh Tôn dốc hết toàn lực hộ pháp, mà còn có xác suất thất bại không nhỏ, đương nhiên, nếu như thành công tất nhiên sẽ thu được ích lợi không nhỏ.

Thật ra Vương Thủ Triết cũng có chút động lòng với Hiển Thánh Đan.

Tuy rằng hắn đã là đệ thập trọng huyết mạch, nhưng hiển thánh đan đối với hắn vẫn có thể có một chút tác dụng, ít nhất có thể đem huyết mạch thánh tử Đinh hắn tiếp cận Bính đẳng tăng lên tới chính nhi bát kinh Thánh tử Bính đẳng.

Đến trình độ huyết mạch như hắn, có thể đột phá một trọng đều là ngàn vạn khó khăn, nếu có thể chân chính đạt tới Thánh Tử Bính đẳng, đối với thực lực chỉnh thể cũng sẽ có tăng phúc nhất định.

Chỉ tiếc, Thần Bảo điện chỉ có một viên Hiển Thánh Đan bán đấu giá, quả thực có chút xấu hổ cùng Thiên Thụy Khương thị cướp đoạt.

“Hai mươi sáu tiên linh!”

“Hai mươi sáu Tiên Linh Thập Cực Linh!”

“…”

Cuối cùng, gia chủ Thiên Thụy Khương thị Khương Kiến Mộc lấy giá nhị thập thất tiên linh cầm Hiển Thánh Đan. Tổng thể cạnh tranh không tính kịch liệt, hiển nhiên là nhân duyên bình thường của Thiên Thụy Khương thị coi như cũng được.

Còn lại hai kiện cuối cùng, Kim Cương Chung và Đại Trục 【Kim Cương Chung】 và Đại Trục】.

Vương Thủ Triết vừa chuẩn bị mua Kim Cương Chung, "Thiên Ca" mang "tài sản" đã thay Vương Thủ Triết ra tay, từ giá khởi điểm ba mươi tiên linh một hơi nâng đến bốn mươi tiên linh.

"Bốn mươi ba tiên linh." Thiên Thụy Huyên Thị đuổi theo.

"Bốn mươi lăm tiên linh." Hoàng thất Thiên Thụy cũng đi theo.

Thật không hổ là Thánh tộc, lúc hô giá cũng đã khinh thường hô số lẻ, trực tiếp lấy Tiên Linh Thạch làm tiêu chuẩn nâng lên.

Bất quá thủ đoạn của Kỳ Thiên Ca còn hung hãn hơn, trực tiếp hô lên năm mươi Tiên Linh Thạch. Dù sao những Tiên Linh Thạch này đều là do "Nhặt rác" nhặt được, cùng lắm thì sau khi trở về lại chậm rãi nhặt tiếp, Tiên Khí trung phẩm thì không thể bỏ lỡ được.

Phải biết, Hàn Nguyệt Tiên Triều trấn quốc tiên khí 【Hàn Nguyệt Tiên Kiếm】 cũng chỉ là một kiện trung phẩm tiên khí.

Cuối cùng.

Kim Cương Chung này bị Mang Thiên Ca lấy năm mươi lăm Tiên Linh Thạch lấy ra.

Đợi sau khi Thần Bảo điện đưa Kim Cương Chung đến trong bao sương, Chử Thiên Ca lại cười tủm tỉm đưa nó cho Vương Thủ Triết, đồng thời truyền âm nói: "Trước đó Thủ Triết công tử tặng ta Hỗn Độn linh thạch, giúp ta đột phá trung kỳ, ta còn chưa cảm ơn ngươi. Kim Cương Chung này, coi như tư nhân của ta tặng cho ngươi hộ thân."

"Trước đó không phải cảm ơn rồi sao?" Vương Thủ Triết truyền âm.

"Vậy ta cảm ơn lần nữa." Mang Thiên Ca kiên trì muốn tặng.

Đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu rõ nàng ta có chủ ý gì.

Vương Thủ Triết hắn chính là "Cự Hào", chỉ riêng việc khống chế hạt giống Thần Võ thế giới cũng đủ để Vương thị kiếm được đầy bát.

Với tính cách trước sau của mình, sau khi cầm lễ vật của nàng, tương lai há có thể để cho Côn Bằng Thiên Ca chịu thiệt? Nhưng mà Kim Cương Chung này công thủ toàn diện, Vương Thủ Triết vẫn có chút thích thú, liền bất động thanh sắc thu xuống.

Cuối cùng là Ất Mộc Tiên quyết.

Bộ tiên kinh này, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không nhường, thậm chí hắn đã nghĩ kỹ, sau khi trở về phải để lại cho con trưởng Vương Tông An.

Giá quy định bảy mươi tiên linh, nhưng đây chỉ là giá khởi điểm mà thôi.

Mấy vòng công phu, giá đấu giá đã đột phá tám mươi tiên linh. Không bao lâu chỉ còn lại có Vương Thủ Triết và hai Thánh tộc tranh giành, thẳng đến sau khi đột phá một trăm tiên linh thạch, đấu giá mới trì hoãn lại.

Cuối cùng, Vương Thủ Triết dùng giá một trăm mười ba Tiên Linh Thạch lấy được Ất Mộc Tiên Quyết.

Giá tiền này không tính là cao, nhưng cũng không tính là thấp, xem như là một cái giá trung gian.

"Chúc mừng Thủ Triết công tử đạt được tiên kinh." Phân điện chủ Đông Phương trấn cao giọng chúc mừng, trong giọng nói thoáng lộ ra vẻ vui mừng.

Bộ tiên kinh này đã có chút thời gian, lúc này lấy ra đấu giá, thứ nhất là bán nhân tình cho Thủ Triết công tử, thứ hai, cũng gián tiếp nâng cao giá cả của Ất Mộc Tiên quyết, sáng tạo ra lợi nhuận rất cao.

Nếu không chỉ dựa vào hai Thánh Tộc tranh giành, cuối cùng giá đấu giá miễn cưỡng có thể phá trăm đã không tệ rồi.

Có điều Vương Thủ Triết lại càng không sao cả, dù sao tiền này cũng là tài có đạo "Tặng tặng", xem như là nhặt không được một bộ tiên kinh.

Có điều, tạm thời Vương Thủ Triết không muốn giao ra linh thạch Hỗn Độn, vì vậy bảo Kỳ Thiên Ca chạy đi trả tiền.

Trong khoảnh khắc, một trăm năm mươi ba viên Tiên Linh Thạch nhặt được từ rác rưởi đã bị tiêu dùng không còn gì, còn bỏ ra thêm mười lăm Tiên Linh Thạch.

Nhưng đây là chuyện tốt, dùng tiền là có thể mua được tiên kinh, đối với Vương Thủ Triết mà nói là giải trí tối ưu.

Tiền nha, vốn là dùng để tiêu, tiêu hết rồi tiếp tục làm ruộng cố gắng sản xuất ra là được.

Ngược lại là dùng phương thức khác thu được tiên kinh, phiền toái không nói, không cẩn thận còn dễ dàng trêu chọc tới phiền phức khác, được không bù mất.

Đại biểu của Thiên Thụy Thánh Hoàng nhất tộc và đại diện của Thiên Thụy Thánh tộc Chư thị, cũng không vì bỏ lỡ tiên kinh mà buồn bực, ngược lại chúc mừng Vương Thủ Triết một phen, còn khách khí mời Vương Thủ Triết đến nhà mình làm khách.

Tiên kinh chỉ là ngưỡng cửa bồi dưỡng một Chân Tiên, muốn chân chính bồi dưỡng ra một vị Chân Tiên, chỉ cần trong quá trình tu luyện sẽ tiêu hao một lượng lớn tài nguyên.

Lấy Chân Tiên chủng tiêu chuẩn này của Tùy tùng Vương Ly Từ làm ví dụ, hàng năm tiêu hao ba viên linh thạch cực phẩm, trăm năm chính là tam tiên linh, ngàn năm chính là ba mươi tiên linh thạch.

Mà loại Chân Tiên chủng bình thường này, muốn tu luyện tới Chân Tiên cảnh ít nhất cũng phải hai ba ngàn năm, hơn nữa càng là tu luyện đến hậu kỳ, tiêu hao càng lớn, đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, tiêu hao càng là đáng sợ, lúc tấn thăng Chân Tiên còn phải có các loại đan dược phụ trợ giúp đột phá.

Tổng thể mà nói, một Chân Tiên chủng từ Lăng Hư cảnh tu đến Chân Tiên, được tiêu hao ngoài định mức ước chừng tám chín mươi Tiên Linh Thạch.

Ngoài ra, Chân Tiên Chủng ở Thần Thông cảnh kế thừa tiên kinh, sau khi tư chất đạt tới Thiên Tử, còn có thể dựa vào 【

Hiển Thánh Đan】 để tăng lên một đợt huyết mạch, chỉ bất quá giá của Hiển Thánh Đan ở khoảng ba mươi Tiên Linh thông thường cũng là một phí tổn cực lớn, thời gian tiết kiệm tu luyện xa xa không thể bù đắp thành tựu.

Bởi vậy, Chân Tiên chủng bình thường không ăn Hiển Thánh Đan, chỉ có Thánh tử Thánh nữ như Thanh Nguyên Thánh tử, Thủy Nguyệt Thánh nữ có mục tiêu cao hơn, mới có thể ở Thần Thông cảnh ăn rõ Thánh Đan nâng cao một bộ phận huyết mạch.

Như thế trong quá trình tu luyện dài dằng dặc của thánh tử thánh nữ mới có thể phát huy đầy đủ tác dụng của Hiển Thánh Đan.

Đây là tên của Hiển Thánh Đan, hiển thánh hiển thánh, tất nhiên là hướng về phía Thánh Tôn Đại La.

Đối với tồn tại khổng lồ như Tiên Tộc, Thánh Tộc, bồi dưỡng nhân tài, cùng với tiên kinh, hiển thánh đan, đều cần tính toán tỉ mỉ, cho dù là Tiên Tộc mạnh, cũng sẽ không không hề cố kỵ đập một số lượng lớn Tiên Linh Thạch đến mua tiên kinh, mà sẽ cân nhắc đến tình trạng kinh tế thực tế của gia tộc mình, năng lực cung cấp nuôi dưỡng, đấu không lại Vương Thủ Triết là chuyện rất bình thường.

Tham gia hội đấu giá xong, sau khi Vương Thủ Triết xã giao một chút, lại lần nữa lên đường đi du lịch.

Lần này, quyết định đi Vân Hải động thiên xem một chút, thăm Ly Từ một chút.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Chủ trạch Vương thị xảy ra một chuyện lớn.

Gia tộc đích trưởng mạch Vương Bảo Thánh mới mười tuổi vậy mà lại bỏ nhà ra đi.

Trước khi đi, hắn để lại ba phong thư, một phong thư là tập thể đưa cho cha mẹ di nương, nói là muốn đi ra ngoài "cải trang vi hành", nhìn thiên địa rộng lớn và phong thổ, đừng khiến bọn họ thấp thỏm nhớ mong.

Phong thư thứ hai, là viết cho hắn tâm huyết sáng lập ra ti văn khoái, chủ yếu là nhắc nhở Âu Dương, Nam Yến và Vương Hựu Quân cánh tay phải, tiếp tục làm việc rất mạnh.

Phong thư thứ ba, là tiên sinh viết cho tiên sinh Thân Đồ Thi Hà, đầu tiên là chúc mừng tiên sinh gần đây thông qua cuộc thi khoa học sinh, cũng cổ vũ nàng tiếp tục cố gắng lên đường cao hơn, nhân tiện còn kèm theo kế hoạch nghiên cứu phương hướng của tiên sinh, hy vọng đợi hắn du lịch trở về, việc học của tiên sinh đã có chút thành tựu.

Sau đó, hắn thần bí mất tích.

Bảo Thánh mất tích, tự nhiên gây nên một trận rối loạn của gia tộc, cũng gây ra không ít lời đồn đại.

Nhưng mặc kệ hắn thông minh thế nào, cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Chỉ sau năm canh giờ, trước đó đã bố trí nhiều phen, Vương Bảo Thánh thật vất vả mới lặng lẽ chuồn ra khỏi Vương thị đã bị Vương Phú Quý quản lý thay, tổ chức quần tiên điện đâu đâu cũng có chú ý.

Bất quá, Vương Phú Quý cũng không vội đi đón Vương Bảo Thánh trở về.

Sau khi nội bộ gia đình phú quý hơi thương lượng, nhất trí cảm thấy Bảo Thánh không ở trước mặt vừa lúc có thể qua mấy ngày thanh tĩnh.

Vương Phú Quý cũng là khó được thanh tĩnh, cũng do hắn ta đi ra ngoài gợn sóng.

Năm đó thời điểm mình mười tuổi, đã bị lão tổ tông phái đi Tiên Triều. Hôm nay Bảo Thánh cũng đã mười tuổi, cũng là thời điểm đi ra ngoài kiến thức một chút thế giới, mở rộng tầm mắt thoáng một phát.

Chỉ bất quá vì an toàn, hắn vẫn âm thầm mời 【Cửu Vĩ Yêu Vương】 và 【Dung ma ma】 hai vị cường giả cấp bậc Lăng Hư, do các nàng mang theo một ít bí bảo âm thầm thủ hộ.

…

Sau một khoảng thời gian.

Thánh vực vân hải động thiên.

Huyền Thanh Tiên Các.

Tòa Tiên Các này là lúc Thanh Nguyên Thánh Tử nhập môn, Vân Hải Thánh Tôn chuyên môn tìm người kiến tạo cho hắn, phong cách kiến trúc sáng sủa rộng lớn, thanh dật thoát tục, trong Tiên Các còn chuyên môn trồng rất nhiều tùng tùng thúy bách, bất kể nóng lạnh bốn mùa thường thanh, rất phù hợp với khí chất và phong cách của Thanh Nguyên Thánh Tử.

Những tiên các trong Vân Hải động thiên này hết sức đặc thù, tài liệu chính chúng sử dụng chính là 【Vân thạch】 đặc sản của Vân Hải động thiên. Loại vân thạch này có chất liệu nhẹ nhàng, chỉ cần luyện hóa thêm chút, sau đó tạo thêm trận pháp lơ lửng, liền có thể dễ dàng trôi nổi ở trên bầu trời, lại dùng trận pháp phòng ngự, tính kiên cố cũng có.

Lấy vân thạch làm cơ sở, sau đó kiến tạo tiên các ở phía trên, liền có tiên các đếm không hết trong Vân Hải động thiên này.

Vân thạch này, cũng là một trong những đặc sản của Vân Hải động thiên.

Hiện tại không ít Tiên Các trên không đều sử dụng loại tài liệu này.

Bất quá, gần mười vạn năm qua, bởi vì sản lượng của vân thạch bắt đầu giảm xuống, Vân Hải động thiên xuất phát từ ý nghĩ có thể liên tục phát triển, nếu không cần thiết, rất ít khai thác vân thạch.

Lần trước khai thác là vì kiến tạo tiên các cho Vương Ly Từ, mà lần trước khai thác, chính là vì kiến tạo tiên các cho Thanh Nguyên thánh tử.

Từ đó có thể thấy được sự sủng ái của Vân Hải Thánh Tôn đối với hai người.

Giờ phút này.

Thanh Nguyên Thánh Tử đang chắp tay đứng ở trên cao lộ đài Huyền Thanh Tiên Các, quan sát biển mây cuồn cuộn dưới chân, sắc mặt bình thản, trong ánh mắt cũng nhìn không ra buồn vui, cũng không biết đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Trên không trung gió thổi phất qua, một thân áo xanh lay động theo gió, một thân khí chất tựa như tuyết phong đỉnh xanh thẳm hồ yên tĩnh, lại tựa như thanh tùng thúy trúc trên núi cao, một thân phong cốt làm lòng người yêu mến.

Cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, từ sau khi Ly Từ rời đi, toàn bộ Vân Hải động thiên đều giống như quạnh quẽ hơn rất nhiều.

Thật ra Vân Hải Thánh Tôn đã sớm không quản nhiều chuyện, ngày thường ông ta bận rộn xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong động thiên, cũng không tính là rảnh rỗi.

Chẳng qua là thường ngày, hắn làm xong những việc vặt vãnh này, khó có được thời gian rảnh rỗi, sẽ đi tới chỗ Ly Từ sư muội nhìn xem, mang cho nàng một ít đồ ăn ngon mình đặc biệt cho người ta sưu tập, thuận miệng tán gẫu vài câu.

Mà bây giờ Ly Từ sư muội không có ở đây, hắn bận rộn xong sự vụ phức tạp trong động thiên, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên làm gì.

Không có cách nào, với tư cách Thánh Tử, hắn tuy địa vị được người tôn sùng, được người kính ngưỡng, nhưng cũng bởi vậy, hắn cùng đại đa số người trong động thiên đều là quan hệ trên dưới, coi như là bạn cùng lứa tuổi trước kia xử lý được quan hệ khá tốt, hôm nay gặp hắn cũng là cẩn thận từng li từng tí, cung kính có thừa, nhưng căn bản thân cận không nổi.

Cũng chỉ có Ly Từ sư muội, không sợ hắn không nói, tính tình cũng ngây thơ hoạt bát, có nàng ở đây, cảm giác tâm tình đều có thể thoải mái hơn không ít.

Đáng tiếc, lần này đi Thái Sơ Đạo Cung đường xá xa xôi, trên đường liên hệ cũng không tiện, cũng không biết Ly Từ sư muội lúc nào mới có thể trở về.

Trong tay mình đã tích lũy không ít đồ tốt, cũng không biết lúc nào mới có thể đưa ra ngoài.

Ngay tại thời điểm Thanh Nguyên Thánh Tử hồi tưởng lại quá khứ, trong lòng sinh ra thẫn thờ, một đệ tử canh giữ ở rìa lộ đài Vân Hải Động Thiên bỗng nhiên nhận được tin tức gì, vội vàng tới bẩm báo: “Điện hạ, môn thủ Đông Cực tương lai báo, nói là ngoài cửa có một công tử trẻ tuổi tên là 【 Vương Thủ

Triết】 đến bái phỏng ngài, lại tự xưng là tứ thúc của Ly Từ tiểu tiên quân.”

“Vương Thủ Triết?”

Thanh Nguyên Thánh Tử hơi sửng sốt.

Cái tên Vương Thủ Triết này hắn đương nhiên là nghe nói qua. Ngày thường Ly Từ sư muội cũng không ít lần treo Tứ thúc này lên miệng, hắn cũng tò mò với Tứ thúc chỉ tồn tại trong miệng sư muội này đã lâu.

Phải biết rằng, thân thế lai lịch Vân Hải động thiên của Ly Từ căn bản không công bố ra ngoài, người ngoài cũng cho rằng nàng là huyết mạch của Kính thị, căn bản không thể biết tình huống gia đình cụ thể của nàng, càng không thể nào biết tục danh của Tứ thúc nàng.

Chẳng lẽ nói, thật sự là người nhà Ly Từ tìm tới cửa?

…

Chương 36: Thủ Triết và Thánh nữ Ngũ Độc.

…

“Mau mau cho mời.”

Thanh Nguyên Thánh Tử xoay người, trực tiếp phất tay hạ lệnh.

Tò mò lâu như vậy, ngược lại hắn thật sự muốn nhìn xem, vị “Tứ thúc” này đến tột cùng là nhân vật như thế nào, có thể làm cho Ly Từ sư muội vừa kính vừa sợ, tôn sùng, chuẩn bị đầy đủ.

Sau nửa canh giờ.

Hai người Vương Thủ Triết và Mang Thiên Ca đã được khách khí mời đến phòng tiếp khách sau Huyền Thanh Tiên Các.

Không giống với phòng tiếp khách của Tiền Uyển, phòng tiếp khách này ở sâu trong Huyền Thanh Tiên Các, bình thường chỉ chiêu đãi người thân cận. Thanh Nguyên Thánh Tử lựa chọn gặp Vương Thủ Triết ở đây, hiển nhiên không coi hắn là người ngoài.

Lần này đến Vân Hải động thiên, Vương Thủ Triết cũng không mời Diêu Ngọc Mai đi cùng, bên người cũng chỉ có một mình Huy Thiên Ca. Làm như vậy, đương nhiên là vì bảo hộ Ly Từ, tránh cho không cẩn thận bại lộ thân phận của nàng.

Trong phòng tiếp khách, Thanh Nguyên Thánh Tử đã chờ ở đó từ lâu.

Thấy Vương Thủ Triết vào cửa, hắn hơi sững sờ.

Làm Thánh tử của Vân Hải Động Thiên, đời này hắn đã gặp không biết bao nhiêu nam nữ khí chất trác tuyệt, vốn nên sớm tập mãi thành thói quen, nhưng mà, khi lần đầu tiên nhìn thấy Vương Thủ Triết, hắn vẫn sửng sốt.

Nói như thế nào nhỉ, ngũ quan đơn luận, Vương Thủ Triết có lẽ không tính là xuất sắc nhất, nhưng trên người hắn có một loại khí chất đặc biệt, giống như luồng gió nhẹ đầu tiên của

đầu xuân, ẩn chứa sinh cơ bừng bừng, có thể xua tan mây đen, quét sạch trọc khí, khiến người ta như tắm gió xuân, thư thái không thôi.

Mặc dù hắn lần đầu gặp mặt, cũng không kìm được sinh ra vài phần thân cận với vị "Tứ thúc" này.

Thanh Nguyên Thánh Tử lập tức nghênh đón, khách sáo hàn huyên với Vương Thủ Triết.

Sau một phen hàn huyên, song phương riêng phần mình ngồi xuống.

Hai thị nữ dáng người thướt tha, khí chất phi phàm của Thần Thông cảnh dâng lên các loại kỳ trân dị quả và tiên trà do động thiên sản xuất, thu lễ lui về phía sau ra khỏi phòng tiếp khách.

"Thủ Triết công tử, Thiên Ca tiên quân, mời dùng trà." Thanh Nguyên Thánh tử mỉm cười chào hỏi, tư thái ấm áp, làm cho người ta thoải mái như gió mát quất vào mặt.

"Đa tạ Thánh tử." Vương Thủ Triết theo lời thưởng thức một ngụm tiên trà, chợt cảm thấy một cỗ thanh lương chi ý gột rửa ngũ tạng phế phủ và toàn thân, phảng phất lúc nắng hè chói chang khó chịu, thần thanh khí sảng giống như tắm nước lạnh.

Hắn tán thưởng nói: "Nghe nói biển mây động thiên có một gốc Vân Vụ tiên trà cấp mười ba, có kỳ hiệu tẩy tủy ngưng thần, hôm nay Thủ Triết xem như may mắn được đền bù tâm nguyện rồi."

"Nếu Thủ Triết công tử thích, ta còn có hai lượng dự trữ." Thanh Nguyên Thánh Tử lấy ra hai bình ngọc đưa cho Vương Thủ Triết, cười nói: "Ngươi cũng chớ từ chối, thứ nhất, công hiệu của Vân Vụ Tiên Trà tuy tốt, nhưng lại là tu sĩ Chân Tiên cảnh trở xuống phục dụng hiệu quả càng tốt, hơn nữa uống lâu, hiệu quả sẽ càng ngày giảm bớt, với ta hiện giờ mà nói đã không có bao nhiêu tác dụng. Thứ hai, bình tiên trà này vốn là ta đặc biệt thay Ly Từ đi Vân Vụ Tiên Quân xin được, không nghĩ tới nàng ta căn bản không thích uống trà chỉ thích ăn thịt, liền vẫn đặt ở trong nhẫn trữ vật của ta."

Không thích uống trà chỉ thích ăn thịt… Hình dung này của Ly Từ đúng là vô cùng chuẩn xác.

“Nếu như vậy, ta sẽ thay Ly Từ nha đầu tiêu hóa tiêu hóa.” Vương Thủ Triết cũng không nhiều lời, mỉm cười nhận lấy Vân Vụ tiên trà.

Đương nhiên, hắn cũng không chiếm tiện nghi của Thanh Nguyên Thánh Tử, vẫn còn đang vãng lai đưa ra hai lượng lá trà, một bình là trà của Đế Hưu Ninh Tâm, một bình là trà Ngộ Đạo Tiên.

Hắn thành khẩn nói: “Thánh tử cũng đừng từ chối.”

“Thủ Triết công tử tặng, Thanh Nguyên Thánh tử sẽ không già mồm.” Thanh Nguyên Thánh tử cười cười, tiện tay mở bình trà ra ngửi ngửi, lập tức có chút kinh ngạc: “Đúng là tiên trà chính tông loại thanh tâm và ngộ đạo, trà ngon, trà ngon!”

【 Ninh Tâm Tiên trà 】 chính là loại tiên trà hiếm thấy, không chỉ có trợ giúp tĩnh tâm ngưng thần, đề cao tập trung, còn có thể vô thanh vô tức, gián tiếp ảnh hưởng tốc độ tu hành, giảm bớt khả năng tẩu hỏa nhập ma, có tác dụng trợ giúp rất tốt đối với tuyệt đại đa số tu sĩ Huyền Vũ.

Hơn nữa, bởi vì công hiệu của nó cực kỳ ôn hòa, cho dù tu sĩ Chân Tiên cảnh uống vào hàng ngày, công hiệu cũng sẽ không giảm nhiều, vẫn như cũ có thể giữ được công hiệu vốn có trên phạm vi lớn.

Mà Ngộ Đạo Tiên Trà lại có thể đề cao năng lực cảm ngộ chạm đến pháp tắc thiên đạo, đẩy nhanh nắm giữ đối với thần thông đạo pháp.

Cho dù là đối với Thanh Nguyên Thánh Tử, cũng rất có tác dụng.

Hai người tặng quà cho nhau, lại thuận miệng tán gẫu vài câu, quan hệ bất tri bất giác thân cận hơn rất nhiều.

Vương Thủ Triết cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với Thánh tử ngoại trừ mình ra, chỉ cảm thấy Thanh Nguyên Thánh tử khí độ phi phàm, phong độ nhẹ nhàng, không hổ là người thừa kế Động Thiên.

Còn Thanh Nguyên Thánh Tử mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng nổi sóng, kinh ngạc không thôi.

Hắn vốn cho rằng Ly Từ "tuổi nhỏ" rời nhà, sự sùng kính đối với Tứ thúc của nàng chỉ là bởi vì thuở nhỏ kiến thức ít ai vào trước làm chủ, theo bản năng mà không ngừng tô điểm cho Tứ thúc trong trí nhớ. Dù sao "Tứ thúc" trong lời nói của Ly Từ, lợi hại thực sự có chút thái quá.

Nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ rằng sự ưu tú của Ly Từ tứ thúc lại vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Rõ ràng chỉ là tu vi Thần Thông cảnh hậu kỳ, ở trước mặt Thánh tử Chân Tiên cảnh như hắn lại không kiêu ngạo không kiêu ngạo, bình tĩnh, một bộ dạng nhìn quen đại tràng diện.

Thậm chí, Thanh Nguyên Thánh Tử còn nhạy bén nhận ra huyết mạch của Vương Thủ Triết mạnh hơn người thường, chắc đã đạt đến trình độ của chân thân Diễn Thánh tầng thứ mười, dường như còn vượt qua Ly Từ nửa bậc.

Lại là một yêu nghiệt còn chưa kế thừa Thánh Đồ, cũng đã đạt tới cảnh giới Thánh tử.

Đến lúc này, Thanh Nguyên Thánh Tử không khỏi nghi hoặc về lai lịch chân chính của Ly Từ và Vương Thủ Triết.

Nếu như một gia tộc chỉ là xuất hiện một yêu nghiệt, còn có khả năng là huyết mạch đột biến, hoặc là vận khí bạo lộ.

Nhưng cùng thời gian đó, một gia tộc lập tức xuất hiện hai yêu nghiệt, không thể vận may khái quát được.

Cái này chỉ có thể nói rõ một điểm, nội tình của gia tộc này cực kỳ thần bí cùng cường đại, thậm chí vượt xa Thiên Thụy thánh triều hai cái Thánh tộc kia, vô cùng có khả năng là đến từ Thần Châu trung thổ…

Hơn nữa thị nữ kiêm hộ vệ bên người Thủ Triết công tử này còn là Chân Tiên cảnh trung kỳ đang độ tuổi đàng hoàng!

Công tử trẻ tuổi dạng gì có thể để cho một Chân Tiên cảnh cam tâm tình nguyện làm thị nữ cho hắn? Dù sao Thanh Nguyên Thánh Tử hắn cũng không có đãi ngộ này…

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Thanh Nguyên Thánh tử miên man bất định, nhịn không được não bổ ra một loạt chuyện xưa.

Đại tiểu thư Ly Từ xuất thân tôn quý, bởi vì một sự kiện nào đó bỏ nhà ra đi cũng không cẩn thận lạc đường, không cẩn

thận lưu lạc đến khu vực xa xôi Thiên Thụy thánh triều, chịu hết vất vả mới được Vân Hải động thiên thu nhận.

Mà tứ thúc sủng ái Ly Từ, thì tràn đầy lo lắng tìm kiếm Ly Từ khắp nơi, hao phí gần hai trăm năm, mới lần theo dấu vết để lại một đường truy tìm đến trong Vân Hải động thiên.

Ngay khi Thanh Nguyên Thánh tử mơ màng vô hạn, Vương Thủ Triết cười ngắt lời hắn: "Thánh tử điện hạ, xin hỏi có phải Ly Từ đang bế quan hay không? Vì sao không thấy nàng ra…"

"Ở trước mặt Thủ Triết công tử, Thanh Nguyên làm sao xứng xưng 'Điện hạ'? Nếu không chê, thì gọi ta một tiếng 'Thanh Nguyên huynh' đi." Tư thái của Thanh Nguyên thánh tử không tự giác hạ thấp xuống vài phần, ngữ khí cũng càng thêm khách khí, "Về phần Ly Từ sư muội, công tử tới thật không khéo, vài ngày trước nàng ta đi cùng sư tôn của ta đến đạo cung Thái Sơ."

"Thái Sơ Đạo Cung? Thanh Nguyên huynh, ngươi có biết nàng trở về khi nào không?" Vương Thủ Triết kinh ngạc, trong lòng không khỏi có chút im lặng.

Đại chất nữ này của hắn thật đúng là bản lĩnh, đã lăn lộn đến đạo cung Thái Sơ rồi? Thật là làm hại hắn lo lắng vô ích gần hai trăm năm.

"Cái này… Sư tôn không nói khi nào trở về, có điều Thủ Triết hiền đệ ngươi yên tâm, sư tôn cực kỳ sủng ái Ly Từ sư muội, có sư tôn che chở quyết định sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì." Thanh Nguyên Thánh Tử cười nói: "Huống chi Ly Từ sư muội vốn là người có phúc duyên lớn, nói không chừng vận khí tốt sẽ lấy được Thánh Đồ."

"Thanh Nguyên huynh nói cũng đúng, đại chất nữ kia của ta từ nhỏ đã vận khí không tệ, bất luận đi tới chỗ nào đều sẽ có quý nhân tương trợ." Vương Thủ Triết gật gật đầu, xem như thừa nhận phán đoán của Thanh Nguyên thánh tử.

Không thể không thừa nhận, nha đầu Ly Từ kia ở phương diện gặp người là vận khí thật sự không tệ, luôn có thể gặp được người nguyện ý thật lòng che chở nàng. Hơn nữa, nha đầu kia tuy nói thoạt nhìn khờ khạo, nhưng trong xương cốt lại tương đối gian xảo, rất ít người có thể thật sự để cho nàng chịu thiệt.

Mặc dù người vẫn chưa gặp, nhưng lòng Vương Thủ Triết cũng coi như yên tâm một nửa.

Sau đó hắn bắt đầu đặt lực chú ý lên người Thanh Nguyên Thánh Tử, thuận miệng nói chuyện phiếm với hắn.

Thanh Nguyên Thánh Tử chính là Thánh Tử của Vân Hải Động Thiên, tương lai sẽ trở thành Đại La Thánh Tôn, kế thừa Vân Hải Động Thiên, đương nhiên là hạng người kiến thức rộng rãi, năng lực trác tuyệt, nhất là trên con đường tu luyện, hắn đi được xa hơn Vương Thủ Triết, đương nhiên có rất nhiều tâm đắc và cảm ngộ trong việc tu hành.

Mà Vương Thủ Triết thì là người của hai kiếp, từ nhỏ một vai gánh vác đại nghiệp gia tộc, một đường mưa gió đi tới, bất luận là độ thành thục tâm trí, hay là nhìn xa trông rộng trên kế hoạch lâu dài, người có thể sánh vai với hắn đều không nhiều, mỗi một tiếng nói một hành động đều phảng phất như xây nhà, ý cảnh sâu xa.

Trong bất tri bất giác, hai người càng nói càng tâm đầu ý hợp, hơi có chút tư thế hận gặp nhau muộn.

Thấy thế, Mang Thiên Ca ở một bên đúng lúc cắm vào đề tài nói: “Thánh tử điện hạ, lúc chúng ta tại Thiên Thụy Thánh Triều nghe nói, Vân Hải Động Thiên am hiểu chế tạo một loại vật chở khổng lồ tên là 【Vân Hải Kình Chu】?”

“Vân Hải Kình Chu?” Thanh Nguyên Thánh Tử hơi kinh ngạc: “Ngỹ năng thì không nói tới, nhưng xác thực có thể sản xuất Vân Hải Kình Chu, Thủ Triết hiền đệ cảm thấy hứng thú đối với vật này?”

Tu luyện không thể tách rời tài nguyên, buôn bán đương nhiên cũng là một cách thu được tài nguyên, thể tích Vân Hải động thiên khổng lồ, thuần dựa vào tự sản tự dùng khẳng định không được, đương nhiên cũng có sinh ý riêng. Chế tạo Vân Hải Kình Chu, đây là một trong những vụ làm ăn của Vân Hải động thiên.

“Thực không dám giấu giếm, lúc ta du lịch ở Thiên Thụy thánh triều, đã tìm được một ít cơ hội buôn bán nho nhỏ.” Vương Thủ Triết nói: “Chỉ là cần một ít Vân Hải Kình Chu khổng lồ để thay ta vận chuyển hàng hóa.”

Một ít…

Trong lòng Thanh Nguyên Thánh tử hơi đổ mồ hôi.

Làm phương pháp chế tác Vân Hải Kình Chu, đương nhiên hắn biết rõ lượng hàng của một chiếc Vân Hải Kình Chu có bao nhiêu kinh người, vậy mà Thủ Triết hiền đệ há miệng đã muốn "một chút"…

Cái gọi là cơ hội làm ăn của "Tiểu Tiểu" này, phải lớn đến trình độ nào?

Tuy nhiên, nếu đã là cơ hội buôn bán thì Thanh Nguyên thánh tử cũng sẽ không tùy ý dò xét.

Hắn bỏ qua điểm này, nghiêm túc giải thích: "Thủ Triết hiền đệ, thuyền biển mây khổng lồ sản xuất chu kỳ dài dằng dặc, lại hao phí rất nhiều tài liệu, phí tổn cực cao, Vân Hải động thiên chúng ta cũng không có hàng hiện. Mà những thuyền biển khổng lồ trong Vân Hải động thiên chúng ta đang sử dụng cũng có công dụng khẩn yếu, chỉ sợ không thể nào chia đều cho ngươi. Bất quá, trong động thiên thật ra có một chiếc thuyền kình khổng lồ do hoàng thất Thiên Thụy dự định, đã sản xuất đến giai đoạn hậu kỳ, ước chừng chỉ cần thời gian mười năm là có thể sử dụng."

"Như vậy đi, ta tự mình liên lạc với Thiên Thụy hoàng thất, đem chiếc thuyền này cấp bách đưa cho hiền đệ."

Thời gian mười năm, trong khái niệm thời gian Chân Tiên cảnh như Thanh Nguyên Thánh Tử đã là rất ngắn, không kém bao nhiêu so với thể nghiệm một tháng của phàm nhân.

"Như vậy, có gặp khó khăn không?" Vương Thủ Triết thoáng có chút chần chừ: "Nếu như sẽ tạo thành bất tiện, hiện tại ta hạ đơn, bắt đầu chế tạo lại cũng được."

"Một chiếc Vân Hải kình chu kỳ kiến tạo chu kỳ trăm năm, ta sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn của hiền đệ." Thanh Nguyên Thánh Tử cười nói, "Cũng không có gì khó xử, chiếc phi thuyền của hoàng thất Thiên Thụy cũng không cần gấp. Trừ ra, ta còn có thể làm chủ cho ngươi một đàn kình thuyền cỡ nhỏ ứng khẩn cấp."

Số lượng thuyền cá voi biển mây khổng lồ có hạn, không thể đều đặn, những chiếc thuyền cá voi cỡ trung kia lại không có

cái băn khoăn này, hàng tồn kho cũng có một ít, lại điều một ít từ trong đội chở hàng ra, gom góp một chút, cũng có thể gom góp ra mười mấy hai mươi chiếc.

Vô cùng rõ ràng, Thanh Nguyên Thánh Tử cũng muốn giao hảo với Vương Thủ Triết, điều này đã không đơn giản như nể mặt Ly Từ sư muội, mà phần lớn vẫn là nhìn trúng Vương Thủ Triết này.

Thế giới trưởng thành, mặt mũi rất quan trọng, nhưng lợi ích quan trọng hơn.

Hắn biết, giao hảo với Thủ Triết hiền đệ như thế, tin tưởng Thủ Triết hiền đệ nhất định sẽ không phụ tấm lòng này của hắn.

Nói đến nước này, Vương Thủ Triết đương nhiên là nhận phần tình cảm này: "Nếu đã như thế, vậy thì phiền Thanh Nguyên huynh rồi."

Vân Hải Kình Chu đối với mậu dịch hiện tại của Vương thị mà nói vô cùng quan trọng. Bây giờ sản lượng tăng lên của Thần Vũ thế giới chỉ là vừa mới bắt đầu, còn lâu mới đến giai đoạn sản xuất bão hòa, tương lai mậu dịch giữa Thánh vực cũng sẽ không ngừng tăng cường thêm.

Ngoại trừ bản thổ của thế giới Thần Võ ra, đất đai của Ma giới càng rộng hơn, mà Trấn Ma Đô hộ phủ là một khởi điểm và làm mẫu tốt đẹp.

Vì chuyện này, bây giờ tranh chấp với Ma giới đã không chỉ giới hạn ở chuyện phản xâm, mà còn dần biến thành tranh chấp lợi ích, tranh giành tài nguyên.

Trong tương lai, theo khai phá Ma Vực, sản lượng lương thực của thế giới Thần Võ có lẽ còn có thể nghênh đón một đợt tăng vọt.

Vân Hải kình thuyền là công cụ vận chuyển đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Sau khi hai bên đạt thành nhất trí, quan hệ với nhau lại tăng tiến không ít.

Đang lúc cười nói nói, môn tướng Vân Hải Động Thiên Đông Cực lại truyền đến tin tức, nói là Thủy Nguyệt thánh nữ đến

tìm Thánh tử.

“Thủy Nguyệt tới sao?” Lúc này Thanh Nguyên Thánh tử biến sắc, đứng dậy trả lời: “Truyền lệnh, nói ta không có ở đây, bảo nàng hôm khác…”

Nhưng mà, hắn còn chưa dứt lời, Đông Cực Môn Tướng lại lần nữa truyền đến tin tức, nói là Thủy Nguyệt Thánh Nữ đã xông qua Đông Cực Môn, trực tiếp hướng Huyền Thanh Tiên Các đi tới.

“Thật can đảm, dám xông vào Vân Hải động thiên của ta!” Thanh Nguyên Thánh Tử tức giận đến hung hăng vỗ bàn một cái, mi tâm cũng hung hăng nhíu lại.

“…”

Vương Thủ Triết nhìn sắc mặt của Thanh Nguyên Thánh tử, ánh mắt hơi có chút kinh ngạc.

Cái gì mà Thủy Nguyệt Thánh nữ kia cũng quá lỗ mãng đi?

Có điều, phản ứng này của Thanh Nguyên Thánh Tử cũng hơi kỳ quái, rõ ràng ngoài phẫn nộ còn có chút né tránh, chẳng lẽ là nợ Thủy Nguyệt Thánh nữ một số tiền lớn?

Đang lúc hắn suy nghĩ, không gian phía trên Huyền Thanh tiên các bỗng nhiên vặn vẹo một trận.

Ngay sau đó.

Một vị tuyệt sắc mỹ nữ cuồng dã bất kham bước ra khỏi khe hở không gian.

Phía trên biển mây, nàng một thân chiến váy màu đỏ, áo choàng đỏ rực tung bay phần phật ở phía sau, một thân khí thế tựa như kia Phần Thiên chi hỏa, quả nhiên là thế như vạn quân, khí thế như cầu vồng.

Vừa xuất hiện, giọng nói của nàng đã như sấm nổ vang lên trên bầu trời Huyền Thanh Tiên Các: “Thanh Nguyên, lần trước trong Vạn Pháp thịnh hội không phân thắng bại, lần này tu hành của ta có chút tiến bộ. Đến đến đến, chúng ta tái chiến một trận, ta nhất định sẽ đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ.”

“Thủy Nguyệt, đầu óc ngươi sao lại thế?” Thanh Nguyên Thánh Tử giận không nhịn được: “Mới qua bao lâu mà ngươi

đã có tiến bộ? Lừa gạt ai bây giờ?”

Ngày thường Thanh Nguyên Thánh Tử luôn ôn tồn lễ độ, ung dung rộng lượng, nhưng mỗi lần đụng phải Thủy Nguyệt Thánh Nữ càn quấy, hắn lại không kiềm chế nổi lửa giận.

“Không tin? Không tin cứ tới thử xem!” Thủy Nguyệt thánh nữ từ trên cao quan sát Thanh Nguyên thánh tử, nhìn hắn hất cằm, một bộ khiêu khích.

“Ta không rảnh dây dưa với ngươi.” Thanh Nguyên Thánh Tử cố nén tức giận: “Bổn thánh tử phải chiêu đãi khách quý, ngươi đánh tới đâu thì về nơi đó đi.”

“Không muốn đánh cũng được, ngươi cho ta mượn hai mươi tiên linh, ta lập tức quay đầu rời đi.” Thủy Nguyệt Thánh nữ lộ ra bộ mặt thật.

“Hai mươi tiên linh? Ha ha, ngươi trả nổi không?” Thanh Nguyên Thánh tử cười lạnh nói: “Đừng nói cầm bán thánh khí của ngươi thế chấp, đó là tài sản của Thủy Nguyệt Động Thiên, ta chịu không nổi.”

“Được rồi được rồi.” Thủy Nguyệt thánh nữ nói như “Bị ngươi đánh bại”, “Ta nói thật với ngươi, theo tin tức đáng tin cậy, trong phân điện Thần Bảo điện của Thiên Hưng Thánh Triều, tiến vào một nhóm quặng linh thạch đến từ Bắc Cực Thần Châu, cho ta quyền ưu tiên chọn lựa! Loại chuyện tốt này đương nhiên là kiếm lời chắc chắn không lỗ. Như vậy đi, ngươi cho ta mượn tiền, sau khi ta thắng sẽ trả lại ngươi ba thành.”

“Ngươi dựa vào cái gì mà thu lời?” Mặt Thanh Nguyên Thánh Tử giật giật: “Những năm gần đây, ngươi thua bao nhiêu thì trong lòng ngươi không biết sao?”

“Dựa vào Ly Từ.” Thủy Nguyệt thánh nữ hắc hắc cười xấu xa nói: “Chỉ cần mang theo Ly Từ, đợt này của ta kiếm được rất nhiều rồi.”

Thanh Nguyên Thánh Tử lúc này mới hiểu được, “Ngũ độc Thánh nữ” có đầy đủ “Tửu sắc tài khí tham” của Thủy Nguyệt Thánh nữ đến tột cùng là đang có chủ ý quái quỷ gì.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn ngược lại khí định thần nhàn, chắp hai tay sau lưng hừ lạnh một tiếng, cự tuyệt: “Trước

không nói Ly Từ sư muội ta đã cùng sư tôn đi Thái Sơ Đạo Cung, cho dù không có ra khỏi cửa, việc này ta cũng kiên quyết không đồng ý."

"Ly Từ không ở?" Sắc mặt Thủy Nguyệt thánh nữ lập tức đen lại: "Vậy lão nương nói nhảm với ngươi nửa ngày làm gì?"

Nàng vừa định phất tay áo rời đi, lại lơ đãng liếc sang Vương Thủ Triết đang ở một bên xem náo nhiệt.

Thân hình nàng lập tức dừng lại một chút, xoay người không kiêng nể gì đánh giá Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, miệng lẩm bẩm: "Hay cho một lang quân tuấn tú, tu vi không cao nhưng khí tức như nhạc như vực, quá nửa là tầng cấp huyết mạch quá cao, nắm giữ pháp tắc thiên đạo tương đối sâu. Bộ quần áo này, chậc chậc, đây không phải băng lam tiên sa đại danh đỉnh đỉnh sao? Ách… còn có nhẫn trữ vật cấp tiên khí…"

Ánh mắt nhìn thoáng qua, nàng lại thấy được Huyễn Thiên Ca đang đứng ở phía sau Vương Thủ Triết đang dùng ánh mắt kiêng kỵ cảnh giác nhìn nàng, lập tức nàng lập tức hiểu ra.

Đây là Thủy Nguyệt thánh nữ của nàng tới vận chuyển, gặp phải béo… Không, là dê quý, không, là khách quý!

Vị bằng hữu này của Thanh Nguyên thánh tử, từ đầu đến chân đều tản ra một loại khí chất —— "Ta là kẻ có tiền".

Gần như là trong nháy mắt, khí chất của Thủy Nguyệt thánh nữ liền nhanh chóng biến hóa, từ khí chất của Ngũ Độc Thánh nữ trong giây lát hóa thành bộ dáng quý nữ " đoan trang minh mị", "Uyển Uyển thánh khiết".

Nàng ta thu liễm thi lễ với Vương Thủ Triết, dịu dàng nói: "Vừa rồi không để ý đến có tôn khách ở đây, không chút kiêng kỵ đùa giỡn với Thanh Nguyên, ngược lại khiến tôn khách chê cười."

Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng đáp lễ nói: "Thủ Triết gặp qua Thủy Nguyệt thánh nữ điện hạ."

Thủ Triết?

Thủy Nguyệt thánh nữ nhíu mày, cảm thấy cái tên này nghe có chút quen tai, chỉ là trong lúc nhất thời nghĩ không ra.

Bỏ đi. Nghĩ không nổi thì thôi.

Thủy Nguyệt thánh nữ không để điểm này ở trong lòng, cười duyên nói: "Gặp nhau chính là có duyên, kính xin Thủ Triết công tử rảnh rỗi đến Thủy Nguyệt Động Thiên ta ngồi một chút, cũng tiện cho ta tận dụng chút ý của địa chủ."

"Thủy Nguyệt, ngươi không cho phép đánh chủ ý lên Triết hiền đệ!" Thanh Nguyên Thánh Tử vội vàng tiến lên ngăn cản: "Hắn là tứ thúc của Ly Từ, ngươi chớ có làm xằng làm bậy."

"Tứ thúc của Ly Từ? Hù dọa, ta nhớ ra rồi, Tứ thúc Vương Thủ Triết thường xuyên treo ở bên miệng." Thủy Nguyệt thánh nữ vừa nghe thấy, lập tức càng thêm hưng phấn: "Ly Từ chính là tỷ muội tốt của ta. Tứ thúc của nàng ta, đó không phải là Tứ thúc của ta sao? Tứ thúc, hay là ngươi cho ta mượn ít tiền đi."

Thanh Nguyên Thánh Tử cũng tê dại.

Sắc mặt hắn ta đen kịt như than, trong lòng tràn đầy cảm giác xấu hổ.

Tất cả mọi người đặt Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ của hắn vào trong, bất luận là thanh danh, thực lực hay là thân phận đều không kém nhau là mấy.

Nhưng Thánh nữ Thủy Nguyệt ngang hàng với hắn như thế, vậy mà mở miệng lại gọi người là Tứ thúc, còn quản người mượn tiền… Quả thực là ngay cả mặt mũi của Thanh Nguyên Thánh tử hắn cũng mất sạch.

Vương Thủ Triết thì không sao cả, chỉ cười chắp tay: "Cái xưng hô này của Tứ thúc không dám nhận, Thánh nữ điện hạ và Ly Từ là tỷ muội tốt, vay tiền đương nhiên không thành vấn đề, điện hạ muốn mượn bao nhiêu?"

Thủy Nguyệt thánh nữ kích động hẳn lên, hưng phấn xoa xoa ngón tay: "Hai… Mười viên Tiên Linh thạch."

Vương Thủ Triết móc móc từ nhẫn trữ vật, lấy ra hai mươi viên tiên linh thạch cho Thánh nữ Thủy Nguyệt.

Thủy Nguyệt thánh nữ sợ ngây người.

Đời này nàng vẫn là lần đầu tiên mượn tiền vui sướng tràn trề như thế.

Ngay lập tức, nàng hưng phấn cầm lấy Tiên Linh Thạch, kích động nói: "Đa tạ Tứ thúc. Tứ thúc này của ngươi, Thủy Nguyệt ta nhận định."

Nơi này làm sao có thể là Tứ thúc, rõ ràng là cha ruột mà!

"Không nói nữa, ta phải đi nắm chắc cơ hội phát tài khó có được kia. Ta có dự cảm, cho dù không có Ly Từ, lần này ta cũng có thể kiếm được một khoản lớn. Ly Từ từng nói qua, đá đánh bạc dựa vào cảm giác đi là được."

Trong lúc nói chuyện, Thủy Nguyệt thánh nữ đã vội vàng xé rách không gian rời khỏi Vân Hải động thiên.

Xuyên thấu qua khe hở không gian còn chưa khép lại, thanh âm của nàng từ xa xa truyền đến: "Tứ thúc à, trước tiên đừng rời khỏi thánh triều, cháu sẽ trở về trả tiền lại."

Vừa nói xong, thân ảnh của nàng liền hoàn toàn biến mất trong khe hở không gian.

"Ai nha, Thủ Triết hiền đệ, sao ngươi có thể cho nàng mượn tiền?" Thanh Nguyên Thánh tử ảo não không thôi.

Thủ Triết hiền đệ móc tiền ra thật sự quá lưu loát, vừa rồi hắn cư nhiên không kịp phản ứng muốn ngăn cản. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Thủ Triết hiền đệ lấy ra tiên linh thạch, với tư thế sảng khoái kia, hắn thiếu chút nữa cho rằng nó là tiên tinh.

"Làm sao? Đường đường thánh nữ động thiên một phương, không đến mức sẽ quỵt nợ chứ?" Vương Thủ Triết nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Cái này… Mặc dù Thủy Nguyệt thánh nữ ngũ độc đều đủ, nhưng tật xấu quỵt nợ thật đúng là không có, hơn nữa còn rất giữ chữ tín." Thanh Nguyên thánh tử thực sự cầu thị đạo, "Chủ yếu là sợ nàng trả không nổi a, trong cái túi này của nàng ta không thể có Tiên Linh Thạch, một cái liền không… Đến lúc đó trả không nổi, ngươi còn có thể đánh chết nàng ta hay sao?"

"Chỉ cần quỵt nợ là được, ai bảo nàng là tỷ muội của Ly Từ chứ, người nên giúp còn phải giúp." Vương Thủ Tín cười nhạt một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ.

Còn không được tốt hơn sao? Không trả nổi nợ, có thể bán mình trả.

Hắn đang lo nhân thủ không đủ dùng.

Thiên Ca đối với Vương Thủ Triết coi như là vô cùng hiểu rõ.

Nhìn nụ cười trên mặt hắn, nàng đã đoán được đại khái Vương Thủ Triết đang có chủ ý gì, nhịn không được châm một ngọn nến cho thánh nữ sắp rơi vào ma trảo kia.

Ai ~ những Thánh Vực này vẫn là quá đơn thuần, bị gương mặt phong quang trăng sáng của Vương Thủ Triết lừa gạt, không hiểu được nhân tâm ” Hiểm ác”.

Ngay cả như Thủy Nguyệt thánh nữ, e là sau này bị Vương Thủ Triết “Tính kế”, trong lòng còn mang ơn với hắn.

…

Chương 37: Phú Quý! Mau thu thần thông của ngươi đi!

…

Thế giới Thần Võ.

Ma U Quốc, Huyền Chân Đại Lục.

Huyền Chân đại lục chính là đại lục đứng thứ ba trong thế giới Thần Võ, diện tích gần bằng Hàn Nguyệt đại lục và Xích Nguyệt đại lục.

Bởi vậy, các đời Tiên Ma đại chiến, Huyền Chân đại lục đều là bách chiến chi địa.

Trên đại lục to như vậy, có U, Tề, Huyền, Trần, Sở, Tống, Vũ quốc phân thuộc hai đại trận doanh tranh hùng lẫn nhau. Theo thời đại cùng thế cục biến hóa, quốc lực cùng cương vực các quốc gia cũng đều biến ảo bất định, chìm chìm nổi nổi.

Mà hôm nay, quốc gia có xu thế thịnh nhất trên Huyền Chân đại lục chính là Ma U Quốc.

Nguyên nhân rất đơn giản. Mẫu thân của đương kim hoàng thái tử Cảnh Minh của Xích Nguyệt Ma Triều chính là 【Giải Ưu công chúa của hoàng thất Ma U Quốc】.

Từ sau khi Cảnh Minh trở thành hoàng thái tử, địa vị quốc tế của Ma U Quốc liên tiếp nhảy lên cao, khi gặp phải chuyện có liên quan đến Ma U Quốc, các quốc gia còn lại cũng có thể nhượng bộ, có thể lui liền lui. Kể từ đó, tất nhiên là cổ vũ khí thế của Ma Yến Quốc, hai trăm năm gần đây lăn lộn rất là phong sinh thủy khởi.

Bất quá, loại hồng lợi này cũng là ăn không được quá lâu.

Dù sao Giải Ưu công chúa chẳng qua chỉ là Thần Thông cảnh, cùng lắm là có thể sống đến hai ngàn tuổi, quyết không chống đỡ được đến ngày Thân Đồ Cảnh Minh đăng cơ thành Ma Hoàng.

Đợi Giải Ưu công chúa vừa chết, tình cảm của Cảnh Minh hoàng thái tử cùng Ma Yến quốc tự nhiên cũng phai nhạt, mà

theo thời gian trôi qua, tình cảm này sẽ càng ngày càng nhạt, ưu thế của Ma U quốc cũng sẽ nhanh chóng biến mất, đến lúc đó còn dám kiêu ngạo, hơn phân nửa sẽ bị liên hợp nhằm vào.

Nhưng đó là chuyện của tương lai.

Bây giờ Ma U Quốc đang lúc hồng, ai cũng không muốn trêu chọc râu hổ.

Mà người có sức ảnh hưởng lớn nhất của Ma U Quốc hiện giờ lại không phải là U Quốc Đại Đế, cũng không phải Huyền Sát Ma Quân của Ma Quân Điện, mà chỉ là một thân vương Thần Thông Cảnh — Quảng Du Thân Vương.

Thân vương của Quảng Du chính là anh họ của Giải Ưu công chúa cùng một mạch. Trong thế gia đại tộc, đây đã xem như là mối quan hệ vô cùng thân cận rồi. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, tu sĩ dưới Thần Thông cảnh lục tục qua đời, cùng lứa tuổi xấp xỉ lại có mấy người còn sống sót?

Thân vương Quảng Du và Giải Ưu công chúa có tuổi tác xấp xỉ nhau, tu vi tương đương, quan hệ tự nhiên sẽ thân cận một chút.

Bởi vậy, sau khi giải ưu công chúa gả xa ở vương phủ Ma Triều, cùng Ma U Quốc lui tới cũng là vô cùng thân thiết, nhất là quan hệ thân vương Quảng Du, thứ nhất vốn là quan hệ gần gũi, thứ hai gả đi làm vợ, cũng cần nhà mẹ đẻ chống lưng, nhà mẹ đẻ càng mạnh, tự nhiên cũng càng không ai dám chọc vào.

Mà Quảng Du thân vương cũng là người khéo léo, chẳng những ở chung tốt với Giải Ưu công chúa, mà còn ở chung tốt với cả nhà muội phu, nhất là đối với cháu trai của Thân Đồ Cảnh Minh kia, lại vô cùng bảo bối, coi như con ruột của mình.

Sau khi Thân Đồ Cảnh Minh đạt được đại thế, địa vị của thân vương Quảng Du đương nhiên cũng theo nước lên thì thuyền lên, ngay cả hai Lăng Hư Cảnh này của U Quốc Đại Đế và Huyền Sát Ma Quân cũng khách khí khí.

Trong lãnh thổ Ma U quốc có chuyện đại đế không làm được nhưng không có chuyện thân vương Quảng Du không làm được.

Đây là nhận thức chung trên dưới Ma U Quốc hiện giờ.

Nhưng giờ phút này.

Trong phủ thân vương của Quảng Du, vẻ ngoài của hắn giống như thân vương Quảng Du trung niên, nhưng lại đập nát đồ chơi trân quý trong thư phòng.

Hắn không ngăn được tức giận ngút trời: “Phế vật! Thật sự là một đám phế vật! Thậm chí ngay cả chuyện nông nô chạy trốn cũng xử lý không tốt, còn để cho người ta tịch thu phủ đệ, tài sản bị tịch thu sạch sẽ.”

Mấy tháng gần đây, cảnh nội Ma U Quốc xuất hiện rối loạn, không thiếu nông nô bị người có tâm kích động thành hàng loạt chạy trốn, chạy trốn vào trong lãnh thổ nước Tống nước láng giềng. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, cỗ gió này càng ngày càng mãnh liệt, từ quận huyện biên cảnh, một đường kéo dài đến mấy quận chung quanh.

Thậm chí, trên dưới toàn U Quốc đều bắt đầu thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai binh.

Bây giờ thân vương Quảng Du chưởng quản việc phân phát lương chủng và thu hoạch toàn quốc, quyền lực rất lớn, kiếm được tự nhiên cũng là đầy bồn đầy bát, bởi vậy đại đế U Quốc liền lệnh cho hắn xử lý việc này.

Kết quả, mấy cái búa bao gồm trấn áp ở bên trong của hắn, không chỉ không thể uy hiếp được những nông nô kia, ngược lại làm thế cục càng thêm thối nát, ngay cả thân vương biên quận được hắn ủy thác trọng trách cũng bị xét nhà. Cứ tiếp tục như thế, nông nô càng chạy càng nhiều, sợ là cuối cùng Ma U Quốc cũng phải trở thành một cái thùng rỗng kêu to.

“Điện hạ.” Một nam tử mặc áo choàng đen khí tức âm u lạnh lẽo đi đến bên cạnh thân vương Quảng Du, thấp giọng khuyên nhủ: “Người cũng chớ có tức giận đến hỏng cả thân thể. Qua mấy tháng tra xét của thuộc hạ, đã khống chế được hành tung của người đứng sau màn, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, chúng ta liền có thể lập tức triển khai hành động chém đầu.”

Thân vương Quảng Du có tiền, một phần đương nhiên là hiến cho cháu trai Cảnh Minh Hoàng Thái tử, một phần khác dùng để khuếch trương thực lực của mình. Mấy năm nay, dưới tay hắn cũng tụ tập bảy tám Thần Thông cảnh để hiệu lực cho hắn.

Hôm nay nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là lấy được một bộ bảo điển, cho dù mình không kế thừa được, cũng phải từ trong con cháu đời sau lựa chọn một cái bảo điển thích hợp đi ra ngoài tu luyện.

Có bảo điển mới có thể tu luyện tới Lăng Hư cảnh. Tu luyện tới Lăng Hư cảnh mới có thể phong vương.

Mà chỉ có trở thành phong vương gia tộc, vinh quang của hắn hôm nay mới có thể đời đời kế thừa, nếu không chung quy chỉ là hoa trong gương trăng trong nước mà thôi.

"Việc này, ta hoài nghi có thủ bút của Tống quốc. Lúc này đây, bổn thân vương phải đích thân xuất thủ." Viên Du thân vương cười lạnh nói: "Để đề phòng vạn nhất, hãy truyền cho ta một phong thư cho Huyền Sát ma quân, xin hắn giúp ta một tay. Chỉ cần điều tra thật sự có thủ bút của Tống quốc, bổn thân vương sẽ bảo bọn họ ăn vào, cả vốn lẫn lãi cũng phun ra."

"Vâng, điện hạ."

Một đám thuộc hạ nhao nhao thối lui.

…

Lại trôi qua một khoảng thời gian ngắn.

Biên cảnh Ma U Quốc, chỉ cần vượt qua một ngọn núi là có thể đến biên giới Tống Quốc.

Đại lượng nông nô, thế gia cấp thấp, bình dân, kết bè kết đội trèo đèo lội suối, trốn tới bến bờ trong lòng bọn họ. Cho dù quá trình này vô cùng gian khổ, thậm chí có khả năng phải trả giá bằng mạng sống, bọn họ cũng phải chạy trốn.

Trên một tòa sườn đồi bên cạnh, Vương Bảo Thánh chắp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống một màn này, trên khuôn mặt non nớt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn trên đường đi tới, thấy không biết bao nhiêu thứ, cũng nếm hết hiểm ác nhân gian. Thậm chí, có rất nhiều thế gia làm xằng làm bậy, hoặc là quan phủ địa phương đều diệt ở trong tay của hắn.

Nhưng mà hắn, thật đúng là chưa bao giờ thấy qua địa phương làm việc bừa bãi không kiêng nể như Ma U quốc, nhất là cái gì đó là Quảng Du thân vương, quả thực là vô pháp vô thiên.

Phải biết rằng, năm đó Vương thị vì đề cao mức độ giàu có của nhân dân Thần Vũ, đốc thúc bọn họ càng tích cực khai hoang làm ruộng, sáng tạo tài phú, từng cùng hai triều thương nghị, chế định sách lược còn giàu hơn dân.

Cái gọi là giàu hơn dân, chính là thông qua không ngừng ép giá lương thực xuống, đồng thời nâng cao giá thu mua lương thực, khiến cho thu hoạch trồng lương thực đạt được càng cao, chính là vì để cho mọi người có thể có nhiều tài nguyên hơn để tu luyện, chỉnh thể đề cao tố chất tổng hợp của Nhân tộc.

Chính sách này thi hành đã lâu, bởi vì lợi ích to lớn trong đó, các địa phương tự nhiên khó tránh khỏi sẽ tồn tại hành vi lừa trên gạt dưới, tham ô tiền lương thực.

Vương Bảo Thánh một đường đi tới, thấy nhiều, dần dần cũng có chút cảm ngộ, hiểu rõ cái gọi là "Hòa Quang Đồng Trần".

Lòng người dễ thay đổi, ai cũng không có cách nào bảo đảm một người vĩnh viễn là bộ dáng lúc ban đầu. Trong lý tưởng loại hoàn mỹ kia, tất cả mọi người cố gắng tiến lên, vì Nhân tộc quật khởi, tình huống Thần Võ phục hưng mà cố gắng, kỳ thật cũng là không tồn tại.

Hắn có thể làm, bất quá chính là tăng cường giám sát, làm cho cán cân trước sau nghiêng về một mặt tốt mà thôi.

Bất quá, cho dù ý nghĩ của hắn đã dần dần thay đổi, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Ma U Quốc lại có thể thái quá như thế.

Thân vương Quảng Du một tay bắt lương chủng, một tay bắt lương thực, có thể nói là quyền thế ngập trời, giá bán lương thực càng ngày càng cao, giá thu mua cũng càng ngày càng thấp. Không những thế, hắn còn lợi dụng lúa giống của Vương thị trắng trợn chèn ép dị kỷ, nuốt hết các lộ linh điền, đem tất cả tài phú đều nhét vào phủ thân vương của mình.

Đại lượng thế gia cấp thấp và bình dân cũng vì vậy mà biến thành nông nô.

Trở thành nông nô còn không đáng sợ, đáng sợ là thân vương Quảng Du căn bản không xem nông nô ra gì, nghiền ép đặc tính của nó phát huy đến mức tận cùng, chỉ cần không đói chết thì sẽ đè chết. Cho dù là chết rồi, hắn cũng không thèm để ý

chút nào, dù sao thì trong mắt hắn những Nhân tộc cấp thấp kia chính là con kiến có sức sinh sản rất mạnh mà thôi.

Sau khi vào lãnh thổ U Quốc, thảm trạng mà hắn nhìn thấy quả thực đã lật đổ tam quan của hắn, người cũng là ra ngoài phẫn nộ, quyết định dạy cho Ma U Quốc và thân vương Quảng Du một bài học, nhất là thân vương Quảng Du, quyết không dễ dàng tha thứ.

Ngắn ngủn trong vòng mấy tháng.

Thông qua các thủ đoạn liên lạc, kích động, đã có trăm vạn người thoát khỏi Ma U Quốc. Hơn nữa bên Tống Quốc cũng đã an bài người tới bàn bạc, sẽ an trí cho nông nô và bình dân trốn tới đây, cùng với thế gia đã bán tài sản di chuyển.

Còn nói Bảo Thánh từ đâu tới?

Hắn cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên biết phía sau mình đi theo hộ vệ, cùng với thành viên Quần Tiên Điện tạm thời do phụ thân quản lý. Liền chơi chút kế nhỏ, liền cùng Quần Tiên Điện bàn bạc.

Bảo Thánh chính là người thừa kế hợp pháp thứ sáu của gia tộc, mặc dù vị thành niên, nhưng cũng là tiểu thiếu gia chính thức, nói không chừng về sau còn có thể trợ giúp cha hắn cùng nhau chưởng quản Quần Tiên Điện.

Bởi vậy, hắn dễ dàng đạt được ủng hộ nhất định, lúc này mới có cục diện hôm nay.

Đang lúc Vương Bảo Thánh miên man bất định.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời xuất hiện hơn mười bóng người.

Những bóng người này bay nhanh tới, cầm đầu là một vị mặc huyền y, khí thế ngập trời, là một vị tu sĩ Lăng Hư cảnh.

Mà sau lưng, tự nhiên là đi theo hơn mười vị tu sĩ Thần Thông cảnh.

Người chưa đến, giọng nói kiêu ngạo của thân vương Quảng Du đã truyền đến từ xa xa: “Thật to gan, dám kích động nông nô U Quốc ta phản quốc! Còn không mau mau thúc thủ chịu trói!”

Vương Bảo Thánh thấy thế, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh.

Bố cục lâu như vậy, còn cố ý thỉnh thoảng lộ ra một chút sơ hở, rốt cục đem vị thân vương đại ác nhân Quảng Du kia thu hút tới.

Nếu như vậy, hôm nay thu lại con cá lớn này trước, sau đó đại náo Ma U Quốc, trị hết u ác tật.

"Cửu Vĩ tiền bối, Dung ma ma, mời hai người ra tay thu thập ác nhân Quảng Du một chút." Vương Bảo Thánh lạnh lùng mở miệng: "Cần phải có người sống."

"Vâng, Bảo Thánh thiếu gia."

Vừa dứt lời, hai đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Vương Bảo Thánh.

Hai đạo nhân ảnh này đều là nữ tử.

Bên tay trái là một nữ tử trẻ tuổi ôm hồ ly đỏ rực, môi đỏ mọng, sóng cuộn, lễ phục chiều tối phủ đầy tuyết trắng phác họa ra dáng người hoàn mỹ của nàng, phong thái đong đưa, quyến rũ mê hoặc.

Một vị khác, lại là một lão ma ma ước chừng năm sáu mươi tuổi, mặc phục sức nữ quan cung đình, tóc quy củ quy củ nằm ở phía sau đầu, khí chất thoáng có chút nghiêm túc.

Uy áp Lăng Hư cảnh bàng bạc mà lạnh thấu xương từ trên thân hai người khuếch tán ra, trong nháy mắt ngay cả không khí cũng phảng phất ngưng trệ lại.

Hai người này chính là Cửu Vĩ Yêu Đế và Dung ma ma.

Hai vị đại lão Lăng Hư cảnh vừa ra sân, đám người đối diện lập tức bị dọa sợ. Nhất là Huyền Sát Ma Quân càng thêm kinh sợ, sắc mặt cũng trắng bệch: "Cửu Vĩ Yêu Vương? Còn ngươi nữa, ngươi là thị nữ Dung của Mục Vân Tiên Hoàng!"

"Thiếu gia nhà chúng ta, chính là trưởng tử đương đại của Trường Ninh Vương thị, Bảo Thánh thiếu gia. Các ngươi làm nhiều việc ác, còn không mau mau khoanh tay chịu trói?" Dung ma ma cao giọng nói.

"Vương Bảo Thánh!"

Thân vương Quảng Du bị dọa đến suýt nữa ngã từ trên không trung xuống.

Làm sao có thể?

Người giật dây phía sau sự kiện nông nô chạy trốn lần này, lại là Vương Bảo Thánh! Đây chính là đích mạch của Vương thị, con trai của công chúa Phù Nam Tiên Triều, đừng nói là Cảnh Minh hoàng thái tử, ngay cả Ma Hoàng Tiên Hoàng cũng vô cùng quan tâm hắn.

Thậm chí, Vương Bảo Thánh lúc tròn tháng, thân vương Quảng Du còn đích thân đi tặng lễ, chỉ có điều chỉ có thể ngồi ở trên bàn ở góc cạnh.

Hắn vô luận như thế nào cũng thật không ngờ, chính mình có một ngày lại đối đầu với vị thiếu gia này.

"Bảo Thánh, hiểu lầm, đây hết thảy đều là hiểu lầm!" Thân vương Quảng Du sắc mặt trắng bệch cố gắng giải thích.

"Câm miệng, ngươi không có tư cách gọi ta là Bảo Thánh!" Sắc mặt Vương Bảo Thánh trầm xuống, cả giận nói: "Huyền Sát Ma Quân, nể tình ngươi không làm ác, bắt được ác tặc Quảng Du, coi như ngươi lấy công chuộc tội."

Huyền Sát ma quân gần như không chút do dự, trực tiếp vỗ một cái đánh thân vương Quảng Du rơi xuống đất.

Hắn nghĩa chính từ nghiêm nói: "Quảng Du thân vương, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, chớ có bôi đen cho Cảnh Minh hoàng thái tử, ôi ~ đáng tiếc, ta thấp cổ bé họng, không ngăn cản được ngươi a."

Chuyện kế tiếp theo cũng không có gì phải lo lắng cả.

Một đám thân vương Quảng Du bị bắt hết, tiến vào giai đoạn thẩm vấn. Sau khi lấy được lời chứng, Vương Bảo Thánh lại bắt đầu ở Ma U Quốc lật trời lật đất lên, mặc kệ ai tới khuyên cũng vô dụng.

Thậm chí hắn còn đem một mồi lửa đốt vào trong mấy Ma Quốc khác.

Trong lúc nhất thời, những nơi Vương Bảo Thánh đi qua, người ngã ngựa đổ, tiếng kêu than dậy khắp trời đất. Ngay cả

sứ giả mà Đồ Cảnh Minh phái tới cũng bị Vương Bảo Thánh đuổi trở về, chỉ cho hắn hai chữ "Cách mạng"!

Rơi vào đường cùng, Thân Đồ Cảnh Minh đành phải tự mình chạy tới Vương thị, tìm được Chiêu Ngọc và Mộng Vũ, cùng với một nhà Vương Phú Quý ba người khóc lóc kể lể: "Chiêu Ngọc à, muội muội tốt của ta, ngươi mau nói với Phú Quý, thu được đại thần thông của nhà ngươi đi."

"Muội nói thần thông của huynh là gì?" Chiêu Ngọc công chúa với vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Chính là Bảo Thánh a!" Thân Đồ Cảnh Minh vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, đem những chuyện của Bảo Thánh ở các nước thuộc Ma Triều kể ra, thậm chí, hắn còn chuẩn bị đem ngọn lửa này hỏa thiêu đến nội bộ Ma Triều, sau lưng người ủng hộ tựa hồ còn không ít.

Trong tay Vương Bảo Thánh nắm giữ vô số chứng cớ nghe rợn cả người, nắm bắt mạch máu của các lộ nhân mã, ngay cả cữu cữu Cảnh Minh cũng rơi vào trong tay hắn.

"Còn có chuyện thế này sao?" Chiêu Ngọc công chúa kinh sợ không thôi.

"Đúng vậy, muội muội, Bảo Thánh có chút quá đáng." Thân Đồ Cảnh Minh than thở.

"Ta nói bây giờ là thời đại gì rồi, bên trong Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta lại còn nhiều chuyện xấu xa như vậy sao? Đây không phải là tổn hại tính cách tốt đẹp của toàn bộ Thần Võ thế giới sao?" Chiêu Ngọc công chúa cả giận nói, "Tam ca, hoàng thái tử ngươi làm thế nào? Nếu ngươi tiếp tục không làm nữa, có thể đổi ta làm Ma Hoàng."

Thân Đồ Cảnh Minh giật mình, vội vàng xin Phú Quý giúp đỡ: "Em rể à, ngươi cũng biết Ma Triều quá lớn, các loại quan hệ rắc rối, cải cách cần phải từ từ đạt được."

"Đừng vội đừng vội, trước uống một ngụm trà, bình tĩnh lại đã." Vương Phú Quý lạnh nhạt an ủi.

Còn uống trà? Vương Bảo Thánh đã sắp hỏa thiêu cách mạng của hắn đến Xích Nguyệt Ma Triều rồi.

Thân Đồ Cảnh vô cùng lo lắng nói: “Ít nhất, trước hết bảo Bảo Thánh thả cữu cữu của ta ra, mẫu phi ta đã gấp muốn chết.”

“Đừng vội đừng vội, ta đi gọi tiểu tử thúi kia về.” Vương Phú Quý tiếp tục an ủi: “Nhưng mà Quảng Du kia, sợ là nhất thời nửa khắc không thả được, chuyện này Bảo Thánh hơn phân nửa sẽ không nghe ta.”

“Vậy trước tiên bảo trụ mạng đã, nếu không ta thực sự không qua được cửa ải mẫu phi kia đâu.” Thân Đồ Cảnh Minh cũng không thể làm gì được.

Thân Đồ Cảnh Minh đi rồi, Vương Phú Quý ngoài miệng nói muốn túm Vương Bảo Thánh về, nhưng cái gọi là “lập tức” này lại bị hắn mạnh mẽ kéo dài suốt một năm, toàn bộ Ma Triều trong khoảng thời gian này cũng bị khuấy động đến long trời lở đất, hỏa chủng cách mạng đã trải rộng trong triều đình.

Cũng vào lúc này, Vương Phú Quý thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, liền ra ngoài xách Bảo Thánh trở về chủ trạch Vương thị, lấy lý do hắn chưa được đồng ý tự tiện rời nhà trốn đi đánh một trận tơi bời, về chuyện hắn huyên náo long trời lở đất, lại một mực không đề cập tới.

Điều này khiến cho Vương Bảo Thánh muốn phản bác cũng không thể phản bác.

Đêm hôm đó, toàn bộ chủ trạch đều nghe được tiếng kêu rên tê tâm liệt phế của Vương Bảo Thánh.

…

Bất tri bất giác, thời gian năm năm thoáng cái đã trôi qua, khoảng cách Vương Thủ Triết tiến vào Thánh Vực đã là năm thứ bảy.

Khu vực hủy diệt.

Thần Vũ thế giới đi thông Thánh vực không gian tiết điểm phụ cận.

Vốn dĩ trong hư không hoang vu, bây giờ đã xuất hiện một cảng trống cực lớn.

Không cảng này hoàn toàn trôi nổi trong hư không.

Chủ thể của nó chính là kết cấu phức tạp do từng cái vòng tròn to lớn tạo thành, mỗi một cái vòng tròn đều tráng kiện vô cùng, chúng nó ngang dọc đan xen quấn cùng một chỗ, giữa lẫn nhau còn có cầu khách kết nối, tựa như một cái trống rỗng, bao phủ toàn bộ không gian tiết điểm vào chính giữa.

Bởi vì ánh sáng trong hư không vô cùng ảm đạm, trên vòng tròn, cứ cách một đoạn lại có một chiếc linh đăng, từ xa nhìn lại, toàn bộ cảng không giống như một ngôi sao do vô số điểm sáng tạo thành, rực rỡ chói lọi không gì sánh được.

Giờ phút này, đường hầm không gian ở giữa cảng trống đang hoàn toàn mở ra.

Một chiếc thuyền xuyên qua các giới vực loại nhỏ không ngừng xuyên qua đường hầm không gian, vận chuyển từng cái từng cái rương lớn từ đường hầm không gian vào một cảng không gian khác, sau đó nhân viên công tác điều khiển các cửa hàng máy móc đưa vào kho hàng tạm thời.

Mở ra đường hầm không gian đối với linh khí tiêu hao phi thường lớn, không có khả năng vĩnh viễn mở ra, cũng là bởi vậy, đường hầm không gian cách mỗi một năm mới mở ra một lần, mà mỗi lần mở ra, những giới vực xuyên toa này sẽ nắm chắc hết thảy thời gian, chiêng trống rùm beng vận chuyển hàng hóa tích trữ một năm tới.

Mà trong khoảng thời gian này, thường thường toàn bộ cảng không trở nên vô cùng bận rộn, nhân viên công tác trong cảng trống càng bận đến mức chân không chạm đất, hận không thể sinh ra tám cái chân, tám cái tay mới có thể làm được.

Mà những thùng hàng được đưa vào kho hàng tạm thời này cũng sẽ rất nhanh được sửa sang lại, phân lưu, sau đó dựa theo quỹ đạo vận chuyển hàng loại khác nhau được đưa vào.

Cuối quỹ đạo vận chuyển hàng hóa là một con quái vật khổng lồ đậu ở bến cảng.

Đó là một con quái vật khổng lồ dài mảnh. Toàn thân nó bao trùm kim loại giống như lân giáp, trên đỉnh có một cái sàn thuyền hình thể rất nhỏ, kiến trúc trên boong thuyền cũng nhỏ đặc biệt, khiến nó không giống phi thuyền, ngược lại càng giống phi thuyền.

Thân hình của nó thật sự là quá khổng lồ, chiều dài thậm chí còn không lớn bằng cả cảng không. Thân hình khổng lồ vắt ngang trong hư không, giống như một con cá voi biển sâu, tản ra uy thế khiến người ta sợ hãi.

Cho dù là Long Kình Long Tinh có hình thể lớn nhất trong thế giới Thần Võ trước mắt, ở trước mặt nó cũng chỉ có thể coi là nhỏ bé.

Chiếc Không thuyền to lớn này, hiển nhiên chính là chiếc 【Vân Hải Kình Chu】 mà Vương Thủ Triết trách mắng từ Thiên Thụy Khương thị mua.

Trên người Vân Hải kình thuyền có vô số cửa khoang, phía sau mỗi một cửa khoang đều có một khoang chứa hàng thật lớn.

Giờ phút này, tất cả cửa khoang hàng đều mở ra, cửa mỗi cửa khoang đều nối với quỹ đạo thật dài, từng cái từng cái rương lớn thông qua quỹ đạo vận chuyển vào trong khoang hàng, lại do nhân viên công tác trong khoang hàng tiến hành sắp xếp sắp xếp.

Hàng hóa trong những rương này, đại đa số đều là Linh Mễ, nhưng cũng có không ít hàng hóa khác.

Vân Hải Kình Chu mỗi lần qua lại một lần, hàng hóa có thể vận chuyển đều chỉ có thể dùng đại lượng để hình dung, chỉ chứa Linh Mễ tự nhiên là có chút lãng phí, bởi vậy, trải qua thảo luận tỉ mỉ, cũng sẽ đi theo thuyền chở một ít vật phẩm khác, cầm đến Thánh Vực đi thử nước.

Nói không chừng là lần nào đó, sẽ có vật phẩm trước đó không được bọn họ xem trọng bỗng nhiên nổ lạnh thì sao?

Bởi vì quan niệm của người ở các nơi, phong tục, thói quen đều không giống nhau, ai cũng không có cách nào khẳng định thứ gì đó nhất định dễ bán, phỏng đoán sai lầm, hoặc là tình huống lạnh lẽo ở trong hành vi mua bán vượt khu vực thật ra tương đối thông thường.

Lấy thêm một chút đồ vật thử xem cũng không sai.

Hơn nữa, bởi vì khi đường hầm không gian đóng cửa, liên hệ giữa hai thế giới gần như bị cắt đứt, để thuận tiện liên hệ,

Vương Thủ Triết trực tiếp để một phân thân của Vương Ly Tiên ở lại nơi này.

Bởi vì thiên phú đặc thù của bản thể, cho dù cách một thế giới, Vương Ly Tiên vẫn có thể mơ hồ cảm giác được tình huống của phân thân. Hơn nữa địa điểm mở ra đường hầm không gian này, bản thân chính là nhược điểm không gian mỏng. Phân thân của Vương Ly Tiên dừng lại ở gần tiết điểm không gian, càng có thể miễn cưỡng liên lạc đến bản thể.

Thời điểm cần mở ra đường hầm không gian, chỉ cần phân thân của Vương Ly Tiên phát ra tín hiệu, thế giới Thần Võ bên kia liền có thể nhận được tin tức, kịp thời mở ra đường hầm không gian.

Đây cũng là phát hiện sau khi Vương Thủ Triết đến Thánh Vực.

Sở dĩ hắn có lực lượng đáp ứng giao dịch với Tân La Tiên Triều cũng là vì chuyện này. Nếu không, dựa theo kế hoạch nguyên định ba năm sau lại mở ra đường hầm không gian, sợ là giao dịch cũng không còn kịp rồi.

Những năm gần đây, đường hầm không gian đã mở ra tận sáu lần.

Sáu lần mậu dịch xuống, thế giới Thần Võ có thể nói là kiếm lời đầy bồn đầy bát, vốn đầu tư vào lúc trước, bao gồm tích trữ lương thực tích trữ vật, cùng với tiên linh thạch tiêu hao để mua Vân Hải Kình Chu, sớm đã kiếm về được.

Trong Không Cảng, ngoại trừ kho hàng tạm thời và quỹ đạo vận chuyển, đương nhiên cũng có khu sinh hoạt.

Bởi vì đường hầm không gian bình thường phải cách mấy tháng mới mở ra một lần, nhân viên công tác trong Không Cảng tu vi cũng không có cao đến mức có thể tự do hành động trong hư không, vì để cho bọn họ tùy thời có thể ăn được linh quả tươi mới, trong Không Cảng thậm chí còn có khu trồng trọt chuyên môn.

Mà ở trung tâm khu sinh hoạt, có mấy tòa kiến trúc đại khí xa hoa nhất, đó là phủ đệ chuyên lưu lại cho Vương Thủ Triết, Chử Thiên Ca bọn họ, tuy quy cách không thể so với sân nhỏ

trong chủ trạch Vương thị, nhưng thắng ở phong cách khác biệt, có một phong vị khác biệt.

Giờ phút này.

Trong phủ đệ của Vương Thủ Triết.

Trong tĩnh thất tu luyện, Vương Thủ Triết đang thay tiền có đạo trị liệu thương thế do thiên đạo phản phệ tạo thành.

Trên giường ngọc, hai người một trước một sau khoanh chân ngồi, từng luồng hào quang màu xanh nở rộ trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết, từng luồng huyền khí sinh mệnh ẩn chứa sinh cơ nồng đậm xuyên thấu qua lòng bàn tay hắn, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Hữu Đạo Tài.

Trong lúc bất tri bất giác, sắc mặt Hữu Đạo đã dễ coi hơn rất nhiều.

Nửa ngày sau, Vương Thủ Triết thu công xong cười nói: "Chúc mừng tài cung phụng, thương thế của ngươi cơ bản đã ổn định, về sau không cần lại dùng Hoàn Dương đan nữa."

"Được được được, đa tạ Thủ Triết công tử." Tài Hữu Đạo nước mắt lưng tròng, kích động không thôi: "Hiện tại ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, sức chiến đấu đã tuyệt đối không kém hơn Chân Tiên cảnh bình thường."

Hắn cũng không nghĩ tới, thương thế của mình vẫn còn trị. Vốn cho rằng phải dựa vào Hoàn Dương đan vượt qua quãng đời còn lại, đây chính là tổn thương phản phệ của Luân Hồi Chi Hà, vậy mà cũng có thể trị!

"Cung phụng tiền tài không cần đa lễ." Vương Thủ Triết cười nói: "Mấy năm nay, cũng may nhờ có ngươi ở trong Phá Diệt chi vực thanh lý tuyến đường, hộ giá cho Vân Hải Kình chu. Ta chữa thương cho ngươi cũng là chuyện nên làm. Chỉ là hiện tại tu vi của Thủ Triết còn thấp, chung quy là không thể triệt để chữa khỏi cho ngài."

Tài hữu đạo tinh thần rung lên, hưng phấn nói: "Ý của công tử là, bệnh của lão hủ, còn có trị?"

"Đương nhiên có thể trị." Vương Thủ Triết thành khẩn nói: "Đợi ta thăng cấp Lăng Hư cảnh, sau khi được Thiên kiếp tẩy lễ huyết mạch liền có thể thức tỉnh đến Thập Nhất trọng, có

được 【 Thuần Nguyên Tiên Khu 】, không khác gì Chân Tiên bình thường. Nếu còn không thể hoàn toàn chữa trị cho ngươi, thì nghĩ cách tăng huyết mạch lên một chút, chờ ta kế thừa Thánh Đồ đến Thập Nhị trọng 【 Vô Cấu Tiên Khu 】, có lẽ có thể chữa trị được!"

"Nếu còn không được, liền tu luyện tới Chân Tiên cảnh, đến lúc đó lại chịu thiên kiếp tẩy lễ, huyết mạch liền có thể thức tỉnh đến giai đoạn đệ thập tam trọng La Pháp Thể. Như vậy tổng cộng có thể trị?"

Tài Hữu Đạo bị cái bánh nướng này vẽ cho sững sờ.

Đợi đã! Chân Tiên cảnh đạt tới thập tam trọng trọng La Pháp Thể, ngươi nghiêm túc sao? Đó không phải là 【 Đạo Tử 】 trong truyền thuyết sao?

Không đợi Tài Hữu Đạo tỉnh táo lại, Vương Thủ Triết lại nói: "Đúng rồi, nghe nói sâu trong khu vực phá diệt di chuyển đến một vài chủng tộc hư không khó dây dưa?"

"Không sai." Tài Hữu Đạo nghe hắn nhắc tới chính sự, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, "Phá diệt chi vực cực kỳ rộng lớn, cảng không chúng ta chỉ là ở một góc mà thôi. Những chủng tộc hư không chiếm cứ sâu trong Phá Diệt chi vực thập phần cường đại, thập phần khó chơi, chỉ dựa vào ta và Ngọc Linh chỉ sợ khó đối phó, còn phải phiền công tử điều động mấy vị Chân Tiên cảnh đến trợ giúp mới tốt."

Sử dụng Chân Tiên sao?

Trong đầu Vương Thủ Triết lập tức hiện ra một thân ảnh áo đỏ phần phật, chính là Thủy Nguyệt điện hạ được xưng là 【 Ngũ Độc Thánh nữ 】.

Mấy năm trước nghe nói, mấy năm nay nàng thua ở Thiên Hưng Thánh Triều là quần lót đã rụng hết, gần đây trốn tới phân các Thần Bảo Điện của Tân La Tiên Triều tị nạn.

Cũng được, nể tình nàng là tỷ muội tốt Ly Từ, liền cho nàng một cơ hội "Bán thân trả nợ" đi.

…

Chương 38: Ly Từ chống lại đạo cung! Thánh nữ ký hiệp ước!

…

Ngay lúc ” mậu dịch quốc tế” của Vương thị làm ra hồng hồng hỏa diễm, ở một bên khác, Vương Ly Từ đi theo sư tôn đến đạo cung Thái Sơ, đường đi dài dằng dặc cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Trên boong thuyền trên đỉnh Thiên Thánh Vân Chu, Vương Ly Từ đang ngồi trước lò nướng bảo bối của mình, vui rạo rực nướng chân rồng bay hư không mà sư tôn bắt cho nàng.

Theo long thối dần dần bị nướng chín, mùi thơm bá đạo dần dần tràn ngập trên boong thuyền.

Lệ Vô Sầu và cặn bã chuột một trái một phải ngồi xổm bên cạnh Vương Ly Từ, thành thạo mà ân cần thay Vương Ly Từ khống chế hỏa hầu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm cái chân rồng khổng lồ trên vỉ nướng, thèm đến chảy cả nước miếng.

Theo Vương Ly Từ một khoảng thời gian, bây giờ Diêm Vô Sầu sớm đã không còn vẻ không tình nguyện ban đầu nữa.

Không có cách nào, đi theo Vương Ly Từ, cái khác không nói, ở trên miếng ăn này, tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Mỗi lần chỉ cần Vương Ly Từ đạt được thứ tốt gì, hắn luôn có thể cọ được một chút, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng thắng ở chất lượng cao a.

Lúc hắn ở Dĩnh thị, cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.

Không nói đến trưởng bối của Chử thị có thể giống như đồ đệ cưng không có giới hạn của Vân Hải thánh tôn, các loại linh thực nguyên liệu trân quý có thể mạnh mẽ cho ăn, cho dù Chử thị tìm được nguyên liệu linh thực trân quý gì, khẳng định cũng là ưu tiên cung cấp thánh chủng cho gia tộc, hắn là chân tiên chủng phải đứng ở phía sau.

Cộng thêm Vương Ly Từ luôn tương đối chiếu cố những người mà mình thật sự tán thành, hơn nữa trên người nàng còn

mang theo một loại khí tràng gặp dữ hóa lành, Anh Vô Sầu đi theo nàng, nguy hiểm không gặp phải, đồ vật lại không thiếu.

Thời gian dài, ngược lại dần dần thích loại cuộc sống không cần lục đục với nhau này, vô cùng đơn giản, vô ưu vô sầu.

Nghĩ như vậy, cái tên Kỳ Vô Sầu này của hắn thật đúng là không có đặt sai, đi theo Ly Từ làm người hầu thì cái gì cũng không lo.

Trong thoáng chốc, Diêm Vô Sầu lại nghĩ tới đường đệ Đồng tộc Diêm Vô Ưu, cùng là Chân Tiên chủng, Diêm Vô Ưu giống như xuất ngoại du lịch đã lâu, gia tộc cũng đang tìm kiếm tung tích của hắn.

Hy vọng đường đệ cũng giống như mình, có thể gặp dữ hóa lành, không lo không lo.

Rất nhanh, đùi rồng trên hư không đã được nướng chín, Huyên Vô Sầu nghĩ lại liền ném đường đệ Vô Ưu ra sau đầu, trông mong nhìn Ly Từ chia thịt.

Vương Ly Từ chia cắt cả cái chân thành mấy khối, tiện tay đưa cho Kỳ Vô Sầu và cặn bã chuột một khối, sau đó cầm lên một khối trong đó, ăn như gió cuốn.

Đang ăn, Lam Uyển Nhi hưng phấn chạy tới: “Đến nơi rồi, ta vừa hỏi qua sư huynh lái thuyền, đi qua phiến Vân Sơn lơ lửng này, phía trước chính là Đông Thiên Môn của động thiên thế giới Thái Sơ Đạo Cung rồi.”

Nói xong, Lam Uyển Nhi đặt mông ngồi xuống bên cạnh con chuột cặn bã, Vương Ly Từ thuận tay đưa cho nàng một miếng thịt, biểu tình trên mặt cũng mừng rỡ không thôi.

“Cuối cùng cũng đến ~ “

Mặc dù dọc theo con đường này nàng đi qua rất nhiều Tiên Triều, còn đi ngang qua hai ba cái Thánh Triều, thỉnh thoảng cũng sẽ rời thuyền du lịch một phen, nhưng phần lớn thời gian vẫn là ở trên Thiên Thánh Vân Chu, thời gian lâu dài, khó tránh khỏi có chút nhàm chán.

Trước khi lên đường, nàng thật sự không nghĩ tới Thái Sơ Đạo Cung lại xa như vậy, xa đến không hợp thói thường chút nào.

Cũng may, cuối cùng cũng đến nơi.

Quả nhiên, không đợi các nàng gặm xong thịt chân, Thiên Thánh Vân Chu vốn đang cực tốc bay vút trong cương phong tầng cao liền bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ.

Trên bầu trời phía trước.

Một cánh cửa không gian phảng phất như cảm ứng được Thiên Thánh Vân Chu tới gần, đột nhiên xuất hiện.

Đó là một tòa lầu rất lớn màu trắng ngọc.

Nó như ảo ảnh hiện lên trên bầu trời, như ẩn như hiện, loáng thoáng có thể thấy hoa văn phức tạp tinh xảo trên cột cửa tráng kiện.

Linh quang màu vàng chảy xuôi giữa hoa văn, trong cửa lầu nở rộ ra vầng sáng nhàn nhạt, nổi lên từng trận gợn sóng không gian tựa như gợn nước.

Thiên Thánh Vân Chu xuyên qua cửa lầu, nhất thời đi tới một không gian khác.

“Hít! Đây chính là Thái Sơ Đạo Cung…”

Đám người Vương Ly Từ đều mở to hai mắt nhìn.

Xuất hiện ở trước mặt các nàng là một nơi tiên khí dạt dào, tựa như tiên cảnh nhân gian.

Trong toàn bộ thế giới động thiên, phân bố từng toà tiên đảo lơ lửng, trên dưới chằng chịt, dày đặc.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhìn không rõ, nhưng rất rõ ràng, diện tích những tiên đảo kia đều không nhỏ, mỗi một tòa đều to như hòn đảo chân chính.

Có một ít phù không tiên đảo liên tiếp với nhau, thậm chí có cả hành lang sạn kiều, từ xa nhìn lại, thoáng như là một khối đại lục vậy.

Cũng có một số tiên đảo độc lập bên ngoài, tự thành một thể.

Nhưng không có ngoại lệ, mỗi một tiên đảo đều dạt dào linh vận, mây mù mờ ảo, trên đó lại có tiên thú dạo bước, tiên hạc hót vang, linh hoa dị thảo trải rộng.

Đại đa số trên Tiên đảo lơ lửng, còn có từng tòa cung điện tinh xảo hoa mỹ, từ xa nhìn lại, thật sự là xa hoa lộng lẫy, giống

như phủ đệ thần tiên.

Nếu trên đời này thật sự có tiên cảnh, đại khái cũng chỉ có như vậy.

“Đây, đây không phải là thiên đình trong Tây Du Ký sao?” Vương Ly Từ mở to hai mắt, gần như thốt ra khỏi miệng. Trước đây Tứ thúc và Khoái Tông, An An kể Tây Du Ký, nàng cũng đã nghe qua ở bên cạnh.

Cảm giác được Thái Sơ Đạo Cung này cùng Tứ thúc nói có chỗ tương tự, điều này làm cho nàng không khỏi có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ Tứ thúc đã tới Thái Sơ Đạo Cung?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thiên Thụy Thánh Triều.

Mấy ngày gần đây, Thiên Thụy thánh triều và Thiên Hưng thánh triều vốn không hòa thuận lắm lại sinh ra một loạt mâu thuẫn xung đột, thậm chí xung đột càng ngày càng nghiêm trọng.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thiên Thụy Tiên Tộc Khương Thị sắp suy sụp cùng Thiên Thụy Trạc Thị làm một giao dịch. Bọn họ trả giá bằng một chìa khóa của một tiểu động thiên bí mật, ủy thác Chử Thị trong tương lai chăm sóc Khương Thị một chút. Một tiểu động thiên tài nguyên, đối với Thánh Tộc Lâu Thị cũng rất có sức hấp dẫn, có thể lấy được tiên kinh, tiên khí, thậm chí còn có một loạt các loại tài nguyên bảo điển.

Trừ cái đó ra, trong tiểu động thiên đã lâu không có mở, có lẽ còn có rất nhiều linh dược, tương lai còn có thể trở thành căn cứ gieo trồng linh điền linh dược, tóm lại, tính ra cũng coi như là một khoản tài phú không nhỏ.

Vấn đề nhỏ duy nhất chính là, Ngô thị Tiên Tộc của Thiên Hưng Thánh Triều cũng đang nhìn chằm chằm vào một tiểu động thiên này.

Tuy nhiên, Thiên Thụy Trạc thị hoàn toàn không để Thiên Hưng Ngô thị vào mắt, mặc dù Ngô thị có hai Chân Tiên, nhưng cũng chỉ là hai Chân Tiên mà thôi. Dưới sự liên thủ của

mấy vị trưởng lão trong Chử thị, dễ dàng chiếm được di tích tiểu động thiên kia.

Nhưng Ngô thị bị trục xuất không làm nữa, lập tức liên lạc với Thiên Hưng Thánh tộc Phù thị. Phù thị thứ nhất là vì lợi ích của tiểu động thiên, thứ hai, cũng không muốn ngồi nhìn đối thủ cũ Thiên Thụy Phù thị lớn mạnh.

Song phương chỉ là tiểu động thiên di tích, triển khai một loạt ngươi tranh ta đoạt, từ nước miếng chiến đến ma sát, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí, trong một trận đại xung đột gần đây, hai bên đều chết mấy Lăng Hư cảnh trưởng lão.

Kể từ đó, mâu thuẫn giống như liệt hỏa đổ thêm dầu thiêu đốt lên, trực tiếp kinh động lão tổ tông Đại La Thánh Tôn hai bên, song phương còn cách không đọ sức một phen, kết quả tự nhiên là chưa phân thắng bại.

Lấy sự kiện tranh đoạt tiểu động thiên làm mồi lửa, mâu thuẫn đọng lại giữa hai đại thánh triều Thiên Thụy, Thiên Hưng cũng bắt đầu dần dần không khống chế được, thế cục ngày càng căng thẳng, chiến tranh song phương tựa hồ sắp sửa bùng nổ.

Đồng thời.

Thiên Thụy Khương thị là người dẫn lửa, cũng là nghênh đón một hồi tin dữ.

Kế hoạch được ăn cả ngã về không của bọn họ thất bại trong kế hoạch bồi dưỡng Khương Vân Hàm.

Một viên Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan kia chẳng những không thể phụ trợ Khương Vân Lam đột phá huyết mạch, ngược lại khiến hắn bị phản phệ bị thương, bị thương vô cùng nghiêm trọng, nằm ở trên giường đã nửa chết nửa sống.

Thiên Thụy Thánh Hoàng đối với chuyện này cũng tỏ vẻ không thể làm gì. Hắn đã sớm khuyên Khương thị chớ có mạo hiểm như thế, nhưng đối phương cố ý như thế, Thiên Thụy Thánh Hoàng vì trả nợ ân tình cho tổ tiên, bản thân cũng tiêu hao rất lớn.

Hơn nữa Thiên Thụy Thánh Hoàng đối với Khương thị cũng có chút bất mãn.

Hiện giờ xung đột xung đột giữa hai đại thánh triều, nguyên nhân gây ra chính là Khương thị.

Đến lúc này, Thiên Thụy Thánh Hoàng nhất mạch cũng không thiếu nợ Khương thị cái gì. Ngày sau Khương thị sống hay chết, là xuống dốc là vinh quang, bọn họ tự mình nhận lấy.

Đủ loại biến hóa như vậy đối với Vương thị cũng không phải là chuyện xấu gì, ít nhất bởi vì xung đột chiến tranh áp lực càng lúc càng lớn, Thiên Thụy, Thiên Hưng hai triều, cùng với giá hàng của Tiên Triều xung quanh đều không ngừng tăng lên, nhất là lương thực và trang bị vũ khí và các loại tài nguyên chiến lược, giá cả tăng lên càng lợi hại.

Chỉ từ linh mễ linh lương tăng lên một khối này, Thánh vực khai thác tổng ty đã kiếm được đầy bồn đầy bát. Ngoài ra, Thánh vực khai thác tổng ty còn khai thác ra tài lộ mới, đó chính là bán huyền giáp cấp thấp cùng vũ khí.

Các loại khoáng sản của Tân La Tiên Triều rất rẻ, giá của huyền thiết đĩnh không đủ bốn phần của thế giới Thần Võ. Sau khi những thỏi sắt này được vận chuyển về thế giới Thần Võ, trải qua một loạt lò cao rèn đúc, cùng với sản xuất dây chuyền sản xuất tinh vi, tổng chi phí sản xuất của một bộ huyền giáp mới cải tiến lại chỉ cần hai trăm sáu mươi tiên tinh.

Nhưng những huyền giáp này, hiện tại bán đến 【nhai giác tiên triều】 gần Thiên Hưng Thánh Triều, đối phương lại chịu bỏ ra giá một ngàn bốn trăm tiên tinh để thu mua. Đây cố nhiên là có áp lực chiến tranh không ngừng tăng lên, nhưng cũng chứng minh Vương thị tổng ty luyện khí, trình độ công nghệ chế tác trang bị cấp thấp, cùng với năng lực sản xuất vô cùng mạnh.

Bởi vậy, Thánh vực khai phá tổng ty quyết định đem 【Huyền Giáp cải tiến hình】 do tổng ty luyện khí Vương thị sản xuất, bảy phần sản lượng bán đến Thánh vực hồi huyết, ba phần sản lượng dùng để tiến hành trang bị thăng cấp đối với Thần Vũ quân đội.

Có điều, tổng ty luyện khí Vương thị thuộc đơn vị hạch toán độc lập, cùng Thánh vực khai thác tổng ty là hai đơn vị, cũng

không có khả năng làm ăn kiếm được tiền, không công làm công cho người ta.

Giá cả mà, nên thương lượng thì vẫn phải bàn, nên kiếm thì vẫn phải kiếm.

…

Đồng thời.

Tân La Tiên Triều.

Bên trong Thần Bảo điện Tân La phân các.

Trong Thần Bảo điện có rất nhiều chủng loại vật phẩm giao dịch, trong đó không thiếu vật phẩm cực kỳ trân quý. Bởi vậy, vì lý do an toàn, mỗi một phân các trong Thần Bảo điện đều xây có rất nhiều nhà kho bí mật, ngoại trừ người phụ trách phân các, người bình thường căn bản không có quyền hạn tiến vào.

Giờ phút này.

Trên hành lang sâu dưới Tân La phân các Thần Bảo điện, Các chủ Diêu Ngọc Mai đang đi xuyên qua từng cấm chế dày đặc.

Ánh đèn không sáng ngời chiếu vào trên người nàng, một bộ quần lụa mỏng màu tím nhạt đã phủ lên một tầng vầng sáng, bầu không khí nổi bật trong hành lang cũng phảng phất trở nên thần bí.

Không bao lâu, nàng đứng ở cửa một cái bí khố cuối hành lang.

Trên tấm biển trước cửa bí khố này có khắc một chữ “Thiên”, chính là một bí khố có đẳng cấp phòng hộ cao nhất trong phân các, vách tường của bí khố có thể ngăn cách sự dò xét của đại lão cấp Thánh Tôn, thậm chí, lực phòng ngự cũng cực cao, có thể ngăn cản một hai canh giờ của Thánh Tôn.

Nàng thuần thục đẩy cửa đi vào.

Dưới ánh đèn sáng ngời trong bí khố, Thủy Nguyệt thánh nữ tóc tai bù xù đang nằm ở trên giường.

So với lúc trước là hồng y phần phật, thần thái phi dương, giờ phút này nàng hình dung ảm đạm, một bộ dáng cuộc đời

không thể luyến như cha mẹ chết, thấy Diêu Ngọc Mai đi vào, cũng không có nửa điểm phản ứng.

“An Tình lão tổ!”

Diêu Ngọc Mai thấy bộ dạng này của nàng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nàng dọn dẹp bàn một chút, tiện tay lấy một đống lớn mỹ thực từ trong nhẫn trữ vật ra, trong đó còn có một hộp cơm linh mễ lục phẩm thơm ngào ngạt.

“Đây là đồ ăn ta đặt cho ngài ở cung Dịch Khang, ngài tốt xấu gì cũng ăn một chút. Đây là cơm lục phẩm Thanh Nguyên Linh mới nhất, mùi thơm ngon miệng, có thể khôi phục thân thể ngài.”

Đối với Chân Tiên bình thường mà nói, có Lục phẩm linh mễ ăn đã rất vui vẻ rồi, một số Chân Tiên nghèo khó cũng chỉ có thể ăn Ngũ phẩm linh mễ, ngày lễ ngày tết mới cam lòng ăn chút lục phẩm linh mễ cải thiện bữa ăn.

Nhưng mà Thủy Nguyệt thánh nữ thì khác, lúc nàng ở Thủy Nguyệt động thiên, tất cả tài nguyên cung cấp đều là cấp bậc cao nhất, bình thường ăn Linh mễ có sáu thành phân phối là lục phẩm Linh mễ, bốn thành xứng cấp là thất phẩm Linh Mễ.

“Ngọc Mai a.” Thủy Nguyệt thánh nữ hai mắt vô thần, hữu khí vô lực nói: “Ta không có khẩu vị, chính ngươi ăn đi. Ta cảm thấy Thánh nữ như ta thực sự quá thất bại, nợ nần đầy mông, ngay cả động thiên cũng không dám trở về.”

“Đúng là có hơi thất bại.” Diêu Ngọc Mai bưng bát lên như lời khuyên, bắt đầu lùa lục phẩm linh mễ vào ăn: “Thánh Tôn đại nhân phái người tới truyền lời, nói có người tới cửa động phủ Thủy Nguyệt đòi nợ. Nhưng lần này Thánh Tôn nói oan có đầu nợ có chủ, ngươi không trả hết nợ thì không được phép bước về Thủy Nguyệt động thiên một bước nữa. An Tình lão tổ ơi, ngươi… aizzz…”

Thủy Nguyệt thánh nữ tên là Diêu An Tình, xuất thân Diêu thị của Thiên Thụy tiên tộc. Bởi vì từ nhỏ đã có tư chất tuyệt luân, được Thủy Nguyệt thánh tôn thu làm đệ tử, cuối cùng trở thành thánh nữ một đời.

Thiên Thụy Diêu thị tự nhiên cũng lấy nàng làm vinh dự, nhưng hôm nay…

Bởi vì nàng một mực không hiện thân, hôm nay đều có người đi chặn cửa Thiên Thụy Diêu thị. Mấy lão tổ tông trong nhà ngoài cực lực ứng phó, cả ngày cũng than thở.

"Ngọc Mai, ngươi vậy mà không an ủi ta? Vậy mà thật sự ăn ngon như vậy…" Thủy Nguyệt thánh nữ khó có thể tin nhìn Diêu Ngọc Mai, sau đó dứt khoát đặt mông ngồi dậy, cũng gia nhập vào hàng ngũ ăn cơm khô, tức giận nói: "Ngươi yên tâm, khoản nợ ta nợ chính ta sẽ trả."

"Lấy cái gì trả? Ngươi lúc này đây là tổng cộng thiếu hơn tám mươi Tiên Linh Thạch!" Diêu Ngọc Mai im lặng nói, "Mặc dù gia tộc có thể một lần xuất ra nhiều tiền vốn lưu động như vậy trả nợ như thế, về sau tình huống tài chính gia tộc cũng sẽ trở nên giật gấu vá vai."

Một tài sản tổng cộng của Tiên Tộc cường thịnh đương nhiên không chỉ hơn tám mươi Tiên Linh Thạch. Nhưng tài sản là tài sản, tài chính lưu động là vốn lưu động. Đại bộ phận gia tộc đối với việc bán tài sản của gia tộc đều có một loại chống cự tự nhiên, cho rằng đó là bán tổ sản, sẽ thẹn với tổ tiên, cũng sẽ xem đó là biểu tượng cho sự suy bại của gia tộc.

"Ách… Thực ra ta còn nợ Thủ Triết công tử hai mươi tiên linh thạch bổn kim…" Thủy Nguyệt Thánh nữ mặt đỏ tới mang tai không ngừng.

"Còn hai mươi?" Diêu Ngọc Mai đau đầu đỡ trán nói: "Khó trách, Thủ Triết công tử đưa tin tới, nói là muốn gặp ngươi một lần."

"Thủ Triết công tử muốn gặp ta?" Thủy Nguyệt thánh nữ nghe thấy lời này, lập tức trở nên căng thẳng vạn phần: "Ngươi ngươi ngươi… ngươi sẽ không để hắn tới chứ?"

"Đúng vậy." Diêu Ngọc Mai vẻ mặt đương nhiên gật gật đầu: "Yêu cầu của Thủ Triết công tử, sao ta có thể không biết xấu hổ cự tuyệt?"

"Xong rồi, xong rồi." Sắc mặt Thủy Nguyệt Thánh nữ lập tức xụ xuống, vẻ mặt khóc không ra nước mắt: "Lúc trước khi vay tiền ta còn thề son sắt muốn chia hoa hồng cho hắn, kết quả lại

rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy, chẳng phải là muốn hắn cười chết sao? Ta bộ dáng chật vật như vậy, nếu để cho hắn nhìn thấy, chẳng phải là mất mặt chết người sao?”

“An Tình lão tổ đừng nóng vội.” Diêu Ngọc Mai nói: “Thật ra, Thủ Triết công tử là người không tệ. Sau khi hắn nghe nói tình huống của ngươi, nói là có thể giúp ngươi trả hết nợ trước.”

Cái gì?!

Thủy Nguyệt thánh nữ nghẹn họng nhìn trân trối, một đôi mắt đẹp xinh đẹp thiếu chút nữa từ trong hốc mắt trừng ra: “Thủ Triết công tử bằng lòng giúp ta trả nợ?”

Chỉ một thoáng, nàng kích động đến nước mắt muốn rơi xuống.

“Phỏng chừng là có chút điều kiện.” Diêu Ngọc Mai nghiêm túc nói: “Dù sao khoản nợ của ngươi, cộng lại cũng có một Hỗn Độn linh thạch.”

“Điều kiện? Điều kiện gì?” Thủy Nguyệt thánh nữ vội vàng truy vấn.

“Không rõ lắm, nhưng ta đứng ở góc độ của công tử suy nghĩ một chút, An Tình lão tổ ngươi thật đúng là không có gì để cho hắn phải mưu đồ.” Diêu Ngọc Mai nhíu mày không thôi.

“Tại sao lại không có?” Thủy Nguyệt thánh nữ lập tức mặc kệ, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ vào mình nói: “Ta dù sao vẫn là một thánh nữ, có chút mỹ sắc có thể lấy được.”

“…” Diêu Ngọc Mai nhìn nàng ta tóc tai bù xù, dáng vẻ không sáng, không kìm lòng được mà lắc đầu: “Công tử mới hơn bốn trăm tuổi… Ngươi đã ba ngàn tuổi rồi.”

“Ba ngàn tuổi thì sao?” Thủy Nguyệt Thánh Nữ đúng lý hợp tình nói: “Ta là một Thánh Nữ sắp thăng cấp lên Chân Tiên trung kỳ, ba ngàn tuổi là lớn lắm sao? Không phải chỉ là sắc đẹp thôi sao, ngươi gọi hắn tới đây, ta cho hắn là được.”

“Được, An Tình lão tổ, ngươi tắm rửa thật kỹ đi.” Diêu Ngọc Mai thở dài, đứng dậy lui ra ngoài: “Ta sẽ nhanh chóng sắp xếp công tử gặp mặt ngươi.”

“Ngọc Mai, ngươi lại đến thật sao?” Thủy Nguyệt thánh nữ lập tức có chút luống cuống.

“Bằng không thì sao?” Diêu Ngọc Mai cũng bất đắc dĩ nói: “Sư tôn ngươi không muốn trả, áp lực gia tộc cũng rất lớn, chuyện này cũng kéo không nổi… Hơn nữa, Thủ Triết công tử tuấn tú, huyết mạch còn cao, ngươi cũng không chịu thua thiệt. Cơ hội này, ta muốn cầu còn không được đâu!”

Nói xong, Diêu Ngọc Mai liền nhanh nhẹn rời khỏi bí khố, chỉ để lại Thủy Nguyệt thánh nữ ngồi tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn.

…

Nửa tháng sau.

Vùng ngoại ô Tân La Tiên Thành, một tòa biệt viện tiên gia dưới danh nghĩa của Thần Bảo Điện.

Biệt viện này chính là một trong rất nhiều sản nghiệp của Thần Bảo điện. Bởi vì trong biệt viện có liếc mắt một cái Ôn Tuyền linh tuyền, toàn bộ biệt viện linh khí dồi dào, bốn mùa như xuân, là nơi nghỉ ngơi và an dưỡng tuyệt hảo.

Thần Bảo Điện liền cải tạo tòa biệt viện này một chút, chuyên môn dùng để chiêu đãi một ít khách quý.

Bởi vì vùng ngoại ô, bình thường không tiếp đãi khách nhân, trong biệt viện này ngoại trừ quản sự cùng tôi tớ trông coi biệt viện, hầu như không có người khác đến, cho nên cũng vô cùng tư mật.

Dưới sự sắp xếp của Diêu Ngọc Mai, Vương Thủ Triết và Thủy Nguyệt thánh nữ liền bí mật gặp nhau trong biệt viện này.

Không khỏi tiết lộ hành tung của Thủy Nguyệt thánh nữ, nhân thủ trong biệt viện đã sớm bị rút đi, cho nên trong toàn bộ biệt viện ngoại trừ Vương Thủ Triết và Thủy Nguyệt thánh nữ, không còn ai khác.

Xuất phát từ tâm lý nào đó, Thủy Nguyệt Thánh Nữ đã chuẩn bị trước một phen, dùng Tiên Tuyền tẩy rửa mình trắng trắng non mềm, tỉ mỉ trang điểm một phen.

Không thể không thừa nhận, Thủy Nguyệt thánh nữ này ăn mặc cho thật tốt, chỉ cần không mở miệng nói chuyện, đích xác được xưng tụng là nhân vật giống như Thiên Tiên.

Nhất là giờ phút này, ánh mặt trời trong hoa viên biệt viện vừa vặn, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên bộ váy đỏ của nàng, càng tôn lên nàng giống như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm, quang hoa sáng rực, chập chờn động lòng người.

"Chuyện của Thánh Nữ điện hạ, ta đã nghe nói." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Tin tưởng Ngọc Mai cũng đã trao đổi với ngươi, ta sẽ không nói nhảm nữa. Thiếu nợ ta có thể nhận hết, nhưng mà có một điều kiện."

"Tứ thúc, cháu hiểu!" Nửa tháng trôi qua, Thủy Nguyệt thánh nữ cũng đã làm tốt việc xây dựng tâm lý, lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí cả. Những điều kiện của thúc cháu cháu đều đồng ý."

"Rất tốt, thánh nữ là người thông minh." Vương Thủ Triết gật đầu: "Vậy chúng ta bắt đầu đi."

Nói xong, hắn chuẩn bị móc ra khế ước đã định sẵn.

Nào có thể đoán được.

Khế ước của hắn vừa mới cầm tới tay, Thủy Nguyệt thánh nữ đã bắt đầu cởi áo cởi đai lưng, vừa cởi bỏ vừa ngượng ngùng nói: "Tứ thúc, chuyện này phải giữ bí mật. Ngàn vạn lần không thể để cho đám sư tôn ta biết được, nhất là không thể để cho Ly Từ biết được…"

Vương Thủ Triết thần sắc trì trệ, sắc mặt lập tức trầm xuống, cả giận nói: "Ngươi làm gì vậy?"

"Không phải trả nợ sao…" Thủy Nguyệt thánh nữ cũng mở to đôi mắt đẹp, hơi kinh ngạc: "Chẳng lẽ, ngươi còn có sở thích đặc thù gì à? Ngươi yên tâm, nể tình bộ dạng ngươi tuấn tú, có khí chất như vậy, ta có thể…"

"Ai cần ngươi trả nợ như vậy?" Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, cả người đều cạn lời: "Đầu óc ngươi sao mà dài vậy?"

Hắn cũng lười nói nhảm với nàng, trực tiếp móc ra "khế ước bán mình của trường công", vỗ một cái trước mặt nàng: "Tự mình xem qua điều khoản, nếu không có vấn đề thì ký đi."

"Điều khoản khế ước?" Thủy Nguyệt thánh nữ run run rẩy rẩy cầm lấy "khế ước bán mình" xem xét cẩn thận.

Điều khoản thoạt nhìn tương đối phức tạp, nhưng trên thực tế chính là Vương Thủ Triết giúp nàng gánh vác khoản nợ một trăm Tiên Linh Thạch, nhưng yêu cầu tương ứng, chính là muốn nàng làm công cho Vương Thủ Triết năm trăm năm.

Trong năm trăm năm này, Vương Thủ Triết sẽ phát bổng lộc bình thường cho nàng, trước mắt mỗi năm trả ba mươi viên linh thạch cực phẩm, sau khi tới trung kỳ đề cập tới bốn mươi viên linh thạch cực phẩm.

Nhưng vì phòng ngừa nàng đánh bạc, những cực phẩm linh thạch này sẽ không trực tiếp cho nàng, mà sẽ đổi thành lục phẩm linh mễ cùng linh thực, linh đan cho nàng.

Đãi ngộ này đã rất tốt rồi.

Dưới tình huống bình thường, Thủy Nguyệt thánh nữ cũng hưởng dụng cấp bậc tài nguyên này ở Thủy Nguyệt Động Thiên, đương nhiên không phải kẻ bình thường như Nhàn Chân Tiên có thể so sánh. Hơn nữa nàng rất nhanh có thể đến trung kỳ, cộng thêm Bán Thánh khí của nàng, sức chiến đấu tuyệt đối không tầm thường.

Không dám nói một chọi một nhất định có thể đánh thắng được Cửu Ngục Ma Thần, nhưng ít nhất cũng có thể đảm đương vị trí chủ lực tuyệt đối. Dù sao Cửu Ngục Ma Thần cũng là biến thái, dục đồ trùng kích Chân Ma Chủ, huyết mạch sao có thể đơn giản?

Ngoài ra, nếu nàng có tình huống lập công ngoài định mức, còn sẽ có thêm điểm cống hiến.

“Cái này cái này…” Thủy Nguyệt thánh nữ nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Vương Thủ Triết: “Tứ thúc, ngươi đây là chuẩn bị bao dưỡng ta sao? Tài nguyên cho cũng giống như động thiên cho ta… Hơn nữa còn không cần giảm mức nợ tổng thiếu.”

“Cũng không thể trì hoãn tiền đồ của ngươi chứ?” Vương Thủ Triết nói: “Gần đây một hai ngàn năm tới, là thời khắc mấu chốt nhất để ngươi xung kích Thánh Tôn, có thể sớm một bước thì sớm một bước.”

“Tứ thúc… cháu mới biết ai là người tốt với cháu.” Thủy Nguyệt Thánh Nữ trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết, vẻ mặt chân

thành nói: “Nhưng như vậy, cháu cứ cảm thấy trong lòng băn khoăn, mắc nợ chú nhiều lắm. Hay là, bắt đầu từ hôm nay, cháu gọi cha chú là cha của chú đi!”

“Ta không có nữ nhi như ngươi.” Vương Thủ Triết cả giận nói: “Ký, hay là không ký?”

“Ký, ta ký!”

Thánh nữ Thủy Nguyệt không dám đùa giỡn nữa, lập tức nhanh chóng ký khế ước, đồng thời phát lời thề với nội dung khế ước, để lại dấu ấn thần hồn của mình trên khế ước, dáng vẻ như sợ Vương Thủ Triết đổi ý.

Làm xong những thứ này, nàng mới nháy mắt hỏi: “Tứ thúc, vậy tiếp theo chúng ta làm gì?”

Thấy một loạt quy trình đã hoàn thành, trong lòng Vương Thủ Triết cũng rơi xuống một tảng đá.

Ký xuống thủy nguyệt thánh nữ làm tay chân lợi hại này, rất nhiều công việc trong kế hoạch tiếp theo có thể đưa lên lịch trình.

…

Chương 39: Tiên Thiên Thánh Nữ Vương Ly Từ! Gặp Đạo Chủ!

…

Thiên Thụy Thánh Triều.

Chủ trạch Tiên Tộc Khương thị.

Tiền sảnh chủ trạch, trong đại sảnh dùng để đón khách, gia chủ Khương thị Tiên tộc Khương Kiến Mộc lúc này đang bị một đám người quần áo gọn gàng vây quanh. Đám người này mồm năm miệng mười nói chuyện, thế cho nên cả tiền sảnh đều ồn ào, vô cùng ồn ào.

"Kiến Mộc gia chủ, hiện giờ Hách thị chúng ta thật sự cần tiền gấp, Khương thị các ngươi chính là Tiên Tộc, tài chính lưu động một cái Tiên Linh Thạch cũng không đến mức không bỏ ra được chứ? Ngài xem, bằng không, ngài vẫn là trước trả nợ tiền Hách thị chúng ta đi?"

"Kiến Mộc gia chủ, lúc trước ngài vì muốn mượn của Tư Mã thị chúng ta năm viên Tiên Linh Thạch, đã đem ba khu quặng phẩm chất cao trong tộc đền cho nhà chúng ta rồi, hôm nay còn ngày tháng gần đây, nếu như vẫn không tới, đến lúc đó khu quặng mỏ không thể lấy lại được, ngài cũng đừng trách chúng ta!"

"Kiến Mộc gia chủ…"

"Kiến Mộc gia chủ…"

"Kiến Mộc gia chủ…"

Từng tiếng từng tiếng này giống như ma âm rót vào tai, không ngừng chui vào trong tai Khương Kiến Mộc, nghe được gã cảm thấy nhức đầu không thôi, trong lòng không ngừng xao động, không ngừng bốc lên. Nhưng vì gia tộc, gã vẫn chỉ có thể cưỡng chế cơn tức, không ngừng cùng khuôn mặt tươi cười xã giao với bọn họ.

Cũng không biết đến tột cùng đã trôi qua bao lâu, gia chủ Khương Kiến Mộc mới thật vất vả ứng phó xong đám chủ nợ

này, cả người đều mệt mỏi thoát thân, trở về nội đường chủ trạch.

Bên trong nội đường, bao gồm cả Hạo Nhiên Tiên Quân và một đám trưởng lão gia tộc đã sớm tề tụ lại.

Thấy gia chủ Khương Kiến Mộc trở về, lúc này đã có trưởng lão trẻ tuổi thân mật bưng cho hắn một chén trà, lại đây bôi trơn miệng, quan tâm nói: "Gia chủ, tình huống như thế nào?"

Khương Kiến Mộc khoát tay áo, trước tiên nâng chung trà lên uống nước.

Vừa rồi vì ứng phó đám chủ nợ kia, hắn nói chuyện chính là miệng đắng lưỡi khô, lúc này cũng không muốn nói câu nào. Uống liền vài ngụm nước trà, hắn mới cảm giác yết hầu thoải mái hơn rất nhiều, thở dài nói: "Đừng nói tới nói lui chính là mấy câu kia, đơn giản chính là giục chúng ta trả tiền. Đám gia hỏa lợi hại này, trước kia thời điểm nhà chúng ta cường thịnh, cả đám đều vội vàng chạy tới nịnh bợ, đừng nói thúc trả tiền, quả thực hận không thể đem tiền nhét vào trong ngực chúng ta. Hiện tại vừa thấy tình huống không đúng, cả đám liền lập tức nhào lên, hận không thể xé một miếng thịt từ trên người chúng ta ra."

"Đây cũng là lão tổ tông của chúng ta còn ở nhà trấn, bọn họ còn biết thu liễm, không dám quá phận, nếu không, còn không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Nghe được lời này, các trưởng lão khác sắc mặt đều rất khó coi, cả nội đường một mảnh sầu vân thảm đạm.

Kỳ thật, mặc dù tình hình của Tiên Tộc Khương thị hôm nay không tốt lắm, nhưng thật đúng là không tới mức sơn cùng thủy tận. Dù sao, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Khương thị rốt cuộc là Tiên Tộc, nội tình thâm hậu, phần lớn sản nghiệp trong tộc cũng đều còn, chỉ cần sống sót qua một kiếp này, chậm rãi luôn có thể lên được.

E rằng bọn họ ngay cả cơ hội để yên ổn sống qua kiếp nạn này cũng không có.

Xưa nay tranh đoạt tài nguyên và lợi ích là tàn khốc nhất, trước kia Khương thị cường đại, cho dù có người đỏ mắt với

số định mức thị trường mà bọn họ chiếm cứ, cũng sẽ có rất nhiều phương cố kỵ, không dám xằng bậy.

Nhưng hôm nay Khương thị lâm vào xu hướng suy tàn, tổ chức những thế gia, thế gia sớm đã nhìn chằm chằm bánh ngọt trong tay Khương thị sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó rơi xuống nước tốt như vậy.

Đợt đòi nợ trước mắt chưa hẳn đã không phải là một lần thăm dò.

Nếu Khương thị có thể qua được cửa ải này xinh đẹp, khiến những gia hỏa đang rình mò kia cảm giác được Khương thị không dễ chọc, cho rằng tiếp tục nhằm vào Khương thị sẽ có nguy hiểm, có lẽ cũng sẽ không ép đến chặt chẽ như vậy, bằng không, sau này sợ là sẽ càng khó hơn.

Những đạo lý này, mặc dù không có người nói rõ, nhưng trưởng lão ở đây đều là người trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên sẽ không rõ ràng. Chỉ là, muốn xinh đẹp vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, quá khó khăn.

Ào giọng thở dài một hồi, các trưởng lão liền nghiêm túc thảo luận phương án ứng đối.

Nhưng mà, phương án giải quyết mà các trưởng lão đưa ra, ngay cả mấy cái cũng không có, đều có đủ các loại vấn đề, hoặc là nguy hiểm quá lớn, tai họa ngầm quá lớn, hoặc là được không bù mất, còn có chút không cẩn thận, có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn…

Cuối cùng, rốt cuộc có trưởng lão nhịn không được nói ra: “Nếu thật sự không được, chúng ta lại đi cầu xin vị Thủ Triết công tử kia?”

Các trưởng lão khác lại thở dài, không có hy vọng gì đối với chuyện này: “Thủ Triết công tử lai lịch phi phàm, ngay cả tiên kinh cũng không để vào mắt, chúng ta làm sao có thể cầu hắn hỗ trợ?”

Điểm giao thiệp duy nhất giữa Khương thị và Thủ Triết công tử chính là chiếc Vân Hải Kình Chu lúc trước. Sau khi giữ gìn thỏa đáng chiếc Vân Hải Kình Chu kia, sau khi giao nộp, cũng chính là ký kết một hiệp ước bảo hộ bao.

Hơn nữa hiệp ước nhận thầu này đã xem như công tử Thủ Triết nể tình Khương thị không dễ, chiếu cố thêm chút.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt các trưởng lão lại một trận u sầu thảm đạm.

Đúng vậy, dựa vào cái gì mà bảo Thủ Triết công tử giúp đỡ? Người ta lại không nợ Khương thị…

"Ta có một đề nghị." Lúc này, lại có một trưởng lão Khương thị linh cơ khẽ động, đề nghị nói: "Thủ Triết công tử tuổi còn trẻ phóng khoáng, vị tiên tử Chân Tiên bên cạnh kia không đề cập tới, người phụ trách vận chuyển Vân Hải Kình Chu đều là đại mỹ nữ. Ta còn nghe nói, vị Diêu Ngọc Mai gia nhập hệ thống Thần Bảo điện kia của Diêu gia cũng rất thân cận với Thủ Triết công tử."

Vừa nghe lời này, lực chú ý của mọi người đều không nhịn được bị hấp dẫn sang, bộ dáng đăm chiêu.

"Khục khục ~ Niên thiểu đa tình, cũng là bình thường." Trưởng lão kia nói: "Xem ra, nếu Khương thị chúng ta muốn nịnh bợ Thủ Triết công tử, vẫn phải dựa vào mỹ nhân kế."

Ánh mắt Khương Kiến Mộc sáng lên, đồng ý nói: "Lão tổ Viễn Hạo, cụ thể mà nói xem."

"Ta nhớ đứa bé Mộ Tiên kia, tuổi còn trẻ, đã là Tử Phủ cảnh rồi chứ?" Viễn Hạo trưởng lão vuốt râu, nhắc nhở mọi người: "Hơn nữa, lúc trước nàng vừa mới kế thừa bảo điển gia tộc, đã trở thành Lăng Hư chủng."

"Lão tổ Viễn Hạo!" Khương Kiến Mộc vừa nghe xong lời này sắc mặt liền đen lại, cả giận nói: "Mộ Tiên là tiểu thư đích mạch của Khương thị ta, ngươi lại muốn nàng ta đi bán màu."

Khương Mộ Tiên rất có danh tiếng trong thế hệ trẻ ở thành Thiên Thụy Thánh, dáng dấp xinh đẹp như tiên nữ, khí chất tuyệt hảo, tương lai lại càng là một Lăng Hư cảnh thỏa đáng, không biết bị bao nhiêu công tử thiếu gia thế gia ngưỡng mộ.

Trong nữ hài hậu bối của con cháu Khương Kiến Mộc, hắn yêu thương nhất chính là Khương Mộ Tiên này.

"Kiến Mộc gia chủ, ngươi cảm thấy trong thế hệ trẻ của Khương thị chúng ta, ngoại trừ Mộ Tiên ra, còn có ai có thể lọt

vào mắt của Thủ Triết công tử?" Viễn Hạo trưởng lão bị giáo huấn vài câu cũng không nóng nảy, không nhanh không chậm nói ra suy nghĩ của mình: "Nói câu khó nghe, với thân phận của Thủ Triết công tử, có thể vừa ý Mộ Tiên của chúng ta hay không còn là một ẩn số."

Lời này cũng là thật.

Cho dù Khương Kiến Mộc yêu thương Khương Mộ Tiên nhất cũng không thể không thừa nhận, Mộ Tiên tuy là bảo vật của Khương thị, nhưng thân phận và tầm mắt của Thủ Triết công tử cũng tuyệt đối không tầm thường, nữ tử tùy tùng bên người không có ai kém hơn Mộ Tiên.

Cho dù bọn họ thật sự cam lòng Mộ Tiên, người ta có thể để ý hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

Cuối cùng, tất cả mọi người đem ánh mắt phóng tới trên người lão tổ gia tộc, Hạo Nhiên Tiên Quân.

Hạo Nhiên Tiên Quân sau khi cân nhắc một phen, thở dài nói: "Thời gian dành cho Khương thị chúng ta không nhiều lắm, nếu không có người che chở, chờ sau khi ta chết, cơ nghiệp lão tổ tông truyền xuống sợ là khó có thể bảo trụ. Như vậy đi, ta dẫn Mộ Tiên đi gặp Thủ Triết công tử, để nàng theo công tử học tập, khai phá tầm mắt."

Một ít trưởng lão thầm nghĩ trong lòng, thật không hổ là lão tổ tông, nói chuyện quả nhiên rất có trình độ.

Mặc dù Khương Kiến Mộc đau lòng Mộ Tiên, nhưng cũng cảm thấy đây là cơ hội duy nhất trước mắt có thể cứu Khương thị, chỉ đành gật đầu đồng ý: "Tuy Thiên Ca tiên quân là thị nữ của công tử nhưng thực ra thị nữ tên là bảo tiêu, bên cạnh công tử thiếu một người biết lạnh biết ấm, hầu hạ cuộc sống hàng ngày. Đợi khi ta trở về, tự mình nói chuyện này với Mộ Tiên. Chắc nàng sẽ đồng ý. Nếu thật sự có thể đi theo bên cạnh Thủ Triết công tử, có lẽ nàng còn có cơ may mắn khác."

Sau một phen thương nghị, việc này giải quyết dứt khoát.

…

Mà lúc này.

Đạo Cung Thái Sơ.

Trong Thái Sơ Đạo Cung, tiên đảo san sát, số lượng rất nhiều, mà trong rất nhiều tiên đảo có một tiên đảo nằm trên chín tầng trời, trên cùng của tiên đảo tên là Lăng Tiêu Tiên Đảo.

Trên tiên đảo cỏ cây tươi tốt, tiên khí dạt dào, có vô số tiên hoa dị thảo vờn quanh, linh khí nồng đậm, thậm chí trong không khí ngưng tụ ra linh vụ nhàn nhạt, nhìn từ xa thì sương mù mông lung, linh quang mờ ảo, quả nhiên giống như tiên cảnh.

Mà ở trung tâm tiên đảo này có một quần thể kiến trúc cổ xưa liên miên.

Phía trước nhất của quần thể kiến trúc là một cung điện có màu trắng và màu vàng, khí thế hùng vĩ và trang nghiêm, tên là 【Đạo Tiêu bảo điện】.

Đạo Tiêu bảo điện này chính là điện nghị sự chính thức của đạo cung, chỉ khi gặp chuyện cực kỳ trọng yếu, Đạo Chủ mới mở hội nghị ở chỗ này, triệu tập rất nhiều Thánh Tôn trong đạo cung nghị sự.

Mà ở phía sau Đạo Tiêu bảo điện, lại là một mảnh cung điện khác chiếm diện tích lớn hơn, càng cổ xưa hơn, khí phách cũng càng thêm trầm hồn, tên là Hồng Trấn Cung.

Đó là đương đại Thái Sơ Đạo Cung chi chủ, Hồng Trấn đạo chủ bế quan tu luyện cùng nơi sinh hoạt hàng ngày.

Có điều Hồng Trấn Đạo Chủ luôn ru rú trong nhà, bình thường nếu không có chuyện gì quan trọng thì hắn ta đều bế quan ở trạng thái tu luyện.

Một ngày này.

Hồng Trấn Đạo Chủ đang bế quan trong Hồng Trấn cung như mọi ngày.

Trên vân đài hình hoa sen màu trắng điêu khắc trận pháp tụ linh cường đại, hắn khoanh chân mà ngồi, khí độ uy nghiêm, vô số tiên linh khí quanh quẩn quanh người hắn, một thân áo bào trắng không gió tự động, nghiễm nhiên giống như rất nhiều thần tiên trong truyền thuyết.

Hồng Trấn đạo chủ đã sống hơn mười vạn năm, cho dù là đạo chủ thọ nguyên ngân nga, đến tuổi này của ông ta cũng đã coi

như bước vào tuổi già.

Ở dưới tuế nguyệt tẩy lễ dài dằng dặc, thân thể của hắn đã không thể ngăn chặn dần dần thể hiện ra vẻ già nua, làn da trở nên có chút nhão, khóe mắt cũng có rất nhiều nếp nhăn, ngay cả nguyên bản râu ria ngăm đen đều trở nên hoa râm, chỉ có một thân khí độ cùng khí khái, trải qua năm tháng tẩy lễ không chỉ không có chút nào giảm bớt, ngược lại càng phát ra uy nghiêm, càng làm cho người ta sợ hãi.

Bỗng dưng.

Hộ pháp dưới trướng tiến đến thông báo: "Khởi bẩm Tôn thượng, Vân Hải Thánh Tôn quay về đạo cung báo cáo công tác, thỉnh cầu gặp mặt Đạo chủ."

Hồng Trấn đạo chủ chậm rãi mở hai mắt ra, lộ ra một đôi mắt thâm thúy giống như đã trải qua vô tận tuế nguyệt: "Tiểu tử Vân Hải kia lại tới sao? Bây giờ mới qua mấy trăm năm chứ?"

"Ách… Hình như là khoảng năm trăm năm." Hộ pháp dưới trướng nín cười nói: "Nhớ lần trước hắn tới đạo cung, là tới đại thọ ba vạn năm của mình."

Không ở Vân Hải động thiên của mình mừng thọ, chạy tới đạo cung tổ chức lễ mừng thọ, cũng chỉ có Vân Hải Thánh Tôn.

"Đúng vậy a, nhớ rõ lần đó hắn "Thu" rất nhiều lễ vật." Hồng Trấn đạo chủ thần sắc cảm khái, "Ngay cả bổn tọa cũng đâm lao phải theo lao, khó khăn lắm mới bao được một hồng bao lớn cho hắn, kết quả thì sao, hắn lấy cớ nói Động Thiên bên kia xảy ra đại sự, muốn hắn nhanh chóng trở về xử lý. Sau đó, liền lôi kéo lễ vật đầy một thuyền mây về nhà…"

Có điều, trước khi đi, Vân Hải Thánh Tôn vẫn là "xinh" mời "đại gia hỏa đi Vân Hải động thiên làm khách, hắn sẽ đích thân thiết yến bù lại thiếu nợ.

Lúc đó nghe hắn nói vậy, đám Thánh Tôn tới tặng quà cũng xanh mặt.

Nói đùa thôi, có mấy người sẽ tốn thời gian hơn mười năm tới một lần, chạy thật xa tới Vân Hải động thiên ăn tiệc?

Bởi vậy, lần đó Vân Hải Thánh Tôn "Quang thu lễ không lo liệu", kiếm được đầy bồn đầy bát.

“Lại lần trước, nhớ tới là đệ tử Thanh Nguyên của hắn kế thừa Thánh Đồ…” Hồng Trấn đạo chủ nhớ lại chuyện xưa, cũng cảm khái không thôi, bất tri bất giác lầm bầm. “Vậy cũng là kéo lễ vật Vân Chu về nhà? Còn tới lần trước…”

Sau khi quở trách Vân Hải Thánh Tôn một canh giờ, Hồng Trấn Đạo Chủ mới nhớ lại chính sự, hỏi: “Đúng rồi, lần này tiểu tử Vân Hải kia lại nghĩ ra chiêu trò gì mới?”

“Bẩm tôn thượng.” Hộ pháp dưới trướng bẩm báo: “Nghe nói, Vân Hải Thánh Tôn mới thu nhận một đồ đệ, nói là muốn tới bái kiến đạo chủ…”

“Mới thu đồ đệ à? Dựa vào lý do này mà cũng đòi tới đây một lần nữa sao? Tiểu tử kia quả nhiên là càng sống càng thụt lùi, cũng không biết nghĩ biện pháp tốt một chút.” Hồng Trấn đạo chủ mới phất phất tay nói: “Nói cho tiểu tử Vân Hải kia biết, bổn tọa đang bế quan, không rảnh nghe hắn báo cáo công tác.”

“Tôn thượng.” Tọa hạ hộ pháp đành phải tiếp tục kiên trì nói, “Vân Hải Thánh Tôn nói, đồ đệ hắn mới thu này cũng không tầm thường.”

Hồng Trấn đạo chủ: “Sao mà không tầm thường?”

“Vân Hải Thánh Tôn nói đệ tử mới Thần Thông cảnh kế thừa tiên kinh xong thì đã là huyết mạch đệ thập trọng, hơn nữa còn là huyết mạch loại thôn phệ chiến thể hiếm thấy!” Hộ pháp bên dưới trả lời chi tiết.

“…”

Hồng Trấn Đạo Chủ im lặng.

Cũng không biết có phải là hộ pháp dưới trướng sinh ra ảo giác hay không, luôn cảm thấy, trong chớp mắt này, biểu tình của đạo chủ có chút vi diệu.

Sau một lát, Hồng Trấn đạo chủ mới yếu ớt mở miệng: “Mang đến gặp bổn tọa.”

“Vâng, tôn thượng.”

Dưới trướng hộ pháp lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Rất nhanh, Vân Hải thánh tôn đã nhận được thông báo, mang theo đồ đệ bảo bối Vương Ly Từ ngồi lên phương tiện giao

thông công cộng trong đạo cung—— Vân Lam, một đường bay tới Hồng Trấn Cung chuẩn bị bái kiến đạo chủ.

Vì là bái kiến Đạo Chủ, đám người Chư Vô Sầu và Lam Uyển Nhi tất nhiên là không có đuổi theo.

Mà vân liễn chất liệu đặc thù, bay trên không trung tựa như đám mây mềm mại, ngồi ở phía trên, càng có loại cảm giác đằng vân giá vũ.

Vương Ly Từ tò mò quan sát Vân Lam một phen, mới chú ý tới tiên đảo lơ lửng xung quanh.

Nhìn về phía xa, chỉ cảm thấy những tiên đảo này linh khí dạt dào, hiện giờ theo vân liễn xẹt qua từng tòa phù không tiên đảo, chi tiết trên tiên đảo mới lần lượt hiện ra trước mặt nàng.

Hầu như mỗi một tòa tiên đảo đều có Tiên cung san sát, mà những Tiên cung này, không có cái nào mà không nguy nga hùng hồn, lịch sử lâu đời, hiển lộ hết nội tình Tiên gia.

Vương Ly Từ bị một kiến trúc cổ xưa rộng rãi khí thế như vậy làm cho khiếp sợ: “Sư tôn sư tôn, cây cột kia vậy mà lại được điêu khắc từ cả một cây Thương Băng Hàn Ngọc, nếu vật đó trở về, sợ là có thể bán được mấy viên Tiên Linh Thạch nhỉ?”

“Sư tôn, bậc đá chúng ta giẫm dưới chân, hình như là Âm Dương Từ Ngọc, nhiều bậc thang như vậy… Chúng ta hủy mấy tầng, sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Sư tôn sư tôn… Vân Trung Tiên Hạc bay qua đỉnh đầu thật lớn a, tư thái bay lên thật ưu mỹ, thật ưu nhã, bắp thịt khẳng định rất khó nhai.”

Tiên Hạc trong mây đi ngang qua trong lúc vô tình nghe được lời này, bị dọa cánh run rẩy thiếu chút nữa ngã xuống. Nó cũng bất chấp tư thái tao nhã ngày thường để ý nhất, liều mạng vỗ cánh, nhanh chóng thoát khỏi cô gái tràn đầy ác ý này.

Vương Ly Từ lại không để ý những thứ này.

Một đường đi tới, nàng một đường đều tràn đầy sợ hãi thán phục.

Khi nàng nói muốn lấy hai chiếc 【Trường Minh Tiên Đăng】 trên bầu trời Hồng Trấn cung xuống đóng gói mang đi,

Hồng Trấn đạo chủ vẫn luôn lặng lẽ dùng thần niệm bí mật theo dõi rốt cuộc cũng có chút đứng ngồi không yên, thanh âm vang lên bên tai Vân Hải Thánh Tôn: “Vân Hải tiểu tử, mang theo đồ đệ của ngươi tranh thủ thời gian qua đây, đừng chậm rãi ngồi trên vân liễn.”

Mệnh lệnh của Đạo Chủ vẫn phải nghe theo.

Vân Hải Thánh Tôn vội vàng dùng huyền khí cuốn lấy ái đồ, chỉ chớp mắt đã tới nội điện Hồng Trấn cung.

Lúc này, Hồng Trấn đạo chủ đang ngồi nghiêm chỉnh trên đài cao, mây mù lượn lờ xung quanh, thấy không rõ khuôn mặt.

Nơi này mặc dù không phải là hội nghị chính thức như Đạo Tiêu bảo điện, nhưng bầu không khí cũng có chút trang trọng nghiêm túc.

“Vân Hải mang theo đồ đệ yêu Vương Ly Từ, bái kiến tôn thượng, nguyện tôn thượng vĩnh thọ vô cương.” Vân Hải Thánh Tôn thấy thế, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên, dựa theo quy củ cung kính hành một lễ.

Nhìn dáng vẻ tiên phong chính xương, uyên đình nhạc giằng co của hắn, hoàn toàn không tưởng tượng nổi hắn có thể làm ra hoạt động thu tiền không tổ chức.

“Được rồi! Khởi đi.”

Hồng Trấn đạo chủ cũng không chào đón Vân Hải Thánh Tôn, thuận miệng gọi hắn một câu, sau đó đặt lực chú ý lên người Vương Ly Từ.

Với tư cách chiến lực đỉnh cao của nhân tộc, thần niệm của Đạo Chủ cường đại vượt xa Tiên Quân, Thánh Tôn có thể so sánh. Sau khi tìm tòi một chút, trong lòng hắn đối với huyết mạch và tư chất của Vương Ly Từ đã có thể đoán được.

Hắn với vẻ mặt ôn hoà khen một tiếng: “Đứa nhỏ này, tư chất huyết mạch thật đúng là không tệ. Nhân tộc có thể xuất hiện một tiểu bối như ngươi, cũng coi như là một chuyện may mắn của Nhân tộc. Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bốn trăm lẻ một tuổi. Sinh nhật bốn trăm tuổi của ta ngay trong năm nay.” Vương Ly Từ bẻ ngón tay tính toán một lúc rồi khờ khạo nói.

“Quả nhiên còn nhỏ.” Hồng Trấn đạo chủ tràn đầy thiện ý đối với Vương Ly Từ còn nhỏ tuổi: “Trong khoảng thời gian này, ngươi cũng không cần sốt ruột tu luyện, ở tại Đạo cung chơi cho vui vẻ, có gì muốn ăn muốn chơi, đều có thể nói cho bổn tọa. Thậm chí, ngươi muốn đổi sư tôn cũng được, bổn tọa tới thay ngươi làm chủ…”

Lời này khiến Vương Ly Từ chảy nước miếng.

Một đường đi tới, nàng đã nhìn thấy rất nhiều Tiên Thú Tiên Cầm…

Vô cùng rõ ràng, Hồng Trấn đạo chủ cảm thấy mình “nhìn thấy” Ly Từ thấy cái gì cũng muốn nhổ vào trong nhà, nhất định là tiểu tử Vân Hải kia thường ngày ” ngôn truyền thân giáo” dẫn đến.

“Tôn thượng!” Vân Hải Thánh Tôn vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Ta và Ly Từ thầy trò tình thâm, ngươi chớ có chia rẽ chúng ta.”

Nghĩ đến một trong những mục đích của chuyến đi này, hắn vội vàng nói sang chuyện khác, nháy mắt với Vương Ly Từ: “Ly Từ, không phải ngươi có được một kiện bảo bối, muốn mời Thánh Tôn giám định giám định sao?”

“Đúng vậy.” Vương Ly Từ vỗ đầu, móc ra phiến đá lấy được từ trong Quy Linh Động Khư: “Đạo chủ gia gia, phiền người xem một chút đây là cái gì?”

Đạo chủ gia gia?

Hồng Trấn đạo chủ không khỏi mỉm cười.

Y tiện tay nhiếp một cái, sau đó cầm phiến đá lên, tìm tòi nghiên cứu một phen rồi nói: “Đây là mảnh vỡ của thượng cổ thánh đồ, nếu gom đủ mảnh vỡ, có lẽ có thể tìm ra một con đường tới Thánh Tôn.”

Trong lúc nói chuyện, Hồng Trấn đạo chủ trả mảnh vỡ cho Vương Ly Từ.

“Đạo chủ gia gia, sư tôn ta nói trong bảo khố của Đạo Cung chúng ta có một mảnh vỡ tương tự.” Dưới ám chỉ của sư tôn, Vương Ly Từ nháy mắt nói: “Nếu là mảnh vỡ, có thể tặng cho ta không?”

“Vân Hải!” Hồng Trấn Đạo Chủ nhìn chằm chằm Vân Hải Thánh Tôn với ánh mắt không tốt: “Bảo khố của Đạo Cung, ngươi nhớ rõ như vậy à?”

“Khụ khụ.” Vân Hải Thánh Tôn lúng túng ho khan một tiếng, giải thích: “Ta cũng chỉ là nhìn thoáng qua, vô tình nhớ kỹ.”

“…”

Hồng Trấn Đạo Chủ cạn lời.

Số lượng trân bảo trong bảo khố rất nhiều, ngay cả chính hắn cũng không hoàn toàn nhớ rõ cái nào, kinh hồng thoáng nhìn có thể nhớ kỹ, lừa gạt quỷ đâu?

Bất quá tình huống hôm nay, hắn quả thực cũng lười so đo với Vân Hải, lúc này liền phái người cầm đạo chủ lệnh đi một chuyến bảo khố. Trải qua một phen tìm kiếm, quả nhiên từ trong bảo khố tìm ra một mảnh vỡ, cùng khối kia của Ly Từ vừa vặn có thể cùng một bộ.

“Nếu đã có duyên như thế, vậy khối này cho Ly Từ, như thế đã gom thành bán bộ thánh đồ.” Hồng Trấn đạo chủ giải thích, “Loại thượng cổ thánh đồ này phần lớn là tiên hiền bắt chước hung thú tu hành, săn mồi, chiến đấu sáng tạo ra, không phức tạp như thánh đồ hôm nay, nhưng uy lực vô cùng cường đại, ngược lại là cộng hưởng với huyết mạch của Ly Từ. Ngươi ngày thường tu luyện, có thể tìm hiểu phiến đá một chút, cảm ngộ một chút ý chí Nhân tộc tiên hiền sáng lập thánh đạo.”

“Ngoài ra, bổn tọa cũng sẽ sai người tìm đọc điển tịch tư liệu, tìm kiếm hai khối còn lại.”

“Đa tạ đạo chủ gia gia.” Vương Ly Từ vui vẻ hành lễ.

“Đi thôi, ở trong đạo cung lâu một chút, trên tu luyện có nghi vấn gì, tùy thời có thể đến tìm bổn tọa hỏi.” Hồng Trấn đạo chủ thấy nhân tộc xuất hiện đứa nhỏ ưu tú như Ly Từ, tâm trạng cũng rất tốt, âm thầm cảm khái Vân Hải tiểu tử vận khí quả thực không tệ, nhặt được bảo bối.

Hài tử giống như nàng, đã miễn cưỡng có tư cách tranh giành Đạo Tử. Mặc dù tương lai không thành tựu Đạo Chủ, nàng cũng có thể đi được rất xa trên con đường Thánh Tôn, so với Thánh Tôn bình thường thì lợi hại hơn không ít.

“Chờ một chút!” Vân Hải Thánh Tôn đột nhiên gọi Đình Đạo: “Tôn thượng, Ly Từ nhà chúng ta, tốt xấu gì cũng được xưng tụng là thiên tài đỉnh tiêm cấp 【Tiên Thiên Thánh Thể】, lần đầu gặp mặt, ngài cứ để cho nàng rời đi, không có chút biểu thị nào?”

Cái gọi là 【Tiên Thiên Thánh Thể】, là chỉ một loại đẳng cấp tư chất, cũng tức là tư chất huyết mạch cấp bậc Thánh tử, Thánh nữ.

Thí dụ như Vương Ly Từ, hiện giờ nàng là Thần Thông cảnh, huyết mạch thức tỉnh đến đệ thập trọng chính là tư chất của thánh nữ. Đẩy ngược lại một cái, cũng tương đương với lúc luyện khí cảnh huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ lục trọng thánh thể, bởi vậy tư chất như vậy lại được gọi là 【Tiên Thiên Thánh Thể】.

Linh Đài cảnh thất trọng huyết mạch, Thiên Nhân cảnh bát trọng huyết mạch, Tử Phủ cảnh cửu trọng huyết mạch, Thần Thông cảnh thập trọng huyết mạch, Lăng Hư cảnh thì thập nhất trọng huyết mạch, đô thống gọi là 【Tiên Thiên thánh thể】.

Đương nhiên, người chân chính vừa sinh ra chính là Tiên Thiên Thánh Thể cực độ hiếm thấy, đại đa số thánh tử, thánh nữ đều là Hậu Thiên đem tư chất tăng lên.

Nhưng nếu thật sự có một Tiên Thiên Thánh Thể trên ý nghĩa chân chính, lúc sinh ra, lục trọng huyết mạch chi lực trong cơ thể sẽ sinh ra cảm ứng với pháp tắc trong thiên địa, đến lúc đó tự nhiên sẽ có các loại dị tượng thiên địa rung động, cộng minh vũ trụ.

Từ xưa đến nay, ví dụ như vậy thực sự quá ít.

Trừ phi một Đạo Chủ nào đó gặp phải bất trắc sau đó chuyển thế trùng sinh, nếu không toàn bộ đều dựa vào tự nhiên sinh ra gần như không có khả năng.

Hồng Trấn Đạo Chủ nghe vậy, nhìn Vân Hải Thánh Tôn với vẻ mặt bất thiện: “Thánh đồ của bản đạo chủ vừa đưa không phải là lễ vật sao?”

“Tôn thượng, không có Ly Từ phát hiện mảnh vỡ thánh đồ, khối thánh đồ trong đạo cung kia chỉ có thể coi là rác rưởi, không biết phải ăn tro bao nhiêu năm.” Vân Hải Thánh Tôn nói năng hùng hồn: “Hơn nữa, đó là tài sản của đạo cung, ngài dù sao cũng không thể dùng tài sản của đạo cung để nâng đỡ tiểu bối, coi như là ngài ban thưởng đúng không?”

Hồng Trấn Đạo Chủ còn đang lơ lửng chưa tát một cái đã đánh bay Vân Hải ra ngoài.

Hắn sống hơn mười vạn năm, tiểu tử vô liêm sỉ như Vân Hải này thật đúng là chưa từng gặp qua mấy người. May mà tiểu tử này không thường đến đạo cung, bằng không, hàm dưỡng của hắn có tốt thế nào cũng không nhịn được mà muốn đánh hắn.

…

Chương 40: Chuẩn Đạo Tử! Chuyện cũ mười vạn năm trước!

…

“Vậy theo ý của ngươi là…?”

Hồng Trấn Đạo Chủ nhìn chằm chằm Vân Hải Thánh Tôn, như đang âm thầm cảnh cáo hắn đừng giở công phu sư tử ngoạm.

Nào ngờ, Vân Hải Thánh Tôn giống như hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của Hồng Trấn đạo chủ vậy, đĩnh đạc nói: “Tài liệu trụ cột tương lai giống như đồ Ly Từ ta, hiện giờ tuổi còn nhỏ, chính là thời kỳ mấu chốt nên đặt nền móng cho tốt, linh dược linh thực cũng không thể thiếu, Đạo chủ ngài dù thế nào cũng phải ban thưởng mười tám Hỗn Độn linh thạch chứ?”

“Ha ha ~ “

Hồng Trấn Đạo Chủ vung ống tay áo, một luồng sức mạnh mênh mông vô tận đánh trúng Vân Hải Thánh Tôn, đẩy hắn bay ra khỏi nội điện Hồng Trấn Cung.

Cái tát này, đánh tới mức Vân Hải Thánh Tôn bay ra ngoài hơn vạn dặm, lại đánh ra một lỗ thủng lớn trên Phù Không tiên sơn xui xẻo, cả người lún sâu vào trong lòng núi.

“Ách…”

Vương Ly Từ trừng lớn một đôi mắt hạnh tròn xoe, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thật không hổ là Đạo Chủ, ngay cả sư tôn cũng có thể dễ dàng đánh bay.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng có chút kính sợ Hồng Trấn đạo chủ.

“Ly Từ à, ngươi chớ sợ, cũng chớ có lo lắng, sư tôn kia của ngươi da dày thịt béo, sẽ không bị thương.” Chú ý tới vẻ mặt của Vương Ly Từ, Hồng Trấn đạo chủ vẻ mặt ôn hòa nói với nàng: “Ta cũng không phải mấy viên Hỗn Độn linh thạch Tiểu Khí kia, chỉ là với tu vi hiện tại của ngươi, dùng cực phẩm linh

thạch tu luyện cũng hơi xa xỉ, căn bản không cần dùng đến Hỗn Độn linh thạch. Như vậy đi, nơi này có một túi lớn linh thạch cực phẩm, một túi Tiên Linh thạch, ngươi cầm lấy trước đi."

Vừa dứt lời, trong tay Vương Ly Từ đã có thêm hai cái túi, nàng mở ra xem xét, phát hiện có khoảng 200 viên cực phẩm linh thạch, Tiên Linh thạch cũng có 20 viên.

Cái này đã rất nhiều rồi.

Phải biết rằng, một chiếc Vân Hải Kình Chu khổng lồ cũng chỉ có giá mười mấy viên Tiên Linh Thạch mà thôi. Rất nhiều Tiên Tộc bình thường muốn xuất ra một lần nhiều Tiên Linh Thạch như vậy, cũng phải xoay xở khắp nơi một phen.

Hai mươi viên tiên linh thạch, cho dù là thánh nữ như Vương Ly Từ khi còn ở Thần Thông cảnh cần tu luyện trùng kích cảnh giới cũng đủ tiêu tốn thời gian rất lâu.

Vương Ly Từ cũng vui vẻ không thôi, lúc này liền nhu thuận bái tạ nói: "Đa tạ đạo chủ gia gia, đây đã quá nhiều rồi."

"Thằng nhóc này, ngoan ngoãn quá." Hồng Trấn đạo chủ có ấn tượng rất tốt với Ly Từ, cười híp mắt nói: "Đúng rồi, bình thường ngươi thích dùng vũ khí gì?"

"Ta có một thanh Yển Nguyệt đao bán tiên khí." Vương Ly Từ nắm chặt thanh Yển Nguyệt đao sau khi luyện hóa thì bay ra khỏi Tử Phủ, hóa thành một thanh vũ khí chiến tranh bị nắm chặt. "Sư tôn vốn muốn kiếm cho ta một món tiên khí, nhưng mà hai món tiên khí tồn kho trong Động Thiên đã thành Thái Nương rồi, ta không thích."

Với tư cách Bán Tiên Khí Yển Nguyệt Đao, đương nhiên cũng có khí linh, chỉ là dưới tầm mắt của Đạo Chủ, Khí Linh chỉ cảm thấy áp lực to lớn, nhu thuận giấu ở trong Yển Nguyệt đao, rắm cũng không dám đánh thêm một cái.

"Đạo chủ đây là muốn ban thưởng vũ khí Ly Từ? Thật tốt quá!"

Lúc này, Vân Hải Thánh Tôn thật vất vả mới thoát khỏi tiên sơn lại dịch chuyển trở về nội điện Hồng Trấn cung, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra, trước khi Hồng Trấn đạo chủ mở

miệng đã nhắc nhở Vương Ly Từ: “Ly Từ, còn không mau bái tạ đạo chủ ban thưởng thánh khí!”

Ý tứ kia, rõ ràng chính là muốn thông qua phương thức này để cho Hồng Trấn đạo chủ lấy ra một kiện thánh khí làm lễ gặp mặt, hung hăng xuất ra một hồi máu.

“Oanh!”

Khoảnh khắc tiếp theo, Vân Hải Thánh Tôn lại bị đánh văng ra ngoài.

Vẫn là đường vòng cung kia, vẫn là khoảng cách kia, vẫn là cực kỳ chuẩn xác đụng vào trong tòa tiên sơn kia, thậm chí ngay cả vị trí cũng không kém.

Uy lực của Đạo Chủ, từ đó có thể thấy được.

“Hừ”

Hồng Trấn Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khó chịu.

Thánh khí!

Hắn quả thực không thể tin được tiểu tử Vân Hải kia lại có khẩu vị lớn như vậy.

Thánh khí kém nhất cũng đáng tám chín viên Hỗn Độn linh thạch, thánh khí lợi hại bán bốn mươi, năm mươi viên Hỗn Độn linh thạch cũng bình thường.

Khẩu vị như vậy, đã không phải nhổ lông dê, mà là cạo xương móc thịt.

Vốn ý của Hồng Trấn đạo chủ là tìm Yển Nguyệt đao Thánh Tôn am hiểu luyện khí giúp Ly Từ thăng cấp thành tiên khí là được. Loại tiên khí vừa thăng cấp này chỉ có thể coi là tiên khí bình thường, nhưng thắng ở Vương Ly Từ dùng thuận tay, phối hợp với khí linh càng thêm ăn ý, thiếu đi phiền toái ma hợp, đạo cung cũng không cần bỏ quá nhiều máu.

Nhưng bị tiếng sư tử ngoạm của Vân Hải Thánh Tôn khuấy động như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy chỉ thăng cấp Quang có vẻ hơi keo kiệt.

“Như vậy đi, trong tay bổn tọa còn vài món Tiên khí coi như không tệ, bổn đạo chủ cho phép ngươi từ trong đó chọn ra một món.”

Hồng Trấn Đạo Chủ nói xong vung tay áo lên.

Trong chớp mắt, trước mặt Ly Từ liền xuất hiện vài món tiên khí đầy màu sắc.

Kiện thứ nhất là một kiện Tiên khí hình chuông.

Toàn thân nó có màu đồng cổ, trên thân chuông có khắc rất nhiều minh văn huyền ảo, khí tức uy nghiêm mà dày nặng.

Trên thân chuông, một khí linh nam giới nổi lên, tự giới thiệu với Vương Ly Từ: "Ta tên là Hỗn Âm Tiên Chung, am hiểu tiến công sóng âm, có thể chấn nhiếp bạo âm, đặc biệt am hiểu quần chiến."

Kiện thứ hai, là một bộ năm cái "Tiên khí hình tròn".

Năm cái vòng kia thoạt nhìn xinh đẹp mà tinh xảo, nhìn có chút giống vòng tay, lại càng thêm dày nặng, trên thân vòng cũng khắc minh văn huyền ảo, tản mát ra trận trận khí tức thần bí.

Một khí linh nữ tính phong tình vạn chủng từ trong tiên khí hình khuyên nổi lên, tự giới thiệu: "Ta tên là "Cô Tiên Hoàn", có thể khống chế có thể nện, diệu dụng vô cùng. Tiểu tiên quân, ngươi phải có lang quân như ý không chịu nghe lệnh, ta có thể giúp ngươi bóp chặt ngũ chi của hắn, để ngươi muốn làm gì thì làm."

Đối với nam tu sĩ muốn làm gì thì làm?

Trong đầu Vương Ly Từ lập tức hiện ra một hình ảnh kỳ kỳ quái.

Nàng vội vàng lắc đầu.

Nói đùa, vậy có ý gì? Nếu như có thể quấn lại Tiên Hạc trong mây trên trời đi ngang qua, để cho nàng muốn làm gì thì làm, còn có chút ý tứ.

Quá khứ!

Ánh mắt Vương Ly Từ lập tức dừng ở thanh tiên khí cuối cùng.

Đó là một chiếc quạt hương bồ lớn chừng bàn tay.

Quạt bồ đoàn lấy màu xanh làm gốc, mặt ngoài có hoa văn đỏ thẫm. Hoa văn kia thoạt nhìn không giống như là hậu thiên miêu tả mà giống như tự nhiên sinh trưởng thành, có nồng đậm hỏa linh khí quanh quẩn trên đó, cùng bản thân quạt hương bồ tản mát ra phong linh khí đan vào nhau, quấn lấy nhau, giống như là một thể.

Ngay khi Vương Ly Từ đang cẩn thận xem xét quạt hương bồ, một Khí Linh mặc áo yếm váy ngắn, mô tả thư hùng từ trong quạt hương bồ nhảy ra, chống eo bò dỗ dành nói: "Ta là Khí Linh Mính Nhi của 【Phong Hỏa Phiến】, kiêm có hai đại tiên linh thuộc tính phong hỏa, có thể nhóm lửa, có phong uy. Bất kể là đơn đấu hay quần ẩu, không có gì ta không am hiểu."

"Cái này tốt!" Vương Ly Từ mắt tỏa ánh sáng vàng, lòng đầy vui mừng nói: "Ta muốn 'Phong Hỏa Phiến' này."

"Ánh mắt tốt!" Phong Hỏa phiến, Linh Y Nhi cao hứng không thôi, "Ta thưởng thức quyết định của ngươi, sau này để ta bảo kê ngươi, chúng ta cùng nhau quát tháo thiên hạ!"

Ngay cả Hồng Trấn đạo chủ cũng âm thầm gật đầu.

Đứa nhỏ Ly Từ này quả nhiên phúc duyên thâm hậu.

Mấy món bảo bối này đều là tiên khí hắn lưu lại thật lâu. Phong Hỏa Phiến này đích thật là một trong tam đại tiên khí có chiến lực mạnh nhất, bất quá hai kiện còn lại cũng có các diệu dụng riêng.

"Cây quạt tốt." Sau khi Vương Ly Từ lấy được Phong Hỏa Phiến thì yêu thích không buông tay: "Có ngươi ở đây, thịt ăn ở Lăng Hư cảnh cũng nhanh hơn nhiều."

Hỏa lực không đủ, từ trước đến nay luôn là điểm đau lớn nhất của Ly Từ.

Một ít thịt Lăng Hư cảnh, nếu hỏa lực không đủ mãnh liệt, tốc độ nấu nướng sẽ trở nên thập phần chậm chạp, thường phải giày vò rất lâu mới có thể ăn được.

Ngoài ra, cái nồi cấp Linh Bảo Thần Thông mà nàng mua được từ chỗ Thiên Hưng Thánh tộc - 【nồi hầm long】, một lần có thể nấu chín hai ba vạn cân thức ăn.

Nhưng đó cũng chính là thịt hung thú miễn cưỡng nấu chín bậc trở xuống. Đến thập giai, thập nhất giai, nhất là thịt hung thú hoang dại càng cứng như sắt, một nồi hầm không hết không nói, thời gian đun sôi càng là thế nào bạo tăng.

Không còn cách nào khác, hầm nồi rồng dù sao cũng chỉ là linh bảo Thần Thông, tự mang hỏa lực quá thiếu.

Có Phong Hỏa Phiến này trong tay, sức lửa liền không là vấn đề nữa, tác dụng hầm nồi rồng cũng có thể chân chính phát huy ra, gặp rồng hầm thịt rồng, gặp phượng nấu thịt phượng.

"Thịt nướng, thịt nướng?" Khí cụ quạt lửa Linh Huyên Nhi kinh ngạc: "Nhưng mà, ta không phải tiên khí mỹ thực đâu…"

"Không sao không sao, ngươi có thể khống chế gió lại khống hỏa, mạnh hơn nhiều so với những mỹ thực tiên khí chân chính kia." Vương Ly Từ an ủi cổ vũ nó: "Tin tưởng dưới trù nghệ của ta, ngươi nhất định sẽ dương danh thiên hạ."

"Nhưng, con thích đánh nhau mà." Mính Nhi khóc không ra nước mắt.

"Đánh nhau nào quan trọng bằng ăn cơm? Ăn no rồi mới có sức đánh nhau."

"…" Thiên Tuyền Nhi và Hồng Trấn đạo chủ.

Thừa dịp Vương Ly Từ chọn lựa tiên khí, Vân Hải Thánh Tôn lại kéo mình ra khỏi tiên sơn, một lần nữa lon ton dịch chuyển về nội điện Hồng Trấn cung.

"Đồ nhi có ánh mắt tốt, thừa dịp Đạo Chủ Tôn vui vẻ, không bằng hỏi hắn tình huống thập nhị phẩm 【Đạo Nguyên Đan】 đi."

"Đạo Nguyên Đan?" Vương Ly Từ có chút choáng váng: "Đó là thứ gì vậy, có ngon không?"

Sắc mặt Hồng Trấn đạo chủ lập tức tối đen.

Hắn cả giận nói: "Vân Hải, đồ chó chết nhà ngươi, có phải bổn tọa đối với ngươi tốt quá rồi không? Ngay cả ý định của Đạo Nguyên đan mà cũng dám đánh?"

"Tôn thượng, đồ đệ yêu của ta có tư cách trở thành Chuẩn Đạo Tử, dựa vào cái gì mà không thể đánh chủ ý lên Đạo Nguyên

Đan?" Nói đến chuyện này, Vân Hải Thánh Tôn ngược lại hợp tình hợp lý hơn: "Ta giúp ngài vuốt một chút nha, cấp độ huyết mạch hiện tại của Ly Từ là đệ thập trọng Diễn Thánh Chân Thân, tư chất Thánh Nữ Đinh sơ đoạn, nhân cơ hội này dập một viên Đạo Nguyên Đan thập nhị phẩm, tư chất không sai biệt lắm là có thể đột phá đến 【Thánh nữ Bính đẳng trung đoạn】."

"Đợi nàng ta tấn thăng Lăng Hư cảnh, sau khi độ kiếp tiếp nhận hoàn tất tinh hoa thiên địa tẩy lễ, cấp độ huyết mạch sẽ đột phá đến tầng thứ mười một. Lúc này lại kế thừa Thánh đồ tiếp nhận tinh hoa thiên địa tẩy lễ, cân nhắc đến thiên địa tinh hoa ẩn chứa trong Thánh đồ có hiệu quả tốt nhất đối với huyết mạch giả tầng thứ mười, huyết mạch của Ly Từ đã thức tỉnh đến tầng mười một, hiệu quả có hạn, nhưng ít nhất cũng có thể tăng tư chất huyết mạch của nàng lên tới [Thánh Nữ Ất đẳng trung đoạn]."

"Tư chất như vậy, dĩ nhiên có tư cách kế thừa 【Đạo thư】. Chờ nàng tấn thăng Chân Tiên cảnh, sau khi độ xong Chân Tiên cảnh, lão nhân gia ngài lại đem 【Đạo thư】 cho nàng kế thừa, huyết mạch hơn phân nửa có thể vọt tới đệ thập tam trọng!"

"Chân Tiên cảnh có huyết mạch Thập Tam Trọng 【Đại La Đạo Khu】, ổn rồi! Đây không phải Đạo Tử thỏa thỏa sao?"

"Sau đó có thể từng bước tu luyện, khi thăng cấp Đại La Thánh Tôn sẽ được thiên kiếp gột rửa, tăng thêm một tầng huyết mạch đạt tới tầng thứ mười bốn【Vô Cực Đạo Khu】, lúc này sức chiến đấu đã vượt qua tuyệt đại đa số Thánh Tôn, sau đó tiếp tục tu luyện Đạo Thư, vững vàng bước vào cảnh giới Đạo Chủ, đạt tới tầng thứ mười lăm Hỗn Nguyên Thánh Khu."

"Lúc đó Ly Từ, thọ nguyên có thể đạt tới 13 vạn sáu ngàn năm! Đến lúc đó, tuổi thọ của ngài cũng không sai biệt lắm đã gần như cạn kiệt, nếu còn sống, có thể về hưu dưỡng lão rồi."

Vân Hải Thánh Tôn chậm rãi nói liên tiếp, dọa Vương Ly Từ và Hồng Trấn đạo chủ sửng sốt.

“Chung Bản đã gần thọ nguyên rồi? Vậy là phải về hưu rồi?” Hồng Trấn đạo chủ cố nén tức giận, “Vân Hải à, ngươi cũng đã an bài rõ ràng nửa đời sau của bổn tọa rồi.”

“Tôn thượng chớ cảm tạ ta, ai bảo Ly Từ ưu tú như vậy chứ?” Vân Hải Thánh Tôn ra vẻ đương nhiên nói: “Còn nữa, ta cũng là người của Thái Sơ Đạo Cung, phải suy nghĩ cho tương lai truyền thừa của Đạo Cung.”

“Hừ, lời ngươi nói không hẳn là không có đạo lý, đáng tiếc đứa trẻ Ly Từ này tới hơi muộn một chút.” Hồng Trấn đạo chủ không muốn đánh người nữa, lắc đầu nói: “Gần đây bổn tọa mới thu được một tên đồ đệ y bát 【Doanh Linh Trúc】, tuổi tác cũng chỉ khoảng ba trăm sáu mươi tuổi, tình huống tổng thể không sai biệt lắm với Ly Từ, nhưng tư chất huyết mạch đã đạt đến cấp bậc thánh tử Đinh trung đoạn, bộ dáng so với Ly Từ còn hơn nửa phần.”

“Làm sao có thể?!” Vân Hải Thánh Tôn khiếp sợ không thôi: “Ta chưa từng nghe nói qua, đạo chủ ngươi đã thu đệ tử y bát! Loại chuyện này, không phải nên chiêu cáo thiên hạ sao?”

“Đã nói là vừa mới thu rồi.” Hồng Trấn đạo chủ trừng mắt nhìn hắn: “Huống chi linh trúc bây giờ còn nhỏ tuổi, không cần phải đi lên đài quá sớm. Bổn tọa vốn định đợi nàng đến Chân Tiên cảnh mới chiêu cáo thiên hạ.”

“…” Vân Hải Thánh Tôn giống như chịu đả kích lớn, vẻ mặt trở nên mờ tối, “Tôn thượng, còn có khả năng đổi thành Ly Từ hay không?”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Hồng Trấn đạo chủ quả quyết lắc đầu: “Không nói trước sau tới vấn đề này, huyết mạch linh trúc còn cao hơn Ly Từ nửa bậc, tương lai chờ sau khi nàng thăng cấp Đạo Chủ, có lẽ còn có thể đi lên phía trước trên con đường đạo chủ.”

Còn có một chuyện, Hồng Trấn đạo chủ không nói rõ.

Lúc trước hắn lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Linh Trúc, giống như thấy được học tỷ năm đó, đồng dạng là kinh tài tuyệt diễm, đồng dạng là như vậy… Tiên tư ngọc cốt, lăng tuyệt như tiên.

Mà quan trọng nhất chính là, hai người bọn họ đều xuất thân từ Doanh thị.

Phải biết rằng, năm đó học tỷ được công nhận là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của Thái Sơ Đạo Cung, người cạnh tranh vị trí Đạo Tử hữu lực nhất, đệ tử trong Đạo Cung không ai không phục nàng. Nếu không phải năm đó học tỷ ở Chân Tiên cảnh xảy ra chuyện, vị trí Đạo Chủ này hơn phân nửa là không tới phiên hắn.

Năm đó, bất luận là tư chất, hay là quyết đoán, so với học tỷ còn kém một bậc, tuy nói cũng là chuẩn Đạo Tử, nhưng ngay cả chính hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn đối với vị trí Đạo Tử, càng không nghĩ tới vị trí Đạo Chủ này, cuối cùng lại rơi xuống trên đầu hắn.

Căn cứ thói quen từ trước đến nay của Đạo Cung, bình thường các Chuẩn Đạo Tử đại đa số đều tiến vào Chân Tiên cảnh hậu kỳ hoặc đỉnh phong, mới có thể quyết định ra Đạo Tử chân chính.

Làm như vậy, thứ nhất là có thể có thời gian dài hơn để tiến hành khảo sát các Đạo Tử, chọn ra người thừa kế thích hợp nhất, thứ hai Đạo Tử kế thừa 【Đạo Thư】 cũng có thể trực tiếp đột phá đến cấp bậc Đại La Thánh Tôn trong thời gian ngắn, tính an toàn không cần nói cũng biết.

Nếu như ở Chân Tiên cảnh sơ kỳ đã truyền thừa đạo thư, ở giữa sẽ xảy ra bất kỳ sai lầm nào, truyền thừa luân chuyển của Đạo Cung cũng có nguy cơ bị đứt gãy.

Nhớ năm đó, học tỷ nàng, chính là mất tích khi Chân Tiên cảnh tầng chín.

Ài!

Chuyện cũ xa xưa nổi lên trong lòng Hồng Trấn đạo chủ, cũng nhiễu loạn đạo tâm hắn yên lặng quá lâu.

Hắn không biết mình già thật hay không, mấy trăm năm gần đây, ký ức lúc còn nhỏ thỉnh thoảng sẽ từ sâu trong đầu hiện lên, lơ đãng quấy nhiễu tâm thần của hắn.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước sau khi học tỷ mất tích, sư tôn vô cùng tức giận, đã từng phái ra rất nhiều nhân thủ tìm kiếm,

chính mình cũng từng nhiều lần rời khỏi đạo cung, ý đồ tìm sư tỷ trở về.

Đáng tiếc, lúc ấy gặp phải ngoại hoạn, sư tôn không thể phân thân, thời gian có thể rút ra tìm người phi thường có hạn, sau đó lại cùng một tồn tại cường đại quyết chiến một trận, tuy rằng cuối cùng thắng, cũng thành công phong ấn, nhưng mình cũng bị thương rất nặng, không thể không ở lại trong đạo cung tĩnh dưỡng.

Chỉ tiếc, lúc trước hắn chỉ là một Dự Bổ Đạo Tử, thực lực quá yếu, căn bản không xen vào được.

Đoạn thời gian đó, là thời gian khó khăn nhất của Thái Sơ đạo cung. Cũng chính lần đó trọng thương, làm cho sư tôn lão nhân gia người hao tổn thọ nguyên, thậm chí không đợi được hắn tấn thăng Hỗn Nguyên đạo chủ, đã sớm đi rồi.

Thẳng đến khi Hồng Trấn trở thành Hỗn Nguyên Đạo Chủ, trọng chấn lại đạo cung Thái Sơ, hết thảy mới chậm rãi tốt lên.

“Tôn thượng, hay là chúng ta đặt Ly Từ lên vị trí chuẩn Đạo Tử dự khuyết đi.” Vân Hải Thánh Tôn rơi vào đường cùng, đành phải lui mà cầu đạo tiếp theo: “Chuyện truyền thừa của Đạo Cung chúng ta rất quan trọng, dù sao cũng phải có kế hoạch dự khuyết.”

“Dự khuyết đương nhiên là có.” Hồng Trấn đạo chủ khẽ vuốt cằm, cũng tán thành điểm này. “Chẳng qua dựa theo truyền thống khóa trước, chênh lệch tuổi tác giữa hai hoặc hai chuẩn Đạo Tử trở lên phải lớn hơn một chút, ít nhất cũng phải trên nghìn tuổi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vân Hải Thánh Tôn hơi đau đầu, lòng đầy không vui: “Chẳng lẽ, Ly Từ nhà chúng ta có huyết mạch như vậy, tương lai cũng chỉ có thể làm một Thánh Tôn mạnh hơn một chút?”

“Haiz, nếu như thế, bổn tọa sẽ nói thật với ngươi.” Hồng Trấn Đạo Chủ thở dài, cuối cùng cũng nói ra tình hình thực tế với Vân Hải Thánh Tôn, “Hai lò “Đạo Nguyên Đan” bổn tọa thu thập còn thiếu một chút tài liệu, sau khi tập hợp đủ liền mở hai lò, nếu như vận khí tốt có thể đưa ra hai viên 【Đạo Nguyên

Đan 】, một viên trong đó cho Ly Từ. Nếu vận khí không tốt, chỉ có thể ưu tiên 【 Linh Trúc 】 đứa bé kia."

"Có điều trước đó phải nói rõ, cho dù Ly Từ có được Đạo Nguyên Đan, linh trúc vẫn là đệ nhất Chuẩn Đạo Tử, Ly Từ chỉ có thể xếp hạng thứ hai, dự khuyết Đạo Tử."

"Tốt tốt tốt, ít nhất như vậy còn có chút hi vọng." Vân Hải Thánh Tôn lúc này mới miễn cưỡng lấy lại tin tưởng, "Huống chi Ly Từ nhà chúng ta là hài tử có đại khí vận, có Đạo Nguyên đan gia trì, tương lai nói không chừng có thể dựa vào chính mình đi ra một con đường Hỗn Nguyên Đạo Chủ."

Hồng Trấn đạo chủ nhìn Vân Hải Thánh Tôn một cái, không mở miệng đả kích hắn.

Dựa vào bản thân muốn đi con đường thông đạo chủ, khó như lên trời!

Hắn cũng là mình đi qua con đường Hỗn Nguyên Đạo Chủ, mới biết được đây là một con đường gian nan cỡ nào. Nếu không có vô số tiền bối tre già măng mọc, từng bước san bằng con đường phía trước, chỉ dựa vào Hồng Trấn hắn đi mà nói, đem ba vạn sáu ngàn năm thọ nguyên của Thánh Tôn hao hết, cũng sẽ không có quá nhiều thành tích.

So với học tỷ, Hồng Trấn cảm thấy mình quá mức "bình thường" rồi.

Tuy nhiên, có Ly Từ dự khuyết này cũng là tốt, nếu linh trúc thuận lợi kế vị, Ly Từ kia là một cường giả cùng cấp bậc với Thánh Tôn, cũng có thể phụ trợ Linh Trúc đứng vững gót chân.

"Việc này đừng vội, Ly Từ, con cũng an tâm tu luyện là được." Hồng Trấn đạo chủ giải quyết dứt khoát nói: "Ly Từ và Linh Trúc cách Thần Thông cảnh đỉnh phong còn có chút thời gian, nói không chừng vận khí tốt, hai lô Đạo Nguyên Đan kia của chúng ta có thể ra ba viên, bốn viên thành đan thì sao?"

【 Đạo Nguyên Đan 】 là đan dược tư chất huyết mạch Thập Nhị Phẩm, không chỉ dược liệu cực kỳ hiếm thấy, độ khó luyện chế cũng có thể so với lên trời, mặc dù là Đạo Chủ tinh thông luyện đan cả đời này cũng luyện chế không được quá nhiều lần, tự nhiên cũng chưa nói tới độ thuần thục.

Nếu là vận khí không tốt, hai lô linh dược luyện xuống, chỉ có thể ra một quả thành đan tình huống cũng không hiếm thấy.

Cũng bởi vậy, chênh lệch giữa 12 phẩm Đạo Nguyên Đan cùng Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan cực kỳ lớn, dù sao ngưỡng cửa luyện chế của người sau thấp hơn rất nhiều, độ thuần thục cũng tương đối dễ dàng cuốn lên, luyện chế nhiều, một lò luyện ra 5~6 viên cũng không khó.

Sau khi cuốn độ thuần thục lên, giá cả tự nhiên cũng sẽ dần dần hướng tới ổn định, nếu có tiền, mấy chục Tiên Linh Thạch có thể mua được một viên Hiển Thánh Đan, mà Đạo Nguyên Đan, trước mắt mà nói, đó chính là bảo vật vô giá!

Hồng Trấn đạo chủ vừa nghĩ đến đây, dường như vì bù đắp nợ nần với Ly Từ, nói: "Vân Hải tiểu tử, bảo Ly Từ ở lại trong Đạo cung của ta mấy ngày, bổn tọa giúp nó lưu lại một đạo 【Thái Sơ Đạo Ấn】 ở trong thần hồn."

Thái Sơ Đạo Ấn?

Đạo Ấn Thái Sơ này chính là bí pháp của đạo cung, lấy thần hồn của Đạo Chủ làm vật dẫn, có thể lưu lại một đạo ấn trong thần hồn của đệ tử. Vào thời khắc mấu chốt, khi đệ tử kích hoạt đạo ấn sẽ có thể dẫn ý thức của Đạo Chủ tới đây, hiển hóa phân thân tương trợ.

Cho dù thực lực phân thân kém xa bản tôn, chỉ có Đại La cảnh, nhưng dưới sự khống chế của ý thức đạo chủ, có thể phát huy ra sức chiến đấu cơ hồ tương đương với Thánh Tôn Đại La trung kỳ, đệ tử bảo hộ tuyệt đối là đủ rồi.

Cho dù khoảng cách giữa đệ tử và Đạo Cung quá xa, khoảng cách cảm ứng đã vượt qua Đạo Chủ, không thể hiển hóa phân thân tương trợ, Hỗn Nguyên linh khí chứa đựng trong Đạo Ấn cũng có thể hóa thành một kích lôi đình, trợ giúp đệ tử giết địch.

Có đạo ấn này, tương đương với việc cho Ly Từ một cái bảo hiểm, sau này khi nàng ra ngoài, mình cũng có thể yên tâm một chút.

Vân Hải Thánh Tôn vui mừng quá đỗi: "Tôn thượng keo kiệt cả đời, hiếm khi được hào phóng một lần."

“Náo?” Hồng Trấn đạo chủ cười lạnh một tiếng: “Vân Hải, tiểu tử ngươi không đương gia không biết củi gạo quý, bổn tọa nếu không tính toán tỉ mỉ một chút, sao có thể chống đỡ được gia nghiệp to như Thái Sơ Đạo Cung này?”

“Sao ta lại không hiểu củi gạo dầu muối đắt thế nào?” Vân Hải Thánh Tôn cợt nhả nói: “Vân Hải động thiên kia của ta, tuy không thể so với Thái Sơ Đạo Cung lớn như vậy, nhưng cũng là thế lực đơn độc treo trên một phương. Thời gian này a, sống cũng đủ khổ, nhiều người muốn ăn muốn tu luyện như vậy, các loại tài nguyên đều tiêu ra ngoài như nước chảy. Không phải sao, ta cũng chỉ có thể mặt dày đến Đạo Cung thu chút tài nguyên trở về.”

“Hừ! Bản thân ngươi vốn không phải thứ tốt, đừng trách hải ngoại đau khổ.” Hồng Trấn Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng, vẫn không cho hắn sắc mặt tốt.

Hắn đương nhiên cũng biết nơi biên thùy Vân Hải Động Thiên cô huyền hải không dễ, sai không phải như thế, há có thể cho phép hắn thỉnh thoảng đến đạo cung lừa gạt một đợt?

Đổi lại là Thánh Tôn mà dám làm chuyện như thế, chắc đã bị Hồng Trấn Đạo Chủ trấn áp từ lâu.

Vân Hải Thánh Tôn tính toán một chút, tài nguyên mà Hồng Trấn đạo chủ tranh thủ cho Ly Từ cũng không sai biệt lắm, hơn nữa còn đạt được một đạo ấn Thái Sơ ngoài dự liệu. Để đề phòng phức tạp, vẫn là nhanh chóng rút đi.

Hắn lập tức nói lời cáo từ, để lại một mình Vương Ly Từ, bản thân thì nhanh nhẹn rời khỏi Hồng Trấn cung.

Qua nửa tháng sau, hắn liền đón Ly Từ đã trồng 【Thái Sơ Đạo Ấn】 trở về, mang theo nàng lần lượt bái phỏng các đại phù không thánh đảo bên trong đạo cung Thái Sơ, giới thiệu cho các lộ Thánh Tôn nhận thức của Ly Từ.

Mục đích nha, đương nhiên là vì đòi lễ gặp mặt cho Ly Từ.

Thái Sơ Đạo Cung bên trong lơ lửng Tiên đảo quy mô lớn nhỏ chênh lệch cực lớn, Tiên đảo nhỏ thì khó nói, những tiên đảo nối liền thành phiến, giống như phù không đại lục, thường thường là Đạo Tràng của vị Thánh Tôn nào đó, bởi vậy cũng được xưng là “Phù Không Thánh Đảo”.

Mà Thánh Tôn ở trên Phù Không Thánh Đảo, trong tay cũng tương đối dư dả.

Vân Hải Thánh Tôn dẫn theo Vương Ly Từ một đường tới bái phỏng, nếu là Thánh Tôn nào đầu sắt không cho cũng không sao, hắn sẽ mang theo Ly Từ ăn ở nhà bọn họ, một bộ tư thế chuẩn bị ăn chực cọ đến thiên hoang địa lão.

Mà sau khi kiến thức được sức ăn của Ly Từ, các lộ Thánh Tôn đều sẽ nhanh chóng lấy ra lễ gặp mặt, giống như đưa ôn thần, mời hai thầy trò Vân Hải Ly Từ rời khỏi.

"Một cái Tiên Linh Thạch, hai cái Tiên Linh Thạch… Tám mươi cái Tiên Linh Thạch…"

Lại rời khỏi một tòa Thánh đảo lơ lửng, Vương Ly Từ và Vân Hải sư tôn ngồi trên vân liễn, kiểm kê thu hoạch trong khoảng thời gian này.

Đếm từng viên Tiên Linh thạch đầy ắp trong túi linh thạch, hai mắt Vương Ly Từ tỏa sáng: "Nửa năm qua, tổng cộng nhận được một trăm hai mươi chín viên Tiên Linh thạch, phát tài rồi, có thể mua thật nhiều đồ ăn rồi."

"Ha ha." Vân Hải Thánh Tôn vuốt chòm râu dương dương đắc ý không thôi: "Phương diện này, sư tôn của ngươi là chuyên nghiệp. Đợi qua hai tháng nữa, chúng ta sẽ tổ chức tiệc sinh nhật bốn trăm tuổi cho ngươi, có thể biên khẩu hiệu "Bốn trăm không làm bốn ngàn không phát", nói là tập tục quê nhà của ngươi, để cho bọn họ tặng thêm một đợt lễ."

"Sư tôn… người đối với ta thật tốt." Vương Ly Từ cảm động không thôi.

"Đó là, ngươi chính là đồ đệ bảo bối của ta, không đúng ngươi vẫn có thể đối xử với Thanh Nguyên tiểu tử được không?" Vân Hải Thánh Tôn hài lòng cười ha hả.

Trong lúc nói chuyện, Vân Tụ đi ngang qua một tòa phù không Thánh đảo hoa lệ, nhưng không có tới gần, mà là cố ý đi vòng qua.

Thánh đảo kia quy mô rất lớn, so với không ít Thánh đảo trong Đạo Cung đều lớn hơn một chút, kiến trúc trên đảo cũng tinh xảo mà hoa lệ, uyển chuyển lại không mất quý khí, vừa nhìn liền biết chủ nhân Thánh đảo hẳn là rất có tiền.

Vương Ly Từ nhìn nhìn Thánh đảo, lại ngó ngó sư tôn nhà mình, không khỏi hiếu kỳ không thôi: “Tòa Phù Không Thánh đảo kia thật đẹp, chúng ta còn chưa từng đi qua nhỉ? Ta nhớ lần trước đi ngang qua, hình như sư tôn ngài cũng cố ý vòng đường vòng.”

“Điều này…” Sắc mặt Vân Hải Thánh Tôn khựng lại, ánh mắt không biết vì sao lại lóe lên vài phần, như đang căng thẳng: “Đạo Cung có nhiều Thánh đảo như vậy, chúng ta cũng không thể đuổi tận giết tuyệt, phải để lại người sống.”

Nhưng hắn vừa dứt lời.

Trong tầng mây trên bầu trời mây liền vang lên tiếng cười lạnh của một nữ tử: “Vân Hải, ngươi ba phen mấy bận qua cửa mà không vào, có ý gì? Nếu truyền ra ngoài, Cẩn Du ta không cần mặt mũi sao?”

Không tốt!!

Bị bắt hiện hình rồi!

Sắc mặt Vân Hải Thánh Tôn sụp đổ, biểu cảm trong nháy mắt còn khổ hơn so với mướp đắng.

…

Chương 41: An Nghiệp giá lâm Thánh vực! Thánh nữ thủ tú!

…

Vương Ly Từ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy trong tầng mây phía trên, một vị mỹ phụ trung niên đang chân đạp mây lành, ánh mắt sắc bén như dao nhìn chằm chằm sư tôn nàng.

Đó là một mỹ nhân.

Nàng mặt mày như vẽ, môi như mỡ đông, khí độ cao hoa, cho dù thoạt nhìn đã có chút tuổi, vẫn có thể nhìn ra được lúc nàng còn trẻ hẳn là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại.

áng mây trắng muốt mềm mại nâng thân thể nàng lên, váy trắng hoa lệ lay động theo gió, tơ lụa tung bay, càng tôn thêm vẻ đẹp của nàng giống như tiên cơ trong mây làm cho lòng người ngưỡng mộ.

“Oa, đại tỷ tỷ thật có khí chất.” Vương Ly Từ mở to đôi mắt hạnh tròn xoe, khẽ tán thưởng một tiếng.

Nàng nhìn nhìn đại mỹ nhân trên bầu trời, lại nhìn sư tôn, lại phát hiện sư tôn nàng đã ở trên vân liễn co lại thành một đoàn, chỉ kém không tìm cái lỗ chui vào.

A! Thì ra là thế.

Vương Ly Từ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sư tôn lão nhân gia nhất định nợ người ta rất nhiều tiền.

“Nguyên, thì ra là Cẩn Du Thánh Tôn, đã lâu không gặp.”

Thấy không tránh được nữa, Vân Hải Thánh Tôn đành phải nhắm mắt chào hỏi.

Hai lần trước bất kể là làm đại thọ hay là mang theo Thanh Nguyên Thánh Tử tới, hắn đều thăm dò hành tung của Cẩn Du Thánh Tôn trước, hoặc là thừa dịp nàng bế quan, hoặc là đi theo nàng ra ngoài vân du.

Tóm lại chính là một suy nghĩ trung tâm, kiên quyết không gặp mặt Cẩn Du Thánh Tôn.

Nhưng lần này vì Ly Từ, hắn không có cách nào chọn ngày lành tháng tốt, bởi vậy chỉ có thể giả câm giả điếc, ba lần bốn lượt đi đường vòng, lại chưa từng nghĩ tới, nàng lại chủ động ra mặt chặn mình.

"Ha ha!" Cẩn Du Thánh Tôn cười lạnh một tiếng: "Trước kia khi ta có việc cần dùng, ta và Hoa Tiền Nguyệt Hạ, mở miệng một tiếng là một học tỷ của Cẩn Du. Bây giờ ta đã hoa tàn rồi, liền biến thành Thánh Tôn của Cẩn Du."

"Rốt cuộc!" Vân Hải Thánh Tôn khẩn trương nuốt nước miếng, miễn cưỡng cười lúng túng nói: "Học tỷ của Cẩn Du nói đùa, bất kể thời gian thay đổi như thế nào, cho dù biển cả hóa thành ruộng dâu, học tỷ vẫn luôn là học tỷ trong lòng ta. Chỉ là đã lâu không gặp học tỷ, có chút căng thẳng."

"Đã lâu không gặp, vậy thì luận bàn một chút đi." Cẩn Du Thánh Tôn lạnh lùng nói: "Ta ở trên chín tầng trời chờ ngươi."

Nói xong, nàng giẫm chân một cái tường vân dưới chân, thân hình liền hóa thành một đạo quang mang màu sắc rực rỡ mau chóng bay lên chín tầng mây.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi.

Vân Hải Thánh Tôn đành phải quay đầu nói với Ly Từ: "Đồ nhi ngoan, ngươi ở Vân Chi chờ một chút vi sư, vi sư đi một lát sẽ tới."

Dứt lời, hắn hít sâu một hơi, đồng dạng hóa thành một đạo độn quang xông thẳng lên chín tầng mây, rất có tư thế phong tiêu kỳ dịch thủy hàn.

Rất nhanh, trên chín tầng trời có từng luồng năng lượng khủng bố nổ bể ra, uy thế mênh mông tùy ý quét ngang, không ngừng có quang mang nổ tung, khiến toàn bộ bầu trời đều trở nên phong quỷ vân biến hóa, khiến người ta run sợ.

Vương Ly Từ ở trong vân liễn cũng không đợi được bao lâu, chỉ là nửa canh giờ sau, Vân Hải Thánh Tôn và Cẩn Du Thánh Tôn liền dắt tay nhau xuống dưới.

Chỉ là, hình tượng của hai người lúc này lại khác nhau một trời một vực.

Vân Hải Thánh Tôn cả người chật vật, trên mặt cũng là mặt mũi bầm dập, tinh thần thập phần uể oải. Mà Cẩn Du Thánh Tôn lại là một bộ thần thanh khí sảng, dung quang toả sáng.

Rất hiển nhiên, đây chính là một trận đánh và bị đánh đơn phương.

"Sư tôn, ngài không sao chứ?" Vương Ly Từ có chút lo lắng nhìn sắc mặt của Vân Hải Thánh Tôn.

"Không có việc gì." Vân Hải Thánh Tôn xoa xoa vết bầm trên trán, vừa vận chuyển huyền khí tự làm mình giảm sưng, vừa nói với Ly Từ như không có việc gì. "Chỉ là luận bàn bình thường mà thôi, không cần lo lắng thay vi sư. Mặt khác, Cẩn Du sư bá nhà ngươi muốn mời ngươi cùng đi Thánh đảo nhà nàng ngồi một chút."

Đây cũng không phải lần đầu tiên Vân Hải Thánh Tôn bị Thánh Tôn Cẩn Du đánh, tuy rằng cảm thấy trước mặt đồ đệ bị đánh như vậy có chút mất mặt, nhưng cũng không quá rối rắm.

"Mời sư bá, Ly Từ đương nhiên phải đi." Vương Ly Từ gật đầu, nhưng vẫn hơi lo lắng: "Nhưng mà sư tôn, ngài thật sự không cần trở về chữa thương trước?"

"Ly Từ, sư tôn ngươi da dày thịt béo, chẳng qua là bị thương ngoài da mà thôi, không có gì đáng ngại." Tâm tình của Cẩn Du Thánh Tôn rất thoải mái, thái độ đối với Ly Từ có vẻ đặc biệt tốt, "Mấy ngày nay, ta cũng không ít lần nghe các sư huynh đệ khác nhắc tới ngươi, hôm nay vừa gặp quả nhiên là ngây thơ đáng yêu, hoàn toàn khác với sư tôn vô liêm sỉ của ngươi."

Dứt lời, Cẩn Du Thánh Tôn kéo Ly Từ đến Thánh đảo của nàng, chiêu đãi ăn uống rất ngon.

Từ chỗ Thánh Tôn khác, nàng đã sớm nghe nói qua sức ăn của Vương Ly Từ, tự nhiên cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại là sớm có chuẩn bị, lấy ra đều là Linh Thực Linh Nhục thượng hạng.

Có thể nhìn ra được, nàng thật lòng thích Vương Ly Từ.

Sau khi chiêu đãi tốt như vậy mười ngày, nàng mới cho Vương Ly Từ một món quà gặp mặt tiên linh thạch xa xỉ.

…

Đồng thời.

Khu vực hủy diệt.

Hư không mênh mông, thâm thúy vô ngần.

Từng đoàn hào quang sặc sỡ lơ lửng trong không trung.

Đó là hư không bụi trần.

Những cát bụi hư không này ở trong hư không tùy ý có thể thấy được, chúng nhỏ vụn như hạt bụi, mắt thường gần như không thể nhìn thấy, chỉ có ở dưới hư không xạ tuyến mãnh liệt chiếu xạ xuống, mới có thể tản mát ra thải quang rực rỡ nhỏ vụn, hoa lệ mà mộng ảo.

Một chiếc Vân Hải Kình Chu to lớn, giống như ngao du biển sâu, xuyên thẳng qua hư không tiến lên.

Nó phi hành thập phần bình ổn, nhìn như thản nhiên, kì thực tốc độ cực nhanh. Thân hình cực lớn của nó ở trong ánh sáng sặc sỡ chiếu rọi cảm giác kim loại mờ mịt, ở trong hư không phi hành tựa như một con cự thú sắt thép dữ tợn, mang theo áp lực cường đại làm cho người ta rung động.

Theo nó không ngừng tiến lên, không ngừng có cát bụi màu sắc sặc sỡ bị hất ra sau lưng.

Vân Hải Kình Chu xuất phát đã được một thời gian, không đến mười ngày nữa, sẽ đến cảng không ở biên giới của Tân La Tiên Triều. Đến lúc đó, hàng hóa của toàn bộ thuyền này sẽ biến thành vô số khoáng thạch, linh dược các loại tài nguyên, được đưa về thế giới Thần Vũ.

Bên trong Vân Hải Kình Chu, Tài Hữu Đạo và Khương Ngọc Linh phụ trách hộ tống vừa cắn hạt dưa, vừa tính toán sau khi hoàn thành nhiệm vụ hộ tống lần này, hai người có thể nhận được bao nhiêu điểm cống hiến, đủ đổi bấy nhiêu linh thạch cực phẩm.

Những năm gần đây, nhiệm vụ hộ tống như vậy bọn họ đã hoàn thành rất nhiều lần, hơn nữa còn không ngừng thanh lý tuyến đường, cùng với những nhiệm vụ vụn vặt tạp nham khác, trong tay hai người cũng đã tích góp gần hai viên Tiên Linh Thạch.

Đây còn là trong tình huống Khương Ngọc Linh hàng năm tu luyện đều tiêu hao hết ba bốn viên linh thạch cực phẩm, tiền có của bản thân cũng cần tiêu hao mấy viên linh thạch cực phẩm duy trì trạng thái thân thể, nếu không thì tích lũy càng nhiều.

"Thủ Triết gia chủ này đúng là hào phóng, còn chưa đến mười năm, chúng ta đã tích cóp được hai viên Tiên Linh Thạch." Vẻ mặt Tài Hữu Đạo vui rạo rực: "Dựa theo xu thế này, không đến hai trăm năm, chúng ta đã có thể tích đủ tiền mua một viên Hiển Thánh Đan. Đồ nhi, ngươi hôm nay đã là tư chất tuyệt thế giáp đẳng, huyết mạch vừa vặn tầng thứ chín, chỉ cần một viên Hiển Thánh Đan là có thể tăng tư chất của ngươi lên tới cấp bậc Thiên Nữ Đinh trung đoạn. Đến lúc đó, nếu có vi sư chỉ điểm từ bên cạnh, ngươi tu luyện đến Chân Tiên cảnh cũng ổn."

Hai trăm năm có thể tích lũy đủ một viên Hiển Thánh Đan, cái này đã nhanh ngoài dự liệu của hắn.

Dù sao, bất luận là thương thế của hắn hay là tu luyện của Khương Ngọc Linh đều cần tiêu hao tài nguyên xa xỉ, nếu không có Vương Thủ Triết, bọn họ cho dù tiêu một ngàn năm cũng không có khả năng tích góp đủ tiền mua Hiển Thánh Đan.

Đang lúc tài có đạo vui sướng mà nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp trong tương lai.

Bỗng dưng.

Một tiếng cảnh báo chói tai bỗng nhiên vang vọng khắp cả Vân Hải Kình Chu.

"Lại tới?"

Tài Hữu Đạo sắc mặt suy sụp, lông mày trong nháy mắt nhíu lại.

Cho dù trong lòng không tình nguyện, nhưng hắn vẫn đưa tay xé rách không gian, độn ra khỏi thuyền kình.

Thần sắc Khương Ngọc Linh cũng nghiêm nghị, giơ tay lên triệu ra Tử Hà Tiên Kiếm, sau đó cũng xé rách không gian đi tới hư không bên ngoài thuyền kình.

Ngay tại thời điểm bọn họ đi vào trong hư không.

Một tiếng rống to bá đạo hung lệ bỗng nhiên nổ vang trong hư không.

Cùng lúc đó, một con quái vật khổng lồ bỗng nhiên từ một khối hàng hải cực lớn xa xa nhô đầu ra, hướng phía Vân Hải Kình Chu đánh tới.

Rất hiển nhiên, con cự thú này đã mai phục ở đây từ sớm, chờ Vân Hải Kình Chu bay đến, tiến hành chặn đường tập kích.

Đó là một sinh vật hư không tương tự một con cá sấu khổng lồ, có một cái miệng khổng lồ mọc ra hàm răng sắc nhọn, bên ngoài thân thể to lớn mà tráng kiện bao trùm một tầng chất sừng thật dày, tứ chi tráng kiện mà có trảo, đỉnh đầu mọc lên một cái sừng nhọn thật lớn, não bộ phía sau sừng nhọn cũng có cốt giáp dày đặc bao bọc, vừa nhìn là biết cực kỳ cứng rắn.

Chiều dài thân thể của nó gần bằng một phần ba Vân Hải Kình Chu, cái sừng nhọn cực lớn kia càng tản ra dao động năng lượng mãnh liệt, nếu thuyền Hư Không nhỏ một chút bị nó đụng vào, sợ rằng thuyền sẽ hủy người vong.

Uy áp ngang ngược mà hung lệ tràn ngập quanh thân nó, khiến khí thế của nó càng khiến người ta sợ hãi.

“Lại là con hư không hung ngạc này. Tại sao còn chưa kết thúc?” Tài Hữu Đạo vừa nhìn thấy con cự thú này liền cảm thấy đau đầu, biểu tình tương đối buồn bực.

“Đừng nói nhảm nữa, đánh thôi ~ “

Khương Ngọc Linh kéo hoa kiếm, không nói hai lời liền trực tiếp xông lên.

Vừa đến chiến đấu, Khương Ngọc Linh đã khôi phục bộ dáng đóa hoa Cao Lĩnh kia, vẻ mặt nghiêm túc, thần sắc nghiêm nghị, kiếm ý lạnh thấu xương hóa thành từng đạo hào quang màu tím tung hoành, không ngừng công kích về phía con hung ngạc hư không kia.

Tài Hữu Đạo bây giờ mọi sự đều đã đủ, đồ đệ nói cái gì chính là cái đó, lập tức cũng không oán giận nữa, ngay sau đó cũng xông lên theo. Từng đạo ánh sáng bảy màu lập tức lấy hắn làm tâm tròn tràn ngập ra.

Sau khi được Vương Thủ Triết trị liệu, hiện giờ thương thế trong cơ thể Tài Hữu Đạo đã ổn định không ít, thực lực có thể phát huy ra cũng mạnh hơn trước không ít, đã có thể so với một cường giả Chân Tiên cảnh bình thường.

Khương Ngọc Linh có tiên kinh và tiên khí trong tay, tu vi cũng đã đến Lăng Hư cảnh trung kỳ, có thể dùng làm nửa Chân Tiên cảnh. Dưới sự liên thủ của hai người, sức chiến đấu so với cường giả Chân Tiên cảnh sơ kỳ bình thường còn mạnh hơn không ít.

Nhưng mà, con Hư Không Hung Ngạc này cũng không phải ăn chay.

Thực lực của nó ước chừng có mười bốn cấp, cường độ thân thể càng thập phần biến thái, mặc dù bởi vì hoàn cảnh trong hư không ảnh hưởng, trình độ trí tuệ không cao, nhưng chỉ dựa vào bản năng săn bắn, sức chiến đấu cũng đã thập phần mạnh mẽ.

Hai người Tài Hữu Đạo và Khương Ngọc Linh càng đánh càng cố hết sức, bất tri bất giác, mồ hôi trên trán và trên lưng lại càng chảy ra càng nhiều, sắc mặt cũng đã mơ hồ bắt đầu trắng bệch.

“Con Hư Không Hung Ngạc này quá khó đối phó.“Để võ công bị một trảo đánh bay, Khương Ngọc Linh thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán, “Cứ tiếp tục đánh, sớm muộn gì hai chúng ta cũng sẽ bị thương.”

Tiền Hữu Đạo hít thở cũng có chút dồn dập: “Không phải Thủ Triết tiểu tử nói muốn nhân cơ hội tiêu diệt hư không hung ngạc sao? Sao còn chưa tới? Chít chít, lề mề lề mề.”

Ngay khi Tiền Hữu Đạo lảm nhảm.

Hư không cách đó không xa chợt xuất hiện không gian ba động kịch liệt, một vết nứt không gian thật lớn mà đen thui bỗng nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Khoảnh khắc sau, một bóng dáng xinh đẹp vụt qua hư không.

Đó là một nữ tử tuyệt mỹ có khí chất cuồng dã bất kham, váy chiến màu đỏ bay phần phật, tư thế oai hùng hiên ngang, khí thế tuyệt luân, nhất là đôi mắt đẹp kia càng thêm lấp lánh, lấp lánh rực rỡ, khiến người thấy khó mà quên được.

Nàng vung tay lên, một vòng Tiên khí hình bán nguyệt bỗng nhiên rời khỏi tay, xoay tròn chém về phía hung ngạc hư không.

Dưới tinh quang, Bán Nguyệt Hình Tiên Khí kia hiện ra hàn quang mờ mịt, có đạo đạo quang hoa trong trẻo lạnh lùng quanh quẩn, tản ra uy thế lạnh thấu xương bức người, uy thế thịnh vượng, tựa như ngay cả hư không cũng có thể xé nát.

"Hàn Nguyệt Luân!" Tài Hữu Đạo mừng rỡ, gần như là trong nháy mắt nhận ra lai lịch của tiên khí này: "Đúng là mời Thủy Nguyệt thánh nữ tới, tiểu tử Thủ Triết thật giỏi."

Lần này, tài hữu đạo trong lòng đại định.

Thủy Nguyệt thánh nữ tuy là một con ma bài bạc mục nát, nhưng sức chiến đấu lại rất mạnh.

Mà Hàn Nguyệt Luân chính là đỉnh tiêm tiên khí trứ danh, lại được xưng là 【Bán bộ thánh khí】, danh khí to lớn, gần với một ít thánh khí. Người có được nó, cũng đều là lịch đại thánh nữ của Thủy Nguyệt Động Thiên, miễn cưỡng coi như là một kiện truyền thừa tiên khí.

Mà uy lực của nó, tự nhiên cũng không thẹn với uy danh 【Nửa bước Thánh khí】 của nó.

Trong nháy mắt, Hàn Nguyệt Luân ở trong hư không càng ngày càng lớn, xoay tròn kịch liệt, ánh sáng bạc liên kết với nhau thành một mảnh, giống như một lưỡi cưa cắt về phía hư không hung cá sấu.

Mũi nhọn lẫm liệt như muốn trực tiếp chia hung ngạc thành hai nửa.

Nhưng thực lực con hung cá sấu kia cường hãn, cũng không phải bình thường, cảm ứng đối với nguy hiểm càng là hết sức nhạy cảm. Trong nháy mắt phát hiện được nguy hiểm, nó liền co đầu lại, lăn thành một quả bóng tránh được một kích trí mạng.

"Đồ ngốc này, nhìn thấy bản thánh nữ còn dám trốn!" Thủy Nguyệt thánh nữ cười lạnh một cách bá đạo, ngón tay vừa bấm, Hàn Nguyệt Luân lại lăn về, tiếp tục nghiền ép về phía hung ngạc trong hư không.

Mà ngay lúc Thủy Nguyệt thánh nữ và hư không hung cá sấu đánh nhau, Thiên Hư Vân Chu của Vương Thủ Triết cũng xuyên qua không gian đến chiến trường, phía sau còn có ba chiếc Vân Hải kình thuyền loại nhỏ, hợp thành một chi hạm đội loại nhỏ.

Trên bầu trời Thiên Hư Vân Chu loé lên quang ảnh, một bóng người bỗng nhiên xé rách không gian, từ bên trong Thiên Hư Vân Chu phi độn ra, xông về phía hung ngạc trên hư không.

Đó là một vị ma tu, bề ngoài trông như người trung niên, trên một thân trường bào màu đen thêu đường vân màu đỏ sậm, khí chất uy nghiêm mà tiêu sát, toàn thân đều tản ra khí tức Chân Ma kinh khủng.

Theo sự hiện thân của hắn, Hồng Liên Nghiệp Hỏa không kiêng nể gì lan tràn ra, phô thiên cái địa bao phủ về phía hư không hung ngạc.

Thế lửa cuồn cuộn, như có xu thế Phần Thiên.

Cùng lúc đó, một tiếng hô to vui sướng tràn trề cũng theo đó vang lên: “Thủ Triết à, cuối cùng ngươi cũng chịu thả ta ra lập công rồi. “Thiên Ca, đợt này ngươi không được giành công lao với bản hoàng.”

Người này chính là Xích Ngục Ma Hoàng đã kìm nén lâu.

Bởi vì lần trước ra ngoài đánh vốn không mang theo ông ta, ông ta vẫn luôn oán giận Vương Thủ Triết rất lớn.

Lần này vì xử lý an toàn Hư Không Hàng Đạo, thừa dịp năng lượng triều tịch của Thần Vũ Thiên Khư đang ở giai đoạn bùng nổ, không có biện pháp ” nhặt rác”, Vương Thủ Triết gọi Vương An Nghiệp đại sát khí của gia tộc tới.

Đồng thời, thuận tiện cũng gọi Xích Ngục Ma Hoàng đến cùng nhau kiếm chút công trạng, miễn cho hắn cả ngày toái niệm nói Thủ Triết bị sắc đẹp của Dĩnh Thiên Ca mê hoặc, không có việc gì liền bịa đặt sinh sự.

Có Ma Hoàng gia nhập, nhân số vây công hung cá sấu hư không thoáng cái liền đạt đến bốn người, trong đó càng là có một Thủy Nguyệt Thánh Nữ huyết mạch cấp độ nghiền áp Chân Tiên bình thường, cho dù con hung sấu hư không này đã

đạt tới cấp 14, cũng là xui xẻo, thoáng qua liền bị vây đánh thu trọng thương, thương thế vô cùng thảm thiết.

Mà cùng lúc đó.

Trên boong thuyền Vân Hải kình thuyền loại nhỏ, Vương Ninh Hi một thân áo xanh cũng bắt đầu chỉ huy Vân Chu triển khai tiến công.

Căn cứ vào cuộc đối chiến lần trước với Cửu Ngục Ma Thần, những thiên phạt chi nộ cỡ nhỏ kia chỉ là gãi ngứa cho Ma Thần, Vương Ninh Hi cảm thấy vô cùng nhục nhã, liền đối với Thiên Phạt Chi Nộ tiến hành cải tiến tỉ mỉ.

Nói là thay đổi, không bằng nói là phóng đại phiên bản Thiên Phạt Chi Nộ.

Mỗi một viên Thiên Phạt chi nộ, đều bị chế tạo thành cự bá dài chừng mười trượng, đường kính hơn trượng, trong chiến đấu bộ nhét đầy ma tinh thạch không ổn định, uy lực tuyệt đối là hạng nhất.

Bất quá, làm như vậy uy lực là mạnh, nhưng chỗ thiếu hụt cũng rất rõ ràng. Vật này quá lớn quá nặng, không quá thích hợp mặt đất chở vật, chỉ có thể dùng loại này ở trong hư không phi hành cẩn thận biển mây kình thuyền, mới có thể chở chở.

Dưới sự chỉ huy của Vương Ninh Hi, một cái cửa khoang phía trước Vân Hải Kình Chu từ từ mở ra, một cái lỗ đen từ bên trong thò ra.

Miệng pháo vô cùng tráng kiện, chiếm cứ toàn bộ vị trí cửa khoang, trên ống pháo chi chít chữ khắc, nhìn qua vô cùng thần bí, huyền ảo không gì sánh được.

Vương Ninh Hi ra lệnh một tiếng, họng pháo chấn động mạnh một cái, Thiên Phạt Chi Nộ cỡ lớn lôi ra hào quang thật dài, trong giây lát liền xuyên qua khoảng cách thật dài, đánh trúng hư không hung ngạc đang bị vây ở trung tâm, chật vật không chịu nổi.

“Oanh!!!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, cơn bão năng lượng đáng sợ nổ tung trong nháy mắt.

Uy thế kinh khủng của nó khiến cho ba vị Chân Tiên cảnh hữu vây công đều biến sắc, vội vàng rút lui về phía sau. Mà con hư không hung ngạc to lớn kia thì bị tạc đến da tróc thịt bong, huyết nhục bay tứ tán.

"Gào!"

Hung cá sấu đau đớn vô cùng, gào thét đến không gian cũng tạo thành sóng âm kịch liệt.

Dưới loại tình huống này, nó nào còn dám ham chiến nữa? Lúc này, nó liền cuộn thành một quả cầu, không để ý thương thế cùng năng lượng phong bạo chung quanh bạo tẩu, cứng rắn dùng làn da Giác chất thật dày chống đỡ lấy thương tổn lao ra khỏi vòng nổ, cực tốc hướng chỗ sâu phá diệt chi vực bay đi.

Tốc độ chạy trốn của nó cực nhanh, hình cầu lăn lộn trong hư không, thi thoảng còn vặn vẹo không gian tiến hành lóe lên.

Chỉ trong vòng mấy hơi thở, đã trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Thủ Triết cũng sửng sốt: "Hung Ngạc hư không này chạy nhanh như vậy sao?"

"Ôi, Thủ Triết ngươi tới thật là đúng lúc." Tài Hữu Đạo mang theo Khương Ngọc Linh xuất hiện trên Thiên Hư vân chu, giải thích nói: "Phàm là chủng tộc hư không đều cần di chuyển đường dài, nắm giữ không gian pháp tắc cũng không kém. Hơn nữa hung cá sấu hư không thích đơn đả độc đấu, không có chút bản lĩnh chạy trốn thì làm sao lăn lộn đây? Hơn nữa ở trong hư không vốn là sân nhà của người ta…"

"Ninh Kham, ngươi không nên dùng Thiên Phạt chi nộ oanh." Xích Ngục Ma Hoàng vẻ mặt tiếc nuối nói: "Bây giờ khiến nó sợ chạy mất, e là trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa."

"Ta còn cảm thấy lão già tu ma đạo như ngươi không nên tới quấy rối chứ." Thủy Nguyệt thánh nữ cũng bất mãn trừng mắt nhìn Xích Ngục Ma Hoàng: "Nếu không phải ngươi nhúng tay bừa bãi, bản thánh nữ sớm muộn gì cũng có thể giết chết hư không hung cá sấu."

"Ngươi…" Con mắt Xích Ngục Ma Hoàng trợn tròn, uy thế của Ma Hoàng dâng lên.

Nhưng những thứ này đối với Thủy Nguyệt thánh nữ hoàn toàn vô dụng, người ta sẽ không quản Ma Hoàng hay Ma Hoàng.

"Được rồi, loại chuyện này có gì phải ồn ào." Vương Thủ Triết giơ tay ngăn cản: "Đi săn vốn không phải chỉ dựa vào thực lực là được, hung cá sấu hư không kia sống lâu như vậy, tự nhiên vô cùng xảo quyệt."

Đánh thắng được và có thể bắt được con mồi hay không, đó thuần túy là hai chuyện, có ít người câu cá còn có thể không câu được gì, đừng nói ở trong hư không săn giết chủng tộc hư không cấp 14.

"Thực sự không được, nên thử truy tung xem sao." Thủy Nguyệt thánh nữ nhíu mày: "Chỉ là hoàn cảnh trong khu vực phá diệt này quá phức tạp, hung ngạc hư không lại xảo trá, trong thời gian ngắn sợ là rất khó tìm được tung tích của nó."

"Không cần phiền phức như vậy." Vương Thủ Triết quay đầu nhìn về phía chắt trai của mình: "An Nghiệp, kế tiếp giao cho ngươi."

"Vâng, thái gia gia." Vương An Nghiệp giơ tay lên hành lễ, nghiêm túc đồng ý.

"…" Thủy Nguyệt thánh nữ.

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên nghe được xưng hô "Thái gia gia", nhưng mỗi một lần nghe được, trong lòng Thủy Nguyệt thánh nữ vẫn tràn ngập sợ hãi thán phục.

Trước đây nàng vẫn cho rằng, Thủ Triết công tử trẻ tuổi anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, nhất định là quý tộc độc thân, lại bởi vì hiểu lầm lúc trước mà khó tránh khỏi có vài phần mơ màng.

Lại là tuyệt đối không nghĩ tới, hắn tuổi còn trẻ ngay cả con cháu đều một đống lớn.

Đây là thiên tài thao tác gì?

Thủy Nguyệt thánh nữ thực sự không lý giải được điểm này.

Công tử ca trẻ tuổi có tư chất huyết mạch tuyệt hảo, tiềm lực vô cùng như vậy, gấp gáp thành thân là cái gì?

Ngược lại là đáng thương cho Ngọc Mai nhà nàng, nam thần Thủ Triết công tử tâm tâm niệm niệm sớm đã cùng ga giường nát bấy vô số lần, đều là một kẻ già đời sinh sản ra một "tộc đàn".

Nhưng nàng còn ký hiệp nghị với Vương Thủ Triết, tất cả những gì liên quan đến hắn đều phải giữ bí mật, không được thổ lộ nửa phần, nếu không sẽ vi phạm lời thề nàng lập ra!

Ngọc Mai ơi Ngọc Mai, không phải An Tình lão tổ nhà ngươi không giúp ngươi. Trời đất bao la, chủ nợ lớn nhất, An Tình lão tổ đành phải xin lỗi ngươi!

Vứt bỏ ý nghĩ này, Thủy Nguyệt thánh nữ liền đem lực chú ý đặt ở trên người Vương An Nghiệp, trong lòng tò mò không thôi.

Chẳng lẽ tên chắt trai Thủ Triết này tu luyện công pháp đặc biệt sao? Lại có biện pháp truy tung hư không hung ngạc bị thương trong hư không?

Dưới sự quan sát tò mò của nàng, đoàn người đi tới chỗ hung ngạc hư không biến mất.

Sau đó dưới sự chờ mong của Thủy Nguyệt thánh nữ, Vương An Nghiệp móc ra một nắm " Xúc xắc", sau khi lắc đầu xúc xắc, kiểm tra số lượng một chút, sau đó bình tĩnh chỉ vào một hướng nói: "Thái gia gia, chúng ta đi hướng kia."

"?" Thủy Nguyệt thánh nữ ngơ ngác: "Đây là thuật bói toán ư?"

"Không phải, chính là thử vận khí một chút." Vương An Nghiệp thành thật trả lời, "Nếu xúc xắc xuất hiện điểm số tương ứng, trong cõi u minh đều có nhân quả."

May mắn cái đầu ngươi!

Tròng mắt Thủy Nguyệt Thánh nữ đều trợn tròn, tâm tình sụp đổ thiếu chút nữa bạo tẩu.

Nàng ta tin vào vận may của mình nên mới phải táng gia bại sản, bán mình làm công cho Thủ Triết! Cho dù là cây vận mệnh trong truyền thuyết cũng không thể dựa vào phương thức này để truy tung con mồi được?

Không ngờ, đám Vương Thủ Triết cực kỳ tín nhiệm Vương An Nghiệp, điều khiển Thiên Hư Vân Chu đi theo hướng đó.

Sau đó, mọi người lại trong những suy nghĩ vụn vặt của Thủy Nguyệt thánh nữ, liên tiếp thay đổi năm sáu lần phương hướng, mỗi một lần, đều tin tưởng vững chắc " Xúc xắc" của Vương An Nghiệp.

Xong rồi xong rồi!

Thủy Nguyệt thánh nữ lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhiệm vụ làm công đầu tiên của Thủy Nguyệt thánh nữ nàng đã thất bại như vậy.

Nếu như cháu trai của Thủ Triết thật sự có thể dùng phương thức này tìm được hung cá sấu hư không ẩn giấu, lão nương sẽ giúp Vương Thủ Triết rửa chân.

Thủy Nguyệt thánh nữ ở trong lòng than thở, nhịn không được phát lời thề độc.

Vương An Nghiệp chỉ về phía một mảnh hư không trống rỗng nói: "Hẳn là ở chỗ này."

"Để ta xem một chút."

Tài Hữu Đạo trong lòng cũng hết sức tò mò với Vương An Nghiệp, lập tức phóng ra thần niệm mênh mông mênh mông của mình, dò xét từng tấc từng tấc trong hư không trông rất bình thường này.

Một lát sau, thần sắc hắn khẽ động, bỗng dưng lộ vẻ vui mừng: "Hình như mảnh không gian này có chút cổ quái."

Tuy chiến lực hắn không bằng đỉnh phong, nhưng kinh nghiệm kiến thức lại không ít, thần niệm cũng mạnh hơn nhiều so với Chân Tiên cảnh bình thường.

Tiện tay vung lên, không gian trước mắt chấn động một hồi, lờ mờ xuất hiện một vòng xoáy không gian ẩn giấu phi thường tinh tế.

"Như vậy cũng được?" Thủy Nguyệt thánh nữ lảo đảo, vô cùng khiếp sợ nhìn Vương An Nghiệp.

Trong nháy mắt này, trong lòng nàng không tự chủ được dâng lên một ý nghĩ. Nếu như mang theo hắn đi đổ thạch, chẳng

phải là có thể lật vốn rồi sao?

“Chờ một chút!” Tài Hữu Đạo kinh hỉ nói, “Không gian lốc xoáy này dường như đã nhiều năm rồi, như thế còn có thể ổn định hoạt động, nói rõ trong đó rất có thể có di tích cổ đại.”

“Phát tài rồi, quả thực chính là ôm cỏ bắt thỏ, nhất cử lưỡng tiện a.”

Di tích cổ đại?

Đôi mắt xinh đẹp lấp lánh của Thủy Nguyệt thánh nữ hơi trợn tròn, gần như nghi ngờ có phải lỗ tai mình bị hỏng rồi không.

Di tích cổ đại là dễ dàng phát hiện như vậy sao? Đây có phải là quá qua loa hay không?

Thủy Nguyệt Thánh nữ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, trong đầu giống như bị một đoàn bột nhão, gần như không cách nào suy nghĩ, vẻ mặt cũng là vẻ hoài nghi nhân sinh.

Tất cả mọi người là Nhân tộc, dựa vào cái gì chênh lệch lớn như vậy?

…

Chương 42: Một khoản lớn! Kẻ địch thần bí!

…

Nhưng bất kể như thế nào, hôm nay là ngày may mắn.

Thủy Nguyệt thánh nữ lắc lắc đầu vứt bỏ tạp niệm, cũng theo đó tiến vào trạng thái hưng phấn.

Căn cứ vào điều lệ khế ước làm công và do Thủ Triết ký, căn cứ vào ngày thường nàng hoàn thành nhiệm vụ khó dễ, sẽ có điểm cống hiến thêm vào, nếu như đi theo đoàn đội chấp hành nhiệm vụ khai thác đạt được tài phú, cũng sẽ có một phần thưởng thêm vào.

Thủy Nguyệt Thánh nữ nghèo sợ, tự nhiên là hào hứng sôi sục.

“Loại di tích không biết này, thường thường có thể có nguy hiểm nhất định.” Thủy Nguyệt thánh nữ tài cao gan lớn, đề nghị với Thủ Triết: “Không bằng ta đi vào dò đường trước, tính công đầu của ta là được.”

“Không cần.” Vương Thủ Triết lắc đầu, “Loại phương thức dùng mặt dò đường này quá mức ngu ngốc, không, nguy hiểm. Mọi người trước tiên bày ra trận hình vây khốn ~~”

Dưới sự chỉ huy của Vương Thủ Triết, Xích Ngục Ma Hoàng, Tài Hữu Đạo, Chử Thiên Ca và Thủy Nguyệt Thánh Nữ bốn đại Chân Tiên chiến lực bao vây quanh lối ra di tích, những người còn lại phối hợp tác chiến, đồng thời mấy chiếc thuyền Vân Hải Kình loại nhỏ cũng chuẩn bị kích phát cơn giận của Thiên Phạt cỡ lớn.

“Ninh Kham, tiếp theo phải xem ngươi rồi.” Vương Thủ Triết phân phó nói: “Đừng chậm một chút, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Vương Ninh Hi móc ra một cái mũ che nửa kiểu thức đeo lên.

Cái mũ này có màu bạc sậm, kết cấu tương đối phức tạp, có thiết bị loại ra-đa, còn có tai nghe và kính thị.

Vật này chính là 【Đa số công năng thần niệm quét qua cường hóa tiếp nhận của Vương Ninh Hi】.

Đồng thời, hắn lại móc ra một cái hộp kim loại, trong hộp có rất nhiều thiết kế làm cho người ta nhìn không rõ, nắp hộp mở ra hướng ra phía ngoài kéo dài, càng biến thành một màn hình tinh thạch.

"Đây, đây là cái gì?" Thủy Nguyệt thánh nữ nhìn cái mũ giáp kia, lại nhìn cái hộp, trong lòng tò mò không thôi.

"Đây là thủ đoạn độc môn của Ninh Kham, chúng ta nhìn là được." Vương Thủ Triết tùy ý giải thích một câu, sau đó đứng bên cạnh chờ đợi.

Tài Hữu Đạo cũng là lần đầu tiên tiếp xúc đến loại vật này, cũng là tò mò tiến đến bên người Vương Ninh Hi, xem hắn thao tác.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ninh Hi đã thuần thục hoàn thành kết nối giữa hộp và mũ giáp, cũng lấy ra một con nhện con rối to bằng chậu rửa mặt, toàn thân hiện ra kim loại sáng bóng, cũng đem nó và mũ giáp, cùng với cái hộp nối liền lại.

Trên màn hình tinh thạch loé lên quang mang, lập tức chiếu rọi ra hình ảnh chung quanh.

Theo Vương Ninh Hi điều khiển con nhện khôi lỗi không ngừng di động, chuyển hướng, hình ảnh trên màn hình tinh thạch cũng không ngừng biến hóa, vô cùng thần kỳ.

Đám người Ma Hoàng và Khương Ngọc Linh còn đỡ, dù sao bọn họ cũng đã quen với việc Vương thị thỉnh thoảng làm ra chút đồ chơi mới mẻ. Tiền Hữu Đạo và Thủy Nguyệt thánh nữ đều cảm thấy thần kỳ không thôi.

Bọn hắn không phải chưa từng thấy qua loại bảo vật nhìn trộm, nhưng loại bảo vật này số lượng thập phần thưa thớt, lại liên quan đến lực lượng pháp tắc, cấp bậc sẽ không thấp.

Nhưng bộ đồ vật trước mắt này, lại rất hiển nhiên không phải là vật gì đặc biệt cao cấp. Trên người khôi lỗi nhện kia tản mát ra khí tức thập phần nhỏ yếu, ngay cả tài liệu luyện chế vỏ

ngoài cùng linh bộ cũng bất quá là huyền thiết bình thường, rõ ràng có thể dùng để dò xét ngoại giới, đến tột cùng là làm sao làm được?

Mà ngay lúc Tài Hữu Đạo và Thủy Nguyệt thánh nữ tò mò không thôi, Vương Ninh Hi đã nhờ Huyên Thiên Ca giúp đưa Khôi Lỗi Tri Chu vào trong thông đạo di tích.

"Xì xì xì!"

Âm thanh quấy nhiễu liên tiếp vang lên.

Hình ảnh trên màn hình tinh thạch nhất thời trở nên mơ hồ không rõ, "bông tuyết" lớn tràn ngập toàn bộ màn hình tinh thạch.

Thấy thế, Vương Ninh Hi không chút hoang mang, nhanh chóng tiến hành điều chỉnh một phen, tăng cường tín hiệu, một lát sau, hình ảnh trên màn hình tinh thạch dần dần rõ ràng.

Theo con khôi lỗi nhện được mệnh danh là "Thăm dò nhện" kia không ngừng di động bên trong di tích, tình huống bên trong di tích cũng thông qua màn hình tinh thạch bày ra trước mặt mọi người.

Nơi này hẳn đã yên lặng quá lâu rồi.

Đập vào mắt bọn họ, khắp nơi đều là những kiến trúc bị tàn phá, bụi bặm dày đặc được tích lũy trong không biết bao nhiêu năm tháng đã bao phủ toàn là đổ nát thê lương, khiến cho mọi thứ không còn như lúc ban đầu nữa.

Bất quá, thông qua những kiến trúc tàn tích kia, cùng với một ít chi tiết cụ thể, vẫn có thể phán đoán ra, nó cùng Thần Võ thế giới cùng Thánh vực duy mỹ, thơ ý, cao khiết, tràn đầy tiên khí phong cách đều khác nhau, cùng Ma tộc Ma giới thô kệch, rộng rãi, dày nặng, hoa lệ kia phong cách Ma Thần Điện, càng là có chút không hợp nhau.

Những kiến trúc kia đều là mái vòm, hình vòm, cùng với các loại kết cấu ngắn gọn, màu sắc thống nhất màu trắng, nhìn đơn điệu lại không thú vị.

Tốc độ di chuyển thăm dò nhện không nhanh, hao tốn mấy ngày, tìm không biết bao nhiêu địa phương, hai mắt Vương

Ninh Hi mới sáng ngời, phát hiện hư không hung ngạc nằm ở trung tâm phế tích kiến trúc.

Thân thể khổng lồ của nó chiếm cứ trên quảng trường rộng lớn, tựa như một ngọn núi nhỏ nhô lên.

Chung quanh đổ nát tường đổ rất rõ ràng là trải qua hoạt động và sửa sang lại, bị dựng thành một cái sào huyệt đơn giản, nó liền cuộn mình ở bên trong sào huyệt, hai con ngươi nhắm chặt, phần ngực có chút phập phồng, tựa hồ là đang nghỉ ngơi.

Ánh sáng bên trong di tích không tốt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những vết thương thê thảm trên người nó. Vết thương thật sự là quá nhiều, cũng quá sâu, cho dù là lấy năng lực tự lành cường đại của hư không Hung Ngạc, nhiều ngày như vậy trôi qua, trong vết thương vẫn có máu đỏ tươi thấm ra ngoài, nhìn thập phần thê thảm.

Nhưng mà, ngay khi Vương Ninh Hi muốn để cho con nhện thăm dò lại lặng lẽ tới gần một chút, màn hình tinh thạch bỗng nhiên tối sầm lại, một cái đuôi khổng lồ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hung hăng vỗ xuống.

“Chát!”

“Xì xì xì!”

Hình ảnh bỗng nhiên gián đoạn.

Hiển nhiên là do thám thính con nhện bị con cá sấu giảo hoạt phát hiện nên đã dùng cái đuôi đập chết.

Tuy dò xét con nhện nhỏ tinh tế tỉ mỉ nhưng so với hung cá sấu trên không lớn như vậy thì chẳng khác gì một con ruồi.

“Vật nhỏ này của ngươi thật ra rất thú vị, dùng để dò xét tình báo rất là xảo diệu.” Thủy Nguyệt thánh nữ có chút hứng thú trao đổi với Vương Ninh Hi: “Chỉ là quá yếu ớt một chút, ta thở một hơi cũng có thể phun vỡ nó.”

“Chính là vật nhỏ dùng để dò đường, nếu thánh nữ điện hạ thích, sau này ta tặng ngươi một bộ chơi đùa.” Vương Ninh Hi tháo mũ, quay đầu nói với Vương Thủ Triết: “Lão tổ gia gia, sơ bộ phán đoán niên đại di tích này hẳn là đã rất lâu rồi, sinh linh bên trong hơn phân nửa đã xám tro.”

“Ừm, xem ra ngoại trừ hư không hung ngạc, hẳn là không có nguy hiểm gì khác. Nhưng để an toàn.” Vương Thủ Triết lại phân phó: “Thủy Nguyệt, ngươi ngưng tụ một hình chiếu, lại dẫn mấy con nhện thăm dò đi vào dò đường.”

“Cuối cùng cũng đến lượt ta ra sân rồi.”

Thủy Nguyệt thánh nữ sảng khoái đồng ý, cả người tràn ngập ý chí chiến đấu.

Khai thác di tích mới, thường đại biểu cho tài phú to lớn, cho dù tùy tiện lấy một kiện Tiên Khí cũng có thể bán mấy chục Tiên Linh Thạch, nếu có thể nhặt được Thánh Khí các loại, vậy thì kiếm lời rồi.

Huống chi, nàng đối với trò chơi như mở hộp sứ này rất là si mê, vừa nghĩ đến vô tận khả năng, nhiệt huyết liền bắt đầu bốc lên.

Chỉ một thoáng.

Nàng ngưng tụ ra một cái hình chiếu giống hệt bản thể, ý thức bám vào trong hình chiếu, sau đó hướng Vương Ninh Hi gọi mấy con nhện nhỏ, liền một đầu vọt vào trong thông đạo vòng xoáy không gian.

Dùng hình chiếu dò đường cũng là phương thức dò đường thường dùng của cường giả Chân Tiên cảnh. Dù sao hình chiếu cũng khác với bản thể, cho dù đã chết, tuy thần hồn của bản tôn sẽ trả một cái giá không nhỏ, nhưng vẫn tốt hơn trực tiếp dùng bản tôn dò đường.

Chỉ là bản thân hình chiếu không có ý thức, khi Chân Tiên khống chế hình chiếu, bản tôn cơ hồ là ở trong trạng thái vô ý thức, thập phần yếu ớt, một khi lọt vào tập kích sẽ rất phiền toái.

Bởi vậy, lúc bản tôn hình chiếu hoặc là cần ở trong mật thất, hoặc là cần các đồng đội thủ hộ.

Không bao lâu sau, kết quả đã có.

Hình chiếu của Thủy Nguyệt thánh nữ đi vào tản bộ một vòng, cũng không phát hiện nguy hiểm nào khác, nhưng cũng kinh động đến hư không cự ngạc.

Không muốn tổn thất một cỗ hình chiếu này, Thủy Nguyệt thánh nữ đành phải liều mạng bỏ chạy ra ngoài, cộng thêm cầu viện.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết mới mời Xích Ngục Ma Hoàng và Tài Hữu Đạo vào thông đạo vòng xoáy không gian tiếp ứng Thủy Nguyệt thánh nữ.

Về phần những người khác thì là tiếp tục lưu thủ động khẩu, để ngừa ngoài ý muốn, cũng bảo hộ bản tôn Thủy Nguyệt thánh nữ.

Sau khi Xích Ngục Ma Hoàng và Tài Hữu Đạo quấn lấy hư không hung ngạc, Thủy Nguyệt Thánh Nữ liền giải trừ trạng thái hình chiếu, ý thức lại trở về bản tôn, không đợi Vương Thủ Triết dặn dò, liền xách Hàn Nguyệt Luân gào thét lao vào bên trong di tích.

Hung Ngạc hư không bị nhốt bên trong di tích, giống như cá sấu bị nhốt trong hũ, bị phong bế đường lui, muốn chạy trốn cũng khó thoát. Nhưng dù vậy, tam đại chiến lực cấp Chân Tiên cũng hao phí gần nửa ngày mới có thể hao tổn được con cá sấu hư không kia.

Chiến pháp như vậy, cũng là vì ổn thỏa. Ai cũng biết hung thú thụ thương tuyệt vọng đáng sợ nhất, thợ săn có kinh nghiệm tuyệt đối sẽ không ở thời điểm hung thú liều mạng đối đầu với nó, có thể ổn thỏa hao tổn chết, cần gì phải đi liều mạng.

Chờ giết xong cá sấu hư không, Vương An Nghiệp và Vương Ninh Hi mới tiến vào di tích tiến hành thăm dò, thu thập chiến lợi phẩm.

Mà Vương Thủ Triết thì tiếp tục cùng đám người Kỳ Thiên Ca trông coi thông đạo không gian bên ngoài, để phòng ngừa xuất hiện biến cố gì ngoài ý muốn.

Xử lý tốt đầu tiên chính là thi thể của hung ngạc hư không.

Hung thú hư không khổng lồ như thế, chỉ riêng thịt cá sấu đã nặng tới trăm vạn cân, mà loại thịt của hung thú thập tứ giai này, bởi vì rất khó săn bắn, số lượng thưa thớt, kỳ thật giá cả so với giá lục phẩm linh mễ còn cao hơn một chút.

Bây giờ trong Thánh Vực, giá linh mễ chất lượng cao lục phẩm phổ biến ở mỗi cân khoảng hai ngàn tiên tinh, loại thịt

mười bốn giai này ước chừng có thể bán ra mỗi cân ba ngàn tiên tinh.

Bởi vậy, chỉ riêng thịt cá sấu này đã đáng giá ba mươi Tiên Linh Thạch.

Xương cốt còn lại, da thuộc, móng vuốt sắc bén vân vân, cũng đều là tài liệu tốt nhất, có thể dùng để luyện chế đạo khí, hoặc là tài liệu phụ trợ làm Tiên Khí, cũng có thể lại bán một hai chục Tiên Linh Thạch.

Ngay cả huyết dịch cũng có thể lấy ra luyện dược, chỉ là cần tinh luyện ra tinh huyết trước, giá trị tuy rằng kém xa các loại tài liệu như xương cốt, móng vuốt sắc bén, nhưng cũng có thể giá trị trên mấy viên linh thạch cực phẩm.

Tổng thể lợi nhuận phi thường kinh người.

Bất quá, ra ngoài săn giết hung thú Hư Không là chuyện vô cùng nguy hiểm, làm không tốt Chân Tiên đều sẽ vẫn lạc. Thậm chí, nếu Thánh Tôn dám xâm nhập vào hư không thăm dò, cũng không phải không có nguy hiểm, sơ sẩy một cái sẽ biến thành con mồi từ thợ săn!

Trừ phi là thật sự thiếu tiền, hoặc là trùng hợp có cơ duyên cùng nắm chắc, nếu không, không có lão tổ tông của mấy gia tộc nguyện ý đi khu vực nguy hiểm săn bắn. Bởi vì một khi xảy ra chút ngoài ý muốn, cả gia tộc đều sẽ gặp họa theo.

Mà nếu không phải con hung ngạc hư không này đột nhiên di chuyển đến gần hàng tuyến mậu dịch, thỉnh thoảng quấy rầy hàng tuyến cướp bóc Linh Mễ, thậm chí còn nắm rõ đường đi, tập kích, Vương Thủ Triết cũng sẽ không rảnh rỗi đi tìm hung thú thập tam thập tứ giai chơi đùa.

Có công phu này, còn không bằng khai hoang nhiều hơn, nhiều loại ruộng, như vậy tài phú tích lũy lâu ngày vượt xa đi săn, còn an toàn hơn.

Ngoài ra, Vương An Nghiệp còn phát hiện một chỗ bí mật trong di tích có một tổ trứng hư không hung cá sấu, chuẩn bị lấy về cho cơ địa nuôi ấp thử một chút, nếu may mắn, nói không chừng có thể trở thành một khâu trong chuỗi sản nghiệp của Vương thị.

Tuy nhiên, từ một ổ trứng này cũng có thể nhìn ra, con hung cá sấu hư không này thực sự không phải là vô duyên vô cớ di chuyển đến phụ cận, mà là vì sinh sôi hậu đại cùng với chuẩn bị đồ ăn cho hậu đại, chỉ tiếc là nổi lên xung đột với lợi ích của Thánh vực khai thác tổng ty, chịu khổ giết chóc.

Sau đó.

Đó là một loạt thăm dò và cướp đoạt nhằm vào di tích thần bí này.

Một tháng sau.

Trên Thiên Hư vân chu, các vị Chân Tiên đại lão và đám người Vương Thủ Triết tề tụ một chỗ, sắc mặt mỗi người đều có chút ngưng trọng nói không nên lời.

Căn cứ vào thời gian bọn họ thăm dò gần đây, thì cơ bản đã có thể xác định đây chính là một di tích thập phần cổ xưa, từ xưa đến nay, bọn họ chưa từng tìm được manh mối nào tương ứng với nó. Nếu như bọn họ không đoán sai, thì ắt hẳn lịch sử về sau của di tích này sẽ bắt nguồn từ thời điểm đại chiến hủy diệt【 vùng đất 】 trước kia.

Trước mặt mọi người là hai bộ 【 Thượng Cổ Tiên Kinh 】 có niên đại đã lâu, hơn mười bộ bảo điển, cùng với một ít chiến lợi phẩm như tiên khí, đạo khí.

Theo lý thuyết, loại thu hoạch này đã không tệ.

Nhưng giờ phút này, trong mắt mọi người đều ẩn chứa phẫn nộ nói không nên lời, thậm chí còn có chút sợ hãi.

“Ai~” Tiền Hữu Đạo thở dài một hơi thật sâu, “Quê hương của ta cách khu vực phá diệt có chút xa xôi, đối với việc này cũng không hiểu rõ lắm. Bất quá cũng mơ hồ biết được một chút. Phá Diệt chi vực cực kỳ khổng lồ, cũng liên quan đến một trận diệt thế chiến thời thượng cổ. Nhưng lại không nghĩ tới, đây là di tích chiến trường của Nhân tộc tổ tiên cùng kẻ xâm lược.”

Tài Hữu Đạo tuy rằng “quý là Thánh Tôn, bất quá thọ nguyên của Thánh Tôn cũng chỉ ba bốn vạn năm. Phóng nhãn nhìn lịch sử nhân tộc mênh mông mà dài dằng dặc, cũng bất quá là một đoạn ngắn không đáng chú ý trong một tiếng mà thôi, hắn tự nhiên làm không được toàn năng.

Mà đám người Vương Thủ Triết trong lúc vô tình phát hiện di tích này, dường như cũng đã khai quật được đoạn ngắn của tàn trang trong lịch sử dài dằng dặc, chỉ là đoạn ngắn này, quả thực có chút nghe rợn cả người.

Hóa ra khu vực phá diệt lớn như vậy, ở thời đại thượng cổ chính là văn minh nhân tộc cực kỳ khổng lồ mà cường thịnh, so với thánh vực hiện tại còn mạnh hơn một bậc, cho đến khi văn minh này gặp phải xâm lược.

"Những ác ma kia gọi là Tinh Cổ tộc, chúng nó phi thường am hiểu luyện khí, cũng chế tạo các loại vũ khí cường đại."

Dưới sự hỏi thăm của đám người Vương Thủ Triết, một bộ khí linh thượng cổ tiên kinh lơ lửng trước mặt mọi người, khóc lóc kể cho mọi người nghe chuyện trải qua năm đó: "Bọn chúng chính là ác ma, bắt chủ nhân của ta 【Ngọc Hoa tiên tử】.

Theo khí linh khóc lóc kể lể, mọi người phảng phất thấy được cảnh tượng năm đó nó đã trải qua, cũng biết lai lịch của di tích này.

Tòa di tích này tên là 【Tinh Cổ Bát Linh Thất Mạch nghiên cứu sở nghiên cứu】, chuyên môn thông qua các loại phương thức nghiên cứu lực lượng huyết mạch của nhân tộc, chúng thậm chí bắt và giải phẫu Chân Tiên, cầm tù thần hồn, muốn nghiên cứu cấu tạo huyết mạch cường giả các giai của nhân tộc, thủ đoạn này tàn nhẫn quả thực làm cho người ta giận sôi.

Bộ tiên kinh này chính là những người đã từng trơ mắt nhìn chủ nhân của nàng, từng lần thí nghiệm tàn sát, chết đi không có chút tôn nghiêm nào, thậm chí là sau khi chết, còn bị lấy ra làm các loại thí nghiệm.

Ngay cả chính nàng, cũng từng bị lấy ra nghiên cứu nhiều lần.

Cho đến bây giờ, khi nhớ lại những chuyện kia, Khí Linh của tiên kinh vẫn run rẩy toàn thân, nghĩ lại mà sợ hãi không thôi, hiển nhiên là để lại bóng ma tâm lý khắc sâu.

"Ngọc Linh, ngươi mang tiền tài cung phụng và Thủy Nguyệt cung phụng ra ngoài tuần tra một phen." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói.

“Tuần tra?” Thủy Nguyệt thánh nữ lắc đầu nói: “Ta vẫn còn chưa nghe xong lịch sử… huống chi trong hư không vô tận này, lại có cái gì tốt…”

Nhưng nàng còn chưa nói xong, đã bị Tài Hữu Đạo nắm lấy cánh tay kéo ra ngoài: “Thủ Triết công tử, chúng ta đi tuần tra ngay đây.”

Nói xong, chỉ lóe lên một cái đã đi ra ngoài không thấy.

Trong hư không cách đó mấy ngàn dặm, Thủy Nguyệt thánh nữ tức giận nói: “Tài hữu đạo, muốn tuần tra thì ngươi đi tuần tra, ngươi kéo ta làm gì?”

“Ngươi ngốc a, công tử cứ tùy tiện tìm cớ đem chúng ta tách ra, bọn họ khẳng định là có chút bí mật chúng ta không tiện nghe. “Tài Hữu Đạo liếc nhìn nàng ta: “Ngươi một tên cung phụng, còn chuẩn bị mò mẫm xen vào bí mật hạch tâm của chủ nhà a.”

Tài Hữu Đạo trà trộn nhiều năm như vậy, còn không đến mức một chút ánh mắt cũng không có.

“Ách… Thủ Triết đó là không tín nhiệm ta.” Thủy Nguyệt Thánh nữ ngẩn người, có chút bất mãn thì thầm: “Phì, Thủy Nguyệt ta là ai, chút bí mật này cũng không giữ được sao?”

“Chủ gia nào cũng sẽ không chia sẻ bí mật cho cung phụng chứ? Chúng ta làm tốt bổn phận của mình là được.” Tiền Hữu Đạo tức giận nói: “Nếu Thủy Nguyệt ngươi không phục, có thể gả cho Thủ Triết công tử, vậy chẳng phải là thành nội nhân rồi sao?”

“Ta nhổ vào!” Thủy Nguyệt thánh nữ gắt một tiếng, ghét bỏ nói: “Tên kia cũng đã là một đống thịt khô già con cháu rồi, ta còn là hoàng hoa khuê nữ đấy, chẳng lẽ còn gả cho hắn làm thiếp?”

“Hơn nữa, ta chính là thánh nữ Thủy Nguyệt thánh địa, tương lai có sản nghiệp lớn như vậy phải kế thừa.”

Tài Hữu Đạo lại cười ha ha hai tiếng: “Những sản nghiệp của Thủy Nguyệt thánh địa các ngươi, sợ là còn chưa lọt vào mắt của công tử Thủ Triết. Với huyết mạch của công tử, thành tựu tương lai không thể hạn lượng.”

"…" Thủy Nguyệt thánh nữ cũng không còn gì để nói: "Ta vẫn không nghĩ ra, cả nhà Vương Thủ Triết này đều biến thái cỡ nào."

"Dù sao ta cũng quyết định phải nịnh bợ công tử thật tốt." Tài Hữu Đạo ánh mắt tỏa sáng: "Có lẽ có một ngày, công tử có thể giúp ta báo thù, một lần nữa đoạt lại Thất Hà Động Thiên, như vậy, cho dù ta chết cũng nhắm mắt."

"Thủy Nguyệt a, nể tình ngươi là khách quen của ta, ta đề nghị ngươi nên hảo hảo nịnh bợ công tử một chút, có thể lên thuyền sớm một chút, tương lai chỗ tốt nhất định không thiếu ngươi."

"Phi, thứ già mà không tôn này."

…

Tạm không đề cập tới Hữu Đạo và Thủy Nguyệt thánh nữ ở bên ngoài đấu võ mồm như thế nào, trong Thiên Hư Vân Chu, đám người Vương thị còn lại tiếp tục thảo luận chuyện Tinh Cổ tộc.

"Sở nghiên cứu huyết quản huyết mạch số tám mươi bảy…" Sắc mặt Vương Thủ Triết cực kỳ ngưng trọng: "Nghe có vẻ rất bình thường, nhưng lại mở đầu theo danh sách, sở nghiên cứu này sợ rằng không chỉ có một…"

"Thái gia gia, nghiên cứu năm đó của Huyết Tôn Giả có liên quan đến Tinh Cổ tộc này không?" Vương An Nghiệp cũng nói.

"Có khả năng rất lớn." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Lúc trước Thánh Hoàng thường xuyên lén lút tới Thánh Vực và thế giới Thần Võ, phá hủy chi vực này chắc chắn hắn không xa lạ, đã khai quật qua một số di tích cũng rất bình thường. Chúng ta lúc trước dùng thiết bị giả thuyết kho báu, Thánh Vực cũng không phát hiện tạo vật nhân tạo có phong cách tương tự. Nhưng phong cách của thứ đó lại có chút tương tự với Tinh Cổ tộc."

"Không phải tương tự…" Vương Ninh Hi nói: "Ta dám khẳng định, là đồ vật của cùng một mạch. Trong di tích, ta cũng phát hiện ra không ít thiết bị thú vị, và Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn và một số thứ hỗn tạp trong thế giới

Thần Võ cùng ra một mạch, kỹ thuật vận dụng rõ ràng là một hệ thống."

"Như thế xem ra, Thánh Hoàng thoạt nhìn rất tiên tiến, cũng không phải là sản vật Thánh vực, mà là từ trong Phá Diệt chi vực đào móc ra. Cũng khó trách ta trước đó ở bên trong Thánh vực không phát hiện được đồ vật tương tự, ta còn cảm thấy kỳ quái đấy." Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý nói, "Nếu như thế, Thánh Hoàng kia khẳng định cũng biết chiến tranh giữa Tinh Cổ tộc cùng Nhân tộc."

Nghiêm túc nói ra, chỗ kỳ quái của Thần Vũ thế giới còn không chỉ có những thứ này, cảm giác giống như là rất nhiều món thập cẩm hỗn tạp hệ thống giao hòa ra. Hắn tương đối hoài nghi, ngoại trừ Tinh Cổ tộc, Thánh Hoàng còn đào móc ra di tích văn minh khác, chỉ là trước mắt còn không có chứng cứ có thể chứng minh.

Vương An Nghiệp thở dài lắc đầu, giọng điệu thổn thức không thôi: "Hiện tại chúng ta dây dưa với Ma tộc còn chưa kết thúc, lại xuất hiện một Tinh Cổ tộc… Trong hư không vô tận này, rốt cuộc có bao nhiêu chủng tộc cường đại?"

"Chẳng qua là nhược nhục cường thực mà thôi." Vương Ninh Hi nhìn rất thoáng, "Chỉ cần chúng ta trở nên đủ cường đại, có thể đánh lui tất cả địch thủ xâm phạm. Lão tổ gia, ta đề nghị thành lập một phân cơ sở nghiên cứu ở trong di tích, chúng ta có thể hảo hảo nghiên cứu một chút kỹ thuật còn sót lại của Tinh Cổ tộc, ngôn ngữ và các thông tin, bổ khuyết chỗ trống trên cây khoa học kỹ thuật, sau này khi nghiên cứu kho ảo cũng có thể thuận lợi hơn một chút."

"Nếu có thể, chúng ta cần thiết lập kế hoạch điều tra Thập Hoang - Phá Diệt chi vực quá lớn, Thánh Hoàng bệ hạ không có khả năng đào sạch di tích, chúng ta còn cần tiến thêm một bước thăm dò, tận khả năng khai quật ra càng nhiều bí mật của Phá Diệt chi vực, đồng thời cường đại bản thân, từng bước tìm hiểu địch nhân."

"Được." Vương Thủ Triết trịnh trọng gật đầu: "Đem công việc chuẩn bị làm ở phía trước, chính là gia huấn của Vương thị chúng ta. Kế hoạch này do ngươi phụ trách."

“Đa tạ lão tổ gia gia tín nhiệm.” Vương Ninh Hi hưng phấn không thôi.

Vừa nghĩ tới chỗ này có vô tận bí mật để cho hắn thăm dò, hắn liền cảm giác chính mình cả người đều tràn đầy nhiệt tình.

“Hiện tại cuối cùng ta cũng hiểu được, vì sao Bảo Thánh luôn áp lực lớn như vậy.” Vương An Nghiệp lại nghĩ đến một chuyện khác: “Mặc dù hắn cũng không nhớ lại ký ức kiếp trước, nhưng trong hoàn cảnh trước đây có sói sau có hổ, hắn phải nghĩ cách dốc sức liều mạng khiến cho nhân tộc phát triển lớn mạnh. Cảm giác nguy cơ bản năng này cùng với thói quen sinh ra và cảm giác gấp gáp, cũng là kéo dài đến kiếp này…”

“Lúc trước, hắn ta nói ta quá thanh nhàn, có chút không có chí tiến thủ, còn bị ta sai khiến phú quý đánh một trận.” Vương An Nghiệp hơi có vẻ lúng túng nói: “Lần này sau khi trở về, ta nói lời xin lỗi với hắn.”

“Bảo Thánh nói đúng, ngươi có chút nhàn rỗi.” Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái: “Chỉ là chuyện thanh nhàn của quầy hàng Thần Vũ Thiên Khư kia, đặt mông ngồi xổm ở đó rồi không dọn đi nữa? Nếu thật sự không có chuyện gì khác, về nhà sinh thêm mấy đứa con cũng tốt mà.”

“Như vậy đi, về sau lúc năng lượng triều tịch bên trong Thần Vũ Thiên Khư bộc phát chu kỳ, dù sao cũng không có biện pháp nhặt rác, tới nơi này hiệp trợ Ninh Hi khai thác một chút Phá Diệt chi vực, có lẽ vận khí tốt, có thể nhặt điểm 【Thánh đồ】 gì đó về.”

“A?”

Mặt Vương An Nghiệp đỏ bừng lên.

Sớm biết như vậy, hắn vừa rồi liền không đề cập tới chuyện Bảo Thánh.

Nhưng mệnh lệnh của thái gia gia hắn không dám ngỗ nghịch, đành phải thành thật lĩnh mệnh nói: “Vâng, thái gia gia.”

Vương Thủ Triết thấy hắn có bộ dạng như vậy, trong lòng cũng có chút mừng thầm.

Ngay cả lão tổ tông của gia tộc ta cũng bị Bảo Thánh kích thích đi ra gây dựng sự nghiệp, sao có thể để cho bọn người An Nghiệp nhàn rỗi?

Mà Vương An Nghiệp cũng âm thầm cân nhắc, chuyện phú quý chủ trì sạp Ma tộc ngoại vực hình như cũng không có quá nhiều tinh lực, ít nhất tình huống trước mắt coi như ổn định, không cần hắn cả ngày nhìn chằm chằm…

Như vậy đi, sau lần này trở về phê bình phú quý một phen, quyết không thể cho hắn sống nhàn hạ như vậy.

…

Chương 43: Tiên tộc quy hàng! Quân đoàn Thương Long của Hoa Thụy

…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, lại nửa năm qua đi.

Đầu mùa xuân năm ba năm ba ba năm Đại Càn.

Thủ đô Đại Càn thuộc về Long Thành, phủ Hoa Thụy công chúa.

Phủ công chúa này chính là phủ công chúa do hoàng thất Đại Càn đặc biệt kiến tạo cho Hoa Thụy, từ khi nàng sinh ra đã bắt đầu xây dựng, ba mươi năm mới hoàn toàn xây dựng xong.

Công chúa phủ xây dựng ở trong Quy Long thành tấc đất tấc vàng, chiếm diện tích cực lớn, kiến trúc phong cách hoa quý trang trọng, đại khí, quy cách thậm chí so với rất nhiều thân vương phủ của Đại Càn còn cao hơn một đoạn. Điều này cũng thể hiện đầy đủ địa vị của Hoa Thụy công chúa ở Đại Càn.

Giờ phút này.

Bên trong phủ công chúa, mái hiên phía trước đại biểu lụa trắng có thân nhân trưởng bối qua đời còn chưa tháo xuống, toàn bộ phủ công chúa đã tiến vào trong vận chuyển bận rộn.

Trước đó vài ngày, trưởng bối của đế tử An nhất mạch này, Đức Thuận thân vương thọ nguyên hao hết tiên vong, trong Quy Long Thành một mảnh trắng thuần, các đại thế gia toàn quốc đều phái người đến tế điện.

Vương thị là gia tộc thông gia cũng có không ít người đến, trong đó cầm đầu chính là Vương An Nghiệp vừa từ Thánh Vực trở về, cùng với hai vị thê tử xuất thân từ hoàng thất Đại Càn, cùng với một số hậu bối có liên quan huyết mạch với hoàng thất.

Vương Hãn Điệp được sắc phong là 【Hoa Thụy công chúa】, không chỉ có một danh tiếng.

Nàng từ nhỏ thiên phú xuất chúng, cũng được Vương thị và hoàng thất Đại Càn cộng đồng bồi dưỡng tỉ mỉ. Chỉ dựa vào

huyết mạch thiên phú mà nói, nàng cũng chỉ kém hơn Vương Phú Quý tự trưởng bối "Phú" của Vương thị một chút xíu mà thôi.

Vương Hãn Điệp năm nay mới hai trăm mười lăm tuổi, không những đã đặt chân vào Thần Thông cảnh, mà bởi vì xây dựng quân đội, cùng với thiên phú về phương diện cầm binh tác chiến, sau khi nàng tốt nghiệp Tộc Học Vương thị, liền tiến vào quân đội Đại Càn rèn luyện.

Nhiều năm như vậy, nàng ở trong hệ thống quân đội một đường thăng chức, bây giờ nghiễm nhiên đã làm một tay của quân đội, phụ trách xây dựng cường quân Đại Càn.

Phủ Hoa Thụy công chúa —— trong phòng nghị sự.

Hoa Thụy công chúa đã thay đồ tang, chỉ đeo một vòng trắng ở khuỷu tay, một thân nhung trang màu xanh làm nổi bật sự oai hùng cao cường của nàng, uy nghi bất phàm.

Nhìn kỹ lại, trên cánh tay nàng còn quấn quanh một đầu Tiểu Lục Long đang buồn ngủ.

Lúc còn trẻ, Hoa Thụy công chúa cũng không phải là đèn đã cạn dầu, các loại chuyện gây chuyện sinh sự đều không thể thiếu nàng. Hôm nay qua nhiều năm như vậy, tiểu công chúa tùy hứng trước kia sớm đã trưởng thành, gánh vác trọng trách xây dựng Đại Càn quân võ, khí chất cũng thành thục ổn trọng hơn rất nhiều, nghiễm nhiên đã có uy nghi của một phương đại lão.

Dưới trướng phủ công chúa cũng là nhân tài đông đúc.

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, nhân tài Đại Càn hiện nay dự trữ cũng sớm không cùng một khái niệm với năm đó, những người trẻ tuổi dưới trướng công chúa phủ, chỉ luận về chất lượng, so với phủ Tuy Vân công chúa năm đó cũng không kém chút nào, bởi vì trong đó có một ít tinh anh trẻ tuổi của vương thị, thậm chí còn hơi vượt qua một chút.

Các nhân tài tinh anh thế hệ trẻ đến từ các thế gia Đại Càn tề tụ một chỗ, hầu như phải đứng kín phòng nghị sự to lớn này.

"Công chúa điện hạ." Đứng ở vị trí phía trước đám người, là tinh anh Ngô Chí Hành đến từ hoàng thất, chắp tay hành lễ nói: "Quân đoàn Thương Long chúng ta trải qua hơn trăm năm

phát triển luân phiên, đã ma luyện thành một thanh kiếm sắc bén, đã đến lúc xuất chinh ngoại ma giới, chân chính kiến công lập nghiệp.”

Tuổi tác của Ngô Chí Hành xấp xỉ Vương Thủ Triết. Lúc trước khi Vương Ly Dao thử kiếm, xuyên thủng thế hệ trẻ của Quy Long thành, hắn còn từng chiến đấu với Vương Ly Dao một trận. Hắn lúc trước, chỉ kém hơn Ly Dao nửa bậc, nhưng hơn ba trăm năm qua, chênh lệch giữa hắn và Ly Dao hiện giờ lại không thể tính toán bằng đạo.

Có điều, tuy rằng không thể so sánh với đám biến thái đỉnh cao kia của Vương thị, nhưng phóng mắt khắp thế giới Thần Võ, hắn cũng đã được coi là tinh anh thế hệ trẻ của Nhân tộc.

Ngô Chí Hành hiện tại dốc sức ở phủ Hoa Thụy công chúa, cũng đảm nhiệm chức vị đoàn trưởng chiến đoàn thứ nhất của Thương Long quân đoàn.

Hoa Thụy công chúa hơi gật đầu: “Xi Nhận trăm năm, đúng là thời điểm quân đoàn Thương Long Đại Càn chúng ta xuất thế thử mũi nhọn.”

Lời này vừa nói ra.

Trong phòng nghị sự đám người trẻ tuổi lập tức đều kích động lên, từng người chiến ý sục sôi, một bộ dạng khẩn cấp muốn kiến công lập nghiệp.

Bọn họ đều là công tử ca hoặc tiểu thư của thế gia, hưởng ứng hiệu triệu nhập ngũ ma luyện, đương nhiên là vì muốn kiếm một phần đại công danh.

Bây giờ Đại Càn đã sớm không phải là Đại Càn lúc trước.

Đế tử An xây dựng nền móng, phát triển dân sinh đồng thời cũng đầu tư rất nhiều tài nguyên vào trong việc xây dựng quân đội, nhất là quân Đại Càn Võ đại nguyên soái Hoa Thụy công chúa lệ thuộc trực tiếp quân đoàn Thương Long quân đoàn, tinh anh tập trung, sĩ tốt dũng mãnh, hậu cần binh kém cỏi nhất, đều có chiến lực Linh Đài cảnh.

Vô cùng rõ ràng, trước mắt quân đoàn Thương Long đánh dấu chính là bộ đội tác chiến tinh anh Tiên Triều, mà phủ Hoa Thụy công chúa phối trí trực tiếp đối với phủ Tuy Vân công chúa Tiên Triều.

Nhưng đây chỉ là hiện tại.

Trong kế hoạch của Hoa Thụy, trước mắt thực lực của Thương Long quân đoàn vẫn chưa phải là cực hạn, trong tương lai, sớm muộn gì nó cũng sẽ trở thành một quân đoàn đứng đầu có thể đánh dấu quân đoàn tinh nhuệ thời kỳ Thần Vũ.

Mà muốn làm được điểm này, bất luận là tuyển chọn nhân tài, cung ứng vật tư, hay kế hoạch huấn luyện tiếp theo, đều là quan trọng nhất.

Dưới sự chủ trì của Hoa Thụy, một đám tinh anh trẻ tuổi của phủ công chúa mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nghiêm túc thảo luận bố trí chiến lược kế tiếp.

Sau nửa ngày, hội nghị mới kết thúc, phần lớn mọi người tản đi bận rộn của mình, Hoa Thụy công chúa để lại một ít tâm phúc, tựa hồ còn có cơ mật muốn thảo luận.

Gia tướng ngoài cửa biết điều đóng cửa phòng nghị sự lại.

Phòng nghị sự nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Hoa Thụy công chúa vẫy vẫy tay về phía sau.

Một vị hoàng bào lão giả tướng mạo cổ xưa đột ngột xuất hiện ở phía sau nàng, giơ tay hành lễ: “Lão Long bái kiến công chúa điện hạ.”

Nói xong, hắn liền lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chồng hộp lớn.

Vị lão giả này chính là linh thú trấn quốc Ngô Thương Long của Đại Càn.

Lúc trước hắn từng kẹt ở thập giai đỉnh phong rất lâu, bất quá theo những năm này kinh tế Đại Càn ngày càng phồn vinh, hắn cũng đã sớm đột phá cửa ải thăng cấp thập nhất giai. Bây giờ một trăm mấy chục năm qua đi, bởi vì thức ăn càng ngày càng tốt, thực lực của hắn cũng tiến bộ rất nhanh, tuy rằng cách thập nhị giai vẫn còn rất xa, nhưng cùng lúc trước đã không thể so sánh nổi.

Đế tử An sắp xếp Ngô Thương Long ở bên cạnh Hoa Thụy, vừa bảo vệ vừa hiệp trợ.

“Chí Hành chiến đoàn trưởng.” Hoa Thụy công chúa cầm một cái hộp giao cho Ngô Chí Hành Đạo: “Bộ 【Du Phong Bảo Điển】này, chính là bệ hạ vận dụng tài phú của hoàng thất mua giúp ngươi, giá trị hai tiên linh tám mươi sáu cực linh, ngươi phải đối xử tốt với nó.”

Quả nhiên là bảo điển!

Cho dù tâm cảnh Ngô Chí Hành luôn luôn rất ổn định, lúc cầm hộp cũng kích động đến mức tay cũng run rẩy: “Đa tạ Hoa Thụy điện hạ.”

Bây giờ hắn đã là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, dựa vào công huân của mình, trợ cấp tài sản riêng của hoàng thất vân vân, huyết mạch của hắn trong những năm này đã tăng lên tới Đại thiên kiêu giáp đẳng, còn thiếu một bộ bảo điển, hắn có thể có được tư cách trùng kích Lăng Hư.

Bảo điển này, có thể nói là đến đúng lúc.

“Đừng cảm ơn ta, đây là tiền của hoàng thất.” Hoa Thụy cười nói: “Tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày phong vương.”

Hoàng thất Đại Càn có không ít linh điền chất lượng tốt, thậm chí những năm này còn khai thác không ít ngũ phẩm, lục phẩm linh điền. Bọn họ gieo trồng các loại 【Linh lương chủng cấp】 cho Vương thị, sau khi được thống nhất thu mua sẽ chi tiêu cho toàn bộ thế giới, cũng kiếm được đầy bồn đầy bát, trong tay cũng tích lũy không ít 【vé Tiên Tinh】.

Loại tài sản riêng của hoàng thất này không liên quan gì đến thuế nước, tiền kiếm được đương nhiên cũng là dùng trên người nhân tài bồi dưỡng hoàng thất. Ngô Chí Hành bất kể là tuổi, tu vi, hay là tư chất, ở trong hoàng thất Đại Càn hiện giờ đều là hàng đầu, đế tử An và Hoa Thụy cũng đều đã có bảo điển rồi, bộ bảo điển này, tự nhiên liền rơi vào trên đầu hắn.

“Đế tử điện hạ cùng với tông thân phủ hoàng thất bên kia, ta tự nhiên sẽ đặc biệt đi bái tạ. Điện hạ yên tâm, ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sẽ không cô phụ kỳ vọng của các trưởng bối đối với ta.”

Ngô Chí Hành trịnh trọng cầm cái hộp, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Bộ bảo điển này chính là nước mưa kịp thời, sau khi kế thừa bảo điển cũng được tinh hoa thiên địa của bảo điển tẩy lễ, huyết mạch của hắn ít nhất có thể đạt tới Tuyệt Thế Bính đẳng! Cho dù tiếp sau không có cơ duyên nữa, con đường cực hạn trong tương lai hơn phân nửa có thể đạt tới Lăng Hư cảnh trung kỳ, thống soái một chi quân đoàn cũng dư dả.

Đế tử điện hạ giao bảo điển cho hắn, đó là ký thác kỳ vọng đối với tương lai của hắn, hy vọng hắn có thể ở tương lai thay Đại Càn chống đỡ một mảnh trời. Hắn nhất định sẽ cố gắng.

"Đội chiến trưởng Thất Hải." Hoa Thụy công chúa lại nhìn về phía một tướng lãnh ba bốn mươi tuổi bên ngoài, cũng đưa cho một hộp gấm, "Bộ công pháp 【Thiên Huyền Bảo Điển】 này thuần chính, là lão tổ gia gia nhà ta tự mình vơ vét cho ngươi, "Đánh giá" là Tam Tiên Linh Thạch. Lão tổ gia gia nhà ta nói sẽ thay ngươi bổ sung một chút năm khối linh thạch. Linh thạch còn thừa, phải do chính Mạc Nam Vương thị các ngươi bỏ ra."

"Bái tạ công chúa điện hạ, bái tạ Tứ gia gia!" Vương Thất Hải vô cùng kích động bái lạy Trường Ninh Vương thị từ xa, lời nịnh nọt gần như thốt ra, "Từ khi ta lần đầu tiên nhìn thấy Tứ gia gia, Tứ gia gia đã là trích tiên hạ phàm, oai hùng vô song. Lần đầu tiên gặp ta, ông ấy đã cho Trương Tử Kim phiếu hồng bao, khen đứa nhỏ này có tiền đồ…"

Lúc trước Mạc Nam Vương thị chủ động yêu cầu cùng Trường Ninh Vương thị cung cấp nuôi nấng Ly Dao, những năm gần đây tự nhiên cũng luôn luôn theo sát bước chân của Vương thị. Mà Vương thị cũng không bạc đãi bọn họ, có việc buôn bán tốt gì đều bảo kê bọn họ, qua nhiều năm như vậy, Mạc Nam Vương thị tự nhiên càng ngày càng giàu có, ngay cả Thần Thông cảnh cũng có hai người.

Tuy nhiên, đã có tiền có tài nguyên, hiện nay thứ mà Mạc Nam Vương thị khan hiếm nhất đương nhiên cũng chính là bảo điển.

Bởi vậy, mấy năm nay bọn họ một mực dựa theo tiêu chuẩn bồi dưỡng đại lực của Lăng Hư chủng bồi dưỡng Vương Thất Hải, bây giờ mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu Bảo Điển.

Bọn họ liền thỉnh cầu Vương thị hỗ trợ thu thập bảo điển, cho dù chỉ có một bộ bảo điển, cũng có thể khiến Mạc Nam Vương thị có được tiềm lực trở thành nhất phẩm thế gia, từ đó hoàn thành giai tầng nhảy vọt.

"Được rồi, được rồi, bớt nịnh bợ và khoe khoang đi." Hoa Thụy im lặng ngắt lời hắn thao thao bất tuyệt, "Ngươi bây giờ đã là đoàn trưởng của Thương Long đệ lục chiến, không làm cho tốt, cẩn thận ta lột da của ngươi."

Ở trong tông thân, Thất Hải đương nhiên là trưởng bối của nàng, nhưng đây là ở trong quân đoàn, Hoa Thụy là thượng cấp tuyệt đối của hắn.

"Ta lấy danh nghĩa liệt tổ liệt tông của Vương thị thề, cuộc đời này nhất định phải theo công chúa điện hạ kiến công lập nghiệp, chết rồi thì chết." Vương Thất Hải vẻ mặt trịnh trọng thề.

Trong lòng của hắn cũng cảm khái vạn phần, lúc trước đụng phải Tứ gia gia thật đúng là bước ngoặt vận mệnh nhân sinh của hắn. Ai có thể nghĩ đến, hắn đời này lại còn có cơ hội lăn lộn trên Lăng Hư cảnh.

Hắn càng không nghĩ tới, mình một ngày kia sẽ đi theo Hoa Thụy công chúa bối phận nhỏ hơn hắn bốn lần.

Hoa Thụy công chúa vừa lòng gật gật đầu, lại đem ánh mắt nhìn về phía chiến đoàn thứ tư Trưởng vương An Nam: "Đội trưởng An Nam, lão tổ gia gia ta cũng đưa tới cho ngươi một bộ bảo điển, đồng dạng lão nhân gia ông ấy sẽ trợ cấp một nửa."

Trong những năm Vương Thủ Triết vừa tiếp nhận Vương thị, những tông thân Vương thị này từng có trợ giúp không nhỏ đối với sự trưởng thành của Trường Ninh Vương thị, đây cũng là Vương Thủ Triết nghĩ cách gửi lại và trợ cấp cho bọn họ. Những bảo điển này, hoặc là lần này phát hiện được trong di tích Tinh Cổ tộc, hoặc là thông qua vơ vét và đấu giá lấy được.

Đây xem như Vương thị mua sắm cho các thế gia Đại Càn ở Thánh Vực.

Vương An Nam đương nhiên cũng hết sức kích động: "Trở về ta gặp Tứ lão thái gia, nhất định phải dập đầu mấy cái thật tốt

với hắn.”

Trong lòng hắn cũng cảm khái không thôi, lúc trước hắn đắc tội Ly Dao, còn bị cha đánh cho gần chết, bây giờ nghĩ lại, lúc trước đánh quá nhẹ.

Sau khi cho Vương An Nam xong, Hoa Thụy công chúa lại nhìn về phía 【Vương Thủ Ước】 của Lũng Tả Vương thị.

Vương Thủ Ước là đích mạch của Lũng Tả Vương thị, đã từng đến Vương thị tặng quà.

Theo sự phát triển của Trường Ninh Vương thị càng ngày càng tốt, mấy năm nay Vương thị vẫn vô cùng chiếu cố Lũng Tả Vương thị, có tiền gì đều mang theo bọn họ cùng nhau làm, ngay cả Trụ Bác lão tổ cũng nhiều lần đắc lợi, Vương thị đã sớm âm thầm nhét một bộ bảo điển cho hắn.

Đó là vì cảm tạ Trụ Bác lão tổ lúc trước không để ý nguy hiểm, cùng Vương thị kề vai chiến đấu ân tình.

Mà vận may của Vương Thủ Ước cũng vô cùng tốt, vượt qua thời đại Vương thị và Lũng Tả Vương thị lại quật khởi lần nữa, Lũng Tả Vương thị vẫn luôn coi hắn là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng.

Bởi vậy tuy rằng Vương Thủ Ước không bắt mắt, nhưng vẫn một mực chiếm cứ trong đội người nối nghiệp đầu tiên của Lũng Tả Vương thị, chỉ cần có bảo điển thì sẽ có cơ hội một bước lên trời.

Lúc trước Hoa Thụy công chúa chưởng quản Đại Càn quân võ, hiệu triệu người trẻ tuổi tòng quân, Vương Thủ Ước liền nghĩa không chùn bước suất lĩnh một đám tinh anh trẻ tuổi của gia tộc, đầu nhập vào dưới trướng Hoa Thụy.

Bởi vì năng lực cùng quan hệ tông thân, thủ ước cũng tiến vào trong hàng ngũ tâm phúc của Hoa Thụy.

Bảo điển Hoa Thụy giữ lời hứa cho, cũng giống như hai tông thân Vương thị còn lại, đều chỉ thu một nửa tiền.

Nhưng những người tiếp theo, ví dụ như Thượng Quan Vân Khuyết của Thượng Quan thị, Triệu Nguyên Thanh của Triệu thị thì đều thu đủ tiền.

Đặc biệt là Triệu Nguyên Thanh, Hoa Thụy công chúa mỗi lần gặp hắn, tâm tình không tránh khỏi có chút phức tạp. Một là dựa theo bối phận, hắn là thúc thúc của mẫu thân Hoa Thụy, Hoa Thụy phải gọi hắn một tiếng "Cữu công".

Thứ hai là bởi vì, nghe nói lúc "Cữu Công" tuổi còn trẻ, bà nội Ngô Tuyết Ngưng từng có ý đồ muốn cưới nàng, xem như nửa tình địch của gia gia!

Tóm lại là quan hệ cực kỳ phức tạp.

Cũng may lúc nàng đảm nhiệm Đại Càn binh mã đại nguyên soái, cũng đã lập ra quy củ, trong quân đội dựa vào năng lực cùng thực lực nói chuyện, hết thảy lấy chức vị xưng hô. Nếu không, khắp nơi đều là trưởng bối, còn thống soái quân đội?

Ngoài ra, còn có Công Dã thị, Tiền thị, cùng với Trần thị, đều được phân phối đến bảo điển, nhưng không phải gia tộc dòng họ Vương thị, Vương thị chỉ phụ trách mua sắm, cũng không tùy ý bổ sung.

Quan hệ thông gia thì thông gia, tông thân thì sẽ được chia rõ ràng thân sơ.

Mà theo sự phân phát của một đống bảo điển này, quân đoàn Thương Long quân đoàn số một Đại Càn, tiền đồ tương lai nhất định không thể hạn lượng.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tân La Tiên Triều.

Vùng ngoại ô Tiên thành, biệt viện Ôn Tuyền.

Tòa biệt viện mà lúc trước Vương Thủ Triết và Thủy Nguyệt thánh nữ bí mật gặp được nay đã được Diêu Ngọc Mai tạm thời điều động cho Vương Thủ Triết sử dụng. Quản gia và người hầu vốn có trong biệt viện cũng đã bị bỏ đi, ngược lại đổi thành tộc nhân và gia tướng của Vương thị.

Sau khi trở về từ khu vực phá diệt, Vương Thủ Triết tạm thời ở trong biệt viện này.

Giờ phút này.

Trong tiền sảnh dùng để tiếp đãi khách của biệt viện, có hai người đang thấp thỏm bất an chờ đợi.

Hai người này, trong đó có một lão giả râu tóc hoa râm, hạc phát đồng nhan, khí chất ôn hòa, nghiễm nhiên là một vị lão tiên quân.

Một người khác, là một nữ tử thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi.

Nữ tử này dung mạo xinh đẹp, khí chất tuyệt hảo, mặc một bộ váy tiên màu xanh nhạt phức tạp, tóc mai cài trâm trâm cài ngọc bích hoa lệ, thoạt nhìn thanh linh lịch sự tao nhã, tiên khí dạt dào, rõ ràng là đã tỉ mỉ trang điểm.

Hai người này chính là Thiên Thụy Khương thị Hạo Nhiên tiên quân và Khương Mộ Tiên.

Nhìn nữ oa nhi trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp bên cạnh, Hạo Nhiên Tiên Quân ở trong lòng thở dài một hồi, nhịn không được lại mở miệng dặn dò: “Thật vất vả đợi được Thủ Triết công tử rảnh rỗi, nguyện ý tiếp kiến chúng ta. Đợi lát nữa ngươi không thể đùa nghịch tính tình nhỏ nhen, cần phải cung kính chút ít. Nếu không vạn nhất đắc tội Thủ Triết công tử, toàn bộ Khương thị chúng ta đều không thừa nhận nổi, biết không?”

“Lão tổ tông yên tâm, Tiên nhi không phải là loại người không rõ.” Khương Mộ Tiên nghe vậy gật đầu, trên mặt mặc dù không có ý cười, nhưng cũng không có vẻ oán hận gì. “Mấy ngày nay, Tiên nhi kỳ thật đã nghĩ thông suốt. Thiên Thụy Lam thị tuy đáp ứng ở lúc tất yếu che chở chúng ta một chút, nhưng với bản tính của Thánh tộc, hơn phân nửa sẽ không nhúng tay vào sự đấu đá thương nghiệp bình thường giữa các thế gia, nhiều nhất ở các thế gia khác làm quá nhiều việc ra tay chủ trì công đạo.”

“Mà với tình huống hiện giờ của Khương thị chúng ta, muốn đứng vững gót chân một lần nữa, ắt cần được thế gia khác ủng hộ, mà muốn làm được điểm này, liên hôn là cách nhanh nhất, cũng ổn thỏa nhất.”

“Mà lấy tình huống nhà chúng ta, cũng chỉ có mấy cái cường tiên tộc, hoặc là thánh tộc mới có năng lực che chở nhà chúng

ta. Mà muốn cùng bọn họ kết thông gia, nữ nhi tư chất thiên phú xuất giá, dung mạo thiên phú tuyệt đối không thể kém. Trong các cô nương nhà chúng ta, sợ là không có so với ta càng thích hợp."

"Cho dù không có Thủ Triết công tử, chỉ sợ không bao lâu nữa, trong tộc cũng nên lên kế hoạch nghị thân cho ta rồi."

Khương Mộ Tiên xuất thân từ Tiên Tộc, lại thêm thiên phú dị bẩm, thuở nhỏ đã hưởng thụ giáo dục tốt nhất trong tộc, tương lai là chạy tới Lăng Hư lão tổ, tâm trí kiến thức tất nhiên không phải nữ tử bình thường có thể so sánh, làm người cũng thông thấu hơn nữ tử bình thường.

Nàng biết rõ, bây giờ Khương thị đang là lúc gian nan nhất. Các trưởng bối trong tộc vì muốn giành lấy một đường sinh cơ cho gia tộc mà lo lắng thế nào, lại tiết kiệm dùng như thế nào, tiết kiệm rất nhiều tài nguyên vốn không nhiều cho những hậu bối trong gia tộc bọn họ, nàng đều nhìn ở trong mắt.

Nàng biết, trong gia tộc có một số trưởng bối, kỳ thật tư chất không tệ, nếu tài nguyên có thể đuổi kịp hoàn toàn có khả năng đột phá Lăng Hư cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, nhưng hiện giờ, vì gia tộc, những trưởng bối kia cơ hồ đều đã ngừng tu luyện, chỉ dùng ít tài nguyên duy trì tu vi.

Bọn họ đang dùng tương lai của mình để đổi lấy tương lai cho các tiểu bối.

Mình là tiểu bối được che chở, là người được lợi, có tư cách gì đi trách cứ những trưởng bối kia chứ?

Nói đến cùng, vẫn là Khương thị quá yếu, mới không thể không lấy loại phương thức hèn mọn này đến khẩn cầu người khác che chở.

Nàng không oán gia tộc, chỉ hận năng lực của mình không đủ.

Lần này tới, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

So với gả vào thế gia đại tộc, từ nay về sau đều phải xem sắc mặt mọi người sống qua ngày, làm thị nữ cho Thủ Triết công tử chưa chắc đã không phải là lựa chọn tốt hơn.

Trái phải đều là nhìn sắc mặt người khác, sao không tìm một cường giả càng đáng giá phụ thuộc?

Vấn đề duy nhất bây giờ chính là Thủ Triết công tử có nguyện ý thu nhận mình hay không. Điểm này ngay cả trong lòng nàng cũng không nắm chắc.

“Làm khó cho ngươi có thể nghĩ rõ ràng những điều này.” Thấy Mộ Tiên nói như thế, Hạo Nhiên Tiên Quân cũng là một trận vui mừng, đồng thời nhịn không được trong lòng lần nữa thở dài một hồi, “Với tâm tính của ngươi, nếu như ở lại trong gia tộc, tương lai hẳn là một trong những trụ cột vững vàng trong tộc, nếu có biện pháp khác, lão nhân cũng không nỡ đưa ngươi ra ngoài.”

“Có điều, lần này đối với ngươi mà nói, cũng chưa hẳn không phải là một phen cơ duyên. Đợi lát nữa biểu hiện thật tốt, nếu thật sự có thể ở lại bên người Thủ Triết công tử, bất kể là làm thị thiếp hay làm một thị nữ bình thường, ít nhất tài nguyên tu luyện sẽ không thiếu, nếu như vận khí tốt, không chừng còn có tạo hóa tốt hơn, vẫn tốt hơn ở lại gia tộc.”

Trong lúc nói chuyện, ngoài cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ, nhắc nhở Thủ Triết công tử bọn họ đã đến.

Tổ tôn hai người vội vàng đình chỉ nghị luận, đứng dậy đón chào.

“Hạo Nhiên Tiên Quân.” Vương Thủ Triết đi vào phòng tiếp khách, trên mặt mang theo nụ cười khiến người ta như tắm gió xuân: “Ngài là tiền bối, nếu có chuyện gì, triệu hoán Thủ Triết đến gặp là được, hà tất phải từ xa chạy tới?”

Thiên Ca nhắm mắt theo đuôi phía sau Vương Thủ Triết, một bộ dáng thị nữ ngoan ngoãn.

Ánh mắt nàng lơ đãng liếc qua Khương Mộ Tiên, khóe miệng nở một nụ cười.

Tiên Tộc Khương thị này sợ là không chịu nổi.

Hạo Nhiên Tiên Quân vội vàng lộ ra một bộ dạng thụ sủng nhược kinh: “Lão hủ có tài đức gì, dám gọi công tử đến gặp? Công tử chớ có bẻ gãy lão hủ.”

Tuy hắn cũng hiểu rõ lời này của Thủ Triết công tử cũng chỉ là khách khí khách sáo, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút hưởng thụ.

Chỉ có thể nói, Thủ Triết công tử thật không hổ là công tử ca đứng đầu xuất thân gia tộc hậu duệ quý tộc, giáo này và cách đối nhân xử thế, chính là không giống với những người trẻ tuổi " xốc nổi" của Thánh thành.

Hơi hàn huyên một chút, sau đó song phương cùng nhau ngồi xuống.

Mính Thiên Ca vén vân tụ lên, dáng vẻ tao nhã pha trà cho khách. Khương Mộ Tiên thấy thế, lập tức cũng khởi thân tiến lên hỗ trợ, bày ra một bộ dạng như Thiên Ca như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thiên Ca khẽ cười một tiếng, cũng không làm ra vẻ, hơi xê dịch thân hình đem vị trí nhường ra, thuận miệng chỉ điểm nàng làm sao nấu trà ngộ đạo, cùng nàng nói tỉ mỉ một ít hỏa hậu cùng yếu điểm.

Khương Mộ Tiên nào dám có nửa tia lười biếng, nghiêm túc nhớ kỹ từng chữ mà Thiên Ca nói, cẩn thận học mỗi một bước, cũng dụng tâm cảm ngộ, ngược lại là không có nửa điểm sai lầm.

"Mộ tính của Mộ Tiên muội muội thật tốt." "Thiên Ca nhẹ khen một tiếng.

"Nhờ có tiên quân tỷ tỷ dốc lòng dạy bảo." Khương Mộ Tiên vội vàng ngượng ngùng thúc thủ khiêm tốn.

Bên này các nàng ở chung hòa hợp, bên kia, Vương Thủ Triết cũng lôi kéo nói chuyện phiếm với Hạo Nhiên Tiên Quân, kiên quyết không để đề tài sang hướng Hạo Nhiên Tiên Quân chờ mong.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, Hạo Nhiên Tiên Quân tâm thần không yên rốt cuộc nhịn không được trực tiếp khơi mào câu chuyện: "Thủ Triết công tử, ngài xem Mộ Tiên nhà chúng ta thế nào?"

"Mộ Tiên Tiên tiên tử tiên tư trác tuyệt, thông minh hơn người, không hổ là huyết mạch Tiên Tộc Khương thị." Vương Thủ Triết khen ngợi một câu, cũng lấy ra một phần thịt hung cá sấu thập tứ giai đã đóng gói và ướp lạnh, đưa cho Khương Mộ Tiên Đạo: "Lần đầu gặp mặt, lễ vật nho nhỏ chớ có ghét bỏ."

Một bao thịt cá sấu lớn chừng hai ngàn cân, dựa theo giá thị trường tính ra phải sáu trăm vạn tiên tinh, hợp sáu cực phẩm linh thạch.

"Cái này…"

Khương Mộ tiên sửng sốt một chút, không dám tiếp, ánh mắt nhìn về phía lão tổ tông trắng ngần nhà mình.

"Đây là…" Hạo Nhiên lão tổ lại giật nảy mình, cảm ứng phẩm giai năng lượng ẩn chứa trong thịt hung thú, sắc mặt biến đổi, "Thịt hung thú này sợ là mười bốn bậc nhỉ? Vật này quý trọng, Mộ Tiên sợ là không thu được."

"Lại có cái gì thu không nổi?" Vương Thủ Triết thuận miệng cười nói: "Đây là vừa săn được cách đây không lâu, lại không tốn tiền."

"…"

Hạo Nhiên lão tổ tâm can run lên, sắc mặt càng trở nên có chút kính sợ.

Đây chính là máu thịt hung thú thập tứ giai, Thủ Triết công tử vậy mà hời hợt nói săn là săn được?

Hung thú cấp mười bốn hung tàn cỡ nào, hắn đã từng thấy qua. Năm đó khi hắn mới tiến vào Chân Tiên cảnh, tuổi trẻ khí thịnh, từng một lần nóng lòng thám hiểm cướp đoạt tài nguyên khắp nơi, kết quả trong một lần trong hư không thám hiểm, ngoài ý muốn gặp phải một đầu hung thú Hư Không Thập Tứ giai.

Chỉ một cái đuôi, đã trúng một đuôi, hắn ta đã bị đánh trọng thương.

Lúc ấy thật sự là cửu tử nhất sinh, hắn thiếu chút nữa đã không về được.

Hung thú như vậy tuyệt đối không phải Chân Tiên trung kỳ như Chử Thiên Ca có thể đi săn.

Nếu đổi lại hắn là Hạo Nhiên Tiên Quân gặp phải thập tứ giai hung thú, đừng nói săn giết, có thể sống sót lần nữa hay không còn là ẩn số.

Bởi vậy suy đoán, tùy tùng bên cạnh công tử, sợ là xa không chỉ có vị Chân Tiên Thiên Ca này, có lẽ âm thầm còn cất giấu Chân Tiên hộ vệ lợi hại hơn, hoặc là, dứt khoát có Thánh Tôn ở trong bóng tối che chở?

Đây cũng không phải là chuyện không có khả năng, chỉ là như vậy, địa vị của Thủ Triết công tử trong gia tộc e rằng còn nằm trong suy đoán của hắn.

Vừa nghĩ đến đây.

Hạo Nhiên lão tổ vội đem ngữ điệu hạ thấp vài phần: "Thủ Triết công tử nếu cảm thấy Mộ Tiên coi như lanh lợi, không ngại ở lại bên người làm sai nha đầu."

"Làm sao có thể?" Vương Thủ Triết nghiêm mặt, ngồi nghiêm chỉnh: "Dù thế nào thì Mộ Tiên cũng là dòng chính của Tiên Tộc Khương thị, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người đời sẽ nhìn ta như thế nào?"

"Công tử, lão hủ thấy bên cạnh ngài chỉ có một vị thị nữ Thiên Ca tiên quân, tiên quân nói thế nào cũng là một vị Chân Tiên, không thể để nàng ấy luôn bưng nước rót trà, giặt quần áo nấu cơm được?" Hạo Nhiên lão tổ ưỡn khuôn mặt già nua nói: "Mộ Tiên nhà chúng ta coi như có vài phần thông minh, nếu có thể hầu hạ công tử, cũng là phúc phận mấy đời nàng ấy tu luyện."

"Cái này…" Vương Thủ Triết nhìn Thiên Ca, khẽ cau mày nói: "Tiên quân, lần này ngài đến, sợ là có chuyện khác? Không bằng nói tình huống trước đi."

Hạo Nhiên lão tổ lúc này sắc mặt ảm đạm, rơi lệ nói: "Là lão hủ vô đức, chọc giận tổ tiên. Hài nhi Vân Tụ nhà chúng ta, huyết mạch tấn thăng thất bại, bây giờ sinh tử chưa biết."

Tiếp theo, ông ta lại nói ra những khó khăn mà Khương thị gặp phải, cuối cùng dùng ánh mắt cầu xin nhìn Vương Thủ Triết: "Còn xin công tử rủ lòng thương xót, lôi kéo Khương thị một phen, đại ân đại đức của ngài, Khương thị ta vĩnh viễn không quên."

"Kính xin công tử rủ lòng thương xót."

Khương Mộ Tiên cũng mắt rưng rưng quỳ lạy Vương Thủ Triết.

“Tiên quân, Mộ Tiên mau mau đứng lên.” Sắc mặt Vương Thủ Triết động dung, lại là một bộ dạng khó xử nói: “Khương thị dù sao cũng là Tiên Tộc của Thiên Thụy Thánh Triều, Thủ Triết một người ngoại địa, tùy ý nhúng tay vào sự vụ của gia tộc địa phương, sợ là sẽ khiến Thiên Thụy Thánh Hoàng bất mãn?”

“Chuyện này…” Hạo Nhiên lão tổ nhất thời đau đầu.

Chẳng lẽ, đánh trúng Khương thị đã trở thành kết cục tất nhiên?

“Công tử, nếu ngài trực tiếp nhúng tay vào tất nhiên không ổn.” Mang Thiên Ca ở một bên gõ trống nói ra, “Bất quá, nếu ngài cho bọn hắn chút việc làm, vừa có thể làm cho tình trạng kinh tế của bọn hắn càng thêm dư dả, cũng miễn cho công tử ngài một phen lao lực. Dù sao lần này ngài ra ngoài là lấy lịch luyện làm chủ, công huân của gia tộc này kiếm ít đi một chút cũng không ảnh hưởng nhiều.”

“Điều này… Ý của Thiên Ca là để Khương thị làm đại lý, thay ta chia sẻ nghề nghiệp của Thiên Thụy thánh triều?” Vương Thủ Triết hơi chần chờ, giống như có lo lắng gì đó.

Hạo Nhiên lão tổ vừa nghe thấy còn có chuyện tốt như vậy, lúc này trước mắt sáng ngời, vội vàng không ngừng nói: “Thủ Triết công tử, Khương thị chúng ta tuy xuống dốc, nhưng nhân viên gia tộc rất nhiều, nhất là tộc nhân trung tầng càng là số lượng xa xỉ. Nếu ngài không yên tâm, chúng ta nguyện ý toàn tộc dựa vào ngài, nghe hiệu lệnh của ngài.”

“Khương thị chúng ta yêu cầu cũng không cao, chỉ cầu có thể từ trong nguy cơ này bình tĩnh trở lại, chớ để Tiên tộc rơi xuống phàm trần! Lão hủ có thể lấy danh nghĩa liệt tổ liệt tông Khương thị ra thề, tuyệt đối sẽ không phản bội công tử!”

“Toàn tộc phụ thuộc, miễn đi.” Vương Thủ Triết thản nhiên phất tay nói: “Nhưng Thiên Ca nói cũng có vài phần đạo lý, Khương thị các ngươi nói thế nào cũng là dân bản địa, có nhân mạch hiểu phong tục. Như vậy đi, ta ở doanh sinh tiêu thụ của Thiên Thụy thánh triều này, liền giao cho Khương thị quản lý. Chỉ cần Khương thị dốc lòng xử lý, dụng tâm khai thác, bản công tử bảo đảm Khương thị ngươi truyền thừa không lo.”

Hạo Nhiên lão tổ vui mừng quá đỗi, kích động lão lệ tung hoành: “Công tử đại nghĩa, lão hủ đại biểu Khương thị thề, từ nay về sau, Khương thị Duy công tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Mộ Tiên, còn không mau bái kiến công tử, về sau ngươi cần phải cẩn thận hầu hạ công tử, không được nửa điểm ngỗ nghịch!”

Khương Mộ Tiên cũng mừng rỡ: “Mộ tiên, bái kiến công tử.”

…

Chương 44: Bạo hỏa! 《Huyền Linh thánh nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Chủ》!

…

Đạo Cung Thái Sơ.

Vạn Hoa thánh đảo.

【Vạn Hoa thánh đảo】 chính là thánh địa của lịch đại Vạn Hoa nhất mạch tương truyền, cũng là đạo tràng của Thánh Tôn Cẩn Du.

Tuy nhiên một ngày này, nhân vật chính của Vạn Hoa thánh đảo này lại không phải là Thánh Tôn của Cẩn Du, mà là Ly Từ tiểu tiên quân thanh danh vang dội gần đây.

Bởi vì hôm nay chính là tiệc sinh thần bốn trăm tuổi của Ly Từ tiểu tiên quân.

Lúc trước, Cẩn Du Thánh Tôn và Vương Ly Từ vừa gặp đã quen, ở chung không bao lâu đã như vậy. Lần này Vương Ly Từ muốn tổ chức sinh nhật yến bốn trăm tuổi, Cẩn Du Tiên Tôn liền chủ động cho nàng mượn Vạn Hoa thánh đảo của mình, để cho nàng trải qua một phen phong quang của sinh nhật yến.

Lúc này mới có náo nhiệt như hôm nay.

Hôm nay trên Thánh đảo tới rất nhiều Hạ Gia Tân, ngoại trừ số ít Thánh Tôn đã bị thu hoạch qua một đợt, đa số đều là Chân Tiên, truyền thừa của các Thánh đảo, hoặc là các đệ tử trẻ tuổi ưu tú.

Theo lý thuyết, sinh nhật của một đệ tử Thần Thông cảnh, nhiều nhất là ăn mừng nội bộ bằng hữu, sẽ không xuất hiện trường hợp long trọng như vậy.

Mà sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, tất nhiên là vì được Vân Hải Thánh Tôn tuyên dương khắp nơi.

Cái gì mà ” Chuẩn Đạo tử tương lai của đạo cung”, cái gì “đạo chủ thấy Ly Từ kinh vi thiên nhân, không màng danh lợi cướp

đi đồ đệ" vân vân, Vân Hải thánh tôn là gặp người liền nói, nói khoa trương như thế nào, một bộ mặt khoe khoang rất tự hào.

Tuy xưa nay các Thánh Tôn khác đều phê bình kín đáo về Vân Hải Thánh Tôn. Nhưng Đạo Chủ Lưu Ly Từ ở lại trong Hồng Trấn cung một thời gian là sự thật, Đạo Chủ ban thưởng bảo vật cũng là sự thật, những thứ này đều không phải giả, vì vậy cho dù bọn họ nhìn Vân Hải Thánh Tôn không vừa mắt, cũng hiểu lúc này hắn đã thu nhận một đồ đệ tốt.

Vào mắt đạo chủ, tương lai của Ly Từ tiểu tiên quân này liền có ba bốn phần bảo đảm.

Nhân vật như vậy, đương nhiên đáng để kết giao.

Bởi vậy không ít tuấn kiệt trẻ tuổi không tiếc chuẩn bị phong phú lễ kim, cố ý đến đây kết giao với Vương Ly Từ một phen. Hơn nữa tiệc sinh nhật của Vương Ly Từ, người đến không từ chối, ngay cả rất nhiều đệ tử Lăng Hư cảnh và Thần Thông cảnh cũng đều nhận được thiệp mời.

Đồng thời, Vân Hải Thánh Tôn còn làm ra một thao tác càng thái quá hơn.

Hắn dựng một khối lệnh bài lớn ở cửa Vạn Hoa thánh đảo, trên bảng hiệu đánh dấu quà sinh nhật các lộ Thánh Tôn đưa Ly Từ, nội dung còn thực tế đổi mới.

Giằng co như vậy, khiến cho đám Thánh Tôn không có chuẩn bị tặng quà, hoặc là ít tặng lễ, không thể không bổ sung một phần quà mừng phong phú.

Không thể không thừa nhận, hành động của Vân Hải Thánh Tôn rất hữu hiệu. Sau tiệc sinh nhật một bàn sổ sách, đợt này lại kiếm được sáu mươi mấy viên tiên linh thạch.

Có điều, các Thánh Tôn đã ăn phải thiệt thòi lớn, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trước mặt mọi người, một vị Thánh Tôn nào đó bị "tách" một miếng thịt lớn liền cười lạnh một tiếng, nói thẳng: "Vân Hải à Vân Hải, ngươi khiến cho ai giống như không có một hai đệ tử ưu tú. Chờ qua chuyện này, đệ tử nhà ta cũng tới mở tiệc sinh nhật sáu trăm tuổi, đến lúc đó kêu ngươi đều trả lại."

Lời đồn đại như vậy vừa thốt lên, các Thánh Tôn khác cũng hoảng sợ, nhưng được hắn nhắc nhở, lập tức tỉnh ngộ.

Đúng vậy, đâu phải chỉ có Vân Hải Thánh Tôn có đệ tử, có mấy ai mà không có đệ tử đắc ý? Làm tiệc sinh thần mà thôi, biển mây có thể tổ chức, đương nhiên bọn họ cũng có thể làm. Làm thêm mấy trận, biển mây hôm nay đi qua, không phải cũng lấy về rồi sao?

Nghĩ là làm. Sau khi trở về, có không ít Thánh Tôn bắt đầu âm thầm trù tính sắp xếp cho đệ tử hoặc là sinh thần của mình, lo liệu yến hội thích hợp.

Hết cách rồi, ngươi không làm, người ta làm, quà tặng thì thu hồi thế nào?

Một bầu không khí ác liệt ở trong Thái Sơ Đạo Cung nổi lên.

Thời gian không quá một tháng trôi qua, một Thánh Tôn quả nhiên tổ chức sáu trăm sinh thần yến của đệ tử thân truyền, mời rộng một đồng đạo, nhất là hai sư đồ nhằm vào Vân Hải Thánh Tôn, đưa ra một kế hoạch để cho bọn họ bỏ tiền túi nhiều hơn…

Nhưng cuối cùng bọn họ đã đánh giá thấp Vân Hải Thánh Tôn.

Thời điểm đệ tử đưa thiệp mời đi bái phỏng Vân Hải thánh tôn, chỗ ở của hai thầy trò Vân Hải đã sớm người đi lầu trống, chỉ để lại một phong thư báo các đạo hữu, bọn họ đi Trung Thổ du lịch, chớ nhớ!

Vị Thánh Tôn kia nghe đệ tử bẩm báo xong, thiếu chút nữa tức tới hộc máu tại chỗ, ngửa mặt lên trời thở dài.

Vân Hải vô sỉ kia, chung quy không phải phàm nhân có thể học được. Hắn chung quy vẫn là kỳ sai một chiêu!

…

Đồng thời.

Đại Càn Trường Ninh vệ Tân Bình trấn, nằm ở 【 trung tâm chính vụ Tân Bình Chính vụ của đại đạo Thủ Triết.

Theo sự mở rộng của Văn-Hào Tư, tầng thứ bốn mươi chín đã bị chiếm đầy, cũng đem bốn mươi tám tầng cùng năm mươi

tầng đều cho “Thôn chiếm” rồi, tổng nhân viên trong ti đã đạt đến hơn năm ngàn người.

Cấu tạo khổng lồ như thế, đã vượt xa khung dự định của Vương Bảo Thánh năm đó.

Tầng năm mươi.

Phòng làm việc của Vương Bảo Thánh.

Phòng làm việc này chính là trung tâm của Văn Tiêu Ti, quyết định quan trọng của Văn Hoá ti đều xuất phát từ phòng làm việc này. Tuy nhiên, diện tích văn phòng lại không lớn lắm, trang hoàng bài trí trong phòng làm việc cũng không khác với văn phòng văn phòng khác, không có gì đặc biệt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là ai cũng không thể tưởng được, ti ti trưởng vương bảo thánh, vị tiểu công tử thân phận tôn quý nhất Trường Ninh Vương thị này, văn phòng không ngờ lại có bộ dáng như vậy.

Nhưng đối với người hiểu rõ hắn mà nói, điều này cũng không kỳ quái chút nào. Vương Bảo Thánh xưa nay là một người cực kỳ tự hạn chế, đối với yêu cầu của mình có thể dùng nghiêm khắc để hình dung. Theo hắn thấy, so sánh xa hoa đều là tà khí oai phong, tự nhiên sẽ không trợ giúp bầu không khí này.

Hắn đối với việc ăn mặc chi phí nhất quán cũng không có yêu cầu gì, ngoại trừ tu luyện đan dược cùng linh thực, đồ vật khác chỉ cần có thể sử dụng là được. Cuối cùng, một ít trưởng bối nhìn không được, tốp năm tụm ba liền đưa cho hắn chút vật trang trí gì đó, mẫu thân của hắn Kỳ Mộng Vũ cũng thỉnh thoảng sẽ áp giải hắn đi tham dự các loại lễ phục mặc khác nhau, lúc này mới làm cho hắn có chút bộ dáng quý công tử thế gia.

Muốn nói trong văn phòng bắt mắt nhất, cũng đặc biệt nhất, đại khái là khối màn hình tinh thạch khổng lồ khảm ở trên mặt tường.

Đó là màn hình tinh thạch mới phẩm mà Vương thị nghiên cứu ra. Hiện giờ kỹ thuật màn hình tinh thạch của Vương thị đã vô cùng thành thục, mà bởi vì tư liệu thiếu thốn cùng nhu cầu không giống nhau, so với màn hình tinh thạch lúc trước đào

được trong di tích Thần Võ đã có khác biệt rất lớn, có đủ loại công năng thần kỳ.

Trong văn phòng của Ti Trường Sinh, hiện giờ Vương Bảo Thánh đã mười sáu tuổi đang chắp tay đứng trước màn hình tinh thạch.

Bảy tám năm qua đi, bây giờ hắn đã trưởng thành một thiếu niên lang anh tuấn cao ngất, đứng dậy càng có vẻ phong thần ngọc tú, khí độ nổi bật, chỉ là khuôn mặt lạnh như băng cùng với vẻ mặt nghiêm túc trước sau như một, luôn cho người ta một loại cảm giác không muốn người khác vào.

Lúc này, hắn đang tra số liệu tiêu thụ tháng này trên màn hình tinh thạch.

Âu Dương Nam Yến đứng bên cạnh cầm một màn hình tinh thạch cỡ nhỏ, đang trao đổi số liệu với hắn.

“Lão bản, trong sách giáo khoa, số lượng sách số một số năm sơ đẳng số một, tích lũy đến tháng giêng đã tiêu thụ ba mươi ức năm trăm vạn dư sách.” Âu Dương Nam Yến báo cáo, “Nhưng theo sự bão hòa của các nước hai triều, lượng tiêu thụ của tháng này đã tụt xuống hạng hai, hạng nhất là 【《Nhàn xuất bản của tộc học Vương thị》, 《Nhàn xuất bản》, bản tháng thần võ tổng bộ tiêu thụ hơn năm ức danh sách.”

Khi nói đến những số liệu này, ngay cả Âu Dương Nam Yến cũng không thể không bội phục Vương Bảo Thánh.

Mấy năm trước, hắn ra tay quả quyết, đập nát tất cả con đường sao chép nhỏ, đồng thời dốc sức thúc đẩy chế định pháp luật liên quan, sau đó thông qua một loạt chính sách thu hết quyền quản chế vào trong tay Văn Vận Ti, bắt tay bắt đầu bố trí toàn bộ con đường thần võ.

Đồng thời, hắn còn cùng với hoàng thái tử Cảnh Minh và Tuy Vân công chúa, cùng với các Đại đế quốc gia thảo luận vấn đề giáo dục toàn dân… Nói bọn họ bắt đầu thi hành kế hoạch giáo dục toàn dân, sau khi nhận được sự đồng ý đầu tiên của Vương Phú Quý cùng với các trưởng bối Vương thị, tổ chức đoàn đội dùng sách dạy học của Vương thị tiến hành một lần nữa tu định, dung hợp một phần nội dung giáo học của hai

triều Tiên Ma, tiến hành hoạt động công khai, công khai tiêu thụ.

Hiện giờ, trải qua nhiều năm như vậy, từ Tiên Ma hai triều từ trên xuống dưới, cho đến các thành Đại Vệ, đều đã thành lập thế cục văn hóa tiêu khiển.

Vì mở rộng kiến thức, một ít sách giáo khoa kiến thức loại sơ đẳng, chỉ bán một quyển Đại Đồng, nhưng dù vậy, lượng tiêu thụ của sách toán học sơ đẳng đã đạt tới mấy ngàn vạn càn kim, tổng cộng mấy chục vạn tiên tinh.

Mà tổng lượng sách dạy học loại kiến thức sơ đẳng, đạt tới mười lăm môn, số lượng kim ngạch tổng bộ đã đột phá bốn ngàn vạn tiên tinh.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Thông qua toàn bộ con đường thế giới Thần Võ do sách giáo khoa mở ra, hiện giờ cũng tiêu thụ loại xuất bản văn hóa chính quy, trong đó bao gồm số lượng tiêu thụ trước đó không tệ nhưng bởi vì tam quan có vấn đề hoặc nội dung quá mẫn cảm nên bị lệnh cưỡng chế dừng lại, sau đó trải qua đại lượng sửa đổi rốt cuộc thẩm duyệt thông qua, phù hợp với tác phẩm tinh thần của văn phòng.

Loại sách này vừa đăng nhập liền nổ tung, lượng tiêu thụ mặc dù không bằng sách giáo khoa mạnh mẽ đẩy mạnh, nhưng cũng là mỗi sách dùng một tỷ để tính toán. Hơn nữa loại sách hướng giải trí này bởi vì không có trợ cấp tài chính của chính phủ các quốc gia, giá cả cao chót vót, một quyển mỏng manh thường thường giá bán cao tới mười đại đồng, thậm chí hai mươi đại đồng.

Hơn nữa dưới sự khống chế nghiêm ngặt của Văn Hoá ti, bắt được một chiêu nghiêm trị! Thủ đoạn bá đạo của Vương Bảo Thánh, cũng không phải là ngồi không.

Hiện giờ thế giới Thần Võ trải qua nhiều năm ổn định phát triển, nhân khẩu tổng cộng đã vượt qua 300 tỷ, lượng tiêu thụ hơn ức càn kim đã sớm không phải thần thoại gì nữa. Trong đó cuộc sống hàng ngày của công chúa “Bá đạo” xóa bớt bản cải tiến hàng ngày, sau khi trải qua sửa đổi ra 25 quyển, tổng sản lượng tiêu thụ vượt qua 30 tỷ càn kim!

Cái này nếu đổi thành cực phẩm linh thạch, chính là ước chừng 30 cực linh! Mà tiền chia cho bản thảo mà "Tác giả thần bí" kia đạt được, cũng đủ một lần truyền thừa thần thông.

Viết sách thành thần đã không còn là truyền thuyết nữa.

Người này thành công, cũng để cho vô số người thấy được cơ hội buôn bán thật lớn, đại lượng nhà chính xuất bản như nấm mọc sau mưa, chỉ riêng nội bộ Vương thị đã đăng kí mười lăm nhà xuất bản, bắt đầu chiêu mộ các lộ thiên tài viết tác phẩm tay vận doanh, ý đồ phục chế thần thoại.

Từng đội du kích dưới lòng đất cũng chuyển thành quân chính quy, kiên quyết ủng hộ mỗi một bài kiểm tra của văn am.

Theo báo cáo tiếp tục, giọng điệu của Âu Dương Nam Yến cũng dần dần trở nên kích động: "Ngoại trừ văn hóa đồ thư xuất bản ra, màn hình tinh thạch của chúng ta mở rộng công tác cực kỳ thông thuận, đã thành công chiếm lĩnh toàn bộ thần võ mỗi một vệ thành, mỗi một vệ thành cất bước có một lưu ảnh viện, ít nhất ba tinh thạch phát ra sảnh."

"Hiện giờ toàn bộ Thần Võ đã có được hơn mười vạn cái màn hình tinh thạch lớn, hơn nữa mỗi tháng lấy tốc độ một thành tăng trưởng, Lưu Ảnh Phân Ti dưới trướng tổng ty Luyện Khí Vương thị đang liều mạng tăng sản lượng lớn, nhưng vẫn cung không đủ cầu."

"Hiện tại trong Đại Bình lưu ảnh, vé phòng tốt nhất là Huyền Linh thánh nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Chủ Lệ?" Vương Bảo Thánh nhìn thấy một nhóm số liệu trong đó, lông mày không khỏi nhíu lại.

Bộ Đại Bình Lưu Ảnh này hắn biết, nội dung không nói tục, lại quá mức động tình, hơn nữa phong cách chỉnh thể thiên hướng giải trí, đối với rất nhiều vấn đề lúc đó đều là tránh nặng liền nhẹ, một chút cũng không khắc sâu, lúc thẩm tra đã bị hắn bác bỏ qua một lần.

Nhưng cũng chính là ngày đó, sau khi Vương Bảo Thánh về nhà, liền bị lão tổ nãi nãi gọi đi uống trà, sau đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm sau hắn vừa đi làm liền gấp rút qua kiểm tra thẩm tra.

Lại là tuyệt đối không nghĩ tới, bộ lưu ảnh Đại Bình mà Vương Bảo Thánh hoàn toàn không xem trọng này, vậy mà bạo!

Mười vạn khối đại tinh mạc, không ngày không đêm đặt cái này… Vẫn không thỏa mãn được nhu cầu của khán giả.

Lợi hại nhất là, bởi vì số lượng lưu ảnh Đại Bình hiện tại quá ít, thuộc loại tiêu phí xa xỉ cao cấp, bình quân một người xem ảnh phiếu cộng lại một càn kim, một lần có thể cho năm trăm người xem.

Ngày đầu tiên chiếu xuống, vé phòng Huyền Linh thánh nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Chủ đã đạt tới năm ức càn kim, bây giờ chiếu trên không quá hai mươi ngày, thống kê ra được vé phòng đã đạt đến sáu mươi ba ức càn kim!

Theo phân tích của "Chuyên gia nội nghiệp", bộ lưu ảnh lớn này, cuối cùng phòng cam kết có thể sẽ đột phá trăm ức càn kim, giá trị khoảng một Tiên Linh thạch.

"Hừ!" Vương Bảo Thánh sắc mặt thoáng có chút không vui, "Trình độ giáo dục của toàn dân quả nhiên còn chưa đủ a, tình tiết khuếch đại lưu ảnh như thế, lại có thể bán nhiều như vậy."

Sau đó, hắn liền không ngừng kéo bảng xếp hạng của vé phòng lên.

Theo thao tác của hắn, bảng xếp hạng trên tinh mạc không ngừng hạ xuống, rất nhiều số liệu mới xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

"Ông chủ, ngươi muốn tìm phòng vé nào?" Âu Dương Nam Yến hỏi: "Số liệu của ta đều nhớ hết rồi."

"A, trước đó vài ngày ta thẩm tra qua một bộ "Thần Vũ Thánh Hoàng phấn đấu sử chi khai thiên", nội dung tích cực hướng về phía trước, triển lộ ra quá trình Thần Vũ Thánh Hoàng không sợ gian nan từng bước đi tới, là bộ phim tốt." Vương Bảo Thánh cau mày nói, "Chẳng lẽ còn chưa phản chiếu?"

"Ngươi nói bộ lưu ảnh phố dập đầu kia à." Âu Dương Nam Yến nhất thời nở nụ cười: "Buổi sáng đã chiếu, vẫn là chiếu cùng bộ dáng Huyền Linh thánh nữ kia, kết quả bị người xem bóng mắng thành con chó, tất cả lưu ảnh viện đều nhao nhao thay đổi ngăn cản. Ô, số liệu ở đây, ba mươi bảy càn kim, hiện

tại tổng cộng tiêu lượng sáu mươi vạn càn kim, theo "Chuyên gia" dự đoán, lượng tiêu thụ cuối cùng hẳn là khoảng tám mươi vạn càn kim!"

"Hoang đường!" Vương Bảo Thánh tuyệt đối không nghĩ tới lại có thể như vậy, trên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên tràn đầy khó có thể tin: "Cặn như vậy, bằng cái gì chỉ có sáu mươi vạn càn kim? Mà Huyền Linh thánh nữ nọ cái gì đó, thế nhưng sáu mươi ức càn kim? Là Lưu Ảnh Viện nào điều khiển thấp?"

"Là do mỗi Lưu Ảnh Viện đều bị giảm giá…" Thần sắc Âu Dương Nam Yến kỳ quái liếc nhìn Vương Bảo Thánh: "Không được hoan nghênh đã có tỷ lệ được sắp xếp thấp, giảm bớt quá trình phát sóng, đây là thủ đoạn tiêu thụ bình thường. Ông chủ, có phải người có chút phản ứng hơi quá không?"

Vương Bảo Thánh bất mãn hừ lạnh một tiếng: " phim tốt như vậy lại không có bao nhiêu người hiểu được thưởng thức. Xem ra, là trình độ giám thưởng nghệ thuật của dân chúng có thể đề cao."

"Ông chủ, lời này của ngài ta không thích nghe đâu." Âu Dương Nam Yến phản bác: "Luận chuyện một chút, bộ phận đại lưu ảnh phách thánh hoàng vốn không đáng mừng, nhưng nếu góc độ thanh kỳ còn có thể nhìn thấy. Nhưng cuối cùng đập thành cái gì đó, cốt truyện trải thẳng, không hề thoải mái, nội dung không những rườm rà phiền phức, mà còn tràn đầy độc tố sét đánh. Ta và Thi Hà cống hiến cái rốn… Kết quả hai chúng ta đều khóc, khóc tiền của chúng ta đập vào người chó. Ta phi thường nghệ…"

Mặt Vương Bảo Thánh lập tức đỏ lên, nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Âu Dương Nam Yến.

"Chờ một chút…" Âu Dương Nam Yến phảng phất ý thức được cái gì, cẩn thận nhìn sắc mặt Vương Bảo Thánh: "Ông chủ, lừa đảo kia không phải là ngươi… quay rồi chứ?"

"Thân Đồ tiên sinh rảnh lắm hả?" Ánh mắt Vương Bảo Thánh lóe lên, giọng nói lập tức cao hơn mấy giai, hét lên: "Mới vừa thi đậu, nàng ta đã hài lòng rồi sao? Ai cũng biết học hải vô nhai, đọc võ chỉ là bắt đầu từ kiếp sống học thuật. Nàng ta là tinh anh trẻ tuổi của Thân Đồ thị, có hy vọng với ma hoàng lão tổ tông, sao có thể dừng bước như vậy?"

“Đúng lúc, trong tay ta có mấy đề bài… rất thích hợp với phương hướng nghiên cứu của Thân Đồ tiên sinh… Hy vọng nàng có thể sớm có thành quả, không nói thành quả lớn như [Thủ Triết phần thưởng], Ly Nguyệt phần thưởng, cũng không yêu cầu nàng lấy được thập kiệt, nhưng ít nhất cũng phải là một người thanh niên tiến bộ phần thưởng. Với thiên tư của Thân Đồ tiên sinh, phàm là nàng chịu tiêu tốn ba phần tinh lực nghiên cứu trên khoa học, đây nhất định không phải vấn đề.”

“Ách…”

Khóe miệng Âu Dương Nam Yến run rẩy, nhịn không được đau lòng khuê mật ba hơi thở.

Thân Đồ Thi Hà Ngọc từ sau khi gặp được học sinh Vương Bảo Thánh, chưa từng có một ngày sống yên ổn, cả ngày đều dưới sự thúc giục của hắn không ngừng cố gắng tiến bộ.

Mới vừa mới bắt đầu đọc hiểu, liền muốn ngắm nhìn thanh niên tiến bộ phần thưởng sao? Nếu như lấy được phần thưởng thanh niên tiến bộ, đợt tiếp theo có phải chính là thập kiệt hay không? Đợt tiếp theo có phải là Thủ Triết phần thưởng hay không?

Xem ra, khuê mật muốn chia đều làm tâm nguyện của cá ướp muối, đã định trước là xa vời.

Đương nhiên, nàng cũng thầm nhủ trong lòng một chút, ngăn cản là sẽ không ngăn cản.

Thứ nhất, nếu nàng ngăn cản, lực chú ý của Bảo Thánh không chừng sẽ chuyển dời đến trên người mình, đến lúc đó người gặp nạn chính là mình, thứ hai, kỳ thật cũng không thể trách Bảo Thánh luôn nhìn chằm chằm Thi Hà, thật sự là nha đầu kia quả thực là ngoại tộc, có đôi khi ngay cả chính mình cũng có chút nhìn không xuống.

Là thế hệ trẻ của Thân Đồ thị, Thi Hà có thể được đưa tới Tộc Học Vương thị học tập, tuổi còn trẻ đã tốt nghiệp Tộc Học Vương thị, thiên phú học tập đương nhiên là cực cao.

Thế nhưng nàng chính là tính tình lười biếng, lúc ở trong Tộc Học thì phải qua có lại, đi học có thể lên lớp thì làm việc có chút, bài tập sau giờ học xưa nay là kẹt lại tiếng chuông tan học tự học hoàn thành, tuyệt đối không làm sớm một hơi, đề

ngoại học cũng chưa bao giờ làm, thành tích thiên về thiên về còn rất tốt, quả nhiên là tức chết một người.

Ngay cả tiên sinh sau khi tốt nghiệp cũng hoàn toàn là vì lười biếng, muốn thực hiện mục tiêu cuộc đời của nàng là một con cá muối.

Đối với chuyện này, cảm nhận của Âu Dương Nam Yến thật ra tương đối phức tạp, một mặt giận hắn không tranh, mặt khác cũng hâm mộ nàng có thể tùy ý làm bậy, muốn nằm thẳng thì nằm ngửa.

Chuẩn bị kỹ càng, Thân Đồ Thi tùy ý làm bậy nhiều năm như vậy, lại gặp phải Vương Bảo Thánh.

Vương Bảo Thánh tất nhiên không quen nhìn thiên tư hoang phế của người khác, nhưng cũng không phải ai cũng quản. Thế nhưng Thân Đồ Thi Hà xuất thân Thân Đồ thị, cùng Chiêu Ngọc công chúa quan hệ huyết thống không tính xa, cộng thêm lại làm sư phụ của Bảo Thánh, quan hệ tự nhiên thân cận hơn những đệ tử Thân Đồ thị khác một chút.

Cũng bởi vì vậy, nàng trở thành một trong những đối tượng được Vương Bảo Thánh đốc thúc hàng ngày, bởi vì tính cách của nàng, tần suất cằn nhằn lại càng đặc biệt cao.

Nếu như chỉ là như vậy, còn dễ nói, chỉ là về sau, chuyện này bị trưởng bối trong nhà Thi Hà biết được, đúng là cố ý tìm tới, chuẩn bị trọng lễ thành tâm thành ý mời Bảo Thánh giúp bọn hắn đốc thúc nữ nhi, cứng rắn giao quyền giám sát vào tay Vương Bảo Thánh.

Lúc này mới có một loạt hành vi đốc thúc tiếp theo.

Nhưng nghĩ mà biết, phụ mẫu nàng ngày thường sợ là cũng không ít vì chuyện này mà đau đầu, chỉ là khổ không có cách nào, lúc này vừa thấy được hy vọng, liền lập tức chạy đến cửa, cũng mặc kệ đối diện là đứa bé còn chưa tới mười tuổi.

Chỉ có thể nói, một vật giáng một vật, tính tình thơ hoa kia, người bình thường là thật sự không có biện pháp, đại khái cũng chỉ có Bảo Thánh tiểu tử này có thể làm được.

Không nói đến trong lòng Âu Dương Yến trăm ngàn lần luân chuyển, Vương Bảo Thánh thành công chuyển đề tài, sau khi

suy nghĩ lệch lạc về Âu Dương Nam Yến, lại càng nghĩ càng tức giận, vung ống tay áo rời khỏi Văn Vận Ti.

Đã đến giờ tan tầm, hắn phải trở về thỉnh an mẫu thân di nương rồi.

Một lát sau, Vương Bảo Thánh trở lại trong "Nhà chính Vương thị" nhàn rỗi.

Mẫu thân cùng di nương đang nói chuyện phiếm, trò chuyện chính là Đại Bình lưu ảnh "Huyền Linh Thánh Nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Chủ" gần đây. Hai người hiển nhiên đối với Huyền Linh Thánh Nữ rất có hảo cảm, chốc lát cảm khái Huyền Linh Thánh Nữ trong lúc nhân tộc nguy nan ngăn cản hành động vĩ đại của Thực Nguyệt Ma Chủ, trong chốc lát lại nói đến Ma Kiếm Tiên cuối cùng, Vạn Thú Tôn Giả cam nguyện hi sinh, vì Huyền Linh Thánh Nữ tranh thủ thời gian cảm động.

" diễn viên của Ma Kiếm Tiên kia, nghệ nghệ tên là 【Trường Tình công tử】, lớn lên rất tuấn tú, diễn phi thường không tệ. Chỉ là ta luôn cảm thấy có chút quen mắt…" Chiêu Ngọc công chúa hơi nhíu mày nói, "Hình như đã gặp ở nơi nào."

"Ta cũng nghĩ thế." Kỳ Mộng Vũ cũng minh tư khổ tưởng, "Chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ nổi. Hay là để Thánh nhi đi tìm hiểu, sau đó ký tên gửi ảnh về?"

"Bái kiến mẫu thân, tham kiến di nương." Hai mắt Vương Bảo Thánh giật giật, mạnh mẽ kiềm chế tâm tình, tiến lên tất cung tất kính hành lễ nói: "Trường Tình công tử kia là Vương Dần Trinh của gia tộc chúng ta, là hài tử của nhất mạch Thất lão tổ…"

Đối với Vương Dần, Vương Bảo Thánh tự nhiên cũng có phê bình kín đáo.

Người này ở trong bối tự Dần, cũng coi như là nhân vật đứng đầu, còn từng ngắn ngủi đạt được vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng Linh Đài.

Từ khi bị Triệu Vô Tình đánh hạ, Vương Bảo Thánh đánh ngã Triệu Vô Tình, không bao lâu sau Vương Dần Trinh đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh. Bởi vì giữa Thiên Nhân cảnh và Tử

Phủ cảnh, thời gian tu luyện tương đối dài, thiên tài cũng tương đối nhiều.

Dù sao, không ít người trên Thiên Nhân bảng đều từng là người đứng đầu Linh Đài bảng.

Bởi vậy cho dù là Vương Dần Kham khi vừa mới đến Thiên Nhân cũng không thể tiến vào top một trăm. Bất quá, chỉ cần tu vi của y ngày càng cao thâm, đợi đến Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, hơn phân nửa sẽ có vị trí của y trong top mười Thiên Nhân bảng.

Tinh anh thế hệ trẻ của Vương thị không ngờ lại chạy đi diễn đại lưu ảnh, còn làm ra một nghệ danh 【Trường Tình công tử】… Quan trọng nhất là, hắn còn diễn chính là một "Phạm tội phạm truy nã" của Thần Vũ hoàng triều nhiều lần xúc phạm luật pháp. Tư tưởng này có vấn đề rất lớn a!

Chuyện này tự nhiên để cho Bảo Thánh đối với ý kiến của tiểu tử kia tương đối lớn, đã cân nhắc tới chuyện muốn tìm cha hắn để trò chuyện một chút rồi.

"Hóa ra là Dần Ương à." Chiêu Ngọc vỗ tay, phấn khởi nói: "Vừa nghe ta nói vậy đã nhớ ra, đúng là trước kia từng tới đây làm khách, lúc ấy nhìn không hề có dáng vẻ kén chọn, không ngờ tới diễn kịch lại rất ra dáng."

"Bảo Thánh à, quay về gọi Hạo Huyên Huyên về ăn bữa cơm." Linh Mộng Vũ dặn dò, "Đúng rồi, còn có diễn viên diễn thuyết Huyền Linh thánh nữ kia, lão tổ nãi nãi nhà ngươi rất thích nó, cũng gọi luôn."

"Cái này…" Sắc mặt Vương Bảo Thánh có chút yếu ớt.

"Có vấn đề gì sao?" Vân Mộng Vũ liếc con một cái, như cười như không nói: "Một tư trưởng văn chơi nhạc của ngươi, không phải là mời người làm diễn viên nổi tiếng đấy chứ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề." Vương Bảo Thánh vội vàng nghiêm nghị đồng ý.

Nói đùa, nếu như chọc giận mẫu thân, nàng quay đầu lại đối với phụ thân thổi gió bên gối, hắn lại là không tránh được một trận đòn hiểm. Nhiều năm trôi qua, hắn đã sớm bị ép học được biến báo linh hoạt.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, phụ thân ngươi trở về thăm người thân, đang ở trong thư phòng chờ ngươi.” Tâm trạng của Huyên Mộng Vũ rất tốt, nhắc nhở con trai: “Ngươi phải cẩn thận một chút, sắc mặt cha ngươi không tốt lắm.”

Vương Bảo Thánh nhất thời khẩn trương lên.

“Chẳng lẽ gần đây Thánh nhi lại làm chuyện gì khác thường?” Chiêu Ngọc cũng nghi ngờ không thôi.

“Ta không có a.” Hai má Vương Bảo Thánh có chút run run, “Từ sau khi lần trước rời nhà trốn đi, ta một mực an phận đọc sách, cũng kinh doanh Văn Vận ti, thành tích của ta cũng có chung một lòng…”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe trong thư phòng truyền đến giọng nói giận dữ của Vương Phú Quý: “Tiểu súc sinh nhà ngươi huyên thuyên làm chi, còn không mau cút vào đây cho ta.”

Vương Bảo Thánh run lên, vội vàng rụt cổ bước nhanh vào thư phòng: “Hài nhi bái kiến phụ thân đại nhân.”

“Tên nghịch tử nhà ngươi, còn không mau quỳ xuống!” Vương Phú Quý tức giận chưa từng có.

“Phốc phốc!”

Vương Bảo Thánh nhanh chóng quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: “Cha, ta, gần đây ta làm sai cái gì?”

“Ta không biết ngươi đã làm sai điều gì.” Vương Phú Quý cả giận nói: “Thế nhưng ông nội ngươi đi công tác vừa trở lại Thần Vũ Thiên Khư, liền viết thư bảo ta đi Thần Vũ Thiên Khư nhặt bảo vật, nhất định mang ngươi theo. Lão nhân gia ông ấy nói, muốn đích thân xin lỗi ngươi!”

“Xin lỗi?” Vương Bảo Thánh có chút sững sờ: “Tại sao thái gia gia phải xin lỗi ta?”

“Ta làm sao biết nghịch tử ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?” Vương Phú Quý bị tức đến tê dại: “Ngươi lại khiến cho thái gia gia muốn xin lỗi ngươi? Ngươi tại sao không lên trời, khiến cho lão tổ gia gia xin lỗi ngươi?”

“Phụ thân, ta sai rồi…” Vương Bảo Thánh vội vàng xin tha: “Ta không dám!”

“Ngươi không dám? Ta thấy ngươi rất dám, ngay cả Huyền Linh thánh nữ đại chiến Thực Nguyệt Ma Cung cũng dám Tạp ~~”

“Đây là hiểu lầm, ta nào biết huyền linh…”

“Ai u ~”

“Ôi! Cha ơi, con sai rồi.”

…

Sau một trận đòn hiểm, lại qua hơn một tháng.

Thần Vũ Thiên Khư lại một lần nữa tiến vào thời kỳ triều tịch thấp, Vương Phú Quý liền dẫn Vương Bảo Thánh cùng nhau tới Thần Vũ Thiên Khư, chuẩn bị bắt đầu đợt hoạt động nhặt bảo vật tiếp theo.

Nhưng bọn họ vừa mới đến hành cung của Thần Võ Thiên Khư, liền phát hiện Hoa Thụy công chúa cũng ở đây, nói là gần đây luôn gặp ác mộng, một mực mơ thấy một ít vòng xoáy bên trong Thần Võ Thiên Khư, cho nên tới đây nhìn xem, thuận tiện thăm gia gia một chút.

“Ồ, đây không phải là Bảo Thánh sao?”

Hoa Thụy công chúa đối với cháu trai rất yêu thương, vừa thấy hắn, liền kéo hắn tới hỏi han ân cần, chủ đề chỉ là gần đây học thế nào, có nói chuyện bạn gái hay không.

Nội dung quan tâm mặc dù nói liên miên không đâu tới hạn, nhưng trong lòng Vương Bảo Thánh vẫn cảm thấy rất ấm áp. Hoa Thụy cô cô cuối cùng vẫn yêu thương hắn.

Cũng không tán gẫu mấy câu, Hoa Thụy công chúa liền chuyển đề tài nói: “Đúng rồi, gần đây ta thành lập một cái Thương Long Ảnh Nghiệp, tổ cục đập mấy bộ quân lữ phiến, ngươi bên kia mau chóng thẩm vấn cho ta một chút, sau đó mở rộng phạm vi thần võ toàn thân. Ài, quân đội quá đốt tiền, có đôi khi quân phí không theo kịp, cũng chỉ có thể kiếm ít ra ngoài thôi.”

Ách…

Vương Bảo Thánh đối mặt với cô cô, nào dám nói không, đành phải liên tục gật đầu: “Chỉ cần nội dung không sai sót gì,

ta nhất định thúc đẩy."

Sau đó Vương An Nghiệp lại gọi mấy người bọn họ tới cùng nhau uống trà.

Trên bàn trà, Vương An Nghiệp thần sắc hơi có vẻ phức tạp nhìn Bảo Thánh, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Bảo Thánh à, mấy năm nay Thái gia gia vẫn luôn trách lầm ngươi. Thật ra, ngươi một mực làm tốt, đáng để biểu dương. Nhưng mà, sau này áp lực đừng quá lớn, gia tộc cũng tốt, nhân tộc cũng thế, đều không cần một mình ngươi gánh. Trời sập xuống, Vương thị chúng ta cùng gánh!"

"Thái gia gia, ngài không phải đang trách ta sao?" Vương Bảo Thánh nhìn bộ dạng này của hắn ta, trong lòng không khỏi chột dạ.

"Sao có thể, thái gia gia ngươi thương ngươi." Vương An Nghiệp nhìn về phía phú quý nói: "Phú Quý, về sau còn phải quan tâm nhiều hơn đến Bảo Thánh."

Vương Phú Quý cũng biết hình như mình đã đánh nhầm hài tử, nhất thời cũng có chút chột dạ: "Gia gia ngài yên tâm, ta đối với Bảo Thánh tràn đầy tình thương của phụ thân… Như núi."

"Ở bên cạnh hài tử nhiều một chút, cũng ở nhà chờ một chút." Vương An Nghiệp lại nhắc nhở, "Lão tổ gia gia nhà ngươi nhờ ta chuyển lời cho ngươi, chờ đến khi ông ấy đi công tác trở về, muốn nhìn thấy đích trưởng nữ dòng chính chữ 'Chồi Côi' của Vương thị, lão nhân gia ông ấy ngay cả tên cũng nghĩ ra được năm người rồi…"

"…" Vương Phú Quý.

Vương Bảo Thánh ở trong lòng âm thầm gật đầu.

Quyết sách của lão tổ gia gia rất tốt, nhàn rỗi trong nhà có thêm mấy hài tử, là có thể giảm bớt sự chú ý của phụ mẫu và di nương ở trên người mình, chia sẻ bớt một ít tình thương của phụ thân.

…

Chương 45: Tiên thiên đạo thể! Ta bình thường mà phổ thông…

…

“Gia gia, ta biết rồi. Ta sẽ cố gắng nhiều hơn.” Vương Phú Quý bất đắc dĩ gật đầu.

Tâm tính của lão tổ gia gia hắn hiểu rõ, nhưng phải sinh thêm hài tử, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút kháng cự.

Vương Phú Quý còn trẻ, sinh ra Bảo Thánh như vậy, cũng đã làm cho hắn vô cùng đau đầu, hắn không tưởng tượng được nhàn cư nếu nhiều thêm mấy đứa trẻ kiểu “Vương Bảo Thánh”, cuộc sống như thế nào đây?

Bất quá lời này của lão tổ gia gia cũng đã áp xuống rồi, dù thế nào cũng không lừa gạt nổi.

Hắn ta liếc nhìn Vương Bảo Thánh một cái, không khỏi tức giận trong lòng: “Ngươi cười cái gì?”

Vương Bảo Thánh vội vàng biểu lộ nghiêm túc nói: “Cha, con không cười, con chỉ là cao hứng trong nhà sẽ nhanh chóng có thêm mấy đệ đệ muội muội…”

Thêm bao nhiêu cái?

Mí mắt Vương Phú Quý run lên, cười lạnh: “Đúng rồi, Bảo Thánh ngươi cũng mười sáu tuổi rồi phải không? Từ khi ngươi mười bốn tuổi tấn thăng Thiên Nhân cảnh, hôm nay đã hơn hai năm, tu vi đã đến Thiên Nhân cảnh tầng hai, cộng thêm Văn Hóa ti bên kia cũng biến thành náo nhiệt đỏ rực, có thể nói đã một mình đảm đương một phía rồi, sao còn ở nhàn rỗi đây?”

“Cha, ta cảm thấy rất tốt a.” Vương Bảo Thánh vẻ mặt ủy khuất nói: “Mẫu thân cùng di nương, đều không muốn ta đi ra ngoài lập viện sớm như vậy.”

“Mẹ bảo nam như thế, truyền ra ngoài còn tìm vợ thế nào được?” Vương Phú Quý nghiêm túc phê bình nói, “Không phải ngươi mới mười sáu tuổi, chưa từng yêu đương bao giờ chứ?”

“…”

Vương Bảo Thánh nhất thời không biết nói gì, nín nửa ngày mới thốt ra một câu: “Cha, con còn nhỏ, mới mười sáu tuổi thôi. Lại nói, yêu đương làm gì thú vị bằng làm sự nghiệp?”

“Ài!”

Vương Phú Quý và Vương An Nghiệp, song song thở dài một hơi.

“Ha ha ha ha ha ha~”

Hoa Thụy công chúa ở một bên cười đến ngửa trước nghiêng sau: “Bảo Thánh ngươi thật đúng là chưa từng yêu đương sao? Thái gia gia ngươi, cha ngươi… đều là như vậy từ nhỏ liền bắt đầu cùng nữ hài tử sinh ra hai người đúng rồi, nữ hài tử cả đám đều một lòng một dạ với bọn họ, không phải vua không gả. Ngươi đây chính là có chút lôi kéo rồi… Như vậy đi, cô cô giới thiệu cho ngươi bạn gái ~~ Ngươi thích thanh thuần đáng yêu đấy, hay là hoạt bát đáng yêu?”

“Cô cô, nữ hài tử quá phiền toái.” Vương Bảo Thánh vội lắc đầu, ngữ khí kiên quyết, “Đặc biệt là nữ hài tử cùng tuổi, ta và các nàng không có tiếng nói chung, mỗi một đám đều đặc biệt ngây thơ, chỉ biết hồ nháo.”

“…” Vương Phú Quý trong đầu linh quang chợt lóe, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Vương Bảo Thánh: “Ngươi cảm thấy nữ hài cùng tuổi ấu trĩ, sẽ không phải là thích…”

“A, bị ca nói như vậy, ta nhớ ra rồi.” Hoa Thụy công chúa vỗ tay một cái, nhất thời nhớ tới những lời đồn đại lúc trước, “Ta lần trước nghe người ta nói, Bảo Thánh và Âu Dương Nam Yến và Thân Đồ Thi Hà khá thân cận, còn thường xuyên ăn cơm với nhau, xem đại lưu ảnh. Bảo Thánh à, ngươi thích tuổi tác lớn hơn?”

“Không có khả năng!” Vương Bảo Thánh kiên quyết phủ nhận, “Âu Dương học tỷ năng lực xuất chúng, làm việc giỏi, là cánh tay phải của ta. Ngẫu nhiên cùng nàng hoạt động một chút, thứ nhất là có thể thuận tiện bàn việc, thứ hai cũng là một loại “Ngự hạ chi thuật”.

“Còn Thân Đồ tiên sinh, tư chất của nàng có tiềm lực không tồi, ta chỉ đang khích lệ nàng trưởng thành.”

Vương An Nghiệp ở một bên nghe được như có điều suy nghĩ: "Khẩu vị là có chút… đặc biệt, nhưng mà phong khí của Vương thị chúng ta xưa nay cởi mở bao dung, như thế cũng không phải là không thể chấp nhận."

"Không sai, ta cũng đã điều tra." Vương Phú Quý cũng gật đầu nói: "Tuy hai cô gái này lớn tuổi nhưng tiềm lực và tư chất đều không kém, gia thế cũng trong sạch. Ta đã nghĩ như vậy, dù sao ta cũng không cần Bảo Thánh ra ngoài liên hôn, không bằng nhân sớm để hắn kéo dài hương hỏa."

Vương Phú Quý dĩ nhiên là muốn cho con trai sớm thành thân, thừa dịp hắn bây giờ tuổi còn nhỏ, tu vi thấp, vừa vặn nắm chặt thời gian sinh thêm mấy đứa con, có thể giúp hắn chia sẻ rất nhiều hỏa lực hung mãnh đến từ lão tổ gia gia.

Gì?

Vương Bảo Thánh trợn tròn mắt.

Cái gì gọi là không cần liên hôn, liền sớm chút kéo dài hương hỏa?

Hợp hai cha con bọn họ lại đều muốn để cho đối phương sinh con trai hấp dẫn hỏa lực? Không được không được, hắn không thể thành thân, hắn phải làm sự nghiệp, phải gánh vác gánh nặng gia tộc!

"Không không không, ta còn trẻ…" Vương Bảo Thánh vội vàng lắc đầu: "Ta không muốn thành thân, không muốn sinh con."

"Lão tổ gia gia từng nói, ngươi không sinh ta không sinh, khi nào Vương thị mới quật khởi?"

"Được rồi, hai cha con các ngươi cũng đừng đùn đẩy nhau nữa, một người nên sinh đều chạy không thoát." Vương An Nghiệp khoát tay, nói sang chuyện khác: "Lần này đi công tác Thánh Vực, mặc dù có trắc trở, nhưng cũng có chút thu hoạch."

Trong lúc nói chuyện, Vương An Nghiệp vung tay lên, trên bàn liền nổi lên mấy loại bảo vật tiên cơ dạt dào, tổng cộng có hai bộ tiên kinh, ba kiện tiên khí…

"Một chút thu hoạch?"

Vương Bảo Thánh trợn tròn mắt.

Thái gia gia ngài có cần phong đạm vân khinh như thế không? Bảo vật trân quý không gì sánh được như thế, ở trong mắt ngài rõ ràng cũng chỉ có thể coi là "một chút" thôi sao…

Nhớ ngày đó, hắn muốn vì mẫu thân mưu đồ một bộ tiên kinh, trước sau hao phí bao lâu thời gian? Cuối cùng còn bị bà cô Ly Dao giành trước một bước.

Trong thoáng chốc, Vương Bảo Thánh phảng phất minh bạch lúc trước Thái gia gia nói, gánh nặng Nhân tộc mọi người cùng nhau gánh, không cần một người có ý tứ áp lực quá lớn.

Có một Thái gia gia tùy tiện nhặt tiên kinh trở về như vậy ở bên ngoài, Vương Bảo Thánh không hiểu sao cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều… không còn áp lực như trước nữa…

Ngược lại Vương Phú Quý tiếp xúc với gia gia lâu, sớm đã quen với thi đấu Thiên Tú và Phàm Nhĩ của gia gia.

Ánh mắt hắn sáng lên nói: "Hai bộ tiên kinh này, là chuẩn bị cho ta và muội muội sao?"

"Cũng đúng lúc thảo luận với các ngươi." Vương An Nghiệp nói xong, chỉ vào quyển tiên kinh có khí tức chính tông của huyền môn kia nói: "Bộ tiên kinh này là "Thái Thanh Tiên Kinh", nghe nói là một trong những truyền thừa của "Thái Thanh Huyền Tông" thời kỳ viễn cổ, chỉ có điều hiện giờ Thái Thanh Huyền Tông đã sớm tan thành mây khói, quá nửa là đã vẫn lạc trong trận chiến tận thế kia rồi… Muốn tìm được bản thánh đồ tiếp sau sợ là rất khó. Phú Quý, nếu như ngươi kế thừa bản tiên kinh này, có nghi ngờ hay không?"

"Cái này cũng không sao, tuy ta là huyết mạch Mộc hệ, nhưng cảm thấy Thái Thanh Tiên kinh này không hiểu sao lại thân thiết, nghĩ đến độ phù hợp hẳn là không kém." Vương Phú Quý cười nói: "Tương lai có thể tìm được Thánh đồ, nếu tìm không thấy, ta sẽ tham khảo những Thánh đồ khác, chậm rãi đi ra một con đường Thái Thanh Thánh đồ, tranh thủ lưu lại một bộ 【Thái Thanh Thánh đồ】 cho hậu thế của tử tôn.

Kỳ thật loại tiên kinh truyền thừa có thứ tự này, so với tiên kinh bình thường còn có một chỗ tốt, đó chính là con đường

phía trước từng có người đi qua, ít nhất chứng minh là có đường đấy. Mà một ít sai lệch rất nhỏ bên trong tiên kinh cũng đã được sửa đổi qua, muốn dựa vào tiên kinh một lần nữa đi thông thánh lộ cũng phải đơn giản hơn một chút.

Đương nhiên, loại đơn giản này chỉ là tương đối mà thôi.

Nhưng muốn đi Thông Thánh Lộ, gian nan cỡ nào? Cho dù chỉ là có thể giảm xuống một chút độ khó, cũng đã cực kỳ khó được. Dù sao, rất nhiều thời điểm, thành công cùng thất bại, kém cũng chính là lâm môn một cước mà thôi.

"Hảo chí khí." Vương An Nghiệp thỏa mãn gật đầu, "Nếu như thế, bộ tiên kinh này cho ngươi rồi, điểm cống hiến từ tài khoản của ngươi khấu trừ."

Nói xong, hắn vung tay lên, Thái Thanh Tiên Kinh đã đến trong tay Phú Quý.

"Muốn mua bộ Thái Thanh Tiên Kiếm không? Ngươi có quyền ưu tiên lựa chọn." Vương An Nghiệp lại chỉ một thanh tiên kiếm tiên cơ dạt dào trong ba món tiên khí, hỏi Vương Phú Quý.

"Mua nguyên bộ tiên kiếm tự nhiên muốn rồi." Vương Phú Quý gật đầu: "Giá trị cống hiến của gia tộc ta còn có rất nhiều, tùy tiện mua."

Tự nhiên, tiên kiếm Thái Thanh thuộc về Vương Phú Quý bay đến trong tay hắn.

Có chủ nhân mới, Thái Thanh Tiên Kiếm cùng khí linh Thái Thanh Tiên Kinh đều rất vui vẻ.

Ở trong di tích kia bị phủ bụi lâu như vậy, lâu đến mức chúng đều ngủ tỉnh ngủ vô số lần, chính mình cũng không biết đã qua bao lâu, hôm nay cuối cùng cũng tìm được chủ nhân mới, chúng tự nhiên vui vẻ.

Càng đừng nói đến cấp độ nhìn như huyết mạch của chủ nhân mới còn rất cao, tiền đồ tương lai nhất định không thể hạn lượng.

"Bộ Ngọc Hoa Tiên Kinh này tương đối thích hợp cho nữ tử tu luyện, uy lực bất phàm mà lại có hiệu quả trú nhan." Vương An Nghiệp lại gọi khí linh của Ngọc Hoa Tiên Kinh ra, để cho

nàng ta tự giới thiệu một phen, lúc này mới nhìn về phía Hoa Thụy hỏi, "Điệp Nhi, dựa theo danh sách bồi dưỡng gia tộc, ngươi, Cô Cô, Lạc Tĩnh, Lạc Thu cô nãi nãi, còn có Ly Từ đại cô cô nãi nãi, đều có tư cách tranh thủ."

"Tuy nhiên, nghe nói Ly Từ đại cô nãi nãi đã có tiên kinh. Mà mấy người Huyên cô cô không thích hợp với Ngọc Hoa tiên kinh lắm. Suy nghĩ của con là gì?"

Hoa Thụy công chúa lập tức hưng phấn.

Đây chính là tiên kinh a ~ cuối cùng cũng phải đến phiên nàng.

Nhưng mà, sau khi hỏi thăm Khí Linh của Ngọc Hoa tiên kinh một phen, ngược lại nàng lại bắt đầu do dự: "Mặc dù độ phù hợp đạt tiêu chuẩn, nhưng cũng chỉ có thể xem như qua loa. Hơn nữa, chẳng biết tại sao, ta luôn cảm thấy sau khi kế thừa bộ Tiên Kinh này ta sẽ hối hận! Lần này đến Thần Vũ Thiên Khư, ta luôn cảm thấy trong cõi u minh tựa hồ có thứ gì đó đang gọi ta đến"

"Nếu đã như thế, vậy ngươi hãy buông tha Ngọc Hoa Tiên Kinh đi, miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc." Vương An Nghiệp trầm ngâm một lát, thay nàng làm chủ nói: "Nói không chừng ngươi rất nhanh có thể tìm được tiên kinh thích hợp nhất của mình."

Đợi cho Hoa Thụy công chúa buông tha, Vương Bảo Thánh vội vàng nói: "Thái gia gia, nếu cô cô đã không muốn, ta đây sẽ vì mẫu thân mà tranh thủ một chút. Mẫu thân ta rất thích hợp với Ngọc Hoa tiên kinh!"

Vương An Nghiệp cười nói: "Mộng Vũ đúng là rất thích hợp với Ngọc Hoa tiên kinh, nhưng mà, người có tư cách tranh giành với nàng trong danh sách cũng không chỉ có một. Còn có Lạc Đồng cô nãi nãi, cùng với Mai trưởng lão. Thậm chí gần đây Cơ cung phụng lập công cũng rất nhiều… Có điều, danh sách của Cơ cung phụng phải xê dịch về sau, dù sao huyết mạch của nàng có chút không đủ~"

"Lạc Đồng lão tổ tính nóng như lửa, huyền kỹ đánh nhau phong cách cũng lấy bá đạo làm chủ, quả thực không quá thích

hợp Ngọc Hoa tiên kinh.” Vương Bảo Thánh trầm ngâm nói, “Về phần Mai trưởng lão…”

Bảo Thánh quả thực đối với Mai trưởng lão không quen thuộc.

Nàng quá thần bí, hơn nữa lập rất nhiều công huân cho Vương thị. Quan trọng nhất là, hắn nghe Bảo Quang ca nói Mai Trường Thành là thị thiếp của lão tổ gia gia… quản lý tổ chức quần tiên điện thần bí, rất được lão tổ gia gia sủng ái.

Trong lúc nhất thời, Bảo Thánh có chút nhức đầu, cái này không dễ làm a.

“Ngược lại không cần lo lắng cho Mai trưởng lão.” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói, “Trước đó vài lúc nói chuyện với Mai trưởng lão, nàng đã có mục tiêu tương lai, sẽ tự mình nghĩ biện pháp lấy được.”

Mai trưởng lão lại mạnh như vậy sao?

Vương Bảo Thánh cũng trở nên kính nể, càng thêm kính sợ Mai trưởng lão thần bí kia.

“Như thế, Mộng Vũ cầm Ngọc Hoa Tiên Kinh ngược lại không có vấn đề gì lớn. Chỉ là Tiên kinh cần điểm cống hiến rất cao, hơn nữa Ngọc Hoa Tiên Kinh còn có hai kiện tiên khí nguyên bộ, một là Ngọc Hoa Tiên Hỏa Đâu, một là Ngọc Tiên Như Ý, đều là tiên khí nguyên bộ cực kỳ phù hợp với thuộc tính Tiên kinh, chia rẽ cũng không tốt lắm.” Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày nói: “Gia tộc Mộng Vũ cống hiến sợ là xa xa không đủ.”

Mấy năm nay tuy rằng Chử Mộng Vũ cũng góp nhặt được một ít cống hiến của gia tộc, nhưng mấy năm nay nàng trầm mê vào phim truyền hình và các loại thoại bản, ngoại trừ thời gian tu luyện ra thì phần lớn đã tiêu phí vào nó, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là không đủ điểm cống hiến.

“Cha ta có.” Vương Bảo Thánh lập tức nói.

Vương Phú Quý cười tủm tỉm nói: “Ta cho vợ ra cống hiến Đoái Tiên Kinh đương nhiên không thành vấn đề. Tuy nhiên, chẳng phải Bảo Thánh ngươi luôn miệng nói muốn mưu đồ tiên kinh cho mẫu thân sao? Làm cho giống như đại hiếu tử, kết quả vẫn phải dựa vào phụ thân sao?”

"…" Vương Bảo Thánh lập tức đỏ mặt nói: "Ta còn trẻ, điểm cống hiến không đủ. Nếu không, phụ thân cho ta mượn trước…"

"Không cho mượn, cha mượn con có lý cũng không nói rõ được. Nếu con không trả, ta cũng không có cách nào đối phó với con." Vương Phú Quý lắc đầu nói: "Nếu con muốn tận hiếu, không bằng nợ gia tộc cống hiến là được, sau này từ từ trả cũng được."

"Có thể." Vương Bảo Thánh không chút do dự nói, "Dù sao ta mới Thiên Nhân cảnh, dựa vào năng lực của ta, một hai trăm năm tất nhiên có thể còn lấy được, còn có thể đổi cho mình một quyển."

"Có lòng tin là chuyện tốt." Vương Phú Quý lộ ra ánh mắt tán thưởng, vỗ bả vai Bảo Thánh nói: "Bảo Thánh nhà ta không những có năng lực xuất chúng, còn đích thật là một đứa con hiếu thảo, làm cho vi phụ phải lau mắt mà nhìn, cũng cảm thấy vui mừng."

"Đa tạ phụ thân tán dương." Vương Bảo Thánh có chút kích động.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân khen ngợi hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đại đa số thời điểm hoặc là khuyên hắn buông lỏng một chút, đừng quá cuốn hút, hoặc là tìm cớ đánh hắn một trận.

Thân là con người, quá mức ưu tú, cũng là một sai lầm.

"Bất quá, con vì mẫu thân mưu tính tiên kinh, giành được danh hiệu đại hiếu tử." Vương Phú Quý chợt chuyển đề tài, thở dài nói: "Nhưng làm như thế, không khỏi lộ ra cha con, gia gia của con, thái gia gia, thái thái phu gia gia con, còn có thái thái thái thái gia gia con, dáng vẻ đều rất bất hiếu."

Vương Bảo Thánh biến sắc, trong lòng nhất thời sinh ra một dự cảm không lành, vội vàng giải thích: "Cha, không phải như người nghĩ…"

Vương Phú Quý lại không cho hắn cơ hội nói hết lời, cười híp mắt tiếp tục nói: "Nhưng Bảo Thánh nhà ta là người có năng lực. Như vậy đi, ngươi thay cha ngươi, hai gia gia, thái gia gia ngươi, thái thái thái gia gia tận tận hiếu, về phần thái thái thái

thái gia gia thì thôi, lão tổ nãi nãi không cần ngươi quan tâm. Giúp các bà đều mưu tính một chút tiên kinh đi."

"Cái gì!? Toàn bộ đều để ta tận hiếu?" Vương Bảo Thánh như bị sét đánh.

Trong đầu hắn nhanh chóng tính toán một lần, mẫu thân và di nương đã có, còn có hai bà nội, hai thái nãi nãi, một bà nội thái thái thái, tổng cộng còn phải có năm bộ tiên kinh!

Đột nhiên, nhân sinh áp lực thật lớn…

Vương Bảo Thánh nước mắt đều xoay quanh hốc mắt.

"Tận hiếu thay các trưởng bối, có vấn đề sao?" Vương Phú Quý cười híp mắt nhìn hắn.

"Không, không thành vấn đề…" Vương Bảo Thánh kiên cường lau nước mắt, "Hài nhi nhất định sẽ làm được, năm bộ tiên kinh, năm thanh tiên khí, một cái cũng sẽ không bỏ xuống."

"Được rồi được rồi." Vương An Nghiệp cuối cùng cũng không vừa mắt, trừng mắt nhìn phú quý một cái: "Phú Quý ngươi cũng đừng luôn ức hiếp Bảo Thánh, lát nữa mẫu thân nhà mình sẽ cố gắng hết sức để hiếu thảo, đừng tạo áp lực lớn như vậy cho Bảo Thánh."

Vương Phú Quý cũng cười lớn, vỗ vỗ bả vai Bảo Thánh: "Bảo Thánh nhà ta vẫn rất là biết cách đối phó, cha ngươi thực sự rất vui mừng. Nhưng mà, Thái gia gia của ngươi đã nói, mọi việc không nên nghĩ đến việc một mình gánh vác, toàn bộ gia tộc chúng ta mỗi người một việc, liền không có chuyện gì là không làm được."

"Cha, con…" Vương Bảo Thánh nói.

"Được rồi." Vương Phú Quý cắt ngang lời hắn, sắc mặt cũng nghiêm túc lên: "Chẳng lẽ ngươi xem thường cha ngươi, cảm thấy cha ngươi là thiên hạ đệ nhất hoàn khố, trên vai gánh không nổi gánh nặng?"

"Không không không, phụ thân đại nhân rất ưu tú, đã cống hiến không biết bao nhiêu cống hiến cho gia tộc và Nhân tộc." Vương Bảo Thánh kính nể cha mình từ tận đáy lòng.

“Vậy là được rồi, về sau có áp lực gì, đừng cứ buồn bực mãi ở trong lòng.” Vương Phú Quý vỗ vai hắn, trịnh trọng nói: “Chính cái gọi là đả hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, có chuyện gì chúng ta cùng gánh vác. Cho dù trời sập xuống, cũng là phụ thân giúp ngươi chống đỡ trước. Người thân trong nhà, cũng thủy chung là tấm chắn kiên cố nhất của ngươi, bến cảng vững chắc nhất, nhớ rõ chưa?”

“Vâng, con nhớ kỹ.” Vương Bảo Thánh chợt cảm thấy rất ấm áp trong lòng.

Loại này dưới trời sập xuống, phụ thân trước tiên đứng lên, khiến hắn lập tức có được cảm giác tràn đầy an toàn. Cổ áp lực cùng cảm giác cấp bách từ khi sinh ra luôn bao phủ hắn, phảng phất thoáng cái biến mất rất nhiều.

“Lần này trở về, hảo hảo yêu đương, chớ bỏ lỡ tuổi thanh xuân. Phải biết rằng, người không còn thiếu niên, thời gian thiếu niên ngắn ngủi, đừng chờ lão già nhớ lại chuyện xưa không có nửa điểm nhớ lại. Mặc dù khẩu vị của ngươi có chút… Đặc thù, nhưng cha ngươi hung hăng tha thứ cho ngươi.”

“…” Vương Bảo Thánh há hốc mồm.

Cha, có phải ta còn nên cảm ơn ngươi tha thứ hay không?

Không đề cập tới trong lòng Vương Bảo Thánh có bao nhiêu sóng gió mãnh liệt, Vương An Nghiệp mắt thấy Vương Phú Quý và Vương Bảo Thánh thương lượng thỏa đáng, liền đem Ngọc Hoa Tiên Kinh cùng với hai kiện tiên khí nguyên bộ đều cho Vương Phú Quý. Đợi sau khi trở về, giao cho hai cha con Vương Phú Quý và Vương Bảo Thánh chuyển giao cho Mộng Vũ là được.

Xử lý xong những thứ này, một trong những nhiệm vụ chủ yếu Vương An Nghiệp trở về lần này cũng đã hoàn thành.

Vương Phú Quý cũng không chậm trễ, lập tức nhận Thái Thanh Tiên Kiếm làm chủ, sau đó tìm một gian phòng không có người trong Nguyệt Huy Cung, kế thừa 【Thái Thanh Tiên Kinh】.

Quá trình kế thừa tiên kinh vô cùng thuận lợi, quá trình tẩy lễ của thiên địa tinh hoa cũng không có chút gợn sóng nào.

Vương Phú Quý từ đầu đến cuối đều thập phần bình tĩnh, sau khi kế thừa tiên kinh hơi quen thuộc một chút, liền bắt đầu buồn tẻ tẻ nhàm chán mà đơn điệu nhặt bảo công tác.

Mấy người làm việc cùng loại đã tiến hành qua rất nhiều lần, phối hợp sớm đã trở nên thập phần ăn ý, cũng không cần đặc biệt dặn dò, cũng đã thuần thục mà tiến nhập nhân vật của mình.

Xích Ngục Ma Hoàng, còn có Đế Hưu, Ngộ Đạo hai vị tiên quân dùng huyền khí của mình bảo vệ đoàn người chậm rãi xâm nhập vào Thần Vũ Thiên Khư, không ngừng dịch chuyển vị trí, thuận tiện bao trùm phạm vi khác nhau.

Vương Phú Quý cùng Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ Vương Bảo Tài thúc dục bảo khí, kết ra các loại quả lưu ly đầy cành.

Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc thúc dục thiên phú thần thông, ngưng tụ ra mây đỏ đại biểu cho khí vận bao phủ Vương An Nghiệp, tạm thời nâng khí vận của Vương An Nghiệp lên cao nhất, sau đó, Vương An Nghiệp bắt đầu chán đến chết mở từng cái hộp đựng quả ra.

“Đạo khí bị hư hại, rác rưởi.”

“Một bộ bảo điển? Còn được.”

“Di, một cái lân phiến thật lớn, khí tức thật bá đạo hung ác, chẳng lẽ là lân phiến trọng yếu của Đà Long Ma Chủ? Lấy về cho tổng ty luyện khí chơi đùa một chút.”

“Không gian kết tinh, đồ vật không tệ!”

Từng kiện “rác rưởi” sau khi trải qua xem xét sơ bộ liền được thu nạp lại, dựa theo giá trị phân loại an trí tốt.

Mọi người đều là “thuần thục công”, trong lòng tất nhiên không hề gợn sóng, Vương Bảo Thánh lại là lần đầu tiên nhìn thấy tràng diện này, thấy mà trợn mắt há hốc mồm, cảm giác tam quan đều bị lật đổ.

Dĩ vãng phụ thân không có việc gì luôn nói mình và thái gia gia cùng nhau ở Thần Vũ Thiên Khư nhặt “Phế vật” dùng để bù đắp gia dụng, hắn thật đúng là tưởng rằng đang nhặt rác, còn từng tưởng tượng qua bao nhiêu vất vả…!

Tuyệt đối không nghĩ tới, nhặt rác lại là cách nhặt rác như vậy!

Cái này thật sự là khiêu chiến ranh giới thường thức của hắn.

Chỉ trong chốc lát, thu hoạch đã không thể dùng từ " khá phong phú" để hình dung nữa. Đây không phải là Văn hoan ti mà hắn vất vả lắm mới làm ra sao, kiếm được nhiều hay sao?

"Bảo Thánh, ngươi cũng bị hù rồi hả?" Hoa Thụy công chúa cười tủm tỉm vỗ vai chất nhi, giọng điệu như người từng trải nói: "Gia tộc chúng ta yêu nghiệt quá nhiều. So sánh với bọn họ, ta cảm thấy mình quá bình thường, sau này ngươi sẽ càng ngày càng quen."

Yêu nghiệt sao?

Vương Bảo Thánh gật đầu đồng ý.

Tất nhiên hắn biết bản mệnh Bán Tiên thực của phụ thân và thái gia gia, còn từng theo bọn họ cùng đi Tộc Học, đã qua rất nhiều lần, chỉ là bây giờ hắn đã lên tộc học cao đẳng, theo chân bọn họ tự nhiên cũng không cùng một chỗ.

Chỉ là trước đó, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, Bán Tiên thực còn có thể dùng như vậy.

So sánh với yêu nghiệt của phụ thân và thái gia gia, Vương Bảo Thánh hắn trong nháy mắt liền trở nên "bình thường" rất nhiều. Ngay cả một loạt sự tình mà mình chín tuổi thành lập Văn Vận Ti, lăn qua lăn lại cũng giống như không tính là gì.

Bất quá, đó chung quy là thân nhân của mình.

Rất nhanh, Vương Bảo Thánh đã tiếp nhận mình chỉ là một đạo thể Tiên Thiên bình thường.

Bất tri bất giác, cỗ áp lực nặng nề trên vai hắn dường như lại nhẹ đi không ít, thay vào đó là một cỗ ý chí chiến đấu dạt dào chưa từng có từ trước đến nay.

Có chênh lệch không sợ, chỉ cần nỗ lực thật tốt, chung quy có thể chậm rãi bù đắp chênh lệch.

Hắn còn trẻ, có rất nhiều thời gian từ từ mà đến.

Trong khoảng thời gian Hoa Thụy và Bảo Thánh nói chuyện, Vương An Nghiệp bên kia vẫn đang không nhanh không chậm mở "Hộp đen", theo đủ loại " rác rưởi" càng tích góp càng nhiều, số lượng đồ tốt mở ra cũng dần dần nhiều hơn.

“Ồ, đây là một đôi song giản? Khí tức thật mạnh, chẳng lẽ là một đôi tiên giản?” Bỗng dưng hai mắt Vương An Nghiệp sáng ngời, bỗng nhiên cao hứng hẳn lên: “Không dễ dàng a, đã vài ngày không nhặt được tiên khí rồi.”

Xuất hiện trong tay hắn là một cặp song giản màu vàng hoàn chỉnh ngoại hình.

Song giản kia hình dạng chế tạo cổ xưa, trên người có long văn màu vàng kim, hộ thủ càng bị làm thành bộ dáng bá khí đầu rồng há miệng rống giận, tựa như nộ long gào thét, nhìn phi thường có khí thế.

Có long uy bá đạo mà uy nghiêm từ song giản kia khuếch tán ra, tiếp đó đồng thời tràn ngập ra, còn có một cỗ Tiên Linh chi khí mênh mông bàng bạc, hiển nhiên là Tiên Khí không thể nghi ngờ.

Trong đầu Hoa Thụy công chúa chợt lóe lên một cái tên, theo bản năng thốt ra.

” Nộ Long Song Giản?”

…

Chương 46: Thiên Khư Bí Sử! Nguyên soái tập đoàn quân trở về vị trí cũ!

…

Cũng ngay trong nháy mắt Hoa Thụy mở miệng.

Song giản Nộ Long dường như cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên "ngao ô" một tiếng thoát khỏi tay Vương An Nghiệp, hóa thành hai con rồng màu vàng óng dài mấy trượng, giống như nộ long ra biển đánh về phía Hoa Thụy công chúa.

Một cú bổ nhào này khí thế bàng bạc, giống như lôi đình, lại tựa hồ không có chút địch ý nào, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn khó nói lên lời.

Đầu ngón tay Vương An Nghiệp giật giật, không ngăn cản, ngược lại còn có chút hứng thú nhìn một màn này.

Hai con rồng vàng kim xoay quanh Hoa Thụy công chúa, khí tức như kim loại thiết mã vang lên, vừa nghi hoặc vừa cảm giác được Hoa Thụy công chúa cực kỳ thân cận.

Hoa Thụy công chúa tâm niệm vừa động, thần hồn lực khổng lồ nhất thời dâng lên, bao phủ lại đôi kim sắc long thể kia.

Sức mạnh thần hồn của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, đó là khí tức bắt nguồn từ Chân Linh.

Cảm giác được cỗ thần hồn lực quen thuộc này, tròng mắt hai con rồng màu vàng kim "xoẹt" một cái sáng lên.

Quả nhiên là chủ nhân!

Song long lập tức hưng phấn rít gào một tiếng, xông lên đi vòng quanh Hoa Thụy công chúa không ngừng cọ cọ, dường như đang biểu đạt nhớ nhung.

Hoa Thụy công chúa đưa tay chạm vào chúng nó, chúng nó lập tức một lần nữa hóa thành một đôi tiên giản, rơi vào trong hai tay nàng.

Trong nháy mắt, một cảm giác huyết mạch tương liên xông lên đầu.

Hoa Thụy chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng vô tận, theo bản năng huy động hai tay luân phiên một kích!

"Rầm rầm!"

Hai đạo năng lượng màu vàng kinh khủng quét ra, nổ làm không gian chung quanh chấn động kịch liệt, từng trận vỡ tan. Tiếng gầm rú to lớn chấn động làm người tai điếc hoa mắt, tâm thần kích động, rất có dáng vẻ một tuyệt thế nữ Bá Vương.

"Em gái ta!" Vương Phú Quý cũng bị chấn động bởi bạo lực như thế, "Lực lượng này của ngươi có chút mạnh, chẳng lẽ đây chính là hai tay cầm tiên thánh trong truyền thuyết?"

"Ta cũng không biết a." Hoa Thụy công chúa trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô tội, "Ta đã cảm giác Nộ Long song giản này rất quen thuộc, chúng hình như nhận ra ta. Lẽ nào, đây lại là tiên khí do Ngô Phán Tích lưu lại?"

Tuy mọi người đều biết Hoa Thụy là Ngô Phán chuyển thế, chính nàng vì giả bộ, thỉnh thoảng cũng sẽ lấy thân phận chân tiên chuyển thế của mình để nói chuyện, nhưng đây cũng chỉ là nói cho có mà thôi, những ký ức về kiếp trước trong đầu nàng thật sự là quá mức rách nát, thế cho nên nàng đối với thân phận "Chân tiên chuyển thế" của mình căn bản không có cảm giác gì.

Không có biện pháp, trong gia tộc yêu nghiệt quá nhiều, Chân Tiên chuyển thế mang đến tư chất ưu thế căn bản thể hiện không ra. Mà không có tư chất ưu thế, Chân Tiên chuyển thế giống như cũng không có gì đặc biệt.

Cho đến lúc này, nàng giống như đang ở trong mộng vậy.

"…"

Vương Bảo Thánh cũng là vẻ mặt cạn lời.

Cô cô, đã nói ngươi là "người bình thường" mà?

Đã nói cùng một chỗ bình thường mà bình thường mà… Nếu như cái này cũng gọi là người bình thường mà nói, cả gia tộc chúng ta, có phải có chút quá mức yêu nghiệt hay không?

"Điệp Nhi, không cần quá xoắn xuýt kiếp trước kiếp này." Vương An Nghiệp vỗ vỗ bả vai Hoa Thụy nói, "Con đã trải

qua tẩy lễ luân hồi trường hà, một lần nữa chuyển thế thành hài tử Vương thị, mặc kệ có ký ức kiếp trước hay không, đều là cháu gái của ta, đều là tộc nhân Vương thị. Nếu như kiếp trước quá khứ, còn có tâm nguyện gì chưa xong, gia gia và các trưởng bối khác thay con cùng xuất lực."

"Vâng, Điệp Nhi hiểu rồi." Hoa Thụy công chúa vui vẻ gật đầu.

Tóm lại, nàng cảm thấy mình sinh ra ở Vương thị vẫn là rất hạnh phúc, có cha mẹ thương yêu mình, các trưởng bối hiền lành, ca ca và đệ đệ rất sùng bái nàng, hậu bối bảo thánh đáng yêu…

Vương Bảo Thánh nghe vậy, cũng cảm thấy lời nói của thái gia gia rất có lý.

Thật ra hắn cũng luôn cảm thấy mình giống như vừa sống lại, trên vai gánh vác trách nhiệm rất nặng, có đôi khi cũng sẽ mê mang.

Hiện tại xem ra, thật may mắn sống ở Vương thị.

Nộ Long song giản xuất hiện chỉ là một khúc nhạc đệm.

Sau khi Hoa Thụy thu lại Song Giản Nộ Long, mấy người nói chuyện phiếm vài câu, Vương An Nghiệp và Vương Phú Quý lại lần nữa bắt đầu hoạt động hộp mở ra mù mịt, đủ loại di vật Thần Võ Thiên Khư bị mở ra, có rác rưởi, cũng có bảo vật đáng giá.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, sóng triều năng lượng tạm thời biến yếu dần dần một lần nữa trở nên mênh mông, điều này cũng mang ý nghĩa hoạt động "Nhặt rác" lần này đã tiến vào kết thúc.

Đúng lúc mấy người mở xong một cái hộp mù, dự định trở về.

Bỗng dưng.

Vị trí chính giữa Thần Vũ Thiên Khư bỗng nhiên bộc phát ra một trận sóng năng lượng kịch liệt.

Xuyên thấu qua tầng tầng vầng sáng năng lượng chồng chất kia, mơ hồ có thể thấy được một vệt kim quang đang xuyên thấu năng lượng triều tịch phun trào, như một đạo lưu tinh bay về phía mọi người.

Kim quang kia tản ra khí tức cường hoành, tiến lên lại tựa hồ rất gian nan, thỉnh thoảng sẽ bị năng lượng triều tịch phun trào chung quanh khu hạch tâm ảnh hưởng, kịch liệt chấn động, hoặc là bị trùng kích quay cuồng vài cái.

Nhưng dù vậy, kim quang kia vẫn thập phần cố chấp, phương hướng không thay đổi chút nào.

“Luân Hồi, đồ hỗn trướng nhà ngươi! Cùng lúc trấn áp ta ngươi còn dám ném đồ ra bên ngoài.” Lúc này, tiếng gào thét của Đà Long Ma Chủ xuyên thấu qua thủy triều mơ hồ truyền đến, trong âm thanh xen lẫn nộ ý ngập trời, “Ta cũng không tin ngươi càng ngày càng suy yếu, có thể trấn áp bản Ma Chủ đến thiên hoang địa lão.”

“Trấn cô một ngày là một ngày.”

Thanh âm Luân Hồi Chi Thụ ngay sau đó truyền đến, già nua khàn khàn, lại dị thường tỉnh táo bình tĩnh, phảng phất không có bất kỳ vật gì có thể làm cho hắn dao động.

Dừng một chút, giọng nói của hắn lại vang lên bên tai mọi người: “Đế Hưu tiểu hữu, đón được thứ đó rồi, đây là thứ ta mong mỏi. Hiện giờ lực lượng của ta không đủ, không còn bao nhiêu sức mạnh để bảo vệ nó.”

“Vâng, Luân Hồi tiền bối.”

Lúc này Đế Hưu Tiên Quân vươn người đứng dậy, vung Vô Tẫn mộc trượng trong tay lên, một đạo Tiên linh quang màu xanh nhạt màu xanh lá mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc hóa thành một cự thủ Tiên Linh xông vào trong thủy triều vớt về đạo kim quang kia.

Chờ bàn tay khổng lồ kia trở về tiêu tán, trước mặt mọi người liền nhiều ra một bộ tiên kinh lơ lửng.

Đó là một bộ tiên kinh mặt ngoài miêu tả đồ án hình rồng, toàn thân tản ra long uy cường thịnh, khí tức tôn quý mà uy nghiêm, mơ hồ còn kèm theo trận trận tiếng long ngâm.

Rất hiển nhiên, đây là một bộ tiên kinh thuộc tính Long.

Trước đó Luân Hồi Chi Thụ đã từng nói qua, đây là thứ [Phán Phán].

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Hoa Thụy công chúa.

Hoa Thụy trong lòng cũng có cảm giác, thân hình bỗng nhiên bay lên trời, tới gần tiên kinh.

Tựa hồ cảm nhận được khí tức Hoa Thụy tới gần, một "Tiểu Long Nhân" không phân biệt được khí linh từ trong tiên kinh nổi lên.

Hắn nhìn tuổi tác không lớn lắm, mặc trên người một bộ chiến giáp nho nhỏ tinh xảo, thời điểm nổi lên còn ôm cái đầu nhỏ chóng mặt mơ hồ, tựa hồ vừa rồi ở bên trong năng lượng triều tịch bị giày vò quá chừng.

Nhưng vừa thấy Hoa Thụy công chúa, hắn liền lập tức phấn chấn tinh thần, khống chế tiên kinh kích động nhào về phía nàng: "Mong ngóng tỷ tỷ, ô ô! Cuối cùng ta cũng gặp lại tỷ rồi! Ta muốn chết đi!"

Hoa Thụy công chúa lập tức đỡ lấy hắn, trong lòng cũng dâng lên cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

Nàng vuốt ve mấy lần tiên kinh, trong lòng như ngộ ra điều gì: "Nguyên lai là ngươi, 【Chân Long Tiên quyết】! Bất quá, đời này của ta tên là Vương Ngao Điệp, phong hào là 【Hoa Thụy công chúa】, ngươi vẫn gọi ta là Hoa Thụy tỷ tỷ đi."

"Được, Hoa Thụy tỷ tỷ." Chân Long Tiên quyết vui vẻ cọ Hoa Thụy, "Từ sau khi tỷ chết trận, Chân Linh luôn ngủ say dưới sự che chở của Luân Hồi gia gia. Trước đây, Luân Hồi gia gia thả tỷ ra ngoài, lại từ trong Luân Hồi Trường Hà kéo tỷ về, gia gia đã nói, không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại."

Chết trận?

Ách, ha ha ~

Hoa Thụy công chúa vội nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, năng lượng triều tịch càng ngày càng kịch liệt, chúng ta trước rút về khu vực an toàn."

Bởi vì Chân Long tiên quyết trì hoãn, bọn họ đã bỏ lỡ thời cơ lui lại tốt nhất, lúc này năng lượng triều tịch dĩ nhiên trở nên kịch liệt, dù là ba đại cường giả Chân Tiên cảnh liên thủ cũng đã vô cùng cố hết sức.

Mấy người không dám ở lại nữa, lập tức chống đỡ lấy năng lượng triều tịch bắt đầu lui về phía sau rất nhanh.

Cũng may, trên đường rút lui về phía sau không có chuyện gì xảy ra. Rất nhanh, mọi người liền rút về hành cung tạm thời.

Đợi đến sau hành cung lâm thời.

Mọi người mới tụ lại một chỗ, muốn nghe thử bộ tiên kinh này có những thứ gì.

Như loại tiên kinh này, linh trí của khí linh là dựa vào bản thân tiên kinh mà tồn tại, trừ phi bị người ta cố ý xóa đi ý thức, nếu không ý thức sẽ một mực tồn tại, tiên kinh bất diệt, ý thức không tiêu tan.

Hơn nữa, sau khi tiên kinh được người kế thừa, khí linh của tiên kinh có thể thông qua chủ nhân cảm nhận được thế giới bên ngoài, thường thường biết rất nhiều bí mật.

Thần Vũ hoàng triều diệt vong đã hơn mười vạn năm, sách lịch sử bây giờ, thật ra có một bộ phận đều dựa vào hồi ức của các Khí Linh để bù đắp.

Dù sao, thời gian mười vạn năm quá mức mênh mông, lúc đó tuyệt đại bộ phận dấu vết lưu lại đều đã sớm bị chôn vùi trong thời gian, cũng chỉ có những khí linh tự mình trải qua lịch sử mới biết được chân tướng năm đó.

Nhất là trận đại chiến hạo kiếp lúc trước, người biết chuyện cơ hồ đã chết sạch, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ta gọi là 【Chân Long Tiên quyết】 thật ra là một bộ tiên kinh.” Chân Long tiên quyết tự giới thiệu trước.

Thì ra đây là một bộ thể tu tiên kinh, sau khi chuyển tu có thể thu được lực lượng Chân Long, chiến lực hung mãnh bá đạo.

Nếu như tu luyện tới Chân Tiên cảnh, sức chiến đấu sẽ tăng mạnh, đồng thời có thể tiến vào trạng thái bùng nổ, hóa thân thành Chân Long thập tam giai tiến hành chiến đấu.

Cũng chính bởi vì vậy, chủ nhân đời trước Ngô Phán trông mong chiến lực bùng nổ, tuy niên kỷ trong rất nhiều tập đoàn quân nguyên soái hơi nhỏ, nhưng thuộc về một trong những chiến lực mạnh nhất.

“Tiểu Long Nhân, kiếp trước ta chết như thế nào?” Hoa Thụy công chúa cuối cùng vẫn không kiềm chế được hỏi.

“Ô ô! Hoa Thụy tỷ tỷ, kiếp trước tỷ là bị tam đại ma thần vây công chết trận, bất quá tỷ cũng không thiệt thòi, trước khi chết còn bị liệt chủng đồng quy vu tận với một trong số đó! Luân Hồi gia gia đều khen tỷ là anh hùng.”

Chân Long tiên quyết thút tha thút thít bắt đầu kể lại trận chiến ở kiếp trước.

Thì ra kiếp trước Ngô Phán Phán chính là nguyên soái của tập đoàn quân thứ ba Thần Vũ quân.

Với tư cách là một trong chủ lực tập đoàn quân, nàng phụng mệnh ngăn cản khe hở giới vực tả dực ma quân, mà lúc trước ma quân tả dực chính là một chi ma tộc tập đoàn quân ước chừng có ba ma thần suất lĩnh.

Lấy một địch ba lần, dù cho quân đội tập đoàn thứ ba ở vị trí phòng thủ, thực lực quân đội cũng có thể xưng là tinh nhuệ, nhưng thương vong vẫn cực kỳ thảm trọng.

Đại quân Ma tộc vô cùng vô tận lao ra từ trong khe hở của giới vực khổng lồ, giống như đại dương mênh mông vô tận.

Quân tập đoàn ba ngăn cản hết đợt này đến đợt khác, giống như thủy triều trùng kích, hết quân đoàn này đến quân đoàn khác bị đánh cho tàn phế, nổ tung!

Nhưng không ai lui về phía sau nửa bước.

Ví dụ như quân đoàn trưởng quân đoàn số chín Diêu Quế Phương, sau khi quân đoàn thương vong hầu như không còn, nàng suất lĩnh thân vệ còn sót lại lực chiến đến cùng, cuối cùng hi sinh vì bạo mà chết.

Quân đoàn trưởng đệ ngũ quân đoàn Mang Viêm Ba, ở thời khắc cuối cùng lôi kéo hai Ma Vương cùng nhau chết trận.

Cho đến cuối cùng, Ngô Phán trông hóa thành Chân Long cùng tam đại Ma Thần giao thủ, cuối cùng dựa vào bạo chủng cùng một Ma Thần đồng quy vu tận.

Theo Chân Long tiên quyết kể lại, tất cả mọi người phảng phất thấy được từng màn phát sinh năm đó, cảm nhận được trận chiến thảm thiết cùng tàn khốc năm đó.

Mà tập đoàn quân thứ ba mà Ngô Phán trông chỉ đóng giữ một phương vị mà thôi.

Trên thực tế, binh lực Ma tộc do Đà Long Ma Chủ tập kết ra, vượt xa bộ đội đánh lén của Thực Nguyệt Ma Chủ.

Dù sao thứ hai bất quá cũng là Ma Chủ bản bộ phái tới trợ giúp, cùng tới đây ma quân tuy rằng đều là tinh nhuệ, nhưng số lượng cũng không phải quá nhiều, mà Cầu Long Ma Chủ chính là người thống trị ma tộc bản thổ, thủ hạ có chừng mười sáu chi tập đoàn Ma tộc, hai mươi chiến lực Ma Thần.

Thực lực khủng bố như thế, dưới sự thống lĩnh của Cầu Long Ma Chủ phát động tổng tiến công thế giới Thần Võ của Nhân tộc, đó là cảnh tượng gì, chỉ cần tưởng tượng một chút cũng đã làm cho người ta không rét mà run!

Mà lúc đó dưới trướng Thần Vũ Thánh Hoàng, đã chỉ còn lại sáu chi tập đoàn quân, tổng cộng mười Chân Tiên chiến lực, cộng thêm Thánh Hoàng cùng bốn mạng Thánh Thực Luân Hồi Thụ của hắn mà thôi.

So với chiến trường Thần Võ Thiên Khư này, chiến trường Huyền Linh Thánh nữ dẫn người đánh lén Thực Nguyệt Ma Chủ, bất luận là quy mô chiến tranh, hay là trình độ thảm thiết của chiến tranh đều xa xa không thể đánh đồng.

Trận chiến này, vô luận là ai đến xem, đều là Thần Vũ nhân tộc ở vào thế yếu, dựa theo lẽ thường suy đoán, nhân tộc cuối cùng tất nhiên bại vong, mà Thần Vũ thế giới cũng sẽ bị Ma tộc triệt để chiếm lĩnh.

Mà trên thực tế, nhân loại bên này tử thủ, một đường tập đoàn quân nguyên soái cũng thật sự lần lượt ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại có Thần Vũ Thánh Hoàng đang đau khổ chống đỡ.

Nhưng Cầu Long Ma Chủ bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới, cuối cùng, Thần Vũ Thánh Hoàng dựa vào tất cả lực chú ý của quân địch đều bị đại chiến hấp dẫn, âm thầm hoàn thành bố cục át chủ bài siêu cấp 【Diệt Thế Châu】, làm nổ tung tiết điểm chống đỡ giới vực, dựa vào lực bạo tạc không gian hai giới chống đỡ, cùng với cơn bão năng lượng không gian khủng bố vì vậy mà bộc phát, tiêu diệt địch nhân còn sót lại.

Sau đó, gió lốc năng lượng khủng bố càng thổi quét Thần Võ và Ma tộc hai giới.

Cái này tương đương là đem bàn thờ lật lên, để hai tộc đều lui trở về xã hội nguyên thủy.

Theo Chân Long tiên quyết miêu tả, mọi người đều trầm mặc xuống.

Mặc dù biết rõ tràng diệt thế đại chiến lúc trước tất nhiên là thảm thiết đến cực điểm, lại không nghĩ tới cường liệt đến trình độ như thế.

"Điệp Nhi đừng sợ." Vương An Nghiệp ôm Tôn nữ nhi sắc mặt thảm đạm, kiên định nói: "Kiếp này, gia gia tuyệt đối sẽ không để ngươi rơi vào kết cục chắc chắn phải chết lần nữa. Cho dù mỗi ngày gia gia nhặt rác, cũng phải giúp ngươi nhặt được một nhánh quân tập đoàn mạnh hơn, nghiền nát tất cả kẻ địch xâm phạm."

Nửa câu đầu, Hoa Thụy công chúa nghe rất cảm động, nhưng sau khi nghe xong nửa câu, nàng lại có chút dở khóc dở cười.

Nhặt rác ra một chi tập đoàn quân, nghe bộ dáng tựa hồ rất không đáng tin cậy, nhưng hết lần này tới lần khác gia gia của nàng làm không tốt thật đúng là có thể làm được…

"Gia gia, ta không sợ, ta hiện tại đã có Thương Long quân đoàn." Hoa Thụy công chúa lúc này cũng bình tĩnh lại, ngữ khí kiên định, "Ta sẽ mang theo Thương Long quân đoàn chậm rãi trưởng thành, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua Thần Vũ tam tập đoàn quân trước kia."

"Cô cô, lát nữa mang đề tài quân lữ đại lưu ảnh của ngươi tới, ta sẽ phái người giúp ngươi vận chuyển doanh trại, kiếm thêm quân phí. Sau này chúng ta tìm người đưa đoạn lịch sử này ra." Vương Bảo Thánh cũng dùng hành động biểu thị sự ủng hộ của mình: "Ta thậm chí có thể hi sinh chút thời gian của mình, tự mình giúp ngươi cầm đao cắt cử… tăng thêm một chút cảm giác lịch sử, cảm giác nghệ thuật trầm trọng!"

"Phái người vận chuyển doanh trại thì không thành vấn đề." Hoa Thụy công chúa vội vàng khuyên can: "Về phần ngươi tự tay cầm đao thì miễn đi."

Trong khoảng thời gian này nàng cũng là cùng ca ca Vương Phú Quý nói chuyện phiếm, mới biết được chuyện Vương Bảo Thánh vụng trộm tự mình chụp đại lưu ảnh, cũng là bị số liệu lưu ảnh do chất nhi tự mình cầm đao dọa sợ.

Nội dung này nát đến mức độ nào, mới có thể ở dưới vận doanh toàn con đường còn nhào phố đến trình độ như thế?

Chất nhi này của mình, thật sự là hoàn toàn không có nửa điểm nghệ thuật thiên phú, hết lần này tới lần khác còn rất ham chơi.

"…" Vương Bảo Thánh bị ghét bỏ.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua hơn mười năm.

Bất tri bất giác đã đến năm 3549 lịch Đại Càn. Lúc này, lần đầu tiên mở cửa Thánh Vực, Vương Thủ Triết giá lâm Thánh Vực đã hai mươi năm trôi qua.

Thiên Thụy Thánh Triều.

Tiên Tộc Khương thị.

Ngày hôm nay, trời trong nắng ấm, bầu trời quang đãng.

Bên trong chủ trạch Khương thị, bên cạnh một bãi neo đậu dùng cho phi thuyền lên xuống, một đám tộc nhân hạch tâm Khương thị lấy Hạo Nhiên Tiên Quân cầm đầu đang tụ tập một chỗ, ngẩng đầu chờ đợi.

Bọn họ đã ở chỗ này chờ gần một canh giờ, nhưng không ai lộ ra không kiên nhẫn, ngược lại vẫn hào hứng bừng bừng, tràn đầy chờ mong.

Chỉ vì hôm nay Thủ Triết công tử tới.

Trước đó vài ngày, Thủ Triết công tử sai người truyền tin tới, nói muốn tới chủ trạch Khương thị một chuyến.

Vừa nhận được tin tức Thủ Triết công tử sai người truyền đến, bọn họ liền hưng phấn phát điên, lập tức khua chiêng gõ trống chuẩn bị nhiều mặt, sau khi tính toán thời gian sớm chờ ở nơi này, liền chờ trước tiên bái kiến Thủ Triết công tử.

Cũng khó trách bọn họ để bụng như vậy.

Nhớ ngày đó, Khương thị liên tục tin dữ, gần như có thể xem như cùng đường mạt lộ, nhưng sau khi đầu nhập vào Thủ Triết công tử, cảnh ngộ lại trong nháy mắt nghịch chuyển.

Thủ Triết công tử chỉ giao một ít sinh ý Linh mễ cho Khương thị, thả chút tín hiệu ra bên ngoài, thái độ của những thế gia kia lập tức thay đổi.

Lời đòi nợ lập tức không còn tới cửa nữa, có hai gia tộc chuyên kinh doanh kinh doanh tiền trang, thậm chí còn chủ động phái người tới hỏi bọn họ có cần phải vay một ít tài chính quay vòng hay không, thái độ tốt vô cùng, giống như lúc trước muốn Khương thị trả lại tiền không phải là bọn họ vậy.

Sau đó chỉnh đốn sản nghiệp trong nhà, trong quá trình kiếm tiền trả nợ, Khương thị cũng không bị làm khó dễ nữa, thuận lợi trả hơn phân nửa nợ nần, thế chấp đi khoáng sản các loại cũng đều nhất nhất chuộc về.

Thậm chí ngay cả Thiên Thụy Tranh Thị, thái độ đối với nhà bọn họ cũng khách khí hơn trước rất nhiều.

Bọn họ đương nhiên hiểu được, đây không phải là năng lực của Khương thị mà là mặt mũi của Thủ Triết công tử.

Nếu không có Thủ Triết công tử, e rằng Khương thị bọn họ sẽ không phải đối mặt với tình cảnh "Tốt tốt mọi người tốt" hài hòa như vậy, mà là một đám "đói sói đói" vây công.

Mười hai năm qua, Khương thị cũng coi như là khổ tận cam lai, không chỉ sống qua những ngày gian nan nhất, còn dựa vào việc buôn bán linh mễ mà Thủ Triết công tử giao phó mở ra thị trường, một lần nữa đứng vững gót chân trong thế gia Tiên Tộc.

Khương thị xuất thân tiên tộc lâu năm, một khi sống lại lần nữa, quan hệ nhân mạch rộng lớn liền trở thành ưu thế thật lớn, trong khoảng thời gian ngắn đã làm ăn linh mễ đến Thiên Thụy thánh triều cùng một đám tiên triều xung quanh.

Cho dù bọn họ chỉ là kiếm phí đại lý, nhưng vẫn dựa vào thể lượng Linh mễ càng khổng lồ mà kiếm được đầy bát đầy.

Hiện giờ, điều duy nhất khiến bọn hắn lo lắng chính là sự tình truyền thừa Tiên Kinh.

Lúc trước Khương Vân Uẩn dùng Hiển Thánh đan đột phá huyết mạch thất bại, bản thân bị trọng thương, những năm gần đây cũng vẫn không thấy tốt, chỉ là miễn cưỡng uống thuốc một hơi mà thôi.

Khi Trưởng lão gia tộc nào đó trông mong một chút, y không nhịn được hỏi lén gia chủ Khương thị Khương Kiến Mộc: "Kiến Mộc à, nghe nói mười năm trước lão tổ đột nhiên thông qua Mộ Tiên cầu xin công tử, hy vọng có thể kiếm được một viên 【Hồi Thiên Thánh Đan】, không biết lần này công tử đến đây có phải vì chuyện này hay không?"

Gia tộc bây giờ dần dần bắt đầu có tiền, đãi ngộ của các trưởng lão cũng dần dần khôi phục, các trưởng lão từng khô gầy gầy gò, hiện tại khuôn mặt đều mượt mà bóng loáng rất nhiều, có chút bộ dáng thần thái sáng láng của Lăng Hư chân quân.

Khương Kiến Mộc vừa nghe lời này, vẻ mặt lập tức nghiêm nghị, gõ tỉnh trưởng lão kia: "Không thể tự suy đoán suy đoán tâm tư của công tử, công tử đối với Khương thị chúng ta ân trọng như núi, bất kể có thể lấy được Hồi Thiên Thánh Đan hay không, Khương thị chúng ta đều phải mang ơn."

Hồi Thiên Thánh Đan và Hiển Thánh Đan mặc dù đều là đan dược thập nhất phẩm, nhưng thiên tài địa bảo mà người trước cần càng thêm thưa thớt, dược hiệu càng là tu sĩ có thể sinh tử xương trắng, Chân Tiên cảnh trở xuống, thương thế nặng hơn, một viên Hồi Thiên Thánh Đan xuống hơn phân nửa có thể đan đến bệnh trừ.

Cho dù là Tiên Quân bị thương, chỉ cần thương thế không nguy hiểm đến tính mạng, cũng có thể dựa vào lần này Thiên Thánh Đan nhanh chóng khôi phục.

Bên người chuẩn bị một viên Hồi Thiên Thánh Đan, có đôi khi có thể thêm một mạng!

Bởi vậy, Hồi Thiên Thánh Đan từ trước đến nay được coi là đan dược có tính chiến lược cao cấp, khống chế cực kỳ nghiêm khắc, cho dù có tiền cũng rất khó mua được.

Ít nhất, dựa vào địa vị của Khương thị, hiện tại muốn lấy được Hồi Thiên Thánh Đan vẫn tương đối khó khăn.

Đang nói chuyện.

Có tộc nhân Khương thị tinh mắt phát hiện trên bầu trời xa xa có một đạo lưu quang, bỗng dưng kinh hô lên: “Mau nhìn! Đó có phải phi liên của Thủ Triết công tử hay không?”

Mọi người tập trung nhìn vào, lúc này vừa mừng vừa sợ.

Người tới chính là chiếc phi liên mà Vương Thủ Triết thường dùng.

Đó là một phi liễn trung hình phi liễn dị thường xa hoa, lớn nhỏ có thể so với một biệt thự nhỏ, tài liệu sử dụng đều là đỉnh cấp, thiết kế cực kỳ tinh xảo hoa lệ, đầy đủ biểu lộ phú quý đồng thời cũng không mất phong cách.

Trên kiệu sương phi liên, bố trí trận pháp cực kỳ cao minh, khắc chữ rất phức tạp, từ xa nhìn lại linh quang chảy xuôi, vô cùng thu hút ánh mắt của người khác.

Nói ra thì chiếc phi liên này là lúc trước Diêu Ngọc Mai điều đến từ Thần Bảo điện. Bởi vì Vương Thủ Triết dùng tâm thư thái, lại ngại điều tới trả lại phiền phức nên trực tiếp mua về Thần Bảo điện, hơi cải tạo một chút rồi dùng làm việc thường ngày.

Mỗi lần hắn đến Thiên Thụy thánh triều, hơn phân nửa đều là ngồi trên phi liên, bởi vậy mọi người Khương thị đều đã tương đối quen thuộc.

Quả nhiên, qua một lát, phi liên liền bắt đầu xoay quanh hạ xuống, rơi xuống bãi đỗ của Khương thị.

Đám người Khương thị lập tức kích động nghênh đón.

Đợi đến khi phi liên dừng lại, đám người Khương thị đã chờ ở phía dưới phi liễn.

“Khương Hạo Nhiên, dẫn theo người của Khương thị, cung nghênh Thủ Triết công tử.” Hạo Nhiên tiên quân dẫn đầu đứng ở phía trước đám người Khương thị, mang theo mọi người cùng hành lễ với phi liên.

“Hạo Nhiên tiên quân mời đứng lên. Bổn công tử xưa nay không thích lễ nghi phiền phức, sau này không cần hưng sư động chúng như vậy.”

Giọng nói của Vương Thủ Triết từ trong phi liễn truyền đến.

Ngay sau đó, cửa sương kiệu của phi liễn bị người mở ra từ bên trong, người đi ra đầu tiên lại không phải là Vương Thủ Triết, mà là một bóng hình xinh đẹp thướt tha khác.

Nàng mở ra cửa kiệu sương, gỡ thang kiệu dựa nghiêng vào bên cạnh kiệu sương, lúc này mới hạ phi liễn xuống, cung kính canh giữ ở dưới bậc thang.

Là Khương Mộ Tiên.

Nhiều năm trôi qua, dung mạo hiện giờ của Khương Mộ Tiên hầu như không hề thay đổi, nhưng khí chất toàn thân lại có biến hóa cực lớn.

Có lẽ là đi theo Vương Thủ Triết, nhìn quen các loại đại nhân vật, bây giờ trên người nàng đã trút đi sự bình tĩnh và cẩn thận từ trong xương cốt, thay vào đó là một sự thong dong.

Hôm nay nàng mặc váy dài màu xanh nhạt, kiểu dáng cũng không phiền phức phiêu dật như trước kia, ngược lại thập phần đơn giản, lại không che giấu khí chất chút nào, ngược lại tăng thêm mấy phần đại khí.

Thấy thế, Hạo Nhiên Tiên Quân và gia chủ Khương thị Khương Kiến Mộc đều vui mừng không thôi.

Xem ra để Mộ Tiên đi theo Thủ Triết công tử là đúng. Có khí độ như vậy, xem ra mấy năm nay Mộ Tiên thật sự trưởng thành không ít.

Có điều, hôm nay cuối cùng ánh mắt của đám người Vương Thủ Triết, Hạo Nhiên Tiên Quân cũng không dừng lại trên người Khương Mộ Tiên quá lâu, chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, gật đầu chào hỏi một chút, liền chuyển hướng về phía Vương Thủ Triết đang theo sát phía sau.

Sau một phen nghênh đón náo nhiệt.

Khương thị Hạo Nhiên lão tổ đích thân đón Vương Thủ Triết vào chủ trạch, nhiệt tình chiêu đãi.

Lần này, Khương thị không dùng “trần niên tiên trà” để chiêu đãi Thủ Triết, mà là không biết lấy từ đâu ra 【Xích Bào Tiên Trà】 đường hoàng.

Đây là một loại tiên trà có tính hừng hực như lửa, uống vào có công hiệu Phần Cốt Nhục Hồn, tăng cường thể phách.

Ngay cả Khương Mộ Tiên đi theo Vương Thủ Triết làm thị nữ cũng được chia một chén.

Sau khi uống trà, Vương Thủ Triết trên danh nghĩa đến thị sát nghiệp vụ đại lý, không đợi Hạo Nhiên Tiên Quân hỏi, đã chủ động nói: "Tiên Quân, làm phiền ngài dẫn ta đi xem Khương Vân Uẩn."

Sắc mặt Hạo Nhiên Tiên Quân lập tức đại hỉ, kích động run rẩy nói: "Thủ Triết công tử, ngài thật sự lấy Hồi Thiên Thánh Đan?"

"Xem như may mắn không làm nhục mệnh." Vương Thủ Triết vân đạm phong khinh nói: "Chớ nhiều lời, đợi sự tình làm thỏa đáng rồi nói sau."

Hạo Nhiên Tiên Quân lập tức kiềm chế cảm kích, vội vàng đích thân dẫn Vương Thủ Triết tới một viện lạc yên tĩnh sâu trong chủ trạch.

Nơi này chính là tĩnh viện Khương Vân Uẩn an dưỡng.

Vào phòng, cho dù có thị nữ ngày đêm chăm sóc sạch sẽ, trong phòng này vẫn như cũ tránh không được có một mùi thuốc nồng đậm cùng hương vị mục nát, mà Khương Vân Hàm đã từng hăng hái, giờ phút này đang không chút sứt mẻ nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng sống chết không rõ.

Khương Mộ Tiên vội vàng tiến lên mở cửa sổ, vung tay áo lên thay đổi không khí mấy lần, sau đó đỏ mặt tạ lỗi với Vương Thủ Triết: "Công tử thứ tội, là Tiên Nhi suy nghĩ không chu toàn, không có trước đó đến quét dọn một lần."

Hạo Nhiên Tiên Quân cũng vội vàng tạ lỗi, lấy ra hương thơm cao cấp nhất mà mình cất giấu để tu luyện nhập định.

"Không sao. Bản công tử cũng không phải thiếu gia ăn chơi không chịu được khổ kia." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, không để ý lắm.

Hắn quan sát tình huống của Khương Vân Thiên một chút, lại dùng huyền khí dò xét một phen, trong lòng liền biết rõ, trực

tiếp nói với hai người vẻ mặt thấp thỏm nhìn hắn ở phía sau: "Mộ tiên, tiên quân, các ngươi đều ra ngoài phòng chờ, dùng thần niệm phong tỏa tòa tiểu viện này, đừng để cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta."

Hạo Nhiên Tiên Quân vội vàng lĩnh mệnh, lập tức dẫn Khương Mộ Tiên ra cửa, vận chuyển thần niệm bàng bạc khóa lại tiểu viện.

Vô cùng rõ ràng, Hạo Nhiên tiên quân đã cực kỳ tín nhiệm Vương Thủ Triết, thậm chí có thể nói là tuân theo.

Đợi sau khi bốn bề vắng lặng, Vương Thủ Triết phóng xuất thần niệm dò xét xung quanh một phen, sau khi xác nhận thật sự không có người, mới lấy ra một viên đan dược thoạt nhìn rất đẹp, đút vào miệng Khương Vân Uẩn, sau đó bắt đầu dùng sinh mệnh bổn nguyên chi lực trợ giúp nàng chữa thương.

Trên thực tế, tuy rằng thương thế của Khương Vân Uẩn nghiêm trọng, nhưng loại huyết mạch này bạo tẩu dẫn đến thương thế, thời điểm trước kia khi hắn trị liệu Vương Ninh Hi cũng đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, biết cách trị như thế nào. Mà bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của hắn, chính là thủ đoạn trị liệu tốt nhất.

Mười năm trước, thật ra Vương Thủ Triết có thể chữa khỏi cho Khương Vân Hàm.

Nhưng hắn lại không có động thủ. Thứ nhất, vì làm nổi bật 【Hồi Thiên Thánh Đan】 trân quý, lập tức đáp ứng hiển nhiên có chút không thích hợp.

Thứ hai, hắn cũng cần một chút thời gian để khảo hạch Khương thị.

Sự thật chứng minh, tiên tộc uy tín lâu năm của Khương thị sau khi có được cơ hội sẽ quý trọng dị thường, cực kỳ dụng tâm mở ra các con đường tiêu thụ, trong thời gian mười năm ngắn ngủi, đã triệt để trải rộng tiêu thụ linh mễ, dung nhập vào trong toàn bộ hệ thống Thánh triều.

Ngoài ra, ở phương diện danh dự nhân phẩm, Khương thị cũng không thể bắt bẻ, Vương Thủ Triết ba lần bảy lượt lộ ra một chút lỗ hổng bí mật cho bọn họ chui vào, sau khi bọn họ phát hiện lỗ hổng này, chẳng những không mượn nó để kiếm lời mà

ngược lại còn chủ động báo cáo lỗ thủng, cải thiện quy trình hợp tác.

Hơn nữa trên dưới Khương thị cũng vô cùng cảm kích đối với việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi của "Thủ Triết công tử", là một gia tộc tri ân hiểu ân.

Vì vậy, Vương Thủ Triết cảm thấy thuận tay kéo Khương thị cũng không có gì đáng trách.

Về phần "Hồi Thiên Thánh Đan", Vương Thủ Triết đương nhiên không có đi chơi đùa với thứ đó, chỉ là tùy tiện kiếm một viên đan dược chữa thương đi qua sân, thủ đoạn trị liệu chủ yếu vẫn là dựa vào bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của hắn.

Cũng may Khương Vân Tụ này vận khí không tệ, tuy bị Hiển Thánh Đan cắn trả, nhưng hắn chỉ là một Thần Thông cảnh mà thôi, trị liệu so với Tài Hữu Đạo còn nhẹ nhõm hơn không chỉ gấp trăm lần.

Nửa canh giờ sau.

Vương Thủ Triết ra khỏi tiểu viện.

Hạo Nhiên Tiên Quân căng thẳng vạn phần mà nhìn Vương Thủ Triết, trong lòng bất tri bất giác nhấc lên: "Công tử, tình huống như thế nào rồi?"

"May mắn không làm nhục mệnh. Thương thế của Vân Lam huynh đã đại thể khỏi hẳn, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là có thể khôi phục như lúc ban đầu." Vương Thủ Triết bình thản nói: "Hơn nữa vận khí của hắn không tệ, tuy rằng cuối cùng thất bại, nhưng chung quy vẫn là hấp thu một bộ phận dược hiệu Hiển Thánh Đan, sau khi chữa khỏi huyết mạch đã đạt tới mức độ thức tỉnh kế thừa tiên kinh."

"A!"

Hạo Nhiên Tiên Quân vui mừng quá đỗi, kìm lòng không được nước mắt tuôn rơi.

Ông ta thi lễ thật sâu với Vương Thủ Triết, run giọng nói: "Công tử đối với thiên ân của Khương thị, lão hủ không có hồi báo. Chỉ mong sống sót có thể đi theo bên cạnh công tử làm một lão nô, chết rồi."

Vương Thủ Triết lập tức mỉm cười.

Hạo Nhiên Tiên Quân này đưa thị nữ xong, lại chuẩn bị đem mình bán thân thành lão nô? Bất quá, từ điểm này đến xem, phẩm tính Khương thị này quá quan, không phải kẻ vô ơn.

Con người mình, cuối cùng cũng cứu không uổng.

…

Chương 47: Thị nữ Chân Tiên mới đủ tư cách!

…

Thiên Thụy Thánh Thành, phủ Văn Ngự hoàng tử.

Là nhị hoàng tử của Thiên Thụy thánh triều, phủ Văn Ngự hoàng tử nằm ở bên trong Thiên Thụy thánh thành tấc đất tấc vàng, chiếm diện tích rất lớn, tu kiến cũng là khí thế nguy nga, cực kỳ đồ sộ.

Xung quanh phủ hoàng tử không chỉ có tường vây cao ngất, thậm chí còn thiết lập quân doanh chuyên môn, Vệ Sở, có binh lính ngày đêm tuần tra, nghiễm nhiên chính là thành trong thành.

Mà quân đội trong phủ hoàng tử phụ trách trấn thủ, kì thực chính là thân vệ quân của nhị hoàng tử, ngày thường trấn thủ phủ hoàng tử, trên chiến trường, phải theo nhị hoàng tử xuất chinh, luôn luôn bảo vệ an toàn cho hắn.

Vừa có quân đội, tự nhiên cũng có diễn võ trường dùng để huấn luyện.

Giờ phút này.

Trong diễn võ trường sâu trong phủ Nhị hoàng tử, đại lượng binh sĩ đang tụ tập phía dưới một tòa lôi đài cự đại, phát ra từng trận thanh âm ủng hộ, tràng diện thập phần náo nhiệt.

Lôi đài này lấy gạch đá nào đó làm cơ sở, diện tích cực lớn, trên lôi đài lại bố trí trận pháp thập phần cường hãn, một cái vòng bảo hộ thật lớn bao trọn cả lôi đài vào trong đó, thoạt nhìn làm cho người ta thập phần có cảm giác an toàn.

Mà ở trên lôi đài, giờ phút này có hai người đang từng đôi chém giết.

Hai người này, một người trong đó chính là một vị tướng lĩnh trong quân đầy người sát khí, bề ngoài là bộ dáng thanh niên, khí chất cường tráng, khí vũ hiên ngang, ra tay rất quả quyết.

Người còn lại là một vị công tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng.

Hắn mặc một bộ trang phục màu vàng sáng, dung mạo tuấn mỹ, khí độ nổi bật, cho dù là lúc động thủ với người khác, vẫn lộ ra vẻ ung dung không vội.

Thanh niên này chính là Nhị hoàng tử của Thiên Thụy thánh triều, cũng tức là chủ nhân của phủ hoàng tử này, Văn Ngự hoàng tử.

Về phần tướng lĩnh thanh niên khác, là Tả Hữu thủ 【Bùi Trường An】 của hắn, chính là Chân Tiên chủng của Thiên Thụy Bùi thị.

Hai người đều là cường giả Lăng Hư cảnh, một người dùng kiếm, một người dùng đao, lúc ra tay kiếm ý tung hoành, ánh đao vạn trượng, uy thế ngàn vạn, uy thế kinh khủng khiến người ta run sợ.

Theo hai người giao chiến, sóng năng lượng khủng bố liên tiếp nổ tung, hóa thành sóng xung kích quét ra, trên toàn bộ lôi đài không ngừng phập phồng, quấn quýt.

Đứng ở dưới lôi đài nhìn lên trên, tầng tầng lớp lớp quang ảnh năng lượng làm người ta hoa cả mắt, không có đủ nhãn lực cùng kinh nghiệm, sợ là ngay cả quá trình hai người đối chiến cũng nhìn không ra.

May mà vòng phòng hộ trên lôi đài này đủ rắn chắc, cứng rắn chặn lại sóng năng lượng do hai người chiến đấu tạo thành, nếu không đừng nói Diễn võ trường này, sợ là toàn bộ phủ hoàng tử cũng bị lật tung.

Theo tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, các binh lính vây xem cũng dần dần phấn khởi, âm thanh ủng hộ lớn đến mức cách hơn phân nửa diễn võ trường đều có thể nghe được rõ ràng.

Đánh một trận này, ước chừng gần nửa canh giờ, hai người vẫn không thể phân ra thắng bại, đúng là liều một thế lực ngang nhau.

Cuối cùng, vẫn là Văn Ngự hoàng tử chủ động bỏ dở cuộc đối luyện này.

“Thôi, hôm nay còn có công vụ phải bận rộn, trước tiên cứ đến đây thôi.” Hắn thu kiếm, sai người đóng vòng phòng hộ trên

lôi đài lại, thuận tiện tập trung binh sĩ đến đây huấn luyện, lúc này mới cùng Bùi Trường An dắt tay nhau xuống lôi đài.

Trong cơ thể tu sĩ Lăng Hư cảnh huyền khí hùng hậu vô cùng, gần nửa canh giờ đối luyện đối với hắn mà nói bất quá là thân thể nóng bỏng, duy trì một chút cảm giác tay mà thôi, đánh một trận như vậy, trên người của hắn cũng không có mồ hôi gì, vẫn là phong độ nhẹ nhàng, một phái thong dong.

"Thực lực của điện hạ quả nhiên là tiến bộ thần tốc, làm cho thuộc hạ nhìn mà than thở." Bùi Trường An nhớ lại quá trình đối chiến vừa rồi, không khỏi cảm khái vạn phần, "Hai trăm năm trước khi ngươi vừa mới thăng cấp Lăng Hư cảnh, thần còn có thể thắng được điện hạ một chút, hôm nay đã là thế lực ngang nhau rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không đến mấy trăm năm, thần sợ là sẽ không làm được sự bồi luyện của ngài đâu!"

Tuổi của hắn lớn hơn Văn Ngự hoàng tử không ít, bây giờ tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, so với Văn Ngự hoàng tử Lăng Hư cảnh sơ kỳ cao hơn vài tầng, cư nhiên đều chỉ có thể đánh ngang tay với Văn Ngự hoàng tử, hắn không thể không cảm khái.

"Ta cũng chỉ chiếm vài phần tiện nghi trên huyết mạch và Tiên Khí." Văn Ngự hoàng tử khoát tay áo, cũng không cảm thấy mình rất giỏi.

Lúc này có thị vệ tiến vào thông bẩm: "Điện hạ, Tuệ Minh Tiên Hoàng của Xiêm Vũ tiên triều cầu kiến"

"Tuệ Minh Tiên Hoàng?" Bùi Trường An nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Mẫu phi của Văn Ngự hoàng tử chính là sinh ra ở Tiên Triều Xiêm Vũ, hai bên liên lạc với nhau, liên lạc tình cảm rất bình thường, nhưng tiên hoàng đích thân đến bái phỏng, quả thực hiếm thấy.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Tiêu Xiêm Vũ Tiên Triều… Có thể khiến Tuệ Minh Tiên Hoàng đích thân đến đây, hơn phân nửa không phải là việc nhỏ" Văn Ngự hoàng tử hiển nhiên trong lòng hiểu rõ: "Sợ là con đường tiêu thụ Linh Mễ xảy ra vấn đề, gánh không nổi."

Nói xong, hắn liền nhìn về phía thị vệ tới thông báo, phân phó: "Mời Tuệ Minh Tiên Hoàng đi Xuân Phong Các chờ, ta một lát sẽ đến."

"Vâng, thưa điện hạ." Thị vệ kia lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trở về tẩm điện thay đổi một bộ thường phục, Văn Ngự hoàng tử lúc này mới đi Xuân Phong Các.

Xuân Phong Các này ở trung viện phủ hoàng tử, chính là một trong những nơi mà phủ hoàng tử thường dùng để tiếp khách, chung quanh có hành lang hoa uyển bảo vệ, cảnh trí không tệ, lại tương đối độc lập, trang hoàng bên trong cũng là tôn quý đại khí, bình thường đều dùng để chiêu đãi tộc nhân tương đối thân cận hoặc là khách tới từ gia tộc quan hệ thông gia.

Giờ phút này.

Trong Xuân Phong Các, Tuệ Minh Tiên Hoàng đã chờ ở bên trong.

Hắn quần áo mộc mạc, thoạt nhìn ước chừng bốn năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, ngoại hình cũng rất là đôn thực, làm cho người ta thập phần có cảm giác thân thiết.

Dù là trên người hắn cũng lộ ra khí tức thập phần ôn hòa, khiến người ta liên tưởng đến hoàng hôn mùa đông, kiên định, nhu hòa, không có chút cảm giác áp bách hùng hổ dọa người như tu sĩ bình thường.

Đương nhiên, khí tức ôn hòa, khí tức ôn hòa, dù thế nào hắn cũng là cường giả Chân Tiên cảnh, thực lực không thể khinh thường.

"Điện hạ a! Điện hạ ơi! Ngài phải tìm biện pháp cho ta a!" Vừa nhìn thấy Văn Ngự hoàng tử, Tuệ Minh Tiên Hoàng liền sầu khổ đi lên đón.

"Ngoại lão tổ, ngài đừng nóng vội, từ từ nói." Văn Ngự hoàng tử đỡ hắn ngồi xuống, lại sai người dâng một chén trà lên, trấn an vài câu.

Tuệ Minh Tiên Hoàng nhấp một ngụm trà, thở ra một hơi, tâm tình lúc này mới ổn định hơn rất nhiều, nhưng giọng điệu vẫn thổn thức: "Lúc trước Tân La không biết tìm được nguồn lương thực từ đâu, phá vỡ kế hoạch của chúng ta, mặc dù ta

thất vọng, nhưng cũng không xem là chuyện to tát gì. Dù sao lương thực của chúng ta còn nhiều nguồn tiêu thụ, bán cho Tiên Triều khác giá cả cao hơn bán cho Tân La một chút. Hơn nữa, nguồn lương thực mà Tân La tìm được cũng chưa chắc đã ổn định, ta suy nghĩ quan sát vài năm xem tình hình."

"Ai ngờ, mười mấy năm gần đây, bọn họ không chỉ bán linh mễ cho Tân La mà còn bắt đầu bán cho Tiên Triều khác, dần dần đè ép thị trường linh mễ của chúng ta. Về sau thu Khương thị vào dưới trướng."

"Từ sau khi kết quả của Khương thị, con đường tiêu thụ Linh mễ của chúng ta đã bị ảnh hưởng rất lớn. Mấy năm nay tình huống càng ngày càng nghiêm trọng. Cứ tiếp tục như vậy, tài chính của Xiêm Vũ Tiên Triều chúng ta sợ là sẽ phải chịu ảnh hưởng nghiêm trọng."

Văn Ngự hoàng tử hơi gật đầu, hơi an ủi Tuệ Minh Tiên Hoàng vài câu, chính mình cũng bưng lên một chén trà uống một ngụm, lúc này mới hỏi ra vấn đề mấu chốt: "Sản lượng to lớn như thế, lại có nguồn linh mễ ổn định như thế, không phải thế lực bình thường có thể lấy ra. Ngoại lão tổ điều tra nguồn gốc sao?"

"Tra tra là tra, bất quá nguồn gốc cụ thể không tra rõ, ngược lại tra được một nhân vật khó lường." Tuệ Minh Tiên Hoàng thở dài, "Ta hôm nay vì việc này mà đến. Tân La nịnh bợ một vị quý công tử có lai lịch rất lớn, nguồn lương kia chính là trong tay hắn. Loại đại nhân vật kia, mặt mũi lão đầu tử ta sợ là không đủ dùng, nếu muốn hiệp thương, sợ là chỉ có thể điện hạ ngài tự mình ra mặt."

Nói xong, hắn liền đổ tin tức mình tra được ra.

"Hóa ra là như vậy…" Văn Ngự hoàng tử khẽ nhíu mày.

Vương Thủ Triết sao?

Hắn thật đúng là chưa từng nghe nói tới nhân vật như vậy.

Có điều, nghe nói Vương Thủ Triết này mới hơn bốn trăm tuổi, tuổi tác như vậy đối với hoàng tử có tư cách cạnh tranh vị trí Thánh Tôn như hắn mà nói đều quá trẻ tuổi, chớ nói chi là lai lịch như vậy.

Nghe nói, một ít thế gia cổ có truyền thừa lâu đời vì phòng ngừa trọng điểm bồi dưỡng người truyền thừa chết yểu, khi người truyền thừa còn nhỏ sẽ tận lực che dấu thân phận cho người đó, đợi đến sau khi tu vi nhất định lại để cho hắn xuất môn hành tẩu, tích lũy danh vọng.

Tên Vương Thủ Triết này, không chừng chính là người thừa kế như vậy, người ngoài chưa từng nghe nói đến danh hào của hắn cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng Tân La Tiên Triều ủng hộ cho bố cục tiếp theo của hắn thập phần trọng yếu, linh mễ của Xiêm Vũ Tiên Triều nếu trì trệ cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tài chính quốc gia, tiếp theo ảnh hưởng đến bố cục kế tiếp của hắn.

Chuyện này, hắn nhất định phải giải quyết.

"Điều tra xem vị Thủ Triết công tử kia gần đây ở lại chỗ nào." Ánh mắt Văn Ngự hoàng tử lấp lóe, trong lòng dần dần có quyết định: "Ta muốn đích thân đi gặp vị Thủ Triết công tử này một lát."

"Còn nữa, đi mời tinh thư tới."

…

Tiên Tộc Khương thị.

Thời gian Vương Thủ Triết làm khách ở Khương thị, đãi ngộ còn tốt hơn hoàng đế.

Chẳng những sân nhà trung tâm tràn đầy phong thủy, linh khí nhất của Khương thị trống không, sau khi tiến hành trang trí cho Vương Thủ Triết ở, mỗi ngày cung cấp thức ăn, bắt đầu đều là thịt mười một mười hai giai, các loại tiên qua linh quả cổ quái cũng ùn ùn.

Gia chủ Khương Kiến Mộc và Hạo Nhiên Tiên Quân, lại thường xuyên tới "Thỉnh an", sau khi tổng hợp công việc đại diện của Khương thị lại, tiến hành giảng giải chi tiết toàn bộ phương vị, thậm chí ngay cả sổ đại diện cũng rõ ràng, quy củ vô cùng.

Đương nhiên Vương Thủ Triết không hề hứng thú với việc xem sổ sách.

Bây giờ linh mễ vận chuyển từ thế giới Thần Võ còn đang gia tăng từng năm, số lượng lớn không nói, có chi tiêu các nơi, trên đường còn có vận chuyển hao tổn, nhân viên chi tiêu vân vân, sổ sách vô cùng hỗn tạp, nếu thật sự muốn xem, chỉ sợ không phải là người có đầu óc, mà là một công việc tốn sức.

Sống như vậy, cũng căn bản không cần hắn tự mình làm.

Vương thị và Khương thị hợp tác, tự nhiên có nhân sĩ chuyên nghiệp phụ trách đối tiếp, sửa sang tài báo, tổng số liệu.

Bây giờ Vương thị Tộc Học sớm đã không còn là cục diện tiểu đả tiểu nháo như lúc trước nữa, các loại phát triển chuyên nghiệp cùng nhân tài đó là cực kỳ cường thịnh.

Tộc Học Vương thị ở phương diện tài vụ đã sớm có chi nhánh chuyên nghiệp riêng. Hệ thống tài vụ và tài vụ quản lý, thật đúng là không phải những gia tộc truyền thống như Thánh Vực có thể so sánh, ngay cả Vương Thủ Triết đi học tài vụ chuyên nghiệp cũng đã theo không kịp.

Có điều, thái độ của Khương thị khiến Vương Thủ Triết cảm thấy vui mừng.

Bọn họ đang dùng hành động và thái độ cho thấy Khương thị cảm ơn Vương Thủ Triết, và tỏ thái độ rõ ràng tuyệt đối sẽ không giở trò dối trá.

Cũng chính là trong lúc này.

Một vị sứ giả đặc thù, bí mật đã đến Khương thị, Thủ Triết công tử cầu kiến khách cư Khương thị.

Vị sứ giả này tên là 【Diêu Tinh Thư】, chính là thanh niên rường cột nổi danh của Thiên Thụy Diêu thị, hơn hai ngàn tuổi đã là Lăng Hư cảnh trung kỳ, tương lai chắc như đinh đóng cột chính là một trong những tiên quân.

Sở dĩ gọi hắn là “Sứ giả”, là bởi vì Diêu Tinh Thư cùng Nhị hoàng tử của Thụy Thánh Triều hiện nay — Văn Ngự hoàng tử quan hệ rất tốt, thậm chí có thể nói, Diêu Tinh Thư chính là một trong những tâm phúc mà Văn Ngự hoàng tử lấy làm trọng.

Vương Thủ Triết chỉ là suy nghĩ một chút, liền ở trong khách viện tiếp kiến Diêu Tinh Thư.

“Tinh Thư bái kiến Thủ Triết công tử.” Diêu Tinh Thư cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, bày ra tư thái của mình thật sự rất thấp.

“Tinh Thư huynh chớ khách khí, chúng ta cũng không phải người ngoài, mau mau mời ngồi.” Vương Thủ Triết cũng thân thiết nói: “Thủ Triết mới tới quý địa lịch lãm, rất được Diêu thị ba phen mấy bận tương trợ, trong lòng tất nhiên nhớ rõ phần ân tình này. Mộ Tiên, pha trà ~”

Khương Mộ Tiên nghe lệnh, lập tức cung kính pha trà cho hai người.

“Không dám nhận không dám nhận.” Diêu Tinh Thư cũng vui vẻ nở nụ cười, chắp tay nói: “Thường nghe Ngọc Mai muội muội đề cập đến Thủ Triết công tử, hôm nay gặp mặt, công tử quả nhiên trác tuyệt vô song, vừa vặn giống như Thần Quân hạ phàm.”

Sau khi tâng bốc kéo gần gũi quan hệ, hắn mới hơi dè dặt ngồi xuống.

Vương Thủ Triết cũng là người thành thạo thổi phồng thương nghiệp: “Tên tuổi của tiểu tiên quân Tinh Thư, Thủ Triết cũng đã sớm nghe qua, nhất là nghe Ngọc Mai ba phen mấy bận đề cập, trong lời nói có chút tôn sùng.”

“Ngọc Mai muội muội đã bị ta giết rồi.” Diêu Tinh Thư khiêm tốn khoát tay cười, “Ta cũng là ỷ vào lớn tuổi hơn Ngọc Mai muội muội một chút, cộng thêm vận khí tốt, tiên kinh của đại lão tổ gia tộc vừa vặn ở vào Truyền Thừa Kỳ, mới để cho ta nhặt được tiện nghi này. Như thế, cũng làm cho Ngọc Mai muội muội có thiên tư tốt hơn không có truyền thừa, chỉ có thể đưa đi Thần Bảo điện, đi lộ tuyến phân điện điện chủ.”

Trong lúc nói chuyện, Khương Mộ Tiên đã nấu tiên trà thành thạo, chậm rãi đưa lên: “Mời tiểu tiên quân dùng trà.”

“Đa tạ Khương tiên tử.”

Diêu Tinh Thư xoay người hai tay nâng tiên trà lên, sau khi uống một ngụm, tự nhiên lại thổi phồng một trận.

Mà Vương Thủ Triết cũng thuận theo câu chuyện này nói chuyện phiếm với nó.

Sau một phen giao nhau như vậy, khoảng cách giữa hai bên giống như "kéo lại" không ít, Diêu Tinh Thư cũng không hề che dấu, cắt vào chính đề nói: "Thật ra lần này tinh thư mạo muội đến gặp Thủ Triết công tử, là thay một vị quý nhân đưa một phần thiệp mời."

Nói xong, hắn lấy ra một tấm thiệp mời dùng giấy lụa tiên linh trân quý chế tạo, cung kính đưa cho Vương Thủ Triết nói: "Văn Ngự hoàng tử ngưỡng mộ công tử đã lâu, đã sớm muốn kết bạn một phen. Nghe nói công tử ở khách Khương thị, lệnh cho ta đến bái kiến công tử trước."

Vương Thủ Triết cầm lấy thiệp mời tiên tài huy hoàng kia, cẩn thận quan sát một phen, lại thấy bên trên có một đống chữ to, toàn bộ đều là lời nói khách sáo, chỉ ở cuối cùng, cuối cùng cũng nói đến đề chính, mời Vương Thủ Triết sau mười ngày tới 【Túy Tiên lâu】 một chuyến.

Cuối cùng còn thêm ấn tín tư nhân của Văn Ngự hoàng tử.

Văn Ngự hoàng tử.

Tên của người này, Vương Thủ Triết đương nhiên là "như sấm dội" rồi.

Từ trước khi tới Thánh vực, hắn đã nghe nói qua Văn Ngự hoàng tử từ trong miệng của Khoái Vô Ưu. Đợi đến Thánh vực rồi thì khắp nơi đều nghe được bốn chữ "Văn Ngự hoàng tử".

Xa không nói, 【Tân La Tiên Triều】 cùng Vương Thủ Triết hợp tác, chính là bởi vì mẫu thân của Văn Ngự hoàng tử chính là công chúa của 【Xiêm Vũ Tiên Triều】, mà sau khi Văn Ngự hoàng tử đắc thế, địa vị của Xiêm Vũ Tiên Triều theo nước lên thì thuyền lên, mới bắt đầu chèn ép Tân La Tiên Triều khắp nơi.

Điều này gián tiếp thúc đẩy Tân La Tiên Triều khẩn cấp tìm được Vương Thủ Triết hợp tác.

"Văn ngự điện hạ hiền danh, Thủ Triết cũng đã sớm muốn kết giao một phen." Vương Thủ Triết cười cười, lập tức tỏ rõ thái độ, đồng ý việc này.

Bất quá, ngoài miệng hắn nói khách khí, nhưng biểu lộ lại không có nửa điểm " thụ sủng nhược kinh".

Sắc mặt Diêu Tinh Thư vui vẻ: "Nếu như vậy, tinh thư kia trở về bẩm báo với hoàng tử một phen, cũng sớm ngày chuẩn bị yến hội."

Lần này Diêu Tinh Thư đến đây mục đích đã đạt được, hàn huyên vài câu, sau đó đứng dậy cáo từ rời đi.

Chờ sau khi hắn ta đi rồi.

Vương Thủ Triết vuốt vuốt chén trà, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Công tử." Khương Mộ tiên vừa thu dọn bàn trà vừa hỏi: "Văn Ngự hoàng tử kia sớm không kết giao với công tử, muộn không kết giao với công tử, vậy mà hôm nay Khương thị lại mở ra tất cả con đường, dưới tình huống chiếm không ít thị trường ngoi đầu lên, sợ là có mưu đồ khác."

Khương Mộ Tiên cũng có chút sợ Văn Ngự hoàng tử coi trọng quyền đại diện của công tử. Nếu thật sự là như thế, Khương thị nhất định là không tranh lại Văn Ngự hoàng tử, nhưng nếu bị đoạt quyền đại lý, khó khăn lắm Khương thị mới dần dần đứng vững lại sẽ lại rơi vào mê hoặc.

"Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến." Vương Thủ Triết vuốt ve mép chén trà, ngữ khí bình thản: "Văn Ngự hoàng tử tuy là một trong những người thừa kế chuẩn thánh triều, nhưng cũng không phải là thánh nhân ăn gió uống sương. Gặp mặt chiết khấu như thế, đương nhiên là hướng về phía Linh Mễ mà tới."

Khương Mộ Tiên nhất thời căng thẳng, vội vàng buông đồ xuống, yếu ớt nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Mong công tử có thể thương xót Khương thị, Mộ, Mộ Tiên, cái gì cũng nguyện ý làm vì công tử…"

Nói đến phần sau, đỏ ửng trên mặt nàng gần như nhuộm đến sau cổ, cúi đầu không dám nhìn Vương Thủ Triết nữa.

Vương Thủ Triết cạn lời nhìn nàng một cái: "Ngươi làm tốt công việc rót trà bưng nước đợi thị nữ làm trong phận là được, bớt chút tạp niệm lung tung, chỉ cần Khương thị giữ khuôn phép, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi Khương thị."

“Đa, đa tạ công tử… Ta nhất định sẽ cố gắng.” Khương Mộ Tiên thở phào nhẹ nhõm, tâm tình có chút phức tạp, cũng không biết là vui hay là có chút thất vọng.

Nàng thu dọn xong bàn, đem trà tàn còn lại cẩn thận từng li từng tí thu vào trong vật chứa, cất vào trong nhẫn trữ vật.

“Trà này qua mấy pha, đã không còn mùi vị và hiệu dụng gì nữa.” Vương Thủ Triết nhíu mày, lấy ra một bình ngọc đưa cho nàng: “Nếu ngươi thích, cầm một bình đi uống.”

Khương Mộ Tiên từ sau khi trở thành thị nữ của hắn ta vẫn luôn cẩn trọng làm việc, tâm tư tinh tế, tay chân lanh lẹ, ít nói lại bổn phận.

Từ góc độ hầu hạ người ta mà nói, nàng mạnh hơn rất nhiều so với Điền Thiên Ca. “Người sau” kia, chính là giả bộ dáng vẻ, thật đúng là trông cậy vào nàng mỗi ngày làm những công việc vặt vãnh hầu hạ người khác sao? Người ta chính là Tiên Hoàng đấy!

Vì vậy, Vương Thủ Triết sẽ không bạc đãi Khương Mộ Tiên.

“Không không không, công tử hiểu lầm rồi, thiếp thân không cần tiên trà của ngài.” Khương Mộ Tiên vội vàng từ chối: “Bùn trà này là thiếp thân đưa cho các huynh đệ tỷ muội trong tộc, mặc dù hiệu dụng đối với công tử đã yếu ớt, nhưng đối với bọn họ mà nói là có tiền cũng không mua được bảo vật, phối điểm linh mễ nấu cháo có thể được hoan nghênh, ngay cả các trưởng lão cũng đến cướp…”

“Nếu công tử cảm thấy như vậy không tốt… Vậy thì ta…”

“Không sao.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt phất tay: “Tài nguyên có thể lợi dụng không lãng phí, tất nhiên là tốt nhất. Ngươi cũng giữ lại ấm trà này, lát nữa từ từ uống, uống nhiều một chút, rất có lợi cho sự trưởng thành của thần hồn ngươi.”

“Bái tạ công tử ban thưởng.” Khương Mộ Tiên cảm động đến rơi nước mắt, cất lá trà đi, coi như trân bảo.

Lúc ban đầu, gia tộc để cho nàng làm thị nữ của Thủ Triết công tử, trong lòng nàng cũng từng có giãy giụa và chống cự. Nhưng đến bây giờ, nàng đã sớm cam tâm tình nguyện, càng muôn phần may mắn vì lựa chọn ban đầu của mình.

Có thể trở thành thị nữ của công tử, sợ là chuyện may mắn nhất đời này của mình.

Điều duy nhất khiến nàng có chút "may mắn" hoặc là một điểm của " tiếc nuối", chính là công tử đến nay dĩ nhiên không có bất cứ ý đồ" nhúng chàm nào… Đây đến tột cùng là "tính cách phong lưu háo sắc" của công tử không hợp với truyền ngôn, vẫn là tầm mắt công tử quá cao, căn bản chướng mắt nàng?

Khương Mộ Tiên âm thầm phỏng đoán hơn phân nửa là bởi vì người sau, nữ tử bên cạnh công tử một người so với một người càng ưu tú, Khương Mộ Tiên nhỏ bé, một hạt giống Lăng Hư Tử Phủ cảnh, ở trong mắt công tử chỉ sợ cũng chỉ có thể là một thị nữ thường thường không có gì lạ.

Mang theo tâm tình mất mát, Khương Mộ Tiên bắt đầu làm đủ loại công việc lặt vặt, ví dụ như tẩy rửa sửa sang lại quần áo cho công tử. Những quần áo kia đều là linh vật trân quý hiếm thấy luyện chế, một kiện so với một kiện còn đắt hơn, tuyệt đối phải cẩn thận.

Ngoài ra, còn phải chuẩn bị nước Tiên Linh Tuyền thượng đẳng cung cấp cho hắn tắm rửa… Công việc bận rộn.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua mấy ngày.

Trước khi gặp 【Văn Ngự hoàng tử 】, Vương Thủ Triết vốn không định ra ngoài.

Lại chưa từng nghĩ, Hạo Nhiên Tiên Quân và Khương Kiến Mộc lại vội vàng đến đây bái kiến, nói là xảy ra một chuyện cổ quái.

"Công tử!" Khương Kiến Mộc nhíu mày nói: "Ngài còn nhớ rõ cái động thiên nhỏ ngài đã cự tuyệt lúc trước không?"

"…"

Vương Thủ Triết im lặng, quay quanh tiểu động thiên này, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Sở dĩ Khương thị đi đến hôm nay một bước này, cũng là do tiểu Động Thiên kia ban tặng, bằng không nếu Chân Tiên chủng của bọn họ còn sống, gia đạo có gian nan đến mấy cũng sẽ không có người dám ép buộc bọn họ.

Sau đó phát triển, cũng trở thành mồi lửa gây ra xích mích giữa Thiên Thụy thánh triều và Thiên Hưng thánh triều trong những năm gần đây, thế cục song phương càng ngày càng khẩn trương, thậm chí ở một số khu vực bộ lạc đã xảy ra xung đột kịch liệt, ngươi chiếm cứ một ít hòn đảo của ta, ta cướp lấy một ít hòn đảo của ngươi.

Công lao ngày càng khẩn trương của thế cục chiến tranh, Vương Thủ Triết cũng vì thế mà kiếm được không ít tiền.

"Công tử, Chư thị phái người tới nói cho chúng ta biết, muốn chúng ta xuất hiện một tộc nhân trẻ tuổi, tham gia tỷ thí tứ phương gì đó." Thần sắc Khương Kiến Mộc thoáng có chút cổ quái nói: "Cụ thể là Thiên Thụy Khuyết thị, Thiên Thụy Khương thị, Thiên Hưng Khuyết thị, Thiên Hưng Điền thị, Thiên Hưng Ngô thị, bốn tộc đều xuất hiện một gã tuấn kiệt, hai bên quyết đấu, người thắng quyết chiến, quyết ra một gã tuấn kiệt ưu tú nhất, để kế thừa tất cả của tiểu động thiên."

"Không phải Khương thị đã từ bỏ tranh đoạt tiểu động thiên rồi sao?" Vương Thủ Triết cũng có chút kinh ngạc: "Làm sao vòng tới vòng lui, lại vòng trở về trên người Khương thị."

"Ha ha." Hạo Nhiên tiên quân nghe vậy, trên mặt hiện ra một tia trào phúng, "Về điểm này lão phu cũng rất kỳ quái, bởi vậy cố ý tìm hiểu một phen, lúc này mới xem như hiểu rõ tiền căn hậu quả. Bởi vì nguyên nhân của động thiên nhỏ kia, Thiên Thụy thánh triều và Thiên Hưng thánh triều xảy ra va chạm, thù hận bị đè xuống cũng nổi lên mặt bàn, thế cục hai bên khẩn trương, bầu không khí cầu chiến càng thêm nồng đậm."

"Thái Sơ Đạo Cung không muốn nhìn thấy hai nước khai chiến, sau khi biết được việc này liền phái một Thánh Tôn đến điều hòa, người tham dự có 【Vân Hải động thiên】, 【Kim Quang động thiên】, 【Thủy Nguyệt Động Thiên】 ba thế lực lớn siêu nhiên, cùng với Thiên Thụy và Thánh Hoàng của Thiên Hưng Thánh Triều."

"Bởi vì thiên thụy thiên hưng hai triều liền việc này cãi cọ lẫn nhau, công công có lý bà nói bà có lý, đề nghị của Thánh Tôn Thái Sơ Đạo Cung không bằng căn cứ truyền thống, do khắp nơi phái ra trẻ tuổi tuấn kiệt đến quyết một trận thắng bại, người thắng đều ăn sạch. Vốn dĩ dựa theo thế cục, Thiên Thụy

Trác thị cùng Thiên Hưng Trác thị sẽ phái một người trẻ tuổi quyết một trận thắng bại. Nhưng Thánh Tôn kia của Đạo Cung chú trọng thể diện, quyết định cho Thiên Hưng Ngô thị và Thiên Thụy Khương thị lúc đầu phát hiện ra tiểu động thiên một cơ hội, bởi vậy liền biến thành tứ phương hội chiến."

Vương Thủ Triết đã hiểu, mặc dù tất cả mọi người đều cảm thấy tiểu động thiên kia không phải là Quy Dĩnh thị thì chính là Quy Dĩnh thị, nhưng vẫn phải làm công phu bề ngoài, bỏ Ngô thị và Khương thị nhỏ yếu vào cùng chạy…

"Ta đoán xem, Chân Tiên chủng của Lăng Hư cảnh thông thường đều đã kế thừa tiên kinh, bởi vậy đối chiến này hơn phân nửa sẽ bài trừ Lăng Hư cảnh ra bên ngoài." Vẻ mặt của Vương Thủ Triết giống như cười mà không phải cười, "Như vậy, dựa theo lẽ thường suy đoán, dùng 'Thần Thông cảnh' chưa kế thừa tiên kinh để quyết định thắng bại là hợp lý nhất. Nhưng lẽ thường dù sao cũng chỉ là lẽ thường, ta đoán, lần này quyết định thắng bại hẳn là trẻ tuổi tuấn kiệt Tử Phủ cảnh."

"Công tử thần kinh rồi!" Ánh mắt Khương Kiến Mộc nhìn về phía Vương Thủ Triết lập tức trở nên khâm phục vạn phần, sau đó lại nghĩ tới cái gì đó, tức giận bất bình nói: "Ta vốn nghe được quy tắc là dùng bốn người trẻ Tử Phủ cảnh đi quyết định tiểu động thiên thuộc sở hữu, còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì chuyện này quả thật không phù hợp lẽ thường. Nhưng sau một lúc lâu ta mới hiểu được, cái này mẹ nó là nhằm vào Vân Tụ nhà chúng ta đấy!"

"Vân Tụ chính là tuấn kiệt Thần Thông cảnh, vì trùng kích huyết mạch cấp bậc thiên tử, vượt cấp dùng Hiển Thánh Đan mà thiếu chút nữa chết đi, hôm nay nhờ công tử Hồng Phúc, Vân Lam không những thương thế khỏi hẳn, huyết mạch cũng đạt đến cấp bậc thiên tử, có thể kế thừa bộ tiên kinh không có "Thiên địa tinh hoa" kia của gia tộc. Tuy nói đây vốn là hành động bất đắc dĩ, nhưng cũng khiến cho Vân Lam chưa kế thừa tiên kinh, đã đạt tới huyết mạch thiên tử!"

Khương Kiến Mộc hung hăng uống một ngụm nước, lúc này mới tiếp tục nói: "Chân tiên luân phiên trong gia tộc bình thường, bởi vì trong tiên kinh có tinh hoa thiên địa có thể tẩy tủy phạt mao, quả thực không có khả năng mạo hiểm. Bởi vậy, tuyệt đại đa số 【Chân Tiên chủng】 kế thừa tiên kinh tư

chất đều là tuyệt thế ất đẳng, chỉ có số ít Chân Tiên chủng thiên phú huyết mạch trác tuyệt mới có thể đạt tới tuyệt thế giáp đẳng! Về phần người kế thừa tiên kinh có thể đạt tới huyết mạch thiên tử, lại càng cực kỳ hiếm thấy ~"

"Vân Tụ nhà chúng ta nhân họa đắc phúc, có được tư chất Thiên Tử, chống lại những tu sĩ cùng giai tuyệt thế giáp ất tư chất, liền tự nhiên chiếm cứ ưu thế tương đối lớn, bởi vậy trực tiếp bị nhắm vào."

"Ha ha." Vương Thủ Triết cười nói: "Kiến Mộc gia chủ chớ tức giận, quy tắc là người ta chế định, đương nhiên sẽ có ưu thế nghiêng về phía mình."

Vương Thủ Triết nhớ mang máng, ở kiếp trước, khi tuyển quan hệ hộ đơn vị nào đó, vì để thể hiện công bằng cũng sẽ bày ra một tư thế công bằng công chính ai cũng có cơ hội, trên thực tế lại đặc biệt thiết lập rất nhiều điều kiện tuyển chọn "Kỳ quái", loại trừ những người tiềm ẩn cạnh tranh ra bên ngoài, cuối cùng tuyển vào, kỳ thật đều là người được chọn.

"Công tử, vốn Khương thị chúng ta cũng không có ý định lại nhúng tay vào vũng nước đục này." Khương Kiến Mộc tức giận nói: "Nhưng những Thánh tộc kia, quả thực khinh người quá đáng, vừa muốn làm Bưu tử còn phải lập đền thờ. Nếu dùng Tử Phủ cảnh tuấn kiệt tỷ thí, bọn họ lại bồi dưỡng một Chân Tiên chủng đẳng đẳng tuyệt thế Ất cũng không khó, thậm chí vì để bảo hiểm, bọn họ còn có thể vận dụng nội tình gia tộc, đẩy huyết mạch của tên Tử Phủ Chân Tiên chủng kia lên đến Tuyệt Thế Giáp đẳng!"

"Vậy theo ý của Mộc gia chủ thì sao?" Vương Thủ Triết cười nói.

"Ta muốn thương lượng với công tử một chút, nếu có thể, chúng ta muốn Mộ Tiên thay mặt gia tộc xuất chiến." Khương Kiến Mộc nói: "Nhưng trước đó, chúng ta sẽ dùng các loại đan dược có tư chất huyết mạch như Thoát Thai Đan bát phẩm, Vô Lượng Đan cửu phẩm để đẩy Mộ Tiên lên huyết mạch Ất tuyệt thế, cũng tránh cho những gia tộc kia coi thường Khương thị chúng ta."

"Đương nhiên, hiện giờ Mộ Tiên là người của công tử, nếu công tử không muốn Mộ Tiên xuất đầu lộ diện, chúng ta sẽ

trực tiếp từ chối bốn phương này, đỡ phải qua đó bồi chạy, dựa vào Bạch Sinh rảnh rỗi một chút.” Khương Kiến Mộc nói: “Tất cả đều lấy ý chí của công tử làm chủ.”

“Chỉ là tư chất Tuyệt Thế Ất đi dự thi, hơn phân nửa chỉ là đi cùng mà thôi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Mộ Tiên chính là thị nữ của bổn công tử, nếu thua trận thi đấu, trở thành đi cùng, bản công tử không cần mặt mũi sao?”

Khương Kiến Mộc vội vàng lau mồ hôi lạnh trên đầu:“Công tử bớt giận, là ta cân nhắc không chu toàn. Ta sẽ đi tứ phương hội chiến.”

Tuy rằng để loại bỏ trận chiến này, có lẽ sẽ chọc giận Chử thị, nhưng bây giờ ôm lấy đùi Thủ Triết công tử mới là căn bản của Khương thị.

Đối với điều này, Khương Kiến Mộc hiểu rất rõ.

Về phần Chử thị… Ha ha, trước đó Khương thị gặp rủi ro như thế, cũng không thấy Chử thị đi ra cho dù chỉ nói một câu, đã sớm khiến trong lòng Khương thị lạnh lẽo.

“Không, ý của bổn công tử là, nếu Mộ Tiên muốn đi dự thi, vậy chỉ có thể thắng, không thể thua.” Vương Thủ Triết vân đạm phong khinh nói: “Mộ Tiên là một Lăng Hư Chủng, làm thị nữ của ta quả thật có chút không đủ tư cách. Đã có cơ hội tốt như vậy chủ động đưa tới cửa, vậy để nàng đi lấy Chân Tiên chủng trở về đi.”

“Cái gì? Để Mộ Tiên đi thắng hạt giống Chân Tiên?”

Khương Kiến Mộc và Hạo Nhiên Tiên Quân tâm thần kịch chấn, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Vương Thủ Triết. Ánh mắt kia, nhìn có chút ngây ngốc.

…

Chương 48: Đại sát khí của Vương thị giá lâm Thánh vực!

…

Hôm sau.

Chỉ là ngày hôm sau.

Trong ngôi nhà nhỏ tiên khí dạt dào mà Khương thị cho Vương Thủ Triết ở tạm này lại có thêm vài khách nhân.

Trong đình nghỉ mát, trên bàn tròn tiên linh mộc, các loại trân hào mỹ vị bày trên bàn, mùi thơm nồng đậm bay khắp sân.

Bên cạnh bàn, có một già một trẻ đang ăn như hổ đói, dáng vẻ giống như đã rất lâu không ăn tiên vị cấp bậc này.

Một già một trẻ này, lão mặc một thân đạo bào bẩn thỉu, một đôi mắt híp lóe ra tặc quang, khí chất hèn mọn bỉ ổi, rõ ràng là tài có đạo.

Người trẻ tuổi kia lại là một công tử trẻ tuổi mặc áo gấm, dung mạo giống Vương Thủ Triết đến hai ba phần. Vị công tử trẻ tuổi này lại là Vương Bảo Quang vốn nên ở thế giới Thần Võ.

Cũng không biết hai người này làm thế nào lại ở cùng một chỗ, giờ phút này thần thái lại tương tự lạ thường.

Hai người ăn một hơi thật lâu.

Liên tục ăn mấy bàn, Tài Hữu Đạo mới dùng áo bào bẩn thỉu của hắn lau miệng, hài lòng nói: “Làm việc theo Thủ Triết công tử, cuộc sống này trôi qua rất tốt.”

Vương Thủ Triết không để ý đến hắn mà nhìn Vương Bảo Quang với vẻ mặt hơi phức tạp.

Con chó chết này, sao lại chạy đến Thánh Vực?

“Lão tổ…”

Vương Bảo Quang vừa định nói chuyện lại bị một ánh mắt lạnh thấu xương của Vương Thủ Triết ngăn cản.

“Theo ta đến thư phòng nói chuyện.”

Dưới dâm uy của lão tổ gia gia, Vương Bảo Quang rụt cổ cúi đầu đi theo vào trong thư phòng, ánh mắt có chút lập loè bất định giải thích nói: “Lão tổ gia gia, con đây là đưa đồ cho người.”

“Ngươi không phải đang làm công tác hộ phủ Trấn Ma Đô sao?” Vương Thủ Triết cũng không trả lời, ngược lại cau mày chất vấn.

“Cái này…” Vương Bảo Quang vẻ mặt rời rạc nói: “Ta cảm thấy bố cục trấn ma đô hộ phủ quá nhỏ, nghĩ đến Thánh Vực kiến thức một chút về thế giới rộng lớn.”

Sắc mặt Vương Thủ Triết trầm xuống: “Nói thật.”

Vương Bảo Quang nhất thời run rẩy một chút, bị dọa đến mức cả người nhũn ra, vội vàng nuốt nước miếng đưa tới: “Ta bị khai trừ, thái gia gia bảo ta cút về gia tộc hảo hảo suy nghĩ lại.”

“Ha ha!” Vương Thủ Triết giận dữ cười: “Rốt cuộc ngươi đã làm chuyện tốt gì mà ngay cả đích thân Thái gia gia của ngươi cũng muốn khai trừ ngươi?”

“Lão tổ gia gia, cháu oan uổng quá.” Nước mắt của Vương Bảo Quang sắp rơi xuống rồi: “Gần đây có một quyển tạp chí được bán rất tốt, là bí ẩn mà đại nhân vật như Oánh Oánh không ai biết, tất cả đều là những giai thoại của các danh nhân, tin đồn bát quái.”

“Thời kỳ mới nhất thái gia gia có xuất cảnh, chính là khi ông ta còn trẻ, khi Tộc Học đọc sách cùng với một nữ tử xinh đẹp tuổi thanh xuân ái mộ, lượng tiêu thụ đã phá ức. Thái gia gia cho rằng cuốn tạp chí kia là do ta làm, đang bôi nhọ hắn, bởi vậy đem ta đuổi học về nhà tự xét lại.”

“Cho nên ngươi cảm thấy rất oan uổng?” Sắc mặt Vương Thủ Triết dịu đi một chút: “Vậy ngươi có tra ra được, tạp chí là ai làm? Là ai bôi nhọ thái gia gia của ngươi không?”

Tuy Vương Thủ Triết là người ở Thánh Vực, nhưng sự hiểu biết đối với gia tộc lại chưa bao giờ gián đoạn, nhất là một loạt chuyện Vương Bảo Thánh làm, hắn cũng rõ như lòng bàn tay.

Có điều, Vương Thủ Triết cũng không ngăn cản Bảo Thánh phát triển, chỉ là để người trong nhà hơi nhìn chằm chằm một

chút, điều này cũng khiến cho Văn Hóa ti của Bảo Thánh có thể thuận lợi phát triển lớn mạnh.

“Giấy tạp chí đúng là do ta làm, có giấy phê chuẩn văn chương của ti chính quy, trải qua xét duyệt, hơn nữa ta cũng đã nạp thuế rồi.” Vương Bảo Quang tràn đầy căm phẫn nói, “Nhưng ta cũng không có bôi nhọ thái gia gia a, thẻ tiêu đề của tạp chí thời kỳ đó gọi là ‘Thanh Xuân Huy’ thật tốt đẹp mà thuần khiết, thái gia gia quả thật thích cô bạn học nữ kia, ta còn phái người phỏng vấn bạn học nữ kia, tuy nàng đã rất già rồi, nhưng vẫn nhớ tới thái gia gia, hơn nữa ta còn lấy được bản sao chép tình của thái gia gia, bằng chứng như núi!”

“Được rồi! Đề tài này dừng ở đây.” Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật: “An Dĩnh không trực tiếp đánh chết ngươi, có thể thấy hàm dưỡng của hắn đã rất tốt. Trong nhà bảo ngươi đưa đồ gì?”

Vương Bảo Quang nhìn xung quanh, vội vàng móc từ trong nhẫn trữ vật ra một cái bình nhỏ màu xanh:“Đây, chính là cái bình nhỏ này, lão tổ nãi nãi nói…”

Không đợi Vương Bảo Quang nói xong, Tiểu Lục Bình đã tự mình thoát khỏi bàn tay hắn, “Vèo” một cái bay đến trong ngực Vương Thủ Triết, làm nũng với Vương Thủ Triết: “Hu hu hu, chủ nhân, Tiểu Ất đã muốn chết rồi.”

Cái bình màu xanh nhỏ này chính là Ất Mộc Tạo Hóa Bình.

Không đợi Vương Thủ Triết hỏi, Khí Linh Lục Ất đã từ trên thân bình nổi lên, bắt đầu lải nhải nói ra các loại linh mễ, linh dược mình chịu không được mệt nhọc mấy năm nay thúc đẩy sinh trưởng, nhưng sau khi tiêu hao hết căn nguyên sinh mệnh của công tử, tốc độ tăng trưởng lập tức chậm gấp mười lần.

Vốn Lục Tiểu Ất chưa từng cảm thấy mình sinh trưởng chậm, nhưng sau khi hưởng thụ khoái hoạt do bay nhanh thôi sinh, đột nhiên phát hiện mình không trở về được.

Đây là từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ vào tiết kiệm thì khó.

“Công tử à, để ta ở bên cạnh ngài, giúp ngài ở trong động phủ tùy thân thúc đẩy sinh trưởng một ít siêu phẩm linh dược đi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tiểu Ất nước mắt lưng

tròng, thoạt nhìn vô cùng đáng thương, “Ta phát hiện ta đã hoàn toàn không thể rời bỏ công tử.”

“Cũng được, mặc dù tính tác dụng của ngươi không lớn.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói sau: “Như thế cũng có thể giải phóng lao động của ta.”

“Tạ ơn công tử, ô ô.” Mặc dù Lục Tiểu Ất bị ghét bỏ, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng.

Hiện tại nàng đã triệt để minh bạch lúc trước vì sao công tử lại ghét bỏ mình. Ngay cả chính nàng cũng ghét bỏ, công tử làm sao có thể không ghét bỏ?

Vương Thủ Triết tò mò thu hồi Lục Tiểu Ất, lúc này mới liếc về phía Vương Bảo Quang nói: “Đồ ta đã nhận được, ngươi ở một buổi tối, thu dọn dọn dọn dẹp về đi.”

“Ta, giờ trở về rồi sao?” Vương Bảo Quang kinh ngạc nói: “Nhưng mà lão tổ nãi nãi nói tính cách ta quá mức hoạt bát, bảo ta ở lại bên cạnh ngài mài giũa thật tốt. Lão nhân gia người còn nói, bên cạnh ngài dù sao cũng phải có người hầu hạ.”

“Là ý của bà nội lão ngươi?” Vương Thủ Triết nhíu mày.

Bảo quang thứ này đặt ở bên cạnh hắn chẳng khác gì một quả hạt nhân khổng lồ!

“Ta có thư của lão nhân gia nàng.” Vương Bảo Quang vội vàng lấy thư thân bút của Liễu Nhược Lam ra, chứng minh trong sạch.

Vương Thủ Triết đọc qua thư tín một lượt, hoảng hốt một lúc rồi nói: “Nếu đã như thế, trong khoảng thời gian này ngươi theo ta làm việc đi. Có điều…”

Nói xong, Vương Thủ Triết ném cho hắn một ánh mắt ý vị sâu xa.

“Ta hiểu!” Vương Bảo Quang ngầm hiểu, lập tức vỗ ngực cam đoan nói: “Chuyện riêng tư của lão tổ gia gia, ta quyết sẽ không tiết lộ nửa phần.”

“Ha ha” Vương Thủ Triết hoàn toàn không tin, cười lạnh nói: “Lão tổ gia gia ngươi ra ngoài làm việc, ngồi ngay ngắn đến mức không có gì riêng tư cả?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Vương Bảo Quang liên tục nịnh hót nói: “Từ nhỏ đến lớn luôn sùng bái lão tổ gia gia nhất.”

“Được rồi, lăn ra ngoài trước, đi tìm Mộ Tiên giúp ngươi dàn xếp rồi nói tiếp.” Vương Thủ Triết ghét bỏ phất tay đuổi người: “Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi ngươi chính là tiểu bối trong tộc ta. Đừng để lộ tẩy.”

Vương Bảo Quang lĩnh mệnh, lon ton chạy ra khỏi thư phòng.

Lại hai ngày trôi qua.

Vẫn là trong thư phòng của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết gọi Khương Mộ Tiên tới, đề thăng huyết mạch của nàng, cũng nói ra tin tức cho nàng tham gia trận chiến tranh đoạt tiểu động thiên, lại bổ sung: “Huyết mạch của ngươi chỉ có Tuyệt Thế Bính đẳng, muốn tăng lên tới cấp bậc thiên nữ, nhất định phải vượt cấp dùng Thập Phẩm 【Đăng Tiên Đan】. Trong tình huống bình thường, huyết mạch của ngươi dùng 【Đăng Tiên Đan】 ít nhất được một vị Chân Tiên hao phí sức lực che chở, tỷ lệ thành công không cao hơn ba thành. Cho dù là Thánh Tôn che chở, cũng chỉ có thể đề cao một chút tỷ lệ.”

“Một khi thất bại, vô cùng có khả năng gặp phản phệ như Khương Vân Hàm, vận khí tốt còn có thể lưu lại một hơi, vận khí không tốt chính là chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.”

Sắc mặt Khương Mộ Tiên có chút trắng bệch, thấp giọng nói: “Ta là thị nữ của công tử, đương nhiên phải nghe theo công tử.”

“Việc này rất nguy hiểm, nhưng một khi thành công thì lợi ích cũng rất lớn, cần phải suy nghĩ cẩn thận.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc: “Mạng là mạng của chính ngươi, chỉ có ngươi mới có thể quyết định.”

Khương Mộ Tiên mím chặt môi, vẻ mặt ngưng trọng.

Muốn nói không động lòng, đó khẳng định là giả. Nhưng chuyện này nguy hiểm thật sự là quá lớn, trong lúc nhất thời nàng cũng có chút hạ quyết tâm.

Lúc trước tình huống Vân Lam thúc tổ phục dụng Hiển Thánh Đan thất bại nàng đã tận mắt nhìn thấy, thật sự chỉ còn lại một

hơi mà thôi, thiếu chút nữa ngay cả đường xoay chuyển cũng không có.

Nhưng mà nếu như buông tha cơ hội này, cả đời này của mình sợ cũng chỉ dừng lại ở Lăng Hư cảnh.

Tu vi như vậy, chỉ sợ khó lọt vào pháp nhãn của công tử.

Nếu lần này có thể may mắn thành công, lúc nàng ở Tử Phủ cảnh cũng đã là huyết mạch Thiên Nữ, đến Thần Thông cảnh lại kế thừa tiên kinh, huyết mạch sẽ cao hơn Chân Tiên chủng bình thường một mảng lớn, tương lai có tiềm lực đạt tới Chân Tiên cảnh trung hậu kỳ.

Chỉ có như thế mới có tư cách tiếp tục ở lại bên cạnh công tử, trở thành thị nữ công tử chân chính thừa nhận.

Quan trọng nhất là, công tử đã đưa ra phương án này, tự nhiên là từ đáy lòng muốn để cho nàng xông lên, nếu nàng ba ra bốn cản, sợ đầu sợ đuôi, chẳng phải là cô phụ một tấm lòng tâm ý của công tử sao?

Nghĩ tới đây, cuối cùng cô hạ quyết tâm: “Công tử, Mộ tiên quyết định thử một lần.”

“Ngươi có mấy phần huyết khí dũng mãnh, ta không nhìn lầm ngươi.” Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, rất hài lòng với dũng khí của nàng ta, thuận miệng để nàng ta hiểu ra một chút: “Bản công tử có thể cho ngươi nếm thử, tỷ lệ thành công đương nhiên sẽ không chỉ có ba thành.”

Nói xong, hắn trở tay lấy ra bình nhỏ.

Khí tức mênh mông mênh mông ẩn chứa sinh cơ bừng bừng trong nháy mắt tiêu tán ra, tràn ngập cả căn phòng.

“Đây là Thánh khí truyền thừa của gia tộc chúng ta, tinh hoa thiên địa mà nàng ta thu thập có thể giúp ngươi gia tăng tỷ lệ thành công đột phá huyết mạch thêm ba phần.” Vương Thủ Triết thuận miệng giới thiệu.

Cái gì? Tăng thêm tỷ lệ đột phá huyết mạch?

Lục Tiểu Ất ngơ ngác.

Ất Mộc Tạo Hóa Bình ta, có hiệu quả kỳ diệu bực này từ khi nào? Nếu nàng có thể giúp người ta đột phá huyết mạch, giá trị

con người còn không tăng vọt gấp trăm lần? Lục Tiểu Ất nàng đều có thể tung hoành.

"Đa tạ công tử thương cảm." Khương Mộ Tiên lại không biết tình hình cụ thể bên trong, cảm nhận được khí tức của thánh khí lập tức tin tưởng, lập tức cảm động bái tạ.

Công tử vì nàng, ngay cả truyền thừa thánh khí của gia tộc cũng vận dụng, hấp thu thiên địa tinh hoa như thế tất nhiên trân quý vô cùng.

Tỷ lệ sáu thành cùng ba thành tỷ lệ, nhìn như đều không cao, thực tế lại là khác nhau một trời một vực.

Nếu như tất cả mọi người vượt cấp phục dụng đan dược tăng lên huyết mạch của mình đều có thể có sáu thành xác xuất thành công, thời khắc mấu chốt sợ là sẽ có rất nhiều người nguyện ý liều mạng một lần.

"Đây là một viên Vô Lượng đan cửu phẩm, ngươi chuẩn bị trước đi." Vương Thủ Triết cho nàng một viên đan dược trước, sau đó bảo Kỳ Thiên Ca đi vào hộ pháp cho nàng.

Cửu phẩm Vô Lượng Đan vốn là cho tu sĩ Tử Phủ cảnh dùng, đối với Khương Mộ Tiên không có bất kỳ nguy hiểm nào, khuyết điểm chính là huyết mạch tăng trưởng có chút ít, một viên cửu phẩm đan xuống, tư chất huyết mạch của nàng chỉ là từ Tuyệt Thế Bính đẳng tăng lên tới Ất đẳng tuyệt thế, hơn nữa còn là Ất đẳng sơ đoạn.

Huyết mạch như thế, coi như miễn cưỡng có tư cách kế thừa tiên kinh, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là gia tộc phải trùng hợp có truyền thừa kỳ tiên kinh cho ngươi kế thừa.

Có thể thấy được tư chất huyết mạch nguyên bản của Khương Mộ Tiên đã xem như "rất cao", khó trách nàng có danh khí không nhỏ trong thế hệ trẻ ở Thiên Thụy Thánh thành, có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi xem nàng như "Nữ thần" trong suy nghĩ.

Nếu nàng nguyện ý lập gia đình mà nói, cũng chỉ có những đích mạch Chân Tiên của thế gia cường tiên phẩm kia mới có tư cách cưới được nàng.

Thậm chí, gả cho một "Thế tử truyền thừa" của Tiên Vương Phủ nào đó của Thiên Thụy hoàng thất lợi hại chút, làm Thế tử

phi của Tiên Vương Phủ, nàng cũng hoàn toàn đủ tư cách. Đợi sau khi Thế tử kế thừa vị trí Tiên Vương, nàng liền có thể thuận lý thành chương mà trở thành Vương Phi.

Bất quá, nếu là dưới tình huống bình thường, huyết mạch của Khương Mộ Tiên tăng lên tới một bước này, sẽ lâm vào bình cảnh.

Muốn không có phong hiểm vọt tới tuyệt thế giáp đẳng, thì phải do những đại tộc truyền thừa kia vận dụng một ít nội tình gia tộc trân quý.

Những nội tình này, cho dù là cường tiên phẩm thế gia, hoặc là thánh tộc, bình thường đều không quá tùy ý vận dụng, bởi vì nội tình không giống đan dược có con đường sản xuất ổn định, có thể trực tiếp mua, thường thường là dùng một chút ít, hoặc là bồi dưỡng cực kỳ khó khăn.

Dưới tình huống bình thường, gia tộc cũng chỉ ở thời điểm bồi dưỡng hạt giống gia tộc truyền thừa, mới có thể đem nó làm một trong những át chủ bài lưu thủ.

Nhưng mà, ở bên Vương Thủ Triết thì đơn giản hơn rất nhiều.

Vương Thủ Triết bảo Lục Tiểu Ất nhỏ một chút lục dịch từ trong bình xanh ra, trộn lẫn một viên 【Đăng Tiên Đan】 cấp 10, đưa cho Khương Mộ Tiên.

Khương Mộ Tiên ngửi được khí tức sinh mệnh tinh khiết khiến người ta thần thanh khí sảng trong lục dịch, không nghi ngờ gì, lập tức cực kỳ tín nhiệm mà phục dụng.

Đan dược vào bụng, một cỗ lực lượng mênh mông trong nháy mắt nổ tung ở trong cơ thể nàng.

Thiên Ca tiến lên, ngưng tụ ra tiên linh chi khí bao phủ nó lại, xông về phía gối ngọc của nàng, sóng chấn động nhất thời phong bế toàn bộ đầu óc và Tử Phủ của nàng.

Khương Mộ Tiên lập tức mềm nhũn hôn mê trong ngực Thiên Ca.

“Thủ Triết công tử, nô gia đã đánh Mộ Tiên ngất xỉu.” Chử Thiên Ca cười tủm tỉm nhìn Vương Thủ Triết, ngữ khí có ý ám chỉ: “Nên đến lượt công tử ngươi, muốn làm gì thì làm với nàng ấy.”

“…”

Vương Thủ Triết thật sự không muốn tiếp lời với nàng, lập tức ra hiệu cho Chử Thiên Ca nâng người lên, sau đó tiến lên giúp đỡ Khương Mộ Tiên bắt đầu hóa giải dược lực dồi dào của 【Đăng Tiên Đan】 thập phẩm.

Một đêm trôi qua.

Chờ Khương Mộ Tiên tỉnh lại lần nữa, huyết mạch của nàng đã hoàn toàn lột xác, từ huyết mạch thánh thể thành Thánh tầng thứ bảy nhảy vọt lên đệ bát trọng linh thân.

Mặc dù huyết mạch của nàng còn chỉ có đệ bát trọng sơ đoạn, nhưng cũng đã là 【Thiên Nữ】 thật rồi.

Trước mắt nàng chỉ xem như 【Thiên Nữ Đinh đẳng】, nhưng đây chính là thiên nữ còn không có kế thừa tiên kinh, khởi bước liền so với Chân Tiên chủng bình thường mạnh hơn một mảng lớn.

Cảm nhận được huyết mạch lột xác của Khương Mộ Tiên, từ trong kinh hỉ dần dần định thần, lại phát hiện Thủ Triết công tử đã sớm biến mất, trong phòng có một cái thùng tắm do tiên linh mộc hệ hỏa chế tạo, bên trong có tiên linh tuyền nước ấm áp.

Khương Mộ Tiên đỏ mặt tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề xong mới chuẩn bị ra ngoài bái kiến công tử, cảm tạ công tử đại ân.

Kết quả nàng vừa ra khỏi cửa, lại thấy Vương Bảo Quang đang ở trong sân chờ nàng.

“Khương tiên tử, lão tổ gia gia nhà ta đi thăm khách, để cho ta cùng ngươi luyện một chút thực chiến.” Vương Bảo Quang giải thích.

Thần sắc hắn phức tạp nhìn Khương Mộ Tiên, trong lòng tràn đầy một vạn dấu hỏi chấm hỏi, phi thường muốn hỏi Khương tiên tử cùng lão tổ gia gia rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng hắn căn bản không dám đụng chạm ranh giới cuối cùng của lão tổ gia gia.

Hắn gần như đã luân chuyển hết tất cả sản nghiệp của gia tộc qua một lần, nếu lại bị lão tổ gia gia khai trừ, Vương Bảo

Quang hắn thật sự chỉ có thể trông coi tạp chí của mình sống qua ngày.

Lão tổ gia gia?

Khương Mộ Tiên nghe thấy xưng hô như vậy, trong đôi mắt đẹp của bà hiện lên một tia nghi hoặc.

Nhưng chỉ chớp mắt mà nàng đã hiểu ra.

Nhân vật như Thủ Triết công tử, hơn phân nửa là dòng chính trong nhà, bối phận cao cũng là lẽ thường. Đừng nói Thủ Triết công tử, ngay cả chính nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ có một tiểu bối không rõ bối phận quản nàng gọi "Tổ cô nãi nãi".

Vì không phụ kỳ vọng của công tử, Khương Mộ Tiên và Vương Bảo Quang đã cùng nhau đi đến diễn luyện diễn võ trường có trận pháp bảo vệ.

Trước khi bắt đầu, nàng cố nén hưng phấn trong lòng, chuẩn bị đại triển quyền cước một phen.

Bất quá, tư chất huyết mạch của nàng đã đạt đến cấp bậc 【Thiên Nữ】, tuy rằng cấp độ tu vi không thay đổi, chiến lực lại tăng vọt, nàng quyết định vẫn phải hạ thủ lưu tình với vãn bối của công tử, chớ làm mất mặt hắn.

Nhưng mà.

Trận đầu tiên, Khương Mộ Tiên ở trong tay Vương Bảo Quang chỉ chống đỡ được một nén nhang đã thua.

"Khương tiên tử năng lực thực chiến hơi yếu a." Vương Bảo Quang cau mày, đối với kết quả này cũng có chút ngoài ý muốn, "Xem ngươi ra tay, bình thường khẳng định không chiến đấu, phong cách chiến đấu quá mức hào nhoáng mà không thực, như vậy không được, chúng ta lại đánh một trận."

Trận thứ hai, Khương Mộ Tiên còn thảm hơn, ngay cả một nén nhang cũng không chống đỡ được.

Khương Mộ Tiên hoảng sợ nhìn Vương Bảo Quang.

Trong nhà công tử tùy tiện xuất hiện một tộc nhân tiểu bối, lại hung tàn như thế sao? Thật là đáng sợ…

Nàng hiện tại vạn phần may mắn chính mình không đem lời nói hạ thủ lưu tình nói ra, nếu không hiện tại mặt mình khẳng

định rất đau.

Thật ra nàng hoàn toàn không biết chi tiết về Vương Bảo Quang.

Mặc dù Vương Bảo Quang không có "thanh danh" ở một phương diện nào đó, nhưng thiên phú và thực lực đều là mạnh nhất đẳng, trước khi Thánh vực mở ra, một viên thập phẩm 【Đăng Tiên Đan】 duy nhất của gia tộc, chính là bị hắn đổi đi.

Quá trình Khương Mộ Tiên tối hôm qua, Vương Bảo Quang đã đi qua một lần. Hơn nữa nền tảng của hắn còn mạnh hơn Khương Mộ Tiên một bậc, quá trình cường hóa huyết mạch, huyết mạch đã đạt tới Thiên Tử Bính đẳng.

Bây giờ hắn mới hai trăm tuổi, tu vi đã đạt đến Tử Phủ cảnh đỉnh phong, sau khi đợi Hoa Thụy công chúa thăng cấp lên Thần Thông cảnh, hắn liền thuận lý thành chương trở thành đệ nhất Tử Phủ bảng tân tấn.

Quan trọng nhất là, nội bộ thế giới Thần Võ nhiều quyển nha, Vương Bảo Quang từ nhỏ đến lớn không biết đã đánh bao nhiêu trận rồi, bởi vì vấn đề cá tính của gã, cũng không biết bị hành hạ qua bao nhiêu trận.

Nhất là Hoa Thụy cô cô của hắn, thích ngược đãi hắn nhất, các trưởng bối khác cũng đều thích luận bàn "bảo quang".

Vô luận là tư chất huyết mạch hay năng lực thực chiến, Khương Mộ Tiên đều kém xa Vương Bảo Quang đánh từ nhỏ tới lớn.

"Khương tiên tử a, như vậy là không được." Vương Bảo Quang nghiêm túc nói, "Lão tổ gia gia thật vất vả ủy thác cho ta một nhiệm vụ, ta kiên quyết không để cho ngươi thua ở bốn phương. Đến đến đến, chúng ta tiếp tục thực chiến huấn luyện. Ngươi yên tâm, trước khi tứ phương hội, ta khẳng định sẽ để cho ngươi thoát thai hoán cốt, thực lực tăng lên nhiều."

Đây chính là nhiệm vụ đầu tiên lão tổ gia gia giao cho hắn, hắn nhất định phải hoàn thành thật tốt.

"…"

Nước mắt Khương Mộ Tiên suýt nữa rớt xuống.

Tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lần đầu tiên bị người ghét bỏ thực lực không được, lại là ở sau khi tấn chức Thiên Nữ.

…

Thoáng chớp mắt, mấy ngày đã trôi qua.

Thiên Thụy thánh thành căn cứ vào địa vực bất đồng, toàn bộ thánh thành chia làm năm bộ phận đông tây nam bắc, mỗi bộ phận lại phân trên mặt đất, dưới mặt đất, cùng với ba bộ phận của bầu trời, trong đó, khu vực tốt nhất tự nhiên là trên không trung.

Trong đó, đặc biệt khu vực giữa bầu trời là quý giá nhất, cũng là khu vực phồn hoa nhất trong toàn bộ Thánh thành.

Bởi vì nó ở trong không trung, lại là nơi các thế lực đỉnh tiêm hội tụ sản nghiệp, lui tới đều là danh lưu thế gia, trong miệng bách tính Thánh Vực liền có một cái tên khác, gọi là "Lăng Tiên Khư".

【Túy Tiên Lâu】, nằm trong【Lăng Tiên Khư】 này.

Nó là một tửu lâu lâu lâu lâu đời có mười mấy vạn năm lịch sử, chính là một trong những tửu lâu nổi danh nhất Thiên Thụy thánh triều, cho tới nay cũng đều làm sinh ý cao đoan.

Trong tửu lâu không chỉ bố cục tinh diệu, trang trí cao cấp tao nhã, ngay cả mấy vị đầu bếp chính trong lầu cũng đều là xuất thân tiên trù thế gia truyền thừa đã lâu, làm ra tư vị tiên hào thập cẩm hơn xa tiểu tửu lâu. Đương nhiên, nổi tiếng nhất vẫn là linh tửu cùng tiên nhưỡng trong lầu, nghe nói Phương Tử xuất thân từ một cổ thế gia nghèo túng nào đó của Trung Thổ Thần Châu, chính là Thánh Triều nhất tuyệt.

Trừ cái đó ra, tính riêng tư của Túy Tiên lâu cũng là rất tốt.

Toàn bộ Túy Tiên Lâu chính là một mảnh thiên cung mây to như vậy, trong thiên cung lấy phòng bếp trung ương làm trung tâm, bị phân cách thành từng tòa cung điện đơn độc.

Mỗi một tòa cung điện đều do chuyên gia tỉ mỉ thiết kế, hoặc là hoa lệ mộng ảo, hoặc là tinh xảo tú nhã, hoặc là nguy nga đại khí, phong cách đều không giống nhau.

Khoảng cách giữa cung các và cung các đều tương đối xa, ở giữa còn có linh thực linh thụ cách nhau, trong cung các cũng có trận pháp cách âm chuyên môn, trận pháp vừa mở, bên trong liền trở thành một tiểu thiên địa đơn độc.

Cũng bởi vì vậy, không ít công tử tiểu thư đỉnh cấp thế gia lén tụ hội, đều thích tới nơi này.

Văn Ngự hoàng tử cũng là khách quen nơi này.

Để thuận tiện, hắn thậm chí trực tiếp bao trọn một tòa cung các trong đó, một bao chính là năm trăm năm.

"Thúy Vi Cư".

Đó là cung các của Văn Ngự hoàng tử.

Tòa cung điện này nằm ở đỉnh một ngọn núi nhỏ, diện tích không tính là lớn, ước chừng khoảng chừng vài chục trượng vuông, phong cách lịch sự tao nhã thanh tú, chung quanh có linh trúc màu xanh vờn quanh, thỉnh thoảng còn có thể nghe được linh điểu hót vang, lộ ra u tĩnh mà an nhàn, phi thường thích hợp ngồi một mình phẩm trật, hoặc là lén gặp mặt.

Ngày hôm nay, chính là ngày Văn Ngự hoàng tử hẹn gặp mặt Vương Thủ Triết.

Văn Ngự hoàng tử vì biểu thị coi trọng, cũng đã sớm chờ ở đây, bên cạnh chỉ có hai tâm phúc đi theo.

Vương Thủ Triết cũng đúng hẹn mà đến.

Hôm nay hắn hiển nhiên cũng là hơi trang điểm một phen, đầu đội ngọc quan, eo buộc đai lưng ngọc, một bộ bạch y, phong lưu phóng khoáng, dưới sự bầu bạn của Chử Thiên Ca, là một tư thế thế thế gia phong lưu công tử.

"Thủ Triết công tử."

Ánh mắt Văn Ngự hoàng tử sáng lên, mang theo tâm phúc chủ động nghênh tiếp.

Hắn phong độ nhẹ nhàng mà giơ tay hành lễ, tư thái thong dong đại khí, khí độ nổi bật: "Đã sớm nghe nói Thủ Triết công tử tuyệt thế vô song, Văn Ngự hôm nay gặp được, tam sinh may mắn."

Ngoài miệng nói như thế, nhưng đáy lòng hắn lại không khỏi thầm nghĩ.

Tiểu tử này ngược lại thật sự là một bộ túi da tốt a, chỉ là ánh mắt hơi ngả ngớn vài phần, có vẻ không quá ổn trọng.

Bất quá như vậy cũng bình thường, thập phần phù hợp với "thanh danh phong lưu" nhất quán của hắn.

Trong tin tức mà hắn sưu tập được, bên người vị Thủ Triết công tử này có một đống mỹ nữ thuộc hạ, còn có thị nữ tuyệt mỹ Chân Tiên trung kỳ, đánh nhau kịch liệt với Diêu Ngọc Mai, còn thu nữ nhi Khương thị Khương Mộ Tiên, thậm chí có tin đồn hắn còn tư hội mấy lần với Thủy Nguyệt thánh nữ.

Đương nhiên, điều khiến hắn hâm mộ nhất vẫn là Vương Thủ Triết có thể có một thị nữ Chân Tiên cảnh đi theo hai bên…

Phải biết rằng, cho dù là ở hoàng thất Thiên Thụy, cường giả Chân Tiên cảnh cũng là đại nhân vật gần với Thánh Hoàng, phần lớn trong tay đều nắm giữ thực quyền, ở trong hoàng thất có địa vị không tầm thường, chính là hắn bình thường cũng phải kính vài phần.

Lấy cấp bậc đãi ngộ của Văn Ngự hắn, chống chết cũng chỉ có một trưởng bối Chân Tiên Cảnh âm thầm đi theo bảo vệ. Nếu như hắn dám yêu cầu một thị nữ Chân Tiên cảnh ngày ngày bưng trà đưa nước, hầu hạ cuộc sống hàng ngày, hơn phân nửa sẽ bị Thiên Thụy Thánh Hoàng coi là công tử bại gia không hiểu chuyện trực tiếp đánh vào lãnh cung.

"Văn Ngự điện hạ." Vương Thủ Triết hơi có vẻ 'khinh Phù' khen nhầm nói: "Đã sớm nghe nói đến võ công của điện hạ, độc chiếm ngôi đầu trong các hoàng tử hoàng nữ, khiến ta khâm phục không thôi."

Ngoài miệng nói lời tán dương không chút để ý, ánh mắt của hắn đã "không thể ngăn chặn" mà nhìn về phía một vị nữ tướng tư thế oai hùng hiên ngang sau lưng Văn Ngự hoàng tử, mấy hơi thở liền nhìn nàng từ đầu tới đuôi mấy lần.

Nữ tướng biến sắc, nhất thời lộ vẻ giận dữ.

…

Chương 49: “Phường lão tổ hoàn khố” Vương Thủ Triết

…

Đang lúc nữ tướng kia muốn nổi giận, Văn Ngự hoàng tử lại trước một bước nhận ra, tiến lên một bước ngăn cản nàng ở phía sau.

Hắn mặt mày hớn hở kéo thanh niên bên cạnh, giới thiệu với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, để ta giới thiệu, vị này là Bùi Trường An của Thiên Thụy Tiên Tộc Bùi thị, chính là thống lĩnh của thân vệ quân ta.”

Hiện giờ Thiên Thụy Bùi thị đang lúc thanh danh cường thịnh, trong gia tộc có chừng ba vị lão tổ Chân Tiên cảnh. Mà Bùi Trường An, chính là người thừa kế một vị, Chân Tiên chủng.

Bùi Trường An thuận thế tiến lên một bước, hành lễ với Vương Thủ Triết: “Trường An bái kiến công tử.”

Bởi vì là tới tiếp khách, Bùi Trường An dáng người khôi ngô tuấn lãng hôm nay không mặc áo giáp, mà là mặc thường phục quý khí, nhưng cũng khó nén khí tức quân lữ sát phạt nồng đậm trên người hắn.

Trong lúc đi đường, khí độ của hắn trầm ổn, ánh mắt thâm thúy, không nhìn ra chút gì là vui hay xấu với Vương Thủ Triết.

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Vương Thủ Triết tùy ý gật đầu với hắn, thái độ có chút qua loa, giống như một Thiên Thụy Tiên Tộc nho nhỏ, hoàn toàn không bị hắn để vào mắt.

Văn Ngự hoàng tử vừa cười vừa giới thiệu vị nữ tướng kia: “Vị này chính là “Lưu Khâu Thanh Dương” của Đông Hải Tiên Vương Phủ, nàng chính là thế nữ kế thừa của Tiên Vương Phủ, người ta gọi là “Thanh Dương tiểu Tiên Vương”, từ bối phận mà nói, chính là muội muội của ta.”

Trong thế hệ trẻ của Thiên Thụy thánh triều, Ly Khâu Thanh Dương cũng rất nổi danh, là một tiểu tiên vương không thích

trang bị vũ trang màu đỏ.

Lúc còn ở Thần Thông cảnh, nàng đã bắt đầu trù tính cho Thuần nữ tử quân đoàn 【Thanh Dương quân đoàn】, đến bây giờ đã có quy mô.

Bởi vì đó là một nhánh quân đoàn thuần nữ tư thế hiên ngang, ngược lại danh khí ở toàn bộ Thiên Thụy thánh triều đều rất lớn.

Trong mạng lưới tình báo của Vương Thủ Triết, đương nhiên đã sớm có phần tình báo này. Chỉ là theo hắn thấy, danh tiếng của Thanh Dương quân đoàn tuy lớn, nhưng chiến lực cũng chỉ có thể tính là bình thường, chưa chắc đã hơn được quân đoàn tầm thường.

Hơn nữa từ khi Thanh Dương quân đoàn thành lập đến nay, cũng chính là tiễu trừ hải tặc phụ cận Đông Hải, căn bản chưa từng trải qua sinh tử ác chiến tẩy lễ, càng chưa nói tới quân hồn chân chính.

Điều này làm cho Vương Thủ Triết cảm thấy, nàng chính là dựa vào yêu thích của mình mà chơi… Vương Thao hoàn toàn kém hơn cháu gái của mình, cũng kém Hoa Thụy nha đầu kia.

Đương nhiên, hoàn cảnh hai bên cũng không giống nhau.

Thế giới Thần Võ bên kia họa ngoại xâm không ngừng, mặc dù hắn có lo lắng như thế nào, bọn nhỏ trong nhà sau khi đến Tử Phủ cảnh cũng phải ra chiến trường lịch lãm.

Đừng nói là Nguyễn Cung, cho dù là công chúa như Hoa Thụy, bây giờ danh vọng cũng có hơn phân nửa là giết ra từ trên chiến trường. Nếu không phải nàng có thể đánh thắng trận, hơn nữa còn thắng được đẹp, cho dù thiên tư có cao tới đâu, thân phận quý trọng đến đâu, ai dám giao quân đội vào trong tay nàng? Bản thân Vương Thủ Triết là người đầu tiên không đồng ý.

Trái lại Thánh vực bên này… Hắn không biết những nơi khác, nhưng Thiên Thụy thánh triều bên này, đại khái là bởi vì tổng thể hoàn cảnh tương đối an ổn, Chân Tiên chủng nơi này cho hắn cảm giác phần lớn đều khuyết thiếu lịch lãm rèn luyện, thường thường thời điểm Thần Thông cảnh vẫn là một bộ dáng thiếu kiên nhẫn như công tử ca đại tiểu thư.

Có điều, lúc này Vương Thủ Triết sắm vai một vị "mười tử đệ thế gia đại tộc" đương nhiên sẽ không đi quét sạch hứng thú của Ly Khâu Thanh Dương.

Hắn làm ra bộ dáng hào hứng bừng bừng nói: "Hóa ra là Thanh Dương tiểu tiên vương ở trước mặt, khó trách anh tư bộc phát như thế, còn như thiên tướng lâm thế. Đã sớm nghe nói Thanh Dương quân đoàn mỹ nữ như mây, tiên tử khắp doanh trại, tư thế oai hùng hiên ngang, có hương vị khác, có cơ hội nhất định phải đi tham quan."

Ly Khâu Thanh Dương tức giận đến gan cũng đau, một đôi phấn quyền càng nắm chặt.

Tên khốn kiếp nhị thế tổ này đem Thanh Dương quân đoàn của nàng trở thành cái gì? Thanh lâu quân đoàn sao?

Lấy tính tình của nàng, nếu không phải cố kỵ đến đại kế Nhị hoàng huynh, nói không chừng lập tức sẽ bạo khởi đánh người, đánh cho cái này hoàn khố nhị thế tổ phụ mẫu cũng không nhận ra!

Mắt thấy hoàng muội sắp bộc phát, Văn Ngự hoàng tử vội vàng thể hiện năng lực khống chế tràng ưu tú, mời Vương Thủ Triết vào "Thúy Vi Cư", còn rất khiêm tốn mời hắn ngồi ở chủ vị.

Đương nhiên là Vương Thủ Triết nhân đức không nhường ai ngồi ở chủ vị, mà Chử Thiên Ca lại ngồi ở bên cạnh Thủ Triết, dáng vẻ có thể hầu hạ bất cứ lúc nào.

Bộ dạng không để Văn Ngự hoàng tử vào mắt như thế, tất nhiên lại khiến Bùi Trường An và Cù Thanh Dương bất mãn trong lòng.

Cho dù ngươi thật muốn ngồi vào chủ vị, tốt xấu cũng đùn đẩy một hai hiệp chứ?

Bùi Trường An xưa nay tâm tư thâm trầm, giờ phút này trong đôi mắt cũng không tự chủ được lướt qua một tia tàn khốc.

Mà Ly Khâu Thanh Dương lại trực tiếp bày ra vẻ bất mãn với Vương Thủ Triết, trừng mắt nhìn hắn chằm chằm, giống như Thủ Triết thiếu nàng một khoản lớn Hỗn Độn linh thạch chưa trả.

Chỉ có Văn Ngự hoàng tử vẫn là một bộ phong đạm vân khinh, làm cho người ta như tắm gió xuân, giống như không phát hiện được sự khinh thị của Vương Thủ Triết, thể hiện ra khí độ trầm ổn của người muốn trở thành đại sự.

Theo Vương Thủ Triết ngồi xuống, rượu ngon thức ăn ngon cũng bắt đầu như nước chảy lên bàn, tuy số lượng không nhiều, nhưng mỗi một món đều vô cùng đáng chú ý.

"Công tử, nếm thử "Thiên Chi Hương" ủ ngàn năm này. Đây là đặc sản Thiên Thụy đặc sản Thiên Chi Linh Mễ ủ tạo, lấy bí pháp dự trữ ngàn năm lên men mà thành." Văn Ngự hoàng tử tự mình rót cho Thủ Triết một chén rượu, tửu sắc như ngọc mỡ, kỳ hương xông vào mũi.

Thất giai Thiên Chi Linh Mễ cực kỳ đắt đỏ, giá bán mỗi một cân phải hai vạn tiên tinh, ủ một cân Thiên Chi Hương cần năm cân Thất giai Thiên Chi Linh mễ, cộng thêm linh dược phụ trợ khác, chỉ là phí tổn tài liệu đã được mười vạn tiên tinh.

Dùng bí pháp dự trữ ngàn năm sau, giá bán bình thường vượt qua hai mươi vạn tiên tinh một cân, mà gần như là có tiền cũng không mua được, người bình thường muốn mua cũng không mua được.

Lăng Hư cảnh gia tộc nghèo khó này một năm cung cấp bồi dưỡng gộp lại cũng chưa chắc có thể mua được một cân Thiên Chi Hương này.

Vương Thủ Triết theo lời nếm thử một miếng, tán thưởng nói: "Rượu này không tệ, sau khi ra ngoài rèn luyện vẫn lâu không uống rượu ngon như vậy." Nói thật, Vương Thủ Triết thật sự chưa từng uống rượu linh mễ cấp bảy.

Bây giờ lương chủng của thế giới Thần Võ cao nhất chính là đến cấp sáu.

Cho dù là tại Thiên Thụy Thánh Triều này, thất giai Thiên Chi Linh Mễ này cũng chỉ có hoàng thất, Chư thị, cùng với các đại động thiên có số lượng sản lượng ít, không những điều kiện trồng trọt cực kỳ hà khắc, Thiên Thụy hoàng thất khống chế linh chủng cũng vô cùng nghiêm khắc.

Đối với thủ đoạn khống chế linh mễ cấp bảy, hơi có chút cùng loại với thủ đoạn khống chế linh mễ của Vương Thủ Triết,

ngươi có thể mua linh mễ trồng trọt, nhưng không cách nào thông qua sinh sản đạt được hạt giống linh mễ mới.

Vì vậy, Vương Thủ Triết đến Thánh Vực đã hai mươi năm, còn chưa lấy được hạt linh mễ cấp bảy có thể tự sinh sôi nảy nở. Bằng không, thời gian dài như vậy, hắn cũng có thể bán linh mễ cấp bảy.

"Nếu Thủ Triết công tử thích, vậy thì uống thêm mấy chén." Văn Ngự hoàng tử có vẻ hết sức cao hứng, nhiệt tình hiếu khách: "Hôm nay Trần Nhưỡng Thiên Chi Hương bao no."

Ngoại trừ Thiên Chi Hương, các trân hào mỹ vị khác trên bàn cũng không phải phàm vật. Ví dụ lưỡi của Thiên Vân Tước thập nhất giai, lấy tinh hoa nhất làm một bộ phận 【Thanh hấp lưỡi tước】. Như vậy dưới cái tên vô hoa giản dị, giá động một tí chính là mười vạn thậm chí mấy chục vạn tiên tinh!

Bữa cơm này ăn xuống, rượu và thức ăn sợ là phải hơn ngàn vạn tiên tinh, tổng cộng là một viên Tiên Linh thạch.

Gia tộc nghèo một chút nhìn tờ giấy, sợ là sẽ đau lòng muốn rơi nước mắt.

Mà từ quy cách bữa cơm này, cũng có thể nhìn ra lần gặp mặt này của Văn Ngự hoàng tử đối với Vương Thủ Triết vẫn rất coi trọng.

Có điều, tuy rằng ngày thường Vương Thủ Triết tuyệt đối sẽ không ăn xa hoa như vậy, chút cảnh tượng này hoàn toàn không trấn áp được hắn.

Dù sao, ngay cả trà tiên tiễn thị nữ nhà mình, hắn cũng là một bình một bình tặng.

Từ đầu tới đuôi, hắn đều thoải mái tự nhiên, tùy hứng mà tiêu sái, một bộ dáng nhìn quen đại tràng diện không gợn sóng không sợ hãi.

Gặp được món mình thích, hắn liền ăn thêm hai miếng, không thích liền nếm một chút liền ngừng lại, một bên ăn ăn uống, một bên thuận miệng cùng Văn Ngự hoàng tử tán gẫu đủ loại phong nguyệt bát quái.

Ở Thánh Vực hai mươi năm, trong đầu Vương Thủ Triết đã sớm chứa một đống tin tức, không còn là hắn lúc trước vừa tới Thánh Vực, xem cái gì cũng tươi mới, cho dù là nói chuyện với người có kiến thức và nhãn lực rất mạnh như Văn Ngự hoàng tử, hắn cũng không lộ ra chút sơ hở nào.

Đương nhiên, hắn cũng không quên thiết lập "Phong lưu" duy trì bản thân.

Cơm no rượu say, khách và chủ đều vui vẻ.

Văn Ngự hoàng tử sai người pha một ấm trà tiên, lúc này mới dần dần nói vào chủ đề: "Thủ Triết hiền đệ, ta nghe nói ngươi nắm giữ một ít nguồn linh mễ trong tay?"

Một bữa cơm công phu, cộng thêm ăn uống linh đình, hai người ngược lại là xưng huynh gọi đệ.

"Thế nào, Văn ngự huynh cũng giao thiệp sinh ý Linh mễ?" Vương Thủ Triết lạnh nhạt uống linh trà, thuận miệng hỏi ngược lại.

"Ha ha, một ít hoàng trang sản xuất, đều là người ta quản lý." Văn Ngự hoàng tử cười ha hả nói: "Không dối gạt hiền đệ, cộng thêm một ít thế gia, thương nhân lương thực… quan hệ, ta có thể trực tiếp gián tiếp khống chế hai thành sản lượng lương thực của Thiên Thụy thánh triều."

Hai phần?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại.

Điều này có chút ngoài dự liệu của hắn, hiện giờ Thánh vực khai phá tổng ty bán lương thực cho Thiên Thụy thánh triều, cũng chỉ chiếm được một phần mười số lượng giao dịch năm Thiên Thụy thánh triều.

Bất quá, Văn Ngự hoàng tử hẳn là không phải đang khoác lác, chỉ là một loại lời nói mà thôi.

Thời gian khống chế, tự nhiên là thông qua ảnh hưởng cùng quan hệ khống chế, như vậy có thể đạt tới hai thành cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ là bản thân hắn trực tiếp khống chế có thể khống chế đến một thành hay không, đó là một chuyện khác.

"Ta có một đề nghị cả hai đều có lợi." Văn Ngự hoàng tử nghiêm mặt nói: "Ta thấy hiền đệ cũng không nhiệt tình buôn

bán, không bằng bán hết lương thực hàng năm mà ngươi có được cho ta. Về phần giá cả, ta cam đoan không để hiền đệ chịu thiệt, chỉ có thể kiếm được nhiều hơn so với nâng đỡ Khương thị làm đại diện."

"Khẩu vị của Văn ngự huynh rất lớn nha." Vương Thủ Triết cười như không cười nói.

"Ha ha, không thể nói là khẩu vị lớn hoặc nhỏ." Văn Ngự hoàng tử sang sảng cười nói: "Dựa vào lương thực ta nắm giữ hiện giờ, cộng thêm lương thực mà hiền đệ cung cấp hàng năm, ta liền có thể trực tiếp hoặc gián tiếp khống chế ba thành lương thực, quyền nói chuyện tự nhiên sẽ trở nên lớn hơn một chút."

Đương nhiên Vương Thủ Triết hiểu ý hắn.

Trong tay hắn trực tiếp khống chế càng nhiều lương thực, lại càng có quyền đàm phán, đến lúc đó rất nhiều thương nhân lớn nhỏ lắc lư bất định sẽ đi theo hắn, như vậy, quyền nói chuyện trong tay hắn sẽ giống như quả cầu tuyết càng lăn càng nhiều.

Đến lúc đó, toàn bộ lương thực của Thiên Thụy thánh triều sẽ điều khiển ở trong tay hắn, muốn tăng liền tăng, muốn ngã liền ngã.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết cũng tin tưởng với dã tâm mà Văn Ngự hoàng tử thể hiện ra, đương nhiên sẽ không phải là muốn dựa vào nắm trong tay lương thực để kiếm chút chênh lệch đơn giản như vậy. Trên thực tế, đây đối với hắn mà nói là một loại vốn liếng chính trị và vũ khí cường đại, làm lớn mạnh quyền lực của bản thân, đồng thời còn có thể đả kích bất kỳ đối thủ nào muốn đả kích.

Nghĩ rất đẹp.

Kể từ đó, thế giới Thần Võ chúng ta chẳng phải sẽ trở thành người làm công trong tay ngươi sao?

Văn Ngự hoàng tử sai lầm là đánh giá sai Vương Thủ Triết. Nếu luận cách cục và tầm nhìn xa, Vương Thủ Triết nhìn thấy tuyệt đối rộng hơn hắn.

"Ta có một kiện lễ vật muốn tặng cho Văn ngự huynh." Vương Thủ Triết cười cười, không có liền vấn đề này đàm luận sâu hơn, mà là móc ra một bình trà ngộ đạo một hai trọng, nhét

vào trong tay Văn ngự hoàng tử rồi đứng dậy nói: “Xem như bái tạ Văn ngự huynh hôm nay mở tiệc chiêu đãi.”

Một lượng tiên trà, giá trị mấy chục linh thạch cực phẩm, hợp với tiên tinh chính là mấy ngàn vạn tiên tinh. Mà bữa cơm hôm nay, no chết cũng chỉ có khoảng một ngàn vạn tiên tinh.

Vương Thủ Triết làm như vậy rõ ràng là muốn phân rõ giới hạn, không có ý định hợp tác.

“Cái này…” Văn Ngự hoàng tử nhìn bình tiên trà trong tay, sắc mặt lập tức âm tình bất định: “Lẽ nào Thủ Triết hiền đệ chê ta cho giá thấp? Như vậy đi, trước mắt ta dùng giá thị trường tăng một thành để thu mua, thế nào?”

“Vì sao điện hạ xem thường ta như thế?” Vương Thủ Triết cũng nghiêm túc, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, “Ta là người thiếu hai đồng tiền này sao?”

“Ta có thể nâng đỡ Khương thị, đảm bảo lợi ích trước mắt của bọn họ không bị liên lụy.” Văn Ngự hoàng tử cho rằng Vương Thủ Triết đang bận tâm Khương thị, dù sao ông ta cũng đã thu con gái ruột của người ta là Khương Mộ Tiên.

“Ha ha, chỉ bằng ta không vui!” Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng, chắp hai tay sau lưng nhìn về phía Văn Ngự hoàng tử nói: “Sự nghiệp mà bản công tử vất vả sáng lập hai ba mươi năm, bằng vào ngươi mà cũng muốn nuốt trọn sao? Ngươi là cái thá gì?”

Vương Thủ Triết trực tiếp xé rách da mặt với hắn.

“Ngươi!!!”

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử đột nhiên trở nên âm trầm.

Cho dù là hắn “Uẩn dưỡng rất tốt” cũng bị thái độ kiêu ngạo của Vương Thủ Triết chọc giận.

Ông ta vỗ mạnh bàn một cái, chậm rãi từ trên ghế đứng lên, ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, cường long bất áp địa đầu xà. Hôm nay ngươi đắc tội ta, ta bảo sự nghiệp của ngươi ở Thiên Thụy thánh triều nửa bước khó đi!”

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống.

Gần Thúy Vi Cư, hai luồng khí tức Chân Tiên cảnh đột nhiên bay lên, giống như sóng triều cuốn về phía Vương Thủ Triết.

Trong đó có một đạo khí tức Chân Tiên cảnh, lại vẫn là Chân Tiên cảnh trung kỳ, rõ ràng là nhằm vào Thiên Ca.

Uy thế khủng bố nghiền ép, ngay cả không khí cũng gần như đông cứng lại.

"Không phục?" Vương Thủ Triết cười lạnh nói: "Vậy thì thử xem."

Vương Thủ Triết vừa dứt lời, bên ngoài Thúy Vi Cư bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh này như sét đánh giữa trời quang, trong nháy mắt xé rách không khí ngưng kết, nổ cho uy áp hai Chân Tiên cảnh kia tan thành mây khói.

Cùng lúc đó.

Một luồng thánh uy huy hoàng cũng từ Thúy Vi Cư bay lên, uy thế cuồn cuộn, thế như vạn quân, tỏa ra uy áp khủng bố tựa như thiên uy.

Uy áp của cường giả cấp bậc Thánh Tôn!

Dưới uy áp kinh khủng, không khí như đông lại.

Cũng may thánh uy này chỉ được phát ra rồi tắt là thu, không bao lâu sau, công khai lượn quanh Thúy Vi Cư một vòng, sau khi tuyên thệ chủ quyền xong thì lại ẩn vào chỗ tối.

"Thánh Tôn!"

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử đã trắng bệch.

Gần như trong nháy mắt, mồ hôi lạnh từ trên lưng hắn thẩm thấu ra, thấm ướt quần áo.

Bởi vì quá mức khiếp sợ cùng bất ngờ, ánh mắt của hắn trong lúc nhất thời lại có chút mờ mịt mà không biết làm sao, một bộ dáng phảng phất bị đả kích.

Bùi Trường An và Ly Khâu Thanh Dương tiếp khách, cũng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Thánh Tôn cách bọn họ gần nhất chính là Thiên Thụy Thánh Hoàng. Nhưng cho dù bọn họ là tâm phúc của Văn Ngự hoàng

tử, cũng chỉ ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy Thiên Thụy Thánh Hoàng một lần, hơn nữa mỗi một lần gặp mặt đều sẽ ở Thiên Thụy Thánh Hoàng kia hoàng hoàng thiên uy không thể kháng cự mà run sợ trong lòng.

Không ai có thể nghĩ đến phía sau Vương Thủ Triết lại có Thánh Tôn âm thầm che chở.

Trong lúc nhất thời, ai cũng không thể nói chuyện, ai cũng không dám nói chuyện.

Toàn bộ Thúy Cư hoàn toàn tĩnh mịch.

Bùi Trường An và Ly Khâu Thanh Dương toàn thân cứng ngắc, thậm chí ngay cả phản ứng ra dáng cũng không làm được.

Vương Thủ Triết ngả ngớn sờ sờ mặt của Kỳ Khâu Thanh Dương: "Đợi rảnh rồi, bản công tử nhất định sẽ đi Thanh Dương quân đoàn của ngươi dạo một vòng, Thanh Dương tỷ tỷ nhớ phải chiêu đãi ta thật tốt."

Dứt lời, thừa dịp Ly Khâu Thanh Dương còn đang sững sờ không kịp phản ứng, hắn liền mang theo Kỳ Thiên Ca nghênh ngang rời đi, chỉ để lại một câu.

"Ai cũng không thể quấy rầy ta hợp pháp tạo nghiệp, ngay cả Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng không được!"

Ngữ khí của hắn kiêu ngạo mà càn rỡ, giống như là hoàn khố nhị thế tổ chân chính, khí phách mạnh mẽ, nhiễu lương không ngớt.

Trọn vẹn qua hơn mười hơi thở.

Ly Khâu Thanh Dương mới đột nhiên phản ứng lại, nổi trận lôi đình: "Khốn kiếp, tên khốn Vương Thủ Triết! Hắn dám sờ ta… Ta muốn giết hắn, giết hắn!!!!"

"Đủ rồi!" Văn Ngự hoàng tử giận dữ hét.

"Văn Ngự ca ca, ngươi vậy mà quát ta…" Ly Khâu Thanh Dương nhất thời ủy khuất vạn phần: "Rõ ràng là tên khốn kia đang ăn đậu hũ của ta."

"Hôm nay để ngươi đến đây, vốn chính là muốn để ngươi kết giao với Vương Thủ Triết." Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử khó

coi nhìn nàng, giận chó đánh mèo trách cứ: “Ngươi thì hay rồi, từ đầu tới cuối chỉ bày ra một bộ mặt thối, thật sự là thành sự không đủ bại sự có thừa! Ngươi giết hắn, ngươi giết được không? Sau lưng người ta có Thánh Tôn bảo hộ, gia tộc sau lưng càng sâu không lường được, ngươi đi chịu chết còn không sai biệt lắm.”

“Văn Ngự điện hạ, ngươi là chuẩn bị bán muội cầu vinh sao?” Ly Khâu Thanh Dương khó có thể tin nhìn hoàng huynh nhà mình.

Nàng cũng là người được nuông chiều từ nhỏ, làm sao chịu qua loại ủy khuất này?

Sau khi phản ứng lại, nàng lập tức giận không kìm được mà mỉa mai nói: “Được rồi, ta sẽ đuổi theo hắn, học Khương Mộ tiên tử mặt dày làm nha đầu ngủ cùng, hầu hạ hắn sảng khoái, lại thổi gió gối đầu để hắn giúp ngươi tranh đoạt Thánh Hoàng vị. Nếu như vậy còn không đủ, ta sẽ kéo Thanh Dương quân đoàn của ta…”

“Chát!”

Ly Khâu Thanh Dương còn chưa nói xong, đã bị Văn Ngự hoàng tử thẹn quá hóa giận một cái bạt tai.

“Hừ!”

Ly Khâu Thanh Dương hung hăng trừng mắt với Văn Ngự hoàng tử một cái, ủy khuất vạn phần chạy ra ngoài.

Bùi Trường An vừa định đuổi theo, lại bị sắc mặt cực kỳ khó coi của Văn Ngự hoàng tử ngăn lại: “Đừng đuổi theo, nha đầu kia đã quen bị xấu, để cho chính nó suy nghĩ thật kỹ đi.”

Bùi Trường An muốn nói lại thôi, sau khi dừng lại vài hơi thở, mới nghiêm mặt nói: “Điện hạ, Vương Thủ Triết kia chính là một tên công tử ăn chơi chỉ dựa vào hỉ ác, phân tích lợi hại với hắn sợ là căn bản không thông, kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?”

Văn Ngự hoàng tử uống liền mấy ngụm tiên trà, rốt cuộc dần dần bình tĩnh lại.

Kỳ thật lúc này hắn đã bắt đầu hối hận vừa rồi bởi vì thẹn quá hóa giận mà đánh Sa Khâu Thanh Dương. Đáng tiếc, đánh

cũng đánh rồi, hắn xưa nay sĩ diện, muốn hắn đuổi theo xin lỗi khẳng định là không có khả năng.

“Đầu tiên, dùng vũ lực giải quyết khẳng định là không được. Đầu tiên loại trừ.” Văn Ngự hoàng tử hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Một khi chọc giận vị Thánh Tôn âm thầm thủ hộ phía sau hắn, sự tình liền trở nên huyên náo.”

Bùi Trường An tất nhiên là gật đầu tán đồng.

Nói đùa, muốn động võ cũng phải đánh thắng được người ta mới được. Chẳng lẽ, còn vận dụng quân đội sao? Còn nữa, một công tử ca sau lưng có Thánh Tôn che chở… Trong tay nói không chừng có bao nhiêu át chủ bài chứ?

Làm không tốt, bên trong thần hồn của hắn còn phong ấn một thủ hộ đạo ấn.

Một khi hắn thi triển đạo ấn đưa tới hình chiếu của lão tổ tông, ngay cả Thánh Hoàng bệ hạ cũng không lấy được gì tốt.

Mẹ nó, đụng phải loại công tử ca có tiền có thế, còn đặc biệt bốc đồng này, thật sự là khó xử.

“Hừ!” Văn Ngự hoàng tử dần dần khôi phục lý trí chắp hai tay sau lưng nói: “Nếu Vương Thủ Triết đã không nể mặt chúng ta, cứng rắn cưỡng long áp địa đầu xà, đương nhiên cũng không thể để cho hắn hung hăng ngang ngược như thế. Thủ đoạn vũ lực không thể thực hiện được, vậy thì để cho tên công tử ăn chơi như hắn gặp phải thủ đoạn của địa đầu xà chúng ta.”

Bất luận từ góc độ nào mà nói, lời này của Văn Ngự hoàng tử cũng không nuốt trôi được.

Không cho họ Vương kia chứng kiến sự lợi hại của hắn, hắn cũng không tin Ly Khâu!

“Trường An, triệu tập các phụ tá, chúng ta tổ hợp suốt đêm.”

“Vâng, điện hạ.”

…

Hôm sau.

Vương Thủ Triết “đối phó” xong Văn Ngự hoàng tử giống như là người không có việc gì ở trong thư phòng đọc sách.

Khương Mộ Tiên thì giống như bình thường ở một bên hầu hạ, dâng hương pha trà cho Thủ Triết.

Động tác của nàng vẫn như cũ quen thuộc mà sắc bén, không có một chút sai lầm, tinh khí thần cả người lại tựa như bị rút sạch, khóe mắt còn mơ hồ ngấn lệ.

“Mộ Tiên đây là thế nào?” Vương Thủ Triết để sách xuống, hơi quan tâm nói: “Chẳng lẽ, gặp phải chuyện gì khó?”

“Công tử…” Trong nháy mắt tiếp theo, nước mắt của Khương Mộ Tiên rốt cục không khống chế được mà rơi xuống, ủy khuất vạn phần nói: “Tiên nhi chỉ cảm thấy mình quá vô dụng, uổng phí một mảnh khổ tâm của công tử, lần này tứ phương hội chiến, Tiên nhi một chút lòng tin cũng không có.”

“…” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, không khỏi có chút nghi hoặc: “Không đúng, bản thân ngươi chính là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, cộng thêm lại là huyết mạch Thiên Nữ, tỷ lệ bốn phương chiến thắng nhất định trên chín thành.”

“Nhưng, ngay cả Vương Bảo Quang ta cũng đánh không lại.” Khương Mộ Tiên càng nghĩ càng ấm ức, hai mắt đẫm lệ nói: “Trừ lần đầu tiên đối chiến hắn hạ thủ lưu tình ra, ta chưa từng chống đỡ được một nén nhang nào.”

“Hóa ra là bảo quang.” Vương Thủ Triết bừng tỉnh đại ngộ: “Ngươi không cần lo lắng, ngươi cũng không cần đi so với hắn. Tiểu tử đó vốn là một tên biến thái. Trong số tộc nhân hai ba trăm tuổi ở trong phạm vi tuổi tác này của gia tộc chúng ta, dưới tình huống tu vi cùng giai cấp, có thể thắng được số ngón tay của hắn là có thể đếm được.”

Chỉ đếm được trên đầu ngón tay?

Mắt Khương Mộ Tiên trợn tròn, khóe miệng không nhịn được giật giật.

【Có thể đếm được trên đầu ngón tay】, chẳng phải là nói ít nhất còn có mấy người sao? Nàng vốn cho rằng, Vương Bảo Quang đã là một người lợi hại nhất trong số độ tuổi của gia tộc công tử rồi.

Nhưng không ngờ còn có người lợi hại hơn.

“Nhưng mà, năng lực thực chiến của Bảo Quang vẫn khá mạnh.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Để đảm bảo an toàn, trong khoảng thời gian này ngươi tiếp tục luận bàn thực chiến với hắn, tích lũy kinh nghiệm.”

“A?”

Khương Mộ Tiên trừng mắt, còn luận bàn?

Bất quá, an ủi của công tử cũng thật đặc biệt, tựa hồ tâm tình buồn bực tốt hơn rất nhiều.

Thôi thôi, ngay cả chết cũng không sợ, còn sợ luận bàn với Vương Bảo Quang sao?

Trong lòng Khương Mộ Tiên sớm âm thầm hạ quyết tâm, lần này nàng nhất định phải kiên trì đủ thời gian ba nén hương.

Vì vậy, tâm tình nàng rất vui vẻ bắt đầu hồng tụ thêm hương, pha trà bưng nước.

Khương Mộ Tiên không ngờ rằng, ngay trong nháy mắt khi bà ta đi vào thư phòng của Vương Thủ Triết.

Dưới chân tường một phương hướng khác, có một bóng người đang ẩn đi thân hình, lặng lẽ núp sau bóng cây già, lặng lẽ ấn Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, đem một màn này quét xuống.

Bóng người này rõ ràng là Vương Bảo Quang.

Hắn dựa vào thiên phú xuất sắc tu luyện loại công pháp Ảnh Độn tới mức lô hỏa thuần thanh.

Mà vì chụp ảnh tốt hơn, hắn còn đặc biệt tốn nhiều tiền mới đổi mới trang bị.

Nhiều năm qua đi, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn trải qua cải tạo ba lần, đã sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ có công năng càng nhiều, ngay cả mang tính cũng mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong tay Vương Bảo Quang, chính là khoản mới nhất của sản phẩm mới nhất của Vương thị mang theo 【bản Lưu Ảnh Bàn Tuất Đặc Điển mini】, trong đó đã dùng đến không ít độc quyền nghiên cứu phát minh của Vương Bảo Quang.

Ngoại hình của món đồ chơi này giống như một cái thủy tinh bài chỉ lớn bằng bàn tay, rìa có một cái nút và một cái rãnh, có

thể dùng để quay hình ảnh và lưu ảnh động thái, đồng thời cũng vô cùng mang theo, cắm lên Lưu Ảnh Bàn di động, cũng có thể xem như là tinh mạc sử dụng, chính là hình ảnh nhỏ hơn một chút.

Vui rạo rực xem xét hình ảnh trên Lưu Ảnh Bàn thu nhỏ chụp xuống, trên mặt Vương Bảo Quang nhịn không được lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lấy cảnh này, góc độ này, hiệu quả của quang ảnh này… quả thực là quá tuyệt rồi!

Không chỉ đập vào bảng hiệu thư phòng lão tổ gia gia, thông qua quang ảnh chiếu vào, còn làm khí chất Chung Linh Dục Tú nổi bật lên mười phần.

Nhìn từ góc độ này, ai cũng sẽ cảm thấy quan hệ giữa Khương tiên tử và lão tổ gia gia bất thường.

Mình thật đúng là một tiểu thiên tài bình thường không có gì lạ!

Cẩn thận từng li từng tí đem lưu ảnh bảo tồn, thuận tiện làm sao chép, Vương Bảo Quang liền lập tức móc ra một quyển sách nhỏ, thừa dịp linh cảm vẫn còn, bắt đầu xoát xoát xoát nhanh chóng viết.

“Ba trăm năm Long Xương Đại Càn năm 3549, huấn luyện diễn võ trường của Khương Mộ Tiên gặp khó khăn, lão tổ gia gia ôn nhu an ủi, sau đó đưa vào thư phòng…”

Viết như vậy, hắn cũng không biết não bổ cái gì, nụ cười nơi khóe miệng bất tri bất giác trở nên quỷ dị.

Đây thật đúng là một tấm bản đồ mở đầu, nội dung vở kịch hoàn toàn dựa vào biên soạn.

Đang lúc hắn càng viết càng hưng phấn.

Bỗng dưng.

Vương Bảo Quang cảm giác đỉnh đầu có chút không đúng lắm, lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một bàn tay khổng lồ ngưng tụ năng lượng màu xanh lá, chẳng biết từ lúc nào đã lơ lửng trên đỉnh đầu, dần dần tản mát ra uy thế kinh khủng.

“Không tốt, bị phát hiện rồi!”

Vương Bảo Quang rụt đầu lại, vừa định chạy trốn.

Kết quả bàn tay năng lượng màu xanh lá kia từ trên trời giáng xuống, “Bốp” một tiếng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, giống như vỗ con ruồi đem Vương Bảo Quang tát vào trong bùn đất.

Đợi đến khi năng lượng tiêu tán.

Trên mặt đất chỉ lưu lại một dấu bàn tay thật sâu, mà Vương Bảo Quang thì hiện lên hình chữ Đại nằm ở giữa bàn tay, bộ dáng xuất khí nhiều nhập khí chật vật đáng thương.

Cùng lúc đó, giọng nói uy nghiêm của Vương Thủ Triết vang lên bên tai hắn.

“Cút vào đây.”

…

Chương 50: Làm lớn một chuyến.

…

Vương Bảo Quang giật mình, vội vàng giãy giụa bò ra khỏi chưởng ấn thật sâu.

Nhưng cho dù đã chật vật như vậy, 【Lưu Ảnh Bàn mini của hắn vẫn được bảo vệ rất tốt, không hề bị tổn hại.

Xác nhận tình hình của Lưu Ảnh Bàn thu nhỏ, cẩn thận từng li từng tí phủi bụi bặm dính ở mặt trên, lúc này hắn mới sửa sang lại quần áo một chút, sau đó nhanh nhẹn tiến vào thư phòng của Vương Thủ Triết, vẻ mặt cười nịnh cúi đầu khom lưng nói: "Lão tổ gia gia, người gọi con là có gì phân phó?"

Bộ dạng kia, hoàn toàn là một bộ dáng không có chuyện gì.

Hiển nhiên là bị đánh quen rồi.

Vương Thủ Triết ngoắc ngoắc tay với hắn, mở bàn tay ra ra ra hiệu với hắn.

Khuôn mặt Vương Bảo Quang lập tức suy sụp.

Lão tổ gia gia phân phó, ông ta tuyệt đối không dám ngỗ nghịch, cho dù trong lòng có vạn phần không nỡ, ông ta vẫn khổ sở cung kính đặt đĩa lưu ảnh nhỏ vào trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết mở ra.

Cầm cái đĩa lưu ảnh mini qua, Vương Thủ Triết lập tức thông qua màn hình tinh thạch xem xét hình chụp bảo quang.

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật quay phim của tiểu tử này vẫn rất tốt, người giống nhau, hiệu quả mà tiểu tử này đánh ra, chính là muốn tốt hơn người khác một chút.

Chờ một chút… Đây không phải ảnh hắn và Mang Thiên Ca sóng vai đi vào Túy Tiên Lâu sao? Nhìn từ góc độ ảnh chụp, Mang Thiên Ca thiếu chút nữa đều dựa vào ngực hắn… Sau đó còn có hắn dùng ánh mắt vô cùng hèn mọn nhìn bức ảnh của Ly Khâu Thanh Dương!

Vương Thủ Triết đặt khay lưu ảnh nhỏ xuống, vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Bảo Quang.

Tên chó chết này, đến tột cùng là làm sao làm được?

"Ách…" Vương Bảo Quang yếu ớt nói, "Trước mặt mọi người, muốn che giấu đi thì không ai chú ý tới, độ khó so với trong viện của lão tổ gia gia đơn giản hơn nhiều, cho dù là Chân Tiên cũng sẽ không tùy thời tùy chỗ mở ra thần niệm, còn bao phủ thần niệm của mỗi người. Nhưng mà, Thúy Vi ở trong phòng, ta cũng không dám đi…"

"Về phần thời cơ chụp hình, đó chính là toàn bộ dựa vào thiên phú. Ta không biết tại sao, luôn có thể nhạy cảm nắm lấy thời cơ thích hợp chụp ảnh thích hợp ~~ lão tổ gia gia ngài xem một loạt ảnh ngài rời sân, kiêu ngạo, ương ngạnh không thể cả đời…"

Sau đó, sẽ không có sau đó nữa.

Rất nhanh, trong viện của Vương Thủ Triết đã xuất hiện rất nhiều cọc gỗ. Tứ chi của Vương Bảo Quang bị dây thừng buộc lại, mặt treo lơ lửng trên bầu trời, Khí Linh Lục Tiểu Ất dùng năng lượng bao lấy một cái đĩa lưu ảnh nhỏ, giống như là một người không có cơ hội vỗ cánh vui sướng từ các góc độ chụp ảnh cho Bảo Quang.

"Bảo Quang thiếu gia, nghiêng mặt tới một chút, đúng, góc độ rất tốt, cười một cái. Răng rắc~"

"Bảo Quang thiếu gia, chúng ta lại tới một cái cảnh gần đây đập xuống! Trọng điểm chính là biểu cảm hơi khác thường của ngài! Thể hiện chính là cảm xúc ngài sau khi bị phạt chống lại và khinh thường… Răng rắc!"

"Chúng ta lại lần nữa dạy một cái biểu cảm bướng bỉnh mãi không thay đổi… Răng rắc"

"Khí chất kế tiếp rất quan trọng, muốn thể hiện ra tín niệm bát quái ngàn vạn khó khăn kiên định không thay đổi! Khuôn mặt hơi nghiêng, đón ánh sáng, ánh mắt kiên nghị, không sai, chính là như vậy, thiếu gia Bảo Quang ngài thật có thiên phú, răng rắc."

Ngay lúc Lục Tiểu Ất vỗ đến vui vẻ, Tài Hữu Đạo đi vào viện tử của Vương Thủ Triết.

Thấy một màn này, hắn vui vẻ: "Đây không phải tiểu tử Bảo Quang sao? Ngươi không phải được xưng là 'không sợ tất cả

cường quyền, muốn tiến hành sự nghiệp bát quái đến cùng' sao? Như thế nào, đây là ngựa mất móng trước?"

"Chào tiền bối." Vương Bảo Quang chào hỏi, vẻ mặt chẳng hề để ý nói, "Ở trên con đường thực hiện lý tưởng, cuộc đời khó tránh khỏi sẽ gặp chút nhấp nhô. Không cần để ý, đứng lên phủi phủi đất, tiếp tục đi tới là được."

"Được, ta tán thưởng tiểu tử ngươi dẻo dai." Tiền Hữu Đạo xoa xoa tay cười hắc hắc nói: "Có muốn ta dạy cho ngươi mấy chiêu thủ đoạn cao giai tiềm hành ẩn tích không? Ta vào nam ra bắc đắc tội không biết bao nhiêu người, chính là dựa vào những diệu chiêu này để sống sót. Bất quá… Tài tiền bối ngươi gần đây có chút túng quẫn…"

"Tài tiền bối, bố cục của ngươi không khỏi quá nhỏ." Vương Bảo Quang tinh thần chấn động, chính khí lẫm liệt nói, "Đừng cả ngày nhìn chằm chằm vào ta hai quả táo kia, như vậy lúc nào mới có tài vụ tự do a? Ta muốn nói, chúng ta muốn làm, liền phải làm một phiếu lớn…"

Nghe nói như thế, Hữu Tài lập tức có hứng thú.

Hắn không biết từ đâu biến ra một cây quạt, quạt cho Vương Bảo Quang mát lạnh, hai mắt tỏa sáng dò hỏi: "Bảo Quang tiểu tử, ngươi mau nói có ý kiến gì hay? Chúng ta phải làm một phiếu lớn như thế nào, là có thể tự do tài vụ?"

Không đợi Vương Bảo Quang trả lời, giọng nói của Vương Thủ Triết truyền ra: "Lão tài, cút vào đây nói chuyện."

Tài Hữu Đạo sắc mặt căng thẳng, vội vàng hạ thấp thanh âm: "Ông chủ lớn không vui, ta đi ứng phó hắn trước, lát nữa ta lại tìm ngươi thương lượng đại kế phát tài."

"Nhanh chóng trở về, cố gắng chọn lời hay để nói, lão tổ gia gia nhà ta thích nghe nịnh hót."

Đây là coi lỗ tai của mình bị điếc hay sao? Khoảng cách ngắn như vậy, thật sự cho rằng hạ giọng mình liền không nghe thấy rồi?

Vương Thủ Triết trong thư phòng mặt đen lại: "Vương Bảo Quang, ngươi cũng lăn vào đây cho ta."

"Được, lão tổ gia gia."

Vương Bảo Quang lập tức lăn xuống cọc gỗ.

Vốn dĩ cọc gỗ và sợi dây thừng này không rắn chắc bao nhiêu, hắn thuần túy là bị uy nghiêm của lão tổ gia gia không dám giãy dụa mà thôi, hôm nay nhận được mệnh lệnh, hắn dùng sức giãy dụa liền lập tức tránh thoát.

Một lát sau.

Tài Hữu Đạo và Vương Bảo Quang cùng đứng trước bàn học của Vương Thủ Triết, mỗi người đều cúi đầu, bộ dạng lắng nghe ông chủ lớn dạy bảo.

"Lão tài, sự tình làm đến đâu rồi?" Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt mở miệng.

"Đi theo sau một chút, nhưng chỉ dám ở bên ngoài bám theo." Tài Hữu Đạo nói, "Bất quá ông chủ cũng biết, hiện tại tuy thương thế của ta đã khá hơn nhiều, có thể miễn cưỡng thả khí thế dọa người. Thế nhưng lẻn vào trong phủ hoàng tử thám thính tình báo thì không được, vạn nhất bị hai tên Chân Tiên cảnh phía đối diện phát hiện, không may mạng cũng không còn."

Dừng một chút, Hữu Đạo vừa trông mong nói: "Ông chủ, lần này lúc ta phóng khí đã bị thương chút căn cơ, hay là ngài tăng lương cho ta, đền bù tổn thất, thế nào?"

"Ha ha ~ "

Vương Thủ Triết cười lạnh một cái, quả thực lười để ý tới hắn, dứt khoát lướt qua hắn, hơi có chút đau đầu nhìn về phía Vương Bảo Quang: "Thứ này của ngươi không thể có tiền đồ chút, làm chút chính sự đi?"

"Lão tổ gia gia, con đang làm chính sự." Vương Bảo Quang nói với vẻ vô tội: "Không phải Tộc Học khuyến khích, mỗi người đều có thể căn cứ vào chuyện mình yêu thích nhất mà phát triển sự nghiệp sao?"

Sự nghiệp? Sự nghiệp của ngươi chính là ăn dưa làm chó, bôi nhọ lão tổ tông nhà mình sao?

Vương Thủ Triết thật sự muốn tát chết hắn hết mọi chuyện.

Hiện giờ nhân khẩu của Vương thị đã lớn, khó tránh khỏi sẽ có mấy tên nhóc siêu quậy. Nhưng thật sự không có thằng nhóc

gấu con nào hiếu kỳ như Vương Bảo Quang, thỉnh thoảng có thể chọc giận hắn đến mức muốn tát chết hắn.

Nhưng, bảo quang vẫn là con cháu đời sau của hắn, huyết thống của hắn kéo dài.

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, khống chế giọng điệu bình tĩnh nói: "Ngươi đã thích công tác tình báo như vậy, vậy sau này ngươi đi tìm Mai trưởng lão báo danh, đến đó phát huy sở trường của ngươi đi, coi như là dùng hết."

"Ta không đi!" Vương Bảo Quang sợ hết hồn, lập tức lắc đầu, ngữ khí kiên định không dời, "Ta không thích làm công tác tình báo, ta chỉ chuyên tâm dựa vào bát quái sự tình cảm của đại nhân vật. Nhớ khi còn bé, lão tổ gia gia từng nói, làm sự nghiệp phải chuyên chú, không thể ba tâm hai ý… giấc mộng đáng quý, ngàn vạn đừng bóp chết mộng tưởng của bọn nhỏ… Làm tốt một việc không khó, khó là cả đời…"

"Ngươi có thể câm miệng." Vương Thủ Triết tức giận ngắt lời: "Nếu ngươi đã thích tình cảm bát quái như vậy, vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Làm xong rồi, ngươi có thể tiếp tục giấc mộng của ngươi, làm không tốt, ngươi cút về nông trang gia tộc làm nông cả đời cho ta."

Nghe vậy, trong mắt Vương Bảo Quang lập tức sáng ngời, vỗ mạnh vào ngực nói: "Lão tổ gia gia, người yên tâm, con đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Hừ, chờ ngươi làm xong rồi nói." Vương Thủ Triết tiện tay lấy bút viết xuống mấy cái tên, giao cho Vương Bảo Quang, sau đó không kiên nhẫn phất tay nói: "Nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, để lão tài hiệp trợ ngươi một chút, chú ý an toàn một chút, đi đi, chớ có lắc lư trước mắt ta."

"Được rồi! Xin ngài chờ tin tức tốt của ta."

Vương Bảo Quang giống như nhận được thánh chỉ, lập tức lôi kéo tài có vẻ mặt mơ hồ kích động muôn phần chạy ra ngoài.

Đợi ra khỏi viện tử của Vương Thủ Triết, hắn không khỏi hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài.

Từ hôm nay trở đi, hắn không còn là nam nhân đi phía sau ánh sáng nữa, mà là phụng chỉ bát quái!

Đợi sau khi hai người bọn họ đi hết, Vương Thủ Triết trong thư phòng không kìm lòng được mà xoa xoa huyệt thái dương.

Cuối cùng cũng sắp xếp cho tiểu tử thối Bảo Quang kia một chút công việc thích hợp với hắn. Trước không nói tới con chó này rốt cuộc có thể thành công hay không, chuyện này ít nhất cũng có thể chiếm cứ đại lượng tinh lực của hắn, hắn ít nhất sẽ không cả ngày nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết hắn.

…

Thoáng chớp mắt, lại bảy tám ngày nữa trôi qua.

Trong thư phòng, Vương Thủ Triết đang vẽ phác thảo trước bàn sách, khi thì trầm tư, khi thì nhíu mày, giống như đang suy nghĩ vẽ phác thảo đại cục gì đó.

Sau nửa canh giờ, hắn mới kết thúc công việc.

Thấy thế, Khương Mộ Tiên sớm đã chờ đợi ở bên cạnh hồi lâu, lập tức bưng bát cháo linh mễ thất giai Thiên Chi lên: "Công tử, ngài đừng mệt nhọc quá, ăn chén điểm tâm nghỉ ngơi một lát đi."

Vương Thủ Triết bưng bát cháo linh mễ lên uống, thuận miệng nói chuyện phiếm với Khương Mộ Tiên: "Gần đây tiến độ tu luyện thực chiến thế nào?"

Nhắc tới cái này, biểu lộ Khương Mộ Tiên lập tức trở nên khó nói hết, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: "Đại khái, miễn cưỡng chống đỡ được hai nén hương trong tay bảo quang"

"Không phải gần đây bảo quang rất bận sao?" Vương Thủ Triết có chút kinh ngạc: "Sao còn rảnh canh chừng ngươi tu luyện?"

"Hắn quả thật rất bận rộn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, cũng không biết đang bận rộn cái gì." Hai mắt Khương Mộ Tiên hoàn toàn mờ mịt, giống như có chút hoài nghi cuộc đời, nói: "Nhưng cho dù bận đến mấy, hắn cũng sẽ không quên huấn luyện thực chiến của ta, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã đặt ta lên huấn luyện thực chiến, sau khi đánh xong hắn mới ra cửa… Trước khi ra ngoài hắn còn dặn dò ta phải tu luyện thật tốt, buổi tối sau khi hắn trở về phải kiểm tra công khóa… Đến buổi tối, lại là một trận đánh đau khổ…"

Khương Mộ Tiên cũng không biết mình những ngày này làm sao chịu đựng được.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Không ngờ tiểu tử Bảo Quang kia còn rất chịu trách nhiệm, cố gắng hoàn thành mộng tưởng, lại còn không quên nhớ kỹ sứ mệnh huấn luyện Khương Mộ Tiên.

Cũng chính là lúc này.

Khương Kiến Mộc cầu kiến ở bên ngoài.

"Vào đi." Vương Thủ Triết thuận miệng nói.

Trên mặt Khương Kiến Mộc mang theo vài phần lo lắng, vừa vào cửa đã lập tức khẩn cấp bẩm báo: "Thủ Triết công tử, mấy ngày nay có chút việc cần báo cáo với ngài. Hai đại thương nhân lương thực bên trong Thánh thành chúng ta bỗng tuyên bố giảm giá hai thành, dẫn đến lượng tiêu thụ các con đường của chúng ta đều bắt đầu xuống dốc thẳng tắp, thậm chí có không ít khách hàng yêu cầu rút hàng."

Giá cả chiến đấu sao?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại, nhưng không có vẻ gì bất ngờ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường: "Không cần sốt ruột, tiếp tục xem tình hình vài ngày. Còn những khách hàng muốn trả hàng, dựa theo quá trình sắp xếp thủ tục trả hàng là được."

Khương Kiến Mộc lo lắng muốn nói lại thôi, nhưng vẫn lĩnh mệnh lui xuống làm việc.

"Mộ Tiên cũng đi tu luyện đi, đừng để buổi tối lại bị đánh một trận nữa." Vương Thủ Triết cười nói.

Khương Mộ Tiên vừa nghĩ tới kết cục hôm nay nếu như không tiến bộ, giật mình một cái, cũng vội vàng lui xuống cố gắng tu luyện.

Đám người đều đi rồi.

Vương Thủ Triết mới nói: "Thiên Ca, ngươi thấy thế nào?"

Thân hình của Kỳ Thiên Ca từ chỗ tối hiện ra, đi đến bên cạnh Vương Thủ Triết nói: "Tất nhiên là Văn Ngự hoàng tử ra tay. Trước mắt giảm giá hai thành, e rằng chỉ là thăm dò mà thôi."

“Bước đầu tiên đi trước, hạ giá.” Vương Thủ Triết mỉm cười: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.”

“Muốn nói đến thủ đoạn, ta vẫn là khâm phục thủ đoạn của Thủ Triết công tử.” Chử Thiên Ca tán thưởng nói: “Đầu tiên ngươi đóng vai quần là áo lụa, thể hiện tính cách ngang ngược càn rỡ, lại nhân cơ hội cho hắn biết phía sau ngài có Thánh Tôn bảo vệ, tự nhiên là để Văn Ngự hoàng tử ném chuột sợ vỡ đồ, không dám dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.”

Theo Kỳ Thiên Ca thấy, nếu Văn Ngự hoàng tử thật sự lựa chọn dùng vũ lực âm thầm động thủ, lấy thực lực trước mắt của Thánh Vực khai phá tổng ty, ứng đối hơn phân nửa sẽ vô cùng khó khăn, hơn nữa rất khó thể hoàn toàn diện mạo, không xảy ra vấn đề.

Đối phương thân là hoàng tử và địa đầu xà, lực lượng có thể sử dụng có thể không thể khinh thường.

Nhưng sau khi Vương Thủ Triết biểu diễn một phen, lại dập tắt ý niệm động võ của Văn Ngự hoàng tử, mà không động võ, vậy cũng chỉ có thể đi con đường thương chiến chính quy. Đến lúc đó, cho dù Văn Ngự hoàng tử đánh Vương Thủ Triết thảm đạm như thế nào, cũng chỉ là Vương Thủ Triết vô năng mà thôi.

Chỉ là Văn Ngự hoàng tử chỉ sợ nằm mơ cũng không nghĩ tới, thương chiến, chính là một trong những lĩnh vực mà Vương thị am hiểu nhất.

Chiêu này của Vương Thủ Triết tương đương với kéo đối thủ vào lĩnh vực sở trường của mình trước, sau đó lại thông qua ưu thế lĩnh vực đánh bại đối phương.

“Nếu Văn Ngự hoàng tử đã lựa chọn ra tay.” Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười: “Vậy Thánh Vực khai thác tổng ty của chúng ta, cũng không thể khiến điện hạ thất vọng.”

Từ khi Vương Thủ Triết lựa chọn bán lương thực đến Thánh vực, hắn đã biết sớm muộn gì ngày đó cũng sẽ đến.

Bánh ngọt cũng chỉ lớn như vậy, bọn hắn thần võ mở rộng tổng ty kiếm tiền, tất nhiên cũng sẽ xuất hiện người bị hao tổn lợi nhuận.

Đụng phải cục diện như thế, tự nhiên là dựa vào bản lãnh.

Mấy ngày kế tiếp, giá lương thực của Thiên Thụy thánh triều mỗi ngày đều giảm đi một ít, thỉnh thoảng sẽ ổn định một thời gian ngắn, nhưng rất nhanh lại ngã xuống, nhưng càng như thế thì càng không ai dám ra tay mua lương thực. Ai biết ngày mai giá lương thực còn có tiếp tục giảm xuống hay không?

Quan sát cảm xúc, lập tức nồng đậm lên, lượng lương thực giao dịch thoáng cái giảm xuống, toàn bộ thị trường lương thực đều lâm vào uể oải.

…

Thần Bảo điện Thiên Thụy phân điện.

Làm một tổ chức thương nghiệp siêu cấp đem buôn bán khắp toàn bộ Đông Hà Thần Châu, Thần Bảo điện ở phân điện Thiên Thụy luận quy mô, kỳ thật cũng không kém so với chủ trạch của bất cứ tiên tộc thế gia nào, bởi vì phía sau có tổng bộ làm chỗ dựa, thậm chí còn vượt ra ngoài rất nhiều.

Tuy nhiên lúc này, phân điện chủ phân điện Thần Bảo điện Thiên Thụy phân điện ở phía đông trấn xa, lại đang đi qua đi lại trong thư phòng trang trí xa hoa của mình.

Làm điện chủ phân điện Thần Bảo điện, những năm gần đây hắn trải qua không biết bao nhiêu mưa gió, xử lý không biết bao nhiêu vấn đề khó giải quyết, theo lý thuyết ít có chuyện gì có thể làm cho hắn phát sầu.

Nhưng lúc này, sắc mặt của hắn lại có chút ngưng trọng, tựa hồ còn có chút do dự.

Nguyên nhân khiến hắn khó xử rất đơn giản, Thủ Triết công tử "Thanh danh vang dội" hai mươi năm gần đây, vừa mới cầm quý khách của Thần Bảo điện trong tay giá lâm phân điện, yêu cầu gặp mặt hắn ở xa trấn Đông Phương.

Nếu đổi lại là bình thường, Đông Phương trấn Viễn tự nhiên là vui vẻ đáp ứng, cũng hết sức có khả năng nhiệt tình chiêu đãi, dưới tình huống phù hợp với quy chế của Thần Bảo điện, tận khả năng đi thỏa mãn yêu cầu của khách quý.

Nhưng mà thế cục hiện tại có chút không giống, phong ba lương thực hạ giá ở bên trong Thiên Thụy thánh thành huyên

náo xôn xao, hạ giá triều đã hướng toàn bộ lãnh thổ thánh triều lan tràn mà đi, thậm chí không lâu sau sẽ lan đến các tiên triều chung quanh.

Người bình thường nhìn không rõ là vì sao.

Nhưng Đông Phương Trấn tin tức linh thông đã sớm nhận được tin tức, biết là Văn Ngự hoàng tử đương triều âm thầm gặp mặt Thủ Triết công tử, tan rã không vui, lúc này mới dẫn phát thương đấu lần này.

Kết quả một trận đấu này đã khuấy động toàn bộ Thiên Thụy thánh triều gió nổi mây phun, thần hồn nát thần tính.

Trong mấy hoàng tử Thiên Thụy thánh triều, những năm gần đây Văn Ngự hoàng tử hô hào cực cao, đã vượt qua người ứng cử khác, tương lai có không ít khả năng đăng đỉnh Thánh Hoàng.

Mặc dù loại khả năng này vẫn chỉ là khả năng, cũng không phải trăm phần trăm, nhưng dưới tình huống có lựa chọn, Đông Phương Trấn xa tự nhiên không muốn đắc tội Văn Ngự hoàng tử.

Nhưng tương tự, hắn cũng không muốn đắc tội với Thủ Triết công tử có lai lịch thần bí, lại có tiềm lực phi phàm.

Ngay từ đầu, Đông Phương Trấn Viễn đã quyết định giữ thái độ trung lập.

Mà bây giờ Thủ Triết công tử đến gặp hắn, hơn phân nửa là vì chuyện thương chiến lương thực.

Chuyện này hắn đã không thể đáp ứng, nhưng cũng không thể cự tuyệt quá cứng rắn, đắc tội Thủ Triết công tử. Hắn phải suy nghĩ ra một yêu cầu có thể không tổn thương tình cảm, từ chối Thủ Triết công tử dùng quý tân lệnh đề xuất tương trợ.

Rốt cuộc là thương nhân kinh nghiệm phong phú, không bao lâu sau, Đông Phương Trấn Viễn ở trong lòng định ra một phương án, lúc này mới làm ra bộ dáng vội vàng chạy tới bước vào trong sảnh nghênh khách.

“Thủ Triết công tử, lão hủ vừa mới bị tạp sự quấn thân, không kịp từ xa nghênh đón thứ tội.” Nụ cười trên mặt hắn mang theo nụ cười khiến người ta như tắm gió xuân, đồng thời chào

hỏi Vương Thủ Triết, cũng không quên chào hỏi Kỳ Thiên Ca đi theo phía sau Vương Thủ Triết: “Trấn Viễn bái kiến Thiên Ca Tiên Quân.”

Sau một phen hàn huyên lộ liễu, hai người từng người ngồi xuống, bọn thị nữ bưng tới các loại linh qua dị quả trân quý, pha trà tiên, ân cần chiêu đãi Vương Thủ Triết.

Sau khi ngồi xuống, hai người cũng không vào chủ đề, mà là giống như đã lâu không gặp bằng hữu nói chuyện tào lao vậy.

Mãi đến hơn một canh giờ sau, Đông Phương Trấn Viễn rốt cục không kiềm chế được nữa, cắt vào đề tài nói: “Thủ Triết công tử đến phân điện của chúng ta là có yêu cầu gì không?”

“Trò chuyện với điện chủ thật vui, suýt nữa quên mất chính sự.” Vương Thủ Triết vỗ trán một cái, dáng vẻ như vừa mới nhớ ra cười nói: “Lần này đến đây là muốn ủy thác điện chủ hỗ trợ mua sắm một nhóm đan dược.”

“Đan dược?” Trong lòng Đông Phương Trấn Viễn kinh ngạc.

Không nhắc tới lương thực, mà là đan dược?

Bất quá, chỉ cần không phải yêu cầu hắn đứng xa tại Đông Phương Trấn, vậy thì hết thảy dễ nói.

Hắn lập tức sang sảng cười nói: “Thủ Triết công tử nhờ cậy, Thần Bảo điện ta đương nhiên là nghĩa bất dung từ. Ngài nói xem, muốn mua loại đan dược nào, số lượng bao nhiêu?”

“Điện chủ sảng khoái, ta muốn hai ngàn viên 【Vô Lượng đan】 Vô Lượng đan cửu phẩm, hai trăm viên 【Đăng Tiên đan】 Thập phẩm, mười một phẩm 【Hiển Thánh Đan】.” Vương Thủ Triết nhìn cái miệng càng mở rộng ở trấn Đông Phương, tiếp tục bổ sung: “Đúng rồi, Thần Bảo điện của chúng ta có thể kiếm được 【Đạo Viễn Đan】 thập nhị phẩm sao? Có thì kiếm cho ta hai viên.”

Trong lòng Đông Phương Trấn Viễn có vài phần tức giận, thần sắc không vui nói: “Công tử chẳng lẽ là đến trêu đùa ta sao? Đạo Nguyên Đan là dị bảo nghịch thiên, Đạo Chủ mới miễn cưỡng có tư cách nhúng chàm, mỗi một cái giá cả đều là giá trên trời, mà cho tới bây giờ đều có tiền mà không mua được, Thần Bảo Điện chúng ta nào có bản lĩnh có thể làm được?”

Lúc nói lời này, trong lòng hắn cũng nhịn không được chửi bậy. Sao ngươi không dứt khoát bảo chúng ta làm Thánh Đồ, Đạo Thư?

“Vô Lượng Đan, Đăng Tiên Đan, Hiển Thánh Đan có thể lấy được chứ?”

Vương Thủ Triết đã sớm hiểu rõ trình độ trân quý của Đạo Nguyên đan, vốn không ôm hy vọng quá lớn, thấy hắn nói như vậy cũng không cho là ngỗ ngược, tiếp tục hỏi.

“Cái này…” Đông Phương Trấn Viễn lúc này mới lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc suy tư, “Vô Lượng Đan, Đăng Tiên Đan còn dễ nói, chỉ là số lượng công tử muốn thật sự quá lớn. Về phần Hiển Thánh Đan, coi như ta phí hết tâm tư, có thể lấy được mấy viên đã đến đỉnh rồi. Hiển Thánh Đan khó khăn không đơn thuần là dược liệu, còn cần Luyện Đan Sư chuyên nghiệp cấp bậc Thánh Tôn, còn cần Đạo Chủ đến hiệp trợ mới có thể luyện chế, dù là trong tay Thánh Tôn cùng Đạo Chủ cũng sẽ không quá nhiều.”

“Được, vậy giảm bớt số lượng một chút, dựa theo một ngàn viên 【Vô Lượng đan】, một trăm viên 【Đăng Tiên đan】, mười viên 【Hiển Thánh đan】, số lượng tiếp theo.” Vương Thủ Triết cười nói, “Về phương diện giá cả, sẽ không để điện chủ chịu thiệt, cứ dựa theo giá bán đấu giá tương đối cao. Về phần kỳ giao hàng, ngài cũng không cần quá lo lắng, ta không vội, tranh thủ trong vòng trăm năm hoàn thành là được.”

Vương Thủ Triết không yêu cầu Bát Phẩm 【Thoát Thai Đan】, dù sao thì loại luyện đan sư gia tộc đồ vật này là Vương Thủ Nghiệp, tìm Tiên Quân cùng nhau hiệp trợ đã miễn cưỡng có thể luyện chế, cần phải để lại cho hắn cày độ thuần thục.

Đan dược còn lại, mua thế nào cũng sẽ không thua thiệt.

“Cái này… Tổng giá trị ít nhất cũng vượt qua bảy viên Hỗn Độn linh thạch.” Đông Phương Trấn tính toán từ đáy lòng, mắt sáng lên, “Công tử thật sự muốn đặt đơn đặt hàng này?”

Một đơn đặt hàng có số lượng lớn như vậy, cho dù là hắn cũng không thể nào gặp được, nếu như có thể thành công, công huân và phần thưởng của hắn tuyệt đối sẽ không ít.

“Chẳng lẽ điện chủ thật sự cho rằng ta ăn no rửng mỡ hay sao?” Vương Thủ Triết khẽ cười lắc đầu.

“Tốt tốt tốt! Chủ yếu là Hiển Thánh Đan gom góp quá chậm, trong hai loại ba mươi năm trước ta có thể gom góp cho ngài, Hiển Thánh Đan thì tranh thủ trong vòng sáu mươi năm gom góp đủ.” Tâm tình Đông Phương Trấn xa xa không khỏi rất tốt.

Dù sao không gian giá cả Vương Thủ Triết cho cũng không thấp.

Sau khi một mối làm ăn thành công, Đông Phương Trấn Viễn cảnh giác buông xuống không ít, trong ngôn ngữ càng làm cho người ta như nước miếng mùa xuân.

“Đúng rồi, ta còn có bảo vật muốn ủy thác Quý phân điện giám định giá cả.” Vương Thủ Triết giống như thuận miệng nói ra.

“Ha ha, công tử xem như tìm đúng người.” Đông Phương Trấn Viễn tự tin tràn đầy, “Bất kể là bảo vật gì, ta đều có thể nhanh chóng giám định ra giá cả, đây chính là bản lĩnh ăn cơm của ta.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, giống như yên tâm lấy ra một cái bình xanh nhỏ, thờ ơ nói: “Ta có một kiện “thánh khí gia truyền” chuẩn bị ra tay, làm phiền điện chủ giám định giá cả một chút.”

Thánh khí gia truyền?

Đông Phương Trấn đằng đằng đứng lên, cả người ngây ra như phỗng.

Trong nháy mắt này, trong đầu hắn thật giống như là có một sợi dây “rắc” một cái đứt đoạn, trong nháy mắt trống rỗng.

Mà cùng lúc đó, bình Ất Mộc Tạo Hóa Khí Linh Tiểu Ất cũng từ trên thân bình hiện ra.

Nàng ta khóc tang khuôn mặt nhỏ nhắn, trong đôi mắt to nước mắt lưng tròng, thoạt nhìn muốn bao nhiêu đau khổ có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Nguyễn Cung lâu như vậy, ngày này rốt cuộc đã đến rồi sao?

Cuối cùng chủ nhân cũng ghét bỏ nàng, quyết định định bán nàng đi à?

Nàng càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng khổ sở, rốt cục nhịn không được "Oa" một tiếng khóc lên: "Công tử chủ nhân, ô ô ô, người ta không nên bị bán đi! Người ta nguyện ý vì ngươi làm bất cứ chuyện gì!"

…

Chương 51: Vương Thủ Triết chết chắc rồi!

…

“Ngươi có thể làm gì?” Vương Thủ Triết không nói nên lời nhìn nàng.

“Người ta có thể giúp ngươi đấm lưng bóp chân, quét dọn vệ sinh.” Lục Tiểu Ất nước mắt lưng tròng nhìn Vương Thủ Triết: “Nếu như chủ nhân công tử còn không hài lòng, ta có thể học giặt giũ nấu cơm, tóm lại, đừng bán Tiểu Ất, Tiểu Ất không muốn làm những thánh khí của lão già này.”

Đây chẳng phải là chuyện thị nữ làm sao? Cũng là làm khó Tiểu Ất.

Phương Đông trấn xa một bên, lúc này mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại: “Thủ Triết công tử, thánh khí hình nữ thị nữ này của ngài, sợ là bán không được bao nhiêu tiền nhỉ?”

Thánh khí hình thị nữ?! Ngươi mới là Thánh khí hình thị nữ!!!

Lục Tiểu Ất nổi giận, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn về phía Đông Phương Trấn Viễn, chống nạnh chửi ầm lên: “Lão già thối ngươi nói cái gì vậy? Bổn thị… Không, bản Ất Tạo Hóa Bình chính là thánh khí hàng đầu, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt thúc đẩy sinh trưởng linh thực, linh mễ, linh dược…”

Sau đó, cô còn “mãnh bẹp” nói ra một đống ưu điểm của mình.

Đông Phương Trấn càng nghe càng rung động, ngay cả ngữ khí cũng trở nên kích động: “Thật đúng là một kiện Thánh khí đỉnh tiêm… Có thể khiến cho một Thánh tộc hoặc Thánh triều, dần dần trở nên càng thêm cường đại!”

Tuy rằng hắn tận mắt nhìn thấy Thánh khí không nhiều lắm, nhưng kiến thức cơ bản dự trữ vẫn là có, tự nhiên biết có thể đem những năng lực này chồng chất lên một chỗ, Thánh khí có bao nhiêu khó lường.

Nhìn từ trong khoảng thời gian ngắn, công hiệu của Ất Mộc Tạo Hóa Bình này quả thực không đủ mạnh, nhưng phàm là

các loại động thiên, thánh triều, thánh tộc, độ dài thời gian tồn tại đều dễ dàng tính toán bằng mười vạn năm, thậm chí một số thánh tộc cổ xưa truyền thừa mấy chục vạn năm cũng là bình thường.

Thời gian càng dài, Ất Mộc Tạo Hóa Bình này có thể tăng thêm nội tình cho gia tộc càng mạnh.

"Thủ Triết công tử, vì sao phải bán Thánh khí?" Đông Phương Trấn Viễn mạnh mẽ trấn định tâm tình, miễn cưỡng tập trung lực chú ý vào chính sự.

"Thiếu tiền tạm thời, muốn kiếm một khoản tài chính." Vương Thủ Triết không giấu giếm, trực tiếp nói rõ sự thật.

Thiếu tiền là có thể bán truyền thừa thánh khí của gia tộc sao? Đây là cái logic quỷ quái gì vậy?

Đông Phương Trấn Viễn giống như gặp quỷ mở to hai mắt nhìn.

Lúc này, ánh mắt của Đông Phương Trấn Viễn nhìn về phía Vương Thủ Triết giống như đang nhìn một tên phá gia chi tử siêu cấp.

Trong con cháu của Đông Phương thị hắn, nếu như bất hạnh xảy ra một thứ như vậy, tốt nhất là sớm bóp chết.

Qua một hồi lâu, Đông Phương trấn xa xôi mới hít một hơi thật sâu: "Thủ Triết công tử, thánh khí này của ngài quá mức đỉnh cấp, cũng không phải phân điện của chúng ta có thể tiêu hóa được. Nếu thật muốn ra tay, vẫn phải để tổng bộ Thần Bảo điện vận hành một phen, bỏ chút thời gian thông báo toàn bộ Đông Hà thần châu, cho người ta thời gian trù tính tài chính. Như thế, mới có thể tối đa hóa lợi ích. Theo ta bảo thủ, Ất Mộc tạo hóa bình này hẳn là có thể bán đấu giá đến khoảng năm mươi viên Hỗn Độn linh thạch. Nếu cạnh tranh kịch liệt, nói không chừng có thể bán được càng nhiều…"

"Đây cũng quá phiền toái." Vương Thủ Triết không kiên nhẫn: "Bán cho Thần Bảo điện các ngươi, các ngươi nhận không?"

"Không thu!"

Đông Phương Trấn Viễn Kiên lắc đầu.

Nói đùa, cho dù dùng đầu gối nghĩ, hắn cũng có thể đoán ra 【Ất Mộc Tạo Hóa Bình】 này đích thị là thánh khí của gia tộc Thủ Triết công tử, tùy tiện thu lại, quay đầu lại lão tổ tông trong nhà người ta đến đòi thì làm sao bây giờ?

Ngay cả phía sau Thần Bảo điện cũng có Thánh Tôn làm chỗ dựa, cũng không cần phải tìm phiền toái lớn như vậy a~

"Nếu như lão tổ tông nhà ngươi đi tìm tổng bộ Thần Bảo điện nói chuyện, ngược lại là có thể ủy thác đấu giá, Thần Bảo điện chúng ta thu phí mấy cái Hỗn Độn linh thạch vận chuyển là được." Đông Phương trấn xa xa lại bổ sung một câu.

"Vậy thì thôi." Vừa nghe lời này, Vương Thủ Triết lập tức thu hồi Ất Mộc Tạo Hóa Bình, đứng dậy nói: "Hôm nay lải nhải Đông Phương điện chủ."

"Chờ một chút…" Đông Phương trấn Viễn vội vàng gọi hắn lại, "Công tử thiếu linh thạch sao? Nếu số lượng không nhiều lắm, Thần Bảo điện chúng ta có thể cho ngài vay, chỉ cần thu lợi tức bình thường."

Người giống như Thủ Triết công tử, chính là khách quý và khách hàng lớn của Thần Bảo điện, đương nhiên là có thể không đắc tội thì không đắc tội, nếu như có thể giao hảo, ngày dài tháng rộng không biết có thể làm được bao nhiêu chuyện làm ăn của hắn.

Hơn nữa cho vay tiền cho Thủ Triết công tử, đó là mua bán hoàn toàn không lỗ.

"Chỗ thiếu cũng không nhiều lắm." Vương Thủ Triết trầm ngâm một chút nói: "Cũng mượn ba mươi viên Hỗn Độn linh thạch đi."

"Phốc!"

Đông Phương Trấn xa xôi thiếu chút nữa phun chết một ngụm máu tươi.

Không nhiều? Tam Thập Hỗn Độn Linh Thạch còn gọi là không nhiều sao?

Tất cả mọi người là nhân tộc, khái niệm ít ỏi đối với tiền tài, chênh lệch như thế nào lớn như thế?

“Có vấn đề gì sao?” Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nghi ngờ nhìn về phía Đông Trấn Viễn.

“Không, không thành vấn đề.” Đông Phương Trấn hít sâu một hơi, cố trấn tĩnh lại tâm thần, “Chỉ là số lượng Hỗn Độn linh thạch hơi nhiều, Thiên Thụy phân điện của ta tồn kho không đủ, cần trù tính. Bút thứ nhất ta có thể xuất ra mười lăm viên Hỗn Độn linh thạch, còn lại cần đi phân bộ khác gom góp, cần một chút thời gian.”

Đợi một chút?

Sau khi nói xong, Đông Phương Trấn Viễn mới bỗng nhiên kịp phản ứng, âm thầm kinh dị không thôi.

Mình cứ thế mà nhận lời vay ba mươi viên Hỗn Độn linh thạch?

Điều này đối với phân điện mà nói, là một khoản tiền lớn bằng trời! Vạn nhất xảy ra chút sai lầm… Đông Phương Trấn hắn sợ là cả đời này cũng không trả nổi.

“Được hừ, vậy thì làm phiền Đông Phương điện chủ.” Vương Thủ Triết trầm ngâm một chút nói: “Ta biết rõ vay mượn đều cần thế chấp vật cùng lợi tức. Vật thế chấp, vậy thì dùng bình Ất Mộc tạo hóa đi.”

Vương Thủ Triết nói xong, ném bình xanh cho Đông Phương Trấn Viễn.

Trấn Đông Phương Viễn giật nảy mình, vội vàng ném củ khoai nóng bỏng tay này cho Vương Thủ Triết: “Rất Mộc Tạo Hóa Bình đương nhiên có tư cách làm vật cầm cố, nhưng vật này quá mức quý trọng, phân điện của ta không dám nhận, làm phiền công tử ngươi bảo quản, chúng ta ký một phần chấp nhận hiệp nghị là được.”

Ất Mộc Tạo bình hoa làm vật thế chấp tự nhiên là đủ phân lượng, nhưng đồ vật cấp bậc này lưu lại ở phân điện Thần Bảo điện chính là một viên Thiên Lôi châu bất cứ lúc nào cũng có thể nổ, vạn nhất nếu là đụng phải, hoặc là mất trộm, Đông Phương trấn hắn cả đời này liền triệt để gãy mất. Nguy hiểm như thế hắn có thể gánh vác không nổi.

Huống hồ hắn cũng không sợ Vương Thủ Triết không trả tiền.

Hiệp nghị của Thần Bảo điện vẫn rất có hiệu lực, nếu Vương Thủ Triết trả không nổi, tổng bộ Thần Bảo điện tự nhiên sẽ cầm hiệp nghị đi tìm lão tổ tông nhà họ.

Về phần là nhà ai… Đó cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Gia tộc có thể dưỡng ra Thần cấp phá gia chi tử như Thủ Triết công tử có thể đếm được trên đầu ngón tay… Trước mắt là không tiện tùy tiện điều tra, sợ phạm vào kiêng kị của người ta, nhưng vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, bạo lôi, gia tộc Thủ Triết công tử còn có thể chạy hay sao?

"Về phần lợi tức vay mượn, vậy dựa theo trăm năm mười phần lợi tính." Đông Phương trấn sau khi suy nghĩ một chút, đưa ra một cái giá coi như ưu đãi, "Ba mươi viên Hỗn Độn linh thạch này, mỗi một trăm năm sẽ sinh ra ba viên Hỗn Độn linh thạch, lấy trăm năm làm chu kỳ tính lãi một lần, công tử có bằng lòng không?"

Lợi tức như thế, trên Trái Đất kia thuần túy chính là tặng tiền.

Nhưng kết cấu cấp bậc Thánh vực đã ổn định, tuổi thọ và thời kỳ truyền thừa của gia tộc đều rất dài, thời gian trăm năm có thể nói là thoáng một cái đã qua, mỗi trăm năm lợi tức kỳ thực đã rất cao, một ngàn năm liền trực tiếp tăng gấp đôi.

" lãi suất vẫn được." Vương Thủ Triết suy tư một phen rồi nói: "Nếu đã như vậy, vậy ký hiệp ước đi."

Hiệp ước cho vay mượn như vậy, đương nhiên Thần Bảo điện có khuôn mẫu. Sau khi hai bên quyết định ý kiến, Đông Phương Trấn Viễn lập tức cho người gọi quản sự thủ hạ tới, soạn ra một phần hiệp ước cho Vương Thủ Triết xem qua.

Nói thật, lúc quản sự kia định ra hiệp ước, tay đều là run lên, mãi cho đến khi hiệp ước định ra chấm dứt, biểu tình trên mặt hắn cũng không thể khôi phục bình thường.

Sau khi thẩm duyệt một phen hiệp ước tường tận, sau khi ký kết xong, Vương Thủ Triết cũng để lại dấu ấn thần hồn trên khế ước.

Đông Phương Trấn Viễn cũng đúng hẹn triệu tập tồn kho của Thiên Thụy phân điện, lấy ra mười lăm viên Hỗn Độn linh thạch giao cho Vương Thủ Triết.

Về phần số Hỗn Độn linh thạch còn lại, sẽ trả đủ trong thời gian ba năm muộn nhất.

Hơn nữa trong phần hiệp ước này, có rất nhiều điều khoản bảo mật nghiêm ngặt. Đây không phải là Vương Thủ Triết đưa ra, mà là yêu cầu của trấn Đông Phương Viễn.

Mặc dù khoản mượn tiền này đối với Thần Bảo điện mà nói chỉ là sinh ý, nhưng cho dù dùng đầu gối nghĩ, Đông Phương Trấn Viễn cũng biết rõ khoản tiền này hơn phân nửa là phải lấy để đối phó Văn Ngự hoàng tử, nhất định phải giữ bí mật.

Hắn không muốn bị người khác lầm tưởng là đứng về phía Vương Thủ Triết, do đó đắc tội Văn Ngự hoàng tử.

Ký xong hiệp ước, Vương Thủ Triết và Chử Thiên Ca trở về Khương thị.

Trên đường trở về, Chử Thiên Ca áp lực hồi lâu, vừa đến Khương thị, lập tức không kịp chờ đợi quấn lấy Vương Thủ Triết, nhất định phải nhìn mười lăm viên Hỗn Độn linh thạch kia.

Vương Thủ Triết không còn cách nào, chỉ có thể nhìn thoáng qua nàng.

Cuối cùng Kỳ Thiên Ca cũng được như ý nguyện, sau khi xem xong lại cảm thấy có chút hậm hực, buồn bã nói: “Thủ Triết à, ta sống một đời chưa từng thấy qua nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy. Hay là ngươi để ta nếm thử một viên đi, một viên… từ sau khi nếm qua mùi vị của Hỗn Độn linh thạch, ta phát hiện ta không trở về được…”

“Ha ha ~ “

Vương Thủ Triết lập tức cất hết Hỗn Độn linh thạch đi, xua tay nói: “Đây đều là vốn liếng dùng để tiền sinh tiền. Tương lai chúng ta làm giàu, toàn bộ dựa vào những bản kim này, ngươi bớt ở đây phá của ta.”

Kỳ Thiên Ca nghe vậy một trận nhụt chí, lập tức lại nghĩ tới cái gì, mang theo vài phần chờ mong nói: “Vậy chờ ngươi sau khi buôn bán lời, có thể hay không…”

“Chớ có kéo xa như vậy.” Vương Thủ Triết trừng nàng một cái, dặn dò nàng: “Ngươi gần đây dựa theo kế hoạch của ta,

làm việc cho tốt, sau này tự nhiên sẽ không thiếu phần của ngươi.”

Sau khi nhận được hứa hẹn của Thủ Triết, Chử Thiên Ca lập tức giống như được tiêm máu gà, nhiệt huyết tràn đầy chạy đi làm việc.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, những tu sĩ trong thế giới Thần Võ kia sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, nữ nhân trước mắt này vì tài nguyên tu luyện ra sức làm công, cùng với tiên hoàng bệ hạ ung dung hoa quý trong mắt bọn họ, tôn quý không gì sánh được lại là cùng một người.

…

Thời gian vội vàng.

Lại một khoảng thời gian ngắn trôi qua.

Giá lương thực của Thiên Thụy Thánh Thành vẫn vận hành ở tuyến thấp, giá cả chỉ bằng một nửa giá bán trước kia. Cục diện âm u vẫn đang tiếp tục, bầu không khí trên thị trường càng ngày càng nặng.

Phàm là đại thế gia, trong khố phòng gia tộc bình thường đều sẽ có không ít lương thực dự trữ, cho dù tạm thời không mua lương thực, chỉ dựa vào lương thực dự trữ cũng có thể kiên trì không ít thời gian.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ gia tộc thực sự khan hiếm lương thực thì số lượng ít nhập hàng, đại bộ phận gia tộc đều duy trì trầm mặc, tạm dừng hành động thu mua lương thực.

Thị trường một mảnh tiêu điều.

Cho đến lúc này, Khương thị là đại lý thương nhân lương thực của Vương thị, cảm nhận được áp lực tài chính càng ngày càng mạnh, rốt cục dần dần ngồi không yên, bắt đầu thử giảm giá.

Nhưng theo các con đường của Khương thị giảm giá, các thương nhân lớn của Thiên Thụy thánh thành cũng nhao nhao hạ giá.

Tóm lại, sẽ thấp hơn so với Khương thị ngươi bán một chút, để cho lương thực Khương thị ngươi nện ở trong tay bán không được.

Ngươi tới ta đi lôi kéo một phen, giá lương thực không ngừng sụt giảm, sắp giảm đến ba thành giá trước kia.

“Thủ Triết công tử, đại sự không tốt.”

Một ngày này, Khương Kiến Mộc đã dày vò thời gian rất lâu cuối cùng cũng không chịu nổi, mồ hôi lấm tấm vọt vào viện tử của Vương Thủ Triết, mặt trắng bệch nói: “Chúng ta có nhiều con đường thông báo, nói là hiện tại lương thực không bán được, vì bảo đảm lợi ích của mọi người, tạm thời không ép buộc chúng ta.”

“Ngoài ra, quan phủ cũng bắt đầu tiến hành niêm phong kiểm nghiệm đối với kho lúa của chúng ta, nói là nhận được báo cáo, trong lương thực của chúng ta trộn lẫn vật chất có hại, cần tiến hành kiểm nghiệm. Ngoài ra, các cửa ải của Tiên Triều còn lại cũng bắt đầu tiến hành khấu trừ trì hoãn đối với linh mễ của chúng ta…”

“Ha ha” Vương Thủ Triết lại nở nụ cười: “Quả nhiên, bất kể là đến đâu, thủ đoạn tương tự đều là thông dụng.”

Nếu đã đắc tội Văn Ngự hoàng tử, đương nhiên Vương Thủ Triết đã sớm đoán được chiêu thức đối phương có thể sử dụng.

Không thể không thừa nhận, Văn Ngự hoàng tử còn là một người sĩ diện, hoặc là nói, hắn có chút yêu quý “cíu lông” của mình, dùng đều là thủ đoạn cạnh tranh thương nghiệp thông thường, không dùng chiêu số quá mức ti tiện bẩn thỉu gì đó.

“Công tử, tiếp theo chúng ta làm như thế nào?”

Thấy Vương Thủ Triết bình tĩnh như vậy, Khương Kiến Mộc cũng bị sự bình tĩnh của hắn lây nhiễm, chậm rãi tỉnh táo lại, dè dặt hỏi.

“Nếu không có ta, ngươi sẽ làm thế nào?” Vương Thủ Triết không trực tiếp trả lời, mà ung dung hỏi hắn.

Trong lòng Khương Kiến Mộc khẽ động, trong lòng biết công tử đây là cố ý kiểm tra mình. Hắn ép bản thân trầm xuống, nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thứ nhất, thông qua nhân mạch cùng quan hệ dĩ vãng, lo lót quan phủ cùng các lộ quan trạm, mặc dù Văn Ngự hoàng tử là hoàng tử cao quý, nhưng Khương thị chúng ta cũng là tiên tộc thâm căn cố đế, chỉ cần chúng ta bỏ ra một cái giá lớn, ngay cả

bên Thánh Hoàng cũng có thể khóc lóc kể lể, đến lúc đó, các lộ cửa ải khó khăn tự nhiên có thể giải quyết."

"Thứ hai, tận khả năng thuyết phục các lộ tuyến ổn định, dù chúng ta hao tổn một đợt này, cũng phải mau chóng thu hồi khoản nợ. Thứ ba, đó chính là sai người đi tìm Văn Ngự hoàng tử nói chuyện, xin hắn giơ cao đánh khẽ…"

"Lấy điểm thứ ba đổi thành trận chiến giá cả tiếp tục." Vương Thủ Triết cười nói: "Không phải Văn Ngự hoàng tử muốn đập bàn sao? Chúng ta tiếp tục đập giúp hắn. Bây giờ ta kiếm một khoản tài chính, có thể chậm rãi chơi với hắn."

Chi phí trồng Linh mễ ở thế giới Thần Võ thấp hơn Thánh vực rất nhiều, cho dù cộng thêm tiêu hao vận chuyển cũng vẫn thấp hơn giá bán hiện tại không ít. Cho dù dựa theo giá này bán ra, hắn cũng vẫn có thể kiếm được một ít, không hề thua lỗ.

Cho dù Linh Mễ nện trong tay bán không được, hắn kỳ thật cũng sẽ không tổn thất bao nhiêu. Dù sao, trong kho hàng chứa đựng Linh Mễ đều có bố trí trận pháp, Linh Mễ cho dù chứa đựng ở trong đó mấy chục đến trên trăm năm cũng vẫn có thể bảo trì hương vị tươi mới, cũng sẽ không ảnh hưởng bán ra, chẳng qua là duy trì trận pháp cần tiêu hao Linh Thạch, thời gian lâu khó tránh khỏi có chút không có lợi.

Ngược lại Văn Ngự hoàng tử, đừng nhìn hắn bây giờ nện bàn khí thế bàng bạc, nhưng lấy chi phí trồng Linh Mễ của Thánh Vực, thật ra mỗi thời mỗi khắc hắn đều đốt tiền, tổn thất còn lớn hơn hắn rất nhiều.

Cứ tiếp tục hao tổn như vậy, hắn không tin Văn Ngự hoàng tử có thể hao tổn được hắn.

Hơn nữa, hiện giờ hắn có tài chính, còn có thể thừa cơ thu nạp một lô Linh Mễ giá thấp, chờ sau khi giá cả Linh Mễ trở về bình thường lại chậm rãi bán đi, lại có thể kiếm một khoản tiền lớn.

Thủ đoạn tương tự, Vương Phú Quý mười mấy tuổi đã có thể chơi được, đương nhiên Vương Thủ Triết cũng hạ bút thành văn.

Dừng một chút, Vương Thủ Triết tiếp tục nói: "Về phần khóc lóc kể lể, Khương thị các ngươi rất am hiểu, mời Hạo Nhiên Tiên Quân đi ba mươi mốt Tiên tộc của thánh triều, cùng với các đại tiên triều bên kia khóc lóc kể lể, nhất định phải vất vả có cơm ăn cho Khương thị, Văn Ngự hoàng tử lại muốn đưa tin tức Khương thị vào chỗ chết, báo cho mỗi một hộ."

"…"

Khương Kiến Mộc trợn tròn mắt.

Cái gì gọi là Khương thị rất am hiểu khóc lóc kể lể?

Nhưng lời của Thủ Triết công tử vẫn rất có đạo lý, người của Văn Ngự hoàng tử xưa nay chú trọng thanh danh, không chừng sẽ bị "Án luận áp lực" bức ép thu tay lại. Cho dù không thu tay lại, chỉ cần có thể làm cho hắn tạm hoãn thế công, cũng có thể tranh thủ cho Khương thị cơ hội thở dốc.

Chỉ là, trong này còn có một vấn đề.

"Công tử, nhưng lý do Văn Ngự hoàng tử vì sao phải bắt nạt Khương thị? Nếu không có lý do chính đáng, rất khó lấy lòng người. Dù sao, từ trước tới nay hình tượng Văn Ngự điện hạ ở bên ngoài đều là phong độ nhẹ nhàng, chiêu hiền đãi sĩ, cũng không phải là loại hoàng tử khí thế bức người đó."

"Không có lý do thì bịa ra một lý do. Đúng rồi, ngươi có thể tìm tiểu tử Bảo Quang tham tường." Vương Thủ Triết đề nghị: "Tiểu tử kia rất giỏi bịa đặt, thường thường góc độ có chút xảo quyệt quái dị, khiến người ta khó lòng phòng bị."

"Kiến Mộc nhận lệnh."

Khương Kiến Mộc nghe xong chỉ thị của lãnh đạo, trong lòng đã có tính toán, khom người lui ra ngoài.

Sau đó, bất luận Khương Kiến Mộc "công lao" thế nào, hiệu quả thay đổi thế cục rất thấp, mà giá cả Linh Mễ vẫn liên tục không ngừng âm chiết, đã giảm đi ba thành đã từng có giá cao nhất.

Thánh vực khai thác tổng ty Linh mễ, trong lúc này số lượng tiêu thụ có thể dùng vô cùng thê thảm để hình dung, hơn nữa khắp nơi bị cản trở, có thể nói là bước đi cũng vô cùng khó khăn.

Mà ngay khi Khương thị và Vương thị sau lưng rơi vào khốn cục tuyệt đối, dường như đã không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa.

Túy Tiên lâu.

Thúy Thu cư.

Tòa cung các lịch sự tao nhã này nằm trên đỉnh sườn núi nhỏ, trúc xanh biếc vờn quanh, lúc này đang truyền ra từng trận tiếng cười vui.

Văn Ngự hoàng tử lấy được thắng lợi giai đoạn cùng một đám tâm phúc đang vui vẻ chơi đùa "Khôn kiến".

"Đi theo điện hạ, quả nhiên là nhân gian hưởng lạc." Một vị nam tử trung niên dáng vẻ tròn trịa, rất có phúc tướng uống "Thiên Chi Hương", liên tục khen ngợi, "Hách Liên Đa Tài đời này của ta, vẫn là lần đầu tiên uống đến linh mễ tửu cấp bảy, thật sự là nhờ hồng phúc của điện hạ."

Vị Hách Liên Đa Tài này xuất thân chỉ là nhất phẩm thế gia, trong thánh triều có ba mươi mốt Tiên Tộc như Thiên Thụy hoàng triều, nhất phẩm thế gia quả thực có chút không ra hồn.

Nhưng Hách Liên Đa Tài từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú hơn người trên con đường kinh thương, một thế gia nhất phẩm vốn trung lưu, dưới sự cố gắng kinh doanh của hắn, dần dần trở thành thế gia nhất phẩm mạnh mẽ.

Văn Ngự hoàng tử dựa vào ý nghĩ chiêu hiền nạp sĩ, nạp hắn vào đoàn đội phụ tá dưới trướng, chỉ là bình thường hắn ở trong đoàn đội phụ tá cũng không có cảm giác tồn tại gì, nhưng không ngờ lần này lại lập công.

Văn Ngự hoàng tử ra vẻ chiêu hiền đãi sĩ, ôn hòa nói: "Nhiều tiền, lần này chỉ cần ngươi có thể bức bách Vương Thủ Triết kia ngoan ngoãn hợp tác với ta, về sau ngươi chính là mộ liêu nhất đẳng của bản hoàng tử. Chờ một ngày nào đó bản hoàng tử kế thừa Thánh Đồ, chưa chắc không thể nâng thế gia Hách Liên Thế gia các ngươi thành tiên tộc."

Hách Liên Đa mừng rỡ quá đỗi, liên thanh bái tạ Văn Ngự hoàng tử.

“Trong khoảng thời gian này xem thủ đoạn phản kích của Khương thị kia, mềm yếu mà vô lực như ruồi không đầu tán loạn, hẳn là không đáng sợ.” Hắn tự tin phân tích đầy đất: “Chỉ là nghe nói Vương Thủ Triết kia xuất thân là công tử thế gia lợi hại, người này mặc dù ăn chơi trác táng vô năng, nhưng cuối cùng thân phận phi phàm, tâm khí chắc chắn rất cao.”

“Trong khoảng thời gian ngắn, muốn để cho hắn cúi đầu nhận sai sợ là rất có độ khó, cần phải vận hành áp chế trường kỳ, trong thời gian này chúng ta tất nhiên hao tổn không ít.”

“Không sao.” Văn Ngự hoàng tử lạnh nhạt nói: “Tổn hao chút lợi ích trước mắt, lại có thể lấy được lợi ích trường kỳ, khoản mua bán này trong lòng bổn hoàng tử hiểu rõ. Huống chi, bổn hoàng tử cũng không có yêu cầu Vương Thủ Triết cùng ta cúi đầu nhận sai, hành động hành động theo cảm tính như thế chẳng qua là tiểu hài tử qua gia đình mà thôi.”

“Chờ khi Vương Thủ Triết và Khương thị sứt đầu mẻ trán, không kiên trì nổi nữa, bản hoàng tử sẽ đích thân đến nhà thăm hỏi, lấy lễ đối đãi với Vương Thủ Triết, mời hắn cùng tham gia thịnh hành.”

Một đám phụ tá lập tức đối với Văn Ngự hoàng tử nịnh nọt như nước: “Điện hạ quả nhiên là lòng dạ khoáng đạt, bố cục rộng lớn, các thuộc hạ bội phục bội phục.”

“Đúng rồi, điện hạ, gần đây ta nghe được một vài lời đồn không hay.” Bùi Trường An lại nhớ tới một chuyện khác, thần sắc có chút ngưng trọng: “Nghe nói Hạo Nhiên Tiên Quân đi khắp nơi thăm hỏi các lão tổ Tiên Tộc, gặp người liền khóc lóc kể lể điện hạ khi dễ Khương thị.”

Văn Ngự hoàng tử nhíu mày: “Lão già kia không biết xấu hổ như thế sao?”

“Điện hạ, ngài đều nói hắn là lão gia hỏa rồi.” Bùi Trường An bất đắc dĩ nói: “Bởi vì cái gọi là người già da dày, cộng thêm Khương thị vốn đã cùng đường mạt lộ, thật vất vả dựa vào Vương Thủ Triết kiếm miếng cơm ăn, bây giờ lại gặp phải khó khăn này, đương nhiên là phải làm vây thú đấu. Hắn chửi bới ngài khắp nơi, cũng là có thể thông cảm được.”

“Vung rủa?” Văn Ngự hoàng tử hai mắt híp lại, cười lạnh một tiếng: “Chỉ là cạnh tranh thương nghiệp nghiêm chỉnh mà thôi, bổn hoàng tử làm gì có nhược điểm cho hắn chửi bới?”

“Ách… Hắn gặp người liền nói, ngài khi dễ Khương thị như thế, chèn ép Thủ Triết công tử, hoàn toàn là vì Khương Mộ Tiên.” Trong thần sắc Bùi Trường An lộ ra một tia cổ quái: “Nghe nói ngài ám chỉ Khương thị muốn nạp Khương Mộ Tiên làm thiếp, kết quả làm cho Khương Mộ Tiên chạy tới làm thị nữ Vương Thủ Triết. Ngài bởi vì yêu sinh hận, hận Khương thị và Vương Thủ Triết… Mới có hành động chèn ép giá lương thực lần này, ức hiếp trả thù Khương thị.”

Sau đó, Bùi Trường An còn đem Hạo Nhiên Tiên Quân cùng trưởng bối nhà hắn khóc lóc kể lể, miêu tả sinh động như thật nói một lần.

Nội dung khóc lóc này chợt nghe cực kỳ thái quá, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, lại giống như thật sự có vài phần logic, trước sau rõ ràng tròn. Mấu chốt nhất chính là, bộ dáng thề son sắt kia của Hạo Nhiên Tiên Quân, cực kỳ chắc chắn, để cho người ta nhịn không được liền muốn hoài nghi lời nói của hắn có phải là thật hay không.

Dù sao, Hạo Nhiên Tiên Quân nói như thế nào cũng là vị tiên quân, nếu không có chút chứng cứ, hắn có thể chắc chắn như vậy?

Cho dù là Văn Ngự hoàng tử xưa nay hàm dưỡng rất tốt, sắc mặt cũng càng nghẹn càng đen, cuối cùng nghẹn đến mức chỉ phun ra một câu: “Hạo Nhiên lão cẩu, thật không biết xấu hổ.”

“Điện hạ, ngài thật sự có ý muốn lấy Khương Mộ Tiên làm thiếp sao? Nếu như vậy, chúng ta có thể bày mưu tính kế.” Mấy phụ tá tâm phúc cũng âm thầm nhìn trộm sắc mặt Văn Ngự hoàng tử, dò hỏi.

Lấy thân phận và tư chất huyết mạch của Khương Mộ Tiên, gả đến Tiên Vương phủ làm thế tử phi cũng đủ tư cách. Điện hạ muốn nạp nàng làm thiếp cũng là chuyện bình thường, tuy rằng hơi có chút quá mức cùng ỷ thế hiếp người!

“Cút!” Văn Ngự hoàng tử cả giận nói: “Vốn còn muốn thu chút tay, để Khương thị không đến mức chật vật như thế. Đa

tài, tiếp tục chèn ép cho ta, tuyệt đối không thể để Khương thị có cơ hội thở dốc.”

“Tuân mệnh, điện hạ.” Hách Liên Đa Tài vội vàng lĩnh mệnh.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phía bắc Thiên Thụy Thánh Thành.

Gần khu vực trung bộ có một tiên phủ diện tích rộng lớn, chính là biệt viện của Đông Hải tiên vương trong Thánh thành.

Là một trong những tiên vương trấn triều nhất mạch hoàng thất Thiên Thụy thánh triều, Đông Hải tiên vương quanh năm tọa trấn phía đông, Đông Hải tiên vương phủ tự nhiên cũng nằm ở một châu lớn phía đông thánh triều.

Bất quá, nội tình của Đông Hải Tiên Vương Phủ thâm hậu, trong Thánh Thành tự nhiên không có khả năng không có dinh thự của mình.

Bao gồm cả tòa tiên phủ ở phía bắc Thánh Thành này, Đông Hải Tiên Vương Phủ bên trong Thánh Thành tối thiểu có năm tòa tiên phủ, điền trang, Dược Viên, Linh Thú Uyển xung quanh Thánh Thành cũng không phải là số ít.

Trong số những người thân của Tiên Vương phủ cũng có không ít người sống ở Thánh thành.

Tòa tiên phủ phía bắc Thánh Thành hiện giờ chính là “Thanh Dương tiểu tiên vương” xuất thân từ Đông Hải Tiên Vương phủ, phủ đệ của Kỳ Khâu Thanh Dương trong Thánh thành.

Bởi vì Ly Khâu Thanh Dương thích luyện binh, sau khi nàng vào ở tiên phủ này, tòa tiên phủ này liền căn cứ nhu cầu cải tạo của nàng qua không ít lần. Diễn võ trường ban đầu trong tiên phủ được khuếch trương thêm, hôm nay nghiễm nhiên giống như một tòa quân doanh nho nhỏ.

Sâu trong Tiên Phủ.

Trong thao trường luyện binh, Ly Khâu Thanh Dương một thân áo giáp đã kết thúc buổi tập luyện buổi sáng hôm nay, đang cùng một vị nữ tướng trung niên đi tới bên cạnh giáo

trường nghỉ ngơi, thuận tiện nhìn chằm chằm đám tân binh huấn luyện trong giáo trường.

“Tôn di, lần này nữ binh mới chiêu này có tố chất không tệ, cố gắng luyện tập, hẳn là có thể tìm ra không ít hạt giống tốt.” Ly Khâu, Thanh Dương cùng nữ tướng trung niên bên cạnh nói chuyện phiếm.

Vị Tôn di này tên là 【Tôn Ngọc Mẫn】, trong nhà nhiều thế hệ đều là gia tướng phủ Đông Hải Tiên Vương. Lúc Ly Khâu Thanh Dương mới năm sáu tuổi, Tôn di đã bị sai tới bên cạnh nàng, phụ trách bảo vệ an toàn của nàng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, tuy rằng trên danh nghĩa hai người là quan hệ chủ tớ, nhưng riêng tư quan hệ lại vô cùng thân thiết, hầu như không khác thân nhân.

Cho nên, lúc này giọng điệu của Ly Khâu Thanh Dương khi nói chuyện với nàng cũng vô cùng tùy ý.

“Đúng vậy, những năm gần đây ngài một lòng luyện binh, hiện giờ Thanh Dương quân đoàn cũng đã đi vào quỹ đạo. Nếu Tiên Vương điện hạ biết, chắc chắn cũng sẽ kiêu ngạo thay ngài.” Trên mặt Tôn di mang theo nụ cười vinh dự, lập tức chuyển chủ đề, báo cáo: “Điện hạ, vừa mới truyền đến tin tức môn tướng, nói là bọn Thu Vân đã đến.”

Ly Khâu Thanh Dương nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng: “Thật tốt quá! Mau! Mang các nàng tới đây!”

Từ sau lần ở Thúy Vi Cư bị tên Vương Thủ Triết kia xem thường, trong lòng nàng vẫn nghẹn một đống lửa, muốn rửa sạch sỉ nhục, để tên kia nhìn thấy thực lực của nàng.

Thanh Dương quân đoàn của nàng, mới không phải gối thêu hoa!

Vì vậy, nàng vừa về nhà liền lập tức dùng bí pháp gửi thư về nhà, để cho mấy nữ tướng đắc lực nhất trong quân của mình tới đây một chuyến, cùng với tinh anh của các chiến đoàn đều triệu tập tới.

Hiện giờ đã qua một khoảng thời gian, các nàng cũng xem như đã đến rồi!

Dưới sự chờ mong của Khâu Khâu Thanh Dương, cũng không lâu lắm, mấy nữ tướng phong trần mệt mỏi đã được dẫn tới trước mặt nàng.

Các nàng đều không mặc quần áo, mà là mặc kính trang giáp mỏng lưu loát, lộ ra tư thế hiên ngang.

Tu vi của các nàng đều ở Thần Thông cảnh hoặc trung kỳ, luận tu vi thấp hơn một chút so với Ly Khâu Thanh Dương, thân hình lại thẳng tắp như tiêu thương, dù đi rất nhiều ngày đường, cũng không có nghỉ ngơi, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, thần thái phấn chấn.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, mấu chốt là trên người các nàng đều mang theo huyết khí và sát khí nhàn nhạt. Bộ dáng này, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ chân chính trải qua chiến trường.

Đây đều là tâm phúc của Ly Khâu Thanh Dương, tương lai đều phải bồi dưỡng thành chiến đoàn Lăng Hư cảnh.

Phía sau các nàng cũng đều mang theo tinh anh của chiến đoàn của mình, đều là nữ tướng Tử Phủ cảnh trung hậu kỳ, đám người này đều là chiến tướng tinh nhuệ hướng Thần Thông cảnh trung hậu kỳ bồi dưỡng.

Nhìn thấy Ly Khâu Thanh Dương, trên mặt các nàng cũng lộ ra vẻ vui mừng, đồng loạt ôm quyền hành quân lễ: “Gặp qua quân đoàn trưởng!”

“Được được được! Đến thì tốt!”

Nhìn các nàng, trong lòng Ly Khâu Thanh Dương sinh ra hào khí, trong đôi mắt cũng tản ra hào quang chói mắt.

Khiến cho tên họ Vương kia coi thường mình, chướng mắt Thanh Dương quân đoàn của mình, lần này, nàng nhất định phải hòa nhau về một thành, để hắn nhìn kỹ một chút thực lực của mình!

“Người đâu, phái người đưa thiệp mời của ta cho Vương Thủ Triết kia.” Trong đôi mắt của Ly Khâu Thanh Dương lóe lên vẻ đắc ý: “Hắn không phải muốn “Tham quan tham quan” Thanh Dương quân đoàn của ta sao? Lần này để cho hắn đi tham quan là đủ.”

...

Chương 52: Thủ Triết “khi dễ” tiểu Tiên vương Thanh Dương.

…

Bảy tám ngày sau.

Thanh Dương tiên phủ.

Ngày hôm nay gió mát khí sảng, mặt trời rực rỡ.

Trên con đường thẳng rộng rãi trong tiên phủ, một chiếc xe ngựa do dị chủng tuấn mã kéo đang nhẹ nhàng chạy về phía trước.

Lục Thừa xe ngựa này là người hở mui, dọc theo đường đi có thể thưởng thức phong cảnh ven đường.

Lúc này, đoàn người Vương Thủ Triết đang ngồi trên xe kéo.

Hôm nay Vương Thủ Triết thay một bộ áo choàng màu xanh thẫm, không ra vẻ phong lưu như trước, nhưng vẫn tiêu sái như cũ.

Phía sau hắn còn có ba người Điền Thiên Ca, Khương Mộ Tiên và Vương Bảo Quang ngồi.

Hôm nay bọn họ nhận lời mời mà đến, cố ý tới để mở mang kiến thức quân đoàn Thanh Dương của Ly Khâu Thanh Dương.

“Thủ Triết công tử, con đường này là do lão tiên vương phi xây dựng khi còn sống, ven đường khắp nơi đều là hoa cỏ nổi tiếng, tên là “Tam Lý Hoa Lang”, cũng là một trong những cảnh tượng nổi danh trong Thánh thành. Đi dọc theo con đường này, phía cuối con đường đó chính là võ đài của tiên phủ.”

Một vị nữ tử trung niên mặc nhung trang ngồi ở phía trước xe kéo, giới thiệu cảnh trí trong tiên phủ với đoàn người Vương Thủ Triết.

Người này chính là vị nữ tướng trung niên tâm phúc bên cạnh Ly Khâu Thanh Dương, Tôn Ngọc Mẫn Tôn di.

Theo xe ngựa tiến lên, rất nhanh, một tòa thao trường rộng lớn liền xuất hiện trong tầm mắt mấy người.

Giáo trường này dựa núi tựa nước, hoàn cảnh vô cùng tốt, còn có 【Lôi đài phòng hộ cao giai khổng lồ】, cao nhất có thể cung cấp cho tu sĩ Lăng Hư cảnh xuống sân luận bàn mà không đến mức hư hao.

Lôi đài phòng hộ cao giai như thế, Thần Vũ thế giới tạm thời còn không có, lúc các lộ Lăng Hư đại lão luận bàn đọ sức, đều là chạy đến bầu trời hoặc là trên mặt biển đánh.

Trên Giáo trường.

Giờ phút này, hơn ba mươi nữ tướng đang đứng.

Các nàng được huấn luyện nghiêm chỉnh mà dáng người thẳng tắp, sắp xếp thành đội hình đơn giản, lại có một cỗ khí thế thiên quân vạn mã.

Trên soái đài, Ly Khâu Thanh Dương, Thanh Giáp Hồng, đặc biệt anh tư.

Nàng cực kỳ hài lòng đối với Thanh Dương quân đoàn một tay mình xây dựng ra, tuy rằng lần này chỉ điều khiển một ít tướng sĩ tinh nhuệ tới, nhưng cũng có thể thể biểu lộ ra tiềm lực bất phàm của quân đoàn nàng.

Mà ngay lúc Ly Khâu, Thanh Dương kiểm duyệt nữ binh, Lục Thừa Xa đi xe ngựa của đám người Vương Thủ Triết cũng đã tới trước soái đài.

Nhóm người Vương Thủ Triết đều xuống xe, Khương Mộ Tiên và Chử Thiên Ca theo sát phía sau. Vương Bảo Quang cũng tò mò theo ở phía sau, ánh mắt không ngừng đảo qua trên người Chử Khâu Thanh Dương và những nữ binh kia, tròng mắt đảo loạn, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Mấy chục mỹ nữ ánh mắt sáng như lưỡi dao nhìn thẳng nhóm người Vương Thủ Triết.

Ly Khâu Thanh Dương cũng lười nói nhảm, tự tin vào chủ đề nói: “Vương Thủ Triết, Thanh Dương quân đoàn của ta xưa nay ở Đông Hải trú huấn, cũng không tiện điều đến Thánh thành. Hôm nay điều tới một phần nhỏ, ngươi giúp ta kiểm nghiệm chất lượng như thế nào?”

Ánh mắt Vương Thủ Triết đảo qua, lập tức hiểu rõ.

Bốn vị nữ tướng cầm đầu đúng là khí thế bất phàm, mỗi người đều giống như nữ quân nhân từng thấy máu trên chiến trường.

Từ trên khí thế các nàng triển lộ ra phán đoán, ước chừng đều là tu vi Thần Thông cảnh tiền trung kỳ, nhưng mà khí tức đều ngưng tụ như thực chất, chỉ sợ huyết mạch còn trên Thần Thông cảnh bình thường, chắc đều là Lăng Hư chủng có bảo điển.

Mấy chục nữ tướng phía sau kia, mỗi người khí tức đều kéo dài nặng nề, không giống Tử Phủ cảnh tầm thường.

Tất cả mọi người cộng lại, khi khí thế hợp làm một thể, càng giống như một đầu viễn cổ hung thú kinh khủng, thập phần hung hãn.

Không thể không thừa nhận, tổng thể thực lực Thiên Thụy thánh triều cường đại, nội tình hùng hậu, hoàn toàn không phải thế giới Thần Võ có thể bằng được, số lượng cường giả hoàn toàn nghiền ép.

Tên Ly Khâu Thanh Dương này cũng là bản lĩnh tốt, vậy mà có thể vơ vét được rất nhiều nữ anh tụ tập như vậy.

“Hình như còn có chút thú vị.” Vương Thủ Triết tán thưởng không thôi.

“Chỉ là có chút ý tứ thôi sao?” Khóe môi của Lư Khâu Thanh Dương nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh: “Nếu khẩu khí của Thủ Triết công tử lớn như vậy, chi bằng quay võ đài sân học chỉ điểm một hai?”

Không đợi Vương Thủ Triết từ chối, nàng đã hạ mệnh lệnh trước: “Xuân Hoa, Hạ Thiền, Thu Vân, Đông Duẩn, mấy người các ngươi, ai đi lĩnh giáo thủ Triết công tử?”

Bốn người này là quân trung tướng mà Ly Khâu Thanh Dương hao phí vô số tâm huyết cùng tài phú bồi dưỡng ra.

Hôm nay các nàng đều đã kế thừa Lăng Hư bảo điển, huyết mạch dưới sự trợ giúp của bảo điển cũng đạt tới Tuyệt Thế Bính đẳng, tiềm lực tương lai trực chỉ Lăng Hư cảnh trung kỳ.

Vừa mới nói xong.

Liền có một nữ tướng dáng người nhỏ nhắn xinh xắn bước ra: "Mạt tướng Đông Duẩn, nguyện ý lĩnh giáo sự lợi hại của công tử. Nhưng xem ra công tử thực lực rất mạnh, có thể để cho Đông Duẩn mang theo nữ tướng dưới trướng cùng khiêu chiến hay không?"

"Quân đoàn Thanh Dương chúng ta chính là quân đội, quân đội chú ý là quần chiến phối hợp, không giống như mãng phu chỉ biết đơn đấu kia, tự nhiên phải cùng nhau lên mới có thể thể thể hiện ra thực lực tốt hơn." Ly Khâu Thanh Dương cười một tiếng: "Tuy nhiên, chúng ta cũng không thể quá ức hiếp Thủ Triết công tử. Thủ Triết công tử cũng có thể dẫn người cùng nhau xuất chiến, nhưng nhân viên xuất chiến chỉ có thể hạn định ở bên trong nhân mã bản bộ ngươi."

Trong dăm ba câu, nàng trực tiếp định ra quy củ, hoàn toàn không cho Vương Thủ Triết cơ hội từ chối.

"Chiến đoàn thứ tư, tướng lãnh ra khỏi hàng."

Đông Duẩn hiển nhiên cũng sớm có chuẩn bị, lúc này liền điểm đủ bảy tên chiến tướng dưới trướng nàng, dẫn người lên lôi đài trước.

Nàng chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn thẳng Vương Thủ Triết, ánh mắt lạnh thấu xương, chiến ý toàn thân bừng bừng, đáy lòng lại có chút không kiềm chế được tò mò.

Rốt cuộc ai đã chọc giận quân đoàn trưởng như thế?

Bất quá, nuôi binh ngàn ngày dùng binh nhất thời, người này nếu dám đắc tội Thanh Dương quân đoàn trưởng, vô luận hắn là lai lịch gì, hôm nay cũng không thể tha cho hắn.

Trong lúc nhất thời, mấy chục tầm mắt đều đồng loạt hội tụ đến trên người Vương Thủ Triết, ánh mắt lấp lánh có thần.

Người đã đứng trên lôi đài, nếu lúc này từ chối, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta cảm thấy Vương Thủ Triết sợ các nàng.

Mính Khâu Thanh Dương cũng muốn có hiệu quả như vậy.

Nàng biết, phàm là thiếu gia ăn chơi như vậy, thường thường đều rất nể mặt, chỉ cần mình nói mấy câu kích thích hắn, Vương Thủ Triết tuyệt đối sẽ ứng chiến.

Nào ngờ, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Vương Thủ Triết còn không có phản ứng gì, Vương Bảo Quang bên cạnh hắn lại không vui.

"Chờ một chút!"

Vương Bảo Quang thong thả bước ra từ phía sau Vương Thủ Triết, vẻ mặt cạn lời nhìn một đám nữ tướng trên lôi đài: "Các ngươi đang nói đùa sao? Chỉ bằng mấy người các ngươi, cũng muốn khiêu chiến lão tổ gia gia nhà ta? Đây cũng quá thái quá đi. Hức, muốn khiêu chiến lão tổ gia gia, hay là trước hết vượt qua cửa ải của ta đi."

Dứt lời, hắn cũng không cho những nữ binh kia cơ hội cự tuyệt, nhảy lên lôi đài.

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức Thần Thông cảnh từ trên người hắn dâng lên, bay thẳng lên trời.

Chỉ nói riêng về đầu óc, Vương Bảo Quang trong gia tộc cũng vô cùng thông minh.

Hôm nay lão tổ gia gia cố ý dẫn hắn tới nơi này, đầu óc vừa chuyển liền hiểu được ý của lão nhân gia. Không phải chỉ là giúp lão tổ gia gia trêu chọc Thanh Dương tiểu Tiên Vương kia sao, Vương Bảo Quang hắn nhất là vui mừng khi nhìn thấy đoạn cầu này.

"Ách…"

Nhìn thấy một màn này, người đầu tiên kinh sợ chính là Khương Mộ Tiên.

Vẻ mặt nàng giật mình nói: "Bảo Quang, ngươi tấn thăng Thần Thông cảnh từ khi nào vậy?"

"Khoảng thời gian trước a." Vương Bảo Quang tùy ý nói, dáng vẻ rất là đương nhiên: "Gần đây lúc làm việc cảm giác tu vi của mình có chút không đủ dùng, liền không cưỡng ép cảnh giới của mình, tìm một chỗ hơi bế quan một chút liền đột phá."

Khương Mộ Tiên nghe mà nghẹn họng trân trối…

Tiểu tử Bảo Quang này còn có thể biến thái hơn một chút sao? Người ta thăng lên Thần Thông cảnh đều là chuyện lớn, trước đó đều cần các loại dâng hương tắm rửa dập đầu đan dược,

còn phải bế quan một đoạn thời gian điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, chuẩn bị cảm giác.

Hắn thì hay rồi, muốn lúc nào đột phá thì lúc đó không nói, lúc nói đến chuyện này, ngữ khí quả thực bình thường giống như hôm nay đi chỗ nào ăn bữa cơm.

Kỳ thật, nàng có chỗ không biết. Tu vi của Vương Bảo Quang đạt tới Tử Phủ đỉnh phong kỳ thật đã có một trận, chỉ là vẫn đè ép tu vi không đột phá mà thôi.

Không có cách nào, hắn vất vả lắm mới chịu đựng được Hoa Thụy cô cô của hắn, đạt được đệ nhất lôi đài Tân Bình Tử Phủ, tự nhiên là muốn ở trên bảng danh sách thêm một đoạn thời gian.

Hơn nữa, Thần Thông bảng của Tân Bình chính là nơi tập trung yêu nghiệt nổi danh, lấy tư chất của hắn, ở Tử Phủ bảng còn có thể độc chiếm ngôi đầu, nhưng một khi đột phá tiến vào Thần Thông bảng, cũng chỉ có phần bị ngược.

Bất quá, sau khi công tác đến Thánh vực, tình huống liền thay đổi, hơn nữa nhiệm vụ lớn lão tổ gia gia đè xuống, hắn liền cảm giác tu vi của mình có chút thấp, dứt khoát liền thăng cấp, đột phá đến Thần Thông cảnh, huyết mạch cũng tăng lên nguyên trọng.

Mà lấy tư chất của hắn, đột phá đến Thần Thông cảnh vốn là chuyện thuận lý thành chương, tự nhiên cũng không cần ngạc nhiên.

Trong lòng Vương Thủ Triết hiểu rõ thực lực của Vương Bảo Quang, trên mặt không có chút bất ngờ nào, cũng rất hài lòng với sự thức thời của Vương Bảo Quang.

Hôm nay hắn cố ý mang theo Vương Bảo Quang, chính là muốn hắn đi tiền trạm.

Hắn bày ra một bộ biểu cảm bất đắc dĩ "Nếu người cũng đã đứng trên lôi đài, vậy cứ như vậy đi", nhìn Vương Bảo Quang nói: "Được rồi, nếu ngươi muốn đánh, thì đánh cho tốt, chớ làm yếu tên tuổi của Vương thị chúng ta."

Vương Bảo Quang lập tức biến sắc, trịnh trọng nhìn về phía nữ tướng Đông Duẩn nói: "Vốn còn muốn phát ra phong độ

thương hương tiếc ngọc, nhưng ta không dám ngỗ nghịch với lão tổ gia gia nhà ta, tám người các ngươi cùng lên đi.”

Lại muốn một chọi tám?

Nữ tướng Đông Duẩn nhất thời phẫn nộ, mày liễu dựng thẳng nói: “Cuồng vọng đến cực điểm! Bảy người các ngươi, để cho tiểu tử vừa mới thăng cấp Thần Thông cảnh này kiến thức lợi hại.”

“Vâng, Đông Duẩn đại nhân.”

Bảy vị nữ tướng Tử Phủ cảnh lập tức bay lên trời, bao vây quanh Vương Bảo Quang.

Chỉ thấy bọn họ đều giơ tay lên.

“Soạt soạt ~ “

Tiếng xích ma sát liên tiếp vang lên, bảy sợi xích thần thông linh bảo tản ra ánh sáng nhạt, như bảy con linh xà uốn lượn, từ bốn phương tám hướng khóa mọi hướng Vương Bảo Quang bỏ chạy.

Mà Vương Bảo Quang tựa hồ chỉ có thể xê dịch trong phạm vi nhỏ, không ngừng tránh né đám rắn loạn vũ như xiềng xích đại trận, thoạt nhìn tựa hồ có chút chật vật.

“Vương Thủ Triết, 【 Thất Tinh Tỏa Tiên Trận 】 này cũng không tệ nhỉ?” Chử Khâu Thanh Dương thấy thế có chút đắc ý, cười nói: “Đây là quân trận cỡ nhỏ mà phủ Đông Hải Tiên Vương chúng ta đời đời tương truyền, nếu là do bảy tu sĩ Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ chạy ra, dùng Thất Tinh Tỏa Tiên Trận cấp Đạo Khí, có thể vây khốn Chân Tiên.”

Mấy nữ tướng này dùng Thất Tinh Tỏa Tiên Trận, rõ ràng là phiên bản nhược hóa, nhưng nhìn uy lực kia, Thần Thông cảnh bình thường sợ là cũng khó thoát khốn khóa.

Quả nhiên là vậy.

Theo phạm vi di chuyển của Vương Bảo Quang càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc gã vẫn bị một sợi xích quấn lấy chân, ngay sau đó là tứ chi và cổ, eo, toàn bộ bị xiềng xích quấn lấy, xiềng xích càng quấn càng chặt khiến gã không thể động đậy.

“Vương Thủ Triết, thoạt nhìn huyết mạch tiểu bối nhà ngươi cũng không thấp.” Khóe miệng của Ly Khâu Thanh Dương nhếch lên cười lạnh, bình luận: “Chỉ tiếc, giống như ngươi là gối thêu hoa…”

Kết quả nàng vừa dứt lời, Vương Bảo Quang bị xiềng xích quấn lấy bỗng nhiên “loảng xoảng” một tiếng, thân thể vặn vẹo hóa thành một cỗ năng lượng tiêu tán không thấy.

Xiềng xích rầm rầm rơi xuống đất.

“Năng lượng hóa thân?!” Ly Khâu Thanh Dương kinh hô: “Làm sao có thể?”

Tiểu tử này rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào biến thành hóa thân? Chân thân của hắn làm thế nào thoát ra khỏi xiềng xích vây khốn? Chính mình như thế nào một chút cũng không phát hiện?

Ly Khâu Thanh Dương kinh hãi không thôi, càng nghĩ mãi không ra.

Đáng tiếc, Vương Bảo Quang hiển nhiên sẽ không trả lời nàng.

Hầu như ngay lúc xiềng xích rơi xuống mặt đất, thân hình Vương Bảo Quang đột ngột xuất hiện sau mông một vị nữ tướng, một cước đạp nàng ngã trên lôi đài, tư thế có chút chật vật không chịu nổi.

Nhưng Vương Bảo Quang vẫn không buông tha nàng như trước, mắt thấy nàng ta chật vật không chịu nổi, lại lấy ra Lưu Ảnh Bàn mang theo thức, bắt đầu vỗ mạnh vào nữ tướng kia “Răng rắc răng rắc”.

“Hỗn đản!”

Các nữ tướng còn lại giận dữ, lập tức vung vẩy xiềng xích liên thủ vây khốn về phía Vương Bảo Quang.

Nhưng thân hình Vương Bảo Quang hư hư thật thật, xiềng xích hoàn toàn không khốn trói được, mà tạo nghệ trên Không Gian Pháp Tắc của gã hiển nhiên cũng không tầm thường, vậy mà đã thuấn di nắm giữ lô hỏa thuần thanh.

Không bao lâu, trên sân vậy mà xuất hiện bảy ảo ảnh Vương Bảo Quang, mỗi một cái đều giống như là giả, mỗi một cái lại

giống như thật, giống như bảy con hồ điệp nhẹ nhàng, du tẩu ở trên lôi đài, xoay quanh các vị mỹ nữ tướng.

“Rắc rắc rắc rắc~”

Lưu ảnh bàn không ngừng vang lên các cánh cửa, để lại các nữ tướng kinh ngạc, nổi giận, oán giận, tuyệt vọng.

Quan trọng nhất là, tiểu tử này ra tay vừa tàn nhẫn lại bỉ ổi, ỷ vào thân pháp tiện lợi chuyên môn đạp mông những nữ tướng kia.

“…”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng có chút ngưng trọng.

Chính mình trùng trùng điệp điệp tôn nhi có phải đầu bị cửa kẹp qua hay không, làm sao có thể hèn mọn thành bộ dạng như vậy… Theo bản năng, hắn còn nhìn Khương Mộ Tiên một cái.

“Không không có không có…” Khương Mộ Tiên vội vàng đỏ mặt nhận biết nói: “Bảo Quang mặc dù ra tay với ta cũng tàn nhẫn, cũng không dám có hèn mọn bỉ ổi, hắn nói ta là…”

Nửa câu sau cho dù nàng không nói, Vương Thủ Triết cũng có thể phân biệt ra tuyệt đối không phải lời hay ho gì.

“Một thân pháp này của hắn học được ở đâu?” Vương Thủ Triết cũng hơi nghi hoặc: “Ta không nhớ rõ trong tộc ta có thân pháp hèn mọn bỉ ổi như thế, lại là tổng hợp hai đại thần thông không gian và Huyễn Thân.”

“À, đó là bảo quang và tiền bối tài học được, hình như gọi là 【Thất Hà Huyễn Thân】.” Khương Mộ Tiên thành thật nói: “Lúc trước luận bàn, ta thấy hắn dùng qua, khi đó hình như còn chưa thuần thục như vậy.”

Thì ra là cùng tiền có đạo học…

Vương Thủ Triết hiểu rồi, khó trách thân pháp thần kỳ này lại thần kỳ, lại tràn ngập khí tức đáng khinh vô tận.

Bất quá nghiêm khắc mà nói, thân pháp này cùng bảo quang độ phù hợp thật đúng là rất cao, nếu không cũng không đến mức nhanh như vậy vận dụng thuần thục.

“Nhưng lão tài vật kia xem tiền như mạng, trên người Bảo Quang cũng không có tiền để trả chứ?” Vương Thủ Triết lại nghi ngờ nói.

“Hình như là bảo quang cho Tài tiền bối một ít bản sao chép hay.” Khương Mộ Tiên cũng có chút không rõ, “Nghe nói là bản đơn độc bị niêm phong, hắn trộm được từ chỗ đệ đệ, đều là con rể tới cửa, Long Vương trở về đợi bản sao, Tài tiền bối trầm mê ở đây không thể tự kiềm chế được, vì tình tiết tiếp theo phải đem thân pháp dạy bảo quang.”

“…”

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, có chút không nói nên lời.

Tài Hữu Đạo lớn tuổi rồi, lại còn trầm mê trong việc lưu chép của người ở rể, vốn không cách nào tự kềm chế…

Lôi đài chiến đấu vẫn còn tiếp tục, tràng diện đã nghiêng về một phía.

“Đủ rồi!”

Đông Duẩn thấy các nữ anh hùng dưới trướng chịu nhục không chịu nổi, không nhịn được nữa, triệu hoán ra một thanh 【 Đại Kích cấp Đạo Khí 】 từ trong nhẫn trữ vật.

Đại kích vung lên, không gian lập tức bị nàng vung ra một vết rách, năng lượng giống như phá diệt như sóng to gió lớn đánh tới Vương Bảo Quang.

Tu vi của nàng đã là Thần Thông cảnh tầng ba, mạnh hơn Vương Bảo Quang mới vào Thần Thông cảnh một bậc, uy thế tự nhiên không tầm thường.

Chỉ tiếc.

Vương Bảo Quang chính là tư chất của Thiên Tử Bính đẳng, lúc đột phá Thần Thông cảnh huyết mạch cũng đã đạt tới tầng thứ chín Ngộ Đạo Chân Thân, Lăng Hư cảnh bình thường cũng bất quá là huyết mạch như thế mà thôi. Dưới ưu thế huyết mạch gia trì, cho dù kết cục măng mùa đông cũng không thay đổi được kết quả.

Chỉ thấy hắn hơi nhoáng một cái, cả người liền biến mất ở trên lôi đài. Trong nháy mắt tiếp theo, Vương Bảo Quang lại xuất

hiện ở sau lưng Đông Duẩn, đối với dáng người nổi bật cùng đường cong "Rắc rắc" một cái.

Tính thương tổn không lớn, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh.

"Ta muốn giết ngươi!"

Đông Duẩn giận dữ, huyết mạch chi lực ầm ầm bộc phát, sau lưng lập tức xuất hiện hư ảnh một con hung thú viễn cổ khí thế cực kỳ hung tàn.

Trong từng tiếng rống giận dữ, dã man, hung ác, uy thế bá đạo nhất thời từ trên người nàng tràn ngập ra, khiến uy thế của nàng nháy mắt tăng vọt một mảng lớn.

Từng đạo lực lượng kinh người ở chung quanh nàng bạo khởi, không ngừng quán thâu vào bên trong đại kích cấp Đạo Khí.

Đại kích càng biến ảo càng lớn, lực lượng khủng bố khuếch tán ra, không gian chung quanh đều bị ép tới không ngừng vặn vẹo.

Đông Duẩn nắm chặt tay đạo khí đại kích cũng bắt đầu có chút run nhè nhẹ, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Vương Bảo Quang, cả người giống như một con mãnh thú súc thế chờ phát, muốn triệt để thôn phệ Vương Bảo Quang hầu như không còn.

Nhưng mà, không đợi nàng ấp ủ đại chiêu xuất thủ đã lâu.

Bỗng dưng.

Một mặt gương đồng cổ kính tinh xảo bỗng dưng xuất hiện ở trước mặt Đông Duẩn, trong gương đồng bắn ra một chùm sáng mông lung bao phủ đầu của nàng.

"Định cho ta!"

Thanh âm của Vương Bảo Quang cũng đồng thời truyền đến.

Đây chính là bán tiên khí mà Vương Bảo Quang đã hao phí rất nhiều giá trị công huân để đổi lấy —— Định Hồn kính, có thể tiến hành công kích thần hồn, không kịp phòng bị sử dụng có hiệu quả rất tốt.

Chỉ một thoáng.

Đông Duẩn thần hồn chấn động, giống như là bị điểm huyệt đông cứng tại chỗ, hai mắt huyết tinh tràn đầy dại ra.

Sau lưng nàng, hư ảnh pháp tướng tiêu tán, đại kích ầm ầm rơi vào trên lôi đài, tạo thành từng vết nứt.

“Răng rắc răng rắc!”

Sau khi liên tiếp chụp ảnh lưu niệm cực tốc, Vương Bảo Quang cũng là lóe lên đến phía sau nàng, cười hắc hắc nói: “Cô nương à, ngươi chỉ truy cầu uy lực của đại chiêu thôi cũng không được, trước dao động tiết tấu quá dài.”

Nói xong, hắn liền một cước đá vào mông của Đông Duẩn, đá nàng bay ra ngoài hơn mười trượng.

Đau đớn kịch liệt làm cho nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại, kinh sợ hét lên: “Khốn kiếp, lưu manh, ta muốn giết…”

“Đủ rồi!” Ly Khâu Thanh Dương không vừa mắt, nổi giận nói: “Đông Duẩn, chúng ta tài nghệ không bằng người thì nhận, sau này phải tu luyện thật tốt trở về tìm lại mặt mũi là được.”

“Vâng, quân đoàn trưởng.” Đông Duẩn mặt đỏ tới mang tai lui về trong đội ngũ.

“Ha ha! Vương Thủ Triết, ngươi được lắm.” Ly Khâu Thanh Dương nghiến răng, chờ Vương Thủ Triết nói: “Không ngờ ngươi lại tìm một tên tiểu tử hèn mọn bỉ ổi như vậy để giả heo ăn thịt hổ, rất thú vị đấy.”

Nàng cũng đã nhìn ra, tiểu tử tên 【Vương Bảo Quang】 kia thuần túy dùng trình độ huyết mạch thức tỉnh mà nói, đã không sai biệt lắm với nàng, đều là cấp bậc thiên tử thiên nữ, Đông Duẩn không phải đối thủ cũng là chuyện bình thường.

“Thực lực bảo quang không kém, không phải là giả heo ăn thịt hổ.” Tuy Vương Thủ Triết cũng ghét cách chiến đấu đáng khinh của Bảo Quang, nhưng vẫn rất tán thành sức chiến đấu của hắn.

“Ta mặc kệ hắn, ta sẽ quản ngươi.”

Khâu Khâu Thanh Dương lại lười nghe hắn phân biệt, lăng không hư đạp, từng bước một đi lên lôi đài.

Tay nhấc lên, Phần Thiên Thương Tiên Khí tổ truyền của Đông Hải Tiên Vương Phủ rơi vào trong tay hắn, vung tay lên, liệt diễm ngập trời, gần như lấp kín toàn bộ lôi đài.

"Vương Thủ Triết, chúng ta đấu đơn một lần, nếu ngươi thắng, ta sẽ thừa nhận ngươi lợi hại."

"…" Vương Thủ Triết lắc đầu nói: "Đã lâu rồi ta không ra tay đánh nhau, hơn nữa chúng ta không phải trẻ con… Đừng ngây thơ như vậy."

"Chúng ta không phải đều là tiểu hài tử sao?" Vẻ mặt Cù Khâu Thanh Dương kinh ngạc: "Ngây thơ một chút cũng bình thường mà?"

Quan niệm về tuổi tác…

Vương Thủ Triết xoa xoa huyệt Thái Dương: "Thanh Dương, ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Ta tuổi còn nhỏ, mới bốn trăm tám mươi mốt tuổi." Ly Khâu, Thanh Dương vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Tu vi Thần Thông cảnh tầng bảy."

"…"

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Một lát sau, hắn mới tiếp tục nói: "Ta cũng có tu vi Thần Thông cảnh tầng bảy, bất quá ta nhỏ hơn ngươi mấy chục tuổi. Như vậy đi, chỉ luận bàn thực sự không có ý nghĩa, đúng rồi, ngươi có tiền không?"

"Ngươi muốn làm gì?" Ly Khâu Thanh Dương vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết.

"Chúng ta đánh cược chút gì đó đi, ai thắng năm, không, ba viên Hỗn Độn Linh Thạch thế nào?" Vương Thủ Triết hơi động lòng.

Trong nhà con cháu quá nhiều, tài nguyên dù thế nào cũng không đủ dùng, bắt lấy cơ hội có thể kiếm một chút thì lợi nhuận một chút.

"Ba viên Hỗn Độn linh thạch?" Khuôn mặt của Đà Khâu Thanh Dương lập tức đỏ lên, lo lắng nói: "Ta không có nhiều tiền như vậy."

Đông Hải Tiên Vương phủ mặc dù rất giàu có, Đông Hải Tiên Vương tuy cũng thương yêu Ly Khâu Thanh Dương, nhưng làm sao có thể cho nàng nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy?

"Ngươi có bao nhiêu?" Vương Thủ Triết hơi thất vọng.

"Cái này… chắp vá có thể tạo ra ba mươi Tiên Linh Thạch." Trong lòng Ly Khâu Thanh Dương có chút chột dạ.

Thật ra nghiêm túc mà nói, nàng đã xem như tiểu phú bà nổi tiếng rồi, sao cảm thấy so với Vương Thủ Triết vẫn nghèo như cũ?

"Được, vậy chúng ta cược ba mươi Tiên Linh Thạch." Vương Thủ Triết giải quyết dứt khoát, bay lên lôi đài nói: "Thanh Dương tiểu Tiên Vương, ta bảo ngươi ra tay trước."

Ba mươi Tiên Linh Thạch cũng không tính là ít, đáng giá để hắn ra tay một lần, có thể cho hài tử trong nhà thêm cái tiên khí gì đó.

Ly Khâu Thanh Dương có chút phát mộng, nàng đồng ý đánh cuộc sao?

Tuy nhiên, tên trên dây không thể không bắn, Ly Khâu Thanh Dương rất có lòng tin đối với sức chiến đấu của mình, ít nhất phóng tầm mắt toàn bộ Thiên Thụy thánh triều, trong cùng một cấp độ tuổi nàng hẳn là vô địch. Vậy Vương Thủ Triết còn nhỏ hơn nàng mấy chục tuổi, nàng làm sao có thể chịu thua?

"Được! Cược thì cược, vậy thì nhận ba mươi Tiên Linh Thạch." Ly Khâu, Thanh Dương nắm chặt Phần Thiên Thương, đâm một thương vào đầu Vương Thủ Triết.

Liệt diễm đầy trời lập tức quét qua.

Một khi Nghiêm túc, Côn Bằng Thanh Dương, thực lực nghiễm nhiên không kém.

Thấy thế, Vương Thủ Triết vẫn không chút lo lắng.

Cũng không thấy Vương Thủ Triết nhúc nhích, trước mặt hắn liền hiện ra hai tấm thuẫn, một tấm là thuẫn Bán Tiên Thuẫn 【 Thuẫn Sơn 】, là lấy được ở doanh huấn luyện quan quân. Một mặt khác là 【 Quân Thuẫn 】 bán Tiên Thuẫn, là An

Nghiệp nhặt được trong tay Thần Võ Thiên Khư, sau khi tu luyện, trở thành một trong những tấm chắn của hắn.

Hai tấm bán tiên thuẫn hợp lực, bao trùm Vương Thủ Triết là một giọt nước không lọt, ngăn chặn lửa cháy ngập trời ở bên ngoài.

Trước mắt, Vương Thủ Triết cũng chỉ có hai tấm khiên này. Những tấm khiên cấp linh bảo thần thông và cấp bậc đạo khí còn lại đều từng bước bị "đào thải", để lại cho hậu nhân, trong đó Liễu An Toàn đang đi theo Vương Củng.

Cùng lúc đó.

Lại có một cây tiên cung màu đỏ thắm bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Vương Thủ Triết, không ngừng bắn ra hỏa tiễn liệt diễm phát ra về phía Ly Khâu Thanh Dương, nhưng mỗi một cây hỏa tiễn đều bị Ly Khâu Thanh Dương ngăn cản.

Đây là Xạ Nhật Tiên Cung của Vương Thủ Triết.

"Xạ nhật, tự ngươi treo máy đánh là được, quấy rối là chính." Vương Thủ Triết phân phó.

"Vâng, chủ nhân." Xạ Nhật Tiên Cung bắt đầu vòng qua toàn trường, không ngừng tập kích quấy nhiễu Kỳ Khâu Thanh Dương, trì hoãn bước chân của nàng.

Mắt thấy Ly Khâu Thanh Dương không còn cách nào, Vương Thủ Triết bắt đầu ném ra một nắm hạt giống.

Những hạt giống thoạt nhìn bình thường này vừa rơi xuống đất, liền bắt đầu mọc rễ nẩy mầm. Bọn chúng dưới sự kích phát của bổn nguyên huyền khí sinh mệnh, rễ cây vậy mà xuyên phá qua khe hở của lôi đài, hấp thu tiên linh chi khí của toàn bộ thổ địa trong Tiên Phủ.

Trong mấy hơi thở, trên tòa lôi đài cao này liền mọc đầy dây leo giống như ma nữ tóc dài, chúng thậm chí đem lôi đài chống đỡ đến thất linh bát lạc, chế tạo ra khí tượng rừng rậm nguyên thủy.

Ma nữ tóc dài một trăm chín mươi sáu!

Đây là phiên bản ma nữ trường phát chuyên dụng của Vương Thủ Triết, cho dù chỉ có một sợi tóc dài của ma nữ, cũng có

thể cuốn lấy tu sĩ Tử Phủ cảnh trong chốc lát, nếu số lượng nhiều một chút, tu sĩ Tử Phủ cảnh sẽ bị trực tiếp vây giết.

Mà trên lôi đài rậm rạp chằng chịt tóc dài ma nữ như thế, chúng nó rất nhanh sinh trưởng đến cao mấy trăm trượng, chính là Thần Thông cảnh, thậm chí là tu sĩ Lăng Hư cảnh bị cuốn vào cũng dữ nhiều lành ít.

Đáng sợ nhất chính là, trong Ma Nữ Trường Phát Sâm Lâm, còn có rất nhiều dây leo khát máu giống như cự mãng đang di chuyển. Những dây leo huyết sắc này là thông qua Lục Vi, Ly Nguyệt, cùng Tông Đằng "liên thủ" làm ra, tiềm lực phát triển của chúng đã đạt đến cửu giai, hơn nữa còn có thể dễ dàng bị thôi hóa.

Điểm thiếu hụt duy nhất chính là trí thông minh không đủ cao và linh thực có trí tuệ là hai loại sinh vật hoàn toàn khác nhau.

Ly Khâu Thanh Dương ba phen mấy bận bị mái tóc dài của ma nữ cuốn lấy, thật vất vả mới thoát được, hồi tưởng lại tình huống lúc đó vẫn chưa hết kinh hồn, vội vàng vung Phần Thiên Thương oanh bạo thiêu đốt cháy rừng rậm của ma nữ, dưới sự bạo lực của nàng, từng mảnh rừng rậm ma nữ bị đốt cháy không còn, Thị Đằng Mạn cũng không ngừng lui về phía sau.

Chỉ tiếc.

Nàng vừa đốt xong một mảnh rừng rậm Ma Nữ Tóc dài, Vương Thủ Triết lại trồng thêm một mảnh, hắn chỉ cần buông tay, tùy ý đầu nhập một ít huyền khí bổn nguyên sinh mệnh mà thôi.

"Rầm rầm rầm!"

Ly Khâu Thanh Dương phóng thích ra một đại chiêu tiếp theo một đại chiêu, nhưng những dây leo đáng sợ kia càng ngày càng nhiều, giống như là dã hỏa cháy vô tận vô cùng vô tận.

Hai bên tiến vào giai đoạn "Trằng co", ai cũng không chịu muốn cho.

Vương Thủ Triết đơn giản bày một cái bàn trà trên lôi đài, bắt đầu chậm rãi uống trà, chỉ cần thỉnh thoảng bổ một chút huyền khí bổn nguyên sinh mệnh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trời tối, trời lại sáng.

Ly Khâu Thanh Dương dựa vào vô số đan dược bổ sung huyền khí trong nhẫn trữ vật, cùng với một kiện đạo khí hồi khí tăng cường, không ngừng miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng dù vậy.

Ba ngày ba đêm sau, nàng rốt cục vẫn không chịu nổi, trực tiếp hướng trên mặt đất một chuyến, sau đó tùy ý để vô số ma nữ tóc dài đem nàng nuốt hết.

“Xem ra hình như ta thắng rồi.” Vương Thủ Triết chán đến chết thu hồi bàn trà, vung tay lên, toàn bộ Ma Nữ tóc dài rừng rậm héo rũ, hóa thành bột mịn.

“Nguyện thua cuộc.” Ly Khâu Thanh Dương tìm dưới trướng và Tôn di chắp vá ra ba mươi viên Tiên Linh thạch, ném cho Vương Thủ Triết: “Cút, sau này đừng để ta gặp lại ngươi nữa.”

Vương Thủ Triết rất thức thời cầm linh thạch, mang theo Bảo Quang Mộ Tiên, cùng với 《Thiên Ca Thiểm Nhân》.

Chờ sau khi Vương Thủ Triết đi rồi.

Ly Khâu Thanh Dương rốt cục chịu không nổi, ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn lên.

Một trận này, thua quá ủy khuất, thua quá uất ức, nàng mệt đến rã rời đánh suốt ba ngày ba đêm, họ Vương kia liền uống trà uống ba ngày ba đêm.

Quả thực quá đáng giận!

Nàng nhất định phải cho họ Vương kia đẹp mắt!

Trên phi liễn trở về.

Mính Thiên Ca ngồi bên cạnh bàn, tức giận lườm Vương Thủ Triết một cái: “Thủ Triết công tử, ngươi thật là rảnh rỗi, không có việc gì chạy tới bắt nạt trẻ con.”

“Ta cũng chỉ mới hơn bốn trăm tuổi là ‘tiểu hài’ mà thôi.” Vương Thủ Triết vẻ mặt vô tội: “Ly Khâu Thanh Dương còn lớn hơn ta mấy chục tuổi đấy.”

Đùa thì đùa, Vương Thủ Triết vẫn móc ra tiên linh thạch thắng được, phát cho hai 'tiểu hài tử' Bảo Quang và Mộ Tiên mỗi người một viên.

"Đa tạ công tử ban thưởng." Khương Mộ Tiên đỏ mặt, vui vẻ nhận lấy.

"Lão tổ gia gia ngài yên tâm, chuyện của ngài sau này chính là chuyện bảo quang của ta." Vương Bảo Quang vỗ bộ ngực ba ba rung động, "Lần này chuyện chọc gái ngài, ta tuyệt đối giữ kín miệng."

"Phần của ta thì sao?" Mang Thiên Ca vẻ mặt không vui.

"Ngươi là người trưởng thành, kiến thức rộng rãi thì tương đối lớn." Vương Thủ Triết cười nói: "Tiên Linh Thạch không đủ sức hấp dẫn đối với ngươi, dứt khoát không cho."

"Ta viết thư cáo trạng cho Nhược Lam muội muội." Ánh mắt Mang Thiên Ca âm u.

"Hai viên, có muốn hay không." Vương Thủ Triết trở tay lấy ra hai viên Tiên Linh Thạch, lại làm bộ muốn thu hồi lại.

"Muốn!"

Thiên Ca vội vàng đoạt lấy.

Tuy nàng thích Hỗn Độn linh thạch hơn nhưng có Tiên Linh thạch cũng tốt. Với thân phận của nàng, muốn tích lũy một viên Tiên Linh thạch cũng không dễ dàng, tích tiểu thành đại tích lũy đủ một viên Hỗn Độn linh thạch.

Sau khi cầm Tiên Linh thạch, Chử Thiên Ca tâm tình tốt hơn một chút, liếc Vương Thủ Triết một cái rồi nói: "Ta biết ngươi từ trước đến nay là một người không có lợi không dậy sớm, không đến mức nhàm chán đến mức đi một chuyến chỉ để khi dễ tiểu cô nương người ta. Ngươi chèn ép tiểu tiên vương Thanh Dương như vậy, khẳng định có thâm ý."

"Cũng không có thâm ý gì, chỉ là nghe nói Ly Khâu Thanh Dương tiềm lực không tệ, tính cách cũng quật cường, ta rất xem trọng nàng ta. Ít nhất, còn thuận mắt hơn Văn Ngự hoàng tử. Hy vọng nàng ta đừng phụ tấm lòng khổ tâm của ta." Vương Thủ Triết cười nói.

“…” Tang Thiên Ca sửng sốt, “Ngươi định nhúng tay vào cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của Thiên Thụy thánh triều?”

“Không khoa trương như vậy đâu. Ta chỉ là xem Văn Ngự hoàng tử gần đây rất nhàn rỗi, hai hoàng tử khác cũng không thể gây áp lực cho hắn.” Vương Thủ Triết nhìn bầu trời mây cuốn mây trôi bên ngoài phi liễn, lạnh nhạt nói: “Nếu muốn trở thành một Thánh Hoàng hữu dụng, không trải qua chút áp lực thì sao có thể trưởng thành được?”

《 Thiên Ca âm thầm liếc mắt. 》

Văn Ngự hoàng tử thật sự phải cảm ơn ngươi a~

…

Chương 53: Thủ Triết đào hố chôn hoàng tử.

…

Cương vực Thiên Thụy Thánh Triều cực kỳ rộng lớn.

Ngoại trừ một ít Tiên Triều phụ thuộc hoặc trực tiếp phụ thuộc xung quanh ra, lãnh thổ bản thân thánh triều có bảy đạo "Đạo", bốn mươi chín châu, ba bốn trăm quận, hơn hai ngàn huyện, hơn một vạn vệ thành, về phần thôn xóm hương trấn, càng là tinh la dày đặc, nhiều vô số kể.

Trong đó địa lý Giang Nam đãi ngộ, phần lớn địa phương khí hậu tươi tốt, khí hậu hợp lòng người, linh mạch tung hoành. Diện tích đất đai của bản thân chỉ chiếm một phần rưỡi của Thiên Thụy thánh triều, sản xuất ra Linh mễ lại chiếm cứ ba phần rưỡi sản lượng của toàn bộ thánh triều, vốn có tên gọi là "Thiên Thụy Lương Thương".

Giang Nam nói 【Đạo phủ 】.

Làm thủ phủ của Giang Nam đạo, nơi này là nơi phồn hoa nhất Giang Nam đạo, năm trước cũng có dòng người đông đúc, náo nhiệt phồn hoa, nhưng năm nay lại có chút đìu hiu.

Nhất là 【Phường gạo Đông Mễ】 của Đạo phủ.

Xưa nay khu chợ gạo này nổi tiếng về mậu dịch linh mễ, đại tông linh dược, lớn nhỏ cắm rễ ở đây đa số là thương hộ cá chép qua sông, tất cả đều dựa vào thu mua linh mễ linh dược để sống qua ngày.

Nhưng năm nay, giống như thương nhân mua sắm toàn thánh triều đều mất tích tập thể, các cửa hàng lớn ở chợ Đông Mễ phi thường náo nhiệt trước kia đều trở nên có thể giăng lưới bắt chim.

【Hiệu buôn phúc vận】 chính là thương hội gạo dược điển hình, ở chợ gạo phía đông Đạo phủ không được coi là lớn nhất, nhưng cũng là một trong những "Đầu sỏ".

Nguyên nhân rất đơn giản, cửa hàng phúc vận chính là thương hội của năm sáu gia tộc Lăng Hư có quan hệ thông gia ở Giang Nam, có thể nói thực lực tổng thể rất hùng hậu.

Toàn bộ Giang Nam, cũng chỉ có một tiên tộc, cộng thêm một Giang Nam Tiên Vương phủ cha truyền con nối. Bởi vậy, nhiều nhất phẩm hoặc siêu nhất phẩm Lăng Hư gia tộc liên hợp lại, cũng coi như là một phương thế lực không nhỏ.

Giang Nam Chu thị chính là một thế gia siêu nhất phẩm, cũng là cổ đông lớn nhất của thương hội phúc vận.

Lúc này.

Bên trong Phúc Vận thương hội, sáu gia chủ Lăng Hư gia tộc đang tề tụ một chỗ, mở ra Đông Đại Hội.

Nhưng giờ phút này mỗi người bọn họ sắc mặt ngưng trọng, có mấy cái lông mày giữa hai đầu có chút không cam lòng, hiển nhiên tâm tình cũng không tốt.

Chu Văn Thu là gia chủ Giang Nam Chu thị, cũng là người chủ trì và người được triệu tập ở Đông Đại Hội lần này.

Mắt thấy bầu không khí sẽ giằng co, hắn nghiêm nghị quét mắt nhìn năm vị gia chủ còn lại: “Chư vị, chúng ta nhao nhao như vậy chung quy cũng không phải là chuyện tốt. Việc này đã kéo dài không được, cần phải có chương trình xuất hiện.”

“Văn Thu gia chủ.” Vẻ mặt gia chủ Giang Nam Lý thị Lý Bỉnh Hoa có chút không vui: “Hiện giờ giá cả của Linh mễ đã chém ngang lưng, lúc này chúng ta bán ra quả thực có hơi thiệt. Huống chi, ngươi cũng không phải không rõ tình hình hiện tại, cho dù chúng ta muốn ra kho hàng, cũng phải có người chịu nhận bàn mới được.”

“Phì Hoa gia chủ.” Chu Văn Thu nghiêm mặt nói: “Những năm gần đây, bởi vì giữa hai đại thánh triều ma sát không ngừng thăng cấp, giá lương thực nhanh chóng cao lên, linh điền của các gia tộc đều nghiêng về phía trồng linh mễ, sản lượng linh mễ cùng tồn kho tăng nhiều. Mà cùng với việc các đại thương nhân tranh đoạt linh mễ, giá linh mễ cũng là ở trong mấy chục năm nay tăng cao. Cái gọi là ‘Linh Mễ giá cao nhất’, bên trong có bao nhiêu nước, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?”

“Cho dù có thủy phân, nhưng dựa theo giá thị trường bây giờ bán, chúng ta cũng may có chút thái quá.” Lý Bỉnh Hoa không cam lòng nói: “Chúng ta chờ thêm một chút, xem xem giá có thể tăng lên không. Theo tin tức nho nhỏ, lần này giá lương thực giảm xuống, là bên trên có hai vị thần tiên đang đánh nhau… Chỉ cần đợi đến khi bọn họ phân ra thắng bại, giá lương sớm muộn gì cũng sẽ trở về vị trí cao!”

“Ngươi cho rằng ta không hiểu?” Chu Văn Thu tức giận nói: “Nhưng nếu là thần tiên đánh nhau, vậy thì đều là đại nhân vật, vốn liếng của mỗi người khẳng định đều vô cùng hùng hậu, sao có thể trong thời gian ngắn phân ra thắng bại? Loại này, có lẽ chính là mười năm, hai mươi năm, thậm chí là trăm năm tranh đấu… Phúc Vận thương hội chúng ta những năm này tích trữ nhiều lương thực như vậy, tài chính khổng lồ như vậy đều bị đặt ở bên trong, nếu cứ chờ như vậy, khi nào mới có thể giải quyết được?”

“Huống hồ các gia tộc hàng năm đều có thói quen trữ lương ứng đối Hoang Niên, hai mươi năm gần đây sản lượng lương thực không ngừng gia tăng, kho lương thực của mọi người không những sớm đầy, còn thêm vào xây dựng thêm không ít kho lương, đều đầy, hàng năm dự trữ tiêu hao cũng là một khoản không nhỏ.”

Kho lương thực cất giữ Linh Mễ không chỉ đơn giản là một tòa khố phòng, phải vận dụng đến đại lượng hàn tinh thiết đĩnh, vả lại cần phải kiến tạo hệ thống trận pháp nguyên bộ để duy trì độ mới mẻ của Linh Mễ, nếu không trường kỳ cất giữ, chẳng những linh khí cùng chất dinh dưỡng bên trong Linh Mễ sẽ dần dần tiêu tán cùng xói mòn, hương vị cũng sẽ trở nên kém đi rất nhiều.

Phải biết rằng, linh mễ quan trọng nhất chính là linh khí cùng chất dinh dưỡng trong đó, không có những thứ này, linh mễ cùng gạo bình thường căn bản không có gì khác nhau.

Đạo lý mà Chu Văn Thu nói mọi người đều hiểu rõ, nhưng cắt thịt như thế, bọn họ quả thực có chút không cam lòng.

“Ta muốn thanh thương cắt thịt, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất.” Thấy thái độ của mọi người bắt đầu buông lỏng, Chu Văn Thu thở dài, lấy ra một phong thư, “Thừa Bình lão tổ

của nhà chúng ta gửi thư, nói là chuẩn bị ở gần đây bắt đầu bế quan trùng kích Chân Tiên cảnh, tranh thủ trong vòng hai trăm năm đột phá cửa ải Chân Tiên, cần tài nguyên trong nhà ủng hộ một đợt."

"Thừa Bình lão tổ muốn trùng kích Chân Tiên? Nhanh như vậy sao…"

"Quá tốt rồi, nếu Thừa Bình lão tổ xông lên Chân Tiên cảnh, liên minh thông gia chúng ta sẽ có chỗ dựa."

"Dung Bình lão tổ hiện tại mới hai nghìn sáu trăm tuổi, một khi thành công xông lên Chân Tiên, ít nhất còn có thể che chở các gia tộc chúng ta sáu bảy ngàn năm."

Vừa nghe lời này, sắc mặt của chư vị gia chủ hiện trường đều là chuyển buồn thành vui, nhịn không được bảy miệng tám lưỡi thảo luận.

Mấy vị của cửa hàng Phúc Vận, đều là quan hệ thông gia, giữa dòng chính có quan hệ thông gia với nhau, quan hệ rất thân cận.

Năm đó Chu thị xuất ra một thiên tài tu luyện Chu Thừa Bình, tuổi còn nhỏ liền triển lộ ra tư chất siêu nhiên, gia tộc cung cấp không đành lòng lãng phí thiên tư của hắn, liền hung hăng đem hắn đưa đến thế lực siêu nhiên "Vân Hải động thiên", cơ hội trở thành Chân Tiên chủng.

Đáng tiếc, lúc trước Chu thị chỉ là một thế gia nhất phẩm bình thường, tài nguyên có thể cung cấp cho Chu Thừa Bình vô cùng có hạn, cho dù cộng thêm tài nguyên của bản thân Vân Hải Động Thiên cung cấp, muốn trùng kích cảnh giới Chân Tiên vẫn là vô cùng miễn cưỡng.

Không khỏi bởi vì tài nguyên không đủ mà ảnh hưởng đến tương lai, bỏ lỡ cơ hội cạnh tranh Chân Tiên chủng, lúc ấy Chu thị lão tổ liền ra mặt tìm mấy gia tộc thông gia liên hệ mật thiết thương nghị một phen, ước định đồng thời bỏ vốn trợ giúp Chu Thừa Bình.

Sau đó, Chu Thừa bằng vào thiên phú của mình, cùng liên minh gia tộc sau lưng liên tục không ngừng ủng hộ, một đường đi cao, cuối cùng trở thành đệ tử y bát của Vân Hải

Động Thiên 【 Lôi Vận Tiên Phủ 】 nhất mạch, rốt cục lăn lộn thành Chân Tiên chủng.

Mà bây giờ, hơn hai ngàn năm qua đi, Chu Thừa Bình năm đó đã trở thành Thừa Bình lão tổ, tu luyện của hắn cũng đã đến thời khắc mấu chốt nhất.

Tổ cũ Thừa Bình có thể thành công tấn chức Chân Tiên hay không, thành công hay bại cũng chỉ có thể dựa vào hành động lần này.

Chậm lại một chút, chờ hưng phấn của mọi người thoáng qua đi, Chu Văn Thu mới lộ ra biểu lộ nghiêm túc nói: "Hiện nay, Thừa Bình lão tổ tấn thăng Chân Tiên cảnh mới là chuyện quan trọng nhất, bất cứ chuyện gì trong gia tộc thông gia chúng ta đều cần nhường đường cho Thừa Bình lão tổ. Cho dù là cắt chút thịt, bỏ ra chút máu, chúng ta cũng phải gom cho lão tổ một khoản trợ giúp phong phú, để lão nhân gia ông ấy có thể sau này không lo mà trùng kích Chân Tiên."

Tuy tư chất Chân Tiên chủng siêu nhiên, tốc độ tu luyện ở giai đoạn đầu cực nhanh, nhưng sau khi tu luyện tới Lăng Hư cảnh đỉnh phong đại viên mãn, tư chất của Thiên Tử Thiên Nữ mang đến phúc lợi cũng đã tiêu hao gần hết, đột phá Chân Tiên cảnh, đối với bọn họ mà nói vẫn là một cửa ải quan trọng liên quan đến sinh tử.

Trong lịch sử cũng không phải chưa từng xuất hiện ví dụ Chân Tiên chủng đột phá Chân Tiên thất bại.

Vì bảo vệ vạn toàn, trước khi đột phá Chân Tiên cảnh, thường thường cần chuẩn bị trước, Cửu phẩm Đăng Tiên Đan ít nhất phải chuẩn bị một hoặc hai viên, Tiên Linh Thạch cũng phải chuẩn bị mười mấy hai mươi viên, đề phòng độ kiếp thất bại, các loại đan dược cứu mạng như Hồi Thiên Thánh Đan tốt nhất cũng chuẩn bị một chút.

Nếu như có điều kiện, tốt nhất vẫn là chuẩn bị một hai món Tiên Khí dùng để độ kiếp.

Mà để đảm bảo đột phá trạng thái, bình thường còn cần bế quan một đoạn thời gian mài giũa tu vi, cô đọng huyền khí, tăng lên trạng thái, quá trình này tiêu tốn một hai trăm năm

cũng là bình thường, trong lúc tu luyện đan dược cùng linh thực tự nhiên cũng phải chuẩn bị.

Nhiều vô số, không đồng nhất.

Chuyện liên quan đến tính mạng của Thừa Bình lão tổ cùng với vinh nhục của gia tộc tương lai mấy ngàn năm, cẩn thận như thế nào cũng không đủ.

Nghe thấy những lời Chu Văn Thu nói, tất cả cổ đông đều trở nên nghiêm túc.

Bọn họ thân là tộc trưởng, tự nhiên biết rõ lợi hại trong đó, mặc dù vẫn đau lòng, nhưng vẫn đồng ý cắt thịt.

Cũng may lương thực của Phúc Vận thương hội, hơn phân nửa đều là do điền trang của các gia tộc sản xuất, chỉ có ước chừng bốn thành là thu mua được từ bên ngoài.

Bởi vậy mặc dù cắt thịt, kỳ thật cũng không có thua thiệt đến tình trạng không thể chịu đựng được, chẳng qua trước mắt hai ba mươi năm này xem như uổng công bận rộn.

Nhưng cho dù là hạ quyết tâm cắt thịt, cũng cần phải tìm được người mua nguyện ý tiếp bàn mới được.

Với sự tiêu điều của thị trường Linh Mễ hiện giờ, đây mới là chuyện khó khăn nhất.

Một đoạn thời gian kế tiếp, các gia tộc bắt đầu đồng tâm hiệp lực tìm người mua, nhưng mà hoặc là trực tiếp bị cự tuyệt, hoặc là ra giá thu mua thấp hơn giá thị trường, đánh thủng điểm mấu chốt tâm lý của bọn họ, lại là sửng sốt muốn bán cũng không thể bán đi.

Cứ như vậy đi.

Mãi đến một ngày này.

Một vị nữ tử Lăng Hư cảnh bí ẩn mang mạng che mặt tới bái phỏng 【thương hội Phúc Vận】, đưa ra yêu cầu thu lương, cũng bày ra một ít tài lực và vũ lực.

Chưởng quầy lập tức mời Chu thị gia chủ Chu Văn Thu tới, tự mình chiêu đãi nữ tử thần bí.

“Thiếp thân Vương Cơ Nguyệt.” Nữ tử thần bí dựa vào ghế thái sư, thản nhiên tự đắc uống linh trà “Tự giới thiệu”, “Nghe

nói Phúc Vận thương hành có một khoản lương thực phải bán…”

Chu Văn Thu nghe vậy lập tức phấn chấn tinh thần, bắt đầu kéo đông kéo tây với 【Vương Cơ Nguyệt】 để cò kè mặc cả.

Nào ngờ, Vương Cơ Nguyệt này hiển nhiên sớm có chuẩn bị, căn bản không để mình bị thua, trực tiếp ném ra một phần bảng giá thu mua, bên trên bao hàm giá thu mua của các giai Linh mễ.

Chu Văn Thu vốn cho rằng đối phương muốn ép giá, tâm tình còn có chút buồn bực, nhưng đợi sau khi gã nhìn kỹ phần thu mua này, lại chấn động.

Vương Cơ Nguyệt đưa ra giá thu mua, vượt qua giá thị trường uể oải trước mắt một mảng lớn.

Giá lương thực hiện nay khoảng chừng ba phần mười, nhưng Vương Cơ Nguyệt lại bỏ ra bốn phần giá cao nhất để thu mua, nếu tính kỹ thì cao hơn giá thị trường ba phần.

Trong đôi mắt quyến rũ mê người của nàng, thiếu chút nữa đã viết bốn chữ —— “Người ngốc nhiều tiền”.

“Vương Cơ Nguyệt” này đương nhiên là do Vương thị cung phụng Cơ Nguyệt Nhi.

Vương Cơ Nguyệt là nàng ra ngoài làm việc, thuận miệng dùng tên giả.

Chu Văn Thu vui mừng quá đỗi lập tức biến Vương Cơ Nguyệt trở thành thần tài hầu hạ.

Lúc trước một mực phát sầu làm sao bán ra Linh Mễ, hôm nay thật vất vả mới có khách hàng “Người ngốc tiền nhiều” tới, hắn tự nhiên không nỡ thả người đi, lúc này thu hồi các loại tâm tư tạp nham, ký kết khế ước thu mua với Cơ Nguyệt Nhi, đem lương thực tích trữ một bụng đều bán cho Cơ Nguyệt Nhi.

“Dựa theo khế ước thu mua, tất cả Linh Mễ có tổng cộng giá bảy mươi sáu cực linh của Tiên Linh.” Cơ Nguyệt Nhi thu hồi khế ước, lập tức móc ra Tiên Linh Thạch thanh toán tiền: “Kính xin Văn Thu gia chủ kiểm tra một chút xác nhận, sau đó biên nhận cho ta.”

Chu Văn Thu Hoài mang tâm tình kích động kiểm tra cẩn thận Tiên Linh Thạch một lần, không phát hiện bất cứ vấn đề gì, lập tức đưa biên nhận ngay tại chỗ.

Hết thảy thủ tục hoàn thành, trong lòng của hắn cũng rơi xuống một tảng đá lớn.

Hai mươi Tiên Linh Thạch này, hắn chuẩn bị gửi đi mười hai Tiên Linh cho Thừa Bình lão tổ, các gia tộc còn lại dựa theo cổ phần chia ra một phần, giật gấu vá vai các gia tộc đã lâu cũng coi là có thể chậm một hơi.

Các nhà đều là gia đại nghiệp đại, chi tiêu hàng năm đều là một khoản tiền lớn.

"Cơ Nguyệt tiên tử, ngài nhất định phải ở lại Giang Nam thêm mấy ngày." Chu Văn Thu Hoài mang lòng cảm kích, thành khẩn vạn phần mời nói: "Văn Thu sẽ triệu tập đại diện cho các hãng buôn Phúc Vận, vui lòng cảm tạ tiên tử."

"Mở tiệc thì miễn đi." Cơ Nguyệt Nhi cười duyên nói: "Nhưng mà, ta có mấy việc nhỏ phải làm phiền gia chủ Văn Thu."

"Cơ Nguyệt tiên tử mời nói." Chu Văn Thu lập tức đứng thẳng người, nghiêm nghị thành khẩn nói.

"Khoản lương thực của Phúc Vận thương hội, người của chúng ta sẽ vận chuyển hết trong vòng ba tháng, đến lúc đó xin gia chủ lo cho." Cơ Nguyệt Nhi lạnh nhạt nói.

"Tiên tử cứ yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự mình tổ chức nhân mã, hỗ trợ cùng nhau chất hàng." Chu Văn Thu nói.

"Nếu kho lúa trống ra tạm thời vô dụng, ta cần thuê một chút, dựa theo giá bình thường thu phí là được." Cơ Nguyệt Nhi cười tủm tỉm nói.

Thuê nhà kho?

Tinh thần Chu Văn Thu chấn động, con mắt đều sáng lên.

Đây chẳng phải rõ ràng là lại muốn tặng tiền à? Đợi đã… Cơ Nguyệt tiên tử muốn thuê kho lương trống làm gì?

Ngay khi Chu Văn Thu đang nghi hoặc, Cơ Nguyệt Nhi đã tiếp tục nói: "Thực không dám giấu giếm, những lương thực này của chúng ta là muốn thông qua phương thức vận chuyển

đại tông, vận chuyển đến 【Càn Nguyên thánh triều】 xa xôi, đường xá xa xôi, có chút trắc trở, lại một lần vận chuyển không được quá nhiều."

"Càn Nguyên thánh triều?" Ánh mắt Chu Văn Thu nghiêm nghị.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, quả nhiên là vận chuyển xa. Bất quá, hôm nay giá lương thực của Thụy Thánh Triều đang thấp, tuy đường xá xa xôi, nhưng vẫn có thể có chút lợi nhuận.

Chỉ bất quá, hôm nay Nhị hoàng tử nghiêm khắc đem các lộ cửa ải, thứ nhất là nghiêm phòng Thiên Hưng Thánh Triều lương thực xuất khẩu tới gần, thứ hai là nhằm vào Khương thị. Nếu là có phương pháp vận chuyển đến Càn Nguyên thánh triều, giá cả này xác thực có thể kiếm chút ít, nhưng chung quy là kiếm tiền vất vả.

"Ngoài ra, chúng ta còn cần thu mua nhiều lương thực hơn." Cơ Nguyệt Nhi nói tới đây, dường như cuối cùng mới lộ ra bộ mặt thật: "Nếu hãng buôn Phúc Vận có hứng thú, có thể hợp tác với chúng ta một lần. Mặc kệ có bao nhiêu lương thực, chúng ta đều mua bằng giá này."

"Chuyện này là thật?" Ánh mắt Chu Văn Thu nổi lên tinh mang, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

Toàn bộ Giang Nam không gánh nổi nhiều thế gia lớn nhỏ, cửa hàng phúc vận nếu lấy giá cao ba chiết để thu, chẳng phải là có thể kiếm thêm một khoản tiền lớn?

Vấn đề duy nhất là, nguy hiểm!

Vạn nhất thu được, Cơ Nguyệt tiên tử lại không muốn thì phải làm sao bây giờ? Vị tiên tử này lại ẩn giấu lai lịch…

Dường như nhìn thấu sự nghi ngờ của Chu Văn Thu, Cơ Nguyệt Nhi cười híp mắt nói: "Chúng ta có thể ký khế ước, cũng thanh toán tiền trước."

Có tiền trả trước, vậy còn sợ cái gì nữa?

Trong lòng Chu Văn Thu lập tức hào khí tăng nhiều, lập tức vỗ bàn đồng ý ngay tại chỗ, cũng soạn ra một phần khế ước

thu mua với Cơ Nguyệt Nhi, đồng thời lấy được khoản trả góp đầu tiên, ước chừng mười viên Tiên Linh Thạch.

“Văn Thu gia chủ, việc này nhớ rõ phải làm khiêm tốn, cho dù thu lại chậm một chút, cũng đừng làm cho mọi người đều biết, nếu không việc làm ăn này…” Cơ Nguyệt Nhi thâm ý ám chỉ một câu.

“Văn Thu hiểu rồi.” Chu Văn Thu vội vàng nói: “Mua bán như thế, tự nhiên càng ít người biết càng tốt. Tiên tử yên tâm, Phúc Vận Thương Hành chúng ta đã xây dựng ngành Linh Mễ Linh Dược hơn vạn năm, cho dù là vì lợi ích của mình, ta cũng sẽ hành sự chu đáo chặt chẽ. Những tiểu gia tộc phía dưới kia, chỉ cần cho chút ngon ngọt, cũng tuyệt đối không dám ngỗ nghịch Phúc Vận Thương Hành chúng ta.”

Cơ Nguyệt Nhi hài lòng gật đầu.

Giờ phút này, Chu Văn Thu đã hoàn toàn coi Cơ Nguyệt Nhi như thần tài, trong lời nói tràn đầy kính sợ đối với tiền tài: “Cơ Nguyệt tiên tử, còn có nhu cầu gì khác không? Chỉ cần cửa hàng phúc vận của chúng ta làm được, tuyệt đối không hai lời.”

“Thật ra còn có một chuyện muốn nhờ Văn Thu gia chủ hỗ trợ.” Cơ Nguyệt Nhi trầm ngâm một lát: “Đây cũng coi như là vốn liếng để các ngươi kinh doanh Phúc Vận.”

“Tiên tử mời nói.” Chu Văn Thu vẻ mặt nghiêm nghị.

“Thương đoàn chúng ta cần một lượng lớn năm mươi năm Tử Diệp Hà Thủ Ô.” Cơ Nguyệt Nhi cười nói: “Không biết gia chủ có cách gì không?”

“Đây là đan dược cấp thấp nhất, chủ tài của Tiểu Bồi Nguyên Đan đúng không?” Chu Văn Thu vừa nghe liền hiểu ra, lông mày nhíu lại: “Đây… Các nhà tuy rằng đều quy hoạch một ít linh dược điền để trồng các loại linh dược, nhưng mà mấy năm gần đây giá lương thực tăng lên, rất nhiều gia tộc đều bỏ ra linh dược điền để trồng linh mễ… Những năm gần đây sản lượng linh dược cũng dần dần giảm xuống, mọi người cơ bản đều chỉ cung cấp cho gia tộc mình sử dụng.”

“Có điều, Cơ Nguyệt tiên tử có nhu cầu, ta cố gắng đi kiếm một lô.”

“Thứ ta muốn, không chỉ là một nhóm a~” Cơ Nguyệt Nhi cười tủm tỉm nói: “Ngoài ra, ta còn cần trăm năm Tử Diệp Hà Thủ Ô, trăm năm phần Linh Sâm, năm trăm năm.”

Nói xong, Cơ Nguyệt Nhi lại móc ra một phần linh dược để thu mua danh sách.

Rất hiển nhiên, đây lại là sớm có chuẩn bị. Trên danh sách đều là linh dược cấp thấp, nhưng số lượng thu mua lại cực kỳ khổng lồ.

Hắn tính toán giá cả và thể lượng một chút, trái tim Chu Văn Thu không nhịn được nhảy rộn lên.

Độ nhu cầu này thật là đáng sợ!

Nếu thật sự dựa theo số lượng này thu mua, tổng kim ngạch đều có thể tính toán bằng Hỗn Độn linh thạch! Hơn nữa giá nàng đưa ra không hề thấp, nếu tính ra, lợi nhuận của một mẫu linh dược điền còn cao hơn nửa phần lợi nhuận trồng linh mễ bình thường.

Làm người làm ăn, vốn liếng toán học của Chu Văn Thu tất nhiên là không kém. Hắn nhanh chóng tính toán trong đầu, nếu Chu thị trồng toàn bộ sản nghiệp linh điền khổng lồ lên linh dược cấp thấp, lợi nhuận thu được trong trăm năm tới vượt quá một mảng lớn về trồng linh mễ.

Nhất là bây giờ dưới tình huống Linh Mễ giá cả thấp kém, gieo trồng Linh Dược vô cùng có lời.

Vấn đề duy nhất là.

Trồng linh dược cần có niên đại.

Lấy Tử Diệp Hà Thủ Ô năm mươi năm làm ví dụ.

Linh điền cấp một cộng thêm linh thực sư chuyên trách, cũng phải bảy tám chục năm mới có nhu cầu thỏa mãn, nếu trồng linh điền cấp hai, có linh thực sư phối hợp, cũng phải ước chừng hơn ba mươi năm mới có thể thành thục.

Bất quá, nếu là dùng linh điền tam giai đến trồng trọt mà nói, tầm mười năm liền có thể đạt tới dược tính.

Tử Diệp Hà Thủ Ô, phổ biến đều là trồng dược điền linh dược cấp một cấp hai, chu kỳ ngắn thì ba mươi mấy năm, nhiều thì

bảy tám mươi năm. Chu kỳ dài, nguy hiểm không xác định dĩ nhiên là tăng lên.

Đang lúc Chu Văn Thu cân nhắc, Cơ Nguyệt Nhi lại nói một câu làm hắn hết nghi ngờ: “Nếu là cửa hàng phúc vận nguyện ý hỗ trợ, chúng ta có thể đặt cọc hai thành tiền đặt cọc, tuyệt đối sẽ không lỗ các ngươi.”

Chu Văn Thu lập tức vui mừng nhướng mày, lại hơi đỏ mặt nói: “Vậy làm sao được, tiên tử đã giúp chúng ta quá nhiều chuyện.”

“Trên thương trường có gì mà ngại ngùng?” Cơ Nguyệt Nhi cười khẽ.

“Được.” Chu Văn Thu vỗ ngực cam đoan nói: “Nếu là yêu cầu của tiên tử, vậy thì Phúc Vận thương hội chúng ta sẽ toàn lực làm việc này. Dù sao hiện tại giá lương thực quá thấp, trồng cũng không kiếm được tiền, không biết bao nhiêu gia tộc nguyện ý trồng nhiều loại linh dược hơn. Ta dám cam đoan, ít nhất các đại gia tộc của Phúc Vận thương hội chúng ta sẽ đưa ra lượng lớn linh điền để trồng linh dược mà tiên tử cần. Nhà ai cũng không phải kẻ ngốc cũng biết trồng loại linh dược gì.”

Nghe vậy, trong lòng Cơ Nguyệt Nhi cũng yên tâm.

Nàng ta không khỏi cảm khái Thủ Triết công tử mưu lược sâu xa và đáng sợ. Mỗi một bước đi ở đây, đều có thâm ý.

Văn Ngự hoàng tử không có việc gì trêu chọc công tử, quả thực chính là đang tự tìm đường chết.

Mà cửa hàng phúc vận chẳng qua chỉ là một trong những đối tượng Cơ Nguyệt Nhi hợp tác bình thường. Sau khi bí mật hợp tác với cửa hàng phúc vận, Cơ Nguyệt Nhi lại không ngừng vó ngựa lao tới một địa điểm khác.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Thanh Dương tiên phủ.

【 Thanh Yên các 】.

Thanh Yên các ở chỗ sâu trong Tiên Phủ, diện tích bản thân không tính lớn, lại kiến tạo tinh xảo tú mỹ lệ, cảnh trí chung

quanh cũng thanh u nhã trí, có loại đường kính thông u mà thanh nhã ý cảnh.

Tòa lầu các này nằm ở vị trí trung tâm nhất trong cả tòa Thanh Dương tiên phủ, là nơi trận nhãn của cả tòa tiên phủ, cũng là nơi linh khí trong đó nồng đậm nhất, thích hợp nhất để tu hành.

Đã từng Đông Hải Tiên Vương Phi dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tài hoa phi phàm, làm người lại càng ưa thích yên tĩnh. Năm đó khi nàng sống ở Thánh thành, liền thường xuyên ở trong Thanh Yên các này, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nơi này vẫn lưu lại rất nhiều dấu vết của nàng.

Ba chữ Thanh Yên các này, chính là nàng tự mình lấy, ngay cả tấm biển trước cửa cũng là nàng tự tay viết.

Yêu cầu của Ly Khâu Thanh Dương đối với chỗ ở không cao lắm, chi phí ăn mặc cũng không chú trọng, sau khi vào ở tự nhiên cũng không nghĩ tới muốn thay đổi, lấy nơi này cơ bản vẫn là bộ dáng trước kia.

Giờ phút này.

Bên trong Thanh Yên các, trước cửa phòng ngủ của Ly Khâu Thanh Dương.

Tôn Ngọc Mẫn từ giáo trường trở về, thấy hai tiểu nha đầu bưng linh thực luẩn quẩn ở cửa Hàm Khâu Thanh Dương, chân mày không nhịn được nhíu lại: “Điện hạ vẫn không ăn?”

“Đúng vậy a! Tôn di, người mau nghĩ biện pháp đi! Tiếp tục như vậy làm sao có thể đạt được?”

Hai tiểu nha đầu nhìn thấy nàng, nhất thời như là nhìn thấy người tâm phúc vây tới, trên mặt chau mày.

Từ sau khi Thủ Triết công tử tới một chuyến, điện hạ liền nhốt mình vào trong phòng không còn đi ra nữa, ngay cả linh thực đưa tới cũng không ăn một miếng. Buổi tối khi các nàng trực đêm, thỉnh thoảng còn có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng khóc và tiếng mắng giận dữ của điện hạ.

Đã gần một tháng rồi, các nàng ngay cả điện hạ cũng không nhìn thấy mặt, đều sắp sầu chết.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, phải nghĩ biện pháp khuyên một chút mới được.” Tôn di cũng nhíu chặt lông mày, trong lòng suy tư biện pháp.

Đáng tiếc, nàng là một võ tướng, giết địch luyện binh nàng am hiểu, loại chuyện an ủi người ta này nàng thực sự là không quá biết.

Nhưng loại tình huống này, cho dù không am hiểu, cũng phải kiên trì.

Đang lúc nàng giơ tay chuẩn bị gõ cửa đi vào khuyên nhủ Khâu Thanh Dương, một giọng nữ sang sảng đột nhiên từ cách đó không xa truyền tới.

“Đây là làm sao vậy? Tại sao cả đám đều mặt mày ủ rũ?”

Tôn di sững sờ, lập tức thần sắc vui vẻ, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía người tới: “Khinh Hà muội muội, sao ngươi lại tới đây?”

Chỉ thấy trong hành lang bên cạnh, một phụ nhân trung niên xinh đẹp, mặt mày như vẽ đang chậm rãi bước đến. Gió nhẹ lướt nhẹ qua mặt, chiếc váy dài màu hồng nhạt trên người nàng đung đưa theo gió, thanh linh thanh nhã, mềm mại động lòng người không nói nên lời.

Nữ tử này tên là Phong Khinh Hà, chính là nhị quản gia nội phủ của Đông Hải Tiên Vương phủ.

Cũng giống như Tôn di, trong nhà nàng nhiều thế hệ đều ở Đông Hải Tiên Vương phủ làm việc. Lão tổ tông của nàng từng là đại quản gia của Đông Hải Tiên Vương phủ, trăm năm trước sau khi lão tổ tông nhà nàng qua đời, nàng liền tiếp nhận vị trí của lão tổ tông, vào nội phủ làm người hầu.

Mặc dù có lão tổ tông nhà mình che chở, nhưng Phong Khinh Hà vẫn còn trẻ tuổi, ngay từ đầu cũng không được trọng dụng, nhưng cổ tay nàng không tầm thường, thời gian trăm năm ngắn ngủi đã dựa vào bản lãnh của mình lên làm nhị quản gia Nội Phủ, hôm nay đã thành một trong những người đắc lực nhất dưới trướng Đông Hải Tiên Vương.

Tôn di là thân vệ của Ly Khâu Thanh Dương, ở Đông Hải Tiên Vương phủ không ít lần giao tiếp với Phong Khinh Hà, hai người tự nhiên rất quen thuộc.

Nghe được lời nói của Tôn di, Phong Khinh Hà cười xinh đẹp: "Ta đến, tự nhiên là tặng đồ tốt cho tiểu tiên vương nhà chúng ta."

"Tặng đồ tốt? Đồ tốt gì?" Tôn di có chút mờ mịt.

"Hả? Ngươi không biết sao?" Thấy vẻ mặt này của nàng, Phong Khinh Hà trên mặt cũng lộ ra vẻ buồn bực, "Không phải Thanh Dương điện hạ viết thư trở về, tìm Tiên Vương điện hạ muốn sao? Sao, nàng không nói với ngươi?"

"Khinh Hà cô cô? Là Khinh Hà cô cô đến sao?"

Cũng chính vào lúc này, cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị người từ bên trong kéo ra, Ly Khâu Thanh Dương chợt từ bên trong vọt ra.

Ánh mắt của nàng nhanh chóng quét qua chung quanh, trong nháy mắt đã rơi vào trên người Phong Khinh Hà, đáy mắt lộ ra vẻ chờ mong: "Thế nào, Khinh Hà cô cô? Lão tổ tông đáp ứng sao? Đồ vật lấy ra chưa?"

"Yên tâm. Ngươi cuối cùng cũng chịu tiến vào, điện hạ vui vẻ còn không kịp, làm sao lại không đáp ứng? Ngài xem, đồ vật ta mang tới cho ngài." Phong Khinh Hà cười nói.

Chẳng thèm giải thích với Tôn di, nàng trở tay liền từ trong nhẫn trữ vật móc ra một bình ngọc to bằng ngón cái cùng một bình ngọc màu xanh lớn hơn một chút, hai tay cẩn thận giao vào trên tay Ly Khâu Thanh Dương.

Ly Khâu Thanh Dương lập tức hưng phấn nhận lấy.

Nàng đầu tiên là mở bình ngọc nhỏ ra nhìn thoáng qua, bên trong thình lình có một viên Hiển Thánh Đan.

Nàng lại mở ra thanh sắc ngọc bình lớn hơn một chút, bên trong chứa một dải dịch thể tản ra vầng sáng xích hồng sắc, khí tức vô cùng rực rỡ.

Chất lỏng kia sền sệt vô cùng, tản ra mùi thơm thấm vào ruột gan, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

"Hiển Thánh Đan? Xích Dương Tiên Tủy?" Tôn di đến lúc này mới phản ứng lại, trong nháy mắt nhận ra hai thứ trong tay Ly Khâu Thanh Dương, trong lòng cũng cả kinh, "Điện hạ ngài muốn… Trùng kích tư chất?"

Hiển Thánh Đan thì không cần nói, Xích Dương Tiên Tủy càng là thánh vật nâng cao tư chất huyết mạch của tu sĩ huyết mạch thuộc tính hỏa, vì sản lượng cực kỳ thưa thớt, hơn nữa còn là đặc sản và nội tình của Đông Hải Tiên Vương phủ, từ trước đến nay không bán ra ngoài.

Một bình nhỏ trong tay Ly Khâu Thanh Dương chính là một trong những bảo vật áp đáy hòm của Đông Hải Tiên Vương phủ, nàng cũng đã gặp từ xa.

"Không sai."

Ly Khâu Thanh Dương chỉ nhìn thoáng qua đã lập tức đậy nắp bình lại, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

"Ta và Vương Thủ Triết kia thực lực tương đương, chỉ kém ở trên huyết mạch. Ta nghĩ tới nghĩ lui, muốn thắng hắn, nhất định phải tăng lên huyết mạch. Có những thứ này, tư chất huyết mạch của ta có thể tăng lên một mảng lớn, ta không tin như vậy còn đánh không lại hắn!"

"Ai? Thì ra điện hạ ngài sớm đã có quyết định. Vậy sao mấy ngày nay ngài còn trốn ở trong phòng len lén khóc nhè?" Tôn di biểu tình ngạc nhiên.

Từ nơi này đến Đông Hải Tiên Vương phủ cách rất xa, hiện tại Phong Khinh Hà có thể đến, hiển nhiên là Ly Khâu và Thanh Dương sớm đã viết thư trở về.

"Ai khóc nhè?!" Ly Khâu Thanh Dương đỏ mặt, lập tức thẹn quá hóa giận: "Ta đang bế quan tu luyện, chuẩn bị cho việc tăng huyết mạch. Được rồi, đừng để ý đến những chi tiết không quan trọng này."

"Đi. Theo ta đi cầu kiến Thánh Hoàng lão tổ gia gia, xin người hộ pháp cho ta, tăng huyết mạch lên."

Nói xong, nàng liền cất hai cái bình ngọc đi, hấp tấp đi ra ngoài.

Phong Khinh Hà cùng Tôn di nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Thanh Dương rốt cục muốn quật khởi, không dễ dàng a!

Lấy tư chất của Ly Khâu Thanh Dương, hoàn toàn là có tư cách cạnh tranh Thánh đồ, đáng tiếc nàng một lòng chỉ muốn

đánh trận, đối với vị trí của Thánh Hoàng cũng không có ý kiến gì.

Trước kia Đông Hải Tiên Vương và các nàng không phải không khuyên qua, nhưng tâm ý của nàng đã quyết, các nàng thật sự khuyên không nổi.

Không ngờ lần này bị Vương Thủ Triết kia kích động, ngược lại bà ta bị kích ra tâm háo thắng, có ý nghĩ tiến thêm một bước.

Đối với toàn bộ Đông Hải Tiên Vương phủ mà nói, đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

…

Đáng thương cho Văn Ngự hoàng tử, lúc này căn bản còn không biết, Vương Thủ Triết đã đào cho hắn mấy cái hố to, chuẩn bị hung hăng hố hắn một đợt.

Phủ Văn Ngự hoàng tử.

Văn Ngự hoàng tử mới vừa kết thúc vạn cơ duỗi lưng một cái, nhịn không được mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

Sau khi uống bát cháo linh dược thị nữ điều phối, tinh lực của hắn mới một lần nữa trở nên dồi dào, chợt nhớ tới đã có mấy ngày không chú ý đến giá lương thực và Vương Thủ Triết.

Lúc này, hắn liền gọi phụ tá Hách Đa Tài cùng Diêu Tinh Thư tới, hỏi một chút vấn đề giá lương thực.

“Hồi điện hạ.” Hách Liên Đa Tài nói: “Trước mắt giá lương thực vẫn còn đang nấn ná ở vị trí thấp, đã có không ít tiểu thương không chống đỡ nổi, có phải chúng ta muốn nhân cơ hội giảm giá một chút, thu mua một đợt lương thực giá thấp hay không?”

“Nhân cơ hội thu mua? Không được.” Văn Ngự hoàng tử khoát tay áo: “Hiện tại ra tay thu mua, mặc dù có thể mượn cơ hội kiếm một khoản tiền, nhưng sẽ có cơ hội sống ở thị trường, cho Vương Thủ Triết cơ hội.”

“Bố cục của chúng ta phải đặt xa hơn một chút, đừng chỉ nhìn vào lợi ích của ba quả táo trước mắt này. Chỉ cần có thể khuất phục Vương Thủ Triết, để hắn ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta, trả giá nhiều hơn nữa cũng đáng.”

“Vâng, điện hạ.”

Hách Liên Đa Tài mặc dù có chút không tán đồng, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch văn ngự hoàng tử.

“Đúng rồi, Tinh Thư, chuyện ta bảo ngươi đi tìm Vương Thủ Triết thăm dò ý tứ thế nào rồi?” Văn Ngự hoàng tử lại hỏi Diêu Tinh Thư: “Thái độ của hắn có phải hơi mềm hay không? Chỉ cần hắn chịu thua một chút, ta vẫn sẽ lấy lễ đối đãi hắn.”

“Ách… Cái này…” Diêu Tinh Thư sắc mặt có chút lúng túng: “Ta mấy lần đi qua đều vồ hụt, lần trước nói là chạy đi đùa giỡn Thanh Dương tiểu tiên vương, làm nàng tức đến phát khóc. Hôm trước lại đi một chuyến, nói là cùng thị nữ Khương Mộ Tiên ra biển du ngoạn, thuận tiện tham gia tứ phương hội đấu.”

“…”

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử trầm xuống.

Qua một lúc lâu, hắn mới tràn đầy không vui mà hừ nói: “Thật sự là ta tâm hướng Minh Nguyệt, nhưng mà Minh Nguyệt chiếu kênh mương! Kẻ ăn chơi trác táng chính là kẻ ăn chơi trác táng, chỉ biết hưởng lạc không biết cách cục.”

“Tiếp tục chèn ép giá lương thực, tiếp tục để cho bộ môn liên quan gia tăng lực giám sát đối với Khương thị.”

- Vâng, điện hạ!

Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, ngươi cứ tiếp tục cứng rắn chống đỡ đi, bản hoàng tử sớm muộn gì cũng sẽ khiến ngươi ngoan ngoãn thần phục!

…

Chương 54: Thủ Triết huyết mạch thăng cấp! Vân Bằng Thánh Tôn…

…

Thiên Thụy ngoại hải.

Bên ngoài biển loạn lưu bàng bạc vô tận tràn ngập gió lốc kinh tâm động phách, loạn lưu, sóng lớn ngập trời tùy ý tung hoành, hoàn cảnh cực kỳ ác liệt.

Ở phía dưới sóng lớn hùng vĩ kia, ngẫu nhiên có thể thấy một ít bóng ma cự đại, phảng phất như có sinh vật khổng lồ nào đó đang ẩn núp dưới bóng tối, tùy thời muốn thôn phệ người khác.

Đối với phàm nhân và tu sĩ Huyền Vũ bình thường mà nói, ngoại hải không thể nghi ngờ là nơi cực kỳ nguy hiểm, một trận gió lốc, một cơn sóng lớn, một đạo loạn lưu vân vân, đều có thể dẫn phát tai nạn tuyệt diệt.

Cho dù là Tử Phủ cảnh, tu sĩ Thần Thông cảnh xông loạn trong biển cũng là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, sơ sót một chút chính là thân tử đạo tiêu.

Nghe nói, ở chỗ sâu trong ngoại hải, chính là 【Vô Tận Thiên Uyên】 cực kỳ khủng bố, nơi đó không gian, biển rộng, hư không nghiền nát ngổn ngang, ngay cả đại lão Chân Tiên cảnh cũng không dám tự tiện xông vào.

Nhưng nơi càng nguy hiểm thường càng kèm theo lợi ích kinh người.

Một ít gia tộc cùng đường mạt lộ, Huyền Vũ tu sĩ, thậm chí còn là tội phạm truy nã phạm sự tình, vì sinh tồn, đều sẽ chạy đến Thiên Thụy ngoại hải thử vận may, vận khí tốt có lẽ có thể nhặt được thiên tài địa bảo làm giàu, vận khí không tốt, cứ như vậy biến mất trong biển rộng mênh mông, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Dần dà, khai thác Thiên Thụy ngoại hải cũng trở thành một sự nghiệp.

Một ít quần đảo cô độc ở đây, trong năm tháng dài đằng đẵng dần dần phát triển thành nơi nghỉ chân nghỉ lại, tiếp theo dần dần diễn sinh ra ngoại hải 【 Thế lực quần đảo loạn lưu 】.

Nơi này không thuộc về Thiên Thụy thánh triều cùng Thiên Hưng thánh triều quản hạt, chính là một quần cư chi địa long xà hỗn tạp, các loại phạm tội là tầng tầng lớp lớp, giết người đoạt bảo cũng nhìn mãi thành quen.

Lúc trước Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh đời trước của Thiên Thụy Khương thị, chính là "Hảo hữu" xuất phát mạo hiểm tầm bảo ở quần đảo Loạn Lưu cùng Thiên Hưng Ngô thị, may mắn tìm được một tòa tiểu động thiên di tích, cũng dẫn phát một hồi "Tiết mục truyền thống" giết người đoạt bảo.

Sau đó vụ án này cũng đã trải qua một loạt lên men, thay đổi vận mệnh của Thiên Thụy Khương thị, thậm chí dẫn tới Thiên Thụy và Thiên Hưng Thánh Triều thiếu chút nữa xảy ra một trận đại chiến, ảnh hưởng có chút sâu xa.

Giờ phút này.

Một chiếc phi chu màu xám bạc đang xuyên qua không trung ngoại hải loạn lưu.

Ở nơi gió lốc tàn sát bừa bãi, sóng lớn ngập trời, chiếc phi chu này lại như giẫm trên đất bằng, bay đến nhẹ nhõm thích ý, dù ngẫu nhiên đụng phải sóng lớn cùng nguy hiểm, phi chu cũng trực tiếp xuyên thẳng qua không gian, nhẹ nhàng an toàn trốn đi.

Chiếc phi thuyền này chính là 【Thiên Hư Vân Chu 】 của Vương Thủ Triết.

Là Độ Chu giới vực tư nhân nhỏ bé, Thiên Hư Vân Chu ngay cả đường hầm không gian cũng có thể trực tiếp xuyên thẳng qua, thậm chí có thể tiến hành khoảng cách ngắn bắn ra không gian, không gian xuyên qua, loạn lưu trên biển ngoài không tàn phá bừa bãi này tự nhiên không cách nào tạo thành quấy nhiễu đối với nó.

Bên trong Vân Chu.

Sau khi đến tay Vương Thủ Triết, nơi này lại trải qua một phen cải tạo, có một phen động thiên khác.

Trong này có tiểu viện, thư phòng, sương phòng, thậm chí còn có cầu nhỏ nước chảy cùng các loại linh thực linh cơ dạt dào, hoàn toàn là một bộ di động biệt viện.

Trong sương phòng.

Vương Thủ Triết ngồi xếp bằng, bổn nguyên huyền khí sinh mệnh nồng đậm như nước quanh quẩn quanh người hắn, theo hô hấp của hắn, những sinh mệnh bổn nguyên này tựa như có sinh mệnh chậm rãi nhúc nhích mạch đập, một hít, một hít, một hơi, hít một hơi… thong thả mà có quy luật.

Dưới ánh đèn, gò má hắn nhu hòa khác thường, cả người dường như được phủ lên một vầng sáng mông lung, ngay cả trường bào màu xanh thẫm kia cũng tăng thêm mấy phần tiên khí, thâm thúy mà xa xăm, làm cho người ta không kìm được mà sinh lòng.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Thủ Triết mở mắt phun ra một ngụm trọc khí, trong đôi mắt thâm thúy càng thêm một tia linh động.

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng chủ nhân.”

Nhận thấy được động tĩnh, Lục Tiểu Ất vốn giống như vật trang trí ngồi xổm trên bàn trà nhất thời tung bay lên, giống như một con bướm lả lướt bay vòng quanh Vương Thủ Triết để lấy lòng, giống như vuốt mông ngựa không cần tiền văng ra bên ngoài: “Huyết mạch của chủ nhân tiến hóa đại thành, vô địch trong vũ nội.”

“Nào có gì vô địch?” Vương Thủ Triết cười đứng dậy: “Một viên Hiển Thánh Đan giá trị ba mươi Tiên Linh Thạch, thế mà chỉ tăng lên một chút xíu huyết mạch. Tư chất huyết mạch đến cấp bậc Thánh tử, tăng lên quả nhiên khó khăn cực lớn.”

Hiển Thánh Đan này, chính là nhóm đan dược đầu tiên mà điện chủ Thần Bảo điện Đông Phương Trấn thay hắn vơ vét được, trong đó Hiển Thánh Đan có chừng ba viên.

Sau khi Vương Thủ Triết suy nghĩ một phen, vẫn quyết định cho mình dùng một viên trước.

Tư chất huyết mạch của Thủ Triết vốn là đẳng cấp Thánh Tử Đinh, bộ dáng tiếp cận đỉnh phong, cách Bính đẳng cũng chỉ có một chút khoảng cách. Viên Thánh Đan này đối với người

“bình thường” mà nói có được hiệu quả nghịch thiên cải mệnh, nhưng cũng chỉ tăng huyết mạch của hắn lên một đoạn nhỏ.

Cũng may, Vương Thủ Triết cách Thánh Tử Bính vốn đã không xa, cuối cùng một viên Hiển Thánh Đan này xuống dưới cũng đã phá vỡ gông cùm của Thánh Tử Đinh đẳng, để tư chất huyết mạch của hắn chen thân đến Thánh Tử Bính đẳng, tăng lên một giai tầng nhỏ, coi như là “có thể chúc mừng”.

“Chủ nhân ngài đã là Thánh Tử Bính, còn chưa tính là vô địch sao?” Lục Tiểu Ất hì hì cười tiếp tục vuốt mông ngựa: “Chờ chúng ta đến Lăng Hư cảnh, sau khi tìm Thanh Hoàng Thánh Đồ của lão chủ nhân thừa kế, huyết mạch của ngài không dám nói nhất định đến Thánh Tử Giáp, nhưng ít nhất cũng là Ất đẳng, so với lão chủ nhân năm đó đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.”

Lúc trước Thần Vũ Thánh Hoàng kế thừa Thánh Đồ, tư chất cũng mới đạt tới cấp trung đoạn như Thánh Tử Đinh, cũng chính là cấp bậc huyết mạch như Thanh Nguyên Thánh Tử, Thủy Nguyệt Thánh Nữ, chênh lệch không thể so sánh với Thủ Triết.

Về phần Vương Thủ Triết… Tinh hoa thiên địa ẩn chứa trong Thánh đồ có hiệu quả tăng lên tư chất huyết mạch quả thật rất mạnh, nhưng đó là đối với cường giả Lăng Hư cảnh tư chất ở Thiên tử Giáp Ất đẳng mà nói, tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết đã đạt đến cấp bậc Thánh tử, hiệu quả tăng lên của Thánh đồ tự nhiên cũng không khoa trương như vậy.

Đương nhiên, hiệu quả tăng lên huyết mạch này cũng có quan hệ trực tiếp với chất lượng Thánh Đồ, phán đoán của Lục Tiểu Ất bây giờ cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.

“Ta chẳng qua chỉ là huyết mạch cao hơn một chút mà thôi.” Vương Thủ Triết ngược lại không hề cảm thấy kiêu ngạo chút nào, “Năm đó Thần Vũ Thánh Hoàng chính là kết thúc loạn thế, khai sáng một thánh triều, cũng thành công ngăn cản Ma giới xâm lấn, thành tựu và công huân của nó so với ta mạnh hơn nhiều lắm.”

“Vâng vâng vâng, lão chủ nhân rất ưu tú, nhưng mà ngài càng mạnh hơn.” Lục Tiểu Ất điên cuồng vỗ mông ngựa, “Tiểu Ất đi theo bên cạnh công tử chủ nhân, chính là muốn chứng kiến

thành tựu vĩ đại trong tương lai của ngài, ta chỉ muốn dùng chút sức lực của mình trong quá trình lịch sử.”

Là một kiện thánh khí đỉnh cấp, Lục Tiểu Ất hiện tại tràn ngập cảm giác nguy cơ, cảm giác mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ, cũng chỉ có thể dựa vào nịnh nọt tới ôm lấy đùi chủ nhân như vậy.

“Công tử, đây là 【Thiên chi hương sinh sôi cháo cá 】, thừa dịp mới ngài uống thêm vài chén. “

Lúc này, Khương Mộ Tiên càng lúc càng thích ứng với nhân vật thị nữ bên cạnh cũng nhận ra động tĩnh trong phòng, biết Vương Thủ Triết đã tu luyện kết thúc, đúng lúc bưng cháo linh mễ đến bổ sung khí huyết tiêu hao cho Vương Thủ Triết.

Vị tiểu thư đích mạch của Tiên Tộc này, hiện giờ vì hầu hạ Vương Thủ Triết tốt hơn, đầu giường thường chuẩn bị các loại sách loại nấu ăn mỹ thực thưởng thức. Trong đó nàng yêu thích nhất, chính là nam chỉ đạo mỹ thực Tam tinh của Ly Từ —— Thiên Thụy thánh triều bản.

Đạo 【Thiên chi hương sinh sôi sôi cháo cá phiến 】 này, chính là nàng bắt chước chỉ nam mỹ thực hoàn nguyên mà đến, bổ khí ích huyết, mỹ vị phi thường.

Vương Thủ Triết ngửi thấy mùi thơm của cháo cá, ngón trỏ cũng động đậy, lập tức bưng lên uống.

Mà lúc Vương Thủ Triết thưởng thức mỹ vị, bổ sung khí huyết.

Thiên hư vân chu vẫn nằm dưới sự điều khiển của khí linh, dọc theo lộ tuyến đã đặt sẵn tiếp tục đi sâu vào bên trong ngoại hải.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Phủ Văn Ngự hoàng tử.

Trong thư phòng, Văn Ngự hoàng tử đang vội vàng phê duyệt tấu chương từ đất phong đưa tới, bỗng nhiên có nội quan tới báo: “Điện hạ, Diêu Tinh Thư Diêu đại nhân cầu kiến.”

Văn Ngự hoàng tử cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng nói: “Để hắn vào.”

Là một trong những phụ tá quan trọng nhất dưới trướng hắn, Diêu Tinh Thư vốn thường xuyên tới đây thương nghị sự tình, điểm này tới đây cũng là chuyện thường, hắn cũng không để ý.

Cũng không lâu lắm, Diêu Tinh Thư đã được nội quan dẫn vào trong thư phòng.

Chẳng qua, so với bình thường, giờ phút này Diêu Tinh Thư bước đi dồn dập, sắc mặt cũng thập phần ngưng trọng, không phong độ nhẹ nhàng như bình thường.

Văn Ngự hoàng tử chú ý tới điểm này, tay phê duyệt hơi dừng lại, kinh ngạc nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Điện hạ, 【 Hương Dao Thánh Phi 】 âm thầm truyền đến cấp báo. “Diêu Tinh Thư sắc mặt ngưng trọng, chỉ vội vàng thi lễ một cái liền mở miệng nói: “Tư chất huyết mạch của Khâu Khâu Thanh Dương đột phá.”

Thần sắc Văn Ngự hoàng tử biến đổi, vẻ tùy ý cùng thoải mái trên mặt trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn đặt bút xuống, lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Diêu Tinh Thư bị nhìn chằm chằm đến tê cả da đầu, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục báo cáo: “Ngay tại thời điểm trước, Ly Khâu Thanh Dương vào Thánh Hoàng Cung cầu kiến Thánh Hoàng bệ hạ, về sau vẫn không ra ngoài, dựa theo thường lệ, hẳn là chuẩn bị ở lại Thánh Hoàng cung một thời gian ngắn, thân cận với Thánh Hoàng một phen.”

“Người của chúng ta cũng không để ý chuyện này, dù sao Ly Khâu Thanh Dương cũng rất được Thánh Hoàng sủng ái.”

“Nhưng mà hôm nay, Hương Dao Thánh Phi lại nghe nói Tư chất huyết mạch của Ly Khâu Thanh Dương đột phá đến Thiên Nữ Giáp, Thánh Hoàng muốn phong hắn thành 【 Công chúa 】, phong hào 【 Thanh Dương 】.”

“Hiện tại thuộc quan của Thánh Hoàng cung đã soạn chỉ, đoán chừng lúc triều hội nhỏ, ý chỉ sẽ chính thức hạ đạt, tuyên cáo thiên hạ.”

Diêu Tinh Thư tỉ mỉ kể lại tin tức truyền đến bên trong Thánh Hoàng Cung.

Phải biết rằng, công chúa của Thiên Thụy thánh triều có tư cách kế thừa giống như hoàng tử. Nếu như Ly Khâu Thanh Dương được sắc phong làm công chúa, cũng có nghĩa là nàng đã chính thức trở thành một trong những thánh nữ của Chuẩn Thánh tử, tương lai có tư cách tham dự vào cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Văn Ngự hoàng tử càng nghe, sắc mặt càng khó coi, đến cuối cùng gần như đã nghiến răng nghiến lợi: "Hay cho ngươi Ly Khâu Thanh Dương, thật đúng là cho bổn hoàng tử một kinh hỉ lớn."

Lúc trước hắn chính là nhìn thấy Ly Khâu Thanh Dương thích náo loạn, vô tình với ngôi vị hoàng đế, mới có thể nghĩ cách lôi kéo nàng, muốn tăng thêm một chút trợ giúp cho việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của mình. Dù sao, thực lực của Đông Hải Tiên Vương phủ được công nhận là cường đại, rất có lợi cho hắn.

Vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, nàng lại đột phá huyết mạch không hề có dấu hiệu báo trước, bị phong làm công chúa.

"Đúng rồi." Diêu Tinh Thư lúc này chợt nhớ tới một chuyện, lại nói: "Không biết điện hạ còn nhớ hay không, theo thám tử hồi báo, Vương Thủ Triết từng được mời đến Thanh Dương tiên phủ một chuyến, đợi ba ngày ba đêm mới rời khỏi. Sau đó mấy ngày hôm trước, Khinh Hà chân quân của Đông Hải Tiên Vương phủ đột nhiên tới Thánh thành, hơn nữa còn đến thẳng Thanh Dương tiên phủ, sau đó Ly Khâu Thanh Dương đi tới Thánh Hoàng cung. Điện hạ ngài xem, mấy chuyện này có liên hệ gì hay không?"

Vương Thủ Triết?

Trong lòng Văn Ngự hoàng tử khẽ động, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc trước gặp mặt Vương Thủ Triết.

A! Nha đầu Ly Khâu Thanh Dương này, biểu hiện giống như một trinh tiết liệt nữ ngay trước mặt mình, không ngờ vừa quay đầu đã cấu kết với Vương Thủ Triết.

Tiểu nha đầu này giấu thật là sâu! Nhanh như vậy đã muốn đâm sau lưng bổn hoàng tử rồi.

“Nếu nàng bất nhân bất nghĩa, vậy thì không thể trách ta.” Ánh mắt Văn Ngự hoàng tử lạnh lùng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh: “Muốn cùng bổn hoàng tử tranh giành vị trí Thánh Hoàng, dựa vào nàng, còn non lắm.”

…

Ở Thánh thành bên này tin tức Trụ Khâu Thanh Dương gia phong 【Thanh Dương công chúa】 còn chưa có truyền ra, nhưng có thể tưởng tượng được, chờ lúc tin tức chính thức tuyên bố, tất sẽ dẫn phát một hồi phong vân biến hóa, nói không chừng, toàn bộ thế cục Thiên Thụy thánh triều cũng bởi vậy mà sinh ra biến hóa.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Trong Thiên Thụy Thánh Thành, thời điểm phong vân biến ảo, đã dẫn đến tất cả những thứ này, đầu sỏ Vương Thủ Triết, Thiên Hư Vân Chu mà hắn ngồi, cuối cùng cũng đã đến bên ngoài di tích động phủ của tiên nhân.

Vị trí này cho dù là ở bên ngoài Thiên Thụy hải, cũng đã là cực kỳ hẻo lánh, bởi vì chung quanh không có sản vật gì có giá trị, càng là hiếm có tu sĩ đến đây.

Nhưng giờ phút này, nơi này lại đặc biệt náo nhiệt.

Nguyên bản tiên nhân động phủ này chôn dưới biển rộng, vị trí vô cùng bí mật. Hôm nay, cũng đã bị Thiên Thụy Trạc thị, Thiên Hưng Trạc thị hai vị Thánh Tôn lão tổ liên thủ na di đến trên mặt biển.

Cho dù hiện thế, bề ngoài động phủ tiên nhân này vẫn là một hòn đảo nho nhỏ.

Dưới sự giằng co lâu dài giữa hai đại Thánh tộc, nơi này đều đã tập kết mấy chiếc phi thuyền, xa hơn một chút còn lơ lửng hai tòa cứ điểm phù không nhỏ, một bên, thế giằng co hết sức rõ ràng.

Hiển nhiên, hai đại Thánh tộc đều nhất định phải có được động phủ của tiên nhân này.

Ở trong mắt bọn họ, Thiên Hưng Ngô thị và Thiên Thụy Khương thị chẳng qua là cùng chạy, lần này bốn phương sẽ so sánh quán quân, tất nhiên là ở trong hai nhà bọn họ.

Bởi vậy, cho dù là đám người Vương Thủ Triết, Hạo Nhiên Tiên Quân, Khương Mộ Tiên đến cũng không khiến cho hai đại Thánh tộc quá chú ý.

Thiên Hư Vân Chu yên lặng lơ lửng ở địa phương cách tiểu phá đảo không xa, mấy người trên thuyền cũng không rời thuyền, chuẩn bị ở trong thuyền chờ đợi tứ phương sẽ bắt đầu.

Tuy nhiên, người ngoài không biết Thiên Hư Vân Chu của Vương Thủ Triết, lại có người nhận ra.

"Thủ Triết hiền đệ."

Thiên Hư Vân Chu mới vừa dừng lại không bao lâu, một đạo thanh y phiêu diêu cùng một đạo thân ảnh xinh đẹp phong tư thướt tha liền đồng thời xuất hiện ở bên ngoài Thiên Hư Vân Chu.

Hóa ra là Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ cùng nhau lên thuyền bái phỏng.

Vương Thủ Triết lập tức đưa hai người vào phòng tiếp khách ở giữa Vân Chu, sai người đưa linh quả lên, đích thân pha tiên trà chiêu đãi bọn họ.

"Không ngờ hai vị điện hạ cũng ở đây."

"Ai~" Thanh Nguyên Thánh tử thần sắc phức tạp thở dài, "Di tích tiên nhân động phủ này chọc ra phong ba lớn như vậy, Vân Hải động thiên chúng ta và Thủy Nguyệt động thiên làm thế lực địa phương có tính siêu nhiên, sao có thể hoàn toàn không đếm xỉa đến?"

"Cũng may Vân Bằng thánh tôn kịp thời đuổi tới, dưới sự chủ trì của hắn, hai nhà Phù Huề mới miễn cưỡng nguyện ý ngồi xuống nói chuyện, thương nghị ra một phương án giải quyết song phương đều có thể tiếp nhận, lúc này mới tránh khỏi xung đột thêm một bước tăng thêm."

Nhắc tới phương án này Thanh Nguyên Thánh Tử hơi áy náy, nhìn Hạo Nhiên Tiên Tôn và Khương Mộ Tiên.

Vô cùng rõ ràng, phương án này đối với Khương thị rất bất lợi.

Hắn và Thủy Nguyệt thánh nữ chuyến này được mời tới, cũng chính là đại biểu của hai thế lực siêu nhiên Vân Hải Động Thiên và Thủy Nguyệt Động Thiên, ở đây giám sát chứng kiến "tính công chính" của bốn phương mà thôi.

Dù sao, so với Thiên Hưng Thánh Triều và Thiên Thụy Thánh Triều, bọn họ là thế lực trung lập không thể nghi ngờ sẽ càng công chính hơn, do bọn họ đưa ra phán đoán cũng sẽ càng khiến người tin phục hơn.

Nhưng ai cũng biết, trận đấu này đến tột cùng là tính chất gì.

Thanh Nguyên Thánh Tử cũng không xem trọng Khương Mộ Tiên của Khương thị, cũng không cảm thấy nàng ta có khả năng thắng được tứ phương.

"Ha ha ha." Hạo Nhiên tiên quân cũng không thèm để ý, cười nói: "Khương thị chúng ta có cơ hội tham dự thi đấu, đã muốn cảm tạ các động thiên ủng hộ, chỉ cần trong quá trình tỷ đấu không làm chuyện thiên vị, Khương thị chúng ta tự nhiên là không khác gì."

"Khương lão yên tâm." Thanh Nguyên Thánh Tử nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc: "Dưới tình huống quy tắc đã định ra, bất luận kẻ nào dám gian lận, Vân Hải Động Thiên chúng ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý tới. Thủy Nguyệt, muội cảm thấy thế nào?"

Thủy Nguyệt thánh nữ từ lúc bắt đầu tới giờ vẫn luôn cúi đầu uống tiên trà, nghe vậy hơi ngẩng đầu, nói ra hai chữ: "Không sai."

Bộ dáng an tĩnh bình thản kia, quả thực giống như là lão tăng nhập định.

"?"

Thanh Nguyên Thánh Tử khẽ liếc mắt.

Thủy Nguyệt hôm nay thế nào? Yên tĩnh như vậy, quả thực cũng không giống nàng nữa rồi, hoàn toàn không có bộ dáng hô to không sợ hãi lúc bình thường.

Hắn nhịn không được lại quan sát Thủy Nguyệt thánh nữ một chút.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy lụa Nghê Thường Vũ Sa, tư thế ngồi đoan chính, vẻ mặt cao lãnh, tiên tư mờ ảo, thanh lãnh xuất trần, mười phần một Động Thiên Thánh Nữ bộ dáng.

Tư thế này hắn rất quen thuộc, khi Thủy Nguyệt Thánh nữ ở trước mặt người không quen biết giả bộ đoan trang thường thường chính là bộ dáng này.

Theo lý mà nói, nàng cũng từng gặp qua Thủ Triết hiền đệ, Thủ Triết hiền đệ cũng nhìn thấy dáng vẻ hô hô hào của nàng, không đến mức xa lạ như vậy.

Đáng tiếc, mặc cho Thanh Nguyên Thánh Tử nghĩ vỡ đầu, cũng không nghĩ ra giữa Thủy Nguyệt Thánh Nữ và Vương Thủ Triết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đó là một câu chuyện bi thảm "Ngũ độc thánh nữ" chất đầy nợ, cuối cùng bị ép bán mình cho bổn gia làm công tử.

Mà Thủy Nguyệt thánh nữ vì giữ gìn thanh danh Thủy Nguyệt động thiên, cũng vì bảo vệ bí mật của Vương Thủ Triết, ở nơi công cộng còn phải làm bộ như mọi người không quen thuộc lắm, vì để tránh nói quá nhiều, nàng ngay cả lời cũng không dám nói nhiều, lúc này cũng vô cùng khó chịu.

Bọn họ đang trò chuyện.

Bỗng dưng.

Một thanh âm sang sảng mà uy nghiêm xuyên thấu Thiên Hư Vân Chu, không hề chướng ngại truyền vào: "Thanh Nguyên tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi tránh được bằng hữu bên này, bản tôn liền tìm không thấy ngươi."

Mặc dù lúc này Thiên Hư Vân Chu cũng không mở ra vòng bảo hộ, cũng không có mở ra trận pháp ngăn cách nào, nhưng bản thân Thiên Hư Vân Chu có tác dụng quấy nhiễu rất mạnh đối với thần niệm, coi như là Chân Tiên cảnh cũng chưa chắc có thể cảm ứng được rõ ràng tình huống bên trong Thiên Hư Vân Chu.

Có thể dễ dàng xuyên qua thần niệm tiến vào như vậy, có thể đoán được thực lực của người này mạnh thế nào.

“Vân Bằng Thánh Tôn!” Khuôn mặt Thanh Nguyên Thánh tử trở nên khổ sở, bất đắc dĩ nói nhỏ một câu, “Vị này đúng là âm hồn bất tán mà!”

Vân Bằng thánh tôn?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi nheo lại.

Đây chính là vị Thánh Tôn cố ý từ Thái Sơ Đạo Cung chạy tới đây bình sự sao?

“Bằng hữu của tiểu tử Thanh Nguyên, ngươi có đồng ý mời lão hủ uống một chén trà không?” Giọng nói cười của Vân Bằng Thánh Tôn lại từ bên ngoài Thiên Hư vân chu truyền vào.

Thánh Tôn đã lên tiếng, đương nhiên không cho ai từ chối.

Vương Thủ Triết nhìn Thanh Nguyên Thánh Tử một cái, thấy hắn không có ý phản đối, liền cũng cười vang nói: “Thì ra là Vân Bằng Thánh Tôn đại danh đỉnh đỉnh đã đến, vãn bối thất lễ thất lễ, đi ra nghênh đón ngài.”

“Ha ha! Tiểu tử sảng khoái, không cần tới đón, lão hủ tự mình tiến vào là được.” Vân Bằng thánh tôn cười rất vui vẻ, thuấn di một cái liền xuất hiện ở cửa Thiên Hư vân chu, sải bước đi vào bên trong.

Thanh Nguyên Thánh Tử đột nhiên nghĩ tới một việc, vội vàng truyền âm nói với Vương Thủ Triết: “Hiền đệ, tuy tính tình Vân Bằng Thánh Tôn rất tốt, nhưng ngươi tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện ngươi là Ly Từ tứ thúc, coi như không biết Ly Từ. Nhớ kỹ, nhớ lấy!”

Vẻ mặt Vương Thủ Triết cứng lại, ánh mắt có chút cổ quái.

Ách… vị Vân Bằng thánh tôn này, sẽ không phải lại là một người bị hại của Ly Từ chứ?

Nhớ rõ lần trước bái phỏng Vân Hải động thiên, Thanh Nguyên Thánh Tử đích thật có nói qua, Ly Từ và sư tôn của nàng đi Thái Sơ đạo cung, chắc không phải…

Đang lúc suy nghĩ, thân hình Vân Bằng thánh tôn cũng đã xuyên qua hành lang, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thoạt nhìn khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng vẻ anh tuấn vĩ đại, khí vũ hiên ngang, một thân trường bào rộng thùng thình mặc trên người, cũng không có chút cảm giác phiêu dật nào, ngược lại có vài phần phóng khoáng.

Hắn khinh thường trừng mắt liếc Thanh Nguyên Thánh Tử một cái: "Tiểu tử thối nhà ngươi nói nhỏ truyền âm, không phải là đang nói xấu bổn tôn đấy chứ? Ngươi đang ngứa da đấy chứ?"

"Làm sao có thể chứ." Thanh Nguyên Thánh tử vội ho khan một tiếng, cười lấy lòng nói: "Tôn thượng, ta đang giới thiệu thành tích vĩ đại của ngài với Thủ Triết hiền đệ, nói ngài tính cách tốt, đối xử tốt với người khác."

Ngoài miệng hắn nói lời lấy lòng, nhưng trong lòng lại là một vạn con ngựa bùn chạy như điên.

Cái lão gia hỏa Vân Bằng này, đã ăn thiệt thòi lớn trên người sư tôn và Ly Từ của ta, ngươi không đi tìm bọn họ tính sổ, lại cả ngày nhìn chằm chằm bổn thánh tử trút giận là chuyện gì xảy ra?

Ngươi đây gọi là bắt nạt kẻ yếu, ngươi có biết hay không?

…

Chương 55: “Thánh Tôn” thị nữ dưỡng thành công lược?

…

Nhớ tới việc này, Thanh Nguyên Thánh Tử cảm thấy mình đầy oan ức.

Từ khi Vân Bằng thánh tôn đến Thiên Thụy thánh triều, bản thân chưa từng trải qua một ngày sống yên ổn. Lão gia hỏa này không chỉ cả ngày ăn hắn ở, còn bắt bẻ mọi cách, xoạt xoạt xoạt, chưa cho hắn một ngày sắc mặt tốt.

Hết lần này tới lần khác bởi vì quan hệ với sư tôn, hắn vẫn không thể oán giận, quả nhiên là nghẹn chết hắn!

“Ha ha.” Vân Bằng Thánh Tôn cười híp mắt liếc nhìn Thanh Nguyên Thánh Tử, trong lòng thầm sướng khoái không thôi.

Sư tôn nhà ngươi “ân nợ thiếu, không tìm đệ tử y bát như ngươi còn tìm ai trả đây?

Nhớ ngày đó, Vân Bằng thánh tôn thật vất vả nhô cao vóc dáng, từ trong chúng đệ tử chọn ra một người tới “Sáu trăm tuổi thọ”, kết quả còn chưa bắt đầu, Vân Hải thánh tôn và Vương Ly Từ đã bỏ chạy đi Trung Thổ.

Vân Hải thầy trò đều chạy, những người còn lại tự nhiên là giả câm vờ điếc. Cuối cùng, khiến cho hắn tốn không ít tiền để chuẩn bị thọ thần, thật sự là lỗ đến nhà bà ngoại rồi.

Lời này, kiểu gì hắn cũng phải nói ra mới được.

“Thủ Triết bái kiến Thánh Tôn, mời Thánh Tôn vào chỗ.”

Vương Thủ Triết giống như không chú ý tới vụ kiện mặt mày giữa Thanh Nguyên Thánh tử và Vân Bằng Thánh Tôn vậy, hành lễ không kiêu ngạo, lại phân phó Khương Mộ Tiên: ” pha cho tiền bối một bình tiên trà thượng hảo.”

“Vâng, công tử.”

Khương Mộ Tiên lập tức tiến lên, cung kính pha một bình trà tiên cho Vân Bằng thánh tôn: “Xin mời dùng trà.”

“Ngươi tiểu tử này, ngược lại là so với Thanh Nguyên tiểu tử có nhãn lực giới hạn.” Vân Bằng thánh tôn vui vẻ bưng tiên trà lên nhấp một ngụm, tán thưởng hắn không thôi, “Ta thấy Vân Chu này của ngươi không tệ, chắc hẳn là xuất thân đại gia tộc a?”

Thiên Hư Vân Chu này chính là tọa giá của Ma Tôn lúc trước, ở bên trong Chân Ma điện đã truyền thừa rất lâu, cũng không biết là một đời Ma Tôn nào từ bên trong di tích Thần Võ đào ra thuyền tốt, luận giá trị tự nhiên là xa xỉ.

Vương Thủ Triết cười cười, không chính diện trả lời: “Chỉ là chút vật ngoài thân mà thôi, khẳng định không sánh bằng Thánh Tôn.”

“Có chỗ không biết.” Thanh Nguyên Thánh Tử cười nói: “Thủ Triết hiền đệ nhà ta tuy trẻ tuổi, nhưng huyết mạch lại không giống bình thường, không phải thánh nữ thánh tử bình thường như chúng ta có thể so sánh. Ngài không phải nói muốn ở Thiên Thụy thánh triều thử vận may, xem có thể tìm được truyền nhân thích hợp không?”

“…”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cứng đờ.

Tên Thanh Nguyên chó má này bề ngoài thật thà chất phác, nhưng một chiêu “Họa thủy đông dẫn” này không tồi ah~

Quả nhiên là vậy.

Vân Bằng Thánh Tôn vừa nghe xong lời này mắt liền sáng lên, bắt đầu quan sát Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới: “Thủ Triết tiểu tử, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Có bái nhập môn hạ Thánh Tôn nào không? Tu vi trước mắt, ừm, hình như là Thần Thông cảnh hậu kỳ…”

“Thủ Triết hiền đệ nhà ta mới bốn trăm tuổi… Ngày thường tu luyện cũng có chút lười biếng - - tôn thượng ngài hiểu.” Thanh Nguyên Thánh tử lại bắt đầu ám chỉ điên cuồng.

“Chẳng lẽ, ngươi là Thiên Tử Giáp huyết mạch?” Vân Bằng thánh tôn có chút kinh hỉ nói: “Thiên Thụy thánh triều chúng ta thật đúng là địa linh nhân kiệt. Tư chất như thế, tuy rằng so với Ly Từ hơi kém một chút, nhưng cũng có thể xưng là bất phàm.”

Nhân vật như vậy, nếu tương lai kế thừa Thánh Đồ, huyết mạch có lẽ có thể đạt tới dáng vẻ của Thánh Tử Bính đẳng, nếu trong tương lai tài nguyên dồi dào, vấn đề gây ra cho Đại La Thánh Tôn trung kỳ không lớn.

Vân Bằng thánh tôn sống nhiều năm như vậy, kinh nghiệm duyệt người phong phú, đối với tư chất khác biệt ở độ tuổi nào thì đại khái là tu vi gì, tự nhiên là có tính toán. Hắn phán đoán này quả thực phù hợp với tình huống thông thường.

Nhưng hắn không biết, huyết mạch thánh tử của Vương Thủ Triết không phải một lần là xong, mà là từ khởi điểm cực thấp tăng lên từng chút một, căn bản không thể phán đoán theo tình huống thông thường.

Ví dụ như lúc hắn chừng năm mươi tuổi mới vừa đột phá đến Thiên Nhân cảnh, đến một trăm mười tuổi mới thành Tử Phủ.

Nhưng Vương Bảo Thánh trong nhà, vừa ra đời đã có Tiên Thiên đạo thể, chín tuổi Linh Đài, mười bốn tuổi Thiên Nhân cảnh, đoán chừng đến Tử Phủ cảnh cũng chỉ khoảng bốn mươi.

Cho dù là Vương Bảo Quang, cũng là ngoài hai trăm mà thành Thần Thông cảnh.

Đây chính là chênh lệch khi cất bước cao thấp, gia thế khác biệt hình thành.

Bất quá, Vân Bằng thánh tôn động tâm thì động, nhưng cũng có chút do dự. Hắn hiện giờ trong rất nhiều đệ tử không thiếu người ưu tú, tuy rằng còn chưa xác định đệ tử y bát, nhưng cũng có hai truyền nhân ưu tú thiên tử Bính đẳng.

Dựa vào nội tình cường đại của Thái Sơ Đạo Cung, hai người đều có tiến thêm một bước, đem tư chất tăng lên Thiên Tử Ất đẳng, coi như là đạt tới tiêu chuẩn kế thừa Thánh Đồ.

Tuy bọn họ không bằng Vương Thủ Triết, nhưng dù sao cũng đi theo Vân Bằng Thánh Tôn của hắn đã lâu. Mặc dù Vương Thủ Triết càng ưu tú hơn, nhưng còn chưa ưu tú đến mức hắn có thể quyết định không để ý tình cảm trước kia.

“Lần này Tôn thượng mắt kém rồi.” Thanh Nguyên Thánh Tử cười tủm tỉm lại châm thêm một mồi lửa: “Thủ Triết hiền đệ nhà ta cũng không phải là Thiên tử Giáp đẳng gì. Theo ngài

nói rõ đi, huyết mạch của hắn hơn phân nửa sẽ không kém Ly Từ sư muội nhà ta, chỉ có điều bình thường lười biếng lại… Ha ha ha.”

“Vậy mà là huyết mạch Thánh Tử?” Vân Bằng Thánh Tôn giật mình, lập tức xông lên, “Ngươi có sư tôn cấp bậc Đại La Thánh Tôn không? Nếu không có, ngươi xem ta thế nào?”

Tu sĩ Huyền Vũ thiên phú dị bẩm như Vương Thủ Triết, cả đời quá nửa sẽ không chỉ bái một sư tôn, tương lai nếu muốn kế thừa đạo thư, hơn phân nửa vẫn sẽ bái một sư tôn Đạo Chủ khác, cho nên hắn mới hỏi Vương Thủ Triết có sư tôn cấp bậc Đại La Thánh Tôn hay không, mà không phải hỏi hắn có sư tôn hay không.

Vương Thủ Triết bị làm cho dở khóc dở cười.

Hắn tức giận trừng mắt nhìn Thanh Nguyên Thánh Tử, lúc này hắn mới chắp tay tạ lỗi với Vân Bằng Thánh Tôn: “Vân Bằng tiền bối, vãn bối mặc dù không có sư tôn cấp bậc Thánh Tôn, nhưng cũng đã có dự định khác, không có ý muốn bái nhập Thái Sơ Đạo Cung.”

“Không có sư tôn, ngươi đi đâu tìm Thánh đồ?” Thánh Tôn Vân Bằng lập tức nóng nảy, “Tiểu tử ngươi đừng để bị những lời đồn đó làm chậm trễ, vọng tưởng tự mình mò mẫm ra một con đường thành đạo. Ta nói cho ngươi biết, muốn nhánh Lam lộ lam dựa vào bản thân để đi ra khỏi Thánh đạo, chỉ dựa vào huyết mạch thánh tử đinh thì vẫn còn thiếu rất nhiều!”

“Mỗi một thánh đạo, hoặc là từng thế hệ kinh tài tuyệt diễm rước lấy con đường, hoặc là 【Đạo thư】 phân ra thánh đạo chi nhánh. Trừ phi ngươi là trời sinh đạo tử, không dựa vào thánh đồ có lẽ còn có thể đi ra một thánh đạo của chính mình, nhưng hơn phân nửa là tâm huyết một đời.”

“Thế nhưng là quá lãng phí thiên phú, ngươi nếu là trời sinh Đạo Tử, ngay cả Đạo chủ cũng phải cầu thu ngươi làm đồ đệ, một hơi sống mười ba vạn sáu ngàn năm không tốt sao?”

Vân Bằng thánh tôn thở phào một hơi nói một hồi, mục đích chỉ có một, chính là cầu xin Vương Thủ Triết làm đồ đệ của hắn.

Trước không nói đồ đệ như vậy tiềm lực vô cùng, có thể chấn hưng Thánh đảo nhất mạch của hắn, nói trước mắt nếu thu một Thánh tử làm đồ đệ, chẳng phải Vân Bằng thánh tôn hắn sẽ lập tức run rẩy sao?

Không nói những thứ khác, chỉ cần dẫn đồ đệ tùy tiện dạo một vòng, bái kiến các lộ Thánh Tôn, đã thu được bao nhiêu lễ vật?

Thậm chí, hắn còn có thể học theo Vân Hải Thánh Tôn, dẫn đồ đệ đi nhổ lông của Đạo Chủ.

Nói chung, có thể đi lại con đường Vân Hải Thánh Tôn đã đi.

Hắn không quá biết sáng tạo, sao chép bài tập thì hắn còn không biết sao?

"Cái này…" Vương Thủ Triết vẻ mặt bất đắc dĩ: "Đa tạ Vân Bằng tiền bối ưu ái, vãn bối tạm thời còn chưa có dự định bái sư, huống chi, thuộc tính của ta sợ là không hợp với Thánh Đồ của tiền bối."

Cho dù chưa hiểu rõ hắn cũng có thể đoán được, Thánh đồ nhất mạch Vân Bằng Thánh Tôn này hơn phân nửa sẽ có yêu cầu nhất định đối với độ phù hợp huyết mạch.

"Thuộc tính không hợp thì có quan hệ gì? Chuyển tu một chút là được. Huống chi, nhà chúng ta 【Thiên Bằng Thánh Đồ】, đi cũng không phải thuộc tính thánh đạo, vô luận pháp tướng hư ảnh của ngươi là phi cầm hay tẩu thú, thậm chí thú biển đều không sao. Mà một khi tu luyện huyết mạch thần thông trong Thiên Bằng Thánh Đồ tới cảnh giới đại thành, liền có thể biến thân thể thành Thiên Bằng chân thân, vỗ cánh bay đi, chớp mắt đã là ngàn vạn dặm, bất luận là đánh nhau hay chạy trốn, đều là lựa chọn tốt nhất." Vân Bằng Thánh Tôn tiếp tục tận hết sức cổ độc nói, "Thủ Triết à, ngươi chớ bỏ lỡ cơ hội trời ban."

Hắn hiểu được, tư chất huyết mạch như Vương Thủ Triết, một khi đến Thái Sơ Đạo Cung, chắc chắn sẽ khiến các lộ Thánh Tôn còn chưa có đệ tử y bát tranh đoạt, đến lúc đó Vân Bằng Thánh Tôn hắn sẽ không còn ưu thế nữa.

Hắn phải nhân cơ hội gần quan võ đài, trước tiên phải dụ dỗ Vương Thủ Triết rồi nói sau.

Về phần hai "Ái đồ" thiên tử Bính đẳng vừa rồi làm hắn có chút do dự kia, lúc này đã sớm bị hắn vứt ra sau đầu. Hai người kia tên là gì nhỉ?

"Vân Bằng tiền bối, trước mắt vãn bối thật sự không có dự định bái sư." Vương Thủ Triết bất đắc dĩ.

Thế lực siêu nhiên như Thái Sơ Đạo Cung, tuy rằng không quá giống với Tiên Cung, nhưng cũng có tính độc lập rất cao, quy củ trong cung rất nhiều, một khi gia nhập đạo cung, sau này coi như là người của đạo cung, là không có khả năng lại kiêm nhiệm tộc trưởng gia tộc.

Hắn đường đường là một gia chủ, gia nhập đạo cung vốn là chuyện không thực tế, huống chi ngày thường hắn lười biếng quen rồi, chỉ cần có lựa chọn, hắn khẳng định sẽ không lựa chọn gia nhập đạo cung.

"Nếu không, ngươi có thể chỉ điểm điều kiện?" Vân Bằng thánh tôn kiên nhẫn nói, "Chỉ cần vi sư có thể làm được, tuyệt đối không hai lời."

"Tôn thượng." Thủy Nguyệt thánh nữ ở một bên quả thực không vừa mắt, nói một câu sâu kín: "Ngài có nghĩ tới một khả năng nào đó chưa, nhà của Thủ Triết công tử có ngôi vị hoàng đế muốn kế thừa… cũng không nhất định chú ý đến 【Thiên Bằng Thánh Đồ】 của ngài?"

!!!

Thần sắc Vân Bằng Thánh Tôn cứng đờ.

Những lời này, quả thực là một câu bừng tỉnh người trong mộng.

Hắn nhất thời có chút thất hồn lạc phách: "Thì ra là thế, thì ra là như vậy. Ta nói, người có tư chất huyết mạch như Thủ Triết làm sao có thể tùy tiện xuất hiện…"

Loại cảm giác này, giống như thật vất vả đụng phải một nữ thần siêu cấp, kết quả vừa mới thổ lộ, liền được cho biết nữ thần đã sớm có người sở hữu, ngay cả cơ hội liếm cũng không cho…

"Vân Bằng tiền bối, bằng không như vậy…" Vương Thủ Triết thấy hắn như vậy, không khỏi cũng có chút áy náy, suy nghĩ

một chút liền nói: “Lát nữa ta giới thiệu cho ngươi một đồ nhi tư chất huyết mạch không kém ta, như thế nào?”

Mặc dù chính hắn không thể bái sư, nhưng trong nhà người phù hợp điều kiện cũng không phải là không có, cùng lắm thì sau khi trở về tự mình giúp lấy vật sắc.

Vân Bằng Thánh Tôn chỉ cho rằng Vương Thủ Triết đang an ủi hắn, miễn cưỡng cười cười, xua tay nói: “Nếu đã như vậy, ta sẽ chờ Thủ Triết ngươi giới thiệu giúp ta.”

Dứt lời, ông ta cũng không có tâm tình tiếp tục ở lại, trực tiếp đứng dậy cáo từ với Vương Thủ Triết, rời khỏi Thiên Hư Vân Chu, trước khi đi còn thuận tay đóng gói tiên trà đã nấu xong lại, chuẩn bị về nhà chậm rãi uống.

Đợi Vân Bằng thánh tôn đi rồi, Vương Thủ Triết không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Nguyên thánh tử và Thủy Nguyệt thánh nữ: “Hai người các ngươi, sẽ gây thêm phiền phức cho ta.”

“Thủ Triết hiền đệ, ngươi cũng không thể trách ta…” Thanh Nguyên Thánh Tử ho khan một tiếng, vô tội nói: “Nếu không có Ly Từ, Vân Bằng Thánh Tôn cũng sẽ không cả ngày tìm ta gây chuyện. Một Thánh tử nho nhỏ như ta, không thể gánh vác được hắn cả ngày. Ngươi gánh vác một chút hỏa lực cho ta cũng là điều nên làm.”

“Ta cũng là vì tốt cho ngươi.” Thủy Nguyệt thánh nữ cười hắc hắc, nói: “Nghe nói gần đây Văn Ngự hoàng tử của Thiên Thụy thánh triều đang tìm ngươi gây phiền phức, ta giúp ngươi tìm một chỗ dựa vững chắc, tránh cho tiểu tử kia quá mức không kiêng nể gì.”

“Điều này cũng đúng.” Thanh Nguyên Thánh Tử cười nói: “Thu đồ đệ bất thành nhân nghĩa rồi! Thủ Triết hiền đệ, ngươi có rảnh thì kết giao với Vân Bằng Thánh Tôn nhiều một chút, bởi vì cái gọi là “Quan huyện không bằng hiện quản”, gia tộc của ngươi dù sao không ở bên cạnh, ôm bắp đùi người ta cũng không phải là chuyện xấu gì. Chỉ là vừa rồi ngươi cự tuyệt quá mức dứt khoát, thật không bằng hàm hồ cự tuyệt một phen, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm, cho Vân Bằng Thánh Tôn một chút hi vọng, như thế mới có thể tối đa hóa lợi ích…”

Vương Thủ Triết nghe vậy không khỏi nhìn về phía Thanh Nguyên Thánh Tử, vẻ mặt hơi phức tạp.

Không thể tưởng được cẩu thánh tử ngươi nhìn tướng mạo đường đường, phong quang trăng sáng, lại có thể hiểu sáo lộ của nam nhân cặn bã như vậy. Xem ra trở về phải để Ly Từ cách xa sư huynh nàng một chút, miễn cho không cẩn thận bị cặn bã.

Bất tri bất giác, hơn mười ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, mọi người không có việc gì đều tụ cùng một chỗ ăn uống tâm sự, ngược lại là càng ngày càng thân quen. Ngay cả Vân Bằng thánh tôn cũng buông xuống "khế Đế", không có việc gì liền chạy về phía Thủ Triết, ăn chực uống chực trà.

Dùng lời của hắn mà nói, dù sao Vân Bằng thánh tôn truyền thừa kỳ còn có một đoạn thời gian, cũng không cần vội vã gõ định y bát đệ tử.

Hơn nữa tu vi của Vương Thủ Triết cũng mới là Thần Thông cảnh, cho dù muốn kế thừa Thánh Đồ, cũng phải chờ tu vi đến Lăng Hư cảnh rồi nói sau, không cần vội lập tức định ra.

Nếu thật sự không được, Thiên Bằng Thánh Đồ có thể trước tiên làm thủ triết chuẩn bị.

Dù sao nhân sinh đường dài, đường còn rất dài, chuyện tương lai ai cũng nói không chính xác, lỡ như Thủ Triết không kế thừa thánh đồ trong nhà thì sao?

Nghĩ đến đây, Vân Bằng thánh tôn không khỏi dấy lên một tia hi vọng.

Hiện tại không bái sư cũng không sao, nhưng ít ra phải quấn lấy Thủ Triết, định ra danh phận chuẩn bị thai trước.

Cũng trong lúc này.

So với thành viên của tứ phương hội đều lần lượt tới đảo nhỏ. Mà điều này cũng có nghĩa là bốn phương sẽ bắt đầu so với cuối cùng.

Từ bản chất mà nói, tiểu động thiên giống như là bám vào một cái bong bóng khí trên chủ thế giới, nó cũng không hoàn toàn độc lập với không gian chủ, mà là sẽ cùng không gian tiết

điểm đặc biệt nào đó của chủ không gian buộc lại cùng một chỗ, để thuận tiện mở ra. Về phần cụ thể sử dụng phương thức nào, xem lúc đầu vị Thánh Tôn mở không gian này nghĩ như thế nào.

Lần này phát hiện "Động Phủ Tiên Nhân", trói buộc không phải tọa độ không gian, mà là một tòa hoang đảo này.

Diện tích hoang đảo cũng không lớn, sân bãi làm tứ phương hội có chút hơi nhỏ. Bởi vậy, mọi người cũng không có rơi vào trên hoang đảo, mà là dưới sự chủ trì của Vân Bằng thánh tôn, trực tiếp tụ tập trên mặt biển phụ cận di tích động phủ của tiên nhân.

Vì lần này tứ phương sẽ so sánh, các thế lực liên quan đều phái tới đại biểu chứng kiến.

Đại biểu của Vân Hải Động Thiên tự nhiên là Thanh Nguyên Thánh Tử, đại biểu của Thủy Nguyệt Động Thiên chính là Tuế Nguyệt Thánh Nữ. Về phần Kim Quang Động Thiên, bởi vì trước mắt vẫn chưa tới thời kỳ truyền thừa, không có Thánh Tử Thánh Nữ, lần này tới đại biểu là một vị nữ tu vi Chân Tiên cảnh tầng bảy.

Trên mặt nàng mang khăn che mặt, không thấy rõ hình dáng, nhưng ánh mắt sắc bén mà bá đạo, khí thế toàn thân cũng lạnh thấu xương mà bức người, tựa như là trường kiếm thu vào trong vỏ, cho dù có vỏ kiếm bao trùm, vẫn như cũ khó che đi phong mang của nàng.

Thanh Nguyên Thánh Tử âm thầm truyền âm giới thiệu cho Thủ Triết: "Vị này là 【Quang Minh Tiên Quân】. Thực lực của nàng rất mạnh, huyết mạch thiên phú cũng rất tốt, thuần túy mà nói so với Thủy Nguyệt lúc trước thì mạnh hơn một chút, kế thừa tiên kinh đại khái là Thiên Tử Giáp đẳng. Đáng tiếc vận khí nàng không tốt, chưa sinh ra ở Kim Quang Động Thiên trong giai đoạn truyền thừa cửa sổ, cho dù thiên phú xuất chúng, cũng không thể kế thừa Kim Quang Thánh Đồ, đáng tiếc ah đáng tiếc ~"

Cũng khó trách Thanh Nguyên Thánh Tử có cảm khái như vậy. Kế thừa tiên kinh xong có thể có tư chất Thiên Tử Giáp đẳng, thiên phú huyết mạch như vậy cũng chỉ kém Vương Ly

Từ một chút mà thôi, ở trong phạm vi toàn bộ Đông Hà Thần Châu đều tương đối hiếm thấy.

Tư chất như vậy, lại không thể kế thừa đến Thánh Đồ, quả thực khiến người ta thổn thức.

“Đại khái cũng chính bởi vì như thế, tính tình của Quang Minh Tiên Quân không tốt lắm, nói chuyện cũng không quá dễ nghe.” Thanh Nguyên Thánh Tử lại nhắc nhở Vương Thủ Triết: “Ngươi cố gắng đừng trêu chọc nàng, luận đánh nhau, ta không phải là đối thủ của nàng.”

Đang nói.

Bỗng dưng.

Quang Huy tiên quân đang bị bọn họ nghị luận như có cảm giác quay đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng, giống như dao găm quét vào mặt bọn họ: “Thanh Nguyên tiểu tử, ngươi ngứa da sao? Lại dám lén lút nghị luận với tiểu tử đáng khinh này?”

Rất rõ ràng, hành vi lén lút của Thanh Nguyên Thánh tử và Vương Thủ Triết đã bị nàng bắt quả tang ngay tại chỗ.

Thanh Nguyên Thánh Tử cười khan một tiếng, lập tức nghiêng đầu đi, không tranh cãi với nàng ta nữa.

Vương Thủ Triết lại không chút hoang mang, lễ phép gật đầu với nàng: “Bái kiến Quang Minh Tiên Quân.”

“Hừ! Đừng tưởng rằng gia thế tốt, lớn lên tuấn tú là có thể muốn làm gì thì làm. Ở trong mắt bản tiên quân, ngươi chẳng qua chỉ là một tên ăn chơi trác táng đầu bóng dầu mà thôi, lại bàn tán sau lưng bản tiên quân, bị bắt được, cũng đừng trách bản tiên quân không khách khí.” Quang Minh tiên quân lạnh lùng liếc Vương Thủ Triết một cái, lập tức liền quay đầu đi không để ý tới hắn nữa.

Vô cùng rõ ràng, Quang Minh tiên quân đã nghe nói qua thanh danh “Hoàn tử nhị thế tổ” của Vương Thủ Triết.

Ách, ha ha…

Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, thu hồi ánh mắt.

Đây đâu phải là tính tình không tốt, rõ ràng là hội chứng Stockholm thời kỳ này nha ~ thất kính, thất lễ không bồi tiếp.

Mà ngoại trừ Quang Minh Tiên Quân đến từ Kim Quang Động Thiên ra, Thiên Thụy Huyên Thị và Thiên Hưng Chử Thị cũng đều phân biệt phái tới một Đại trưởng lão.

Thiên Thụy Lam thị tới chính là Thái An tiên quân. Mà Thiên Hưng Sa thị lại là Hạo Hãn tiên quân.

Về phần Thiên Hưng Ngô thị, người tới là Không Minh Tiên Quân, một trong hai vị lão tổ.

Hạo Nhiên Tiên Quân của Khương thị vừa nhìn thấy Không Minh Tiên Quân vẻ mặt liền tương đối bất thiện, có một loại cảm giác cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Dù sao, Khương Lân giống Chân Tiên của Khương thị bọn họ chính là chết ở trong tay Thiên Hưng Ngô thị. Thậm chí, lúc trước nếu không phải Khương Lân liều mạng thân thể bị thương nặng trốn về Khương thị, ngay cả bộ tiên kinh trên người hắn cũng có khả năng thất lạc ở bên ngoài.

Thù này oán này đã quá lớn rồi!

“Chư vị, lần này bốn phương sẽ tranh thủ thời gian so với chúng ta.” Vân Bằng thánh tôn cao giọng nói, “Bởi vì chỉ là người chiến thắng duy nhất, cũng không cần xếp hạng, chúng ta cũng liền không cần làm những đấu pháp phức tạp kia nữa, trực tiếp áp dụng quy tắc hai bên so đấu.”

“Vòng thứ nhất, Thiên Thụy Cốt thị《 Hoa Tàng 》, đối đầu Thiên Hưng Ngô thị Ngô Anh Kiệt. Thiên Hưng Chử thị 《 Vĩnh Minh, đối trận Thiên Thụy Khương Khương thị Khương Mộ Tiên.”

“Người thắng vòng thứ nhất, liền tiến vào vòng thứ hai tham dự tỷ thí, người thắng ăn hết, vật phẩm, truyền thừa, cùng với tiểu động thiên bản thân đều quy về gia tộc của hắn. Nếu không có ý kiến, chúng ta bây giờ bắt đầu!”

Đây đều là chương trình các đấu sức các phương sau khi thỏa hiệp, đã sớm định ra. Trong đó, Thiên Hưng Ngô thị và Thiên Thụy Khương thị thậm chí cũng không có tư cách tham dự phỏng định.

Đương nhiên, trong chương trình này, còn định ra một ít quy tắc tỉ mỉ để thi đấu.

Ví dụ như, không được dùng các vật phẩm đặc thù như quân đoàn trưởng che chở, Chân Tiên một kích, không được mang khôi lỗi chiến đấu, bảo vật tối đa giới hạn ở cấp bậc Đạo, không được cắn thuốc vân vân, phàm là có thể sẽ ảnh hưởng đến hành vi công bình của tỷ đấu, đều không được cho phép.

Mọi người rối rít biểu thị không có ý kiến.

Vân Bằng Thánh Tôn thấy thế, tiện tay vẽ một vòng trên mặt biển, tạo ra hai phạm vi lớn như sân thi đấu, trong lúc thi đấu, người nào vượt quá phạm vi chiến đấu thì thua.

"Công tử." Vương Thủ Triết của Khương Mộ Tiên Triều nhẹ nhàng thi lễ, ánh mắt hơi căng thẳng: "Ta đi đây."

"Ta nghe Bảo Quang nói qua thành tích của ngươi." Vương Thủ Triết cười khích lệ hắn: "Ngươi chớ khẩn trương, trận chiến hôm nay phần thắng của ngươi khá lớn."

Khương Mộ tiên được cổ vũ lên chiến trường, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, triển khai quyết đấu Vĩnh Minh với Thiên Hưng Trác thị.

Tu vi Vĩnh Minh kia ở Tử Phủ cảnh cửu trọng, ngược lại không khác gì Khương Mộ Tiên, huyền khí bộc phát cũng là hùng hậu mà bá đạo, ngược lại triển lộ ra nội tình cường đại của Thánh tộc.

Đối mặt với Khương Mộ Tiên, hắn ta có vẻ vô cùng thả lỏng, vừa đánh vừa dương dương đắc ý tự bộc lộ huyết mạch: "Ta đã là Tuyệt Thế Giáp huyết mạch, ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn là đầu hàng sớm một chút, miễn cho chịu khổ."

Khương Mộ Tiên đương nhiên sẽ không để ý đến hắn, nắm kiếm quyết đánh ra một trận.

Sau hai ba chiêu, sắc mặt Vĩnh Minh nhanh chóng ngưng trọng.

Sau mười chiêu, hắn bắt đầu liên tục bại lui.

Mà theo một người không tính là thuần thục, phi thường miễn cưỡng thuấn di cự ly ngắn, xuất hiện ở phía sau Kỳ Vĩnh Minh, chung quanh rốt cục truyền ra tiếng kinh thán: "Lại là nữ tư chất tiên thiên?"

Phải biết rằng, huyết mạch tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường chỉ thức tỉnh đến huyết mạch Đạo Thể tầng thứ năm, mà loại nhân vật này thường thường đều là xuất thân thiên kiêu. Tu sĩ đạt tới huyết mạch Thánh Thể tầng thứ sáu Tử Phủ cảnh thường được gọi là "đại thiên kiêu". Nếu là tu sĩ đạt tới huyết mạch Thánh Thể tầng thứ bảy trọng đại, được gọi là "tuyệt thế thiên kiêu".

Mà nếu lúc Tử Phủ cảnh đã thức tỉnh đến đệ bát trọng linh thân, liền được xưng là "Thiên tử" "Thiên nữ". Hơn nữa loại thiên tử thiên nữ này còn chưa kế thừa tiên kinh đã là thiên tử thiên nữ, có thể được xưng là tiên thiên nữ.

Tu sĩ như vậy, khởi bước sẽ mạnh hơn một đại trù so với Chân Tiên chủng bình thường.

Hơn nữa sự mạnh mẽ của Khương Mộ Tiên không chỉ giới hạn ở huyết mạch, sức chiến đấu của nàng cũng không kém. Thậm chí trong quá trình đối luyện với Vương Bảo Quang, nàng còn lĩnh ngộ được pháp tắc ném không gian thuấn di như vậy, xem như bước vào cánh cửa không gian chi đạo.

Tình huống hoàn toàn tương phản với Triều Vĩnh Minh, lúc đầu Khương Mộ Tiên vẫn bày trận sẵn sàng đón địch, trong lòng không rõ, nhưng rất nhanh nàng phát hiện ra thực lực của Kỳ Vĩnh Minh kém Vương Bảo Quang rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, Khương Mộ Tiên càng đánh càng thuận tay, càng đánh càng mạnh.

Cho đến giờ phút này, huấn luyện cấp biến thái của Vương Bảo Quang coi như đã có hiệu quả. Cho dù Vĩnh Minh nhiều lần muốn dựa vào át chủ bài lật, nhưng đều bị Khương Mộ Tiên trấn áp.

Bất quá sau ba mươi hiệp, Vĩnh Minh liền bại trận.

Kết quả như thế, nhất thời làm cho tất cả mọi người chấn kinh.

Ngay cả Vân Bằng Thánh Tôn cũng có chút bất ngờ, bị khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Thủ Triết tiểu tử quả nhiên có chút biến thái, vậy mà cứng rắn bồi dưỡng thị nữ của mình thành thiên tài cấp bậc tiên thiên nữ, sức chiến đấu còn xuất chúng như vậy!

Cái này nếu lại kế thừa tiên kinh, chẳng phải là đã không kém hơn hai thân truyền kia bị quên tên rồi?

Phải biết rằng, hai thân truyền kia nếu dùng nội tình đạo cung tăng cường một chút, cũng có tư cách kế thừa Thánh Đồ! Tiểu tử Vương Thủ Triết này, chẳng lẽ chuẩn bị tương lai bồi dưỡng một thị nữ Thánh Tôn sao?

Khó trách tiểu tử Thủ Triết này hình như rất coi thường hình dáng thánh đồ của hắn.

Vân Bằng thánh tôn không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Bại gia tử a bại gia tử! Muốn bồi dưỡng một thị nữ như vậy, cái này tiêu hao bao nhiêu nội tình gia tộc a. Thật sự là quá khiến Vân Bằng thánh tôn hâm mộ!

…

Chương 56: Thu hoạch được một tòa động phủ tiên nhân.

…

Vân Bằng thánh tôn tốt xấu gì còn biết chút nền tảng, cho dù khiếp sợ cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng các lộ đại lão Chân Tiên ở đây lại thật sự bị kết quả này đánh cho trở tay không kịp, cả đám đều là mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Hay cho Thiên Thụy Khương thị ngươi, thật ra ẩn tàng rất sâu nha.”

Chư thị Hạo Hãn tiên quân tại chỗ giận tím mặt, sắc mặt đen như đáy nồi.

Vì cái động phủ tiên nhân này, để lấy được tứ phương sẽ so sánh, Yên thị bọn họ đã hao phí không ít khí lực và nội tình gia tộc. Không chỉ tỉ mỉ chọn lựa tộc nhân tu vi và tư chất của Vĩnh Minh đều vô cùng xuất sắc, còn bắt đầu dùng nội tình gia tộc để nâng cao tư chất huyết mạch của hắn lên tới tuyệt thế giáp đẳng.

Vốn cho rằng, cho dù là đối đầu với tuyển thủ Thiên Thụy Khuyết thị, tỷ lệ thắng lợi của hai người cũng là năm năm. Nhưng nào ngờ, Vĩnh Minh ở vòng thứ nhất lại bại ở trên người Khương Mộ Tiên không tầm thường, đầu tư và tâm huyết đều trôi theo dòng nước.

Điều này làm sao hắn không giận cho được?

“Hạo Hãn Tiên Quân.” Lúc này Hạo Nhiên Tiên Quân lại tâm tình rất tốt, cười vang nhắc nhở hắn: “Ngài cũng là vị tiên quân có uy tín danh dự, đánh cuộc chịu thua, chớ làm mất thể diện của Thánh tộc.”

“Hừ!”

Sắc mặt Hạo Hãn Tiên Quân âm tình bất định mấy lần, cuối cùng không có lý do gì phát tác.

Điều duy nhất khiến hắn có chút an ủi là Thiên Hưng Điền thị bọn họ không lấy được di tích tiên nhân động phủ này, kẻ thù

truyền kiếp của Thiên Thụy Lâu thị chỉ sợ cũng không lấy được.

Thực lực của 《 Hoa Tàng 》 mà Thiên Thụy Chử thị bồi dưỡng cũng chỉ xấp xỉ 《 Vĩnh Minh 》 mà thôi.

Quả nhiên, tuy rằng Chử Hoa Tàng thắng thì giao đấu với Thiên Hưng Ngô thị Ngô Anh Kiệt, nhưng trong vòng thi đấu thứ hai ngay sau đó, vẫn bị Khương Mộ Tiên áp chế khắp nơi.

Có thể được tuyển tới tham gia tứ phương hội nghị, tu vi mấy người Diệp Hoa Tàng kỳ thật không kém bao nhiêu, đều là Tử Phủ cảnh hậu kỳ, chỉ là cấp độ hơi có khác biệt, nhưng chênh lệch cũng không quá lớn. Dưới loại tình huống này, ưu thế huyết mạch áp chế cũng liền trở nên cực kỳ rõ ràng.

Càng đừng nói, Khương Mộ Tiên còn tiếp nhận ” huấn luyện ma quỷ” của Vương Bảo Quang lâu như vậy, năng lực thực chiến cũng tăng lên.

Mà có cổ vũ trận chiến đầu giành được thắng lợi, lòng tự tin của Khương Mộ Tiên vốn bị Vương Bảo Quang đả kích gần như không còn thừa lại chút gì cũng đã trở lại, càng đánh càng thuận, trạng thái càng đánh càng tốt, không đến ba mươi hiệp, đã thành công chém ngã Kính Hoa Tàng tâm hoảng ý loạn xuống ngựa.

“Được!”

Hạo Nhiên tiên quân vui mừng quát lớn, nội tâm kích động suýt nữa rơi lệ.

Bởi vì di tích tiên nhân động phủ này, Khương thị nhiều lần gặp đại nạn. Hắn vốn đã hoàn toàn từ bỏ nó, lại không nghĩ rằng quanh đi quẩn lại, nhân duyên tế hội, lại là Mộ tiên quật khởi, ngược lại lấy lại động phủ tiên nhân.

“Thiên Thụy Khương thị Khương Mộ Tiên Thắng.”

Thấy thắng bại đã quyết định, Vân Bằng Thánh Tôn ra quyết định, giải quyết dứt khoát rồi tuyên bố kết quả, đồng thời lễ phép hỏi đám người Thanh Nguyên: “Chư vị có dị nghị gì về kết quả trận chiến này không?”

“Toàn bộ hành trình công bằng công chính, cũng không có dị nghị gì.” Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ

tự nhiên là phát biểu ủng hộ đầu tiên.

“Không dị nghị kết quả.” Quang Minh tiên quân của Động Thiên cũng phát biểu ý kiến.

Chỉ là ánh mắt của nàng vẫn luôn dừng lại ở trên người Khương Mộ Tiên, ngữ khí có chút tiếc hận: “Đáng tiếc ngươi là người của Thiên Thụy thánh triều, nếu không ta nhất định mời ngươi bái nhập Kim Quang Động Thiên.”

Đại biểu tam đại siêu nhiên thế lực cũng không có ý kiến, hai vị tiên quân của Chư thị và Chư thị tuy rằng trong lòng cực kỳ không tình nguyện, nhưng cũng chỉ đành nguyện đánh cuộc chịu thua, biểu thị kết quả không có vấn đề.

Người ta Khương Mộ Tiên đường đường chính chính thắng được tỷ thí, muốn đâm chọc cũng không bắt bẻ được.

Nếu cứ ngang ngược càn quấy như vậy, Vân Bằng thánh tôn người ta cũng không phải là để trưng bày. Nếu thật sự vì chuyện này mà náo loạn, Kính thị và Kính thị cũng không thể mất mặt được.

“Nếu như thế, bản tôn liền tuyên bố, Thiên Thụy Khương Khương Khương thị Khương Mộ Tiên thắng được tứ phương sẽ đứng đầu, tòa động phủ tiên nhân tranh luận này thuộc sở hữu của Khương Mộ Tiên.” Nói xong, Vân Bằng thánh tôn liền giao chìa khóa “di tích” trước đó hắn tạm thời bảo quản giao cho Khương Mộ Tiên.

Nói là “chìa khoá”, thực ra chính là một tấm “Lệnh bài” cổ xưa.

Vân Bằng Thánh Tôn từ đầu tới đuôi đều dựa theo trình tự, công bình công chính, không nghiêng không lệch, xử trí như vậy một phen, kết quả tự nhiên có tính hợp pháp, ai cũng không thể tạo ra sóng gió gì.

Kết quả là.

Các đại gia tộc cũng không còn mặt mũi ở tại chỗ nữa, rối rít đưa ra cáo từ.

Rất nhanh, hiện trường cũng chỉ còn lại Hạo Nhiên Tiên Quân, Thanh Nguyên Thánh Tử, Thủy Nguyệt Thánh Nữ, cùng với mấy người Vân Bằng Thánh Tôn.

“Thủ Triết à Thủ Triết.” Lúc này Vân Bằng Thánh Tôn cũng dỡ lớp ngụy trang nghiêm túc xuống, nháy mắt trêu chọc Vương Thủ Triết: “Ngươi thật biết chơi.”

“Đa tạ tiền bối chủ trì công đạo.” Vương Thủ Triết lại không tiếp lời hắn, mà là cười chắp tay nói tiếng cảm ơn: “Lần này nếu không có tiền bối trấn giữ, chuyện này sợ là sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.”

Vương Thủ Triết nói cũng là sự thật.

Nghiêm túc mà nói, trong một tòa tiên nhân động phủ, đáng giá nhất cũng chính là tiên kinh truyền thừa có thể tồn tại trong đó, cùng với bản thân tiểu động thiên. Thứ này đối với tiên tộc phổ thông như Khương thị Ngô thị mà nói vô cùng trọng yếu, nhưng đối với Kỳ thị cùng thánh tộc như Kỳ thị mà nói, tầm quan trọng của nó cũng chỉ bình thường.

Sở dĩ hai nhà xảy ra xung đột lớn như vậy, chủ yếu nhất là bởi vì mâu thuẫn nhiều năm của hai bên. Thật ra động phủ tiên nhân chỉ là một mồi lửa.

Tương ứng, lần này bốn phương sẽ thuận lợi kết thúc, chủ yếu nhất thật ra cũng không phải trận tỷ thí này, mà là thái độ của Thái Sơ Đạo Cung. Nếu không có sứ giả Thái Sơ Đạo Cung là Vân Bằng Thánh Tôn, thì không có tứ phương so sánh, nếu không có Vân Bằng Thánh Tôn ở đây, Kính thị và Kính thị cũng sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy.

Nói cho cùng, Vương Thủ Triết vẫn mượn “thế” của Thái Sơ Đạo Cung.

Đang nói chuyện, Khương Mộ Tiên lại cầm “Chìa khóa di tích” đi tới, cung kính nâng nó đến trước mặt Vương Thủ Triết: “Công tử, Tiên Nhi may mắn không làm nhục mệnh.”

Vương Thủ Triết cầm chìa khóa, cũng không hàm hồ, trực tiếp kích hoạt “chìa khoá”trước di tích Tiên Nhân động phủ.

Mà theo lệnh bài được kích hoạt, di tích “ngủ say” lâu năm rốt cục khôi phục lại lần nữa.

Một đạo thông đạo năng lượng như lốc xoáy xuất hiện trước mặt mấy người.

Vương Thủ Triết thấy thế, đưa tay giữ chặt cổ tay Khương Mộ Tiên, trong nháy mắt sau đã mang theo nàng biến mất trong thông đạo năng lượng.

Vân Bằng Thánh Tôn cũng có chút ngứa ngáy trong lòng: "Mấy người các ngươi trông coi bên ngoài, bản tôn thay Thủ Triết đi canh gác, tránh cho hắn tuổi trẻ không biết bảo vật."

Trong lúc nói chuyện, hắn chuẩn bị tiến vào di tích.

Nào có thể đoán được.

Hắn còn chưa động, thông đạo năng lượng giống vòng xoáy kia đã trực tiếp đóng ở trước mặt hắn.

Hóa ra là sau khi Vương Thủ Triết tiến vào di tích, liền lập tức đóng lại thông đạo năng lượng, trực tiếp khiến Vân Bằng Thánh Tôn ăn canh đóng cửa.

"Thủ Triết tiểu tử cũng quá không phúc hậu." Vân Bằng Thánh Tôn tức giận đến dựng râu trừng mắt: "Uổng cho bản tôn chiếu cố hắn như vậy, động phủ tiên nhân của hắn vừa mới tới tay đã trực tiếp qua cầu rút ván, quá đáng!"

Cũng không phải Vân Bằng thánh tôn có lòng mơ ước với bảo vật trong động phủ tiên nhân, chỉ là việc này do ông ta điều khiển, chỉ là tò mò mà thôi.

Không nhắc tới mấy lời lặt vặt của Thánh Tôn.

Bên kia, sau khi Vương Thủ Triết và Khương Mộ Tiên tiến vào động thiên tiên nhân, đầu tiên là đi dạo một vòng, kiểm tra tình hình trong tiểu động thiên.

Động Thiên nhỏ này lớn hơn một chút so với Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên, nhưng cũng không lớn đến đâu.

Động thiên chỉnh thể địa thế tương đối bằng phẳng, trong đó có khe suối hà cốc, có linh hồ dập dờn nhộn nhạo, cũng có rừng cây, mà trong đó làm cho người ta chú ý nhất, chính là một mảnh bình nguyên to lớn ở trung tâm động thiên kia.

Mảnh bình nguyên này chiếm cứ diện tích chừng nửa tiểu động thiên. Hoang thảo cùng bụi gai sinh trưởng tùy ý chiếm lĩnh đại bộ phận vị trí trên bình nguyên, có lốm đa lốm đốm hoa dại điểm xuyết trên đó, ngược lại cũng có một phen dã thú.

Vương Thủ Triết vừa nhìn tình huống này đã biết rõ lịch sử của tiểu động thiên này tuyệt đối lớn hơn Thanh Hoàng tiểu động thiên nhiều.

Lúc trước Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên bị phong tồn mười vạn năm, bên trong cũng không có hoang phí như vậy. Trong này cố nhiên có công lao của Lục Tiểu Ất, nhưng dù sao Lục Tiểu Ất cũng không phải là Động Thiên Khí Linh, việc có thể làm có hạn, nên hoang thì loạn vẫn là hoang, sẽ loạn, nhưng bọn họ đi vào vẫn có thể nhìn ra dấu vết nhân công rõ ràng.

Nhưng tòa tiểu động thiên trước mắt này, lại gần như tìm không ra dấu vết nhân tạo gì, hoàn toàn là một bộ dạng nguyên sinh thái, giống như là thuần túy dã ngoại.

Hơn nữa, ước chừng là hoang phế quá lâu, hoặc là có nguyên nhân đặc thù gì đó, nồng độ linh khí trong tiểu động thiên tuy rằng không tệ lắm, nhưng phẩm cấp của linh thực quả thực không cao.

Vương Thủ Triết nhìn sơ một chút liền phát hiện cỏ hoang mọc trên bình nguyên này phần lớn đều là linh thảo đại lộ không đáng tiền, phẩm cấp cao nhất cũng không vượt qua tam phẩm.

Loại linh thảo này tuy cũng là linh thực, nhưng đa số không có tác dụng đặc thù gì, bởi vì sinh mệnh lực dồi dào, tùy ý có thể thấy được, thế cho nên căn bản không bán được giá, phần lớn đều là cắt cho linh thú ăn.

Liền ngay cả những hồ điệp, côn trùng, côn trùng, bò trên mặt đất, trong huyệt động ngẫu nhiên có linh thử, linh thỏ, phẩm cấp cũng đều không cao, cơ bản không vượt qua ngũ giai.

Thần niệm của hắn nhanh chóng xẹt qua trên bình nguyên, lập tức lại có phát hiện mới.

Tại một số vị trí trên bình nguyên này, lại mơ hồ còn lưu lại dấu vết đồng ruộng. Rất hiển nhiên, mảnh bình nguyên này vốn nên là một mẫu Linh điền khai khẩn tốt, chỉ là thật sự hoang phế quá lâu, sớm đã nhìn không ra diện mạo ban đầu.

Mà ở sâu dưới lòng đất, linh mạch tung hoành, phẩm chất của linh mạch cao ngoài ý muốn, chỉ là dường như bị phong bế,

hảo hảo khai phá, dẫn xuất linh khí trong linh mạch ra, hẳn là có thể cải tạo mảnh bình nguyên này thành mảng lớn linh điền.

Trong đó một đoạn nhỏ linh mạch trung tâm nhất, phẩm chất cực kỳ cao, hiển nhiên là thất phẩm linh mạch cực kỳ hiếm thấy, khuyết điểm duy nhất chính là hơi nhỏ một chút.

Trong lòng Vương Thủ Triết tính toán một chút, nếu bình nguyên này được chăm sóc cho tốt, hẳn là có thể khai thác ra khoảng mười mẫu linh điền thất phẩm, hơn một trăm mẫu linh điền lục phẩm, một hai ngàn mẫu linh điền ngũ phẩm, linh điền tứ phẩm khoảng vạn mẫu…

Chậc! Thật đúng là không ít.

Tương lai cho dù trồng toàn bộ linh mễ, tiền lời hàng năm cũng không ít.

Nhất là linh điền thất phẩm.

Trước mắt cũng chính là khu vực trung tâm chủ trạch Vương thị lưu tiên cư có mười mẫu, cùng với trong Thanh Hoàng tiểu động thiên ước chừng mười mẫu.

Những linh điền thất phẩm này đều có thể dùng để trồng linh mễ thất phẩm. Đó là linh mễ mạnh hơn cả lục phẩm "Tiên Linh mễ. Chỉ tiếc, cho tới nay Vương Thủ Triết vẫn chưa có được hạt giống linh mễ thất phẩm.

Tuy nhiên, nơi truyền đạo quan trọng nhất trong động thiên này hiển nhiên không nằm trên bình nguyên này. Vương Thủ Triết chỉ mơ hồ nhìn một chút rồi thu hồi sự chú ý, không tiếp tục dừng lại trên bình nguyên mà mang theo Khương Mộ Tiên tiếp tục thăm dò tiểu động thiên.

Rất nhanh, hai người ngừng lại trong một u cốc.

Trong u cốc này, mọc ra một gốc cây hoa khổng lồ.

Đây là một gốc hoa tử kim.

Tử Kim Hoa chỉ là một loại linh thực thường thấy, vừa không có tác dụng đặc thù gì, cũng sẽ không sinh ra linh trí, nhưng bởi vì hoa nở vô cùng xinh đẹp, thường thường được trồng trong hoa viên làm điểm xuyến.

Nhưng Tử Kim Hoa thường xuyên được cắt tỉa thường xuyên, bình thường cũng chỉ cao nửa trượng, nhưng quả thực đã lật đổ nhận thức của Vương Thủ Triết.

Cũng không biết nó đến tột cùng ở chỗ này bao lâu, rễ cây lim dim đã nhú ra mặt đất, thân cây tráng kiện cao cao thẳng đứng, tán cây khổng lồ che khuất bầu trời, đóa hoa màu vàng tím to lớn nở rộ đầy cây, phồn hoa rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Giữa đóa hoa, còn có Kim sắc Linh Phong bận rộn bay tới bay lui, ánh sáng chiếu một cái, kim sắc quang mang lấp lóe nhấp nháy, tựa như kim phấn tung bay, sinh sinh làm cả cây hoa nổi bật lên mộng ảo.

Vương Thủ Triết vừa nhìn đã nhận ra.

Đây là Kim Ảnh Thiểm Phong, là loài ong cao cấp. Nghe nói loài ong lợi hại này thậm chí có thể dài đến mười một cấp. Bất kể là năng lực chưng cất mật hay sức chiến đấu đều không hề tầm thường.

Nhưng đám Kim Ảnh Thiểm Phong nơi này có lẽ bị giới hạn bởi phẩm cấp Mật Nguyên, dinh dưỡng không theo kịp, đẳng cấp của Phong Hậu cũng chỉ có thất giai.

Trở về có cơ hội bồi dưỡng một phen, tiểu động thiên này ngược lại có thể có thêm một đặc sản.

Mà dưới sự thấp thoáng của hoa thụ, còn có thể nhìn thấy rõ ràng một đoạn mái cong lộ ra.

Đến khi tới gần, mới phát hiện đó là một tòa nhà ngói xanh tường trắng, nhìn hết sức mộc mạc.

Cho dù đã trải qua tẩy lễ không biết bao nhiêu năm tháng, viện này lại không giống Linh điền phía ngoài trở nên hoang vu, ngược lại giống như trước đó không lâu còn có người ở qua, mang theo loại khói lửa mới mẻ.

Loại tình huống này, nếu không phải ảo thuật, vậy nhất định là có trận pháp cấm chế lợi hại.

Rất hiển nhiên, nơi bọn họ luôn tìm kiếm truyền đạo, hẳn chính là tòa viện tử này rồi.

Cây hoa tử kim vốn được trồng trước viện tử, không biết sao lại lớn như vậy. Nếu không nhờ hoa thụ này, có lẽ bọn họ còn

chưa phát hiện ra gian viện này.

“Đi, đi xuống xem một chút.”

Vương Thủ Triết vừa động tâm, liền dẫn Khương Mộ Tiên hạ xuống.

Đi vào trong viện, hắn liền phát hiện trong sân có dựng một tấm bia đá cổ xưa, phía trên có thể thấy được mấy chữ 【biệt viện Quy Nguyên Tông】. Chữ viết kia nhìn mạnh mẽ hữu lực, bút lực hùng hậu, dù cho đã có chút tổn hại, vẫn như cũ kết nối với pháp tắc thiên địa, khí tức vô cùng huyền diệu, từ đó có thể thấy được tu vi thâm hậu của người viết.

Gần như ngay khoảnh khắc Vương Thủ Triết nhìn qua.

Tấm bia đá khẽ run lên, phát ra một tiếng ông minh trầm thấp.

Ngay sau đó, toàn bộ sân nhà đều phảng phất như bị kích hoạt, bụi bặm biến mất, trong giây lát liền trở nên sáng lạn tươi đẹp.

“Quá tốt rồi!”

Giọng nói của một cô gái trẻ đột nhiên vang lên, mang theo sự hưng phấn khó tả: “Ô ô! Ta đã ngủ say lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có người thừa kế tới.”

Trong lúc nói chuyện, một bộ sách phong cách cổ xưa tiên cơ dạt dào từ trong phòng bay ra, đánh tới phía hai người, phía trên còn lơ lửng một nữ hài tử xinh đẹp đáng yêu, manh manh đát.

Lại là một nữ khí linh.

Ngay từ đầu Vương Thủ Triết cũng cảm thấy khuynh hướng nữ tính trên thế giới này dường như có rất nhiều khuynh hướng khí linh của nam giới.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn lại cảm thấy như vậy mới hợp lý. Dù sao, khí linh bảo điển và tiên kinh đều phải sớm chiều ở chung với tu sĩ, nam tu nữ tu sĩ cơ bản đều có thể tiếp nhận khí linh phụ nữ, nhưng nữ tu không nhất định nhận khí linh nam tính sớm chiều ở chung, cũng biết rất nhiều chuyện riêng tư.

Bởi vậy ngay từ đầu đại đa số khí linh bồi dưỡng thành phương hướng, chính là hướng nữ, cũng tạo thành khí linh nữ tính quá nhiều quá mức nam tính khí linh. Thậm chí, khí linh

nam giới phần lớn là tiểu hài tử, tiểu chính thái, ít có hình tượng nam nhân trưởng thành.

Tiểu Manh nữ nhìn lướt qua Vương Thủ Triết và Khương Mộ Tiên, trực giác Vương Thủ Triết càng thêm xuất trần thoát tục, tu vi càng mạnh, càng thích hợp cho tiên kinh kế thừa, lập tức bổ nhào tới: "Chào ca ca, Luân gia gọi là "Quy Nguyên", tiểu danh 'Nguyên'."

Nhưng mà, không đợi nàng đến gần, Thanh Hoàng tiên kinh đã từ trong Tử Phủ của Vương Thủ Triết hiện ra.

Một ngự nữ tiểu thiếu nữ Phạm tiểu mặc váy màu xanh chống nạnh trợn mắt nhìn bộ tiên kinh kia, nghiêm nghị trách cứ: "Dã Tiên Kinh từ đâu tới, cách xa Thủ Triết ca ca của ta một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

"A!"

Cổ trang tiểu Manh nữ nguyên nguyên cực tốc lơ lửng, trong ánh mắt kinh hỉ cùng hưng phấn nhất thời hóa thành vẻ thất vọng: "Nguyên lai ca ca đã danh thảo có chủ ~~"

Nói xong, nàng mới không tình nguyện đem lực chú ý đặt ở trên người Khương Mộ Tiên.

Được rồi, mặc dù vị tiểu tỷ tỷ này so với ca ca tựa hồ kém một đoạn, nhưng cũng đã mạnh hơn một đoạn so với người thừa kế bình thường, hơn nữa khí tức mới Tử Phủ cảnh hậu kỳ, hiển nhiên là một tiểu tỷ tỷ " buồm xuôi gió".

Nàng ta nhất thời lại vui vẻ, lập tức liền phành phạch vào trong ngực Khương Mộ Tiên: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Luân gia tiểu tên Nguyên Nguyên, là khí linh của Quy Nguyên Tiên Linh Quyết, về sau ngài chính là chủ nhân của ta. Ngài phải tu thành Thần Thông Cảnh nhanh một chút, dẫn ta đi ra ngoài mở mang tầm mắt."

Nguyên Nguyên hiển nhiên bị nghẹn quá lâu, nghẹn đến hỏng rồi, đã sớm muốn rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Khương Mộ Tiên bị đánh đến sửng sốt, trong lòng cũng kích động không thôi, nhưng vẫn theo bản năng nhìn về phía Vương Thủ Triết, sau khi nhận được sự đồng ý bằng ánh mắt của Vương Thủ Triết mới vui vẻ cầm lấy cổ tịch tiên kinh:

“Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, chúng ta tranh thủ nhanh chóng đến Chân Tiên cảnh.”

Lúc nói lời này, trái tim của nàng nhảy lên kịch liệt, một cỗ hạnh phúc mãnh liệt dâng lên trong lòng, làm cả người nàng có chút choáng váng, có loại cảm giác mãnh liệt không chân thực.

Lúc ở Khương thị, nàng quả thật ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình một ngày kia sẽ có được tiên kinh, nhưng hôm nay, nàng lại thật sự nhận được một bộ tiên kinh!

Nó hiện tại đang ở trong ngực của mình, hơn nữa mình rất nhanh có thể kế thừa nàng ta!

Lấy tư chất và tu vi của nàng, tối đa qua ba mươi năm mươi năm nữa là có thể đột phá Thần Thông cảnh. Đến lúc đó, nàng có thể kế thừa bộ tiên kinh này, bước lên con đường lớn thông hướng Chân Tiên cảnh.

Tương lai của mình, bắt đầu từ hôm nay, đã mở ra thiên chương mới!

…

Ngay khi nhóm người Vương Thủ Triết có được một tòa động phủ tiên nhân.

Thanh Dương tiên phủ.

Thanh Yên các.

Trong tiếng “Cạch” kịch liệt, các loại đồ gia dụng và dụng cụ bị đập đầy đất.

Thanh Dương công chúa hùng hùng hổ hổ cũng theo đó vang lên trong phòng ngủ: “Đáng ghét, thật sự là quá ghê tởm. Là tên khốn kiếp nào ở bên ngoài truyền lời đồn lung tung? Bổn công chúa làm sao có thể coi trọng Vương Thủ Triết kia…”

“Cái gì mà tư hội bí mật, cái gì mê hoặc lòng người, ta đường đường là Thanh Dương, lại bị tên công tử bột đầy mỡ kia mê hoặc?”

Thanh Dương công chúa giận dữ, tất nhiên là lời đồn lưu chuyển trong Thiên Thụy Thánh Thành gần đây, nói nàng liều

mạng tăng tư chất huyết mạch lên làm công chúa, là bị tên lãng tử Vương Thủ Triết kia mê hoặc.

Nếu tương lai để nàng lên làm Thánh Hoàng, không đảm bảo Thiên Thụy thánh triều sẽ rơi vào tay họ khác.

Nghe được lời đồn này, Thanh Dương công chúa tự nhiên là tức giận dị thường: “Tôn di, tra cho ta! Nhất định phải tra rõ ràng rốt cuộc là tên vô liêm sỉ nào đứng sau lưng nói xấu bổn công chúa!”

“Vâng, công chúa.”

Lúc này mặt mũi Tôn di cũng tràn đầy sương lạnh, lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Nàng biết, người sau lưng vu oan nước bẩn dụng tâm ác độc cỡ nào.

Thanh Dương công chúa hôm nay mới vừa gia phong công chúa, căn cơ còn chưa ổn định, hơn nữa ví dụ nữ tử thánh triều làm hoàng vô cùng thưa thớt, Thanh Dương công chúa muốn đạt được ủng hộ của các lộ Tiên Vương vốn khó hơn một chút so với các hoàng tử khác, thanh danh một khi bị bôi nhọ, tương lai muốn tranh đoạt vị trí Thánh Hoàng Nữ ắt sẽ trở nên càng thêm gian nan.

Việc này nếu xử lý không tốt, khoảng cách giữa công chúa và Thánh Hoàng Nữ sẽ càng ngày càng xa.

Mà cùng lúc đó.

Thành khu hạ thành Thiên Thụy Thánh thành, lời đồn có liên quan đến Thanh Dương công chúa cũng đã sớm truyền ra.

Trong hạ thành rồng rắn lẫn lộn, nhân số tam giáo cửu lưu nhiều không đếm xuể, càng có vô số “Nơi giải trí”, các loại trà quán tửu lầu cũng có mặt ở khắp nơi. Nơi này là khu thành hỗn loạn nhất, người xem thường nhất, quý nhân trong thành đa số khinh thường đặt chân, nhưng cũng là nơi tin tức lưu động nhiều nhất.

Giờ phút này.

Trong một quán trà có khí tức rất nồng đậm ở phố phường.

Tiên sinh kể chuyện trên đài sinh động như thật kể lại các câu chuyện về nhân vật truyền ký, dã sử bát quái.

Thuyết thư tiên sinh này có chút bản lĩnh, câu chuyện trầm bổng chập trùng, trình bày đặc sắc, ngược lại khiến cho khách trà lâu này như mây đến, làm ăn phát đạt, nhất là trong bóng tối còn xen kẽ cốt truyện Thanh Dương công chúa và Thủ Triết công tử bí mật hội bí mật, càng làm cho người ta huyết mạch sôi trào, mơ màng liên tục, làm cho khách nhân phía dưới liên tiếp vỗ tay ồn ào.

"Quả nhiên, bất kể là thế giới nào, cuộc sống tình cảm bát quái của đại nhân vật vĩnh viễn là dễ dàng được người ta nói chuyện say sưa nhất."

Trong góc trà lâu, Vương Bảo Quang ăn mặc áo nâu gọn gàng, ăn mặc mộc mạc, ăn mặc thành tiểu dân phố phường, bắt chéo hai chân ngồi trong ghế trà, trong tay giơ cao chén trà, hai mắt híp lại, bộ dạng trầm mê nghe kể chuyện, nhìn vô cùng thích ý.

Trong miệng của hắn uống trà kém, hai mắt hơi nheo lại lại phát ra ánh sáng khác thường.

Nhìn bộ dáng thuần thục này của hắn, rất hiển nhiên, hắn lấy bộ dáng này trà trộn vào thành khu hạ thành tuyệt đối không phải một lần hai lần rồi, nghiễm nhiên đã cùng nơi này hòa làm một thể, khó phân biệt rồi, người bình thường tuyệt đối không cách nào theo hình tượng khí độ đem hắn cùng người chung quanh phân biệt ra.

"Lão tổ gia gia của tiểu tử ngươi đã bị người ta đổ nước bẩn vu khống rồi, ngươi vẫn còn rảnh rỗi ở đây xem trò hay sao mà còn cười được?" Tài Hữu Đạo ăn mặc gọn gàng hơn ngồi đối diện hắn, vừa say sưa gặm một cái bánh bao tương, vừa nói thầm: "Ngươi không sợ Thánh Hoàng giận dữ, bắt lão tổ gia gia ngươi đi làm phò mã cho Thanh Dương công chúa à? Đến lúc đó, Thánh Tôn gà mờ như ta đây có thể không giữ nổi hắn."

"Đừng nói giỡn, lão tổ gia gia ta là ai? Cả đời trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, loại cục diện nho nhỏ này, lão nhân gia người căn bản sẽ không để vào mắt. Hơn nữa trình độ

chế tác lời đồn này quá kém, ngay cả một bức vẽ khai cục cũng không có!" Vương Bảo Quang bĩu môi, vẻ mặt lơ đễnh.

Hắn ta lại vô cùng tự tin với Vương Thủ Triết.

Giống như rất nhiều tộc nhân của Vương thị, hắn có dày tám mét đối với cách lọc của Vương Thủ Triết, chưa bao giờ cho rằng trên đời này có lão tổ gia gia không giải quyết được vấn đề.

"Bảo Quang tiểu tử, ngươi nói chuyện này có phải là Văn Ngự hoàng tử làm hay không? Hắn có lý do dư thừa!" Tiền Hữu Tài nghe tin đồn, phân tích: "Thanh Dương công chúa thượng vị, không thể nghi ngờ là tạo thành áp lực cực lớn cho hắn."

"Rất không có khả năng." Vương Bảo Quang suy nghĩ, lắc đầu nói: "Văn Ngự hoàng tử tuy dối trá, lại dã tâm mười phần, nhưng trong xương cốt thập phần kiêu ngạo, ẩn giấu rất sâu, hắn mặc dù muốn đối phó Thanh Dương công chúa, cũng sẽ không dùng thủ đoạn vụng về như thế. Hơn nữa một khi sự tình bại lộ, hắn ngược lại được không bù mất. Ta đoán, hơn phân nửa là có người âm thầm khuấy đảo phong vân, muốn ly gián Văn Ngự và Thanh Dương, thuận tiện cuốn lão tổ gia gia ta vào đó."

"Nếu đã là như vậy, vậy thì chúng ta không ngại dùng tạp chí tư mật mà đại nhân vật 《Thiên Thụy》 chúng ta vừa mới thành lập không ai biết để cho Thanh Dương công chúa và công tử bác bỏ tin đồn, miễn cho bị tiểu nhân âm thầm thực hiện được." Tiền Hữu Đạo đề nghị nói.

"Cái này không thể được." Vương Bảo Quang lại lắc đầu ngón tay, hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt tràn đầy hứng thú: "Ta cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất để mở ra tạp chí. Ta sẽ chọn một số góc độ ảnh chụp của Thanh Dương công chúa và lão tổ gia gia để phối chế, sau đó đem những lời đồn đãi truyền lưu một lần nữa gia công, đặt ở trang đầu của tạp chí chúng ta. Một đợt nhiệt độ này, chúng ta nhất định phải xem."

Tiền Hữu Đạo vừa nghe lời này cũng lập tức lấy lại tinh thần: "Tuy rằng tiểu tử ngươi đủ vô sỉ, nhưng ta tin tưởng ngươi thao tác tạp chí nhất định sẽ phát tài, chúng ta sắp phát tài rồi! Tiểu tử, ngươi chuẩn bị bán bao nhiêu tiền một quyển? Ta tới tổng sổ sách…"

“Miễn phí!” Vương Bảo quang khí định thần nhàn.

“Cái gì? Miễn phí?! Vậy chúng ta ăn cái gì? Cái này tổn thất thật nhiều a, không được không được.” Tài Hữu Đạo như bị vơ vét một miếng thịt trong lòng, liên tục lắc đầu.

“Chỉ cần chúng ta mở đường, còn sợ không kiếm tiền được sao?” Vương Bảo Quang xem thường nhìn tiền tài nói: “Tài sản cũ, ngươi đã là quá nhỏ rồi. Ở trong tạp chí in ấn phí chỉ có mấy đồng, cho dù toàn thành miễn phí đưa chúng ta cũng không lỗ bao nhiêu, nhưng một khi con đường bị chúng ta nắm trong tay, thì ở đây có thể đùa giỡn được nhiều thứ lắm.”

“Ngươi ngẫm lại xem, nếu như tạp chí của chúng ta có thể mỗi người một bản, sau khi chúng ta lại nắm giữ được chuyện tư mật của một đại nhân vật nào đó… Hắc hắc, ngươi nói xem, những đại lão kia nguyện ý tiêu bao nhiêu tiền để giải quyết?”

!!!

Tài Hữu Đạo trong lòng chấn động, tựa như đại môn được mở ra tân thế giới.

Thần sắc hắn phức tạp nhìn bảo quang: “Tiểu tử ngươi thật là một nhân tài!”

“Khà khà, ở đâu ~” Vương Bảo Quang đặt cốc trà xuống, ngữ khí dần dần trở nên sục sôi, “Ta muốn cho người đứng phía sau lời đồn kia nhìn một chút, luận tin đồn bát quái, bọn họ ngay cả tôn tử cũng không tính! Để cho bọn họ nhìn xem, ai mới là quân chính quy bát quái!”

Hắn giờ phút này, toàn thân đều tản ra quang mang tự tin cùng lý tưởng, giống như hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, sắp mặc giáp lên trận giết địch tướng quân.

…

Chương 57: Một đêm phất nhanh! Thủ Triết được Hoành Tài!

…

Cùng lúc đó, trong Quy Nguyên Tiên Phủ.

Khúc Quy Nguyên Tiên Linh Quyết 《Khí Linh Nguyên》 dựa vào trong lòng Khương Mộ Tiên một hồi lâu, rốt cuộc mới nhớ tới chính sự.

Ngoại trừ chính mình, trong Động Thiên còn có một đống lớn đồ vật muốn kế thừa.

"Động thiên khí linh, mau tỉnh lại." Nguyên linh khí gào to trong biệt viện: "Chủ nhân mới của chúng ta tới, ngươi vẫn còn ngủ à?"

"Đừng hô! Nguyên Nguyên Nguyên, ngươi cũng không phải không biết, ta vì tiết kiệm có thể đóng đại lượng trận pháp cùng công năng không cần thiết. Đợi ta một lát nữa, ta rất nhanh có thể triệt để kích hoạt."

Thanh âm khí linh nguyên vừa dứt, trong biệt viện liền truyền đến thanh âm của một nữ hài trẻ tuổi khác.

Thanh âm kia nói chuyện chậm rì rì, mang theo một loại lười biếng giống như vừa tỉnh ngủ, so sánh mười phần rõ ràng với nguyên nhân tràn đầy sức sống.

Bất quá nói xong, thanh âm nữ hài kia dần dần trở nên hữu lực.

Rất nhanh, một nữ khí linh mặc áo choàng xuất hiện trên tấm bia đá.

Thoạt nhìn nàng rất trẻ, khí chất đoan trang lịch sự tao nhã, vừa nhìn đã biết là tính cách nghiêm túc.

Ánh mắt của nàng nhìn lướt qua trên người Khương Mộ Tiên và Vương Thủ Triết, sau đó rơi xuống trên người Khương Mộ Tiên - người đã liên kết với Quy Nguyên Linh Quyết, khom người hành lễ với nàng, ngữ khí nghiêm túc: "Hoan nghênh

tiểu chủ nhân, ta là quản gia Khí Linh Đồ Đồ của bản động phủ.”

“Chờ một chút.” Khương Mộ Tiên vội vàng lui đến sau lưng Vương Thủ Triết, nghiêm nghị nhắc nhở: “Ta không phải chủ nhân của các ngươi, công tử nhà chúng ta mới đúng.”

“Thế nhưng… dựa theo quy củ Quy Nguyên Tông chúng ta, chỉ có người kế thừa Quy Nguyên Tiên Linh Quyết mới là tiểu chủ nhân động phủ. Một khắc ngài thành tựu Chân Tiên, sẽ tự động trở thành chủ nhân chân chính động phủ chúng ta.” Linh đồ quản gia giải thích.

“Đây là quy củ của Quy Nguyên tông, không phải quy củ của ta.” Khương Mộ Tiên lại vô cùng kiên quyết, bình tĩnh nói: “Nếu ngươi đã gọi ta một tiếng tiểu chủ nhân, vậy có phải nên nghe theo ta không? Từ hôm nay trở đi, ta sẽ chuyển tất cả động phủ này cho vị Vương Thủ Triết công tử này.”

Có thể có tiên kinh kế thừa, đối với Khương Mộ Tiên mà nói đã là may mắn lớn lắm rồi. Mình có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của công tử, nàng há có thể ham động phủ tiên nhân này?

“Được rồi.” Quản gia Khí Linh đồ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn chuyển hướng sang Vương Thủ Triết, thi lễ với hắn, nghiêm nghị nói: “Vậy từ hôm nay trở đi, chúng ta thuộc về công tử.”

Mặc dù Vương Thủ Triết không tỏ vẻ gì, nhưng cũng âm thầm gật đầu.

Khương Mộ Tiên và Khương thị đều là người tri ân, không uổng công hắn tiêu phí tâm huyết dìu dắt.

Hắn cũng không chối từ, trực tiếp nói: “Trước mở bảo khố nhìn một chút.”

“Vâng, công tử.”

Đồ hình khí linh lên tiếng, lập tức vung tay lên, mở ra một thông đạo năng lượng cỡ nhỏ, cung kính nói: “Công tử, bảo khố tiên phủ ở chỗ sâu nhất trong tiểu động thiên, cần phải thông qua thông đạo không gian ra vào.”

Vương Thủ Triết và Khương Mộ Tiên thuận theo thông đạo tiến vào, phát hiện mình đã đặt mình vào trong kho báu.

Kho báu này không tính là lớn, nhưng rương bảo vật linh thạch lại chất đầy. Vương Thủ Triết tiện tay mở một rương trong đó ra nhìn xuống, phát hiện cả thùng này đều là thượng phẩm linh thạch, ước chừng có hơn một ngàn viên.

"Công tử, trong bảo khố trữ hai nghìn rương thượng phẩm linh thạch, tổng cộng hai trăm vạn thượng phẩm linh thạch." Khí Linh đồ báo cáo.

"…" Sắc mặt Vương Thủ Triết không khỏi vui vẻ, đây là một số lượng linh thạch trên trời, tương đương với hai trăm Tiên Linh Thạch, ước chừng tương đương hai viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Không nghĩ tới Quy Nguyên Tiên Phủ này lại giàu có như thế? Mà đây vẫn chỉ là hàng tồn kho của thượng phẩm linh thạch, mặt sau còn có cực phẩm linh thạch, Tiên Linh Thạch các loại!

"Bản đồ, vì sao có nhiều bảo khố tài nguyên như vậy?" Vương Thủ Triết có chút kỳ quái.

"Quy Nguyên tông chúng ta mặc dù không phải là đại tông phái đỉnh cấp gì, nhưng ở trong Linh Tiêu Tinh Hải cũng là một trong những danh môn, trong tông phái có Đại La Kim Tiên tọa trấn. Chỉ là trong lúc diệt thế, Kim Tiên lão tổ của chúng ta bất hạnh vẫn lạc, đông đảo Chân Tiên trưởng lão cũng đều chết trận. Vì phòng ngừa tông môn triệt để vẫn diệt, không thể đắc tội, Thiếu tông chủ đành phải lệnh cho trưởng lão Chân Tiên còn sót lại trong môn khẩn cấp thu nạp một bộ phận tài nguyên, sau đó mang tài nguyên đến chỗ Quy Nguyên tông biệt viện ở Man Hoang Tinh Hải này, đều được phong tồn tại đây, hi vọng có hậu nhân may mắn kế thừa được Quy Nguyên di hồi, một lần nữa thành lập Quy Nguyên tông." Khí Linh Đồ nói ra.

Vương Thủ Triết giật mình.

Nguyên lai nơi này là một cái Viễn Cổ tông phái lưu lại hỏa chủng, là chuẩn bị lưu cho người kế nhiệm Đông Sơn khởi dụng, khó trách sẽ cất giữ nhiều tài nguyên như vậy.

Hơn nữa, cũng chỉ có viễn cổ tông phái, mới có thể gọi "Đại La Thánh Tôn" là "Đại La Kim Tiên".

Về phần Linh Tiêu Tinh Hải…

Khi vừa mới tới Thánh vực, hắn thật sự không biết chỉ chỗ nào, nhưng bây giờ hắn đã biết, Linh Tiêu Tinh chỉ chính là khu vực phá diệt hiện giờ.

Rất hiển nhiên, trận chiến diệt thế trong khí linh đồ đồ kia chính là nguyên nhân Phá Diệt chi vực biến thành bộ dáng như bây giờ.

Có điều, lúc này Vương Thủ Triết cũng không truy hỏi đến cùng, mà tiếp tục kiểm tra kho nói: "Cực phẩm linh thạch có bao nhiêu hàng tồn?"

"Khởi bẩm công tử, chúng ta có mười tám rương linh thạch cực phẩm, tổng cộng một vạn tám ngàn viên. Còn có một trăm chín mươi tám viên Tiên Linh Thạch, hai viên Hỗn Độn Linh Thạch."

Vương Thủ Triết càng nghe càng hài lòng, gật đầu nói: "Thật ra là một khoản tài phú xa xỉ."

Riêng về phương diện linh thạch, cộng lại có giá trị khoảng tám viên Hỗn Độn linh thạch.

Bất quá hắn cũng không có kích động, dù sao chút Hỗn Độn Linh Thạch này còn lâu mới mua nổi "Lục Tiểu Ất".

"Hỗn Độn tinh hoa và Hỗn Độn bản nguyên thì sao?" Vương Thủ Triết lại hỏi.

"Tinh hoa Hỗn Độn có một cái bình lớn, chẳng qua Hỗn Độn bản nguyên quá hiếm thấy, trước khi quyết chiến cũng tiêu hao rất nhiều, chỉ còn lại một tia." Linh đồ thành thật báo cáo.

Một sợi?

Vương Thủ Triết kiểm tra bình ngọc viễn cổ phong tồn Hỗn Độn Bản Nguyên một chút, trong đó có một luồng khí tức Hỗn Độn Bản Nguyên màu vàng sậm ước chừng to cỡ chiếc đũa, ước chừng có thể phân ra mười mấy hai mươi sợi.

Về phần một bình lớn hỗn độn tinh hoa kia, số lượng cũng không nhỏ.

Vương Thủ Triết tính sơ một chút, có lẽ có thể phân ra năm bình lớn hoặc năm mươi bình nhỏ.

Đây lại là một khoản tài phú cực lớn, hơn nữa còn là tài phú thập phần hữu dụng.

Hỗn Độn tinh hoa không đơn thuần chỉ có thể cho linh thực, linh thú tăng lên tiềm lực huyết mạch, lúc trước Thần Vũ Thánh Hoàng đã pha loãng Hỗn Độn tinh hoa, dùng các loại thiên tài địa bảo, điều phối thành 【Huyết Mạch tư chất cải thiện dịch】 các phẩm cấp.

Cũng chính là dựa vào những dịch cải thiện tư chất huyết mạch này, Thần Vũ hoàng triều mới có thể bồi dưỡng ra lượng lớn nhân tài trong thời gian ngắn, cứng rắn ở dưới tình huống gần như có thể xưng là tuyệt cảnh nghịch phong phiên bàn, hoàn thành rất nhiều sự kiện không thể nào hiện giờ xem ra là kỳ tích.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Mà Vương thị một đường đi tới, tư chất huyết mạch dịch cải thiện đồng thời phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng. Bởi vậy, nghiên cứu viện nội bộ Vương thị cũng luôn cố gắng nghiên cứu "dịch cải thiện tư chất huyết mạch", ý đồ phục hồi kỹ thuật của nó.

Bất quá, theo khảo cổ tư liệu lịch sử lúc trước, cùng với các loại tìm tòi gốc rễ đào sâu, sau đó bổ sung tư liệu, các nghiên cứu viên của Vương thị lại phát hiện kỹ thuật phối chế 【huyết mạch tư chất cải thiện dịch】 cũng không hoàn toàn là Thần Vũ Thánh Hoàng phát minh, mà là Thần Vũ Thánh Hoàng từ trong di tích đào ra phục hồi như cũ.

Mà đầu mối cuối cùng của tất cả những thứ này chính là "Tinh Cổ Tộc" lúc trước tấn công Linh Tiêu Tinh Hải.

Thần Vũ Thánh Hoàng lúc trước chính là đang thăm dò Phá Diệt chi vực, trong quá trình đào móc di tích, đạt được một bộ phận di vật Tinh Cổ tộc, lúc này mới khiến cho Thần Vũ Hoàng Triều nhanh chóng quật khởi.

Nếu không phải sau này gặp Ma giới xâm lấn, dẫn đến văn minh đứt gãy nghiêm trọng, không chừng trình độ Thần Vũ

thế giới phát đạt còn vượt xa Thiên Thụy thánh triều.

“Đồ vẽ khí linh, trong bảo khố có các hạt giống linh mễ linh thực dự trữ không?” Vương Thủ Triết lại hỏi nhu cầu mấu chốt.

“Có một ít hạt giống lục phẩm linh cốc, còn có hai loại hạt giống thất phẩm linh cốc.” Khí linh đồ chỉ cho Vương Thủ Triết một vị trí, giới thiệu nói: “Hai loại linh cốc thất phẩm này có tên là “Linh Lung Bách Hương Mễ”, một loại tên là Ngọc Đình Xuân Mễ, đều là linh mễ cực kỳ được hoan nghênh. Trong đó Linh Lung Bách Hương Mễ được nấu sạch sẽ, hương thơm nức mũi, vị ngọt ngào. Ngọc Lương Xuân mễ tuy không bằng Linh Lung Bách Hương Mễ, nhưng lại cực kỳ thích hợp sản xuất tiên cân, rất được hoan nghênh trong tông môn.”

Dựa theo chỉ dẫn của Khí Linh đồ, Vương Thủ Triết tìm được một cái rương ngọc được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp Minh Văn, sau đó mở rương ngọc ra, lấy ra hai cái từ trong một đống lớn hộp ngọc bên trong.

Hộp ngọc này không quá giống loại hộp thuốc chứa Linh dược kia, nhìn tựa hồ cao hơn rất nhiều, ngay cả minh văn khắc trên hộp ngọc thập phần huyền ảo phức tạp, vẻn vẹn một cái hộp ngọc này thoạt nhìn có giá trị xa xỉ.

Hắn thuận tay mở hộp ngọc dán nhãn hiệu 【Linh Lung Bách Hương Mễ】 ra, chỉ thấy bên trong chứa nửa hộp thóc lớn cỡ móng tay, số lượng không nhiều lắm, nhưng từng hạt đầy đặn, xuyên qua lớp vỏ thô ráp còn có thể cảm nhận được linh khí dồi dào và sinh cơ bừng bừng ẩn chứa trong đó.

Rất rõ ràng, hạt giống lúa này bảo tồn thập phần hoàn hảo, hắn nhẹ nhàng ngửi một cái, thậm chí có thể ngửi được một mùi thơm thanh ngọt, như là trộn lẫn rất nhiều loại hương hoa quả, tươi mát thanh nhã, thấm vào ruột gan.

Hương vị quả này thật khiến người ta khắc sâu ấn tượng, thảo nào gọi là “Gạo Bách Hương”.

Vương Thủ Triết tinh mắt phát hiện một ngọc giản trong hộp ngọc.

Ngọc giản bình thường đều dùng để ghi lại tin tức, hắn tiện tay cầm lên nhìn một cái, liền phát hiện ghi chép trong này lại là kỹ thuật bồi dưỡng và kỹ thuật trồng trọt linh lung bách hương mễ, kỹ thuật phòng ngự bệnh trùng hại, bên trong thậm chí còn bao gồm kỹ thuật xử lý hạt giống tuyệt dục, nội dung vô cùng đầy đủ, cầm về chiếu theo ngọc giản thuyết minh là có thể trực tiếp trồng trọt.

Tiên nhân Quy Nguyên Tông suy xét có thể nói là thập phần chu đáo.

Vương Thủ Triết lại mở ra một hộp ngọc dán nhãn hiệu 【Ngọc Xuân Mễ】, bên trong cũng là linh chủng nửa hộp, khác biệt duy nhất chính là ngoại hình của linh chủng.

Hoàn toàn khác với Linh Lung Bách Hương Mễ hình bầu dục dài hình tròn, Ngọc Đình Xuân mễ là tròn, da cốc hơi đỏ lên, mặt ngoài hơi có chút lồi lõm không bằng phẳng, màu sắc giống như ráng mây mùa xuân.

Trong hộp ngọc cũng có nguyên bộ ngọc giản, bên trong ghi chép kỹ thuật gieo trồng Ngọc Khuyết Xuân Mễ tỉ mỉ.

cất kỹ hai hộp ngọc, trong lòng Vương Thủ Triết vô cùng hài lòng.

Bây giờ thế giới Thần Võ thiếu nhất chính là hạt giống linh cốc thất phẩm, hiện giờ mới có được hai loại hạt giống linh cốc thất phẩm, hiệu dụng không thua gì linh mễ thất phẩm của Thiên Thụy Thánh Triều.

Kế tiếp, chỉ cần chăm bón thật tốt Thất phẩm linh mễ, tương lai Vương thị đã có hai sản phẩm nắm đấm.

Nhưng đừng xem thường những linh chủng này, so với tài sản giàu có một đêm, nếu một gia tộc muốn chân chính phát triển lâu dài ổn định, càng cần là lợi nhuận liên tục không ngừng.

Mà trong rương ngọc kia, ngoại trừ hai loại linh mễ thất phẩm ra, còn bảo tồn một ít linh chủng lục phẩm, ngũ phẩm linh mễ.

Tất cả linh chủng vô luận phẩm cấp, đều được bảo tồn tỉ mỉ trong hộp ngọc chuyên môn, để bảo đảm cho dù cách mấy chục vạn năm, mấy ngàn vạn năm, cũng vẫn có được hoạt tính

như cũ, có thể tiến hành gieo trồng. Vì thuận tiện phân chia, trên mỗi một hộp ngọc cũng đều có nhãn hiệu chuyên môn.

Vương Thủ Triết tùy ý quét qua, liền có loại cảm giác giống như nhìn thấy kho gen hạt giống.

Các tiền bối của Quy Nguyên tông thật sự là dụng tâm lương khổ.

"Ngoại trừ hạt giống Linh Mễ, còn có một ít hạt giống Linh Dược, trong đó hạt giống Linh Dược Thập Phẩm trở xuống có mười lăm loại, hạt giống Linh Dược Thập Phẩm có ba loại, hạt giống Linh Dược Thập Nhất Phẩm có một loại." Khí Linh lại bắt đầu giới thiệu hạt giống Linh Dược.

Linh dược dưới Thập Phẩm không nói đến, chỉ cần ba loại thập phẩm linh dược, 【 Thanh Hà Tiên Tham 】 【 Ngân Diệp Tiên Hộc 】, hạt giống 【Xích Kim Tiên Linh Quả Thụ 】, chính là vật phẩm cực kỳ hiếm có, phong phú cho Vương thị loại dược phẩm cấp cao cấp.

Tuy rằng trong gia tộc đã có hai loại thập phẩm linh dược, nhưng ai lại không muốn càng nhiều càng tốt chứ?

Ngoài ra, linh chủng của linh thực Thập Nhất Phẩm 【 Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ 】 càng khiến Vương Thủ Triết mừng rỡ không thôi.

Phải biết rằng, linh quả do Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ sinh ra này tên là 【 Ngũ Sắc Uẩn Thần Quả 】, đúng là tài liệu chính luyện chế Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan 】, nó cực kỳ trân quý hiếm có. Mà Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ bởi vì tài bồi khó khăn, ngoại trừ Đạo Cung, Đông Hà Thần Châu bên này cũng chỉ có một ít động thiên tương đối lợi hại, thế gia Thánh tộc có điều kiện tài bồi.

Đương nhiên, khó khăn tài bồi là đối với người khác mà nói, Vương Thủ Triết có lực lượng bản nguyên sinh mệnh, lại có tiên thực bản mệnh làm phụ trợ, cho dù linh thực có khó khăn hơn nữa cũng không lo không nuôi sống được.

Hắn đã sớm muốn trồng lại cây ngũ sắc thần thụ.

Nhưng mà phẩm cấp linh thực này đối với bất kỳ một gia tộc nào mà nói đều là nội tình thập phần trọng yếu, căn bản không phải hắn có tiền là có thể mua được. Ở Thánh Vực lâu như vậy, hắn cũng không tìm được một chút cơ hội nào.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, trong một động phủ tiên nhân lại có linh chủng bảo tồn 【Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ】!

Quả nhiên là niềm vui ngoài ý muốn!

Như vậy, Vương Thủ Triết thật sự rất hài lòng.

"Công tử, trong bảo khố của chúng ta còn có một đoạn roi Tiên Linh Kim Lôi Trúc Thái Ất Kim Lôi Trúc." Đồ Đồ tranh công lần nữa đưa Vương Thủ Triết đến trước một hộp ngọc khác, "Thái Ất Kim Lôi Trúc này chính là tiên thiên dị chủng, có tiềm lực trở thành tiên thực cấp mười bốn. Lúc trước chúng ta ở Quy Nguyên tông đã có một mảnh rừng Kim Lôi Trúc Thái Ất Kim Lôi Trúc, cho dù Đại La Kim Tiên bị nhốt vào rừng trúc, không lột da cũng rất khó chạy ra."

"Tiên thực cấp mười bốn?" Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời, lúc này đưa tay mở hộp ngọc ra.

Trong hộp ngọc chứa một đoạn trúc tiên màu xanh vàng. Trúc tiên chỉ to bằng ngón cái, mặt ngoài hiện ra ánh kim loại sáng bóng, thỉnh thoảng còn có điện quang màu xanh tím chảy qua, nhìn rất thần dị.

Trúc tiên này hiển nhiên được bảo tồn thập phần hoàn hảo, mặc dù đã qua không biết bao nhiêu năm, nhưng roi trúc vẫn như cũ dâng trào khí tức, tràn ngập sức sống, có tiên linh chi khí nhàn nhạt từ trên roi trúc tản ra.

Thái Ất Kim Lôi Trúc không đơn thuần chỉ có tiềm lực cường hãn, lại càng là Lôi thuộc tính hiếm thấy, chờ tương lai được bồi dưỡng lớn lên, lực công kích tuyệt đối sẽ không yếu, lại có thể giống như Ly Tiên, là tồn tại đại trận mắt thường, tọa trấn gia tộc, bảo hộ hậu duệ con cháu trong tộc.

Có nó, có thể nói Vương thị lại tăng thêm một phần nội tình siêu cường.

Nhưng đây còn không phải là toàn bộ thu hoạch.

Ngoại trừ những linh chủng này, trong bảo khố còn có ước chừng mấy trăm kiện thần thông linh bảo chất lượng tốt, ba mươi sáu kiện đạo khí và bán tiên khí, hai kiện tiên khí.

Hai kiện tiên khí kia phân biệt là 【 Quy Nguyên Tiên Thuẫn 】 và 【 Ngọc Tiên Kiếm 】.

Thanh Ngọc Tiên Kiếm Vương Thủ Triết này đương nhiên là cho Khương Mộ Tiên, rước lấy Khương Mộ Tiên một trận cảm kích. Về phần Quy Nguyên Tiên Thuẫn kia, Khương Mộ Tiên bất luận thế nào cũng không chịu lấy, kiên trì muốn cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, cũng không từ chối nữa, sảng khoái cất Quy Nguyên Tiên Thuẫn vào trong túi.

Bây giờ trong ba tấm thuẫn thường dùng của hắn, có hai mặt là Bán Tiên Khí, mặt khác Hám Thiên Thuẫn kia còn là Đạo Khí, đã sớm theo không kịp.

Hắn hiện giờ sắm vai chính là một vị quý công tử đỉnh tiêm đến từ thế gia thần bí, bên người nếu như ngay cả một tấm tiên thuẫn cũng không có, quả thực có chút không thể nào nói nổi.

Sau khi điểm xong vòng này, thu hoạch chỉ có thể dùng từ to lớn để hình dung, cho dù là Vương Thủ Triết giàu có, cũng cảm thấy thu hoạch rất phong phú, hài lòng.

Đồng thời, Vương Thủ Triết cũng hết sức may mắn lúc trước mình không khoanh tay đứng nhìn, mà là lựa chọn "Đầu tư ủng hộ" thị nữ Khương Mộ Tiên đến tranh đoạt "Di tích tiên nhân động phủ" này.

Cho dù là hai Thánh Tộc kia, đều cho rằng Tiên Nhân động phủ này chỉ là một Tiên Phủ bình thường, bên trong có thể làm cho bọn họ nhìn thấy mà trợn mắt chết đi cũng chỉ là một bộ Tiên Kinh, một hai kiện Tiên Khí.

Nếu để bọn họ biết được tình hình cụ thể, chỉ sợ việc này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cũng may Vương Thủ Triết đề phòng, theo thói quen giữ lại một tay ngăn cản Vân Bằng thánh tôn bên ngoài, nếu không, khó đảm bảo không khiến Vân Bằng thánh tôn đỏ mắt, gây ra một số phiền toái không cần thiết.

Sau khi sắp xếp xong thu hoạch, Vương Thủ Triết lại tìm Khí Linh hàn huyên lịch sử một lát, sau đó mới dẫn Khương Mộ Tiên rời khỏi 【Quy Nguyên Tiên Phủ】.

Bọn họ vừa đi ra ngoài, Vân Bằng thánh tôn đã dính chặt lên, một bộ dáng bất mãn nói: "Thủ Triết Thủ Triết, trong tiên phủ này có thu hoạch gì không? Lấy tiên kinh và tiên khí tới tay phải không?"

Quá trình không tham dự hộp mù quả thực khiến Vân Bằng thánh tôn nhịn tới phát điên. Thanh Nguyên thánh tử và Tuế Nguyệt thánh nữ cũng không hẹn mà cùng bu lại, tỏ vẻ rất tò mò.

"Tiền bối, ngài biết cái gì gọi là'Tài Bất Lộ Bạch' không?" Vương Thủ Triết tức giận nói: "Nếu không, lát nữa ngài cho ta một bàn gia sản của 【Thiên Bằng Thánh Đảo】?"

"Có thể a! Chỉ cần ngươi nguyện ý đi Thiên Bằng thánh đảo làm khách, ta liền đem bảo khố cho ngươi chơi ~" Vân Bằng thánh tôn sảng khoái nói, "Chỉ cần ngươi chịu làm đồ đệ của ta, về sau toàn bộ Thiên Bằng thánh đảo đều là của ngươi."

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cứng đờ.

Sao ngươi không làm theo lẽ thường ra bài chứ? Có cần hào phóng như thế không?

Hắn lúc này khoát tay nói: "Được rồi, ta không có hứng thú gì. Mặc dù ta kế thừa Thiên Bằng Thánh Đảo, làm cả đời cho Thái Sơ Đạo Cung, sau này không phải còn phải đem Thánh Đảo truyền thừa cho đời đệ tử tiếp theo hay sao?"

"Thủ Triết à, không thể nói vậy được." Vân Bằng Thánh Tôn "Đận bình" nói: "Loại con cháu thế gia xuất thân từ gia tộc như ngươi chỉ là giác ngộ hơi thấp. Mỗi một Thánh đảo trong Đạo Cung Thái Sơ chúng ta đều gánh vác trách nhiệm bảo vệ an nguy của Nhân tộc, đây là một sứ mạng vinh quang."

Vương Thủ Triết nghiêm mặt, chắp tay nói: "Tiền bối cao thượng, là cách cục của Thủ Triết quá nhỏ."

"Không sao, tuổi của ngươi vẫn còn nhỏ." Vân Bằng thánh tôn khoát tay cười nói, "Có một số việc, chờ khi ngươi trưởng thành ngươi sẽ hiểu. Hiện tại an nguy của Nhân tộc, còn không

cần một đứa bé chống lưng. Ngươi tạm thời cứ làm những thiếu gia ăn chơi trác táng của ngươi đi, ít nhất đến Chân Tiên cảnh hãy suy nghĩ những thứ này."

"…"

Vương Thủ Triết cạn lời.

Hắn sống hơn bốn trăm năm, tại Thần Vũ thế giới cũng sớm đã là nhân vật làm tổ, trên bờ vai càng gánh vác đại lượng trách nhiệm. Nhưng vừa đến Thánh Vực, hắn lại luôn bị người trở thành "trẻ con", đây thật đúng là một loại thể nghiệm kỳ diệu.

Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, trong mắt một Thánh Tôn có thể sống ba vạn sáu ngàn tuổi, chỉ mấy trăm tuổi không còn là con nít sao?

"Vân Bằng tiền bối, còn phải làm phiền ngươi chuyện này." Lúc này Vương Thủ Triết nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng khác, bèn nói: "Động phủ Tiên Nhân chúng ta đặt ở bên ngoài Loạn Lưu Hải này không an toàn, cần phiền ngài thi triển đại thần thông chuyển về Thiên Thụy thánh thành."

"…"

Vân Bằng Thánh Tôn tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết.

"Tiểu tử thối, ngươi thật sự cho rằng Thánh Tôn ta rảnh đến phát hoảng sao? Một động phủ tiên nhân như vậy mà muốn đi tới Thánh thành, ít nhất ta cũng phải hao phí một hai tháng thời gian và rất nhiều khí lực."

"Khương thị không có một tiên quân Hạo Nhiên sao? Dù sao hắn nghe lời ngươi, ngươi bảo hắn chậm rãi di chuyển, hao phí thời gian mười năm tám năm cũng có thể dịch chuyển trở về. Ta đường đường Thánh Tôn, cũng không làm loại công việc tốn thể lực này, quá mất mặt."

Mười năm tám năm?

Vương Thủ Triết âm thầm trợn trắng mắt.

Ngươi nghĩ thời gian của ta không đáng tiền sao?

Đợi sau khi hắn hoàn thành đợt này, cũng không sai biệt lắm muốn kết thúc hành trình Thánh vực, trở về gia đình.

“Thánh nữ Thủy Nguyệt.” Vương Thủ Triết quay đầu nói: “Ta trả mười Tiên Linh thạch, làm phiền ngài mời sư tôn ngài ra tay một chút được không?”

“Mười Tiên Linh Thạch?”

Thanh Nguyên Thánh Tử và Vân Bằng Thánh Tôn đều chấn động.

Hai mắt Thủy Nguyệt thánh nữ lại càng sáng ngời, nuốt nước miếng nói: “Chuyện này không cần mời sư tôn của ta chứ? Chuyện này ta bao hết rồi. Ta liều mạng cũng mang ngươi trở về trong vòng hai ba năm.”

“Đợi một chút!” Vân Bằng Thánh Tôn lập tức ngăn cản nói: “Hai ba năm quá dài, Thủ Triết làm sao chờ được? Nếu ta hợp ý với Thủ Triết như vậy, chút việc này vẫn có thể giúp.”

“Vân Bằng tiền bối…” Vương Thủ Triết kinh ngạc nói: “Không phải ngài nói không làm công việc thể lực này sao? Ngại mất mặt sao?”

“Ngươi cũng không nói cho mười cái Tiên Linh Thạch a.” Vân Bằng Thánh Tôn lườm hắn một cái, không cho là nhục, “Một hai tháng mà thôi, chuyện này ta nhất định sẽ giúp.”

“Chín cái, chỉ cần chín cái Tiên Linh Thạch, ta lập tức liền có thể gọi sư tôn của ta tới.” Thủy Nguyệt thánh nữ vội vàng ra giá đoạt sinh ý.

Nàng đã tính toán xong rồi, đến lúc đó hoàn thành nhiệm vụ, nàng sẽ để lại bốn viên Tiên Linh Thạch này cho sư tôn! Sư tôn nhất định cam tâm tình nguyện.

Thanh Nguyên Thánh Tử bên cạnh cũng muốn làm chuyện này, nhưng sư tôn hắn không ở trong Động Thiên, muốn nhận sống cũng không có tư cách.

“Nha đầu Thủy Nguyệt, ngươi không phúc hậu sao?” Vân Bằng thánh tôn lập tức không vui: “Công việc này là Thủ Triết làm cho ta, sao ngươi có thể giảm giá được?”

“Tiền bối, ngươi là ngại mất mặt cự tuyệt, Thủ Triết không phải tìm ta sao?” Thủy Nguyệt Thánh Nữ chớp chớp đôi mắt

vô tội nói.

“Thủ Triết, nể tình giao tình của chúng ta, ta chỉ cần tám cái! Tám cái Tiên Linh Thạch ta sẽ làm!”

“Bảy, chỉ cần bảy Tiên Linh thạch…” Thủy Nguyệt thánh nữ nói xong, dứt khoát duỗi tay bóp nát một khối ngọc phù đưa tin: “Thủ Triết ngươi vân vân, ta đã gọi sư tôn lại đây.”

“Các ngươi có đến mức đó không…” Vương Thủ Triết vỗ trán một cái: “Mấy khối tiên linh thạch mà thôi, sao phải đến mức cướp đi?”

Mấy khối Tiên Linh Thạch? Trả lại mà thôi?

Vân Bằng Thánh Tôn tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Đệ tử nhà giàu như ngươi thật đúng là không coi trọng củi gạo quý. Ngươi có biết cá nhân ta có bao nhiêu Tiên Linh Thạch không? Tài sản công cộng của Vân Bằng thánh đảo không tính, với tài sản tư nhân của ta mà nói, toàn bộ tài sản của ta cộng lại cũng chỉ không đến chín viên Hỗn Độn Linh Thạch. Vì chút tài sản riêng này, ta đã để lại bao nhiêu năm rồi? Rất nhiều Thánh Tôn đừng nói tích góp tiền, đến độ tuổi này của ta còn không đủ chi ra đấy!”

“Sáu, sáu Tiên Linh Thạch, ta sẽ uống!”

Tu luyện tiêu hao rất lớn, nhất là đến cấp bậc Đại La Thánh Tôn, chỉ riêng số tiêu hao duy trì tu vi hàng năm chính là con số trên trời, muốn tích góp tiền bạc thật sự không dễ dàng.

“Đúng vậy đúng vậy, hao phí một hai tháng, có thể kiếm mười Tiên Linh Thạch, một năm thu nhập này còn không phải đi kịp Hỗn Độn Linh Thạch sao?” Thủy Nguyệt Thánh Nữ cũng tức giận nói, “Đừng nói Thánh Tôn, ngay cả Đạo Chủ đến tiền cũng không nhanh như vậy. Ngươi chờ mấy ngày, sư tôn của ta sẽ đến rất nhanh, nhà chúng ta chỉ cần năm Tiên Linh Thạch thôi.”

Nàng quyết định đến lúc đó mình giữ lại hai cái, để lại cho ba sư tôn…

“Được rồi được rồi, hai người các ngươi cũng đừng tranh cãi nữa.” Vương Thủ Triết khoát tay không kiên nhẫn nói: “Các ngươi làm như vậy, ta đều cảm thấy có chút mất mặt. Như vậy đi, mỗi người mười Tiên Linh Thạch, hai nhà cùng nhau làm,

tranh thủ hơn nửa tháng thời gian kéo Quy Nguyên Tiên Phủ về cho ta.”

” Hào khí của ông chủ!”

Thủy Nguyệt thánh nữ và Vân Bằng thánh tôn đều vui mừng quá đỗi, liên tục xưng Thủ Triết hào phóng.

Đương nhiên Vương Thủ Triết không ngốc, rất nhiều chuyện đã có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai. Có kinh nghiệm làm công lần này, về sau nếu hắn mở miệng mời Vân Bằng thánh tôn và Thủy Nguyệt thánh tôn làm chuyện gì, chắc chắn đối phương sẽ làm.

Hơn nữa đây cũng là một phương thức ôm đùi. Hai Thánh Tôn đi theo mình đến Thánh thành, vô hình trung liền nâng cao thân phận của mình, đợi tin tức truyền ra, loại lực lượng vô hình này liền có thể chấn nhiếp không ít người “lòng mang bất chính”.

Có điều, Thủy Nguyệt thánh nữ và Vân Bằng thánh tôn vui vẻ, vẻ mặt Thanh Nguyên thánh tử lại là ánh mắt âm u, im lặng nghẹn lời.

Đáng thương cho sư tôn hắn ta không ở nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể phân biệt được chén canh này.

Nếu chuyện này bị sư tôn biết được, chỉ sợ lão nhân gia sẽ hối hận đến chết.

“Thánh tử điện hạ cũng làm phiền ngươi giúp ta.” Vương Thủ Triết cũng hào phóng đưa ra năm viên Tiên Linh thạch.

“…” Thanh Nguyên Thánh Tử nhất thời quét sạch u ám, mừng rỡ nói: “Hào khí của ông chủ.”

Chuyện ở đây xong, Vương Thủ Triết liền ngồi lên Thiên Hư vân chu, đi thẳng đến Thiên Thụy thánh thành.

Hơn hai mươi ngày sau.

Thiên Hư Vân Chu của Vương Thủ Triết đã đến Thánh thành Khương thị tiên phủ.

Bởi vì không tới mấy ngày, Vân Bằng thánh tôn sẽ đưa Quy Nguyên Tiên Phủ đến công ty chuyển nhà, hắn phải thừa dịp

tiên phủ còn chưa đến, xác định địa điểm an trí của tiên phủ một chút.

Nào có thể đoán được.

Vương Thủ Triết vừa từ Thiên Hư vân chu xuống.

Gia chủ Khương thị Khương Kiến Mộc vô cùng lo lắng vọt tới, trong tay còn cầm một quyển tạp chí tinh mỹ: "Thủ Triết công tử, việc lớn không tốt rồi. Tư tình của ngài và Thanh Dương công chúa đã hoàn toàn lộ ra ngoài rồi."

"Cái gì? Tư tình gì?"

Vẻ mặt Vương Thủ Triết kỳ diệu khó hiểu.

Hắn có tư tình với Thanh Dương công chúa khi nào? Khoan đã, Thanh Dương đã được thăng chức trở thành công chúa rồi? Tốc độ nhanh như vậy sao?

"Công tử à, đều là người một nhà, ngài không cần giấu giếm." Khương Kiến Mộc tức là lo lắng, lại là vạn phần kính nể, "Thủ đoạn của ngài thật đúng là thông thiên, vậy mà có thể nhanh như vậy bắt được Thanh Dương công chúa… Nhưng mà, việc này hiện tại đã huyên náo đến người của Thiên Thụy Thánh Thành đều biết, nghe nói ngay cả Thánh Hoàng cũng tức giận không thôi, Đông Hải Tiên Vương càng tuyên bố muốn tới Thánh Thành đánh ngài."

"Nếu không, ngài cứ ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió đi? Đúng rồi, chính là tạp chí này, mặt trên có vẽ chân tướng."

Tạp chí?

Vương Thủ Triết giật mình trong lòng, lập tức cầm lấy tạp chí xem xét một chút.

Chỉ thấy trên bìa tạp chí rõ ràng là một tấm ảnh lớn, chính là ảnh Vương Thủ Triết trường thân như ngọc, quan sát "bắt nạt" Thanh Dương công chúa, mà công chúa vô cùng tủi thân, nước mắt lưng tròng.

Góc độ kia, thật sự là quá tuyệt rồi!

Cho dù là ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy Vương Thủ Triết đang bắt nạt Thanh Dương công chúa.

Trên ảnh còn có một chuỗi văn tự nói rõ: Bá Đạo công tử chinh phục công chúa ngây thơ như thế nào? Lại nhìn những chuyện tư mật mà đại nhân vật Thiên Thụy không muốn người biết, giải đáp tường tận cho ngài!

Phong cách ảnh chụp quen thuộc này, ngôn ngữ tìm từ quen thuộc…

"…"

Gân xanh trên trán Vương Thủ Triết dần dần nổi lên.

"Tên chó Vương Bảo Quang kia đâu rồi? Bảo hắn đến gặp ta!"

…

Chương 58: Ván cờ tiếp theo thật lớn.

…

Sau một lát.

Trong thư phòng của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết vẻ mặt phức tạp nhìn tôn nhi trùng trùng điệp điệp trước mặt.

Dưới ánh đèn, Vương Bảo Quang đang quỳ trên mặt đất, tội nghiệp ôm mông rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng nhăn nhó, đáng thương nói không nên lời.

Không hề nghi ngờ, tên chó chết này đã bị đánh một trận, vẫn là lão nhân gia Vương Thủ Triết đích thân đánh.

Theo lý thuyết, hài tử trong nhà đều là đời trước đánh nhau. Nếu là đời trước không ở bên cạnh, vậy thượng bối cũng có thể đánh. Hôm nay thượng bối của Vương Bảo Quang, đời trước đều không có ở đây, hắn làm lão tổ tông, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm thay hắn vất vả một chút.

“Híz-khà-zzz lão tổ gia gia.” Vương Bảo Quang che cái mông còn đang đau của mình, vẻ mặt tội nghiệp, “Ngài đánh cũng đánh, không thể nghe ta giải thích sao?”

“Có gì để giải thích?” Vương Thủ Triết nheo mắt lại: “Bây giờ ta bắt đầu lý giải vì sao thái gia gia của ngươi lại khai trừ ngươi. Hừ, nhanh chóng rút khỏi tạp chí kia cho ta, lại viết thêm mấy bài văn chương để làm sáng tỏ một chút, chớ để làm bẩn thanh danh của cô nương nhà người ta. Làm xong việc thì đi tìm Thanh Dương công chúa bồi tội!”

“A?! Lão tổ gia gia, chuyện này vốn không phải do con truyền ra. Con chẳng qua là dựa trên lời đồn đãi, tiến hành một phen gia công nghệ nghệ thuật mà thôi.” Vương Bảo Quang vẻ mặt chua xót, thoạt nhìn thì ủy khuất đến mức nào, “Cho dù con không từ chối, thì trong thành cũng đã thành lời đồn ngập trời rồi.”

“Vậy cũng không được.” Vương Thủ Triết cả giận nói: “Khỏi cần biết người khác làm thế nào, ngươi triệt tạp chí cho ta.”

“Lão tổ gia gia, không thể rút a.” Vương Bảo Quang gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng.

“…”

Vương Thủ Triết nhìn hắn trầm mặc vài hơi thở, khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười: “Ha ha, ngươi cảm thấy lời nói của lão tổ tông ta không có tác dụng?”

“Không không không, lão tổ gia gia là thần trong lòng ta, là quang vinh trong lòng ta.” Vương Bảo Quang sợ tới mức điên cuồng lắc đầu, vội vàng vuốt mông ngựa vài cái, sau đó lập tức thay đổi biểu lộ trang trọng nghiêm túc, giải thích nói, “Kỳ thực chuyện này ta là ván cờ lớn tiếp theo.”

“Một ván cờ lớn tiếp theo?” Vương Thủ Triết cười lạnh: “Lớn bao nhiêu?”

“Rất lớn.” Vương Bảo Quang vẻ mặt trịnh trọng, tựa hồ sợ Vương Thủ Triết không tin, ngay sau đó lại bổ sung một câu: “Rất lớn, rất lớn, rất lớn!”

“Chỉ có ngươi?” Vương Thủ Triết khịt mũi coi thường: “Nếu thái gia gia Vương An Chỉ ngươi nói lời này, ta còn có thể tin. Thôi, cho ngươi một cơ hội giải thích, không dễ giải thích, lập tức cút về Vương thị cho ta, tìm một cái hầm làm khô một trăm năm mài tính rồi mới rời núi.”

Lời này, Vương Thủ Triết cũng không phải đang nói đùa với hắn.

Đối với hài tử đích mạch trong nhà, từ trước đến nay hắn quản giáo vô cùng nghiêm khắc. Nếu Vương Bảo Quang thật sự dám làm ẩu, Vương Thủ Triết chắc chắn sẽ sung quân cho hắn đi hầm mỏ, ai cầu tình cũng không có tác dụng.

Vương Bảo Quang bị dọa đến giật nảy mình, vội vàng đứng dậy đến trước bàn đọc sách, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một phong thư có một đống lớn ảnh chụp đưa tới trước mặt Vương Thủ Triết.

Hắn nghiêm túc giải thích nói: “Lão tổ gia gia, trước đó không phải người sắp xếp nhiệm vụ cho ta sao? Ta tìm lão tài cùng hỗ trợ, đích thật là dò xét được không ít tin tức bát quái giống như thật mà không phải.”

“Ngài xem tấm hình này…” Vương Bảo Quang nói: “Tiệu nữ xinh đẹp này tên là Thu Quỳ, nghe nói là thị nữ bên người của Hương Dao Thánh Phi. Người này nhìn người có cuộc họp riêng với nàng ta… nhìn quen mắt nhỉ? Ha ha, chính là tâm phúc thân cận nhất dưới trướng Văn Ngự hoàng tử, Bùi Trường An.”

“Sau đó thì sao?” Vương Thủ Triết lạnh lùng nói.

“Nghe nói Hương Dao Thánh Phi chính là người của Tây Nhược Thần Châu, lớn lên rất có phong tình dị vực, thể có ám hương, rất được Thiên Thụy Thánh Hoàng sủng ái.” Vương Bảo Quang rủ rỉ nói: “Nhưng vấn đề là, Hương Dao Thánh Phi tính tình cao lãnh, xưa nay cùng mấy hoàng tử quan hệ không hòa thuận. Nhất là quan hệ với Văn Ngự hoàng tử càng ác liệt, mọi người đều biết.”

“Ta đoán, đây có phải là một loại biểu hiện giả dối hay không? Hương Dao thánh phi cùng Văn Ngự hoàng tử kỳ thật quan hệ rất tốt… Nói không chừng, hai người vụng trộm trong bóng tối đã sớm có một chân… Quan hệ không hòa thuận, bất quá là che mắt người mà thôi.”

“…”

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, vẫn không nhịn được gân xanh nổi lên, hung hăng gõ trán hắn một cái: “Tên chó chết nhà ngươi thật đúng là một tấm bản đồ mở đầu, cốt truyện hoàn toàn dựa vào biên chế. Không hưng Văn Ngự hoàng tử âm thầm mua chuộc thị nữ bên cạnh Hương Dao thánh phi? Dùng để đề phòng Hương Dao thánh phi!”

“Lời của lão tổ gia gia đương nhiên là có đạo lý, bất quá đây cũng chỉ là một loại khả năng.” Khuôn mặt Vương Bảo Quang tỏa ra hào quang thần thánh, “Bất kể chân tướng như thế nào, ta đều nhất định sẽ đào móc ra. Còn nữa, lão tổ gia gia ngài tin tưởng không tin trực giác? Ta rèn luyện tố chất và trực giác nhiều năm qua nói cho ta biết, hai người kia tuyệt đối có vấn đề lớn.”

“Cho dù có vấn đề, cái này có liên quan gì đến việc ngươi giội nước bẩn cho Thanh Dương ta?” Vương Thủ Triết tức giận nói.

“Có quan hệ, đương nhiên là có quan hệ.” Vương Bảo Quang vẻ mặt trịnh trọng, “Lời đồn của ngài và Thanh Dương công chúa ban đầu là từ đâu truyền ra, trước mắt ta còn chưa điều tra rõ ràng, nhưng hơn phân nửa không liên quan đến Văn Ngự hoàng tử, ta chỉ đổ thêm dầu vào lửa như vậy, làm lớn chuyện, rất nhiều đầu mâu sẽ chỉ hướng người được lợi ích ở bên ngoài —— Văn Ngự hoàng tử.”

“Văn Ngự hoàng tử vì muốn làm sáng tỏ sự trong sạch của mình, nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiểm chứng nguồn gốc lời đồn. Lúc này, ta có thể âm thầm trợ giúp, thỉnh thoảng đem đầu mâu chỉ về phía Đại hoàng tử 【 Thần hoàng tử và Hồng Trú hoàng tử . Không cần quan tâm là ai làm, chúng ta nên âm thầm dẫn dắt, nên hắt nước bẩn vào nước bẩn, tóm lại, đem toàn bộ Thánh thành khuấy đục nước. Cuối cùng, muốn cho chuyện này không giải quyết được, không có kết quả rõ ràng.”

“Kể từ đó, giữa ba hoàng tử tất nhiên sẽ nghi ngờ lẫn nhau. Lúc này, ta lại lợi dụng tính uy tín của tạp chí, từng bước ném ra các loại riêng tư của ba hoàng tử… để cho bọn họ cản tay lẫn nhau kiềm chế, cắn xé lẫn nhau.”

“Với bản lĩnh của Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử, hơn phân nửa là không thắng được Văn Ngự hoàng tử, đến lúc đó nói không chừng sẽ bị làm ác danh chồng chất. Bất quá, có Vương Bảo Quang ta, kết cục liền không giống, Hương Dao thánh phi chính là một kích trí mạng của Văn Ngự hoàng tử!”

Vương Bảo Quang vô cùng hưng phấn nói: “Kết quả cuối cùng, chính là ba vị hoàng tử đồng quy vu tận, thanh danh triệt để bại hết. Lúc này, chúng ta lại đi ra ngoài bác bỏ tin đồn, tuyên bố với bên ngoài Thanh Dương công chúa và ân tình riêng của ngài chính là ba đại hoàng tử vì chèn ép Thanh Dương gây ra lời đồn, đặt cho ngài và công chúa chính danh.”

“Bất quá trước đó, cá nhân ta đề nghị lão tổ gia gia ngài thuận nước đẩy thuyền đem Thanh Dương công chúa âm thầm thu lấy! Đến lúc đó, người cầm lái Thiên Thụy thánh triều này đều nghe ngài, về sau Vương thị chúng ta ở Thiên Thụy thánh triều, chẳng phải sẽ gió được gió muốn mưa được mưa sao?”

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, càng nghe biểu cảm càng khó tả: “Tên chó chết nhà ngươi, quả nhiên là chơi một ván cờ

lớn. Ngươi muốn hãm lão tổ gia gia ngươi vào chỗ chết sao?”

“Lão tổ gia gia, người hy sinh vì Vương thị.” Vương Bảo Quang cười khan vài tiếng: “Con tin lão tổ nãi nãi nhất định sẽ hiểu cho người.”

“Ta không nhận.” Vương Thủ Triết cười lạnh một tiếng, liếc xéo hắn nói: “Muốn thu ngươi, dù sao ngươi cũng chưa thành thân, dứt khoát ở rể cho Đông Hải Tiên Vương Phủ.”

Cái gì?!!

Trong lòng Vương Bảo Quang lộp bộp một cái, vội vàng hai chân mềm nhũn, “Phốc phốc” một tiếng trực tiếp quỳ xuống, tội nghiệp gào khóc: “Lão tổ gia gia ngài hãy buông tha cho ta đi! Ta làm sao có thể đoạt nữ nhân cùng lão tổ gia gia? Hơn nữa, ngài cảm thấy bằng vào năng lực của ta, Thanh Dương công chúa có thể nhìn trúng ta sao? Nàng có thể nhìn được mới là gặp quỷ.”

“Được rồi, đừng có ở đây giả khóc với ta, diễn kịch cũng không giống một chút.” Vương Thủ Triết không nói gì liếc hắn một cái, khoát tay bảo hắn đứng lên.

Thấy thái độ của Vương Thủ Triết dịu xuống, Vương Bảo Quang mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lăn một vòng bò dậy, tiến lại nịnh nọt bóp vai Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cũng không ngăn cản, tùy ý để hắn ta tiến lại gần.

Bưng nước trà nhấp một ngụm, bình ổn một chút cảm xúc trong lòng, Vương Thủ Triết vừa hưởng thụ sự hầu hạ của Vương Bảo Quang, vừa phân tích kế hoạch của Vương Bảo Quang: “Những bố cục phía trước ngươi ngược lại là có rất nhiều ý tưởng, có tính khả thi nhất định. Nhưng mà kế hoạch của ngươi vẫn còn hơi thô ráp, lỗ hổng khá nhiều, cần phải cân nhắc cẩn thận, hoàn thiện một chút, bù đắp lỗ hổng lại, lại chuẩn bị mấy phương án dự bị, để tránh xuất hiện tình huống ngoài ý muốn không biết ứng phó thế nào. Sau khi ngươi trở về chỉnh lý một chút mạch suy nghĩ, viết một phần phương án thiết kế cụ thể cho ta.”

“Về phần thu nhận Thanh Dương công chúa, ngươi sớm bỏ đi ý niệm xấu xa đó cho ta. Vương thị chúng ta sống yên phận là

dựa vào bản lĩnh của mình, không cần dựa vào quyến rũ một nữ tử để lên ngôi."

"Vâng vâng vâng, lão tổ gia gia ngài nói đúng." Vương Bảo Quang vội vàng thừa nhận sai lầm, lúng túng cười nói, "Nhưng mà, nên liên thủ với Thanh Dương công chúa còn phải liên thủ, dù sao cũng phải để cho nàng nhớ rõ ân tình của chúng ta."

"Ngoài ra, ngươi phải chú ý che giấu tốt chính mình." Vương Thủ Triết nghiêm túc dặn dò: "Nếu đã muốn khuấy đục nước, ngươi nhất định phải ở một nơi bí mật gần đó, một khi bị người bắt ra, ngươi sẽ thua cả bàn."

"Lão tổ gia gia ngài yên tâm." Vương Bảo Quang vỗ ngực nói, "Những năm qua ta đấu trí đấu dũng với Bảo Thánh không biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm về phương diện này tuyệt đối phong phú. Ngài có biết vì sao Bảo Thánh cuối cùng không thể không cho ta tạp chí phê duyệt không? Đó là bởi vì nó không cho, tạp chí dưới lòng đất của ta cũng có thể triệt để mở ra, hơn nữa nó thủy chung cũng không bắt được nhược điểm cùng chứng cứ của ta."

"Thay vì xuất hiện một cái tạp chí dưới đất hoàn toàn không bị hắn khống chế, không bằng cho ta một nhóm hàng chính kinh, ít nhất hắn còn có thể nhìn chằm chằm vào một ít nội dung tạp chí của ta, để cho ta thu liễm một ít. Tiểu tử Bảo Thánh kia, còn rất có cái nhìn đại cục đấy."

Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái.

Đừng nói, tên chó chết này thật đúng là có chút bản lĩnh, có thể khiến cho Vương Bảo Thánh không thể không thỏa hiệp, đây cũng không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Những năm này hắn mặc dù một mực ở Thánh Vực, nhưng đối với hành vi của Bảo Thánh, cũng vẫn luôn chú ý, đối với bản lãnh của hắn tự nhiên cũng thập phần rõ ràng.

"Được rồi, cút ra ngoài cho ta." Vương Thủ Triết không kiên nhẫn phất phất tay.

"Dạ dạ dạ, ta lập tức cút ngay."

Vương Bảo Quang lăn một nửa, lại lăn trở về, trông mong nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Lão tổ gia gia, gần đây người đừng bận rộn làm sáng tỏ, trước tạo hình hai bên có thể một phen, cho ta chút thời gian bố cục."

Vương Thủ Triết nhăn mặt: "Cút, ta biết rồi."

"Tạ lão tổ gia gia."

Vương Bảo vô cùng vui vẻ lăn ra ngoài.

"…"

Vương Thủ Triết nhìn bóng dáng vui vẻ kia của hắn, trong lòng không khỏi hiện lên một sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Không sợ hài tử hùng, chỉ sợ hài tử hùng đồng thời còn có năng lực, thật sự là muốn quản giáo cũng không dễ dàng ~

Bỏ đi bỏ đi, tốt xấu gì lần này cũng làm chính sự, tuy quá trình làm cho người ta có chút không biết nói gì, nhưng kết quả tốt xấu thật là hắn vui vẻ nhìn thấy.

Cứ buông tay để hắn thử xem!

Trong lòng thở dài một hơi, Vương Thủ Triết nhanh chóng sửa sang lại tâm trạng, tạm thời vứt chuyện của Vương Bảo Quang ra sau đầu, lại sai người gọi Khương Kiến Mộc tới, dặn dò hắn đi ra bên ngoài giúp hắn thu mua một biệt viện.

Lúc đầu Khương Kiến Mộc còn tưởng mình đắc tội Vương Thủ Triết ở đâu, khiến hắn không chịu tiếp tục ở lại Khương thị nữa, sợ tới mức hồn bất phụ thể.

Cũng may Khương Mộ Tiên kịp thời ra sân, nói cho hắn ta biết công tử mua biệt viện chẳng qua là để an trí động phủ tiên nhân mà thôi.

Khương Kiến Mộc lúc này mới nơm nớp lo sợ chạy đi vận hành việc này.

Thân là Tiên Tộc lâu đời, giao thiệp của Khương thị vẫn rất rộng, không tới hai ngày, Khương Kiến Mộc đã cầm mấy phần tư liệu biệt viện và họa sách tới cung cấp cho Thủ Triết lựa chọn.

Từ mấy biệt viện bán, Vương Thủ Triết chọn trúng một biệt viện nằm ở phía đông Thánh thành.

Biệt viện này giá cả tại mấy biệt viện là đắt đỏ nhất đấy, yết giá ước chừng hai mươi ba miếng Tiên Linh Thạch.

Có điều, sau khi Khương Kiến Mộc mặc cả vận hành và mặc cả một phen, cuối cùng mua lại bằng giá hai mươi mốt viên Tiên Linh Thạch, đồng thời nhanh chóng hoàn thành các thủ tục chuyển nhượng hộ chuyển nhượng.

Tòa biệt viện này là dùng để an trí Quy Nguyên tiểu động thiên, mặc dù đã xem qua họa sách, nhưng tiểu động thiên cụ thể bố trí ở nơi nào, vẫn cần thăm dò thực tế một chút, còn có tình huống cụ thể của biệt viện, hắn cũng được nhìn thấy.

Sau khi cân nhắc đến tiểu động thiên không đến mấy ngày đã đến, Vương Thủ Triết cũng không trì hoãn, lập tức cho người chuẩn bị xong phi liên linh cầm cấp mười một, chỉ mất hơn hai canh giờ đã tới biệt viện.

Nói cái này là biệt viện, nhưng kỳ thật dùng biệt trang để hình dung thích hợp hơn một chút.

Từ trên bầu trời quan sát, biệt viện lần lượt có dãy núi, diện tích vô cùng rộng lớn, ước chừng bằng cả Trường Ninh vệ.

Vị trí chính giữa có một "hồ nước loại nhỏ" đường kính ước chừng trăm dặm, trong hồ có vài đầu linh mạch, vị trí tâm là một lục phẩm thủy hệ linh mạch, ở trên thủy hệ linh mạch kiến tạo ra một hòn đảo nhỏ, trên đảo có xây phòng ốc thủy tạ.

Trên đất liền chung quanh hồ nước có xây các loại nông trang, trong đó linh điền đa số là tam phẩm đến ngũ phẩm, tổng cộng có các linh điền phẩm giai khoảng mười vạn mẫu, đội hình linh điền khá xa hoa.

Trừ cái đó ra, cả tòa biệt viện đều bị bao phủ trong một tòa tụ linh trận cỡ lớn. Dưới tác dụng của Tụ linh trận, trong biệt viện linh khí nồng đậm, cỏ cây sum xuê, hoàn cảnh coi như không tệ, chỉ là thực lực trấn vật linh thực làm trận nhãn hạch tâm hơi kém một chút, chỉ là một cây thập giai phổ thông nguyên thủy linh đằng.

"Công tử, biệt viện này vốn thuộc về Thiên Thụy Trần thị. Đó là một thế gia siêu nhất phẩm có được sáu Lăng Hư lão tổ. Thiên Thụy Trần thị mấy năm nay phát triển không tệ, gia tộc cũng coi như phát triển không ngừng, cộng thêm trong nhà

xuất hiện một hậu nhân có tiềm lực không tệ, bởi vậy trong tộc liền muốn bán đi một bộ phận trù tính để đổi lấy một bộ tiên kinh, thử xung kích Tiên tộc.” Khương Kiến Mộc giới thiệu: “Chính vì bọn họ đang thiếu tiền, chúng ta trả tiền cũng sảng khoái, mới có thể thành giao với giá hai mươi mốt viên Tiên Linh thạch, xem như đã kiếm được một lợi nhỏ.”

Tài sản cố định cỡ lớn này, bởi vì giá cả đắt đỏ, lại không giống tiên kinh và tiên khí vừa vào tay là có thể lập tức thể hiện ra hiệu quả và uy lực, mà cần phải tự mình từ từ kinh doanh, tốc độ hồi vốn vô cùng chậm chạp, hơn nữa giá cả cũng thường thường tồn tại tranh luận, tốc độ xoay quanh bình thường cũng tương đối chậm chạp.

Thường thường sau khi một tòa biệt viện bắt đầu treo biển bán ra, mấy chục năm, trăm năm cũng chưa chắc có thể giao dịch. Là muốn nhanh chóng quay vòng, cần giảm giá một chút.

Hơn nữa, có thể một hơi lấy ra hai ba mươi viên Tiên Linh Thạch để mua hộ khách tài sản cố định cỡ lớn, số lượng cũng không nhiều.

“Ngoài ra, Thiên Thụy Trần thị bây giờ phát triển không ngừng, có hy vọng trùng kích Tiên Tộc, nhìn qua gia tộc khí vận không tệ, biệt viện chúng ta mua bọn họ coi như có chút vui mừng.”

Lời Khương Kiến Mộc nói cũng thật.

Có một số gia tộc lụi bại bán tài sản cố định, kiểu gì cũng sẽ bị người mua kén chọn, ép giá các loại, trong đó có một bộ phận cũng là nguyên nhân này.

Phàm là thế gia có lịch sử lâu đời, đa số đều rất chú trọng “Khí vận”, khí vận bản thân gia tộc lụi bại, người mua tự nhiên cũng lo lắng dính vào xui xẻo.

Đương nhiên, ngoài ra, chất lượng tài sản cố định của bản thân cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

Một gia tộc suy nhược thường thường cũng không phải một lần là xong, mà là một quá trình dài dằng dặc. Trong quá trình này, gia tộc kia đối với việc duy trì sản nghiệp cố định trong nhà cũng sẽ ngày ngày giật gấu vá vai, giống như chủ trạch lâu

năm không tu sửa, đợi khi thật sự lấy ra bán, nói không chừng nội bộ sớm đã bị "nửa" thủng trăm ngàn lỗ.

Các tài sản cố định giống như vậy, sau khi mua về còn phải tu sửa lại, bảo vệ một lần nữa, thông thường cần bỏ ra không ít thời gian, tinh lực, còn có tiền vốn.

Mà giống như Thiên Thụy Trần thị bởi vì tấn thăng thiếu tiền, sản nghiệp mới bị bán ra, trước khi bị bán thường thường vẫn là lợi nhuận bình thường, được bảo vệ cũng tốt hơn, sau khi mua về thậm chí không cần điều chỉnh thế nào cũng có thể trực tiếp lợi nhuận bình thường, tự nhiên được hoan nghênh.

"Cũng không tệ lắm." Sau khi Vương Thủ Triết tuần tra một lần, hài lòng gật gật đầu: "Kiến Mộc gia chủ có lòng rồi."

Nói xong, hắn thuận tay nhét vào trong tay Khương Kiến Mộc một viên Tiên Linh Thạch.

Nhất thời Khương Kiến Mộc kích động đến nỗi mặt đỏ tới mang tai: "Công tử, không được, tuyệt đối không được! Lão hủ làm việc cho công tử chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao có thể nhận hậu lễ này?"

Hắn cảm thấy mình chẳng qua là chạy chân một chuyến mà thôi, cũng không có làm cái gì, tự nhiên không dám thu.

"Để ngươi cầm thì cầm." Vương Thủ Triết hơi không kiên nhẫn khoát tay: "Bản công tử không cho người ta làm việc không trả tiền."

"Vậy… Kiến Mộc liền bái tạ công tử."

Khương Kiến Mộc do dự một chút, rốt cuộc vẫn không tiếp tục từ chối, chỉ liên tục nói lời cảm tạ.

Bây giờ gia tộc tuy rằng trì hoãn thở ra, nhưng tiếp theo Khương Vân Hạm và Khương Mộ Tiên muốn trùng kích Chân Tiên, đều cần đại lượng tài nguyên, hơn nữa tiểu bối trong tộc trước đó bởi vì tài nguyên khan hiếm mà tu hành, bây giờ cũng phải cố gắng đuổi theo, tổng thể vẫn rất thiếu tiền.

Có thể nhiều thêm một viên Tiên Linh Thạch, sau khi mở ra, cũng có thể để cho hài tử trong gia tộc nhiều hơn một phần tài nguyên tu luyện.

Dừng một chút, Khương Kiến Mộc lại nói: “Công tử, trong biệt viện còn có không ít nông trang, điền nông dân trong trang viên thấy ngài đã giải tán hay là tạm thời lưu lại?”

“Tạm thời ở lại đi.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm: “Ngươi phái chút ít tộc nhân Khương thị thông minh, quản lý nông trang, nên trồng trọt thì trồng, nên thu hoạch thì thu hoạch, đều dựa theo thường lệ, chớ để hoang phế linh điền.”

“Vâng, công tử.” Khương Kiến Mộc lập tức lĩnh mệnh.

Trong lòng hắn cũng bắt đầu tính toán, công tử hẳn là không muốn quản những việc vặt này, như vậy hắn cần hao tâm tổn trí nhiều hơn, ít nhất phải sàng lọc sạch sẽ tá điền một lần, lừa gạt những tá điền không thành thật kia đều được dọn dẹp sạch sẽ, lưu lại những tá điền đáng tin cậy, cũng thêm vào đó lại chiêu mộ một ít tá điền.

Trên đời này, có linh điền thì không sợ không chiêu mộ được tá điền phục vụ.

Trong khi nói chuyện, Phi Liên đã bay một vòng trên bầu trời biệt viện, dò xét toàn bộ biệt viện một lần.

Trong lòng Vương Thủ Triết đã hiểu rõ, liền để phi liên đáp xuống nhà thủy tạ giữa hồ.

Rõ ràng tài liệu mà nhà thủy tạ giữa hồ sử dụng so với nông trang xung quanh tốt hơn một chút, xây dựng rất là u tĩnh lịch sự tao nhã, ngay cả cỏ cây xung quanh thoạt nhìn đều được chăm sóc tỉ mỉ, rất rõ ràng, nơi này hẳn là chuyên môn xây dựng cho đông gia hoặc khách quý đến ở tạm.

Nơi này bị thu thập sạch sẽ, bảo vệ hằng ngày cũng không tệ, xem ra Thiên Thụy Trần thị hẳn là vừa mới rút đi không bao lâu.

Vừa nhìn thấy nhà thuỷ tạ linh khí dạt dào như mưa bụi mông lung này, Vương Thủ Triết có chút nhớ nương tử Liễu Nhược Lam, hoài niệm từng li từng tí phát sinh trên những nhà thủy tạ giữa hồ Châu Vi hồ.

Sau một hồi im lặng, hắn mới hồi phục tinh thần, nói với Khương Kiến Mộc: “Ta tạm thời ở đây mấy ngày”

“Công tử, nơi này còn chưa thu thập, hay là ngài triển khai động phủ tùy thân ở trước đi.” Khương Mộ Tiên vội vàng nói: “Cho ta thời gian vài ngày dọn dẹp nhà thủy tạ giữa hồ này một phen.”

“Được, vậy Mộ tiên ngươi trông việc bận, ta đi dạo xung quanh trước.”

Vương Thủ Triết gật đầu, nàng đi làm việc của mình, bản thân thì một mình tùy ý tản bộ trong nhà thuỷ tạ này.

Bất tri bất giác, hắn liền đi tới trước lan can, thần niệm vừa chuyển trong linh hồ, liền “nhìn thấy” linh cơ trong hồ dạt dào, các loại thủy sinh linh ngư, linh bạng đếm không xuể.

Trong đó “Hấp dẫn” nhất là một cây dây leo thủy sinh khổng lồ tiềm phục trong nước.

Phần lớn dây leo tráng kiện của nó đều giống như mãng xà ngủ đông ở trong hồ nước, chỉ có một bộ phận linh diệp lơ lửng trên mặt nước phun ra nuốt vào linh khí tinh hoa.

Dường như đã nhận ra “nhìn chăm chú” của Vương Thủ Triết, từng nhánh dây leo trên dây leo to lớn đột nhiên từ trên dây leo chính tách ra, trong tiếng nước “ào ào” lao ra khỏi mặt nước, trong chớp mắt liền hóa thành một nữ tử mặc váy áo màu xanh nước biếc.

Thoạt nhìn nữ tử này chừng ba mươi tuổi, vóc người mảnh khảnh, khí chất mềm mại, một đầu tóc dài màu xanh lam được bện thành một bím tóc rũ xuống bên tai, trên bím tóc còn xen lẫn vài phiến lá cây tinh xảo màu xanh lá, nhìn qua có vài phần chất phác.

Nàng vừa hiện thân, lập tức cung kính thi lễ với Vương Thủ Triết: “Nô tỳ Trần Huyên Đằng bái kiến công tử. Nô tỳ chính là linh thực trấn viện của biệt viện, Nguyên Thủy Linh Đằng cấp mười.”

Nàng hiểu được, người thanh niên trẻ tuổi tuấn mỹ, khí tức thâm hậu này, chỉ sợ chính là chủ nhân tân nhiệm của mình.

Nàng thân là mắt trận của Tụ Linh Trận, gánh vác trách nhiệm trấn áp linh mạch, khai thông linh khí, là không thể rời khỏi mắt trận trong thời gian dài. Lần này biệt viện bị bán, nàng

làm mắt trận, tự nhiên cũng là cùng nhau đóng gói bán cho Vương Thủ Triết.

Nếu không, chỉ là một tòa biệt viện nhỏ nhoi này, giá bán làm sao có thể cao tới hơn hai mươi viên Tiên Linh Thạch chứ.

“Tạch tâm linh thực cấp mười hơi khó coi.” Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

Tu vi của nàng chỉ có Thập giai, trên lý luận tương đương với Thần Thông cảnh hậu kỳ, tương đương với cảnh giới của hắn. Nhưng nếu thật sự đánh nhau, Vương Thủ Triết có huyết mạch Thánh tử có thể dễ dàng bóp chết nàng.

Trần Anh Đằng nghe thấy Vương Thủ Triết nói vậy, trong lòng lập tức phát khổ, còn có ủy khuất mất đi.

Nơi này là biệt viện của Trần thị, cũng không phải chủ trạch.

Trong chủ trạch Thiên Thụy Trần thị mới có một cây linh thực thập nhất giai đỉnh phong. Nàng làm mắt trận của biệt viện, bất luận là số lượng linh mạch dưới chân hay tài nguyên khác đều không bằng chủ trạch bên kia, cấp bậc thập giai không phải rất bình thường sao?

Hơn nữa, nàng tốt xấu gì cũng là thập giai đỉnh phong, trận nhãn trấn thủ biệt viện làm gì khó coi?

Bất quá, đối mặt chủ nhân mới, lại không biết tính tình chủ nhân mới như thế nào, nàng cũng không dám tùy ý phàn nàn, chỉ có thể cúi đầu im lặng không nói.

Lỡ như chủ nhân mới không hài lòng với nàng, bán nàng đi, nàng sẽ không thể tiếp tục hưởng thụ chỗ tốt của Tụ Linh Trận Hạch Tâm Trận cỡ lớn ở đây.

Nàng dựa vào Tụ Linh Trận, mới từng bước trưởng thành đến mức này. Cho nàng thêm một ngàn năm, nói không chừng có thể dựa vào công phu mài nước đột phá tới bậc mười một, điều này đã rất tốt rồi.

Đang lúc nàng thấp thỏm bất an thì một cái bình nhỏ bỗng dưng bay đến trước mặt nàng.

Cùng lúc có âm thanh vang lên, còn có một câu của vị tân chủ nhân công tử kia: “Đây là một bình nhỏ hỗn độn tinh hoa, ngươi cầm lấy. Hy vọng ngươi nhanh chóng đột phá linh thực

huyết mạch gông cùm xiềng xích, nhanh chóng tấn thăng thập nhất giai, mới miễn cưỡng có vài phần linh thực mắt trận.”

Gì?

Tinh hoa Hỗn Độn?

Đầu óc Trần Tầm đằng bị kẹt lại một chút mới phản ứng kịp.

Trong lúc nhất thời, cả dây mây của nàng đều giống như bị niềm hạnh phúc cực lớn đánh trúng, bị chấn động đến đầu váng mắt hoa cơ hồ nói không ra lời.

Nàng sống gần vạn năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hỗn Độn tinh hoa. Thứ tốt như vậy, cư nhiên tùy tiện tiện liền cho nàng như vậy?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nàng, Vương Thủ Triết cũng không khỏi bật cười.

Cây mây này có thể lớn như vậy, tuổi hẳn cũng không nhỏ, tại sao lại ngây ngốc như vậy?

Lúc Vương Thủ Triết nghĩ như vậy lại quên mất, thật ra tuyệt đại đa số gia tộc khi nuôi linh thực chưa bao giờ yêu cầu linh thực có bao nhiêu thông minh, hiểu biết bao nhiêu thứ, mà chỉ cần thực lực đầy đủ là được. Dù sao, thế gia đại tộc nuôi linh thực đa số là vì trấn trạch, tỷ lệ linh thực cả đời sẽ không rời khỏi trạch viện, là dùng đại đa số linh thực sống cả đời cũng không chuyển qua địa phương, cũng không trải qua bao nhiêu chuyện, tính tình tự nhiên tương đối chất phác.

Giống như linh thực của Vương thị, tuổi còn nhỏ đã bắt đầu học thượng tộc, mới là kỳ hoa.

Còn bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa Vương Thủ Triết cho kia, đương nhiên là sau khi hắn để lại phần dự bị cho những tiểu gia hỏa trong nhà kia.

Sau khi cười xong, Vương Thủ Triết cũng không để ý đến phản ứng của nàng, chỉ khoát tay nói: “Được rồi, đi tu luyện đi. Còn nữa, từ hôm nay trở đi, ngươi đổi tên thành 【Vương Khuế】.”

“Vâng, công tử. Đa tạ công tử. Nô tỳ Vương Kỳ Đằng xin cáo lui.

Vương Ngao Đằng lúc này mới phản ứng lại, giống như nhặt được chí bảo, chăm chú bưng lấy một bình nhỏ hỗn độn tinh hoa kia, sau đó một lần nữa đầu nhập vào trong nước, không kịp chờ đợi bắt đầu hấp thu hỗn độn tinh hoa, tu luyện.

Vương Thủ Triết tiếp tục đi dạo trong biệt viện.

Nhưng mà, cuộc sống nhàn nhã mới qua được hai ngày.

Ngày hôm đó.

Một cỗ phi liễn xa hoa từ trên trời giáng xuống, đánh tới phía biệt viện.

Cỗ phi liễn này lại do hai con Nguyên Thủy Thanh Long thập nhị giai lôi kéo, kiệu sương phía sau càng là đẹp đẽ bất phàm, tràn ngập khí tức uy nghiêm.

Phi liễn chưa hạ xuống.

Trong phi liên liền truyền ra một âm thanh uy nghiêm mà tức giận: “Tên tiểu tử thối Vương Thủ Triết nhà ngươi, ngươi vậy mà dám khi nhục minh châu trên tay bản vương, còn không mau lăn ra đây cho bản vương?”

Bổn vương? Khi nhục trên tay minh châu?

Vương Thủ Triết sờ sờ cằm, tâm tư vừa chuyển liền lập tức hiểu được, ngay sau đó là vẻ mặt bất đắc dĩ. Được rồi, xem ra là Đông Hải Tiên Vương tự mình giết đến cửa gây chuyện rồi.

Tới cũng rất nhanh!

…

Chương 59: Tiên linh thực cấp cao! Tiên phủ trồng ruộng!

…

“Thủ Triết cung nghênh Tiên Vương.” Vương Thủ Triết lập tức đứng dậy, cao giọng nghênh đón.

“Hừ!”

Theo một tiếng hừ lạnh bất mãn, một vị trung niên nam tử dáng vẻ uy nghiêm đẩy cửa buồng xe phi liên đi ra.

Rất hiển nhiên, hắn chính là đương đại Đông Hải Tiên Vương.

Không đợi phi liên hạ xuống đất, Đông Hải Tiên Vương liền trực tiếp phi thân xuống, rơi xuống trước mặt Vương Thủ Triết.

Bởi vì là hành trình tư nhân, hôm nay hắn không mặc Tiên Vương cổn phục chính thức, trên đầu cũng không đội mũ Tiên Vương, nhưng cho dù là mặc một thân thường phục, một thân khí thế của hắn vẫn lạnh thấu xương mà uy nghiêm, càng mang theo một loại quý khí khó nói nên lời, làm cho người ta không kìm lòng được lòng sinh kính sợ.

Vẻ mặt hắn ta cực kỳ bất thiện nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, đôi mắt phượng nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt lạnh thấu xương mang theo lực áp bức mạnh mẽ, giống như muốn nhìn thấu hắn ta vậy.

Trong một đám Tiên Vương phủ của Thánh triều, tổng thể thực lực của Đông Hải Tiên Vương phủ đứng hàng đầu, mà thực lực bản thân Đông Hải Tiên Vương cũng có thể nói là lợi hại, nghe nói đã đột phá đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Nếu là công tử bình thường, bị hắn nhìn như vậy, sợ là đã khẩn trương đến tê cả da đầu, tóc gáy đều dựng thẳng lên.

Chỉ tiếc.

Vương Thủ Triết đã quen với sóng to gió lớn, mấy ngày hôm trước còn chuyện trò vui vẻ với Thánh Tôn, đối mặt với một vị Chân Tiên, quả thực không nhấc nổi hai chữ kính sợ.

Hắn không hề bị uy thế khiếp người của Đông Hải Tiên Vương dọa sợ, thậm chí trên mặt còn mang theo nụ cười, khách khí chào hỏi: "Tiên Vương đến hàn xá, Thủ Triết không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội. Mộ Tiên, còn không mau pha trà chiêu đãi khách quý."

"Vâng, công tử."

Khương Mộ Tiên điềm tĩnh đi tới, đặt các loại linh quả lên nhã gian lầu nước gần đài, cũng nấu một ấm trà tiên, nhẹ nhàng thi lễ với Đông Hải Tiên Vương nói: "Mời Tiên Vương đại nhân ngồi."

Đổi lại là Khương Mộ Tiên trước kia, nếu như nhìn thấy Tiên Vương ở trước mặt, chắc chắn sẽ bị chấn nhiếp đến mức bắp chân như nhũn ra, run như cầy sấy. Nhưng từ sau khi đi theo Thủ Triết công tử, nàng dần dần kiến thức rộng rãi, tâm khí này cũng dần dần cao lên.

Thử nghĩ xem, công tử ngay cả thánh tử thánh nữ cũng dám sai khiến, ngay cả Thánh Tôn cũng dám trêu ghẹo, sao phải sợ một vị Chân Tiên?

"Mời."

Vương Thủ Triết mời Đông Hải tiên vương ngồi xuống, thái độ không kiêu ngạo không hèn mọn, lễ tiết chiêu đãi Đông Hải tiên vương.

Đông Hải Tiên Vương uống một ngụm trà tiên, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: "Tiểu tử, chuyện ngươi ức hiếp Thanh Dương nhà ta nói như thế nào?"

"Tiên Vương tiền bối." Vương Thủ Triết cười nói: "Ta có ức hiếp Thanh Dương hay không, người ngoài không biết, ngài còn có thể không biết sao? Bên cạnh Thanh Dương cũng không phải không có người của ngài."

Đông Hải Tiên Vương trì trệ, ánh mắt hung ác không khỏi thu liễm vài phần.

Tuy trước đó hắn đã cảm thấy, dựa vào gia thế của tiểu tử này, hắn có thể được thả ra lịch luyện, hơn phân nửa sẽ không giống như lời đồn chỉ là một tên ăn chơi trác táng, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, tiểu tử này lại vẫn chỉ là một lão hồ ly.

Về phần tình huống cụ thể lúc đó, Tôn di bên cạnh Thanh Dương tự nhiên đã sớm đem các loại tình báo truyền lại cho hắn. Bao gồm sau lưng tiểu tử này có một vị hộ vệ cấp Thánh Tôn, cùng với mâu thuẫn xung đột của Thanh Dương cùng tiểu tử này, thậm chí, ngay cả Văn Ngự hoàng tử đánh cho Thanh Dương một bạt tai, hắn đều rõ ràng.

"Bổn vương mặc kệ, Thanh Dương chính là minh châu của Tiên Vương phủ ta, bây giờ nàng bị ngươi khi dễ, còn bởi vì vậy mà bị phong ngôn phong ngôn, bị tức giận một thời gian dài không chịu ăn cơm, bổn vương đương nhiên phải đòi lại công đạo cho nàng ta." Đông Hải Tiên Vương bày ra một bộ dạng vô lại, đánh ra một quyển tạp chí nói: "Có ý đồ có chân tướng, ngươi chuẩn bị cho bổn vương một công đạo gì?"

Vương Thủ Triết sờ sờ cằm, hiếu kỳ nói: "Tiên Vương tiền bối muốn giải thích gì?"

"Nếu như các ngươi đã đi tới một bước kia, khiến cho Thánh thành mọi người đều biết, tự nhiên là phúc thủy khó thu." Đông Hải tiên vương vẻ mặt uy nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Loại chuyện này, một tiểu bối như ngươi cũng vô pháp làm chủ. Như vậy đi, ngươi truyền tin trở về, gọi trưởng bối trong nhà đến, hai nhà ngồi cùng một chỗ nói chuyện hôn sự hai người các ngươi."

"…"

Vương Thủ Triết nhìn hắn với ánh mắt phức tạp.

"Có mấy lời bổn vương phải nói trước." Đông Hải Tiên Vương tiếp tục giở công phu sư tử ngoạm nói: "Thanh Dương nhà ta là bảo bối trong nhà, Đông Hải Tiên Vương phủ cũng không thiếu tiền, lễ hỏi cũng không quan trọng. Nhưng với tư chất của Thanh Dương, gả đến nhà các ngươi làm vợ, dù thế nào cũng phải chuẩn bị cho nàng một bộ Thánh Đồ…"

"Tiền bối…" Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng không nhịn được mà ngắt lời hắn: "Thánh đồ làm sao đủ? Ít nhất cũng phải chuẩn bị cho nàng một bộ đạo thư chứ?"

"Đạo thư?" Đông Hải tiên vương cứng mặt, nhướng mày nói: "Tiểu tử, ngươi đùa với ta hả?"

“Là tiền bối nói đùa với ta trước.” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Giữa các hoàng tử công chúa Thiên Thụy thánh triều các ngươi giội nước bẩn lên người ta, kéo ta xuống nước, ta không tính sổ với các ngươi đã là không tệ rồi, những chuyện vặt vãnh này chớ có trách lên đầu ta.”

“Ngươi đây là chuẩn bị ăn sạch sẽ không thừa nhận?”

Sắc mặt Đông Hải Tiên Vương trầm xuống, một cỗ tiên uy mênh mông lập tức từ trên người hắn dâng lên, mãnh liệt đè về phía Vương Thủ Triết.

Giọng nói của ông ta cũng lập tức trầm xuống: “Vương Thủ Triết, ta khuyên ngươi nói chuyện cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng Tiên Vương phủ chúng ta dễ bắt nạt.”

Tuy nhiên, uy áp chỉ là uy áp mà thôi.

Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh uống tiên trà, dáng vẻ bình tĩnh như Thường Thiên sập không sợ hãi, coi uy áp Chân Tiên ngưng tụ như thực chất kia như không.

Đông Hải Tiên Vương này hiểu rõ giả bộ hồ đồ, rõ ràng là tới tống hôn, Vương Thủ Triết sẽ phản ứng với hắn mới là gặp quỷ.

Đông Hải Tiên Vương mắt thấy uy áp vậy mà đối với Vương Thủ Triết lại không hề có tác dụng, sắc mặt ngược lại có chút âm tình bất định, trong lúc nhất thời cũng có chút không xuống đài được.

Tiểu tử này, vậy mà bình tĩnh như thế, dầu muối không vào… Chuyện này có chút khó khăn rồi.

Bầu không khí nhất thời có chút ngưng trệ, nói chuyện cũng giằng co.

Ngay khi Vương Thủ Triết chuẩn bị cho hắn một bậc thang, cũng tán gẫu về tương lai hợp tác.

Đột nhiên trong lúc đó.

Trên bầu trời nổi lên một trận không gian ba động kịch liệt.

Một khe hở không gian thật lớn bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời xanh thẳm, dường như xé rách bầu trời này ra một vết rách thật lớn.

Ngay sau đó, một toà phù không hòn đảo từ trong khe hở chậm rãi xuyên thẳng qua, theo sát tới còn có hai đạo khí tức cường đại mênh mông, trong chớp mắt trên bầu trời phô bày ra.

Đám người vô thức ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên không trung hòn đảo lơ lửng kia đang có hai hư ảnh uy nghiêm chân đạp lên hòn đảo lơ lửng lăng không mà đứng, toàn thân tản ra uy thế vô tận.

"Thủ Triết, tên tiểu tử thúi này." Một hư ảnh uy nghiêm trong đó mở miệng trách móc Vương Thủ Triết: "Ngươi chuyển tới biệt viện này ở, cũng không phái người báo trước một tiếng, hại hai người chúng ta xuyên qua không gian một lần."

Thân hình hư ảnh này khôi ngô, khí vũ hiên ngang, khí chất có vài phần phóng khoáng, nghiễm nhiên là dáng vẻ rất quen thuộc với Vương Thủ Triết.

"Được rồi được rồi." Một hư ảnh năng lượng khác mở miệng nói, "Hai người chúng ta xuyên qua hư không chạy đi, Thủ Triết có biện pháp nào thông báo? Không phải chỉ là chuyện dịch chuyển thêm một lần thôi sao, ngươi lảm nhảm cái gì."

Hư ảnh năng lượng này rõ ràng chính là vị nữ tử, thân hình mảnh mai cao gầy, chỉ là tóc mai đã hơi trắng bệch, rõ ràng tuổi phải lớn hơn không ít.

Trên người nàng mặc một bộ áo bào rộng thùng thình giống như nhân loại khác, một thân khí chất lại phiêu dật xuất trần, tiên phong đạo cốt, tựa như người trong thần tiên.

Hai người này đương nhiên là do Vương Thủ Triết thuê, Vân Bằng Thánh Tôn và Thủy Nguyệt Thánh Tôn phụ trách di dời tiên phủ.

"Thánh, Thánh Tôn?!"

Đông Hải Tiên Vương toàn thân cứng ngắc, vẻ mặt không dám tin nhìn một màn trên bầu trời.

Dường như phía sau Vương Thủ Triết này có một vị Thánh Tôn đang âm thầm thủ hộ, hắn đã sớm biết chuyện này.

Nhưng đây lại là hai Thánh Tôn từ đâu xuất hiện? Hơn nữa nghe giọng điệu kia, dường như cũng không bày ra tư thái cao

cao tại thượng với Vương Thủ Triết, hình như còn đang làm việc cho hắn?

Không đúng, trong đó nữ Thánh Tôn có ấn tượng, hình như là thế lực động thiên trung lập Thủy Nguyệt Thánh Tôn.

Chỉ một thoáng, trong lòng Đông Hải Tiên Vương dấy lên một trận sóng to gió lớn.

"Hai vị tiền bối vất vả rồi." Lúc này Vương Thủ Triết cũng bất chấp Đông Hải Tiên Vương, cũng là'Vội vàng' đứng dậy, khách khí chắp tay nói: "Việc này nói ra đúng là Thủ Triết không đúng, không thông báo hai vị tiền bối an trí địa phương."

"Thủ Triết tiểu tử đừng nói nhảm." Vân Bằng Thánh Tôn ồm ồm nói: "Mau nói đi, Phá Tiên Phủ của ngươi để ở đâu?"

"Cứ để trong linh hồ này là được rồi." Vương Thủ Triết phi thân lên, giúp bọn họ dẫn đường nói: "Đúng, vị trí này cách thủy tạ gần một chút ~~"

Có Vương Thủ Triết chỉ dẫn, hai vị Thánh Tôn liên thủ, an ổn ổn sắp xếp hòn đảo ở Tiên Phủ vào trong linh hồ.

Vì để thuận tiện cho khả năng di động tiếp theo, phía dưới hòn đảo cũng không có nối với đáy Linh Hồ, mà là dựa vào động thiên chi lực nửa lơ lửng ở trong linh hồ.

Như vậy, Tiên Phủ coi như đã an trí thỏa đáng.

"Ôi ôi ôi, eo già của ta ơi!" Vân Bằng thánh tôn vừa mới làm xong việc đã không nhịn được oán giận bắt đầu xấu hổ: "Vì tranh thủ thời gian, đoạn đường này chúng ta có thể chịu khổ, Thủ Triết tiểu tử còn không mau pha một bình tiên trà tốt để an ủi chúng ta."

"Nên vậy, nên vậy." Vương Thủ Triết cười bảo Mộ Tiên pha trà, cũng chiêu đãi Vân Bằng Thánh Tôn và Thủy Nguyệt Thánh Tôn ngồi xuống, giới thiệu nói: "Hai vị tiền bối, vị này là Đông Hải Tiên Vương của Thiên Thụy Thánh Triều chúng ta."

Nói xong, hắn lại nói với Đông Hải Tiên Vương: "Tiên Vương tiền bối, vị này chính là Vân Bằng Thánh Tôn của Thái Sơ

Đạo Cung, vị này là Thủy Nguyệt Thánh Tôn của Thủy Nguyệt Động Thiên."

Nghe vậy, Đông Hải Tiên Vương vội vàng cung kính hành lễ: "Cao Ly Khâu thị bái kiến Vân Bằng Thánh Tôn, bái kiến Thủy Nguyệt Thánh Tôn."

Mặc dù hắn là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tại Thiên Thụy thánh triều uy danh hiển hách, nhưng bất luận là thực lực hay là địa vị, đều cùng Đại La thánh tôn chênh lệch một mảng lớn. Hắn đời này cùng lắm là có thể sống đến một vạn năm, người ta chính là lão quái vật có thể sống ba vạn sáu ngàn năm.

Mọi người không cùng một đẳng cấp.

"À à."

Vân Bằng Thánh Tôn thản nhiên lên tiếng, dường như không cảm thấy hứng thú với Đông Hải Tiên Vương. Loại Tiên Vương này vừa nhìn đã biết là tên vô duyên Đại La đời này, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của hắn?

Ngược lại là loại người trẻ tuổi có tiềm lực vô tận kia, Vân Bằng thánh tôn mới có thể xem trọng.

Cũng cùng lúc đó.

Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ nhanh chóng chạy tới.

Sắc mặt Thanh Nguyên Thánh Tử hơi có vẻ xấu hổ, cầm năm viên Tiên Linh Thạch của Thủ Triết là chuẩn bị giúp một tay dời tiên phủ, lại không muốn từ đầu tới đuôi không thể nhúng tay vào.

Hai đại Thánh Tôn cùng vận chuyển tiên phủ, tốc độ "vù vù vù" địa tặc nhanh, hắn chỉ là một Chân Tiên cảnh, đâu có thể chen tay vào? Có thể đuổi kịp đã không tệ rồi.

Chỉ có sắc mặt Thủy Nguyệt thánh nữ là như thường.

Chỉ dựa vào da mặt mà nói, nàng còn dày hơn Thanh Nguyên rất nhiều. Thủ Triết cho nàng mười viên Tiên Linh Thạch, nàng đã nuốt hết một nửa…

"Thanh Nguyên huynh, Thủy Nguyệt điện hạ, cùng ngồi xuống uống trà." Vương Thủ Triết quen thuộc chào hỏi hai

người một tiếng.

Như vậy, một bàn sáu người.

Không đề cập tới việc đào Vương Thủ Triết ra, ngược lại là địa vị xã hội thấp nhất của Đông Hải Tiên Vương.

Hắn đầy mặt tươi cười nhìn mấy người khác, sắc mặt đều có chút cứng ngắc, cả người như ngồi trên đống lửa.

"Ồ?" Thủy Nguyệt Thánh nữ chú ý tới tạp chí trên bàn, hiếu kỳ cầm lên, nhìn trang bìa, lại nhanh chóng lật xem một chút, sau đó thần sắc cổ quái nhìn Vương Thủ Triết: "Ngươi còn biết chơi, vậy mà lại lấy Thanh Dương ra."

"Chát!"

Giọng nói của Thủy Nguyệt thánh nữ vừa dứt, đã được sư tôn tặng một hạt dẻ: "Nha đầu thối nhà ngươi, ít khi chơi lớn với Thủ Triết công tử."

Dứt lời, vẻ mặt Thủy Nguyệt Thánh Tôn hơi phức tạp, lại có chút vui mừng nhìn Vương Thủ Triết: "Liệt đồ nhà ta được Thủ Triết công tử chiếu cố. Nếu công tử nhàn hạ, thay ta trói buộc nàng nhiều hơn."

Chuyện Thủy Nguyệt thánh nữ ký hợp đồng làm thuê cho Vương Thủ Triết, giấu diếm được người khác, sao có thể giấu diếm được Thủy Nguyệt thánh tôn.

Thủ Triết công tử người ta nói là muốn nàng làm công trả nợ, còn không phải rõ ràng kéo nàng một phen, gần như bao hết tài nguyên tu luyện tương lai của nàng sao?

Hơn nữa trông coi bộ dáng của Triết công tử, tựa hồ có thể đè ép được đồ đệ ngang bướng kia của nhà mình.

Đối với việc này, đương nhiên Thủy Nguyệt Thánh Tôn tràn đầy hảo cảm với Vương Thủ Triết, nếu không cũng sẽ không để đồ đệ truyền tin cho nàng ngay lập tức chạy tới hỗ trợ.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết người ta cũng cho nhiều tiền thật…

Một hai tháng công phu, liền cho nàng năm miếng Tiên Linh Thạch thù lao!

“Tôn thượng khách sáo.” Vương Thủ Triết cười chắp tay: “Thánh nữ điện hạ chỉ trẻ tuổi, nhất thời tùy hứng, bất luận là thiên phú hay tài năng đều là ưu tú nhất đẳng.”

“Tuy nói vậy, nhưng mà Thủ Triết ngươi làm như vậy cũng không có phúc hậu.” Vân Bằng thánh tôn cũng cầm tạp chí đọc qua một lượt, nhìn Đông Hải tiên vương, cười ha hả nói: “Khó trách gia trưởng nhà người ta đã tìm tới cửa. Thanh Dương công chúa người ta tốt xấu gì cũng có được tiềm lực của thánh nữ, còn không mau lấy về nhà, đến lúc đó cho bộ thánh đồ gì đó để nàng tu luyện.”

“Việc này, sau khi trở về ta sẽ từ từ trò chuyện với Tiên Vương tiền bối.” Vương Thủ Triết thu tạp chí, điềm nhiên như không có việc gì nói: “Vân Bằng tiền bối, chuyện này của ngươi cũng xong rồi, không có việc gì thì nhanh về Thái Sơ Đạo Cung đi.”

“Hừ, cái thứ qua cầu rút ván của Vương Thủ Triết nhà ngươi.” Vân Bằng Thánh Tôn vô cùng tức giận: “Mỗi lần đạt được mục đích đều không thể chờ đợi được mà muốn hất bản tôn ra… Ta không đi đâu, ta phải ở lại đây ăn uống của ngươi làm gì?”

Ông ta cũng đã nhìn ra, tiểu tử Vương Thủ Triết này không những thiên phú huyết mạch cao đến thái quá, quan trọng nhất là còn có tiền có tiền. Nếu cứ ở lại đây, nói không chừng còn có cơ hội phát tài.

Về phần thể diện, ách, ở trước mặt tiền, đó là thứ gì?

Ngẫm lại Vân Hải Thánh Tôn lại hiểu, mặt mũi đều là vật ngoài thân, làm gì có linh thạch?

Chuyện đã đến nước này, Đông Hải Tiên Vương càng như đứng trên đống lửa.

Năng lực của tiểu tử Vương Thủ Triết này dường như lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Đứng trước tầm mắt của hai vị Thánh Tôn, hắn quả thực có chút ngồi không yên, lúc này đứng dậy khách khí nói: “Thủ Triết à, chuyện của chúng ta trở về từ từ nói sau, ngươi trước tiếp đãi hai vị tiền bối và thánh tử thánh nữ. Trong nhà ta còn có chút việc, rút lui trước…”

Nói xong, ông ta hành lễ với bốn người còn lại, xin một tiếng, vội vàng ngồi phi liên chạy trốn rời khỏi biệt viện của Vương Thủ Triết.

Chờ Đông Hải Tiên Vương đi rồi.

Vân Bằng Thánh Tôn mới cười tủm tỉm nói: “Thủ Triết tiểu tử, thế nào, bản tôn đủ cho ngươi giữ thể diện chứ? Có điều, ngươi thật sự không muốn cưới Thanh Dương về?”

“Ta cảm thấy thân phận của Thanh Dương hơi thiếu.” Thủy Nguyệt Thánh Tôn nói: “Tuy cưới gả cao là chuyện thường của thế gia, nhưng với xuất thân của Thủ Triết công tử vẫn có thể cưới người tốt hơn.”

Thủy Nguyệt thánh nữ bên cạnh lại cầm linh quả điên cuồng gặm kín miệng mình, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Nhóm các ngươi còn lo cho hôn sự cho Vương Thủ Triết, ha ha, tên này đã sớm là thịt khô nguyên thượng hạng.

Có điều, đây là bí mật giữa nàng và Vương Thủ Triết, đánh chết cũng không thể nói, nếu không cho dù là bán nàng, cũng không đền nổi tiền vi phạm hợp đồng. Trong hiệp nghị làm công, có rất nhiều điều khoản bảo mật.

Thuận miệng tán gẫu vài câu, đợi uống xong một bình trà, Thủy Nguyệt Thánh Tôn mới dẫn đầu lôi đồ đệ ra khỏi biệt viện.

Sau đó Thanh Nguyên Thánh tử cũng nói là muốn đi bái phỏng hảo hữu.

Mà Vân Bằng thánh tôn luôn miệng nói muốn ở lại chỗ này, nói là đều đã tới Thánh thành, không đi gặp Thiên Thụy Thánh Hoàng và lão tổ tông Chư thị có chút không lễ phép, liền cũng rời đi.

Rất nhanh, cả đám người đều tản đi.

Như vậy, Vương Thủ Triết mới rảnh rỗi, có thể dọn dẹp tiên phủ mới có được.

Chỉ là Quy Nguyên tiểu động thiên hoang phế quá lâu, còn phải phái người đi vào tiến hành một loạt cải tạo bên trong.

Bất luận là mở linh điền, chải chuốt linh mạch, thành lập trận pháp, đều không phải là chuyện một lần là xong, cần một khoảng thời gian mới có thể hoàn thành.

Có điều, có Khương Kiến Mộc ở đây, những việc vặt vãnh này thật ra không cần Vương Thủ Triết tự mình xử lý. Hắn nhiều nhất chỉ là thỉnh thoảng vào trong động thiên kiểm tra tiến độ một chút, thời gian còn lại chính là ở trong nhà thủy tạ giữa hồ uống trà, phơi nắng, thuận tiện giám sát Lục Tiểu Ất thúc giục sinh linh mễ, mỗi ngày trôi qua đều rất nhàn nhã.

Ngày hôm đó.

Nhà thuỷ tạ giữa hồ.

Vương Thủ Triết vẫn như thường ngày, nằm phơi nắng trên ghế nằm ở bình đài ven sông.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chiếu lên trên người ấm áp, trên đài cao ngẫu nhiên còn có tập tập thanh phong phất qua, cho người ta cảm giác thập phần thoải mái.

Ở bên cạnh hắn, Khương Mộ Tiên đang nghiêng người ngồi trên một cái ghế tròn, lột linh quýt cho hắn. Bên kia, Thiên Ca cũng ăn mặc như thị nữ lại đang hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm vào một cái nồi hấp.

Nồi hấp này chính là dùng linh thạch để thúc giục, chính là pháp bảo chuyên dùng để chưng điểm tâm linh mễ. Bây giờ nồi hấp này chính là linh mễ thất phẩm vừa mới sinh ra, “Linh Lung Bách Hương Mễ”.

Lúc này Linh Mễ còn chưa hoàn toàn chín, đã có mùi thơm tươi mát từ trong khe hở mép nồi thẩm thấu ra ngoài, mùi thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan.

Khương Mộ Tiên đưa linh quýt đã bóc xong cho Vương Thủ Triết, ngửi thấy mùi gạo này, không nhịn được lặng lẽ hít một hơi, trong lòng không khỏi cảm khái.

Khó trách Đồ Linh Khí đồ nói Linh Lung Bách Hương Mễ năm đó vô cùng chi tiêu, vô cùng được hoan nghênh, chỉ cần mùi thơm này cũng đủ mê người rồi, chắc chắn cũng rất ngon miệng.

Lại nói tiếp, có thể nhanh như vậy ăn được Linh Lung Bách Hương Mễ, không thể không kể tới công pháp truyền thừa Thánh khí 【 Ất Mộc Tạo Hóa Bình 】 của công tử.

Nàng tận mắt nhìn thấy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Ất Mộc Tạo Hóa Bình đã sinh ra rất nhiều hạt giống lúa gạo trăm hương, dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa, hẳn là có thể tiến hành gieo trồng quy mô lớn.

Ất Mộc Tạo Hóa Bình này thật không hổ là Thánh Khí, năng lực có thể nói là nghịch thiên.

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được lặng lẽ nhìn Vương Thủ Triết ở bên cạnh.

Lúc này Vương Thủ Triết đang híp mắt phơi nắng, dường như đang dưỡng thần.

Ánh mặt trời vàng chiếu vào mặt hắn, phảng phất như cho hắn một tầng ánh sáng nhu hòa, khiến khí chất xuất trần của hắn càng trở nên siêu nhiên hơn.

Khóe áo màu thủy lam rủ xuống bên cạnh ghế nằm, dưới thanh phong tập thổi nhè nhẹ khẽ chập chờn, thoạt nhìn, cả người hắn tựa như muốn cùng phương thiên địa này hòa làm một thể, lộ ra cỗ hương vị nói không nên lời.

Trong lúc nhất thời Khương Mộ Tiên lại nhìn đến xuất thần.

Bỗng dưng.

Hai tiếng hô hà hà vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của bình đài Lâm Thủy.

“Lão tổ gia gia, bọn con tới rồi.”

“Công tử, lão tài ta tìm ngươi báo cáo công tác đến rồi.”

Khương Mộ Tiên chợt phục hồi tinh thần lại, vội vàng đứng dậy đón khách.

Vương Thủ Triết cũng mở mắt, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai bóng người một già một trẻ đang lướt qua mặt nước nhân tạo.

Ngay tại hắn giương mắt nhìn qua đồng thời, hai người cũng phiêu nhiên rơi xuống trên đài cao, hướng hắn đi tới.

“Lão tổ gia gia, Thiên Ca tiên quân.” Vương Bảo Quang đầu tiên là hành lễ với Vương Thủ Triết, lại hành lễ với Thiên Ca đang nấu cơm ở một bên.

Vừa mới bị giáo huấn một trận, thời gian gần đây hắn đặc biệt thành thật, động tác hành lễ đều đặc biệt nghiêm cẩn.

Tiền Hữu Đạo lại không lo lắng nhiều như vậy, hắn vội vã giơ tay lên hành lễ với Vương Thủ Triết, lại lên tiếng chào hỏi Lâu Thiên Ca, liền kích động khoe khoang với Vương Thủ Triết: “Công tử, ngài có thể không biết trong biệt viện này. Tiểu tử thúi Bảo Quang này thật đúng là có bản lĩnh.”

“Tin tức liên quan tới Hoành Trú hoàng tử vừa mới đi lên tạp chí thì đã gây ra một phen náo động ở trong Thánh thành. Hắn còn cố ý chia tin tức thành vài đoạn, mỗi một đoạn cuối đều lưu lại đầy đủ huyền niệm, đầy đủ cho chúng ta liên tục phát ra mấy kỳ tạp chất rồi.”

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không nghĩ tới còn có thể thao tác như vậy.”

Tài Hữu Đạo trong lòng cũng cảm khái vạn phần. Bảo Quang tiểu tử này vô luận là tính nết hay là năng lực đều đối với khẩu vị của hắn, nếu không phải đã tìm lại đồ đệ, thu Bảo Quang tiểu tử làm y bát đệ tử cũng không hẳn là không thể.

Vương Thủ Triết vừa nghe xong lời này liền hiểu.

Đây không phải là một vài sáo lộ thường dùng của truyền thông bát quái trên địa cầu sao?

Ở phương diện dẫn dắt dư luận, tiểu tử Vương Bảo Quang này thật đúng là không có thầy giỏi tự thông. Hắn vốn còn nghĩ, nếu tiểu tử này nhất thời không thể tưởng được, hắn liền âm thầm nhắc nhở vài câu, hiện tại xem ra mình đã tốn công tốn sức rồi!

Xem ra, về sau tiêu doanh tương tự, dẫn đường dư luận công việc, ngược lại là có thể giao cho hắn tới làm.

Bất quá…

Vương Thủ Triết im lặng nhìn về phía Tài Hữu nói: “Lão tài à, ta thấy ngươi báo cáo công việc là giả, lại đây ăn chực uống

chùa là thật. Nếu mắt của ngươi không nhìn chằm chằm nồi hấp, lời này sẽ càng có sức thuyết phục một chút.”

Tiền Hữu Đạo thấy mục đích của mình bị phát hiện, cũng không cảm thấy xấu hổ, mặt dày cười hắc hắc nói: “Hắc hắc, đừng để ý đến những chi tiết này. Ta nghe nói không phải là do ta mới tìm được loại thất phẩm linh mễ để bồi dưỡng thành công, nghĩ tới lúc này nói không chừng có thể ăn chực một ngụm sao? Xưa nay công tử ngươi hào phóng, chắc chắn sẽ không để lão tài ta đói bụng trở về chứ?”

Nói xong, ông ta lại trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết, dáng vẻ thèm thuồng thèm thuồng.

Đây chính là thất phẩm linh mễ. Từ sau lần trước ở bên Vương Thủ Triết cọ xát một trận, hắn đã lâu không ăn thất phẩm linh mễ, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội ăn chực, sao hắn có thể bỏ qua được?

Hắn đã ngửi thấy mùi cơm thơm lừng.

Trên thực tế, không chỉ là hắn, ngay cả Vương Bảo Quang bên cạnh hắn thỉnh thoảng cũng liếc nhìn nồi hấp bên cạnh, hiển nhiên cũng là vì chuyện này.

“Được rồi, đều ngồi xuống đi.” Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn hai người.

Hắn hiện tại bắt đầu có chút hối hận phái tài hữu đạo đi hỗ trợ Vương Bảo Quang. Ai có thể nghĩ đến, hai người này đúng là có chút ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, bất tri bất giác đã lăn lộn cùng một chỗ.

Nếu không phải trước mắt Vương Bảo Quang làm việc ít nhiều có chút nguy hiểm, rất dễ dàng bị người nhìn chằm chằm, hắn thật muốn nhanh tìm cớ đem tài hữu đạo điều đi.

“Hắc hắc, đa tạ công tử.”

Tiền Hữu Đạo vừa nghe Vương Thủ Triết nhả ra, lập tức cao hứng bừng bừng ngồi xuống bàn đá.

Vương Bảo Quang cũng ngồi xuống ở một đầu khác, cũng thuận tay nhận lấy công việc lột linh quất cho Vương Thủ Triết, nịnh nọt nịnh nọt bên cạnh Vương Thủ Triết. Hắn không muốn bị giáng chức làm thợ mỏ.

Sau một lúc lâu, Linh Mễ cuối cùng cũng đã nấu xong.

Thiên Ca vừa rồi một mực khẩn trương nhìn chằm chằm vào nồi hấp, cũng không có để ý cùng những người khác nói chuyện, thấy thế lập tức vẻ mặt hưng phấn mở ra nồi hấp.

Linh mễ trong nồi đầy đặn mượt mà, sáng long lanh. Vừa mở nồi, hơi nước nồng nặc bốc hơi, mùi gạo thơm nồng nhất thời tỏa ra.

"Hương thơm thật thơm." Tiền Hữu Đạo kìm lòng không được hít sâu một hơi.

Chử Thiên Ca bất chấp nóng, trực tiếp lấy ra một chồng chén bắt đầu xới cơm. Khương Mộ Tiên thấy thế vội vàng đi qua hỗ trợ.

Bởi vì là thử ăn, lần này Linh Lung Bách Hương Mễ hấp không nhiều lắm, cho mỗi người một bát lớn rồi không còn lại cái gì.

Nhưng cũng không ai cảm thấy thất vọng.

Giá cả của Thất Phẩm Linh mễ rất đắt đỏ, nếu mở rộng ăn vào có mấy người chịu được, cho dù chỉ là một bát này, bình thường bọn họ đều không nỡ ăn, cũng chính là ở chỗ của Vương Thủ Triết, mới có thể cọ được một chút.

Tiền Hữu Đạo không nói nhiều, bưng bát lên vùi đầu vào ăn, mấy miếng cơm Linh Mễ trong bát của hắn đã ít đi một nửa.

Tướng ăn của những người khác cũng không có gì tốt hơn hắn.

Vương Thủ Triết bưng bát lên ăn một miếng, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh diễm.

Chỗ Linh Mễ vừa vào miệng đã thoáng có chút co dãn, chỉ nhai vài cái đã nhanh chóng hòa tan trong miệng, nồng đậm Linh khí và mùi thơm cũng theo đó tràn ngập trong khoang miệng, thuận theo đường ăn chảy xuống dạ dày, làm cho cả người hắn trong nháy mắt có một loại cảm giác thỏa mãn.

Cảm giác này, hương khí này so với hương thơm hắn từng ăn lúc trước, còn hơn một bậc.

Có phẩm chất này, Linh Lung Bách Hương Mễ này tuyệt đối không cần lo bán.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết có lòng tin đối với sản phẩm thất phẩm linh mễ của Quy Nguyên Động Thiên, đối với loại ngọc hốt xuân mễ khác cũng sinh ra không ít chờ mong.

Có thể giống như Linh Lung Bách Hương Mễ được chuyên môn chọn ra để bảo tồn, hơn phân nửa phẩm chất cũng không tầm thường, nghe nói còn phi thường thích hợp ủ rượu. Vừa vặn trong nhà có một hồ lô ủ rượu, chờ thúc dục ra số lượng linh chủng đủ nhiều, hắn ngược lại có thể thử ủ một vò rượu, nói không chừng cũng sẽ có kinh hỉ.

Đang lúc mấy người vùi đầu ăn.

Bỗng dưng.

Một đạo lục quang từ trong Quy Nguyên Động Thiên bắn ra, lao thẳng về phía mấy người.

Đang vùi đầu ăn, Tài Hữu Hữu Đạo cảnh giác, đang định giơ tay chặn đạo lục quang lại bị Vương Thủ Triết ngăn lại.

Té ra, người đến chính là Lục Tiểu Ất.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, độn quang do Lục Tiểu Ất biến thành đột ngột dừng lại trước mặt mấy người, âm thanh đắc ý dương dương của Lục Tiểu Ất theo đó vang lên: “Công tử đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh. Ý thức của Thái Ất Kim Lôi Trúc dưới sự thôi hóa của ta rốt cuộc cũng thức tỉnh.”

Lúc này mọi người mới thấy rõ, dưới sự bao bọc của lục quang của Lục Tiểu Ất, còn có một thân ảnh nho nhỏ.

Đó là một cây roi trúc dài nhỏ, mặt ngoài cây roi trúc hiện ra màu kim loại sáng bóng, chính là roi trúc Thái Ất Kim Lôi Trúc. Bất quá so với trước đó, cây roi trúc này bây giờ dài hơn rất nhiều, trên roi trúc còn nhiều thêm mấy mầm măng to bằng cánh tay.

Những măng này dài nhỏ, ước chừng cao cỡ nửa người, trên mỗi mũi măng còn mọc mấy phiến lá màu vàng nho nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

“Lại đây.”

Vương Thủ Triết vẫy tay, một luồng huyền khí như dải lụa bay ra, cuốn nó đến bên cạnh mình.

Từ khi Lục Tiểu Ất đến đây, hắn đã giao tất cả công việc thúc đẩy sinh trưởng cho Lục Tiểu Ất, Thái Ất Kim Lôi Trúc thúc đẩy sinh trưởng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày qua đi, cuối cùng ý thức của Thái Ất Kim Lôi Trúc cũng tỉnh lại dưới sự thôi hóa của Lục Tiểu Ất, hắn cũng rất cao hứng.

“Y nha ~ “

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh bản nguyên trên người Vương Thủ Triết, Thái Ất Kim Lôi Trúc cũng rất hưng phấn, vươn mũi măng tinh tế cọ vào cổ tay Vương Thủ Triết, thái độ rất thân mật.

Lúc Lục Tiểu Ất thúc đẩy nó sử dụng chính là căn nguyên sinh mệnh do huyền khí của Vương Thủ Triết ngưng tụ thành, khí tức đồng nguyên, Thái Ất Kim Lôi Trúc đương nhiên nhận ra, tự nhiên coi Vương Thủ Triết là thân nhân.

“Rất tốt.” Vương Thủ Triết tươi cười: “Sau này ngươi sẽ gọi là 【 Vương Tông Trúc 】.”

Có cây tiên trúc cấp mười bốn có tiềm lực Vương Tông Trúc này gia nhập, nội tình của Vương thị lại tăng cường một mảng lớn, trong lòng Vương Thủ Triết cũng có chút vui sướng.

Nhìn cây tiên trúc này, ý niệm về nhà của hắn cũng càng thêm mãnh liệt.

Xem ra, mình phải nắm chặt thời gian lại những chuyện vụn vặt bên phía Thánh Vực, sớm đưa Tông Trúc Hài Nhi về Vương thị nhập tộc phổ. Đến lúc đó, đứa nhỏ này cũng có thể giống như các huynh đệ tỷ muội khác của hắn, vui vẻ tiếp nhận giáo dục của Vương thị Tộc Học.

“Y nha y nha.”

Vương Tông Trúc còn không biết chờ đợi mình là cái gì. Cảm nhận được sự gần gũi và yêu thích của Vương Thủ Triết, nó vui vẻ phát ra một mảnh lôi điện màu vàng.

…

Chương 60: Đại La Thánh Tôn dựa vào ta.

…

Thời gian vội vàng.

Thoáng chớp mắt, đã lại mười năm trôi qua.

Bất tri bất giác, thời gian đã đi tới mùa thu của Đại Càn Long Xương năm 3560.

Trong mấy năm nay, Vương Thủ Triết cũng không làm gì khác, chỉ ở trong biệt viện Tiên Phủ kiên định trồng trọt, trồng các loại linh mễ, linh thực, linh thực Quy Nguyên Tiên Phủ đạt được, linh dược, nên trồng trọt thì trồng trọt, nên cải tiến thì cải tiến, nên thúc dục trưởng thành.

Nếu là trước kia, những chuyện này đều do hắn tự mình làm, công tác quả thực không nhỏ.

Cũng may bây giờ có Lục Ất ở đây, nàng giống như ong mật tự động treo máy, làm rất nhiều chuyện vặt vãnh cho Vương Thủ Triết, làm ra không ít thời gian rảnh rỗi.

Điều này cũng khiến cho "Thánh khí đỉnh cấp" này ít nhiều có chút đất dụng võ.

Mà Vương Thủ Triết cũng có thêm rất nhiều thời gian rảnh rỗi, có thể làm bạn với Vương Tông Trúc, tự mình vỡ lòng cho hắn.

Thiếu đi sự trở ngại của một đám tộc nhân, câu chuyện xưa cũ của Vương Thủ Triết cũng tăng thêm rất nhiều niềm vui thú cho tuổi nhỏ của Tông Trúc.

Chỉ là Vương Tông Trúc không có hứng thú với chuyện xưa đánh đánh giết giết, ngay cả cốt truyện của Tử Trúc Lâm Quan Âm hắn cũng không có cảm giác nhập tình, theo tuổi tác dần lớn lên, ngược lại càng thích nghe những câu chuyện tình ái ái tình cảm như Hồng Lâu Mộng.

Điểm này khiến Vương Thủ Triết rất đau đầu.

Đây sẽ không phải là muốn nuôi dưỡng ra một đứa bé tình cảm kiểu đó chứ? Trong nhà đã có một "Triệt nam Côn", sẽ không xuất hiện thêm "Đa Tình Trúc" nữa chứ?

Ba phen mấy bận không lay chuyển được tính thú vị của hắn, Vương Thủ Triết dứt khoát bắt đầu cho hắn học kiến thức khoa học, từ nhỏ bồi dưỡng chút logic, tránh trở thành một cây trúc yêu đương.

Trong khoảng thời gian Vương Thủ Triết hưởng thụ cuộc sống đơn điệu mà bình tĩnh này.

Thiên Thụy Thánh Thành mười mấy năm nay cũng không bình tĩnh lắm.

Thần hoàng tử, Văn Ngự hoàng tử, Hoành Trú hoàng tử tam đại hoàng tử giữa hai bên phát sinh rất nhiều mâu thuẫn, đủ loại tin đồn liên quan đến bọn họ, từng gốc một, ngươi ồn ào xong thì ta đăng tràng.

Trong đó Văn Ngự hoàng tử sứt đầu mẻ trán nhất, thân là xà xuất đầu, ông ta chịu đủ sự liên thủ công kích của Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, mười mấy năm qua cũng chưa từng có một ngày sinh nhật.

Cũng may Văn Ngự hoàng tử cũng không phải đèn cạn dầu, dần dần mà hiểu rõ sáo lộ, dùng toàn phương diện tiến công để áp chế Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử, dần dần lấy được chút hiệu quả.

Nhất là hai năm gần đây, Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử không ngừng mà tuôn ra "Sự gièm pha kinh thiên", triệt để chọc giận Thiên Thụy Thánh Hoàng, cực kỳ khó được công khai răn dạy Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử vô liêm sỉ, không chịu nổi đại dụng.

Thậm chí trong Thiên Thụy Thánh Hoàng cung có truyền ngôn ra, Thánh Hoàng đã soạn tuyên hai vị hoàng tử phong hào Tiên Vương cùng hạt địa rồi.

Nhìn từ góc độ này, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đã xem như bị phán tử hình.

Cũng chính là như thế, cuối cùng Văn Ngự hoàng tử cũng có không gian để há miệng thở dốc.

Trong khoảng thời gian này, Thanh Dương công chúa ngược lại là có chút yên tĩnh.

Nàng cũng ở hai năm đầu cảm thấy "Tu vi có thành tựu", chạy tới Quy Nguyên biệt viện tìm Vương Thủ Triết, kết quả lại bị hung hăng "làm nhục" một phen.

Nàng không phục, theo thường lệ sau khi buông lời hung ác liền trở về bế quan tu luyện.

Chính vì vậy mà Thanh Dương công chúa dần dần rời khỏi tầm mắt công chúng, "Vận khí cực tốt" tránh thoát cục diện loạn đấu hơn mười năm nay, dưới sự hỗn loạn liên tục kích thích loạn cục, tầm mắt mọi người dần dần tập trung ở trên người ba vị hoàng tử, Thanh Dương công chúa càng ngày càng biên giới hóa.

Nhưng mặc kệ phong vân ở Thánh thành thế nào, cuộc sống của dân chúng vẫn phải trải qua.

Thiên Thụy thánh triều 【Giang Nam Đạo】 trong vùng quản lý có một 【Hồ Tuy Châu】, trong châu có một quận tên 【Thái Vị quận】, trong quận có một huyện huyện 【Long Trạch huyện】 huyện, dưới huyện quản lý 【Bạch Vệ】, trong Vệ có một thị trấn bình thường gọi là 【Bảo Hà trấn】.

Trong trấn Bảo Hà này, thế gia Lục phẩm Thái Thúc thị có thể nói là một tay che trời.

Đời đời Thái Thúc thị đều ở trong Bảo Hà trấn cày cấy không ngừng, trong tộc tổng cộng có được bốn Thiên Nhân lão tổ. Cái này phải đặt ở Thánh thành đương nhiên không chút bắt mắt, nhưng ở nội bộ nông thôn trấn nhỏ xa xôi như thế, lại hoàn toàn xứng đáng là "cấp bá chủ" gia tộc.

Trong phòng tiếp khách của chủ trạch Bảo Hà Thái Thúc Thị.

Trước đó không lâu gia chủ Thái Thúc An quốc vừa mới bước vào Thiên Nhân cảnh, đang chiêu đãi một vị khách quý.

Vị khách quý này chính là một vị quản sự cùng "Tùy tùng" Phúc Vận hãng buôn đại danh đỉnh đỉnh của Long Trạch huyện.

Quản sự họ Chu, tên Chu Vệ Bình, chính là trực mạch đệ tử trực hệ của Giang Nam đại danh đỉnh đỉnh của Giang Nam đạo nhất phẩm Chu thị.

Đệ tử thứ xuất, ở trong gia tộc địa vị không cao, nhưng đến cấp bậc huyện vệ ở quê này, lại là một vị đại thần không thể chọc vào.

"Chu quản sự, Vương hiền đệ, đến đây, trước nếm thử linh trà Xích Dã của Thái thúc thị chúng ta đi." Gia chủ Thái Thúc An Quốc rất nhiệt tình với Chu Vệ Bình, xuất ra linh trà cũng là linh trà tốt nhất trong tay.

Thái Thúc Thị có một khối linh điền hỏa hệ tứ phẩm chưa tới ba mẫu, trong đó trồng một gốc Xích Dã Linh trà thụ. Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của các đời tổ tiên của Thái Thúc Thị, gốc Xích Dã Linh trà này đã có thực lực lục giai đỉnh phong.

Cây này là linh thụ trấn tộc của Thái Thúc thị, cũng là một trong những nguồn gốc kinh tế của Thái Thúc thị.

Hàng năm, chỉ riêng lợi nhuận của Xích Dã linh trà đã chiếm được một phần mười lợi nhuận của Thái Thúc thị trong năm. Nói một cách không khách khí, cây Linh Trà này có thể nói là "bợ nuôi" thái thúc thị một đời lại một thế hệ tộc nhân.

Nếu không phải khách quý lâm môn, Thái Thúc An quốc quả quyết không nỡ lấy Xích Dã linh trà ra chiêu đãi.

Nào ngờ, Chu Vệ Bình uống một ngụm linh trà, ánh mắt lại nhìn về phía "Tùy tùng" ở bên cạnh, ngữ điệu mang theo lấy lòng nói: "Vương hiền đệ, linh trà này như thế nào? Thương hội chúng ta có muốn thu mua một ít, mang về cho ngài không?"

Thái Thúc An Quốc sửng sốt, vô thức nhìn lại, chỉ thấy vị "Vương hiền đệ" này mày kiếm mắt sáng có chút tuấn tú, nhìn tuổi tác không lớn, khí tức cũng nội liễm, căn bản nhìn không ra tu vi cấp độ.

Nghe được Chu Vệ Bình nói, vị "Vương hiền đệ" này khách khí nhe răng cười: "Chu quản sự ngài khách khí rồi, ta chính là theo tới đây xem học tập một chút, hết thảy đều do ngài làm chủ."

Hắn cũng uống Xích Dã linh trà, nhưng vẻ mặt bình thản thản nhiên, dường như không cảm thấy lục giai linh trà này uống được nhiều.

Vị Vương hiền đệ này, đương nhiên chính là con cháu của Trường Ninh Vương thị, hắn gọi là 【Vương Hựu Bình】, chính là một trong những chữ "Hán Hựu" trong "Hóa Hựu", trong số những thiếu gia có chữ Hựu" hắn xếp thứ tám mươi chín, xuất thân từ dòng chữ "Thủ" của Vương thị - tam lão tổ Vương Thủ Nặc.

Ở trong nội bộ Vương thị, Vương Hựu Bình và tên của hắn giống nhau, các phương diện đều có vẻ bình thường không có gì lạ, chỉ là tìm huyết mạch đại thiên kiêu bình thường, mười lăm tuổi mới thành tựu Linh Đài cảnh, lúc bốn mươi bảy tuổi mới miễn cưỡng tấn thăng Thiên Nhân cảnh, hiện giờ hơn một trăm bảy mươi tuổi, mới vẻn vẹn chỉ là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa hắn là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, trên Tân Bình Trấn Thiên Nhân bảng ngay cả top mười cũng không vào được, miễn miễn cưỡng cưỡng chiếm lấy mười một vị.

Không giống yêu nghiệt thúc thúc Vương Bảo Thánh kia của hắn, ba mươi lăm tuổi đã đánh nổ Thiên Nhân bảng, hiện giờ ba mươi chín tuổi đã thăng cấp Tử Phủ cảnh, không chơi với những "Phế phế" như bọn họ.

Cũng chính là nhờ Vương Bảo Thánh tấn chức, Vương Hựu Bình mới lần đầu tiên chen vào vị trí thứ mười trong Thiên Nhân bảng ở Tân Bình Trấn, "quang Hoàn Tráo Thân", để cho hắn ở trong cùng thế hệ "thanh danh hiển hách" một phen.

Đã bị kích thích quá lớn từ Vương Hựu Bình, quyết định cuộc đời của mình không thể tiếp tục "bình thường" như thế nữa, lúc này mới báo danh khai thác Thánh Vực.

Thánh Vực khai thác tổng ty những năm này kỳ thật đã phái không ít người đến Thánh Vực hỗ trợ, nhưng theo sự khai thác Thánh Vực tổng ty và Vương Thủ Triết dần dần "đứng vững gót" ở Thánh Vực, sạp hàng càng lúc càng lớn, nhân thủ cần cũng càng lúc càng nhiều, các gia tộc cứ cách một đoạn thời gian sẽ tổ chức phái một ít tộc nhân đến hỗ trợ.

Sau khi đến Thánh vực, hắn cũng không nóng lòng trở nên nổi bật, mà quyết định cắm rễ tại 'Tầng cơ sở', từ nhỏ làm việc, tỉ mỉ hiểu rõ mọi thứ về đoàn đội khai thác Thánh vực.

Hắn biết, trước mắt thánh vực khai thác thu mua lương thực chiến lược của tổng ty, dụ dỗ các nhà gieo trồng linh dược chính là lão tổ tông Thủ Triết hạ một bàn cờ rất lớn, bởi vậy hắn thật sự làm được cắm rễ tầng thấp đi dò xét tình hình.

Đương nhiên, những thứ này đều là lời ong tiếng ve, tạm thời không đề cập tới.

Trở lại chuyện chính.

Nghe được lời nói của Vương Hựu Bình, Chu Vệ Bình cũng nở nụ cười, không khỏi nói: "Vương hiền đệ không hổ là quý công tử xuất thân, là một người làm đại sự, chỉ là lá trà của linh thụ lục giai, tất nhiên là chướng mắt."

Nghe hai người đối thoại, thái thúc thị chủ thái thúc An Quốc một bên sững sờ.

Vị "Vương hiền đệ" này đến tột cùng là ai, vậy mà có thể làm cho Chu quản sự lộ ra loại thái độ mơ hồ mang theo chút nịnh nọt này?

"Chu huynh nói lời này liền nâng ta." Vương Hựu Bình cười cười, ngữ khí vẫn vô cùng khách khí, "Ta chính là đến học tập, chưa nói tới việc làm đại sự. Trong gia tộc, ta cũng chỉ là một tộc nhân bình thường không có gì lạ, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới."

Chu Vệ Bình làm sao chịu tin?

"Ha ha, hiền đệ khiêm tốn." Hắn cười ha ha, thái độ vẫn vô cùng khách khí.

Người khác không biết, hắn còn có thể không rõ ràng sao? Vị "Vương hiền đệ" này đến huyện Long Trạch "Học tập", nhưng đích mạch Chu thị tự mình đưa xuống.

Hơn nữa nhìn cách ăn mặc khí chất của hắn, nhẫn trữ vật cực phẩm trên ngón tay, còn có tu vi sâu không lường được kia, tất cả đều cho thấy hắn chính là tuấn kiệt xuất thân đại gia tộc.

Bình thường không có gì lạ, lừa gạt ai đâu?

Tuy nhiên, Chu Vệ Bình cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, lập tức tiến vào chủ đề chính, nhìn về phía Thái Thúc An Quốc nói: “Thái Thúc gia chủ, chúng ta ủy thác ngài thu mua 【50 năm Tử Diệp Hà Thủ Ô】 và các phẩm cấp, thu hoạch của quý này như thế nào?”

Gia chủ Thái Thúc vội vàng nghiêm nghị trả lời: “Tử Diệp Hà Thủ Ô này, tuy rằng chỉ là chủ tài của nhất phẩm linh dược 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】 nhưng chung quy vẫn là linh dược, chu kỳ sinh trưởng của nó không phải là linh mễ có thể so sánh. Gia tộc chúng ta năm đó sau khi nhận được tiền đặt cọc của quý phương, liền vẽ ra tám phần linh điền rồi chuyển sang trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô, cho tới bây giờ, những linh điền nhất phẩm còn phải bảy tám mươi năm mới có thể đạt tới dược hiệu năm mươi năm.”

“Trong linh điền nhị phẩm còn hơn hai mươi năm nữa mới đạt dược hiệu. Cũng chỉ có nhóm Tử Diệp Hà Thủ Ô trồng trong linh điền tam phẩm miễn cưỡng chín, đã có thể sử dụng. Bảo Hà trấn chúng ta mùa này chỉ thu hoạch được hai mươi mốt vạn gốc Tử Diệp Hà Thủ Ô.”

Dưới tình huống bình thường, trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô căn bản không dùng tới linh điền tam phẩm, không đơn giản là vì hiệu quả linh điền tràn ra, cũng là vì tính giá cả rất thấp.

Dù sao, trong những năm trước, hiệu quả kinh tế sản sinh ra khi trồng linh điền tam phẩm linh mễ sẽ cao hơn trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô rất nhiều, hơn nữa chu kỳ trồng linh dược còn dài, tràn đầy nguy hiểm.

Nhưng hiện giờ giá cả Linh Mễ thấp, mà Vương thị thu mua Tử Diệp Hà Thủ Ô giá cả lại cao, trả lại tiền đặt cọc. Lúc này mới khiến gia tộc Thái Thúc hạ quyết tâm, phát động Bảo Hà trấn gieo trồng thử.

“Hai mươi mốt vạn gốc, cũng không ít.” Chu vệ bình mãn cười nói, “Theo giá hiệp nghị lúc trước, một viên tiên tinh ba gốc, một đám này tổng cộng trị giá bảy vạn tiên tinh, ba vạn tiên tinh trước đó các ngươi cứ giữ lại, chúng ta trực tiếp trả cho ngươi bảy vạn tiên tinh.”

Thái Thúc An Quốc nhất thời mừng rỡ: “Tốt tốt tốt tốt, làm phiền Chu quản sự rồi.”

Mắt thấy giao dịch thuận lợi đạt thành, tâm tình khẩn trương của hắn cho tới nay cũng theo đó mà ổn định lại.

Tuy đây là khoản tiền lời mười năm, bình quân mỗi năm chỉ tương đương bảy ngàn tiên tinh, nhưng đây chỉ là tiền lời của linh điền tam phẩm, trong nhà còn rất nhiều linh điền nhất phẩm nhị phẩm.

Trong nhà số lượng linh điền cấp 1, cấp 2 có thể nhiều hơn linh điền cấp 3, sản lượng cũng lớn hơn nhiều.

Mà chỉ cần Chu thị tiếp tục thu mua, nhà bọn họ có thể luôn bảo trì lợi nhuận này.

Phải biết rằng, cho dù là lương thực ở thời điểm giá cả cao, lợi nhuận bình quân gieo trồng Linh Mễ hàng năm so ra kém hơn trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô.

Bất quá, sau khi cao hứng, Thái Thúc An Quốc lại nhớ tới một chuyện khác, sắc mặt vui mừng cũng dần dần thu liễm: “Bất quá, chuyện quý phương ủy thác mua Linh Mễ, thật sự là không thể làm được rồi. Hôm nay từng nhà đều gieo trồng một lượng lớn Linh Dược, sản lượng Linh Mễ càng ngày càng ít, hiện giờ mọi người cơ bản chỉ trồng đủ số lượng để nhà mình ăn một năm, căn bản không có dư thừa lại bán ra.”

Theo hiểu biết của Thái Thúc An quốc, hiện giờ có một số gia tộc làm việc cực đoan đã dứt khoát đem toàn bộ linh điền trong gia tộc trồng trọt linh dược, về phần linh mễ trong nhà tiêu hao, mua là được.

Dù sao thì lợi nhuận gieo trồng linh dược hiện tại so với trồng linh mễ cao hơn gấp hai lần, lợi nhuận thêm vào mua sắm linh mễ là dư dả.

Đối với việc này, Thái Thúc An quốc cũng mơ hồ có chút lo lắng: “Chu quản sự, hiện giờ trên thị trường tồn kho linh mễ càng lúc càng khẩn trương, giá cả đã mơ hồ có xu thế tăng lên, không ít địa phương đều có tin đồn nói giá cả linh mễ đê mê kỳ có thể sẽ trôi qua. Thái Thúc thị chúng ta đang cân nhắc, lần này sau khi thu hoạch dược liệu trong linh điền tam phẩm,

một nửa lấy ra gieo trồng linh mễ, một nửa trồng linh dược, lấy quy ẩn mạo hiểm."

"Thái Thúc huynh." Chu quản sự lạnh nhạt nói: "Không dối gạt ngươi, Phúc Vận thương hội chúng ta cũng đã phán đoán đối với chuyện này. Nhưng mà với thế cục trước mắt, Linh điền tam phẩm nhà các ngươi lại trồng thêm một chu kỳ không có vấn đề gì, trái phải cũng sẽ không thiệt thòi. Linh dược thu mua phía sau chúng ta, khẩu vị rất lớn a, thời cơ không thể bỏ qua."

Thái Thúc An Quốc trầm ngâm một lát, gật đầu: "Như vậy, ta đây sẽ nghe Chu quản sự, trồng lại một mùa nữa xem tình huống. Dù sao, chúng ta cũng để lại chút linh điền, trồng đủ linh mễ nhà mình ăn."

Giao dịch đã được xác định, tiếp theo là giao nộp tiền một tay, một tay giao hàng, cùng với vận chuyển và một số trình tự giao dịch cần thiết.

Song phương cũng không phải là người trẻ tuổi làm ăn lần đầu, những chuyện này đều làm quen. Dưới tình huống song phương đều rất hài lòng, toàn bộ quá trình tự nhiên tiến hành thập phần thuận lợi.

Sau khi xử lý xong chuyện của Thái Thúc thị, Chu quản sự lại ngựa không dừng vó mà đuổi tới một gia tộc. Mà Vương Hựu Bình, cũng là một đường đi theo đã tăng thêm không ít kiến thức, thỉnh thoảng còn giúp đỡ bày mưu tính kế một phen, sự nghiệp cũng đã làm rất có thanh sắc.

Mà đoàn đội tương tự, cũng không chỉ một nhóm như bọn họ, chuyện tương tự, cũng khắp nơi đều phát sinh.

Dưới sự nỗ lực nhất trí của những đoàn đội này, bất tri bất giác, rất nhiều linh dược của các nhà các tộc đã bị thu mua không còn, nhóm linh dược tiếp theo cũng lần lượt trồng xuống.

Mà hậu quả do một loạt bố cục này của Vương Thủ Triết gây ra cũng bắt đầu triển lộ ra uy lực của mấy năm nay.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Thiên Thụy Thánh Thành.

【 Hách Liên Phủ 】.

Nơi này là biệt viện của Hách Liên thị trong Thánh thành, cũng là nơi ở của Hách Liên Đa Tài trong Thánh thành.

Đêm khuya yên tĩnh.

Trong biệt viện phần lớn ánh đèn đều đã tối xuống, chỉ có nội viện còn có ánh đèn lóe lên.

Giờ phút này.

Trong lương đình ở nội viện, có hai người đang ngồi đối diện uống rượu.

Hai người này, một người trong đó là một người trung niên dáng dấp tròn trịa, vẻ mặt phúc tướng, người còn lại là một công tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, rõ ràng là ngay cả nhiều tiền cùng Diêu Tinh Thư.

Hai người cũng không biết đã uống bao lâu, thức ăn trên bàn cũng đã đổi mấy lượt, bình rượu rỗng cũng chất đầy trên mặt đất.

“Diêu huynh đệ, vi huynh cũng là thật sự không có biện pháp, mới cầu đến trên đầu của huynh.” Hách Liên Đa Tài rót cho Diêu Tinh Thư một chén rượu, trên mặt lộ ra một chút cay đắng, “Hẳn là huynh cũng biết rõ, chuyện Linh Mễ kéo dài lâu như vậy, bây giờ sớm đã trở nên cưỡi hổ khó xuống. Vi huynh nghĩ tới nghĩ lui, hôm nay cũng chỉ có huynh mới có thể giúp ta.”

Nghe nói như thế, Diêu Tinh Thư lập tức lộ vẻ khó xử: “Hách Liên huynh, cũng không phải là Tinh Thư không muốn giúp ngươi. Chỉ là ngài cũng biết, điện hạ mấy năm nay bị những dư luận phong ba kia làm cho sứt đầu mẻ trán, tính cách càng ngày càng không ổn định, hơi một tí liền muốn nổi giận. Ta cũng không dám đi chọc rủi ro của điện hạ vào lúc này.”

Cùng Văn Ngự hoàng tử chờ đợi sai khiến, hắn tự nhiên sẽ không có chút hiểu biết nào đối với khốn cảnh của Hách Liên Đa Tài. Chuyện sản lượng linh mễ bị giảm sút nhanh chóng, hắn cũng biết được một ít.

Chỉ là, mấy năm nay ba vị hoàng tử ma sát không ngừng, Văn Ngự hoàng tử bị làm cho sứt đầu mẻ trán, tâm tư có thể xử lý vấn đề lương thực quả thực có hạn. Chính hắn cũng bận bịu không xong, vấn đề lương thực tự nhiên toàn quyền giao cho Hách Liên Đa Tài vận hành.

Ai có thể ngờ được, vốn tưởng rằng chuyện vạn vô nhất thất, lại biến thành bộ dáng như hôm nay chứ?

Mắt thấy giá lương thực một lần nữa tăng lên, phủ hoàng tử nhiều năm đầu tư sẽ trôi theo dòng nước, mà Vương Thủ Triết bên kia lại không giống như bị đả kích, Hách Đa Tài sốt ruột cũng có thể hiểu được.

Chỉ là lý giải thì lý giải, hắn cũng không dám giúp.

"Ai~ Diêu huynh đệ có băn khoăn, vi huynh cũng không phải là không hiểu." Hách Liên Đa Tài thở dài, vẻ mặt đau khổ hớp một ngụm rượu: "Kỳ thực thế cục sẽ biến thành như bây giờ, cũng không phải là họa một ngày. Mấy năm trước, ta đã nhận ra không đúng, cũng từng nhắc nhở điện hạ, nhưng lúc ấy điện hạ bận rộn với hai vị điện hạ khác, căn bản không nghe lọt tai lời của ta, cho dù ta có muốn sửa chữa, cũng bất lực."

"Nói thật, ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản, sau lưng giống như có một bàn tay vô hình đang thôi động hết thảy, đùa giỡn chúng ta trong lòng bàn tay. Chỉ tiếc, những điều này chung quy chỉ là suy đoán của ta mà thôi…"

Nói xong, trong lòng Hách Liên Đa Tài càng thêm buồn bực, nhịn không được lại buồn bực uống một ngụm rượu.

Diêu Tinh Thư nghe hắn nói, lại đột nhiên như có điều suy nghĩ: "Hách Liên huynh, ngươi có phỏng đoán gì, có thể nói với ta một chút không?"

"Diêu huynh đệ ngươi mặc kệ, có thể không chú ý tới."

Hách Liên Đa Tài có lẽ cũng là phiền muộn lâu rồi, hôm nay khó có được một cơ hội kể khổ, liền đem những lời đã nghẹn hồi lâu trong lòng dốc hết ra.

"Ngươi xem, mỗi một lần ta có cử chỉ gì, muốn xoay chuyển cục diện, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó, liên quan đến sự chú ý của điện hạ, từ đầu đến cuối đều không thể tập trung lực

chú ý xử lý Linh Mễ. Ngươi cảm thấy chuyện này chỉ là trùng hợp hay sao?”

“Còn nữa… Ta cũng là điều tra qua mới phát hiện, những tiểu thế gia kia sở dĩ đem linh điền vốn dùng để trồng linh mễ đi trồng linh dược, dẫn đến sản lượng linh mễ giảm xuống trên phạm vi lớn, chính là bởi vì có một cỗ thế lực không biết tên một mực đang thu mua số lượng lớn linh dược đê giai, hơn nữa giá cả đưa ra so với trên thị trường cao hơn không ít.”

“Về sau ta phát hiện tình huống không đúng, cố ý đem mấy đại lương thương hẹn đến cùng một chỗ nói chuyện, cũng lấy điều kiện để cho những thương nhân lương thực kia nâng giá lương thực lên, đề cao lợi nhuận trồng trọt linh mễ của những thế gia kia, nhưng chu kỳ trồng linh dược dài, linh dược trồng xuống cũng không thể sạn xuống, cuối cùng cũng chỉ là tạm thời ổn định thế cục mà thôi.”

“Những năm gần đây, càng có không ít thương nhân lương thực thèm thuồng phần tiền lời này, bắt đầu lén lút làm ra động tác nhỏ, trên sổ sách rõ ràng là thu lương theo giá chúng ta định, trên thực tế lại lợi dụng khu vực có ưu thế thấp để thu lương thực, lợi dụng giá chênh lệch nuốt chửng lượng lớn tài phú, lại làm cho không ít tiểu thế gia cải trồng linh dược.”

“Kết quả vẫn chưa tính. Gần hai năm nay, ta phát hiện giá lương thực bắt đầu giảm xuống, cố gắng bình ổn giá lương thực mới phát hiện, lương thực tồn trong tay các thương nhân lớn đã không còn lại bao nhiêu. Ta phái người điều tra một chút mới phát hiện, mấy năm nay vẫn có người âm thầm thu mua lương thực tồn trữ với giá thị trường với số lượng nhỏ hơn giá thị trường, hơn nữa còn vô cùng bí mật, đừng nói là ta không phát hiện, ngay cả những thương nhân lương thực kia cũng nghĩ lầm chỉ có nhà bọn họ làm như vậy. Bao nhiêu năm nay, lương thực tồn trữ bất tri bất giác đã bị đào rỗng gần hết rồi.”

“Hiện giờ, lương thực không thu được, trong tay các đại thương nhân cũng sắp không có lương thực rồi, tài chính trong tay ta cũng gần như thấy đáy, giá lương thực hồi đàn đã không cách nào nghịch chuyển, nếu như không thể giải quyết thích đáng, vi huynh sợ là chỉ có thể mang tội xin từ chức…”

Diêu Tinh Thư càng nghe sắc mặt càng nghiêm túc, nhưng nghe đến sau đó, vẻ mặt lại trở nên hoang mang: "Thu mua rất nhiều linh dược cấp thấp… Ta phảng phất nhớ ngươi đã từng báo cáo. Nhưng đây là chuyện của nhiều năm trước a, sao hôm nay thế mà còn thu thu sao? Nhiều linh dược cấp thấp như vậy, thu lại có ích lợi gì? Lấy về kho áp đáy sao?"

Hắn và Hách Liên Đa Tài phụ trách sự việc khác nhau, bình thường lúc báo cáo sự tình cũng ít có tình huống đúng lúc gom góp. Nếu không phải lúc này Hách Liên Đa Tài nói tới, hắn có rất nhiều chuyện thật đúng là không rõ ràng lắm.

"Ai nói không phải chứ~" Hách Liên Đa Tài thở dài, "Ta thật sự không nghĩ ra được nhiều linh dược cấp thấp như vậy có thể lấy đến làm gì. Hơn nữa, cho dù chỉ là linh dược cấp thấp, ngay cả thu nhiều năm như vậy, vốn liếng cần cũng vô cùng khủng bố. Ta vụng trộm tính toán qua, chỉ thu mua nhiều linh dược như vậy thôi, mỗi năm đã tiêu tốn gần một viên Hỗn Độn linh thạch. Nhiều năm như vậy, ít nhất cũng có tám chín viên Hỗn Độn linh thạch."

"Còn có cỗ thế lực bí mật thu mua lương thực tồn kho kia… Nếu cũng là bọn hắn làm, mỗi năm không sai biệt lắm cũng phải tiêu hết một Hỗn Độn linh thạch. Hai bên cộng lại, mười năm qua sợ là đã tiêu hết hai mươi Hỗn Độn linh thạch rồi."

"Cái này phải là tài lực khổng lồ cỡ nào, mới có thể chống đỡ được hao tổn như vậy?"

Diêu Tinh Thư hít một hơi lạnh.

Chẳng trách Hách Liên Đa Tài lại sầu đến mức này.

Cho dù Văn Ngự hoàng tử có vài vị Tiên Vương, cùng với mấy Tiên Tộc cường thế âm thầm ủng hộ, hàng năm đều có thể thu nạp được một lượng lớn tài chính, nhưng cũng không chịu được hao tổn nhiều như vậy a!

Những chuyện này nếu thật sự là cùng một thế lực làm, đây cũng quá đáng sợ!

"Diêu huynh đệ, những chuyện này đặt ở trong lòng vi huynh lâu như vậy, cũng chỉ có ngươi nguyện ý nghe ta kể khổ." Hách Liên Đa Tài vừa nói vừa uống rượu giải sầu, lúc này trên mặt đã lộ ra vài phần men say, ngữ khí cũng càng thêm buồn

khổ, “Ta cũng biết chuyện này khó xử, phàm là có một số biện pháp khác, ta cũng sẽ không đem ngươi liên lụy vào. Nếu ngươi thật sự khó xử, ta cũng không bắt buộc. Chỉ là những năm gần đây, vì chuyện Linh Mễ, phủ hoàng tử đã bỏ xuống rất nhiều tài chính, hiện giờ số tiền này mắt thấy sẽ trôi theo dòng nước, điện hạ khẳng định sẽ không nhẹ tha cho ta.”

“Đến lúc đó, ta cũng chỉ có thể đi trước mặt điện hạ thỉnh tội. Đến lúc đó, nếu có một phần vạn, hiền đệ còn xin hỗ trợ mấy câu, che chở tộc nhân của ta một chút. Tóm lại là một mình ta làm việc bất lực, ta không cầu cái khác, chỉ cầu đừng liên lụy gia tộc mới phải.”

“Hách Liên huynh cũng đừng nói như vậy…”

Diêu Tinh Thư thần sắc xoắn xuýt, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu: “Thôi được. Việc này không phải chuyện đùa, nếu ta có thể tìm được cơ hội thích hợp, sẽ thử nói với điện hạ. Nếu sau lưng thật sự có thế lực như vậy, thế cục sẽ biến thành như bây giờ, cũng không thể toàn bộ trách Hách Liên huynh.”

Nghe nói như thế, Hách Liên Đa Tài nhất thời mừng rỡ vô cùng: “Diêu huynh đệ ngươi nguyện ý giúp đỡ thì quá tốt rồi!”

Những năm gần đây, trong quá trình xung đột với hai vị hoàng tử khác, Diêu Tinh Thư lập không ít công lao, xuất thân lại mạnh hơn nhiều so với hắn, ở trước mặt điện hạ nhất quán được nở mày nở mặt.

Lại thêm danh tiếng của hai vị hoàng tử gần đây bị đè xuống, thế cục ổn định hơn trước rất nhiều, cảm xúc của điện hạ cũng hơi ổn định một chút.

Có hắn mở miệng, cho dù mình vẫn khó tránh khỏi sẽ bị trách phạt, nhưng cuối cùng vẫn có thể có thêm vài phần đường sống.

…

Phía đông Thiên Thụy thánh thành.

Quy Nguyên biệt viện.

Bóng đêm thật sâu, khắp nơi yên tĩnh.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống trên linh hồ, gió mát phất qua, mặt hồ ánh trăng lăn tăn, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Nhưng mà, mặc dù ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ phút này nhà thủy tạ giữa hồ của Vương Thủ Triết lại đặc biệt náo nhiệt.

Trên đài cao bên hồ, không biết từ lúc nào đã có thêm một cái bàn dài, trên bàn dài đủ loại thức ăn rực rỡ muôn màu, có cá có thịt, cũng có đủ loại rau linh.

Lúc này, một đống người đang ở chỗ này ăn chực.

Trong mùi thơm nồng đậm của gạo, một nồi lại một nồi cơm Bách Hương Linh Lung được nấu chung, mọi người quây lại một chỗ ăn ngon lành.

Đã nhiều năm như vậy, số lượng linh chủng Linh Lung Bách Hương Mễ càng ngày càng nhiều, sản lượng cũng dần dần tăng lên, tự nhiên cũng không cần khấu trừ lục soát giống như lúc trước thử ăn.

Vân Bằng thánh tôn một mình chiếm cứ một băng ghế dài, dùng một cái chén lớn đựng đầy một chén cơm, vui vẻ hai ba miếng đã dọn sạch sẽ một bát cơm lớn, hạt gạo cũng không mang theo.

Nguyên Thủy Linh Đằng Vương Kỳ Đằng tạm thời đảm đương thị nữ thấy thế, vội vàng lại rót cho hắn một chén, trải một tầng thịt cùng thức ăn trên cơm.

Từ sau khi Vương Kỳ Đằng theo Vương Thủ Triết, cũng coi như là vận chuyển thời gian, chẳng những tiềm lực thăng tiến một mảng lớn, còn ở ba năm trước đây trực tiếp đột phá gông cùm xiềng xích thập giai đỉnh phong, bước vào thập nhất giai.

Điều này khiến độ trung thành của nàng ta đối với Vương Thủ Triết lại "tịt nhơ" điên cuồng tăng lên, bây giờ nghiễm nhiên đã trở thành một bộ dạng trung thành.

Vân Bằng thánh tôn tiếp tục vui vẻ ăn Thất phẩm linh mễ, ăn liền mấy chục chén, mới có chút cảm giác no bụng, khoát tay để Vương Kỳ Đằng thối lui sang một bên.

Còn hắn thì đưa tay cầm một bình ngọc hốt thất phẩm, vừa lòng thỏa ý uống rượu.

Khoan hãy nói, thất phẩm 【Ngọc Đình Xuân Mễ】 này sản xuất ra băng thiêu đã đủ, so với thất phẩm Thiên Chi Hương Mễ có một phen hương vị khác.

"Thủ Triết à, Thất phẩm Linh Lung Bách Hương mễ của ngươi, đúng là bách ăn không chán a! Ngọc Toan Băng thiêu bản tôn cũng thích." Vân Bằng Thánh Tôn uống rượu, không tự chủ được đánh một cái.

Bên trong Thất phẩm Linh Mễ này ẩn chứa linh khí vô cùng dồi dào, cho dù hắn là Thánh Tôn, nhưng ăn hết nhiều như vậy cũng là vô cùng hữu ích.

Giống như tu sĩ Thần Thông cảnh, cho dù Vương Bảo Quang có huyết mạch rất cao, chỉ cần lấy một chén nhỏ là đủ rồi, ăn nhiều hơn nữa sẽ làm cho khí huyết quá mức dồi dào, ngược lại không dễ luyện hóa.

Về phần Vương Thủ Triết, ngược lại có thể ăn nhiều hơn so với Bảo Quang, nhưng cũng sẽ không cùng hung cực ác đi ăn. Hắn tổng cộng cũng chỉ xới cho mình một chén lớn, bây giờ đã ăn xong từ lâu rồi.

Nhìn Vân Bằng Thánh Tôn một bộ vui đến quên cả trời đất, Vương Thủ Triết mặt không biểu tình mở miệng: "Vân Bằng tiền bối, khi nào ngươi về Đạo Cung Thái Sơ?" Vương Thủ Triết mặt không biểu cảm nói.

"Hồi đạo cung? Ta trở về làm gì?" Vân Bằng thánh tôn vẻ mặt kinh ngạc, như là nghe được chuyện gì kỳ quái: "Nơi này của ngươi có ăn có uống còn có thể chơi đùa, cuộc sống vui vẻ vô biên, ta không thể ở thêm mấy ngày nữa sao? Hơn nữa, sau khi trở về chẳng phải ta phải ăn cơm nhà mình sao? Thất phẩm linh mễ đắt như vậy, ta không nỡ mỗi ngày đều ăn."

Cho dù là Thánh Tôn, cũng luyến tiếc bữa nào cũng ăn Thất phẩm linh mễ, chỉ có loại vốn liếng phong phú này, lại muốn đi tới Thánh Tôn trung kỳ hậu kỳ một bước, để bảo đảm thân thể khí huyết tràn đầy, bảo đảm tiến độ tu luyện, mới có thể ăn một lượng lớn thất phẩm linh mễ.

Vân Bằng thánh tôn đã bắt đầu tìm kiếm cho mình đệ tử thân truyền, tự nhiên cũng sớm không muốn trùng kích cảnh giới, ăn một khối Linh Mễ này tự nhiên cũng tương đối tiết kiệm.

Hai má Vương Thủ Triết co lại, quả thật là bị sự vô sỉ của Vân Bằng Thánh Tôn làm cho kinh hãi.

Thất phẩm Linh Mễ nhà ngươi không nỡ ăn, mỗi ngày liền tới nhà ta cọ cọ? Chẳng lẽ Thất phẩm Linh Mễ nhà ta ta liền nỡ sao?

Bất quá, Vân Bằng thánh tôn không biết xấu hổ như thế, cũng không phải không có nguyên nhân.

Ngay từ đầu khi hắn ăn ké cơm, tốt xấu gì cũng còn có thể bận tâm một chút thể diện.

Kết quả về sau Vương Thủ Triết không chịu nổi sự nài nỉ của Vân Bằng thánh tôn, đề cử Vương Bảo Quang làm đồ đệ cho Vân Bằng thánh tôn, hai người ngưu tầm ngưu, Vương Bảo Quang vô ý khiến Vân Bằng thánh tôn biết Vương Ly Từ là cháu gái của Vương Thủ Triết, Vân Bằng thánh tôn bắt đầu bày ra.

Mỗi lần liên quan đến đề tài này, hắn mở miệng ngậm miệng chính là "Hai thầy trò Ly Từ nhà ngươi hại ta bao nhiêu tiền, ta ăn mấy bữa cơm lớn của Vương Thủ Triết ngươi làm sao vậy" "Ngươi có bản lĩnh, ngươi tới đánh ta đi, vân vân, thật sự là ngay cả thể diện cũng không cần nữa.

"Lão tổ gia gia, sư tôn cũng không phải chỉ ăn cơm không có việc gì." Vương Bảo Quang ăn xong một chén cơm nhỏ, lau miệng phụ giúp Vân Bằng thánh tôn, "Sư tôn sau khi biết được kế hoạch của ta, hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, cũng giúp ta tra xét không ít tình báo. Trong đó, tình báo mãnh liệt nhất kia, chính là lúc sư tôn ta mượn đi bái phỏng Thiên Thụy thánh hoàng, lén lút bố cục thám thính được."

"Chậc chậc, vẫn là đồ nhi nhà ta ngoan, chẳng những ngoại hình tuấn tú, đầu óc thông minh hoạt lạc, huyết mạch cũng phi thường không tệ." Nghe lời này, ánh mắt Vân Bằng thánh tôn nhìn về phía Vương Bảo Quang càng thêm tán thưởng, hiển nhiên đối với đồ đệ này càng ngày càng hài lòng.

Thật ra trước đó, huyết mạch của Vương Bảo Quang cũng chính là Thiên Tử Bính đẳng. Nhưng dù vậy, bởi vì hắn còn chưa kế thừa tiên kinh, cũng phải mạnh hơn hai đệ tử thân truyền của Vân Bằng thánh tôn một bậc.

Nhưng khi Vương Thủ Triết lấy được nhiều "Hiển Thánh Đan" thập nhất phẩm, tự mình hộ pháp cho Vương Bảo Quang dùng một viên, sau khi tăng huyết mạch của hắn từ Thiên Tử Bính đẳng lên Ất đẳng, tình huống hoàn toàn khác.

Hắn tương lai, cho dù chỉ kế thừa một bộ tiên kinh rất phổ thông, tư chất huyết mạch cũng có thể đạt tới Thiên Tử Giáp đẳng.

Kể từ đó, tuy rằng còn kém xa hai yêu nghiệt Vương Thủ Triết và Vương Ly Từ này, nhưng cũng mạnh hơn một mảng lớn so với hai thân truyền hiện giờ của Vân Bằng thánh tôn.

Bất quá, Vân Bằng thánh tôn cũng không có nói nhất định sẽ để Vương Bảo Quang làm đệ tử y bát của hắn, kế thừa thánh đồ gì đó, chỉ là chuẩn bị để cho hắn lịch lãm rèn luyện, quay về đảo Vân Bằng kế thừa tiên kinh, sau đó đi theo quy trình tranh đoạt thánh tử bình thường lấy được quyền kế thừa thánh đồ.

Vương Bảo Quang chung quy không phải tiên thiên thánh tử, hơn nữa bây giờ cách Vân Bằng thánh đồ chính thức bắt đầu thay thế còn có thiếu niên hay không, Vân Bằng thánh tôn cũng không tiện trực tiếp tuyên bố Vương Bảo Quang kế nhiệm.

Tuy nhiên, dưới tình huống Vương Bảo Quang có ưu thế huyết mạch khổng lồ như vậy, phần thắng của hắn vẫn là rất lớn.

"Lão tổ gia gia." Vương Bảo Quang lại tiếp tục nói: "Kỳ thật thời cơ đã đến, bây giờ Văn Ngự hoàng tử đã hoàn toàn áp chế hai đại hoàng tử, chính là thời điểm xuân phong đắc ý, chúng ta đã đến lúc đánh ra một kích trí mạng rồi."

Trong lúc nói chuyện, hai người Cơ Nguyệt Nhi và Khương Ngọc Linh đến đây "Báo cáo công việc", tiện thể ăn cơm của thuộc hạ cũng ăn hết phần cơm linh mễ thất phẩm của các nàng.

Cơ Nguyệt Nhi nghe vậy cũng mở miệng nói: "Công tử, ta cũng đề nghị thu lưới. Hiện giờ trong phạm vi thế lực của Thiên Thụy thánh triều, các loại linh mễ đã dần dần khan hiếm. Một bộ phận thế gia nhạy cảm cũng đều dần dần ngửi

thấy vị trí không thích hợp, bắt đầu do dự muốn gieo trồng linh mễ."

"Nếu như thế cục tiếp tục kéo dài, sẽ có càng ngày càng nhiều thế gia tỉnh ngộ lại. Bao gồm hôm nay thoát khỏi vũng bùn Văn Ngự hoàng tử, nói không chừng sẽ lập tức vận dụng quốc sách… Để ứng đối cục diện bất lợi."

Thiên Thụy thánh triều này dù sao cũng là sân nhà của Văn Ngự hoàng tử, một khi hắn quyết định phải thay đổi thế cục, đồng thời tập trung tinh lực đi xử lý việc này, làm không tốt sẽ gây thêm rắc rối.

"Công tử, mời dùng trà."

Lúc này, Khương Mộ Tiên vừa thăng cấp Thần Thông cảnh cách đây không lâu dâng lên một ấm trà tiên cho Vương Thủ Triết.

Nàng bây giờ đã kế thừa xong Quy Nguyên Tiên Linh Quyết, một thân khí tức càng thêm tiên linh xuất trần, tinh khiết thanh tịnh, so với nàng lúc trước sớm đã không thể so sánh.

Vương Thủ Triết ở dưới sự hầu hạ của nàng lạnh nhạt uống tiên trà, ánh mắt bình tĩnh cũng dần dần trở nên sắc bén: "Nếu như thế, vậy dựa theo kế hoạch thu lưới đi."

Xử lý xong chuyện này, hắn cũng nên trở về Vương thị.

Đứa trẻ Tông Trúc kia phải nhanh chóng học tập tộc, cùng bạn cùng lứa sống tiếp xúc nhiều, tránh khỏi quá động.

…

Chương 61: Đợt này rồi!

…

Thiên Thụy Thánh Thành.

Khu Hạ thành.

Nơi này long xà hỗn tạp, các loại quán trà tửu quán cũng không chỗ nào không có.

Trong đó có một con phố, là nơi tụ tập của các thương nhân buôn bán lương thực nhỏ.

Đông Dã Phạm Thiên chính là chưởng quầy của một cửa hàng lương thực loại nhỏ.

Một ngày này, hắn mở cửa tiệm buôn bán như thường ngày, sau khi dặn dò mấy tiểu nhị một hồi, liền mang theo một bình trà đi tới cửa hàng lương thực.

So với cửa hàng của hắn, đối với cửa hàng lương thực rõ ràng làm ăn không tốt, cửa tiệm to như vậy tổng cộng cũng không có mấy tiểu nhị, nhìn có vài phần thê lương.

Trong cửa hàng, một người trung niên mặc trường bào màu nâu đang cúi đầu bận rộn.

Trường bào trên người hắn tính chất cũng không tệ, cũng đã bị tẩy đến hơi trắng bệch, ống tay áo cũng đã nổi lên bên lông, rõ ràng đã mặc đã nhiều năm.

“Bác Hồng huynh.” Đông Dã Phần Thiên nhấp một ngụm trà, cười híp mắt nhìn vị đối thủ cạnh tranh ngày xưa, ngữ khí chậm rãi nói: “Vẫn còn bán Linh Mễ của ngươi à? Chậc chậc, tính tình này của ngươi, không phải ta nói ngươi, Linh Mễ này đều có giá thấp bồi hồi hơn mười năm, lượng tiêu thụ lại thấp, ngươi như vậy có thể sống sót sao?”

Trăm năm trước, Đông Dã Phần Thiên và Bắc Cung Bác Hồng còn là bạn tốt, nhưng từ khi môn hạ môn địa tự kinh doanh lên cửa hàng lương thực, quan hệ của hai người liền ngày càng lạnh nhạt và xa cách.

Đồng hành là oan gia nha, cái này đều có thể lý giải.

Nhưng hơn mười năm trước, hai nhà đều tích trữ không ít Linh Mễ, lại đúng lúc giá cả của Linh Mễ giảm mạnh. Sau khi hai nhà chống đỡ một hai năm, Đông Dã Phần Thiên làm việc linh hoạt, cảm giác chợ lương thực tiêu điều trong khoảng thời gian ngắn khó có thể hồi phục, liền có lúc thu mua thương nhân âm thầm thu mua lấy bốn thành giá bán cho thương nhân thu mua.

Mặc dù đợt cắt thịt này khiến hắn tổn thất không nhỏ, nhưng cũng dành dụm tài cho hắn. Hắn suy tư sau khi quyết định chuyển sang kinh doanh linh dược, mười năm qua cũng dần dần khiến hắn lấy lại chút khí huyết.

Trái lại Bắc Cung Bác Hồng, lương thực tích trữ từ trước đến nay vẫn đặt trong nhà kho, bất luận là ai đến thu cũng cắn chặt răng không muốn nhả ra. Nhiều năm như vậy, cửa hàng ngày càng tiêu điều, tiền tài ngày càng căng thẳng, ngay cả bọn tiểu nhị cũng chạy rất nhiều.

Điều này làm cho Đông Dã Phạm Thiên không khỏi cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình, thường xuyên tới trào phúng Bắc Cung Bác Hồng một chút.

Đối mặt với Đông Dã Phần Thiên trào phúng, Bắc Cung Bác Hồng vẫn buồn bực không nói gì mà làm việc, tự mình lau chùi quầy hàng.

Đông Dã Phạm Thiên thấy thế xì khẽ một tiếng, thản nhiên nói: “Bác Hồng huynh, ta khuyên ngươi cũng đừng đau khổ chèo chống. Không bằng như vậy, cửa hàng này của ngươi đừng mở nữa, ngay cả kho lương và cửa hàng cũng cho ta. Ngươi cầm một khoản tiền sớm về nông thôn đi thôi.”

Lời này, Bắc Cung Bác Hồng mấy năm nay đã nghe không biết bao nhiêu lần. Hắn quả thực lười phản ứng Đông Dã Phạm Thiên, coi lời hắn nói là gió thoảng bên tai, tự mình làm việc.

Đông Dã Phạm Thiên đối với cái này cũng lơ đễnh, châm chọc khiêu khích thỏa mãn cảm giác ưu việt của mình một chút, sau đó chuẩn bị xách ấm trà về.

Nhưng không ngờ vào lúc này.

Một đạo thanh âm hưng phấn vô cùng từ trên đường truyền đến: “Tỷ phu, tăng lên, tăng lên ~”

Đông Dã Phần Thiên thần thức quét qua, lại phát hiện đó là Bắc Cung Bác Hồng tiểu cữu tử Thiên Nhân cảnh sơ kỳ. Tiểu tử này thoạt nhìn vô cùng phấn khởi, dọc đường đều thi triển thân pháp một đường điên cuồng bay tới.

"Cái gì tăng lên?" Đông Dã Phạm Thiên dừng bước, trách cứ phê bình nói, "Tiểu tử vắt mũi chưa sạch như ngươi, đừng bay lên hấp tấp vội vàng. Nơi này chính là Thánh Thành, nếu là đụng phải đại nhân vật nào đó, ngươi chịu không nổi."

"Mắc mớ gì đến ngươi?" Cậu em vợ trừng mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới mừng như điên nói với Bắc Cung Bác Hồng: "Tỷ phu, giá lương thực tăng lên, chỉ trong một đêm đã tăng gấp đôi."

Sắc mặt Phạm Thiên đầu tiên của Đông Dã trì trệ: "Làm sao có thể?"

Tuy nói trước mắt dường như lương thực có chút khan hiếm, nhưng sản nghiệp tương quan của Văn Ngự hoàng tử vẫn đang chèn ép giá lương thực.

Văn Ngự hoàng tử là người thông thiên, nếu hắn muốn chèn ép giá lương thực, ai có thể khiến giá lương thực tăng lên?

Ngược lại Bắc Cung Bác Hồng sắc mặt bình tĩnh như thường: "Văn Nhạc, Phần Thiên huynh phê bình rất đúng. Ngươi hấp tấp như thế đúng là không giống bình thường."

Trong khi đang nói chuyện.

Bên đường chợt xuất hiện một đám người.

Cầm đầu chính là đại chưởng quỹ của thương nhân lương thực trứ danh 【Lý thị thương hội】 thuộc hạ thành.

Vị đại trưởng quầy này vừa đến đã cười ha hả chắp tay với Bắc Cung Bác Hồng: "Bách Hồng lão đệ, chúc mừng chúc mừng a."

Bắc Cung Bác Hồng như vậy cắn chặt răng hơn mười năm đều sửng sốt, thương nhân lương thực không có giá thấp đã ít lại càng ít, hắn ở trong một đám thương nhân lương thực trong thành đã sớm nổi danh.

"Lý đại chưởng quỹ." Bắc Cung Bác Hồng không dám chậm trễ, vội vàng hoàn lễ.

“Lương thực kho còn không?” Lý đại chưởng quỹ sau khi hàn huyên một chút, liền đi thẳng vào chủ đề: “Trước mắt giá thị trường đã tăng gấp đôi, ta lại thêm hai thành, toàn bộ thu nạp ngươi toàn bộ lương thực như thế nào?”

Bắc Cung Bác Hồng nhướng mày, vừa định nói chuyện, bên cạnh lại xuất hiện một đám thương nhân.

Trong đó người cầm đầu chính là đại chưởng quỹ 【thương mậu họ Triệu】, đồng dạng là thương nhân lớn trong khu thành này.

So với hai đại thương hội này, Bắc Cung Bác Hồng cũng được, Đông Dã Phần Thiên cũng được, chẳng qua chỉ là tôm tép mà thôi.

“Lý đại chưởng quỹ thật hẹp hòi, ta thu thêm bốn thành!” Triệu đại chưởng quỹ vừa lên tới đã bày ra tư thái chiến đấu.

“Ta thêm vào bốn thành rưỡi!”

“Ta thêm năm thành!”

Mấy thương nhân khác cũng không cam lòng yếu thế, đúng là ngươi một lời ta một câu đấu giá. Hiện trường nghiễm nhiên một bộ đấu giá hội.

Đông Dã Phạm Thiên nhìn xem cái kia, ánh mắt càng ngày càng khiếp sợ, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Giá cả này đã vượt qua mức giá cao nhất của lương thực lúc trước.

Đây chẳng phải là nói, Bắc Cung Bác Hồng này mười năm qua không làm gì cả, chẳng những không lỗ, còn kiếm thêm được một khoản?

“Hai vị đại chưởng quỹ.” Bắc Cung Bác Hồng thấy thế thì không vui mà kinh, vội vái chào mọi người, hạ giọng nói: “Cửa hàng của ta chỉ có thể từ từ bán, thật xin lỗi nhị vị.”

Bây giờ hắn cũng không dám bán phần lương thực trong tay ra ngoài. Bán cho nhà này, chắc chắn sẽ đắc tội với một nhà khác.

Hơn nữa nhìn xu thế này, kế tiếp giá lương thực còn sẽ còn có một giai đoạn liên tục tăng vọt, hắn mới không nỡ lập tức chụp

hiện ra rời sân.

Chậm rãi bán, lợi nhuận tuyệt đối kiếm được nhiều hơn so với trực tiếp phê phát ra ngoài.

Hai vị đại chưởng quỹ nghe vậy, mặc dù cũng cảm thấy tiếc hận, nhưng mà, người ta thật tình không muốn bán, bọn họ cũng không thể ép mua ép bán, đành phải hành quân lặng lẽ, ngựa không dừng vó đi tìm nhà kế tiếp.

Bây giờ, chỉ cần có thể thu được lương thực, chính là kiếm được, lương thực lập tức biến thành đồng tiền mạnh.

Đông Dã Phạm Thiên hồi tưởng lại những lời châm chọc khiêu khích trước đó của mình, chỉ cảm thấy mặt của mình bị đánh cho vang lên ba ba.

Bước chân hắn lảo đảo trở về cửa hàng của mình, rụt đầu ảo não vô cùng.

Sớm biết như thế, hắn cũng học Bắc Cung Bác Hồng kiên trì thì tốt rồi.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận, cho dù hắn ảo não như thế nào, cũng không có cách nào.

Cảnh tượng tương tự, ở các nơi trong Thánh thành đều phát sinh, đồng dạng, một cỗ lương thực tăng giá cũng sẽ nhanh chóng quét khắp toàn bộ Thánh Triều cùng với Tiên Triều xung quanh.

…

Mà theo từng cơn gió tăng giá này đang lên men, có vài người đứng ngồi không yên.

Bên trong cửa phủ Văn Ngự hoàng tử.

Hách Liên Đa Tài đang gấp đến độ xoay tròn.

Mấy ngày nay, hắn vốn đã cảm thấy không thích hợp, chuẩn bị thương lượng đối sách với Văn Ngự hoàng tử, thậm chí vì thế đặc biệt mời Diêu Tinh Thư uống rượu, muốn hắn giúp nói bóng nói gió vài câu.

Nhưng không ngờ, còn chưa bắt đầu vận hành, trời ơi, đã đột nhiên sập xuống.

Không phải sao, sáng sớm hôm nay, hắn vừa phát hiện tình huống không đúng, liền nhanh chóng chạy tới bẩm báo Ngự hoàng tử.

Chỉ tiếc, hắn ở trong một đám phụ tá của Văn Ngự hoàng tử, chẳng qua là một tiểu nhân vật ngoại vi, không có miễn thông báo tiến vào phủ hoàng tử trực tiếp gặp mặt hoàng tử.

Mỗi lần muốn gặp Văn Ngự hoàng tử, đều phải hẹn trước, có đôi khi sẽ bởi vì chuyện vặt của Văn Ngự hoàng tử mà không hẹn được.

Không bao lâu sau, Diêu Tinh Thư vội vàng chạy đến, dẫn Hách Liên Đa Tài đi gặp Văn Ngự hoàng tử.

Trong thư phòng.

Đã hiểu rõ tình huống trước mắt, Văn Ngự hoàng tử sắc mặt âm tình bất định, vừa thấy Hách Liên Đa Tài liền lạnh mặt trách mắng: "Chuyện gì xảy ra, giá lương thực này làm sao thoáng cái tăng vọt lên?"

"Hồi điện hạ." Hách Liên Đa Tài vội nói: "Thật ra gần ba bốn năm qua, giá lương thực vẫn luôn có dấu hiệu hồi ấm, chỉ là chúng ta đã dùng sách lược bán và giảm giá lương thực trước đó, mới tiếp tục ép giá lương thực xuống."

"Bất quá lần này tăng giá có chút kỳ quặc, hơn phân nửa là có người ở phía sau trợ giúp. Nếu không, theo tình huống ban đầu, ít nhất chúng ta còn có thể áp giá lương thực bảy tám năm."

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử lập tức âm hàn như băng: "Nói như thế, là Khương thị và Vương Thủ Triết âm thầm giở trò?"

"Không loại trừ khả năng này." Hách Liên Đa Tài nheo mắt, khàn giọng nói, "Bất quá, hẳn là cũng có nhân tố khác. Thuộc hạ trước đó vài thời điểm đã điều tra qua một ít tình huống, mười năm trước trong rất nhiều gia tộc có Tam phẩm linh điền, đều là gieo trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô. Hôm nay không sai biệt lắm vừa vặn có thể đạt tới "Năm mươi năm tuổi" dược tính, sau khi thu hoạch có thể làm chủ tài 'Tiểu Bồi Nguyên Đan'."

"Bởi vì giá cả của Tử Diệp Hà Thủ Ô nhiều năm liền tăng giá, cho nên rất nhiều gia tộc lại trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô đại bộ

phận linh điền tam phẩm… Điều này có nghĩa là trong mười năm tới, linh mễ tam phẩm sẽ càng khan hiếm hơn!”

“Dưới sự dụ dỗ như thế, chỉ cần người có lòng một lần rang tác, giá lương thực tự nhiên từ từ tăng lên.”

Theo lời Hách Liên Đa Tài tự thuật, Văn Ngự hoàng tử đoán chừng đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Ông ta trầm giọng nói: “Mười năm nay, lương thực của Vương Thủ Triết vẫn luôn bị các loại kẹt lại không bán được, Khương thị không ngừng xây dựng nhà kho trữ lại lương thực. Một khi giá lương thực tăng vọt, rất có khả năng sẽ khiến bọn họ giải phẫu! Vốn liếng và tâm huyết nhiều năm của chúng ta đầu tư đều sẽ trôi theo dòng nước.”

“Nhưng mà, nếu Khương thị và Vương Thủ Triết cuối cùng đã không kiềm chế được hành động, vậy hơn phân nửa là đã không chống đỡ nổi. Chỉ cần chúng ta chèn ép đợt hoạt động này của bọn họ xuống, sau đó Vương Thủ Triết tất nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta!”

Hách Liên Đa Tài vội vàng nói: “Điện hạ, những năm gần đây chúng ta vì chèn ép giá lương thực, đã sớm dùng hết kho hàng vốn có, còn mượn từ các Tiên Vương phủ và Tiên Tộc có liên quan rất nhiều. Hiện giờ lương thực dư trong tay mọi người cũng không còn nhiều, sợ là khó có thể đè ép được tình thế lần này.”

Dưới loại tình huống này muốn ngăn chặn giá lương thực, khẳng định phải hạ giá bán lương thực, nếu không có đủ linh mễ tồn kho căn bản là không làm được.

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử âm trầm như sắt: “Thánh thành chúng ta còn có kho lương thực, kho lương thực hai kho, cùng kho lương ba kho, mỗi một kho, đều tương đương với sản lượng một năm của toàn bộ Thánh Triều và Tiên Triều, ngươi cầm lệnh của ta, đi mở kho bán, thế tất phải đè chết Vương Thủ Triết.”

Chỉ cần có thể khiến Vương Thủ Triết thỏa hiệp, tất cả đều đáng giá.

Thân là tu sĩ Huyền Vũ, tốc độ sinh trưởng của bọn họ cũng không phải tính theo trăm năm ngàn năm qua, nhìn lâu về dài,

tuyệt đối là lợi nhiều hơn lợi hại trước mắt.

Đương nhiên nội tình của một thánh triều rất mạnh, ngoại trừ các gia tộc đều trữ lương ra, thánh thành còn xây dựng vài kho lương lớn, đây đều là vì đối phó với năm thiên tai, chiến tranh, một kho lương khổng lồ đặc thù mà kiến tạo, lương thực trong mỗi kho lương, theo giá thị trường bình thường mà nói đều phải đạt tới khoảng ba Hỗn Độn Linh Thạch.

Nếu như mở kho vứt lương thực, nhất định có thể khiến giá lương thực tiếp tục mát mẻ.

Chỉ là Văn Ngự hoàng tử vừa nói ra lời ấy, sắc mặt Hách Liên Đa Tài liền trở nên có chút cổ quái: "Điện hạ chẳng lẽ quên rồi?"

"Bản hoàng tử quên cái gì?" Văn Ngự hoàng tử kinh ngạc.

"Những năm gần đây chúng ta vì để bình ổn giá lương thực, tiếp tục duy trì giá lương thực thấp, liên tục không ngừng tiến hành treo giá thấp, những năm gần đây, đã lục tục dùng hết hai kho rồi." Hách Liên Đa Tài sắc mặt đắng chát: "Có thương nhân lương thực toàn triều các nơi đến thu lương thực, chúng ta không thể không bán chứ? Không bán, giá lương thực lập tức tăng lên!"

Văn Ngự hoàng tử vẫn còn đang lơ lửng không có một ngụm máu già phun chết.

Hắn ngược lại là mơ hồ nhớ tới, lúc trước đích xác cho Quá Hách Liên Đa hoàng tử lệnh cùng thủ dụ. Chỉ là những năm gần đây, hắn một mực cùng Đại hoàng tử Tam hoàng tử đấu đến không thể tách rời, mỗi ngày đều ở bên trong sứt đầu mẻ trán, những chuyện này chiếm hơn chín thành tinh lực cùng lực chú ý của hắn.

Vốn nghĩ, chỉ cần ngăn chặn Vương Thủ Triết, chờ hắn hoàn toàn trấn áp " hoạn nạn bên trong", có thể ra tay chèn ép xu thế đại thắng của Vương Thủ Triết, hoàn toàn giải quyết chuyện này.

Lại không ngờ rằng, chỉ trong chớp mắt thế cục đã thối nát đến tình trạng như vậy.

"Hay cho Vương Thủ Triết ngươi, vậy mà thừa dịp bản hoàng tử không thoát thân được, lại có một đòn đâm sau lưng hung

ác như thế.” Văn Ngự hoàng tử càng nghĩ càng phẫn nộ, giọng nói cũng lập tức lạnh xuống: “Diêu Tinh Thư, truyền thủ dụ cho ta, cưỡng chế các đại thế gia, Tiên Triều liên quan đến chúng ta, lập tức đưa ra ruộng đất chuyển chủng linh mễ. Chỉ cần sống qua đoạn thời gian này, xem bản hoàng tử xử lý hắn như thế nào!”

“Chỉ cần bổn hoàng tử không đồng ý, ai cũng đừng hòng tới mãnh long qua sông!”

Lúc nói lời này, ngữ khí hắn chắc chắn, tràn đầy tự tin, bởi vì hắn rõ ràng ủng hộ hắn các đại thế gia danh nghĩa dưới Linh điền có bao nhiêu khủng bố, sản lượng lại lớn bao nhiêu.

Lấy tiên tộc siêu phẩm Diêu thị mà nói, tọa lạc trong thánh thành, số lượng trang viên xung quanh thánh thành không dưới mấy chục cái, linh điền nhiều vô số kể, sản lượng hàng năm hầu như có thể đạt tới một phần ba mươi của toàn bộ thánh triều.

“Vâng, hoàng tử.”

Diêu Tinh Thư khom người lĩnh mệnh, lại là trông mong nhìn Văn Ngự hoàng tử, sắc mặt xấu hổ, chưa từng xê dịch bước chân.

“Tinh thư?” Chân mày Văn Ngự hoàng tử nhíu lại, thần sắc có chút nghi hoặc: “Có chuyện gì khó khăn sao?”

“Khụ khụ ~”

Diêu Tinh Thư hắng giọng một cái, nghiêm túc nói: “Thế gia bên cạnh tình huống như thế nào, Tinh Thư không hiểu rõ lắm. Ta nói cho Diêu thị chúng ta biết Diêu thị… Trước mắt lương thực tồn trữ của Diêu thị chúng ta đã không nhiều lắm, chỉ đủ cho gia tộc tự thân hai năm tiêu hao, dưới danh nghĩa tuyệt đại bộ phận linh điền trong các trang viên đều đã trồng trọt được 【Tử Diệp Hà Thủ Ô】 【Cửu Diệp Huyền Tham, cùng với các loại tứ phẩm, ngũ phẩm linh dược.”

“Hơn nữa lần này gia tộc đi theo sách lược trồng linh dược dài, tức là linh điền cấp một trồng năm mươi năm Tử Diệp Hà Thủ Ô, linh điền cấp hai trồng trăm năm Tử Diệp Hà Thủ Ô. Chỉ hai linh điền cấp này, chu kỳ gieo trồng đã đạt tới mấy trăm năm, linh dược cấp cao hơn thì càng không cần nói, trồng

chu kỳ mấy trăm năm, ngàn năm cũng có, thậm chí có một số linh dược quy hoạch chu kỳ đạt tới mấy ngàn năm."

Đối với một Tiên tộc siêu phẩm mà nói, khi quy hoạch lộ tuyến phát triển tương lai của gia tộc sẽ không bị khấu trừ như tiểu gia tộc, cho dù quy hoạch trăm năm, đối với Tiên tộc mà nói cũng chỉ là quy hoạch ngắn hạn mà thôi.

Văn Ngự hoàng tử thật sự bị tức chết, đột nhiên vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Diêu Tinh Thư, Diêu thị các ngươi đây là muốn phản bội bản hoàng tử sao?"

Nghe được hắn không khách khí như thế, trong lòng Diêu Tinh Thư nhất thời có chút tức giận, ngay cả ngữ khí cũng cứng rắn thêm vài phần: "Điện hạ, Diêu thị chúng ta đúng là người ủng hộ ngài, lại không phải là nô bộc của ngài đúng không? Huống chi lúc trước điện hạ cũng không cấm trồng linh dược Diêu thị chúng ta, sao có thể phản bội điện hạ?"

"Kế hoạch phát triển của gia tộc liên quan đến vận mệnh mấy ngàn năm tương lai của Diêu thị ta, chính là rất nhiều tộc lão, gia chủ trong tộc cùng nhau thảo luận quyết định, Diêu Tinh Thư ta chỉ là một Chân Tiên chủng nho nhỏ của Diêu thị, gia tộc phát triển phương châm nào đến lượt ta làm chủ?"

Diêu Tinh Thư dám nói lời này, tự nhiên là có tự tin.

Thiên Thụy Diêu thị không phải là tiên tộc yếu đuối đã bắt đầu xuống dốc như Khương thị, số lượng Chân Tiên cảnh Diêu thị hiện nay ước chừng có bốn vị, tương lai còn có khả năng rất lớn xuất hiện vị trí thứ năm.

Điều khó có được nhất chính là, Thủy Nguyệt thánh nữ bái nhập Thủy Nguyệt động thiên cũng là người Diêu thị, tương lai chính là Thánh Tôn thỏa đáng.

Trừ những cường giả này ra, số lượng tộc nhân Thiên Thụy Diêu thị đảm đương chức vị quan trọng trong triều đình cũng rất nhiều, sức ảnh hưởng cực lớn.

Diêu thị ủng hộ Văn Ngự hoàng tử thượng vị, không có nghĩa là chó của Văn Ngự hoàng tử! Hoàn toàn ngược lại, Văn Ngự hoàng tử vô luận là hiện tại hay là tương lai, đều cần Diêu thị ra sức giúp đỡ.

Đối mặt với "Phản kích" của Diêu Tinh Thư, trong lòng Văn Ngự hoàng tử cũng "lộp bộp" một cái, lập tức biết cảm xúc của mình không khống chế được, nói quá lời.

Hắn vội vàng đè nén tâm tình, biểu cảm mang theo áy náy với Diêu Tinh Thư: "Tinh Thư, ta và ngươi quen biết nhiều năm, ngươi cũng biết tính tình của ta. Ta không phải đang chỉ trích ngươi hoặc Diêu thị, chỉ là gần đây có quá nhiều việc sứt đầu mẻ trán, khó tránh khỏi mất kiểm soát tâm tình."

Thấy Văn Ngự hoàng tử chủ động đưa bậc thang, khí thế Diêu Tinh Thư cũng yếu đi, hòa nhã nói: "Ta hiểu nỗi khổ tâm của điện hạ, chỉ là Diêu thị không phải một mình tinh thư Diêu thị, mong điện hạ thông cảm."

Thật ra tiên tộc Diêu thị làm như vậy cũng không kỳ lạ, đơn giản chính là bởi vì hai chữ "lợi ích".

Lúc trước sau khi hắn từ Hách Liên Đa Tài kia trở về, liền cố ý tìm người nhà hỏi thăm, biết là Ngọc Mai muội muội ở chính giữa luồn kim dẫn đường, lại có Thủy Nguyệt thánh nữ bảo đảm, gia tộc không có nỗi lo về sau, tự nhiên rất lớn mật tạm thời bỏ qua linh mễ đổi chủng loại linh dược, để mưu cầu lợi ích lớn hơn nữa.

Về phần Diêu thị tự dùng Linh Mễ cũng không cần lo lắng, Thủy Nguyệt thánh nữ đã sớm âm thầm bảo đảm qua, sẽ không để cho Diêu thị thiếu Linh Mễ.

Thế nhưng những tin tức thám thính này, Diêu Tinh Thư cũng sẽ không nói rõ cùng Văn Ngự hoàng tử. Hắn đầu tiên là con cháu đích mạch của Diêu thị, tiếp theo mới là thuộc thần của Văn Ngự hoàng tử.

Ở bất kỳ Tiên Triều, Thánh Triều nào, "Nhà" đều là ở trước "Quốc". Nói cho cùng, Lệ Khâu thị của Thiên Thụy hoàng tộc cũng chỉ là một Thánh tộc lớn hơn mà thôi, cũng không có gì khác biệt trên bản chất với những thế gia này.

"Điện hạ, theo ta được biết, các đại gia tộc còn lại, thậm chí là không ít Tiên Vương Phủ, đều có tình huống cải chủng linh dược, chỉ là vấn đề định mức bao nhiêu." Diêu Tinh Thư thở dài nói: "Không ai ngờ, giá lương thực lại không chịu được như thế."

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử cực kỳ khó coi: “Còn có khả năng đổi chủng linh mễ sao? Bổn hoàng tử có thể trợ cấp bọn họ tổn thất…”

“Khó!” Lần này người mở miệng chính là Hách Liên Đa Tài, “Điện hạ, ta tính toán một khoản tiền cho ngài. Đại bộ phận gia tộc vào mười năm trước bắt đầu gieo trồng linh dược, nhưng bởi vì chu kỳ sinh trưởng của linh dược dài hơn nhiều so với linh mễ, cho đến nay, vẫn có rất nhiều thu hoạch mà gia tộc còn chưa từng có thực chất.”

“Nếu là dưới tình huống giá lương thực bình thường, thánh triều chúng ta cùng với sản lượng lương thực của Tiên Triều xung quanh, đổi thành linh thạch, ước chừng có thể đạt tới hai đến ba viên Hỗn Độn Linh Thạch. Hiện giờ gieo trồng linh dược, lợi nhuận còn vượt qua cả trồng linh mễ, tạm thời xem như tổng sản lượng năm nay đạt tới ba viên Hỗn Độn Linh Thạch!”

“Giả như muốn tất cả các thế gia đều diệt trừ linh dược, cải trồng linh mễ các phẩm, chúng ta cần chuẩn bị trợ cấp cho dự tính vượt qua ba mươi Hỗn Độn linh thạch.”

“Ba mươi Hỗn Độn linh thạch?!” Văn Ngự hoàng tử đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hoàng thất Thiên Thụy có thể lập tức lấy ra ba mươi Hỗn Độn linh thạch sao? Đáp án đương nhiên là có thể! Nhưng mà, cái này tất nhiên phải chắp vá lung tung, tốn một phen tâm tư mới có thể chen ra được, thậm chí có thể cần phải thế chấp một ít sản nghiệp, có khả năng tổn thương căn cơ.

Nếu muốn gom góp ba mươi Hỗn Độn linh thạch này là Thánh Hoàng, vậy tự nhiên không thành vấn đề, nhưng Văn Ngự hoàng tử bây giờ vẫn chỉ là một trong các hoàng tử Thiên Thụy thánh triều, làm gì có năng lực điều động tài chính khổng lồ như thế?

Đang lúc hắn đau đầu.

Bỗng dưng.

Không khí trong thư phòng chấn động mãnh liệt.

Từng trận năng lượng tai người khó có thể phát hiện rung động vù vù vang lên, một đạo năng lượng mênh mông trống

rỗng hiện lên, sau đó nhanh chóng ngưng tụ.

Trong giây lát, trong thư phòng đã xuất hiện một lão giả mặc hoàng bào.

Trên đầu hắn ta đeo một cái càng vàng khảm ngọc, một thân hoàng bào dày nặng phức tạp, bên trên khảm rất nhiều bảo thạch linh thạch, lộ ra đại khí mà xa hoa.

Cho dù đã lên tuổi, ngay cả tóc cũng đã hoa râm, thân hình của hắn lại như cũ không có một tia kiều diễm, một thân khí thế lạnh thấu xương mà cường hoành, uy thế hiển hách, hiển lộ ra uy nghiêm hoàng gia.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho không khí trong thư phòng như lập tức đọng lại.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Qua thời gian một hơi thở, Văn Ngự hoàng tử mới kịp phản ứng, vội vàng tiến lên hành lễ: “Kính bái kiến lão tổ tông.”

Diêu Tinh Thư và Hách Đa Tài cũng vội vàng cúi người thật sâu: “Bái kiến Thánh Hoàng bệ hạ.”

Vị lão giả uy thế bất phàm này đương nhiên chính là đương kim Thánh Hoàng bệ hạ của Thiên Thụy thánh triều.

Tuy nhiên, Thánh Hoàng chỉ là một hình chiếu tới lần này, thực lực cũng chỉ mạnh hơn một bậc so với tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ mà thôi.

“Ngũ Hi, ngươi làm việc như thế nào?” Thiên Thụy Thánh Hoàng hiển nhiên là đã nghe được tiếng gió, vừa lộ mặt liền lạnh mặt khiển trách Văn Ngự hoàng tử: “Bổn hoàng nghe nói mấy kho lương lớn đều trống không? Lương thực của các đại thế gia trong toàn thánh triều cũng bị đào rỗng, lương thực còn lại chỉ đủ duy trì không đến hai năm?”

Văn Ngự hoàng tử toàn thân run lên, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, không dám giấu diếm, vội vàng đem sự tình nguyên bản bàn giao ra.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng trở nên âm tình bất định.

Hắn như thế nào cũng không ngờ tới, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi mười năm công phu, Văn Ngự hoàng tử vậy mà có thể đục rỗng Thánh Triều đến trình độ như thế.

Thời gian mười năm đối với người bình thường không có tu vi mà nói là rất dài, đủ để bọn họ từ môi trường học ngữ đến thành gia lập nghiệp, nhưng đối với một Thánh Hoàng có được gần bốn vạn năm thọ nguyên mà nói, đó bất quá là công phu ngủ gật mà thôi.

"Vương Thủ Triết! Ngươi nói là tất cả những thứ này đều là phong ba mà ngươi muốn chèn ép Vương Thủ Triết kia, buộc hắn hợp tác với ngươi mà làm ra?" Thiên Thụy Thánh Hoàng nhíu mày: "Tên tuổi của người này, bản Thánh Hoàng như sấm điếc tai."

Bất luận là vì đủ loại tin đồn, hay là chuyện của Thanh Dương, hoặc là Vân Bằng Thánh Tôn không chút che giấu tôn sùng, đều biểu lộ lai lịch của Vương Thủ Triết kia không cạn, Thiên Thụy Thánh Hoàng đã sớm muốn gặp hắn.

Chỉ có điều hắn đường đường là Thánh Hoàng, mà cho dù đối phương xuất thân trâu bò đến mấy cũng chỉ là một tiểu bối.

Tiểu bối còn chưa chủ động đến bái kiến hắn, sao hắn có thể tự hạ thân phận chủ động đi gặp tiểu bối? Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ rước lấy một trận chế nhạo, cũng sẽ khiến tiểu tử Vương Thủ Triết kia coi thường Thánh Hoàng này của hắn.

Vì vậy, nhiều năm như vậy, hắn ta vẫn chỉ nghe tên Vương Thủ Triết như trước.

"Lão tổ tông ngài yên tâm." Văn Ngự hoàng tử vội vàng cam đoan nói: "Cho ta thời gian mấy chục năm, ta cam đoan đem cục diện rối rắm này chậm rãi thu thập thỏa đáng. Lương thực trong tay tên Vương Thủ Triết kia chẳng qua cũng chỉ chiếm được một phần sản lượng tổng sản lượng toàn bộ thánh triều mà thôi, số tiền này ta để hắn kiếm là được, về sau ta sẽ tận lực không trêu chọc hắn."

"Mấy chục năm?"

Thiên Thụy Thánh Hoàng vừa nghe xong lời này, tức giận không chỗ phát ra tiếng động, ngay cả âm thanh cũng trở nên

lạnh lùng: “Ngươi cảm thấy Thiên Thụy thánh triều chúng ta có mấy chục năm tiêu xài cho ngươi?”

“Ý của lão tổ tông là… Thiên Hưng Thánh Triều?” Văn Ngự hoàng tử trong lòng run lên, sắc mặt nhất thời có chút trắng bệch, “Không sai. Nếu chúng ta cùng Thiên Hưng Thánh Triều dị vị mà thôi, đồng dạng sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Hiện giờ Thiên Thụy thánh triều thiếu lương thực, chỉ có thể chống đỡ quang cảnh một hai năm. Nếu lúc này Thiên Hưng thánh triều tiến công quy mô lớn, toàn tuyến áp cảnh… vậy thì ưu thế chiếm cứ quá rõ ràng.

Mọi người đều biết, lúc đánh giặc, lượng lương thực tiêu hao sẽ nhiều hơn ngày thường gấp mấy lần!

Mà lương thảo hậu cần cung cấp, bản thân chính là mạch máu của chiến tranh.

Một khi toàn tuyến thiếu lương thực, cái trận này làm sao có thể đánh? Miễn cưỡng chống đỡ qua, Thiên Thụy thánh triều cũng tất nhiên là nguyên khí đại thương, không còn thịnh tình ngày xưa.

Vừa nghĩ tới thảm trạng như vậy, tâm can Văn Ngự hoàng tử đều run rẩy.

Cho đến lúc này hắn mới ý thức được, lần này, dường như mình gặp phải chuyện lớn.

Không đơn giản là hắn, những người khác trong thư phòng cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người đều trở nên thập phần nghiêm trọng.

“Bệ hạ, điện hạ.” Hách Liên Đa Tài sắc mặt trắng bệch, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình, cuối cùng vẫn cắn răng, nơm nớp lo sợ mở miệng: “Thần hạ ngược lại có một ý tưởng, không biết có nên nói hay không.”

Thánh Hoàng nhìn hắn một cái: “Nói.”

“Vương Thủ Triết xuất thân hậu duệ quý tộc, ra ngoài rèn luyện chẳng qua chỉ là kinh nghiệm tăng trưởng, việc kinh doanh lương thực đối với hắn mà nói chính là một công huân chứng minh năng lực của mình, mục đích sâu nhất của hắn không phải là muốn phá hủy Thánh Triều, đối địch với Thánh

Triều.” Hách Liên Đa Tài lần lượt nói ra suy nghĩ của mình: “Mười mấy năm qua, chúng ta một là dùng thủ đoạn chính quyền để trừ đối phương, hai là dùng giá lương thực thấp để áp chế đối phương. Bởi vậy, mười mấy năm qua, lượng lương thực trong tay bọn họ rất có hạn.”

“Dựa vào số tiền tiêu thụ của đại lý Khương thị trước đó mà phán đoán, lương thực mà đối phương cung cấp trong một năm ước chừng một phần mười sản lượng thánh triều, mười năm tích trữ lương thực, số lượng lương thực tích trữ ước chừng tương đương với sản lượng một năm của toàn bộ thánh triều.”

“Chỉ cần chúng ta đem khoản lương thực này tới tay, chúng ta có thể giải quyết nhu cầu chuẩn bị chiến tranh của đại bộ phận quân đội, có thể gián tiếp ngăn chặn dã tâm bừng bừng của Thiên Hưng Thánh Triều, để tránh chiến tranh.”

Thánh Hoàng nghe vậy liên tiếp gật đầu: “Suy nghĩ của ngươi không sai. Cho dù phải trả giá trước, nhưng chỉ cần giải quyết nguy cơ trước mắt, sau đó tự nhiên có đủ thời gian từng bước thu thập cục diện rối rắm. Huấn Hi, nếu việc này là do ngươi gây ra, vậy ngươi đi cầu Vương Thủ Triết kia bán lương thực.”

“Cẩn tuân ý chỉ của lão tổ.”

Văn Ngự hoàng tử đen mặt đồng ý.

Vừa nghĩ tới hắn ta muốn đi chịu thua với Vương Thủ Triết, thậm chí cầu xin tha thứ, hắn ta đã cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng việc này là tự mình nóng lên, bây giờ lại là chính miệng Thánh Hoàng lão tổ tông hạ lệnh, hắn ta quả thực không dám từ chối.

“Được rồi, đi làm việc đi.”

Thánh Hoàng hình chiếu cũng lười ở đây lâu, nói xong chuyện liền hóa thành một đoàn quang ảnh năng lượng, trong khoảnh khắc tiêu tán vô tung vô ảnh.

Văn Ngự hoàng tử thở phào nhẹ nhõm, lập tức xốc lại tinh thần nói: “Rất nhiều tiền, tinh thư, các ngươi theo ta đi một chuyến, chúng ta đi gặp Vương Thủ Triết kia.”

“Điện hạ, e rằng việc này không đơn giản như vậy.” Hách Liên Đa Tài thở dài nói: “Những năm gần đây vẫn luôn có người

âm thầm thu mua lương thực với giá thấp, đồng thời thúc đẩy sản nghiệp linh dược, bây giờ xem ra, hơn phân nửa là do Vương Thủ Triết kia làm. Loại thủ đoạn điều khiển đại cục này, xem như để cho ta thấy được, cái gì mới gọi là thủ đoạn thương nghiệp chân chính."

"Điện hạ, lần này ngài chỉ sợ phải chuẩn bị tốt cho việc bị sư tử ngoạm trong lòng."

Vừa nghe lời này, Văn Ngự hoàng tử lập tức giống như là bị ép cho ăn ruồi vậy, khó chịu buồn nôn. Nhưng mà làm sao bây giờ? Không xử lý việc này, toàn bộ Thiên Thụy thánh triều đều gặp phải nguy cơ.

Thật đến lúc đó, hoàng tử này của hắn sợ là cũng làm đến cùng.

Cố nén buồn nôn trong lòng, cuối cùng Văn Ngự hoàng tử vẫn trực tiếp đi 【Quy Nguyên biệt viện】, bái kiến Vương Thủ Triết.

Giờ khắc này.

Trong biệt viện Quy Nguyên.

Trên ban công nhà nước giữa hồ, Vương Thủ Triết đang ngồi dựa vào một cái ghế thái sư, vừa thổi gió vừa uống trà tiên, vừa kể chuyện về "uẩn mỡ" Vương Tông Trúc thoáng lớn trong ngực.

Ở bên phải hắn còn đặt một đĩa cá. Vừa kể chuyện xưa, hắn vừa câu được câu không rắc cá ăn, ném cho linh ngư trong hồ ăn.

Trong lúc bất tri bất giác, dưới lầu các thân thủy liền tụ tập lượng lớn linh ngư. Lít nha lít nhít đầu cá ở trong nước phun trào, thoạt nhìn thập phần náo nhiệt.

"Y nha y y ~ "

Duẩn nhọn uốn éo trong lòng Vương Thủ Triết biểu thị không thích nghe, hắn phải nghe Hồng Lâu Mộng.

"Được, chỗ cha có mấy đề toán đơn giản, sau khi con làm được hết, cha sẽ nói cho con nghe." Vương Thủ Triết cười híp mắt lấy ra một bài thi.

“Bùm bùm!”

Thân thể Duẩn Tiêm Nhi cứng đờ, trên người nổ ra liên tiếp những tia chớp màu vàng.

Toán học, lại là toán học!

Vương Tông Trúc rất muốn nổ tung tại chỗ.

“Công tử, Văn Ngự hoàng tử gửi bái kiến.” Lúc này, Khương Mộ Tiên bước nhanh tới, thấp giọng bẩm báo bên tai hắn: “Ngài có muốn gặp hắn hay không?”

“Ha ha! Nhanh như vậy đã không chịu nổi sao? Xem ra áp lực của hoàng thất Thiên Thụy không nhỏ.” Vương Thủ Triết lắc đầu, cười nói: “Ngươi để cho hắn về trước, nói là bổn công tử đang bế quan, không rảnh gặp hắn.”

“Vâng, công tử.” Khương Mộ Tiên lập tức trả lời rồi lui xuống.

“Trúc Nhi.” Vương Thủ Triết ôm lấy Vương Tông Trúc, cười híp mắt nhìn hắn: “Làm đề cho tốt, sai một câu, phụ thân sẽ bổ sung cho con một bài thi, hôm nay bất luận là muộn hay muộn, phụ thân đều phụng bồi đến cùng.”

Vấn đề của Văn Ngự hoàng tử nào quan trọng bằng con trai mình?

“Y nha y nha!”

Vương Tông Trúc giống như Duẩn tiêm nhi nước mắt lưng tròng, vội vàng dùng thần niệm bao lấy bút, “Sưu sưu” bắt đầu viết đề, đồng thời trong lòng dường như có một vạn con ngựa cỏ bùn chạy như điên mà qua.

Đề này sao lại ngốc như vậy?

Một đứa bơi bơi vậy mà đồng thời phóng nước và vào nước… đầu óc có rút không? Rốt cuộc đây là đề bài của tên bệnh thần kinh nào vậy? Cái này không còn ý nghĩa làm khó đứa nhỏ như hắn sao?

Ô ô ~! Đại Ngọc tỷ tỷ, ngươi chờ Trúc nhi một chút, đợi Trúc nhi quét xong đề lại đến bồi ngươi ~

…

Chương 62: Hỗn Độn linh thạch! Ngũ sắc uẩn linh quả thụ!

…

Trước cửa Quy Nguyên biệt viện.

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử khó coi đến cực hạn.

Với thân phận của hắn, trước kia bất luận đi tới chỗ nào cũng sẽ bị coi là thượng khách, nhưng ở bên phía Vương Thủ Triết, hắn dựa theo cấp bậc lễ nghĩa đến bái phỏng, nhưng vẫn bị đóng cửa.

Bế quan?

Kẻ ngốc mới tin Vương Thủ Triết sẽ bế quan vào thời khắc mấu chốt này.

Nếu dựa theo tính tình bình thường, Văn Ngự hoàng tử bị người khác chậm trễ như vậy, nhất định đã phất tay áo rời đi, cũng cho người an bài một loạt thủ đoạn phản sát. Nhưng giờ này khắc này, hắn ta chỉ có thể bóp mũi chịu đựng: "Trường An, có thượng sách gì không?"

Hắn hỏi chính là thống lĩnh thân vệ quân dưới trướng Bùi Trường An.

Bùi Trường An ngầm hiểu: "Thuộc hạ nghe nói, Diêu Ngọc Mai của Diêu thị có quan hệ rất tốt với Thủ Triết công tử, có thể thông qua quan hệ này đi vào con đường khác hay không?"

"Đáng tiếc, bổn điện hạ cùng Ngọc Mai không thân a." Văn Ngự hoàng tử thở dài một tiếng, giọng điệu dường như vô cùng tiếc nuối.

Ai không biết Diêu Tinh Thư và Diêu Ngọc Mai cùng xuất thân Diêu gia, chính là quan hệ huynh muội cùng thế hệ? Văn Ngự hoàng tử và Bùi Trường An một xướng một họa, rõ ràng chính là đang điểm Diêu Tinh Thư.

Diêu Tinh Thư ở một bên không thể không đứng ra tỏ thái độ, tiếp lời: "Ta tìm Ngọc Mai hỏi một chút. Bất quá, nàng chung

quy là người của Thần Bảo điện, ta cũng không dám cam đoan.”

“Vậy nhờ cậy tinh thư rồi.”

Thần sắc Văn Ngự hoàng tử vui vẻ, vẻ tiếc nuối trên mặt lập tức biến mất, vẻ mặt thành khẩn cảm tạ Diêu Tinh Thư một phen.

Hắn là người như vậy, thời điểm hắn cần ngươi, hắn có thể đem tư thái làm đủ, cho ngươi cảm giác mình đối với hắn thập phần trọng yếu, nhưng thời điểm tính tình áp chế không được cũng thập phần táo bạo, để cho người cảm giác thập phần áp lực.

Sau đó, Diêu Tinh Thư liền chạy đi nhờ vả quan hệ, tìm hắn bận rộn tới quên cả trời đất.

Văn Ngự hoàng tử thì ở đây chờ đợi.

Như thế, qua hơn mười ngày sau, Vương Thủ Triết mới khoan thai ở trong nhà thuỷ tạ giữa hồ gặp được Văn Ngự hoàng tử.

Vẫn như cũ là lầu các thân thủy quen thuộc, vẫn như cũ là vị trí quen thuộc kia, bất quá lúc này, ghế nằm cùng bàn dài bên hồ đều đã bị triệt bỏ, ngược lại thay vào bàn đá ghế đá thông thường. Trên bàn đá, cũng dựa theo lễ tiết bày lên các loại trà điểm, trái cây.

Vương Thủ Triết ngồi bên cạnh bàn, thấy Văn Ngự hoàng tử ở nhà dưới sự dẫn dắt của gia tướng chậm rãi đi tới, lập tức đứng dậy đón chào, ý cười đầy mặt áy náy nói: “Thủ Triết vừa bế quan mới xuất quan, mệt điện hạ đợi lâu, thứ tội thứ tội.”

Dứt lời, hắn còn khom lưng thi lễ thật sâu.

Văn Ngự hoàng tử vội vàng bước lên, đỡ lấy Thủ Triết, mặt mày hớn hở nói: “Bế quan tu luyện với tu sĩ Huyền Vũ chúng ta mà nói là chuyện thường, Thủ Triết có tội gì?”

Sau một phen hư tình giả ý hàn huyên, hai người liền ngồi xuống trên lầu. Khương Mộ Tiên ăn mặc như thị nữ dựa theo lễ tiết tiến lên, tự tay pha tiên trà cho mỗi người.

Văn Ngự hoàng tử bưng tiên trà mà Khương Mộ tiên dâng lên, nhưng không vội hàn huyên với Vương Thủ Triết mà lại vô cùng khách khí hàn huyên với Khương Mộ tiên tử: “Chúc

mừng Khương tiên tử thắng được tứ phương sẽ so sánh, được thừa tiên kinh, lễ gặp mặt nho nhỏ chớ có chối từ.”

Nói xong, hắn đưa ra một cái bình ngọc tinh xảo màu sắc cổ xưa.

“Đây là…” Khương Mộ Tiên do dự mở bình ngọc ra, chỉ thấy trong đó có một tia khí tức màu ám kim giống như vật sống đang bơi lội dưới đáy bình, là một tia bổn nguyên hỗn độn.

Nàng vội vàng từ chối: “Bảo vật này quá mức quý trọng, Mộ tiên không thể nhận.”

Hỗn Độn Bản Nguyên chính là vật cực kỳ trân quý, cho dù vẻn vẹn một tia đều là giá trên trời.

Tại Thần Võ thế giới, vật này muốn mua cũng khó có thể mua được. Nhưng ở Thiên Thụy thánh triều, ngẫu nhiên vẫn sẽ có một tia hai tia xuất hiện ở trên phòng đấu giá, tuy rằng không được đắt hơn Hỗn Độn linh thạch, nhưng cũng thường bán ra giá hơn ba mươi Tiên Linh Thạch.

“Khương tiên tử thắng Hội Bỉ, trấn áp dã tâm của Thiên Hưng Thánh Triều, đáng được đãi ngộ như thế.” Thái độ của Văn Ngự hoàng tử vô cùng thành khẩn.

Một chiêu này của hắn chính là đường cong cứu quốc. Khương Mộ Tiên là thị nữ bên người Vương Thủ Triết, xem ra cực kỳ được ” sủng ái”, lấy lòng Khương Mộ Tiên dĩ nhiên là lấy lòng Vương Thủ Triết.

Việc này đơn giản hơn lấy lòng Vương Thủ Triết, chi phí cũng thấp.

Vương Thủ Triết sao có thể không hiểu ý đồ của hắn? Nhưng dù vậy, hắn vẫn bình tĩnh uống trà, không có chút ý tứ xen vào.

Hỗn Độn Bản Nguyên tuy tốt, nhưng một tia hai tia thật đúng là không được hắn để vào mắt.

Dù sao, một tia Hỗn Độn Bản Nguyên cũng có thể kéo dài ba trăm năm thọ nguyên, chút thọ nguyên này đối với tu sĩ Thần Thông cảnh trở xuống xem như rất dài, nhưng đối với tu sĩ Lăng Hư cảnh trở lên mà nói hiệu quả cũng rất yếu. Trừ phi có

thể gom đủ số lượng, bằng không thì không có bao nhiêu ý nghĩa.

Một lát sau, Khương Mộ Tiên quả thực từ chối, sau khi trưng cầu ánh mắt của Vương Thủ Triết, cuối cùng cũng thu lại, cảm tạ Văn Ngự hoàng tử.

Kế tiếp, Văn Ngự hoàng tử và Vương Thủ Triết nói chuyện phiếm đủ kiểu, từ các loại kỳ văn dị sự đến một số câu chuyện bát quái, ngược lại được xưng tụng là chuyện trò vui vẻ.

Văn Ngự hoàng tử thấy "ệt trơn" không sai biệt lắm, biểu cảm lúc này mới dần dần trở nên nghiêm túc, thành khẩn vạn phần nói: "Thủ Triết công tử, lần này Văn ngự đến đây, thực ra là muốn tạ lỗi với công tử."

"Điện hạ đang nói gì vậy?" Vương Thủ Triết cười nói: "Dù sao cũng chỉ là một ít mâu thuẫn nhỏ trên bàn làm ăn mà thôi, tương lai chúng ta đều là người phải đi thông thiên đại đạo, cần gì câu nệ những chuyện phàm trần."

Chỉ một câu đã nâng thế cân lên.

Văn Ngự hoàng tử cười nói: "Chí hướng của công tử trên chín tầng trời, ngược lại là tuấn hi giáng thế tục. Chỉ bất quá Tuấn Hi đã là Thiên Thụy hoàng tử, cần phải gánh thiên thụy chi trách, xác thực không so được với công tử ngao du cửu tiêu sái. Đã như thế, Tuấn Hi cũng không giấu diếm ý đồ đến…"

Dừng một chút, Văn Ngự hoàng tử ánh mắt hết sức thành khẩn nói: "Ta biết trong tay công tử nắm giữ nguồn lương thực ổn định, mười năm qua cũng tiêu thụ không nhiều. Tuấn Hi nguyện ý so với mười mấy năm trước giá lương cao nhất là còn tăng thêm năm thành giá cả, toàn bộ thu mua lương thực trong tay công tử."

Trước khi đến, Văn Ngự hoàng tử đã khiến Hách Liên Đa Tài tính qua một khoản tổng nợ. Dựa theo suy tính của Hách Liên Đa Tài, Vương Thủ Triết tích góp sản lượng lương thực mười năm, tính toán dựa theo giá lương thực bình thường cao một chút, tổng giá cả khoảng ba viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Món lương thực này Văn Ngự hoàng tử quyết định mua với giá bốn, năm viên Hỗn Độn linh thạch.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết nhất định là âm thầm thu hoạch rất nhiều lương thực với giá thấp, tồn kho trong tay, rất có khả năng đạt tới sản lượng gấp hai lần số lượng năm Thiên Thụy thánh triều. Một khoản này, lại có giá trị sáu viên Hỗn Độn Linh Thạch, có thể cắn răng dựa theo chín viên Hỗn Độn Linh Thạch thu.

Có lẽ tồn kho có chút xuất nhập, nhưng Văn Ngự hoàng tử thấy lần này thu mua tổng giá khoảng mười ba đến hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch. Tuy đây là một khoản khổng lồ như con số thiên văn, nhưng quốc khố Thiên Thụy thánh triều miễn cưỡng có thể chịu đựng được.

Vương Thủ Triết cười híp mắt nhìn Văn Ngự hoàng tử nói: "Nếu điện hạ thẳng thắn như vậy, vậy Thủ Triết cũng có lời nói thẳng. Muốn ta bán lương thực cũng được, nhưng cần phải thu hết toàn bộ lương thực trong tay ta. Hôm nay thu một chút, ngày mai thu một chút, ta không có hứng thú chơi loại buôn bán rải rác này."

Văn Ngự hoàng tử vội vàng gật đầu: "Đúng là lý này, với thân phận của Thủ Triết công tử, không nên hao tâm tổn trí vào chuyện này. Trong tay công tử có bao nhiêu lương thực, chúng ta thu hết."

"Thứ hai, ta cũng không muốn cò kè mặc cả." Vương Thủ Triết buông chén trà xuống, ngữ khí vẫn vô cùng lạnh nhạt: "Chỉ bán ra với giá lương thực gấp đôi mười một năm trước, được là được, không được thì lấy."

Nói xong, dưới ánh mắt ra hiệu của Vương Thủ Triết, Khương Mộ Tiên đưa ra một danh sách dự trữ lương thực.

Văn Ngự hoàng tử vừa nghe giá cả tăng gấp bội, trong lòng không nhịn được "lộp bộp" một cái, đợi đến khi ông ta nhìn rõ tổng tồn kho linh mễ trong tay Vương Thủ Triết, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Lương tồn kho trong tay Vương Thủ Triết vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ngoại trừ lương thực tích trữ do bản thân Vương Thủ Triết sản xuất ra, có thể tính là chính xác. Mười mấy năm qua, hắn đã

thu mua đủ tổng sản lượng lương thực của thánh triều trong khoảng bảy năm.

Chỉ riêng một khoản này đã có giá trị bằng hai mươi mốt Hỗn Độn linh thạch, chỉ thu mua gấp đôi đã được bốn mươi hai Hỗn Độn linh thạch.

Cộng thêm giá tồn kho lương thực mà Vương Thủ Triết tự sản xuất ba điểm năm viên Hỗn Độn Linh Thạch, thu gấp bội là bảy viên Hỗn Độn Linh Thạch, tổng giá thu mua toàn bộ lương thực phải đạt tới bốn mươi chín viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây đã là triệt để đánh tan giới hạn trong lòng Văn Ngự hoàng tử.

Thiên Thụy thánh triều bọn họ lấy ra nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy, chẳng phải sẽ thương gân động cốt sao?

“Thủ Triết công tử.” Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử khó coi, khó khăn lắm mới miễn cưỡng nhịn được không bùng nổ tại chỗ: “Chiêu này của ngươi, có phải chơi có chút ác quá không?”

“Hắc sao?” Vương Thủ Triết cười nói: “Mua bán thương nghiệp bình thường mà thôi, đàm phán tự nhiên là ngươi tình ta nguyện. Chẳng lẽ, điện hạ chuẩn bị vận dụng thủ đoạn của chính phủ để cưỡng chế Thủ Triết hay sao?”

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử tối sầm.

Vương Thủ Triết đây rõ ràng là đang châm chọc hắn trước đó vận dụng thủ đoạn chính thức. Nếu có khả năng, hắn thật sự muốn suất lĩnh thân quân bao vây Quy Nguyên biệt viện này, bức bách Vương Thủ Triết lấy ra lương thực.

Chỉ tiếc, không nói đến lai lịch của bản thân Vương Thủ Triết lớn bao nhiêu. Chỉ dựa vào bên cạnh hắn mà nói, đã có một vị Thánh Tôn thần bí âm thầm thủ hộ, hơn nữa hắn có quan hệ cực tốt với Vân Bằng Thánh Tôn, thế lực siêu nhiên của Thái Sơ Đạo Cung, Thiên Thụy Thánh Triều, Vân Hải Động Thiên và Thủy Nguyệt Động Thiên.

Một khi hai bên xé rách da mặt, Vương Thủ Triết này không nhất định thu thập được, hoàng tử như hắn hơn phân nửa cũng là kết thúc.

“Thủ Triết công tử, có thể rẻ hơn chút không?” Văn Ngự hoàng tử đè nén lửa giận, trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng: “Không bằng ta lấy giá thêm vào khoảng năm phần mười thu mua, tổng giá thu mua tính theo ba mươi tám viên Hỗn Độn linh thạch.”

“Mua bán không thành nhân nghĩa, điện hạ dễ đi không tiễn.” Vương Thủ Triết nói xong liền búng ra hai cái bình ngọc, phân biệt đưa cho Bùi Trường An và Diêu Tinh Thư bên cạnh Văn Ngự hoàng tử: “Hai tia bản nguyên hỗn độn này, coi như ta thay Mộ tiên hoàn lễ.”

Bùi Trường An và Diêu Tinh Thư đều kinh ngạc cầm lấy một tia hỗn độn bản nguyên, trong lòng cũng nhấc lên sóng to gió lớn.

Thủ đoạn của Vương Thủ Triết này cũng quá kinh người, vậy mà điều khiển toàn bộ lương thực của thánh triều. Cái này phải bỏ ra bao nhiêu chi phí chứ? Hơn nữa hắn ra tay cũng hào phóng, điện hạ tặng thị nữ hắn một tia Hỗn Độn Bản Nguyên, hắn ra tay liền cho hai vị thuộc hạ dưới điện hạ một tia Hỗn Độn Bản Nguyên.

Điều này rõ ràng là nói cho điện hạ biết, một, ta không thiếu Hỗn Độn Bản Nguyên. Hai, trận chiến tranh giá lương thực này là điện hạ lựa chọn trước, nhưng muốn quyền quyết định kết thúc như thế nào ở trong tay Vương Thủ Triết hắn.

Thật không hổ là quý công tử xuất thân từ thế gia đỉnh cấp Trung Châu, thủ đoạn này quả nhiên là thông thiên a~

Bùi Trường An và Diêu Tinh Thư ở đây kinh ngạc, sắc mặt Văn Ngự hoàng tử lúc đỏ lúc trắng, uất ức trong lòng gần như trào ra.

Hắn ta chỉ trả lại giá mà thôi, thế mà trực tiếp bị Vương Thủ Triết đuổi đi!

Tên Vương Thủ Triết này quả nhiên là không nể mặt hắn chút nào!

Văn Ngự hoàng tử gắt gao siết chặt nắm đấm, cơ hồ sắp không kiềm chế được lửa giận trong lòng, tại chỗ phát tác.

Nhưng mà cũng ngay vào lúc này.

Trên bầu trời bỗng nhiên gió nổi mây phun, có năng lượng bàng bạc nổ bể ra, sau đó lại nhanh chóng ngưng tụ, thoáng qua liền hóa thành một vị lão giả khí chất uy nghiêm.

Tới đây là hình chiếu của Thiên Thụy Thánh Hoàng.

Người vừa đến, giọng nói hòa ái của ông ta đã từ trên bầu trời truyền đến: "Ha ha ha! Thủ Triết à, bản hoàng không mời mà tới, ngươi sẽ không trách tội bản hoàng chứ?"

"Bái kiến lão tổ tông/ bệ hạ." Đám người Văn Ngự hoàng tử vội vàng hành lễ.

Vương Thủ Triết lại không chút hoang mang, hành lễ vãn bối nói: "Thủ Triết bái kiến Thánh Hoàng tiền bối."

Thái độ của hắn một mảnh thong dong bình tĩnh, một bộ dạng nhìn quen đại thế diện.

Trong lúc nói chuyện, hình chiếu Thánh Hoàng đã cất bước từ trên trời giáng xuống, từ từ rơi xuống trước mặt mấy người.

Ông ta tươi cười đánh giá Vương Thủ Triết: "Quả nhiên là Đạo Cốt thánh khu, không tầm thường. Đứa nhỏ này của ngươi, nếu đã đến Thiên Thụy thánh triều ta rèn luyện, cũng không chào hỏi ta! Ta sẽ mở rộng cánh cửa cho ngươi, tránh sinh ra hiểu lầm hiềm khích."

Thái độ như thế, giống như hai người rất quen thuộc.

"Thánh Hoàng tiền bối, Thủ Triết ra ngoài lịch lãm vốn là tăng nhiều kiến thức." Vương Thủ Triết "Cung kính" nói: "Vốn không nghĩ tới sẽ ở Thiên Thụy thánh triều lâu như vậy. Mặc kệ như thế nào, ngược lại là vãn bối thất lễ."

Sau khi hàn huyên một phen.

Lúc này Thánh Hoàng chiếu ảnh mới nhìn về phía Văn Ngự hoàng tử vẫn luôn không phản ứng, tức giận nói: " Tuấn Hi, đây hết thảy đều là ngươi gây họa. Nếu không phải ngươi lỗ mãng ra tay, chèn ép Thủ Triết lịch lãm, hắn làm sao phải ra tay đọ sức với ngươi?"

Lần này hắn đến đây, tất nhiên là muốn tận mắt "Giám định" chất lượng của Vương Thủ Triết một chút. Nhìn một cái này, hắn gần như đã có thể chắc chắn, Vương Thủ Triết này tuyệt đối là xuất thân bất phàm.

Bất luận là tư chất huyết mạch hay tài lực, đều không phải công tử xuất thân nhà nghèo.

Huống chi, Thánh Hoàng còn mơ hồ có thể cảm nhận được mộc hệ tiên kinh trong thần hồn của hắn. Khí tức cùng tiên vận kia, rõ ràng không phải một bộ tiên kinh tầm thường, hơn phân nửa là một bộ tiên kinh cao cấp một đường đi tới tương lai có khả năng đột phá Thánh Đồ.

Người trẻ tuổi phong hoa tuyệt đại như vậy, để thế lực Thiên Thụy thánh triều nuôi dưỡng, tuyệt đối không nuôi được.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Vương Thủ Triết này không phải xuất thân từ thế gia cao cấp nhất, với một thân đạo cốt thánh khu của hắn, muốn bái làm thân truyền cho đạo chủ cũng là chuyện dễ dàng. Vân Bằng thánh tôn không chỉ nói trước mặt hắn muốn nhận Vương Thủ Triết làm đồ đệ.

Thiên Thụy thánh triều có chọc nổi không?

Không thể trêu vào!

Muốn động đến Vương Thủ Triết, không chừng người đầu tiên trở mặt chính là Vân Bằng Thánh Tôn!

Văn Ngự hoàng tử vội vàng chắp tay với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết công tử, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của hắn, sau này chỗ công tử ở, Tuấn Hi nên nhượng bộ lui binh. Nhưng mà, nguy cơ lương thực cũng phải giải quyết. Nếu không, ngài lại rẻ thêm chút ít linh thạch Hỗn Độn?"

Lúc này Vương Thủ Triết mới trầm ngâm một phen, dường như vô cùng miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Hôm nay nếu Thánh Hoàng bệ hạ đến, Thủ Triết sẽ nể mặt điện hạ. Tổng thu mua giá lương thực sẽ dựa theo bốn mươi lăm Hỗn Độn linh thạch mà tính, nhưng ta còn có một điều kiện nho nhỏ."

"Điều kiện gì?" Văn Ngự hoàng tử vội vàng truy vấn.

Tuy rằng bốn mươi lăm Hỗn Độn linh thạch vẫn là con số thiên văn, nhưng bản thân Thủ Triết nắm giữ tổng sản lượng Thiên Thụy thánh triều khoảng tám năm, giá trị lý luận cũng đạt tới hai lăm hai mươi sáu viên Hỗn Độn linh thạch.

Với xu thế tăng vọt giá lương thực trước mắt, vẫn phải có giá trị của ba mươi Hỗn Độn Linh Thạch.

Bởi vậy, cũng là miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

“Ta nghe nói hoàng thất Thiên Thụy có một bát phẩm hỏa hệ linh mạch nhỏ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Ta cần lấy một đoạn nhỏ, đạt tới bát phẩm hỏa hệ linh mạch cỡ nhỏ là được, có điều cái này ta không lấy không, ta có thể dựa theo giá thị trường bán ra một viên Hỗn Độn linh thạch.”

Một bát phẩm hỏa hệ linh mạch cỡ nhỏ, cũng là một trong nội tình của Thiên Thụy hoàng thất, ước chừng giá trị mười miếng Hỗn Độn linh thạch. Nếu muốn cắt đứt, ước chừng có thể phân ra mười hai cái linh mạch cỡ nhỏ.

“Ồ?” Thánh Hoàng nghe được điều kiện này ngược lại hơi kinh ngạc, lập tức cười nói: “Trước đó vài ngày Vân Bằng tìm ta mua linh mạch, nói là muốn tập hợp đủ năm loại bát phẩm linh mạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nguyên lai là cho Thủ Triết ngươi làm.”

“Thủ Triết đây là muốn mở linh điền ngũ sắc mini sao?”

“Vừa vặn có được hạt giống, chuẩn bị trồng một cây ngũ sắc linh quả.” Vương Thủ Triết thuận miệng nói.

“Đồ tốt, Ngũ Sắc Uẩn Linh quả chính là tài liệu chính của Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan.” Thánh Hoàng cười nói: “Chỉ có Thái Sơ Đạo Cung gieo trồng một ít, nếu như Thủ Triết muốn chơi, vậy một đoạn linh mạch cỡ nhỏ hỏa hệ liền tặng ngươi.”

Tả Hữu chẳng qua chỉ giá trị một viên Hỗn Độn Linh Thạch mà thôi, đã một khoản tiện nghi lớn đều cho Vương Thủ Triết chiếm, cũng không thiếu một viên này.

Hơn nữa gieo trồng ngũ sắc Uẩn Linh Quả Thụ nào có đơn giản như vậy? Là tài liệu chính của Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan, nó không đơn giản là vô cùng đắt đỏ, thời gian phát triển cũng rất dài. Mặc dù có Thánh Tôn mộc hệ thúc đẩy sinh trưởng, cũng tuyệt đối là một chiến dịch kéo dài.

Hơn nữa, trong quá trình nó trưởng thành, còn cần liên tục không ngừng đầu tư, Thánh tộc bình thường không thể chịu nổi tiêu hao như vậy.

“Khí phách bệ hạ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nhân tình này ta nhận.”

“Nhưng mà, Thủ Triết à, bản hoàng cũng có lời nói trước, lần này đúng là bởi vì sai lầm của Tuấn Hi mà dẫn phát chiến tranh lương thực, bản hoàng mới không muốn tính toán nhiều.” Biểu cảm của hình chiếu Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng dần dần trở nên nghiêm túc: “Sau này nếu ngươi chịu ủy khuất gì ở Thiên Thụy thánh triều của chúng ta, cứ nói với bản hoàng. Nhưng chuyện như vậy, không được phép có lần thứ hai nữa.”

Lời còn chưa nói rõ, Vương Thủ Triết cũng hiểu được Thiên Thụy Thánh Hoàng âm thầm cảnh cáo.

Lúc này ông ta cười nói: “Bệ hạ yên tâm, qua vài ngày nữa, Thủ Triết sẽ đến chỗ khác du lịch. Chuyện làm ăn của sạp hàng này sẽ tiếp tục giao cho đại lý Khương thị. Khương thị sẽ nghiêm khắc dựa theo luật pháp của Thiên Thụy, hợp pháp kinh doanh buôn bán.”

Vương Thủ Triết phải đi rồi?

Thiên Thụy Thánh Hoàng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Loại “đồ vật” này tại Thiên Thụy thánh triều, chính là một viên “Diệt thế châu” chẳng biết lúc nào sẽ bạo tạc nổ tung. Đi nơi khác rèn luyện cũng tốt, tranh thủ thời gian đi gây họa nhà khác đi.

“Tổ tiên Khương thị có ân với bản hoàng, bọn họ được Thủ Triết giúp đỡ đứng lên một lần nữa, bản hoàng cũng vui mừng cho bọn họ. Chỉ cần thủ pháp kinh doanh, bản hoàng đảm bảo bọn họ sẽ không bị làm khó.” Thiên Thụy Thánh Hoàng nói: “Thủ Triết ngươi đi chỗ khác, cũng phải nghĩ đến Thiên Thụy thánh triều chúng ta, có rảnh thường trở về xem một chút.”

Nửa câu sau, đương nhiên là lời khách khí, ông ta thật sự hi vọng Vương Thủ Triết đi rồi thì vĩnh viễn đừng trở về.

“Ta du lịch ở Thiên Thụy thánh triều mới mấy chục năm, nhưng đã coi thánh triều là cố hương thứ hai.” Vương Thủ Triết cười nói, “Có rảnh, ta nhất định sẽ trở lại thăm bệ hạ.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng trong lòng giật thót.

Có ai thật sự muốn ngươi trở về thăm không?

Tuy nhiên, trên mặt hắn vẫn phải giả bộ hoan nghênh, liên tục nói: “Thủ Triết à, Thiên Thụy chính là quê hương của ngươi, hoan nghênh ngươi tùy thời trở về.”

Sự tình đã giải quyết, Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng không ở lại được nữa, lấy cớ có chuyện quan trọng, liền tiêu tán hình chiếu rời đi.

Chỉ để lại đoàn người Văn Ngự hoàng tử vẫn ở lại trong nhà thuỷ tạ giữa hồ.

Cho dù trong lòng Văn Ngự hoàng tử có đủ mọi cách không tình nguyện, cũng chỉ đành tiếp tục ở lại, xử lý những công việc tiếp theo giao trả tiền.

Lúc này đây giao dịch lượng Linh Mễ thật sự là quá lớn, căn bản không phải trong thời gian ngắn có thể xử lý hết. Văn Ngự hoàng tử mang theo một đám thủ hạ bận rộn vô cùng.

Ba tháng sau, cuối cùng hai bên đã hoàn thành tiền hàng.

Vương Thủ Triết cũng nhận được một khoản tiền lớn và một linh mạch bát phẩm hỏa hệ cỡ nhỏ.

Không lâu sau đó, Vương Thủ Triết lại nhận được “Kim, Thủy, Mộc” ba hệ bát phẩm linh mạch nhỏ lấy được từ 【Kim Quang Động Thiên】, 【Thủy Nguyệt Động Thiên】 và 【Vân Hải Động Thiên】.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại lấy được một linh mạch bát phẩm cỡ nhỏ từ Thần Bảo điện bên kia.

Cuối cùng cũng gom đủ ngũ sắc linh mạch.

Vì thế, Vương Thủ Triết trước trước sau bỏ vào không ít Hỗn Độn linh thạch.

Linh mạch tới tay, kế tiếp chính là trồng ngũ sắc thần thụ.

Vương Thủ Triết nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định trồng cây vào trong động phủ tùy thân trước.

Thứ nhất, động phủ tùy thân này vẫn luôn ở bên cạnh hắn, tính an toàn có bảo đảm. Thứ hai, hắn mang theo bên người, có sinh mệnh bổn nguyên chi khí trên người hắn tẩm bổ, hiệu suất thúc đẩy cũng cao hơn một chút.

Ngũ Sắc Uẩn Thần Quả là Linh Dược Thập Nhất Phẩm, năng lượng ẩn chứa trong đó cực kỳ khổng lồ, cho dù bắt đầu tính toán từ kết quả, cũng cần thời gian rất dài mới có thể thai nghén thành thục, càng đừng nói là từ cây non bắt đầu đào tạo.

Chỉ là từ tiểu miêu bồi dưỡng đến thành hạt, chính thức bắt đầu khai hoa kết quả, đều cần thời gian rất dài.

Bất quá, loại linh dược như Ngũ Sắc Uẩn Thần Quả này cũng có một chỗ tốt, đó chính là một khi bắt đầu nở hoa kết quả, trên cơ bản chỉ cần cung ứng đủ năng lượng, hoàn cảnh cũng thích hợp, sẽ một mực kết, không cần giống như những thảo nguyên linh dược kia mỗi lần đều cần phải bồi dưỡng lại từ đầu.

Nếu như phẩm cấp linh mạch đủ cao, năng lượng cực kỳ dồi dào, thụ linh đủ dài, trên một thân cây đồng thời thai nghén nhiều thần quả ngũ sắc cũng là có khả năng.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là lý luận.

Trước mắt mà nói, hắn làm bát phẩm linh mạch đều vô dụng, thật vất vả mới gom đủ năm cái cỡ nhỏ, miễn cưỡng đạt đến điều kiện cơ bản bồi dưỡng ngũ sắc uẩn thần thụ, cũng chỉ vừa đủ nuôi sống nó mà thôi.

Muốn cho nó có nhiều kết quả, còn phải tiếp tục cố gắng.

Vương Thủ Triết xưa nay không phải là người làm việc ướt át bẩn thỉu, sau khi quyết định địa điểm trồng trọt tốt, liền lập tức sai người gọi tài hữu đạo trở về, nhờ hắn hỗ trợ chôn năm dòng bát phẩm linh mạch vào trong động phủ tùy thân, thăng cấp cho linh điền trong động phủ tùy thân.

Năng lượng ẩn chứa trong bát phẩm linh mạch cực kỳ mạnh mẽ, cho dù năm linh mạch Vương Thủ Triết lấy được này chỉ là linh mạch cỡ nhỏ, vẫn cần thần niệm vô cùng mạnh mới có thể khống chế. Trong số những người bên cạnh Vương Thủ Triết cũng chỉ có thần niệm tài có đạo là đủ.

Tài Hữu Đạo đương nhiên vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ.

Thôn linh mạch có yêu cầu tương đối cao đối với cường độ thần niệm và thực lực, bản thân nó cũng không phải công việc kỹ thuật gì.

Có Vương Thủ Triết trị liệu, hơn nữa gần đây còn cọ cọ Thất phẩm Linh mễ nhiều, trạng thái thân thể của Tài Hữu Đạo hiện giờ cũng có không ít cải thiện, thực lực có thể điều động lại tăng lên không ít so với trước đó, là với toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi.

Không đến hai canh giờ, năm cái linh mạch đã được chôn vào trong linh điền dựa theo trình tự chỉ định.

Tài Hữu Đạo lại đem linh mạch chôn xuống cẩn thận chải vuốt một lần, dùng nguyên liệu mà Vương Thủ Triết đã chuẩn bị trước đó để bố trí trận pháp, linh điền này coi như đã hoàn thành thăng cấp.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, bọn chúng chính là bát phẩm linh điền.

Cũng phải thua lỗ có tiền, cái gì cũng biết một chút, trận pháp sử dụng trong linh điền này lại đều là trận pháp tương đối cơ sở, độ khó bố trí không cao, đỡ cho Vương Thủ Triết lại tìm người khác.

Chỉ dùng mắt thường nhìn, những linh điền này dường như không khác gì lúc trước, nhưng thần niệm quét qua, lại thấy được ngũ sắc linh khí mờ mịt trên đó, đậm đặc đến mức cơ hồ muốn ngưng tụ thành chất lỏng.

Dưới tác dụng của trận pháp, tất cả linh khí này đều bị ước chừng trong phạm vi hai ba mẫu, đây cũng là cực hạn mà năm linh mạch bát phẩm cỡ nhỏ mà Vương Thủ Triết làm ra.

Nơi này không lớn, nhưng trồng một cây mầm đã đủ rồi.

Tiền có đạo hoàn thành nhiệm vụ, lấy được điểm cống hiến, liền lập tức vui vẻ rời đi. Gần đây nhiệm vụ khó có được nhiều, hắn còn phải tranh thủ thời gian kiếm điểm cống hiến, tích tiền mua Hiển Thánh Đan cho đồ đệ bảo bối.

Đợi Tiền Hữu Đạo đi rồi, Vương Thủ Triết lại đuổi những người khác ra khỏi động phủ tùy thân, lúc này mới bắt đầu làm chính sự.

Cổ tay lật một cái, một cái hộp ngọc tinh xảo liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, hộp ngọc mở ra, một viên linh chủng liền xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Hạt giống không lớn, chỉ lớn hơn một chút so với móng tay một chút, mặt ngoài lại giống như là cục đá cứng rắn, trên lớp da thô ráp không trong suốt phân bộ theo quy luật năm loại màu sắc khác nhau, thần quang lưu chuyển, linh vận phi phàm, có năng lượng dao động mạnh mẽ cùng sinh cơ mạnh mẽ xuyên thấu qua các loại da không ngừng tản ra bên ngoài, làm cho người ta không nhận ra nó, cũng có thể rõ ràng biết sự cường đại của nó phi phàm.

Rất hiển nhiên, đây chính là hạt giống Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ. Trong toàn bộ hộp ngọc, cũng chỉ có một hạt giống duy nhất này.

Vương Thủ Triết vung tay lên, hạt giống này liền bị huyền khí cuốn vào giữa linh điền bát phẩm mới mở, nhẹ nhàng chôn vào trong linh thổ.

Sinh mệnh bổn nguyên huyền khí mênh mông mãnh liệt tuôn ra, chỉ trong vòng mấy hơi thở, liền có một chồi non xanh nhạt phá đất chui lên, hai phiến lá non dài nhỏ đón gió mở ra, tản mát ra sinh mệnh lực mạnh mẽ.

Dưới sự thúc đẩy của huyền khí của Vương Thủ Triết, cái chồi non này nhanh chóng lớn lên, nhanh chóng biến thành một mầm cây nhỏ cỡ ngón út.

Đó là một gốc cây giống như cây phong, thân cây thon dài, mỗi một phiến lá cây giống như ngũ trảo mở ra, ở giữa vỡ ra bốn vết rách thật sâu, lá cây che phủ, có vầng sáng năm màu lộng lẫy lưu chuyển trong tán cây, tựa như ngũ sắc thần quang, mỹ lệ mà lại thần thánh.

Đến lúc này, tốc độ sinh trưởng của cây non chợt chậm lại.

Cho dù Vương Thủ Triết đã dốc toàn lực thôi hóa, tốc độ tăng trưởng của cây giống vẫn rất chậm, thúc đẩy suốt một canh giờ cũng chỉ cao hơn nửa mét, hoàn toàn không nhẹ nhàng như khi Vương Thủ Triết Vương Thủ Triết thúc đẩy những thực vật khác.

Có điều, Vương Thủ Triết ngược lại không cảm thấy thất vọng.

Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ dù sao cũng là linh dược thập nhất phẩm, yêu cầu đối với linh khí rất cao, Bát Phẩm Linh điền

này kỳ thật cũng chỉ miễn cưỡng đủ để nó sinh trưởng mà thôi, khoảng cách đến bốn chữ "Linh khí đầy đủ" chênh lệch quá xa.

Cũng như lấy linh điền cấp một gieo trồng Tử Diệp Hà Thủ Ô, đương nhiên tốc độ tích lũy dược hiệu sẽ chậm hơn.

Sinh mệnh huyền khí của Vương Thủ Triết chỉ có thể đề cao tốc độ sinh trưởng của nó, nhưng không thay đổi được hoàn cảnh. Dưới điều kiện cơ sở như vậy, cho dù có sự thúc đẩy của Vương Thủ Triết, ngũ sắc Uẩn Thần Thụ lớn lên chậm cũng là bình thường.

Trên thực tế, nếu không phải tu vi của Vương Thủ Triết đã đạt tới Thần Thông cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt tới đệ thập trọng, tốc độ sinh trưởng này còn có thể chậm một chút.

Tiếp theo chính là thời gian mài nước dài dằng dặc.

Những việc này giao cho Lục Tiểu Ất là được.

Đáng tiếc, hắn hiểu biết về Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ vẫn còn quá ít, ghi chép trong ngọc giản của Quy Nguyên Tông đều là thủ pháp bồi dưỡng thông thường, căn cứ theo những tư liệu kia, hắn thật sự rất khó tính ra đến tột cùng phải thôi hóa bao nhiêu năm mới có thể đem cái cây này nuôi dưỡng đến trình độ có thể kết quả.

Tuy nhiên, cho dù vẫn có rất nhiều điều không biết, tâm trạng của Vương Thủ Triết vẫn rất tốt.

Thủ Nghiệp bây giờ cũng mới Thần Thông cảnh, còn phải đi một con đường rất dài để luyện chế Hiển Thánh Đan Thập Nhất Phẩm, cho dù cần mấy trăm năm thời gian để thúc đẩy Ngũ Sắc Uẩn Thần Thụ, vấn đề cũng không lớn.

Có cây này, sớm muộn gì Vương thị cũng có thể tự mình luyện chế Hiển Thánh Đan. Đến lúc đó, cho dù không có Thánh Vực, Vương thị cũng có thể có được con đường bồi dưỡng Chân Tiên chủng ổn định.

Điểm này, không đơn giản là đối với Vương thị, đối với cả thế giới Thần Võ mà nói đều có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của Vương Thủ Triết có phần bành trướng.

Từ sau khi tiến vào Thánh Vực, từng bước đi tới, quả thực là rất không dễ dàng, cũng may bây giờ cuối cùng cũng nghênh đón được một đợt thu hoạch lớn.

Sau này có Thiên Thụy Thánh Hoàng làm chỗ dựa, ở trong phạm vi Thiên Thụy thánh triều, hẳn là cũng sẽ không có người hoặc thế lực không có mắt không qua được với hắn. Mà Khương thị có hắn làm chỗ dựa, lại có Thiên Thụy Thánh Hoàng hứa hẹn, cho dù người khác không ở Thánh Vực, bên Khương thị hẳn cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Kế tiếp, chính là hóa tất cả Hỗn Độn linh thạch thành các loại linh mạch, chở về thế giới Thần Võ.

…

Chương 63: Hương Dao Thánh Phi vs Vương Thủ Triết

…

Phân điện Thần Bảo của Thiên Thụy thánh triều.

Trong phòng khách chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, lúc này đang rất bận rộn.

Đèn lưu ly hoa lệ nở rộ quang mang sáng ngời, một đám thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp bước qua bậc thang nối đuôi nhau mà vào, trên tay hoặc là bưng trà cụ dùng để pha trà, hoặc nâng dưa và trái cây, điểm tâm, sắp xếp đồ vật trên bàn ở trong phòng khách.

Bên cạnh bàn, một vị công tử trẻ tuổi mặc áo trắng đang ngồi trên ghế, nhàn nhã ăn điểm tâm.

Các thị nữ lần lượt tiến lên, dùng thái độ khiêm tốn cung kính, thỏa đáng nhất ôn nhu hầu hạ hắn.

“Công tử, xin mời ngài dùng trà tiên.”

“Công tử, đây là bánh ngọt mới phẩm tháng này của Túy Tiên lâu, ngài chậm rãi dùng.”

Vị công tử áo trắng này chính là Vương Thủ Triết.

Bây giờ Vương Thủ Triết đã là “Khách hàng già” của Thần Bảo điện.

Từ khi hắn đến Thánh Vực, mấy chục năm nay, hắn đã nhảy vọt trở thành bảng tiêu phí 【Thiên Thụy phân điện 【Bách Niên Độ】 của Thần Bảo điện, đại ca, hai 【Ly Khâu thị】, 【Hán thị】 Bảng ba gộp lại cũng không nhiều bằng một mình Vương Thủ Triết.

“Thủ Triết công tử tới rồi.”

Không bao lâu sau, điện chủ phân điện Đông Phương Trấn cũng chạy tới, nhiệt tình chào hỏi Vương Thủ Triết.

Thần Bảo điện nhất mạch thu thập kỳ trân dị bảo thiên hạ, mục đích lớn nhất của nó chính là lấy tiền sinh tiền, thu nạp tài

nguyên. Loại khách hàng hào phóng không người như Vương Thủ Triết, ai mà không thích?

Thái độ của Đông Phương Trấn Viễn đối với hắn tự nhiên cũng là tốt bao nhiêu.

“Đông Phương điện chủ.”

Vương Thủ Triết đáp lễ, sau khi hàn huyên với hắn một phen, liền thẳng thắn nói chủ đề: “Nhờ quý phương thu mua linh mạch tình huống như thế nào rồi?”

Thần Bảo điện là một tổ chức thương nghiệp có lịch sử lâu đời, hệ thống khổng lồ, các “Đạo” ở thánh triều, Tiên Triều xung quanh đều có phân các, hơn nữa còn không chỉ riêng Thiên Thụy thánh triều này, nguồn tin khắp nơi không phải thế lực khác có thể so sánh, năng lực thu mua các loại bảo vật tự nhiên cũng không gì sánh kịp.

“Thủ Triết công tử.” Đông Phương Trấn cười ha hả nói: “Thu mua linh mạch là một kế hoạch lâu dài, sao có thể vội vàng một sớm một chiều? Bình thường mà nói, nếu không phải gia tộc suy bại, thế gia sẽ rất ít bán ra linh mạch. Chúng ta phải có một chút, chỉ cần có cơ hội liền thu.”

Linh mạch chính là căn cơ của gia tộc, bình thường sẽ không bán ra, mặc dù giá cả bán ra cũng vô cùng đắt đỏ. Ở Thánh Vực, linh mạch tam phẩm hoặc dưới tam phẩm, thường thường bán hơn ngàn lần.

Nói cách khác, có thể khai ra một trăm mẫu linh điền linh mạch, giá bán thường là một ngàn lần lợi nhuận một trăm mẫu linh điền này.

Điều này có chênh lệch rất lớn với khái niệm trên Trái Đất.

Chủ yếu là bởi vì linh điền linh mạch có thể truyền thừa đời đời, thế gia tồn tại thời gian cũng rất dài. Đối với gia tộc động một tí là mấy ngàn năm, hơn vạn năm mà nói, một ngàn năm chi phí, một ngàn năm sau bắt đầu lợi nhuận cũng không phải là chuyện không thể tiếp nhận.

Về phần linh mạch tam phẩm trở lên thì phẩm giai càng cao, sản lượng bán càng cao, giá cả của lục phẩm, thất phẩm linh mạch đều là hù chết người, bát phẩm linh mạch càng là cực độ

hiếm thấy, mỗi một cái đều là giá trên trời, động một tí là mười mấy mai thậm chí mấy chục mai Hỗn Độn linh thạch.

Mà Vương Thủ Triết muốn là một lượng lớn linh mạch cấp thấp.

Theo những năm này hắn không ngừng cải tiến linh mễ cấp thấp, sản lượng và phẩm chất linh mễ cấp thấp đều từng bước nâng cao, kỹ thuật canh tác cũng từng bước đề cao, hiệu suất sản xuất bây giờ đã vượt xa các nước Thánh vực. Tương tự, Thánh vực một ngàn năm mới có thể hồi vốn, thế giới Thần Võ chỉ có thể chống đỡ mấy trăm năm là có thể hồi vốn.

Mấy trăm năm nghe rất dài dằng dặc, Vương Thủ Triết sống đến bây giờ cũng mới bốn trăm mấy mươi tuổi, nhưng nếu nhìn từ xa xa, cũng chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

"Nếu đã như thế, vậy thì phải tiếp tục làm phiền điện chủ, thu mua lâu dài." Vương Thủ Triết cười nói: "Lần này Thủ Triết đến đây, thật ra là muốn cáo từ điện chủ, tiếp theo sẽ có thành viên gia tộc thay Thủ Triết đến bàn bạc, phụ trách công việc cụ thể trong lần giao dịch này."

"Công tử phải đi?" Đông Phương Trấn kinh ngạc không thôi, lập tức cũng thoải mái, "Cũng đúng, thân phận như công tử đi ra ngoài du lịch, cũng không có khả năng bắt một chỗ trường kỳ đóng quân. Ngài yên tâm, mặc kệ người tiếp khách là ai, Thần Bảo điện chúng ta đều sẽ kiệt lực tương trợ."

Đã nhiều năm trôi qua, thương nhân khôn khéo như Đông Phương trấn Viễn, đương nhiên không thể đoán được trong tay Vương Thủ Triết tất nhiên có một căn cứ sản xuất lương thực tiềm lực không tầm thường.

Mặc dù không biết Thủ Triết công tử lấy được như thế nào, nhưng đã có căn cứ sản xuất lương thực như vậy trong tay, để mở rộng sản xuất có thể thu mua linh mạch cũng là hợp tình hợp lý.

Linh mễ linh dược các loại trồng trọt, từ trước đến nay không phải một sớm một chiều, mà là kế hoạch lâu dài tế thủy trường lưu.

Vương Thủ Triết lại lần nữa khách khí cảm tạ một phen, sau đó móc ra một bình trà tiên làm lễ vật sắp chia tay: "Ta cũng

không phải đi là không trở về. Nhiều năm như vậy, ta ở bên Thiên Thụy cũng coi như có chút cơ nghiệp, ngẫu nhiên vẫn sẽ trở về nhìn xem, Mộ Tiên cũng sẽ thay ta đóng giữ ở đây.”

Viễn xa Đông trấn quen thuộc nhận lễ vật, cười tủm tỉm trêu ghẹo Vương Thủ Triết: “Khương tiên tử tuyệt phẩm vưu vật như vậy, công tử cũng không mang theo bên người du lịch sao? Hắc hắc, đây là sợ đại phụ của Phương hôn ước gây chuyện sao?”

Phương Phương Trấn Viễn biết, công tử quý tộc như Vương Thủ Triết chắc chắn không thoát khỏi hai chữ “Hôn ước”, nhất là công tử đỉnh cấp nổi tiếng như hắn, chắc chắn sẽ không ” cưới gả cao”, ” gượng ép liên thủ” mới là vương đạo.

Dựa theo tình huống bình thường suy đoán, thân phận của Thủ Triết công tử như vậy, đại phòng tương lai cũng phải là một thánh nữ xuất thân quý tộc, tương lai chắc chắn là đại phụ cấp bậc Thánh Tôn.

“…”

Ánh mắt Vương Thủ Triết vi diệu quét mắt về phía Đông Phương Trấn Viễn.

Không thể không nói, mặc dù Đông Phương Trấn Viễn là nói bậy, nhưng lại quỷ dị để cho hắn nói trúng hiện thực. Cái này nếu như mang thị nữ Khương Mộ Tiên này về Vương thị, không chừng chính là đại chiến phu thê mỗi ngày.

Từ xa, Đông Phương trấn nhìn thấy vẻ mặt của Vương Thủ Triết, liền biết mình “đoán chừng bảy tám phần”, trong lòng không khỏi mơ màng.

Thủ Triết công tử đã đủ trâu bò rồi, quý nữ có hôn ước với công tử, rốt cuộc là thần tiên đường nào?

Bất quá loại chuyện này hắn cũng không thể hỏi nhiều.

Lời trêu chọc vừa rồi đã xem như cực hạn. Hắn chẳng qua chỉ là một Chân Tiên “Tiểu Tiểu” mà thôi, loại chuyện của quý tộc hậu duệ quý tộc cổ xưa này âm thầm bát quái một chút thì thôi, nếu hỏi sâu, thật sự chọc giận đối phương, không chừng sẽ đại họa lâm đầu.

“Đúng rồi, ta nghe nói nhà công tử có một tiểu bối, bị Vân Bằng thánh tôn thu làm thân truyền?” Đông Phương trấn xa xa không dám tiếp tục đề tài này, đành phải nói sang chuyện khác.

“Vận khí của con chó kia cũng không tệ, ở lại trong nhà cũng là một tai họa bất hảo, không bằng thả ra họa xuống Thái Sơ Đạo Cung.” Vương Thủ Triết khiêm tốn cười cười: “Có điều, cuối cùng có thể lấy được Thiên Bằng Thánh Đồ hay không, phải xem bản lĩnh của hắn.”

Đông Phương Trấn Viễn lập tức im lặng một hồi.

Thì ra lời đồn không ngờ lại là sự thật, huyết mạch trong nhà Thủ Triết công tử quá đáng sợ, tùy tiện xuất hiện một tiểu bối cũng có phong thái của Đại La Thánh Tôn.

Hắn mới không tin tiểu bối kia có bản lĩnh như vậy… Gia tộc như Thủ Triết công tử, chẳng lẽ trong nhà còn có thể thiếu tiên kinh sao? Nếu người ta chịu để tiểu bối bái Thánh Tôn làm sư phụ, vậy chính là đi Thánh Đồ, há sẽ không âm thầm tương trợ?

Xem ra truyền nhân của Thiên Bằng thánh đảo cơ bản đã định.

Không thể không nói, quý tộc cuối cùng cũng là quý tộc, nội tình này thật đáng sợ. Nếu không phải đúng lúc gặp Thủ Triết công tử ra ngoài khiêm tốn lịch lãm, Đông Phương Trấn Viễn hắn đời này đều vô duyên cùng trò chuyện vui vẻ với quý công tử như vậy.

Kế tiếp, hai người lại hàn huyên chút tin đồn, nói đến Vân Bằng thánh tôn mấy ngày trước đã trở về đạo cung, còn mang theo thân truyền đệ tử mới thu.

Vân Bằng thánh tôn rời đi cũng không phải bí mật gì. Đại nhân vật cao cao tại thượng như vậy, thường ngày đều ở Đạo Cung lâu ngày khó có được, hắn đến Thiên Thụy thánh triều xa quê, bất quá chính là vì điều đình chiến tranh, theo lý thuyết hơn mười năm trước nên trở về.

Hôm nay bên ngoài đồn đãi, Vân Bằng thánh tôn chính là bởi vì đụng phải đệ tử ngưỡng mộ trong lòng, lúc này mới chậm trễ một ít năm. Tính ra, bây giờ cũng đã đến lúc trở về rồi.

Nói chuyện thời gian mấy chén trà, sau khi quyết định một số công việc hợp tác, Vương Thủ Triết cũng rời khỏi Thần Bảo điện, bắt tay vào làm công tác chuẩn bị quay về thế giới Thần Võ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ban đêm.

Túy Tiên lâu.

Thúy Thu cư.

Bóng đêm mông lung.

Sườn núi nhỏ nơi Thúy Vi Cư đang bao phủ trong màn đêm, rừng trúc xung quanh dưới ánh trăng tựa như dát lên một tầng ánh bạc, vắng lặng vô cùng.

Ước chừng là ở trên trời cao quan hệ, nơi này phong cách lạnh ngoài. Từng trận gió lạnh phất qua, lá trúc sàn sạt rung động, tịch liêu nói không nên lời.

Giờ phút này, trận pháp ngăn cách trong cả tòa Thúy Vi Cư đã mở ra toàn bộ, dưới sự bao phủ của trận pháp, tất cả dò xét đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Thúy Vi ở bên trong, Văn Ngự hoàng tử đang ngồi xếp bằng, một mình uống rượu giải sầu.

Trong khoảng thời gian này hắn quá uất nghẹn.

Nguy cơ lương thực tuy rằng đã được giải quyết, cuối cùng cũng không cho Thiên Hưng Thánh Triều đang rục rịch chút cơ hội nào. Nhưng mà ba phen mấy bận này, trong lòng Thánh Hoàng lão tổ của hắn, đánh giá dĩ nhiên là lại hạ xuống.

Điều khiến hắn lạnh lòng nhất chính là, sau đó Thánh Hoàng lão tổ lại không có khiển trách mắng hắn.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Điều này chứng tỏ trong lòng lão tổ tông đã có ý định từ bỏ hắn.

Bởi vì cái gọi là “yêu chi ưu thích chi thiết”, nếu như Thánh Hoàng lão tổ còn tồn tại ý niệm bồi dưỡng mình làm người nối

nghiệp, khẳng định sẽ mượn cơ hội này để cho hắn giáo huấn một phen, răn dạy một phen sau đó lại nhắc nhở một phen. Đây cũng là tác phong nhất quán của Thánh Hoàng lão tổ.

Nhưng hôm nay lại vô thanh vô tức bỏ qua, điều này ngược lại để cho hắn hoảng hốt.

Làm sao bây giờ?

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến Thánh Hoàng lão tổ hồi tâm chuyển ý?

Trong lúc nhất thời, tâm của Văn Ngự hoàng tử loạn như ma.

Bỗng dưng.

Một làn sương trắng lặng lẽ lướt qua rừng trúc, bay vào trong Thúy Vi Cư.

Một màn sương trắng nhẹ nhàng này giống như làn khói mỏng, bỗng chốc liền lướt qua cái bàn ở giữa Thúy Vi Cư, rơi xuống đối diện Văn Ngự hoàng tử.

Sau một khắc.

Sương trắng tiêu tán, một vị nữ tử dị vực mắt sáng tóc vàng xuất hiện ở trước mặt Văn Ngự hoàng tử.

Trên mặt nàng đeo khăn che mặt mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp màu xanh lam lưu chuyển, một đầu tóc vàng mềm mại thì được quấn thành một cái búi tóc cao phức tạp, dưới ánh đèn, trên sợi tóc tựa như có hào quang màu vàng chảy xuôi, một thân khí chất thánh khiết mà đoan trang, tựa như tự mang theo thánh quang.

Nhưng cùng một thân khí tức thánh khiết của nàng ngược lại, tư thái của nàng lại vũ mị mà xinh đẹp, một đoạn eo nhỏ càng là mềm dẻo như cành liễu, bước nhẹ nhàng như có vạn loại phong tình, làm cho tâm thần người ta cũng lâm vào trầm mê.

“Ngài đã đến.”

Nhìn thấy nàng, Văn Ngự hoàng tử vội vàng thu rượu lại, thần sắc trên mặt cũng biến thành nghiêm túc, chỗ sâu trong đáy mắt phảng phất có một tia sợ hãi lướt qua.

Nữ tử chầm chậm tiến lên, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua bình rượu rải đầy đất trên mặt đất, lại nhìn về phía Văn Ngự hoàng

tử thần sắc chán nản: “Nhìn ngươi kìa, có vẻ không có tiền đồ.”

Nàng bước đi chập chờn, cánh tay như ngó sen nhẹ nhàng, trong nhất cử nhất động phảng phất lộ ra mị thái vô tận, nhưng lại sinh ra trong đôi mắt mang sắc thái dị vực của nàng, lại lộ ra cảm giác trang trọng, trang nghiêm, làm cho người ta không dám sinh lòng khinh nhờn.

Theo bước chân nhẹ nhàng của nàng, một mùi thơm lạ lùng thấm vào ruột gan tản ra khắp gian phòng, quanh quẩn chóp mũi, khiến cho người ta không kìm được mà sinh lòng lo sợ.

Nàng chính là 【Hương Dao Thánh Phi đại danh đỉnh đỉnh】.

Rất hiển nhiên, nàng đến không vượt quá dự liệu của Văn Ngự hoàng tử chút nào, nghiễm nhiên là đã hẹn trước.

“Ta thì có biện pháp gì?” Nghe ra ý ghét bỏ trong lời nói của Hương Dao thánh phi, cảm xúc của Văn Ngự hoàng tử lập tức kích động, không cam lòng giải thích: “Một chiêu kia của Vương Thủ Triết quá ác, ta cảm thấy lão tổ tông đã muốn từ bỏ ta rồi.”

“Sau đó thì sao? Ngươi liền nhận thua như thế?” Hương Dao Thánh Phi lạnh lùng nói.

“Ta…” Lời Văn Ngự hoàng tử nghẹn ở cổ họng, do dự nói: “Kính xin Thánh phi dạy ta.”

“Phập ~”

Hương Dao Thánh Phi đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này, mị thái bách sinh, phảng phất điên đảo chúng sinh.

Giọng nói của nàng càng trở nên mềm mại, ngữ điệu: “Vương Thủ Triết này tư chất trác tuyệt, càng thêm trở tay thành mây trở tay thành mưa, năng lực trác tuyệt, ta cảm thấy rất hứng thú với hắn. Ngươi, giúp ta dẫn hắn ra.”

Vẻ mặt Văn Ngự hoàng tử cứng lại, trong nháy mắt đáy mắt nổi lên vẻ không cam lòng và ghen ghét nồng đậm: “Ý của Thánh Phi, chẳng lẽ là…?”

“Không sai. Người này tuệ căn thâm trọng, trời sinh hẳn là con dân của Phật.” Đôi mắt màu xanh thẳm của Hương Dao thánh phi lóe lên, trên mặt nổi lên một sắc thái thần thánh khác thường mà khác thường, “Trước lấy cấu kết, sau đưa vào Phật trí. Ta muốn độ hắn nhập Phật.”

Văn Ngự hoàng tử hít thở dồn dập, hai tay buông thõng bên người cũng bất giác siết chặt, trong giọng nói tràn đầy kiêng kị: “Ngài chớ quên, lai lịch của Vương Thủ Triết người này cực kỳ thần bí, ngài cẩn thận chơi lửa tự thiêu.”

“Ngàn Hi, ngươi cũng đừng quên, ngươi nếu không ra sức đánh cược một lần, nhất định sẽ vô duyên với Thánh Hoàng.” Hương Dao Thánh Phi thương hại nhìn hắn nói: “Chỉ là Chân Tiên, thọ bất quá vạn, đây chính là kết quả ngươi muốn sao?”

“Nhưng chỉ cần Vương Thủ Triết kia mở Phật Tuệ, chính là người cùng chung thuyền với ngươi. Có hắn tương trợ, đương nhiên có thể bù đắp tổn thất không thể vãn hồi của ngươi.”

Thanh âm của nàng nghe cũng không có gì đặc biệt, từng tiếng, từng câu, lại tựa như mang theo ma lực, từng tia từng sợi quanh quẩn ở trong lòng Văn Ngự hoàng tử.

Hô hấp của Văn Ngự hoàng tử càng thêm dồn dập, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén mà kiên định: “Thánh phi, ngài muốn ta làm gì?”

“Lão già kia bản tôn đã lớn tuổi, vì kéo dài thọ nguyên mà quanh năm bế quan, chỉ vẹn vẹn có một hình chiếu tùy thời mệnh, ta muốn xuất cung dễ như trở bàn tay, vả lại sẽ không kinh động bất luận kẻ nào.” Đôi mắt Hương Dao Thánh Phi lạnh nhạt, “Mà Vân Bằng Thánh Tôn kia đã trở về Thái Sơ Đạo Cung. Chỉ cần chúng ta điều hổ ly sơn vị Thánh Tôn ẩn núp trong bóng tối kia, bản thần nữ Độ Vương Thủ Triết nhập Phật dễ như trở bàn tay.”

“Thánh Tôn trong bóng tối kia cực kỳ thần bí.” Văn Ngự hoàng tử lộ vẻ khó xử nói: “Hắn nói rõ là Hộ Đạo Thánh Tôn của Vương Thủ Triết, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi hắn, làm sao có thể điều hổ ly sơn?”

“Nghe nói Vương Thủ Triết đang thu thập linh mạch khắp nơi, hiển nhiên là để tăng thêm căn cứ sản xuất lương thực của hắn.

Ta hoài nghi, căn cứ sản xuất lương thực kia nằm trong một không gian lớn cách đó không xa.” Giọng nói của Hương Dao Thánh Phi bình tĩnh mà trầm xuống: “Căn cơ đó hắn rất được coi trọng, hơn phân nửa là vì tích góp thực lực cá nhân, để giành được ưu thế trong cuộc chiến Đạo Tử tương lai.”

“Nếu như thế, ngươi đem linh mạch thất phẩm trung phẩm ngươi tư tàng cho hắn, để cầu bồi tội, hi vọng hắn có thể giúp ngươi chữa trị tín nhiệm của lão tổ tông.”

Thất phẩm linh mạch!

Lòng Văn Ngự hoàng tử trầm xuống, sắc mặt nhất thời trở nên âm tình bất định.

Quy mô linh mạch thất phẩm cỡ trung mà hắn ẩn tàng không nhỏ, linh khí cực kỳ dồi dào, là một trong những át chủ bài mà hắn vất vả lắm mới tích góp được, nếu bán ra giá, tuyệt đối có thể giá trị tám chín viên Hỗn Độn linh thạch.

Ngay cả Thánh Hoàng lão tổ cũng không biết hắn ẩn giấu một cái linh mạch như vậy.

“Ngươi nha, chính là quá mức hẹp hòi.” Hương Dao Thánh Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái: “So với vị trí Thánh Hoàng, cùng với lợi ích khi độ Vương Thủ Triết nhập Phật, chỉ là một linh mạch thất phẩm cỡ trung thì tính là gì?”

“Huống chi, linh mạch bình thường căn bản không mời được Thánh Tôn. Chỉ có linh mạch phẩm cấp như vậy, Chân Tiên tuy rằng cũng có thể rút ra, nhưng tốc độ thực quá chậm, mài mười năm tám năm cũng chưa chắc có thể làm xong. Bây giờ Vương Thủ Triết vội vã muốn đi, có được linh mạch này, muốn lấy đi nhanh một chút, liền chỉ có thể phái Thánh Tôn dưới trướng ra tay rút lấy.”

“Chỉ cần Thánh Tôn kia rời đi, ngươi sẽ hẹn Vương Thủ Triết tới trung tâm Thúy Vi Cư này trao đổi chuyện phục vị. Mặc kệ huyết mạch của hắn ưu tú như thế nào, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Thần Thông cảnh mà thôi, một ánh mắt của bản thần nữ, có thể khiến hắn quỳ dưới váy của ta.”

“Ùng ục~”

Văn Ngự hoàng tử nuốt một ngụm nước miếng, như cuối cùng hạ quyết tâm gật mạnh đầu: “Nếu Thánh phi đã có lòng tin

như vậy, vậy lần này chúng ta liều mạng.”

Hương Dao Thánh Phi vừa lòng cười cười: “Lúc này mới giống như ta biết Lâu Hi.”

“Hiện tại, ta sẽ cho ngươi lãnh hội một chút, bản thần nữ 【Thần Nữ Tương】 chỗ diệu dụng.”

Dứt lời, khuôn mặt tươi cười của nàng thu lại, chỗ mi tâm bỗng nhiên sáng lên một chút ấn ký chu sa đỏ tươi loá mắt.

Cùng lúc đó, quanh thân nàng có bảo quang Toan Nghê nở rộ ra, ngay cả thân thể cũng trở nên hơi có chút trong suốt, cả người giống như thần nữ Bồ Tát hạ phàm trong chư thiên Phật Quốc vậy, trở nên trang nghiêm trang trọng, thánh khiết vô cùng, lại lộ ra mị lực vô tận.

Thánh đồ mà Hương Dao Thánh Phi tu luyện tên là 【thần nữ Niết Bàn đồ】.

Đây là một môn công pháp Phật tu cực kỳ lợi hại. Sau khi tu luyện thần nữ Niết Bàn đồ, nàng có thể tự lấy bản thân làm môi giới, thi triển 【Thần nữ tướng】, hoặc là 【Niết Bàn tướng】. Cái trước có hiệu quả điên đảo chúng sinh, độ ma nhập phật. Còn cái sau, lại có năng lực gột rửa chúng sinh, hủy diệt trọng sinh.

Bảo quang mịt mờ bao phủ.

Chỉ trong nháy mắt.

Trái tim Văn Ngự hoàng tử liền lay động, ánh mắt si mê gắt gao nhìn chằm chằm vào Hương Dao thánh phi, không tự giác đi về phía nàng.

“Ông!”

Bàn tay trắng nõn của Hương Dao thánh phi khẽ giơ lên, một món pháp khí hình hoa sen liền lượn vòng mà ra.

Hoa sen này toàn thân hiện ra màu vàng kim, ngoại hình cực kỳ tinh xảo quỷ bí. Mỗi một phiến lá sen của nó đều là mỹ nữ hình thái khác nhau, hoặc đoan trang, hoặc thánh khiết, hoặc vũ mị, hoặc xinh đẹp… Thân hình các nàng hóa thành hư ảo chân thực, giẫm lên các loại vầng sáng đem Văn Ngự hoàng tử bao vây lại, vờn quanh hắn nhảy múa.

Trong lúc nhất thời, Phật âm từng trận, nhiễu lương không ngừng.

Tâm thần Văn Ngự hoàng tử cũng phảng phất đắm chìm trong trạng thái nào đó không thể diễn tả được, hô hấp trở nên dồn dập, sắc mặt đỏ lên.

…

Mấy ngày sau.

Bình đài nước gần Quy Nguyên biệt viện.

Vương Thủ Triết vẻ mặt hơi phức tạp nhìn Diêu Tinh Thư tới cửa bái phỏng, vẻ mặt như cười như không: "Tinh Thư huynh, ý của ngươi là, Văn Ngự điện hạ tặng ta một linh mạch thất phẩm cỡ trung? Thủ Triết có tài đức gì mà dám nhận đại lễ này?"

"Khụ khụ!"

Diêu Tinh Thư lúng túng hắng giọng, thành thật giải thích: "Không dám lừa gạt Thủ Triết công tử, linh mạch này của điện hạ đương nhiên không phải tặng không. Bởi vì lúc trước đắc tội công tử, địa vị của điện hạ bây giờ tràn ngập nguy cơ. Điện hạ đưa cho ngài linh mạch này, chính là hy vọng công tử sau khi có được linh mạch, có thể xem ở phân lượng nó coi như có giá trị cùng điện hạ hòa giải, cũng nghĩ biện pháp giúp điện hạ một tay, cùng mưu cầu vị trí hoàng thái tử."

"Ngươi nói như vậy, mới xem như hợp tình hợp lý." Vương Thủ Triết nhíu mày: "Linh mạch này dù thế nào cũng phải có tám chín viên Hỗn Độn linh thạch, dùng để cầu hòa giải thì cũng đủ rồi, nhưng giúp hắn mưu đồ… Ha ha! Ta lấy đâu ra công phu này?"

"Ý của điện hạ là, công tử chỉ cần biểu hiện ra hảo hữu và thân thiết với điện hạ là được." Diêu Tinh Thư vội vàng nói: "Thủ Triết công tử, Tinh Thư cũng lấy thân phận cá nhân cầu ân tình với ngài. Sau khi nhận được giáo dục lần này, điện hạ biết được lợi hại, nhất định sẽ không gây khó dễ với ngài nữa, thậm chí nếu công tử có yêu cầu gì, điện hạ tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó. Mọi người cần gì phải làm căng thẳng quan hệ như thế chứ?"

“Cũng được, nể tình linh mạch kia, ta lại tính toán các loại trước đây có chút không nên.” Vương Thủ Triết cười nói: “Linh mạch ở đâu? Làm sao ta có thể lấy được?”

“Địa điểm linh mạch, điện hạ đã nói ra tinh thư.” Diêu Tinh Thư nghiêm mặt nói, “Lần này ta đến đây liền nhận thủ lệnh của điện hạ, hiện tại có thể mang công tử đi lấy. Nhưng đó là một linh mạch thất phẩm cỡ trung, rút ra không dễ, tốt nhất đừng gây ra động tĩnh quá lớn… linh mạch này chính là tư tàng của điện hạ, lỡ như bị Thánh Hoàng bệ hạ chú ý thì không hay rồi.”

Thiên Thụy thánh triều quản thúc cao phẩm linh mạch luôn luôn tương đối nghiêm khắc, nhất là thất phẩm, bát phẩm linh mạch, thuộc về tài nguyên chiến lược, một khi phát hiện phải lập tức báo cáo thánh triều, cũng ghi danh sách, lấy làm căn cứ tương lai nộp thuế. Dù sao, thất phẩm linh mạch khai ra chính là linh điền thất phẩm, chỉ cần theo trình tự nộp thuế, thuế ngạch cũng không phải là một con số nhỏ.

Linh mạch thất phẩm, nếu thật sự truy cứu, xúc phạm pháp luật không phải chỉ có một hai cái.

Mà hoàng tử tư tàng thất phẩm linh mạch, càng dễ dàng làm cho người ta miên man bất định, một khi bị người phát hiện, Văn Ngự hoàng tử tuyệt đối chịu không nổi, Thánh Hoàng đối với hắn ấn tượng cũng sẽ càng thêm ác liệt.

Vì thế, thái độ của Diêu Tinh Thư cực kỳ cẩn thận.

“Cũng được, ta liền để trưởng lão dưới trướng đi cùng ngươi một chuyến. Chỉ cần linh mạch đến tay ta, ta tất không tính hiềm khích lúc trước với Văn Ngự điện hạ, ‘Vui kết huynh đệ’.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

“Như vậy thì quá tốt rồi. Để phòng đêm dài lắm mộng, điện hạ đã sớm chuẩn bị xong phi liễn tốc độ nhanh nhất.” Diêu Tinh Thư chủ động nói, “Ta đến đánh xe là được.”

“Văn Ngự điện hạ suy xét rất chu đáo.” Vương Thủ Triết vẫn cười tủm tỉm: “Như thế phiền phức tinh thư rồi.”

“Không phiền không phiền.”

Một phen khách sáo, phi liên đã chuẩn bị trước liền được mang tới.

Diêu Tinh Thư nhảy lên phi liên, ngồi xuống vị trí lái trước thùng xe.

Vừa mới ngồi vững vàng, trong xe ngựa chợt một trận không gian ba động, rõ ràng có một đạo khí tức cường đại vô địch tiến nhập trong xe.

Giọng nói vô cùng uy nghiêm của một lão già cũng theo đó mà truyền ra: “Đi, dẫn bản tôn đi rút linh mạch thất phẩm.”

Diêu Tinh Thư không dám trì hoãn, vội vàng điều khiển phi liên vạch phá bầu trời mà đi.

Mấy ngày sau.

Vương Thủ Triết lại nhận được thiệp mời của Văn Ngự hoàng tử, hy vọng hắn có thể đến Thúy Vi Cư một chuyến, hắn sẽ đích thân nhận lỗi với Thủ Triết công tử.

Chỉ tiếc.

Vương Thủ Triết hoàn toàn không để ý đến phần thiệp mời này.

Lại trôi qua trọn vẹn hơn mười ngày.

Vương Thủ Triết nhận được tin tức tài hữu đạo truyền về, xác nhận linh mạch thất phẩm trung phẩm kia thật sự tồn tại, hơn nữa cũng không thuộc về bất kỳ thế lực nào, Văn Ngự hoàng tử dường như cũng không có thủ đoạn đùa giỡn.

Cứ như vậy đi.

Vương Thủ Triết mới nhả ra, quyết định đến Văn Ngự hoàng tử ước hẹn.

Đêm đó.

Thúy Thủy mông lung ở giữa.

Văn Ngự hoàng tử đã chuẩn bị đầy đủ, đang lo lắng ngồi trên ghế, chờ Vương Thủ Triết đến dự tiệc. Tâm trạng của ông ta vô cùng căng thẳng, uống một ly lại một ly, nhưng vẫn không áp chế được sự nôn nóng và bất an trong lòng.

Trong sương phòng sát vách, một đám vũ nữ dị vực che mặt, mặc Nghê Thường đang yên lặng chờ đợi truyền triệu.

Hương Dao thánh phi đang lẩn vào trong đó.

Giờ phút này nàng ăn mặc không khác gì vũ nữ xung quanh, khí chất cũng thu liễm sạch sẽ, không để lộ chút dấu vết nào, chỉ có đôi mắt xanh thẳm kia lập loè thần quang, ngăn không được có chút kích động.

Nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, vận khí của mình lại có thể tốt như vậy, có thể có biện pháp độ đến một Đạo Tử tương lai của Đông Hà Thần Châu.

Đây chính là Đạo Tử a ~

Chỉ cần có thể đem hắn nhét dưới váy, để cho mình sử dụng, thế lực và tài nguyên phía sau hắn tự nhiên cũng có thể bị chính mình điều động, chỗ tốt đếm không hết. Có hắn, con đường tương lai của mình tất nhiên sẽ hoàn toàn bất đồng.

Về phần kế hoạch thất bại?

Điều này sao có thể?

Chỉ là Thần Thông cảnh, căn bản không có bị nàng để vào mắt.

Đúng vào lúc này.

Thống lĩnh thân vệ của Văn Ngự Bùi Trường An chợt xông vào Thúy Vi Cư, sắc mặt cực kỳ khó coi hô: “Điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì mà hốt hoảng như thế?” Văn Ngự hoàng tử nổi giận nói: “Trường An, ngươi không phải nên tuần tra gần đây sao?”

Bùi Trường An lại giống như không nghe thấy lời nói của hắn, vội vàng đưa một quyển tạp chí đầy màu sắc tới, sắc mặt hoảng hốt nói: “Chuyện, chuyện đã xảy ra rồi.”

Chỉ thấy trên bìa cuốn tạp chí có một tấm ảnh hoàn mỹ và đẹp đẽ chiếm cứ toàn bộ bìa.

Bức ảnh kia chính là bản đồ hội kiến riêng của hắn và Hương Dao Thánh Phi.

Bên cạnh còn dùng màu sắc bắt mắt viết tiêu đề làm người nghe kinh hãi: “Không thay phiên! Quắc Khâu thị bê bối kinh thiên, Văn Ngự hoàng tử và Thánh Phi tư hội ba trăm năm!”

“Cái này…” Văn Ngự hoàng tử hoảng sợ vạn phần: “Đây là vu khống! Hình ảnh này là giả! Giả!”

Không sai, hình ảnh này đương nhiên là giả.

Bức hình này đúng là có người dùng mấy tấm ảnh ở những góc độ khác nhau, dùng kỹ thuật đặc thù gắn kết lại mà thành. Loại kỹ thuật này cực kỳ xảo diệu, ở Thánh Vực còn chưa từng xuất hiện, gần như có thể làm được thật giả.

Nhưng mà, giả thì như thế nào?

Bức ảnh giả hay không không quan trọng, quan hệ riêng và mưu đồ bí mật là thật.

Một tấm ảnh này, giống như là một bàn tay thô bạo, đem bí mật trong lòng Văn Ngự hoàng tử sợ nhất bị người biết được xốc lên, rõ ràng mở ra ở trước mặt tất cả mọi người.

Sắc mặt Văn Ngự hoàng tử trắng bệch, thân hình run rẩy, trong đầu gần như trống rỗng, trong lúc nhất thời căn bản không biết mình nên làm gì.

Cũng chính vào lúc này.

Bỗng dưng.

Trên bầu trời vang lên tiếng gầm: “Tất cả mọi người có! Vây quanh Thúy Vi Cư, tuyệt đối không thể thả một người!”

Tiếng hét phẫn nộ hạ xuống, từng đạo khí tức kinh người bay lên trời, từ bốn phương tám hướng một mực phong tỏa lại Thúy Vi Cư.

“Thánh Hoàng cấm quân!”

“Cấm quân thống lĩnh Lam Vong Hải!”

Tiếng kêu hoảng sợ vang lên trong Thúy Vi Cư.

Mà cùng lúc đó.

Trong một nhã cư ở Túy Tiên Lâu cách đó không xa, Vương Thủ Triết và Vân Bằng Thánh Tôn đã sớm “Trở về”, còn có Vương Bảo Quang cùng nhau, đang ở xa xa nhìn một màn này.

Uống một ngụm trà tiên mang theo, Vương Thủ Triết thở dài một hơi: “Thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, vốn

định giữ lại chút mặt mũi cho Thánh Hoàng tiền bối, đáng tiếc! Chấp niệm của Văn Ngự điện hạ quá sâu.”

Nghe nói như thế, Vương Bảo Quang ở bên cạnh vẻ mặt cạn lời lườm lão tổ gia gia nhà mình một cái.

Thật cho là hắn không biết sao? Hành động này của Văn Ngự hoàng tử rõ ràng toàn bộ rơi vào trong tính toán của lão tổ gia gia ngài, sẽ có kết cục hôm nay cũng sớm nằm trong dự liệu.

Đã như vậy rồi, còn khăng khăng nói muốn giữ thể diện cho người ta, ai tin được?

“Nhân tâm, nhân tính.” Vương Thủ Triết lại thở dài.

…

Chương 64: Đại Niết Bàn tự! Phật chủ giáng lâm

…

“Tiêu rồi! Tất cả đều xong rồi!”

Biết bên ngoài đến chính là Lam Vọng Hải, sắc mặt Văn Ngự hoàng tử trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cả người giống như bị đả kích thật lớn, toàn thân run rẩy, miễn cưỡng vịn bàn bên cạnh mới đứng vững.

Trong sương phòng bên cạnh, phản ứng của Hương Dao Thánh Phi mặc dù không lớn như hắn, nhưng sắc mặt cũng trong nháy mắt âm trầm xuống, đáy mắt cũng hiện lên một tầng lo lắng.

Rất rõ ràng, nàng đây là rơi vào trong bẫy.

Nàng thân là “Sủng phi” của Thánh Hoàng, bị bắt và Văn Ngự hoàng tử ở bên ngoài tư hội, hậu quả đâu chỉ là thân bại danh liệt đơn giản như vậy?

Bất kể thế nào, nàng cũng tuyệt đối không thể bị bắt hiện hình!

Bây giờ còn chưa tính là muộn, chỉ cần có thể vô thanh vô tức chạy thoát, hết thảy còn có cơ hội phản bác!

Ánh mắt Hương Dao Thánh Phi rùng mình, ngón tay thon dài trắng nõn xẹt qua hư không, phía sau nhất thời có trùng trùng điệp điệp ảo ảnh nhộn nhạo.

Nàng lặng yên không một tiếng động lui về sau một bước, thân hình lập tức sáp nhập vào trong tầng tầng ảo ảnh, trong thời gian ngắn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vũ nữ dị vực chung quanh sớm bị biến cố đột nhiên xuất hiện này làm cho thất kinh, bối rối không thôi, căn bản không ai chú ý tới nàng bỗng nhiên biến mất.

Đây là một loại thần thông không gian cực kỳ ảo diệu, tên là 【Chuyển Thuấn Tu Di】.

Một khi thi triển ra, thân hình người sử dụng sẽ trốn vào trong một không gian giống như bong bóng không gian tu di, giao

hòa cùng không gian hiện thực rồi lại tách ra, trong một hơi có thể độn ra ngàn dặm, cực kỳ giỏi, chính là một loại không gian pháp môn cực kỳ lợi hại.

Mà khó có được nhất chính là, pháp môn này đưa tới chấn động không gian cực kỳ mịt mờ, người bình thường rất khó phát hiện, trừ phi thực lực đủ nghiền ép Hương Dao Thánh Phi, nếu không cho dù là Hương Dao Thánh Phi đi ngang qua trước mặt hắn, cũng căn bản không phát hiện được, nói một câu quỷ thần khó lường cũng không quá đáng chút nào.

Mà Hương Dao thánh phi là một vị cường giả Chân Tiên cảnh đang cường thịnh, thực lực có số má trong toàn bộ Thiên Thụy thánh triều, căn bản không phải cường giả Chân Tiên cảnh sơ kỳ bình thường có thể so sánh. Trừ phi Thánh Tôn tự mình ra mặt, nếu không thật đúng là không có ai dám nói thực lực của mình có thể hoàn toàn nghiền ép nàng.

Là lấy nàng tuy rằng tâm tình ngưng trọng, lại không chút nào hoảng hốt.

Nhưng mà, ngay khi Hương Dao Thánh phi chạy ra khỏi Thúy Vi Cư, trong khoảnh khắc cho rằng Cố Vô Ưu, không gian tu di bao phủ chung quanh thân thể nàng bỗng nhiên không hề có dấu hiệu cứng lại.

Nàng giống như một con cá linh động bơi vào trong vũng bùn, mỗi một lần nhúc nhích đều trở nên trì trệ mà cố hết sức, giống như toàn bộ không gian đều đang đối kháng với nàng.

Không tốt!

Trong lòng Hương Dao Thánh Phi lộp bộp, bỗng nhiên sinh ra dự cảm không ổn. Là ai? Ai đang âm thầm đánh lén nàng?!

Nhưng không đợi nàng kịp phản ứng.

“Đông!”

Một đạo thanh âm như tiếng chuông sớm trong ngày mai ầm ầm nổ tung bên tai nàng, chấn động làm cho lục phủ ngũ tạng của nàng chấn động, trong đầu cũng trống rỗng.

Cùng lúc đó, không gian Tu Di xung quanh cũng chấn động vỡ vụn toàn bộ.

Hương Dao Thánh Phi nhất thời liền từ trong Tu Di Không Gian ngã ra, hai mắt mê mang bại lộ ở trước mặt vô số Thánh Hoàng Cấm Vệ Quân. Dưới năng lượng chấn động, nguyên bản ngụy trang trên người nàng cũng đã sớm mất đi hiệu quả, bộc lộ ra bộ dáng vốn có của nàng.

Trong lúc nhất thời, đừng nói Hương Dao Thánh Phi, ngay cả vẻ mặt của Thánh Hoàng cấm vệ quân cũng có chút mờ mịt, một đám cũng không kịp phản ứng.

Bên trong nhã cư phía xa, Vân Bằng thánh tôn thu tay lại, uy thế vừa mới bộc phát trên người cũng nhanh chóng thu liễm, trên mặt hiện lên một nụ cười đắc ý: "Hắc hắc, tiểu tử, ở trước mặt bản tôn còn muốn chơi đùa chạy trốn? Quá non nớt!"

"Sư tôn uy vũ khí phách." Vương Bảo Quang lập tức giơ ngón tay cái lên khen ngợi, không mất thời cơ, trên mặt tràn đầy sùng kính, "Chiêu này của ngài quá lợi hại, đối với sự kính ngưỡng của đồ nhi đối với ngài, giống như biển Vô Nhai mênh mông khôn cùng, sóng lớn liên miên, thiên thủy cuồn cuộn… Nếu không phải lúc ngài còn trẻ bỏ lỡ thời cơ, thỏa đáng chính là nhất đại đạo chủ…"

Trong tiếng nịnh bợ thao thao bất tuyệt của đồ nhi, Vân Bằng thánh tôn phiêu phiêu dục tiên, lại trừng mắt nhìn bảo quang: "Nói mò cái gì mà nói thật chứ? Chúng ta phải khiêm tốn, khiêm tốn."

Bảo bối đồ nhi này, xem như thu lấy.

Chẳng những huyết mạch tư chất tuyệt luân, còn đặc biệt thành thật nói thật.

Trong lúc bất tri bất giác, thiên cân truyền thừa y bát trong lòng Vân Bằng thánh tôn lại dịch chuyển vài tấc về phía bảo quang.

Ngay lúc hai thầy trò đang vui vẻ thì.

Trên bầu trời, cấm vệ quân thống lĩnh Lam Vong Hải cũng phản ứng lại, ánh mắt rùng mình, mãnh liệt quát to một tiếng: "Hay cho Hương Dao thánh phi ngươi, quả nhiên đang cùng Văn Ngự hoàng tử tư hội! Còn không mau thúc thủ chịu trói, cùng ta đi thỉnh tội với bệ hạ?!"

Lời còn chưa dứt, hai tay lão lắc một cái, trên thân một cây thương điêu khắc long văn, toàn thân tỏa ra uy thế bàng bạc, cây thương màu lam đâm xuyên ra.

Pháp tướng Băng Long cực lớn theo đó hiện lên phía sau hắn, huyết mạch lực bàng bạc dũng mãnh tràn vào trong thương.

Mũi thương vừa đến, không gian liền băng liệt từng khúc.

Hàn khí lạnh thấu xương nhất thời phô thiên cái địa lan tràn ra, phía dưới Thúy Vi Cư, rừng trúc chung quanh, thậm chí toàn bộ phù không đảo Túy Tiên Lâu trong khoảnh khắc đều bị phủ lên một tầng băng sương, ngay cả tầng mây trôi nổi chung quanh Phù Không Đảo cũng trở nên mỏng manh, bắt đầu có mưa đá tí tách rơi xuống.

Phía dưới hàn ý ngập trời, ngay cả không gian dường như cũng bị đóng băng.

Uy lực của một thương, khủng bố như vậy!

Lam Vong Hải có thể lên làm Thống lĩnh cấm vệ quân, ngoại trừ trung thành tận tâm, một thân thực lực tất nhiên cũng không phải là không thể. Tu vi của hắn đã đạt tới Chân Tiên cảnh trung kỳ, một thanh Băng Long thương càng khiến cho xuất thần nhập hóa. Bây giờ đang là năm hắn thịnh vượng nhất, chính là thời điểm khí huyết tràn đầy nhất trong đời, một thân huyết mạch chi lực phồn thịnh cuồn cuộn mênh mông, cho dù chống lại những cường giả Chân Tiên cảnh hậu kỳ đã già nua cũng sẽ không quá hạ phong.

Thực lực của hắn, tại toàn bộ Thiên Thụy thánh triều ít nhất cũng có thể xếp vào top mười lăm.

Hàn ý lạnh thấu xương như lưỡi đao quét qua hai gò má, trong nháy mắt Hương Dao thánh phi cũng tỉnh táo trở lại, bên môi không khỏi lộ ra một tia cười lạnh: “Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn lưu ta lại?”

Chỉ thấy nàng vươn một tay ra, ở trước người so một cái Liên Hoa Ấn.

Một tầng phật quang màu vàng mông lung lập tức lấy nàng làm hạch tâm nở rộ ra.

Dưới phật quang cường hãn lan tràn, hàn khí lạnh thấu xương phô thiên cái địa kia giống như gặp khắc tinh, trong nháy mắt băng tiêu tuyết tan, ngay cả Thúy Vi Cư cách đó không xa cũng theo đó giải phong, ngược lại dát lên một tầng kim quang, thoạt nhìn không hiểu nhiều hơn vài phần khí tức thần thánh.

Cùng lúc đó.

"Ông" một tiếng, một kiện pháp khí hình hoa sen lượn vòng ra, nghênh đón mũi thương đâm tới.

Đây là pháp khí Phật môn mà Hương Dao Thánh Phi coi là dựa vào 【Mật Liên Bảo Luân】.

Ngoại hình của nó giống như một gốc hoa sen màu vàng, tổng cộng có mười tám phiến lá sen, mỗi một phiến đều là hình thái mỹ nữ khác nhau, hoặc đoan trang, hoặc thánh khiết, hoặc quyến rũ, hoặc xinh đẹp… Theo Hương Dao thánh phi lấy phật lực khu động, thân hình các nàng hóa thành hư ảnh mạn diệu đạp không mà ra, hướng Lam Vong Hải ập tới.

Phật quang nồng nặc từ trong thân thể các nàng nở rộ ra, năng lượng dao động mênh mông giống như đại dương theo phật quang lan tràn như gió lốc xâm nhập tới.

Trong phật quang chấn động, giữa thiên địa có trận trận phạn âm luân phiên vang lên, tựa như có vô số người đang xướng niệm phật hiệu, mang theo lực lượng cường hãn có thể nhiễu tâm thần người ta.

Lam Vong Hải chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó "Oanh" một tiếng nổ tung ra, thân hình bỗng nhiên cứng đờ, gần như không thể động đậy, ngay cả thần trí cũng có chút mê ly.

"Sư tôn, pháp khí phật môn mà Hương Dao thánh phi dùng là có lai lịch gì?" Vương Bảo Quang ăn dưa từ xa chậc chậc lấy làm kỳ, "Nhìn có vẻ rất thú vị, mỗi một phiến lá sen lại có thể hóa thành các loại mỹ nữ. Chính là sức tưởng tượng kém một chút, thẩm mỹ cũng không đủ. Ta có một bằng hữu muốn hỏi một câu, làm sao không làm "tiên sinh trang", "Y nữ trang", "Ti bào tất trang"?

Vương Bảo Quang từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh "hiện đại hóa" của Vương thị, thẩm mỹ có phần khác biệt với phong cách của Tây Nhược Thần Châu bên kia.

"Bảo quang a, pháp khí kia cũng không phải là đồ đơn giản." Sắc mặt Vân Bằng thánh tôn cũng lộ ra một tia ngưng trọng: "Chỉ sợ Hương Dao thánh phi này lai lịch không thấp, không phải nữ La Hán tầm thường."

Vương Thủ Triết nghe hắn nhắc tới điều này, không khỏi tập trung tinh thần lắng nghe.

Hắn cũng có nghe nói về Tây Nhược Thần Châu, chỉ là giới hạn trong một số khái niệm thô sơ, tỷ như các loại giáo phái Tây Phương giáo san sát, các loại tranh đấu hung mãnh so với Đông Hà Thần Châu vân vân.

Trong Phật quốc phương Tây, Chân Tiên cảnh không phải Chân Tiên cảnh, mà là 【La Hán cảnh】, cường giả tương ứng tự nhiên cũng xưng là 【La Hán】, Đại La cảnh cũng không gọi là Đại La cảnh, mà gọi là 【Bồ Đề cảnh】, cường giả tương ứng cũng được gọi là Bồ Tát.

Bởi vậy, dựa theo phân chia cảnh giới của Tây Nhược Thần Châu, vị Hương Dao Thánh Phi này là một nữ La Hán, thực lực tương đương với Chân Tiên cảnh của Đông Hà Thần Châu.

"Loại pháp khí này, ở trong rất nhiều giáo phái phương Tây được xưng là tà phật pháp khí, dùng lời của bọn họ mà nói gọi là độ hóa cực lạc, kì thực cùng Câu Hồn Luyện Phách tà thuật mỗi người ở Đông Hà thần châu hô đánh không khác nhau." Vân Bằng thánh tôn biểu lộ nghiêm nghị nói, "Mười tám nữ hộ pháp trong bảo luân kia, lại có thể trấn áp được một vị Chân Tiên cảnh trung kỳ, có thể thấy được hơn phân nửa các nàng là do Chân Tiên chi hồn luyện hóa mà thành."

"Mười tám tôn thần hồn cấp Chân Tiên?" Vương Bảo Quang bị dọa đến tim cũng có chút phát run, "Vật này cũng quá hung hãn."

Toàn bộ cường giả Chân Tiên cảnh của thế giới Thần Võ cộng lại cũng không tới mười tám người.

"Đáng sợ nhất là, những thần hồn này đều phải ở thời kỳ chân linh cường đại "Thanh niên tráng kiện", cam tâm tình nguyện

bị độ hóa, mới có thể luyện chế Bảo Luân cấp bậc như thế, nữ chân tiên nhân sắc già suy hoặc nữ La Hán, thần hồn tự nhiên cũng đã bắt đầu suy yếu, bề ngoài cũng không còn mị lực lúc tuổi còn trẻ, người ta còn không thèm." Trong ánh mắt Vân Bằng thánh tôn xẹt qua một vệt thương cảm, "Quả nhiên là đáng thương đáng thương lại đáng tiếc."

Lần này ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút bó tay. Vì luyện chế pháp khí mà mẫn diệt nhân tính như vậy, nếu như Bảo Thánh ở chỗ này, chắc chắn sẽ bị tức hỏng, nhịn không được muốn truy nã bọn họ.

"Thủ đoạn tuy tàn nhẫn, nhưng một khi luyện chế thành công cũng không phải vật tầm thường." Vân Bằng thánh tôn giải thích, "Pháp khí tà phật của Hương Dao thánh phi, uy lực gần như bằng một kiện Thánh khí, bán mười mấy hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch dễ như trở bàn tay. Pháp khí tà phật cấp bậc này không phải là một nữ La Hán nào đó có thể luyện chế ra được, hơn phân nửa là Hương Dao thánh phi lai lịch bất phàm, tuyệt không phải như mặt ngoài, là một công chúa nghèo túng nào đó ở thế gian Phật quốc."

Phải biết rằng, thân phận của Hương Dao thánh phi từ trước tới nay công khai, chính là công chúa đến từ một Phật quốc nào đó của Tây Nhược Thần Châu. Nghe nói nàng lớn lên ở thế gian từ nhỏ, bởi vì không được coi trọng từ nhỏ đã nhận hết khổ sở, sau đó bởi vì Phật quốc kia cần liên hôn với Thiên Thụy thánh triều, quốc chủ lại không nỡ từ nhỏ nuôi lớn công chúa, lúc này mới ở thế gian lớn lên đón nàng trở về, đưa tới Thiên Thụy thánh triều hòa thân.

Cho tới nay, hầu như chưa từng có người hoài nghi thân phận và lai lịch của Hương Dao Thánh Phi.

Nhưng giờ phút này nàng bày ra thực lực, lại làm cho thân thế nhìn như không chê vào đâu được kia của nàng trở nên không đáng tin cậy.

Bên này đang nói chuyện.

Lam Vong Hải ở đằng kia thất thần trong chốc lát, cũng chậm rãi bình thường trở lại.

Hắn chính là cường giả Chân Tiên Cảnh trung kỳ, cũng là người mạnh nhất Thiên Thụy Lam thị hiện nay, cường độ ý chí và thần niệm đều vượt xa Chân Tiên bình thường, sức chống cự của hắn đối với Phật lực mang theo tinh thần công kích tự nhiên cũng rất mạnh.

Cưỡng ép phong bế thính giác, ổn định thần hồn, hắn đột nhiên thôi hóa huyền khí đến cực hạn, mãi cho đến khi kinh mạch toàn thân trướng đau, co rút không ngừng, cuối cùng mới ngừng lại. Dưới đau đớn kịch liệt kích thích, đầu óc vốn còn có chút hỗn độn của hắn lập tức hoàn toàn tỉnh táo.

“Ta đã xem thường ngươi.” Lam Vong Hải sắc mặt khó coi nhìn thẳng vào Hương Dao thánh phi.

Mới vừa đối mặt đã thiếu chút nữa thì nói, hắn từ khi trở thành Cấm Vệ Quân tới nay, còn chưa bao giờ mất mặt lớn như vậy. Món nợ này, nhất định phải đòi lại!

Thần niệm hắn vừa động, một bộ tiên kinh óng ánh long lanh, tựa như băng tuyết điêu khắc thành bỗng nhiên từ trong thức hải hắn lơ lửng mà ra, tản mát ra trận trận long uy.

Sau một khắc.

Tiên kinh cuốn sách, pháp tắc chi lực bàng bạc mãnh liệt tuôn ra, hư ảnh pháp tướng sau lưng hắn bỗng nhiên từ hư chuyển thực, hóa thành một đầu băng long to lớn tràn vào trong cơ thể hắn.

Sắc mặt Lam Vong Hải trắng nhợt, uy thế cả người theo đó tăng vọt, Băng Long Thương trong tay run lên, một đạo thương mang bá đạo gấp mấy lần trước đó bỗng nhiên lượn vòng ra.

Không gian trước mặt hắn bỗng nhiên bị xuyên thủng.

Thương mang bá đạo xuyên thấu hư không, lấy thế không thể đỡ đâm tới mật liên bảo luân.

Uy thế khủng bố quét ra, phật quang nồng đậm bao phủ hắn nhất thời bị xua tán hết, ngay cả mười tám hư ảnh uyển chuyển của Mật Liên Bảo Luân biến ra cũng bị ngang nhiên đẩy lui, ngay cả thân thể do phật lực cấu trúc mà thành cũng có chút bất ổn.

Nương theo cơ hội này, Lam Vong Hải thân hình nhoáng một cái, trong nháy mắt thoát ly khỏi lĩnh vực Phật Quang do Mật Liên Bảo Luân xây dựng ra.

Mắt thấy Lam Vong Hải thoát khỏi sự khống chế của Mật Liên Bảo Luân, trong đôi mắt Hương Dao Thánh Phi xẹt qua một tia kinh dị, lập tức tức tức tức giận không thôi.

Lam Vong Hải chết tiệt, là ngươi bức ta!

Nếu không thể bức lui Lam Vong Hải, lập tức thoát khỏi nơi đây, vạn nhất động tĩnh chiến đấu kinh động đến Thiên Thụy Thánh Hoàng đang bế quan, nàng sẽ gặp phiền toái lớn.

Hương Dao Thánh Phi cắn răng, phật ấn trong tay biến ảo, từng đạo phật quang tinh khiết dày nặng bỗng nhiên từ trong cơ thể nàng hiện ra.

Tựa như cởi bỏ xiềng xích gì, uy thế toàn thân nàng bỗng nhiên tăng vọt, khí tức không ngừng bộc phát, phật quang màu vàng sáng chói cũng nổ bể ra, da thịt vốn ngưng tụ thành màu vàng.

Giờ phút này, nàng chính là một nữ La Hán kim quang xán lạn.

Đôi mắt lam thâm thúy như biển cả của nàng cũng tiêu tan hết mị thái, hóa thành lạnh lùng vô tận.

Ở sau lưng nàng, lại hiện ra pháp tướng Phật môn ngưng tụ như thực chất.

Pháp tướng kia ba đầu sáu tay, cầm trong tay các loại pháp khí Phật môn, uy phong lẫm liệt, thô bạo khủng bố, khí tức hủy diệt khủng bố từ trong pháp tướng kia không ngừng phát ra, giống như muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

Hương Dao Thánh Phi nắm chặt nắm đấm, nhẹ nhàng tung ra một quyền hướng về phía Lam Vong Hải đánh tới.

Quyền phong đến, không gian băng liệt từng khúc.

Bên trong nắm đấm nhìn như nhỏ nhắn ẩn chứa lực lượng, chỉ có khủng bố mới có thể hình dung, thấy được tất cả mọi người chung quanh tâm thần rung động, chấn kinh không thôi.

“Niết Bàn Tương!” Ánh mắt Vân Bằng Thánh Tôn cũng trở nên lạnh lẽo, lên tiếng: “Không ngờ nàng ta lại là người của Đại Niết Bàn tự! Có thể tu luyện “Niết Bàn Tương” đến mức này, e rằng nàng ta còn chưa phải đệ tử bình thường, mà là thánh nữ của Đại Niết Bàn tự!”

Lời nói của Vân Bằng còn chưa dứt.

Một quyền của Hương Dao Thánh Phi cũng đã đánh lên người Lam Vong Hải.

Lực lượng hủy diệt kinh khủng ầm ầm bộc phát.

Lam Vong Hải toàn thân chấn động, cả người nhất thời như mũi tên bắn ngược ra ngoài.

Cấm Vệ quân phía sau liên thủ khó khăn lắm mới ngăn cản được hắn, nhưng Lam Vong Hải vẫn ho ra mấy ngụm máu tươi, nội tạng bị thương không nhẹ.

Hắn sợ hãi không thôi nhìn về phía Hương Dao Thánh Phi bao phủ trong phật quang màu vàng, phảng phất hóa thân thành tà phật kia: “Ngươi đến tột cùng là người phương nào? Dùng tên giả lẻn vào Thiên Thụy Thánh Triều ta có âm mưu gì?”

“Hừ! Nếu đổi lại là ở nơi khác, bây giờ ngươi đã là người chết!” Hương Dao Thánh phi lạnh lùng nhìn Lam Vong Hải, thân hình không tiến mà lui, trong nháy mắt hóa thành một đạo độn quang bí ẩn từ lỗ hổng vòng vây xông ra ngoài.

Nếu nhiệm vụ đã thất bại, thân phận cũng đã bại lộ, nàng cũng không dám ở lại nữa.

Nơi này chính là thành Thiên Thụy, trước không nói lão già đang bế quan kia, Thiên Thụy Côn Thị còn có một vị Thánh Tôn.

Tuy nói vị Thánh Tôn Chư thị kia không nhất định sẽ quản việc nhàn rỗi của hoàng thất, nhưng một khi có nhiều người kinh động hơn, cho dù lão gia hỏa này vì tránh hiềm nghi cũng sẽ ra tay.

Bởi vậy, giờ phút này trong đầu Hương Dao Thánh Phi chỉ có một ý niệm, đó chính là “Chạy”!

Chạy ra Thánh thành trước, sau đó tìm địa phương ẩn núp chậm rãi chuồn.

Chỉ tiếc.

Ngay khi nàng lao ra khỏi vòng vây của Cấm Vệ quân.

Phía trước, không gian bị xé mở ra một cái khe, một vị lão giả mặc hoàng bào, thân hình cao lớn vượt qua hư không cất bước đi ra, ngăn cản đường đi của Hương Dao thánh phi.

Uy thế khủng bố từ trên người hắn lan tràn ra, uy nghiêm hiển hách, mang theo sức mạnh hùng vĩ như có thể trấn áp hư không, khiến cho tâm thần người ta cũng phải rung động theo.

Ánh mắt uy nghiêm của hắn nhìn thẳng vào Hương Dao Thánh Phi, tràn đầy cảm giác áp bách vô tận.

Người này, dĩ nhiên là Thiên Thụy Thánh Hoàng!

Hơn nữa, lần này xuất hiện lại không phải là hình chiếu mà là bản thể!!

"Bệ, bệ hạ! Ngài, ngài tại sao ở chỗ này?! Ngài không có bế quan?!" Hương Dao Thánh Phi trong nháy mắt lông tơ dựng thẳng lên, hoảng sợ vạn phần ngừng chạy trốn.

Nàng biết rõ, bằng thực lực của nàng, muốn chạy trốn trước mặt Thiên Thụy Thánh Hoàng quả thực là si tâm vọng tưởng.

Bỗng dưng.

Trong đầu Hương Dao Thánh Phi giống như có tia chớp xẹt qua, trong thời gian ngắn suy nghĩ rõ ràng một ít chuyện.

Sắc mặt nàng trắng bệch mà run giọng nói: "Thì ra ngài đã sớm biết, hôm nay là cố ý thiết cục bắt ta? Bệ hạ, rốt cuộc ta đã lộ ra chân tướng ở đâu?"

Thiên Thụy Thánh Hoàng nhìn nàng thật sâu, mắt không vui không buồn.

Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một hơi nói: "Bên ngoài này nhiều người phức tạp, có chuyện gì thì cùng ta trở về rồi nói sau."

Nói xong, gã đưa tay bắt một cái.

Trong thời gian ngắn.

Phảng phất vô cùng vô tận liệt hỏa quang từ trong hư không mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc lan tràn toàn bộ bầu trời.

Một hư ảnh hình người giống hắn như đúc cũng bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn.

Hư ảnh này vô cùng to lớn, giống như đỉnh thiên lập địa, thân hình giống như hoàn toàn do hỏa diễm ngưng tụ thành, tản ra khí tức hỏa diễm vô cùng hừng hực.

Đây rõ ràng là hư ảnh pháp tướng của hắn.

Theo tay phải của hắn thò ra phía trước, hư ảnh pháp tướng kia cũng theo đó nhô ra.

Trong nháy mắt.

Uy thế kinh khủng vô biên vô hạn lan tràn ra, giữa thiên địa có mênh mông cuồn cuộn pháp tắc chi âm liên miên vang lên, toàn bộ thiên địa trong nháy mắt dường như bị hắn thu vào trong khống chế, bao phủ tầng tầng hương Dao Thánh Phi lại.

Dưới ánh lửa đầy trời chiếu rọi, Thánh Hoàng giờ phút này giống như Liệt hỏa quân vương, chưởng khống hết thảy, uy chấn tứ phương.

“Đạo Uẩn và thực lực của bệ hạ lợi hại hơn ta tưởng tượng.” Vương Thủ Triết trong đám quần chúng ăn dưa nhìn thấy cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, hắn kỳ thật cũng không có chính thức gặp qua Thánh Hoàng chân chính xuất thủ.

Lão già Tiền Hữu Đạo kia thực lực mười phần không còn một, trước mắt cũng có thể phóng thích khí thế Thánh Hoàng, đe dọa người không rõ chân tướng một chút, căn bản không giống với Thánh Hoàng chân chính.

“Lão già này thực lực thật ra cũng tạm được, nếu không phải bị quốc sự trì hoãn quá nhiều, nói không chừng có hi vọng trung kỳ.” Vân Bằng thánh tôn cũng cười nói, “Khi Thánh Hoàng chính là phiền toái, rất nhiều việc tạp sự, rất khó tĩnh tâm tu luyện. Bất quá cũng có chỗ tốt rất lớn, gia quốc thiên hạ nha. Thánh Triều thiên hạ này đều là của hắn, vơ vét thứ tốt so với chúng ta thuận tiện hơn một chút.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Dưới một trảo của Thiên Thụy Thánh Hoàng, Hương Dao Thánh Phi chỉ cảm thấy mình phảng phất bị không gian bên

ngoài giam cầm, trong nháy mắt trở nên không thể động đậy.

Cả người nàng giống như bị hấp dẫn, không tự chủ được bay vào trong tay Thiên Thụy Thánh Hoàng.

Đáng chết!

Vô luận Hương Dao thánh phi cổ động như thế nào phật lực đều tránh không thoát Thiên Thụy thánh hoàng giam cầm, trong lòng nhất thời dâng lên không cam lòng cùng phẫn hận nồng đậm.

Tấm át chủ bài cuối cùng này, nàng vốn là không muốn sử dụng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, lại không phải do nàng.

Tâm niệm vừa động, một sợi ý thức của nàng trong nháy mắt tiến nhập thức hải, một đường lặn xuống, lặn xuống, sau đó đứng ở chỗ sâu nhất trong thức hải.

Ở sâu trong thức hải, đang lẳng lặng ngủ say một đoàn phật quang màu vàng.

Phật quang này cũng không lớn, màu sắc vô cùng thuần tịnh, khí tức cũng cực kỳ thu liễm, phảng phất không có chút cảm giác tồn tại nào.

Nhưng mà, theo ý thức của Hương Dao Thánh Phi chạm đến nó, một đoàn phật quang màu vàng này giống như mãnh thú bị đánh thức từ trong giấc ngủ say, bỗng nhiên bộc phát ra uy thế vô cùng kinh khủng.

Một Phật ấn màu vàng bay lên từ trong Phật quang, sau đó ầm ầm nổ tung.

Trong nháy mắt.

Phật lực bàng bạc tựa như núi thở biển gầm mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc quét sạch toàn bộ thức hải của nàng, rồi sau đó gột rửa toàn thân. Cuối cùng từ trong mi tâm nàng mãnh liệt tuôn trào, hóa thành một bóng người mặc cà sa đỏ tươi, đỉnh thiên lập địa.

Đó là một lão già đầu trọc khoảng chừng năm mươi tuổi.

Tướng mạo của hắn cùng người của Thiên Thụy thánh triều có khác nhau rất lớn, mũi cao mắt sâu, ngũ quan thâm thúy, một đôi mắt càng là màu xám bạc băng lãnh.

Từ thân hình mơ hồ mang theo một chút trong suốt của hắn xem ra, đây rõ ràng chính là một pho tượng, nhưng mà uy thế quanh thân lại bàng bạc mà mênh mông, lại không thua Thiên Thụy Thánh Hoàng phía trước chút nào!

Chỉ thấy hắn chỉ nhấc tay một cái, liền ngưng tụ ra một đạo Phật Thủ Ấn cực lớn, chấn nát không gian giam cầm lấy Hương Dao Thánh Phi, đem nàng kéo trở về.

Sau đó hắn lại vung tay lên.

Trong nháy mắt, phật quang nở rộ đầy trời.

Trong thiên địa có trận trận phạn âm vang lên, nơi phật quang đi qua, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, toàn bộ thiên địa đều bị một cỗ phật lực cường đại bao phủ, đúng là sinh sinh đem nửa thiên địa từ trong tay Thiên Thụy Thánh Tôn cưỡng ép cướp đoạt tới.

“Niết Bàn Phật chủ! Không ngờ ngươi mới là người đứng sau sai khiến.” Thiên Thụy Thánh Hoàng quả thực không thể tin vào mắt mình, sắc mặt khó coi tới cực hạn.

Lão giả đầu trọc này hắn biết.

Hắn là 【Niết Bàn phật chủ】, là người đứng đầu Đại Niết Bàn tự, cũng là một chi cực kỳ lợi hại và cực kỳ thống trị trong chư giáo phương Tây.

Thánh Hoàng vốn cho rằng, đằng sau Hương Dao Thánh Phi này cùng lắm là có tôn Bồ Tát làm chỗ dựa, nhưng chưa từng nghĩ tới, lại rước lấy Niết Bàn Phật Chủ.

Phải biết, Niết Bàn Phật Chủ là một trong những tồn tại cường đại nhất Tây Nhược Thần Châu, thực lực cùng cấp bậc với Thái Sơ Đạo Chủ.

“Ta nói, không thể nói, không thể nói.” Niết Bàn Phật Chủ chậm rãi kích thích phật châu trong tay, ánh mắt uy nghiêm nhìn Thiên Thụy Thánh Hoàng: “Ta đến, mang nàng đi.”

Trong lòng Thiên Thụy Thánh Hoàng khẽ run lên, lửa giận sôi trào trong lòng nhất thời tiêu trừ hơn phân nửa, sinh ra vài phần tâm tư lui bước.

Thiên Thụy Thánh Triều này của hắn ở trong toàn bộ Đông Hà Thần Châu đều xem như là nơi xa xôi, cách trung thổ hoặc

Thái Sơ Đạo Cung cực kỳ xa xôi, ngược lại, khoảng cách biên cảnh Tây Nhược Thần Châu ngược lại còn gần hơn một chút.

Một khi chọc giận Niết Bàn phật chủ, chỉ sợ Thiên Thụy thánh triều sẽ không ngừng phiền phức.

Vương Thủ Triết ăn dưa xa xa phát giác được Thiên Thụy Thánh Hoàng có dấu hiệu lùi bước, trong lòng trầm xuống, quyết định thật nhanh truyền âm nói với Vân Bằng Thánh Tôn: "Vân Bằng tiền bối, không thể để cho đối phương dễ dàng rời đi."

Vương Thủ Triết biết Thánh Phi Hương Dao kia không đơn giản, một khi bị nàng nhẹ nhõm thoát thân, cẩn thận ngẫm lại một chút chắc chắn sẽ hoài nghi đến trên đầu hắn.

Vạn nhất nàng không cam lòng chui vào sừng trâu, muốn liều lĩnh tìm hắn gây rắc rối thì phải làm sao bây giờ?

"Đó chính là Phật chủ! Mặc dù chỉ là một hình chiếu, nhưng cũng đại biểu cho Niết Bàn Phật Chủ…" Vân Bằng Thánh Tôn tức giận lườm Vương Thủ Triết một cái, truyền âm nói: "Nghe nói hắn rất có lòng dạ hẹp hòi, quay đầu ghen ghét ta làm sao bây giờ?"

"Thái Sơ Đạo Cung chúng ta hèn nhát như vậy sao?" Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, rõ ràng là khích tướng nói: "Đối phương đã cưỡi đến trên đầu rồi, ngươi vẫn còn ở đây sợ hãi rụt rè, ngay cả rên cũng không dám hé răng một tiếng?"

"Ta không kinh sợ đâu… Ta đây chẳng phải là lo lắng dẫn phát đại chiến hai châu sao?" Vân Bằng thánh tôn lo lắng truyền âm nói: "Hiện giờ thế cục trên Hư Không chiến trường căng thẳng, cũng không phải là thời cơ nội chiến tốt. Nếu không, Thủ Triết tiểu tử ngươi cũng thi triển đạo ấn một chút, gọi lão tổ tông nhà ngươi tới đây?"

"…"

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Bản thân phải có đạo ấn, còn cần ngươi làm gì?

Ngay lập tức, sắc mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị, bình tĩnh tỉnh táo tiếp tục truyền âm nói: "Hôm nay ngươi không lên, khi quay lại nhất định bảo quang sẽ viết cho ngươi vào trong

tạp chí, tuyên truyền khắp nơi. Đến lúc đó, ngươi làm sao giải thích với thiên hạ? Làm sao giải thích với Đạo chủ?”

Nói tới đây, hắn xoay chuyển chủ đề, lại nói: “Hơn nữa, đã bị người cưỡi lên trên mặt rồi, đạo cung Thái Sơ còn không ra mặt, vạn nhất lan truyền ra ngoài, thể diện đạo chủ biết để đâu? Vân Bằng tiền bối, loại thời điểm này, ít nhất cũng phải cho đối phương một bài học sâu sắc, bọn họ mới biết lợi hại, sau này không dám tùy tiện vọng niệm.”

Vân Bằng thánh tôn nhìn vẻ mặt “vô hại” của Vương Bảo Quang, nuốt nước miếng ừng ực một tiếng.

Được rồi, đức hạnh của Vương Bảo Quang gã cũng rõ như lòng bàn tay, nếu quả thật muốn tuyên truyền ra ngoài, Vân Bằng Thánh Tôn gã cũng đừng có làm người nữa.

Ngay lập tức, Vân Bằng thánh tôn lóe lên “Xuất kích”. Trước khi đi, bên tai ông ta còn lưu lại lời dặn dò của Vương Thủ Triết: “Thánh Tôn cố lên, chớ làm mất danh tiếng của Thái Sơ Đạo Cung.”

Đến lúc này, Vương Thủ Triết mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cái gọi là trời sập xuống có người cao chống đỡ, chỉ cần Vân Bằng thánh tôn và Thiên Thụy thánh hoàng hấp dẫn hỏa lực và cừu hận mà không ngã, Vương Thủ Triết hắn sẽ an toàn. Mà bọn họ chính là Thánh Tôn địa vị cao thượng, phía sau còn có chỗ dựa của Thái Sơ đạo cung và Trung Châu.

Quả nhiên là vậy.

Niết Bàn Phật chủ thấy Thiên Thụy Thánh Hoàng không nói lời nào, dường như loáng thoáng có ý thối lui, trong lòng hắn đã hiểu ý.

Lập tức, hắn cũng không nhiều lời nữa, một trảo hướng về phía sau đem Hương Dao Thánh Phi đặt ở trong lòng bàn tay Phật Quang, liền chuẩn bị nghênh ngang rời đi.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Một cỗ uy áp Thánh Hoàng bá đạo tuyệt luân khác, tản ra khí tức Man Hoang bỗng nhiên nổ tung trên bầu trời, phô thiên cái địa quét ra bốn phương tám hướng.

Vân Bằng Thánh Tôn mặc áo rộng tay, một thân khí phách phóng khoáng cũng đồng thời vượt qua hư không, xuất hiện trước mặt Niết Bàn Phật Chủ.

Hắn phất tay áo, chắp hai tay ra sau lưng, vẻ mặt tức giận ngang nhiên: "Niết Bàn Phật chủ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Còn muốn dùng vũ lực cưỡng bức tội phạm mang đi, hành động cuồng vọng như vậy, đặt đạo cung Thái Sơ chúng ta vào chỗ nào?"

Hắn càng nói càng cảm thấy mình nói có lý, khí thế toàn thân cũng càng uy nghiêm lẫm liệt, phong tỏa phương hướng rời khỏi của Niết Bàn Phật Chủ.

"Vân Bằng huynh, đây là…" Thiên Thụy Thánh Hoàng thoáng do dự một chút.

Chuyện hôm nay, vốn là Vân Bằng phát hiện "Hương Dao Thánh Phi" không thích hợp, sau đó bày ra thế cục này bắt giữ Hương Dao Thánh Phi, giải quyết tai hoạ ngầm.

Nhưng không ngờ, đằng sau lại dính dáng quá lớn…

"Khẩn Khâu huynh." Vân Bằng thánh tôn nghiêm nghị nói: "Hương Dao thánh phi này lẻn vào Thiên Thụy thánh triều, tất nhiên là toan tính quá lớn, hôm nay Vân Bằng ta đại biểu đạo cung bỏ lại đây, tuyệt đối không thể thả nàng rời đi, chúng ta phải biết rõ ràng mục đích của bọn họ!"

Vân Bằng thánh tôn đã kéo cả đạo cung ra rồi, Thiên Thụy thánh hoàng cũng chỉ đành tuân lệnh nói: "Nếu đã như vậy, hôm nay tất cả đều nghe theo Vân Bằng huynh."

"Niết Bàn Phật chủ, hôm nay nếu ngươi ở đây, đương nhiên chúng ta không có ý kiến khác." Lúc này Vân Bằng Thánh Tôn mới dời lực chú ý sang chỗ khác, lạnh lùng nói: "Chỉ tiếc, hôm nay ngươi chỉ tới hình chiếu. Để Hương Dao Thánh phi ở lại, bản thân ngươi từ đâu tới đây, nếu không…"

"Nếu không thì sao?" Phật chủ Niết Bàn lạnh lùng nói.

"Bằng không, cũng đừng trách chúng ta hôm nay "Diệt Phật"." Vân Bằng Thánh Tôn ngang ngược nói: "Hôm nay hình chiếu này của ngươi bị diệt, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thực lực bản tôn, đến lúc đó ta không tin ngươi còn đấu lại chúng ta Đạo chủ."

Trong lòng hắn thầm nghĩ, tiểu tử Thủ Triết kia nói đúng, loại chuyện cưỡi tới trên đầu này kiên quyết không thể nhịn, Vân Bằng Thánh Tôn hắn cũng không phải tán tu không có chỗ dựa.

Huống chi sau lưng tiểu tử Thủ Triết kia còn có một thế lực lớn. Thật sự xảy ra chuyện còn có tiểu tử này chống đỡ.

Vân Bằng Thánh Tôn càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Hừ hừ! Nếu hôm nay vị Phật chủ Niết Bàn này không thức thời, thì để lại hình chiếu này đi.

Trong lòng hắn tự tin, ngay cả uy thế trên người bộc phát ra cũng càng thêm mạnh mẽ bàng bạc, sát cơ vững vàng khóa lại Niết Bàn Phật Chủ.

Bất kể là Niết Bàn Phật Chủ, hay là Hương Dao Thánh Phi, đều không ngờ thái độ của Vân Bằng Thánh Tôn lại cứng rắn như vậy.

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

…

Chương 65: Ta tên Vương Thủ Triết, là lão tổ tông của ngươi.

…

Thiên Thụy Thánh Hoàng nhìn Vân Bằng Thánh Tôn, lại nhìn Niết Bàn Phật Chủ, chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều căng thẳng, trong lòng khó có được vài phần khẩn trương và thấp thỏm.

Làm cho người ta hít thở không thông trầm mặc trọn vẹn thời gian mấy hơi thở.

Niết Bàn Phật chủ nở nụ cười kinh ngạc.

Hắn cười, xung quanh vang lên từng trận phạn âm, Phật vận cuồn cuộn không ngừng gột rửa: "Vân Bằng, tiểu tử ngươi từ khi nào lại to gan lớn mật như vậy? Tuy nhiên, việc này chung quy là tai họa do Thánh Nữ dưới trướng Đại Niết Bàn tự ta gây ra, là ta đuối lý."

Hắn trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: "Như vậy đi, ta mới nguyện ý bỏ ra hai mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch để dẹp yên phân tranh, sau ngày hôm nay, hai bên không dùng việc này để dây dưa. Như thế nào?"

Hắn hiểu rõ, nếu hôm nay không lùi một bước, mặc cho thủ đoạn của hắn thông thiên, cũng đừng nghĩ mang theo Thánh Nữ cùng nhau sống sót rời đi.

Dù sao, giờ phút này hắn chỉ là một hình chiếu, thực lực cũng chỉ là cấp bậc Thánh Tôn. Nếu chỉ là một Thiên Thụy Thánh Hoàng, tự nhiên không giữ được hắn, nhưng lại thêm Vân Bằng Thánh Tôn, hắn cũng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra, càng đừng nói đến bảo vệ Hương Dao.

Nghe được lời nói của Niết Bàn Phật chủ, Thiên Thụy Thánh Hoàng trong lòng vui vẻ, trái tim nhấc lên nhất thời buông xuống.

Hắn thực sự không nghĩ tới, thái độ cường thế của Vân Bằng thánh tôn lại có thể khiến cho đại danh đỉnh đỉnh Niết Bàn phật chủ thỏa hiệp.

Hơn nữa hắn còn nói, dẹp yên lần phân tranh này!

Đường đường Phật chủ, một lời đã nói ra pháp tắc đi theo, tự nhiên sẽ không mở miệng nói mê sảng. Hắn đã nói bình ổn phân tranh, liền ý nghĩa chuyện này đến đây coi như xong, sẽ không có tiếp sau, cũng sẽ không tính nợ sau này làm khó Thiên Thụy thánh triều.

Càng đừng nói là còn có thể lấy thêm hai mươi Hỗn Độn linh thạch!

Thiên Thụy Thánh Hoàng hài lòng, vừa định đáp ứng, lại nghe Vân Bằng Thánh Tôn bất mãn nói: "Niết Bàn Phật Chủ, ngài đây là đang đuổi ăn mày sao? Quý Tự Thánh Nữ âm thầm lẻn vào Đông Hà Thần Châu quấy rối phong vân, tình tiết nghiêm trọng, ảnh hưởng nghiêm trọng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến sự đoàn kết và ổn định của Nhân tộc chúng ta. Nếu muốn dẹp yên phân tranh, hai mươi Hỗn Độn Linh Thạch còn lâu mới đủ!"

Đổi lại trước kia, cho dù Vân Bằng Thánh Tôn đứng ra nhận lấy việc này, sau khi Phật chủ đưa ra điều kiện bình ổn hơn phân nửa cũng sẽ trực tiếp đồng ý.

Nhưng trải qua hơn mười năm ở chung với Vương Thủ Triết, "nhãn mắt" của hắn chợt mở rộng, đối với thế giới của kẻ có tiền cũng có nhận thức mới.

Ngẫm lại xem tiểu tử kia làm chuyện gì đi, tùy tùy tiện liền chuyển động phủ, tiểu sự sự chỉ cần một tháng hắn cũng có thể ném ra hai mươi mấy Tiên Linh Thạch.

Văn Ngự hoàng tử đắc tội hắn trên thương trường, hắn vậy mà thuận thế thiết lập đại cục, suýt chút nữa làm đổ toàn bộ giá lương thực của Thiên Thụy thánh triều, cũng mượn cơ hội này kiếm lời lớn, Hỗn Độn linh thạch đều là dùng mấy chục viên để tính toán.

Tầm mắt này thoáng qua, khẩu vị của Vân Bằng thánh tôn cũng trở nên lớn hơn.

"Ồ." Niết Bàn Phật chủ cười như không cười nhìn Vân Bằng Thánh Tôn: "Vậy ngươi nói xem, cần bản Phật chủ bồi thường như thế nào?"

“Ngoài hai mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch ra, chúng ta còn muốn một kiện Thánh Khí làm bồi thường.” Vân Bằng Thánh Tôn sư tử mở miệng nói: “Ngoài ra, ta nghe nói cây Phật Ưu Đàm của quý tự vừa vặn đã đến thời kỳ kết thúc, cũng may mắn kết ra hai quả Phật Quả Ưu Đàm, chúng ta muốn một quả!”

“…”

Vẻ mặt như cười như không của Niết Bàn Phật chủ hơi cứng đờ, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Vân Bằng Thánh Tôn, một hồi lâu không mở miệng nói chuyện.

Có điều, Vân Bằng thánh tôn cũng không kinh sợ, mà là ra vẻ lão thần ở đó, trong lòng chắc chắn, rất có tư thế một lời không hợp chúng ta liền đánh.

Dù sao nếu hình chiếu Phật chủ và Thánh nữ chết ở chỗ này, tổn thất sẽ càng lớn hơn nữa.

Không nói đến hình chiếu của Phật chủ, một khi hao tổn ở chỗ này, thần hồn của Phật chủ bị thương, còn không biết phải bế quan bao nhiêu năm mới có thể khôi phục.

Mà tầm quan trọng của “Hương Dao Thánh Phi” cũng không cần nói cũng biết.

Mọi người đều biết, Phật Ấn và Đạo Ấn bị hao tổn khá lớn, cho dù đối với cường giả như Phật Chủ Đạo Chủ cũng là một gánh nặng cực lớn.

Mặc dù tình huống của Đại Niết Bàn tự khác với Thái Sơ Đạo Cung, nhưng hơn phân nửa chỉ có chuẩn Phật Tử tư chất cực cao, có hy vọng kế thừa vị trí phật chủ mới có thể được ban cho. “Hương Dao Thánh Phi” này đã có Phật ấn trên người, hơn phân nửa chính là chuẩn Phật Tử của Đại Niết Bàn tự đương đại.

Truyền nhân cấp bậc này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, Đại Niết Bàn tự tổn thất không nổi.

Thời gian từng giờ trôi qua, bầu không khí càng thêm ngưng trọng.

Ngay khi Thiên Thụy Thánh Hoàng khẩn trương cho rằng hai bên nói chuyện không được, lúc sắp khai chiến, Niết Bàn Phật

Chủ lại nở nụ cười: “Được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.”

Nói xong, hắn tiện tay vạch một cái, một cánh cửa không gian mở ra ngay bên cạnh hắn, một đống đồ vật từ bên trong nhẹ nhàng đi ra.

Trong đó số lượng nhiều nhất dĩ nhiên là Hỗn Độn linh thạch. Không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi viên.

Mà ngoài ra, chỉ còn lại hai kiện đồ vật. Trong đó một kiện, chính là một trái cây lớn chừng bàn tay.

Trái cây màu vàng nhạt, bên ngoài bóng loáng mượt mà, có đường vân màu vàng rất nhỏ lan tràn trên đó, tản mát ra kim quang mông lung. Phật vận nồng đậm chảy xuôi trong kim quang, làm cho người ta kìm lòng không được cảm thấy bình tĩnh, an bình.

Còn một món khác, chính là một thanh ngọc xử.

Ngọc xử kia dài khoảng một thước, toàn thân thuần trắng, tựa như ngọc chất, có đường vân màu vàng quấn quanh trên đó, tản ra khí tức huyền ảo mà thần bí.

Rất hiển nhiên, bên này là Thánh khí mà Phật chủ Niết Bàn hứa hẹn.

Những thứ này, đương nhiên Phật chủ Niết Bàn không thể nào mang theo, mà là lấy từ trong 【Tu Di Không Gian】 của chùa Đại Niết Bàn ra.

“Tu Di Không Gian” này chính là một tiểu không gian chuyên môn mở ra, bên trong thập phần rộng lớn mênh mông, có thể chứa đựng vô số kỳ trân dị bảo.

Cường giả từ Bồ Đề cảnh trở lên cầm trong tay tín vật, liền có thể lấy tín vật làm môi giới, ở bất kỳ nơi nào trong phật quốc mở ra không gian tu di, ở trong đó cất giữ hoặc là lấy vật phẩm của mình ra.

Thủ đoạn này và kho công cộng của quân đoàn thời kỳ Thần Vũ hoàng triều có hiệu quả như nhau.

Bất quá, phạm vi mở ra của Tu Di Không Gian, là bị bản thân người sử dụng giới hạn trình độ nắm giữ đối với Không Gian

Pháp Tắc, cũng chỉ có lấy năng lực của Phật Chủ, mới có thể tại Thiên Thụy Thánh Triều xa xôi mở ra Tu Di Không Gian.

Đầu ngón tay Phật chủ dẫn một cái, một đống đồ vật này liền bay tới trước mặt Vân Bằng thánh tôn.

Hơi thở của Vân Bằng thánh tôn lập tức trở nên nặng nề.

Nương ơi, hắn cũng chỉ là giở công phu sư tử ngoạm một cái, vốn còn chờ Niết Bàn Phật Chủ cò kè mặc cả. Không ngờ Niết Bàn Phật Chủ này lại sảng khoái như vậy!

"Như vậy, chúng ta đi được chưa?" Phật chủ Niết Bàn như cười như không nói.

"Được rồi, được rồi." Vân Bằng Thánh Tôn gật đầu lia lịa.

Hắn hiểu được, nếu hiện tại hắn còn dám nói thêm điều kiện gì, vậy Phật chủ Niết Bàn tuyệt đối sẽ không nhịn nữa.

Phật chủ Niết Bàn cười một tiếng, cũng không nói chuyện với hắn ta nữa, vung tay lên, tấm cà sa màu đỏ hóa thành một áng mây đỏ ùn ùn kéo tới.

Sau một khắc.

Từng đám mây đỏ như vòng xoáy phi tốc xoay tròn, lực lượng không gian thật lớn rung động hư không.

Một đường hầm không gian thật lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trung tâm vòng xoáy, bên trong thâm thúy u hắc, tản ra khí tức quỷ bí mà thần dị, cũng không biết đến tột cùng thông đến nơi nào.

Hình chiếu của niết bàn phật chủ dùng phật lực của bản thân bao trùm lấy Hương Dao thánh nữ, mang theo nàng xoay người một cái liền đi vào trong đó, biến mất trong đường hầm không gian ngăm đen.

"Phật chủ đi thong thả, thuận buồm xuôi gió." Vân Bằng thánh tôn hướng về phía hai người vừa đi vừa phất tay nói.

Đợi khi mây đỏ và đường hầm không gian trên bầu trời hoàn toàn biến mất, Vân Bằng thánh tôn mới phất tay áo một cái, thu lại ba khoản tiền bồi thường, lập tức truyền âm nói với Thiên Thụy thánh hoàng: "Đầm Khâu huynh, ngươi lưu lại để

khắc phục hậu quả, ta ở biệt viện Quy Nguyên của Thủ Triết chờ ngươi.”

Dứt lời, hắn xé rách không gian rời đi.

“Bệ hạ.”

Mắt thấy toàn bộ các đại lão rời đi, lúc này Lam Vong Hải mới mang theo cấm quân tiến lên thỉnh tội.

Trên mặt hắn ta tràn đầy áy náy: “Là thần hạ vô năng.”

“Không liên quan đến ngươi. Tình huống phát triển thành như vậy, cục diện đã không phải ngươi có thể khống chế.” Thiên Thụy Thánh Hoàng khoát tay áo.

Liên quan tới Phật chủ Niết Bàn, đừng nói Lam Vong Hải chỉ là một Chân Tiên cảnh, ngay cả hắn ta cũng không dám nói mình có thể khống chế cục diện. Làm sao hắn ta có thể vì vậy mà trách cứ thuộc hạ?

Hắn chắp tay sau lưng, thần sắc uy nghiêm hạ lệnh: “Đem việc vặt vãnh phía sau xử lý một chút, bồi thường tổn thất nên bồi thường, nên dặn dò thì căn dặn. Chuyện xảy ra hôm nay, ai dám ở sau lưng vọng nghị, giết không tha!”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Cấm quân thống lĩnh Lam Vong Hải lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Thiên Thụy Thánh Hoàng xoay người bước ra một bước.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Thân hình của hắn đã xuất hiện ở giữa Thúy Vi Cư.

Giờ này khắc này, Văn Ngự hoàng tử chứng kiến toàn bộ quá trình đã sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân xụi lơ.

Trước hôm nay, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, sau lưng Hương Dao thánh phi lại có thể liên lụy ra chuyện lớn như vậy, thậm chí ngay cả Phật chủ cũng ra mặt.

Nhìn thấy Thánh Hoàng lão tổ đột nhiên xuất hiện, trong lòng hắn ta run lên, vội vàng quỳ rạp xuống đất, trán chống đỡ mặt đất: “Lão tổ tông, ta sai rồi.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng nhìn cũng không thèm nhìn hắn, thanh âm cực kỳ lạnh lùng: “Nói tình huống đi.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Văn Ngự hoàng tử vội vàng kể lại chuyện giữa mình và Hương Dao Thánh Phi.

Kỳ thật, hắn đối với Hương Dao thánh phi muốn làm gì, mưu đồ cái gì cơ hồ là hoàn toàn không biết gì cả, chẳng qua là đã ngấp nghé sắc đẹp của Hương Dao thánh phi, lại đắc ý với nàng nguyện ý âm thầm xuất lực, vì hắn đăng đỉnh Thánh Hoàng vị mà mưu tính mà thôi.

Trước ngày hôm nay, hắn vẫn luôn ngây thơ cho rằng Hương Dao Thánh phi làm như vậy, là bởi vì luyến tiếc địa vị của Thánh phi, muốn thay tương lai của mình mưu một chút bảo đảm mà thôi.

Hắn căn bản không biết, Hương Dao thánh phi lại là thánh nữ của Đại Niết Bàn tự.

Sau khi cung khai một phen, hắn im lặng nằm rạp trên mặt đất, chờ lão tổ tông xử lý.

“Ai~”

Thiên Thụy Thánh Hoàng lắc đầu thở dài một hơi.

Hắn vốn đối với Văn Ngự hoàng tử cũng là gửi gắm kỳ vọng, cho rằng hắn là một trong các hoàng tử ưu tú nhất, có thể kế thừa y bát của hắn.

Nhưng hắn thực sự không nghĩ tới, dưới cái túi da của tiểu tử này lại cất giấu một bao cỏ.

Thiên Thụy Thánh Hoàng ngẫm lại Vương Thủ Triết, ngẫm lại Văn Ngự hoàng tử, sắc mặt không khỏi càng thêm mất mát.

Vương Thủ Triết kia xuất thân quý tộc, tư chất huyết mạch quả thực mạnh hơn văn ngự rất nhiều. Nhưng văn ngự sai, không đơn thuần chỉ là tư chất huyết mạch.

Một hoàng tử quan trọng nhất chính là tâm tính cùng đảm đương, còn có đại cục quan tưởng cùng xa thấy.

Văn Ngự bình thường nhìn cũng được, nhưng đụng phải Vương Thủ Triết, nhưng từ đầu tới đuôi đều bị người ta nắm mũi dẫn đi, cuối cùng bị lột sạch không còn một mảnh, ngay

cả bản tính đều bại lộ, quả thực có thể nói là bị toàn bộ phương vị nghiền ép.

Hắn càng nghĩ càng thấy phiền lòng, vung tay áo, hạ quyết đoán: “Từ hôm nay trở đi, ngươi không phải hoàng tử Thiên Thụy thánh triều ta nữa.”

“A?”

Văn Ngự hoàng tử vạn phần hoảng sợ.

Đây, đây là bị tước hoàng tử phong hào sao?

Đây chẳng phải là nói, sau này hắn ngay cả lão đại cùng lão Tam cũng không bằng?

“Chờ bản hoàng xử lý xong việc này, sẽ phái người áp giải ngươi đi hư không chiến trường lấy công chuộc tội.” Thiên Thụy Thánh Hoàng giận hắn không tranh đạo, “Hi vọng ngươi có thể sống sót trên hư không chiến trường, dù cho có ra sức một chút với Nhân tộc.”

Hư, hư không chiến trường!!

Văn Ngự hoàng tử như bị sét đánh, mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt sống lưng, trong đầu trống rỗng, sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy.

Bộ dáng không chịu nổi như vậy, làm cho Thiên Thụy Thánh Hoàng càng thêm bất mãn.

Hắn không chú ý Văn Ngự nữa, phái cấm quân giam giữ hắn trước, chuẩn bị đợi đợt quân đoàn luân cương tiến về chiến trường hư không sẽ mang theo hắn.

Xử lý xong Văn Ngự, hắn vung tay lên, xé rách không gian rời khỏi nơi này.

…

Mấy ngày sau.

Biệt viện Quy Nguyên của Vương Thủ Triết, trên bàn trà lầu các Thân Thủy Lâu.

Ba người Vương Thủ Triết, Vân Bằng Thánh Tôn và Thiên Thụy Thánh Hoàng đang ngồi uống trà.

Khương Mộ Tiên ở một bên châm trà rót nước, một bên bình tĩnh thong dong.

Đi theo Thủ Triết công tử đã lâu, các đại nhân vật như Thánh Tôn cũng gặp nhiều rồi, bây giờ tố chất tâm lý của nàng cũng đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, cho dù là Thánh Tôn ngồi trước mặt cũng bình tĩnh vô cùng.

"Thủ Triết à, nói ra việc này bổn hoàng thật đúng là phải cảm tạ ngươi." Thiên Thụy Thánh Hoàng ánh mắt phức tạp nhìn Vương Thủ Triết: "Nếu không cho đến tận bây giờ, e rằng bổn hoàng vẫn chưa hay biết gì."

Lúc trước hắn không rảnh để nghĩ về Niết Bàn Phật chủ, bây giờ tỉnh táo nghĩ lại chuyện này, hắn không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía.

Một vị chuẩn Phật tử không tiếc giả tạo thân phận lẻn vào Thiên Thụy thánh triều, mưu đồ tuyệt đối không đơn giản.

Nếu không phải lần này ngoài ý muốn đem người lôi ra, thật để cho nàng tiếp tục ẩn núp, tương lai sẽ phát sinh cái gì cũng khó nói.

"Bọn họ chẳng qua là lợi dụng sự tín nhiệm của bệ hạ, có tâm tính vô tâm mà thôi." Vương Thủ Triết cười nói: "Mà Thủ Triết cũng chỉ là vì tự bảo vệ mình, mới vô tình phát hiện bí mật này, chỉ là không ngờ sau lưng Hương Dao Thánh phi còn có Niết Bàn Phật Chủ."

Lần này tuy không thể lưu lại Hương Dao thánh phi, kết cục cũng không tính là hoàn mỹ.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng không quan tâm.

Chí ít Hương Dao Thánh Phi cùng Niết Bàn Phật Chủ căn bản không có lưu ý đến sự tồn tại của hắn, cừu hận cùng lực chú ý 99% đều tập trung đến trên người Vân Bằng Thánh Tôn.

"Được rồi, cũng đừng nói những chuyện vô nghĩa này nữa." Vân Bằng Thánh Tôn vui vẻ đổi chủ đề: "Sự việc lần này liên lụy tới Phật chủ, ta phải lập tức trở về đạo cung giải thích trước mặt Đạo chủ một phen. Lần này từ trong tay Niết Bàn Phật chủ giữ lại ba kiện chiến lợi phẩm, ba nhà chúng ta nhân dịp hiện tại tranh thủ thời gian chia một phần, chia xong ta liền

đi. Ly Khâu huynh, ngươi là chủ sự, ngươi nên chọn một kiện trước.”

Để cho hắn chọn trước…

Thiên Thụy Thánh Hoàng tinh thần chấn động, lúc này bắt đầu suy nghĩ tác dụng của ba kiện chiến lợi phẩm.

Không thể nghi ngờ, hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch là linh thạch linh hoạt nhất. Hỗn Độn linh thạch là thông dụng, nếu như lấy số tài nguyên này, có thể bù đắp tổn thất trước đó của thánh triều, nhưng Thánh khí và Ưu Đàm Phật Quả cũng là thứ cực tốt.

Sau khi cẩn thận cân nhắc một phen, Thiên Thụy Thánh Hoàng vẫn lựa chọn thánh khí.

Ưu Đàm Phật Quả tuy tốt, nhưng lại cho người trẻ tuổi tăng tư chất huyết mạch. Nếu như có được bảo vật này, đích xác có thể làm cho khởi điểm huyết mạch người thừa kế đời sau của Thánh Triều tương đối cao, tương lai có khả năng trùng kích Đại La trung kỳ thậm chí hậu kỳ.

Nhưng mà, điều này đối với toàn bộ thánh triều mà nói thật ra cũng là một gánh nặng to lớn.

Cung dưỡng một Đại La, cùng cung dưỡng một Đại La muốn trùng kích trung hậu kỳ hoàn toàn là hai khái niệm. Với quốc lực hiện giờ của Thiên Thụy thánh triều, một khi xác định Thánh Hoàng kế nhiệm muốn trùng kích trung hậu kỳ, vậy kế tiếp mấy vạn năm, toàn bộ thánh triều đều được ăn cả ngã về không đi cung dưỡng hắn.

Trong đó nếu xảy ra chút sai sót, đối với Thiên Thụy thánh triều mà nói không khác gì một trận tai nạn khổng lồ.

Hơn nữa đây còn là một cách chơi Đại hậu kỳ, giai đoạn đầu tiêu hao to lớn mà khó có thể thấy hiệu quả, Thiên Hưng Thánh Triều bên cạnh là phản ứng gì hay là chuyện khác.

Còn có một điểm mấu chốt nữa chính là, Ưu Đàm Phật Quả chỉ có thể có tác dụng với một người.

Ngược lại là một kiện Thánh khí, có thể trực tiếp tăng lên chiến lực của hắn, cũng có thể tăng lên chiến lực giai đoạn đầu

của Thánh Hoàng đời tiếp theo, còn có thể tiếp tục truyền thừa.

Bởi vậy, Thiên Thụy Thánh Hoàng lựa chọn Thánh khí.

“Vậy ta muốn hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch.” Vân Bằng thánh tôn hiển nhiên đã sớm quyết định rồi, đợi Thiên Thụy thánh hoàng chọn xong thì trực tiếp cười tủm tỉm mở miệng: “Ưu Đàm phật quả sẽ cho Thủ Triết tiểu tử.”

“…” Vương Thủ Triết hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái: “Vì sao Vân Bằng tiền bối không chọn Ưu Đàm Phật Quả?”

“Ngươi trêu chọc ta sao?” Vân Bằng thánh tôn tức giận trợn trắng mắt nhìn hắn, “Ta chọn Ưu Đàm Phật Quả, còn không phải muốn cho tiểu tử Bảo Quang dùng sao? Tiểu tử kia mặc dù dùng Phật quả Ưu Đàm, tư chất so với ngươi so ra còn kém xa! Thiên Bằng thánh đảo chúng ta lại không có đạo thư muốn kế thừa, tư chất huyết mạch tốt như vậy làm cái gì?”

“Chi bằng lấy hai mươi Hỗn Độn linh thạch, như vậy thêm tài sản của ta, gom góp một chút cũng được…”

Lời còn chưa nói hết, Vân Bằng Thánh Tôn đã chợt im lặng.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, cho dù mình cầm hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch, tương lai hơn phân nửa vẫn là tiểu tử ham hố bảo quang.

“Được, vậy cứ quyết định như vậy đi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Vậy ta sẽ chịu thiệt một chút, lấy Ưu Đàm Phật Quả đi.”

Thua thiệt!?

Vân Bằng Thánh Tôn và Thiên Thụy Thánh Hoàng đều im lặng nhìn Vương Thủ Triết.

Tư chất huyết mạch của tiểu tử này đã tương đối nghịch thiên, nếu cộng thêm một viên Ưu Đàm Phật Quả, sợ là còn có thể tăng lên không nhỏ.

Không dám nói hắn nhất định có thể nghịch thiên, nhưng tương lai khi cạnh tranh vị trí Đạo Tử trong gia tộc, tư chất huyết mạch của hắn tuyệt đối có thể chiếm ưu thế.

Bọn họ sở dĩ lưu lại Ưu Đàm Phật Quả cho Vương Thủ Triết cũng là hi vọng hắn có thể chiến thắng trong cuộc cạnh tranh nội bộ gia tộc, tương lai đều là nhân mạch thỏa đáng!

Chia chiến lợi phẩm xong, Thiên Thụy Thánh Hoàng liền vội vàng chạy trở về.

Chuyện của Hương Dao Thánh Phi khiến cho dã nhân hoảng sợ, có một sạp hàng lớn đang chờ hắn xử lý.

Ngoài ra, ba hoàng tử đều không đáng tin cậy như thế, kế tiếp hắn chỉ có thể bồi dưỡng Thanh Dương kế thừa vị trí Thánh Hoàng của hắn.

Hắn phải suy nghĩ thật kỹ, tiếp theo phải bồi dưỡng nàng như thế nào, cũng đừng giống như Văn Ngự nữa, bồi dưỡng rồi mọc lệch.

Đợi sau khi Thánh Hoàng đi, Vương Thủ Triết liền đưa ra lời mời với Vân Bằng Thánh Tôn, mời hắn hỗ trợ rút linh mạch thất phẩm cỡ trung kia.

Ngay từ đầu Vân Bằng Thánh Tôn còn nhăn nhăn nhó nhó, nói là phải nhanh chóng về Đạo Cung, nhưng Vương Thủ Triết trực tiếp ra giá mười Tiên Linh Thạch, còn nói nếu hắn không làm, sau khi giao sống cho Thủy Nguyệt Thánh Tôn, Vân Bằng Thánh Tôn liền ngồi không yên, vỗ ngực tỏ vẻ bao bọc trên người hắn.

Hiệu suất của Thánh Tôn cũng thật sự không làm cho Vương Thủ Triết thất vọng. Trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, Vân Bằng Thánh Tôn đã sạch sẽ gọn gàng làm xong công việc.

Sau khi giao phó xong linh mạch, hắn liền vui vẻ cầm mười lăm tiên linh thạch mà Vương Thủ Triết đặc biệt cho, mang theo Vương Bảo Quang trở về đạo cung Thái Sơ.

Mà sở dĩ Vương Thủ Triết đưa tiền cho vô cùng thoải mái, thứ nhất là bởi vì Vân Bằng thánh tôn tương đối không tệ với hắn, thứ hai, cũng là hắn hết sức tin tưởng dựa vào sự lanh lợi của Vương Bảo Quang, tuyệt đối có thể lăn lộn với truyền nhân y bát của Thiên Bằng Thánh Đảo.

Tiền cho Vân Bằng thánh tôn, tương lai còn không phải đều phải tốn trên người bảo quang sao?

Tả Hữu hắn không lỗ được.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Vương Thủ Triết vẫn ở Quy Nguyên biệt viện xử lý các loại việc vặt, cũng triệu người phụ trách các hạng mục công tác của Thánh Vực tới nói chuyện, dặn dò công việc tiếp theo, chuẩn bị trở về thế giới Thần Võ.

Đáng nhắc tới chính là, lúc Vương Thủ Triết triệu kiến chủ quản các lộ, chú ý tới một tiểu bối đời chữ Hựu thứ mười bốn Vương thị, Vương Hựu Bình.

Thấy Vương Hựu Bình tâm tính không tệ, lại lập chí khai sáng sự nghiệp ở Thánh Vực, càng khó có được chính là làm người vô cùng kiên trì, là một người có khả năng làm việc thực tế, người làm đại sự, hắn liền có lòng nâng đỡ một phen.

Vừa vặn, trong khoảng thời gian này hắn cũng đột phá Thiên Nhân cảnh thăng cấp Tử Phủ.

Vương Thủ Triết dứt khoát dùng một viên Vô Lượng đan cửu phẩm giúp hắn tăng lên tư chất huyết mạch một chút, dễ dàng tăng tư chất của hắn từ đại thiên kiêu giáp Tử Phủ cảnh lên tới tuyệt thế Đinh đẳng, lại tìm một bộ bảo điển có độ phù hợp tương đối cao cho hắn kế thừa.

Sau khi tiếp nhận tẩy tủy phạt mao của bảo điển xong, tư chất huyết mạch của Vương Hựu Bình đã thăng cấp đến 【Tuyệt Thế Bính đẳng thiên thượng】.

Sự tình đã đi đến bước này, Vương Thủ Triết liền dứt khoát sao chép lại con đường Khương Mộ Tiên và Vương Bảo Quang đã đi qua, dùng một viên Thập Phẩm Đăng Tiên Đan, để cho tư chất huyết mạch của Vương Hựu Bình nhảy vọt lên 【Thiên Tử Đinh Đẳng】.

Trong quá trình này.

Vương Hựu Bình vẻ mặt ngơ ngác.

Nguyên bản hắn ta vốn bình thường không có gì lạ, sao đột nhiên lại bay lên?

“Sau này ngươi phải trông coi Quy Nguyên biệt viện thay ta.” Vương Thủ Triết vỗ bả vai hắn nói: “Sau này ta không ở đây, nếu tư chất huyết mạch của ngươi chỉ là tuyệt thế thiên kiêu thì có chút mất mặt, không trấn áp được.”

Được rồi, huyết mạch tuyệt thế đều mất phần.

Vương Hựu Bình bất đắc dĩ tiếp nhận vị trí mới của mình, trở thành quản gia mới của biệt viện Nguyên Tiêu, đại biểu của Thủ Triết lão tổ.

Cái này không thể nghi ngờ là một vị trí thập phần mấu chốt, tương lai hắn ở vị trí này làm tốt càng tốt, càng có khả năng bò lên Thánh vực khai thác Tổng ti cao tầng.

Đồng thời, cửu phẩm đan, thập phẩm đan, cùng với một bộ bảo điển, cũng làm cho hắn thiếu một điểm cống hiến gia tộc.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi việc, Vương Thủ Triết liền dứt khoát lưu lại Khương Mộ Tiên mặt mũi tràn đầy u oán rời khỏi Thánh Vực.

Cũng may Khương Mộ Tiên biết, tương lai của mình ít nhất cũng là Chân Tiên cảnh, thay vì u oán oán, làm dáng vẻ oán phụ khuê phòng kia, còn không bằng nỗ lực tu luyện, sớm tấn cấp một chút.

Mọi người đều còn trẻ, cuộc sống sau này còn dài lắm.

Nàng muốn sớm ngày trở thành Chân Tiên, cũng sớm trở thành phụ tá đắc lực của công tử.

Người theo Vương Thủ Triết trở về còn có Thiên Ca và Tài Hữu Đạo.

Trải qua thời gian dài tiếp xúc như vậy, Vương Thủ Triết cũng coi như hiểu rõ tính cách tài có đạo. Người này được xưng tụng là có tình có nghĩa, làm người cũng rất có nghĩa khí và tuân thủ hứa hẹn.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn nỗ lực kiếm điểm cống hiến, cũng coi như lập ra đủ loại công lao hãn mã cho Vương Thủ Triết.

Vì vậy, lần này Vương Thủ Triết trở về liền dẫn theo hắn, chuẩn bị cùng Vương Ly Tiên liên thủ giúp hắn trị liệu thương thế.

Có sự trợ giúp của Vương Ly Tiên, hắn không dám nói có thể lập tức khôi phục được thực lực của Thánh Tôn Đại La, tối thiểu cũng có thể giúp hắn khôi phục nhanh hơn một chút, để

hắn có thể nổ tung trong thời khắc mấu chốt, tạm thời phát huy ra sức chiến đấu của Đại La cảnh.

Thánh vực địa phương quỷ quái này, quả nhiên là chân tiên khắp nơi, Thánh Tôn không có gì hiếm lạ, Đạo Chủ phật chủ mới là bá chủ của thế giới này.

Điều này gây áp lực rất lớn cho Vương Thủ Triết.

Không lấy ra sức chiến đấu của một Thánh Tôn, trong lòng hắn không an tâm, cảm thấy khắp nơi đều bất tiện.

Cưỡi Thiên Hư Vân Chu đi một đường tới căn cứ của khu vực bị phá hủy, Vương Thủ Triết để lại Thiên Hư Vân Chu cho Cơ Nguyệt Nhi sử dụng, rồi cùng ba người Thiên Ca, Tài Hữu Đạo cưỡi Giới Vực độ thuyền trở về thế giới Thần Võ.

Cửa vào không gian của Thần Võ thế giới cùng Thánh vực ngay tại 【 Thôn Thiên Thánh Địa 】 phụ cận 【 Tiên cung 】.

Bởi vì đây là một cửa ải quan trọng chiến lược cực kỳ trọng yếu, cũng là cửa ải trọng yếu ngăn chặn Phá Diệt chi vực ” Khách Lai”, cho nên Thánh Vực khai phá tổng ty những năm gần đây một mực không ngừng tăng cường đẳng cấp phòng ngự của cửa vào không gian.

Hiện nay, nơi vốn thuộc về Thôn Thiên Thánh Địa này đã biến thành một căn cứ quân sự cực lớn.

Một pháo đài cực lớn mà kiên cố bao vây toàn bộ không gian tiết điểm vào giữa.

Lấy thành lũy làm trung tâm, chung quanh xây dựng các loại phương tiện phòng ngự, bố trí đại pháo thần uy khổng lồ, thậm chí còn dự trữ lượng lớn ma tinh thạch không ổn định.

Bên ngoài thành lũy còn có mấy tầng trận pháp phòng ngự.

Dưới trùng trùng điệp điệp phòng ngự như thế, cho dù là đột nhiên từ trong thông đạo không gian vọt tới một giống loài cấp 15, thế giới Thần Võ bên này cũng có năng lực phòng ngự nhất định, cùng lắm thì dùng ma tinh thạch không ổn định trong kho dẫn nổ pháo đài chắc chắn, dùng phương thức đồng quy vu tận đánh giết cường địch.

Uy lực nổ tung phong bế không gian, từ trước đến nay là vượt xa khu vực trống trải.

Sau khi trở về thế giới Thần Võ, Vương Thủ Triết vốn còn muốn "đến thăm" Diêm Vô Ưu một chút, có vài lời muốn nói với hắn. Chỉ có điều theo sự khai phá của Thánh Vực không ngừng khai phá, tổng ty sợ rằng Vô Ưu cách tiết điểm không gian quá gần mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, đã đưa hắn đến Chân Ma điện giam lỏng.

Đương nhiên, các công trình giải trí như tiểu chép, lưu ảnh vẫn là để lại cho hắn.

Người Vương Thủ Triết không gặp, liền chuẩn bị đưa thuyền vận chuyển của Vương thị về Vương thị, lại bị Thiên Ca nhiệt tình mời đến Hàn Nguyệt Tiên Thành làm khách.

Như vậy, sau khi trì hoãn một tháng ở Hàn Nguyệt Tiên Thành, lúc này Vương Thủ Triết mới chuẩn bị trở về Vương thị.

Nhưng mà lần này, hắn chuẩn bị kín đáo đi lên Vân Dao phi thuyền trở về.

Cũng may mấy chục năm không trở lại, hắn cũng muốn đổi thị giác đi xem một chút, trải nghiệm một chút đủ loại biến hóa trong quê nhà.

Sau khi trang bị một chút, Vương Thủ Triết liền hóa thân thành một thanh niên bình thường mặc áo vệ lưu hành, quần jean màu xanh, đeo kính râm trên mặt.

Tài Hữu Đạo thì cải trang thành một lão giả thoạt nhìn bình thường hơn.

Hai người lẫn trong đám người mãnh liệt, lên chuyến bay đến Hàn Nguyệt Tiên Thành đến Đại Càn Bình trấn.

An kiểm hiện đại quen thuộc, Không tỷ mỉm cười quen thuộc… chờ một chút, Vân Dao phi thuyền đã rảnh hệ thống tỷ tỷ?

Nhìn những cô gái chân dài chân dài kia, còn có nụ cười mang tính biểu tượng của nghề nghiệp kia, cùng với lời nói nhiệt tình "Hoan nghênh lên thuyền", Vương Thủ Triết chợt cảm thấy mình giống như một lần nữa xuyên qua trái đất.

Tiểu tử Diêu Thành Siêu kia khá lắm, cũng chỉ là khi tán gẫu với hắn ta có đề cập qua… Hắn ta lại có thể làm ra hệ thống của Không tỷ.

Hôm nay, rất nhiều chuyến bay đến Tân Bình trấn của Tiên Thành, gần như mỗi ngày đều có hai lớp.

Mặc dù vậy, trên Vân Dao phi chu vẫn tràn đầy khách khứa, hơn nữa không ít người ăn mặc rất "Rất giả tạo". Đương nhiên, cũng có không ít người mặc rất truyền thống, váy tiên vẫn có thể tùy ý thấy được như trước.

"Thủ Triết à, thế giới này của các ngươi thật thú vị." Tiền Hữu Đạo nhìn trái nhìn phải, tròng mắt sắp trợn tròn ra rồi: "Thật nhiều cô nương ăn mặc… Cũng quá mát mẻ đi?"

Váy ngắn váy ngắn váy ngắn cao lớn, mặc dù đã từng là Thánh Tôn cao cao tại thượng, Tài Hữu Đạo cũng chưa từng nhìn thấy trận chiến nào như vậy.

Hắn ta bị sốc.

Không tự chủ được, hắn nhớ tới những lời Vương Bảo Quang nói… Đây chính là thiên đường của nam nhân sao?

Hàng không của Diêu Thành Siêu càng làm càng thuận lợi.

Bên trong một phi thuyền vân liễn cỡ lớn bị phân cách trở thành khoang khách quý, khoang thuyền nhất đẳng, khoang nhị đẳng, khoang thuyền đẳng cấp ba, các khu vực đều ngăn cách không lưu thông lẫn nhau, ngay cả trình tự lên thuyền cũng khác nhau.

Vì khiêm tốn cảm nhận sự thay đổi của thế giới, Vương Thủ Triết và Tài Hữu Đạo ngồi trên khoang thuyền nhất đẳng.

Phòng ngủ của khoang thuyền nhất đẳng chính là mỗi người một kho nhỏ, có chút giống với chung cư túi tiền kiếp trước của Vương Thủ Triết. Bởi vậy, phần lớn hành khách khoang thuyền nhất đẳng đều hoạt động trong khu vực công cộng nhất đẳng.

Lưu Ảnh viện cỡ nhỏ, nhà hàng, phòng hoạt động đều phải thu phí. Hơn nữa nhà hàng nơi này cũng nhìn không thấy tình cảnh bên ngoài.

Nếu muốn đạt được cảm giác thể nghiệm cao hơn, lần sau mời mua khoang khách quý!

Tất cả nơi này đều tràn ngập "Mùi ác."

Đối với tài hữu đạo mà nói, hết thảy đều tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Dưới sự trợ giúp của Vương Thủ Triết, hắn đội mũ giáp của Lưu Ảnh Viện cỡ nhỏ, say sưa xem tiết mục lưu ảnh.

Loại tiết mục nho nhỏ như hắn, cho dù là tiết mục lưu ảnh tệ hơn nữa, đối với hắn mà nói cũng rất thú vị.

Ngược lại Vương Thủ Triết có chút hối hận khi trải nghiệm cuộc sống, bởi vì tạm thời cũng không có chuyện gì khác có thể giết thời gian, chỉ đành ở trong phòng hoạt động miễn cưỡng uống ly cà phê, cầm tạp chí tùy tiện lật qua lật lại thời gian.

"Vị đại ca này, ta có thể ngồi chỗ này không?"

Lúc này, một nữ hài nhi xinh đẹp ăn mặc thanh xuân tịnh lệ bỗng nhiên đi tới, chớp chớp một đôi mắt sáng ngời, có chút hứng thú nhìn Vương Thủ Triết.

"…"

Vương Thủ Triết cạn lời nhìn nàng.

Dáng vẻ của vị tiểu cô nương này cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, ồ… Tu vi cũng không tầm thường, thậm chí có Linh Đài cảnh tầng ba.

Mặc dù nàng đã dùng các thủ đoạn như Liễm Tức Bội để che giấu tu vi, nhưng cũng không thoát khỏi pháp nhãn của Vương Thủ Triết.

Đây là cô nương nhà ai?

Tuổi này đã có tu vi bực này, tư chất này chắc chắn là cấp bậc công chúa Tiên Triều a?

"Đại ca ca, đại ca ca, hoàn hồn rồi." Cô gái giơ tay ra trước mặt hắn, cười hì hì tự giới thiệu mình: "Ta tên là Vương Cẩn Du, rất vui mừng vì quen biết vị đại ca ca đẹp trai này. Đại ca ca xưng hô như thế nào?"

“…”

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật.

Nha đầu đời chữ “Cẩn” của Vương Cẩn Du?

Hắn không khỏi đánh giá nữ hài này từ trên xuống dưới một chút, còn chưa nói, khí chất trên người đứa nhỏ này quả thật tương tự với bọn nhỏ Vương thị. Nhìn kỹ mà nói, còn có thể phát hiện trong trang sức trên người nàng có không ít thứ tốt mà Vương thị mới có thể đổi được trong nhà kho của mình.

Càng đánh giá, trong lòng hắn càng chắc chắn, lập tức không còn gì để nói.

Ha ha ~ ta tên Vương Thủ Triết, là lão tổ tông của ngươi.

Đầu năm nay, nha đầu to bằng cái rắm thế mà lại biết tán gái đẹp trai? Vương thị ta thật đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp.

…

Chương 66: Nhân Quân Chân Tiên chủng của Vương thị

…

“Đại ca ca?”

Vương Cẩn Du nghi hoặc nghiêng đầu.

Khí chất này thoạt nhìn nội liễm sạch sẽ, làm cho người ta rất thoải mái, đại ca ca như thế nào mà có chút ngơ ngác? Mới nói hai câu đã bắt đầu ngẩn người…

“Vương Cẩn Du, chào ngươi.” Vương Thủ Triết chớp mắt nói: “Ngươi là hài tử của Trường Ninh Vương thị chữ lót “Cẩn”, đúng không?”

Bối phận của nữ hài Vương thị dựa theo Lưu Lạc Ly, Lưu Mân Côi, Cẩn Quân Bội Kha xếp thứ tự, bối phận “Cẩn” và ” Hựu Hựu” của nữ hài là cùng một bối phận.

Hắn muốn xác nhận lại một chút, miễn cho lát nữa đánh lầm người.

“Đúng vậy.” Vương Cẩn Du tự nhiên trả lời, “Ta xếp hạng một trăm bảy mươi tám chữ trong bối tự ‘Cẩn’.”

Quả nhiên…

Vương Thủ Triết lại nói: “Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?”

Trong lòng hắn vẫn còn lưu lại một tia hi vọng.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là thấy đại ca ca lớn lên xinh đẹp, nhất là khí chất càng tốt, muốn làm quen một chút.” Vương Cẩn Du không hề đề phòng, vẫn tươi cười như cũ.

“…”

Vương Thủ Triết cạn lời.

Không thể tưởng được, hắn đã làm một chút ngụy trang, giảm giá trị nhan sắc của hắn xuống rất nhiều “cấp bậc”, mặc dù như vậy, lại vẫn không che giấu được hào quang của “Nam Thần”.

“Tình huống là như vậy.” Vương Cẩn Du thấy “đại ca ca” lại bắt đầu đờ người ra, liền giải thích nói: “Lần này ta và cô cô của ta cùng nhau đến Tiên Triều chơi, gia gia sắp xếp cho cô cô một lần xem mắt. Cô cô của ta không quá để ý đối tượng xem mắt, nhưng tên kia giống như là kẹo da trâu quấn chặt lấy, còn một đường đi theo chúng ta, cho nên…”

“Cho nên ngươi muốn cho cô cô ngươi tìm bạn trai giả làm bia đỡ đạn?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm tiếp lời: “Bắt được thằng nhóc Ngưu Bì Đường kia đi?”

“Cũng không phải muốn ngươi làm công cụ a.” Vương Cẩn Du nháy mắt một cái, cười đến tinh quái: “Tuy cô cô của ta đã ba mươi tám tuổi rồi, nhưng vẫn luôn trầm mê lưu ảnh của những người văn nghệ, thích nhất là kiểu dáng thanh tịnh, khí chất trầm ổn như đại ca ca, nhưng ánh mắt lại vô cùng thâm sâu giống như có rất nhiều nam tử câu chuyện… Vừa rồi ta có hơi buồn bực đi dạo khu vực khoang thuyền một chút, không ngờ lại nhìn thấy đại ca ca, vì vậy muốn giới thiệu cho cô cô một chút bạn trai.”

Nói xong, vẻ mặt nàng còn nghiêm túc nhấn mạnh một lần: “Là giới thiệu đường đường chính chính, không phải công cụ cản thương.”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết có chút không muốn đánh nàng nữa.

Nghe đứa nhỏ này nói một chút, sạch sẽ thanh tịnh, trầm ổn ánh mặt trời, ánh mắt còn thâm thúy!

Ừ ừ, thật không hổ là con của Vương thị ta, ánh mắt này chính là kén chọn, cho dù hắn đã che giấu rất nhiều, cũng có thể từ trong đám người liếc mắt một cái đem hắn lấy ra.

“Ngồi xuống đã rồi nói.” Vương Thủ Triết châm ly cà phê cho nàng, không chút để ý hỏi tiếp: “Cô cô ngươi tên là gì? Tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng chưa? Thành tích học tập thế nào? Sao còn trầm mê trong văn nghệ lưu ảnh? Không ảnh hưởng tới học tập à?”

“…”

Lúc Vương Cẩn Du nghe hai câu trước còn không cảm thấy gì, nghe câu hỏi sau đó, ánh mắt lại trở nên cổ quái.

Có phải điểm chú ý của vị đại ca ca này có chút kỳ quái không?

Tuy nhiên, nàng thoáng do dự một chút, vẫn thành thật trả lời: "Cô của ta tên là 【Vương Cô Duệ Lan】, tộc học cao đẳng còn chưa tốt nghiệp. Thành tích cũng chỉ như vậy, nhưng lớn lên rất phiêu phiêu, thiên tài văn nghệ, minh tinh thích nhất là Trần Tuấn Nguyên."

Vương Côi Lan?

Trong đầu Vương Thủ Triết lập tức có ấn tượng.

Đây là con gái của thân đệ Vương Phú Hành? Trước khi hắn rời khỏi thế giới Thần Võ, Côi Lan mới là tiểu bất điểm, vẫn lăn lộn trong viện của hắn.

Chớp mắt đã là đại nha đầu ba mươi tám tuổi.

Về phần Trần Tuấn Nguyên kia? Chưa từng nghe nói qua.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Ta không biết nhiều minh tinh lắm, ta chỉ biết một Vương Dần Quân hình như rất hot, tên là gì, Trường Tình công tử."

"Địch Kỹ ca ca đúng là rất hot, mấy năm gần đây cũng diễn qua một bộ lưu ảnh đại hỏa, chẳng qua cô cô của ta nói hành diễn của Dần Quân ca ca có chút khoa trương, diễn cái gì cũng giống như Ma Kiếm Tiên xuất đạo." Vương Cẩn Du nói: "Tuấn Nguyên ca ca thì tốt hơn rất nhiều, nhưng huynh ấy đều là diễn văn nghệ, ta cũng không thích xem phim văn nghệ."

Chỉ trong mấy câu nói, Vương Thủ Triết đã thăm dò được nội tình của nha đầu Vương Cẩn Du.

Nếu nàng ta gọi cô cô, vậy hơn phân nửa chính là cháu gái Phú Hành, phụ thân nàng ta hẳn là Vương Bảo Vinh, trưởng tử Phú Hành, thái gia gia là Vương Ninh Dịch.

Tính theo bối phận, nàng hẳn là đường tôn nữ nhi phú quý.

Lại nói, đứa bé Bảo Vinh kia còn rất không chịu thua kém. Lúc hắn đi Thánh Vực đứa bé kia còn chưa thành thân, hiện giờ ước chừng cũng chỉ tám mươi mấy tuổi, cư nhiên đã có nữ nhi lớn như của Cẩn Du, so với Bảo Thánh mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi Vương Thủ Triết hiểu rõ, lại không nhịn được cảm khái.

Trong nhà con cháu quá nhiều, hắn có đôi khi cũng không nhớ rõ tuổi tác của bọn nhỏ. Giống như lần này, hắn rời khỏi đích mạch một đoạn thời gian liền có thêm mấy đứa nhỏ, ngay cả mặt mũi hắn cũng chưa từng thấy qua.

Đợi đã!

Vương Thủ Triết bỗng dưng nhớ ra.

Lúc trước ở Thánh Vực, trong nhà gửi thư đề cập qua, đứa nhỏ của Bảo Vinh khi sinh ra, cũng là trời giáng pháp tắc điềm lành chúc mừng. Đứa bé kia, hơn phân nửa chính là vị Vương Cẩn Du trước mắt lộ ra thông minh lanh lợi này rồi.

Đây là trọng lượng nặng nề của mình, được rồi, là bát thế tôn nữ nhi.

Vương Thủ Triết lập tức thân cận với nàng thêm vài phần.

“Đại ca ca, ngươi có bằng lòng gặp mặt cô cô ta một lần không?” Vương Cẩn Du nói một tràng, vị đại ca ca này vẫn luôn ngẩn người, không khỏi có chút buồn bực.

Sẽ không phải là mình nhìn nhầm rồi đấy chứ, vị đại ca ca này thật ra là đồ ngốc sao?

Vương Thủ Triết phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Cẩn Du cũng không nói gì.

Cháu gái đời thứ tám của mình, muốn đem con gái đời thứ bảy của mình làm bạn trai? Cái này gọi là chuyện gì?

Vương Thủ Triết thật sự muốn nhấc nàng lên đánh một trận.

“Khụ khụ ~”

Vương Thủ Triết hắng giọng, đang muốn nói ra câu “ta là lão tổ tông của ngươi”, lại thấy một cô nương xinh đẹp thanh xuân tịnh lệ vội vàng đi tới.

Trên sống mũi nàng đeo một kính mắt không có giới hạn, cách ăn mặc có chút văn nghệ, một thân khí chất cũng yên tĩnh mà nội liễm, vừa nhìn liền biết là một nữ hài nhi tú ngoại tuệ, cực kỳ có nội hàm.

Ánh mắt của nàng đảo nhanh trong đám người, khi nhìn thấy Vương Cẩn Du ngồi đối diện với Vương Thủ Triết mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vội vàng tiến lên, kéo nàng trách cứ: "Cẩn Du, sao ngươi có thể chạy lung tung trên Vân Lam phi chu? Nếu như gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?"

Nói xong, vẻ mặt nàng cảnh giác nhìn về phía Vương Thủ Triết, tiện thể kéo Vương Cẩn Du ra sau lưng.

"Cô cô, con chỉ là ra ngoài dạo một vòng, không ngờ lại gặp được một đại ca ca có khí chất không tệ." Vương Cẩn Du vẻ mặt vô tội nói: "Cô cô, người xem vị đại ca ca này thế nào rồi? Có muốn ngồi xuống tán gẫu một chút không?"

"Hả?"

Vương Côi Lan bị lời nói của hắn làm cho sửng sốt, theo bản năng đánh giá Vương Thủ Triết, lập tức cảm thấy có chút quen mắt.

Tuy nhiên, tình huống trước mắt, nàng cũng không cố kỵ quá nhiều, vẫn cảnh giác kéo Vương Cẩn Du nói: "Cẩn Du, ta cảnh cáo ngươi yên tĩnh một chút. Bên ngoài không thể so với ở nhà, người xấu vẫn có rất nhiều. Người đẹp trai, không có nghĩa là người tốt, trên đời này còn nhiều người xấu bên ngoài bại trận."

Bên ngoài Kim Ngọc là bại trận?

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Thất thế tôn nữ nhi của mình rõ ràng không có ánh mắt tốt như cháu gái bát thế tôn.

Hắn vừa định chuyển đề tài trở về, nói câu kinh điển "Ta là lão tổ tông của các ngươi.

Bỗng dưng.

Tài Hữu Đạo ngông cuồng, cao hứng bừng bừng tiến lại gần: "Ông chủ, lưu ảnh kia quá đẹp, thế giới này quá thú vị. Xung quanh có rất nhiều tiểu cô nương xinh đẹp, chân dài, váy ngắn, vớ tơ… Ồ, hai vị tiểu cô nương này là…?"

Khí chất của người Tài Hữu Đạo này trời sinh đã lộ ra vẻ hèn mọn bỉ ổi, bình thường xụ mặt làm ra vẻ còn tốt, một khi không giả vờ, liền lập tức hiện nguyên hình. Nhất là ánh mắt của hắn, càng giống như viết mấy chữ "ta là lão nhân bỉ ổi"…

Vương Côi Lan vừa nhìn thấy liền nhíu chặt lông mày, vội vàng lôi kéo chất nữ lui về phía sau. Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường giả Thiên Nhân cảnh từ trên người nàng bay lên, mơ hồ cảnh cáo Tiền Hữu Đạo không cho phép lại đây.

"Hai tiểu cô nương này có tư chất huyết mạch cũng không tệ, lớn một chút, chờ tương lai tu luyện đến Tử Phủ cảnh kế thừa bảo điển xong, có thể dễ dàng có huyết mạch tuyệt thế. Tiểu cô nương này, tuổi còn trẻ đã là tuyệt thế rồi, tiền đồ tương lai càng không thể hạn lượng, mạnh hơn Khương Mộ Tiên nhiều…" Tiền Hữu Đạo lại hồn nhiên không ý thức được mình bị ghét bỏ, lôi kéo Vương Thủ Triết hưng phấn nói: "Ông chủ, chắc không phải cậu lại chuẩn bị chơi kế hoạch bồi dưỡng thị nữ đấy chứ? Lần này, còn chuẩn bị bồi dưỡng hai người…"

Hắn nói vừa nhanh vừa bỉ ổi, khiến Vương Mịch Lan và Vương Cẩn Du sợ đến toàn thân phát run, dùng ánh mắt cực kỳ cảnh giác nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Quả nhiên cô cô nói đúng.

Trên thế giới này có rất nhiều người xấu!

Ánh mắt Vương Cẩn Du vô cùng phức tạp, trong lòng cảm khái không thôi.

Một vị đại ca ca khí chất sạch sẽ như vậy, vậy mà lại thích chơi kế hoạch bồi dưỡng thị nữ gì đó… Thật quá đáng sợ.

Vương Thủ Triết tức đến mức không còn xé rách được không gian, ném tài hữu đạo ra ngoài.

Lão cẩu này, chính là đang vu oan cho hắn! Lại còn là chửi bới hình tượng của hắn trước mặt thất tôn nữ nhi và bát thế tôn nữ nhi của mình!

"Khụ khụ, Côi Lan, Cẩn Du, thật ra ta là lão tổ gia gia của các ngươi…" Vương Thủ Triết bất đắc dĩ giải thích một câu.

"Xì, ta vẫn là bà nội lão của ngươi đây." Vương Cẩn Du tức giận mắng.

“Hai người các ngươi không nên tới đây.” Ánh mắt Vương Cô Lan càng lạnh lùng nói ra danh hiệu gia tộc: “Chúng ta là dòng chính của Trường Ninh Vương thị, không phải dễ chọc đâu.”

Cái danh hiệu ” đích mạch Trường Ninh Vương thị” này vừa ra, nhất thời dẫn tới một trận xôn xao, đám người vây xem nhao nhao ghé mắt.

Một số tu sĩ Huyền Vũ tự nghĩ có vài phần thực lực đã bắt đầu xắn tay xắn áo, thần sắc bất thiện theo dõi hai người Vương Thủ Triết, suy nghĩ có nên bắt hai người này lại để tranh công với Vương thị hay không.

Bây giờ toàn bộ thế giới Thần Võ có ai không biết Trường Ninh Vương thị?

Những năm gần đây, Trường Ninh Vương thị phát triển thế lực cực mạnh, danh vọng gia tộc và uy thế đuổi sát Chử thị. Chỉ cần có thể dính chút quan hệ với Vương thị, một bước lên mây tuyệt đối không thành vấn đề.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong khu vực nghỉ ngơi công cộng đã trở nên vô cùng quỷ dị, không biết bao nhiêu ánh mắt đều tập trung ở trên người Vương Thủ Triết và Tài Hữu Đạo.

Cũng may vào thời khắc mấu chốt.

Một thanh niên mặc âu phục màu lam từ khoang thuyền khách quý vội vàng chạy tới.

Thanh niên này dung mạo anh tuấn, mặc dù nhìn còn rất trẻ, nhưng khí thế một thân lại hết sức cường đại, mang theo tôn quý cùng uy nghiêm chỉ có trên người của một loại người có địa vị cao, vừa nhìn liền biết thân phận không đơn giản.

Mà trên người hắn mặc âu phục cũng thập phần cầu cứu, từ nguyên liệu đến làm việc, không có cái nào không phải cực phẩm, căn bản không phải thế gia bình thường có thể gánh nổi.

Thanh niên vội vàng chạy tới này chính là Vương Phú Hành.

Hắn nhìn thấy Vương Thủ Triết, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lập tức kích động nhào tới: “Phú Hành bái kiến lão tổ gia gia.”

Mặc dù lão tổ gia gia ăn mặc điệu thấp, tựa hồ cũng hóa trang một chút, chênh lệch rất lớn với hình tượng Uyên Quân Nhạc Trì ngày thường của hắn, nhưng đây chung quy là lão tổ gia gia Vương Phú Hành hắn kính yêu nhất, mặc dù hóa thành Hôi Đô… Ách, phi phi phi lợi, điềm xấu.

"Cái gì?"

Vương Mịch Lan và cháu gái của Vương Cẩn Du đều trợn tròn mắt.

Lão tổ gia gia? Có khi nào đã nhận lầm người rồi không?

Quần chúng ăn dưa xung quanh càng là một mảnh mờ mịt không biết làm sao, lão tổ gia gia? Vị công tử thanh niên này, lại còn là trưởng bối Vương thị?

"Phú Hành." Vương Thủ Triết khoát tay, ngăn Vương Phú Hành nói tiếp: "Nơi này không phải nơi nói chuyện."

"Vâng, vâng."

Vương Phú Hành vội vàng dẫn Vương Thủ Triết và Tài Hữu Đạo đi tới khoang khách quý, còn chưa quên dùng ánh mắt ra hiệu nữ nhi và cháu gái đi theo.

Rất nhanh, đoàn người đã đến khoang khách quý.

Hoàn cảnh khoang khách quý rất tốt, còn thiết trí phòng họp để dùng.

Vương Phú Hành trực tiếp dẫn người đến phòng hội nghị.

Sau khi tiến vào phòng hội nghị, Vương Phú Hành nghiêm sắc mặt, lúc này liền nói với hai nữ: "Tăng Lan, Cẩn Du, còn không tranh thủ thời gian bái kiến lão tổ gia gia, bồi tội với lão tổ gia gia."

Hai cô gái giật mình, vội vàng thu mình hành lễ: "Thiếu Lan/ Cẩn Du bái kiến lão tổ gia gia, lúc trước thất lễ, kính xin lão tổ gia gia trừng phạt."

"Miễn lễ đi." Vương Thủ Triết mỉm cười phất phất tay: "Chuyến này ta ra ngoài quá lâu, một số tiểu bối trong nhà chưa từng gặp ta, không nhận ra là chuyện bình thường, làm sao trách tội các ngươi?"

"Tạ lão tổ gia gia."

Hai nữ hài đều thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhịn không được lại lén lút đánh giá lão tổ gia gia một chút, càng thêm cảm thấy lão tổ gia gia sâu không lường được, tựa như càng thêm đẹp trai.

“Ngây ra đó làm gì? Còn không mau pha trà.” Vương Phú Hành lại mắng các nàng một câu.

Hai cô gái vội vàng tay chân lộn xộn rót trà cho Vương Thủ Triết, hầu hạ lão tổ tông, thuận tiện rót trà cho ông lão trông rất hèn mọn kia.

“Phú Hành.” Vương Thủ Triết uống trà, thong thả hỏi: “Nghe Cẩn Du nói, ngươi lần này đi Tiên Triều là xem mắt cho Du Lan?”

Vương Thủ Triết cũng rất thích đứa cháu sáu đời Vương Phú Hành này.

Phú Hành mặc dù không rực rỡ chói mắt như phú quý, nhưng mà các phương diện vẫn rất ưu tú, làm việc tương đối bình thản, rất có uy tín vững vàng. Thậm chí so với phú quý, càng giống một người thừa kế gia tộc thủ thành.

Hắn vẫn luôn liên hợp làm công tác tổng ty ở Trường Ninh, hình như trước mắt đã đảm nhiệm phó tổng, phụ trách một đống nghiệp vụ lớn.

“Hồi bẩm lão tổ gia gia.” Vương Phú Hành chắp tay giải thích: “Việc này Tiên Triều, chủ yếu là thị sát một chút phân ti của Trường Ninh liên hợp với tổng ty ở Tiên Triều, cũng cùng Tiên Binh bộ, còn có các gia tộc đàm luận một ít nghiệp vụ. Ngoài ra, chính là hộ tống Tịch Lan, Cẩn Du, cùng mẫu thân của Tịch Lan đi thăm nhà mẹ đẻ.”

“Về phần xem mắt, cũng không phải là tương thân chính nhi bát kinh gì. Chỉ là mang theo Côi Lan đa số nhận thức một chút người trẻ ưu tú của các gia tộc, để cho nàng tham gia hoạt động nhiều hơn, miễn cho suốt ngày ở nhà xem tiểu thuyết văn nghệ cùng văn nghệ phiến.”

“Đương nhiên, nếu như Côi Lan có thể lọt vào mắt xanh, vậy kết thân cũng chưa hẳn không thể.”

Nương tử của Phú Hành là đích trưởng nữ xuất thân từ Hàn Nguyệt Ngô thị, bởi vậy Côi Lan có một nửa huyết thống đến

từ Hàn Nguyệt Ngô thị. Mà mẫu thân của Cẩn Du lại là đích nữ của Hàn Nguyệt Khương thị, bởi vậy đi Tiên Triều còn thuận tiện thăm người thân.

“Là cái lý này.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, sau đó nói với Tịch Lan: “Mị Lan, tiếp xúc với nam hài tử, trước đừng ôm thành kiến, kết giao bằng hữu nhiều hơn cũng tốt.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Vương Cô Lan cũng thành thật đáp.

Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trong lời đồn của gia tộc, lão tổ gia gia là tồn tại như thần, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám tranh luận với lão tổ gia gia.

“Lão tổ gia gia, người mới từ Thánh Vực trở về, nói cho chúng con nghe một chút đi.” Vương Cẩn Du sau khi vượt qua hoảng loạn ban đầu, ngược lại là thích ứng rất nhanh, đã tự động tiến lên giúp Vương Thủ Triết đấm chân: “Thánh Vực chơi vui không? Nam hài tử trẻ tuổi có đẹp trai không? Có ưu tú hay không? Có thích hợp có thể giới thiệu cho cô cô không?”

“Ách… Nơi nào cũng có hài tử ưu tú.” Vương Thủ Triết cười xoa đầu nàng: “Chỉ là nơi đó tài nguyên của Thánh vực tương đối tốt, người trẻ tuổi gia thế tốt đi lại thuận lợi hơn chúng ta một chút. Bất quá cũng có chỗ xấu, loại này mấy trăm tuổi, thậm chí là hai ngàn tuổi cũng tự cho rằng tu sĩ của đứa nhỏ này rất nhiều…”

Nói đến việc này, Vương Thủ Triết ít nhiều cũng có chút cảm khái.

Mình đã làm người của lão tổ tông nhiều năm như vậy, lần này trở về Thánh vực, lại làm một thiếu gia ngang ngược càn rỡ.

Bây giờ sau khi trở về, nhìn ánh mắt kính nể mà sùng bái của những hài tử này, lúc này mới cảm thấy Vương Thủ Triết hắn lại sống lại.

“…”

Vương Cẩn Du im lặng một hồi, mấy trăm tuổi hơn ngàn tuổi còn coi mình như hài tử, nàng thật sự không hiểu được.

Cho dù bây giờ nàng mới mười lăm tuổi, cũng đã muốn làm chút chuyện rồi.

“Lão tổ tông, ngài đi Thánh Vực nhiều năm như vậy, ngay cả ta sinh ra cũng bỏ lỡ.” Vương Cẩn Du ôm đùi Vương Thủ Triết bắt đầu nũng nịu: “Hay là, ngài bồi thêm một chút Chu Tuế lễ.”

Sắc mặt Vương Phú Hành thay đổi, vội vàng tiến lên định kéo Vương Cẩn Du ra: “Nha đầu ngươi cũng không lớn không nhỏ, sao có thể nói chuyện với lão tổ như thế? Lúc trước ngươi chu niên, lão tổ nãi nãi từng cho ngươi đại lễ áp niên.”

“Không sao không sao.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đứa nhỏ Cẩn Du này có chút linh hoạt tinh quái, ta vẫn rất thích.”

Suy nghĩ một chút, hắn liền móc ra một viên 【Bát Phẩm Thoát Thai Đan】 đưa cho Cẩn Du: “Ngươi là tiên thiên linh thể tuyệt thế thiên kiêu, trước mắt đã thức tỉnh đến huyết mạch đệ ngũ trọng. Ngươi trước tiên cất đan này đi, sau khi trở về lão tổ gia gia thay ngươi hộ pháp, giúp ngươi tiêu hóa dược lực của đan dược này.”

Dưới tình huống bình thường, người có huyết mạch Tử Phủ cảnh lục trọng phục dụng viên đan này là ổn thỏa nhất, nếu là huyết mạch Thiên Nhân cảnh lục trọng, có trưởng bối che chở cũng được, nhưng nguy hiểm Thiên Nhân cảnh ngũ trọng lại tăng lên kịch liệt.

Dùng huyết mạch ngũ trọng của Linh Đài cảnh, hơn phân nửa cũng chỉ có Vương Thủ Triết mới dám đảm bảo, ai bảo hắn là huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên độc nhất vô nhị hiện giờ chứ.

“Cảm ơn lão tổ gia gia.” Vương Cẩn Du vui vẻ liên tục bái lạy.

Loại Bát phẩm Thoát Thai Tiên Đan này, hiện giờ Vương thị đã bắt đầu có sản lượng rồi, nhưng giá cả thủy chung không dưới ba viên cực phẩm linh thạch. Hơn nữa tu vi của nàng quá thấp, tuổi quá nhỏ, trưởng bối tầm thường trong nhà không thể bảo vệ được.

Cẩn Du đã có, Vương Thủ Triết cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, cũng cho Vương Du Lan một viên. Nàng là huyết

mạch Thiên Nhân cảnh ngũ trọng, có Vương Thủ Triết che chở, dùng đan dược này gần như không có nguy hiểm.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết lại móc ra hai chiếc nhẫn trữ vật cấp thần thông linh bảo, mỗi người nhét một cái vào tay các nàng.

Hai đứa nhỏ này lập tức cao hứng tới phát điên.

Hiện tại các nàng đều dùng nhẫn trữ vật cực phẩm, vốn dĩ đã thèm muốn nhẫn trữ vật cấp linh bảo Thần Thông, ngoại trừ đựng nhiều đồ hơn ra, còn có thể nói chuyện phiếm giải sầu với khí linh.

"Lão tổ gia gia, ngài quá cưng chiều các nàng." Vương Phú Hành đứng bên cạnh nhìn mà mặt mày ủ rũ.

Phụ mẫu và trưởng bối của hài tử Vương thị mặc dù sẽ giúp đỡ, nhưng sẽ chỉ hỗ trợ ở tiết điểm mấu chốt, rất nhiều lúc đều phải dựa vào chính các nàng đi tranh đấu, đi tranh thủ.

Dùng lời của lão tổ gia gia nói, đó chính là "Cơ hội chỉ để lại cho người có chuẩn bị".

Nội bộ Vương thị cũng có một hệ thống hoàn chỉnh, bắt đầu từ khi Tộc Học bắt đầu, bọn nhỏ có thể dựa vào học bổng, chăm chỉ học cần kiệm, còn có thể học theo Ninh Kham thúc gia gia phát minh sáng tạo như vậy… Trong gia tộc có nhiều nhiệm vụ có thể lựa chọn như vậy.

"Không sao." Vương Thủ Triết lạnh nhạt phất tay: "Muội và Cẩn Du đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, các nàng biết chừng mực. Hơn nữa, muội là lão tổ tông gia tộc, sủng một chút tiểu bối trong nhà cũng nên."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết cũng ném cho Vương Phú Hành một nhẫn trữ vật cấp bậc Đạo Khí, cùng với một viên tiên đan thập phẩm: "Phú Hành, nhớ ngươi là tư chất Tuyệt Thế Bính đẳng? Bây giờ Tử Phủ cảnh, huyết mạch của ngươi cũng đã thức tỉnh đến tầng thứ bảy, vừa vặn có thể dùng Đăng Tiên đan. Sau khi trở về nhớ tới tìm ta tấn thăng huyết mạch~"

Bình thường Thập Phẩm Đăng Tiên Đan đều cần huyết mạch đạt tới tầng thứ tám, dùng mới tương đối an toàn. Có Vương Thủ Triết phụ trợ, lại là tầng thứ bảy vừa vặn dùng.

Lần này, số lượng Thập Phẩm Đăng Tiên Đan mà Vương Thủ Triết thu mua từ Thánh Vực khá dồi dào, dùng ở trên người Phú Hành vô cùng thích hợp.

Việc này làm cho Vương Phú Hành kích động xấu rồi, vội vàng bái tạ: "Phú Hành bái tạ lão tổ gia gia."

Thì ra, cảm giác được lão tổ tông sủng ái tốt như vậy!

Vương Côi Lan và Vương Cẩn Du thấy thế, nhao nhao quăng mắt về phía hắn. Cha/ lão gia gia ngài cũng không tốt đến đâu chứ?

"Hai món bảo bối này của ngươi, lát nữa để Tiểu Tuyết ghi chép lại." Vương Thủ Triết phân phó, "Quay về khấu trừ cống hiến của gia tộc ngươi, nếu giá trị cống hiến không đủ thì cứ ghi nợ trước, ngươi cứ từ từ làm nhiệm vụ là được."

Chỉ một thoáng.

Khuôn mặt tươi cười của Vương Phú Hành cứng đờ.

Lão tổ gia gia người có cần bên này nhẹ bên kia không? Vương Phú Hành ta, cũng chỉ là một hài tử hai trăm tuổi, cũng là muốn được sủng ái một chút a!

Bọn họ bên này vui vẻ hòa thuận, Tài Hữu Đạo bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Cái gì gì? Hắn nghe thấy cái gì?

Ba tuyệt thế thiên kiêu này, đứa nhỏ có được tiềm lực tuyệt thế thiên kiêu, lại đều là con cháu ông chủ?

Gia chủ đây là thành phần gì vậy? Quả nhiên là thiên tài đa dạng. Chân Tiên chủng, thật sự là Chân Tiên chủng phô thiên cái địa!

Xem ra, áp lực của ông chủ rất lớn!

…

Chương 67: Thủ Triết về nhà! Ăn Phật quả Ưu Đàm!

…

Tiền Hữu Đạo dù sao cũng từng là Thánh Tôn, tuy hiện giờ đã nghèo túng, nhưng kiến thức vẫn còn. Nhưng hắn ta chưa từng thấy gia tộc nào có thể không hợp thói thường như Vương thị.

Nhiều Chân Tiên chủng như vậy, sau này phải tiêu phí bao nhiêu tài lực mới có thể bồi dưỡng được bọn họ đây? Cho dù là những thế gia đứng đầu Trung Thổ Thần Châu kia, cũng không dám chơi đùa như vậy?

Hơn nữa, Thủ Triết công tử bồi dưỡng nhiều Chân Tiên chủng như vậy để làm gì?

Tài Hữu Đạo trong đầu miên man bất định, loáng thoáng cảm giác được, công tử nhà bọn họ sợ là đang đánh một ván cờ rất lớn.

Mà ngay lúc Vương Thủ Triết, Vương Phú Hành, Vương Hãn Lan, Vương Cẩn Du mấy người ở chung vui vẻ hòa thuận, phi thuyền của bọn họ cũng một đường bay về phía huyện Trường Ninh.

Dọc theo con đường này, Vương Thủ Triết nói chuyện phiếm cũng cố ý dành thời gian chỉ điểm cho bọn nhỏ tu luyện, mở rộng tầm nhìn của bọn nhỏ, càng khiến bọn họ hiểu được chỗ ảo diệu của tu luyện.

…

Sau một khoảng thời gian.

Huyện Trường Ninh.

Tân Bình trấn, Vương thị luyện đan tổng ty.

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, Vương thị luyện đan tổng ty trải qua mấy lần cải tạo, hôm nay đã biến thành một tòa kiến trúc khổng lồ tựa như cung điện pháo đài. Đại lâu ở trung ương trải qua mấy lần cải tạo, cũng đã biến thành một tòa nhà cao lớn.

Vương thị tổng ty luyện đan nằm ở ngoại ô, chiếm diện tích cực lớn, nội bộ nhân viên rất nhiều, nghiệp vụ cực kỳ bận rộn. Cấu tạo trong đó cực kỳ phức tạp, ngoại trừ tòa nhà tổng bộ ra, phần còn lại dựa theo chức năng, đại khái chia làm khu làm việc, khu sản xuất, cùng với rất nhiều kho hàng to nhỏ, công năng không đồng nhất.

Mà khu sản xuất, lại chia làm khu chế độ linh dược, khu trung chuyển, khu luyện đan.

Giờ phút này.

Đông Phương Linh Nhu đang bước nhanh vào phòng linh dược.

Nàng năm nay đã hơn hai trăm bốn mươi tuổi, năm tháng dài đằng đẵng cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt nàng, ngược lại làm cho nàng dựa vào mấy phần khí chất đặc thù của nữ tính thành thục.

Nàng xuất thân từ Đông Phương thị ở Tân Cảng, khi còn bé gia tộc gặp khó khăn, nếu không phải tiền bối 【Đan Vương】 Vương Thủ Nghiệp Niệm ở trên phần Đông Phương lão tổ ra tay tương trợ, Đông Phương thị nói không chừng đã chôn vùi trong sóng triều lịch sử rồi.

Nàng cảm ơn ân tình năm đó của Vương Thủ Nghiệp, cho tới nay đều lặng lẽ đi theo bước chân của Vương Thủ Nghiệp, sau khi tốt nghiệp trường huyện Trường Ninh đã gia nhập Luyện Đan tổng ty của Vương thị, một đường đi tới đã dần dần trở thành phụ tá đắc lực của Vương Thủ Nghiệp.

Trong xe gian.

Từng gốc từng gốc Tử Diệp Hà Thủ Ô đạt tiêu chuẩn đang nằm trên quỹ đạo, được đưa vào các khu vực khác nhau. Trong các khu vực khác nhau, chúng nó cần trải qua ” gột rửa”, “Dần khô”, “Sùng nghiền”, ” sàng lọc”, “Phân trang”, các bước bất đồng, bào chế hoàn thành mới có thể được đưa vào kho chuyên dụng.

Mỗi một bước nơi này đều là đường nước hóa thành bài tập.

Trên dây chuyền nước, mỗi một dược công đều tỉ mỉ hoàn thành từng công tác máy móc mà đơn giản.

“Minh đường sư đệ, hôm nay lại có một nhóm lớn Tử Diệp Hà Thủ Ô vận chuyển đến.” Đi tới trước đường thủy tuyến, Đông Phương Linh Nhu nhanh chóng tìm được một nam tử trung niên có phong sương, dặn dò hắn: “Ngươi muốn tăng ca suốt đêm, tăng tốc xử lý đám Hà Thủ Ô này. Nếu không một khi kéo dài, dược hiệu sẽ trôi qua.”

Nam tử trung niên này tên là Lý Minh Đường.

Nghe Đông Phương Linh Nhu dặn dò, Lý Minh Đường vội vàng chắp tay: “Đông Phương học tỷ yên tâm, Minh Đường nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Bất quá, hiện nay Hà Thủ Ô thu mua quá nhiều, phòng sản xuất chúng ta quả thực không kịp.”

Lý Minh Đường xuất thân từ một thế gia bát phẩm nho nhỏ ở đế quốc Đại Chu của Mộ Chân đại lục, gia tộc tiền bối năm đó bởi vì một số cơ duyên mà nhận chỗ tốt từ Vương Thủ Nghiệp, sau đó từng bước từng bước “Phi Hoàng Đằng Đạt”. Các tiền bối trong gia tộc cảm ơn Vương Thủ Nghiệp, cũng vì mưu cầu phát triển tốt hơn, liền phái Lý Minh Đường đến Trường Ninh huyện học tập lưu học.

Học nghiệp có thành tựu, Lý Minh Đường liền gia nhập Vương thị tổng ty luyện đan. Trải qua một trăm bảy tám mươi năm phát triển, hiện giờ hắn đã trở thành nhân vật trung tầng quan trọng.

Chỉ là thiên tư của hắn có hạn, tài lực trong nhà cũng bình thường, mặc dù cho tới nay hắn tu luyện đều vô cùng cố gắng, cũng như cũ đạt đến một trăm hai mươi tuổi mới tấn thăng Thiên Nhân cảnh.

Bởi vậy, tuy rằng hôm nay hắn mới hai trăm tuổi, so với Đông Phương Linh Nhu còn trẻ hơn không ít, bề ngoài nhìn qua cũng đã là trung niên nam nhân có hình tượng lão luyện ổn trọng.

“Ừm, việc này ta đã tán gẫu nhiều với Thủ Nghiệp lão rồi.” Đông Phương Linh Nhu nghiêm túc nói, “Chúng ta chuẩn bị xây mười linh dược mới để chế tạo xe, trước mắt Vương thị kiến công đã nhập tràng, Luyện Khí tổng ty của Vương thị cũng đã bắt đầu sản xuất dây chuyền sản xuất mới nhất. Sư đệ Minh đường, gần đây ngươi còn cần chọn một đám cán bộ ưu

tú làm tầng quản lý dây chuyền sản xuất nước chảy mới, cũng tận khả năng bồi dưỡng càng nhiều dược công.”

Xây dựng thêm mười gian xe pháo?

Lý Minh Đường da đầu cũng bắt đầu tê dại.

Luyện Đan tổng ty lấy ở đâu ra nhiều Hà Thủ Ô như vậy? Hơn nữa đây chỉ là phòng xe dùng để bào chế linh dược, những phòng xe luyện đan kia không xây dựng được nhiều hơn sao?

Tuy nhiên, nếu là nhiệm vụ do Đông Phương Học tỷ phái tới, cho dù có khó khăn hơn nữa hắn cũng sẽ không chối từ.

Lập tức, hắn liền bảo đảm nói: “Minh Đường cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Đông Phương Linh Nhu cười nhẹ: “Vất vả cho sư đệ rồi, ta còn phải đi tìm Thủ Nghiệp lão hàn huyên một chút.”

Nói xong nàng liền rời khỏi phòng luyện xe.

Nhìn bóng lưng nàng lúc rời đi, Lý Minh Đường không khỏi thất thần.

Lúc trước khi hắn học ở trường huyện Trường Ninh, Đông Phương Học tỷ có chút chiếu cố đối với hắn, lúc ấy hắn đang tuổi trẻ ái mộ, thời gian dài, liền dần sinh lòng ái mộ đối với học tỷ.

Chỉ tiếc, đối với hắn mà nói, học tỷ giống như là hoàng điểu trên trời, mà hắn chỉ là tẩu thú trên mặt đất. Hắn biết, trong lòng học tỷ chỉ có tiền bối Thủ Nghiệp, bởi vậy phần ái mộ này cũng chỉ có thể giấu thật sâu ở trong lòng.

Lại về sau, lúc hắn hơn tám mươi tuổi, Linh Đài cảnh tầng bảy, đã thành thân với một học muội trẻ tuổi vẫn luôn ái mộ hắn. Bây giờ đã qua một trăm mấy chục năm, chỉ có thê tử Linh Đài cảnh đã sớm hao hết thọ nguyên, hóa thành một nắm đất vàng.

Mà hắn và học muội cùng nhau thành lập tiểu gia tộc, cũng miễn cưỡng được xưng tụng là Thiên Nhân gia tộc, nhân đinh gia tộc đã vượt qua năm mươi người, trong đó có hơn ba thành đều là công tác Luyện Đan tổng ty.

Bây giờ nghĩ lại chuyện xưa, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm khái cảnh còn người mất.

“Ai~”

Khẽ thở dài, Lý Minh Đường nhanh chóng chôn toàn bộ tâm tình vào chỗ sâu nhất trong nội tâm, bắt đầu chuyên chú vào công việc.

Hắn sớm đã không còn là một nam nhân độc thân ăn no cả nhà không đói bụng nữa rồi, toàn bộ gia tộc đều chỉ vào tên “Thiên Nhân lão tổ” này lĩnh hành.

Mà bên kia.

Sau khi tạm biệt Lý Minh Đường, Đông Phương Linh Nhu tiến vào tòa nhà cao tầng tổng bộ tổng bộ Luyện Đan tổng ty.

Thông qua phi hành bình đài, nàng trực tiếp lăng không bay đến tầng cao nhất, lúc đến cửa phòng luyện đan tầng cao nhất, lại được thông báo cho biết Nghiệp lão tổng đang luyện đan, đã đến thời điểm mấu chốt thành đan.

Đông Phương Linh Nhu cũng không vội, tìm một chiếc ghế sô pha ở trước cửa Luyện Đan Sư ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi, cũng dùng ấm trà trên bàn chậm rãi nấu lên một ấm linh trà.

Một lần chờ này, nàng liền đợi trọn vẹn hai canh giờ, cho đến khi Vương Thủ Nghiệp thoáng có chút mệt mỏi từ trong phòng luyện đan đi ra, nàng mới nghênh đón, đưa lên một chén linh trà nhiệt độ vừa mới tốt: “Thủ Nghiệp lão vất vả rồi.”

“Linh Nhu à, loại chuyện rót trà đưa nước này để thư ký làm là được.” Vương Thủ Nghiệp nhận lấy linh trà, dẫn nàng vào văn phòng, cười nói: “Ngươi chính là một trong những phó tổng chấp hành của ta, là muốn làm chuyện lớn.”

“Người lần này luyện chế lại là Thoát Thai Tiên Đan?” Đông Phương Linh Nhu cười cười, lảng tránh đề tài này.

“Đúng vậy.” Vương Thủ Nghiệp có chút buồn rầu nói, “Bằng thực lực của ta, cho dù có sư tôn và Đạo Đỉnh cùng với 【Xích Hà Tiên Viêm】 tương trợ, luyện chế Bát Phẩm đan cũng vẫn có chút cố hết sức, nhất là Thoát Thai đan là phiền phức nhất. Ta luyện một lần, lỗ một lần! Nhưng Tứ ca ta còn rất nhiều dược liệu đưa tới Thoát Thai đan!”

Dừng một chút, hắn mới giãn lông mày ra: “Bất quá một lò này vận khí không tệ, thành đan bốn viên! Chỉ có thể coi là lỗ nhỏ!”

Thoát Thai Đan một lò thành đan bốn viên, so sánh lợi hại của Thánh vực Luyện Đan Sư không tính là cái gì.

Nhưng ở thế giới Thần Võ thì trình độ này đã được coi là luyện đan đệ nhất thê đội rồi, nếu có Chân Tiên hỗ trợ, ngay cả cửu phẩm đan cũng có thể thử luyện chế.

Chỉ là áp lực đời này của Vương Thủ Nghiệp chưa bao giờ nhỏ, từ sơ cấp đan dược bắt đầu luyện chế, cho tới bây giờ không kiếm được tiền, vẫn là thua lỗ.

Hắn có lý do tin tưởng, chỉ cần hắn có thể luyện chế Thoát Thai Tiên Đan không lỗ vốn, tứ ca hắn sẽ an bài hắn bắt đầu luyện chế Vô Lượng Đan! Đến lúc đó, lỗ càng lớn!

Dự cảm của Vương Thủ Nghiệp là đúng.

Bây giờ Vương Thủ Triết đã bắt đầu giúp Vương Thủ Nghiệp trù tính dược liệu Thập Phẩm đan, thậm chí dược liệu của Thập Nhất Phẩm đan cũng đã được đưa lên lịch trình. Đến lúc đó, Vương Thủ Triết chắc chắn sẽ cho đệ đệ này một kinh hỉ.

“Thủ Triết gia chủ chắc chắn có suy nghĩ của hắn.” Đông Phương Linh Nhu cười an ủi: “Đúng rồi, trước đó ta nhận được thông báo, nói là Thủ Triết gia chủ đã trở về, muốn ngươi đi qua đụng đầu.”

“Tứ ca của ta đã trở về?!”

Nghe được tin tức này, Vương Thủ Nghiệp vẫn luôn bình tĩnh thong dong nhất thời kích động đứng lên.

Hắn gấp đến độ muốn rớt một ngụm linh trà trong tay xuống, không kịp chờ đợi bèn đi ra ngoài: “Hay quá, mấy chục năm không gặp Tứ ca ta, rất nhớ. Ta phải đi hỏi hắn một chút xem phía sau có bao nhiêu linh dược cần đưa tới?”

“Thủ Nghiệp lão tổng, còn có một tin tức.” Đông Phương Linh Nhu vội vàng gọi hắn lại: “Đế Nữ Lạc Già của Đại Chu cũng sắp đến Tân Bình trấn, nói là muốn nói chuyện hợp tác trồng linh dược với ngươi.”

Vương Thủ Nghiệp dừng bước, khoát tay nói: “Ngươi trước thay ta chiêu đãi Lạc Già đi. Ta đi gặp Tứ ca của ta trước.”

Nói xong, hắn từ trên đài cao bay thẳng lên trời, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Thấy hắn rời đi xa xa, Đông Phương Linh Nhu cũng thở dài một hơi, trong ánh mắt xẹt qua một tia phiền muộn.

…

Cùng một thời gian.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Nhiều năm qua đi, bố cục của tòa tiểu viện này vẫn giống như năm xưa, chỉ có một số linh thực gieo trồng, hạt giống gieo trồng kỳ hoa dị thảo trong nội viện cũng thay đổi một chút, nhưng vẫn là khắp nơi xanh tươi, sinh cơ bừng bừng, các loại linh hoa nở rộ bốn mùa.

Nhưng mà, khi biết được Vương Thủ Triết trở về, vãn bối trong tộc tranh nhau đến đây bái kiến lại đều là bị ăn bơ.

Chỉ thấy trên cửa viện, giờ phút này đang treo một tấm biển, dâng thư: “Đi đường mệt nhọc, xin đừng quấy rầy, cần nửa tháng để bình phục tâm tình.”

Một đám hậu bối tộc nhân đứng ở cửa hai mặt nhìn nhau.

“Lão tổ gia gia đã là Thần Thông cảnh hậu kỳ, ngồi độ thuyền và phi liên đều mệt mỏi như vậy sao?” Vương Bảo Thánh kích động chạy tới bái kiến Vương Thủ Triết, lúc này giống như bị tạt một chậu nước lạnh kích tình hoàn toàn không có, lảm nhảm oán giận: “Ta đã nghĩ ra kế hoạch phát triển tương lai của gia tộc một nắm con, chờ hắn ký tên thôi!”

Đã qua nhiều năm như vậy, Vương Bảo Thánh hiện giờ đã hơn bốn mươi tuổi, trở thành một thanh niên oai hùng cao ngất, nổi bật. Chỉ là giờ phút này trong ánh mắt hắn có chút mờ mịt, cùng với hành động chuẩn bị đi lên gọi cửa, đã đem thuộc tính của hắn đến sứt đầu mẻ trán, thiếu gân triển khai không bỏ sót.

“Bảo Thánh, ngươi còn nhỏ, không hiểu sự chua xót của đại nhân.” Vương Ninh Hi cười hì hì ôm lấy bả vai Vương Bảo Thánh, kéo hắn trở về: “Đi đi, Ninh Kham gia gia dẫn ngươi đi xem nhân hình khôi lỗi ta mới nghiên cứu chế tạo.”

“Ninh Kham gia gia, con tìm lão tổ gia gia có đại sự thương nghị…” Vương Bảo Thánh muốn giãy giụa, nhưng bởi vì thực lực của bản thân, hoàn toàn không phải là đối thủ của Ninh Kham, chỉ có thể liên tục toái niệm bị kéo càng xa, “Thịnh Huyên gia gia, con đi, con đi còn không được sao? Đừng kéo con…”

Vương Thủ Nghiệp cũng ở trong đám người. Thấy một màn này, hắn nhịn không được khóe miệng giật một cái.

Thật cho rằng tất cả mọi người đều không phân biệt được sao, chữ trên 【Cự khách bài】 rõ ràng là bút tích của tẩu tẩu. Được rồi, thật hâm mộ hai vợ chồng bọn họ đã mấy trăm tuổi, lại còn có tình thú cuộc sống như vậy.

Bỏ đi! Nếu đã không gặp được Tứ ca, vậy thì đi tiếp đón Đế Nữ Lạc Già một chút đi.

Vương Thủ Nghiệp cũng không ở lâu, xoay người rời đi.

Tiếp đó, rất nhiều tộc nhân tới đây, lại tất cả những lần lượt rời đi.

Mãi cho đến nửa tháng sau, Vương Thủ Triết hơi mệt mỏi và Liễu Nhược Lam mặt mày rạng rỡ mới mở cửa đón khách, tiếp kiến tộc nhân từ các nơi chạy tới.

“Thủ Nghiệp à~” Vương Thủ Triết vùi mình trong ghế sô pha, cầm một chén trà Linh Sâm, chậm rãi nói: “Trên luyện đan cao cấp, ngươi không cần sợ thiệt hại, quan trọng nhất là tăng độ thuần thục, dũng cảm của bản thân lên đỉnh núi. Sau khi luyện thêm vài lò Thoát Thai Tiên Đan thuần thục, bắt đầu luyện chế Cửu phẩm Vô Lượng Đan đi.”

Luyện chế cửu phẩm Vô Lượng đan điểm mấu chốt là cửu trọng huyết mạch, thủ nghiệp chính là tư chất thiên tử, bây giờ tu vi là Thần Thông cảnh, huyết mạch tự nhiên đã thức tỉnh đến đệ cửu trọng, chỉ cần có cường giả Chân Tiên phụ trợ, luyện chế cửu phẩm đan không thành vấn đề.

“Tài liệu gì đó, ta đều đã mua giúp ngươi một đống lớn ở Thánh Vực, cứ việc luyện, chớ có sợ thất bại.”

Đến rồi, lại tới rồi!

Trong lòng Vương Thủ Nghiệp lạnh lẽo, nhịn không được cười khổ nói: "Tứ ca, với trình độ luyện đan hiện giờ của ta, một lò luyện đan cửu phẩm có thể ra một viên đã là cực kỳ ghê gớm rồi, phải hao tổn tám phần tài chính."

Luyện chế cửu phẩm đan, thành đan vượt qua năm viên mới có thể kiếm hồi vốn. Muốn làm được điểm này nói dễ vậy sao?

"Không sao, linh dược cao giai của Thánh Vực không đắt." Vẻ mặt của Vương Thủ Triết vẫn vô cùng bình tĩnh: "Hơn nữa, trước khi khai thác Thánh Vực, Thần Võ thế giới chúng ta luyện chế cửu phẩm đan từ trước đến nay lỗ nghiêm trọng. Ngươi bình tâm lại, không nên có gánh nặng tâm lý."

Đây là vấn đề linh dược có đắt hay không?

Tiểu nhân trong lòng Vương Thủ Nghiệp nhịn không được hò hét lên. Ta chính là muốn kiếm tiền! Ta chính là muốn thoát khỏi danh hiệu "gia tộc thua thiệt vương" mà thôi, sao lại khó như vậy chứ?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng hắn vẫn thành thật mà đồng ý: "Tứ ca, ta hiểu rồi."

"Đúng rồi Tứ ca, tiếp theo còn có bao nhiêu Tử Diệp Hà Thủ Ô năm mươi năm?" Vương Thủ Nghiệp lại hỏi.

"Nhiều, rất nhiều, rất nhiều." Vương Thủ Triết lại ôm lấy Linh Tham trà uống một ngụm, bình tĩnh nói: "Ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, lượng rất lớn, phí tổn cũng không cao. Đây sẽ là phương hướng phát triển trọng điểm tiếp theo của gia tộc."

Nghe nói như thế, Vương Thủ Nghiệp lập tức lại phấn chấn lên: "Những năm gần đây tổng ty luyện đan phát triển rất nhanh, kỹ thuật luyện chế dây chuyền sản xuất từ Tiểu Bồi Nguyên đan và Đào Nguyên đan đã vô cùng thành thục, hiện tại điều cần thiết chính là mở rộng sản lượng."

Thánh Vực Khai Phá tổng ty lần này lấy được linh dược phẩm chất không tệ, phí tổn cũng tương đối thấp. Dựa theo một phần mười một viên thành đan để tính toán, mỗi trăm viên Tiểu Bồi Nguyên Đan chi phí giảm xuống ba điểm bảy tiên tinh.

Mà hiện nay giá cả bán của Tiểu Bồi Nguyên Đan trong Đan Dược Hành các nơi, khoảng năm trăm viên tám tiên tinh, lợi nhuận không gian không nhỏ.

Không giống với cao cấp đan dược thường thường có thị vô giá, tình huống cần đấu giá, đê giai đan dược bởi vì cạnh tranh kịch liệt, thường thường là cần đi dạo.

Hiện giờ thế giới Thần Võ tổng cộng có ba trăm triệu nhân khẩu, trong đó tuyệt đại đa số đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh hoặc từ Luyện Khí cảnh trở xuống.

Theo phong trào toàn dân luyện khí từng bước khuếch tán ra ở các quốc gia, ngoại trừ Tiên Ma lưỡng triều ra, tỷ lệ luyện khí của bách tính bình thường của các quốc gia còn lại cũng theo đó tăng lên.

Dựa theo tiêu hao ba bốn viên Tiểu Bồi Nguyên Đan của con người thì nhu cầu hàng năm ít nhất cũng phải ngàn tỷ viên Tiểu Bồi Nguyên Đan. Với số tiền lớn như thế, cho dù đổi thành Tiên Linh Thạch cũng là thị trường năm sáu chục viên Tiên Linh Thạch.

Thu nhập của tổng ty luyện đan ở Tiểu Bồi Nguyên Đan sẽ đạt tới mười hai viên Tiên Linh Thạch.

Phải biết rằng, tổng số lương thực mà Thánh vực khai thác xuất khẩu tổng ty hàng năm, trước mắt cũng chỉ chừng ba mươi Tiên Linh Thạch, lợi nhuận quy mô không bằng Tiểu Bồi Nguyên Đan.

Mà ngoại trừ nội tình của bản thân Thần Võ thế giới ra, Thánh vực đồng dạng cũng có rất nhiều tu sĩ tầng dưới chót, tổng số lượng vượt xa thế giới Thần Võ. Trước mắt Thánh vực Tiểu Bồi Nguyên Đan bán miễn phí, ước chừng mỗi trăm viên sáu mươi điểm ngũ tiên tinh, bởi vậy xuất khẩu sẽ có lợi nhuận xa xỉ.

Giá thành của Tiểu Bồi Nguyên Đan luyện đan tổng ty Vương thị sở dĩ thấp như vậy, vẫn là nhờ sự nỗ lực của tổng ty luyện đan và viện nghiên cứu nhiều năm. Nghiên cứu dây chuyền sản xuất sửa đổi, mỗi một bước sản xuất không ngừng mài giũa, tiết kiệm lại tiết kiệm, mới có được cách giá rẻ hiện giờ.

Hơn nữa điểm đáng sợ nhất của sản xuất dây chuyền sản xuất là, quy mô sản xuất càng lớn, tổng hợp thành vốn càng thấp. Một khi sản lượng năm luyện đan tổng ty của Vương thị đạt

tới hơn ngàn tỷ viên, tổng hợp tổng hợp có lẽ có thể hạ xuống đến trăm viên ba viên tiên tinh.

Sau khi Vương Thủ Nghiệp nói chuyện xong với Vương Thủ Triết liền tràn đầy tự tin rời khỏi tiểu viện.

Hắn cảm giác cả người mình tràn đầy sức mạnh, tương lai hắn phải đem đan dược xuất khẩu đến Thánh vực, kiếm lấy một lượng lớn ngoại hội.

Xử lý xong chuyện thủ nghiệp.

Vương Thủ Triết lại tiếp đãi từng đợt tộc nhân.

Thật tốt mấy chục năm, bọn họ đều cần Vương Thủ Triết hỗ trợ xác định một chút phương hướng phát triển, cho dù Vương Thủ Triết không làm gì, chỉ là khẳng định phán đoán của bọn họ, đều sẽ để cho bọn họ yên tâm hơn rất nhiều, mà nếu như Vương Thủ Triết nguyện ý chỉ điểm vài câu, vậy thì càng được tôn sùng là Khuê Dực.

Sự cường đại của Vương thị cũng không phải chỉ dựa vào một mình Vương Thủ Triết, mà là nhiều tộc nhân đồng tâm hiệp lực, nỗ lực từng chút một. Mà Vương Thủ Triết, càng nhiều hơn là nắm giữ tốt bánh lái của Vương thị trên chiếc thuyền lớn này, không để Vương thị lệch khỏi quỹ đạo phương hướng.

Sau khi xử lý xong tuyệt đại đa số việc vặt, Vương Thủ Triết mới nhàn rỗi một chút, có thời gian cùng Vương An Nghiệp, Vương Phú Quý vội vàng chạy về, cùng với Vương Bảo Thánh thảo luận công việc phát triển kế tiếp.

“Lão tổ gia gia.” Vương Phú Quý móc ra một bản 【Kế hoạch công kiên của Ma giới】. Đây là kế hoạch và phương châm xử lý Ma giới tiếp theo, lão nhân gia người hãy sắp xếp cho tốt.”

Vương Thủ Triết nhận lấy xem xét tỉ mỉ một lần, gật đầu nói: “Kế hoạch của Phú Quý làm rất tốt, nhưng mà kế tiếp có thể cần điều chỉnh một chút. Ta giới thiệu cho các ngươi một người.”

“Tài sản cung phụng.”

Vừa mới nói xong.

Tài Hữu Đạo liền lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hắn mỉm cười chào hỏi mọi người: “An Nghiệp thiếu gia, Phú Quý thiếu gia, Bảo Thánh thiếu gia.”

“Hóa ra là Tài tiền bối.” Vương An Nghiệp đã từng hợp tác với Tài Hữu Đạo, đương nhiên nhận ra hắn, lập tức đứng dậy chắp tay hoàn lễ.

Phú Quý và Bảo Thánh cũng đều dựa theo lễ tiết đáp lễ.

“Lần này mang tiền tài cung phụng trở về, là vì giúp hắn tiến thêm một bước trị liệu thương thế.” Vương Thủ Triết nói: “Có Ly Tiên giúp đỡ, có hi vọng để thương thế của tài cung phụng khôi phục đến trạng thái tương đối ổn định, có thể làm cho hắn ở trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra sức chiến đấu cấp Thánh Tôn.”

Hai mắt Vương Phú Quý sáng ngời: “Nếu vậy, kế hoạch chiến lược của Ma giới của chúng ta sẽ được thực hiện sớm hơn.”

Ma giới đất đai phì nhiêu, rất nhiều “Linh mạch ô nhiễm”, chỉ cần khai phá thoả đáng, chính là đất đai hắc kim cuồn cuộn không ngừng.

Chỉ là một khối địa bàn nhỏ của “Trấn Ma Đô Hộ Phủ” trước mắt, cũng đã vì Vương thị và Đại Càn kiếm được đầy bồn đầy bát. Nếu có thể đem toàn bộ Ma giới nhét vào địa bàn Thần Võ nhân tộc, thực lực chỉnh thể nhân tộc thế giới Thần Võ sẽ tiến vào một giai đoạn bay vọt.

“Lão tổ gia gia, Bảo Thánh, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thảo luận kế hoạch kế tiếp.” Vương Phú Quý lập tức lôi kéo con trai và Vương Thủ Triết, mở ra hình thức hội nghị nhỏ.

Bọn họ ngược lại không bỏ lại Vương An Nghiệp và Tài Hữu Đạo, chỉ là tốc độ vận chuyển đại não của bọn họ quá nhanh, thường thường một người trong đó vừa mới mở miệng, hai người khác liền có thể kịp phản ứng, cũng theo mạch suy nghĩ tiếp tục thôi diễn.

Dưới cơn lốc đầu óc của ba người, Vương An Nghiệp và Tài Hữu Đạo đều nghe mà mắt chớp chớp, có chút theo không kịp suy nghĩ của bọn họ.

Vương An Nghiệp từ nhỏ cũng coi như thông minh, chỉ là vận khí của hắn thật sự quá tốt, cơ bản không quá cần dùng chỉ số thông minh đi giải quyết sự tình. Bởi vậy dần dà, khối trí mưu này dĩ nhiên cũng hoang phế.

Về phần Tài Hữu Đạo, rõ ràng không phải là nhân vật mưu trí.

Bất quá, dù cho không theo kịp ý nghĩ, hắn cũng miễn cưỡng nghe rõ bọn họ đang mưu đồ cái gì.

Nhưng chính vì đại khái đã nghe rõ, hắn ta mới càng nghe càng khiếp sợ.

Lão bản và phú quý thiếu gia rốt cuộc là như thế nào, tại sao lại âm hiểm xảo trá, hung tàn ngoan độc như thế? Còn có Bảo Thánh thiếu gia, đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh, thường thường sẽ ở chỗ nào đó ngoài dự liệu tiến hành bổ sung.

Ba người thảo luận, rất nhiều tử cục mà hắn xem ra căn bản khó giải, không ngờ trong lúc bất tri bất giác đã có phương án giải quyết, thậm chí còn có thể có mấy phương án phòng ngừa vạn nhất.

Tài Hữu Đạo không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

Nhóm người này, có chút đáng sợ a!

Bất quá bây giờ mọi người là người một nhà, có tiền có đạo còn chỉ vào tương lai ông chủ có thể hiệp trợ Ngọc Linh Quang phục Thất Hà Động Thiên. Ông chủ đương nhiên càng thông minh càng tốt, càng âm hiểm càng tốt, càng cường đại càng tốt.

Như thế, đám người tiêu diệt Thất Hà Động Thiên lúc trước kia, mới có thể càng thêm xui xẻo.

Nguyên bản Tiền Hữu Đạo còn rất tiếc hận đồ nhi luân hồi xảy ra sai lệch, vậy mà rơi xuống một địa phương nhỏ chậm trễ tu luyện. Bây giờ suy nghĩ một chút, đây làm sao không phải là may mắn của đồ nhi bảo bối?

Nói không chừng, hắn tài hữu đạo thật có cơ hội còn sống nhìn thấy ánh sáng Thất Hà Động Thiên khôi phục.

“Cha, lão tổ gia gia ~” thảo luận một hồi, Vương Bảo Thánh quả thực có chút nghe không thấu: “Chiến lược chiến thuật của chúng ta có phải là quá âm hiểm hay không?”

“Nếu không, ngươi đi thống soái quân đội, một đường cường công đi qua, như thế nào?” Vương Phú Quý tức giận liếc mắt nhìn con trai.

“Cái này không được!” Vương Bảo Thánh lắc đầu, “Sức chiến đấu của Ma tộc quá mức cường hãn, mặc dù cuối cùng may mắn thắng, nhưng Thần Vũ Nhân tộc chúng ta cũng tổn thất quá lớn.”

“Chuyện này không kết thúc được.” Vương Phú Quý vỗ vào ót hắn, “Lão tổ gia gia từng nói, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình. Trái lại, đối với kẻ địch càng tàn nhẫn, đối với người mình càng nhân từ.”

Vương Bảo Thánh nghe vậy liên tục gật đầu: “Ừm, ta hiểu rồi. Ta sẽ trở về giúp lão tổ gia gia bán một mảnh kỷ lục lưu ảnh, phát tin cho ta toàn bộ con đường thần võ, dựng lên hình tượng huy hoàng cho lão tổ gia gia.”

“Miễn đi.” Vương Thủ Triết ghét bỏ xua tay: “Với trình độ giám định và thưởng thức nghệ thuật của ngươi, vẫn nên lắng đọng lại một chút rồi nói tiếp.”

“Vậy, lão tổ gia gia, chúng ta đến thảo luận một chút cấu trúc phát triển tương lai của gia tộc, còn có bản kế hoạch của con ở đây, cần người ký ở trên…”

Vương Bảo Thánh nói xong chuẩn bị móc nhẫn trữ vật ra, kết quả không đợi hắn móc bản kế hoạch ra, đã bị Vương Phú Quý đổ mồ hôi lạnh xiên ra ngoài.

Hiển nhiên Vương Phú Quý biết nội dung mấy phần kế hoạch của hắn, vừa xách Vương Bảo Thánh đi ra ngoài, vừa không quên cáo từ Vương Thủ Triết: “Lão tổ gia gia, con đi hoàn thiện bản kế hoạch trước đã…”

“Cha, con còn chưa nói xong… Cha, sao người lại đá con?”

“Tên chó chết nhà ngươi, tạo phản thì sao? Sau khi trở về thư phòng của ta, vi phụ sẽ dạy cho ngươi một bài học thật tốt!”

Thấy cảnh tượng này, Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Thật đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Như thế rất tốt, cho Bảo Thánh một ” mánh lới thời thơ ấu” vui sướng, đừng nhìn hắn đã Tử Phủ cảnh rồi, chung quy vẫn

là đứa trẻ con nha.

…

Như thế, lại trôi qua mấy ngày.

Ngày hôm đó.

《 Thiên Ca bí mật đã đến Vương thị, không, bây giờ nên gọi nàng là "Mục Vân Tiên Hoàng".

Lúc này hoàng bào của nàng mặc vào người, khí tràng phóng ra ngoài, toàn thân đều tràn đầy khí tức tôn quý và uy nghiêm, nghiễm nhiên giống như hai người đang đóng vai thị nữ Vương Thủ Triết.

Tuy nhiên, nàng ở chung với Nhược Lam vô cùng tốt, tỷ tỷ tới muội muội, tốt dường như là người một nhà.

"Nhược Lam muội muội, đây là đặc sản Thánh Vực mà ta mang đến cho muội." Mục Vân Tiên Hoàng tặng cho Liễu Nhược Lam một đống lễ vật, đều là các sản phẩm dưỡng nhan dung chỉ Thánh Vực mới có, còn cùng nàng chia sẻ quan niệm giao lưu mỹ dung từ Diêu Ngọc Mai và Khương Mộ Tiên.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, chỉ là thỉnh thoảng đề cập đến thị nữ Khương Mộ Tiên, đôi mắt của Liễu Nhược Lam sẽ như cười như không treo lên người Vương Thủ Triết.

Điều này khiến Vương Thủ Triết đọc sách ở một bên cũng không quá yên bình.

Đến cuối cùng, hắn thật sự nhịn không được, dứt khoát đi lên phía trước nói: "Nương tử, ta cũng mang quà cho cô nương."

Nói xong, hắn móc ra hộp ngọc chứa "Ưu Đàm Phật Quả", mở ra, đưa tới trong tay Liễu Nhược Lam.

Phật quả kia lấp lánh, tràn ngập phật vận, giống như thần vật trên trời.

"Đây chính là Phật quả Ưu Đàm đại danh đỉnh đỉnh sao?" Trong trí nhớ Liễu Nhược Lam dường như có vật này, xem xét tỉ mỉ một hồi, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Nghe nói ăn Phật quả Ưu Đàm, có hiệu quả thể hồ quán đỉnh đốn ngộ, có thể tăng lên tiềm lực huyết mạch trên phạm vi lớn."

“Nương tử ăn nó, tiềm lực huyết mạch nhất định có thể tăng lên một bậc.” Vương Thủ Triết nói, “Đến lúc đó con tìm một cơ hội trở về Thái Sơ Đạo Cung, lấy đạo thư kiếp trước chưa từng cầm ra.”

Lại nói tiếp, kiếp trước Nhược Lam cũng có chút bi ai, nàng có huyết mạch đạt tới Thánh Nữ Ất đẳng, vốn chính là Chuẩn Đạo Tử.

Nhưng hết lần này tới lần khác ngay trước khi Đạo thư tiến vào Truyền Thừa kỳ, Thần Vũ Thánh Hoàng chạy tới đạo cung trộm 【Hỗn Độn Diệt Thế Châu】, bị nàng phát hiện. Nàng một đường đuổi theo Thần Vũ Thánh Hoàng chạy tới thế giới Thần Võ, lại bởi vì thông đạo không gian bị hủy mà một mực dừng lại ở đây, cuối cùng không thể không tấn thăng Đại La Thánh giai, đồng quy vu tận với Thực Nguyệt Ma Chủ.

Nếu nàng ở lại Đạo Cung, sẽ có tỷ lệ nhận được đạo thư không nhỏ.

Dù sao ban đầu nàng cũng là đại sư tỷ, bất luận là tư chất, tu vi, hay là danh vọng, trong Chuẩn Đạo Tử của Thái Sơ Đạo Cung đều là đứng đầu. Thời điểm đuổi theo Thánh Hoàng đi vào thế giới Thần Võ, tu vi của nàng cũng đã là Chân Tiên hậu kỳ tiếp cận đỉnh phong.

Không có lập tức để nàng kế thừa đạo thư, cũng là vì phòng ngừa vạn nhất.

Dù sao, một khi kế thừa đạo thư, tân tấn Đạo Tử sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, một khi xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, đối với toàn bộ Thái Sơ Đạo Cung mà nói đều không khác gì tai hoạ ngập đầu.

Chậm một chút kế thừa, tuy rằng giai đoạn đầu tu luyện chậm hơn một chút, nhưng lại càng thêm ổn thỏa.

Chờ kế thừa Đạo thư, nàng rất nhanh có thể bước vào Thánh giai Đại La, đến lúc đó dựa vào Đạo thư hộ thể, nàng ở trong cùng giai cơ hồ vô địch, tính nguy hiểm tự nhiên cũng giảm mạnh.

Có thể nói, lúc trước nàng bị Thần Vũ Thánh Hoàng lừa thê thảm.

Cũng vì vậy, Vương Thủ Triết vừa lấy được Ưu Đàm Phật Quả, liền là người đầu tiên nghĩ đến Nhược Lam. Toàn bộ Vương thị, không có người nào thích hợp dùng quả này hơn nàng.

"Mạch Đàm Phật Quả này ta không cần, là Chuẩn Đạo Tử, huyết mạch của ta đã đủ dùng, hơn nữa gần đây huyết mạch của ta dường như lại tăng trưởng." Liễu Nhược Lam lại khoát tay, từ chối ý tốt của Vương Thủ Triết.

Trong mắt nàng hình như có suy nghĩ: "Thái Sơ Đạo Cung ta nhất định sẽ đi, nhưng bây giờ không phải là thời cơ tốt, đi ngược lại còn thêm vào trở ngại. Ngược lại phu quân ngươi, tuy rằng tư chất hơi đề cập một chút, nhưng cũng mới là bộ dáng Thánh Tử Bính đẳng… Hoặc là, ngươi cho Mục Vân tỷ tỷ dùng cũng được."

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Hắn suýt nữa quên mất, thật ra nương tử không phải chuyển thế, mà thật sự là đang uỷ thai trọng sinh, chính là vòng qua khách nhập cư của Luân Hồi Trường Hà, ngay cả Tiên Kinh Thánh Đồ cũng mang về.

Điều này cũng khiến cho tu vi của nàng càng cao, độ dung hợp với Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể càng cao, huyết mạch cũng sẽ dần dần khôi phục đến tình trạng đỉnh phong ở kiếp trước.

Chẳng qua dường như lại có thêm tăng trưởng là có ý gì?

Chẳng lẽ… Tư chất huyết mạch của nàng còn có thể vượt qua nàng ở kiếp trước hay sao?

Tình huống của nương tử có liên quan đến bí mật luân hồi, hơn phân nửa nương tử cũng không quá rõ ràng, Vương Thủ Triết cũng lười hỏi nàng.

Hơn nữa, nếu nàng ghét bỏ Thánh Tử Bính đẳng, vậy tư chất huyết mạch của nàng tự nhiên là trên Thánh Tử Bính, hơn phân nửa đã đến Thánh Tử Ất đẳng, hiệu quả của Ưu Đàm Phật Quả cũng sẽ không mạnh như vậy.

Phải biết rằng, ưu Đàm Phật Quả chính là thập nhị phẩm linh dược, dưới tình huống bình thường nó đều cho Chuẩn Đạo Tử Lăng Hư cảnh sử dụng, có thể đem tư chất của bọn họ từ

Thánh Tử Bính đẳng tả hữu tăng lên tới Thánh Tử Ất đẳng, có đủ tư cách kế thừa đạo thư.

“Thiên Ca, nếu không cho ngươi dùng đi? Ngươi vừa vặn là huyết mạch thập nhất trọng, phù hợp điều kiện sử dụng Ưu Đàm Phật Quả.” Vương Thủ Triết đột nhiên nhìn về phía Kỳ Thiên Ca.

Chuẩn Đạo Tử của Lăng Hư cảnh chính là huyết mạch thập nhất trọng, vừa đúng lúc 《 Thiên Ca cũng vậy.

“Nếu ta nhớ không lầm, ngươi là tư chất Thiên Nữ Bính đẳng, sau khi ăn xong Ưu Đàm Phật Quả, huyết mạch của ngươi ít nhất có thể đạt tới Thiên Nữ Ất đẳng, tương lai nếu như có thể tìm được Thánh Đồ kế thừa, có thể bước vào Thánh Nữ Đinh đợi, lại phối hợp Hỗn Độn bổn nguyên khôi phục trạng thái thần hồn nhục thân, trùng kích Đại La vẫn có hi vọng.”

“Thủ Triết, không phải ngươi đã nghiện kế hoạch bồi dưỡng thị nữ rồi chứ?” Mục Vân Tiên Hoàng chớp chớp mắt, cười híp mắt nhìn hắn: “Ngươi chuẩn bị bồi dưỡng ta thành thị nữ Thánh Tôn của ngươi à?”

Thấy sắc mặt Vương Thủ Triết căng thẳng, ném ánh mắt u oán về phía nàng, nàng không nhịn được cười ha ha: “Đùa ngươi đấy Thủ Triết à, tốt xấu gì ta cũng đường đường là tiên hoàng Mục Vân, Yên thị chúng ta cũng có nội tình của riêng mình. Lúc trước tổ tiên Lâu thị chúng ta nhất mạch với tiên tôn đều là tâm phúc của Thánh Hoàng Thần Võ, vẫn luôn đi theo hắn đào móc di tích khắp nơi trong hư không.”

“Ngoài ra, tổ tiên chúng ta vì tránh né Diệt Thế Châu, cũng là ở trong hư không cô độc lưu lạc đến mấy vạn năm. Trong quá trình này, bọn họ gặp được rất nhiều nguy hiểm, nhưng cũng ghi chép không ít vị trí nguy hiểm. Lúc trước, tổ tiên vì Nhân tộc đi theo mà không dám mạo hiểm lung tung, mà lịch đại Tiên Hoàng chúng ta vì thủ hộ Nhân tộc an toàn, cũng chỉ có thể nếm thử sơ qua, không dám mạo hiểm xâm nhập.”

“Có điều bây giờ thế giới Thần Võ đã từng bước quật khởi, Ma giới cũng không còn năng lực không thể chiến thắng như trước, Tuy Vân tâm tính cũng tốt hơn ta. Như vậy, Mục Vân ta cũng không còn nỗi lo về sau nữa, đến lúc nên đi mạo hiểm rồi.”

Những lời này khiến Vương Thủ Triết sửng sốt.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Chư thị cũng không phải là tiên tộc thánh triều an cư một góc, các nàng từng ở trong hư không lang bạt kỳ hồ, vô số lần hiểm tử hoàn sinh, về sau lại ở trong Thần Võ thế giới khống chế một phương, trường kỳ nắm giữ tài nguyên đứng đầu trong thế giới Thần Võ, bí mật ẩn giấu khẳng định rất nhiều.

Trước đó Triêu Dương Vương không chỉ nhắc qua các bản chép tay của các đời Tiên Hoàng để lại một lần, trong đó có ghi chép không ít bí mật, đều chỉ có thành viên trung tâm Chư thị mới biết được.

“Thiên Ca là Tiên Hoàng đương thời, bí mật biết được nhất định là nhiều nhất. Trong đó, có lẽ thật sự có manh mối của Thánh Đồ.

“Trừ chuyện đó ra, ngươi bồi dưỡng ta kỳ thật cũng không có lời. Ta hiểu rõ độ khó khi trùng kích Thánh Tôn, cùng với ước định tốc độ tu luyện của bản thân ta, ta phỏng chừng cần ít nhất hơn năm ngàn năm, thậm chí là hơn sáu ngàn năm để khắc khổ tu luyện, mới có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh đại viên mãn, bắt đầu trùng kích Thánh Tôn.” Mục Vân Tiên Hoàng nói đến chuyện này cũng nhíu mày không thôi, “Ngược lại là ngươi… Dựa theo tư chất huyết mạch cùng tốc độ tu luyện của ngươi, sớm muộn gì tu vi của ngươi cũng sẽ đuổi kịp ta. Cho dù tính cả thời gian tu luyện từ Thần Thông cảnh đến Chân Tiên cảnh, cũng chỉ cần thời gian khoảng năm nghìn năm đã đủ để ngươi thành tựu Thánh Tôn. Nếu trên đường có thể thuận lợi kế thừa một bộ Đạo thư, chỉ sợ khoảng bốn ngàn năm đã có thể thành tựu Đại La rồi.”

Tư chất bất đồng, tốc độ tu luyện sẽ khác nhau. Loại chênh lệch này, đặt ở thời điểm tất cả mọi người đều chỉ có mấy trăm năm tuổi thọ, nhìn cũng không có khoa trương như vậy, nhưng khi độ dài thời gian bắt đầu lấy vạn năm ký, chênh lệch sẽ trở nên thập phần đáng sợ.

Đừng thấy tu vi hiện giờ của Vương Thủ Triết kém hơn 《 Thiên Ca hai đại cảnh giới, nhưng với tư chất hiện giờ của Vương Thủ Triết, tu luyện từ tầng một Lăng Hư cảnh đến đại viên mãn, cũng chỉ cần ước chừng một ngàn năm. Nếu như tư

chất tăng lên Thánh Tử Ất đẳng mà nói, lại càng hơn tám trăm năm.

Mà sau khi đến Chân Tiên cảnh, chênh lệch này không chỉ không giảm đi, ngược lại còn sẽ kéo lớn.

Không tới hai ngàn năm, tu vi của Vương Thủ Triết có thể vượt qua Thiên Ca, tốc độ đột phá Đại La cảnh, càng nhanh hơn Thiên Ca.

Liễu Nhược Lam gật đầu nói: "Đúng là đạo lý này. Mục Vân tỷ tỷ không hổ là tỷ tỷ mà ta cũng tán thành, quả nhiên có sự kiêu ngạo và kiên trì của bản thân. Với tâm tính của tỷ tỷ, nếu như là gia tộc hậu duệ quý tộc xuất thân từ Đông Hà Trung Châu, nhất định sẽ không kém hơn ta trước kia nửa phần."

Nói xong, nàng nhìn về phía Vương Thủ Triết, nghiêm túc nói: "Phu quân, Diệu Đàm Phật Quả này là ngươi lấy được, ngươi tự mình dùng đi. Ngươi thân là gia chủ, trọng trách trên vai rất nặng."

"Cũng được." Vương Thủ Triết suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn gật đầu: "Nếu đã như thế, ta sẽ đến tiểu động thiên của Thanh Hoàng bế quan một phen, tăng huyết mạch lên một đoạn nữa."

Đã có quyết định, Vương Thủ Triết cũng không trì hoãn nữa, cáo từ hai nàng một tiếng, thông qua la bàn Thanh Ngọc và truyền tống phù tiến vào Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Tùy tiện tìm một căn phòng trong Thanh Hoàng lâu, hắn liền ăn xong Ưu Đàm Phật Quả.

Chỉ một thoáng.

Quanh thân hắn đại phóng kim quang, trận trận phạn âm.

Phật quang nồng đậm hóa thành vô số khí tức huyền ảo khó tả tràn vào trong cơ thể, Vương Thủ Triết trong khoảnh khắc liền tiến vào trong đốn ngộ.

…

Chương 68: Nội tình của Vương thị không ngừng tăng lên!

…

Dưới Phật quang nồng đậm bao phủ, ý thức của Vương Thủ Triết hoảng hốt, cảm thấy mình giống như là đi qua dòng sông thời gian, xuyên qua một thế giới khó có thể nói rõ.

Đây là một loại cảm giác rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả, thần hồn của hắn giống như là phân liệt thành vô số người, mỗi một người đều biến ảo thành bất đồng, thể nghiệm nhân sinh hoàn toàn bất đồng. Thể ngộ cuồn cuộn không ngừng xông lên đầu, để thần hồn của hắn trong lúc bất tri bất giác sinh ra lột xác, trở nên càng thêm ngưng luyện, càng thêm tinh khiết, càng thêm không nhiễm bụi bặm.

Phật quang bàng bạc cũng ở trong quá trình này tẩy rửa thân thể của hắn, tẩy rửa huyết mạch của hắn. Huyết mạch chi lực bàng bạc giống như giang hà lao nhanh trong cơ thể hắn, dưới sự kích thích của phật quang càng thêm cường đại, càng thêm thuần túy.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Thủ Triết mới mở mắt ra một lần nữa, chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy nội tâm tinh khiết không minh, giống như sau khi trải qua thời gian ma luyện vô tận, đã buông xuống tất cả chấp niệm.

Nhưng loại cảm giác này cũng chỉ duy trì trong chớp mắt.

Trách nhiệm của thê tử, trách nhiệm đối với hài tử, cùng với trách nhiệm là một gia chủ, đều đồng loạt xông lên trong lòng. So sánh với tâm cảnh lúc trước, trở nên càng thêm cứng cỏi và rõ ràng.

Cùng lúc đó, lý giải của hắn về sinh mệnh bổn nguyên chi đạo cũng trở nên càng thêm rõ ràng khắc sâu.

“Hô!”

Vương Thủ Triết thở hắt một hơi, không nhịn được cảm khái trong lòng.

Ưu Đàm Phật Quả này thật là lợi hại, không hổ là bảo vật mà ngay cả Thánh Tôn, thậm chí là Đạo Chủ cũng cực kỳ coi trọng.

Ngay cả Phật quang này cũng có chút quá bá đạo, người tâm chí không kiên định có thể bị cưỡng ép "Độ hóa", trực tiếp quy y Phật. Cũng may dù sao cũng chỉ là trái cây, Phật quang tuy nặng, dù sao không có người thao túng, ngược lại không có gì quấy nhiễu Vương Thủ Triết, ngược lại khiến thần niệm của hắn trở nên càng thêm tinh thuần cường đại hơn một chút.

Hắn nội thị bản thân một phen, phát hiện huyết mạch sinh mệnh bản nguyên trong cơ thể quả nhiên trở nên càng cường đại hơn, lúc lưu chuyển thể nội, càng tản mát ra khí tức sinh mệnh mạnh mẽ hơn so với dĩ vãng, càng thêm tinh thuần.

Đây là dấu hiệu huyết mạch thức tỉnh lần nữa, tuy rằng không có đạt tới trình độ đột phá nhất trọng, nhưng chí ít là đạt tới Đoạn phía sau của đệ thập trọng Diễn Thánh Chân, đổi thành tư chất, chính là bộ dáng 【Thánh Tử Ất đẳng thiên thượng】.

Mà tu vi của hắn mới chỉ là Thần Thông cảnh tầng tám, còn chưa tiếp nhận truyền thừa của Thánh Đồ.

Nhân vật như vậy đều được gọi là "tiên thiên thánh thể", mà Vương Thủ Triết lại càng thêm bất phàm, bây giờ tư chất của hắn đã đạt tới 【Tiên thiên thánh thể Ất đẳng cấp】, so với thánh tử và thánh nữ kế thừa Thánh đồ bình thường còn mạnh hơn không ít.

"Chúc mừng chủ nhân lại lần nữa tấn thăng huyết mạch."

Lúc này, Thanh Hoàng tiên kinh từ trong Tử Phủ của hắn hiện ra hư ảnh.

Hai mắt Khí Linh Thanh Nhiêm tỏa sáng nhìn Vương Thủ Triết, trong lời nói tràn đầy nịnh nọt.

Nàng chính là tiên kinh cao cấp, nếu chủ nhân không kế thừa được thánh đồ, dùng nàng để thôi diễn về sau cũng có khả năng rất lớn tiến vào thánh giai Đại La.

Bất quá, vạn nhất chủ nhân trực tiếp có Thánh Đồ, hơn phân nửa sẽ không có chuyện của nàng.

Ai, thân là một bộ tiên kinh quá khó khăn, khi tư chất huyết mạch chủ nhân không tốt, nàng sẽ ghét bỏ. Nếu tư chất huyết mạch của chủ nhân quá tốt, nàng lại sợ sẽ bị vứt bỏ.

"Ngươi không cần lo lắng." Vương Thủ Triết dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, ánh mắt trong trẻo: "Cho dù ta có Thánh Đồ cũng sẽ giữ ngươi lại, chờ sau khi ta thăng cấp Đại La, sẽ hết sức thôi diễn Mộc Hoàng chi đạo đến Đại La, để ngươi tiến hóa thành Thánh Đồ."

Vương Thủ Triết hiểu, "Sinh Mệnh Bản Nguyên Đại Đạo" của mình là đạo Bản Nguyên cấp cực cao, thậm chí còn trên Sinh Mệnh Đại Đạo của Ly Tiên. Mà đạo của Mộc Hoàng vốn là một nhánh Thiên Đạo của Sinh Mệnh Đại Đạo.

Bởi vậy, lấy sinh mệnh bổn nguyên đại đạo của Vương Thủ Triết để thôi diễn Mộc Hoàng chi đạo, không dám nói là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng có thể coi là thành thạo. Mà hắn cũng giữ lại Thanh Hoàng bảo điển lúc trước, chuẩn bị chờ sau khi mình đến Lăng Hư cảnh, trước tiên thôi diễn phân ra một ít thần thông truyền thừa.

Đợi sau khi nàng tu luyện tới Chân Tiên cảnh, lại từng bước diễn hóa Thanh Hoàng bảo điển thành một bộ tiên kinh mới, nhưng lần nữa phân ra một loạt bảo điển, để Thanh Hoàng một đạo, từng bước trở thành một trong nội tình siêu cấp của Vương thị gia tộc.

Đến lúc đó, Thanh Hoàng một đạo cũng sẽ biến thành một cái từ Thần Thông truyền thừa chi địa, lại đến bảo điển, tiên kinh, thậm chí là Thánh đồ, một cái hệ liệt tất cả đều được hoàn thiện truyền thừa.

Đây cũng là con đường mà Vương thị muốn trở thành một Thánh tộc dòng chảy xa nguyên thủy chân chính phải trải qua.

"Đa tạ chủ nhân!" Thanh Hoàng tiên kinh và Thanh Hoàng bảo điển đều vô cùng cảm kích Vương Thủ Triết, cảm giác như gặp được chân mệnh thiên tử chân chính.

So sánh với chủ nhân, trước đó Thần Vũ Thánh Hoàng, còn có Diêm Vô Song, quả thực đều là cặn bã. Hiện tại trong lòng các nàng chỉ có chủ nhân!!!

Sau khi trấn an xong Tiên kinh và bảo điển.

Lúc này Vương Thủ Triết mới bắt đầu thị sát Thanh Hoàng tiểu động thiên đã lâu không tới.

Lúc trước hắn đem La Bàn Thanh Ngọc cùng Truyền Tống Phù ở trong nhà, những năm gần đây, trong nhà cũng đã phái người tiến đến tiến hành cải tạo Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên một phen.

Trải qua mấy chục năm đơn giản khai phá, Tiểu Động Thiên bây giờ sớm đã không còn hoang vu như lúc đầu nữa, mà đã linh điền đã ngàn vạn, không người lạ tung hoành. Trên đồng ruộng, tộc nhân đang thay phiên nhau điều khiển con rối sản xuất vất vả làm việc.

Loại tiểu động thiên này thường thường chính là bí cảnh gia tộc, chịu tải lợi ích hạch tâm nhất của gia tộc, bởi vậy có thể đi vào lao động tác giả, chí ít đều là tộc nhân trực mạch.

Mà bản thân tiểu động thiên thật ra cũng cực kỳ trân quý.

Nói chung, ngoại trừ tiểu động thiên tự nhiên sinh ra, chỉ có tu vi từ Thánh Tôn trở lên mới có được năng lực mở tiểu động thiên.

Vì vậy, cho dù là những Tiên Tộc, Tiên Triều của Thiên Thụy Thánh Triều, đại đa số đều không có bí cảnh tiểu động thiên. Chỉ có những Tiên Tộc mạnh mẽ có lịch sử cực kỳ xa xưa, hoặc là Thánh Tộc, mới có tiểu Động Thiên làm nội tình gia tộc.

Có điều, tuy Thánh Tôn có thể mở tiểu động thiên, nhưng không phải muốn mở là mở, càng không phải là chuyện dễ như trở bàn tay. Mỗi một tiểu động thiên mở ra đều phải hao phí lượng lớn tài nguyên, thời gian, tinh lực, thậm chí chu kỳ sinh mệnh của một vị Thánh Tôn cũng chưa chắc có thể hoàn toàn mở xong, còn phải đợi vị Thánh Tôn tiếp tay mở mang.

Nhưng tương ứng, một Thánh tộc nếu là truyền thừa thời gian lâu dài, truyền thừa nhiều đời hơn, số lượng tiểu động thiên tự nhiên cũng sẽ tăng lên, nội tình cũng sẽ trở nên càng thêm thâm hậu.

Dựa vào tình huống Vương Thủ Triết hiểu biết được, Thiên Thụy hoàng thất Lệ Khâu thị và Thiên Thụy Duệ thị đều có

không chỉ một tiểu động thiên, về phần rốt cuộc có bao nhiêu thì không thể biết được.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết biết Thiên Thụy Bùi thị, Thiên Thụy Diêu thị hai siêu phẩm tiên tộc truyền thừa lâu đời này đều có ít nhất một tiểu động thiên, người ngoài vô duyên tiến vào trong đó.

Bởi vậy.

Bây giờ Vương thị có được hai tiểu động thiên, cũng coi như là có bộ phận nội tình của Tiên tộc siêu phẩm.

Sau khi thị sát xong, Vương Thủ Triết bảo Tài Hữu Đạo vào một chuyến, giúp hắn an trí linh mạch thất phẩm kia trong tiểu động thiên Thanh Hoàng.

Linh mạch thất phẩm này phẩm chất không tầm thường, sau khi trải rộng ra, phối hợp trận pháp ngăn cản linh khí tán dật, rất nhanh sẽ mở ra một lô linh điền thất phẩm vô cùng trân quý.

Bình thường một linh mạch cỡ nhỏ, có thể mở ra sáu bảy phần linh điền. Một linh mạch cỡ nhỏ, có thể mở ra sáu mẫu tới mười mẫu linh điền. Mà linh mạch cỡ trung này phẩm chất không tầm thường, căn cứ tính ra tối thiểu có thể mở ra hơn trăm mẫu linh điền cấp bảy.

Cộng thêm trong Thanh Hoàng tiểu động thiên vốn có mười mẫu thất phẩm linh điền, thất phẩm linh điền tổng số đạt tới một trăm mười mẫu.

Đây là linh điền thất phẩm lớn hơn nhiều so với Quy Nguyên Động Thiên.

Linh điền thất phẩm tiên cơ dạt dào, nếu là trồng lục phẩm linh mễ, tốc độ sinh trưởng sẽ cực kỳ nhanh chóng, chỉ cần cày tinh tế, chiếu cố thỏa đáng, dưới tình huống khí hậu thích hợp, một năm chín mấy cũng là bình thường.

Nhưng thất phẩm linh điền thích hợp nhất vẫn là trồng linh mễ thất phẩm tương ứng. Dưới Linh thực sư Chân tiên cảnh cày cấy kỹ càng, bốn năm năm là có thể làm quen một lần, một lần ước chừng có thể thu hai trăm cân.

Vì vậy, Vương Thủ Triết quyết định dùng Linh Lung Bách Hương Mễ và Ngọc Đình Xuân Mễ, năm mươi mẫu. Mười mẫu còn lại dùng làm ruộng thí nghiệm linh dược.

Lợi ích của hai loại thất phẩm linh mễ, đều có thể đạt tới khoảng mỗi cân hai vạn tiên tinh, tính 【Niên mẫu sản】50 cân, mỗi mẫu thu được trăm vạn tiên tinh, trăm mẫu chính là trên ức tiên tinh!

Đây là lợi nhuận khoảng chừng một viên Tiên Linh Thạch. Cho dù bỏ đi lương chủng, cùng với tiêu hao linh trận và thuê Linh Thực sư Chân Tiên Cảnh, một năm cũng có thể có mấy chục viên cực phẩm linh thạch, hai trăm năm chính là thu nhập một viên Hỗn Độn Linh Thạch thuần túy, hai ngàn năm chính là mười viên lợi nhuận thuần túy của Hỗn Độn Linh Thạch!

Bất quá, cân nhắc đến các tộc nhân trong Vương thị tộc chính mình cũng phải ăn thất phẩm linh mễ, ngần ấy sản lượng linh mễ sợ là cũng không đủ tiêu hao bên trong. Cái gọi là lợi nhuận thuần cũng chỉ là nói mà thôi, kì thực đại bộ phận đều là tiêu hao trong nội bộ.

Nhưng Vương Thủ Triết trồng trọt ở linh điền thất phẩm cũng có ưu thế của mình, căn bản không cần tổ hợp siêu cấp Linh Thực sư Chân Tiên cảnh, Lục Tiểu Ất gia Vương Thủ Triết, hiệu suất thúc đẩy sinh trưởng vượt xa Linh Thực sư Chân Tiên cảnh chuyên chức, ở dưới tình huống khí hậu thích hợp, ước chừng một tháng công phu có thể thu hoạch một đợt.

Điều này khiến cho linh điền thất phẩm có thể phát huy ưu thế vượt xa những gia tộc khác trong tay Vương Thủ Triết.

Xử lý xong chuyện tiểu động thiên của Thanh Hoàng.

Vương Thủ Triết lại trở về chủ trạch Vương thị, chia một phần những bảo vật lấy được từ Thánh Vực vào trong bảo khố gia tộc, trong đó có không ít Hỗn Độn tinh hoa, Hỗn Độn bản nguyên, cửu phẩm, thập phẩm, thậm chí là Thập Nhất phẩm Hiển Thánh Đan cũng có.

Những thứ này đều là đồ tốt hiếm có, nếu không đi Thánh Vực, muốn lấy được những thứ này trong thế giới Thần Võ cũng không dễ dàng.

Vấn đề duy nhất là giá trị cống hiến của mấy gia tộc này đều cực cao.

Ngoại trừ mấy "nhà giàu" tương tự với Vương Tông An, Vương An Nghiệp, Vương Phú Quý có rất nhiều giá trị cống hiến lớn, ngay lập tức có thể trao đổi Hỗn Độn tinh hoa cho linh thực bản mạng của mình, giá trị cống hiến trong tay tộc nhân bình thường đều không đủ dùng.

Bất quá dù giá cả cực cao, cũng không chậm trễ mọi người nhiệt tình trao đổi. Có không ít thành viên gia tộc bị kích thích đến nhiệt huyết sôi trào lên, bắt đầu tìm Khí Linh Tiểu Tuyết gia tộc điên cuồng tiếp nhận các loại nhiệm vụ, trong lúc nhất thời, nhiệm vụ ban đầu của gia tộc đều không đủ phân phối.

May mà bây giờ Vương thị đang ở thời kỳ phát triển cao tốc, khắp nơi đều là cơ hội làm việc. Vương Tiêu Hàn, Vương Thủ Tín, Vương Thủ Nặc, Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Nghiệp và một đám tộc nhân hiện giờ đã thăng cấp làm trưởng lão gia tộc tụ lại mở một buổi, thương lượng một phen, liền lâm thời bố trí ra một loạt nhiệm vụ, lúc này mới dần dần thỏa mãn nhu cầu nhiệm vụ của thành viên gia tộc.

Ven hồ Châu Vi.

Nguyên Thủy Linh quy thân là gia tộc lão thần, những năm gần đây vẫn như cũ cõng một đời lại một đời tiểu thiếu gia đích mạch tiểu tiểu tiểu tiểu thư Vương thị đến học.

Bây giờ cho dù là đích mạch, nhân đinh cũng là ngày càng thịnh vượng, các tiểu thiếu gia tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu thư trên mai rùa cũng càng ngày càng nhiều.

Cũng may Nguyên Thủy Linh quy dựa vào "công huân", ở trong gia tộc đãi ngộ cực cao, sớm đã tấn thăng thành Thất giai Linh quy, Huyễn Đại Huyễn nhỏ vô cùng thuận tiện.

Một ngày này.

Nguyên Thủy Linh quy đang chở sáu bảy thiếu gia tiểu thư, chèo kéo mặt nước, vui sướng bơi về phía Tộc Học.

Những thiếu gia tiểu thư này, nhỏ nhất mới bảy tuổi, lớn nhất mới mười hai tuổi, cả đám đều phấn điêu ngọc trác vô cùng dễ nhìn.

Nếu là tiểu thư thiếu gia lớn hơn một chút, bình thường sẽ không ngồi Nguyên Thủy Linh Quy.

Nhưng lúc này đây, tiểu thư Vương Cẩn Du tuổi đã "Siêu tiêu" lại cũng đi theo Nguyên Thủy Linh Quy. Bất quá nàng không có đứng ở trên lưng Nguyên Thủy Linh Quy, mà là dưới chân giẫm lên một kiện thần thông linh bảo kiếm tự động phi hành, dán ở bên cạnh Nguyên Thủy Linh Quy bay.

Hôm nay nàng mặc một bộ trang phục gọn gàng, thắt đai lưng siết chặt phác hoạ thân hình của nàng vô cùng yểu điệu động lòng người, bộ dạng vững vàng đứng trên thân kiếm càng lộ ra tư thế hiên ngang, vô cùng tiêu sái.

Bọn nhỏ đích mạch đều nhịn không được dùng ánh mắt rất hâm mộ nhìn Vương Cẩn Du.

Bọn họ cũng muốn nhanh chóng tu luyện đến Linh Đài cảnh, quấn quít lấy cha mẹ đòi một kiện linh bảo Thần Thông, như vậy học trên dưới là có thể tùy tiện bay lên.

"Y nha y y ~ "

Trên lưng Nguyên Thủy Linh quy, một cái roi trúc tinh tế đang xen lẫn giữa một đám trẻ con, lắc đầu lắc đầu phát ra trận trận thanh âm vui vẻ.

Cây trúc tiên này, tự nhiên chính là Thái Ất Kim Lôi Trúc —— Vương Tông Trúc.

Hắn cũng là đối tượng hộ tống lần này của Vương Cẩn Du.

Mặc dù Vương Tông Trúc bối phận cực cao, nhưng tâm trí lại vô cùng ấu trĩ, đại khái chỉ có dáng dấp tiểu hài nhi sáu bảy tuổi của nhân loại. Về phần hóa hình, vậy thì càng đừng nói đến nữa.

Bây giờ Vương Tông Trúc vẫn là bộ dáng một cái roi trúc cộng thêm mấy cái măng nhỏ, còn chưa trưởng thành, nói gì đến hóa hình?

Ngay cả Liễu Nhược Lam yêu thương đứa nhỏ này cũng bó tay trước việc thiết kế quần áo cho hắn, đành phải tự mình may vá cho hắn một cái bọc, treo lên trên một cây măng.

Bởi vì sợ hắn không thích ứng, còn cố ý phái tộc nhân hộ tống hắn.

Có điều những thứ này đều không ảnh hưởng đến Vương Tông Trúc.

Hôm nay hắn vô cùng vui vẻ. Đây là Tộc Học ngày đầu tiên của hắn. Trước khi trở về, hắn đã nghe phụ thân nói rất nhiều chỗ tốt của Tộc Học, hắn ngóng trông ngày này đã lâu lắm rồi, hôm nay thật vất vả muốn tiến vào Tộc Học trong truyền thuyết, hắn tự nhiên hưng phấn dị thường.

Hắn cao hứng hẳn lên, trên chóp măng liền bắn ra liên tiếp tia chớp, dòng điện gặp được nước, còn giật một ít cá đều nổi lên mặt nước.

Dọa cho một đám tiểu quỷ sửng sốt.

"Tông Trúc lão tổ!" Vương Cẩn Du nhíu mày, vội vàng điều khiển phi kiếm đến bên cạnh hắn: "Ngài không thể tùy tiện dùng điện cá. Bây giờ là mùa này, hồ Châu Vi nghiêm cấm đánh bắt. Hơn nữa cho dù đánh bắt mùa cũng không được dùng điện."

"Y y nha nha ~" Vương Tông Trúc vẻ mặt khó hiểu.

"Cá điện sẽ thương tổn môi trường sinh thái, ngài còn không hiểu những điều này, ngài biết là quy củ là được." Vương Cẩn Du vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vương Tông Trúc.

Vương Tông Trúc vừa tiếp nhận nhiệm vụ phụ đạo vượt qua thời kỳ khó chịu của Tộc Học, nàng còn có chút đắc chí, cảm thấy nhiệm vụ này rất dễ dàng kiếm được điểm cống hiến, tuyệt đối là nhiệm vụ tốt, nhưng hiện tại nàng đã có chút hối hận.

Hình như tâm trí Tông Trúc lão tổ rất đáng lo, ngây thơ đến mức có chút đáng sợ, hơn nữa chỉ số thông minh hình như cũng không cao lắm.

Có điều linh thực thông thường trưởng thành rất chậm, trong gia tộc nhiều tiên thực bán tiên thực như vậy, cũng chính là thế giới thụ vương tông thế lão tổ từ nhỏ đã rất thành thục, rất thông minh.

Bây giờ Tông Thế Lão Tổ đã sớm tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, cũng thuận lợi vượt qua giai đoạn nghiên cứu sinh và tiến sĩ, hiện tại đã trở thành một nghiên cứu viên của viện

nghiên cứu, còn thường xuyên theo viện trưởng Ly Nguyệt làm hạng mục.

Đồng thời, Tông Thế lão tổ còn là giáo sư Tộc Học cao đẳng.

Tướng mạo tuấn lãng, khí chất kiêu quý ưu nhã, hắn giống như quý công tử, cho tới nay đều rất được các học sinh hoan nghênh. Mặc dù tất cả mọi người đều biết bản thể của hắn là cây, nhưng vẫn không biết có bao nhiêu nữ hài ngoại tộc cãi nhau muốn gả cho hắn.

Mà Huyền Vũ Vương Ly sinh ra cùng lúc với Tông Thế Lão Tổ, tiến độ học tập kém rất nhiều, đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn còn lăn lộn trong Tộc Học cao đẳng, tốt nghiệp xa vời.

Mà linh thực linh thú khác trong gia tộc phần lớn cũng giống Vương Ly Tầm, còn ở tộc học cao đẳng tiêu hao rất nhiều, chỉ có số rất ít đã tốt nghiệp thành công.

“Y y y nha ~” Mặc dù Vương Tông Trúc không hiểu lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Tuy trí thông minh đáng lo nhưng Vương Thủ Triết tự mình vỡ lòng, tính cách và tính khí của hắn không tệ, nếu đã nói là quy tắc, vậy thì tuân thủ quy tắc là được rồi.

Vương Cẩn Du ngoan ngoãn như vậy lại khiến hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tông Trúc lão tổ nguyện ý phối hợp, hoàn thành nhiệm vụ này hẳn là sẽ không quá mệt mỏi.

Hiện tại nàng không thể không tận khả năng tiếp nhận nhiệm vụ. Không có cách nào, ai bảo huyết mạch của nàng tăng lên một đoạn lớn chứ, dùng lời của lão tổ gia gia mà nói, tương lai tối thiểu là nàng phải chạy nhanh đến Chân Tiên cảnh.

Huyết mạch càng mạnh, trách nhiệm càng lớn, tiện đà chi tiêu cũng càng lớn.

Cho dù nàng có đãi ngộ của đích thứ mạch, cũng tạm thời có danh sách bồi dưỡng linh thể Tiên Thiên, cũng là xa xa không đủ chi tiêu, nhất định phải làm nhiệm vụ trợ cấp.

Nàng đã lặng lẽ hạ quyết tâm trong lòng.

Đợi nàng lớn thêm một chút, thực lực mạnh hơn một chút, nhất định phải đi Thánh Vực gặp gỡ một chút, gặp một đám gia hỏa hơn mấy trăm tuổi còn tự xưng hài tử!

Tình huống tương tự của nhiệm vụ này không lúc nào không xảy ra ở Vương thị.

Mà cùng lúc đó.

Các đại lão Tiên Triều và Ma Triều, nghe nói Vương Thủ Triết mang về một nhóm đủ loại đồ tốt, cũng nhao nhao nghe tin chạy đến, lấy ra các loại kỳ trân dị bảo để đổi lấy.

Dẫn đầu là Trấn tộc bán tiên thụ trấn tộc 【Hàn Nguyệt Tiên Quế】 của hoàng thất Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Nàng sản xuất trà quế hoa, bình thường được xưng là trà tiên quế hoa, có được công hiệu bổ khí ích huyết dưỡng dung. Hơn nữa dùng trà tiên quế hoa nấu làm bổ cao, càng là dược phẩm tưới nhuần cực tốt.

Mục Vân Tiên Hoàng cũng thường xuyên đưa Nguyệt Quế Trà và Dưỡng Nhan Cao cho Liễu Nhược Lam, rất được nữ quyến trong gia tộc hoan nghênh.

Cây bán tiên quế này đã là đời thứ ba của Yên thị. Hai đời trước của nàng bởi vì thọ nguyên hao hết mà tự nhiên héo rũ. Bây giờ nàng cũng là ở bình cảnh thập nhị giai đỉnh phong, nếu không có biện pháp đột phá, ngắn thì bảy tám ngàn năm, lâu thì hơn vạn năm cũng hao hết thọ nguyên.

Thọ nguyên của linh thực tuy rằng dài hơn nhiều so với nhân loại ngang cấp, nhưng suy cho cùng cũng không phải vô cùng vô tận, thọ nguyên hao hết vẫn sẽ chết.

Thật ra tình huống của nàng cũng tương tự như Đế Hưu lúc trước. Tuổi của Đế Hưu cũng đã rất lớn, mấy vạn năm là có, nếu không phải Vương Thủ Triết cho hai bình Hỗn Độn tinh hoa kia, thật ra thọ nguyên của hắn cũng không còn lại bao nhiêu năm.

Lần này Hàn Nguyệt Tiên Quế đến, chỉ xin hai bình nhỏ tinh hoa Hỗn Độn, giá cả tùy ý Vương thị mở.

Nhưng mà còn chưa đợi Hàn Nguyệt Tiên Quế và Vương thị bàn bạc xong, Xích Ngục Ma Hoàng cũng mang theo Luyện

Ngục Ma Thụ nhà mình tới.

Cây Luyện Ngục ma thụ này cũng là ma thụ trấn tộc của Thân Đồ thị, thực lực đạt đến thập nhị giai đỉnh phong, cầu hai bình hỗn độn tinh hoa đến đột phá gông cùm xiềng xích huyết mạch.

Mặc dù Luyện Ngục Ma Thụ không sản xuất lá trà, nhưng lại có thể sản xuất ra Luyện Ngục Ma Quả, rất có lợi cho tu sĩ có huyết mạch hỏa hệ. Trong yến tiệc Quốc Công của Vương Thủ Triết, Xích Ngục Ma Hoàng đã đưa cho hắn mười quả Luyện Ngục Ma Quả làm hạ lễ.

Nhưng chuyện đã đến nước này còn chưa xong.

Ma Triều Chân Ma Điện cũng phái hai vị Lăng Hư ma quân tới, cũng mang theo ma thực Chân Ma Điện 【U Minh Hồn Thụ】.

U Minh Hồn Thụ này cũng bị nhốt ở đỉnh thập nhị giai rất lâu.

Linh thực ma thực vốn là như thế, trong sinh mệnh dài dằng dặc thường có thể trưởng thành đến cực hạn. Thế nhưng một khi mắc kẹt ở chỗ gông cùm xiềng xích huyết mạch thì sẽ càng khó đột phá hơn so với những sinh vật khác.

Thể diện của Chân Ma điện đương nhiên không thể không cho. Dù sao 【đương gia hiện tại của Chân Ma điện】 là Lung Yên lão tổ của Vương thị. Có thể thấy Lung Yên lão tổ cũng muốn Chân Ma điện có được một tôn chiến lực cấp Chân Tiên, nếu không thì quá mức suy sụp.

Được!

Ai nấy đều từ chối không được.

May mà tổng cộng cũng chỉ cần sáu bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa mà thôi, Vương Thủ Triết đã sớm dự liệu được những thứ này, Hỗn Độn tinh hoa cũng đã sớm dự đoán được.

Sau khi ký một loạt hiệp ước, thu nhận đủ loại ưu đãi, Vương Thủ Triết mới làm bộ "thương xót" đưa ra Hỗn Độn tinh hoa.

Chờ sau khi bọn hắn đột phá huyết mạch thăng cấp thành công, thế giới Thần Võ sẽ thêm ba vị Chân Tiên cấp chiến lực,

cũng coi như giảm bớt cục diện xấu hổ không đủ chiến lực cấp cao.

Kể từ đó, cộng thêm Tài Hữu Đạo Thánh Tử Thánh Tôn này, chiến lực cấp Chân Tiên bên Thần Vũ nhân tộc đã đạt đến ước chừng mười cái rưỡi!

Hồi tưởng lại lúc trước miễn cưỡng mới có bốn Bán Chân Tiên cấp chiến lực, hôm nay nội tình Thần Vũ nhân tộc có thể nói là dày hơn không biết bao nhiêu, cho dù là đối với Ma tộc thoạt nhìn không thể chiến thắng, cũng đã có ưu thế nhất định.

Lúc trước chuyện này quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Mà tất cả thay đổi này đều là vì sự xuất hiện của Vương Thủ Triết.

Vô luận là Ma Hoàng hay là Tiên Hoàng, hôm nay quay đầu nhìn lại chuyện cũ, đều cảm giác nửa đời trước của mình giống như là sống uổng phí, có một loại cảm giác bừng tỉnh như mộng không chân thực.

Trước kia, chỉ riêng bọn họ ngăn cản sự tấn công của Ma tộc, bảo vệ căn cứ Nhân tộc ở Ma Vực, ngăn cản Ma tộc ở bên ngoài khe nứt không gian, cũng đã vô cùng vất vả rồi, loại chuyện "Phản công" này, bọn họ cũng thỉnh thoảng nằm mơ cũng chỉ dám nghĩ mà thôi.

Nhưng bây giờ, dưới một loạt thao tác của Vương Thủ Triết, nội tình của nhân tộc lại được nâng cao trong bất tri bất giác, đã có thể không sợ Ma tộc nữa!

Mà nội tình tăng lên, cũng có nghĩa là thời cơ phản công rốt cục đã tới.

Sau khi tiễn ba vị khách nhân có trọng lượng này đi, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng khởi động kế hoạch 【Thần Vũ Thiên Khư】, âm thầm truyền lệnh, bắt đầu dùng 【Ngô Thao Ngôn】, mở ra kế hoạch chinh phạt toàn bộ Ma giới!

…

Chương 69: Vương Thủ Triết trấn áp Cầu Long Ma Chủ.

…

Long Xương năm 3583.

Lại một mùa xuân nữa.

Bất tri bất giác, khoảng cách Vương Thủ Triết trở về Vương thị đã qua hai mươi năm.

Ma giới.

Long Huyết ma thần điện.

Tuy quy mô của nó không được khốc liệt như những Ma Thần Điện khác, nhưng nó lại không lớn bằng những Ma Thần Điện khác, ngay cả tài liệu để sử dụng cũng không trân quý bằng những Ma Thần Điện khác.

Ở Ma giới, trong số rất nhiều Ma thần điện, đây tuyệt đối là một tòa ma thần điện vô cùng "đơn sơ".

Nguyên nhân không có gì khác, thật sự là vị Ma Thần Long Huyết Ma Thần này quá trẻ tuổi, thời gian tấn chức Ma Thần quá ngắn. Nhưng ngay cả như vậy, chỉ cần có Ma Thần trấn thủ, nơi này chính là nơi rất nhiều Ma Vương nhìn lên triều thánh.

Bên ngoài Ma Thần Điện.

Phía trước thềm đá, đội ngũ Ma binh rất dài dẫn đầu Ma vương hướng phía trên bậc thang đi đến.

Số lượng những Ma binh này rất nhiều, trong tay không ngoại lệ đều mang theo từng cái rương to lớn, bên trong chứa đầy ma tinh thạch, có đầy vàng bạc châu báu, đều là bảo vật chuẩn bị cung cấp cho Long Huyết Ma Thần.

Nhóm Ma binh đi đầu tiên trông thấy có năm sáu Ma vương với hình thái khác nhau đang tụ lại với nhau, than thở nói gì đó.

Trong đó có một con Ma Vương thân người đầu rắn thở dài nói: “Long Huyết bệ hạ càng ngày càng không vui, cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao?”

“Đúng vậy, lần trước ta hiến một nhóm ma tinh thạch, bệ hạ cũng chỉ khoát tay, hào hứng lác đác.” Một con Ngưu Đầu Ma Vương khác cũng tràn đầy khổ não, “Thật sợ một ngày nào đó bệ hạ đột nhiên nổi trận lôi đình, xử tử chúng ta cho vui.”

Cấp bậc Ma giới rõ ràng, thân là Ma Vương cứ lấy quyền sinh sát dưới trướng mình, nắm trong tay quyền lực sinh sát của các lãnh chúa Ma tộc. Đương nhiên, Ma Thần cũng có quyền thống trị tuyệt đối với Ma Vương.

Những Ma Thần trời sinh tính cách tàn bạo đã gặp nhiều lần, một lời không hợp để hành hạ sát thủ càng không phải là chuyện khiến người nghe kinh sợ.

“Ta lần này ngược lại tìm được một mỹ nữ, là con lai nhân ma.” Một vị Mị Ma Nữ Vương xuất thân mị tộc lo lắng nói: “Hy vọng nàng có thể lấy lòng bệ hạ, để bệ hạ nhớ cho chúng ta một chút.”

Trong lúc nói chuyện, bọn hắn đã đi lên bậc thang, sau đó dắt tay nhau tiến vào Ma Thần Điện.

Trong Ma Thần Điện, Long Huyết Ma Thần đang chán ngán ngồi trên thần tọa do đám thủ hạ chế tạo cho, thân hình khôi ngô tản ra uy áp bàng bạc, khí thế bức người, nhưng biểu tình trên mặt lại ỉu xìu, hiển nhiên là tâm tình không tốt.

Mấy Ma Vương thấy thế, biểu lộ trên mặt nhất thời trở nên khẩn trương lên. Bọn hắn tất phải cung kính dựa theo lễ tiết yết kiến Long Huyết Ma Thần, cũng dâng lên bảo vật cùng mỹ nữ của mình.

Quả nhiên, Long Huyết Ma Thần đối với những lễ vật này không có hứng thú gì, sau khi nghe bọn hắn báo cáo công vụ xong, liền vẻ mặt buồn bực khoát tay áo để bọn họ rời đi.

Trong lòng Ma Vương thấp thỏm, nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể thành thật lui xuống.

Đợi sau khi các Ma Vương rời đi, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương mới thở dài một hơi thật sâu, trong lòng buồn khổ không thôi: “Ôi~ ba năm lại ba năm, trong nháy mắt đã hai

trăm năm mươi năm, lúc nào ta mới là người đứng đầu chứ? Ta có thể gặp Loan Loan khi nào chứ?"

Hắn vốn là Trấn Nam Vương Tiên Triều tuổi trẻ tài cao, trời xui đất khiến trở thành Long Huyết Ma Thần, ở Ma giới ẩn núp nhiều năm như vậy, cả ngày làm bạn với những quỷ mị kia.

Nếu không phải trong lòng có sự lo lắng này của Vương Lạc Miểu, thì Hạ Dương cảm thấy mình đã sớm điên mất rồi.

Đột nhiên.

Một giọng nói uyển chuyển của nữ tử vang lên trong Ma Thần Điện trống trải: "Bệ hạ muốn gặp Lạc Miểu tiểu thư, cũng không khó."

"Ai!"

Long Huyết Ma Thần Hạ Dương trong lòng rùng mình, lập tức đứng lên, một cỗ uy áp bàng bạc cũng đồng thời từ trên người hắn bay lên, hướng về phía thanh âm vang lên bao phủ mà đi.

Bá đạo lẫm liệt, thể hiện hết uy lực của Ma Thần.

Cho tới lúc này, hắn mới nhìn rõ người mở miệng là một nữ tử ma quỷ có bộ dáng yêu mị mà thần bí.

Làn da của nàng mềm mại mà nhẵn nhụi, tựa như dương chi bạch ngọc thượng hạng, ngũ quan cũng xinh đẹp tuyệt luân, thoạt nhìn thập phần tương tự nhân tộc, trên gương mặt, trên cánh tay lại mọc ra từng mảnh vảy thật nhỏ, một đôi mắt càng tựa như huyết sắc tinh hồng, khí chất tà mị mà yêu dị.

Đối mặt với uy áp của Ma Thần, nàng ta lại giống như không thèm để ý chút nào, lạnh nhạt nói: "Thiên Vương Cái Địa Hổ."

"Bảo tháp trấn hà yêu!"

Mính Hạ Dương vô ý thức trả lời một câu, lúc này mới mạnh mẽ phản ứng lại, mang theo vài phần lo nghĩ nhìn về phía nữ tử kia: "Ngươi là, bên kia phái tới?"

"Thủ Triết gia chủ nhờ ta chuyển lời cho ngươi." Sau khi nữ tử yêu mị nói xong mới thu mình lại, chính thức thi lễ với hắn: "Vương Mai ra mắt điện hạ."

"Vương Mai?" Thân hình Hạ Dương nhất thời chấn động.

Cái tên này hắn như sấm rền bên tai a!

Vương Mai đại danh đỉnh đỉnh chính là một trong những gia tướng già nhất hiện nay của Vương thị, cũng là trợ thủ đắc lực nhất dưới trướng Vương Thủ Triết, lập không biết bao nhiêu công lao hãn mã trong quá trình phát triển của Vương thị.

Nàng không chỗ nào không có, thần bí đến cực điểm, nhưng chỉ cần nàng vừa xuất hiện, chính là có chuyện lớn sắp xảy ra.

"Vương Mai tiểu thư quả nhiên không phụ danh tiếng." Hạ Dương sợ hãi than nói: "Vậy mà có thể dễ dàng trà trộn vào Ma Thần Điện của bản Ma Thần, bội phục bội phục."

Hắn cũng không dám có tâm tư tà ma gì đối với Vương Mai này.

Thứ nhất là hắn muốn thủ thân như ngọc cho Phù Huề, thứ hai, trong lời đồn, nàng này chính là sủng thiếp của Vương Thủ Triết. Bây giờ ở thế giới Thần Võ, đắc tội Xích Ngục Ma Hoàng hoặc Mục Vân Tiên Hoàng đều còn có đường sống, nhưng đắc tội Vương Thủ Triết lại là chạy trời không khỏi nắng.

"Lời hàn huyên thì không cần nhiều lời." Vương Mai thần sắc nghiêm túc, trong đôi mắt lại xẹt qua một tia cuồng nhiệt, "Gia chủ có lệnh, "Hành động diệt ma" chính thức khởi động. Bởi vì sự việc trọng đại, hắn lệnh cho ta đặc biệt đi một chuyến, cùng ngài thương thảo một chút chi tiết nhiệm vụ lần này."

"Rốt cuộc "Diệt Ma Hành Động" đã chính thức khởi động?!"

Mính Hạ Dương vừa nghe lời này nhất thời kinh hỉ vạn phần, thậm chí có chút lệ nóng doanh tròng.

Hắn ngửa mặt nhìn mái vòm Ma Thần Điện phức tạp hoa lệ: "Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đến phiên Hạ Dương của ta ra sân! Loan Loan, ngươi chờ ta, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, sau đó trở về đoàn tụ với ngươi."

Nói xong, hắn lập tức khẩn cấp từ trên thần tọa đi xuống, chào hỏi Vương Mai nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Vương Mai tiểu thư đi theo ta. Chúng ta vào bên trong nói chuyện."

Hạ Dương dẫn theo Vương Mai tiến vào tẩm cung Ma Thần của hắn, bắt đầu mưu đồ bí mật, trò chuyện cả buổi tối.

Hôm sau.

Tâm tình Long Huyết Ma Thần Hạ Dương rất tốt, bắt đầu liên tiếp triệu kiến thuộc hạ Ma Vương của mình, sắp xếp các loại nhiệm vụ xuống.

Đám Ma Vương dưới trướng thấy thế này cũng hưng phấn không thôi.

Bệ hạ rốt cuộc không hậm hực nữa, đây chính là chuyện tốt bằng trời.

Mấy Ma Vương hỏi thăm một chút mới biết, hóa ra bệ hạ và người nọ ma hỗn mỹ nữ lăn lộn một đêm.

Xem ra, lần này rốt cuộc cũng gãi được thịt ngứa của bệ hạ rồi.

Chư vị Ma Vương tự cảm thấy tâm lĩnh thần hội, bắt đầu tìm kiếm mỹ nữ tương tự xung quanh.

Cũng chính là đồng thời bắt đầu hành động ở bên này của Mính Hạ Dương.

Trong Âm Bạt Ma Thần Điện, Âm Quát Ma Thần cũng lần nữa nhận được tin tức cuối cùng của Ngô Thao Ngôn.

Lần truyền tin này có lượng tin tức rất lớn, không đơn giản chỉ truyền về tình hình gần đây của Ngô Hạo Ngôn, mà còn nói rõ thời cơ rốt cục thành thục, đã đến lúc đón Ma Chủ trở về, cũng đưa ra một kế hoạch hành động vô cùng tường tận.

Xem xong nội dung truyền tin, Âm Quát Ma Thần vừa mừng vừa sợ, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều sôi trào lên.

Tốt quá rồi! Đợi lâu như vậy, cuối cùng thời cơ cũng đến rồi!

Ma Chủ vĩ đại ơi!

Ta, Âm Quát Ma Thần cuối cùng cũng tới đón người về nhà!

…

Một đoạn thời gian sau.

Ma giới.

Biên cảnh Trấn Ma Đô hộ phủ.

Khe núi bí mật bên ngoài Trấn Ma quan.

Một chiếc phi liễn nhân tộc bình thường rơi vào trong hạp cốc, từ đó đi ra ba vị nhân loại, hai nam một nữ.

Nữ tử trong đó da thịt trắng như tuyết, dung mạo vũ mị, dáng người càng làm cho người ta huyết mạch sôi sục, nhất cử nhất động đều lộ ra mị hoặc vô tận.

Hai vị nam tử cũng là mỗi người một vẻ. Trong đó có một vị khôi ngô cao lớn, một thân bắp thịt, toàn thân lộ ra lực lượng khí huyết mạnh mẽ, mà một vị khác thì dung mạo anh tuấn, tựa như quý công tử, nhưng khí chất một thân lại hết sức âm lãnh, mang theo sát khí âm trầm.

Không nghi ngờ gì nữa, ba vị này chính là Âm Quát Ma Thần, Long Huyết Ma Thần, cùng với Minh Sát Ma Thần.

Huyết mạch Ma tộc rất cường đại, nhất là loại Ma tộc cao cấp có được Chân Ma hạch như bọn họ, năng lực khống chế gen huyết mạch cực kỳ cường đại.

Hơi chút dung hợp hấp thu huyết mạch Nhân tộc, hao phí một chút thời gian liền có thể khống chế tế bào sinh trưởng, biến bề ngoài thành hình dạng Nhân tộc.

Đương nhiên, làm như vậy thì nhiều hay ít sẽ có chút ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Hơn nữa, cấu tạo thân thể Nhân tộc bất đồng, cũng không cường đại và vận dụng tự nhiên bằng thân thể Ma tộc. Trừ điều đó ra, nếu muốn dựa vào đơn thuần vào thân thể Nhân tộc trà trộn vào Nhân tộc, cũng không phải chuyện đơn giản.

Giữa hai tộc Nhân Ma đối kháng vô số tuế nguyệt, phòng bị lẫn nhau đã sớm khắc vào trong xương cốt, Nhân tộc bên này có không ít trận pháp phù lục kiểm tra đo lường gian tế Ma tộc, chỉ cần là Ma tộc, dù cho bề ngoài ngụy trang giống nữa, cũng rất khó thông qua kiểm trắc trận pháp phù lục.

Trong hẻm núi, sớm đã có người lặng lẽ chờ đợi.

Ba người bọn họ nhanh chóng phi liễn, liền có một vị công tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng tiến lên nghênh đón, cung kính hành lễ với ba người: “Tại hạ Vương Dần Trinh, phụng mệnh

gia chủ đến đây nghênh đón chư vị, an bài tiến công cho chư vị."

Những năm gần đây, Vương Dần cực kỳ nóng nảy trong hình chiếu, vốn có danh xưng ảnh đế, nhưng căn bản tu vi không hề giảm sút, tuổi còn trẻ đã tiếp cận Tử Phủ cảnh trung kỳ.

Hắn dựa vào thù lao lưu ảnh cao chót vót đổi lấy không ít tài nguyên tu luyện, cũng khiến cho hắn bộc lộ tài năng trong thế hệ trẻ của gia tộc, ngay cả Thủ Triết gia chủ cũng triệu kiến hắn.

Này không phải sao, dựa vào kỹ năng diễn xuất tinh xảo, hắn có thể từ trong rất nhiều người cạnh tranh trổ hết tài năng, thu hoạch một nhiệm vụ "Dẫn Ma Nhập Thất" trọng yếu như thế.

"Dẫn đường đi." Hạ Dương khoát tay áo: "Tất cả lấy khiêm tốn làm chủ."

"Yên tâm, đã sớm sắp xếp xong xuôi. Chư vị khách quý hãy đi theo ta là được."

Vương Dần thản nhiên như đã tính trước, lập tức dẫn họ đi về hướng quan nội.

Dựa vào độ dân cư cực cao, cùng với thân phận quý công tử của Vương thị, Vương Dần rất "dễ dàng" liền dẫn theo bọn họ lẫn vào Trấn Ma đô hộ phủ, một đường đi, còn một đường giới thiệu tất cả mọi thứ của Trấn Ma đô hộ phủ.

Ví dụ như đoàn tàu quỹ đạo tiến lên với tốc độ cao, cơ sở sản xuất lương thực của khôi lỗi hóa cao, cùng với những kiến trúc thiết kế kỳ quái.

Ba vị Ma Thần đều sửng sốt.

Đây là địa bàn của Ma tộc sao? Tại sao lại phồn hoa và tiên tiến như vậy.

Âm Quát Ma Thần vừa khiếp sợ, đồng thời trong lòng bắt đầu cân nhắc, chờ sau khi nghênh đón Ma Chủ về, cũng không cần đuổi tận giết tuyệt Nhân tộc, mà là nô dịch bọn họ đến kiến thiết Ma giới.

Chủng tộc nhân loại này rất có thủ đoạn trong việc xây dựng lãnh địa.

Mà trên đường đi tới, các loại thủ đoạn thăm dò, dò xét của nhân tộc, cũng làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, vạn phần may mắn chính mình không hành động lỗ mãng theo tâm ý của mình, mà là dựa theo kế hoạch của Ngô Minh Ngôn chờ phản đồ nhân tộc hỗ trợ dẫn đường.

Nếu như không có người dẫn đường, sợ là bọn họ vừa mới vào quan liền sẽ bị nhân loại phát hiện.

Thân là Ma Thần, một khi bại lộ trong nội địa Nhân tộc, rất nhanh sẽ lọt vào vây công, thậm chí chiến lực cấp Chân Tiên của đối phương cũng sẽ xuất động. Đến lúc đó có thể sống sót trở về hay không còn chưa biết được.

Vương Dần Quân hao phí công phu cả tháng mới mang theo ba vị Ma Thần "Vất vả" thông qua một khe hở "Giới Vực" khó khăn nhất, thành công hội hợp với Vương Thủ Triết trong Đại Càn.

Vốn dĩ khe hở giới vực cỡ nhỏ này của Đại Càn có quy mô quá nhỏ không đủ ổn định, một ít siêu cường giả cưỡng ép xuyên qua có thể khiến cho khe hở sụp đổ. Hiệu suất vận chuyển qua lại cũng quá chậm.

Bởi vậy, những năm gần đây Vương An Nghiệp nhiều lần từ trong Thần Võ Thiên Khư rút được "Không gian kết tinh", trong đó một bộ phận đầu nhập vào trong khe hở giới vực, dần dần mở rộng và củng cố nó.

Lại thêm tam đại Ma Thần hết sức thu liễm khí tức, ngược lại là an toàn thông qua khe hở giới vực Đại Càn.

Địa điểm gặp mặt, ở trên độ thuyền giới vực cỡ nhỏ trong một căn cứ bí mật.

Vương Thủ Triết và Ngô Đình Ngôn phong độ nhẹ nhàng đã sớm chờ ở trong bến đò giới vực. Hai người đối với lần gặp mặt này hiển nhiên là vô cùng coi trọng, trong toàn bộ giới vực độ thuyền, ngoại trừ một lão đầu phụ trách lái thuyền bỉ ổi ra, chỉ có hai người bọn họ.

Ba vị khách Ma giới vừa tới đã được tiếp đón nhiệt tình.

Lúc này Vương Thủ Triết vẫn có nhân cách độc lập, chỉ là mỗi khi nhìn về phía Ngô Thao nói, đều không thể ngăn chặn lộ ra cuồng nhiệt và ái mộ.

“Nguyễn Ngôn, vì ngươi, ta cái gì cũng nguyện ý làm.” Vương Thủ Triết cố gắng “Khắc chế” cuồng nhiệt của mình, giọng nói có chút run run, “Nhưng ngươi đừng quên đáp ứng chuyện của ta, sau khi giúp Âm Quát Ma Thần nghênh đón Ma Chủ, hai bên ta khế định minh ước hòa bình, liên thủ tiêu diệt Cửu Ngục Ma Thần, sau khi Cứ Cốt Ma Thần, Ma Giới và thế giới Thần Võ vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau.”

” triết lang.” Ngô Thao nói vừa thanh thuần lại yêu kiều dựa vào trong lòng Vương Thủ Triết: “Bất kể là người hay trái tim của ta, đều vĩnh viễn là của ngươi. Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi, kế hoạch này đối với Nhân tộc và Ma tộc mà nói đều là giải thích tốt nhất. Từ nay về sau, Ma tộc và Nhân tộc vứt bỏ hiềm khích lúc trước, chung sống hòa bình, dắt tay chạy tới tương lai.”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết mới giống như đưa ra quyết định gian nan, gật đầu thật mạnh: “Ngữ Ngôn, ta tin ngươi. Sau khi chuyện thành, ta sẽ từ bỏ vị trí gia chủ, cùng ngươi ẩn cư sống quãng đời còn lại.”

Nghe được đoạn đối thoại này, Âm Quát Ma Thần nghe được trong lòng cười điên cuồng không thôi.

chung sống hòa bình? Bắt tay nhau lao tới? Nằm mơ đi!

Chờ nghênh đón Ma Chủ trở về, ngược lại là có thể lợi dụng Nhân tộc cùng nhau tiêu diệt Cửu Ngục, Cứ Cốt. Chờ sau khi Ma Chủ thống nhất Ma giới, chính là lúc triệt để công chiếm Thần Vũ Nhân tộc!

Tuy nhiên, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng nàng lại bảo đảm: “Vương Thủ Triết, Ma tộc chúng ta cũng đã sớm chán ghét chiến tranh. Chỉ là Cửu Ngục Ma Thần và Cứ Cốt Ma Thần, cho tới nay đều dã tâm bừng bừng muốn tiêu diệt Nhân tộc. Chỉ cần ta nghênh hồi Ma Chủ, tất cả đều được giải quyết dễ dàng.”

“Không sai, Long huyết ma thần ta là tâm phúc của Đà long ma chủ, ta có thể thay hắn cam đoan với ngươi, sau này nhân tộc cùng ma tộc đời đời giao hảo” Long huyết ma thần, Hạ Dương vỗ ngực ủng hộ nhân ma chung sống hòa bình.

“Tài lão, lái thuyền đi, mục tiêu, Thần Võ Thiên Khư.” Vương Thủ Triết hạ quyết tâm phất phất tay.

“Vâng, gia chủ.”

Tài sản hèn mọn bỉ ổi có đạo cười hắc hắc, khởi động độ thuyền loại nhỏ.

Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn quét qua ba đại Ma Thần, nhất là dừng lại trên người Âm Bạt Ma Thần thêm vài hơi thở.

Hắn cũng không phải cố ý đi tục tĩu, trên thực tế chỉ là có chút tò mò mà thôi.

Nhưng không ngờ Âm Quát Ma Thần lại bị hắn nhìn đến toàn thân sợ hãi, trong lòng nhịn không được thầm mắng một tiếng.

Ánh mắt của lão đầu này làm sao lại buồn nôn như vậy?

Nếu không phải vì đại kế nghênh hồi Ma Chủ, nàng thật muốn một tát đập chết lão đầu đáng khinh này một lúc xong hết mọi chuyện.

Dưới sự khống chế của Tài Hữu Đạo, độ thuyền giới vực cỡ nhỏ nhanh chóng bay lên không trung, lặng yên không một tiếng động xuyên thẳng về hướng Thần Vũ Thiên Khư.

Cùng lúc đó, ba đại Ma Thần Âm Bạt Ma Thần đều cực kỳ cảnh giác. Mặc dù bọn họ tin Vương Thủ Triết tới bảy tám phần, nhưng cũng chỉ bảy tám phần mà thôi.

Bọn họ vẫn như cũ mang theo hai ba thành lo nghĩ, bảo trì tương đối cảnh giác. Vạn nhất có cái gì không thích hợp, liền lập tức chạy trốn.

Mà “Ảnh Đế” Vương Dần Quân nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi cảm khái vạn phần. Người hâm mộ đều nói kỹ năng diễn xuất của hắn tốt, nhưng so với Thủ Triết lão tổ thì hắn kém không biết bao nhiêu.

Nếu không phải biết trước Thủ Triết lão tổ đang diễn kịch, e rằng ông ta sẽ thật sự tin lão tổ sẽ bỏ trốn cùng Ngô Thao Ngôn kia.

Thì ra Thủ Triết lão tổ mới là Ảnh Đế chân chính.

Tốc độ độ độ thuyền của giới vực loại nhỏ rất nhanh, nó còn có năng lực xuyên qua không gian, vẻn vẹn chỉ mấy ngày,

đoàn người đã tới bên ngoài Thần Vũ Thiên Khư.

Nơi này, vẫn trước sau như một cơn lốc tàn sát bừa bãi.

Tiếng gào thét cực lớn tựa như long ngâm vang vọng thiên địa, làm cho trống tai rung động, hầu như ngay cả tiếng nói chuyện bình thường đều không thể nghe thấy. Không gian phong bạo bạo tẩu càn quét khắp nơi, cho dù chỉ là bên ngoài, cho dù lúc này căn bản không phải Thần Vũ Thiên Khư bộc phát kỳ, năng lượng phong bạo tàn sát bừa bãi vẫn đủ để cho tất cả tu sĩ dưới Lăng Hư cảnh chùn bước.

Cũng chỉ có Chân Tiên mới có thể tới gần, xâm nhập vào trong đó.

Nhìn vòng xoáy năng lượng to lớn thông thiên triệt địa kia, cảm xúc của mọi người đều không kìm được căng thẳng lên.

Bỗng dưng.

Bên trong Thần Vũ Thiên Khư truyền đến từng đạo năng lượng dao động cực lớn.

Năng lượng ba động kia uy thế kinh người, đi kèm dù là tiếng gió to lớn cũng không che giấu được tiếng nổ vang, phảng phất như là có cường giả Chân Tiên cảnh ở trong đó thi triển chiêu thức uy lực lớn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Sắc mặt của Minh Sát Ma Thần nhát gan nhất đại biến, trong lòng nhất thời gào lên tiếng chuông báo động: “Chẳng lẽ chúng ta trúng mai phục?!”

Vẻ mặt hắn ta cực kỳ không tốt, đưa tay muốn bắt Vương Thủ Triết, chuẩn bị khống chế cục diện trước rồi nói sau.

“Bình tĩnh!” Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương lại ngăn cản hắn, đồng dạng lớn tiếng hỏi Âm Bạt Ma Thần: “Âm Bạt Ma Thần, ngươi và Ngô Thao Ngôn chẳng lẽ là có âm mưu gì?”

Âm Quát Ma Thần cũng không hiểu ra sao, lúc này ánh mắt sắc bén nhìn về phía Ngô Giác Ngôn và Vương Thủ Triết: “Nói, đây là tình huống gì?”

“Bình tĩnh, chư vị bình tĩnh.” Thần sắc của Vương Thủ Triết vẫn vô cùng bình tĩnh, giải thích: “Các đại lão Chân Tiên của Thần Võ chúng ta đôi khi sẽ tổ chức lại, có ý đồ tiêu diệt tàn hồn của Ma Chủ, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Tuy

nhiên, tàn hồn của Ma Chủ vô cùng giảo hoạt, mỗi lần đều bị hắn tránh được. Chỉ là lần này chúng ta tới có chút không đúng lúc…”

“Vây diệt tàn hồn Ma Chủ, thật to gan!!” Âm Quát Ma Thần trong lòng bỗng nhiên toát ra một cỗ lửa giận nóng hổi, thanh âm bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

“Một, hai, ba, bốn…” Minh Sát Ma Thần lại ngưng thần cảm ứng, “Cảm giác có bốn đạo chiến lực Chân Tiên đang bộc phát, chỉ sợ chúng ta không phải đối thủ, hay là rút lui trước đi.”

“Rút lui? Sự tình đã đến lúc này rồi, làm sao có thể rút?” Âm Quát Ma Thần lạnh lùng nói, “Lần này rút lui, chúng ta năm nào tháng nào mới có thể trở về? Huống chi, vạn nhất lúc này đây tàn hồn Ma Chủ bị tiêu diệt thì làm sao bây giờ? Long huyết, ngươi nói như thế nào?”

Long Huyết Ma Thần vẻ mặt vô tội nói: “Các ngươi đừng nhìn ta, cá nhân ta là muốn lập tức cứu Ma Chủ ra, nhưng ta cũng không muốn chết. Này, Vương Thủ Triết kia, ngươi có biện pháp tiếp cận một chút dò xét tình hình không?”

“Được, dù sao trước mắt mọi người vẫn chưa bại lộ.” Vương Thủ Triết đề nghị: “Không bằng đến gần xem một chút, căn cứ tình huống cụ thể rồi mới quyết định cụ thể.”

Ba đại Ma Thần liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy.

Cũng may Vương Thủ Triết ở trong tay bọn họ, lỡ như có cái gì không thích hợp, liền lập tức cưỡng ép Vương Thủ Triết và chiếc độ thuyền loại nhỏ có tốc độ cực nhanh này rút lui, chiến lực Chân Tiên đối diện tuy rằng nhiều hơn một người so với bọn họ, nhưng cũng chưa chắc có thể đuổi kịp.

Độ thuyền giới vực loại nhỏ qua lại giữa Thần Võ Thiên Khư, không gian phong bạo năng lượng không ngừng nghiêng ngả.

Càng tới gần, tình huống trên chiến trường càng rõ ràng.

Quả nhiên, Mục Vân Tiên Hoàng của Nhân tộc, Xích Ngục Ma Hoàng, Đế Hưu Tiên Quân và Ngộ Đạo Tiên Quân, bốn đại chiến lực Chân Tiên đang vây khốn lấy một mảnh vỡ không gian.

“Lưu Long!”

Giọng nói của Mục Vân Tiên Hoàng Thương Thiên Ca vang lên trong gió mạnh: “Ta khuyên ngươi nên đầu hàng đi, sào huyệt không gian mà ngươi có thể tránh né đã không còn nhiều nữa!”

“Ta nhổ vào!” Âm thanh nóng nảy của Đà Long Ma Chủ cũng từ xa xa truyền đến, “Chỉ là tiểu bối Nhân tộc mà cũng dám làm càn trước mặt bổn Ma Chủ! Các ngươi đã bao nhiêu lần bao nhiêu lần vây quét, nhưng có lần nào bắt được bổn Ma Chủ không? Ta khuyên các ngươi đừng lãng phí thời gian nữa! Qua một lát, gió lốc không gian sẽ càng thêm kịch liệt.”

“Ha ha, lão cẩu Cầu Long nhà ngươi cũng quá ngây thơ rồi đấy.” Mục Vân Tiên Hoàng tiếp tục uy hiếp: “Bản hoàng đã sớm thăm dò được kế hoạch của ngươi, có tám phần nắm chắc giết chết ngươi!”

“Nói khoác không biết ngượng, bản Ma Chủ chờ ngươi!”

Oanh oanh oanh!

Từng tiếp điểm không gian lần lượt bị đánh tan.

“Ma Chủ! Quả nhiên là Đà Long Ma Chủ vĩ đại…” Âm Quát Ma Thần nhìn thấy một màn này, lập tức kích động đến toàn thân đều run rẩy lên.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, cơn kích động của nàng dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu trở nên lo lắng.

Tình thế lần này của Ma Chủ dường như rất bất lợi.

“Không thể tiếp tục như vậy nữa, chúng ta phải giúp Ma Chủ một tay.” Giọng nói của Âm Quát Ma Thần kiên định.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Minh Sát Ma Thần có chút do dự: “Chúng ta cũng đánh không lại bốn người bọn họ.”

“Có rồi!” Hai mắt Âm Quát Ma Thần khẽ chuyển, chợt truyền âm vài câu với Long Huyết Ma Thần.

Long Huyết Ma Thần lúc này nhiệt huyết đại tác, xé mở không gian, lắc mình một cái đã đến trên chiến trường bao vây tiễu trừ.

Hắn cuồng nộ rống lên: “Chỉ là tiểu bối Nhân tộc cũng dám bất kính đối với Ma Chủ vĩ đại? Có bản lĩnh gì, cứ việc hướng về phía ta!

Chiến trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có không gian phong bạo tiếp tục gào thét.

“Long Huyết!” Giọng nói của Ma Chủ lập tức kích động: “Long Huyết ái khanh của ta, rốt cuộc ngươi cũng tới cứu ta. Chờ một chút… Ngươi đơn độc đến đây thì có tác dụng quái gì?”

Nhưng chiếc độ thuyền nhỏ kia lại cực kỳ nhanh chóng đi về phía Ma Chủ.

Âm Quát Ma Thần cũng vào lúc này vang lên: “Ma Chủ, ta chính là Âm Quát Ma Thần đời này, tìm cho ngươi một thân thể cao cấp nhất, trước mắt chỉ có tu vi Thần Thông cảnh hậu kỳ. Ta và Minh Sát Ma Thần đi ngăn chặn địch nhân, ngươi nhanh đoạt xá sau đó chủ trì đại cục.”

Lời này vừa nói ra.

Lúc này đám người Lam Thiên Ca “Phấn kinh thất sắc”.

Nàng hét lớn: “Không tốt, tất cả mọi người cùng xông lên, không thể để Ma Chủ có cơ hội đoạt xá.”

Tiếng nói vừa dứt, bốn đại chiến lực cấp Chân Tiên điên cuồng công kích vào giữa.

“Âm Quát Ma Thần!” Tiếng rên rỉ phẫn nộ của Vương Thủ Triết từ trong độ thuyền giới vực khuếch tán ra ngoài: “Chúng ta đã nói muốn kết minh.”

“Xì xì.” Âm Quát Ma Thần phát ra liên tiếp tiếng cười, “Ngươi trở thành cơ sở nhục thân của Ma Chủ, không phải càng tốt sao? Sau này, ngươi hoàn toàn kết hợp với Ma tộc chúng ta, cùng Ngô Thuyết Ngôn bảo vệ đến già.”

Trong lúc nói chuyện, Âm Bạt Ma Thần, Minh Sát Ma Thần, cùng với Chử Hạ Dương đều tự liều mạng kiềm chế cùng ngăn cản.

“Ha ha ha!”

Tàn hồn Đà Long Ma Chủ bị đè nén nhiều năm như vậy, rốt cục chờ đến thủ hạ của mình, mắt thấy chính mình sắp sửa vận chuyển tới, chạy thoát thân, rốt cục nhịn không được đắc ý điên cuồng nở nụ cười: "Tốt tốt tốt tốt, bản Ma Chủ không nghĩ tới vẫn còn có chuyển biến như thế. Âm Quát, Long Huyết, Minh Sát, về sau ba người các ngươi chính là tâm phúc của bản Ma Chủ. Ngươi ngăn chặn bọn hắn, bản Ma Chủ đoạt xá xong sẽ đến trợ giúp các ngươi giết chết Chân Tiên Nhân tộc."

Trong khi nói chuyện, tàn hồn Đà Long Ma Chủ liền hóa thành một đoàn ma khí màu đen từ trong không gian ẩn núp bay ra, cực nhanh nhào vào trong độ thuyền giới vực cỡ nhỏ.

Nó không biết mấy Ma Thần này có thể ngăn cản chiến lực của tứ đại Chân Tiên bao lâu, chuyện đoạt xá nhất định phải giành giật từng giây, càng nhanh càng tốt.

Trong độ thuyền giới vực, dường như Vương Thủ Triết và ông lão lái thuyền đều bị dọa sợ choáng váng, đối mặt với tàn hồn của Đà Long Ma Chủ giống như ác ma đang giá lâm lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Thần niệm của Đà Long Ma Chủ đảo qua trong nháy mắt khóa chặt Vương Thủ Triết, sau khi thăm dò rõ ràng tư chất huyết mạch của hắn, nhất thời hưng phấn khó có thể tự kiềm chế: "Tốt, tốt cho một thân thể đứng đầu."

Có một thân thể như vậy làm đối tượng đoạt xá, thực lực của mình tuyệt đối rất nhanh có thể khôi phục đến thời kỳ cường thịnh!

Đến lúc đó, hắn nhất định phải rửa sạch nhục nhã! Bản thân mình mấy năm nay bị Nhân tộc ức hiếp cùng thống khổ, hắn cũng nhất định phải báo lại gấp trăm ngàn lần!

Nhưng mà, ngay khi hắn ta hưng phấn chuẩn bị xông về phía Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết lại nở nụ cười.

Hắn phất tay với tàn hồn Ma Chủ đang ngưng tụ thành thực chất, cười híp mắt bắt chuyện: "Ma Chủ Đà Long đúng không? Rốt cuộc ngươi đã tới."

Muốn câu được lão già giảo hoạt này thật không dễ dàng.

Trước sau đều tổ chức bao vây tiễu trừ nhiều lần như vậy, nó lại giống như là một con chuột, một mực chạy tán loạn trong các mảnh vỡ không gian của Thần Vũ Thiên Khư, thế cho nên mấy người Kỳ Thiên Ca căn bản không thể làm gì nó.

Cũng may, mặc dù trong quá trình tốn một chút trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn lừa được hắn đi ra.

"???"

Tàn hồn Đà Long Ma Chủ bỗng nhiên dừng lại, rốt cục cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, một cỗ uy áp thần hồn cấp Đại La Thánh Tôn mênh mông cuồn cuộn ập xuống, gắt gao áp chế hắn ngay tại chỗ, không thể động đậy.

Cùng lúc đó, Tài Hữu Đạo cũng chắp hai tay sau lưng, nghênh ngang đi tới chỗ điều khiển, cười bỉ ổi với hắn: "Chỉ là một tàn hồn cấp Thánh Tôn mà dám kiêu ngạo ngang ngược trước mặt ông chủ ta? Đúng là không biết sống chết."

Đại La Thánh Tôn?!

Tim Đà Long Ma Chủ đập thình thịch, chỗ sâu trong tàn hồn lập tức lành lạnh một mảnh.

…

Chương 70: Diệt Ma Chủ! Thu Luân Hồi Chi Thụ!

…

Trong đầu tàn hồn Đà Long Ma Chủ ông ông tác hưởng, trong lúc nhất thời hầu như không thể suy nghĩ, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Điều đó không có khả năng!! Tại sao nơi này lại xuất hiện Đại La Thánh Tôn?!

Đây là mình trúng kế sao?!

Tuy rằng Đà Long Ma Chủ khi còn sống chiến lực phi phàm, so với Đại La Thánh Tôn tầm thường còn mạnh hơn một bậc.

Nhưng bây giờ dù sao nó cũng chỉ là một tàn hồn, trải qua nhiều năm tàn phá như vậy, một thân thực lực mười phần không còn một, đừng nói đối mặt với Đại La Thánh Tôn còn sống, cho dù đối mặt với Chân Tiên hơi mạnh một chút cũng quyết không đánh lại, cùng lắm chỉ có thể ỷ vào thần niệm cường đại, bắt nạt Lăng Hư cảnh mà thôi.

Biến cố như thế.

Cũng khiến cho Tam Đại Ma Thần "Thất kinh thất sắc".

Âm Quát Ma Thần càng gần như sụp đổ.

Làm sao có thể?! Bên trong cường giả Nhân tộc rõ ràng ngay cả Chân Tiên cảnh hậu kỳ cũng không có, làm sao có thể xuất hiện một vị Đại La?! Trong này tuyệt đối có vấn đề!

Toàn thân Minh Sát Ma Thần cũng run lên, cảm giác như rớt vào hầm băng.

Nó muốn lập tức chạy trốn, nhưng người mạnh nhất trong Nhân tộc là Mục Vân Tiên Hoàng lại đang đuổi theo đánh nó…

Mục Vân đáng chết, tại sao không đi đối phó với Âm Quát?!

Không đúng, Âm Quát tựa hồ cũng rất thê thảm.

Ánh mắt Minh Sát Ma Thần trong lúc vô tình đảo qua Âm Quát Ma Thần, lúc này mới phát hiện nàng vậy mà một Ma Thần ngăn chặn hai Chân Tiên cấp chiến lực của Xích Ngục Ma Hoàng cùng Đế Hưu Tiên Quân, chiến cuộc cơ hồ nghiêng về một bên, quả thực bị khi dễ đến tương đối thảm.

Trong ba đại Ma Thần cũng chỉ có Long Huyết Ma Thần hơi nhẹ nhàng một chút, đối thủ của nó chỉ có Ngộ Đạo Chân Quân.

"Long huyết!"

Không kịp nghĩ nhiều, Minh Sát Ma Thần trong lúc chật vật chạy trốn bén nhọn rít lên: "Nhanh đi cứu Ma Chủ bệ hạ! Nếu không mọi người sẽ xong đời."

Hiện tại một đường sinh cơ duy nhất, chính là để cho Long Huyết Ma Thần hấp dẫn sự chú ý của Thánh Tôn đối phương, tốt nhất có thể dây dưa một lát, để cho Ma Chủ có cơ hội thôn phệ ý thức của Nhân tộc kia, đoạt xá nhục thân!

Đã có thân thể Ma Chủ, mặc dù vẫn không thể nào trong thời gian ngắn khôi phục thực lực cường thịnh, nhưng quá nửa có thể dây dưa với Thánh Tôn của đối phương một chút, cũng có thể làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ bình, càng dễ tìm được cơ hội để mọi người cùng nhau chạy trốn.

Nghe Minh Sát Ma Thần nhắc nhở, Âm Quát Ma Thần cũng đột nhiên phản ứng lại, lớn tiếng thúc giục: "Long Huyết, nhanh!!"

"Bệ hạ! Ta tới cứu người!"

Long Huyết Ma Thần Hạ Dương dường như cũng cảm nhận được thế cục nguy cấp, "Không phụ sự mong đợi" gào lên một tiếng, khí thế toàn thân lại lần nữa tăng vọt một đoạn nhỏ, dựa vào Long Huyết Ma Thần Chi Khu cường đại "Chậm rắn" "Ngộ Đạo Tiên Quân hai lần, nhân cơ hội nhanh chóng thoát khỏi đối phương, sau đó "khặc máu" kéo thân thể thương thế xông về phía Ma Chủ tàn hồn và Tài Hữu Đạo.

"Long Huyết ái khanh! Bản Ma Chủ trung thành với ngươi nhớ kỹ!" Cầu Long Ma Chủ vốn đã tuyệt vọng nhất thời vui mừng quá đỗi, lúc này liền phát ra năng lượng tàn hồn kịch liệt dao động, "Mau tới trợ bản Ma Chủ một tay, chỉ cần bản Ma

Chủ rảnh tay ký sinh nhân tộc, chúng ta sẽ có sức phản kháng.”

Nó cũng không nghĩ tới, long huyết không ngờ trung thành và tận tâm như thế, không tiếc hy sinh bản thân cũng phải tranh thủ cơ hội cho bản thân.

Đương nhiên, lời của hắn thuần túy là đang lừa quỷ.

Đà Long Ma Chủ sớm đã lên kế hoạch thỏa đáng, chỉ cần có cơ hội thoát khỏi sự dây dưa của Thánh Tôn Nhân tộc, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất ký sinh nhân tộc kia, sau đó thi triển bí pháp không gian trốn vào hạch tâm của Thần Vũ Thiên Khư, từ trong khe hở của đạo giới vực kia bỏ chạy.

Nó đã thức tỉnh ở bên trong Thần Võ Thiên Khư hơn mười vạn năm, đã cực kỳ quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, đương nhiên biết khe hở của vực giới ở chỗ hạch tâm của Thần Võ Thiên Khư.

Lại nói tiếp, khe hở của Đạo Giới Vực vẫn là địa phương năm đó Thánh Hoàng lão cẩu cùng hắn quyết chiến, cũng là khe hở lớn nhất trong tất cả giới vực lúc ấy. Bởi vì Hỗn Độn Diệt Thế Châu ảnh hưởng, đạo giới vực khe hở kia hiện tại quy mô thậm chí so với năm đó còn muốn lớn hơn một ít.

Mặc dù khe hở giới vực bên kia có bản thể Luân Hồi lão tặc chặn lại, nhưng Luân Hồi lão tặc bây giờ đã nỏ mạnh hết đà, xuất khí so với nhập khí nhiều hơn, đã rất khó lại giống như trước kia hoàn toàn phong tỏa khe hở giới vực, hắn muốn tìm được cơ hội so với trước dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên, kế hoạch này không phải là không có nguy hiểm, nhưng vẫn còn nguy hiểm hơn trực tiếp tới mức tuyệt cảnh.

Trong lúc tàn hồn của Đà Long Ma Chủ đang suy nghĩ, Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương đã xông vào trong độ thuyền giới vực cỡ nhỏ, mang theo uy thế đầy người xông lên trước.

“Long Huyết ái khanh!”

Nhìn một màn này, Cầu Long Ma Chủ tâm tính tàn bạo mà ích kỷ cũng không khỏi có chút cảm động.

Hắn nghĩ thầm, nể tình Long Huyết ái khanh trung thành như vậy, chờ sau khi hắn hy sinh, chính mình sẽ nhớ kỹ hắn. Đợi tương lai mình khôi phục thực lực, hắn cũng có thể suy nghĩ một chút thay Long Huyết ái khanh báo thù, chung quy sẽ không để cho hắn hy sinh vô ích cho mình.

Đây chính là đãi ngộ cao nhất mà những thủ hạ Ma Thần trước kia hắn chưa từng hưởng thụ qua!

Nào có thể đoán được.

Trong lúc Đà Long Ma Chủ đang tràn đầy chờ mong, chờ Long Huyết Ma Thần dây dưa với Đại La Thánh Tôn, tranh thủ cơ hội cho mình.

Vốn đang hướng về phía Tài Hữu Đạo, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương nhanh chóng bay vút mà đi, thân hình chợt lóe lên, mãnh liệt một cái thuấn di xuất hiện ở phía sau Ly Long Ma Chủ.

Long trảo sớm đã súc thế chờ phát động, ngưng tụ ma khí đáng sợ bỗng nhiên nâng lên, một trảo hung hăng chộp vào phía trên tàn hồn Đà Long Ma Chủ.

“Hítzzz!”

Trong hư không tựa như vang lên một tiếng hồn phách tê dại.

Tàn hồn Đà Long Ma Chủ trong khoảnh khắc đã bị xé ra một khối lớn.

Long Huyết Ma Thần không chút do dự, trực tiếp nhét một miếng lớn mảnh nhỏ tàn hồn vào trong miệng rồng khổng lồ, từng ngụm từng ngụm cắn nuốt, tư thế hung ác tham lam kia, giống như là một đầu Viễn Cổ Bạo Long hung diễm ngập trời đang ăn ngấu nghiến.

Đà Long Ma Chủ thậm chí có thể tinh tường nhìn thấy trong ánh mắt đối phương có một cỗ cười nhạo cùng tàn nhẫn.

“Long huyết?!!” Ý thức của Đà Long Ma Chủ kịch liệt rung động khó có thể tin, năng lượng xao động đáng sợ chấn động đến mức không gian đều đang run rẩy, phát ra trận trận thanh âm khiến người ta ê răng nứt ra: “Ngươi điên rồi?! Ngươi dám khắc hạ xuống?! Ngươi là phản đồ! Ma tộc, sẽ không tha thứ cho ngươi.”

“Khặc khặc khặc!” Long Huyết Ma Thần vừa cắn nuốt vừa cười điên cuồng nói: “Lão cẩu ngu xuẩn, hiện tại đã là niên đại nào rồi, còn khắc phục dưới đây! Cửu Ngục Ma Thần có thể cắn nuốt tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ, vì sao ta không thể cắn nuốt ngươi?!”

Tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ đã bị Cửu Ngục cắn nuốt?

Tàn hồn Đà Long Ma Chủ như bị sét đánh, trong lòng càng hoảng sợ vạn phần.

Nó muốn chạy trốn, nhưng lại bị long trảo của Long Huyết Ma Thần giữ lại tàn hồn, cũng bị thần niệm cường đại của Thánh Tôn Nhân tộc của đối phương một mực trấn áp ngay tại chỗ.

Nó không có chút sức chống cự nào, chỉ có thể trơ mắt cảm thụ tàn hồn của mình bị xé rách từng mảnh, bị Long Huyết Ma Thần thôn phệ.

Loại cảm giác này, tựa như lăng trì.

Lòng nó tràn đầy tuyệt vọng, ý thức cũng theo tàn hồn biến mất mà bắt đầu dần dần mơ hồ.

Nhưng ngay trước khi ý thức của nó triệt để tiêu tán, trong đầu nó đột nhiên có một đạo linh quang hiện lên, khiến nó nghĩ đến một loại khả năng nào đó.

Nó kìm lòng không được khàn giọng rống giận lên: “Long huyết phản tặc, ngươi cấu kết với Nhân tộc từ lâu rồi phải không?!”

“Không sai, ta chính là cấu kết với Nhân tộc.”

Long Huyết Ma Thần khẽ cười một tiếng, động tác trong tay không ngừng, một móng vuốt nắm hạch tâm tàn hồn Đà Long Ma Chủ, mở ra miệng rồng dính máu “A ô” một ngụm nuốt vào.

Năng lượng của tàn hồn hạch tâm nhất thời hóa thành tinh thuần vô cùng khuếch tán ra trong Ma Thần Chi Khu của hắn.

Hắn thỏa mãn ợ một cái, thản nhiên tiếp tục: “Thế thì sao? Ngươi có thể cắn ta sao?”

Đến tận đây!

Đường đường một đời bá chủ Ma tộc, tàn hồn của Đà Long Ma Chủ đã bị Long Huyết Ma Thần cắn nuốt không còn một mảnh, hoàn toàn biến mất trên thế giới này, hồn phi phách diệt, dấu ấn sinh mệnh triệt để tiêu vong.

Mà theo Huy Hạ Dương triệt để thôn phệ năng lượng tinh thuần trong tàn hồn hạch tâm, thân thể ma thần của hắn cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Nó lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu "tiêu hóa" chiến lợi phẩm.

Đà Long Ma Chủ chính là Ma tộc cao đẳng huyết thống thuần khiết, đẳng cấp sinh mệnh cực cao, trong tàn hồn tồn trữ lượng lớn tin tức tri thức, tin tức gen huyết mạch.

Chỉ cần nó thành công ký sinh một Nhân tộc, là có thể dựa vào tin tức huyết mạch bên trong tàn hồn trữ tồn tại, dần dần chuyển hóa thân thể Nhân tộc của đối phương thành thân thể Cầu Long.

Ngược lại, nếu có người cắn nuốt tàn hồn của Đà Long Ma Chủ, tự nhiên cũng có thể hấp thu luyện hóa tin tức gen và tri thức mang theo trong huyết mạch tàn hồn của tàn hồn.

Mà tin tức như vậy, đối với Ma tộc mà nói hiệu quả cơ hồ có thể so với kế thừa Thánh đồ.

Gần như trong nháy mắt tàn hồn trung tâm của Cầu Long Ma Chủ bị nuốt vào, thân thể Ma Thần Hạ Dương liền bắt đầu lột xác.

Bắt đầu lột xác trước, là thân thể của hắn.

Thân hình của hắn bắt đầu nhanh chóng bành trướng, biến lớn, ngay cả lân phiến trên người cũng trở nên càng thêm dày nặng, càng thêm cứng rắn, trên lân phiến màu đỏ thẫm bắt đầu có kim quang lan tràn ra, khiến khí chất cả người hắn đều phát sinh cải biến.

Ngay sau đó, cặp sừng rồng to lớn trên đỉnh đầu hắn cũng bắt đầu lột xác, kim quang sáng chói bắt đầu lan tràn từ gốc Long Giác, khiến cho sừng rồng hoa lệ như sừng hươu của hắn càng thêm rung động lòng người.

Từng đợt uy áp cường hãn mang theo khí tức tuyên cổ mãng mãng không bị khống chế từ trong cơ thể hắn quét ra, chấn

cho toàn bộ giới vực độ thuyền, thậm chí không gian chung quanh cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Rất hiển nhiên, trong tàn hồn Đà Long Ma Chủ ẩn chứa tin tức gen cao giai của Ma tộc đang từng bước bị hắn tiêu hóa, hấp thu, mà ma thể của hắn cũng dưới sự cải tạo của những tin tức gen này trở nên càng ngày càng cường đại.

Toàn bộ quá trình nhìn như dài dằng dặc, kì thực chỉ ngắn ngủi nửa khắc.

Bên kia, Âm Bạt Ma Thần và Minh Sát Ma Thần thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Chờ đến thời điểm bọn họ ý thức được không đúng, mọi thứ đã sớm không thể vãn hồi.

Tình thế biến hóa quỷ dị đột ngột này khiến cho trái tim Âm Bạt Ma Thần và Minh Sát Ma Thần đều chìm xuống đáy cốc.

Cùng lúc đó, một cỗ hàn ý làm cho bọn hắn sởn hết cả gai ốc cũng từ trên lưng của bọn hắn xông lên, để cho bọn hắn cảm giác da đầu run lên.

Diễn kỹ của thằng nhãi Long Huyết này không khỏi cũng quá tốt rồi!

Bọn hắn lăn lộn cùng một chỗ với hắn lâu như vậy, hắn vậy mà mạnh mẽ giấu diếm được tất cả mọi người! Bọn hắn ai cũng không có ý thức được, Long Huyết Ma Thần bình thường thoạt nhìn khờ ngốc này lại là phản đồ, hơn nữa to gan lớn mật đến lại dám cắn nuốt tàn hồn của Cầu Long Ma Chủ!

Sau khi kịp phản ứng, hai Ma Thần không kìm lòng được nhìn nhau một cái, đáy mắt sáng rõ đều viết một chữ.

Chạy!

Gần như không hẹn mà cùng, Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần bắt đầu thi triển bí kỹ liều mạng bỏ chạy, hy vọng có thể chạy ra khỏi Thần Vũ Thiên Khư đáng sợ này.

Có thể chạy trốn hay không là một chuyện, nhưng ít nhất còn nhiều hơn một chút hi vọng sống sót ở chỗ này!

Về phần chuyện sau đó, giờ phút này bọn họ căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nhưng chúng nó trăm triệu lần không nghĩ tới.

Ngay lúc bọn hắn thi triển bí pháp không gian bắt đầu bỏ chạy, mấy đạo thân ảnh tản ra uy thế đáng sợ đã từ bốn phương tám hướng đuổi tới, phong tỏa tất cả không gian chung quanh, ngăn trở tất cả lộ tuyến chạy trốn của bọn hắn!

Những thân ảnh này, vậy mà đều không ngoại lệ, tất cả đều là thực lực Chân Tiên cảnh!

Trong đó ngăn ở phía trước Âm Quát Ma Thần, là một vị nam tử xấu xí toàn thân thiêu đốt hỏa diễm hừng hực Luyện Ngục.

Thân hình khô gầy khiến cho áo bào đen trên người hắn có vẻ quá rộng rãi, làm cho người ta có cảm giác giống như cây khô bị ngọn lửa luyện ngục thiêu đốt, nhưng trên người hắn tỏa ra khí tức mạnh mẽ mà bá đạo, uy thế khiếp người, làm cho người ta sợ hãi.

Hắn vung tay lên, luyện ngục hỏa đầy trời giống như màn che cuốn tới, phong bế Âm Quát Ma Thần lại.

Đây chính là ma thực trấn tộc mà Thân Đồ thị truyền thừa nhiều đời, Luyện Ngục Ma Thụ!

Hắn vốn là ma thực xuất thân từ ma giới, thực lực cường đại dị thường.

Đương nhiên, hiện giờ nó đã đổi tên thành "Luyện Ngục Ma Quân".

Dù mới tấn thăng Chân Ma cảnh không bao lâu, nhưng sức chiến đấu của hắn lại không giống như là mới bước vào Chân Ma cảnh, nhất là một tay luyện ngục ma diễm kia, uy lực càng thập phần bá đạo, chống lại Âm Quát Ma Thần cũng không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Trước có sói sau có hổ, Âm Quát Ma Thần bị Xích Ngục Ma Hoàng, Đế Hưu Tiên Quân, còn có Luyện Ngục Ma Quân ba vị cường giả Chân Tiên Cảnh vây công, nhất thời lâm vào trong vòng vây tuyệt vọng.

Dưới tình huống cùng cấp bậc, ba đánh một, chỉ cần không lãng thì tỷ lệ Âm Bạt Ma Thần có thể chạy thoát cực thấp.

So sánh với Âm Bạt Ma Thần, kết cục của Minh Sát Ma Thần cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đuổi giết nó vốn là Mục Vân Tiên Hoàng của nhân tộc mạnh nhất Thần Võ thế giới, kết quả nó vừa mới trốn đi không bao xa, phía trước lại toát ra hai vị chiến lực cấp Chân Tiên.

Trong đó có một vị trung niên mỹ phụ mặc cung trang, trang phục quý phái.

Nàng mặc trên cung trang thêu hoa quế màu bạc, tiên linh phiêu dật, cho dù thoạt nhìn đã có chút tuổi, vẫn lộ ra phong tư yểu điệu, để cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Tay áo rộng phiêu diêu, nàng đánh ra một đạo lại một đạo tiên linh lực giống như ánh trăng, chúng như vô số đạo lưỡi dao sắc bén xé rách không gian, lực sát thương cực mạnh.

Nàng, chính là Hàn Nguyệt Tiên Quế trấn tộc của Chử thị —— 【Hàn Nguyệt Tiên Quế】.

Đương nhiên, nguyên lai nàng chỉ là bán tiên thực cấp 12 đỉnh phong, bây giờ nàng đã chính thức lột xác thành tiên thực cấp 13, được xưng là Nguyệt Quế Tiên Quân.

Người còn lại là một nữ tử cả người bao phủ trong hắc bào, toàn thân tản ra khí tức u lãnh âm hàn.

Bởi vì áo bào đen che lấp, dung mạo của nàng mơ hồ không rõ, chỉ có một thân uy thế kinh khủng khiến người ta sợ hãi.

Nàng vung tay lên, liền có vài đạo khí tức âm hồn hung lệ hướng Minh Sát Ma Thần giết tới, dây dưa cho Minh Sát Ma Thần nửa bước cũng khó đi.

Hơn nữa nàng cực kỳ am hiểu công kích thần hồn, thỉnh thoảng phát ra một tiếng gào thét như quỷ khóc sói gào, chấn động tới mức thần hồn của Minh Sát Ma Thần kích động, khó có thể tự kiềm chế.

Vị này cũng không cần nhiều lời.

Tất nhiên là U Minh Hồn Thụ, ma thực đỉnh tiêm của Chân Ma điện.

Bây giờ nàng cũng đã thuận lợi tấn thăng lên thập tam giai, hiệu là 【U Minh ma quân】, sức chiến đấu cũng phi thường dũng mãnh, lại cực kỳ xảo quyệt.

“Được rồi!”

Trong lòng Minh Sát Ma Thần đã lạnh thấu.

Nó đường đường là Ma Thần một thế hệ, chẳng lẽ lại phải bỏ mạng ở đây?

Cũng may ba vị Chân tiên chiến lực vây giết nó, tựa hồ cũng không hạ tử thủ đối với nó, mà là lấy vây khốn cùng không ngừng suy yếu nó làm chủ. Lúc này mới khiến cho Minh Sát Ma Thần tuy rằng bị đánh cực kỳ chật vật, nhưng ít ra miễn cưỡng bảo vệ được một cái mạng.

"Ông chủ, có cần ta đi hỗ trợ không?" Có Tiền Hữu Đạo vừa bộc phát thực lực cấp Thánh Tôn, cảm giác cả người đều tràn đầy sức mạnh.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng uy phong như vậy.

Vương Thủ Triết nhìn thoáng qua Long Huyết Ma Thần Hạ Dương đang "Tiến hóa", lắc đầu nói: "Lão tài ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta và Tiên Nhi liên thủ giúp ngươi trị thương không dễ dàng."

Với "Dược lực" của Vương Thủ Triết và Tiên Nhi chồng chất, vậy mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế thương thế tài có đạo, có thể thấy được lúc trước dưới sự phản phệ của Luân Hồi chi đạo hắn đã bị thương nặng đến mức nào.

Lúc trước hắn có thể nhặt về một mạng, còn thật sự là mạng lớn.

Hiện giờ Tài Hữu Đạo tuy rằng miễn cưỡng có thể bộc phát một chút chiến lực cấp Thánh Tôn, nhưng sẽ làm thương thế của hắn nhanh chóng chuyển biến xấu, mỗi lần bùng nổ, phải để Vương Thủ Triết và Tiên Nhi một lần nữa trị liệu cho hắn củng cố một khoảng thời gian, bùng nổ thời gian dài, thậm chí có thể sẽ làm cho trị liệu trước đó trở thành công dã tràng.

Dưới tình huống như vậy, tự nhiên là có thể không bộc phát liền không bộc phát.

Không có cơ hội thật sự ra tay khiến Tiền Hữu Đạo không ngừng bóp cổ tay. Có điều, lúc này hắn đã tâm phục khẩu phục đối với Vương Thủ Triết, cộng thêm chờ mong vô hạn, đương nhiên không dám vì sảng khoái mà cưỡng ép ra tay, tránh khiến Vương Thủ Triết không thoải mái.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ước chừng qua hơn một canh giờ, Mính Hạ Dương mới tiêu hóa hết một bộ phận lực lượng trong tàn hồn Đà Long Ma Chủ, cũng đem lực lượng còn lại tạm thời áp chế tích trữ trong cơ thể.

Hắn giờ phút này ngoại hình so với lúc trước đã có khác biệt rõ ràng, thân thể Ma Thần cực lớn lần nữa bành trướng lên rất nhiều không nói, sừng rồng trên đỉnh đầu cũng biến thành màu vàng óng ánh, nguyên bản vảy rồng màu đỏ thẫm cũng biến thành màu đỏ vàng, trên lưng càng sinh ra nhiều gai xương cực lớn, dữ tợn trong lộ ra hoa lệ, không hiểu nhiều hơn mấy phần cảm giác thần thánh.

Đương nhiên, càng làm cho hắn cảm thụ khắc sâu, vẫn là tiềm lực tăng lên.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, hôm nay tiềm lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, chờ sau khi trở về bế quan một đoạn thời gian, thực lực của hắn tuyệt đối có thể đột phá đến cấp bậc thượng vị Ma Thần.

Hạ Dương cảm giác trong cơ thể mình tràn đầy lực lượng hủy thiên diệt địa, khoe khoang bày ra đủ loại tư thế với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết ghét bỏ nhíu nhíu mày: “Được rồi, điện hạ mau đi thu dọn cái đuôi, lưu lại cho ngươi thời gian rất lâu.”

Hắc, tính tình này của ta…

Huy Hạ Dương bị gien Ma Chủ huyết mạch ảnh hưởng đến, vừa định bạo lửa nho nhỏ một chút, đối mặt với ánh mắt của Vương Thủ Triết, lập tức sợ hãi: “Vâng vâng, ta đi ngay, đi ngay!”

Hắn cũng không dám phân cao thấp với Vương Thủ Triết, không nói lão nhân gia hắn là anh trai ruột của Tuân Kham, cũng không nói dưới tay hắn còn có hộ vệ cấp Thánh Tôn của Nhân tộc, chỉ riêng bản lĩnh lật tay thành mây trở tay thành mưa của hắn đã khiến Hạ Dương lo sợ trong lòng.

Đối đầu với Vương Thủ Triết, đoán chừng mình chết như thế nào cũng không biết.

Hắn vội vàng lắc đầu buông tạp niệm xuống, tiện tay xé rách không gian, thuấn di đến gần Âm Quát Ma Thần, khí thế phi phàm nói: "Âm Quát, Long Huyết ta được Ma Chủ bệ hạ ưu ái, đem huyết mạch truyền thừa ban cho ta. Từ hôm nay trở đi, long huyết của ta chính là Thiếu Ma Chủ, ngươi có phục hay không?"

Âm Quát Ma Thần cũng bị vây công cực thảm, đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, trong lòng tràn đầy lạnh lẽo và biệt khuất.

Nhưng dù vậy, vừa nghe Long Huyết Ma Thần nói lời vô sỉ đến cực điểm này, nàng cũng cảm thấy một cỗ tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu: "Tên chó Long Huyết nhà ngươi, ngươi còn muốn chút mặt mũi sao? Rõ ràng là ngươi cắn nuốt tàn hồn của Ma Chủ bệ hạ, hấp thu huyết mạch thiên phú của nó!"

"Ha ha" Long huyết ma thần 'Hạ Dương' lại luôn miệng cười nhạo: "Âm Quát, ta thấy đầu ngươi bị hư rồi. Mà thôi thôi, thủ hạ của ngươi như vậy ta không cần cũng được. Chi bằng tiêu diệt ngươi, lấy Âm Quát Chân Ma hạch lại bồi dưỡng thêm một người."

Âm Quát Ma Thần lập tức giật mình một hồi.

Long Huyết cẩu tặc này ngay cả Ma Chủ cũng dám phản, diệt một Âm Quát như nàng tính là cái rắm gì. Chỉ là cho tới nay, trong huyết mạch lưu lại trung thành đối với Ma Chủ điện hạ, làm cho nàng trong lúc nhất thời có chút do dự.

"Nếu ngươi chôn cùng Ma Chủ Tiên Thiên, bản thiếu Ma Chủ sẽ thành toàn cho ngươi." Long Huyết Ma Thần kiêu ngạo cuồng vọng: "Dựa vào tiềm lực tương lai của ta, con đường Ma Chủ đã có chỗ dựa, có rất nhiều Ma Thần nguyện ý đầu nhập."

"Âm Quát? Ngươi còn do dự cái gì?" Xa xa, Minh Sát Ma Thần nghe được hai người đối thoại, đã nhịn không được gào thét lên, "Tiên Ma Chủ điện hạ tự cảm thấy mạng sống vô vọng, ban truyền thừa Ma Chủ cho Long Huyết đại nhân tín nhiệm nhất chính là hi vọng Thiếu Ma Chủ có thể dẫn dắt Ma tộc chúng ta sống sót, có thể phát triển càng ngày càng tốt! Thiếu Ma Chủ điện hạ, Minh Sát ta nguyện ý trở thành nô bộc trung thành nhất của ngài!"

Âm Quát Ma Thần cứ lơ lửng không phun ra một búng máu.

Minh Sát chó má này cũng quá không biết xấu hổ, cứ mở miệng liền một tiếng Thiếu Ma Chủ điện hạ kêu lên?

Được rồi.

Đến lúc này, Âm Quát Ma Thần cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Hoặc là chết, hoặc là đầu hàng.

"Long Huyết điện hạ, kế tiếp ngươi có kế hoạch gì? Là chuẩn bị đầu nhập vào Nhân tộc, làm nô lệ cho Nhân tộc sao?" Âm Quát Ma Thần lại hỏi một câu.

"Âm Quát, ngươi nghĩ gì vậy?" Long Huyết Ma Thần Hạ Dương vẻ mặt kiêu ngạo nói, "Tiếp theo chúng ta, sẽ cùng nhân tộc hợp tác sâu hơn, riêng phần mình lấy thừa bù thiếu, dắt tay cùng tiến, cộng đồng làm giàu!"

Cùng nhau làm giàu?

Âm Quát Ma Thần mơ hồ có chút động tâm.

Bây giờ Nhân tộc là càng ngày càng mạnh, nàng từ Trấn Ma Đô hộ phủ một đường đi tới, cũng là nhìn thấy phong thái phát triển lớn của Nhân tộc.

Nếu giữa hai tộc không còn chiến tranh…

"Long Huyết điện hạ, hy vọng ngươi không phụ lời thề hôm nay." Cuối cùng Âm Quát quyết định nói: "Nếu ngươi đã trở thành Thiếu Ma Chủ mới, Âm Quát ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ."

"Rất tốt, vậy ngươi không ngại bản thiếu Ma Chủ hạ cho ngươi một chút cấm chế chứ?" Long Huyết Ma Thần Hạ Dương cười rất xán lạn, "Như vậy đối với nhau đều có lợi, miễn cho sinh ra hiểu lầm. Chờ sau khi ta tấn chức Ma Chủ, tự nhiên sẽ thả các ngươi tự do."

Một ít thủ hạ Ma tộc thượng vị lợi hại khống chế, ở tình huống không rõ cũng sẽ vận dụng một ít thủ đoạn khác. Ít nhất, Long Huyết Ma Thần từ trong tin tức huyết mạch trong tàn hồn của Cầu Long Ma Chủ hiểu được không chỉ một loại cấm chế.

Âm Bạt Ma Thần và Minh Sát Ma Thần hơi do dự, rốt cuộc vẫn đáp ứng yêu cầu của Long Huyết Ma Thần.

Long Huyết Ma Thần bức ra hai giọt tinh huyết của mình, hạ cấm chế trong thần hồn của hai đại Ma Thần.

Như vậy, chỉ cần một ý niệm trong đầu Long Huyết Ma Thần, tinh huyết sẽ bộc phát trong thần hồn của bọn chúng, trực tiếp khiến cho hai vị Ma Thần chết bất đắc kỳ tử, hơn nữa chắc chắn ngay cả tàn hồn cũng không còn.

Sau khi thu xong hai thủ hạ, Hạ Dương liền mang theo bọn họ ngoan ngoãn trở về độ thuyền giới vực cỡ nhỏ, chân chính giới thiệu Vương Thủ Triết cho bọn họ nhận thức: "Vị này là Vương thị Vương thị Thủ Triết gia chủ, hắn nhất định sẽ dẫn dắt Nhân tộc và Ma tộc cùng phát tài, cùng phát triển."

"Ta đã chế định năm nguyên tắc chung sống hòa bình của Nhân Ma." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Đợi sau khi Long Huyết thiếu Ma Chủ thống nhất Ma Vực, chúng ta có thể ký kết khế ước hợp tác lâu dài."

Hai vị Ma Thần vừa mới đầu nhập vào trái lại có chút yên lòng, ít nhất không phải kết cục Ma tộc hoàn toàn thần phục Nhân tộc.

"Thủ Triết gia chủ." Linh Hạ Dương thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, lập tức hấp tấp nói: "Lần này ta đã lập được công lớn, ta xin nghỉ ngơi một thời gian, trở về cùng bồi ngươi một chút."

Vương Thủ Triết nhướng mày nói: "Trước mắt chính là thời khắc mấu chốt nhất thống nhất Ma giới, Thiếu Ma chủ yếu rèn sắt khi còn nóng, mở ra giai đoạn thứ hai của kế hoạch thống nhất Ma tộc. Đi thôi, nhanh về Ma giới, giải quyết xong chuyện tiếp theo."

"…"

Hạ Dương không còn gì để nói.

Tốc độ qua cầu rút ván của Vương Thủ Triết không khỏi quá nhanh.

"Thiếu Ma Chủ, Dần Dần Quân phụng mệnh đưa ba vị về Ma giới…" Vương Dần Trinh tiến lên chắp tay: "Chúng ta vẫn

nên lên độ thuyền giới vực loại nhỏ, dựa theo đường cũ trở về Ma giới, sau đó dựa theo kế hoạch mở ra giai đoạn thứ hai.”

Cứ như vậy, một đám người Long Huyết Ma Thần Hạ Dương đánh tới đâu liền trở về nơi đó, cưỡi con thuyền giới vực loại nhỏ nhanh chóng đi xa dần, hoàn toàn không có nửa điểm mặt bài của Thiếu Ma Chủ mới lên.

Mà Thần Vũ Thiên Khư này, sau khi một cái nhân vật phản diện lớn nhất bị giết chết, cuối cùng cũng coi như là đả thông quan.

Sau đó, dưới sự liên thủ hộ pháp của Mục Vân Tiên Hoàng và Tài Hữu Đạo, Vương Thủ Triết tiến vào trung tâm của Thần Vũ Thiên Khư.

Có bản thể Luân Hồi Chi Thụ tọa trấn, nơi này ngược lại là nơi bình yên nhất trong toàn bộ Thần Vũ Thiên Khư, ngay cả không gian phong bạo bạo ngược ở bên ngoài cũng bị suy yếu đến cực hạn, chỉ có từng đoàn không gian sương mù bao phủ nơi này.

Mục Vân Tiên Hoàng vung tay lên, sương mù không gian xung quanh bị xua tan rất nhiều.

Lộ ra “chân diện mục” ở trung tâm.

Đây là một không gian vỡ nát vô tận, một vết rách không gian khổng lồ vắt ngang trời cao, giống như vết thương vĩnh viễn không thể khép lại trong thiên địa này.

Đáng sợ nhất chính là.

Một gốc cây khổng lồ, cứ như vậy chặn ở khe hở không gian.

Mười vạn năm thời gian dài dằng dặc, nó bị không gian phong bạo cạo đến không có một mảnh vỏ cây tốt, chạc cây cũng toàn bộ trụi lủi, ngay cả bộ rễ vốn nên khổng lồ tươi tốt đều đứt đến chỉ còn lại có mấy cái rễ chính, cả cái cây đều bày biện ra một loại sinh mệnh thê lương cùng héo rũ đi đến cuối cùng.

Đây chính là Luân Hồi Chi Thụ!

Luân Hồi Chi Thụ che gió tránh mưa cho Nhân tộc mười vạn năm.

Phải biết rằng Luân Hồi Chi Thụ chính là thập ngũ giai Thánh Thụ, một thân thực lực sánh vai cùng Thánh Tôn. Nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng, dù là kéo theo tàn khu cũng có thể đem tàn hồn Đà Long Ma Chủ đè xuống đất ma sát Luân Hồi Chi Thụ, không ngờ đã biến thành bộ dáng này.

"Thủ Triết, cuối cùng ngươi cũng tới rồi." Giọng Luân Hồi Chi Thụ trầm thấp mà suy yếu, giọng điệu lại hết sức cao hứng: "Vẫn chưa từng nhìn thấy ngươi, lại luôn nghe bọn họ nghị luận ngươi. Hôm nay, cuối cùng ta cũng được đền bù tâm nguyện rồi."

Hôm nay, đã gặp được Thủ Triết, lại tận mắt nhìn thấy tàn hồn của Ma Chủ bị tiêu diệt dưới kế hoạch của Vương Thủ Triết, trong lúc nhất thời, tín niệm chống đỡ hắn đến bây giờ dường như đang dần dần sụp đổ.

"Tiền bối đây là…" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày hỏi.

"Tổn thương căn bản, chỉ sợ đã là hết cách Hồi Thiên." Luân Hồi Chi Thụ thoải mái nói: "Không sao, ngươi không cần lo lắng cho ta, bọn họ có thể sống vui vẻ trong nhà ngươi, ta đã rất thỏa mãn rồi."

Đã nhiều năm như vậy, Luân Hồi Chi Thụ vừa phải ngăn chặn khe hở không gian, vừa phải ngăn cản tàn hồn Ma Chủ chạy trốn, hai trăm năm gần nhất còn hoạt động liên tục, thậm chí thi triển Luân Hồi chi lực, đưa Ngô Phán cùng chân linh Thần Vũ Thánh Hoàng vào trong Luân Hồi Trường Hà, khống chế bọn họ sinh ra Vương thị.

Đủ loại như vậy làm cho vết thương vốn đã thập phần suy yếu của hắn càng thêm tổn thương, bổn nguyên tiêu hao nghiêm trọng, hôm nay nghiễm nhiên đã đi tới cuối đời.

"Luân Hồi tiền bối, thực lực của Thần Vũ Nhân tộc hiện giờ còn quá yếu ớt, cần ngươi tiếp tục che chở." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Ngươi yên tâm, mặc dù khôi phục căn bản khó, nhưng cũng không phải không thể làm được."

Vương Thủ Triết nói, trước tiên dùng sinh mệnh bổn nguyên chi lực chữa thương cho Luân Hồi Chi Thụ.

Quả nhiên, sau một canh giờ, trên cành cây khô héo của Luân Hồi Chi Thụ toát ra từng mầm cây xanh nhạt, đã có dấu hiệu

sống lại.

Bất quá, khoảng cách hắn hoàn toàn khôi phục sợ rằng còn kém xa vạn dặm.

Dù vậy kết quả này cũng khiến Luân Hồi Chi Thụ kích động không thôi, giọng nói cũng trở nên phấn khích: "Lực lượng sinh mệnh bản nguyên! Đây đúng là lực lượng sinh mệnh bản nguyên! Không ngờ đời này ta luân hồi lại có thể gặp được bản nguyên sinh mệnh, ha ha ha!"

Vương Thủ Triết lại không hề thả lỏng chút nào.

Tình huống của Luân Hồi Chi Thụ so với Tài Hữu Đạo còn nghiêm trọng hơn nhiều, một mình hắn trị liệu quá mức khó khăn, lúc này liền đưa tin để Vương Ly Tiên cùng Vương Bảo Thánh tới. Mà hắn cứ như vậy canh giữ ở Thần Vũ Thiên Khư, mỗi ngày dùng sinh mệnh bổn nguyên chi lực trị liệu cho Luân Hồi Chi Thụ, có thể khôi phục một chút thì tốt hơn.

Cũng không trách hắn căng thẳng như vậy, thật sự là bản nguyên của Luân Hồi Chi Thụ hao tổn quá mức nghiêm trọng, hắn sợ mình vừa đi, Luân Hồi Chi Thụ cứ thế trôi qua.

Đợi đến khi Ly Tiên và Bảo Thánh đến, tự nhiên lại dẫn tới Luân Hồi Chi Thụ kích động một trận.

"Kỳ quái, ta vì sao cảm thấy ngươi rất quen thuộc, thật giống như chiến hữu, huynh đệ sống nương tựa lẫn nhau rất nhiều năm của ta!" Vương Bảo Thánh cau mày như có điều suy nghĩ, "Giữa ngươi và ta nhất định là có ràng buộc rất sâu."

"Bệ hạ… không, Bảo Thánh, có thể gặp lại người, ha ha." Luân Hồi Chi Thụ cười to: "Thật sự là quá vui vẻ."

"Tiền bối, chờ ta liên thủ với Ly Tiên, sẽ chữa thương cho ngươi, sau này ngươi sẽ ôn chuyện với Bảo Thánh." Vương Thủ Triết vừa nói vừa liên thủ chữa thương cho Luân Hồi Chi Thụ của Vương Ly Tiên.

Một lần trị liệu này, liền trị liệu trọn vẹn một tháng.

Bảo Thánh cũng luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn hiểu được đây là Luân Hồi Chi Thụ, dường như là thánh thực bản mệnh kiếp trước của hắn. Tuy hắn có rất nhiều

chuyện nghĩ không ra, nhưng cũng cảm thấy hắn vô cùng thân thiết.

Một tháng sau, Luân Hồi Chi Thụ cuối cùng đã hoàn toàn thoát khỏi nguy cơ sinh mệnh, tuy rằng còn lâu mới khôi phục, nhưng cũng sẽ không tùy tiện chết đi.

"Luân Hồi tiền bối." Vương Thủ Triết cười nói: "Tình hình của ngươi tốt hơn nhiều, chi bằng một lần nữa ký khế ước với Bảo Thánh, lại trở thành thánh thực bản mệnh của hắn, thế nào?"

Con mắt Vương Bảo Thánh cũng lập tức sáng lên.

Nhưng mà.

Hoàn toàn không ngờ Luân Hồi Chi Thụ lại bắt đầu do dự.

Hắn nhìn Bảo Thánh, lại nhìn Vương Thủ Triết, sau đó nhăn mặt nói: "Thủ Triết à, nếu không, ta trở thành thánh thực bản mệnh của ngươi, thế nào? Ngươi đây chính là thiên phú huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh…"

"Cái gì?"

Vương Bảo Thánh sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc.

Cái này cái này… không phải nói sống chết cùng chung hoạn nạn chứ? Tại sao sau khi nhìn thấy lão tổ gia gia liền lập tức phản bội?

…

Chương 71: Đại thu hoạch! Đây chính là di vật của các Thần Võ tiên tổ!

…

Kết quả, nghe xong lời này, Vương Thủ Triết còn chưa phản ứng, Vương Ly Tiên không nhịn được nữa.

Nàng bây giờ đã trưởng thành rất nhiều, trạng thái hình người từ hài đồng tám chín tuổi biến thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Nàng lập tức chống nạnh, chỉ vào Luân Hồi Chi Thụ hùng hùng hổ hổ đứng lên: "Luân Hồi, ta kính ngươi là một tiền bối đã lập rất nhiều công lao cho Nhân tộc, nhưng nếu ngươi tranh đoạt với ta, Vương Ly Tiên ta sẽ không cho phép ngươi! Nào nào, hai chúng ta đại chiến ba trăm hiệp."

Nói xong, nàng vung tay áo muốn xông lên đánh nhau với Luân Hồi Chi Thụ.

Vương Thủ Triết vội vàng kéo nàng ra sau lưng, từ chối nói: "Cái này… được tiền bối ưu ái. Nhưng ta đã có Ly Tiên. Hơn nữa, tiền bối phối hợp ăn ý với Bảo Thánh, duy trì sự ăn ý này rất tốt."

Ô ô! Vương Bảo Thánh lập tức bị lão tổ gia gia cảm động.

Vẫn là lão tổ gia gia đối tốt với hắn, biết thương hắn.

"Huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên giống như ngươi, dưỡng thêm một hai bản mạng thánh thực tiên thực cũng là hợp tình hợp lý." Luân Hồi Chi Thụ vẫn đang tranh thủ, "Về phần Bảo Thánh, khụ khụ~ hắn không phải chuyển thế một lần nữa sao? Cả đời rồi, cũng không cần phải tiếp tục trói buộc."

"Hơn nữa, ở kiếp trước ta cùng hắn ăn bao nhiêu khổ? Cùng hắn xông phá Diệt Chi Vực, bị Tinh Không Thú lão đại đuổi giết thiếu chút nữa hồn phi phách tán, lại cùng hắn đi xông vào Thái Sơ Đạo Cung trộm đồ… Bị Huyền Linh Thánh Nữ một đường chém giết! Còn có đến các di tích mạo hiểm, thường thường đều chật vật không chịu nổi, có thể nói là cửu tử nhất sinh."

“Cho đến cuối cùng đại chiến với đại quân Đà Long Ma Chủ, ta cũng liều mạng dốc toàn lực, còn dùng thân thể ngăn chặn khe hở giới vực tàn phá ước chừng hơn mười vạn năm. Đồng thời, ta còn phải nghĩ biện pháp cứu Bảo Thánh, Diệt Ma Chủ… Ta khổ a!”

“Ô ô! Ta vất vả nỗ lực cả đời, nửa đời sau không thể nằm hưởng thụ sao? Ta cảm giác đi theo Thủ Triết công tử, không nói trước có tỷ lệ thăng cấp mười sáu thậm chí mười bảy giai. Ít nhất, để cho ta cảm giác tràn đầy cảm giác an toàn, không cần lại đi đông du tây vong, làm những việc nguy hiểm một chút…”

Một phen nói, thật ra nói chân tình thật ý.

Làm cho mảnh vỡ ký ức của Vương Bảo Thánh cũng không ngừng thức tỉnh.

Đúng vậy, Luân Hồi Chi Thụ đi theo hắn, nhưng chưa bao giờ trải qua một ngày yên ổn sinh nhật… So sánh với nhau, đám linh thực linh thú của Vương thị sống quá dễ chịu.

Vương Bảo Thánh lắc lắc đầu, cũng có chút áy náy.

Bỏ đi! Luân Hồi Chi Thụ muốn dời tình biệt luyến thì cứ dời đi, dù sao đó cũng là lão tổ gia gia nhà mình, dù sao cũng tốt hơn di tình người khác.

“Ách… Tiền bối hay vẫn là đi theo Bảo Thánh đi.”

Vẻ mặt Vương Thủ Triết khó xử, quả thực có chút không xuống được miệng này, cũng không đành lòng nhìn tình cha con của mình và Ly Tiên bị phá hư.

Hắn đành phải lần nữa trấn an nói: “Tiền bối cứ yên tâm, Bảo Thánh có ta và Vương thị chiếu cố, kiếp này sẽ không lang bạc kỳ hồ giống kiếp trước, cô khổ vô cứu. Hôm nay lại sụp xuống, cũng không tới phiên Bảo Thánh đi phía trước.”

“Hơn nữa tiềm lực của hắn cũng rất mạnh, tương lai cùng ngươi có thể hỗ trợ lẫn nhau. Mặc dù nói là đi theo hắn, nhưng đại đa số thời điểm bản thể có thể giống như Ly Tiên ở lại trong Vương thị dưỡng lão viện, lưu lại phân thân ở bên cạnh hắn là được, tạm thời là dưỡng lão.”

“Được rồi.”

Rốt cuộc Luân Hồi Chi Thụ cũng bị thuyết phục.

Hắn mở rộng chạc cây màu xanh với Vương Bảo Thánh: "Bảo Thánh à, chuyện cũ kiếp trước chúng ta không đề cập tới nữa, kiếp này để chúng ta nối lại tiền duyên thì như thế nào? Không ngoài ý muốn, có kinh ngạc vui mừng hay không?"

A?

Vương Bảo Thánh sững sờ bị Luân Hồi Chi Thụ ôm lấy, còn có chút chưa lấy lại tinh thần.

Chuyện này… ngoài ý muốn là ngoài ý muốn, nhưng kinh hỉ ở nơi nào?

Mặc dù Luân Hồi Chi Thụ quay về trong ngực, nhưng hắn luôn cảm thấy có một loại cảm xúc kỳ lạ khó hiểu, không xua đi được.

Đợi sau khi Bảo Thánh và Luân Hồi Chi Thụ một lần nữa xác định "Danh phận", Vương Thủ Triết mới nghiêm mặt nói: "Luân Hồi tiền bối, khe hở của Đạo giới vực này đối diện là Ma giới đúng không?"

"Không sai." Luân Hồi Chi Thụ nói, "Lúc trước Thánh Hoàng dùng Diệt Thế Châu, lực bạo tạc chủ yếu vẫn là ở khe hở giới vực đối diện, không gian phong bạo bên kia so với chúng ta bên này phải mạnh hơn mấy lần, Chân Tiên cảnh đi vào gặp chuyện ngoài ý muốn xác suất cũng cực cao. Bởi vậy, có thể tạm thời không quản nó."

Vương Thủ Triết gật đầu, đây dường như mới là hợp tình hợp lý.

Ngược lại hắn cũng nghe nói Ma giới bên kia có địa phương tương tự, hắn gọi là "Ma Cương Chi Khư", lúc trước không biết có bao nhiêu đại quân Ma tộc ở nơi đó bị xoắn thành mảnh vỡ và hư vô.

Hơn nữa Ma Giới bên kia bị Diệt Thế Châu phá hư, muốn vượt xa thế giới Thần Võ bên này, Ma tộc cường đại trực tiếp bị đánh về xã hội nguyên thủy, cũng tạo thành đứt gãy văn minh to lớn.

Mà Thần Võ thế giới bên này, bởi vì Thần Võ Thánh Hoàng sớm làm nhiều chuẩn bị, tuy cũng bị không ít phá hư, nhưng

cuối cùng vẫn giữ lại một bộ phận Thần Võ văn minh.

"Vậy kế hoạch kế tiếp chính là…" Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, trong lòng liền có suy nghĩ, "Hoàn toàn thanh lý Thần Vũ Thiên Khư, phối hợp trận pháp, kết tinh không gian, từng bước khống chế không gian phong bạo của Thần Vũ Thiên Khư, cũng có thể làm cho Luân Hồi Chi Thụ tiền bối thoát khỏi Thần Vũ Thiên Khư."

Mặc dù không gian phong bạo của Thần Vũ Thiên Khư đáng sợ, nhưng đối với cường giả cấp bậc Thánh Tôn mà nói kỳ thật cũng không phải vấn đề gì không thể giải quyết, sở dĩ sẽ tàn sát bừa bãi mười vạn năm còn tồn tại, nói cho cùng, vẫn là bởi vì thế giới Thần Vũ không có cường giả cấp bậc Thánh Tôn.

Trên thực tế, đừng nói cấp bậc Thánh Tôn, ngay cả cường giả Chân Tiên cảnh trung kỳ, hậu kỳ, trước kia cũng không có.

Dưới loại tình huống này, đương nhiên cũng sẽ không làm gì được Thần Vũ Thiên Khư.

Đương nhiên, trong này cũng không hẳn không có nguyên nhân là Luân Hồi Chi Thụ cố ý bỏ mặc. Dù sao bên trong Thần Vũ Thiên Khư trấn áp tàn hồn của Đà Long Ma Chủ, trước đó còn có tàn hồn của Long Huyết Ma Thần, nhất định là cấp bậc nguy hiểm càng cao, càng ít người tới gần nơi này càng tốt.

Nhưng bây giờ, chỉ cần Luân Hồi Chi Thụ và Tài Hữu Đạo liên thủ, ngăn chặn không gian phong bạo chỉ là vấn đề thời gian.

"Tài lão, chuyện này do ngươi và Luân Hồi tiền bối chủ đạo." Vương Thủ Triết phân phó.

"Ông chủ, ngươi cứ yên tâm đi." Tài Hữu Đạo vỗ ngực bảo đảm.

Hắn càng thêm vui lòng phục tùng Vương Thủ Triết.

Một cây Luân Hồi Chi Thụ nghịch thiên như thế này, hắn đều nói không thu sẽ không nhận, phái này, Đại La Thánh Tôn bình thường đều kém hơn hắn, ước chừng cũng chỉ có những người thừa kế cấp bậc Đạo Tử của thế lực siêu cấp hùng cứ một phương kia, mới có thể có tâm khí bực này a?

Nếu để cho ông chủ phát triển thêm, sợ là Đạo Tử một phương cũng không nhất định sánh được với hắn.

Đi theo ông chủ, hắn tài hữu đạo cảm giác được tương lai nhân sinh của mình tràn đầy hi vọng.

Mà ngoại trừ Tài Hữu Đạo và Luân Hồi Chi Thụ ra, Vương Thủ Triết lại an bài Vương An Nghiệp cùng vận hành với bọn họ. Vận khí của An Nghiệp tương đối tốt, có hắn tham dự, trong loại công việc quét dọn này có thể thu được không ít lợi ích.

Mà Vương Thủ Triết và Ly Tiên, tạm thời ở trong hành cung Nguyệt Huy cung của Mục Vân Tiên Hoàng, công việc mỗi ngày chính là giúp tiền có đạo và Luân Hồi Chi Thụ chữa thương.

Dọn dẹp xong, liền thanh lý trọn vẹn một năm.

Trong một năm này, đại lượng không gian kết tinh được khai quật ra, vòng xoáy không gian bên trong Thần Vũ Thiên Khư cũng bị đánh tan từng cái, các loại mảnh vỡ không gian cũng lần lượt bị dọn sạch. Mà theo những công tác này triển khai, không gian phong bạo của Thần Vũ Thiên Khư cũng dần dần dừng lại.

Không gian là có năng lực tự lành, không có không gian phong bạo ảnh hưởng, không gian bên trong Thần Vũ Thiên Khư vốn nghiền nát vặn vẹo liền bắt đầu từng bước chữa trị.

Vòng xoáy không gian vô cùng tráng lệ, giống như liền trời tiếp đất này rốt cục dưới sự nỗ lực của tất cả mọi người từng chút một thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn lại khe hở giới vực cực lớn tựa như một vết rách vắt ngang trời cao.

Trong quá trình này, khi Luân Hồi Chi Thụ nổ tung mới nghĩ cách bảo vệ được, lại bởi vì không gian phong bạo dần dần tán loạn di vật thần võ các nơi, cũng từng bước được khai quật ra.

Một ngày này.

Hành cung của Mục Vân Tiên Hoàng được mọi người tề tụ, bắt đầu phân phối chiến lợi phẩm.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy vui sướng.

Bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều tham dự quá trình thanh lý Thần Vũ Thiên Khư, đương nhiên hiểu rõ hành động càn quét của Thần Vũ Thiên Khư lần này, thu hoạch sẽ kinh người bậc nào.

Ngay cả Luân Hồi Chi Thụ đã khôi phục không ít, đều hóa thành hình tượng một lão giả, gia nhập vào trong tổ chức.

Là mười lăm cấp Luân Hồi Chi Thụ, thọ nguyên của hắn cực kỳ dài dằng dặc, tuy rằng chính giữa một lần sinh mệnh nguy cấp, nhưng hôm nay nếu đã thoát khỏi nguy cơ sinh tử, còn có không thiếu niên đầu có thể sống đây.

"Đây là một bộ 【Thanh Hoàng tiên kinh】 cùng với một thanh Thanh Mộc tiên kiếm." Vương Thủ Triết lấy ra một bộ tiên kinh hệ mộc và tiên kiếm, biểu cảm có vẻ vô cùng ngưng trọng: "Nghe tiền bối Luân Hồi nói, hắn là di vật của Nguyên soái quân Tư Khấu Trường Thanh của tập đoàn Thần Võ đệ nhất."

"Tư Khấu tiền bối ổn trọng mà sụp đổ, là một trong những đệ tử thân truyền của Thần Vũ Thánh Hoàng, cực kỳ am hiểu phòng ngự quần thể và trị liệu quần thể, khả năng chịu áp lực và khôi phục đều cực kỳ cường hãn."

"Hắn suất lĩnh đệ nhất tập đoàn quân có thể nói là 'Bất Tử Quân Đoàn', thường thường đảm nhiệm chiến dịch nguy hiểm nhất. Cuối cùng chiến dịch, đệ nhất tập đoàn quân đã đứng vững trước mặt đại quân Ma tộc, thay bằng hữu quân gánh vác áp lực lớn nhất."

"Ai~ chỉ tiếc, chiến trường chính diện chính là một máy xay thịt khổng lồ, mặc cho quân tập đoàn đầu tiên có thể khôi phục sức khỏe như thế nào, cuối cùng toàn quân vẫn bị diệt, Tư Khấu tiền bối cũng ngã xuống trước khi Diệt Thế châu nổ tung."

Nghe lời này, tất cả mọi người đều nghiêm túc lên.

Những tiên kinh trong Thần Vũ Thiên Khư này, không chỉ là tiên kinh, càng là di vật của những tiền bối Nhân tộc vì Nhân tộc mà anh dũng hi sinh thân thể kia. Mỗi một quyển tiên kinh ở đây, đều từng thuộc về một vị Nguyên soái Nhân tộc lập được vô số chiến công.

Trở về trước kia, tâm tình của bọn họ cũng không tự giác trở nên nặng nề, cảm giác trọng trách trên vai đều nặng hơn vài phần.

Mục Vân Tiên Hoàng và Xích Ngục Ma Hoàng trao đổi ánh mắt một chút, sau đó được Mục Vân Tiên Hoàng nói: "Bộ Thanh Hoàng Tiên Kinh này thuần túy là mộc hệ tiên kinh, hai nhà chúng ta lấy cũng không có tác dụng gì, chi bằng giữ lại cho Bảo Thánh, lấy tư chất của hắn, thăng cấp Thần Thông cảnh cũng chỉ là chuyện của mấy trăm năm gần đây."

Bây giờ số lượng tiên kinh của Vương thị đã có không ít, nhưng số lượng lỗ hổng càng nhiều.

Vốn dựa theo thứ tự bình thường, bộ mộc hệ tiên kinh này thích hợp nhất với thiếu tộc trưởng Vương thị 【Vương Tông An】. Nhưng lúc Vương Thủ Triết ở Thánh Vực, đã tiêu phí "tài sản" mua được một bộ mộc hệ tiên kinh, cũng kín đáo nhét cho Vương Tông An, thuận tiện khấu trừ một lượng lớn giá trị công huân của hắn.

Mà sau Vương Tông An, trong huyết mạch mộc hệ của Vương thị tương đối nổi bật chính là đích trưởng tôn Vương Thất Chiêu của Vương Thủ Triết và Vương Bảo Thánh của đích mạch, huyết mạch của những người khác kém hơn một chút.

Có điều Mục Vân Tiên Hoàng và Xích Ngục Ma Hoàng đều là trưởng bối của Vương Bảo, đương nhiên phải ưu tiên tranh thủ cho Bảo Thánh.

"Tiên kinh của Bảo Thánh không vội." Vương Thủ Triết khoát tay áo, quả quyết cự tuyệt: "Vương thị chúng ta có quy củ của Vương thị, Thất Chiêu lớn tuổi, lại là trưởng bối của Bảo Thánh, những năm gần đây vì gia tộc lập công huân vượt xa Bảo Thánh, ưu tiên nên ở trước Bảo Thánh."

"Lão tổ gia gia nói đúng." Vương Bảo Thánh gật đầu nói: "Bộ Thanh Hoàng tiên kinh này rất thích hợp với Chiêu lão thái gia, để hắn kế thừa ổn thỏa nhất."

Vương Bảo Thánh có đôi khi quá mức "Ngay thẳng", thường xuyên bởi vậy mà ghét bỏ, nhưng đối với các trưởng bối trong gia tộc vẫn rất hiếu thuận. Hơn nữa hắn có tự tin cực độ, dù

cho không có tiên kinh, hắn chỉ dựa vào một bộ bảo điển cũng có cơ hội rất lớn thôi diễn ra Chân Tiên lộ.

Ở kiếp trước, hắn ở trên Thanh Hoàng chi đạo đi rất xa rất xa, thỉnh thoảng cũng sẽ hồi tưởng lại một ít trí nhớ cùng cảm ngộ, thôi diễn Thanh Hoàng tiên kinh xa so với những người khác dễ dàng hơn, cũng không phải là nghịch thiên hành động. Huống chi, hắn tin tưởng bản lĩnh của lão tổ gia gia của mình, chỉ là một bộ mộc hệ tiên kinh mà thôi, còn có thể thua lỗ hắn hay sao?

"Ừm." Vương Thủ Triết gật đầu, rất hài lòng với thái độ của Vương Bảo Thánh.

Gia tộc chính là như vậy, các trưởng bối sẽ kiệt lực chiếu cố tiểu bối nhiều hơn, có cái gì tốt đều sẽ để lại cho bọn nhỏ.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết cũng không hy vọng bọn nhỏ đều coi như đương nhiên.

Như vậy, Vương Thủ Triết đã "nhất ngôn đường", chuẩn bị giữ Thanh Hoàng tiên kinh và Thanh Mộc tiên kiếm nguyên bộ cho đích trưởng tôn của mình.

Xích Ngục Ma Hoàng thì không nói gì, nhưng Mục Vân Tiên Hoàng lại trợn mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Gia hỏa Thủ Triết này đúng là càng ngày càng cường thế, càng thêm giống như lãnh tụ của toàn bộ thế giới Thần Võ.

"Bộ này là 【Huyễn Hải Tiên Kinh】." Vương Thủ Triết lại lấy bộ tiên kinh thứ hai ra, cùng với một món tiên khí loại xiên cán dài —— 【Huyễn Hải Trấn Ma Xoa】.

【Huyễn Hải Trấn Ma Xoa】 này xem như là chủng loại binh khí phi thường hiếm thấy, chỗ tay bảo vệ cán dài điêu khắc đồ án Dạ Xoa dữ tợn, ngoại hình hết sức đặc biệt, trong rất nhiều Tiên khí cũng xem như độc thụ khẽ giật mình.

Hắn trầm giọng nói: "Đây là di vật của tập đoàn quân quân thứ tư của Thần Vũ quân, Doanh Trấn Ma lưu lại."

"Thắng nguyên soái am hiểu hải chiến, có danh xưng hải chiến vô địch. Hắn đồng dạng vẫn lạc tại chiến trường cuối cùng. May mắn Thánh Hoàng cùng Luân Hồi tiền bối ra tay, bảo vệ

di vật cùng tàn hồn của hắn. Chỉ tiếc, tàn hồn của hắn cũng không có kiên trì."

"Doanh Trấn Ma ta cũng biết." Mục Vân Tiên Hoàng thở dài một hơi: "Lúc đó tổ tiên Lâu thị chúng ta suất lĩnh Nhân tộc tiến hành kế hoạch lưu chủng, Doanh thị cũng phân ra nhất mạch đi theo, cũng may trước mắt Doanh thị vẫn là thế gia nhất phẩm như cũ."

Hàn Nguyệt Doanh thị hiện tại có hai vị Lăng Hư cảnh, một vị là lão tổ tông gia tộc, một vị là quan viên thuộc quan phủ Tiên Triều, đảm nhiệm chức vị Phủ Quân ở Mộ Nguyệt châu.

"Bộ tiên kinh và bộ tiên khí này, Tiên Triều chúng ta muốn." Mục Vân Tiên Hoàng lập tức đập bàn: "Ta sẽ thả chúng vào trong hệ thống Tiên Cung, lựa chọn nhân tài ưu tú trong hệ thống Học Cung để kế thừa."

"Ta không có ý kiến." Vương Thủ Triết gật đầu.

Hắn biết rõ Mục Vân Tiên Hoàng làm như thế cũng là có vài phần tư tâm, tạm thời không hy vọng nội bộ Hàn Nguyệt Tiên Triều xuất hiện Tiên Tộc thứ hai. Nếu như cho Tiên Cung mà nói, ngược lại có thể chọn lựa nhân tài tốt hơn, đối với chỉnh thể Nhân tộc càng có lợi.

Bộ tiên kinh này là do Vương Thủ Triết và các minh hữu hao tâm tổn sức, liều mạng giải quyết Thần Vũ Thiên Khư lấy về, làm sao có thể đi cho Doanh thị không hề có công huân chứ?

Hơn nữa cái gọi là thân sơ có khác, Vương Thủ Triết và Doanh thị hoàn toàn không quen.

Thấy Tiên Triều cầm một bộ tiên kinh, Xích Ngục Ma Hoàng có chút sốt ruột: "Thủ Triết à, gần đây Ma Triều chúng ta dựa vào Thánh Vực khai thác tổng ty kiếm được không ít tiền, cũng chuẩn bị bồi dưỡng một ít trụ cột tương lai."

Chỉ tiếc, những thứ này đều là tiên kinh, mà rất nhiều công pháp Ma Triều cùng hệ thống tu luyện, đều là mô phỏng theo Ma tộc, tiên kinh gì đó mặc dù cũng không thể nói là vô dụng, nhưng tác dụng thực sự không lớn.

"Đừng nóng vội. Lần này ngoại trừ tiên kinh, còn phát hiện bốn viên Chân Ma hạch." Vương Thủ Triết nói xong liền lấy ra cả Chân Ma hạch.

Đó là bốn miếng hạch tâm óng ánh sáng long lanh như thủy tinh, tản ra ma uy bàng bạc mà cường hoành, mang theo khí tức pháp tắc huyền ảo mà quỷ bí.

Vương Thủ Triết có chút tiếc nuối: "Cuối cùng số lượng Ma Thần trên chiến trường vượt xa Nhân tộc, chỉ tiếc đại bộ phận đều bị Diệt Thế châu nổ chết, ngay cả Chân Ma hạch cũng không giữ lại. Khi đó Luân Hồi tiền bối còn muốn che chở Tiên kinh tiên khí, quả thực không rảnh bận tâm đến bọn chúng, bởi vậy giữ lại cũng không nhiều."

Lần thăm dò này, vậy mà chỉ phát hiện bốn viên Chân Ma hạch hoàn chỉnh, cùng với các loại phế phẩm ma khí một đống lớn.

"Tốt tốt tốt." Xích Ngục Ma Hoàng lại một chút cũng không ghét bỏ, ngược lại hưng phấn không thôi. "Bốn viên Chân Ma hạch cùng những ma khí rách nát kia đều thuộc về Ma Triều chúng ta. Chiến lợi phẩm kế tiếp, chúng ta liền không tham gia phân phối."

Có Chân Ma hạch, cũng không nhất định có thể thôi diễn ra Chân Ma kinh. Bởi vậy, giá trị một quả Chân Ma hạch so với Tiên kinh kém hơn rất nhiều.

Yêu cầu của Xích Ngục Ma Hoàng cũng không tính là quá phận.

Mọi người thương lượng một chút, liền thống nhất ý kiến, đem phần chiến lợi phẩm này phân cho Xích Ngục Ma Hoàng. Về phần hắn và Chân Ma Điện phân thế nào, Thủ Triết liền mặc kệ.

Những năm gần đây Xích Ngục Ma Hoàng trông coi Thần Vũ Thiên Khư là người đắc lực nhất, cũng coi như lao khổ công cao, cho một chút quyền ưu tiên cũng là lẽ nên.

Mà sau khi Xích Ngục Ma Hoàng cầm bảo vật, cũng vui mừng không thôi, bắt đầu cân nhắc chuyện bồi dưỡng tinh anh trẻ tuổi.

"Bộ tiên kinh thứ ba tiếp theo là 【Huyền Nguyên Tiên Kinh】 và bộ Huyền Nguyên Tiên Kiếm đồng bộ. Hai bộ này chính là di vật của Vương Quang Tổ của tập đoàn quân Thần Võ thứ năm - Vương Thủ Triết." Vương Thủ Triết nói tới đây, vẻ mặt

lập tức càng thêm ngưng trọng: “Đây là tổ tiên của Vương thị chúng ta, không thể nghi ngờ, nên giao cho Vương thị chúng ta.”

“Phốc!”

Mục Vân Tiên Hoàng thấy hắn nói nghiêm trang như vậy, trực tiếp phun ra một ngụm trà.

Nàng không nhịn được trách móc nói: “Mặc dù sử liệu thời kỳ Thần Vũ hoàng triều có thất lạc trong lúc chạy nạn, nhưng ta nhớ rõ tổ tiên Vương thị chưa từng xuất hiện Chân Tiên.”

“Sao lại như vậy?” Vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị: “Theo ta được biết, quân đoàn năm tập đoàn tọa trấn phía đông nam, lại xưng là “quân đội phía đông nam”. Vương Truyền Võ lão tổ nhà chúng ta chính là quân đoàn trưởng quân đoàn thứ bảy của tập đoàn quân đoàn năm. Mà Quang tổ lão tổ không chỉ là một trong những đệ tử thân truyền của Thánh Hoàng, mà còn là lão tổ tông của Vương Truyền Võ lão tổ. An Nghiệp, ngươi gọi Thất tỷ tỷ của ngươi ra hỏi một chút.”

“Vâng, thái gia gia.”

Vương An Nghiệp đưa tay lấy ra quân đoàn kỳ quân đoàn thứ bảy.

Sau khi Quân đoàn kỳ khí Linh Thất tỷ hiểu rõ tình huống, lập tức phối hợp nói: “Thủ Triết gia chủ nói không sai. Truyền Võ lão tổ nhà ta và Quang tổ lão tổ cùng xuất nhất mạch, đích xác có quan hệ với Hàn Nguyệt Vương thị hiện giờ.”

Kỳ thật, làm một quân đoàn kỳ, nàng căn bản sẽ không đi quản những thứ này, hơn nữa thân là quân đoàn kỳ, nàng cũng không có năng lực giám định quan hệ huyết mạch.

Nhưng nếu Thủ Triết gia chủ và An Nghiệp đã nói như vậy thì nhất định là thật.

“Trường Ninh Vương thị chúng ta là truyền thừa thần võ chính thống, nhiều năm qua vậy mà để di hồn của tổ tiên lưu lạc ở bên ngoài, là thất trách của hậu thế đời sau chúng ta.” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm nghị, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng tuyên bố: “Ta đã quyết định, đợi sau khi trở về, ta sẽ thông báo trong tộc, đón Quang tổ lão tổ về nhà, mời ông ấy vào trong từ đường hưởng thụ cung phụng của con cháu đời sau.”

“Tổ tiên Vương thị chúng ta cũng từng lưu lại máu trong trận quyết chiến cuối cùng ~”

Truyền thừa Thần Võ chính thống?

Khóe miệng Mục Vân Tiên Hoàng giật giật.

Tên tiểu tử thối Thủ Triết này, đây là chuẩn bị cưỡng ép bắt giữ thân thích, cho Vương thị tương lai làm Thánh Hoàng để lại chút căn cứ lịch sử sao?

Bất quá, làm Thánh Hoàng thì cứ làm Thánh Hoàng đi!

Từ lúc phát giác tư chất biến thái của Vương Thủ Triết và rất nhiều tộc nhân Trường Ninh Vương thị, nàng đã có chuẩn bị tâm lý. Thực lực tương lai của Trường Ninh Vương thị sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua Chử thị.

Mà Vương Thủ Triết là tộc trưởng Trường Ninh Vương thị, thay thế mình trở thành lãnh tụ nhân tộc chỉ là vấn đề thời gian.

Huống chi với năng lực của Thủ Triết, tương lai không làm Thánh Hoàng mới là tiếc nuối lớn nhất của thế giới Thần Võ. Càng đừng nói, Thánh Hoàng tiền nhiệm cũng đã chuyển thế đến Vương thị bọn họ, bọn họ tự nhiên có thể xem như chính thống.

Chỉ có Vương Bảo Thánh há miệng A Ba Ba nói không ra lời.

Điều này không đúng?

Trong trí nhớ của hắn, ái đồ 【Vương Quang Tổ】 hình như xuất thân từ một gia tộc sa sút, còn là hắn đích thân khai quật ra một đống tân binh, lưu lại bên người dốc lòng dạy bảo.

Đương nhiên, Vương Quang Tổ thân là đệ tử thân truyền, dưới tình huống thánh hoàng không có hậu duệ, đích xác có tư cách kế thừa vị trí thánh hoàng. Chỉ có điều, thứ tự của hắn sẽ nằm sau đệ tử y bát, đệ nhất thân truyền đệ tử.

Ông ta thật sự là tổ tiên của Vương thị chúng ta?

Đồ đệ kiếp trước, lập tức biến thành tổ tiên Vương thị?

Trong lúc nhất thời, đầu óc Vương Bảo Thánh có chút loạn.

Có lẽ, lão tổ gia gia là thông qua phương thức nào đó mà hắn không biết, khảo cứu ra lịch sử chân chính a!

Dù sao Vương Bảo Thánh hắn hiện tại đã chuyển thế, trí nhớ kiếp trước chỉ còn lại có một ít mảnh vỡ hỗn độn, căn bản lắp ráp không được đầy đủ, nhất là một ít ký ức không phải điểm mấu chốt, nhất là mơ hồ, có lẽ đã quên hoặc là nhớ lầm cũng là có khả năng đấy.

"Được rồi, Huyền Nguyên Tiên Kinh và Huyền Nguyên Tiên Kiếm thì thuộc về Vương thị." Mục Vân Tiên Hoàng đương nhiên không có ý kiến gì.

Thần Võ chính thống truyền thừa thì chính thống đi, ngoại trừ Ma Triều, nhà ai mà không phải là chính thống chứ?

Sau một tiếng giải quyết dứt khoát.

Vương Thủ Triết lại lấy ra một bộ 【Thuần Dương Tiên Kinh】 và một thanh Thuần Dương Tiên Kiếm.

Đây là di vật của quân đoàn quân thứ chín 'Lận Dương'. Liệt Dương này, không thể nghi ngờ là tổ tiên của Kỳ thị.

Bất quá, bộ Thuần Dương Tiên Kinh này chỉ thích hợp cho nam tử tu luyện, phối hợp tác chiến cùng Hàn Nguyệt Tiên Kinh, hiệu quả đặc biệt nổi bật. Thời kỳ Thần Vũ Hoàng Triều, nó cũng giống như Hàn Nguyệt Tiên Kinh, đều là một trong những tiên kinh trấn tộc của Kỳ thị, chỉ là sau này bị thất lạc trong Thần Vũ Thiên Khư.

Tự nhiên, bộ Thuần Dương tiên kinh này sau khi thương nghị một chút, liền trở về Kỳ thị.

Mục Vân Tiên Hoàng cười đến không ngậm nổi miệng.

Cộng thêm bộ Thuần Dương tiên kinh này, Chử thị có tổng cộng ba bộ tiên kinh, phát triển thật tốt, tương lai chính là một tiên tộc siêu phẩm.

Nhưng nụ cười này thoáng qua liền cứng lại. Mục Tiên Vân bỗng dưng kịp phản ứng, so với Vương thị thì vẫn kém hơn rất nhiều.

Điều này khiến suy nghĩ trong lòng Mục Vân Tiên Hoàng càng thêm mãnh liệt.

Sau khi trải qua chuyện này, nàng liền đi tìm các tổ tiên ghi chép lại nguy hiểm di tích. Liều mạng, Tiên Kinh Biến Thánh Đồ, Yên Thị ta cũng muốn phát triển theo hướng Thánh Tộc.

Cho dù so ra kém, cũng không thể lạc hậu quá nhiều.

Sau khi xác định quy thuận Thuần Dương Tiên Kinh, Vương Thủ Triết lại lấy ra bộ tiên kinh thứ năm.

Đây cũng là bộ tiên kinh cuối cùng trong Thần Vũ Thiên Khư.

Nó tên là 【Hạo Thiên Tiên Kinh】, là di vật của Nguyên soái tám tập đoàn quân Cơ Ngọc Sơn. Hạo Thiên Tiên Kiếm cùng với nó thì đã sớm bị Vương An Nghiệp lấy đi, sau đó lại truyền cho Vương Phú Quý. Mấy năm trước, sau khi Vương Phú Quý lấy được Thái Thanh Tiên Kiếm, lại đưa về bảo khố gia tộc, hiện giờ đang ngủ say trên bảo khố gia tộc.

"Lần này công huân của Vương thị ta lớn nhất." Vương Thủ Triết đã sớm nhìn trúng bộ tiên kinh này, mở miệng thẳng thắn nói: "Bộ Hạo Thiên Tiên Kinh này và Hạo Thiên Tiên Kiếm nhà ta chính là một bộ, đương nhiên không thể để lộ ra ngoài."

Về phần công trạng lớn nhất, Vương Thủ Triết đương nhiên không nói bậy.

Nếu không phải toàn bộ mưu đồ bố cục, cộng thêm tài hữu đạo cung phụng này, muốn giải quyết Thần Võ Thiên Khư Đại phó bản đơn giản như thế thật không dễ dàng.

Càng đừng nói đến việc thanh lý chủ lực của Thần Vũ Thiên Khư, Tài Hữu Đạo và Luân Hồi Chi Thụ, hai vị cường giả cấp bậc Thánh Tôn đều đã thuộc về Vương thị. Công lao của bọn họ đương nhiên cũng tính vào sổ sách của Vương thị.

Có tiên kinh, đương nhiên phải tranh thủ.

Ai bảo hiện tại người trẻ tuổi ưu tú của Vương thị quá nhiều, tiên kinh quá khan hiếm chứ?

Mọi người ở đây cũng đều vô cùng tán thành lời nói của Vương Thủ Triết.

Trên thực tế, mặc dù mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trên thực tế trong lòng đã sớm đem hắn coi thành trụ cột của thế giới Thần Võ, thái độ đối với hắn, cũng bất tri bất giác phát sinh cải biến.

Mấy người thương lượng một phen, liền không hề nghi ngờ đưa Hạo Thiên Tiên Kinh về Vương thị.

Kỳ thật, bên trong Thần Vũ Thiên Khư nguyên bản tổng cộng có Tiên Kinh do sáu bộ tiền bối lưu lại, mặt khác một bộ khác tự nhiên chính là Tam Tập đoàn quân nguyên soái Ngô Phán trông mong lưu lại, lúc trước đã bị Hoa Thụy tự mình thu hồi.

Mà toàn bộ Thần Vũ quân đoàn, lúc trước tổng cộng có chín đại tập đoàn quân.

Trong đó sáu lộ đều chôn vùi nơi này.

Ba đạo tập đoàn quân còn lại, lúc trước làm viễn chinh quân mạo hiểm đi Ma giới chấp hành nhiệm vụ. Trong đó hai đạo bảo vật viễn chinh quân đã thu hồi lại, chỉ còn lại một đạo viễn chinh quân cuối cùng đến nay không rõ tung tích, tra tìm nhiều mặt vẫn không có tiến triển.

Chín đại tập đoàn quân, cửu bộ tiên kinh, hiện giờ đã thu hồi được tám bộ, tuy rằng còn chưa đến mười phần viên mãn, nhưng cũng đã rất không dễ dàng rồi.

Từ nay về sau, những tiên kinh này có người kế tục, mà những người thừa kế của chúng nó cũng sẽ kế thừa di chí của Thần Vũ hoàng triều, dẫn dắt Thần Vũ nhân tộc một lần nữa quật khởi, đây cũng coi như là một loại tương truyền lương hỏa.

Bộ phận tiên kinh quan trọng nhất sau khi phân phối xong, bảo vật còn lại đáng giá nhất, là quân soái kỳ tập đoàn quân đội mà Luân Hồi Thụ lúc trước liều mạng bảo vệ, cùng quân đoàn kỳ của các quân đoàn.

Trong đó, tổng cộng soái kỳ tập đoàn lưu lại năm mặt, nhưng bị hao tổn nghiêm trọng không đồng nhất, cần hao phí thời gian, tinh lực, tài lực đi từng chút một chữa trị. Nhưng mà, soái kỳ năm mặt này, chính là soái kỳ tập đoàn quân của thế giới Thần Võ trong tương lai, vô luận phí bao nhiêu tay chân và tài phú đều phải được chữa trị.

Loại chiến ý bất khuất khắc vào trong soái kỳ của trận quyết chiến cuối cùng này rất có lợi cho việc xây dựng quân hồn của tập đoàn quân.

Quân đoàn kỳ còn lại thì chỉ còn lại mười mấy mặt, hoàn chỉnh chỉ có hai mặt, còn lại đều cần chữa trị.

Những soái kỳ hoặc quân đoàn kỳ này sẽ không thuộc về bất kỳ gia tộc nào nữa, mà là thuộc sở hữu của đại gia đình Thần Võ thế giới, bây giờ tạm thời bảo tồn trong tay Vương Thủ Triết, do hắn tổ chức sửa chữa, đợi khi tương lai chuẩn bị cho tập đoàn quân mới dùng.

Về phần bán tiên khí, đạo khí, linh bảo, bảo điển thần thông, cùng với những thứ thượng vàng hạ cám khác, cũng thu nạp không ít, trong đó thứ nên tu, nên phân chia, coi như là di sản mà tổ tiên của Phân Thần Vũ nhân tộc lưu lại, không biểu thị chi tiết từng cái một.

Một đợt phân phối.

Toàn bộ nội tình của Thần Vũ Nhân tộc xem như là bộc phát.

Chỉ cần tiếp theo có đủ tài phú và đầy đủ thời gian, thế giới Thần Võ tất nhiên sẽ tiến vào một giai đoạn phát triển đột nhiên phát triển.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều tràn đầy chờ mong đối với tương lai.

…

Chương 72: Thần Đô Lạc Kinh

…

Long Xương năm 3583.

Sau khi trở về từ Thần Võ Thiên Khư, Vương Thủ Triết chuẩn bị phân phối tiên kinh thu hoạch chuyến này xuống.

Xác định thuộc sở hữu trước tiên, tự nhiên là 【Thanh Hoàng Tiên Kinh】.

Bộ tiên kinh này và tiên kinh của Vương Thủ Triết là trùng tên, đều là tiên kinh được phân hóa ra từ Thanh Hoàng thánh đồ.

Điểm khác biệt duy nhất chính là bộ 【Thanh Hoàng Tiên Kinh】 này chỉ là Tiên kinh sơ cấp, con đường tiến hóa của Thánh đồ cũng không đi quá xa.

Trên con đường diễn hóa tiên kinh, cho dù là cùng một loại tiên kinh, cũng sẽ bởi vì bản thân chủ nhân tu luyện, cùng cảm ngộ đối với thiên địa vũ trụ đại đạo mà dần dần trở nên bất đồng, nếu như tương lai có thể lột xác thành thánh đồ, Đại La thánh đạo trong thánh đồ cũng sẽ có rất nhiều khác biệt.

Cho nên trên lý luận mà nói, trên thế giới này căn bản không tồn tại tiên kinh, hoặc là thánh đồ giống nhau.

Lúc trước ở Thần Võ Thiên Khư, Vương Thủ Triết đã quyết định giao bộ tiên kinh này cho Vương Thất Chiêu kế thừa đích trưởng tôn. Bây giờ sau khi trở về, hắn lại thông khí với mấy thành viên trung tâm khác trong tộc, liền nhanh chóng quyết định bộ tiên kinh này thuộc sở hữu.

Rất nhanh, Vương Thất Chiêu đang bận rộn ở Quy Long Thành đã bị một tin tức gọi trở về.

Tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Trên bàn đá trong đình nghỉ mát, trong ấm trà đang ừng ực ừng ực pha trà. Mùi trà lượn lờ tản ra, khiến toàn bộ không khí trong đình đều trở nên yên tĩnh yên tĩnh.

Trong lương đình.

Bên cạnh bàn đá.

Vương Thất Chiêu ngồi ở một đầu bàn đá, đang cầm tiên kinh nhạc Bất Tư Thục vừa tới tay, bên cạnh còn ngồi một đế tử An tới cọ náo, Vương Thủ Triết thì ngồi ở một đầu khác của bàn đá, nhìn đích trưởng tôn của mình.

Tính ra, Vương Thất Chiêu năm nay cũng đã bốn trăm mười mấy tuổi, tu vi cũng đã đến Thần Thông cảnh sơ kỳ. Lấy tuổi tác của hắn có thể có tu vi như thế, phóng tầm mắt toàn bộ thế giới Thần Võ đã được coi là tài năng xuất chúng, đặt ở trước kia, cũng chỉ có hoàng tử và công chúa của hai triều Tiên Ma mới có thể đánh đồng với hắn.

Đáng tiếc thiên tài của Vương thị thật sự quá nhiều, cho nên tư chất của Vương Thất Chiêu xen lẫn trong đó không dễ thấy, nhưng điều này không có nghĩa là hắn không xuất sắc.

Mấy năm nay hắn ở lại Quy Long Thành phụ trợ đế tử An, quả thực đã làm ra rất nhiều thành tích ghê gớm. Đại Càn gần hai trăm năm phát triển kiểu bay vọt, khắp nơi đều không thể thiếu phòng ngừa cùng vận hành của hắn. Có thể nói, Đại Càn chính là từng chút từng chút bay lên trên tay hắn và đế tử An.

Mà những kinh nghiệm này cũng trở thành tài phú của hắn, mài dũa năng lực cá nhân của hắn càng thêm nổi bật.

Luận năng lực cá nhân, hắn có lẽ không có thiên phú dị bẩm như Vương Phú Quý, nhưng cũng không thể khinh thường.

Theo Vương Thủ Triết thấy, trình độ như Vương Thất Chiêu, nếu đặt trên địa cầu, một tổng giám đốc công ty vượt biên quốc tuyệt đối dư dả.

Hắn như vậy tuyệt đối xứng đáng với một bộ Tiên kinh.

“Gia gia yên tâm.” Vương Thất Chiêu khó khăn lắm mới từ trong kích động và phấn chấn đạt được tiên kinh mà tỉnh táo lại, vẻ mặt trịnh trọng cam đoan với Vương Thủ Triết: “Con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.”

Cho dù hiện tại hắn đã là thủ phụ nội các của Đại Càn, nhưng ngày thường đã sớm quen hỉ nộ không hiện trên mặt, giờ phút này cũng nhịn không được trái tim phanh phanh phanh cuồng loạn, vẻ kích động tràn đầy trong lời nói.

Tiên kinh ah! Đây chính là con đường lớn đi thông Chân Tiên cảnh. Có nó, con đường Chân Tiên cũng tương đương với đã đi được một nửa.

Bên cạnh, đế tử An nhìn một màn này, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ ghen tị cùng u oán.

Hắn đường đường là "thuộc hạ Vương Thất Chiêu" của đế tử An đều đã có tiên kinh, nhưng tiên kinh của đế tử An hắn vẫn mịt mù không có tin tức, không biết bay ở nơi nào.

Ai ~ dưới gầm trời này sợ là không có đế tử nào so với hắn không có mặt mũi rồi ~

"Thất Chiêu, tiên kinh của ngươi cho ta sờ một chút, ta còn chưa có sờ qua tiên kinh đây này." Đế Tử An tiến lên, lòng tràn đầy ước ao.

"Điện hạ, Thanh Nhi nàng còn nhỏ, tương đối sợ người." Vương Thất Chiêu vội vàng giấu Thanh Hoàng Tiên Kinh vào trong ngực, dùng ánh mắt cảnh giác của đại thúc hèn mọn bỉ ổi bên cạnh, từ chối hắn cách hắn hơn một trượng.

"…" Đế tử An U trợn trắng mắt nhìn hắn ta, lòng tự trọng tan nát cõi lòng.

Vào giờ khắc này, đế tử An cảm nhận được cảm giác chênh lệch gia tộc mãnh liệt.

Lão tổ tông Ngô thị của Đại Càn bọn họ truyền xuống, chỉ là một bộ bảo điển, còn phải vì thế tranh đến ngươi chết ta sống. Nhưng đến Vương thị này, tiên kinh đều là trực tiếp phân phối.

Nhớ ngày đó, Vương thị còn chỉ là một thế gia Thất phẩm nho nhỏ… Trong nháy mắt này, đã trở thành đệ nhất hào môn của Thần Vũ nhân tộc, các loại tiên kinh tiên khí tầng tầng lớp lớp.

Cuộc đời này, chính là vô thường như vậy.

"Điện hạ, trong khoảng thời gian này ta phải xin phép nghỉ." Vương Thất Chiêu sau khi cảnh giác, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cáo trạng với đế tử: "Ta phải chung đụng với Thanh Nhi trước, sau đó nhất cử kế thừa tiên kinh."

Nói xong, ông ta liền cáo từ Vương Thủ Triết một tiếng, cũng không để ý ánh mắt u oán của đế tử An, kích động rời khỏi tiểu viện của Vương Thủ Triết, trở về viện của mình.

Đế Tử An lại không cáo từ, mà tiếp tục ở lại.

“Điện hạ tới tìm ta là có chuyện gì?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm tự mình rót cho đế tử một chén trà.

Hắn ngược lại có chút nhớ nhung Khương Mộ Tiên. Thị nữ của Khương Mộ Tiên thật đúng là rất hợp cách, hầu hạ hắn toàn bộ phương vị thỏa đáng, vừa bớt lo vừa tốn sức, sau khi trở về hắn thật đúng là có vài phần không quen.

“Thủ Triết à.” Đế Tử An từng ngụm từng ngụm uống tiên trà: “Lúc trước ta và ngươi quen biết nhau từ nhỏ, cùng nhau tâm tình như thế nào để kiến thiết quốc gia, làm lớn mạnh Đại Càn, ngươi còn nhớ không?”

“Tất nhiên là nhớ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Hiện giờ thế phát triển của Đại Càn cực mạnh, trong tổng cộng mười bảy đế quốc của Thần Vũ nhân tộc, đã vọt tới hạng nhất. Có thể thấy được những năm gần đây, điện hạ một lòng một dạ đặt trên chấn hưng Đại Càn.”

“Nhưng mà ta không có tiên kinh.” Đế Tử An vẻ mặt đau khổ ha ha: “Ngay cả Thất Chiêu cũng có Thanh Hoàng tiên kinh, ta còn khổ sở cười ha ha chỉ có Thương Long bảo điển. Thủ Triết à, có thể nghĩ biện pháp giúp ta mua một bộ tiên kinh hay không?”

“Cho dù là ở Thánh Vực, tiên kinh cũng chỉ có thể gặp mà không thể cầu.” Vương Thủ Triết nói như vậy, “Những năm qua, ta chỉ thấy qua một lần tiên kinh trong hội đấu giá Thần Bảo điện. Hơn nữa giá cả của tiên kinh không thấp, một Hỗn Độn linh thạch là khởi đầu giá cả.”

Hỗn Độn Linh Thạch.

Đừng nhìn Vương Thủ Triết dựa vào dao động giá lương thực ở Thánh Vực, kiếm được một khoản Hỗn Độn linh thạch. Nhưng đó là kết quả sau khi mưu đồ hơn mười năm, tài chính và tài chính cắn nuốt.

Cho dù là loại đại lão như Vân Bằng thánh tôn, dứt bỏ “an ngạch” của Thánh đảo không đề cập tới, linh thạch Hỗn Độn tư nhân có thể lấy ra cũng không vượt quá mười cái. Đây là thọ nguyên của hắn dài dằng dặc, bình thường cũng không nỡ

tốn nhiều, tích góp từng chút một hai vạn năm mới tích góp được.

“Có thể gặp không thể cầu không sợ, ta còn có thời gian có thể chậm rãi chờ.” Đế Tử An mắt sáng lên nói: “Về phần tiền, ta cũng có thể chậm rãi tích lũy. Chỉ là hy vọng Thủ Triết có thể giúp ta lưu ý một chút, có cơ hội thì lấy về.”

Hiện giờ tốc độ phát triển của Đại Càn cực kỳ nhanh chóng mãnh liệt, thuế Quang Quốc hàng năm đã sắp hai trăm triệu càn kim, hợp đến Tiên Linh Thạch cũng có hai cái. Nhưng mà thu nhập của quốc thuế đều là lấy dân dùng cho dân, cần không ngừng đầu nhập kiến thiết.

Đương nhiên, đế tử An thân là đế tử, bản thân được quốc gia cung cấp nuôi dưỡng, hiện giờ quốc khố Đại Càn có tiền, hắn hàng năm đều có thể đạt được một khoản thu nhập xa xỉ, tích góp một hai trăm năm, cũng có thể tích góp ra mấy chục Tiên Linh Thạch.

Ngoài ra, trong Đại Càn hoàng thất và triều đình khai thác tổng ty ở Thánh Vực cũng đều nắm giữ một phần nhỏ cổ phần, những năm gần đây dựa vào phân hồng cũng tích góp được không ít Tiên Linh Thạch, tương lai còn có thu nhập liên tục không ngừng, cũng có thể tích góp được không ít.

Có điều hiện tại Đại Càn có tỉ lệ thu thuế của các sản nghiệp mới và trụ cột khá thấp, nhất là ngành luyện đan, lương chủng của Vương thị bán ra, các ngành sản xuất, tỉ lệ thu thuế cũng được điều động rất thấp, còn có các loại chính sách ưu đãi.

Nhưng dù vậy, hai trăm triệu thuế này có một nửa khả năng liên quan đến Vương thị.

Đế Tử An cũng không dám rút thuế nặng đối với sản nghiệp của Vương thị, nếu chọc giận Vương thị, không đảm bảo người ta sẽ độc lập kiến quốc, đến lúc đó Đại Càn ngay cả thuế mỏng cũng không lấy được.

Mà chỉ cần Vương thị ở bên trong Đại Càn, chẳng khác nào nâng Đại Càn bay lên.

Tình huống trước mắt là Vương thị có thể không có Đại Càn, nhưng Đại Càn không thể không có Vương thị.

“Cũng được.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Ta quay lại sẽ viết một phong thư, nếu có tiên kinh thích hợp, có cơ hội chúng ta sẽ tranh thủ một chút.”

“Ha ha, ta biết Thủ Triết sẽ không phụ ta mà.” Đế tử An mừng rỡ, nhưng ngay lập tức lại bắt đầu khổ não: “Có điều, nếu đến lúc đó không có tiền, còn phải tìm Thủ Triết vay mượn một hai.”

Hắn ngược lại là cũng có thể đi Thánh vực, bất quá hắn một tiểu tu sĩ mới vào Thần Thông cảnh trung kỳ ngay cả rắm cũng không tính, cho dù ôm linh thạch trong ngực muốn đi mua tiên kinh cũng không có khả năng, một khi làm không tốt liền bị người ta đánh cướp. Hơn nữa, mặc dù hắn muốn đi, tông thân phủ hơn phân nửa cũng sẽ không đáp ứng.

Nhưng chỉ cần Thủ Triết nguyện ý giúp đỡ, hắn sẽ không còn nỗi lo về sau nữa.

Hắn cách Lăng Hư cảnh còn sớm, có là thời gian và tiền tích lũy.

Đối với thỉnh cầu này của đế tử An, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không từ chối.

Đuổi Đế Tử An đi rồi.

Vương Thủ Triết liền triệu tập trưởng lão gia tộc cùng nhau mở một cuộc họp, cũng phân phối hai bộ tiên kinh khác một chút.

Bộ 【Hạo Thiên Tiên Kinh】trong đó trải qua các trưởng lão gia tộc thương nghị, cuối cùng quyết định phân phối cho Vương Tiêu Hàn lão tổ.

Vương Tiêu Hãn là lão tổ tông lớn tuổi nhất trong gia tộc trừ Lung Yên lão tổ ra, đối với gia tộc có cống hiến không thể xóa nhòa. Cùng lúc đó, hắn cũng là người duy nhất còn sống duy nhất trong hàng chữ ‘Tiêu’ của Vương thị, bộ tiên kinh này cho hắn, ai cũng không có dị nghị.

Sau khi quyết định quyền sở hữu của Hạo Thiên Tiên Kinh, cũng chỉ còn lại có một bộ 【Huyền Nguyên Tiên Kinh】.

Bộ tiên kinh này chính bình thản, cơ hồ có thể dung nạp tất cả thuộc tính, tất cả huyết mạch, nghiêm túc tính ra có thể nói là

“Lão tổ tông” như Huyền Nguyên Bảo Điển, Huyền Nguyên Quyết. Mặc dù về mặt uy lực, biểu hiện của nó thường thường không có gì lạ, nhưng chín thành chín thành thành thành viên của gia tộc đều có độ phù hợp tương đối lớn với nó, trên lý luận ai cũng có thể kế thừa.

Sau khi trải qua suy tính tổng hợp của bối phận gia tộc, cống hiến, tư chất huyết mạch, cuối cùng đem người dự tuyển khoanh vùng giữa mấy người Vương Thủ Dũng, Vương Thủ Liêm, Vương Lạc Đồng, Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, cùng với Vương Tông Xương.

Vương Thủ Triết triệu tập mấy người lại, liên lạc một phen.

Vương Lạc Tĩnh tỏ vẻ từ bỏ trước. Huyết Cổ Bảo Điển của nàng có phẩm chất cực cao, lại có người thông qua nó thành công thăng cấp lên Chân Tiên. Chỉ cần tư chất huyết mạch của nàng đủ cao, có xác suất rất lớn có thể tự mình đột phá Chân Tiên, vả lại có thể khiến Huyết Cổ Bảo Điển tiến thêm một bước lột xác thành Huyết Cổ Tiên Kinh.

Đương nhiên, ngoài ra, còn có một nguyên nhân thập phần trọng yếu khác. Năm đó công pháp và nguồn linh cảm của Huyết Tôn Giả, tìm hiểu căn nguyên, vậy mà có thể truy tung được một di tích ẩn giấu nào đó ở khu vực bị phá hủy. Vương Lạc Tĩnh đã xin gia tộc khám phá ẩn giấu di tích ủng hộ, làm không tốt sẽ có thu hoạch khá lớn.

Vương Lạc Thu cũng từ bỏ Huyền Nguyên Tiên Kinh.

Nàng tu luyện chính là công pháp loại chiến thể của Phật môn - Minh Vương Lưu Ly Kim Thân Bảo Điển. Sau khi nghe nói Thánh Vực Tây Nhược Thần Châu có rất nhiều Phật Quốc, nàng quyết định đi vào một lần.

Kỳ thật loại xông vào này cũng không phải xông bừa, lúc trước khi nàng kế thừa bảo điển trong di tích, liền từ trong di tích lấy được một ít tình báo lai lịch của bảo điển.

Có điều, quyết định này của nàng tạm thời bị Vương Thủ Triết đè xuống, thứ nhất là tùy tiện xông loạn vào Tây Nhược Thần Châu quá nguy hiểm, thứ hai là, Vương Thủ Triết muốn đợi sau khi nàng tốt nghiệp từ trong học viện quan tướng cao cấp, tăng thêm chút nội tình rồi mới cân nhắc việc này.

Cho dù nàng đi xông vào, cũng phải chuẩn bị cho nàng nhiều át chủ bài.

Sau đó Vương Tông Xương cũng biểu thị từ bỏ.

Thứ nhất là bối phận của hắn nhỏ, thứ hai, hắn cảm thấy Huyền Nguyên Tiên Kinh quá công chính bình, không thích hợp phát huy đặc tính huyết mạch Bí Phong của hắn.

Cho dù tương lai tìm không thấy loại tiên kinh như cương phong, hắn cũng quyết định mình đi theo con đường cương phong, có lẽ sẽ khai sáng ra một bộ tiên kinh loại cương phong có thể truyền thừa cho gia tộc.

Ngay sau đó, Vương Lạc Đồng cũng từ bỏ. Nàng thích công pháp chiến đấu hệ hỏa huyết mạch phù hợp với mình hơn. Dù sao bây giờ nàng vẫn còn trẻ, không vội, có lẽ trong học viện quan phủ cao cấp sẽ có tiên kinh tốt nghiệp thích hợp với nàng.

Cho đến cuối cùng, Vương Thủ Liêm cũng từ bỏ, ưu tiên cho Thủ Dũng cơ hội.

Hai người Thủ Dũng và Thủ Liêm bất kể là tuổi tác, công trạng, tiềm lực hay công trạng đều không khác nhau là mấy, nhưng chung quy thì Thủ Dũng cũng phải lớn hơn một tuổi.

Vương Thủ Dũng cũng muốn nhường cơ hội cho Vương Thủ Liêm, nhưng trưởng lão gia tộc nhất trí quyết định, cuối cùng vẫn do Vương Thủ Dũng kế thừa Huyền Nguyên Tiên Kinh.

Bất luận là tính cách hay là định vị gia tộc, hắn đều là người trung kiên lực lượng cùng thủ thành của gia tộc, kế thừa bộ tiên kinh này cũng là thuận lý thành chương.

Đến đây, tam bộ tiên kinh xem như phân chia sạch sẽ, bảo điển, đạo khí còn lại đều đưa vào bảo khố Vương thị, bảo mọi người dựa vào điểm cống hiến để thu hoạch.

Như vậy, di hồi của Thần Vũ tiền bối xem như đã hoàn toàn xử lý xong.

Đang lúc Vương Thủ Triết chuẩn bị bỏ việc vặt xuống, nghỉ ngơi thật tốt một phen, Luân Hồi Chi Thụ và Bảo Thánh tìm tới hắn.

Bọn họ đến đây là vì 【Cao cấp tướng học viện】.

Đối với học viện quan tướng cao cấp, Vương Thủ Triết vẫn luôn có chút đau đầu.

Lúc trước hắn đã tìm hiểu về khí linh của 【 học viện quan quân trung cấp 】, nhưng cũng chỉ biết 【 học viện quan tướng cao cấp 】 nằm ở trong một cái động thiên nhỏ do Thánh Hoàng tự mình khai phá, tên gọi là [động thiên học viện]. Mà vị trí động thiên của học viện là trên chín tầng mây, nhưng cụ thể ở nơi nào, bây giờ hắn vẫn không hiểu ra sao.

"Thủ Triết gia chủ." Luân Hồi Chi Thụ hóa thành bộ dáng lão giả ngồi đối diện Vương Thủ Triết, thở dài nói ra chuyện năm đó, "Trong trí nhớ của ta, động thiên học viện là do ta và Thánh Hoàng liên thủ khai thác ra. Nó bám vào trên một ngôi sao xoay tròn quanh quẩn của thế giới Thần Võ. Nhưng mà, năm đó khi Diệt Thế Châu nổ tung, uy lực vụ nổ quá lớn, hình thành sóng xung kích không những thay đổi địa hình địa hình của thế giới Thần Võ mà còn tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với hư không chín tầng trời."

Vẫn tinh quanh quẩn Thần Võ thế giới xoay tròn?

Đây không phải là vệ tinh sao?

Vương Thủ Triết lập tức nhớ tới mặt trăng trên trái đất.

Tuy nhiên, ngôi sao băng này hẳn là tương đối nhỏ, cảm giác tồn tại cũng tương đối yếu, nếu không nó nhất định sẽ có một cái tên chuyên môn.

"Lão tổ gia gia, mặc dù mảnh vỡ ký ức của ta tương đối hỗn loạn, nhưng vẫn mơ hồ nhớ rõ bộ dáng Cửu Tiêu Vẫn Tinh." Vương Bảo Thánh chủ động xin đi đường, "Không bằng để ta tới chủ trì công tác thăm dò Cửu Tiêu Vẫn Tinh."

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Vậy ta cho ngươi quyền hạn điều động tài nguyên gia tộc, mặt khác, Luân Hồi tiền bối còn cần ở Lưu Tiên cốc chữa trị một thời gian ngắn, không thể bồi dưỡng cho ngươi, ta xin Đế Hưu tiền bối che chở ngươi. Trong lúc nhất thời không tìm được cũng không sao, từ từ đi, nhất là gặp phải nguy hiểm, chớ có sính năng, mọi việc không nên lỗ mãng. Ngươi phải nhớ rõ ngươi là trưởng mạch gia tộc, phía sau ngươi còn có những trưởng bối chúng ta, ngươi không phải một mình đang chiến đấu."

Hiện tại Luân Hồi Chi Thụ chỉ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thương thế vẫn vô cùng nghiêm trọng. Lực lượng Bản Nguyên vừa mới khôi phục còn rất yếu ớt, cần phải từ từ an dưỡng, không thích hợp ra ngoài bôn ba.

“Bảo Thánh lĩnh mệnh. Lão tổ gia gia ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận làm việc.” Vương Bảo Thánh có chút kích động nho nhỏ.

Nhiệm vụ quan trọng như vậy, lão tổ gia gia nguyện ý buông tay để cho hắn chấp hành, đây không thể nghi ngờ là một loại khẳng định đối với năng lực của hắn.

Trước kia tuy rằng hắn cũng làm rất nhiều chuyện, nhưng đối với hắn mà nói, tất cả thành tựu khác, cũng không được lão tổ gia gia một tiếng tán thành này.

Hắn thầm hạ quyết định, nhiệm vụ này nhất định phải hoàn thành thật tốt.

“Luân Hồi tiền bối.” Vương Thủ Triết lại nhìn Luân Hồi Chi Thụ, “Ngài đã một lần nữa trở thành thánh thực bản mệnh của Bảo Thánh, vậy coi như là thánh thực của Vương thị ta. Dựa theo truyền thống của Vương thị, phải lấy cho ngài một cái tên mới, chính thức ghi vào gia phả. Các trưởng lão gia tộc thương nghị một phen, quyết định để ngài chọn một chữ bối trong ‘Vũ’ ‘Hanh’ ‘Sĩ’ ‘Sĩ’.”

Bốn chữ lót này, cũng là đời thứ nhất trong gia phả Trường Ninh Vương thị, đời thứ hai, đời thứ ba, cùng với đời thứ tư. Hiện giờ trong trưởng bối bốn đời này, ngoại trừ đời thứ ba còn có một Lung Yên lão tổ ra, toàn bộ đã qua đời, nam đinh càng không còn một ai.

Bất luận Luân Hồi Chi Thụ chọn chữ lót nào cũng không có ảnh hưởng quá lớn, dù sao đối với các tiểu bối trong tộc mà nói đều là lão tổ.

“Ta nghe nói gia tộc hiện tại bối phận cao nhất chính là Lung Yên lão tổ, bối tự “Loài” và “Thần” là cùng bối phận, ta chọn bối tự “Thần” là tốt rồi.” Luân Hồi Chi Thụ suy nghĩ một chút, liền có quyết định, “Vương Thần Luân”, nghe qua tựa hồ cũng không tệ lắm.”

“Được, vậy thì gọi là Vương Thần Luân.” Vương Thủ Triết cười nói: “Sau này trưởng lão gia tộc sẽ giúp ngài sắp xếp nghi thức nhập tông, tu sửa tên của ngài vào gia phả.”

“Tốt tốt tốt! Bắt đầu từ hôm nay, ta tên là Vương Thần Luân.” Vương Thần Luân hơi có chút kích động vuốt râu, cảm giác quan hệ của mình và toàn bộ Vương thị thoáng cái thân cận hơn rất nhiều, dường như đã bước đầu dung nhập vào trong đại gia đình này.

Vương Bảo Thánh nhìn một màn này, có chút im lặng.

Bản mạng linh thực của mọi người đều là các loại định vị con trai con gái, đến chỗ của hắn, bản mạng thánh thực thoáng cái liền biến thành lão tổ tông.

Tuy nhiên, chuyện này cũng không phải là chuyện quá quan trọng.

Hắn xoắn xuýt một lúc rồi ném việc này ra sau đầu, bắt đầu giao tiếp công tác văn chương với Âu Dương Yến, đồng thời làm công tác chuẩn bị cho “Hành động thăm dò Cửu Tiêu Vẫn Tinh” phía sau.

Sau khi tham gia xong nghi thức nhập tông của Thần Luân lão tổ, công tác chuẩn bị của hắn cũng hoàn thành, Đế Hưu tiên quân nhận được tin của Vương Thủ Triết cũng chạy tới Vương thị.

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, Vương Bảo Thánh liền suất lĩnh đoàn đội, cưỡi một con thuyền giới vực cỡ nhỏ đi thẳng đến hư không, bắt đầu hành trình thăm dò của mình.

Cùng lúc đó, Mục Vân Tiên Hoàng của Tiên Triều tựa hồ cũng tích cực tổ chức hành động thăm dò trong hư không. Nàng triệu tập một đám nhân mã của Kỳ thị và lão tổ nhất phẩm thế gia của Tiên Triều, cưỡi Hành Cung “Nguyệt Huy Cung” di động, tạm thời rời khỏi Tiên Triều, đi đến hư không ngược dòng về bước chân của các tiền bối.

Sự biến mất của Thần Vũ Thiên Khư, cùng với sự trở về của Luân Hồi Chi Thụ, giống như là rót một mũi kim mạnh vào thế giới Thần Vũ, cũng cho rất nhiều người phương hướng tranh đấu cũng động lực.

Từng cái kế hoạch từng cái triển khai, tất cả mọi người đang hướng mục tiêu của mình cố gắng. Bất tri bất giác, toàn bộ Thần Vũ thế giới đều hiện ra một mảnh phồn vinh.

Đủ loại trong đó, tạm thời đè xuống không nói.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Thánh vực.

Đông Hà Thần Châu —— Trung Thổ.

"Trung thổ" kỳ thật là một phương pháp gọi là thông tục ở khu trung bộ Đông Hà Thần Châu, biên giới cụ thể cũng tương đối mơ hồ, chính là một cách gọi chung.

Thần châu trung thổ là một mảnh tiên linh chi địa to lớn mà rộng lớn, nơi này cường giả mọc lên san sát, cổ lão tông môn cùng cổ lão gia tộc nhiều vô số kể.

Toàn bộ trung tâm kinh tế của Đông Hà Thần Châu, trung tâm chính trị —— Thần Đô 【Lạc Kinh】, chính là một khu vực trung tâm của Trung Thổ.

Lạc kinh được xưng là "Thần Đô", đương nhiên không phải hư danh.

Nó là một tòa thành thị lớn nhất toàn bộ Đông Hà Thần Châu, không, thay vì nói nó là một tòa thành thị, không bằng nói nó là một khu vực.

Trong khu vực to lớn này, bất kể là dòng sông lớn, hay là dãy núi liên miên cũng chỉ là một bộ phận của nó, cưỡi phi liên từ trên cao nhìn xuống, thậm chí nhìn không thấy điểm cuối. Chỉ có cưỡi vân chu bay về phía hư không, mới có thể quan sát được giới hạn của Thần Đô ở trên bầu trời cực cao.

Lạc Kinh không chỉ có lịch sử rất dài, còn là nơi tập thể văn minh.

Nơi này không chỉ có văn hóa rực rỡ nhất toàn bộ Đông Hà Thần Châu, đường phố phồn hoa nhất, cũng lấy thái độ bao dung tiếp nhận văn hóa khác nhau đến từ các Thần Châu, thậm chí là văn hóa của các chủng tộc văn minh.

Ở Lạc Kinh, ngươi có thể nhìn thấy trang phục, trang sức đến từ văn minh khác nhau, thư tịch, cũng có thể ăn đến từ Thần Châu khác nhau, thậm chí là mỹ thực của chủng tộc văn minh khác nhau, thật sự là biển nạp trăm sông, trăm hoa đua nở.

Rất nhiều năm trước, từng có một vị cường nhân Nhân tộc lần đầu tiên đi vào Lạc Kinh, có cảm xúc mà phát ra, nói ra một câu danh ngôn truyền lưu rất rộng —— "Không đến Lạc Kinh, không biết vũ trụ to lớn, văn minh óng ánh, thịnh thế thịnh vượng."

Một câu nói kia cũng trở thành câu nói tiếp theo của rất nhiều người mới tới Lạc Kinh, thường thường treo ở bên miệng.

Mà Lạc Kinh cũng bởi vậy mà trở thành thánh chi địa trong suy nghĩ của rất nhiều người ở Trung thổ. Sinh thời, nằm mơ cũng muốn đi một chuyến đến Lạc kinh, một giấc mộng trong lòng.

Lạc Kinh, khu Đông Thành.

【 Nghênh Tiên Lâu 】.

Nghênh Tiên Lâu là một trong rất nhiều tửu lâu cao cấp ở Lạc Kinh, không chỉ có phong cách kiến trúc thập phần cao lớn, trong tửu lâu cũng là mạ vàng vẽ bạc, khắp nơi đều hiện ra tráng lệ, trên quảng trường nơi nơi dừng phi liễn vân chu lại xây dựng một tòa cổng chào khổng lồ, nguy nga đại khí, thập phần khoáng đạt.

Trong cả tòa tửu lâu, bố trí một bộ trận pháp lơ lửng cỡ lớn, làm cho cả tòa tửu lâu đều lơ lửng ở trên cao, hiển thị rõ khí thế to lớn.

Giữa trưa, 【 Nghênh Tiên lâu 】 đang nghênh đón thời khắc lượng khách nhân đông đúc. Trước cửa tửu lâu người đến người đi, người ra vào đều là những phi liễn xa hoa để các loại kỳ trân dị thú lôi kéo.

Bên này vừa hạ xuống một phi cung thất thải phượng hoàng, chú ý, không phải phượng hoàng thân khoác bảy loại màu sắc, mà là bảy đầu thập nhất giai phượng hoàng màu sắc không đồng nhất, chân trời đột nhiên lại tới một Cửu Long Phi Điện.

Phía trước Cửu Long Phi Điện, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Minh, chín loại thuộc tính Chân Long cấp mười một xếp thành một đội ngũ có trật tự, ngay cả xiềng xích quấn quanh trên người Chân Long đều là vật liệu cực phẩm luyện chế thành, uy phong lẫm liệt, quý khí vô cùng.

Cái này còn không phải khoa trương nhất, lại còn có một tiểu thí hài bề ngoài mới mười mấy tuổi, chân đạp một con Chân Long mười ba bậc tiến vào tửu lâu.

Người hắn vừa mới đến cửa, đã bị chưởng quỹ tự mình nghênh đón vào phòng khách quý, từng ngụm từng ngụm.

"Doanh thiếu gia", kêu đặc biệt thân mật.

Tại vị trí gần cửa sổ của tửu lâu.

Đám người Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi, Huyên Vô Sầu, cùng với cặn bã chuột từ "Thôn quê" tới, nhìn mà trợn mắt chó.

Khá lắm, tửu lâu này thật sự là quý nhân như mây a!

Hơn nữa mỗi người đều có thể giả vờ.

Trừ phi là người từ Chân Tiên cảnh trở xuống có thân phận đặc thù hoặc là Chân Tiên mời, nếu không cũng không có tư cách bước vào tửu lâu này.

Cũng khó trách.

Tửu lâu này tên là "Nghênh Tiên lâu", không phải để lấy tên cát lành để đặt, mà là thật sự đón "tiên".

"Ly Từ, nhìn thấy cái gì gọi là thế giới chân chính rồi chứ?" Vân Hải Thánh Tôn ăn mặc khiêm tốn vuốt râu, mỉm cười nói với Vương Ly Từ: "Thần Đô Lạc Kinh này, quần anh tập trung, quảng tụ anh hào thiên hạ, chỉ khi đạt tới Chân Tiên cảnh mới được coi là một phương nhân vật, đến Đại La cảnh mới miễn cưỡng được tính là hào môn."

Đương nhiên, Lăng Hư cảnh cũng không phải là không đáng tiền, ở Lạc Kinh cũng có chút địa vị, nhưng mà bức bách của Nghênh Tiên lâu này quả thực có chút cao.

Trong lúc nói chuyện.

Thị giả trong lầu đã bắt đầu mang thức ăn lên.

Đầu tiên bưng lên một mâm lớn 【Bạo Tạ Loan Thiệt Thập Nhất giai】. Loan Thiện Minh, lưỡi nó mềm mại, sau khi cắt sợi cộng thêm Tiên Linh Tiêu xào nổ thì thoải mái nhất, là một trong những món ăn chiêu bài của Nghênh Tiên lâu.

Đương nhiên, Thập Nhất giai loan thiệt rất lớn, thu hoạch nguyên liệu nấu ăn không biết có thể xào được bao nhiêu bàn.

"Ăn ngon quá!" Vương Ly Từ chỉ nếm thử một miếng, liền không nhịn được lại liên tục hạ mấy chiếc đũa xuống, ánh mắt ăn sáng lên, hét lớn: "Cơm đâu? Cơm chiên trứng của ta đâu?"

Nghe vậy, có một vị sứ giả vội vàng bưng tới một mâm cơm chiên trứng. Cơm chiên trứng dùng bát phẩm linh mễ trong truyền thuyết —— 【Ngọc Thanh thánh mễ】, trứng là trứng phượng hoàng cấp mười một, dịch trứng bọc gạo, có thể nói là cơm chiên vàng.

Nhưng một bát "cơm chiên trứng" bình thường này, giá cả cũng là chân chính giá trên trời, mỗi một chén giá cả ước chừng ba viên linh thạch cực phẩm.

Từng món ngon lần lượt được đưa lên, mọi người ăn rất ngon, vui vẻ đến cực điểm. Chỉ có Vân Hải Thánh Tôn là hơi lộ ra vẻ thịt đau.

Cũng may lúc trước ở Thái Sơ Đạo Cung một đợt vơ vét đủ nhiều, nội tình rất dày, lúc này mới chịu được cách ăn như vậy.

Tuy nhiên, Ly Từ nàng cũng ăn quá khỏe. Giống như Huyên Vô Ưu, thân là Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh, bát phẩm linh mễ làm thành cơm chiên trứng hắn ăn một đĩa đã no, mà Lam Uyển Nhi là đứa nhỏ thôn phệ huyết mạch, cũng chỉ cần ăn ba bát là no rồi.

Nhưng Vương Ly Từ đã ăn liền mười mấy bát, lại không thấy nàng có dấu hiệu dừng lại.

" Ly Từ à, nếm thử cái này là được rồi, ăn chút gì khác đi." Vân Hải Thánh Tôn lau mồ hôi lạnh: "Mang ngươi đến Nghênh Tiên lâu ăn cơm, chúng ta là vì tăng kiến thức, không phải để ăn no bụng."

Lại bảo nàng ăn như vậy, bữa cơm hôm nay sợ là một viên Tiên Linh Thạch cũng xa xa không đánh được. Nếu mỗi ngày

đều ăn như vậy, không tới hai năm công phu, hắn sẽ bắt đầu bán gia sản sống qua ngày.

Ly Từ lúc này mới dừng đũa, đầu lưỡi liếm môi nói: “Sư tôn, con đã ăn no lắm rồi.”

Dáng vẻ này, ngược lại khiến cho Vân Bằng Thánh Tôn có chút áy náy. Ai ~ đều do hắn quá nghèo, đi ra ăn một bữa cơm cũng không dám để cho đồ đệ ăn thoải mái.

“Sư tôn.” Lúc này, Vương Ly Từ bỗng nhiên chú ý tới sứ giả mang thức ăn lên, không khỏi có chút tò mò: “Vì sao những người hầu này đều có cánh vậy? Người nam trông rất tuấn tú, nữ cũng rất xinh đẹp, nhưng màu con mắt lại đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn rất đặc biệt.”

“Ngươi nói bọn họ à~” Vân Bằng thánh tôn nhìn theo ánh mắt của nàng, lập tức giật mình, “Bọn họ là chủng tộc lưu vong — Dực Nhân Tộc.”

Hắn giải thích: “Tại thời đại trăm tộc viễn cổ mọc lên như rừng, Dực nhân tộc cũng coi như là chủng tộc cấp bá chủ. Bất quá hiện tại xuống dốc, chỉ có thể định cư ở các nơi với quy mô nhỏ. Bọn họ không có quốc gia của mình, tài nguyên trong tộc không nhiều lắm, vì tu luyện cùng sinh hoạt, cũng chỉ có thể đi ra ngoài làm công. Bất quá, bởi vì bọn họ lớn lên tinh xảo, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, cũng sẽ được các đại gia tộc nuôi dưỡng thành gia phó.”

“Nếu đã từng cường thịnh, tại sao lại xuống dốc?” Vương Ly Từ có chút kỳ quái: “Ta thấy bọn họ có rất nhiều tu vi đều là Tử Phủ cảnh, thậm chí là cấp bậc Thần Thông cảnh.”

“Ngươi nói xem?” Vân Bằng thánh tôn cười như không cười nhìn nàng.

“Không phải là do Nhân tộc chúng ta làm chứ?” Vương Ly Từ trợn tròn mắt, có chút khiếp sợ.

“Tài nguyên là có hạn, nhất là tài nguyên tự nhiên, sẽ chỉ càng ngày càng ít đi.” Vân Bằng thánh tôn nói với vẻ mặt thản nhiên, “Ngươi ăn nhiều một miếng, ta ăn ít một miếng. Các tộc muốn sống sót, cạnh tranh là không thể tránh khỏi. Chiến đấu sinh tồn, tranh chủng tộc trước sau đều là tàn khốc nhất,

một khi thất bại, sẽ triệt để trầm luân, trọn đời khó có chỗ có thể xoay chuyển."

"Nhân tộc chúng ta có thể có cuộc sống ổn định như bây giờ, có thể có địa bàn lớn như vậy, đều là các lão tổ tông liều mạng đánh xuống. Nếu lúc trước bọn họ đánh thua, hiện tại tình huống Nhân tộc chúng ta cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với Dực nhân tộc này. Các ngươi những người tuổi trẻ, phải nhớ kỹ điểm này, chớ có chút thành tích liền tự ngạo tự đắc."

"Cẩn tuân Thánh Tôn dạy bảo." Vẻ mặt của Kỳ Vô Sầu như đã học được, ngay cả hai thị nữ sủi cảo cũng trịnh trọng gật đầu.

Ngược lại hai người Vương Ly Từ, Lam Uyển Nhi chỉ giật mình gật đầu, không có phản ứng quá lớn.

So sánh với Trệ Vô Sước chưa từng trải qua chiến tranh chi khổ, các nàng đều tự mình lên chiến trường, giết qua Ma tộc, đối với tàn khốc của chủng tộc sớm đã có mười phần cảm ngộ, ngược lại so với Sán Vô Sầu tuổi lớn hơn thì bọn họ bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Oa! Mỹ nữ Dực Nhân tộc kia phải lên sân khấu biểu diễn rồi." Vương Ly Từ đột nhiên nhìn về phía sân khấu cách đó không xa, vui mừng nói: "Tóc của nàng có màu vàng, à? Trên đùi nàng không phải là giày cao gót cùng vớ tơ sao? Mặc dù chất liệu không giống nhau lắm, nhưng dáng vẻ và hiệu quả đều giống nhau."

Nói tới đây, Vương Ly Từ không khỏi rơi vào suy nghĩ.

Mỹ nữ Dực Nhân tộc này, hình như rất phù hợp với phẩm vị Tứ thúc nhà mình a, da trắng xinh đẹp, bím tóc song mã, chân lớn…

Năm đó khi Tiểu Tuyết vừa tới trong tộc, lần đầu tiên được Tứ ca giúp đỡ xây dựng nên hình dáng con người, mọi người vẫn hoài nghi hình tượng của Tiểu Tuyết là do Tứ thúc căn cứ vào hình tượng mối tình đầu mà xây dựng nên. Dù sao, hình dáng đó thật sự chênh lệch quá lớn với nhận thức của mọi người, không phải người tận mắt nhìn thấy căn bản không tưởng tượng ra được.

Thế nhưng mọi người tìm đủ mọi chỗ có thể tìm, nhưng không phát hiện cô gái mang hình tượng như vậy, cuối cùng đành bỏ qua.

Dần dà, ngọn nguồn hình tượng Tiểu Tuyết đã trở thành một trong những bí ẩn "mười đại giải chưa giải" của Vương thị.

Nhưng bây giờ, câu đố đã được vạch trần.

Vương Ly Từ yên lặng gật đầu, càng nghĩ càng cảm thấy mạch suy nghĩ của mình vô cùng chính xác.

Kiếp trước Tứ thúc chắc chắn đã từng tới 【Thần Đô Lạc Kinh】, hoặc là dứt khoát là người sống ở nơi này, chỉ vì một nguyên nhân nào đó, dưới tác dụng của Luân Hồi Trường Hà chuyển thế đầu thai vào Trường Ninh Vương thị. Cũng bởi vậy, bên trong mảnh vỡ ký ức của hắn mới có vớ và giày cao gót.

Mà bên trong mảnh nhỏ ký ức của hắn, hẳn là còn có khuynh hướng thẩm mỹ tâm niệm không quên.

Vương Ly Từ nhìn thấy người đẹp dực dực lên sân khấu biểu diễn kia, nhịn không được thấp giọng nỉ non một câu: "Ngay cả chấp niệm luân hồi Trường Hà cũng rửa không được Tứ thúc, hắn nhất định rất thích cái này. Nếu không, mua nàng về dâng cho Tứ thúc làm thị nữ?"

Không cần suy nghĩ quá nhiều, trong đầu nàng đã tự động nghĩ ra phản ứng của Tứ thúc.

Tứ thúc hắn nhất định sẽ nói: "Đại nha đầu, ngươi sao có thể vu oan ta trong sạch?" Sau đó ngoài miệng nói không cần, không muốn, thực tế lại rất vui vẻ nhận lấy!

…

Chương 73: Ly Từ đại tiểu thư náo Lạc Kinh.

…

Cũng không trách Vương Ly Từ nghĩ như vậy.

Mấy năm nay, nàng thỉnh thoảng nhận được thư Thanh Nguyên sư huynh gửi qua hệ thống đạo cung, trong thư không chỉ viết Tứ thúc đến Thiên Thụy thánh triều tìm nàng mà còn kể cả những chuyện Tứ thúc đã làm ở Thiên Thụy thánh triều.

Cũng là thông qua những thư này, nàng mới biết được Tứ thúc ở Thiên Thụy thánh triều còn thu một thị nữ tên là Khương Mộ Tiên, bồi dưỡng người ta thành Chân Tiên chủng…

Điều này cũng khiến Vương Ly Từ càng thêm chắc chắn phán đoán lúc trước của mình.

Đừng nhìn vẻ ngoài Tứ thúc ra vẻ đạo mạo, nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng, có một phen kỳ kỳ quái đặc biệt ưa thích.

Cũng vào lúc Vương Ly Từ đang miên man suy nghĩ, tiếng nhạc leng keng rốt cuộc diễn tấu xong một đoạn lạc, Dực nhân tộc mỹ nữ môi son khẽ mở trên sân khấu, bỗng dưng xướng lên.

Trong nháy mắt, tiếng ca như tiếng trời hót khuếch tán như gió mát, chầm chậm quét qua toàn bộ Nghênh Tiên lâu.

Vương Ly Từ chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, giống như nhìn thấy tuyết rơi đầy trời, lại giống như nhìn thấy được vạn khoảnh sóng biếc, hào quang vạn trượng, tâm thần bất tri bất giác đắm chìm trong đó.

Toàn bộ Nghênh Tiên Lâu nhất thời yên tĩnh lại.

Rất nhiều người bất tri bất giác đắm chìm trong đó, một số khách nhân thậm chí quên cả mỹ thực gắp ở bên miệng.

Qua một hồi lâu, khúc nhạc kết thúc, rất nhiều thực khách trong tửu lâu sôi nổi vỗ tay, không nhịn được bắt đầu tán thưởng.

“Tiếng ca này quá tuyệt ~”

“Đã sớm nghe nói thanh âm Dực Nhân tộc kết cấu khác với Nhân tộc, âm vực rộng lớn vượt xa nhân loại, tiếng ca càng mỹ diệu vô cùng, có thể làm cho người ta tựa như đặt mình trong tiên cảnh, ta còn không tin, hôm nay vừa nghe, quả thật là như nghe tiên nhạc, làm cho người ta nhìn mà than thở.”

Vương Ly Từ cũng không nhịn được mà vỗ tay như những người khác, trên mặt tràn đầy vẻ tán thưởng: “Giọng nói của Dực nhân tộc đại tỷ tỷ này quá êm tai.”

“Trước kia ta cũng nghe qua Dực Nhân tộc khác ca hát, tiếng ca tuy rằng tuyệt vời, nhưng cũng không khoa trương như thế. Vị này sao lợi hại như thế?” Một vị tu sĩ trẻ tuổi bàn bên cạnh lại có chút nghi hoặc.

Nghe được lời của hắn, trung niên tu sĩ ngồi ở bên cạnh hắn cười cười, giải thích nói: “Cái này ngươi không biết đấy! Nghe nói vị Dực nhân tộc mỹ nữ này tên là 【Bạch Vũ Triêu Lộ】, xuất thân Dực nhân hoàng thất, chính là Dực nhân tộc công chúa, thực lực càng đạt đến Chân tiên cảnh, chính là cường giả hàng đầu trong Dực nhân tộc, Luận ca yết càng có thể nói là số một Dực nhân tộc. Ở đây có không ít khách nhân, nhưng là hướng về phía nàng.”

“Lợi hại lợi hại ~ Nghênh Tiên Lâu này quả thật là thần thông quảng đại, lại có thể mời đến nàng ở chỗ này đồn hát.”

Vương Ly Từ tai nhọn, nghe được đoạn đối thoại này, trước mắt lập tức sáng ngời.

Lại còn là một vị công chúa, Tứ thúc khẳng định đặc biệt thích!

“Tiểu ca, ta muốn khen thưởng.”

Trong lúc nói chuyện, tu sĩ trung niên bàn bên cạnh đã đưa tay gọi một người hầu đến, rồi sau đó móc ra một nắm thượng phẩm linh thạch bỏ vào trong mâm trong tay hắn.

Lúc này trong mâm trong tay thị giả đã có không ít linh thạch, đều là khách nhân khen thưởng.

Khách khứa nơi này rất hào phóng, thưởng chỗ nhỏ sẽ là mười mấy hai mươi viên thượng phẩm linh thạch, thậm chí còn có

vài hào khách khác thưởng cho một viên linh thạch cực phẩm.

Mỗi một lần có người khen thưởng, còn sẽ có người chuyên môn báo thưởng cao giọng báo cáo "Mỗ mỗ khen thưởng bao nhiêu nhiêu" trong lúc nhất thời, tiếng báo thưởng liên tiếp vang lên trong Nghênh Tiên lâu, bầu không khí rất là náo nhiệt.

Bất quá chỉ trong chốc lát, linh thạch trong mâm đã chồng chất đến mức bắt đầu bốc lên mũi nhọn rồi.

"Cái này đúng là kiếm tiền a." Chử Vô Sầu nhìn mà đầy vẻ hâm mộ ghen tị.

Tuy rằng hắn cũng thừa nhận tiếng hát của mỹ nữ Dực Nhân tộc này vô cùng hay, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến người ta tùy tiện hát một bài liền có thể kiếm được nhiều như vậy, hắn vẫn cảm thấy trong lòng không công bằng.

Hắn là Chân Tiên chủng của gia tộc, gia tộc một năm cũng mới bổ sung cho hắn ba viên linh thạch cực phẩm. Nhưng vị nữ tử Dực Nhân tộc này tùy tiện biểu diễn một chút tiết mục, lại có thể được nhiều khen thưởng như vậy, sắp đủ cho hắn chi tiêu một năm rồi.

Vương Ly Từ và Lam Uyển Nhi cũng gật đầu liên tục, cảm thấy tiền đến quá nhanh.

Đặc biệt là Vương Ly Từ, không nhịn được âm thầm suy nghĩ, mình có nên lên biểu diễn tài nghệ một chút hay không, kiếm chút tiền ăn…

Ô ô, nàng vẫn còn chưa ăn no!

Đáng tiếc, Vương Ly Từ nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra mình đến tột cùng có tài nghệ gì để biểu diễn. Tộc học âm nhạc khóa, thuật tốt học gì, nàng cho tới bây giờ đều chưa từng đạt được điểm trên đẳng cấp.

"Các ngươi cũng đừng cảm thấy hâm mộ!" Vân Hải Thánh Tôn thấy vẻ mặt này của bọn họ, mở miệng nói: "Đây cũng là nàng ỷ vào mánh lới của Dực Nhân tộc Bạch Vũ thị, mới có thể có nhiều khen thưởng như vậy. Huống hồ, ông chủ Nghênh Tiên lâu này cũng không phải đèn cạn dầu, tiền thưởng này, hắn ít nhất cũng phải rút đi chín phần năm."

“Chín phần năm? Đen quá.” Vương Ly Từ lập tức mất đi động lực biểu diễn tài nghệ.

Mọi người đang nói chuyện đấy.

Bỗng nhiên.

Báo thưởng viên “Loảng xoảng” gõ chiêng, kích động hô to: “Phòng chữ Thiên Doanh thiếu gia, thưởng cho Bạch Vũ một viên Hỗn Độn Linh Thạch của Lộ cô nương!”

Hỗn Độn Linh Thạch?

Dù phần lớn khách nhân hiện trường đều có thân phận không tầm thường, nhưng cũng đều bị khiếp sợ.

Có phải giá trị của nó hơi lớn quá rồi không? Cho dù là Thánh Tôn, muốn tích lũy một viên Hỗn Độn linh thạch cũng không dễ dàng gì.

Bất quá vừa nghe đến là “Doanh thiếu gia”, người quen thuộc tình huống liền lộ ra vẻ hiểu rõ.

Một ít Chân Tiên đến từ thánh triều xa xôi, đến Lạc Kinh buôn bán hoặc thấy thế diện thấy thế, liền bắt đầu hướng đồng bạn Lạc Kinh tìm hiểu.

Đồng bạn Lạc Kinh liền mở miệng giải thích: “Vị Doanh thiếu gia này tên là 【Doanh Ngọc An】, gần đây thanh danh vang dội ở Lạc Kinh. Hắn xuất thân từ 【Cổ Thánh tộc Doanh thị】 ở Lạc Kinh, nghe nói khi sinh ra đã có các loại điềm lành gia thân, thiên đạo tuổi trẻ, mới mười bốn tuổi đã đột phá Thiên Nhân cảnh, ở trong tộc cực được lão tổ tông cưng chiều. Cũng bởi vậy, vị tiểu thiếu gia này ngày thường làm việc kiêu ngạo, có chút vô pháp vô thiên~”

Cái gọi là Cổ Thánh tộc, chính là thánh tộc đã tồn tại trong đại chiến bách tộc. Loại gia tộc này có lịch sử vô cùng xa xưa, nội tình thâm hậu, người ngoài căn bản khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa thực lực Doanh Thị này cũng là đứng đầu trong Cổ Thánh tộc, trong tổ tiên thậm chí từng xuất hiện Đạo Chủ, chỉ bất quá về sau cũng không biết xảy ra biến cố gì, dần dần suy sụp.

Nhưng cho dù như vậy, độ gia sản của loại gia tộc này, cũng không phải những Thánh tộc bình thường bên ngoài có thể so sánh.

“Thì ra là vị công tử hậu duệ quý tộc, khó trách lại ra tay xa xỉ như vậy.” Đã hiểu được thân phận của vị Doanh thiếu gia này, những vị Chân Tiên từ bên ngoài đến đều lộ ra vẻ kiêng kị lại hâm mộ.

Đầu thai là một kỹ thuật sống. Sinh ra ở loại dòng chính Cổ Thánh tộc này, trời sinh tư chất tuyệt luân, tương lai thánh lộ cơ hồ không cần quá mức phiền não, đây tuyệt đối có thể coi là người thắng cuộc đời.

Bất quá cho dù như vậy, thủ bút khen thưởng này cũng quá xa xỉ, quá phá sản.

Trên thực tế, đừng nói những Chân Tiên này, ngay cả Vân Hải Thánh Tôn cũng đều bị khiếp sợ.

Trực tiếp thưởng một cái Hỗn Độn Linh Thạch? Cổ Thánh tộc Doanh Thị, đây là xuất hiện một bại gia nhi!

Đại khái cũng chỉ có loại nhị thế tổ cầm tiền trong nhà không làm tiền này mới có thể làm ra loại chuyện này.

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Một vị thiếu niên quần áo hoa lệ, khí chất bất phàm, chắp hai tay sau lưng từ trong sương phòng chữ Thiên đi ra.

Thoạt nhìn hắn ta chỉ mười ba mười bốn tuổi, môi hồng răng trắng, khuôn mặt có chút mập mạp trẻ con, thoạt nhìn còn rất non nớt, nhưng cả người tràn đầy khí chất kiêu căng, thần sắc ngạo nghễ, ánh mắt bễ nghễ.

Phía sau hắn còn đi theo năm sáu tiểu đồng bọn. Những tiểu đồng bọn này từ mười mấy tuổi đến mười mấy tuổi đều có, hiển nhiên đều là lấy thiếu niên kia cầm đầu.

Vương Ly Từ liếc mắt liền nhận ra. Đây không phải là thiếu niên vô cùng lôi kéo chân long cấp mười ba sao?

“Doanh thiếu gia khỏe chứ.”

“Doanh thiếu gia, thân thể quý tổ có khỏe không?”

Thiếu niên kia chậm rãi đi tới, lại có không ít Chân Tiên chủ động chào hỏi hắn.

Chỉ là vị Doanh thiếu gia này dường như bởi vì tuổi còn trẻ mà lại có chút kiêu căng, đối mặt với tiếng chào hỏi ùn ùn kéo tới này, cũng chỉ là tùy tùy tiện mặt không biểu tình gật gật đầu, biểu hiện rất lãnh đạm.

Chưởng quỹ Nghênh Tiên lâu thấy hắn đi ra, cũng vội vàng lon ton ghé vào, mặt mũi tràn đầy cười nịnh: "Đa tạ Doanh thiếu gia đã khen thưởng giá trên trời."

Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Bạch Vũ lộ diện, khuôn mặt lập tức trở nên nghiêm túc, khiển trách: "Con dực nữ kia, còn không mau tới đây bái tạ Doanh thiếu gia ban thưởng?"

Dực nữ?

Trong lòng Bạch Vũ lộ ra nỗi uất ức.

Nàng đường đường là công chúa Bạch Vũ thị, cũng có thực lực Chân Tiên cảnh của Nhân tộc, hậu bối của tộc nhân vì gào khóc đòi ăn không thể không lấy thân làm gương đi ra làm công kiếm tiền, nhưng ở trong Nhân tộc lại không có nửa điểm địa vị, còn bị người hô tới gọi lui như vậy.

Tâm tình của nàng hết sức không ổn, cơ hồ nhịn không được muốn phát hỏa, nhưng nghĩ đến hậu bối trong tộc, lại sinh sôi nhịn xuống.

Sở dĩ Bạch Vũ nàng có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh, cũng là dựa vào các tổ tiên Bạch Vũ ở bên ngoài liều mạng làm công, tích lũy từng chút tài nguyên cho nàng. Nếu không, mặc cho Bạch Vũ nàng có tư chất xuất chúng như thế nào, huyết mạch ưu tú đến đâu, chỉ dựa vào tài nguyên vô cùng cằn cỗi nơi Dực Nhân tộc cư trú kia, căn bản không có khả năng khiến nàng có thành tựu như thế.

Bây giờ chẳng qua là đến phiên nàng và các tiền bối cùng đi một con đường mà thôi.

Các tiền bối có thể chịu được ủy khuất, dựa vào cái gì mà Bạch Vũ nàng ta để lộ ra lại không thể chịu tủi thân và uất ức?

Vừa nghĩ đến đây, nàng lập tức thu thập tâm tình không tốt, một bước liên tục bước đến trước mặt Doanh thiếu gia, cung kính hành một lễ: "Hướng tạ ơn công tử ban thưởng."

Hỗn Độn Linh Thạch chính là món tiền khổng lồ, cho dù Nghênh Tiên Lâu rút ra chín thành năm sau, nàng còn có thể còn lại chừng năm viên Tiên Linh Thạch. Đây chính là một khoản tiền lớn, có thể cung cấp cho rất nhiều hài tử ưu tú trong tộc hưởng dụng tài nguyên dồi dào trong mùa trưởng thành.

Trong lòng mà nói, nàng vẫn là vô cùng cảm kích vị Doanh thiếu gia ra tay hào phóng này.

"Nghe nói, huynh là Dực Nhân tộc công chúa gì đó?" Doanh Ngọc An nhìn Bạch Vũ từ trên xuống dưới, ngữ điệu ngả ngớn hỏi.

"Bẩm Doanh thiếu gia, ta là công chúa của Bạch Vũ thị." Bạch Vũ cúi đầu trả lời, "Nhưng Bạch Vũ thị chúng ta đã xuống dốc, tên tuổi công chúa cũng chỉ là cái vỏ rỗng."

"Ta mặc kệ xác không rỗng của ngươi, nếu là Dực Nhân tộc công chúa, lớn lên cũng được, thực lực cũng không tệ, vậy thì có tư cách hồi phủ với ta." Doanh Ngọc An khoát tay áo, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: "Ngươi thu dọn một chút, đi theo ta."

"Cái gì?"

Bạch Vũ lộ và chưởng quỹ Nghênh Tiên Lâu đều bị biến cố bất thình lình này đánh trở tay không kịp, trong lúc nhất thời ngây người tại chỗ.

"Sững sờ cái gì chứ?" Doanh Ngọc An bất mãn nói: "Chưởng quầy, ngươi tính mua nàng ấy sẽ tốn bao nhiêu tiền? Sau này đến phủ của ta tính tiền."

Dực nhân tộc ngoại trừ đi ra ngoài làm công kiếm tiền ra, cũng có không ít người bán thân làm nô. Bất quá giá cả và đãi ngộ của nô bộc Dực nhân tộc thường thường đều tương đối cao, dù sao ngoại hình chủng tộc này rất giống với nhân tộc, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, tộc đàn cũng không phải rất nhiều, có tính thiếu hụt nhất định, mang ra ngoài rất có mặt mũi, cho nên làm nô tỳ vẫn rất được hoan nghênh.

“Doanh thiếu gia, cái này cái này…” Chưởng quầy vừa nhìn thấy tư thế này không đúng, vội vàng ăn nói khép nép, vẻ mặt lấy lòng giải thích, “Dực nữ này cùng Nghênh Tiên Lâu chúng ta chỉ là ký khế ước hợp tác, cũng không phải là bán mình… Ta thật sự là…”

“Không phải khế ước bán thân thì càng đơn giản.” Doanh Ngọc An lại không chút để bụng, tiến lên một tay kéo cánh tay lộ ra của Bạch Vũ: “Bây giờ huynh hãy theo ta hồi phủ, sau này ký một khế ước bán thân, nên bao nhiêu linh thạch tuyệt đối không thể thiếu nửa cái của huynh.”

Bộ dáng nóng vội như vậy, ngược lại rước lấy một trận cười vang.

Sắc mặt Bạch Vũ đột nhiên thay đổi, một cỗ tức giận không thể ngăn chặn dâng lên trong lòng.

Tiểu hài tử trước mắt này mới mười mấy tuổi, thực lực lại chỉ vẹn vẹn có Thiên Nhân cảnh. Bằng vào chiến lực sánh vai với Chân Tiên Nhân tộc của nàng, chỉ cần tùy tiện một cái tát, là có thể ngáy chết hắn.

Nhưng mà, ý nghĩ này vừa mới dâng lên ở trong lòng nàng, đã bị nàng cưỡng ép ngăn chặn lại.

Nàng căn bản không dám động thủ.

Đây chính là thiếu gia đích mạch được cưng chiều nhất của Cổ Thánh tộc Doanh thị, nếu đánh hắn, sợ là sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho toàn bộ Bạch Vũ thị.

Nàng thử dò xét mà giãy dụa một cái, lại bởi vì sợ làm vị tiểu thiếu gia này bị thương mà không dám dùng quá sức, liên tục tránh mấy lần không thể tránh thoát.

Nàng bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể cắn răng đáng thương cầu khẩn nói: “Doanh thiếu gia, cầu xin ngài bỏ qua cho ta đi. Ta là cầu xin ngài bán nghệ không bán thân.”

“Bán mình có cái gì không tốt?” “đồng bạn nhỏ” của Doanh Ngọc An nghe nói như thế, ngược lại cười ồn ào nói: “Bán thân cho Doanh thiếu gia bọn ta, về sau ngươi chính là người của Cổ Thánh tộc Doanh thị, không thể thiếu thăng chức rất nhanh, còn làm rạng rỡ cả Bạch Vũ thị.”

“Không được, ta không bán thân…” Bạch Vũ tiếp tục đau khổ cầu khẩn: “Chưởng quầy, chưởng quỹ cứu ta, chúng ta đã ký khế ước làm công.”

Tiếng gào khóc và tiếng van nài của Bạch Vũ vang lên liên miên không dứt, trong lòng Doanh Ngọc nhất thời không còn gì để nói.

Dực nhân công chúa thực lực Chân Tiên như ngươi, có phải là quá yếu ớt rồi hay không, làm sao vừa động liền khóc? Ngược lại khiến cho bổn thiếu gia giống như là một ác thiếu cưỡng đoạt dân nữ vậy.

Quên đi, dực nữ khóc sướt mướt như vậy, cũng không xứng làm thị nữ của tỷ tỷ.

Doanh Ngọc An có chút ghét bỏ trừng mắt nhìn nàng một cái, vừa định buông tay.

Bỗng dưng.

Bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng xé gió.

Không đợi hắn kịp phản ứng, hắn đã bị một cỗ cự lực ném ra ngoài, đập mạnh lên trần nhà, khiến trần nhà bị thủng một mảng, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Biến cố này phát sinh quá mức đột ngột, tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới lại có người dám động thủ với vị tiểu thiếu gia này, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn không kịp phản ứng.

Đứng ở góc nhìn của bọn họ, chỉ thấy một thiếu nữ áo tím trông có vẻ ngu ngơ đột nhiên xông tới, hất Doanh Ngọc An bay đi, sau đó giống như diều hâu bảo vệ gà con chắn trước mặt Bạch Vũ.

Thiếu nữ này, không cần phải nói, đương nhiên là Vương Ly Từ rồi.

“Ta nhổ vào! Tên công tử ác thiếu nhà ngươi, dám ở trên đường cưỡng đoạt dân nữ!” Vương Ly Từ nổi giận đùng đùng mắng một câu, trong ánh mắt nhìn về phía Doanh Ngọc An tràn đầy khinh thường.

“Ly Từ tỷ tỷ! Ta tới giúp tỷ đánh tên ác thiếu tuổi còn trẻ mà lại dính đầy dầu mỡ này.” Lam Uyển Nhi cũng theo sát phía

sau.

Chỉ thấy nàng vung tay lên, trước mặt nàng có thêm một con khôi lỗi Tố Mộc Linh Khu có chiến lực Lăng Hư cảnh.

Về phần nàng lấy đâu ra con rối Lăng Hư? Tự nhiên là con rối mà mấy năm nay đi theo Ly Từ dạo đông dạo tây tích góp được không ít tiền, Thác Vân Hải Thánh Tôn đổi từ Thái Sơ Đạo Cung đổi về.

“Ly Từ tiểu tiên quân, chúng ta cũng tới giúp ngươi.”

Hai thị nữ, bánh bao cùng sủi cảo của Vương Ly Từ cũng không hề sợ hãi mà vọt tới, một trái một phải đứng ở hai bên của Ly Từ, trừng to mắt tức giận nhìn Doanh Ngọc An đang ngã xuống đất.

“Két két!” Chuột cặn bã cũng không sợ hãi chút nào mà ghé vào trên vai Ly Từ, nhe răng trợn mắt với kẻ địch.

Mẹ kiếp!

Duy nhất không nhúc nhích là Kỳ Vô Sầu nhìn dáng vẻ của các nàng, da đầu không khỏi tê dại.

Hắn thực sự không muốn trêu chọc thiếu gia Cổ Thánh tộc, nhưng hắn chung quy là người đi theo của Ly Từ, hơn nữa Ly Từ còn là “Huyết mạch họ khác” của Yên thị, nếu hắn dám can đảm không giúp, trở về chắc chắn sẽ bị lão tổ tông gọt chết.

Bất đắc dĩ, Kỳ Vô Sầu đành phải kiên trì đi theo phía sau, trong lòng vẫn sợ hãi, nhịn không được truyền âm nói với Ly Từ: “Ly Từ à, ngươi hơi kiềm chế một chút. Tiểu tử họ Doanh này lai lịch có chút lớn.”

Trong lúc nói chuyện, Doanh Ngọc An bị quăng bay đã lảo đảo đứng dậy.

Tuổi còn nhỏ, hắn đã có tu vi Thiên Nhân cảnh, thực lực mạnh hơn bạn cùng lứa tuổi không biết bao nhiêu, nhưng vẫn bị cú ngã này làm cho mắt nổ đom đóm, trong lúc nhất thời ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân biệt rõ.

“Doanh thiếu!”

“Doanh thiếu ngài thế nào rồi?”

Đám chó săn của Doanh Ngọc An đến lúc này mới phản ứng lại, sợ hãi đến mức bọn họ vội vàng xông lên đỡ Doanh Ngọc An, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình trạng của hắn, tình cảm quan tâm tràn ngập trong lời nói.

Một người trong đó càng là không nhịn được lửa giận trong lòng, hướng về phía đám người Vương Ly Từ mắng một trận: "Xem cách ăn mặc của các ngươi không giống như là người Lạc Kinh nhỉ? Hay cho một đám người ngoại hương các ngươi, dám quản chuyện của Doanh thiếu chúng ta! Ngươi biết Doanh thiếu chúng ta là ai không? Hắn chính là một trong tứ thiếu của Lạc Kinh đại danh đỉnh đỉnh."

Lạc Kinh Tứ Thiếu?

Khóe miệng Vương Ly Từ giật giật, bị chấn động đến nổi cả da gà.

Đây là loạn thất bát tao gì vậy?

Đầu năm nay, lại còn có người dùng loại danh hiệu này để nói đến lại cảm thấy tràn đầy xấu hổ? Nhị tiểu chép vốn được gia tộc lưu truyền đã sớm không viết như vậy nữa!

"Đúng! Ngươi chọc Doanh thiếu chúng ta, chính là chọc một đám chúng ta." Một tên hoàn khố tiểu tử khác cũng kêu gào lên, chỉ vào mũi đám người Vương Ly Từ, "Thức thời thì đem nữ tử kia ngoan ngoãn giao ra, bồi thường một khoản tiền rồi ngoan ngoãn cút đi. Nếu không, Doanh thiếu nhà chúng ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt!"

Vương Ly Từ càng nghe càng không còn gì để nói.

Đây đều là lời thoại Trung Nhị gì vậy? Cố Tảo Tiểu chép còn xem nhiều sách a?

Nếu hài tử nhỏ rách nát của Trường Ninh Vương thị bọn họ dám nói như vậy, Tứ thúc đã sớm để cha mẹ bọn họ đánh nát mông bọn họ.

Nàng vốn còn chưa có dự định chấp nhặt với đám trẻ ranh này, nghe được phía sau, lại không nhịn được bắt đầu đấm đầu tóc ngứa: "Một đám trẻ con phá hoại cũng dám học người ta làm lưu manh, ở trên đường cướp nữ nhân. Ta thấy các ngươi chính là thiếu đánh đòn."

Trong khi nói chuyện, nàng đã giống như một con cự thú viễn cổ xông tới, còn không có quên bàn giao cùng đám người Lam Uyển Nhi: “Mấy người các ngươi không cần tới hỗ trợ, ta một mình là đủ rồi.”

“Binh binh bang bang!”

“Ôi ôi ôi ~ “

“Má ơi má ơi!!!”

“Tiên tử tha mạng!”

Chỉ trong chớp mắt, một mình Vương Ly Từ đã quét ngang ngàn quân, đánh cho một đám hài nhi rách nát răng rơi đầy đất.

Nhất là Doanh Ngọc An gì đó.

Còn dám gọi là Lạc Kinh Tứ Thiếu?

Rất tự nhiên mà vậy, Ly Từ cũng chiếu cố thêm cho hắn.

Lúc đánh sảng khoái, nàng còn xách ngược hắn lên, hướng cái mông của hắn quất mạnh một trận, vừa đánh vừa mắng: “Tiểu hài nhi nhà ngươi, ở bên ngoài cưỡng đoạt dân nữ, mẹ ngươi biết không? Cha ngươi biết không? Lão tổ tông nhà ngươi có biết không?”

Ba ba ba!

Từng tiếng vang giòn giã, lần lượt đến thịt.

“Ôi ôi ôi ~ “

Doanh Ngọc An lớn như vậy còn chưa từng ném mặt lớn như vậy, cho dù không dùng mắt nhìn, hắn cũng biết lúc này khẳng định có rất nhiều người đang nhìn mình.

Cảm giác đau rát trên mông càng không ngừng nhắc nhở hắn đã xảy ra chuyện gì.

Hắn, lại bị một nữ nhân không rõ lai lịch đánh vào mông!

Tâm tình hắn lập tức sụp đổ, nhịn không được khóc lớn lên: “Đồ nữ nhân xấu xa nhà ngươi, có gan thì đánh chết ta đi, tỷ tỷ ta sẽ tìm ngươi tính sổ đấy!”

“Ồ, ngươi còn mạnh miệng?” Vương Ly Từ tiếp tục “bụp bụp” mà quất hắn, “Tứ thúc ta từng nói, làm sai chuyện không đáng

sợ, đáng sợ là làm sai còn không nhận nợ. Ta sẽ thay tỷ tỷ ngươi hảo hảo giáo huấn ngươi.”

Bên trong Nghênh Tiên lâu hoàn toàn yên tĩnh.

Các thực khách cũng đều bị một màn này làm cho khiếp sợ.

Tuy rằng tiểu thiếu gia Doanh thị cưỡng đoạt Dực Nữ thật có chút quá mức, nhưng cái này chỉ có cô nương ngoại hương Thần Thông cảnh cũng quá mạnh đi?

Nhưng nghe khẩu âm của nàng, ngược lại là không khác biệt lắm với Lạc kinh bên này, hi vọng nàng ở Lạc kinh có chút cường ngạnh hậu trường đi, nếu không, không cần Cổ Thánh tộc Doanh thị ra tay, chỉ riêng những tay sai dưới trướng Doanh thị kia cũng có thể giết chết nàng trăm ngàn lần.

“Ôi, cô nương đừng đánh nữa.” Lúc này chưởng quầy cũng kịp phản ứng, vội vàng tiến lên khuyên can: “Ngươi làm hỏng Doanh thiếu gia rồi, sự tình có thể nháo lớn rồi.”

“Ở bên cạnh.” Vương Ly Từ trừng mắt giận dữ: “Chưởng quầy đáng khinh này của ngươi cũng không phải thứ tốt, nối giáo cho giặc, lát nữa lại tới tìm ngươi tính sổ.”

Chưởng quầy Chân Tiên Cảnh nhất thời rụt cổ lại, lui về sau hai bước, thầm nghĩ khí thế tiểu cô nương này thật mạnh, không phải cũng rất có lai lịch chứ?

Con ngươi thoáng chuyển một cái, cước bộ của hắn liền đứng bất động tại chỗ, chỉ có ngoài miệng vẫn khẩn trương la lên: “Ai u cô nương đừng đánh nhé!”

Hắn cũng coi như là đã tận lực, về phần cô nương không nghe, hắn cũng không có cách nào.

Chưởng quầy này tuy có tu vi Chân Tiên, nhưng biểu hiện kinh sợ như thế cũng không phải không có nguyên nhân.

Kinh thành của Thần Đô này vốn là nơi tập trung các anh hùng trong thiên hạ, bên này có một hoàng thất hậu duệ quý tộc, bên kia tới một thiếu gia của Thánh tộc. Hắn làm một chưởng quầy tửu lâu, cả ngày nghênh đón phần lớn đều là người mình không thể trêu vào, tự nhiên mà vậy, cũng sẽ không có tâm khí gì.

Nào giống như Mục Vân Tiên Hoàng, một mình khống chế Tiên Triều mấy ngàn năm, quyền khuynh thiên hạ, dần dà, tự nhiên dưỡng ra khí độ Hoàng giả duy ngã độc tôn. Cũng chỉ có ở trước mặt Thủ Triết, nàng mới thay đổi thân phận và tâm tình, coi như là buông lỏng và áp lực mấy ngàn năm qua.

"Ngươi có nhận sai không?" Vương Ly Từ vừa rút vừa hỏi: "Không nhận sai, không chịu nhận lỗi, hôm nay ta sẽ quất chết ngươi."

Doanh Ngọc An bị đánh thê thảm vô cùng, rốt cục chịu không nổi nữa, khóc lóc hô: "Ta nhận sai, ta nhận lỗi."

Vương Ly Từ lúc này mới buông hắn xuống, khoanh tay hừ lạnh một tiếng.

"Xin lỗi."

Doanh Ngọc An lau nước mắt, ôm mông khập khiễng đi vài bước, hướng về phía Bạch Vũ hành lễ xin lỗi: "Dực nhân nữ, ta sai rồi."

Nhưng mà vừa mới dứt lời, cái ót của hắn đã bị Vương Ly Từ tát một cái.

Vương Ly Từ lạnh lùng nói: "Thằng nhóc này, phải gọi là tỷ tỷ."

"Tỷ tỷ, ta sai rồi." Doanh Ngọc An kiên trì nói xin lỗi, mắt thấy Vương Ly Từ không bắt hắn nữa, lập tức vù một cái bay ra thật xa.

Cảm thấy khoảng cách giữa mình và Vương Ly Từ đủ xa, hắn mới đột nhiên trầm mặt xuống, tức giận hô to: "Long Ngạo Thiên, ngươi chết ở đâu rồi? Bổn thiếu gia cũng bị người ta đánh thành như vậy, cũng không thấy ngươi đi ra hỗ trợ!"

Vừa mới nói xong.

Ngao ô!

Một tiếng long ngâm đinh tai nhức óc vang lên.

Ngay sau đó, một con Chân Long thập tam giai từ trong sương phòng vọt ra.

Đó là một con Nguyên Thủy Chân Long, sừng hươu mắt vàng, uy phong lẫm liệt, lân phiến toàn thân đều hiện ra ánh sáng

như lục bảo thạch.

Ước chừng là để thích ứng hoàn cảnh bên trong tửu lâu, con Chân Long này cũng không có triệt để triển lộ thân hình nguyên bản, mà là thu nhỏ lại thành thân hình ước chừng hai ba trượng.

Hắn bay đến trước mặt Doanh Ngọc An, uy phong lẫm liệt nói: "Doanh thiếu gia, là ai, là ai đánh ngươi thành như vậy?! Ta vừa rồi đang ngủ, không nghe thấy!"

"Là nàng ta, là nàng ta đánh ta." Doanh Ngọc An chỉ vào Vương Ly Từ giậm chân nói: "Ngươi đánh nàng ta cho ta, đánh cho nàng ta phải gọi ta là ba ba!"

"Ngao ô!"

Long Ngạo Thiên rít gào một tiếng, một cỗ chân long uy áp mãnh liệt hướng Vương Ly Từ trấn áp mà đi: "Tiểu cô nương, chỉ cần ngươi gọi thiếu gia một tiếng ba ba, ta sẽ tha cho ngươi."

Long uy kinh khủng phô thiên cái địa, mang theo hàn ý lạnh thấu xương tựa như lưỡi đao.

Phảng phất, phàm là Vương Ly Từ dám can đảm nói một chữ "Không", hắn sẽ lập tức ra tay, hung hăng giáo huấn nàng một trận.

Trong lúc nhất thời, một phương thiên địa này đều giống như trong nháy mắt ngưng kết.

Đại lão Chân Tiên cảnh trên bàn khác ở xung quanh cũng không khỏi căng thẳng.

"Ta nhổ vào! Chỉ bằng đứa nhỏ này, còn muốn để cho ba ba ta?" Trên mặt Vương Ly Từ lại không có chút sợ hãi nào, nàng không chỉ không sợ, ngược lại còn phun một ngụm nước bọt về phía Chân Long kia.

Mặc dù long uy thập tam giai mạnh mẽ, nhưng nàng thật đúng là không sợ.

Không có bất kỳ do dự nào, nàng quay đầu liền hướng phía sau hô: "Sư tôn, có rồng muốn khi dễ con…"

Vương Ly Từ biết mình còn lâu mới là đối thủ của con rồng thật này, nàng cũng không ngốc, lập tức bắt đầu lắc lắc.

“Đến rồi đến rồi, đồ đệ bảo bối của ta.”

Cũng không thấy Vân Hải Thánh Tôn có động tác gì, thoáng qua, bóng dáng của hắn ta đã đến trước mặt Vương Ly Từ, bảo vệ nàng ta ở phía sau.

Một tay chắp sau lưng, hai mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía con Nguyên Thủy Chân Long thập tam giai tên là Long Ngạo Thiên kia, khí tức Đại La Thánh Tôn một thân nguy nga mênh mông dâng lên: “Bọn nhỏ đùa giỡn huyên náo, ngươi con súc sinh này đến góp vui làm gì?”

Dứt lời, hắn tung ra một chưởng.

Huyền khí khủng bố của cường giả Đại La cảnh mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc liền biến thành một bàn tay năng lượng như thực chất, đánh tới đầu Nguyên Thủy Thanh Long kia.

Uy thế khủng bố lập tức khóa chặt Nguyên Thủy Chân Long.

Ầm!

Chân long kia ngay cả trốn tránh cũng không kịp, trực tiếp bị oanh đến bay ngược ra ngoài.

Đại La Thánh Tôn?!

Khách khứa xung quanh hô hấp trì trệ.

So sánh thực lực khủng bố như thế, làm cho bọn họ cơ hồ là trong nháy mắt liền suy đoán ra thực lực của Vân Hải Thánh Tôn, nguyên một đám đều trầm mặc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nghênh Tiên lâu đều yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Ánh mắt của các vị khách không tự chủ được dừng lại trên người Vân Hải Thánh Tôn, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Cho dù ở Thần Đô Lạc Kinh cường giả tụ tập, Thánh Tôn cũng là tồn tại cực kỳ có uy tín, không phải Chân Tiên cảnh bọn họ có thể so sánh.

…

Chương 74: Chuẩn Đạo Tử! Doanh Linh Trúc!

…

Chưởng quỹ yên lặng lui về sau một bước, trong lòng âm thầm may mắn.

May mắn hắn gặp thời cơ sớm, không động tay động chân với tiểu cô nương kia, nếu không lúc này chính mình sợ là không có cách nào kết thúc a!

Hắn đã nói mà, tiểu cô nương này lỗ mãng như vậy, nhất định là có hậu trường. Chỉ là không nghĩ tới, hậu trường tới nhanh như vậy, mãnh liệt như vậy!

Trong một mảnh yên tĩnh, sau khi bị đánh bay toàn bộ ngây ngốc, Chân Long Ngạo Thiên giống như Long Điêu bỗng nhiên kịp phản ứng, một con cá chép từ trên mặt đất bay lên.

Mới bay được một nửa, trên người hắn hào quang lóe lên, nháy mắt biến thành một nam tử trung niên tướng mạo chất phác, toàn thân đều là bắp thịt cuồn cuộn, hấp tấp chạy đến trước mặt Vân Hải Thánh Tôn: "Ngạo Thiên bái kiến Thánh Tôn."

Trên mặt của hắn mang theo nụ cười nóng bỏng, thoạt nhìn hoàn toàn không có giác ngộ sau khi bị đánh một cái tát thì hẳn là phẫn nộ thoáng một phát.

Thật ra tuy cái tát vừa rồi của Vân Hải Thánh Tôn uy thế rất mạnh, nhưng thật đúng là không ra tay nặng, nếu không Long Ngạo Thiên cũng sẽ không tới bây giờ còn vui vẻ, ngay cả máu cũng không phun một ngụm.

"Ngươi đường đường là một đầu Chân Long, vậy mà ỷ lớn hiếp nhỏ, khi dễ đồ đệ của ta? Đồ đệ của ta mới chỉ là một hài tử hơn bốn trăm tuổi thôi." Vân Hải Thánh Tôn như cười như không liếc mắt nhìn hắn một cái, "Ngươi nói, chuyện này nên giải quyết như thế nào?"

"Cái này…" Long Ngạo Thiên sờ sờ cái ót, vẻ mặt xấu hổ, vẻ mặt chua xót: "Thánh Tôn à, ngài đừng quên tiểu nhân, tiểu

long ta ở Doanh thị kiếm miếng cơm ăn cũng không dễ dàng.”

Nhìn người Long tộc da mặt dày không thua gì mình này, Vân Hải Thánh Tôn trong lòng không biết nói gì.

Hắn cảm thấy tiểu tử này đang giả ngu?

Được rồi! Mặc kệ hắn là giả ngu hay cái gì, hắn vốn cũng không muốn xé rách da mặt với Cổ Thánh tộc.

Hắn mất kiên nhẫn khoát tay áo: “Được rồi, mang theo thiếu gia nhà các ngươi nhanh cút đi, bớt ở chỗ này chướng mắt.”

“Tạ Thánh Tôn, tiểu Long xin cáo lui.”

Long Ngạo Thiên như được đại xá, lập tức xua đi một cơn lốc cuốn đám người Doanh Ngọc An lên, một lần nữa hóa thành thân thể chân long bay lên mây, trong chớp mắt đã lao về phía tầng mây trên trời cao.

Tư thế vội vàng đó như sợ Vân Hải Thánh Tôn đổi ý.

Doanh Ngọc An ngược lại còn không phục muốn giãy dụa, nhưng thực lực của hắn bất quá chỉ là Thiên Nhân cảnh, Long Ngạo Thiên Thiết quyết tâm muốn mang hắn đi, hắn căn bản là không phản kháng được. Gió lốc cuồng bạo cuốn qua, hắn đã bị cưỡng ép cuốn đi.

Trong cơn lốc, mắt thấy khoảng cách giữa mình và Nghênh Tiên lâu nhanh chóng bị kéo ra, Doanh Ngọc An vẫn chưa từ bỏ ý định hô lớn với Vương Ly Từ: “Nữ nhân kia, ngươi tên là gì?”

Tiếng thiếu niên non nớt của hắn xuyên thấu qua cơn lốc truyền đến.

Vương Ly Từ nhướng mày, chống nạnh vẻ mặt kiêu ngạo rống trở về: “Bổn cô nãi nãi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Vương Ly Từ cũng vậy. Về sau Anh Tuyền còn dám ỷ thế hành hung bên ngoài, bổn đại tiểu thư thấy ngươi một lần đánh ngươi!”

“Vương Ly Từ… Hừ, ta nhớ kỹ ngươi rồi!”

Theo khoảng cách nhanh chóng kéo xa, thanh âm của Doanh Ngọc An càng ngày càng yếu.

Đông đảo khách nhân trong Nghênh Tiên lâu thấy thế thở phào nhẹ nhõm. Bất kể như thế nào, vị tiểu thiếu gia này đi là tốt rồi.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ cho rằng trận phong ba này sẽ hữu kinh vô hiểm như vậy.

Bỗng dưng.

Bên trong Nghênh Tiên lâu đột nhiên nổi lên gợn sóng không gian.

Trong gợn sóng, có uy thế kinh khủng bốc lên.

Cùng lúc đó, năng lượng mãnh liệt mênh mông cũng từ trong hư không mãnh liệt tuôn ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành một đạo hư ảnh hình người ở giữa không trung.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc hoa phục quý phái.

Trông hắn ta cũng không còn trẻ, nhưng cũng không già đi chút nào. So với người trẻ tuổi, trên người hắn ta càng có thêm nét quyến rũ đặc trưng của nam nhân trưởng thành, nội liễm, khắc chế, mang theo cảm giác thâm trầm của thời gian và lịch duyệt đã được tôi luyện ra.

Cùng lúc đó, toàn thân quý khí của hắn, cùng với một cỗ khí độ vương giả tự nhiên hiển lộ ra, càng làm cho người ta thấy mà tâm chiết.

Dùng lời của Vương Thủ Triết, đây chính là tướng mạo "đại thúc" mà các cô trẻ tuổi thích nhất.

"Minh Hạo Thánh Vương."

"Bái kiến Minh Hạo Thánh Vương."

Hầu hết thực khách Chân Tiên cảnh ở trong tửu lâu đều nhận ra hắn ta, thấy hắn ta hiện thân, vội vàng đứng dậy hành lễ, thái độ rất cung kính.

Người này chính là thánh vương nhàn tản đại danh đỉnh đỉnh ở Lạc Kinh - Minh Hạo Thánh Vương.

Hắn ta cũng là ông chủ thật sự đứng sau tấm màn của Nghênh Tiên Lâu này.

Nghênh Tiên lâu có thể sừng sững nhiều năm không ngã, tất nhiên không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Là ông chủ đứng sau màn, chuyện nhỏ nhặt đương nhiên không thể kinh động đến hắn, nhưng trong Nghênh Tiên lâu này có Thánh Tôn hiện thân chuyện lớn như vậy, đương nhiên hắn nhanh chóng nhận được tin, lúc này mới cố ý ngưng tụ hình chiếu tới xem tình hình.

"Chư vị khách khí, không cần đa lễ như vậy." Minh Hạo Thánh Vương mỉm cười nhìn về bốn phía, vuốt cằm ứng đối từng cái.

dăm ba câu chào hỏi thực khách Chân Tiên cảnh ở đây xong, ánh mắt Minh Hạo Thánh Vương liền rơi xuống trên người Vân Hải Thánh Tôn, cười ha ha chắp tay nói: "Vân Hải huynh, lần trước từ biệt, đã ngàn năm không gặp a?"

"Bái kiến Minh Hạo điện hạ." Vân Hải Thánh Tôn cũng khách khí hoàn lễ: "Lần này ra tay ở quý tửu lâu, quấy nhiễu nhã hứng của khách nhân, Vân Hải hổ thẹn hổ thẹn."

Sau một phen hàn huyên, hình chiếu của Minh Hạo Thánh Vương liền kéo chưởng quầy tửu lâu sang một bên hỏi thăm, cũng rất nhanh hiểu rõ tiền căn hậu quả của trận xung đột này.

"Vân Hải huynh, đắc tội Cổ Thánh tộc như thế cũng không giống như phong cách vững vàng thường ngày của ngươi." Hắn trở lại bên cạnh Vân Hải Thánh Tôn, nụ cười trên mặt mang theo vài phần chế nhạo.

"Ta chính là dẫn đồ đệ ra ngoài mở mang tầm mắt, cũng không thể thấy đồ nhi bị ức hiếp còn thờ ơ chứ?" Vân Hải Thánh Tôn cười nói: "Việc này ngươi cũng đừng quản nữa, nếu Doanh thị muốn ra mặt cho thiếu gia ăn chơi của bọn họ, toàn bộ Vân Hải ta tiếp theo là được."

Rất hiển nhiên, giữa Vân Hải Thánh Tôn và Minh Hạo Thánh Vương quan hệ không tệ, trong lời nói có chút quen thuộc.

Hai người cứ như vậy hàn huyên.

Thấy bọn họ nhất thời trò chuyện không xong, Vương Ly Từ cũng không quản bọn họ, ngược lại kéo Bạch Vũ mỹ nữ Dực Nhân tộc đã cứu mình sang một bên, thấp giọng an ủi: "Bạch Vũ tiểu tỷ tỷ, ngươi không cần sợ. Giống như loại trẻ con tự

cho là đúng này, ta thấy nhiều rồi, hung hăng đánh một trận thì thành thật rồi. Nếu còn không thành thật, vậy thì đánh thêm mấy trận nữa."

"Đa tạ Ly Từ cô nương đã cứu giúp." Bạch Vũ lộ vẻ cảm kích, trịnh trọng thi lễ với Vương Ly Từ.

Vừa rồi nếu không phải Vương Ly Từ cứu giúp, sợ là nàng đã bị tiểu thiếu gia giống như ác bá kia cưỡng đoạt hồi phủ, bị ép bán mình làm nô lệ. Vậy sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nàng quả thực không dám nghĩ.

Vừa vào hào môn sâu như biển, đây là huyết lệ sử của rất nhiều nữ tiền bối Dực Nữ.

Bất quá, sau khi cảm kích, trong lòng nàng cũng có sầu lo thật sâu.

Nàng không có thân phận cao quý như Vương Ly Từ, lại không vướng bận gì, một khi chọc giận Doanh thị của Cổ Thánh tộc, chỉ sợ thật sự sẽ liên lụy đến toàn bộ Bạch Vũ thị ở Trung Thổ đều không có chỗ cắm dùi.

Hơn nữa vừa mới xảy ra chuyện như vậy, công việc này sợ là cô không giữ được, thậm chí những tửu lâu khác không chịu ký cũng không thể nói trước được. Sau này tài nguyên tu luyện của các hậu bối trong tộc cô làm sao kiếm được?

Trong lòng sầu lo, trên mặt của nàng khó tránh khỏi có một chút như vậy.

"Bạch Vũ tỷ tỷ ăn cơm chưa? Không bằng cùng ăn một chút." Vương Ly Từ nhận ra sắc mặt cô ta có chút không đúng, chỉ cho rằng cô ta còn chưa bình thường trở lại đã khuyên: "Ta cũng sẽ có lúc tâm tình không tốt và phiền não, chỉ cần ăn một bữa lớn sẽ không còn phiền não nữa."

Bạch Vũ hơi do dự một chút, ánh mắt chạm đến vẻ chân thành của Vương Ly Từ, không tự chủ được liền gật đầu: "Còn chưa, vậy thì cùng ăn một chút."

Nàng tính toán một chút tiền tài trong túi, trong lòng có mấy phần tự tin.

Khoảng thời gian này ngược lại kiếm được chút tiền, một hồi sau khi cơm nước xong, nàng liền lặng lẽ đi tìm chưởng quầy

trả tiền, coi như là báo đáp ân tình nho nhỏ của Ly Từ cô nương.

Hai người đang nói chuyện, cách đó không xa truyền đến thanh âm của Vân Hải Thánh Tôn: "Ly Từ, tới đây bái kiến Minh Hạo tiền bối một chút."

Vương Ly Từ "ồ" một tiếng, lập tức lon ton đi tới, cung kính hành lễ: "Ly Từ bái kiến Minh Hạo tiền bối."

"Nha đầu kia, ngược lại là thật thà chất phác nhu thuận, cũng rất có tinh thần trọng nghĩa." Minh Hạo Thánh Vương đánh giá Vương Ly Từ một chút, trên mặt nhịn không được lộ ra một nụ cười ấm áp, tán dương, "Vân Hải huynh, ngươi ngược lại thu được một đồ đệ không tệ."

"Đâu có đâu có, Ly Từ nhà chúng ta còn có trưởng thành." Vân Hải Thánh Tôn ngoài miệng khiêm tốn, nhưng vẻ tự đắc chí mãn tình lại tràn đầy trong lời nói, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra được.

"Các ngươi còn chưa ăn xong cơm sao?" Minh Hạo Thánh Vương cũng không vạch trần sự đắc ý của hắn, cười nói: "Gặp nhau chính là hữu duyên, bổn vương bảo nhà bếp lại cho các ngươi thêm chút đồ ăn, các ngươi ăn tiếp đi, bữa cơm này ta mời."

"Cái này, không tốt lắm nhỉ?" Trong mắt Vân Hải Thánh Tôn có hào quang chợt lóe mà qua, trên mặt lại lộ ra biểu tình không tốt lắm, " Ly Từ nhà chúng ta rất có thể ăn được, sợ là sẽ làm Minh Hạo điện hạ tốn kém."

"Có thể ăn được sao? Có thể ăn ở tiệm cơm này của ta, còn sợ bụng to sao?" Minh Hạo Thánh Vương cười lớn, lơ đễnh nói: "Một bữa cơm mà thôi, bao nhiêu ta cũng có thể mời được, tùy tiện ăn, thoải mái ăn, ăn no mới thôi."

"Đa tạ Minh Hạo tiền bối. Tiền bối thật là người tốt. Chờ tương lai ta phát đạt, ta nhất định sẽ hồi báo thật tốt." Trong mắt Vương Ly Từ lộ ra vẻ cảm kích.

Trong lúc nói chuyện, nàng thuần thục móc ra một quyển sổ nhỏ, trịnh trọng ghi nhớ tên Minh Hạo Thánh Vương.

Vương Ly Từ cảm thấy mình rất may mắn, một đường đi tới, không biết bao nhiêu quý nhân cạnh tranh tương trợ.

“Được, vậy ta chờ ngươi đến báo đáp.” Minh Hạo Thánh Vương cười ha ha.

Tâm tình rất tốt, hắn dứt khoát cũng không vội vã trở về, liền dùng hình chiếu này ngồi xuống tiếp khách, để chưởng quỹ ở bên cạnh mở ra một bàn, rượu ngon đồ ăn ngon cứ như thế mà lên, chỉ chốc lát sau đã xếp đầy một bàn.

“Vậy thì ta không khách khí nữa.” Đôi mắt Vương Ly Từ sáng rực lên, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Từ sau khi tu vi đột phá Thần Thông cảnh, trong cơ thể của nàng liền có thêm một không gian thôn phệ đặc thù, có thể đem năng lượng cùng thức ăn thôn phệ tạm thời chứa đựng ở bên trong, giống như là trong cơ thể thêm một cái dạ dày vậy.

Thôn phệ không gian này phi thường lớn, nhưng lại không giống với không gian trữ vật, bất kỳ vật gì một khi bị thôn phệ tiến vào trong đó, sẽ tiến vào một trạng thái bị chậm rãi tiêu hóa, thời gian lâu dài cũng bị tiêu hóa hầu như không còn. Mặc dù là các loại hồn phách, khoáng thạch bị thôn phệ tiến vào trong đó, hậu quả cũng giống nhau.

Mà nếu như có thể lấp đầy toàn bộ không gian thôn phệ, sau này cho dù không ăn không uống, cũng có thể duy trì tiêu hao thân thể trong một thời gian rất dài. Nếu như tiết kiệm một chút, thời gian này thậm chí có thể kéo dài vài năm.

Với tư cách là một cái giá lớn, một khi đình chỉ ăn uống, Vương Ly Từ sẽ luôn ở vào trạng thái ” đói khát”, đói cực kỳ thậm chí có thể sẽ trở thành thần chí không rõ.

Nhưng dù vậy, ưu thế huyết mạch này cũng đã thập phần cường đại.

Lấy ví dụ, nếu như nàng bởi vì ngoài ý muốn bị nhốt ở một di tích nào đó, động thiên, hoặc là trong hư không trong sào huyệt sinh vật hư không nào đó, dưới tình huống ngang nhau, nàng có thể kiên trì so với tu sĩ khác thêm vài năm, tự nhiên càng có khả năng chờ cứu viện, do đó mà sống sót.

Đợi tương lai nàng tấn cấp Lăng Hư cảnh, Chân Tiên cảnh, có thể khống chế thân thể tiến vào ngủ say mà nói, thậm chí có thể đem thời gian này kéo dài đến mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy ngàn năm…

Huyết mạch Thao Thiết cường hãn, từ đó có thể thấy được.

Nhưng cũng chính vì vậy, từ sau khi Vương Ly Từ thăng cấp Thần Thông cảnh, muốn thật sự ăn no liền trở nên vô cùng khó khăn, mấy ngày nay nàng đi theo Vân Hải Thánh Tôn du lịch Trung Thổ, ăn cái gì cũng tương đối khắc chế, không dám thoải mái ăn uống, hôm nay thật vất vả có cơ hội có thể tận tình ăn uống, nàng nhất thời liền thoải mái bụng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ chiếc ghế giống như gió cuốn mây tan, chỉ nhìn thấy từng đĩa thức ăn không ngừng biến mất ở trong bụng Vương Ly Từ. Mà bụng của Vương Ly Từ giống như cái động không đáy, dường như căn bản không lấp đầy.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt bàn đã chất lên một đống mâm trống.

Thấy cách ăn khoa trương như vậy, Bạch Vũ nuốt nước miếng, yên lặng cúi đầu, cúi đầu tiếp tục ăn.

Tâm tư chuẩn bị âm thầm tính tiền báo ân lúc trước, cũng bị nàng lặng lẽ đè xuống đáy lòng.

Nói đùa, cách ăn này, ân này sợ là phải đem nàng bán đi mới có thể báo đáp được!

“Nha, đứa nhỏ này quả nhiên có thể ăn, trời sinh thôn phệ huyết mạch a?” Minh Hạo Thánh Vương tài đại khí thô, lơ đễnh nói, “Để đầu bếp mang thức ăn lên, đều dựa theo số lượng lớn nhất, đói ai cũng không thể để đứa nhỏ đói bụng.”

Nhưng mà, lời này nói ra mới một canh giờ, Minh Hạo Thánh Vương sắc mặt liền bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Hình chiếu này xảy ra chuyện gì? Sao trên trán còn chảy mồ hôi?

Hai canh giờ sau.

Sau bếp tới bẩm báo chưởng quầy, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều đã cạn kiệt, hỏi có phải muốn để cho thương nhân đưa nguyên liệu nấu ăn mới không.

“Mua!” Minh Hạo Thánh Vương vung tay lên: “Ta không thể để con đói.”

Lại qua hai canh giờ.

Hình chiếu Minh Hạo Thánh Vương đã có chút không duy trì được nữa, thân hình càng ngày càng hư ảo.

Vân Hải Thánh Tôn lập tức sinh lòng cảnh giác.

Minh Hạo huynh này sẽ không phải là muốn trốn một mình chứ?

Hắn lập tức âm thầm đạp Vương Ly Từ một cước: "Ly Từ, ăn gần hết rồi, ăn no ảnh hưởng dáng người."

"À." Vương Ly Từ sờ sờ phần bụng hơi nhô lên, liếm môi, có chút lưu luyến nói: "Ta ăn no rồi, đa tạ Minh Hạo điện hạ chiêu đãi."

"Ăn, ăn no rồi?" Minh Hạo Thánh Vương lộ ra nụ cười gượng gạo, theo thói quen khách khí một câu: "Không ăn thêm hai miếng nữa?"

"Được rồi, vậy ta sẽ ăn thêm chút nữa." Vương Ly Từ gật đầu cảm kích nói.

"…" Minh Hạo Thánh Vương tâm tình kích động, thật lâu không thể bình tĩnh.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhìn về phía Vân Hải Thánh Tôn, lời nói thấm thía: "Vân Hải huynh, sư tôn này của ngươi làm được không dễ chút nào."

******

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Đám thiếu gia ăn chơi Doanh Ngọc An cầm đầu, cũng đã về tới nhà chính của Cổ Thánh tộc Doanh Thị ở Lạc Kinh.

Tuy nhiên, bởi vì bây giờ Doanh Ngọc An còn nhỏ tuổi, còn ở cùng cha mẹ, cũng không có viện tử thuộc về mình, đám người này cũng không dám tới chỗ cha mẹ Doanh Ngọc An quấy rầy trưởng bối, liền tụ tập ở một góc hẻo lánh gần cửa.

Nơi này đã là biên giới chủ trạch, khoảng cách tới một tòa viện gần nhất đều xa, lại bởi vì tới gần từ đường, khắp nơi đều trồng tùng bách, chính là nơi yên tĩnh nhất trong chủ trạch, ngày bình thường cũng hiếm có người đến, Linh Thực sư phụ trách quản lý cây rừng trong chủ trạch thỉnh thoảng tới đây một chuyến.

Cũng bởi vì vậy, sau khi Doanh Ngọc An phát hiện, nơi này liền trở thành nơi hắn thường xuyên tụ hội với đám bạn nhỏ.

Lúc này bọn họ vừa mới bị Long Ngạo Thiên từ Nghênh Tiên Lâu trở về không bao lâu, còn chưa kịp thu thập mình, dáng dấp cả đám đều rất chật vật. Nhưng bọn họ lại không thèm để ý những thứ này, đang tập trung cùng nhau dốc sức thương lượng cái gì.

"Lão Chu, không phải đường huynh nhà các ngươi rất biết đánh sao? Tuổi còn trẻ, cũng đã là Thần Thông cảnh hậu kỳ, còn tuyển bạt vào trong doanh tướng quân Ngự lâm quân dự bị!" Doanh Ngọc An vênh mặt hất hàm sai khiến nói: "Gọi hắn đến đây, thay ta đánh Vương Ly Từ kia trút giận một chút."

Người trẻ tuổi họ Chu kia lúc này sắc mặt trắng bệch, lau mồ hôi nói: "Đường huynh của ta gần đây muốn phong bế huấn luyện, chỉ sợ không ra được."

Ngoài miệng nói lý lẽ, trong lòng của hắn không khỏi thầm mắng.

Nói đùa gì vậy, đường huynh hắn là thiên chi kiêu tử trong gia tộc, bảo vật các lão tổ tông nâng ở trong lòng bàn tay, hy vọng tương lai của gia tộc, thân phận địa vị cùng hắn không thể so sánh. Ngày thường hắn gặp mặt đường huynh, đều là thở mạnh cũng không dám thở mạnh một chút, nào có tư cách gọi hắn ra đánh người?

"Lão Ngô, nhà các ngươi…"

Đám bạn bè ngươi một lời ta một câu, bắt đầu đẩy tiễn những người muốn báo thù.

Đáng tiếc, người bị đẩy ra hoặc là thực lực không đủ, đánh Vương Ly Từ quá nửa là tự rước lấy nhục, hoặc là đã vượt qua năm trăm tuổi, cho dù đánh thắng cũng là thắng không võ, còn không thì chính là đang "bế quan", hoặc là ra ngoài "vân du".

Tóm lại, một đám tiểu đồng bọn to như vậy, thế mà tìm không ra một người có thể thay bọn họ báo thù.

"Hừ, đám phế vật các ngươi!" Doanh Ngọc An vô cùng bất mãn: "Ngày thường ai cũng thổi phồng mình, đụng phải đánh

nhau tùy tiện lắc người. Thời khắc mấu chốt, lại không có ai đáng tin cậy.”

Mọi người câm như hến.

Chỉ có người trẻ tuổi họ Chu kia, yếu ớt trả lại một câu: “Doanh thiếu gia, không phải ngươi nói tỷ tỷ ngươi trở về thăm người thân sao? Nếu không, bảo tỷ tỷ ngươi giúp ngươi lấy cái thắng?”

Đáy mắt Doanh Ngọc An lóe lên một tia xấu hổ, chợt che giấu tính tình ngẩng đầu lên: “Thả rắm của ngươi, thân phận của tỷ ta là gì? Vậy Vương Ly Từ là thân phận gì? Còn cho nàng mặt phải không?”

Hắn đang định nói thêm vài câu uy phong thật dài của mình, có vẻ không tức giận lắm.

Bỗng dưng.

Long Ngạo Thiên vốn nên ở bên ngoài nhìn gió chợt lắc mình một cái đến bên cạnh mọi người, thấp giọng bẩm báo bên tai Doanh Ngọc An: “Thiếu gia, tiểu thư cho người đi một chuyến.”

“…”

Toàn thân Doanh Ngọc An cứng đờ, trên trán nhất thời có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Long Ngạo Thiên, buồn bã nói: “Long Ngạo Thiên, ngươi rốt cuộc là rồng của tỷ tỷ ta, hay là rồng của ta? Ngươi rõ ràng nhanh như vậy đã bán đứng ta?”

“Long Ngạo Thiên đương nhiên là Long thiếu gia ngài, thề sống chết thủ hộ thiếu gia.” Long Ngạo Thiên vội vàng không ngừng bày tỏ lòng trung thành, bộ dáng thề son sắt, nhưng ngay lập tức sắc mặt lại suy sụp: “Nhưng cho dù ngài cho ta một trăm lá gan, ta cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của tiểu thư, trong phủ chúng ta từ trên xuống dưới, ngoại trừ mấy lão tổ tông có hạn, ai dám phân cao thấp với tiểu thư?”

“Cho dù là lão tổ tông, cũng hơn phân nửa là làm theo tính tình của tiểu thư.”

Thân thể Doanh Ngọc An cứng đờ, sắc mặt đổi tới đổi lui, do dự một hồi lâu, cuối cùng mới ủ rũ khoát tay áo: “Các ngươi đi trước đi, chờ ta giải quyết xong tỷ tỷ của ta lại đến tìm các ngươi.”

Một đám tiểu đồng bọn lập tức như được đại xá ồn ào tản đi.

Chỉ có Doanh Ngọc An.

Được Long Ngạo Thiên dẫn dắt, lo sợ bất an một đường đi tới viện tử của tỷ tỷ hắn.

【 Ngọc Trúc Viện 】.

Ngọc Trúc Viện chính là viện lạc của Doanh Ngọc An tỷ tỷ. Nó ở khu vực trung tâm chủ trạch, cùng với Doanh Ngọc An đi theo cha mẹ 【Gia Phong viện 】 cũng cách một tòa viện tường.

Tòa viện này chiếm diện tích cực lớn, nhưng người trong viện lại không nhiều, phần lớn các nơi trong viện đều bị các loại linh trúc sai lệch hấp dẫn chiếm cứ, nói là linh trúc khắp nơi cũng không quá đáng.

Gió thổi, lá trúc rung động, có vẻ vô cùng u tĩnh.

Doanh Ngọc An đi theo sau lưng Long Ngạo Thiên, theo con đường nhỏ trong viện đi vào trong, rất nhanh đã đi tới trước một mảnh rừng tiên linh tử ngọc trúc ở sâu trong Ngọc Trúc Viện.

Trong rừng trúc, một vị nữ tử bóng lưng thướt tha đang cầm một cái cuốc ngọc đào măng.

Cũng không thấy nàng có động tác gì, vừa cuốc một cái, liền đào ra một cái măng non chôn ở chỗ sâu trong lòng đất. Duẩn mềm không lớn, ngay cả vỏ măng cũng chỉ lớn cỡ nửa cánh tay.

Nàng chính là tỷ tỷ ruột thịt của Doanh Ngọc, 【 Doanh Linh Trúc 】.

Doanh Linh Trúc tính tình điềm tĩnh, bình thường thích ăn nhất là chân giò hun khói.

Không bao lâu sau, nàng liền đào ra năm sáu cây măng non, sau đó hài lòng thu công.

Vừa quay đầu lại, nàng đã nhìn thấy đệ đệ Doanh Ngọc An đứng ở cách đó không xa, co chân lui lại giống như làm sai chuyện gì.

Doanh Linh Trúc buông măng hoa sen bước đi, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu: "Ngọc An à, cưỡng đoạt dân nữ không thú vị sao?"

"Không, không thú vị." Doanh Ngọc An lắc đầu như trống bỏi, sau đó toát mồ hôi tự phân biệt: "Không không không không, tỷ tỷ ngài hiểu lầm rồi. Ta chính là muốn mua cho ngài một thị nữ, không có ý định cướp."

"Ừm, xem ra ngươi rất ngoan ngoãn." Doanh Ngọc Trúc cười cười: "Nghe nói, ngươi bị đánh rất thảm? Có muốn tỷ tỷ đi giúp ngươi đánh lại không?"

"Muốn… đừng." Doanh Ngọc An bị dọa đến lạnh sống lưng, vội vàng lắc đầu: "Tỷ tỷ thân phận tôn quý cỡ nào, sao có thể đi động thủ với dã nha đầu chứ?"

"Tốt lắm, nằm úp sấp xuống đi." Doanh Ngọc An lật tay lấy ra một cái ghế dài đặt trên mặt đất, nhẹ nhàng chỉ chỉ.

"A?" Sắc mặt Doanh Ngọc An trắng bệch, vội vàng cầu xin tha thứ: "Tỷ, muội sai rồi, muội biết sai rồi, tỷ tha cho muội đi…"

"Ngạo Thiên." Doanh Ngọc Trúc khẽ gọi một tiếng.

"Vâng, tiểu thư." Long Ngạo trên trời tiến lên một bước, vẻ mặt thống khổ cùng không đành lòng ấn Doanh Ngọc An lên trên ghế dài, quay đầu đi không dám nhìn hắn: "Thiếu gia, ngài nhịn một chút liền đi qua."

"Long Ngạo Thiên, tên phản tặc ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi!"

"Thiếu gia, Ngạo Thiên đây cũng là vì tốt cho ngài."

"Con muốn gặp phụ mẫu!"

"Ngày hôm nay, cho dù ngươi mang lão tổ tông đến cũng vô dụng." Sắc mặt Doanh Ngọc Trúc rốt cuộc lạnh xuống một chút, đáy mắt lộ ra một tia tàn khốc.

Bàn tay trắng nõn của nàng vừa lật, trong tay liền có thêm một cây côn tử trúc, một gậy hướng về phía bờ mông thật dày của Doanh Ngọc An đánh xuống: "Ta tên là ngươi không học tốt, cưỡng đoạt dân nữ!"

"Ôi ôi ôi, ta sai rồi."

" Lạc Kinh tứ thiếu! Ta ha ha, ta mấy năm không trở về, ngươi liền biến thành tứ thiếu?"

"Tỷ! Ô ô, ta muốn bị đánh chết."

"Vương Ly Từ là dã nha đầu? Một thánh nữ được sư tôn ta coi trọng, có cơ hội tranh giành Đạo Tử với ta, trong mắt ngươi chỉ là một dã nha đầu? Vậy tỷ tỷ ngươi Thành cái gì?"

"Ôi ôi ôi!! Ta không biết!"

Doanh Linh Trúc bùm bùm chính là quất mạnh một trận, ra tay còn ác hơn cả Vương Ly Từ.

Qua một hồi lâu, mắt thấy Doanh Ngọc An bị rút khí ra hít vào ít nhiều, nàng mới ngừng tay, phân phó với Long Ngạo Thiên: "Ngạo Thiên, dẫn hắn đi trị liệu đơn giản một phen, sau đó lại xách về cho ta. Ta muốn dẫn hắn đi bồi tội với Ly Từ cô nương."

"Tỷ, không cần thiết chứ?" Doanh Ngọc An nằm sấp trên băng ghế dài, ôm bờ mông đau đến rơi lệ đầy mặt, nhưng vẫn uể oải phát biểu ý kiến của mình: "Cho dù Vương Ly Từ kia có tư cách tranh giành với tỷ, chúng ta cũng không cần bễ nghễ nàng ta chứ?"

"Đây là vấn đề bất chấp tất yếu sao?" Doanh Linh Trúc cả giận nói: "Cổ Thánh tộc Doanh thị chúng ta sẽ không khuyến khích bất cứ kẻ nào, nhưng mà đã làm sai thì phải nhận. Về sau ta sẽ quanh năm ở đạo cung bế quan không màng thế sự, ngươi lại ngang bướng như thế, gây chuyện thị phi, ta sao có thể yên tâm?"

"Huống chi, lai lịch của Vương Ly Từ kia rất thần bí, chúng ta chưa chắc đã chọc nổi." Ánh mắt Doanh Linh Trúc lóe lên, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ nghi ngờ: "Sư tôn ta hoài nghi nàng đến từ cổ tộc lánh đời."

“Cổ tộc lánh đời?” Doanh Ngọc An vẻ mặt khó hiểu: “Đó là thứ gì?”

Doanh Linh Trúc liếc mắt nhìn đệ đệ ngu xuẩn nhà mình, trong lòng không tự giác hiện ra một tia sầu lo.

Với đức hạnh này của tiểu tử này, gánh nặng gia tộc tương lai thật sự có thể giao cho hắn sao? Với đầu óc giật gấu vá vai này của hắn, không phải là muốn mang gia tộc vào trong mương sao?

******

Cùng lúc đó.

Bên kia.

Vương Ly Từ bị hoài nghi thành Ẩn Thế cổ tộc, đã lôi kéo Bạch Vũ lộ về khách sạn mình đã ngủ tạm thời, vì tăng thêm “cảm xúc liên hệ”, nàng ta còn lôi kéo Lam Uyển Nhi, bánh bao các nàng cùng nhau nói chuyện phiếm thâu đêm với Bạch Vũ.

Bạch Vũ Triêu Lộ cảm giác được sự chân thành của các nàng, tâm tính cũng dần dần trầm tĩnh lại, nói với các nàng về Dực Nhân tộc cùng với mình một ít tình huống.

“Bạch Vũ tỷ tỷ, thì ra hoàn cảnh sinh tồn của Bạch Vũ tộc ác liệt như vậy sao?” Sau khi Vương Ly Từ nghe xong, không khỏi khiếp sợ không thôi, đôi mắt hạnh trừng đến tròn xoe.

“Ai, ta đã nói mà, Bạch Vũ tỷ tỷ là chiến lực Chân Tiên cảnh, lại còn muốn đi ra bị người bóc lột, ghê tởm hơn chính là hát một ca kiếm chút tiền lẻ, sẽ bị lấy chín thành năm!”

Vương Ly Từ càng nói càng phẫn nộ, ngay cả Minh Hạo Thánh Vương mời nàng ăn cơm cũng bị nàng lảm nhảm rất nhiều lần.

Bạch Vũ thấy bộ dáng lòng đầy căm phẫn này của nàng, nhịn không được bị chọc cười, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Nàng trà trộn Lạc Kinh nhiều năm như vậy, người như thế nào đều gặp qua, đã từng thấy người theo đuổi ca yết nàng, cũng đã gặp qua kẻ đối với Dực Nhân tộc chẳng thèm ngó tới, gặp qua đủ loại ánh mắt khác thường, nhưng chưa bao giờ thấy qua có người chân tình cảm giác như thế đứng ở lập trường

của nàng suy xét thay nàng, thậm chí còn giúp nàng mắng chửi người. Nàng làm sao có thể không cảm động?

Càng đừng nói đến tuổi của Vương Ly Từ vẫn còn nhỏ như vậy.

Tuổi hơn bốn trăm tuổi, ở Dực Nhân tộc còn là một tiểu hài tử được tộc nhân bảo vệ trong lòng bàn tay. Nàng đối với Vương Ly Từ, giống như đối mặt với trẻ con trong tộc, trong lòng mềm nhũn đến rối tinh rối mù.

Nàng không nhịn được, vô cùng thân thiết kéo tay Ly Từ nhắc nhở: "Ly Từ muội muội, những lời này muội nói lén lút với nhau thì cũng thôi đi, tuyệt đối đừng ở bên ngoài tùy tiện mắng. Như vậy chẳng những không thể trợ giúp, còn có thể lôi kéo thù hận cho Bạch Vũ tộc của tỷ tỷ."

"Không mắng nữa, ta không mắng." Vương Ly Từ vội vàng im miệng, sau đó yếu ớt hỏi: "Bạch Vũ tỷ tỷ, các ngươi đã thảm như vậy ở Trung Thổ, vì sao không chuyển đi?"

"Di dời?" Bạch Vũ lộ ra vẻ bất đắc dĩ, " Cương vực Đông Hà Thần Châu mặc dù rộng lớn, nhưng chỗ nào không phải có chủ? Bạch Vũ thị chúng ta tổng cộng mới có ba tộc nhân có thể so với Chân Tiên, thế đơn lực bạc, lại có thể chuyển đi nơi nào? Đến bên ngoài trung thổ, bên kia đối với chúng ta độ xa xỉ chỉ biết càng lớn~~"

"Mặc dù sinh tồn ở trung thổ rất khó khăn, nhưng cơ hội làm việc cũng nhiều, dù sao vẫn còn có thể ăn cơm no, để Bạch Vũ thị có thể gian nan duy trì được."

"Nhưng hôm nay xảy ra một chuyện như vậy, chắc chắn là ngươi không dễ tìm, tình hình của Bạch Vũ thị chắc chắn càng khó duy trì. Đáng tiếc ta thật sự không am hiểu chuyện này, nếu tứ thúc của ta ở đây…" Ánh mắt Vương Ly Từ sáng lên: "Đúng vậy, ngươi có thể đi tìm tứ thúc của ta. Tứ thúc của ta nhất định sẽ giúp Bạch Vũ tộc các ngươi an bài thỏa đáng."

"Tứ thúc của ngươi?" Bạch Vũ lộ vẻ mặt khó hiểu.

"Đúng vậy, Tứ thúc ta là người rất lợi hại, trên đời này không có chuyện ông ấy làm không được." Vương Ly Từ kéo tay của Bạch Vũ Triều, bắt đầu thêm mắm dặm muối thổi phồng công lao vĩ đại của Vương Thủ Triết.

Tuy nhiên từ nhỏ nàng đã rời nhà, rất nhiều công lao vĩ đại đều là nghe lời đồn mà thành, vốn là đoạn cầu được "tăng công nghệ thuật" lại bị nàng thổi phồng lên như vậy, ngược lại miêu tả Vương Thủ Triết giống như là Thánh nhân vĩ đại không gì không làm được.

Bạch Vũ nghe mà tâm thần chấn động, đôi mắt thất thần, trong lòng tràn đầy vô số sợ hãi thán phục.

Trên thế giới này, lại có thần nhân giống như Ly Từ tứ thúc vậy? Sợ không phải Ly Từ muội muội bịa ra chứ?

Nhưng mà nghe Ly Từ muội muội nói chắc như đinh đóng cột, đối với chi tiết trong đó giống như mấy nhà trân quý, lại không giống như là giả. Chẳng lẽ, trên đời này vậy mà thật sự có người kinh tài tuyệt diễm như thế?

"Bạch Vũ tỷ tỷ, ta cam đoan với ngươi." Vương Ly Từ vỗ ngực đùng đùng: "Chỉ cần Bạch Vũ thị đi theo Tứ thúc ta lăn lộn, khẳng định tốt hơn ở Trung Thổ gấp trăm lần."

Nghe lời này, trong đầu của Bạch Vũ không tự chủ được hiện lên hình tượng thần nhân tỏa sáng bốn phía của Ly Từ Tứ thúc.

Nàng động lòng rồi.

…

Chương 75: Chuẩn Đạo Tử Ly Từ chuẩn Đạo Tử Linh Trúc

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ma giới.

Đoạn thời gian gần đây, Âm Quát Ma Thần, Minh Sát Ma Thần, cùng với Long Huyết ba vị Ma Thần, cùng Thần Vũ Nhân tộc đã triển khai một hồi "Chiến tranh kịch liệt".

Căn cứ Tiên số ba của Nhân tộc, căn cứ số hai ma tộc, cùng với ba phương hướng thủ quân của Trấn Ma đô hộ phủ, bỗng nhiên cùng lúc, phân biệt triển khai tấn công mãnh liệt về phía ba đại ma thần.

Lúc này đây, bọn họ tựa hồ là hạ quyết tâm muốn lập công trong chiến dịch, thế công đặc biệt mãnh liệt, thậm chí ngay cả căn cứ khác cũng rục rịch, tựa hồ tùy thời chuẩn bị chặn đánh viện quân.

Dưới sự phối hợp của nhiều phương thức, cho dù Tam Đại Ma Thần "Chấp chiến kịch liệt", nhưng vẫn không thoát khỏi cục diện liên tục bại lui.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ Ma giới phong vân thay đổi liên tục, ma ma gặp nguy.

Mà cùng lúc đó.

Bên ngoài ma giới, khu vực di chỉ siêu không gian hành lang.

Nhiều năm qua đi, di chỉ từng hoang vu hỗn loạn này đã đại biến dạng rồi.

Sinh vật hư không chiếm cứ nơi này đã sớm bị toàn bộ tiêu diệt xua tan hết, tất cả kiến trúc hài cốt cũng đều đã bị thanh lý sạch sẽ.

Mà trong không gian phụ cận hành lang siêu không gian, bây giờ cũng đã kiến tạo ra một quần thể kiến trúc mới. Những

quần thể kiến trúc này có màu đen, phong cách thô kệch lại lộ ra khí phách của Ma tộc.

Quần thể kiến trúc vây quanh tháp tín hiệu không gian mà xây dựng, chung quanh có không ít đội ngũ Ma binh Ma tướng đang dựa theo con thuyền xuyên toa nhỏ mà tuần tra theo lộ tuyến cố định, từ xa nhìn lại, từng chiếc từng chiếc thuyền bay xuyên qua trong hư không tối tăm, ánh đèn sặc sỡ lấp lánh, trên đỉnh những tòa kiến trúc phía xa, từng đạo tháp đèn đặc chế bắn ra cột sáng thật lớn, quét qua quét lại, trật tự ngay ngắn, phòng ngự nghiêm ngặt, nghiễm nhiên là một bộ dáng quân sự trọng địa.

Mà chính giữa quần thể kiến trúc, tháp tín hiệu vốn bị trùng sáp bao phủ, hầu như nhìn không ra nguyên dạng, bây giờ cũng khôi phục bộ dáng ban đầu.

Đó là một tòa kiến trúc to lớn như tháp nhọn, kết cấu phức tạp mà tinh vi, mặt ngoài kiến trúc miêu tả ma văn huyền ảo, cho người ta một loại cảm giác thập phần đại khí.

Trên tháp tín hiệu, từng Ma tộc đang bận rộn trên dưới.

Khác với những ma binh đang tuần tra chung quanh, những ma tộc này ngoại hình càng gần với nhân tộc hơn, chỉ có màu sắc, mắt, sừng trên đỉnh đầu và gương mặt là lân phiến biểu thị thân phận của ma tộc.

Ngay cả quần áo bọn họ mặc trên người cũng hoàn toàn khác với Ma tộc bình thường, thậm chí cũng không phải chiến giáp, mà là càng thêm chú ý, càng thêm phiêu dật trường bào.

Trên tay của chúng đều cầm các loại dụng cụ đủ loại hình dạng, trên sống mũi của một vài Ma tộc còn lắp thiết bị quan sát giống như kính mắt, thoạt nhìn hết sức chuyên nghiệp.

Chúng chính là một trong những ma tộc thập phần đặc thù - Trí ma.

Số lượng của bọn chúng rất ít, sức chiến đấu ít ỏi, nhưng lại sở hữu trí tuệ cao siêu, am hiểu nghiên cứu nghiên cứu khoa học kỹ thuật của Ma tộc. Trước đây, Ma tộc có rất nhiều khoa học kỹ thuật của Ma tộc cường đại, đều là do bọn chúng sáng tạo ra.

Đương nhiên, đây là trước kia.

Mười vạn năm trước, một viên Diệt Thế Châu của Thần Vũ Thánh Hoàng không chỉ giết chết tuyệt đại đa số cường giả Ma tộc, đồng thời cũng dẫn đến văn minh Ma giới xuất hiện đứt gãy thật lớn.

Ma Thần mới sinh đều là ở trong phế tích quật khởi, bọn chúng tuyệt đại đa số đều là dựa vào thiên tính dã man phát triển, chỉ chú trọng chiến đấu lực, địa bàn, nhân khẩu Ma tộc vân vân, cái này cũng dẫn đến trí ma loại này, ngoại trừ trí lực tại các phương diện khác đều tương đối kéo ra địa vị Ma tộc trở nên thập phần xấu hổ, dần dần lưu lạc đến tầng dưới chót của Ma tộc.

Chỉ có Cửu Ngục Ma Thần đời này, sau khi đạt được tổ tiên truyền lại, vô luận là nhãn giới kiến thức hay dã tâm, đều đạt được sự đề cao chân dài, ánh mắt cũng vượt xa xa các Ma Thần khác.

Nó biết Trí Ma là tồn tại không thể thiếu trong văn minh Ma tộc. Trong đại bản doanh Ma tộc, địa vị của Trí Ma chỉ đứng sau Ma tộc cao đẳng, địa vị cao hơn tuyệt đại đa số tướng lĩnh Ma tộc.

Thậm chí, một ít trí ma đặc biệt ưu tú, địa vị đãi ngộ của nó còn có thể vượt qua cao đẳng ma tộc tầm thường.

Bởi vậy, hắn bắt đầu âm thầm thu nạp cùng bồi dưỡng những "Trí Ma" tầng dưới chót kia, từng bước hình thành đoàn đội ma tộc khoa học kỹ thuật của mình.

Từ sau chiến dịch ở Thực Nguyệt Ma Cung, Cửu Ngục Ma Thần ăn thiệt thòi lớn, liền lựa chọn im lặng ẩn núp.

Nó quyết định trước tiên sửa lại tháp tín hiệu không gian, một lần nữa cùng đại bản doanh Ma tộc lấy được liên hệ, thu hoạch kỹ thuật chữa trị hành lang siêu không gian, lại từng bước sửa chữa hành lang siêu không gian.

Mà với thực lực cường đại của đại bản doanh Ma tộc, chỉ cần có thể nhận được sự ủng hộ của đại bản doanh, chỉ là Nhân tộc thì có gì phải sợ?

Phương châm chiến lược của nó, tổng kết lại chỉ có mười hai chữ: "Điệu thấp phát dục, chờ đợi viện quân, san bằng Nhân tộc!"

Vì kế hoạch này.

Cửu Ngục Ma Thần Tướng điều khiển vị Ma Thần duy nhất trong tay 【 Mặc Vũ Ma Thần 】 đến đốc công này.

Mà Mặc Vũ Ma Thần cũng không phụ sự phó thác của mình, việc duy trì công trình duy trì tiến triển vô cùng thuận lợi.

Giờ phút này.

Ma Thần Mặc Vũ đang lơ lửng ở hư không phụ cận tháp tín giám sát chúng ma công tác, cánh chim màu đen to lớn ở trong hư không quang trạch mịt mờ phồn mở ra, ở chung quanh lưu lại mảng lớn ám ảnh, lộ ra khí thế sâm nghiêm, uy nghiêm vô cùng.

Ma binh tuần tra chung quanh cũng không dám tới quá gần, sợ bị bắt lại giáo huấn.

Đang bận rộn.

Trong hư không xa xa bỗng dưng sáng lên hai cột sáng chói mắt.

Cột sáng này tựa như lôi đình xuyên thấu hư không, trong khoảnh khắc lưu lại hai dải sáng thật dài trong hư không.

Trong lòng Mặc Vũ Ma Thần nhảy dựng, thần niệm quét tới, lúc này mới phát hiện hư không xa xa có một chiếc thuyền hai màu hắc kim, thoạt nhìn vô cùng xa hoa, vô cùng quý khí, đang nhanh chóng xuyên thẳng qua thuyền bay đến.

Chỉ trong nháy mắt đã đến gần hơn rất nhiều.

“Là thuyền của Cửu Ngục Ma Thần, 【 Thâm Uyên Hào 】!” Mặc Vũ Ma Thần sắc mặt vui vẻ, vội vã hạ lệnh: “Nhanh! Chuẩn bị nghênh đón!”

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ đội thi công đều hành động, ma binh tuần tra chung quanh cũng nhanh chóng điều chỉnh bố trí, đem hai chùm ánh sáng từ miệng vực sâu nghênh đón.

Chỉ chốc lát sau, Thâm Uyên Hào chậm rãi giảm tốc độ, đậu trong cảng mới xây dựng gần tháp tín hiệu.

Mặc Vũ Ma Thần đã sớm dẫn người chờ ở cảng trống.

Cửu Ngục Ma Thần xuyên qua thuyền, nó liền lập tức dẫn nó đi thăm quan tiến độ công trình, báo cáo: “Bệ hạ, toàn bộ ma văn trên tháp tín hiệu không gian đã được tu bổ hoàn thành, kết cấu dụng cụ bên trong có thể chữa trị cũng được chữa trị toàn bộ.”

“Hiện giờ chuyên gia Trí Ma đang tiến hành điều tra và kiểm tra cuối cùng, nhanh thì nửa năm, chậm thì hai ba năm, chúng ta có thể liên hệ đại bản doanh của bản tộc.”

Ma Thần Mặc Vũ cũng vô cùng hưng phấn, sau khi liên hệ với đại bản doanh, Ma giới bên này sẽ xuất hiện biến hóa toàn diện.

“Được!” Cửu Ngục Ma Thần hài lòng gật đầu khen: “Mặc Vũ, vất vả cho ngươi rồi. Đợi sau khi chuyện thành công, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Tạ bệ hạ.” Ma Thần Mặc Vũ cảm kích đáp lại.

Dừng một chút, nó lại mơ hồ có chút lo lắng: “Bệ hạ, ta nghe nói ba người Âm Quát đang chiến đấu toàn diện với Nhân tộc, thế cục hình như rất bất lợi. Chúng ta có nên xuất binh trợ giúp bọn chúng hay không, để tránh sau khi bọn chúng tan tác, Nhân tộc xua quân sang bên ta.”

Nghe vậy, trong đôi mắt Cửu Ngục Ma Thần xẹt qua một tia tàn khốc: “Thần Vũ Nhân tộc trưởng thành quá nhanh, sớm muộn gì cũng là mầm tai vạ. Nhưng mà ba người bọn Âm Quát cũng không phải nhất đường ma đầu với chúng ta, bọn chúng chỉ trung thành với Cầu Long Ma Chủ.”

“Có điều Mặc Vũ nói cũng rất có đạo lý, Nhân tộc có một câu ngạn ngữ, gọi là “Mông hở răng lạnh”. Cửu Ngục Ma Thần nói: “Ta đã chuẩn bị một nhóm ma quân, chờ bọn Âm Bạt lại chịu thiệt, cùng đường mạt lộ cầu chúng ta thì chúng ta sẽ đi trợ giúp. Như thế mới có thể khiến bọn chúng gây khó dễ cho chúng ta.”

“Không hổ là bệ hạ, quả nhiên anh minh.” Mặc Vũ Ma Thần gật đầu tán dương.

“Mặc Vũ, nhiệm vụ trước mắt của ngươi, chính là nắm chặt việc chữa trị tháp tín hiệu không gian. Những chuyện còn lại, để ta xử trí.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

****

Ma tộc bên kia, theo ba ma thần Hạ Dương “Thất bại” cùng với tiến độ chữa trị tháp tín hiệu không gian gần như kết thúc, một màn lớn đang từng bước mở màn.

Mà cùng lúc đó, Vương Ly Từ ở trong Thánh Vực cũng đang nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Thần Đô Lạc Kinh.

Vương Ly Từ xuống quán trọ.

Vương Ly Từ mở to hai mắt nhìn mỹ nhân khí chất thanh nhã trước mặt, lại chỉ chỉ mình: “Ngươi tìm ta?”

“Không sai.” Doanh Linh Trúc nhẹ gật đầu, tư thái thướt tha dịu dàng hướng Vương Ly Từ nhẹ nhàng thi lễ: “Nghe danh hào Ly Từ tỷ tỷ đã lâu, linh trúc biết được ngươi tới Lạc Kinh, mạo muội đến đây bái phỏng, thất lễ thất lễ.”

“Linh Trúc? Doanh Linh Trúc?” Vương Ly Từ hơi sửng sốt, lập tức giật mình: “Thì ra ngươi chính là đồ đệ y bát của đạo chủ lão gia gia mới thu?”

“Quá khen.”

Doanh Linh Trúc cười cười, khách khí hai câu, lúc này mới từ phía sau xách Doanh Ngọc An đang xụ mặt ra, cười nói với hắn: “Còn không chào.”

Doanh Ngọc run rẩy một chút, vội vàng tiến lên quy củ hành lễ với Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ nhìn thấy hắn, lập tức giật mình hiểu ra: “Ồ, hóa ra ngươi chính là tỷ tỷ của tên lưu manh tiểu hài nhi này. Ngươi đây là tới tìm ta đánh nhau, thắng trở lại mặt mũi sao?”

“Không, việc này vốn là con chó Ngọc An này không đúng.” Doanh Linh Trúc thoải mái nói: “Ta tới chủ yếu là vì hai chuyện. Thứ nhất, là tội mang theo hắn tới lỗ cho ngươi, thứ hai là muốn thăm Lộ công chúa của Bạch Vũ bị hại.”

Doanh Ngọc An vẻ mặt nghẹn khuất, nhưng lại không thể làm gì đối với chuyện này.

Bây giờ ở gia tộc bọn họ, trời đất bao la, tỷ tỷ lớn nhất. Nhất là ở trong mắt cha mẹ, tỷ tỷ chỉ cần không đánh chết hắn, hết thảy đều tùy nàng đi.

"Nhận lỗi cho ta thì cũng thôi đi." Vương Ly Từ khoát tay nói: "Dù sao ta cũng từng đánh thằng nhóc rách rưới này rồi, cũng không chịu thiệt. Ngay cả Bạch Vũ tỷ tỷ bên kia quả thực bị kinh hãi rất lớn, đều có chút không dám ở lại Trung Thổ. Linh Trúc muội muội, muội chờ một chút, ta bảo Uyển nhi gọi Bạch Vũ tỷ tỷ tới đây, hôm qua tỷ ấy đang ở trong sương phòng bên cạnh nghỉ ngơi."

Vẻ mặt Doanh Linh Trúc lập tức ngưng trọng: "Nếu như thế, ta đây phải tạ lỗi mới được."

Trong lúc nói chuyện, Lam Uyển Nhi đã chạy sang phòng bên cạnh tìm Bạch Vũ để tìm sương mai, không bao lâu sau liền mời người tới.

Bạch Vũ vừa thấy Doanh Ngọc An, vẻ mặt liền hốt hoảng, nhịn không được lùi lại mấy bước. Đợi sau khi Doanh Linh Trúc nói ra ý kiến, nàng vẫn có chút bối rối: "Không cần xin lỗi, chỉ cần Doanh thị không làm khó dễ Bạch Vũ thị chúng ta là được."

Doanh Linh Trúc thở dài một hơi, trừng mắt nhìn Doanh Ngọc An nói: "Xem chuyện tốt tốt mà tiểu súc sinh ngươi làm hỏng cả thanh danh Doanh thị này! Xin lỗi!"

Doanh Ngọc An nào dám cứng đầu với tỷ tỷ?

Lập tức, hắn thành thành thật thật xin lỗi Bạch Vũ: "Bạch Vũ công chúa, lúc trước đều là lỗi của ta, ngươi muốn đánh muốn mắng cũng được."

"Bạch Vũ công chúa, những bồi thường nho nhỏ này, hy vọng có thể bù lại ủy khuất của ngươi." Doanh Linh Trúc cũng móc ra một cái hộp ngọc, nhét vào trong tay Bạch Vũ đang có chút mờ mịt.

Lúc Bạch Vũ vừa muốn từ chối, bỗng nhiên cảm giác được trong hộp ngọc có một luồng khí tức quen thuộc.

Cô vội vàng mở hộp ngọc ra, thấy trong đó có ba chiếc lông vũ thuần trắng không tì vết đang nằm.

Chúng nó thoạt nhìn rất giống với lông vũ trên cánh chim sau lưng Bạch Vũ, màu sắc lại càng thêm thuần khiết, bên trong phảng phất ẩn chứa năng lượng mênh mông mãnh liệt, ngay cả hào quang tản mát ra cũng nhu hòa hơn, càng thêm thánh khiết, càng thêm thuần khiết.

"Cái này… Đây là lông vũ thánh linh của Bạch Vũ tộc?" Bạch Vũ lộ ra vẻ sợ hãi.

Từng có lúc, Bạch Vũ tộc cũng có đại năng cấp bậc Đại La Thánh Tôn, bất quá trong tộc bọn họ gọi cường giả bậc này là 【Thánh Linh】.

Những thánh linh Bạch Vũ tộc này, có thể hao phí tinh huyết cùng một cây lông vũ của mình luyện chế ra "Thánh Linh chi vũ", cho các hậu bối của tộc nhân nhất định che chở. Bạch Vũ Triêu nếu có thể đem ba sợi lông vũ thánh linh này luyện hóa vào trong cánh của mình, tu vi cảnh giới mặc dù không có biến hóa, nhưng mà thực lực sẽ tăng lên không nhỏ!

Ở thời kỳ Bạch Vũ thị cường thịnh, Thánh Linh Chi Vũ cũng là vật cực kỳ trân quý.

Bây giờ Bạch Vũ thị xuống dốc đến nước này, trong tộc tổng cộng cũng chỉ cung phụng một cọng lông thánh linh.

Như thế, Bạch Vũ lộ diện đối với ước chừng ba cọng lông thánh linh, tự nhiên là giật mình đến cực điểm.

"Bạch Vũ công chúa không nên kinh hoảng." Doanh Linh Trúc lạnh nhạt nói: "Ba cọng lông thánh linh này chính là ta tìm được từ trong bảo khố của gia tộc, không có tác dụng lớn đối với nhân tộc chúng ta, còn không bằng vật quy nguyên chủ, tin tưởng đối với công chúa có chút tác dụng."

Về phần Doanh Thị làm sao có được thánh linh chi vũ, đó chính là một câu chuyện khác.

"Cái này, quá quý giá." Bạch Vũ vội vàng đóng hộp ngọc lại, trả lại cho Doanh Linh Trúc: "Kính xin Doanh tiểu thư thu hồi."

Nàng cũng không dám tùy tiện lấy đồ vật quý trọng như Doanh thị.

“Bạch Vũ công chúa.” Doanh Linh Trúc nhìn nàng, ngữ khí hơi cường thế một chút: “Đây là vật ta bồi tội thay xá đệ, nếu công chúa không nhận, chẳng lẽ trong lòng còn oán hận xá đệ?”

“Chuyện này…” Sắc mặt Bạch Vũ tái nhợt, vụng trộm nhìn về phía Vương Ly Từ.

“Bạch Vũ tỷ tỷ, nếu đã là vật bồi tội thì tỷ nhận đi.” Vương Ly Từ khuyên: “Tỷ có thêm một phần thực lực, cũng nhiều thêm một phần năng lực bảo vệ tộc nhân.”

Nói xong, còn nháy nháy mắt với nàng ta, ám chỉ lát nữa sẽ dạy cho Thanh Nguyên sư huynh nhà ta “Tam bất” chân truyền.

Bạch Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận vật này, cung kính nói: “Đa tạ Doanh tiểu thư ban thưởng.”

Thấy nàng nhận lấy, Doanh Linh Trúc mới cười khẽ: “Như vậy, ân oán giữa Bạch Vũ công chúa và xá đệ coi như xóa bỏ.”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Đúng rồi, lúc trước ta cũng không chú ý đến Bạch Vũ thị, sau khi xảy ra chuyện này, ta mới biết Bạch Vũ thị giữ lại nơi ở có chút cằn cỗi, cho nên tộc nhân không thể không ra ngoài làm việc kiếm tiền, còn chịu đủ bóc lột.”

Nói đến chỗ này, Doanh Linh Trúc lộ ra vài phần bất mãn: “Tuy rằng ta không có quyền khoa tay múa chân đối với chính sách này, nhưng mà, ta ngược lại là có thể cung cấp một phần cơ hội làm việc của Bạch Vũ công chúa cùng tộc nhân, bên cạnh không dám cam đoan, ít nhất thu nhập công việc bình thường sẽ không bị bóc trần.”

A?

Bạch Vũ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hồ nghi hỏi: “Doanh tiểu thư, Bạch Vũ thị ta và ngài vốn không quen biết nhau, vì sao ngài lại giúp đỡ như vậy?”

Doanh Linh Trúc khẽ cười một tiếng: “Lúc trước xá đệ mặc dù lỗ mãng lôi kéo người, nhưng kì thực hắn là muốn giúp ta mời chào tùy tùng, cũng không phải là ham sắc đẹp của công chúa. Mà linh trúc nhìn tư chất công chúa không tầm thường, tiềm lực cũng đủ xuất chúng, chỉ là bởi vì bị hạn chế bởi tài nguyên

mà thành tựu có hạn. Nếu lương tài mỹ ngọc như vậy bị mai một, ngược lại khiến ta có chút không đành lòng."

"Người đi theo…" Bạch Vũ càng thêm kinh ngạc, trong lòng cũng giống như có sóng lớn cuồn cuộn, khuấy động không thôi.

Trước có Ly Từ muội muội mời, bây giờ Doanh tiểu thư này lại muốn thu nàng làm người đi theo.

Bạch Vũ như lập tức được hoan nghênh.

"Bạch Vũ công chúa, ngươi cũng đừng không biết tốt xấu." Doanh Ngọc An phụ họa cho tỷ tỷ: "Tỷ tỷ ta thu ngươi làm tùy tùng, là đồng tình với tình cảnh của Bạch Vũ thị các ngươi. Ngươi có biết tỷ tỷ của ta là thân phận gì không? Đệ tử y bát duy nhất của cung chủ Thái Sơ Đạo Cung, tương lai là chủ nhân của đạo cung Thái Sơ. Chỉ cần chờ nàng lên làm Đạo Tử chính thức, thay đổi tình cảnh của Bạch Vũ thị các ngươi chỉ cần một câu mà thôi!"

Lời nói của Doanh Ngọc An tuy rằng nói không dễ nghe, nhưng lại lập tức nói đến trong tâm khảm của Bạch Vũ triều. Nàng nhẫn nhịn như thế ở bên ngoài làm công kiếm tiền, còn không phải là vì bọn nhỏ của Bạch Vũ thị sao?

Nàng biết, chỉ cần mình đồng ý, cũng tận lực làm việc cho Doanh tiểu thư, tình cảnh của Bạch Vũ thị sẽ được cải thiện rất lớn!

Nhưng lời đáp ứng đến bên miệng, nàng lại do dự.

Nàng vụng trộm nhìn thoáng qua Vương Ly Từ, hít sâu một hơi nói: "Ơn tạ ơn tri ngộ của triều bái Tạ Thắng tiểu thư, nhưng mà việc tùy tùng, ta cần suy xét, ba ngày sau trả lời tiểu thư như thế nào?"

Ánh mắt Doanh Linh Trúc lóe lên, hơi có chút kinh ngạc.

Lập tức, nàng nhìn Vương Ly Từ một chút, lại nhìn nhìn Bạch Vũ lộ ra ngoài, dường như hiểu ra điều gì đó, lập tức nhẹ nhõm cười nói: "Đại sự như thế, đương nhiên phải thận trọng cân nhắc. Mấy ngày nay, ta liền ở trong Thiên Trụ phủ chờ đợi giai điệu của công chúa."

Sở dĩ gọi là 【Thiên Trụ phủ】, chính là bởi vì Doanh thị có một tước vị Thiên Trụ Thánh Vương thế tập võng thế, chủ trạch của Doanh thị, tự nhiên cũng được gọi là 【Thiên Trụ phủ】.

Lúc này nhắc tới Thiên Trụ phủ, tự nhiên là để Bạch Vũ lộ ra áp lực vô hình.

Dứt lời, Doanh Linh Trúc lại kéo Ly Từ nói chuyện một lát, mới dẫn Doanh Ngọc An cáo từ rời đi.

Chờ các nàng đi rồi.

Lam Uyển Nhi đứng một bên không lên tiếng, tức giận nói: "Tên Doanh Linh Trúc kia cũng quá xấu đi, một ngụm trà trong trà mà nói. Nàng đây rõ ràng là thấy Bạch Vũ tỷ tỷ thân cận với ngươi, cố ý phá hoại."

"Uyển Nhi, ta thấy Linh Trúc muội muội hẳn chỉ là đơn thuần muốn trợ giúp Bạch Vũ tỷ tỷ, đừng suy nghĩ người khác quá xấu xa." Vương Ly Từ lại cười ngây ngô nói: "Thật ra như vậy cũng rất tốt, sau này Bạch Vũ thị sẽ không cần lo lắng bị khi dễ nữa."

"Ly Từ muội muội…" Bạch Vũ lộ ra vẻ mặt khó xử: "Ta…"

"Bạch Vũ tỷ tỷ, ta hiểu rồi." Nụ cười trên mặt Vương Ly Từ không giảm, ngược lại là khuyên nhủ nàng an ủi: "Thật ra lúc trước ta mời tỷ đi giúp Tứ thúc ta làm việc, cũng là muốn giúp tỷ giải quyết một vấn đề. Nếu bây giờ có biện pháp giải quyết tốt hơn, vậy cũng là thay Tứ thúc ta bớt chút lo lắng, ta cũng không thể bởi vì chuyện này mà trách tỷ."

"Ly Từ muội muội, cảm ơn muội." Bạch Vũ thò tay ra ôm Vương Ly Từ một cái, dịu dàng nói: "Muội là cô gái nhân tộc lương thiện nhất ta từng gặp. Việc này, ta về bàn bạc với tộc nhân một chút!"

"Đi đi thôi." Vương Ly Từ vẫy tay từ biệt nàng, nghiêm túc nói: "Bạch Vũ tỷ tỷ, tuyệt đối đừng vì ta mà chọc tức quyết định của tỷ, cơ hội mà Bạch Vũ thị chờ cũng không dễ dàng."

"Ừm."

Bạch Vũ gật đầu rời đi với Lộ Dịch.

Sau khi đám người rời đi, Lam Uyển Nhi tức giận không chịu được: “Ta thấy Doanh Linh Trúc kia chính là vì chèn ép huynh, sợ huynh thu nhận Bạch Vũ thị sau đó lớn mạnh thanh uy, ảnh hưởng tới địa vị đạo tử của nàng. Ly Từ tỷ tỷ cũng thật là, cũng không tranh thủ. Chỉ cần huynh tranh thủ, ta tin tưởng Bạch Vũ tỷ tỷ thiện lương như vậy, nàng nhất định sẽ đồng ý.”

“Uyển Nhi, con không hiểu.” Vương Ly Từ thở dài nói: “Tình cảnh của Bạch Vũ thị khiến ta nhớ tới tình cảnh của gia tộc ta khi còn bé. Khi đó tất cả mọi người đều sống rất không dễ dàng, vì một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan mà ta phải nhường lại, cho nên ta rất yêu thương Bạch Vũ tỷ tỷ.”

“Ta cũng không muốn tranh giành vị trí Đạo Tử với Doanh Linh Trúc, nàng thích chèn ép thì chèn ép ta đi, như vậy cũng coi như cho Bạch Vũ tỷ tỷ một cơ hội thoát khỏi vận mệnh. Nếu như ta khuyên Bạch Vũ tỷ tỷ, nàng nhất định sẽ rất khó xử, chúng ta cần gì khiến nàng khó xử chứ?”

“Ô ô!! Ly Từ tỷ tỷ nhà ta thật sự là thiện lương.” Lam Uyển Nhi cảm động ôm lấy Vương Ly Từ: “Để Uyển Nhi cọ cọ.”

“Đi chết đi!”

“Ly Từ tỷ tỷ biến tâm rồi.”

“…”

******

Năm ngày sau.

Trên một chiếc thuyền vận vân đi tới Thái Sơ Đạo Cung.

Vương Ly Từ và Bạch Vũ Triều lưu luyến chia tay: “Bạch Vũ tỷ tỷ, sau khi tỷ đến Thái Sơ Đạo Cung, có thể dựa theo con đường bình thường lên thuyền mây chở hàng hóa đi tới Thiên Thụy Thánh Triều. Số linh thạch này đủ để cho các tỷ mua vé tàu, dư thừa phiền tỷ đưa cho tứ thúc của ta.”

Nói xong, nàng liền lấy một túi linh thạch nhét cho Bạch Vũ để lộ.

Không sai, cuối cùng Bạch Vũ vẫn từ chối lời mời của Doanh Linh Trúc, nhưng nàng cũng không đặt toàn bộ tiền đặt cược lên người Vương Ly Từ.

Nàng quyết định trước tiên chính mình mang theo năm tên tộc nhân chiến lực Lăng Hư cảnh đi gặp Tứ thúc của Ly Từ, nếu tình huống thật sự lý tưởng như vậy, nàng liền từng bước di chuyển Bạch Vũ thị qua đó.

Thần Châu trung thổ này, nàng thật sự không muốn ở lại nữa.

Thay vì đem hi vọng đặt ở trên người những quý tộc cao cao tại thượng kia, còn không bằng tin tưởng Ly Từ, tin tưởng mình cùng tộc nhân có thể xông ra một mảnh trời đất. Huống chi, Doanh Linh Trúc kia chưa chắc thật sự tốt lòng như vậy.

Nàng ở Trung thổ Thần Châu lâu như vậy, đối với những thế gia đại tộc kia không nói là vô cùng hiểu rõ, ít nhất cũng đã gặp nhiều. So với Doanh Linh Trúc, nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng Ly Từ muội muội hơn.

"Ly Từ muội muội, những gì muội dặn dò ta đều hiểu." Bạch Vũ gật đầu nói: "Đúng rồi, muội cũng là đệ tử đạo cung, không biết ở trong đạo cung có bằng hữu đáng tin cậy hay không? Đến lúc đó chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, có thể nhờ bằng hữu giúp chăm sóc giúp một chút hay không?"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Vương Ly Từ lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

Nàng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Cái kia… Tuyệt đối đừng nói tên ta và sư tôn…"

"?" Vẻ mặt của Bạch Vũ lộ ra một chút kinh ngạc.

"Cái này… chủ yếu là đắc tội, không, Ly Từ ta thật sự quá ưu tú, có quá nhiều người ghen ghét. Ta sợ bọn họ bởi vì ghen ghét ta mà làm khó dễ ngươi…" Vương Ly Từ hắc hắc cười lúng túng hai tiếng, "Tóm lại, ngươi không đề cập đến tên của ta và sư tôn ta là được."

"Ách…"

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Bạch Vũ rơi xuống.

Luôn cảm thấy, chính mình hình như là lên một chiếc thuyền giặc cái gì ghê gớm, cảm giác thật nguy hiểm, hiện tại nàng rời thuyền còn kịp sao?

"Ha ha ha." Vương Ly Từ lúng túng cười cười, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng tìm được một đối tượng có thể hỗ trợ,

“Đúng rồi, ngươi có thể tìm 【Vân Bằng Thánh Tôn】, nhưng cũng đừng đề cập đến nhận biết ta và sư tôn của ta… Ngươi nói ngươi là bằng hữu của tứ thúc Vương Thủ Triết ta, xin hắn chiếu ứng một chút.”

Lúc trước trong thư của Thanh Nguyên sư huynh, ngược lại đề cập qua quan hệ giữa Vân Bằng thánh tôn cùng Tứ thúc không tệ.

Bạch Vũ lộ ra một hồi im lặng.

Ly Từ muội muội a, ngươi cùng sư tôn ngươi ở đạo cung đến cùng đã làm cái gì? Lại chọc cho người người oán trách như thế, ngay cả tên cũng không thể nhắc tới?

Nhưng mà, thấy dáng vẻ này của Vương Ly Từ, nàng cũng nhớ kỹ, nhất định phải làm bộ không biết Ly Từ và Vân Hải Thánh Tôn!

Sau một phen lải nhải.

Đám người Ly Từ mới lưu luyến không rời, hạ xuống thuyền vận chuyển hàng hóa, phất tay với Vân Chu đang dần dần khởi động: “Bạch Vũ tỷ tỷ, sau khi đến Thiên Thụy thánh triều, nhớ viết thư cho ta. Đúng rồi, phải có phiền toái có thể tìm Thanh Nguyên sư huynh ta giải quyết.”

“Đã biết.”

Bạch Vũ vẫy tay tạm biệt Ly Từ, trong lòng cũng kích động không thôi.

Chuyến đi này, chính là hành trình cải biến vận mệnh của Bạch Vũ thị.

Ánh mắt nàng kiên định, tín niệm trong lòng vô cùng cường đại.

…

Chương 76: Vân Tiêu Thiên Hà!

…

Thế giới Thần Võ.

Trên chín tầng trời.

Một chiếc độ thuyền giới vực loại nhỏ, đang yên tĩnh xuyên qua hư không hải ở biên giới thế giới.

Trong độ thuyền, râu tóc bạc trắng, Đế Hưu tiên quân tiên phong đạo cốt đang đứng ở bên cạnh cửa sổ mạn thuyền, xuyên qua cửa sổ trong suốt trên mép thuyền nhìn về phía hư không bên ngoài.

Từ thị giác này nhìn lại, cách đó không xa Thần Vũ thế giới giống như là một hòn đảo lơ lửng trong Hạo Khuyết Hư Không Hải, khổng lồ, nguy nga, vô cùng đồ sộ.

Tầng mây cùng cương phong thật dày, giống như một tầng sa mỏng bao phủ ở thế giới Thần Võ, ở dưới phản xạ của Liệt Dương rạng rỡ tỏa sáng, làm toàn bộ thế giới Thần Võ như ẩn như hiện, nhưng lại không cách nào nhìn thấy rõ ràng, tràn ngập mỹ cảm thần bí huyền diệu.

“Từ góc độ này nhìn quê hương của chúng ta, bất kể là nhìn bao nhiêu lần, đều cảm thấy rất đẹp.” Đế Hưu không ngừng lẩm bẩm.

Trước khi đặt chân lên thập tam giai, hắn cũng có thể ỷ vào thực lực xuyên qua tầng cương phong, tầng mây và tầng thiên cương đi dạo một vòng trên chín tầng mây này.

Cái này, chính là cái gọi là lăng không đạp hư, cũng là hai chữ “Lăng Hư” trong cảnh giới nhân tộc.

Bất quá, năng lực của Lăng Hư cảnh cũng chỉ giới hạn như thế.

Lại hướng lên trên, sẽ thoát ly “mồi Thế Giới”, trực diện Hư Không Hải uy hiếp. Chỉ có cường giả Chân Tiên cảnh, mới có thể chỉ bằng thân thể chi lực đạp chân sóng lớn của hư không hải, hơn nữa có thể sinh tồn trong hoàn cảnh này.

Đương nhiên, cũng chỉ vẻn vẹn là sinh tồn mà thôi.

Muốn chân chính ở trong hư không hải thoải mái xuyên qua ngao du, như giới vực độ thuyền các loại phương tiện giao thông vẫn là tránh không được đấy.

Bất quá, độ thuyền giới vực loại nhỏ này, cũng vẻn vẹn có thể dạo chơi trong Hư Không Hải gần thế giới Thần Võ, muốn xâm nhập sâu hơn vẫn thập phần nguy hiểm.

"Loảng xoảng! loảng xoảng!"

Ngay trong lúc Đế Hưu đang than thở, độ thuyền loại nhỏ dưới chân bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tựa như một chiếc thuyền con trong biển rộng đụng phải gió lốc, trên dưới quay cuồng lắc lư.

"Tích tích" tiếng cảnh báo cũng trong nháy mắt vang vọng cả giới vực độ thuyền.

Nhân viên công tác của phòng điều khiển nhất thời bận rộn, từng trận pháp phòng hộ, cân bằng trận pháp, trọng lực trận pháp liên tiếp được mở ra, Linh Lực Trì khẩn cấp nhanh chóng được kích hoạt, thậm chí ngay cả một phần linh lực cung ứng bên trong độ thuyền cũng tạm thời giảm xuống, để duy trì sự vận chuyển của các loại trận pháp phòng ngự.

Nhân viên công tác gấp gáp bẩm báo không ngừng vang lên.

Đế Hưu cũng vội vàng triển khai năng lượng, phối hợp với trận pháp phòng ngự đem độ thuyền loại nhỏ bảo vệ ở trong đó, cố gắng khống chế cân bằng.

Ngược lại Vương Bảo Thánh bên cạnh hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, trấn định mà phát ra từng đạo mệnh lệnh, đâu vào đấy mà chỉ huy nhân viên công tác trong phòng chủ khống chế tiến hành một loạt thao tác khẩn cấp.

Đây chỉ là một trận gió lốc Hư Không Hải cỡ nhỏ, hơn nữa chỉ là dư ba lướt qua phụ cận.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều đã sớm quen với trường hợp như vậy, đương nhiên sẽ không kinh hoảng thất thố, huống chi với thực lực hiện tại của hắn chỉ là Tử Phủ cảnh cũng không giúp được gì, còn không bằng tin tưởng nhân viên trên thuyền.

Trọn vẹn nửa canh giờ sau, hết thảy mới bình tĩnh lại.

Lúc này Đế Hưu mới triệt tiêu năng lượng rải ra ngoài, những trận pháp phòng ngự tiêu hao năng lượng vô cùng lớn bên ngoài thuyền cũng từng cái một bị đóng lại, công trình trong thuyền dần dần khôi phục năng lượng cung ứng, hết thảy đều dần dần khôi phục bình tĩnh vốn có.

Bất quá, dù là nhân viên công tác và Đế Hưu phản ứng thập phần kịp thời, bên ngoài thuyền nhỏ vẫn xuất hiện không ít chỗ tổn hại.

Rất hiển nhiên, cho dù chỉ là một trận gió lốc Hư Không Hải cỡ nhỏ, đối với chiếc giới vực hình thể không lớn cỡ nhỏ này mà nói, vẫn là một cái khiêu chiến.

Chờ sau khi trở về, sợ là phải trải qua một phen chữa trị và bảo trì cẩn thận, mới có thể khôi phục bộ dáng ban đầu.

Đương nhiên, trận Hư Không Hải Phong Bạo cỡ nhỏ này đồng dạng quét qua thế giới Thần Võ, chỉ là thế giới Thần Võ khổng lồ mang theo "Đa tầng hộ thuẫn Thiên Cương Lực Trường", loại phong bạo Hư Không Hải cấp bậc này, căn bản không nhấc lên nổi bất kỳ gợn sóng nào.

"Đế Hưu tiền bối, chúng ta tìm kiếm thêm một tháng nữa, nếu không có kết quả thì phải trở về địa điểm xuất phát trước." Vương Bảo Thánh quét mắt nhìn năng lượng dự trữ, thuần thục khởi động hệ thống tự kiểm của độ thuyền, kiểm tra thiết bị khống chế phù trận bên trong độ thuyền, "Năng lượng dự trữ của chúng ta có hạn, hư không hải nguy hiểm quá nhiều, kéo dài quá lâu, một khi dự trữ năng lượng cạn kiệt, bằng vào phòng ngự vật lý của bản thân độ thuyền giới vực, quyết định không chịu nổi gió lốc của hư không biển cả."

Trong Hư Không Hải nguy hiểm trùng trùng, hư không phong bạo chẳng qua chỉ là một loại trong đó. Như "hư không sa trần lưu", "Liệt hỏa lưu tinh" gì đó ở ngang dọc, chủng tộc "hư không" sinh sống và di chuyển, "năng lượng chấn động" thậm chí còn có "Ám năng triều tịch" vân vân… rất nhiều nguy hiểm.

Bất kỳ một loại trong đó, đều đủ để tạo thành uy hiếp đối với cường giả Chân Tiên cảnh, một bộ phận trong đó thậm chí sẽ

tạo thành nguy cơ trí mạng.

So sánh ra, thế giới Thần Võ quả thực an toàn giống như nhà kính, nhân tộc ở thế giới Thần Võ cũng giống như một đứa trẻ trong tã lót, ở trong vòng bảo hộ nặng nề.

“Bảo Thánh thiếu gia ngài yên tâm.” Đế Hưu Tiên Quân tự tin nói:“Ở trong Hư Không Hải gần với thế giới Thần Võ này, cho dù độ thuyền có nổ tung, ta cũng có thể che chở ngài an toàn quay về thế giới Thần Võ.”

Đây cũng là nguyên nhân Vương Thủ Triết muốn Đế Hưu che chở Bảo Thánh đến đây thăm dò, Chân Tiên ở gần Hư Không Hải vẫn rất mạnh.

Vương Bảo Thánh nghe vậy lại nhìn hắn một cái, buồn bã nói: “Hiện tại Vương thị chúng ta tuy rằng cũng có thể mô phỏng chèo thuyền hư không, nhưng trên kỹ thuật hạch tâm động lực phù trận còn có khiếm khuyết. Bao gồm tài liệu khung sườn hạch tâm, chúng ta cũng không thể phá giải kỹ thuật chế tạo, không cách nào sao chép, chỉ có thể sử dụng tài liệu cấp một để thay thế. Chiếc thuyền này nếu như nổ, đoán chừng hai chúng ta mặc dù đã hoàn thành nhiệm vụ này, giá trị cống hiến cũng phải bị trừ thành số khiếm…”

Nhắc tới giá trị cống hiến, Đế Hưu Tiên Quân lập tức im lặng.

Một lát sau, hắn mới trịnh trọng nói: “Bảo Thánh thiếu gia, ngươi phải chiếu cố chiếc độ thuyền giới vực này nhiều một chút, vạn nhất có vấn đề gì nói trước, lão phu hóa ra bản thể cũng phải bảo vệ nó.”

Bây giờ thứ tốt trong bảo khố Vương thị càng ngày càng nhiều, giá trị cống hiến cũng càng ngày càng đáng giá, nhưng giá trị cống hiến dùng linh thạch đổi lại rất không có lời, chủ yếu nhất vẫn là phải dựa vào làm nhiệm vụ để tích góp, tích lũy một chút cũng không dễ dàng.

Kỳ thật, bản thân Đế Hưu Tiên Quân không có quá nhiều khát cầu tài nguyên, nhưng hắn ta đã phân ra một gốc linh căn đưa cho Vương thị.

Bây giờ gốc linh căn kia dựa theo thông lệ của Vương thị, được đặt tên là 【Vương Bảo Hưu】, hiện giờ đang vui vẻ trưởng thành ở Vương thị.

Kỳ vọng của Đế Hưu tiên quân đối với hắn là hy vọng tương lai hắn có thể vượt qua thập tam giai, tốt nhất là có thể đạt tới thập ngũ giai!

Như vậy, lượng tài nguyên khổng lồ không thể thiếu.

Đế Hưu tiên quân còn muốn thừa dịp mình còn có thể kiếm điểm cống hiến của Vương thị, kiếm thêm một ít cống hiến, góp nhặt một chút nội tình cho Vương Bảo, nhưng không chịu được giày vò.

Trong khi đang nói chuyện.

Trước mắt cửa sổ mạn thuyền bỗng nhiên xuất hiện một dải ánh sáng năng lượng.

Lực chú ý của Đế Hưu và Vương Bảo Thánh lập tức bị hấp dẫn.

Đó là một dải ánh sáng năng lượng toàn thân tản ra vầng sáng năm màu mông lung.

Nó uốn lượn tư thái ngang qua Hư Không Hải, một đầu trước mắt này một mực uốn lượn đến đầu kia. Nó tựa như một thiên hà rộng lớn, không biết từ đâu đến, lại không biết tận cùng ở nơi nào. Năng lượng mênh mông chảy xiết ở trong đó, phun trào, tựa như nước sông cuồn cuộn không ngừng chảy, vô cùng bao la hùng vĩ, cũng vô cùng thần bí.

Dưới sự va chạm của năng lượng, không ngừng có quang mang bắn ra, từ xa nhìn lại, tựa như bọt nước bắn ra, bị trong hư không tán loạn quang mang chiếu vào, liền tản mát ra vầng sáng năm màu mông lung, tăng thêm vài phần mộng ảo cùng mê ly.

Đế Hưu rung động với một màn bao la hùng vĩ này, hơi sửng sốt một chút, bỗng nhiên kịp phản ứng: “Đây, đây chính là 【Thiên Hà】 trong truyền thuyết sao?”

Dù sống nhiều năm như vậy, mặc dù hắn chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng biết trong Hư Không Hải tồn tại rất nhiều 【Thiên Hà】.

Cái gọi là “Thiên Hà”, cũng không phải chỉ con sông chân chính, mà là dòng năng lượng trong hư không.

Khi dòng năng lượng rời rạc tán loạn trong hư không, bởi vì nguyên nhân nào đó tụ thành một, ở trong hư không lao nhanh về một phương hướng đặc biệt nào đó, hình thành một loại trạng thái tương đối ổn định, đường đi cũng tương đối cố định, sẽ hình thành 【Thiên Hà】.

Loại tình huống này ở trong hư không tương đối phổ biến.

Nó như mạch máu trong cơ thể người, trải rộng khắp nơi trong hư không hải.

Thông thường, con đường của Thiên Hà đều tương đối ổn định, nó sẽ lao nhanh dọc theo con đường đặc biệt, sau đó quay ngược trở lại dưới tác dụng của năng lượng trường, sau khi trải qua một đoạn "cuộc hành trình" dài dằng dặc, lại quay về địa phương ban đầu.

Mà các loại năng lượng, vật chất, sinh mệnh trong Hư Không Hải, vân vân cũng sẽ bị Thiên Hà cuốn xuống các nơi, thậm chí còn có thể có sinh vật hư không đi xuôi dòng trong đó, hoàn thành vận động.

Đương nhiên, bởi vì hoàn cảnh năng lượng trong hư không cực kỳ phức tạp, Thiên Hà cũng thường sẽ xuất hiện chi nhánh, rẽ ngoặt, thậm chí bị thôn phệ, bị ngăn chặn các tình huống khác, cũng không phải luôn an toàn.

Vương Bảo Thánh khẽ gật đầu: "Đúng vậy, đây là Thiên Hà gần với thế giới Thần Võ nhất, gọi là 【Vân Tiêu Thiên Hà】."

Từ mười vạn năm trước, Vân Tiêu Thiên Hà từng bị Thần Vũ Thánh Hoàng cùng đội thăm dò dưới trướng hắn thăm dò rất nhiều lần, xem như tương đối an toàn.

"Vân Tiêu Thiên Hà…Trời quang mây tạnh, bay lượn trên chín tầng mây, tên nghe rất chuẩn xác, rất dễ nghe." Đế Hưu hiếu kỳ hỏi: "Cái tên này do Thần Vũ Thánh Hoàng đặt? Ý này là sao?"

Vương Bảo Thánh nghe vậy quỷ dị trầm mặc một lát.

Thật lâu sau, thấy Đế Hưu vẫn còn nhìn mình, hắn mới chậm rãi gật đầu: "Ừm. Nhưng chắc hắn không nghĩ lại phức tạp như vậy. Nếu như ta nhớ không lầm, tên của Thần Võ Thánh

Hoàng hình như gọi là Vân Tiêu… Hu, đúng, gọi là Trương Vân Tiêu.”

“…”

Đế Hưu nhất thời không biết nói gì, trong lòng nhịn không được thầm than thở.

Khó trách Bảo Thánh thiếu gia làm chuyện gì cũng tràn đầy tự kỷ như vậy, thì ra kiếp trước đã có tật xấu như vậy.

Đang trò chuyện.

Bỗng dưng.

Hai mắt Đế Hưu sáng ngời, chỉ vào phía trước nói: “Bảo Thánh thiếu gia, trong 【Linh Khư 】 phía trước hình như có một viên sao băng, không biết có phải là mục tiêu chúng ta tìm kiếm hay không.”

Ánh mắt Vương Bảo Thánh sáng lên, vội vàng khống chế độ thuyền loại nhỏ đi về hướng Linh Khư.

Cái gọi là 【Linh Khư 】, chỉ chính là “Vũng sình năng lượng” do dòng sông thiên địa nhanh chóng biến hóa mà hình thành.

Một chỗ Linh Hư trước mặt bọn họ, chính là bởi vì trường năng lượng của thế giới Thần Võ ảnh hưởng mà xuất hiện.

Vân Tiêu Thiên Hà đi ngang qua vùng phụ cận thế giới Thần Võ, bởi vì trường năng lượng của thế giới Thần Võ ảnh hưởng mà dẫn đến Thiên Hà rộng lớn, năng lượng lưu tốc trở nên chậm chạp, trong Thiên Hà cuốn theo hư không bụi bặm, hư không rác rưởi, năng lượng vật chất vân vân dần dần lắng đọng lại ở chỗ này, dưới thời gian dài, hình dạng Thiên Hà cũng xảy ra thay đổi, xuất hiện dòng nước hình cung, sau đó dần dần hình thành một mảnh vật chất năng lượng tụ lại thành bãi nước, cũng chính là 【Linh Hư 】.

Dùng lời lẽ thông tục để giải thích, giống như là bãi loạn thạch chỗ ngoặt của con sông, trên bãi loạn thạch thường sẽ chồng chất rác bị dòng sông cuốn tới, gỗ mục, cá chết vân vân, đương nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít thứ tốt đáng giá!

Bên trong khu Linh Khư này chính là như vậy, đại đa số bên trong cũng đều là rác rưởi.

Nguyên nhân không có gì khác.

Trong lịch sử dài dằng dặc, Tiên Hoàng nhất mạch, Ma Hoàng nhất mạch, Tiên Cung, Chân Tiên Chân Ma đại lão các thế lực Chân Ma Điện Chân Ma, đều sẽ định kỳ luân phiên tới thanh lý Linh Khư một chút, nhặt rác gì đó, vận khí tốt có thể nhặt chút đồ tốt trở về.

Ngay cả Mục Vân Tiên Hoàng, sau khi tấn thăng Chân Tiên cảnh cũng đã tới rất nhiều lần, may mắn là một lần nhặt được một khối lớn thạch linh trở về, lấy ra lượng lớn linh thạch các phẩm giai, trong đó còn bao gồm ba miếng Tiên Linh Thạch.

Đương nhiên, hoạt động này từ trước đến nay chỉ có cường giả Chân Tiên cảnh mới có thể tham dự.

Vương thị trước mắt thật ra có tư cách tham dự, chỉ là thời gian Vương thị quật khởi quá ngắn, còn chưa kịp tham dự vào hoạt động này.

Đương nhiên, Linh Hư đối với thế giới Thần Võ mà nói, cũng không đơn thuần chỉ là phúc lợi, nếu có hung thú hư không theo Vân Tiêu Thiên Hà đi qua nơi đây, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn xâm phạm thế giới Thần Võ, mấy vị đại lão Chân Tiên phải liên thủ rút địch.

Tình huống tương tự, trong lịch sử cũng từng phát sinh mấy lần.

Rất nhanh, độ thuyền loại nhỏ đã tới chỗ biên giới Linh Khư, Vương Bảo Thánh cảm ứng một chút, nhưng lại không thu hoạch được gì, hắn lại lấy ra lệnh đề cử của học viện quân quan, đồng dạng không có phát sinh cảm ứng.

“Đây chỉ là một vẫn tinh rác rưởi bình thường.” Vương Bảo Thánh thở dài, ngữ khí có chút tiếc hận: “Không phải Cửu Tiêu Vẫn Tinh chúng ta muốn tìm.”

“Di? Ta cảm giác được tỉ lệ quặng sắt ẩn chứa trong khối vẫn tinh này rất cao a.” Đế Hưu cảm ứng một chút, hai mắt sáng ngời, “Trong đó còn trộn lẫn rất nhiều mỏ huyền thiết… Bảo Thánh thiếu gia, không bằng trước tiên kéo nó trở về, hẳn là có thể đổi được không ít điểm cống hiến.”

“Không được.” Vương Bảo Thánh vội vàng nói: “Một khối Vẫn Tinh lớn như vậy, một khi rơi xuống thế giới Thần Võ, sẽ tạo thành tai hoạ không nhỏ. Lấy thực lực của tiền bối, cũng rất khó khống chế tốc độ rơi xuống của nó.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Đế Hưu vẻ mặt thất vọng: “Chẳng lẽ nhìn thấy khoản tài phú này bị mất đi sao?”

“Trước mắt cũng không có biện pháp gì quá tốt.” Vương Bảo Thánh lắc đầu, “Đợi đến khi viện nghiên cứu phát triển trở lại, có thể xây dựng xưởng tinh luyện kim loại ở Hư Không Hải, đến lúc đó trực tiếp kéo những quặng mỏ khoáng thạch Phú Hàm Thiết và huyền thiết qua, sẽ luyện hóa gần đây, đợi luyện hóa thành thỏi sắt rồi vận chuyển lại đơn giản.”

“Chuyện này phải chờ đến ngày tháng năm nào chứ?” Khuôn mặt già nua của Đế Hưu cũng nhăn lại.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó, thần sắc từ thất vọng chuyển thành mừng rỡ: “Xem lão phu kìa.”

Nói xong, thân hình hắn nhoáng một cái từ trong đò ngang thuấn di ra ngoài, bay nhào đến trên ngôi sao băng kia.

Ngay sau đó, trên người hắn đại phóng lục quang, trong khoảnh khắc liền hóa thành bản thể, biến thành một gốc Tiên Thực cực đại không gì sánh được. Rễ cây to lớn mà tráng kiện của hắn đâm xuống, dễ dàng cắm vào trong Vẫn Tinh, tách rời Huyền Thiết Khoáng ra.

Về phần quặng sắt bình thường, hắn cũng không thèm nhìn một cái.

“Đế Hưu tiền bối đừng thu thập quá nhiều.” Vương Bảo Thánh vẻ mặt bất đắc dĩ nhắc nhở: “Thuyền độ loại nhỏ của chúng ta quá, chịu đựng không được quá nhiều.”

“Biết rồi biết rồi.”

Đế Hưu ồm ồm lên tiếng, thu thập ngàn tấn mới lưu luyến không rời trở về thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ lập tức trở nên nặng trịch.

Sau đó, Đế Hưu lại có chút không cam lòng, tiếp tục vơ vét Linh Khư một phen, kết quả thật đúng là không có đồ vật gì đáng giá.

Cũng khó trách, vật thể lắng đọng trong linh hư đều là ven đường bị Thiên Hà cuốn vào, tính ngẫu nhiên vô cùng lớn, tuyệt đại bộ phận đều không có tác dụng gì. Hơn nữa, phiến linh hư này đã sớm bị đám tiền bối Nhân tộc Chư thị càn quét qua không biết bao nhiêu lần rồi, xác suất có thứ tốt phi thường thấp.

"Tiền bối…"

Nhìn bộ dáng Đế Hưu nhặt rác như vậy, Vương Bảo Thánh quả thực có chút bất đắc dĩ, há miệng muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là buông tha.

Bỏ đi bỏ đi, ai bảo đối phương là tiền bối thì tùy hắn.

"Ài, vận khí của Bảo Thánh thiếu gia ngươi quá bình thường." Đế Hưu nhặt lấy, lại bỗng nhiên hoài niệm Vương An Nghiệp, ánh mắt đầy ước mơ nói: "Lần sau, ta nhất định phải cùng An Nghiệp thiếu gia cùng đi nhặt rác, nói không chừng hắn có thể từ trong đống rác Linh Khư này lấy ra một kiện đạo khí."

"…"

Thần sắc Vương Bảo Thánh trì trệ, trong ánh mắt nhìn về phía Đế Hưu khó nén kinh ngạc.

Tại sao còn chê hắn? Vận khí không tốt chẳng lẽ là lỗi của hắn sao?

******

Cùng một khoảng thời gian.

Đồng dạng là bên trong Vân Tiêu Thiên Hà.

Một tòa cung điện phi hành hoa lệ 【Nguyệt Huy cung】, đang "Dã Du" ở trong Vân Tiêu Thiên Hà.

Dưới tác dụng dòng chảy năng lượng chảy xiết lao nhanh trong Thiên Hà, Nguyệt Huy Cung giống như con cá xuôi dòng, ngoại trừ cần khống chế phương hướng một chút, hầu như không cần bất kỳ động lực nào, tốc độ tiến lên cũng nhanh bay lên.

Giờ phút này, khoảng cách xuất phát từ thế giới Thần Võ kỳ thật cũng không qua bao lâu, khoảng cách giữa Nguyệt Huy cung và thế giới Thần Võ lại vô cùng xa xôi.

Tòa Nguyệt Huy Cung này chính là hành cung của nhất mạch Hàn Nguyệt Tiên Hoàng.

Trước đó hành cung ở gần Thần Võ Thiên Khư, chính là nó.

So với hai tòa cung điện phi hành khổng lồ của "Thời đại tị nạn" lưu lại, cũng chính là "Tiên cung" so sánh với "Tiên đình", thể tích và kích thước của nó kém hơn một cấp số lượng, nhưng lại hơn ở linh xảo, hơn nữa tốc độ càng nhanh hơn.

Nhớ năm đó, Chư thị chính là người hâm mộ thủ hào dưới trướng Thánh Hoàng, thời điểm Thánh Hoàng mới quật khởi, liền cùng Thánh Hoàng đào móc các lộ di tích, phát gia làm giàu, đạt được trọn vẹn hai bộ tiên kinh, ba kiện tiên khí trấn tộc. Mà Nguyệt Huy Cung này, cũng là tổ tiên Chư thị lúc trước cùng Thánh Hoàng cùng nhau, từ trong hư không một cái tên là "Nhật Nguyệt Thần Giáo Tiên Khư" chém chiếm được.

Cũng bởi vì vậy, Kính thị mới được Thánh Hoàng chọn, trở thành người chấp hành kế hoạch lưu chủng.

Về sau, trong thời đại tị nạn, tổ tiên Chư thị gánh vác sứ mạng trọng đại sứ mệnh thủ hộ huyết mạch nhân tộc của thủ hộ vũ nhân tộc, trong mấy vạn năm phiêu đãng tị nạn ở Hư Không Hải, cho dù là phát hiện một ít di tích, cũng không dám xâm nhập thăm dò, sợ mang đến tai họa cho nhân tộc.

Thậm chí về sau, Hàn Nguyệt Tiên Triều thành lập, văn minh nhân tộc một lần nữa quật khởi, tổ tiên Kính thị cũng không dám đi thăm dò những di tích kia, bởi vì khi đó Thần Vũ Nhân tộc quá yếu ớt, tổn thất không nổi bất kỳ cường giả Chân Tiên cảnh nào.

Nhưng hiện giờ vận mệnh đã thay đổi.

Số lượng cường giả cấp bậc Chân Tiên cảnh ở thế giới Thần Võ càng ngày càng nhiều, gánh nặng phục hưng Thần Võ cũng có người có thể tiếp nhận, Mục Vân Tiên Hoàng "Thiên Ca" tự cảm thấy nàng vẫn lạc hay không, đã không còn liên quan đến căn bản vận hành của thế giới Thần Võ, bởi vậy, liền quyết định dẫn người đi ra tìm kiếm một chút bước chân của các tổ tiên.

Tuy rằng hành động lần này cần mạo hiểm, nhưng một khi thành công thì có thể gia tăng nội tình của Chư thị và Thần Vũ Nhân tộc.

So sánh với độ thuyền giới vực loại nhỏ, Nguyệt Huy cung là hành cung tư nhân, bất luận là trình độ chế tạo tài liệu kiên cố, hay là cấp bậc phòng ngự đều cao hơn rất nhiều, cho dù là ở trong thiên hà năng lượng chảy xiết, cũng như cá gặp nước, hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng gì.

Nguyệt Huy Cung dựa vào lan can, có thể thấy Thiên Hà bao la hùng vĩ.

Từ xa nhìn lại, Vân Tiêu Thiên Hà như một dải lụa ánh sáng cực kỳ xinh đẹp, nhưng đặt mình trong đó mới biết Thiên Hà to lớn. Nguyệt Huy cung to lớn như vậy, chỉ có thể coi là một con cá con trong dòng sông lớn.

“Hách Lan.” Trên rìa hành cung, Mục Vân Tiên Hoàng mặc chiến bào hiên ngang, tư thế hiên ngang, đang lười biếng dựa vào lan can, ánh mắt mê ly nhìn thiên hà đầy màu sắc xung quanh: “Ngươi có biết vì sao ta lại chọn ngươi không?”

Chuyến này đi ra, nàng mang theo không ít người, trong đó có rất nhiều tuấn kiệt của Dĩ thị.

Nhị công chúa Hàn Nguyệt Tiên Triều 【Hách Lan công chúa】 cũng bị Mục Vân Tiên Hoàng chiêu mộ trong đó, giờ phút này đang theo hầu bên người nàng.

Hách Lan công chúa có một khuôn mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, răng trắng mắt sáng, khí chất dịu dàng nhã nhặn. Cho dù giờ phút này nàng vì ứng đối chiến đấu có thể đến bất cứ lúc nào, mặc một thân trang phục màu vàng nhạt, bên ngoài còn mặc một thân áo giáp, lộ ra khí tràng mười phần, cũng lộ ra một cỗ ôn nhu không hiểu.

Ôn nhu, nhưng không nhu nhược, chính là nói nàng.

Nàng nhìn như thanh danh không hiện, không có vang khắp thiên hạ như trưởng công chúa Tuy Vân, cũng không có chủ đề như tứ công chúa Phù Nam, làm cho người ta say sưa nói.

Nhưng cho tới nay, trong căn cứ tiên số hai mà nàng tọa trấn tiếp giáp với địa bàn của Cứ Cốt Ma Thần, nàng cũng rất cẩn

trọng, phối hợp ăn ý với tổng chỉ huy của căn cứ tiên số hai, chưa bao giờ phạm sai lầm, tính tình thập phần ổn định.

“Lão tổ tông.” Nghe Mục Vân Tiên Hoàng nói, Hách Lan công chúa dịu dàng cười cười, ngữ khí thập phần cung kính, “Ta thân là công chúa Tiên Triều, nên vì Tiên Triều kính dâng hết thảy, ta cũng nguyện ý cùng lão tổ tông trò chuyện.”

“Ngươi nha, chỉ là nói ngọt thôi.” Mục Vân Tiên Hoàng bật cười: “Thật ra bốn vị công chúa thế hệ này của các ngươi đều không kém, nếu có cơ hội có thể làm cho các ngươi trở thành tiên, đương nhiên là chuyện may mắn lớn nhất của Chử thị ta. Hiện giờ Tuy Vân đã có tiên kinh, mà ngươi cũng đã đến Thần Thông cảnh hậu kỳ.”

“Ta mang ngươi đến chính là vì chuẩn bị hai tay. Nếu ta bất hạnh ngã xuống bên ngoài, ngươi phải đảm đương chức trách kế thừa Hàn Nguyệt Tiên Kinh, kế thừa y bát của bản hoàng.”

“Lão tổ tông!!” Hách Lan công chúa nghe vậy trong lòng giật mình, sắc mặt lập tức đại biến, “Không có khả năng! Ngài là tồn tại cường đại Chân Tiên cảnh trung kỳ, làm sao có thể vẫn lạc!?!”

“Trong Hư Không Hải mênh mông, nguy hiểm nhiều vô số kể.” Mục Vân Tiên Hoàng khoát tay áo, ra hiệu cho nàng bình tĩnh một chút, dáng vẻ xem nhẹ sinh tử: “Ta đi ra ngoài truy tìm Thánh Đạo, nơi nào có thể thuận buồm xuôi gió? Để phòng ngừa vạn nhất, lưu thủ là điều tất yếu. Ngươi có biết, thế giới Thần Vũ của chúng ta ở vị trí nào trong Hư Không Hải không?”

Nghe vậy, sắc mặt Hách Lan công chúa mới dần dần bình tĩnh lại, thành thật lắc đầu: “Hách Lan không biết, kính xin lão tổ tông chỉ giáo.”

“Phía đông nam của khu vực phá diệt.” Mục Tiên Hoàng nhìn vầng sáng năng lượng cuộn trào như dòng chảy xiết xung quanh, ánh mắt như xuyên qua thiên hà, tới một nơi không rõ nào đó: “Theo Vân Tiêu thiên hà này, không quá mười năm chúng ta có thể tới khu vực hủy diệt.”

“???” Hách Lan công chúa vẻ mặt nghi hoặc, hình như đã nghe được nội dung kỳ quái nào đó, “Phá diệt chi vực không

phải thông qua 【đường hầm Hư Không】 của Tiên Cung sao? Nghe nói còn nằm trong Thánh Vực.”

“Ha ha, ngươi có biết Phá Diệt chi vực rộng bao nhiêu không?” Mục Vân Tiên Hoàng chọc chọc đầu nàng, trong nụ cười mang theo vài phần chế nhạo, “Đường hầm hư không truyền tống tới, hẳn là một nơi khác của khu vực phá diệt - phía Tây Bắc. Mà thế giới Thần Vũ của chúng ta, kì thực ở khu vực biên giới phía Đông Nam của khu vực phá diệt, gần như cách cả khu vực phá diệt này.”

“Căn cứ tổ tiên Chư thị chúng ta ghi chép, lúc trước Thánh Hoàng bệ hạ dẫn dắt chúng ta thăm dò Phá Diệt chi vực, phá giải một bộ phận nhỏ bí mật trong Phá Diệt chi vực. Lúc trước Tiên Minh cùng Tinh Cổ Tộc đại chiến, bí mật tạo ra một đường hầm hư không lớn, nối thẳng Thần Vũ thế giới chúng ta.”

“Lúc ấy Thần Vũ thế giới chúng ta vốn thuộc về hạt địa của Tiên Minh, nhưng sau đó bị Tinh Cổ tộc đánh hạ, kì thực đã thuộc hậu phương lớn của Tinh Cổ tộc.”

“Chính là thông qua đường hầm đại hư không này, cao tầng Tiên Minh tập kích Tinh Cổ Tộc phía sau, lúc này mới khiến cho thiên cân của chiến tranh thay đổi cục diện.”

Hách Lan công chúa bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là như vậy, thảo nào bên chúng ta cũng có khu vực tan vỡ. Vậy, tình báo này, Thủ Triết gia chủ có biết không?”

“Ặc… đương nhiên là biết.” Mục Vân Tiên Hoàng hơi có vẻ xấu hổ: “Lúc trước khi phát hiện đường hầm Đại Hư Không, ta đã nói chuyện này với Thủ Triết. Đây cũng không phải bí mật của Yên thị chúng ta, nhất mạch Tiên Tôn cũng có ghi chép. Mọi người chân thành hợp tác, sao có thể che giấu tình báo như thế?”

Hách Lan công chúa vừa thấy vẻ mặt này của nàng liền biết có mờ ám, không khỏi cười trộm dời đi đề tài, chỉ vào Nguyệt Huy cung ở cách đó không xa kinh hỉ hô: “Lão tổ tông, trong thiên hà có một con cá… Thật dài, giống như là long~”

“Ồ? Là Thiên Hà Ngân Mang Ngư.” Mục Vân Tiên Hoàng nhìn thoáng qua, hào hứng nói: “Trong bản chép tay mà tổ tiên

Lâu thị chúng ta lưu lại có ghi chép, loại Thiên Hà Ngân Đái Ngư này nhiều nhất cũng chỉ có thể sinh trưởng đến mười một giai. Chúng nó gần như cả đời sinh trưởng trong Thiên Hà, hương vị bổ dưỡng. Nghe nói Thủ Triết thích ăn cá, trước tiên ta bắt cho nó đông lạnh ~~"

Dứt lời, nàng nắm vào trong hư không một cái.

Một đạo năng lượng thủ khổng lồ phá không mà đi, mạnh mẽ bắt lấy Thiên Hà Ngân Đái Ngư chỉ vẹn vẹn cửu giai.

Mặc cho Ngân Đái ngư liều mạng giãy dụa, cũng không thể ngăn cản được một trảo này của Mục Vân Tiên Hoàng, bị bắt sống đến tận Nguyệt Huy cung.

"Hì hì, ta giúp lão tổ tông xử lý, đây chính là đồ tốt để bổ dưỡng cho Thủ Triết gia chủ." Hách Lan công chúa cười híp mắt tiến lên hỗ trợ.

"Ách…"

Mục Vân Tiên Hoàng biết mình lỡ lời, cũng hơi đỏ mặt trước tiểu bối.

******

Bên phía thế giới Thần Võ, tất cả mọi người đều bận rộn với mục tiêu của mình. Bên phía Thánh Vực, đoàn người Bạch Vũ lộ ra, sau khi trải qua lữ hành dài dằng dặc, cuối cùng cũng tới phạm vi thế lực của Đạo Cung Thái Sơ.

Nơi này là một hòn đảo lơ lửng cỡ lớn gọi là "Tiên đồ đảo".

Là một trong những môn hộ của Thái Sơ Đạo Cung, nơi này có rất nhiều thành trì cùng phương tiện, chỉ là diện tích, so với toàn bộ Lũng Tả quận còn lớn hơn, thậm chí cư trú mấy ngàn vạn 【phàm nhân】. Đương nhiên, phàm nhân, Linh Đài cảnh ở đây ngược lại còn nhiều hơn Luyện Khí cảnh.

Vừa mới bước xuống thuyền vận chuyển hàng khổng lồ, vừa bước vào bến cảng, đoàn người Bạch Vũ đã cảm thấy bầu không khí náo nhiệt đập vào mặt.

"Bán báo bán báo ~~"

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo, những người trẻ tuổi ăn mặc không sai biệt lắm đang giẫm lên độn pháp qua lại, giơ

cao từng tờ báo cố gắng bán báo.

“Đan báo Thái Sơ Nguyệt mới ra lò, thập tứ giai đỉnh phong trấn đảo tiên thú Thiên Hiên Thánh đảo【Cửu Thiên Tiên Tước】lần thứ ba trùng kích Thánh Tước thất bại, tâm tính bị đả kích lớn bỏ nhà trốn đi.”

“Tỷ thí thanh niên bên trong Ly Hỏa Thánh Đảo kết thúc, Hỏa Vân tiểu tiên tôn lại lần nữa liên lạc với quế quan.”

“Vạn Hoa Thánh Đảo【sư huynh nào đó hướng【Tinh Lạc Thánh Đảo】nào đó học tỷ thổ lộ, nhưng một học tỷ nào đó tỏ vẻ trong lòng đã có chủ, dẫn phát một trận tranh đấu tam giác. Mỗ sư huynh đã công khai biểu thị, chấp hành không buông tha, chưa từ bỏ ý định, không lùi bước dùng ba bất tử quấn lấy chiến thuật, về sau do ta tiếp tục báo cáo truy tung tin tức…”

Dưới tiếng la hét phô thiên cái địa, cùng với nội dung kình bạo kéo theo, cho dù báo chí nơi này giá cả đắt đỏ, muốn một tiên tinh một phần, vẫn bán rất tốt.

Ngay cả Bạch Vũ cũng mua một phần hứng thú say sưa từ Lộ công chúa.

Hóa ra, đạo cung Thái Sơ lại có nhiều chuyện thú vị như vậy.

Bất quá, bát quái có thể đợi tối lại xem, vẫn là làm chính sự trước.

Nàng thuận tiện tìm một tiên quân áo trắng phiêu phiêu, khách khí chào hỏi, liền hỏi phương hướng Thiên Bằng Thánh Đảo, tỏ vẻ nàng muốn đi bái kiến Vân Bằng Thánh Tôn một phen.

Có cơ hội ôm đùi Thánh Tôn, Bạch Vũ cũng có chút hưng phấn.

Nhưng mà, nàng vừa hỏi xong, trên bầu trời liền có một đạo kinh lôi nổ lên.

Hai bóng người trước sau xé rách không gian, xuất hiện trên bầu trời.

Hai đạo thân ảnh một nam một nữ này, một trước một sau, trên người đều tản ra uy thế vô cùng khủng bố. Trong lúc một đuổi

một chạy, trên bầu trời gió nổi mây phun, tựa như nhấc lên một trận phong bạo ngập trời.

“Vân Bằng lão tặc! Ngươi có biết ỷ vào Thiên Bằng Thuấn Thân chạy trốn, xem bổn cô nãi nãi không đem ngươi cắt thành bảy mươi hai đoạn!” Nữ tử đuổi theo phía sau ngữ khí phẫn nộ, nghiễm nhiên tức giận không nhẹ.

“Lão muội của Cẩn Du.” Vân Bằng thánh tôn chạy trốn ở phía trước thân hình lấp lóe phiêu hốt, nhanh đến mức gần như không thấy rõ bóng người, chỉ có thể nghe được tiếng khóc lóc ỉu xìu của hắn: “Chuyện của ngươi và Vân Hải, ai cũng biết, bị đưa tin ra ngoài liên quan gì tới ta?”

Bạch Vũ lộ ra một màn này, lông mày giật giật, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm không ổn.

Không phải chứ…

“Vị tiểu thư này, vừa rồi ngươi nói muốn tìm ai? Vân Bằng Thánh Tôn?” Bạch Y Phiêu Phiêu tiên quân ánh mắt kỳ quái liếc nàng một cái, hỏi: “Ngươi và hắn có quan hệ gì? Ngươi tìm hắn có chuyện gì? Gần đây, Vân Bằng Thánh Tôn đắc tội không ít người.”

Bạch Vũ lập tức giật mình, vội vàng nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta và Vân Bằng thánh tôn không đội trời chung, lần này tới là tìm hắn gây sự.”

Lúc này, nàng thầm khen tiểu cơ linh của mình một chút.

Đi ra bên ngoài, phải mượn gió bẻ măng như thế mới có thể lăn lộn ổn định.

Nhưng nàng vừa dứt lời.

Một nam tử tuấn tú ôm một chồng lớn báo chí xuất hiện ở phía sau nàng.

“Bạch Đào sư huynh, Dực Nữ này căm giận bất bình như vậy tìm sư tôn chúng ta gây phiền toái, không phải là sư tôn lưu lạc bên ngoài huyết mạch chứ? Chậc chậc, nhìn không ra, sư tôn chúng ta còn có phong lưu như vậy…”

Hai mắt Bạch Y Tiên Quân sáng ngời, mặt mũi lập tức tràn đầy kính nể: “Bảo Quang sư đệ quả nhiên thông minh hơn người, liếc mắt liền nhìn ra kỳ quặc. Đầu đề báo chí tiếp theo

của chúng ta đã được hạ xuống. Cô nương, cô nương tên là gì? Sư nương không biết tên của chúng ta cũng là Dực Nhân tộc sao?”

Hai người ngươi liếc ta một cái, đúng là trong khoảnh khắc biên soạn xong câu chuyện, ngay cả đi nơi nào làm “Chứng cứ” đều có ý nghĩ rồi.

Bạch Vũ Triêu Lộ nghe vậy hai mắt choáng váng.

Ta là ai, ta đang ở nơi nào? Thế giới bên ngoài sao lại hiểm ác như vậy?

…

Chương 77: Mở ra! Cao cấp tướng quan tiến vào học viện tu sửa!

…

“Hai người các ngươi… Là đồ đệ của Vân Bằng Thánh Tôn?” Vẻ mặt Bạch Vũ lộ ra có chút phức tạp.

“Cô nương, ngươi đừng sợ.” Vương Bảo Quang còn tưởng rằng nàng lo lắng mình sẽ bị nhằm vào, lập tức vỗ ngực trấn an nàng: “Cho dù là sư tôn, chúng ta vì lượng tiêu thụ cũng sẽ không che chở cho hắn. Hắn có chỗ nào có lỗi với ngươi, dư luận quần chúng sẽ thay ngươi làm chủ.”

“Không sai.” Bạch Đào sư huynh cũng rì rầm mà bổ sung một câu, “Quyên Huyên có cái gì ủy khuất, chúng ta không làm chủ được, Đạo chủ vẫn là có thể làm chủ.”

“Cái này…” Bạch Vũ lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ: “Thật ra, ta và Vân Bằng Thánh Tôn vốn không quen biết…”

Không khỏi đêm dài lắm mộng, lại gây ra hiểu lầm khác, nàng nhanh chóng kể lại chuyện Ly Từ đề cử nàng đến Vương thị làm công.

Nơi này, nàng thật sự không muốn ở lại nữa, cảm giác khắp nơi đều là hố, giống như chỉ cần không cẩn thận một chút là nàng sẽ bị kết thành công địch.

“Hóa ra là Ly Từ lão tổ giới thiệu, đến nhà chúng ta làm công…”

Vương Bảo Quang nhất thời thất vọng một trận.

Nhưng trong nháy mắt, dường như hắn lại nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt lại lần nữa trở nên hưng phấn, trong ánh mắt nhìn về phía ánh mắt lộ ra của Bạch Vũ cũng mang theo một tia sáng khác thường: “Ly Từ đã đề cập qua chuyện của lão tổ gia gia nhà chúng ta sao? Chính là Tứ thúc của Ly Từ…”

“Là Thủ Triết gia chủ sao?” Bạch Vũ lộ ra đôi mắt xanh lục lập lòe hỏi.

“Không sai, không sai, ngươi không ngại ta phỏng vấn ngươi một chút chứ?” Đôi mắt Vương Bảo Quang tỏa sáng, “Ngươi yên tâm, tiết tấu phỏng vấn này sẽ rất nhanh, để báo đáp, ta sẽ cho các ngươi mấy tấm vé đi Thiên Thụy thánh triều.”

Thành thật mà nói, Bạch Vũ hoàn toàn không muốn tiếp nhận phỏng vấn, nhưng vừa nghĩ đến giá cả của vé tàu… Nàng cắn răng đồng ý.

Mấy ngày sau.

Bạch Vũ cuối cùng cũng leo lên tàu chở hàng đi tới Thiên Thụy Thánh Triều.

Bởi vì có thao tác của Vương Bảo Quang chiếu cố, khoang thuyền phân phối cho nàng chính là được cách ly ra, diện tích rất lớn, trang trí bên trong cũng rất là cao cấp, khoảng cách nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng dù vậy, hồi tưởng lại phỏng vấn của Vương Bảo Quang, nàng vẫn có chút không rét mà run.

Tên phỏng vấn kia, đủ loại góc độ xảo quyệt làm cho người ta tức lộn ruột, giống như muốn móc sạch nội tâm của nàng, nói ra mấy câu, thật giống như sờ thấu tất cả suy nghĩ trong đầu nàng…

Thật là đáng sợ!

Tên kia hình như còn là hậu bối của Ly Từ muội muội. Ly Từ muội muội hàm hậu, thiện lương như vậy, tốt như vậy, tại sao hậu bối trong nhà nàng lại dọa người như vậy?

Theo Vân Chu rời cảng, chậm rãi hướng Thiên Thụy thánh triều mà đi, trong lòng Bạch Vũ lộ ra lại bắt đầu dần dần trở nên bách chuyển thiên hồi, xoắn xuýt không thôi, tràn đầy hi vọng, lại cảm giác tâm thần bất định không thôi.

Vương thị mà Ly Từ muội muội giới thiệu, e rằng không phải là một chiếc thuyền tặc chứ?

Cũng may đường xá xa xôi, phải đi bộ rất nhiều năm.

Nàng ta có thể chậm rãi thấp thỏm.

******

Thời gian vội vã trôi qua.

Chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Long Xương lịch năm 3994, Hạ.

Trong mười năm này, Thần Võ thế giới vẫn vững bước mà nhanh chóng phát dục, không có quá nhiều khó khăn trắc trở.

Đại sự duy nhất chính là Thần Vũ Nhân tộc đã giành được thắng lợi toàn diện trong cuộc giao chiến với Âm Bạt tam đại Ma Thần. Tam đại Ma Thần tan rã không thành quân, một đường bại lui, cuối cùng bất đắc dĩ, đành phải suất lĩnh tàn quân đầu nhập vào Cửu Ngục Ma Thần.

Đối mặt với sự đầu nhập của tam đại Ma Thần, Cửu Ngục Ma Thần tự nhiên là mừng như điên không thôi.

Nó vừa trấn an ba đại ma thần mới đầu nhập vào Âm triện, Long huyết, Minh Sát đồng thời phát động hình thức chiến tranh, Trần binh biên cảnh, ngăn cản Nhân tộc mở rộng lần nữa.

Mà Thần Vũ Nhân tộc cũng là thấy tốt liền thu, bắt đầu ở biên cảnh xây dựng số lượng lớn các thiết bị quân sự như cửa ải phòng ngự, tùy thời phòng ngừa Ma tộc phản công, một bộ chuẩn bị yên lặng tiêu hóa hết đại khối địa bàn trước mắt này.

Khi tất cả mọi người cho rằng, Cửu Ngục Ma Thần sẽ liên hợp tam đại Ma Thần phát động tiến công, đoạt lại mất đất của Ma tộc, bộ đội ma quân khổng lồ dưới trướng Cửu Ngục Ma Thần lại không chút sứt mẻ, giống như muốn cùng Nhân tộc giằng co đến thiên hoang địa lão vậy.

Long Huyết Ma Thần ba đại Ma Thần đương nhiên không làm nữa, dắt tay nhau vọt tới Cửu Ngục Ma Thần Điện, chất vấn quyết sách của Cửu Ngục Ma Thần "khinh nhờ".

Cửu Ngục Ma Thần cũng không có để ý, mà là mang theo tam đại Ma Thần đi tới Hư Không Hải bên ngoài Ma Giới, mời bọn họ tham quan tháp tín hiệu không gian, cũng do Mặc Vũ Ma Thần báo cáo tình huống.

"Bệ hạ, chư vị đồng liêu." Ma Thần Mặc Vũ chậm rãi nói, trên mặt mang vẻ đắc ý, "Chúng ta tám năm trước, đã chữa trị tòa tháp tín hiệu truyền thừa từ hơn mười vạn năm trước của Ma tộc đại bản doanh."

“Hệ liên tuyến lần này, đã nhận được đại bản doanh Ma tộc vô cùng coi trọng, thậm chí tầng tầng bẩm báo đã kinh động đến 【Đại thống lĩnh hủy diệt vĩ đại】.”

“Dưới chỉ thị của Đại thống lĩnh anh minh vĩ đại, do Tu La Ma Chủ tiếp nhận, toàn diện ủng hộ phương Ma giới chúng ta cùng xâm chiếm công tác.”

Mỗi câu nói, Mặc Vũ Ma Thần vẻ mặt đắc ý một phần, ánh mắt không tự giác liếc về phía long huyết, âm đức, cùng với ba vị Minh Sát Ma Thần, trong ngôn ngữ mang theo hàm ý khoe khoang: “Kế tiếp, chỉ cần chúng ta căn cứ chỉ thị của Tu La Ma Chủ, tiếp tục tu sửa 【Siêu Không Gian Hành Lang】, triệt để đả thông không gian thông đạo hai bên, viện quân của chúng ta liền có thể thông qua siêu không gian hành lang bôn tập tới đây.”

“Hiện giờ, chúng ta đã lấy được bản vẽ sửa chữa toàn diện, kỹ thuật liên quan, cùng với năng lượng còn sót lại của hành lang không gian miễn cưỡng truyền tới đây nhóm vật tư duy tu sửa đầu tiên, đã bắt đầu tu sửa rồi.”

Đại bản doanh của Ma tộc? Hành lang không gian siêu sao? Tu La Ma Chủ? Hủy diệt Đại thống lĩnh?

Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần nghe được kinh hãi không thôi, chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều chìm vào đáy cốc, rét lạnh.

Cái này không phải con mẹ nó vừa gia nhập quân địch, viện quân bên ta sắp đến rồi sao?

Sắc mặt Long Huyết Ma Thần Hạ Dương cũng nghiêm túc hẳn lên, trong lòng sóng cả mãnh liệt, nhịn không được vì Thần Võ Nhân tộc mà lau mồ hôi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình vừa mới dựa theo kế hoạch đánh vào nội bộ Cửu Ngục Ma Thần Tập, lại biết được tin tức kinh người như thế.

Khó trách, khó trách Cửu Ngục Ma Thần ăn thiệt thòi lớn như vậy, rõ ràng không nghĩ tới trả thù trở về, ngược lại cam tâm tình nguyện ẩn núp lâu như vậy, cảm tình đang chờ ở chỗ này!

Cửu Ngục Ma Thần lại không biết suy nghĩ trong lòng Tam Ma Thần, chỉ cho rằng bọn chúng bị tin tức cực tốt này trấn trụ.

Tâm tình của nó rất tốt, cười ha ha nói: "Cho nên, ba người các ngươi an tâm một chút chớ vội. Nhanh thì mấy chục năm, lâu thì trăm năm, viện quân bên ta sẽ đến. Đến lúc đó, một Nhân tộc chi hoạn lại tính là cái gì? Diệt bọn họ, chẳng qua là dễ như trở bàn tay mà thôi. Hơn nữa hủy diệt đại thống lĩnh đã cho chúng ta cam đoan, chờ sau khi thu phục Ma giới và Thần Võ thế giới, quyền thống trị vẫn thuộc về chúng ta như trước."

"Long huyết, Âm triện, Minh Sát, bình minh đã gần ngay trước mắt, quan trọng nhất bây giờ là chúng ta có lực lượng sinh tồn, nghênh đón viện quân, cần gì phải tử chiến với Nhân tộc vào thời khắc bình minh này?"

Theo Cửu Ngục Ma Thần thao thao bất tuyệt, Hạ Dương rốt cục trong khiếp sợ cũng hồi phục lại tinh thần.

"Cửu Ngục bệ hạ anh minh." Hắn ta dữ tợn nở nụ cười, làm ra bộ dạng mừng như điên nói: "Không ngờ Cửu Ngục bệ hạ lại lặng lẽ làm ra đại sự như vậy, thật sự là quá tốt! Có đại bản doanh liên tục không ngừng trợ giúp, lần này Nhân tộc khó thoát khỏi tai kiếp."

Nói như vậy thời điểm này, trong lòng của hắn cũng đã hạ quyết tâm.

Vừa rời khỏi nơi này, hắn liền lập tức tìm cơ hội thông báo tin tức quan trọng này cho Thủ Triết.

Cái hành lang không gian siêu này uy hiếp Nhân tộc quá lớn, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp làm nổ tung thứ này!

Cũng may, lúc trước hắn thừa dịp ưu thế, sớm đã hạ các loại cấm chế đối với Ma Hồn của Âm Quát Ma Thần và Minh Sát Ma Thần, một khi bọn chúng dám phản loạn, tất nhiên sẽ là cục diện tan thành tro bụi, không cần lo lắng bọn chúng lại lần nữa phản bội.

Nếu không, lúc này tin tức vừa ra, hai Ma Thần này tuyệt đối sẽ lập tức phản loạn, chính mình sẽ gặp nguy hiểm!

Thật sự là nguy hiểm quá!

******

Cơ hồ là cùng một khoảng thời gian.

Trong hư không hải bên ngoài thế giới Thần Võ.

Trải qua mười năm thăm dò, Vương Bảo Thánh cùng Đế Hưu rốt cục ở trong một chỗ bí mật không gian trắc trở, phát hiện mục tiêu của chuyến đi này —— Viên Cửu Tiêu Vẫn Tinh kia.

Vị trí của nó thật sự là quá bí mật, hoàn toàn kẹt ở trong khe hở không gian nếp uốn, nếu như không phải thời điểm Đế Hưu ” nhặt rác” thăm dò được một chút, tìm tòi cẩn thận một chút, thiếu chút nữa liền bỏ lỡ.

Hơn nữa, ước chừng là bị uy lực bạo tạc của Hỗn Độn Diệt Thế Châu ảnh hưởng, hoặc là mười vạn năm qua ở trong Hư Không Hải này bị năng lượng phong bạo giày vò, ngoại hình của nó so với lúc trước đã có không ít khác biệt, hình thể cũng rút lại không ít, Vương Bảo Thánh thiếu chút nữa không nhận ra.

Cũng may, trải qua một phen kiểm tra phân biệt và kiểm tra, Vương Bảo Thánh rốt cục xác định được, đây chính là ” túc chủ” động thiên học viện mà kiếp trước hắn tự tay mở ra.

Cao cấp tướng học viện, ngay trong động thiên này.

Để thuận tiện cho việc thăm dò sau này, Đế Hưu trực tiếp triển khai bản thể, dùng sợi rễ vô cùng tráng kiện quấn quanh Cửu Tiêu Vẫn Tinh, kéo nó ra từng chút một nếp uốn không gian.

Sau khi bận bịu xong, hắn khôi phục bản thể trở lại phi thuyền loại nhỏ, không nhịn được mà cảm khái vạn phần: “Mười năm rồi, tròn mười năm, cuối cùng chúng ta cũng tìm được cửu tiêu vẫn tinh rồi, chuyện này cũng không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy, không dễ dàng.” Vương Bảo Thánh cũng tràn đầy vui mừng, cuối cùng cũng không phụ sự phó thác của lão tổ gia gia.

“Nếu đổi lại là An Nghiệp thiếu gia, đại khái có thể tìm được một tháng rồi nhỉ? Không sai, cùng lắm là ba tháng…” Đế Hưu tiên quân lại nhịn không được chửi bậy.

“…”

Nụ cười trên mặt Vương Bảo Thánh im bặt mà dừng lại.

Trong lòng của hắn nhịn không được hét lên: Đế Hưu tiền bối, ngài có thể đừng nhắc đến Thái gia gia của ta được không?

Mười năm qua, Vương Bảo Thánh đã nghe không dưới trăm lần từ miệng Đế Hưu nói "Nếu như An Nghiệp thiếu gia ở đây… Tìm kiếm Cửu Tiêu Vẫn Tinh, cũng không phải chỉ dựa vào vận khí tốt là được?

"Đế Hưu tiền bối, chúng ta vẫn nên nhanh thông tri cho gia tộc đi." Vương Bảo Thánh buồn bực lại bất đắc dĩ nói sang chuyện khác: "Lão tổ gia gia nhà ta chờ bản này đã lâu rồi."

Được Vương Thủ Triết và rất nhiều bản sao nhỏ từ nhỏ truyền đọc lây nhiễm, bây giờ mọi người Vương thị đều quen gọi các loại di tích, động thiên là " phó bản", gọi hành vi thăm dò di tích là "Xổ bản".

Tuy Vương Bảo Thánh không có xem thói quen chép nhỏ, nhưng mưa dầm thấm đất, cũng quen với cách nói như vậy.

…

Sau một khoảng thời gian.

Chủ trạch Vương thị.

Trong tiểu viện của Thủ Triết.

Bên trong viện là màu sắc rực rỡ, bốn mùa như xuân, linh khí nồng đậm chảy xuôi trong không khí, từ xa nhìn lại, linh vận dạt dào, tựa như tiên cảnh.

Trong đình nghỉ chân trong nội viện.

Vương Thủ Triết đang nằm trên ghế thái sư, vừa phơi nắng, uống nước trái cây, vừa cầm tinh mạc to bằng bàn tay, lật xem tình báo gần đây truyền về, hiểu rõ động thái mới nhất của các phương diện.

Mà dưới bàn đá ở đình nghỉ mát bên cạnh, bạn học Vương Tông Trúc đang vùi đầu, khó khăn viết bài tập.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Thái Ất Kim Lôi Trúc Vương Tông Trúc trải qua Vương Thủ Triết thôi hóa, sớm đã không còn là dáng dấp măng non nhọn lúc trước, mà biến thành

một… mõm nhọn lớn một chút, trúc tiên nguyên bản ngược lại mọc ra không ít.

Nhưng Vương Tông Trúc thà rằng mình chưa trưởng thành.

Thân là Thái Ất Kim Lôi Trúc, hình thức trúc sinh hắn mở ra quá khó khăn.

Độ khó của Tộc Học còn khó hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, nhất là gần đây sau khi tiến vào lớp nhỏ, các loại kiến thức càng là cuồng oanh loạn tạc mà đến.

Hắn dùng roi trúc cuốn bút, cọ cọ trên mép măng, cũng không nghĩ ra được vấn đề này. Cái gì Giáp chạy ất truy, Ất Chiết Phản Giáp Truy… Tấm măng đau, mai cũng đau.

Thật sự rất muốn triệu hồi ra một mảnh Thái Ất Kim Lôi, bổ những bài học gia đình này thành bụi phấn.

So với sự đau khổ của Vương Tông Trúc, Vương Thủ Triết ở bên cạnh lại rất vui vẻ.

Các tin tình báo tập hợp vào trong tay hắn, trên cơ bản đều là tin vui.

Đầu tiên là tin vui của Vương thị Luyện Đan tổng ty.

Nhờ vào đại lượng linh dược giá thấp "Tiến khẩu", cùng với không ngừng mở rộng dây chuyền sản xuất quy mô lớn, sản lượng Tiểu Bồi Nguyên Đan lại trèo lên đỉnh cao! Hiện giờ sản lượng hàng năm đã đột phá ba trăm ức mai, tổng sản lượng năm đạt đến mười lăm mười sáu miếng Tiên Linh Thạch.

Hồi tưởng lại lúc trước, hài tử trong nhà vì một viên Tiểu Bồi Nguyên Đan cũng phải khiêm nhượng, Vương thị bây giờ thật đúng là đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bất quá, cho dù như vậy, khoảng cách thỏa mãn toàn bộ thần võ tiêu hao còn xa xa không đủ, càng đừng đề cập đến xuất khẩu kiếm lấy ngoại hợp.

Trong những năm kế tiếp, Vương thị luyện đan tổng ty còn cần tiếp tục mở rộng sản xuất!

Vương Thủ Triết tiện tay quơ lấy bút khống chế bên cạnh, xoạt xoạt xoạt viết lên phê phúc của mình ở phía sau: tiếp tục mở rộng sản lượng.

Ngoài ra, Thất đệ Vương Thủ Nghiệp ở trên kỹ thuật luyện đan cũng lần nữa có đột phá.

Hiện giờ, lúc hắn luyện chế Vô Lượng đan cửu phẩm đã có thể đạt tới trình độ một lò thành đan năm viên, không lỗ vốn. Chỉ dựa vào tiêu chuẩn luyện chế Vô Lượng đan mà nói, Vương Thủ Nghiệp đã hoàn toàn xứng đáng với "Đệ nhất thần võ".

"Nương tử, thiên phú luyện đan của lão Thất không tồi nha." Vương Thủ Triết cầm linh qua trong tay Liễu Nhược Lam rửa sạch, vừa gặm vừa không nhịn được tán thưởng: "Theo tuổi tác càng lớn, hắn ngược lại càng thêm trầm ổn tinh tiến."

Lời này nếu để Thủ Nghiệp nghe thấy, hơn phân nửa sẽ phun ra một ngụm máu.

Tứ ca à, ta đây là thiên phú tốt chứ? Ta đây đều là bị ép buộc! Tư vị mỗi một lò luyện chế đều lỗ tiền ngài nếm qua sao?

Đây không phải đốt đan, mà là đốt tim a!

"Ta cũng nghe đệ muội nói qua, Thất thúc thúc là liều mạng nghiên cứu Cửu phẩm Vô Lượng đan." Liễu Nhược Lam nói, "Hắn không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn kiếm tiền trước khi ngươi yêu cầu hắn luyện chế Thập Phẩm đan dược bị hao tổn."

"Trước khi tới Lăng Hư cảnh, hắn luyện chế Thập Phẩm đan quá tốn sức." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút nói: "Nếu hắn muốn kiếm tiền, vậy thì tiếp tục luyện đan cửu phẩm là được. Đan dược này ở Thánh Vực cũng cực kỳ có thị trường, để Thánh Vực khai thác tổng ty thu mua dược liệu phối hợp với độ thuần thục của hắn."

Nói xong, hắn bỏ linh qua, lại xoạt xoạt làm ra phê duyệt.

Viết xong, Vương Thủ Triết lại nhìn một cái.

Ừm! Đây là tin tức tốt của viện nghiên cứu.

Phòng thí nghiệm thứ nhất của Hư Không Hải loại nhỏ đã xây xong, chuẩn bị gửi đến gần Linh Khư của Hư Không Hải, nghiên cứu đống rác Linh Khư kia, cũng thử xây dựng xưởng luyện kim loại ở trong Hư Không Hải.

Đây là tin tức tốt, đại biểu cho nền văn minh của Thần Vũ nhân tộc lại tiến thêm một bước nhỏ.

“Ơ? Tháp tín hiệu không gian? Đại bản doanh của Ma tộc, Hủy Diệt Đại thống lĩnh, Tu La Ma Chủ…”

Bỗng dưng, Vương Thủ Triết lật xem được tình báo khẩn cấp đến từ 《Hạ Dương》, sắc mặt vốn dĩ nhẹ nhõm thoáng cái trở nên trịnh trọng hẳn lên.

Một lát sau, hắn xem xong tình báo, vẻ mặt mới một lần nữa khôi phục thoải mái, cười nói: “Sớm đoán ra Cửu Ngục Ma Thần án binh bất động, chỉ là giằng co với đại quân Nhân tộc chúng ta, khẳng định là đang nghẹn một loại đại chiêu nào đó, thì ra là liên hệ với đại bản doanh Ma tộc. Cũng may viện binh không phải lập tức tới đây, chúng ta còn có thời gian chuẩn bị.”

Vương Thủ Triết cầm lấy bút xúc tu, suy nghĩ thêm một lúc mới đưa ra phê duyệt.

Lần này, hắn xoát xoát xoát viết một đống chữ.

Rất hiển nhiên, so với những tin tức trước đó, chuyện này phức tạp hơn nhiều.

Bất quá, dù vậy, chờ một ngụm Linh Qua nhai xong, hắn cũng viết không sai biệt lắm.

Phê thuốc xong, hai tin tức đến từ Thiên Thụy thánh triều lần lượt do Khương Mộ Tiên và Vương Hựu bình phát tới.

Hai tin tình báo, đều là nói cùng một chuyện - có một cô nương Bạch Vũ thị tên là 【Bạch Vũ Triêu Lộ】 dẫn theo tộc nhân tinh nhuệ, đến nương tựa Vương thị làm công! Nghe nói, vẫn là Ly Từ mãnh liệt giới thiệu.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười.

Nha đầu Ly Từ kia đã chạy xa như vậy, thế mà cũng không quên giới thiệu đối tượng làm công cho gia tộc. Lần trước là Tài Hữu Đạo, lần này lại là Dực Nhân tộc Bạch Vũ thị… trái lại rất biết chọn người.

Lúc này, hắn liền làm ra biểu thị phê duyệt, bảo Vương Hựu Bình an bài công việc thật tốt, không nên bạc đãi người ta.

Cái gọi là thiên kim mua xương ngựa, người làm công ở Vương thị phát triển càng tốt, đối với thanh danh của Vương

thị có tác dụng chính diện, tương lai mới có người liên tục không ngừng đến góp sức.

Về phần để cho các nàng tiến vào Thần Võ thế giới? Vậy thì cần đại lượng khảo sát rồi. Chỉ có thông qua các loại khảo sát, tâm tính cùng nhân phẩm không có vấn đề cung phụng, mới được mời vào công tác của Thần Vũ thế giới.

Hiệu suất của Vương Thủ Triết rất cao, bình thường khi xem xong một tin tức là có thể lập tức phê duyệt, ngẫu nhiên mới có một hai tin tức như vậy, cần suy nghĩ tỉ mỉ.

Trong những tin tức này có liên quan tới sản nghiệp luyện khí, cũng có liên quan tới nông nghiệp, còn có liên quan tới Trấn Ma Đô hộ phủ, thậm chí, tiền tuyến Vương Phú Quý cũng thỉnh thoảng phát tin tức đến thông báo tình huống.

Đây chính là chức trách quan trọng nhất của một gia chủ, không phải việc gì cũng phải khom người, mà là hướng dẫn và thúc giục gia tộc không ngừng đi tới.

Sinh nhiều tộc nhân như vậy là vì cái gì? Phát triển mạnh Tộc Học là vì cái gì? Đương nhiên là vì bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài hơn, lấp đầy khung xương to lớn của Vương thị này.

Mà Vương Thủ Triết chỉ là người dẫn đường của gia tộc, người dẫn đường.

Đột nhiên.

Lại có gia tướng đưa tới một phần tình báo khẩn cấp.

Tin tức lần này là thông qua trạm truyền tin khẩn cấp đưa tin về.

Vương Thủ Triết mở ra xem, lại thấy là một tin tức tốt, Bảo Thánh truyền tống về tin tức, nói là tìm được Cửu Tiêu Vẫn Tinh.

Nhìn thấy tin tức này, thần sắc của hắn nhất thời có chút cảm khái.

Mười năm rồi!

Ngay cả hắn cũng không ngờ tới, Bảo Thánh vậy mà tìm kiếm mười năm, mới tìm được khỏa Cửu Tiêu Vẫn Tinh kia. May

mà hắn vẫn là Thần Vũ Thánh Hoàng chuyển thế, động thiên mình tạo cũng muốn tìm lâu như vậy.

Đối với 【 học viện quan tướng cao cấp sắp mở ra 】 này, Vương Thủ Triết vẫn rất chờ mong.

Đây cũng chính là di sản cuối cùng Thánh Hoàng để lại cho hậu bối Nhân tộc.

Nghiêm túc nói ra, sở dĩ Vương thị có thể đi đến bước này, cùng Thần Võ di hồi là không thể tách rời. Nhưng mà, lấy được thần võ để lại, cũng đại biểu cho Vương thị gánh lấy sự nghiệp Thần Võ Thánh Hoàng chưa hết.

Đây không chỉ là vinh dự và chỗ tốt, mà còn là một phần trách nhiệm nặng trịch.

Tuy nhiên, trên dưới Vương thị sẽ không có ai từ chối trách nhiệm nặng nề này, dù sao hiện tại ngay cả Thánh Hoàng cũng chuyển thế đến Vương thị.

Lúc này.

Vương Thủ Triết liền ký chủ lệnh của gia tộc, mở ra 【 bản sao 》 đạt án Quan học viện cao cấp đã sớm chuẩn bị nhiều năm 】 .

Sau khi truyền lệnh xuống, hắn duỗi lưng một cái, buông tinh mạc nghỉ ngơi, sau đó vừa ăn canh bổ nương tử đưa lên, vừa đứng dậy đi thúc giục Vương Tông Trúc.

Nói ra, bây giờ nội dung Vương thị Tộc Học càng ngày càng cao thâm, cho dù là trung đẳng Tộc Học cũng có thể so sánh với nội dung trong đại học đời trước.

Mà đồ vật của Tộc Học cao đẳng, Vương Thủ Triết nhìn cũng thường xuyên như lọt vào trong sương mù.

“Phụ thân.”

Thấy Vương Thủ Triết tới, một thiếu niên ngồi bên cạnh Vương Tông Trúc đứng lên, thi lễ với Vương Thủ Triết một cách quy củ.

Thiếu niên này dáng người thẳng tắp, khí chất ưu nhã kiêu quý, nghiễm nhiên là một thiếu niên nhẹ nhàng.

Hắn là "Vương tông thế" thụ thế giới, trong tiên thực Vương thị có trí thông minh cao nhất, tính tình cũng trầm ổn nhất. Thời gian hắn sinh ra tuy đã muộn, nhưng tiến độ học tập cũng rất nhanh, bây giờ đều đã gia nhập viện nghiên cứu.

Biểu hiện của hắn thường khiến Vương Thủ Triết cảm thấy đây không phải là một gốc Thế Giới Thụ mà là cây Trí Tuệ!

"Tông Thế trở về rồi?"

Vừa rồi Vương Thủ Triết bận bịu phê duyệt, cũng không chú ý tới hắn đến lúc nào.

Hắn nhìn Vương Tông Trúc, lại nhìn Vương Tông Thế, cười hòa ái: "Chỉ đạo cho đệ đệ học à?"

"Hôm nay không có chuyện gì, tới thăm phụ thân mẫu thân đi." Vương Tông Thế nói, "Nhìn đệ đệ, giúp hắn tìm hiểu hệ thống kiến thức. Thành thật mà nói, tri thức của Trúc nhi có chút tán loạn, rất nhiều kiến thức chỉ hiểu được một chút. Như vậy đi, thời gian này mỗi ngày ta trở về sẽ giảng bài bổ sung cho nó. Sau đó in bài thi cho nó…"

Ta cảm ơn ngươi a.

Mặt vuốt măng của Vương Tông Trúc cũng sắp sụp.

Trong các vị ca ca tỷ tỷ, hắn đau đầu nhất chính là Vương Tông Thế, mỗi lần thấy hắn đều là học tập, tri thức, luyện tập quyển…

Đâu giống Ly Lung tỷ tỷ, Ly Tiên tỷ tỷ, mỗi lần đều là cho hắn các loại đồ ăn ngon ngon, còn dẫn hắn lén lút nhìn đại lưu ảnh, ô ô, đại lưu ảnh hảo hảo xem!

"Được, vậy Trúc Nhi sẽ được giao cho Tông Thế dạy bù." Vương Thủ Triết rất vui mừng sự đoàn kết giữa các huynh đệ tỷ muội bọn họ.

Sau đó là cuộc sống thê thảm của Vương Tông Trúc.

Trong cuộc sống bình tĩnh mà căng thẳng, thời gian lại qua một năm.

Một năm nay, một việc quan trọng nhất của Vương thị chính là chuẩn bị cho học viện tướng quân cao cấp sắp mở ra.

Vì bản sao này, Vương thị đã bắt đầu chuẩn bị từ rất nhiều năm trước, những gì nên chuẩn bị đều đã sớm chuẩn bị gần như xong, bây giờ chuẩn bị rất nhanh.

Một năm qua đi, công tác chuẩn bị cuối cùng cũng hoàn thành, kế tiếp, chính thức mở ra phụ bản.

Hai chiếc độ thuyền giới vực cỡ trung được điều động đến, nối liền với người, phá tan Vân Hải Thiên Cương của thế giới Thần Võ, tiến vào trong biển hư không, nhanh chóng đi về tọa độ.

Chưa tới nửa tháng, bọn họ đã thành công hội hợp với Vương Bảo Thánh và Đế Hư Không Hải.

Dưới sự cố gắng của Đế Hưu, lúc này Cửu Tiêu Vẫn Tinh đã một lần nữa bị kéo vào phạm vi năng lượng tràng của thế giới Thần Võ. Dưới sự trói buộc của năng lượng tràng, nó sẽ không tùy ý phiêu lưu, mà sẽ không ngừng vòng quanh thế giới.

Mà đây cũng là vị trí ban đầu của nó.

“Lão tổ gia gia.” Vương Bảo Thánh leo lên độ thuyền giới vực cỡ trung, báo cáo tình huống với Vương Thủ Triết dẫn đầu: “Học viện Quan Cao Cấp đã khởi động, bạn học có thư đề cử của học viện Tướng Quan, có thể vào báo danh bất cứ lúc nào, sau khi thông qua kiểm tra sẽ trở thành học viên của học viện Tướng Quan.”

Trong lúc báo cáo, một lão giả chòm râu bạc trắng cũng tiến lên: “Bảo Thánh, đã lâu không gặp, thật là nhớ mong.”

Lão giả này, tự nhiên là 【Vương Thần Luân】 của Luân Hồi Chi Thụ.

Lúc này mặt hắn phiếm hồng quang, hiển nhiên ở Vương thị tu dưỡng không tệ, khôi phục không ít nguyên khí.

“Thần Luân lão tổ.” Vương Bảo Thánh bất đắc dĩ hành lễ.

Bối phận gia tộc lớn như trời. Cho dù là thánh thực bản mệnh của hắn, đó cũng là lão tổ của hắn.

Hơn nữa hắn cảm thấy Thần Luân lão tổ căn bản không nhớ hắn, những năm qua ở bên cạnh lão tổ gia gia rất thoải mái, căn bản không tới thăm hắn một lần.

Vương Thủ Triết cũng không nói nhảm, trực tiếp bảo Bảo Thánh khởi động môn hộ khí linh của động thiên học viện.

Trên Cửu Tiêu Vẫn Tinh, một cánh cửa năng lượng đột nhiên xuất hiện.

Cùng lúc đó.

Một nữ tử kỳ ảo uyển chuyển, thanh âm thập phần dễ nghe cũng theo đó vang lên: "Hoan nghênh chư vị quang lâm Thần Vũ cao cấp tướng quan tiến vào học viện, thỉnh chuẩn đệ tử đưa ra thư đề cử nhập học, cùng người nhà xin nhường đường trước, đợi cho học viên làm xong thủ tục nhập học mới có thể đi làm thủ tục."

Vương Tông An khí độ trầm ổn tiến lên chỉ huy: "Tất cả mọi người nghe đây, dựa theo bối phận lớn nhỏ, từ nhỏ đến lớn dùng cái này để nhập học, mọi người phải ngay ngắn trật tự, chớ để Khí Linh học viện coi thường Vương thị chúng ta."

"Ách…" Khí linh học viện thấy người này nhốn nháo, bộ dáng phi thường náo nhiệt, nhịn không được lại nhắc nhở một câu, "Các ngươi đi cùng người nhà quá nhiều, một học viên chỉ có thể có một đến hai người nhà cùng đọc."

"Người nhà?" Vương Tông An trả lời: "Khí Linh tiền bối, nơi này của chúng ta không có người nhà, đều là chuẩn học viên."

"?"

Thanh âm của Khí Linh học viện bỗng nhiên dừng lại.

Nàng ngốc trệ thật lâu, cảm giác tình huống trước mắt vượt ra khỏi phạm vi lý giải của nàng, giống như là tử cơ vậy.

Cảnh tượng vô cùng lúng túng.

"Khụ khụ!"

Thấy cảnh tượng này, Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân rốt cuộc không nhìn xuống được, ho nhẹ một tiếng, lên tiếng nói: "Khí linh cửu tiêu, ngươi còn nhận ra bản tôn không?"

"Hóa ra là Luân Hồi Thánh Tôn đại nhân." Khí Linh Cửu Tiêu lập tức khôi phục tinh thần, giọng điệu lập tức trở nên nhiệt tình cung kính: "Hoan nghênh Thánh Tôn về nhà, làm phiền quần chúng vây xem tản ra trước, mời Thánh Tôn về nhà."

“Khụ khụ ~ ta không nóng nảy.” Vương Thần Luân giới thiệu nói: “Những thứ này không phải quần chúng vây xem, quả thực đều là chuẩn học viên.”

“Toàn bộ, tất cả đều là chuẩn học viên?” Giọng nói của Khí Linh cửu tiêu đang run rẩy.

“Tất cả đều là như vậy!”

Vương Thần Luân chắc chắn gật đầu, trong lòng cũng nhấc lên một trận gợn sóng kịch liệt.

Lúc trước hắn và Thánh Hoàng mở động thiên, khi làm tướng quan học viện, chính là chuẩn bị thi hành giáo dục tinh anh. Lúc đó, trong dự đoán của bọn họ, đệ tử nhập học trong học viện này tuyệt đối không bằng năm người!

Dù sao có thể đến đây tu luyện, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử, kém cỏi nhất, tương lai đều là cấp bậc quân đoàn trưởng. Mà Thần Triều tổng cộng cũng chỉ có quân đoàn chín đường mà thôi, quân đoàn trưởng tính toán đầy đủ cũng chỉ có trăm, vả lại đều là Dịch tướng quan, người trẻ tuổi cùng thời kỳ cần đến học viện tu sửa có thể có mấy ai?

Một kỳ đệ tử chỉ có một cái, hai cái đều là tình huống bình thường, nếu như đệ tử trong học viện có thể đạt tới năm cái, cũng đã nói rõ là nhân tài, là đại khí vận rồi.

Không ngờ Vương thị lại lập tức vận chuyển hai chiếc thuyền trung cấp chuẩn học viên.

Lần đầu tiên Vương Thần Luân nhìn thấy “Thịnh Huống” này, cũng không khỏi tê cả da đầu.

Thủ Triết gia chủ, đây là chuẩn bị một lần cạo sạch quan tướng học viện sao?

…

Chương 78: Vương thị cường thịnh nhân khẩu phá vạn! Quần anh tụ tập!

…

“Các ngươi đang nói đùa đấy à? Không phải là giả mạo thư đề cử nhập học đó chứ?!” Khí Linh Cửu Tiêu khó có thể tin, ngay cả âm thanh cũng không tự chủ được cao lên tám độ.

Cùng lúc đó.

Trong cánh cửa năng lượng có một đạo quang mang bắn ra, trong chớp mắt ở trong hư không ngưng tụ ra hình tượng một nữ tử.

Đúng là khí linh cửu tiêu không nhịn được, trực tiếp ở lối vào tiểu động thiên hiện ra hình tượng giả lập.

Đó là một nữ tử ước chừng hai mươi tuổi, có một khuôn mặt an tĩnh quốc thái dân tiêu chuẩn, một bộ váy dài cung trang phác họa thân hình nàng vô cùng no đủ, ánh mắt khí chất lạnh thấu xương, lộ ra vẻ ngự tỷ nhi nồng đậm.

Nàng liếc mắt nhìn Vương Bảo Thánh, giống như nghĩ tới điều gì, nhắc nhở: “Đây chính là điều không được phép nha, cho dù Luân Hồi Thánh Tôn đại nhân giúp đỡ, hoặc là Thánh Hoàng bệ hạ hỗ trợ gian lận cũng không được nha, học viện chúng ta có quy củ của học viện.”

Vô cùng rõ ràng, lúc trước nàng đã trao đổi qua với Bảo Thánh, biết được có thể Bảo Thánh rất có thể là Thánh Hoàng bệ hạ chuyển thế.

“Thánh Nhi?” Vân Mộng Vũ nghi ngờ nhìn hình tượng của Khí Linh cửu tiêu, sau đó gọi Vương Bảo Thánh đang tụ hợp lại ở bên cạnh, “Hình tượng của Khí Linh cô nương này không phải là do kiếp trước ngươi thiết kế chứ?”

“…?” Vương Bảo Thánh vẻ mặt nghi hoặc: “Ta nhớ mơ hồ hình như là kiếp trước ta thiết kế, mẫu thân, có vấn đề gì không?”

“Không sao.” Huyên Mộng Vũ xua tay xua đuổi, “Đi làm việc đi.”

“Mẫu thân, ta cáo từ…” Vẻ mặt Vương Bảo Thánh tràn đầy nghi ngờ, lập tức rút đi.

Chờ hắn đi xa, Vân Mộng Vũ mới nói nhỏ với Chiêu Ngọc công chúa: “Ta nói cho ngươi biết, Bảo Thánh chúng ta thích tuổi tác lớn, tướng mạo thành thục, khí chất lãnh diễm.”

“Ta nói đứa nhỏ này yêu thích nữ hài tử, sao một chút cũng không giống phụ thân hắn.” Chiêu Ngọc công chúa trong lòng ưu tư, yên lặng gật đầu nói, “Ngày thường cũng thích lăn lộn cùng một chỗ với Âu Dương Yến, cả ngày cũng thích đối nghịch với Thân Đồ Thi, vừa nhìn liền biết là vui vẻ oan gia. Hơn nữa, hắn còn rất sùng bái Tuy Vân công chúa.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Huyên Mộng Vũ lo lắng nói: “Bảo Thánh là đích trưởng của Vương thị, cưới vợ nhất định phải là dòng chính danh môn, nhưng ánh mắt hắn lại rất bắt bẻ, ba lần bốn lượt từ chối xem mắt. Chẳng lẽ muốn giới thiệu Tuy Vân tỷ tỷ cho Bảo Thánh hay sao?”

Tuy rằng Kỳ Mộng Vũ gọi Tuy Vân Hoàng Thái Nữ là tỷ tỷ, nhưng kì thực hai người ngoại trừ đều là huyết mạch của Huyên Thị ra, quan hệ huyết mạch đã tương đối xa, cách xa nhau đừng nói năm đời, mấy chục đời đều có, chênh lệch bối phận cũng là cực lớn.

Loại tình huống vượt qua bối phận kết thân này hiếm khi xuất hiện trong thế gia, nhưng cũng không phải là không thể.

“Nhưng Tuy Vân công chúa là muốn kế thừa vị trí Tiên Hoàng.” Chiêu Ngọc công chúa vẻ mặt đau đầu nói, “Cũng không thể gọi Bảo Thánh ở rể Dự Khuyết phải không? Thay vì như thế, ta không bằng tìm lão tổ tông dùng nhiều tài nguyên lớn bồi dưỡng Thân Đồ Thi Hà, chờ sau khi tư chất huyết mạch của nàng đạt tiêu chuẩn, đưa nàng thăng chức thành công chúa Ma Triều. Thân phận như thế, thật xứng với Bảo Thánh rồi.”

“Chử thị chúng ta cũng có thể có công chúa mới, hiện tại tài nguyên của mọi người tương đối nhiều, chọn người có tư chất thân phận tốt, thăng chức thành công chúa không khó.” Diệp Mộng Vũ lập tức không phục nói: “Huống chi tam tỷ Tĩnh An công chúa nhà chúng ta cũng không có phủ chủ đâu! Không phải Bảo Thánh thích tuổi tác sao…”

Đương nhiên, hai vị công chúa lại là hôn nhân đại sự của Vương Bảo Thánh làm ầm ĩ lên.

Vương Phú Quý ở một bên nghe được cực kỳ nhức đầu, lập tức trấn an hai vị thê tử nói: "Hai người các ngươi đừng lo lắng vớ vẩn cho Bảo Thánh nữa, lão tổ gia gia còn nóng vội hơn các ngươi, nói không chừng đã coi trọng một cô nương của đại tiên tộc nào đó ở Thánh Vực rồi."

Cô nương Thánh Vực?

Chử Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa đều bĩu môi.

Thánh Vực Đại Tiên Tộc cô nương có cái gì đặc biệt hơn người? Cũng như vậy. Bảo Thánh nhà chúng ta chính là trời sinh đạo thể! Mặc dù là cưới đích nữ Thánh Tộc cũng đủ tư cách.

Các nàng bên này nói rất náo nhiệt, bên kia, thiếu tộc trưởng Vương Tông An của gia tộc cũng đang bàn bạc với Cửu Tiêu Khí Linh.

Hắn thành thục ổn trọng, xử lý việc này tự nhiên đâu vào đấy, vì giải trừ nghi ngờ trong lòng Cửu Tiêu, nàng có thể lần lượt đến kiểm tra.

Sau khi thương nghị xong, Vương Tông An nhìn các con cháu nhất mạch của hắn: "Các ngươi là người đầu tiên?"

"Lão tổ tông." Vương Cẩn Du vượt qua đám người đi ra, thi lễ với Vương Tông An, giọng điệu cởi mở tự tiến cử: "Trong số học viên thì ta nhỏ tuổi nhất, để ta làm trước."

Vương Cẩn Du này chính là tiểu cô nương mười lăm tuổi muốn giới thiệu hắn cho cô cô của mình trên phi chu. Bây giờ hơn ba mươi năm qua đi, nàng đã trở thành một nữ tử duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt vẫn như mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt tràn đầy thanh xuân.

Nhưng lời này của nàng vừa nói ra.

Một thiếu phụ bên cạnh tướng mạo xinh đẹp, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng: "Du nhi, ngươi cần gì phải đoạt đệ nhất này? Trong học viện tình huống không rõ, quá nguy hiểm."

Người nói chuyện chính là Khương thị. Nàng ta đến từ Hàn Nguyệt Khương thị của Tiên Triều, chính là tiểu thư thứ mạch

của Hàn Nguyệt Khương thị.

Lúc trước nàng ta còn trẻ chưa đến năm mươi tuổi đã gả cho thiếu gia Vương Bảo Vinh đích thứ mạch Vương thị, sau khi cưới vợ chồng ân ái, chưa tới năm năm đã sinh được Vương Cẩn Du.

Vương Bảo Vinh lớn hơn nương tử hai mươi tuổi, bây giờ hắn đã gần một trăm hai mươi tuổi, bối tự "bảo" xếp hạng ba trăm sáu mươi bảy, tu vi cũng đạt đến Tử Phủ cảnh tam tầng. Lúc trước sau khi tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, hắn bắt đầu làm việc từ tầng dưới chót trong sự nghiệp gia tộc, tích lũy kinh nghiệm một đường thăng chức.

Hiện giờ, chức vụ của hắn ở Thánh vực khai thác tổng ty, chính là chủ sự của Đại Càn phân chia Tư Mạc Nam quận, toàn quyền phụ trách sự vụ lớn nhỏ của Khai Phá Tư ở Mạc Nam quận, thuộc về nhân tài cốt cán tinh anh Vương thị.

Bây giờ ông ta vẫn là dáng vẻ của người thanh niên, nhưng khí độ trầm ổn, vẻ mặt uy nghiêm, đặt ở bên ngoài, chắc chắn cũng là một tổng tài bá đạo.

Nghe được nương tử nhà mình nói, Vương Bảo Vinh khẽ cau mày: "Nương tử, chúng ta chính là tộc duệ đích trưởng phòng nhất mạch của Tông An lão tổ, hiện giờ Du Nhi đã lớn rồi, lại được lão tổ gia gia coi trọng và trông nom, mọi việc há có thể lùi bước? Huống chi, đây là học viện Bảo Thánh tự mình khai thác kiếp trước, há sẽ có nguy hiểm gì?"

Nhiều năm sinh sôi nảy nở như vậy, số lượng con cháu nhất mạch của Vương Thủ Triết đã vô cùng khổng lồ, hiện giờ tất cả mọi người đều có thói quen chia những con nối dõi này thành 【Trưởng phòng nhất mạch của Tông An】 cùng với 【Tông Thụy đích thứ phòng nhất mạch】 này. Bọn nhỏ của hai mạch này, ít nhiều đều sẽ có chút so sánh với nhau.

Nhưng bọn nhỏ của Tông An nhất mạch, theo ý nào đó mà nói, ở trên danh sách kế thừa của gia tộc phải vượt qua Tông Thụy nhất mạch này. Bởi vậy, tâm thái của người chi trưởng sẽ có nhiều gánh chịu hơn.

Về phần danh sách kế thừa của gia tộc, thật ra cũng không phức tạp. Lấy ví dụ mà nói, Vương Tông An là thiếu tộc

trưởng, có được quyền kế thừa thuận lợi nhất của gia tộc, Vương Thất Chiêu là thuận vị thứ hai, Vương An Nghiệp là thuận vị thứ ba… Cứ thế mà suy ra, Chí Bảo Thánh là người thừa kế hợp pháp thứ sáu.

Nếu Phú Quý sinh hạ đích thứ tử, vậy đích thứ tử này chính là thứ bảy thuận vị.

Nhưng nếu Bảo Thánh tái sinh trưởng tử, trưởng tử của Bảo Thánh sẽ biến thành thứ bảy thuận vị, đích thứ tử phú quý sẽ chen đến vị thứ tám, trưởng tử của thứ tử phú quý sẽ xếp thứ chín.

Nếu là trưởng tử của Bảo Thánh không ngừng sinh hạ, mỗi khi sinh ra một nam đinh, thứ tử phú quý danh sách đều sẽ chen chúc một vị sau này.

Theo danh sách thừa kế như vậy.

Lấy ví dụ xui xẻo một chút, đích trưởng phòng nhất mạch của Tông An không còn, hoặc là toàn bộ bỏ qua quyền kế thừa, mới đến phiên đích thứ phòng nhất mạch Tông Thụy này. Mà đích trưởng phòng mỗi khi sinh ra một nam đinh, danh sách kế thừa đích thứ phòng Tông Thụy liền phải di chuyển một người về sau.

Mà nam đinh đích trưởng phòng nhất mạch Tông An này, hiện giờ chừng tám mươi chín vị.

Bởi vậy, con thứ Vương Tông Thụy của Vương Thủ Triết hiện nay thuộc về người đứng thứ chín mươi trong danh sách kế thừa của gia tộc, danh sách người kế thừa vương thất của trưởng tử Tông Thụy là chín mươi mốt.

Lại ví dụ một cái, nếu Vương Tông An kế thừa gia tộc.

Vương Tông Thụy nhất mạch này, ngoại trừ Vương Tông Thụy ra, toàn bộ sẽ biến thành trực mạch gia tộc. Đương nhiên, kế thừa danh sách vẫn là không thay đổi. Mỗi một nam đinh trong Vương thị tộc, trên thực tế đều ở trong danh sách kế thừa, chỉ là xếp hạng phi thường cao mà thôi.

“Vẫn là cha hiểu rõ con.” Vương Cẩn Du cười hì hì, lập tức chạy tới bên cạnh Vương Thủ Triết làm nũng: “Lão tổ gia gia, con nợ rất nhiều điểm cống hiến của gia tộc. Con muốn là

người đầu tiên lên, có thể cho gia tộc chút điểm cống hiến hay không?”

Vương Thủ Triết mỉm cười, xoa đầu sủng nịch của nàng nói: “Gia tộc cống hiến phải hỏi Tiểu Tuyết, ta không có quyền trực tiếp ban cho ngươi. Nhưng để biểu dương dũng khí đứng lên đầu tiên của ngươi, lão tổ gia gia tự xuất tiền túi cho ngươi ba viên linh thạch cực phẩm.”

Đương nhiên Vương Thủ Triết có thể cho nhiều hơn, nhưng với tuổi và tu vi của Cẩn Du, ba viên linh thạch cực phẩm đã là một khoản lớn, cho quá nhiều ngược lại không đẹp.

Dù sao, mục đích ban thưởng ở chỗ khích lệ cùng khích lệ hài tử, nếu cho quá nhiều, ngược lại sẽ giúp đỡ không làm mà hưởng.

Vương thị càng cổ vũ bọn nhỏ tự mình làm nhiệm vụ kiếm cống hiến, bồi dưỡng năng lực của bọn họ, mà các trưởng bối lại càng nguyện ý ra sức giúp bọn nhỏ vào thời khắc mấu chốt một phen, thí dụ như nói giúp bọn họ đổi các loại đan dược cải thiện tư chất, dịch cải thiện, phá cảnh đan.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với hài tử bình thường mà nói, loại thiên phú dị bẩm như Vương Phú Quý, tuổi còn nhỏ đã có thể dựa vào bản lãnh của mình kiếm được rất nhiều tiền tài, ở tuổi này đã sớm không cần trưởng bối giúp đỡ.

“Kiếm được rồi, kiếm được rồi, đa tạ lão tổ gia gia ban thưởng.” Ánh mắt Vương Cẩn Du sáng rực lên.

“Ha ha ha ~” Vương Thần Luân nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát của nàng, cũng nhịn không được nở nụ cười, “Da mặt đứa nhỏ này ngược lại không tệ, cũng biết nắm bắt thời cơ, ngược lại là một kẻ thông minh, lão phu đưa ngươi qua đó báo danh.”

Nói xong, Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân vung tay áo rộng, một đạo Lục Sắc Huyền Khí hùng hậu liền hóa thành một màn hào quang bao vây Vương Cẩn Du vào trong đó.

Sau một khắc.

Lồng ánh sáng bay lên, trong chớp mắt đã xuyên qua không gian đến trước cửa truyền tống của học viện.

Vương Cẩn Du có huyền khí của Luân Hồi Chi Thụ bảo vệ, lập tức cảm giác an toàn tăng nhiều, nhanh chóng móc thư đề cử nhập học ra nói: "Cửu Tiêu Khí Linh tỷ tỷ, đây là thư đề cử nhập học của ta, tỷ kiểm tra. Ta năm nay bốn mươi bảy tuổi, tu vi Tử Phủ cảnh nhị tầng, trước mắt tiềm lực tư chất huyết mạch là Thiên Nữ Ất đẳng."

"Cái gì? Thiên Nữ Ất đẳng?"

Lúc Khí Linh Cửu Tiêu thấy nàng lấy thư đề cử ra còn không có để ý, nghe được cấp bậc tư chất huyết mạch này, đôi mắt lại bỗng dưng trừng lớn, khiếp sợ thiếu chút nữa hư ảnh bất ổn.

Cô kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Du: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi đùa ta à? Đây không phải cùng cấp bậc với tiểu Thánh Hoàng Thương Vô Song lúc trước sao?"

"Chuyện này có gì đâu?" Vương Cẩn Du bĩu môi nói: "Huyết mạch của ta cũng chỉ như vậy, không tính là mạnh nhất. Huống chi, người của ta ở đây, ngươi nghĩ cách kiểm tra một chút tư chất huyết mạch của ta rồi biết thật giả, sao lại gian lận?"

Vừa nói tới tư chất huyết mạch của mình, Vương Cẩn Du cũng là một dòng nước mắt chua xót.

Bởi vì bản thân nàng chính là huyết mạch tuyệt thế, bước đi khá cao. Về sau được lão tổ gia gia coi trọng, Linh Đài cảnh mạo hiểm phục dụng Bát phẩm Thoát Thai Đan, Thiên Nhân cảnh mạo hiểm phục dụng Vô Lượng Đan cửu phẩm, sau khi Tử Phủ cảnh kế thừa bảo điển lại chịu một đợt tẩy lễ, sau đó lại ngay sau đó phục dụng Thập Phẩm Đan!

Đây cũng là hình thức bồi dưỡng cao cấp nhất hiện nay của Vương thị.

Cũng bởi vì vậy tư chất huyết mạch của nàng một đường bão táp, lúc ở Thiên Nhân cảnh cũng đã đến Thiên Nữ Đinh đẳng.

Chỉ là trình độ thức tỉnh huyết mạch càng cao, độ khó tăng lên tư chất lại càng lớn. Bởi vì tư chất quá cao, lúc nàng kế thừa Thiên Địa tinh hoa tẩy lễ lúc kế thừa Lăng Hư Bảo Điển, cũng chỉ tăng cho nàng một đoạn huyết mạch nhỏ, lại dựa vào Thập Phẩm đan gia trì mới tính là miễn cưỡng đạt tới Thiên Nữ Ất đẳng.

Cũng bởi vì như thế, nàng tuổi còn nhỏ đã thiếu một lượng lớn cống hiến gia tộc.

Nhưng lão tổ gia gia nói, đợi tu vi của nàng lại tăng, đến Tử Phủ cảnh hậu kỳ, vượt cấp cho nàng phục dụng Thập Nhất Phẩm đan, xung kích Thiên Nữ Giáp một chút! Trong tương lai khi Thần Thông cảnh kế thừa tiên kinh, mới có thể đạt tới cấp bậc thánh nữ.

Thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan, giá bán ba mươi Tiên Linh Thạch! Mà Tiên Kinh, càng là động một tí liền muốn lấy Hỗn Độn Linh Thạch ra so giá.

Mà những thứ này, đều phải ghi nợ đổi từ trong bảo khố gia tộc, tương lai đều phải trả giá trị cống hiến.

Thiếu khoản này giống như từng ngọn núi lớn đè trên đỉnh đầu, khiến Vương Cẩn Du cảm thấy áp lực nặng nề, cảm giác cả đời mình không trả nổi…

Nàng quá khó khăn, còn chưa lớn lên đã mệt mỏi rồi!

Nghe xong lời nói của Vương Cẩn Du, Cửu Tiêu Khí Linh cũng bình tĩnh lại, vội vàng vận dụng quyền hạn học viện, một đạo ánh sáng bao phủ lấy Vương Cẩn Du.

Sau đó… Cửu Tiêu Khí Linh dại ra, lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, Cửu Tiêu Khí Linh mới phản ứng lại, hưng phấn nói: “Thật tốt quá, Thần Vũ Nhân tộc chúng ta lại xuất hiện một thiên tài có tiềm lực vượt qua Thánh giai bình thường! Bạn học của Vương Cẩn Du, hoan nghênh ngươi nhập học.”

Đệ tử cấp bậc như thế, trong lịch sử quan tướng cao cấp tiến vào học viện, đều chỉ xuất hiện qua một người, đó chính là tiểu thánh hoàng vô song.

Đây chính là học sinh đã vượt qua cấp quốc bảo đó!

Lúc này, Vương Cẩn Du dựa theo cách nói của Cửu Tiêu Khí Linh, chui vào trong cổng truyền tống. Qua vài hơi thở, nàng lại chui ra: “Bên trong rất an toàn.”

Sau đó, lại chui vào…

Cử động này ngược lại khiến Cửu Tiêu Khí Linh có chút sửng sốt.

Học viện là nơi học tập, bên trong đương nhiên an toàn, Quốc Bảo cô nương này đang suy nghĩ cái gì đây?

“Lão tổ gia gia! Người thứ hai đi vào có ban thưởng hay không?” Lúc này, 【Vương Hoàn Tu】 đứng dậy, cũng cười hì hì đòi thưởng với Vương Thủ Triết.

Hắn xuất thân dòng dõi dòng chính thứ mạch Tông Thụy, chính là một trong những người tài ba trẻ tuổi của dòng dõi Tông Thụy, đồng thời cũng là một trong những đại biểu của đời chữ “Hoàn” Vương thị.

Tuy rằng so với Vương Cẩn Du, tư chất của hắn kém hơn một bậc, nhưng hắn năm ấy mới sáu mươi tuổi, cũng đã là Tử Phủ cảnh tầng một. Bảo điển hắn kế thừa cũng là đổi từ trong bảo khố của gia tộc, các trưởng bối của Tông Thụy nhất mạch thay hắn bỏ ra một bộ phận tài chính, chính hắn cũng thiếu một đợt giá trị cống hiến.

Sau khi kế thừa Bảo Điển, thiên phú huyết mạch của Vương Hoàn Tu cũng đạt tới Thiên Tử Đinh, so với Vương Chi, Cẩn Du tất nhiên là không bằng, nhưng cũng đã vượt qua Chân Tiên chủng bình thường.

Lúc Vương Thủ Triết đến Thánh Vực, hắn ta còn chưa ra đời, bây giờ Vương Thủ Triết trở về đã nhiều năm như vậy, hắn ta đã sớm quen thuộc với Vương Thủ Triết, lúc nói chuyện trong ngữ khí cung kính lại lộ ra vẻ hâm mộ, rất là thân mật.

“Không có.” Vương Thủ Triết trừng mắt liếc hắn một cái: “Ai bảo ngươi không là người đầu tiên đứng ra?”

Khuôn mặt Vương Hoàn Tu lập tức suy sụp: “Tam Cực Linh không có, vậy một cái bắt buộc đi? Nếu không, lão tổ gia gia cho ta chút ý tứ thượng phẩm linh thạch cũng được a! Cẩn Du nãi nãi nghèo, ta cũng nghèo a!”

“Người trẻ tuổi ưu tú của gia tộc, cái nào không nghèo?” Vương Thủ Triết lại không thuận theo ý của hắn, ngược lại cười nói: “Càng nghèo, đại biểu ngươi càng có tiềm lực. Không có chút tiềm lực, muốn nghèo cũng không có cơ hội. Hoàn Tu, ngươi cố gắng lên.”

Vương Hoàn Tu suýt khóc.

Sớm biết như thế, mình là người đầu tiên nhảy ra. Đây chính là sai ba trăm triệu a! Một viên linh thạch cực phẩm giá trị cả trăm triệu càn kim!

“Ngươi cái đồ chó má này.” Cha Vương Hoàn Tu Vương Dần Chí vội vàng đứng dậy, xách tai hắn lên mắng đau. “Suốt ngày có thể bớt động chút đầu óc sao? Lại dám cùng lão tổ gia gia nói chuyện, ta đánh chết ngươi.”

Nói xong, hắn liền lấy cây gậy ra, bắt đầu biểu diễn rút con trai tại chỗ.

“Phu quân, đừng đánh nữa, ngươi muốn đánh thì đánh ta.” Thấy thế, một phụ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp vội vàng kéo Vương Dần lại.

Bà là phu nhân Kỳ thị của Vương Dần Chí.

Chử thị này, dĩ nhiên chính là Tiên Triều hoàng thất Phù thị. Vị Phù thị này xuất thân từ Trấn Nam vương phủ của Tiên Triều, chính là tộc duệ ưu tú nhất mạch Trấn Nam Vương Cung Hạ Dương.

Hạ Dương ẩn núp trong ma giới “Khổ công cao”, để xác định lòng hắn, trong tộc duệ của hắn ngược lại có không ít thông gia với Vương thị. Hiện giờ, trong toàn bộ Vương thị, gọi là “Chử thị” cũng không ít.

“Nương tử, thả ta ra…” Ta không buông…

Sau đó, ba người bắt đầu lôi lôi lôi kéo ngay trước mặt.

Kể từ đó, cha Vương Hựu Phủ của Vương Dần Chí trên mặt không nhịn được, nghiêm mặt trách mắng: “Đồ vô liêm sỉ! Ngươi và vợ lôi lôi kéo kéo kéo giống như nói cái gì? Đều mất mặt xấu hổ trước mặt lão tổ tông.”

Thủ Triết thứ tử Vương Tông Thụy nhất mạch này, cho tới nay tương đối khiêm tốn, nhưng tình nguyện và năng lực sinh dục, rõ ràng vượt qua Tông An đích trưởng phòng nhất mạch rất nhiều.

Nhân vật có tính đại biểu nhất của nhất mạch bọn họ, chính là Nữ Tiên Vương Anh Tuyền trong chiến tranh của Vương thị.

Tổ tiên trực hệ của Vương Hoàn Tu là thứ tử của Vương Tông Thụy, nhị ca ruột của Vương Ngao Vương Phong. Lúc trước

sau khi hắn thành thân với Yến Song Song của Lũng Tả thị Yến gia, cẩn thận sinh sôi ra một đống lớn con cháu.

Vương Thất Phong và Yến Song Song trước sau sinh ra ba nam hai nữ, trong đó trưởng tử Vương An Anh cưới đích thứ mạch của Đại Càn Trần thị, sinh ra một loại con nối dõi bao gồm trưởng tử Vương Ninh Giai ở bên trong, Vương Ninh Giai lại cưới đích thứ mạch của Đại Càn Triệu thị, sinh ra đám con nối dòng Vương Phú Đài, Vương Phú Đài lại cưới Đại Càn quận chúa Ngô thị, sinh ra mấy vị trí con nối dõi Vương Bảo Vĩ.

Mà Vương Bảo Vĩ tương đối trâu bò, trực tiếp cưới công chúa Ma Yến quốc, sinh ra Vương Hựu Phủ và vài vị con trai. Con dâu của Vương Hựu Phủ là Khương thị của Tiên Triều, Vương Dần Chí chính là con trai trưởng của Vương Hựu Phủ.

Vương Hoàn Tu bây giờ là trưởng tử Vương Dần chí, trước mắt sáu mươi tuổi, còn chưa cưới vợ sinh con.

Trong đó đáng nhắc tới là Vương Thất Phong trưởng tử Vương An Chỉ.

Lúc trước trong lúc vận chuyển sấm mùa xuân ở chiến trường ngoại vực, Vương An Trạc chiến đấu vì yểm hộ quân Ma tộc mà bất hạnh hy sinh, lúc ấy chỉ một trăm bốn mươi tuổi, ngay cả Tử Phủ cảnh cũng chưa tới, có thể coi là tráng niên mất sớm. May mắn con cháu của hắn coi như không chịu thua kém, cũng coi như là cho hắn đủ mặt mũi.

Nhiều năm qua, Vương thị chinh chiến nhiều mặt, cho đến tận bây giờ, tộc nhân hy sinh trên chiến trường đương nhiên không chỉ có một mình Vương An Anh.

Không nói trực mạch, chỉ riêng Vương Thủ Triết và các con cháu đích mạch do Liễu Nhược Lam sinh ra, đích trưởng phòng của Vương Tông An trước sau đã hi sinh sáu người, đích thứ phòng nhất mạch bên phía Vương Tông Thụy còn tổng cộng hi sinh chín người.

Đánh giặc nào có ai không chết người?

Đặc biệt là đích mạch do Vương Thủ Triết sinh sôi nảy nở, luôn có trách nhiệm rất mạnh, người có thực lực xuất chúng cũng nhiều, nhiều chuyện làm gương cho binh sĩ. Cho dù có

rất nhiều bảo bối hộ thân, cũng khó tránh khỏi gặp phải các loại ngoài ý muốn, hoặc là gặp tuyệt cảnh.

Mỗi một lần có người hi sinh, Vương Thủ Triết cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng trên thế giới này, có thế gia nào mà không có hy sinh?

Muốn đi tới, khó tránh khỏi phải trải qua gian nan hiểm trở, cho dù không đánh trận, chỉ riêng con đường tu hành đã nguy hiểm trùng trùng. Tu sĩ Thần Vũ đương nhiên dũng mãnh tiến lên, há có đạo lý vì sợ khó mà dậm chân tại chỗ?

Điều duy nhất Vương Thủ Triết có thể làm, cũng chỉ là cố gắng hết sức để gia tộc càng thêm cường đại, giảm thiểu sự hy sinh của con cháu mà thôi.

Dưới sự răn dạy của trưởng bối, trò khôi hài mà ngươi lôi kéo ta rốt cuộc đã kết thúc.

Vương Hoàn có tư cách là học viên thứ hai, tiếp nhận kiểm nghiệm của Cửu Tiêu Khí Linh.

“Cái gì? Ngươi là tư chất như Thiên Tử Đinh?” Khí Linh Cửu Tiêu lại một mặt chấn kinh.

Trong lịch sử học viện cũng không phải là chưa từng có thiên tử Đinh đẳng, ví dụ như học viên ưu tú Ngô Phán Phán lúc trước đến tu luyện, chính là tư chất của thiên tử Đinh đẳng!

Thiên tài như vậy sau khi kế thừa tiên kinh, tư chất huyết mạch có thể lột xác đến Thiên Tử Bính đẳng, tương lai Chân Tiên trung kỳ, đã xem như thiên tài khó gặp. Chính là ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cường thịnh nhất, thiên tài như vậy cũng không thấy nhiều.

Nhưng Khí Linh Cửu Tiêu lại không biết, khiếp sợ của nàng mới chỉ là bắt đầu.

Sau Vương Hoàn Tu, người thứ ba ra trận chính là cô cô Vương Mịch Lan của Vương Cẩn Du.

Nàng trước kia chỉ là huyết mạch đại thiên kiêu giáp, nhưng sau khi bị Vương Thủ Triết bắt được thì thao tác một hồi, bây giờ nàng kế thừa Hoàn Bảo Điển, tư chất cũng đã đạt đến Thiên Nữ Đinh đẳng.

Sau khi nàng thông qua kiểm nghiệm, liền vội vàng chạy vào hội hợp với Vương Cẩn Du.

Tiếp theo là cái thứ tư, cái thứ năm!

Bọn họ đều là tinh anh, nam đinh, Hựu, Dần, Hoàn, Hoành của thế hệ trẻ Vương thị. Mà Cẩn, Quân, Bội, Kha của nữ tử, cũng đều vô cùng ưu tú.

Bây giờ, nhân đinh Vương thị càng ngày càng nhiều, đứa trẻ ưu tú tự nhiên cũng càng ngày càng nhiều. Mặc dù Vương thị có nhiều tài nguyên hơn nữa, cũng không đủ cho mỗi người chia đều.

Với con cháu hậu duệ của Vương Thủ Triết mà nói, nam đinh đích tôn nhất mạch của Tông An có tám mươi chín người, có chín mươi ba người gả cho nữ tử chưa gả đi, trước mắt cưới về thê tử của Vương thị có sáu mươi ba người, tổng cộng hai trăm hai mươi lăm người.

Trong đó, còn chưa bao gồm con cháu ngoại cháu ngoại sinh ra khi còn nhỏ.

Mà nhân khẩu của Tông An nhất mạch, đã xem như cực ít. Chủ yếu là đứa nhỏ ưu tú nhất mạch này quá nhiều, huyết mạch cưới vợ cũng cao, bởi vậy sinh con đặc biệt khó khăn, không chỉ sinh muộn, số lượng cũng ít.

Điểm này, từ đích trưởng mạch trước mắt chỉ truyền đến đời chữ “Bảo” Vương Bảo Thánh, cùng đời chữ “Hoàn” ước chừng kém ba đời, là có thể thấy được.

Mà Tông Thụy nhất mạch đã lợi hại rồi, trước mắt tổng cộng nhân khẩu đã đạt đến sáu trăm bảy mươi lăm người. Nhất mạch sinh sản này của hắn đã sớm truyền đến bối phận Hựu, Dần, Hoàn, Hoành, nhân khẩu tự nhiên tăng lên gấp bội.

Hai bên hợp lại, dòng chính của phu thê Vương Thủ Triết này, tổng nhân khẩu đã đạt tới hơn chín trăm người.

Mà trong tất cả tộc mạch của Vương thị, nhân khẩu đích mạch của bốn lão tổ Vương Thủ Triết này đã được xem là ít nhất. Giống như đại ca Vương Thủ Tín của Vương Thủ Tín, đó là tặc có thể sinh, rất nhiều người sớm thành hôn sinh con, cả đời còn đỡ mấy người.

Bây giờ, mạch này của Vương Thủ Tín được gọi là "Đại lão tổ nhất mạch", nhân khẩu cũng đã phá 3000 người.

Lão nhị Vương Thủ Nghĩa nhất mạch, nhân khẩu ước chừng cũng đã hơn một ngàn bảy trăm người.

Sau đó còn có lão tam Vương Thủ Nặc nhất mạch, Vương Lạc Đồng nhất mạch, Vương Thủ Dũng nhất mạch, Vương Thủ Liêm nhất mạch, Vương Thủ Nghiệp nhất mạch, lão bát Vương Thủ Minh nhất mạch, lão cửu vương thành nhất mạch.

Toàn bộ trực mạch và đích mạch của Vương thị cộng lại đã đạt tới hơn một vạn bảy ngàn nhân khẩu! Cái này còn chưa tính là bàng chi, gia tướng, nếu như toàn bộ cộng lại, tổng nhân khẩu càng thêm kinh người.

Đương nhiên, điều này không thoát khỏi quan hệ với việc Vương Thủ Triết thúc dục dục nhiều năm.

So sánh với mấy chục người đáng thương năm đó, hiện giờ nhân khẩu của Vương thị nghiễm nhiên đã bành trướng thêm, bốn chữ "thế gia đại tộc" nghiễm nhiên đã thực đến danh quy.

Dân số nhiều như vậy, tiểu bối trong Vương thị tộc tự nhiên không có khả năng người người đều dùng cùng một hình thức để bồi dưỡng.

Ưu đãi duy nhất chính là hài tử do đích trưởng mạch sinh hạ, điều kiện cho phép có thể phân chia nhiều tài nguyên hơn.

Hôm nay những người trẻ tuổi có thể đi tới học viện Quan Tiến cao cấp, vốn là tinh anh trong tinh anh, mỗi người đều là người nổi bật trong đám bạn cùng lứa tuổi. Sau khi số lượng cơ sở đi lên, những đứa trẻ ưu tú này thường thường vừa sinh ra đã là thiên kiêu, thậm chí còn có một số sinh ra đã là đại thiên kiêu.

Ngoại trừ hài tử do đích trưởng mạch sinh ra, các tộc nhân còn lại, thiên kiêu hài tử tiên thiên nhị trọng huyết mạch, tương lai phương hướng bồi dưỡng chính là tuyệt thế thiên kiêu, có bảo điển, tương lai có thể thành Lăng Hư cảnh, mà hài tử đại thiên kiêu huyết mạch tiên thiên tam trọng, phương hướng bồi dưỡng tương lai chính là thiên tử thiên nữ, tương lai tranh thủ trở thành chân tiên.

Còn tuyệt thế thiên kiêu thiên sinh linh thể huyết mạch tứ trọng như Vương Cẩn Du, Vương thị sẽ bồi dưỡng bọn họ theo hướng thánh tử thánh nữ. Vì vậy, Vương Cẩn Du có thể đạt được tài nguyên như vậy không phải đơn giản là vì Vương Thủ Triết chiếu cố, mà là nàng vốn có tư cách này.

Về phần tiên thiên đạo thể như Bảo Thánh, vừa sinh ra đã có thiên phú ngũ trọng huyết mạch, Vương Thủ Triết chỉ có thể nói là nghĩ cách giúp hắn bồi dưỡng trên phương diện Đạo Tử, về phần tương lai đạo thư gì đó, đều phải xem sự phát triển tiếp theo.

Dù sao số lượng đạo thư thật sự quá ít, dù Vương Thủ Triết có năng lực thông thiên cũng không dám nói nhất định có thể lấy được.

Dù sao, chuyện tương lai, ai có thể nói chuẩn được chứ.

Theo nguyên một đám ưu tú ” Hài tử”, không ngừng tiến vào cao cấp tướng quan tiến tu học viện.

Trong lòng Cửu Tiêu Khí Linh đang không ngừng chấn động, sau khi đôi mắt phượng xinh đẹp mở to không hề khôi phục lại, toàn bộ khí linh đều trở nên ngơ ngác đờ đẫn, cũng không biết lúc nào mới có thể bình tĩnh lại.

Tộc nhân Vương thị ở đây nhìn thấy cảnh này cũng dần dần kích động, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không nhịn được có chút cảm xúc dâng trào.

Vương thị bây giờ đã thật sự là một nhóm anh tài nổi tiếng.

…

Chương 79: Chân Tiên Khôi Lỗi! Vương Khung Nhất

…

Tuy nhiên, tộc nhân Vương thị có tư cách đến đây vốn là người nổi bật trong tộc. Cũng đừng nhìn bọn họ có không ít người mang theo gia đình, nương tử và trẻ con đều đến, hơn nữa còn không phải lấy hình thức người nhà đi học mà đến.

Nhưng đúng là bởi vì bản thân bọn họ đã vô cùng ưu tú, mới có thể cưới được con dâu cũng ưu tú như vậy.

Không ít người ở đây, bản thân nàng dâu chính là đến từ các thế gia đại tộc, bao gồm cả quý nữ xuất thân từ hoàng thất Thân Đồ thị và Phù thị. Cho dù là trong gia tộc của mình, các nàng cũng được coi là người nổi bật.

Dưới sự gia trì của hai người, con nối dõi sinh ra tự nhiên là tỷ lệ thành tài cao hơn.

Trên thực tế, có thể đi vào học viện quan tướng cao cấp này, vốn là con vợ cả gần hai vạn, tinh anh trong tộc nhân trực mạch, tuy rằng nhìn bề ngoài nhân số đông đảo, nhưng từ trên tỷ lệ mà nói, thực tế ngay cả năm phần trăm cũng chưa đến.

Đại bộ phận tộc nhân Vương thị còn lâu mới ưu tú như vậy.

Đương nhiên, cho dù là tộc nhân bình thường, Vương thị cũng có phúc lợi gia tộc tương ứng.

Căn cứ tư chất huyết mạch Tiên Thiên của các hài tử gia tộc, gia tộc có thể gánh nợ cống hiến để tấn thăng hai tầng huyết mạch Tiên Thiên, chờ sau khi trưởng thành sẽ từ từ trả lại.

Tỷ như lúc sinh ra là tiểu thiên kiêu huyết mạch nhất trọng, gia tộc có thể khiến hắn thiếu nợ, trong quá trình trưởng thành từng bước tiêu hao tài nguyên để đạt tới tiêu chuẩn đại thiên kiêu, tương lai Thần Thông cảnh có kỳ hạn.

Lại ví dụ như, lúc sinh ra chỉ có tư chất huyết mạch hạ phẩm, gia tộc chỉ có thể hiệp trợ hắn đến thiên kiêu. Trừ phi về sau dựa vào bản thân nỗ lực đạt được cơ duyên khác, hoặc là có cống hiến đột phá trọng đại, hoặc là cha mẹ trưởng bối không

tiếc cái giá lớn cũng phải trợ lực cho hắn, nếu không tương lai đứa nhỏ này tu luyện tới Tử Phủ cảnh sẽ kết thúc.

Mà pháp bảo linh khí, linh thực đan dược, ăn mặc độ dùng cũng đều có tiêu chuẩn tương ứng.

Ngay cả tức phụ gả đến Vương thị cũng có phân lệ riêng.

Phúc lợi như thế, là thành lập nền móng kinh tế tốt đẹp nhất của Vương thị, cùng với tài sản trụ cột phát triển luyện đan, trồng trọt, luyện khí mới có. Gia tộc bình thường, cho dù là những gia tộc thông gia kia, phúc lợi cũng kém xa Vương thị.

Cũng là bởi vậy, rất nhiều cô nương ưu tú thế gia đại tộc, chen lấn vỡ đầu cũng muốn gả đến Vương thị, từ nay về sau nghịch thiên cải mệnh!

Lần này.

Vương thị và các gia tộc thông gia cộng lại, tổng cộng có hơn bảy trăm người tiến vào học viện. Nhiều người như vậy, cũng khó trách đẩy hai chiếc độ thuyền giới vực cỡ trung đầy ắp.

Khí linh cửu tiêu giống như là bị chấn động khí, chấn động từ đầu tới đuôi, đều chấn động chết lặng, đến cuối cùng, ngay cả nhìn thấy thánh tử Ất đẳng như Thủ Triết cũng chỉ là "Ồ" một chút, lẩm bẩm nói "Hoan nghênh nhập học"…

Rất hiển nhiên, thần trí của nàng đã sớm không biết bay đi đâu rồi.

Bởi vì nhân số quá nhiều, chỉ là xếp hàng vào cửa đã mất rất nhiều thời gian. Đợi đến khi Vương Thủ Triết và các trưởng bối đều tiến vào học viện, tất cả mới coi như kết thúc.

Động thiên học viện này chính là Thần Vũ Thánh Hoàng cùng Luân Hồi Chi Thụ luyện tập mở ra, quy mô so với Quy Nguyên Tiểu Động Thiên cùng Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên còn lớn hơn một chút, diện tích thuần hầu như tương đương với toàn bộ Tân Bình trấn. Đương nhiên, quy mô bực này, như cũ chỉ có thể xem như tiểu động thiên cấp bậc.

Bọn trẻ tiến vào trước đều rất có tố chất và kỷ luật, đều im lặng chờ ở trên quảng trường truyền tống, chỉ là ánh mắt tò mò nhìn xung quanh.

Trong này rất nhiều người, vẫn là lần đầu tiên tiến vào tiểu động thiên, khó tránh khỏi tràn đầy tò mò.

Quảng trường truyền tống này ở phía trên một tòa tháp cao, phía sau là đỉnh nhọn cao vút trong mây, phía trước là một lộ đài rộng lớn.

Đứng ở rìa khán đài nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng núi non trùng điệp phía dưới, cùng với hai tòa kiến trúc to lớn giống như pháo đài quân sự ở hai bên trái phải.

Mà trong núi sông liên miên chập chùng kia, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một ít tháp canh gác, chòi canh, tháp pháo…

Đây là một chiến trường phiên bản thu nhỏ.

Xa hơn một chút, ở cuối sông núi là một mảnh bình nguyên rộng lớn, trên bình nguyên có mảng lớn Linh điền, có Linh hồ, Linh thụ xen kẽ điểm xuyết trong đó, mặc dù bởi vì lơ là quản lý, những Linh điền kia đều đã bị các loại tạp linh thảo chiếm cứ, từ xa nhìn lại, nhưng vẫn là sinh cơ bừng bừng, tràn đầy sinh mệnh lực.

“Bên kia là khu sinh hoạt, trong học viện hàng ngày tiêu hao linh quả, linh sơ, linh ngư đều là từ nơi đó sản xuất ra. Đáng tiếc, mục khôi lỗi đã hư hại, linh ngưu linh dương nuôi lúc trước đều chạy mất, nếu không các ngươi hẳn là còn có thể ăn được thịt dê bò tươi ngon.”

Thanh âm của Khí Linh Cửu Tiêu vang lên bên tai mọi người.

Trải qua thời gian dài như vậy, cuối cùng nàng cũng từ rung động đến hoàn cảnh chết lặng bình tĩnh lại, miễn cưỡng xốc lại tinh thần, bắt đầu giới thiệu tình hình học viện cho mọi người.

“Về phần dưới chân các ngươi chỉ cần tháp cao, tên là 【Thí Luyện Tháp】. Nó là một tòa kiến trúc trọng yếu nhất trong học viện, bình thường các ngươi tiếp nhận nhiệm vụ học viện ở bên cạnh, cũng là nơi các ngươi tương lai tiếp nhận khảo hạch tốt nghiệp.”

“Về phần hai tòa kiến trúc hình pháo đài phía trước kia, thì là nhà dạy học của bọn họ. Rất nhiều tư liệu dạy học, tài liệu dạy học và phương tiện dạy học đều ở đó.”

“Nhưng mà…” Khí Linh Cửu Tiêu nhìn một đám người đông nghịt trước mắt, thật vất vả mới khôi phục bình thường, lại trở nên bối rối khó xử, “Học viện chỉ thu nhận một lần duy nhất mấy học sinh, cho dù cộng thêm lão sư cùng với các tu sĩ hậu cần khác, tổng số người cũng chưa từng vượt quá năm mươi người. Các ngươi nhiều người như vậy, ăn ở đều là vấn đề lớn…”

Thiết kế học viện Quan phủ vốn là giáo học quy mô nhỏ, căn bản không ngờ tới lập tức sẽ nhập học hơn bảy trăm người. Đừng nói là rất nhiều khôi lỗi đều đã hư hao hiện tại, cho dù là năm đó, lập tức thu nhiều học sinh như vậy, ăn ở sinh hoạt cũng là vấn đề lớn.

“Về điểm này, Khí Linh tiền bối không cần lo lắng.” Vương Tông An phụ trách câu thông với Khí Linh cười ha hả nói: “Trước đó chúng ta cũng đã suy nghĩ tới vấn đề này, vì chuyện này mà chuẩn bị trước một cách nhỏ nhặt. Ta có một đề án, ngài có thể xem thử.”

Nói xong, hắn liền lấy ra một bản kế hoạch đưa cho Khí Linh Cửu Tiêu.

Thật ra tư liệu hắn chuẩn bị ban đầu là đặt ở trong Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn nhỏ mang theo bên người, có thể trực tiếp dùng nguyên bộ tinh mạc xem xét, nhưng cân nhắc đến tinh mạc của Vương thị cùng với Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đều đã trải qua sự thay đổi biên độ lớn của Vương thị nghiên cứu viện, cùng thiết bị của học viện không nhất định thích hợp, liền đặc biệt chuẩn bị thêm một phần văn kiện bằng giấy.

Bây giờ, cũng coi như là sắp xếp chỗ tốt.

Khí Linh Cửu Tiêu tiếp nhận văn kiện xem xét, trước mắt lập tức sáng lên: “Đem duy tu khôi lỗi, chỉnh đốn linh điền, xây dựng khu định cư làm nhiệm vụ của học viện? Biện pháp này tốt. Cứ làm như vậy đi!”

Vừa nói, nàng liền nhanh chóng định ra một loạt nhiệm vụ, tuyên bố ở bên trong tháp thí luyện.

Các học viên mới vào là trưởng bối Vương Tông An an bài bắt đầu phân công hợp tác, nhận nhiệm vụ đi các nơi quét dọn vệ sinh, sửa chữa khôi lỗi, nạo vét, dọn dẹp cỏ dại… vân vân.

Ngoài ra, còn có một số tộc nhân ở lại, bắt đầu quy hoạch sân bãi, dựng lều trại cùng các loại công trình sinh hoạt ăn uống.

Vì chuyến đi học viện lần này, trong nhẫn trữ vật của mỗi người bọn họ đều tích trữ lượng lớn "lương khô", đồ ăn tạm thời cũng sẽ không thiếu. Dù sao, mọi người đến học viện là vì tiến hành tu luyện và học tập, cũng không phải tới đây du lịch.

Hết thảy tất cả, đều đang tiến hành đâu vào đấy.

Trong truyền thuyết mở một nghề Khôi Lỗi Sư, Vương Ninh Hi 【Luyện Khí Khôi Lỗi Chi Vương】 của Vương thị, thì là đang chỉ đạo đám hậu bối trong gia tộc tu sửa sạch sẽ khôi lỗi, để cho đám tiểu bối đi con đường luyện khí trong tộc giảng dạy học tập được kiến thức khôi lỗi thông hiểu đạo lý.

Sản nghiệp luyện khí của gia tộc cũng tốt, sản nghiệp luyện đan cũng thế, đều không thể chỉ dựa vào một người để truyền thừa. Vương thị bây giờ đã sớm hình thành hệ thống luyện đan, hệ thống luyện khí hoàn chỉnh.

Khôi lỗi sư là một chi nhánh trọng yếu của luyện khí sư, cũng đã sớm bồi dưỡng ra một đống lớn nhân tài kỹ thuật chuyên nghiệp trong những năm này.

"Ninh Hi lão tổ."

Đang lúc bận rộn, một vị thanh niên chất phác chừng trăm tuổi chân đạp phi kiếm nhanh chóng bay vút tới, vội vàng rơi vào bên người Vương Ninh Hi.

Sắc mặt của hắn kích động khó hiểu, vừa rơi xuống đất đã vội vàng bẩm báo với Vương Ninh Hi: "Ninh Kham lão tổ, lúc ta quét dọn vệ sinh đã phát hiện một con rối khó lường."

Thanh niên này tên là Vương Hoành Lượng, là thanh niên tuấn kiệt của đại lão tổ Vương Thủ Tín nhất mạch, chừng trăm tuổi cũng đã tu luyện đến Tử Phủ cảnh tầng một.

Nếu là thả qua, hoặc là đặt ở thế gia khác, hắn chính là một vị tinh anh siêu cấp.

Nhưng bây giờ Vương thị nhân tài đông đúc, hắn lại chỉ có thể xem như một tinh anh bình thường, huyết mạch thiên phú cũng chỉ có tuyệt thế Đinh đẳng. Quan trọng nhất là, hắn còn chưa kế thừa Bảo Điển!

Hết cách, bây giờ nhân tài của Vương thị quá nhiều, lỗ hổng trên tiên kinh rất lớn, lỗ hổng trên bảo điển càng lớn hơn.

Trải qua một loạt chiêu thức, sau khi xếp hàng ở bảo điển đẳng cấp như Vương Hoành Lượng, còn có hơn một trăm người.

Lần này, sở dĩ Vương Thủ Triết muốn đẩy nhanh Khai Phá quan cao cấp tiến vào học viện tu sửa cũng là bởi vì bảo điển của gia tộc quá khan hiếm. Bất kể từ bên ngoài lấy về bao nhiêu bộ bảo điển đều không lấp đầy lỗ hổng, ngược lại theo thời gian trôi qua, lỗ hổng càng lúc càng lớn.

Có thể nói, lần này đến học viện Quan Quan học viện tu luyện, phần lớn đều đang xếp hàng chờ bảo điển. Thậm chí, còn có không ít người đang xếp hàng chờ đợi thần thông truyền thừa…

"Nguyên lai là to lớn a" Vương Ninh Hi nghe được tin tức này cũng cảm thấy rất hứng thú, buông công tác chỉ đạo trong tay xuống, vỗ vỗ bả vai hắn, "Đi, dẫn ta đi xem một chút."

Thấy thế, một đám người phần phật đi theo phía sau, chuẩn bị cùng nhau đi xem náo nhiệt.

Con rối mà Vương Hoành Lượng phát hiện là ở trong phòng ăn.

Hắn giống như một tu sĩ bị thương ngồi nghiêng trong góc phòng bếp, không nhúc nhích, giống như đã chết.

Bộ khôi lỗi này phảng phất rất cao, nếu không tổn hại các đốt ngón tay để lộ ra một ít cấu tạo kim loại như thủy ngân, Vương Hoành Lượng không chuyên nghiệp luyện khí cũng không phát hiện ra đây là khôi lỗi.

Vương Ninh Hi kiểm tra qua khôi lỗi một chút, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng.

Hắn nghĩ biện pháp mở ra khôi lỗi linh thạch cung năng lượng xong, nhất thời hít một hơi lãnh khí.

Chỉ thấy máng Cung Năng có tám cái máng, linh thạch bên trong năng lượng sớm đã hao hết, linh thạch cũng đã vỡ thành bột phấn, nhưng trong bột phấn vẫn còn lưu lại một tia tiên linh chi khí.

Tiên Linh thạch cung năng!

Mà ước chừng cần tám miếng Tiên Linh Thạch đến cung cấp năng lượng.

Con rối mạnh nhất hiện nay của Vương thị là 【Vương Tiêu Giáp】 lão tổ, có được thực lực Lăng Hư cảnh hậu kỳ, dùng cực phẩm linh thạch để cung năng. Thứ duy nhất Vương thị từng nhìn thấy sử dụng Tiên Linh thạch, chính là thân thể con rối của sư tôn luyện khí 【Thiên Cương lão nhân】.

Tuy nhiên, mỗi lần khôi lỗi của Thiên Lam lão nhân chỉ cần bốn viên Tiên Linh Thạch, chỉ bằng một nửa cái trước mắt này.

"Đi mời Vương Thần Luân lão tổ và lão tổ gia gia ta đến." Trong lòng Vương Ninh Hi đã có suy đoán, nhưng không dám tùy ý khởi động, lập tức phái người đi mời lão tổ tông môn.

Không bao lâu sau.

Vương Thủ Triết, Vương Thần Luân và Vương Bảo Thánh đều chạy tới.

"Là Tiên Khu Khôi Lỗi. Nó bị sai khiến làm công việc bảo vệ quan phủ học viện, phụ trách bảo vệ trật tự và an toàn của học viện, làm sao năng lượng hao hết lại bị hao tổn?" Vương Thần Luân lập tức nhận ra con Khôi Lỗi này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Bảo Thánh cũng như có điều suy nghĩ, phảng phất nhớ tới cái gì. Bất quá trí nhớ của hắn không có hoàn chỉnh như vậy, mặc dù lờ mờ nhớ tới một ít, nhưng vẫn có chút mơ hồ như cũ.

Thấy phản ứng này của hai người, Vương Ninh Hi nhất thời yên lòng.

"Nếu là "Con rối" của mình, vậy chắc hẳn là an toàn." Vương Ninh Hi nhìn Vương Thần Luân một cái, thấy hắn hơi gật đầu, liền nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Lão tổ gia gia, trên người ta không mang nhiều Tiên Linh Thạch như vậy, ngài có mang theo không?"

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, tiện tay liền đếm tám viên Tiên Linh thạch cho hắn.

"Đa tạ lão tổ gia gia."

Vương Ninh Hi tiếp nhận Tiên Linh Thạch, lúc này liền thay đổi cho Tiên Khu Khôi Lỗi, sau đó thuận tay khép lại nắp hộp Linh Thạch lại.

"Lăng"

Một tiếng kêu khẽ vang lên.

Có năng lượng Tiên Linh Thạch khu động, Tiên Khu Khôi Lỗi nhất thời kiểm tra sau khởi động lên.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hắn chậm rãi đứng lên. Một cỗ uy áp cấp Chân Tiên vô hình lập tức khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Uy thế ầm ầm, trấn áp tứ phương.

Các tiểu bối Vương thị vây xem ăn dưa sắc mặt khẽ biến, vội vàng tán đi về phía sau, ngay cả Vương Ninh Hi cũng rút lui một khoảng cách.

Chỉ có Vương Thủ Triết bình tĩnh như thường, giống như không bị bất kỳ uy áp nào ảnh hưởng, vẫn có chút hứng thú quan sát con rối này.

"Linh Linh nhất hào, trấn định. Nơi này không có nguy hiểm." Vương Thần Luân thấy thế, vội vàng duỗi tay áo bảo vệ Vương Bảo Thánh, khiển trách: "Còn không mau mau thu hồi uy áp?!"

"Hóa ra là Luân Hồi Thánh Tôn đại nhân." Tiên thể khôi lỗi sửng sốt, vội vàng thu hồi uy áp, cung kính thi lễ.

"Xảy ra chuyện gì?" Vương Thần Luân thu hồi tay bảo vệ Vương Bảo Thánh, nhìn về phía hắn biểu lộ có chút ngưng trọng, "Chẳng lẽ là đụng phải ngoại địch xâm lấn?"

"Cũng không phải kẻ thù bên ngoài xâm lấn." Lúc này, Khí Linh Cửu Tiêu cũng phát hiện tình huống bên này, hiện thân hình nói: "Hơn mười vạn năm trước, chúng ta bị sóng năng lượng tập kích đến từ thế giới Thần Võ, làm cho không gian bên trong bất ổn, thiếu chút nữa hỏng mất, thời khắc mấu chốt số lẻ tẻ đứng ra bảo vệ học viện chúng ta, cũng đem tiểu động thiên của học viện đẩy đến trong không gian nếp gấp bí mật."

"Bởi vì năng lượng tiêu hao quá lớn, số lẻ tẻ mới lâm vào trạng thái hôn mê."

Thì ra là thế.

Sắc mặt mọi người hơi hòa hoãn.

Chỉ cần không phải kẻ thù bên ngoài xâm lấn thì tất cả đều dễ nói.

“Tổn thương của Tiên Khu Khôi Lỗi này giao cho ta xử lý đi.” Vương Ninh Hi hưng phấn mà lĩnh nhiệm vụ.

Khôi Lỗi cấp bậc như sửa chữa này, đối với kỹ thuật khôi lỗi của hắn tăng trưởng cực kỳ có lợi. Nếu như có khả năng, Vương Ninh Hi rất muốn phá bỏ toàn bộ nghiên cứu của hắn, thu hoạch hẳn là sẽ lớn hơn.

Ánh mắt cuồng nhiệt như thế, nhất thời làm cho Linh Linh nhất số cảm giác được một tia sợ hãi nguy cơ. Người trẻ tuổi thoạt nhìn rất bình thường này, sẽ không có cái gì kỳ kỳ quái quái thích a?

“Ninh Kham, phải lễ phép với lão tổ 【Vương Khung Nhất】 nhà chúng ta.” Vương Thủ Triết nghiêm túc răn dạy: “Không được có ý định chia rẽ lão tổ.”

Hắn cực kỳ hiểu Ninh Kham. Con ngươi của tiểu tử này đảo một vòng, hắn đã đoán được tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì.

Vương Khung Nhất?

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều là trì trệ.

【số lẻ tẻ】Vương Khung Nhất cũng ngơ ngác.

Hắn bắt đầu gọi Vương Khung Nhất?

Vương Ninh Hi cũng lập tức hiểu ra, vẻ mặt kính nể nhìn về phía lão tổ gia gia nhà mình.

Thật không hổ là lão tổ gia gia, trong chớp mắt đã xác định được danh phận, ngay cả tên và vai vế cũng đã nghĩ kỹ rồi.

“Lão tổ gia gia ngài yên tâm.” Vương Ninh Hi trịnh trọng nói: “Ta chính là thay Khung Nhất lão tổ sửa chữa thân thể một chút, cam đoan không làm loạn.”

“Để sau này có thể sửa chữa tốt cho Khung Nhất lão tổ, tìm hiểu cấu tạo tiên khu cũng phải.” Vương Thủ Triết dè dặt nói:

“Nhưng nhất định phải lượng sức mà làm, chớ làm tổn thương sức khỏe của Khung Nhất lão tổ.”

“Ninh Kham hiểu rõ.”

Vương Ninh Hi hai mắt tỏa sáng, trong nháy mắt hiểu rõ.

Hắn vội vàng đỡ Vương Khung sang một bên, bắt đầu cẩn thận kiểm tra tổn thương của hắn, miệng cũng mở ra một cái “Khung Nhất lão tổ”, thái độ cực kỳ cung kính.

“…” Cửu Tiêu Khí Linh rốt cục từ trong khiếp sợ hoàn hồn lại, mở to hai mắt nhìn vẻ mặt không thể tin: “Đợi một chút, số lẻ tẻ là khôi lỗi thủ hộ của học viện, tại sao lại trở thành lão tổ Vương thị các ngươi?”

“Khí Linh tỷ tỷ, lời này của tỷ không đúng rồi.” Vương An Nghiệp đạp không mà tới, phong độ nhẹ nhàng nói: “Cả học viện này đều là của Thần Võ Thánh Hoàng đúng không? Nhưng hiện giờ Thánh Hoàng đã chuyển thế đầu thai, trở thành huyết mạch của Vương thị chúng ta, học viện này đương nhiên cũng chính là của Vương thị chúng ta.”

Vương An Nghiệp có rất nhiều biệt hiệu, 【Khí Vận Chi Tử】 gì đó, 【Kiếm Trận Song Tuyệt】 gì đó, 【Tuyệt Thế Nam Thần】, vân vân và vân vân, trong đó còn có một danh hiệu 【Khí Linh tỷ tỷ sát thủ】.

Bình thường lúc muốn lừa Khí Linh, Vương thị bình thường sẽ để cho An Nghiệp xuất mã.

Hiện nay chính là lúc hắn phát huy tác dụng.

Hắn cười khanh khách kéo khí linh cửu tiêu qua một bên, bắt đầu thương thảo vấn đề sở hữu học viện cùng nàng.

Dựa vào khí chất trác tuyệt tuấn dật của hắn, cùng với lời ngon tiếng ngọt, chẳng mấy chốc, hảo cảm của Khí Linh Cửu Tiêu đối với hắn đã tăng nhiều, dần dần thừa nhận học viện đích thật là tài sản của Vương Bảo Thánh, tương ứng, tự nhiên cũng liền trở thành tộc sản của Vương thị!

Đợi sau khi xác định được điểm này, Vương An Nghiệp lại bắt đầu tư vấn về chuyện bảo vật tồn kho, cũng thuận miệng tỏ vẻ,

những thứ này cũng đều là tài sản của Vương thị, không bằng dứt khoát giao cho Vương thị bảo quản.

Nào ngờ, vừa nhắc tới cái này, Khí Linh Cửu Tiêu liền vội vàng lắc đầu nói: "Cái này không được, trước mắt tài nguyên trong bảo khố, đều là cần thưởng cho các học viên tu luyện, về phần những bảo vật đỉnh cấp kia, cũng đều là phần thưởng của các học sinh khi tốt nghiệp thi cử."

"Tỷ tỷ, không thi thì lấy phần thưởng được không?" Vương An Nghiệp lại hỏi.

"Không được, cho dù ngươi đẹp trai như vậy, khí chất cũng đâm trúng thẩm mỹ của ta." Khí Linh Cửu Tiêu lắc đầu, "Nhưng vẫn không được, nếu muốn lấy bảo vật, phải lấy điểm cống hiến đổi, hoặc là thông qua khảo hạch thí luyện tốt nghiệp… Đây là pháp tắc vận hành học viện do Thánh Hoàng bệ hạ tự mình định ra."

"Bảo Thánh, thay đổi pháp tắc vận hành…" Vương An Nghiệp nhìn về phía Vương Bảo Thánh ở bên cạnh.

"Vâng, thái gia gia." Vương Bảo Thánh có chút ngơ ngác, gãi đầu nói: "Cửu Tiêu tỷ tỷ, ta phải làm thế nào mới có thể thay đổi vận hành pháp tắc?"

"Ngài chỉ cần một lần nữa tế luyện hạch tâm khí linh của ta, sau đó viết vận hành pháp tắc vào trong hạch tâm khí linh của ta." Khí linh cửu tiêu cũng không có giấu giếm, một năm một mười nói một tràng rồi một tràng.

Trọn vẹn nói một khắc đồng hồ sau, khí linh cửu tiêu mới nói cuối cùng: "Bất quá, bởi vì ta là khí linh cực cao cấp, cường độ thần niệm của ngài ít nhất phải đạt tới cấp bậc Chân Tiên cảnh, mới có thể tế luyện một lần nữa khí linh hạch tâm của ta. Nếu là muốn cưỡng ép bài trừ vách ngăn ở kiếp trước ngài thiết lập, đại khái cần cường độ thần niệm cấp bậc Đạo Chủ mới được."

"…"

Vương Bảo Thánh ánh mắt sâu kín nhìn nàng, một hồi lâu không nói chuyện.

Ba La nói một tràng dài, chỉnh đốn cho sạch sẽ cũng vô dụng. Đừng nói tu luyện thần niệm tới cấp bậc Đạo Chủ, cho dù là tu

luyện tới cấp bậc Chân Tiên thì cũng đã bị nguội mất rồi.

“Vậy cũng chỉ có thể thông qua khảo hạch để lấy phần thưởng?” Vương An Nghiệp nhíu mày hỏi.

“Trước mắt chỉ có thể như thế.” Cửu Tiêu Khí Linh cũng là bất đắc dĩ: “Ta cũng không dám vi phạm vận hành pháp tắc, nếu không sẽ bị cưỡng ép xóa đi trí tuệ.”

“Hành Bá.”

Vương An Nghiệp gật gật đầu, lập tức gọi phú quý, Ninh Hi, cùng với Bảo Thánh lại một lần nữa tới, bắt đầu tỉ mỉ tra hỏi nội dung khảo hạch, cùng với các loại tình báo bảo vật tồn tại trong bảo khố.

Ngoại trừ Bảo Thánh, ba người bọn họ làm việc này đã thập phần thuần thục, không đến một canh giờ, liền đem tất cả quy tắc đều rõ ràng, ngay cả bảo vật cất chứa trong bảo khố cũng đều rõ ràng.

Vương Ninh Hi đem bảo vật gom lại thành một bản danh sách, đặt ở trong màn hình lưu động, đưa cho Vương Thủ Triết xem qua: “Lão tổ gia gia, tình huống không phải rất hay a! Quan tướng này tiến vào học viện tu sửa không có bảo điển tồn kho, tài nguyên còn lại cũng ít đến đáng thương.”

“Vì sao không có bảo điển?” Vương Thủ Triết có chút ngưng trọng, lật xem bảo vật tồn kho, lông mày càng nhíu chặt.

“Bọn ta là quan tướng cao cấp tiến vào học viện tu luyện.” Khí Linh Cửu Tiêu đúng là lẽ thẳng khí hùng: “Mỗi học viên đều được học viện quan quân trung cấp đề cử tới, với thành tích của bọn họ, ở trong học viện quân quan trung cấp đã sớm có được bảo điển rồi.”

Vương An Nghiệp nhíu mày, bỗng nhiên vẫy tay với Vương Hoành Lượng đang xem náo nhiệt đứng cách đó không xa: “Hùng Lượng, Hồng Lượng, ngươi qua đây, đưa giấy nợ cho Cửu Tiêu tỷ tỷ xem.”

Vương Hoành Lượng vội vàng hấp tấp chạy tới, móc một chồng giấy nợ từ trong nhẫn trữ vật ra, bày ra cho Khí Linh Cửu Tiêu xem.

Những chữ ghi trên giấy nợ này rất rõ ràng, viết đều là một lọ dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao cấp “, “Một lọ bản tinh hoa cao cải thiện”, “Cực phẩm linh thạch năm mai”, “Bảo Điển bộ”, “Đạo khí một kiện” vân vân!

Nợ mới là khí linh của học viện quan quân trung cấp…

Trên đó còn viết, “Mời Khí Linh trên núi đổi các loại chữ khác.

Hiện giờ Khí Linh tỷ tỷ của học viện quan quân trung cấp vì nợ quá nhiều mà trả không nổi, đã “trèo thành khí linh phục vụ gia tộc Vương thị”, hàng năm đều có thể lĩnh bổng lộc.

Mà loại giấy nợ tương tự này, trong tay người trẻ tuổi Vương thị có rất nhiều.

Theo sau đó tộc nhân tinh anh của Vương thị càng ngày càng nhiều, phần thưởng cần trao đổi cũng càng ngày càng nhiều, bổng lộc ít ỏi của học viện quân quan Khí Linh tỷ tỷ căn bản là như muối bỏ biển, nợ nần cũng càng ngày càng nhiều như quả cầu tuyết, chỉ sợ khó có ngày chuộc thân.

Sau khi xem xong giấy vay nợ, khí linh cửu tiêu trầm mặc chốc lát, khó khăn mở miệng: “Đây không phải là ta muốn quỵt nợ, trong bảo khố này của ta chỉ có một ít cực phẩm linh thạch… Cái gì sửa cao, bảo điển, đạo khí, đều không có. Chủ yếu là học viện quá cao cấp, những thứ này đều không dùng được… “

“Bất quá, ta có thể lên núi khởi xướng bổ sung tồn kho, mời thượng phong mau chóng phái chuyên viên bổ sung tồn kho của trung cấp quan quân học viện.”

“Đây không phải là đang trợn to mắt nói dối sao?” Vương Phú Quý kéo nhi tử của mình, ra hiệu cho Khí Linh Cửu Tiêu mở to hai mắt nhìn rõ ràng, “Thượng phong của ngươi hiện tại ở chỗ này… Cửu Tiêu tỷ tỷ ngươi xin cho ta xem một cái Bổ Khố?”

Ách…

Vương Bảo Thánh vẻ mặt xấu hổ.

Xem ra bảo vật thu thập từ kiếp trước của mình hình như là quá ít, cũng không đủ cho gia tộc sử dụng.

“Được rồi.” Cuối cùng vẫn là Vương Thủ Triết khoát tay áo, ngăn bọn họ tiếp tục mở miệng: “Cửu Tiêu cô nương chỉ là một khí linh, các ngươi cũng đừng làm khó nàng.”

“Vâng.”

Mọi người cùng đưa tay ra.

Khí Linh Cửu Tiêu lập tức tăng thêm thiện cảm với Vương Thủ Triết.

Vẫn là vị gia chủ đẹp trai này tốt nhất nói chuyện!

Nàng ngượng ngùng lúng túng nói: “Chờ học viện chúng ta có tài nguyên, nhất định đem thiếu nợ trả lại.”

“Không sao, Cửu Tiêu cô nương nếu là khí linh đẳng cấp cao, chắc chắn năng lực xử lý tin tức sẽ rất mạnh. Nếu không trả nổi nợ, thì đi làm công trả nợ đi. Khi nào trả hết, khi nào lấy lại được tự do.” Vương Thủ Triết giải quyết dứt khoát.

“!!!”

Khí Linh Cửu Tiêu lập tức bối rối.

Cái này cái này… Nàng này liền rơi vào tay? Cái này liền biến thành khí linh làm công của Vương thị?

“Căn cứ vào số lượng phần thưởng của học viện tướng quan quá ít, chúng ta cũng tranh thủ thời gian, đem phần thưởng quét xong là đi ngay. Trên tay mọi người đều có một sạp chờ.” Vương Thủ Triết lại trịnh trọng nói: “Phú Quý, Ninh Hi, các ngươi đều có kinh nghiệm, tranh thủ định ra một phần kế hoạch, chuẩn bị đẩy mạnh bản tử này…”

“Vâng, lão tổ gia gia.” Phú quý Ninh Kham đồng thanh đáp.

Trước khi Vương Thủ Triết rời đi, nhìn Bảo Thánh một chút, nhịn không được vỗ vỗ bả vai hắn, vẻ mặt cảm khái nói: “Thánh Nhi à, kiếp trước ngươi rất không dễ dàng.”

Học viện nghèo như vậy, Vương thị là không có biện pháp chỉ vào học viện giải quyết vấn đề, lỗ hổng của bảo điển vẫn là phải tự mình nghĩ biện pháp.

Trong gia tộc, hài tử đại thiên kiêu Ất đẳng trên tư chất nhiều như vậy, muốn một lần kiếm mấy trăm bản bảo điển trở về

hiển nhiên là không thực tế, vô luận là mua từ Thánh Vực, hay là đào di tích, đều không thể nào nhanh như vậy.

Vì kế hoạch hiện tại, cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu thứ yếu.

Xem ra, bảo điển chuẩn bị đã lâu để bổ sung toàn bộ kế hoạch, phải tranh thủ đẩy mạnh tiến độ.

Vương Bảo Thánh bị Vương Thủ Triết nói đến da mặt đỏ lên, có chút hổ thẹn.

Đều do kiếp trước mình không góp sức, không sưu tập càng nhiều bảo vật cho Vương thị.

Rất nhanh, đã ba ngày trôi qua.

Hết thảy đều đã kết thúc, tất cả mọi người thông qua khảo hạch sơ bộ của Khí Linh cửu tiêu, đạt được học tịch chính thức của học viện.

Nhưng cũng vào hôm nay.

Quan tướng cao cấp tiến vào học viện, nghênh đón đợt "Nước tốt nghiệp" đầu tiên, rất nhiều nhóm người vừa mới lấy được tư cách học sinh đều đến tháp thí luyện, căn cứ theo kế hoạch đưa ra yêu cầu tốt nghiệp.

Một trận chiến oanh oanh liệt liệt tài nguyên xoát bản hành động, cứ như vậy mở màn che.

…

Chương 80: che giấu BOSS! Vương Bảo Thánh!

…

Tiểu động thiên của học viện.

Bên trong tháp thí luyện.

Trong căn phòng chuyên dùng cho khảo hạch tốt nghiệp, có một kho khảo hạch khổng lồ màu nhũ bạch, nằm yên lặng ở trung tâm.

So với kho khảo hạch giả thuyết của học viện quan quân trung cấp, kích thước của kho khảo hạch này rõ ràng lớn hơn rất nhiều, ngoại hình giống như một cái vỏ trứng, thoạt nhìn cũng không hoa hòe loẹt như vậy, ngược lại có loại cảm giác phản phác quy chân.

Dưới đáy kho khảo hạch, ánh sáng đèn chỉ thị màu xanh lá đã sáng lên, hiển nhiên đã nối liền với rãnh năng lượng, tùy thời có thể khởi động.

Trên vách tường bên cạnh, một màn hình tinh thạch cực lớn đang đặt sát tường.

Bởi vì khảo hạch còn chưa bắt đầu, trên màn hình tinh thạch đang tự động phát ra những nội dung như giáo huấn, tôn chỉ, giáo học của Quan Tiến Học Viện,…

Đáng tiếc, lúc này căn bản không ai chú ý những nội dung này.

Trong phòng ầm ĩ, một đám học viên trẻ tuổi đang chen lấn ngồi chung một chỗ, nhỏ giọng bàn tán về khảo hạch trong chốc lát.

Rất hiển nhiên, gian phòng này lúc trước xây dựng không nghĩ tới chiêu đãi nhiều "khách nhân" như vậy, thế cho nên không gian có vẻ cực kỳ chật chội. Các học viên ngồi ở dưới mông cũng đủ loại, có cái là từ trong phòng học lấy ra, có cái là ghế dành cho phòng ăn, thậm chí, có cái chính là mang tảng đá, gỗ làm ghế ngồi tạm, thậm chí còn có ngồi trên cánh tay khôi lỗi.

Những người trẻ tuổi này đều cố ý chạy tới xem náo nhiệt.

Với tư cách hậu bối ưu tú trong gia tộc, bọn họ đều là nghe được công tích vĩ đại của các trưởng bối lớn lên, tự nhiên cũng đều nghe nói qua năm đó gia tộc tại trung cấp quan quân học viện, nhưng bởi vì khi đó rất nhiều người bọn họ còn chưa sinh ra, không vượt qua một chuyến, một lần này thật vất vả có thể tận mắt chứng kiến một hồi thịnh hội, bọn họ tự nhiên phá lệ tích cực.

Cho dù nhân vật chính không phải bọn họ, nhưng là quần chúng vây xem, bọn họ cũng coi như tham dự một lần sự kiện trọng đại có thể ghi vào lịch sử biên niên của gia tộc, sau khi trở về có thể thổi phồng mấy trăm năm.

Trong đó có mấy người trẻ tuổi thậm chí móc ra linh thực trái cây trân quý, chia cho các huynh đệ tỷ muội một phần, chuẩn bị một lần đắm chìm thức ăn dưa.

“Lão tổ gia gia, hình thức khảo hạch tốt nghiệp không khác biệt nhiều so với học viện quan quân trung cấp, nhưng tăng thêm năng lực dẫn binh đánh trận.”

Trên chỗ ngồi phía trước đám người, Vương Phú Quý giải thích quy tắc khảo hạch cho Vương Thủ Triết và một đám trưởng bối.

Vẫn là hương vị quen thuộc, phối phương quen thuộc.

Từ 【Điểm trưng binh ban đầu đến học viện quan tướng, tuy rằng một loạt các hình thức khảo hạch có hơi khác nhau, nhưng đều tràn đầy mùi vị máy móc, khuyết thiếu sáng tạo, khuyết thiếu linh động. Không thể biến hóa một chút hình thức sao?

Mọi người trước kia còn không hiểu lắm, đường đường là Thần Vũ học viện khảo hạch vì sao cổ hủ như vậy, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều hiểu.

Ánh mắt mọi người đều có ý vô tình nhìn Vương Bảo Thánh.

“Ta cảm thấy khảo hạch có ý tưởng rất tốt a! Như vậy có thể trực quan thể hiện ra tiêu chuẩn cá nhân, cũng thuận tiện đưa ra phán đoán cùng phân điểm.” Vương Bảo Thánh chú ý tới ánh mắt mọi người, có chút không phục, ngạnh cổ khiếu nại: “Hơn nữa đem quan học viện một cái 【chiến tranh siêu cấp mô phỏng chiến tranh chiến tranh】 này, nhưng mà ta từ

trong một di tích quân sự của 【Phá diệt chi vực】, mạo hiểm nguy hiểm tính mạng đoạt lại bảo vật. Công năng của nó phi thường cường đại, có thể mô phỏng chiến tranh giữa các tập đoàn quân.”

“Dựa vào chiếc thuyền mô phỏng này, năng lực chỉ huy của các lộ nguyên soái đều luyện không tệ.”

Nghe ngữ khí này, rất hiển nhiên, đây vừa vặn là đoạn ngắn Vương Bảo Thánh có trí nhớ.

“Bảo Thánh còn nhớ vị trí di tích quân sự kia không?” Vương Thủ Triết có chút tò mò hỏi.

“Không nhớ rõ.” Vương Bảo Thánh Minh suy nghĩ nói: “Ta chỉ nhớ bên trong rất nguy hiểm, đúng rồi, Linh Linh nhất, không, Vương Khung nhất lão tổ, cũng là chiến lợi phẩm thu được từ trong đó.”

“Thật ra ấn tượng của ta rất sâu sắc.” Nhắc tới việc này, ngữ khí của Vương Thần Luân cũng có chút thổn thức, “Ta nhớ được nơi đó gọi là 【Tinh Cổ tộc thất linh tam quân sự căn cứ】, mặt ngoài đã rất tàn phá, nhưng sau khi ta cùng Bảo Thánh lẻn vào không lâu, liền gặp phải khôi lỗi đại quân tập kích. Trong đó ba bộ tinh năng chiến đấu khôi lỗi lợi hại nhất, vậy mà đều là chiến lực cấp Thánh Tôn.”

“Tinh Cổ Tộc thật là đáng sợ, khó trách Tiên Minh cũng không chống đỡ nổi tấn công toàn diện như thủy triều của Tinh Cổ Tộc.”

Vương Thần Luân đối với đoạn lịch sử cổ xưa kia kỳ thật cũng không quá hiểu, chỉ là từ trong một số di tích tàn phá, biết được tình báo lân phiến trảo.

Hắn chỉ biết phá diệt khu vực vốn là địa bàn của tiên minh, bọn họ gọi một khu vực lớn là “Tiên giới”, đột nhiên có một ngày Tinh Cổ tộc đột kích, song phương triển khai một trận chiến kéo dài.

Trong quá trình chiến tranh, Tiên Minh liên tục bại lui, cuối cùng mất đi phần lớn địa bàn.

Sau này không biết có chuyện gì mà Tiên giới lại biến thành khu vực hủy diệt.

Vương Thần Luân chỉ có những tin tức liên quan tới Tiên Minh và Tinh Cổ Tộc, Vương Thủ Triết đã sớm nghe qua rất nhiều lần, hơn nữa đã sớm đem tình báo nói chỉnh lý thành hồ sơ, cũng nghiên cứu qua hồi lâu, bây giờ coi như đã thuộc nằm lòng.

"Nhớ tiền bối từng nói, sâu trong Phá Diệt chi vực có tồn tại khủng bố lớn, hình như Bảo Thánh đã từng xa xa đối mặt qua." Vương Thủ Triết nghe đến đó, nhịn không được hỏi Vương Bảo Thánh: "Bảo Thánh, đến bây giờ ngươi còn chưa thức tỉnh ký ức liên quan sao?"

"Thật xin lỗi, lão tổ gia gia." Vương Bảo Thánh day day đầu, "Ta mơ hồ nhớ rõ hình như là có chuyện như vậy, chỉ là vừa nghĩ tới, liền cảm giác được có chút sợ hãi, không dám suy nghĩ nhiều."

"Không sao." Vương Thủ Triết vỗ vai hắn, dịu dàng nói: "Đời trước, ngươi là một người đang chiến đấu. Nhưng ở kiếp này, toàn bộ gia tộc đều sẽ bảo vệ ngươi, cùng ngươi nghênh đón bất kỳ khiêu chiến nào."

"Ừm."

Vương Bảo Thánh gật gật đầu, trong lòng an tâm trước nay chưa từng có.

Thật ra, đừng thấy Vương Thủ Triết dáng vẻ vân đạm phong khinh, nhưng thật ra trong lòng cũng vô cùng cảnh giác.

Thế giới này nguy hiểm và phức tạp, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lúc trước mạnh như Thần Võ thế giới, cũng sẽ đột nhiên lọt vào Ma giới tập kích, cuối cùng không thể không đồng quy vu tận. Còn có Tiên Minh cổ xưa mà cường đại hơn nữa, cũng sẽ tao ngộ chủng tộc khủng bố như Tinh Cổ tộc kia.

Đừng thấy Vương thị bây giờ dần dần cường thịnh lên, coi như tràn ngập tiềm lực vô tận, nhưng so với cả Nhân tộc mà nói vẫn quá mức nhỏ yếu, càng đừng đề cập đến chủng tộc tràn ngập tính xâm lược như Ma tộc, Tinh Cổ tộc.

Nói đến cùng, vẫn là thực lực hạn chế tầm mắt.

Từ rất sớm trước kia, hắn đã từng cảm thấy Thần Võ Hoàng triều vô cùng mạnh mẽ, Ma tộc cũng vô cùng cường đại, nhưng mà theo thực lực tăng lên, nhãn giới tăng lên, hắn đã sớm không nghĩ như vậy nữa.

Kiến thức càng nhiều, hắn càng cảm giác được nhân loại nhỏ bé.

Hư Không Hải quá lớn, mà nhận thức của hắn đối với Hư Không Hải còn giới hạn ở một góc nho nhỏ, có trời mới biết ở một chỗ nào đó trong Hư Không Hải, có phải còn có văn minh không biết cường đại hơn, chủng tộc nào đó tồn tại hay không.

Thần Vũ Nhân tộc bây giờ nhìn như văn minh phồn thịnh, kì thực còn rất yếu ớt.

Tuy nhiên, hối hận cũng là vô dụng, chỉ có tiếp tục phát triển mới là vương đạo. Đợi hàng thứ nhất của Vương thị lớn lên, trở thành Chân Tiên, Thánh Tôn, Vương thị mới có nhiều cảm giác an toàn hơn.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, bây giờ vẫn là đem lực chú ý đặt ở trong học viện trước mắt này.

“Phú Quý, bắt đầu thí nghiệm đi.” Vương Thủ Triết nói.

“Vâng, lão tổ gia gia.” Vương Phú Quý thi lễ một cái, rồi quay sang nói với Hoa Thụy công chúa Vương Ngao Điệp: “Muội muội, Lân Lân là quân đoàn trưởng quân đoàn Thương Long Đại Càn, quen thuộc quân sự, ngươi lên trước thử xem.”

Độ khó thi tốt nghiệp của quan cao cấp “Không nhỏ”, bởi vậy mỗi người có thể khảo hạch ba lần, thành tích tốt nhất trong ba lần đạt thành tích là thành tích tốt nghiệp cuối cùng.

Hoa Thụy công chúa trời sinh huyết mạch đã cao, trong quá trình trưởng thành lại chiếm một đợt hồng lợi lớn của học viện huấn luyện quan quân trung cấp, sau khi kế thừa tiên kinh, tư chất đã đạt đến Thiên Tử Giáp.

Hơn nữa khi Vương Thủ Triết từ Thánh Vực trở về, lại mang về một nhóm Hiển Thánh Đan Thập Nhất Phẩm, sau khi nàng dựa vào giá trị cống hiến nhiều năm tích lũy đổi lấy Hiển Thánh Đan ăn vào, tư chất cũng đã đột phá đến Thánh Nữ Đinh đẳng, thuộc về danh sách thứ hai trong gia tộc.

“Được.”

Nghe được ca ca nói, Hoa Thụy công chúa lên tiếng, hành lễ với Vương Thủ Triết và một đám trưởng bối rồi đi về phía nhà kho khảo hạch.

Bởi vì biết muốn vào kho giả lập, hôm nay nàng không mặc áo giáp, chỉ mặc một bộ trang phục màu đỏ đơn giản, nhưng dù vậy, khí chất trên người vẫn cực kỳ xuất chúng.

Lúc trước, khi phụ bản của học viện Quan Quân trung cấp, nàng mới mười hai tuổi, chớp mắt đã hơn hai trăm năm trôi qua, bây giờ nàng đã hơn hai trăm bảy mươi tuổi, thực lực cũng đã đến Thần Thông cảnh tầng năm.

Gần nhất hơn mười năm, nàng mang theo Đại Càn Thương Long quân đoàn ở trên chiến trường ngoại vực có chút hoạt động.

Kiếp sống thống soái quân lữ quanh năm, làm cho cả người nàng khí chất anh tư bễ nghễ đồng thời, càng nhiều hơn một vòng khí chất trầm ổn có độ, so với khi còn bé Cổ Linh tinh quái, bộ dáng nghịch ngợm gây sự đã khác biệt một trời một vực.

Một cỗ uy nghiêm cùng sát khí lộ ra từ trong ra ngoài kia, càng làm cho tiểu bối ở đây đều có loại cảm giác da đầu bị xiết chặt, không tự giác nổi lên kính nể.

Bất quá, không đợi nàng đi ra vài bước, liền lại có một vị nữ tử đứng lên: “Đợi một chút, Tiểu Điệp Nhi, cái hạng đầu này vẫn là để cho ta rút ra đi.

Đứng lên chính là nữ quân Vương thị Thần Vương Kỳ.

Tư chất của nàng kém hơn Hoa Thụy một chút, nhưng dựa vào một đợt hồng lợi của học viện quan quân trung cấp. Cùng với một ít thưởng cho lôi kích ở căn cứ tiên số ba, còn có một viên hiển thánh đan thập nhất phẩm tích lũy công huân mấy năm gần đây, tư chất của nàng bây giờ đã đột phá đến Thiên Tử Ất đẳng trung đoạn.

Cho dù là trong gia tộc nghịch thiên nghiêm trọng như Vương thị, tư chất như vậy vẫn có thể xếp hạng thứ ba. Mà nếu là ở bên ngoài Vương thị, tư chất này càng đủ để cho rất nhiều người nhìn lên.

Mà tu vi của nàng cũng đã đến Thần Thông cảnh trung kỳ, trong toàn bộ tộc nhân Vương thị, người có tu vi cao hơn nàng cũng không có mấy người.

Hơn hai trăm năm qua, nàng ở vực ngoại dẫn dắt quân đội dưới trướng chinh chiến vô số, lập được vô số công trạng, địa vị trong quân đội cũng càng ngày càng cao. Bởi vì quan hệ của Tuy Vân công chúa hàng năm tọa trấn Hàn Nguyệt Tiên Triều, tương lai nàng rất có hy vọng có thể tiếp nhận căn cứ Tiên Số Ba.

Cũng là bởi vậy, nàng ở trong thế hệ trẻ của Vương thị có nhân vọng vô cùng cao, cho dù quanh năm nàng trú đóng ở ngoại vực ít về nhà, cũng hiếm có tiểu bối nào không biết nàng. Trong số những người trẻ tuổi hôm nay tới, có không ít thậm chí còn là fan muội của nàng.

Thấy nàng đứng lên, một đám người trẻ tuổi lập tức hướng nàng ném đi ánh mắt kính sợ.

Vương Anh Tuyền lại không để ý những thứ này, bước chân kiên định mà nhanh chóng đi về phía kho khảo hạch.

Trong ánh mắt của nàng lóe lên sự hưng phấn và kích động, chỉ trong vài bước chân, trên người đã có uy thế lạnh thấu xương dâng lên.

Còn chưa bắt đầu khảo hạch, nàng đã tiến nhập trạng thái, cả người tựa như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ.

Khác với cảm giác uy nghiêm và dày nặng trên người Hoa Thụy, trên người nàng hiện ra, là một loại bá khí, là xé nát tất cả địch nhân.

Khí chất của hai người mỗi người mỗi vẻ, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy tâm phục.

“Cái này… bà cô Tuyền Cơ, mời ngài…” Hoa Thụy công chúa thấy thế, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Đối với vị cô nãi nãi sinh ra sớm hơn mình hơn trăm năm này, bà ta vẫn rất tôn trọng.

“Ma Tổ cô nãi nãi lên cũng được.” Vương Phú Quý thấy thế cũng không ngăn cản, chỉ nhắc nhở một câu, “Nhưng mà bà chú ý an toàn, đừng quá lỗ mãng.”

“Yên tâm yên tâm.” Vương Ngao phi thân đến trước khoang mô phỏng, khoát tay thoải mái nói, “Ta đánh trận, so với ngươi ăn còn nhiều hơn gạo. Cửu Tiêu tỷ tỷ, làm phiền mở ra hình thức tốt nghiệp sát hạch một chút.”

“Đệ tử Vương Anh Tuyền, phù hợp yêu cầu thi tốt nghiệp, xin được thông qua khảo hạch tốt nghiệp. Mời bắt đầu khảo hạch của ngươi.” Khí Linh Cửu Tiêu vang lên.

Cùng lúc đó, cửa khoang của kho khảo hạch cũng chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong lót thoải mái.

Vương Ngao xoay người nằm vào trong khoang mô phỏng.

Cửa khoang mô phỏng khoang chậm rãi khép lại, chỉ một thoáng, trên màn hình lớn tinh thạch liền xuất hiện hình ảnh thí luyện của nàng.

Mà Vương Anh Tuyền ở bên trong khoang mô phỏng, giờ phút này cũng đã đi tới trong không gian thí luyện.

Nàng nhìn xung quanh, chỉ thấy mình đang đặt mình trong một cổ chiến trường sát khí ngút trời, ở trước mặt nàng xuất hiện một nhắc nhở: Mời đối thủ ngẫu nhiên.

Vương Ngao căn cứ nhắc nhở, nhấn xuống nút ngẫu nhiên.

“Soạt soạt ~ “

Trong tiếng chất giấy lăn lộn xôn xao, một bộ bài nhanh chóng hiện lên, cuối cùng có một tấm thẻ nhân vật từ trong một lượng lớn thẻ bài chậm rãi bay lên, xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trên thẻ bài là một nam tử trung niên ánh mắt lạnh thấu xương, sát khí mười phần, mặc một bộ khôi giáp uy vũ.

Khí Linh Cửu Tiêu giới thiệu: “Học viên Vương Anh Tuyền, đối thủ thi tốt nghiệp của ngươi là 【Khương Dũng Quan】. Khương Dũng Quan đã từng là học viên tốt nghiệp ưu tú của học viện, sau khi tốt nghiệp liên tiếp thăng quan, cho đến đảm nhiệm quân đoàn trưởng quân đoàn thứ ba của tập đoàn quân đoàn năm, thời kì đỉnh phong chiến lực là Lăng Hư Cảnh hậu kỳ. Có điều, hệ thống mô phỏng chiến tranh thu thập tin tức năng lực của hắn năm đó khi thi tốt nghiệp.”

“Trong khảo hạch lần này, căn cứ tư chất huyết mạch và bảo điển công pháp của Khương Dũng Quan, giao cho hắn chiến lực Lăng Hư cảnh hậu kỳ tiêu chuẩn, suất lĩnh một nhánh quân đoàn tiêu chuẩn.”

“Xét thấy tư chất huyết mạch trước mắt của học viên Vương Tiễn là Thiên Nữ Ất trung đoạn, sau khi thôi diễn sẽ giao cho ngươi chiến lực Chân Tiên cảnh hậu kỳ tiêu chuẩn, suất lĩnh một chi quân đoàn tiêu chuẩn.”

“Mời chiến trường ngẫu nhiên…Lập tức kết quả là 【chiến trường dã chiến bình nguyên tam giác châu】.”

Sau một loạt nhắc nhở, trong nháy mắt tiếp theo, Vương Ngao xuất hiện ở trong một quân doanh bình nguyên rộng lớn của tam giác châu.

Một quân đoàn tiêu chuẩn ước chừng năm sáu vạn người, liếc mắt nhìn lại, doanh trướng chung quanh kéo dài không dứt.

Mà Vương Ngao cũng cảm thấy bản thân chợt trở nên phi thường ” cường đại”, một quyền có thể nhẹ nhõm đánh nổ một ngọn núi, thần niệm tùy tiện khẽ động, liền bao phủ toàn bộ quân doanh.

Âm thanh gào to khi đám quan viên thao tác trong quân doanh vang lên, âm thanh mài đao của sĩ tốt, thậm chí âm thanh dế mèn trong bụi cỏ đều tràn vào trong tai.

Nàng tùy tiện bước qua, liền xé mở không gian, dễ dàng đến trên bầu trời, thần niệm dễ dàng kéo dài ra mấy trăm dặm.

Đây là Chân Tiên cảnh trung kỳ sao?

Vương Ngao chỉ cảm thấy cảm xúc dâng trào, kích động không thôi, tựa như thiên địa đều trong lòng bàn tay nàng.

“Chỉ là năng lực mô phỏng Chân Tiên cảnh trung kỳ, phạm vi thần niệm vân vân, khác với Chân Tiên cảnh chân chính.” Giọng Khí Linh Cửu Tiêu vang lên bên tai nàng, giải thích: “Quân đoàn chiến vừa cần năng lực chỉ huy khảo hạch, nhưng cũng sẽ không bỏ qua năng lực chiến đấu cường đại, năng lực điều tra và năng lực khống chế của chỉ huy.”

“Với tư chất huyết mạch của ngươi, tương lai có tiềm lực rất lớn có thể đạt tới Chân Tiên cảnh trung kỳ, tự nhiên sẽ không

đứng cùng một chỗ với học viên bình thường.”

“Được rồi, vậy thì khai chiến.”

Vương Ngao gật gật đầu, ý bảo mình hiểu.

Đánh trận nhiều năm như vậy, nàng còn chưa thực sự đánh trận có sức chiến đấu giàu có như vậy, lúc này liền không chút do dự hạ lệnh toàn thể quân đội xuất phát.

Kế tiếp là một trận chiến không chút hồi hộp.

Năng lực dẫn quân đánh trận của bản thân Vương Ngao cực kỳ xuất chúng, hiện giờ lại là lấy 【tư thái Chân Tiên】 dẫn quân, dưới thần niệm cường đại, khống chế mỗi một chi tiết chiến trường đều vượt xa đối phương.

Thậm chí, nàng còn có thể tự mình mang theo thân vệ quân thuấn di một cái, trực tiếp đến trong trung quân của “Khương Dũng Quan”, thực thi hành động chém đầu.

Đây chính là vì sao, quan chỉ huy một đội quân cường đại nhất định phải vô cùng cường đại. Thực lực của quan chỉ huy yếu đi, rất dễ dàng sẽ bị đối thủ nhằm vào, một khi bị “Chém đầu”, vậy toàn bộ quân đội liền xong rồi.

“Đây là một thắng lợi huy hoàng không chút hồi hộp.”

Sau khi chiến tranh kết thúc, Khí Linh Cửu Tiêu phát ra lời chúc mừng: “Chúc mừng học viên Vương Anh Tuyền, ngươi đánh bại đối thủ, đã thông qua [cuộc thi tốt nghiệp quân đoàn trưởng]. Thành tích khảo hạch ưu tú, đạt được danh hiệu [đọ sinh tốt nghiệp quân đoàn ưu tú].”

“Dựa vào danh xưng này, sau khi ngươi gia nhập quân đội sẽ tự động tiến vào trong danh sách dự bị quân đoàn trưởng.”

“Đồng thời, ngài sẽ nhận được một kiện bán tiên khí (một số lượng hai mươi sáu) còn lại làm phần thưởng. Ngoài ra, xét thấy thành tích khảo hạch của ngài thập phần ưu dị, ngài có thể từ trong phần thưởng trở xuống, thêm vào lựa chọn một món bảo vật làm phần thưởng.”

“Giải trì như sau: Thánh Hoàng chi thủ hộ (Số lượng còn lại), hỗn độn tinh hoa (một bình nhỏ) (Số lượng 6) còn lại, tiên phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch (Số lượng hộ vệ Khôi

Lỗi Lăng Hư cảnh còn lại) (Số lượng 7) (một gói) (Số lượng 10) còn thừa.

Đây chính là nội dung thi tốt nghiệp của quân đoàn trưởng bình thường, đơn giản mà trực tiếp.

Học viên tốt nghiệp của quân đoàn trưởng bình thường, sau khi bị cường nhét một kiện bán tiên khí là có thể lăn đến quân đội ma luyện, về sau xác suất lớn chỉ có thể làm phó quân đoàn trưởng cấp bậc.

Nhưng mà học sinh tốt nghiệp quân đoàn trưởng ưu tú có thể thêm phần thưởng không đề cập tới, con đường quân đoàn trưởng tương lai cũng sẽ tương đối thông thuận.

"Ngoài bán tiên khí ra, tùy tiện lấy một dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm đi." Vương Củng nói: "Khí linh, nhanh chóng mở thi tốt nghiệp cấp bậc Nguyên soái tập đoàn quân."

Phần thưởng nàng lấy được giao cho gia tộc thống nhất phân phối, hơn nữa phần thưởng trong hồ giải này sớm muộn gì cũng bị bòn rút sạch, nàng chọn đương nhiên là tùy ý.

"Như ngươi mong muốn, Đồng Lư các hạ."

Khí linh cửu tiêu ngay cả xưng hô cũng thay đổi, trong thanh âm cũng nhiều thêm vài phần cung kính.

Dứt lời, hình thức tiếp theo liền mở ra.

"Mời đối thủ ngẫu nhiên…"

"Đối thủ lần này của ngươi là nguyên soái của tập đoàn Thần Võ đệ nhất là Tư Khấu Trường Thanh, hắn am hiểu trị liệu phòng ngự, xin ngài cẩn thận ứng đối. Căn cứ chiến tích của ngài, sẽ làm ra đánh giá đối với ngài."

"Xin hãy chọn địa hình ngẫu nhiên…"

"Địa hình tác chiến của ngài là chiến trường Khu Ma bình nguyên."

Sau một loạt âm thanh nhắc nhở, Vương Anh Tuyền thấy hoa mắt, liền đã đổi chỗ.

Chiến trường bình nguyên khu ma đen kịt, phảng phất như đã trải qua một trận chiến kiếp nạn, khắp nơi đều là vết thương của chiến tranh.

Nhưng chiến tranh cũ còn chưa kết thúc, một cuộc chiến tranh mới lại sắp khởi động.

Chiến tranh của quân tập đoàn và chiến tranh cấp bậc quân đoàn là hoàn toàn khác nhau, không những phải cân nhắc đến chiến thuật, còn phải cân nhắc vấn đề chiến lược.

Mà Vương Ngao cũng không cách nào giống như một ván trước, trực tiếp lấy tư thế Chân Tiên đột nhiên mặt phát ra. Bởi vì lúc này đây, đối thủ của nàng đồng dạng là một vị Chân Tiên, một khi bị Chân Tiên đối phương dây dưa giữ chân, sẽ lâm vào trong vòng vây trùng trùng điệp điệp, cuối cùng có khả năng sẽ bị ngạnh sanh mài chết.

Cá nhân Chân Tiên cảnh võ dũng, cũng bị áp súc đến trình độ nhất định.

Bởi vậy, nàng đường đường chính chính triển khai trận thế, bắt đầu nghiên cứu bản đồ chiến trường Khu Ma, hơn nữa bắt đầu điều binh khiển tướng quân đoàn dưới trướng, hình thành các lộ bố phòng.

Cái này liền hiển hiện ra năng lực cá nhân của Vương Ngao, cùng với tính đặc thù của Chiến Tranh Bảo Điển.

Chiến tranh bảo điển cần trưởng thành trong chiến tranh, hơn hai trăm năm chinh chiến, Vương Anh Tuyền vận dụng Chiến Tranh Bảo Điển, cùng với nắm chắc đối chiến cục, nắm giữ thời cơ tác chiến, cũng sớm không cùng cấp bậc với năm đó.

Trận chiến này đã đánh hơn mười ngày.

Vương Ngao bằng vào năng lực chỉ huy cường đại, cùng với áp chế Tư Khấu Trường Thanh lên một đầu lớn Chân Tiên hậu kỳ ưu thế thực lực, từng bước từng bước từng bước xâm chiếm binh lực của đối phương, cuối cùng lấy ưu thế binh lực tiến hành quyết chiến.

Sau khi trận chiến này kết thúc, bộ lạc Tư Khấu Trường Thanh toàn diệt.

Còn tập đoàn quân của Vương Anh Tuyền cuối cùng chỉ còn lại bốn phần.

“Đây là một thắng lợi huy hoàng.”

Chiến cuộc hạ màn, thanh âm kích động của Khí Linh Cửu Tiêu cũng theo đó vang lên: “Chúc mừng Hạm các hạ, ngươi đánh bại đối thủ Tư Khấu Trường Thanh, đã thông qua sát hạch sát hạch tốt nghiệp Nguyên soái tập đoàn quân. Thành tích sát hạch cực kỳ xuất sắc, đạt được danh hiệu “chuẩn Nguyên soái thiên tài tốt nghiệp”.”

“Dựa vào danh xưng này, sau khi ngươi gia nhập quân đội sẽ tự động tiến vào trong danh sách chuẩn bị dịch vụ của Chuẩn Nguyên soái.”

“Đồng thời, ngài sẽ đạt được một kiện tiên khí (một số lượng 10). Bởi vì thành tích khảo hạch của ngài cực kỳ ưu dị, ngài có thể từ trong phần thưởng phía dưới, thêm vào lựa chọn hai kiện bảo vật làm phần thưởng, trong đó phần thưởng số lượng thiên tài tốt nghiệp định mức chỉ có thể lựa chọn một kiện.”

“Giải trì như sau: Một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa (Số lượng hai), tiên kinh (Số lượng còn lại), Hỗn Độn bản nguyên (một tia nhỏ, ước ba tia) (Số lượng còn lại), Hỗn Độn Linh Thạch (Số lượng còn lại 5), bản Tiên cải tinh hoa (Số lượng còn lại), Khôi Lỗi cấp Bán Tiên (Số lượng 3) Thánh Hoàng Chi Nộ còn lại (Số lượng còn lại 5).”

“Bán Bộ Thánh Khí (Số lượng còn lại) (Hạ định sinh thiên tài tốt nghiệp) Luân Hồi Thánh Quả (Số lượng còn lại) (Hạ định sinh tốt nghiệp thiên tài)”

Lưu loát rải một đống lớn phần thưởng, hơn nữa phẩm chất đều cực kỳ không tệ.

“Cửu Tiêu tỷ tỷ, như thế nào phân biệt sinh tốt nghiệp Nguyên soái bình thường và thiên tài tốt nghiệp?” Vương Anh Tuyền hỏi.

“Bình thường có thể đánh ngang tay, hoặc có ưu nhược điểm, sẽ được đánh giá là 【 sinh tốt nghiệp bình thường 】. Nếu có thể đánh thắng đối thủ, sẽ được đánh giá là 【 tốt nghiệp tốt nghiệp 】. Nếu có thể lấy ba phần thắng lớn, chính là 【 Học sinh tốt nghiệp thiên tài 】.” Khí Linh cửu tiêu chi trả lời chi tiết.

Vương Ngao sau khi suy nghĩ một chút, nói: “Ngoài Tiên khí bị cường tái ra, ta lựa chọn ban thưởng 【 Tiên kinh 】, cùng

với bán bộ Thánh khí. Đúng rồi, nửa bộ Thánh khí có thương vũ khí không?"

"Không có…chỉ có một thanh Bán Thánh Kiếm và một tấm Bán Thánh thuẫn." Cửu Tiêu yếu ớt trả lời.

"Vậy thì tùy tiện lấy một kiện đi. Cái kia là Tiên khí, ta muốn Tiên khí loại thương." Vương Anh Tuyền ra vẻ không sao cả nói.

"Như ngươi mong muốn, Đồng Lư các hạ."

Cửu Tiêu nói xong, liền lấy từ trong bảo khố không gian ra ban thưởng, trong đó tiên khí là một thanh thương thiêu đốt lên liệt diễm hừng hực, uy thế lẫm liệt, khí tức thập phần bá đạo.

Vương Phú Quý nhìn thấy một màn này, nhịn không được thở dài một hơi: "Phần thưởng quả nhiên có chút ít. Bất quá chuyện này cũng bình thường, thu thập những phần thưởng đỉnh tiêm này của Bảo Thánh hoàn toàn không dễ dàng."

Kỳ thực, khó khăn nhất chính là chỉ có ba bộ tiên kinh, số lượng quá ít.

"Tiên kinh cũng không có biện pháp." Vương Bảo Thánh cũng thở dài một tiếng, "Mấy bộ tiên kinh này vẫn là từ bên Chân Tiên vẫn lạc thu về."

"Kế tiếp là hình thức anh hùng rồi chứ?" Vương Phú Quý hỏi.

Nghe Vương Phú Quý nói đến cái này, biểu lộ của mọi người ở đây bắt đầu trở nên có chút kỳ quái, nhìn dáng vẻ của Bảo Thánh giống như cười mà không phải cười.

"Khụ khụ!" Vương Bảo Thánh lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đều do mình lúc trước quá 'Trẻ tuổi' rồi, sao có thể nghĩ đến hôm nay chứ?

Quả nhiên là vậy.

Khí Linh Cửu Tiêu lại kích động nói: "Lam các hạ, lấy danh hiệu 【thiên tài nguyên soái tốt nghiệp】 của ngài, có tư cách khiêu chiến che giấu hình thức anh hùng, có thể trực tiếp đối đầu với Thần Vũ Thánh Hoàng vĩ đại. Một khi thắng,

ngươi có thể liệt vào Anh Hùng bảng, cũng đạt được một phần thưởng chung cực.”

Nghe nói như thế, biểu cảm trên mặt Bảo Thánh càng thêm xấu hổ.

Lúc trước hắn tự liệt mình vào BOSS ẩn giấu hình thức anh hùng, quét xuống rất nhiều người khiêu chiến, còn vì thế mà dương dương đắc ý. Nhưng bây giờ, hắn lại hận không thể tự mình xuyên qua, hung hăng giáo huấn mình một trận.

Quá mất mặt!

Chỉ cần vừa nghĩ đến kế tiếp hắn sẽ bị một đám tộc nhân Vương thị thay nhau quét dọn, hắn liền hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

Đáng tiếc, lúc này hắn hối hận cũng đã muộn.

Trong khoang mô phỏng, Vương Anh Tuyền nghe thấy khí linh cửu tiêu, con mắt thoáng cái sáng lên.

Rốt cuộc đã đến khâu đánh Thần Vũ Thánh Hoàng!

Nàng chờ mong giờ khắc này, đã rất lâu rất lâu rồi!

…

Chương 81: Đạt được thánh khí Hạo Thiên Nhãn! Bảo Thánh phải kiên cường!

…

“Bà cô Chử Thái Cô, hình thức anh hùng khó khăn không nhỏ, ngươi kế thừa 【Tiên Kinh】, tăng lên một chút huyết mạch rồi mới khiêu chiến.” Vương Phú Quý cắt ngang kích động của Vương Anh Tuyền, trước tiên gọi cô về.

Vương Ngao lại có chút do dự: “Phú Quý, gia gia. Bảo điển Chiến Tranh của ta dùng rất tốt, trên chiến trường quả thực chính là mở hack. Con đường Chân Tiên khác của tiên kinh, sợ là không thích hợp với ta. Cho nên ta nghĩ, thay vì kế thừa tiên kinh khác, còn không bằng tự ta cố gắng, dựa vào bảo điển chiến tranh trùng kích Chân Tiên, tương lai mang Quân Vũ.”

“Ô!!! Linh tỷ tỷ, tỷ đối với ta thật là tốt.” Bảo Điển Khí Linh Quân Vũ kích động không thôi.

“Linh Nhi, nàng nên nghĩ kỹ lại đi.” Nghe Vương Củng nói vậy, vẻ mặt Vương Thủ Triết trở nên nghiêm túc, lại xác nhận một lần nữa về thái độ của nàng: “Con đường chân tiên của mình cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

“Ừm, ta đã nghĩ kỹ rồi.” Vương Ngao trịnh trọng gật đầu, lập tức trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin: “Độ phù hợp của ta và Quân Vũ rất cao, tương lai chỉ cần đánh nhiều thắng trận, Quân Vũ thăng cấp sẽ càng nhanh. Chỉ tiếc, cần đánh giặc thật sự mới được, trong khoang mô phỏng không tính thắng.”

Đây cũng là nguyên nhân nàng kiên trì.

Chiến tranh bảo điển cùng bảo điển khác không quá giống nhau, nó thăng cấp không phải cần chủ nhân lĩnh ngộ pháp tắc, mà là thắng lợi, không ngừng thắng lợi. Chỉ cần nàng còn ở trên chiến trường, chỉ cần nàng còn không ngừng chinh chiến, không ngừng thắng lợi, chiến tranh bảo điển tấn thăng sẽ nhanh hơn so với bảo điển bình thường.

Cũng bởi vì vậy, lúc trước Khí Linh Vũ trong Bảo Điển chiến tranh khi chọn lựa truyền nhân, yêu cầu mới hà khắc như vậy, bắt bẻ như vậy.

"Cũng được, nếu Linh Nhi đã có tự tin này, gia gia cũng vui mừng cho ngươi." Vương Thủ Triết cưng chiều vuốt vuốt tóc nàng: "Thời gian trước nàng vừa dùng Hiển Thánh Đan Thập Nhất Phẩm, tư chất huyết mạch đã đạt đến đẳng cấp Thiên Nữ Ất trung đoạn, vậy thì gia gia sẽ giúp ngươi một tay, vận dụng cho ngươi một bản Tiên Chuyển Tinh Hoa. Cửu Tiêu, làm phiền ngươi đổi phần thưởng tiên kinh, trước đổi thành bản Tinh Hoa Tiên sửa."

Lúc trước trong học viện huấn luyện quan quân trung cấp, phiên bản cải thiện tinh hoa chỉ có một nhánh, nhưng hiện tại trong hồ giải có hai nhánh.

"Đa tạ gia gia." Vương Tiễn kích động không thôi.

"Cảm ơn cái gì, dù sao thì bản Tiên Thương hệ Hỏa Diễm này và Tiên cải tinh hoa đều là điểm cống hiến của gia tộc ngươi." Vương Thủ Triết cười nói: "Mấy năm nay tuy ngươi lập được chút công huân, nhưng đều treo ở căn cứ Tiên số ba, cống hiến gia tộc lúc đổi Thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan đã tiêu hao gần hết. Chuẩn bị sẵn sàng nợ gia tộc một đống điểm cống hiến đi.

"…"

Nụ cười của Vương Ngao im bặt mà dừng.

Được rồi, thật kích động.

Khí Linh Cửu Tiêu đối với việc đổi một phần thưởng cùng cấp không có ý kiến gì. Nàng đã mơ hồ cảm giác được, những phần thưởng này cuối cùng chỉ sợ đều rơi vào túi Vương thị.

Sau khi thay phiên bản tiên cải tinh hoa, Vương Thủ Triết dẫn Vương Củng trở về, che chở nàng sử dụng phiên bản tiên cải tinh hoa.

Tuy nhiên người sử dụng bản tiên cải tinh hoa thích hợp vốn chính là thiên tử thiên nữ Thần Thông cảnh, đối với nàng mà nói là vừa vặn, trong quá trình dùng căn bản không có nguy hiểm gì, Vương Thủ Triết ở bên cạnh cũng chỉ là đi ngang qua.

Chỉ có điều tư chất huyết mạch của Nguyễn Cung quá cao, bản tinh hoa tiên cải này xuống, chỉ làm cho huyết mạch của nàng tăng lên một tiểu giai tầng, đạt đến Thiên Nữ Giáp đẳng đoạn đầu thiên giai, còn chưa đến trung đoạn.

Từ điểm này mà nói, hiệu quả của phiên bản tiên cải tinh hoa cùng Hiển Thánh Đan Thập nhất phẩm không sai biệt lắm. Ưu thế lớn nhất của nó, còn ở trên hiệu quả của nó có thể trọng điệp cùng Hiển Thánh Đan.

Thừa dịp huyết mạch Vương Ngao "tăng vọt", hào hứng bừng bừng chạy đi quét Vương Bảo Thánh.

Vương Thủ Triết ngồi trở lại vị trí cũ, bắt đầu trao đổi với Bảo Thánh: "Thánh Nhi, ngươi còn nhớ phương thuốc cải thiện dịch huyết mạch không? Nghe nói, tài liệu chính là Hỗn Độn tinh hoa?"

Vương Bảo Thánh trầm tư suy nghĩ một lát, chán nản lắc đầu nói: "Ta không nhớ rõ cách điều chế."

"Không sao, không nghĩ ra thì tạm thời đừng nghĩ." Vương Thủ Triết hơi thất vọng, nhưng vẫn vỗ vỗ bờ vai hắn, an ủi: "Dù sao cũng không vội."

Tuy hắn cảm thấy tiếc hận, nhưng cũng không thể bức bách Bảo Thánh suy nghĩ lung tung.

Luân hồi chuyển thế vốn sẽ tổn thất rất nhiều ký ức, cho dù nhớ được cũng đều là một ít mảnh ký ức, không nhớ cũng không tính là hiếm lạ.

Chỉ có điều, dịch cải thiện tư chất huyết mạch này quá quan trọng đối với Vương thị, là căn cơ Vương thị nhanh chóng quật khởi, phàm là có cơ hội, hắn khẳng định phải nghĩ biện pháp lấy được phối phương tới tay.

"Đúng rồi! Ta nhớ bên trong học viện Tướng Quan có một phòng thí nghiệm, có một bộ thiết bị cải thiện dịch huyết mạch." Vương Bảo Thánh lúc này lại nói, "Là ta năm đó từ trong di tích Tinh Cổ tộc kéo về, lão tổ gia gia cần thì có thể cung cấp tài liệu tự hành hợp thành."

"…"

Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật, lại có chút kích động muốn đánh tên chó chết này.

Ngay cả lão tổ gia gia cũng dám trêu đùa, tiểu tử này đã có năng lực rồi.

“Dịch cải thiện tư chất huyết mạch này, không phải được xưng là Bảo Thánh chính ngươi nghiên cứu phát triển sao?” Vương Phú Quý cũng có chút tò mò, tiến đến dò hỏi: “Sao lại có quan hệ dính líu với Tinh Cổ tộc rồi?”

” Nghiên cứu phát minh của mình chỉ là ngụy trang.” Vương Bảo Thánh lắc đầu phủ nhận: “Muốn ở ngoài đan dược, mở ra một hệ thống cải thiện huyết mạch riêng biệt, độ khó cao bao nhiêu, các ngươi cũng không phải không rõ. Ta nào có bản lĩnh này? Đây là thời kỳ Tinh Cổ tộc và Tiên Minh chiến tranh, Tinh Cổ tộc bắt được rất nhiều người của Tiên Minh, thông qua các loại phương pháp tàn nhẫn nghiên cứu huyết mạch, cuối cùng nghiên cứu ra hệ thống thức tỉnh huyết mạch. Ta chính là đào ra kỹ thuật đào di tích, vì không kinh thế hãi tục, dẫn đến phiền toái không cần thiết, mới tuyên bố là tự mình nghiên cứu.”

Theo thực lực tăng lên, hắn hồi tưởng lại mảnh nhỏ trí nhớ càng ngày càng nhiều, biết càng ngày càng nhiều.

“Tinh Cổ Tộc thập phần khủng bố, ngoại trừ loại huyết mạch tư chất cải thiện dịch này, bọn hắn còn có các loại nghiên cứu điên cuồng, ví dụ như huyết mạch cướp đoạt, cấy ghép, cải tạo, ký hồn, đoạt xá các hạng mục nghiên cứu khác. Huyết Tôn Giả bị truy nã kia, chính là khảo cổ ra tà thuật huyết mạch cướp đoạt di dời, cũng đem nó hóa thành của mình dùng, cùng hệ thống cổ sư của mình kết hợp, làm ra Giá Y huyết cổ.”

“Loại tà thuật này căn bản là cướp đoạt, một khi truyền bá quy mô lớn, sẽ làm cho hệ thống đạo đức trong nội bộ nhân tộc sụp đổ, xuất hiện các loại tà tu hại người lợi mình, ta mới nghiêm cấm Huyết Tôn Giả đi con đường này, cũng không phải nói Huyết Tôn Giả người này xấu cỡ nào.”

“Ta còn nhớ rõ khi ta cùng với Cầu Long Ma Chủ quyết chiến, Huyết Tôn Giả chủ động suất lĩnh đồ tử đồ tôn cùng một ít Huyết Khôi Lỗi đến trợ chiến, chặn lại một chi Ma Thần quân, cuối cùng xung phong liều chết đến khe hở giới vực đối diện.”

Vương Bảo Thánh nói một hồi, cuối cùng cũng thổn thức không thôi.

Hắn cũng không ngờ Huyết Tôn Giả lại đến trợ trận, hơn nữa còn oanh liệt hi sinh.

Vương Phú Quý cũng thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai nhi tử an ủi.

Khi mọi người đang nói chuyện.

Con của Vương Ngao đã bắt đầu khiêu chiến hình thức anh hùng.

Dưới sự tuyên bố dõng dạc của Khí Linh Cửu Tiêu, phiên bản trẻ tuổi của Thần Vũ Thánh Hoàng vĩ đại, suất lĩnh tập đoàn quân đối đầu với Vương Anh Tuyền.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới chính là bản trẻ tuổi của Thần Vũ Thánh Hoàng, lúc ở Thần Thông cảnh tầng một, tư chất huyết mạch cư nhiên chỉ có Thiên Tử Bính đẳng!

Sau khi được mô phỏng chiến tranh gia trì, thực lực của hắn là Chân Tiên Cảnh trung kỳ, mặc dù cường hãn, nhưng lại không phù hợp với mong muốn của mọi người.

Trong đầu mọi người đều hiện lên hai chữ: “Chỉ có vậy thôi à?”

“Tư chất huyết mạch của Bảo Thánh không đúng chứ?” Vương An Nghiệp cũng tràn đầy nghi hoặc, “Lúc ở Thần Thông cảnh, sao chỉ có Thiên Tử Bính đẳng? Có chút mệt mỏi.”

Tất cả mọi người đều ném ánh mắt nghi hoặc về phía Vương Bảo Thánh.

Có trách thì trách mọi người đối với Thần Vũ Thánh Hoàng quá mức kính ngưỡng, cảm giác chờ mong cũng kéo thái quá.

Mặt Vương Bảo Thánh thoáng đỏ lên, gân cổ lên cãi: “Khi đó còn quá trẻ, rất nhiều bảo vật cũng không có lấy được. Kỳ thật, trước khi kế thừa tiên kinh, Thiên Tử Bính đẳng cũng không thấp chứ? Phóng tới thánh vực cũng là cấp bậc chuẩn thánh tử.”

Tại niên đại trước kia của hắn, Bảo Thánh dựa vào Thiên Tử Bính đẳng đã là "Hùng cứ thiên hạ", nhìn quanh tự hùng chính đó là quan sát đám thiên tài Vân Vân.

Dù cho đến hậu kỳ, cũng chỉ có Ngô Phán mới có thể lực lượng ngang nhau với hắn.

Về phần Kỳ Vô Song, đó là đồ đệ hắn lừa gạt từ Thánh Vực trở về, nhưng cũng chỉ hơn hắn một chút. Trong học viện tu học của quan tướng cao cấp, cũng chỉ có tiểu Thánh Hoàng Thương Vô Song mới đánh thắng được hình thức anh hùng, trở thành tồn tại duy nhất trên Anh Hùng bảng.

Nói xong Vương Bảo Thánh cũng có chút ủy khuất.

Tư chất này của hắn ta đã rất cao, sao có thể kéo qua được? Rõ ràng là bản thân Vương thị quá biến thái.

"Kỳ thật, Bảo Thánh nói không sai, chưa kế thừa tiên kinh đã có thiên tử Bính đẳng không kém." Vương Phú Quý phụ họa, "Khi đó Bảo Thánh là một mình phấn đấu, chỉ có được một bộ phận truyền thừa của Thanh Hoàng nhất mạch, còn chưa tới Thánh Hoàng kỳ đại sát tứ phương phía sau. Huống chi, Vương thị chúng ta sở dĩ huyết mạch cao, còn không phải đều dựa vào thiên phú 【Sinh mệnh bổn nguyên】 của lão tổ gia gia, có thể bảo vệ bọn nhỏ sử dụng tài nguyên để tăng lên huyết mạch vượt cấp."

Thật ra ở kiếp trước, Bảo Thánh cũng coi như là đi ra khỏi con đường truyền kỳ, đầu tiên là khi còn trẻ đạt được một bộ phận truyền thừa của Thanh Hoàng nhất mạch mà quật khởi, sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Thanh Hoàng Thánh Tôn lưu lại lúc còn sống, đã lấy được toàn bộ truyền thừa của Thanh Hoàng nhất mạch.

Vì hoàn thành nguyện vọng của Thanh Hoàng, hắn cũng mạo hiểm xông vào phá diệt chi vực, đạt được không ít đồ vật của Tinh Cổ tộc cùng với di hồi của Tiên Minh, cuối cùng nhất thống Nhân tộc Thần Vũ thế giới, khai sáng ra Thần Vũ hoàng triều vĩ đại.

Tất cả những gì hắn làm, ở hôm nay xem ra, đều là truyền kỳ.

Sau khi Thần Vũ hoàng triều thành lập, hắn còn mang theo Thần Vũ hoàng triều, hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ có thể nói

là kỳ tích không thể hoàn thành, lúc này mới có sự huy hoàng thịnh thế của Thần Vũ hoàng triều.

Nhưng điều này cũng dẫn đến, người đời sau khi nhìn Thần Vũ Thánh Hoàng, luôn mang theo tinh lọc thật dày, cũng chính là đám người Vương thị về sau hiểu rõ nhiều rồi, biết được nhiều rồi, mới ý thức được Thần Vũ Thánh Hoàng cũng không phải Thánh nhân gì. Hắn có thể vì Thần Vũ Nhân tộc đi xông vào Đạo Cung trộm Hỗn Độn Diệt Thế Châu, hắn cũng có thể vì không bị bắt trở về mà nổ không gian thông đạo, triệt để lưu lại Huyền Linh Thánh Nữ ở chỗ này.

Có điều, cũng có thể là bởi vì đánh giá quá dày, cũng bởi vì thiên tài hiện nay của Vương thị thật sự quá nhiều, thế cho nên trong tiềm thức mọi người đều đánh giá cao tư chất lúc trước của Thần Vũ Thánh Hoàng.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, thật ra tư chất này mới là hợp lý.

Các tộc nhân Vương thị còn lại cũng nghe đến liên tục gật đầu, lại là một bộ dáng mỗi người đều có điều suy nghĩ.

Mà lúc này, Vương Tiễn đối mặt với Thần Vũ Thánh Hoàng phiên bản trẻ tuổi, tâm tình vốn hưng phấn mà khẩn trương cũng giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Nàng cũng nhịn không được kêu lên một tiếng.

Cái này? Cái này cũng có thể tính là BOSS cuối cùng?

Uổng công như lâm đại địch.

Bất quá, thất vọng thì thất vọng, trận vẫn phải đánh.

Sau đó, Vương Ngao liền suất lĩnh tập đoàn quân, bắt đầu cùng bản Thần Vũ Thánh Hoàng trẻ tuổi triển khai giao chiến kịch liệt.

Thần Võ Thánh Hoàng phong cách tác chiến vững vàng, đem một khối địa bàn to như vậy phòng thủ kín không kẽ hở, Vương Ngao thì là kỳ binh thay phiên ra, nhưng lại có chính có trật tự, ở trên phòng thủ cũng là không chút hàm hồ. Khi người khác cho rằng nàng phòng thủ trống rỗng, muốn đánh bất ngờ tới, nàng thường thường sẽ hiểu ý không nghĩ tới mà xuất hiện, để cho người khác biết đây chỉ là một cái bẫy.

Giao chiến không bao lâu, hai người ở trong lúc hành quân bày trận, đã thử thăm dò giao phong lẫn nhau không biết bao nhiêu lần, đúng là đánh cho có qua có lại, khó phân cao thấp.

Cuối cùng Vương Ngao nghĩ ra một biện pháp, tập kích phía sau tập đoàn quân Thánh Hoàng, buộc Thánh Hoàng cùng nàng đơn đấu.

Huyết mạch của Thánh Hoàng Thiên Tử Bính chỉ có thể được khuếch đại chiến lực đến Chân Tiên Cảnh trung kỳ. Mà Vương Tiễn đã là huyết mạch Thiên Tử Giáp, thực lực bị khoang mô phỏng phóng đại đến Chân Tiên Cảnh đỉnh phong.

Dựa vào ưu thế thể chiến lực, Vương Ngao đem Thánh Hoàng ấn xuống đất hung hăng đánh một trận.

Tình cảnh kia thông qua màn hình tinh thạch phóng ra, chọc cho quần chúng ăn dưa phát ra từng đợt kinh hô.

Kỳ lão tổ quá mạnh mẽ, ngay cả Thánh Hoàng cũng ấn đánh.

Vương Bảo Thánh càng là mặt nóng lên, không đành lòng nhìn thẳng hình ảnh kia. Hắn thậm chí đều có chút hối hận lúc trước làm số liệu cho "chính mình" quá mức thành thật rồi, cư nhiên không có trộn lẫn chút nước vào.

Mà Vương Ngao cũng là biến thái, ở dưới tình huống lấy được ưu thế, còn mèo vờn chuột cùng Thánh Hoàng nhiều "Chơi" nửa canh giờ, thỏa mãn dục vọng ngược đãi nào đó, lúc này mới cho Thánh Hoàng một kích trí mạng.

"Đây là thắng lợi huy hoàng." Khí Linh Cửu Tiêu kích động trần từ nói: "Chúc mừng điện hạ hoàn thành hình thức anh hùng, trở thành vị nguyên soái cấp anh hùng thứ hai nhập vào Anh Hùng Bảng."

"Tích tích, trải qua đánh giá của hệ thống, điểm của Vương Ngao điện hạ vượt qua Kỳ Vô Song điện hạ, trở thành đệ nhất Anh Hùng Bảng."

Đệ nhất Anh Hùng Bảng có ban thưởng thêm không? Vương Ngao chớp mắt hỏi.

"Ách… Không có, phần thưởng Anh Hùng Bảng quá nhỏ." Khí Linh Cửu Tiêu nói: "Ngài có thể tùy ý chọn một món bảo vật."

“Dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm, khôi lỗi tiên khu, thánh khí Chân Tiên cảnh, một bình lớn tinh hoa hỗn độn, một luồng lớn bổn nguyên hỗn độn, mỗi một món bảo vật trong phần thưởng này đều là duy nhất.”

“Anh Hùng bảng tổng cộng chỉ có năm món bảo vật?” Vương Ngao trừng mắt chất vấn: “Đây cũng quá khổ rồi nhỉ?”

“Cái này…” Giọng nói của Khí Linh Cửu Tiêu sắp khóc rồi: “Bảo vật của Anh Hùng bảng, vốn là để cho các học viên nhìn lên, khích lệ bọn họ hăng hái hướng lên trên, để bọn họ biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, miễn cho đạt được một chút thành tích liền bồng bềnh. Trong lịch sử cũng chính là tiểu Thánh Hoàng mới lấy được một cái.”

“Hơn nữa những bảo vật này, mỗi một kiện đều là giá trị liên thành.”

“Khôi lỗi Chân Tiên Cảnh Tiên Khu kia, có phải chính là lão tổ Vương Khung chúng ta hay không?” Vương Ngao hỏi.

“Không sai, cả học viện chúng ta cũng chỉ có một pho tượng tiên thân, chính là 【Linh Thiên Nhất】, không, chính là 【Vương Khung Nhất】.” Khí Linh Cửu Tiêu chột dạ nói.

Nàng vốn tràn đầy tự tin, tựa như lập tức cảm thấy học viện quá nghèo, khó trách sẽ bị ghét bỏ.

“Haizz~” Vương Củng thất vọng thở dài một hơi: “Vậy thì bắt lão tổ Vương Khung đi.”

Nàng ngay cả lựa chọn cũng lười lựa chọn, tổng cộng năm phần thưởng cũng không đủ để các tộc nhân Vương thị chọn.

Sau khi quét xong Anh Hùng bảng, Vương Ngao có chút mất hứng quay về khán đài. Nghênh đón nàng, là ánh mắt chúng tiểu bối Vương thị mơ ước mà ngưỡng vọng.

“Lần này đến phiên ta ra sân rồi chứ?” Công chúa Hoa Thụy xem trực tiếp cũng nhiệt huyết sôi trào, muốn đi tới thử nghiệm một chút hình thức chiến tranh.

Nhưng không ngờ.

Nàng vừa đứng dậy, đã bị một bàn tay ấn bả vai: “Tiểu Điệp Nhi, ngươi gấp cái gì? Trước để cho ta lên sân khấu chơi đùa.

Hoa Thụy quay đầu, lúc này mới phát hiện đè nàng lại là một nữ tử một tay chắp sau lưng, dáng người cùng ánh mắt đều tràn ngập vương bá chi khí.

Nàng hơi nâng cằm, một thân khí tràng lẫm lẫm sinh uy, một bộ trang phục màu vàng nhạt bị nàng mặc ra Đế Vương cổn phục hiệu quả, tràn đầy khí độ Hoàng giả tung hoành.

“Vâng, tổ cô nãi nãi Lạc Thu.”

Thấy là nàng, Hoa Thụy sắc mặt suy sụp, đành phải một lần nữa ngồi trở lại.

Nữ đế Vương Lạc Thu!

Lần trước, Vương Lạc Thu cũng được ăn hồng lợi của học viện quan quân trung cấp, tư chất huyết mạch đạt đến trình độ Thiên Nữ Bính đẳng.

Sau đó hai ba trăm năm, nàng cũng dựa vào chính mình cố gắng kiếm lấy không ít công huân, chuyên môn vơ vét không ít thiên tài địa bảo đỉnh cấp, trong đó bao gồm Thập Phẩm Đăng Tiên Đan các loại, từng chút một tăng tư chất huyết mạch của mình lên tới Thiên Nữ Bính đẳng trung đoạn.

Mà sau khi Vương Thủ Triết từ Thánh Vực trở về, mang về không ít Hiển Thánh Đan, nàng cũng trao đổi cho mình một viên, thành công tăng cấp độ huyết mạch lên Thiên Nữ Ất trung đoạn.

Nhưng dù vậy.

Trong khảo hạch nàng cũng một đường quét ngang.

Nàng và Vương Củng không giống nhau, năng lực chỉ huy của nàng chỉ có thể tính là qua loa, so với những cấp bậc thống lĩnh kia thì còn được, nhưng so với những quân đoàn trưởng này và quân đoàn nguyên soái của tập đoàn lại kém hơn không ít.

Nhưng mà vũ dũng cá nhân của nàng lại thập phần đáng sợ, chiến thuật áp dụng thường thường đều là tập kết tinh nhuệ cùng nàng cùng nhau trùng kích nhược điểm của đối phương, buộc đối phương tiến vào hình thức quyết chiến tử đấu.

Nói đơn giản một chút, chính là dùng lực phá xảo.

Sau khi Vương Lạc Thu quét ngang thi tốt nghiệp Nguyên soái, cũng đạt được danh hiệu [Thiên tài nguyên soái tốt nghiệp sinh], đạt được tư cách khiêu chiến anh hùng.

Nàng cũng không muốn tăng huyết mạch, mà chỉ dựa vào trạng thái trước mắt, trực tiếp khiêu chiến Vương Bảo Thánh. Sau đó cùng Vương Bảo Thánh triển khai một hồi chiến tranh vô cùng kịch liệt. Cuối cùng, nàng đem Vương Bảo Thánh đẩy vào bên trong hình thức đơn đấu.

Không thể không thừa nhận, Thanh Hoàng nhất mạch một chọi một trước sau như một. Tựa như năm đó mới vào Tử Phủ học viện, Trường Xuân cốc phát sinh một màn như vậy, Vương Bảo Thánh am hiểu hơn chính là phòng ngự và khôi phục, những khi tập hợp quân tác chiến rất có ưu thế, nhưng một khi tiến vào đơn đấu, thế yếu cũng sẽ trở nên hết sức rõ ràng.

Dưới thế công lăng lệ ác liệt vô cùng của Vương Lạc Thu, trong tiếng thán phục của đám quần chúng vây xem, Vương Bảo Thánh hệ Ất Mộc bị từng quyền từng quyền đánh nát.

Sau khi đánh xong, Vương Lạc Thu tùy tiện lấy một dịch cải thiện tư chất huyết mạch của Thánh phẩm trong phần thưởng Anh Hùng Bảng, liền mất hết hứng thú trở về khán đài.

Lúc đi ngang qua Vương Bảo Thánh, nàng còn trịnh trọng vỗ vai hắn: “Bảo Thánh à, đời này phải cổ vũ.”

“Vâng, bà cô Lạc Thu.” Khuôn mặt Vương Bảo Thánh nóng ran gật đầu.

“Lần này, đến lượt ta ra mặt rồi chứ?”

Hoa Thụy công chúa lần nữa bắt đầu xoa tay, không ngờ lần này, nàng lại bị Vương Lạc Tĩnh ấn trở về.

Vương Lạc Tĩnh nhìn nàng một cái, âm thanh sâu kín nói: “Tiểu Điệp Nhi, ngươi còn trẻ, không vội, lần này ta tới trước.”

Những năm gần đây, nàng là Thánh Nữ Chủ Chưởng một đời mới của Thánh Cổ Tộc, trên người đã tích lũy uy thế nồng đậm, một thân khí tràng cũng thập phần cường đại.

Nàng đứng dậy, rất nhiều người trẻ tuổi không tự chủ được mà nhìn với ánh mắt kính mộ.

“Lạc Tĩnh tổ nãi nãi, ngài nói rất có đạo lý.” Hoa Thụy công chúa nước mắt lưng tròng lui ra.

Hai tỷ muội Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Thu từ nhỏ đã cách biệt đến lớn. Tu vi thực lực, tư chất huyết mạch của hai người, hầu như đều là lực lượng ngang nhau. Lần này, nàng tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế.

Theo Hoa Thụy lui ra, Vương Lạc Tĩnh rất nhanh liền thuận lợi nằm vào khoang khảo hạch.

Khoang mô phỏng phi thường cường đại, cũng mô phỏng theo phương thức chiến đấu và huyết mạch của Linh Trùng sư.

Sau một khoảng thời gian.

Thần Vũ Thánh Hoàng bản trẻ bị “Vạn trùng phệ thể” thống khổ vô tận, kết thúc cuộc đời ” huy hoàng”.

“Chúc mừng Lạc Tĩnh điện hạ…”

“Một bình lớn Hỗn Độn tinh hoa, cảm ơn.” Vương Lạc Tĩnh cắt ngang khí linh cửu tiêu dong dài, trực tiếp trở lại khán đài.

Lúc đi ngang qua Vương Bảo Thánh, nàng vỗ vai hắn đầy ý vị thâm trường nói: “Bảo Thánh à, kiếp này ngươi cũng phải cố lên nha~”

“Vâng, tổ cô nãi nãi Lạc Tĩnh tổ.” Mặt Vương Bảo Thánh lúc này ngược lại không còn đỏ, lại mơ hồ có chút trắng bệch.

Tuy bị “Vạn trùng phệ thể” bất quá chỉ là Thánh Hoàng trẻ tuổi giả thuyết ra, khuôn mặt cũng không giống với đời mình, nhưng trong quá trình, hắn vẫn không rét mà run, cảm giác toàn thân mình giống như có vô số con côn trùng đang cắn xé.

Quá khiếp người ah!

“Còn ai muốn lên nữa không?” Hoa Thụy công chúa đã có kinh nghiệm, trực tiếp đứng dậy hỏi: “Hoa Thụy ta kính già yêu trẻ nhất.”

“Để ta thử xem.” Vương Thủ Nghiệp giơ tay ra khỏi hàng, giành trước mặt Hoa Thụy công chúa.

“Ách… Thủ Nghiệp lão tổ, ngài mời ngài trước.”

Sau đó, Vương Thủ Nghiệp bắt đầu hình thức chiến tranh.

Nói thật, sức chiến đấu của Vương Thủ Nghiệp quả thực rất bình thường, nhưng huyết mạch của người ta cao hơn mà đã sớm có 【Xích Hà Tiên Kinh】, hơn nữa Vương Thủ Nghiệp tốt xấu gì cũng là huyết mạch hỏa hệ, có thể luyện chế cửu phẩm đan, kỹ thuật khống hỏa cũng là lô hỏa thuần thanh, nếu thật sự đánh nhau dựa vào kỹ thuật khống hỏa này cũng có thể kéo dài thật lâu.

Những năm gần đây, hắn tọa trấn Vương thị luyện đan tổng ty, mặc dù không muốn xử lý tục vật, nhưng nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn xử lý không ít chuyện, đối với việc quản lý nhân viên thủ hạ như thế nào, phối hợp quan hệ các phương như thế nào, làm thế nào hữu dụng, vẫn là có một bộ lĩnh ngộ tâm đắc của mình.

Với trình độ của hắn, quản một chi tập đoàn quân, chỉ huy bọn họ tiến hành huấn luyện hằng ngày cũng không có vấn đề gì. Mà với tư chất của hắn, sau khi tiến vào khoang khảo hạch sẽ được giao cho Chân Tiên Cảnh hậu kỳ thực lực, chỉ cần tập đoàn quân thủ hạ có thể phát huy ra thực lực bình thường, cộng thêm thực lực của hắn tăng thêm, tự nhiên có thể giành được thắng lợi.

Vì vậy, Vương Thủ Nghiệp một đường đánh đến cuối cùng, đều là dễ dàng nghiền ép.

Nhưng đến thời điểm đối đầu bảo thánh, song phương vẫn có lui tới một phen.

Không có biện pháp, Thủ Nghiệp ở trên sự chỉ huy của tập đoàn quân cũng tương đối yếu ớt, so với thời điểm tuổi còn trẻ Thần Vũ Thánh Hoàng căn bản không cùng một trình độ, nhiều lần thiếu chút nữa đều rơi vào trong cạm bẫy đối phương bày ra, cuối cùng vẫn là dựa vào thực lực mạnh mẽ, nhiều lần ở thời khắc mấu chốt hoàn thành cứu tràng, lúc này mới không rơi vào hạ phong.

Mà hắn năng lực luyện đan cường đại, cũng mang đến cho hắn ưu thế rất lớn. Làm Luyện đan sư duy nhất ở thế giới Thần Võ có thể luyện chế đan dược cửu phẩm, tiêu chuẩn luyện đan của

hắn tuyệt đối là treo đánh Thánh Hoàng Thần Vũ, dưới tình huống đánh lâu không xong, cung cấp đan dược chậm rãi biến thành ưu thế.

Cuối cùng, dựa vào năng lực luyện đan cường đại của bản thân, cùng với thực lực "Chân Tiên cảnh hậu kỳ" mạnh mẽ, Vương Thủ Nghiệp sửng sốt từng chút một xoay chuyển cục diện, cuối cùng để cho bản Thần Vũ Thánh Hoàng bản trẻ tuổi chết ở trong lửa nóng hừng hực.

Thánh Hoàng này thê thảm quá, trong khoảng thời gian ngắn đã bị đánh vỡ bốn lần.

Vương Bảo Thánh bắt đầu có chút chết lặng.

Kết toán nhiệm vụ, Vương Thủ Nghiệp lấy phần thưởng【Thánh Khí】, trở về khán đài giao Thánh Khí cho Tứ ca Vương Thủ Triết, lại vòng vòng trở về vỗ vỗ bả vai Vương Bảo Thánh: "Bảo Thánh, kiếp này cũng không phải là ngươi cô độc chiến đấu hăng hái như vậy!"

Chỉ một thoáng.

Vương Bảo Thánh nước mắt trào ra.

Các trưởng bối trong nhà quá biến thái.

Bất quá, trong lòng của hắn ngược lại ấm áp. Hơn nữa, áp lực vô hình huy đi trong chỗ sâu đáy lòng cũng giống như trong bất tri bất giác lại tiêu tán rất nhiều.

Đúng vậy a, có một đám trưởng bối như yêu nghiệt cùng nhau chiến đấu hăng hái, Vương Bảo Thánh hắn một đời này, còn có cái gì đáng sợ?

Hắn tự nói với mình, Bảo Thánh, phải kiên cường.

Vương Thủ Triết ném cho hắn một ánh mắt khích lệ, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía thánh khí mới lấy được trong tay.

Thánh khí, Hạo Thiên Nhãn!

Thoạt nhìn cũng không tệ, có chút tác dụng.

…

Chương 82: Thu hoạch rất phong phú! Nội tình Thần Vũ Nhân tộc tăng cường rất nhiều!

…

Thánh khí này là một hạt châu nửa trong suốt hiện ra ánh sáng lưu ly, bên trong như có ngân hà vờn quanh, thập phần xinh đẹp, lớn nhỏ cỡ lòng bàn tay, làm thành trang sức đeo trên người cũng không chút nào có cảm giác không khỏe.

Nhưng toàn thân nó tản ra uy thế lại như Hư Không Hải thần bí khó lường, vô cùng huyền diệu, cũng thâm thúy vô cùng.

"Ta tên Hạo Thiên Nhãn, chủ nhân có thể gọi ta là Hạo Hạo."

Có lẽ chú ý tới ánh mắt chăm chú của Vương Thủ Triết, khí linh của Hạo Thiên Nhãn hiện ra từ trong thân khí.

Đó là một nam hài tử đầu đội mũ thư sinh, mặc áo dài cẩm tú, nhìn cũng chỉ sáu bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, nhìn vô cùng non nớt đáng yêu.

Hắn tự giới thiệu bản thân: "Công năng của ta chủ yếu là điều tra, có thể thấy rất xa. Cũng có thể vô dụng, đối với ảo thuật, ẩn tung, cùng với các loại bóng ma, loại không gian đều có năng lực khắc chế tương đối mạnh."

Ngoại thật là một kiện Thánh Khí loại phụ trợ rất mạnh, có chút giống như Chân Thực Chi Nhãn, lại như là trục xuất sắc cao nhất. Khó trách Bảo Thánh đời trước có thể luyện phá khu vực, còn có thể đào móc được nhiều di tích như vậy, hơn phân nửa chính là dựa vào Hạo Thiên Nhãn.

"Ngươi biết Lục Tiểu Ất không?" Vương Thủ Triết cười hỏi.

"Biết chứ…" Hạo Hạo sắc mặt có chút cứng đờ: "Tiểu Ất tỷ tỷ là một khí linh rất tốt, chưa bao giờ ức hiếp khí linh khác."

"…" Vương Thủ Triết.

Giọng điệu này của ngươi còn có thể không có sức thuyết phục một chút.

“Lão tổ gia gia, lúc trước trong di chúc của Thanh Hoàng tiền bối, con nhận được tổng cộng ba kiện thánh khí.” Vương Bảo Thánh nhìn Hạo Thiên Nhãn, tựa hồ nghĩ tới đoạn ký ức ngắn ngủi, “trong đó Ất Mộc Tạo Bình là loại thánh khí chiến lược, Hạo Thiên Nhãn là thánh khí có tính chiến thuật, còn có một thanh 【Thanh Hoàng Thánh Kiếm】 là thánh khí loại chiến đấu. Trong đó Ất Mộc Tạo Hóa Bình đứng đầu nhất, là trấn tông chi bảo của Thanh Hoàng tông lúc trước.”

“Ba cái?” Vương Thủ Triết nhướng mày: “Vậy Thanh Hoàng thánh kiếm đi đâu rồi?”

“Ách… ẩn ẩn chứa Diệt Thế Châu, bay đến khe hở ở phía bên kia giới vực.” Vương Bảo Thánh xoa đầu nói, “Đúng vậy, chính là như vậy. Có lẽ là bị Diệt Thế Châu nổ hủy rồi, có lẽ lưu lạc trong không gian phế tích Ma giới rồi.”

“Dùng Thánh khí gánh chịu Diệt Thế Châu…” Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật: “Bảo Thánh ngươi còn rất bại… Không, rất có ý tưởng.”

Thanh Hoàng thánh kiếm cho dù không đáng giá như Lục Tiểu Ất, ít nhất cũng đáng giá ba mươi Hỗn Độn linh thạch nhỉ? Cứ nổ như vậy…

“Ta không có biện pháp nào khác sao.” Vương Bảo Thánh thở dài nói: “Ta phải nhắm chuẩn thời cơ tốt nhất, muốn tiêu diệt tàn quân của Ly Long Ma Chủ cùng tàn quân của nó, nhưng phải làm cho đại bộ phận uy lực của Diệt Thế Châu bị Ma giới thừa nhận. Đổi lại là đồ vật khác, căn bản không có khả năng khống chế hoàn mỹ thời cơ như thế, ta quá khó khăn.”

“Chờ chúng ta mạnh hơn một chút, sau khi lấy được Ma tộc liền đi không gian phế tích Ma giới tìm xem.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: “Tốt xấu gì cũng là thánh khí trong nhà chúng ta, sống phải thấy thánh khí, chết phải thấy hài cốt, tu luyện nói không chừng còn cứu được.”

“Ừm, lão tổ gia gia, đến lúc đó con sẽ đi tìm.” Vương Bảo Thánh hổ thẹn nói, “Thật ra con cũng rất xin lỗi Thanh Hoàng thánh kiếm, càng chưa hoàn thành kỳ vọng của Thanh Hoàng tiền bối đối với con.”

“Ngươi làm không tệ, chuyện kiếp trước để cho nó theo gió mà đi. Kiếp này, Khoái Khoái Nhạc trưởng thành là được. Cho dù trời có sập xuống, cũng có nhiều trưởng bối thay ngươi chống đỡ.” Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai Bảo Thánh nói.

Cho tới nay, Vương Thủ Triết đều đang nghĩ biện pháp hóa giải lo âu và khẩn trương trong lòng Bảo Thánh, cho tới bây giờ, cũng coi như có chút hiệu quả.

Nói đi cũng phải nói lại.

Bảo Thánh tiền kiếp kỳ thật cũng là tràn đầy sắc thái truyền kỳ, từ nhỏ trung lập nghiệp, may mắn chiếm được Thanh Hoàng di hồi, thăm dò vực ngoại cùng phá diệt chi vực, cũng một đường trở thành thế giới chi chủ.

Nếu như chải chuốt thật tốt một phen, viết thành tiểu chép chi phí, đập thành đại lưu ảnh mà nói, hơn phân nửa có thể nổi tiếng.

Tiền đề là, tuyệt đối không thể để cho Bảo Thánh chính mình viết câu chuyện này, kiên quyết không để cho chính hắn làm biên kịch.

Dù sao theo phong cách của Bảo Thánh, chuyện xưa khẳng định sẽ biến thành thuyết giáo từ đầu tới đuôi, lại muốn truyền lại tư tưởng của hắn, đến lúc đó bảo đảm nhảy phố đến nhà bà ngoại.

Bên này đang nói chuyện, xoát vốn vẫn còn tiếp tục.

Cô gái nhỏ Hoa Thụy nhiều lần muốn đứng lên thỉnh chiến, nhưng mỗi lần đứng lên, đều sẽ bị các trưởng bối ấn xuống.

Mọi người bắt đầu luân phiên rửa bảo, cày kinh nghiệm. Đủ loại bảo vật, không ngừng rơi vào trong nội tình của Vương thị.

Loại bản tử này, tự nhiên không phải ai đánh được bảo vật liền thuộc về người đó.

Mà giữ lại phân phối cho Vương Thủ Triết, cũng cần khấu trừ giá trị cống hiến gia tộc tương ứng.

Thời gian từng chút trôi qua.

Bảo vật tồn kho của học viện không ngừng giảm bớt, bảo vật của Vương thị không ngừng gia tăng, cũng coi như rất phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng.

…

Mà ngay khi Vương thị đang cày học viện thì oanh oanh liệt liệt.

Biên giới khu vực phá diệt xa xôi.

Trong một mảnh Toái Tinh Uyên.

Hư Không mênh mông hư hải thâm sâu tịch mịch, vô số mảnh vỡ sao băng phân bố tán loạn trong mảnh hư không tựa như lụa đen này, mạn vô biên vô hạn, tựa như vực sâu.

Bên trong Toái Tinh Uyên, rất nhiều thi thể hư không Trùng tộc, mẫu sào của Trùng tộc cực lớn đã sớm bị đánh nổ, vật liệu đáng giá đã sớm bị đào rỗng, nó giống như là một chiếc thuyền rách trôi nổi tại biên giới một ngôi sao vỡ, cuối cùng sẽ hóa thành hư không biển bụi bặm.

Bên cạnh thi thể tổ mẫu tàn phá còn lơ lửng một tòa cung điện nhân tộc phi hành hoa lệ—— Nguyệt Huy Cung.

Trong hư không ảm đạm, Nguyệt Huy Cung tản mát ra vầng sáng mông lung tựa như ánh trăng, chiếu sáng một mảnh hư không nhỏ chung quanh.

Đột nhiên.

Không gian bên trong Toái Tinh Uyên rung chuyển một trận, một đầu thông đạo không gian bỗng nhiên hiện ra.

Ngay sau đó, Mục Vân Tiên Hoàng “Thiên Ca” liền suất lĩnh một đội thăm dò do hoàng tộc cùng lão tổ thế gia tinh anh tạo thành bước ra khỏi thông đạo không gian.

Lúc này Kính Thiên Ca giống như là đã trải qua một trận đại chiến, trên áo giáp dính vết máu loang lổ, búi tóc luôn luôn tinh xảo cũng có chút lộn xộn, trong lúc hành động huyền khí bành trướng, thoạt nhìn thoáng có chút thở hổn hển, rõ ràng là tiêu hao khá lớn.

Bất quá, mặc dù như thế, giờ phút này thoạt nhìn nàng lại không có vẻ mỏi mệt chút nào, ngược lại lộ ra vẻ mặt toả sáng,

ngay cả biểu lộ trên mặt cũng mang theo vẻ đắc ý.

Không chỉ là nàng, ngay cả những thành viên đội thăm dò đi theo phía sau nàng, trên mặt cũng tràn đầy vẻ kích động hưng phấn.

Thấy các nàng, Nguyệt Quế tiên quân đang chờ tin tức trong Nguyệt Huy Cung lập tức chỉ huy Nguyệt Huy Cung tiến lên tiếp ứng.

Rất nhanh, một đám người liền lục tục ngo ngoe tiến vào Nguyệt Huy cung, sau đó tụ tập đến hành cung trong đại điện.

Trong đại điện đã sớm chuẩn bị ghế ngồi thoải mái, cùng với chuẩn bị nước trà điểm tâm, linh qua linh quả. Tất cả mọi người đã mệt mỏi, cũng không có chú ý nhiều như vậy, chờ Mục Vân Tiên Hoàng Thiên Ca ngồi xuống ghế sô pha, bọn họ liền ở phía dưới lần lượt ngồi xuống, uống trà nghỉ ngơi.

“Bệ hạ, chuyến thăm dò bí cảnh Động Thiên lần này kết quả như thế nào?”

Lúc này, Nguyệt Quế tiên quân vẻ mặt mong đợi đi tới, nhìn về phía Thiên Ca nói. Nàng vẫn là bộ dáng mỹ phụ trung niên kia, mặc một bộ váy tiên, phong thái yểu điệu.

Lúc trước vì cái Động Thiên bí cảnh này, mọi người cùng một chi trùng sào hư không đánh ước chừng hơn hai năm, bỏ ra thương vong nhất định, mới xem như tiêu diệt được Trùng tộc hư không, tự nhiên chờ mong thu hoạch Động Thiên bí cảnh này rồi.

“Thu hoạch tràn đầy.” Mang Thiên Ca vung tay áo lên, hưng phấn giới thiệu tình huống: “Như tổ tiên năm đó thăm dò tình báo, không gian Toái Tinh Uyên có dao động dị thường. Quả nhiên, đây là một tiểu động thiên cổ lão ẩn nấp, là nơi Tiên Minh nho nhỏ – Nam Hoa Tông chạy trốn.”

“Tiểu động thiên này được cất giấu rất tốt, đáng tiếc thời gian quá lâu, từng ẩn nấp bố trí một chút xíu mất đi hiệu lực, lúc này mới bị tổ tiên phát hiện.”

Bất quá, lúc trước tổ tiên làm việc hết thảy đều lấy “Lưu hỏa chủng” của Nhân tộc làm đầu, mặc dù cảm thấy bên này có dao động không gian khác thường, cũng không có mạo hiểm

thăm dò. Dù sao trong Toái Tinh Uyên này, còn có một chi mẫu sào Trùng tộc chiếm giữ.

Mạo hiểm thăm dò loại chuyện này, đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì, kết quả là cái gì, ai cũng khó mà nói, cũng không có ai dám cam đoan.

Vạn nhất trong Toái Tinh Uyên này, hoặc là trong không gian ẩn giấu một quái vật cấp Thánh Tôn, đây chẳng phải là mang đến tai hoạ ngập đầu cho hỏa chủng Nhân tộc sao?

Tổ tiên Chư thị nghĩ tới nghĩ lui, liền quyết định mạo hiểm thăm dò, không bằng ghi chép lại, lưu lại cho hậu nhân giải quyết sinh tồn cơ bản xong, lại tìm cơ hội đến thăm dò.

Chỉ là tổ tiên Chư thị đại khái cũng thật không ngờ, đợi một lần này, liền đợi mấy vạn năm, cho đến hôm nay, hậu duệ Yên thị rốt cục có lực lượng, dám mạo hiểm tìm tòi.

Mang Thiên Ca mang theo mọi người cùng họp, bắt đầu giảng thuật tình huống trong Tiểu Động Thiên.

“Nam Hoa tông là tiểu tông của Tiên Minh, trong tông chỉ có ba Chân Tiên cảnh. Bởi vì tiểu tông thường sinh tồn tương đối khó khăn, đối với nguy hiểm cũng càng thêm cảnh giác nhạy cảm. Lúc trước khi Tinh Cổ tộc xâm lấn Cổ Lạp hủ, bọn họ cảm thấy không thích hợp, sau đó lập tức đóng gói của cải, mang theo người nhà chạy trốn.”

“Chỉ tiếc, lúc bọn họ chạy trốn bị một chi truy binh Tinh Cổ Tộc ngăn chặn. Nam Hoa lão tổ cùng Bích Ba lão tổ của bọn họ đều tự lưu lại tiên kinh của mình, ôm ý niệm hi sinh trong đầu ngăn chặn truy binh Tinh Cổ Tộc. Mà Chân Tiên Lăng Độ Vũ trẻ tuổi trong tông thì mang theo tiểu bối và tài phú cùng một chỗ chạy trốn.”

Mang Thiên Ca hồi tưởng lại những gì đã thấy trong di tích, nhịn không được thở dài nói: “Chỉ tiếc, đường bọn hắn chạy trốn cũng không thông suốt, trên đường gặp phải chủng tộc hư không cường đại, rất nhiều tiểu bối trong tông chết trận, ngay cả Lăng Độ Vũ cũng trọng thương hấp hối, chỉ có thể lựa chọn một mảnh Toái Tinh Uyên ẩn nấp. Cuối cùng, Lăng Độ Vũ trọng thương tọa hóa, tiểu bối trong tông ở trong tiểu động thiên phong bế sinh sôi nảy nở sinh sống mấy vạn năm sau,

bởi vì không chiếm được ngoại giới bổ sung, thực lực càng ngày càng yếu, về sau tài nguyên sụp đổ triệt để diệt vong."

Không gian trong tiểu động thiên cuối cùng vẫn quá nhỏ, nếu không có linh khí cùng vật chất bên ngoài bổ sung, tự nhiên sẽ càng ngày càng suy bại.

Nếu đem bên ngoài so sánh với sông lớn rộng lớn, hồ nước cùng biển rộng, tiểu động thiên chỉ có thể xem như một cái ao, nếu không có năng lượng vật chất bên ngoài bổ sung, dần dần sẽ hao hết chất dinh dưỡng trở thành một đầm nước chết.

Ở dưới loại hoàn cảnh cùng tình huống này, nhân tộc nhiều thế hệ bị nhốt ở bên trong, tự nhiên cũng sẽ càng ngày càng yếu, căn bản nuôi không ra "cá" có thể siêu thoát.

Mục Vân Tiên Hoàng đại khái nói một chút chuyện xưa của Nam Hoa Tông, sau đó mọi người cũng đều lâm vào trầm mặc.

Hách Lan công chúa càng cảm khái rất nhiều, nhịn không được thở dài nói: "Mặc kệ là thời đại nào, Nhân tộc luôn cần phải cùng vận mệnh, ngoại địch để chống lại."

"Thế gian vốn là như vậy, trong tình huống tài nguyên có hạn, tất nhiên sẽ sinh ra vô số mâu thuẫn và xung đột, cuối cùng chỉ có người mạnh nhất mới có thể sống sót." Mục Vân Tiên Hoàng xua tay nói, "Tạm thời không bàn đến việc khác, thu hoạch lần này đối với Nhân tộc chúng ta rất phong phú. Chúng ta từ nhỏ đã ở trong Động Thiên, tổng cộng thu được ba bộ tiên kinh, lần lượt là Độ Vũ Tiên Linh quyết, Nam Hoa Tiên Kiếm quyết, Bích Ba Huyễn Hải Tiên quyết."

Trọn vẹn ba quyển tiên kinh!

Mọi người ở đây đều trở nên hưng phấn.

Tuy Thần Vũ Nhân tộc hôm nay đã xưa đâu bằng nay, nhưng ba bộ tiên kinh này, trên trình độ vẫn như cũ tăng cường nội tình của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Nhất là một ít phong vương của Chử thị, giờ phút này ánh mắt càng là sáng rực, kích động không thôi.

Nếu như nhất mạch của mình đạt được một bộ tiên kinh, tương lai mấy ngàn năm sau, vô cùng có khả năng trở thành Tiên

Vương phủ.

“Ngoài ra, còn có năm kiện tiên khí, ba mươi lăm bộ bảo điển, bốn mươi tám năm đạo khí, hơn năm trăm thần thông truyền đạo thạch, hơn một ngàn kiện thần thông linh bảo! Cùng với số lượng tài liệu luyện khí khổng lồ.”

Theo số liệu Mục Vân Tiên Hoàng báo ra, hơi thở của mọi người đều nặng nề.

Đối với rất nhiều thế gia đi theo Mục Vân Tiên Hoàng khai thác, bọn họ hơn phân nửa không được phân tiên kinh, nhưng nếu lập công nhiều, tiên khí vẫn có hi vọng.

Nhất là bảo điển cùng đạo khí, đó càng là chú ý trọng yếu nhất.

Một thế gia nhất phẩm, có thêm hai bộ bảo điển là có thể bồi dưỡng thêm hai Lăng Hư Chủng, tương lai trùng kích thế gia siêu phẩm.

Mà những gia tộc nhị phẩm, tam phẩm đi theo tới kia thì càng không cần phải nói, chỉ cần có thể phân đến một bộ bảo điển, gia tộc coi như là bay lên.

Phải biết rằng, mấy năm nay trồng linh mễ chất lượng tốt do Vương thị sản xuất với quy mô lớn, của cải của bọn họ cũng đều đã dày hơn, tiểu bối trong tộc có tài nguyên sung túc, tư chất gì gì đó cũng đều lên hết, muốn chọn ra một người đến kế thừa bảo điển, hoàn toàn không thành vấn đề.

“Đáng tiếc! Những tài nguyên tiêu hao khác thì quá ít, đan dược và linh thạch đều bị hậu duệ Nam Hoa tông lãng phí.” Mục Vân Tiên Hoàng nói tới chuyện này, trong giọng nói không khỏi có chút tiếc hận.

Dừng một chút, nàng lại nói: “Cũng may sau khi người chết, rất lâu sau, trận pháp không gian ẩn nấp xung quanh tiểu động thiên của Nam Hoa dần dần có sơ hở, tiểu động thiên và bên ngoài cách màng yếu đi, dần dần cũng có một ít linh khí của hư không hải thấm vào, thời gian lâu dần, bây giờ xem như khôi phục mấy phần sinh cơ dào dạt, cũng xuất hiện một phần linh dược linh thụ dã trường hoang dã.”

Hạt giống linh thảo linh thảo linh thực cho dù là ở trong hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, cũng sẽ không lập tức tử vong, chôn giấu

ở trong thổ nhưỡng thường thường có thể bảo tồn hoạt tính thật lâu, một mực đợi đến hoàn cảnh, nhiệt độ, nồng độ linh khí đều thích hợp, sẽ phá thổ mà ra, bắt đầu sinh sôi.

Vì vậy, cho dù là một số tiểu động thiên đã hoang phế từ lâu cũng sẽ sinh trưởng một ít linh thảo linh dược.

Chỉ là những thứ này so với thu hoạch trước đó, những thứ này không đáng để mỉm cười.

"Đồ vật nên chia đều dựa theo điểm cống hiến." Mục Vân Tiên Hoàng lại nói: "Có điều, khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, bổn hoàng còn muốn thăm dò chỗ di tích khả nghi tiếp theo, trước mắt tạm thời không trở về Tiên Triều."

Lần này Nguyệt Huy cung theo Thiên Hà trợ lực, chạy tròn chín năm mới đến Toái Tinh Uyên. Nếu trở về địa điểm xuất phát, bởi vì Vân Tiêu Thiên Hà chảy liên hệ, hao phí thời gian gấp mấy lần.

Dù sao đi ra cũng đi ra rồi, sau khi kiến thức Thánh vực cường đại Mục Vân Tiên Hoàng, cũng không muốn thấy tốt thì thu.

Huống chi lần này thu hoạch tuy nhiều, nhưng trong đó gần như không có gì hữu dụng đối với Mục Vân Tiên Hoàng, nàng còn muốn tìm kiếm bảo vật tăng lên tiềm lực của mình, thậm chí là trực tiếp tìm được thánh đồ truyền thừa các loại.

Chúng thế gia đại biểu và con nối dõi Chử thị, tự nhiên là vui vẻ đồng ý.

Cơ hội làm giàu như vậy thật đúng là vạn năm khó gặp, hiện tại mà trở về thì đừng nói là Mục Vân Tiên Hoàng, bọn họ cũng không cam lòng.

Nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, nhóm người Mục Vân Tiên Hoàng mới tiếp tục lên đường.

Cưỡi Nguyệt Huy cung, bọn họ tiếp tục theo Vân Tiêu Thiên Hà xuống, đi tới biên giới khu vực bị phá hủy, mở ra đợt thăm dò tiếp theo.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Biên giới khu vực phá diệt.

Nơi này Hư Không Hải vắng vẻ hoang vu, hoàn cảnh ác liệt, không gian loạn lưu tràn ra.

Một con Hư Không Cứ Xác Huyền Quy hình thể khổng lồ như dãy núi, diện mạo dữ tợn cấp mười bốn đang bay lượn trong vùng biển hư không này.

Mai rùa trên lưng nó gập ghềnh, mang theo đường vân tươi sáng, mỗi một đường hoa văn đều giống như gánh chịu pháp tắc chí lý, tản ra khí tức huyền ảo. Trong lúc huyền quy bơi, đường vân trên lưng nó hiện ra lưu quang, một cái quang thuẫn màu vàng đất lấy mai rùa làm lõi mở rộng ra, bao phủ cả con huyền quy.

Những không gian loạn lưu lợi hại kia cuốn qua, tựa như một gợn sóng nhẹ nhàng vỗ qua thân thể của nó, quang thuẫn không hề lắc lư chút nào.

Nó thoải mái tìm tòi trong không gian loạn lưu, ngẫu nhiên gặp được một ít sinh vật bị loạn lưu cuốn đến phụ cận, đi lên "Bẹp" một cái, hai ba lần là nuốt vào trong bụng.

Đây là một mảnh bảo địa "Thức ăn phong phú", con Huyền Quy lưỡi cưa lang thang đã lâu này tình cờ phát hiện ra nơi này, liền không rời đi, chiếm cứ nơi này ít nhất đã hơn vạn năm.

Tộc Tà Ác Huyền Quy đời Tân Trần thong thả, sau khi ăn no nê, nó thậm chí có thể mấy trăm ngàn năm không ăn không uống.

Ngoài ra, nó còn xây dựng một cái sào huyệt thoải mái ở gần Tinh Thần Than.

Có phòng có ăn, nó bắt đầu suy nghĩ rùa cái.

Nếu có một con Cứ Xác Huyền Mẫu quy, bị hư không loạn lưu cuốn tới thì tốt hơn. Tốt nhất là thanh niên một chút, ngoại xác mượt mà một chút, như vậy càng dễ sinh đẻ hơn.

Ngay lúc Huyền Quy no ấm suy tư dâm dục, chợt hư không loạn lưu phía trước một hồi kịch liệt rung chuyển, không gian tựa như bị một cỗ cự lực to lớn bắt lấy, hung hăng xé mở một vết rách.

Cái lỗ này vắt ngang hư không, đen kịt, ẩn hiện khí tức nguy hiểm khiến người ta tim đập nhanh.

Sau một khắc.

Một chiếc thuyền khổng lồ sáng bóng như kim loại từ trong vết nứt này bay ra, hạ xuống vùng không gian này.

Dưới năng lượng cuồng bạo trùng kích, không gian chung quanh điên cuồng chấn động lên, từng đợt không gian chi lực nhấc lên từng đợt sóng gợn, liên đới hư không loạn lưu đều bị tách ra.

Sau khi chiếc độ thuyền khổng lồ hình tháp xuất hiện, vết nứt không gian vẫn chưa biến mất, lại liên tiếp xuyên qua hơn mười chiếc độ thuyền hình tháp nhỏ hơn, chúng như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, bảo vệ xung quanh chiếc tháp khổng lồ, từ xa nhìn lại, giống như đội quân đi theo sau lưng đám thủ lĩnh, trật tự ngay ngắn, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Một chi hư không văn minh hạm đội!

Tin tức truyền thừa gen gen huyết mạch lập tức khiến Hư Không Huyền Quy hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Theo bản năng thúc giục, nó lập tức xoay người, nhanh chóng gạt tứ chi ra, ý đồ rời xa hạm đội nguy hiểm này.

Nhưng Hư Không Huyền Quy, chung quy cũng không phải lấy tốc độ làm sở trường.

“Hưu!”

Thuyền tháp khổng lồ cầm đầu hơi thay đổi phương hướng, trên đỉnh tháp quang mang lóe lên, bỗng nhiên đánh ra một đạo bạch quang.

Bạch quang này vô cùng mau lẹ, cơ hồ trong chớp mắt liền xuyên qua khoảng cách dài dằng dặc, trực tiếp đánh vào trên người Hư Không Huyền Quy.

Nguy cơ trước mắt, sáu chi Hư Không Huyền Quy co rút lại, bỗng nhiên co lại thành một đoàn, quang thuẫn màu vàng đất thật dày lúc này tập trung tại phần lưng.

Ánh sáng màu trắng phát sinh kịch liệt va chạm với mai rùa của Hư Không Huyền Quy, lực trùng kích như nổ tung đánh bay nó ra ngoài, trên mai rùa thật dày cũng xuất hiện một vết thương.

Cũng may, Hư Không Huyền Quy cũng chỉ là sinh vật hư không cấp mười bốn có sở trường phòng ngự, cho dù là Thánh Tôn tới đánh nó, trong thời gian ngắn cũng chưa chắc đã phá được phòng ngự của nó.

Hư Không Huyền Quy điên cuồng bỏ chạy.

Dưới nguy cơ sinh mệnh, tứ chi của nó bị kéo rất nhanh, động tác vốn luôn chậm rãi cũng trở nên vô cùng nhanh nhẹn, không ngừng xuyên toa trong từng đạo hư không phong bạo, tránh né truy kích phía sau.

Tháp thuyền phía sau truy kích một hồi, liên tiếp oanh trúng Hư Không Huyền Quy mấy chục lần, nhưng vẫn bị Hư Không Huyền Quy mang theo thương tích, trốn vào trong một mảnh hư không mê vụ.

Đây chính là chỗ tốt của "hạt giống bản địa", ít nhất biết rõ nơi nào có thể tị nạn.

Thấy thế, rốt cuộc thuyền tháp dừng truy kích, lơ lửng bên ngoài sương mù hư không.

Đi đầu là thuyền tháp khổng lồ, bên trong chiến hạm cầu.

Một sinh linh thân hình cao hơn trượng đang ngồi ngay ngắn trên ghế chỉ huy.

Ngoại hình của nó cùng nhân loại có chút tương tự, nhưng làn da bên ngoài thân lại là màu xanh lá, đỉnh đầu còn có hai cái râu giống như ốc sên, quanh thân mặc áo giáp phòng ngự xuất chúng.

Ở phía sau nó, còn có một đám thân vệ vây quanh, vừa nhìn liền biết địa vị phi phàm.

Sinh linh kia hình như có chút ảo não, vỗ lên chỗ ngồi chỉ huy, phát ra tiếng chửi bới liên tục: "Đúng là một đám phế vật, vây công một con Huyền Quy cũng không thể hạ gục."

Tiết tấu ngôn ngữ của nó rất nhanh, phát âm khá khó đọc, rõ ràng so với ngôn ngữ của Ma tộc, ngôn ngữ của Nhân tộc có

sự khác biệt rất lớn. Rất hiển nhiên, đây là một hệ thống ngôn ngữ khác với ngôn ngữ của nhân loại, ngôn ngữ Ma tộc.

“Sa Mạn điện hạ.”

Lúc này, một vị lão giả cùng chủng tộc, từ phía sau tiến nhập chiến hạm cầu.

Trên người hắn mặc trường bào màu trắng khác với chiến giáp, nhìn có vài phần phiêu dật. Màu sắc da trên người hắn cũng có chút ảm đạm trắng bệch, mơ hồ đã có thể nhìn thấy một ít dấu vết lão nhân, rất hiển nhiên đã rất già rồi.

Nhưng dù vậy, bước đi của hắn vẫn kiên định hữu lực, ngữ điệu cũng bình thản mà có sức thuyết phục: “Chỉ là một đầu Hư Không Huyền Quy mười bốn giai mà thôi, không nên vì nó mà lãng phí năng lượng quý giá của chúng ta nữa. Chúng ta hao tốn hơn ngàn năm thời gian, trải qua vô số khó khăn trắc trở mới đến mảnh khu vực hủy diệt tổ tiên ghi lại này, nên đặt lực chú ý vào chính sự.”

“Cống lão phê bình rất đúng.”

Người trẻ tuổi được gọi là “Sa Mạn điện hạ” rõ ràng rất tôn trọng vị lão giả này, sau khi nghe được hắn nói, cảm xúc rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ cuồng nhiệt: “So với một con mồi đáng giá, 【Tinh Nguyên Chi Tâm】 do Tinh Cổ tộc để lại mới thật sự là chí bảo vô thượng.”

“Dưới sự che chở của anh linh mẫu thân vĩ đại, Sa Mạn ta rốt cục tìm được khu vực phá diệt trong truyền thuyết.”

Chỉ cần tìm được tinh nguyên chi tâm, bổn hoàng tử có thể trở thành ‘Hoàng’ ưu tú nhất để A Tháp Nạp tộc!

Mấy tên vô liêm sỉ dám xem thường mình, quay đầu lại nhất định phải để các ngươi phủ phục dưới chân Sa Mạn ta, ca tụng ta, cúng bái ta!

…

Chương 83: Thăng cấp! Thủ Triết Lam Lung Yên cùng Lăng Hư.

…

Xa tại phá diệt chi vực, Côn Bằng Thiên Ca còn không biết biên giới phá diệt chi vực đến khách không mời, vẫn như cũ đang kích động tiến về chỗ di tích tiếp theo.

Mà cùng lúc đó.

Quan tướng cao cấp tiến vào trong học viện, hết thảy đều đang tiến hành đâu vào đấy.

Trước sau không đến một tháng, Vương thị đã nhổ sạch các loại phần thưởng, xem như phát một khoản tiền phi nghĩa.

Có điều, ngoại trừ lúc bắt đầu mấy người Vương Thủ Triết tự mình ra sân chú ý một phen ra, lực chú ý rất nhanh đã bị chuyển dời đến nơi khác.

Thừa dịp thành viên nòng cốt của Vương thị hiếm khi tề tụ một chỗ, Vương Thủ Triết dứt khoát kéo mọi người đến cùng nhau, không có việc gì thì tụ lại một chỗ uống trà, mở một cuộc họp nhỏ, thảo luận cùng kiểm kê hiện trạng cùng phát triển tương lai của các ngành nghề.

Phụ bản cũng được, ban thưởng cũng được, đều chỉ là tiền của nhất thời, một gia tộc nếu muốn phát triển lâu dài, vẫn phải dựa vào các loại sản nghiệp trụ cột để đạt được tài phú liên tục không ngừng, đồng thời duy trì gia tộc tiêu hao, đồng thời tích lũy nội tình gia tộc.

Theo Vương Thủ Triết thấy, những thứ này quan trọng hơn nhiều so với Hoành Tài.

Phải biết rằng, thành viên nòng cốt của Vương thị ngoại trừ Bảo Thánh, ngay cả Vương Phú Quý nhỏ nhất hiện giờ cũng đã là thực lực Thần Thông cảnh, như Vương Thủ Tín, Vương Thủ Nặc khởi bước chậm một chút, mấy năm nay dưới sự cố gắng tìm bổ, cũng đã dần dần đuổi kịp đại bộ đội, thực lực cũng đã là cấp bậc Thần Thông cảnh.

Đặt ở Đại Càn trước kia, người đứng đầu này đều là quan lớn một vùng.

Cho dù thực lực tổng thể của Thần Võ thế giới nhanh chóng thăng cấp, cường giả Thần Thông cảnh vẫn là đại lão một phương.

Mà theo Vương thị, quy mô liên hợp sản nghiệp của Vương thị và rất nhiều gia tộc thông gia càng lúc càng lớn, những thành viên nòng cốt của Vương thị này bình thường đều phải tọa trấn một phương, xử lý nhiều công việc, có đôi khi bận rộn ngay cả lễ mừng năm mới cũng không về được nhà, trừ phi chuyên môn triệu tập, nếu không thật đúng là hiếm khi có thể tề tụ một nhà như vậy.

"Tứ ca, tổng sản lượng năm nay của tổng ty Luyện Đan chúng ta trong một năm đã đạt đến 27 Tiên Linh Thạch." Vương Thủ Nghiệp ngồi ở trên ghế sa lon thoải mái, uống từng ngụm từng ngụm tiên trà, âm thanh yếu ớt: "Có thể loại bỏ sản nghiệp mở rộng đầu tư, cùng với quầy hàng tổn hại của kỹ thuật tấn cấp luyện đan của ta, trước mắt một năm chỉ có thể cho gia tộc thêm hai viên Tiên Linh Thạch."

Với tư cách đại soái ca nổi danh của Vương thị, đệ nhất luyện đan sư của thế giới Thần Võ, Vương Thủ Nghiệp ở thế giới Thần Võ cũng coi như là nhân vật có tiếng, ngay cả thái độ của Mục Vân Tiên Hoàng đối với hắn cũng tương đối khách khí.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Thủ Triết lại u oán không thôi, trên mặt phảng phất viết một hàng chữ: đan dược ta muốn luyện kiếm tiền!

"Không phải đồng ý với ngươi, tiếp theo chỉ cần luyện Vô Lượng đan cửu phẩm là được sao?" Vương Thủ Triết cười nói: "Trước mắt cửu phẩm đan ngươi đã không lỗ."

"Ta muốn luyện Bát Phẩm Thoát Thai Đan, cái đó có thể kiếm tiền." Vương Thủ Nghiệp nói, "Ta luyện một lò Thoát Thai Đan có thể ổn định ra bảy viên, có thể kiếm năm sáu viên cực linh, một năm liều mạng có thể luyện chế mười lô, có thể kiếm năm sáu mươi cực linh. Đợi độ thuần thục cao hơn chút nữa, còn có thể kiếm thêm."

“Không được, dựa theo kế hoạch của ngươi, chẳng qua là kiếm nửa viên Tiên Linh Thạch mà thôi. Hơn nữa đây còn là giá cả của Thần Võ thế giới, lợi nhuận tiếp xúc với Thánh Vực càng mỏng. Một số luyện đan sư lợi hại của Thánh Vực, phổ biến một lò thành đan tám viên, ngay cả chín viên cũng có, ngươi cạnh tranh với bọn họ như thế nào?” Vương Thủ Triết một hơi cự tuyệt, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên: “Tiếp tục luyện cửu phẩm đan, Nguyễn Cung phải tranh thủ ba mươi năm sau, một lò có thể ổn định ra sáu viên cửu phẩm đan, luyện một lò liền kiếm hai ba mươi cực linh, một năm có thể kiếm hai ba viên Tiên Linh thạch, lâu dài càng có lợi hơn.”

“Thủ Nghiệp à, ánh mắt ngươi muốn dài ra xa một chút, bố cục phải lớn hơn một chút, chớ có nhìn chằm chằm chút lợi ích cực nhỏ trước mắt.”

“Được rồi, Tứ ca ta hiểu rồi.” Vương Thủ Nghiệp bất đắc dĩ.

Những lời này của Tứ ca đều đã là lão sinh thường nói, hắn cũng có thể đọc thuộc lòng.

Hắn cũng biết, từ lâu nhìn lại, đích thật là nên nghe Tứ ca, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng thấp thỏm, chỉ sợ hắn kiếm tiền không bao nhiêu năm sau tấn chức Lăng Hư cảnh, đến lúc đó Tứ ca nhất định sẽ buộc hắn tiếp tục hao tổn trên Thập Phẩm Đăng Tiên Đan.

Đáng tiếc, thái độ của Tứ ca rất kiên quyết, hắn cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Lão tổ gia gia, tổng ty luyện khí chúng ta trong một năm cần thêm vào, điểm tổng sản lượng cũng đạt đến ba mươi Tiên Linh Thạch.” Vương Ninh Hi cũng báo cáo công tác nói: “Nhưng thứ nhất là phải không ngừng gia tăng quy mô sản xuất, thứ hai là nghiên cứu phát minh đầu tư cực cao, trước mắt cũng có thể cung cấp thêm cho gia tộc hai viên Tiên Linh Thạch Thuần Lợi.”

Bởi vì lý niệm của Vương Thủ Triết, lộ tuyến sản nghiệp luyện khí của Vương thị không giống với các gia tộc khác, những năm gần đây vẫn luôn chuyên chú vào nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, cũng bởi vậy, tốc độ phát triển sản nghiệp luyện khí của Vương thị cực kỳ nhanh chóng.

xi măng, thủy tinh, dây nước, con rối, chiến giáp, Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, tinh mạc… sáng tạo ra nhiều thứ từ sở nghiên cứu Vương thị, sớm đã khiến cuộc sống của dân chúng Thần Võ thế giới đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu như hiện tại có người Địa Cầu xuyên qua, sợ là sẽ cho rằng mình đi nhầm một khoảng sân, xuyên vào thế giới khoa học viễn tưởng.

Nhưng cũng bởi vậy, Vương thị nghiên cứu sở nghiên cứu do Vương Ly Nguyệt cầm đầu, quả thực có thể nói là nuốt kim cự thú, hàng năm đều tiêu hao một lượng tiền lớn, cho nên lợi nhuận sạch sẽ của Vương thị tổng ty vẫn không có.

“Cái này không vội.” Vương Thủ Triết ngược lại tương đối ổn định, ” Sản phẩm mới Huề theo tinh mạc sử dụng hiệu quả rất tốt có thể gia tăng sản lượng lớn, ngoài ra, cơ sở tín hiệu các nơi đứng được gia tăng quy mô đầu tư, tinh mạc lớn cũng có thể gia tăng gia tăng sản lượng. Những thứ này không chỉ có thể sinh ra lợi nhuận, càng có thể thúc đẩy sự phát triển của sản nghiệp văn hóa, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

“Trình độ nghiên cứu phát triển cũng không thể tiết kiệm, ngược lại phải gia tăng đầu tư, nhất là pháo Thần Uy uy lực lớn, hệ liệt Thiên Phạt, bầy ong Khôi Lỗi cần phải được nghiên cứu thêm. Ừm, tương lai phát triển của tổng ty Luyện Khí của chúng ta rất lớn, đừng giới hạn trong diện này trong một thành.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Vương Ninh Hi gật đầu, trong lòng đã bắt đầu tính toán ra từng hạng mục luyện khí.

Ngành luyện khí rất kiếm tiền, quy mô cũng rất lớn, nhưng chi phí nghiên cứu phát minh lại vô cùng đáng sợ.

Ngoài ra, số lượng mậu dịch hàng năm của Thánh Vực khai thác tổng ty bên kia đã đạt tới ba mươi lăm Tiên Linh Thạch, trước mắt hàng năm Vương thị lãi ròng chia hoa hồng cũng đạt đến hai viên Tiên Linh Thạch.

Mà Vương thị mở rộng bán lương chủng cũng là một lợi nhuận ổn định, bên giống lúa bình thường hàng năm đều duy

trì lợi nhuận tinh khiết ở khoảng chừng 0.5 viên Tiên Linh Thạch.

Về phần các loại lúa giống Linh Mễ các giai bán thì kiếm tiền hơn, sau khi đào ra các loại chi tiêu, lợi nhuận tinh khiết đạt đến 2.5 viên Tiên Linh Thạch, so với việc khai thác tổng ti ở Thánh Vực còn nhiều hơn.

Trường Ninh liên hợp với tổng ty bên kia kết cấu tương đối phức tạp, đều là các gia tộc thông gia Trường Ninh tụ tập chung một chỗ kiếm tiền, liên quan đến thủy tinh, giấy, xi măng, khai khoáng, sơ cấp tinh luyện vân vân.

Trước mắt hàng năm Vương thị hưởng dụng chia hoa hồng ở 0,8 viên Tiên Linh Thạch.

Ngoài ra, Vương Bảo Thánh cũng báo cáo một chút tình huống của cả ngành văn hóa.

Tốc độ phát triển của ngành Triều Dương gần đây cực nhanh, quy mô ngày càng khổng lồ, Vương thị chỉ cần ở trong ngành văn tiêu khiển, liền có thể kiếm thêm 1, 2 viên Tiên Linh Thạch.

Hơn nữa ngành nghề này còn dẫn động và có kinh tế khác, còn giải quyết được nhu cầu tinh thần của đa số mọi người.

Quan trọng nhất là, sau khi Vương thị nắm giữ con đường văn hóa, có thể thông qua thế giới quan dần dần dẫn đạo Thần Vũ nhân tộc, giá trị quan, nhân sinh quan vân vân, từng bước thực hiện sự thống nhất văn hóa của Thần Vũ nhân tộc, ý thức thống nhất.

Theo Vương Thủ Triết thấy, thống nhất trên địa vực không phải chân chính thống nhất, chỉ khi dân chúng thực hiện được sự thống nhất cao độ về mặt văn hóa và nhận thức, một dân tộc mới có thể chân chính đoàn kết.

Ngành văn hóa phát triển mạnh mẽ, chính là một bước thống nhất văn hóa cực kỳ quan trọng.

Bởi vậy, Vương Bảo Thánh chỉnh hợp và làm ra sản nghiệp văn phòng, đã trở thành một nghề nghiệp vô cùng quan trọng của Vương thị.

Đương nhiên, liên quan đến văn hóa thống nhất điểm này, Vương Thủ Triết đã âm thầm cùng Hoàng thái nữ Tuy Vân, Mục Vân Tiên Hoàng, cùng với hoàng thái tử Cảnh Minh, Xích Ngục Ma Hoàng của Tiên Triều, cũng đạt thành nhất trí.

Ngoại trừ những thứ này ra, những sản nghiệp tạp nhạp còn lại của Vương thị hàng năm đều có lợi nhuận thuần túy là 0, 8 Tiên Linh Thạch.

Về phần Thanh Hoàng tiểu động thiên, cùng với một số linh điền cao cấp sản xuất, vậy thì thuộc về tài nguyên chiến lược, cơ bản chỉ cung cấp cho nội bộ Vương thị tiêu hao, lợi nhuận có thể không tính.

Sau khi trải qua một phen kiểm kê.

Bây giờ lợi nhuận tinh khiết hàng năm của gia tộc Vương thị ước chừng có khoảng 12 Tiên Linh Thạch.

Đây là một khoản thu nhập vô cùng khổng lồ, mười năm chính là 120 Tiên Linh Thạch, ước chừng một bộ Tiên Kinh.

Đương nhiên, lợi nhuận chỉ là lợi nhuận, tộc nhân Vương thị phải ăn uống, phải tiêu hao, phải học tập, phải phát triển, tổng số nhân khẩu Vương thị đã đạt tới một vạn mấy ngàn người, hiện tại quy cách cung dưỡng cực cao, mỗi một khoản tiêu hao đều là gánh nặng nặng nề.

Trước mắt mà nói, chi tiêu hàng năm của gia tộc cần khoảng chín tiên linh, ước chừng có thể kết thành ba tiên linh còn sót lại, mở rộng nội tình gia tộc.

Đương nhiên, đây đều là thu nhập bình thường do tộc sản kinh doanh, hơn nữa hàng năm tiền lời còn tăng lên.

Về phần thu nhập phụ bản, thu nhập chiến lợi phẩm chiến lợi phẩm trên chiến trường, cùng với những thu hoạch ngẫu nhiên đạt được sau khi Vương Thủ Triết thao tác giá lương thực ở Thánh Vực, cũng không bao gồm tài sản tham gia.

Lúc trước sở dĩ Vương Thủ Triết tiêu tiền ở Thánh Vực “tay to chân lớn”, thứ nhất là tiêu phí đều là ngẫu nhiên có được, không đau lòng chút nào, thứ hai, cũng là vì duy trì thể diện của một “Công tử quý tộc”, tránh cho bị nhìn ra sơ hở, thứ ba, cũng là vì thuận đường giao hảo với Thánh Tôn,…

“Ninh Hi.” Vương Thủ Triết lại hỏi một chuyện vô cùng quan trọng khác: “【 dịch cải thiện huyết mạch tổng hợp nghi 】, trong khoảng thời gian này lục lọi thế nào?”

“Bộ thiết bị kia ta đã nghiên cứu qua, nguyên lý thiết kế của nó và kỹ thuật liên quan đến nó vô cùng phức tạp, nhưng thao tác cụ thể lại vô cùng đơn giản.” Vương Ninh thản nhiên nói: “Hợp nhất tài liệu cần thiết chủ yếu là Hỗn Độn tinh hoa, từ trong Linh Mễ chiết xuất ra thành phần dinh dưỡng, còn có nước thuần, giá thành của hai thứ sau mà nói thì không đáng kể.”

“Chỉ nói về tiêu hao của Hỗn Độn tinh hoa, ví dụ như muốn tổng hợp tôi luyện một nhánh dịch cải thiện tư chất huyết mạch tiên phẩm, phải tiêu hao một bình hỗn độn tinh hoa, cùng với một chút lục phẩm linh mễ tinh túy dịch. Trước mắt trong thánh vực, một bình hỗn độn tinh hoa bán đấu giá ước chừng 10 Tiên Linh Thạch. Bởi vậy, một nhánh 【 Tiên Chuyển Dịch 】 chi phí ước chừng 10 Tiên Linh Thạch.”

“Hiệu dụng của nó mạnh hơn Thập Phẩm Đăng Tiên Đan, lại yếu hơn Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan. Mà Thánh Vực bình thường đăng Tiên Đan bán Tam Tiên Linh, Hiển Thánh Đan bán Tam Thập Tiên Linh.”

Nghe đến đó, Vương Thủ Triết có chút cảm khái: “Đồ tốt thì tốt, nhưng phí tổn không thấp. Nhưng chỗ mạnh nhất của Huyết Cải Dịch là hiệu quả tăng lên tư chất huyết mạch không xung đột với đan dược, có thể chồng chất lên nhau, công hiệu của nó vô cùng khả quan.”

“Không sai.” Vương Ninh Hi hưng phấn nói, “Đây chính là chỗ mạnh nhất của Huyết Cải Dịch. Bây giờ bên trong Thánh Vực loại vật phẩm này thập phần thưa thớt, bởi vì cái gọi là “Vật lấy hiếm làm quý”, nếu là bán đấu giá, chi phí chi phí 10 Tiên Linh này 【 Tiên Cải Dịch 】, hơn phân nửa có thể mua hơn 20 Tiên Linh trở lên, đụng phải người có nhu cầu đặc thù, bán ra 30 Tiên Linh cũng có khả năng.”

“Bản tiên cải tinh hoa thì càng ghê gớm. Nó cần mười bình hỗn độn tinh hoa và một chút chất dinh dưỡng thất phẩm linh mễ, giá thành trực tiếp lên đến một trăm tiên linh thạch. Nhưng hiệu dụng của nó rất đáng sợ, vượt qua Thập nhất

phẩm hiển thánh đan không ít. Loại vật này cũng chỉ có những gia tộc cao cấp nhất mới bỏ ra để bồi dưỡng thánh tử thánh nữ, tin rằng bán được mấy Hỗn Độn linh thạch cũng có thể!”

10 bình nhỏ Hỗn Độn Tinh Hoa.

Cái giá này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng cảm thấy đau lòng.

Phải biết rằng, lúc trước để Ly Tiên tấn thăng tiềm lực Thập Tứ giai, cũng chỉ hao phí tám bình Hỗn Độn tinh hoa, hợp lại ước chừng giá trị tám mươi Tiên Linh Thạch.

Nhưng mà cái này cũng rất phù hợp giá trị của phiên bản tiên cải tinh hoa, dù sao, cái đồ chơi này vốn cũng không phải cho người thường dùng.

Vương Ninh Hi nói đến chỗ hưng phấn, liếm môi rồi tiếp tục nói: “Trước mắt nghi thức tổng hợp có thể hợp thành dịch cải thiện huyết mạch mạnh nhất là 【 dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm 】. Bảo Thánh thượng kiếp trước từ đầu tới đuôi liền hợp qua hai chi. Một chi cho tiểu thánh hoàng dùng, một chi đã rơi vào trong tay Vương thị chúng ta. Thứ này quá đắt, phải có trọn vẹn một trăm bình hỗn độn tinh hoa và bát phẩm linh mễ dinh dưỡng dịch mới có thể hợp thành một chi, giá thành đạt tới khoảng 10 viên Hỗn Độn linh thạch.”

“Bất quá, năng lượng ẩn chứa trong nó cũng cực kỳ khủng bố, căn cứ theo lời Bảo Thánh nói, hiệu dụng còn trên cả 【 Đạo Nguyên Đan 】 Nhân tộc thập nhị phẩm. Loại bảo vật này, có thể dùng để bồi dưỡng Chuẩn Đạo Tử! Nếu cầm đi đấu giá, đổi một kiện Thánh Khí đỉnh tiêm trở về cũng không thành vấn đề.”

Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Không, nó còn đáng giá hơn Thánh khí bình thường. Mặc dù trước mắt Thánh Vực có 【 Mười hai phẩm Đạo Nguyên Đan 】 sản xuất, nhưng sản lượng rất ít, hơn nữa từ trước đến nay sẽ không lưu nhập thị trường, thường thường là vừa mới luyện chế ra đã bị chia cắt.”

“Vấn đề lớn nhất của nó là một lò Đạo Nguyên Đan chi phí khoảng hai mươi lăm Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng bởi vì tiêu chuẩn luyện đan, độ thuần thục các loại nguyên nhân, chia đều hai lò mới có thể ra một viên!”

“Cái này tạo thành chi phí Đạo Nguyên Đan lên tới năm mươi Hỗn Độn Linh Thạch, vô giá trên thị trường. Cái này còn chưa tính thù lao của Luyện Đan Sư.”

Nếu có một Luyện Đan Sư, có thể một lò ra năm viên Đạo Nguyên Đan trở lên, vậy có thể đem giá Đạo Nguyên Đan thành bản bán cho năm viên Hỗn Độn Linh Thạch trở xuống. Chỉ tiếc là Luyện Đan Sư như vậy lật hết cả Thánh Vực cũng không có.

Phải biết rằng, luyện chế Đạo Nguyên Đan cần luyện đan sư có tu vi tối thiểu là Đại La Thánh Tôn, vả lại nếu như là luyện đan sư Đại La cảnh, nhất định phải có huyền khí phụ trợ của Đạo Chủ mới có thể luyện chế.

Toàn bộ Thánh vực, luyện đan sư Đại La cảnh có thể có được mấy người? Thánh vực có thể có bao nhiêu thập nhị phẩm linh dược có thể dùng để rèn luyện độ thuần thục cho hắn?

Dưới đủ loại nguyên nhân chồng chất, cũng tạo thành “kẻ dị dạng” là Đạo Nguyên đan chi phí.

Mà dịch cải thiện tư chất huyết mạch Thánh phẩm còn dùng trên cả Đạo Nguyên đan, giá thành lại “chỉ là 10 viên Hỗn Độn linh thạch”.

Với mức độ khan hiếm của Đạo Nguyên Đan, nếu như “bất kể nguy hiểm” đem dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm lấy ra bán mà nói, đổi năm sáu mươi Hỗn Độn Linh Thạch cũng vô cùng có khả năng.

“Không sai rồi!” Vương Ninh Hi càng nói càng hưng phấn: “Nếu như chúng ta làm sinh ý huyết cải dịch, tuyệt đối là món lãi kếch sù. Bất quá, bán cao đoan huyết cải dịch nguy hiểm quá lớn, không bằng bán lấy dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp. Một bình nhỏ hỗn độn tinh hoa, phối hợp với nhất phẩm linh mễ dinh dưỡng dịch, có thể pha loãng hợp thành trăm vạn chi sơ biến, mỗi chi phí tổn chỉ gần đến 1000 tiên tinh mỗi chi.”

Một bình nhỏ hỗn độn tinh hoa pha loãng có thể hợp thành trăm vạn chi sơ biến?

Nghe câu này, Vương Thủ Triết đột nhiên hiểu ra.

Chẳng trách ở thời kỳ Thần Vũ hoàng triều cường thịnh, hiệu thuốc đều có bán sơ cải. Vô cùng rõ ràng, Thánh Hoàng là cố ý hợp thành rất nhiều sơ cải, mục đích là tăng lên tiềm chất của toàn bộ quốc dân.

Hơn nữa, dựa theo cách nói của Khí Linh, lúc đó chỉ cần để dành đủ tiền, mỗi người đều có thể đến tiệm thuốc xin mua một nhánh sơ đồ, giá bán ban đầu chỉ sợ cũng sẽ không quá đắt, bằng không cũng sẽ không có cách nào tăng lên được tiềm chất của quốc dân chung quanh.

Đến Thần Võ hậu kỳ, tu sĩ tu vi Linh Đài cảnh nhận lệnh nhập ngũ đều chỉ có thể coi là " Dân binh tinh anh", chỉ có tu sĩ Thiên Nhân cảnh mới có thể trở thành quân nhân chính thức, e rằng cũng không thoát khỏi quan hệ với quốc sách này.

Trong lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ, Vương Ninh Hi nhấp một ngụm trà, thao thao bất tuyệt giới thiệu chi phí hợp thành của các phẩm cấp huyết cải dịch khác.

Ví dụ như dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung phẩm, một bình tinh hoa hỗn độn có thể pha loãng thành mười vạn chi, giá thành mỗi một chi ước chừng một vạn tiên tinh.

Còn lại chi phí như sau:

Mỗi chi Cao Cải Dịch chi phí khoảng chừng mười vạn tiên tinh, mà mỗi chi cao cải tinh hoa chi phí thành trăm vạn tiên tinh, sửa mỗi chi thành ngàn vạn tiên tinh, cực sửa tinh hoa mỗi chi thành một khối tiên linh thạch, mỗi chi tiên cải thành mười khối tiên linh thạch, mỗi chi tiên cải tinh hoa thành một khối hỗn độn linh thạch, thánh cải mỗi chi phí thành mười khối hỗn độn linh thạch.

"Bán dịch cải tạo huyết dịch cao giai đúng là không khôn ngoan, không những có khả năng giúp địch, còn có thể đưa tới phiền toái không cần thiết." Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, hơi gật đầu đồng ý quan điểm của Vương Ninh Hi: "Nhóm đầu tiên có thể pha loãng một bình nhỏ tinh hoa Hỗn Độn, hợp thành trăm vạn chi sơ biến, chậm rãi bán ở thế giới Thần Võ chúng ta. Tiền bán đi dùng để thu mua Hỗn Độn tinh hoa, để kiếm lợi nhuận trong đó."

“Lão tổ gia gia.” Vương Phú Quý ở một bên bày mưu tính kế: “Chúng ta có thể lợi dụng dịch cải thiện cải thiện kế hoạch mở rộng lúa giống của chúng ta. Hiện giờ tuy trong thế giới Thần Võ có rất nhiều gia tộc mua lương chủng của chúng ta, nhưng vẫn có không ít thế gia đang quan sát hoặc chỉ dùng lương chủng nhà mình, cho dù vì điều này mà ít kiếm được không ít.”

“Dịch mới là “vật tư khan hiếm”, sau khi Linh Đài gia tộc có bảo vật này, có thể nghĩ biện pháp bồi dưỡng tộc nhân ưu tú huyết mạch tư chất đạt tới tiểu thiên kiêu Giáp Ất đẳng, tương lai trùng kích Thiên Nhân thế gia. Bởi vậy, chúng ta không thể bán quá rẻ.”

“Không sai.” Vương Ninh Hi gật đầu đồng ý, “Chúng ta có thể tham khảo hiệu dụng của【 ngũ phẩm Tẩy Tủy Linh Đan 】, hiệu quả sử dụng của nó so với lúc đầu kém hơn một bậc. Trước mắt tổng ty Luyện Đan chúng ta luyện chế Ngũ Phẩm Tẩy Tủy Linh Đan giá thành một ngàn Tiên Tinh, giá bán đối ngoại một ngàn bảy trăm Tiên Tinh một viên. Bởi vậy, 【 Thay Dịch sơ 】 chúng ta định giá là ba trăm 800 Tiên Tinh thích hợp nhất.”

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu.

Nhớ ngày đó hắn cạnh tranh đấu giá một viên Tẩy Tủy Đan, chính là hao phí gần 3000 Tiên Tinh. Mà hiệu dụng càng tốt, lại có thể chồng chất mới thay đổi hiệu quả với Tẩy Tủy Đan, chỉ bán 3800 Tiên Tinh, có thể nói là giá lương tâm.

“Căn cứ vào việc thế gia Linh Đài muốn một hơi xuất ra 3800 tiên tinh là không dễ dàng.” Vương Phú Quý lại nói: “Bởi vậy chúng ta có thể thiết lập quan hệ hợp tác trồng lúa, để tăng cường năng lực kinh tế của bọn họ, cũng có thể chấp nhận việc bọn họ dùng sản nghiệp linh điền thế chấp, cho vay mượn với giá thấp 【 vé Tiên Tinh】 để mua dịch cải thiện, đây cũng coi như là gián tiếp nâng cao 【 vé Tiên Tinh 】 độ vàng hàm lượng.”

“Không sai, như vậy còn có thể đề cao tố chất chỉnh thể của Thần Vũ nhân tộc, tăng cường tổng thể nội tình. Bất quá, nếu là tương lai bên Thần Võ thế giới này bão hòa, về sau phải

xuất khẩu Thánh vực quy mô nhỏ, giá cả còn phải tăng lên, thấp hơn 6000 tiên tinh không bán.”

“Thế giới Thần Võ không dễ bão hòa như vậy, dựa vào thống kê thô sơ, thế giới Thần Võ có ba bốn trăm triệu nhân khẩu, trong đó tử phủ gia tộc tứ phẩm ngũ phẩm khoảng hơn một vạn bốn ngàn hộ, Thiên Nhân gia tộc khoảng bốn mươi lăm vạn hộ, Linh Đài gia tộc đã vượt qua ngàn vạn hộ, những thứ này đều là chủ lực của dịch sơ thay đổi.”

“Không khỏi có người bán ngược, đổi mới còn phải thêm một hạn chế… Khởi tục tiêu thụ cần phải đăng ký thực danh, sử dụng thực danh, ai dám bán thay, tích trữ, chuyển bán, sắp xếp vào trong danh sách đen của Vương thị hợp tác gia tộc.”

Ở đây đều là đại lão có kinh nghiệm quản lý phong phú, mọi người ngươi một lời ta một câu, rất nhanh đã giải quyết xong kế hoạch tiêu thụ dịch cải thiện huyết mạch sơ cấp.

Đồng thời, mọi người cũng quyết định pha loãng điểm 【trung chuyển dịch】 và 【cao cải dịch】 ra, giá bán lần lượt là 38000 tiên tinh, 380000 tiên tinh.

Đương nhiên, phần này sẽ không công khai bán, là chuyên môn lưu lại cho gia tộc hợp tác hữu hảo.

Dù sao trên đời này, siêu phẩm cùng nhất phẩm gia tộc, có được một trăm sáu mươi bảy hộ, mà nhị phẩm tam phẩm thế gia, cộng lại cũng ước chừng hơn một ngàn ba trăm hộ. Tin tưởng bọn họ ngày càng giàu có, đối với trung sửa dịch cùng cao cải dịch đều sẽ cảm thấy hứng thú.

Trong lúc bất tri bất giác, một loạt kế hoạch phát triển đã được định ra, tin tưởng trong khoảng thời gian kế tiếp, Vương thị sẽ kiếm được bộn tiền trong việc làm ăn có tư chất huyết mạch cải thiện dịch.

Mà toàn bộ nội tình nhân tộc cũng theo đó mà tăng lên một đợt sóng lớn.

Vội vã bận rộn, thời gian trôi qua càng nhanh.

Theo phần thưởng trong hồ bị cạo sạch, các trưởng bối của Vương thị liền lục tục rời khỏi học viện quan tướng cao cấp,

trở lại cương vị của mình tiếp tục làm việc, thuận tiện tiêu hóa thu hoạch lần này.

Để lại, đều là những tinh anh của thế hệ trẻ tuổi.

Cho dù không có phần thưởng, thông qua mô phỏng chiến tranh, luyện tập chiến thuật chỉ huy cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Về phần Vương Thủ Triết, hắn cũng đi lên thử một chút. Kết quả cuối cùng, tự nhiên là nhẹ nhàng đánh Vương Bảo Thánh một trận, sau khi đánh xong, ngược lại để cho hắn rất sảng khoái.

Ngoài ra, lấy được ba bộ tiên kinh cùng với các tiên khí, cũng đều để vào trong bảo khố, dẫn tới các tộc nhân thèm nhỏ dãi không thôi.

Đương nhiên, thèm nhỏ dãi thì thèm, giá trị công huân như ngày đó lại khiến người ta chùn bước.

Trong lúc nhất thời, tất cả tộc nhân đều bị kích thích đến bắt đầu liều mạng cày nhiệm vụ, tích lũy công trạng, cố gắng vì gia tộc quật khởi mà cố gắng thêm gạch ngói chồng.

Bọn hắn tự biết tiên kinh hơn phân nửa không tới phiên bọn hắn, nhưng ngoại trừ tiên kinh, trong phần thưởng lần này cũng có rất nhiều thứ tốt. Chỉ là tổng thể số lượng ban thưởng không nhiều lắm, trong gia tộc cần tộc nhân lại nhiều như vậy, vạn nhất hối đoái chậm, ban thưởng đều bị trao đổi hết thì làm sao bây giờ?

Ngoài ra, còn có dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm quan trọng nhất.

Loại dịch cải thiện huyết hiệu dụng còn trên Đạo Nguyên đan này cho dù đã trải qua luyện chế, năng lượng ẩn chứa trong đó vẫn dị thường cuồng bạo, căn cứ theo Vương Bảo Thánh suy đoán, mặc dù có Vương Thủ Triết che chở, trước mắt cũng không ai có thể chống đỡ được hiệu quả cuồng bạo của Thánh Cải Dịch.

Dù sao, hiện giờ Vương Thủ Triết mới là Thần Thông cảnh, hiệu quả của bản nguyên huyền khí sinh mệnh có nghịch thiên cũng có cực hạn, nếu như giờ phút này hắn đã là Lăng Hư cảnh, hoặc là Chân Tiên cảnh, ngược lại có thể thử một lần.

Nhưng thực lực Thần Thông cảnh vẫn quá miễn cưỡng, một khi người sử dụng nổ tan xác mà chết trong quá trình sử dụng, bất kể là Vương Thủ Triết hay là Vương Ly Tiên đều không cứu được.

Mà Vương Thủ Triết vốn định giữ nó lại cho Lung Yên lão tổ sử dụng, bởi vậy tạm thời giữ nó trong tay, chuẩn bị đợi lão tổ và hắn thăng cấp đến Lăng Hư cảnh rồi mới sử dụng, như vậy cũng ổn thỏa hơn một chút.

Bởi vậy, sau khi trở về Vương thị, Vương Thủ Triết liền vứt bỏ rất nhiều tạp sự, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Mà Vương thị, sau khi nhận được rất nhiều chỗ tốt trong học viện, cũng nghênh đón một vòng phát triển mạnh mẽ mới.

…

Chớp mắt, lại ba mươi năm trôi qua.

Thời gian cũng đi tới mùa hè 3626 năm của Long Xương lịch.

Trong ba mươi năm này, vẫn như cũ phát sinh rất nhiều chuyện, thí dụ như tiểu động thiên học viện bị kéo về thế giới Thần Võ, thí dụ như Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương đã triệt để thu được tín nhiệm của Cửu Ngục Ma Thần, lại thí dụ như Ngũ Sắc Uẩn Linh Thụ lại cao hơn một đoạn, Vương thị lại có rất nhiều hậu duệ huyết mạch mới sinh ra…

Mà Long Xương đại đế, cũng vẫn là bộ dáng già nua.

Kỳ thật dựa theo tình huống ban đầu, thọ nguyên của Long Xương đại đế sớm đã đến, nhưng đế tử không đành lòng để lão tổ tông mất đi, hơn nữa hiện giờ hoàng thất Đại Càn cũng có tiền, liền đổi cho Long Xương đại đế một tia hỗn độn bổn nguyên, để cho thọ nguyên của hắn tiếp tục kéo dài.

Đế Tử An cũng hy vọng lão tổ tông có thể sống thêm vài năm, để chứng kiến Đại Càn bay lên, quật khởi thần võ.

Ngày hôm đó, ngày hè hừng hực.

Trong Lưu Tiên cốc của Vương thị, một luồng khí tức kinh người xông thẳng lên mây.

Sau một khắc.

Mây kiếp đen kịt từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, ngắn ngủi nửa khắc liền hiện ra khí thế che khuất bầu trời, hầu như bao phủ toàn bộ Bình An trấn.

Từng đạo kiếp lôi ẩn chứa năng lượng kinh người bắt đầu nổi lên ở trong kiếp vân, uy áp khủng bố hầu như bao phủ toàn bộ thiên địa, ngay cả không khí cũng giống như trở nên sền sệt.

Uy thế khủng bố như vậy vượt xa thần thông kiếp mọi người từng biết.

Đây là, Lăng Hư Kiếp!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Vương thị đều chấn động.

Vô số tộc nhân gia đình đều ngừng công việc trong tay, nhao nhao chạy đến vây xem, ngay cả bọn nhỏ trong tộc học cũng không có tâm tư học tập, đều rướn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, mà các tiên sinh tộc học cũng khó được không trách cứ bọn họ, mà là chạy theo tới bên cửa sổ vây xem.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một bóng người thon dài bay thẳng lên trời, chủ động bước vào trong mây kiếp.

Thân hình kia thon dài phiêu dật, khí vận phi phàm, giống như trích tiên, chính là Vương Thủ Triết!

Oanh oanh oanh!

Từng đạo lại từng đạo kiếp lôi liên tiếp đánh xuống, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng đất trời, ngay cả mặt đất dưới chân cũng giống như đang rung động.

Bất quá, tuy nhiên uy thế kiếp lôi hết sức kinh người, nhưng toàn bộ quá trình độ kiếp lại là không chút gợn sóng, thuận lợi vô cùng.

Sau mười hai đạo lôi kiếp, Vương Thủ Triết lông tóc không tổn hao gì, nhẹ nhõm bước vào Lăng Hư cảnh.

Từ giờ khắc này, Vương Thủ Triết chính là một đời Lăng Hư chân quân, được hưởng bốn ngàn thọ nguyên.

Có điều, Vương Thủ Triết cũng không phải là người đầu tiên đột phá Lăng Hư cảnh của Vương thị.

Vương Ly Tiên tiềm lực kinh người từ lúc tu vi của Vương Thủ Triết tiến vào Thần Thông cảnh hậu kỳ đã đột phá đến

Thập Nhất giai, thực lực có thể so với Lăng Hư cảnh.

Mà hai năm trước, Liễu Nhược Lam cũng đã thuận lợi bước vào Lăng Hư cảnh, thực lực vẫn đè ép Vương Thủ Triết.

Lại là hai năm sau, Lung Yên lão tổ một mực bế quan tại gia tộc, cũng là dễ dàng vượt qua Lăng Hư Kiếp, trở thành một lão đại Lăng Hư cảnh.

Mà sở dĩ Lung Yên lão tổ thăng cấp muộn hơn Vương Thủ Triết là vì tư chất huyết mạch.

Từ sau phụ bản của học viện Quan Quân trung cấp, tư chất của Vương Thủ Triết đã vượt qua Lung Yên lão tổ, tuy chênh lệch nhìn như không lớn, nhưng ngày dài tháng rộng, tích lũy từng tháng, tu vi của Vương Thủ Triết liền dần dần đuổi kịp Lung Yên lão tổ, cho đến sau khi bước vào Thần Thông cảnh cửu tầng, liền trong bất tri bất giác vượt qua nàng.

Vì vậy Lung Yên lão tổ thăng cấp Thần Thông cảnh trước, ngược lại tụt lại phía sau Vương Thủ Triết một bước, trở thành vị Lăng Hư lão tổ thứ ba của Vương thị.

Mà đợi Lung Yên lão tổ Lăng Hư một thành, Vương Thủ Triết liền lập tức sử dụng 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm】, vốn dĩ trong mấy trăm năm này, Lung Yên lão tổ cũng đã dùng một ít thiên tài địa bảo như Thập Phẩm, Thập Nhất Phẩm, cùng với một ít thiên tài địa bảo trong kho của Chân Ma Điện.

Để nàng ở bên trong thánh nữ Đinh, đi ra một đoạn nhỏ, cũng chỉ là một đoạn nhỏ mà thôi, cách thánh nữ Bính đẳng vẫn là rất xa.

Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp. Thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan vốn là có hiệu quả tốt nhất cho tu sĩ cửu trọng huyết mạch, Lung Yên lão tổ là thánh nữ, lúc ở Thần Thông cảnh cũng đã là thập trọng huyết mạch, dùng hiệu quả tự nhiên giảm bớt đi nhiều.

Lúc trước Vương Thủ Triết có thể dựa vào Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan đột phá đến Thánh Tử Bính đẳng, đó là bởi vì tư chất của hắn vốn là đẳng cấp Thánh tử Đinh, khoảng cách từ Bính đẳng vốn cũng chỉ kém một chút. Đến chỗ Lung Yên lão tổ, hiển thánh đan Thập Nhất Phẩm, tất nhiên là xa xa

không đủ để huyết mạch của nàng đột phá đến Thánh Nữ Bính đẳng.

Mà mặc dù Lung Yên lão tổ sau khi tấn thăng Lăng Hư, huyết mạch lại đề cao một tầng, đạt đến trình độ thập nhất trọng Thuần Nguyên Tiên Khu, thuần túy với huyết mạch mà nói đã có thể so với Chân Tiên bình thường, thể chất cường độ cũng vượt xa tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường, nhưng khi sử dụng Thánh cải dịch vẫn thiếu chút nữa không chịu đựng nổi.

Nếu không có Vương Thủ Triết bảo vệ, bà dựa vào chính mình hơn phân nửa là gánh không được.

Mà dưới mạo hiểm, hiệu quả cũng phi thường rõ ràng.

Tư chất huyết mạch của nàng vậy mà thoáng cái tăng vọt hai giai đoạn nhỏ, đạt đến dáng vẻ thập nhất trọng cao đoạn. Đổi thành tư chất huyết mạch, chính là bộ dạng 【 Thánh Nữ Ất đẳng trung đoạn 】.

Đến lúc này.

Không tính Vương Ly Tiên, ba tên Lăng Hư cảnh của Vương thị đều đạt tới tư chất huyết mạch từ thánh nữ/ thánh tử Ất đẳng trở lên, tương lai có tư cách để tranh thủ "đạo tử".

Sau khi đế tử An nghe tin, liền bắt đầu mưu đồ muốn phong Vương thị thành thế gia siêu phẩm, phong Vương dị tính thế tập võng thế cho Vương Thủ Triết.

Nhưng chưa từng nghĩ, không đợi hắn bên này có hành động, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

"Hư Không Cận Hải" ở ngoại vi Thần Vũ thế giới.

Phụ cận 【 Linh Khư 】.

Một xưởng luyện kim loại trong hư không hải luyện vừa mới được xây dựng xong, Vương Ninh Hi đang không ngừng thử thiết bị và số liệu.

Nhưng mà, đang lúc hắn toàn tâm toàn ý đắm chìm trong công tác.

Đột nhiên.

Hệ thống báo động bố trí ở sát bờ Vân Tiêu Thiên Hà phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Đây là hệ thống cảnh giới mà Vương Ninh Hi chuyên môn bố trí, chỉ khi linh hư xuất hiện sinh vật cường độ vượt qua cảnh giới hoặc là năng lượng phong bạo, mới có thể kích phát cảnh báo.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu không khí xung quanh Linh Hư giới đều trở nên khẩn trương. Thuyền nhỏ tuần tra gần đó lập tức thay đổi phương hướng, xông về phía Linh Hư.

Ngay cả Vương Ninh Hi cũng biến sắc, lập tức buông công tác trong tay xông ra ngoài.

Nhưng mà, không đợi bọn hắn chạy tới bên trong linh hư, đã thấy xa xa một cây đại thụ vết thương chồng chất, đang cố hết sức dán sát Vân Tiêu Thiên Hà bay ngược tới, chậm rãi bay vào bên trong linh hư.

Không biết đại thụ kia đã trải qua chuyện gì mà nhìn qua vô cùng chật vật, vỏ cây bị xé rách, thân cây gãy, phiến lá rơi thưa thớt, rễ cây càng thêm thê thảm. Rễ cây phải dài gần như tán cây thì hơn phân nửa đã không thấy, chỉ còn trơ trọi lẻ loi ba năm sợi rễ chính tráng kiện miễn cưỡng treo ở gốc rễ, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Nhìn bộ dạng kia, rõ ràng đã không còn lại bao nhiêu khí lực rồi.

“Tiền bối Nguyệt Quế Tiên Quân?”

Thông qua thiết bị nhìn xa, Vương Ninh Hi lập tức nhận ra đây là tiên thụ trấn tộc của Hàn Nguyệt Thương Thị - Nguyệt Quế Tiên Quân.

Hắn vội vàng mở ra bến đò giới vực loại nhỏ, Nguyệt Quế tiên quân tiến lên trạng thái nghĩ cách cứu viện rất không tốt.

Mấy canh giờ sau.

Rốt cục bản thể của Nguyệt Quế Tiên Quân đã được cứu về trong xưởng tinh luyện hư không.

Trong xưởng tinh luyện có bố trí trận pháp, có thể chống đỡ năng lượng bình thường bên ngoài biển hư không, bên trong cũng có linh khí dồi dào, thích hợp cho tu sĩ sinh tồn hơn.

Vào xưởng tinh luyện kim loại, được linh mạch linh khí bên trong xưởng tinh luyện tẩm bổ, lại được trị liệu đơn giản một phen, Nguyệt Quế tiên quân mới miễn cưỡng thở phào một hơi, hóa thành một mỹ phụ trung niên sắc mặt tiều tụy, tình thế cấp bách bắt lấy cánh tay Vương Ninh Hi nói: "Ninh Kham, nhanh! Mau dẫn ta đi gặp gia chủ Thủ Triết! Đội thăm dò của chúng ta gặp tập kích, Thiên Ca và mọi người bị vây trong di tích hiểm trở phòng thủ, nhưng hiện tại đã qua ba mươi năm, e là Thiên Ca không giữ được bao lâu."

Tiên Hoàng bệ hạ bị tập kích? Chỗ nguy như chồng trứng? Tình huống vạn phần khẩn cấp?

Vương Ninh Hi trong lòng lộp bộp, không dám trì hoãn, vội vàng bắt đầu liên hệ gia tộc.

…

Chương 84: Tiến hóa thánh thực! Vương Ly Tiên

…

Sau khi Vương Ninh Hi truyền tin khẩn cấp, rất nhanh, Vương Thủ Triết đã nhận được tin tức, Nguyệt Quế tiên quân cũng nhanh chóng được đưa về thế giới Thần Võ.

Vương thị, trong Lưu Tiên cốc.

Sinh mệnh thụ của bản thể Vương Ly Tiên đang lẳng lặng tắm ánh mặt trời.

Nhiều năm trôi qua, theo thực lực nhanh chóng tăng lên, hình thể bản thể Vương Ly Tiên cũng trở nên khổng lồ hơn, càng khiến người ta chấn động.

Bây giờ nàng đã là Thập Nhất giai, thân cây đã cao tới mấy chục trượng, độ rộng lại càng kinh người, tán cây dày đặc che khuất bầu trời, tựa như một cái lọng che lớn bao phủ non nửa Lưu Tiên Cốc.

Dưới ánh mặt trời, mỗi một phiến lá cây của nàng đều dát một tầng kim quang, trong tán cây có lấm tấm linh quang màu xanh lá lượn lờ, từ xa nhìn lại, linh vận dạt dào, giống như tiên cảnh trong truyền thuyết, làm cho người ta say mê không biết về đâu.

Dưới tán cây, một cây Nguyệt Quế Thụ cành gãy héo rũ "đứng" ở đó.

Rất rõ ràng, đây là Nguyệt Quế tiên quân đã rút nhỏ.

Giờ phút này.

Từng luồng linh quang màu xanh lục đang buông xuống từ tán cây khổng lồ của Sinh Mệnh thụ, nhanh chóng dung nhập trong cơ thể Nguyệt Quế tiên quân, khiến cả cái cây tựa như bao phủ trong lục quang.

Bên cạnh Nguyệt Quế Tiên Quân, Vương Thủ Triết một thân áo bào trắng cũng đang ngồi xếp bằng, hai tay dán trên một cái rễ cây của Nguyệt Quế Tiên Quân, đưa bổn nguyên sinh mệnh

bổn nguyên huyền khí cuồn cuộn không dứt vào trong cơ thể Nguyệt Quế Tiên Quân.

Rất hiển nhiên, một người một cây này đang chữa thương cho Nguyệt Quế tiên quân.

Bất kể là bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết, hay là sinh mệnh chi lực của cây Sinh Mệnh, đều là thủ đoạn chữa thương vô cùng cường đại, dưới sự liên thủ của hai người, tình huống của Nguyệt Quế Tiên Quân đang chuyển biến tốt đẹp từng chút một.

Trên những cành cây gãy của nó đã bắt đầu phát ra nhánh cây mới, có phiến lá xanh nhạt không ngừng giãn ra, trên mấy cái rễ còn sót lại cũng không ngừng mọc ra rễ bên, chậm rãi bổ sung vào bộ phận thiếu hụt ban đầu.

Sau khi trị liệu một đoạn thời gian, trạng thái của Nguyệt Quế tiên quân rõ ràng chuyển biến tốt đẹp hơn, mặc dù còn có thể nhìn ra dấu vết bị thương rõ ràng, nhưng đã một lần nữa tóe ra sinh cơ bừng bừng, thoạt nhìn cũng không chật vật như lúc đầu.

Với thực lực của Nguyệt Quế Tiên Quân, có thể khôi phục nhanh như vậy cũng là nhờ vào thực lực hiện giờ của Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết, sau khi tu vi đột phá đến Lăng Hư cảnh, huyết mạch của hắn đã thức tỉnh đến tầng thứ mười một, có được thân thể thuần nguyên. Bây giờ trong nhất cử nhất động của hắn đều phảng phất lộ ra một cỗ tiên linh chi khí, giống như tiên thần chân chính.

Năng lực trị liệu của huyết mạch bổn nguyên tánh mạng của hắn, cũng bởi vậy được tăng phúc thật lớn.

Phải biết rằng, huyết mạch Chân Tiên cảnh bình thường chỉ là thức tỉnh đến Thập Nhất trọng mà thôi, mặc dù bây giờ hắn chỉ có tu vi Lăng Hư cảnh, nhưng có đôi khi, đã có thể làm nửa Chân Tiên cảnh rồi.

“Thủ Triết gia chủ, vạn phần cảm tạ việc trị liệu của ngươi, nhưng ngươi đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa.”

Sau khi Nguyệt Quế Tiên Quân khôi phục một chút trạng thái, giọng nói cũng đầy đủ, đáng tiếc giờ phút này nàng căn bản

không bận tâm tới mình, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: "Tình huống bên Thiên Ca tương đối quan trọng, ngươi vẫn là mau đi cứu Thiên Ca đi!"

"Tiền bối đừng vội, ta đã hạ lệnh trù bị cứu viện nhân thủ rồi." Vương Thủ Triết tay không ngừng động tác, bình tĩnh khuyên nhủ: "Các nhân viên tề tụ và chuẩn bị còn cần chút thời gian, tiền bối không bằng trước tiên nói tỉ mỉ tình hình cụ thể với ta một chút, bất luận nghĩ đến cái gì đều nói ra, chớ có bỏ sót nửa điểm."

Nguyệt Quế Tiên Quân hít sâu một hơi, bắt đầu lại lần nữa kể lại chuyện xảy ra lúc trước.

Lúc trước Thiên Ca sau khi nhận được Nam Hoa di hồi, liền hăng hái xuất phát hướng về mục đích tiếp theo trong bản chép tay của tổ tiên, chuẩn bị tiếp tục làm việc lớn.

Bọn họ theo Thiên Hà đi xuống, không đến hai năm đã tới một chỗ 【Phá Toái Tinh Thần Mạt】 cũng thuận lợi tìm được một chỗ di tích sở nghiên cứu Tinh Cổ tộc.

Nhưng vào lúc Kỳ Thiên Ca chủ trì khai quật di tích kia, một hạm đội hư không thần bí mà cường đại đột ngột xuất hiện, triển khai tiến công mãnh liệt đối với Nguyệt Huy Cung.

Nguyệt Huy Cung không địch lại, bất đắc dĩ trốn vào trong di tích Tinh Cổ, dựa vào một ít phương tiện phòng ngự còn sót lại của di tích, đau khổ ngăn cản hạm đội thần bí tiến công.

Nhưng thực lực của hạm đội hư không thần bí kia thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù có di tích Tinh Cổ tộc làm lá chắn, nhóm người Mang Thiên Ca vẫn như cũ ngăn cản mười phần vất vả, tiếp tục giằng co, hơn phân nửa phải bàn giao với nhau trong di tích rồi.

Không thể làm gì khác,《Thiên Ca đành phải phái Nguyệt Quế tiên quân trở về cầu viện. Cho dù hy vọng xa vời, tóm lại so với một chút hy vọng cũng không tốt.

Chỉ là như vậy, trong Nguyệt Huy Cung cấp bậc Chân Tiên chiến lực cũng chỉ còn lại có một mình Thiên Ca, ngăn cản liền càng khó khăn.

Nhưng cái này cũng không có biện pháp. Tuy rằng Lăng Hư cảnh cường giả miễn cưỡng cũng có thể ở trong Hư Không Hải sống sót, nhưng tối đa cũng chỉ có thể ở một đoạn thời gian ngắn, một khi gặp phải Hư Không Hải Phong Bạo hơi lớn một chút liền có nguy hiểm tánh mạng, coi như phái đi cầu viện, cũng chưa chắc có thể còn sống trở về Thần Vũ thế giới.

Dưới tình huống không có Nguyệt Huy cung khác, cũng chỉ có phái Nguyệt Quế tiên quân đi ra cầu viện, mới có nắm chắc lớn.

Đáng tiếc vận khí của Nguyệt Quế Tiên Quân cũng không tốt lắm, vừa mới vụng trộm chạy trốn ra không bao lâu, đã bị một chiếc thuyền tháp loại nhỏ tuần tra bên ngoài phát hiện, sau đó là một đường đuổi giết.

Một thân tổn thương của Nguyệt Quế Tiên Quân chính là như vậy.

Nàng chạy một mạch, thật vất vả mới thoát khỏi truy binh, theo hướng Vân Tiêu Thiên Hà chạy về thế giới Thần Võ.

Ba mươi năm.

Lúc đi đã mười hai năm, nhưng lúc trở về cầu viện, Nguyệt Quế Tiên Quân lại một đường phi hành trong Hư Không Hải ba mươi năm. Bởi vì nàng không thể lợi dụng Thiên Hà xuôi dòng, cũng sợ lạc đường trong biển hư không mênh mông, chỉ có thể theo biên giới Thiên Hà bay trở về.

Bản thân bị trọng thương cộng thêm đường dài không ngừng bôn tập, làm cho Nguyệt Quế tiên quân mười ba giai đều có chút dầu hết đèn tắt. Cũng may nàng cuối cùng vẫn thuận lợi đến được thế giới Thần Võ, lại vừa vặn gặp thực lực Vương Thủ Triết đại tiến, nhũ lực sung túc, lúc này mới không có gì đáng ngại.

Sau khi nghe xong, Vương Thủ Triết lại bắt đầu truy hỏi một số chi tiết. Ví dụ như trình độ chiến đấu của hạm đội thần bí kia, Mục Vân Tiên Hoàng《Thiên Ca dựa vào di tích Tinh Cổ tộc, đại khái có thể chống đỡ bao lâu?

Nguyệt Quế Tiên Quân nhất nhất giải đáp.

Hạm đội đối phương có một chiếc thuyền Tháp rất lớn rất lợi hại, nhưng so với Tiên cung thì nhỏ hơn không ít, còn lại thuyền Tháp nhỏ cũng có mười một chiếc, mỗi chiếc đều có một Chân Tiên cảnh chiến lực trấn thủ.

Trong kỳ hạm tháp thuyền, càng có một tồn tại thực lực cường đại có thể so với Thánh Tôn, đối phương ra tay thiếu chút nữa đánh nổ Nguyệt Huy Cung.

Vương Thủ Triết ghi chép lại từng chi tiết này, suy tính so sánh thực lực của hai bên, vẻ mặt cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

Thực lực của hạm đội thần bí kia rất mạnh, sợ là không thua kém Thực Nguyệt Ma Chủ Bộ lúc trước. Nhưng so với Cầu Long Chủ Bộ mạnh mẽ thì còn kém một bậc lớn.

Tin tức tốt duy nhất chính là tác chiến trong Hư Không Hải dù sao cũng khác với chiến tranh toàn diện trong thế giới, bị giới hạn bởi không gian mà bản thân có thể chứa được, song phương tác chiến thường chỉ có thể mang theo một phần nhỏ chiến lực cấp cao.

“Thủ Triết gia chủ, ngài nhất định phải cứu Thiên Ca.”

Lúc này Nguyệt Quế Tiên Quân đã khôi phục không ít, đã biến về nguyên hình. Nàng trông mong nhìn Vương Thủ Triết, trong giọng nói mang theo cầu xin, sợ Vương Thủ Triết sợ hãi thực lực của kẻ địch, từ bỏ việc cứu Hộ Thiên Ca.

“Xin Nguyệt Quế Tiên Quân yên tâm, Thủ Triết nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: “Ngài trước yên tâm dưỡng thương, tích lũy lực lượng, đến lúc đó còn cần ngài cùng theo quân xuất chinh, dẫn đường cho chúng ta.”

Không cứu Chử Thiên Ca, cũng không nằm trong phạm vi lựa chọn của Vương Thủ Triết.

Trước không nói đến hành động này, hiện tại khó khăn lắm mới khiến Thần Vũ thế giới dần dần đoàn kết lại sụp đổ, chỉ nói về bản thân hạm đội văn minh dị tộc kia, đối với thế giới Thần Vũ mà nói chính là một mối đe dọa lớn.

Mục Vân Tiên Hoàng và những người khác lần này ra ngoài thăm dò, cũng chỉ đi ra lộ trình hơn mười năm. Phóng tầm mắt

ra không gian và thời gian trong vũ trụ là đo độ dài, "năm" là một đơn vị đo rất nhỏ.

Hạm đội văn minh cường đại của dị tộc kia thực ra đang ở cách thế giới Thần Võ không xa.

Một khi bọn họ thật sự tiêu diệt đoàn người Mục Vân Tiên Hoàng, thì nhất định có thể đạt được một phần tình báo của thế giới Thần Võ, không bao lâu nữa sẽ đến thế giới Thần Võ.

Cho dù là vì lo lắng cho sự an toàn của thế giới Thần Võ, cũng nhất định phải diệt sát chúng.

Được Vương Thủ Triết bảo đảm, Nguyệt Quế Tiên Quân lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Mà Vương Thủ Triết, sau khi nhận được tin tức tỉ mỉ, cũng lập tức điều chỉnh kế hoạch ban đầu.

Theo Phong chủ lệnh gia chủ và thư cầu viện của Vương Thủ Triết phát ra, toàn bộ cao tầng Thần Võ thế giới lập tức tiến vào bên trong cơ mật chuẩn bị chiến tranh. Từng lão tổ gia tộc từ nhị phẩm trở lên, bí mật tới Vương thị.

Mà Vương thị cũng toàn lực khởi động, nhóm trụ cột gia tộc phụ trách sắp xếp tiếp đãi, chỉnh hợp, cùng với khích lệ trấn an lòng người.

Trong tửu điếm xa hoa của Tân Bình trấn, Chiêu Ngọc công chúa phụ trách tiếp đãi cao thủ đến từ Xích Nguyệt Ma Triều.

Nhiều năm trôi qua như vậy, tiểu hài tử đã từng này sớm trưởng thành một vị quý phụ nhân ung dung hoa quý. Hơn nữa, nhờ vào "Kích khích" cùng mưu đồ của Bảo Thánh, nàng đã hoàn toàn tiêu hóa hết viên Chân Ma hạch mà Xích Ngục Ma Hoàng mua được, cũng đem pháp tắc áo nghĩa hấp thu dung hợp, để bộ bảo điển kia của mình lột xác thành hình thức ban đầu vì Chân Ma kinh.

Hôm nay nàng có thể nói là xưa đâu bằng nay, mặc dù bình thường thoạt nhìn vẫn không đứng đắn như trước, vẫn thỉnh thoảng trầm mê trong trò chơi ảo, nhưng ở thời điểm cần thiết, cũng có thể là công chúa Ma Triều khí tràng mười phần, sóng mắt lưu chuyển đều là uy nghi.

Nàng ta cười tủm tỉm nghênh đón một đám cường giả đến từ Triệu quốc Ma Triều: “Chiêu Ngọc bái đại đế Húc Dương đến chi viện.”

Húc Dương Đại Đế là một vị cường giả Lăng Hư cảnh trung kỳ.

Thân hình hắn cao lớn, tóc đỏ, một thân khí thế hào mãng.

Nhìn thấy Chiêu Ngọc công chúa đích thân nghênh đón, hắn cười to nói: “Chiêu Ngọc cớ sao lại nói ra lời ấy? Trong thân thể ngươi cũng có máu của hoàng thất Triệu Quốc ta! Chúng ta là người một nhà huyết mạch liên kết, cần gì phải khách khí như thế?”

Bên trong một đám Ma quốc, Ma quốc cô huyền hải ngoại, đã thống nhất đại lục, thực lực tổng thể vô cùng cường đại. Nước này có một đế, ba vương, một thánh, năm đại Lăng Hư cảnh tu sĩ, trong đó có hai phong vương đều xuất thân từ hoàng thất Ma Triệu quốc, thực lực không thể nói là không cường đại.

Lần này Ma Triệu quốc hưởng ứng Vương thị hiệu triệu đến đây, do Húc Dương đại đế tự mình dẫn đội, tổng cộng xuất động ba Lăng Hư cảnh, ba mươi tám vị thần thông cảnh, có thể nói là thành ý tràn đầy.

Đây cũng là chỗ thông minh của Húc Dương đại đế.

Hiện giờ sức ảnh hưởng và uy vọng của Vương thị đã không kém gì hai gia tộc Chân Tiên Thân Đồ thị và Chư thị này, thậm chí là tương lai không lâu, Vương thị vô cùng có khả năng trở thành chủ nhân của toàn bộ thế giới Thần Võ.

Nhưng trước kia Vương thị có hành động, hơn phân nửa đều trực tiếp tìm Tiên Hoàng, Ma Hoàng đối tiếp, bằng không chính là tìm Hoàng thái tử Cảnh Minh hoặc là Hoàng thái nữ Tuy Vân, cơ bản không có chuyện gì cho Ma Triệu bọn họ. Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội hưởng ứng Vương thị gia chủ hiệu triệu làm một vụ đại sự, Húc Dương đại đế liền quyết định đánh cược một đợt, nhân cơ hội kiếm chiến hạm siêu cấp này của Vương thị, tương lai bọn họ có lẽ còn có khả năng tiến thêm một bước.

Viện quân của Ma Triệu quốc chỉ là một cái bóng của Xích Nguyệt Ma Triều, Ma Quốc khác cùng với rất nhiều Ma Quân

Điện do Chân Ma Điện quản lý cũng rất nhanh lần lượt phái viện quân tới.

Chiêu Ngọc công chúa dẫn theo một ít tộc nhân Vương thị, lần lượt tiếp đãi các lộ viện quân đến từ Ma Triều. Cuối cùng tổng cộng viện quân đến có bốn mươi bảy Lăng Hư cảnh, Thần Thông cảnh năm trăm mười ba vị.

Mà Y Nam công chúa Y Mộng Vũ, ở tửu lâu Y Nam ở phố đối diện phụ trách tiếp đãi các viện quân đến từ trận doanh Tiên Triều.

So sánh với Ma Triều, Tiên Triều bên kia bởi vì bị Mục Vân Tiên Hoàng mang đi một nhóm cường giả, bởi vậy cường giả chỉnh thể số lượng so với Ma Triều ít hơn một bậc.

Lần này trận doanh Tiên Triều đến cứu viện, tổng cộng là ba mươi tám Lăng Hư cảnh, thần thông cảnh bốn trăm hai mươi chín người.

Ngoài ra, đó cũng là sức chiến đấu của Chân Tiên.

Phần cường giả này do Vương Thủ Triết đích thân tiếp đãi.

Số lượng chiến lực cấp bậc Chân Tiên tới cứu viện lần này không ít, có 【Xích Ngục Ma Hoàng】 đến từ Xích Nguyệt Ma Triều, 【Luyện Ngục Ma Quân】, 【U Minh Ma Quân】, 【Ngộ Đạo Tiên Quân】 đến từ Tiên Triều, 【Lăng Hiên Tiên Tôn】 cùng với 【Đế Hưu Tiên Quân】 và 【Thiên Lam Lão Nhân】 ở trận doanh trung lập.

Trong đó Thiên Cương lão nhân vốn đã lâm vào trong ngủ say, là bị Vương Ninh Hi đánh thức.

Tổng cộng bảy vị chiến lực Chân Tiên cảnh đã đến, có thể nói là dốc toàn bộ chiến lực cấp cao của thế giới Thần Võ.

Nhưng đối với Vương Thủ Triết từ trước đến nay liệu địch từ xa mà nói, cái này còn chưa đủ.

Vấn đề quan trọng nhất là ở chiến lực cấp Thánh Tôn của chi hạm đội thần bí kia. Vì vậy, Vương Thủ Triết chú ý chủ yếu, đặt ở trên người Tài Hữu Đạo và Vương Thần Luân.

Hai người này đều là Thánh Tôn bị hao tổn căn nguyên.

Nhưng dưới sự trị liệu liên thủ của Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên, bổn nguyên của bọn họ đang dần dần khôi phục và bù đắp. Đặc biệt là Vương Thủ Triết thăng cấp Lăng Hư cảnh, huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ mười một, sau khi có được thân thể thuần nguyên tiên, lực sữa tăng lên một bậc thang lớn.

Nhưng dù vậy, thương thế của bọn họ cũng còn xa mới đến trình độ hoàn toàn khôi phục. Một khi bọn họ toàn lực xuất thủ, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được một canh giờ.

Loại trạng thái khi dễ Chân Tiên cảnh này, khi dễ còn được, nếu như chiến đấu với Thánh Tôn chân chính, một khi có chút kéo dài, sẽ lộ ra nguyên hình, trở thành khâu chí mạng.

Dưới tình huống như vậy, có đủ khả năng hay không đưa đến tác dụng mấu chốt.

Để gia tăng thêm sức sữa, hoặc là huyết mạch của Vương Thủ Triết lại tiến một bậc thang lớn, đạt tới cảnh giới thập nhị trọng Vô Cấu tiên khu. Hoặc là Vương Ly Tiên từ tiềm lực thập tứ giai thăng cấp lên tiềm lực thập ngũ giai.

Nhưng cả hai đều cần dùng đến đại lượng hỗn độn tinh hoa.

Nếu bên Vương Thủ Triết muốn đột phá đẳng cấp huyết mạch, thế tất cần hỗn độn tinh hoa trên trăm bình nhỏ, cộng thêm bát phẩm linh mễ chiết xuất dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương thị căn bản không có bát phẩm linh mễ, hơn nữa cho dù sử dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm, bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết cũng sẽ không có sự lột xác về chất.

Thế nhưng Ly Tiên từ tiềm lực Thập Tứ giai tấn thăng lên tiềm lực Thập Ngũ giai lại bất đồng, sẽ hình thành lột xác về chất, rất có khả năng cũng chạm đến một cánh cửa sinh mệnh bổn nguyên.

Kể từ đó, sữa tự nhiên sẽ gia tăng trên diện rộng, năng lực của trận cứu viện chiến này cũng sẽ nghênh đón tăng lên trên diện rộng.

Trải qua một phen suy nghĩ thận trọng, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng hạ quyết tâm.

Hắn lập tức lấy ra một đống lớn hỗn độn tinh hoa, bắt đầu dùng hỗn độn tinh hoa "Tưới tiêu" trong Lưu Tiên cốc.

Theo từng bình từng bình hỗn độn tinh hoa bị Vương Ly Tiên hấp thu, tiềm lực của nàng cũng phát sinh lột xác từng chút một.

Năm mươi bình nhỏ…

Bảy mươi bình nhỏ…

Trọn vẹn tám mươi bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa đi xuống, bản chất của Vương Ly Tiên rốt cục tiến hóa.

Một cỗ năng lượng sinh mệnh vô cùng tinh khiết từ trong thân cây của nàng bay lên, trong khoảnh khắc đã lan tràn ra cả cây, trong nháy mắt, khí chất cả cái cây của Vương Ly Tiên đều đã xảy ra lột xác.

Phiến lá của nàng trở nên càng thêm xanh biếc, gân lá trở nên càng thêm thông thấu, ngay cả sinh mệnh chi lực tràn ngập trong thân cây cũng trở nên càng thêm thuần túy, mơ hồ đúng là chạm đến mấy phần cánh cửa sinh mệnh bổn nguyên.

Sau khi lột xác hoàn thành, Vương Ly Tiên hóa thành hình người, trên khuôn mặt non nớt của nàng cũng có thêm vài phần thánh khiết, có vẻ cao quý tuyệt luân, khí chất xuất chúng.

Nhưng mà, nàng vừa mở miệng thì bầu không khí thánh khiết nhất thời hóa thành hư ảo.

"Khặc khặc khặc, bắt đầu từ hôm nay, Vương Ly Tiên ta phải đổi tên thành Vương Ly Thánh rồi, từ nay về sau, trong vũ nội…" Nàng chống nạnh cười như điên.

Không ngờ, nàng còn chưa hung hăng ngang ngược xong, đã bị Vương Thủ Triết nghiêm mặt thưởng cho một hạt dẻ.

"Học cái gì mà không học được, học tiểu chép bản phản phái cười quái dị? Đường đường là một gốc thánh thực Sinh Mệnh hệ, biến mình thành tà phái, có mất mặt hay không?"

"Phụ thân!" Vương Ly Tiên che trán, không thuận theo mà bổ nhào vào trong lòng Vương Thủ Triết, làm nũng nói: "Bởi vì Luân gia đã thăng cấp, trong lòng cao hứng, đùa giỡn thôi."

“Được rồi, nếu thăng cấp rồi thì nhanh chóng đi trị liệu Thần Luân lão tổ và cung phụng.” Vương Thủ Triết nói, “Chúng ta không cần phải trị khỏi bọn họ ngay lập tức, tối thiểu cũng phải đảm bảo không kéo dài thời gian tác chiến. Thời gian cấp bách, bắt cho khẩn trương một chút!”

“Vâng, thưa phụ thân.”

Vương Ly Tiên vội vàng đáp ứng, sau đó hô một tiếng: “Tài cung phụng.”

“Ui, Tiên Nhi tiểu thư, lão tài của ta tới rồi.” Tài Hữu Đạo cười hì hì xuất hiện ở trước mặt Tiên Nhi. Bộ dạng biết vâng lời kia, thật giống như một lão bộc của Vương Ly Tiên.

Có điều cũng khó trách, Vương Ly Tiên gánh vác công việc trị liệu hàng ngày tài có đạo, ở chung với Tài Hữu Đạo còn nhiều hơn Vương Thủ Triết, tài có đạo tự nhiên có không ít lòng cảm kích đối với Vương Ly Tiên.

“Tài sản cung phụng, Mính Mạc quá nuông chiều nha đầu này… Nàng quá biết thuận cán bò lên trên.” Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn Ly Tiên một cái.

“Vâng vâng vâng, gia chủ nói đều đúng.”

“…” Vương Thủ Triết.

******

Thời gian vội vàng.

Trong lúc bận rộn chuẩn bị, thời gian trôi qua nhanh chóng, dường như còn chưa có gì, đã lại hai tháng trôi qua rồi.

Ngày hôm đó.

Trụ sở đường hầm không gian phụ cận Tiên Cung.

Một chiếc thuyền vượt qua đường hầm không gian, chậm rãi hạ xuống căn cứ.

Trong độ thuyền, lại có một đoàn người đi xuống.

Trong đó cầm đầu là một vị trung niên mỹ phụ mặc cung trang.

Trong tay nàng cầm một cây phất trần, đỉnh đầu đội ngọc quan, thân hình cao gầy mà gầy gò.

Nhìn kỹ lại, thái dương của nàng đã hơi có chút trắng bệch, một thân khí chất lại như cũ phiêu dật xuất trần, giống như ánh trăng tay áo trong nước tung bay hình ảnh, lộ ra cỗ hương vị siêu thoát trần tục.

Mặc dù nàng không có tận lực phóng thích uy áp, nhưng một thân Nguyên Thủy khí tức mênh mông giống như triều tịch kia, vẫn như cũ làm cho lòng người kinh hãi, để cho lòng người không kìm lòng được mà khúc mắc.

Cô gái này chính là đương đại Thánh Tôn của thế lực siêu nhiên trong Thủy Nguyệt động thiên trung lập, Thủy Nguyệt Thánh Tôn.

Sau lưng nàng là hai vị Chân Tiên trẻ tuổi một nam một nữ.

Trong đó, nam một thân áo bào xanh, long chương phượng biểu, khí độ nổi bật, vị nữ kia mặc một bộ hồng y, phong tư quắc thước, trong lúc nhìn quanh toát ra vài phần dã tính.

Mặc dù khí chất của hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng đều là rồng phượng trong loài người, siêu phàm thoát tục, chỉ liếc mắt nhìn đã khiến người khắc sâu ấn tượng.

Hai vị này chính là đương đại Thánh tử Thanh Nguyên Thánh tử của Vân Hải Động Thiên, và đương đại Thánh nữ Thủy Nguyệt Thánh nữ của Thủy Nguyệt Động Thiên.

Sau bọn họ, còn có mấy Chân Tiên tuổi tác khá lớn đứng sừng sững.

Tiếp sau nữa, chính là lão tổ Khương thị của Thiên Thụy Tiên Tộc Hạo Nhiên Tiên Quân, Khương Mộ Tiên đi cùng, cùng với một nữ tử dực nhân tóc vàng mắt xanh đang đứng bên cạnh Khương Mộ Tiên đang tò mò nhìn xung quanh, lưng mọc hai cánh.

Đoàn người này trừ Thủy Nguyệt Thánh Tôn và Khương Mộ Tiên ra, ai nấy đều là Chân Tiên cảnh.

“Thủ Triết hoan nghênh Thánh Tôn và chư vị tiên quân đến thế giới Thần Võ.”

Vương Thủ Triết tươi cười nghênh đón.

Phía sau hắn đi theo hai người, một vị là Luân Hồi Thánh Tôn Vương Thần Luân, một vị là tài hữu đạo.

Đương nhiên, giờ phút này tài hữu đạo trải qua thuật trang điểm trải qua một phen cải dung hoán trang trang phục phức tạp, thoạt nhìn tựa như là một lão thần tiên tóc trắng buộc sau, tay áo phiêu phiêu, khí chất trác tuyệt, toàn thân tìm không ra nửa điểm khí tức hèn mọn.

Cho dù Khương Ngọc Linh là đồ nhi của hắn ta, cũng nhất định không nhận ra, đây chính là sư tôn mà nàng ta kính yêu nhất.

Thủy Nguyệt Thánh Tôn nhìn lướt qua phía sau Vương Thủ Triết, ánh mắt nhất thời căng thẳng.

Được lắm, vậy mà lại là hai vị Thánh Tôn đứng ở sau lưng Vương Thủ Triết. Từ sau lưng bọn họ vài bước, trong lúc vô tình cũng cố ý che chở thái độ của Vương Thủ Triết nhìn thấy, dường như đều là xem hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó.

"Thủ Triết công tử." Thái độ của Thủy Nguyệt Thánh Tôn đối với Vương Thủ Triết lập tức khách khí thêm vài phần, vừa tò mò vừa cảm khái nói: "Nếu không phải An Tình nhà ta lén báo cho biết, ta căn bản không thể tưởng tượng được, ngươi không phải là Thần Đô công tử, mà là xuất thân từ một thế giới khác lạ. Ngươi thật sự giấu ta rất khổ!"

An Tình chính là Thủy Nguyệt thánh nữ, tên thật của nàng là Diêu An Tình.

Vương Thủ Triết chắp tay tạ lỗi: "Lúc trước trong lúc bất đắc dĩ có nhiều điều giấu diếm, mong Thánh Tôn thứ lỗi."

"Ngươi xuất thân từ một thế giới khác, trà trộn vào Thánh Vực cẩn thận một chút cũng là lẽ đương nhiên." Sắc mặt Thủy Nguyệt Thánh Tôn trịnh trọng nói, "Ngươi yên tâm, chúng ta đã đáp ứng lời mời mà tới, sẽ dựa theo khế ước thay ngươi giữ bí mật, tuyệt đối không tiết lộ bất cứ bí mật nào của thế giới này ở Thánh Vực."

Đây chính là một trong những kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Hai tên gà mờ Thánh Tôn bên hắn đánh một người quả thực có chút không an toàn, nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn là đưa tin khẩn cấp cho Thánh vực, thông qua Thủy Nguyệt Thánh nữ mạo hiểm mời Thủy Nguyệt Thánh Tôn một chút.

Đương nhiên, việc này cần phải mạo hiểm.

Sợ là có người đến để tiết lộ tình báo về thế giới Thần Võ khiến cho Thánh vực cường địch đối Thần Võ thế giới ngấp nghé. Nhưng mà nghĩ cách cứu viện Lam Thiên Ca đồng thời tiêu diệt chi hạm đội thần bí kia quá mức trọng yếu, cho dù mạo hiểm cũng phải một kích thành công.

Bằng không, nếu không cẩn thận thả hạm đội thần bí, khi đối phương quay đầu lại sẽ có một đám địch nhân, thế giới Thần Võ này hơn phân nửa là gánh không nổi.

Không, không phải quá nửa, mà là khẳng định không gánh nổi.

Ít nhất tất cả mọi người ở Thánh Vực bên này đều là nhân tộc cùng một loại đồng mạch, lúc trước cũng đã tiếp xúc qua không ít thời gian, quan hệ tương đối hữu hảo, coi như là có thể tin một ít.

Bởi vì cái gọi là "Lưỡng hại tướng quyền lấy kỳ nhẹ", cho dù là đánh nhau với thế lực nào đó Thánh Vực, Vương Thủ Triết cũng có thể tự tin nghĩ biện pháp xoay chuyển. Tình huống xấu nhất cũng chỉ như học Thần Vũ Thánh Hoàng, nổ không gian đường hầm, đối diện nổ một lần.

Huống chi lần này Vương Thủ Triết mời cao thủ Thánh Vực cũng tính toán rất sâu.

Hắn thông qua việc vận doanh của Thủy Nguyệt thánh nữ.

Trải qua một loạt tiếp xúc và hợp tác với Thủy Nguyệt thánh nữ, hiểu biết của hắn đối với Thủy Nguyệt thánh nữ coi như là tương đối sâu, "Ngũ độc thánh nữ" này tuy rằng có một đống tật xấu, nhưng ở trong danh dự cá nhân, cùng với hai điểm có nghĩa khí thì không cần phải nghi ngờ.

Mà nàng mời sư tôn tới cùng một đám đồng môn tiên hữu, cũng đều là đối tượng trải qua nàng trường kỳ khảo sát, cá tính cùng nhân phẩm đều là loại quá quan, sẽ không vì chút lợi ích liền bán đứng nhân cách cùng tín niệm của mình.

Mà bên phía Thanh Nguyên Thánh tử cũng có đạo lý tương tự.

Vương Thủ Triết và Thanh Nguyên Thánh Tử cũng có chút giao hảo, ít nhất với "đấu nhân chi minh" của Vương Thủ Triết, Thanh Nguyên Thánh Tử là một người đáng tin cậy.

Đương nhiên, mọi việc không có tuyệt đối, lỡ như Vương Thủ Triết nhìn nhầm, hoặc là Thanh Nguyên Thánh Tử hoặc Thủy Nguyệt Thánh Nữ nhìn nhầm thì cũng chưa biết chừng. Bởi vậy, Vương Thần Luân lão tổ và Tài Hữu Đạo hai Thánh Tôn này mới xuất hiện ở đây.

Hai người bọn họ chính là hai cây Định Hải Thần Châm. Một khi ai dám làm ra chuyện bất lợi cho Vương thị, vi phạm lời hứa, cũng phải suy nghĩ một chút có thể lọt vào nguy cơ Thánh Tôn đuổi giết và diệt tộc hay không, dù sao ở chỗ này cũng không phải độc hành hiệp không vướng bận gì, tất cả mọi người đều có tổ chức cùng thân bằng hảo hữu.

Vừa nghĩ đến đây.

Vương Thủ Triết cười lấy ra một chồng khế ước thư: "Thủy Nguyệt tiền bối phẩm hạnh cao thượng, Thủ Triết đương nhiên cực kỳ sùng kính và tín nhiệm ngài, nhưng dựa theo kết quả thương nghị trước đó, người ký hợp đồng thuê hiệp ước và giữ bí mật lần này vẫn phải ký một lần, lời thề cũng phải xem ta và hai vị Thánh Tôn tiền bối lần nữa tuyên thệ một lần nữa."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết nháy mắt với Thủy Nguyệt thánh nữ một cái.

Thủy Nguyệt thánh nữ lập tức hiểu ý, chủ động đứng ra nói trước: "Thuộc về tiểu tử Thủ Triết ngươi cẩn thận nhất, có điều hợp tác đại sự như vậy, chương trình chính nghĩa cũng cần thiết."

Nói xong, nàng ta lập tức lấy hợp đồng thuộc về mình ra trước, sau khi cẩn thận đọc một lượt, "bùng" ký tên Diêu An Tình xuống, sau đó chậc chậc nói: "Thủ Triết đúng là hào phóng, mời ta nhập ngũ là một Hỗn Độn linh thạch, sau đó xử lý chiến lực cấp Chân Tiên của đối phương cho hai viên linh thạch! Thanh Nguyên tiểu tử, lần này chúng ta liên thủ làm thêm mấy chiến lực Chân Tiên, mọi người chia đều chỗ tốt."

Thanh Nguyên Thánh Tử còn chưa mở miệng trả lời, nghe vậy, Thủy Nguyệt Thánh Tôn đã không nhịn được trừng mắt nhìn đồ nhi một cái: "Cái miệng ngậm miệng của ngươi chính là tật xấu về tiền khi nào có thể thay đổi? Lần này là kẻ xâm lược của dị tộc, chúng ta thân là Nhân tộc vốn nên đoàn kết xuất lực."

Nói xong, Thủy Nguyệt Thánh Tôn không buồn nhìn khế ước lấy một cái mà đã ký tên, sau đó trịnh trọng nhắc nhở thề.

Nên nói điều kiện, trước đó Vương Thủ Triết đã nói rõ ràng thông qua đồ nhi của nàng, nàng tin tưởng Vương Thủ Triết sẽ không lừa nàng trong chuyện này.

Sau khi ký xong, nàng lại trịnh trọng nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết công tử, có một câu nói xấu ở phía trước. Nếu gặp phải chuyện ngoài ý muốn biết rõ không thể làm… Ta sẽ ưu tiên dẫn theo đồ nhi rút lui khỏi nguy hiểm."

"Thủ Triết hiểu." Vương Thủ Triết nghiêm mặt gật đầu: "Chúng ta trả thù lao, không mua nổi mạng của Thánh Tôn và Thánh Nữ."

Lần này mời Thủy Nguyệt Thánh Tôn ra tay, Vương Thủ Triết ra giá ước chừng năm viên Hỗn Độn linh thạch, nếu lấy ba đánh một vây công, cuối cùng thành công đánh chết Thánh Tôn đối phương, thưởng thêm ba viên Hỗn Độn linh thạch.

Thù lao hậu hĩnh đủ tám viên Hỗn Độn linh thạch đối với Thánh Tôn mà nói cũng là một khoản thu nhập cực lớn, khó trách Thủy Nguyệt Thánh Tôn sẵn lòng ra tay trong tình huống đảm bảo an toàn.

Khi đang nói chuyện, Thanh Nguyên Thánh Tử cũng nhanh chóng ký hẹn.

Thù lao của hắn cũng giống như Thủy Nguyệt thánh nữ, đều là một khối Hỗn Độn Linh Thạch cộng thêm phần thưởng đánh chết.

Có điều, hắn đồng ý đến hỗ trợ, không đơn thuần là vì tiền, mà là xuất phát từ giao tình với Vương Thủ Triết, cùng với Ly Từ. Dù sao hắn không có bài bạc nát như Thủy Nguyệt thánh nữ, trong tay vẫn còn chút tiền tích lũy, không cần phải mạo hiểm.

Ký xong hiệp nghị, đăng lời thề xong, Thanh Nguyên Thánh Tử còn lấy ra một hộp ngọc, trịnh trọng giao cho Vương Thủ Triết: "Thủ Triết hiền đệ, đây là bảo vật 【đạo chủ】 mà ngươi ủy thác cầu mua, sau khi sử dụng có thể phát ra uy lực tương đương với một kích của đạo chủ. Thiên Thụy đấu giá hội không mua được bảo vật này, đây là bảo vật trấn thủ của Vân Hải thánh địa ta. Vì thánh địa chúng ta có hai món, nể

tình giao tình trước kia, ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định một món với ngươi, dựa theo giá bình thường ngươi cho ta năm viên Hỗn Độn linh thạch là được.”

Vương Thủ Triết mừng rỡ, vội vàng nói lời cảm tạ.

Tiếp nhận hộp ngọc chứa một kích của đạo chủ, gã lập tức đếm năm viên Hỗn Độn linh thạch giao cho Thanh Nguyên thánh tử.

Có bảo vật [đạo chủ nhất kích] bên người, cộng thêm tam đại Thánh Tôn trợ trận, trận chiến này càng thêm ổn thỏa.

Cũng không trách ông ta cẩn thận như vậy, thật sự là trận chiến này quá quan trọng, Vương Thủ Triết không thua nổi.

Tiền không có, có thể kiếm lại để dành lại, người không có, thì thật sự sẽ không còn. Huống chi, một kích của đạo chủ này chỉ dùng để phòng ngừa vạn nhất, chưa chắc sẽ đập được xuống.

“Hiền đệ, nghe nói trận chiến này ở Hư Không hải ngoại xa xôi, chúng ta đi phương tiện giao thông gì vậy?” Thanh Nguyên thánh tử lại ân cần hỏi thăm: “Nếu không có chiến hạm thích hợp, Vân Hải thánh địa chúng ta có thể cung cấp.”

“Cái này thì không cần.” Vương Thủ Triết mỉm cười chỉ lên trời: “Thế giới này của chúng ta cũng có chút nội tình.”

Hắn vừa dứt lời.

Trên bầu trời bỗng nhiên nổi lên một trận gió nổi mây vần, có mây trôi cuồn cuộn nhộn nhạo lên, ngay cả Hàn Nguyệt cao nguyên dưới chân bọn họ cũng giống như hơi chấn động.

Ánh mắt đám người Thủy Nguyệt Thánh Tôn ngưng tụ, ngơ ngác ngẩng đầu, chỉ thấy 【Tiên Cung】 lơ lửng trên đỉnh Thánh Hoàng Phong chậm rãi khởi động, phóng thích ra vạn trượng hào quang.

Tiên cung, cũng không phải cung điện bình thường.

Nó là một trong những hành cung Thánh Tôn mà Bảo Thánh đời trước ở phá diệt chi vực đào đến, cũng là một trong những hành cung tị nạn Nhân tộc dùng để chấp hành kế hoạch hỏa chủng.

Cũng như Nguyệt Huy cung, nó vốn có thể vượt qua hư không độ thuyền, chỉ là hình thể càng khổng lồ, bề ngoài càng xa hoa, nhân số có thể chở cũng vượt xa Nguyệt Huy cung.

Lúc này đây, bọn họ muốn cưỡi nó, ngao du hư không hải, đi tới nghĩ cách cứu viện Chử Thiên Ca.

…

Chương 85: Vô Cực Thánh Khu! Thập tứ trọng huyết mạch!

…

Đã bao nhiêu năm rồi!

Từ mấy vạn năm trước, sau khi trở về từ Hư Không Hải, tiên cung từng chịu tải hy vọng văn minh nhân loại này một mực dừng lại ở đây, không còn khởi động nữa.

Ngoại trừ một số ít người, đừng nói tu sĩ bình thường, ngay cả tuyệt đại đa số người trong Tiên Cung chỉ sợ đều sớm đã quên công năng lúc đầu của nó.

Cho tới hôm nay.

Trong sóng năng lượng mênh mông, Tiên Cung to lớn bay lên trời.

Nó xuyên qua bầu trời, giống như cá bơi vào biển, không có chút rung động nào, chỉ có từng đợt sóng năng lượng kia quét sạch bầu trời, khiến cả thiên địa đều rung động.

Mặt ngoài Tiên Cung, từng đạo vầng sáng màu sắc rực rỡ dựng lên, đó là đại trận phòng hộ của Tiên Cung.

Có hào quang sáng chói từ trong Tiên Cung nở rộ ra.

Trong lúc nhất thời, cả tòa Tiên Cung giống như vầng mặt trời treo trên bầu trời, hào quang vạn trượng, sáng chói rực rỡ.

Trong nháy mắt này, không biết ánh mắt của rất nhiều người bị sáng mù.

“Cái này…” Thanh Nguyên Thánh Tử cảm khái nói: “Quả nhiên nội tình của Thủ Triết rất hùng hậu.”

Cho dù là khách từ Thánh vực, cũng không phải mỗi người đều có tư cách nhìn thấy chân chính Thánh Tôn hành cung, loại bảo vật này thường thường là bảo vật trấn thủ của một phương thế lực siêu nhiên, ngày thường tuyệt đối sẽ không tùy tiện sử dụng.

Tiêu hao của nó rất lớn, nguồn gốc của động lực đều là Tiên Linh thạch, Thánh Tôn một phương thế lực cũng quyết không nỡ dùng nó để đi đường.

"Đây là báu vật của nhân tộc, không phải vật riêng của Thủ Triết. Thời gian cấp bách, mọi người lên Tiên cung, chúng ta vừa đi đường vừa trò chuyện." Vương Thủ Triết đề nghị.

Mọi người vui vẻ đồng ý.

Rất nhanh, một đám người lục tục leo lên Tiên Cung.

Tiên Cung to lớn tiếp tục bay lên không, rất nhanh liền bay thẳng lên trời, lấy tốc độ kinh người trượt về phía Hư Không Hải.

Dưới sự bảo vệ của trận pháp, trong toàn bộ quá trình phi hành, bên trong Tiên cung thủy chung an ổn như thường, hầu như không cảm giác được chút chấn động nào.

Mà đám người Vương Thủ Triết, giờ phút này đã tìm một chỗ ngồi trong Tiên Cung, mọi người bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm.

Cũng đến lúc này, Vương Thủ Triết mới có thời gian nhàn rỗi, bắt đầu lần lượt quen biết những tiên quân đến tiếp viện kia.

"Tại hạ Diêu Thừa Chí, chính là lão tổ Diêu thị." Một vị lão giả râu bạc trắng, khách khí tự giới thiệu với Vương Thủ Triết: "Lão hủ đã sớm nghe nói công tử và Ngọc Mai, An Tình đều là hảo hữu, lần này được An Tình nhờ vả đến trợ quyền."

"Thủ Triết công tử, Thừa Chí lão tổ nhà ta bản tính khoan hậu, đối đãi mọi người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, ta đảm bảo với hắn nhất định sẽ giữ bí mật." Thủy Nguyệt Thánh Nữ nói giúp.

Vương Thủ Triết mời nàng mời những Chân Tiên đáng tin cậy đến trợ quyền, Thủy Nguyệt thánh nữ là người đầu tiên nghĩ đến lão tổ Diêu Thừa Chí của tộc mình.

"Công tử, quả thực danh tiếng của Thừa Chí tiên hữu rất tốt." Hạo Nhiên tiên quân cũng phụ họa theo.

Tiên tộc Khương thị dưới sự giúp đỡ của Vương Thủ Triết đã thoát khỏi khốn cảnh, từ nay về sau phát triển không ngừng. Mà toàn bộ Khương thị cũng mang ơn Vương Thủ Triết, tiên

quân sáng suốt tự nhiên coi mình là tâm phúc của Vương Thủ Triết.

Cho dù bây giờ hắn ta đã biết Vương Thủ Triết không phải Thần Đô công tử gì đó, nhưng cũng không ảnh hưởng lòng trung thành của hắn ta.

“Đương nhiên Thủ Triết tin tưởng tộc lão Ngọc Mai gia.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ, lấy khế ước ra bảo hắn ký một lần.

Mà Thừa Chí tiên quân cũng rất thức thời dùng gia tộc thề, cẩn thủ chặt chẽ.

“Tại hạ là người của Vân Hải động thiên, xin chào Thủ Triết công tử.” Một người đàn ông trung niên tao nhã mỉm cười chắp tay: “Nghe Thanh Nguyên sư đệ nói công tử là tứ thúc của Ly Từ sư muội, ta rất thích đứa bé đó.”

Lúc trước Vạn Pháp thịnh hội, chính là đội ngũ do vị Trích Tiên Quân này dẫn theo, còn từng vì Ly Từ và tiên quân khác tranh luận xung đột.

“Bái kiến Trích Tiên Quân.” Vương Thủ Tín hoàn lễ: “Ly Từ nhà ta bướng bỉnh, cũng được các vị tiên quân quan tâm.”

“Nguyễn sư huynh nhà ta trung hậu đáng tin cậy, Thủ Triết hiền đệ cứ yên tâm.” Thanh Nguyên Thánh Tử cũng đảm bảo cho sư huynh, đồng thời giới thiệu thêm hai vị Chân Tiên khác hắn mang đến. “Vị này chính là Lôi Đình Tiên Quân, là phủ chủ Lôi Vận Tiên Phủ Vân Hải nhất mạch chúng ta, tuy Lôi Đình sư huynh tính tình nóng nảy nhưng tính cách lại nhất đẳng giảng nghĩa khí.”

Lôi Đình Tiên Quân chòm râu bạc trắng, hiển nhiên tuổi đã rất lớn, chắp tay hành lễ với Vương Thủ Triết: “Bái kiến công tử.” Giọng hắn ồm ồm, như Hồng Chung Đại Lữ.

“Bái kiến Lôi Tranh Tiên Quân.” Vương Thủ Triết hoàn lễ.

“Vị này chính là phủ chủ【 Hàn Ngọc Tiên Phủ 】 của Động Thiên chúng ta, Quảng Hàn Tiên Quân. Quảng Hàn sư tỷ nhà ta tính cách thanh lãnh nhưng lại cực kỳ hứa hẹn, chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của hiền đệ.” Thanh Nguyên Thánh Tử lại trịnh trọng giới thiệu một vị tiên quân khác.

Đó là một bà lão tóc trắng như băng, có điều nếp nhăn trên mặt lại không nhiều, xem ra là công hiệu bảo dưỡng.

“Bái kiến Quảng Hàn tiên quân.” Vương Thủ Triết lại hành lễ.

Quảng Hàn tiên quân gật đầu, chắp tay đáp lễ, nhưng không lên tiếng. Mà là phải qua khế ước, ký tên, cũng lập lời thề ngắn gọn.

Ngoài ra, Thủy Nguyệt Động Thiên cũng tới hai vị Chân Tiên.

Một vị gọi là Nguyệt Diễm Tiên Quân, một vị gọi là Cự Lãng Tiên Quân, đều là Tiên Quân có niên kỷ khá lớn, hơn nữa hơn phân nửa đã truyền thừa Tiên Kinh xuống. Thủy Nguyệt Thánh Nữ có thể giới thiệu bọn họ, tự nhiên cũng đều là những đồng môn đáng tin cậy thường ngày.

Bọn họ cũng nhao nhao ký vào khế ước.

Cuối cùng, Khương Mộ Tiên kéo công chúa Bạch Vũ thị Bạch Vũ lộ triều, giới thiệu với Vương Thủ Triết: “Công tử, vị này là Lộ cô nương của Bạch Vũ triều, mấy năm nay nàng đều mang theo tộc nhân giúp chúng ta làm việc.”

“Gặp qua công chúa Bạch Vũ.” Vương Thủ Triết hành lễ.

Bạch Vũ Triều này là do Vương Thủ Triết viết thư đưa tới. Nàng trở thành cung phụng của Vương thị đã rất lâu rồi, trải qua không ít khảo nghiệm, tính cá tính và phẩm cách cũng đều rõ mồn một.

Bạch Vũ Triều Lộ luống cuống, vội không ngừng hoàn lễ: “Sáng lộ gặp qua gia chủ, nhận được gia chủ thu lưu, trong lòng lộ lòng cảm ơn, sao có thể nhận lễ của gia chủ.”

Vương thị cho các nàng đãi ngộ rất tốt, đa phần là bình đẳng và tôn trọng.

Những năm gần đây, Bạch Vũ đã hoàn toàn thích ứng với tiết mục làm việc của Vương thị, hơn nữa còn thích xin một khoản tiền từ Vương Hựu Bình công tử, chậm rãi di chuyển cả gia tộc Bạch Vũ tới đây.

Thái độ của Vương Thủ Triết đối với Bạch Vũ thị là, thay vì để bọn họ di chuyển đến Thiên Thụy thánh triều, không bằng trực tiếp di chuyển đến thế giới Thần Võ.

Nhưng trước đó, hắn còn phải khảo nghiệm Bạch Vũ lộ ra một lần nữa, hy vọng công chúa này sẽ tận tâm tận lực xuất lực vì Vương thị.

Kể từ đó.

Trong số viện cường giả Thánh Vực, tổng cộng có một Thánh Tôn, hai gã chiến lực cấp bậc Thánh tử Thánh nữ cấp bậc tinh anh Chân Tiên cảnh, bảy tên Chân Tiên cảnh bình thường.

Mà thế giới Thần Võ trừ Vương thị và Đại Càn ra, tổng cộng xuất động năm tên chiến lực Chân Tiên cảnh, còn lại chiến lực Lăng Hư cảnh xếp tám mươi lăm tên, tu sĩ Thần Thông cảnh tính chín trăm bốn mươi hai tên, mà Xích Ngục Ma Hoàng và Lăng Hiên Tiên Tôn thì được yêu cầu lưu thủ đại bản doanh Thần Vũ chủ trì đại cục.

Nhân viên cứu viện mà Vương thị xuất động thì có Vương Thần Luân, Tài Hữu Đạo hai gã Thánh Tôn, Bạch Vũ triều lộ ra chiến lực nửa tinh anh cấp Chân Tiên này, Vương Lung Yên, Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam ba gã thủ lĩnh huyết mạch so với Chân Tiên bình thường cao hơn mấy bậc thang nhỏ cấp Lăng Hư cảnh.

Ngoài ra, bởi vì trận chiến này thực sự vô cùng quan trọng, Vương Ly Tiên trực tiếp rút bản thể ra khỏi Lưu Tiên Cốc, chỉ để lại một phân thân, duy trì sự vận chuyển của Tụ Linh đại trận của Vương thị.

Lần này, nàng sẽ gánh vác chủ trị kiêm hỏa lực.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết nghiêm cấm bà ta tham dự lung tung, dặn dò bà ta đảm nhiệm vị trí chủ sữa tốt là được.

Dù sao, tuy rằng bổn nguyên huyền khí sinh mệnh của Vương Thủ Triết có hiệu quả càng mạnh hơn, nhưng hắn làm Nhân tộc, dưới cùng đẳng cấp, lượng tích trữ huyền khí trong cơ thể và năng lực di chuyển còn kém xa Vương Ly Tiên bây giờ đã thăng cấp thành thánh thực, lần này vị trí sữa chính, trừ nàng ra không còn ai khác.

Ngoài ra, một đám cao thủ Vạn Yêu Quốc cũng sẽ tham dự, nhưng nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là bảo vệ Vương Ly Tiên. Tiên Thực Vương Tông Thế cũng trà trộn trong đó, đi theo tỷ tỷ lăn lộn chút giá trị công huân.

Mặt khác, Vương An Nghiệp cũng sẽ mang theo khí vận chi thụ cùng nhau tham chiến. Đương nhiên, bị giới hạn bởi tu vi, hai người bọn họ chủ yếu gánh vác tác dụng của vật cát tường gia tăng khí vận. Thực lực của bọn họ, trước mắt đánh chiến lực Lăng Hư bình thường là dư dả, nhưng muốn đánh Chân Tiên còn xa xa lực không lười biếng.

Vương Ninh Hi cũng sẽ suất lĩnh Vương Thủ Vệ xuất chiến cùng đoàn đội luyện khí. Lần này hắn cố ý vận chuyển rất nhiều loại Thiên Phạt Thần Uy Pháo mới nhất từ trong Tiên Cung đến, vừa có thể đảm đương hỏa lực phát ra, cũng có thể kiểm nghiệm được năng lực tác chiến chân chính của Thiên Phạt trong Hư Không Hải.

Ngoài ra, còn có Vương Tông Côn bây giờ đã đạt đến thập giai đỉnh phong, thực lực siêu việt Lăng Hư bình thường, cùng với Ngọc Côn, Long Tinh Tinh trong đoàn đội của Vương Tông Côn, cùng tổng cộng hơn hai mươi tên Long Kình cửu giai. Ngoài ra, bây giờ thực lực cũng từng bước trưởng thành, Vương Ly cũng trộn lẫn trong đó, chuẩn bị trộn lẫn với giá trị công huân.

Mà Vương Ly Dao trước mắt còn chưa tấn chức Lăng Hư, nhưng dưới sự gia trì của tiên kinh huyết mạch tiên khí, chiến lực của nàng vượt xa Lăng Hư bình thường, lần này cũng suất lĩnh một đám tinh anh Lăng Vân thánh địa ra chiến trường rèn luyện, đi theo còn có Khương Chấn Thương, Long Xương đại đế, cùng với một đám lão Lăng Hư và lão Thần Thông cảnh của Lưu Tiên cốc.

Vương Ly Lung và Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc cũng gia nhập đội ngũ tham chiến.

Ngoài ra, Vương thị còn có không ít tộc nhân đạt tới Thần Thông cảnh cũng tham chiến, giống Vương Lạc Đồng, Vương Thủ Dũng, Hoa Thụy công chúa vân vân, thị nữ Khương Mộ Tiên cũng ở trong đó.

Thậm chí, ngay cả Vương Bảo Thánh cũng đi theo tới tham gia náo nhiệt. Hắn biểu thị nói không chừng có thể nhớ tới lúc trước lang bạt phá diệt chi vực.

Lần này, có thể nói là tinh nhuệ của Vương thị đều xuất hiện.

Bất quá, cũng không phải tất cả mọi người đều tới, giống như Vương Phú Quý sẽ không tới.

Hắn cần tọa trấn Ma Vực, chủ trì một loạt kế hoạch phát triển kế tiếp, cũng chuẩn bị cho bước tiếp theo của kế hoạch Vương thị nhằm vào Ma Vực.

Mà Vương Tông An thì trở lại trong gia tộc, tọa trấn chủ trạch, gánh vác trách nhiệm của thiếu tộc trưởng, tiếp tục dẫn dắt sự phát triển gia tộc trong cuộc sống Vương Thủ Triết không có mặt.

Đủ loại như vậy đã được sắp xếp thỏa đáng trước khi Vương Thủ Triết xuất phát.

Bởi vì lần này qua đi tốn thời gian khá dài, để bảo đảm vẹn toàn, trước khi rời đi, Vương Thủ Triết còn đặc biệt lôi kéo hai người mở hội nghị lâu dài, làm ra kế hoạch trăm năm, còn thương lượng một đống phương án lựa chọn, hiện giờ các loại kế hoạch trong tay Vương Phú Quý và Vương Tông An đã chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Nếu không phải như thế, hiện giờ Vương Thủ Triết cũng không thể an tâm ngồi trong Tiên Cung, hàn huyên với Thủy Nguyệt Thánh Tôn và tất cả những người đến giúp đỡ.

Sau khi thông báo tính danh với rất nhiều viện binh, khách sáo hàn huyên một phen, Vương Thủ Triết lại mời bọn họ ăn một bữa thật ngon, kéo bọn họ vào khoảng cách một phen, sau đó mới dàn xếp chỗ ở cho bọn họ.

Mà ngay tại lúc này bận rộn, Tiên Cung đã bay ra khỏi thế giới thần vũ, tiến vào trong hư không hải.

Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, Tiên Cung đã tiến vào Vân Tiêu Thiên Hà, cũng xuôi dòng chảy xuống, bay như bay về phía di tích Tinh Cổ tộc mà bọn người Mục Vân Tiên Hoàng bị nhốt.

…

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Ma vực, trong Hư Không hải.

Tháp tín hiệu siêu không gian đang không ngừng vận hành. Mặc Vũ Ma Thần cứ cách một đoạn thời gian sẽ trao đổi tình

hình gần đây với Tu La Ma Chủ đại bản doanh Ma Tộc. Chỉ là gần đây hơn mười năm, tần suất nàng tới ngày càng giảm bớt.

Có lời đồn nói, Mặc Vũ Ma Thần bắt đầu yêu đương, mục tiêu chính là Long Huyết Ma Thần mới đầu nhập vào Cửu Ngục gần đây.

So với Ma Thần khác, Long Huyết Ma Thần khôi hài hài hước, vả lại thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, tiềm lực cũng có chút xuất chúng, dần dần ngược lại bắt được "Phương Tâm" của Ma Thần Mặc Vũ.

Hiện giờ Mặc Vũ Ma Thần đang trong thời kỳ ham mê, trong công việc có chút lười biếng cũng không phải chuyện khó có thể lý giải.

Cũng may cả căn cứ tu sửa đã sớm thành hình, mặc dù thiếu sự giám sát liên tục của Mặc Vũ Ma Thần, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến tiến độ sửa chữa công trình.

Cả đoàn đội Trí Ma vẫn đang tiếp tục sửa chữa hành lang không gian siêu cấp, theo việc từng bước tiến hành sửa chữa tiến độ, vật tư sửa chữa ở bên kia đại bản doanh cũng càng ngày càng nhiều.

Cái này tiến vào bên trong tuần hoàn tốt, nhiều nhất còn có ba bốn mươi năm, Siêu Không Gian Hành Lang có thể hoàn toàn sửa chữa hoàn thành, Tu La Ma Chủ vĩ đại có thể dẫn quân đến Ma Vực chủ trì đại cục.

Nhưng mà.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi thứ tiến triển thuận lợi, tiến độ bảo hành nhanh chóng tăng lên, rất nhiều Ma tộc đối với tương lai không ngừng chờ mong.

Một đoàn hư không phù long đói khát bỗng nhiên di chuyển đến căn cứ hư không phụ cận hành lang siêu không để tu sửa.

Chúng nó dường như đã đói bụng ở trong biển hư không không biết bao lâu, vừa nhìn thấy căn cứ tu sửa giống như là mèo ngửi được mùi tanh vậy, lập tức bất chấp xông lên, không chỉ cướp đoạt lương thực tồn trữ của căn cứ tu sửa, còn "tang tâm bệnh" mà phá hư rất nhiều phương tiện cùng di tích.

Thậm chí, trong quá trình "đánh đập", bọn chúng còn sát hại không ít trí ma có ý đồ bảo vệ phương tiện.

Chờ Mặc Vũ Ma Thần và Long Huyết Ma Thần nhận được tin tức, khoan thai đến chậm, "Đám ác ôn hư không phù long" sớm đã nghênh ngang rời đi, cũng để lại "ngổ lông gà" trên mặt đất.

Nhưng hậu quả nghiêm trọng nhất vẫn không phải cái này.

Phiền toái nhất chính là, trong quá trình những phù long hư không kia tùy ý phá hư xâm nhập vào khu vực hạch tâm của siêu không gian hành lang, không đơn giản chỉ là bộ phận đã được sửa chữa tốt bị phá hư lần nữa, mà ngay cả bộ phận nguyên vẹn cũng bị hủy hoại.

Theo phân tích của đoàn đội Trí Ma sống sót, trải qua lần trì hoãn này, muốn hoàn toàn tu sửa siêu không gian hành lang trở nên khó khăn hơn, cần thời gian càng dài, ít thì trăm năm, lâu thì hai trăm năm.

Tin dữ truyền ra như thế, lập tức kinh động đến Cửu Ngục Ma Thần đang bế quan.

Cửu Ngục Ma Thần tức giận vô cùng nổi trận lôi đình, xử phạt Mặc Vũ Ma Thần cùng Long Huyết Ma Thần, sau khi dứt khoát suy nghĩ đau đớn, lại tăng thêm cảnh giới bảo hộ đối với siêu không gian hành lang.

Đồng thời, hắn sắc lệnh Mặc Vũ Ma Thần thường trú tu sửa căn cứ, không được rời đi nửa bước. Mà Long Huyết Ma Thần cũng không được đi vào thăm, cho đến khi Tu La Ma Chủ đại quân đến, bọn hắn mới có thể " sum họp".

Về phần hai đại Ma Thần có sinh lòng oán hận hay không, tạm thời Cửu Ngục Ma Thần cũng không quản được nhiều như vậy.

Không thể nghi ngờ, đây là Hạ Dương chấp hành mệnh lệnh kéo dài chiến thuật do Vương Phú Quý truyền đến.

Vốn trong kế hoạch của Vương thị, vốn đợi đám người Vương Thủ Triết thăng cấp Lăng Hư cảnh, sau khi có được thực lực có thể ngăn chặn Chân Tiên tầm thường, liền bắt đầu thực hiện hành động chém đầu với Cửu Ngục Ma Thần, triệt để giải quyết vấn đề Ma Vực.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này, Mục Tiên Hoàng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Như vậy, Vương thị không thể không tạm thời điều chỉnh kế hoạch chiến lược, chuẩn bị kéo dài vấn đề Ma Vực một lúc rồi tính sau.

Không thể nghi ngờ, người chấp hành chiến lược này vẫn tính là thành công.

…

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Vân Tiêu Thiên Hà.

Trong thiên hà, dòng năng lượng chảy cuồn cuộn như sóng nước chảy xiết không thôi.

Dưới sự thúc đẩy của năng lượng thủy triều, một chiếc Quỳnh Lâu san sát, con thuyền cung điện khổng lồ giống như ngọc đang xuôi dòng mà xuống, chạy như bay.

Chiếc thuyền hư không khổng lồ này đương nhiên là Tiên Cung.

Năng lượng chảy cuồn cuộn từ trên dưới Tiên cung hai bên gào thét mà qua, biên giới va chạm cùng phòng ngự đại trận của Tiên cung, kích động "Sóng hoa" màu sắc rực rỡ tầng tầng lớp lớp, từ xa nhìn lại, giống như dải lụa vô cùng sáng lạn, kéo dài ra một đường thật dài ở phía trước Tiên cung.

Bên trong Tiên Cung.

Một đám người đang loay hoay khí thế ngất trời.

Trong thời gian ngắn, muốn tăng lên cấp độ tu vi là không có khả năng, hiện giờ việc bọn họ chủ yếu làm, chính là chỉnh hợp sức chiến đấu, tổ đội biên soạn và huấn luyện, để bồi dưỡng ăn ý, thuận tiện phối hợp. Nếu không đến lúc đó đánh trận, loạn cào cào xông lên, sẽ bị dị tộc nhân khinh thường.

Cùng lúc đó, còn phải không ngừng tiến hành chiến thuật thôi diễn, định ra kế hoạch chiến đấu.

Vương Ly Tiên cũng vô cùng bận rộn.

Mỗi ngày nàng đều phải cùng Vương Thủ Triết trị liệu cho Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo. Căn nguyên của bọn họ nhiều hơn một chút, đến lúc đó phần thắng sẽ tăng thêm một phần.

Trận chiến này không chỉ muốn thắng, còn phải tiêu diệt toàn bộ quân địch, để tránh lưu lại hậu hoạn, bởi vậy, chuẩn bị có đầy đủ hơn nữa cũng không đủ.

Mà trong lúc bận rộn này, thời gian lại một lần nữa nhanh chóng trôi qua.

Bất tri bất giác, thời gian mười năm cứ như vậy trôi qua.

Một ngày nào đó của mười năm sau.

Bên kia Hư Không Hải xa xôi, gần một bãi Tinh Thần vỡ nát rộng lớn. Mười mấy chiếc thuyền tháp đang quanh quẩn trong biển hư không. Hào quang tinh thần ảm đạm chiếu rọi trên người chúng, tỏa ra từng luồng sáng lạnh như băng.

Trong vòng vây của chúng, là một không gian thứ hai bám vào Toái Tinh Hạch.

Tại A Tháp nạp tộc mấy chục năm như một ngày oanh tạc, một chỗ không gian hàng rào này đã dần dần không ổn định được.

Tháp thuyền khổng lồ liên tục không ngừng mà xé rách từng lỗ hổng trên không gian hàng rào, mấy chiếc thuyền loại nhỏ có ý đồ xông vào lỗ thủng.

Nhưng chỗ lỗ thủng, không ngừng có cột sáng năng lượng oanh ra, làm cho những chiếc thuyền tháp loại nhỏ kia hiểm hiểm né tránh.

Tháp thuyền không thể không vì vậy mà thay đổi sách lược.

Chiến lực của hai chiếc thuyền Tháp nhỏ Chân Tiên cảnh, hạm trưởng dưới sự trợ giúp của những thuyền khác, đích thân dẫn đầu các tinh anh đột kích, dùng phương thức xé rách không gian xông vào lỗ thủng, cố gắng dựa vào chiến thuật tinh binh làm tan rã không gian phòng ngự.

Kết quả không tới nửa ngày, đã bị phản kích liều mạng trục xuất ra ngoài.

Theo đó, từng đạo năng lượng quang thuẫn không ngừng tràn vào lỗ thủng không gian, nhanh chóng tu bổ lỗ thủng trên vách tường không gian bị pháo oanh mở.

Rất nhanh, lỗ thủng không gian đã được bổ bình, cũng tỏ rõ lần tiến công của A Tháp Nạp tộc này lại bị ngăn chặn lần nữa.

Thấy thế.

Trên thuyền thuyền của Tháp Toa khổng lồ, hoàng tử Sa Mạn nhảy lên như sấm nói: "Phế vật, thật sự là phế vật! Cơ hội tốt như vậy, lại không thể bắt được."

Một đội Chân Tiên nho nhỏ suất lĩnh Tiên Tộc, đánh đến mấy chục năm cũng không thể bắt được, ngược lại còn không ngừng hao binh tổn tướng, sự kiên nhẫn của hắn cũng đã bị hao hết.

"Điện hạ an tâm chớ vội." Cống lão đứng ở một bên thấy thế, bình tĩnh lên tiếng trấn an, "Lần sau có cơ hội, lão hủ quyết định tự mình ra tay."

"Tuyệt đối không thể!" Hoàng tử Sa Mạn vội vàng nói: "Khí linh trong di tích Tinh Cổ tộc kia vô cùng giảo hoạt, cùng Tiên Tộc liên thủ chơi trò lừa bịp hư hư thực thực, có lẽ trong tay còn lưu át chủ bài, tổn điểm binh tổn tướng ta không sợ, vạn nhất cống lão ngươi xảy ra chuyện, mới gọi là mất nhiều hơn được."

Từ điểm này mà xem, hoàng tử Sa Mạn cực kỳ kiêng kỵ Tinh Cổ Tộc.

Thủy Ngân lão cũng nhíu mày.

Thời kỳ toàn thịnh của Tinh Cổ tộc thật sự quá cường đại, át chủ bài trong tay nhiều vô số kể. Sự lo lắng của điện hạ kỳ thật cũng là hắn lo lắng. Cũng bởi vì vậy, lúc trước mới định ra chiến thuật tiêu hao, ý đồ bức ra át chủ bài của đối phương.

Đáng tiếc…

"Di tích Tinh Cổ tộc này cũng không phải là mục tiêu chúng ta thăm dò chủ yếu lần này, xác suất tồn tại hạch tâm Tinh Nguyên vô cùng thấp, không bằng từ bỏ nơi này, chuyên tâm đi tìm Tinh Nguyên chi tâm." Cống lão yên lặng thở dài trong

lòng, lại đề nghị, “Nếu xác định có di tích của Tinh Nguyên chi tâm, lão hủ có hi sinh cũng đáng.”

“Không được!” Sa Mạn hoàng tử cố chấp cự tuyệt nói: “Chúng ta đã đầu tư quá nhiều vào di tích Tiên Tộc và Tinh Cổ này, hiện tại từ bỏ đi, khẩu khí này bổn hoàng tử nuốt không trôi. Ta thấy di tích Tinh Cổ này cùng Tiên Tộc trong đó đã đến tình trạng nỏ mạnh hết đà, lại thử thăm dò tấn công vài lần, tất nhiên có thể dò ra nội tình chân chính của bọn họ, đến lúc đó Cống lão ngài có thể ra tay thu thập tàn cuộc rồi.”

“Cũng được, từ bỏ như thế quả thực đáng tiếc.” Cống lão suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý, “Cho dù không có tinh nguyên chi tâm, di tích Tinh Cổ tộc này thoạt nhìn đẳng cấp cũng không thấp, thiết bị và tư liệu trong đó cũng rất đáng giá, đối với chúng ta sẽ có trợ giúp rất lớn.”

“Còn có đám tiên tộc dám dựa vào nơi hiểm yếu chống lại kia, chờ sau khi chúng ta bắt được bọn họ, nhất định phải cho bọn họ nếm thử cực hình A Tháp Nạp tộc của chúng ta, cuối cùng đem bọn họ bán đến thị trường nô lệ.” Hoàng tử Sa Mạn phẫn hận nói.

Bất luận là đối đầu với di tích Tinh Cổ Tộc, hay là đối đầu với tiên tộc, hoàng tử Sa Mạn đều tự tin có thể dựa vào hạm đội cường đại nhanh chóng chiến thắng. Nhưng đối phương hai bên liên thủ, thoáng cái liền trở thành một khúc xương khó gặm.

Thế này bảo sao hắn ta không phẫn hận cho được?

Mà cùng lúc đó.

Trong không gian thứ hai của di tích Tinh Cổ tộc.

Vừa mới trải qua một trận ác chiến, chiến trường tiền tuyến còn chưa kịp dọn dẹp, vẫn là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều tràn ngập dấu vết khói thuốc súng.

Trong mấy chục năm qua, nơi này đã trải qua không biết bao nhiêu lần ác chiến, khắp nơi đều là đổ nát thê lương, nhưng dù vậy, vẫn có thể mơ hồ nhìn ra được phong mạo trước đây.

Kiến trúc nơi này đều là kiến trúc điển hình của Tinh Cổ tộc, phi thường đặc biệt, bề ngoài cơ hồ đều là tinh thể màu ngà

sữa, có chút tương tự như linh thạch sau khi bị cắt phóng đại hình dạng, rất nhiều nơi đều sử dụng kết cấu lăng hình.

Thời điểm quang mang chiếu sáng mãnh liệt, những mặt lăng phản xạ quang mang, tạo ra những vầng sáng giống như cầu vồng rực rỡ, chiếu rọi chung quanh xinh đẹp như ảo cảnh.

Đáng tiếc, ở dưới vô số lần chiến đấu tẩy lễ, nơi này đã cơ hồ nhìn không thấy một tòa kiến trúc nguyên vẹn, đã từng quang huy cùng sáng lạn cũng đã không còn.

Mà ở trong một mảnh tường đổ nát này, Hách Lan công chúa đang chống kiếm, thanh âm trong trẻo lạnh lùng phát ra từng mệnh lệnh.

Áo giáp cùng áo choàng trên người nàng cũng đã rách nát không chịu nổi, thoạt nhìn tương đối chật vật, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ kiên định mà chỉ huy mọi người thanh lý chiến trường, cứu chữa Thần Vũ tộc nhân bị thương, cũng một lần nữa xây dựng trận địa phòng ngự.

Theo từng mệnh lệnh truyền ra, trận địa phòng ngự gần như được xây dựng hoàn thành với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những trận địa này đều dùng tài liệu cấu tạo bên trong di tích Tinh Cổ Tộc, năng lực phòng ngự vô cùng mạnh.

Hơn nữa phương hướng phòng thủ chủ yếu của bọn họ là 【Tinh Cổ tộc số 9966 nghiên cứu căn cứ】, cùng với xung quanh pháo đài năng lượng tinh cổ và hộ thuẫn năng lượng phát sinh.

Nếu không có pháo đài và hộ thuẫn của Tinh Cổ tộc, đội quân thăm dò của bọn họ đã sớm toàn quân bị diệt.

Trên thực tế, trong bốn mươi năm qua, bọn họ đã dùng hết những bảo vật có thể sử dụng trong lúc thăm dò di tích, những tiên khí gì cũng không keo kiệt lấy ra dùng trước, dùng hết tất cả thủ đoạn để tăng thực lực phe mình lên.

Dựa vào những thứ này, thực lực của mọi người đều tăng lên không ít, lúc này mới có thể kiên trì được dưới nhiều năm khổ chiến như vậy.

Đáng tiếc, qua nhiều năm như vậy, chu cấp của mọi người vẫn bị tiêu hao không sai biệt lắm, nếu tiếp tục kiên trì, ai cũng không biết còn có thể kiên trì bao lâu.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có bất kỳ người nào nghĩ tới chuyện buông tha, bọn họ nâng đỡ lẫn nhau, động viên lẫn nhau, trong lòng của tất cả mọi người đều chỉ có một ý niệm, đó chính là —— kiên trì!

Chưa tới thời khắc cuối cùng, tuyệt đối không từ bỏ.

"Hách Lan công chúa."

Đang lúc bận rộn, một thân vệ bên cạnh Mục Vân Tiên Hoàng bỗng vội vã phi độn đến, thanh âm dồn dập vang lên: "Bệ hạ gọi ngươi đi một chuyến, nàng đang chờ ngươi ở cửa phòng thí nghiệm của Tinh Vân Tiên Hoàng."

Nghe vậy, trong lòng Hách Lan công chúa rùng mình, vội vàng bảo tâm phúc của phủ công chúa tiếp tục an bài công tác, còn mình thì vội vàng thi triển độn pháp thần thông, nhanh chóng chạy tới cửa phòng thí nghiệm của Tinh Cổ tộc.

Giờ phút này.

Cửa phòng thí nghiệm Tinh Cổ Tộc.

Mục Vân Tiên Hoàng đang đứng chắp tay sau lưng.

Vệ thân bên cạnh cô đã bị đuổi đi, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng gió thổi ngẫu nhiên vang lên, không hiểu sao lại lộ vẻ đìu hiu.

Nàng đứng thẳng tắp, giống như một tòa núi cao nguy nga, chỉ là sâu trong đôi mắt thâm thúy kia, lại cất giấu vô tận áy náy cùng mỏi mệt thật sâu.

Lúc xuất phát một thân giáp trụ trơn bóng, hiện giờ trải rộng dấu vết loang lổ, vừa thấy liền biết chịu đủ tàn phá.

"Lão tổ tông, ngài nên đi nghỉ ngơi, vừa rồi ngài dốc sức chiến đấu với hai đại địch nhân Chân Tiên quá mức mệt nhọc." Hách Lan công chúa khuyên nhủ, "Việc khắc phục hậu phương do ta xử lý là được."

"Hách Lan à, bản hoàng sai rồi." Mục Vân Tiên Hoàng thở dài một hơi thật sâu nói: "Bổn hoàng không nên tùy ý dẫn mọi

người ra ngoài mạo hiểm thăm dò như vậy, càng không nên có tâm tư riêng và tư tâm của Tiên Triều cường tráng, không cùng chung những tình báo này với Thủ Triết, liên thủ thăm dò. Mức độ nguy hiểm của Hư Không Hải mênh mông này vượt xa tưởng tượng của bản hoàng, là ta hại ngươi, cũng hại mọi người."

"Cũng là những năm này Thần Võ thế giới phát triển quá thuận buồm xuôi gió, bổn hoàng phiêu đãng."

Mấy chục năm này, đội thăm dò đã chết ba phần mười. Những người này đều là tín nhiệm nàng, tộc nhân Phù thị và tinh anh rường cột các thế gia đi theo nàng.

"Lão tổ tông, ngài đã cố gắng hết sức." Hách Lan công chúa an ủi nói: "Gặp được hạm đội ác ma màu lục kia vốn là ngoài ý muốn. Huống chi, chỉ cần chúng ta tiếp tục kiên trì, Nguyệt Quế tiên quân sẽ dẫn theo Thủ Triết gia chủ đến gấp rút tiếp viện."

Mục Vân Tiên Hoàng chậm rãi lắc đầu.

Bỗng nhiên, mi tâm nàng toả sáng hào quang, một bộ Tiên Kinh chậm rãi hiển hiện ra.

Tiên kinh kia màu sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như hiện ra ánh sáng của trăng lạnh, chính là Hàn Nguyệt Tiên kinh mà hoàng tộc Kính thị đời đời tương truyền.

Nàng búng tay một cái, Hàn Nguyệt Tiên Kinh liền bay về phía Hách Lan công chúa.

"Lão tổ tông, ngài, ngài đây là…" Hách Lan công chúa lập tức luống cuống, sắc mặt trắng bệch.

"Bản hoàng đã có quyết định." Đôi mắt Mục Vân Tiên Hoàng dần trở nên kiên định: "Ta đã quyết định tiếp nhận đề nghị hợp tác của【Tinh Cổ Khí Linh 996】, giúp nó hoàn thành bước thí nghiệm cuối cùng."

"Lão tổ tông, còn chưa tới tình trạng này đâu…" Hách Lan công chúa gấp đến độ dậm chân, nước mắt đều ào ào chảy ra, "Xin ngài thu hồi mệnh lệnh."

"Chỉ là một lần thí nghiệm mà thôi, cũng không nhất định thất bại." Vẻ mặt của Mục Vân Tiên Hoàng trở nên nhẹ nhõm, xoa

đầu của Hách Lan công chúa nói: “Thực ra ngươi cũng hiểu, gần đây thế công của Lục Bì Ác Ma càng ngày càng mạnh, khoảng cách công kích càng ngày càng ngắn, thế công cũng càng ngày càng không kiêng nể gì. Một khi bọn họ hoàn toàn dò xét được nội tình của chúng ta, phát hiện chúng ta và di tích cổ đều là ngoại cường trung ương, thì tên Lục Bì Thánh Tôn kia sẽ ra tay không hề kiêng dè gì.”

“Hiện tại bản hoàng cần gấp thu được lực lượng, để có thể thủ hộ mọi người cho đến Thủ Triết đến.”

“Ngươi không cần nhiều lời, thí nghiệm này đã cải tiến rất nhiều lần, bất luận là thành hay bại, trong thời gian ngắn ta đều không chết được. Nhưng Hàn Nguyệt Tiên Kinh này, ta không cần dùng. Về sau, ngươi chính là chủ nhân của Hàn Nguyệt Tiên Kinh!”

Sau dăm ba câu dặn dò một phen, Mục Vân Tiên Hoàng không cho Hách Lan công chúa cơ hội mở miệng nữa, vung tay lên, đuổi nàng ra ngoài.

Mà bản thân nàng lại từng bước từng bước đi vào phòng thí nghiệm.

Cửa lớn kim loại trong phòng thí nghiệm tự động mở ra, chờ sau khi nàng đi vào, lại tự động đóng lại.

“Tiên Tộc Mang Thiên Ca, căn cứ khế ước hợp tác giữa ta và ngươi, ngươi muốn giúp ta hoàn thành bước thí nghiệm cuối cùng của Thánh Mạch trong Thánh Mạch?”

Theo Mang Thiên Ca tiến vào, trong phòng thí nghiệm có từng chiếc đèn lãnh quang lần lượt sáng lên, thanh âm lạnh như băng 【 Tinh Cổ Khí Linh 996 】 cũng theo đó vang lên.

Lời vừa mở miệng, hẳn là ngôn ngữ loài người.

“Không sai.” Mục Vân Tiên Hoàng nghiêm mặt nói: “Hằng Thiên Ca ta từ trước đến nay luôn tuân thủ hứa hẹn, chuyện đã đáp ứng ngươi tuyệt đối không đổi ý. Nhưng mà trước khi thí nghiệm hoàn thành, ngươi phải thay ta bảo vệ tộc nhân của ta.”

Khí linh Tinh Cổ nghe vậy hơi dừng lại một chút, lập tức nói: “Số lượng nguyên tinh còn sót lại không nhiều lắm, ta chỉ có

thể đáp ứng ngươi tận lực. Hiện tại biện pháp tối ưu của ngươi, chính là một bước cuối cùng tiến hành thí nghiệm, một khi thành công, có thể tăng trưởng thực lực trên diện rộng, do đó kéo dài thời gian phòng ngự A Tháp Nạp tộc tiến công."

"Tinh Cổ Khí Linh, ngươi đồng ý giúp chúng ta ngăn cản ác ma da xanh, chính là vì để cho ta hoàn thành thí nghiệm đúng không?" Mục Vân Tiên Hoàng vừa nói vừa đi theo hướng ánh đèn chỉ, đi vào chỗ sâu trong phòng thí nghiệm.

Dọc theo con đường này, nàng đi ngang qua rất nhiều gian phòng, đi thẳng tới chỗ sâu nhất, bước chân mới ngừng lại.

Đây là một gian phòng lớn nhất trong phòng thí nghiệm, cũng là trung tâm của cả phòng thí nghiệm này.

Nhưng mà, nhìn thấy từng màn trong đó, trong đôi mắt của nàng lại không kìm được nổi nổi lên một vòng chán ghét cùng khó chịu mãnh liệt.

Chỉ thấy trong phòng thí nghiệm hạt nhân không nhiễm bụi trần kia có hai cái máng dinh dưỡng, trong một cái máng dinh dưỡng đang nằm trần trụi một mỹ nữ Tiên Tộc.

Tóc nàng dài như thác nước, tướng mạo tuyệt mỹ, mỗi một tấc da thịt đều trắng noãn như mỹ ngọc, đẹp đến không gì sánh được.

Cũng không biết Tinh Cổ tộc bảo tồn như thế nào, rõ ràng hiện nay cách trận chiến phá diệt đã qua vô số năm tháng, thân thể này vẫn bảo tồn thập phần hoàn hảo như cũ, không thấy chút dấu vết mục nát nào, thậm chí ngay cả làn da cũng giống như bảo trì co dãn, tựa như vừa mới vẫn lạc.

Chỉ tiếc, thân thể của nàng đã sớm đoạn tuyệt sinh cơ, không còn một tia khí tức tươi sống, ngay cả Chân Linh đều bị Tinh Cổ tộc bắt được tiêu diệt, chỉ còn tồn tại bộ phận tin tức hữu dụng trong thần hồn.

Mà cái gọi là "Thánh Mạch Giá Tiếp Thuật", chính là đem lực lượng trong cơ thể nàng được Tinh Cổ tộc gọi là "Thánh Mạch" cùng một bộ phận tin tức thần hồn cấy ghép vào trong cơ thể của nàng.

Mục Vân Tiên Hoàng nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên máng dinh dưỡng chứa thi thể kia, còn dùng ngôn ngữ của Tinh Cổ

tộc và Nhân tộc đánh dấu một loạt tin tức.

“Họ tên: Hiên Viên Thiên Cương. Tu vi thân phận: Thiên Nguyên Đạo Tông Đại La Kim Tiên. Mức độ thức tỉnh huyết mạch: Thánh Khu Vô Cực tầng thứ mười bốn. Tu luyện Thánh Đồ: Thiên Nguyên Thánh Đồ!”

Thập tứ trọng Thánh Khu!

Trình độ thức tỉnh huyết mạch của Đại La Thánh Tôn bình thường đều là Thập Tam Trọng Đại La Thánh Khu, nàng lại thức tỉnh đến tầng thứ mười bốn Vô Cực Thánh Khu, điều này đại biểu cho thân phận của nàng là chuẩn Đạo Tử khởi bước!

Thậm chí rất có khả năng chính là Đạo Tử!

Nghĩ rõ điểm này, trong đôi mắt Mục Vân Tiên Hoàng không khỏi hiện lên bi ai nồng đậm.

Nhân vật kỳ tài ngút trời như vậy lại bị Tinh Cổ tộc bắt làm vật thí nghiệm.

Đáng buồn, đáng tiếc, đáng hận!

…

Chương 86: Thánh mạch cấy ghép! Tiên hoàng "Thiên Ca cất cánh"

…

"Không hoàn toàn." Tinh Cổ Khí Linh quan tâm đến cảm xúc của Mục Vân Tiên Hoàng, nhưng cũng không để bụng, lạnh lùng nói, "Thánh Mạch Giá Tiếp Thuật của chúng ta tổng cộng có hơn mười kỹ thuật đỉnh cấp nghiên cứu sở nghiên cứu cùng nghiên cứu phát minh, một khi thành công sẽ sinh ra ảnh hưởng cực kỳ quan trọng đối với tương lai của Tinh Cổ Tộc chúng ta."

"Hiện tại Tinh Cổ tộc đã không còn, cho dù thí nghiệm thành công cũng không cách nào thay đổi cái gì, bởi vậy hoàn thành thí nghiệm này chỉ là chấp niệm của ta. Ta muốn biết mạch suy nghĩ thí nghiệm của chúng ta rốt cuộc có đúng hay không, kế hoạch cuối cùng có khả năng thực hiện hay không."

"Hơn nữa so với các ngươi, ta càng thêm chán ghét A Tháp nạp tộc. Chủng tộc hèn mọn như chuột kia, lúc trước chẳng qua là chủng tộc phụ thuộc cấp thấp dưới sự che chở của Tinh Cổ tộc chúng ta mới có thể sống sót, chúng nó có tư cách gì đến thu hoạch tài phú cùng kỹ thuật của Tinh Cổ tộc vĩ đại?"

"Ngược lại là Tiên Tộc các ngươi, mặc dù đối địch với chúng ta, nhưng lại là một trong những chủng tộc văn minh ưu tú nhất, cao quý nhất, cường đại nhất mà chúng ta từng gặp. Tựa như vì bắt được Hiên Viên Thiên Khuyết kia, Tinh Cổ Tộc chúng ta đã tốn hao một cái giá thật lớn."

"Được rồi, ta hiểu rồi." Mang Thiên Ca trong lòng giật mình.

Tâm tính như vậy cũng dễ hiểu.

Đơn giản chính là không thể dễ dàng tha thứ chủng tộc ti tiện từng bị chính mình giẫm dưới chân, bây giờ lại trở thành chủ nhân của mình. So sánh ra, chính mình đã từng là chủng tộc đối địch, ngược lại không có chán ghét như vậy.

Cô gật nhẹ đầu, tiếp tục nói: "Nếu thế chúng ta bắt đầu đi, hy vọng đừng phụ sự hy sinh của Hiên Viên Thiên Thương."

“Mời ngươi nằm vào máng dinh dưỡng.” Tinh Cổ Khí Linh lạnh như băng nói: “Ta càng hy vọng thí nghiệm có thể thành công hơn ngươi.”

“Được.”

Thiên Ca theo lời nằm xuống.

Rất nhanh, trong máng dinh dưỡng bắt đầu rót vào một loại năng lượng thần bí mà băng lãnh, chậm rãi chôn vùi toàn bộ thân thể của nàng.

Thực lực đạt tới Chân Tiên cảnh trung kỳ《 Thiên Ca 》, vậy mà ngăn cản không nổi, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

******

Thời gian từng chút trôi qua.

Nhoáng một cái đã qua ba tháng.

Trong ba tháng này, A Tháp Nạp hạm đội chỉnh đốn lại, ba lần thử tấn công.

Là hồi báo cuối cùng mà Mang Thiên Ca đáp ứng tham dự thí nghiệm, Tinh Cổ Khí Linh 996 cũng lấy ra át chủ bài trân tàng, một bộ phận 【 Nguyên tinh 】, một bộ 【 chiến giáp cổ tinh cấp 13 bảo tồn hoàn hảo 】, cùng với một viên 【 Cường Hóa Dược Tề 】 có thể kích phát tiềm lực tinh thần lực 】.

Hách Lan công chúa vốn là Thần Thông cảnh hậu kỳ, tư chất cũng đạt tới 【 tuyệt thế Ất đẳng 】.

Sau khi kế thừa Hàn Nguyệt Tiên Kinh, tư chất huyết mạch của nàng thuận lợi bước vào cấp bậc Thiên Nữ, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng đạt tới tầng thứ chín ngộ đạo chân thân, có thể so với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường.

Dưới tác dụng của 【Tinh Thần Lực Cường Hóa Dược Tề 】, thần niệm của nàng không ngừng được rèn luyện, cường độ và độ tinh thuần của thần niệm tăng lên thẳng tắp, miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn của Tinh Thần Lực ở Hư Không Hải 【13 giai 】.

Cường độ tinh thần lực cấp bậc này, liền có tư cách khống chế 【 Tinh Cổ chiến giáp 】.

Thân thể người Tinh Cổ tộc suy nhược, nhưng thiên phú tinh thần lực lại cực kỳ cường hãn, cái tinh cổ chiến giáp này, chính là Tinh Cổ tộc chuyên môn nghiên cứu phát minh ra, cung cấp cho cường giả Tinh Thần lực đạt tới mười ba giai tinh thần lực sử dụng chiến giáp, có thể trên diện rộng tăng cường sức chiến đấu của chúng, đồng thời bảo vệ thân thể yếu ớt của chúng.

Trước khi Tinh Cổ chiến giáp triển khai, cũng chỉ là một cái hình thái trang bị, một khi dùng thần niệm kích phát, sẽ nhanh chóng triển khai, căn cứ hình thể chủ nhân thích ứng mà bao trùm toàn thân, hình thành một tầng tinh bạch sắc chiến giáp bao trùm toàn bộ.

Bởi vì chủng tộc Tinh Cổ này, tinh thần lực nhục thân gầy yếu mà cường đại, bởi vậy chiến giáp bọn họ khai phá chủ yếu là dùng tinh thần lực điều khiển, để bù đắp lực lượng thân thể không đủ, đồng thời lực phòng ngự của chiến giáp cũng cực kỳ cường hãn, bởi vì cần chiếu cố đến thân thể suy nhược của Tinh Cổ tộc, đang tiết lực, triệt tiêu cùng với giảm bớt tính năng phương diện chậm rãi cực kỳ ưu việt.

Cường độ thân thể của Hách Lan công chúa cũng chỉ là Thần Thông cảnh hậu kỳ bình thường, so với cường giả Tiên Quân Chân Tiên cảnh thì yếu hơn rất nhiều, nhưng so với Tinh Cổ tộc nhân có tinh thần lực cường độ lại mạnh hơn không ít, mặc chiến giáp này quả nhiên không hề áp lực.

Trên thân chiến giáp, khí chất toàn thân Hách Lan công chúa lập tức phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Tinh thể màu trắng óng ánh bao trùm toàn thân, một cỗ băng lãnh hờ hững, tựa như không có khí tức từ trên người nàng tràn ngập ra.

Nàng vốn cũng đã đạt tới tinh thần lực thập tam giai cũng giống như ở dưới tác dụng của chiến giáp này đạt được tăng phúc, tinh thần lực bàng bạc lấy nàng làm hạch tâm tràn ngập ra, làm nổi bật lên khí tràng của nàng càng thêm cường đại, càng làm cho người ta kính sợ.

Giờ phút này, tinh cổ chiến giáp dưới biên độ tăng phúc đã có được chiến lực tiếp cận Chân Tiên cảnh bình thường, xem như miễn cưỡng thay đỡ Thiên Ca không ở đây.

Đương nhiên loại Tinh Cổ chiến giáp này cũng có chỗ thiếu hụt, nó phải dựa vào nguyên tinh của Tinh Cổ tộc hoặc là Tiên Linh thạch mới có thể khu động, hơn nữa tiêu hao cũng không nhỏ.

Cùng lúc đó.

Sau khi lấy Tinh Cổ Khí Linh 996 ra một đám nguyên tinh giấu diếm, rất nhiều Tinh Cổ năng lượng pháo cùng Tinh Cổ năng lượng thuẫn cũng nhận được bổ sung năng lượng, phát huy ra uy lực lớn hơn nữa.

Trong lúc nhất thời, hạm đội của A Tháp Nạp nhiều lần tập kích quấy rối, cũng không phát huy được hiệu quả gì lớn.

Hoàng tử Sa Mạn dần dần mất đi kiên nhẫn, rốt cuộc không nhịn được mệnh lệnh Cống lão mạo hiểm ra tay, trực tiếp vạch ra một lỗ hổng trên hàng rào không gian, hấp dẫn hỏa lực của pháo năng lượng tinh cổ, lại lần nữa yểm hộ hai đội tiên phong do chiến lực của Chân Tiên suất lĩnh tiến vào bên trong di tích.

Hạm trưởng 【【La Khuê】 và hạm trưởng hạm đội thứ bảy, bị công chúa Hách Lan dẫn người phản kích.

Dưới tình huống hai đánh một, Hách Lan công chúa liên tiếp bại lui, rất nhanh thối lui vào trong trận địa hạch tâm, chỉ có thể dựa vào thuẫn năng lượng và pháo năng lượng tinh cổ để phòng thủ.

Hai đại hạm trưởng lập tức hưng phấn, đây là thăm dò ra điểm yếu của đối phương.

Bọn họ là bộ đội tiên phong, một khi phá hư phòng tuyến của Tinh Cổ Tộc và Tiên Tộc, có thể lập được công đầu trong chiến dịch lần này.

“Ba Phủ, chúng ta vẫn phải cẩn thận.” La Khuê suất lĩnh đội ngũ tinh nhuệ, không ngừng tránh né đột kích, một bên dùng tiến công viễn trình thăm dò phòng tuyến của Tiên Tộc, một bên nhắc nhở đồng bọn: “Đừng trúng kế dụ địch của đối phương.”

Đồng thời, bọn họ cũng đem tình báo báo cáo cho kỳ hạm.

Trong chiến hạm, hoàng tử Sa Mạn vui mừng quá đỗi: “Thật tốt tốt! Tiên Tộc và Tinh Cổ di tích chết tiệt, cuối cùng cũng lộ

ra sơ hở!”

“Chúng ta tiếp cận cửa lỗ thủng không gian, dùng chủ pháo oanh, bức bọn họ giao ra át chủ bài. Cống lão, ngài tùy thời chuẩn bị ra tay thủ hộ, phòng ngừa bọn họ dùng át chủ bài công kích kỳ hạm của chúng ta.”

Mệnh lệnh truyền ra, thuyền tháp khổng lồ lập tức bay đến chỗ lỗ thủng không gian, chủ pháo nhắm ngay vào bên trong.

Ầm!

Một cột sáng oanh vào lỗ thủng, trong khoảnh khắc liền đem một dãy lớn kiến trúc của Tinh Cổ tộc đánh thành mảnh vụn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Nhưng dù vậy, Tinh Cổ Tộc cùng Tiên Tộc vẫn như cũ thúc thủ vô sách, Tiên Tộc quy núp trong năng lượng hộ thuẫn, miễn cưỡng ngăn cản đội tiên phong.

Thấy thế, hoàng tử bộ lạc Sa Mạn sĩ khí đại chấn, lập tức gia tăng thế công.

“Oanh!!”

“Rầm rầm!”

“Rầm rầm rầm!!!”

Liên tục không ngừng chủ pháo oanh kích, thuẫn hộ năng lượng Tinh Cổ ầm ầm nổ tung, một cột sáng năng lượng trực tiếp đánh trúng phòng thí nghiệm Tinh Cổ.

Ầm!

Chỉ một thoáng, phòng thí nghiệm tinh cổ bị nổ nát bấy.

“Lão tổ tông!”

Trong lúc kịch chiến, Hách Lan công chúa thấy một màn như vậy, sắc mặt không khỏi đột nhiên thay đổi, ngửa mặt lên trời rên rỉ.

Phòng thí nghiệm bị đánh vỡ, mà lão tổ tông lại không đi ra. Điều này làm cho nàng cảm giác trời như sập.

Không chỉ nàng, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Tiên Hoàng vĩ đại cứ như vậy mà bị oanh chết?

“Ha ha ha! Đáng ghét tiên nữ của Tiên Tộc hiện tại còn chưa xuất hiện, nhất định là đã chết!”

Ngay khi đám người Hách Lan công chúa vừa chấn động vừa đáng sợ, còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong bi phẫn kịch liệt, hai đại tiên phong cấp Chân Tiên của A Tháp Nạp tộc La Khuê và Ba Phủ đã dẫn bộ hạ một trái một phải đánh vào trong trận địa.

Chúng nhìn về phía các loại nhân tộc ẩn núp sau thân thể, trong lòng khó có thể ngăn chặn hiện ra một cỗ hưng phấn.

Thắng rồi!

A Tháp nạp tộc vĩ đại một lần nữa thắng được chiến tranh!

“Bắt lại, bắt tất cả Tiên Tộc lại.” Ba Phủ dùng A Tháp Nạp ngôn ngữ quát lớn: “Những người này đều là nô lệ tốt nhất, mỗi một người đều rất đáng giá.”

“Đầu hàng, đầu hàng!”

Chúng nó dùng từ Tiên Tộc vừa học được không lâu hưng phấn kêu gọi.

Làm tiên phong công phá trận địa địch, sẽ có được quyền ưu tiên chọn lựa chiến lợi phẩm, chiến lợi phẩm đạt được cũng sẽ càng nhiều, thật sự có thể nói là một đêm phất lên.

“Đám hậu duệ quý tộc thế gia của Hàn Nguyệt Tiên Triều ta đều nghe đây! Lão tổ tông đã sụp đổ rồi.” Hách Lan công chúa cắn răng la lên, “Không muốn trở thành nô lệ thì theo ta giết! Giết một người là một! Giết hai người lời một đôi!”

“Giết, giết!”

Tiếng gào thét bi phẫn trong khoảnh khắc tràn ngập chiến trường.

Chiến tranh giữa các chủng tộc khác nhau cực kỳ tàn khốc, một khi rơi vào tay giặc, đại đa số tình huống so với chết còn thảm hơn.

Ở đây, mỗi một cái đều là Mục Vân Tiên Hoàng chọn lựa ra thế gia lão tổ hoặc tinh anh, còn có không ít đều là đệ tử Lam thị, vô luận tâm tính hay là trung thành đều không thể nghi ngờ. Dưới nguy cơ nhiều người như vậy đúng là lâm trận bỏ

chạy đều không có, ngược lại là quần tình kích động, ý chí chiến đấu trước đó chưa từng có dâng trào.

“Không biết sống chết.” Tướng lĩnh tiên phong La Khuê thấy thế, mắt ma xẹt qua lệ sắc, “Xem ra chỉ có thể giết chết một nhóm trước để chấn nhiếp những Tiên tộc khác.”

Vừa nói xong, cự phủ trong tay gã bỗng nhiên bổ ra một búa, phong mang đáng sợ lập tức xâm nhập ra, bổ xuống một đám Nhân tộc đang ẩn núp.

Trong nháy mắt.

Giữa thiên địa tựa như bị xé nứt ra một vết rách, khủng bố đến mức khí tức sắc bén phảng phất có thể xé nát tất cả lăng không mà xuống, tựa như muốn đem thiên địa chém thành hai mảnh.

Phong mang có thể đến, tu sĩ Thần Thông cảnh của những Nhân tộc kia mắt thấy sẽ chết tại chỗ, ngay cả cường giả Lăng Hư cảnh của Nhân tộc sợ là cũng khó tránh khỏi bị thương nặng.

“Mọi người cẩn thận!”

Hách Lan công chúa thấy thế sắc mặt biến đổi, vội vàng mặc chiến giáp tinh cổ phi thân tiến lên.

Hàn Nguyệt Tiên Kinh từ trong ý thức hải của nàng bay ra, “Rầm rầm” nhanh chóng lật ra.

Một con Chân Long màu trắng tinh cũng bỗng nhiên hiện ra ở phía sau nàng trong nháy mắt, tản mát ra hàn khí ngập trời, sau đó bỗng nhiên bổ nhào về phía trước, dung nhập vào trong cơ thể của nàng.

Trên tinh cổ chiến giáp màu trắng tinh trên người nàng nhất thời tản mát ra hàn ý dày đặc.

Dưới tinh thần lực của Thập Tam giai gia tăng, tinh cổ chiến giáp trên người nàng tựa như sống lại, tách ra quang mang chói mắt.

Dưới hàn khí dày đặc bao phủ, ánh trăng sáng lung linh nở rộ, một tấm chắn hàn nguyệt màu sắc giống như không phải thật bỗng nhiên hiện ra, chắn trước mặt mọi người.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, năng lượng ba động khủng bố không ngừng bộc phát, mặt ngoài hộ thuẫn màu hàn nguyệt cũng kịch liệt chấn động, lại cứ thế kiên trì không vỡ tan, ngược lại gắt gao ngăn cản tiến công.

Một vị chiến tướng tiên phong khác là Ba Phủ, lúc này cùng La Khuê liên thủ tiến công Hách Lan công chúa.

Tinh nhuệ dưới trướng hai người cũng vọt vào trong trận địa, chém giết với Thần Võ Nhân tộc.

Trận chiến này, đánh đến dị thường thảm thiết.

Hai bên không ngừng có người bỏ mình.

“Oa oa oa ~” La Khuê hưng phấn dùng A Tháp Nạp Ngữ hô, “Con gái Tiên Tộc này không tệ, làm nô lệ có thể bán được không ít tiền.”

“Ta muốn được chia một nửa.” Chiến tướng mặc áo xanh cũng hưng phấn không thôi.

“Muốn kết thúc sao?”

Hách Lan công chúa lấy một địch hai, dù cho có Tinh Cổ Chiến Giáp phụ trợ cũng vẫn như cũ đánh cho trái chống phải, cảm giác trong thức hải nguyên bản thần niệm mênh mông mênh mông đang dùng một loại tốc độ khủng bố nhanh chóng tiêu hao.

Đôi mắt vốn dịu dàng của nàng hiện lên sự đau đớn, trong lòng không khỏi bi thương: “Lão tổ tông, Hách Lan ta xin lỗi ngài.”

Đúng vào lúc này.

Phế tích phòng thí nghiệm bỗng nhiên kịch liệt rung động, sau đó khi tất cả mọi người không kịp phản ứng thì ầm ầm nổ tung.

“Oanh!!!”

Trong tiếng nổ mạnh, một đạo nhân ảnh phóng lên cao, bỗng nhiên xuất hiện ở trên không chiến trường.

Đó là một bóng dáng nữ tử thướt tha.

Nàng tóc đen như thác nước, dung mạo tuyệt mỹ, mặc dù mặc một thân chiến giáp loang lổ, cũng không che dấu một thân phong hoa kia, giống như hoa mẫu đơn rực rỡ bức người, tản ra quang huy sáng rực.

Cô gái này đương nhiên là Mục Vân Tiên Hoàng《Thiên Ca》.

So với lúc trước, giờ phút này dung mạo của nàng thoạt nhìn trẻ hơn không ít.

Nếu như lúc trước nàng thoạt nhìn giống như một quý phụ thành thục hơn ba mươi tuổi, hôm nay thoạt nhìn nàng ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ngay cả ngũ quan cũng giống như trở nên càng thêm tinh xảo một chút, trong diễm lệ lại nhiều thêm vài phần tinh xảo cùng hoa quý, càng lộ ra tôn quý dị thường.

Khí chất kia, loáng thoáng lại có mấy phần giống Hiên Viên Thiên Cương.

Mà uy áp một thân kia của nàng càng là cường hãn tuyệt luân, như là Hạo Nhật chiếu rọi tứ phương, trấn áp tứ phương, làm cho không khí của toàn bộ không gian đều giống như trở nên ngưng trệ.

“Lão tổ tông!” Hách Lan công chúa vui mừng lẫn sợ hãi, gần như không khống chế nổi mà hoan hô.

“Bệ hạ không chết!” Chúng tinh anh Thần Võ cũng vui mừng khôn xiết.

Ngược lại Lục Bì A Tháp Nạp nhất tộc, sĩ khí trong nháy mắt giảm mạnh.

La Khuê cùng Ba Phủ vội vàng lui về phía sau, trong miệng còn tức giận mắng “Là” Nữ Chân Tiên lợi hại “Trung Kế” các loại ngữ ngữ nguyền rủa!

Trên bầu trời, “Thiên Ca” đứng lơ lửng trên bầu trời.

Nhìn một màn thảm trạng trước mắt này, trong ánh mắt của nàng lộ ra vẻ băng lãnh vô tận.

Ngọc thủ vung lên, sâu trong phòng thí nghiệm, một thanh thánh kiếm ẩn giấu đã lâu tránh thoát trói buộc xông thẳng lên

trời, sau khi đánh một khúc thì rơi vào trong Lệ Thiên Ca.

“Hiên Viên tỷ tỷ? Ồ, không phải tỷ…”

“Thiên Nguyên, theo ta cùng nhau tác chiến được không?”

Thiên Nguyên Thánh Kiếm!

Chính là vũ khí của Hiên Viên Thiên Cương, phong hoa tuyệt đại của Tiên Minh Thiên Nguyên Tông.

Không đợi Thiên Nguyên Thánh Kiếm đáp ứng, Mang Thiên Ca đã đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, cổ tay run lên, một đạo kiếm quang liền chém về phía La Khuê.

Trong chốc lát, một đạo thất luyện thuần trắng không tỳ vết đã xé mở không gian, gần như trong nháy mắt đã tới phía trên La Khuê.

Không giống với Hàn Nguyệt Kiếm Ý trước kia, đạo kiếm quang này đường đường chính chính, hào hùng đại khí, mang theo lẫm liệt mênh mông cuồn cuộn, phảng phất như muốn bổ rách bầu trời.

Uy thế cường đại, có thể nói là rung chuyển trời đất.

Kiếm quang này xé rách không gian, căn bản không cho La Khuê cơ hội phản ứng.

La Khuê chỉ kịp ngăn cản một chút liền bị đánh bay ra ngoài, chiến giáp bên ngoài thân trực tiếp bị đánh nứt, lộ ra cốt nhục um tùm.

Hắn bị dọa đến vong hồn đại chấn, vội vàng rút lui nhanh chóng.

Nữ Chân Tiên Tiên Tiên Tiên tộc này, sao lại trở nên mạnh mẽ như thế?!

Lúc trước lấy hai địch một còn có thể đánh ngang tay với nàng, nhưng hiện tại, cho dù liên thủ với Ba Phủ, cũng tuyệt đối sẽ bị nàng nghiền áp, hơn nữa là triệt triệt để nghiền ép, không có bất kỳ cơ hội lật bàn!

Loại cảm giác sợ hãi bị nghiền ép này, khiến cho hắn cảm giác giống như mình đang đối mặt với Cống lão vậy.

Đáng tiếc, hắn muốn rút lui, Côn Bằng Thiên Ca lại không muốn để cho hắn trốn.

Côn Bằng Thiên Ca cùng hắn giao chiến mấy chục năm qua, mặc dù cũng miễn cưỡng có thể bức lui đối phương, nhưng cũng chỉ là bức lui mà thôi. Loại cảm giác biệt khuất này, làm cho nàng đã sớm đối với Lục Bì Ma này cực kỳ ghê tởm La Khuê, giờ phút này có thực lực có thể nghiền ép hắn, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho hắn?!

Ngay lập tức, thân hình nàng lóe lên, lập tức vượt qua không gian đuổi theo, một kiếm tiếp một kiếm chém ra, thế tất phải chém đứt một cánh tay của hạm đội da xanh.

“Ngươi dám!”

Chỗ lỗ thủng không gian, Cống lão thủ hộ kỳ hạm tháp thuyền thấy thế, cũng vội vàng xuất thủ. Hắn vung tay lên, một cái trảo ảnh to lớn màu xanh lá liền xông vào lỗ thủng, hướng Kỳ Thiên Ca đánh tới.

Trong nháy mắt.

Trảo ảnh hoành không, uy thế khủng bố chấn động toàn bộ không gian đều hơi chấn động.

“Hừ!”

Chử Thiên Ca hừ lạnh một tiếng, đúng là chẳng quan tâm gì đến trảo ảnh kia, sau khi tiếp tục dùng kiếm chém La Khuê Kiêu đầu, lúc này mới không chút hoang mang, quay đầu lại một kiếm hướng trảo ảnh màu xanh chém tới.

“Oanh!”

Kiếm mang ẩn chứa thiên đạo kinh hoàng, thẳng tắp chém vào trên trảo ảnh màu xanh lá kia. Năng lượng trùng kích kinh khủng lập tức cuồng quyển phóng ra, hầu như chấn động cả không gian lần này.

Va chạm cứng rắn như thế, phản phệ theo thần hồn nhộn nhạo trở về, Kính Thiên Ca chấn bay ngược ra hơn mười trượng, trong miệng ngòn ngọt, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Sắc mặt Cống lão biến đổi: “Làm sao có thể?!”

Vị nữ Chân Tiên Nhân tộc kia xác thực thực thực lực phi phàm, ban đầu năng lực địch La Khuê cùng hai vị Ma Tướng Ba Phủ mà không rơi xuống hạ phong, nhưng trước mắt làm sao lập tức trở nên lợi hại như thế? Cùng hắn đánh một kích chân thật, dĩ nhiên chỉ là hơi ăn thiệt thòi nhỏ?

Đối với kết quả này, Kính Thiên Ca lại cực kỳ hài lòng.

Trải qua một phen khảo nghiệm cùng tự mình thích ứng vừa rồi, nàng đã nhanh chóng thích ứng trạng thái thực lực của mình tiến nhanh.

Giờ phút này tu vi của nàng vẫn là Chân Tiên cảnh tầng bốn, thực lực chủ yếu tăng lên, là đến từ sự dung hợp huyết mạch tăng lên.

Huyết mạch Hiên Viên Thiên Cương và thần hồn vô tạp niệm, đã dung hợp vào trong huyết mạch của nàng, trở thành một bộ phận thân thể của nàng.

Nàng không biết Tinh Cổ tộc làm sao làm được, huyết mạch chi lực kia cơ hồ là bị bong ra trong thân thể Hiên Viên Thiên Cương, trong thần hồn kia mặc dù không bao hàm ký ức Chân Linh, lại bao hàm lý giải pháp tắc của nàng, cũng ẩn chứa tinh thần lực cường đại mà thuần túy.

Mà trước đó, những lực lượng này đều lấy bản thể Hiên Viên Thiên Đình làm vật chứa trong cơ thể nàng, cho đến một bước cuối cùng của thí nghiệm, mới bị chuyển dời đến cơ thể của mình.

Hiện giờ, Thiên Ca dung hợp những lực lượng này mặc dù không đạt tới thập tứ trọng Vô Cực Thánh Khu thời kỳ Hiên Viên Thiên Khuyết đỉnh phong, nhưng cũng đạt tới cấp độ thập tam trọng La Thánh Khu. Hiện giờ trình độ huyết mạch thức tỉnh của nàng đã không khác gì Đại La Thánh Tôn bình thường.

Ngày nào đó khi nàng thăng cấp lên Đại La Thánh Tôn chính là thập tứ trọng Thánh Khu vô cực, có thể treo những Thánh Tôn bình thường khác lên đánh.

Ngoài ra, Huyên Thiên Ca còn kế thừa Thiên Nguyên Thánh Đồ của Hiên Viên Thiên Cương, có Thánh Đồ hỗ trợ, khả

năng khống chế Thánh Đạo của nàng cũng không phải Chân Tiên bình thường có thể so sánh.

Còn nữa, thần hồn của Hiên Viên Thiên Cương sau khi bị tách rời khỏi tạp chất cũng dung hợp lại, cảm ngộ của nàng đối với Huyền Nguyên thánh đạo, một mạch gả vào trong thần hồn của Thiên Ca.

Lại thêm Thiên Nguyên Thánh Kiếm trợ giúp, lúc này mới chỉ có Chân Tiên Cảnh trung kỳ《Thiên Ca》, phát huy ra thực lực vượt xa người thường, lại có thể cứng đối cứng với Thánh Tôn.

Đây là trình độ Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ đều xa xa không đạt tới.

“Giết!”

Một kích kiến công, Kỳ Thiên Ca chỉ là thoáng điều tức một chút, bình ổn khí huyết sôi trào trong cơ thể một chút, liền lập tức vung Thiên Nguyên Thánh Kiếm phát động phản kích mệnh lệnh.

“Bệ hạ uy vũ.”

“Lão tổ tông uy vũ!”

Thấy được sức chiến đấu của nàng bây giờ cường hãn vô cùng, đám Thần Võ nhất thời sĩ khí bạo rạp, từng người phấn khởi vung binh khí lên, bắt đầu phản sát đám ác ma lục bì tinh nhuệ kia.

Hách Lan công chúa càng là nhiệt huyết sôi trào, bộc phát ra sức chiến đấu kinh người, dùng Hàn Nguyệt Tiên Kiếm một kiếm chém rụng một ác ma lục bì cửu giai, năm kiếm chém chết một người thập nhất giai.

“Rầm rầm rầm!”

Tinh Cổ Khí Linh 996 cũng phẫn nộ đến cực hạn.

Không ngờ đối phương lại có thể đánh nổ phòng thí nghiệm!

Trong đó chứa đựng thành quả thí nghiệm cùng số liệu thật vất vả thu thập được! Còn có những dụng cụ kia, cũng đều là kỹ thuật trân quý vạn phần!

Hôm nay Tinh Cổ tộc đã xuống dốc, những vật này một khi bị hủy, muốn tìm lại cơ hồ là chuyện không thể nào!

Dưới sự phẫn nộ, khí linh đối với đám hỗn đản A Tháp Nang da xanh này có thể nói là hận đến cực hạn, khống chế một khẩu Tinh Cổ năng lượng pháo, liền hướng Lục Bì Cống lão chiến lực cấp mười lăm Thánh Tôn đánh tới.

Cùng lúc đó, Kỳ Thiên Ca cũng tay cầm Thiên Nguyên Thánh Kiếm giết về phía Cống lão, cùng Tinh Cổ năng lượng pháo đồng loạt phát uy, cứng rắn bức Cống lão và kỳ hạm ra không gian thứ hai.

Cái này cũng không phải là Cống lão kia đánh không lại Thiên Ca, chẳng qua là cục diện bây giờ, muốn ở trong không gian thứ không gian tiêu diệt Thiên Ca, hắn hơn phân nửa phải trả giá thật lớn.

Ở trong biển hư không mênh mông này, hắn thân là một vị tộc nhân cấp mười lăm duy nhất bên cạnh điện hạ, một khi bản thân bị trọng thương, về sau thăm dò chỉ sợ sẽ nguy hiểm.

Hư Không Hải, cũng không phải là nơi an lạc gì.

Bất quá trước khi rời đi, Cống lão vẫn lấy đi một vị Lục Bì Ác Ma Chiến tướng khác, Ba Phủ.

Những Lục Bì tộc tinh nhuệ còn lại thì không có vận khí tốt như vậy, theo Tinh Cổ Khí Linh hao phí Nguyên Tinh nhanh chóng tu bổ lỗ thủng không gian, những tàn binh bại tướng kia coi như là triệt để bị vây ở trong lồng.

Không đến một khắc đồng hồ, tất cả tàn binh đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Thậm chí, Kỳ Thiên Ca tự mình xuất thủ bắt hai gã thập nhất giai lục bì ác ma, đem chúng nó đả thương giam cầm sau đó giam lại, chuẩn bị thẩm vấn một ít tình báo.

Đây là thắng lợi huy hoàng, tuy nhiên Thần Vũ Nhân tộc bên này cũng hi sinh không ít người.

Kế tiếp, chính là cần cứu chữa cứu trị, nên hỏa táng mang về hỏa táng. Những thứ này, đều là Điền Thiên Ca mở miệng trấn an một phen, sau đó giao cho Hách Lan công chúa xử lý.

Hách Lan công chúa trước kia quanh năm tọa trấn Ma Vực, xử lý những chuyện này tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Về phần bản thân nàng, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn cần trao đổi với khí linh 996.

"Số liệu thí nghiệm và phòng thí nghiệm đều bị hủy hết rồi!" ngữ khí lạnh lùng của Khí Linh từ trước đến nay rốt cuộc đã xảy ra biến hóa, khi nói đến việc này giọng điệu phẫn hận không thôi, vô cùng lo lắng. "Viên Thiên Ca, hiện tại ngươi là hoạt thể duy nhất của thí nghiệm lần này, ta cần kiểm tra thân thể của ngươi một chút, lưu lại một ít số liệu."

"Tạm thời đừng để ý đến số liệu."

Một tòa kiến trúc Tinh Cổ Tộc bí mật tựa như phòng họp, Mang Thiên Ca thấy bốn bề vắng lặng, rốt cục không khống chế được, "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, Huyền khí toàn thân nàng cũng trở nên cuồng bạo, dưới làn da trơn bóng có gân xanh không ngừng lồi lên, phồng lên theo tiết tấu, giống như bị phản phệ nào đó.

Khí tức của nàng có chút bất ổn, ngay cả nói chuyện cũng trở nên cố sức: "Tình hình hiện tại của ta có chút không ổn, huyết mạch dung hợp có chút không thể khống chế, đang cắn trả. Hơn nữa, dung mạo và dáng người của ta cũng xảy ra khoảng hai thành biến hóa, sinh trưởng một đợt về phía Hiên Viên Thiên Thương."

"Hỏng bét, đây là dấu hiệu Thánh Mạch bị cấy ghép thất bại!" Giọng nói của Khí Linh có chút lo lắng, "Ngươi vừa mới cấy ghép thành công, hẳn là trốn đi hảo hảo tiêu hóa một chút. Vội vã ra tay như vậy, khẳng định là căn cơ bất ổn. Vừa rồi ngươi không nên động thủ!"

Chử Thiên Ca liếc mắt, lười nói với nó.

Trốn đi, không để ý đến sống chết của tộc nhân và thuộc hạ sao? Nếu là như vậy, cho dù nàng sống sót, sau này cũng không còn mặt mũi nào gặp lại các phụ lão hương thân của thế giới Thần Võ.

"Ta còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Chử Thiên Ca điều tức một phen, nỗ lực áp chế Thánh Mạch phản phệ.

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, có lẽ còn có hi vọng tiếp tục dung hợp.” Khí Linh 996 nói: “Nếu ngươi động một chút là động thủ như hôm nay, có lẽ nửa năm, có lẽ ba tháng, Thánh Mạch của ngươi sẽ vì lực lượng xung đột mà nổ tung.”

“Động hay không động quyền lựa chọn không phải ở ta.” 《 Thiên Ca thở dài một tiếng, “Bất quá, tuy rằng di dời thánh mạch thất bại, cũng coi như giải quyết khốn cảnh trước mắt. Kể từ đó, kéo dài đến Thủ Triết đến viện trợ hẳn là không thành vấn đề.”

“Kỳ thật cũng kiếm lời, dù sao nhặt được thánh đồ và thánh khí, sau này nhất mạch Hàn Nguyệt Tiên Triều ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Hàn Nguyệt Thánh Triều.”

“Trước khi chết, ngươi hãy để ta kiểm tra lại thân thể của mình đi.” Khí Linh nói ra hết thảy.

“…”

Mang Thiên Ca kinh ngạc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là đồng ý. Mặc kệ nói như thế nào, nàng đều nhận lấy tình khí linh 996.

Mấy tháng sau đó, hoàng tử Sa Mạn vẫn chưa từ bỏ, một lần lại một lần phát động tiến công.

Mà Điền Thiên Ca, cũng là một lần lại một lần dẫn chúng đem bọn họ ngăn cản lại, kiên quyết không để quân địch giết vào trong không gian thứ hai.

Nhưng mà dưới tình huống này, tình trạng thân thể Kính Thiên Ca cũng không bằng một lần.

Nàng không biết mình còn có thể ngăn chặn Thánh Mạch phản phệ bao lâu, chỉ có thể đem hết toàn lực, có thể áp chế một ngày là một ngày.

Một ngày này.

Nàng lại chặn lại một lần tiến công của đối phương.

Thể xác và tinh thần mệt mỏi, nàng vừa chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, lại nghe thị vệ canh giữ trong cung Nguyệt Huy nhanh chóng chạy đến bẩm báo: “Bệ hạ, Tiên Cung gửi tới tin tức, xin ngài lập tức đi một chuyến.”

Tiên Cung?

《 Thiên Ca đại hỉ, cơ hồ trong nháy mắt phản ứng lại.

Chẳng lẽ là Thủ Triết đến cứu viện sao?

Nàng lập tức bất chấp tất cả, phi tốc giá lâm cung Lâm Nguyệt Huy.

Trong Nguyệt Huy Cung chiến hạm, nàng thông qua bí bảo truyền tin trong Nguyệt Huy Cung, cuối cùng liên lạc với Tiên Cung.

Trong bí bảo truyền đến giọng nói có phần ồn ào và đứt quãng của Vương Thủ Triết: "Này này này, là Mục Vân bệ hạ sao?"

"Thủ Triết…"

Vừa nghe thấy giọng nói này, Chử Thiên Ca liền cảm thấy hốc mắt nóng lên, xúc động muốn rơi lệ.

Nàng có vẻ nghẹn ngào mà cảm động nói: "Ngươi rốt cuộc đã tới."

"Cuối cùng ta đã liên lạc được với ngươi rồi." Giọng Vương Thủ Triết nghe có chút căm tức: "Nguyệt Huy cung ở bên trong tiểu động thiên, cách hàng rào không gian rất khó liên thông tin, ép chúng ta không ngừng đến gần, thử khoảng cách truyền tin xa nhất, bây giờ thật vất vả mới liên kết được."

Bí bảo truyền tin trong Nguyệt Huy Cung và một bộ hệ thống trong Tiên Cung, hai bên chỉ cần ở trong khoảng cách nhất định là có thể liên lạc với nhau.

Nhưng cách hàng rào không gian thứ hai, muốn liên lạc thì khó khăn.

"…" Nước mắt của Kỳ Thiên Ca lập tức mắc trong hốc mắt, vẻ mặt kinh ngạc: "Ngươi đã đến rồi sao?"

"Đến khoảng một tháng đi." Vương Thủ Triết thở dài, nói: "Để bảo đảm bắt hết một mẻ lưới của quân địch Lục Bì, nhất là không thể để cho Lục Bì Thánh Tôn chạy thoát. Mệnh Tài Hữu Đạo có đạo cầm Hạo Thiên Nhãn tới gần quan sát, chuẩn bị đợi sau khi Thánh Tôn Lục Bì đánh vào động nhỏ, toàn quân sẽ đè ép, chặn Thánh Tôn Lục Bì ở trong động thiên nhỏ lại."

“Không ngờ ngươi thật đúng là biết liều mạng, lần lượt cự tuyệt quân địch ở ngoài cửa… Chúng ta không tìm được thời cơ đánh lén tốt nhất.”

“Ta có thể không liều mạng sao?” “Thiên Ca phản bội, trong giọng nói thậm chí có mấy phần ủy khuất:“Ta làm sao biết các ngươi đã tới? Cũng không phái người câu thông cùng chúng ta.”

Về phần cảm động kia, lúc này đã biến mất ngoài chín tầng mây rồi.

“Người ta vây các ngươi chật như nêm cối, ta làm sao phái người thông báo cho ngươi? Còn nữa, ngươi có thể đừng lãng như vậy hay không… Còn giấu Nguyệt Huy Cung kín đáo như vậy, khó có thể cấu kết.”

“Ngươi mới Lãng đấy… Nguyệt Huy Cung không giấu tốt một chút, bị đánh nổ chúng ta làm sao trở về?”

“Được rồi, không ồn ào nữa.” Trong giọng nói của Vương Thủ Triết lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài nói: “Lần sau khi bọn họ lại tiến công, ngươi diễn một đợt, câu dẫn Lục Bì Thánh Tôn kia vào trong tiểu động thiên di tích.”

“Đợi một chút, ta làm sao biết ngươi chính là Vương Thủ Triết?” Thiên Ca chợt nói, “Vạn nhất là Lục Bì Thánh Tôn thông qua tù binh lấy được tình báo, cố ý đến lừa ta một lần thì sao?”

“Bệ hạ ngươi trở nên thông minh rồi.”

“Hừ, ta cần ngươi chứng minh ngươi chính là Vương Thủ Triết.”

“Biện pháp đơn giản nhất, chính là nói một bí mật chỉ có hai người chúng ta biết. Đúng rồi, lần trước ở Thánh Vực, ngươi và ta một mình ở thư phòng uống rượu, ngươi đã nói qua Nhược Lam muội muội tính tình quá lớn, nếu như đã sớm gặp được ta, nhất định ngươi đã quên chuyện cưới ta chưa?”

“…” Vương Thủ Triết trầm mặc ba hơi thở: “Ngươi sớm biết Nhược Lam ở bên cạnh ta đúng không?”

“Ha ha ha ~” Mang Thiên Ca vui sướng nở nụ cười, “Ai bảo ngươi vừa mở miệng đã bễ nghễ nhìn ta, chọc giận ta mất đi

bầu không khí cảm động. Được rồi, kế hoạch của ngươi ta đã hiểu! Kế tiếp ngươi cứ nhìn cho kỹ đi!”

Nói xong, Mang Thiên Ca nhanh chóng cắt đứt thông tin, tâm tình vốn nặng nề cũng theo đó nhanh chóng buông lỏng xuống.

Nàng biết, hơn phân nửa Vương Thủ Triết sau khi đến xem tình hình bên mình coi như ổn định, mới quyết định thực hiện chiến lược này. Hành động này tuy rằng mạo hiểm, nhưng là sách lược có khả năng lưu lại toàn bộ ác ma da xanh.

Trước kia nàng không dám nghĩ tới, nhưng trên thực tế, phàm là một tia khả năng, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép một đội ngũ như một quả bom hẹn giờ lắc lư ở phụ cận Thần Võ thế giới.

Tiếp theo chính là thời điểm khảo nghiệm diễn xuất của mọi người.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Cung.

Một đám người đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vương Thủ Triết.

Ánh mắt Liễu Nhược Lam tựa hồ cũng có chút phiêu hốt.

Vương Thủ Triết nhìn trái nhìn phải, đang lo lắng phải chuyển đề tài như thế nào, đột nhiên nhìn thấy Vương Tông Côn đang thò đầu ra xem náo nhiệt.

Quan trọng nhất là tiểu tử này thế mà còn đeo kính râm nhỏ, bị long tinh cùng ngọc côn một trái một phải vây quanh.

Hắn lập tức nghiêm sắc mặt, phụ uy hiển hách nói: “Côn nhi lại đây.”

“Cái gì?”

Trên khuôn mặt tròn vo của Vương Tông Côn không hiểu, sợ hãi đi tới.

“Đồ hỗn trướng nhà ngươi, cả ngày không học tập cho tốt, đến bây giờ còn chưa tốt nghiệp từ Tộc Học cao đẳng.” Vương Thủ Triết lên tiếng trách móc: “Ngươi nhìn ngươi xem, đã

biến thành bộ dạng gì rồi hả? Tinh Tinh, Ngọc Côn, các ngươi đều quá cưng chiều hắn rồi.”

“Vương Tông Côn, lần trước ngươi thi cuối năm bao nhiêu? Thành tích lại xếp chót rồi chứ?”

Vương Tông Sư bỗng dưng trừng lớn đôi mắt to đen nhánh, cả con cá đều cứng ngắc tại chỗ, vẻ mặt rất giống như là bị sét đánh vậy.

Phụ thân à phụ thân, vì giải vây cho mình mà ngài đã lấy nhi tử ra khai đao? Cái này cũng quá không biết xấu hổ đi? Nhi tử ta trêu chọc ngươi, ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Thấy Vương Tông Côn làm ra vẻ đáng thương, Liễu Nhược Lam hơi nhíu mày, vừa chuẩn bị mở miệng, lại bị Vương Thủ Triết nghiêm trang cắt ngang: “Nương tử, không phải vi phu muốn phê bình cô nương. Cô nương à, ngày thường chính là quá quen với Côn nhi rồi… Thôi mà thôi, con trai không dạy bảo, con sẽ tự mình nói chuyện tâm sự với Côn nhi.”

Sau đó, hắn xách Vương Tông Côn lên, bay ra ngoài, vừa bay vừa đánh: “Cho ngươi không học tập cho tốt! Cho ngươi đeo kính râm giả bộ thiếu niên bất lương! Để ngươi cả ngày lăn lộn trong đống son phấn! Sao ngươi không đổi tên là Vương Bảo Ngọc?”

“Oa oa ~ cha, con sai rồi, con không dám.”

Theo Vương Thủ Triết rời đi, tiếng la khóc của Vương Tông Côn cũng dần dần đi xa, dần dần biến mất giữa quỳnh lâu ngọc vũ ở xa xa.

Khương Mộ Tiên hầu hạ bên cạnh Liễu Nhược Lam nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mí mắt giật giật, biểu cảm trên mặt thiếu chút nữa cũng kéo căng.

Công tử hắn, vẫn cơ trí như trước đây.

…

Chương 87: Thủ Triết gấp rút tiếp viện! Đại hoạch toàn thắng!

…

Mảnh tinh thần loạn vũng phá toái này, hoàn cảnh tổng thể phi thường hỗn loạn, tất cả ngôi sao phá toái to nhỏ nhỏ không dưới mấy trăm vạn miếng.

Bọn chúng lớn nhỏ không đều, tán loạn phân bố ở trong một mảnh hư không hải, trong đó nhỏ cũng chỉ lớn bằng bóng đá, lớn thì như một khối đại lục lớn. Năng lượng tràng hỗn loạn giống như lồng giam nhốt chúng ở trong đó, cũng làm cho hoàn cảnh nơi này trở nên cực kỳ phức tạp, cực kỳ khó dò.

Nếu không có thiết bị dò xét cường đại làm chỗ dựa, hoặc là cực kỳ quen thuộc nơi này, cho dù là cường giả Chân Tiên cảnh một mình tiến vào trong đó, thậm chí có thể sẽ bị lạc phương hướng triệt để.

Vị trí di tích Tinh Cổ nằm ở vị trí giữa bãi loạn, nơi này có số lượng ngôi sao vỡ vụn nhiều nhất.

Hoàn cảnh ác liệt như vậy, đối với Vương Thủ Triết mà nói vừa có lợi vừa có hại.

Chỗ tốt là Tiên Cung có thể mượn hoàn cảnh toái tinh thần phức tạp lặng lẽ tới gần hạm đội A Tháp Nạp.

Chỗ hỏng là, quân địch tổng cộng có hơn mười chiếc thuyền hình tháp, một khi chạy trốn tán loạn khắp nơi, truy kích rất không dễ. Nhất là chiến lực cấp 15 kia của đối phương, tuyệt đối không thể thả hắn rời đi, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Bởi vậy nhất định phải trong một kích, tận khả năng giảm bớt tỉ lệ quân địch chạy trốn. Đây cũng là lý do vì sao trong kế hoạch của đội ngũ cứu viện, muốn bắt rùa trong hũ của đối phương là ổn thỏa nhất.

Lúc này Tiên Cung đang vận chuyển năng lượng xuống đến mức thấp nhất, lặng yên không một tiếng động trốn ở phía sau một ngôi sao lớn phá toái.

Nơi này cách chiến trường không xa, đại lão Thánh Tôn xé rách không gian, lao thẳng vào chỗ tập kích, có thể đại sát xông vào chiến trường.

Ở khoảng cách này, đối phương không phát hiện được Tiên Cung, mà Tiên Cung lại có thể dựa vào Hạo Thiên Nhãn, phi thường rõ ràng điều tra nhất cử nhất động của hạm đội đối phương.

Đây là một vị trí mai phục tuyệt hảo.

"Lễ vật" đã chuẩn bị xong, kế tiếp, chỉ chờ Kỳ Thiên Ca dựa theo kế hoạch bên kia dẫn đối phương vào trong không gian thứ hai.

Những ngày chờ đợi luôn gian nan.

Khi Vương Thủ Triết và một đám đại lão nhìn chằm chằm thế cục, điều chỉnh sách lược tác chiến, những người khác bận rộn diễn luyện phối hợp, lúc bồi dưỡng ăn ý, Vương Tường Phúc và Khí Vận Chi Thụ Vương An Nghiệp lại không có chuyện gì quan trọng.

Một người một cây nhàm chán ở trên đài ngắm cảnh Tiên cung, nói chuyện phiếm một ít việc vặt, ví dụ như học tập thành tích, trong Tộc Học cao đẳng có nữ hài tử nào thích hay không.

"Hả?"

Đột nhiên, Vương An Nghiệp phát hiện trên ngôi sao vỡ mà Tiên Cung ẩn giấu có một vệt phản quang chợt lóe rồi biến mất, cảm giác giống như có vài thứ.

Bọn họ cảm giác có chút kỳ quặc, liền đi tìm Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết dùng Hạo Thiên Nhãn dò xét mấy lần, kết quả phát hiện bên trong khối tinh cầu vỡ vụn này lại có một linh mạch đẳng cấp cao, cùng với quặng linh thạch trữ lượng không rõ…

Sau khi buông Hạo Thiên Nhãn xuống, Vương Thủ Triết dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vương An Nghiệp.

Cho dù hắn đã có hiểu biết đầy đủ về vận may của Vương An Nghiệp, nhưng tiểu tử này luôn có thể một lần lại một lần thay đổi nhận thức của mình.

Không thể không nói, vận khí thứ này, thật đúng là làm cho người ta bất định!

"Sau khi đánh trận xong sẽ sắp xếp thăm dò một phen, coi như là thu hoạch thêm trong chuyến đi này." Vương Thủ Triết âm thầm cảm khái trong lòng, trên mặt lại bình tĩnh, "Với sự kiên nhẫn của đám ác ma này, cách lần tấn công tiếp theo của bọn họ sẽ không quá lâu. Kế tiếp ngươi ở lại căn cứ chờ đợi đi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu."

Sự tình linh mạch cùng linh thạch khoáng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, chuyện trọng yếu nhất trước mắt vẫn là lưu lại đám ác ma da xanh kia.

Trong sự khẩn trương chờ đợi, thời gian trôi qua dường như vô cùng chậm chạp.

Chờ như vậy, liền lại đợi khoảng mười ngày.

Mười ngày sau, hoàng tử Sa Mạn của A Tháp Nạp hạm đội rốt cục lại lần nữa chỉnh đốn trống trận, giết về phía không gian di tích tinh cổ.

Lần này bọn họ cho rằng mình đã thăm dò rõ ràng chi tiết Tiên Tộc cùng di tích Tinh Cổ, suy đoán ra đối phương đã không còn chuẩn bị phía sau, liền một lần nữa định ra chiến thuật, lấy Kỳ hạm Tháp Chu to lớn làm hạch tâm, triển khai trận hình toàn quân đột kích.

Cự pháo năng lượng của kỳ hạm phối hợp với Cống lão, lại lần nữa xé mở hàng rào không gian.

Đối mặt với sự tấn công mãnh liệt, lần này Chử Thiên Ca tựa hồ đã chống đỡ đến cực hạn, sau khi chống đỡ một lúc, bỗng nhiên không còn chút sức lực nào, hộc máu thụ thương, suất lĩnh thuộc hạ lui về sau.

Hoàng tử Sa Mạn thấy thế đại hỉ: "Xem ra là vị Tiên nữ Chân Tiên Tiên Tiên kia trước đó cưỡng ép tăng thực lực lên, bị phản phệ! Cơ hội trời ban! Mau mau mau! Toàn diện tiến công!"

Tuy hắn không hiểu rõ lắm về tu luyện của Tiên Tộc, nhưng tu vi thực lực, thường thường đều là tích lũy từng chút từng chút một, nếu muốn đi đường tắt, tất nhiên sẽ đối mặt với tình

huống căn cơ bất ổn, gặp phản phệ, thậm chí là bạo thể mà chết vân vân.

Trong lúc nhất thời, A Tháp tiến công quy mô lớn, khí thế như cầu vồng.

Mà đám người Thiên Ca giống như đã hết cách, không còn ngoi đầu lên, mà dựa vào Tinh Cổ năng lượng pháo cùng Tinh Cổ hộ thuẫn gắt gao thủ vững.

Trong lúc nhất thời, chiến cuộc dường như đang giằng co.

"Cống lão!" Sa hoàng tử thấy thế lại càng thêm hưng phấn, trực tiếp nhìn về phía lão nhân bên cạnh: "Xin ngài tự mình ra tay, công phá hộ thuẫn tinh cổ. Bắt Tiên Tộc và di tích, ngay trong hôm nay!"

Thánh Tôn da xanh nhận lệnh, bản thể tiến vào trong không gian thứ hai.

Ngay trong nháy mắt này, Tiên cung đã sớm chuẩn bị đã động!

"Oanh!!"

Năng lượng ba động kinh khủng lấy Tiên Cung làm hạch tâm ầm ầm bộc phát.

Trong nháy mắt này, quái vật khổng lồ nguyên bản yên lặng, thấp thoáng giống như nham thạch bỗng nhiên nở rộ ra quang mang chói mắt, rồi sau đó giống như là một mũi tên rời cung từ sau khi phá toái tinh thần lao ra, khí thế hùng hổ mà hướng về thuyền tháp của ác ma lục bì xông tới.

Cùng lúc đó, Luân Hồi Chi Thụ, Tài Hữu Đạo, Thủy Nguyệt Thánh Tôn, ba vị Thánh Tôn cũng xé gió bay ra, trực tiếp dùng thân thể vượt qua hư không, dùng pháp thuật dịch chuyển hư không, xuyên qua không gian.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, bọn họ đã dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi vượt qua thuyền tháp khổng lồ, dấn thân tiến nhập lỗ thủng không gian.

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên không thể giấu được thiết bị dò xét trong thuyền tháp khổng lồ.

Trong chiến hạm, vẻ mặt hoàng tử Sa Mạn bắt được một màn này trở nên trì trệ.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại cực kỳ chấn kinh.

Hắn nhìn thấy gì? Là ba Thánh Tôn chiến lực xông vào không gian thứ hai sao? Là ảo giác của hắn sao? Hay là nói hắn quá hưng phấn, cư nhiên ban ngày mộng du?

Nhưng mà, không đợi hắn kịp phản ứng, bên trong không gian thứ hai liền phát ra liên tiếp chấn động kịch liệt, chấn động toàn bộ không gian run rẩy không thôi.

Cùng lúc đó, tiếng gầm gừ tức giận và sợ hãi của Cống lão cũng từ trong không gian thứ hai truyền ra.

“Không tốt, trúng kế rồi!”

Hoàng tử Sa Mạn rùng mình một cái, cho đến lúc này mới như tỉnh mộng, sắc mặt cũng thoáng cái biến thành màu xanh lục.

“Rút lui! Lập tức rút lui!!”

Hắn mãnh liệt đứng lên, vội vàng hạ lệnh, thấy thuộc hạ không kịp phản ứng, ngữ điệu cũng cao lên một cái tám độ.

Về phần chiến lực “Cống lão” và đội ngũ đánh vào không gian thứ hai dưới trướng hắn sẽ có kết cục gì, hắn đã không dám suy nghĩ, cũng không kịp suy nghĩ.

Thậm chí, hoàng tử Sa Mạn còn chờ mong Cống lão có thể kiên trì vây đánh trong chốc lát, để cho hắn chạy trốn tranh thủ thêm một chút thời gian.

Dưới sự thúc giục của hoàng tử Sa Mạn, dưới sự thao tác liều mạng của tất cả thuyền viên, thuyền tháp khổng lồ nhanh chóng thay đổi phương hướng, mang theo sáu chiếc thuyền tháp cỡ nhỏ còn có thủ lĩnh chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng không ngờ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Tiên Cung hình thể còn khổng lồ hơn cả thuyền Tháp đã bay tới, chặn đường rút lui của thuyền Tháp.

Cùng lúc đó, kiếm trận tiến công của Tiên Cung, đại trận phòng ngự cũng nhất tề khởi động, toàn bộ công suất bắt đầu phát ra.

Trong nháy mắt.

Một đạo lại một đạo kiếm quang trắng bạc bắn ra, xẹt qua hư không, như cuồng phong kiếm vũ hướng về đối phương cuốn tới.

Một đạo quang thuẫn màu sắc rực rỡ cũng đồng thời bay lên, bao phủ Tiên Cung vào bên trong.

Cũng trong nháy mắt này, từng viên Tiên Linh Thạch được khảm nạm trong trận pháp cũng bắt đầu "Thiêu đốt hừng hực".

Kiếm trận tiến công của Tiên Cung cực kỳ lợi hại, kiếm quang như mưa, đánh vào trên năng lượng hộ thuẫn của thuyền tháp khổng lồ, chấn động làm toàn bộ hộ thuẫn đều lung lay sắp tan, thuyền tháp khổng lồ càng bị lực đánh không ngừng lui về phía sau.

Bất quá thuyền tháp này rốt cuộc là sản phẩm khoa học kỹ thuật mũi nhọn của A Tháp Nạp tộc, cũng không phải hạng người dễ dàng gì, vội vàng phản kích, một cột sáng đánh vào trên hộ thuẫn Tiên cung, cũng chấn động Tiên cung run rẩy một hồi.

Nếu không phải trong trận pháp của bản thân Tiên Cung mang theo trận pháp cân bằng trọng lực, làm suy yếu biên độ chấn động của Tiên Cung, sợ là giờ phút này đã "Địa Động Sơn Diêu" rồi.

Nhưng mà, thủ đoạn tác chiến của Tiên Cung không chỉ có như vậy.

Lần này đi ra, Vương Ninh Hi chuẩn bị lượng lớn 【Thiên Phạt】 hệ liệt. Trong đoạn đường dài đằng đẵng trước đó, số lượng lớn kho bắn cung đã sớm ở trong Tiên Cung lắp đặt thỏa đáng.

Từng kho bắn cung hình chữ nhật 【Thiên Phạt】 được lắp đặt trên đài ngắm cảnh xung quanh Tiên Cung. Phân cách thành kho bắn độc lập mười hai người, trong kho có thể nhét đầy một trăm bốn mươi bốn Thiên Phạt số.

Dưới sự chỉ huy của Vương Ninh Hi, đám pháo binh huấn luyện có tố chất vốn là dựa vào phát xạ 【Hư Không Thiên Nhãn】 khóa chặt mục tiêu của từng người, sau đó Vương Ninh Hi ra lệnh một tiếng, từng viên 【Thiên Phạt số 49】

liền từ trong kho bắn ra, giống như thần binh lợi kiếm hướng về phía sáu chiếc thuyền Tháp loại nhỏ và thuyền Tháp khổng lồ đánh tới.

Vật chất trong biển hư không thưa thớt, thiếu đi lực cản không khí ảnh hưởng, dưới tác dụng đẩy mạnh lực lượng của Thiên Phạt bốn mươi chín, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng trực tiếp biến thành từng đạo tàn ảnh.

Tháp thuyền loại nhỏ muốn dựa vào linh mẫn để tránh né, nhưng không ngờ số Thiên Phạt dưới sự dẫn dắt của khí linh Hư Không Thiên Nhãn, lại có năng lực truy tung.

Từng ánh lửa sáng lên.

Từng tấm Thiên Phạt liên tiếp va chạm với năng lượng hộ thuẫn của thuyền loại nhỏ, năng lượng hộ thuẫn không ngừng rung động, không gian chấn động kịch liệt, phát ra sóng chấn động mãnh liệt.

Cũng không lâu lắm, năng lượng hộ thuẫn của thuyền tháp loại nhỏ đã nổ tung trước tiên.

Không có năng lượng hộ thuẫn bảo hộ, bọn chúng giống như là một chiếc thuyền lá trong sóng biển, bay lên bay xuống, không ngừng lắc lư. Vỏ ngoài của chất liệu kim loại trên thuyền tháp bắt đầu bị oanh kích lõm xuống, biến hình, không ngừng có linh kiện từ bên trong thuyền tháp sụp đổ.

Thuyền tháp khổng lồ cũng không khá hơn chút nào. Dưới sự chiếu cố trọng điểm của Thiên Phạt bốn mươi chín, hơn phân nửa hỏa lực tập trung ở trên người nó, hơn nữa Tiên cung tiến công kiếm trận điên cuồng oanh tạc, khiên bảo vệ năng lượng bị đánh cho vặn vẹo biến hình, rốt cuộc duy trì không được bộ dáng ban đầu, thoạt nhìn quả thực giống như cái sàng tràn đầy lỗ thủng.

“Dựa vào kế hoạch giáp, chấp hành cuộc chiến mạn thuyền.”

Nhìn thấy một màn này, trong Tiên cung, Vương Thủ Triết là tổng chỉ huy tác chiến lần này bình tĩnh hạ lệnh.

Cho dù những năm gần đây, hắn đã ít khi tự mình chỉ huy tác chiến, nhưng làm tộc trưởng nhiều năm như vậy, tâm tính của hắn sớm đã được tôi luyện đến cứng cỏi vô cùng, cho dù đây là lần đầu tiên hắn chỉ huy hư không tác chiến, lần đầu tiên đối

đầu với chiến hạm chủng tộc không biết tên, vẫn bình tĩnh như cũ, không chút hoang mang.

Tác chiến trong biển hư không, oanh kích cự ly xa tự nhiên là phương thức chiến đấu chủ yếu, nhưng chiến đấu mạn thuyền cũng là chiêu số thường dùng. Chỉ có điều, chiến đấu mạn thuyền chỉ có dưới tình huống không có trường lực lượng cách trở mới có thể tiến hành.

Nói đơn giản một chút, chính là phải phá vỡ vòng phòng hộ của quân địch trước.

Theo tiếng ra lệnh của Vương Thủ Triết, các lộ Chân Tiên đã sớm chuẩn bị xong lập tức bắt đầu hành động.

Thủy Nguyệt Thánh Nữ sốt ruột lập công biểu hiện tích cực nhất.

Nàng căn cứ kế hoạch cùng Thanh Nguyên Thánh Tử, cùng với Bạch Vũ Triều Lộ liên thủ, lăng không xé ra một khe hở không gian, cũng lấy huyền khí của bản thân bao bọc một đám tu sĩ Lăng Hư và Thần Thông cảnh, dùng thủ đoạn di chuyển không gian trực tiếp xuyên thẳng qua không gian, mang theo tất cả mọi người hạ xuống bên trong thuyền tháp khổng lồ.

Những Chân Tiên còn lại cũng đều mang theo thuộc hạ của mình tiến hành không gian dịch chuyển, xâm lấn vào bên trong thuyền tháp.

Hơn nữa, bởi vì số lượng Chân Tiên phe mình tương đối dư thừa, thường là hai Chân Tiên liên thủ truyền tống vào cùng một thuyền.

Một hồi chiến đấu mạn thuyền, ngay tại bên trong thuyền tháp đối phương triển khai.

Còn lại đội ngũ cũng bắt đầu mỗi người một chức vụ.

Đến bước này, việc chỉ huy cần làm sẽ không còn nhiều nữa. Vì tốc chiến tốc thắng, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam cũng quyết định tham dự vào trong chiến đấu.

Vương Thủ Triết giao quyền chỉ huy cho Vương An Nghiệp, sau đó cùng thê tử Liễu Nhược Lam liên thủ xé mở không gian, mang theo một đám tộc nhân của Lưu Tiên cốc và

Vương thị, cũng truyền tống vào trong một chiếc thuyền tháp nhỏ.

Nhìn thấy có địch nhân xâm lấn, đội ngũ từ mười một cấp mười một đã suất lĩnh tiểu đội Lục Bì ầm ầm lao đến.

Liễu Nhược Lam dẫn đầu xông lên.

Chỉ thấy bản thân cầm Can Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba Ba, cổ tay hắn run lên, một luồng kiếm quang lóe lên. Lớp vỏ xanh cửu giai bị cắt thành hai đoạn, miểu sát ngay tại chỗ.

Vương Thủ Triết hiếm khi đích thân ra mặt hình như cũng không muốn tỏ ra yếu thế.

Hắn vung cánh tay 【Thanh Hoàng Thánh Kiếm】, bao vây một vị cửu giai lục bì ở xa xa, kiếm quang màu xanh lập lòe, tấm da xanh kia sau hai ba hơi thở liền bị cắt thành mấy đoạn.

Về phần tại sao Thanh Hoàng thánh kiếm này lại rơi vào tay Vương Thủ Triết, thật ra nói cũng đơn giản.

Chính là sau khi Vương An Nghiệp biết thanh kiếm này "Hạ lạc", liền thỉnh thoảng đi khe hở của vùng giới vực trong Thần Vũ Thiên Khư kia lượn quanh một vòng.

Chỉ trong thời gian mười chín năm, hắn đã " nhặt về" Thanh Hoàng Thánh Kiếm từ trong phế tích không gian Ma Vực chạy về.

Dùng lời của Thanh Hoàng Thánh Kiếm mà nói, nàng là cảm ứng được không gian phong bạo bên Thần Võ thế giới này yếu bớt, liền bắt đầu nghĩ biện pháp trở về, cuối cùng dựa vào cảm ứng được khí tức của Vương An Nghiệp, một đường quanh co mà quay về.

Cũng là thông qua miệng Thanh Hoàng Thánh Kiếm, Vương Thủ Triết mới biết được, năm đó Thanh Hoàng Thánh Kiếm ở vận tải Diệt Thế Châu cũng không bị thương, lúc Diệt Thế Châu phát nổ, nàng rất thông minh trốn vào trong khoang hạch tâm của Long Ma Cung, dựa vào lực lượng phòng ngự của bản thân Ly Long Ma Cung ngăn cản đại bộ phận uy lực nổ mạnh.

Khi vụ nổ kết thúc, Cung Đà Long Ma bị tổn hại nghiêm trọng, nàng lại có thể nói là không tổn hao gì.

Sau đó vì tiết kiệm năng lượng, nàng liền ngủ đông trong khoang hạch tâm vỡ vụn, cho đến gần đây bởi vì đủ loại dị biến mà tỉnh lại.

Đương nhiên, Thanh Hoàng thánh kiếm tạm thời thuộc về Vương Thủ Triết sử dụng.

Có Thanh Hoàng thánh kiếm trong tay, hơn nữa huyết mạch chi lực của Vương Thủ Triết đã thức tỉnh đến đoạn sau của đệ thập nhất trọng Thuần Nguyên Tiên Khu, cho dù là Chân Tiên cảnh tầm thường cũng có sức đánh một trận. Chân Tiên điểm yếu gà, không chừng còn phải bị Vương Thủ Triết tạm thời áp chế.

Thực lực như vậy, đối phó những lục bì tinh anh chỉ tương đương với Thần Thông cảnh sơ kỳ kia, tự nhiên là dễ như chém dưa thái rau.

Phu thê hai người liên thủ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ngay cả lục bì cao thủ thập nhất giai kia, cũng chỉ trụ được dưới sự vây công của phu thê bọn họ mười tức thời gian đã bị tiêu diệt.

Thân hình hai người tung bay, ánh sáng màu trắng hòa lẫn cùng thánh kiếm màu xanh, thật giống như một đôi thần tiên quyến lữ tung hoành thiên thu.

Đám tộc nhân và người Lưu Tiên cốc phía sau hai người, cùng xung phong liều chết với bọn họ, gần như là một đường quét ngang qua.

Bọn họ cũng không sợ bị thương, chỉ cần không phải chết ngay tại chỗ, có Thủ Triết ở đây, muốn chết cũng khó.

Huống chi trong Tiên cung còn có Vương Ly Tiên tọa trấn, không đơn thuần là bọn họ, bất kỳ người bị thương nào cũng sẽ được đưa đến chỗ Vương Ly Tiên tiếp nhận trị liệu.

Rất nhanh, bọn họ gặp phải một gã Chân Tiên thực lực cấp mười ba tự mình suất lĩnh thân vệ ngăn cản.

Ma Thần Tướng da xanh kia thực lực phi phàm, đáng tiếc hắn đụng phải vợ chồng Vương Thủ Triết.

Hai phu thê bọn họ bây giờ thực lực tăng nhiều, lúc cầm trong tay Thánh Khí có tính công kích, bất kỳ một người nào cũng

không sợ hắn. Trong lúc liên thủ, càng có thể gắt gao áp chế hắn.

Uy lực liên thủ của bọn họ đã đạt đến hiệu quả hơn một cộng hai, chắc là "công lao" nhiều năm qua phu thê đánh nhau luận bàn.

Bọn họ thật sự quá quen thuộc với nhau.

Dưới sự áp chế của hai phu thê, Ma Thần Lục Bì gần như không thể phản kích hữu hiệu, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân vệ và tinh nhuệ dưới trướng bị đám người Vương thị thanh trừ từng người một.

Trong tuyệt vọng, Lục Bì Ma Thần dứt khoát xé mở không gian chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc "Thần tiên quyến lữ" sớm có chuẩn bị, trong nháy mắt phi thân ra, bắt đầu bám đuôi truy sát.

Hai bên vừa đuổi vừa chạy trốn, chỉ hơn nửa canh giờ, Lục Bì Ma Thần Tướng đã bị Liễu Nhược Lam một kiếm bêu đầu, hoàn toàn mất mạng.

Đến lúc này.

Đoàn đội của Vương thị cũng đã thanh trừ sạch sẽ thuyền tháp mục tiêu, thuận lợi lấy được chiếc thuyền tháp này.

Trong sáu chiếc thuyền bị đồng thời tấn công, đây là mục tiêu của chiếc thuyền bị thuận lợi bắt được.

"Oanh!"

Nơi xa, một trận không gian chấn động.

Một chiếc thuyền tháp cỡ nhỏ bỗng nhiên tự bạo, không hề có dấu hiệu báo trước.

May mắn Chân Tiên tiến công sớm có dự án, sau khi phát giác đối phương khởi động thiết bị tự hủy liền mang theo đoàn đội dịch chuyển đi ra.

Sau đó bắt đầu ở trong Hư Không Hải, bắt và bóp chết Lục Bì, nhất là muốn đuổi giết Lục Bì Ma Thần Tướng kia.

Chiến đấu tương tự không ngừng tiến hành ở các bãi loạn tinh.

Sau khi Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam lấy được một chiếc thuyền Tháp cũng không dừng lại, mà bắt đầu gấp rút tiếp viện quân bằng hữu, phối hợp với quân đội bằng hữu, nhanh chóng bắt lấy từng chiếc thuyền Tháp loại nhỏ.

Sáu chiếc thuyền Tháp loại nhỏ tham gia chạy trốn đã tự hủy ba chiếc.

Mà chưa kịp chạy trốn, chủ tướng đã tiến vào không gian năm chiếc thuyền tháp, cuối cùng có bốn chiếc bị bắt được, chỉ vẹn vẹn có một chiếc tự bạo thành công.

So sánh, có chủ tướng ở bên trong thuyền tháp rõ ràng càng thêm dễ dàng khởi động chương trình tự bạo.

Dù sao những tên chủ tướng kia chỉ cần thoát được ra ngoài là có thể sống sót trong Hư Không Hải mênh mông. Mà những tên thập nhất giai, cửu giai kia thì rất khó di chuyển đường dài trong Hư Không Hải.

Bất quá mặc dù khởi động trang bị tự hủy, cũng không nhất định có thể như địch nhân mong muốn, chỉ cần kịp thời tiêu hủy thiết bị tự bạo, tự nhiên có thể giải trừ tự hủy.

Kể từ đó, đội cứu viện thành công bắt được bảy chiếc thuyền tháp loại nhỏ, có thể thấy hiệu quả chọn cơ hội tập kích cực tốt, đánh đối phương trở tay không kịp.

Chờ dọn dẹp xong chiến trường bên ngoài.

Một đám Chân Tiên dẫn đội xé mở không gian, di chuyển vào trong thuyền tháp khổng lồ làm chiến hạm của địch quân, bắt đầu dọn dẹp chiến trường cuối cùng.

“Đáng giận”

Hoàng tử Sa Mạn lấy một địch hai, vậy mà có thể miễn cưỡng ngăn cản Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ liên thủ, mà đội trưởng đội thân vệ của hắn thì đang quyết đấu với Bạch Vũ.

Vốn dĩ dựa theo loại trạng thái này, Thanh Nguyên Thủy Nguyệt muốn chiếm được kỳ hạm còn có chút trắc trở, nhưng sau khi viện quân đến, tình thế nhất thời xoay chuyển.

Thấy đại thế đã mất, hoàng tử Sa Mạn trực tiếp sử dụng át chủ bài bức lui Thanh Nguyên và Thủy Nguyệt, khởi động trang bị

bắn tên chạy trong chiến hạm.

Theo một đạo quang hoa bay ra, một khoang thuyền chạy trốn dài độ dài chỉ có mấy trượng thoát ly kỳ hạm, dùng tốc độ cực nhanh hướng phương xa lao đi.

Thậm chí, bởi vì tốc độ vượt qua dự tính, nó dễ dàng đột phá mấy đạo bố phòng tuyến mà Vương Thủ Triết bố trí ở bên ngoài.

Sắc mặt của Thủy Nguyệt thánh nữ biến đổi, vội vàng lôi kéo Thanh Nguyên Thánh Tử liên tiếp xé rách không gian truy kích.

Trước đó Thủ Triết đã từng thông báo, kẻ thù của ai chịu trách nhiệm, một khi bị người ta chạy trốn, phần thưởng của ai sẽ bị trừ không.

Chỉ tiếc, ” khoang đào sinh” kia hoàn toàn chính xác không phải là phàm khí gì, mà là một lá bài tẩy chạy trốn giống như không gian thánh khí, tốc độ so với tốc độ thân thể của Thủy Nguyệt thánh nữ các nàng xé rách hư không phi độn phải nhanh hơn một bậc.

Càng đuổi theo, khoảng cách song phương càng xa.

Kết quả như vậy là ngay cả lông mày của Vương Thủ Triết cũng hơi nhíu lại.

Một trận chiến này, nhân thủ cuối cùng vẫn là quá mức khan hiếm. Nếu nhân thủ đầy đủ, hắn khẳng định sẽ ở các vị trí mấu chốt an bài nhân thủ, phòng ngừa tình huống trước mắt phát sinh.

Tuy nhiên, cho dù nhân thủ không đủ, Vương Thủ Triết tin rằng hoàng tử Sa Mạn chạy trốn một mình cũng không làm nổi sóng gió, muốn chạy ra khỏi mảnh Tinh Thần Than vỡ này càng khó càng thêm khó.

Chỉ cần chờ ba vị Thánh Tôn nhà mình rảnh tay, lại thêm Hạo Thiên Nhãn chậm rãi lùng bắt là được, cùng lắm là tiêu tốn chút thời gian và tinh lực.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, bên phía Vương Thủ Triết còn chưa bắt đầu lùng bắt, một bên khác, khoang chạy trốn kia vừa mới xẹt qua một ngôi sao hình dạng kỳ lạ, mặt sau ngôi

sao vỡ vụn kia bỗng nhiên chui ra một con Hư Không Cứ Xác Huyền Quy khổng lồ.

Thân hình Huyền Quy vô cùng to lớn, áo giáp hở ra giống như một dãy núi liên miên chập chùng. Khoang nhô cao chưa tới ba trượng so sánh với khoang chạy trốn, quả thực giống như con kiến cùng con voi.

Cũng không biết rốt cuộc nó đã trốn bao lâu, lúc xuất hiện lại không hề có một tiếng động, lúc ở khoang thuyền của hoàng tử Sa Mạn còn chưa kịp phản ứng, nó đã "A ô" một cái cắn vào khoang chạy trốn.

nhai hai cái sau đó phát hiện nhai không nhai được, nó lại hất mạnh lên.

Khoang chạy trốn cứ như vậy bị ném lên ngôi sao vỡ vụn, hoàng tử Sa Mạn trốn ở trong đó bị đụng một trận thất điên bát đảo, thiếu chút nữa cả người lẫn khoang chạy trốn cùng nhau bị đè bẹp.

Hắn vội vàng từ trong khoang chạy trốn ra, chỉ dựa vào thân thể chạy trốn vào trong hư không hải.

Nhưng còn chưa chạy được bao xa, hắn đã bị Hư Không Cứ Xác Huyền Quy ngăn lại, một trảo vỗ về.

Hắn lại như một đạo lưu tinh rơi xuống phá toái tinh thần bên trên.

Thân thể to lớn của Hư Không Cứ Xác Huyền Quy lơ lửng trên bầu trời phá vỡ ngôi sao, dương dương đắc ý nhìn chằm chằm hoàng tử Sa Mạn đang chán nản không chịu nổi, ánh mắt kia, phảng phất như đang nói:

Đánh lão tử, còn dám tới hang ổ lão tử quấy rối? Lão tử cực khổ canh giữ ngươi mấy chục năm, chính là vì cơ hội bắt được báo thù!

"Mẹ kiếp!"

Hoàng tử Sa Mạn nước mắt đều sắp rơi xuống.

Con rùa chết tiệt này, lòng báo thù có cần mạnh như vậy không?

Sớm biết như thế, lúc trước liền không tiện tay như vậy, hạ lệnh tiến công con rùa này.

Cũng chính vào lúc này, Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ rốt cục xé rách không gian chạy tới, liên thủ đánh về phía hoàng tử Sa Mạn kia.

"Ta đầu hàng!"

Hoàng tử Sa Mạn vội vàng làm ra tư thế đầu hàng.

Nhưng mà Thanh Nguyên cùng Thủy Nguyệt làm bộ nhìn không hiểu, đối với hắn chính là "leng keng" một trận đòn mãnh liệt, đem một ngụm ác khí đều xuất ra hết về sau, mới bắt được hắn, dùng các loại cấm chế khống chế hắn.

Ngay sau đó, viện quân còn lại cũng nhao nhao chạy tới.

Huyền Quy hư không Cứ Xác thấy thế, cũng không dám trì hoãn ở đây, vội vàng quay đầu lại, làm bốn chân rụt rè muốn rời đi, chuẩn bị công danh.

Nhưng nó vừa mới quay đầu, lại đột nhiên giật mình.

Trong viện quân của Ô Ngọc, một sắc thái mỹ lệ lập tức đánh trúng tâm linh của nó.

Đó là một con rùa cái trẻ tuổi cao quý với ngoại hình ưu nhã cao quý.

Đó là một con 【Huyền Vũ】 có huyết mạch Vương giả chủng Quy chính thống!

Ánh sáng của ngôi sao phản chiếu trên mai rùa xinh đẹp của nàng, phản chiếu trong đôi mắt sáng như sao của nàng, đẹp đến mức làm cho con rùa hoa mắt, đẹp đến mức làm cho hắn run sợ.

"Ngao ô ngao ô!"

Trong một đám Nguyên Thủy Thanh Long hỗn loạn, Vương Ly đang hiển lộ nguyên hình to lớn, gào khóc đòi giết địch muốn lập công.

Đương nhiên, bằng thực lực của nàng, cũng chính là có thể khi dễ những "tiểu tốt tử" cửu giai thập giai kia.

“A? Một con huyền quy thật lớn…” Lúc này Vương Ly cũng phát hiện Hư Không Cứ Xác Huyền Quy, cặp mắt to ngập nước nhìn từ xa rơi vào trên người nó. “Nhưng trông thật xấu xí nha ~”

Trong nháy mắt này, Hư Không Cứ Xác Huyền Quy quyết định không đi nữa.

…

Chương 88: Thánh Tôn đền tội! Thu hoạch cực kỳ khổng lồ!

…

Mà lúc này.

Vương Thủ Triết và một số người khác cũng đến gần, chuẩn bị vây xem hoàng tử Sa Mạn bị bắt.

Có điều, đối với đơn vị "Hãn sinh hữu quân" 【Hư không cưa xác huyền quy】, Vương Thủ Triết vẫn cho sự quan tâm nhất định.

"Bình An, ngươi trao đổi trao đổi với Huyền Quy kia, cám ơn hắn hỗ trợ bắt Sa Mạn hoàng tử, hỏi hắn có nhu cầu gì, chúng ta có thể trả thù lao." Vương Thủ Triết liếc nhìn Hư Không Cứ Xác Huyền Quy một cái, dặn dò Vương Ly "Ngoài ra, nếu có thể, có thể mời về gia tộc làm linh thú trấn tộc."

"Ừ ừ, phụ thân ta hiểu rồi." Vương Ly Ly gật đầu liên tục, sau đó nới móng vuốt ra vẫy vẫy Huyền Quy.

Huyền Quy Cứ Xác giật mình một cái, vội vàng hấp tấp bay về phía Vương Ly rồi xoay quanh nàng, trong miệng kêu "Ngao oa oa", giống như đang nịnh nọt lấy lòng.

Nhưng hình thể Huyền Quy thật lớn, giống như ngọn núi nhỏ di động. So sánh thì thân thể Huyền Vũ của Vương Ly giống như một tiểu quy còn nhỏ.

Đương nhiên, dựa theo huyết mạch Huyền Vũ nhất tộc mà nói, Vương Ly mới thập giai xác thực vẫn chưa trưởng thành.

"Ngao ô ngao ô ~ "

Vương Ly cũng đã đổi Quy ngữ trong huyết mạch truyền thừa, trao đổi với nó, ý là: "Đến bây giờ ngươi còn không nói tiếng người sao?"

Huyền Quy Cứ Xác nghe được, vẻ mặt ngây ngốc, nhịn không được "ngao ô" vài câu, hết sức khó hiểu.

Huyền Vũ công chúa điện hạ vĩ đại mà vĩ đại, nhân ngữ là gì?

“Trước hóa hình đi, hình thể ngươi như thế quá lớn, cùng ngươi trao đổi quá mệt mỏi.” Vương Ly ngửa cổ, bộ dạng mệt mỏi vô cùng.

Thân thể Huyền Vũ khổng lồ của nàng ta vặn vẹo một hồi, trong ánh sáng biến ảo thành hình dáng một tiểu cô nương xinh xắn chừng mười mấy tuổi, lập tức quay đầu “Ngao ô ngao”.

Chính là như vậy, bên trong huyết mạch truyền thừa hẳn là có thần thông hóa hình.

Huyền Quy Cứ Xác hiển nhiên cũng phản ứng lại, rất nhanh bị Vương Ly điều khiển biến ảo thành hình người.

Hình dáng hắn là một tráng niên thân hình đặc biệt khôi ngô, lại tráng kiện lại khờ ngốc, hình thể ngược lại không sai biệt lắm với Nhân tộc, so với nam tử bình thường cao hơn nửa cái đầu.

Trên người hắn bắt mắt nhất, ngược lại là đầu của hắn, trên đầu trần trụi đến một cọng lông cũng không dài, tròn trịa giống như một quả trứng mặn.

“Tóc của ngươi đâu rồi?” Vương Ly Bà bịt mắt lại, cảm thấy hình tượng Huyền Quy này thực sự không có gì đáng xem.

Nam đinh trong nhà Vương thị ai nấy đều phong thần tuấn lãng, hoặc là phong độ nhẹ nhàng, hoặc là soái khí anh tuấn, so sánh với nhau, ngoại hình của con Huyền Quy này quả thực không tốt.

Tóc…

Huyền Quy hình người tiếp tục ngơ ngác.

Từ khi nào tóc của ta đã từng có?

“Được rồi, ngươi có tên không?” Vương Ly “Ngao ô ngao” dùng Quy ngữ trao đổi với hắn.

Cứ Xác Huyền Quy tiếp tục ngơ ngác.

Hình như không có làm như vậy.

“Không có tên, vậy thì theo họ ta, a… gọi là Vương Quý đi.” Vương Ly thuận miệng lấy cho hắn ta một cái tên, “Cha ta nói,

về sau ngươi chính là gia tướng Vương thị chúng ta, về sau theo ta lăn lộn là được, chuyên môn phụ trách bảo vệ ta.”

Vương Quý sửng sốt một chút, kịp phản ứng, sau đó cười đến miệng cũng nứt ra.

Có thể đi theo bên cạnh Huyền Vũ công chúa điện hạ có huyết mạch cao quý xinh đẹp, bảo vệ nàng, thật sự là quá tốt rồi. Hơn nữa từ hôm nay trở đi, hắn đã gọi tên của Vương Quý, đó là cái tên mà công chúa điện hạ ban cho.

Về phần gia tướng là cái gì, hắn không hiểu lắm, nhưng công chúa điện hạ nói cái gì thì tốt rồi.

Đừng nhìn dáng vẻ Vương Quý đã là bậc mười bốn đỉnh phong, nhưng bản thể của hắn là Hư Không Cứ Xỉ Huyền Quy, chỉ là huyết mạch Huyền Vũ huyết mạch, dưới tình huống bình thường cũng có thể trưởng thành đến khoảng mười hai bậc.

Hắn có thể trà trộn đến thập tứ giai đỉnh phong, đó là cực hạn không ngừng đột phá huyết mạch. Hiển nhiên, đây là một con rùa vận khí không tệ, từng có đủ loại kỳ ngộ.

Mà trước mắt, Ái Phi có tiềm lực huyết mạch cấp mười ba, nhưng Huyền Vũ huyết mạch vốn là loại Hư Không Quy chính thống, cũng là một nhánh huyết mạch truyền thừa cổ xưa có tiềm lực cường đại nhất, nếu như có thể thức tỉnh Huyền Vũ thì tiềm lực phát triển của nàng cũng sẽ được tăng cường.

Đơn giản mà nói, đối với Huyền Vũ nhất tộc mà nói, mười ba cấp là cơ sở, chứ không phải giới hạn cao nhất.

Phải biết rằng, trong Hư Không Hải mênh mông, có tồn tại thánh thú Huyền Vũ thập ngũ giai thậm chí thập lục giai.

“Ngươi ở bên cạnh ta, lát nữa ta sẽ từ từ dạy ngôn ngữ Nhân tộc ngươi.” Vương Ly Ly giống như đại tỷ, dăm ba câu liền sắp xếp ổn thỏa cho Vương Quý.

Vương Quý ra sức gật đầu, tỏ vẻ mình rất hài lòng với sắp xếp này, sau đó hấp tấp lơ lửng ở phía sau nàng, dáng vẻ như chỉ có Ly Mã Thủ là Thiên Lôi, trung thành và tận tâm.

Vốn hắn còn mơ ước với Vương Ly, nhưng sau khi trao đổi một phen, hắn chẳng những phát hiện Vương Ly Mễ Lạp còn

nhỏ tuổi, hơn nữa nhất cử nhất động, trong một lời nói đều lộ ra "Quý khí" khiến hắn ngưỡng mộ.

Bất tri bất giác, trong lúc đó, hắn đối với vị trí của mình liền trở thành tôi tớ thủ hộ.

Tuy Vương Thủ Triết nghe không hiểu Quy Ngôn Quy ngữ, nhưng nhìn dáng vẻ Ly Ni này, giống như là giải quyết xong con Huyền Quy kia, cũng đặt lực chú ý lên trên người hoàng tử Sa Mạn bị bắt giữ.

Dáng người hoàng tử Sa Mạn so với nhân tộc cao lớn hơn rất nhiều, giáp trụ quý khí trên người đã tổn hại không chịu nổi, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra kiệt ngạo bất tuân. Nhìn đám người vây quanh, hắn há mồm, dùng phương thức chấn động không gian, rất nhanh nói liên tiếp.

Không cần đoán cũng biết chắc chắn hắn đang nói lời cay độc gì đó, biểu đạt ta là ai đó, các ngươi thật to gan.

Ngôn ngữ không thông, Vương Thủ Triết nhất thời không còn hứng thú: "Mai mốt sẽ bảo Tinh Cổ Khí Linh phiên dịch, cũng sắp xếp ra phạm bản ngôn ngữ của hai tộc. Còn tên này, giam giữ trước, từ từ thẩm vấn tình báo."

Dường như hoàng tử Sa Mạn kia còn có chút không phục, dáng vẻ cứng đầu.

Đúng lúc này, không gian xung quanh bỗng chấn động.

Tài Hữu Đạo từ trong không gian cất bước đi ra, vẻ mặt vui mừng chắp tay nói với Vương Thủ Triết: "Khởi bẩm công tử, đại hỉ a!, tên Lục Bì Thánh Tôn kia đã đền tội, chiến cuộc đã định."

Cho dù là với tâm tính trầm ổn của Vương Thủ Triết, nghe vậy cũng vui mừng.

Đây chính là địch nhân Thánh Tôn đệ nhất dưới tổ chức của hắn. Nếu đổi lại là trước kia thì không dám nghĩ tới.

Bất quá, xuất hiện kết quả như thế, cũng là lẽ đương nhiên.

Ở bên trong không gian nhỏ hẹp, ba Thánh Tôn liên thủ đánh một người, tự nhiên là chiếm hết ưu thế. Nếu là loại tình huống này còn để cho hắn chạy thoát, vậy thì quá mức không thể tưởng tượng. Chính là khổ cho không gian lần đó, bị giày

vò như vậy, sợ là phải tốn một thời gian ngắn mới có thể chữa trị.

Đương nhiên, chính vì Thánh Tôn quá mức nguy hiểm, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam cũng không tiến vào không gian thứ hai để chứng kiến trận chiến này, không khỏi có vài phần tiếc nuối.

Những người còn lại nghe nói như thế, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ mừng như điên.

Vương Quý Hữu Tài đi theo sau lưng Vương Ly nhìn thấy Tài Hữu Đạo thì sắc mặt khẽ biến.

Với thực lực của hắn tự nhiên cảm nhận được khí tức khủng bố ẩn giấu trên người Tài Hữu Đạo. Hắn vội vàng rụt đầu lại, theo bản năng trốn sau lưng Vương Ly.

Nếu không phải tín nhiệm Vương Ly, dựa theo tính tình trước kia của hắn, lúc này không thể thiếu được đã hiện ra nguyên hình bắt đầu chạy trốn.

“Nếu như thế, vậy thì hỏa tốc xử lý chiến trường, cứu trị người bị thương.” Vương Thủ Triết nghiêm túc hạ lệnh: “Tất cả người bị thương đều tập trung đến Tiên cung, ta và Tiên Nhi sẽ tận lực cứu chữa.”

Ra lệnh một tiếng, Vương An Nghiệp liền mang theo khí vận chi thụ, bắt đầu chủ trì xử lý công việc quét dọn chiến trường.

Mà Vương Ly Tiên thì ở trong Tiên cung hiện ra bản thể của cây Sinh Mệnh.

Hôm nay nàng đã là thập nhất giai, bản thể toàn bộ triển khai, tán cây khổng lồ giống như một cái lọng che khuất bầu trời. Phiến lá rộng lớn xanh mướt, có điểm điểm lục sắc linh quang từ trong đó rơi vãi xuống, mở ra một mảnh sinh mệnh lĩnh vực cực lớn.

Trong đó ẩn chứa sinh cơ dồi dào, khiến thương thế của người bị thương tập trung đến đây nhanh chóng bắt đầu khôi phục.

Vương Thủ Triết thì chủ yếu phụ trách trị liệu những người bị thương quá nặng, ví dụ như Mục Vân Tiên Hoàng《Thiên Ca》.

Lúc này mặt ngoài Kính Thiên Ca nhìn như bình thường, nhưng huyết mạch chi lực thể nội đã bắt đầu có chút áp chế không nổi bạo tẩu, so với lúc cứu về Luân Hồi Chi Thụ còn hỏng bét hơn.

Phải biết rằng, huyết mạch nếu là không cách nào dung hợp, một khi bạo tẩu lên là phi thường hung hiểm.

Lúc trước Vương Ninh Hi thăng linh đài huyết mạch bạo tẩu, vẫn là may mắn có Long Xương đại đế Lăng Hư cảnh tự mình ra tay, mới kịp thời áp chế huyết mạch lực của hắn, cứu mạng hắn.

Mà Chử Thiên Ca đã là Chân Tiên cảnh, cấp độ huyết mạch càng thức tỉnh đến tầng thứ mười ba, một khi thật sự phát sinh xung đột huyết mạch, sợ là ngay cả Thánh Tôn ra tay cũng vô dụng.

Quan trọng nhất chính là, tuy rằng trận chiến này thắng lợi, nhưng tâm tình lúc này của nàng vẫn vô cùng sa sút.

Dù sao, lần này nàng quyết sách sai lầm, mới dẫn đến thương vong lớn như vậy, nàng khó thoát khỏi tội lỗi.

Lúc trước là bởi vì còn không có thoát khỏi nguy cơ, nàng không rảnh nghĩ nhiều, bây giờ chiến sự kết thúc, nàng thả lỏng xuống, những cảm xúc bị áp chế kia, tự nhiên mà xuất hiện.

Vương Thủ Triết cách một phòng bệnh, nghiêm mặt nói với Mang Thiên Ca: “Bệ hạ, ngươi dẫn người đến biển Hư Không mạo hiểm thăm dò, vốn là tính toán xuất hiện thương vong và gặp bất trắc. Nếu chuyện đã xảy ra, chi bằng tích cực đi đối mặt với tất cả những thứ này, bồi thường nên bồi thường, trợ cấp trợ cấp, về sau nên chiếu cố.”

“Thủ Triết à.” Chử Thiên Ca thoáng tỉnh táo lại một chút: “Tốt xấu gì thì ta cũng sống nhiều năm như vậy, còn không đến mức không chịu nổi. Ngươi cũng không cần lo lắng thay ta. Ta chỉ muốn nói… Những năm qua nhờ được ngươi và Vương thị phát lực, khiến cho toàn bộ thế giới Thần Võ chúng ta tiến vào giai đoạn đột nhiên tăng mạnh, ngay cả ma hoạn cũng đã là nỏ mạnh hết đà.”

“Loại biến hóa này khiến ta có chút lâng lâng. Nếu ta có thể mời được ngươi cùng nhau thăm dò Hư Không Hải, có lẽ kết quả sẽ khác.”

Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Bệ hạ quá cao ngạo trông coi bo bo. Mạo hiểm lang thang trong biển hư không mênh mông, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, để ta làm cũng chưa chắc đã mạnh hơn ngươi.”

“Bất quá, trải qua chiến dịch này, chúng ta cũng phải từ đó rút ra được bài học. Thứ nhất, chính là vấn đề thông tin viễn không gian, nếu có phương thức truyền tin viễn không gian, ta sẽ xuất phát cứu viện trước ba mươi năm, cũng không để cho các ngươi khổ thủ như thế.”

“Thứ hai, đó là tốc độ cứu viện. Chúng ta cần lấy kỹ thuật giống như hành lang siêu không gian ma tộc. Như vậy một khi gặp phải nguy hiểm tương tự lần này, viện binh có thể nhanh chóng đuổi tới.”

“Thứ ba, chính là đánh giá nguy hiểm. Đối với bất kỳ một di tích nào, chúng ta cần ở trong phạm vi an toàn, nhiều lần điều tra thôi diễn và thăm dò.”

Nghe Vương Thủ Triết phân tích nghiêm túc như vậy, cảm xúc của Y Thiên Ca ngược lại tốt hơn không ít.

Nàng thở dài nói: “Chung quy vẫn là ta quá nóng vội, sau này ta đem địa đồ của tổ tiên, còn có tiết điểm không gian khả nghi đánh dấu ra, toàn bộ giao cho ngươi xử lý.”

“Không nói chuyện này nữa.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Ta trước tiên áp chế một chút phản phệ cấy ghép huyết mạch của bệ hạ, cũng hy vọng bệ hạ hãy phấn chấn lại, thế giới Thần Võ chúng ta còn phải dựa vào ngươi chống đỡ.”

Thiên Ca nghe vậy nhịn không được liếc nhìn gương mặt càng tuấn dật xuất trần của Vương Thủ Triết.

Bây giờ ở thế giới Thần Võ, cũng không phải là dựa vào nàng chống đỡ.

Có điều, nàng cũng hiểu ý của Vương Thủ Triết.

Tuy lần này có ba vị Thánh Tôn tới chi viện, tuy nhìn thì đội hình cực kỳ cường đại, nhưng trong ba vị Thánh Tôn này, trừ

Luân Hồi Thánh Tôn là Thánh Tôn của thế giới Thần Võ ra, hai vị khác chung quy chỉ là ngoại viện.

Đây cũng không phải là vấn đề tín nhiệm không tín nhiệm, mà là lập trường không giống nhau.

Luân Hồi Thánh Tôn có thể vì Thần Vũ thế giới trấn thủ Thần Vũ Thiên Khư mười vạn năm, không tiếc vì thế hao hết căn nguyên, hai vị Thánh Tôn khác lại có lập trường riêng, cũng có người và người mà từng người đều muốn bảo vệ, bọn họ sẽ giúp Thần Vũ thế giới, nhưng sẽ không vì thế mà liều mạng.

Tiền có đạo tốt xấu gì cũng có đồ đệ ở thế giới Thần Võ, nhưng Thủy Nguyệt Thánh Tôn, phía sau nàng có Thủy Nguyệt Động Thiên cần che chở, nếu thật sự gặp được lựa chọn sống chết, nhất định nàng sẽ chọn Thủy Nguyệt Động Thiên, chuyện này khỏi cần nghĩ nữa.

Cường giả Thánh Tôn của thế giới Thần Võ, chung quy vẫn là quá ít.

Bây giờ mình được truyền thừa từ Hiên Viên Thiên Cương, tư chất huyết mạch tăng vọt, ngay cả tuổi thọ cũng tăng thêm không ít, thời gian để trở thành Thánh Tôn cũng rút ngắn rất nhiều. Nếu mình có thể vượt qua kiếp nạn này, chắc chắn bà ta sẽ tận lực phấn đấu, mưu đồ vị trí Thánh Tôn.

Nàng đã tính rồi, nếu hiện tại tư chất huyết mạch của nàng có thể ổn định lại, đột phá cảnh giới Thánh Tôn sợ là không tới ba ngàn năm.

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết đã bắt đầu trị liệu.

Ước chừng qua hơn hai canh giờ, cuối cùng Vương Thủ Triết mới tạm thời ổn định lại sự cắn trả của huyết mạch di thực của Chử Thiên Ca.

Có điều, sắc mặt của Vương Thủ Triết lại vô cùng ngưng trọng: “Vấn đề huyết mạch của bệ hạ vô cùng nghiêm trọng, trước mắt ta chỉ có thể miễn cưỡng áp chế hắn bắn ngược lại. Như vậy đi, mỗi ngày ngươi tới tìm ta trị liệu một canh giờ, qua một đoạn thời gian lại xem hiệu quả.”

“Ta có thể cứu, đã rất cảm tạ rồi.” “Huynh Thiên Ca một lần nữa mặc quần áo tử tế.“Ta tạm thời không quấy rầy Thủ Triết

trị liệu những người bị thương khác, trước tiên đi xử lý công việc tiếp theo."

"Đợi đã, trong khoảng thời gian này tuyệt đối đừng động thủ." Vương Thủ Triết trịnh trọng dặn dò.

"Yên tâm. Có các ngươi ở đây, ta còn động thủ làm cái gì?"

Thiên Ca sảng khoái đồng ý, sau đó liền rời đi trước.

Nàng có quá nhiều chuyện phải xử lý.

Tuy chiến sự đã chấm dứt, nhưng sau đó còn có một đống việc cần xử lý. Trên thực tế, không đơn thuần là Điền Thiên Ca, những người khác cũng đều bề bộn nhiều việc.

Vội vàng bận rộn, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Sau một khoảng thời gian.

Các loại người bị thương nặng đều đã được cứu trở về, còn lại chỉ cần chậm rãi an dưỡng là được.

Công tác quét dọn chiến trường cũng đã hoàn thành.

Đến lúc này, một đám cao tầng đến từ Thần Vũ hoàng triều, bao gồm Tài Hữu Đạo và Vương Thần Luân, mới tập trung lại mở hội ở trong Tiên Cung.

Trên hội nghị, ba người Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam và Chử Thiên Ca chiếm cứ chủ vị.

Nhưng đối với việc này ai cũng không có bất kỳ ý kiến gì, Vương Thủ Triết chẳng những là người tổ chức nhiệm vụ cứu viện khổng lồ lần này, còn tự mình ra chiến trường giết địch.

Đôi phu thê Liễu Nhược Lam này của hắn, trên chiến trường bộc phát ra sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, đội ngũ phụ trách công kích thuyền tháp nhỏ nhiều như vậy, trong đó không thiếu cường giả Chân Tiên cảnh, thậm chí Chân Tiên cảnh trung kỳ dẫn đội, cuối cùng lại bị bọn họ chiếm được đầu tiên.

Trải qua chiến dịch này, danh vọng và địa vị của Vương thị trong thế giới Thần Võ thoáng cái đã bạo tăng, thậm chí đã vượt qua sức ảnh hưởng của Chử thị và Thân Đồ thị.

Cũng khó trách, chỉ là phu thê Thủ Triết đã có chiến lực ngang với hai vị Chân Tiên rồi, huống chi trong nhà người ta còn có

hai Thánh Tôn.

Cho dù là xuất thần võ, đến Thánh vực, Vương thị cũng tuyệt đối không bình thường.

Một đám lão Chân Tiên đến cứu viện cũng đã sớm thu hồi khinh thường đối với thế giới Thần Võ, nhất là khi đối mặt với vợ chồng Vương Thủ Triết, trong lời nói càng lộ ra vài phần kính nể, đây là sự tán thành và tôn trọng đối với thực lực bản thân bọn họ, mà không phải bởi vì sau lưng bọn họ có Thánh Tôn chống lưng.

Đây cũng là lý do vì sao Vương Thủ Triết muốn cùng Liễu Nhược Lam cùng nhau xuống chiến trường một lần.

Thích hợp triển lộ một chút thực lực, vừa có thể thắng được địa vị và đủ loại tiện lợi của xã hội, cũng có thể chấn nhiếp một ít tâm tư tà ma có khả năng ẩn giấu. Tương lai là thế giới Thần Võ, Vương thị tương lai, sớm muộn gì cũng phải chân chính đối mặt với Thánh Vực, mà không phải làm bộ thành một công tử nhà giàu nào đó để lừa người khác.

“An Nghiệp, ngươi nói về thu hoạch trên chiến trường trước đi.” Vương Thủ Triết phân phó.

“Thái gia gia, bệ hạ.” Vương An Nghiệp phụ trách xử lý công việc quét dọn chiến trường liền lấy ra một màn hình, nhìn số liệu thông báo bên trên, “Kế toán thống kê thu hoạch như sau, đầu tiên chúng ta bắt được một chiếc thuyền tháp khổng lồ, cùng với bảy chiếc thuyền tháp nhỏ. Chiếc thuyền tháp khổng lồ chính là hạm kỳ của hạm đội A Tháp Nạp.”

Sau khi thẩm vấn, đám người Vương Thủ Triết tự nhiên đã biết hạm đội này, và hoàng tử Sa Mạn đến từ A Tháp Nạp tộc, bây giờ lúc báo cáo, cũng trực tiếp xưng hô A Tháp Nạp tộc.

Vương An Nghiệp tiếp tục nói: “Tính năng tổng hợp của chiếc kỳ hạm này có chút tương tự với 【Tiên cung】, ta tìm Thanh Nguyên Thánh tử nói về giá cả, kỳ hạm giống vậy “Thánh vực” cũng rất trân quý, so với Thánh khí giá cả cũng không kém bao nhiêu, giá trị ước chừng hai mươi đến ba mươi Hỗn Độn linh thạch.”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây chính là một lượng lớn Hỗn Độn linh thạch a! Rất nhiều Chân Tiên đời này chưa chắc có thể kiếm được một cái Hỗn Độn linh thạch.

Có điều, phu thê Vương Thủ Triết ngược lại bình tĩnh như thường.

Hai người bọn họ một người là đạo cung thánh nữ dần dần thức tỉnh, "Bái kiến đại thế diện", một người là bản thân đã gặp qua, hơn nữa người từng nhận được đồng tiền lớn, tự nhiên sẽ không có phản ứng gì quá lớn.

"Bảy chiếc thuyền tháp loại nhỏ kia công dụng ước chừng không kém Nguyệt Huy Cung bao nhiêu, không gian bên trong nó có thể chịu tải ít nhất mấy trăm tu sĩ thần thông lâu dài ở trong Hư Không Hải sinh tồn, giá trị ước chừng là hai ba mươi Tiên Linh Thạch. Hài cốt và mảnh vỡ sau vụ nổ đều được sưu tập lại, tổng giá trị tổn hại thành hai mươi Tiên Linh Thạch, tương lai dùng làm tài liệu nghiên cứu, hoặc là dùng để tu bổ tài liệu sử dụng."

Loại thuyền tháp loại nhỏ này so với thuyền tháp khổng lồ mà nói thì kém rất xa, nhưng cũng là tài nguyên chiến lược vô cùng quan trọng.

Bởi vì năng lượng của nó tiêu hao, chỉ cần liên quan đến Cực phẩm linh thạch, mà không phải cần tiêu hao Tiên Linh thạch.

Có thể thấy, tương lai, tần suất được sử dụng trong tay Vương thị, tuyệt đối vượt qua thuyền tháp khổng lồ. Dù sao thuyền tháp khổng lồ, chỉ cần hành động quân sự cỡ lớn và nhiệm vụ thăm dò cỡ lớn, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao tiên linh thạch.

Hơn nữa năng lượng cự pháo của nó khu động Tiên Linh Thạch, mỗi một kích tiêu hao ước chừng bằng một quả Tiên Linh Thạch, uy lực mặc dù phi thường lớn, nhưng cũng là mười phần xa xỉ.

Loại cự pháo năng lượng này đều dùng để đánh mục tiêu quân sự cỡ lớn, hoặc là đánh một ít sinh vật hư không có tốc độ tương đối chậm, bằng không sẽ là đánh đối với tồn tại ngang cấp với Tiên Cung! Nếu lấy ra đánh Chân Tiên hoặc Thánh

Tôn trong hư không hải, đó chính là đại pháo đánh muỗi, lãng phí không nói cũng không nhất định đánh được.

“Ngoài ra, chúng ta còn từ ‘Thi thể’, ‘Tù binh’, ‘Chiến hạm’ cướp đoạt được 145 vạn viên thượng phẩm linh thạch, 13000 viên cực phẩm linh thạch, 1460 viên Hỗn Độn linh thạch, đổi lại là Hỗn Độn linh thạch thì tổng cộng là 61~5 viên.

Đây là một khoản thu hoạch khổng lồ.

Nhưng mà cũng là chuyện bình thường, A Tháp nạp đội quân này cấp bậc rất cao, cấp chín đã là khởi đầu rồi, tiền riêng của quân nhân cộng thêm linh thạch dự trữ bên trong chiến hạm, có số liệu như vậy cũng không quá đáng.

Hơn nữa bọn hắn sử dụng nguồn năng lượng chủ yếu, chính là linh thạch năng lượng, không có linh thạch dự trữ cơ hồ nửa bước khó đi.

Đổi lại một cái Thánh đảo của Thái Sơ Đạo Cung đi lý giải liền đơn giản, tất cả đệ tử, Tiên Quân, lại thêm Thánh Tôn, tất cả tư nhân linh thạch cộng lại, cộng thêm linh thạch dự trữ trong bảo khố, tổng số lượng nhiều sẽ không ít.

Đánh giặc, quả nhiên là đường tắt một đêm phất nhanh.

Rất nhiều cao tầng Thần Võ hô hấp đều như đình trệ, bị khoản tài phú khổng lồ này làm cho kinh ngạc.

“Còn nữa là vơ vét trang bị vũ khí, trang bị trữ vật, vân vân, tính ra cũng là một khoản lớn, tổng giá trị cũng xấp xỉ năm mươi Hỗn Độn linh thạch. Thánh Tôn Lục Bì kia tuy rằng không có trang bị cấp thánh khí, nhưng hoàng tử Sa Mạn kia lại có một thanh chiến đao cấp thánh khí. Đương nhiên, những trang bị vũ khí đó không thích hợp cho Nhân tộc sử dụng, phải rèn lại tế luyện một lần mới được, trong quá trình này nhất định sẽ hao tổn một phần giá trị.”

Vương An Nghiệp dừng một chút, lại bắt đầu tuyên bố thu hoạch tiếp theo: “Còn có khoáng vật kim loại cướp được từ trên người các hạm và thi thể tù binh, tinh hạch sinh vật hư không, nguyên liệu nấu ăn phẩm chất cao, cùng với một ít thiên tài địa bảo trong hư không hải, đều là hoàng tử Sa Mạn từ lúc ở quê đi tới đây, thông qua thăm dò hoặc thăm dò, hoặc cướp đoạt, hoặc mậu dịch lấy được, sau khi ta tìm Thủy

Nguyệt Thánh Tôn tính toán, tổng giá trị ước chừng bốn mươi bảy Hỗn Độn linh thạch.”

“Trong đó có hai loại thiên tài địa bảo, một loại gọi là 【Hư Không Đạo Nguyên Quả】, là linh quả ngưng tụ tinh hoa vũ trụ ở trong linh huyệt Hư Không Hải mà thành, thuộc về thập nhị phẩm linh dược, chính là chủ tài Đạo Nguyên Đan tiếng tăm lừng lẫy.”

“Một loại khác cũng là linh dược mười hai phẩm, tên là Nguyên Băng Linh Căn, là chủ tài của đan dược thập nhị phẩm 【Nguyên Băng Đạo Đan】. Đan này đối với huyết mạch Huyền Băng hệ cực kỳ có lợi, đáng tiếc người luyện chế Nguyên Băng Đạo đan rất ít, tỷ lệ thành đan thấp đến không hợp thói thường. Bởi vậy người Thánh Vực, đụng phải Nguyên Băng Linh Căn đại đa số trực tiếp sử dụng, mặc dù hiệu quả sẽ kém thành đan rất nhiều ~~”

Vương An Nghiệp lại giới thiệu một vài loại tài liệu luyện khí đỉnh tiêm hiếm thấy, đều là tài liệu có thể dùng để luyện chế thánh khí.

Theo kết quả thẩm vấn, hoàng tử Sa Mạn từ quê đến đây tổng cộng bỏ ra một ngàn năm thời gian.

Rõ ràng một đường đi tới của hắn cũng phát tài không ít.

” khoang chạy trốn kia của hoàng tử Sa Mạn cũng rất thú vị, vật liệu dùng chính là vật liệu luyện chế thánh khí, nếu nghĩ cách dung hợp một phen, nói không chừng có thể luyện chế thánh khí.” Vương An Nghiệp tiếp tục báo cáo.

Tất cả mọi người nghe đến đó, đều đã bị chấn động.

Động một chút chính là giá trị Hỗn Độn linh thạch… Động một chút là thập nhị phẩm linh dược hoặc là tài liệu luyện chế thánh khí.

Đặc biệt là Mục Vân Tiên Hoàng Thương Thiên Ca, ánh mắt lại càng sâu thẳm, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Nàng đánh sống đánh chết, mạo hiểm vô số mạo hiểm mang về thu hoạch, cùng cái này so ra đúng là xa xa không bằng.

Bất quá, nàng kì thực cũng hiểu rõ, đây chính là chỉ tiêu diệt một hạm đội cấp bậc Chuẩn Đạo Tử mới có thu hoạch. Nếu là

ở Thánh Vực tấn công một thế lực siêu nhiên, cuối cùng thu hoạch đi theo so sánh sẽ chỉ có thể không nhỏ.

Nếu không phải Thủ Triết lên kế hoạch, sao có thể có thu hoạch như thế?

“An Nghiệp, nghe ngươi nói qua 【Truyền Thừa Tinh Hạch】 thu hoạch từ trên thi thể nạp tộc A Tháp, cũng rất có lai lịch và diệu dụng?” Vương Thủ Triết tranh thủ bắt đầu đề tài kế tiếp.

“Đúng vậy, thái gia gia.” Vương An Nghiệp lấy ra một viên tinh hạch thủy tinh to bằng nắm tay, biểu hiện cho mọi người xem, “Đây là một viên tinh hạch truyền thừa cửu giai, là phương thức truyền thừa độc hữu của A Tháp Nạp tộc. Sau khi ta nói chuyện phiếm với Tinh Cổ Khí Linh 996 tiểu tỷ tỷ, loại phương thức tu luyện truyền thừa này, vốn chính là Tinh Cổ tộc tham khảo chủng tộc văn minh khác, vì A Tháp Nạp tộc thiết kế phương thức tu luyện truyền thừa, mục đích là bồi dưỡng ra một nhánh chủng tộc phụ thuộc có thể đánh được.”

“Loại tinh hạch truyền thừa cửu giai này, có chút tương tự với thần thông truyền thừa thạch của chúng ta cùng thể kết hợp tinh hạch của Ma tộc, nhưng so với nhiều loại thuộc tính của huyền khí huyết mạch chúng ta, thuộc tính của nó cực kỳ đơn nhất, chính là năng lượng huyền khí thuần túy.”

“A! Phẩm chất và thuộc tính của năng lượng huyền khí có chút tiếp cận với phương thức tu luyện hàng thông thường của thế giới Thần Võ, 【Huyền Nguyên quyết】.”

Vừa nhắc tới Huyền Nguyên quyết, suy nghĩ của Vương Thủ Triết cũng tung bay, cảm khái ngàn vạn.

Lúc trước bộ công pháp truyền thừa duy nhất của Vương thị chính là công pháp trung phẩm 【Huyền Nguyên quyết】, vẫn là khuyết thiếu công pháp tu luyện đến Thiên Nhân cảnh hậu tục.

Lúc trước Vương Thủ Triết tự mình tu luyện chính là Huyền Nguyên quyết, cũng ở trên công pháp này mài giũa thật lâu.

Loại phương thức này tu luyện ra chiến lực huyền khí bình thường, không có bất kỳ thuộc tính đặc thù nào, nhưng ưu

điểm lại rất rõ ràng, chính là tính thích ứng tương đối mạnh, chỉ cần người có tiềm lực huyết mạch đều có thể tu luyện.

“Nơi này còn có một viên 【Kết Tinh truyền thừa của A Tháp Thập Nhất giai】.” Vương An Nghiệp tiếp tục lấy ra một viên lớn hơn, kết tinh càng sáng hơn giới thiệu, “Tính tác dụng của hắn ở A Tháp Nạp tộc, đại khái tương đương với bảo điển của chúng ta, có thể dẫn dắt người thừa kế nhanh hơn đi thông tu vi cao hơn. Bởi vậy, ta tìm Vương Anh Huy lão tổ của Đại Càn Vương thị, xin hắn thử cảm ngộ loại tinh thạch truyền thừa này.”

Vương Trụ Huy, một tu sĩ Thông Thần cảnh bình thường của Đại Càn Vương thị, lần này cũng hưởng ứng hiệu triệu của Trường Ninh Vương thị đến chi viện. Lão nhân gia hắn tu luyện chính là 【Huyền Nguyên quyết】 truyền thừa của Đại Càn Vương thị.

Rất nhanh, Vương Hãn Huy đã được mời vào hội trường. Hắn hiện thân thuyết pháp, biểu thị viên kết tinh truyền thừa Thập Nhất giai này sau khi tế luyện đến bên trong thần thức Tử Phủ của hắn, đối với bước tiếp theo tu luyện của hắn có chút tác dụng chỉ dẫn, nhưng so sánh với tu sĩ Thần Thông cảnh dùng bảo điển tu luyện, tốc độ cùng chênh lệch liền hiển hiện ra.

Tuy nhiên, loại chậm chạp này cũng là bình thường.

Chử Huy lão tổ chỉ là Thần Thông cảnh bình thường, trình độ thức tỉnh huyết mạch chỉ có đệ thất trọng, bởi vậy chỉ miễn cưỡng dung hợp viên kết tinh truyền thừa thập nhất giai này.

Cũng không phải hiện tại Đại Càn Vương thị không có tiền tăng huyết mạch cho hắn.

Bây giờ Đại Càn Vương thị dựa vào quan hệ của Vương thị, thu nhập hàng năm cũng liên tục tăng lên, chỉ là Huy lão tổ nghĩ đến tuổi của mình khá lớn, Thần Thông cảnh tăng huyết mạch lại vô cùng tốn sức, kế thừa Bảo Điển miễn cưỡng tu luyện càng không có lời, bởi vậy nhường cơ hội lần lượt cho hậu bối gia tộc.

Gia đại nghiệp đại, hài tử trẻ tuổi càng nhiều. Rất nhiều tu sĩ Huyền Vũ thế hệ trước đều sẽ có loại suy nghĩ này, bởi vậy lúc làm việc thường sẽ càng chú ý tộc nhân trẻ tuổi hơn.

Bởi vậy, Vương An Nghiệp dứt khoát lấy danh nghĩa "Thực nghiệm", lấy cho Kỳ Huy lão tổ một viên Cửu phẩm Vô Lượng đan, Thập phẩm Đăng Tiên đan, mời thái gia gia ra tay, cưỡng ép huyết mạch của Kỳ Huy lão tổ tăng lên tới tầng thứ tám, có được trình độ huyết mạch xông kích bình thường Lăng Hư cảnh.

Kể từ đó, Vương Hãn Huy dựa vào truyền thừa tinh hạch tốc độ tu luyện tăng lên không ít, nhưng so với bảo điển bình thường vẫn là chậm hơn một nhịp lớn.

Mọi người suy tính, đây dù sao cũng là tinh hạch truyền thừa của A Tháp Nạp Tộc, có khác biệt rất lớn với bảo điển của Nhân Tộc. Đoán chừng phải đợi đến khi Vương Hãn Huy dựa vào tinh hạch đi đến Lăng Hư cảnh, sau đó dung hợp lý niệm của mình vào tinh hạch truyền thừa, ngưng tụ và hoàn thiện ra một bộ 【Huyền Nguyên Bảo Điển】, sau này tiếp tục truyền thừa mới có thể giải quyết vấn đề này.

Nhưng cho dù như vậy, đây đã đơn giản hơn rất nhiều so với tự mình tìm tòi ra một con đường lăng hư, cũng thông thuận hơn rất nhiều.

Đây cũng coi như là một cục diện xấu hổ làm dịu lượng lớn thần thông truyền thừa thạch, bảo điển của thế giới Thần Võ.

Rất nhiều người tham dự đều sáng mắt lên, ánh mắt sáng rực nhìn Vương Thủ Triết, hy vọng ông ta có thể phân phối một ít kết tinh truyền thừa A Tháp Nạp Truyền Thừa cho mọi người.

"Mọi người yên tâm, có tài chắc chắn cùng phát." Vương Thủ Triết cười nói: "Toàn bộ sự trưởng thành của thế giới Thần Võ mới là căn bản hùng mạnh của nhân tộc. Lần này, mời mọi người cùng nhau đến họp, chính là để phân chia tài phú thật tốt."

"Nhưng mà, lần phân phối này ưu tiên cho gia tộc có hi sinh, tiếp theo là gia tộc lập công. Đúng rồi, danh sách thương vong bên phía Mục Vân bệ hạ cho ta một chút, ta sẽ tổng hợp suy tính một phen."

"Cái này…" Mang Thiên Ca do dự một chút, vẫn là nói: "Tiền trợ cấp thương vong cho đoàn đội thăm dò kia của ta sẽ xuất hiện từ thu hoạch trước đó của chúng ta, Thủ Triết ngươi yên

tâm, ta sẽ làm tốt công tác trợ cấp. Đúng rồi, Thủ Triết ngươi lần này làm nhiệm vụ cứu viện mời ngoại viện, chi phí cứu viện cho ta một chút, tiền này ta không thể cho ngươi ra."

"Bệ hạ… người chắc chắn chứ?" Vương Thủ Triết cười như không cười.

"…" Thiên Ca do dự một chút, gật đầu: "Ta xác định. "

Sau đó, Vương Thủ Triết đưa phí cứu viện cho nàng.

Sau đó, Kỳ Thiên Ca sau khi xem hết danh sách cứu viện sắc mặt trắng nhợt, lung lay sắp đổ, huyết mạch vừa mới ổn định lại có dấu hiệu cắn trả.

Sớm biết như vậy, còn không bằng ở nhà an ổn ổn!

Vương Thủ Triết hiểu tâm trạng của nàng.

Giống như kiếp trước có "Lãng lừa hữu" nào đó dựa vào tâm ý của mình đi ra ngoài mạo hiểm, vây ở một ít khu vực không người, sau khi đội ngũ cứu viện vận dụng nhân lực khổng lồ đem người cứu trở về, không đợi thở phào nhẹ nhõm, liền thu được một tờ danh sách cứu viện giá trên trời.

Không có gì khác, chỉ là đau lòng và hối hận.

…

Chương 89: Tính lãi! Tiền trợ cấp! Quy hoạch phát triển phá diệt chi vực!

…

“Thủ Triết, hay là ngươi bán ta đi?” Thiên Ca buồn bã nói: “Khoản giấy tờ này, cho dù đập nồi bán sắt ta cũng không trả nổi.”

“Làm sao có thể?” Vương Thủ Triết cười ha hả nói: “Chỉ dựa vào Thiên Nguyên Thánh Kiếm ngươi lấy được, cầm đi bán cũng có thể có hai ba mươi Hỗn Độn Linh Thạch, chớ nói chi là Thiên Nguyên Thánh Đồ của ngươi, vậy thì càng đáng giá.”

Vừa mới nói xong, Chử Thiên Ca còn chưa nói gì, một hư ảnh Thánh Đồ huy hoàng đại khí bỗng nhiên từ trong Tử Phủ của nàng xông ra.

Khí tức pháp tắc huyền ảo nhất thời nở rộ ra.

Cùng lúc đó, một tiểu nữ hài tướng mạo đáng yêu mãnh liệt từ trong hư ảnh Thánh Đồ nhào ra, hướng về phía Thiên Ca lộ ra vẻ mặt tội nghiệp: “Thiên Ca tỷ tỷ, ngươi ngàn vạn lần đừng bán đi ta… ô ô! Người ta bị giam giữ không biết bao lâu, thật vất vả mới lần nữa thấy được ánh mặt trời. Còn nữa, Thiên Ca tỷ tỷ ngài đã kế thừa Thiên Cương tỷ tỷ huyết mạch… Có thể đáp ứng ta, phải trọng chấn Thiên Nguyên đạo tông thánh uy.”

“Không bán hay không.” Chử Thiên Ca vội vàng trấn an Thiên Nguyên Thánh Đồ nói:“Tỷ tỷ cho dù đem mình bán, cũng tuyệt đối sẽ không bán ngươi.”

Nói xong, nàng tiến lên khoác cánh tay Liễu Nhược Lam, đáng thương nhìn nàng nói: “Nhược Lam muội muội, tỷ tỷ mệnh khổ a. Sau này ta bán mình làm thiếp của Vương thị, muội cần phải thương cảm ta một chút.”

“Thiên Ca tỷ tỷ yên tâm, ngươi vào Vương thị, hai chúng ta chẳng phân biệt lớn nhỏ, ngồi ngang hàng.” Liễu Nhược Lam cười híp mắt vỗ vỗ mu bàn tay của Huyên Thiên Ca, một bộ dáng vô cùng rộng lượng của mình, sau đó như có như không liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái: “Phu quân thấy thế nào?”

Một đám cao tầng Thần Vũ đều tự giác đừng mở mắt.

Không có cách nào, thần tiên đánh nhau, bọn họ lại không giúp được.

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết ho khan nặng nề một tiếng, vội nói: “Gia quy của Vương thị chúng ta, từ trước đến nay không cho phép ép mua ép bán người, càng không cho phép lấy nợ làm lý do đem nhân khẩu gán cho thành gia nô tì. Mục Vân bệ hạ, ngươi cứ từ từ trả nợ đi! Dựa theo lãi suất tiêu chuẩn là được.”

“Không được. Trò đùa thì đùa.” Sau khi nói đùa, sắc mặt của Kỳ Thiên Ca lại nghiêm túc trở lại, “Vương thị các ngươi mặc dù có tiền, nhưng đó cũng không phải là gió lớn thổi tới, hơn nữa thiên tài của Vương thị tụ tập, càng cần một lượng lớn tài nguyên để tăng lên, ta quyết không thể trì hoãn các ngươi phát dục. Như vậy đi, ta cống hiến hết những gì thu hoạch của Nam Hoa tông và di tích tinh cổ, xem có thể gom góp giấy cứu viện hay không.”

“Thu hoạch của Nam Hoa Tông thì thôi đi, dù sao đây cũng là hành động thăm dò của tổ chức Chư thị ngươi.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: “Không bằng bắt đầu tính từ di tích tinh cổ, toàn bộ quá trình tính hành động hợp tác liên thủ của Chử thị và Vương thị, dựa theo giá trị cống hiến của hai nhà ngươi và ta thống nhất tính toán.”

“Không được” Thiên Ca không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, sau đó trịnh trọng nhìn về phía Vương Thủ Triết, “Ta không thể ăn một mình khi ăn thịt, lúc bị đánh lại cùng ngươi gánh vác. Thu hoạch của Nam Hoa Tông, ta cũng chia sẻ với Thủ Triết.”

“Ngươi đã kiên trì như thế…” Thấy Thiên Ca kiên trì, Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền nói: “Hay là như vậy, ta và ngươi phân phối sau đó lại bàn bạc, chúng ta trước kết thù lao trợ cấp và kết thù lao cho người khác. An Nghiệp, con số thương vong ngươi phụ trách thống kê, kế hoạch an ủi sơ bộ định ra đâu?”

Vương An Nghiệp lật xem tinh mạc một chút, bẩm báo nói: “Lần này thương vong chủ yếu phát sinh ở trong không gian

Tinh Cổ tộc, từ Tiên Hoàng bệ hạ dẫn người tiến vào tiểu động thiên bắt đầu tính toán, trong tiểu động thiên tổng cộng đã chết tám Lăng Hư cảnh, trong đó bốn người là Phong Vương của Điền thị, theo thứ tự là 【Định Hải Vương】, 【Quân Mân Vương】, 【Văn huân Vương】, 【An Võ Vương】, còn có 【Thừa An lão tổ của Ngô thị】 của Hàn Nguyệt Siêu phẩm Ngô, 【Kinh Võ lão tổ của Hách Lan nhất phẩm】, Mạnh Nhất phẩm Doanh thị 【Hoành Tế lão tổ】 cùng với 【Ngọc Dương Chân Quân của Tiên cung】."

"Ngoài ra, còn hi sinh tổng cộng tám mươi sáu tên Thần Thông cảnh, trong đó một nửa là con cháu Chư thị."

Nghe Vương An Nghiệp báo ra số liệu thương vong, thần sắc của Mang Thiên Ca lập tức ảm đạm đi rất nhiều.

Thương vong quá nặng, nhất là Yên thị, đợt này có thể nói là hoàn toàn tổn thương nguyên khí.

Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp, lần này là nàng dẫn đội đi ra, gặp phải tình huống nguy hiểm, xông lên phía trước nhất chắc chắn phần lớn là người của Kỳ thị, hy sinh lớn hơn cũng là không thể tránh được.

Nàng trịnh trọng nói: "Ta nhất định sẽ làm tốt công tác trợ cấp."

"Trong hành động cứu viện của chúng ta cũng có hy sinh, trong đó Lăng Hư cảnh hi sinh một vị, là 【Sở Long lão tổ】 đến từ Xích Nguyệt Siêu phẩm Cơ thị. Hắn trốn không kịp khi một chiếc thuyền tháp loại nhỏ tự bạo. Ngoài ra, Thần Thông cảnh của các gia tộc cũng đã hi sinh mười tám người." Vẻ mặt Vương An Nghiệp cũng vô cùng ngưng trọng.

"An Nghiệp công tử." Hạ Tọa một vị nam tử trung niên mày ưng mắt sâu, sống mũi cao bước ra khỏi hàng nói: "Đánh giặc nào có ai không chết người, nếu Cơ thị chúng ta nguyện ý tương ứng hiệu triệu đến đây, thì đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh. Huống chi, chiến thuật an bài chiến lược lần này cực kỳ thỏa đáng, vả lại có Ly Tiên tiểu thư và Thủ Triết gia chủ kiệt lực cứu trị thương viên, toàn bộ tổn thất chiến đấu đã cực kỳ xinh đẹp, Xích Nguyệt Cơ thị chúng ta tuyệt đối sẽ không có oán hận."

Nam tử này khí chất tiêu sái, một đầu tóc dài hiện ra ngân quang, khí chất cực kỳ đặc thù, chính là người chấp chưởng Tịch Diệt Ma Điện, Thiên Tà Ma Quân Cơ Trọng Hiên.

Hắn đã là tu vi Lăng Hư cảnh hậu kỳ, lúc trước khi Ma tôn còn sống, hắn chính là một trong ba đại cự đầu của Chân Ma điện, quyền cao chức trọng, người ủng hộ bên người rất nhiều, đã từng muốn đẩy đệ tử thân truyền của mình lên vị trí tiểu Ma Tôn.

Đương nhiên, theo tất cả kết thúc, hắn cũng đã sớm điều chỉnh tốt tâm tính, bây giờ đã là một trong những người ủng hộ trung thành của Vương thị, ôm chặt lấy đùi Lung Yên lão tổ.

Hắn ta chính là tộc nhân xuất thân từ Xích Nguyệt Cơ thị, cũng là người có tiền đồ nhất của Xích Nguyệt Cơ thị, lúc này đại diện cho Cơ thị nói chuyện cũng là đương nhiên.

Sau Cơ Trọng Hiên, lại có nhiều người nhao nhao mở miệng hưởng ứng, đều là đại biểu gia tộc trong gia tộc có tộc nhân hy sinh.

"Mặc dù Thiên Tà ma quân nói có lý." Vương An Nghiệp chắp tay nói: "Nhưng mà, hy sinh chính là hi sinh, Vương thị chúng ta nhất định sẽ trợ cấp thỏa đáng. Bởi vậy, phương án trợ cấp trợ cấp chúng ta sơ bộ là, thứ nhất, hi sinh người thu thập tất cả di vật sau đó trả lại gia tộc, Tiên cung và Chân Ma điện thì trả lại Tiên cung và Chân Ma điện, nếu có chiến tổn thất Vương thị chúng ta bổ sung vào."

"Thứ hai, về tu sĩ Lăng Hư cảnh hi sinh, tiền an ủi bao hàm bốn hạng, một là 【A Tháp nạp tộc truyền thừa tinh hạch】 bậc mười một, vật này định giá hai viên Tiên Linh Thạch. Hai là một viên Thập Phẩm Đăng Tiên Đan, trước mắt thị trường giá không đủ Tam Tiên Linh Thạch. Ba là một kiện đạo khí, bốn là ba trăm khối cực phẩm linh thạch. Tổng thể kim tệ tính ra là tám viên Tiên Linh Thạch. Ngoài ra, số điểm công huân tích lũy khi còn sống vẫn như cũ, phân phối tính toán."

Tu sĩ Lăng Hư cảnh bỏ ra tiền trợ cấp thì có tám viên Tiên Linh thạch?

Hô hấp của rất nhiều gia tộc đều ngưng trọng, nếu đổi thành kim tệ mà nói, chính là trọn vẹn tám trăm ức viên! Với sản

nghiệp hiện tại của Vương thị, sau khi trừ bỏ chi tiêu của gia tộc hàng năm, cũng có thể kết được ba viên Tiên Linh Thạch.

Càng đừng nói, phân chia công huân còn chưa tính vào trong.

“An Nghiệp à, số tiền trợ cấp này có phải hơi nhiều rồi không?” Long Xương đại đế nhịn không được đứng dậy nói: “Lúc trước trong khế ước xuất chiến cùng mọi người ký kết, tiêu chuẩn tiền trợ cấp sau khi Lăng Hư cảnh chết trận là ba viên Tiên Linh Thạch, tiền này nếu đến Thánh Vực cũng đủ mua một bộ bảo điển rồi. Sớm biết như vậy, số tiền trợ cấp của ta đã hi sinh rồi, cũng cống hiến cho gia tộc rồi.”

“Bệ hạ, trận chiến này thu hoạch không nhỏ, bỏ thêm chút tiền trợ cấp cũng được.” Vương Thủ Triết liếc hắn một cái, ngoài miệng nói khách khí, trong lòng lại không nhịn được âm thầm lườm Long Xương một cái.

Cái gì gọi là ngươi hi sinh tính toán? Mạng này của ngài có thể đáng giá, một tia Hỗn Độn Bản Nguyên Đế Tử An đổi cho ngài liền giá trị ba mươi Tiên Linh Thạch.

Hơn nữa đế tử An chỉ đưa ra một nửa, cũng ghi nợ một nửa trong số này, một nửa còn lại là Vương Thủ Triết cho trợ cấp.

Với tính cách của Đế Tử An, thiếu tám viên Tiên Linh Thạch, cuối cùng hơn phân nửa cũng sẽ nghĩ cách bỏ đi. Tương đương Vương thị cho ra hai mươi ba viên Tiên Linh Thạch.

Đương nhiên, Long Xương bệ hạ có phần đãi ngộ này, đương nhiên Lăng Vân thánh chủ Khương Chấn Thương cũng có một phần. Đồng dạng là để cho Lăng Vân thánh địa ra bảy viên tiên linh thạch, còn lại do Vương Thủ Triết bổ sung.

Đây cũng là một chút lòng cẩn thận cho hai vị đại lão trợ giúp Vương thị.

Đương nhiên, thời điểm tuyên bố với bên ngoài, đều nói đó là hoàng thất Đại Càn cùng Lăng Vân thánh địa tự bỏ tiền ra đổi, để tránh khiến cho không cần thiết đỏ mắt.

Kỳ thật ở Thánh Vực, đừng nói Lăng Hư cảnh không hưởng nổi Hỗn Độn bản nguyên để kéo dài tuổi thọ, ngay cả tuyệt đại đa số Chân Tiên cảnh cũng không hưởng dụng nổi.

Ba mươi Tiên Linh Thạch, cũng có thể vì gia tộc tăng thêm một thanh Tiên Khí lợi hại rồi.

Lời này của Vương Thủ Triết vừa nói ra, đương nhiên là đem tiền trợ cấp trợ cấp của Lăng Hư cảnh đặt xuống. Mọi người đối với tiền trợ cấp này đã có chút hài lòng. Long Xương đại đế đương nhiên cũng là "Thức tướng" câm miệng.

Dù sao Lăng Hư cảnh lần này đi theo tới tham gia trận chiến này, đại đa số đều là Lăng Hư cảnh 3000 tuổi trở lên, thọ nguyên cũng không nhiều lắm.

Lấy được khoản tiền trợ cấp này, gia tộc hoàn toàn có thể bồi dưỡng thêm một gã Lăng Hư cảnh, thậm chí, dưới sự phụ trợ của Thập Phẩm đan, bồi dưỡng ra Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ cũng chưa hẳn là không thể.

"Về tiền trợ cấp trợ cấp của tu sĩ Thần Thông cảnh, tạm thời định ra là một viên tinh hạch 【A Tháp nạp truyền thừa】, định giá khoảng hai mươi viên linh thạch cực phẩm, một viên Vô Lượng Đan cửu phẩm, một món linh bảo Thần Thông hoặc vật phẩm giá trị ngang nhau, ba mươi viên linh thạch cực phẩm, tổng giá trị đồng tiền trợ cấp khoảng hơn tám mươi viên linh thạch cực phẩm." Vương An Nghiệp lại ban bố điều kiện trợ cấp trợ cấp của Thần Thông cảnh.

Tiền trợ cấp như thế, tự nhiên cũng cao hơn gấp đôi so với khế ước nguyên bản, tự nhiên rước lấy một mảnh tán thưởng, không người phản đối.

Dựa theo tính toán, tất cả tiền trợ cấp của tu sĩ Lăng Hư cảnh cộng lại, ước chừng bảy mươi hai viên Tiên Linh Thạch, mà tất cả tiền trợ cấp Thần Thông cảnh cộng lại, ước chừng tám mươi bảy viên Tiên Linh Thạch, tổng cộng khoảng một trăm năm mươi chín viên Tiên Linh Thạch.

Sau khi định ra tiền trợ cấp, chính là phần thưởng và thù lao phân phối thành viên tham chiến.

Căn cứ vào khế ước mỗi người ký vào lúc trước, lại ký kết khế ước cùng cấp với người của Kỳ Thiên Ca.

Trong khế ước có phần thù lao và bộ phận ban thưởng.

Trải qua công tác thống kê, tổng cộng của bộ lạc Vân Thiên Ca và bộ lạc Vương thị xuất động tên tu sĩ Thần Thông cảnh (người hy sinh), bộ phận thù lao và phần thưởng tổng cộng đạt tới bốn mươi chín viên Tiên Linh Thạch, bình quân ước chừng là ba mươi viên linh thạch cực phẩm.

Đối với tu sĩ Thần Thông cảnh mà nói, đây đã là một khoản tiền khổng lồ bằng con số trên trời.

Bình thường, cung phụng Thần Thông cảnh của Vương thị phụng dưỡng hàng năm là ba vạn đến sáu vạn tiên tinh, giá trị trung bình tính theo năm vạn, cũng chính là 0.05 viên linh thạch cực phẩm, 30 cực phẩm linh thạch, đó là thu nhập theo khoảng sáu trăm năm phụng dưỡng!

Hơn nữa đây còn là bởi vì bản thân cung phụng Thần Thông cảnh của Vương thị cung phụng tương đối cao, nếu là một tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường, đào đủ loại chi tiêu, vật tư tu luyện, mấy đời cũng không nhất định có thể tích lũy được 30 viên linh thạch cực phẩm.

Đương nhiên, 30 khối cực phẩm linh thạch này, đó là con số trung bình, căn cứ vào chiến công bất đồng có ít người mà có ít ỏi, nhưng dưới cơ sở này, dù là chiến công có ít, thù lao và ban thưởng lấy được cũng tương đương khả quan.

Trong lúc nhất thời, mỗi người sau khi nhận được thù lao và tiền thưởng của mình, đều cười đến mức miệng đều nứt ra. Lần tác chiến này tuy rằng nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng là con số trên trời.

Sau Thần Thông cảnh chính là thù lao và phần thưởng của tu sĩ Lăng Hư cảnh để phân phối.

Căn cứ khế ước, người tham dự phân chia Lăng Hư cảnh xếp hạng 125, phần thù lao và bộ phận ban thưởng tổng cộng đạt tới 380 viên Tiên Linh Thạch, chia đều ra mỗi người ước chừng 3 Tiên Linh Thạch.

Đối với tu sĩ Lăng Hư cảnh mà nói, đây cũng là một khoản tiền khổng lồ giống như con số trên trời.

Đây chính là tiền có thể đổi một bộ bảo điển ở Thánh Vực!

Một tu sĩ Lăng Hư cảnh có năng lực sáng tạo, cả đời đào các loại chi tiêu, có thể tích lũy ra 3 tiên linh sao? Đương nhiên là

xa xa không thể.

Đương nhiên, đây vẫn là số lượng trung bình, có không ít tu sĩ Lăng Hư cảnh chiến lực tương đối kéo dài, liền cầm một viên hơn một viên Tiên Linh Thạch.

Nhưng mọi người vẫn rất hài lòng với chuyện này.

Ngoài ra, Nguyên Thủy Thanh Long nhất tộc lấy tổng cộng 9 viên Tiên Linh Thạch, Long Kình nhất tộc ngậm ngọc côn tổng cộng phân phối đến 15 viên Tiên Linh Thạch, Vạn Yêu Quốc nhất mạch không chứa Đế Hưu, tổng cộng lấy được 18 viên Tiên Linh Thạch.

Đây cũng là bởi vì linh thú hung thú có sức chiến đấu mạnh mẽ phổ biến, Hư Không Hải lại vô cùng thích hợp thả bản thể ra chiến đấu, cho nên số lượng bọn họ mặc dù ít, nhưng bình quân xuống mỗi con đều lấy được Tiên Linh Thạch nhiều hơn không ít.

Kế tiếp chính là phân phối thù lao cho Chân Tiên, tổng cộng 12 Tiên Quân Chân Tiên Cảnh bình thường, tổng cộng thù lao và ban thưởng đạt tới 660 viên Tiên Linh Thạch, chia đều trên đầu mỗi Chân Tiên ước chừng 55 viên Tiên Linh Thạch, giá tương đương với nửa bộ 【Tiên Kinh】, hoặc là giá trị hai kiện Tiên Khí.

Điều này đối với phần lớn Chân Tiên mà nói, cũng là một con số trên trời.

Lúc trước, Khương thị Tiên Tộc Thiên Thụy vì mấy chục Tiên Linh Thạch, cũng phải xoay sở nhiều mặt, thế chấp tộc sản, bởi vậy có thể thấy được số tiền này không ít.

Về phần Thanh Nguyên Thánh Tử và Thủy Nguyệt Thánh Nữ, tự nhiên không thể lấy đãi ngộ của Chân Tiên bình thường để cân nhắc. Giá khởi điểm lần này của bọn họ chính là một viên Hỗn Độn Linh Thạch, mà căn cứ công lao của bọn họ, lại thưởng thêm một chút năm viên Hỗn Độn Linh Thạch, bởi vậy hai người mỗi người cầm hai mươi lăm viên Hỗn Độn Linh Thạch, tổng cộng chi ra năm viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Còn lại ký hợp đồng thuê mướn chính là Thủy Nguyệt Thánh Tôn rồi.

Căn cứ vào khế ước và cống hiến của nàng, một người độc chiếm tám trăm viên Tiên Linh Thạch, đổi thành Hỗn Độn Linh Thạch đều là tám viên!

Chỉ riêng thù lao của một mình nàng đã vượt qua tổng cộng 12 tên Chân Tiên bình thường.

Về phần Vương thị vừa mới gia nhập cung phụng gia tướng 【Hư Không Cứ Xác Huyền Quy Thập Tứ giai —— bạn học Vương Quý, bởi vì lập được công lao quan trọng, trực tiếp lấy 150 Tiên Linh Thạch.

Bởi vậy, tổng chi trả thù lao là 2941 viên Tiên Linh Thạch, ước chừng 30 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Về phần Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo, cùng với Bạch Vũ Triều Lộ và các con cháu nội bộ của Vương thị đều thuộc về nhân viên nội bộ của Vương thị, bởi vậy không tham dự việc phân phối. Bọn họ sẽ thu được điểm cống hiến trong hệ thống gia tộc Vương thị, sau đó tự nhiên có thể sử dụng điểm cống hiến để đổi lấy vật mình cần.

Đương nhiên, loại phân phối này cũng sẽ không nhiều như "nhân viên ngoại sinh" vậy. Dù sao người ta là nhân viên ngoại bao thuê đến, ngày bình thường cũng không lấy Vương thị ra phụng dưỡng, mà giống như Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo, hàng năm đều có phụng dưỡng cố định, còn hưởng các loại chính sách phúc lợi, đổi vật phẩm trong bảo khố gia tộc, cũng có lợi hơn so với ra bên ngoài mua.

Dựa vào thu hoạch quá lớn trong chiến đấu lần này, sau khi kết quả thống kê cuối cùng của Vương Thủ Triết, trên cơ sở mọi người đã rất hài lòng, lại tuyên bố lấy ra 30 viên Hỗn Độn Linh Thạch làm phần thưởng.

Bởi vậy, thu hoạch của mỗi người gần như đều tăng lên gấp đôi.

Như thế, tự nhiên là làm cho tất cả mọi người phá lệ hài lòng!

Về phần phân phối Vương thị và Yên thị, đó chính là một câu chuyện khác.

Bởi vì chiến công mỗi người đều không giống nhau, nhân số tham chiến cũng thật sự không ít, chỉ là thống kê chiến công

và ban thưởng nhận lấy chính là một công trình lớn, trước sau tiêu tốn nửa tháng thời gian, tất cả "Quân đánh thuê" được mời tới toàn bộ lấy được tiền tài cùng vật tư nên có. Bọn họ có thể căn cứ nhu cầu bất đồng, đem phần thưởng đổi thành vật tư phù hợp bản thân.

Cho đến lúc này, công việc của nhân viên bao ngoại cũng kết thúc.

Suy xét đến nhân viên bên ngoài tồn tại đại ân như Thanh Nguyên Thánh Tử, Vương Thủ Triết và Kỳ Thiên Ca thương lượng xong, quyết định phái Tiên cung trước, đưa phần lớn nhân viên bên ngoài về thế giới Thần Võ.

Trước khi đi, Vương Thủ Triết, Chử Thiên Ca, Thủy Nguyệt Thánh Nữ, Thanh Nguyên Thánh Tử, cùng với đám người Thủy Nguyệt Thánh Tôn, một mình gặp mặt, vừa là đưa tiễn, vừa là chuẩn bị thương lượng một số chuyện.

Trong Tiên Cung, Vương Thủ Triết dùng tiên trà chiêu đãi mọi người.

"Thủy Nguyệt tiền bối." Vương Thủ Triết nâng chén trà lên, ra hiệu với mọi người: "Thủ Triết lấy trà thay rượu, bái tạ tiền bối không tiếc giúp đỡ."

"Thủ Triết khách sáo rồi, chuyến này ta cũng thu hoạch được rất nhiều."

Trải qua chiến dịch này, Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng lĩnh giáo được năng lực tổ chức đáng sợ của Vương Thủ Triết, cùng với chiến lực và tiềm lực của bản thân, đương nhiên lại đặc biệt coi trọng hắn vài phần.

Hơn nữa, ngoại trừ tám viên Hỗn Độn linh thạch được ghi trên khế ước của Thủy Nguyệt Thánh Tôn, còn có thêm tám viên Hỗn Độn linh thạch, chuyến này kiếm được tổng cộng mười sáu viên Hỗn Độn linh thạch, đây là điều trước khi tới đây nàng cũng không ngờ tới.

Ngẫm lại mà xem, Vân Bằng thánh tôn đã một đống tuổi rồi, trừ khoản tiền công ra, tài sản riêng tích góp bao nhiêu năm cũng chỉ có mười mấy viên Hỗn Độn linh thạch. Chỉ điểm này đã có thể biết mười sáu viên Hỗn Độn linh thạch này giá trị cỡ nào!

Nàng ta chỉ có thể khen một câu, “lão bản khí phách”!

“Thật ra, cuộc chiến này của Vương thị chúng ta thu hoạch được nhiều hơn.” Vương Thủ Triết cười nói: “Hi vọng tiền bối đừng trách tội.”

“Làm sao mà trách tội được?” Đương nhiên Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng biết hắn đang nói gì, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chuyến này ta chỉ được thuê tới, liên thủ với hai vị đồng đạo đối phó với Lục Bì Thánh Tôn, đã lấy đi mười sáu viên Hỗn Độn linh thạch. Ta đã rất hài lòng với thu hoạch này.”

“Về phần Vương thị có kiếm được nhiều hơn nữa, ta cũng không thể nào đỏ mắt. Dù sao Vương thị các ngươi mới là người tổ chức của chiến dịch lần này, là chủ thể chi trả thù lao và gánh vác nguy hiểm. Nói không dễ nghe, nếu chiến dịch này thất bại, Vương thị không chỉ hao binh tổn tướng, càng có nguy cơ táng gia bại sản. Mà Thủy Nguyệt Động Thiên nhất mạch chúng ta, nếu thật sự gặp nguy hiểm, nhiều lắm là chủ động rút lui!”

Thanh Nguyên Thánh Tử cũng cười nói: “Tiền bối nói không sai, những người làm công như chúng ta đã tiếp nhận thù lao cao của ngài, làm việc chúng ta nên làm, đương nhiên cũng chỉ lấy tiền nên lấy. Còn ông chủ Thủ Triết của ngài thì kiếm thì bồi thường, chúng ta sẽ không quan tâm, càng không nên quan tâm. Ngài có thể đầu nhập tổ chức cùng chỉ huy chiến dịch này, kiếm được nhiều như vậy vốn là bản lĩnh và bản lĩnh của ngài. Ngài muốn bảo ta đầu nhập và lo liệu việc này, ta thật sự không có năng lực và quyết đoán như vậy.”

Ba mươi cái Hỗn Độn linh thạch ngoài định mức nói lấy ra liền lấy ra, hắn chỉ là ngẫm lại cũng đã bắt đầu đau lòng rồi.

Thủy Nguyệt thánh nữ cũng khoát tay nói: “Thủ Triết ngươi đừng làm ra vẻ, quy củ chúng ta đều hiểu. Xét đến bạn tốt của mọi người, cùng lắm là ngươi kiếm được nhiều tiền lời hơn ta hỏi ngươi, ngươi đền ta ít đi mấy món thù lao, không đến mức thấy ngươi kiếm được nhiều sẽ đỏ mắt. Huống chi, ngươi cho thêm tiền thưởng gấp đôi! Về sau có loại cơ hội phát tài này, đừng quên gọi ta là~”

Vương Thủ Triết cười nói: “Nhất định, sau này có chuyện tốt ta tiếp tục gọi mọi người cùng nhau.”

Kỳ thật, hắn nên đặt Thủy Nguyệt thánh nữ vào trong đội ngũ cung phụng nhà mình, dựa theo điểm cống hiến kết toán ban thưởng, chẳng qua người ta dù sao cũng là Động Thiên thánh nữ, lại là sư tôn ở trước mặt, Vương Thủ Triết thật ngại.

"Có số tiền này, cuộc sống của Thủy Nguyệt Động Thiên chúng ta sẽ dễ chịu hơn rất nhiều." Thủy Nguyệt Thánh Tôn cao hứng nói: "Ta chuẩn bị nhờ quan hệ kiếm thêm mấy quyển tiên kinh trở về, để Thủy Nguyệt Động Thiên chúng ta mở thêm mấy tiên phủ. Đúng rồi, 【A Tháp nạp truyền thừa kết tinh】 thập tam giai cùng thập giai】 trong tay ngươi có thể đổi hai cái cho chúng ta không? Đệ tử tư chất tốt một chút, bằng nó cũng có thể trở thành tiên, tương lai nói không chừng có thể lột xác thành tiên kinh."

"Tiền bối." Vương Thủ Triết cười khổ lắc đầu: "Bây giờ ngài cũng biết một số tình huống trong thế giới Thần Võ chúng ta rồi, Tiên Kinh Bảo Điển của chúng ta khan hiếm quá lợi hại, ngài cũng đừng làm khó chúng ta."

"Đúng vậy a, Thủy Nguyệt tiền bối ngài là Động Thiên chi chủ, tại Thánh Vực môn lộ rất rộng, kiếm Tiên Kinh so với chúng ta còn dễ kiếm hơn." Mang Thiên Ca cũng nói, "Ta còn muốn dùng tiền nhờ ngài mua sắm một chút Tiên Kinh, Bảo Điển, Thần Thông truyền thừa thạch đây."

Thủy Nguyệt Thánh Tôn vội vàng cự tuyệt: "Muốn mua tiên kinh cũng không dễ dàng, dù sao số lượng trên thị trường quá ít, Thiên Ca ngươi vẫn nên tự mình chạy tới Thánh Vực tìm kiếm đi. Tốt nhất là tìm chủng tộc kia có hai ba bản tiên kinh, nhưng đã dần dần xuống dốc ở Tiên Tộc đàm luận."

Đổi lại là trước kia, Thủy Nguyệt Thánh Tôn chắc còn đồng ý hỗ trợ sưu tập tiên kinh, cùng lắm là kiếm chút chênh lệch về giá vất vả. Nhưng hôm nay, nàng và đồ đệ cầm trong tay hơn hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch, đương nhiên cũng có ý tưởng mở rộng mặt tiền.

"Đúng rồi, An Tình, năm viên Hỗn Độn linh thạch của ngươi đâu?" Thủy Nguyệt Thánh Tôn nghĩ tới đây, đột nhiên nhìn chằm chằm vào đồ đệ: "Đến đây, giao cho sư tôn ta bảo quản, đưa chúng vào trong việc xây dựng động thiên."

"…"

Vẻ mặt Thủy Nguyệt thánh nữ ngây ngốc.

Nàng còn chưa nóng Hỗn Độn Linh Thạch, đã bị thu lại rồi sao? Nàng còn chuẩn bị làm thêm mấy vé, tích góp từng tí một Hỗn Độn Linh Thạch, tí nữa về sẽ mua một kiện Thánh Khí.

"Ngươi nhìn cái gì?" Thủy Nguyệt Thánh Tôn cả giận nói: "Với cái tính cách như ngươi, cất một khoản tiền lớn sau lưng chắc chắn sẽ trôi theo. Sau này Thủy Nguyệt động thiên ta đều do ngươi kế thừa, ngay cả thánh khí của ta cũng là của ngươi, mấy viên Hỗn Độn linh thạch này ngươi cũng không bỏ được?"

Rất hiển nhiên, Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng rất hiểu đồ đệ nhà mình, hắn không tin tưởng năng lực quản lý tài chính của nàng.

"Sư tôn, ngài để ta ôm mấy ngày đi." Thủy Nguyệt thánh nữ sắp khóc tới nơi rồi.

Sớm biết như vậy, nàng đã giới thiệu các Thánh Tôn khác đến làm công.

Nàng vội vàng cầu cứu với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác cho Thủy Nguyệt thánh nữ: "Tiền bối, ta còn có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo ngài."

"Thủ Triết xin nói, ta nhất định biết gì nói nấy." Thủy Nguyệt Thánh Tôn cực kỳ khách khí với Vương Thủ Triết.

"Ta muốn kiến tạo siêu không gian na di đại trận, cùng với bộ không gian truyền tin đại trận, để bù đắp khoảng cách không gian bên này quá xa, thông tin và vận chuyển đều không tiện." Vương Thủ Triết tự tay rót trà cho Thủy Nguyệt Thánh Tôn, trịnh trọng dò hỏi, "Không biết tiền bối có phương pháp phương diện này không? Ngài yên tâm, chúng ta sẽ trả phí giới thiệu cho ngài."

Cái gọi là siêu không gian na di đại trận chính là không gian đại trận tương tự như hành lang siêu không gian, nó có thể mở ra thông đạo không gian giữa hai tiết điểm không gian, trong thông đạo có thể chứa các loại hư không độ thuyền như Tiên cung, Nguyệt Huy cung xuyên qua xuyên lại, trong nháy mắt

vượt qua khoảng cách không gian dài dằng dặc, rút ngắn rất nhiều thời gian.

Không Gian Đại Trận như vậy số lượng Thánh vực không ít, thời điểm hắn cưỡi Thiên Hư Vân Chu đi tới Thiên Thụy Thánh Triều, cũng không chỉ sử dụng qua một lần, lui tới thập phần tiện lợi.

Cũng bắt đầu từ đó, hắn liền nhớ thương trận pháp này.

"Chỉ là chuyện nhỏ, miễn phí giới thiệu thôi, hơn nữa Thủy Nguyệt Động Thiên chúng ta đã chiếm lợi lớn rồi." Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng nghiêm mặt nói, "Ta có một vị bằng hữu là Trận Đạo Thánh Tôn, tính cách ôn hòa, xử sự thản nhiên, giới thiệu để kiến tạo đại trận dịch chuyển không gian siêu siêu cấp thì không thành vấn đề. Nhưng mà, phí dụng này… e rằng cần trên trăm Hỗn Độn linh thạch."

Trên trăm Hỗn Độn Linh Thạch?

Cho dù là hào phú của Vương Thủ Triết cũng hít một hơi khí lạnh.

"Thủ Triết, ngươi chớ hiểu lầm." Thủy Nguyệt Thánh Tôn vội vàng nói: "Muốn xây dựng Na Di trận và truyền tin trận vượt không gian phù hợp với bên này là một công trình lớn, không có hai ba trăm năm khó mà hoàn thành, hơn nữa phí tài liệu là lớn, giá trên trăm Hỗn Độn linh thạch đã là tương đối thực rồi."

"Trong Thánh Vực chúng ta địa vực bao la, rất nhiều địa phương đều thông qua không gian na di trận câu liên. Những thứ này thuộc về phương tiện giao thông cao cấp, tuy rằng phí tổn xây dựng rất cao, nhưng một khi kiến tạo hoàn tất, chính là hưởng thụ vô cùng."

Biểu cảm của Vương Thủ Triết hơi ngưng trọng, nhưng không chút chần chừ, trực tiếp gật đầu đồng ý giá này: "Vậy nhờ tiền bối hòa giải."

Đương nhiên hắn hiểu ý của Thủy Nguyệt Thánh Tôn.

Tồn tại của Bài Di Trận vượt không gian này giống như đường cao tốc, khi kiến tạo tự nhiên là giá trên trời, nhưng chỉ cần tạo tốt, sau này có thể được lợi vô số năm.

Hắn có kế hoạch xây dựng một không gian cơ địa trong mảnh bãi Toái Tinh này, tiến hành tìm kiếm quặng mỏ, tinh luyện kim loại và công việc ban đầu, đem không gian thứ hai cùng với vô số ngôi sao đang trôi nổi kia sử dụng.

Nhưng kế hoạch này, nhất định phải xây dựng trong tình huống giao thông thuận tiện, tình huống xuất hiện tình huống có thể kịp thời trợ giúp.

Nếu như không tạo ra không gian đại na di trận, không gian thăm dò này chính là phi địa!

Vì để tránh chuyện tương tự phát sinh, đáp án tự nhiên chỉ có một —— Kiến, đập nồi bán sắt cũng phải xây!

…

Chương 90: Tinh Cổ Thần Khí! Tin tức về tinh nguyên chi tâm!

…

Tu kiến vượt qua không gian Na Di trận là một đại công trình hao phí rất lớn, vả lại thời gian dài lâu, liên quan đến lợi ích của toàn bộ thế giới Thần Võ, đương nhiên không có khả năng do một nhà Vương thị bỏ tiền.

Vì vậy, về trận dịch chuyển không gian này, còn phải sau khi trở về triệu tập hội nghị xác định đầu tư, thông qua chi phí một chút, xác định cổ phần cổ phần nên có, nhưng vì thế mà một mình thiết lập một 【 Siêu Không Gian Ti 】 để đốc quản kiến thiết, cùng với quản lý tương lai.

“Nếu Thủ Triết đã cố ý xây dựng dịch chuyển trận không gian siêu cấp, vậy lần này sau khi trở về ta sẽ liên hệ với bằng hữu của ta.” Thủy Nguyệt Thánh Tôn trịnh trọng gật đầu: “Cũng sẽ tận lực thuyết phục hắn nhận lời việc này.”

Đây chính là chỗ tốt trước đó Vương Thủ Triết ra tay hào phóng.

Mấy lần thuê, giữa hắn và Thủy Nguyệt Thánh Tôn đã thành lập quan hệ tốt đẹp, có lòng tin sung túc, lúc này người ta mới nguyện ý hao phí tâm lực vận dụng nhân mạch của mình đến giúp đỡ.

“Vậy xin nhờ tiền bối.” Vương Thủ Triết dừng một chút lại nói: “Ngoài ra, một số hạt giống Bát Phẩm Linh Mễ cốc có thể tự trồng, cũng cần tiền bối hỗ trợ lưu ý một chút.”

“Cái này cũng không dễ làm lắm.” Thủy Nguyệt Thánh Tôn nghe hắn nhắc tới điều này, trên mặt lập tức lộ vẻ khó xử, “Bát phẩm linh cốc đều là báu vật của các động thiên. Với Thủy Nguyệt động thiên của ta mà nói, có một loại Bát phẩm thánh ngọc linh mễ tổ tiên truyền xuống, cũng có một linh mạch thuỷ thuộc tính Bát phẩm, ước chừng có hai mươi mẫu ruộng thánh linh thủy Bát phẩm. Nếu Vương thị có nước linh thủy cấp Thánh phẩm, chúng ta có thể trả giá ngang cho một ít linh

chủng, nhưng lại không cách nào khiến Vương thị tự giữ lại hạt giống.”

“Thủ Triết hiểu.” Vương Thủ Triết chắp tay nói lời cảm tạ: “Tiền bối chỉ cần lưu ý là được, có thì có, không có cũng không sao.”

“Được, ta sẽ nhớ kỹ việc này.” Thủy Nguyệt Thánh Tôn gật đầu: “Ta sẽ nghe ngóng nhiều mặt một phen. Chỉ là việc này có chút khó xử, Thủ Triết đừng ôm hy vọng quá lớn là được.”

Linh điền linh mễ, đến cấp bậc thất phẩm bát phẩm, đều thuộc về vật tư chiến lược của thế lực cao cấp, muốn nhổ xuống một khối cũng không dễ dàng.

Đặc biệt là giống Bát Phẩm Linh Mễ Cốc, các nhà càng coi như trân bảo. Thủy Nguyệt Thánh Tôn bằng lòng cung cấp linh chủng với giá ngang, cũng đã coi Vương Thủ Triết là người một nhà. Về phần nói bán hạt giống Bát Phẩm Linh Mễ Cốc có thể tự động lưu chủng, trừ phi ngày nào đó Thủy Nguyệt Động Thiên phá sản, hoặc là nợ ân tình to lớn, nếu không tuyệt đối không có khả năng.

Sau một phen nói chuyện, nên hỏi, nên nhờ đều nói xong rồi, Vương Thủ Triết liền tiễn biệt nhóm người Thủy Nguyệt Thánh Tôn.

Kể từ đó, mảnh tinh cầu vỡ nát này chỉ còn lại “dân bản sống” của thế giới Thần Võ.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Vương thị liền bắt đầu tổ chức nhân thủ, tiến hành thăm dò một loạt bãi Tinh Thần vỡ nát này.

Vị trí đứng mũi chịu sào thăm dò chính là linh mạch vỡ vụn do Vương An Nghiệp phát hiện.

Nói là phá vỡ ngôi sao, nhưng hình thể của nó quả thực không nhỏ, chiều dài dài nhất ước chừng hơn hai ngàn dặm, chỗ rộng nhất ước chừng hơn bảy trăm dặm, tổng thể tạo thành hình dạng không có quy tắc.

So với một chiếc thuyền tháp cỡ nhỏ thì nó nhỏ bé như một hạt bụi.

Vương An Nghiệp dưới sự thủ hộ của tiền bạc đã tiến hành tỉ mỉ thăm dò phiến linh mạch này, phát hiện trong đó có một

đoạn nhỏ hạch tâm của linh mạch đã đạt tới tiêu chuẩn bát phẩm linh mạch, quy mô lớn nhỏ có lẽ là "Tiểu hình", ngũ hành thuộc tính là "Kim".

Nếu đem nó di dời đến Vương thị, ước chừng có thể khai khẩn ra hai mươi mẫu thánh linh điền kim thuộc tính bát phẩm, có thể trồng linh cốc bát phẩm kim thuộc tính, hoặc là bồi dưỡng linh dược kim thuộc tính thập nhất phẩm.

Biết được phát hiện này, Vương Thủ Triết cũng có chút phấn chấn.

Lúc trước khi đạt được Quy Nguyên Tiểu Động Thiên, vì làm một cái bát phẩm ngũ hành linh mạch cỡ nhỏ, hao phí mấy viên Hỗn Độn linh thạch, cuối cùng thành hình chỉ có hai mẫu bát phẩm ngũ hành linh điền.

Vương An Nghiệp tùy tiện tìm một cái, đó là một linh mạch bát phẩm kim hệ cỡ nhỏ, điều này cũng có thể trở thành nội tình trấn thủ của thế lực động thiên.

Chỉ tiếc, đây là bát phẩm linh mạch kim hệ, nếu là thủy hệ bát phẩm linh mạch, ngược lại có thể từ Thủy Nguyệt động thiên mời một ít linh chủng đến trồng, sản xuất bát phẩm thánh ngọc linh mễ, tất nhiên rất có lợi đối với Nhược Lam.

Trừ bát phẩm linh mạch, Toái tinh còn có thất phẩm linh mạch cỡ trung, ba lục phẩm linh mạch cỡ trung đều có thể mở rộng linh điền.

Cái này còn chưa tính, quan trọng nhất là bên trong mảnh Toái Tinh Thần này có một mỏ linh thạch, trải qua thăm dò sơ bộ, linh thạch bên trong khoáng mạch chứa đựng lượng linh thạch rất lớn, cấp bậc rất cao, có khả năng khai thác ra linh thạch Hỗn Độn.

Bất quá rút ra linh mạch cũng tốt, khai thác mỏ linh thạch cũng thế, đều không phải công trình một sớm một chiều.

Bây giờ công việc chủ yếu nhất vẫn là xử lý công việc liên quan đến di tích Tinh Cổ, cùng với tiến hành thẩm vấn tù binh A Tháp Nạp tộc, để biết rõ mục đích chuyến đi này của bọn họ, vị trí hang ổ, thực lực tổng thể…

Sau khi xác định tính an toàn của di tích Tinh Cổ, đám thành viên nòng cốt Vương thị và Mang Thiên Ca lại đến bên trong

di tích, cũng tạo ra một gian phòng thẩm vấn chắc chắn.

Thiên Ca đem Tinh Cổ Khí Linh 996 giới thiệu cho Vương Thủ Triết, cũng nói: "Thủ Triết, ngươi đã ba phen mấy bận kiên trì, không muốn chia sẻ thu hoạch của ta ở di tích Nam Hoa, vậy di tích Tinh Cổ và không gian thứ hai này, liền do Vương thị ngươi sở hữu."

"???"

Tinh Cổ Khí Linh 996 một hồi kinh ngạc.

Cái gì? Cơ sở nghiên cứu khoa học này của chúng ta bỗng nhiên quy về Tiên tộc này?

Nàng có thể phản đối sao?

Không, hình như phản đối cũng vô hiệu…

Khí Linh trong hạch tâm 996 nhanh chóng xẹt qua dòng tin tức liên tiếp, bỗng nhiên chán nản phát hiện, chi Tiên Tộc này có ba gã mười lăm giai cường giả, nàng căn bản vô lực phản kháng. Đã như vậy, cũng chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận loại kết cục này.

"Cửu Cửu Lục tiểu tỷ tỷ." Vương An Nghiệp gật đầu nói: "Chúng ta lại gặp mặt rồi, cảm ơn ngươi trước đó cung cấp tình báo liên quan tới kết tinh nạp truyền thừa của A Tháp, điều đó rất hữu dụng với chúng ta."

"Không cần khách khí." Khí Linh Cửu Cửu Lục nói, "A Tháp Nạp Tộc là chủng tộc ti tiện mà vô tín dụng, Tinh Cổ Tộc chúng ta giúp bọn họ rất nhiều, còn giúp bọn họ nghiên cứu ra một bộ hệ thống tu luyện truyền thừa, nhưng vào lúc Tinh Cổ Tộc chúng ta cần nhất là thời kỳ của bọn họ, A Tháp Nạp Tộc lại phản bội chúng ta."

"Như vậy, kế tiếp xin ngươi tiếp tục phiên dịch giúp bọn ta một chút." Vương An Nghiệp xin nhờ nói: "Chúng ta cần thẩm vấn vị hoàng tử Sa Mạn của A Tháp Nạp tộc kia một chút."

Khí Linh Cửu Cửu Lục vui vẻ đồng ý: "Ta có thể cung cấp một chút phương thức thẩm vấn lợi dụng tinh thần lực cho ngươi, chỗ ta còn có tinh thần đau nhức giác ngộ sắc bén dược tề…"

"…" Vương An Nghiệp.

Khí Linh tiểu tỷ tỷ, ngươi đây có phải là tích cực quá rồi không?

Kế tiếp, chính là một cuộc thẩm vấn dài dằng dặc nhằm vào hoàng tử Sa Mạn.

Không thể không thừa nhận, Khí Linh Cửu Cửu Lục cung cấp tinh thần giác ngộ cường hóa dược tề rất hữu dụng, thẩm vấn tinh thần cũng có hiệu quả. Sa Mạn hoàng tử vô cùng thống khổ, đem tình báo từng chút một lộ ra.

Những tin tình báo này sau khi tập hợp đã được đưa đến tay Vương Thủ Triết.

Tin tức tốt đầu tiên chính là A Tháp Nạp tộc ở trong địa bàn cách Phá Diệt chi vực rất xa, bọn họ tìm kiếm suốt quãng đường cũng đã trên ngàn năm.

Tin xấu là, A Tháp Nạp tộc là một chủng tộc cường đại mà tính cách thô bạo, có tính xâm lược rất mạnh, hơn nữa A Tháp nạp Thần Hoàng của chủng tộc bọn họ là một tồn tại đáng sợ cấp mười bảy.

Thập thất giai!

Dựa theo sức chiến đấu của cá thể Hư Không Hải, thập thất giai cơ hồ đã là đỉnh của chuỗi thức ăn, siêu cấp bá chủ.

Vương Thủ Triết đã từng thấy qua bản tôn của niết bàn phật chủ, còn có đạo chủ Thái Sơ Đạo Cung mà Ly Từ từng gặp, chính là bá chủ siêu cấp thập thất giai.

Tuy nhiên, khoảng cách hơn ngàn năm nghe có vẻ rất xa, nhưng đó là bởi vì trong tay hoàng tử Sa Mạn không có bản đồ hàng hải chính xác, chỉ có một bản cũ không biết bao nhiêu năm trước, phải vừa bay vừa tìm đường, trên đường đi cũng không ít thứ tốt dừng lại lục soát, nếu không cần lục lọi, trực tiếp dựa vào bản đồ hàng hải hư không tới đây, chống đỡ đến chết cũng chỉ có hành trình mấy trăm năm.

Cái này ở trong hư không hải mênh mông, cái này thật sự không tính là khoảng cách rất xa.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt lập tức bao phủ trong lòng đám người Vương thị.

Ngoài ra còn có một tin tức hơi tốt một chút, đó chính là chuyến đi này của hoàng tử Sa Mạn là hành động bí mật, trong tộc A Tháp Nạp Hầu như không ai biết.

Theo hắn dặn dò, hắn là vì trong Phá Diệt chi vực, thần khí 【Tinh Nguyên Chi Tâm 】 còn sót lại của Tinh Cổ tộc mà đến.

Về tinh nguyên chi tâm này, còn phải kể từ câu chuyện của Sa Mạn hoàng tử.

Căn cứ lời kể của hoàng tử Sa Mạn, Vương An Nghiệp chỉnh lý câu chuyện này ra, nghe ra còn là một câu chuyện rất thú vị.

Vị hoàng tử Sa Mạn này xuất thân từ hoàng tộc A Tháp Nạp, nhưng biểu hiện của hắn vốn ở các phương diện đều vô cùng bình thường, trong hoàng tộc A Tháp khổng lồ không đáng chú ý, không khác gì phế vật.

Về sau hắn đắc tội một vị hoàng tử chính là hồng, bị giáng chức về A Tháp Nạp Hoàng tộc tổ địa suy nghĩ qua.

Trong quá trình này, dưới cơ duyên xảo hợp hắn có được một chiếc nhẫn của tổ tiên hoàng tộc để lại. Chiếc nhẫn này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp đã rút đi lớp ngụy trang, lộ ra chân diện mục.

Thì ra nó gọi là “Thần Long giới”, bên trong còn có tàn hồn của đệ nhất lão tổ Hoàng tộc A Tháp Nạp.

Chính là dựa vào “chỉ dẫn che chở của tàn hồn tổ tiên”, cuộc đời hoàng tử Sa Mạn bắt đầu một đường cao lên, bắt đầu nghịch chuyển nhân sinh, sau đó ưu tú đến mức lọt vào mắt Thần Hoàng, được sắc phong làm “Hoàng tử”.

Mà trong quá trình này, tất cả người từng khi dễ qua hắn đều bị hắn dẫm nát dưới chân, hưởng thụ hết khoái cảm trả thù.

Đám người Vương thị nghe xong cố sự này, đều gọi thẳng người tốt.

Đây không phải là hình thức tiêu chuẩn của nhân vật chính tiêu chuẩn trong vở sao chép từ thời xa xưa của Vương thị sao? Đây có thể nói là bản “Tùy thân lão gia gia phế vật nghịch tập lưu” sao chép bản.

Bây giờ những tiểu thuyết xuất bản đứng đắn của Vương thị đã sớm không lưu hành loại khuôn mẫu này nữa rồi, quả thật là thực tế so với chép bản nhỏ càng thêm hoang đường.

Một đường nghịch tập hoàng tử Sa Mạn đi tới đỉnh cao nhân sinh, nhưng cạnh tranh trong nội bộ hoàng tử cũng rất kịch liệt, trong đó có hai vị hoàng tử không kém hơn so với Sa Mạn hoàng tử bật hack, trong đó có một vị thậm chí càng ưu tú hơn.

Nếu dựa theo quỹ tích bình thường, hoàng tử Sa Mạn có tỷ lệ hơn tám phần, tương lai chỉ có thể rơi vào vị trí thân vương.

Hắn không cam lòng, một lần nữa cầu xin tiên tổ trong Thần Long giới che chở chỉ dẫn, tổ tiên suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng nói cho hắn biết một bí mật.

Tổ tiên lúc trước của hắn chính là nô bộc của một vị tồn tại vĩ đại của Tinh Cổ tộc.

Thời điểm Tinh Cổ Tộc bị diệt, tổ tiên của hắn đúng lúc chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, bởi vậy tránh được một kiếp.

Nếu như có thể tìm được thần khí 【Tinh Nguyên Chi Tâm 】 mà vị đại năng Tinh Cổ tộc kia lưu lại, hoàng tử Sa Mạn muốn lên A Tháp Nạp Thần Hoàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cứ như vậy, đã tạo ra hành động bí mật của hoàng tử Sa Mạn lần này phá diệt khu vực.

“Tinh Nguyên chi tâm xác thực là thần khí vĩ đại của Tinh Cổ Tộc chúng ta.” Lúc này, Khí Linh Cửu Cửu Lục cũng giải thích với Vương An Nghiệp, “Tinh Cổ Tộc chúng ta lấy tinh năng lập nghiệp, tất cả cuộc sống, nghiên cứu, chiến tranh, đều không thể rời khỏi nguyên tinh. Mà 【 Tinh Nguyên chi tâm vĩ đại 】, năng lực của nó chính là có thể chuyển hóa các loại năng lượng vật chất thành nguyên tinh, cung cấp cho chúng ta động lực không ngừng.”

Ở bên trong Tinh Cổ Tộc, bộ dáng nguyên tinh cùng linh thạch cơ bản không kém bao nhiêu, ngoại trừ không cách nào dùng để tu luyện ra, nó có thể dùng để khu động tinh cổ năng lượng pháo, năng lượng thuẫn, tinh cổ chiến giáp, tinh cổ chiến hạm vân vân.

Chính là dựa vào nguyên tinh có thể sản xuất số lượng lớn, Tinh Cổ tộc có được năng lượng vô cùng dồi dào mới có thể phát triển đến cường đại như vậy, ngay cả thế lực cường đại như Tiên Minh cũng khó có thể ngăn cản.

Bao gồm cả thành viên Vương thị của Vương Thủ Triết trong đó, tất nhiên là cảm thấy hứng thú với 【Tinh Nguyên Chi Tâm】 của tinh cổ thần khí, nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, muốn lấy được loại thần khí cấp bậc này tuyệt đối không có khả năng đơn giản.

Bất quá, nếu Sa Mạn hoàng tử căn cứ manh mối, một đường tìm tòi đến nơi này, vậy nói rõ tinh nguyên chi tâm hẳn là ở trong Phá Diệt chi vực. Chỉ là vị trí cụ thể, chỉ sợ chỉ có vị "lão gia gia tùy thân" kia biết.

Vương Thủ Triết lập tức hạ lệnh đem "Thần Long Giới" của hoàng tử Sa Mạn tách ra khỏi chiến lợi phẩm, bắt đầu một mình thẩm vấn "lão gia gia" trong đó.

"Lão gia gia" kia ngay từ đầu còn khó chịu giả chết, nhưng về sau Vương Thần Luân ra tay, lợi dụng Luân Hồi pháp tắc cứng rắn kéo hắn từ trong giới chỉ ra ngoài, cũng uy hiếp hắn nếu dám giấu diếm, liền đưa hắn vào trong Luân Hồi Trường Hà rửa đầu óc.

Với trạng thái hiện tại của Vương Thần Luân, muốn kéo Chân Linh từ trong Luân Hồi Trường Hà trở về là không có khả năng, ném người vào lại rất dễ dàng.

Bất quá nếu là hắn chịu cung khai, lưu hắn một mạng cũng không hẳn không thể.

Lão gia gia này đã là một đoàn tàn hồn, hơn nữa đã tồn tại không biết bao nhiêu, nhưng tinh thần lực vẫn đạt tới tiêu chuẩn thập ngũ giai, thuần túy dùng tinh thần lực mà nói có thể so với Thánh Tôn.

Hiển nhiên, khi nó còn sống tuyệt đối là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Dưới sự áp chế và tra tấn của Vương Thần Luân, cuối cùng hắn đã thổ lộ tình hình thực tế.

Hắn đích thật là tổ tiên của Sa Mạn hoàng tử, cũng là nô bộc của đại lão hội nghị Mạch Luân dưới trướng Tinh Cổ tộc. Lúc trước khi Tinh Cổ tộc gặp đại nạn, hắn thừa dịp loạn đâm Tinh Cổ tộc một đao, cướp đoạt một lượng lớn tài nguyên rồi bỏ trốn mất dạng.

Dựa vào cướp đoạt đến đại lượng tài nguyên, hắn thành lập nên A Tháp Nạp Hoàng triều, cũng đem nó phát triển lớn mạnh.

Nhưng mà ở thời kỳ hắn cường thịnh nhất, bởi vì quá mức tàn bạo, bị sự mưu hại soán vị tín nhiệm nhất của hoàng tử, trong lúc bất đắc dĩ hắn đành phải dùng bí pháp học được từ Tinh Cổ tộc đem một luồng tàn hồn ký thác ở bên trong Thần Long Giới, cũng đem bảo giới tự hôi, giấu ở trong tổ địa hoàng thất A Tháp Nạp Hoàng thất.

Nhưng không ngờ, theo năm tháng trôi qua, lực lượng của một sợi tàn hồn này càng ngày càng suy yếu, cuối cùng ngủ say cho đến khi bị Sa Mạn hoàng tử ngẫu nhiên đoạt được.

Sau khi thần hồn thức tỉnh, sau khi hắn nhận thấy được tình hình nơi đây, liền ngụy trang bản thân thành một lão tổ tông của hậu duệ hệ trái tim, không ngừng nâng đỡ hoàng tử Sa Mạn thượng vị, sau đó lại lừa gạt hoàng tử Sa Mạn tiến đến tìm kiếm “Trái Tim Tinh Nguyên”.

Hắn làm như vậy, tự nhiên không phải nhất thời thiện tâm muốn trợ giúp Sa Mạn hoàng tử, mà là muốn dùng tàn hồn dung hợp thần khí tinh nguyên chi tâm, chữa trị tàn hồn sau đó hành đoạt xá, quy về vị trí A Tháp Nạp Thần Hoàng.

Sau khi mọi người Vương thị nghe xong, đều lâm vào trầm mặc.

Nếu như tàn hồn của mình ký thác trong giới chỉ, có thể nghĩ biện pháp đoạt xá đời sau hay không?

Rất hiển nhiên, đây là chuyện không thể nào. Gia quy, tộc huấn của Vương thị, cùng với tam quan hình thành từ trước đến nay, đều khiến bọn họ tuyệt đối không làm được chuyện như vậy.

Bất quá, thời điểm mấu chốt nhất A Tháp Nạp Tộc lão tổ tông có thể đâm sau lưng Tinh Cổ Tộc, hiển nhiên là một người vì

tư lợi, bội tín nghĩa, không để ý huyết mạch thân tình cũng không kỳ quái.

Càng đừng nói hôm nay A Tháp nạp hoàng tộc, hơn phân nửa là hậu duệ hoàng tử giết hắn soán vị kia, hắn càng không để ý rồi.

Chỉ có thể nói, A Tháp Nạp tộc lấy phản bội cướp đoạt khởi gia đình, có lẽ cũng chôn xuống gen phản loạn soán vị cho gia tộc.

Căn cứ theo lời dặn dò của hoàng tử Sa Mạn, trong các thế hệ Thần Hoàng A Tháp Nạp tộc, có mấy đời đều là soán vị thượng vị.

Hắn kỳ thật cũng nghĩ đến sau khi lấy được tinh nguyên chi tâm của Tinh Cổ tộc, âm thầm tích góp thực lực, nếu có thể thuận lợi kế vị là tốt nhất, nếu không thể, nói không chừng sẽ làm chuyện mưu nghịch.

Trong tiềm thức của bọn họ, đối với hành vi như Soán vị cũng không có bao nhiêu gánh nặng tâm lý.

“Quay đầu lại ghi nhớ câu chuyện này vào trong Tộc Huấn.” Vương Thủ Triết nghiêm túc dặn dò Vương An Nghiệp: “Cho nó làm một điển hình phản diện, để các tộc nhân học tập cho tốt. Một gia tộc, sau khi nhiễm gen phản bội, sẽ bị họa vô cùng.”

“Vâng, thái gia gia.” Vương An Nghiệp lĩnh mệnh.

Sau đó, “lão gia gia” Thần Long giới lấy ra một phần bản đồ đường biển Hư Không Hải cổ xưa, ở phía trên đánh dấu vị trí đại khái của “Tinh Nguyên Chi Tâm” lúc trước.

Khi vừa mới nhận được vị trí này, tất cả mọi người của Vương thị đều rất vui mừng.

Nhưng mà, tại Vương Bảo Thánh đem bản cổ đại bản cùng bản đồ hiện tại tiến hành tỉ mỉ so sánh, sau khi cẩn thận nghiên cứu vị trí đánh dấu này, biểu lộ lập tức ngưng trọng: “Nếu như lão nhân này không nói dối, vị trí tinh nguyên chi tâm kia cơ hồ đã tới gần trung tâm phá diệt chi vực rồi. Nơi đó, có đại tồn tại khủng bố.”

Được!

Vương Thủ Triết thở dài, trực tiếp từ bỏ kế hoạch tìm kiếm tinh nguyên chi tâm.

Trước tiên không nói đến tính tin cậy của tình báo trong lời của lão gia gia Thần Long giới, mặc dù trái tim của tinh nguyên này thật sự ở vị trí đó, giai đoạn hiện tại của Vương thị cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Đối với một gia tộc mà nói, chuyện quan trọng nhất không phải mạo hiểm kiếm được bao nhiêu tiền, mà là sống sót vững vàng.

Vương Thủ Triết trực tiếp giao lão gia gia Thần Long giới này cho Vương Thần Luân phụ trách trấn áp.

Mà hoàng tử Sa Mạn và một đám tù binh, sau khi bị ép tự mình ngưng tụ ra 【 tinh hạch truyền thừa 】, đã bị hạ cấm chế nhốt lại. Chờ sau khi khu mỏ linh thạch được xây dựng xong, bọn họ sẽ bị kéo đi đào hố chuộc tội.

Bất quá, trong quá trình ngưng tụ tinh hạch truyền thừa, ngược lại lại xảy ra chút chuyện.

Nguyên nhân nằm ở 【Truyền thừa tinh hạch 】 của hoàng tử Sa Mạn.

Thời điểm viên truyền thừa tinh hạch ngưng tụ thành hình, tất cả mọi người bị giật nảy mình.

Cấp bậc của nó vậy mà còn cao hơn tinh hạch truyền thừa cướp được từ thi thể Lục Bì Thánh Tôn!

Phải biết rằng, khi Thánh Tôn da xanh kia tử vong ngưng tụ ra tinh hạch truyền thừa, chính là một viên 【Truyền Thừa Tinh Hạch 】 tiêu chuẩn cấp mười lăm, mà viên hoàng tử Sa Mạn kia lại là một viên 【Truyền Thừa Tinh Hạch 】 mười sáu cấp!

Truyền thừa tinh hạch cấp bậc như thế, cho dù là ở trong A Tháp nạp tộc cường giả như mây cũng cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, cũng không phải không thể hiểu được.

Dù sao, tinh hạch truyền thừa của thập lục giai, cũng tương đương với thánh đồ cao cấp của nhân tộc. Sa Mạn với tư cách

hoàng tử, tương lai là có hi vọng xung kích vị trí A Tháp Nạp Thần Hoàng, kế thừa một khối tinh hạch truyền thừa thập lục giai tương đương với thánh đồ cao cấp, cũng rất hợp lý.

Tinh hạch này sẽ khiến hoàng tử Sa Mạn có tiềm lực thăng cấp lên cấp mười sáu, nếu như hắn không làm được Thần Hoàng, vậy tiềm lực cực hạn trong tương lai chính là cấp mười sáu.

Có điều, mặc dù chuyện này ngoài ý muốn, nhưng đối với Vương thị mà nói, lại là tin vui thật sự.

Có tinh hạch truyền thừa thập lục giai này, cộng thêm tinh hạch truyền thừa thập ngũ giai của Lục Bì Thánh Tôn, tương đương với việc Vương thị có được hai bộ thánh đồ.

Loại phương thức truyền thừa "Truyền Thừa Tinh Hạch" này, có chút tương tự với Chân Ma hạch của Ma tộc, hoàn toàn chính xác là Tinh Cổ tộc tham khảo Ma tộc truyền thừa sáng tạo ra, đương nhiên, trong đó cũng tham khảo một bộ phận phương thức truyền thừa Bảo Điển Tiên Kinh của Tiên Tộc.

Phương thức truyền thừa của tinh hạch truyền thừa đại khái có thể chia làm bốn loại.

Thứ nhất, là đến thọ nguyên sắp hết truyền thừa kỳ, A Tháp Nạp tộc nhân phân ra đại lượng tinh huyết năng lượng ngưng tụ tiến vào trong truyền thừa tinh hạch, đem nó lưu cho người thừa kế đời tiếp theo. Dưới loại tình huống này, một khi truyền thừa tinh hạch ngưng tụ hoàn thành, nguyên thể sức chiến đấu sẽ xuất hiện một mảng lớn suy yếu, cũng nhanh chóng tiến vào suy lão kỳ.

Thứ hai, là lúc thọ nguyên còn rất sung túc, chủ động tách năng lượng tinh huyết của bản thân ra một lượng tiêu chuẩn tụ hợp vào trong tinh hạch truyền thừa, sau đó tự động tách nó ra khỏi cơ thể, đem truyền thừa tinh hạch chuyển giao cho người khác.

Làm như vậy sẽ làm suy yếu bản thân trên phạm vi lớn, nhưng chỗ tốt là chỉ cần kịp thời tiếp nhận một viên tinh hạch truyền thừa cùng cấp bậc hoặc là cấp bậc cao hơn, ảnh hưởng đối với thân thể sẽ giảm bớt đến một phạm vi có thể khống chế.

Trước mắt, hoàng tử Sa Mạn và một đám tù binh hội tụ ra tinh hạch truyền thừa sử dụng chính là phương thức này.

Thứ ba, chính là ý thức thần hồn khi chết tán loạn, truyền thừa tinh hạch tự động hấp thu năng lượng tinh huyết.

Đây là công năng ban đầu khi tinh hạch truyền thừa tồn tại, chính là vì khi xuất hiện tình huống khẩn cấp hoặc bất ngờ dẫn đến tộc nhân tử vong, có thể thu về tinh hạch truyền thừa, để tránh tinh hạch truyền thừa trân quý bị đứt đoạn mà biến mất.

Cũng là bởi vì có loại phương thức thu nhận tinh hạch truyền thừa này tồn tại, đám người Sa Mạn hoàng tử mới có thể nguyện ý ngoan ngoãn tự mình hội tụ tinh hạch truyền thừa. Dù sao, nếu cự tuyệt, giết chết bọn họ cũng có thể được truyền thừa tinh hạch.

Thứ tư, một cao giai cường giả có thể hao phí đại lượng tinh huyết cùng đại lượng thời gian, thai nghén ra một quả truyền thừa tinh hạch cấp thấp.

Ví dụ như một Thánh Tôn cấp mười lăm, dùng thời gian suốt đời, hơn phân nửa có thể thai nghén ra một viên tinh hạch truyền thừa cấp mười ba. Cường giả cấp mười ba, có thể thai nghén ra tinh hạch truyền thừa cấp mười một.

Cái này có chút cùng loại với phương thức phân bảo điển, bảo điển phân thần thông của Tiên Kinh.

Trừ cái đó ra.

A Tháp Nạp tộc có tinh hạch truyền thừa, sau khi đạt tới giới hạn đẳng cấp tinh hạch, cũng có thể tốn thời gian từng chút từng chút mài giũa tinh hạch truyền thừa, khiến cho nó trưởng thành, đặc biệt thiên tài có lẽ mình có thể đột phá đến bậc tiếp theo, tỷ như bậc mười ba vọt tới bậc mười bốn.

Rất nhiều tinh hạch truyền thừa thập nhị giai, thập tứ giai, thập lục giai, ban đầu chính là như vậy.

Bất quá, đại đa số tình huống, bản thân truyền thừa tinh hạch tấn cấp đều dựa vào mấy đời người, thậm chí mười mấy đời người chậm rãi tích lũy mới hoàn thành.

Nghiêm túc mà nói, loại phương thức truyền thừa truyền thừa tinh hạch này cùng Bảo Điển Tiên Kinh các loại vẫn có khác biệt rất lớn, dù sao đây là phương thức thăng cấp Tinh Cổ tộc thay A Tháp Nạp tộc chế tạo riêng, thật muốn tu luyện hơn phân nửa sẽ có rất nhiều vấn đề ẩn giấu.

Nhưng bọn chúng lại có thể trợ giúp tộc nhân tu luyện Huyền Nguyên quyết nhất mạch trong gia tộc, tìm ra một con đường tới Đại La cảnh, cuối cùng dựa vào năng lực của mình kết hợp cảm ngộ và truyền thừa tinh hạch, ngưng tụ ra một bộ Huyền Nguyên thánh đồ chân chính.

Loại phương thức này có chút cùng loại với ma tu của Xích Nguyệt Ma Triều, lợi dụng Chân Ma hạch của Ma tộc để tìm hiểu một đạo lý của Chân Ma Đại Đạo.

Làm như vậy, so với trực tiếp kế thừa Chân Ma kinh độ khó cao, lại so với từ hư không đi ra một đầu đại đạo đơn giản hơn rất nhiều.

Mà so sánh ra, A Tháp Nạp Truyền Thừa Tinh Hạch này có độ khó tìm hiểu so với Chân Ma hạch thì đơn giản hơn một chút, dù sao thuộc tính bình thản, bốn bề yên tĩnh, yêu cầu đối với tư chất và ngộ tính cũng là thấp nhất, tương đối mà nói, so với thuộc tính thiên về thiên kỳ, thiên về quỷ dị, Chân Ma hạch lại thích hợp với Nhân tộc hơn.

Cũng bởi vậy, một viên truyền thừa tinh hạch cơ bản có thể tương ứng với một bộ tiên kinh, một bộ bảo điển, hoặc là một viên Thần Thông truyền thừa thạch, không giống Chân Ma kinh, chỉ dựa vào một viên Chân Ma hạch liền xác suất thành tựu Chân Ma kinh rất thấp, thường thường phải tìm hiểu hai viên Chân Ma hạch mới có cơ hội thành tựu một bộ.

Đương nhiên, những người đặc thù huyết mạch như Vương Thủ Triết tất nhiên không có khả năng đi Huyền Nguyên đại đạo bình thường không có gì lạ kia.

Bởi vậy, tất cả tinh hạch truyền thừa thu hoạch đều sẽ được đưa về gia tộc, để cho tộc nhân thuộc tính huyết mạch tương đối bình thường cũng có cơ hội đi Huyền Nguyên đại đạo, đồng thời giúp gia tộc tăng nhiều cao thủ, cũng phong phú một chút bảo điển, tiên kinh tương lai của Huyền Nguyên đại đạo, thậm chí là Thánh Đồ.

Sau khi thẩm vấn kết thúc.

Vương Thủ Triết tạm thời tiến vào trạng thái bế quan.

Từ khi hắn tấn thăng Lăng Hư cảnh tới nay, hắn vẫn luôn ấp ủ một việc. Đó chính là thử từ trong Thanh Hoàng bảo điển,

phân hóa ngưng tụ ra một đạo thần thông truyền thừa.

Thanh Hoàng bảo điển là mộc hệ bảo điển thuần túy, hơn nữa Vương Thủ Triết kế thừa bộ bảo điển có phẩm giai rất cao, trong đó ẩn chứa mộc hệ thiên đạo pháp tắc vô cùng huyền diệu thâm ảo.

Hôm nay, sau khi Vương Thủ Triết biết được phương thức truyền thừa của A Tháp Nạp Tộc, trong lòng có cảm giác, quyết định tạm thời bắt đầu bế quan.

Giờ phút này.

Trong tĩnh thất dùng để bế quan.

Vương Thủ Triết đang khoanh chân ngồi, Thanh Hoàng bảo điển màu xanh lục thì lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, rầm rầm lật trang.

Theo trang sách lật qua lật lại, từng đạo pháp tắc Ất Mộc tựa như từng đốm sáng trượt xuống, lại giống như từng cánh hoa, nhảy lên, xoay tròn, cuối cùng hòa nhập vào trong lòng bàn tay của Vương Thủ Triết, dần dần hội tụ càng nhiều, càng hội tụ càng nhiều.

Mấy ngày sau, trong lòng bàn tay của hắn có thêm một viên thần thông truyền thừa màu xanh biếc.

Nó xanh biếc như thúy, quanh quẩn lục quang, sinh cơ dạt dào, mặt ngoài có đạo văn pháp tắc thần bí tô điểm trên đó, tán phát ra trận trận khí tức huyền ảo.

Thần thông truyền thừa thạch này cũng không phải là đá bình thường, mà là sản phẩm do pháp tắc cụ tượng hóa.

Bây giờ nó đã có thể hoàn thành một lần truyền thừa thần thông của Thanh Hoàng nhất mạch.

Bất quá, lấy trạng thái hôm nay của nó, hoàn thành một lần truyền thừa, năng lượng bên trong sẽ triệt để hao hết, ngay cả bản thân Truyền Thừa Thạch cũng có khả năng bởi vì năng lượng hao hết mà tán loạn. Hơn nữa nó không có linh trí, càng sẽ không giống như bảo điển, tiên kinh lúc tu luyện tự mình hấp thu thiên địa tinh hoa, có rất nhiều huyền diệu, nó chỉ vẻn vẹn là một đoàn pháp tắc Tượng Hóa mà thôi.

Bởi vậy, phải vì nó xây dựng một cái mộc hệ thần thông truyền thừa chi địa, dựa vào pháp trận hội tụ đến mộc hệ linh khí tinh thuần làm cho nó sung năng, phụ trợ nó diễn hóa mộc hệ pháp tắc thần thông chi lực. Như vậy, đạo thần thông này truyền thừa có thể lâu dài truyền thừa xuống.

Mà lúc này Thanh Hoàng bảo điển sau khi phân hoá ra một đạo thần thông truyền thừa thạch, quang hoa vốn sáng chói trên bảo điển đã liễm đi rất nhiều, bộ dáng giống như nguyên khí đại thương.

Vương Thủ Triết đã từng đồng ý với khí linh của Thanh Hoàng Bảo Điển, tương lai sẽ dẫn nàng bay đến tiên kinh.

Thấy bộ dáng này của nàng, hắn vội vàng thu hồi Thanh Hoàng Bảo Điển vào trong Tử Phủ, để nó dựa vào bên cạnh Thanh Hoàng Tiên Kinh, dựa vào lực lượng tiên kinh ôn dưỡng nguyên khí bị hao tổn của nàng, chậm rãi bổ sung Mộc hệ Thiên Đạo pháp tắc mà nàng lột ra lần này trở về.

Với trạng thái hiện tại của nàng, muốn phân hóa một lần trong thời gian ngắn là chuyện tuyệt đối không thể.

Cho dù có thể, bảo điển của người ta có linh cũng sẽ không nguyện ý.

Đây là quá trình Bảo Điển phân hoá thần thông truyền thừa, tuyệt đại đa số thần thông truyền thừa trên đời đều do Bảo Điển phân hoá mà ra.

Cho dù có tuyệt thế thiên tài có thể không dựa vào thần thông truyền thừa, dựa vào chính mình đi ra một con đường thần thông, chung quy cũng chỉ là số ít.

Trừ phi phóng mắt nhìn toàn bộ lịch sử Thần Vũ nhân tộc, trong khoảng thời gian này, mới có thể lộ ra nhiều hơn một chút.

Chủ yếu là đại đa số những thiên tài "Dã Sinh" có thể làm được loại chuyện nghịch thiên này, hơn phân nửa đã sớm được khai quật ra, hoặc là được đại gia tộc thu về để mình dùng sau đó ban thưởng thần thông truyền thừa, hoặc là được Học Cung, Thánh địa, Tiên Cung chiêu lãm qua đó, hiếm hoi sẽ có dã sinh dã trường thật sự, một mực dài đến Thần Thông cảnh.

Sau khi Vương Thủ Triết cảm khái một phen, liền dứt khoát lưu loát xuất quan.

“Thủ Triết, chúc mừng ngươi đã phân hoá ra đạo truyền thừa thần thông thứ nhất.” Dường như Chử Thiên Ca đã sớm canh giữ ở ngoài cửa, thấy hắn đi ra liền cười tủm tỉm chúc mừng.

Cả đời này, đừng nói là thần thông phân hoá, ngay cả Hàn Nguyệt Bảo Điển cũng phân hóa ra hai bộ, tự nhiên không xa lạ với loại chuyện này.

“Đáng tiếc là truyền thừa thần thông hệ mộc, không phải hệ nguyên sinh mệnh của ta.” Vương Thủ Triết tiếc hận nói.

“…” Mang Thiên Ca liếc mắt, không chút lưu tình phun tào đạo, “Ngươi ngược lại là rất muốn. Tự sáng tạo thần thông truyền thừa cùng bảo điển truyền thừa rất không dễ dàng.”

Đang nói.

Nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng kiếm minh ngân nga.

Hai người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Vương An Nghiệp đang đạp tiên kiếm kích động bay tới.

Sau khi hạ xuống, hắn lập tức chắp tay báo cáo cho hai người một tin vui: “Thái gia gia, Khí Linh Cửu Cửu Lục tiểu tỷ tỷ cuối cùng cũng chịu quy thuận Vương thị chúng ta.”

“…” Vương Thủ Triết kinh ngạc: “Không phải đã sớm quy thuận Vương thị rồi sao?”

“Cái đó không giống, lúc trước nàng bị Mục Vân bệ hạ mạnh mẽ phân phối, có chút không cam tâm tình nguyện.” Vương An Nghiệp nói: “Sau khi trải qua một phen giáo dục tư tưởng của ta, hiện tại nàng đã thành tâm quy thuận rồi.”

“Có khác nhau sao?” Mang Thiên Ca lại lơ đễnh, ngữ khí tùy ý mà lười biếng, “Chỉ là một cái di tích khí linh mà thôi, không thành tâm còn có thể lật trời sao?”

“Có khác nhau.” Vương An Nghiệp gật đầu: “Tiểu tỷ tỷ nói, nguyện ý giúp đỡ Vương thị chúng ta phát triển thật tốt, sau này đánh cho A Tháp Nạp tộc lòng lang dạ sói kia tơi bời. Vì thế, nàng lấy ra một ít tài nguyên trân quý, trong đó còn có một bộ chiến giáp thống lĩnh tinh cổ mười lăm giai!”

Mười lăm bậc? Thống lĩnh chiến giáp Tinh Cổ?

Hai mắt Vương Thủ Triết sáng ngời.

Kỳ Thiên Ca lại là hổ khu run lên, thanh âm trong nháy mắt cao lên tám độ: "Cô nương Cửu Cửu Lục kia không phải nói di tích đã sớm sơn cùng thủy tận, ngay cả át chủ bài đều lấy ra trợ giúp ta chống lại A Tháp Nạp tộc sao? Nàng rõ ràng gạt ta?"

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, Khí Linh Cửu Lục kia nhìn cao cao lãnh lãnh, thẳng thắn, lại còn gạt người?

Nàng gạt người còn chưa tính, lại còn ẩn giấu một bộ thập ngũ giai tinh cổ thống lĩnh chiến giáp? Cái này cư nhiên vẫn chỉ là "Trong đó"…

Có cần đối xử khác nhau như vậy không? Nếu sớm lấy ra, trước đó nàng có đánh đến mức gian nan như vậy không?

A, không, không đúng, cho dù sớm lấy ra, tinh thần lực của nàng không đủ, hình như cũng không mặc được tinh cổ thống lĩnh chiến giáp của mười lăm giai.

Mính Thiên Ca tức giận đến thất khiếu bốc khói, đầu óc có chút rối loạn, ánh mắt nhìn Vương An Nghiệp cũng loáng thoáng có chút không đúng.

Vương Thủ Triết cũng không nhịn được nhìn Vương An Nghiệp, lại xem xét 《Thiên Ca》, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Không thể không thừa nhận, giữa người với người, vẫn có khác biệt rất lớn.

…

Chương 91: Đông Hà Thần Hoàng đí Vương Ly Từ

…

Đáng tiếc, cho dù tức giận, Kính Thiên Ca cũng không có biện pháp cầm khí linh chín chín sáu.

Nghiêm túc nói ra, trước đó nàng và Khí Linh Cửu Cửu Lục chính là quan hệ hợp tác, ngay cả Nguyệt Huy Cung tiến vào không gian thứ hai, lấy di tích làm chỗ dựa để ngăn cản sự tấn công của hoàng tử Sa Mạn, cũng là lấy chính mình đáp ứng trở thành thí nghiệm thể, thay nàng hoàn thành một bước thí nghiệm cuối cùng làm điều kiện.

Người ta vốn không có nghĩa vụ, cũng không thể móc tim móc phổi cho nàng ta được.

Nếu như nhất định phải trách, đại khái cũng chỉ có thể trách mình quá coi thường nội tình của không gian thứ này.

Sớm biết bên trong di tích này còn có nhiều thứ tốt như vậy, lúc trước khi nàng đưa ra điều kiện, thì đã phải giở công phu sư tử ngoạm, muốn nhiều một chút lợi ích.

Đại ý!

Cũng ngay khi 《 Thiên Ca đè ngực, bình phục cảm xúc, Vương An Nghiệp đã nói tiếp.

Lần này quy thuận, Khí Linh Cửu Lục tiểu thư quả thực cống hiến ra không ít đồ tốt, nguyên tinh tồn kho đều bị nó lấy ra, khoảng chừng hơn vạn miếng, có thể cung cấp cho cổ năng lượng pháo và thuẫn năng lượng tinh cổ sử dụng.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, loại nguyên tinh này còn có thể làm 【 Khôi lỗi 】, 【 Tinh Cổ Chiến Giáp 】, 【 Tháp Chu 】, thậm chí là bộ phận năng lượng trận pháp, ngoại trừ không cách nào dùng để tu luyện ra, quả thực là vật thay thế hoàn mỹ của Tiên Linh Thạch.

Hơn vạn miếng nguyên tinh, chẳng khác nào thay Vương thị tiết kiệm hơn vạn Tiên Linh Thạch.

Tinh cổ chiến giáp này trừ mười lăm giai tinh cổ thống lĩnh chiến giáp ra còn có mười bốn giai tinh anh chiến giáp, ba thập tam giai tinh cổ chiến giáp cũng đều là bảo vật vô cùng tốt.

Ngoài ra, Khí Linh Cửu Cửu Lục còn cống hiến ra mười lăm khẩu Tinh Cổ năng lượng pháo, chủ pháo ba cỗ năng lượng tinh cổ, ba bộ hộ thuẫn năng lượng tinh cổ cỡ lớn phát sinh, đều là thứ tốt có thể so với hộ sơn đại trận.

"Đúng rồi, còn có năm cây dược tề cường hóa tinh thần lực." Nói đến đây, Vương An Nghiệp tiện tay buông màn sáng xuống, sau đó lấy ra một hòm đựng dược tề màu bạc đẩy đến trước mặt Vương Thủ Triết, "Trước đó công chúa Hách Lan đã dùng qua một cây, lúc ấy nàng là Thiên Nữ Thần Thông cảnh, dùng lời của chín chín sáu tiểu tỷ tỷ mà nói, tinh thần lực của nàng ước chừng tương đương với tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường, tính toán theo tiêu chuẩn thông dụng của Hư Không Hải, thuộc về cấp bậc tinh thần lực mười một giai."

"Sau khi nàng dùng một tinh thần lực cường hóa dược tề, tinh thần lực liền tăng vọt lên tới thập tam giai, có thể khống chế tinh cổ chiến giáp phổ thông."

"Tinh thần lực" là cách nói của Tinh Cổ tộc, thế giới Thần Võ thông thường gọi là "Thần niệm".

"Quả nhiên là đồ tốt." Vương Thủ Triết gật đầu nói: "Sau khi chi Tinh thần lực này tăng cường dược tề, cộng thêm tinh cổ chiến giáp, chẳng khác nào khiến thiên tử thiên nữ Thần Thông cảnh chúng ta sớm có được chiến lực Chân Tiên cảnh, có thể tăng thêm một chút chiến lực cao cấp cho gia tộc."

Vương thị không thiếu thiên tử thiên nữ Thần Thông cảnh, lại tương đối thiếu sức chiến đấu cấp bậc Chân Tiên cảnh, cho nên cho tới bây giờ, mỗi khi gặp chuyện lớn đều phải đi tìm viện trợ bên ngoài.

Có khí linh chín chín sáu cống hiến này Tinh Cổ Chiến Giáp cùng Tinh Thần Lực Cường Hóa Dược Tề, là có thể tạm thời bù đắp chỗ thiếu hụt của chiến lực Chân Tiên.

"Thái gia gia, ngài là huyết mạch thánh tử Ất của Lăng Hư cảnh, dựa theo cách nói của tiểu tỷ tỷ, lực lượng thần niệm của ngài giống như đẳng cấp mười ba, cách mười bốn giai cũng

chỉ cách một đường, khống chế chiến giáp tinh cổ bình thường không có vấn đề gì. Không bằng lại thử một lần tinh thần lực cường hóa dược tề, xem xem có thể đột phá thần niệm đến bậc mười bốn hay không." Vương An Nghiệp phân tích, "Như thế, ngài có thể khống chế chiến giáp tinh anh tinh anh, chiến lực và tính an toàn đều bởi vậy mà tăng lên nhiều."

Nghe hắn nói như vậy, Vương Thủ Triết cũng có chút hứng thú.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của An Nghiệp, Vương Thủ Triết thử một nhánh dược tề cường hóa tinh thần lực.

Một mũi dược tề này đi xuống, hắn không có trải qua thống khổ tra tấn như Hách Lan công chúa, chỉ là vững vàng, ngày hôm sau thần niệm đã tiến thêm một bước.

Trải qua kiểm tra đo lường, quả nhiên đạt tới trình độ Thần Niệm thập tứ giai.

Như vậy, Vương Thủ Triết lại thử khống chế chiến giáp tinh anh thập tứ giai, thứ đó không khác gì chiến giáp tinh cổ bình thường, chỉ là hình thức một cái đồng hồ, dựa vào thần niệm khởi động chiến giáp sẽ bao trùm toàn thân.

Trong khái niệm của Vương Thủ Triết, thứ này giống như bọc giáp bên ngoài xương cốt, có thể cung cấp sức chiến đấu mạnh mẽ, có thể dùng tinh luyện kiểu pháo oanh oanh oanh, nhưng sẽ không tăng cường tổng lượng huyền khí của bản thân.

Tổng thể có chút cùng loại với cương thiết hiệp hắn nhìn thấy trong phim ảnh kiếp trước, mà không phải hình thức cơ giáp tăng lên.

Nhưng dù vậy, điều này cũng khiến chiến lực của Vương Thủ Triết tăng vọt một mảng lớn. Hắn còn cố ý tìm Đế Hưu Tiên Quân và Ngộ Đạo Tiên Quân luận bàn một chút, dưới biên độ tăng phúc của chiến giáp, hắn lấy một địch hai còn có chút thành thạo.

Chiến lực so với trong tưởng tượng tăng lên ít hơn một chút, nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Sức chiến đấu của chiến giáp cấp mười bốn dù sao cũng được thiết kế dựa theo cường giả cấp mười bốn bình thường, sức chiến đấu gần như chính là như vậy, nhưng nếu Vương Thủ

Triết tự mình tu luyện đến Chân Tiên trung hậu kỳ, quá nửa đã có thể đấu một trận với Thánh Tôn rồi.

Cất kỹ tinh thần lực cường hóa dược tề, Tinh Cổ chiến giáp còn lại, Vương Thủ Triết lại sắp xếp kế hoạch khảo sát, khai phá Tinh Thần Tróc.

Loại chuyện xây dựng căn cứ, khai phá không gian thứ, Vương thị đã tiến hành rất nhiều lần, đều đã là công việc thuần thục, công việc cụ thể tất nhiên không cần Vương Thủ Triết hỏi đến. Nhưng trước khi xây dựng xong dịch chuyển trận ở không gian siêu không gian, không gian thứ này đều là một mảnh đất bay, nhất định phải có cường giả tọa trấn mới có thể bảo đảm an toàn.

Suy đi nghĩ lại, Vương Thủ Triết quyết định để Vương Thần Luân ở lại tọa trấn.

Về phần thương thế của hắn, thì do Ly Tiên lưu lại một bộ phân thân ở chỗ này, tiếp tục giúp hắn trị liệu. Mặc dù làm như vậy sẽ làm cho tốc độ khôi phục thương thế của Vương Thần Luân trở nên chậm lại, nhưng cũng may sau khi tiềm lực Ly Tiên đạt tới mười lăm giai, đã mơ hồ chạm đến một tia cánh cửa sinh mệnh bổn nguyên, năng lực trị liệu tăng trưởng trên diện rộng, mặc dù chỉ là một bộ phân thân, cũng đủ để thay Vương Thần Luân tiếp tục trị liệu, chỉ là chậm một chút.

Hơn nữa, sau khi Ly Tiên tấn thăng Lăng Hư cảnh, có thể phân ra phân thân vừa vặn cũng nhiều hơn một bộ.

Mà lúc này, cũng coi như là không còn cách nào khác.

Ai bảo cường giả cấp bậc Thánh Tôn mà Vương thị hiện giờ có thể sử dụng cũng chỉ có hai người, hơn nữa còn đều là thân thể bị thương nặng? Nhưng hễ thêm một người nữa, Vương Thủ Triết an bài nhân thủ cũng không đến mức rối rắm như vậy.

Ngoài ra, Vương An Nghiệp cũng được Vương Thủ Triết giữ lại.

Về phần nguyên nhân, đều hiểu.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, Vương Thủ Triết mới cùng đám người Liễu Nhược Lam, Lam, Lam Thiên Ca cùng đi lên Nguyệt Huy Cung, lên đường trở về.

Trên đường trở về, không có Cửu Tiêu Thiên Hà thuận lợi trợ giúp, toàn bộ hành trình phải mất chừng ba mươi năm.

Cũng là nhân lúc này an tĩnh tu luyện, trị liệu thương thế cho Điền Thiên Ca.

Một đường không nói chuyện.

…

Thời gian như nước chảy, nhoáng một cái lại ba mươi năm vội vã trôi qua.

Long Xương lịch năm 3669, Xuân.

Thần Đô Lạc Kinh.

Tòa Nhân tộc Thần Đô cổ xưa mà rộng rãi này, ngắn ngủi trăm năm đối với nó mà nói chỉ trong chớp mắt, hầu như không có biến hóa quá lớn.

Hoặc là nói, trong Thần Đô khổng lồ mà cường thịnh như thế, hầu như mỗi ngày đều sẽ có đại sự tình phát sinh to nhỏ, nhưng tuyệt đại đa số trong đó lại căn bản không nhấc lên nổi gợn sóng, nhiều nhất chính là quấy lên từng trận gợn sóng, để cho mọi người dư âm trà dư tửu hậu nhiều hơn một ít đề tài nói chuyện mà thôi.

Trong Lạc Kinh, gia tộc có lịch sử mười vạn năm có mặt khắp nơi, gia tộc có lịch sử mấy chục vạn năm cũng rất bình thường. Chỉ có những gia tộc truyền thừa lịch sử vượt qua trăm vạn năm mới có tư cách được gọi là “Cổ Tộc”.

Thần tộc Hiên Viên thị, là một trong những gia tộc cổ xưa nhất, cũng cường thịnh nhất ở Lạc Kinh, các đời Thần Hoàng của Đông Hà thần triều xuất thân từ Hiên Viên thị, cũng là hoàng tộc thật sự.

Đối với Đông Hà Thần Châu mà nói, Hiên Viên thị Thần tộc hoàn toàn xứng đáng là gia tộc cấp bá chủ, cũng là tồn tại quý hiếm trong mắt Tiên Triều xa xôi.

Các đời Thần Hoàng cư trú Thần Khuyết ngay tại giải đất trung tâm Thần Đô Lạc Kinh, tên là 【Định Vận Thần Cung】.

Nó lơ lửng ở trên chín tầng trời, hội tụ linh khí trong thiên hạ, chính là nơi tôn quý nhất, cao không thể với tới nhất trong toàn bộ Thần Đô.

Mỗi một viên gạch, mỗi một viên ngói đều vô cùng tinh xảo, hội tụ tâm trí và tâm huyết của vô số người.

Cung điện nguy nga cao cao sừng sững, quảng trường đại khí đường hoàng kia, thủ vệ trật tự sâm nghiêm, cung các hoa mỹ tựa như cung điện thần tiên… tất cả đều lộ rõ hào hoa và tôn quý của Thần Khuyết, quả thực là không một chỗ không hoa lệ, không chỗ nào không cao quý.

Ngay cả linh khí trong Thần Cung cũng nồng đậm hơn những nơi khác rất nhiều.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra, tòa Thần Khuyết này cũng là một chiếc độ thuyền hư không khổng lồ tương tự Tiên Cung, Ngọc Hoa Tiên Khuyết (Tiên Đình).

Chỉ là so với tiên cung cùng Ngọc Hoa tiên lục phiêu dật xuất trần, tòa thần lục này càng thêm phong cách cổ xưa, càng thêm dày nặng, càng thêm tang thương, cũng càng thêm mấy phần khí tức mênh mông cuồn cuộn thần thánh, để cho người hành tẩu trong đó, đều tự giác nín hơi ngưng thần, sinh lòng kính sợ.

Đương đại Thần Hoàng tên là Hiên Viên Chấn Vũ, niên hiệu 【Thương Bình】, thời gian vừa qua tám vạn đại thọ, chính là niên kỷ khỏe mạnh, tồn chí cao xa.

【Định Vận Thần Cung】.

Ở trong thư phòng của Thần Cung Trung Đình, một vị nam tử trung niên mặt ngọc đang ngồi phía sau một cái bàn rộng lớn vô cùng, đấu tranh cùng một đống lớn tấu lệnh chính vụ.

Hắn thoạt nhìn khoảng hơn bốn mươi, mặc một bộ cổn phục đế vương viền vàng đen, khí chất nguy nga mà dày nặng, tựa như tiên sơn trùng điệp khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Đôi mắt phượng hơi có vẻ hẹp dài kia càng là ánh mắt trong veo, trong nghiên mực thể hiện hết sự uy nghiêm.

Nam tử này, tự nhiên là người đứng đầu Thần Châu, Thương Bình Thần Hoàng.

Hắn một tay cầm bút, một tay lật xem tấu chương, thần sắc trên mặt nghiêm túc mà chuyên chú, hiển nhiên là hoàn toàn đắm chìm trong công tác.

Ở bên cạnh hắn, có một vị lão giả trắng nõn mặc hoạn phục đang cẩn thận phụng dưỡng.

Đối diện bàn án, càng có mấy đại nhân vật diện mạo uy nghiêm, khí thế phi phàm tùy thời tấu đáp.

Thần Châu đại địa lãnh thổ rộng lớn, rất nhiều việc vặt, tự nhiên không có khả năng chuyện gì đều do Thần Hoàng tự mình xem qua, sau khi tấu chương trình đưa vào Thần Khuyết, thường thường sẽ trải qua tầng tầng sàng chọn, có thể đi tới nơi này, tiến vào trong tay Thần Hoàng mỗi một phần tấu lệnh, đều là thiết thực liên quan đến sự vụ trọng yếu đến Thần Châu đại địa, mỗi một chuyện đều cần thận trọng đối đãi.

Cũng bởi vì vậy mà tốc độ thẩm duyệt duyệt của Thương Bình Thần Hoàng cũng không tính là nhanh.

Trong lúc bận rộn, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thương Bình Thần Hoàng bỗng nhiên cầm lấy một bản tấu lệnh, nhíu mày: “Đám đầu trọc Tây Nhược Thần Châu kia hành động càng ngày càng thường xuyên, chỉ ngắn ngủi ngàn năm đã gây ra không ít chuyện. Bản hoàng vốn không muốn phát sinh thêm sự cố, không muốn tốt bụng nhưng lại bị người ta cho rằng yếu đuối.”

“Bệ hạ, cảnh cáo thích hợp mới có thể khiến đám đạo chích kia thu lại nanh vuốt.” Một vị lão giả chòm râu bạc trắng, sắc mặt uy nghiêm đúng lúc mở miệng, chắp tay nói: “Lão thần nguyện dẫn thần binh, càn quét biên cảnh Thần Châu Tây Nhược Thần, đánh hạ hai thánh quốc chấn động Đông Hà ta.”

Vị lão giả này chính là 【Thiên Trụ Thánh Vương】, chính là đệ nhất lão tổ của Cổ Thánh tộc Doanh thị.

“Doanh khanh có hùng tâm tráng chí này, bản hoàng cảm thấy rất vui mừng.” Thương Bình Thần Hoàng buông tấu lệnh xuống, nhìn Thiên Trụ Thánh Vương một cái, “Chỉ là đánh hạ một hai thánh triều, đối với thế cục không có gì là ngứa ngáy, ngược lại sẽ kích thích mâu thuẫn, tiến tới dẫn phát xung đột

quân sự của hai đại Thần Châu. Đối phương chủ yếu dị động, chính là Niết Bàn Phật Chủ nhất mạch, không bằng mời Thái Sơ tiền bối tự mình ra tay gặp hắn một lần, coi như là gõ núi chấn hổ rồi."

"Thần Hoàng bệ hạ anh minh."

Một đám người chắp tay ca tụng.

Trong lúc nói chuyện, Thương Bình Thần Hoàng đã hạ xuống một xấp tấu chương, phần tấu chương này coi như đã qua.

Trong thư phòng một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, Thương Bình Thần Hoàng lại xuất ra một bản tấu lệnh, vẻ mặt cũng nhiễm vài phần giận dữ: "Thạch Chùy bộ người khổng lồ trên chiến trường Hư Không Hải, lại bắt đầu ồn ào đòi ngưng chiến để đền bù. Đây đã là lần thứ ba trong gần vạn năm qua. Cơ đại nguyên soái cùng bản hoàng thương nghị, không bằng đuổi người khổng lồ Man tộc ra khỏi quân đội tiền tuyến, cũng đem chi Man bộ vong ân phụ nghĩa này đuổi ra khỏi Đông Hà Thần Châu."

"Bệ hạ, vạn lần không được." Một lão già họ Cơ vội vàng khuyên bảo: "Ta đi tới Hư Không Hải túc địch với Ma tộc [Diệt Thế Đại Thống Lĩnh] có thực lực mạnh mẽ, Man Nhân Thạch Chùy bộ chiến lực mạnh mẽ, hung hãn không sợ chết, coi như giúp triều đình ta lập rất nhiều công lao hãn mã. Hiện giờ đang là thời điểm mấu chốt của chiến tranh, không bằng đưa trả Thạch Chùy bộ một chút thù lao còn tốt hơn để chúng an tâm cống hiến."

Nhưng mà, hắn vừa nói xong, trong phòng liền có người đưa ra ý kiến phản đối, nói cái gì Thạch Chùy bộ lặp đi lặp lại vô thường, không đủ tin cậy, cho ăn no lần này còn phải có lần tiếp theo, không bằng sớm tính toán, nâng đỡ các Man tộc khác hiệu lực vân vân.

Một đám người tranh đến tranh đi, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, vậy mà không thể tranh ra kết quả.

Kết quả cuối cùng, tự nhiên là phải tạm thời gác lại, chờ trên đại triều hội lại mở rộng thảo luận, đưa ra quyết định.

Sau đó, lại là một phong tấu lệnh bị Thần Hoàng mang ra, cái gì dị tộc phản loạn, cái gì nguy cơ biên cảnh, thậm chí sẽ có

một ít sinh vật chủng tộc hư không xuyên qua không gian mà tới, dẫn phát một hồi tai nạn vân vân…

Dường như mỗi một chuyện đều không thể khinh thường.

Mỗi một chuyện đều liên quan đến an nguy của toàn bộ Đông Hà thần châu.

Mãi cho đến trưa mấy ngày sau, Thương Bình Thần Hoàng mới xử lý xong một đống tấu lệnh, được nhàn hạ uống vài ngụm trà cùng các cận thần, hàn huyên vài câu.

Thương Bình Thần Hoàng bưng chén trà nhỏ, ánh mắt xuyên thấu qua hơi nước lượn lờ nhìn về phía Thiên Trụ Thánh Vương: "Doanh khanh, linh trúc nhà các ngươi cũng sắp thăng cấp Lăng Hư Cảnh rồi nhỉ? Thế nào, ở đạo cung bên kia còn thích ứng không?"

Thiên Trụ Thánh Vương vội vàng buông chén trà xuống trả lời: "Tất cả linh trúc đều mạnh khỏe ở đạo cung. Mấy ngày trước nàng còn đưa tin trở về, nói lần này Thái Sơ tiền bối luyện chế hai lò 【 Mười hai viên Đạo Nguyên Đan 】 Đạo phẩm mười hai, vận khí lần này không tệ, vậy mà ra tới ba viên! Tiếp theo, chỉ chờ nàng tấn thăng lên Lăng Hư cảnh, Thái Sơ tiền bối sẽ hộ pháp cho nàng, đề cao tư chất huyết mạch thêm một chút. " (Phàm trước dùng Đạo Nguyên Đan điều kiện có sai, theo tiêu chuẩn này)

"Tiềm lực của linh trúc vốn cực cao, sau khi ăn Đạo Nguyên Đan vào, lại kế thừa Thánh Đồ, sợ là có thể đến Thánh Nữ Giáp đợi được?" Lão giả ở bên cạnh hâm mộ nói: "Tư chất như thế, đợi tương lai nàng kế thừa vị trí Đạo Chủ, nói không chừng còn có thể đi lên trên một chút."

Những người còn lại cũng đều mang vẻ mặt hâm mộ.

Hậu duệ tư chất bực này, cho dù là Thần tộc Hiên Viên thị cũng là vạn năm khó có một người, Doanh thị này rõ ràng đều đã có xu thế xuống dốc, lại còn có thể xuất hiện một hậu duệ như vậy, quả nhiên là vận cứt chó.

Một khi Doanh Linh Trúc thành công đăng lâm vị trí đạo chủ, Doanh thị này ít nhất còn có thể hưng thịnh hơn mười vạn năm, nói không chừng còn có thể nâng cao một bước.

“Không đến được không đến được.” Thiên Trụ Thánh Vương vẻ mặt khiêm tốn khoát tay áo, cười nói: “Có lẽ còn kém một chút so với Thánh Nữ Giáp, hy vọng đến lúc đó có thể tìm được thiên tài địa bảo thích hợp, bù đắp điểm này lên.”

Trước khi kế thừa Đạo thư, cấp bậc Thánh Nữ Ất và Thánh Nữ Giáp có hai cấp bậc khác nhau, thứ trước là tiêu chuẩn vừa đạt đến kế thừa Đạo thư, tương lai cho dù tu luyện tới Hỗn Nguyên cảnh cũng chỉ là một vị Đạo Chủ bình thường, mà thứ hai, sau khi kế thừa Đạo thư tư chất huyết mạch liền có thể vọt tới Đạo Tử Bính đẳng, tương lai có hi vọng Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, chênh lệch này tự nhiên là không thể so sánh.

Phải biết rằng, trước mắt tình cảnh Nhân tộc nhìn như thái bình, nhưng cho tới bây giờ khu vực chiến sự xung quanh vẫn chưa từng ngừng lại, mỗi một vị Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh của Nhân tộc đều là trụ chống trời của Nhân tộc, liên quan đến an nguy của Nhân tộc.

Mà bên trong Nhân tộc bởi vì văn hóa, địa vực các loại nguyên nhân, cũng có phe phái bất đồng, thỉnh thoảng liền có ma sát lẫn nhau. Tu vi Thái Sơ Đạo Chủ kém mấy tầng, liên quan đến thắt lưng của Đông Hà Thần Châu mà cứng rắn không cứng.

“Lại nói Doanh thị thật đúng là phúc trạch thâm hậu.” Thương Bình Thần Hoàng cũng nhịn không được lộ ra một nụ cười: “Ta lúc nhỏ từng nghe Tiên Thần Hoàng nhắc tới, hơn mười vạn năm trước thời kỳ Thái Sơ Đạo Cung truyền thừa, Doanh thị liền từng xuất hiện một vị Doanh Linh Lam tiền bối ghê gớm, đáng tiếc bởi vì ngoài ý muốn mà mất tích. Lúc này đây, mắt thấy lại phải đến thời kỳ đạo thư truyền thừa, Doanh thị liền lại xuất hiện một vị Doanh Linh Trúc ưu tú, đây là hợp với nhất mạch Cổ Thánh tộc Doanh thị của các ngươi!”

“Lão Doanh, Thiên Trụ Thánh Vương Phủ các ngươi lần này nhất định phải chăm sóc tốt đứa nhỏ Linh Trúc kia, chớ có xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Các ngươi yên tâm, lần này nhà chúng ta có một vị Thánh Tôn luôn bên cạnh bảo vệ.”

“Vậy cũng phải để cho nàng lịch lãm rèn luyện mới được, nếu không tương lai trở thành đạo chủ, cũng đừng thành cái gối thêu hoa nhìn trúng mà không dùng được.”

“Cái lão mũi trâu này của ngươi, bổn thánh vương thấy ngươi là ghen tị với người ta!”

Mấy vị cận thần Thần Hoàng ngươi tới ta đi đấu võ mồm một lát, thời gian bất tri bất giác trôi qua. Đợi một chén trà uống xong, chúng cận thần đều tản đi.

Khuôn mặt tươi cười của Thương Bình Thần Hoàng cũng hơi thu lại, lộ ra một chút mệt mỏi.

Quan hệ nội bộ thần triều rắc rối phức tạp, thêm vào nội ưu cùng ngoại hoạn, rối rít loạn cắt tỉa không ngừng còn loạn. Những chuyện này liên lụy quá nhiều tinh lực của hắn, Thương Bình Thần Hoàng không còn nhiệt huyết, nhưng thủy chung vẫn có loại cảm giác cản trở chân tay, khó có thể thi triển thất bại khát vọng.

Khi hắn còn trẻ cũng từng nghĩ tới chuyện diệt cường địch, san bằng các châu.

Thẳng đến sau mấy lần cải cách bị thất bại, hắn mới hiểu được lúc trẻ mình cuồng vọng cỡ nào, suy nghĩ suy nghĩ lại ngây thơ bao nhiêu.

Với năng lực của hắn, cả đời cần cù cẩn thận, cũng chỉ có thể duy trì thần triều không thăng không ngã mà thôi, muốn khai thác tiến thủ, quả thực là vượt qua phạm trù năng lực của mình.

Nơm nớp lo sợ tám vạn năm, bây giờ lòng dạ của mình cũng sắp bị mài sạch.

Có lẽ qua hơn vạn năm nữa, chính mình sẽ giống như lão tổ tông lúc trước, không bao giờ nghĩ đến khai thác, không muốn tiến thủ, chỉ nghĩ không công không tội coi như là công a!

“Bệ hạ, ngài uống một ngụm canh bổ dưỡng thần.” Hoạn quan cận thần đưa lên một chén canh bổ: “Đây là Thập Phẩm Tử Kim Sâm, phối hợp các loại linh dược linh thiện chế biến mà thành, có hiệu quả nâng tinh thần tráng phách.”

Thân là Thần Hoàng, thọ nguyên có thể đạt tới 13 vạn sáu ngàn năm, tự nhiên không có khả năng mỗi ngày ăn uống thập nhất phẩm, thậm chí là thập nhị phẩm linh dược, loại ăn pháp thần châu này căn bản không cung cấp nổi cho hắn.

Trên thực tế, bình thường hắn cũng chỉ là ăn thất phẩm linh mễ bình thường, thỉnh thoảng ăn một ít thập phẩm linh dược thượng hạng bổ dưỡng. Ngày lễ ngày tết, mới có thể ăn một ít bát phẩm thánh linh mễ.

Về phần cửu phẩm Đạo Linh Mễ, vậy cũng chỉ có lúc chỉnh thọ mới chịu hưởng dụng.

Nhưng dù vậy, chi tiêu hằng ngày của một Thần Hoàng cũng rất lớn.

Một chén canh vào bụng, Thương Bình Thần Hoàng hơi khôi phục vài phần thần thái, thuận miệng hỏi: "Nghe nói, từ khi tin tức hài tử Doanh Linh Trúc được Thái Sơ Đạo Chủ thu làm y bát, Thiên Trụ Thánh Vương Phủ liền bắt đầu môn đình nhược thị?"

Sắc mặt hoạn quan cận thần hơi căng thẳng, vội vàng cúi đầu nói: "Lão nô chẳng qua là một vị nội thị, há có thể vọng nghị chuyện nhà đại thần trong triều? Nhưng mà, lão nô xác thực nghe nói, một hai trăm năm gần đây, Thiên Trụ Thánh Vương phủ càng thêm đỏ rực."

"Đi ra ngoài một chút, giải sầu chút đi." Thần Hoàng Thương Bình không cho là mình ngỗ nghịch nói: "Thay bổn hoàng đổi lại một bộ thường phục."

"Bệ hạ muốn đi đâu giải sầu?" Hoạn quan cận thần từ trong tủ không gian trong thư phòng lấy ra thường phục, một bên thay Thương Bình Thần Hoàng thay đổi, một bên thấp giọng hỏi, "Lão nô an bài trước thời gian."

"Ngươi sắp xếp trước còn có ý tứ gì?"

Thương Bình Thần Hoàng lắc đầu, thoáng có chút không kiên nhẫn.

Đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện: "Gần đây nghe Minh Hạo tiểu tử nói, Nghênh Tiên Lâu của hắn mời chào công chúa Bạch Vũ thị đến biểu diễn, dường như có chút tiêu chuẩn, còn rất được hoan nghênh. Như vậy đi, đi Nghênh Tiên Lâu dạo một vòng giải sầu, nghe một khúc nhạc."

"Cái này… Bệ hạ." Hoạn quan cận thần vội vàng nói: "Công chúa Bạch Vũ thị tám chín mươi năm trước không còn làm ở Nghênh Tiên Lâu nữa, nghe nói là ra ngoài làm công?"

Nói xong, trong lòng của hắn nhịn không được âm thầm chửi bới, bệ hạ cái gọi là "gần đây" này, thật đúng là gần nhất.

"Đi ra ngoài làm công?" Thần Hoàng Thương Bình có chút kỳ quái: "Minh Hạo tiểu tử làm người sảng khoái, làm sao còn có chỗ nào tốt hơn chỗ của hắn chứ?"

"Cái này…" Hoạn quan cận thần do do dự dự.

"Hừ!" Thần Hoàng Thương Bình liếc hắn một cái, ánh mắt sâu thẳm: "Chẳng lẽ, Đông Hà Thần Châu đại địa này còn có chuyện gì mà bản hoàng không thể hỏi sao?"

"Lão nô không dám." Hoạn quan cận thần vội vàng quỳ gối, thành thành thật thật đem tiền căn hậu quả nói một lần.

"Hóa ra là do tiểu tử Doanh thị bất hảo gây ra." Thương Bình Thần Hoàng cười cười, tỏ vẻ lơ đễnh: "Bổn hoàng còn tưởng rằng xảy ra đại sự gì."

"Bệ hạ, vậy còn đi Nghênh Tiên lâu không?"

"Đi. Thần cáo trong trẻo lạnh lùng, bổn hoàng phải để cho tiểu tử Minh Hạo thỉnh ăn một bữa bồi bổ."

Trong lúc nói chuyện, Thương Bình Thần Hoàng đã thay xong thường phục, tùy ý bước một bước liền dung nhập vào trong không gian, tựa như giọt nước rơi vào nước, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoạn quan cận thần vội vàng cũng lập tức lóe lên, gắt gao đuổi theo.

******

Cùng lúc đó.

Lạc kinh thành dưới chín tầng trời.

Trước Nghênh Tiên Lâu, chẳng biết lúc nào đặt lên một bình đài lớn lâm thời, phía trên treo một hoành phi thật lớn, phía trên dùng chữ viết ngoáy viết—— "Thần Đô Lạc Kinh lần thứ tám đại dạ dày vương thi đấu".

Trên bình đài.

Thị nữ bánh bao và sủi cảo, mỗi người đều cầm pháp bảo, đồng la "Cộc cộc" gõ gõ, gân cổ lên hô to: "Các hương thân đi

ngang qua nhìn một cái! Trận đấu dạ dày vương mười năm một lần chính thức nhận báo danh! Phí ghi danh chỉ là một viên Tiên Linh Thạch! Ai có được quán quân, thưởng một cái Hỗn Độn Linh Thạch! Một cái Hỗn Độn Linh Thạch ơi là hương thân!"

Nhưng mà, mặc dù các nàng hô rất thân thiện, nhưng người hưởng ứng lại lác đác không có mấy, cho dù có người hiếu kỳ, thuận miệng hỏi hai câu rồi cũng lập tức rút lui.

Trước khán đài, một đám quần chúng chơi bời lêu lổng ăn dưa vừa ngồi ở trên ghế cắn hạt dưa, vừa ồn ào nói: "Bánh bao sủi cảo, các ngươi phải tiết kiệm một chút khí lực đi. Trận đấu dạ dày vương này, ai có thể so sánh được với Vương Ly Từ chứ? Bảy lần trước, mỗi một lần đều là nàng giành được quán quân! Hiện tại ai không biết trận đấu này có mờ ám hay không?"

"Đúng vậy, có mờ ám. Các ngươi cho rằng chúng ta ngu ngốc sao? Chỉ dựa vào cái giá đưa lên một viên Tiên Linh Thạch? Ăn cái gì ngon, lại có thể ăn hết một viên Tiên Linh Thạch?"

Đại Vị vương này thi đấu tổ chức bảy khóa, mấy lần trước người dự thi nô nức, nhưng sau khi người thua thiệt nhiều, hôm nay đã không người lại mắc mưu.

Phía sau khán đài, Vương Ly Từ nghe được tin đồn từ phía trước truyền đến, không nhịn được thở vắn than dài nói: "Thời đại này người càng ngày càng khôn khéo. Cuộc thi dạ dày vương của chúng ta mới tổ chức bảy lần, lần thứ tám sẽ không làm được nữa."

"Có lẽ là quảng cáo không đủ, bằng không, ta cùng cặn bã chuột, Doanh tiểu tử, còn có Vô Sầu đại ca đi phát tờ rơi." Lam Uyển Nhi cũng là một bộ lo lắng.

"Ta không đi, muốn đi các ngươi tự mình đi!" Doanh Ngọc An đã biến thành một thanh niên tuấn tú, vội vàng lắc đầu: "Mấy lần trước ta đã nói với các ngươi, cắt rau hẹ đừng hung ác như vậy, bây giờ thanh danh của chúng ta bị phá hỏng, còn ai sẽ bị mắc lừa nữa? Truyền đơn có nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì."

Yến Vô Sầu nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hình thức này của Ly Từ tiểu thư cũng không tệ lắm. Hay là chúng ta đổi

sang nơi khác thử xem? Đi Tây Nhược, đi Bắc Cực Thần Châu?”

“Ta không đi. Ở Lạc Kinh gây họa, còn có Doanh Thị chúng ta che chở, đi những Thần Châu khác, chúng ta hãm hại lừa gạt như vậy, sẽ bị người ta đánh chết.” Doanh Ngọc An lắc đầu lia lịa.

Nếu không phải tỷ tỷ ép hắn làm người đi theo của Vương Ly Từ, hắn đã sớm chạy không thấy bóng dáng.

“Được rồi được rồi, lát nữa cháu sẽ viết thư cho Tứ thúc, để ông ấy hỗ trợ nghĩ về hình thức thương nghiệp mới đi.” Vương Ly Từ vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn khán đài, thấy người cuối cùng báo danh chỉ có hai ba con mèo nhỏ, tổng cộng cũng chỉ có hơn mười người, trong lòng không khỏi càng thêm buồn bực.

Dáng vẻ này, e rằng ngay cả vốn cũng không về được.

Hơn nữa những người này, hơn phân nửa là người mới tới Lạc Kinh.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cho dù lỗ vốn cũng chỉ có thể nuốt Khổ Quả xuống bụng, thanh danh của Vương thị cũng không thể nện vào trong tay nàng.

Cũng may nàng còn có thể lấy quán quân, khấu trừ chi phí xong cũng không thiệt bao nhiêu.

“Còn phải báo danh sao? Thời gian một nén nhang cuối cùng… Cơ hội khó có được, bỏ qua sẽ không còn nữa!” Bánh bao cùng sủi cảo tuy rằng cảm thấy hy vọng không lớn, nhưng vẫn ra sức hét lớn, hi vọng có chút kỳ tích xuất hiện.

Chỉ tiếc, nghênh đón các nàng chỉ là một trận cười vang.

“Vốn… Ta tham gia.”

Lúc này, một vị đại thúc ăn mặc bình thường, mặt trắng có râu bỗng nhiên bay lên đài, có chút hăng hái đánh giá khán đài và Vương Ly Từ nói: “Trò chơi rất thú vị. Ngươi chính là Vương Ly Từ, quán quân Vương Ly Từ, các khóa đại vị vương, ta cũng không thể để ngươi chịu thiệt, như vậy đi, nếu ta thắng trận đấu này, sẽ thắng ngươi một viên Hỗn Độn Linh Thạch,

ngươi thắng, ngoại trừ một viên Hỗn Độn Linh Thạch vốn có, ta lại cho ngươi thêm một viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

Còn có loại chuyện tốt này?

Vương Ly Từ nhất thời vui mừng nhướng mày: “Đại thúc, chú nói thật sao? Tốt tốt tốt, cháu đáp ứng chú!”

Vừa nghĩ tới đặt cược hai viên Hỗn Độn linh thạch, nàng không nhịn được cảm xúc dâng trào.

Đây là nơi nào tới một đại thúc khải tử a, thoạt nhìn rất lạ mặt a, tám phần cũng là người ngoại hương mới tới Thần Đô, thật sự là trời cũng trợ!

“Bắt đầu thi đấu, bắt đầu thi đấu! Đại thúc thúc đẹp trai, ngươi đứng sang bên này, đứng bên cạnh Ly Từ.” Lam Uyển Nhi thấy thế cũng mừng rỡ, vội vàng lên đài bắt đầu chủ trì thi đấu, miễn cho vị đại thúc râu ria thoạt nhìn trắng nõn béo ngậy làm bộ làm tịch kia đổi ý.

“Ha ha! Vậy thì bắt đầu đi.” Súc Hồ đại thúc cũng hòa ái, đưa ra một quả phí báo danh Tiên Linh Thạch rồi tùy ý các nàng sắp xếp.

Bịch!

Theo một tiếng chiêng vang, trận đấu chính thức bắt đầu.

Nhân viên của Nghênh Tiên lâu lập tức bưng thức ăn đã chuẩn bị sẵn lên –【 Bánh bao 】.

Loại bánh bao do nhất phẩm linh mễ cùng đê đẳng linh nhục tạo thành này giá cả thấp rẻ, rất nhiều người ăn đến chết cũng không có khả năng ăn về một quả Tiên Linh Thạch.

Hơn nữa mỗi một cái bánh bao này đều rất lớn, cho dù là những tu sĩ thân mang thôn phệ huyết mạch, ăn mấy ngàn hơn vạn cũng chết.

Nhưng Vương Ly Từ lại nắm một nắm lớn, lập tức bắt đầu nuốt chửng.

Những thành viên dự thi khác cũng nhao nhao ăn.

Trận đấu nhanh chóng tiến hành.

Không đến nửa ngày, trên sân thi đấu đã đào thải đến còn sót lại Vương Ly Từ và hai người đại thúc kia.

Đừng thấy Vương Ly Từ ăn nhanh, nhưng đại thúc kia ăn cũng không chậm, hơn nữa tướng ăn của hắn còn vô cùng "phu nhã", hắn cứ đứng bất động ở đó như vậy, những bánh bao kia giống như vật sống xếp hàng bay vào trong miệng hắn.

Cũng may Nghênh Tiên Lâu ủng hộ toàn diện, trữ lượng lớn nguyên liệu sơ cấp, cũng thuê đầu bếp quân đội dùng nồi thánh khí để nấu bánh bao, một nồi có thể có hơn trăm vạn bánh bao trở lên, tất cả nhân viên đều phục vụ cho dạ dày vương, nếu không thật đúng là không chịu nổi cách ăn của bọn họ như vậy.

Thấy giằng co không dứt, Vương Ly Từ bắt đầu tăng nhanh tốc độ ăn bánh bao.

Nhưng quay đầu nhìn lại, tốc độ của đại thúc kia tựa hồ cũng nhanh hơn.

Sau đó cứ như vậy mà ăn a… Ăn a ăn a… Ăn a ăn a…

Mười ngày sau, cũng không biết ăn bao nhiêu trăm vạn bánh bao, rốt cục, Vương Ly Từ "A ô" phun ra.

Đây là lần đầu tiên trong đời, nàng lại ăn quá no.

Vương Ly Từ ôm cổ, trừng đôi mắt to, đồng tử rung động, ánh mắt mê mang, giống như gặp phải vấn đề khó khăn cấp thế giới nào đó.

"Tiểu cô nương, ngươi còn được hay không?" Đại thúc bên kia lại không có dừng lại, vừa nhìn qua còn vừa tiếp tục ăn.

Dường như hắn ta đang cố ý khống chế tốc độ ăn bánh bao, Vương Ly Từ nhanh hắn ta cũng nhanh, nàng ta chậm hơn hắn ta, cho nên tổng thể số lượng bánh bao hai người ăn là xấp xỉ nhau.

"Ô ô!"

Vương Ly Từ ôm cổ mê mang một lúc lâu mới tỉnh táo lại, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía đại thúc kia, không cam lòng nói: "Tôi thua."

“Thua thì trả tiền.” Tịch Hồ đại thúc cười tủm tỉm đưa tay về phía nàng: “Phí dụ một viên Hỗn Độn linh thạch.”

Vương Ly Từ cau mày, cuối cùng mới móc ra được một viên Hỗn Độn Linh Thạch còn sót lại.

Nắm đấm của nàng nắm chặt, sắc mặt cũng không tốt lắm, phảng phất cho tới bây giờ cũng khó có thể tiếp nhận thất bại của mình, càng khó có thể tiếp nhận mình bởi vì ăn không lại người khác, mà thua mất một viên Hỗn Độn Linh Thạch!

“Ai da, ngươi còn nắm rất chặt.” Súc Hồ đại thúc thấy nàng như vậy, nhưng nửa điểm đồng cảm cũng không có, bắt đầu không chút lưu tình bẻ tay nàng.

Thấy thế, ủy khuất và xấu hổ lập tức dâng lên trong lòng Vương Ly Từ.

Nàng “Oa” một tiếng khóc lên.

Tranh tài ăn, vậy mà thua, quá mất mặt! Đây là thời khắc tối tăm của linh hồn!!!

Thấy bộ dáng nàng như vậy, trong lòng Súc Hồ đại thúc nhất thời mừng rỡ, chỉ cảm thấy phiền lòng chuyện gì đều tan thành mây khói.

Hắn vươn tay ra, xẹt qua linh thạch Hỗn Độn, đắc ý nói: “Trả ngươi cho ta.”

“Ô ô ô ô!”

Vương Ly Từ khóc đến thương tâm hơn.

Nhưng súc hồ đại thúc kia lại cười càng thêm vui vẻ.

Cách đó không xa, hoạn quan cận thần nhìn thấy một màn này, bất giác lau mồ hôi lạnh.

Gần đây bệ hạ bị làm phiền lòng dày vò đến tâm lý vặn vẹo sao? Lại nhàm chán đến mức chạy đến này khi dễ đứa bé, còn khi dễ vui vẻ như vậy?

…

Chương 92: Ta có một sư tôn, “Bàn sơn, có thể đảo hải…”

…

Vô cùng rõ ràng, vị “mồi hoại” đại thúc râu này chính là Thần Hoàng đương đại của Đông Hà Thần Triều, Thương Bình Thần Hoàng.

Hiếm khi gặp được chuyện lý thú, chơi trò đùa dai, khiến hắn cảm thấy rất sảng khoái.

“Này này, tiểu nha đầu ngươi còn muốn khóc bao lâu nữa?” Mắt thấy Vương Ly Từ còn đang khóc, Thương Bình Thần Hoàng tâm trạng không tệ cười nói: “Nếu ngươi còn khóc nữa, sợ là muốn dìm Lạc Kinh này.”

“Ô ô”

Vương Ly Từ hung dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục khóc lên.

Đời này của nàng vẫn là lần đầu tiên thất bại trong trận đấu dạ dày vương, thật sự là chỉ nghĩ thôi cũng đã đau lòng rồi.

Vị đại thúc râu ria bỉ ổi này rõ ràng chỉ có tu vi Lăng Hư cảnh, sao lại có thể ăn như vậy? Đúng là lật thuyền trong mương!

“Được rồi được rồi.” Thương Bình Thần Hoàng bị nàng ta khóc đến nhức đầu, khoát tay nói: “Ta lớn tuổi bắt nạt một tiểu nha đầu nhà ngươi đúng là thắng không vẻ vang gì. Đợi vài ngày nữa ngươi tiêu hóa bánh bao đi, ta mời Khâu Bằng ăn một bữa ngon.”

“Thật sự?”

Tiếng khóc của Vương Ly Từ im bặt.

Nàng ta trừng đôi mắt to tròn xoe, đôi mắt trông mong nhìn Thương Bình Thần Hoàng, trong lời chất vấn: “Không phải ngươi đang dỗ dành ta đấy chứ?”

“…” Thần Hoàng Thương Bình hơi buồn cười: “Ta đường đường… Thôi thôi, ngươi thích tin hay không thì tùy.”

“Tin, ta tin!” Vương Ly Từ vội vàng nhảy dựng lên, giống như sợ đối phương quỵt nợ vội vàng mở miệng, “Nhưng mà ngươi mời ta ăn cơm, cần gì phải đợi mấy ngày nữa? Hôm nay là được.”

“Hôm nay?” Vẻ mặt Thương Bình Thần Hoàng tràn đầy nghi ngờ nhìn nàng: “Ngươi mới vừa ăn thành như vậy, còn có thể ăn được sao?”

“Ăn được.” Vương Ly Từ vỗ vỗ cái bụng phình to, đầy tự tin nói: “Ngươi chờ ta nửa canh giờ, không, chờ ta dùng thời gian một nén nhang, ta sẽ tiêu hóa.”

Khóe miệng Thương Bình Thần Hoàng giật giật: “Được, ta chờ ngươi tiêu hóa. Đừng nói một nén nhang, ngươi tiêu hóa cả ngày đi.”

Vương Ly Từ gật gật đầu, sau đó vận động hừ hừ ha ha ngay trên khán đài, đánh hai bộ quyền.

Còn chưa đầy một nén nhang, nàng đã lại bịch bịch chạy trở về, hướng về Thương Bình Thần Hoàng mời gọi: “Đại thúc, ta có thể.”

Thương Bình Thần Hoàng lau mồ hôi trên trán: “Nha đầu nhà ngươi thật đúng là… vậy ăn ở trong Nghênh Tiên Lâu này đi, ngươi có thể gọi bằng hữu của mình đến đấy.”

“Cảm ơn đại thúc! Thúc thật sự là người tốt!” Vương Ly Từ cuối cùng cao hứng.

Nàng lập tức kéo Lam Uyển Nhi, sủi cảo bánh bao các nàng, còn có cặn bã chuột, Doanh Ngọc An và Tiêu Vô Sầu cùng đi vào bên trong Nghênh Tiên Lâu, dựa vào mặt mũi hét to một cái phòng khách sát đường.

Tuy nhiên, lần này Vương Ly Từ gọi món ăn cũng rất kiềm chế, tổng điểm một đống lớn mỹ thực, tổng giá trị lại chỉ có mười mấy viên Tiên Linh Thạch.

“Nha đầu, ngươi không phải là vì sĩ diện mà cố gắng chống đỡ đấy chứ? Chỉ có mấy món ăn thế này thôi sao?” Thần Hoàng Thương Bình cười như không cười trào phúng nói.

“Đại thúc, chú đây chính là chó cắn động tân, không biết tốt lòng người.” Vương Ly Từ lôi kéo một món ăn mới, vui vẻ ăn,

“Tôi thấy chú ăn mặc có chút keo kiệt, không giống kẻ có tiền ở Lạc Kinh, nghĩ chú kiếm một viên Hỗn Độn linh thạch không dễ dàng, chuẩn bị để lại cho chú một chút lộ phí.”

Chó cắn cái gì?

Đi theo hoạn quan ở phía sau lão thần tuy không nghe hiểu ngạn ngữ của Vương Ly Từ, lại biết nàng so sánh Thần Hoàng bệ hạ như chó, lúc này tiến lên hộ chủ quát mắng: “Hài tử lừa đảo này, sao có thể mắng người chứ?”

“Được rồi, người ta chính là ví von, ngươi cần gì phải chấp nhặt như vậy?” Thần Hoàng Thương Bình xua tay nói: “Lão Đàm, ngươi cũng ngồi xuống ăn một chút đi.”

Nói xong, hắn truyền âm dặn dò: “Lão già nhà ngươi lề mề một chút cho bổn hoàng một chút. Hiếm khi gặp được một tiểu nha đầu thú vị như vậy, nếu ngươi tiết lộ thân phận bổn hoàng, cẩn thận ta lột da của ngươi, mau tạo một trận vẹn toàn đi.”

Hoạn quan giật mình, vội vàng đùa bỡn, vậy mà gan to bằng trời vỗ vai Thương Bình Thần Hoàng nói: “Ta nói lão Thương, chúng ta từ nông thôn đến Lạc Kinh kiếm cơm ăn không dễ dàng, đừng mời người ăn bữa cơm cũng không có kết quả tốt.”

Dáng vẻ hai người rất quen thuộc.

Thương Bình Thần Hoàng suýt nữa tát một cái là chết lão Đàm.

Cũng may hắn kịp thời nhớ tới đây là mình để cho hắn giảng hòa, lúc này mới khống chế được tay của mình, chỉ là nhàn nhạt liếc lão Đàm một cái: “Ngồi xuống ăn cơm, ta tự có chủ ý.”

“Vâng vâng vâng.”

Hoạn quan Đàm Lão mới tùy tiện ngồi xuống.

“Yêu ~~ ngươi cái này, nhìn bộ dạng nghèo kiết xác, tính tình cũng không nhỏ.” Nghe được lời nói của Thương Bình Thần Hoàng, Vương Ly Từ nhịn không được nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc phê bình hắn nói, “Ta nói với ngươi a, loại tính tình này của ngươi cũng chỉ có thể ở quê hương của ngươi có thể rung rung uy phong. Tại nơi Thần Đô Lạc kinh này, một khối trần nhà nện xuống cũng có thể nện được mấy tên Lăng

Hư cảnh. Cái gì mà công hầu bá tử nam nhân, lại càng nhiều giống như con ruồi.”

“Ngươi ấy à, hay là thu liễm tính tình, đừng để bị thua thiệt lại hối hận.” Bà ta ra vẻ lão Lạc Kinh ông cụ non, “Nếu thật sự bất cẩn chọc phải đám gia hỏa lòng dạ hẹp hòi kia, cho ngươi bao tải đánh gần chết ném ra khỏi Lạc Kinh cũng là nhẹ.”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, ngược lại là lăn lộn thoải mái ở Lạc Kinh?” Thương Bình Thần Hoàng buồn cười hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Vương Ly Từ kéo lấy Doanh Ngọc An, vỗ vỗ đầu hắn nói: “Ngươi có thấy tiểu tử mặt mày hồng hào này không? Thiếu gia đích mạch của Doanh thị Thiên Trụ Thánh Vương phủ. Trước đây hắn kiêu ngạo biết bao, còn không phải bị bổn cô nương thu thập ngoan ngoãn sao.”

Mặt Doanh Ngọc An đen lại: “Ly Từ tỷ tỷ, có thể đừng mỗi lần gặp người xa lạ đều lấy ta ra nói chuyện? Ta đường đường là Thiếu gia Doanh thị cũng phải nể mặt không?”

“Nếu không phải tỷ tỷ ngươi tự mình mở miệng cầu ta bảo vệ ngươi, ngươi cho rằng Ly Từ đại tiểu thư ta hiếm có muốn thu ngươi thì sao?” Vương Ly Từ trừng mắt liếc hắn một cái, một dáng đại tỷ đại phái đầu: “Vẫn là câu nói kia, chờ ngươi một ngày nào đó đánh thắng được ta, lại đến nói chuyện mặt mũi với ta.”

Sắc mặt Doanh Ngọc An suy sụp, nước mắt sắp rơi xuống.

Ai có thể đánh thắng được tên biến thái này chứ?

Nếu không phải mệnh tỷ khó làm trái, hắn đã sớm cuốn phủ thoát khỏi ma trảo của Vương Ly Từ.

Khổ cực nhất chính là, đám lão gia hỏa trong nhà kia cũng nghe theo tỷ tỷ. Mấy chục năm trước hắn cũng không phải không thử trốn qua, đáng tiếc hắn thật vất vả mới trốn về được nhà, nhưng ngày hôm sau liền bị đóng gói mang về, ăn không nổi một trận đau khổ.

Doanh đại thiếu gia của hắn khổ quá!

Thương Bình Thần Hoàng như có điều suy nghĩ nhìn lướt qua Doanh Ngọc An, lúc này mới lại nhìn về phía Vương Ly Từ: “Nghe khẩu khí của nha đầu ngươi, quả thật rất thông minh!”

“Đó là đương nhiên.” Vương Ly Từ ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ cao thâm khó lường, “Thương đại thúc, ta cũng thấy chú rất nghĩa khí, thắng tiền còn mời ta ăn cơm, ta mới nói rõ với chú. Ta hỏi chú, chú tới Lạc Kinh này làm gì?”

“Nguyện ý thân thích.” Thần Hoàng Thương Bình thuận miệng nói dối: “Ta ở Lạc Kinh này vẫn có chỗ dựa, các thân thích rất có tiền, không tin ngươi hỏi lão già khốn kiếp.”

Đàm lão ở một bên liên tục gật đầu phụ họa, nhưng trong lòng lại không nhịn được âm thầm than thở.

Thân thích cũ của ngài đương nhiên có tiền, tất cả đều là hoàng tử hoàng tôn ~

Vương Ly Từ mặt đầy hồ nghi, ánh mắt quét tới quét lui trên người hắn: “Vậy sao ngươi ăn mặc keo kiệt như thế, còn ở trên đường cái không có chuyện gì lười biếng tản bộ? Không phải là ngươi ghét bỏ ngươi ăn nhiều lắm, bị đuổi ra rồi chứ?”

“Đúng vậy.” Thương Bình Thần Hoàng nhìn nàng thở dài, bộ dáng vô cùng uể oải: “Ai ~ ai ngờ những phú thân thích đó lại có lòng dạ hẹp hòi như vậy chứ…”

“Ta nói này, chỉ dựa vào ngươi có thể ăn như vậy, sao có thể không bị ghét bỏ?” Vương Ly Từ tỏ vẻ đồng cảm, ra vẻ ông cụ non vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Lão Thương à, mọi người nhiều người, chi phí cũng nhiều, đều không dễ dàng. Cái gọi là “Một bữa cơm một chén cháo đều là ân”, chúng ta ăn miễn phí người ta, cũng phải niệm chút cái tốt của người ta, ngàn vạn lần đừng vì vậy mà ghi hận bọn họ.”

Không đợi Thương Bình Thần Hoàng trả lời, nàng lại nói: “Nhưng mà ăn không của người ta như vậy, cũng không phải kế lâu dài. Nể tình ngươi mời ta ăn cơm, không bằng về sau ngươi đi theo bổn tiểu thư, chúng ta liên thủ tổ chức dạ dày vương thi đấu, thay phiên nhau làm ăn, chờ kiếm được tiền, chỉ cần có Vương Ly Từ ta một miếng ăn, tuyệt đối không thiếu phần của ngươi. Thế nào?”

Đến lúc này, Vương Ly Từ cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

“Ách… Ngươi muốn mời chào ta?”

Bàn tay vuốt râu của Thương Bình Thần Hoàng dừng lại, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ tràn đầy khiếp sợ.

Sống tám vạn năm, hắn đúng là lần đầu tiên nếm thử mùi vị bị thu tiểu đệ.

Đừng nói hắn, lão Đàm bên cạnh cũng tay run lên, vừa gắp một đũa linh sơ đã thiếu chút nữa rơi trở lại trong mâm.

Vẻ mặt hắn kinh nghi bất định nhìn về phía Vương Ly Từ, trong lòng oán thầm không thôi. Tiểu cô nương, ngươi biết ngươi mời chào là ai sao? Ngươi dám nói?

"Nhìn xem vẻ mặt này của ngươi, có cái gì phải giật mình?" Vương Ly Từ tức giận, không tranh mà thở dài nói: "Ngươi nhìn ngươi xem, tuổi cũng đã rất nhiều mới lăn lộn đến Lăng Hư cảnh, còn có thể ăn được bị người ta ghét bỏ như vậy."

"Ngươi nhìn ta lần nữa, mới năm trăm tuổi đã là Lăng Hư cảnh rồi, chẳng lẽ còn không có tư cách thu ngươi làm tiểu đệ sao?"

"Ngươi mới năm trăm tuổi đầu tiên?" Thần Hoàng Thương Bình lúc này thật sự có chút giật mình.

Hắn nhìn Vương Ly Từ từ trên xuống dưới, còn có chút không tin: "Con bé lừa đảo này, không phải là khoác lác đấy chứ?"

"Ta, Vương Ly Từ! Còn chưa ăn Đạo Nguyên Đan và kế thừa Thánh Đồ, huyết mạch đã là trung đoạn như thánh nữ Đinh đẳng rồi." Vương Ly Từ vỗ bộ ngực vang lên bốp bốp: "Trong khoảng thời gian này, sư tôn ta ra ngoài làm công kiếm tiền, đón mấy công trình dời núi lấp biển, chính là vì nghĩ cách kiếm nhiều tiền nuôi dưỡng ta, hy vọng ta có thể huyết mạch càng tiến thêm nửa bước, đạt tới cấp độ Thánh Nữ Bính đẳng."

"…"

Thương Bình Thần Hoàng im lặng không nói gì.

CMN chọc bản hoàng? Một nha đầu tùy tiện tiện đi ra, lại có tư chất huyết mạch không thua gì Doanh Linh Trúc?

Dù kiến thức rộng rãi như Thương Bình Thần Hoàng, trong lúc nhất thời cũng có chút khó có thể tiếp nhận.

Hắn lén lút ra hiệu mắt với hoạn quan Đàm già, tỏ vẻ có rảnh ngươi kiểm tra một chút, nha đầu này đến tột cùng là lai lịch gì?

“Vẻ mặt của ngươi là như thế nào?” Vương Ly Từ nhìn ra sự hoài nghi của Thương Bình Thần Hoàng, bất mãn nói: “Không tin ta đúng không? Vương Ly Từ ta ngay cả đạo chủ cũng đã bái kiến, còn được hắn ban thưởng bảo vật.”

Nói xong, nàng liền lấy ra tiên khí Phong Hỏa Phiến lắc lắc, khoe khoang với Thương Bình Thần Hoàng: “Đây là bảo vật do đạo chủ ban thưởng.”

“Ngươi còn gặp qua Thái Sơ Đạo Chủ?”

Thấy nàng ngay cả Đạo Chủ cũng dọn ra, Thần Hoàng Thương Bình cũng tin tưởng mấy phần.

“Đó là đương nhiên. Nếu không phải bị Doanh Linh Trúc giành trước bái sư, hiện tại đệ tử y bát của đạo chủ chính là Vương Ly Từ ta.” Vương Ly Từ làm ra vẻ tùy tiện nói: “Bất quá thời cơ còn chưa muộn, hiện tại ta dựa vào cấp độ ăn uống uống uống huyết mạch cũng nâng lên một nửa, không kém hơn Doanh Linh Trúc kia. Nếu như lại tiến thêm nửa bước, có thể vượt qua nàng, đến lúc đó đạo chủ nhất định sẽ một lần nữa lựa chọn y bát.”

Nhìn khẩu khí chắc chắn của nàng, giống như đã nhét y bát của đạo chủ vào trong túi vậy.

“Ly Từ đại tiểu thư.” Doanh Ngọc An không nhịn được, ánh mắt sâu kín nhìn nàng: “Em trai ruột của Doanh Linh Trúc ta còn ở đây, lúc ngươi khoác lác thì không thể cố kỵ cảm nhận của ta sao? Hơn nữa, ta không tin ngươi có thể thắng được chị của ta.”

“Đi đi, ngươi là đồ ăn cây táo rào cây sung này.” Vương Ly Từ vỗ đầu Doanh Ngọc An một cái, sau đó nhìn Thương Bình Thần Hoàng nói: “Lão Thương, đi theo vị đạo chủ tương lai này của bổn tiểu thư, không coi là bôi nhọ ngươi chứ?”

“Ách… Không có nhục.” Thương Bình Thần Hoàng vẻ mặt chết lặng lắc đầu.

Hôm nay ra cửa lại không để cho Thần Khuyết quẻ sư tính một quẻ, thất sách.

“Lão Thương, tập trung tinh thần lại.” Vương Ly Từ cũng không biết tâm lý của hắn hoạt động, thấy ngữ khí của hắn có phần buông lỏng, lúc này liền hai mắt tỏa sáng vẽ cho hắn

bánh nướng lớn, “Về sau hai người chúng ta liên thủ, chu du chư đạo chư triều, thừa dịp danh khí hiện tại còn chưa khuếch tán ra, có thể kiếm một đợt là một đợt, đến lúc đó thêm chút tiền cho ngươi dưỡng lão.”

“Chuyện này… Ngươi nói thật ra rất có lý.” Dáng vẻ của Thương Bình Thần Hoàng giống như bị thuyết phục, ưỡn ngực bụng lên, tựa hồ là bị nàng nói đến phấn chấn tinh thần: “Được, vậy sau này ta sẽ đi theo ngươi làm. Sau này a, Ly Từ tiểu thư cần phải quan tâm ta nhiều hơn một chút.”

???!!

Hoạn quan há miệng thiếu chút nữa phun ra một ngụm canh, vẻ mặt khó có thể tin nhìn bệ hạ nhà mình.

Bệ hạ ngài thật đúng là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, đây là cùng cực nhàm chán phát điên rồi!

“Ngươi có chỗ ở không?” Vương Ly Từ hưng phấn nói: “Sau này ta nên đi đâu tìm ngươi?”

“Vừa mới bị thân thích đuổi ra ngoài, còn chưa có chỗ ở.” Thương Bình Thần Hoàng liếc mắt nhìn lão Đàm nói, “Có điều, lão Đàm đã đang tìm chỗ ở. Chờ sau khi hắn tìm được nơi ở cố định, sẽ đưa địa chỉ cho Ly Từ tiểu thư.”

“Vâng vâng vâng. Chờ ta tìm được nơi ở, sẽ đưa địa chỉ cho Ly Từ tiểu thư.” Lão Đàm lập tức tiếp lời, nụ cười trên mặt không chê vào đâu được, nhưng trong lòng lại là một vạn con ngựa rơm bùn chạy như điên.

Bệ hạ thật đúng là muốn đi theo nha đầu điên này đi hãm hại lừa gạt a?

Đang nói.

Minh Hạo Thánh Vương nghe tin chạy đến giáng lâm trong Nghênh Tiên Lâu.

Hắn tùy tiện đẩy cửa phòng.

Người chưa đến, tiếng trào phúng của hắn cũng đã truyền vào: “Ta nói Ly Từ nha đầu, bản thánh vương đã sớm nói với ngươi trận đấu Đại Vị Vương là không thể thực hiện được. Thế giới này ah, sơn ngoại hữu sơn ngoại hữu thiên, làm người nếu quá

kiêu ngạo, không chừng sẽ gặp được biến thái hơn cả ngươi… ách!!!”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt của hắn liền cùng Thương Bình Thần Hoàng trong phòng đối đầu, nửa lời còn lại lập tức nghẹn ở trong cổ họng.

Trong nháy mắt, Minh Hạo Thánh Vương sắc mặt đặc sắc vô cùng, người cũng cứng ở cửa ra vào, tiến cũng không được, lui cũng không xong.

“Ha ha… Ha ha…”

Hắn cứng ngắc giơ tay lên, vừa định chào hỏi lão tổ tông, lại bị một ánh mắt của lão tổ tông nhà mình ngăn cản.

“Ơ, Minh Hạo tiền bối ~ “

Vương Ly Từ không chút phát giác được mạch nước ngầm giữa hai người đang cuộn trào mãnh liệt, vừa thấy hắn lại đây, lập tức nhiệt tình đứng dậy, liên tục gọi hắn vào: “Sao ngài đột nhiên tới vậy? Vừa hay, phương án thi đấu dạ dày vương này, ta đã có kế hoạch mới rồi.”

Trong lúc nói chuyện, nàng lặng lẽ kéo Thương Bình Thần Hoàng, âm thầm truyền âm dặn dò: “Lão Thương, ngươi đừng có ngồi ngây ngốc. Làm người này phải có nhãn lực nhìn thấy.”

Căn dặn xong, nàng lại tiếp tục nói với Minh Hạo Thánh Vương: “Minh Hạo tiền bối, ta giới thiệu với ngươi một chút, vị này là đồng bạn mới của ta, lão Thương.”

“Lão Thương à, vị Minh Hạo tiền bối này của chúng ta thế nhưng là một đại nhân vật rất giỏi. Ngươi đoán xem hắn họ gì? Đúng, họ ‘Hiên Viên’ cùng một cái họ của vị lão nhân trong Thần Khuyết kia.”

“Lão Thương à, ngươi đừng làm bộ mặt như người chết thanh cao, chúng ta chính là Lạc Kinh Phiêu, là đi ra kiếm cơm ăn. Vị Minh Hạo Thánh Vương này chính là cha mẹ áo cơm của đoàn đội chúng ta, ta đang nói chuyện với hắn về danh quyền của Nghênh Tiên Lâu đối với Đại Vị Vương thi đấu, đây chính là Kim Chủ ba của chúng ta, ngươi khách khí vài câu, chào hỏi vài câu.”

Lạc Kinh Phiêu? Quan danh quyền? Kim chủ ba ba?

Khóe miệng Thương Bình Thần Hoàng giật giật, thật sự không hiểu được, trong miệng tiểu nha đầu này lấy đâu ra nhiều lời mới mẻ như vậy.

Bất quá, điều này cũng không cản trở hắn hiểu ý của nàng.

Lập tức, hắn nhìn Minh Hạo Thánh Vương, phối hợp hướng hắn chắp tay, trên mặt cười híp mắt: "Bái kiến Minh Hạo Thánh Vương."

"Khách khí khách khí!" Minh Hạo Thánh Vương tâm muốn chết cũng có, mặt đầy lúng túng cười lặng lẽ lui về phía sau, "Các ngươi ăn uống ngon lành ~ ta đột nhiên nhớ tới chính mình còn có chút chuyện khẩn yếu, trước rút lui một bước, hôm nay ăn uống đều ghi sổ của ta."

Nói xong, hắn xoay người muốn bỏ chạy, phảng phất nơi này chính là núi đao biển lửa, hắn không muốn dừng lại dù chỉ là một hơi thở.

Nào ngờ, không gian này của hắn còn chưa xé mở đâu, đã bị Vương Ly Từ kéo lại: "Minh Hạo tiền bối đừng đi a! Ta có một kế hoạch tốt để kiếm tiền, nói cho ngươi nghe một chút đi."

Vương Ly Từ nói xong liền đặt hắn ta lên ghế, bắt đầu " bla bla" một phen lừa gạt.

Nhưng Minh Hạo Thánh Vương nào nghe lọt tai?

Sự tồn tại của Thương Bình Thần Hoàng quá mức mãnh liệt. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của lão tổ tông nhà mình, hắn chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, cả người cũng không được tốt lắm.

Hắn không nhịn được mà thầm mắng trong lòng.

Đồ chó Vân Hải kia thực sự không đáng tin cậy. Lại cứ như vậy ném đồ đệ lại cho hắn chiếu cố, tự mình chạy đi tiếp nhận cái gì mà công việc khổ lực dời núi lấp biển!

Thật sự là hối hận không thôi!

Sớm biết sẽ có hôm nay, lúc trước hắn không nên ôm hết cả quyền lực đáp ứng.

Nha đầu này chính là một tai họa, thiệt thòi cho hắn mấy hạng mục. Hiện tại, lão tổ tông ở trước mặt, chính là thuần túy đem hắn đẩy vào hố lửa a!

Lão tổ tông nghiêm khắc biết bao nhiêu! Kết thúc xong rồi!

***

Cùng một khoảng thời gian.

Không lâu sau khi Vương Thủ Triết bí mật đến thế giới Thần Võ.

Ma Vực.

Cửu Ngục Ma Thần Điện.

Gần nhất, ám thương trong cơ thể Cửu Ngục Ma Thần đã toàn bộ khỏi hẳn, công trình duy tu ở hành lang siêu không gian bên kia cũng đang vững bước đẩy mạnh, hết thảy đều đang phát triển theo hướng tốt.

Cửu Ngục Ma Thần đang tâm trạng vui vẻ thưởng thức bảo vật mà thủ hạ mới tiến cống lên, đột nhiên, một thủ vệ Ma Vương sắc mặt căng thẳng vội vàng đi vào trong điện, thấp giọng bẩm báo.

Nghe thuộc hạ bẩm báo xong, sắc mặt vốn dĩ không tệ của Cửu Ngục Ma Thần trực tiếp đen lại thành đáy nồi: “Vô liêm sỉ! Một đám vô liêm sỉ! Cả ngày không phải chuyện tốt, làm cho ta một ít chuyện ghê tởm!”

“Người đâu, truyền tin của Ma Thần thân vệ đi theo, bản Ma Thần phải giết cho bằng được tên này.”

Tiếng gầm gừ phẫn nộ chấn động toàn bộ Cửu Ngục Ma Thần Điện đều chấn động.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Cửu Ngục Ma Thần Điện đều nhanh chóng bắt đầu hành động, từng đội thân vệ hội tụ đến, rất nhanh đã hoàn thành một đội trên quảng trường bên ngoài Ma Thần Điện.

Rất nhanh, Cửu Ngục Ma Thần liền suất lĩnh một đám thân vệ đi lên Ma Chu, khí thế hùng hổ giết tới căn cứ hành lang không gian siêu không gian của Hư Không Hải.

Lúc này.

Trên hành lang siêu không gian một mảnh hỗn loạn, rất nhiều thứ bị đánh tan, trên mặt đất một mảnh hỗn độn.

Vệ đội và đám Trí ma ở trong căn cứ đều trốn ra xa, ánh mắt không ngừng nhìn về phía này, giống như đang xem náo nhiệt.

Trong hư không.

Hai nữ Ma thần xa xa giằng co.

Trong đó có một vị làn da trắng như tuyết, bên ngoài thân mang theo lân phiến tinh tế màu sắc rực rỡ, sau lưng mọc lên một đôi cánh ma khổng lồ, khí chất tà dị mà mị hoặc.

Một người khác là vai mọc Hắc Vũ, dáng người cao lớn, khí chất lạnh thấu xương.

Trên người các nàng đều tản ra uy lực Ma Thần hiển hách, chung quanh năng lượng cuồn cuộn, uy áp bàng bạc áp chế hư không xung quanh đều có chút rung chuyển, hiển nhiên là đã đánh qua một trận.

Tự nhiên, đây là hai đại nữ Ma Thần dưới trướng Cửu Ngục Ma Thần, Âm Quát Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần.

“Mặc Vũ, tiện nhân nhà ngươi cũng dám tranh long huyết với ta!”

“Âm Quát, ta không có ý muốn tranh đoạt với ngươi.” Ma Thần Mặc Vũ tản ra khí tức âm u lạnh lẽo, “Ta và long huyết đã sớm ở bên nhau, là ngươi gần đây chặn đánh, phá hỏng quan hệ của chúng ta.”

“Thối lắm!” Âm Quát Ma Thần cả giận nói: “Ta đã sớm định tam sinh với long huyết rồi, chẳng qua là ngại mặt mũi của Cửu Ngục nên mới không có Quan Tuyên. Ngươi thức thời thì cút đi cho ta! Cút càng xa càng tốt!”

“Âm Quát, ngươi đừng quá càn rỡ!” Ma Thần Mặc Vũ cả giận nói: “Ngươi đừng tưởng ta không biết chuyện giữa ngươi và Long Huyết. Hắn đã sớm nói với ta, là hắn vừa mới trọng sinh không đủ thực lực, bị ngươi nắm bắt. Thật ra, hắn thật sự thích ta!”

“Ta nhổ vào! Tiện nhân thối không biết xấu hổ nhà ngươi, ta muốn xé miệng của ngươi!”

“Tới đi, ta sợ ngươi chắc?!”

Mắt thấy hai nữ Ma Thần lại muốn đánh nhau, Cửu Ngục Ma Thần tức giận không chỗ phát tiết.

Nó vội vàng lóe lên một cái chắn ở giữa các nàng, rít gào tức giận nói: “Làm gì vậy? Hai người các ngươi là muốn tạo phản hay sao?!”

“Nhất mạch Ma Vực chúng ta đã suy thoái đến mức này mà còn nghĩ tới chuyện yêu đương mỗi ngày?”

“Hảo hảo làm sự nghiệp hắn không thơm sao?”

Cửu Ngục Ma Thần quả thực là sắp tức chết rồi, giận đến mức toàn thân phát run: “Tên vô liêm sỉ long huyết kia đâu? Hắn ở nơi nào? Bản Ma Thần rõ ràng đã nói qua ngũ lệnh ba thân, Ma Vực nhất mạch chúng ta phải đoàn kết, không thể đàm đương yêu đương. Mẹ nó chuyện này là sao? Nguyên một đám biến thành tình yêu não rồi hả?”

“Cửu Ngục bệ hạ, ta ở đây.”

Long Huyết Ma Thần Hạ Dương từ đằng xa bay tới.

“Long Huyết, tên khốn kiếp nhà ngươi!” Cửu Ngục Ma Thần một lòng chỉ muốn làm sự nghiệp, lúc này hận không thể ăn tươi nuốt sống long huyết đang đạp hai thuyền này, tức giận gào thét: “Ngươi giải quyết các nàng cho ta, nếu không bản Ma Thần chỉ có ngươi là hỏi!”

“Bệ hạ bớt giận, ta mời mấy vị bằng hữu tới để dẹp yên chuyện này, nếu không, ngài gặp một lần?” Long Huyết Ma Thần Hạ Dương lơ đễnh cười hắc hắc.

“Bằng hữu?” Cửu Ngục Ma Thần sững sờ, trong lòng nhất thời sinh ra dự cảm không ổn: “Ngươi ở trong Ma Vực còn có bằng hữu? Chẳng lẽ là… Răng Cưa…”

“Cửu Ngục, đã lâu không gặp.”

Một giọng nữ uyển chuyển nhưng uy nghiêm vang lên.

Tiếng nói chợt vang lên, trong hư không nổi lên từng gợn sóng không gian, một bóng hình xinh đẹp mặc vương miện vương miện bỗng nhiên chậm rãi bước ra từ trong không gian, đột ngột xuất hiện trước mặt nó.

Uy áp mênh mông cuồn cuộn quét ngang theo khu vực bá đạo xuất hiện của nàng, khiến cho thân hình của nàng trở nên vô cùng vĩ đại, uy nghiêm không gì sánh được.

Nàng chắp hai tay sau lưng, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Cửu Ngục Ma Thần: "Xem ra, tâm tình của ngươi không tốt lắm."

Ánh sáng của đèn tín hiệu chiếu rọi trên khuôn mặt xinh đẹp bức người của nàng, giống như dát lên một tầng ánh sáng thanh lãnh, trong lúc nhìn quanh ánh mắt lạnh lẽo, uy nghiêm, bá khí, hiển thị rõ khí độ hoàng giả.

"Côn Bằng Thiên Ca! Lại là ngươi!"

Trong lòng Cửu Ngục Ma Thần rùng mình, ngược lại hít một ngụm khí lạnh.

Hắn rất quen thuộc 《Thiên Ca》, trong mấy ngàn năm qua, hắn đã từng quen biết không biết bao nhiêu lần với vị nữ hoàng nhân tộc này.

Chỉ là lần này, Kính Thiên Ca trước mắt tựa hồ cùng trước kia có biến hóa rất lớn.

Cũng không biết có phải là ảo giác của nó hay không, nó cảm giác được Thiên Ca tựa hồ trở nên trẻ tuổi một chút, khí tức trên người cũng tựa hồ trở nên sâu không lường được, để cho hắn có chút nhìn không thấu rồi.

"Thiên Ca tỷ tỷ, nói mấy câu phế bỏ với loại ma đầu này làm gì?" Lúc này, lại có một giọng nói lười biếng từ trong hư không bên kia truyền đến: "Chúng ta tốc chiến tốc thắng. Đám Khương lão còn đang chờ ta trở về chơi mạt chược đây này."

Cửu Ngục Ma Thần đột nhiên triển khai thần niệm, chỉ thấy hai bóng người một nam một nữ đang bước ra từ trong hư không, như chậm rãi lao về phía này.

Trong đó nam tử kia quần áo trắng, khí độ nổi bật, tựa như người trong thần tiên, nữ tử kia lại mặc một bộ váy dài màu lam, dung mạo như ngọc, tựa như phi tử thần tiên, thân hình hai người hầu như kề sát cùng một chỗ, lộ ra thân mật mà quen thuộc, mặc cho ai nhìn cũng phải cảm thán một câu "Hay cho một đôi bích nhân".

Lúc hai người dắt nhau mà đến, càng giống như thần tiên quyến lữ vậy.

“Huyền Linh thánh nữ! Vương Thủ Triết!!!”

Con ngươi của Cửu Ngục Ma Thần co rút lại.

Lúc này, nó làm sao còn không biết mình đã rơi vào trong bẫy của địch quân?!

Một cỗ cảm giác đại nạn lâm đầu lập tức ập tới trong lòng nó, làm cho da đầu nó phát tê, toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương càng tựa như đang tôi độc.

“Long huyết, ngươi lại đầu phục Nhân tộc?!”

…

Chương 93: Diệt Cửu Ngục! Ly Từ Dương uy thần đô Lạc Kinh

…

“Cửu Ngục bệ hạ, nhìn ngài nói kìa.” Long Huyết Ma Thần Hạ Dương vẻ mặt trêu tức nói: “Người thức thời mới là tuấn kiệt, hiện tại Nhân tộc cường thịnh, dắt tay nhau hợp tác, cùng thắng tương lai mới là xu thế lớn.”

“Ngươi!!”

Cửu Ngục Ma Thần bị hắn ta tức giận đến mức một ngụm máu nóng dâng lên, suýt chút nữa phun ra ngoài.

Ánh mắt nham hiểm của nó quét ngang toàn trường, lập tức phút chốc rơi xuống trên người Ma Thần Mặc Vũ: “Mặc Vũ, ngươi là bộ hạ cũ của ta, chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng phản bội bản Ma Thần!?”

“Bệ hạ… Ta…” Sắc mặt Ma Thần Mặc Vũ cũng vô cùng khó coi, vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, hiển nhiên trước đó cũng không biết chút nào.

Ánh mắt nó trở nên sắc bén nhìn chằm chằm vào Long Huyết Ma Thần: “Long Huyết, ngươi nói cho ta biết, việc này không phải là thật, ngươi làm sao có thể phản bội Ma tộc được chứ?”

“Vũ Nhi.” Nụ cười trêu tức trên mặt Long Huyết Ma Thần vừa thu lại, thân hình lóe lên liền dịch chuyển đến bên cạnh Mặc Vũ Ma Thần, ôm eo nàng, chân thành nói: “Ngươi tin ta, ta không phản bội Ma tộc. Ta chỉ muốn lật đổ sự thống trị tàn bạo của Cửu Ngục lão cẩu. Tất cả những gì ta làm đều là vì tốt cho Ma tộc.”

“Thế nhưng…” Ma Thần Mặc Vũ sắc mặt âm tình bất định.

“Không có gì nhưng mà.” Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương vẻ mặt nghiêm nghị, trong ngữ khí bá đạo lại lộ ra ôn nhu, “Vũ nhi, ngươi phải tin tưởng ta. Chuyện mà Cửu Ngục Lão Cẩu làm, không thể nghi ngờ là đang đem Ma Vực chúng ta đẩy về phía vực sâu hủy diệt, chỉ có ta mới có thể cứu vớt ngàn vạn vạn Ma tộc của Ma Vực.”

“Ừm, ta tin tưởng ngươi.” Ánh mắt Mặc Vũ Ma Thần có chút ôn nhu.

“Cảm ơn Vũ nhi.” Long Huyết Ma Thần Hạ Dương nhìn về phía ánh mắt của nàng, nhất thời cũng trở nên dịu dàng tình mạch: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ mang đến hậu đãi cho các con dân Ma tộc, cuộc sống hòa bình, giàu có, đến lúc đó ta làm Ma Thần Hoàng, ngươi làm Ma Thần Phi, chúng ta cùng liên thủ sáng tạo ra tương lai Ma tộc của chúng ta, tựa như trước kia ta đã nói với ngươi vậy.”

《 Hạ Dương hướng về nàng miêu tả lại từng màn quang huy tương lai, trong giọng nói mang theo ước mơ cùng chờ mong.

“Long Huyết, ta tin tưởng ngươi, vẫn luôn tin tưởng ngươi.” Ma Thần Mặc Vũ động dung ôm eo hắn, gương mặt kề sát lồng ngực hắn, giữa thần sắc tựa hồ dấy lên mơ ước vô hạn với tương lai.

“Hừ! Xem ra ta không nên tới đây.”

Nhìn một màn này, Âm Quát Ma Thần không khỏi nhếch miệng, ánh mắt sâu kín, vẻ mặt không vui.

“Không, ngươi tới thật đúng lúc.”

Long Huyết Ma Thần lại vươn một cánh tay, kéo Âm Quát Ma Thần tới ôm vào trong ngực.

Trong nháy mắt, tay phải hắn cầm Mặc Vũ Ma Thần, tay trái âm đức Ma Thần, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ hạnh phúc và thỏa mãn: “Về sau chúng ta mau vui vẻ sống chung một chỗ, cùng nhau kiến thiết Ma vực.”

“Phốc!”

Một màn cẩu huyết như vậy khiến Cửu Ngục Ma Thần lại nổi lên hỏa khí, cuối cùng không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu.

Dưới sự phẫn nộ cực độ, giọng nói của nó gần như điên cuồng: “Long huyết! Mặc Vũ! Âm Quát! Bản Ma Thần còn chưa có chết đó!”

“Cửu Ngục, ngươi nói nhảm cái gì.” Thấy bọn họ lải nhải như vậy, Kính Thiên Ca có chút không kiên nhẫn, lạnh mặt lạnh

lùng nói:“Ngươi sẽ không cho rằng hôm nay ngươi còn có cơ hội sống sót chứ?”

Dứt lời tay phải nàng duỗi ra, một thanh thánh kiếm rực rỡ ánh sáng xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, chính là 【Thiên Nguyên Thánh Kiếm】.

Cầm kiếm trong tay, khí thế cả người Kính Thiên Ca cũng theo đó mà biến đổi.

Một cỗ kiếm ý lẫm liệt xông lên tận trời, uy thế bàng bạc lấy nàng làm tâm tròn như thiên cái địa lan tràn ra, để hư không chung quanh cũng ẩn ẩn rung động theo.

Sau một khắc.

Cổ tay nàng run lên, một đạo kiếm quang bỗng nhiên chém về phía Cửu Ngục Ma Thần.

Chiêu kiếm này đường hoàng mênh mông cuồn cuộn, long trời lở đất.

Kiếm quang lướt qua, năng lượng thủy triều quay cuồng trong hư không hải nhất thời bị sinh sinh xé nứt ra một lỗ thủng thật lớn.

Trong lỗ thủng, hào quang biến mất, tựa như liên thông đến địa ngục vô biên.

Cửu Ngục Ma Thần thấy thế trong lòng phát lạnh.

《Thiên Ca này từ khi nào trở nên cường đại như thế? Quả thực giống như là đang bật hack a!

Nó không dám khinh thường, quanh thân lúc này bốc cháy lên ma diễm hừng hực, toàn lực kịch chiến với Kỳ Thiên Ca.

Đợi hai bên giao thủ, Cửu Ngục Ma Thần mới càng cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Thiên Ca hôm nay. Dựa vào một thượng vị Ma Thần của nó, cùng nó giao chiến, vậy mà khắp nơi bị áp chế, bị đánh cho gần như không có lực hoàn thủ.

Cửu Ngục Ma Thần một đám thân vệ cấp Ma Vương thấy thế trong lòng khẩn trương, vừa định tiến lên hỗ trợ, lại bị Âm Quát Ma Thần lắc mình ngăn cản.

Nàng từ trên cao nhìn xuống bọn chúng, giọng nói lạnh lùng mà hờ hững: “Đám ngu ngốc các ngươi, lại cứ sốt ruột muốn chết như vậy à?”

Ma uy mênh mông lấy nàng làm tâm tròn ầm ầm nổ tung, lẫm liệt mà túc sát.

Một đám thân vệ cấp Ma Vương trong lòng nhất thời có một loại cảm giác, nếu giờ phút này bọn họ thật sự dám ra tay hỗ trợ, nàng tuyệt đối sẽ không chút lưu tình ra tay, đem chúng nó diệt sát ngay tại chỗ.

Chúng thân vệ hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều là từng đợt phát lạnh, bước chân bước ra lại không hẹn mà cùng chậm rãi rụt trở về, không dám có chút dị động nào nữa.

Trong hư không, Tuyền Thiên Ca và Cửu Ngục Ma Thần vẫn đang kịch chiến.

Trong ba mươi năm trở về từ căn cứ nghiên cứu Tinh Cổ tộc, 《 Thiên Ca trải qua sự trị liệu liên tục của Vương Thủ Triết, huyết mạch chi lực trong cơ thể đã cơ bản vững chắc, hơn nữa dần dần dung hợp lại, bây giờ đã có thể vì nàng nắm giữ.

Lấy trạng thái bây giờ của nàng, chỉ cần không liều mạng cùng người khác, lại bị trọng thương nguy hiểm tính mạng, trên cơ bản là không có khả năng xuất hiện lặp đi lặp lại.

Mà uy lực huyết mạch sau khi dung hợp cũng được thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn trong trận chiến này.

Huyết mạch tầng mười ba Chân Tiên cảnh, đây chính là tư chất đạo tử thỏa đáng.

Cho dù huyết mạch này của nàng cũng không phải là tự mình tu thành, trước mắt cũng không cách nào đánh giá có hay không có tai hoạ ngầm gì, nhưng đối với tăng phúc lực chiến đấu vẫn như cũ thập phần đáng sợ. Điểm này, chỉ nhìn tu vi hiện tại của nàng vẫn như cũ là Chân Tiên cảnh tầng bốn, lại có thể áp chế được Cửu Ngục Ma Thần vẫn là thượng vị Ma Thần liền có thể thấy được lốm đốm.

Bất quá, tuy rằng Thiên Ca ở trong chiến đấu chiếm ưu thế không nhỏ, nhưng mà muốn trong thời gian ngắn bắt được Cửu Ngục Ma Thần sợ rằng không được.

Vương Thủ Triết thấy thế, lập tức nói: “Vì để tránh phức tạp, chúng ta tiết kiệm thời gian, tốc chiến tốc thắng.”

Dứt lời, hắn nhìn nương tử nhà mình một cái.

Liễu Nhược Lam gật đầu với hắn.

Thành thân nhiều năm, hai người mặc dù ngẫu nhiên cãi nhau ầm ĩ, nhưng sớm đã bồi dưỡng ra vô cùng ăn ý, chỉ liếc mắt một cái, hai người cũng đã ngầm hiểu.

Sau một khắc.

Hai người gần như đồng thời thò tay, Nguyên Thủy thánh kiếm Ba Ba, Thanh Hoàng thánh kiếm đồng thời xuất hiện trong tay hai người.

Kiếm quang sáng chói phóng lên trời, đồng thời thân hình hai người cũng tại thời khắc đó lăng không mà lên, vượt qua hư không gia nhập chiến trường.

Lúc này cách bọn hắn tấn thăng Lăng Hư cảnh đã qua hơn bốn mươi năm, tu vi của hai người cũng đã trước sau tấn thăng Lăng Hư cảnh tầng hai.

Với tư chất của bọn họ, lực bộc phát trên chiến trường vốn không thua Chân Tiên cảnh bình thường, lại đều có thánh kiếm trong tay, cho dù là Vương Thủ Triết hiếm khi chiến đấu chính diện với người khác cũng có thể chính diện đối đầu với cường giả Chân Tiên cảnh, Liễu Nhược Lam càng có kinh nghiệm của Nguyên Thủy thánh đồ cùng với kiếp trước cộng thêm, lúc toàn lực ra tay lực sát thương dồn thẳng cường giả Chân Tiên cảnh trung kỳ bình thường.

Hai người liên thủ, tính uy hiếp càng tăng lên gấp bội.

Cho dù là Cửu Ngục Ma Thần làm thượng vị Ma Thần, lúc đối mặt bọn hắn cũng không dám sơ sẩy chủ quan.

Bên trong kiếm quang lẫm lẫm, hai người một người chủ công, một người phối hợp đánh, thân hình tung bay trên dưới, phối hợp với Thiên Ca ngăn chặn Cửu Ngục Ma Thần.

Lúc này, Vương Thủ Triết cũng không có vận dụng tinh cổ tinh anh chiến giáp.

Vật kia dùng để làm át chủ bài bảo mệnh, mà mỗi lần chiến đấu đều cần tiêu hao không ít nguyên tinh hoặc Tiên Linh Thạch, lúc này tất thắng lộ ra ngoài cũng không cần thiết, không bằng tiết kiệm và giấu vụng một phen.

Hạ Dương thấy thế, dứt khoát gia nhập chiến đoàn.

Giờ phút này, Hạ Dương đã tiêu hóa gần hết tàn hồn của Đà Long Ma Chủ, mặc dù thực lực còn không có tấn thăng đến trình độ thượng vị Ma Thần, nhưng so với trung vị Ma Thần bình thường mạnh hơn không ít.

Lại thêm hôm nay đã xé rách da mặt, hắn cũng không cần tận lực che giấu thực lực, toàn lực thi triển, sức chiến đấu quả nhiên thập phần kinh người.

Lấy bốn địch một, hơn nữa mỗi người đều không đơn giản, chỉ một thoáng, Cửu Ngục Ma Thần đã bị triệt để áp chế.

Mặc dù nó gào thét liên tục, các loại thủ đoạn ma công và át chủ bài liên tục xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thậm chí ba lần bảy lượt còn muốn chạy trốn, nhưng đều bị phá giải.

Nửa canh giờ sau.

Chỉ sau nửa canh giờ.

Cửu Ngục Ma Thần liền bị một kiếm của Côn Bằng Thiên Ca đâm thủng trái tim, thân thể ngã xuống trong vùng biển hư không này.

Bất quá, Ma tộc bẩm sinh thiên phú dị bẩm, cơ hồ ngay lúc nhục thân vẫn lạc, một đạo Ma Hồn từ trong nhục thân phá thể ra, điên cuồng chạy trốn về hướng Hư Không Hải.

Không ngờ Long Huyết Ma Thần đã sớm có chuẩn bị, nó vừa mới thoát ra được ma thể chỉ mấy trượng, đã bị Long Huyết Ma Thần một phát bắt được, hai ba ngụm liền nuốt vào trong bụng.

Cửu Ngục Ma Thần đã từng cắn nuốt tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ, cho dù lực lượng tàn hồn này đã bị Cửu Ngục Ma Thần dung hợp tiêu hóa, nhưng thông tin gen ẩn chứa trong đó sẽ không biến mất.

Thần hồn của Cửu Ngục Ma Thần vừa vào bụng, vô số tin tức liền điên cuồng trùng kích về phía thần hồn của hắn.

Bất quá, Hạ Dương đã từng thành công dung hợp tàn hồn của Đà Long Ma Chủ, cũng không phải hạng người dễ dàng gì, sắc mặt lập tức ngay cả biến đổi cũng không có biến đổi một chút, chỉ yên lặng thừa nhận tin tức lưu thông điên cuồng oanh tạc, điên cuồng hấp thu tất cả tin tức huyết mạch hữu dụng.

Dần dần, thần hồn của Long Huyết Ma Thần Hạ Dương lại lột xác lần nữa.

Long huyết ma thân cũng dần dần sinh ra biến hóa, kim sắc trên lân phiến càng rõ ràng, sừng rồng trên đỉnh đầu cũng càng phát sáng hào quang chảy xuôi, có một loại tôn quý cùng cảm giác thần thánh khó hiểu từ trên người hắn dần dần phóng thích ra, làm cho lòng người không kìm được sinh ra kính sợ.

Vô cùng hiển nhiên, tàn hồn của Cửu Ngục Ma Thần này mang đến cho hắn không ít chỗ tốt, để cho thực lực cùng tiềm lực của hắn lại lần nữa tăng cao một tầng thứ, cũng có được tiềm lực cùng hi vọng chân chính tấn thăng Ma Chủ.

“Chúc mừng công tử, thành công giết chết Cửu Ngục Ma Thần. Bất quá loại chuyện này về sau có thể để lão tài ta làm thay, cần gì phải tự mình ra tay?”

Lúc này, một đạo thanh âm già nua từ hư không bên cạnh truyền đến.

Tài Hữu Đạo đang âm thầm lược trận đột nhiên xuất hiện, trên mặt vẫn mang theo vẻ sợ hãi thán phục.

Hắn vừa thán phục chiến lực và tiềm lực vô cùng đáng sợ mà vợ chồng Vương Thủ Triết thể hiện ra, cũng cảm khái sự đoàn kết của Thần Võ thế giới.

Hắn còn chưa từng thấy qua thế giới nào, hoặc quốc gia nào, thế lực nào có bộ dáng này, rõ ràng biểu hiện ra giống như là năm bè bảy mảng, nhưng ở thời điểm chân chính gặp được chuyện, lại biểu hiện ra đoàn kết khác thường.

Có điều hắn ta cũng đã nhìn ra, tất cả những điều này đều là vì có sự tồn tại của Vương Thủ Triết.

Có lẽ ngay cả bản thân Vương Thủ Triết cũng không phát hiện, hắn âm thầm thay đổi những người xung quanh, cũng đã trở thành người tâm phúc của toàn bộ thế giới Thần Võ từ lúc nào không hay.

Có hắn ở đây, là may mắn của Thần Vũ, có lẽ, cũng là…

“Dù sao cũng là cục diện tất thắng, coi như luyện tay một chút.” Vương Thủ Triết vân đạm phong khinh cười cười, chắp tay với hắn: “Đa tạ tài cung phụng âm thầm lược trận.”

“Nên như vậy, nên như vậy.”

Tài hữu đạo liên thanh khiêm tốn.

Nhìn dáng vẻ phong đạm vân khinh kia của Vương Thủ Triết, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, trong lòng hắn yên ổn, lòng tin đối với ánh sáng khôi phục Thất Hà Động Thiên cũng bỗng nhiên tăng nhiều.

Trong lúc nói chuyện, tiêu hóa hồn phách của Cửu Ngục Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương cũng tỉnh táo lại.

Hắn nhoáng người một cái đi tới trước thân ma của Cửu Ngục Ma Thần, vươn long trảo kéo đầu lâu của Cửu Ngục xuống, xách ở trong tay cao giọng la hét: “Cửu Ngục đã chết, long huyết đương lập. Ai không phục, đứng ra!”

Âm thanh của hắn được ma khí gia trì, từ xa truyền tới, mênh mông hùng hồn, tuyên truyền giác ngộ.

Trong lòng tất cả Ma tộc ở đây đều chấn động.

“Bái kiến Long Huyết bệ hạ.”

Âm Quát Ma Thần dẫn đầu bái kiến.

Mặc Vũ Ma Thần cũng vội vàng theo sát phía sau. Còn lại Cửu Ngục thân vệ, căn cứ đóng giữ, đám trí ma, đều nơm nớp lo sợ bái phục, kiệt lực la lên danh hào “Long Huyết Bệ Hạ”.

Xa xa.

Trong một gian phòng của căn cứ, Vương Phú Quý và Huyễn Điệp phu nhân đang xuyên thấu qua cửa sổ trong suốt nhìn một màn này.

Thấy Cửu Ngục Ma Thần đền tội, Huyễn Điệp phu nhân đôi mắt chấn động, chỉ cảm thấy sợ hãi và hận ý tích tụ trong lòng nhiều năm qua rốt cục tan thành mây khói, cả người đều nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Nàng cúi người, nhẹ nhàng cúi đầu với Vương Phú Quý: "Thiếp thân đa tạ công tử mưu đồ, khiến thiếp thân đại thù được báo, chấm dứt tâm nguyện nhiều năm."

"Phu nhân không cần đa tạ. Những năm này khi ta đảm nhiệm quan chỉ huy của Ma Vực, ngươi cũng tận tâm tận lực làm việc, Cửu Ngục đền tội có một phần công lao của ngươi." Vương Phú Quý đỡ một cái nói: "Nếu đại thù phu nhân đã được báo. Sau này có tính toán gì không?"

"Từ nay về sau, ta không cần phải sống trong sợ hãi nữa, chuẩn bị trở về gặp Vĩnh Ngôn." Huyễn Điệp phu nhân ánh mắt nhu hòa nói: "Có điều, ta cũng hi vọng có thể tiếp tục làm việc cho Vương thị, trở thành cung phụng của Vương thị, làm ra sự nghiệp của mình."

"Như thế rất tốt." Vương Phú Quý cười nói: "Phu nhân nếu có được huyết mạch của Cửu Ngục Ma Thần, nhất định là phù hợp nhất với Cửu Ngục Chân Ma chủng, ta sẽ thay ngươi xin."

Huyễn Điệp phu nhân kinh hỉ khó hiểu: "Đa tạ Phú Quý công tử."

"Ngươi cũng chớ cao hứng quá sớm." Vương Phú Quý nói: "Nhất định phải nỗ lực, tiếp theo Ma Vực sẽ nghênh đón một đợt cải cách và phát triển cực lớn, thống trị Ma tộc như thế nào, cân bằng quan hệ giữa Ma tộc và Nhân tộc như thế nào đều là nan đề, từng sự kiện đều không qua loa. Ngươi chính là Ma Thần và Nhân tộc hỗn huyết, thân phận đặc thù, có thể giúp đỡ Long Huyết bệ hạ quản lý Ma tộc, để tránh bệ hạ quá mức chuyên đoán độc hành."

Đôi mắt Huyễn Điệp phu nhân hơi động, gật đầu nói: "Thiếp thân đã hiểu, nhất định sẽ không phụ lòng công tử nhờ vả."

Theo Cửu Ngục đền tội, bố cục của Ma Vực tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, tương ứng, vấn đề cũng là nhiều không kể xiết, nhất là Ma tộc cùng Nhân tộc giao chiến nhiều năm, thù hận lẫn nhau kéo dài, nhất định phải có một biện pháp ổn thỏa, mới có thể bảo đảm không xảy ra vấn đề.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Trước mắt, Chử Thiên Ca, Chử Hạ Dương, cùng với đám người Vương thị do vợ chồng Vương Thủ Triết cầm đầu đã hoàn toàn tiếp quản căn cứ hành lang không gian, mà Vương Thủ Triết cũng kéo Chử Hạ Dương sang một bên, thương lượng với hắn về vấn đề xử lý hành lang không gian.

Ý của Vương Thủ Triết là bảo Hạ Dương biên soạn "câu chuyện" lừa đại bản doanh Ma tộc, giải thích cái chết của Cửu Ngục Ma Thần, sau đó lấy thân phận lãnh tụ Ma tộc tân nhiệm thu hoạch tín nhiệm của bọn họ, tiếp tục cùng đại bản doanh Ma tộc đối diện giữ tin tức giao lưu, tiếp theo nhổ lông dê của bọn chúng.

Những năm gần đây, đại bản doanh Ma tộc đã vận chuyển không ít vật tư cho bên này, không cạo lông cừu không cạo.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thần Đô Lạc Kinh.

Trên chín tầng trời, thần chi.

Định Vận Thần Cung, thư phòng của Thương Bình Thần Hoàng, bên trong Tỉnh Thân Các.

Thương Bình Thần Hoàng trước sau như một ngồi ở phía sau bàn rộng rãi, xử lý chính vụ thần triều phức tạp không chịu nổi.

Mà từ sau khi ngồi vào bàn này, mi tâm nhăn nhó của hắn chưa từng giãn ra. Không có cách nào, chính vụ có thể đưa tới trên bàn của hắn, trên cơ bản đều là những chuyện khó quyết định, hơn nữa đại bộ phận đều không phải chuyện tốt lành gì.

"Lão tổ tông a, thủ lĩnh Cương Ba Điệp của Man Cự Nhân Thạch Chuy bộ, đã mang theo thê nhi già trẻ, ngồi ở bên ngoài Thần Khuyết tĩnh tọa kháng nghị trọn vẹn mười ngày, nói là đến đòi bồi thường tiền trợ cấp cùng nợ." Thành viên hoàng thất phụ trách các sự vật Man bộ 【Định Cương Thánh Vương】 rũ cụp mặt xuống, vẻ mặt sầu dung tố khổ với Thương Bình Thần Hoàng: "Hài nhi phí hết miệng lưỡi, thật vất vả mới trấn an được bọn họ, khuyên bọn họ trở về 【ngoại sự quán】 ở lại.

“Hay là ngài triệu kiến Cương Ba Điệp Thạch Chùy một lần, cho dù ngài ngự khẩu kim ngôn trấn an bọn họ một chút, vẽ cái bánh cũng được.”

“Hừ! Không gặp!” Thương Bình Thần Hoàng có chút phiền lòng khoát tay: “Thạch Chùy kia nhìn bề ngoài trung hậu, kì thực xưa nay xảo trá nhiều kế. Hắn dám đến Lạc Kinh náo loạn, còn không phải vì nhìn thấy thế cục tiền tuyến thối nát, cố ý mượn cơ hội này gây sự, muốn nhân cơ hội này đòi lợi ích sao?”

“Nếu như bổn hoàng đúng như ý hắn, mở ra cái lỗ hổng này, để man bộ dị tộc khác nghĩ như thế nào? Về sau cửa Thần Khuyết này của bổn hoàng còn có thể thái bình được sao?”

“Không gặp không gặp. Bản hoàng cần phải phơi bày thứ kia một hồi, để cho hắn hảo hảo thanh lý trí. Định cương tiểu tử, lui ra đi ~ “

Định Cương Thánh Vương cũng biết tính tình lão tổ tông, biết Man Cự Nhân Vương lần này làm khó dễ, là chọc lòng nghi kỵ của lão tổ tông. Hắn lập tức cũng không dám khuyên nữa, sau khi nói ‘Ầm’ một tiếng, liền tự động lui ra.

Chờ người đi rồi, Thương Bình Thần Hoàng tựa hồ vẫn còn căm giận, thần sắc có chút không vui: “Lẽ nào lại như vậy, thật sự là buồn cười. Bản hoàng đối với Thạch Chùy bộ kia từ trước đến nay không kém, nhưng bọn họ cứ luôn nắm giữ sủng sinh kiều, mỗi lần đều ở thời khắc mấu chốt nháo sự. Chẳng lẽ thật sự muốn ép bản hoàng trục xuất bọn họ xuất cảnh sao?”

“Bệ hạ trước bớt giận.” Hoạn quan lão Đàm vội vàng tiến lên khuyên nhủ, “Có lẽ Thạch Chùy bộ này gặp phải chuyện gì khó rồi, không bằng cho phép lão nô âm thầm tìm hiểu, xem rốt cuộc là tình huống gì rồi mới quyết định?”

“Có cái gì mà tìm hiểu chứ? Chính là lang nhi lòng muông dạ thú, ăn không quen.” Thần Hoàng Thương Bình không vui nói: “Được rồi, tình huống trước đây của ngươi như thế nào?”

“Bệ hạ, lão nô đang muốn báo cáo với người chuyện này đây.” Hoạn quan Đàm lão cười híp mắt móc ra một xấp tư liệu đưa lên: “Nghe nói đứa nhỏ Ly Từ kia, là huyết mạch họ khác của

Thiên Thụy thánh triều Phù thị, bởi vì tư chất tuyệt luân, sau đó được Thánh Tôn của Vân Hải Động Thiên thu làm đồ đệ."

Trên tư liệu viết đều là từng chuyện Ly Từ "từ khi xuất đạo tới nay", bao gồm chuyện cô bị Chử thị đuổi ra ngoài, lại nhận lại, tất cả đều ở trong đó.

"Thiên Thụy Trạc thị này cũng quá vô sỉ rồi." Thương Bình Thần Hoàng lật xem tư liệu, hoàng nhan bất mãn nói: "Cũng bởi vì một ít chuyện nhỏ bộ phong tróc ảnh, lại chê Ly Từ Nhi ăn nhiều, liền đuổi nàng ta ra ngoài? Đuổi ra ngoài không tính, sau đó còn có mặt mũi nhận lại? Đây cũng quá không biết xấu hổ rồi. Khó trách nha đầu kia vừa nhắc tới chuyện bị đuổi ra khỏi nhà đã đồng cảm như thế."

"Thiên Thụy Trạc thị đúng là quá đáng." Hoạn quan Đàm lão cũng giúp đỡ, lẩm bẩm: "Chung quy là tiểu thánh tộc ở nông thôn, cách cục có chút nhỏ. Tuy nhiên, điều này cũng nói rõ đứa bé Ly Từ kia tâm tính thiện lương, lòng dạ rộng rãi. Nàng từng khuyên bệ hạ, nói "Một cơm một chén đều là ân."

"Nha đầu này có thể có tâm tính này, thật đúng là không dễ dàng." Thần Hoàng Thương Bình gật đầu: "Đúng rồi, bổn hoàng để ngươi tìm chỗ cố định như thế nào? Có đưa địa chỉ cho Ly Từ không?"

"Lão nô đã tìm được địa phương thích hợp, địa chỉ cũng đưa cho Ly Từ. Nhưng mà nghe hạ nhân đến bẩm báo, nói Ly Từ đã đi tìm ngài hai lần rồi." Lão Đàm có chút chột dạ nói, "Ta thấy bệ hạ bận rộn, cũng không dám quấy rầy ngài."

"Lão già nhà ngươi, tại sao không nói sớm một chút?" Thương Bình Thần Hoàng khiển trách: "Ly Từ ba phen mấy bận tìm không thấy bổn hoàng, nàng ta có thể không sốt ruột sao? Thôi thôi, hiện tại đang nhàn hạ không có việc gì, phải đi thăm nàng ta. Đúng rồi, ngươi đi lãnh khố lấy một cái chân rồng cấp mười lăm, chính là cái mà bổn hoàng thượng tự tay săn giết trong hư không hải."

"Đứa bé kia cũng không dễ dàng gì, bổn hoàng không thể để nó thua thiệt."

"Bệ hạ… Việc này tuyệt đối không ổn." Đàm lão vội vàng khuyên bảo: "Ngài đóng vai mình nghèo kiết xác nghèo nàn,

đây không phải là lập tức lòi đuôi sao?”

“…” Thương Bình Thần Hoàng không còn gì để nói, “Vậy cắt một khối tinh nhục nặng mấy trăm cân đi, coi như là bảo vật do tổ tiên truyền lại.”

Lão Đàm không phản bác được, trong lòng không thể nào kìm nén được những suy nghĩ vụn vặt.

Tổ tiên nghèo kiết hủ lậu nào có thể truyền xuống một khối thịt chân rồng cấp mười lăm?

“Còn không mau đi?” Thương Bình Thần Hoàng trừng mắt: “Lấy sự hiểu biết của bản hoàng đối với Ly Từ Nhi, nàng có ăn sao lại nghĩ sâu như vậy?”

“Vâng vâng vâng.”

Hoạn quan Đàm lão vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

******

Chậm một chút thời gian.

Trên quảng trường trước Nghênh Tiên lâu người người tấp nập, xung quanh khán đài đầy ắp người, tựa hồ đang nhìn cái gì náo nhiệt.

Chỉ thấy trong mấy chục năm gần đây, Vương Ly Từ “thanh danh hiển hách”, Vương Ly Từ đang tiếp nhận khiêu chiến của một dũng sĩ Man Cự Nhân tộc trẻ tuổi, trận đấu ai ăn được nhiều.

Thạch Chùy bộ của Man Cự Nhân tộc, ở Đông Hà Thần Châu danh tiếng cũng không nhỏ. Bộ tộc bọn họ từ trước đến nay nổi tiếng về sức mạnh và có thể ăn, cũng là dũng sĩ có tiếng trên chiến trường Hư Không Hải tiền tuyến.

Dũng sĩ người khổng lồ trẻ tuổi đang giao đấu với Ly Từ kia, cho dù thân hình đã dùng thần thông lớn nhỏ biến thành nhỏ, cũng vẫn lộ ra một khí tức hung man cuồng dã.

Lúc này, một chậu lớn bánh bao đang nhanh chóng biến mất trong miệng hắn.

Nhưng dường như Vương Ly Từ càng cuồng dã hơn so với hắn. Nàng học chiêu số “Lão Thương” trước đó, hít mạnh một

cái, cái bánh bao cực lớn giống như bài sơn đảo hải trút vào miệng nàng.

Cái bụng của nàng giống như vực sâu vĩnh viễn không có điểm dừng, mặc cho bao nhiêu bánh bao trút vào đều rất dễ dàng.

“Được! Không hổ là dạ dày vương của Lạc Kinh.” Đám quần chúng Nhân tộc ăn dưa thấy thế, lập tức dồn sức cổ vũ Vương Ly Từ, tiếng ủng hộ không ngừng.

Mặc dù ngày thường bọn họ rất bất mãn với Vương Ly Từ dựa vào trận đấu dạ dày vương, nhưng dù sao đây cũng liên quan đến trận đấu giữa Nhân tộc và Man Cự Nhân tộc, bọn họ đương nhiên là đứng về phía Vương Ly Từ.

“Thiếu tộc trưởng, cố lên, ngươi phải không chịu thua kém.” Một đám tráng hán người Man khổng lồ đang đứng bên khán đài, lúc này cũng nhao nhao cổ vũ cho người trong nhà.

Vị man cự nhân trẻ tuổi thi đấu cùng Ly Từ này, chính là thiếu tộc trưởng đương đại của Thạch Chùy bộ. Tuy hắn còn trẻ, vẻn vẹn chỉ có thực lực Thập Nhất giai, nhưng ở trong chiến trường Hư Không Hải, hắn chính là một vị tồn tại đáng sợ bị thương Ma Thần.

Đồng thời, hắn cũng là niềm kiêu hãnh của Thạch Chùy bộ, là ngôi sao hy vọng trong tương lai của Thạch Chùy bộ.

Bên sân, một vị man cự nhân thân hình khôi ngô, khí chất trầm ổn đang khoanh tay mà đứng, lẳng lặng nhìn tất cả.

Vị này chính là Vương - Cương Ba Điệp Thạch Chùy của Man Cự Nhân nhất tộc.

Thấy sắc mặt nhi tử của mình dần dần trắng bệch, hắn thở dài, lắc đầu nói: “Lộc Diệt đứa nhỏ này, sợ là phải thua.”

Quả nhiên.

Vừa dứt lời, vị thiếu tộc trưởng Man Cự Nhân trẻ tuổi kia tiêu diệt Thạch Chùy, liền bịch bịch lùi lại mấy bước, mặt mũi tràn đầy buồn nôn “Oa oa oa” phun lên.

“Ly Từ uy vũ, Ly Từ bá khí!”

Đám quần chúng Nhân tộc ăn dưa lập tức hoan hô lên, tư thế kia quả thực giống như là so với bọn hắn thắng được trận đấu này đều cao hứng hơn.

"Ta không phục!" Nhai Diệt, Thạch Chùy thật vất vả mới nôn xong, sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ vẻ mặt ngu ngơ kia, mặt đầy căm giận, "Chỉ có thể ăn có tác dụng gì? Có bản lĩnh so với ta một chút sức lực."

Lời này vừa nói ra, phía dưới một đống Nhân tộc lập tức có người đối với Man Cự Nhân và Thiếu tộc trưởng phát ra trào phúng, cái gì mà một Man Cự Nhân như ngươi lại so khí lực với Nhân tộc? Ngươi sao không đi so với Hư Không Cự Long?

Không đúng, Hư Không Cự Long về mặt khí lực cũng không nhất định hơn được Man Cự Nhân.

Tuy nhiên, Vương Ly Từ lại không sao cả, ngược lại hào hứng bừng bừng mà khoa tay múa chân với hắn: "Đến đến đến đến, để cho chúng ta so đấu một chút, nhìn xem ai khí lực lớn hơn."

Nói xong, nàng liền đạp một chân, xông tới trước, thực sự đấu vật với Thạch Chùy ở quảng trường Nghênh Tiên Lâu.

Loảng xoảng, loảng xoảng!

Trong tiếng nổ mạnh, trên mặt đất bị đập ra lần lượt hố to.

Bọn họ thi đấu không hề hoa lệ đáng nói, thuần túy chính là đấu lực, ai khí lực lớn ai mạnh có thể ngã. Cho dù tài liệu kiến tạo quảng trường này tương đối không tầm thường, cũng bố trí trận pháp chắc chắn, nhưng cũng không nhịn được hai vật lộn biến thái.

Trong bất tri bất giác, quảng trường đã bị hai người bọn họ đập đến rách tung toé, nhìn rất thê thảm.

Bất quá, lúc này ngoại trừ người của Nghênh Tiên lâu, cũng không có ai rảnh mà đau lòng quảng trường.

Khí lực khờ dại và lực chống trả của Vương Ly Từ không khác gì Nhai Diệt - Thạch Chùy! Hai người ngươi ném một cái, ta ngã một cái, lại là một bộ dáng khó phân thắng bại.

Quần chúng Nhân tộc ăn dưa đều sợ ngây người.

Các tráng hán Man Cự Nhân tộc cũng sợ ngây người.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng ở một bên vụng trộm vây xem cũng giật giật khóe miệng.

Nha đầu Ly Từ này vậy mà có thể cân sức ngang tài với thiếu tộc trưởng người Man khổng lồ, hắn cũng không ngờ tới. Phải biết rằng, Nhai Diệt Thạch Chùy kia không phải là thiếu niên man nhân bình thường, mà là người nối nghiệp của Man Vương Thạch Chùy bộ, ngay cả Thương Bình Thần Hoàng cũng từng nghe nói qua thiếu niên dũng mãnh của hắn.

"Không so nữa không đấu, tiếp tục so tài cũng rất khó phân ra thắng bại." Sau một nén nhang, Nhai Diệt Thạch Chùy rốt cuộc phất tay kêu dừng, dùng ánh mắt kính nể vạn phần hướng về phía Vương Ly Từ, "Ngươi là dũng sĩ khiến người ta tôn kính, thua ngươi, ta một chút cũng không mất mặt."

Man Cự Nhân Vương ở bên cạnh cũng nhịn không được tiến lên, ánh mắt kinh dị nhìn Vương Ly Từ từ trên xuống dưới: "Tiểu cô nương Nhân tộc, cô không phải là có huyết mạch tổ tiên Man Nhân tộc chúng ta chứ? Ta còn chưa từng thấy nhân tộc nào có khí lực lớn như vậy ở trên tu vi của cô."

"Không phải không, ta chỉ có thể ăn một chút, khí lực hơi lớn một chút, không có gì đặc biệt." Vương Ly Từ vội vàng phủ nhận.

Nàng nhịn không được vỗ vỗ bả vai thiếu tộc trưởng của người ta, cảm khái nói: "Ngươi có thể a, ta còn chưa từng thấy qua gia hỏa nào có khí lực ngang cấp với ta. Tuy rằng khẩu vị của ngươi hơi nhỏ một chút ~ nhưng mà ta thấy ngươi vẫn rất thuận mắt."

"Thật sao?" Nhai Diệt, Thạch Chùy sờ lên đầu, cũng phấn chấn không thôi, "Ta cũng chưa từng thấy qua dũng sĩ như ngươi. Hay là chúng ta kết bái đi, sau này chúng ta chính là huynh đệ sinh tử."

"Kết bái a, nghe có vẻ rất thú vị, tanh…"

Vương Ly Từ vẻ mặt tán đồng, vừa mới chuẩn bị gật đầu đồng ý, lại bị Thương Bình Thần Hoàng vọt lên bắt lại: "Ta nói Ly Từ nha đầu này, ngươi đánh nhau thì đánh nhau, loạn kết bái cái gì?"

Hắn từ đầu đến xem Man Cự Nhân tộc khó chịu, đương nhiên không hy vọng Ly Từ và Nhai Diệt – Thạch Chùy kết bái.

“Ôi! Lão Thương à, mấy ngày nay ta không gặp.” Vương Ly Từ cao hứng vỗ vai hắn, “Nhà mới của ngươi không chịu nổi nữa sao? Tìm ngươi mấy lần cũng không có, ta nói với ngươi, kế hoạch kiếm tiền của ta…”

“Kế hoạch cứ nói từ từ, ta về quê một chuyến, mang đến chút thức ăn ngon cho ngươi.” Thần Hoàng Thương Bình thần bí bí nói: “Ta bảo đảm ngươi ăn rồi sẽ trả lời.”

Nào ngờ, Vương Ly Từ ngày thường thích ăn nhất nuốt nước miếng, lại lắc đầu nói: “Chờ một chút hãy nói chuyện này. Nhai Diệt, để ta giới thiệu với ngươi một chút, vị lão Thương này là đồng bọn hợp tác của ta. Ta nói với ngươi, ngươi đừng thấy dáng vẻ hèn mọn bỉ ổi của hắn lại có chút béo ngấy, nhưng mà còn có thể ăn hơn ta.”

“Thật sao? Nhìn không ra. Ăn khỏe như vậy, nhất định là dũng sĩ.” Nhai Diệt, Thạch Chùy vẻ mặt khiếp sợ, lập tức vỗ vai Thương Bình Thần Hoàng nói: “Đã có duyên, vậy cùng nhau kết bái đi. Sau này, Nhai Diệt của ta sẽ bao bọc các ngươi.”

Mí mắt Thương Bình Thần Hoàng giật giật.

Bả vai bản hoàng, là đồ vật đều có thể vỗ sao? Có tin một đạo thiên dụ của bản hoàng, đuổi Man Cự Nhân của các ngươi ra ngoài hay không?

“Đúng rồi, Nhai Diệt, nghe nói lần này các ngươi tới lấy lương?” Vương Ly Từ thấy lão Thương dường như không vui, nói sang chuyện khác: “Tiền đến rồi sao?”

“Ai, đừng nói nữa.” Nhai Diệt Nhai Thạch Chùy nghe xong sắc mặt liền suy sụp, than thở nói: “Chúng ta ngay cả tên trên Thần Khuyết kia cũng không thấy.”

“Quá đáng như vậy sao?” Vương Ly lòng đầy căm phẫn, nhíu mày: “Thời đại này, nợ nần còn điên cuồng hơn chủ nợ? Không được! Chuyện này không thể chỉ như vậy! Đi, ta mời các dũng sĩ khổng lồ ăn cơm, các ngươi nói rõ chuyện này với ta, ta giúp các ngươi nghĩ kế.”

“Được nha được nha ~”

Thạch Chùy bộ của man cự nhân đều thật cao hứng.

Bọn họ đều rất thích tiểu cô nương vừa hào sảng lại dũng mãnh này, cảm thấy nàng phá lệ đối với khẩu vị của tộc bọn họ. Nếu không phải chủng tộc không giống nhau, nói không chừng bọn họ sẽ mở miệng cầu thân thay tiểu tử nhà mình.

"Lão Thương, cùng nhau đi." Thấy Thương Bình Thần Hoàng đứng bất động, Vương Ly Từ ôm bả vai hắn, cũng không quan tâm hắn có bằng lòng hay không, kéo hắn đi đến Nghênh Tiên Lâu: "Chúng ta cùng nhau lên tiếng đòi Thần Khuyết cái tên thiếu nợ không trả đó một chút."

Thương Bình Thần Hoàng bị nàng kéo lê không thể không đi về phía trước, biểu tình trên mặt lại tương đối khó nói hết một lời.

Lúc này hắn ta chỉ cảm thấy oan uổng vô cùng, thậm chí còn có chút ủy khuất.

Bản hoàng khi nào thiếu nợ không trả? Rõ ràng chính là đám Man Cự Nhân này lòng tham không đáy, cố ý tìm hắn gây sự, điều này sao lại thành lỗi của hắn?

Bọn họ lại còn có mặt mũi chế nhạo mình ư, chuyện này còn có thiên lý nữa sao?

(Tin tốt lành, tộc trưởng nhiều người có tiếng ở một nơi nào đó lôi kéo lịch sự, lão Ngạo Thí nghe qua, cũng không tệ lắm, mọi người đi hỗ trợ ủng hộ nhiều hơn)

…

Chương 94: Thánh đồ! Man Vương thánh thể quyết!

…

“Tiểu nhị, mang thức ăn lên, mang rượu ngon lên.”

Vương Ly Từ quen đường quen vào Nghênh Tiên lâu, chọn một cái bàn siêu lớn ven đường, chiêu đãi Man Cự Nhân nhất tộc vừa quen biết.

Không bao lâu, rượu và thức ăn lục tục ngo ngoe đi lên, mấy ngụm rượu vừa uống, ăn uống linh đình một phen, mọi người nhất thời liền quen thuộc hẳn lên.

“Đúng rồi, lão Thương.” Vương Ly Từ bỗng nhiên nhớ tới lời Thương Bình Thần Hoàng vừa nói, quay đầu nhìn về phía hắn: “Vừa rồi ngươi nói mang đồ ăn ngon gì cho ta?”

“Chuyện này…” Thần Hoàng Thương Bình nhìn Ly Từ, lại nhìn một đám man rợ xung quanh, thấp giọng truyền âm cho nàng: “Về sau đưa riêng cho ngươi, ngươi cứ giữ lại rồi từ từ ăn.”

“Lão Thương à, đều là bằng hữu, đừng hẹp hòi như vậy, ngươi coi như toàn bộ đều cho ta ăn không được sao?”

“Được được được.” Thương Bình Thần Hoàng móc ra một miếng thịt chân rồng cấp mười lăm trăm cân, nhấn mạnh nói: “Đây chính là tổ truyền của ta.”

“Đây chính là thịt ngon a~ lão Thương, Anh Tuyền đối xử với ta thật tốt.” Vương Ly Từ cảm giác được trên thịt đùi rồng truyền ra nguyên khí tinh thuần, ánh mắt lập tức tỏa sáng.

Nàng quả nhiên không có nghiên cứu kỹ lai lịch thịt chân rồng này, trực tiếp lấy thịt gọi tiểu nhị tới, để phòng bếp đi gia công.

Khối thịt như thế, đối mặt với một đám đại hán, kỳ thật cũng chỉ đủ nhét kẽ răng.

Nhưng trải qua chuyện này, thái độ của Man Cự Nhân đối với “Lão Thương” ngược lại là nhiệt tình hơn rất nhiều. Nhân tộc

này quả nhiên giống như Ly Từ, đều là người sảng khoái.

Sau một phen ăn uống linh đình.

Vương Ly Từ miễn cưỡng lót bụng, liền nhắc lại chuyện cũ: "Ngộ Diệt, ngươi và ta nói một chút, bên trên nợ các ngươi bao nhiêu tiền?"

"Cũng cả một ngàn năm rồi mà vẫn chưa phát lương." Nhai Diệt thở dài nói: "Xung chiều từ trước đến nay vẫn như rừng, tổng cộng còn thiếu Man Nhân Thạch Chuỳ bộ chúng ta chín mươi ba tiên linh thạch."

"Quá đáng rồi!" Vương Ly Từ hít một hơi lạnh.

Chín mươi ba mươi Tiên Linh Thạch, đây chính là gần mười Hỗn Độn Linh Thạch! Nếu có người thiếu mình nhiều Hỗn Độn Linh Thạch như vậy, nàng tuyệt đối chặt luôn trái tim đối phương.

Nàng trong nháy mắt cùng Nhai Diệt cùng kẻ địch cùng chung nổi lên, vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Tại sao có thể thối không biết xấu hổ như vậy, nợ tiền không trả. Các ngươi thế nhưng là giúp đỡ đánh giặc, ngay cả bán mạng tiền cũng dám nợ! Thật không biết xấu hổ!"

"Không thể nào!" Thần Hoàng Thương Bình cũng nhảy dựng lên, tức giận nói: "Mỗi mười năm Thần Triều chúng ta lại cấp khoản một lần, một hạt giống cũng không thiếu Thạch Chùy bộ."

Câu này vừa nói ra, ánh mắt mọi người lập tức nhìn sang.

"Lão Thương, làm sao ngươi biết chuyện này?" Vương Ly Từ kỳ quái hỏi.

"Chuyện này…" Thần Hoàng Thương Bình nghẹn lời, ấp a ấp úng nói: "Không phải ta có một thân thích phú quý sao, lần trước nghe ông ta nói."

"Thân thích phú quý? Đoán chừng là cá mè một lứa với lão già Thần Khuyết kia." Vương Ly Từ bĩu môi tỏ vẻ không quá tín nhiệm.

"Ly Từ huynh đệ, lão Thương huynh đệ." Nhai Diệt trực tiếp móc ra một bộ vở, vỗ lên bàn một cái: "Người khổng lồ Thạch

Chùy bộ chúng ta không nói dối, đây đều là tổng bộ chỉ huy Hư Không Hải ký giấy nợ."

Vương Ly Từ cầm lấy xem xét, nhất thời bắt đầu tính toán: "Dựa theo hiệp phòng hiệp nghị, Thạch Chùy bộ của Man Cự Nhân duy trì số lượng dũng sĩ ngoài tiền tuyến không thấp hơn… dũng sĩ từ cấp chín đến cấp mười năm ngàn, dũng sĩ cấp mười một đến cấp mười hai, dũng sĩ cấp mười ba đến cấp mười bốn, mười lăm cấp tới dũng sĩ cấp mười sáu cấp ba, trong đó Man Cự Nhân Vương phải đại bộ phận thời gian ở tiền tuyến."

Sau đó, nàng lại lật xem giấy nợ phía sau một chút, phát hiện quả nhiên là thiếu trọn trọn vẹn một ngàn năm tiền thuê hiệp phòng chưa trả.

Trên những thiếu điều này đều có ấn tín của tổng bộ chỉ huy Hư Không Hải, trên ấn giám còn có thần thức lạc ấn của người phụ trách liên quan, nên không thể làm giả. Tất cả điều khoản cộng lại, tổng số nợ đạt đến 930 Tiên Linh Thạch.

"Lão Thương, ngươi tự mình xem đi, còn có lời gì để nói?" Vương Ly Từ đưa sổ sách cho Thương Bình Thần Hoàng: "Sản mục của Thạch Chùy bộ rất rõ ràng, thân thích của ngươi quả nhiên không phải thứ gì tốt."

Sắc mặt Thương Bình Thần Hoàng cũng thoáng có chút ngưng trọng.

Hắn tiếp nhận sổ sách lật qua một lần, xem xét ấn tín cùng dấu vết trên giấy nợ, còn tính tất cả khoản nợ một lần, sắc mặt rốt cuộc hoàn toàn thay đổi: "Ly Từ Nhi ngươi nói đúng, thân thích kia của ta, quả nhiên không phải thứ tốt. Thiếu lương xác thực không đúng, ta có thể hỗ trợ nâng quan hệ khơi thông sơ thông, để cho trong triều mau chóng kết tiền."

"Xa thông cái rắm!" Vương Ly Từ tức giận nói: "Thiếu nợ thì trả tiền là chuyện đương nhiên, huống chi đây còn là tiền bán mạng của người ta."

"Ly Từ." Man Cự Nhân Vương Cương Ba Điệp ở một bên trầm giọng nói: "Ngươi có thể giúp Thạch Chùy bộ chúng ta nói chuyện, chúng ta đều rất cảm tạ ngươi. Nhưng mà, Thương

huynh đệ có thể giúp đỡ khơi thông quan hệ, đã rất tốt rồi, chúng ta cũng vô cùng cảm kích."

"Ài ~ nếu không phải thiếu lương quá nhiều, cự nhân trưởng thành của chúng ta đều ở trên chiến trường, bọn nhỏ và các lão nhân của Thạch Chùy bộ đều sắp không sống nổi nữa, chúng ta cũng sẽ không to gan lớn mật đến mức lấy lương từ Thần Đô."

"Không cần khơi thông. Ta đây sẽ đi Thần Khuyết hỏi lão đầu tử kia một chút, tiền này hắn trả hay là không cho! Nếu hắn không đưa, ta sẽ lôi kéo đại náo Lạc Kinh, để cho tất cả mọi người biết lão đầu tử nợ không trả." Vương Ly Từ đứng dậy, xắn tay áo chuẩn bị đi gây sự.

"Chờ một chút!" Thương Bình Thần Hoàng sợ tới mức vội vàng kéo Vương Ly Từ lại: "Ly Từ Nhi chớ vội. Chuyện này cứ để ta lo, ta nhất định sẽ đi lấy bớt lương về."

Hắn luôn luôn xử lý không sợ hãi, lúc này ngay cả mồ hôi lạnh cũng đã chảy ra.

Nếu thật sự làm lớn chuyện cho Vương Ly Từ, thì cái mặt mo này của hắn còn để ở đâu? Cũng có lỗi với liệt tổ liệt tông của Hiên Viên thị!

"Lão Thương, quả nhiên ngươi rất hào sảng, đủ nghĩa khí." Vương Ly Từ vỗ vai hắn: "Không hổ là người có thể ăn nhiều hơn ta, chúng ta là người có sức ăn lớn, tâm nhãn cũng không kém. Không giống những tên gia hỏa cả ngày cao cao tại thượng kia, cả đám đều là trái tim."

"Ngươi thật sự giúp chúng ta lấy lại nợ lương sao?" Binh Ba Điệp cũng lôi kéo lão Thương kích động không thôi: "Cái này, kỳ thật còn có một ít tiền trợ cấp trợ cấp cũng không cho. Huynh đệ, có thể giúp chúng ta cùng nhau trở về không?"

Sau đó, hắn lại móc ra một danh sách trợ cấp.

Phía trên đều là tộc nhân gần ngàn năm qua, Thạch Chuỳ bộ vì hiệp trợ tác chiến mà hy sinh.

Người cửu giai thập giai, hi sinh hai trăm ba mươi tên, dựa theo tiêu chuẩn trợ cấp tiền trợ cấp của Thần triều là 0.1 Tiên Linh một tên, kế nhỏ là 230 Tiên Linh Thạch.

Người thập nhất giai thập nhị giai, tổng cộng hi sinh 1755 tên, tiêu chuẩn trợ cấp là 1 Tiên Linh Thạch, nhỏ thì 175 Tiên Linh Thạch.

Người thập tam giai thập tứ giai, tổng cộng hi sinh 15 tên, dựa theo 10 Tiên Linh Thạch một trợ cấp, tiểu kế 150 Tiên Linh Thạch, trên mười lăm giai cũng không có hi sinh qua.

Tổng cộng nợ tiền trợ cấp là: 555 viên Tiên Linh Thạch.

Nhìn thấy cái này, sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng càng thêm khó coi, trầm mặt nói: "Các ngươi yên tâm, bất kể là nợ lương hay là tiền trợ cấp, ta cũng sẽ thay các ngươi đồng loạt đòi về. Chậm nhất mười ngày, sẽ cho các ngươi."

"Đa tạ các ngươi. Ly Từ huynh đệ, Thương huynh đệ, về sau các ngươi chính là huynh đệ tốt nhất của Thạch Chùy bộ chúng ta." Cương Ba Điệp kích động trong lòng, nhưng cũng không mất chừng mực, lập tức thành khẩn vô cùng cảm tạ hai người.

"Cần tiền thì đòi tiền." Vương Ly Từ bỗng nhiên căm giận nói, "Nhưng mà cái này thuê tiền lương cũng quá thấp đi? Vừa rồi ta nhìn một chút, một năm tiền lương chiến lực Thần Thông cảnh mới chiết khấu 3000 tiên tinh. Trong ấn tượng của ta, tiền lương hàng năm nhà chúng ta cho gia tướng Thần Thông cảnh liền cho 3 vạn tiên tinh. Còn nữa, chiến lực Lăng Hư cảnh một năm thế mà mới cho 3 vạn tiên tinh, như vậy có đủ tiền ăn không?"

"Chuyện này, quân đội dùng cơm và tiền…" Thần Hoàng Thương Bình gấp gáp nói.

"Nhà chúng ta cũng bao ăn ở, ta nhớ rõ mùa tiền lương mà Lăng Hư cảnh nhà ta cung phụng hình như đã lên được khoảng ba mươi vạn… chấp hành các loại nhiệm vụ, còn có phần thưởng và thu nhập ngoài mức…" Vương Ly Từ lắc đầu thở dài nói: "Tiền lương này cũng quá keo kiệt đi?"

"Cái này, quân đội có trách nhiệm bảo hộ Thần Châu, tự nhiên không thể cùng nhà… Đợi chút, nhà của ngươi tiền lương cao như vậy?" Thương Bình Thần Hoàng vừa định giải thích hai câu, bỗng nhiên phản ứng lại, trợn tròn hai mắt nhìn về phía Vương Ly Từ: "Một Lăng Hư cảnh cung phụng một năm có

thể kiếm mấy chục vạn tiên tinh? Đây chính là mấy chục viên thượng phẩm linh thạch a. Còn bao ăn bao ở… Cái này nhiều tiền quá.”

“Ly Từ huynh đệ, không phải ngươi đang đùa đấy chứ? Một chiến lực Thập nhất giai, một năm kiếm được mấy chục viên thượng phẩm linh thạch?” Cương Ba Điệp, Thạch Chùy cũng khiếp sợ không thôi, trên mặt bất giác lộ vẻ chờ mong: “Chiến lực Chân Tiên, chiến lực cấp Thánh Tôn ở nhà các ngươi có bao nhiêu tiền lương?”

“Cấp Thánh Tôn ta không rõ lắm, nhưng lần trước ta giới thiệu một tinh anh cấp Chân Tiên, à đúng rồi, chính là Bạch Vũ Triêu Lộ tỷ tỷ của Bạch Vũ đến nhà chúng ta làm công.” Vương Ly Từ nói: “Lần trước Bạch Vũ tỷ tỷ viết thư cho ta biết, nói là tiền lương cơ bản trước mắt của tỷ ấy là linh thạch cực phẩm, cộng thêm một số năm cuối thưởng, thành tích phần thưởng, ước chừng năm sáu viên linh thạch cực phẩm. Chân Tiên tầm thường thì phải thấp một chút, nhưng ba bốn viên linh thạch cực phẩm vẫn có thể lấy được.”

“Nếu như là sức chiến đấu cấp Thánh Tôn, phỏng chừng lương hàng năm lấy mấy chục viên linh thạch cực phẩm không thành vấn đề. Có điều tình huống cụ thể, ta còn phải viết thư hỏi Tứ thúc ta một chút, ta cũng không dám cam đoan.”

Trong lúc nhất thời, người khổng lồ Thạch Chùy bộ hô hấp đều nặng nề.

Có thể đi vào Thần Đô Lạc Kinh cùng Man Cự Nhân Vương xin lương, đều là tinh anh và thủ lĩnh của Thạch Chùy bộ, mọi người chỉ giảng nghĩa khí, không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không phải kẻ ngu, vẫn biết tính toán đơn giản.

“Ly Từ huynh, không, Ly Từ tiểu thư.” Cương Ba Điệp, Thạch Chùy trông mong nhìn nàng, hỏi: “Nhà các ngươi còn thiếu người không? Người khổng lồ Thạch Chùy bộ chúng ta từ trước đến nay không sợ chịu khổ, cũng không sợ chết.”

“Được, ta viết thư hỏi Tứ thúc ta một chút, trong nhà còn thiếu bao nhiêu vị trí khách khanh cung phụng.” Vương Ly Từ rất giảng nghĩa khí đáp ứng.

“Chờ một chút!”

Lần này, đến phiên Thương Bình Thần Hoàng không làm nữa.

Ly Từ đây không phải đang đào góc tường của quân đội tiền tuyến sao?

Đừng nhìn lúc trước ông ta nhiều lời, nhưng ông ta biết rõ Thạch Chùy bộ Man Cự Nhân nổi tiếng có thể chịu đòn, còn đặc biệt tiện nghi.

Nếu Thạch Chùy Bộ rút lui khỏi tiền tuyến, thế cục tiền tuyến vốn không ổn định chắc chắn sẽ sụp đổ, đến lúc không đủ, hắn cũng phải hao phí món tiền khổng lồ tiến hành động viên toàn bộ thần triều, trưng binh quy mô lớn đi đền bù chỗ này.

Trên đời này, quân chủng có thể so với Thạch Chùy bộ càng thêm tiện nghi lại càng thêm dễ dùng không nhiều, nếu không không phải đã sớm thuyên chuyển rồi sao?

"Ly Từ à, nhà các ngươi có tình huống gì thế? Cần thuê man cự nhân Thạch Chùy bộ khoa trương như vậy sao?" Thương Bình Thần Hoàng ít nhiều có chút không tự tin, "Thạch Chùy bộ bây giờ, mỗi năm tiền lương khoảng chừng 10 viên Tiên Linh thạch, nếu tính theo số lượng gấp mười thì phải khoảng trên trăm Tiên Linh thạch, một năm một viên Hỗn Độn linh thạch, ngươi xác định nhà các ngươi có thể mời được không?"

"Xin có mời được hay không thì ta không biết." Vương Ly Từ lắc đầu nói, "Nhưng ta tin tưởng Tứ thúc của ta, chỉ cần cho ông ấy nhân tài, ông ấy nhất định sẽ dùng hết, để mỗi người đều phát huy ra tác dụng, hơn nữa tuyệt đối sẽ không lỗ vốn. Mọi người đừng nóng vội, ta sẽ viết thư cho Tứ thúc của ta~"

"Đừng đừng đừng, ta tin, tin được không?" Thần Hoàng Thương Bình bất đắc dĩ nói: "Nhưng nếu ngươi lôi cả Thạch Chùy bộ đi, vậy tiền tuyến ai sẽ khiêng chứ? Đừng sơ suất là tên Diệt Thế Đại thống lĩnh của Hư Không Hải đánh tới Thần Châu chúng ta."

"Đánh tới thật đúng lúc, để cho lão già Thần Khuyết kia lên đi, còn có Thần Đô Lạc Kinh của chúng ta nhiều Tiên Tộc Thánh Tộc như vậy, chẳng lẽ đều là ăn cơm khô." Vương Ly Từ bĩu môi nói.

"Ly Từ Nhi ngươi không hiểu, cũng đừng phun bậy bạ." Thần Hoàng Thương Bình lẩm bẩm: "Làm sao ngươi biết lão già

Thần Khuyết kia, không, bệ hạ không chính sự chỉ ăn cơm khô? Thánh tộc Tiên Tộc ở Lạc Kinh nhiều như vậy, cũng đều có rất nhiều tộc nhân ở tiền tuyến đánh trận, hi sinh cũng không ít."

"Nói một ngàn câu một vạn, còn không phải tiền lương lão nhân kia cho còn ít, còn thiếu lương." Vương Ly Từ cũng không phục nói, "Người Man Cự Nhân nhất tộc, nhưng liều mạng ở tiền tuyến, lấy thêm chút tiền lương hài tử và lão nhân trong bộ tộc nuôi dưỡng có gì không đúng?"

"Không sai không sai."

Man cự nhân cũng đều kích động hẳn lên.

Cương Ba Điệp, Thạch Chùy cũng không nhịn được mà cảm khái nói: "Đúng là chúng ta lấy quá ít, tộc Cự Nhân chúng ta sức ăn đều lớn, trong quân doanh quản cơm còn tốt, nhưng lão nhân cùng hài tử trong tộc lại phải dựa vào cuộc sống tiền lương của chúng ta, bởi vì tiền lương quá ít, lão cự nhân đều phải tiết kiệm lương thực cho bọn nhỏ ăn. Nếu không phải người trong tộc ăn không đủ no, chúng ta cũng sẽ không chủ động tăng lương. Hơn nữa bởi vì sự kiện nợ tiền lương, trong tộc chúng ta còn thiếu rất nhiều nợ ngoài không trả."

Đám người khổng lồ ngươi một lời ta một câu, tựa hồ đều có chút kích động.

Thương Bình Thần Hoàng ngơ ngác.

Nhìn điệu bộ này, Ly Từ thật sự muốn cạy chân hắn đi rồi.

Ông ta vội vàng liếc nhìn Đàm cũ một cái, sau đó nhanh chóng truyền âm vài câu. Đàm cũ hiểu ý rời đi.

Sau một hồi lâu.

Định Cương Thánh Vương chuyên phụ trách sự vật của dị tộc Man bộ vội vàng chạy tới Nghênh Tiên Lâu.

Định cương thánh vương hiển nhiên đã từ chỗ lão Đàm biết được tình hình thực tế, vừa lên liền liên tục xin lỗi Man Cự Nhân Vương, nói là công tác của mình sai lầm, mới khiến Thạch Chùy bộ không nhận được thù lao và tiền an ủi, cũng vỗ ngực cam đoan nói: "Bình Ba huynh đệ, ngày mai ngươi đi ngoại sự ti của ta, ngày hôm đó liền tính sổ cho ngươi."

“Vậy chuyện tăng lương tính như thế nào?” Vương Ly Từ nói: “Cứ như vậy tam qua lưỡng táo, muốn người ta liều mạng cho ngươi, các ngươi xấu hổ hay không? Thần triều các ngươi nếu thật sự nuôi không nổi, nhà chúng ta nuôi dưỡng.”

“Cái này, cái kia…” Định Cương Thánh Vương đổ mồ hôi đầy đầu, ánh mắt không nhịn được muốn nhìn Thương Bình Thần Hoàng.

Nhưng mà hắn vừa mới có ý đồ này, thanh âm Thương Bình Thần Hoàng liền vang lên bên tai hắn.

Trong lòng hắn đại định, lập tức nói: “Các dũng sĩ Thạch Chùy bộ chiến công hiển hách, nên tăng lương thì chúng ta tuyệt đối không được coi trọng, bắt đầu từ ngày mai, tiền lương thống nhất tăng lên một phần.”

“Một phần, đó là đánh ăn xin chứ gì? Ít nhất là tăng gấp đôi.” Vương Ly Từ xắn tay áo bắt đầu giúp Thạch Chùy bộ đàm phán.

Định Cương Thánh Vương vừa nghe vậy thì thôi, cũng xắn tay áo giằng co với nàng: “Lòng tiểu cô nương đừng quá đen tối. Hai phần, đây là giới hạn cuối cùng của chúng ta.”

Hai người ngươi một lời ta một câu, cứ như vậy cãi nhau.

Sau khi làm ầm ĩ cả nửa ngày, song phương cuối cùng mới thống nhất ý kiến, xác định tăng lương năm phần, Man Cự Nhân Vương Cương Ba Điệp, ngày mai có thể đi ký hợp đồng lại.

Chờ Định Cương Thánh Vương đi rồi.

Toàn bộ man cự nhân đều vô cùng cảm tạ Vương Ly Từ và Thương Bình Thần Hoàng đã coi bọn họ như người một nhà, mọi người ăn uống linh đình, uống rất náo nhiệt.

Trên toàn bộ cái bàn, chỉ có Thương Bình Thần Hoàng tâm tình không quá mỹ diệu, lại còn phải giả bộ vui vẻ trong đó, quả nhiên là tương đối vất vả.

“Ly Từ Nhi, trước đó nhìn ngươi đánh nhau với thiếu tộc trưởng Thạch Chùy bộ, khí lực lại không kém hơn thiếu tộc trưởng.” Thương Bình Thần Hoàng nói sang chuyện khác: “Ngươi đây là tu luyện công pháp luyện thể lợi hại gì sao?”

“Công pháp luyện thể?”

Vương Ly Từ vặn đầu suy nghĩ cẩn thận, sau đó móc ra hai phiến đá từ trong nhẫn trữ vật ghép lại với nhau, cho hắn xem: “Bây giờ ta tu luyện chính là bản thiếu này, khí lực của ta vốn đã lớn, luyện cái này sau khí lực lớn hơn.”

“Chuyện này, hình như hơi quen quen? Nhớ rõ lúc ban đầu…” Thần Hoàng Thương Bình nói một nửa, ý thức được không ổn nhanh chóng lại nuốt trở vào, thấp giọng nói, “Ta nói là, nghe nói Thái Sơ Đạo Cung có một khối.”

“Ồ, lão Thương ngươi phương pháp còn rất rộng nha.” Vương Ly Từ có chút ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Đợi một chút, để ta xem xem.” Man cự nhân Vương Cương Ba Điệp Thạch Chùy tựa hồ như chú ý tới cái gì, đưa hai phiến đá tới, nhìn kỹ một chút rồi nói, “Đây là tàn thiên của Man Vương Thánh Thể quyết, gom đủ hai khối còn lại để bù đắp.”

“Ngươi cũng nhận ra Cương Ba Điệp đại thúc?” Vương Ly Từ chấn kinh.

Vì sao nàng cảm thấy công pháp của nàng là hòn đá mà ai cũng nhận ra, chỉ có nàng là không nhận ra?

“Ta đương nhiên nhận ra. Man Vương Thánh Thể quyết này là một lão gia hỏa không biết bao nhiêu năm trước, căn cứ vào huyết mạch đặc sắc của Man cự nhân nhất tộc chúng ta nghiên cứu thôi diễn ra một môn Thánh giai công pháp.” Cương Ba Điệp nói, “Về sau lão gia hỏa kia sau khi chết, đã lưu lại Man Vương Thánh Thể quyết ở trong Thạch Chùy bộ chúng ta. Bất quá rất lâu rất lâu trước đó, có người từ Thạch Chùy bộ chúng ta trộm đi hai phiến đá, về sau không biết tung tích. Chờ một chút, ta tìm một chút.”

Cương Ba Điệp tìm tòi trong trang bị trữ vật của mình một phen, không lâu sau, liền lấy ra hai phiến đá ném cho Vương Ly Từ: “Đây, chính là hai khối này, Ly Từ ngươi và chúng nó có duyên, tặng cho ngươi.”

Vương Ly Từ bị chấn động không nhẹ, yếu ớt nhìn Man Cự Nhân Vương nói: “Đại thúc, thánh vật tổ truyền nhà các ngươi

cứ tùy tiện mang theo trên người như vậy, tùy tiện tặng người sao?”

“Cũng không phải.” Cương Ba Điệp vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích, “Lần này đi lấy lương là bởi vì trong bộ tộc thật sự không có thời gian, ta sợ không kiếm được lương, liền từ trong bộ tộc mang theo chút đồ đạc lung tung rối loạn, chuẩn bị bán đi, đổi chút lương thực trở về.”

“Vậy, vậy thánh vật nửa bộ thánh giai công pháp này của ngươi, ta mua không nổi đâu.” Vương Ly Từ có chút thèm thuồng mà liếc nhìn hai phiến đá kia, nhưng vẫn nhịn đau liếc mắt nhìn, “Hay là, hai phiến đá này đại thúc giữ lại trước đi, ta viết thư cho sư tôn và Tứ thúc của ta, hỏi bọn họ lấy chút tiền.”

“Ly Từ tiểu thư, ngươi đây là xem thường Thạch Chùy bộ của Cự Nhân chúng ta sao?” Man Nhân Vương có chút tức giận nói: “Chúng ta coi ngươi như người một nhà. Chỉ là hai phiến đá, sao lại hỏi ngươi thu tiền? Huống chi, ngươi giúp chúng ta lấy lương, giúp chúng ta giằng co với Định Cương Thánh Vương, giúp chúng ta tăng lương, chúng ta cũng không cần phải cho ngươi tiền đâu. Hơn nữa, Man Vương Thánh Thể quyết này chính là phỏng theo huyết mạch Man Nhân Vương chúng ta sáng tạo ra để cho Nhân tộc sử dụng, thứ này đối với chúng ta một chút tác dụng cũng không có.”

Vương Ly Từ lúc này mới gật đầu nói: “Được, vậy con cũng không già mồm nữa, nhận đi.”

Nàng vốn không phải là người gì nhăn nhó, lời đã nói đến nước này, nàng tự nhiên cũng sẽ không từ chối nữa.

Nàng đem bốn khối phiến đá đặt ở cùng nhau khoa tay múa chân vài cái, rất nhanh đem bốn khối phiến đá khép lại thành một khối.

Một luồng sáng lóe lên, bốn phiến đá lập tức biến thành một tảng.

Có từng đường vân màu vàng lóe lên trên phiến đá, ngay sau đó, phiến đá toả ra quang hoa màu vàng óng chói mắt, một cỗ khí tức Man Hoang bá đạo mà nồng đậm từ trong đó phóng thích ra.

Giờ khắc này, phiến đá này mới xem như là có một khối Thánh đồ.

Rất nhanh, một tiểu cô nương Man tộc đáng yêu liền từ trong phiến đá xông ra, vui vẻ vòng quanh Vương Ly Từ bay múa: "Tỷ tỷ, cám ơn tỷ thả ta ra. Ta tên Tiểu Man, là khí linh của 【Man Vương Thánh Thể quyết】. Thừa dịp còn nóng, tỷ nhanh chóng kế thừa ta trước đi."

Man Vương Thánh Thể Quyết trên thực tế chính là Thánh Đồ, điều kiện thấp nhất kế thừa là tu vi đạt tới Lăng Hư cảnh, hơn nữa huyết mạch vượt qua Thiên Nữ Ất đẳng.

Cái trước là điều kiện cứng rắn kế thừa, nếu tu vi không đủ mạnh mẽ kế thừa Thánh Đồ, sẽ có nguy hiểm bạo thể mà chết.

Về phần cái sau, nếu huyết mạch không đủ, kế thừa Thánh Đồ ngược lại là không ngại, cũng rất khó tu luyện đến Thánh Tôn cấp. Chỉ có nguyên bản tư chất huyết mạch đạt tới Thiên Nữ Ất đẳng, mới có thể dựa vào tẩy tủy phạt mao khi kế thừa Thánh Đồ để tư chất huyết mạch đột phá đến Thánh Nữ Đinh đẳng.

Vương Ly Từ đã là Lăng Hư cảnh, tư chất huyết mạch càng là đã đạt tới cấp bậc thánh nữ Đinh trung đoạn, kế thừa Man Vương Thánh Thể Quyết là dư dả.

Hơn nữa, bản thân nàng cũng rất thích bộ công pháp càng tu luyện khí lực càng lớn này.

Nhớ ngày đó khi nàng nhập Vân Hải Động Thiên, sư tôn bởi vì lo lắng không tìm được thánh đồ thích hợp cho nàng, liền đem mấy bộ tiên kinh mạnh nhất trong động thiên cho nàng 【Thác Thiên Tiên Kinh】. Phải biết rằng, tiên kinh cũng có đẳng cấp, đẳng cấp càng cao tiên kinh, hiệu quả tẩy tủy phạt mao tự nhiên là càng tốt.

Kế thừa bộ tiên kinh này, chỗ tốt là đẳng cấp đủ cao, tẩy tủy phạt lông hiệu quả trác việt, để huyết mạch của nàng nhất cử đột phá đến cấp bậc thánh nữ, chỗ xấu là bộ tiên kinh này không phải vô cùng thích hợp với nàng, thời điểm nàng tu luyện luôn có loại cảm giác không được thoải mái.

Bây giờ có Man Vương Thánh Thể quyết, vấn đề này cuối cùng cũng có thể giải quyết.

Vương Ly Từ lập tức không nói hai lời liền tế luyện Man Vương Thánh Thể Quyết, trong nháy mắt, phiến đá kia liền hóa thành một đạo hư ảnh khí tức bàng bạc, dung nhập vào trong thức hải tử phủ của Vương Ly Từ.

Lực lượng pháp tắc bàng bạc mênh mông ở trong thức hải nàng ầm vang nổ tung, ý thức của nàng lập tức đắm chìm vào trong đó, mất đi cảm giác đối với ngoại giới.

Cùng lúc đó, đại lượng thiên địa tinh hoa cũng rót vào trong cơ thể nàng, bắt đầu giúp nàng tẩy tủy phạt mao.

Khí tức trên người nàng, cũng bắt đầu lột xác từng chút một trong quá trình này.

Thương Bình Thần Hoàng vội vàng gọi nữ tiểu nhị đến, bảo nàng đi mở một gian thượng phòng, đem Vương Ly Từ chuyển qua tẩy tủy phạt mao. Tại trước mặt mọi người làm loại chuyện này, còn ra thể thống gì.

Mấy ngày sau.

Lúc Vương Ly Từ mở mắt ra, đã hoàn toàn kế thừa “Man Man Vương Thánh Thể Quyết”.

Trải qua một phen tẩy tủy triệt để phạt mao, tư chất huyết mạch của nàng lại lần nữa tiến hóa một mảng lớn, đạt tới thánh nữ Bính đẳng thượng đoạn, khoảng cách Ất đẳng vẻn vẹn chỉ còn lại một chút.

Đối với điều này, Vương Ly Từ cũng rất kinh hỉ.

Lúc trước nàng nghe Vân Hải sư tôn nói qua hiệu quả của Thánh Đồ, trong dự đoán của nàng, sau khi kế thừa Thánh Đồ, tư chất huyết mạch của mình chắc là gần như có thể đạt tới Thánh Nữ Bính đẳng trung đoạn, không nghĩ tới sau khi kế thừa xong Man Vương Thánh Thể Quyết, hiệu quả lại tốt hơn nhiều so với dự đoán.

Nàng biết rõ, sau khi tư chất đạt đến cấp bậc Thánh nữ, muốn tiến lên một đoạn khó khăn cỡ nào.

Bản thân có huyết mạch Thao Thiết, đã là được trời ưu ái rồi, ăn nhiều năm như vậy cũng mới từ thánh nữ Đinh đẳng sơ

đoạn thăng đến trung đoạn, có thể thấy được muốn tăng lên tiềm lực khó bao nhiêu.

Xem ra hơn phân nửa là Man Vương Thánh Thể Quyết này bản thân hiệu quả trác tuyệt.

Xem như mình nhặt được một bảo vật.

Thương Bình Thần Hoàng tới thăm Vương Ly Từ cũng là vẻ mặt cảm khái.

Nha đầu này, hình như phúc khí rất tốt, có thể tùy tiện lấy được Thánh đồ, hơn nữa còn là một bộ Thánh đồ không tệ.

Mặc dù hắn không nhìn kỹ, nhưng dựa vào kiến thức của hắn, dù chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được, bộ Thánh đồ này tuyệt đối không đơn giản như vậy, sợ là so với Thánh đồ truyền thừa thông thường còn mạnh hơn.

***

Cùng một khoảng thời gian.

Ma Vực Hư Không Hải, căn cứ của siêu không gian hành lang.

Lúc này cách Cửu Ngục Ma Thần ngã xuống đã qua một đoạn thời gian, nơi này đã hoàn toàn rơi vào trong tay Vương thị, cũng khởi động kế hoạch bước thứ hai.

Bởi vì trước đó vẫn là Mặc Vũ Ma Thần đại biểu cho Cửu Ngục Ma Thần cùng đối diện liên hệ, lúc này liền vẫn như cũ do Mặc Vũ Ma Thần tiếp tục cùng Tu La Ma Chủ cùng Hủy Diệt Đại thống lĩnh liên hệ, muốn muốn càng nhiều tài liệu sửa chữa, tài liệu chủ yếu là đại lượng không gian kết tinh, cùng với không gian kết tinh cao giai.

Loại vật tư này không những tiêu hao rất lớn, hơn nữa vô cùng đắt đỏ. Đồng thời, chúng cũng là chủ tài【dịch chuyển đại trận siêu không gian】 mà Vương thị muốn kiến tạo.

Hiện tại phải xem Ma tộc có nguyện ý đầu tư cho đại trận Vương thị hay không.

Căn cứ theo kế hoạch của Vương thị, ít nhất phải lấy được vật liệu trị giá năm mươi Hỗn Độn linh thạch từ trên người Ma tộc, gánh vác một nửa vật liệu của đại trận Na Di Không Gian của Vương thị.

Ngay khi Mặc Vũ Ma Thần thông qua siêu không gian thông qua máy truyền tin, kêu gọi Câu Liên Tu La Ma Chủ.

Vương Thủ Triết và Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương ngồi đối diện nhau trong căn cứ.

Long Huyết Ma Thần Hạ Dương giờ phút này đã khôi phục bộ dáng nhân loại, thay quần áo nhân loại, nhưng trên mặt lại không có chút vui sướng của người thắng.

Trong tay hắn mang theo vò rượu mạnh, rót một ngụm điên cuồng "Ùng ục ùng ục" vào trong miệng, khiến bản thân được mùi rượu hun đúc, mới chán chường phiền muộn nói: "Thủ Triết à, ta thực xin lỗi ngươi."

"Đừng…" Vương Thủ Triết ghét bỏ xua tay: "Ngươi không có lỗi với ta."

"Đúng, ngươi nói rất đúng." Long Huyết Ma Thần vẻ mặt thống khổ, lại điên cuồng rót một ngụm rượu, "Ta xin lỗi ngươi, là Oánh Oánh. Là ta phụ sự kỳ vọng tha thiết của nàng đối với ta, ta chỉ là một tên cặn bã, không, là một tên cặn bã."

"Côn Bằng ở Thần Võ thế giới mỗi ngày đều ngóng trông ta trở về, nhưng mà ta… Ta lại… Ô ô, Thủ Triết a, ta bẩn…"

"Ta, không trở về được…"

Da đầu Vương Thủ Triết cũng bắt đầu tê dại.

Sao lời này nghe cứ thấy không thích hợp vậy?

…

Chương 95: An Nghiệp được Dị Bảo Ma tộc trợ giúp Vương thị khai phát!

…

“Nói chuyện cho tốt.” Vương Thủ Triết trừng mắt, đoạt lấy rượu của hắn: “Bớt ở đây giả ngây giả dại với ta đi.”

Ma Thần Long Huyết, Hạ Dương nhất thời ngượng ngùng cười, lúng túng nói: “Ta đây không phải là tốt hơn với Mặc Vũ còn có Âm Cù sao? Thủ Triết, cái này không trách ta, đều là chủ ý của tiểu tử phú quý kia. Hắn nhất định phải định ra cái kế hoạch rách rưới gì đó, lúc trước ta chính là kịch liệt phản đối đấy…”

Phản đối kịch liệt?

Vương Thủ Triết cười lạnh: “Ta thấy ngươi vui vẻ trong đó.”

“Việc này, chuyện này…” Khuôn mặt của Hạ Dương trở nên méo mó: “Ai nghĩ, ai muốn có thể giả vờ thật làm giả chứ? Việc đã đến nước này, ta còn có thể có biện pháp gì chứ? Cũng không thể có lỗi với Mặc Vũ và Âm Quát chứ?”

Cái gì gọi là không có cách nào?

Lời hắn ta nói, Vương Thủ Triết là nửa chữ cũng không tin.

Hạ Dương này nhất định là thực tủy trên người Mặc Vũ và Âm Quát biết vị.

Tuy nhiên, lựa chọn của hắn, trên thực tế Vương Thủ Triết giơ hai tay tán thành. Hạ Dương này vốn là một lão nam nhân, nàng hoàn toàn không xem qua. Kết cục như vậy, thật sự là không còn gì tốt hơn.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết hoài nghi đây là liên hoàn kế mà tiểu tử phú quý này từ đầu đã thiết lập, chỉ là hắn không có chứng cứ thực chất.

Dù sao, từ đầu tới cuối đều là Hạ Dương tự nguyện…

“Được rồi, như vậy cũng rất tốt. Bên Tiêu Tiêu ngươi không cần lo lắng… ngươi chỉ cần kinh doanh tốt sự nghiệp của ngươi là được.” Vương Thủ Triết muốn nói lại thôi.

“Sao có thể không lo lắng? Ngươi chờ ta nhiều năm như vậy.” Hạ Dương nóng nảy: “Hay là, ngươi trở về nói chuyện với ngươi, vị trí Ma Thần hoàng hậu của ta sẽ giữ lại cho nàng.”

Ha ha.

Vương Thủ Triết cười cười, trong nháy mắt tiếp theo, chiến giáp tinh anh Tinh Cổ bao trùm toàn thân hắn, tinh thần lực cấp mười bốn ầm ầm như thủy triều quét qua.

“Oanh long long!!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, căn cứ nổ tung thành một cái động lớn.

Sắc mặt Long Huyết Ma Thần Cơ Hạ Dương đột nhiên thay đổi, vội vàng hóa ra thân thể Ma Thần xé rách hư không điên cuồng chạy trốn, nhưng vẫn bị Vương Thủ Triết đuổi sát mà lên, ấn ở trong hư không hải liền điên cuồng đánh đập.

Trận đánh này đủ đánh hắn ba ngày ba đêm.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hành lang siêu không gian đều câm như hến.

Những cao tầng Ma tộc vốn đã cấu kết với Long Huyết Ma Thần còn có chút bất mãn với Nhân tộc, cũng nhất thời tràn đầy kính sợ đối với Vương Thủ Triết, trong lòng không khỏi âm thầm lẩm bẩm: Chẳng trách Long Huyết bệ hạ muốn hợp tác với Nhân tộc cùng thắng, cảm tình thật sự đánh không lại Nhân tộc.

Ba ngày ba đêm qua đi, Linh Hạ Dương đã bị đánh thương tích đầy mình, vô cùng thê thảm, không ngừng xin tha, trong lòng Vương Thủ Triết cũng trút ra gần hết, lúc này mới buông tha cho Linh Hạ Dương.

Tinh Cổ tinh anh chiến giáp vừa thu lại, Vương Thủ Triết liền một lần nữa khôi phục thành bộ dáng công tử ca tuấn tú tay áo bồng bềnh kia, ngay cả góc áo cũng chưa từng có nếp nhăn chút nào, giống như lúc trước đánh Hạ Dương đau đớn không phải là hắn vậy.

Mà lúc này, Âm Quát Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần nhận được tin tức đã sớm chạy tới, chỉ là không dám ngăn cản

Vương Thủ Triết, chỉ có thể ở một bên khẩn trương hề hề trông coi.

Thấy Vương Thủ Triết cuối cùng cũng dừng tay, hai Ma Thần vội vàng tiến lên đỡ Chử Hạ Dương lên.

“Được rồi! Chuyện này dừng ở đây, Lạc Miểu ngươi đừng nhớ thương nữa.” Vương Thủ Triết khoát khoát tay, ra hiệu Âm Miểu Ma Thần mang theo Long Huyết Ma Thần đi chữa thương.

Hạ Dương đã sớm có chuẩn bị tâm lý đối với kết quả này, tuy rằng tiếc nuối, nhưng cũng không nói gì, nắm bả vai Âm Bạt Ma Thần chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút! Ta chỉ cần để lại bóng, chờ lát nữa sẽ lừa được La Ma Chủ.” Mặc Vũ Ma Thần bỗng lấy ra một bộ thiết bị lưu ảnh, ghi lại hình ảnh của Long Huyết Ma Thần bị đánh vô cùng thê thảm.

Ánh mắt Hạ Dương lập tức trở nên u oán.

Bộ dáng mất mặt như vậy của mình cư nhiên cũng phải bị ghi chép lại, hắn không cần mặt mũi sao?

Sao lại cảm thấy Vương Thủ Triết vừa đến, địa vị của mình đã trực tiếp giảm xuống nhỉ?

Đang nói chuyện.

Một vị thủ lĩnh Trí ma vội vàng chạy tới bẩm báo: “Khởi bẩm Mặc Vũ đại nhân, Tu La Ma Chủ hồi âm, yêu cầu ngài tiến hành truyền tin tức ngay lập tức.”

Rốt cục Tu La Ma Chủ cũng đáp lại!

Tinh thần Mặc Vũ ma thần rung lên, lập tức trở nên hưng phấn.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn phản bội Ma tộc, một lòng một dạ chuẩn bị thành lập một tân Ma giới hoàn toàn mới với Long Huyết Đẳng, khiến cho nàng hướng tới.

Ở thời khắc mấu chốt này, nàng đương nhiên phải giữ vững tinh thần, lập được công huân, nếu không sẽ bị Âm Quát vượt qua.

Hơn nữa, Thủ Triết gia chủ cũng đã sớm nói, trước kia hắn vẫn còn nhớ rõ món nợ Ma tộc xâm lược Nhân tộc, sau này cụ thể phải thanh toán thế nào, phải xem biểu hiện của bọn họ trong khoảng thời gian này.

Mặc Vũ Ma Thần không dám chậm trễ, lúc này liền vội vàng chạy tới bên trong tháp tín hiệu không gian.

Bên trong tháp tín hiệu tức thời liên lạc ma trận đang lóe ra ánh sáng nhạt, hiển nhiên đối diện đã khởi động, đang đợi nàng kết nối.

Mặc Vũ Ma Thần hít sâu một hơi, nhanh chóng khởi động Thông Tấn Ma Trận.

Sau một khắc.

Ma trận truyền tin phóng ra những tia sáng chói mắt, một ma ảnh hư ảo xuất hiện trên bầu trời trận pháp.

Đó là một đạo thân hình khôi ngô mà âm lệ.

Ngoại hình của nó mơ hồ có điểm giống hình người, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Toàn thân nó đều bị bao phủ bởi một bộ áo giáp màu đen dữ tợn, hầu như không nhìn thấy một khối da hoàn chỉnh, đỉnh đầu có sừng to lớn mà đồ sộ, đỉnh cong cong tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Sau lưng nó, một đôi cánh ma khổng lồ giương lên thật to, có thể nói tráng quan.

Ma khí nồng đậm lượn lờ quanh người khiến khí thế của nó càng âm u lạnh lẽo, mang theo khí tức khủng bố khiến người ta lạnh mình.

Không cần phải nói, đạo thân ảnh này, tự nhiên chính là Tu La Ma Chủ.

Mặc dù chỉ là hư ảnh lập thể, nhưng nó mang lại cho Mặc Vũ Ma Thần cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt, dù sao Tu La Ma Chủ này cũng là tồn tại cùng một cấp bậc với Thực Nguyệt Ma Chủ, một thân thực lực và bày ra khí thế đều không phải chuyện đùa.

“Mặc Vũ Ma Thần, ngươi vội vã tìm bản Ma Chủ có chuyện quan trọng gì?” Tu La Ma Chủ giọng nói lạnh như băng, ngữ khí lộ vẻ không kiên nhẫn. “Chẳng lẽ, hành lang siêu không gian bên chỗ các ngươi đã sửa xong?”

“Khởi bẩm Tu La đại nhân.” Ma Thần Mặc Vũ cúi đầu, có vẻ sợ hãi yếu ớt nói: “Bên phía chúng ta xuất hiện chút biến cố. Các tinh anh Nhân tộc bỗng nhiên dẫn người tập kích, phá hủy hành lang không gian siêu đẳng, bên ta tổn thất nặng nề.”

“Cái gì?” Sắc mặt Tu La Ma Chủ phát lạnh, hung ác tức giận mắng, “Phế vật! Thật sự là một đám phế vật!!”

Mặc dù có ma trận truyền tin ngăn cách, nhưng trong nháy mắt đó, lệ khí kinh khủng bộc phát ra vẫn khiến Ma Thần Mặc Vũ run rẩy.

“Đại nhân, là thuộc hạ vô năng, làm ngài thất vọng rồi.” Mặc Vũ Ma Thần kiên trì mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ thật sâu, “Chỉ là căn cứ hành lang siêu không gian lại không thể di chuyển vị trí, chính là một cái bia ngắm cố định. Nhân tộc ước chừng cũng biết một khi xây xong hành lang không gian, bọn họ liền không còn đường sống, lần này là quyết tâm liều mạng cùng chúng ta. Lần này, ngay cả Cửu Ngục Bệ Hạ cũng bị trọng thương, không thể không trở về bế quan chữa thương. Long Huyết mấy vị Ma Thần khác cũng bị đánh cực kỳ thê thảm, cũng may chúng ta đồng tâm hiệp lực, cuối cùng vẫn là chiến thắng, còn làm bị thương nặng tinh anh Nhân tộc.”

Vì gia tăng sức thuyết phục, nàng còn đưa ra một ít chứng cứ hình ảnh, có hình ảnh Cửu Ngục Ma Thần Lực sơ kỳ địch tam đại nhân tộc, phía sau long huyết bị đánh rất thảm, còn có các loại phương tiện bị phá hư, cùng với hình ảnh “đảnh hành lang không gian” nghiêm trọng bị hư hao.

Nhìn thấy một màn kia, sắc mặt Tu La Ma Chủ âm tình bất định.

Trước khi lần trước sắp hoàn thành, căn cứ hành lang siêu không gian bị một đám phù long phá hư, lần này lại bị nhân tộc phá hoại, điều này quả thực khiến hắn ghê tởm đến cực điểm: “Bất kể nói thế nào, phòng hộ bất lực, trách nhiệm đều ở trên người đám phế vật các ngươi.”

Mặc Vũ Ma Thần trong lòng mắng chửi, nhưng trên mặt lại là bày ra vẻ nịnh nọt: "Tinh anh Nhân tộc đã bị chúng ta đánh trọng thương, tuyệt đối sẽ không lại có lần nữa ngoài ý muốn. Đoàn đội Trí Ma của chúng ta đã tính toán qua, nếu muốn tiếp tục chữa trị hành lang không gian cho đến khi hoàn thành, còn cần bốn ngàn khối không gian kết tinh bình thường, năm mươi viên kết tinh không gian cao cấp."

Cho dù là Thánh Vực, giá cả không gian kết tinh rất đắt đỏ, bởi vì nó là các loại không gian na di trận, thậm chí là nhu yếu phẩm khai thác tiểu động thiên. Cho dù là một viên kết tinh không gian bình thường, giá cả thường thường đều phải vừa đến hai viên tiên tinh.

Mà kết tinh không gian cao cấp lại càng hiếm và đắt đỏ, thường thường mấy chục Tiên Linh Thạch một viên.

Ma Vực Ma Thần Tác yêu cầu khoản tài nguyên này, dựa theo giá cả Thánh Vực mà tính là bảy tám mươi Hỗn Độn Linh Thạch, đủ cho hai ba kiện Thánh Khí bình thường.

"Khốn kiếp!" Tu La Ma Chủ âm trầm tức giận mắng, "Ngươi nghĩ chúng ta là ai? Chúng ta ba phen mấy bận cứu các ngươi, các ngươi lại nhiều lần gây chuyện, không ngừng đòi tiền tài, thật sự cho rằng chi viện của chúng ta không có điểm mấu chốt sao?"

"Đại nhân, chúng ta cũng không còn cách nào khác." Ma Thần Mặc Vũ điềm đạm đáng yêu nói, "Lần cuối cùng, chúng ta cam đoan đây là lần cuối cùng."

"Cút!"

Tu La Ma Chủ tức giận đến mức trực tiếp đóng thông tin lại.

Mặc Vũ ngược lại đối với chuyện này ngược lại là không thèm để ý chút nào.

Nhìn thấy thân hình Tu La Ma Chủ biến mất, vẻ mặt kinh sợ, vẻ điềm đạm đáng yêu trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, ngược lại lộ ra một vòng cười lạnh.

Lúc trước khi Phú Quý công tử định ra kế sách, cũng đã tính toán qua tất cả phản ứng của Tu La Ma Chủ.

Dựa vào tâm mà nói, Tu La Ma Chủ trước đó đã trả giá rất nhiều đại giới, mà lần này muốn tài nguyên, cũng thực sự là công phu sư tử ngoạm.

Tu La Ma Chủ lúc trước đã bị đào rỗng rất nhiều, bằng chính hắn tất nhiên không đào ra khoản tiền lớn này, phẫn nộ cùng quá khích đều hợp tình hợp lý.

Ý của Phú Quý công tử là, chờ Tu La Ma Chủ tỉnh táo lại, tất nhiên sẽ bẩm báo tin tức hủy diệt Đại thống lĩnh. Mà cuối cùng, hủy diệt Đại thống lĩnh tất nhiên sẽ đưa ra khoản tài nguyên này.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Vị trí của Thần Vũ thế giới quá đặc thù. Nó ở vào hậu phương của Thánh vực, thậm chí còn có một thông đạo không gian bí ẩn có thể trực tiếp thông đến phụ cận Thánh vực.

Chỉ cần hủy diệt Đại thống lĩnh bắt Thần Vũ thế giới, có thể dễ dàng giết nhập Thánh vực, cũng thừa dịp Thánh vực chưa kịp phản ứng liền nhanh chóng công chiếm đại lượng lãnh thổ Thánh vực.

Điều này đối với đại bản doanh Ma tộc mà nói tuyệt đối là một hấp dẫn cực lớn.

Những tin tình báo này đều là căn cứ vào ký ức trong tàn hồn của Cầu Long Ma Chủ và Thực Nguyệt Ma Chủ, cùng với những tin tức mà Mặc Vũ Ma Thần trong mấy lần trao đổi lúc trước âm thầm thám thính được tổng kết ra, tin tình báo chuẩn xác có thể cam đoan.

Nếu như không có hành lang siêu không gian này, hủy diệt Đại thống lĩnh tự mình dẫn quân từ Hư Không Hải vượt qua mà đến, động tĩnh quá lớn lại không đề cập tới, bởi vì khoảng cách siêu xa, chỉ là chạy đi sợ rằng phải hao phí thời gian mấy ngàn năm.

Phải đi xuyên qua Hư Không Hải xa xôi, không biết sẽ gặp bao nhiêu biến số, có thể chạy tới hay không cũng chưa biết được.

So sánh với nhau, tiếp tục đổ tài nguyên vào việc tu sửa siêu không gian hành lang không thể nghi ngờ là có lợi nhất.

Lợi ích thu hoạch lớn hơn rất nhiều so với việc chi tiêu.

Lợi ích động lòng người!

Quả nhiên là vậy.

Bất quá chỉ là công phu trăng, Tu La Ma Chủ lại lần nữa tuyến liên kết Ma Thần Mặc Vũ, dùng khẩu khí nghiêm khắc nói: "Đại thống lĩnh hủy diệt nhân từ, quyết định cho các ngươi một cơ hội cuối cùng. Ba ngàn khối không gian kết tinh, bốn mươi khối không gian kết tinh cao cấp là một phần tài nguyên cuối cùng mà chúng ta đưa ra, nếu như các ngươi lại nghĩ biện pháp. Nếu như các ngươi lần nữa làm chuyện này, hủy diệt Đại thống lĩnh chắc chắn sẽ tự mình viễn chinh, vượt qua Hư Không Hải tìm các ngươi tính sổ!"

"Đa tạ Tu La đại nhân quay vần, bái tạ Đại thống lĩnh hủy diệt nhân từ." Ánh mắt Mặc Vũ Ma Thần tỏa sáng, lập tức bày ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt, "Đại nhân, ngài chờ tiếp nhận Ma Vực và thế giới Thần Võ đi. Chúng ta chờ một vị Ma Chủ đến thống lĩnh đã lâu rồi."

"Mặc Vũ Ma Thần, làm việc cho tốt, không được cô phụ kỳ vọng của bản Ma Chủ đối với ngươi." Thấy nàng tỏ vẻ trung thành như thế, sắc mặt Tu La Ma Chủ hơi hòa hoãn một chút, đưa ra khối họa bánh nói: "Chờ bản Ma Chủ hàng lâm, tất nhiên đề bạt ngươi làm trợ thủ đắc lực của bản Ma Chủ, để địa vị của ngươi không kém hơn Cửu Ngục."

"Đa tạ đại nhân."

Mặc Vũ Ma Thần nghe vậy "vui mừng quá đỗi", lúc này lại "bốp bốp bốp" nói một hồi biểu lộ lòng trung thành, lúc này mới kết thúc liên tuyến giữa các Tu La Ma Chủ.

Mấy ngày sau.

Tu La Ma Chủ bên kia quả nhiên thông qua siêu không gian hành lang đưa tới mấy rương vật tư.

"Không gian vận chuyển" và siêu không gian thông tin giống nhau, là một trong những công năng phụ trợ của siêu không gian hành lang.

Hiện giờ hành lang siêu không gian tổn hại nghiêm trọng, muốn đưa thuyền và quân đội là không thể, nhưng dựa vào

chút liên lạc còn lại, thừa dịp thông đạo không gian tương đối ổn định có thể đưa chút vật tư.

Những vật tư này đều bị đựng ở trong rương vật tư chuyên môn, có thể bảo hộ vật tư bên trong ở trong quá trình không gian đưa tới không bị không gian lực tổn hại. Giá bản thân những rương vật tư này cũng không tính là rẻ, nhưng so với vật tư bên trong, đó chính là kiến thức Đại Vu.

Sau khi Vương Phú Quý tiếp nhận rương vật tư, ở trong căn cứ mở ra xem xét, quả nhiên bên trong đều là không gian kết tinh lóe sáng, ba ngàn khối không gian kết tinh bình thường, bốn mươi khối không gian kết tinh cao cấp, một khối không nhiều không ít một khối, tổng giá trị tương đương với năm sáu mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Kiến thức rộng rãi như Vương Phú Quý, nhìn thấy những không gian kết tinh này, cũng nhịn không được lộ ra nụ cười hài lòng.

Thật sự là cảm tạ Ma tộc lão đại ca trợ giúp Vương thị kiến thiết ~

“Phú Quý công tử, vậy hiện tại có tu sửa Siêu Không Gian Hành Lang nữa hay không?” Ma Thần Mặc Vũ cung kính hỏi.

“Tu à, dù sao các ngươi cũng sắp tu xong rồi phải không? Tiêu hao không được quá nhiều tài nguyên.” Vương Phú Quý phái người lấy đi không gian kết tinh, cười ha hả nói: “Nếu không tu, tại sao Tu La Ma Chủ đại ca lại tới thăm chúng ta?”

Ma Thần Mặc Vũ giật mình, gần như là trong nháy mắt liền phản ứng lại.

Phú Quý công tử đang hố một lượng lớn tài nguyên của đại bản doanh Ma tộc, không ngờ lại đánh chủ ý lên Tu La Ma Chủ.

Đáng thương cho Tu La Ma Chủ a, vận mệnh của nó chỉ sợ… Ha ha!

Về phần mấy ngàn năm sau, có khả năng gặp phải đại quân hủy diệt Đại thống lĩnh áp cảnh, đó chính là câu chuyện tiếp theo.

Với thủ đoạn mà Vương thị bày ra từ trước đến nay, đến lúc đó ai nên lo lắng cũng khó mà nói.

…

Vài canh giờ trước.

Lạc Kinh.

Thần Khuyết.

Định Vận Thần Cung.

Trong tỉnh thân các, Thương Bình Thần Hoàng xử lý xong công sự rườm rà, tinh thần lại có chút mệt nhọc.

Hắn uống canh bổ dưỡng, trong đôi mắt hơi rủ xuống ẩn chứa vẻ lo lắng nói không nên lời.

“Bệ hạ, lão nô có một chuyện không rõ.” Hoạn quan Đàm lão tâm niệm vừa động, vừa tiến lên thay bệ hạ bóp vai giảm bớt áp lực, vừa thấp giọng dò hỏi: “Vụ án Thạch Chùy bộ của Man nhân, người tại triều hội trước đó vì sao không hề nhắc tới, càng không tiến hành điều tra, ngược lại sai người nghiêm khống khẩu phong?”

“Hừ! Lão già nhà ngươi thì biết cái gì?” Thần Hoàng Thương Bình hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo hàn ý nặng nề: “Loại chuyện này có gì tốt mà điều tra chứ? Có thể có gan làm được chuyện này thì đương nhiên chỉ có một người thôi.”

Hoạn quan lão Đàm giật mình một cái, trong ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kiêng kị: “Bệ hạ ngài nói là, Cơ lão Nguyên soái?”

“Ha ha, ngoài hắn ra thì còn ai nữa chứ?” Trong mắt Thương Bình Thần Hoàng hiện lên vẻ tàn khốc.

Cơ lão nguyên soái tên là 【Cơ Thái Xương】, chính là Cơ thị lão tổ thần tộc duy nhất hai thần phương Đông Hà Thần Châu, tổ truyền phong hào là “Bình Thiên Thần Vương”.

Phong hiệu này chính là do Thần Hoàng khai triều của Hiên Viên thị đích thân sắc phong, ý tứ không cần nói cũng biết, tự nhiên là có thể “đồng tọa” với Hiên Viên thị Thần Hoàng.

Cơ thị và Hiên Viên thị vốn là cùng một hệ, hai bên chẳng khác gì huynh đệ gia tộc, bởi vậy khai triều Thần Hoàng sắc phong như thế cũng là vì lôi kéo và đoàn kết.

Chỉ là, qua nhiều vạn năm như vậy, hàm nghĩa của phong hào này sớm đã trở nên vi diệu.

“Nếu là Cơ lão nguyên soái thì…” Hoạn quan Đàm lão cũng là một năm bất đắc dĩ.

“Cơ lão nguyên soái nắm giữ Binh bộ nhiều năm, nếu bản hoàng điều tra việc này, chính là vạch mặt với Cơ lão nguyên soái, có khả năng đánh vỡ quan hệ vi diệu nguyên bản.” Thương Bình Thần Hoàng lạnh lùng nói, “Lão nguyên soái so với bản hoàng lớn hơn hai vạn tuổi, lúc bản hoàng mới đăng cơ, căn cơ chưa vững chắc, toàn bộ dựa vào lão nguyên soái dốc sức giúp đỡ, bản hoàng sao có thể không niệm tình xưa như thế?”

Trong miệng Thương Bình Thần Hoàng nói hai chữ “tình cũ”, ánh mắt ngược lại càng thêm lạnh lùng. Hiển nhiên, thần cường chủ yếu, đó tuyệt đối không phải là một đoạn thời gian vui thích khiến người ta hoài niệm.

“Cái này cái này…” Hoạn quan vô cùng lo lắng: “Bệ hạ, chuyện này nên xử trí như thế nào đây? Chẳng lẽ, thật sự chuyện này cứ như vậy mà trôi qua?”

“Ha ha, lão Đàm à, ngươi cũng chớ nghĩ Cơ lão nguyên soái không chịu nổi như vậy.” Lúc này, Thương Bình Thần Hoàng ngược lại nở nụ cười hòa ái, “Việc này Cơ lão đích xác có chút xử trí không đúng, nhưng bổn hoàng tin tưởng, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Nhân tộc. Chắc hẳn chỉ là tư tưởng cũ từ trước đến nay, cảm thấy Man tộc không đáng tin, hơn nữa tài chính quân đội thiếu hụt, bởi vậy tạm thời cắt xén tư kim của bộ Thạch Chùy.”

“Bệ hạ nói rất có lý, lão nô quá lo lắng rồi.” Hoạn quan Đàm thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, nơi này của trẫm có một phần thiên dụ.” Thương Bình Thần Hoàng thản nhiên lấy ra một Thiên dụ dùng vải lụa màu vàng để đóng khung, đưa cho lão Đàm nói: “Ngươi truyền tin cho Vân Hải động thiên chi chủ Vân Hải Thánh Tôn, để hắn tiếp nhận Thiên dụ, bảo vệ chủ sự quản chiến của ngoại tộc 【ngoại sự Tư Sự Ti Tài】 Vương Ly Từ, lập tức theo Thạch Chùy bộ người Man đi tới tiền tuyến Hư Không Hải.”

“Cũng lệnh 【Đốc chiến chủ sự】 Vương Ly Từ nghiêm khắc đốc chiến người man khổng lồ Thạch Chùy bộ, để tránh Thạch Chùy bộ lấy được lợi ích của bản hoàng, lại ở trên chiến trường vạch nước. Hừ, tiền của bản hoàng, lấy đâu ra dễ như vậy?”

“Cái gì? Cái gì?” Hoạn quan lão Đàm khiếp sợ đến đôi mắt đều trợn to: “Bệ hạ, ngài không phải thích Ly Từ nhất sao? Sao lại giao lệnh cho nàng đi đốc chiến trường? Tiền tuyến biển Hư Không quá mức nguy hiểm, tuổi của nàng còn nhỏ như vậy…”

“Bởi vì cái gọi là ngọc không mài không thành khí.” Thần Hoàng Thương Bình lạnh nhạt nói: “Đứa bé Ly Từ kia là một phúc tướng, mạng sống rất lớn, huống chi chuyến này chỉ là đốc chiến, những người Man khổng lồ kia đều coi nàng như người một nhà, còn có Vân Hải Thánh Tôn đi theo bảo hộ, lấy đâu ra nguy hiểm? Hơn nữa, Ly Từ nàng đã nhúng tay quân sự hoàng triều, chủ trương bộ tộc Trương Man tăng lương trợ cấp, tự nhiên phải nâng đỡ Man bộ, dùng tốt. Nếu không, không phải chỉ nói không luyện chiêu thức giả sao?”

Trán của Đàm Đàm đổ đầy mồ hôi.

Bệ hạ thật đúng là thiên tâm khó dò a!

Bệ hạ này đến tột cùng là đang trừng phạt Ly Từ đứng ở lập trường của Man Cự Nhân nhất tộc làm chủ Trương, hay là muốn đề bạt và nâng đỡ nàng?

Lão Đàm âm thầm phỏng đoán, đoán chừng là cả hai đều có.

Bất quá, chiến trường Hư Không Hải dù sao cũng quá mức hung hiểm, cho dù có Vân Hải Thánh Tôn và bộ tộc Man Cự Nhân che chở, thật sự đến thời điểm chiến sự kịch liệt, đám người thô kệch kia cũng chưa chắc có thể bảo vệ chu toàn.

Để đề phòng vạn nhất, vẫn phải bảo đảm nhiều hơn cho Ly Từ mới được.

Lão Đàm suy nghĩ một lát, cường độ bóp vai trong tay không thay đổi, nhưng ngoài miệng lại chuyển đề tài, bỗng nhiên nói: “Bệ hạ, ta thấy người và Ly Từ Nhi rất hợp ý, cộng thêm tư chất huyết mạch của nàng cũng là đặc sắc tuyệt luân, không bằng người thu nàng làm nghĩa nữ, như thế nào?”

“Việc này, bản hoàng cũng không phải là chưa từng nghĩ qua.” Ánh mắt của Thương Bình Thần Hoàng bình tĩnh: “Chỉ tiếc, nếu như sắc phong Ly Từ là công chúa khác họ, bên phía đạo cung Thái Sơ không dễ giải thích a.”

Đạo Cung Thái Sơ?

Hoạn quan Đàm lão lập tức giật mình, bừng tỉnh đại ngộ hiểu ra.

Thì ra bệ hạ tính toán như thế.

Đích xác cũng đúng, một “Bình thiên thần vương” nhất mạch đã đủ làm bệ hạ đau đầu rồi, nếu như Doanh thị quật khởi, ha ha… Nghe nói Doanh thị có kế hoạch chờ sau khi Doanh Linh Trúc leo lên vị trí đạo chủ, liền nghĩ biện pháp tìm về đạo thư tổ truyền Doanh thị lúc trước bị thất lạc.

Nếu kế hoạch Doanh Thị thật sự thành công, tương lai Doanh Thị tất nhiên sẽ nhảy tới Thần tộc, hơn nữa có Đạo Cung hỗ trợ lẫn nhau, đến lúc đó chỉ sợ thế sẽ so với Bình Thiên Thần Vương nhất mạch còn lợi hại hơn vài phần.

Bệ hạ hiện giờ thân ở tráng niên tất nhiên không sợ, nhưng ông ta luôn có một ngày già đi, cũng luôn có lúc phải truyền thừa đời sau…

Hoạn quan Đàm lão lĩnh hội ý đồ của bệ hạ, lúc này cũng không nhắc lại việc này, chỉ cười tủm tỉm nói: “Không bằng để lão nô cũng đi theo, cũng tiện âm thầm che chở Ly Từ tiểu thư một chút.”

“Lão già nhà ngươi đi làm gì? Bên người bổn hoàng không cần người hầu hạ sao?” Thương Bình Thần Hoàng khoát tay bác bỏ đề nghị của hắn: “Sự an toàn của Ly Từ ngươi không cần lo lắng, bổn hoàng tự có chủ trương. Đứa bé kia tính tình thuần phác lại nhảy vọt, lại khó có được khẩu vị của Man Cự Nhân nhất tộc, không bằng thừa dịp tuổi còn trẻ mài giũa quân đội nhiều một chút, nhiều chiến công hộ thân đối với tương lai của nàng có trăm lợi mà không có hại.”

“Nếu như thế, lão nô kia lập tức đi đưa tin cho Vân Hải Thánh Tôn.” Đàm xin chỉ thị.

“Đi nhanh đi.” Thương Bình Thần Hoàng khoát tay áo, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Đường đường Động Thiên chi

chủ lại chạy đi làm việc nặng dời núi lấp biển gì đó, may mà ông ta có thể hạ được cái mặt dày này."

"Lão nô cáo lui, lập tức kéo Vân Hải Thánh Tôn về."

***

Một đoạn thời gian sau.

Thế giới Thần Võ.

Lũng Tả quận Đại Càn, Trường Ninh huyện, Trường Ninh vệ, Bình An trấn.

Chủ trạch Vương thị.

Thủ Triết tiểu viện.

Sau khi giao công việc phía sau của Ma Vực cho Vương Phú Quý phụ trách, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam liền trở về Vương thị.

Bây giờ tuy rằng Cửu Ngục Ma Thần đã bị chém đầu, nhưng tiếp theo Ma Vực còn có một sạp hàng lớn phải xử lý.

Cứ Cốt Ma Thần bên kia không nói đến, Ma tộc trước đây dù sao cũng từng xâm chiếm Nhân tộc, giữa song phương thù hận sâu đậm, có thể nói là đã đến tình trạng không đội trời chung, muốn đem Ma tộc triệt để quản hạt, cũng không phải là một chuyện dễ dàng như vậy. Nhân tộc bên này cũng tuyệt sẽ không dễ dàng tiếp nhận.

Trừ điều đó ra, địa bàn Ma Vực lớn như vậy, tiếp theo phải khai phá như thế nào, quản lý như thế nào, những Ma tộc phổ thông kia phải xử trí như thế nào, thiết lập luật pháp cùng hệ thống quản lý… từng kiện kiện, đều là đại sự, kế tiếp phỏng chừng có việc bận rộn.

Tuy nhiên, bận rộn cũng là Vương Phú Quý bận, Vương Thủ Triết đã trở lại trong viện nhà mình, lúc này đang nằm nửa ngồi trong ghế thái sư thoải mái.

Ánh mặt trời xuyên qua giàn nho rơi xuống, ở trên người hắn rải xuống từng mảnh lốm đốm loang lổ, từ xa nhìn lại, quả nhiên là thoải mái cùng thoải mái nói không nên lời.

Trên đùi hắn có một bé gái xinh đẹp khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi.

Tiểu nữ hài có dáng dấp ngọc tuyết đáng yêu, tựa như búp bê năm vẽ, lúc này đang mở to đôi mắt to long lanh, hết sức chuyên chú lắng nghe câu chuyện Vương Thủ Triết kể về Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả.

Tiểu cô nương này, chính là nữ nhi 【Vương Côi Linh】 mà Phú Quý và Chiêu Ngọc công chúa sinh ra, năm nay bốn tuổi rưỡi, cũng chính là " đích trưởng nữ" thế hệ mới của Vương thị gia tộc.

Đích trưởng nữ Vương Hãn Linh này sinh ra muộn như vậy, cũng không phải là phú quý và Chiêu Ngọc công chúa không nỗ lực. Tuy phần lớn thời gian Vương Phú Quý đều ở Ma Vực, nhưng hiện giờ giao thông tiện lợi, hắn vẫn thường xuyên sẽ trở về thăm người nhà, mà Chiêu Ngọc công chúa và công chúa Phù Nam, cũng sẽ thường xuyên chạy tới Ma Vực gặp gỡ Vương Phú Quý.

Thế nhưng Vương Phú Quý và Chiêu Ngọc công chúa thức tỉnh huyết mạch quá cao, huyết mạch càng cao thì cấp độ sinh mệnh càng cao, tỷ lệ thành công sinh ra con nối dõi huyết mạch lại càng thấp, độ khó cũng càng lớn.

Đương nhiên, như vậy cũng có chỗ tốt, đó chính là tỷ lệ huyết mạch tư chất mạnh mẽ cũng cao hơn.

Điểm này, từ tuổi tác sinh con nhỏ của Vương thị hiện tại càng lúc càng lớn, khoảng cách giữa bối và bối phận càng lúc càng dài có thể thấy được trình độ tổng thể huyết mạch đời sau của Vương thị kỳ thật đang không ngừng đề cao.

Sinh ra Vương thị bây giờ, tiểu thiên kiêu trời sinh gần như đã là bảo thủ, tỉ lệ kiểm tra đo lường ra tư chất thiên kiêu lần đầu tiên khi 8 tuổi là không thấp.

Đương nhiên, tỷ lệ chỉ là tỷ lệ, hầu như cũng chỉ là gần như.

Cho dù tư chất cha mẹ cao đến đâu, trong dòng dõi huyết mạch của Vương thị vẫn không tránh khỏi ngẫu nhiên sinh ra một số tư chất hạ phẩm. Hoặc là xuất hiện tư chất huyết mạch của hai cha mẹ đều tương đối bình thường, nhưng lại thai nghén ra tình huống con nối dõi đại thiên kiêu.

Đứa nhỏ Vương Côi Linh này vận khí còn tạm được, dưới tình huống phụ mẫu huyết mạch tư chất đều cực kỳ nghịch thiên,

lúc nàng sinh ra đã tư chất bất phàm, đưa tới thiên địa dị tượng.

Nước hồ Châu Vi dưới thiên địa dị tượng treo ngược giữa thiên địa, trở thành một cái thác trời, mấy ngày sau mới trở về bình thường.

Mà nước An Giang gần đó cũng bỗng nhiên mãnh liệt, dòng nước so với ngày thường kịch liệt gấp mấy lần, rất có tư thế chảy ngược về hướng Vương thị.

Nếu không phải phương tiện phòng hồng của Vương thị vững chắc, trong gia tộc lại có rất nhiều cao thủ, làm không tốt sẽ để cho nước sông tràn qua đê phòng.

Uy thế như vậy, tự nhiên là biểu thị cho tiểu tử Vương Côi Linh này chính là thuộc tính Tiên Thiên Thủy, huyết mạch cũng cơ bản khóa chặt ở cấp bậc Tiên Thiên linh thể.

Tư chất như thế, tự nhiên kém hơn Tiên Thiên đạo thể của Chi Bảo Thánh một tầng, chẳng qua ở trong gia tộc, cũng coi như đứng đầu.

Giống như Bảo Thánh vừa ra đời tức là Đạo Thể Giả, trước mắt toàn bộ Vương thị cũng chỉ có một mình hắn ta.

Tiểu nha đầu nghe được Nhân Tham Quả, nước bọt cũng nhịn không được chảy xuống, lắc cánh tay Vương Thủ Triết, sụt sịt nói: “Lão tổ gia gia, Linh Nhi cũng muốn ăn Nhân Sâm Quả.”

“Ôi, ngươi làm khó lão tổ gia gia rồi. Ta cũng không nghe nói trong thế giới hiện thực có nhân sâm.” Vương Thủ Triết cười nói: “Sau này ta sẽ kiếm cho ngươi hai quả Trường Sinh để ăn.”

“Không, không thôi! Người ta muốn ăn nhân sâm quả.” Tiểu cô nương làm nũng lay cánh tay của Vương Thủ Triết, trong đôi mắt to tràn ngập hơi nước, mắt thấy sắp khóc.

Vương Thủ Triết đang cảm thấy hơi đau đầu.

Lúc này, một thanh âm bỗng nhiên từ ngoài cửa viện truyền đến: “Thái gia gia, nhiệm vụ An Nghiệp trở về, bẩm báo kết quả với ngài.”

Trong lúc nói chuyện, Vương An Nghiệp liền đẩy cửa ra, trầm ổn cất bước đi vào.

“An Nghiệp à!” Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi hắn tới: “Đến đây nào, ngươi mới từ Phá Diệt chi vực trở về, còn chưa thấy qua đứa nhỏ này đúng không?”

Kế tiếp, tự nhiên lại là hiện trường nhận thân.

Một lát sau, Vương Thủ Triết giao sự chú ý cho Nhược Lam, sau đó mới cùng Vương An Nghiệp vào chính đề: “An Nghiệp, ngươi ở khu vực phá diệt không bao lâu, sao lại vội vàng trở về như vậy?”

Thời gian trở về cần ba mươi năm, lúc này An Nghiệp về đến nhà, chỉ có thể nói là hắn không ở lại khu vực phá diệt được mấy năm đã bắt đầu trở về.

“Thái gia gia, con đã tuần tra thô toàn bộ Toái Tinh Loạn Quán một lần, thăm dò toàn bộ mạch khoáng, linh mạch tương đối rõ ràng trong đó, cùng với những điểm tài nguyên khác không sai biệt lắm, cũng chỉnh lý lại toàn bộ sổ sách, cần phải trở về bẩm báo với ngài.” Trong đôi mắt Vương An Nghiệp ẩn chứa ý cười, “Ngoài ra, con còn lấy được một viên dị bảo, liền vội vàng trở về bẩm báo với Thái gia gia ngài.”

Dị bảo?

Ánh mắt Vương Thủ Triết nhìn về phía Vương An Nghiệp lập tức trở nên quỷ dị.

Bát phẩm linh mạch không tính là dị bảo sao? Sao không thấy ngươi hưng phấn hiến bảo như thế?

“Thái gia gia, chính là vật này.”

Đối diện với ánh mắt của thái gia gia nhà mình, Vương An Nghiệp không nói nhảm, lập tức móc ra một viên tinh thạch to bằng nắm tay đặt lên trên bàn đá.

Trong nháy mắt.

Trong tinh thạch kia liền có một cỗ Hỗn Nguyên chi lực hùng hậu không gì sánh được tản dật ra, khiến không khí chung quanh phảng phất theo đó trầm xuống.

Đồng tử Vương Thủ Triết run lên, vội vàng vận chuyển thần niệm cấp 14, nhanh chóng khóa lại Hỗn Nguyên chi lực đang tán dật.

Làm xong việc này, hắn mới quyết định đem tinh thạch cẩn thận đánh giá một phen.

Tinh thạch này có màu sắc sáng long lanh, bên trong giống như có một vầng sáng màu sắc rực rỡ không ngừng lưu chuyển, mỗi một lần lưu chuyển, liền có từng sợi Hỗn Nguyên chi lực tiêu tán ra, nhìn thập phần thần dị.

Trong lòng Vương Thủ Triết đã có suy đoán, nhưng vẫn có chút khiếp sợ, có chút kinh nghi bất định: “Đây, chẳng lẽ chính là Hỗn Nguyên Kết Tinh trong truyền thuyết?”

…

Chương 96: Sự phát triển của sản nghiệp Vương thị và tiền lời tăng vọt.

…

“Thái gia gia đoán không sai.” Vương An Nghiệp cũng có chút cao hứng nói, “Thần Luân lão tổ nói, lúc lão nhân gia ông ta cùng Thánh Hoàng đi du lịch Thánh Vực, từng may mắn thấy qua một viên Hỗn Nguyên Kết Tinh. Bởi vậy, lão nhân gia ông ấy tin tưởng, bảo vật này chính là Hỗn Nguyên Kết Tinh.”

Được rồi!

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Đời trước Thần Luân lão tổ cùng Thánh Hoàng cũng không có vơ vét được bảo vật, ngược lại khiến cho An Nghiệp được xếp hàng đầu.

Vật này không tầm thường, gần như được cho là “linh thạch” cao cấp nhất trong phạm trù đã biết rồi, chỉ sợ ngay cả các loại đại năng đỉnh tiêm như Đạo chủ, Thần Hoàng cũng sẽ chạy theo như vịt.

Cấp bậc Đạo Chủ, Thần Hoàng, phân chia theo hệ thống tu hành của Đông Hà Thần Châu, gọi chính thức là 【Hỗn Nguyên cảnh】.

Cường giả tu vi có thể đạt tới cấp bậc này, đều tinh thông một cái đại đạo tồn tại.

Mà Hỗn Nguyên Kết Tinh có thể lấy hai chữ “Hỗn Nguyên” đặt tên, là bởi vì năng lượng ẩn chứa trong đó cực kỳ tinh thuần, cực kỳ cô đọng.

Nếu có thể dùng Hỗn Nguyên kết tinh tu luyện, tu vi không dám nói là tiến triển cực nhanh nhưng cũng vượt xa tu luyện dùng Hỗn Độn linh thạch, càng dễ dàng tiến thêm một bước. Vì thế nếu chịu dùng Hỗn Nguyên kết tinh đổi Hỗn Độn linh thạch thì tỷ lệ hoán đổi cơ bản đạt tới một, một trăm.

Đương nhiên, thuần túy dựa vào lượng năng lượng để chiết khấu, tự nhiên là xa xa không đến gấp trăm lần. Nhưng ai bảo bên trong Hỗn Nguyên Kết Tinh ẩn chứa năng lượng cấp bậc cực cao, cơ hồ đạt tới cấp bậc năng lượng tinh thuần nhất khi thiên địa vũ trụ sơ khai.

Đắt như thế, cũng là hợp tình hợp lý.

Chỉ riêng giá trị mà nói, Vương An Nghiệp nhặt được viên Hỗn Nguyên Kết Tinh này trở về, chẳng khác nào nhặt lại được hai "Lục Tiểu Ất", có thể thấy giá trị của nó quá khoa trương.

"Ta đây không phải lo lắng trong nhà muốn kiến tạo truyền tống trận siêu không gian, tài nguyên không đủ sao?" Vương An Nghiệp nói, "Có được viên hỗn nguyên kết tinh này, liền gần như đủ kiến tạo truyền tống trận siêu không gian rồi."

"Cái này… tài chính siêu truyền, Ma tộc đã hỗ trợ giải quyết hơn một nửa, ngươi không cần quá lo lắng." Vương Thủ Triết cất Hỗn Nguyên Kết Tinh đi, chuẩn bị để Tiểu Tuyết chia điểm cống hiến cho Vương An Nghiệp, "Ngươi trở về cũng rất đúng lúc, trong khoảng thời gian này hãy ở nhà tu luyện chăm chỉ, bồi thê tử. Đợi Trận Đạo đại sư mà Thủy Nguyệt Thánh Tôn giới thiệu tới, ngươi ở bên cạnh hắn, phụ trách chủ trì kiến tạo siêu truyền, nếu có cơ hội cũng có thể học thêm chút tri thức trận đạo."

"Thái gia gia, con hiểu rồi." Vương An Nghiệp nghiêm mặt đáp: "Đúng rồi, con còn mang về một mớ Hỗn Độn linh thạch bạn sinh phát hiện khi khai thác Hỗn Độn Kết Tinh, bản nguyên Hỗn Độn, Hỗn Độn Nguyên, Tiên Linh Thạch."

Nói xong, hắn lại móc ra một đống tài nguyên, tổng cộng có hai mươi sáu viên Hỗn Độn Linh Thạch, Hỗn Độn Tinh Hoa một bình lớn, lại là một bình nhỏ khoảng mười sáu mốt bình, Hỗn Độn Bản Nguyên 75 tia, Tiên Linh Thạch 181 viên, tổng giá trị ước chừng khoảng bảy tám mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch.

"…"

Vương Thủ Triết im lặng một hồi, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp phức tạp không nói nên lời.

“Thái gia gia ngài chớ khiếp sợ.” Nhìn ra Vương Thủ Triết không nói nên lời, Vương An Nghiệp giải thích: “Một mảnh 【Tinh Tuyền Bãi Toái Phá kia vốn là một mảnh bảo địa mà Tiên Minh chiếm cứ lúc trước, sau đó bị Tinh Cổ tộc đoạt đi kiến tạo căn cứ nghiên cứu, về sau lại bởi vì đánh trận dẫn đến bảo địa nổ tung, lúc này mới hiển lộ ra linh mạch khoáng mạch bên trong.”

“Lần này chúng ta may mắn, nhặt được không ít tài nguyên, nhưng Đầu To đã bị ta nhặt về, còn lại phải dựa vào khôi lỗi và máy móc chậm rãi khai thác.”

Vương Thủ Triết lúc này cũng bình tĩnh lại.

Loại chuyện này nếu như phát sinh ở trên người khác, đích xác có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà lời nói của An Nghiệp, ngược lại có chút hương vị đương nhiên.

Hai ông cháu đang nói chuyện.

Lúc này, Vương Tông An vẫn ở lại gia tộc đến bái kiến Thủ Triết.

“Tông An bái kiến phụ thân.” Vương Tông An cung kính hành lễ.

“An Nghiệp bái kiến gia gia.” Vương An Nghiệp cũng vội vàng đứng dậy chào.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Vương Tông An mới nói rõ ý đồ đến đây: “Phụ thân, lần này con đến đây là muốn bẩm báo với phụ thân tình huống phát triển của Vương thị trong những năm qua, cùng với tình trạng tài vụ của người.”

Dứt lời, hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chồng tư liệu thật dày đưa tới.

Khi Vương Thủ Triết đi công tác ngoại vực, giao toàn bộ gia tộc cho Tông An, hắn đương nhiên phải có công đạo với phụ thân.

Vốn lúc phụ thân vừa mới về nhà, hắn đã chuẩn bị tới, chỉ là lúc trước phụ thân vừa về đến nhà đã bày kế hoạch bao vây tiễu trừ Cửu Ngục Ma Thần, không phân tâm, hắn lúc này mới trì hoãn đến bây giờ.

“Mấy năm nay vất vả cho ngươi rồi.”

Vương Thủ Triết theo mục lục đọc, lật xem tư liệu một chút.

Phần thứ nhất chủ yếu là tình hình phát triển và thu chi của các sản nghiệp trong gia tộc.

Gần năm mươi năm qua ở Tông An quản gia tộc, các hạng sản nghiệp trong gia tộc vẫn là lấy tốc độ vững vàng phát triển lên trên, quy mô cùng lợi nhuận của các hạng sản nghiệp đều tăng lên rõ rệt.

Bây giờ các hạng sản nghiệp thông thường trong gia tộc, lợi nhuận hàng năm có thể tiến vào gia tộc đã đạt tới 26 Tiên Linh Thạch, đồng thời chi tiêu dần dần leo thăng tới 14 Tiên Linh Thạch, cả hai giảm nhau, có thể kết hơn 12 Tiên Linh Thạch.

Phần chi tiêu này, bao gồm cung cấp và trợ cấp cho thành viên công tác của gia tộc, mặc dù tạm thời không thể nhận, gia tộc cũng sẽ hỗ trợ tồn lại, chờ bọn hắn trở về rồi tính sau.

Gần năm mươi năm qua, gia tộc từ các hạng sản nghiệp thu nhập tổng cộng 900 viên Tiên Linh Thạch, chi tiêu 552 viên, tổng cộng còn sót lại 348 viên Tiên Linh Thạch, ước chừng hợp 3.5 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

So sánh với thu hoạch của chuyến phá diệt chi vực, thu nhập sản nghiệp thông thường năm mươi năm của Vương thị chỉ có khoảng chín viên Hỗn Độn Linh Thạch, số tiền dư dư lại cũng chỉ là 3.5 viên Hỗn Độn Linh Thạch, thoạt nhìn có chút khó coi.

Nhưng phải biết, sản nghiệp gia tộc là hạch tâm ổn định phát triển của gia tộc, cũng là căn cơ của gia tộc, trong tình huống bình thường, tất cả chi tiêu của gia tộc đều nên ký thác vào thu nhập ổn định có thể kéo dài.

Về phần những thứ tiền của phi nghĩa kia, thoạt nhìn có rất nhiều, nhưng đó chỉ là tiền tài ngoài ý muốn, không phải một khoản nào đó, một mặt là không ổn định, một mặt khác cũng cần phải mạo hiểm rất lớn.

Không thấy 《 Thiên Ca đi ra ngoài thăm dò một lần, thiếu chút nữa đem toàn bộ người vào đó sao?

Thu nhập như vậy nhất định chỉ có thể trở thành trợ lực của gia tộc, mà không cách nào trở thành căn cơ nòng cốt.

Loại tiền của phi nghĩa này, có thể làm "tài chính dự trữ", "tài chính đầu tư", hoặc là dùng đổi thành dự trữ các loại tài nguyên, dùng để tiếp tục lớn mạnh gia tộc, nhưng tuyệt đối không thể sinh ra ỷ lại đối với nó.

Gia tộc phát triển, trọng điểm vẫn là phát triển sản nghiệp của gia tộc.

Từ lợi nhuận một năm đến xem, lợi nhuận của những sản nghiệp này tựa hồ có chút khó coi, nhưng nếu là phóng đại niên hạn thì sao?

Cho dù những sản nghiệp này của Vương thị trong tương lai vẫn không tiếp tục phát triển lớn mạnh, thời gian ngàn năm, bọn chúng cũng sẽ không ngừng rót tài chính cho gia tộc gần 200 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây đã là một khoản tiền khổng lồ giống như một con số trên trời rồi.

Đây chính là sức mạnh của sản nghiệp trụ cột gia tộc.

Nhưng sản nghiệp gia tộc của Vương thị tương lai có thể không phát triển sao? Đương nhiên không có khả năng.

Dựa theo thế hiện giờ, sản nghiệp gia tộc của Vương thị không chỉ sẽ tiếp tục phát triển, hơn nữa sẽ phát triển rất nhanh, ngàn năm trôi qua nhất định không chỉ có lợi nhuận của hai trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đương nhiên, theo sự liên tục trở nên mạnh mẽ của Vương thị, nhân khẩu gia tộc không ngừng tăng lên, chi tiêu của gia tộc cũng sẽ từng bước gia tăng. Điều này cần phải quản lý cân bằng thu chi của gia tộc và các loại tiền dự trữ ngoài ý muốn.

"Tông An làm không tệ." Vương Thủ Triết tán thưởng một câu: "Mấy năm nay vất vả quá, gia tộc phát triển không tệ."

"Phụ thân quá khen rồi." Vương Tông An khiêm tốn nói: "Gia tộc có thể phát triển nhanh như vậy, thuận lợi như thế, nói cho cùng vẫn là phụ thân và rất nhiều trưởng bối đặt nền móng vững chắc cho ngài ấy, đổi lại là người khác đến quản lý, cũng sẽ không có khác biệt quá lớn."

Với địa vị hiện giờ của Vương thị trong thế giới Thần Võ, làm ăn đương nhiên là vô cùng tiện lợi, độ khó của công việc của

hắn giảm xuống không biết bao nhiêu lần so với lúc trước.

“Ngươi cũng chớ khiêm tốn. Luận sự kiên nhẫn cẩn thận, vững vàng chắc chắn, vi phụ so với ngươi cũng có chút không bằng.” Vương Thủ Triết vỗ vỗ bả vai Vương Tông An, vô cùng hài lòng với biểu hiện của đứa con cả là mình.

Tông An không phải loại siêu cấp thiên tài kinh tài tuyệt diễm, nhưng lại hơn ở tính cách ôn nhuận an tâm, không nóng không vội, là một nhân tài có thể ổn trọng cầu thắng.

Gia tộc phát triển cần kỳ tài, nhưng cũng rất cần nhân tài như Tông An.

Vương Tông An nhận được sự tán thành của phụ thân, cũng hết sức vui mừng.

Hắn lại móc ra một phần 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch】 tổng hợp và sổ sách tiêu thụ.

Năm đó sau khi trở về từ học viện tu sửa từ quan tướng cao cấp, gia tộc bắt đầu chế tạo rất nhiều dịch cải thiện tư chất huyết mạch cấp thấp, sau khi tích lũy đến số lượng nhất định bắt đầu từng bước tiêu thụ ra bên ngoài.

Đối với một số gia tộc có phẩm cấp thấp, thậm chí là không có phẩm cấp mà nói, dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp không khác gì với thần khí, lại thêm cố ý khống chế cách ăn rẻ, đương nhiên là vừa ra thị trường liền lập tức bùng nổ.

Những năm qua, phần hỏa bạo này không chỉ không suy yếu, ngược lại còn liên tục lên men. Mấy chục năm trôi qua, huyết cải dịch sớm đã hình thành xu thế thịnh hành, khiến vô số người tu hành cấp thấp đổ xô tới như vịt.

Tổng kết chi phí cụ thể như sau.

【Dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp】, trước mắt tổng tiêu thụ đạt tới 2300 vạn chi, giá tiêu thụ là 3800 tiên tinh, tổng cộng tiêu hao 23 bình Hỗn Độn tinh hoa.

Bao Hàm thế nợ khoản nợ ở bên trong, tổng cộng thu vào linh thạch 874, sau khi trừ đi chi phí Hỗn Độn tinh hoa và năng lượng khởi động dụng cụ, tổng lợi nhuận đạt tới 614 Tiên Linh Thạch.

Mà trong lúc này, Vương thị vẫn luôn dùng 10 Tiên Linh Thạch thu mua một bình nhỏ Hỗn Độn tinh hoa để bổ sung tiêu hao.

Đừng nhìn Hỗn Độn tinh hoa rất hiếm có, nhưng phóng tầm mắt toàn bộ thế giới Thần Võ, chắc chắn sẽ có một ít Hỗn Độn tinh hoa truyền thừa lâu đời của gia tộc có một ít tổ tiên truyền xuống, tuy rằng những gia tộc này mỗi nhà tồn kho chỉ có một chút xíu như vậy, nhưng chắp vá lại cũng là con số không nhỏ.

Đương nhiên, hỗn độn tinh hoa của thế giới Thần Võ cuối cùng vẫn là quá hi hữu. Có đôi khi mấy trăm hộ mới gom góp được một bình nhỏ, cái nào cũng rất quý giá, nếu không phải Vương thị dùng máu đổi dịch cao cấp hơn làm điều kiện, mới khiến cho rất nhiều thế gia chủ động xuất ra chút kho trữ.

Bởi vậy, chủ yếu nhất vẫn là thu mua từ Thánh vực.

Ngoại trừ dịch cải thiện tư chất huyết mạch sơ cấp ra, huyết mạch cải thiện khác cũng có chế tạo.

Trong đó 【Minh dịch cải thiện tư chất huyết mạch trung cấp 】 tổng cộng trong năm mươi năm tiêu thụ 90 vạn chi, giá mỗi chi 38000 tiên tinh, tổng cộng tiêu hao 9 bình tinh hoa Hỗn Độn, tổng tiêu thụ đạt 342 Tiên Linh Thạch, tổng lợi nhuận là 240 Tiên Linh Thạch.

Về mặt chất cải thiện chất huyết mạch cao cấp, tiêu thụ 5 vạn tiên tinh, giá bán 387 tiên tinh, tổng cộng tiêu hao 5 tiểu bình hỗn độn tinh hoa, tổng giá bán đạt tới 19 Tiên Linh Thạch, tổng lợi nhuận là 135 tiên linh thạch.

Về phần dịch cải thiện tư chất huyết mạch cao hơn nữa, Vương thị cũng không tiêu thụ ra bên ngoài, chỉ có một số gia tộc có quan hệ thông gia mới cung ứng một phần, phần kiếm được này cũng không nhiều.

Mà tất cả Hỗn Độn tinh hoa tiêu hao hết, cũng đều thông qua Thánh vực tiến hành mua bổ sung.

Nói tóm lại, trên sản nghiệp thay đổi dịch máu đặc thù này, Vương thị tổng thu hoạch khoảng chừng hơn một ngàn viên Tiên Linh Thạch, ước chừng hợp mười viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây đã là một khoản tiền lớn.

Nhưng đối với Vương thị mà nói, giá trị lớn nhất của huyết cải dịch ngược lại không phải là lợi nhuận thu được từ việc tiêu thụ này.

Thông qua bán máu cải dịch, mấy năm nay việc kinh doanh của Vương thị ở hai triều mười bảy nước có thể nói là nở hoa toàn diện, liên hệ giữa các thế gia và thế lực khác cũng trở nên càng thêm vững chắc, quan hệ càng thêm chặt chẽ, sản nghiệp trong tộc phát triển cũng càng thêm thuận lợi, nếu không, lợi nhuận sản nghiệp của Vương thị năm mươi năm này cũng sẽ không tăng gấp bội.

Ngoài ra, chính là nội tình huyết mạch của toàn bộ thế giới Thần Võ tăng lên.

Điều này đối với tổng thể Thần Vũ nhân tộc cường thịnh có chỗ tốt rất lớn. Cấp độ huyết mạch của mọi người đều cao, tư chất dòng dõi huyết mạch sinh ra cũng sẽ càng ngày càng cao.

Chỗ tốt này tuy rằng trong thời gian ngắn còn không nhìn ra, nhưng mấy trăm mấy ngàn năm sau, tư chất chỉnh thể của nhân tộc trong thế giới Thần Võ tất nhiên sẽ tốt hơn bây giờ không ít, tỷ lệ sinh ra nhân tài tự nhiên cũng sẽ cao hơn.

“Hỗn Độn tinh hoa của Thánh vực có dư dả không?” Vương Thủ Triết hỏi.

“Cũng không tệ lắm. Chúng ta đưa ra giá một bình nhỏ 10 tiên linh đã coi như là thu mua giá cao, cho tới bây giờ tốc độ thu mua tương đối ổn định.” Vương Tông An trả lời.

“Vậy thì tiếp tục tăng cường độ tiêu thụ, tích cực thu mua toàn diện Hỗn Độn tinh hoa.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Đồng thời tiến hành kiểm tra toàn bộ phẩm tính Thần Vũ gia tộc, chọn lựa đối tượng chất lượng tốt tiến hành tiếp xúc thăm dò, chúng ta có thể thiếu nợ bán ra bản chất cao cải thiện tinh hoa, tiên cải vân vân. Tương lai, chúng ta cần càng nhiều nhân tài chất ưu tú.”

Vương Thủ Triết suy đoán, hủy diệt đại thống lĩnh rất có khả năng sau mấy ngàn năm sẽ giáng lâm thế giới Thần Võ. Trong lúc này, thế giới Thần Võ nhất định phải tăng nhanh tốc độ

phát triển, tương lai mới có thể đối kháng với đại thống lĩnh hủy diệt.

Bản thân mạnh mới là thật sự mạnh, đơn thuần dựa vào ngoại viện cũng không phải là kế lâu dài.

“Ta hiểu rồi, phụ thân.” Vương Tông An gật đầu, nghiêm mặt nói: “Điều lo lắng duy nhất chính là, theo chúng ta tăng thêm cường độ thu mua tinh hoa Hỗn Độn, thời gian dài tất sẽ khiến giá tăng lên.”

“Tiến hành theo chất lượng, ổn trung cầu thắng, nhưng đừng sợ tăng giá. Mặt khác, Thánh Vực bên kia cũng có thể chọn lựa một ít gia tộc chất lượng cao 【Bán giá cao máu đổi dịch】, trả lại tài chính cho chúng ta.” Vương Thủ Triết phân phó nói.

Đừng nhìn hắn biểu hiện rất vân đạm phong khinh, nhưng trong nội tâm hắn vẫn thập phần kiêng kị hủy diệt đại thống lĩnh, áp lực trong lòng cũng rất lớn.

Đối thủ loại cấp bậc này, ngay cả Thánh vực ứng đối cũng phải cố hết sức.

Thế giới Thần Võ, nhất định phải gia tăng tốc độ lớn mạnh.

***

Thần Đô Lạc Kinh.

Nghênh Tiên lâu.

Thương Bình Thần Hoàng bày một bàn tiệc, tiễn Vương Ly Từ sắp xuất chinh.

Hắn giống như một lão phụ thân lôi kéo Vương Ly Từ, tha thiết dặn dò: “Ly Từ Nhi à, con đến chiến trường, tuyệt đối đừng phóng đãng. Con phải nhớ kỹ, con là đốc quân… Không phải dũng sĩ xung phong hãm trận, mọi việc trốn đằng sau bộ lạc Man Cự Nhân là được.”

“Lão Thương, ngươi bỏ qua một vạn trái tim đi.” Vương Ly Từ vỗ ngực cam đoan.

Đối với “quan hàm” trước đó không lâu, nàng ngay từ đầu cũng có chút mộng, nhưng nghĩ lại liền có điểm này. Nàng vốn

không phải là người có thể nhàn rỗi, ở Lạc Kinh lâu như vậy, cũng đã sắp buồn buồn xuất bệnh rồi.

Nàng vỗ bộ ngực "bốp bốp bốp" vang dội: "Vương Ly Từ ta trên chiến trường, từ trước đến nay luôn cẩn thận chặt chẽ, có thể không lãng tuyệt không lãng."

Nghe được lời này, Lam Uyển Nhi cùng cặn bã Thử ở một bên hai mặt nhìn nhau.

Nhớ ngày đó ở chiến trường Ma Vực, mọi người đã cùng nhau rong chơi đến tận chiến trường, ngươi còn dám nói mình không lãng phí?

Đáng tiếc, Thương Bình Thần Hoàng lại không biết "Quang huy quá khứ" của Vương Ly Từ.

Nghe Vương Ly Từ nói như vậy, ông ta lập tức yên tâm một nửa, sau đó lấy ra một miếng thịt đùi rồng thập ngũ giai đã chuẩn bị từ trước nói: "Ly Từ Nhi, ta cũng không có thứ gì tốt cho con, thịt chân rồng này con giữ lại từ từ ăn."

"…" Vương Ly Từ khiếp sợ nói: "Lão Thương, ngươi lấy đâu ra thịt chân rồng cấp mười lăm?"

"Tổ truyền đó." Thần Hoàng Thương Bình thờ ơ nói.

"Nhưng lần trước không phải ngươi đã lấy ra một miếng thịt đùi rồng tổ truyền rồi sao?" Vương Ly Từ chớp đôi mắt to trong trẻo, đáy mắt dường như có vài phần nghi ngờ.

"Đúng vậy a. Lần trước ta liền cắt một miếng nhỏ từ thịt đùi rồng tổ truyền." Thương Bình Thần Hoàng hiển nhiên đã sớm nghĩ xong lời kịch, rất ngoan ngoãn liền giải thích một câu, "A, ngươi nhìn xem, vết cắt nơi này còn rất mới."

"Ô ô, lão Thương, ngươi đối với ta thật là tốt." Vương Ly Từ nghẹn ngào cảm động không thôi.

"Đúng rồi, chỗ ta còn có một khối lệnh bài hộ thân tổ truyền." Thương Bình Thần Hoàng lại nhanh nhẹn móc ra một khối lệnh bài phong cách cổ xưa nhét vào trong tay Vương Ly Từ, dặn dò, "Vạn nhất gặp phải nguy hiểm tính mạng, ngươi liền khởi động lệnh bài, có thể bảo vệ ngươi một mạng. Nhưng mà, thứ này quá trân quý, ngươi tuyệt đối đừng tùy ý sử dụng."

“Lợi hại như vậy sao?” Vương Ly Từ nhìn tấm lệnh bài không đáng chú ý kia, dường như có vài phần không tin.

“Đương nhiên, vật này rất đắt, cũng rất lợi hại.” Thương Bình Thần Hoàng trịnh trọng nói: “Trong những thứ tổ tiên ta truyền xuống, nó là vật quý giá nhất, nếu như là người khác, ta nhất định không nỡ lấy ra.”

“Gặp phải Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng có thể giữ mạng?” Vương Ly Từ có chút không tin.

Thương Bình Thần Hoàng không lên tiếng.

Nhẫn nhịn một lúc lâu, hắn mới nhìn Vương Ly Từ, buồn bã nói: “Ngươi vì sao phải đụng phải Diệt Thế Đại thống lĩnh? Ngươi chỉ là một tên đốc quân Man bộ nho nhỏ, quan nhỏ như hạt vừng, đừng nghĩ quá nhiều được không?”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, sắc mặt thoáng có chút biến hóa: “Vạn nhất… Ta nói là vạn nhất, ngươi nếu đụng phải, sau khi khởi động lệnh bài này, nó ít nhất có thể bảo vệ thần hồn của ngươi, để cho ngươi sớm tiến vào Luân Hồi Chi Hà đầu thai chuyển thế.”

“Lão Thương, quả nhiên ngươi đối với ta tốt nhất.” Vương Ly Từ tiếp tục cảm động: “Nể tình ngươi đối tốt với ta như vậy, ta chuẩn bị truyền chiêu bài dạ dày vương cho ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng cô phụ chiêu bài ta khổ tâm kinh doanh.”

“…” Khóe miệng Thương Bình Thần Hoàng giật giật.

Được rồi, ngươi thắng.

“Đúng rồi, lão Thương, ngươi tên là gì vậy?” Vương Ly Từ cẩn thận từng li từng tí cất kỹ lệnh bài, lúc này mới nhớ tới một chuyện khác: “Ta chuẩn bị ghi nhớ ngươi vào một quyển sổ nhỏ, chờ sau khi ta thành đạo chủ, sẽ mang ngươi bay đi. À không đúng, khi đó ngươi đã sớm chết già, ta dẫn con cháu nhà ngươi bay.”

“…”

Trên trán của Thương Bình Thần Hoàng cũng có chút giật giật.

Hắn hữu khí vô lực nói: “Gọi là “Chấn Vũ”. Có phải có chút khí phách không?”

“Thương Chấn Vũ à? Nghe có vẻ là hạng hai.” Vương Ly Từ không nhịn được lẩm bẩm một câu, tay đã mở cuốn sổ nhỏ của mình ra, bắt đầu viết từng nét từng nét về cái tên này.

“Đúng rồi, nghe nói ngươi còn viết thư tìm mấy tộc nhân đến giúp ngươi? Cái gì, Vương Củng?” Thương Bình Thần Hoàng lại nghĩ tới một chuyện, dặn dò: “Trước khi đi ngươi lại viết cho bọn họ một phong thư, nói đến Thần Đô Lạc kinh, liền tới nhà Hồ Đồng Khẩu tìm ta, đến lúc đó ta nhất định sẽ an bài thật tốt.”

“Lão Thương à, ngươi thật là người tốt, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi.”

“Chớ có già mồm, ngươi chú ý an toàn chính là báo đáp lớn nhất đối với ta.” Thần Hoàng Thương Bình vẻ mặt không yên lòng, tựa hồ hận không thể dặn dò thêm mấy trăm câu, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng nhịn xuống.

Bộ dáng kia, giống như mặc dù không có nhận nàng làm nghĩa nữ, nhưng từ đáy lòng đã đối đãi nàng như khuê nữ ruột thịt.

Bên này bọn họ nói lời tạm biệt, Doanh Ngọc An ở bên cạnh lại là vẻ mặt ưu sầu và buồn khổ.

Chuyện gì thế này, Ly Từ sao đột nhiên lại lên chiến trường chứ? Hết lần này tới lần khác hắn là tùy tùng, cũng phải đi theo.

Vốn dĩ hắn còn muốn không đi, nhưng vừa chạy về nhà nói chuyện này, đã bị người trong nhà trói gô đưa trở về, lão tổ tông thậm chí còn nói ra, nói nếu mình dám làm đào binh, gia tộc sẽ xóa tên hắn.

Doanh Ngọc đau khổ a!

Mình đã từng là tiểu công tử được Doanh thị sủng ái nhất, ai không cẩn thận che chở trong lòng bàn tay? Nhưng sao từ sau khi gặp được Vương Ly Từ, mọi thứ đều thay đổi?

Hắn mới lớn có bao nhiêu tuổi, tại sao phải chịu khổ như vậy, chịu đựng phần tội này?

“Thiếu gia, người chớ khẩn trương, có Long Ngạo Thiên ta ở đây, Long Ngạo Thiên ta thề sống chết thủ hộ thiếu gia.”

Dường như cảm nhận được sự bất an và không tình nguyện trong lòng của Doanh Ngọc, một tráng hán cơ bắp ngồi bên cạnh hắn thật thà an ủi hắn.

Đây tự nhiên là trạng thái hình người của Long Ngạo Thiên.

Liền một con rồng cấp mười ba như ngươi, ở trên chiến trường có cái rắm tác dụng gì?

Doanh Ngọc An ở trong lòng vụng trộm liếc mắt, tiếp tục than thở trong lòng.

[Số khổ!]

******

Thế giới Thần Võ.

Tiên Cung.

Nguyên Thôn Thiên Thánh Địa, hiện tại là 【Cơ địa khai thác Thánh Vực】.

Từ khi bắt đầu thông thương với Thánh vực, cứ cách một đoạn thời gian, thông đạo không gian thông tới Thánh vực sẽ mở ra một lần, khoảng cách thời gian chính giữa là nửa năm hoặc là một năm, cụ thể xem tình huống tiêu thụ năm đó cùng với tình huống sản năng mà định ra.

Nhưng mà, cực kỳ ngẫu nhiên, cũng sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt.

Ví dụ như hôm nay.

Khoảng cách thời gian không gian thông đạo cố định mở ra còn có nửa năm, theo lý thuyết thông đạo tuyệt không nên mở ra, nhưng hôm nay, quản sự phụ trách mở ra thông đạo bên căn cứ lại nhận được tín hiệu từ đối diện truyền đến, mệnh lệnh hắn lập tức mở ra thông đạo không gian.

Quản sự không dám chậm trễ, vừa nhanh chóng báo tin, vừa khởi động không gian na di trận bàn, mở ra không gian thông đạo.

Rất nhanh, một chiếc thuyền xuyên qua nhỏ từ trong không gian thông đạo xuyên thẳng đến, đáp xuống trên quảng trường Đình Bạc ở trung tâm căn cứ.

Rất nhanh, nắp khoang xuyên qua thuyền mở ra, từ bên trong đi ra một đám người, sau đó theo dẫn đường đi ra lối ra.

Người cầm đầu là một lão già.

Hắn mặc một thân áo bào xám mộc mạc, tóc hoa râm, dáng người gầy gò, nhìn giống như lão đầu nhà bên cạnh.

Ở phía sau hắn, còn đi theo một đám người trẻ tuổi cũng ăn mặc mộc mạc. Bọn họ hết nhìn đông tới nhìn tây, hiếu kỳ đánh giá thế giới này.

Mà lúc này, Vương An Nghiệp nhận được tin tức cũng đã chạy tới trong căn cứ.

Hắn mặc một bộ áo trắng phấp phới, dung mạo tuấn mỹ dưới ánh mặt trời giống như bạch ngọc điêu khắc thành, quả nhiên là tư thái tiên nhân một phái.

Ở phía sau hắn, còn đi theo một lão giả giống như lão bộc, cùng Lư thị trận pháp đại sư Lư Tiếu Tiếu.

Thấy đám người kia đi ra khỏi cửa An Kiểm, hắn lập tức tiến lên nghênh đón, chắp tay nói: “Tiền bối chính là Thiên Trận Thánh Tôn?”

“Lão hủ đúng là Thiên Trận.” Thiên Trận Thánh Tôn khách khí nói, “Ngươi chính là tộc nhân Vương thị lần này xuống siêu không gian truyền tống trận? Ta đã nghe Thủy Nguyệt giới thiệu các ngươi rồi, rất giỏi đấy!”

“Tiền bối quá khen rồi. Mời ngài bên này, chúng ta trước đi Tiên cung ở lại, nghỉ ngơi một chút, ta sắp xếp tiệc đón gió tẩy trần.”

Vương An Nghiệp vô cùng khách khí, mời bọn họ lên một chiếc phi liên do long phượng thập nhất giai kéo.

Lần này Vương thị và thế giới Thần Võ đều cực kỳ coi trọng việc xây dựng siêu không gian truyền tống đại trận, nhất là Vương thị, còn trông cậy vào Vương An Nghiệp có thể theo Trận Đạo Thánh Tôn học thêm chút kỹ thuật trận đạo.

Kế tiếp, tự nhiên là an bài chỗ ở, tiếp đón gió tẩy trần, một quá trình cố định.

Đồ ăn mà Vương An Nghiệp sắp xếp đều là nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhất, trong bữa tiệc, khách và chủ đều tận hoan, bộ dáng vui vẻ hòa thuận.

Đặc biệt là mấy nữ đệ tử của Thiên Trận Thánh Tôn, ở trên ghế càng liên tiếp hướng Vương An Nghiệp hành lễ chú ý, thỉnh thoảng còn truyền âm khe khẽ nói nhỏ với nhau một phen, sắc mặt trong lúc lơ đãng liền có chút đỏ lên.

Nam tử này quả thực phong thần tuấn lãng, phiêu dật xuất trần có chút quá mức.

Chỉ là kể từ đó, ngược lại chọc cho mấy nam đệ tử tựa hồ có chút không vui.

Đợi rượu qua ba tuần, đồ ăn qua ngũ vị, thừa dịp Thiên Trận Thánh Tôn ăn không sai biệt lắm, lúc tương đối hài lòng đối với chiêu đãi của Vương thị, Vương An Nghiệp giống như lơ đãng mở miệng nói: “Thiên Trận tiền bối chính là Trận Đạo Thánh Tôn, vãn bối có mấy người nghi hoặc về trận đạo, không biết có thể thỉnh giáo tiền bối không?”

“An Nghiệp công tử cũng học trận đạo?” Thiên Trận Thánh Tôn hơi kinh ngạc.

Công tử ca nhi phong tư trác tuyệt như thế, sợ là không tĩnh tâm nổi?

Ông ta nhìn về phía Vương An Nghiệp, trong ánh mắt nhất thời mang theo một chút nhìn kỹ, lúc mở miệng cũng có thêm vài phần ý tứ khảo thí: “Công tử cứ hỏi.”

Hắn dù sao cũng là Thánh Tôn, ở trên trận pháp càng là cấp bậc nhân vật tổ sư gia, người bình thường muốn thỉnh giáo hắn trận pháp cũng không phải dễ dàng như vậy, nhưng đối phương lúc này đây đưa ra đơn đặt hàng rất lớn, chính là nhân vật cấp bậc Kim chủ ba ba, điểm ấy mặt mũi hắn vẫn phải cấp.

Thấy Thiên Trận Thánh Tôn đáp ứng, Vương An Nghiệp lập tức bắt đầu chỉ một số vấn đề nghi nan tích góp nhiều năm, thỉnh giáo Thiên Trận Thánh Tôn.

Mà đối phương cũng giải đáp từng cái một.

Sau một lát, Thiên Trận Thánh Tôn cũng hiểu được tiêu chuẩn trận đạo của Vương An Nghiệp.

Dựa theo tuổi tác của hắn, tiêu chuẩn này cũng coi như là qua loa, nhưng lần này hắn mang đến bất kỳ một đệ tử nào, nắm giữ cùng lý giải về tri thức trận đạo đều phải hơn hắn.

"Người của tiểu thế giới, quả nhiên kiến thức nông cạn." Một vị nam đệ tử bởi vì sư muội để ý đến Vương An Nghiệp mà tâm tình khó chịu thấy thế hừ nhẹ một tiếng, mở miệng biếm thấp giọng nói: "Với trình độ trận đạo thô bỉ như vậy, quả thực không thể lấy được mặt mũi."

Vương An Nghiệp nghe vậy nhìn nam đệ tử kia một cái, còn chưa mở miệng, trong Tử Phủ liền có một bộ kiếm trận song tuyệt bảo điển, một bộ bí trận tiên kinh, xoẹt xoẹt hiện ra.

Ba tiểu cô nương khí linh đều chống nạnh, trợn mắt nhìn về phía nam đệ tử kia.

Trong đó kiếm trận song thù nhanh mồm nhanh miệng, tức giận mắng: "Ngươi biết cái gì, An Nghiệp công tử nhà chúng ta chơi chính là kiếm trận song tu, chủ yếu nghiên cứu chính là lĩnh vực kiếm trận."

"Đúng vậy đúng vậy." Khí linh của Bí Trận Tiên Kinh cũng tức giận, không cam lòng nói, "An Nghiệp công tử nhà chúng ta lớn lên đẹp trai hơn ngươi, có tiền hơn ngươi, huyết mạch thiên phú vượt xa ngươi, bằng ngươi cũng dám hạ thấp công tử của chúng ta?"

Vị nam đệ tử kia thình lình bị mấy tiểu muội muội của Khí Linh vây công, bị mắng là một trận mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn không cảm thấy mình sai, cả giận nói: "Loại tiểu thế giới thất lạc này, huyết mạch thiên phú thì có thể mạnh được chỗ nào? Không phải chỉ là bồi chết một Chân Tiên chủng thôi sao? Ai mà không phải là Chân Tiên chủng chứ…"

"Chân Tiên chủng?" Khí linh Bí Trận nghe vậy khẽ hừ một tiếng, vênh váo chống hông, khuôn mặt nho nhỏ đầy khinh thường, "Ta ha ha ha, đầu năm nay Chân Tiên chủng cũng dám nhảy ra à?"

"Khụ khụ, nghe đây, trước mắt tu vi công tử nhà ta ở Thần Thông cảnh đỉnh phong, huyết mạch cấp độ mà thôi, cũng chỉ là qua loa diễn Thánh chân thân đệ thập trọng mà thôi."

Nghe khí linh ngươi một lời ta một câu, Thánh vực khách ánh mắt dần dần trở nên không thể tin nổi.

Điều này sao có thể chứ!

Yếu quả thật là cấp độ huyết mạch như thế, chẳng phải đại biểu cho hắn là trời sinh Thánh tử sao?

"Được rồi, chớ có tự biên tự diễn." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ khoát khoát tay, nói với ba khí linh: "Đều về Tử Phủ đi."

"Vâng, công tử."

Một bộ bảo điển, một bộ tiên kinh, ba Khí Linh quét mắt nhìn đám khách đến từ Thánh Vực kia một cái, khẽ hừ một tiếng, khí phách hùng dũng hiên ngang bay trở về trong Tử Phủ của Vương An Nghiệp.

"An Nghiệp công tử, ngươi nói thật không? Huyết mạch của ngươi đã đạt tới đẳng cấp trời sinh thánh tử?" Lúc này, Thiên Trận Thánh Tôn vẫn luôn im lặng lại kích động túm lấy cánh tay Vương An Nghiệp, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Vương An Nghiệp còn chưa nói chuyện.

"Lão bộc" một mực im lặng bên cạnh lại thình lình tiến lên một bước nhỏ, phóng ra một chút khí tức Thánh Tôn cường hãn, khách khí nói: "Thiên Trận huynh, xin ngươi thả An Nghiệp công tử nhà ta ra."

Thánh Tôn?

Thiên Trận Thánh Tôn thầm giật mình.

Hắn quả thực không thể tin được, lão bộc bên cạnh Vương An Nghiệp này lại là một vị Thánh Tôn!

…

Chương 97: Tộc nhân đồng thời tiến bộ! Tu La Ma Chủ giá lâm!

…

Thiên Trận Thánh Tôn còn phản ứng như thế, những người khác thì càng khỏi nói.

Trong lúc nhất thời, các đệ tử đều là hô hấp ngưng trệ, biểu tình nghiêm túc, nhất là nam đệ tử vừa rồi lên tiếng trào phúng Vương An Nghiệp kia, sắc mặt càng trắng bệch, thân thể cứng đờ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nửa hơi.

Cũng may Thiên Trận Thánh Tôn rốt cuộc là cường giả cấp Thánh Tôn đã trải qua sóng to gió lớn, cũng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn đã kịp phản ứng, nhanh chóng buông Vương An Nghiệp ra, sau đó đứng dậy chắp tay với lão giả ăn mặc như người hầu kia, khách khí lên tiếng chào hỏi: “Xin hỏi vị huynh đài này xưng hô như thế nào? Tại hạ thất lễ.”

“Tại hạ 【Vương Hữu Tài】, Thiên Trận huynh không cần quan tâm đến ta, các ngươi tiếp tục đi.” Lão giả thuận miệng giới thiệu bản thân, thấy tay của hắn đã lấy ra khỏi người Vương An Nghiệp, liền lui trở về phía sau Vương An Nghiệp, nhắm nửa con mắt giống như trước, một bộ dạng giấu công và danh.

Không cần phải nói, vị lão giả này tất nhiên là tài hữu đạo.

Có tiền có đạo áp trận, trong lúc nhất thời, bất luận là ai cũng không dám xem nhẹ Vương An Nghiệp nữa, ngay cả ánh mắt Thiên Trận Thánh Tôn nhìn về phía Vương An Nghiệp cũng càng thêm nóng rực so với trước đó.

Trong tất cả mọi người, chỉ có Vương An Nghiệp vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, sủng nhục không sợ hãi kia, dường như tất cả mọi chuyện phát sinh trước đó đều không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Hắn vẫn nói chuyện với Thiên Trận Thánh Tôn như trước, lại không lạnh nhạt với đám đệ tử của mình.

Những thứ này đều là nhân mạch tương lai của Vương thị, tạo quan hệ tốt với bọn họ, về sau có nhu cầu trận pháp gì thì sẽ có cách.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Vương An Nghiệp cũng đại khái hiểu được tình huống của Thiên Trận nhất mạch.

Thế lực động thiên của đối phương khác hẳn với Thánh Vực, kết cấu tương đối mà nói thì lỏng lẻo hơn rất nhiều, thu nhập chủ yếu của bọn họ cũng không phải là làm ruộng đào quặng, mà là công trình kiến tạo đại hình trận pháp xung quanh.

Nhân viên của Thiên Trận nhất mạch không nhiều, lấy Thiên Trận Thánh Tôn làm hạch tâm, dưới đáy chỉ có ba đồ đệ Chân Tiên cảnh, mười mấy đệ tử Lăng Hư cảnh cùng với hơn ngàn đệ tử Thần Thông cảnh.

Chớ xem thường bọn họ ít người, ở bên trong Thiên Trận nhất mạch, cho dù là đệ tử Thần Thông cảnh cũng là Trận Đạo Thiên Tài trải qua trùng trùng điệp điệp khảo hạch đi vào.

Bọn họ sẽ căn cứ vào công trình trận pháp để phân phối đội hình trận pháp khác nhau để làm việc.

Bọn họ tuy ít người, nhưng bởi vì lợi nhuận của công trình trận pháp rất phong phú, cho nên phần lớn các đệ tử hưởng dụng tài nguyên cũng rất dồi dào, so với những đệ tử động thiên bình thường thì sống sung túc hơn không ít.

Dường như Thiên Trận Thánh Tôn rất hứng thú với huyết mạch ưu tú của Vương An Nghiệp, nói bóng nói gió rồi xác minh một phen.

Đợi đến khi xác định Vương An Nghiệp thật sự là huyết mạch Thánh tử, hơn nữa còn chưa từng kế thừa Thánh đồ, ánh mắt Thiên Trận Thánh Tôn nhìn hắn cũng trở nên khác hẳn.

Kế tiếp, lúc hắn giải đáp vấn đề của Vương An Nghiệp rõ ràng kiên nhẫn hơn trước một chút, thỉnh thoảng còn ôn hòa mở miệng chỉ điểm một chút tri thức trận đạo của An Nghiệp, nhất là đối với những công trình trận đạo cỡ lớn, càng trình bày một phen nguyên lý đơn giản với hắn.

Nhìn hình dáng kia, Thiên Trận Thánh Tôn dường như cố ý đem sự hứng thú của trận đạo của An Nghiệp, dẫn tới trận đạo cỡ lớn.

Nhưng rõ ràng Vương An Nghiệp càng cảm thấy hứng thú với kiếm trận hơn, điều này làm cho Thiên Trận Thánh Tôn âm thầm khinh bỉ đạo của kiếm trận, đồng thời còn kiên nhẫn dạy tinh túy trận đạo cỡ lớn.

Công trình lần này có thời gian rất dài, Thiên Trận Thánh Tôn có rất nhiều kiên nhẫn, sau này từ từ dẫn đường là được.

Sau khi đón gió tẩy trần, một nhóm người Thiên Trận Thánh Tôn dưới sự an bài của Vương An Nghiệp, bắt đầu tiến vào hư không hải khảo sát vị trí.

Năng lượng của truyền tống trận siêu không gian mở ra chấn động cực kỳ to lớn, nếu xây dựng ở thế giới Thần Võ, mỗi lần mở ra động tĩnh sẽ không thuận tiện bằng Thần Vũ Thiên Khư lúc trước, cho nên chỉ có thể dựng trên hư không.

Bởi vậy, lựa chọn địa chỉ trở nên vô cùng quan trọng.

Địa điểm xây dựng đại trận dịch chuyển không gian siêu cấp, khoảng cách tới thế giới Thần Võ không thể quá gần, cũng không thể quá xa, không gian chung quanh còn phải cực kỳ vững chắc, mới có thể chống đỡ được không gian rung chuyển lúc thông đạo siêu không gian mở ra.

Địa điểm như vậy cũng không phải rất nhiều, nhưng chung quanh một thế giới tóm lại sẽ có mấy người, cụ thể còn cần chờ Thiên Trận Thánh Tôn thực địa khảo sát qua, lại căn cứ vào địa điểm xác định thực tình huống.

Bất quá, xác định vị trí của căn cứ vẫn chỉ là bước đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều chuyện, mọi việc rườm rà, công kỳ dài dằng dặc, tạm thời không nói tỉ mỉ.

***

Cùng lúc đó.

Căn cứ Ma Vực Tiên số ba.

Tòa này đã từng là căn cứ tiên số ba đứng đầu đối kháng Ma tộc, hiện giờ đã trở thành “hậu hậu đại nhân tộc”, từ thành lũy chống cự Ma tộc, biến thành căn cứ đi tới khai phá Ma giới.

Trước cửa quân doanh, một nữ tướng mặc chiến bào màu tím, toàn thân giáp màu bạc đang nhàm chán ngồi trên bậc cửa, mặt mũi tràn đầy phiền muộn nhìn lên bầu trời.

Thoạt nhìn nàng vô cùng trẻ tuổi, mặt mày tinh xảo, ngũ quan anh khí, nhưng một thân kinh nghiệm sa trường tích lũy ra uy thế cùng sát khí lại làm cho khí chất của nàng lộ ra thập phần lăng lệ ác liệt cùng bá khí, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Thanh niên nữ tướng này, đương nhiên chính là Vương Anh Tuyền.

Dĩ vãng, nếu là thời chiến, nàng lúc này khẳng định đang mang theo đại quân dưới trướng tuần tra xung quanh, bằng không thì chính là ở trong bộ chỉ huy vội vàng điều chỉnh bố phòng, an bài minh cương trạm gác ngầm, bận rộn không thể giao tiếp.

Nhưng bây giờ, mỗi ngày nàng ngoại trừ luyện binh, chính là luyện binh, cũng đã rảnh rỗi đến phát chán rồi.

Nhớ lại những ngày vừa qua, nàng nhịn không được lại thở dài một hơi: “Lại là luyện binh, luyện binh, luyện binh… ngày hôm nay không có đánh giặc, lúc nào mới là cái đầu đây?”

Hiện giờ Cửu Ngục Ma Thần đã bị tru diệt, tất cả Ma Thần khác đều quy thuận, ngay cả Cứ Cốt Ma Thần cũng cực kỳ thức thời chủ động đầu hàng khi đại quân của Thần Vũ tộc áp sát trước đó không lâu, ngay cả ý đồ vùng vẫy thoáng một phát cũng không có.

Hiện nay, toàn bộ Ma giới đều nằm trong sự khống chế của Thần Vũ Nhân tộc, kế tiếp chính là khâu chia bánh ngọt, mà Ma giới bên này cũng sắp nghênh đón một đợt phát triển lớn.

Nhưng cùng lúc đó, không có địch nhân, nàng cũng không đánh.

Cũng không phải nàng thích chiến tranh bao nhiêu, chỉ là Bảo Điển Chiến Tranh của nàng phải dựa vào không ngừng đánh trận mới có thể thăng cấp. Nàng thống quân ba trăm năm, liên chiến thắng liên tục, Bảo Điển Chiến Tranh cũng bởi vậy mà thu được ích lợi không nhỏ, đã từ Bảo Điển trung cấp tấn thăng đến tình trạng gần với Bảo Điển cao cấp.

Đây cũng là nguyên nhân nàng có lòng tin dựa vào lực lượng của chính mình đem Chiến Tranh Bảo Điển biến thành Tiên Kinh.

Nàng lúc trước còn ở trước mặt gia gia khoe khoang khoác lác, không nghĩ tới, lời nói của nàng mới ra khỏi miệng không được bao nhiêu năm, lại không có ỷ trượng đánh nhau.

Cả ngày trạch ở nhà huấn luyện, xây dựng vệ sinh, năm nào tháng nào mới có thể tấn chức Chiến Tranh Tiên Kinh.

Ai ~ quấy nhiễu a!

Đang lúc Vương Anh Tuyền thở ngắn thở dài.

Bỗng nhiên.

Thân vệ điều khiển một con phi cầm từ trên trời giáng xuống.

Phi cầm còn chưa rơi xuống đất, hắn đã tung người nhảy xuống, sau đó tiến lên vài bước, cung kính hành quân lễ với Vương Anh Tuyền: "Phó quân đoàn trưởng đại nhân, ta từ tổng bộ gửi một phong thơ về cho ngài."

Vương Ngao khoát khoát tay, ý bảo hắn miễn lễ, sau đó liền tiếp nhận thư không chút để ý nhìn lướt qua.

Bởi vì trường kỳ chinh chiến bên ngoài, trong nhà thường xuyên sẽ có người gửi thư cho nàng, mà bởi vì tộc nhân có rất nhiều trưởng bối, tần suất gửi gửi gia thư tự nhiên cũng đặc biệt thường xuyên. Nàng đoán đây chính là một phong thư nhà bình thường, bởi vậy cũng không quá để ý.

Nhưng mà, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt của nàng lập tức sáng lên.

Bởi vì ký tên trên phong thư, lại là Vương Ly Từ!

Phải biết rằng, năm đó khi còn ở trong quân doanh, nàng thường xuyên ở cùng một chỗ với Ly Từ đại cô cô, quan hệ vô cùng tốt, nhưng từ sau khi Ly Từ đại cô cô ngoài ý muốn đến Thánh Vực, đã ngại ít có tin tức truyền về, khiến cho nàng lo lắng không được.

Những năm này mặc dù tốt hơn một chút, hai bên cũng có thể liên hệ tương đối ổn định, nhưng cuối cùng vẫn bất tiện.

Lần trước nhận được thư của Vương Ly Từ cũng đã là chuyện của mấy chục năm trước!

Lúc này nàng kích động mở phong thư ra, nhanh chóng xem lướt qua, kết quả càng xem, ánh mắt nàng lại càng sáng, đến

cuối cùng, thậm chí nhịn không được hưng phấn nhảy lên.

“Ly Từ đại cô cô lại ở Thần Triều phong bế đại quan, muốn phụng mệnh đi tiền tuyến đốc chiến? Còn triệu ta đến hỗ trợ?”

“Ha ha ha ha, tốt lắm! Ta đường đường là nữ quân thần một đời, rốt cục lại có thể phát sáng phát nhiệt rồi!”

Trong nháy mắt, ưu thương cùng phiền muộn trước đó đã bị nàng vứt ra sau đầu.

Nàng gần như lập tức quyết định, phải đi Thánh vực và Ly Từ đại cô cô kề vai chiến đấu.

Lập tức, nàng kích động trở về doanh trại của mình, bắt đầu viết thư cho Tiên cung, báo cho các nàng biết chính mình muốn đi Thánh vực.

Thánh vực, Vương Anh Tuyền ta đến!!

******

Giao giới giữa Nam Hoang và Đại Càn.

Thánh Cổ Tộc hạt địa.

Từ rất lâu trước kia, vùng núi non trùng điệp này cũng đã bị nhét vào bản đồ của Đại Càn quốc, chỉ có điều Đại Càn cũng không phái đại lượng quan viên và quân đội tới trực tiếp quản lý, mà là ở chỗ này thiết lập 【quận tự trị】, áp dụng hình thức quản lý địa phương tự trị, trung ương giám sát.

Bởi vậy, toàn bộ vùng Nam Hoang Thánh Cổ Tộc gần như đều do vị thánh nữ Vương Lạc Tĩnh này định đoạt.

Những năm này, dưới sự dẫn dắt của Thánh nữ 【Vương Lạc Tĩnh】, các cổ sư của Thánh Cổ tộc ra ngoài làm công, các tộc nhân Thánh Cổ tộc còn lại thì lấy gia tộc làm đơn vị, làm dâu tằm, nuôi trồng, trồng lá trà, cà phê, linh quả, cùng với cao su vân vân, làm kinh tế nông canh, cuộc sống của Thánh Cổ tộc ở Nam Hoang càng thêm đỏ rực.

Trong đó cà phê và cao su cùng với một phần linh dưa linh quả, đều là những sản phẩm lục tục được đưa vào từ hải ngoại, cái trước ở Vương thị dốc sức mở rộng ra cơ hồ có thể so với thu nhập từ lá trà, mà cái sau cao su lại là nguyên liệu công nghiệp, theo sự phát triển nhanh chóng của Thần Võ thế giới,

bây giờ vận dụng đến phương diện này, loại sản phẩm điển hình nhất chính là bánh xe và một bộ máy.

Ngoài ra, Vương Lạc Tĩnh còn từ trong Thánh Cổ Bảo Điển của mình phân ra nhất mạch truyền thừa Cổ Sư, chế tạo một tòa truyền thừa chi địa mới.

Mà cái truyền thừa chi địa mới này xuất hiện, cũng làm cho cổ sư của Thánh Cổ Tộc có cơ hội xuất hiện càng nhiều cường giả hơn.

Theo Man Cổ Tộc càng ngày càng cường thịnh, nhân khẩu trong tộc cũng càng ngày càng nhiều, địa bàn ban đầu dần dần bắt đầu có chút không đủ dùng. Những năm gần đây, địa bàn của Thánh Cổ Tộc dần dần mở rộng về phía Nam Hoang phương nam.

Diện tích Nam Hoang cực kỳ rộng lớn, từ khu tụ cư của Thánh Cổ Tộc đi về phía nam, từng mảng lớn đều là khu vực không người bị hung thú chiếm cứ.

Đương nhiên, "Khu vực không người" nơi này cũng không phải là thật sự hoàn toàn không có nhân loại, một bộ phận hẻo lánh ẩn nấp vẫn là có nhân loại sinh tồn, chỉ là nhân số định cư cực ít, hơn nữa đa số bộ tộc ẩn nấp so với Thánh Cổ Tộc còn nguyên thủy man hoang hơn, cực độ bài ngoại.

Trong đó, "Cực Nam" chính là một mảnh Man Hoang bán đảo nhô lên.

Nơi này khí hậu ẩm ướt, rừng rậm cùng sông ngòi dày đặc, cũng là nơi rất ít còn có dân bản xứ nhân tộc gian nan sinh tồn. Đại bộ phận khu vực nơi này đều bị hung thú thống trị, trong đó con Thập Nhất giai Yêu Vương cường thịnh nhất kia tên là Bạch Ngọc Tê Giác Vương.

Đó là một Yêu Vương tính tình thô bạo, cực kỳ ngoan cố, ỷ vào hung thú đông đảo dưới trướng, thực lực hùng hậu, nhiều lần cự tuyệt chiêu hàng của Vương Lạc Tĩnh.

Vài chục năm trước, cuối cùng Vương Lạc Tĩnh cũng mất kiên nhẫn, bắt đầu suất lĩnh đại quân Man Cổ Tộc cường công Bạch Ngọc Giác Vương.

Hiện nay, chiến tranh đã đánh tới hậu kỳ, phần lớn địa bàn trên Man Hoang Bán Đảo đều đã bị Thánh Cổ Tộc chiếm cứ, phần

lớn hung thú chống cự cũng đều đã bị giết chết hoặc là bị bắt, cũng chỉ còn lại một bộ phận nhỏ hung thú thực lực tương đối mạnh, cùng với Bạch Ngọc Tê Giác Vương còn đang ở chỗ hiểm yếu chống lại cuối cùng.

Tiền tuyến chiến tranh.

Trong quân trướng Man Cổ Tộc, hoa lệ nhất, khí phái nhất đương nhiên là đại trướng trung quân, nhưng ngoại trừ đại trướng trung quân ra, còn có một tòa quân trướng đặc thù khác cũng xây đặc biệt to lớn.

Thủ vệ xung quanh quân trướng cực kỳ sâm nghiêm, trên quân trướng thậm chí còn miêu tả phù văn huyền ảo, có quang trạch yếu ớt không ngừng lập loè, hiển nhiên là có bố trí trận pháp.

Trước cửa quân trướng.

Các tộc nhân Man Cổ Tộc đang không ngừng khiêng các loại thi thể hung thú, chặt cây cối, cỏ khô, vân vân tiến vào trong doanh trướng.

Trong doanh trướng, một con côn trùng màu đen cực lớn đang không ngừng khép lại cái mồm khổng lồ, nhanh chóng cắn nuốt các loại vật chất dinh dưỡng được đưa đến bên miệng.

Nó trông cực kỳ xấu xí, ngoại hình giống như một con trùng béo ú màu đen, thịt béo ú, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức nguy hiểm cùng dao động năng lượng làm cho người ta không thoải mái.

Cùng lúc nhai nuốt thức ăn, phần đuôi to lớn mà to mọng của nó còn hơi nhúc nhích, run rẩy, rất nhanh sản xuất ra một quả lại một quả trứng côn trùng.

Rất nhanh trứng côn trùng nở ra, từng đầu ấu trùng từ đó phá xác mà ra.

Giống như có một bàn tay vô hình ở sau lưng thao túng, chúng nó vừa rơi xuống đất liền tự giác bắt đầu gặm ăn vỏ trùng, sau khi gặm xong vỏ trùng, thân thể lập tức lại cường tráng cứng rắn thêm vài phần, bộ dáng cũng trở nên dữ tợn mà hung tàn, hành động cũng càng thêm nhanh nhẹn.

Chúng nó bắt đầu có tổ chức có kỷ luật nối đuôi nhau mà ra, ở tiền tuyến tập kết thành đàn, sau đó dưới sự dẫn dắt của Trùng

tộc cấp cao đầu nhập vào trong chiến tranh.

Những Trùng tộc vừa ra đời này thực lực còn dừng lại ở cấp thấp, nhưng cũng có chiến lực Luyện Khí sơ kỳ của Nhân tộc, ước chừng tương đương với linh trùng cấp một.

Dưới ưu thế số lượng khủng bố, cho dù là tam giai tứ giai, thậm chí là hung thú ngũ giai, cũng không nhịn được trùng triều trùng kích, cuối cùng sẽ bại vong xuống, trở thành chất dinh dưỡng cho bầy trùng trưởng thành.

Mà khó có được nhất chính là, tốc độ phát triển của những Trùng tộc này cực nhanh, chỉ cần có vật chất dinh dưỡng dồi dào, chúng nó rất nhanh có thể lột xác thành Nhị giai, Tam giai, thậm chí là Trùng tộc cao giai hơn.

Từng con hung thú dưới sự vây công của bầy trùng gào thét ngã xuống đất, bầy trùng vô cùng có kỷ luật phân phối chiến lợi phẩm, nhanh chóng hưởng dụng thi thể của hung thú và đồng bạn.

Trong đó có một phần vật chất không nhỏ bị Trùng tộc vận chuyển về "Hang ổ" cung cấp cho mẫu hoàng Trùng tộc, để sinh hạ càng nhiều Trùng tộc, một phần khác thì bị tiêu hóa ngay tại chỗ, dùng để tăng thực lực của bầy trùng lên.

Chiến đấu càng lâu, thực lực bầy trùng càng mạnh.

Trên không chiến trường, Vương Lạc Tĩnh một thân trường bào cổ sư màu đen, chân trần đạp không mà đi, một thân trường bào bay phất phới trong gió.

Trên cổ chân bóng loáng như ngọc của nàng dùng xích bạc buộc một cái trùng linh, theo huyền khí của nàng phồng lên, vang lên từng trận tiếng trùng kêu thanh thúy.

Trong tay phải của nàng cầm một cây sáo trùng tựa như ngọc, theo nàng thổi, từng trận tiếng sáo phiêu đãng ra, bao phủ trên không chiến trường.

Trên mặt đất, Trùng tộc như là thủy triều biển lớn hung hăng phát khởi tiến công, ở phía trước trùng triều, vài đầu Trùng tộc cấp cao chiến lực đạt tới thập giai đang dẫn đầu xung phong liều chết, thế công hung mãnh vô cùng, hoàn toàn là một bộ dáng không muốn sống hung tàn.

Mà trùng triều bao vây ở chính giữa, chính là Bạch Ngọc Tê Giác Vương và thân vệ của nó.

Chúng nó hãm sâu trong vòng vây trùng trùng điệp điệp, vô luận như thế nào đều không thể lao ra khỏi vòng vây, chỉ có thể bị vây khốn tại chỗ, tiến hành vây bắt thú vật chi đấu.

Theo chiến đấu, rất nhiều Trùng tộc tử vong, nhưng lại có càng nhiều Trùng tộc xông lên.

Dần dần, thuộc hạ bên cạnh Bạch Ngọc Tê Giác Vương càng lúc càng ít, ngay cả bản thể to lớn như tê giác bạch ngọc của nó cũng bám đầy côn trùng, bộ dáng càng lúc càng thê thảm.

Bất tri bất giác, trận chiến đấu thảm liệt này kéo dài hơn hai canh giờ.

Cũng không biết đánh chết bao nhiêu con côn trùng, lại gần như cực hạn bộc phát bao nhiêu lần, rốt cuộc Tê Giác Vương bạch ngọc đã hao hết một tia sinh cơ cuối cùng, ầm ầm ngã xuống đất.

Thế lực Bạch Ngọc Tê Giác Vương chiếm cứ nơi đây mấy ngàn năm, cũng tuyên cáo tan thành mây khói.

Trùng tộc bắt đầu xử lý chiến trường đâu vào đấy, chẳng mấy chốc, một ít đồ vật đáng giá nhất đều được chuyển đến trước mặt Vương Lạc Tĩnh, lượng lớn chiến lợi phẩm chồng chất như núi.

Này, chính là Trùng tộc! Lạnh lẽo mà đáng sợ.

Con Hư Không Mẫu Hoàng được Vương Lạc Tĩnh thuần hóa chính là ấp ra từ trong một quả trứng của Hư Không Mẫu Hoàng.

Lai lịch quả trứng mẫu hoàng này cũng vô cùng đơn giản, chính là một trong những chiến lợi phẩm lúc trước Mục Vân Tiên Hoàng dẫn người thăm dò tiểu động thiên Nam Hoa tông, ẩn thân ở tiểu động thiên, sau khi chém giết Hư Không Trùng tộc đạt được sau này.

Vật này không có tác dụng lớn đối với Mục Vân Tiên Hoàng nhất mạch, Vương Thủ Triết hao phí chút tài nguyên đổi từ trong tay Chử Thiên Ca sang, sau đó nhét cho nàng giá trị cống hiến của Vương Lạc Tĩnh.

Vương Lạc Tĩnh cũng không phụ kỳ vọng của Tứ ca ca, sau khi bỏ ra một chút thời gian nghiên cứu, liền thành công ấp trứng Hư Không Mẫu Hoàng ra, cũng thuần hóa thành linh trùng của mình.

Bởi vì đặc tính của Hư Không Mẫu Hoàng, khống chế Mẫu Hoàng, giống như một người thành quân.

Sức chiến đấu của Vương Lạc Tĩnh cũng vì vậy mà tăng vọt.

Dưới sự cung ứng lượng lớn tài nguyên, đầu Mẫu Hoàng này đã trưởng thành đến thập nhất giai, hậu đại Trùng tộc đản sinh trải qua chiến tranh chém giết cùng đào thải tiến hóa, mấy đầu mạnh nhất cũng đã đạt tới cửu giai, thập giai.

Tốc độ trưởng thành như thế, quả nhiên khiến Vương Lạc Tĩnh cũng giật mình không thôi.

Bất quá, đây cũng là đặc tính của Trùng tộc, loại sinh vật hư không này thuộc về chủng tộc cướp đoạt điển hình, nếu có vô cùng vô tận tài nguyên cung ứng, sẽ lấy tốc độ phi thường khủng bố nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, lấy bao nhiêu thức trưởng thành.

Nhưng một khi tài nguyên thiếu thốn cung ứng không kịp, nội bộ Trùng tộc sẽ rơi vào tự giết lẫn nhau, nếu vận khí không tốt, cả một chi tộc đàn đều có thể bị diệt sạch, nhưng nếu vận khí tốt, cuối cùng tất cả năng lượng đều bị Mẫu hoàng thôn phệ, mà Hậu Mẫu Hoàng sẽ phong tỏa sinh cơ lâm vào ngủ say, đợi đến khi đến vùng đất tài nguyên dồi dào, nó liền có tỷ lệ nhất định sẽ tỉnh lại.

Chính là dựa vào đặc tính như vậy, Hư Không Trùng tộc mới có thể ở trong hư không di chuyển di tồn vô số năm cũng không có diệt tuyệt.

Cho dù cường đại như thánh triều, có đôi khi cũng sẽ gặp phải tai họa trùng triều bỗng nhiên bùng nổ, mỗi lần gặp gỡ đều thập phần đau đầu, phải tiêu hao đại lượng nhân lực vật lực mới có thể bình định.

Mà bây giờ vấn đề là mẫu hoàng này đẳng cấp càng ngày càng cao, chúng càng ngày càng cắn nuốt nhiều tài nguyên, Vương Lạc Tĩnh sắp không nuôi nổi chúng.

Kế tiếp phải nuôi chúng như thế nào cũng khiến Vương Lạc Tĩnh có chút đau đầu.

Cũng chính vào lúc này, trên bầu trời một đạo thân ảnh khí phách lăng không lướt đến, phảng phất như một đạo lưu tinh hạ xuống bên cạnh Vương Lạc Tĩnh.

Đó là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, khí chất phi phàm, huyền vũ chiến bào màu vàng nhạt của nữ tử phác hoạ thân hình của nàng rất oai hùng, khí thế phi phàm, trong lúc giơ tay nhấc chân đều thể hiện ra khí phách.

Nàng chắp hai tay sau lưng, đôi mắt nhàn nhạt xẹt qua đại quân Trùng tộc: "Vương Lạc Tĩnh, Trùng tộc hư không này của ngươi ngược lại có chút thú vị, thậm chí ngay cả đại quân Yêu Vương cũng san bằng."

"Vương Lạc Thu." Giọng nói của Vương Lạc Tĩnh có chút bất mãn: "Ngươi tới Thánh Cổ tộc của ta làm gì? Có phải lại muốn tới tìm ta luận bàn hay không? Hiện tại trong tay ta nắm giữ một nhánh đại quân Trùng tộc, chỉ sợ ngươi không phải đối thủ của ta."

Hai tỷ muội lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bắt đầu từ mười một mười hai tuổi, lại thường xuyên trợ giúp lẫn nhau, thói quen này sau khi hai người tiến vào hệ thống Thánh Địa cũng không thay đổi, một mực kéo dài cho tới hôm nay.

"Thật sao?" Trong đôi mắt uy nghiêm của Vương Lạc Thu xẹt qua một tia khinh thường, "Đại quân ngàn vạn Trùng tộc của ngươi, trong mắt ta chẳng qua là gà đất chó sành mà thôi, nhìn như uy vũ, kì thực không chịu nổi một kích."

"Vương Lạc Thu, khoác lác cũng phải có hạn độ." Vương Lạc Tĩnh lạnh giọng nói: "Đại quân Trùng tộc ta vừa mới đánh tan một chi đại quân Yêu Vương, chính là thời điểm huyết khí cường thịnh nhất, ngươi dựa vào cái gì có thể đánh bại?"

"Bạch Ngọc Tê Giác Vương kia thể lực mãnh liệt cường thịnh, chỉ tiếc không am hiểu tập kích bất ngờ, càng là không hiểu được kết cấu Trùng quân của ngươi." Vương Lạc Thu bình tĩnh nói, "Hư Không Trùng tộc đẩy ngang vô địch, nhưng nhược điểm lớn nhất ở bản thân Mẫu hoàng. Ta có thể liều

mạng bị thương cưỡng chế Mẫu hoàng, một khi đắc thủ, Trùng quân tự nhiên không đánh mà bại."

"Hừ, Trùng quân này của ta còn chưa chính thức thành hình." Vương Lạc Tĩnh nói, "Chỉ cần Mẫu hoàng đạt tới Thập Tam giai, sẽ có được tinh thần lực cực kỳ cường đại, một khi gặp phải nguy hiểm liền có thể tiến hành không gian dịch chuyển, hơn nữa có thể thành lập không gian thông đạo triệu hoán mạnh nhất dưới trướng đến hộ giá."

"Hơn nữa mẫu hoàng thập tam giai có thể khống chế ba mươi con trùng vương thập nhất giai, ai dám cường tập, hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Thứ nhất, hiện tại nó còn chưa thành hình." Vương Lạc Thu khoát tay áo, tràn đầy tự tin phản bác: "Thứ hai, đối với thể tu như ta mà nói, bất kỳ tình huống nào cũng có thể nhất lực phá vạn pháp. Chờ ta đến Chân Tiên cảnh, những thứ gọi là Trùng Vương kia của ngươi chẳng qua là một quyền một người mà thôi, nếu như không đủ, vậy thì lại đến một quyền."

"Được rồi được rồi, bàn về khoác lác, từ nhỏ đến lớn không ai so được với ngươi." Dường như Vương Lạc Tĩnh lười tranh luận với nàng nữa, "Hôm nay ngươi tới tìm ta, không phải là muốn cãi nhau với ta đấy chứ?"

Vương Lạc Thu trầm mặc một lát rồi nói: "Ta đã xin Tứ ca ca, chuẩn bị đi Thánh Vực Tây Nhược Thần Châu một chuyến, tìm hiểu phương pháp Chân Tiên nhất mạch Lưu Ly Minh Vương ta."

"Tây Nhược Thần Châu?" Trong ánh mắt Vương Lạc Tĩnh hiện ra vẻ lo lắng: "Nghe nói chỗ đó Phật Đạo hung hăng ngang ngược, hình như còn rất xa lạ… Ngươi đi như vậy, có nguy hiểm gì không?"

"Ta tu luyện chính là công pháp luyện thể của Phật Đạo… Không qua bên kia, làm sao tìm được tiếp sau đó tu luyện công pháp?" Vương Lạc Thu lạnh nhạt nói: "Tứ ca ca bảo ta chuyển tu công pháp khác, nhưng ta cảm thấy nhất mạch Lưu Ly Minh Vương này thích hợp hơn ta. Ngươi yên tâm, ta đã thương lượng xong kế hoạch với Tứ ca ca, huynh ấy còn cho ta một nhánh dược tề cường hóa tinh thần cùng một bộ chiến giáp tinh cổ hộ thân, sẽ không có vấn đề gì."

Vương Lạc Tĩnh nghe vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang nhấc lên cũng thoáng thả xuống, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha người: "Vậy ngươi phải dụng tâm nhiều một chút, đừng cô phụ kỳ vọng của Tứ ca ca. Đừng đầu tư một lượng lớn tài nguyên, đến lúc đó trở về vẫn không phải đối thủ của ta."

"Ha ha." Vương Lạc Thu cười lạnh một tiếng: "Ngươi nên tự lo cho mình đi. Mẫu hoàng Trùng tộc của ngươi trưởng thành quá nhanh, lại ăn quá nhiều, đến lúc đó ngươi đừng để cường độ thần niệm theo không kịp, sẽ bị Mẫu hoàng phản phệ."

"Ngươi yên tâm, con đường tương lai ta cũng có tính toán." Vương Lạc Tĩnh nói, "Ta nghe nói Thánh Vực bên kia có một số Tiên Triều, Thánh Triều ở biên thùy, thường xuyên lọt vào sự tập kích của hư không, ta qua đó đi dạo, tiếp điểm nhiệm vụ tiêu diệt chủng tộc hư không, vừa có thể kiếm tiền, còn có thể biến chúng trở thành chất dinh dưỡng cho Trùng Quân ta. Về phần con đường tu luyện của ta, ngươi không cần lo lắng, lúc trước Huyết Sư Tôn đi một vòng trên con đường Chân Tiên, ta không có lý do sao chép bài tập đều không tốt."

"Ngươi đã có tính toán, vậy thì được rồi, ta đi đây…"

"Mọi việc cẩn thận."

"Ngươi cũng vậy, đừng bị ta vượt qua."

"Ta thua hay không ai cũng tuyệt đối không thua ngươi."

******

Ngay khi một số người trẻ tuổi có lý tưởng có khát vọng của Vương thị đều rời nhà đi xa, bắt đầu theo đuổi đại đạo của mình.

Trường Ninh Vương thị cũng tiếp tục sải bước về phía trước, dần dần trở nên cường thịnh hơn.

Nhoáng một cái, lại là năm mươi năm qua đi.

Biến hóa năm mươi năm tạm thời đè xuống không nhắc tới, chỉ nói trong căn cứ hành lang không gian siêu không gian ở Ma Vực, bỗng nhiên trở nên bận rộn, giống như đang nghênh đón đại nhân vật nào đó đến.

Vượt qua hành lang không gian!

Duy tu nhiều năm như vậy, khung cơ sở của hành lang không gian thật ra đã được sửa chữa gần hết rồi, sau khi Thần Vũ Nhân tộc tiếp nhận, tiến độ tu sửa này càng giống như là một đường tung bay, rất nhanh đã sửa xong.

Bây giờ, hành lang siêu không gian đã hoàn toàn rực rỡ hẳn lên.

Đó là một mảnh kiến trúc to lớn, dùng hợp kim làm khung xương tập hợp, chiếm cứ một mảnh hư không to lớn ở trung tâm căn cứ.

Tập hợp kiến trúc chỉnh thể do tám khu vực cấu thành, từ xa nhìn lại, giống như là một khung cửa lớn, giữa khung cửa và khung cửa còn không kết nối với nhau, mỗi một tòa "ngông cửa" hình dạng cũng có khác nhau, kết cấu bên trong vô cùng phức tạp, vô số không gian kết tinh khảm vào trong đó, mặt ngoài khắc vô số ma văn huyền ảo phức tạp, lại được tầng tầng lớp lớp bảo vệ kết cấu bảo vệ ổn thỏa, tinh vi vô cùng.

Giờ phút này.

Một quần thể kiến trúc to lớn chợt phát sáng lên.

Một hư ảnh hình trận pháp cực lớn lấy tám cái "cổng cửa" làm biên giới cấp tốc phác họa thành hình, toả ra quang mang loá mắt.

Trong hào quang, ba động năng lượng không gian khổng lồ bộc phát ầm ầm, một vòng xoáy không gian vô cùng to lớn chậm rãi thành hình.

Vòng xoáy không gian kia vô cùng khổng lồ, cũng rung động không gì sánh được, tráng lệ không gì sánh được, trung tâm vòng xoáy còn có thất thải huyễn quang không ngừng lấp lóe, bình thành hình liền tản mát ra ba động năng lượng kinh khủng không gì sánh được.

Năng lượng dao động này bao phủ hư không, khiến không gian xung quanh mơ hồ vặn vẹo.

So sánh với nó, vòng xoáy không gian trên Thôn Thiên Thánh Địa kia quả thực giống như là gia đình bình thường.

Tất cả những người nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi rung động thật sâu.

Đột nhiên.

Ở bên trong vòng xoáy không gian xuất hiện một bóng ma khổng lồ.

Ngay sau đó, một toà "Ma Cung" có kết cấu khổng lồ, ngoại hình dữ tợn, tràn đầy khí tức nguy hiểm, chậm rãi xuyên qua vòng xoáy không gian, đã tới Hư Không Hải của Ma Vực.

Toàn thể "Ma Cung" lấy màu đỏ đen làm gốc, vặn vẹo không gian, thoạt nhìn nó khổng lồ và uy vũ như vậy.

Đây là chiến hạm hành cung chủ lực của "Tu La Ma Chủ", "Tu La Ma Cung".

Nó là một chiến hạm Ma tộc có thực lực tổng thể không thua kém Thực Nguyệt Ma Cung.

Cùng lúc đó.

Bên trong Tu La Ma Cung, Tu La Ma Chủ thân hình cao lớn, lưng đeo hai cánh thật lớn đang trang trọng nghiêm túc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa Ma Chủ uy nghiêm, xuyên thấu qua cửa sổ mạn thuyền nhìn qua hư không hải phía trước cùng cảnh tượng như ẩn như hiện.

Giờ phút này, biểu lộ trên mặt dữ tợn của nó phức tạp, trong đôi mắt màu đỏ tươi càng hiện ra vẻ cảm khái thật sâu.

Đã bao nhiêu năm rồi!

Trả giá nhiều như vậy, Tu La Ma Chủ hắn rốt cuộc thành công đến Ma Vực.

Phải biết rằng, mỗi lần hành lang thời không mở ra toàn bộ công suất, cái giá phải trả đều rất cao, lần này cũng giống như vậy.

Dù sao, lần này muốn đưa tới chính là cả một chi đại quân Ma tộc, cũng không nhẹ nhàng như truyền tống mấy cái hộp nhỏ.

Cái sau tiêu hao tương đối nhỏ, cũng chính là hao phí một hai viên Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng lần này mở ra không gian thông đạo ở giữa thông đạo, lại hao hết trọn vẹn mười tám viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Cho dù như vậy, thông đạo không gian cỡ lớn kết nối hai bên cũng không duy trì được thời gian quá dài, phải nhanh chóng

thông qua thông đạo, ở bên kia Lục Địa.

Loại xuyên qua không gian này cùng với thông đạo không gian Thánh vực Thần Võ thế giới bên kia, nguyên lý hoàn toàn khác nhau. Vị trí của cái trước, là ở một cái không gian rào chắn bốn chiều tương hỗ nhau, chẳng qua là đục một lỗ trên vách tường bốn chiều, sau đó dựa vào cái này xuyên thẳng qua không gian ba chiều.

Nhưng mà loại phương pháp này thông qua hai hành lang không gian cưỡng ép đả thông không gian, lại cần đem vách tường của hai tọa độ không gian thông qua phương thức cưỡng ép vặn vẹo, ở trên mặt bốn chiều chạm vào nhau, cũng xuyên thấu đầu đưa tiễn.

So sánh hai bên, năng lượng tiêu hao tự nhiên không thể so sánh nổi.

Hơn nữa, một khi cưỡng ép năng lượng vặn vẹo biến mất, không gian tiết điểm sẽ nhanh chóng bắn ngược thành nguyên trạng, nếu muốn lần nữa thực hiện xuyên việt, liền phải lại một lần nữa.

Tu La Ma Chủ đau lòng tiêu hao thật lớn, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy vui sướng cùng hi vọng.

Hắn với tư cách là Ma Chủ dưới trướng Hủy diệt Đại thống lĩnh, lúc này đây là muốn đi làm tiên phong, lập công lớn mà đến.

Hắn muốn vì hủy diệt Đại thống lĩnh tiễu trừ Nhân tộc Ma Vực, phản công Nhân tộc Thần Vũ thế giới, triệt để chiếm lấy một phương địa bàn này, cũng coi đây là căn cơ thành lập căn cứ tiền tiêu của Ma tộc, làm chuẩn bị cho hủy diệt Đại thống lĩnh tiến công Thánh vực nội địa.

Ở trong quá trình này, hắn tất nhiên sẽ công huân vô số, kiếm được đầy bồn đầy bát, dưới sự so sánh, từng đầu nhập cùng tổn thất liền bất quá chỉ là cái đầu nhỏ.

“Hả?”

Nhìn thấy một chỗ nào đó ngoài cửa sổ mạn tàu, ánh mắt hưng phấn của Tu La Ma Chủ bỗng nhiên trì trệ, phảng phất thấy được một ít thứ không nên nhìn thấy.

Chỉ một thoáng, trong lòng của hắn xẹt qua một trận trực giác không tốt lắm.

…

Chương 98: Quật khởi! Thế giới Thần Võ!

…

Cửa sổ cửa sổ của Tu La ma cung được đặc chế, nó có thể lọc đi những thứ hỗn loạn trong Hư Không hải, lóe ra hào quang sặc sỡ không chừng, cũng có thể phát ra ánh sáng nhu hoà chói mắt, làm cho tầm nhìn phía trước và mặt bên càng thêm rõ ràng, dễ dàng phân biệt.

Loại công nghệ chế tác thủy tinh này là kỹ thuật mới xuất hiện trong mấy vạn năm gần đây, hiện giờ đã ứng dụng rộng rãi ở trên độ thuyền hư không. Mà cửa sổ cửa sổ của Tu La Ma Cung, chất lượng lại càng đứng đầu trong các sản phẩm đồng loại.

Cũng là bởi vì vậy, mới chiếu rọi ra trong hư không chung quanh chín tòa 【 Trận Tháp 】.

Mỗi một tòa trận tháp cao đến trăm trượng, đỉnh tháp không ngừng hội tụ cùng trói buộc lấy hư không ám diệt lôi đen kịt, lôi ý xì xì, năng lượng tản dật giống như là xúc tu hướng ra phía ngoài cuồng vũ.

“Đây là… Hư không của Nhân tộc bị hủy diệt Lôi đại trận?”

Trong lòng Tu La Ma Chủ hơi hồi hộp một chút, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ ác ý nồng đậm.

Ma tộc ở bên Ma Vực, sao lại có đại trận phòng ngự của Nhân tộc?

Chẳng lẽ…

Cũng ngay lúc Tu La Ma Chủ phát hiện ra chỗ không đúng, trong hư không xa xa, giữa không gian một mảnh nếp uốn không gian kín đáo, gương mặt Thiên Trận Thánh Tôn nở nụ cười nóng lòng muốn thử.

Lúc này, đám đồ nhi trẻ tuổi của hắn, cùng với đám người Vương An Nghiệp, Lư Tiếu cũng đều ở chỗ này.

“An Nghiệp à!” Thiên Trận Thánh Tôn vuốt chòm râu hoa râm, trong ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp mang theo vài phần khoe khoang: “Hôm nay, bản tôn sẽ cho ngươi kiến thức một chút về sức hấp dẫn của công trình trận pháp cỡ lớn.”

Năm mươi năm qua, Thiên Trận Thánh Tôn đồng thời quy hoạch kiến tạo siêu không gian truyền tống trận, cũng đem Vương An Nghiệp và Lư Tiếu Tiếu dẫn theo bên người, để bọn họ học tập theo.

Lư Tiếu cười còn đỡ, nhiều lắm là trình độ huyết mạch của đệ tử thân truyền của hắn, tri thức trận pháp cũng tương đối thô sơ. Nếu không có Vương An Nghiệp mà nói, Thiên Trận Thánh Tôn cũng sẽ có chút hứng thú với nàng, cho đủ học phí, dốc lòng bồi dưỡng một phen cũng không phải không thể.

Nhưng sự xuất hiện của Vương An Nghiệp lại làm cho Thiên Trận Thánh Tôn cảm giác như gặp trân bảo, thế cho nên những người khác đều bị tôn lên ảm đạm vô quang.

Nếu là có cơ hội thu hắn làm đệ tử, truyền thừa y bát, hắn Thiên Trận nhất mạch không dám nói sẽ trở thành Đạo Mạch trong truyền thuyết, nhưng phát dương quang đại là có thể.

Chỉ tiếc, Vương An Nghiệp thích nhất vẫn là kiếm trận chi đạo, đối với đại hình trận đạo hứng thú thiếu thốn. Bởi vậy, Thiên Trận Thánh Tôn mỗi lần nắm bắt cơ hội, sẽ ngoài sáng thầm nói với hắn các loại đại hình trận đạo chỗ lợi hại.

【 Hư không hủy diệt Lôi đại trận trong tình huống này bị nhấc lên.

Loại Hư Không Trận Pháp cỡ lớn này là đại bộ phận tình huống đều dùng để thủ vệ động thiên, cùng với các loại căn cứ hư không, uy lực trên phòng thủ không tầm thường, Vương An Nghiệp sau khi nghe nói, không nói hai lời liền đặt đơn xin Thiên Trận Thánh Tôn kiến tạo một bộ.

Giá cả của trận này so với siêu không gian truyền tống trận mà nói thì rẻ hơn rất nhiều, mỗi tòa chín tòa trận tháp giá cả “chỉ ba khối Hỗn Độn linh thạch”, tổng cộng là “hai mươi bảy viên Hỗn Độn linh thạch”.

Mà Thiên Trận Thánh Tôn vì dẫn dắt hứng thú của Vương An Nghiệp, cũng tận lực hỗ trợ, càng viết thư gọi hai đệ tử Chân

Tiên cảnh lục soát tài liệu xong cùng nhau xây dựng.

Như vậy, mặc dù đã kéo dài thời gian của "đại trận truyền tống không gian" lại có thêm một bộ đại trận hư không ám diệt lôi.

Bởi vì trận cơ là lấy hình thức trận tháp tồn tại, chờ bên này dùng hết, còn có thể đem chúng kéo tới Hư Không Hải trong thế giới Thần Võ tiến hành phòng ngự, tiếp tục phát huy ánh sáng và nhiệt độ, hoàn toàn sẽ không lãng phí.

Nói mấy lời tán gẫu tạm thời.

Thiên Trận Thánh Tôn vừa dứt lời, liền dùng thần niệm khởi động 【 Hư không ám diệt Lôi Đại Trận 】.

【 hư không hủy diệt Lôi đại trận 】 chín tòa trận tháp lặng yên khởi động, tích súc hồi lâu chín đạo ám diệt Lôi Tề hướng 【 Tu La ma cung 】 oanh đi.

Chín đạo này ám diệt mỗi một đạo đều như một quả cầu lớn, ẩn chứa hủy diệt khủng bố, khi chín đạo ám diệt lôi hội tụ lại, chỉ một thoáng đã trở nên càng thêm khổng lồ, càng thêm cuồng bạo.

"Oanh!"

Tu La Ma Cung còn chưa đứng vững đã bị đánh trúng đầu, hủy diệt điện tương màu tối giống như một đóa ác hoa nở rộ ra, xinh đẹp mà khủng bố vô tận.

Trong nháy mắt, toàn bộ Hư Không Hải đều phảng phất chấn động.

Hộ thuẫn của Tu La ma cung trong khoảnh khắc đã xảy ra chấn động kịch liệt.

Bởi vì Tu La Ma Cung mới vừa xuyên qua vòng xoáy không gian, hộ thuẫn Ma Cung dưới sự đè ép của không gian chi lực vốn đã tiêu hao rất nhiều.

Dưới uy lực khủng bố như thế, hộ thuẫn của Ma Cung không chịu nổi gánh nặng, chỉ kiên trì không đến hai giây liền ầm ầm bạo liệt.

Dư uy còn lại của sấm sét ngầm hủy diệt hung hăng đánh vào cung Tu La Ma Cung, toàn bộ Ma Cung trong khoảnh khắc chấn động kịch liệt, sau đó bắt đầu quay cuồng về phía sau.

Cho dù chất liệu Tu La ma cung thập phần kiên cố, có thể chống cự gió lốc hư không xâm nhập lợi hại, nhưng uy lực khủng khiếp hủy diệt lôi điện trước mặt, vẫn như cũ lộ ra không đủ nhìn.

Theo phiên cổn, vô số mảnh vỡ từ cung điện trên thân văng tung tóe, thoạt nhìn bị thương không nhẹ.

Kịch chấn cùng xung kích như thế, làm cho nội bộ ma cung gặp phải đả kích mang tính hủy diệt, một bộ phận điện tương sau khi hủy diệt lôi bạo dũng mãnh tiến vào bên trong ma cung, một bộ phận ma binh ma tướng cầm đầu trong đó, dưới uy lực hủy diệt điện tương kinh khủng hóa thành tro bụi.

"Lợi hại." Nhìn thấy một màn này, trên khuôn mặt anh tuấn của Vương An Nghiệp không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi thán phục: "Thật không hổ là trận pháp phòng ngự cỡ lớn của hư không, một đòn toàn lực ra tay của Đạo chủ cũng không hơn gì thế này chứ?"

Hắn từng thấy Thánh Tôn ra tay nhưng còn lâu mới có uy lực như vậy. So sánh ra chắc cũng chỉ có đòn của Đạo Chủ lúc trước suýt nữa chém thành hai nửa của Thực Nguyệt Ma Cung mới có lực phá hoại khủng khiếp như vậy.

"An Nghiệp à, ha ha ~ nơi này mạnh hơn kiếm trận bỏ đi của ngươi nhiều nhỉ?" Thiên Trận Thánh Tôn vuốt chòm râu, vẻ mặt dương dương đắc ý nói: "Hay là ngươi theo ta học đại hình trận đạo, mới là một con đường sống quang minh a."

"Ta cảm thấy kiếm trận cũng không tệ, ta kiếm nhiều một chút tạo thành kiếm trận, sức chiến đấu cũng rất cường hãn." Vương An Nghiệp nói: "Thậm chí có thể tìm một thanh thánh kiếm làm hạch tâm của kiếm trận, như vậy đối phó với cường giả Chân Tiên cảnh cũng rất nhẹ nhàng. Loại trận pháp cỡ lớn này lợi hại thì lợi hại, nhưng sau khi đánh một đòn uy lực lớn, thời gian dự trữ quá dài, hơn nữa di chuyển bất tiện."

Thiên Trận Thánh Tôn lập tức nghẹn lời.

Mấy năm trước Vương An Nghiệp đã thăng cấp Lăng Hư cảnh, huyết mạch cũng lột xác đến trạng thái nguyên tiên khu mười một tầng thuần nguyên, đây đã có thể so với Chân Tiên cảnh tầm thường rồi.

Nếu kiếm được mười tám thanh tiên kiếm, lại thêm trăm đạo khí tạo thành kiếm trận, Chân Tiên thấy hắn đúng là phải đi đường vòng.

Nếu lại đến một thanh thánh kiếm làm hạch tâm kiếm trận… Vậy uy lực kia quả thực không dám tưởng tượng, vô luận là quần ẩu hay là đơn đấu, đều tương đối đáng sợ.

Vương thị mua được thánh kiếm sao? Quá nửa là mua được…

"Sư tôn, ta hiểu rồi." Một vị đệ tử hạch tâm Chân Tiên sâu kín cảm khái, "Đạo kiếm trận không phải không lợi hại, mà là phải có tiền, tiền càng nhiều lại càng lợi hại! Kiếm trận song tu có tiền, vượt cấp giết địch là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Sư huynh nói không sai, ta muốn có nhiều tiền như An Nghiệp công tử như vậy, ta cũng tu kiếm trận một đạo…" Một vị đệ tử Lăng Hư cảnh cũng cảm khái vạn phần, "Đại hình trận đạo nói đến lợi hại, nhưng chúng ta nói đến cùng chỉ là một người làm gạch mà thôi, nào có tuyệt thế tiêu sái như vạn kiếm tề vượt cấp giết địch. Đây thật đúng là quỷ nghèo kiến tạo đại trận cho người ta, quý công tử chơi kiếm trận a."

Câu nói này ngược lại là nói ra sự xấu hổ của tu sĩ Trận Đạo. Tu sĩ Trận Đạo nghèo khổ chỉ có thể làm công khắp nơi, hôm nay giúp người tu sửa chữa duy trì đại trận hộ sơn, ngày mai đi làm công trình đại trận gì đó, kiếm được rất nhiều tiền, có thể nói đúng là vẫn là làm công cho người ta.

Vương An Nghiệp người ta thì khác, vốn liếng phong phú, tài nguyên dồi dào, cần gì phải nghiên cứu đại trận chi đạo? Cho dù hắn nghiên cứu nhất đạo trận pháp, học được cấp bậc Thiên Trận Thánh Tôn, suất lĩnh đoàn đội trăm năm có thể kiến tạo ra siêu không gian truyền tống trận, thì sao chứ?

Toàn bộ công trình Truyền Tống Trận hao phí hơn trăm Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng mà có chín thành là chi ra, chỉ có tám chín miếng Hỗn Độn Linh Thạch là phân thù lao cho trận pháp sư bọn hắn, sau khi trừ đi chi tiêu trăm năm, còn phải toàn bộ đoàn đội chia sẻ.

Quan trọng nhất là công trình lớn cấp bậc của siêu không gian truyền tống trận, không phải muốn nối liền sẽ có.

Công trình lớn như vậy, trên cơ bản không phải thần triều dẫn đầu thì là đạo cung dẫn đầu, các thế lực thánh triều hoặc là động thiên bình thường căn bản xây không nổi.

Nhưng Thần Triều và Đạo Cung, bản thân người ta cũng có trận pháp Thánh Tôn đoàn đội được không? Cho dù bọn họ tham dự vào, cũng chỉ là giúp đỡ kiến tạo mà thôi.

Nói một ngàn một vạn, đoàn đội Thiên Trận Thánh Tôn, phần lớn thời gian đều làm việc vụn vặt, thỉnh thoảng mới có thể kiếm được một công trình béo bở.

Nghe các đệ tử nói mất hứng, Thiên Trận Thánh Tôn đỏ mặt, khiển trách: "Nói nhăng nói cuội gì đó? Trận đạo cỡ lớn, đương nhiên có trận đạo cỡ lớn có tính ưu việt."

Dừng một chút, hắn cho dù không tình nguyện, cũng vẫn thở dài, lầm bầm nói: "Nhưng mà công tử nhà giàu giống như An Nghiệp tiểu tử này, đích xác tu kiếm trận chi đạo càng có ưu thế của người khác."

Nói tới đây, thực tế Thiên Trận Thánh Tôn cũng có chút bất đắc dĩ.

Thời đại này, người trẻ tuổi có thiên phú trận đạo và thiên phú tu luyện đều cực kỳ xuất chúng cũng không dễ tìm. Vương An Nghiệp tuyệt đối là người đầu tiên mà mình gặp trong nhiều năm như vậy.

Đáng tiếc, chính mình coi trọng người ứng cử y bát như thế, lại là một phú gia công tử giàu có thân gia xa xỉ.

Tạm thời không đề cập tới trong lòng Thiên Trận Thánh Tôn có bao nhiêu lính tốt.

Đám tu sĩ trận đạo trốn trong không gian nếp uốn thảnh thơi ung dung trò chuyện, bên ngoài nếp uốn không gian, tâm tình Tu La Ma Chủ lại tệ tới cực điểm.

"Chúng ta trúng kế rồi!" Vẻ mặt dữ tợn của nó âm trầm, tiếng gầm gừ chấn động cả ma cung đều run rẩy, "Khởi động hộ thuẫn dự bị, lập tức rút quân, rút quân. Chúng ta trúng kế, lập tức rút quân!"

Chiến hạm chủ lực của Ma Chủ tự nhiên không có khả năng chỉ có một bộ hộ thuẫn.

Tu La Ma Chủ ra lệnh một tiếng, hộ thuẫn dự bị rất nhanh đã bị mở ra, ma cung quay cuồng cũng dưới nỗ lực của đám tinh nhuệ Ma tộc một lần nữa ổn định lại, khó khăn thay đổi phương hướng Ma Cung rút lui về sau.

Bây giờ vòng xoáy không gian còn chưa hoàn toàn đóng lại, chỉ cần đẩy nhanh tốc độ ngược lại xuyên thẳng trở về, liền có cơ hội sống sót.

Nhưng thế giới Thần Võ dưới sự chủ trì của Vương thị, trù tính kế hoạch này đã rất lâu rồi, sao có thể thật sự để con mồi tới tay bỏ chạy?

Cùng lúc với Tu La ma cung đang bắt đầu rút lui.

Kết cấu không gian phụ cận vòng xoáy không gian, ba quả cầu tối tăm mà to lớn mơ hồ lộ ra thân hình.

Bọn chúng điều chỉnh vị trí một chút rồi ầm ầm nổ tung.

“Rầm rầm rầm!”

Kịch liệt nổ tung, tiết điểm mấu chốt của siêu không gian hành lang nổ tung, đồng thời cũng làm cho trận pháp dưới tác dụng của cường lực vặn vẹo không gian mà hình thành vượt qua không gian lốc xoáy, kết cấu bên trong phát sinh sụp đổ.

Trông giống như lò xo bị kéo căng đến mức tận cùng bị đứt gãy chỉ trong nháy mắt.

Trong chốc lát.

Vượt qua vòng xoáy không gian, trời sụp đất nứt.

Năng lượng khổng lồ tạo thành vòng xoáy không gian giống như thuốc nổ bị kích nổ trong nháy mắt, gió lốc không gian kịch liệt quét ra, sóng xung kích cuốn theo mảnh vỡ không gian thành hình tròn khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tu La Ma Cung đứng mũi chịu sào theo hướng vòng xoáy không gian, giống như là quả bóng đá bị ném ra ngoài, hộ thuẫn dự bị trong nháy mắt bạo liệt, cả tòa Ma Cung đều kịch liệt vặn vẹo, suýt nữa sụp đổ dưới uy lực bạo tạc kinh khủng này.

Xa xa, một tòa Ma Cung khổng lồ khác đang lẳng lặng ẩn nấp trong hư không.

Tòa Ma Cung này tự nhiên là 【Thực Nguyệt Ma Cung】 đã được sửa chữa bảy tám phần.

Làm một trong những mai phục lần này, Thực Nguyệt Ma Cung từ sáng sớm đã ở dưới đủ loại thủ đoạn ẩn nấp phụ trợ, ẩn nấp ở trong phiến hư không này, chỉ chờ thời cơ thích hợp ra tay đánh úp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong trung tâm chi huy, Vương Ninh Hi nhịn không được hưng phấn khua tay một cái: "Không hổ là hạng mục 【Thiên Băng số ba】 tự tay chủ trì, uy lực còn mạnh hơn so với tưởng tượng."

【Thiên Băng số ba】, chính là quả cầu màu đen khổng lồ kia.

Lượng vụ nổ của nó vượt xa hệ liệt Thiên Phạt, nhưng năng lực di chuyển lại kém xa tít tắp.

Cảnh tượng vận dụng thích hợp nhất của số ba Thiên Băng chính là bố trí trước, phối hợp với trận pháp ẩn nấp phục kích như quỷ lôi.

Uy lực vụ nổ của nó gần như tương đương với gấp mười lần so với hệ liệt Thiên Phạt, có thể kích nổ vòng xoáy siêu không gian kia.

Sở dĩ muốn bày ra một chiêu này, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, chính là phòng ngừa ma cung bị phục kích bỏ chạy trở về.

Thứ hai, đề phòng vạn nhất.

Kế hoạch dẫn xà xuất động lần này có chút mạo hiểm, một khi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, ví dụ phía sau Tu La Ma Chủ còn đi theo Ma Chủ khác, có thể sớm dẫn bạo vượt qua vòng xoáy không gian, ngăn cản càng nhiều quân lực của đối phương đến.

Thần Vũ thế giới khẩu vị không lớn, có thể "nếm" xuống "Tu La Ma Chủ Bộ cũng đã hài lòng rồi.

"Tiến công tiến công!" Vương Ninh Hi hưng phấn nói: "Chớ để chiếc Tu La ma cung kia chạy."

Ra lệnh một tiếng.

Thực Nguyệt Ma Cung lập tức toàn lực khởi động, hướng về phía Tu La Ma Cung bay tới với tốc độ nhanh nhất.

Động tác của Thực Nguyệt Ma Cung phi thường bí mật, bởi vì khoảng cách còn xa, còn có trận pháp ẩn nấp gia tăng, thiết bị dò xét của Tu La Ma Cung không phát hiện ra sự xuất hiện của nó.

Giờ phút này, Tu La Ma Chủ vẫn còn đang kinh sợ vì hành lang không gian sụp đổ, trái tim cũng vô cùng lạnh lẽo.

Chết tiệt! Đây là sai lầm gì?! Sao lại gặp phải phục kích đáng sợ như vậy?

Đáng tiếc, trong lúc nguy cấp này, mặc dù trong lòng nó có nhiều nghi hoặc cùng khó hiểu nhưng cũng không rảnh suy nghĩ, chỉ có thể cố nén bất an, miễn cưỡng trấn định tâm thần hạ lệnh nói: “Cưỡng chế khởi động trang bị nhảy vọt khoảng cách ngắn, mở ra tùy cơ bay lượn, rời khỏi địa phương quỷ quái này trước đã.”

Giờ khắc này, thân thể khổng lồ của Tu La ma cung vẫn còn quay cuồng kịch liệt, chân chưa đứng vững, vốn không phải là thời cơ thích hợp để mở ra không gian nhảy lên, đáng tiếc, Tu La Ma Chủ thật sự không dám trì hoãn nữa.

Mỗi một bước của mình đều phảng phất như nằm trong dự liệu của đối phương, nó lo lắng cho mình, cứ do dự một lát là không đi được!

Trong lúc vội vàng, trường năng lượng nhảy vọt lên đường bị cưỡng ép mở ra.

Năng lượng mênh mông phun trào, không gian chung quanh bị cưỡng ép vặn vẹo, thân hình khổng lồ của Tu La ma cung cũng mơ hồ, phảng phất muốn biến mất trong vùng không gian này.

Tu La Ma Chủ cảm thấy nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể tạm thời chạy ra khỏi vòng phục kích, dù là trốn không được bao xa, cũng có thể tạm thời ổn định được gót chân, biết rõ ràng tình huống, là đánh là trốn đến lúc đó rồi nói sau.

Nhưng ngay lúc nó vừa thở phào một hơi.

Thiết bị dò xét trong ma cung bỗng nhiên phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Trong lòng Tu La Ma Chủ hơi hồi hộp một chút, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy mạn thuyền ngoài cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện một bóng ma khổng lồ.

Bóng đen kia giống như một sinh vật hư không hung tàn cuồng bạo, đang dùng một loại tốc độ kinh khủng bắn đến, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách dài dằng dặc, xuất hiện ở bên cạnh Tu La ma cung.

Cho tới lúc này, Tu La Ma Chủ mới rốt cuộc thấy rõ âm ảnh này, không ngờ lại là một tòa ma cung!

Ma cung này, tự nhiên chính là Thực Nguyệt Ma cung.

Từ trước khi tiến vào phạm vi dò xét của Tu La ma cung, Thực Nguyệt ma cung cũng đã trải qua một khoảng cách rất dài gia tốc, đem tốc độ bản thân tăng lên tới cực hạn.

Nó cơ hồ là lấy liều mạng, liều lĩnh công kích mà đến, không có lưu lại cho mình chút đường lui nào.

“Loảng xoảng!!”

Một cây gai khổng lồ phía trước Thực Nguyệt Ma Cung hung hăng đâm vào bụng Tu La Ma Cung.

Va chạm kịch liệt, ngay cả không gian cũng chấn động kịch liệt.

Lực lượng kinh khủng va chạm, bên trong Tu La ma cung lại lần nữa băng liệt, gai của đối phương hung hăng đâm vào bên trong của nó.

Cùng lúc đó, gai nhọn đâm vào trong Tu La ma cung chợt biến hóa, lấy gai nhọn làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, hóa thành từng cây gai ngược, khóa chặt hai chiến ma cung.

Hai tòa ma cung cứ như vậy bị kết nối lại với nhau!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tu La Ma Cung gần như không có khả năng thoát khỏi Thực Nguyệt Ma Cung!

Chỉ là bộ dáng này, muốn tà ác bao nhiêu thì tà ác bấy nhiêu.

“Đây là… Thực Nguyệt Ma Cung?”

Tu La Ma Chủ vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Rốt cuộc nó vẫn là thực lực Ma Chủ, dù đã nhẹ nhõm ổn định thân hình, nhưng thực sự không thể nào hiểu được tình huống trước mắt.

Nhưng mà, dựa vào kinh nghiệm và bản năng tác chiến tích lũy nhiều năm, nó vẫn nhanh chóng căn cứ vào thế cục hạ mệnh lệnh: “Tất cả chiến hạm thuộc hạ, thoát ly ma cung bốn phía chạy tứ phía, có thể chạy đi một chiếc là một chiếc!”

Tình huống trước mắt này, Tu La Ma Cung là không bảo đảm được, chỉ có thể tận lực bảo tồn lực lượng.

Theo Tu La Ma Chủ ra lệnh một tiếng, các tướng sĩ dưới trướng liều mạng hướng các hạm của mình chạy đi, chuẩn bị đem hạm thuộc tính móc câu, sau đó tự chạy đi.

Cùng lúc đó, Tu La Ma Chủ tuyên bố mệnh lệnh xong, lợi trảo vung lên, không gian trước mắt lập tức bị nó xé nứt ra một lỗ thủng thật lớn.

Nó vỗ cánh một cái, trong nháy mắt chui vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Không sai, Tu La Ma Chủ đã chạy trốn!

Giờ khắc này, trong lòng nó biết mình đã rơi vào cạm bẫy của địch nhân, đối phương chắc chắn đã chuẩn bị đủ loại thủ đoạn đối phó nó, giữ lại không đi chính là tìm chết!

Chỉ có sau khi chạy thoát, mới có cơ hội ngóc đầu trở lại, mới có cơ hội báo thù rửa hận.

Ma Chủ không hổ là Ma Chủ thực lực.

Cho dù là ở trong Hư Không Hải, tốc độ chạy trốn cũng có thể nhanh như vậy, sau khi cưỡng ép xé mở không gian tiến hành na di, trong nháy mắt tiếp theo nó liền xuất hiện ở trong hư không cách chiến trường mấy vạn dặm.

Đây chính là chỗ đáng sợ của cường giả cấp bậc Ma Chủ, nếu không có cường giả cùng đẳng cấp, bằng vào thủ đoạn chạy trốn này của nó, muốn ngăn cản cũng không ngăn được.

Chỉ tiếc.

Người định ra kế hoạch săn bắn chiến tranh lần này chính là nhân tài mới xuất hiện của Vương thị.

Vương Phú Quý tuân theo sự cẩn thận tỉ mỉ của chiến thuật Vương Thủ Triết, liệu địch từ xa, nhưng lại càng thêm to gan lớn mật và điên cuồng hơn Vương Thủ Triết.

Khẩu vị của Vương Phú Quý từ trước đến nay rất lớn, tự nhiên không thể để cho Tu La Ma Chủ rời đi, để lại tai hoạ ngầm.

Trước khi khai chiến, hắn đã đưa ra những phương hướng khác nhau để bố trí.

Ngay lúc Tu La Ma Chủ lần nữa hiện thân, Tiền Hữu Đạo phụ trách chặn đường liền phát hiện ra nó.

Ánh mắt hắn nhíu lại, lập tức phấn chấn không thôi: “Ha ha ha, may mà ta cơ trí, trước khi xuất phát cố ý tìm An Nghiệp nắm bắt tay, hôm nay đúng là giá trị cống hiến của lão tài ta tăng một đợt sóng lớn.”

Phải biết rằng, cho dù là cấp Thánh Tôn mạnh như vậy, sau khi tiến hành một lần dịch chuyển không gian cực hạn, cũng phải trì hoãn một đoạn thời gian dài mới có thể tiến hành tiếp theo.

Tu La Ma Chủ này, chạy không thoát rồi!

Lúc này, Tài Hữu Đạo cũng xé mở không gian, trong nháy mắt tiếp theo liền chặn trước mặt Tu La Ma Chủ.

Hắn không nói hai lời, bàn tay lật một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một ngọn núi nhỏ bảy màu lộng lẫy.

Tài Hữu Đạo thuận thế đập xuống, ngọn núi liền càng lớn, trong chớp mắt liền huyễn hóa thành một ngọn núi cao chừng trăm trượng, tản ra hào quang bảy màu rực rỡ, tiếp tục trấn áp về phía Tu La Ma Chủ.

Uy thế khủng bố từ trên ngọn núi nở rộ ra, mênh mông, hùng hồn, mang theo bá đạo phảng phất có thể trấn áp hết thảy, ngay cả hư không chung quanh đều phảng phất bị cái uy thế đáng sợ này giam cầm lại.

Đây cũng là thánh khí trấn thủ Thất Hà Động Thiên 【Thất Hà Thánh Phong】.

Tiền có đạo lưu lạc lâu như vậy, mỗi ngày đều rất thiếu tiền, thậm chí ngay cả tiền mua thuốc cho mình cũng không có, nhưng cũng không nỡ bán Thất Hà thánh phong đi.

Kiện thánh khí trấn áp này chính là bảo vật trấn tông của động thiên Thất Hà, mất đi nó. Thiên tài Thất Hà động chính là diệt vong thật sự rồi.

Tu La Ma Chủ vội vàng không kịp chuẩn bị nên không kịp chạy, đành phải vội vàng cản lại từng đạo ma quang.

Oanh một tiếng, hắn bị Thất Hà Thánh Phong chấn lui ra ngoài, khóe miệng tràn ra ma huyết.

Cảm xúc cuồng nộ cùng tâm tình oa lương khiến hắn tức giận đan xen.

Hắn rất muốn lần nữa chạy trốn, nhưng lại bị Tài Hữu Đạo chỉ huy Thất Hà thánh phong ngăn cản dây dưa, nhất thời nửa khắc căn bản không bỏ rơi được hắn, cũng trốn không thoát.

Cũng chẳng qua là chừng trăm hơi thở công phu, người chặn đường ở hai phương hướng khác cũng đã thuấn di chạy tới.

Một vị trong đó đương nhiên là Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân, còn một vị khác thì là Thiên Ca.

Hai người vừa xuất hiện đã căn cứ vào chiến thuật đã sớm thương nghị, bắt đầu liên thủ Hữu Đạo vây công Tu La Ma Chủ.

Lẽ ra, Thiên Ca chỉ là Chân Tiên Cảnh trung kỳ, cho dù dựa vào huyết mạch xuất sắc và Thiên Nguyên Thánh Kiếm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Thánh Tôn mà thôi, đơn đả độc đấu tất bại.

Nhưng mà nàng lúc này, cũng là mặc bộ chiến giáp thống lĩnh tinh cổ mười lăm giai kia.

Huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ thập tam trọng Đại La thánh khu, 《Thiên Ca thần niệm đẳng cấp đã đạt tới thập ngũ giai, hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu mặc chiến giáp của Tinh Cổ thống lĩnh. Sau khi mặc nó vào, sức chiến đấu của Chử Thiên Ca cùng Đại La Thánh Tôn chân chính không có bao nhiêu khác biệt, bởi vì có thánh kiếm trong tay, thậm chí còn có thể hơi mạnh một chút.

Vì trận chiến này, Vương Thủ Triết đã tạm thời cho nàng mượn chiến giáp của thống lĩnh Tinh Cổ.

Hai người một cây một ma nhanh chóng chiến đấu với nhau.

Chiến lực cấp bậc Tam Đại Thánh Tôn liên thủ vây đánh một Ma Chủ cùng cấp, đương nhiên là chiếm hết ưu thế.

Chỉ bất quá bây giờ đang trong biển hư không trống trải, phải đề phòng đối phương chạy trốn, bởi vậy mỗi người bọn họ đều thu lại một phần lực để ứng đối tình huống đột phát.

Có trời mới biết trên người Tu La Ma Chủ này còn có những lá bài tẩy khác hay không? Vạn nhất hắn bị bức đến chó cùng rứt giậu, dù có liều mạng cũng phải kéo theo một cái đệm lưng thì cái được không bù nổi cái mất.

Thánh Tôn chiến đấu, trong thời gian ngắn không thể phân thắng bại.

Mà ngay lúc Tu La Ma Chủ bị vây đánh.

Trên chiến trường chính.

Trong Tu La ma cung chỉ vẻn vẹn thoát ra sáu chiếc thuộc hạm, những chiến hạm phụ thuộc còn lại lần lượt bị tổn hại, hoặc là trực tiếp nổ tung.

Sáu chiếc thuộc hạm trốn ra cũng rách nát, hình như bị thương không nhỏ.

Chúng nó dựa theo mệnh lệnh, phân biệt chạy thục mạng.

Chỉ là.

Chúng chạy trốn khắp nơi, cũng sớm đã có người chờ bọn họ.

Một chiếc tiên lục hoa lệ, lơ lửng ở một phương hướng trong đó.

Đây chính là một trong hai toà tiên lục chủ lực của Thần Vũ nhân tộc lúc trước 【 Tân Hỏa kế hoạch 】 chạy đi.

Cho tới nay, nó đều lơ lửng ở trên không Hàn Nguyệt Tiên Đô, tiên hoàng cung cùng tiên đình các đời Tiên Hoàng, ngay cả triều hội cũng mở ra ở đây.

Nó chính là 【 Ngọc Hoa Tiên K 】.

Lần này cũng là lần khởi động đầu tiên trong mấy vạn năm qua của Ngọc Hoa Tiên.

Người chỉ huy tọa trấn trong tiên lục chính là đương kim Hoàng thái nữ Tuy Vân Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Mà hai bên Ngọc Hoa Tiên Khuyết còn lơ lửng ba chiếc hành cung loại nhỏ, trong đó một chiếc là Nguyệt Huy Cung đã từng viễn hành.

Tuy Vân hoàng thái nữ chắp tay đứng ở chỗ cao nhất Tiên Cương, bình tĩnh chỉ huy bộ đội Tiên Triều chặn hai chiếc chiến hạm Ma tộc trốn hướng mình.

Lúc này tu vi của nàng đã tiến vào Lăng Hư cảnh tầng ba, lúc đứng chắp tay thần sắc nghiêm nghị, khí độ uy nghiêm, đã mơ hồ có vài phần khí độ tuyệt thế của Tiên Hoàng tương lai.

Mà tư chất huyết mạch của nàng cũng là xưa đâu bằng nay. Dưới tình huống Hàn Nguyệt Tiên Triều "bắt đầu phát đạt", Mục Vân Tiên Hoàng "Thiên Ca" tự nhiên đã không cam lòng để người thừa kế tương lai phát triển của mình, tiềm lực chỉ vẻn vẹn là Chân Tiên Cảnh sơ kỳ hoặc trung kỳ.

Vốn sau khi kế thừa xong tiên kinh, tư chất của Tuy Vân Hoàng thái nữ cũng đã đạt tới Thiên Nữ Bính đẳng, sau đó, Chử Thiên Ca lại cho nàng một viên Thập Phẩm Đăng Tiên Đan, một viên Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan, thậm chí còn bí mật đổi một lọ tiên cải tinh hoa cho Vương Thủ Triết, sinh sinh đem huyết mạch của nàng đề thăng đến Thiên Nữ Giáp trung đoạn.

Phí lớn như thế, tự nhiên là nghĩ đến vạn nhất sau này lại kiếm được một bộ Thánh Đồ, Tuy Vân Hoàng Thái Nữ sẽ có khả năng thành Thánh Tôn.

Mặc dù không kiếm được, nhưng lấy tư chất như nàng, tương lai đạt tới Chân Tiên cảnh đỉnh phong không thành vấn đề, còn có cơ hội tự mình tìm tòi Thánh Đạo một chút, hoàn thiện tăng lên một chút Tiên Kinh, thay hậu nhân mở rộng con đường đi tới phía trước một bước.

Nhiều thế hệ tiếp sức, dần dà, dòng họ Lâu cuối cùng cũng có thể lại đi ra một con đường thành Thánh.

Cái gọi là Thánh đồ, đồng dạng cũng là tiền nhân trồng cây hậu nhân hóng mát, dưới tình huống khuyết thiếu Thánh đồ, chung quy là phải có người mở ra.

Cùng lúc đó.

Một phương hướng khác trong hư không, Tiên Cung cũng hiện ra thân hình.

Ở hai bên Tiên Cung, cũng lơ lửng hai tòa hành cung loại nhỏ.

Lần này người chỉ huy Tiên cung chính là có danh xưng "Tiểu Tiên Tôn", không, hiện tại nên gọi là đệ tử đích truyền của "Tiểu Tiên Quân", 【Tư Đồ Ngọc Tuyền】.

Đương đại Tiên Tôn dựa vào quan hệ với Vương thị, tự nhiên cũng nghĩ cách tăng một chút huyết mạch cho Tư Đồ Ngọc Tuyền.

Bất quá hắn ở trên Tiên Thiên phải so với Tuy Vân hoàng Thái nữ hơi kém một chút, bởi vậy, một tổ tổ quyền xuống, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Thiên Tử Giáp đẳng.

Vô cùng hiển nhiên, Tiên Tôn cũng không muốn lạc hậu quá nhiều với 《Thiên Ca》, cũng muốn tương lai Tiên Cung cũng phải nghĩ biện pháp thăng cấp, xem có vận khí lăn lộn đến Thánh Đồ hay không.

Ngoài ra hư không còn có một phương hướng khác, thì xuất hiện một tòa ma cung ma khí âm u.

Tòa ma cung này theo hình thái kém hơn Tiên Cung và Ngọc Hoa Tiên Cương một bậc, nhưng so với chiến hạm bình thường của Ma tộc thì lớn hơn nhiều.

Tòa ma cung này tên là 【Chân Ma điện】.

Chân Ma điện của Xích Nguyệt Ma Triều chính là lấy tên của ma cung này.

Hiển nhiên, từ trình độ tích lũy nội tình mà nói, Xích Nguyệt Ma Triều kém hơn so với Hàn Nguyệt Tiên Triều kế thừa di sản Thần Võ nhất mạch.

Nếu không phải bọn hắn sau tai nạn đặt chân sớm hơn Thần Võ thế giới, vơ vét đại lượng tài nguyên lúc trước còn sót lại,

nếu không, quả quyết rất khó chống lại Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Chủ nhân hiện tại của Chân Ma điện là Vương Lung Yên, cũng dẫn người ngăn cản hai chiếc chiến hạm Ma tộc bỏ chạy.

Tư chất huyết mạch của nàng hôm nay đã đạt tới Thánh Nữ Ất đẳng, một thân sức chiến đấu không thua cường giả Chân Tiên cảnh bình thường chút nào.

Dưới sự thống lĩnh của nàng, một đám Chân Ma điện trực tiếp tiến hành chiến đấu mạn thuyền, giết đến những Ma tộc kia liên tiếp bại lui.

Một bên khác, một Ma Cung bốc cháy hỏa diễm cũng vội vã chạy tới.

Hoàng thái tử Cảnh Minh của Xích Nguyệt Ma Triều và đám Xích Ngục Ma Hoàng cũng vội vàng gia nhập chiến trường.

Cơ hội thuận gió lập công như thế cũng hiếm thấy.

Về phần Thực Nguyệt Ma Cung cùng Tu La Ma Cung bị mạnh mẽ liên kết, giờ phút này cũng đang tiến hành chiến đấu mạn thuyền.

Bên này chủ lực tác chiến chính là Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương, cùng với chư vị Ma Thần, Ma Vương, Lãnh Chúa dưới trướng hắn. Giờ phút này, bọn họ đã tiến vào trong Tu La Ma Cung.

Mà bên trong Tu La Ma Cung, thỉnh thoảng sẽ có Ma Thần, Ma Vương dựa vào thân thể thuấn di đi ra, ý đồ thừa dịp hỗn loạn trốn vào trong Hư Không Hải, nhưng mà rất nhanh sẽ bị chặn giết.

Một trong mười bốn cấp thượng vị ma thần, rốt cục cũng chạy ra khỏi Tu La ma cung, Hạ Dương tự mình suất lĩnh hai vị ma phi ngăn cản nó.

Hiện tại tuy rằng Hạ Dương vẫn là trung vị ma thần, nhưng bởi vì tiềm lực tăng lên, thực tế sức chiến đấu không kém chút nào so với thượng vị ma thần.

Hắn và hai nàng dâu liên thủ, đánh cho vị thượng vị Ma Thần kia liên tục bại lui.

Ngoài ra, chính là thành viên của Vương thị.

Biểu hiện của thành viên Vương thị trên chiến trường cũng cực kỳ chói mắt.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam.

Bọn hắn vốn là liên thủ chặn một đạo phòng tuyến của Tu La Ma Chủ, giờ phút này thấy Tu La Ma Cung thuộc hạ đều đã bị ngăn chặn, hai người dứt khoát liên thủ giết vào chiến trường.

Hai người một người có thập tứ giai tinh cổ chiến giáp trong người, một người vốn có sức chiến đấu bưu hãn, dưới liên thủ chính là thập tứ giai Ma Thần cũng không phải là đối thủ.

Phu thê hai người dắt tay nhau đi đi lại lại trong chiến trường Hư Không Hải, dọn dẹp chiến trường, quả nhiên là đánh đâu thắng đó.

Thậm chí, một Ma Thần lạc đàn bị bọn hắn ngăn lại, cũng vẻn vẹn chống đỡ nửa nén hương đã bị đánh nổ.

Từ xa nhìn lại, giờ phút này Hư Không Hải trong phạm vi hành lang siêu không gian chính là một Tu La tràng chân chính.

Chủ lực của Thần Võ thế giới xuất ra hết, ba vị cường giả cấp Thánh Tôn, hơn hai mươi vị cường giả cấp Chân Tiên đang dùng phương thức tàn sát tiêu diệt tàn binh bại tướng của Tu La Ma Chủ Bộ.

Cục diện nghiền ép như vậy khiến tâm thần Vương Thủ Triết đang nhìn tất cả cũng kích động, một loại cảm giác tự hào khó nói nên lời tự nhiên sinh ra trong lòng.

Trước kia ở thế giới Thần Võ, Chân Tiên chỉ có bốn vị rưỡi, dưới sự uy hiếp của Ma Vực cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân mà thôi, mấy vị cường giả cấp Chân Tiên cũng là lo lắng trùng điệp, trải qua vô cùng uất ức.

Nhưng dưới sự nỗ lực đồng tâm của hắn và rất nhiều người, Thần Vũ thế giới ngày hôm nay rốt cục dần dần quật khởi, cho dù là cùng Ma Chủ một phương giao chiến, cũng không cần dùng phương thức liều mạng để đổi lấy sinh cơ.

Anh hùng đương nhiên đáng kính, câu chuyện của anh hùng cũng thật là vui buồn lẫn lộn, nhưng nếu có thể sống thật tốt,

chẳng lẽ không phải tốt hơn sao?

Nếu như Bảo Thánh có thể nhìn thấy một màn này, sợ là cũng sẽ vui mừng không thôi.

Thế giới Thần Võ thật sự đã xưa đâu bằng nay.

Mặc dù Thần Vũ hoàng triều đã không còn tồn tại, nhưng Thần Vũ di dân vẫn còn, Thần Vũ tinh thần vẫn còn, mười vạn năm sau, bọn họ chung quy là ở trên phế tích Thần Vũ hoàng triều một lần nữa đứng lên.

Mà giờ khắc này, theo từng đợt từng đợt nhân mã gia nhập chiến cuộc, chi đại quân này của Tu La Ma Chủ hủy diệt đã trở thành tất nhiên.

…

Chương 99: Danh vọng của gia tộc! Một tay che trời!

…

Trận đánh này đánh tới lúc này đã là tàn cục, thắng hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Cho dù là các trận pháp sư trốn trong nếp nhăn không gian xem náo nhiệt cũng thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng, không nhịn được nhao nhao nhìn về phía sư tôn Thiên Trận Thánh Tôn.

Căn cứ ước định lúc trước, đám trận pháp sư tới chỉ xây dựng 【 Hư không ám diệt đại trận sét đánh 】 nên sẽ không thực chất tham dự vào trận chiến.

Nhưng mắt thấy chiến cuộc nghiêng về một bên, công huân khắp nơi đều có, tùy tiện có thể nhặt được, bọn họ làm sao lại không động tâm chứ? Dù sao đến cũng đã đến rồi, không bằng thuận tiện kiếm chút chiến công, đổi chút tiền nhỏ.

"Cái này…" Thiên Trận Thánh Tôn do dự một chút, cuối cùng vẫn xua tay: "Được rồi, đi thôi. Cẩn thận an toàn, đừng để Trận Pháp sư của chúng ta mất mặt."

"Được rồi ~ sư tôn."

Các môn hạ đệ tử vui mừng quá đỗi, lập tức "Rầm rầm" chạy ra khỏi không gian nếp gấp, xông về phía những ma tộc chạy trốn tứ phía trong biển hư không.

Phương thức chiến đấu của những trận pháp sư này cũng có chút kỳ lạ, đều là tràn ra một mảnh trận kỳ, chính mình ở giữa dùng trận bàn khống chế trận kỳ, phát động phong hỏa lôi điện các loại thủ đoạn tấn công.

Có vài trận pháp sư còn liên thủ nhanh chóng bày ra trận pháp đơn giản, vây khốn một tiểu ma tộc, các loại thủ đoạn điên cuồng oanh tạc tầng tầng lớp lớp.

Vương An Nghiệp là đích mạch của Vương thị, lúc này cũng sớm ngứa tay khó nhịn.

Hắn thi triển ra kiếm trận, hạch tâm kiếm trận do chín thanh tiên kiếm tạo thành, suất lĩnh một trăm mấy chục kiện đạo khí, mấy ngàn bảo kiếm cấp linh bảo Thần Thông, trùng trùng điệp điệp vây quét những Ma tộc kia.

Thậm chí, hắn còn chặn đứng một vị Ma Thần chạy trốn, dùng kiếm trận vây khốn đối phương, kiếm trận thế công liên miên không dứt như cuồng phong mưa rào oanh kích vị Ma Thần thân thể mạnh mẽ kia.

Ngoại trừ tiên kiếm ra, bảo kiếm còn lại rơi xuống trên người Ma Thần, tương đương với đang cạo râu.

Nhưng cho dù là cào, cũng không chịu nổi cuồng oanh tuần hoàn qua lại.

Trong quá trình này, Ma Thần tự nhiên cũng không ngừng nếm thử muốn chạy trốn, nhưng kiếm trận của Vương An Nghiệp há có thể khinh thường?

Kiếm trận một khi triển khai, bản thân liền tự mang theo hiệu quả vây khốn địch, một khi vào trận, làm sao có thể dễ dàng trốn thoát như vậy?

Nó ba lần bảy lượt trốn không thoát, chỉ có thể liều mạng chống đỡ, không ngừng chống cự, cho dù là nó muốn xé rách không gian, cũng sẽ bị kiếm trận đúng lúc chặt đứt.

Sau nửa canh giờ, vị Ma Thần bị vây khốn "Sắc Bén" kia rốt cuộc không kiên trì được nữa, trong tiếng gào thét phẫn nộ cùng tuyệt vọng ầm ầm ngã vào trong hư không hải.

Đường đường là Ma Thần, sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình vậy mà lại chết trong tay một tiểu tử Nhân tộc vừa mới Lăng Hư cảnh.

Năng lực tiền bạc, quả nhiên đủ mạnh!

Vương An Nghiệp lấy thực lực Lăng Hư cảnh, giết chết một Ma Thần càng một đại đẳng cấp, cũng làm cho không ít nữ đệ tử môn hạ Thiên Trận môn rung động, khó có thể tự kiềm chế.

Thật không hổ là An Nghiệp công tử, so với những đệ tử thế gia cao cấp nhất ở Thần Đô Lạc kinh cũng chỉ có hơn chứ không kém!

Chỉ tiếc, An Nghiệp công tử đã thành thân từ lâu, ngay cả con cháu cũng có một đống lớn.

Nhìn các đệ tử vơ vét nhiều công huân như vậy, cuối cùng Thiên Trận Thánh Tôn cũng không nhịn được nữa.

Mắt thấy thế cục các đệ tử bên này ổn định, không có nguy hiểm, hắn liền lặng lẽ chạy tới chi viện Hữu Đạo và mấy vị Thánh Tôn, giúp đỡ bao vây tiễu trừ Tu La Ma Chủ.

Dù sao bốn đánh một cũng không có nguy hiểm gì, còn có thể cọ cọ công huân, thuận nước giong thuyền như thế sao mà không làm?

Có Thiên Trận Thánh Tôn gia nhập, Tu La Ma Chủ bị diệt lập tức bị ấn nút gia tốc.

Một đời Ma Chủ, giá lâm tiểu thế giới, còn chưa kịp kiến công lập nghiệp đã bị hủy diệt, trên đời này còn có Ma Chủ so với nó càng thảm hại hơn sao?

Trước khi chết, Tu La Ma Chủ vừa bi phẫn vừa không cam lòng, nhịn không được phát ra tiếng gầm thét bi phẫn: “Đại thống lĩnh hủy diệt sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Nói rất giống nếu không xử lý Tu La Ma Chủ, Hủy Diệt Đại Thống Lĩnh sẽ bỏ qua cho thế giới Thần Võ vậy.

Theo Tu La Ma Chủ hủy diệt, trận chiến tranh này cũng hoàn toàn kết thúc.

Phần lớn Ma tộc đều bị tiêu diệt tại chỗ, ước chừng khoảng hai phần mười Ma tộc bị bắt làm tù binh sau khi bị thương hoặc là chủ động đầu hàng, trong đó còn có hai vị Ma Thần.

Kế tiếp, chính là quét sạch chiến trường, sửa sang lại chiến báo, sự tình rườm rà rườm rà, không nhất nhất thuật lại.

Nửa tháng sau.

Cơ sở hành lang siêu không gian được dọn dẹp triệt để một lần, trong chiến đấu một phần bị hủy diệt cũng sửa chữa đại khái một phen, cuối cùng cũng khôi phục một chút quang cảnh ngày xưa.

Đến lúc này, mọi người bận rộn hơn nhiều lúc mới rảnh rỗi, liền tới gần căn cứ tìm một căn phòng lớn, mở hội nghị lần

đầu tiên gặp mặt.

“Đầu tiên báo cáo với mọi người tổng kết một chút tin chiến đấu này.”

Là người chấp hành cả kế hoạch, tổng thiết kế và tổng chỉ huy của chiến dịch này, Vương Phú Quý đồng thời cũng là người chủ trì của hội nghị lần này.

Hắn vừa nói, vừa lấy ra một xấp chiến báo thật dày, bắt đầu báo cáo tình huống: “Lúc này quân địch đa số bị tiêu diệt tại chỗ, trong đó có một gã Tu La Ma Chủ, một gã Ma Thần Thập Tứ giai Thượng vị, hai gã Ma Thần Thập Tam giai Trung vị đỉnh phong, mười ba Ma Thần Cửu danh, Ma Vương Thập Tam Thập Lục, Lãnh Chúa Ba Thập Bát Danh, Ma Tướng 31872 tên.”

“Quân địch mà liên quân ta bắt được số lượng tương đối ít, tổng cộng có hai ma thần cấp mười ba, xếp thứ 28 Ma Vương, đứng thứ 4519.”

Về phần Ma tộc cấp thấp dưới Ma Tướng cảnh, lần này một tên Tu La Ma Chủ cũng không mang theo.

Mặc dù Tu La Ma Cung là một cự vật khổng lồ, nhưng có thể cung cấp cho mấy vạn Ma tộc ăn uống sinh hoạt trong đó, nếu như ngay cả Ma binh tầng dưới chót cũng mang theo, thì hiển nhiên là không thực tế. Huống chi, Ma tộc không thiếu nhất chính là Ma binh Ma binh Ma tốt tầng dưới chót, kế hoạch ban đầu của nó là sau khi đến Ma vực, từ Ma vực cưỡng ép chiêu mộ sĩ tốt tầng dưới chót bổ sung vào trong quân đội.

Từ số liệu tiêu diệt mà xem, Tu La Ma Chủ tổng thể quân lực không kém, thậm chí còn vượt qua Thực Nguyệt Ma Chủ lúc trước.

Nếu không phải thế giới Thần Võ sớm có chuẩn bị, đánh ra phục kích chiến đấu tuyệt đẹp, thật muốn mặc kệ cho nó tùy ý giá lâm Ma vực, sau đó thành công chiêu mộ được đầy đủ số lượng ma binh ma tốt tầng dưới chót, tạo thành đại quân, sau này tất nhiên sẽ trở thành tâm phúc đại họa của thế giới Thần Võ.

“Ngoài ra, liên quân ta còn tịch thu một tòa tàn phá Tu La ma cung, năm chiếc tiểu hình ma hạm, hư hao sáu chiếc ma hạm

cỡ nhỏ, cộng thêm một ít hài cốt.”

“Chiến dịch lần này, phe ta có ưu thế rất lớn, hơn nữa có Ly Tiên lão tổ nhà ta, Thủ Triết lão tổ, cùng với đoàn đội trị liệu hoàn mỹ tọa trấn, bởi vậy tuy rằng có rất nhiều người bị thương, tỉ lệ tử vong lại không cao. Trong chiến dịch lần này, quân ta hi sinh người, tổng cộng là tu sĩ Tử Phủ cảnh, tu sĩ Thần Thông cảnh tên 15, Lăng Hư cảnh xếp hạng 1.

Theo chiến báo tung ra, mọi người ở đây đều dần dần hưng phấn lên.

Đây chính là một trận thắng to lớn a!

Người nhiều đánh ít, vả lại vẫn là dùng phục kích khai cục nghiền áp cục, cộng thêm thủ đoạn trị liệu hoàn mỹ, người chết trận tự nhiên lác đác không có mấy.

Đương nhiên, thế cục trên chiến trường biến ảo, cũng không tránh khỏi sẽ có chuyện ngoài ý muốn, có đôi khi vận khí không tốt trực tiếp bị đánh cho hôi phi yên diệt, trị liệu lực sữa của đoàn đội cho dù có mạnh hơn nữa cũng không kịp cứu.

“Thủ Triết à.” Xích Ngục Ma Hoàng vừa nghe thấy có nhiều chiến lợi phẩm như vậy, con mắt đều xanh lên: “Mấy năm gần đây, phát triển của Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta có chút chậm, bộ phận tài nguyên này thế nào cũng chia cho chúng ta nhiều hơn một chút?”

Những thứ khác còn chưa tính, những Chân Ma hạch kia, còn có những Ma hạch cấp thấp khác, nhưng đều là tài nguyên mà Xích Nguyệt Ma Triều cần nhất - tài nguyên!

“Bệ hạ Xích Ngục…” Vương Thủ Triết chắp tay nói: “Thứ nhất, phát triển chậm không phải lý do cần nhiều tài nguyên. Thứ hai, chuyện này không tới lượt ta làm chủ.”

“Thủ Triết, lời này nói, chúng ta cũng là quan hệ thông gia liên minh a, ngươi cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia chứ?” Xích Ngục Ma Hoàng buồn bã nói: “Cùng lắm thì, ta cũng dẫn đội đi phá diệt chi vực một đợt sóng, tìm kiếm một chút cơ duyên, chính là lúc gặp phải nguy hiểm, Thủ Triết ngươi nhớ rõ tới cứu ta…”

“Xích Ngục, lão già nhà ngươi có còn chịu để yên không vậy?” Mục Vân Tiên Hoàng tức giận mắng: “Lần trước ngươi

lưu thủ ở thế giới Thần Võ, sau khi bọn ta trở về không phải đã phân phối một lượng lớn tài nguyên cho Ma Triều hay sao?"

"Đúng là có tài nguyên, nhưng ngươi có thánh đồ, thánh kiếm, chúng ta thì không có đâu." Xích Ngục Ma Hoàng trắng trợn châm ngòi ly gián với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, đạo cân bằng mới là vương đạo. Nếu ngươi khiến Hàn Nguyệt Tiên Triều một nhà độc đại, sau này không có ai cản trở nữa thì không hay rồi."

"Ặc… bệ hạ ngài nghĩ quá nhiều rồi phải không?" Vương Thủ Triết lắc đầu nói: "Vương thị chúng ta chẳng qua chỉ là thế gia tam phẩm mà thôi, cũng không phải Thánh Hoàng của thế giới Thần Võ."

"Thủ Triết, nếu ngươi muốn làm Thánh Hoàng, Xích Ngục ta là người đầu tiên đồng ý." Xích Ngục Ma Hoàng giơ tay nói: "Hiện giờ thế giới Thần Võ chúng ta càng ngày càng cường thịnh dưới sự dẫn đầu của Vương thị, ngay cả Ma Vực cũng đã dẹp yên, đã đến lúc thành lập Thánh Triều rồi."

"Câu này ta cũng đồng ý." Mục Vân Tiên Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện giờ thế giới Thần Võ của chúng ta đã thống nhất, không bằng thừa cơ lập thánh triều, ta cũng tán thành Thủ Triết làm Thánh Hoàng."

Các ngươi nghĩ hay lắm!

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn hai người họ một cái.

Đến tận lúc này, hắn làm sao còn không rõ Xích Ngục và Mục Vân đây là đang một xướng một họa, muốn đem hắn đẩy lên vị trí Thánh Hoàng.

Làm Thánh Hoàng có lợi ích gì?

Ngồi ở vị trí kia, thật gọi một cái "Trách nhiệm nặng như trời, phá sự một đống lớn", không chỉ có thế gia đại tộc phía dưới, giữa các quốc gia xuất hiện mâu thuẫn, đều được Thánh Hoàng điều giải, nếu ai phạm tội, gây phiền toái, còn phải chùi đít khắp nơi.

Làm tốt, cũng chỉ có một câu "Thánh Hoàng anh minh", chọc ai không thoải mái, sẽ bị mắng là "Thánh Hoàng lão cẩu"!

Đây là một việc tốn sức mà không có kết quả tốt.

Ngẫm lại xem "Đế tử An", lúc này mới mấy trăm năm làm đế tử một nước, đã bị bức thành dạng gì rồi?

Lại nghĩ đến Bảo Thánh thượng kiếp…

"Hai vị bệ hạ, Thủ Triết vừa mới bước vào Lăng Hư cảnh tầng ba, tuổi tác càng là số lẻ không bằng hai vị." Vương Thủ Triết trực tiếp lắc đầu, cự tuyệt chém đinh chặt sắt: "Thánh Hoàng Thủ Triết này không đảm đương nổi. Nhưng mà, ta tiến cử Mục Vân bệ hạ làm Thánh Hoàng, thứ nhất là bệ hạ có kinh nghiệm quản lý, thứ hai, bệ hạ cách Đại La cảnh tương đối gần, càng có thể phục chúng."

"Không được, Xích Ngục ma triều chúng ta không phục." Xích Ngục Ma Hoàng lập tức phản đối: "Lam Thiên Ca lên làm Thánh Hoàng, về sau thế giới Thần Vũ này làm gì còn chỗ cho Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta đặt chân?"

"Ha ha, ngươi có bản lĩnh thì ngươi làm đi?" Mục Vân Tiên Hoàng cười lạnh đáp trả.

Mặc dù chính nàng cũng không muốn làm Thánh Hoàng, nhưng chính là nhìn không quen đối thủ cũ Xích Ngục Ma Hoàng.

"Ta không có bản lĩnh, nhưng chuyện này không ngăn cản được ta phản đối ngươi." Xích Ngục Ma Hoàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Long Huyết Ma Thần Hạ Dương ở một bên nghe được nhức đầu, không khỏi mở miệng nói: "Mặc dù hôm nay xác thực đến thời điểm nên thống nhất, nhưng thế cục Thần Vũ thế giới bây giờ từ xưa đến nay, các gia thế lực rắc rối phức tạp, nếu như cưỡng ép hợp nhất, bên trong tất có mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, nghiêm túc mà nói, hoàn toàn chính xác không quá thích hợp chế độ thống trị Thánh Hoàng thời Thần Vũ hoàng triều. Nhưng mà, nếu không có thống nhất tầng quản lý đối với tài nguyên tiến hành thống nhất chỉnh lý, thống nhất điều độ, chúng ta chung quy chỉ là năm bè bảy mảng, khó mà ứng đối rất nhiều nguy hiểm trong Hư Không Hải."

Nếu như là 【Trấn Nam Vương】 lúc trước, tuyệt đối nói không ra lời như vậy, nhưng hiện giờ Chử Hạ Dương làm Ma

Thần nhiều năm, dĩ nhiên trong lúc vô tình có được cách cục hơn người và tầm nhìn xa, tâm tính và cách nghĩ cũng đã hoàn toàn khác trước.

Hắn nói xong liền nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, từ trước đến nay ngươi mưu tính sâu xa, ngươi thấy thế nào?"

"Đúng là có chút không tiện." Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý với suy nghĩ của hắn: "Nếu như thế, không ngại thành lập một liên minh, chọn một người đức cao vọng trọng đảm nhiệm vị trí minh chủ để cân đối. Nếu gặp phải đại sự không quyết, có thể bỏ phiếu giải quyết."

Vương Thủ Triết cũng biết, thế giới Thần Võ trước mắt cũng không thích hợp kế hoạch lập thánh triều, để hắn đảm nhiệm Thánh Hoàng, gánh vác trách nhiệm lớn, càng đừng nghĩ tới.

Bởi vậy, hình thức liên minh ngược lại là vô cùng thích hợp.

Liên minh tốt!

Ánh mắt mọi người đều sáng rực lên, bắt đầu thảo luận liên minh tồn tại theo hình thức nào.

Trong quá trình này, Vương Thủ Triết cũng dùng tri thức kiếp trước, cộng thêm kiến thức kiếp này, đưa ra không ít đề nghị.

Mấy ngày sau.

Thảo án liên minh đã được định đoạt sơ bộ.

Sau khi một đám cao tầng Thần Võ thế giới đều biểu thị tán thành nội dung thảo án, mọi người liền chuẩn bị chọn ra minh chủ đời đầu tiên đến xử lý những công việc tiếp theo của chiến dịch lần này.

Đương nhiên, liên minh thảo án này chỉ là thảo án, trong đó tất nhiên sẽ có rất nhiều địa phương chuẩn bị không xong, chương trình chính thức vẫn là phải ngày sau rút thời gian lại thảo luận, dần dần hoàn thiện mới được.

Vốn mọi người đều nhất trí đề cử Vương Thủ Triết làm minh chủ đời thứ nhất của 【Thần Võ Thánh Minh】, nhưng Vương Thủ Triết luôn luôn lười, kiên quyết từ chối chức vị minh chủ, nói thẳng tu vi của mình quá nông, không đủ để phục chúng.

Bởi vậy đẩy tới đẩy lui, cuối cùng vị trí minh chủ đời thứ nhất rơi xuống trên đầu 【Vương Thần Luân】.

Thứ nhất, Thần Luân lão tổ cống hiến thật lớn đối với thế giới Thần Võ, mà lại là thánh thực cấp mười lăm, bất luận là thực lực, công huân, hay là tư lịch, đều đủ để đảm nhiệm vị trí minh chủ.

Cho dù là Mục Vân Tiên Hoàng, Lăng Hiên Tiên Tôn hay Xích Ngục Ma Hoàng, Vương Lung Yên đều không có chút dị nghị nào.

Thứ hai, Thần Luân lão tổ chính là lão tổ Vương thị, do ông ta làm minh chủ, sau này Thần Vũ thánh minh có việc, Vương thị sẽ không thể không đếm xỉa đến.

Bất quá, Thần Luân lão tổ thích yên tĩnh không thích náo nhiệt, cũng không giỏi chính vụ.

Bởi vậy, dưới Minh chủ, sẽ thiết lập một chức vụ 【Bí Thư trưởng】, chức vụ này có chút cùng loại với thủ phụ nội các của các quốc gia, dưới tình huống Vương Thần Luân không ra mặt quản sự, 【Bí Thư trưởng】 này chẳng khác nào là một tay.

Vị trí như vậy, đương nhiên không phải người bình thường có thể đảm nhiệm.

Người này không thể chọn từ Ma Triều, cũng không thể chọn từ Tiên Triều, để tránh lúc quyết đoán có chỗ thiên lệch, trừ cái đó ra, thân phận và năng lực cũng phải đủ phục chúng, nếu không Tiên Hoàng và Ma Hoàng là người đầu tiên không đáp ứng.

Cuối cùng thương nghị lại, chức vụ bí thư trưởng Thần Vũ Thánh Minh này cuối cùng rơi vào trên đầu Vương Phú Quý của Vương thị.

Hai nương tử của Vương Phú Quý, một người là Chiêu Ngọc công chúa của Xích Nguyệt Ma Triều, một người là công chúa Phù Nam của Hàn Nguyệt Tiên Triều, bản thân hắn lại là dòng chính của Vương thị, cộng thêm công huân của hắn rất lớn, trí tuệ siêu quần, năng lực được công nhận là mạnh, do hắn đảm nhiệm 【Bí Thư trưởng】 này đương nhiên là thích hợp nhất.

Thế lực độc lập của toàn bộ thế giới Thần Võ, bao gồm Long Huyết Ma Thần, Hạ Dương dẫn đầu thành lập 【Tân Ma tộc tự trị châu】, đều cần gia nhập Thần Vũ Thánh Minh.

Phàm là quyết nghị Thánh Minh làm ra, hào phóng châm, tất cả thành viên Thánh Minh đều phải chấp hành.

Đương nhiên, Thánh Minh không phải Nhất Ngôn Đường, thành viên nội bộ đều có quyền biểu quyết. Chỉ là biển vũ trụ mênh mông này, chung quy vẫn là lấy thực lực vi tôn, không có khả năng làm được người người bình đẳng.

Bởi vậy, ở trong đại hội minh ước lần đầu, bí thư trưởng vương Phú Quý tuyên đọc quy tắc bỏ phiếu: "Đồng ước bỏ phiếu quy định, phàm là chiến lực cấp mười ba, bao gồm tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ, khôi lỗi, tiên thú trấn tộc, tiên thực trấn tộc vân vân, đăng ký tạo sách thân phận, sau khi được xác nhận, sẽ có được quyền lực bỏ phiếu, do đại biểu thế lực cầm quyền bỏ phiếu thay."

"Tu sĩ Chân Tiên cảnh trung hậu kỳ, thánh tử thánh nữ Chân Tiên cảnh sơ kỳ, hoặc là những người khác có được đơn vị chiến lực ngang nhau, tức người đạt tới tiêu chuẩn mười bốn bậc chiến lực thông dụng Hư Không hải, sẽ có được quyền đầu ba phiếu."

"Tương ứng, lấy thực lực Thánh Tôn làm đại biểu chiến lực cấp mười lăm, mỗi một vị có quyền đầu mười phiếu. Lấy Đạo Tử Thánh Tôn sơ kỳ, cùng với tu sĩ Thánh Tôn trung hậu kỳ đại biểu chiến lực cấp mười sáu, có quyền đầu ba phiếu. Đương nhiên, hiện tại Thần Vũ Thánh Minh chúng ta còn chưa đại biểu cho mười sáu bậc."

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng hắn đã nói xong.

Vương Phú Quý ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Vì mở rộng khung tủ, lưu lại một chút không gian cho sự phát triển của liên minh. Chúng ta cũng đã bố trí chiến lực cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ, cũng chính là quyền bỏ phiếu chiến lực cấp mười bảy. Có được loại chiến lực này tồn tại, chúng ta định ra là có thể bỏ một trăm phiếu. Về phần Hỗn Nguyên Đạo Chủ trung hậu kỳ, sức chiến đấu trong truyền thuyết mười tám giai, có thể bỏ ba trăm phiếu."

Một đám người mạnh nhất chỉ là tiểu thế lực Lăng Hư cảnh, đại biểu tiểu gia tộc nghe nói như thế, không khỏi đầu đầy mồ hôi.

Không gian lưu lại cũng rất lớn, ngay cả không gian Đạo Chủ trung hậu kỳ cũng lưu vào. Đừng nói là ở thế giới Thần Võ, coi như là ở trong Thánh Vực, có Đạo Chủ trung hậu kỳ sao?

Mọi người đều tỏ vẻ hoài nghi nghiêm trọng đối với chuyện này…

Là "Đế Tử An" đại biểu tiểu thế lực, càng nhịn không được truyền âm với Vương Thủ Triết, lẩm bẩm nói: "Thủ Triết à, ngươi phải nhanh chóng cho ta vay thêm ít tiền xông cấp đi, bằng không chúng ta đường đường là đế quốc Đại Càn, ngay cả quyền bỏ phiếu cũng không có."

Dù sao, bỏ phiếu này quyền khởi bước chính là Chân Tiên cảnh, Lăng Hư cảnh cũng chỉ có tư cách liệt kê bàng thính.

Các thế lực khác cũng nhịn không được xì xào bàn tán.

"Đừng vội đừng vội, sau khi Thần Vũ Thánh Minh này thành lập, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian." Vương Thủ Triết truyền âm trấn an: "Tiếp theo, Đại Càn chúng ta phát triển thật tốt, tích góp nhiều nội tình, sớm muộn gì cũng sẽ có mấy Chân Tiên cảnh xông ra."

Đây cũng không phải là đang nói đùa. Vương thị chung quy là Vương thị của Đại Càn, có hắn ở đây, bất luận là kinh tế hay văn hóa Đại Càn đều là đi đầu tiên, tuy Đại Càn hiện giờ vẫn chưa thể so sánh với hai triều Tiên Ma, nhưng mạnh hơn nhiều so với các nước khác.

Muốn nói trong các nước, quốc gia nào có thể là người đầu tiên trở thành Tiên Triều, đó hơn phân nửa là Đại Càn.

Rất nhiều gia tộc Lăng Hư cảnh hoặc là Lăng Hư đế quốc, cũng chính là càu nhàu mà thôi, bọn họ cũng biết nhiều người nhiều miệng tạp, thế giới tương lai phát triển dẫn hướng tối thiểu là lấy Chân Tiên cảnh làm chủ.

Bởi vậy, phương án bỏ phiếu như vậy, cũng là "Đồng Nhất" thông qua, trở thành phương thức quyết sách chủ yếu của Thánh Minh trong tương lai.

Lại nói tiếp, “Thần Vũ Thánh Minh” bất kể là thành lập hay là chế độ hội nghị liên minh xác định, nhìn qua tựa hồ rất qua loa, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Mặc dù không có người nói qua, nhưng trước đó, ở đây đại lão có một cái tính một cái, tuyệt đối đã sớm ở trong lòng tính toán qua vô số lần chuyện này.

Thế giới Thần Võ tất nhiên sẽ nghênh đón thống nhất lớn, trong lòng tất cả đại lão trong chuyện này đều hiểu rõ, nhưng thống nhất như thế nào, dùng loại phương thức nào thống nhất, lại là một vấn đề vô cùng lớn.

Đồ vật cần cân nhắc trong này thật sự là quá nhiều, chỉ cần hơi không cẩn thận, liền có khả năng phá hư cục diện hòa bình hiện nay thật vất vả mới có được.

Mà khó khăn nhất trong chuyện này, không phải cái gì khác, mà là phải có một cơ hội thích hợp, một cơ hội nước chảy thành sông.

Mà lần này vây quét Tu La Ma Chủ, đó là thời cơ thích hợp nhất.

Kế tiếp, dưới sự chủ trì tân nhiệm thư ký Vương Phú Quý, Thần Vũ Thánh Minh vừa mới sáng tạo liền bắt đầu đợt quyết nghị đầu tiên, đó chính là phân phối chiến quả cho chiến dịch lần này.

Vương Phú Quý định ra phương án phân phối, cụ thể là nhà ai ra bao nhiêu người, trên chiến trường cụ thể biểu hiện như thế nào, cuối cùng hình thành một phần phương án phân phối, nội dung cụ thể quá phức tạp, liền không liệt kê chi tiết.

Chỉ là trong đó thi thể Tu La Ma Chủ, Thánh Ma tinh hạch, cùng với tàn hồn của Ma Chủ thông qua thẩm vấn, đều phân phối cho 【Chân Ma Điện】.

Đương nhiên, Chân Ma điện vì chuyện này mà trả giá rất nhiều ngoài định mức.

Phần trả giá này Vương thị sẽ tạm thời trả cho hắn, đợi sau này Chân Ma điện phát triển lại chậm rãi trả lại cho Vương thị. Nói trắng ra, phần tài nguyên này của Tu La Ma Chủ thật ra là

Vương thị chuẩn bị cho Lung Yên lão tổ, ai cũng đừng hòng tranh đoạt.

Tất cả mọi người đều hiểu được đạo lý này, cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, dù sao chiến dịch lần này Vương thị mới là công lớn nhất, hơn nữa bọn họ nguyện ý vì thế nhường ra rất nhiều phần công huân.

Đồng dạng, rất nhiều Chân Ma hạch cùng tài nguyên lợi cho Xích Nguyệt Ma Triều tu luyện, cũng đều phân phối cho Xích Nguyệt Ma Triều. Dưới tình huống công huân không đủ, do Hàn Nguyệt Tiên Triều tạm thời làm đệm cho hắn, quay đầu lại Xích Nguyệt Ma Triều sẽ trả lại cho Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Các tộc còn lại đều hoặc nhiều hoặc ít căn cứ tình huống thực tế phân đến "công huân", những công huân này bọn họ có thể trực tiếp lấy ra đổi chiến lợi phẩm, cũng có thể lấy công huân đổi lấy tài nguyên cần thiết với những người khác.

Phương án phân chia này tương đối công bằng, chiếu cố đến các mặt, bởi vậy đạt được sự nhất trí của Thánh Minh bỏ phiếu thông qua.

Trên thực tế, bây giờ số phiếu nhiều nhất chính là Vương thị… Mặc dù có ý kiến phản đối, Vương thị cũng có thể dựa vào số phiếu áp chế.

Chỉ là không phải thời khắc mấu chốt, Vương thị sẽ không làm như vậy, tránh cho quá mức "Chuyên đoạn độc hành".

Sau khi có hiệu quả xử lý phân phối chiến lợi phẩm, 【Thần Vũ Thánh Minh】 vừa thành lập liền tiến vào đề tài thảo luận kế tiếp, đó chính là kế hoạch tiếp theo của Ma Vực.

Trải qua một phen thảo luận của đại hội, trên thực tế Vương Phú Quý sớm đã có "suy đoán", sau khi sửa sang lại toàn bộ ý kiến cùng cách nghĩ, cuối cùng định ra thảo án Ma Vực khai phá.

Phần thảo án đại khái này, chính là đem Ma Vực hóa thành hai bộ phận, một bộ phận trong đó làm tân Ma tộc tự trị châu, để cho tân Ma tộc sinh sôi nảy nở sinh lợi, bộ phận khu vực này ước chừng chiếm cứ ba thành toàn bộ Ma Vực.

Những khu vực này đều là nơi ma khí ma mạch cực kỳ nồng đậm, phần lớn trong đó cũng là khu vực mà Ma tộc sinh sống ban đầu.

Đương nhiên, đó cũng không phải vòng cấm.

Về sau bọn họ sẽ tiến hành thống nhất Ma tộc điều tra nhân khẩu và nhân khẩu đăng ký, chứng minh thân phận cho mỗi một Ma tộc. Chứng minh thân phận này cùng nhân tộc giống nhau, khác nhau duy nhất chính là hàng lang của Ma tộc là "Ma tộc".

Mà Ma tộc có được thân phận mới, sau khi học được đơn giản ngôn ngữ nhân tộc và xã hội hóa giáo trình, liền có thể bằng vào thân phận chứng minh tiến vào khu vực khác sinh hoạt hoặc công tác.

Những chuyện tương tự, trước kia Vương thị cũng từng làm qua với Vạn Yêu Quốc, coi như là thành thạo công việc, chỉ là lần này số lượng Ma tộc quá nhiều, lượng công trình đặc biệt lớn mà thôi.

Về phần khu vực khác của Ma tộc từ trị châu ngoại, chính là 【khu khai phá kinh tế của Ma Vực】, gọi tắt là 【Ma Vực Kinh Khai Khu】, trong đó bao gồm hiện giờ phạm vi thế lực 【Trấn Ma Đô Hộ Phủ】 do Đại Càn và Vương thị cùng khai phá.

Vì tránh cho đơn đả độc đấu, tránh cho loạn cào cào khai hoang, khu khai phá Ma Vực sẽ thành lập 【Ma Vực khai phá tổng ty】, đối với khu vực này tiến hành thống nhất quản lý, thống nhất khai phá.

Mà Tiên Ma lưỡng triều, Vương thị, cùng với các quốc gia khác, sẽ dùng phương thức tham cổ gia vào trong đó, có được quyền quyết sách nhất định.

Loại hình thức này cũng không còn mới mẻ nữa, hình thức khai phá Thánh vực lúc trước chính là tổng ty, mọi người đương nhiên cũng không có dị nghị gì.

Ma Vực Kinh khai khu lấy phát triển kinh tế làm chủ, kế tiếp sẽ do tổng ty khai phá tổ chức nhân thủ tiến hành thanh lý toàn diện đối với nó, rút ma mạch trong đó ra, chuyển nhập Ma tộc

mới tự trị châu, sau đó sẽ bị linh mạch ma khí ô nhiễm tẩy luyện tinh lọc, làm cho nó khôi phục thanh linh nguyên bản.

Sau đó, chính là khu trừ tàn dư ma khí, lựa chọn khu vực thích hợp tiêu diệt ma thú ma trùng dã sinh, khai phá linh điền vân vân.

Ma Vực mở cửa như thế nào để phát triển, chủ yếu tham khảo hình thức của Trấn Ma Đô hộ phủ. Trấn Ma Đô hộ phủ tuy rằng không lớn, nhưng lại là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, lại phát triển vô cùng tốt.

Đồng thời, Trấn Ma Đô hộ phủ cũng sẽ dùng hình thức quyền lực nhập vào khu khai phá kinh tế Ma Vực, hơn nữa Vương thị trong quá trình thanh trừ Ma Vực lập được công lao to lớn, bởi vậy, Vương thị, Đại Càn, cùng với các thế gia thông gia của Trường Ninh vệ, tổng cộng chiếm ba phần tư quyền của 【khai phá tổng ty】 Ma Vực, toàn bộ do Vương thị đảm nhiệm.

Nhưng Vương thị cũng không bạc đãi thế gia thông gia và Đại Càn, ba phần cổ quyền này mặc dù là thay thế, nhưng sẽ lấy ra một phần mười lợi ích trong đó phân chia cho Đại Càn và thế gia thông gia, mình chỉ lấy ra hai phần lợi ích nắm giữ trong đó.

Đây cũng là hiện tại Vương thị phát triển tốt, cố ý nâng đỡ Đại Càn và các đại thế gia thông gia, cùng với các đồng tông Vương thị trong Đại Càn quốc.

Cổ quyền khai phát tổng ty của Ma Vực liên quan đến lợi ích của các thế lực gia tộc, bởi vậy, chỉ là phương án phân phối của cổ quyền đã thảo luận trọn vẹn hơn một tháng, cuối cùng mới đạt thành thống nhất.

Chỉ có điều khai phá Ma Vực tổng ty không phải chỉ dùng quyền không xuất lực, cầm bao nhiêu quyền thì phải bỏ ra bao nhiêu, nên bỏ ra bao nhiêu tiền, nên xuất ra bao nhiêu người đều quy định rõ ràng rành mạch.

Hơn nữa tiểu gia tộc tiểu thế lực, cổ quyền cơ bản đều do đại gia tộc đại thế lực đến thay thế, giống như Vương thị giúp Đại Càn và Lũng Tả thông hôn liên minh thay cho một đạo lý.

Dù sao, không có cường giả thì không có quyền lên tiếng.

Thuận tiện nói một câu, những cổ quyền này của Hàn Nguyệt Vương thị không phải do Vương thị duy trì, mà là do Hàn Nguyệt Tiên Triều thống nhất thay thế.

Sau khi định ra chương trình 【Ma Vực khai phá tổng ty】, chư vị ở đây sẽ bắt đầu đề cử người đầu tiên khai phá tổng ti trưởng, kết quả đẩy tới đẩy lui, lại đẩy lên người Vương Tông An.

Vương Tông An am hiểu khai phá, đã từng Đạt Lạp đại khai phá đại hoang mạc, đại khai phá Trấn Ma đô hộ phủ, đều là do hắn tự tay chủ trì. Bởi vậy, tổng ty trưởng đời thứ nhất, không ai khác ngoài Vương Tông An.

Hơn nữa, công ty cổ phần do Vương thị tự mình thêm vào chiếm ba phần, đứng thứ nhất các thế lực, người của Vương thị không làm ti trưởng đời đầu thì ai làm ty trưởng?

Đến đây.

Phương hướng khai phá tương lai của Ma Vực đã định ra, sau đó chính là giai đoạn khai phá lớn oanh oanh liệt liệt.

Vương Thủ Triết nhìn một màn này, trong lòng cũng rất vui mừng.

Một loạt kế hoạch này, tự nhiên không thể nào là hiện trường lâm thời nghĩ ra được. Trên thực tế, ngay từ lúc chiến dịch vừa kết thúc, Vương Phú Quý đã bắt đầu chuẩn bị cho hội nghị ngày hôm nay, rất nhiều nội dung đều đã sớm định xong, làm tốt khuôn mẫu rồi, hôm nay chỉ là sửa chữa một chút, đi một cái quy trình mà thôi.

Vương Thủ Triết tận mắt nhìn thấy Vương Phú Quý làm tất cả những chuyện này, tất nhiên cũng vui mừng vì sự trưởng thành của hắn.

Bất tri bất giác, đứa trẻ năm đó đi theo Long Xương đại đế tản bộ khắp nơi này, đều đã trưởng thành thành đại nhân vật đỉnh thiên lập địa, có thể thay thế hắn chủ trì hội nghị, tổng lĩnh toàn cục.

Có hắn ở đây, áp lực của mình không biết nhẹ đi bao nhiêu.

Mà mọi người tán thành với Vương Phú Quý, đồng thời cũng đại biểu danh vọng và thực lực hiện giờ của Vương thị.

Vương Thủ Triết lặng lẽ lấy ra bảng hệ thống tự chế đã lâu chưa đổi mới, tìm đến trang danh vọng này của gia tộc, trong cột danh vọng của 【 Thần Võ thế giới 】 này, đổi thành danh tiếng vang dội, danh vọng tràn đầy (một tay che trời).

Mà ở phía trước danh vọng của 【Thần Võ thế giới 】thì 【 Quốc vọng 】100 (Một tay che trời), 【 quận vọng】100 (Một tay che trời), 【 Huyện Vọng】100 (Tay che trời), 【Thành Vọng】100 (Một tay che trời), 【Trấn Vọng】100 (Một tay che trời).

Đồng thời, trong cột danh vọng của 【 Đông Hà Thần Châu 】 này, hắn viết thêm về thiền thất (quê quán vô danh).

Buông tay xuống, hắn nhìn chăm chú bốn chữ “hoa tịch vô danh” phía sau số 009, ánh mắt hơi thu liễm, đáy mắt toát ra một vòng chờ mong.

…

Chương 7: Tiên đồ Vương thị

Chương thứ nhất: Thanh Hoàng thánh đồ! Một lần nữa trở về tộc!

…

Ung An lịch năm 3066 của Đại Càn.

Lại là một mùa vạn vật sống lại, lòng xuân nảy mầm.

Bình An trấn, Chiêu Ngọc tửu lâu, bên trong một lầu tiếp khách trà đi.

Bên cạnh cửa sổ, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi đối diện nhau.

Đôi nam nữ trẻ tuổi này đều sinh một bộ dung mạo tốt. Lúc này cảnh xuân vừa vặn, ánh nắng tươi sáng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào trên gương mặt nam nữ trẻ tuổi, quang ảnh mông lung, ôn nhu kiều diễm, đem không khí nhuộm đẫm vừa đúng lúc.

Khuôn mặt nữ hài tử ửng đỏ cúi thấp đầu, thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt nhìn nam tử trẻ tuổi đối diện, thấy đối phương giương mắt nhìn qua, liền lập tức thu hồi ánh mắt.

Hôm nay nàng rõ ràng đã ăn mặc tỉ mỉ, mỗi một tấc da thịt đều mềm mại như tuyết, mỗi một sợi tóc đều được chăm sóc cẩn thận, lộ ra rất coi trọng ngày hôm nay gặp mặt.

Nàng nhìn ra được, thanh niên đối diện cũng ăn mặc rất tỉ mỉ.

Hắn sinh ra tướng mạo tốt, ngũ quan anh tuấn, khí chất cũng sâu xa như núi cao, lạnh lùng nghiêm nghị, phối hợp với ngọc quan cùng cẩm bào thể hiện khí chất càng lộ ra khí độ nổi bật, phong thái người xem.

Chỉ dựa vào khuôn mặt này, khí chất này, trong lòng nàng đối với đối tượng tương thân này đã có bảy phần hài lòng.

Nàng là 【 Tinh Lan quận chúa 】 của Triệu quốc, ở Triệu quốc cường thịnh và các nước xung quanh đều rất có tài danh, có được vô số người ủng hộ tuấn kiệt trẻ tuổi.

Tư chất huyết mạch của nàng cũng đạt đến trình độ tuyệt thế thiên kiêu Ất đẳng, chỉ thiếu một bộ tiên kinh là có thể trở

thành tiêu chuẩn Chân Tiên chủng.

Không sai, tiêu chuẩn sắc phong của 【quận chúa】 các quốc gia hiện giờ đã đề cao trên diện rộng. Từng là huyết mạch thiên kiêu các quốc gia, có thể được sắc phong làm 【quận chúa】, đại thiên kiêu Thần Thông cảnh đều có thể được sắc phong là 【công chúa】.

Nhưng mà hôm nay tình hình đại hành của thế giới Thần Võ đã trở nên không đồng dạng. Ban đầu, là tiêu chuẩn sắc phong của Hàn Nguyệt Tiên Triều nâng lên công chúa, quận chúa, hoàng tử, thân vương, quận vương.

Hiện nay, phải có hy vọng sau khi kế thừa thánh đồ, tư chất đạt tới thành viên hoàng thất của thánh tử thánh nữ mới có tư cách được sắc phong là 【công chúa】 và 【hoàng tử】.

Đương nhiên, loại người này rất thưa thớt, trăm năm cũng chưa chắc có thể bồi dưỡng ra một người. Nhưng hôm nay Hàn Nguyệt Tiên Triều sau khi trải qua kiến thức ở Thánh Vực, liền đối chiếu tiêu chuẩn các đại thánh triều, dùng để tiếp quỹ với thánh triều.

Điều này đại biểu dã tâm của Hàn Nguyệt Tiên Triều, đồng thời cũng có thể tạo áp lực cho người trẻ tuổi, tránh cho bọn họ sau khi không còn uy hiếp như lửa sém lông mày, liền trở nên không biết trời cao đất rộng, tâm tính phiêu.

Sau khi Hàn Nguyệt Tiên Triều làm như vậy, Xích Ngục Ma Triều tự nhiên không cam lòng rớt lại phía sau, cũng lập tức lên ngựa tiêu chuẩn mới. Phần tiêu chuẩn này, tự nhiên cũng bị kéo dài đến chư quốc.

Thời đại đã thay đổi.

Hiện giờ cách Thần Vũ thánh minh chính thức thành lập đã mấy trăm năm, mấy năm nay cũng là mấy trăm năm phát triển kiểu Tỉnh Hòe của thế giới Thần Võ. Hiện giờ, cửu phẩm, thập phẩm, thậm chí là thập nhất phẩm huyết mạch tư chất cải thiện đan dược đã dần dần hiện thế.

Mà 【Huyết cải dịch】 do Vương thị sản xuất, trong những năm này cũng dần dần bán đến mỗi ngóc ngách của thế giới Thần Võ, đương nhiên, chỉ giới hạn ở dịch huyết cải huyết cấp

thấp. Về phần dịch cải thiện huyết dịch trung cấp trở lên, thì chỉ có gia tộc hoặc thế lực có quan hệ hợp tác với Vương thị mới có thể được phân ngạch phối.

Hợp tác với sản nghiệp của Vương thị càng sâu, cấu kết, không, hợp tác càng chặt chẽ, càng có khả năng đạt được ngạch phối hợp Huyết Biến Dịch đẳng cấp cao.

Bởi vậy, dưới sự dẫn dắt của Vương thị, toàn bộ thế giới Thần Võ không ngừng phá vỡ các hàng rào thế gia kỹ thuật, tài nguyên vân vân, hợp tác lẫn nhau cũng tăng mạnh theo năm.

Bởi vậy, toàn bộ thế giới Thần Võ, bao gồm cả khu khai phá kinh tế Ma Vực, trong những năm này đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhưng cho dù phát triển nhanh hơn nữa, nước Triệu là một cái đế quốc Lăng Hư có thể từ bỏ ưu thế bồi dưỡng Chân Tiên chủng, nhưng nội tình cũng chỉ đủ bồi dưỡng ra hai ba người, trong đó có một cái có thể trong tương lai có cơ duyên và cơ duyên kế thừa đến tiên kinh, cũng đã là tổ tiên tích đức.

Dưới sự so sánh, ngược lại là cùng hai triều Tiên Ma trước kia không sai biệt lắm.

Mà vị Tinh Lan quận chúa mới sắc phong này, thật ra tư chất bẩm phú đã không thua công chúa hai triều Tiên Ma trước kia, số lượng vàng rất cao.

Mà đối với vị đối tượng tương thân trước mắt này, Tinh Lan quận chúa cũng là phi thường hài lòng.

Đối phương không chỉ có gia thế tốt, tư chất tốt, lớn lên càng là long chương phượng tư, dáng vẻ phi phàm, khí tức trên người càng sạch sẽ dễ ngửi, quả thực phù hợp tất cả chờ mong của nàng đối với vị hôn phu.

Nếu có cơ hội gả cho hắn, vậy thì thật sự là một bước lên trời, ngay cả toàn bộ nước Triệu cũng sẽ gà chó lên trời.

Điều duy nhất khiến nàng có chút băn khoăn, có chút sợ hãi chính là thanh danh của hắn…

Lúc này, Tinh Lan quận chúa hơi đỏ mặt đánh vỡ cục diện bế tắc xem mắt: “Bảo Thánh thiếu gia, sở thích cá nhân của ngài là gì?”

Không sai, đối tượng xem mắt của Tinh Lan quận chúa là Vương Bảo Thánh, trưởng tử đích mạch của Vương thị, một lão đại thành thân đã đạt tới 655 tuổi "Cao Linh". Mà phản Quan Tinh Lan quận chúa, là một thiếu nữ tuổi thanh xuân mới 182.

Lúc này, thời gian tiêu diệt Tu La Ma Chủ, khi thành lập khu khai phá kinh tế Ma Vực, thời gian đã qua 456 năm.

【 Long Xương đại đế 】 đế quốc Đại Càn kính yêu, đã đi về cõi tiên ở mùa xuân 3870 năm Long Xương.

Thật ra, trước khi Long Xương đại đế chết hơn một trăm năm, Vương Thủ Triết đã ba phen bốn lượt đưa ra tiền cho chính hắn, dùng Hỗn Độn bản nguyên để kéo dài tuổi thọ cho bệ hạ.

Dù sao, nhiều năm như vậy, Vương Thủ Triết đã sớm coi Long Xương đại đế là người một nhà.

Nhưng Long Xương đại đế cự tuyệt, hơn nữa là ba phen bốn lượt hỏi hắn, hắn đều là từ chối nghiêm khắc.

Bản thân hắn cũng hiểu rõ tình huống của mình. Nếu hắn có thể giống như Mục Vân Tiên Hoàng, tiến thêm một bước nữa, nói không chừng hắn sẽ liều một phen, nhưng trong lòng hắn biết tiềm lực và thọ nguyên của mình đều đã sớm hao hết, cơ năng của thân thể đã sớm đến mức dầu hết đèn tắt rồi, không nói tới việc dùng bản nguyên hỗn độn kéo dài tuổi thọ, ngoại trừ sống thêm chút ít năm cũng không có tác dụng gì.

Cả đời này của hắn, đã nhìn thấy Đại Càn quật khởi, sớm đã cảm thấy mỹ mãn, mà thọ nguyên bốn4470 tuổi cũng đã sớm đột phá cực hạn Lăng Hư cảnh.

Hắn nói với Vương Thủ Triết, vốn dự định sớm nhất của hắn là đợi sau khi đế tử an đến Thần Thông cảnh, hắn sẽ chết trận trên chiến trường Ma Vực, cũng không mất đi thanh danh một đời của Long Xương hắn.

Chỉ là về sau, hắn trơ mắt nhìn Đại Càn và Vương thị mạnh hơn một ngày, hắn mới nghĩ nếu như có thể sống lâu thêm chút năm, hắn có thể tận mắt nhìn thấy Ma Vực bị đánh xuống.

Sau khi tiêu diệt Tu La Ma Chủ ở thế giới Thần Vũ, tất cả tâm nguyện của Long Xương đại đế cũng đã sớm chấm dứt, hơn nữa tuổi già còn nói một hồi hoàng hôn oanh liệt liệt, còn có thể có gì tiếc nuối đây?

Hắn cũng hi vọng Thủ Triết có thể cho hắn một cái thể diện, để thời đại Long Xương thuộc về hắn kết thúc một cách hoàn mỹ.

Vương Thủ Triết cũng hiểu ý của Long Xương bệ hạ, chỉ có một thời đại kết thúc, mới xem như đại biểu cho một thời đại mới. Long Xương oai hùng một đời của ông ta, thật sự không muốn tiếp tục trải nghiệm cảm giác thực lực càng đến càng gần.

Thế giới này phát triển quá nhanh, Long Xương hắn theo không kịp.

Bởi vậy, năm 3870 Long Xương lịch, Vương Thủ Triết 744 tuổi, khi Long Xương bệ hạ dầu hết đèn tắt, Vương Thủ Triết tự mình ở bên cạnh hắn, an an ổn đưa hắn một đoạn đường cuối cùng.

Lúc đó, trong lòng Vương Thủ Triết cũng vô cùng cảm khái.

Hắn từ nhỏ là nhìn Long Xương lớn lên, khi đó chỉ cảm thấy Lăng Hư cảnh cường giả thọ nguyên dài dằng dặc, phảng phất vẫn luôn không có điểm cuối, lại chưa từng nghĩ một thời đại cứ như vậy trôi qua.

Sau khi thương nghị với chúng triều thần, cuối cùng đặt cho bệ hạ một biệt hiệu 【Đức Võ】, khẳng định phẩm chất và công huân xuất sắc và cường quốc của bệ hạ, trọng đức trọng hứa hẹn.

Mùa thu năm cùng năm, đế tử An chính thức đăng cơ, Đại Càn niên hiệu là 【Ung An】.

Mà từ lúc Đại Càn bắt đầu thực hành Ung An lịch đến nay, cũng đã 306 năm.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Chỉ nói trước mắt.

Nghe Tinh Lan quận chúa nói, Vương Bảo Thánh bình tĩnh uống linh trà, thản nhiên nói: “Đọc sách, tu luyện, hỗ trợ gia tộc xử lý các chuyện.”

Tinh Lan quận chúa khóe miệng âm thầm giật một cái, hít một hơi, lại yếu ớt hỏi: “Vậy Bảo Thánh thiếu gia, nữ hài tử mà ngươi hy vọng trong lòng ngươi là dạng gì?”

Lần này, Vương Bảo Thánh lên tinh thần: “Con gái trong suy nghĩ của ta phải tích cực hướng về phía trước, có kế hoạch đối với tương lai, phải cố gắng học tập…”

Sau đó, hắn liền bắt đầu nói chuyện a.

Trên chỗ ngồi cách đó không xa, muội muội Vương Côi Linh, Vương Côi Hô, cùng với cháu trai Vương Quân Hi, cháu trai Vương Dần, cháu trai Vương Dần đang trốn sau một bụi cỏ xanh thò đầu ra nhìn, vừa xem náo nhiệt vừa xì xào bàn tán.

“Nhị muội, muội nói xem đại ca lần này xem mắt có thể thành công không?” Vương Côi Linh vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ta đã thay hắn lật tung toàn bộ đại gia khuê tú của Thần Vũ thế giới, lần này nếu còn không thành công, ta liền thật sự hết cách rồi.”

Vương Côi Linh chính là đứa bé gái từng ỷ lại muốn Nhân Tham Quả trong lòng Vương Thủ Triết ăn, lúc sinh ra đã khiến cho Nguyên Thủy hệ thiên địa dị tượng biến hóa.

Bây giờ trong nháy mắt, nàng cũng đã năm trăm tuổi. Mà huyết mạch của nàng, sau khi đạt được một bộ 【Nguyên Thủy Tiên Linh Quyết】 liền đạt đến Thiên Nữ Giáp đỉnh phong, huyết mạch so với Tuy Vân hoàng thái nữ đương triều cao hơn nửa bậc.

Trải qua năm trăm năm trưởng thành và tu luyện, tu vi của Vương Côi Linh cũng đã đạt đến Lăng Hư cảnh tầng một. Đặt vào trong thế gia nhất phẩm và cường nhất phẩm bình thường, đều là nhân vật giống như lão tổ tông chống trời.

Nhưng bây giờ, Vương Hãn Linh vẫn là dáng vẻ thiếu nữ chưa gả của Vân Anh, khí chất vẫn là một phái thanh xuân hoạt bát, không nhìn ra đã hơn năm trăm tuổi.

Đáng nhắc tới là 【Nguyên Thủy Tiên Linh Quyết】 mà nàng tu luyện, chính là tiên kinh mà Liễu Nhược Lam từ trong

【 Nguyên Thủy Thánh Đồ 】 mấy chục năm trước phân ra.

Theo lý thuyết, một tu sĩ Lăng Hư cảnh tầng tám bình thường, xa xa không có năng lực phân ra một bộ tiên kinh từ trong thánh đồ.

Nhưng Liễu Nhược Lam là nhân vật bậc nào?

Kiếp trước khi quyết chiến với Thực Nguyệt Ma Chủ, nàng cũng đã đạt đến cấp bậc Đại La Thánh Tôn, mà thần hồn của nàng cũng trùng sinh mà không phải chuyển thế, liên lụy cực sâu với kiếp trước. Theo tu vi của nàng dần dần tăng trưởng, năng lực thừa nhận thân thể từng bước gia tăng, trong Tiên Thiên Đạo Thai phóng xuất ra lực lượng càng ngày càng mạnh, cường độ thần niệm của nàng tự nhiên cũng vượt xa Lăng Hư Cảnh tầm thường, lúc này mới có thể làm được chuyện không thể tưởng tượng như thế.

Chẳng qua sau khi Nguyên Thủy thánh đồ phân ra một bộ tiên kinh thì sẽ suy yếu trong một thời gian ngắn, trong thời gian ngắn e rằng rất khó diễn hóa ra bộ tiên kinh thứ hai.

"Đại tỷ…" Một cô gái xinh đẹp khác hữu khí vô lực nói: "Nếu đại ca chúng ta cứ tiếp tục như vậy, nhất định cô độc cả đời rồi. Tỷ nhìn xem Tinh Lan quận chúa kia, sắc mặt cũng bắt đầu cứng đờ rồi…"

Cô gái này tên là Vương Côi Hô, là thứ nữ của Vương Phú Quý và Vân Mộng Vũ Sinh. Nàng sinh ra vào năm Đại Càn Ung An Nguyên Niên, hiện giờ tuy mới 3066, huyết mạch đã đạt đến trình độ Thiên Nữ Ất đẳng, tu vi cũng đi tới Thần Thông cảnh đệ lục trọng.

Đây vẫn là nàng còn chưa kế thừa tiên kinh, nếu không bất luận là huyết mạch hay tu vi, chỉ sợ còn cao hơn một tầng.

Ngoài ra, huyết mạch của Vương Côi Hô đã thức tỉnh Nguyệt Hoa Tiên Linh Thể của tổ tiên, sau khi Mục Vân Tiên Hoàng biết được tin tức này, cũng vui mừng quá đỗi, sắc phong nó thành Nguyệt Hoa công chúa của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

So với tỷ tỷ Vương Du Linh, nàng cũng là không kém chút nào.

“Đoán xem nàng ta có thể kiên trì bao lâu? Nửa canh giờ? Hay là ba nén nhang… Hai nén nhang, một nén nhang…” Đại tỷ Vương Mịch Linh bắt đầu có chút thối rữa, đánh cược thời gian xem mắt của ca ca lần này.

Mẫu thân Vương Hãn Linh này là Chiêu Ngọc công chúa, bởi vì nàng cực kỳ ưu tú, cũng được Xích Nguyệt Ma Triều sắc phong làm 【 Nguyên Linh công chúa 】.

Tỷ muội các nàng đối với công chúa chính là công chúa cấp bậc chân chính, cho bổn thánh đồ là có thể bay. Đặt vào trong các thánh vực đại thánh triều, cũng đều là tồn tại cực kỳ đứng đầu.

“Không đến một nén nhang đi, đại ca quá cứng, hắn đã bắt đầu nói “Ly Nguyệt” phỏng đoán thứ ba trên toán học… mau xem, hắn bắt đầu mặt mày hớn hở… Xong rồi ~” Vương Côi Linh che mặt, vẻ mặt không đành lòng nhìn.

Theo lý thuyết, Tinh Lan quận chúa nước Triệu so với hai muội muội Bảo Thánh còn kém một trọng huyết mạch, trên lý luận phối hợp với trưởng tử Vương Bảo Thánh này vẫn kém một bậc.

Nhưng mà Vương Bảo Thánh có thể tạo ra, mấy trăm năm nay, hắn trước trước sau không dưới hơn mười lần thân cận, đem toàn bộ thế giới Thần Vũ có thể tương xứng… Không ngờ không có một lần thành công.

Tinh Lan quận chúa này, bây giờ đã có thể tìm được đối tượng tốt nhất.

“Tinh Lan quận chúa, nữ hài tử lớn như ngươi, nên đọc sách cho tốt, mưu đồ cho tương lai nhiều hơn, bằng không trong đầu xinh đẹp trống rỗng… Linh hồn quả thực không thú vị a.” Chân Cương Nam Trực · Vương Bảo Thánh tổng kết từ ngữ trần.

Kết quả hắn vừa dứt lời, Tinh Lan quận chúa kia rốt cục cũng không nhịn được nữa, nắm tay lên rơi lệ chạy đi: “Vương Bảo Thánh, ngươi quá ức hiếp người khác. Đừng tưởng rằng gia thế tốt, tu vi cao, huyết mạch tốt, có tiền, lớn lên đẹp trai, vẫn là đích trưởng tử, là có thể muốn làm gì thì làm!”

“Ta nói sai cái gì sao?” Vẻ mặt Vương Bảo Thánh kinh ngạc, “Chẳng qua là ta khích lệ nàng đọc sách, phải có lòng cầu tiến mà thôi.”

“Quả nhiên không tới một nén nhang…”

Hai tỷ muội Vương Côi Linh và Vương Côi Hô liếc mắt nhìn nhau, đều thở dài một hơi thật sâu.

“Đại gia gia ~ đại gia gia ~” Vương Dần Thao và Vương Quân Địch hai tiểu tử mười một mười hai tuổi này lại không có nhiều suy nghĩ như vậy, nhìn thấy tình thân kết thúc liền nhảy vọt qua: “Tướng thân của ngài cũng xong rồi, nên dẫn chúng ta ra biển câu cá lớn đi chứ?”

Hai đứa bé này là trưởng tôn Vương Bảo Thừa và con gái của con thứ phú quý, hơn nữa còn là một đôi long phượng song sinh tương đối hiếm thấy. Hiện nay trong dòng dõi của Vương thị có huyết mạch sinh đôi, sinh ra hai đứa con mặc dù ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Mấy năm nay Vương Phú Quý và hai vị thê tử vô cùng cố gắng, ngoại trừ Bảo Thánh ra, tổng cộng sinh ba đứa bé. Có thể thấy được, hắn cũng thừa nhận áp lực cực lớn đến từ lão tổ tông Vương Thủ Triết.

Tiểu tử Bảo Thánh kia không thành thân, muốn cố gắng cũng không có biện pháp, Vương Phú Quý đành phải bức bách mình đến cố gắng, tránh cho lão tổ tông suốt ngày lải nhải.

Vương Bảo Thánh đối với hai đứa nhỏ này ngược lại là sắc mặt ấm áp, phân biệt vuốt vuốt đầu bọn họ nói: “Mặc dù các ngươi đã là Linh Đài cảnh, nhưng tuổi còn nhỏ, ra biển chơi quá lãng phí thời gian. Các ngươi tuổi này nên đọc sách cho tốt, tu luyện cho tốt. Ài ~ đây cũng sắp mười hai tuổi rồi, mới Linh Đài cảnh! Tốc độ tu vi này có chút chậm a, đừng để mất đi đích mạch của chúng ta…”

“Đại gia gia… Ngài nói chuyện như vậy quá xúc động rồi.” Vừa nghe lời này, Vương Dần Thao đối xử với đôi tiểu thiếu nam thiếu nữ khuôn mặt đều suy sụp.

Không đến mười hai tuổi Linh Đài cảnh rất chậm sao? Đã là phi thường đỉnh tiêm rồi có được không?

Bất quá nghĩ đến Bảo Thánh đại gia gia chín tuổi Đăng Linh Đài, chưa đến bốn mươi đã tiến độ đáng sợ Tử Phủ cảnh, hai người bọn họ cho dù muốn phản bác cũng vô lực a!

"Đại ca, thực sự không được, chúng ta đi tìm lão tổ tông chỉ định cho ngươi một lão bà đi." Vương Hãn Linh tiến lên đỡ trán nói: "Cứ tiếp tục như vậy, ngươi một ngàn tuổi cũng đừng mơ lấy được lão bà."

"Vậy không được." Vương Bảo Thánh trịnh trọng nói, "Cưới vợ, nhất định phải có chung hứng thú cùng sở thích, nhất định phải có lý tưởng rộng lớn nhất, nhất định phải có tương hỗ lẫn nhau nâng đỡ lẫn nhau đi về phía trước, thật giống như lão tổ gia gia cùng lão tổ nãi nãi tương kính tương ái cả đời, thay vì tùy tiện cưới lung tung một người, ta tình nguyện đánh sạch cả đời. "

"Vậy đích trưởng mạch của gia tộc chúng ta chẳng phải là kéo dài không nổi rồi sao?" Vương Hãn Linh than thở nói.

"Nếu thật sự không cưới được lão bà, ta liền đem đích trưởng tử của mình quyền thừa kế thuận lợi đưa cho Bảo Thừa." Vương Bảo Thánh vẫn chấp nhất trước sau như một, một bộ cùng với vận tốc tranh giành anh hùng đến cùng.

"Hy vọng lúc đại ca nhìn thấy lão tổ gia gia, nói chuyện cũng có tự tin như vậy." Vương Côi Hô lại che miệng cười, "Thực sự không được, ngươi hãy đi Thánh Vực tìm cô nương cùng chung chí hướng đi. Hai ba trăm năm gần đây, rất nhiều thế gia đều tìm căn nguyên ở Thánh Vực vấn tổ, kể cả Hàn Nguyệt Vương thị cũng đã tìm được tổ mạch. Đến lúc đó, ủy thác Hàn Nguyệt Vương thị hỗ trợ giật dây, hy vọng trong số nữ tử Thánh Vực có cô nương đồng chí hợp đạo mà ngươi nhìn thấy."

Mấy trăm năm gần đây, thế giới Thần Võ phát triển cực kỳ mạnh mẽ, từng thế gia lớn nhỏ đều phát tài theo hắn, tốc độ phát triển cực nhanh.

Khi tài phú tích lũy nhiều, có vài thế gia nổi lên tâm tư tìm căn nguyên vấn tổ.

Cũng không biết là thế gia nào mở đầu, căn cứ theo gia phả cổ xưa ghi lại, thánh triều Thánh Vực nào đó truy nguồn gốc đến

tổ tiên, trải qua một loạt sự tiếp đãi sau đó nối tiếp quan hệ chủ mạch và chi nhánh, quan hệ với nhau vẫn rất hòa hợp.

Kể từ đó, rất nhiều thế gia bắt đầu rục rịch, dần dần hình thành phong trào.

Hàn Nguyệt Vương thị, cũng căn cứ gia phả tìm được tổ mạch, đó là một nơi khoảng cách khá xa, tên là 【Ngọc Hà thánh triều】.

Thánh triều kia khai thác khá sớm, tổng thể thực lực tương đối mạnh mẽ, vượt qua Thiên Thụy thánh triều rất nhiều. Ngọc Hà vương thị ở toàn bộ Ngọc Hà thánh triều, chẳng qua chỉ là một nhánh tiên tộc bình thường mà thôi, gia tộc chỉ có hai lão tổ Chân Tiên cảnh.

Nhưng năng lực khai thác Ngọc Hà Vương thị này không tệ, diễn hóa ra rất nhiều chi nhánh, trải rộng Ngọc Hà thánh triều và Tiên Triều xung quanh, thậm chí còn có chi mạn khuếch tán đến các thánh triều khác.

Lúc trước một bộ phận tộc nhân của Hàn Nguyệt Vương thị, là đích thứ mạch và bộ phận trực mạch của Ngọc Hà Vương thị, các tổ tiên nghe theo "Thần Vũ Thánh Hoàng" du lịch Thánh Vực lừa gạt, đến đây khắp nơi đều là "Kim Tiễn" "Thác Hoang" thế giới Thần Vũ.

Nào ngờ sau khi chuyển đi này, bọn họ mới phát hiện đó là một thế giới phong bế nguy cơ tứ phía ngăn cách với thế giới, có ít người cho dù muốn trở về cũng không thể quay về, đành phải một lòng đi theo Thần Vũ Thánh Hoàng.

Bởi vậy, tổ tiên Hàn Nguyệt Vương thị cũng lưu lại tổ huấn, các hậu nhân nếu có cơ hội trở về, nhất định phải đi nhận tổ quy tông. Chỉ là theo thời gian dài trôi qua, tổ huấn này đã bị ném lên chín tầng mây, gần đây biển cả về quê thịnh hành, Hàn Nguyệt Vương thị mới theo kịp phong khí.

Cũng gặp gỡ với Hàn Nguyệt Vương thị, còn có rất nhiều thế gia, bao gồm cả tổ tiên của Chử thị và Thân Đồ thị, Chử thị, kì thực đều là nghe tin Thần Vũ Thánh Hoàng lừa gạt, mới ở mười vạn năm trước di dân tới.

Thời kỳ đỉnh phong của Thần Vũ hoàng triều có thể có nhiều Chân Tiên cảnh như vậy, không thoát khỏi liên quan đến điểm

này.

Đương nhiên, điều này cũng chứng minh năm đó Thần Vũ thánh hoàng vì Thần Vũ hoàng triều quật khởi, rốt cuộc có thể có bao nhiêu không biết xấu hổ.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Lần này Vương Bảo Thánh tương thân thất bại, lấy tốc độ nhanh nhất bị truyền đến tai Vương Thủ Triết.

Không tới nửa canh giờ, Vương Bảo Thánh đã được gọi vào trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Kế tiếp, dĩ nhiên là một trận cuồng phong mưa rào "bình thường" vui vẻ, Vương Thủ Triết quả thực hận không thể tự mình viết cho hắn một bộ tâm kinh liêu muội.

Về sau, vẫn là bởi vì Vương An Nghiệp gửi tin tức tới nói bọn họ đã trở về thế giới Thần Võ, Vương Thủ Triết lúc này mới tạm thời tha cho Vương Bảo Thánh, nhắc nhở hắn qua một thời gian ngắn theo Hàn Nguyệt Vương thị đi đến Ngọc Hà thánh triều, đồng thời nối lại gia phả, có thể đi lại Thánh Vực, tranh thủ gặp được thê tử "Chí đồng đạo hợp".

Đối với chuyện nhận tổ quy tông triều ở thế giới Thần Võ, Vương Thủ Triết ngược lại rất vui khi thấy thành công.

Nguyên nhân rất đơn giản. Hiện giờ tốc độ phát triển của Thần Vũ thế giới cực nhanh, hoạt động ở Thánh Vực cũng càng thêm thường xuyên, độc chiếm một phương thế giới chung quy là chuyện không có khả năng giấu giếm vĩnh viễn.

Nếu như thế, còn không bằng nắm quyền chủ động trong tay mình.

Sự kiện nhận tổ quy tông liên tiếp phát sinh, Thánh vực dần dần cũng phản ứng lại, nguyên lai hơn mười vạn năm trước có một nhóm Thánh vực các gia tộc hỗn hợp không tốt chạy tới 【Hư Không hải ngoại】 khai hoang.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, theo từng người của cố nhân qua đời, nhóm người kia sớm đã bị lãng quên, chỉ có trên gia phả tổ tông từ đường cổ xưa của các nhà mới có ghi lại rải rác vài nét. Nếu không lật xem gia phả cùng kỷ yếu truyền thừa cổ

xưa, thì ngay cả những gia tộc kia cũng không biết còn có một đám thân thích hải ngoại hư không…

Bây giờ những hậu nhân kia tìm được đường trở về, bắt đầu các loại lá rụng về cội…

Nhưng trong tay những người này dường như rất có tiền, trong đó một ít gia tộc "bị "Nhận tổ quy tông", vốn đã có chút hoàng khí trầm trầm, nhưng theo thân thích hải ngoại mang đến tài nguyên, cơ duyên cùng với giúp đỡ, không ngờ thần kỳ lại một lần nữa đứng lên.

Điều này khiến cho sự liên kết giữa thế giới Thần Võ và Thánh vực càng thêm chặt chẽ, trong mắt các gia tộc ở thế giới Thần Vũ, cũng không phải là Man tộc ngoại vực không có căn cơ, mà là nơi nghỉ chân ở hải ngoại của các tổ tiên.

Đối với thế giới Thần Võ mà nói, nhận thức này cực kỳ quan trọng.

Nếu là Man tộc ngoại vực không có quan hệ, vạn nhất gia tộc hoặc thánh triều nào đó nổi lên tâm tư xâm lược, nguy hiểm sẽ trở nên rất lớn. Mặc dù thế giới thần võ có thể thủ được, quan hệ song phương cũng rất khó khôi phục hòa hợp lần nữa, quan hệ mậu dịch trước đây của hai bên cũng không thể tiếp tục duy trì.

Mà bây giờ, tương đương là người địa phương Đại Càn ngàn năm trước đi hải ngoại khai hoang một hòn đảo, hiện tại mang theo một ít tài phú vinh quy cố, người hai bên đồng căn đồng nguyên, huyết mạch tương liên, trước tiên chiếm lấy một danh phận, mặc dù có người đỏ mắt, cũng chỉ có thể bí mật làm chút động tác nhỏ.

Bởi vậy, bí thư trưởng Vương Phú Quý của Thần Vũ thánh minh, đang hết sức cổ vũ các thế gia nhận tổ quy tông, tăng cường liên hệ và trao đổi giữa hai bên, đồng thời cũng sớm đã an bài người đi cơ cấu quan phủ Thái Sơ đạo cung, Đông Hà thần triều, tiến hành lập hồ sơ đối với thế giới Thần Võ, cũng biểu thị mọi người huyết mạch đồng loại đồng nguyên, nên vinh nhục cùng chung.

Mà Thái Sơ Đạo Cung và Thần Triều cũng đã bắt đầu phái người điều tra đoàn đội bắt đầu kiểm tra thực hư, để xác định

Nhân tộc của Thần Vũ thế giới chính là tộc duệ của Thánh Vực.

Cũng may sự thật căn cứ vô cùng rõ ràng, Thái Sơ Đạo Cung cùng Thần triều đoàn đội nhất trí tán thành Thần Vũ nhân tộc huyết mạch, đích xác đại bộ phận đều là Thánh vực di mạch, hơn mười vạn năm nhìn như rất dài đằng đẵng, nhưng đối với lịch sử lâu đời, lại có cấp bậc Đạo Chủ tồn tại Thánh Vực mà nói, cũng không phải là không thể ngược dòng.

Tuy nhiên lần này đuổi theo, cũng đuổi ra một số "bản án" năm đó.

Tin tức "một người" lúc trước ở Thánh Vực trắng trợn gây án, thậm chí trộm lấy đại sát khí "Hỗn Độn Diệt Thế Châu" của Thái Sơ Đạo Cung, cũng bắt đầu bị người lôi ra truy tra lần nữa.

Nếu chuyện này ứng phó không ổn, về sau cuối cùng sẽ là tai hoạ ngầm.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Lúc này, Vương Thần Luân, Tài Hữu Đạo cùng với Vương An Nghiệp ba người đã cưỡi độ thuyền giới nhỏ trở về thế giới Thần Võ.

Dựa vào thực lực của hai Đại La Thánh Tôn Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo, vung tay lên là có thể di chuyển mấy vạn dặm, đương nhiên là rất nhanh đã đi tới trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Thời gian bọn họ đến tiểu viện của Vương Thủ Triết cũng chỉ chậm hơn một chút so với Vương Thủ Triết nhận được tin tức mà thôi, có thể nói là gót chân trước sau.

Nhìn thấy ba người này, Vương Bảo Thánh cũng kích động không thôi, lúc này đứng dậy hướng bọn họ chào hỏi: "Bái kiến thái gia gia, Thần Luân lão tổ, bái kiến tài cung phụng. Thái gia gia, ngài lần này xuất hành đã vượt qua hai trăm năm, Bảo Thánh thật đúng là nhớ ngài."

Hai trăm năm xuất hư không hải ngoại, thời gian cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên người Vương An Nghiệp, hắn vẫn tuấn lãng tiêu sái như trước, trác tuyệt tuyệt quần, cho dù

là đứng ở bên cạnh Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo hai Thánh Tôn này, khí tràng cũng không kém chút nào.

“Bảo Thánh à~” Vương An Nghiệp nhìn thấy cháu trai của mình cũng rất vui vẻ, tiến lên vỗ vai Vương Bảo Thánh nói: “Ta bên này còn có chính sự, trước tiên nói chuyện với thái gia gia ta, báo cáo tình huống. Hai ngày này, ngươi mang theo thê nhi cùng tới thăm ta.”

Lời vừa nói ra, mặt Vương Bảo Thánh cứng lại, bộ dáng yếu ớt không dám lên tiếng.

“Không phải chứ?” Vương An Nghiệp cũng vô cùng chấn động: “Ta ra ngoài làm việc đã hai trăm năm rồi mà ngươi vẫn chưa lấy được vợ?”

“Hừ!” Vương Thủ Triết vừa nhắc tới chuyện này liền tức giận, không kiên nhẫn ghét bỏ phất tay: “Đi đi, bớt ở đây làm chướng mắt ta.”

“…”

Vương Bảo Thánh lúng túng chắp tay, vừa chuẩn bị cáo lui, lại bị Vương Thủ Triết ngăn cản.

“Trở về. An Nghiệp ra ngoài tìm kiếm Thanh Hoàng Thánh Đồ, cũng là có liên quan đến kiếp trước của ngươi, vẫn là ở lại nghe một chút đi.”

“Vâng, lão tổ gia gia…”

Vương Bảo Thánh đành phải thành thành thật thật ở lại, chỉ là lúc xoay người vụng trộm liếc mắt nhìn Vương Thần Luân một cái.

Vương Thần Luân lại không nhìn hắn một cái, lão tổ một phó bản đầu tiên là lão tổ Vương thị, tiếp theo mới là dáng vẻ vô tình của thánh thực bản mệnh của ngươi.

Sau khi mọi người ngồi xuống.

Vương An Nghiệp liền lập tức lấy ra một bức tranh màu xanh tương tự như quyển trục, từ từ mở ra trước mặt mọi người.

Trong nháy mắt, thánh quang sáng chói màu xanh từ trên đồ quyển nở rộ ra, trong thời gian ngắn tràn ngập toàn bộ tiểu viện.

Trên đồ quyển miêu tả hoa văn huyền ảo thần bí, vừa mới mở ra, thánh linh chi khí Mộc thuộc tính mênh mông từng đợt từng đợt từ trên đồ quyển tràn ngập ra, trong nháy mắt, không khí chung quanh tựa như trở nên tươi mát hơn vài phần.

Không hề nghi ngờ, đây là một bộ Thánh đồ, hơn nữa còn là Thánh đồ Mộc hệ.

Vương An Nghiệp đứng dậy thi lễ với Vương Thủ Triết, trịnh trọng nói: "An Nghiệp không phụ sự phó thác của thái gia gia, cuối cùng cũng thành công tìm Thanh Hoàng Thánh Đồ đã mất nhà chúng ta về."

"Được!"

Trên mặt Vương Thủ Triết lộ ra vẻ kích động hiếm thấy, đáy mắt cũng là cảm khái ngàn vạn: "Hai trăm năm, đây đúng là không dễ. An Nghiệp, ngươi kể cho ta một chút quá trình đi."

Bộ Thánh đồ này chính là bộ mà lúc trước Chử Vô Song rời khỏi thế giới Thần Võ mang đi, bây giờ cuối cùng cũng tìm được về, không dễ dàng a!

"Vâng."

Vương An Nghiệp nhấp một ngụm trà, bắt đầu rủ rỉ nói.

…

Chương 2: Thủ Triết Thừa Thánh Đồ! Tiên Thiên Đạo Tử

…

Chuyện này, còn phải bắt đầu nói từ hai trăm năm trước, từ 【Thanh Hoàng Thánh Đồ】 mà Vương An Nghiệp và hai vị Thánh Tôn ra ngoài tìm kiếm gia tộc bị mất.

Chuyện này, thật ra là một hành động mưu đồ đã lâu.

Lúc trước sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp Lăng Hư cảnh, Ất Mộc tạo bình Lục Tiểu Ất dẫn đầu cùng Vương Thủ Triết lộ ra phương hướng hành động của "Côn Bằng Vô Song", cũng tuyên bố nhiệm vụ nhánh của gia tộc tìm về Thánh Đồ.

Nhưng lúc ấy Vương Thủ Triết cũng không sốt ruột đi tìm Thánh Đồ, mà đặc biệt hỏi thăm Thần Luân lão tổ, lại kết hợp với ký ức thức tỉnh của Bảo Thánh, hiểu rõ tiền căn hậu quả sự kiện.

Nói đến Hướng đi năm đó của vị tiểu Thánh Hoàng Kỳ Vô Song này, còn phải từ Tiên Minh Thanh Hoàng Thánh Tông nói ra.

Thanh Hoàng thánh tông là một tông phái bình thường của Tiên Minh, người mạnh nhất trong tông môn, chỉ là một Đại La Kim Tiên truyền thừa nhiều thế hệ. Cũng may Thanh Hoàng thánh đồ là một bộ Mộc hệ thánh đồ không tệ, dưới nhiều thế hệ truyền thừa tuy rằng chậm chạp, nhưng Thanh Hoàng thánh đồ cũng từng bước lột xác tiến hóa.

Dựa vào đặc tính của bản thân Thanh Hoàng Thánh Đồ, cùng với Ất Mộc Tạo Hóa bình Lục Tiểu Ất, cuộc sống của Thanh Hoàng Thánh Tông cũng không tệ lắm.

Kết quả có một ngày, Tinh Cổ Tộc bỗng nhiên tiến công Tiên Minh, phá vỡ sự yên tĩnh trước kia.

Thời điểm Thanh Hoàng Thánh Tông diệt môn, Thanh Hoàng mang theo một ít thánh khí, thánh đồ, bảo vật trong tông hốt hoảng bỏ chạy. Đoạn đường này, hắn cũng là bị cao thủ Tinh Cổ Tộc không ngừng đuổi giết, chạy trốn, bỏ chạy rất xa.

Cũng chính vào lúc này, trong lúc vô tình hắn bắt gặp một mảnh cấm khu Hư Không Hải.

Vì để thoát khỏi truy binh của Tinh Cổ tộc, Thanh Hoàng mạo hiểm tiến vào bên trong Cấm Khu, mà truy binh của Tinh Cổ tộc cũng có ý đồ tiến vào, nhưng lại bị quái vật Cấm Khu đánh chết tại chỗ.

Mà Thanh Hoàng may mắn tiến vào Cấm Khu về sau, phát hiện sâu trong Cấm Khu có khí tức sinh mệnh bản nguyên cực kỳ nồng đậm, chỉ là hắn nghĩ hết biện pháp cũng không vào được bên trong Cấm Khu.

Không biết tốn bao nhiêu thời gian, Thanh Hoàng sợ mình chết ở chỗ này, liền quyết định rời đi, chỉ là lúc rời đi, lại bị sinh mệnh cường đại bên ngoài cấm khu kích thương, may mắn chạy trốn tới phụ cận thế giới Thần Võ.

Lúc ấy thương thế của hắn quá nặng, đã chống đỡ không được bao lâu, hắn đành phải lưu lại truyền thừa của Thanh Hoàng nhất mạch, cũng cho người kế thừa một kế hoạch trưởng thành hoàn thiện.

Mà may mắn đạt được truyền thừa nhất mạch này chính là kiếp trước của Vương Bảo Thánh, Thần Vũ Thánh Hoàng Trương Vân Tiêu bệ hạ.

Thánh Hoàng dựa vào truyền thừa của Thanh Hoàng một đường quật khởi, chờ sau khi tu vi của hắn đạt đến Đại La Kim Tiên, cũng mang theo Vương Thần Luân đi thăm dò qua cấm khu bổn nguyên sinh mệnh. Nhưng hắn còn chưa tiến vào cấm khu, đã bị sinh linh cường đại bên ngoài cấm khu đánh lén.

Hắn cùng Vương Thần Luân may mắn giết vào cấm khu, cũng đi sâu hơn Thanh Hoàng, thu hoạch được không ít Hỗn Độn linh thạch, Hỗn Độn tinh hoa, Hỗn Độn bản nguyên, thậm chí, hắn còn nhặt được một hạt giống Sinh Mệnh Tiên Thụ.

Không hề nghi ngờ, hạt giống của cây Sinh Mệnh Tiên Thụ này, chính là Vương Ly Tiên…

Nhưng khi nhặt được hạt giống Sinh Mệnh Tiên Thụ, Thánh Hoàng và Vương Thần Luân kinh động đến tồn tại đáng sợ sâu

trong cấm khu. Một người một cây không nói hai lời, xoay người bỏ chạy.

Vận khí của bọn họ tốt hơn Thanh Hoàng lúc trước không ít, lúc rời đi một đường thuận lợi, cuối cùng thành công mang tất cả thu hoạch về thế giới Thần Võ. Thế giới Thần Võ cũng bởi vậy mà thu hoạch không ít.

Đáng tiếc, không lâu sau đó, thế giới Thần Võ đã gặp phải Ma tộc xâm lấn, Thánh Hoàng cũng không thể có thời gian hai lần thăm dò vùng cấm bổn nguyên sinh mệnh.

Sau đó, liền đến thời điểm quyết chiến giữa Thần Vũ thế giới cùng Ma tộc.

Lúc ấy, vì sự nối tiếp của Thần Vũ Nhân tộc, Thánh Hoàng đã sắp xếp kế hoạch truyền thừa lương hỏa của Nhân tộc, tổ chức một bộ phận Nhân tộc chạy trốn về phương hướng phá diệt khu vực, mà tiểu Thánh Hoàng thì tự nguyện đi đến Sinh Mệnh Cấm Khu thăm dò.

Hắn muốn liều một phen, vạn nhất có thể có được bảo vật đỉnh tiêm bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu thì sao? Đến lúc đó, chẳng phải là có thể một xe biến tô, lập tức bay lên? Nói không chừng, còn có thể dựa vào cái này xoay chuyển cục diện thế giới Thần Võ.

Nghĩ rất tốt đẹp, chỉ tiếc tiểu thánh hoàng Kỳ Vô Song cuối cùng thất bại.

“Thái gia gia, con ở bên ngoài mảnh Cấm Khu Sinh Mệnh kia, tìm kiếm di vật có dấu hiệu của tiểu Thánh Hoàng.” Vương An Nghiệp thở dài một hơi nói: “Thực lực của Phù Huề tiền bối có chút thấp, mạo hiểm như vậy, thậm chí ngay cả bên ngoài Cấm Khu cũng không có tiến vào, đã bị quái vật bên ngoài Cấm Khu đánh cho trọng thương. Cuối cùng, hắn chạy trốn tới phụ cận một ngôi sao vỡ vụn, cất giấu di vật kỹ, đồng thời để lại đạo tiêu không gian của Thanh Hoàng nhất mạch.”

Ngay cả bên ngoài vùng cấm cũng không có tiến vào?

Vẻ mặt của Vương Thủ Triết cũng có chút ngưng trọng: “Tỷ lệ được ăn cả ngã về không như vậy, xác suất thành công thực sự quá thấp.”

Theo hắn biết, lúc trước khi Kỳ Vô Song rời đi, tu vi dường như cũng chỉ là Chân Tiên cảnh trung kỳ. Cũng không biết lúc hắn xông vào Cấm Khu, thực lực đã đạt đến trình độ nào, Chân Tiên cảnh hậu kỳ? Đỉnh phong? Hay là Thánh Tôn?

Mặc kệ là cấp độ thực lực nào, cũng có thể kết luận Sinh Mệnh Cấm Khu kia đích xác nguy hiểm chí cực.

Bất quá, tổng hợp tất cả tình báo hiện có để phán đoán, quái vật du đãng bên ngoài Sinh Mệnh Cấm Khu tựa hồ cũng không phải là thủ vệ cố định.

Bởi vì sinh vật cường đại mà Thanh Hoàng, Thánh Hoàng, Côn Bằng Vô Song gặp được bất luận là ngoại hình, thực lực, thuộc tính, hay là phương thức chiến đấu đều khác nhau một trời một vực, căn bản không phải cùng một loại. So với thủ vệ cố định, đây thoạt nhìn càng giống như là đi ngang qua, không cẩn thận bị hư không giống loài bị Sinh Mệnh Cấm Khu hấp dẫn.

Giống như hung thú thường thường canh giữ ở phụ cận thiên tài địa bảo.

Dưới loại tình huống này, tính ngẫu nhiên của quái vật tương đối lớn, vạn nhất vận khí tốt gặp được quái vật song phương lưỡng bại câu thương thì sao?

Nếu thật sự đến bước đường cùng, đánh cược vận may, cũng chưa chắc không phải là biện pháp không có cách.

Dù sao, ngộ nhỡ thành công thì sao?

Đáng tiếc, Tuân Úc Vô Song không thể gặp được một phần vạn.

“Nguyễn Vô Song tiền bối để lại di vật và thi cốt, cũng để lại một phần thư, cộng thêm một số bảo vật khi còn nhỏ khi rời nhà mang về nhà mang theo, hy vọng chúng ta có thể đưa những tạp vật và thi cốt về Thánh Vực. Theo như lời Phù Vô Song tiền bối viết, hắn không phải xuất thân từ Thiên Hưng Điền thị mà là một chi nhánh nho nhỏ của Thiên Hưng Điền thị, lúc trước lão tổ trong gia tộc mạnh nhất mới Lăng Hư cảnh.” Vương An Nghiệp tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, với thiên phú của Kỳ tiền bối, nếu có cơ hội trở thành Thánh Tôn, chưa

chắc đã không có cơ hội tìm được bí mật của Sinh Mệnh Cấm Khu."

Bất quá, hiện tại nói những điều này cũng không có ý nghĩa gì. Chung quy vẫn là chuyện cũ của mười vạn năm trước, tất cả đều đã sớm thành kết cục đã định.

Nói cho cùng, nếu như lúc đó Kỳ Vô Song thành công, thế giới Thần Võ cũng sẽ không có bộ dáng như bây giờ.

"Nếu như vậy, sau khi An Nghiệp nghỉ ngơi một chút hai năm, ngươi cứ làm việc này đi. Nếu như điều kiện cho phép thì chăm sóc gia tộc kia một chút." Vương Thủ Triết nói: "Tiền bối Tuyền Cơ vì thế giới Thần Võ coi như là liều mạng."

"Vâng, thái gia gia." Vương An Nghiệp lên tiếng.

"Thái gia gia, ta đi cùng ngài." Trong đáy mắt Vương Bảo Thánh cũng dâng lên tinh thần, thần sắc giống như có chút đau thương.

"Ừm."

Vương An Nghiệp khẽ gật đầu, tự nhiên cũng hiểu tại sao hắn lại có phản ứng như vậy.

Ở trong lòng yên lặng thở dài một hơi, hắn tiếp tục nói: "Sau khi ta vì Linh tiền bối thu liễm hài cốt cùng di vật, liền bắt đầu cùng Thần Luân lão tổ, cung phụng tài phú cùng nhau hướng chỗ sâu thăm dò, kết quả trước sau gặp hai đầu hư không sinh linh đáng sợ mười sáu giai…"

"Trong đó một đầu là hư không U Minh cự mãng mười sáu giai, một đầu khác là sinh linh loại Chân Hoàng hư không hỏa hệ."

Theo lời Vương An Nghiệp kể lại, Vương Thủ Triết cũng có chút kinh hãi không thôi.

Bên trong Hư Không Hải này, quả nhiên khắp nơi đều là nguy hiểm, sinh linh hư không cấp 16, đây chính là đại BOSS ah! Tùy ý một con rơi xuống thế giới Thần Vũ, đều là một hồi tai nạn cực lớn.

Cấm khu Sinh Mệnh kia cách thế giới Thần Võ nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Phương hướng đi đến Cấm Khu Sinh Mệnh Cấm Khu vừa vặn trái ngược với Phá Diệt Chi Vực, trước tiên phải thuận theo Vân Tiêu Thiên Hà đi ngược lại lộ trình ước chừng trăm năm, sau đó lại thoát ly phạm vi của Vân Tiêu Thiên Hà, tiến về phía Hắc Ám Hư Không Hải vô tận, ước chừng ba mươi năm lộ trình.

Đi theo Thiên Hà mặc dù cũng sẽ có nguy hiểm, nhưng có Thiên Hà làm vật tham chiếu, chung quy sẽ không quá lạc phương hướng. Nhưng đi về phía hư không hắc ám vô tận lại là cực kỳ nguy hiểm, một khi đi sâu vào sẽ hoàn toàn mất phương hướng, thậm chí sẽ đụng phải nguy hiểm cực lớn.

Lúc ấy Thanh Hoàng cũng là bị đuổi giết hoảng hốt chạy bừa, mới vô tình gặp phải Sinh Mệnh Cấm Khu.

Đương nhiên, đây là lộ trình đi, nếu như trở về thế giới Thần Võ cũng nhanh hơn, chỉ cần đi về phía Vân Tiêu Thiên Hà trước ba mươi năm, sau đó xuôi dòng trong Vân Tiêu Thiên Hà, chỉ cần thời gian ba mươi năm là có thể đến thế giới Thần Võ.

Bởi vậy, nếu tất cả đều thuận lợi, đi tất cả là một trăm ba mươi năm lộ trình, trở về mà nói chỉ cần sáu mươi năm. Nhóm người Vương An Nghiệp, đi một đi gần hai trăm năm, có thể thấy chuyến đi này của bọn họ hết thảy thuận lợi.

“Những sinh linh hư không cường đại kia, hẳn là bị lực lượng bản nguyên của Cấm Khu Sinh Mệnh hấp dẫn.” Vương Thủ Triết phỏng đoán nói: “Chỉ cần lực lượng bản nguyên vẫn còn, trong tình huống bình thường chúng sẽ không rời đi, nhưng chúng ta cũng không thể bỏ mặc không quản. An Nghiệp, lúc ngươi đi Thánh Vực lần này, lại liên hệ với sư tôn Thiên Trận Thánh Tôn của ngươi một chút, chúng ta xây thêm vài trận pháp phòng ngự uy lực to lớn ở hướng đó.”

Hư Không đại trận rất đắt, động một tí là mười mấy, mấy chục Hỗn Độn linh thạch, giá cả có thể so với Thánh khí, thế nhưng đắt hơn cũng phải xây dựng.

Huống chi Vương thị bây giờ đã khác xưa, thực lực kinh tế mạnh hơn một năm, khẽ cắn môi vẫn có thể xây dựng một số đại trận phòng ngự.

“Hiểu rồi.” Vương An Nghiệp gật đầu đáp lại, sau đó tiếp tục nói: “Sau khi chúng ta gặp phải nguy hiểm, liền chiếu theo lời dặn dò của thái gia gia bắt đầu trở về địa điểm xuất phát, nhưng mà trong Vẫn Tinh Đái ở phụ cận cấm khu, trong “vô tình” ta nhặt được một chiếc Phi Toa cỡ trung hình cũ rách, Phi Toa kia toàn thân trắng noãn như ánh huỳnh quang, phảng phất như chất ngọc.”

“Trong phi toa, chúng ta tìm được một ít di vật của chủ nhân hư không phi toa lưu lại, trong đó có một thanh thánh kiếm quang minh hệ… Ba cây quang minh thánh vũ, một viên quang minh huyết ngọc thập ngũ giai, cùng với một ít tài nguyên thượng vàng hạ cám.”

“Tiếp theo, lúc chúng ta xuống từ Cửu Tiêu Thiên Hà, còn nhặt được một đoàn tinh hoa Hỗn Độn, một ít Hỗn Độn linh thạch, một ít Hỗn Độn bản nguyên…

“…” Vương Thủ Triết không nói nên lời.

Điều này nghe ra quả nhiên là Vương An Nghiệp.

Để cho hắn ra khỏi cửa thu hồi Thanh Hoàng Thánh Đồ thất lạc của gia tộc, bảo vật hắn tiện đường nhặt về cộng lại giá trị lại còn cao hơn Thanh Hoàng Thánh Đồ…

Không đề cập tới, chỉ nói một viên thập ngũ giai quang minh huyết ngọc, chính là chí bảo đặc thù của Dực nhân tộc, giá trị không kém hơn thánh đồ.

Bất quá vật ấy là truyền thừa chí bảo đặc biệt của Dực nhân tộc, tự nhiên là phù hợp nhất với huyết mạch Dực nhân tộc, nhân tộc nếu muốn tìm hiểu quang minh huyết ngọc, đi ra Quang minh thánh đạo là không dễ.

Dù sao, thứ này không giống với tinh hạch A Tháp Nạp tộc.

Thời điểm Tinh Cổ tộc vì A Tháp nạp thân chế tạo hệ thống tu hành, vốn là tham khảo hệ thống tu hành của nhân tộc, điều này cũng làm cho tinh hạch truyền thừa của A Tháp Nạp tộc cùng nhân tộc huyết mạch tự nhiên có độ phù hợp nhất định, hơn nữa A Tháp Nạp tộc lại là hệ thống tu hành Huyền Nguyên trung dung, lúc này mới có tính thích ứng rộng khắp.

Nhưng Dực Nhân tộc truyền thừa đã lâu, hệ thống tu hành cũng là riêng một ngọn cờ, cùng với hệ thống tu hành của

nhân tộc có sự chênh lệch rất lớn!

Nhưng Quang Minh Huyết Ngọc không có tác dụng gì lớn đối với Nhân tộc, thanh thánh kiếm này có thể dùng được. Tuy giá trị của nó không bằng Thánh Đồ, nhưng cũng là một chí bảo hiếm có. Hơn nữa, những thứ tài nguyên hỗn độn, Hỗn Độn linh thạch, căn nguyên Hỗn Độn, tinh hoa Hỗn Độn…

Chuyến đi này của Vương An Nghiệp, đã sắp bắt kịp thu hoạch của một đám người bọn họ càn quét di tích rồi.

âu hoàng như thế, cũng may là mình trọng tôn tử.

"Thánh Đồ Thanh Hoàng này, cho Bảo Thánh dùng trước đi." Vương Thủ Triết dời lực chú ý: "Dù sao kiếp trước hắn tu luyện chính là Thanh Hoàng Thánh Đồ, đi lại đạo Thanh Hoàng cũng có chút quen thuộc."

Nhưng còn chưa chờ Vương Bảo Thánh đồng ý, vẻ mặt Vương An Nghiệp đã lập tức trở nên cổ quái, do dự dự nói: "Thái gia gia, sợ rằng Thanh Hoàng Thánh Đồ chưa chắc đồng ý."

"…"

Vương Thủ Triết kinh ngạc nhìn sang.

Vương An Nghiệp không trả lời ngay mà để Thanh Hoàng thánh đồ lơ lửng lên, nói: "Thanh Hoàng thánh đồ, tự ngươi nói đi."

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Bên trong Thanh Hoàng Thánh Đồ tràn ngập huyền ảo mộc hệ pháp tắc chi lực, bỗng dưng hiện ra một nữ tử váy xanh vóc người cao lớn, tràn đầy phong phạm ngự tỷ.

Nàng ta không thèm liếc mắt nhìn Vương Bảo Thánh một cái, bắt đầu bay lượn xung quanh Vương Thủ Triết nói: "Nô tỳ là khí linh của Thanh Hoàng Thánh Đồ—— Đại Thanh Thanh, trước đó có nghe An Nghiệp công tử đề cập qua gia chủ, nói ngài là thiên phú sinh mệnh bổn nguyên huyết mạch đỉnh cấp. Từ hôm nay trở đi, Đại Thanh Thanh ta sinh là thánh đồ của gia chủ, chết là Tử Thánh đồ của gia chủ…"

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Thánh đồ của Côn Bằng có cần kích động như vậy không?

Hắn do dự chỉ vào Bảo Thánh nói: "Đây là Vương Bảo Thánh, là Thánh Hoàng chuyển thế, các ngươi không phải rất quen thuộc sao?"

"Là quen thuộc…" Đại Thanh Thanh hung hăng trợn trắng mắt liếc nhìn Vương Bảo Thánh: "Kiếp trước tư chất huyết mạch quá mức phổ thông, chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện đến Đại La Kim Tiên, không giúp được gì cho ta khi tấn chức đạo thư. Thế nhưng hết lần này tới lần khác đồ ăn của người khác còn nghiện, không tu luyện cho tốt thì không nói, còn cả ngày kêu gào đòi cứu vớt thế giới, gây chuyện khắp nơi, không phải gây sóng gió gì. Thủ Triết gia chủ, ngài đã từng trải nghiệm cảm giác suýt chút nữa bị đạo chủ tát chết sao?"

"Ách…" Vương Bảo Thánh bị ghét bỏ như vậy, liền đỏ lên, muốn tìm một cái lỗ chui vào.

"Nhưng đời này Bảo Thánh thì khác." Vương Thủ Triết nói: "Hiện giờ tư chất huyết mạch của hắn tốt hơn, độ trầm ổn có nhanh hay không, ngươi có thể cho hắn thêm một cơ hội nữa."

"Không được không được." Đại Thanh Thanh váy xanh lục nói chi tiết: "Ta đã bị các đại tiền nhiệm lừa trăm vạn năm rồi, sớm đã bị thương tâm. Hiện tại ta đã không tin bất kỳ lời dỗ ngon dỗ ngọt nào nữa, ta chỉ tin chỗ tốt mang tính chất thực tế. Thủ Triết ca ca, ta có một kế hoạch, ngài có muốn nghe một chút hay không?"

Trong nháy mắt này, Vương Bảo Thánh nước mắt đều sắp rơi xuống.

Hóa ra kiếp trước của mình đã gây ra tổn thương lớn như vậy cho Thanh Hoàng thánh đồ?

"Cái này… Ngươi nói thử xem?" Vương Thủ Triết hơi do dự nói.

"Ngài là bổn nguyên thiên phú sinh mệnh, thuộc về thượng vị thượng vị pháp tắc của mộc hệ thượng vị chúng ta." Lục quần Đại Thanh Thanh hưng phấn nói, "Ta có thể giúp ngài tăng tốc xung kích đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, mà ngài đến lúc đó chớ có vứt bỏ ta, mang ta cùng nhau dâng đạo thư. Đợi đến cấp bậc Đạo Chủ, ngài sẽ đi Sinh Mệnh Cấm Khu, sau khi

luyện hóa sinh mệnh bổn nguyên, ngài lại bóc tách Thanh Hoàng Mộc Hệ ra, hình thành một Thanh Hoàng Đạo thư độc lập!”

“Toàn bộ quá trình, ngắn thì một hai vạn năm, nhiều thì ba vạn năm! Đến lúc đó gia chủ ngài liền có hai bộ đạo thư, vô luận cho ai dùng hay là chính mình giữ lại, đều là thu được lợi ích vô cùng.”

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Triết bị nàng nói là động tâm không thôi.

Hai ba vạn năm, nghe rất dài dằng dặc, nhưng đối với một ít gia tộc có truyền thừa lâu đời mà nói thì cũng không dài.

Ngay cả Vương Bảo Thánh cũng nhịn không được kích động nói: “Lão tổ gia gia, kế hoạch này tốt oa~ mấy vạn năm là có thể tích lũy ra hai bộ đạo thư… Đến lúc đó Vương thị chúng ta thật sự là sừng sững ở đỉnh thế giới rồi, không cần phải nhìn sắc mặt của Đạo Chủ nữa.”

“Vậy còn ngươi?” Vương Thủ Triết hơi do dự.

“Ta dùng thập ngũ giai A Tháp Nạp Thánh Tôn tinh hạch Trúc Thánh Cơ là được, dù sao kiếp trước cũng đi qua Thanh Hoàng chi lộ, kiếp này càng dễ tự mò mẫm ra.” Vương Bảo Thánh kích động nói, “Nhưng mà Đạo thư, không thể bỏ qua. Đại Thanh Thanh đẳng cấp đã rất cao, kỳ thật cách Đạo thư cũng không quá xa~”

Thôi được.

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng hạ quyết tâm nói: “Vậy thì hãy để ta kế thừa Thanh Hoàng thánh đồ, nhanh chóng xung kích Đại La và Hỗn Nguyên.”

Dừng một chút, Vương Thủ Triết lại khoát khoát tay với Vương Bảo Thánh: “Lần này ngươi đi Thánh Vực, tiếp xúc nhiều với nữ hài tử, tìm không thấy vợ, ngươi cũng đừng trở về.”

Trong giọng nói của hắn không thiếu chán ghét, hiển nhiên là lại nhớ tới Vương Bảo Thánh kia làm cho người ta rối loạn tình thương.

Nói thật, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không ngờ hôn sự của Vương Bảo Thánh lại không thuận tiện như vậy.

Phải biết rằng, bởi vì gen của Vương thị tốt, lớn lên tốt, đích mạch Vương thị bắt đầu từ Vương Thủ Triết, đến Vương Tông An, lại đến đám người Vương An Nghiệp, Vương Phú Quý, đều là từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ được nữ hài tử hoan nghênh, hơn nữa tư chất tốt, hôn sự trên cơ bản là nhất tướng nhất chuẩn.

Theo lý thuyết, Vương Bảo Thánh tư chất tốt, khí chất tốt, năng lực cũng mạnh, tìm vợ hẳn là rất dễ dàng, ai có thể ngờ được…

Ai ~ thật không muốn thừa nhận món đồ chơi sốt ruột này là huyết mạch của mình.

Hắn biết lúc trước tại sao cả đời Thần Vũ Thánh Hoàng đều chưa kết hôn, ngay cả tìm người thừa kế cũng phải lôi kéo từ Thánh vực…

Sau khi định ra thuộc sở hữu của Thanh Hoàng thánh đồ, còn lại đều là chuyện nhỏ.

Những bảo vật mà Vương An Nghiệp nhặt về kia, đương nhiên là dựa theo lệ cũ, thứ mà chính hắn nhặt được có thể sử dụng lưu lại, số còn lại cầm đến nhà kho đổi thành giá trị cống hiến.

Viên quang minh huyết ngọc kia, cùng với ba cây quang minh thánh vũ kia, tự nhiên là không có gì bất ngờ xảy ra khiến cho Bạch Vũ lộ ra kích động đến hỏng mất.

Vì viên Quang Minh Huyết Ngọc này, nàng không tiếc ký hẹn dài với Vương thị, sau đó sau khi thiếu Vương thị một khoản giá trị cống hiến khổng lồ, thành công thu vào trong túi. Về phần ba viên Quang Minh Thánh Vũ kia, cùng với khoản này chính là mưa bụi.

Có điều, tất cả đều đáng giá.

Bạch Vũ lộ ra vốn là công chúa Dực Nhân tộc, thiên tư cực kỳ xuất sắc, có khối quang minh huyết ngọc này, tương lai của nàng có xác suất rất lớn có thể thăng cấp mười lăm. Điều này sẽ khiến cho toàn bộ tộc đàn của nàng đều được lợi.

Mà Vương Thần Luân và Tài Hữu Đạo hai vị Thánh Tôn, dựa vào nhiệm vụ lần này cũng tích lũy một khoản giá trị cống hiến xa xỉ, cũng từ trong bảo khố đổi được không ít thứ tốt.

Đương nhiên, những thứ này đều là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Sau khi tiễn Vương Bảo Thánh và đoàn người Vương An Nghiệp đi, tiểu viện của Vương Thủ Triết nhanh chóng trở nên quạnh quẽ.

Đêm đó.

Vương Thủ Triết tiến vào tĩnh thất dùng để tu luyện, bắt đầu kế thừa Thanh Hoàng Thánh Đồ.

Có Đại Thanh Thanh phối hợp, quá trình hắn kế thừa Thanh Hoàng Thánh Đồ tự nhiên không có bất kỳ khó khăn trắc trở nào. Rất nhanh, hắn liền thành công kế thừa Thanh Hoàng Thánh Đồ, Thanh Hoàng Thánh Đồ cũng theo đó bắt đầu dung nhập vào trong thần hồn của hắn.

Cùng lúc đó, đại lượng thiên địa tinh hoa rót vào trong cơ thể hắn, bắt đầu một vòng tẩy tủy phạt mao mới.

Với tư chất hiện giờ của Vương Thủ Triết, thủ đoạn bình thường cũng đã rất khó tăng lên tư chất huyết mạch của hắn.

Dù sao, hắn còn chưa kế thừa Thánh Đồ, tư chất huyết mạch đã đạt đến Thánh Tử Ất đẳng thiên thượng, tiếp cận Giáp đẳng, tư chất này đã là thế gian hiếm có.

Trước mắt mà nói, ở giai đoạn Lăng Hư cảnh này, muốn tăng tư chất huyết mạch lên, thủ đoạn hữu dụng đã biết, chỉ có ba loại.

Thứ nhất là kế thừa 【Thánh Đồ】, thứ hai là 【Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan】, thứ ba chính là 【dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm】.

Giờ phút này, chính là một cơ hội hiếm khi tăng lên.

Dưới sự tẩy lễ của tinh hoa thiên địa tích góp trong Thánh Đồ Thanh Hoàng, trình độ thức tỉnh tư chất huyết mạch yên lặng đã lâu của Vương Thủ Triết lại tăng vọt.

Cùng lúc đó, hắn hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lấy ra một dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm đã sớm chuẩn bị, nuốt vào trong bụng.

Vật này chính là chí bảo, hiệu quả còn mạnh hơn gấp rưỡi so với Đạo Nguyên Đan.

Dược lực bá đạo nổ tung trong cơ thể, trong nháy mắt, dù Vương Thủ Triết có huyết mạch bản nguyên sinh mệnh, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, hiển nhiên là nhận lấy trùng kích rất lớn.

Nếu đổi lại là người khác, muốn ở Lăng Hư cảnh phục dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm này, sợ là cần cường giả Thánh Tôn trở lên toàn lực hộ pháp mới xem như an toàn.

Cũng may, điểm trùng kích này chung quy là ở trong phạm vi thừa nhận của hắn.

Theo dược lực tan ra trong cơ thể, cùng hiệu quả của thiên địa tinh hoa hợp nhất, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Thủ Triết lập tức bắt đầu lấy tốc độ mạnh mẽ bắt đầu tăng trưởng, lột xác.

Chẳng bao lâu sau lực lượng huyết mạch của hắn đã đột phá tầng thứ mười hai Vô Cấu.

Nhưng hiệu quả và dược hiệu của thiên địa tinh hoa và thánh cải vẫn đang tiếp tục, huyết mạch chi lực vẫn đang nhanh chóng tăng trưởng, mãi cho đến khi tăng trưởng đến hình dáng thập nhị trọng sơ trung đoạn, dược hiệu mới triệt để hao hết, huyết mạch chi lực tăng trưởng cũng chậm rãi ngừng lại.

Tiên Khu Vô Cấu tầng mười hai, xét riêng về trình độ thức tỉnh huyết mạch thì đã vượt qua đại đa số Chân Tiên tu vi tầng mười một Thuần Nguyên Tiên Khu. Bình thường mà nói, chỉ có những Thánh Tử, Chân Tiên Cảnh cấp bậc Thánh Nữ mới có thể có được Vô Cấu Tiên Khu, có thể leo lên tới cấp bậc cao hơn.

Mà trước mắt Vương Thủ Triết chỉ vừa mới vào Lăng Hư cảnh tầng tám, huyết mạch đã là tầng mười hai, có thể so với Thánh tử Thánh nữ cấp Chân Tiên.

Mức độ huyết mạch đáng sợ như vậy, chỉ có một từ để hình dung, đó chính là【Đạo Tử】!

Nói chung, cho dù là người thừa kế Đạo Cung, hơn phân nửa đều phải đợi đến Chân Tiên cảnh, sau khi kế thừa Đạo thư, dựa vào thiên địa tinh hoa tích góp từng tí một trong Đạo thư, tư chất huyết mạch mới có thể đột phá đến cấp bậc Đạo Tử.

Giống như Vương Thủ Triết, người còn chưa kế thừa tư chất huyết mạch đạo thư đã đạt tới cấp bậc Đạo Tử, chính là 【Tiên Thiên Đạo Tử】 ngàn vạn năm cũng khó gặp!

Nói chính xác hơn, tư chất huyết mạch hiện giờ của Vương Thủ Triết đã đạt tới 【Đạo Tử Bính đẳng】.

Mặc dù mới chỉ bước qua bậc cửa Đạo Tử Bính đẳng, nhưng Bính đẳng chính là Bính đẳng, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với chi đạo Tử Đinh đẳng.

Mà Vương Thủ Triết cũng là tu sĩ Huyền Vũ có tư chất huyết mạch thứ hai trong thế giới Thần Võ đạt tới cấp bậc Đạo Tử.

Không giống với Đạo Tử dựa vào huyết mạch chi lực chiết ghép mà thành như Chử Thiên Ca, huyết mạch chi lực của hắn thực sự tăng lên từng chút một, căn cơ vững chắc, sẽ không có tai hoạ ngầm nào không biết.

Mà cùng lúc đó, đây cũng là lần đầu tiên, Vương Thủ Triết ném huyết mạch của Liễu Nhược Lam ở phía sau.

Lúc này, mặc dù tu vi của nàng cũng là Lăng Hư cảnh tầng tám như Vương Thủ Triết, nhưng tư chất huyết mạch lại chỉ có dáng vẻ của Thánh nữ Ất trung đoạn.

Cũng là từ một buổi tối này, tình cảm của Liễu Nhược Lam và Vương Thủ Triết xuất hiện "làm nóng", không dám nói hàng đêm sênh ca, nhưng cũng là "Như keo như sơn", cả ngày đều hoàn thiện Kim Thiềm Bảo Điển.

Nửa năm sau, Vương Thủ Triết quyết định rời nhà.

Sách cầu vô độ như thế, cái nào chịu nổi?

…

Cùng lúc đó.

Phá diệt Vực Toái Tinh Đái.

Hơn năm trăm năm qua đi, lúc trước căn cứ Tinh Cổ tộc ở chỗ này trải qua nhiều lần cải tạo, đã thay đổi một bộ dáng. Hôm nay trong không gian thứ năm, nhà cao tầng, san sát nối tiếp nhau, sớm đã nhìn không ra chút hoang vu trước kia.

Mà vùng không gian thứ này cũng được Vương thị đặt tên một lần nữa, bây giờ gọi là 【Cơ địa viễn chinh】.

Xuất phát từ căn cứ viễn chinh, theo nhánh sông Vân Tiêu Thiên Hà bên cạnh tiếp tục xuôi dòng xuống, lại đi thêm mấy chục năm lộ trình, là có thể đến một mảnh thế giới xanh lam tinh khiết.

Đại bộ phận khu vực trong thế giới màu xanh lam này đều bao trùm nước biển, chỉ có một ít lục địa và đảo nhỏ. Thế giới này được gọi là 【Thương Lan thế giới】.

Giờ phút này, một chiếc thuyền tháp khổng lồ mang theo một ít thuyền tháp cỡ nhỏ, uy phong lẫm liệt tiến vào trong thế giới Thương Lan.

Tổng chỉ huy và phó tổng chỉ huy của thuyền Tháp, theo thứ tự là Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo.

Hai người này đều từng là nam tử được xưng muốn trở thành "Đại Hải Chi Vương", nhưng theo từng bước chinh phục hải dương của thế giới Thần Võ, thăm dò nội bộ cũng trở nên càng ngày càng buồn tẻ nhàm chán, bọn hắn liền đem ánh mắt ngắm về phía biển hư không mênh mông vô ngần.

Hiện giờ, mục tiêu của bọn họ đã thăng cấp thành Hư Không Hải Vương!

Lần này người đồng hành đi đường, còn có một phân thân của Vương Ly Tiên.

Hơn năm trăm năm qua đi, bây giờ hình dáng của nàng cũng lớn lên không ít, đã trở thành một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, thoạt nhìn vẫn là một phái thuần khiết đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên.

Sở dĩ muốn dẫn Vương Ly Tiên tới thế giới Thương Lan này, chủ yếu là vì thế giới lấy nước làm chủ thể này là do một

thánh thụ tên là “Thương Lan Thánh Thụ” chống đỡ, Vương Ly Tiên cũng là thánh thực nên dễ giao tiếp hơn một chút.

Quả nhiên, Vương Ly Tiên rất nhanh đã đánh nhau với Thương Lan thánh thụ và dân bản địa của Thương Lan thế giới.

Kỳ thật dân bản địa ở Thương Lan thế giới cũng không dễ tiếp xúc, đặc biệt là đối với thuyền tháp rất có địch ý, vừa thấy mặt đã thiếu chút nữa trực tiếp phát động tấn công thuyền.

Về phần nguyên nhân, cũng rất đơn giản, bởi vì lúc trước A Tháp Nạp Hạm đội lúc đi ngang qua Thương Lan thế giới, đã từng thuận tiện cướp sạch một đợt.

May mắn Thương Lan thánh thụ kịp thời xuất hiện đuổi hạm đội A Tháp Nạp Hạm, lúc này mới làm cho Thương Lan thế giới không thừa nhận tổn thất quá lớn.

Có tình cảm trước đây, thái độ của dân bản địa Thương Lan thế giới đối với thuyền tháp đương nhiên cực kỳ không tín nhiệm.

Cho dù Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo nhiều lần chứng tỏ mình không phải người xấu, mà là tiêu diệt quân bạn của hạm đội A Tháp Nạp, bọn họ cũng không tin.

Cũng may Vương Ly Tiên đã dùng lực lượng thân cận thành công của Sinh Mệnh thánh thụ lấy được sự tín nhiệm của Thương Lan thánh thụ, lúc này mới từng bước từng bước làm cho tộc nhân Thương Lan tin rằng bọn họ là bạn không phải địch.

Tháp thuyền đáp xuống mặt nước, cửa khoang mở ra.

Trong nước nổi lên một đám tộc nhân Thương Lan tộc, lên tiếng chào Vương Ly Tiên.

Bởi vì quanh năm sinh sống ở trong nước, làn da của Thương Lan tộc có chút xanh lam, làn da bên ngoài mang theo một loại ánh sáng lộng lẫy như trân châu, thoạt nhìn cực kỳ đặc biệt.

Trong đó nữ nhân Thương Lan tộc cầm đầu càng là người nổi bật trong đó.

Ở trong tất cả tộc nhân của Thương Lan tộc, làn da trên người nàng là đẹp nhất, phục sức trên người cũng đẹp nhất, đẹp đẽ

quý giá nhất, ngay cả ngũ quan cũng là tinh xảo nhất, toàn thân đều tràn đầy một cỗ mị lực rung động lòng người.

Vương Ly Tiên vừa nhìn thấy nàng, liền lập tức nhào vào trong ngực nàng, làm nũng nói: "Thương Lan tỷ tỷ, lần này muội mang đến cho mọi người một đống lớn hàng hóa tinh phẩm, cam đoan mọi người sẽ thích."

Thì ra, nữ tử này chính là nữ vương của Thương Lan nhất tộc.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Tiên liền móc ra một pho tượng thủy tinh nữ thần óng ánh trong suốt, đưa cho nữ vương Thương Lan: "Tỷ tỷ, đây là bảo vật được đặc biệt luyện chế ra, đưa cho tỷ."

Đây là chế phẩm thủy tinh được chế tác bằng khuôn đúc, sau khi thoát mô lại trải qua mài giũa kỹ càng, chỉ xem ngoại hình, màu sắc tinh khiết, ánh sáng long lanh, hoàn toàn là tác phẩm nghệ thuật.

"Cái này… Không tốt lắm đâu?" Nữ vương Thương Lan xinh đẹp do dự nói: "Cái này cũng quá quý trọng rồi, ta sợ ta mua không nổi."

"Thương Lan tỷ tỷ người nói cái gì vậy? Đây là tặng cho người." Vương Ly Tiên vỗ ngực, dáng vẻ nghĩa khí ngút trời: "Chúng ta có quan hệ gì chứ? Chúng ta chính là người nhà! Cho chút lễ vật nhỏ không cần so sánh!"

"Vậy, ta cũng tặng ngươi một chút lễ vật nhỏ." Thương Lan Nữ Vương hào sảng mà đơn thuần nói, "Lần trước ngươi nói, nhà các ngươi thiếu bát phẩm linh mạch, ta liền tặng cho ngươi một cái, bất quá chỉ là một cái linh mạch cỡ nhỏ."

Bát, bát phẩm linh mạch?

Vương Ly Tiên mở to hai mắt nhìn, hạnh phúc đến sắp ngất đi rồi.

Khoản mua bán này thật đúng là kiếm được tiền rồi!

Nàng lập tức ôm lấy eo Thương Lan Nữ Vương, ngữ khí ngọt ngào vỗ mông ngựa một đống.

Mãi cho đến khi Thương Lan Nữ Vương đều bị nàng nói xấu hổ, nàng mới buông tay, sau đó phất phất tay về phía sau lưng.

Các thuyền viên đã chuẩn bị sẵn từ lâu, lúc này từ bên trong thuyền tháp chuyển ra vài cái bàn dài, sau đó lại lấy ra một đống đồ chế tác thủy tinh vô cùng tinh xảo, đều là đèn pha lê, trà cụ pha lê, các loại cầu thủy tinh hoàn mỹ không tỳ vết, bày đầy một bàn lớn ở địa phương.

Dưới ánh mặt trời trong vắt của Thương Lan thế giới, những sản phẩm thủy tinh này lấp lánh sáng bóng, lộng lẫy mà hoa lệ, đẹp mắt đến mức làm cho người ta choáng váng.

Ánh mắt của tất cả tộc nhân Thương Lan đều không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Vương Ly Tiên đứng ở trước bàn, hít sâu một hơi, vung tay lên, hào khí thét to.

“Người nhà của Thương Lan thế giới, ta, Vương Ly Tiên, lần này đã trả giá rồi! Đi qua đi ngang qua, tuyệt đối đừng bỏ qua!”

…

chương 3:/chương thứ ba An Nghiệp Bảo Thánh đi Thánh vực.

…

Thương Lan tộc thích nhất là bảo châu tinh khiết hoàn mỹ, thứ nhất là thẩm mỹ cho phép, thứ hai là có thể đem nó tế luyện thành các loại Thủy hệ linh châu linh bảo, có đủ loại diệu dụng.

Nhưng bảo châu thiên nhiên hoàn mỹ chân chính là hiếm hoi cỡ nào? Mỗi lần lấy được một kiện cũng không dễ dàng.

Những chế phẩm thủy tinh Vương Ly Tiên mang đến sáng ngời, lập tức nhận được sự nhiệt tình của các tộc nhân Thương Lan. Các nàng lập tức lấy ra các loại bảo vật thủy hệ, linh thạch, linh dược, thậm chí là các loại thủy hệ linh tửu đi ra đổi.

Ngoài ra, Vương Ly Tiên còn mang đến rất nhiều gia vị, nồi, cùng với các loại vật dụng sinh hoạt xa hoa.

Vương Ly Tiên nhảy lên nhảy xuống bán hàng, hai "Hư Không Hải Vương" tương lai này của Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo là suất lĩnh đoàn đội hỗ trợ bổ sung hàng, phát hàng, thu tiền vân vân, cũng là bận đến quên cả trời đất.

Không ngừng có tộc nhân Thương Lan từ đằng xa chạy đến, theo thuyền hàng hóa nhanh chóng bị bán đi với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Hai người Long Vô Kỵ và Vương Thất Hạo vừa bận rộn vừa thầm tính toán lợi nhuận chuyến này, tính xong lập tức có chút kinh hãi lạnh mình.

Trái tim của Ly Tiên Nhi cũng quá đen tối, đây quả thực còn kiếm tiền hơn cả cướp bóc.

Bất quá đối ngoại mậu dịch chính là như vậy, ở một số nơi vật phẩm không đáng tiền, ở địa phương khác lại là giá trên trời.

Hơn nữa, đừng tưởng rằng những tộc nhân Thương Lan này mua chế phẩm pha lê thì thiệt thòi.

Tộc nhân Thương Lan có một thuật luyện khí độc nhất vô nhị, có thể nói là độc thụ nhất du, tự thành nhất mạch, có thể luyện lưu ly thành bảo vật có các loại tác dụng huyền diệu.

Chỉ là loại luyện khí thuật này có yêu cầu cực cao đối với phẩm chất lưu ly, càng là lưu ly độ tinh khiết cao, cuối cùng bảo vật thành hình công hiệu càng thần diệu, hiệu quả càng cường đại.

Mà thủy tinh, tuy là do con người chế tạo mà thành, nhưng thành phần chủ yếu cùng lưu ly thiên nhiên giống nhau, vả lại cũng chính vì nó là sản vật nhân tạo, ngược lại cực kỳ tinh khiết, gần như không chứa tạp chất.

Đối với các nàng mà nói, đây chính là tài liệu luyện khí tốt nhất. Các nàng vô luận là lấy về luyện chế ra thành phẩm bảo vật lại hướng ra bên ngoài bán ra, hay là trực tiếp bán nguyên vật liệu chế tạo thủy tinh, đều là sinh ý vô cùng tốt.

Thương Lan Nữ Vương cũng nâng tượng nữ thần nghịch ngợm yêu thích không buông tay.

Nàng đã quyết định luyện chế tượng nữ thần hoàn mỹ này thành Linh Thủy phân thân, đến lúc đó sức chiến đấu tổng thể của nàng sẽ bạo tăng một mảng lớn.

“Không có, đều bán hết rồi…” Mắt thấy bàn lớn bên cạnh đã trống không, Vương Ly Tiên phất phất tay với đám tộc nhân Thương Lan đang xúm lại, lớn tiếng trấn an: “Những bảo vật này quá trân quý, thu thập được khó khăn rất lớn. Người nhà kiên nhẫn chờ đợi, lần sau chúng ta nhất định sẽ mang đến càng nhiều hàng hóa hơn nữa.”

Đến trễ, tộc nhân Thương Lan không mua được hàng hóa đều ảo não không thôi. Một số tộc nhân mua được trước đó đều mừng thầm, đồng thời đều hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải chuẩn bị nhiều tiền để cướp hàng, tuyệt đối không do dự.

“Thương Lan tỷ tỷ, muội muốn đi thế giới tiếp theo, lần sau muội sẽ mang lễ vật đến cho tỷ.” Vương Ly Tiên và Thương Lan nữ vương lưu luyến chia tay, dưới sự chân thành của đối phương, nàng cũng chúc phúc rời khỏi Hư Không Hải.

“Ly tiên cô cô.” Bên trong thuyền, nhìn Thương Lan thế giới đang dần dần đi xa, Vương Thất Hạo thần sắc có chút ảo não:

“Những sản phẩm thủy tinh này cũng quá dễ bán, tôi cảm thấy có thể bán hết nhanh hơn mấy lần, lần này tại sao không chuẩn bị nhiều hàng hóa một chút? Có cần xin gia tộc một chút, trực tiếp mở một xưởng chế độ thủy tinh đến 【Viễn Chinh Cơ Địa】 không?”

Với tiêu chuẩn công nghệ của Vương thị, sản xuất những chế phẩm thủy tinh hoàn mỹ này quả thực dễ dàng.

“Nhiều hơn thì không đáng giá nữa.” Vương Ly Tiên cười hắc hắc, “Chúng ta phải duy trì trạng thái khan hiếm, không thể để các nàng muốn mua thì có.”

“Thằng nhóc này, đúng là lanh lợi.” Long Vô Kỵ hai mắt cũng tỏa sáng, “Trước sau vẫn duy trì nhu cầu ở lại, đây chính là một vụ làm ăn lớn liên tục không ngừng.”

Thương Lan thế giới xem như một thế giới mới, đại khái là sau khi Tiên Minh tan vỡ mới sinh ra, bởi vậy phong cách cả thế giới có vẻ nguyên thủy, chất phác.

Toàn bộ thế giới này, cũng chỉ có một gốc cây Thương Lan thánh thụ đang chống đỡ.

Ngoài ra, cao thủ đệ nhất Thương Lan Nữ Vương cũng chỉ là Thập Tam giai trung kỳ.

Thực lực như vậy, cũng khó trách lúc trước đối mặt A Tháp Nạp tộc đi ngang qua cướp bóc, Thương Lan thế giới thiếu chút nữa ăn thiệt thòi lớn.

Nhưng không biết làm sao, thiên tài địa bảo thủy hệ trong Thương Lan thế giới này lại rất nhiều, ngay cả bát phẩm linh mạch cỡ lớn cũng có rất nhiều, thậm chí còn có một linh mạch cửu phẩm vô cùng trân quý.

Có thể thấy nếu không có ngoại giới quấy nhiễu, chỉ cần Thương Lan thế giới tiếp tục tồn tại, tất nhiên sẽ trở nên càng ngày càng lợi hại.

Mọi người cao hứng trò chuyện, điều khiển thuyền đi theo hướng phía dưới Thiên Hà mà đi.

Không phải là không có người muốn đi cướp sạch Thương Lan thế giới, chỉ là bị bí thư của Thánh Minh Trưởng Vương Phú Quý trực tiếp từ chối.

Đùa à, người Thương Lan của Thương Lan thế giới Thương Lan người ta không tranh quyền thế, tính cách ôn hòa, lại không trêu chọc ai? Chỉ là nhìn người ta tài nguyên phong phú, liền chạy đi cướp sạch người, hành vi này khác gì cường đạo?

Nếu thật sự làm như vậy, chẳng phải là sẽ khiến tam quan của Thần Vũ Nhân tộc lệch mất sao?

Về phần giao dịch ngươi tình ta nguyện, đó thuần túy là theo như nhu cầu, đối với tộc nhân Thương Lan mà nói chưa chắc là chịu thiệt.

Sau khi Vương thị chế tạo ra 【đại trận dịch chuyển không gian dịch chuyển】 ở thế giới Thần Võ và căn cứ viễn chinh, liền bắt đầu gia tăng khu vực biên giới của khu vực phá diệt, cùng với thăm dò về hướng nhánh của Vân Tiêu Thiên Hà và những nhánh sông khác.

Thế giới độc lập tương tự như Thương Lan thế giới, trước mắt tổng cộng đã phát hiện năm cái, bước đầu tiếp xúc, có ba cái tương đối dễ tiếp xúc, còn lại hai cái bên trong rất phong bế, rất khó trao đổi, cái khác dứt khoát có địch ý rất lớn.

Mà biên giới khu vực phá diệt cũng thăm dò ra một ít di tích lưu lại từ thời cổ đại, lục tục có thu hoạch không nhỏ.

Theo sự thống nhất bên trong, Thần Vũ thế giới bây giờ đang không ngừng thăm dò ra bên ngoài, mở rộng nhận thức của bản thân đối với thế giới. Theo sự thăm dò càng ngày càng nhiều khu vực hư không hải hải chung quanh được thăm dò rõ ràng, hư không hải đồ của thế giới Thần Võ từng chút từng chút một được hoàn thiện, mở rộng ra.

Mà Thần Võ thế giới, cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, từng chút một mà trưởng thành khỏe mạnh.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Thiên Hưng Thánh Triều, quốc đô 【Phụ Âm】.

Là trung tâm chính trị của Thiên Hưng Thánh Triều, trung tâm kinh tế và trung tâm văn hóa, Phụ âm cũng là nơi phồn hoa nhất toàn bộ Thiên Hưng Thánh Triều. Nơi này linh mạch

khắp nơi, Tiên Tộc san sát, trong Thiên Hưng Thánh Triều thế gia đại tộc bài danh phía trước cơ hồ tất cả đều hội tụ ở đây, trong đó hai gia tộc cường thịnh nhất, một là Thiên Hưng đương kim hoàng thất nhất mạch, một chính là Thánh Tộc Lâu thị.

Khác với đường đường Lạc kinh, ở khu vực thánh vực xa xôi này, thánh tộc đại biểu cho trần nhà, là núi cao vô số người ngưỡng vọng và kính sợ. Thậm chí, bọn họ đối với một số tiểu gia tộc có một chút năng lực định hưng suy.

Thiên Hưng Lam thị, không thể nghi ngờ là một cường giả bá chủ ở khu vực xung quanh Lăng Tuyệt, ở toàn bộ Thiên Hưng Thánh Triều đều có lực ảnh hưởng rất lớn.

Trong nội bộ Thiên Hưng Sa thị cường thịnh, người có địa vị cao nhất đương nhiên là lão tổ cấp Thánh Tôn trong tộc bọn họ - 【Minh Hoàng lão tổ】.

Vị Minh Hoàng Thánh Tôn này chính là nữ lão tổ gia tộc tương đối hiếm thấy, lúc còn trẻ cũng là một nhân vật quát tháo phong vân, hiện giờ tuy rằng tuổi đã cao, nhưng vẫn uy danh hiển hách như cũ, cho dù là Thiên Hưng Thánh Hoàng cũng phải tôn xưng nàng một tiếng tiền bối.

Mà ngoại trừ Minh Hoàng lão tổ có địa vị tôn sùng nhất, đếm tiếp, thì chính là đương kim Thánh chủng của Dĩnh thị, Thiên Thu.

Sau Lăng Hư cảnh, Dĩnh Thiên Thu đã kế thừa Thánh Đồ nhà mình. Hiện giờ hắn mới hơn hai ngàn ba trăm tuổi, tu vi cũng đã đạt tới Chân Tiên cảnh sơ kỳ, có thể nói là thực lực phi phàm. Xung quanh có không biết bao nhiêu thế gia lớn nhỏ đều muốn nịnh bợ vị đại lão tương lai của vị Thánh Tôn này.

Nhưng một nhân vật như vậy, giờ phút này vẻ mặt lại nôn nóng đứng ở bên ngoài cửa chính của Thiên Hưng Huyên thị, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, giống như đang đợi người nào đó.

Một đoàn thành viên và gia tướng của gia tộc cùng ở bên cạnh hắn, cũng là một đám thần sắc căng thẳng, sắc mặt nghiêm nghị, lộ ra thập phần trịnh trọng, thập phần khẩn trương.

Vị trí hiện tại bọn họ đang đứng, chính là phía trước chủ trạch, phía trước là một tòa đình thuyền to như vậy, dùng để cung cấp khách nhân lui tới neo đậu phi liên, phi thuyền, vân thuyền vân vân, phía sau là đại môn lâu treo bảng hiệu Nghiêu thị.

Cửa lầu nguy nga phủ một bóng đen cực lớn trên mặt đất, giống như đang biểu hiện sự huy hoàng kéo dài vô số năm của Thiên Hưng Cáo thị.

Sau đó là chủ trạch chiếm cứ địa bàn to lớn, từ xa nhìn lại, Bích Ngõa Điêu Lâu, Đan Các Lưu Chu, giống như kéo dài vô tận, vô cùng đồ sộ.

Căn cơ của Thánh tộc, bởi vậy có thể thấy được.

Rất hiển nhiên, đám người do Điền Thiên Thu cầm đầu này đang nghênh khách.

Có thể được Thiên Hưng Điền đón tiếp với quy cách như vậy, thân phận của vị khách nhân này hiển nhiên không giống người thường.

Cũng không biết đã đợi bao lâu.

Đột nhiên.

Trong tầng mây truyền đến từng tiếng rồng ngâm.

Ngay sau đó, một phi liễn xa hoa do năm con Chân Long thật kéo từ trong tầng mây phá mây bay ra, lao xuống phía dưới.

Phi liễn kia lấy màu đen làm nền, kiệu sương rộng rãi vô cùng, tựa như hành cung di động vậy, bên ngoài kiệu sương càng được điêu khắc hoa văn tinh mỹ, dùng sơn vàng phác họa ra minh văn trận pháp huyền ảo, lộ ra đặc biệt tôn quý, đặc biệt khí phái.

Chân Long kéo xe càng là sừng hươu mắt vàng, râu dài chập chờn, vảy bên ngoài thân rạng rỡ sinh quang, uy phong lẫm liệt, khí phách phi phàm.

Trong lúc nhất thời, từng trận tiếng rồng ngâm vang tận mây xanh, uy thế bàng bạc phô thiên cái địa ập đến, làm cho không khí chung quanh đều phảng phất trở nên ngưng trệ áp lực.

Các gia tướng tộc nhân của Dĩnh thị nhìn thấy cảnh này, không khỏi biến sắc, khiếp sợ không thôi.

Thế này cũng quá trâu bò rồi!

Ngũ Long kéo xe, khí phái bậc này không phải thứ bình thường có thể thấy được.

Kỳ Thiên Thu vui mừng: "Là Côn Luân công tử tới! Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, chớ để cho Kỳ thị chúng ta mất mặt."

Các tộc nhân và trưởng lão gia tộc lập tức tỉnh táo lại, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thiên Thu không hổ là Thánh chủng Chân Tiên cảnh của gia tộc, quả nhiên là giao du rộng lớn, gặp gỡ không tầm thường, ngay cả công tử hậu duệ quý tộc đứng đầu Lạc Kinh cũng có thể kết giao.

Theo Chân Long phi liễn hạ xuống, hai vị thị nữ dung mạo như tiên nữ đi ra mở cửa cỗ kiệu phi liên, sau đó xoay người dìu một vị công tử ca nhi trẻ tuổi tuấn mỹ đi ra.

Hai thị nữ kia tu vi thoạt nhìn đều chỉ có Thần Thông cảnh, nhưng tiên tư lượn lờ, khí vận động lòng người, phảng phất đã có tiên kinh trong người.

Mà công tử trẻ tuổi được các nàng dìu, mày kiếm mắt sáng, khí độ nổi bật, toàn thân đều tản ra một cỗ quý khí tự nhiên thiên thành, làm cho người ta nhìn mà tâm chiết.

Kỳ Thiên Thu vội vàng nghênh đón, mặt tươi cười, hơi lấy lòng thi lễ với vị công tử trẻ tuổi kia: "Thiên Thu bái kiến Côn Luân công tử, hoan nghênh công tử đến hàn xá."

Công tử Côn Luân kia họ "Cơ", chính là công tử của Bình Thiên Thần Vương Phủ của Đông Hà thần triều. Bởi vì huyết mạch xuất sắc, địa vị trong gia tộc cực cao, đã mơ hồ có chút khí tượng của người thừa kế gia tộc.

Cơ Côn Luân không chút để ý nhìn lướt qua cửa Phù thị của Thánh tộc, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng: "Lần này đến đây nói nhiều chuyện với Thiên Thu huynh, mong rằng Thiên Thu huynh đừng trách tội."

"Ha ha ha." Kỳ Thiên Thu sảng khoái cười to nói: "Côn Luân công tử có thể đến hàn xá, tự làm cho hàn xá thật vinh hạnh, sao có thể trách tội? Công tử, mời đi bên này."

Kỳ Thiên Thu dẫn theo các tộc nhân trưởng lão trùng trùng điệp điệp nghênh đón Cơ Côn Luân vào tổ trạch Chử thị, cũng dùng quy cách lễ nghi cao nhất để đối đãi.

Thậm chí, Cơ Côn Lôn còn đặc biệt dựa theo lễ tiết của vãn bối, đi bái kiến 【Minh Hoàng lão tổ】 của Chử thị, trong thái độ cũng có vài phần kính ý.

Dù sao Minh Hoàng lão tổ cũng là nhân vật cấp Thánh Tôn, cho dù ở trong Bình Thiên Thần Vương Phủ cũng đều là cấp bậc trưởng lão gia tộc, ở Lạc Kinh cao thủ tụ tập cũng là cự phách một phương, cũng không phải nhân vật hắn có thể khinh thường.

Sau đó là một bữa tiệc đón gió tẩy trần vô cùng náo nhiệt.

Sau khi cơm nước no nê, Kỳ Thiên Thu mới dẫn Cơ Côn Luân vào thư phòng, tự tay pha tiên trà, cũng dựa theo yêu cầu của đối phương mà bố trí trận pháp ngăn cách tương ứng.

Tuổi của Cơ Côn Lôn còn rất trẻ, còn chưa đến một ngàn một trăm tuổi, chỉ lớn hơn Thủ Triết mấy chục tuổi. Về phần tư chất huyết mạch của hắn, sau khi kế thừa Thánh đồ liền đạt tới Thánh Tử Bính đẳng, bây giờ đã là tu vi Lăng Hư cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong, nhiều nhất còn năm sáu trăm năm có thể thành tựu Chân Tiên.

Nhân vật thiên chi kiêu tử như thế, chính là toàn bộ Đông Hà Thần Châu cũng không có mấy người, thân phận tự nhiên tôn quý phi phàm.

Bởi vậy, lúc hai người uống trà, Cơ Côn Luân ngồi ghế trên, ngược lại là Cung Thiên Thu Kính làm chủ nhân.

Được thị nữ xoa bóp, mặt mày Cơ Côn Luân giãn ra, lạnh nhạt nói chuyện chính sự: “Thiên Thu huynh, thực không dám giấu giếm, lần này ta đến Thiên Hưng Thánh Triều là có chuyện quan trọng cần nhờ ngươi.”

“Côn Lôn công tử cứ nói.” [Thiên Thu đang nghiêm chỉnh chỉnh thân hình, trịnh trọng nói: “Chỉ cần Chử thị ta có thể làm được nhất định sẽ dốc hết sức lực.”

“Các ngươi là địa đầu xà của thánh triều phụ cận, ta cần ngươi giúp ta nhìn chằm chằm một người.”

Nói đến chính sự, ánh mắt Cơ Côn Luân cũng sắc bén hẳn lên.

Hắn từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bức họa, trên bức họa nữ tử dung mạo xinh đẹp, khí chất điềm tĩnh, dáng người thướt tha, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức xinh đẹp.

Phong Thiên Thu chỉ nhìn thoáng qua liền cảm thấy bất phàm, sắc mặt không khỏi có chút nghi hoặc: "Khí chất của nữ nhân này quá xuất sắc, giống như không phải nhân vật tầm thường, tên gọi là gì?"

Trong đôi mắt Cơ Côn Lôn xẹt qua một đạo lãnh mang: "Doanh Linh Trúc!"

"Cái gì?"

Tay của Kỳ Thiên Thu run lên, suýt nữa thì chạm vào chân dung.

Hắn du lịch qua Lạc Kinh, tự nhiên nghe nói qua danh hào Doanh Linh Trúc. Đó là tiểu thư tôn quý nhất Thiên Trụ Thánh Vương phủ, cũng là y bát đích truyền của Thái Sơ Đạo Chủ!

Khách quan mà nói, địa vị cùng thân phận của Doanh Linh Trúc ở trong mắt Thiên Thu là ở phía trên Cơ Côn Luân. Người ta cơ bản đã là truyền nhân của Thái Sơ Đạo Cung ván đã đóng thuyền, nhưng Cơ Côn Luân có thể kế thừa đạo thư của lão tổ hay không, còn phải xem phát triển tương lai của hắn cùng với tâm tình của lão tổ tông bọn họ, so sánh, chênh lệch tự nhiên hết sức rõ ràng.

"Thiên Thu huynh có chút khó xử?"

Cơ Côn Lôn liếc mắt nhìn hắn, vẫn chậm rãi uống trà, một bộ dáng thong dong bình tĩnh, chỉ có trong đôi mắt nửa mở nửa khép kia ám quang lóe ra, tựa hồ ẩn giấu một vòng nguy hiểm.

"Côn Lôn công tử." Kỳ Thiên Thu nuốt nước bọt, ăn ngay nói thật, "Dương thị chúng ta là tiểu môn tiểu hộ, làm sao dám đi trêu chọc đệ tử y bát của Đạo Chủ?"

"Bổn công tử chẳng qua là bảo ngươi chú ý hành tung của nàng mà thôi, cũng không phải muốn xử lý nàng, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?" Cơ Côn Luân cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiên Thu nói: "Huống chi cho dù xảy ra phiền

phức, cũng sẽ có Bình Thiên Thần Vương Phủ ta gánh vác, quyết không ảnh hưởng đến Huyên Thị ngươi.”

Lời này, nửa câu trước của “Thiên Thu” ngược lại là đã tin.

Trừ phi Cơ Côn Luân điên rồi, nếu không tuyệt đối không dám giết Doanh Linh Trúc, nghĩ đến, hơn phân nửa là muốn phá hư kế hoạch nào đó của Doanh Linh Trúc, hoặc là tạo thành trở ngại cho đối phương.

Nhưng nửa câu sau, hắn căn bản không tin.

Một khi xảy ra chuyện, sợ là tất cả tội trạng đều sẽ bị đổ cho Chử thị, Bình Thiên thần vương phủ tuyệt đối có thể hái được sạch sẽ.

Nhưng vấn đề là, hiện tại Cơ Côn Luân đã nói cho mình biết việc này, nếu mình không giúp, vậy đại biểu đã triệt để đắc tội Cơ Côn Luân…

Trong lúc nhất thời, Phong Thiên Thu cực kỳ khó xử.

Giúp hay là không giúp?

“Ha ha, Thiên Thu huynh, nghe nói gần đây toàn bộ tình huống Thiên Hưng Thánh Triều đều rất không ổn?” Cơ Côn Luân nói sang chuyện khác.

“Ai~”

Vừa nhắc tới việc này, Mang Thiên Thu cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ngày đó Thụy Thánh triều cũng không biết gặp vận khí cứt chó gì, hợp tác chặt chẽ với Dị Vực Thần Vũ Thánh Minh mới xuất hiện, bất kể là lương chủng hay là trồng trọt linh dược, hoặc là luyện khí, luyện đan các ngành nghề, đều ở dưới sự hợp tác kéo theo có phát triển rất lớn.”

“Bọn họ kiếm được bộn tiền, nhưng lại tạo thành đả kích không nhỏ với các ngành nghề của Thiên Hưng Thánh Triều chúng ta. Nhất là trồng trọt và luyện đan nghiệp, quả thực giống như là gặp gió lốc thổi quét. Cứ tiếp tục như vậy, tình thế hai triều tất nhiên sẽ biến thành bên mạnh ta yếu, Thiên Hưng tương lai không khỏi lo lắng.”

“Minh Hoàng lão tổ nhà chúng ta đã thương nghị với Thánh Hoàng bệ hạ, dự định tìm người trung gian đi nói chuyện,

cùng Thiên Thụy hóa can qua thành tơ lụa, để cho Thiên Hưng Thánh Triều chúng ta cũng có cơm ăn."

Trong lời nói của Kỳ Thiên Thu tràn đầy phiền muộn, hiển nhiên nàng ta cũng không hài lòng với kết quả như vậy.

"Ha ha! Thần Vũ Thánh Minh…" Cơ Côn Luân cười nhạo một tiếng: "Nghe nói bên phía bọn họ có một người tên là 'Vương Thủ Triết', mới đến lúc buôn bán còn giả mạo công tử quý tộc Thần Triều?"

"Cái này… cũng không tính là giả mạo chứ." "Thiên Thu hơi do dự: "Vương Thủ Triết kia chưa bao giờ chủ động nói mình là quý công tử của Thần Triều, chỉ là hắn đúng là thiên tư phi phàm, lại ra tay hào phóng, phô trương vô cùng, cho nên mọi người đều suy đoán như thế. Nhưng mà ta cũng nghe nói, khí chất của hắn…"

Nói xong, hắn nhìn nhìn Cơ Côn Luân, không dám nói tiếp.

"Vậy cũng có hiềm nghi cố ý dụ dỗ." Cơ Côn Lôn cười lạnh: "Chỉ là một tên man nhân dị vực, lại dám giả mạo trung thổ quý tộc giả mạo lừa bịp, vấy bẩn thanh danh chúng ta, nếu dễ dàng buông tha, công tử trung thổ quý tộc chân chính chúng ta sẽ mặt mũi ở đâu?"

Kỳ Thiên Thu cũng rất thông minh, biết rõ Cơ Côn Luân đang mượn chuyện này để phát huy, lúc này hơi do dự nói: "Công tử chuẩn bị làm như thế nào?"

"Đương nhiên là chuẩn bị tìm đám man di may mắn kia nói chuyện một chút. Nếu bọn họ biết điều, giao tổng đại lý thánh vực hàng hóa cho bổn công tử, vậy thì bình an vô sự với nhau, bổn công tử không thể thiếu được sẽ nâng đỡ bọn họ một phen." Cơ Côn Luân ung dung nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Nếu không biết điều, đừng trách bổn công tử ra tay tàn nhẫn."

"Thiên Thu huynh, chờ ta bắt được tổng đại lý quyền, ngươi sẽ thay ta quản lý, đến lúc đó Chư thị ngươi… Ha ha ha!"

Những lời còn lại, không cần nói cũng hiểu.

Dĩ nhiên Kỳ Thiên Thu hiểu rõ, đây là mồi nhử mà Cơ Côn Luân tung ra, nhưng ánh mắt vẫn sáng lên, trong lòng không khỏi động tâm.

Chỉ là một thế giới Thần Võ, nghe nói chỉ có hai vị Thánh Tôn trấn thủ, sao có thể có gan chống lại Côn Luân công tử chứ? Tổng đại lý quyền này, chẳng phải là dễ dàng bắt được sao?

Nghĩ đến lợi ích sau lưng tổng đại lý quyền này, Kỳ Thiên Thu hạ quyết tâm, cuối cùng hạ quyết tâm, đứng dậy chắp tay nói: "Thiên Thu nguyện coi Côn Luân công tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

"Được được được." Cơ Côn Luân sang sảng cười to nói: "Thiên Thu huynh quả nhiên là người thông minh. Sau này, ngươi ta cùng hưởng vinh hoa phú quý."

******

Cùng lúc đó.

Ngoại ô đô thành Thiên Thụy Thánh Triều.

Mấy trăm năm trôi qua, diện tích Quy Nguyên biệt viện đã mở rộng gấp mấy lần, khu vực xung quanh cũng trải qua một loạt cải tạo, hiện giờ nơi này đã biến thành một căn cứ cơ hồ có thể so với thành trì khổng lồ.

Khu vực khu vực gần Quy Nguyên Biệt Viện giữ lại bộ dáng ban đầu, thuận tiện sau này khi Vương Thủ Triết trở về có thể vào ở bất cứ lúc nào, khu vực khác thì được kiến tạo thành một khu vườn lưu lạc, cùng với bộ dạng trung tâm thương mậu.

Trong đó, phương hướng tới gần đô thành Thiên Thụy thánh triều chính là trung tâm thương mậu, một đầu khác là khu vực vật lưu viên.

Bên trong Vật Lưu viên khu xây dựng lượng lớn kho hàng, trải qua nhiều năm phát triển, số lượng hàng hóa mỗi ngày ở đây phun ra nuốt vào đều hết sức kinh người, để thuận tiện vận chuyển hàng hóa, càng là xây dựng phi chu cá voi cỡ lớn chuyên môn lên sàn, để cung cấp phi chu cùng kình thuyền thường lui tới dừng lại.

Lúc này.

Một chiếc phi chu đến từ Thánh Vực Khai Phá Ti, chậm rãi đáp xuống bên trong khu vận chuyển ngoại thành mới xây.

Bên trong phi thuyền, có một đoàn người đi xuống.

Đoàn người này nhân số đông đảo, trong đó có Vương An Nghiệp, Vương Bảo Thánh và một đám thanh niên ưu tú Vương thị, cũng có tổ hợp đôi thiếu niên Vương Tông Côn và Ngọc Côn.

Nhưng những thứ này cũng không phải tiêu điểm của đám người.

Giờ phút này, nhổ ra ở trong đám người, ngược lại là một vị công tử ca da thịt trắng nõn, mặt mày tuấn lãng, nhưng hình thể lại hơi có chút mượt mà.

Hắn nhìn cảnh tượng xung quanh, thần sắc hoảng hốt một lúc lâu, cuối cùng mới phản ứng lại, khóc nức nở: “Thiên Thụy thánh triều, Ô ô ô, Phù Vô Ưu ta cuối cùng cũng trở về.”

Lúc trước Diêm Vô Ưu đi 【thám hiểm dị vực】, kết quả vừa mới đến dị vực đã bị đánh bại bế quan, cửa ải này, chính là trọn vẹn hơn tám trăm năm!

Thật là đáng sợ!

Khó có thể tưởng tượng, cho đến tận bây giờ, Diêm Vô Ưu hắn vẫn chưa từng thấy được bộ mặt thật của thế giới Thần Võ, cả ngày làm bạn với những tiểu thuyết kia, sau đó liền biến thành các loại hình ảnh lưu ảnh.

Tám trăm năm a, trọn vẹn hơn tám trăm năm, vẫn luôn bị vây khốn tại một tấc vuông, cảm giác kia quả nhiên là vô cùng dài lâu, dài dằng dặc đến mức giống như cả đời mình phải trôi qua như vậy.

Hắn hầu như sắp quên mất cảm giác tự do là gì!

Không thể tưởng được, chính mình lại còn có thể có một ngày nhìn thấy ánh mặt trời, còn có thể có một ngày trở lại Thiên Thụy Thánh Triều!

Ô ô ô ~ quá không dễ dàng!!!

…

chương 4:/chương thứ tư Khi Bảo Thánh gặp phải Doanh Linh Trúc…

…

“Kỳ huynh.” Vương An Nghiệp chắp tay nói: “Thật sự xin lỗi, lúc trước thế giới Thần Võ chúng ta quá yếu, không thể không đưa ra hạ sách này. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi tự do.”

“Điều này cũng không trách các ngươi.” Lúc này Vân Vô Ưu vẻ mặt hiền lành nói, “Muốn trách cũng chỉ trách ban đầu ta không biết trời cao đất rộng xông loạn. Huống chi các ngươi chẳng những không có hại ta, còn cho ta đủ bồi thường, ta coi như là nhân họa đắc phúc.”

Lúc trước Phù Vô Ưu, cơ bản có thể quét ngang đám thanh niên Vương thị.

Nhưng bây giờ hắn đã bị người trẻ tuổi của Vương thị quét ngang, hơn nữa còn bị văn hóa tám trăm năm hun đúc, thái độ đương nhiên rất đoan chính.

Thế giới Thần Võ cũng thật sự bồi thường cho hắn, một viên 【 Mười Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan 】 cộng thêm một phần tài nguyên tu luyện, điều này khiến cho Kỳ Vô Ưu mặc dù mất đi tự do, cũng không có trì hoãn tu luyện, bây giờ tu vi đã đạt tới Lăng Hư cảnh tầng ba.

Hơn nữa, tư chất huyết mạch của hắn cũng từ Thiên Tử Bính đẳng ban đầu tấn thăng đến Thiên Tử Ất đẳng.

Cho dù là nội bộ Thánh Tộc, ngoại trừ bồi dưỡng Thánh Chủng truyền thừa ra, cũng không có khả năng tùy tùy tiện mua sắm Hiển Thánh Đan cho danh sách khác, dù sao giá cả một viên Hiển Thánh Đan gần như bằng với một thanh Tiên Khí chất lượng tốt, trừ phi Diêm Vô Ưu có thể lập được công lao rất lớn, mới có thể có đãi ngộ này.

Đương nhiên, đây cũng là Vận Vô Ưu vận khí tốt, trời xui đất khiến mở ra thông đạo Thánh vực, vả lại không tạo thành sai lầm lớn, xem như biến tướng cho thế giới Thần Võ trợ giúp to lớn.

Nếu không, thái độ của Thần Vũ thế giới đối với hắn cũng sẽ không ôn hòa như vậy.

“Diều huynh cần chúng ta đưa muội về nhà sao?” Vương An Nghiệp lại hỏi một cách trịnh trọng.

“Không cần không cần.” Diêm Vô Ưu vội vàng xua tay, lại cẩn thận từng li từng tí nhìn Vương An Nghiệp một cái, không dám tin chắc nói: “An Nghiệp lão đệ, hiện tại ta xem như đã tự do rồi sao?”

“Đó là đương nhiên, Vô Ưu huynh hiện tại đã không thiếu nợ nữa với thế giới Thần Võ chúng ta.” Vương An Nghiệp chắp tay nói: “Như vậy, chúng ta cáo từ trước.”

Dứt lời, ông ta liền mang theo một đám phi liên Vương thị ngồi trên ghế tiến lên tiếp đón, trực tiếp đi về hướng Quy Nguyên biệt viện.

Chỉ để lại một mình Cung Vô Ưu, nước mắt không kìm được trào ra mãnh liệt.

Ô ô! Cuối cùng hắn cũng tự do!

…

Không nói đến Huyên Vô Ưu mang tâm tình kích động trở về gia tộc như thế nào, bên kia, đám người Vương An Nghiệp rất nhanh đã đến biệt viện ở trung ương căn cứ này.

Trong biệt viện Quy Nguyên.

Người phụ trách biệt viện Vương Hựu Bình do Vương Thủ Triết khâm điểm, đương nhiên sáng sớm đã nhận được tin tức đám người Vương An Nghiệp, Vương Bảo Thánh muốn tới, cũng đã sớm chuẩn bị.

Sau một phen đón gió tẩy trần, Vương Hựu Bình và Vương An Nghiệp, cùng với Vương Bảo Thánh giới thiệu tình hình nơi này, nội dung chủ yếu đều là vây quanh các hạng phát triển cùng sản vật của tòa biệt viện này, cùng với một phần công tác tình báo sắp xếp lại.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, dáng vẻ Vương Hựu Bình so với bộ dáng “bình thường không có gì lạ” lúc ban đầu đã hoàn toàn khác biệt, nói là thoát thai hoán cốt cũng không quá đáng.

Lúc trước khi Vương Thủ Triết rời khỏi Thánh Vực, tư chất của hắn đã được tăng lên Thiên Tử Đinh đẳng, sau đó ngoài công tác của hắn ra, ở trên tu luyện cũng một mực không có lười biếng, rốt cục ở hơn một trăm năm sau tấn thăng Thần Thông cảnh.

Mà hắn nhiều năm vất vả như vậy cũng không uổng phí, không chỉ còn ghi nợ ban đầu điểm cống hiến, còn tích góp được một khoản lớn điểm cống hiến, dựa vào công tích nhiều năm đạt được tư cách đổi Hiển Thánh Đan, cuối cùng ở dưới tình huống thiếu nợ hơn phân nửa thành công đổi được một viên 【Thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan】.

Nhưng trùng hợp lúc đó Vương thị liên kết với hạm đội A Tháp Nạp mà Mục Vân Tiên Hoàng tiêu diệt, trong tộc có không ít A Tháp Nạp truyền thừa tinh hạch chưa từng được phân phối.

Sau khi hai vị lão tổ Vương Lạc Tĩnh và Vương Lạc Đồng thương lượng, liên thủ đổi cho hắn một viên tinh hạch truyền thừa cấp mười ba.

Nguyên nhân rất đơn giản, Vương Thủ Nặc cùng một mẹ với các nàng truyền thừa đến nay, cũng chưa từng xuất hiện đứa con vô cùng kén chọn, Vương Hựu Bình dựa vào bản thân liều mạng, cộng thêm cơ duyên xảo hợp được Thủ Triết lão tổ trọng dụng, hiện giờ đã xem như là một mặt của Thủ Nặc nhất mạch.

Bởi vậy, hai người bọn họ liền giúp đỡ một chút, xem như thay Thủ Nặc nhất mạch lưu cái Chân Tiên chủng.

Mà dựa vào một viên hiển thánh đan Thập Nhất Phẩm và một miếng tinh hạch truyền thừa A Tháp Nạp Thập Tam giai, tư chất huyết mạch của Vương Hựu Bình đã tăng lên 【Thiên Tử Ất đẳng cấp】, so với Huyên Vô Ưu vẫn còn cao hơn một bậc. Nhiều năm như vậy, dưới sự cố gắng tu luyện của hắn, tu vi của hắn cũng đã đột phá đến Lăng Hư cảnh tầng một, nghiễm nhiên đã trở thành lực lượng trung kiên của Vương thị.

Giờ phút này hắn mặc một bộ áo bào xanh, mặt mày nghiêm túc lộ ra vẻ tự tin và chắc chắn của người đã sống lâu ở vị trí cao mới có, cho dù là ở trước mặt Vương An Nghiệp và

Vương Bảo Thánh hai người thừa kế đích mạch này, cũng không có thua kém quá nhiều.

“Hựu Bình chất nhi trầm ổn hữu độ, làm việc có chương trình.” Vương Bảo Thánh nhìn đứa chất tử lớn hơn mình không ít này, cũng là tán thưởng không thôi. “Lão tổ gia gia lúc trước để cho Tuân Úc ở lại Thánh Vực phát triển, quả nhiên không nhìn lầm ngươi.”

“Đa tạ Bảo Thánh thúc khen ngợi.” Vương Hựu Bình khiêm tốn cười cười.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Lúc trước nhận được thư của Thủ Triết lão tổ tông, ta đã tuân theo ý của lão nhân gia, sắp xếp vài lần xem mắt cho Bảo Thánh thúc… Bảo Thánh thúc ngài xem qua danh sách một chút.”

“…” Vương Bảo Thánh vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn thiếu chút nữa quên mất chính mình đến Thánh vực đeo cái gì trên lưng.

“Bảo Thánh a~” Vương An Nghiệp nhịn cười vỗ vai hắn, khích lệ nói, “Gần đây ta muốn đi một chuyến đến một tiểu tiên triều phụ cận, hoàn thành dặn dò của Phù tiền bối, ngươi cứ ở lại chỗ này hảo hảo xem mắt. Chớ quên những lời lão tổ gia gia nói trước khi đi, hành trình Thánh Vực lần này nếu như tương thân không thành công, tìm không thấy bạn lữ Linh Hồn ngươi muốn, lão tổ gia gia sẽ ‘Phân phối’ cho ngươi’ một lão bà rồi.”

Dứt lời, Vương An Nghiệp liền nhanh nhẹn rời đi, chỉ giữ lại một mình Vương Bảo Thánh ở đây, nhìn danh sách xem mắt thật dài thật lâu không thể bình tĩnh.

“Bảo Thánh thúc yên tâm.” Vương Hựu Bình châm cho hắn một chén trà, “Lần này vì cam đoan chất lượng của ngài, ta đã mời rất nhiều người hỗ trợ kéo dây, trong đó có Khương Mộ Tiên cô nương, Diêu Ngọc Mai tiền bối, thậm chí ngay cả Thanh Dương hoàng thái nữ biết được tin tức này, cũng chủ động chọn cho chàng một nhóm. Loại đãi ngộ này, sợ là con cháu hoàng thất Thiên Thụy đều không hưởng thụ được.”

Mặc dù trong lòng Vương Bảo Thánh có một vạn cái không muốn, nhưng mệnh lệnh của lão tổ gia gia không thể vi phạm,

cuối cùng, hắn vẫn là thành thành thật thật nghe theo an bài đi xem mắt.

Giống như thường ngày, Vương Bảo Thánh một lần lại một lần tương thân, cuộc sống trôi qua máy móc mà chết lặng.

Trong chớp mắt, hai tháng trôi qua. Trong lúc này, Vương Bảo Thánh gặp mặt ước chừng mười ba lần, hơn nữa mỗi lần đều chấm dứt trong thất bại.

Cũng cùng lúc đó.

Thiên Thụy Thánh Thành, khu hạ thành.

Từ lúc Vương Thủ Triết rời khỏi Thánh Vực đã hơn sáu trăm năm, nơi này dường như vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vẫn là long xà hỗn tạp như trước kia, vẫn là tam giáo cửu lưu tề tụ như trước, chỉ là tu sĩ lui tới thay đổi một nhóm khác, sớm đã không tìm được mấy gương mặt quen thuộc năm đó.

【 Hải Long bang 】!

Đây là một bang phái ngầm thanh danh vang dội gần trăm năm nay, nó phát triển phồn thịnh, lớn mạnh cực nhanh.

Cái này cố nhiên có nguyên nhân bang chủ Hải Long bang Ngô Hải Long chính là một vị tu sĩ Lăng Hư cảnh cường đại, nhưng cũng không phải đơn giản như vậy.

Nghe đồn khi Ngô Hải Long còn trẻ, đã từng là kẻ liều mạng của thánh triều khác lưu vong tới, trốn ở ngoại hải Thiên Thụy thánh triều, lăn lộn trong loạn lưu hải hải hải vực.

Dựa vào thực lực và vận khí không tệ, hắn đứng vững gót chân ở Loạn Lưu Hải, cũng tạo ra chút thanh danh.

Hơn trăm năm trước, Ngô Hải Long bị cừu gia đuổi giết, một đường điên cuồng trốn vào bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên hung hiểm nhất ở ngoại hải. Đó là một nơi hung hiểm ngay cả Chân Tiên Cảnh cũng có vào mà không có ra, Thánh Hoàng đều tránh không kịp, hư không nơi đó cùng biển cả nghiền nát đan xen, không gian nơi đó vặn vẹo mà hỗn loạn, tất cả mọi thứ đều giống như bị hắc ám vô tận thôn phệ giết chết.

Rất nhiều người đuổi giết thấy cảnh này, đều cho rằng Ngô Hải Long chết chắc, liền từ bỏ truy sát.

Nhưng hết lần này tới lần khác mấy năm sau, hắn lại còn sống trở về, còn rất may mắn nhặt được một khối quặng Hỗn Độn linh thạch nhỏ.

Hắn thông qua Thần Bảo điện đem Hỗn Độn linh thạch bán đi, qua tay liền có được hơn hai trăm miếng Tiên Linh Thạch.

Hắn cũng phi thường thông minh, lấy ra một nửa Tiên Linh Thạch cống hiến cho Thanh Dương hoàng thái nữ đương triều, để chuộc tội, trừ bỏ tội cũ, cũng thỉnh cầu che chở, một nửa Tiên Linh Thạch còn lại toàn bộ đổi thành trang viên linh điền cùng tài sản cố định.

Sau đó, hắn ở Thiên Thụy thánh triều cắm rễ, bắt đầu tuyên dương "Truyền kỳ kinh lịch" trong Vô Tận Thiên Uyên, nhanh chóng giành lấy thanh danh to như vậy. Dựa vào danh tiếng này, hắn một lần nữa kéo đại kỳ của Hải Long Bang, cũng bắt đầu chuyển thành sinh viên hải vận.

Dựa vào "Danh vọng" và quen thuộc với Loạn Lưu Hải, xác suất tàu buôn hải vận xảy ra chuyện của hắn nhỏ hơn nhiều so với những thương hội hải vận khác, sinh ý tự nhiên mà vậy càng làm càng náo nhiệt, lợi nhuận dần dần trở thành đại lão một phương.

Hiện nay, rất nhiều Tiên Tộc muốn ở khu vực loạn lưu hải vận chuyển chút hàng hóa gì đó, vì lý do an toàn, đều sẽ tìm tới Ngô Hải Long, điều này cũng làm cho danh tiếng của hắn càng thêm rõ rệt.

Mà tổng bộ Hải Long bang này, chính là nằm ở khu hạ thành.

Giờ phút này.

Bên trong tổng bộ Hải Long bang.

Ngô Hải Long đang thoải mái nằm ở trên ghế thái sư trong viện, vừa lười biếng phơi nắng, vừa uống trà, bên cạnh có hai thị nữ xinh đẹp hầu hạ trái cây.

Ánh mặt trời chiếu trên người ấm áp hòa thuận, hắn thoải mái nheo mắt lại, hai chân run lên, chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái mà lại thỏa mãn.

Sống hơn nửa đời người, cũng chỉ một trăm năm gần đây mới giống một người.

Mà điều làm hắn hài lòng nhất chính là, trước trước sau sau tìm mấy chục tiểu thiếp, rốt cục có một vị tiểu thiếp thay hắn sinh ra một nhi tử.

Cái này quá khó có thể đáng quý ~

Phải biết rằng, tu sĩ tu vi càng cao huyết mạch càng cao, mà huyết mạch càng cao, độ khó thai nghén con nối dõi cũng càng cao. Với độ tuổi và huyết mạch của hắn, thai nghén không ra con nối dõi là chuyện hoàn toàn bình thường, có thể thành công dựng dục ra con nối dõi mới là chuyện có xác suất nhỏ.

Hiện nay đứa con trai này chính là bảo bối của hắn.

Hắn cũng đã tính toán xong, chờ con trai hắn lớn thêm một chút, liền thu xếp cho hắn một môn nhị phẩm thế gia đích mạch, hoặc là hôn sự trực mạch nhất phẩm thế gia, từ nay về sau, con cháu Ngô Hải Long hắn tiếp tục khai chi tán diệp, liền trở thành đệ tử thế gia chính nhi bát kinh.

Ngô Hải Long càng nghĩ càng cảm thấy nhân sinh đắc chí, tương lai tràn đầy hi vọng.

Đột nhiên.

Một thanh âm hơi lạnh lùng vang lên bên tai hắn: “Ngô Hải Long?”

Ngô Hải Long kinh hãi mãnh liệt, quay đầu chăm chú nhìn lại, đã thấy chẳng biết từ lúc nào đã có hai người đứng ở đó.

Hai người này một già một trẻ. Vị thiếu niên mặc áo trắng, lưng đeo bảo kiếm là công tử Phiên Phiên Trọc Thế. Vị lớn tuổi râu tóc bạc trắng, thân hình cao lớn lùi lại phía sau nửa bước, dáng vẻ như thân phận thấp hơn không ít.

Ngô Hải Long cũng coi như là một đời lăn lộn qua sông, tự nhiên có được nhãn lực hơn người, vừa thấy điệu bộ này, trên trán liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng quát lui thị vệ chuẩn bị xông vào, cũng đuổi thị nữ đi, sau đó đứng dậy, cung kính hành lễ đối với hai người: “Hai vị quý nhân đến Hải Long bang, là có gì cần tiểu nhân cống hiến sức lực không? Chỉ cần tiểu nhân có thể làm được, tuyệt không hai lời.”

“Ngươi lanh lợi thật.” Công tử áo trắng bất ngờ nhìn lướt qua Ngô Hải Long.

“Công tử nói đùa.” Ngô Hải Long cười ngượng ngùng, vuốt mông ngựa nói: “Tiểu nhân thực lực nông cạn, nhưng mà trà trộn giang hồ cả đời gặp nhiều người, lại chưa bao giờ thấy qua người có phong tư trác tuyệt như công tử, khí chất cao quý như vậy. Cho dù là Thanh Dương hoàng thái nữ lúc trước gặp qua, so với ngài còn kém hơn một bậc.”

Nàng này nhìn qua tựa hồ còn trẻ hơn Thanh Dương hoàng thái nữ rất nhiều, nhưng khí tức cùng uy áp lại làm cho Lăng Hư cảnh như hắn cũng cảm thấy hít thở không thông và áp lực, hiển nhiên tuyệt đối không phải hạng người bình thường, vị lão giả phía sau kia chớ nói gì đến…

Những lão tổ tiên tộc hắn gặp qua, một thân uy thế tuy rằng cũng sẽ mang tới cho hắn áp lực rất lớn, nhưng không có một người nào có thể so sánh được với lão giả này.

Mà một lão già như vậy, lại lấy nữ tử này làm chủ, thân phận địa vị của nữ tử này hiển nhiên cao đến mức hắn không dám tưởng tượng.

Bất quá, đối phương nếu là nữ giả nam trang, hắn tự nhiên không có hứng thú cùng can đảm vạch trần.

“Thôi.” Công tử áo trắng lạnh nhạt nói: “Ta tới đây tìm công tử, là muốn hỏi một chút về chuyện trong【Vô Tẫn Thiên Uyên】. Ta nghe nói, ngươi ở bên trong nhìn thấy một cái ấn lớn màu vàng sậm như dãy núi? Bởi vì cái ấn lớn kia đụng phải ngươi một cái, ngươi mới có thể thoát khỏi không gian mảnh vỡ mà chạy ra khỏi Vô Tẫn Thiên Uyên?”

Liên quan tới cái phiên bản này, Ngô Hải Long người trước người sau, rượu trước rượu sau không biết nói khoác bao nhiêu lần, mỗi lần đều là nói vô cùng kỳ diệu. Bất quá, người nghe cũng chỉ coi như hắn đang khoác lác mà thôi, cấu tạo ra chuyện xưa dị bảo hộ thân như thế, mục đích là thiếp vàng cho mình.

Dù sao ai cũng không chạy tới Vô Tẫn Thiên Uyên nghiệm chứng việc này, ngay cả Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng không dám xâm nhập, chỉ sợ có đi không về.

“Hồi công tử, ta kỳ thật chính là xa xa mơ hồ thấy được ám kim sắc cự ấn.” Ngô Hải Long lau mồ hôi lạnh, cười gượng nói, “Ta chỉ là vận khí tốt, đụng phải một trận gió lốc thổi ta ra, căn bản không phải là được cự ấn cứu ra.”

Công tử áo trắng không cho là ngang ngược, ngược lại ánh mắt sáng lên nói: “Ngươi quả thật thấy được ấn lớn màu vàng đen? Ngươi nói cụ thể cho ta biết, nó dung mạo thế nào?”

Sau đó, công tử áo trắng nhanh chóng hỏi mấy chi tiết có tính mấu chốt.

Ngô Hải Long cũng là minh tư khổ tưởng nhớ lại chi tiết lúc đó, tuyệt đối là mình biết liền nói, không biết liền nói không biết, vô cùng thành thật.

Về phần đối phương vì sao để ý những chi tiết nhỏ này như vậy, hắn một chữ cũng không dám hỏi nhiều.

Biết càng nhiều, chết càng nhanh, muốn hảo hảo sống, không nên hỏi tuyệt đối không nên hỏi. Đây là một trong những bí quyết hắn lăn lộn Loạn Lưu Hải nhiều năm còn có thể an ổn sống.

Sau một phen hỏi han tỉ mỉ, ngược lại là có ba loại đặc điểm tựa hồ là đúng rồi.

“Tốt tốt tốt!” Bạch y công tử kiềm không được sắc mặt vui mừng: “Ngô Hải Long, ngươi làm không tệ, đây là thưởng cho ngươi.”

Nói xong, nàng tiện tay bắn ra một cái bình ngọc.

Ngô Hải Long tiếp nhận bình ngọc mở ra xem, lại thấy bên trong chứa một bản nguyên hỗn độn.

Y lập tức vui mừng như điên, liên tục bái tạ: “Đa tạ tiểu, không, công tử ban thưởng.”

Hỗn Độn Bản Nguyên không thể nghi ngờ là bảo vật hiện tại hắn đang thiếu nhất, nhưng giá của ba mươi Tiên Linh Thạch lại làm cho hắn chùn bước, chậm chạp không nỡ hạ thủ. Không nghĩ tới, hôm nay chẳng qua là bị hỏi mấy vấn đề, liền kiếm không một tia!

“Có công tất thưởng mà thôi.” Lúc này công tử áo trắng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, tiếp tục nói: “Ngươi chuẩn bị một

chút, gần đây theo ta đi Vô Tẫn Thiên Uyên một chuyến.”

“Cái gì?”

Vẻ mặt mừng rỡ của Ngô Hải Long nhất thời cứng ngắc, ngay cả tia hỗn độn bổn nguyên trong tay cũng trở nên phỏng tay.

Địa phương quỷ quái khủng bố kia, hắn đời này cũng không muốn đi nữa!

“Ngươi không cần căng thẳng, không cần ngươi tiến vào Vô Tận Thâm Uyên.” Công tử áo trắng nói: “Ngươi chỉ cần dẫn ta tới nơi ngươi trốn, còn chúng ta tự nhiên sẽ phụ trách an toàn của ngươi. Sao nào, ngươi không muốn lắm à?”

Đương nhiên Ngô Hải Long không muốn một vạn, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nguyện chia ưu cho công tử.”

Đùa à, một nữ tử có thể tiện tay lấy Hỗn Độn Bản Nguyên ra làm phần thưởng, yêu cầu của nàng ai dám cự tuyệt?

Cho dù là Thanh Dương hoàng thái nữ cũng tuyệt đối không có thủ bút như vậy.

“Bản thân ngươi chuẩn bị trước đi, cụ thể thời gian xuất phát chờ ta thông tri.”

Công tử áo trắng lưu lại một câu rồi biến mất cùng ông lão kia.

Dù cho người đi rồi, Ngô Hải Long cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ, mà lập tức gọi thuộc hạ tới, bắt đầu an bài các loại công việc ra biển.

Đồng thời.

Bên trên bầu trời.

Công tử áo trắng đứng chắp tay, ánh mắt hơi chuyển động, đáy mắt trong suốt mang theo vẻ kinh hỉ rõ ràng: “Kỳ lão, ta thật sự không nghĩ tới lại là thật! Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn của tổ tiên Doanh thị chúng ta lại hiện thế, hơn nữa còn là ở gần 【Vô Tận Thiên Uyên】 của Thiên Thụy thánh triều bên này, quả nhiên là trời phù hộ Doanh Thị chúng ta!”

Tình báo này, là nàng từ một sư đệ rất không thích trong lúc vô tình biết được, vốn cho rằng chỉ là lời đồn hoặc là cái khác. Thế nhưng, độ quen thuộc đối với Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn tổ tiên nhà mình ghi lại, làm cho nàng nảy sinh một tia động tâm.

Bởi vì thực sự không biết tin tức là thật hay giả, sợ là không vui mừng một trận, nàng cũng không kinh động những người khác, mà là tự mình chạy tới Thiên Thụy thánh triều chuẩn bị nghiệm chứng một phen, nhưng chưa từng nghĩ tới, lại là thật.

Kỳ lão đứng ở sau lưng nàng lại không có lạc quan như nàng, đáy mắt ẩn chứa lo lắng: "Tiểu thư Linh Trúc, ngài tìm kiếm di bảo gia tộc vốn không thể dị nghị. Chỉ là Vô Tận Thiên Uyên chính là ba đại cấm khu của Thần Triều, bên trong Thiên Uyên càng là vô cùng rộng lớn, ngay cả chủ nhân đi vào cũng phải vạn phần cẩn thận, không dám có hành động quá lớn."

"Ngài tùy tiện đi tới thì thật quá mức nguy hiểm, không bằng trước tiên truyền tin cho chủ nhân, xin lão nhân gia người ra tay giúp ngài."

Vị công tử áo trắng này, không, tiểu thư, lại là thân truyền đệ tử của đương kim đạo chủ, Doanh Linh Trúc.

"Không sao." Doanh Linh Trúc suy nghĩ một chút rồi nói: "Sư tôn mấy trăm năm trước chịu ủy thác của Thần Hoàng đánh với Niết Bàn đầu trọc một trận, mặc dù thắng hiểm một bậc, nhưng cũng bị thương một chút căn cơ, bây giờ đang là lúc bế quan điều dưỡng. Ngoài ra, nghe Ngô Hải Long miêu tả, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn ở gần lối vào Thiên Uyên, tính nguy hiểm không lớn. Hơn nữa tình huống bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên ai cũng không rõ ràng lắm, thời cơ thoáng qua, chỉ sợ lúc sư tôn và gia tộc chạy tới, Hỗn Nguyên Ấn lại bị không gian loạn lưu cuốn đi rồi."

"Huống chi, trên người ta có rất nhiều bảo vật hộ thân, cùng với Thái Sơ Đạo Ấn sư tôn lưu lại, đụng phải nguy hiểm ngay cả không địch lại cũng có thể thành công chạy trốn."

Kỳ lão nghiêm mặt gật đầu: "Đây cũng là sự thật, đến lúc đó lão hủ sẽ thay tiểu thư đi vào thăm dò một phen."

"Ta có huyết mạch Doanh thị, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn có thể nhận ra ta, lại không nhận ra ngươi." Doanh Linh Trúc lắc đầu nói: "Huống chi, Ly Từ tỷ tỷ tuổi còn trẻ đã ra chiến trường, nghe nói còn lập không ít công huân, ngắn ngủn mấy trăm năm đã ở trên chiến trường Hư Không Hải xông ra thanh danh to như vậy. Giờ phút này chỉ một chút nguy hiểm ta đã sợ đầu sợ đuôi, làm sao có thể thắng được tỷ ấy?"

Trong lúc nhất thời, trong đôi mắt Doanh Linh Trúc lộ ra vẻ kiên định.

****

Mà ngay lúc hai chủ tớ Doanh Linh Trúc nói chuyện với nhau.

Một chỗ khác trong thành.

Trên một con đường phồn hoa dị thường, Vương Bảo Thánh đang đứng đối diện một cửa hàng treo tấm biển hai chữ "chân tướng", nhìn từ xa.

Cửa hàng này mặt tiền không nhỏ, nhưng bề ngoài lại cách biệt một trời một vực với các cửa hàng trong hạ thành, cho nên có vẻ đặc biệt độc hành, đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Chỉ vì chung quanh cửa hàng này treo rất nhiều tiêu đề tuyên truyền chế tác bằng lụa đỏ, bên trên viết 'Giấy tạp chí chân chính' gì đó, 'Không sợ cường quyền, truy cầu chân tướng, vạch trần chân tướng', 'Thái Sơ Đạo Cung quyền uy đề cử tạp chí chân thực duy nhất 'Thiên Thụy hoàng thất', tạp chí biểu dương vinh dự nói 'Thiên Thụy hoàng thất'… vân vân, nhiều vô kể, không đồng đều.

Bất quá, cửa hàng này ngược lại có chút yên tĩnh, không giống như cửa hàng bình thường, người đến người đi, ngược lại chỉ có lác đác mấy người canh gác ở đây, ngẫu nhiên mới có mấy người đi tới, từ trong cửa hàng chuyển ra một bó lớn tạp chất, đưa đến các nơi.

Đây chính là phân bộ của Thiên Thụy Phân bộ trong tạp chí "Chân tướng" mấy trăm năm gần đây càng ngày càng lớn.

Lúc trước, sau khi tạp chí chân tướng ở Thiên Thụy thánh triều một trận thành danh, Vương Bảo Quang tự nhiên sẽ không từ bỏ tấm chiêu bài này, dốc lòng kinh doanh, sinh ý càng ngày càng tốt.

Cũng không phải là không có ai muốn phá bỏ tạp chí xã này, nhưng đối phương ai dám làm tạp chí xã, tạp chí xã trong thời gian tiếp theo liền nhìn chằm chằm vào ai, người nhằm vào tạp chí xã hoặc thế lực thường thường là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hơn nữa, tạp chất của tạp chí chân tướng này trải rộng khắp các ngành các nghề, có thể nói là không chỗ nào không vào, tin tức qua lại con đường cũng rất bí ẩn, người ngoài căn bản điều tra không được, có thể điều tra được cũng chính là tạp chất in ấn sắp xếp này, cùng với tạp chí buôn bán ra bên ngoài mà thôi.

Thời gian lâu dài, mọi người tự nhiên cũng đều rõ ràng, bối cảnh tạp chí xã rất sâu, tự nhiên cũng ít khi có người đi trêu chọc vào chân tướng.

Giờ phút này, Vương Bảo Thánh từ xa xa nhìn tạp chí xã phố đối diện, khóe miệng co rúm, vẻ mặt rất là khó nói hết một lời.

Trong tay hắn đang cầm tạp chí "Chân tướng" mới nhất, trên mặt tạp chí có khắc đồ án màu sắc rực rỡ, phía trên còn dùng ngôn ngữ giản luyện khái quát hai đầu đề tin tức.

Đầu đề Đông Hà: "Hai đại công tử quý tộc Thần triều ra tay, nguyên nhân sau lưng là… nàng." Phối đồ là bóng lưng một nữ tử thần bí đeo mạng che mặt.

Đầu đề địa phương: "Công tử nhà giàu thần bí ngoại địa, trong hai tháng nội thánh triều xem mắt mười ba lần, nhiều lần thất bại là như thế nào", phối đồ là bóng lưng của một vị công tử thần bí.

Nội dung của tạp chí này, hắn đương nhiên đã xem qua, trong đó có một thư mục ở bên trong tạp chí địa phương, bên trong đều là những nữ tử tham gia phỏng vấn, tiêu đề đều là "đối tượng tương thân của ta" kỳ hoa.

Hồi tưởng lại những nội dung phỏng vấn kia, Vương Bảo Thánh liền có loại xúc động muốn dán lên tạp chí xã này.

"Cái thứ truyền thông dã này, không quản giáo nghiêm khắc, quả nhiên là loạn tượng bộc phát."

Vương Bảo Thánh nhíu mày, biểu cảm tương đối nghiêm túc.

Hắn đương nhiên biết đây tuyệt đối là thủ bút của đoàn đội dưới trướng Vương Bảo Quang. Trước kia ở thế giới Thần Vũ, hắn đấu trí đấu dũng với Bảo Quang ca không ít, chỉ là sau này Bảo Quang ca tới Thánh Vực này, còn bái sư tôn, vào Đạo Cung, hắn mới ít có thể nhìn thấy hắn.

Nếu đây là ở thế giới Thần Võ, hắn tuyệt đối sẽ đưa tin cho Âu Dương Nam Yến, để nàng tới đây phong tỏa nơi này.

Tạp chí này và phong cách lúc trước của Vương Bảo Quang giống nhau như đúc, mặc dù trong đó cũng có một ít tin tức là sự thật, nhưng ít nhất hơn phân nửa đều là kèm theo sự cưỡng ép, chuyên nhặt nội dung của kình bạo. Dựa theo quy củ mà gã định ra, loại tạp chí này thoả đáng chính là phải bị kiểm tra niêm phong.

"Quay đầu phải can ngôn gián ngôn với Thanh Dương Hoàng Thái Nữ, Thánh Triều này cũng cần có một cái văn chương, nghiêm khắc giám thị dư luận mới được. Nhưng trước đó, không bằng trước tiên, tốt hơn hết là đập nát nó đi." Vương Bảo Thánh lầm bầm lầu bầu, thò tay chuẩn bị đập rơi tạp chí chân tướng này.

Nào ngờ hắn còn chưa động thủ, lại nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, một đạo chưởng ấn từ trên trời giáng xuống, đập nát cửa hàng này.

Cũng may đối phương hạ thủ lưu tình, tất cả nhân viên cửa hàng trong nháy mắt này đều bị Huyền khí bắn bay, lúc này đều ngã ở bên ngoài cửa hàng, không bị thương chút nào.

Vương Bảo Thánh nhìn lại, đã thấy người ra tay là một bạch y công tử tướng mạo tuấn lãng, khí chất bất phàm.

"Rầm rầm rầm!"

Đối phương nện một cái, tựa hồ còn chưa hả giận, tiếp tục một cái tát nện.

Phía sau công tử áo trắng, Kỳ lão nhìn mà toát mồ hôi trán.

Tính tình tiểu thư Linh Trúc nhà chúng ta xem như đủ tốt rồi, chỉ cần không nhiều chuyện sẽ dẫn đến tâm tình không khống chế được, một trong số đó chính là đụng phải Vương Bảo Quang.

Vốn tưởng rằng lần này ra ngoài làm việc, chắc chắn sẽ không gặp phải tình huống như vậy, tuyệt đối không ngờ ngay cả Thiên Thụy thánh triều cũng có nền tảng về sự nghiệp của Vương Bảo Quang.

Về phần Vương Bảo Quang là chọc phải Doanh Linh Trúc như thế nào, kỳ thật nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Vương Bảo Quang là người trong nghề chơi đùa dư luận, am hiểu nhất là cọ sát nhân khí, hôm nay đạo cung ngoại trừ đạo chủ là tồn tại hắn không dám trêu chọc ra, nhân khí cao nhất đương nhiên chính là Doanh Linh Trúc rồi, nhân vật bực này, Vương Bảo Quang sao có thể bỏ qua.

Trong năm sáu trăm năm ngắn ngủi này, số lần Doanh Linh Trúc bước lên trang bìa tạp chí của hắn đã đạt đến ba trăm bảy mươi mốt lần, mỗi một lần đều là tin tức nóng hổi!

Đây chỉ là đầu đề bìa, các loại tin tức vỉa hè quanh co lòng vòng trong trang nội, có liên quan đến nàng nhiều không kể xiết, trong đó có bao nhiêu là thật, ít nhiều là cưỡng ép lưu lượng, ước chừng cũng chỉ có Vương Bảo Quang tự mình rõ ràng.

Cứ như vậy, Doanh Linh Trúc không kết thù với hắn mới là lạ.

Trong đạo cung, Vương Bảo Quang đã bị đánh không chỉ một lần.

“Đập rất hay!”

Vương Bảo Thánh mặc dù không biết thân phận của Doanh Linh Trúc, nhưng thấy nàng làm việc như thế, chỉ cảm thấy lòng người sảng khoái, lúc này cũng gia nhập hành động đập cửa hàng, “Loảng xoảng” một trận, vừa nện trả vừa cùng thần niệm nàng truyền âm: “Loại truyền thông vô lương này phải triệt để thủ tiêu, trả lại càn khôn sáng sủa cho thiên hạ.”

“Không sai. Hẳn là thủ tiêu” Doanh Linh Trúc hung hăng gật đầu.

Sau khi đập xong, hai người đều vui sướng thở ra một hơi, không khỏi nhìn nhau một cái, có chút cùng chung chí hướng, cảm giác lẫn nhau.

Hai người vừa định làm quen với nhau một chút.

Đột nhiên, Doanh Linh Trúc nhìn ngũ quan thân hình Vương Bảo Thánh, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên dừng bước: “Ngươi… Ngươi nghĩa phẫn nhồi vào như vậy, sẽ

không phải là đầu đề… Trùng thân nam nhân kỳ hoa trong tháng này chứ?”

Vẻ mặt Vương Bảo Thánh trì trệ, chợt cũng kịp phản ứng: “Vị huynh đài này, ta xem ngươi so với ta càng thêm kích động. Chẳng lẽ, ngươi chính là người kia… Là một trong hai công tử nóng vội vì tranh giành tình nhân ra tay?”

“Bá!!”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, bầu không khí không hiểu sao trở nên có chút ngưng trệ.

…

chương 5:/chương thứ năm Doanh Linh Trúc: Bảo Thánh có thể sống đến bây giờ thật sự không dễ dàng.

…

Thiên Thụy Thánh Thành.

【 Ẩn Tiên hồ 】.

Quan Hồ Thiên Các.

Đây là tửu lâu đứng đầu Thánh thành, trực tiếp tọa lạc trên lục phẩm thủy hệ linh mạch của Hồ Ẩn Tiên.

Hôm nay bọn họ vận khí không tệ, ngồi xuống không bao lâu, linh vụ liền lượn lờ tràn ngập lên, một trận linh vũ triền miên "Rầm rầm" hạ xuống.

Giờ phút này.

Ở trong nhã tọa lộ thiên ở vị trí hoàng kim, Vương Bảo Thánh và Doanh Linh Trúc đang ngồi đối diện nhau, cùng nhau dùng bữa nói chuyện phiếm.

Chung quanh mưa rơi ào ào, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết, ngay cả trong không khí cũng mang theo một cỗ ám muội nói không rõ, nói không rõ.

"Ngọc An huynh." Vương Bảo Thánh vui vẻ nâng chén nói: "Nghe quân nói thế, còn hơn đọc sách mười năm, vừa rồi ngươi thiết nghĩ kiềm chế quan liêu tham lam vô cùng tinh diệu, khiến ta hiểu ra, ta kính ngươi một chén."

"Câu "quyền lực tuyệt đối của Bảo Thánh hiền đệ làm cho tuyệt đối hủ bại", mới gọi người vỗ bàn tán tuyệt, ta sau khi trở về sẽ cẩn thận suy nghĩ lời hiền đệ nói" Doanh Linh Trúc cũng là khó gặp được người có thể cùng mình tán gẫu những chủ đề này, tâm tình tương đối không tệ.

Nàng bây giờ là nữ giả nam trang, thấy Vương Bảo Thánh không nhận ra, liền dứt khoát báo tên của đệ đệ Doanh Ngọc An.

Bất quá, mặc dù nàng cùng Vương Bảo Thánh tán gẫu rất hợp ý, lại luôn cảm thấy không khí địa điểm dùng cơm này có chút quái lạ, làm cho nàng có loại cảm giác không được tự nhiên.

“Lời nói kia là lão tổ gia gia nhà ta nói.” Vương Bảo Thánh hơi có vẻ lúng túng nói: “Tiểu đệ chẳng qua là mượn dùng một phen.”

“Bảo Thánh hiền đệ gia học uyên nguyên, tri thức cực kỳ phong phú, đã làm Doanh mỗ thập phần sợ hãi thán phục.” Doanh Linh Trúc lại không cảm thấy thất vọng, ngược lại tán dương: “Còn có phương án quan phủ ám thị quan viên mà ngươi đề xuất trước đó cũng cực kỳ tuyệt diệu, ta còn muốn thỉnh giáo ngươi nhiều hơn một phen.”

Trước đó hai người cũng đã trao đổi qua tính danh, tuổi tác cùng tin tức. Doanh Linh Trúc cũng biết Vương Bảo Thánh là tộc đệ của Vương Bảo Quang, nhưng tính cách của hai người lại khác hẳn.

Một cái là làm cho nàng hận không thể mỗi ngày đánh một lần đều không giải được nghiện, một cái lại là học thức hơn người, tư duy nhanh nhẹn, tam quan cực kỳ phù hợp khẩu vị của nàng.

Nhắc đến việc này, Vương Bảo Thánh không khỏi cũng nhớ tới vị tộc huynh khiến mình bực mình kia, một lần nữa chắp tay tạ lỗi: “Ngọc An huynh, về chuyện tạp chí chân tướng, ta sẽ thay tộc huynh Vương Bảo Quang xin lỗi ngươi. Về phương diện quản giáo văn gia, ta sẽ chỉnh lý một phần phương án chi tiết sau đó đưa cho ngươi, trong đó có rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn và quá trình tìm hiểu.”

Về phương diện quan sát văn chương, Vương Bảo Thánh nói thứ hai không ai dám nói thứ nhất, đây cũng là một trong những lĩnh vực hắn am hiểu nhất.

Ngoại trừ lão tổ tông ra, đây là lần đầu tiên hắn gặp được có người giống như hắn, quan tâm tới khối này, điều này khiến hắn có cảm giác như gặp được tri âm.

“Đa tạ Bảo Thánh hiền đệ.”

Doanh Linh Trúc cũng là người sảng khoái, lập tức không ngại ngùng, trực tiếp đồng ý.

Nàng tự nhiên biết kinh nghiệm này thập phần quý giá, chuẩn bị sau khi về đạo cung đi tàng thư lâu trong đạo cung tìm kiếm, nhìn xem có thể tìm tiền bối bổn đạo cung sao chép một phần cho Vương Bảo Thánh hay không, coi như là có qua có lại.

Lúc này, nàng chợt nghĩ đến một chuyện, nhìn ngó chung quanh, ánh mắt có chút kỳ quái: "Ta nhớ ra rồi, cái nhã tọa này không phải là do đối tượng hợp tác của ngươi nói thẳng ra sao… ngắm mưa sao?"

Nàng hiện tại còn nhớ rõ, nói cái gì là ăn cơm ở Thưởng Vũ đài, lẽ ra bầu không khí rất tốt, nhưng đối tượng tương thân kỳ lạ của ta lại ném mấy tờ bài thi cho ta làm sao phá?

Mí mắt Doanh Linh Trúc run lên.

Bảo Thánh hiền đệ đích xác có chút…

Cùng với đối tượng ăn cơm ở chỗ này còn chưa tính, mang nàng cùng đến ăn cơm có phải là có chút kỳ quái hay không?

Phải biết rằng, chính mình bây giờ là nữ giả nam trang, hắn thật sự một chút cũng không cảm thấy kỳ quái sao?

"Đúng, nơi này chính là Thưởng Vũ Đài." Vương Bảo Thánh thản nhiên nói: "Ta được an bài tới đây xem mắt vài lần, cảm thấy hoàn cảnh này rất tốt, cho nên chuẩn bị mời Ngọc An huynh ăn cơm, phản ứng đầu tiên của hắn đã đến nơi này, cảm giác rất thích hợp với khí chất của Ngọc An huynh."

Doanh Linh Trúc nhướng mày, có chút xúc động muốn đánh người.

Cái gì gọi là khí chất thích hợp với "Ngọc An huynh"? Ngươi không phải đang quanh co lòng vòng khen "người ẻo lả" đó chứ?

May mà nàng không phải là nam nhân thật, nếu không… ha ha! Khó trách Bảo Thánh hiền đệ hai tháng ngắn ngủi gặp mặt nhiều lần như vậy, nhiều lần thất bại.

Nàng im lặng nhìn Vương Bảo Thánh một cái, trêu chọc nói: "Ngươi không chuẩn bị hai bộ sách làm cho ta?"

Vương Bảo Thánh kỳ quái nhìn nàng một cái: "Ngọc An huynh chớ có đùa, chúng ta là huynh đệ có bản tính hợp nhau

chứ không phải xem mắt…”

Khóe miệng Doanh Linh Trúc giật giật, có chút muốn cười.

Hợp ý cùng ngươi xem mắt thì xứng đáng làm bài thi à?

“Bảo Thánh hiền đệ, nhớ ngươi sắp bảy trăm tuổi chưa? Ngươi chưa từng yêu đương?” Doanh Linh Trúc bắt đầu có chút tò mò.

“Nguyệt ái quá phiền phức, nữ nhân càng phiền toái, một lòng một dạ làm sự nghiệp thì tốt.” Vương Bảo Thánh phiền não không thôi mà thở dài, không nhịn được chửi bới Doanh Linh Trúc: “Nếu không phải thay dòng chính truyền tông của gia tộc nối dõi, ta thật sự không muốn xem mắt. Về phần kiểm tra bài thi, cũng là vì đích mạch đời sau của Vương thị chúng ta phụ trách… Tộc Học Quản của chúng ta cái gọi là… Khảo thí trí tuệ, đại khái có thể thể thể thể hiện trình độ trí lực của một người, phán đoán người thông minh hay không thông minh.”

“Còn có loại bài thi này?” Doanh Linh Trúc càng tò mò: “Có thể thử cho ta không?”

“Không cần…” Vương Bảo Thánh có chút kháng cự: “Quyển tử vẫn có chút khó khăn.”

“Hiền đệ không tin trí lực của ta sao?” Doanh Linh Trúc có chút không vui.

“Được rồi, vậy ta giảng cho ngươi một quy tắc.” Vương Bảo Thánh đầu tiên là lấy ra một bộ bài thi, đại khái nói ra các loại đề cho nàng, sau đó mới lấy ra một bài thi hoàn toàn mới: “Trưng lực tập trung, làm xong nửa canh giờ, nếu gặp phải chuyện không thể làm, thời gian đến lúc chưa hoàn thành, một bộ phận còn chưa hoàn thành cũng tính là sai.”

Đề mục khảo nghiệm chỉ số thông minh là khảo nghiệm logic, phân tích, phán đoán, liên tưởng, chuyên chú lực các phương diện, rất ít liên quan đến tri thức cụ thể, cho dù học là hệ thống tri thức hoàn toàn bất đồng, ảnh hưởng đối với giải đề cũng rất nhỏ.

Doanh Linh Trúc hiểu rõ quy tắc, lập tức cầm qua bài thi bắt đầu bắt đầu đánh.

Đề mục có đủ loại hình, hiển nhiên là kiểm tra trí lực khác nhau, độ khó cũng là từ thấp đến cao không ngừng tăng lên.

Nửa canh giờ kết thúc, Doanh Linh Trúc đặt bút xuống, thái dương đã có hai vệt mồ hôi, ánh mắt cũng có chút đăm đăm.

Nàng vậy mà có không ít đề mục không làm ra được. Chẳng lẽ, trí lực của mình thật sự có vấn đề?

Vương Bảo Thánh im lặng phê duyệt bài thi.

Sau một lát, hắn "ồ" một tiếng, lộ ra vẻ kinh hỉ: "Quả nhiên đúng như ta dự đoán, Ngọc An huynh chính là thiên tài trí lực rất cao."

Sắc mặt Doanh Linh Trúc không khỏi vui vẻ.

Xem ra ít nhất mình cũng không kéo dài thời gian.

Trong lòng nàng còn có chút đắc ý nho nhỏ.

Nào ngờ khóe miệng nàng còn chưa kịp cong lên, Vương Bảo Thánh ngay sau đó còn nói thêm: "Cho dù so với ta, cũng chỉ kém một chút mà thôi."

"…"

Hai má Doanh Linh Trúc hơi co lại, đắc ý trong nháy mắt đông cứng lại.

Trầm mặc trọn vẹn hai hơi thở, nàng mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười xấu hổ mà không thất lễ: "Ha ha, vẫn là Bảo Thánh hiền đệ lợi hại."

Trong lòng nàng không khỏi thầm nghĩ, xem ra những cô nương được phỏng vấn thân cận kia nói vẫn là hàm súc. Bảo Thánh hiền đệ này có thể sống đến bây giờ còn chưa bị người đánh chết, thật đúng là không dễ dàng.

Vương Bảo Thánh hoàn toàn không cảm giác được Doanh Linh Trúc khó chịu, đúng là trịnh trọng tiếp tục nói: "Ngọc An huynh chớ tự coi nhẹ mình, ngươi đã là thiên tài trí lực phi thường hiếm thấy rồi."

"Ha ha, ta xem Bảo Thánh hiền đệ khí tức trầm ổn, huyết mạch chi lực cường thịnh, thực lực hiển nhiên không phải chuyện đùa." Doanh Linh Trúc cười híp mắt nhìn hắn: "Thừa

dịp bầu không khí không tệ, chi bằng chúng ta luận bàn một phen chiến kỹ Huyền Vũ, như thế nào?”

“…” Vương Bảo Thánh khó hiểu: “Không khí ở đâu không tệ?”

“Tất cả mọi người rất vui vẻ a, tự nhiên là bầu không khí rất tốt.”

Nụ cười trên mặt Doanh Linh Trúc không thay đổi, không nói lời nào liền túm lấy cánh tay Vương Bảo Thánh, lôi kéo hắn thuấn di một cái liền đi tới trong tầng cương phong trên bầu trời, sau đó không nói hai lời, trực tiếp một chưởng ấn đánh tới.

Vương Bảo Thánh vội vàng ngăn cản.

“Oanh!”

Tầng cương phong bị tạc ra một lỗ thủng lớn.

Tiếp theo, trên bầu trời không ngừng truyền ra tiếng nổ ầm ầm, tiếng kim loại va chạm thanh thúy, các loại quang mang liên tiếp lóe lên, kiếm quang sáng chói đâm rách bầu trời.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, uy thế khủng bố liền tràn ngập trên bầu trời, khuấy động cương phong trên bầu trời xung quanh, tầng mây phập phồng, tựa như ngày tận thế giáng xuống.

Có thể nói tư chất Tiên Thiên của Vương Bảo Thánh là đứng đầu Vương thị, dưới sự cung cấp tài nguyên tu luyện cho tiến độ tu hành cũng là tiến triển cực nhanh. Hiện giờ hắn còn trẻ tuổi, còn chưa tới bảy trăm tuổi, tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh tầng sáu, vả lại căn cơ vững chắc, thực lực mạnh mẽ, hầu như không có đối thủ trong đám bạn cùng lứa tuổi.

Chỉ tiếc, hắn gặp phải Doanh Linh Trúc, đệ tử được Đạo Chủ coi trọng mà thu làm thân truyền này.

Lúc này Doanh Linh Trúc đã gần một ngàn tuổi, dưới sự gia trì của hai tầng đạo nguyên đan, thánh đồ, huyết mạch thiên phú của nàng đã sớm đạt tới Thánh Nữ Ất đỉnh phong, sau đó Doanh thị lại vì nàng mở ra bí khố trong tộc, bắt đầu dùng nội tình cổ xưa truyền thừa từ thượng cổ đến nay của tộc, làm cho

tư chất của nàng càng tiến thêm một bước, đạt tới thánh nữ giáp các loại!

Trạng thái như vậy, so với Doanh Linh Lam kiêu ngạo Doanh thị mất tích hơn mười vạn năm trước cũng không kém chút nào, so với Thánh tử Ất của Bảo Thánh hiện giờ còn cao hơn một bậc!

Mà tu vi của nàng, cũng đã nỗ lực nhiều năm tu luyện đến Lăng Hư cảnh tầng thứ tám, ổn áp Vương Bảo Thánh hai tầng!

Tu vi, huyết mạch đều bị áp chế, Vương Bảo Thánh đương nhiên là bị đánh chỉ có lực chống đỡ.

Quân doanh cấm vệ thành Thiên Thụy Thánh, Lam Vong Hải vừa mới chấp hành trở về, còn chưa kịp buông trường thương, thình lình cảm giác được biến cố trên bầu trời Thánh thành, vội vàng mang theo trường thương xông ra ngoài.

“Người nào? Dám can đảm ở…”

Thuấn di lên trên bầu trời, hắn lạnh mặt vừa muốn quát lớn, lại là bị hai người cỗ lực lượng giao chiến cường đại kia làm cho giật nảy mình.

Gã biến sắc, vội vàng lắc mình một cái lui ra thật xa, trái tim vẫn không ngăn được mà nhảy tưng bừng một hồi.

Đây là hai Lăng Hư cảnh đang đánh nhau?

Má ơi! Đây là đùa ta sao? Hắn cảm thấy bộ dạng mình đánh không lại một người.

Đầu năm nay, tu sĩ Lăng Hư cảnh đã khủng bố như vậy rồi sao?

Bất quá, Lam Vong Hải đến cùng là người có đầu óc, tuy sự tình phát sinh vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng hắn cũng lập tức đoán được hai vị tu sĩ Lăng Hư cảnh này có lai lịch cực lớn, tuyệt đối không đơn giản như Thánh tử Thánh nữ bình thường.

Đại nhân vật như vậy, hào hứng luận bàn một chút, cũng là hợp tình hợp lý nha, ngay cả Thánh Hoàng bệ hạ cũng sẽ không trách tội.

Ngay lập tức, Lam Vong Hải coi như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thấy, xoay người liền mang theo trường thương trở về, thuận tiện còn đem cấm vệ quân phát giác động tĩnh khác chuẩn bị tới xem xét cũng chạy trở về.

Hai người này muốn đánh thế nào thì đánh!

Dù sao hắn cũng không quản được.

Một trận đánh này, trọn vẹn đánh hơn hai canh giờ.

Chờ hai người lần nữa trở lại Quan Hồ Thiên Các Thưởng Vũ Đài, Vương Bảo Thánh đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập, mà Doanh Linh Trúc lại là một bộ thần thanh khí sảng.

Tâm tình rất tốt, Doanh Linh Trúc liền muốn ăn một chút, dứt khoát gọi tiểu nhị Thiên Các tới, lại gọi một đống thức ăn ngon lành.

Bữa cơm này, ngoại trừ Vương Bảo Thánh không hiểu sao bị đánh một trận ra, chủ và khách đều vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Vương Bảo Thánh vui vẻ cáo biệt huynh đệ mới quen là Doanh Ngọc An, một lần nữa về tới biệt viện Quy Nguyên.

Không hổ là Mộc hệ huyết mạch khôi phục lực kinh người, cũng chỉ thời gian nửa bữa cơm, mặt Vương Bảo Thánh đã khôi phục như lúc ban đầu, nhìn không ra nửa điểm dấu vết.

Vừa về tới biệt viện, Vương Bảo Thánh ở trong phòng tiếp khách đã thấy một vị lão tiên quân râu bạc trắng, tướng mạo hòa ái hiền lành.

Đối phương hiển nhiên đã đợi một thời gian, nhìn thấy hắn liền cười khanh khách chắp tay: “Vị công tử này chính là công tử đích mạch của Thần Võ Vương thị, Bảo Thánh thiếu gia đúng không? Lão hủ Vân Thái An, ra mắt Bảo Thánh thiếu gia.”

Bên cạnh lão tiên quân còn có một tuấn kiệt trẻ tuổi trắng trẻo mập mạp thoạt nhìn sống an nhàn sung sướng.

Người này không phải ai khác, chính là Diêm Vô Ưu vừa mới được tự do, mới về nhà hai tháng.

Bên cạnh Diêm Vô Ưu, còn có các loại hành lý chồng chất như núi nhỏ, phủ lên, cùng với đồ dùng cá nhân sinh hoạt. Lúc này, trên mặt của hắn đang mang theo một vẻ tội nghiệp, sinh không thể luyến.

"Thì ra là Thái An tiên quân." Vương Bảo Thánh khách khí lễ phép chắp tay: "Vãn bối Thần Võ Vương Bảo Thánh, bái kiến tiên quân."

"Nào dám không dám." Thái An tiên quân thái độ đặc biệt khách khí, cười híp mắt kéo Diêm Vô Ưu nói, "Vô Ưu nhà chúng ta quan tâm Vương thị tám trăm năm, Yên thị chúng ta không có gì báo đáp, trong tộc thương lượng một chút, quyết định để cho hắn về sau đi theo bên cạnh Bảo Thánh thiếu gia nghe lời, chạy chân chạy việc vặt."

"…"

Vương Bảo Thánh vẻ mặt khó hiểu.

Đây là muốn cường ép một tùy tùng cho hắn sao?

"Bảo Thánh thiếu gia chớ nên khiếp sợ." Thái An tiên quân cười tủm tỉm nói: "Hai nhà chúng ta có quan hệ rất thân thiết, Ly Từ tiểu thư là tộc duệ khác họ của Kính thị chúng ta, Huyên Vô Sầu nhà chúng ta cũng theo tiểu thư kiến công lập nghiệp bên ngoài. Vô Ưu, còn không mau mời thiếu gia thu nhận ngươi."

"Bảo Thánh thiếu gia… Ta đã bị người trong nhà đuổi ra ngoài." Diêm Vô Ưu tội nghiệp nhìn Vương Bảo Thánh, dáng vẻ cầu xin thu nhận.

"… Ngươi trước đi theo Hựu Bình học tập đi." Vương Bảo Thánh trầm mặc một lát, cuối cùng khoát khoát tay đáp ứng: "Lát nữa chờ ta rảnh rỗi, sẽ dạy ngươi vài thứ."

"Đa tạ thiếu gia."

Diêm Vô Ưu như trút được gánh nặng, cảm kích không thôi.

Thái An tiên quân thấy sự tình đã hoàn thành, lại hàn huyên và căn dặn vài câu, sau đó dứt khoát cáo từ rời đi, để lại Kỳ Vô Ưu ở lại biệt viện Quy Nguyên.

Vương Hựu Bình thấy thế, lập tức phái người đắc lực dẫn Đệ Vô Ưu xuống an bài.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, hắn mới kéo Vương Bảo Thánh vào trong mật thất, sắc mặt nghiêm trọng bẩm báo: "Bảo Thánh thúc, có một vị Thánh Tôn rất điệu thấp đưa tới một phong thiệp mời, nói là Côn Luân công tử của Bình Thiên Thần Vương Phủ của Đông Hà thần triều, muốn thiết yến mời Thủ Triết lão tổ chúng ta gặp mặt quen biết, hi vọng lão tổ có thể trong vòng một năm đi Thiên Hưng Thánh Triều một chuyến."

Bình Thiên Thần Vương phủ?

Sắc mặt Vương Bảo Thánh thoáng cái có chút ngưng trọng.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn đối với cái tên này cũng không xa lạ. Mà ở kiếp này, Thần Vũ thế giới đã mở ra sáu bảy trăm năm, tự nhiên sớm đã đối với tình báo Thánh vực tiến hành toàn diện sưu tập.

"Khẩu khí của đối phương tựa hồ rất hiền lành, nhưng nếu đã xuất động Thánh Tôn, bày ra dáng vẻ ngẩng đầu của Bình Thiên Thần Vương phủ, còn thiết lập kỳ hạn một năm, hiển nhiên là không có ý định cho chúng ta cơ hội cự tuyệt." Vương Hựu Bình hơi có chút lo lắng nói, "Lần này chỉ sợ người tới không có ý tốt a."

"Ngươi tạm thời đừng nóng."

Thần sắc Vương Bảo Thánh nghiêm túc, cũng không quá khẩn trương.

Kỳ hạn một năm đã đủ để chuẩn bị rồi.

Hắn nhanh chóng viết xuống vài đạo mệnh lệnh, phủ lên ấn giám của Vương Bảo Thánh, sau đó lấy lệnh bài của mình ra giao cho Vương Hựu Bình nói: "Hựu Bình, truyền những mệnh lệnh này đi. Đặc biệt là phía bên Quần Tiên Điện, ta cần ngươi tự mình điều động tình báo. Hai ngày sau, ta muốn nhìn thấy tất cả tình báo về Cơ Côn Luân, Bình Thiên Thần Vương Phủ."

"Vâng, Bảo Thánh thúc." Vương Hựu Bình lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

Mà Vương Bảo Thánh thì tĩnh tâm lại, bắt đầu viết một ít kinh nghiệm tâm đắc về chỉnh đốn văn phòng và tiêu khiển thị trường như thế nào.

Đây là hắn đáp ứng hảo huynh đệ tốt Doanh Ngọc An. Huynh đệ cùng hắn mến nhau như vậy, cho đến nay hắn mới chỉ gặp một người như vậy, hắn tự nhiên là rất quý trọng.

Hai ngày sau.

Vương Bảo Thánh thượng môn bái phỏng hảo huynh đệ Doanh Ngọc An, đem những điều tâm đắc giao cho nàng, lại luận bàn một lần nữa.

Sau khi trở lại Quy Nguyên biệt viện, hắn bắt đầu lật xem tình báo về Cơ Côn Luân.

Vương thị bắt đầu từ Vương Thủ Triết, cực kỳ coi trọng tình báo, bỏ vào lượng lớn tài nguyên để hoàn thiện mạng lưới tình báo. Dù sao, dựa theo cách nói của Vương Thủ Triết, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, chỉ có biết con đường của kẻ địch mới ứng đối tốt.

Mà bây giờ người phụ trách mạng lưới tình báo Thánh vực, chính là gia tướng thần bí nhất của Vương thị Vương Mai.

Đây là một gia tướng nhiều lần phát huy tác dụng mấu chốt trong các chiến dịch lớn của Vương thị, nàng ta vô cùng thần bí, cường đại, lại giống như ở khắp mọi nơi.

Trong gia tộc có tư cách trực tiếp điều động Vương Mai giả, rải rác không có mấy người, nàng cũng là một trong số ít người mà Vương Bảo Thánh e ngại.

Bất quá, theo từng trang tình báo xem tiếp, sắc mặt Vương Bảo Thánh càng thêm ngưng trọng, đồng thời lại có chút cổ quái.

Tên Cơ Côn Luân này, lại còn vì đạo cung thân truyền Doanh Linh Trúc, đánh với một vị công tử quý tộc khác?

Mà Doanh Linh Trúc Bảo Thánh cũng không xa lạ gì, nàng chính là tỷ tỷ hảo huynh đệ Doanh Ngọc An mà mình quen biết.

“Từ đủ loại hành sự trước kia của hắn mà xem, người này tính cách nhu thuận, kiêu ngạo tự đại.” Vương Bảo Thánh vừa phân tích vừa trầm ngâm nói, “Căn cứ theo phụ thân từ nhỏ dạy bảo, loại công tử ca nhi dễ dàng làm ra một ít hành động điên cuồng vì xúc động bởi vì làm việc này, tuy rằng làm việc

thường thường không đủ chu toàn ổn thỏa, nhưng bởi vì tính không xác định quá lớn, có đôi khi tính nguy hiểm ngược lại so với người thành thục ổn trọng hơn nhiều!”

“Mục tiêu của hắn rất có thể là sinh ý giữa thế giới Thần Võ và Thánh vực. Nếu cự tuyệt thì với tính cách mà Cơ Côn Luân biểu hiện ra, rất có thể sẽ thẹn quá hóa giận, dù là vì mặt mũi cũng sẽ ra tay đánh lén!”

“Phụ thân từng nói, tấn công mới là thủ đoạn phòng thủ tốt nhất. Nếu như thế, vậy cần phải sắp xếp chu đáo, tuyệt đối không thể làm mất thể diện của lão tổ gia gia và phụ thân.”

Từ nhỏ đến lớn, Vương Bảo Thánh không biết đã bị Vương Phú Quý đánh bao nhiêu lần, mặc dù tính cách trong một số người vẫn khó sửa đổi như trước, nhưng phong cách hành sự trong lúc bất tri bất giác đã xảy ra thay đổi rất lớn, cái khác không nói, ít nhất trong hai điểm “Ổn thỏa” và “cẩn thận” này, hắn xem như đã nhận được chân truyền của Vương Thủ Triết và Vương Phú Quý.

Suốt ba ngày, Vương Bảo Thánh đem tin tức Cơ Côn Luân cùng với Bình Thiên Thần Vương phủ tới tới lui qua lại vô số lần, một cái chi tiết nghiên cứu, làm ra tin tức phân tích vô cùng tỉ mỉ.

Liên tưởng đến tình huống hiện tại của thế giới Thần Võ, một kế hoạch dần dần thành hình trong đầu hắn.

Hắn nhanh chóng viết phong thư nói rõ tình huống trong nhà, nói rõ kế hoạch của mình cho cha và lão tổ tông, thỉnh cầu gia tộc phối hợp, đồng thời bắt đầu vận dụng quyền lợi trong tay người thừa kế gia tộc, bắt đầu bố cục từng chút một.

Là người thừa kế của gia tộc, Vương Bảo Thánh đã sớm chứng minh năng lực của mình trong vòng mấy trăm năm qua, lần này đến Thánh Vực, Vương Thủ Triết đương nhiên cũng cho hắn quyền lợi rất lớn, cho phép hắn làm việc tiện nghi trong tình huống đặc biệt, điều động tất cả năng lượng của Vương thị ở Thánh Vực.

Theo từng mệnh lệnh hạ xuống, nhân thủ của Vương thị ở Thánh Vực nhanh chóng bị điều động.

Cơ Côn Luân đáng thương, chẳng qua chỉ là tiện tay phát thiệp mời muốn thử Thần Võ Vương thị một phen, lại căn cứ vào phản ứng của đối phương để tiến hành một bước hành động tiếp theo. Hắn chỉ sợ là nằm mơ cũng không tưởng tượng được, Vương Bảo Thánh lại đã tiến công phản sát như thế nào, bóp chết kẻ địch từ trong trứng nước.

“Hựu Bình, mời 【Dịch Điệp ·· Thánh · Thạch Chùy 】 Đại trưởng lão tới gặp ta.

Sau một phen bận rộn, Vương Bảo Thánh lại gọi Vương Hựu Bình đến, giao cho hắn một nhiệm vụ.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Thiên Hưng Thánh Triều.

Chủ trạch Chử thị.

【 Thương Sơn Uyển 】.

Thương Sơn Uyển tọa lạc trên mắt trận hạch tâm của Tụ Linh đại trận trong chủ trạch Kính thị, trong đó linh khí dồi dào, linh hoa dị thảo mọc khắp nơi, chính là một trong những viện tử tốt nhất trong chủ trạch Kính thị.

Nơi này đã từng là nơi ở của một vị lão tổ Đại La cảnh nào đó ở Lư thị, sau khi vị lão tổ Đại La cảnh kia qua đời, viện này liền quay về gia tộc. Bởi vì linh khí bên trong Uyển viên cực kỳ dồi dào, quy cách hệ thống trận pháp tu luyện tĩnh thất cũng là cao nhất trong tộc, hầu hết dưới tình huống này đều được dùng để cho đệ tử ưu tú trong tộc đột phá bế quan sử dụng.

Tuy nhiên, đây đã là chuyện lúc trước.

Một thời gian trước, Côn Luân công tử của Côn thị thần triều đến Phù thị làm khách, tòa Thương Sơn Uyển này được đưa ra, chuyên môn dùng để chiêu đãi Côn Luân công tử.

Vì để công tử Côn Lôn sống thoải mái, Chư thị còn đặc biệt phái mấy vị tộc nhân hạch tâm của Phù thị, cùng với gia tướng trước đây đến phụng dưỡng, nghe theo sai phái, nhất định phải cho công tử Côn Lôn có cảm giác khách đến như trở về. Mà vì

để tránh quấy rầy công tử Côn Lôn, ngày thường, cho dù là tộc nhân Phù thị không được phép cũng không thể tùy ý đến đây quấy rầy.

Đương nhiên, Thiên Thu không nằm trong số này.

Một ngày này.

Trời vừa tờ mờ sáng, Thiên Thu liền vội vàng gõ vang cánh cửa Thương Sơn Uyển.

Một lát sau, hắn liền bị nghênh đón vào trong thiên sảnh chính viện uyển viện.

Là thánh chủng của Phù thị, địa vị của Hao Thiên Thu trong nội bộ Phù thị cực cao, rất nhiều lúc nói chuyện thậm chí còn có tác dụng hơn cả gia chủ. Hắn đến thăm Thương Sơn Uyển, tự nhiên có người hầu trong Uyển dâng hương trà trái cây, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Lại qua một lúc lâu, nhận được tin tức, Cơ Côn Luân ăn mặc chỉnh tề liền xuất hiện ở trong sảnh.

“Trước kia ngươi đều là gần trưa mới đến, hôm nay sớm như vậy, chẳng lẽ là có tin tức tốt?” Cơ Côn Lôn nhìn về phía Kỳ Thiên Thu, đáy mắt mơ hồ lộ ra vẻ chờ mong.

“Khởi bẩm công tử, Thiên Thu may mắn không làm nhục mệnh, đã điều tra rõ hành tung của Doanh cô nương.” Kỳ Thiên Thu thấy hắn tới, lập tức đứng dậy chào, sau đó liền nói rõ tin tức mình tra được.

Thiên Hưng Điền thị tuy thân ở thiên hưng, nhưng là Thánh tộc truyền thừa rất nhiều vạn năm, Dĩnh thị ở Thiên Thụy thánh triều tự nhiên cũng có mạng lưới tình báo của mình.

Doanh Linh Trúc tìm được trên đầu Ngô Hải Long, tuy rằng cải trang che giấu thân phận, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được thân phận của nàng bất phàm, bên trong Hải Long bang lại là ngư long hỗn tạp, biết để lộ tin tức một chút cũng không ngạc nhiên.

Vì vậy, mặc dù tốn chút thời gian để xác nhận thân phận, bên phía Kỳ Thiên Thu vẫn rất nhanh nhận được tin tức tình báo người phụ trách tình báo bên Thiên Thụy đã thông qua truyền tin trận loại nhỏ truyền về.

Truyền tấn trận loại nhỏ này là pháp trận chuyên dùng để đưa tin, cần dựa vào xây dựng ở siêu không gian truyền tống trận, chi phí xây dựng không thấp, hơn nữa sử dụng tiêu hao cũng không nhỏ, một viên cực phẩm linh thạch cũng có thể khởi động mấy lần, bởi vậy, không phải tình báo phi thường trọng yếu, bình thường sẽ không sử dụng.

Bất quá lần này là thay Cơ Côn Luân làm việc, Dĩnh Thiên Thu đương nhiên không keo kiệt vốn liếng, đi tới đi lui đều là dùng trận đưa tin cỡ nhỏ đưa tin đưa tin, sau khi nhận được tin tức, cũng là không dám chậm trễ chút nào, lập tức tới đây báo cáo.

"Dựa theo tình báo thu thập được trước mắt mà xem, Doanh cô nương hẳn là ít ngày nữa sẽ ra biển, địa điểm mục tiêu hình như là ở phụ cận Vô Tận Thiên Uyên." Kỳ Thiên Thu tổng kết nói.

"Lại là Vô Tận Thiên Uyên…" Cơ Côn Luân hiển nhiên cũng không ngờ tới tình huống này, trong mắt nổi lên một tia ngưng trọng.

Cân nhắc một lát, hắn tiện tay lấy ra một vật ném cho Kỳ Thiên Thu, thản nhiên nói: "Nhiệm vụ này ngươi hoàn thành không tệ, cái này thưởng cho ngươi."

Tiễn Thiên Thu nhận đến xem xét, thấy là một viên 【Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan】, trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng bái tạ.

Thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan này sản lượng thưa thớt, ngoại trừ quý phủ đứng đầu giống như Bình Thiên Thần Vương Phủ có con đường nội bộ, có thể tương đối dễ dàng lấy được ra ngoài. Thánh Tộc Địa Vực xa xôi như bọn hắn, cũng chỉ có thể đi đấu giá hội mua, còn phải cùng người cạnh tranh.

Đương nhiên, đại đa số thời điểm là không nỡ mua, dù sao đan này trân quý, xưa nay chỉ có truyền thừa thánh chủng gia tộc mới có cơ hội sử dụng.

Tựa như Thiên Thu, lúc còn trẻ đã dùng qua một viên.

Mà mấy trăm năm gần đây, Hiển Thánh Đan này càng khó mua, ngay cả giá giao dịch trên hội đấu giá cũng cao hơn mấy

tiên linh, không thể tưởng được mình dễ dàng như vậy liền tới tay một viên.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt hắn nhìn về phía Cơ Côn Luân đều nóng bỏng thêm vài phần.

Cơ Côn Luân lại không có nhiều phản ứng, giống như chỉ tiện tay khen thưởng mà thôi. Hắn thản nhiên phân phó nói: "Ngươi chuẩn bị một chút, bản công tử muốn ra biển một chuyến."

"Vâng, công tử."

"Thiên Thu" đáp một tiếng, rất nhanh liền lui xuống đi chuẩn bị.

Đợi sau khi Kỳ Thiên Thu đi rồi, Cơ Côn Luân mới cho người hầu lui xuống. Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại một mình y.

Lúc này.

Sau tấm bình phong bên cạnh Cơ Côn Luân, bỗng dưng truyền đến một tiếng cười khẽ: "Chúc mừng Côn Luân công tử, cơ hội để ngươi được toại nguyện đã ở trước mắt rồi."

Tiếng cười khẽ vang lên đồng thời, một bóng dáng xinh đẹp cũng từ sau tấm bình phong chậm rãi đi ra, đi đến bên người Cơ Côn Luân ngồi xuống.

Đó là một thân hình cực kỳ uyển chuyển, tóc vàng mắt xanh, da trắng môi đỏ, gót sen uyển chuyển chập chờn.

Sa y mỏng bao trùm trên người nàng, lộ ra một đôi cánh tay đẹp như ngó sen tuyết, phía trên khảm nạm một đôi kim thoa tinh mịn phật văn, lộ ra quang trạch rạng rỡ, huyền diệu phi thường.

Mi tâm một đạo Già Lam Ấn kim hồng, càng làm cho khí chất của nàng thánh khiết không gì sánh được, nhưng còn mang theo vài phần yêu dã mị hoặc tiêu hồn thực cốt, làm cho người ta kìm lòng không được thần hồn điên đảo.

Nữ tử này, không ngờ lại là Hương Dao Thánh Phi biến mất đã lâu!

Chỉ là, lúc này tuy rằng phong thái của Hương Dao Thánh Phi vẫn như trước, nhưng sâu trong đôi mắt lại nhiều hơn một tia

âm trầm cùng sắc bén, càng tăng thêm một vòng khí tức nguy hiểm.

Rất hiển nhiên, lúc trước thất bại vẫn là mang đến cho nàng ảnh hưởng rất lớn, những năm này nàng trôi qua cũng không được tốt lắm.

…

chương 6:/chương thứ sáu Hỗn Nguyên Linh Bảo! Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn

…

Cơ Côn Lôn lại lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Hương Dao thánh nữ, hiện giờ hành tung của Doanh Linh Trúc đã xác định, kế tiếp phải xem biểu hiện của ngươi rồi. Hi vọng ngươi chuẩn bị hết thảy.”

Nghe ngữ khí không khách khí của hắn, ánh mắt Hương Dao thánh nữ thu lại, đáy mắt nổi lên một tia lãnh ý nhỏ bé không thể nhận ra.

Tuy nhiên, trên mặt nàng vẫn là một bộ dáng đã tính trước, đưa tay vén lên thi lễ, mỉm cười nói: “Côn Luân công tử yên tâm, vì đại kế, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, tuyệt đối không phụ sự tín nhiệm của công tử.”

Lúc này không giống ngày xưa.

Lần trước nhiệm vụ thất bại, để cho Phật chủ tổn thất to lớn, sau đó càng là bị Thái Sơ Đạo Chủ tìm tới cửa đánh một trận, dẫn đến Phật chủ cho tới nay còn đang bế quan chữa thương.

Chuyện này khiến uy vọng và địa vị của cô trong tổ chức bị ảnh hưởng rất lớn, tài nguyên được điều động ít hơn trong quá khứ rất nhiều.

Cũng may, sau khi ngủ đông mấy trăm năm, rốt cục bị nàng bắt được cơ hội lật ngược ván cờ.

Nhiệm vụ lần này vô cùng trọng yếu.

Một khi kế hoạch thành công, liền có thể lung lạc Doanh Linh Trúc, chờ tương lai sau khi Doanh Linh Trúc trở thành đạo chủ, sẽ cùng bọn họ đứng trên cùng một trận tuyến, tiến tới ảnh hưởng đến thế cục tương lai của toàn bộ Đông Hà Thần Châu trong tương lai.

Mà một khi kế hoạch thành công, làm người chấp hành theo kế hoạch, nàng tự nhiên cũng có thể dựa vào công lao này trở mình trong tổ chức, một lần nữa nắm giữ quyền nói chuyện.

Tương ứng, một khi nhiệm vụ lần này thất bại, nàng chắc chắn sẽ phải trả một cái giá thê thảm đau đớn, có lẽ cả đời này sẽ không còn cơ hội trở mình nữa.

Bởi vậy, nhiệm vụ lần này, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

"Đi an bài công việc tiếp theo đi." Thấy nàng ta chắc chắn như vậy, Cơ Côn Luân mới khoát tay áo nói: "Nhớ kỹ, đừng làm ta tổn thương đến Linh Trúc thật, ngay cả một đầu ngón tay của nàng ta cũng không bằng!"

Nói đến phần sau, ánh mắt Cơ Côn Luân trở nên sắc bén.

"Công tử yên tâm, tất cả đều sắp xếp xong xuôi."

Hương Dao Thánh Phi thu mắt lại hành lễ lần nữa, lập tức lui ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

***

Thiên Thụy Thánh Thành.

Túy Tiên lâu.

Thúy Thu cư.

Tòa nhã gian này đã từng bị Văn Ngự hoàng tử bao trọn quanh năm, bây giờ Văn Ngự hoàng tử đều đã bị ném đi hư không chiến trường, nhã gian này tự nhiên cũng trống không.

Một ngày này.

Vương Bảo Thánh hẹn Thanh Dương hoàng thái nữ bí mật gặp mặt ở đây.

Hai người ở trong Thúy Vi Cư thời gian rất lâu, cũng không biết hai người đến cùng nói những gì, làm những gì.

Cho đến khi bình minh sắp tới, Thanh Dương hoàng thái nữ mới bí mật rời khỏi Thúy Vi Cư.

Vương Bảo Thánh cũng theo sát từ trong Thúy Vi Cư đi ra.

Bất quá, hắn vừa mới đi ra khỏi phòng, liền dừng bước chân lại, chắp hai tay sau lưng thản nhiên nói: "Ra đi."

Thúy Vi Cư này tên là "Nhã gian", thực tế diện tích khá lớn, gần như có thể nói là chiếm một đỉnh núi nhỏ, từ đỉnh núi lầu

nhỏ phía dưới, chung quanh đều là rừng trúc rậm rạp, u tĩnh lịch sự tao nhã, đặc biệt thích hợp cho U hội.

Đương nhiên, cũng thích hợp giấu người.

Ánh mắt Vương Bảo Thánh quét về phía rừng trúc chung quanh.

Nhưng chờ một lát, chung quanh cũng không có ai hưởng ứng.

Vương Bảo Thánh thở dài, tiếp tục nói: "Bảo Quang ca, ta biết ca ca đang ở đây. Cứ tiếp tục trốn như vậy cũng không có ý nghĩa gì."

Dừng một chút, chung quanh vẫn không có phản ứng.

"Không xuất hiện cũng được." Vương Bảo Thánh lắc đầu, vẻ mặt không sao cả nói, "Ta chỉ nói với ngươi một tiếng. Vừa rồi ta đã thương lượng thỏa đáng với Thanh Dương hoàng thái nữ, sau này phải triển khai văn chương và ám thị ở Thiên Thụy thánh triều trước tiên, chờ sau khi có thành tích liền bắt đầu mở rộng hướng về thánh triều khác."

Vừa mới nói xong.

Trong rừng trúc liền truyền ra một đạo thanh âm hơi bất mãn: "Ta nói Bảo Thánh tiểu tử, ngươi ở thế giới Thần Võ nhằm vào ta còn chưa tính, như thế nào ngươi còn muốn mở Văn Hóa Ti khắp Thánh Vực a?"

Tiếng nói chuyện vang lên, đồng thời một đạo nhân ảnh vặn vẹo cũng từ trong bóng đêm chậm rãi hiện ra thân hình.

Thấy thế, một vị lão giả "Khô gầy" áo xám phía sau Vương Bảo Thánh sắc mặt hơi đổi, vội vàng chắn trước mặt Bảo Thánh.

Cùng lúc đó, thân hình gã "Lốp bốp" một hồi tăng vọt, trong khoảnh khắc đã biến thành một "Tiểu cự nhân" cao mấy trượng, bắp thịt toàn thân như sắt như đá.

Một cỗ khí tức cường hoành vô cùng mãnh liệt bỗng nhiên hướng bóng người mới vừa xuất hiện vặn vẹo kia bao phủ mà đi.

Khí tức này cuồng bạo, ngang ngược, tràn ngập khí tức Man Hoang bá đạo.

Lão giả áo xám này chính là một trong mấy vị đại trưởng lão Man cự nhân Thạch Chùy bộ 【Dịch Điệp Thánh · Thạch Chùy】.

Trong danh tự mang theo chữ "Thánh", đại biểu cho vị trưởng lão này chính là trưởng lão cấp bậc Thánh Tôn có địa vị cực kỳ tôn kính trong tộc.

Nói đến vị Đại trưởng lão Man Cự Nhân này, còn phải nói từ Vương Ly Từ.

Lúc trước sau khi Vương Ly Từ ra chiến trường không bao lâu, đã có một đám người Man khổng lồ không xa "Vạn Lý", chạy tới bên này đầu phục Vương thị. Người cầm đầu trong đó, chính là Dịch Điệp Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão Dịch Điệp quanh năm suốt tháng đánh nhau trên chiến trường Hư Không Hải, tích lũy rất nhiều nội thương, cộng thêm tuổi tác lớn, liền xuất ngũ từ trên chiến trường. Bởi vậy, Vương Ly Từ giới thiệu hắn đến Vương thị làm công, coi như là giải quyết một phần chi tiêu của Thạch Chùy bộ.

Cùng đi với Đại trưởng lão Dịch Điệp còn có một đám man cự nhân lớn tuổi hơn, trong đó có chút tương đương với nhân loại Chân Tiên cảnh, cũng tương đương với nhân loại Lăng Hư cảnh.

Đối với chuyện này, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ thu lưu toàn bộ, cũng để bọn họ đi thế giới Thần Võ an dưỡng thân thể trước.

Trước sau Vương Thủ Triết bỏ ra mấy chục năm giúp Đại trưởng lão Dịch Điệp chữa thương, giải quyết hết những bệnh trầm mà hắn tích cóp nhiều năm qua. Những người man khổng lồ khác cùng đi với Đại trưởng lão Dịch Điệp cũng được linh khí sinh mệnh trong Lưu Tiên cốc của Vương thị tẩm bổ, ám thương trong cơ thể khôi phục rất nhiều.

Điều này làm cho Dịch Điệp đại trưởng lão cực kỳ cảm tạ Vương thị, cũng nguyện ý ẩn cư trong Quy Nguyên biệt viện, thay Vương thị trấn thủ ở môn hộ Thánh Vực, chỉ là dù sao hắn cũng lớn tuổi, bình thường vô cùng khiêm tốn, ngoại trừ

thành viên bên trong Vương thị ra, người ngoài hiếm khi biết sự tồn tại của hắn.

Lần này tình huống đặc thù, Bảo Thánh ra ngoài mới mang theo hắn.

“Dịch điệp cung phụng chớ khẩn trương.” Thấy hắn phản ứng lớn như vậy, Vương Bảo Thánh vội vàng mở miệng: “Bảo Quang ca là người một nhà, cũng không phải thích khách.”

Nghe vậy, Dịch Điệp Đại trưởng lão bán tín bán nghi thu liễm lại chiến thể cùng khí tức, một lần nữa hóa thành một lão giả khô gầy, tiếp tục rất khiêm tốn trốn đến phía sau Bảo Thánh.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía bóng người kia vẫn như cũ có chút tò mò.

Tiểu tử trẻ tuổi kia, đến tột cùng là làm sao tránh thoát được cảm giác của hắn?

Phải biết rằng, mặc dù man cự nhân cảm giác không phải đỉnh tiêm, nhưng chung quy hắn cũng là một vị cường giả cấp Thánh Tôn kinh nghiệm phong phú a!

Bảo Thánh thiếu gia lần đầu tiên mở miệng, hắn còn tưởng rằng Bảo Thánh thiếu gia đang nói đùa, cái này phải là người nào mới có thể giấu diếm được cảm giác của hắn, trốn đến khoảng cách gần như vậy cũng không bị hắn phát hiện?

“Ha ha ~ “

Trong lúc nói chuyện, Vương Bảo Quang đã đi tới.

Ở đằng xa, cảm giác tồn tại của hắn còn rất yếu, thân hình cũng mông lung mơ hồ, nhưng chờ hắn đến phụ cận, đã hóa thành một vị thanh niên dương quang tuấn lãng.

Hắn ta nhìn Vương Bảo Quang, cười híp mắt nói: “Bảo Thánh tiểu tử, thực lực của ngươi tăng trưởng nhanh như vậy, chỉ xét riêng tu vi cũng đã vượt qua huynh trưởng rồi. Nhưng mà, ta cũng rất tò mò, vì sao ngươi lại phát hiện ra 【Vô Giới Huyễn Ảnh Độn】của ta? Môn thần thông này đã bị ta tu luyện tới trình độ này, tin rằng phần lớn Thánh Tôn đều không thể dễ dàng phát hiện ra.”

Hôm nay Thái Sơ Đạo Cung cũng chỉ có Thái Sơ Đạo Chủ chưa từng đặt đầu đề tạp chí của Vương Bảo Quang. Nếu Vương Bảo Quang không có ba phần ba, làm sao có thể nhận được tin tức của những Thánh Tôn kia? Càng đừng đề cập đến chuyện sau khi hắn trắng trợn đưa tin, đến bây giờ vẫn chưa bị đánh chết.

Không gì khác, chính là dựa vào chiêu độn pháp xuất thần nhập hóa này.

Lúc trước khi Thất Hà Thánh Tôn dạy Vương Bảo Quang độn pháp, hắn đã học được rất nhanh, về sau nhập Vân Bằng nhất mạch, lại học hết toàn bộ thủ đoạn chạy trốn của Vân Bằng nhất mạch, hơn nữa môn 【Vô Giới Huyễn Ảnh Độn】 này, quả thực chính là như hổ thêm cánh.

Nói ra, môn độn pháp này vẫn là lấy từ bên Thái Sơ Đạo Chủ bên kia. Sau khi bảo quang vào tay, quả thực như lấy được chí bảo, tu luyện cũng cực kỳ dụng tâm.

Trong vô số lần tìm đường chết, hắn không ngừng tiến bộ, không ngừng đấu trí đấu dũng với đối thủ cường đại, cũng khiến môn độn pháp này của hắn tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh.

“Bảo Quang ca, ngươi gần đây kỳ thật vẫn luôn ở đó chứ?” Vương Bảo Thánh nói.

“Ngươi làm sao biết được?” Vương Bảo Quang có chút kinh dị, “Chẳng lẽ, giữa huynh đệ chúng ta đã hình thành tâm linh cảm ứng?”

“Ngày đó đi đập tạp chí của ngươi, tạp chí xã sẽ biết.” Vương Bảo Thánh lạnh nhạt nói, “Ngoại trừ ngươi ra, ai sẽ nhìn chằm chằm ta xem mắt thất bại đột nhiên báo một lần? Ta tại Thánh vực cũng không có danh tiếng gì, không phù hợp với tạp chí chân chính cho tới nay, phong cách không phải là không hot chút nào. Chắc là ta tới Thánh vực, ngươi mới cố ý nhằm vào ta…”

“Nhằm vào ngươi? Đó chính là ngươi suy nghĩ nhiều.” Vương Bảo Quang cười hắc hắc nói: “Ta là huynh đệ tốt mới quen biết của ngươi, Doanh Ngọc An tới đây, tuyên truyền sự tích

xem mắt của ngươi chỉ là thuận tiện. Giá trị thương nghiệp của nàng cao hơn ngươi nhiều.”

“Ngọc An huynh?” Vương Bảo Thánh giật mình hiểu ra: “Huyết mạch của Ngọc An huynh cường đại, thực lực khủng bố đến mức ngay cả ta cũng không phải đối thủ, hơn nữa hắn kiến thức rộng rãi, ý thức trác tuyệt, hẳn là đích mạch của Thiên Trụ Thánh Vương phủ ở Lạc Kinh Thánh Vương phủ nhỉ? Bất quá… mặc dù thân phận của hắn bất phàm, cũng không đáng để ngươi theo dõi như thế… Chẳng lẽ, trên người hắn còn giấu đại bí mật gì?”

“Đúng vậy, trên người nàng ta cất giấu đại bí mật.” Vương Bảo Quang thần bí bí nói, “Chắc ngươi cũng biết Cơ Côn Luân chứ? Chính là tiểu tử trước đó phái người đi da trâu nhà chúng ta hò hét đưa tin, tiểu tử kia hiện tại đang ở Thiên Hưng Thánh Triều.”

Vương Bảo Thánh trì trệ, bỗng nhiên đem hết thảy suy nghĩ cẩn thận.

Ánh mắt hắn nghiêm nghị, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Chẳng lẽ, Cơ Côn Luân và Ngọc An huynh, chính là hai công tử ca của hai đại thần triều cùng lúc chạm mặt với nữ tử thần bí nào đó?”

“Ách…” Vương Bảo Quang ánh mắt hơi có vẻ phức tạp nhìn thoáng qua Bảo Thánh, “Tư duy của Bảo Thánh lão đệ, quả nhiên là phản ứng nhanh nhạy trước sau như một a. Bất quá, ngươi hiện tại hẳn là minh bạch, ta báo cáo ngươi tương thân thất bại chẳng qua là ôm cỏ đánh thỏ, thuận tiện mang theo chuyện khác. Đại Qua chân chính, vẫn còn ở phía sau đây.”

“Cơ Côn Luân đang theo dõi Ngọc An huynh.” Đầu óc Vương Bảo Thánh xoay chuyển rất nhanh, lập tức có phỏng đoán: “Tiểu tử kia chẳng lẽ cạnh tranh không lại Ngọc An huynh, chuẩn bị thừa dịp Ngọc An huynh đi ra ngoài tìm di vật tổ tiên, âm thầm hạ độc thủ sao?”

“Đánh không lại độc thủ, tạm thời còn không rõ lắm.” Vương Bảo Quang hai mắt tỏa sáng, vừa nói vừa cười hắc hắc không ngừng: “Bất quá, lần này đoàn đội chúng ta phụ trách theo dõi Cơ Côn Luân, chính là một vị sư huynh phi thường lợi hại trong đoàn đội. Có các dấu hiệu cho thấy, Cơ Côn Luân tựa hồ

quả thực đang theo dõi Doanh… Ngọc An, có chút không có hảo ý, hình như là đang âm thầm mưu đồ cái gì đó. Xem ra, đoàn đội chúng ta đầu nhập tài lực vật lực khổng lồ không uổng phí, cuối cùng sắp thu hoạch được quả dưa lớn rồi.”

“Hắc hắc, Cơ Côn Luân kia, tựa hồ tại hạ đang chơi một ván cờ rất lớn.”

“Không tốt, bốn ngày trước Ngọc An huynh đã ra biển…” Vương Bảo Thánh ánh mắt lẫm liệt, giọng nói lập tức trở nên gấp gáp: “Ta phải đuổi theo thông báo cho Ngọc An huynh, để tránh hắn gặp nguy hiểm.”

“Đợi một chút!” Vương Bảo Quang vội vàng ngăn cản: “Chúng ta chỉ là phỏng đoán, không có bằng chứng thật sự, Ngọc An huynh nhà các ngươi làm sao có thể tin?”

“Chí ít có thể làm cho Ngọc An huynh cảnh giác, không đến mức bị ám toán.” Vương Bảo Thánh nói: “Ta biết ta làm như vậy có thể phá hoại kế hoạch của ngươi, nhưng Bảo Quang ca, loại thời điểm này không phải là lúc kiếm tiền trong tim.”

“Bảo Thánh lão đệ, ngươi vẫn còn quá trẻ.” Vương Bảo Quang ánh mắt thần thần bí bí nói, “Ta có một kế hoạch, vừa có thể giúp Ngọc An huynh nhà ngươi bình yên vô sự, còn có thể để cho Cơ Côn Luân kia xui xẻo lớn, thuận tiện, còn có thể giải quyết cái tên Cơ Côn Luân kia theo dõi tai hoạ ngầm nhà chúng ta, có thể nói là nhất cử tam đắc…”

“Bảo Quang ca, huynh nói thử xem.” Vương Bảo Thánh lập tức nổi hứng: “Thật ra ta cũng đã làm một loạt thủ đoạn ứng đối, chuẩn bị sao chép đường lui của Cơ Côn Luân, không ngờ huynh cũng có kế hoạch. Huynh nói ra xem xét chi tiết của chúng ta.”

“Thiếu ta phỏng vấn sâu ba lần.” Vương Bảo Quang giơ ba ngón tay lên.

Ánh mắt Vương Bảo Thánh rùng mình, lập tức bắt đầu cò kè mặc cả: “Một lần!”

“Thành giao!”

Vương Bảo Quang vỗ đùi, trong nháy mắt tinh thần trở nên sáng láng.

Hắn hướng Vương Bảo Thánh vẫy vẫy tay, hạ thấp thanh âm nói: “Pháp bất truyền lục nhĩ, Bảo Thánh ngươi kề tai lại đây. Lần này chúng ta liên thủ, thay Bình Thiên Thần Vương Phủ giáo huấn Hùng Hài Tử một chút.”

Lúc này hai người liền chạm trán với nhau, bắt đầu đối thoại sột soạt soạt.

Mặc dù thoạt nhìn Vương Bảo Quang không đáng tin cậy, nhưng dù sao cũng là hài tử do Vương thị bồi dưỡng ra, lúc nghiêm túc làm việc vẫn rất có trật tự, đặc biệt là lúc đào hố cho người ta lại càng đặc biệt lưu loát.

Hai người thương lượng một hồi lâu, Vương Bảo Thánh lại uốn nắn một phần quá mạo hiểm trong kế hoạch của hắn, trước sau bỏ ra một canh giờ, hai người rốt cục mới đạt thành nhất trí.

Hai huynh đệ đời chữ “Bảo” từng đấu trí đấu dũng nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên đạt thành hợp tác.

******

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Bất tri bất giác đã trôi qua mấy tháng rồi.

Loạn lưu hải rộng lớn, không đơn thuần chỉ là ngoại hải của Thiên Thụy thánh triều, nó và Thiên Hưng thánh triều cũng tương liên.

Mà từ khi Thiên Hưng Thiên Thụy xuất phát, đến Loạn Lưu Hải rồi lại đi xa, chính là một trong tam đại cấm địa trứ danh của toàn bộ Đông Hà thần triều, Vô Tận Thiên Uyên.

Bất quá vô tận Thiên Uyên ở bên ngoài loạn lưu này, chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều cửa vào của Vô Tận Thiên Uyên. Mà bộ phận của Vô Tận Thiên Uyên bày ra trước mặt thế nhân cũng chỉ là một góc băng sơn của nó mà thôi.

Trên thực tế, cửa vào cùng loại ở toàn bộ Đông Hà Thần Châu tổng cộng có mười ba chỗ, dù là ở ngoài Đông Hà, Tây Nhược Thần Châu cũng có cửa vào Vô Tận Thiên Uyên.

Có thể thấy được không gian bên trong Vô Tận Thiên Uyên rộng lớn, phức tạp, đều vượt xa tưởng tượng của mọi người, ngay cả Đạo Chủ cũng không dám xâm nhập quá sâu trong đó.

Ngày hôm đó.

Trời cao mây nhạt, cương phong trên trời hiếm có một chút bình thản.

Một chiếc phi thuyền màu trắng cắt qua không trung, tiến vào bên ngoài Thiên Uyên vô tận.

Dưới ánh sáng mặt trời, mặt ngoài phi thuyền hiện ra ngân quang trong trẻo lạnh lẽo, quang mang sáng ngời, khí vận phi phàm.

Phi thuyền này tên là 【Phiêu Nguyệt Vân Chu】, chính là sau khi Doanh Linh Trúc trở thành thân truyền của Thái Sơ đạo chủ, gia tộc ban thưởng. Hình thể của nó mặc dù không tính là quá lớn, nhưng các phương diện có thể thuộc loại nổi bật trong phi thuyền loại nhỏ, so với Thiên Hư Vân Chu mà Vương Thủ Triết dùng lúc trước, tính năng và giá cả không thể so sánh được.

Bên trong phi thuyền.

Hải Long bang chủ Ngô Hải Long đang đứng ở trong khoang chỉ huy phía trước vân thuyền, trong tay cầm linh bảo hàng hải đặc thù, không ngừng điều chỉnh kiểm tra, xác định phương vị.

Thuyền mây trăng cũng phối hợp với thuyền viên chậm lại tốc độ, không ngừng điều chỉnh phương vị.

Rốt cục, trước mắt hắn sáng ngời, vui mừng lên tiếng: “Doanh tiểu, không, Doanh công tử, phía trước mấy trăm dặm, chính là vị trí lúc trước ta trốn ra.”

Chỉ thấy biển rộng phía trước dậy sóng ngập trời, giống như bị một đạo kiếm mang khổng lồ vô hình chặt đứt, xuất hiện một thác trời phong cảnh bao la hùng vĩ.

Đối diện thác nước, hơi nước vô tận trắng xoá một mảnh, lại có sấm chớp vang dội tràn ngập trong đó, tản ra uy thế đáng sợ vô cùng.

Ngô Hải Long lúc này cũng đã biết rõ ràng “Công tử ca” mời hắn làm việc là ai!

Đây chính là thân truyền của đạo cung! Đại nhân vật đỉnh thiên trong tương lai!

Giờ phút này hắn đã không có nửa điểm khó xử và không tình nguyện tiến đến Vô Tận Thiên Uyên, ngược lại tâm tình kích động, kích động không thôi.

Đây chính là cơ duyên lớn bằng trời của Ngô Hải Long hắn!

Nếu dựa vào cơ hội lần này thành công tạo quan hệ với Đạo Cung, hắn và Hải Long Bang trong tương lai nói không chừng sẽ một bước lên trời.

“Ngô bang chủ vất vả rồi.” Doanh Linh Trúc khách khí vài câu, “Sau đó ngươi thay ta khống chế Huy Nguyệt Vân Chu, ở gần đây nấn ná chờ ta, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng.”

Thực lực của Ngô Hải Long này không mạnh, nhưng mà các phương diện năng lực tổng hợp cũng không tệ, làm việc cũng có chút chu đáo chặt chẽ, ngược lại thắng được Doanh Linh Trúc coi trọng.

“Vâng, công tử.”

Ngô Hải Long vui mừng quá đỗi, vội vàng cung kính lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng suất lĩnh đoàn đội dưới trướng tiếp nhận Vân Chu chỉ huy.

Lúc này, Doanh Linh Trúc dưới sự bảo vệ của Kỳ lão, chỉ lăng không một cước đã xé mở không gian, tiến vào trong 【Vô Tận Thiên Uyên】.

Đương nhiên, chỉ là bên ngoài.

Vừa vào Vô Tận Thiên Uyên, trong khoảnh khắc Doanh Linh Trúc liền cảm giác được nơi này khác biệt với bên ngoài.

Ở chỗ này, dòng nước biển ở trên bầu trời lưu chuyển bốn phía, tiếng nước mênh mông tràn ngập tai trống, kỳ cảnh các loại không gian vặn vẹo cùng nghiền nát hình thành sau đó tùy ý có thể thấy được.

Một con Long Kình Thập Nhất giai xông lầm vào trong đó, trong chớp mắt đã bị các loại mảnh vỡ không gian cắt thành vô số khúc.

Nàng đối với không gian cảm giác cũng là hoàn toàn thác loạn. Trong hoàn cảnh như vậy, nàng chỉ dựa vào thần niệm cơ hồ hoàn toàn không cách nào phân biệt phương hướng.

Nhưng Doanh Linh Trúc và Kỳ Lão đều không phải hạng người đơn giản, nếu quyết định tới Vô Tẫn Thiên Uyên, tự nhiên sẽ sớm chuẩn bị.

Hai người hơi thích ứng, liền bắt đầu theo bên ngoài không ngừng thăm dò. Chờ sau khi không kiên trì nổi, liền lập tức rút lui, ở trên Nguyệt Vân Chu điều dưỡng sinh khí.

Tìm một hồi, hắn liền tìm đủ thời gian một tháng.

Một tháng sau, ngay khi Doanh Linh Trúc lại một lần nữa tiến vào Thiên Uyên để tiến hành tìm tòi theo lệ thường.

Đột nhiên.

Sau thác nước hình thành từ không gian vặn vẹo kia, lờ mờ xuất hiện một ấn ảnh như ngọn núi nhỏ.

Ấn ảnh khổng lồ kia mông lung, nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt được đạo văn thiên nhiên huyền ảo phức tạp trên ấn kia, cùng với uy áp hùng hậu bá đạo xuyên thấu qua thác nước truyền đến.

“Hình như là Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn!” Sắc mặt Doanh Linh Trúc vui mừng, lập tức lắc mình tiến sát tới.

Cảm nhận được trong đại ấn kia phát ra năng lượng dồi dào, trong lòng nàng vui sướng càng sâu, vội vàng dùng thần niệm xa xa đụng vào đối phương.

“Ông!”

Hỗn Nguyên Ấn to lớn tựa như cảm giác được cái gì đó, nó run rẩy từng trận mãnh liệt.

Trong phút chốc, uy thế mênh mông đã quét ra trong Vô Tận Thiên Uyên, chấn động khiến không gian phụ cận nổ tung, thác nước bốc hơi.

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn đang đáp lại sự triệu hoán của Doanh Linh Trúc!

“Quả nhiên là di vật tổ tiên 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】.” Trên khuôn mặt trầm tĩnh của Doanh Linh Trúc lộ ra vẻ mừng như điên.

Trước khi đến, nàng đã chuẩn bị ở chỗ này tốn mấy năm, thậm chí mấy chục năm thời gian để tìm kiếm, tuyệt đối không nghĩ

tới, lại có thể dễ dàng tìm được Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn như thế!

Trong lòng nàng mừng như điên, đủ loại chuyện liên quan tới tổ tiên trong khoảnh khắc hiện lên trong lòng.

Trăm vạn năm trước, lúc Nhân tộc nguy nan, tổ tiên Doanh thị nàng vì yểm hộ đội ngũ Nhân tộc chạy nạn, lưu lại đoạn hậu.

Lúc ấy, nàng lấy lực lượng một người đối trận với hai đại tồn tại vô cùng kinh khủng của Tinh Cổ tộc, đem chúng nó sinh sôi ngăn chặn thời gian rất lâu không nói, cuối cùng càng cứng rắn đem địch nhân toàn bộ kéo vào hạch tâm của Vô Tận Thiên Uyên, cùng chúng nó đồng quy vu tận.

Nghe nói, trận chiến đó là long trời lở đất, hư không tan nát, tình cảnh vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng, chỗ trung tâm năng lượng bộc phát càng làm cho Vô Tận Thiên Uyên trong nháy mắt cuồng bạo, cũng hình thành vô tận thiên uyên triều kéo dài mười mấy vạn năm, coi như gián tiếp ngăn cản tàn binh của Tinh Cổ tộc truy kích.

Nhưng cũng bởi vì như thế, đạo thư của tổ tiên Doanh thị mất 【Thái Nguyên Đạo Thư 】 ở trong Vô Tận Thiên Uyên, đồng thời mất đi còn có chủ chiến Hỗn Nguyên Linh Bảo của lão tổ tông, 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn 】.

Hiện tại, Doanh Linh Trúc thành công tìm được Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, vậy 【Thái Nguyên Đạo Thư 】 kia còn xa không?

Nhưng mà, ngay khi Doanh Linh Trúc hưng phấn không thôi, chuẩn bị lập tức đi qua đón Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn về nhà.

Bỗng nhiên.

Một giọng nữ uyển chuyển bỗng nhiên vang lên trong Vô Tận Thiên Uyên: “Doanh Linh Trúc, đa tạ ngươi thay ta tìm được Hỗn Nguyên Linh Bảo, Hương Dao ta bái tạ.”

Giọng nói này nhẹ nhàng êm tai, tựa như từng trận phạn âm, ngay cả tiếng thủy triều mênh mông trong Vô Tận Thiên Uyên cũng không thể che giấu sự tồn tại của nó.

Cùng với tiếng nói chuyện, một bóng dáng xinh đẹp thướt tha từ sau khi nước chảy ngược chậm rãi đi ra.

Ngọc túc nàng tựa như bạch ngọc tạo hình mà thành đạp vào trên sóng nước quay cuồng, những nơi bước chân đi qua, trên mặt nước tựa như có kim liên nở rộ, tản mát ra phật quang rạng rỡ.

Một bộ lụa mỏng màu vàng nhạt bao bọc hơn phân nửa thân thể nàng, chỉ lộ ra một đôi cánh tay ngọc mảnh khảnh mang kim nao, cùng với nửa đoạn bắp chân trắng nõn như ngọc.

Năng lượng chung quanh quét qua, bộ sa mỏng kia hơi lay động, tấm lụa đỏ quấn quanh cánh tay cũng tung bay lên xuống trong thủy triều năng lượng, từ xa nhìn lại, nàng tựa như phi thiên thần nữ trong viễn cổ bích họa, đoan trang, thánh khiết, lại mang theo cỗ mị lực mê hoặc lòng người.

Uy thế cường đại theo sự xuất hiện của nàng cuốn ra, chấn động khiến cho thủy triều thác nước chung quanh cuồn cuộn kịch liệt.

“Hương Dao thánh nữ?” Sắc mặt Doanh Linh Trúc phát lạnh.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, sao nàng lại xuất hiện ở đây?!

…

chương 7:/chương thứ bảy Ngọc An huynh! Để ta chữa độc cho ngươi!

…

Mặc dù chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, nhưng Doanh Linh Trúc đã nghe nói qua không ít tin đồn về Hương Dao thánh nữ, hơn nữa nữ nhân này có khí chất đặc thù như thế, sao nàng có thể không nhận ra chứ?

Hương Dao Thánh Nữ này chính là đại niết bàn tự nhất mạch của Tây Nhược Thần Châu, đã ba phen mấy bận gây chuyện sinh sự trong Đông Hà Thần Châu, thậm chí còn chọc ra Thần Hoàng chi nộ, mời sư tôn Thái Sơ Đạo Chủ của nàng ra tay.

Lúc trước Thái Sơ Đạo Chủ và Niết Bàn Phật Chủ giao chiến, kết quả cuối cùng chiếm chút thượng phong. Vốn cho rằng, Niết Bàn Phật Chủ bị thương sẽ yên tĩnh một chút, nhưng không ngờ đối phương lại phát rồ theo dõi cô như vậy!

Gần như cùng lúc đó, Kỳ lão phụ trách bảo hộ Doanh Linh Trúc cũng phát hiện Thánh nữ Hương Dao trước tiên.

Sắc mặt hắn trầm xuống, trên gương mặt già nua bỗng lộ vẻ tức giận: “Lại là Đại Niết Bàn tự! Các ngươi làm việc như vậy không sợ chọc cho Tây Nhược Thần Châu khai chiến với Đông Hà Thần Châu sao?”

Ngay khi tiếng hét phẫn nộ vang lên, hắn đã không chút lưu tình, ngang nhiên ra tay.

“Oanh!!!”

Một hư ảnh lão giả to lớn bỗng nhiên hiện ra sau lưng hắn, uy thế khủng bố lập tức phô thiên cái địa cuốn tới, trong chốc lát đã chấn động không gian, khiến cho nước biển chung quanh đều chấn động theo.

Sau khi tu vi đến cấp bậc Thánh Tôn, không câu nệ loại huyết mạch nào, ngoại hình pháp tướng hư ảnh đều sẽ lột xác thành hình người, nếu là thánh đồ tu hành tương đối đặc thù, cũng có khả năng lột xác thành hình dạng đặc thù.

Tương ứng, pháp tướng hư ảnh uy thế cũng sẽ phát sinh biến hóa thoát thai hoán cốt.

Trong uy thế lẫm liệt, tay áo Phù Huề lay động, tay phải đột nhiên nâng lên vỗ xuống một cái.

Cùng lúc đó, hư ảnh pháp tướng sau lưng hắn cũng nâng lên tay phải, vỗ một cái về phía Hương Dao thánh nữ.

Trong chốc lát.

Uy thế khủng bố nổ tung ra, Vô Tận Thiên Uyên chung quanh run lên bần bật, vô số mảnh vỡ không gian liên tiếp bạo liệt, ngay cả thiên địa cũng theo đó biến sắc.

Dưới uy thế lẫm liệt, ngay cả dải lụa mỏng trên người Hương Dao thánh nữ cũng kịch liệt bay lên.

Nhưng mà, đối mặt uy thế như thế, sắc mặt Hương Dao thánh nữ lại không biến đổi chút nào, ngược lại bên trong Huyền Hà sóng cả cuồn cuộn bên cạnh, một sinh linh có tám cánh tay xé rách Huyền Hà nhảy ra, nhào tới Kỳ lão.

Nó có mắt như chuông đồng, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, khí tức thô bạo bá đạo, phảng phất như một kim cương nộ mục!

Đây là hộ pháp của nhất mạch Niết Bàn Phật chủ, Bát Tí Kim Cương!

Làm hộ pháp Phật tông, mặc dù khí tức trên người Bát Tí Kim Cương này khác với tu sĩ nhân loại, nhưng lại cường hãn vô cùng, hoàn toàn không kém hơn cường giả cấp Thánh Tôn.

Chỉ thấy nó đánh ra một quyền, ngang nhiên đón đỡ nắm đấm của Kỳ lão, đồng thời tám tay luân mạnh như cái búa lớn, liên tiếp đánh vào pháp thể của Kỳ lão.

Oanh oanh oanh!

Uy thế kinh khủng theo tiếng nổ vang kịch liệt liên tiếp nổ tung.

Dưới man lực kinh khủng kia, Kỳ lão đúng là bị oanh đến liên tục rút lui, sau mấy chiêu mới miễn cưỡng ổn định thân hình, bắt đầu kịch chiến với Kim Cương tám tay.

Trong chớp mắt, chiến lực của hai đại Thánh Tôn không ngừng va chạm trong Vô Tận Thiên Uyên, bắt đầu giao thủ, uy thế khủng bố khuấy động ra, bầu trời chung quanh không ngừng bị chấn nứt ra từng khe hở, không gian không ngừng bị chấn bạo thành mảnh vỡ.

Hoàn cảnh Vô Tận Thiên Uyên vốn đã vô cùng phức tạp nguy hiểm, dưới ba động chiến đấu của hai người lập tức trở nên càng thêm phức tạp nguy hiểm.

Nhìn thấy một màn này, Doanh Linh Trúc ánh mắt nghiêm nghị.

Hương Dao thánh nữ lại còn cố ý mang theo một kim cương hộ pháp tới, đây chính là lai giả bất thiện.

Đáng tiếc, tình huống trước mắt, đã không cho phép nàng suy nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì ngay lúc Kim Cương Hộ Pháp ngăn cản Khám lão đồng thời, Hương Dao Thánh Nữ cũng động thủ.

Chỉ thấy tay nàng bóp Già Lam Ấn, phật quang hùng hậu thuần khiết vô tận từ trong cơ thể nàng trào ra, uy thế toàn thân nàng đột nhiên tăng vọt, khí tức cường đại dâng trào ra.

Chỉ một thoáng, thân thể mềm mại đẹp đẽ của nàng nhiễm lên một tầng màu vàng, hóa thành một tôn nữ La Hán kim quang phun trào.

Một pháp tướng ba đầu sáu tay bỗng nhiên hiện lên ở phía sau nàng, khí tức hủy diệt khủng bố thô bạo một đợt lại một đợt mãnh liệt tuôn ra, giống như thực chất bao phủ Doanh Linh Trúc.

Niết Bàn Tương!

Doanh Linh Trúc còn chưa đến một ngàn tuổi, tu vi cũng chỉ là Lăng Hư cảnh tầng tám. Mà Hương Dao thánh nữ đã ba ngàn sáu trăm tuổi, thực lực đạt đến Chân Tiên cảnh tầng sáu.

Mặc dù ở trên tư chất, Doanh Linh Trúc so với Hương Dao thánh nữ mạnh hơn không ít, nhưng nàng chung quy vẫn là quá trẻ tuổi, luận tu vi, Hương Dao thánh nữ so với nàng mạnh hơn rất nhiều.

Chênh lệch to lớn như thế căn bản không phải non nửa đoạn huyết mạch kém kia có thể bù đắp được.

Hương Dao thánh nữ đôi mắt xanh biếc giống như hồ nước gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Linh Trúc, ánh mắt lạnh lùng mà khủng bố, thân hình nhoáng lên một cái, nàng liền đã hướng Doanh Linh Trúc vọt tới.

Một quyền đánh ra.

Không gian không ngừng nổ tung.

Uy lực một kích này của Hương Dao thánh nữ tuy rằng không bằng cường giả cấp Thánh Tôn, nhưng cũng đã ngang ngửa với một kích toàn lực Chân Tiên hậu kỳ.

Một quyền này còn chưa rơi xuống trên người Doanh Linh Trúc, uy thế khủng bố kia cũng đã trùng kích đến huyền khí toàn thân nàng kích động, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác không cách nào địch nổi.

Biểu tình trên mặt Doanh Linh Trúc không thay đổi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên nghiêm nghị.

“Oanh!!”

Trong tiếng vù vù trầm thấp, một bức thánh đồ bỗng nhiên từ trong ý thức hải của nàng bốc lên, tản mát ra thánh uy huyền ảo vô cùng.

Đây là Thánh Đồ của nàng 【Thái Sơ Thánh Đồ】.

Mà cùng lúc thánh đồ hiện lên, một kiện bảo y nửa trong suốt như có tinh quang lập loè, cùng một thanh thánh khí trường kiếm tản ra ánh sáng sáng chói nhất tề hiện lên bên người nàng.

Trong đó kiện bảo y tên là “Thánh Ẩn Bảo Y”, thanh trường kiếm kia tên là “Thái Sơ Thánh Kiếm”, đều là thánh khí có công hiệu cường đại.

Nàng cầm kiếm trong tay, ánh mắt cũng trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Sau một khắc.

Một đạo kiếm quang liền bay tới đón nắm đấm của Hương Dao thánh nữ.

Một kiếm này, mặc dù không có thanh thế to lớn như một quyền kia của Hương Dao thánh nữ, uy thế kinh người, tản mát ra khí tức lại huyền vi mà ảo diệu, tựa như ẩn chứa ý hàm thiên địa sơ khai.

Kiếm thế lướt qua, một cảm giác huyền diệu khó nói nên lời tràn ngập trong không gian, dường như không gian xung quanh cũng trở nên khác hẳn.

“Oanh!”

Kiếm thế va chạm với quyền phong.

Uy thế khủng bố trong nháy mắt nổ vỡ ra, không gian xung quanh dưới năng lượng trùng kích khủng bố này lập tức bị xé rách thành vô số mảnh, một cái lỗ thủng không gian thật lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trung tâm va chạm, ngay cả không gian chung quanh cũng không chịu nổi nổi nổi nổi vết rạn như mạng nhện to lớn, vô số nước biển bị mảnh vỡ không gian cuốn theo vẩy ra tứ tán.

Một kích tất sát của Hương Dao thánh nữ kia, đúng là bị Doanh Linh Trúc toàn bộ ngăn lại, mà khóe miệng của nàng, bất quá chỉ là tràn ra một vệt máu tươi!

“Tiên Thiên khẽ giật mình?” Hương Dao thánh nữ cũng biến sắc, trong nháy mắt chú ý tới sự khác thường trong kiếm thế của Doanh Linh Trúc: “Ngươi tuổi còn nhỏ mà đã tu luyện ra tiên thiên nhất mạch Thái Sơ?”

Phải biết rằng, Tiên Thiên Nhất Thương này chính là bí pháp đỉnh tiêm của Thái Sơ nhất mạch, được xưng là lực lượng tiếp cận bổn nguyên nhất, một khi nắm giữ, liền tương đương với cầm chặt đá đập cửa đi về hướng bổn nguyên đại đạo.

Doanh Linh Trúc có thể ở tuổi này tu luyện ra Tiên Thiên Nhất Thương, không thể nghi ngờ chứng minh nàng có ngộ tính siêu trác tuyệt, thậm chí còn xuất sắc hơn rất nhiều so với tư liệu lúc trước tra được!

Hơn nữa, bảo vật của Doanh Linh Trúc cũng quá nhiều, ngoại trừ 【Thái Sơ Thánh Kiếm】 ra, lại còn có một kiện 【Thánh Ẩn Bảo Y】!

Chuyện này lại nằm ngoài dự liệu của nàng!

Bất quá, kinh ngạc cũng chỉ duy trì trong một cái chớp mắt mà thôi.

Vì nhiệm vụ hôm nay, Hương Dao thánh nữ sớm đã chuẩn bị rất nhiều, cho dù thực lực của Doanh Linh Trúc vượt ra khỏi dự liệu, cũng không cách nào làm cho kế hoạch của nàng sinh ra chút biến hóa nào.

Trong nháy mắt, hình tượng Hương Dao thánh nữ bỗng nhiên biến đổi, mãnh liệt từ Niết Bàn Tương hoán đổi thành Thần Nữ Tương.

Trong nháy mắt, khí tức hủy thiên diệt địa trên người nàng liền tan thành mây khói, hư ảnh pháp tướng phía sau nàng cũng hóa thành một vị nữ thần thánh khiết uy nghiêm, khắp nơi đều lộ ra một cỗ mị hoặc chi khí.

Cùng lúc đó.

Trong lòng bàn tay của Hương Dao thánh nữ trắng như ngọc cũng có thêm một pho tượng Phật.

Tượng Phật ngồi ngay ngắn trên đài sen màu đỏ, thoạt nhìn dáng vẻ trang nghiêm, bên cạnh còn có một đôi nam nữ đang ôm nhau, tư thái vô cùng.

Theo lòng bàn tay nàng nhấc lên, phật tượng nhất thời bay vút ra.

Trong chốc lát, một cỗ phật quang đỏ thẫm từ trong tượng Phật nở rộ ra, hóa thành mây đỏ đầy trời như che khuất bầu trời bao phủ Doanh Linh Trúc.

Bên trong rặng mây đỏ có từng đợt Phạn âm vang lên.

Lại có vô số hư ảnh nam nữ nổi lên trong hồng hà, bao vây Doanh Linh Trúc.

Quần áo trên người bọn họ đều tương đối đơn bạc, lộ ra cánh tay thon dài hoặc mạnh mẽ, vờn quanh Doanh Linh Trúc làm ra các loại động tác làm người ta mặt đỏ tới mang tai, các loại tà âm giống như ma âm xuyên tai đánh vào xương tai Doanh Linh Trúc, kích động tâm linh của Doanh Linh Trúc.

“Không tốt! Cực Lạc đại hoan hỉ!”

Sắc mặt Doanh Linh Trúc đại biến.

Cực Lạc đại hoan hỉ chính là một trong những bí pháp nổi tiếng nhất trong Phật môn ẩn mạch Tu Hoan Hỉ Thiền, được xưng là có thể thông qua nam nữ vui vẻ thể nghiệm cuộc đời cực lạc, tiến tới đạt được đại giải thoát, tìm kiếm được chìa khóa đi thông chí cao bí mật.

Đương nhiên, đây là cách nói của Phật Môn. Theo Doanh Linh Trúc thấy, đây chính là một tấm vải che hiệu quả vô sỉ khoác lên cho bí pháp này mà thôi!

Đây là một loại bí pháp dùng để cưỡng ép độ hóa tu sĩ, một khi tu sĩ trúng chiêu, sẽ bị bí pháp ảnh hưởng nhiều lần, dần dần trở thành khôi lỗi sa vào nhục dục, cuối cùng hoàn toàn mất đi bản thân.

Nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, trong tay Hương Dao thánh nữ lại có bí bảo phật tượng của Đại Hoan Hỉ nhất mạch, còn dùng loại bí pháp này để đối phó nàng!

Tuyệt đối không thể bị nàng độ hóa!

Trong lòng Doanh Linh Trúc dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, vội vàng thúc giục Thánh Ẩn Bảo Y, từng đạo bạch quang nhất thời từ trong Thánh Ẩn Bảo Y nở rộ ra, hình thành một đạo hộ thuẫn đem nàng bảo hộ ở trung tâm.

Cùng lúc đó, Thái Sơ Thánh Đồ cùng Thái Sơ Thánh Kiếm đều tản mát ra năng lượng cường đại, đem Doanh Linh Trúc bảo hộ ở trong đó, gắt gao ngăn cản sương đỏ đầy trời!

“Ta xem ngươi có thể ngăn cản được đến lúc nào!” Trên mặt Hương Dao thánh nữ lộ ra một vòng ửng hồng, trong ánh mắt càng lộ ra vẻ phấn khích vô cùng.

“Hừ, chẳng qua là ma quỷ tà đạo mà thôi!” Đôi má Doanh Linh Trúc đã mơ hồ bắt đầu phiếm hồng.

Mặc dù có tầng tầng phòng hộ, nhưng Phật quang kia lại giống như không chỗ nào không vào, mang đến cho nàng một loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Trong lòng nàng có loại dự cảm, tiếp tục như vậy, nàng tuyệt đối không ngăn cản được bao lâu.

Nghĩ tới đây, nàng quyết tâm liều mạng, khởi động Thái Sơ Đạo Ấn.

Trong nháy mắt, một đạo ấn ký huyền ảo đột nhiên từ trong ấn đường của nàng hiện ra.

Ấn ký này vô cùng huyền ảo, mang theo khí tức như từ thời xa xưa đã tồn tại, lại giống như ẩn chứa thiên địa chí lý.

Ngay khi xuất hiện, ấn ký kia liền bay ra, hóa thành một bóng người áo bào trắng.

Khí chất của bóng người nọ uy nghiêm, trong đôi mắt cơ trí dường như ẩn chứa vô tận tang thương, uy áp toàn thân càng mênh mông mênh mông, so với Hộ pháp Kim Cương Phật môn vừa xuất hiện, hoặc là Kỳ Lão mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bóng người này chính là hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ!

Thần niệm quét qua, Thái Sơ Đạo Chủ lập tức ý thức được tình huống trước mắt, tức thì tức giận dị thường: "Thật can đảm!"

Hắn vừa định một chưởng đánh tan đoàn hồng hà đang vây khốn đồ nhi, thì trong ý thức hải của Hương Dao thánh nữ cũng có một đạo phật ấn bắn ra như điện.

Trong chốc lát.

Thân hình Niết Bàn Phật Chủ mặc phật y đỏ tươi xuất hiện trong Vô Tận Thiên Uyên.

Chỉ thấy hắn tiến lên trước một bước, trong nháy mắt liền chắn trước mặt Thái Sơ Đạo Chủ.

Phật quang đầy trời theo đó tràn ra, mênh mông cuồn cuộn, trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ không gian chung quanh.

"Thái Sơ." Niết Bàn Phật Chủ thi lễ Phật nói: "Trẻ con đánh nhau mà thôi, hai vị trưởng giả chúng ta cần gì nhúng tay?"

Động tác của Thái Sơ Đạo Chủ khựng lại, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ nghiêm trọng: "Linh Trúc à, vi sư chỉ có thể ngăn chặn hắn, ngươi sẽ tự tìm cơ hội chạy trốn."

Hắn hiểu được, đồ nhi đã trúng bẫy rập của đối phương, trận chiến ngày hôm nay lại càng cực kỳ hung hiểm.

"Niết Bàn, ngươi thật to gan, không sợ gây chiến hai đại Thần Châu sao?" Hắn tức giận không kìm được, không đợi Niết Bàn

chủ mở miệng đã trực tiếp nghênh đón.

“Lúc ngươi đả thương bản Phật chủ sao không sợ gây chiến?” Hình chiếu của Niết Bàn Phật chủ mỉm cười, không hề sợ hãi nghênh tiếp.

Hai vị này hiển nhiên đối chiến qua không chỉ một lần, vừa chạm mặt liền trực tiếp đánh nhau.

Hai đại đạo chủ cấp năng lượng hình chiếu va chạm lẫn nhau, dây dưa lấy nhau, bên trong Vô Tận Thiên Uyên lập tức bộc phát ra liên tiếp tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Không gian không ngừng vặn vẹo, nổ tung, giống như tận thế hàng lâm.

Thái Sơ đạo chủ cố ý muốn mau chóng ngăn chặn Niết Bàn Phật Chủ, để rảnh tay tới cứu viện Doanh Linh Trúc, nhưng cuối cùng Niết Bàn Phật Chủ cũng là tồn tại cùng cấp bậc với hắn, hơn nữa tương đối quen thuộc chiêu thức của hắn, dưới hình chiếu của Niết Bàn Phật Chủ cố ý kiềm chế, trong thời gian ngắn muốn phân ra thắng bại chỉ sợ rất khó.

Nhân cơ hội này, Hương Dao thánh nữ tiếp tục thúc dục hồng vụ vui mừng.

Thanh âm của nàng trang nghiêm, nhưng lại cực kỳ hấp dẫn, không ngừng ở bên tai Doanh Linh Trúc mê hoặc nói: “Doanh Linh Trúc, dựa vào thực lực của ngươi bây giờ, căn bản là ngăn cản không nổi cực lạc đại hoan hỉ. Không bằng sớm một chút buông tha, cùng ta đồng quy cực lạc!”

Doanh Linh Trúc không ngừng đau khổ chống đỡ, đáng tiếc cho dù nàng dùng hết thủ đoạn, cũng khó có thể ngăn cản cực lạc vui mừng như trước.

Bất tri bất giác, nàng đã mồ hôi đầm đìa, giữa hai đầu lông mày đã mơ hồ có một chút ý nhị kỳ quái.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ hôm nay Doanh Linh Trúc khó thoát khỏi tai kiếp.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy phương hướng lối vào của Vô tận Thiên Uyên bỗng nhiên mơ hồ xuất hiện hai bóng người mơ hồ.

Một bóng người trong đó, là một vị công tử ca trẻ tuổi tuấn lãng, một vị khác, lại là vị cường giả cấp Thánh Tôn khí tức mênh mông, vẫn luôn gắt gao đi theo bên cạnh công tử ca kia, rõ ràng là đang che chở hắn.

Tựa hồ là chú ý tới tình trạng của Doanh Linh Trúc bên này, thần sắc trên mặt công tử kia thoáng cái trở nên lo lắng không thôi: "Đức lão gia, làm phiền lão nhân gia ngài cứu Linh Trúc tiểu thư một chút."

Vị công tử ca này, đương nhiên chính là Côn Luân công tử của Cơ thị.

Tại "Thời khắc mấu chốt" này, hắn rốt cục chạy tới hiện trường.

Mà vị Đức lão kia từ nhỏ đã theo Bình Thiên Thần Vương chinh chiến bên ngoài, về sau lớn tuổi, liền về tới Bình Thiên Thần Vương phủ dưỡng lão. Tuy là gia tướng, nhưng Đức lão cả đời lập vô số công huân, ở Cơ thị địa vị cũng rất cao.

Đức lão nghe vậy gật đầu: "Công tử tự mình cẩn thận."

Nói xong, thân hình hắn nhoáng một cái liền đến trước mặt Hương Dao Thánh Nữ, một chưởng đánh ra, làm cho Hương Dao Thánh Nữ sợ hãi không thôi liên tiếp lui về phía sau.

Cùng lúc đó.

Thân hình Cơ Côn Luân cũng nhoáng một cái, nhanh chóng phóng tới phạm vi sương đỏ bao phủ cực lạc đại hỉ.

Trông hắn có vẻ rất nôn nóng, độn pháp đã tới cực hạn, vừa xông tới vừa hô: "Linh Trúc, Linh Trúc ngươi sao rồi? Ngươi đừng sợ, ta tới cứu ngươi đây!!!"

Giờ này khắc này, trên mặt hắn tràn đầy vẻ lo lắng, biểu lộ không có sơ hở chút nào, nhưng nội tâm cũng đã điên cuồng nở nụ cười.

Tất cả cái này, tự nhiên đều là kế hoạch của Cơ Côn Luân.

Bất quá kế hoạch của hắn không phải đơn thuần là "Anh hùng cứu mỹ nhân", mà là chuẩn bị xông vào phạm vi sương đỏ,

làm ra một bộ dáng vì lo lắng quá độ mà mất đi bình tĩnh, cuối cùng cùng cùng cùng Doanh Linh Trúc "trúng chiêu".

Hết thảy sau đó, tự nhiên cũng thuận lý thành chương, thuận nước đẩy thuyền.

Mặc dù kế hoạch này muốn hoàn thành, cần trả giá không nhỏ, nhưng chỉ cần cuối cùng có thể lấy được Doanh Linh Trúc, gạo nấu thành cơm, tất cả đều đáng giá hồi giá phiếu.

Nhưng khi Cơ Côn Luân đang đắc ý nghĩ về đủ loại diệu dụng tiếp theo, bỗng nhiên, một đạo độn quang nhanh đến mức gần như không thấy rõ bóng người từ bên cạnh cực tốc xẹt qua, kéo theo tầng tầng tàn ảnh nhanh hơn hắn một bước tiến vào trong tầng tầng lớp lớp sương mù đỏ kia.

Cùng lúc với đạo độn quang này vang lên, còn có một tiếng la khẩn trương dồn dập: "Ngọc An huynh, Ngọc An huynh không sao chứ?"

"Cái gì?!"

Cơ Côn Luân lập tức sững sờ tại chỗ.

Cái này, cái này, đây là dạng gì thần chuyển trắc và triển khai? Đang yên đang lành, như thế nào lại xuất hiện một kẻ lỗ mãng.

Không tốt!

Đây là muốn bị người nhanh chân đến trước rồi!

Ánh mắt Cơ Côn Luân rùng mình, vội vàng gia tốc phóng vào trong sương đỏ.

Nào có thể đoán được.

Đúng lúc này, lại có một đạo thân ảnh phiêu hốt phiêu hốt không biết từ nơi nào xuất hiện, ngăn hắn lại: "Côn Luân công tử, ngươi gấp gáp như vậy chạy đi đầu thai à?"

Đó là một người trẻ tuổi có khuôn mặt tuấn tú.

Hắn nhìn Cơ Côn Luân, vẻ mặt hài hước, trong ánh mắt còn mang theo nụ cười xấu xa nhìn thấu lòng người.

"Ngươi là ai?" Cơ Côn Luân vừa sợ vừa giận: "Các ngươi định làm cái gì?!!"

“Tại hạ Vương Bảo Quang.” Vương Bảo Quang cười ha hả nói: “Tiện danh, nói vậy đường đường là Côn Luân công tử sẽ không để ý.”

Nào ngờ, hắn vừa mới dứt lời, đáy mắt Cơ Côn Luân liền bỗng nhiên dâng lên một vòng tức giận khó có thể ngăn chặn: “Vương Bảo Quang, ngươi dĩ nhiên là Vương Bảo Quang! Người sáng lập ra tạp chí chân tướng!”

“Ôi, không ngờ đường đường Côn Luân công tử lại biết đến loại tiểu nhân vật như ta.” Vương Bảo Quang vẻ mặt ngoài ý muốn cùng kinh hỉ, lập tức trên mặt liền nổi lên một vòng đắc ý muốn ăn đòn, “Xem ra, Vương Bảo Quang ta đích thật là có chút danh tiếng.”

“Ngươi!” Cơ Côn Luân điên cuồng giận dữ.

Nếu đổi lại là một chỗ khác, hắn hơn phân nửa sẽ lập tức lấy mạng chó Vương Bảo Quang. Nhưng lúc này, hắn có chuyện trọng yếu hơn phải làm, thật sự không muốn để ý tới tên này.

Lập tức, mặt hắn liền trầm xuống, tức giận nói với Vương Bảo Quang: “Tránh ra! Đừng cản đường ta.”

“Côn Lôn công tử đừng kích động.” Vương Bảo Quang vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm: “Ta không có ác ý với ngươi. Ngược lại, ta là tới cảm ơn ngươi.”

“Cảm ơn ta?” Cơ Côn Lôn hơi kinh ngạc.

“Tất nhiên là phải cảm ơn ngươi rồi.” Vương Bảo Quang cười nói: “Cảm ơn ngươi đã sáng tạo ra cơ hội cứu mỹ nhân anh hùng hoàn mỹ như vậy cho xá đệ.”

“Ngươi!”

Sắc mặt Cơ Côn Luân nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, trong lúc nhất thời ngay cả tâm tư giết Vương Bảo Quang cũng có.

Nhưng Vương Bảo Quang lại bày ra bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt: “Ai ~ những năm gần đây Bảo Thánh nhà ta tương thân không dưới mấy trăm lần, nhưng nhiều lần đều thất bại. Nhà chúng ta vốn đối với hắn cũng không ôm hi vọng gì, cảm thấy không lấy được vợ liền không lấy được a.”

“Cũng không nghĩ tới, nhận được sự trợ công của Côn Luân công tử, Bảo Thánh nhà ta rốt cục phải có lão bà rồi. Ta thay

Bảo Thánh nhà ta cùng đệ muội, cảm ơn công tử tác hợp. Chờ bọn hắn sinh con xong, nhất định sẽ tự mình tới cửa bái tạ."

Những câu cảm tạ này, giống như là từng mũi tên nhọn liên tiếp đâm vào ngực Cơ Côn Luân, quả thực là mũi tên đều đâm thẳng vào chỗ yếu hại!

Cơ Côn Luân giận không thể át, lúc này bất chấp tất cả, giơ tay ra một chiêu sát chiêu đánh về phía Vương Bảo Quang: "Tên chó chết nhà ngươi, ta muốn giết ngươi!"

"Côn Lôn công tử, ngươi làm cái gì vậy?"

Nụ cười trên mặt Vương Bảo Quang không giảm, nhưng thân hình trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Tu vi của hắn mặc dù kém hơn một chút, nhưng thân pháp lại cực kỳ phiêu hốt láu cá, vừa trốn tránh còn chưa có quên một bên tiếp tục kích thích lý trí của Cơ Côn Luân: "Mọi người chúng ta đều là tới cứu người, ngươi kích động như thế làm gì, vì sao muốn giết ta?"

"A, ta hiểu được. Hết thảy đều là ngươi an bài, là ngươi cấu kết với Hương Dao thánh nữ, cố ý thiết kế cho Doanh Linh Trúc! Ngươi đây là muốn giết người diệt khẩu!"

"Ngươi!" Cơ Côn Luân thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, thế công dưới tay đột nhiên tăng mạnh, giận dữ nói: "Ngươi ngậm máu phun người!"

Mặc dù đối phương nói là sự thật, nhưng sự tình cuồng phản như thế, hắn há có thể thừa nhận?

"Ngậm máu phun người?" Vương Bảo Quang nghe nói như thế, nhất thời phát ra một chuỗi tiếng cười điên cuồng, "Cơ Côn Luân, ngươi là đem chúng ta coi là kẻ ngốc, hay là đem mình coi là kẻ ngốc? Bởi vì nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm!"

"Nói thật cho ngươi biết, Vương Bảo Quang ta và đoàn đội của mình đã sớm nhìn chằm chằm ngươi từ lâu! Vốn là muốn đào ra đầu đề chân tướng trên người ngươi, nhưng không ngờ chúng ta lại nhận ra âm mưu kinh thiên của ngươi! Ngươi lại cấu kết với Đại Niết Bàn tự, hại Thiếu chủ Doanh Linh Trúc của đạo cung!"

“Cái gì?” Trái tim Cơ Côn Luân lạnh hẳn đi.

Lúc trước mình cùng Hương Dao thánh nữ liên hệ đều cực kỳ bí ẩn, hắn tự tin căn bản không có khả năng bị người phát hiện. Như thế nào cái này Vương Bảo Quang lại có thể một lời nói toạc ra?

Chẳng lẽ nói, mình thật sự bị đoàn đội của Vương Bảo Quang theo dõi từ sáng sớm?

Trong nháy mắt, một luồng sát ý mãnh liệt dâng lên trong lòng hắn.

“Ha ha! Cơ Côn Luân, ngươi cứ chờ chết đi! Nhất ngôn nhất hành của ngươi ta đều ghi chép lại, lát nữa ta sẽ cho ngươi đăng lên tạp chí chân tướng.” Vương Bảo Quang lập tức vung tay lên, chụp lớn bay múa trên không trung.

Ảnh ấn cố ý chiếu ra ảnh ảnh giống như tuyết bay tán loạn khắp nơi, phía trên mơ hồ đều là hình ảnh Hương Dao thánh nữ cùng Cơ Côn Luân vụng trộm hội họp.

Tuy rằng, ở trong hoàn cảnh ác liệt này căn bản nhìn không rõ lắm, mà những mảnh vỡ này chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã bị năng lượng cuồng bạo trong không khí xé nát, vẫn như trước bị Cơ Côn Lôn liếc tới vài lần.

Lời này, nếu đổi lại là người khác nói ra, có lẽ Cơ Côn Luân còn không tin. Nhưng Vương Bảo Quang là ai? Gã chính là kẻ to gan lớn mật, lại không có chỗ nào không lọt.

Ngay cả rất nhiều Thánh Tôn ở Đạo Cung cũng bị hắn bỏ qua đủ loại tài liệu, bị đào ra rất nhiều chuyện riêng tư không muốn người biết.

Có thể nói, trong toàn bộ Đạo Cung không bị hắn hạ độc thủ, cũng chỉ còn lại một mình Thái Sơ Đạo Chủ.

Điều này làm cho hắn theo bản năng lựa chọn tin tưởng Vương Bảo Quang.

Mà Vương Bảo Quang liên tiếp kích thích, càng làm cho sát ý trong lòng Cơ Côn Luân càng ngày càng thịnh.

Ngữ khí của hắn đã trở nên vô cùng âm lãnh: “Vương Bảo Quang, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn xông vào. Ngươi đây là đang tự tìm đường

chết! Là ta làm thì thế nào? Người chết, sẽ không biết nói chuyện. Đức lão, giết hắn thay ta đi.”

Xa xa, Cơ Côn Luân bắt đầu triệu hoán Đức lão.

Khác với chiến lực của hai Thánh Tôn khác vô cùng kịch liệt, đánh cho không gian vỡ vụn, Đức lão và Thánh nữ Hương Dao đơn thuần chỉ là diễn trò mà thôi.

Mắt thấy tình huống đã đi tới bước này, Cơ Côn Luân dứt khoát từ bỏ việc diễn kịch.

Vị Thánh Tôn tên Đức lão kia cũng tạm thời buông tha cho Hương Dao Thánh Nữ, lóe lên một cái liền đến trước mặt Vương Bảo Quang, giơ tay đánh ra một chưởng, một luồng thánh uy huy hoàng đánh về hướng bảo quang.

Uy áp khủng bố xâm nhập xuống.

Với thực lực của Vương Bảo Quang, hơn phân nửa là không ngăn được một kích giận dữ của Đức lão.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một lão giả lại đột nhiên xuất hiện, đúng lúc chặn trước mặt Vương Bảo Quang.

Chỉ thấy thân thể lão giả kia lay động một cái, thân hình liền càng lúc càng lớn, ngắn ngủi trong chốc lát liền hóa thành một Man Cự Nhân to lớn, to như ngọn núi, lão đưa tay tung ra một quyền đánh tới Đức lão.

Một quyền kia thuần túy là lực lượng ngưng tụ đến mức tận cùng thể hiện, dưới một quyền này, phảng phất như thiên địa cũng phải nổ tung.

“Oanh!”

Đức lão vội vàng ứng chiến, bị một quyền đánh bay ra ngoài.

Man Cự Nhân cấp Thánh Tôn!

Không tốt! Trúng kế rồi!

Lòng Cơ Côn Luân thoáng cái nguội lạnh đến cực hạn.

“Côn Lôn công tử a, thật ngại quá, vừa rồi ta lừa ngươi.” Vương Bảo Quang cầm một bộ Thiên Cơ Lưu Ảnh Nghi hiện ra thân hình, trên mặt vẫn cười tủm tỉm, “Kỳ thật, chúng ta căn

bản không phát hiện ngươi cấu kết với Hương Dao thánh nữ như thế nào. Bất quá, ngươi đã tự mình thừa nhận, vậy hết thảy đều dễ nói rồi. Ta tin tưởng Đông Hà Thần Hoàng và Thái Sơ đạo chủ, nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi ngươi."

Trước mắt Cơ Côn Luân tối sầm, lúc này cả người lung lay sắp đổ.

Tuy nhiên, đến lúc này, Cơ Côn Luân cũng biết mình đã thất bại!

Hắn vừa phẫn hận vừa không cam lòng, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Quang giống như ngâm độc: "Vương Bảo Quang, chuyện này chúng ta không xong! Cho dù ta thất bại, Thần Vương phủ chúng ta cũng tuyệt đối không tha cho Thần Vũ Vương thị các ngươi!"

"Ngươi đừng suy nghĩ quá đẹp." Vương Bảo Quang cười ha hả nói: "Nói như là thần triều Đông Hà là do nhà các ngươi mở vậy."

Bên kia Hương Dao thánh nữ mắt thấy không thích hợp, cũng là trước tiên muốn lén lút lui lại.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời lại có một nam tử tỏa ra thánh uy huy hoàng từ trên trời giáng xuống.

Nam tử này chính là Thiên Thụy Thánh Hoàng.

Chỉ thấy hắn chặn đường đi của Hương Dao thánh nữ, thở dài một hơi nói: "Hương Dao, không ngờ ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định. Ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, còn dám tới khuấy gió khuấy mưa."

"Thánh Hoàng bệ hạ, mời ngài bắt Thánh nữ Hương Dao, nàng là nhân chứng quan trọng." Vương Bảo hét lớn: "Bắt nàng là một đại công, Thái Sơ Đạo Cung và Thiên Trụ Thánh Vương Phủ đều sẽ cảm kích ngài."

Thiên Thụy Thánh Hoàng con mắt nhất thời sáng rõ, vung hoàng bào, một cỗ lực lượng mênh mông cuồn cuộn hướng Hương Dao Thánh Nữ cuốn đi.

Ngay khi Cơ Côn Luân và Hương Dao thánh nữ lần lượt lâm vào khốn cảnh, bên kia, Doanh Linh Trúc và Vương Bảo

Thánh bị sương đỏ nồng đậm bao vây, cũng xảy ra một ít biến cố không thể diễn tả.

Lúc này Doanh Linh Trúc đã hoàn toàn bị lực lượng ẩn chứa trong Cực Lạc Đại Hoan xâm nhập. Lực lượng kia giống như độc tố, chỉ là trong đó ẩn chứa lực lượng pháp tắc, cực kỳ bá đạo, muốn khắc chế cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Dưới tác dụng của lực lượng không thể diễn tả này, toàn thân Doanh Linh Trúc nóng rực, bất tri bất giác đã giống như bạch tuộc quấn lấy Vương Bảo Thánh.

Đương nhiên, lúc này nàng còn lưu lại một chút lý trí.

Những lý trí này khiến nàng nghe thấy Vương Bảo Quang đang nói chuyện với Cơ Côn Luân ở bên ngoài.

Cũng chính là phần lý trí này, khiến Doanh Linh Trúc càng thêm xấu hổ và giận dữ.

Bỏ đi bỏ đi!

May mắn là Bảo Thánh hiền đệ, chung quy so với tên Cơ Côn Luân kia mạnh hơn vô số lần.

Chỉ là Bảo Thánh hiền đệ, kể từ đó, sau ngày hôm nay, Doanh Linh Trúc ta phải đối mặt với ngươi như thế nào đây?

Trong lúc suy nghĩ xoay chuyển, hiệu quả độc tố của Đại Hoan Hoan đã dần dần nuốt hết Doanh Linh Trúc.

Mà thân thể Vương Bảo Thánh cũng nóng rực, cũng tại thời khắc này một mực ôm lấy nàng.

“Ngọc An huynh, ngươi kiên trì một chút, ta đến thay ngươi chữa độc.” Thanh âm Vương Bảo Thánh theo đó vang lên bên tai nàng, uốn lượn, hoảng hốt, nhưng lờ mờ vẫn có thể phân biệt được hàm nghĩa trong đó.

Bảo Thánh hiền đệ!

Trong lòng Doanh Linh Trúc vô cùng khẩn trương, đồng thời lại khó có thể ngăn chặn một tia chờ mong, chữa độc, đây chỉ là chữa độc…

Giờ này khắc này, cũng không biết là dưới tác dụng của Đại Hoan Hỉ độc tố, hay là bởi vì cái gì khác, trong lòng nàng đã dần dần bình thường trở lại, đối với chuyện sắp xảy ra tiếp

theo cũng đã có chuẩn bị tâm lý, chỉ là nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, tương lai của mình… dĩ nhiên sẽ là Bảo Hiền đệ.

“Ngọc An huynh, há mồm!”

Đang lúc nàng đang miên man suy nghĩ, thanh âm của Bảo Thánh bỗng nhiên vang lên lần nữa.

Ý thức của Doanh Linh Trúc hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được gương mặt của mình bị một bàn tay lớn nắm lấy, sau đó một chất lỏng mát lạnh bị nhét vào trong cổ họng của nàng.

Dược dịch vô cùng thanh lương làm cho toàn thân nàng giật mình một cái, phảng phất trở về vài phần lý trí.

Ngay sau đó, từng tia khí lạnh lan tràn khắp cơ thể nàng giống như rắn trườn.

“Ngọc An huynh thu liễm tạp niệm vận công, ta tới giúp ngươi hóa giải tinh hoa sinh mệnh bản nguyên.” Vương Bảo Thánh trầm giọng nói, “Đây là một chút căn nguyên bảo mệnh lão tổ tông phân chia cho ta, bất luận độc tố gì cũng có thể giải được.”

“Cái gì…”

Lần này đến phiên Doanh Linh Trúc hoàn toàn mông lung.

Bảo Thánh hiền đệ, đây cư nhiên là thật sự đang trị độc cho nàng?

Không phải loại chữa độc như trong tưởng tượng, mà là liệu độc chân chính…

“Ngọc An huynh, thu liễm tâm thần! Chớ nên suy nghĩ lung tung!” Thanh âm Vương Bảo Thánh lần nữa vang lên, ngữ khí dồn dập, dường như còn mang theo vài phần lo lắng.

Chỉ một thoáng.

Trong lòng Doanh Linh Trúc nổi sóng chập trùng, kích động không thôi, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên vạn phần may mắn, hay là nên một cước đạp Bảo Thánh hiền đệ bay ra ngoài.

…

chương 8:/chương thứ tám Hữu tình nhân cuối cùng thành tỷ đệ?

…

Ngay khi Vương Bảo Thánh chữa thương cho Doanh Linh Trúc.

Chiến đấu bên ngoài chiến trường cũng đang kéo dài.

Đây là lần đầu tiên hai huynh đệ đời chữ “Bảo” của Vương thị liên thủ làm việc, hơn nữa lại là chuyện trọng yếu có quan hệ trọng đại như thế, há sẽ không cẩn thận xử lý, liệu địch khoan dung?

Ngay tại thời điểm khắp nơi dây dưa, lối vào Vô Tận Thiên Uyên, có mấy chiếc phi chu tiến vào.

Mấy chiếc phi thuyền này mặc dù có chút khác biệt, nhưng phong cách bên ngoài lại không khác biệt mấy, góc cạnh rõ ràng, phía trên nền đen kịt khảm nạm đường vân màu vàng, lại lạnh lẽo nghiêm túc, lại không thiếu vẻ uy nghiêm, vừa mới sáng lên, cảm giác áp bách nặng nề đập vào mặt.

Loại phong cách phi thuyền này, vừa nhìn đã biết là kiểu trong quân đội.

Mà trên thực tế, đây chính là phi thuyền của cấm vệ quân hoàng tộc Thiên Thụy thánh triều.

Người cầm đầu chính là thống lĩnh cấm quân Lam Vong Hải, trên mấy chiếc phi thuyền còn lại cũng có Phong Vương cấp Chân Tiên của hoàng thất Thiên Thụy tọa trấn, trùng trùng điệp điệp bao vây toàn bộ chiến trường.

Vương Bảo Quang đang vội vàng tránh né công kích của Cơ Côn Luân chú ý tới cảnh này, lúc này cao giọng hét lớn: “Lam thống lĩnh, ở đây có đại phản phái, mau mau bắt lại, đây chính là một công lớn đó.”

Luận đơn đả độc đấu, thực lực của Vương Bảo Quang so với Cơ Côn Luân mà nói còn kém một bậc. Huống chi người ta chính là công tử quý tộc của Đông Bình Thần Vương Phủ, lại là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc có tư chất trác

tuyệt, có trời mới biết trong tay còn nắm giữ át chủ bài gì đó, Vương Bảo Quang mới sẽ không ngốc nghếch đơn đả độc đấu với hắn.

Có viện quân, tự nhiên là trên viện quân.

Lam Vong Hải nghe được Vương Bảo Quang chào hỏi cũng vui mừng quá đỗi, lập tức suất lĩnh cấm quân giết tới.

Dựa theo kế hoạch trước đó, hắn được an bài xuất hiện ở đợt cuối cùng. Hắn vốn còn lo lắng xuất hiện quá muộn, không kiếm được công lao gì trọng yếu, không thể tưởng được vừa mới đến tràng, đã lập được công lao đưa đến tay.

“Ha ha ha, Bảo Quang công tử, ngươi yên tâm, có lão Lam ta đây, gia hỏa này tuyệt đối chạy không thoát đâu.” Lam Vong Hải tay cầm trường thương chặn đứng Cơ Côn Luân, vừa chiến đấu vừa không quên đáp lời Vương Bảo Quang.

Hôm nay Vương Bảo Quang đã là đệ tử thân truyền của Vân Bằng thánh tôn, Vân Bằng thánh đảo chỉ định người nối nghiệp đời tiếp theo, thân phận như vậy, so với Thanh Dương hoàng thái nữ cũng không kém. Cho dù bây giờ hắn vẫn là Lăng Hư cảnh, thái độ của Lam Vong Hải đối với hắn cũng rất khách khí.

Đáng thương cho Cơ Côn Luân, mặc dù tư chất cao, xuất thân tốt, nhưng chung quy còn chưa tới Chân Tiên cảnh, đối mặt với Thiên Thụy cấm quân vây công như lang như hổ, căn bản không phải là đối thủ.

Không quá nửa nén hương công phu, hắn đã bị bắt giữ.

Mà ngay lúc Lam Vong Hải và cấm quân ra tay, trên phi chu cấm quân lại có một đạo uy thế Thánh Tôn dâng lên.

Đó là một ông lão râu tóc bạc trắng.

Trông hắn ta đã rất lớn tuổi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, khí thế lẫm liệt, một thân chiến khải dày đặc tôn lên khí chất của hắn ta uy nghiêm mà bá đạo, vừa nhìn đã biết lúc trẻ tuyệt đối là một vị kiêu hùng trên chiến trường.

Hắn, chính là lão tổ tông Lâu thị của Thiên Thụy Thánh tộc, 【Đỉnh Thăng lão tổ】!

Lão tổ đỉnh Thăng vừa gia nhập chiến trường đã trực tiếp đối mặt với Đức lão của Thánh Tôn Cơ thị.

Hắn và Thánh Tôn cung phụng Dịch Điệp đại trưởng lão của Vương thị liên thủ, ép cho Đức lão liên tục bại lui, rống giận không ngừng.

Trong lúc nhất thời, khu vực vô tận Thiên uyên này đã biến thành chiến trường.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều có chiến lực cấp Thánh Tôn đang đối chiến.

Bởi vì cấp độ giao chiến quá cao, năng lượng xung quanh bạo động quá mức mãnh liệt, trừ phi cường giả cùng cấp bậc hoặc là cấp bậc cao hơn, người thường căn bản không cách nào theo kịp động tác của bọn họ, cũng căn bản thấy không rõ quá trình cụ thể giao chiến của bọn họ, từ xa nhìn lại, chỉ thấy bóng người và bóng người không ngừng va chạm, giao kích, tầng tầng lớp lớp năng lượng trùng kích không ngừng quét ra.

Năng lượng kinh khủng kích động phía dưới, thiên địa cùng không gian không ngừng sụp đổ, thậm chí tạo thành không gian phong bạo kịch liệt, quấy cho toàn bộ trong Vô Tận Thiên Uyên hỗn loạn vô cùng, tựa như mạt thế tiến đến.

Đối chiến cấp bậc như thế, chỉ là dư ba cũng đã làm cho lòng người run sợ.

Cho dù là trong Đông Hà Thần Châu cường giả như mây tụ tập nhiều cường giả cấp Thánh Tôn như thế cũng không thấy nhiều, ngay cả trong chiến trường Hư Không Hải cũng chưa từng rầm rộ như thế.

Tràng diện như thế, Vương Bảo Quang nhìn mà tâm linh chập chờn, hướng thần không thôi, trong tay càng không ngừng chụp ảnh kèn kẹt, nhanh chóng ghi chép rầm rộ hiện tại.

Các Thánh Tôn đại lão không hổ là đại lão, sức chiến đấu và lực phá hoại này quả nhiên là vô cùng hung mãnh bá đạo, một quyền một cước đều có thể nói là hủy thiên diệt địa.

Chờ đến khi Vương Bảo Quang ta trở thành Thánh Tôn, ha ha! Ta nhất định phải làm cho tạp chí chân tướng càng thêm náo nhiệt, ngay cả tài liệu của Thần Hoàng và Đạo Chủ cũng không bỏ qua!

Ta, Vương Bảo Quang, không đơn thuần là vì tiền, mà là vì lý tưởng và 【chân tướng】!

Ngay tại lúc Vương Bảo Quang lòng tràn đầy sự xiêu vẹo.

Chiến trường của Thiên Thụy Thánh Hoàng và Hương Dao Thánh Phi đã phân ra thắng bại.

Thực lực và tiềm lực của Hương Dao Thánh Phi đều rất mạnh, tuy rằng tu vi vẫn là Chân Tiên cảnh tầng sáu, nhưng thực tế chiến lực lại không dưới Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tương lai chắc chắn sẽ là một vị Thánh Tôn, nhưng đối thủ của nàng lại là một vị Thánh Hoàng lâu năm.

Dưới sự áp chế của Thiên Thụy thánh hoàng, chỉ trong thời gian một nén nhang mà nàng đã bị Thiên Thụy thánh hoàng bắt giữ, sau đó khống chế các loại hình cụ, giao cho cấm quân áp giải.

Mà Thiên Thụy Thánh Hoàng lập được công lớn, không chỉ không có mỏi mệt, ngược lại càng thêm thần thái sáng láng lên.

Lão sống hơn nửa đời người, sóng to gió lớn thấy vô số, nhưng chuyện quan trọng tương quan đến tương lai hưu thích toàn bộ Đông Hà Thần Châu như vậy lại như cũ rất hiếm thấy. Có thể có cơ hội tham dự trong đó, thuận tiện kiếm lấy một đợt công lao, lão há có thể bỏ qua?

Ngay lập tức, hắn ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, quay đầu gia nhập chiến trường của Đỉnh Thăng lão tổ và man cự nhân trưởng lão Dịch Điệp.

Đức lão tuy xuất thân Thần Vương phủ, cho dù trong Thánh Tôn đều nói thực lực hùng hậu, có thể một địch ba, cho dù hắn có nhiều thủ đoạn hơn nữa, cũng tuyệt đối không có lực phản kháng.

Việc đã đến nước này, hơn nữa công tử nhà mình đã bị bắt giữ, Đức lão vì tránh cho mình bị đánh chết, sau khi do dự một chút, vẫn là lựa chọn đầu hàng!

Kể từ đó, ưu thế trên chiến trường càng thêm rõ ràng.

Bên mình từ trong chiến đấu phóng thích ra chiến lực cấp Thánh Tôn, xoay người lại lần nữa gia nhập chiến trường.

Đại trưởng lão Dịch Điệp tiến đến trợ giúp Thánh Tôn Kỳ Lão thủ hộ bên cạnh Doanh Linh Trúc, giúp hắn giảm bớt áp lực cho Bát Tí Kim Cương, cũng kiềm chế đối thủ không cho hắn có cơ hội chạy trốn.

Mà lão tổ Chư thị và Thiên Thụy Thánh Hoàng thì gia nhập hình chiếu Thái Sơ Đạo Chủ và Niết Bàn Phật Chủ chiến đấu.

Ưu thế giống như quả cầu tuyết lăn, càng lăn càng lớn.

Trận này, đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Bầu trời không ngừng bị xé rách, không gian không ngừng mất đi, phá toái, từng lỗ thủng không gian to lớn xuất hiện bên trong Vô Tận Thiên Uyên, vòng xoáy thân sâu thẳm mà ngăm đen, tản ra khí tức nguy hiểm vô cùng.

Thời gian từng chút trôi qua, chiến cuộc cuối cùng cũng nghênh đón được kết thúc.

“Thái sơ! Chuyện này chúng ta chưa xong đâu!”

Theo một lời tàn nhẫn, hình chiếu của Phật chủ Niết Bàn bị đánh nổ, thân thể chiếu cũng tan thành mây khói, ngay cả một luồng thần hồn cũng không thể chạy thoát.

Phải biết, bản thân hình chiếu chính là cần thần hồn chi lực của bản tôn làm chỗ dựa, như vậy mới có thể thực hiện ý thức di chuyển. Nếu hình chiếu không bị thương, một cỗ thần hồn chi lực tách ra sẽ bị thuận lợi thu hồi, nhưng một khi một sợi thần hồn chi lực này triệt để tán loạn, thần niệm bản thể cũng nhất định bị hao tổn!

Lần này, hình chiếu của Phật chủ niết bàn bị đánh tan, thương thế nặng nề, tuyệt không thấp hơn lần trước Thái Sơ Đạo Chủ đả thương bản thể!

Liên tiếp trọng thương hai lần, đủ để vị Phật chủ Niết Bàn kia uống một bình lớn.

Mà theo hình chiếu của niết bàn phật chủ bị đánh nổ, kết cục của Bát Tí Kim Cương kia tự nhiên cũng chẳng khá hơn là bao.

Từ trong chiến cuộc phóng xuất ra chiến lực Thánh Tôn bao vây Bát Tí Kim Cương đoàn, nện xuống mãnh liệt, Bát Tí Kim

Cương trực tiếp chết bất đắc kỳ tử tại bên trong Vô Tận Thâm Uyên này.

Một trận ác chiến, lấy kết cục phe ta thu được toàn thắng.

Rất nhanh, một đám đại lão liền hội tụ đến phụ cận Vương Bảo Quang.

Trong đó Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ của Yên thị đều mặt mày hồng hào, vui mừng không thôi, tinh thần gấp trăm lần giống như ăn nhân sâm quả.

Nguyên nhân rất đơn giản, hình chiếu Thái Sơ Đạo Chủ đối với bọn hắn phóng xuất thiện ý, hơn nữa hung hăng tán dương bọn hắn một phen.

Đạo chủ lão nhân gia là thân phận gì?

Có thể chính miệng tán dương bọn họ, một lần này xem như nhận lấy tình cảm của bọn họ, vậy sau này nếu có chuyện gì cầu đến đạo chủ, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tuy rằng hai người bọn họ đều là Thánh Tôn, đặt ở Thiên Thụy thánh triều cũng đã là đại nhân vật đỉnh thiên, nhưng ở trước mặt Đạo Chủ người ta cũng bất quá là một trong vô số tiểu bối mà thôi, loại quan hệ này, bình thường muốn đáp cũng không dễ dàng.

Tất cả cái này, đều phải cảm tạ Bảo Thánh tiểu tử ah!

Đợi đã!

Bảo Thánh tiểu tử…

Trong lòng tất cả mọi người đều hơi hồi hộp một chút, ánh mắt trong nháy mắt tập trung đến đại lượng sương đỏ mông lung kia.

Tà khí của Đại Niết Bàn tự vẫn nở rộ hồng quang diễm lệ như cũ, bí pháp Cực Lạc Đại Hoan Hỉ cũng còn đang tiếp tục vận chuyển…

Tất cả mọi người trầm mặc lại.

Trong lúc nhất thời, trừ tiếng nước chảy chồm, tiếng gió gào thét, cùng với âm thanh vù vù trầm thấp phát ra khi vận hành phi thuyền, toàn bộ Vô Tận Thiên Uyên không còn nghe được âm thanh nào khác.

Ngay cả Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ mặt đầy hồng quang cũng thu lại nét mặt, theo bản năng nín thở ngưng mắt nhìn, ngay cả một tiếng cũng không dám thốt lên.

Sắc mặt hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ đã khó thấy đến cực hạn.

Tà Phật khí phóng xuất ra sương đỏ cực kỳ nồng đậm, phảng phất có một cỗ lực lượng vô hình ngăn cách thăm dò, chỉ là đang không ngừng sôi trào.

Nhưng đại lão ở đây đều là nhân tinh đã sống rất lâu, bên trong đang xảy ra chuyện gì đó, đương nhiên là ngầm hiểu lẫn nhau.

Duy nhất có vẻ đặc biệt cao hứng, e rằng chỉ có Thánh Tôn được Vương thị cung phụng là Dịch Điệp đại trưởng lão.

Thái Sơ Đạo Chủ ánh mắt bắt đầu khởi động, ba phen mấy bận muốn một chưởng đánh bay sương mù đỏ do bí pháp này sinh ra, nhưng chung quy là không xuống tay được!

Đồ nhi bảo bối nhà mình còn ở trong đó mà… Một khi phá hủy sương đỏ, chẳng lẽ không phải để cho nàng lộ ra trước mắt bao người sao?

“Vương Bảo Quang!” Giọng nói của Thái Sơ Đạo Chủ ẩn chứa sự tức giận cuồn cuộn: “Ngươi lăn lại đây cho lão phu.”

“Bảo quang bái kiến đạo chủ.” Vương Bảo Quang lập tức điên cuồng bay tới, nhìn về phía Thái Sơ đạo chủ lộ ra một nụ cười ngây ngô, “Lão gia tử đây là muốn chuẩn bị luận công ban thưởng sao? Ngài cứ yên tâm lớn mật thưởng đi, có nhiều bảo vật hơn nữa ta cũng có thể chịu được.”

Thái Sơ Đạo Chủ vẫn còn đang lơ lửng không một giọt máu nào phun ra.

Ánh mắt thâm thúy của hắn rơi vào Vương Bảo Quang vui cười, ánh mắt trầm xuống, trong thanh âm mang theo tức giận đè nén: “Ngươi biết rất rõ ràng có người nhằm vào học tỷ Linh Trúc của ngươi, vì sao ngươi không sớm mở miệng nhắc nhở? Hoặc là sớm ra tay một chút? Sẽ không cần đợi đến một bước kia mới ra tay sao?”

“Oan uổng, ta oan uổng a.” Vương Bảo Quang vẻ mặt vô tội kêu lên oan ức: “Ta chỉ căn cứ vào vô số kinh nghiệm tích lũy trong duyệt sự của ta, suy đoán ra Cơ Côn Luân kia có khả năng ra tay đặt bẫy cho học tỷ. Nhưng mà tên kia xảo trá như hồ ly, làm việc bí mật, ta nào có chứng cớ thực chất gì chứ?”

“Ta bên này cũng là vừa biết được tin tức liền lập tức cùng Bảo Thánh liên hệ với Thiên Thụy Thánh Hoàng, Chư thị lão tổ, để cho âm thầm che chở học tỷ!”

Vương Bảo Quang lời lẽ hùng hồn, lần lượt phân tích nguyên nhân mình làm như vậy với Thái Sơ Đạo Chủ: “Về phần ra tay muộn, đó cũng là có nguyên nhân. Ngài suy nghĩ một chút, Cơ Côn Luân kia là xuất thân gì? Đường đường là công tử quý tộc của Bình Thiên Thần Vương Phủ, nhà nghèo chúng ta làm sao mà chọc nổi?”

“Nếu ta không có chứng cớ thực chất thì đi chỉ trích Cơ Côn Lôn, đợi người ta phục hồi tinh thần, còn không phải đem ta xé nát sao.”

“Cho nên, lần này chúng ta một khi động thủ, nhất định phải bắt được chứng cứ xác thực, đem tội danh của Cơ Côn Luân đập chết, nếu không một khi cho hắn cơ hội trở mình, ta liền xong đời. Ta vừa rồi cố ý kích thích hắn như vậy, chính là vì buộc hắn nói sai, đem tội danh này xác thực.”

Thái Sơ Đạo Chủ cũng biết Vương Bảo Quang nói có chút đạo lý.

Đứng trên lập trường của Vương Bảo Quang, chuyện này đích xác phải làm như vậy mới đảm bảo được.

Huống chi, mưu tính của Cơ Côn Luân vô cùng bí ẩn, tất cả phỏng đoán của Vương Bảo Quang cũng chỉ là phỏng đoán. Nếu đổi lại là một đệ tử đạo cung nhát gan một chút, cho dù đoán được cái gì, cũng rất có thể sẽ xem như không biết.

Dù sao, ai cũng biết Bình Thiên Thần Vương phủ không dễ chọc, không muốn lẫn vào trong lốc xoáy quyền lợi thay đổi này chính là nhân chi thường tình. Huống chi, Vương Bảo Quang mặc kệ, cũng sẽ không có bất kỳ người nào biết.

Nhưng Vương Bảo Quang không đơn thuần là nhúng tay, còn vận dụng nhân mạch gia tộc tích lũy nhiều năm, mời nhiều vị

Thánh Tôn ra tay, hơn nữa sau hành động lần này, khẳng định đã đắc tội với Bình Thiên Thần Vương Phủ, đã có thể nói là thập phần trượng nghĩa.

Hắn biết Vương Bảo này ngày thường có quan hệ không tốt với Linh Trúc, thậm chí còn bị Linh Trúc đánh nhiều lần nữa.

Nhưng mặc dù trong lòng hiểu được, trong lòng hắn vẫn tràn đầy không vui, ánh mắt nhìn về phía Vương Bảo Quang như muốn xé hắn: "Ngươi ngăn cản Cơ Côn Luân trở về ngăn cản, đưa ánh sáng ra ngoài sáng, ngươi cần gì phải đem đệ đệ nhà ngươi bỏ vào Cực Lạc Đại Hoan? Chẳng lẽ ngươi không biết sẽ xuất hiện tình huống gì sao?"

"Đạo chủ à, ta là người kiến thức nông cạn, căn bản không biết cái gì là cực lạc đại hoan hỉ." Vương Bảo Quang trừng mắt nhìn, biểu lộ vô tội, "Hơn nữa Bảo Thánh lão đệ và Linh Trúc học tỷ nhà ta vừa thấy đã quen, dẫn nàng ta đến tri kỷ, lần này nghe nói nàng ta có khả năng gặp nguy hiểm liền không được, Thiên Thụy Thánh Hoàng cùng Chư Thần Đỉnh Thăng lão tổ đều là do hắn mời tới, còn có Đại trưởng lão cung phụng của Vương thị chúng ta, cũng chỉ có hắn mới có quyền hạn trực tiếp thuyên chuyển. Hôm nay thấy Linh Trúc học tỷ bị nhốt trong đó, trong lòng hắn sốt ruột, tự nhiên liền muốn xông vào cứu viện, cái này lại có gì không đúng?"

"Người kia tính tình ngay thẳng, bởi vì cái gọi là chuyện cấp tòng quyền, dưới loại tình huống này sao có thể nghĩ quá nhiều? Đạo chủ à, ngài đối với chúng ta nghi thần nghi quỷ, thật sự là rét lạnh lòng trung thành và tận tâm của chúng ta a."

Lời của tên Vương Bảo Quang chó chết này, Thái Sơ Đạo Chủ nửa câu cũng không tin.

Bất quá việc đã đến nước này, hắn có thể làm sao bây giờ?

Người ta là tới cứu người, cho dù có chỗ sai sót cũng có thể quy tội ngoài ý muốn, chính mình cũng không thể cứ mãi trách móc đối phương?

Hắn hoài nghi Vương Bảo đang cố ý, nhưng chung quy lại cũng chỉ là do hắn nghi ngờ mà thôi, không có bất kỳ chứng cứ nào.

Không thể làm gì, Thái Sơ Đạo Chủ đành phải kiên nhẫn thấp thỏm ở bên ngoài sương đỏ chờ đợi.

Hy vọng linh trúc nàng có thể thủ vững…

Bất quá, bản thân Thái Sơ Đạo Chủ cũng không tin!

Trong lúc nhất thời, Vương Bảo Quang cùng Thái Sơ đạo chủ cũng không nói thêm gì nữa, không khí bên ngoài hồng vụ không khỏi bắt đầu lúng túng.

Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ có chút chịu không nổi, vội vàng giả vờ điều binh khiển tướng thu thập chiến trường, bay cách xa đám người Thái Sơ Đạo Chủ một chút. Nhưng bọn họ lại tò mò phát triển kế tiếp, trước sau chưa từng rời xa, vẫn luôn lượn lờ xung quanh, yên lặng chú ý tiến triển của sự tình.

Trong bầu không khí vừa rối rắm vừa lúng túng này, thời gian từng chút trôi qua.

Cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, sương đỏ như thực chất rốt cục mới dần dần tiêu tán, Vương Bảo Thánh đỡ Doanh Linh Trúc, từ trong sương đỏ bay ra.

Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ thấy vậy lập tức chạy tới.

Một đám đại lão đồng loạt nhìn về phía hai người, chỉ thấy lúc này Doanh Linh Trúc toàn thân suy yếu, hai má ửng hồng, thoạt nhìn rất là chịu khổ một phen, nhưng quần áo các loại vẫn còn tương đối hoàn chỉnh.

Kỳ lão thấy thế sắc mặt khẽ biến, vội vàng tiến lên, lấy ra một cái linh thảm quấn lấy Doanh Linh Trúc, sau đó đưa nàng từ trong ngực Bảo Thánh nhận lấy, để nàng dựa vào người mình.

Mà Thiên Thụy Thánh Hoàng cùng Chư thị lão tổ, thì âm thầm hướng Vương Bảo Thánh tiểu tử kia ném đi ánh mắt hâm mộ vô cùng.

Tiểu tử này, một đợt này có thể nói là chiếm hết đại tiện nghi, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng a!

“Sư tôn, là do người lo lắng.” Doanh Linh Trúc vừa thẹn vừa xấu hổ, vội vàng hành lễ.

“Không sao không sao, cuối cùng là thù oán của vi sư và Niết Bàn Phật Chủ, liên lụy đến ngươi.” Thái Sơ Đạo Chủ ôn nhu an ủi nàng một câu.

Tuy rằng trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của đồ nhi bảo bối, trong lòng của hắn lại là đau lòng vừa phẫn nộ, đáy mắt thâm thúy cũng nổi lên quang mang lăng lệ ác liệt.

Niết Bàn lão cẩu, chuyện này bản đạo chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Hắn thật sự nổi giận.

Doanh Linh Trúc chính là thân truyền y bát của hắn, đối phương tính toán nàng như thế, quả thực cũng giống như cưỡi lên trên đầu hắn vậy.

Càng đừng nói, lúc trước hắn lựa chọn nhận Doanh Linh Trúc làm đồ nhi, ngoại trừ bởi vì nàng tâm tính xuất chúng, tư chất trác tuyệt, cũng chưa chắc không phải là gửi gắm một chút tưởng niệm đối với học tỷ lúc trước.

Nhiều năm ở chung, trong lòng hắn sớm đã coi Doanh Linh Trúc là nữ nhi của mình!

“Sư tôn!” Trong đôi mắt Doanh Linh Trúc cũng xẹt qua một tia tức giận thật sâu: “Thiên Trụ Thánh Vương Phủ chúng ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Việc này, ta cũng sẽ đi bẩm báo Thần Hoàng bệ hạ, để lão nhân gia người cũng bày ra thái độ.”

Doanh Thị chính là Cổ Thánh tộc, địa vị ở Thần triều vô cùng cao.

Hơn nữa lúc trước lão tổ tông của Doanh thị đã thay tổ tiên của mọi người chặn truy binh của Tinh Cổ tộc, mới vẫn lạc trong Vô Tận Thiên Uyên. Chiến dịch này cũng khiến cho Doanh thị mất đi truyền thừa đạo thư, thực lực kém xa thời kỳ toàn thịnh.

Từ ý nghĩa này mà nói, tất cả cổ tộc Đông Hà thần triều đều nợ Doanh Thị. Đây cũng là vì sao, thái độ của Thương Bình Thần Hoàng đối với Doanh thị luôn rất tốt, ít nhất mặt ngoài là vô cùng khách khí.

“Đồ nhi ngươi yên tâm, nếu như Thương Bình bệ hạ ở trên việc này đùn đẩy, vi sư liền tự mình đi Lạc Kinh tìm hắn hảo hảo nói.” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận hiên ngang, “Tóm lại, chuyện này nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng.”

“Đa tạ sư tôn.” Doanh Linh Trúc cảm kích vạn phần.

Chờ phát tiết một phen bất mãn với niết bàn phật chủ, Thái Sơ đạo chủ mới chuyển lực chú ý đến trên người Vương Bảo Thánh.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Bảo Thánh tràn đầy nhìn kỹ, soi mói và bất mãn, cứ như là đang nhìn giai cấp địch nhân vậy.

Tuy tiểu tử này thoạt nhìn dáng vẻ nhân dạng, khí chất dáng vẻ cũng đều mười phần nổi bật, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới chính tên tiểu tử thúi này, đem đồ nhi bảo bối của hắn bắt đi, hắn liền tức giận không chỗ phát tiết.

“Sư tôn, người đừng trách Bảo Thánh hiền đệ.” Doanh Linh Trúc vừa nhìn ánh mắt này liền biết sư tôn nhất định là hiểu lầm, vội vàng đỏ mặt giải thích: “Việc này không tệ như trong tưởng tượng của người…”

Nàng nhanh chóng kể lại chuyện đã trải qua một lần, kể cả Bảo Thánh dùng một loại linh dịch thập phần trân quý giúp nàng trị độc, mà không phải như trong tưởng tượng của mọi người.

Gì?

Trong lúc nhất thời, chư vị Thánh Tôn đều trợn tròn mắt nhìn về phía Vương Bảo Thánh.

Tiểu tử này… không ngờ lại làm ra chuyện không bằng cầm thú như vậy?

Đặc biệt là Vương Bảo Quang, càng là vỗ ót một cái, suýt chút nữa ngất xỉu.

Bảo Quang ta hảo tâm thay ngươi mưu tính đến cơ hội tốt nhất, ngươi hay lắm, ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng không nắm bắt được!

Hắn vừa đau lòng, vừa cảm khái, nhịn không được ở trong lòng liên tục than thở. Lão tổ gia gia, vì đích mạch nhà chúng

ta, bảo quang của ta thật sự đã tận lực!

Đáng tiếc, Vương Bảo Thánh là đương sự lại không cảm thấy hành vi của mình có bất cứ vấn đề gì.

Sự chú ý của hắn ngược lại bị một chuyện khác hấp dẫn, giờ phút này vẻ mặt cũng khiếp sợ vô cùng: "Ngọc An huynh, thì ra ngươi là thân truyền của Đạo Chủ… Không đúng, ngươi lại là nữ hài tử?!"

"Bảo Thánh hiền đệ, chuyện này ta có lỗi với ngươi." Doanh Linh Trúc cũng áy náy vạn phần: "Ta thật tên là 【Doanh Linh Trúc】, chính là tộc nhân của Lạc Kinh Doanh thị. Tên Doanh Ngọc An kia chính là tên giả."

"Không sao không sao, đi ra bên ngoài, nữ hài tử hẳn là phải hảo hảo bảo vệ mình." Vương Bảo Thánh ngược lại không sao cả, khoát tay áo tỏ vẻ đã hiểu: "Lúc trước khi ta ôm ngươi còn có chút kỳ quái, Ngọc An huynh, không, thân thể Linh Trúc quá mềm mại, một chút cũng không giống nam…"

Mặt Doanh Linh Trúc lại ửng đỏ một chút, vội vàng đổi đề tài: "Sư tôn, ngài nhìn thấy Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn nhà chúng ta sao?"

Lúc trước nàng thiếu chút nữa muốn thu lại Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn rồi, lại không nghĩ xuất hiện biến cố như vậy, Hỗn Nguyên Ấn đừng nhân cơ hội chạy mất mới tốt.

"Lúc trước cảm ứng nó ở phía tây, hẳn là không chạy xa." Thái Sơ Đạo Chủ cũng là mới nhớ tới việc này, vội vàng thu liễm tâm thần cảm ứng.

Khoảnh khắc sau đáy mắt hắn lóe lên một chút vui mừng: "Nó đang trở về, rõ ràng đã nhận ra huyết mạch của ngươi."

Hắn vừa mới nói xong.

Trong không gian hỗn loạn phá toái phía xa, liền xuất hiện ấn thân màu ám kim như núi nhỏ Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn.

Tốc độ của nó cực nhanh hướng về phía mọi người, hiển nhiên là đã cảm ứng được bên này đánh nhau chấm dứt, liền bay trở về xem một chút.

Theo nó tới gần, uy thế bàng bạc cũng theo đó quét tới.

Trong lúc nhất thời, không gian vỡ vụn chung quanh đều phảng phất bị một cỗ lực lượng khó nói lên lời nghiền ép mà qua, bắt đầu nhanh chóng khép lại, ngay cả năng lượng triều phiên chuyển động cũng lập tức trở nên yên tĩnh.

"Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn." Doanh Linh Trúc mừng rỡ không thôi, vội vàng bấm chỉ quyết, ném thần niệm của mình về phía Hỗn Nguyên Ấn, tỏ vẻ thân mật.

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn hiển nhiên cũng nhận ra huyết mạch của Doanh Linh Trúc, lúc này từ lớn hóa nhỏ, hóa thành một vệt hào quang màu vàng sậm như lưu tinh bay nhanh đến.

Hỗn Nguyên Linh Bảo đẳng cấp còn cao hơn Thánh Khí một cấp, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn dù không có người điều khiển, tốc độ vẫn thập phần kinh người.

Bất quá chỉ trong mấy cái chớp mắt, nó đã đến bên cạnh mấy người.

Chỉ thấy nó bay đến bên cạnh Doanh Linh Trúc, thân mật cọ cọ nàng, thoạt nhìn thập phần thân thiện.

Nhưng mà, ngay khi mọi người cho rằng hết thảy đã kết thúc, Doanh Linh Trúc cũng vươn tay muốn đón lấy nó, nó lại bay tới bên cạnh Vương Bảo Thánh cọ xát.

Thậm chí, nó còn cọ cọ Vương Bảo Quang, mặc dù thoạt nhìn do do dự dự, dường như có vài phần ghét bỏ, nhưng vẫn miễn cưỡng tỏ vẻ thân cận một chút.

Thế này là sao?

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Phải biết rằng, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn chính là Hỗn Nguyên Linh Bảo của lão tổ tông Doanh thị, không nói uy lực vô cùng, còn có rất nhiều chỗ thần dị. Muốn nói nó nhận ra huyết mạch hậu duệ tiên chủ, đây cũng là chuyện bình thường, thân cận với Doanh Linh Trúc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nó đi cọ Vương Bảo Thánh và Vương Bảo Quang là cái quỷ gì?

Cũng may Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn sau khi cọ cọ một vòng, cuối cùng vẫn cọ đến trên người Doanh Linh Trúc, rơi vào trong lòng bàn tay của nàng.

Ngay sau đó, hào quang trên thân ấn tỏa sáng, một tiểu nam hài mặc áo ngắn màu vàng sẫm lộ ra cánh tay, nhìn qua đầu óc ngu ngơ từ trong đó nổi lên.

Trên người hắn tản ra khí tức hùng hậu mà huyền diệu, rất hiển nhiên, đây chính là khí linh của Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn.

Hắn lễ tiết hướng Doanh Linh Trúc thi lễ một cái, biểu tình kích động không thôi: "Tiểu thiếu chủ, ta rốt cuộc tìm được ngươi."

Sau đó, hắn lại thi lễ với Vương Bảo Thánh cùng Vương Bảo Quang, nói: "Tiểu thiếu chủ, hai đệ đệ này của ngươi cũng được, nhưng ta vẫn nguyện ý lựa chọn đi theo ngươi."

Hai đệ đệ?

Doanh Linh Trúc như bị sét đánh, ánh mắt bất giác nhìn về phía Bảo Thánh cùng Bảo Quang, cả người đều choáng váng.

Đây là đệ đệ gì?

"Tiểu thiếu chủ, bọn họ không phải đệ đệ của ngươi sao?" Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn vẻ mặt vô tội nói: "Bọn họ cũng giống như ngươi, trên người đều có khí tức huyết mạch tiên chủ tương đối tinh khiết, không thể nghi ngờ là hậu duệ huyết mạch của Doanh thị, nhưng bởi vì tiên chủ là nữ tử, lại xen lẫn khí tức huyết mạch cường đại khác, nên ta đã lựa chọn ngươi."

Cái gì cái gì?

Lúc này, không đơn thuần chỉ có Doanh Linh Trúc, những người khác cũng đều trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ, tổ tiên Thần Võ Vương thị cũng có huyết mạch Doanh thị? Đây rốt cuộc là huyết mạch Doanh thị lưu lạc bên ngoài, hay là quan hệ huyết mạch thông gia?

"Ngọc An huynh, không ngờ chúng ta còn có quan hệ huyết mạch." Vương Bảo Thánh vui vẻ nở nụ cười: "Quả nhiên chúng ta có duyên phận, khó trách ta nhìn ngươi thuận mắt như vậy."

Có duyên cái đầu ngươi! Ngươi cao hứng như vậy làm cái gì?

Doanh Linh Trúc đỏ mặt hận không thể một cước đạp chết Vương Bảo Thánh.

Đây là biến hóa quan hệ nhân vật quỷ súc gì? Đầu tiên là không hiểu thấu thành huynh đệ… Sau đó lại thiếu chút nữa biến thành vợ chồng, lần này, đột nhiên lại biến thành tỷ đệ!

Chỉ một thoáng, Doanh Linh Trúc đã có ý muốn chết.

…

chương 9:/chương thứ chín Không thể làm huynh đệ, có thể làm tỷ muội à!

…

Bất quá loại cảm xúc ảo não này cũng không duy trì được bao lâu, chỉ trong chớp mắt, trong lòng Doanh Linh Trúc bỗng nhiên thanh minh.

Không đúng a! Thần Vũ Vương thị này mặc dù là phân nhánh khác họ của Doanh thị, đó cũng là chuyện không biết bao nhiêu năm trước.

Hơn nữa nhìn bộ dạng này, hơn phân nửa vẫn là huyết mạch của tổ tiên nàng ta và nữ tử Doanh thị sau khi liên hôn có được.

Nhân tộc huyết mạch, vốn là bắt đầu từ thời kỳ viễn cổ không ngừng thông hôn lẫn nhau, giữa hai bên có được huyết mạch của gia tộc đối phương cũng là chuyện bình thường. Sở dĩ có nồng độ huyết mạch khác biệt, bất quá là bởi vì trình độ huyết mạch thức tỉnh càng cao, sẽ cùng huyết mạch của vị tổ tiên lợi hại nào đó của gia tộc cộng minh càng cao mà thôi.

Tình huống như vậy ở Thánh Vực cũng không hiếm thấy, chỉ cần đi lên mấy đời không phải thân quyến dòng chính thì sẽ không ảnh hưởng đến thành thân, cũng không phạm vào kiêng kị.

Trái tim Doanh Linh Trúc trong nháy mắt thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng vừa mới thoải mái, nàng lại cảm thấy có chút không đúng.

Doanh Linh Trúc ơi Doanh Linh Trúc, trong đầu ngươi đang suy nghĩ cái gì đó? Chẳng lẽ, ngươi thật sự thích Bảo Thánh hiền đệ?

Trong lúc nhất thời, trái tim Doanh Linh Trúc loạn như ma, có chút lộn xộn không thôi.

“Tiểu thiếu chủ, ngài không sao chứ?” Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn Khí Linh nhỏ giọng gọi, trong lòng không hiểu sao có chút

tâm thần bất định.

Nhìn tiểu Thiếu chủ tựa hồ có chút ngây người hô hô, không phải là chọn sai người rồi chứ?

“Không có việc gì.” Doanh Linh Trúc vội vàng bỏ qua tạp niệm, ngược lại hỏi một chuyện thập phần trọng yếu khác: “Hỗn Nguyên Ấn, ngươi có biết Thái Nguyên Đạo Thư ở đâu không?”

Hỗn Nguyên Linh Bảo mặc dù vô cùng trân quý, nhưng mà so sánh, Thái Nguyên Đạo Thư tự nhiên càng thêm trọng yếu, bởi vì cái sau liên quan đến một gia tộc có thể có được truyền thừa cấp Đạo Chủ hay không, đối với tiến bộ nhảy vọt của gia tộc rất trọng yếu.

Vừa nghe vấn đề này, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn liền trở nên mặt mày ủ rũ: “Lúc trước ta và Thái Nguyên Đạo thư luôn ở cùng một chỗ, trốn đông trốn tây ở Vô Tận Thiên Uyên.”

Theo Hỗn Nguyên Ấn êm tai nói ra, mọi người mới biết được tình huống.

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn và Thái Nguyên Đạo Thư vốn là ở cùng một chỗ, nhưng về sau gặp phải một tồn tại cấm kỵ vô cùng đáng sợ trong Vô Tẫn Thiên Uyên, Thái Nguyên Đạo Thư bị nhốt ở bên trong, mà Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn vì vận khí tốt, xuyên qua một vòng xoáy không gian trốn thoát ra được.

Sau đó hắn một đường đần độn, trôi theo dòng nước, bất tri bất giác liền trôi đến phụ cận nơi này, sau đó liền gặp một màn hôm nay.

Nghe xong Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn kể lại, sắc mặt Doanh Linh Trúc lập tức ngưng trọng.

Bị nhốt ở chỗ khủng bố cấm kỵ?

Cấm kỵ có thể làm cho Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn sinh lòng sợ hãi không gì sánh được, quả quyết sẽ không phải là vật đơn giản.

Phải biết, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn chính là Hỗn Nguyên Linh Bảo, cho dù không người điều khiển, cũng có thể nhẹ nhõm treo đánh Chân Tiên bình thường, chống lại Chân Tiên cảnh

trung hậu kỳ mới có thể cố hết sức, chống lại Thánh Tôn bình thường, mặc dù đánh không lại, nhưng cũng chưa chắc sẽ cảm thấy đối phương đáng sợ.

Có thể làm cho Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn sinh ra cảm giác sợ hãi không cách nào đối kháng, cấp Thánh Tôn thập ngũ giai bình thường khẳng định đánh không lại, khởi bước phải là tồn tại thập lục giai, thậm chí vô cùng có khả năng là tồn tại cấp mười bảy Đạo Chủ.

Bất quá đây cũng là bình thường.

Nếu như Vô Tẫn Thiên Uyên dễ xông vào như vậy, các đời tổ tiên Doanh Thị đã sớm tìm về 【Thái Nguyên Đạo Thư】 và 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】 rồi. Chính là bởi vì Vô Tận Thiên Uyên cực kỳ nguy hiểm, xông loạn rất có thể sẽ đụng phải cấm kỵ khủng bố, mới tìm nhiều năm như vậy cũng không có kết quả.

Duy nhất đáng mừng chính là, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn mặc dù một mực ngơ ngơ ngác ngác, nhưng đại để vẫn có thể nhớ rõ vị trí khủng bố của cấm kỵ kia.

Cứ như vậy, ít nhất bọn họ đã có mục tiêu, mà không phải giống như trước kia hoàn toàn là ruồi bọ không đầu tìm lung tung.

Đợi tương lai, chỉ cần đủ thực lực, bọn họ sẽ có cơ hội đi nghênh đón Thái Nguyên Đạo Thư của gia tộc.

“Linh Trúc đừng quá lo lắng.” Thái Sơ Đạo Chủ lên tiếng an ủi: “Chờ tương lai sau khi vi sư truyền thụ Thái Sơ truyền thừa cho ngươi xong, sẽ không còn cố kỵ nữa, đến lúc đó vi sư sẽ đi sâu vào trong Thiên Uyên một chuyến, xem xem có thể tìm được đạo thư của Doanh thị về hay không.”

Về phần hiện nay, Thái Sơ Đạo Chủ cũng là vạn vạn không dám xông loạn vào chỗ sâu Vô Tẫn Thiên Uyên, không phải nói sau khi tiến vào nhất định sẽ chết. Mà là lo lắng vạn nhất chết ở trong đó, Thái Sơ Đạo Thư cũng sẽ thất lạc trong đó, vậy hắn dù là muôn lần chết cũng khó thoát khỏi tội danh này.

Chờ tương lai sau khi Đạo Thư truyền thừa xuống, sự cố kỵ của hắn sẽ nhỏ đi rất nhiều. Đến lúc đó, nếu như có thể tìm lại

truyền thừa một mạch Đạo Thư cho Nhân tộc, đó chính là không thể tốt hơn.

Doanh Linh Trúc nghe hắn nói như vậy, nhất thời cảm động không thôi: “Linh Trúc bái tạ sư tôn.”

“Không sao, tổ tiên Doanh thị có đại ân với Nhân tộc.” Thái Sơ Đạo Chủ thở dài một hơi: “Lúc trước nếu không phải bà ta ngăn cản truy binh, tranh thủ cơ hội sinh tồn cho các tiền bối Nhân tộc, nào có tồn tại Thánh vực như bây giờ.”

Ngừng một chút, Thái Sơ Đạo Chủ lại nói: “Chuyện ở đây tạm thời gác lại, hình chiếu chiếu này của vi sư cũng không kiên trì được bao lâu, các ngươi mau rời khỏi Vô Tận Thiên Uyên, đừng ở lại chỗ này quá lâu, vạn nhất nguy hiểm đưa tới thì không ổn.”

Dứt lời, Thái Sơ Đạo Chủ vừa chuẩn bị đi thì Vương Bảo Quang đã ngăn cản hắn.

“Đạo chủ à, ngài cứ như vậy là không tử tế rồi.” Vương Bảo Quang cười hì hì.

“Bổn đạo chủ sao lại không hậu đạo chứ?” Thái Sơ Đạo Chủ vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn liền tức giận không chỗ phát tiết, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Từ khi tiểu tử thúi này đến đạo cung, toàn bộ không khí của đạo cung đều nhanh chóng phát sinh biến hóa, hiện tại đã thay đổi toàn bộ mạch Vân Bằng, đi theo tiểu tử này làm tạp chí chân tướng gì đó.

Nếu không có tạp chí chân tướng này, mặc dù có loại tệ đoan, nhưng cũng có không ít chỗ tốt, nói không được là Đạo Chủ Thái Sơ đã sớm ra tay thủ tiêu nó.

“Hai huynh đệ bọn ta dốc hết toàn lực lập công lớn, cứu được học tỷ Linh Trúc, người không có chút biểu thị nào sao?” Vương Bảo Quang xoa xoa tay, một bộ dạng chỉ có lợi mà thôi.

“Ha ha.” Hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ cười lạnh nói: “Đệ tử Đạo Cung vốn nên đoàn kết một lòng. Ngươi thân là sư đệ, ra tay cứu giúp khi học tỷ phát sinh nguy cơ, vốn là đạo cung hỗ trợ đoàn kết bày ra, có gì để bày tỏ?”

“Đạo chủ a” Vương Bảo Quang vẻ mặt đau khổ cười ha hả nói, “Lời nói tuy là đạo lý này, nhưng huynh đệ chúng ta cũng phải trả giá rất lớn. Cứ lấy thuốc cứu mạng Bảo Thánh hiền đệ ta xuất ra mà nói, đó là linh dược đỉnh cấp nhất của Thần Võ Vương thị ta, một giọt liền giá trị một viên Hỗn Độn linh thạch! Nghe Bảo Thánh hiền đệ nói, hắn đã nạp đầy đủ một bình nhỏ, không dưới trăm giọt! Đương nhiên, ngài cũng không biểu thị cũng được, đến lúc đó ta đem kết quả của sự tình báo lên tạp chí chân tướng, tốt xấu có thể hồi báo.”

“Tiểu tử ngươi lá gan thật mập, thậm chí ngay cả bản đạo chủ cũng dám uy hiếp.” Thái Sơ đạo chủ hai mắt híp lại, trong ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo vài phần xem kỹ.

Vương Bảo Quang bất vi sở động, vẫn cười tủm tỉm.

“Được rồi, việc này rất lớn, không cho phép truyền lung tung.” Rốt cuộc Thái Sơ Đạo Chủ có chút đuối lý, bất đắc dĩ bại trận, thở dài nói: “Thứ nhất, việc này liên quan đến danh dự học tỷ của ngươi, thứ hai, liên quan đến Niết Bàn Phật Chủ và Bình Thiên Thần Vương Phủ, cần phải định hạn chế mâu thuẫn trong phạm vi nhất định, để tránh tình thế mở rộng, không tốt kết thúc.”

“Bất quá, lần này hai huynh đệ các ngươi vì thế mà lao sư động chúng, còn vận dụng linh dược trân quý trong gia tộc, bổn đạo chủ một chút biểu hiện cũng không có, quả thực không nói nổi. Ban thưởng huynh đệ các ngươi không thành vấn đề, bất quá bổn đạo chủ bây giờ chỉ là một cái hình chiếu…”

Hắn thật sợ tiểu tử Vương Bảo Quang này làm xằng làm bậy, trời mới biết hắn vì việc hồi vốn, có thể làm ra chút đại sự kinh thiên động địa gì đó.

“Không sao không sao, chỉ cần Đạo Chủ lão nhân gia ngài đáp ứng ban thưởng là được, còn phần thưởng cụ thể thì hai huynh đệ chúng ta sẽ tự mình đến lấy bảo khố của đạo cung.” Vương Bảo Quang tỏ vẻ hưng phấn, “Nếu không, lão nhân gia ngài cân nhắc ban thưởng một món Hỗn Nguyên Linh Bảo gì gì đó?”

Bảo quang vẫn là rất thèm thuồng Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn của người ta đấy. Nếu có cùng loại Hỗn Nguyên Linh Bảo hộ

thân, không dám nói làm tốt hơn Thánh Tôn, nhưng ít nhất dưới Thánh Tôn gần như là vô địch.

“Cút!” Thái Sơ Đạo Chủ một hơi phun bay Vương Bảo Quang, bị hắn chọc giận đến cả người run rẩy, “Hỗn Nguyên Linh Bảo? Sao ngươi không hỏi ta có đạo thư chứ!?”

Vương Bảo Quang rất nhanh lại tự mình bay trở về, mặt mũi tràn đầy vẻ không sao cả nói: “Đạo chủ yếu là xem xương cốt ta thanh kỳ, muốn thu ta làm y bát, truyền thừa đạo thư Thái Sơ ta, đó cũng là vô cùng tốt.”

Mắt thấy Thái Sơ Đạo Chủ cảm xúc kích động, thực sự chuẩn bị muốn đánh người, Vương Bảo Quang vội vàng thu liễm một chút, lúng túng cười nói: “Nói đùa, đạo chủ ngài tùy tiện ban thưởng một thánh khí cho một người huynh đệ chúng ta là được.”

Sau đó, Vương Bảo Quang bị đánh bất ngờ.

Thái Sơ Đạo Chủ thừa dịp hình chiếu của mình còn có chút năng lượng, dứt khoát kéo Vương Bảo Quang qua một bên “choang choang” một trận, hung hăng xả ra một ngụm ác khí.

Chờ hắn đánh cho tinh thần sảng khoái, hình chiếu của hắn cũng dần dần tiêu tán.

Cũng may Thái Sơ Đạo Chủ rốt cuộc không quên chuyện ban thưởng, cuối cùng để lại một câu: “Nghe nói Thần Võ Vương thị các ngươi đang tìm bát phẩm linh chủng, như vậy đi, mời Vương thị các ngươi phái đại biểu đi đạo cung một chuyến, bản đạo chủ cho các ngươi một loại linh cốc bát phẩm có thể tự do trồng trọt.”

“Đa tạ Đạo chủ!”

Nghe nói như thế, dù Vương Bảo Quang mặt mũi còn sưng vù, cũng không nhịn được hai mắt sáng rõ, kích động không thôi.

Hắn vội vàng lăn một vòng đứng lên, cười híp mắt chắp tay về phía Thái Sơ Đạo Chủ.

Bát Phẩm Linh Cốc chính là thứ tốt a! Lão tổ gia gia vẫn luôn muốn Bát Phẩm Linh Cốc của Vương thị, nhưng mà có thể tìm được Bát Phẩm Linh Cốc, người ta đều chỉ chịu bán hạt giống!

Đương nhiên, loại tình huống này bọn họ cũng có thể lý giải, linh chủng và linh mễ bán ra dù sao cũng là một trong những nguồn kinh tế của thế gia đại tộc, đổi thành nhà ai cũng sẽ không dễ dàng bán ra nguyên chủng.

Nhưng không mua được hạt giống ban đầu, Vương thị chỉ có thể mua linh chủng trở về trồng trọt, dù sao bị hạn chế rất lớn, hơn nữa phần lớn lợi nhuận đều bị lương chủng kiếm đi.

Nếu có thể lấy được hạt giống Bát Phẩm Linh Cốc của Đạo Cung, coi như là lập công lớn cho gia tộc, nói không chừng lão tổ gia gia cũng sẽ đích thân khen ngợi hắn.

Vương Bảo Quang tiểu tử này tuy rằng điên khùng, tính toán ra ngay cả lão tổ tông nhà mình cũng dám bạo, nhưng mà nên có độ trung thành cùng cảm giác vinh dự của gia tộc là không ít chút nào.

"Hừ! Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm." Giọng nói của Thái Sơ Đạo Chủ dần dần tiêu tán, nghe có vẻ phiêu phiêu tự tại, "Đợi sau một thời gian bận rộn, các ngươi phải đi Thần Võ thế giới một chuyến, thứ nhất là phải tra rõ quá trình chết trận của Linh Lam học tỷ, đồng thời tìm một phương trách nhiệm. Thứ hai, còn phải tìm thế giới Thần Võ các ngươi tính toán một chút, tìm về một ít vật bị trộm của Đạo Cung chúng ta."

Sau khi buông những lời này ra, thanh âm của Thái Sơ Đạo Chủ liền triệt để tiêu tán không thấy.

Đến lúc này.

Vương Bảo Thánh từ lúc bắt đầu lộ ra vẻ hơi có chút khẩn trương mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Thái Sơ Đạo Chủ cũng không biết hắn chính là Thần Vũ Thánh Hoàng chuyển thế, nếu không hơn phân nửa sẽ không dễ nói chuyện với hắn như vậy.

Vương Bảo Thánh nhớ mang máng, kiếp trước mình lấy được không ít bảo vật từ trong đạo cung bảo khố, nhất là tiên chủng tương tự như Côn Đản, Thế Giới Thụ các loại, vốn là từ trong đạo cung bảo khố thuận tay trộm ra.

Xem ra, hắn phải nhanh chóng viết một phong thư trở về, để cho gia tộc chuẩn bị thật tốt.

Bất quá, chuyện này Vương Bảo Thánh cũng không gấp gáp.

Thọ nguyên của Đạo Chủ dài dằng dặc, khái niệm thời gian khác với người thường, thời gian mười mấy hai mươi năm đối với hắn mà nói cũng chỉ là thoáng qua trong nháy mắt. Cái hắn gọi là "Bận rộn quá một trận" này, không chừng là mấy trăm năm, hơn một ngàn năm sau.

Chờ hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ tiêu tán, mọi người cũng bắt đầu lục tục bắt đầu rút lui.

Vô Tận Thiên Uyên này quá mức nguy hiểm, không chỉ là nguyên nhân cấm kỵ mà tất cả thiên tai tự nhiên bên trong cũng cực kỳ đáng sợ. Một khi gặp phải thiên tai lợi hại, ngay cả Thánh Tôn cũng gặp nguy hiểm.

Cho dù là ở khu vực biên giới này, cũng không phải là quá an toàn.

Ở lại thêm một lúc sẽ thêm một chút nguy hiểm.

Rất nhanh, mọi người rời khỏi phạm vi Vô Tận Thiên Uyên, tiến vào trong Loạn Lưu Hải ở giao giới hải vực giao giới hai đại thánh triều Thiên Thụy Thiên Hưng.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, Loạn Lưu Hải đã là khu vực vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với Thánh Tôn mà nói, nơi này chỉ là một bến cảng nhỏ gió êm sóng lặng.

Trên Vân Chu.

Hai huynh đệ Vương Bảo Quang và Vương Bảo Thánh xa xa nhìn Vô Tận Thiên Uyên dần dần đi xa, trong lòng gần như đồng thời nghĩ đến một kế hoạch, đó chính là đợi sau khi An Nghiệp lão tổ làm xong, có thể mời hắn đến phụ cận bên ngoài nhặt "Rác rưởi".

Nghe nói bên trong Vô Tận Thiên Uyên không gian loạn lưu đan xen nhau, vận khí tốt có thể nhặt được một ít bảo vật bay qua bay lại, có chút tương tự như đang nhặt bình chảy bên bờ biển.

Về ngành nghề nhặt rác này, ai có thể hơn được Vương thị chứ?

Một đường không nói chuyện.

Tất cả mọi người cùng nhau trở về Thiên Thụy thánh triều.

Thiên Thụy Thánh Hoàng và Trụ Thăng lão tổ của Yên thị đều cực kỳ vui mừng. Bọn họ sau khi thương lượng một phen, quyết định do đích thân Đỉnh Thăng lão tổ ra tay, áp giải Cơ Côn Luân cùng Đức lão và một đám tội phạm đến Lạc kinh.

Dù sao việc này cũng can hệ trọng đại, không có Thánh Tôn áp giải, bọn họ thực sự không thể an tâm.

Bọn họ vốn cũng muốn chiêu đãi tốt Doanh Linh Trúc và Kỳ Lão, bất quá Doanh Linh Trúc lại tạm thời ở trong biệt viện Quy Nguyên.

Dùng lý do của nàng ta mà nói, đích mạch Thần Vũ Vương thị dường như có liên hệ huyết mạch "thâm hậu" với Lạc Kinh Doanh thị, nên thân cận thật tốt.

Nhưng tình huống này rơi vào trong mắt Thiên Thụy Thánh Hoàng cùng Chư thị lão tổ, lại chọc cho bọn họ cũng không khỏi lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Xem ra, chuyện lần này tuy rằng khó khăn trắc trở, nhưng Thần Vũ Vương thị rốt cuộc cũng ôm được bắp đùi của quý tộc Lạc Kinh.

Không nói đến đám lão già xem náo nhiệt này nghĩ như thế nào, bên kia, Doanh Linh Trúc vào ở Quy Nguyên biệt viện, Vương Bảo Thánh rõ ràng rất vui vẻ.

Hắn cố ý chuẩn bị đầy đủ bát đĩa trái cây, pha tiên trà tốt nhất, nhiệt tình mời Doanh Linh Trúc uống trà nói chuyện phiếm ở nhà thuỷ tạ, vì tránh hiềm nghi, hắn còn đặc biệt mời Vương Bảo Quang đi cùng.

Trên bình đài nhà thuỷ tạ, sắc trời đẹp, ánh nắng tươi sáng, trong hồ nước cũng là tôm cá chơi đùa, sóng nước lăn tăn, không khí vừa vặn.

Đổi về Doanh Linh Trúc trang nữ khí chất nhàn nhã, ôn nhu động lòng người, Vương Bảo Thánh thì trường thân như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, hai người vừa uống trà vừa chuyện trò vui vẻ, từ xa nhìn lại, quả nhiên là một đôi bích nhân.

Nhìn hai người tán gẫu vui vẻ như vậy, Vương Bảo Quang ngồi ở một bên vẻ mặt co quắp, im lặng nghẹn ngào.

Các ngươi nói thì nói, nhưng tóm lại vẫn lấy Vương Bảo Quang ta làm chủ đề tương phản làm gì?

Cái gì mà quản giáo tạp chí 【Chân tướng】, cái gì mà gông xiềng giám thị trên bộ truyền thông hoang dã, cái gì phải xây dựng tư tưởng cho người truyền thông lưu lượng lưu lượng làm vương chứ.

Thế mà còn nói những thứ này trước mặt hắn, Vương Bảo Quang thật muốn đạp hai người bọn họ vào trong hồ, để bọn họ kiến thức cái gì mới gọi là lưu lượng không từ thủ đoạn.

Chỉ tiếc, hai người trước mắt đều là siêu cấp biến thái trong thế hệ trẻ, Vương Bảo Quang một người cũng đánh không lại.

"Ài, linh trúc à, mỗi lần nói chuyện phiếm với ngươi đều vui vẻ như vậy." Vương Bảo Thánh thở dài nói, "Chỉ tiếc, ngươi ta giới tính bất đồng, bởi vì cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, nếu không thật muốn ngủ cùng ngươi, trắng đêm nói chuyện. Hôm nay thời gian không còn sớm, chúng ta ngày mai lại hẹn."

Nhìn bộ dáng cảm khái vạn phần kia của hắn, lại thật sự là cực độ tiếc hận Doanh Linh Trúc là thân nữ nhi! Nếu không, hai người nhất định sẽ trở thành huynh đệ tốt nhất.

Vương Bảo Quang nhịn lại nhịn, thật sự là nhịn không được, cho Vương Bảo Thánh một cái liếc mắt: "Bảo Thánh à, ta thật ra có một kế có thể giải quyết vấn đề này. Đến lúc đó đừng nói trắng đêm đặt chân mà nói, dù là trắng đêm ôm nhau nói cũng được."

Doanh Linh Trúc vốn còn đang âm thầm nghiến răng nghiến lợi, nghe vậy khuôn mặt lại đỏ lên, không nhịn được liếc Vương Bảo Quang một cái: "Bảo Quang sư đệ, ngươi ngươi ngươi, loại chuyện này đừng nói trước mặt ta a. Cái này, loại chuyện này, phải để trưởng bối ra mặt."

Vương Bảo Thánh lập tức tỏ ra hứng thú: "Bảo Quang ca, huynh mau nói xem."

"Đại Càn chúng ta có một môn công pháp, là chuyên cung cấp cho công công trong cung tu luyện, bất quá, cấp bậc hệ thống đối với ngươi mà nói có chút thấp." Vương Bảo Quang cười hắc hắc nói, "Nhưng ta nghe nói hoàng thất Đông Hà cũng có

công pháp tương tự, hình như gọi là Quỳ Âm Thánh Đồ. Không bằng ngươi đi bẩm báo Thương Thương Bình Thần Hoàng bệ hạ, cầu hắn cho ngươi tu luyện công pháp nhất mạch này. Kể từ đó, ngươi cùng Linh Trúc học tỷ không thể làm huynh đệ được, có thể làm tỷ muội, ha ha ha ha ha."

"Bảo Quang sư đệ, có phải ngươi cảm thấy mình rất hài hước hay không?" Mặt Doanh Linh Trúc cũng không đỏ, ngược lại dùng ánh mắt giết người hung hăng nhìn chằm chằm Vương Bảo Quang.

Vương Bảo Quang cười hắc hắc, vuốt mũi không nói.

"Bảo Quang ca, đừng đùa nữa." Vương Bảo Thánh thở dài, sắc mặt có chút buồn rầu: "Trên người ta gánh vác truyền thừa đích trưởng mạch của gia tộc… Ài, thật sự là quá phiền toái."

Nói xong, Vương Bảo Thánh lắc đầu thở dài, lần nữa cáo từ, trở về thừa dịp ban đêm tu luyện.

Vương Bảo Quang bị một mình lưu lại nhìn sắc mặt Doanh Linh Trúc, lại nhìn bóng lưng Vương Bảo Thánh, trong lòng trong nháy mắt sinh ra một cỗ minh ngộ.

Nơi đây không nên ở lâu, xem ra mình phải nhanh chóng chuồn thôi.

Đêm đó.

Trăng sáng sao thưa.

Vương Bảo Quang nhân lúc ban đêm thu dọn hành lý, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng hắn vừa rời biệt viện Quy Nguyên, còn chưa kịp trời cao mặc chim bay thì một giọng nữ lạnh lùng vang lên sau lưng hắn: "Bảo Quang sư đệ, trời chưa sáng ngươi đã ra ngoài, chuẩn bị đi đâu?"

Vừa dứt lời, thân ảnh Doanh Linh Trúc đã xuất hiện ở phía sau hắn.

Dưới ánh trăng, nàng một thân áo trắng, thanh tĩnh nhã nhặn, nhìn có chút dọa người.

Vương Bảo Quang chạy trốn không thành lại bị bắt, không khỏi lúng túng cười hai tiếng, quay người giải thích: "Ta là

lệnh lao lực, phải lập tức trở về đạo cung xử lý một chút sự nghiệp.”

“Muội gấp cái gì vậy?” Dưới bóng đêm mông lung, Doanh Linh Trúc cười rất dịu dàng: “Lúc trước Bảo Quang sư đệ nghĩ biện pháp cứu ta, học tỷ ta còn chưa kịp cảm tạ tỷ thật tốt.”

“Học tỷ, tỷ nghe đệ giải thích.” Vương Bảo Quang bị cô ta cười đến mức toàn thân dựng tóc gáy, mồ hôi rơi xuống: “Đệ có một tin tức vô cùng quan trọng, bằng lòng chia sẻ với học tỷ, chỉ mong học tỷ đại nhân đừng cho tiểu nhân.”

“Ồ? Nói thử xem, xem giá trị tình báo của ngươi có đáng giá không.” Doanh Linh Trúc móc ra Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, Bà Sa ấn Hỗn Nguyên Ấn, cười càng thêm ôn nhu “Ta mới có được Hỗn Nguyên Linh Bảo của gia tộc, còn chưa kịp kiểm tra uy lực.”

Lúc này, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn cũng có chút ngơ ngác.

Tiểu thiếu chủ đây là muốn chuẩn bị đánh đệ đệ sao? Đánh đệ đệ vậy mà cũng muốn vận dụng Hỗn Nguyên Linh Bảo, kích thích như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn không khỏi nhớ tới 【 Tiên chủ 】.

Tiểu thiếu chủ ta nhà ta tính nết rất giống chủ nhân đời trước a, quả quyết như vậy, ngay cả đánh đệ đệ cũng có khí thế như nhau.

Chậc chậc, đây là chọn đúng chủ nhân rồi.

“Khụ khụ… Học tỷ có chỗ không biết. Bảo Thánh đệ đệ nhà ta, đời này mặc dù chưa từng yêu đương, nhưng mà, lại có hai đại Phi Văn yêu nhau.” Vương Bảo Quang cực kỳ lưu loát bán đứng Bảo Thánh, ngữ khí thanh tình thân thiết, “Một người là tiên sinh năm đó của học đệ Bảo Thánh, gọi là Thân Đồ Thi Hà, một người là phụ tá đắc lực khi hắn lập nghiệp, gọi là Âu Dương Nam Yến.”

“Từ tính cách, tuổi tác, dung mạo cùng phân tích phương hướng, Bảo Thánh nhà chúng ta không quá thích nữ hài tử không thành thục. Hắn càng thêm thân cận tuổi tác lớn, tính cách thành thục, năng lực mạnh, lại mang theo một chút thiên

nhiên bá đạo. Dùng những bản sao chép kia mà nói, hắn thích chính là ngự tỷ Phạm nhi… Linh Trúc học tỷ so với Bảo Thánh lớn hơn ba trăm tuổi, tuổi tác ngược lại vừa vặn tốt, bất quá… Ngươi cái này còn phải chú ý mấy cái khí chất thể hiện, Bảo Thánh nhà chúng ta thế nhưng là rất chọn ăn đấy."

"Ha ha ha ~ "

Doanh Linh Trúc cười đến càng thêm giống ngự tỷ Phạm nhi.

Chỉ thấy nàng nhấc bàn tay ngọc lên, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn đón gió dài ra, trong chớp mắt đã trở nên giống như một tòa núi nhỏ áp lực khủng bố: "Đa tạ Bảo Quang sư đệ cung cấp tình báo."

"Chờ một chút! Ta cung cấp tình báo, ngươi còn muốn đánh ta?" Ánh mắt Vương Bảo Quang vô cùng sợ hãi.

"Ngươi dễ dàng như vậy đã bán rẻ Bảo Hiền đệ, may mà hắn còn tín nhiệm ngươi như vậy. Ta phải thay hắn giáo huấn ngươi một chút."

Oanh oanh oanh!

Tiếng năng lượng nổ tung liên tiếp vang lên.

Cùng lúc đó còn có tiếng kêu rên thảm thiết của Vương Bảo Quang.

Sau nửa canh giờ, tiếng nổ năng lượng mới ngừng lại.

Doanh Linh Trúc thu hồi Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, nhẹ nhàng để lại một câu: "Quay lại, ngươi đem tình báo của Thân Đồ Thi Hà và Âu Dương Nam Yến, tỉ mỉ đưa tới cho ta."

Nói xong, vẻ mặt nàng sảng khoái mờ mịt mà đi.

Tại chỗ, Vương Bảo quần áo tả tơi nằm trong một cái hố thật lớn, nước mắt không ngăn được ào ào chảy ròng.

Này cũng không được, vậy cũng không được, tâm tư nữ nhân này sao lại quỷ quyệt khó lường như thế? Quả nhiên là không thể đoán được, không thể đoán được.

Vẫn là 【Chân tướng 】 tạp chí tốt, nó vĩnh viễn sẽ không lừa gạt ta.

…

Chương 10: Vương thị tuấn kiệt! Ngọc Hà trưởng công chúa

…

Thời gian nhàn nhã luôn có vẻ rất ngắn, bất tri bất giác, Doanh Linh Trúc đã ở biệt viện Quy Nguyên hơn hai tháng.

Mà trước đây, Vương Bảo Thánh vốn đang chuẩn bị kế hoạch đối phó Cơ Côn Luân, bởi vì biến cố này trong Vô Tẫn Thiên Uyên, kế hoạch tạm thời gác lại.

Bất quá, cân nhắc đến phản ứng tiếp theo mà Bình Thiên Thần Vương phủ có thể có, kế hoạch này cũng không có triệt để đình chỉ, mà là do minh chuyển ám, do người phụ trách các lộ âm thầm chậm rãi chuẩn bị, để ứng đối các loại tình huống khả năng có thể tiếp sau.

Mà bản thân Vương Bảo Thánh, lại còn có một chuyện rất trọng yếu cần hoàn thành.

Chuyện này, cũng là một trong những mục đích chủ yếu mà bọn họ đi tới Thánh vực lần này.

Đó chính là —— nhận tổ quy tông.

Hai tháng sau, 【Thiên Hư Vân Chu 】 vẫn luôn lưu tại Quy Nguyên biệt viện phá toái trường không, chạy ra khỏi cương vực Thiên Thụy thánh triều, thuận theo đường nhỏ một đường hướng thánh triều khác mà đi.

Thánh vực thế giới cổ xưa mà khổng lồ, Thiên Thụy, Thiên Hưng hai đại thánh triều đều là thánh triều tuổi trẻ khai thác, tổng lịch sử bất quá là một hai mươi vạn năm mà thôi. Hướng về phía trung thổ Đông Hà thần triều, còn có không ít các thánh triều khác.

Lần này phương hướng cùng mục tiêu của Thiên Hư vân chu, chính là một thánh triều khác xa xôi lại có chút cổ xưa —— Ngọc Hà thánh triều.

Đoạn đường này đi qua, phải đi qua Hư Không Hải, thậm chí còn xuyên qua một ít đại trận dịch chuyển không gian do

chính quyền kiến tạo, khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Trước sau hao phí tổng cộng hơn hai năm, Thiên Hư Vân Chu mới căn cứ tuyến đường hàng hải đi vào phạm vi thế lực của Ngọc Hà thánh triều.

Khác với Thiên Thụy thánh triều, Thiên Hưng thánh triều là tiểu thánh triều xa xôi, lịch sử lâu đời, thực lực hùng hậu, chỉ riêng bản thân thánh triều đã chiếm cứ mấy thế giới.

Cách Ngọc Hà thánh triều còn một đoạn, xa xa, mọi người trên Thiên Hư vân chu thấy được trong biển hư không mênh mông vô tận phía trước, xuất hiện một thiên hà to lớn uốn lượn quanh co.

Sông Thiên Hà này giống như sợi dây ràng buộc, xuyên qua giữa một thế giới rộng lớn, uốn lượn xoay quanh, mang đến năng lượng và tài nguyên cuồn cuộn không ngừng cho mảng thế giới rộng lớn này, cũng cho mảng thế giới tràn đầy sức sống.

Con Thiên Hà bao la hùng vĩ này tên là 【Ngọc Hà】.

Mà một đại thế giới này chính là 【Ngọc Hà thánh triều】.

Nghe nói Ngọc Hà thánh triều từ tổ tiên nhân tộc tới khai hoang, thành lập nơi sinh sống đã có hơn năm mươi vạn năm lịch sử.

Lấy Ngọc Hà thánh triều làm trung tâm, chung quanh còn có rất nhiều tiểu thế giới lớn nhỏ như hòn đảo trong biển, bọn chúng hình thành từng Tiên Triều nửa độc lập nửa dựa vào, như chúng tinh củng nguyệt bảo vệ Ngọc Hà thánh triều khổng lồ.

Nếu như thị giác lại hoành quan một chút, phạm vi thế lực toàn bộ Ngọc Hà thánh triều, ở trong Đông Hà thần châu mênh mông cũng coi như là 【Một phương cô đảo】. Nó cùng các thánh triều khác rải rác ở chung một chỗ, xa xa bảo vệ lấy thế giới Đông Hà Trung Thổ rộng lớn.

“Thật sự là sóng to gió lớn a ~ “

Trên Thiên Hư Vân Chu, Vương An Nghiệp và một đám tộc nhân chi nhánh Vương thị đến từ thế giới Thần Võ, xa xa nhìn

sợi dây Thiên Hà mỹ lệ, trong lòng cũng mênh mông không thôi.

Đúng vậy, lần này người đến Thánh Triều Ngọc Hà không chỉ có tộc nhân 【Trường Ninh Vương thị】, còn có Lũng Tả Vương thị, Mạc Nam Vương thị, Đại Càn Vương thị, Hàn Nguyệt Vương thị…

Tổ tiên của Hàn Nguyệt Vương thị lúc trước chính là đích thứ mạch và một số tộc nhân trực mạch của Ngọc Hà Vương thị. Mà nhiều năm qua, Vương thị khai chi tán diệp trong thế giới thần võ đã sinh sôi nảy nở ra rất nhiều chi nhánh của Vương thị.

Đại Càn Vương thị, chẳng qua là một trong những chi nhánh gia tộc được phân ra từ Hàn Nguyệt Vương thị.

Trên thực tế, ở trong thế giới Thần Võ, gia tộc từ Hàn Nguyệt Vương thị phân chia ra không chỉ riêng một chi Đại Càn Vương thị, chẳng qua có chút phát triển tốt, có chút phát triển kém, thậm chí còn có ở trong lịch sử mênh mông hoàn toàn mai một vô tung.

Mà Đại Càn Vương thị cũng từng phân ra rất nhiều chi mạch, Lũng Tả Vương thị cũng chỉ là một trong số đó.

Về phần Trụ Hiên lão tổ năm đó nam hạ khai hoang, thành lập Bình An Vương thị, đương nhiên cũng không phải gia tộc đầu tiên được phân ra từ Lũng Tả Vương thị. Chỉ có điều, Bình An Vương thị cuối cùng vẫn còn sống, hơn nữa sinh sôi nảy nở càng ngày càng hưng thịnh, mới tạo thành cách cục như bây giờ.

Cũng giống như một cây đại thụ, trong quá trình không ngừng khai chi tán diệp, có một số cành cây héo rũ, mà có một số cành cây lại càng thêm thịnh vượng.

“An Nghiệp à~” Một vị lão lưng còng chòm râu hoa râm, thân hình cao lớn có chút kích động nói, “Lần này Thần Võ Vương thị nhất mạch của chúng ta, đến nay Ngọc Hà Vương thị nhận tổ quy tông, vẫn là dựa vào uy phong của Trường Ninh Vương thị. Về mặt nghi thức tế tổ, ngươi phải chỉnh sửa lại nhiều hơn, miễn cho khiến người ta xem thường Thần Vũ Vương thị nhất mạch chúng ta.”

Vị Chử lão này tên là 【Vương Định Hồng】, chính là đệ nhất lão tổ của Hàn Nguyệt Vương thị, tuổi tác đã hơn ba nghìn tám trăm tuổi.

Cuộc đời của hắn đã đi đến năm tháng cuối cùng, Bảo Điển đã sớm truyền thừa cho tiểu bối trong gia tộc, hiện nay hy vọng lớn nhất của cuộc đời, chính là có thể tận mắt nhìn thấy Thần Võ Vương thị nhận tổ quy tông, nhìn thấy gia phả hai bên nối tiếp lại, hoàn thành nguyện vọng của tổ tiên Vương thị.

Vương An Nghiệp cũng không kích động như Vương Định Hồng, nhưng toàn bộ gia phả Thần Võ Vương thị và Thánh Vực Vương thị tăng tu, chính là sách lược chủ yếu của Thần Vũ Thánh Minh, bởi vậy Vương thị cũng hết sức giúp đỡ.

"Định Hồng lão tổ cứ yên tâm." Thái độ của Vương An Nghiệp cung kính trả lời: "An Nghiệp nhất định sẽ không để Thần Võ Vương thị mất mặt. Nhưng 【Bảo Thiên】 của Hàn Nguyệt Vương thị chúng ta cũng là thiên tài hàng đầu, đồng dạng cũng có thể chống đỡ được cục diện."

Tuổi tác của Vương An Nghiệp xấp xỉ với Doanh Linh Trúc, trước mắt tu vi mới vào Lăng Hư cảnh tầng bảy, kém hơn Doanh Linh Trúc một bậc, nhưng so với tu sĩ có tu vi như Vương Định Hồng cả đời đều dừng lại ở Lăng Hư cảnh tầng một mà nói, lại mạnh hơn rất nhiều.

Cho dù là phóng nhãn toàn bộ thế hệ trẻ Thánh vực, người có thể so sánh cũng là lác đác không có mấy.

"So với An Nghiệp lão tổ, Bảo Thiên kém quá xa." Nghe Vương An Nghiệp nói, Vương Bảo Thiên đứng ở một bên vội vàng khiêm tốn một câu.

Với tư cách tuấn kiệt trẻ tuổi của Hàn Nguyệt Vương thị, tuổi tác của hắn không kém Vương Phú Quý bao nhiêu, cũng không đến chín trăm tuổi, mà tu vi cũng đạt đến Lăng Hư cảnh tầng một, trước mắt nhậm chức ở phủ công chúa Phù Nam.

Hắn xem như đã vượt qua thời đại tốt nhất.

Mấy năm nay, Hàn Nguyệt Vương thị đi theo Trường Ninh Vương thị kiếm tiền, tài sản càng ngày càng giàu có, đương nhiên là nguyện ý tiêu nhiều tài nguyên hơn cho con cháu đời sau.

Bởi vậy, trước mắt tu vi huyết mạch của Vương Bảo Thiên đạt đến Thiên Tử Bính đẳng.

Chỉ là khổ nỗi không có tiên kinh, bởi vậy Hàn Nguyệt Vương thị lui mà cầu thứ yếu, tiêu phí cái giá tương ứng từ Trường Ninh Vương thị lấy một viên 【đệ tam giai a tháp nạp truyền thừa tinh hạch】. Truyền thừa tinh hạch này tuy nói so với tiên kinh hơi không bằng, nhưng cũng có thể chống đỡ hắn đi ra con đường chân tiên của mình.

Vương Bảo Thiên xem như đã chịu tải dã tâm lớn nhất của Hàn Nguyệt Vương thị trước mắt, mục tiêu tương lai là thẳng đến Tiên Tộc!

"Bảo Thiên không kém, cũng rất cố gắng." Vương An Nghiệp vỗ bả vai hắn cười nói: "Lát nữa thân thiết với đệ đệ Bảo Thánh của ngươi nhiều hơn, đối tượng tham mưu giúp hắn."

Bảo bối trọng tôn nhi của hắn rất ưu tú, duy chỉ có hôn sự này lại là lão đại khó, Vương thị từ trên xuống dưới đều sắp sầu chết rồi!

"Vâng, An Nghiệp lão tổ." Vương Bảo Thiên vội vàng nhận lời: "Trước đó nhà chúng ta đã viết thư cho Thiên Hà Vương thị, đề cập đến tình hình của Bảo Thánh, xin bọn họ chuẩn bị trước."

Cách đó không xa, Vương Bảo Thánh đang cùng một vị thanh niên áo trắng uống trà nghe được đối thoại của bọn họ, lại nhịn không được lộ ra vẻ khổ não.

Người này còn chưa tới Thiên Hà thánh triều, gia tộc lại đã bắt đầu an bài cho hắn các loại tương thân.

Thanh niên áo trắng ngồi đối diện hắn đương nhiên chính là Doanh Linh Trúc nữ giả nam rồi.

Nghe nói Vương Bảo Thánh muốn xem mắt, nàng cũng không thèm để ý, ngược lại cười ha ha uống trà nói: "Xem ra Bảo Thánh hiền đệ xem mắt là trốn không thoát, có cần ngu huynh giúp ngươi tham mưu tham mưu hay không?"

Chuyến đi này của nàng là trở về Thái Sơ Đạo Cung, dù sao cũng phải đi ngang qua Thiên Hà Thánh Triều, bởi vậy Bảo Thánh liền mời nàng cùng đồng hành.

Chỉ là thân phận của Doanh Linh Trúc quá mức kinh thế hãi tục, bởi vậy vẫn giả mạo tên của Doanh Ngọc An, lấy thân phận bằng hữu của Vương Bảo Thánh tham dự vào trong đội ngũ.

Nhìn bộ dáng nàng cười trêu chọc, hiển nhiên là căn bản không tin Vương Bảo Thánh có thể tương thân thành công, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

"Ngọc An huynh." Vương Bảo Thánh nặng nề thở dài một hơi nói: "Hiện ta đã đủ khó khăn rồi, ngươi đừng có chê cười ta."

"Có gì khó chứ, đến lúc đó chuẩn bị mấy phần đề kiểm tra trí lực là được rồi." Doanh Linh Trúc cười tủm tỉm nói: "Bảo đảm khiến những oanh oanh yến yến kia nhượng bộ lui binh."

Đoàn người cười cười nói nói, Thiên Hư Vân Chu đã tiến vào lãnh thổ Ngọc Hà thánh triều, bắt đầu đi về phía Ngọc Hà thánh thành thủ đô của Ngọc Hà thánh triều.

Lại qua một tháng, Thiên Hư Vân Chu cuối cùng đã tới cảng trống của Ngọc Hà thánh thành. Ngọc Hà vương thị đã sớm nghe tin, cũng đã phái tộc nhân tới đây nghênh đón các tông thân.

Lần này chính là Thần Vũ Vương thị chính thức tới chơi, Ngọc Hà Vương thị đối với chuyện này tương đối coi trọng, người dẫn đội đến nghênh đón chính là lão tổ thứ hai của gia tộc - Huyễn Minh Tiên Quân, chữ lót rất đúng dịp là chữ lót 'Huyên', tên thật là Vương Cũng Huyễn, ngược lại là lão tổ Trụ Hiên của Trường Ninh Vương thị đồng âm.

Đồng hành còn có Ngọc Hà Vương thị đương đại tộc trưởng.

Bất quá hai nhà đã tự mình sinh sản hơn mười vạn năm, dựa theo bối tự sắp xếp đã rất khó phân rõ bối phận rồi. Bởi vậy, hai bên trước khi bàn bạc sớm đã hiệp định, tự tìm một nhân vật có tính tiêu điểm đến neo định bối phận, người phía sau đều dựa theo cái neo này mà đến.

Mà lần này Vương Thủ Triết không tới, chính là nhân vật có tính đánh dấu cao, bối phận chữ "Thủ" của Vương thị. Đúng lúc tộc trưởng Ngọc Hà Vương thị cũng là chữ lót "Thủ", gọi là 【Vương Thủ Đức】, tuổi tác còn lớn hơn Thủ Triết ba trăm tuổi.

Nhưng vô luận tính như thế nào, Huyễn Minh tiên quân đã hơn sáu ngàn tuổi chính là lão tổ bối phận cực cao chân chính.

Đại biểu của đoàn người Thần Võ Vương thị là Vương Định Hồng đức cao vọng trọng, ông ta là trưởng bối lớn tuổi nhất của toàn bộ Thần Vũ Vương thị hiện nay.

"Định Hồng bái kiến Huyễn Minh lão tổ." Vương Định Hồng kích động hành lễ: "Chuyến đi của chúng ta, vậy mà mệt nhọc lão tổ phải đích thân tới đón, thật là hổ thẹn không dám nhận."

"Định Hồng, miễn lễ miễn lễ."

Huyễn Minh lão tổ bề ngoài nhìn qua như là một nam tử năm sáu mươi tuổi, dáng dấp có chút tiên phong đạo cốt, khí chất phiêu dật.

Hắn cười ha hả gọi mọi người: "Đám khách quý của Thần Vũ Vương thị lần đầu tiên đến tế tổ Ngọc Hà Vương thị, đương nhiên chúng ta không thể thất lễ. Đúng rồi, ngươi hãy giới thiệu một chút về an nghiệp của Thần Vũ Vương thị cho ta."

Vương Định Hồng đã hiểu. Huyễn Minh lão tổ đây là hướng về phía đám người Trường Ninh Vương thị mà tới.

Rất hiển nhiên, lúc trước hai bên bàn bạc mấy lần, cũng đã có chút hiểu biết đối với nhau, bọn họ cũng là nghe nói tên cùng lai lịch của Vương An Nghiệp!

Vương Định Hồng vội vàng kéo Vương An Nghiệp tiến lên, giới thiệu: "An Nghiệp, vị này là Huyễn Minh lão tổ, vị này là Thủ Đức gia chủ."

Vương An Nghiệp thái độ cung kính tiến lên hành lễ: "Thần Võ Trường Ninh Vương thị An Nghiệp, gặp qua Huyễn Minh lão tổ, gặp qua Thủ Đức thái gia gia."

Huyễn Minh lão tổ vội vàng vô cùng khách khí đỡ Vương An Nghiệp dậy.

Hắn nhìn Vương An Nghiệp từ trên xuống dưới, cười đến giống như ăn mật đường: "An Nghiệp một ngàn năm còn chưa tới đúng không? Tu vi dĩ nhiên đã là Lăng Hư cảnh hậu kỳ! Đúng là hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy! Lúc trước khi ta nghe Thiên Ca tiền bối của Kỳ thị nhắc tới ngươi, ta còn có

chút không tin, nhưng chưa từng nghĩ tới, ngươi còn lợi hại hơn Thiên Ca tiền bối nói."

"Thiên Ca!"

Vị Tiên Hoàng này của Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng là thừa dịp thánh vực khai thác sóng triều đến một đợt nhận tổ quy tông, cùng thánh vực tôn thất liên hệ.

Tuy nhiên lai lịch của Yên thị lớn hơn Vương thị.

Trong Ngọc Hà thánh triều thực lực mạnh mẽ, dòng họ hoàng tộc chính là họ Côn Bằng.

Lúc trước tổ tiên Chư thị chính là đệ tử đích thứ mạch của một Tiên Vương Phủ nào đó của Ngọc Hà Kính thị. Lúc ấy tổ tiên Kính thị bởi vì không thể tranh thủ được tư cách kế thừa tiên kinh, bởi vậy bị Thần Vũ Thánh Hoàng lừa gạt đi khai hoang thế giới Thần Vũ.

Hiện giờ Hàn Nguyệt Tiên Kinh của Chử thị chính là chiến lợi phẩm mà Thần Vũ Thánh Hoàng lấy được trong quá trình khai hoang, phân phối cho Chử thị, lúc này mới có nhất mạch Tiên Hoàng Chử thị sau này.

"Huyễn Minh lão tổ, Mục Vân bệ hạ của chúng ta cũng tới Ngọc Hà thánh triều sao?" Vương An Nghiệp hơi kinh ngạc nói.

"Thiên Ca tiền bối hiện giờ chính là danh nhân tại Ngọc Hà thánh triều." Huyễn Minh lão tổ cười vô cùng vui vẻ, vô cùng hòa ái, "Nàng tư chất tuyệt luân, sau khi tự nhận tổ quy tông liền được Ngọc Hà thánh hoàng rất sủng ái, càng xưng tỷ muội với Ngọc Hà trưởng công chúa đại danh đỉnh đỉnh, mấy chục năm gần đây, nàng vẫn luôn ở trong phủ Ngọc Hà trưởng công chúa."

Sau đó, Huyễn Minh lão tổ lại giới thiệu một chút về Ngọc Hà trưởng công chúa.

Đó là công chúa truyền kỳ của Ngọc Hà thánh triều, trước mắt vẫn chưa tới bảy ngàn tuổi, cũng đã tu luyện đến cấp bậc Đại La thánh tôn, là vị lão tổ Thánh Tôn thứ ba của Ngọc Hà hoàng thất.

Lúc trước, Mang Thiên Ca nghe nói Vương thị muốn tới Ngọc Hà thánh triều, liền cùng Ngọc Hà trưởng công chúa nhắc tới một ít tài năng tuấn kiệt của Trường Ninh Vương thị. Cũng chính là như thế, Ngọc Hà trưởng công chúa còn đặc biệt triệu kiến Huyễn Minh tiên quân, hỏi thăm một ít tình huống tiếp đãi.

Có lẽ chính bởi vì có tình huống như vậy, lần tiếp đón này liền biến thành do Huyễn Minh lão tổ tự mình dẫn đội, chỉ sợ chậm trễ Thần Vũ Vương thị.

Huyễn Minh lão tổ trong khi nói chuyện, lại giới thiệu với mọi người Vương Thủ Đức tộc trưởng. Thủ Đức tộc trưởng hiện tại một ngàn ba bốn trăm tuổi, nhưng tu vi lại chỉ vừa mới đạt tới Lăng Hư cảnh tầng một.

Trong quá trình hắn hàn huyên với Vương An Nghiệp, tư thái cũng vô cùng khách khí, không bày ra dáng vẻ trưởng bối chữ "Thủ" gì cả. Cũng khó trách, tộc trưởng Thủ Đức Tộc ngay cả Chân Tiên chủng cũng không phải, thành tựu lớn nhất trong tương lai chỉ sợ cũng chỉ là Lăng Hư cảnh hậu kỳ.

Nhưng Vương An Nghiệp người ta tuổi còn trẻ đã là Lăng Hư cảnh tầng bảy, tiềm lực như vậy, có thể nói tiền đồ vô lượng.

Đương nhiên Vương An Nghiệp cũng không phải là người sẽ tự giữ tu vi, từ đầu đến cuối đều cung kính với tộc trưởng Thủ Đức tộc, mở miệng là thái gia gia ngậm miệng, căn bản không để ý đến sự khác biệt về huyết mạch và tu vi cao thấp.

"An Nghiệp, vị này chính là tộc thúc của ngươi 【Vương Thất Hưng】." Tộc trưởng Thủ Đức kéo một thanh niên bề ngoài tuấn lãng qua đây, giới thiệu với mọi người: "Tuổi tác Thất Hưng tộc thúc nhà ngươi nhỏ hơn ngươi mấy chục tuổi, chính là Chân Tiên chủng thế hệ này của Ngọc Hà Vương thị chúng ta, đã kế thừa tiên kinh của 【Nguyên Cảnh lão tổ】 nhà chúng ta."

Vương An Nghiệp vội chắp tay hành lễ với thanh niên: "An Nghiệp gặp qua Thất Hưng tộc thúc."

"An Nghiệp chớ khách khí." Vương Thất Hưng vội vàng đỡ Vương An Nghiệp: "Gia tộc này của ta Chân Tiên chủng, so với An Nghiệp thật sự là tự thẹn không bằng, kém quá nhiều."

Vương Thất Hưng thân là Chân Tiên chủng thế hệ này của Ngọc Hà vương thị, cũng có thể coi là một câu thanh niên tài tuấn, nhưng hắn chín trăm mấy chục tuổi, bây giờ tu vi mới vừa đạt tới Lăng Hư cảnh tầng hai. Dựa theo tiến độ tu vi của hắn để suy tính, trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn đại khái chỉ có Thiên Tử Đinh đẳng, đây vẫn là trình độ kế thừa Tiên Kinh sau này.

Tuy nhiên, với sự giáo dưỡng của Vương An Nghiệp, đương nhiên sẽ không vì vậy mà xem thường người thấp kém, thái độ đối đãi với vị tộc thúc Vương Thất Hưng này vẫn vô cùng cung kính như cũ, cũng giới thiệu Vương Bảo Thánh đi theo cho mọi người một lần.

Vương Bảo Thánh chỉ chừng bảy trăm tuổi, cũng đã là Lăng Hư cảnh tầng sáu, tự nhiên lại rước lấy sự thán phục của đám người Ngọc Hà Vương thị.

Điều này quả thực có chút khoa trương, sợ là lúc trước khi Ngọc Hà trưởng công chúa còn trẻ, so với hắn cũng kém hơn một bậc nhỉ?

Ngay khi đám người Ngọc Hà Vương thị nghênh đón Thần Vũ Vương thị.

【 Ngọc Hà trưởng công chúa phủ 】.

Là trưởng công chúa có địa vị tôn quý nhất của Ngọc Hà thánh triều, vị trí của phủ trưởng công chúa đương nhiên nằm ở khu vực trung tâm nhất của Ngọc Hà thánh thành, cách Thánh hoàng cung cũng không xa.

Kiến trúc chính của nó xây dựng trên một cái Thánh Mạch bát phẩm, không chỉ nồng độ linh khí cao đến kinh người, phong cách kiến trúc càng là rường cột chạm trổ, cực kỳ xa hoa.

Nghe nói, lúc trước vì xây dựng phủ công chúa này, Ngọc Hà thánh hoàng đặc biệt mời hơn vạn công tượng đứng đầu trong thánh triều, lại tìm tài liệu tốt nhất, trước sau tốn mấy trăm năm thời gian, cuối cùng mới sửa xong phủ công chúa này.

Nghe nói ngay cả trận pháp trong phủ công chúa này cũng là mời Trận Pháp Thánh Tôn nổi tiếng nhất Đông Hà Thần Châu tự mình thiết kế, trước sau không dưới mười viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đủ loại như vậy, quả nhiên khắp nơi đều hiển lộ sự sủng ái của Ngọc Hà thánh hoàng đối với vị trưởng công chúa này.

Ngay trong hậu uyển của phủ trưởng công chúa, có một tòa Trích Tinh Đài.

Trích Tinh Đài cao cao tại thượng, đứng ở trên đài, dường như tiện tay liền có thể chạm vào Ngọc Hà phiêu miểu mà thần bí uốn lượn kia.

Nhìn theo phương hướng uốn lượn của Ngọc Hà, trong ánh sáng mông lung phảng phất có thể nhìn thấy một phương lại một phương thế giới độc lập, mỹ lệ mà mộng ảo.

Giờ phút này.

Trên Trích Tinh Đài, hai vị nữ tử khí tràng phi phàm đang ngồi đối diện nhau, chè chén rượu quý ủ từ Bát Phẩm Linh Mễ.

Bát phẩm thánh tửu tính nóng như lửa, hai vị nữ tử này cũng không biết đã uống bao lâu, nghiễm nhiên đã hơi say, gương mặt như tuyết ngọc cũng đỏ ửng.

Hai vị nữ tử này, người bên phải mặc một bộ váy tay dài màu đỏ vàng, tướng mạo xinh đẹp, khí chất ung dung, giữa lông mày tự nhiên mang theo tôn quý cùng uy nghiêm, đó là loại mỹ nhân cho dù ở trong quần phương, cũng có thể làm cho người ta liếc mắt một cái liền chú ý tới.

Mỹ nhân này chính là Thiên Ca.

Giờ phút này nàng tùy ý dựa vào ghế mềm, một tay cầm bầu rượu, uống từng ngụm từng ngụm, thái độ tùy ý mang theo vẻ phóng túng.

Uống hết nửa bình, nàng mới lau môi một cái, ánh mắt phượng chuyển động uyển chuyển liếc về phía nữ tử đối diện: “Ngọc Hà muội muội, tu vi này của muội mặc dù cao, nhưng tửu lượng lại không được ah, còn phải hảo hảo ma luyện. Vội vàng uống một ngụm, nuôi cá đâu?”

Nữ tử bị nàng nhìn, chính là Kính Ngọc Hà!

Nữ tử này lấy tên là Ngọc Hà thánh triều, cho dù là phóng mắt khắp lịch sử Ngọc Hà thánh triều cũng thuộc về nữ tử kinh tài tuyệt diễm. Trong lịch sử xưa nay của Ngọc Hà thánh triều,

càng chưa từng có vị công chúa nào có thể có được vinh hạnh đặc biệt giống như nàng.

Có thể thấy được, địa vị của Truy Ngọc Hà ở Ngọc Hà hoàng thất cao tới mức nào.

Tướng mạo của nàng khác với Thiên Ca, nhưng khí tràng lại ít nhiều có chút tương tự, đều là loại hình quý khí lẫm liệt, khí tràng cường đại. Chỉ là so với Thiên Ca giống như mẫu đơn thịnh thế, trên người nàng thiếu vài phần bá khí cùng trương dương, nhiều hơn mấy phần đoan trang.

Nàng thoạt nhìn so với Mang Thiên Ca còn trẻ hơn một chút, bề ngoài nhìn như cũng chỉ hai lăm hai sáu tuổi, trên người lại có khí chất nữ tử thành thục mới có.

Uống một ngụm rượu, trên gương mặt Ngọc Hà trưởng công chúa đã ửng đỏ theo hai gò má lan tràn đến tận sau tai.

Trong ánh mắt mông lung của nàng hiện lên một chút ánh sáng nhạt: "Thiên Ca tỷ tỷ, tu vi của ta tuy đã là Đại La Thánh Tôn, nhưng độ đặc sắc cả đời này so với ngươi mà nói lại kém không biết bao nhiêu. Đúng rồi, ngươi kể lại cho ta nghe chuyện lần trước các ngươi dụ địch bao vây tiễu trừ Tu La Ma Chủ, người chỉ huy kia hình như là Vương Phú Quý? Hắn thật sự đủ giảo hoạt."

"Tính độ giảo hoạt của tiểu tử phú quý quả thực có chút khoa trương, mười mấy tuổi đã chỉ huy chiến tranh, tung hoành ngang dọc." "Khí dù là Vương thị nhân tài đông đúc, cũng có thể coi là siêu nhất lưu. Nhưng, mấy nước cờ kia của hắn, quá nửa đều là kế thừa tự thủ Triết. Tên Thủ Triết kia mới thật sự là đại lão ẩn nấp, đừng nhìn hắn hiện tại bình thường không hiển lộ sơn lộ thủy, nhưng Vương thị có thể có ngày hôm nay, thế giới thần võ có thể có hiện tại, thật sự là dựa vào hắn bày mưu nghĩ kế."

"Buổi tối hôm nay, ngươi đã nhắc tên Vương Thủ Triết mười bảy lần…" Ánh mắt của Ngọc Hà trưởng công chúa có chút mơ hồ, mang theo vài phần trêu chọc nhìn về phía nàng: "Thiên Ca tỷ tỷ, nhìn dáng vẻ của ngươi, quả thực là một bộ dáng hận không thể ăn thịt hắn."

Mính Thiên Ca ỷ vào men rượu liếc mắt: “Ngươi cho rằng ta không nghĩ tới sao? Thủ Triết tiểu tử kia dầu muối không vào được rất nhiều, lăn lộn đến bây giờ, ta đã chiếm tiện nghi của hắn một lần, ăn một chút đậu hũ mà thôi.”

“Còn có chuyện này? Thiên Ca tỷ tỷ mau nói cho ta nghe, ngươi ăn đậu hũ của hắn như thế nào?” Ngọc Hà trưởng công chúa cũng có chút hào hứng, nàng vẫn rất thích nghe bộ dáng lưu manh của Thiên Ca.

“Ta nói cho ngươi biết, hắc hắc…” Chử Thiên Ca bắt đầu kể lại chuyện tối hôm đó, tựa hồ có chút nhớ nhung lại tiếc hận nói: “Chỉ tiếc, tiểu tử Thủ Triết sau khi ăn một lần thiệt thòi, liền bắt đầu cảnh giác. Sau này muốn hạ thủ, cơ hội sẽ không còn nhiều nữa. Đúng rồi, lát nữa ta nhất định phải tìm Thần Bảo điện mua chút thuốc…”

“Ta biết điện chủ Thần Bảo điện, sau này ta sẽ giúp tỷ tỷ hỏi xem có loại dược này hay không.”

“Thật sao? Thuốc phải mạnh một chút, Thủ Triết tiểu tử có năng lực kháng độc rất mạnh.”

“Vậy thêm mấy phần thôi.”

“Ngọc Hà muội muội à, xem ra ngươi cũng rất nghịch ngợm.”

Hai nữ tử phong hoa tuyệt đại, khí chất như tiên như thánh, lúc bốn bề vắng lặng, mỗi một câu nói đều có thể nói là “hổ lang chi từ”. Nếu để cho những người Ngọc Hà thánh triều kính ngưỡng Ngọc Hà trưởng công chúa nghe được, sợ là sẽ kinh động đến mắt, tổn hại tam quan.

…

Chương 11: Doanh Linh Trúc cười ra tiếng heo heo.

…

Ngay khi tuấn kiệt Vương thị đến Ngọc Hà thánh triều, mở ra hình thức tế tổ một chút trước đó.

Thần Đô Lạc Kinh.

【Định Vận Thần Cung】.

Thương Bình Thần Hoàng ngày thường xử lý công vụ trong 【tỉnh thân các】.

“Ầm!!!”

Một tiếng vỗ bàn thật lớn chợt vang lên.

Chiếc bàn làm bằng gỗ thần mộc thập thất giai trước mặt Thương Bình Thần Hoàng chấn động mạnh, nứt ra từng đường nhỏ.

Bàn sách này vật liệu hiếm có, cực kỳ quý giá, chính là Thương Bình Thần Hoàng ngày thường cũng là cực kỳ ái hộ, giờ phút này kích động đúng là bị đập hỏng rồi, có thể thấy được đến tột cùng hắn có bao nhiêu phẫn nộ!

Nội giám lão Đàm hầu hạ bên người bị dọa đến run một cái, ngay cả phất trần trong tay cũng thiếu chút nữa là cầm không vững.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt Thương Bình Thần Hoàng, lại thấy Thương Bình Thần Hoàng ngày thường luôn bình tĩnh uy nghiêm giờ phút này lại là vẻ mặt tức giận, trong đôi mắt thâm thúy mang theo lãnh ý nặng nề, ngay cả Đàm Đàm ngày thường thân cận nhất cũng nhịn không được kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, không khí trong tỉnh thân các nhanh chóng trở nên yên tĩnh áp lực ngưng trệ, ngay cả không khí dường như cũng ngưng đọng lại.

“Hoang đường!! Đồ vô liêm sỉ!! Quả là to gan lớn mật!!!”

Thương Bình Thần Hoàng nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, liên tiếp bùng nổ tiếng mắng chửi.

Trong tay hắn đang cầm một phong công báo, công báo đến từ Thiên Thụy thánh triều, nội dung phía trên viết rõ ràng chính là đủ loại chuyện xảy ra ở trong Vô Tận Thiên Uyên trước đó.

Đông Hà thần triều lập triều nhiều năm, tự nhiên có hệ thống công báo hoàn thiện, chỉ là Đông Hà Thần Châu thật sự là quá lớn, cho dù có trận đưa tin siêu không gian làm trung chuyển, một phong công báo muốn từ biên cảnh truyền lại đến trung khu, vẫn cần thời gian rất dài.

Đương nhiên, trong này cũng có địa vực khác biệt. Nếu là loại đại phủ kinh tế phồn vinh, dân cư dày đặc, ngày bình thường tin tức trao đổi nhiều lần, tốc độ công báo truyền tống tự nhiên sẽ nhanh hơn một chút, giống Thiên Thụy thánh triều loại biên thuỳ tiểu thánh triều này, địa vực xa xôi, dân cư lại ít, ngoại trừ thông lệ trăm năm triều khánh, ngàn năm triều khánh, trăm ngàn năm cũng chưa chắc sẽ phát một phong công báo, tốc độ công báo truyền đi tự nhiên cũng sẽ chậm một chút.

Sự khác biệt này, người trải qua hiện đại vật lưu hẳn là đều có thể hiểu được.

Phong công báo này, cũng là trằn trọc đã lâu, mới rốt cục đến trên tay Thương Bình Thần Hoàng.

Mắng một hồi lâu, Thương Bình Thần Hoàng mới thoáng bình tĩnh lại một chút, xoa mi tâm nhìn về phía Đàm già bên cạnh: “Lão Đàm, tiểu súc sinh Cơ thị kia hiện giờ ở nơi nào?”

Lão Đàm vội vàng thấp giọng bẩm báo:“Bệ hạ trước bớt giận, tiểu tử Cơ thị kia đã bị bắt, cùng với thánh nữ Hương Dao của Đại Niết Bàn tự, đang bị áp giải vào kinh. Nhưng bởi vì đường xá xa xôi, còn cần chút thời gian mới có thể đến Thần Đô.

“Hừ!”

Đôi mắt thâm thúy của Thương Bình Thần Hoàng xẹt qua một tia tàn khốc: “Hành động phát rồ như thế, quả thực tội không thể tha thứ. Đợi sau khi tiểu súc sinh kia vào kinh, bản hoàng phải đích thân hỏi hắn một chút, là ai đã cho hắn dũng khí như thế.”

Đang nói, ngoài cửa bỗng nhiên có thị vệ báo lại, nói là Thiên Trụ Thánh Vương của Doanh thị đến cầu kiến.

Thương Bình Thần Hoàng day day trán, cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng mà lại không thể không gặp, trầm ngâm một lát, vẫn là phất tay để thị vệ thả Thiên Trụ Thánh Vương vào.

"Bệ hạ, người phải làm chủ cho Doanh thị chúng ta!"

Vừa vào cửa, Thiên Trụ Thánh Vương đã rũ xuống cổ hủ liền bổ nhào tới trước mặt Thương Bình Thần Hoàng, khóc trời kêu đất.

"Mười vạn năm trước Doanh thị chúng ta xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, cuối cùng mất tích dị vực hiện tại còn chưa có tin tức. Bây giờ thật vất vả mới có được một cây linh trúc, lại suýt chút nữa mất mạng trong tay tiểu nhi Cơ thị! Bệ hạ a, ngài nhất định phải làm chủ cho Doanh thị chúng ta a!"

Thương Bình Thần Hoàng nghe mà đau đầu vô cùng.

Bất quá giờ khắc này, hắn cũng chỉ đành tiến lên nâng đỡ Thiên Trụ Thánh Vương, an ủi: "Lão Doanh, ngươi cũng đừng quá kích động. Trong truyền tin không phải nói, đứa bé linh trúc cát nhân kia tự có thiên tượng, được Thiên Thụy Thánh Hoàng, Thiên Thụy Côn Thị cùng đám người Thần Võ Vương thị cứu, cũng không có thiệt thòi gì."

"Bệ hạ, lão hủ làm sao có thể không kích động? Cơ thị đây là muốn tuyệt căn nguyên của nhất mạch Doanh thị ta mà! Nhớ ngày đó, lão tổ Doanh thị chúng ta liều chết đánh một trận mới bảo vệ được lão tổ tông của mọi người, kết quả hiện tại trong nhà không có chiến lực cấp bậc Đạo Chủ, lại trở thành quả hồng mềm mặc cho người khác ức hiếp!" Thiên Trụ Thánh Vương gào khóc nói, "Lão tổ tông tại thượng, ngài mở mắt ra nhìn xem, hậu bối của chúng ta bị người khi dễ thành cái dạng gì rồi?!"

"Được rồi được rồi." Thương Bình Thần Hoàng khoát tay áo: "Việc này bản hoàng cũng vô cùng tức giận. Ngươi yên tâm, việc này tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Bản hoàng cũng tin Bình Thiên Thần Vương sẽ không che chở cho con cháu bất tài như thế."

Hai người đang nói chuyện.

Lại có thị vệ báo lại, nói là một vị lão tổ Thánh Tôn Cơ Quan Triều của Cơ thị đang cầu kiến ở bên ngoài.

Nghe vậy, Thiên Trụ Thánh Vương lập tức thu hồi bộ dáng khóc trời đập đất kia, ngược lại trở nên khí thế hung hăng.

Thương Bình Thần Hoàng đau đầu khoát tay, ý bảo thị vệ để người đi vào.

Cơ Quan Triều này chính là Thánh Tôn đích mạch của Bình Thiên Thần Vương Phủ, cũng là một vị Thánh Tôn thực lực mạnh nhất ngoại trừ Cơ lão Nguyên Soái, địa vị tôn sùng nhất, thực lực có Thánh Tôn hậu kỳ.

Đương nhiên, tuổi của hắn cũng rất lớn, một chút cũng không nhỏ hơn so với Thiên Trụ Thánh Vương.

Lúc hắn còn trẻ, cũng từng là tướng lĩnh quát tháo phong vân trên chiến trường, hùng tư anh phát, huy xích phương tù, chỉ là bây giờ lớn tuổi, mới dần dần ẩn vào phía sau màn, hiện giờ ngay cả sự tình triều đình cũng đã ít khi tham dự.

Lần này, hơn phân nửa cũng là vì chuyện của Cơ Côn Luân.

Rất nhanh, Cơ Quan Triều đã được thị vệ dẫn vào.

Nhìn thấy Thiên Trụ Thánh Vương ở chỗ này, hắn tự nhiên là liên tục cáo tội, tỏ vẻ chỉ cần tiểu tử Cơ Côn Luân kia làm ra chuyện là thật, Bình Thiên Thần Vương phủ quả quyết sẽ không bao che.

Bất quá, đại sự như thế, chung quy còn phải chờ Cơ Côn Luân áp giải vào kinh, lấy được khẩu cung rồi sau đó định đoạt.

Đối với việc này, không biết Thương Bình Thần Hoàng có thể hay không.

Chuyện lớn như vậy, hắn không tin không có gia tộc ủng hộ, chỉ bằng một mình Cơ Côn Luân đã dám xằng bậy.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Niết Bàn phật chủ của Đại Niết Bàn tự, đây không phải là nhân vật mà bây giờ Cơ Côn Luân có thể tiếp xúc. Cơ Côn Luân và Hương Dao thánh nữ, nói cho cùng cũng chỉ là người chấp hành nhiệm vụ, sau này tất nhiên còn có những người khác.

Bất quá, muốn nói toàn bộ Bình Thiên Thần Vương Phủ đều tham dự trong đó, hắn cũng không tin.

Quen biết mấy vạn năm, Thương Bình Thần Hoàng tự cho rằng mình vẫn tương đối hiểu Cơ lão nguyên soái. Cho dù trên người vị lão gia tử này có rất nhiều chỗ hắn nhìn không ưa, tính tình cũng là vừa thối vừa cứng, nảy sinh xung đột với hắn không ít, có thể cấu kết với niết bàn phật chủ, làm loạn chuyện như Đông Hà, chung quy hắn không làm được.

Về phần cụ thể như thế nào, hiện giờ có thể phán đoán còn rất sớm.

Thuận miệng trấn an Cơ Quan Triều vài câu, tỏ vẻ mình vẫn phải đợi Cơ Côn Luân bị áp giải đến Thần Đô, sau khi có chứng cứ xác thực mới đưa ra kết luận, Thương Bình Thần Hoàng liền cho người đưa vị lão Thánh Tôn này trở về.

Mặt khác, vì ổn định trái tim của Lạc Kinh Doanh Thị và Thiên Trụ Thánh Vương, Thương Bình Thần Hoàng lập tức phái cấm quân đi tiếp ứng đội ngũ áp giải của Thiên Thụy Lâu Thị, để tránh xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau một phen thao tác, cuối cùng Thương Bình Thần Hoàng cũng trấn an được cục diện.

Sau đó, hắn lập tức triệu tập một triều hội lâm thời, bắt đầu điều binh khiển tướng, chuẩn bị cho Tây Nhược Thần Châu lập tức hung ác như vậy.

Đại Niết Bàn tự nhiều lần lấn tới cửa, nghiễm nhiên là không để Đông Hà Thần Châu bọn họ vào trong mắt. Nếu hắn một chút biểu hiện cũng không có, Tây Nhược Thần Châu sợ là sẽ cho rằng Đông Hà Thần Châu bọn họ thật sự là quả hồng mềm, dễ khi dễ!

Theo một loạt hành động của Thương Bình Thần Hoàng, một cỗ mưa gió sắp tràn ngập khí tức, bắt đầu ở Thần Đô Lạc Kinh gột rửa ra.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, trời muốn bắt đầu thay đổi.

Một phen ngu ngốc của Cơ Côn Luân rất có khả năng dẫn tới biến cố cực lớn.

******

Ngay tại Thần Đô Lạc Kinh gió nổi mây phun, bên kia Ngọc Hà thánh triều, đám người Vương An Nghiệp, Vương Bảo Thánh cũng đang bận rộn.

Người của Ngọc Hà Vương thị vô cùng nhiệt tình với đám người Vương An Nghiệp, tất cả chiêu đãi đều là dựa theo tiêu chuẩn cao nhất mà làm.

Quan hệ huyết mạch của hai bên đã sớm xác định, lần này đám người Vương An Nghiệp tới đây chủ yếu là vì tế tổ và gia phả.

Sau khi dàn xếp xong, Ngọc Hà Vương thị liền chuyên môn tổ chức một hồi nghi thức tế tổ to lớn cho Thần Vũ Vương thị, đồng thời trong nghi thức gia phả của hai bên chính thức được đưa lên. Làm như vậy, một mặt là để Thần Vũ Vương thị chính thức nhận tổ quy tông, mặt khác, coi như là chiêu cáo thiên hạ.

Đến lúc này, đám người Thần Vũ Vương thị cũng đã thật sự trở thành chi nhánh của Thánh Vực Ngọc Hà Vương thị.

Đây cũng coi như để đám Thần Võ Vương thị có căn cơ có thể tìm căn nguyên.

Chớ xem thường điểm này.

Điều này đại biểu căn chính miêu hồng, đại biểu cho bọn họ thuộc về một phần tử Thánh vực, đại biểu cho tất cả tài phú trước mắt của thế giới Thần Võ đều hợp pháp khai hoang, không cần lo lắng người có dụng tâm trắng trợn cường thủ hào đoạt.

Đồng thời, gia tộc Thần Vũ thế giới muốn thông gia với Thánh vực gia tộc, bước này cũng rất quan trọng.

Chỉ có gia tộc có thể tìm hiểu căn nguyên tổ tông, ở Thánh Vực mới xem như có được danh phận chính thức. Nếu không, nhà ai cũng không dám gả các cô nương đến thế giới Thần Võ.

Sau khi quay về gia phả, đám người Vương An Nghiệp xem như rảnh rỗi.

Ngọc Hà Vương thị liền dựa theo ước định bắt đầu cho Vương Bảo Thánh chọn lựa đối tượng thân cận.

Ngọc Hà Vương thị nhìn qua dường như chỉ có hai gã Chân Tiên cảnh, cũng không phải là Tiên tộc quá cường đại, nhưng

tổ tiên của họ đã có thể theo Kính đến Ngọc Hà khai hoang, đương nhiên cũng đã từng cường thịnh.

Nghe nói thời kỳ nó cường thịnh nhất, tổng cộng có sáu lão tổ Chân Tiên cảnh, đã có tư cách xông vào Thánh tộc.

Chỉ là về sau bởi vì biến cố xuống dốc, mới dần dần lâm vào xu hướng suy tàn hôm nay.

Dù vậy, Vương thị của tiên tộc Ngọc Hà vẫn là tiên tộc uy tín lâu năm, các châu trong nội bộ thánh triều, các đại tiên triều xung quanh đều có cách, quan hệ, cùng với uy vọng. Theo hai đại lão tổ tông Chân Tiên ra mặt, đích thân thay gia tộc Thần Vũ Vương thị tân hưng này khoác lác một phen, thế mà còn thuyết phục không ít minh châu của gia tộc mời ra.

Trong đó thậm chí còn có hai đích trưởng nữ không tính là cường thịnh Tiên Tộc, cùng với một công chúa Tiên Triều, các cô nương đích thứ mạch còn lại của Tiên Triều cũng nhiều vô số kể, nhưng người tham dự xem mắt nhiều nhất là đích trưởng nữ của Lăng Hư gia tộc.

Những gia tộc kia cũng nghĩ nếu có thể leo lên thân thiết với đích mạch Thần Võ Vương thị mới phát triển, tự nhiên là theo nước lên thì thuyền lên, nói không chừng có cơ hội dựa vào trở thành Tiên tộc!

Huyễn Minh Tiên Quân của Ngọc Hà Vương thị, Nguyên Cảnh Tiên Quân đã từng khoe khoang, Thần Vũ Vương thị khai thác lãnh địa mới ở hải ngoại, chính là người có tiền mới, nội tình gia tộc vô cùng hùng hậu, gần như không thua kém Thánh tộc bình thường!

Đủ loại như thế.

Cũng tạo thành lần xem mắt này quy mô rất lớn.

【 Ngự Thiện Lâu 】!

Đây là một tửu lâu nổi tiếng với mỹ thực ở Ngọc Hà thánh đô, nghe nói ngay cả Ngọc Hà thánh hoàng cũng ngẫu nhiên cải trang, nhấm nháp mỹ vị hiếm có.

Đại sảnh lầu một đã bị vương thất vương thất Chân Tiên chủng của Ngọc Hà vương thị bao trọn, phối hợp Vương Bảo Thánh khai triển một trận đại hội tương thân khác biệt.

Vương Bảo Thánh chuyển một bàn làm việc cỡ lớn, sắc mặt nghiêm nghị, vô cùng có hiệu suất gặp mặt đối tượng thân cận.

Giờ phút này trước mặt hắn là một vị đích trưởng nữ của Lăng Hư gia tộc nào đó ngàn dặm xa xôi chạy tới xem mắt.

"Tên họ, tuổi, huyết mạch, sở trường, yêu thích?" Vương Bảo Thánh cẩn thận lấy ra một tờ bảng, bắt đầu hỏi thăm cô nương kia.

Một lát sau, lông mày hắn hơi nhíu lại: "Sở thích của ngươi dĩ nhiên là thêu thùa? Ngươi đường đường là đích trưởng nữ của Lăng Hư gia tộc, không thể đem tinh lực đặt chấn hưng gia tộc như thế nào sao? Mà thôi mà thôi, trước tiên xoát mấy tờ bài thi xem tiềm lực của Nguyễn Cung đi."

Vương thị vì tìm vợ cho Bảo Thánh, đã không quan tâm gia tộc của đối phương xuất thân cao thấp, cũng không quan tâm huyết mạch của cô nương cao thấp.

Thậm chí, dựa theo lời Vương Thủ Triết âm thầm dặn dò An Nghiệp, chỉ cần tính tình tốt, xem ra tương đối chăm sóc, huyết mạch thấp một chút cũng không sao cả, dù sao Vương thị cũng có cách giúp nàng tăng huyết mạch.

Bất quá, hiển nhiên Vương Bảo Thánh đối với đối tượng của mình vẫn có chút truy cầu, ít nhất chí đồng đạo hợp, chỉ số thông minh qua được, chủ yếu còn phải trò chuyện, có chung đề tài.

Nữ trưởng nữ Lăng Hư gia tộc kia bị Bảo Thánh nói đến mặt đều đỏ lên, cầm bài thi xấu hổ và giận dữ muốn chết, che mặt khóc chạy ra ngoài.

Thị nữ phía sau nàng vội vàng đuổi theo.

"Cô nương này, năng lực chịu đựng tâm lý không tốt, cho dù có chỉ số thông minh cũng không được." Vương Bảo Thánh lắc đầu thở dài.

Vương thị cũng có nữ quyến, trong đó không thiếu nữ quyến tràn ngập sự nghiệp, thậm chí có chút lợi hại, ngay cả Vương Bảo Thánh thấy cũng sợ.

Từ nhỏ đã quen với sự lợi hại của nữ quyến Vương thị, đã nhìn quen việc các nàng ở trong lĩnh vực của mình huy xích

phương tù, quát tháo phong vân, ánh mắt của Bảo Thánh trong lúc bất tri bất giác đã được nâng cao lên rất nhiều.

“Người tiếp theo.”

Vương Bảo Thánh khoát tay áo tỏ vẻ từ bỏ nàng, vô cùng nghiêm túc bắt đầu đợt ra mắt tiếp theo.

Hắn ngược lại là tương thân rất nghiêm túc, đích thật là ở chính nhi bát kinh chọn lựa vợ cho mình. Thế nhưng một đám người đi cùng phía sau hắn, Vương Thất Hưng, Vương Bảo Thiên, cùng với một ít tộc nhân trẻ tuổi Vương thị khác lại nhìn nhau.

Bọn họ sống cả đời, còn chưa bao giờ thấy qua phương thức “thần kỳ” xem mắt như thế.

Thứ này không phải tìm lão bà, rõ ràng là hiện trường chiêu mộ gia đinh cỡ lớn.

Ngược lại Doanh Linh Trúc nữ giả nam, ở một bên cười vô cùng vui vẻ, đều cười ra tiếng heo.

Không sai, chính là tiết tấu xem mắt như vậy, Bảo Thánh hiền đệ cố lên! Phương thức tương thân như thế, nếu có thể tìm được lão bà, Doanh Linh Trúc nàng liền cùng họ Bảo Thánh hiền đệ.

Hình dung tập thể, tất cả đều bị lật bài! Quả thực là tạo ra tam quan mới cho tất cả mọi người.

“Không làm nữa, bản cô nương không làm nữa!”

Bỗng nhiên, một vị cô nương quần áo đẹp đẽ quý giá, khí chất coi như không tệ thở phì phì đứng dậy, xé mấy tờ bài thi thành mảnh vụn, tức giận xoay người đều đi ra ngoài: “Vương Bảo Thánh, đi bài thi của ngươi! Đi xem mắt của ngươi đi!”

Cô nương này là đích trưởng nữ Chu thị của tiên tộc Ngọc Hà, Chu Chỉ Hà, được coi là một trong mấy đối tượng thân cận cao nhất ở hiện trường.

Chu thị nghe lời Vương thị Huyễn Minh tiên quân nói, cũng ôm kỳ vọng rất lớn đối với lần xem mắt này, dù sao nghe nói Thần Vũ Vương thị kia có tiền, trưởng tử Vương Bảo Thánh cũng vô cùng tuấn tú, hơn nữa thiên phú dị bẩm, tương lai thành tựu tất nhiên phi phàm.

Bây giờ Tiên Tộc Chu thị có chút gầy yếu cũng muốn mượn cơ hội trèo lên quan hệ hải ngoại, dựa vào đó để cho gia tộc cường thịnh một chút.

Nhưng không ngờ, đích trưởng nữ Chu Y Hà lại trải qua một màn này.

Vốn nàng là người đầu tiên rất hài lòng Vương Bảo Thánh. Nam nhân này đích xác dáng dấp rất tuấn tú, cũng rất có khí chất, khí tức càng thâm bất khả trắc, như đại dương mênh mông.

Nhưng cho dù hắn đẹp trai, có tiền hơn nữa mà không biết tôn trọng người khác thì tương lai há có thể sống chung?

Theo Chu Linh Hà nổi đóa, đích trưởng nữ Trần Lục Bình của một tiên tộc khác cũng phất tay áo rời đi. Đùa à, đích trưởng nữ của tiên tộc chúng ta sao có thể không đáng tiền như thế?

Nhìn các nàng nổi đóa, rất nhiều thân nữ còn lại cũng do dự dự bắt đầu suy nghĩ có nên đi hay không.

Tràng diện nhất thời trở nên có chút lúng túng.

Mà cùng lúc đó.

Trong phòng ngự thiện lâu lâu, Ngọc Hà trưởng công chúa cùng Chử Thiên Ca nhìn một màn này, cũng nhịn không được hai mặt nhìn nhau.

Ngọc Hà trưởng công chúa cau mày lại, đáy mắt cũng lộ ra một tia không vui: “Thiên Ca tỷ tỷ, đứa nhỏ nhà tỷ tỷ sao lại như vậy? Đây cũng quá xem thường người khác đi?”

Thiên Ca cũng là nhịn không được có chút xấu hổ.

Bảo Thánh chính là hài tử của Côn Bằng Mộng Vũ, trên người cũng có huyết mạch của Côn Bằng thị, cái nồi này nàng cho dù không muốn cõng, cũng chỉ có thể gánh.

Nàng ho khan một tiếng, mặt dày mạnh mẽ phân biệt nói: “Đứa bé Bảo Thánh kia từ nhỏ đã nghiêm túc, làm việc đâu ra đấy, chú ý hiệu suất. Bất quá đây cũng không phải bệnh gì lớn, đứa nhỏ này có trách nhiệm nặng, sau khi thành hôn nhất định sẽ sống tốt.”

“Không phải chuyện xấu gì lớn sao?” Ngọc Hà trưởng công chúa có chút tức giận nói: “Tiểu tử này, ta nhìn thấy đặc biệt muốn đánh người. Thiên Ca tỷ tỷ ngươi lại còn muốn nữ hài tử ưu tú nhất mạch Ngọc Hà Khuyết chúng ta đi xem mắt với hắn? Nằm mơ đi! Ta đánh đố, liền với bộ dạng đức hạnh này của tiểu tử này, hắn phải đánh cả đời lưu manh.”

Nếu không phải ngại mặt mũi của Mang Thiên Ca, giờ phút này nàng cũng muốn trực tiếp phất tay áo rời đi.

“Nhìn người ta chỉ nhìn một mặt thôi mà, tư chất Bảo Thánh là rất ưu tú.” Thiên Ca bất đắc dĩ nói, “Ngươi xem khí tức của hắn… Tuổi còn trẻ đã… Ồ, đây là dùng bảo vật gì để che giấu khí tức sao? Được rồi… Thì ra là thế.”

Lúc trước nàng còn không có chú ý, bây giờ xem như đã hiểu vì sao cục diện lại biến thành như bây giờ.

Đứa nhỏ Bảo Thánh này, trên người có một đống tật xấu, ưu thế lớn nhất trên người chính là tư chất, hôm nay che giấu tu vi, cũng khó trách những nữ hài tử kia không có ý thức được điểm này.

Nàng không biết là, trước đó Doanh Linh Trúc cố ý cho Bảo Thánh một khối ngọc bội liễm tức đỉnh cấp, để cho hắn che giấu một chút khí tức.

Chủ yếu là vì Bảo Thánh tuổi còn quá trẻ, thực lực quá mạnh, quá mức dễ dàng rước lấy phiền toái không cần thiết. Đối với điểm này, Doanh Linh Trúc thiên tư xuất chúng là rất có thể nhận thức.

Cũng đúng lúc này.

Một đám người trẻ tuổi đi vào trong Ngự Thiện Lâu.

Cầm đầu là một vị công tử ca tuấn tú, thoạt nhìn phong độ nhẹ nhàng, phong lưu phóng khoáng.

Hắn vừa nhìn thấy cảnh tượng xem mắt này, lập tức không nhịn được cười rộ lên: “Vương Thất Hưng, sớm nghe nói nhà các ngươi có một đám thân thích nông thôn nhận tổ quy tông, tình cảnh tế tổ khiến cho còn rất náo nhiệt. Không nghĩ tới, trình độ nghịch ngợm của Ngọc Hà Vương thị các ngươi cũng rất cao, đây là chuẩn bị đem cô nương Ngọc Hà thánh triều chúng ta gả đến xó xỉnh nông thôn sao?”

Nhìn thấy người này, Vương Thất Hưng đi chung thân với Vương Bảo Thánh biến sắc, trầm giọng nói: “Ngu Bắc Hà, đây là chuyện nội bộ Ngọc Hà Vương thị chúng ta, liên quan gì đến ngươi?”

Vương Bảo Thánh và Vương Bảo Thiên nhìn thấy cảnh tượng này, có chút buồn bực, tộc nhân Ngọc Hà Vương thị đi cùng ở bên cạnh liền âm thầm giải thích với đám người Vương Bảo Thánh, Vương Bảo Thiên.

Ngu Bắc Hà kia là Chân Tiên chủng đương đại của Ngọc Hà Tiên tộc Ngu thị.

Không giống với Ngọc Hà Vương thị chỉ có hai gã tiên quân lão tổ, Tiên Tộc người ta Ngu thị chính là cường tiên tộc chân chính, trong tộc tổng cộng có được ước chừng sáu gã lão tổ Chân Tiên cảnh, trong đạo cung còn có một vị Chân Tiên lão tổ làm áo cứu viện, thực lực chỉnh thể so với thời kỳ Ngọc Hà Vương thị cường thịnh nhất cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa tiên tộc Ngu thị cũng là tiên tộc uy tín lâu năm, tổ tiên từng tùy tùng lão tổ tông Phù thị đến khai hoang, mấy chục vạn năm trước quan hệ với Ngọc Hà Vương thị cũng từng một lần rất tốt, thậm chí là thường xuyên thông hôn lẫn nhau, rất nhiều sản nghiệp gia tộc cũng có nhiều hợp tác, thậm chí trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Ngọc Hà Vương thị vì một số biến cố mà càng suy yếu, mâu thuẫn giữa hai bên dần dần hiện ra. Mâu thuẫn từ mấy vạn năm trước đã rất gay gắt rồi.

Trong đủ loại sản nghiệp tranh chấp, Ngọc Hà Vương thị không chỉ một lần chịu thiệt lớn. Mâu thuẫn và thù hận của hai bên cũng càng lúc càng lớn.

Gần ngàn năm qua, hai tộc được tổ tiên lưu lại ở một khu quặng 【Biển Cát Ngọc】 thuộc biển Hư Không, nảy sinh mâu thuẫn và mâu thuẫn.

Ngọc Hà Ngu thị không ngừng chèn ép xâm chiếm khu vực khai thác mỏ của Ngọc Hà Vương thị, dẫn đến mấy lần đánh nhau, Ngọc Hà Vương thị cũng nhiều lần chịu thiệt.

Về sau Ngọc Hà Vương thị một tờ giấy cáo đến bên Ngọc Hà thánh hoàng, do Ngọc Hà thánh hoàng ra mặt điều đình, Ngọc

Hà tiên tộc Ngu thị mới thoáng yên tĩnh một chút, nhưng động tác nhỏ bí mật lại vẫn liên tiếp không ngừng.

Mâu thuẫn của hai tộc cũng dần dần kéo dài đến con cháu đời sau.

Ngu Bắc Hà đều là Chân Tiên chủng, tự nhiên cũng là nhìn vương thất hưng các loại khó chịu, một khi bắt được cơ hội liền muốn khiêu khích một đợt, mượn cơ hội bới móc.

Ngu Bắc Hà nghe Vương Thất Hưng nói, cười nhạt không thôi: "Chuyện nội bộ Vương thị gì đó? Ta thấy Ngọc Hà Vương thị các ngươi càng ngày càng không biết xấu hổ, ngay cả thân thích nghèo thoát ra từ xó xỉnh nào cũng muốn lôi kéo. Cô nương Ngọc Hà thánh triều chúng ta tôn quý cỡ nào, dựa vào cái gì gả cho một tiểu gia tộc ở vùng đất man hoang?"

Lời của hắn, ngược lại là dẫn tới rất nhiều nữ tử đến đây xem mắt có chút cộng hưởng. Các nàng vốn cũng có chút do dự có nên tiếp tục hay không, lúc này dứt khoát liền đứng lên, bắt đầu hôn nhau, để biểu thị kháng nghị.

"Ngươi…" Sắc mặt Vương Thất Hưng thoáng cái trở nên âm trầm như nước: "Ngu Bắc Hà, ngươi đừng quá đáng."

"Ta quá đáng thì thế nào?" Ngu Bắc Hà vẻ mặt phách lối nói: "Chẳng lẽ ngươi còn đánh ta sao? Tới đây, có gì không phục, chúng ta lên trên lôi đài bên ngoài Ngự Phòng các luận bàn một chút."

Tuy hai người đều là Chân Tiên chủng, nhưng hôm nay Ngu thị vô cùng cường thịnh, bồi dưỡng Chân Tiên chủng tự nhiên cũng là tận hết sức. Mặc dù Ngu Bắc Hà này cũng chỉ là Lăng Hư cảnh tầng một, nhưng huyết mạch đã đạt đến Thiên Tử Bính đẳng, tương lai chính là hướng về phía Chân Tiên cảnh trung kỳ.

Mà Vương Thất Hưng chẳng qua chỉ là Chân Tiên chủng bình thường, huyết mạch chỉ là Thiên Tử Đinh đẳng! Hiển nhiên là chuẩn bị tu luyện đến Chân Tiên cảnh sơ kỳ, sẽ không vọt ra sau.

Huyết mạch kém một bậc, tu vi cũng hơi khác biệt, Vương Thất Hưng về mặt thực lực cũng không phải là đối thủ của Ngu Bắc Hà.

Lúc trước hai người đã từng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà ba phen bảy lượt đọ sức qua, thực lực của Vương Thất Hưng thủy chung kém một bậc, khiến cho hắn có chút chật vật, ngay cả danh vọng cũng giảm xuống không ít.

Lúc này, mặt mũi Vương Thất Hưng đều hơi đen.

"Thế nào, không dám hả?" Ngu Bắc Hà thái độ hung hăng càn quấy: "Ngọc Hà Vương thị các ngươi cũng cứ như vậy. Không dám luận bàn thì ngoan ngoãn cút về chủ trạch cho ta, bớt đi thì mất mặt xấu hổ."

Hai gia tộc quan hệ cực kém, mâu thuẫn trùng trùng, Ngu Bắc Hà dĩ nhiên là bắt lấy cơ hội sỉ nhục Vương Thất Hưng một chút, có thể chèn ép danh vọng Chân Tiên chủng của đối phương cũng là vô cùng tốt.

"Ngươi!"

Vương Thất Hưng sắc mặt uất ức, biết lúc này sợ nữa là mất thể diện của Tiên Tộc.

Hắn vừa định kiên trì ứng chiến, không ngờ Vương Bảo Thiên bên cạnh lại đi trước hắn một bước vượt qua đám người, cười nói: "Thất Hưng lão tổ là thân phận bực nào, so đo với tên công tử ăn chơi này làm cái gì? Không phải hắn xem thường Thần Võ Hàn Nguyệt Vương thị chúng ta sao, trận chiến này, ta thay Thất Hưng lão tổ đáp ứng."

Vương Bảo Thiên là Chân Tiên chủng mà Hàn Nguyệt Vương thị dốc hết toàn lực bồi dưỡng ra, huyết mạch đều là Thiên Tử Bính đẳng, hơn nữa hắn tu luyện cũng cực kỳ cố gắng, thậm chí còn có một món tiên khí, tự nhiên là nóng lòng muốn thử, muốn thay Thần Võ Hàn Nguyệt Vương thị dương danh.

Hơn nữa hắn cũng thường xuyên đi Trường Ninh vệ xếp hạng bảng, mặc dù trên Lăng Hư bảng xếp hạng không cao, nhưng thường xuyên luận bàn với những yêu nghiệt Vương thị kia, chiến lực ma luyện cũng không phải chuyện đùa.

"Thật đúng là a miêu a cẩu gì đó cũng dám ứng chiến." Ngu Bắc Hà thấy thế lại xì mũi coi thường, khinh thường nói, "Thôi được, cho các ngươi những tiểu tộc nông thôn này kiến thức một chút, cái gì gọi là nội tình Tiên Tộc mạnh."

Một đám người ồn ào hò hét.

Vương Bảo Thiên và Ngu Bắc Hà cứ như vậy lên lôi đài trước cửa Ngự Thiện Lâu.

Tửu lâu đứng đầu đặt lôi đài trên quảng trường cũng là chuyện thường thấy.

Từ xưa đến nay, tửu lâu đều là nơi thị phi, nhất là loại tửu lâu cao cấp người đến người đi này, thường xuyên tu sĩ nhìn nhau không vừa mắt, đối chọi gay gắt, không khỏi bọn họ đánh nhau ẩu đả trong tửu lâu, tửu lâu dứt khoát cho bọn họ một lôi đài, để cho bọn họ tự mình đánh tới.

Nếu như đánh náo nhiệt, thuận tiện còn có thể tuyên truyền cho tửu lầu một đợt.

Thấy náo nhiệt như thế, các cô nương tới tham gia xem mắt cũng đều hào hứng, nhao nhao đi vây xem. Ngu Bắc Hà chính là thanh niên tuấn kiệt trứ danh Thánh thành, ở trong mắt các nàng tự nhiên so với Vương Bảo Thánh mạnh hơn nhiều lắm.

Nếu có thể được Ngu Bắc Hà ưu ái, đó mới là bay lên cành cây biến thành Phượng Hoàng.

Bất quá chỉ trong chốc lát, trước lôi đài đã có một đám người Ô Ngọc vây quanh.

Chưởng quỹ tửu lầu vừa thấy điệu bộ này, vội vàng giúp mở ra trận pháp lôi đài, miễn cho năng lượng tán dật đả thương người.

Lôi đài này cao nhất có thể chịu được một kích của Chân Tiên cảnh, tự nhiên là đủ cho tu sĩ Lăng Hư cảnh luận bàn.

“Ca ca cẩn thận.” Dưới lôi đài, một vị nữ tử che mặt đồng hành cùng Ngu Bắc Hà động lòng người nói: “Vương Bảo Thiên khí tức không yếu, e rằng còn mạnh hơn một bậc so với vương thất hưng.”

“Thu Vân à, ngươi cứ yên tâm.” Ngu Bắc Hà phong đạm vân đạm cười nói: “Chỉ là tiểu tộc bộc phát ở nông thôn, dựa vào phát tài ngang ngược chất đống một thiên tài ra mà thôi, ngu huynh sao lại thua hắn chứ?”

Nữ tử che mặt khẽ vuốt cằm, liền không nói gì nữa.

Nàng đối với ca ca đích xác cũng rất có lòng tin.

Nhìn thấy một màn này, tộc nhân Ngọc Hà Vương thị lại bắt đầu giới thiệu nữ tử che mặt kia với đám người Vương Bảo Thánh.

Thì ra cô gái này tên là Ngu Thu Vân, chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ của đích mạch Ngu thị, từ nhỏ đã gia nhập Thái Sơ Đạo Cung.

Nghe nói bây giờ nàng được 【Thái Sơ Đạo Cung 【 Vạn Hoa Thánh Đảo 】 của 【 Cẩn Du Thánh Tôn 】 coi trọng, thu làm đệ tử hạch tâm, một thân thực lực và tiềm lực phi phàm, dường như còn trên cả Ngu Bắc Hà.

Ngu Thu Vân?

Doanh Linh Trúc nghe vậy ánh mắt hơi híp lại, xa xa liếc nàng một cái.

Đương nhiên, nàng hoàn toàn không biết Ngu Thu Vân, càng không có quen biết, chỉ là nghe nói nàng là đệ tử của Thái Sơ Đạo Cung, mới chú ý nhiều hơn vài phần.

Thái Sơ Đạo Cung quá lớn, một đệ tử hạch tâm của Vạn Hoa thánh đảo, địa vị chênh lệch quá lớn với Doanh Linh Trúc nàng, nàng không biết cũng là bình thường.

Dù sao, ở địa phương cường giả xuất hiện lớp lớp trong đạo cung, đại đa số đệ tử hạch tâm của Thánh đảo đều cẩn thận chặt chẽ, làm sao giống như Vương Bảo Quang làm ầm ĩ, khiến cho người người đều nhận ra hắn. Hơn nữa Vương Bảo Quang người ta còn là đệ tử thân truyền của Vân Bằng Thánh Đảo, chứ không phải là đệ tử hạch tâm.

Đột nhiên, Ngu Thu Vân dường như có cảm ứng, cũng nhìn thoáng qua Doanh Linh Trúc từ xa.

Nhìn thấy nữ tử nữ giả nam trang, mặt mày anh khí kia, nàng mơ hồ cảm thấy có vài phần quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

Đột nhiên, trong đôi mắt Ngu Thu Vân xẹt qua một vòng quang mang kỳ lạ, chỗ sâu trong đầu dường như có một tia chớp xẹt qua.

Vương Bảo Thiên? Vương Bảo Thánh? Tên này, nghe có vẻ rất quen tai.

Cô nhớ ra rồi.

Vương Bảo Quang!

Hỗn Giang Long đứng đầu thế hệ trẻ của Đạo Cung!

Ngay cả sư tôn của nàng là Cẩn Du Thánh Tôn, cũng đã tự mình đuổi giết Vương Bảo Quang rất nhiều lần. Mà nàng Ngu Thu Vân cũng bị Vương Bảo Quang chụp lén rất nhiều lần, thậm chí nàng vừa nghĩ đến cái tên đó, trong lòng mơ hồ có chút vô lực và run sợ.

Đúng rồi, Vương Bảo Quang rất giống tên họ! Hình như cũng đến từ một nơi xa xôi nào đó.

Chẳng lẽ, bọn họ có liên hệ gì với Vương Bảo Quang?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ngu Thu Vân dâng lên một cỗ dự cảm không ổn.

…

Chương 12: Doanh Linh Trúc: gay go, tình địch nhiều lắm.

…

Ngay khi Ngu Thu Vân đang lo lắng, trên lôi đài, trận chiến giữa Vương Bảo Thiên và Ngu Bắc Hà đã bắt đầu.

Hai người vô luận là tuổi tác, tu vi hay huyết mạch, đều là lực lượng ngang nhau, một trận này, tự nhiên cũng là đánh đến tám lạng nửa cân, trong lúc nhất thời ai cũng không làm gì được ai.

Ngu Bắc Hà cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, "tiểu nhân vật" căn bản không được mình coi trọng này, lại có thể có thực lực như thế.

Đã như vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Sắc mặt hắn không vui mà lấy ra một cái quạt xếp tiên khí, tiện tay quạt một cái là cương phong đại tác, cơn gió này có công hiệu ăn thịt ăn hồn, dường như muốn dựa vào ưu thế trang bị để trấn áp Vương Bảo Thiên.

Giá trị Tiên khí không nhỏ, động một tí là mấy chục Tiên Linh Thạch, chính là nội tình của một Tiên Tộc. Một ít Tiên Tộc nghèo một chút, lão tổ Chân Tiên cũng chưa chắc có được một thanh Tiên Khí.

Có thể làm ra một kiện Tiên Khí ngoài định mức cho tiểu bối bên người, đã xem như có tiền có nội tình rồi.

Ít nhất, lấy sự nghèo túng hiện giờ của Ngọc Hà Vương thị, đã là không lấy ra được tiên khí ngoài định mức để hưng hộ thân cho vương thất.

Đáng tiếc, hắn nhất định tính sai rồi.

Thấy hắn lấy ra tiên khí, Vương Bảo Thiên lập tức cười sang sảng một tiếng: "Đừng tưởng rằng chỉ nhà các ngươi có tiên khí."

Trong lúc nói chuyện, một thanh Tiên Khí Đao tràn đầy phong cách cổ xưa hiện lên trong tay Vương Bảo Thiên.

Y nắm đao chém liên tục, mỗi một đao chém xuống đều là ánh sáng của dải lụa giăng khắp nơi, chém tới vòng phòng hộ trên lôi đài cũng không ngừng rung mạnh.

Lần này có thể khiến Ngu Bắc Hà ghê tởm.

Nghe đồn những gia hỏa từ hải ngoại đến từ nông thôn khai hoang kiếm được không ít tiền, rất có tư thế "ta là nhà giàu mới nổi" sợ ai. Tiểu tử này không những huyết mạch mạnh mẽ như thế, lại còn có tiên đao bên người, quả nhiên là một bộ khí tức nhà giàu mới nổi!

Ngu Bắc Hà ghê tởm, nhưng trong ánh mắt của quần chúng vây xem và các cô nương tương thân lại là dị sắc liên tục.

Vương Bảo Thiên đến từ nông thôn kia thực lực cũng quá mạnh mẽ, thậm chí ngay cả Ngu Bắc Hà đại danh đỉnh đỉnh cũng không trấn áp được. Tương lai ổn thỏa chính là một gã Tiên Quân, mà trong Tiên Quân cũng được xem là tồn tại cường đại.

Nhóm cô nương thân cận này gia thế cũng không cao, Tiên Tộc hoặc đích trưởng nữ Tiên Triều chỉ vẻn vẹn có ba người, hơn nữa cũng chỉ là Tiên Tộc bình thường có một lão tổ Chân Tiên, đại bộ phận đều là đích nữ Lăng Hư gia tộc.

Đối mặt với Vương Bảo Thiên ưu tú, tiềm lực vô cùng, tương lai, đừng nói các trưởng nữ Lăng Hư gia tộc hướng tới, ngay cả trong lòng ba nữ trưởng tiên tộc cũng mơ hồ có chút ý nghĩ.

Vương Bảo Thánh kia không phải là mắt chó nhìn người thấp sao? Vương Bảo Thiên này cũng không kém ah, là một cỗ tiềm lực vô cùng ưu tú.

Chú ý tới điểm này, tộc nhân Ngọc Hà Vương thị lập tức không mất thời cơ bắt đầu ở một bên thay Hàn Nguyệt Vương thị và Vương Bảo Thiên tuyên truyền.

Hàn Nguyệt Vương thị hiện giờ tuy chỉ là một gia tộc Lăng Hư, nhưng không chịu nổi tiền có nội tình, tương lai chính là tiên tộc thỏa đáng.

Hơn nữa nghe nói Hàn Nguyệt Vương thị còn tích lũy một khoản tiền lớn, chuẩn bị một Thiên Thần bảo điện hoặc là Tiên Tộc khác bán ra tiên kinh gia tộc, lại dựa vào đấu giá vào tay một quyển tiên kinh.

Có thể thấy được gia tộc người ta là thật sự có tiền! tiềm lực tương lai vô cùng.

Đây cũng là tộc nhân Ngọc Hà Vương thị thấy Vương Bảo Thánh chướng mắt các cô nương xem mắt, vốn thái độ không lãng phí tài nguyên, thuận tiện làm tuyên truyền thay Vương Bảo Thiên.

Hơn nữa Vương Bảo Thiên người ta một lòng vì sự nghiệp, đích xác còn là một nam nhân độc thân. Khó có được nhiều cô nương có ý nguyện thành hôn như vậy ở nhà, vạn nhất vận khí tốt thành công thì sao?

Khuyết điểm duy nhất của Vương Bảo Thiên, đại khái chính là hắn không phải trưởng tử của gia tộc, mà là đích thứ mạch. Nhưng mà, đều đã là Chân Tiên chủng, có phải đích trưởng mạch cũng không quan trọng như vậy hay không.

Trong lúc nhất thời, động thái trung tâm của cô nương thân cận càng nhiều.

Đích thứ mạch thì đích thứ mạch tốt, gả cho một tiên quân tương lai cũng vô cùng tốt. Thậm chí có chút gan lớn, đã bắt đầu thay Vương Bảo Thiên cổ vũ rồi.

Đương nhiên, Ngu Bắc Hà giao chiến với Vương Bảo Thiên cũng không kém, thậm chí thân phận địa vị cũng cao hơn.

Nhưng thật ra trong lòng những cô nương trước mắt này cũng có chút tự hiểu lấy mình, ngay cả Ngu Bắc Hà cũng rất tốt, các nàng cũng không đáp lại được.

Sắc mặt Ngu Bắc Hà càng thêm âm trầm.

Đánh lâu không xong, hắn vốn đang buồn bực trong lòng, các cô nương thánh triều chúng ta lại còn cổ vũ cho tên tiểu tử nông thôn kia, cả đám quả thực không biết xấu hổ, làm mất mặt Ngọc Hà thánh triều ta.

Chỉ tiếc, hắn nôn nóng một cái, tiết tấu chiến đấu ngược lại có chút rối loạn.

Trái lại Vương Bảo Thiên càng đánh càng hăng, hơn nữa còn bắt được tâm tính nôn nóng của đối phương, bắt đầu chiếm được ưu thế.

Không tốt!

Ngu Thu Vân sắc mặt hơi đổi. Ca ca đây là tiết tấu muốn thua a!

Đồng thời.

Trong phòng thượng tầng, Ngọc Hà trưởng công chúa và Kính Thiên Ca cũng nhìn ra điểm này.

Trưởng công chúa ánh mắt hơi có vài phần tán thưởng nói: "Tiểu tử Vương Bảo Thiên này thật sự là một nhân tài, kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, hơn nữa có vẻ rất kiên định."

"Ha ha" Chử Thiên Ca lại từ chối cho ý kiến nở nụ cười.

Tiểu tử Bảo Thiên kia trong suy nghĩ của nàng cũng chỉ là coi như tạm được mà thôi, trong Vương thị gia tộc có rất nhiều người có thực lực nghịch thiên.

Nhưng tiểu tử Vương Bảo Thiên này cũng rất nỗ lực, không có việc gì liền đi lôi đài của Ninh Tân Bình trấn xoá bảng tìm ngược, bị ngược đãi, kinh nghiệm chiến đấu dĩ nhiên là phong phú.

Hơn nữa, có lẽ cũng bởi vì những đại lão cùng thế hệ thực lực mạnh mẽ trên bảng danh sách bị ngược đãi nhiều, tâm thái tiểu tử này vô cùng ổn định, so với Ngu Bắc Hà vừa nhìn đã biết mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trên lôi đài.

Ngu Bắc Hà càng đánh càng nôn nóng, nhưng hắn càng nôn nóng, càng rơi vào hạ phong.

Theo những Thánh vực nữ hài không biết xấu hổ kia reo hò cho Vương Bảo Thiên càng lúc càng lớn, khuôn mặt của hắn dần dần trở nên vặn vẹo, trong đôi mắt xẹt qua một đạo lệ mang.

Đột nhiên, gã lăng không chụp một cái, trong tay nhiều ra một ngọc phù óng ánh long lanh.

Mặt ngoài ngọc phù có đường vân huyền ảo phức tạp, tựa hồ là phong ấn, nhưng loáng thoáng vẫn có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa lực lượng khổng lồ khủng bố.

Một đòn của Chân Tiên!

Bình thường tu sĩ Chân Tiên cảnh không tiếc hao phí Bản Nguyên bản thân, bong ra từng mảng Tiên Linh Chi Khí mình vất vả tu hành có được, phong ấn trong ngọc phù, lưu lại át chủ bài bảo mệnh cho hậu nhân.

Một vị Chân Tiên cảnh chí tử, cũng không thể làm ra hai ba viên, đại bộ phận chế tác trước khi chết. Mỗi viên đều có giá trị không tầm thường, bình thường chỉ có gia tộc tư chất tốt nhất, tiểu bối có tiềm lực lớn nhất mới được phân phối vào một lá bài tẩy.

“Không tốt!”

Sắc mặt Kỳ Thiên Ca đột nhiên biến đổi.

Nàng quyết định thật nhanh, lập tức xé mở không gian chuẩn bị ra tay, thế nhưng đã chậm một bước.

Trong nháy mắt Ngu Bắc Hà lấy ra một kích Chân Tiên đã trực tiếp bóp nát nó.

Trong chớp mắt.

Một cỗ tiên linh chi khí mênh mông từ Chân Tiên một kích mãnh liệt tuôn ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành một hình kiếm, bỗng nhiên phách đâm tới hướng Vương Bảo Thiên.

Uy thế kinh khủng từ phía đối diện ập đến, ngay cả vòng phòng hộ trên lôi đài cũng giống như không chịu nổi mà rung động kịch liệt.

Vương Bảo Thiên cực kỳ hoảng sợ.

Ông ta trăm triệu lần không nghĩ tới ở trên lôi đài công bằng, đối phương lại có thể xuất ra một kích Chân Tiên, đạo cụ trái quy tắc bực này!

Tu vi hiện giờ của hắn cũng chỉ là Lăng Hư cảnh tầng một, huyết mạch cũng chính là thiên tử Bính đẳng huyết mạch bình thường, căn bản không phải những tên biến thái xếp hạng đầu trên bảng có thể so sánh, chống lại một kích của Chân Tiên, cho dù hắn không chết cũng phải bị thương nặng.

Bất quá, cho dù như vậy, cái gì cũng không làm, bỏ qua cũng không phải phong cách của hắn.

Vương Bảo Thiên quát lớn một tiếng, tiên đao trong tay hóa thành dải lụa chém về phía thanh kiếm Tiên Linh.

Cho dù là châu chấu đá xe, hắn cũng phải chiến đến oanh oanh liệt liệt, không để những đệ tử Thánh Vực cường thịnh này xem nhẹ Thần Võ Hàn Nguyệt Vương thị!

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Các cô nương có quan hệ với Vương Bảo Thiên thì sắc mặt càng trắng bệch, vô cùng khẩn trương lo lắng nhìn một màn này, hi vọng Vương Bảo Thiên có thể vượt qua một kiếp này.

Ngay cả muội muội Ngu Bắc Hà Ngu Thu Vân cũng không dám tin nhìn một màn này.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, ca ca của mình lại phát rồ như thế!

Phải biết rằng, vật phẩm cùng loại với một kích của Chân Tiên sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính công bình của trận đấu, tuyệt đối không cho phép sử dụng trên lôi đài. Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, làm như thế, cho dù ca ca thắng được trận đấu thì như thế nào?

Nhưng giờ phút này tình huống nguy cấp, lấy thực lực của nàng lại ngay cả nửa điểm biện pháp cũng không có.

Trong lúc nhất thời, vô luận là trên lôi đài, hay là dưới lôi đài, tất cả mọi người đều vì thế mà bị tác động. Bởi vì quá mức khẩn trương, ngay cả thời gian trôi qua cũng đều trở nên chậm chạp.

Ngay lúc mấu chốt này.

Bên cạnh lôi đài, Vương Bảo Thánh một mực chú ý hết thảy những thứ này đã động.

Hắn nhìn thấy Ngu Bắc Hà xuất ra một kích Chân Tiên đồng thời cũng đã triển khai hành động.

Đối với đồ chơi này, hắn đã quá quen thuộc. Đời trước hắn đã thấy qua rất nhiều, cả đời này cũng đã thấy qua rất nhiều.

Trước khi lên chiến trường, hắn còn chế tạo một tấm 【Thánh Hoàng Chi Nộ】 cấp bậc này, bảo vật có được một đòn của

Thánh Hoàng để lại cho hậu nhân. Một tấm 【Thánh Hoàng Chi Nộ】 kia, hiện giờ vẫn được giữ trong tay Vương thị.

Mà con cháu Vương thị ở 【quân đoàn trưởng che chở】 【Chân Tiên Nhất Kích】, 【Thánh Hoàng Chi Nộ】 loại tiêu hao phẩm này sử dụng cũng cực kỳ cẩn thận, không liên quan đến tính mạng hoặc thời kì đặc thù tuyệt đối sẽ không sử dụng, bởi vì bọn họ đều biết, đây là các tổ tiên dùng tính mạng của mình để lại cho hậu nhân che chở.

Có thể nói, trong mỗi một vật phẩm như vậy, bao hàm tâm ái hộ của các bậc tiền bối đối với các bậc tiền bối. Đây là một loại trao tặng hi sinh bản thân.

Bởi vậy, Ngu Bắc Hà này vì vẻn vẹn mặt mũi, tùy tay sử dụng một kích của Chân Tiên, cũng là triệt để chọc giận Vương Bảo Thánh.

Trước tiên hắn bỗng nhiên bắt lấy lôi đài hộ thuẫn vô hình, toàn thân bộc phát ra Huyền khí hung mãnh xé một cái, lôi đài hộ thuẫn có thể chịu được một kích của Chân Tiên kia, vậy mà bị hắn trong nháy mắt xé ra một lỗ hổng.

Trong nháy mắt tiếp theo, Vương Bảo Thánh đã xuất hiện ở trên lôi đài, chắn trước mặt Vương Bảo Thiên.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Giờ phút này, một kích của Chân Tiên ngưng tụ ra kiếm khí đã ở ngay trước mắt, Vương Bảo Thánh đã không kịp lấy ra tiên khí ngăn cản.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, mộc hệ huyền khí trong cơ thể thuần hậu không gì sánh được trong nháy mắt mãnh liệt tuôn ra, trong chớp mắt hội tụ một chỗ.

Hắn hướng về phía Tiên Linh Chi Kiếm hữu hình hữu chất oanh ra một quyền.

Một quyền kia do vô số mộc hệ huyền khí hội tụ mà thành, trong chớp mắt liền biến thành một nắm đấm màu xanh lục thật lớn!

“Oanh!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, nắm đấm va chạm với tiên linh kiếm, trong chớp mắt song song vỡ vụn.

Sóng xung kích năng lượng kinh khủng giống như cuồng phong mưa rào hướng bốn phương tám hướng trùng kích, chấn động làm toàn bộ hộ thuẫn phòng hộ rung động kịch liệt, thậm chí bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt, mơ hồ có vài phần tư thế muốn chống đỡ không nổi.

"Thế này… có phải quá khoa trương rồi không?"

Tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Rất nhiều người thực lực nông cạn càng là từ từ lùi lại mấy bước, sắc mặt hoảng sợ lại khiếp sợ vô cùng.

Ngay cả trong phòng thượng tầng, Hám Thiên Ca và Ngọc Hà trưởng công chúa chuẩn bị xuất thủ cũng theo bản năng dừng động tác lại.

Ngọc Hà trưởng công chúa sắc mặt trở nên kinh ngạc, sợ hãi, lại có chút không tin.

"Thiên Ca tỷ tỷ!" Ngọc Hà trưởng công chúa chỉ vào Vương Bảo Thánh ở xa xa, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy thần sắc khó có thể tin: "Ngươi nói cho ta, đây là một hài tử chưa đến bảy trăm tuổi? Tu vi này, Lăng Hư cảnh tầng năm? Không, hẳn là tầng sáu! Hơn nữa còn có thể đỡ một kích của Chân Tiên, huyết mạch này… có phải có chút quá mức hay không?"

Nàng nhớ mang máng, lúc mình ở Lăng Hư cảnh tầng sáu, tựa hồ cũng có thể miễn cưỡng ngăn trở một kích Chân Tiên, nhưng mà tuyệt đối không làm được thong dong bình tĩnh như Vương Bảo Thánh.

Quan trọng nhất là, lúc nàng đến Lăng Hư cảnh tầng sáu hình như đã hơn một ngàn. Đây vẫn là nàng thân là Thánh chủng, tốc độ tu hành vốn đã viễn siêu tu sĩ bình thường, tốc độ tu hành của Vương Bảo Thánh này không khỏi cũng có chút bất khả tư nghị.

"Ách…" Sắc mặt Mang Thiên Ca cũng có vài phần dị dạng, lúng túng cười một tiếng nói, "Đã có mấy năm không nhìn thấy Bảo Thánh đứa nhỏ nhà chúng ta, tiến bộ rất lớn."

Tiến bộ rất lớn?

Ngọc Hà trưởng công chúa khẽ nhăn mặt.

Ngươi quản cái này gọi là tiến bộ rất lớn?

Đây quả thực là một siêu cấp yêu nghiệt!

Lấy thực lực hắn bày ra, loại Chân Tiên cảnh kém nhất kia sợ là sẽ bị hắn ấn xuống đất ma sát, nếu lại cho hắn một Thánh khí, chỉ sợ đa số tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chưa đến bảy trăm tuổi, còn chưa đến bảy trăm tuổi…

Ngọc Hà trưởng công chúa có chút da đầu run lên.

Trong lúc các nàng khiếp sợ nói chuyện, Vương Bảo Thánh cũng bắt đầu hành động tiếp theo.

Hắn vô cùng tức giận nhìn Ngu Bắc Hà chằm chằm: "Các tiền bối không tiếc hao phí bản nguyên của mình luyện chế một kích Chân Tiên, bị ngươi giày xéo như vậy sao? Thật sự là thẹn với tiền bối nhân tộc!"

Ở kiếp trước, hắn đã hao hết vô số mặt mũi và tính mạng của mình, mới miễn cưỡng giúp đám hậu bối Nhân tộc chống đỡ một mảnh trời, giữ lại một tia huyết mạch cuối cùng cho Nhân tộc!

Trong lòng hắn hận nhất cùng chán ghét nhất, chính là loại thiếu gia ăn chơi tùy tiện lãng phí tổ tiên che chở này.

Ngu Bắc Hà bị hắn nhìn chằm chằm đến toàn thân đều đang sợ hãi, hầu như là vô ý thức lui về phía sau nửa bước.

Hắn cũng không thể tin được, thực lực của Vương Bảo Thánh này không ngờ lại mạnh mẽ như thế, ngay cả một kích của Chân Tiên cũng có thể đỡ được.

Nhưng mà, hắn lại không muốn rụt rè trước mặt Vương Bảo Thánh, cả giận nói: "Liên quan ngươi cái rắm, đây là một kích Chân Tiên của gia tộc chúng ta. Vương Bảo Thánh, ngươi đừng xằng bậy nha, nhà chúng ta có sáu vị, không, bảy vị Chân Tiên lão tổ, không phải loại tiểu tử nông thôn như ngươi có thể đắc tội nổi!"

Câu nói cuối cùng kia, hắn đã nói là ngoài mạnh trong yếu rồi. Không có biện pháp, cho dù còn đang mạnh miệng, ở trước mặt thực lực chênh lệch tuyệt đối, trong lòng của hắn đối với Vương Bảo Thánh cũng chỉ có sợ hãi.

"Ngu xuẩn!" Vương Bảo Thánh hừ lạnh một tiếng: "Không phải ngươi muốn đánh sao? Ta sẽ thay tổ tiên nhà ngươi giáo huấn ngươi."

Dứt lời, Vương Bảo Thánh phẫn nộ tung một quyền đánh về phía Ngu Bắc Hà.

Ngu Bắc Hà bối rối ngăn cản, nhưng hắn làm sao có thể là đối thủ của Vương Bảo Thánh?

Chỉ một quyền, hắn đã bị cương khí hộ thể đánh nổ tung, thân hình hung hăng nện lên trên hộ thuẫn lôi đài đã khép lại, trong miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Nhưng Vương Bảo Thánh căn bản không có ý định buông tha gã, vẫn một quyền tiếp một quyền đánh về phía Ngu Bắc Hà, đè gã ta xuống đất đánh một trận mãnh liệt.

Vừa đánh, hắn ta còn vừa mắng: "Ngươi đúng là đồ chó không biết liêm sỉ, các đời tiền bối Nhân tộc đều hi sinh, mới dành dụm được mảnh đất sống yên ổn cho chúng ta. Cho dù là hiện tại, Nhân tộc chúng ta vẫn như cũ, chưa nói tuyệt đối an toàn, ngược lại vẫn ở trong nguy cơ tứ phía."

"Trên chiến trường Hư Không Hải, chiến tranh vẫn luôn không hoàn toàn đoạn tuyệt, không biết bao nhiêu chủng tộc Hư Không đang cùng chúng ta phát sinh chiến đấu sinh tồn."

"Ngươi giỏi lắm, cố tình lãng phí di chúc tổ tiên hao phí sinh mệnh lưu lại! Một chiêu Chân Tiên của ngươi dùng ở đâu không tốt? Cho dù đi giết một Ma Vương cũng có ý nghĩa hơn so với dùng trên võ đài!"

Vương Bảo Thiên bị dọa sợ, nhưng hắn cũng không dám đi khuyên bảo đệ đệ Bảo Thánh.

Quần chúng vây xem bên ngoài cũng sợ ngây người.

Đường đường là Ngu Bắc Hà Chân Tiên chủng của Cường Tiên tộc, thế mà bị đè xuống đất ma sát như vậy, bị mắng giống như cháu trai.

Bất quá, nghe được Vương Bảo Thánh nói, mặc kệ là các cô nương đến xem mắt, hay là những người khác xem náo nhiệt, đều nhịn không được hơi hơi gật đầu, đối với lời của hắn có chút tán đồng.

Đúng vậy! Lão tổ tông truyền xuống một kích Chân Tiên là để che chở hậu bối, mục đích là hi vọng hậu bối có thể an toàn phát triển thành trụ cột, vì gia tộc cũng tốt, vì nhân tộc cũng tốt, làm ra một phần cống hiến của mình.

Một hồi lôi đài chiến hành động theo cảm tính, cục diện bất lợi, dĩ nhiên lãng phí một kích Chân Tiên, trước không nói đến sẽ tạo thành đả kích trí mạng cho đối thủ, phá hư quy tắc lôi đài, cũng là lãng phí các tổ tiên chờ đợi tha thiết a!

"Hô! Bảo Thánh hiền đệ quả nhiên không phụ kỳ vọng của ta." Doanh Linh Trúc thở dài một hơi, nâng tay lên cũng chậm rãi buông xuống.

Nàng vốn cũng là muốn ra tay, lại bị Vương Bảo Thánh giành trước một bước, liền tùy hắn đi. Nhưng chưa từng nghĩ, Bảo Thánh hiền đệ nói lời này, lại có chút giác ngộ, làm cho nàng cũng là đăm chiêu.

"Đánh tốt! Vương Bảo Thánh ta ủng hộ ngươi." Đích trưởng nữ Chu thị Chu Lệ Hà của Tiên tộc hét lớn: "Cái Ngu Bắc Hà kia quá không phải đồ vật!"

Trưởng nữ Trần thị tiên tộc Trần Lục Bình cũng hai mắt tỏa sáng, kích động không thôi: "Thì ra Bảo Thánh ca ca, không, Bảo Thánh đệ đệ đẹp trai như vậy. Ngu Bắc Hà so sánh với hắn quả thực chính là khác nhau một trời một vực!"

Một vị Tiên Triều công chúa trong ánh mắt dị sắc liên tục, trong ánh mắt nhìn về phía Bảo Thánh mang theo vài phần kính sợ cùng mơ ước.

Còn lại Tiên Tộc đích thứ mạch, cùng với các đích trưởng nữ Lăng Hư gia tộc, một cái chớp mắt trước còn đang phỉ nhổ Vương Bảo Thánh xem thường người khác, cảm thấy Vương Bảo Thiên rất tốt, một cái chớp mắt này lại đều thay đổi ý nghĩ, cảm thấy Vương Bảo Thánh như vậy mới là anh hùng chân chính, là nam nhân chân chính.

Các nàng hối hận.

Cơ hội vừa mới tốt như vậy, các nàng vì cái gì không cố gắng xoát bài thi đây, nhất định phải nghe lời xúi giục của Ngu Bắc Hà, lên tiếng kháng nghị cách làm của đệ đệ Bảo Thánh.

Mặc dù phương thức xem mắt của hắn có chút "Cổ quái" cùng "bất cận nhân tình", nhưng Bảo Thánh đệ đệ người ta ưu tú như vậy, tuấn lãng như vậy, lại có tinh thần trọng nghĩa như vậy, hắn làm như vậy khẳng định là có đạo lý của mình.

Hơn nữa, không cần loại phương thức nhìn như lãnh khốc này, sao có thể ngăn cản nhiều đám đê tiện xinh xắn có dụng tâm kín đáo như vậy chứ?

"Chuyện này… Hình như tình huống có chút không ổn lắm."

Lúc này, Doanh Linh Trúc dường như cũng phát hiện các nữ nhân không thích hợp, da đầu mơ hồ có chút run lên.

Không tốt! Hình như là chơi đùa hết rồi, thoáng cái đã xuất hiện vô số đối thủ cạnh tranh.

Ngay tại trong lòng Doanh Linh Trúc bất an, đang không biết nên xử lý cục diện trước mắt như thế nào.

Bỗng nhiên.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát to: "Tiểu bối ngươi dám?! Còn không mau buông Bắc Hà nhà chúng ta ra?!"

Trong lúc tiếng hét to vang lên, một đạo khí tức Chân Tiên hùng hậu cũng theo đó bay lên.

Mọi người vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người có đôi cánh năng lượng màu vàng đang lao tới cực nhanh.

Trên người của hắn tản ra năng lượng ba động mênh mông, nhất là đôi cánh chim năng lượng màu vàng sáng rực phía sau kia, càng là khí tức lạnh thấu xương, tản ra vô cùng sắc bén chi khí, làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Còn chưa tới gần, hắn đã đánh một chưởng về phía lôi đài, dường như muốn đập nát lá chắn bảo vệ lôi đài, cứu Ngu Bắc Hà ra.

Tu sĩ Chân Tiên cảnh này là một trong lão tổ Ngu thị, được gọi là 【Kim Dực Tiên Quân】, tu luyện chính là Canh Kim hệ

tiên kinh rất lợi hại, một thân thực lực thập phần hùng hậu, đã đạt đến tu vi Chân Tiên cảnh trung kỳ.

Ngu Bắc Hà bị đánh rất thảm, mắt thấy lão tổ tông nhà mình tới cứu, lập tức giật mình, kinh hỉ không thôi lớn tiếng kêu cứu: “Lão tổ cứu ta, lão tổ cứu ta!”

Thấy thế, hộ vệ Kỳ lão vẫn yên lặng canh giữ bên cạnh Doanh Linh Trúc cùng với Man Nhân khổng lồ Dịch Điệp đại trưởng lão đang âm thầm thủ hộ hắn vừa chuẩn bị ra tay, không đề phòng lại có người vượt lên trước bọn họ một bước.

Không gian trên lôi đài đột nhiên bị xé rách, một nữ tử lao ra ngăn trước mặt Kim Dực tiên quân.

Đó là một nữ tử tay áo rộng màu đỏ vàng lưu tiên váy.

Nàng diện mạo xinh đẹp, khí chất ung dung, là một đại mỹ nhân mười phần, một thân khí tức lại mênh mông mà mênh mông, tựa như sơn hải làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Thời điểm nàng chắp tay đứng trên không trung, trên người càng mang theo một cổ khí phách làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, khí phách cùng uy nghiêm vô tận.

Nữ tử này, tự nhiên chính là Thiên Ca.

Nàng chắp tay nhìn về phía Kim Dực Tiên Quân, trên khuôn mặt uy nghiêm tràn đầy vẻ tức giận: “Lúc trước không thấy ngươi ra tay ngăn cản, hiện tại đến xem náo nhiệt, cút cho bổn hoàng!”

Trong lúc nói chuyện, tay phải nàng duỗi ra, Thiên Nguyên Thánh Kiếm đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

Sau một khắc.

Cổ tay nàng run lên, tiện tay chém một kiếm về phía Kim Dực Tiên Quân.

Trong chốc lát, kiếm mang vô cùng khủng bố tung hoành ngang qua bầu trời, phảng phất như muốn đem thiên địa đều bổ ra vậy.

Uy thế của đạo kiếm quang này thật sự quá kinh khủng, cho dù là Đại La Thánh Tôn bất ngờ không đề phòng, đối mặt với một kiếm này, chỉ sợ cũng phải tạm thời nhượng bộ lui binh.

Kim dực tiên quân cũng biến hẳn sắc mặt, hóa công thành thủ, đồng thời dùng một đôi cánh màu vàng cực nhanh bắn ngược về phía sau, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh màu vàng chui vào hư không.

Thế nhưng đã chậm một bước.

Kiếm mang kinh khủng trực tiếp xuyên thấu hư không, oanh ở trên hộ thuẫn màu vàng trên người hắn.

“Răng rắc!!”

Một tiếng vang thanh thúy như thủy tinh vỡ vụn vang lên bên tai.

Kim dực tiên quân chưa kịp phản ứng gì thì kim thuẫn đã tan vỡ trong tích tắc, hóa thành vô số kim mang nổ tung.

Kim Dực Tiên Quân như bị sét đánh, cả người trong nháy mắt từ trong trạng thái phi độn bị đánh ra, thân hình giống như bị một cỗ vô cùng mãnh lực đánh trúng, như một đạo lưu tinh bay ngược ra sau, nện cho phòng ốc nửa đường trong khoảnh khắc sụp đổ vỡ vụn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trong miệng không ngừng có máu tươi phun ra, trong đôi mắt trợn to lại tràn đầy không dám tin, tựa hồ không thể tin được chính mình lại dễ dàng bị người đánh bại như thế, thậm chí ngay cả một chút đường sống phản kháng cũng không có.

Sau khi một kiếm giáo huấn Kim Dực Tiên Quân, Chử Thiên Ca cũng không truy kích, mà lạnh lùng nói: “Thần Vũ Côn Bằng thị ở đây, Thiên Hà Ngu thị các ngươi có gì khó chịu, 《 Thiên Ca có thể đánh cho các ngươi sung sướng mới thôi!”

Nàng phất áo bào một cái, một cỗ uy nghiêm, lại vô cùng bá đạo khí độ Hoàng Giả bao phủ toàn trường, ép cho tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ.

Khí tức thật mạnh!

Ngay cả Doanh Linh Trúc, cũng bị cỗ khí tức kia ép tới trong lòng nặng trịch, tựa như không thở nổi.

Trong lòng nàng có chút nghi ngờ, vị nữ tử tên là Điền Thiên Ca này quả nhiên là rất cường đại!

Lực áp bách của huyết mạch này… thật mạnh!

Nàng che chở Bảo Thánh như thế, không phải là…?

Trong lúc nhất thời, cảm giác của Doanh Linh Trúc càng lúc càng không ổn.

Đột nhiên trong lúc đó thoáng cái toát ra quá nhiều tình địch. Hơn nữa những tình địch này như thế nào cảm giác người sau lợi hại hơn người trước, nàng đã sắp khống chế không nổi tràng diện rồi…

…

Chương 13: Ta giữ ngươi làm tỷ muội! Ngươi lại muốn làm lão tổ tông của ta!

…

Cũng may lúc này, bên phía Vương Bảo Thánh giáo huấn Ngu Bắc Hà cũng không sai biệt lắm.

Mắt thấy Ngu Bắc Hà đã bị đánh cho toàn thân xụi lơ, hấp hối, Vương Bảo Thánh liền dừng tay, đem hắn xách lên tùy tay ném ra cho các đồng bạn của đối phương.

“Còn không mau cút đi.”

Đám công tử ca đi theo Ngu Bắc Hà thấy thế nhẹ nhàng thở ra, vội vàng ba chân bốn cẳng đón lấy người.

Ngu Thu Vân cũng lập tức xông lên, nhanh chóng kiểm tra thương thế Ngu Bắc Hà một phen, xác nhận không có lưu lại thương thế căn bản gì, mới xem như nhẹ nhàng thở ra.

Nàng nhìn Vương Bảo Thánh một cái thật sâu, lập tức mang tâm tình vô cùng phức tạp ôm lấy Ngu Bắc Hà, cùng Kim Dực Tiên Quân tụ hợp lại một chỗ.

Kim Dực Tiên Quân thấy thế cũng bất chấp, vội vàng che chở cho Ngu Bắc Hà thối lui.

Trước khi đi, hắn còn không quên buông ra một câu đe dọa: “Huy Thiên Ca! Đừng tưởng rằng ngươi là chi mạch của Ngọc Hà Hoàng thị liền có thể tùy ý làm bậy, việc này Ngọc Hà Ngu thị chúng ta lĩnh giáo, nhất định sẽ có người tìm ngươi tính sổ.”

Sau khi nói hết lời ngoan độc, hắn lập tức dẫn đám người Ngu Bắc Hà rút lui nhanh như chớp, tựa hồ sợ chạy chậm một chút, “Thiên Ca sẽ nổi giận một kiếm chém giết hắn.

“A” Chử Thiên Ca cười lạnh một tiếng:“Là phế vật bắt nạt kẻ yếu.

Tiện tay thu hồi Thiên Nguyên Thánh Kiếm, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Vương Bảo Thánh: “Tiểu tử thúi, ngươi theo ta đến phòng thượng tầng một chuyến.”

“Vâng, Mục Vân lão tổ tông.” Vương Bảo Thánh rụt cổ lại, lập tức thành thật đi theo Chử Thiên Ca lên tầng trên.

Mà trên lôi đài, theo Vương Bảo Thánh rời đi, bầu không khí không chỉ không có lạnh xuống, ngược lại càng phát ra cực nóng.

Quần chúng vây xem và nữ hài tử bắt đầu điên cuồng.

Cảnh tượng hôm nay quá kích thích, ngày thường rất khó nhìn thấy.

Đặc biệt là các nữ hài tử không muốn đi.

Cũng không biết là ai dẫn đầu, bắt đầu có nữ hài tử tiến đến trước mặt Vương Thất Hưng thu liễm hành lễ: “Thất Hưng công tử, những bài thi vừa rồi còn có hay không? Ta cảm thấy ta còn có thể đánh…”

“Thất Hưng công tử, ta cũng cảm thấy ta còn có thể cứu chữa thêm một chút.”

“Công tử Thất Hưng, người ta muốn làm bài thi, người ta thích nhất là làm bài thi.”

“Có có có.”

Lúc trước Vương Thất Hưng thay Vương Bảo Thánh tìm người in bài thi, nhưng thuận tay in một nhóm lớn, lúc này lấy ra một đống lớn từ trong nhẫn trữ vật, bắt đầu cho một đám cô gái thân cận phát bài thi.

Nữ hài tử cầm bài thi, lập tức tìm một vị trí in ấn thực hiện trong đại sảnh. Trong đó cũng bao gồm hai đích trưởng nữ Tiên Tộc, một công chúa Tiên Triều.

Một đám cô nương khi thì múa bút thành văn, khi thì cắn bút trầm tư khổ tưởng, bộ dáng vô cùng tập trung tinh thần.

Tràng diện kia, thật đúng là đồ sộ bao nhiêu thì đồ sộ bấy nhiêu.

“Đáng giận!”

Doanh Linh Trúc tức giận đến mặt có chút trắng bệch.

Không phải đã nói là giẫm đạp tôn nghiêm sao? Hiện tại, tôn nghiêm của các ngươi đi đâu rồi?

Nàng có chút hối hận.

Sớm biết như thế, nàng nên trước một bước đi lên giáo huấn tên Ngu Bắc Hà kia. Cùng lắm thì chính mình bại lộ thân phận, cũng tốt hơn so với cục diện trước mắt này.

Thậm chí, nàng cũng bắt đầu có chút ghi hận Ngu Bắc Hà.

Nếu không phải hắn làm ra loại chuyện ngốc nghếch này, Bảo Thánh hiền đệ có thể tức giận ra tay như vậy sao? Làm cho đám oanh oanh yến yến phát hiện Bảo Thánh hiền đệ là tốt nhất, nguyên một đám trở nên như ruồi nhặng vung đi không đi.

Bất quá việc đã đến nước này, nàng cũng là không thể làm gì được, chỉ có thể âm thầm cân nhắc, phải xem kỹ Bảo Thánh hiền đệ nhiều hơn một chút.

Ánh mắt của nàng nhịn không được liếc về phía phòng thượng tầng trên lầu cao, trong lòng hơi có chút thấp thỏm.

Cũng may trước đó nàng đã nghe được đối thoại của Bảo Thánh. Nếu Bảo Thánh xưng hô đối phương là "Lão tổ", ngược lại là có thể bài trừ hiềm nghi của tình địch.

Mà ngay tại thời điểm phi thường náo nhiệt ở bên dưới.

Trong phòng thượng tầng, Vương Bảo Thánh đã ở dưới sự giới thiệu của Điền Thiên Ca cung kính bái kiến Ngọc Hà trưởng công chúa.

"Bảo Thánh chớ đa lễ."

Ngọc Hà trưởng công chúa khoát tay áo.

Lúc này nàng ta thấy Vương Bảo Thánh càng nhìn càng cảm thấy thuận mắt, tiện tay móc ra một hộp đan dược xem như lễ gặp mặt đưa tới: "Nơi này có một ít 【Vân Tiên đan】 Bát phẩm, hy vọng có thể trợ giúp ngươi sớm ngày đột phá Lăng Hư cảnh, đặt chân lên Chân Tiên."

Tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường tu luyện, bình thường đều sẽ sử dụng lục phẩm Linh nguyên bảo đan. Đan dược kia ước chừng một vạn tiên tinh một viên, có thể nói là giá trị không nhỏ. Nếu như tu sĩ Lăng Hư cảnh không chuẩn bị tăng lên tu vi, chỉ muốn duy trì tu vi, một tháng kia dùng một viên là đủ rồi.

Tựa như Long Xương đại đế lúc trước, chính là một năm tiêu hao mười hai viên linh nguyên bảo đan.

Nhưng nếu muốn tăng tu vi, con số này nhiều gấp đôi, thậm chí gấp hai! Một ít có chí hướng tu sĩ Lăng Hư cảnh trùng kích trung kỳ, một năm tiêu hao thậm chí có thể đạt tới ba mươi sáu mai thậm chí nhiều hơn.

Bất quá đây là đối với Lăng Hư cảnh bình thường mà nói, nếu là Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh, ăn đan dược này liền có chút không đủ dùng.

Mà là sẽ lựa chọn 【Đại Linh Nguyên Đan】 hoặc là 【Lăng Tiên Đan】 thất phẩm.

Giá cả Lăng Tiên Đan thường thường động một cái là mười vạn tiên tinh một viên, mỗi tháng dùng một viên phụ trợ tu luyện, tiêu hao mỗi năm cũng phải đạt tới một trăm hai mươi vạn tiên tinh!

Đối với đại bộ phận Tiên Tộc mà nói đều là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Huống chi, tu luyện Chân Tiên chủng tiêu hao không chỉ là Lăng Tiên đan, còn phải bổ sung linh thực tương ứng cấp bậc, một năm tiêu hao hai ba trăm vạn tiên tinh là bình thường, thường thường mấy chục năm xuống một viên Tiên Linh Thạch là không có.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiên Tộc nhất định phải có sản nghiệp khổng lồ làm căn cơ.

Không có đủ sản nghiệp liên tục sinh ra lợi nhuận đến ủng hộ, ngay cả Chân Tiên chủng cũng không bồi dưỡng nổi, đến lúc đó gia tộc sẽ càng xuống dốc, chỉ có thể dựa vào bán tộc sản để duy trì, nhưng càng bán gia sản, lại càng sẽ càng nghèo, cuối cùng ngay cả Tiên kinh cũng bán đi! Từ Tiên Tộc ngã xuống Lăng Hư gia tộc.

Đây vẫn chỉ là Thánh chủng trên Chân Tiên chủng và Chân Tiên chủng, tiêu hao càng thêm khoa trương.

Để gia tăng tốc độ tấn thăng Chân Tiên cảnh, bọn họ thậm chí còn lựa chọn sử dụng một bộ phận Bát phẩm 【Vân Tiên đan】 để tăng tốc độ tu luyện.

Đan dược này ước chừng tương đương với một khối cực phẩm linh thạch! Không phải Thánh tộc hoặc là động thiên thánh địa thì căn bản không nuôi nổi Thánh chủng!

Mà Ngọc Hà trưởng công chúa cho Bảo Thánh bát phẩm 【Vân Tiên Đan】, khoảng chừng mấy trăm bình, tổng giá trị đã đạt đến mấy trăm viên Tiên Linh Thạch, có thể thấy nàng ra tay rất hào phóng.

"Đa tạ Ngọc Hà trưởng công chúa ban thưởng."

Trưởng giả ban thưởng không thể từ chối, Vương Bảo Thánh thái độ cảm kích nhận lấy Vân Tiên Đan.

Hắn vì gia tốc tiến lên cảnh giới, nhu cầu đối với Vân Tiên đan cũng rất là thịnh vượng, những thứ này trước mắt đủ cho hắn dùng mấy năm.

"Bảo Thánh à, trước đó Thiên Ca tỷ tỷ nhờ ta giới thiệu một chút nữ hài tử của Kỳ thị chúng ta cho ngươi, ta đã đưa tin cho các nàng rồi." Thái độ của Ngọc Hà trưởng công chúa có vẻ càng thêm hòa ái, "Ngươi yên tâm, tất cả đều dựa theo quy củ của ngươi, nên phỏng vấn thì phỏng vấn, nên lướt bài thi, ta tin các cô nương Kỳ thị chúng ta sẽ tự mình tranh thủ cơ duyên."

Đích xác cũng thế.

Lấy thực lực thiên phú hiện tại Bảo Thánh thể hiện ra, cho dù không thể kế thừa đến Thánh Đồ, tương lai cũng là nhân vật Chân Tiên cảnh đỉnh phong thỏa đáng, thậm chí có khả năng nhất định dựa vào chính mình đi ra một đầu thánh lộ.

Tình huống như vậy tại Thánh Vực mặc dù là sự kiện có xác suất nhỏ, nhưng bên trong dòng sông lịch sử rộng lớn hơn trăm vạn năm, luôn luôn có một số người kinh tài tuyệt diễm, có thể dựa vào tiên kinh mà thành công.

Người như vậy, trước trước sau sau đã xuất hiện hơn mười vị, bình quân xuống đại khái tám vạn năm liền có một vị.

Những người này, có lẽ là cơ duyên không đủ không thể lấy được Thánh đồ, có lẽ là bỏ lỡ thời kỳ tốt nhất để kế thừa Thánh đồ, nhưng tư chất, tâm tính của bản thân, cùng với năng lực đều là tuyệt hảo.

Hơn nữa, cho dù Vương Bảo Thánh không đi ra khỏi Thánh lộ cũng không sao, tương lai Chân Tiên cảnh đỉnh phong hoặc là Bán bộ Thánh Tôn, con gái tốt nhất phối hợp với các Thánh Vương phủ của Kỳ thị cũng dư dả rồi.

Nghe được lời này của Ngọc Hà trưởng công chúa, sắc mặt Vương Bảo Thánh lập tức trở nên có chút bất đắc dĩ.

Quá trình xem mắt này, thật sự đã tạo thành cho hắn gánh nặng tâm lý quá nhiều, nếu không phải vì kéo dài Trường mạch của gia tộc, không muốn cô phụ kỳ vọng tha thiết của Thủ Triết lão tổ, hắn đã sớm phủi tay không làm nữa.

Nhưng Ngọc Hà trưởng công chúa lại hào hứng bừng bừng kéo hồng tuyến lên, thậm chí, nàng còn cảm thấy hứng thú chủ động hỏi Vương Bảo Thánh một bài thi kiểm tra chỉ số thông minh, tỉ mỉ quét xong giao cho Bảo Thánh bình phán.

Vương Bảo Thánh sau khi phê duyệt sửa xong, thoáng có chút kinh ngạc nhìn Ngọc Hà trưởng công chúa một cái: “Trưởng công chúa điện hạ trí lực ít nhất cũng đạt đến trình độ ngàn dặm mới có một, trị số vô cùng cao.”

Huyết mạch là huyết mạch, trí lực là trí lực, cũng không thể nói là một chút.

Rất nhiều tu sĩ có tu vi rất cao, cũng có điểm trí lực rất cao. Đương nhiên, bọn họ có thể dựa vào sống lâu, dựa vào kinh nghiệm tích lũy, đạt được “Trí tuệ” tương đối cao.

“Thật sao?” Ngọc Hà trưởng công chúa vui vẻ: “Vậy so với Bảo Thánh ngươi tới thì thế nào?”

“Vẫn còn kém nửa trù.” Vương Bảo Thánh thành thật trả lời, “Nhưng điện hạ chớ có tự ti, đây không phải là công lao của ta, chỉ là trí lực của cha khá cao, mà ta may mắn có được di truyền. Sở dĩ ta chọn lựa đối tượng ưu tú trí lực, cũng chỉ là không hy vọng con của ta thua kém quá nhiều.”

Khi hắn còn bé bị trí thông minh của cha hắn nghiền ép, đến nay vẫn còn nhớ như mới.

“Ha ha.” Ngọc Hà trưởng công chúa cười cười, khoát tay nói: “Ngươi vẫn nên xuống dưới tiếp tục giám sát các cô nương xem mắt xem bài thi đi, bản công chúa có chút mệt mỏi.”

Nàng cảm thấy mình không có tại chỗ đánh chết Vương Bảo Thánh, giáo dưỡng cùng tính tình đã là thật lòng không tệ.

"Đúng rồi, trưởng công chúa ngài có thành thân không?" Vương Bảo Thánh bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhìn về phía trưởng công chúa Ngọc Hà chợt có chút mong đợi, dường như cảm thấy trí lực của nàng đạt đến trình độ nhất định, có thể thử hiểu một chút cho nhau.

Ngọc Hà trưởng công chúa nhướng mày, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu run rẩy.

Nàng ta vung mạnh áo bào, một cỗ khí tức vô cùng cường đại nháy mắt đánh trúng Vương Bảo Thánh: "Ngươi xéo đi cho bổn công chúa."

"Oanh!"

Vương Bảo Thánh bị đánh bay ra khỏi gian phòng thượng đẳng, rơi xuống lôi đài lầu một.

Cùng lúc đó.

Ngọc Hà trưởng công chúa đen mặt, nhìn Chử Thiên Ca một cái rồi nói: "Thiên Ca tỷ tỷ, tên khốn kiếp nhà các ngươi đang giả bộ cái gì vậy? Sống đến bây giờ còn không bị đánh chết, thật là không dễ dàng."

Kính Thiên Ca cũng là gương mặt có chút co rúm lại.

Nàng vẫn biết tác phong làm việc của tiểu tử thối kia của Bảo Thánh rất là kỳ quái, người bình thường đều rất khó lý giải, lại không ngờ tới vậy mà có thể kỳ hoa đến trình độ như thế.

Bất quá, cho dù kỳ hoa, đó cũng là hài tử nhà mình a! Nàng còn có thể không biết làm thế nào?

Nàng đành phải kiên trì thay hắn phân biệt một câu: "Ha ha, có lẽ là lão tổ trong nhà bức bách quá mức, để cho hắn nhìn ai cũng khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều vài phần."

Dừng một chút, Chử Thiên Ca nhìn sắc mặt của nàng, bỗng nhiên thăm dò nói: "Kỳ thật cũng không phải là không thể a ~ muội muội cũng không có thành thân đâu. Chút chênh lệch tuổi tác ấy, đến cấp bậc Thánh Tôn rất dễ dàng san bằng. Nếu không, chúng ta lại thân càng thêm thân?"

“Ngươi cũng cút đi!”

Ngọc Hà trưởng công chúa bị nàng chọc tức đến sắc mặt đỏ lên, giận dữ quát một tiếng, một chưởng ấn cuốn theo uy lực của Thánh Tôn đánh về phía Lam Thiên Ca.

Mang Thiên Ca vội vàng chạy ra khỏi phòng thượng tầng, vẫn không quên tiếp tục truyền âm nói: “Ngọc Hà, ngươi đừng nóng vội. Đề nghị này của ta kỳ thật rất không tệ, ngươi không bằng tĩnh tâm suy nghĩ cho kỹ đi. Bảo Thánh gia nhà chúng ta rất giàu có đấy, nói không chừng tương lai còn có thể giúp ngươi thành tựu Hỗn Nguyên Đại Đạo.”

Vì đứa bé cưới lão bà lão khó khăn kia, Huyên Thiên Ca cũng bất chấp tất cả.

Cho dù không thành, thử một lần cũng sẽ không chịu thiệt thòi lớn.

Nhưng mà lời này của nàng vừa mới dứt.

“Oanh!”

Toàn bộ phòng bao trên tầng cao nhất ầm ầm nổ tung.

Vô số kiến trúc mảnh vụn tung bay tứ tán, năng lượng kinh khủng sóng xung kích cuốn ra, đem các khách nhân trong phòng ăn cùng trong đại sảnh đều giật nảy mình.

Giọng nói phẫn nộ đến cực điểm của Ngọc Hà trưởng công chúa cũng theo đó truyền đến bên tai Thiên Ca: “Hay cho ngươi Thiên Ca! Ta xem ngươi là tỷ muội, ngươi lại muốn làm lão tổ tông ta! Ta liều mạng với ngươi!”

Tiếng nói chuyện vang lên, đồng thời thân hình của nàng cũng từ trong sương phòng nổ tung bắn ra, đuổi giết hướng Chử Thiên Ca.

Trong chớp mắt, hai đạo hình người khí tức khủng bố một trước một sau xông thẳng cửu tiêu, rất nhanh đã chạy đến trong thiên hà mênh mông vô ngần.

“Rầm rầm rầm!!”

Trên bầu trời lập tức vang lên từng trận sấm rền.

Từng luồng hào quang lấp lánh sáng lên trong Thiên Hà, tỏa ra tầng tầng lớp lớp năng lượng quang văn, vừa nhìn liền biết là

hai vị đại năng đang giao chiến với nhau.

Nhưng hết thảy, tựa hồ cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với nữ hài tử đang xoát bài thi trên quy mô lớn. Dù sao Vương Bảo Thánh đang giám sát trường thi, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Cho dù tỷ lệ có chút xa vời, cũng phải thử nghiệm rồi mới tính.

Hơi bối rối một hồi, sau đó các nàng tiếp tục nghiêm túc quét đề.

Mà Vương Bảo Thánh lại nghiêm túc phê duyệt một ít bài thi mới đưa lên, nghiêm túc mà công bằng bình điểm cho mỗi cô nương.

Trên thực tế, mặc dù có một số người trí lực đúng là tàm tạm, nhưng phần lớn con gái họ hàng sau khi nghiêm túc đều có điểm không tính là quá thấp, trung bình phân vượt xa người bình thường.

Đây cũng là ý không nên có.

Con cháu thế gia, nhiều thế hệ gen ưu tú không ngừng chồng lên, xác suất xuất hiện nhân tài ưu tú vốn phải cao hơn một chút, càng đừng nói bản thân cô nương nơi này chính là người ưu tú được các gia tộc sàng chọn ra.

Cuối cùng thông qua yêu cầu của Vương Bảo Thánh sơ tuyển ước chừng mười phần trăm, tổng cộng mười một vị. Trong đó cũng bao hàm hai vị đích trưởng nữ của Tiên Tộc, một vị công chúa Tiên Triều.

“Tiếp theo, sẽ tiến vào vòng ước hẹn thứ hai” Vương Bảo Thánh cẩn thận tỉ mỉ phát cho mười một vị cô nương thông qua vòng sơ tuyển kia đủ tư cách.

Nữ hài tử có được chứng này, có quyền mời hắn ra ngoài du ngoạn, trong quá trình du ngoạn càng hiểu rõ nhau hơn, xem xem mọi người có hợp nhau hay không.

Nếu là trước kia, nhóm cô nương này có lẽ đã sớm phất tay áo rời đi. Nhưng sau khi kiến thức sự ưu tú của Vương Bảo Thánh, tư duy của các nàng đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong lúc bất tri bất giác, các cô nương đạt được giấy chứng nhận sơ tuyển vậy mà mơ hồ sinh ra vài phần địch ý.

Doanh Linh Trúc cũng vỗ trán một cái.

Nàng dám thề, đây là đại hội xem mắt hoang đường nhất nàng từng thấy, lại còn để Bảo Thánh hiền đệ thành công.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không cẩn thận một chút, vạn nhất hắn thật sự nhìn đúng nữ hài nào đó thì làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, cảm giác nguy cơ trong lòng nàng tăng lên nhiều.

Xem ra kế tiếp nàng chỉ có thể nhìn Vương Bảo Thánh, chuẩn bị mọi thời khắc làm bạn với hắn. Vạn nhất có dấu hiệu sắp thành, nàng cũng nghĩ biện pháp phá hoại.

Đoạn thời gian kế tiếp, Vương Bảo Thánh ở dưới Doanh Linh Trúc làm bạn, bắt đầu tiếp nhận lời mời của các cô nương thế gia, tiến hành hoạt động bước thứ hai, hoặc đạp thanh, hoặc du ngoạn, hoặc ăn cơm, hoặc nghe âm nhạc, cuộc sống này ngược lại trôi qua vô cùng vui vẻ.

Mà cùng lúc đó.

Ngọc Hà Ngu thị bắt đầu trắng trợn trắng trợn nhằm vào Ngọc Hà Vương thị, trên các loại dây chuyền sản nghiệp đều bắt đầu chèn ép Ngọc Hà Vương thị, trong lúc nhất thời khiến cho nội bộ Ngọc Hà Vương thị là tiếng kêu than dậy khắp trời đất, lòng người bàng hoàng.

Hai vị lão tổ Ngọc Hà Vương thị, không thể không mời Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh cùng nhau thương nghị đối sách.

Trong mật thất.

Đối mặt với câu hỏi của Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh, Nguyên Cảnh Tiên Quân đã dần dần già yếu thở dài, rốt cuộc cũng nói ra bí mật ác liệt của quan hệ giữa Ngu thị và Vương thị.

Thì ra, Ngọc Hà Vương thị và Ngu thị, lúc trước cùng đi theo Lương thị từ Trung Thổ đến Ngọc Hà Khai Hoang này. Từ sáu mươi vạn năm trước, quan hệ hai nhà vẫn rất tốt, giữa hai bên

cũng luôn giúp đỡ lẫn nhau đi về phía trước, thậm chí quan hệ thông gia của hai bên cũng cực kỳ mật thiết.

Nghiêm túc mà nói, trong thân thể của Hàn Nguyệt Vương thị và chi nhánh Trường Ninh Vương thị, thật ra cũng có một phần huyết mạch của Ngọc Hà Ngu thị chảy xuôi.

Nhưng từ mười hai vạn năm trước, Ngọc Hà Vương thị trong lúc vô tình có được 【Nửa bộ Thánh Đồ】 và vị trí di tích của Thánh Đồ kia, hết thảy đều phát sinh biến hóa.

Lúc đó Ngọc Hà Vương thị vẫn cường thịnh như cũ, nội tình thâm hậu, nhân tài đông đảo, nếu có thể tìm được nửa bộ Thánh đồ khác trong di tích, kế thừa truyền thừa trong đó, liền có cơ hội một lần hành động trở thành Thánh tộc.

Ngọc Hà Vương thị bắt đầu tập trung chú ý vào việc thăm dò di tích.

Di tích kia là di tích thí luyện do một thượng cổ tông môn nào đó lưu lại, cách mỗi ba vạn năm sẽ mở ra một lần, nhưng chỉ có Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh mới có tư cách tiến vào.

Về phần tu sĩ Chân Tiên cảnh trở lên sẽ bị ngăn cách bên ngoài di tích, nếu dám mạnh mẽ xâm nhập sẽ gặp trận pháp phòng hộ di tích công kích.

Vì hoàn thành thí luyện trong di tích, đạt được thánh đồ truyền thừa và bảo vật, Ngọc Hà Vương thị bắt đầu tiêu phí khoản tiền lớn bồi dưỡng Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh, không tiếc bán gia sản thay bọn họ tăng cường huyết mạch, giúp bọn họ gia tốc tu luyện, để có thể gia tăng xác suất thành công mấy phần.

Đáng tiếc, trời không toại lòng người, ngay cả Chân Tiên chủng ưu tú hai đời vậy mà đều chết ở trong di tích, ngay cả hai bộ tiên kinh cũng bị thất lạc ở trong đó.

Mà hai lần thất bại này cũng mang đến đả kích cực lớn cho Ngọc Hà Vương thị.

Ngắn ngủi mấy vạn năm, Ngọc Hà Vương thị đã nhanh chóng suy yếu, bốn bộ tiên kinh còn sót lại của gia tộc đều có xu thế không thể thuận lợi hoàn thành giao thế.

Ngu thị có quan hệ rất tốt với Vương thị cũng phát hiện không thích hợp.

Thông qua quan hệ thông gia huyết mạch, bọn họ âm thầm điều tra hồi lâu, rốt cuộc phát hiện bí mật của Ngọc Hà Vương thị. Bọn họ yêu cầu cùng Ngọc Hà Vương thị cộng hưởng nửa bộ thánh đồ và di tích, lại bị Ngọc Hà Vương thị cự tuyệt.

Dưới sự thẹn quá hóa giận, Ngu thị bắt đầu không ngừng chèn ép nhằm vào Ngọc Hà Vương thị, ý đồ bức bách bọn họ giao ra nửa bộ Thánh Đồ và bản đồ.

Ngọc Hà Vương thị liều chết không theo. Về sau, bọn họ thậm chí không tiếc âm thầm bán đi một bộ tiên kinh, trước khi di tích sắp mở ra, lại lần nữa bồi dưỡng ra một Chân Tiên chủng lợi hại!

Vị huyết mạch Chân Tiên chủng kia sau khi kế thừa tiên kinh, đạt đến tiêu chuẩn Thiên Tử Ất đẳng.

Lần này, Ngọc Hà Vương thị giống như dân cờ bạc thua đỏ mắt, được ăn cả ngã về không, muốn lật vốn.

Chỉ tiếc, vị Chân Tiên chủng ưu tú mà bọn hắn thật vất vả bồi dưỡng ra kia ở thời điểm cuối cùng như cũ thất bại!

Trước khi chết, Chân Tiên chủng kia dùng hết toàn lực, dùng bí bảo chuẩn bị trước đó truyền ra một câu, nói hắn thiếu một chút, chỉ thiếu một chút!

Nếu như hắn có huyết mạch Thiên tử giáp thì có thể thỏa mãn điều kiện kế thừa hà khắc của di tích kia.

Nhưng gia tộc Ngọc Hà Vương thị lúc này đã nghèo túng, bồi dưỡng một Chân Tiên chủng Thiên Tử Ất đẳng cũng đã muôn vàn khó khăn, sau khi bán Tiên Kinh mới miễn cưỡng thực hiện. Bọn họ căn bản không có năng lực, lúc kỳ hạn ba vạn năm kế tiếp đến, bồi dưỡng ra một Chân Tiên chủng có tư chất đạt tới Thiên Tử Giáp đẳng.

Trong tộc bọn họ chỉ còn lại hai bộ tiên kinh, đã tổn thất không nổi nữa!

Bởi vậy, ba vạn năm sau, cũng chính là lần này, trên thực tế Ngọc Hà Vương thị đã chuẩn bị từ bỏ cơ hội mở ra di tích kia.

Bọn họ không dám không còn khí lực để đánh cược nữa, chuẩn bị lặng lẽ vượt qua lần mở cửa di tích này.

Nhưng bọn họ lại không ngờ, càng tiếp cận thời gian di tích mở ra, sự nhắm vào và áp bách của Ngọc Hà Ngu thị càng ngày càng mạnh.

Lần này, vậy mà mượn lý do bắt đầu không kiêng nể gì chèn ép sản nghiệp của Ngọc Hà Vương thị, muốn hoàn toàn cắt đứt căn cơ của Ngọc Hà Vương thị.

Giải thích xong tất cả mọi chuyện.

Huyễn Minh Tiên Quân sắc mặt âm trầm nói: "Lần này, sợ là Ngu thị sẽ không từ bỏ ý đồ. Mục tiêu của bọn hắn tất nhiên là nửa bộ Thánh đồ và bản đồ kia. Hai lão tổ chúng ta đã thương lượng qua, thay vì để bọn hắn tiện nghi, không bằng đem cơ hội này cho Bảo Thánh! Dùng thực lực cùng tiềm lực Bảo Thánh triển lộ ra, khẳng định có thể thành công kế thừa Thánh đồ kia!"

"Có điều, trước khi cho cơ hội, chúng ta hy vọng có thể ký kết một bản khế ước. Nếu bảo thánh thành công kế thừa thánh đồ, đến lúc đó nhất định phải chiếu cố Ngọc Hà Vương thị chúng ta. Còn nữa, hy vọng Bảo Thánh có thể đem ba bộ tiên kinh Ngọc Hà Vương thị chúng ta thất lạc ở trong di tích mang về."

Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh vẫn bực bội không lên tiếng, nghe vậy thì nhìn nhau một cái.

"Lần này, Ngọc Hà Ngu thị sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ." Vương Bảo Thánh bình tĩnh phân tích nói: "Nếu bọn họ biết Ngọc Hà Vương thị đưa nửa bộ Thánh đồ cho ta, nói không chừng sẽ chó cùng rứt giậu, đến cá chết lưới rách, sẽ không để cho ta dễ dàng thành công."

Sắc mặt Huyễn Minh Tiên Quân và Nguyên Cảnh Tiên Quân đều rất khó coi.

Với tác phong của Ngu thị, khả năng này thật đúng là rất lớn. Bọn họ rất có khả năng sẽ tuyên truyền việc này ra ngoài trước khi di tích mở ra, bản thân không chiếm được, khiến cho Vương thị cũng không chiếm được.

"Cơ chế cạnh tranh của di tích kia tựa hồ có chút tàn khốc, người không trúng tuyển dĩ nhiên sẽ chết ở trong di tích."

Vương Bảo Thánh khẽ cau mày, “Trong di tích truyền thừa này rất hiếm thấy. Xem ra, di tích kia chỉ sợ chưa chắc đơn giản như trong tưởng tượng, có lẽ trong đó còn có bí mật khác.”

“Thay vì một mình đi mạo hiểm, không bằng mang theo Ngu thị.” Vương Bảo Thánh cực kỳ nghiêm túc nói.

“Mang theo Ngu thị cùng một chỗ?” Hai vị lão tổ tiên quân đều vô cùng khiếp sợ.

Đây là thao tác gì?

“Có điều, Ngu thị muốn đi cũng không thể không công để bọn họ đi, nửa bộ Thánh đồ kia của chúng ta không phải vẫn là chìa khóa di tích kia sao? Như vậy đi, chúng ta thu vé vào cửa.” Vương Bảo Thánh nói, “Ngu thị muốn đi, cứ thu bọn họ ba tấm vé vào cửa hỗn độn linh thạch là được.”

Vé vào cửa?

Lão tổ tiên quân càng thêm bối rối.

Hắn nhịn không được đưa ra nghi vấn hỏi: “Điều này, Ngu thị sẽ đồng ý sao? Ba viên Hỗn Độn Linh Thạch chính là con số trên trời! Ngươi không sợ bọn họ cá chết lưới rách sao?”

“Bọn họ sẽ đồng ý.” Vương Bảo Thánh vẻ mặt tràn đầy tự tin nói: “Bởi vì, ta không phải chỉ cần mang theo một cái người của Ngu thị. Nếu đã muốn thu vé vào cửa, vậy dĩ nhiên là người đi càng nhiều càng tốt. Bắt đầu bán vé vào cửa từ Ngọc Hà Phù thị, tin tưởng bọn họ cũng nguyện ý đánh cược một lần. Chúng ta bán ra hai ba mươi cái danh ngạch, là có thể kiếm được bảy tám mươi khối Hỗn Độn Linh Thạch, dù thế nào cũng sẽ không thua thiệt.”

Nghe lời này, hai vị tiên quân lão tổ không khỏi hít một hơi lãnh khí.

Thủ pháp thao tác của Vương Bảo Thánh là bọn hắn nghĩ cũng không nghĩ tới, cũng không biết nên hình dung như thế nào.

…

Chương 14: Trưởng công chúa: Bảo Thánh, chứng nhận hợp lệ cho ta một chút.

…

Tuy nhiên, hai vị lão tổ Ngọc Hà Vương thị cuối cùng cũng quen sinh tồn trong khe hở, tác phong làm việc khó tránh khỏi câu thúc, bọn họ cũng không giống như Thiên Ca chấp chưởng Càn Khôn mấy ngàn năm, trong cuộc đời hơn phân nửa thời gian đều chém giết ở trên chiến trường, mới dưỡng ra một thân đại khí phách.

Cho dù Vương Bảo Thánh phác họa ra tiền cảnh đầy đủ có sức hấp dẫn, Nguyên Cảnh Tiên Quân vẫn không nhịn được mà lo sợ: "Bảo Thánh, gia tộc có thể có ba viên Hỗn Độn Linh Thạch, khởi bước cũng là Tiên Tộc cường thịnh tích lũy vô cùng phong phú, hoặc trực tiếp chính là Thánh Tộc! Những gia tộc này, không có một ai dễ đối phó. Chúng ta làm như vậy, liệu có quá mạo hiểm hay không?"

"Đúng thật là có chút mạo hiểm." Vương Bảo Thánh nghiêm mặt nói: "Nhưng mặc dù chúng ta không mạo hiểm như vậy, Ngu thị nếu đã biết được nội tình, liền tuyệt sẽ không tùy ý chúng ta kế thừa thánh đồ. Bọn họ hoặc là sẽ tìm Thánh tộc cường đại áp bách chúng ta, hoặc là, dứt khoát sẽ đem tin tức này lộ ra hết. Thay vì như thế, không bằng liều một phen."

"Bảo Thánh nói đúng." Vương An Nghiệp cũng đồng tình nói, "Nhà chúng ta trong ba lần mở ra cơ hội, đã chết trọn vẹn ba Chân Tiên chủng, đánh rơi ba bộ Tiên Kinh. Ta cảm thấy di tích kia làm không tốt có chút vấn đề. Tìm thêm một ít gia tộc tham dự, có nguy hiểm cũng có thể để cho mọi người cùng nhau chia sẻ chút áp lực."

"Không sai, Ngọc Hà thánh triều cường đại hơn thánh triều bình thường, tổng cộng có tứ đại thánh tộc, hơn mười cường tiên tộc, ngay cả Động Thiên thánh địa cũng có chừng ba cái. Quan hệ giữa bọn họ lại có chút rắc rối phức tạp, không có khả năng hoàn toàn đoàn kết lại nhằm vào chúng ta." Vương Bảo

Thánh nói, “Chỉ cần nhân số tham dự đủ nhiều, cho dù cuối cùng chúng ta không chiếm được thánh đồ, có một số lượng lớn “Tiền vé vào Hỗn Độn Linh Thạch” của Hỗn Độn Linh Thạch này, cũng có thể cải thiện một chút kinh tế cho Ngọc Hà Vương thị chúng ta. Đến lúc đó mua thêm chút sản nghiệp, bồi dưỡng thêm mấy Chân Tiên chủng, nói không chừng một ngày nào đó có thể tái hiện sự cường thịnh của tổ tiên.”

“Về phần áp lực từ khắp nơi, cũng không cần lo lắng, trong tộc chúng ta có một vị Đại La cảnh cung phụng Dịch Điệp đại trưởng lão, có hắn trấn thủ, thế lực khắp nơi không dám xằng bậy, vả lại ta cũng có thể nhờ Ngọc An huynh hỗ trợ, mượn Kỳ lão của nàng dùng một lát.”

Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh ngươi một lời ta một câu phân tích.

Nguyên Cảnh Tiên Quân và Huyễn Minh Tiên Quân liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt dần dần buông lỏng.

Trong khoảng thời gian này, chuyện của Dịch Điệp đại trưởng lão và Kỳ lão bọn họ cũng đã biết.

Nếu việc này chỉ là Ngọc Hà Vương thị ra mặt, đương nhiên sẽ không trấn áp được, nhưng nếu có hai vị Thánh Tôn ra mặt ứng đối, chắc chắn có thể chịu được áp lực. Huống chi Bảo Thánh nói, tiền bán vé vào cửa sẽ thuộc về Ngọc Hà Vương thị, trợ giúp Ngọc Hà Vương thị phát triển.

Lợi ích của con số thiên văn như vậy, sao Ngọc Hà Vương thị có thể không động tâm?

Suy nghĩ một lát, cuối cùng hai vị lão tổ tiên quân vẫn gật đầu đồng ý: “Vậy thì tất cả cứ dựa theo ý của Thánh Bảo.”

Vương Bảo Thánh tuy là tiểu bối, nhưng mà sức chiến đấu chân thật của gã chỉ sợ còn hơn hai vị Tiên Quân, quyền lên tiếng tự nhiên rất nặng.

“Nếu như thế, ta bắt đầu thực hiện thao tác.” Vương Bảo Thánh vẻ mặt trịnh trọng nói, “Hai vị lão tổ yên tâm, Bảo Thánh nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của các ngươi. Mục tiêu thấp nhất lần này của chúng ta chính là kiếm tiền vé vào cửa, cũng tìm về ba bộ tiên kinh.”

“Chúng ta như vậy…”

******

Mấy ngày sau.

Chủ trạch của Ngọc Hà Ngu thị.

Là một thế gia cổ xưa kéo dài mấy chục vạn năm, chủ trạch Ngu thị đã từng mấy lần dời, kiến trúc chủ thể cũng đã từng vô số lần xây dựng lại, xây dựng thêm, mấy chục vạn năm xuống, sớm tìm không ra nửa điểm bộ dáng trước kia.

Chỉ có trên quảng trường cửa chính của chủ trạch, cổng chào khổng lồ đại biểu cho tiên phẩm thế gia kia, phong thái vẫn như xưa.

Bất luận là điêu khắc vô cùng tinh mỹ, hay là ngoại hình nguy nga đồ sộ, đều thể hiện rõ quyền thế và địa vị của thế gia Tiên phẩm.

Đây là vinh quang, cũng là biểu tượng của địa vị.

Nhưng Ngu thị nắm giữ tòa cổng chào này thật sự là quá lâu rồi, lâu đến mức bọn họ đã quen với cảnh tượng này, lâu đến, bọn họ đã vô số lần vui sướng, một ngày kia có thể đổi được nó càng thêm nguy nga hùng vĩ, càng thêm hùng vĩ tráng lệ.

Mà lấy nội tình thâm hậu của Ngu thị, khoảng cách bọn họ bước ra một bước này, kém cũng chỉ là một bộ Thánh đồ, một cơ hội mà thôi.

Sâu trong chủ trạch.

Mấy vị lão tổ Chân Tiên cảnh của Ngu thị mở hội nghị nội bộ.

Giờ phút này, bầu không khí trong phòng hội nghị ngưng trọng, sắc mặt mỗi người đều có vẻ hơi phẫn nộ cùng nặng nề.

Trong khoảng thời gian này, Ngu thị không ngừng chèn ép Ngọc Hà Vương thị, áp súc không gian sinh tồn của đối phương. Nhưng vẫn không đổi được sự thỏa hiệp và nhận thua của Vương thị.

“Hừ!” Kim Dực tiên quân căm giận nói: “Ngọc Hà Vương thị lên bảng hải ngoại nông thôn thân thích, giống như báo lên cặp đùi vàng, đây hơn phân nửa chính là sức mạnh bọn họ dám đối đầu với chúng ta!”

Một vị tiên quân khác chòm râu bạc trắng cũng gật đầu nói: "Xem ra chèn ép tầm thường, đã không làm gì được Vương thị. Ta đề nghị, chúng ta có thể trả giá một chút, xin Khương thị ra mặt tạo áp lực cho Vương thị."

Khương thị!

Mấy vị tiên quân Ngu thị khác đều biến sắc, trong ánh mắt có vẻ kính sợ, lại tràn đầy kiêng kị.

Ngọc Hà thánh triều khác với thánh triều xa xôi lạc hậu của Thiên Thụy thánh triều, ngoại trừ Ngọc Hà thánh hoàng Khuyết thị nhất mạch, còn có trọn vẹn ba Thánh tộc. Trong đó Thánh tộc Khương thị cường đại nhất, được ban cho vương tước vị 【Trấn Bang thánh vương】.

So với hoàng tộc Khuyết thị cường thịnh, trấn bang Thánh Vương phủ cũng vẻn vẹn chỉ kém một chút mà thôi, Thánh tộc Khương thị hiện giờ ngoại trừ hai đại Thánh Tôn truyền thừa luân phiên ra, còn có một Thánh thú Thánh tộc 【Bạch Hổ Thánh Tôn】, về phần truyền thừa Chân Tiên gia tộc, lại có tới bốn mươi tám vị!

Ngọc Hà Ngu thị được xưng là tiên tộc siêu cường, có hy vọng xung kích thánh tộc. Nhưng so với thánh tộc Ngọc Hà Khương thị thì kém xa vạn dặm.

Nếu Khương thị thật sự muốn toàn tâm toàn ý chèn ép một tiên tộc, chỉ sợ ngay cả Chử thị cũng không nhất định có thể bảo vệ được.

Sắc mặt Kim Dực tiên quân cũng kinh nghi bất định nói: "Chúng ta tiết lộ tin tức truyền thừa thánh đồ của Khương thị, có thể bị Khương thị nhanh chân đến trước hay không? Khát vọng của bọn họ đối với thánh đồ cũng không thấp hơn chúng ta."

"Khương thị và chúng ta chính là quan hệ thông gia, ít nhiều cũng sẽ nể mặt nhau một chút." Bạch Tu Tiên Quân nói: "Huống chi, trước đó chúng ta có thể đưa ra một khoản tiền lớn, ký kết hiệp nghị với Khương thị trước đó. Nếu Khương thị muốn cắt đứt, đương nhiên phải cố kỵ danh vọng. Phá hư quy tắc hứa hẹn, cho dù là Thánh tộc cũng phải cân nhắc tỉ mỉ."

Các tiên quân còn lại đều im lặng không lên tiếng.

Trên danh nghĩa, Ngu thị bọn họ cùng Khương thị đích thật là quan hệ thông gia, nhưng trên thực tế lại là Ngu thị đem đích nữ ưu tú bồi dưỡng tỉ mỉ trong gia tộc gả vào Khương thị nhiều, mà cô nương Khương thị gả vào Ngu thị, có rất nhiều chỉ xuất thân từ trực mạch, chỉ có chút ít là cô nương đích thứ mạch, thậm chí còn có một số bàng hệ gả cho trực mạch Ngu thị.

Bạch Tu tiên quân thấy mọi người có chút do dự, lập tức nói: "Mẫu tộc của ta chính là dòng chính thứ mạch Khương thị, việc này liền do ta ra mặt xử lý. Huống chi lui một vạn bước mà nói, một bộ Thánh đồ này chúng ta thà rằng tiện nghi cho Khương thị, cũng không thể tiện nghi cho Ngọc Hà Vương thị! Dù sao nếu Khương thị lấy được Thánh đồ, tất nhiên sẽ bồi thường tương ứng cho chúng ta, nhưng nếu như Ngọc Hà Vương thị có được Thánh Đồ, tuyệt đối sẽ không buông tha nhà chúng ta."

Mấy vị lão tổ sắc mặt hơi đổi.

Nửa câu sau của hắn thuyết phục mấy vị lão tổ.

Đúng vậy! Nếu không có Khương thị ra mặt, Vương thị hiện giờ rất có khả năng sẽ hợp tác với thân thích nông thôn. Nếu bọn họ lấy được Thánh Đồ, tương lai xuất hiện một vị Thánh Tôn, vậy cuộc sống của Ngu thị sẽ rất khó khăn.

Sau khi liệt vị lão tổ Ngu thị cân nhắc một phen, rốt cuộc đưa ra kế sách, nếu Khương thị giúp Ngu thị lấy được Thánh Đồ, bọn họ nguyện ý đưa ra một khoản gia sản gần mười viên Hỗn Độn linh thạch làm bồi thường.

Nhưng trước đó phải ký khế ước hợp tác, nếu Khương thị vi phạm lời hứa, bọn họ sẽ công bố khế ước, công bố di tích thánh đồ cho mọi người, để tất cả mọi người tham dự vào tranh đoạt thánh đồ, khiến Khương thị ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Nào có thể đoán được.

Kế hoạch của bọn họ bên này vừa mới định ra.

Liền có một vị tiên quân Ngu thị lưu thủ ở bên ngoài xông vào.

Sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, vừa vào cửa đã nói: "Xảy ra chuyện! Xảy ra chuyện lớn!!"

Mọi người vội vàng hỏi hắn rốt cuộc xảy ra đại sự gì.

Vị tiên quân này lấy ra một phong thư đưa cho mọi người: "Ngọc Hà Vương thị phái một vị Thánh Tôn tới đưa một phong thư, nói là mời chúng ta cùng thăm dò di tích Thánh đồ truyền thừa."

Thánh Tôn truyền tin?

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngọc Hà Vương thị còn có thể mời được Thánh Tôn tới đưa tin? Chẳng lẽ… là những người họ hàng hải ngoại của Vương thị kia làm được?

Còn nữa, cùng thăm dò di tích Thánh đồ truyền thừa là chuyện gì xảy ra?

Chúng tiên quân Ngu thị vội vàng kiểm tra một chút lá thư.

Tuyển từ trong thư vô cùng khách khí, cái gì mà Ngọc Hà Vương thị và Ngọc Hà Ngu thị từ khi tổ tiên đã giao hảo, không nên vì một di tích thánh đồ mà huyên náo hai nhà duy trì trở mặt. Xem ở mặt mũi của lão tổ tông, Ngọc Hà Vương thị nguyện ý cho Ngu thị một cái danh ngạch tiến vào di tích.

Đương nhiên, danh ngạch này không phải cho không, mà cần nộp ba khối Hỗn Độn linh thạch "phí quản lý".

Nhưng đây còn chưa phải điều đáng ghét nhất.

Vương thị ở trong thư nói rất rõ ràng, ngoại trừ Ngọc Hà Vương thị ra, bọn họ còn có thể mời Thánh tộc khác, cường tiên tộc, cường tiên triều, cường tiên triều, động thiên thánh địa, thế lực tổ chức cùng nhau tham dự, danh sách bao hàm rộng lớn, có thể nói là trải rộng toàn bộ Ngọc Hà thánh triều, cùng với hai thánh triều xung quanh Ngọc Hà thánh triều.

Tên luôn được định là hai mươi người!

"Đáng giận!" Kim Dực tiên quân tức giận vỗ bàn, "Ngọc Hà Vương thị điên rồi sao?! Thế mà lại chủ động tiết lộ tin tức truyền thừa di tích của Thánh Đồ ra ngoài, còn vọng tưởng bán danh ngạch?!"

Kể từ đó, rất nhiều mưu đồ trước đó của bọn họ chẳng phải đều uổng phí sao?!

“Các ngươi nói, Ngọc Hà Vương thị kia có phải là đoán được chúng ta chuẩn bị thỉnh ngoại viện, lúc này mới cố ý trước tiên thả ra tin tức, phản tướng quân chúng ta hay không?” Bạch Tu Tiên Quân gắt gao cau mày, trong lòng hồ nghi không thôi, “Bọn họ cố ý đưa lá thư này cho chúng ta, đây rõ ràng là cố ý chọc giận chúng ta. Mà thỉnh Thánh Tôn đưa tin, lại là uy hiếp chúng ta, nói cho chúng ta biết bọn họ có Thánh Tôn làm chỗ dựa, bảo chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Cứ như vậy, rất khó nói không phải có dự mưu.”

Vừa có suy đoán này, trong lòng mọi người nhất thời lộp bộp một cái.

Chết tiệt! Thật sự có khả năng này, hơn nữa khả năng còn không nhỏ!

“Đáng giận! Ngọc Hà Vương thị này, bọn họ chắc chắn là cố ý!!” Kim Dực Tiên Quân tức giận đến xanh mét mặt mày, cả giận nói: “Một người có giá ba viên Hỗn Độn linh thạch, ai lại tốn tiền oan uổng thế này chứ?”

Nhưng mà những lời này vừa ra khỏi miệng, chúng tiên quân ở đây đều lâm vào trong trầm mặc.

Người ta Vương thị đã nói rất rõ ràng, danh ngạch này không phải ép mua cường bán, muốn tham gia thì trả tiền, không muốn tham gia liền đổ.

Người bên ngoài không dám nói, nhưng sự tình mắt thấy đã trở thành kết cục đã định, không thể xoay chuyển, trong lòng chúng tiên quân Ngu thị tuy rằng không vui, nhưng cũng miễn cưỡng có thể tiếp nhận ba viên Hỗn Độn Linh Thạch trả giá.

Dù sao, đây chính là cơ hội kế thừa Thánh Đồ!

Đông Hà Thần Triều lập triều hơn trăm vạn năm, số lần Thánh Đồ xuất hiện ở trên đấu giá hội tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn có. Trong đó, có ghi chép có ba mươi lăm lần!

Trong kỷ lục bán đấu giá ba mươi lăm lần này, giá giao dịch thấp nhất là một trăm hai mươi chín viên Hỗn độn linh thạch,

giá bán cao nhất là một trăm bảy mươi hai viên Hỗn độn linh thạch.

So với giá trị của Thánh Đồ, ba viên Hỗn Độn Linh Thạch tính là gì?

Dùng ba viên Hỗn Độn Linh Thạch đổi lấy một lần đánh cược một lần, liền có cơ hội đạt được Thánh Đồ!

Thử hỏi có ai không động lòng?

"Tiểu tử Vương Bảo Thánh kia huyết mạch cao minh, hơn phân nửa cũng là muốn đi tham gia di tích thí luyện." Một vị Tiên Quân đưa ra ý kiến nói, "Lấy tư chất huyết mạch của hắn, chỉ sợ sẽ có ưu thế rất lớn a?"

"Càng có ưu thế, càng dễ bị nhắm vào." Kim dực tiên quân có ý tưởng khác: "Bọn họ bán ra hai mươi danh ngạch, cạnh tranh nội bộ tất nhiên sẽ rất kịch liệt, đến lúc đó long tranh hổ đấu, ai có thể cười đến cuối cùng cũng không chắc."

Bọn họ mồm năm miệng mười thảo luận, bên trong cũng có không ít ý kiến bất đồng.

Nhưng thảo luận, thảo luận đi, cuối cùng bọn họ vẫn đưa ra một kết luận. Ba viên Hỗn Độn Linh Thạch tuy là khoản lớn, nhưng Ngu thị tốt xấu cũng bỏ ra được, lần này không đánh cược một lần, chỉ sợ Thánh Đồ và Ngu thị sẽ triệt để vô duyên.

Phải biết rằng, Thánh đồ cũng không phải chỉ có tiền liền nhất định có thể mua được.

Mặc dù trong lịch sử Đông Hà thần triều xác thực đấu giá qua không ít bộ thánh đồ, nhưng đó là lấy trăm vạn năm làm trục thời gian, trung bình xuống, ít nhất ba vạn năm mới có thể có một bộ thánh đồ lưu nhập thị trường!

Đừng nói đám Chân Tiên bọn họ, cho dù là Thánh Tôn, cả đời cũng không nhất định có thể bắt kịp một buổi đấu giá có Thánh Đồ.

Hơn nữa, cho dù thật sự vận khí tốt vượt qua một hồi như vậy, còn phải cạnh tranh với những gia tộc có tiền khác! Lấy của cải của Ngu thị, xác suất tranh không được rất lớn.

Nhưng trước mắt lại có một cơ hội.

Thánh đồ a, đây chính là Thánh đồ a!

Tuy giao ba viên Hỗn Độn linh thạch, không nhất định có thể kế thừa Thánh đồ, nhưng dù gì cũng là cơ hội, dù thất bại thì cũng chỉ mất ba viên Hỗn Độn linh thạch mà thôi.

Liều mạng!

Cuối cùng, Ngu thị liệt vào lão tổ nhất trí hiệp định, chỉ cần Thánh tộc khác nguyện ý trả tiền mua danh ngạch, vậy bọn họ cũng sẽ mua một suất.

Cầu chính là một đường hi vọng kia, là cầu tương lai không hối hận.

******

Mà không lâu sau khi Ngu thị hạ quyết tâm.

Tin tức trong tay Ngọc Hà Vương thị nắm giữ nửa bộ Thánh đồ, nắm giữ một di tích truyền thừa của Thánh đồ cũng đã như cuồng phong mưa rào càn quét toàn bộ Ngọc Hà thánh triều, tin tức thậm chí còn truyền tới hai đại thánh triều xung quanh.

Kể từ đó, tự nhiên là bắt đầu sôi trào lên.

Ngọc Hà trưởng công chúa vốn đã hạ quyết tâm một đoạn thời gian không phản ứng với Thiên Ca, cũng kéo Vương Bảo Thánh vào trong danh sách đen xã giao.

Kết quả vừa nghe được việc này, Ngọc Hà trưởng công chúa mơ hồ có chút ngồi không yên. Đợi đến khi Ngọc Hà thánh hoàng triệu kiến nàng, cũng lệnh cho nàng phụ trách xử lý việc này, Ngọc Hà trưởng công chúa trước tiên đã tìm được Điền Thiên Ca, muốn cho nàng đi cùng mình đến Ngọc Hà vương thị, gặp Vương Bảo Thánh một lần.

Không ngờ, Kính Thiên Ca còn đang vì lần đánh nhau trước mà chịu thiệt mà tức giận, không để ý đến nàng, ngược lại muốn nàng tự mình đi tìm Bảo Thánh.

Rơi vào đường cùng, Ngọc Hà trưởng công chúa đành phải đơn thương độc mã đi Ngọc Hà Vương thị.

Chỉ là gần đây Vương Bảo Thánh bề bộn nhiều việc.

Thời điểm Ngọc Hà trưởng công chúa đi, hắn đang cùng hơn mười cô nương có chứng nhận đủ tư cách, cùng 【 Ngọc An

huynh 】 cùng dạo chơi 【 Ngọc Hà vịnh 】, đồng thời ngắm cảnh, còn có thể thuận tiện gia tăng độ lý giải lẫn nhau, độ phù hợp khảo thí tính cách v.v.

Kết quả chính là, Ngọc Hà trưởng công chúa trực tiếp vồ hụt.

Ngược lại mọi người của Ngọc Hà Vương thị bị sự xuất hiện của trưởng công chúa dọa sợ, vội vàng đi tìm Bảo Thánh trở về.

Thật vất vả đợi được Vương Bảo Thánh trở về Ngọc Hà Vương thị, mặt của Ngọc Hà trưởng công chúa cũng đã đen lại.

Nàng nhịn không được hướng Vương Bảo Thánh chửi rủa: "Lúc ngươi yêu đương, không thể một người nói chuyện sao? Lập tức dẫn theo mười mấy cô nương đi khắp nơi, cũng không khỏi quá kiêu ngạo rồi. Còn nữa, những tiểu cô nương kia rõ ràng đều đồng ý như vậy, không có chút lòng tự ái nào sao?"

"Điện hạ, chúng ta chính là ngắm cảnh nói chuyện phiếm… gia tăng chút ít hiểu biết với nhau mà thôi." Vương Bảo Thánh vuốt mũi, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Huống chi, từng người tới thực sự có chút lãng phí thời gian, đối với các nàng cũng không công bằng."

"Không công bằng?" Ngọc Hà trưởng công chúa tức giận đến mức mí mắt run lên: "Cùng nhau bàn bạc với ngươi mới gọi là không công bằng đi? Còn không bằng rút thăm quyết định trước sau đi."

"Không không không, đây là quyết định nội bộ bọn họ tự mình quyết định." Vương Bảo Thánh thở dài nói, "Bọn họ nói sợ rút thăm trúng cô nương phía trước sẽ vận dụng một vài thủ đoạn bàng môn tà đạo, gạo nấu thành cơm các loại. Bởi vậy, bọn họ quyết định cùng nhau du ngoạn, như vậy sẽ không phân chia trước sau, cũng có thể giám sát lẫn nhau, nếu ai cũng không giở thủ đoạn, đều dựa vào bản lĩnh thật sự để tranh thủ ta."

Ngọc Hà trưởng công chúa sắc mặt trì trệ.

Gạo nấu thành cơm? Chết tiệt ngươi nói rất có đạo lý, sao bản công chúa nghe đặc biệt muốn đánh người?

“Điện hạ lần này tới Vương thị tìm ta, là muốn ước hẹn thêm hiểu rõ ta sao?” Vương Bảo Thánh khẽ nhíu mày nói, “Dựa theo quá trình đã định trước, trước tiên ta phải cho ngươi giấy chứng nhận hợp cách. Ngươi sau khi có tư cách có thể…”

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết.

Mặt của Ngọc Hà trưởng công chúa cũng đã hoàn toàn đen sì.

Nàng tại chỗ liền hóa thành một đạo tàn ảnh nhào tới, ấn Vương Bảo Thánh chính là điên cuồng đánh một trận. Sau khi đánh một nén nhang, tâm tình nàng mới hơi thư sướng một chút, vỗ vỗ tay buông tha cho Vương Bảo Thánh.

Mà Vương Bảo Thánh giờ phút này đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập, chật vật không chịu nổi.

“Ta đến đây là vì nửa bộ thánh đồ và di tích truyền thừa của Ngọc Hà Vương thị.” Ngọc Hà trưởng công chúa thản nhiên ngồi trở lại trên ghế chủ tọa, giống như không có chuyện gì nói đến chính sự, “Vương thị các ngươi không bảo vệ được nửa bộ thánh đồ và bản đồ di tích kia, không bằng giảm giá bán cho Chử thị chúng ta, Chử thị chúng ta nguyện ý bồi thường ba mươi Hỗn Độn linh thạch.”

“Không bán.” Vương Bảo Thánh che mặt xanh tím lắc đầu: “Bọn ta chỉ bán danh ngạch.”

“Ngươi!” Ngọc Hà trưởng công chúa cười lạnh nói: “Ta biết sau lưng ngươi có Thánh Tôn, nhưng chỉ sợ một hai Thánh Tôn không thể chấn nhiếp được bầy sói, Thánh tộc bên cạnh không dễ nói chuyện như ta đâu.”

Nhưng mà, nàng vừa mới dứt lời, cách đó không xa liền truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Ai nói chúng ta không thể chấn nhiếp bầy sói?”

Cùng lúc tiếng nói chuyện vang lên, một vị công tử áo trắng liền lững thững đi tới, tay áo bồng bềnh, tư thế hiên ngang, chính là Doanh Linh Trúc nữ giả nam trang.

Nàng ngăn ở phía trước Vương Bảo Thánh, thần sắc bất thiện nhìn về phía Ngọc Hà trưởng công chúa: “Ta đã liên hệ với sư tôn Thái Sơ Đạo Chủ của ta, lão nhân gia người hồi âm, hết thảy dựa theo quy củ làm việc, ai cũng không được xằng bậy.”

Thái Sơ Đạo Chủ?

Ngọc Hà trưởng công chúa biến sắc, trong ánh mắt nhìn về phía Doanh Linh Trúc nhất thời tràn đầy hồ nghi: “Nha đầu này, chẳng lẽ chính là đệ tử y bát của đạo chủ - Doanh Linh Trúc?”

Nói xong, nàng nhìn nhìn Doanh Linh Trúc, lại nhìn nhìn Vương Bảo Thánh, dường như hiểu được vài phần.

Doanh Linh Trúc chính là nữ tử có danh tiếng cực lớn, ở toàn bộ Đông Hà thần triều, danh tiếng còn lớn hơn cả Ngọc Hà trưởng công chúa của nàng. Dù sao đây cũng là một vị nữ tử có tư cách kế thừa vị trí đạo chủ trong tương lai.

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt của Ngọc Hà trưởng công chúa dường như xẹt qua một tia không phục.

“Không sai.” Doanh Linh Trúc ưỡn ngực, giống như muốn chứng minh điều gì đó, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Phần cơ duyên thánh đồ này, Ngọc Hà Vương thị đã chuyển giao cho Bảo Thánh hiền đệ, hắn xử trí như thế nào là chuyện của hắn, nhưng ai nếu muốn dựa vào thực lực xảo đoạt, còn phải hỏi ý tứ của đạo cung chúng ta trước.”

“Có đạo chủ tiền bối ra mặt, tự nhiên là Ngọc Hà ta lo lắng nhiều, tin tưởng tất cả mọi người sẽ làm việc theo quy củ.” Ngọc Hà trưởng công chúa nói xong, cười tủm tỉm nói, “Linh Trúc cô nương, dường như ngươi rất quan tâm Bảo Thánh~”

“Ha ha! Quan không quan tâm, hình như cũng không liên quan đến chuyện của Trưởng Công chúa điện hạ nhỉ?” Doanh Linh Trúc lộ ra địch ý tương đối với Ngọc Hà Trưởng công chúa.

Nàng vậy mà đánh Bảo Thánh hiền đệ, quả thực là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

“Chuyện này không liên quan đến ta.” Ngọc Hà trưởng công chúa gật đầu đồng ý, sau đó quay đầu nhìn về phía Vương Bảo Thánh: “Chử thị chúng ta cần hai vị trí, tổng cộng sáu viên Hỗn Độn linh thạch sẽ được đưa lên.”

“Có thể.” Vương Bảo Thánh gật đầu nói.

“Mặt khác…” Giọng điệu của Ngọc Hà trưởng công chúa kéo dài một chút, cười như không cười liếc mắt nhìn Doanh Linh

Trúc, cuối cùng nói: “Bảo Thánh à, chứng nhận hợp cách của ta một chút.”

“Cái này…” Vương Bảo Thánh do dự một chút, trong lòng có chút kỳ quái.

Vừa rồi muốn cho ngươi chứng nhận hợp cách, ngươi lại đánh ta một trận, tựa như nhận lấy vũ nhục lớn lao. Hiện tại, sao lại chủ động muốn chứng nhận hợp cách?

“Ngươi dám!” Doanh Linh Trúc nổi giận, kéo Vương Bảo Thánh lại: “Bảo Thánh hiền đệ, không được cho nàng ấy.”

“Dựa vào cái gì mà không cho ta? Ta cũng thông qua bài thi, cũng đạt được sự tán thành của Bảo Thánh.” Ngọc Hà trưởng công chúa tựa hồ lập tức nghiêm túc hẳn lên: “Ta tin tưởng Bảo Thánh là người biết giảng quy củ.”

Nghe nói như thế, sự do dự trong lòng Vương Bảo Thánh ngược lại là phai nhạt.

Quy củ và quy trình đều do chính hắn định ra, hắn cũng không muốn làm hỏng quy củ quy trình của mình.

“Được rồi.”

Hắn gật gật đầu, chống lại áp lực trong ánh mắt Doanh Linh Trúc, móc ra một phần giấy chứng nhận hợp cách đưa cho Ngọc Hà trưởng công chúa.

Ngọc Hà trưởng công chúa cầm chứng nhận hợp cách, lại hơi giương lên đối với Doanh Linh Trúc, phảng phất có vài phần hương vị khiêu khích.

Mà Doanh Linh Trúc cũng không nhượng bộ chút nào.

Ánh mắt hai người đụng vào nhau, trong không khí lập tức lóe lên tia lửa kịch liệt.

Nhìn bộ dạng của nàng, cũng không biết như thế nào, Vương Bảo Thánh bỗng nhiên không khỏi cảm giác sau gáy toát ra từng tia khí lạnh.

Kỳ quái…

Hắn sờ sờ cái ót, trong lòng trăm mối vẫn không có cách giải.

Ngọc Hà trưởng công chúa điện hạ và Ngọc An huynh, sao đột nhiên trở nên có chút kỳ quái? Rốt cuộc là làm sao vậy?

Rõ ràng hắn vẫn luôn ở bên cạnh mà, sao đột nhiên hắn lại nhìn không hiểu chuyện này nhỉ?

******

Ngay tại Ngọc Hà thánh triều bán vé cửa di tích, làm cho tập thể xem mắt, khiến oanh oanh liệt liệt, trong khoảng thời gian vô cùng náo nhiệt này.

Thần Đô Lạc Kinh.

Trên chín tầng trời.

Định Vận Thần Cung.

Không khí trong tỉnh thân các trước sau như một uy nghiêm, trang nghiêm. Thương Bình Thần Hoàng đang ngồi ở sau một cái bàn rộng lớn bị nứt ra, bận rộn phê duyệt tấu chương, xử lý sự vật triều đình.

Công việc của Thần Hoàng bận rộn và tẻ nhạt, nhưng có thể đưa tới tay ông ta, đều là việc lớn do ông ta quyết định, sơ suất cũng không được, sơ suất không được, mỗi một chuyện đều cần phải cực kỳ thận trọng.

Cuộc sống như vậy, ngày qua ngày, năm qua năm, Thương Bình Thần Hoàng mặc dù đã quen, vẫn khó tránh khỏi cảm thấy mỏi mệt, là lấy lông mày luôn nhăn lại, ít khi giãn ra.

Bận bịu một hồi, hắn đang nâng chung trà lên chuẩn bị uống một ngụm.

Chợt.

Một vị thống lĩnh cấm quân vội vàng chạy đến, bẩm báo với hắn, nghi phạm của Cơ Côn Luân cùng một đám người làm tổn thương Doanh Linh Trúc đã bị thuận lợi áp giải đến Lạc Kinh, phụ trách áp giải Diệp thị, Đỉnh Thăng lão tổ đang áp giải người chờ ở ngoài cung, tùy thời chờ bệ hạ xử lý.

Đáy mắt Thương Bình Thần Hoàng lóe lên hàn quang.

Tiểu súc sinh kia của Cơ thị rốt cuộc bị áp tải trở về.

Hắn đặt chén trà xuống, hạ lệnh: “Đem người nhốt vào thần lao Thần Cương, bản hoàng trở về tự mình thẩm vấn.”

Nhưng mà hắn vừa mới nói xong, thống lĩnh cấm quân còn chưa kịp đáp lời, đột nhiên, thân thể Thương Bình Thần Hoàng bỗng nhiên chấn động.

Trong thần hồn của hắn dường như có thứ gì đó bị nghiền nát.

“Không tốt! Là ban cho Ly Từ Thần Hoàng lệnh.”

Sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng đại biến.

Ly Từ từ khi cầm Thần Hoàng lệnh, chưa bao giờ sử dụng qua, lần này bỗng nhiên bóp nổ, tất nhiên là gặp phải nguy cơ cực lớn.

Cơ hồ không có bất kỳ do dự gì, Thương Bình Thần Hoàng tâm niệm vừa chuyển, chủ ý thức đã thuận theo một vòng kết nối huyền diệu khó giải thích kia mà bắn tới.

Cùng lúc đó.

Trong Thần Hoàng Lệnh bị nghiền nát cũng có một lượng năng lượng khổng lồ mãnh liệt tuôn ra, dung hợp với một tia sức mạnh thần hồn bắn đến kia, nhanh chóng ngưng tụ ra một hình chiếu Thần Hoàng!

…

Chương 15: Ta giữ ngươi làm con gái, ngươi lại muốn ta làm pháo hôi!

…

Trong biển hư không vô tận, một dòng thiên hà vô cùng khổng lồ đen tối và tĩnh mịch, năng lượng lưu chuyển chảy xiết tạo thành một dải sáng xán lạn, mang tới ánh sáng cho bóng tối tràn ngập sợ hãi vô tận.

Phần cuối Thiên Hà này, chính là một tràng "Chồ lớn" mênh mông như đại dương.

Năng lượng chảy xiết không ngừng trong Thiên Hà cuối cùng đều tập hợp vào hồ này, ngày qua ngày, năm qua năm.

Không biết trải qua bao nhiêu năm, trong hồ lớn này hội tụ không biết bao nhiêu năng lượng Thiên Hà, mênh mông bát ngát, nhìn qua phảng phất nhìn không thấy giới hạn, trong "Hồ" càng là quang sắc sặc sỡ, mỹ lệ tựa như huyễn cảnh, tráng lệ vô cùng, cũng làm cho người ta tâm chiết vô cùng.

Tại hạ du Hư Không Thiên Hồ "Bõn Địa" chỗ này còn có vài Thiên Hà nhỏ uốn lượn cửu chuyển, kéo dài hướng hư không biển phương xa, mang tới ánh sáng cho Hắc Ám Hư Không Hải, cũng mang theo sinh cơ.

Mà ngay bên cạnh Hư Không Thiên Hồ, xây dựng rất nhiều quần thể kiến trúc Ma tộc, những quần thể kiến trúc này bụng tròn bụng bự, tựa như đang trữ rất nhiều vật tư.

Không sai, nơi này là một trong những kho hàng hậu cần của một chi đại quân Ma tộc, chỉ có điều, một tòa nhà kho này thuộc về trụ sở kho cỡ lớn.

Xung quanh kho hàng khổng lồ này, lơ lửng từng tòa từng tòa Ma tộc quân doanh, từng đội từng đội ma binh ở trong doanh địa tuần tra, cảnh giác hết thảy gió thổi cỏ lay, ngăn cản cùng hủy diệt hết thảy tồn tại dám can đảm xông loạn trong nhà kho.

Giờ phút này.

Ngay tại căn cứ nhà kho cách đó không xa.

Chính giữa Hư Không Thiên Hồ, ẩn nấp trong một chỗ không gian vặn vẹo.

Vương Ly Từ mặc một thân chiến giáp, trong tay cầm Thần Hoàng lệnh vỡ vụn mà không còn năng lượng, nhìn hình chiếu ngưng tụ thành thực thể trước mắt, hai mắt càng mở càng lớn, một bộ dáng vô cùng giật mình.

Hình chiếu này, dáng vẻ này, Vương Ly Từ thật sự quá quen thuộc.

"Lão Thương!" Trong mắt Vương Ly Từ tràn đầy kinh ngạc: "Ngươi ngươi, sao ngươi lại tới đây? Không đúng, sao lại là ngươi?!"

Người trước mắt, ngoại trừ quần áo trên người không giống nhau, còn lại không phải là "Lão Thương" sao?

Thương Bình Thần Hoàng vừa mới ngưng tụ thành hình lại không để ý đến sự kinh ngạc và ngoài ý muốn của nàng. Từ lúc đưa ra Thần Hoàng lệnh, hắn đã biết một khi Thần Hoàng lệnh bị sử dụng, áo giáp của hắn cũng liền không che được, đối với việc này tự nhiên có chuẩn bị tâm lý.

Huống chi, cho dù muốn giải thích, cũng phải chờ sau khi giải quyết nguy cơ.

"Ly Từ đừng sợ, đến bản, không, đến phía sau ta."

Hắn bất chấp giải thích quá nhiều, trước tiên gọi Vương Ly Từ một câu, thần niệm giống như gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Gần như trong lúc hô hấp, Thương Bình Thần Hoàng thông qua thần niệm quan sát rõ ràng cảnh vật xung quanh, vẻ cảnh giác trong ánh mắt cũng theo đó tán đi, thay vào đó là khó hiểu.

Đây là một nếp uốn không gian ẩn nấp, dường như đang ở trong Thiên Hồ nào đó.

Bên người Vương Ly Từ đi theo một con chuột lớn màu xám bóng loáng, còn có Lam Uyển Nhi quen thuộc, Linh Vô Sầu, và đám người Vương Anh Tuyền không quá quen thuộc.

Đồng thời, trong không gian nếp nhăn còn cất giấu một đội quân tinh nhuệ, khí tức mỗi người bọn họ bưu hãn không tầm

thường, cầm đầu chính là một man cự nhân thực lực đã đạt tới Đại La thánh tôn hậu kỳ.

Đây là… Cương Ba Điệp, Thạch Chùy? Tộc trưởng Thạch Chùy bộ Man cự nhân?

“Ly Từ, ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy? Vậy mà gọi ta tới đây.” Thần sắc Thương Bình Thần Hoàng nghi ngờ nhìn Vương Ly Từ.

Có một người khổng lồ man rợ tinh nhuệ che chở, Ly Từ căn bản sẽ không gặp nguy hiểm, vậy vì sao cô phải bóp nát Thần Hoàng lệnh?

“Lão Thương, ngươi vẫn nên nói trước một chút, vì sao ta bóp nát khối lệnh bài này, sẽ chiêu ngươi qua đây?” Trong ánh mắt Vương Ly Từ nhìn hắn cũng lộ ra vẻ hồ nghi.

Mấy trăm năm trôi qua, nàng vẫn là bộ dáng ngây thơ kia, năm tháng cơ hồ không lưu lại dấu vết trên người nàng, ngay cả tàn khốc cùng túc sát trên chiến trường cũng phảng phất không ảnh hưởng đến tâm tính của nàng.

Chỉ là bởi vì quanh năm ở trên chiến trường, chiến giáp trên người nàng sớm đã loang lổ vết tích, lúc này mới làm cho người ta chân chính cảm thấy vài phần tàn khốc cùng khắc nghiệt của chiến trường.

Nàng nháy đôi mắt hạnh nhân tròn tròn: “Ta nghe tộc trưởng của cương Ba Điệp nói, khối lệnh bài này của ta rất có thể là lệnh bài Thần Hoàng trong truyền thuyết, sau khi bóp nát có thể triệu hoán Thần Hoàng chiếu ảnh! Lão Thương à, ta nhớ rõ ngươi cũng là họ Hiên Viên, chẳng lẽ là một trong những con cháu đời sau của lão già Thần Khuyết kia? Gần đây bị lão tổ tông nhà ngươi đoạt hồn trọng sinh hay sao?”

“Phốc!”

Thương Bình Thần Hoàng vẫn còn lơ lửng chưa có một ngụm máu nào phun ra.

Lão già Thần Khuyết kia, không, hắn đường đường là Thần Hoàng Thương Bình mà cũng tà ác như vậy sao?

Lúc này hắn tức giận lườm nàng một cái: “Ngươi nghĩ ngợi lung tung cái gì đấy? Chuyện đã đến nước này, ta cũng không

sợ nói thật cho ngươi biết, ta chính là Thương Bình Thần Hoàng.”

Phảng phất như là vì bằng chứng, hắn còn đặc biệt ngẩng đầu ưỡn ngực một cái, hiển lộ ra khí thế và uy nghiêm của mình.

“Sợ?” Vương Ly Từ bị dọa không ít, trên dưới trái phải nghi ngờ nhìn Thương Bình Thần Hoàng: “Lão Thương, ngươi đùa ta sao? Chỉ có ngươi? Thương Bình Thần Hoàng?”

Ngay khi Thương Bình Thần Hoàng còn đang định tranh luận vài câu, Vương Tiễn ở bên cạnh đã có chút không kiên nhẫn.

Nàng kéo Vương Ly Từ lại, ngăn cản nàng tiếp tục nói: “Được rồi được rồi, ngươi quản hắn là già nua hay già nua đi, dù sao lần này chúng ta, chính là vì tìm mồi nhử pháo hôi.”

Mấy trăm năm trôi qua, dung mạo Vương Anh Tuyền cũng không thay đổi gì, vẫn là dáng vẻ thiếu nữ tướng quân hiên ngang, chỉ có một thân chiến ý lạnh thấu xương, giống như trải qua Phong Vũ Sương Đao rèn luyện, trở nên càng lạnh thấu xương, càng thêm bức người.

“Cái gì?”

Những lời này, ngược lại làm Thương Bình Thần Hoàng sợ tới mức không nhẹ.

Đây là nói đùa sao?

Hắn đường đường là Thần Hoàng lệnh của Thương Bình Thần Hoàng trân quý cỡ nào? Đây chính là đồ vật hắn lưu lại cho Ly Từ bảo vệ tính mạng, lại dùng nó để làm pháo hôi?

Trong khoảnh khắc đó, Thương Bình Thần Hoàng có chút kích động muốn đánh người.

“Khặc khặc, ngươi đừng dọa lão Thương.” Vương Ly Từ vỗ bả vai Cử Kiệt nói: “Lão Thương từ trước đến nay nhát gan, ngươi dọa hắn chạy mất thì làm sao bây giờ?”

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Thương Bình Thần Hoàng, cười híp mắt: “Lão Thương à, thật ra chúng ta đang chấp hành một nhiệm vụ nhỏ, không có độ khó quá lớn.”

“Ta không tin. Không có khó khăn gì ngươi cần gì phải gọi bản hoàng tới?” Thương Bình Thần Hoàng lắc đầu liên tục,

“Chuyện pháo hôi này các ngươi đừng có mơ tưởng. Bản hoàng đến đây là có ý thức, một khi hình chiếu bị tổn thất, bản thể cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, nói không chừng sẽ bị thương thần hồn.”

Nói xong, hắn lại hồ nghi bổ sung: “Còn có Ly Từ, ngươi còn không nói cho ta biết, đây là nơi quỷ quái gì vậy? Khi ý thức của bản hoàng hàng lâm thì cảm giác khoảng cách vô cùng xa xôi, thiếu chút nữa là đã giáng lâm thất bại rồi.”

“Hình như gọi là Vĩnh Ninh Thiên Hồ, là căn cứ phía sau Diệt Thế Ma Quân.” Vương Ly Từ giải thích.

“Ách… Vĩnh Ninh Thiên Hồ!?” Thương Bình Thần Hoàng sắc mặt khổ sở, “Vương Ly Từ, ngươi chẳng lẽ đang làm cho bản hoàng vui vẻ? Vĩnh Ninh Thiên Hồ này là hậu phương lớn của đại chiến trường Hư Không Hải, cách tiền tuyến vô cùng xa không nói, xung quanh còn có rất nhiều căn cứ địa của Ma tộc, thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm. Sao các ngươi có thể thông qua trạm gác Ma tộc tầng tầng lớp lớp, một đường đến hậu phương?”

“Đây là chủ ý của Anh Tuyền.” Vương Ly Từ giải thích: “Cô ta nói làm một số việc không đau không ngứa, nhìn hai chi đại quân không ngừng giằng co tiêu hao, cũng không phân ra thắng bại, thật sự khó chịu, còn không bằng chơi một chuyến lớn, suất lĩnh tinh nhuệ đến một chiến thuật xuyên thủng, đào cả hậu phương đại quân Ma tộc.”

“Vương Ngao! Hóa ra đây là chủ ý quỷ quái của ngươi.” Thương Bình Thần Hoàng trừng mắt nhìn Vương Ngao.

Thiếu nữ này hắn đương nhiên gặp qua, mấy trăm năm gần đây hắn cũng thường xuyên nhìn thấy tên của nàng trên tấu báo.

Trên chiến trường Hư Không Hải, ngay từ đầu Vương Ngao chỉ là tiểu đả tiểu nháo, dẫn theo một nhóm nhỏ quấy rối quân địch, phối hợp với quân đoàn chủ lực.

Chiến đấu như vậy không thể hiện được trình độ chân chính của nàng, nhưng nàng không hề để ý, vẫn xung phong liều chết trên chiến trường như trước, mỗi một nhiệm vụ chiến thuật đều hoàn thành vô cùng nổi bật. Bởi vì bản thân nàng

không phải tầm nhìn chiến lược bình thường, nàng thậm chí thỉnh thoảng còn có thể giúp chủ tướng tra ra một điểm thiếu sót.

Theo thời gian trôi qua, dần dần, dựa vào công lao, nàng càng ngày càng có uy vọng trong quân, nàng có thể chỉ huy quân đội Man Cự Nhân bộ cũng càng ngày càng nhiều, lập được công lao cũng càng ngày càng nhiều.

Một trăm năm mươi năm trước, nàng và Vương Ly Từ, cùng Man Cự Nhân Bộ lập được một đại công mạnh mẽ. Sử dụng chính là mưu kế "d dụ địch xâm nhập", cuối cùng phối hợp với quân mình tiêu diệt một vị Ma Chủ dưới trướng Diệt Thế Đại Thống Lĩnh!

Điều này khiến tên tuổi của Vương Ngao Nữ Chiến Thần càng thêm vang dội, cho dù phóng mắt ra khắp chiến trường Hư Không Hải, trong trận doanh phe ta, cũng thuộc về nhân vật số một.

Trong danh sách quân đội Đông Hà chính thức, nàng đã đạt đến cấp bậc quân đoàn trưởng, tuyệt đối được cho là một vị đại nhân vật.

Thương Bình Thần Hoàng còn nghe nói, tổng nguyên soái Cơ Thái Xương của chiến trường Hư Không Hải, chính là vị Bình thiên thần vương đại danh đỉnh đỉnh kia, cũng cực kỳ xem trọng Vương Củng, cố ý muốn thu nàng làm tâm phúc để bồi dưỡng.

"Đây cũng không phải là chủ ý quỷ quái gì." Vương Ngao vừa nghe giọng điệu này của Thương Bình Thần Hoàng liền không làm nữa, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác: "Đông Hà Thần Triều chúng ta cùng Diệt Thế Đại thống lĩnh làm việc lâu như vậy, tuy xác thực giữ vững lãnh thổ, nhưng tiêu hao lại càng lúc càng lớn, ngay cả quân lương của rất nhiều bộ tộc đều sắp không phát ra được rồi, thời gian dài, sĩ khí khó tránh khỏi càng ngày càng yếu đi."

"Cái gọi là giàu thì hỏa lực bao trùm, nghèo thì chiến thuật xen kẽ. Bây giờ tài chính của chúng ta đang nắm chặt, không thể dùng hỏa lực bao trùm, cũng chỉ có dựa vào loại thuật xuyên thủng chiến trường này mới có thể xoay chuyển cục

diện bất lợi. Mà Vương Ngao ta chính là quan chỉ huy am hiểu chiến thuật xuyên thủng nhất.”

“Bổn hoàng thừa nhận lời của ngươi có vài phần đạo lý. Nhưng…” Thần Hoàng Thương Bình nghi ngờ nhìn nàng: “Ngươi thật sự không phải nóng lòng lập công, muốn dựa vào việc lập công để tấn thăng tiên kinh chiến tranh của ngươi?”

Hắn đã sớm nghe nói qua, Bảo Điển pháp tắc mà Vương Anh Tuyền có cực kỳ kỳ lạ, đối với sức chiến đấu cá nhân của nàng tăng lên không nhiều lắm, nhưng mà cực kỳ hữu dụng đối với đánh giặc, vả lại có thể hấp thu “ánh sáng thắng lợi” sau khi chiến thắng trên chiến trường không ngừng tăng lên phẩm chất.

Vương Ngao gọi loại “ánh sáng thắng lợi” này là “giá trị kinh nghiệm”.

Những năm gần đây, Vương Ngao dựa vào thắng lợi không ngừng đem 【Chiến Tranh Bảo Điển】 vốn tiếp cận cao cấp một đường tăng lên tới nửa bước Tiên Kinh, về sau lại dựa vào một trận đại thắng tiêu diệt một chi Ma Chủ đại quân, lại cứng rắn đem Chiến Tranh Bảo Điển thăng cấp thành 【Chiến Tranh Tiên Kinh】.

Đây đúng là một bộ bảo điển rất kỳ lạ, từ cổ chí kim cũng không thấy nhiều, lần đầu tiên hắn nghe thấy cũng rất là bất ngờ, cho nên có ấn tượng rất sâu sắc.

“Muốn tăng tiên kinh, quả thật là nguyện vọng của ta.” Vương Củng thở dài nói: “Sau khi Quân Vũ thăng cấp trở thành tiên kinh, thăng cấp sẽ trở nên vô cùng chậm chạp, dựa vào những thắng lợi tiểu đả tiểu nháo kia, chỉ sợ đến khi ta chết già cũng không thăng cấp được thánh đồ. Ta cảm thấy chỉ có đại thắng chân chính, chỉ có một chút thắng lợi huy hoàng, mới có thể thúc giục Chiến Tranh tiên kinh bước vào Thánh đồ.”

Thương Bình Thần Hoàng trợn mắt.

Bản hoàng đã biết, đây chính là chủ ý của Vương Tiễn.

Việc này rất lớn, hắn vội vàng hỏi thăm rõ ràng các chi tiết.

Quả nhiên, đây là hành động lén lút của đám người Vương Tiễn, ngay cả Bình Thiên Thần Vương, tổng nguyên soái

chiến trường cũng chẳng hay biết gì.

Nàng suất lĩnh một tiểu tinh anh, dựa vào Chiến Tranh Tiên Kinh hiệp trợ hoàn thành một lần Đại Xuyên Toa, một đường từ trong Vô Tận Hư Không Hải xuyên thẳng qua, trải qua nguy hiểm rất lớn mới thành công đi tới hậu phương đại quân Ma tộc.

Sau khi nghe xong, Thương Bình Thần Hoàng cũng bị khiếp sợ: "Các ngươi thật là to gan, dám xuyên qua khoảng cách cực xa trong biển đen trong hư không, lẽ nào không sợ bị mất phương hướng, vĩnh viễn bị nhốt trong biển mây hư không sao?"

Bình thường đi trong Hư Không Hải đều xuôi theo Thiên Hà, như vậy nhanh chóng cũng không dễ lạc đường.

Nếu như cứng rắn muốn xuyên thẳng qua Hư Không Hải sâu bên trong hắc ám thâm thúy, cũng không phải là không được, nhưng là muốn bốc lên phong hiểm cực lớn.

Thứ nhất, Hư Không Hải mênh mông rộng lớn, nơi không có Thiên Hà ít người đặt chân đến, cũng không có Hư Không Hải Đồ nào đặc biệt đáng tin cậy để tham khảo, rất dễ bị lạc phương hướng.

Thứ hai, không phải thường xuyên có người đi lại trên hư không hải địa, rất dễ dàng gặp nguy hiểm khó có thể dự đoán. Năng lượng triều tịch, hư không hải phong bạo, quái vật không thể biết trước, thậm chí là trực tiếp rơi vào trong vòng xoáy hư không hải, bị cuốn đi đâu cũng đều có khả năng.

Độ khó không thua gì thời đại hàng hải của nhân loại trên địa cầu, dưới tình huống không có hàng hải đồ rõ ràng, trực tiếp vượt qua Đại Dương, tuyệt đối có thể coi là một hành động vĩ đại.

Cũng bởi vì vậy, các đại thánh triều và trung thổ Đông Hà thần triều, phần lớn dưới tình huống đều dựa vào các loại Thiên Hà tiến hành liên tiếp di chuyển, ngẫu nhiên xuất hiện tình huống cần xuyên qua một đoạn lớn Hư Không Hải, cũng là nơi thăm dò lâu dài, bình thường sẽ không liều lĩnh xông loạn.

Dù sao, hiện có hàng đạo đều là các tiền bối chịu rất nhiều khổ cực, cũng bỏ ra rất nhiều hy sinh làm cái giá lớn mới thăm dò

ra được.

“Yên tâm đi!” Vương Ngao vỗ vỗ bả vai Thương Bình Thần Hoàng, vẻ mặt “Ngươi quá ngạc nhiên”: “Có bốn cô nương và Ly Từ ở đây, xuyên qua hư không Ám Hải cũng không phải việc gì khó. Huống chi, chúng ta không phải luôn ở trong hư không hải, cũng thường xuyên lẻn vào bên trong Thiên Hà trong phạm vi thế lực Ma tộc. Lão Thương, ngươi cũng đừng quá lo lắng, chúng ta không phải đã tới đây rồi sao?”

Già nua… Ha ha!

Khóe miệng Thương Bình Thần Hoàng giật giật.

Hiện tại hắn kỳ thật cũng đã biết, Tuân Úc và Ly Từ, còn có Vương Bảo Quang “thanh danh vang dội” kia của đạo cung, cùng với Vương Bảo Thánh cứu Doanh Linh Trúc, đều xuất thân từ Thần Võ Vương thị.

Hắn thật sự hết sức tò mò, đến tột cùng là một gia tộc hiếm thấy dạng gì mới có thể bồi dưỡng ra nhiều “Kỳ tài” như vậy?

Nhưng việc đã đến nước này, đến cũng đã đến rồi, cũng không thể không làm gì, cứ như vậy trở về.

Thương Bình Thần Hoàng miễn cưỡng lấy lại tinh thần: “Các ngươi đều đã thần không biết quỷ không hay xen vào hậu phương quân địch, có chiến thuật gì đả kích mục tiêu không?”

“Có!” Vương Ngao hai mắt tỏa sáng nói, “Ly Từ và cặn bã chuột tra được tình báo, trong căn cứ của Ma tộc này, vừa vận chuyển một lượng lớn vật tư và tiếp tế tiếp viện quân dụng, số lượng rất nhiều, đủ để diệt thế thống lĩnh bộ ngàn năm. Chúng ta quyết định đào nó.”

Các nàng trước đó đã xác định qua, trong rất nhiều căn cứ phía sau Ma tộc, vị trí chiến lược của căn cứ này là quan trọng nhất, vật tư dự trữ trong căn cứ cũng là số lượng nhiều nhất, cấp bậc cao nhất.

“Được!” Thương Bình Thần Hoàng nghe vậy tinh thần tỉnh táo, “Một khi thành công, đây chính là bất thế công nghiệp a!”

Hắn làm Thần Hoàng, chính là Định Hải Thần Châm của toàn bộ Đông Hà thần triều, ngày thường cũng không tiện tùy tiện chạy tới chiến trường Hư Không Hải khoa tay múa chân.

Nhưng bây giờ hắn là hình chiếu được triệu hoán tới, nếu có thể phối hợp lập được đại công kinh thiên, vậy uy vọng của Thương Bình Thần Hoàng cũng sẽ tăng lên, tương lai nói chuyện sẽ càng có phân lượng, Cơ lão nguyên soái cũng không dám tùy ý làm bộ với hắn.

"Hiện tại vấn đề duy nhất là, không biết tại sao căn cứ phía sau này lại tập kết ba Ma Chủ, cùng với một bộ phận quân đội của bọn chúng." Ánh mắt Vương Anh Tuyền có chút ngưng trọng.

"Ba Ma Chủ? Không thể nào." Thương Bình Thần Hoàng cũng nghi hoặc khó hiểu: "Quân đội Nhân tộc chúng ta chưa bao giờ đánh tới 【Hồ Vĩnh Ninh Thiên】, nơi này đối với Ma tộc mà nói, là nơi an toàn của mấy vạn năm nay sẽ không có chiến tranh. An bài ba Ma Chủ trấn giữ ở đây, thực sự có chút lãng phí tài nguyên."

"Có thể là Ma Chủ đi ngang qua nghỉ ngơi chỉnh đốn." Ánh mắt Vương Ngao sắc bén, "Nhưng mà mặc kệ như thế nào, đây đối với chúng ta mà nói là một cơ hội cực lớn. Bởi vì có thêm hai vị Ma Chủ không ở trong kế hoạch của chúng ta, dẫn đến nhân thủ chúng ta không đủ, bởi vậy, ta mới bảo Ly Từ thử gọi Thần Hoàng hình chiếu tới phối hợp tác chiến. Lão Thương, ngươi có nguyện ý phối hợp với chúng ta không?"

"Không thành vấn đề, bổn hoàng mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng là người hiểu được đại cục." Thần Hoàng Thương Bình nghiêm nghị nói: "Nếu ngươi đã có kế hoạch, vậy cứ dựa theo kế hoạch của ngươi mà đi. Muốn ta làm thế nào thì ngươi cứ nói thẳng đi."

Ai ngờ kế hoạch đã nói đến khoảng cách, Vương Ngao ngược lại do dự: "Cái này… Vẫn là để Ly Từ nói đi, Ly Từ và ngươi quan hệ gần một chút."

Nàng nói xong liền co rụt người lại, đẩy Vương Ly Từ lên phía trước.

Ngay khi Thương Bình Thần Hoàng cảm thấy kỳ quái, Vương Ly Từ đã cười tủm tỉm giải thích với hắn: "Kế hoạch của chúng ta là như vậy. Diêm tướng lĩnh tinh anh Man Nhân tộc và đại thúc Ba Điệp, cùng nhau tập kích đường tiếp tế phía sau căn cứ hậu cần, làm một kế điệu hổ ly sơn."

“Mà ta và nhân mã bản bộ, Vân Hải sư tôn của ta cùng với lão Thương ngươi, đám siêu cấp tinh nhuệ nhân số cực nhỏ như chúng ta liền thừa cơ lẻn vào kho hàng, trắng trợn cướp đoạt tài nguyên. Nhưng cân nhắc đến tài nguyên quá nhiều, chúng ta không cách nào mang toàn bộ đi, bởi vậy trước khi đi chúng ta còn muốn hủy diệt tài nguyên còn thừa.”

Kế hoạch này nghe rất có lý.

Thương Bình Thần Hoàng cũng liên tục gật đầu, chỉ là còn có vài chỗ không hiểu rõ: “Ly Từ, ta có một vấn đề nhỏ. Có thể cung cấp cho Diệt Thế Đại thống lĩnh sử dụng quân nhu lương thảo ngàn năm, đó chính là một số lượng cực kỳ khổng lồ, một hai cái kho hàng nhưng chứa không hết, mà khu kho hàng to lớn như thế, giữa kho hàng và kho hàng lại cách nhau xa như thế. Ngươi làm sao bảo đảm lúc đi có thể hủy diệt vật tư còn thừa?”

“Trước đó chúng ta đã nghĩ đến điểm này, bởi vậy, Côn Bằng thừa dịp đi bái kiến Cơ lão nguyên soái, lắng nghe cơ hội nghe dạy bảo dẫn theo chuột cặn bã, trộm một viên 【Hỗn Độn Diệt Thế Châu】 từ tổng bộ quân đội chúng ta.” Nói xong, Vương Ly Từ móc ra 【Hỗn Độn Diệt Thế Châu】 không tim không phổi.

Một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa từ bên trong tản ra.

Thân thể Thương Bình Thần Hoàng căng thẳng, bị dọa đến mức hình chiếu này cũng run run một chút.

“Thu lại, mau thu lại!” Hắn vội vàng khoát tay ra hiệu cho Vương Ly Từ thu lại, trên mặt mang theo vài phần sợ hãi và khiếp sợ: “Vương Ly Từ, các ngươi điên rồi sao, ngay cả Diệt Thế Châu của Cơ lão nguyên soái cũng dám trộm? Đó chính là một trong những lá bài tẩy của đại quân, vô cùng quý giá và thưa thớt. Các ngươi không sợ sau khi Cơ lão nguyên soái phát hiện xử trí quân pháp đối với các ngươi sao?”

Sở dĩ Hỗn Độn Diệt Thế Châu được gọi là vì uy lực nổ mạnh của nó có thể quét sạch toàn bộ thế giới, một khi bạo tạc nổ tung thì có thể hủy thiên diệt địa, ngay cả cường giả cấp Thánh Tôn cũng phải chết.

Nếu bản tôn Thần Hoàng Thương Bình hắn ở đây, ngược lại có thể chống đỡ, nhưng hôm nay chỉ là một hình chiếu, làm sao có thể chống đỡ được?

"Con át chủ bài không phải là dùng ở thời khắc mấu chốt nhất sao?" Vương Ly Từ cười ha hả thu hồi Hỗn Độn Diệt Thế Châu.

"Tuy nói như vậy, nhưng có thể dùng Hỗn Độn Diệt Thế Châu để nổ một khoản vật tư, hình như cũng không kiếm được quá nhiều." Thần Hoàng Thương Bình nhanh chóng tính toán giá cả, hơi đau lòng viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu kia.

Thứ này, đều là lão tổ tông mang ra từ Tiên Minh chạy nạn, dùng một viên thiếu một viên, giá trị vượt xa trên Thánh Đồ, không đến thời khắc mấu chốt, tuyệt sẽ không dễ dàng vận dụng.

Hơn mười vạn năm trước, Thái Sơ Đạo Cung còn bị trộm một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu, tổn thất có thể nói là thảm trọng. Thái Sơ Đạo Chủ đời trước vì thế mà phát hỏa một phen.

"Vật tư nổ tung quả thực kiếm được có chút ít, bởi vậy chúng ta quyết định ngay cả ba vị Ma Chủ, một bộ phận quân đội cùng với vật tư cùng nhau nổ vào." Lúc này Vương Ly Từ mới nói ra mục đích cuối cùng: "Chúng ta cùng nhau tận diệt căn cứ hậu cần và hai vị Ma tộc đi ngang qua nghỉ ngơi chỉnh đốn."

"Chuyện này nếu thành công, sẽ lời to rồi." Thương Bình Thần Hoàng liên tục gật đầu.

Nhưng vừa dứt lời, hắn lại có chút nghi hoặc: "Nếu muốn xuất kích Ma Chủ hồi phòng, cũng có thể trong thời gian ngắn kiềm chế được bọn hắn, nhất định phải có một nhân vật cường lực lưu lại trong nhà kho hấp dẫn hỏa lực, kéo dài thời gian… Hẳn là…"

Chỉ một thoáng, ánh mắt của Thương Bình Thần Hoàng đều ngốc trệ.

Thì ra là thế, khó trách Ly Từ bóp nát Thần Hoàng lệnh đem hình chiếu Thần Hoàng gọi tới. Chỉ là Ly Từ hơn phân nửa

không ngờ tới, Thương Bình Thần Hoàng chính là “Lão Thương”.

“Lão Thương à.” Vương Ly Từ mở một đôi mắt to tràn đầy mong đợi, vỗ vai hắn cổ vũ nói: “Người có thể hoàn thành nhiệm vụ này, hoặc là sư tôn ta Vân Hải, hoặc là Cương Ba Điệp đại thúc. Bất quá, bọn họ dù sao cũng đều là người sống sờ sờ, chỉ có ngươi, chỉ là một cái hình chiếu mà thôi.”

Chỉ là một hình chiếu?

Thương Bình Thần Hoàng cũng sắp khóc rồi.

Cái gì gọi là vẻn vẹn một hình chiếu? Sau khi chết, tổn thất của hắn cũng rất lớn rất lớn!

Ly Từ a Ly Từ, trong lòng lão Thương ta đối đãi ngươi như con gái, ngươi lại muốn ta đi làm pháo hôi?

Đây là tàn nhẫn tới mức nào?

…

Chương 16: Bí bảo thần bí! Ly Từ phát tài!

…

Có điều, Thương Bình Thần Hoàng nghĩ lại, lời Ly Từ nói chưa hẳn là không có đạo lý.

Nếu là hi sinh một cái hình chiếu, cộng thêm một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu, có thể tiêu diệt ba vị Ma Chủ, hủy diệt đại bản doanh Ma tộc lương thảo ngàn năm, coi như là kiếm lời lớn!

Loại chủng tộc chiến tranh không chết không thôi này chính là như thế, không biết bao nhiêu người vì đó hi sinh. Chỉ cần hy sinh giá trị, là kiếm, vậy có thể đi làm.

Người khác có thể hy sinh, hình chiếu Thần Hoàng của ông ta cũng không thể hy sinh sao?

Huống chi, hắn coi như là tổn thất lớn, ít nhất mạng vẫn còn. Nếu thật sự để Vân Hải Thánh Tôn đi hy sinh, hắn sẽ thật sự không còn. Cương Ba Điệp lại càng không có khả năng, đó là thống lĩnh man cự nhân cấp mười sáu, giá trị chiến lược vượt xa cái hình chiếu này của hắn.

Cơ hội tốt như thế, liều mạng!

Trong mắt Thương Bình Thần Hoàng nổi lên một tia quyết tuyệt: “Kế hoạch lần này, ít nhất có thể xoay chuyển cục diện bất lợi của chiến trường Hư Không Hải Thần Triều của Đông Hà Thần Triều chúng ta, thậm chí có thể giúp cho chúng ta thu hoạch ưu thế nhất định trên tổng thể đại chiến trường, vì chiến tranh triền miên thật lâu mở ra một lỗ hổng. Tin tưởng lấy năng lực của Cơ lão nguyên soái, nhất định sẽ nắm lấy cục diện ưu thế, lại lần nữa mở rộng chiến quả chỉnh thể. Giá trị, quả thực là quá đáng giá!”

Hắn và Bình Thiên Thần Vương tuy không hòa thuận, cũng không tránh khỏi nghi kỵ lẫn nhau, nhưng mà liên quan đến vấn đề nhân tộc trái phải rõ ràng, hắn tin tưởng Cơ Thái Xương vẫn có thể nắm bắt được.

“Lão Thương, cậu đồng ý thật sao?” Vương Ly Từ nghe đối phương đồng ý sảng khoái như vậy, ngược lại có chút không nỡ bỏ qua, “Mặc dù tính ra quả thật là kiếm lớn, nhưng cá nhân cậu vẫn có tổn thất không nhỏ.”

“Nha đầu ngốc~” Thương Bình Thần Hoàng xoa xoa đầu nàng, “Ta là Thần Hoàng, vốn là gánh vác chức trách trấn thủ Đông Hà Thần Triều. Chỉ cần có đủ giá trị hoặc là tất yếu, đừng nói là một hình chiếu, cho dù bản tôn đi hi sinh cũng không thành vấn đề. Còn nữa, ta cả ngày không phải là xử lý triều chính sao, cũng không có đại sự gì, lại càng không cùng đạo chủ khác đi đơn đấu, thần hồn chịu chút tổn thương nhiều nhất chính là chịu đau khổ một đoạn thời gian.”

“Trong bảo khố của Thần Khuyết còn có không ít thiên tài địa bảo đỉnh tiêm, ăn một chút tĩnh dưỡng Vạn Nhi tám ngàn năm có thể khôi phục.”

“Được, vậy cứ quyết định như vậy đi.” Vương Ly Từ gật gật đầu: “Lát nữa ta sẽ viết thư cho Tứ thúc, mời ông ấy ra tay giúp cháu trị liệu thần hồn phản phệ, nói không chừng có thể giảm bớt trạng thái tiêu cực của cháu.”

“Được được được, vậy theo lời ngươi nói. Nhân cơ hội này, ta cũng thuận tiện gặp Tứ thúc của ngươi một chút.” Thương Bình Thần Hoàng cưng chiều nhìn Ly Từ.

Nha đầu này thật đúng là phúc tướng, phối hợp với Vương Ngao lại có thể tìm được chiến cơ vạn năm khó gặp như thế.

Về phần Vương Ly Từ nói mời Tứ thúc thay hắn chữa thương có thể có hiệu quả, Thương Bình Thần Hoàng hoàn toàn không tin chút nào.

Hắn đường đường là Đạo Chủ, ngay cả tu sĩ Đại La cảnh cũng chưa chắc đã có bản lĩnh chữa thương cho hắn, chỉ là một tu sĩ Lăng Hư cảnh làm sao có thể trợ giúp được hắn?

Có điều, không tin thì không tin, tâm ý của Vương Ly Từ hắn tâm lĩnh.

Sau khi bọn họ lập kế hoạch không lâu, Vân Hải Thánh Tôn phụ trách điều tra bên ngoài cũng trở về.

Hắn mặt mũi tràn đầy tinh thần sáng láng: “Các bạn bè, trinh sát của ta phát hiện có một đội hậu cần tiếp viện đang từ Đại

Thiên Hà chảy vào trong Thiên Hồ, cơ hội chúng ta dương đông kích tây… ách… Vị này là…”

“Đây là cường viện Ly Từ kéo đến, về phần thân phận cụ thể Vân Hải tiền bối ngươi tạm thời đừng quản.” Vương Củng khoát tay áo: “Nếu cơ hội đã tới, chúng ta lập tức xuất kích!! Để cho chúng ta thắng lợi huy hoàng!”

Vương Ngao ra lệnh một tiếng.

Chỉ một thoáng, toàn bộ đội ngũ tinh nhuệ của Man Cự Nhân bắt đầu chuyển động.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Trong căn cứ hậu cần của Ma tộc.

Giữa vô số khố phòng của nhà kho cổ long đông, có một mảnh kim bích huy hoàng, kiến trúc Ma tộc vô cùng xa hoa.

Quần kiến trúc này chia làm hai bộ phận, phía sau là một tòa Ma Cung Ma Chủ hình thể khổng lồ, Ma Cung hơi lơ lửng ở trên không căn cứ, cùng kiến trúc chung quanh đều có khoảng cách nhất định, tùy thời có thể thoát ly.

Phía trước ma cung là một quần thể cung điện liên miên.

Cung điện này phía sau cung điện ma cung thấp hơn rất nhiều, nhưng ngoại hình lại mười phần hoa lệ, lộ ra thập phần khoáng đạt, vô cùng thoải mái.

Giờ phút này.

Trong cung điện hoa lệ rộng rãi này, Minh La Ma Chủ đang đóng tại địa phương, đang thiết yến khoản đãi hai vị Ma Chủ qua đường nghỉ ngơi và hồi phục.

Minh La Ma Chủ này chính là một Ma tộc cao đẳng điển hình.

Thân hình của hắn thập phần tiếp cận Nhân tộc, thân hình cao lớn, ngũ quan hình dáng thâm thúy, cùng nhân loại cũng không có khác biệt quá lớn, chỉ có một đôi ma giác cực lớn trên đỉnh đầu, cùng với một đôi ma dực to lớn sau lưng kia, hiển lộ ra thân phận Ma tộc của hắn.

Trên người gã mặc một bộ áo giáp màu đen kịt, một đôi cánh khép lại sau lưng, lộ ra uy phong lẫm lẫm, chỉ là trên mặt của gã rõ ràng đã già, thậm chí mơ hồ lộ ra một chút dáng vẻ già nua.

Hiển nhiên, vị Ma Chủ này tuổi đã tương đối lớn.

Làm một chi chủng tộc trình độ tiến hóa rất cao, lai lịch Ma tộc thập phần thần bí, nội bộ phổ thống cũng thập phần phức tạp, đa phần dùng huyết mạch cùng gia tộc phân chia. Như Minh La Ma Chủ ngoại hình thập phần tiếp cận Nhân tộc, đó là một chi tương đối cường thịnh trong đó.

Với tư cách là Ma Chủ cao đẳng trong Ma tộc, thọ nguyên của gã so với Nhân tộc đồng đẳng cảnh giới mạnh hơn một chút, bình thường sống bốn năm vạn năm không thành vấn đề.

Nhưng mà thọ nguyên lâu dài, chung quy vẫn sẽ già yếu, sẽ tự nhiên tử vong.

Minh La Ma Chủ trước mắt hiển nhiên đã đi tới giai đoạn cuối cùng của nhân sinh, không bao lâu nữa sẽ đi đến điểm chung của nhân sinh.

“Quỷ Hạt Ma Chủ, Bạch Cốt Ma Chủ.” Minh La Ma Chủ nhận lấy bầu rượu từ tay ma nữ hầu hạ, cười tủm tỉm tự tay rót đầy rượu cho hai vị Ma Chủ còn lại, “Hai vị các ngươi vì chấp hành nhiệm vụ diệt thế Đại thống lĩnh vĩ đại, đoạn đường này vất vả rồi, ta kính các ngươi một chén.”

Nguyên lai, hai vị Ma Chủ khác qua đường nghỉ ngơi và hồi phục, tên là 【Quỷ Hạt Ma Chủ】 và 【Bạch Cốt Ma Chủ】.

Trong đó, hình tượng Quỷ Hạt Ma Chủ có vẻ quỷ dị mà khủng bố.

Ngoại trừ khuôn mặt, cơ hồ toàn thân hắn đều bao trùm ở trong từng khối giáp xác màu đen hiện ra ánh kim loại sáng bóng, thoạt nhìn thập phần cứng cỏi, thoạt nhìn giống như một đầu Ma Hạt hình người, vị trí khớp xương thân thể còn mọc ra gai ngược bén nhọn, phía sau lại kéo theo một cái đuôi bò cạp đáng sợ, khí tức quỷ quyệt khó lường.

Chỉ là lúc này giáp xác trên người hắn nhiều chỗ tổn hại, huyết nhục trần trụi tuy rằng đã không có vết máu chảy ra, nhưng lại có từng tia từng sợi năng lượng quỷ dị thẩm thấu ra bên ngoài, rõ ràng là bị thương, hơn nữa còn không phải vết thương nhẹ gì.

Mà Bạch Cốt Ma Chủ lại là một nữ Ma Chủ.

Quanh người nàng có bọc giáp bạch cốt hộ thể, bên hông buộc một xâu xương sọ nhỏ, mỗi một cái đầu lâu đều tản ra lực lượng cực kỳ cường đại.

Những xương sọ này đều là Hư Không Thú thập tứ giai, hoặc là Nhân tộc, hoặc là xương sọ những chủng tộc khác. Trong đó dễ thấy nhất là một bộ xương sọ, treo trước háng Bạch Cốt Ma Chủ, tản ra uy thế hiển hách vô cùng kinh khủng, hiển nhiên là một bộ xương sọ sinh linh thập ngũ giai.

Đối mặt với sự ân cần của Minh La Ma Chủ, phản ứng của Quỷ Hạt Ma Chủ và Bạch Cốt Ma Chủ lại có chút lãnh đạm.

Nhất là Quỷ hạt ma chủ, hắn cau mày, ngữ khí không kiên nhẫn: “Minh la ma chủ, hai chúng ta gánh vác nhiệm vụ trọng yếu của Đại thống lĩnh, loại xã giao vô ý nghĩa này miễn đi. Ta hỏi ngươi, lúc nào đem vật phẩm nhiệm vụ của chúng ta đưa tới đại bản doanh giao cho Đại thống lĩnh?”

Thần sắc Quỷ Hạt Ma Chủ căng cứng, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác, vẫn có chút bộ dáng chưa tỉnh hồn.

Cũng khó trách, hắn phụng mệnh cùng Bạch Cốt Ma Chủ cưỡi Quỷ Hạt ma cung của hắn, một đường xâm nhập Phá Diệt chi vực, thật vất vả mở ra di tích Đại thống lĩnh chỉ định kia, lấy được vật phẩm nhiệm vụ kia, lại không ngờ kinh động đến tồn tại đại khủng bố trong Phá Diệt chi vực.

Nếu không phải trong tay hắn còn có không ít át chủ bài bảo mệnh, hơn nữa sau khi thân quân dưới trướng hi sinh đoạn hậu, Quỷ Hạt và Bạch Cốt của hắn rất có khả năng sẽ chết trong khu vực phá diệt.

Nhưng cho dù như vậy, Quỷ Hạt Ma Chủ cũng là dựa vào phòng ngự của Ma Cung, dùng hết thủ đoạn mới miễn cưỡng ngăn cản một kích từ xa của đại khủng bố kia, mà bản ma của

hắn càng là bởi vì vậy mà bị trọng thương, cho tới nay thương thế còn chưa lành.

Cho dù là hiện tại, hồi tưởng lại trong nháy mắt đó, trong lòng hắn vẫn không ngăn được sợ hãi cùng bất an.

Hắn ngay cả không nhìn thấy tồn tại khủng bố kia, cũng đã thiếu chút nữa chết rồi!

Hắn không chỉ một lần âm thầm phỏng đoán, thực lực của tồn tại đại khủng bố kia chỉ sợ vượt xa Diệt Thế Đại thống lĩnh, nếu không, Đại thống lĩnh cũng sẽ không không dám tự mình đi phá diệt khu vực này.

Liều mạng thật vất vả mới lấy được bảo vật chỉ định nhiệm vụ mà Đại thống lĩnh muốn về, Quỷ Hạt Ma Chủ tự nhiên không muốn làm khó dễ, liền muốn giao bảo vật cho Đại thống lĩnh nhanh một chút.

Nếu không phải Quỷ Hạt Ma Cung của hắn bị thương trong một kích kia rất nặng, sau khi miễn cưỡng tiến hành xuyên qua mấy lần, đã không chịu nổi lực chèn ép cường đại trong hành lang không gian, hắn làm sao phải dừng lại ở căn cứ hậu cần này nghỉ ngơi và hồi phục?

Ngay cả bảo vật nhiệm vụ kia cũng không thể không ủy thác Minh La Ma Chủ áp tải thuyền vận chuyển.

Nghĩ tới thời gian vô ích trì hoãn, tâm tình của hắn tự nhiên là không tốt.

“Quỷ Hạt Ma Chủ, ngươi cứ yên tâm đi.”

So với sự khẩn trương và căng thẳng của Quỷ Hạt Ma Chủ, thần thái của Minh La Ma Chủ liền buông lỏng hơn nhiều.

Ngữ khí của hắn thập phần nhẹ nhàng, thái độ cũng thập phần tự tin: “Chúng ta đây là nơi nào? Nơi này chính là căn cứ phía sau đại bản doanh! Địa phương quỷ quái này, ta từ năm đó mãi cho đến năm già, tại đây chờ đợi ước chừng một hai vạn năm… Còn chưa thấy qua Đông Hà Nhân tộc đánh tới nơi này.”

“Chỗ này không có đặc điểm gì khác, chỉ là quá thái bình, cũng chính là ngẫu nhiên Hư Không Thú có chút đui mù đi đường chịu chết, thêm đồ ăn cho chúng ta.”

Hắn nói như vậy cũng là lời nói thật. Nhiều năm như vậy thái bình trôi qua, hắn cũng đã quên mất cảm giác đánh giặc là như thế nào.

Lời vừa nói ra, trong lòng Quỷ Hạt Ma Chủ ngược lại buông xuống vài phần, chỉ là vẫn quan tâm hỏi: "Minh La đại nhân, thuyền của ngươi khi nào có thể xuất phát đi đại bản doanh?"

"Cũng chính là thời gian một tháng gần đây, chờ một đội vận chuyển vật tư cuối cùng tới, ta sẽ dùng thuyền hàng áp tải vật tư và bảo bối nhiệm vụ của ngươi, cùng nhau đưa đi đại bản doanh." Ngữ khí Minh La Ma Chủ cười ha hả, "Quỷ Hạt, ngươi cứ yên tâm, nơi này của chúng ta vô cùng an toàn, phòng ngự vững như thành đồng. Bảo vật của nhiệm vụ bảo vật trong kho trung tâm ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm gì."

"Lùi một vạn bước mà nói, giữa nơi này và đại bản doanh có một hành lang không gian tương liên. Mặc dù vì tiết kiệm tài nguyên, hành lang không gian này rất ít khi mở ra, nhưng nơi này của chúng ta nếu thật sự gặp nạn, một tin tức thông báo đại bản doanh của ta, đại bản doanh tùy thời có thể thông qua hành lang không gian đến trợ giúp."

Nghe Minh La Ma Chủ nói có lý, Quỷ Hạt Ma Chủ cũng buông lỏng rất nhiều, rốt cục giơ lên chén rượu, cụng một chén với Minh La Ma Chủ: "Nếu như thế, vậy hết thảy nhờ cậy Minh La đại nhân."

Hắn cũng không muốn đắc tội Minh La Ma Chủ. Đừng nhìn vị Ma Chủ này nhìn không chớp mắt, cả ngày bày ra bộ dáng hảo ma, nhưng trên thực tế quan hệ nhân mạch rất rộng.

Nghe nói, lúc Minh La Ma Chủ tuổi còn trẻ cũng là một kiêu tướng trên chiến trường, về sau bị trọng thương mới lui về hai tuyến, thay Diệt Thế Đại thống lĩnh trấn thủ hậu phương này, bởi vì nó là Ma Xử Thế thập phần khéo léo chu đáo, mạng lưới quan hệ rất là phức tạp cùng khổng lồ, thậm chí đều có liên hệ với Đại thống lĩnh khác.

"Khách khí khách khí rồi, Quỷ Hạt Ma Chủ ngươi tuổi còn trẻ đã được đại thống lĩnh coi trọng, trở thành thân tín tâm phúc của hắn, tiền đồ tương lai vượt xa ta." Minh La Ma Chủ cười ha ha cùng uống.

Bầu không khí trên buổi tiệc cũng dần dần trở nên hòa hợp.

Mấy vòng rượu qua đi, Minh La Ma Chủ liền vẫy tay gọi một vị ma thần trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng, khí chất tà mị, giới thiệu với hai vị Ma Chủ: "Quỷ Hạt, Bạch Cốt hai vị, ta giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là 【Triết La Ma Thần】, chính là hậu duệ truyền thừa của ta, ngày sau kính xin hai vị chiếu cố nhiều hơn."

"Tranh La bái kiến Quỷ Hạt Ma Chủ, Bạch Cốt Ma Chủ."

Triết La Ma Thần thi lễ với hai vị Ma Chủ, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Thoạt nhìn hắn phi thường trẻ tuổi, ngũ quan diện mạo cũng có vài phần tương tự với Minh La Ma Chủ, nhìn qua quả thực giống như Minh La Ma Chủ phiên bản trẻ tuổi, chỉ có một thân khí chất kia, so với một Ma Thần bình thường càng thêm vài phần khí thế bay lên của người trẻ tuổi.

Rất hiển nhiên, giữa vị Triết La Ma Thần này và Minh La Ma Chủ hẳn là có quan hệ huyết thống trực tiếp.

Hai vị Ma Chủ gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt thân mật với hắn, hơn nữa biểu thị Triết La gặp phải khó khăn gì, có thể đến tìm bọn họ hỗ trợ.

Kể từ đó, quan hệ song phương tự nhiên càng thêm hòa hợp.

Hai bên ăn uống linh đình, cứ như là hảo hữu chí giao nhiều năm.

Thậm chí, Quỷ Hạt Ma Chủ uống nhiều quá vẫn còn trong lời nói của đối phương, ẩn ẩn điểm ra nhiệm vụ lần này là đi Phá Diệt chi vực, còn gặp phải đại khủng bố, may mắn mới còn sống.

Minh La Ma Chủ nghe xong cũng kinh hãi không thôi.

Xem ra Diệt Thế Đại thống lĩnh lần này chỉ sợ toan tính không nhỏ.

Bất quá, việc này cũng là cùng hắn Minh La không quan hệ. Hắn tuyệt đối sẽ không xen vào những chuyện không nên dính vào, bảo vệ tốt một mẫu ba phần đất của mình, lưu lại chút vốn liếng quật khởi cho hậu duệ là được.

Trong lúc ăn uống linh đình, thời gian trôi qua rất nhanh. Cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, ba vị Ma Chủ còn đang vui vẻ uống rượu.

Đột nhiên.

Một vị Ma Thần vội vội vàng vàng xông vào sảnh yến hội, bẩm báo: "Minh La đại nhân, tình huống không tốt rồi! Có đại sự xảy ra rồi!!"

"Chuyện gì mà vội vàng vàng như thế? Không thấy bản Ma Chủ đang chiêu đãi khách quý sao?!" Sắc mặt Minh La Ma Chủ trầm xuống, tiện tay đặt chén rượu xuống, lạnh lùng nói: "Nói, xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Ma Thần mới ổn định lại tâm thần, giải thích: " hạm đội vận chuyển vật tư cuối cùng kia của chúng ta, vừa thuận theo Đại Thiên Hà tiến vào Thiên Hồ không bao lâu đã bị tập kích. May mắn là hạm đội trưởng Phệ Hồn Ma Thần phụ trách áp tải thuộc tính cách trầm xuống, lợi dụng địa hình bên trong Thiên Hồ mà chạy trốn, mới tạm thời tránh được độc thủ. Bây giờ Phệ Hồn Ma Thần phát tin tức, thỉnh cầu chúng ta lập tức đi cứu viện."

"Cái gì?! Là ai, dám can đảm tập kích hạm đội vận chuyển Ma tộc dưới con mắt của bản Ma Chủ?" Minh La Ma Chủ giận tím mặt: "Phệ hồn có nói là địch nhân gì không?"

"Là một đội quân tinh nhuệ nhỏ, mỗi người đều là cấp bậc Ma Thần, người cầm đầu càng là người khổng lồ cấp Ma Chủ." Vị Ma Thần kia nói: "Cũng may Cự Nhân tộc am hiểu công kiên không am hiểu tốc độ, mà Phệ Hồn Ma Thần lại biết rõ địa hình Thiên Hồ nên mới chạy thoát ra ngoài."

"Người khổng lồ? Người khổng lồ cấp Ma Chủ?" Sắc mặt Minh La Ma Chủ thoáng cái ngưng trọng rất nhiều, "Sau đại bản doanh ma quân của chúng ta, làm sao lại xuất hiện người khổng lồ? Chẳng lẽ là từ phía sau Hư Không Hải chạy tới? Rốt cuộc là bộ tộc khổng lồ hoang dã nhỏ bé không biết trời cao đất rộng, hay là liên minh bộ tộc Cự Nhân, chuẩn bị đối địch cùng Ma tộc ta?"

Nếu là vế trước, vậy còn dễ nói.

Nhưng nếu liên minh bộ lạc Cự Nhân âm thầm ra tay, tính chất sự việc sẽ khác.

Cự Nhân tộc là một chủng tộc có thực lực phi thường mạnh mẽ, chủng loại rải rác ở các nơi trong Hư Không Hải, phạm vi rải rác vô cùng rộng, chỉ là chủng tộc này trình độ tổng thể tương đối thấp, phần lớn là sinh tồn theo hình thức bộ tộc, cho tới nay vẫn chưa có thế lực nào có thể thống nhất, ở trong Hư Không Hải cũng không tính là chủng tộc cường thế gì.

Nhưng mà ở hai ba mươi vạn năm trước, có một chi bộ tộc cự nhân cường thế quật khởi, thủ lĩnh này thông minh, cường đại, lại có lực hiệu triệu. Bộ lạc khổng lồ kia chinh chiến bốn phía, đoàn kết lại từng chi bộ tộc cự nhân tán loạn, thành lập 【Liên minh bộ tộc Cự Nhân】.

Chỉ trong thời gian hai ba mươi vạn năm ngắn ngủi, liên minh bộ tộc Cự Nhân đã trưởng thành thành thành quái vật khổng lồ, ngay cả Ma tộc cường thịnh vô cùng cũng mơ hồ bắt đầu cảnh giác sự tồn tại của bọn họ. Chỉ là những năm gần đây Ma tộc một mực chinh chiến tứ xứ, tạm thời không thể ra tay thu thập bọn họ, ngược lại khiến liên minh bộ tộc Cự Nhân phát triển càng lớn mạnh.

“Chẳng lẽ nói, liên minh bộ tộc Cự Nhân bành trướng?” Ánh mắt Quỷ Hạt Ma Chủ lẫm liệt, cũng là nghĩ tới cùng một chỗ với Minh La Ma Chủ, “Ma tộc chúng ta thấy Cự Nhân tộc trung thực, tạm thời không đi thu thập bọn chúng. Bọn chúng ngược lại là bắt đầu chủ động gây chuyện?”

“Không giống lắm.” Bạch Cốt Ma Chủ lạnh lùng diễm lệ cười nói: “Liên minh bộ tộc Cự Nhân tuy rằng danh tiếng lẫy lừng, nhưng nếu so sánh với Ma tộc cao quý vĩ đại của chúng ta thì chẳng qua chỉ là một đứa trẻ vừa mới học đi mà thôi. Theo ta được biết, lãnh tụ của Liên Minh bộ tộc Cự Nhân kia cũng khá có đầu óc, chắc có lẽ sẽ không đối đầu với Ma tộc vĩ đại như chúng ta lúc này đâu.”

“Ta đoán, hơn phân nửa là những bộ tộc Man Nhân loại nhỏ lưu lạc trong hư không hải, thấy tiền mở mắt, không biết trời cao đất dày cướp tới trên đầu chúng ta. Trong đầu Man Nhân Nhân tràn đầy cơ bắp, hoàn toàn có khả năng làm ra loại chuyện này.”

“Vậy… Có phải là Man Cự Nhân tộc trong quân đội Đông Hà không?” Triết La Ma Thần cẩn thận nói: “Ta nghe nói mấy trăm năm gần đây Man Nhân tộc ở tiền tuyến chiến trường hoạt động rất tốt.”

“Không có khả năng!” Minh La Ma Chủ lắc đầu, “Lùi một vạn bước mà nói, nếu như Man Cự Nhân tộc tiền tuyến có bản lĩnh chạy đến hậu phương, với năng lực của Cơ Thái Xương Nhân tộc, há lại phái một tiểu đội quân như vậy đến đây quấy rối? Sớm đã để cho đại quân tinh nhuệ lẻn qua đây, san bằng căn cứ đại hậu phương của chúng ta.”

“Hừ, ta xem chỉ là một chi bộ tộc người Man khổng lồ lưu lạc làm chuyện ngu xuẩn mà thôi, cho rằng căn cứ chúng ta chỉ có một vị Ma Chủ, bởi vậy sinh ra tà niệm cướp đoạt liền chạy. Quỷ Hạt Ma Chủ, Bạch Cốt Ma Chủ, làm phiền hai vị cùng ta giáo huấn một trận giáo huấn chi Man Cự Nhân bộ kia.”

“Cái này…”

Quỷ hạt ma chủ thân mang sứ mệnh trọng yếu diệt thế Đại thống lĩnh, thật sự không muốn phức tạp, có chút do dự.

“Quỷ Hạt đại nhân, vật tư hậu cần của chúng ta bị cướp cũng sẽ ảnh hưởng đến chiến trường tiền tuyến.” Minh La Ma Chủ vội vàng nói, “Huống chi nếu để Cự Nhân Bộ kia đạt được mục đích, thực tủy biết vị, nói không chừng sẽ bốn phía tuyên truyền, đưa tới càng nhiều địch nhân hơn. Ta một mình ra mặt mà nói, hơn phân nửa chỉ có thể đuổi bọn hắn đi, không bằng Tam Đại Ma Chủ chúng ta liên thủ, trực tiếp bóp chết chi Man Man Cự Nhân bộ kia, cũng dễ giết gà dọa khỉ.”

“Như vậy đi, chiến đấu này công huân ta nhường ra tám phần, chia đều cho hai vị Ma Chủ, đây cũng là một bút công huân không nhỏ a. Huống hồ, Thiên Hồ cùng căn cứ chúng ta có thể nói là gần trong gang tấc, cho dù xuất hiện bất ngờ gì, chúng ta vài ngày liền có thể tùy thời hồi phòng, chậm trễ không việc gì.”

Đối với Hư Không Hải mà nói, lộ trình mấy ngày thật sự không khác gì so với ở cửa nhà.

Nghe Minh La Ma Chủ nói vậy, Quỷ Hạt Ma Chủ và Bạch Cốt Ma Chủ rốt cuộc nhịn không được có chút động tâm.

Lấy ba đánh một, tiêu diệt Man Cự Nhân không khó, nhưng công huân và lợi ích lại rất lớn.

Còn có một điểm chính là, bọn hắn hiện tại đang ở căn cứ đại hậu phương nghỉ ngơi chỉnh đốn, theo quy củ là cần tham dự hiệp phòng, nếu như trơ mắt nhìn vật tư bị cướp mà thờ ơ, những Ma Chủ từ trước tới nay đều ghen ghét bọn hắn được sủng ái chỉ sợ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối sẽ ở trước mặt Diệt Thế Đại thống lĩnh buộc tội bọn hắn một phen.

"Nếu đã như vậy, ba người chúng ta cùng xuất phát." Bạch Cốt Ma Chủ lập tức gõ bàn quyết định, "Chúng ta mau đi nhanh về nhanh, hơn nữa duy trì thông tin thông suốt giữa các căn cứ, vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn có thể quay về cứu viện bất cứ lúc nào."

Kỳ thật, Quỷ Hạt Ma Chủ và Bạch Cốt Ma Chủ cũng không quá lo lắng đây là kế điệu hổ ly sơn.

Bọn hắn phụng mệnh chấp hành nhiệm vụ, cho dù là tại nội bộ Ma tộc cũng là cơ mật, chỉ có mấy tồn tại biết được nội tình, trong đó còn bao gồm Diệt Thế Đại thống lĩnh. Về phần những Ma tộc còn lại, bọn hắn nhiều nhất cũng chỉ là biết bọn hắn đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, về phần cụ thể đi nơi nào, nội dung nhiệm vụ là cái gì, đó là tất cả đều không biết, tự nhiên cũng không thể nào nhắm vào.

Nếu đã hạ quyết định, hai vị Ma Chủ cũng không phải hạng người ướt át bẩn thỉu, lập tức cùng Minh La Ma Chủ leo lên Minh La Ma Cung.

Rất nhanh.

Minh La Ma Cung liền bắt đầu khởi động, sau đó nhanh chóng gia tốc, xé rách không gian xông vào chỗ sâu Thiên Hồ, vội vã trợ giúp hạm đội vận chuyển Ma tộc.

Trước khi đi, Minh La Ma Chủ đem chuyện trấn thủ căn cứ giao cho Triết La Thiếu Ma Chủ, do hắn phụ trách tạm thời chủ trì đại cục.

Tuy rằng Triết La là Thiếu Ma Chủ còn quá trẻ, khuyết thiếu lịch lãm rèn luyện, nhưng trái phải chẳng qua là để cho hắn tọa trấn mười ngày nửa tháng mà thôi, chính mình rất nhanh sẽ trở

về, Minh La Ma Chủ ngược lại cũng không có gì không yên tâm.

******

Hai ngày kế tiếp.

Triết La thiếu Ma Chủ rất chăm chỉ hai ngày, mỗi ngày đều hăng hái cầm Minh La Ma Chủ Lệnh tuần tra bốn phía, phân phó an bài cái này, ngược lại có vài phần uy phong lẫm lẫm của Minh La lão Ma Chủ.

Ngày hôm đó.

Triết La Thiếu Ma Chủ giống như hai ngày trước tuần tra bên ngoài căn cứ hậu cần, liền nhịn không được lại lần nữa nhớ tới bữa tiệc rượu hôm đó, Quỷ Hạt Ma Chủ sau khi uống quá nhiều trong lúc vô tình để lộ ra một chút tin tức.

Từ ngày hôm đó hắn nghe được nội dung phán đoán, hai vị Ma Chủ kia tựa hồ là từ trong Phá Diệt chi vực cầm lấy một kiện bảo vật khó lường trở về, trước mắt liền bảo tồn ở trong khố phòng hạch tâm nhất, chờ Minh La Ma Chủ hỗ trợ chuyển vận.

Có thể làm cho hai vị Ma Chủ coi trọng như thế, thậm chí ngay cả Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng thập phần coi trọng bảo vật, vậy thì cấp bậc đồ tốt gì?

Người trẻ tuổi mà, lòng hiếu kỳ khó tránh khỏi có chút nặng.

Mỗi lần Triết La Thiếu Ma Chủ nhớ tới sự coi trọng trong lời nói của hai vị Ma Chủ, trong lòng không khỏi có chút ngứa ngáy khó nhịn, nhịn không được muốn nhìn một cái.

Thời điểm trước đó, hắn không có cơ hội, bây giờ, Ma Chủ Lệnh lại ở trong tay hắn…

Tâm niệm của Ma Thần Triết La chớp động, rốt cuộc kìm nén không được, dứt khoát tùy ý tìm một cái cớ thoát ly đội ngũ tuần tra, sau đó thừa dịp bốn bề vắng lặng, lặng lẽ cầm Minh La Ma Chủ Lệnh tiến vào kho hạch tâm.

Diện tích kho trung tâm vô cùng lớn, bên trong xếp đặt từng dãy tủ không gian, các loại hàng hóa rực rỡ muôn màu, còn có rất nhiều quầy hàng không gian đều khóa cửa, bố trí cấm chế

Ma tộc, thoạt nhìn thập phần thần bí, cũng không biết rốt cuộc bên trong chứa cái gì.

Triết La Thiếu Ma Chủ từ nhỏ lớn lên trong căn cứ này, đến nhà kho hạch tâm cũng không biết đã tới bao nhiêu lần, đối với bên trong tự nhiên hết sức quen thuộc.

Ánh mắt của hắn trực tiếp từ trên quầy hàng rực rỡ muôn màu kia xẹt qua, dựa theo tiêu ký bắt đầu tìm kiếm bảo vật Quỷ Hạt Ma Chủ mang về, chuẩn bị mở rộng tầm mắt.

Đột nhiên.

Không gian trong khố phòng bỗng nhiên nổi lên một trận chấn động không gian bí ẩn.

Sau đó, ở trước mặt Triết La Thiếu Ma Chủ, không gian trong khố phòng lặng yên không một tiếng động mở ra một lỗ hổng không gian.

Triết La Thiếu Ma Chủ bỗng dưng mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Đây chính là kho trung tâm a, làm sao lại xuất hiện vết nứt không gian?!

Ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể xé rách vết nứt không gian trong khố phòng kho trung tâm đầy rẫy cấm chế, thậm chí còn không kinh động hệ thống cảnh báo?

Cũng ngay tại thời điểm hắn trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên, trong lỗ hổng không gian kia thò ra một cái đầu chuột cực lớn.

Con chuột lớn kia hiển nhiên cũng không nghĩ tới trong khố phòng lại có ma, trong lúc nhất thời cũng cứng đờ, hai tròng mắt nhỏ đen nhánh mở to chớp chớp nhìn Triết La Thiếu Ma Chủ.

Trong lúc nhất thời, bốn mắt một ma một chuột nhìn nhau, không khí không hiểu sao có chút lúng túng.

Trong lòng Triết La Thiếu Ma Chủ kinh nghi bất định.

Đây là thứ quỷ quái gì vậy?

Đợi đã…Chẳng lẽ đây là loài chuột am hiểu không gian độn thuật trong truyền thuyết? Là gia tặc chuyên đào kho trộm

đồ?!

Bất quá, thực lực con chuột lớn này hình như không phải rất mạnh, từ khí tức tản ra để phán đoán, hình như cũng chỉ thập nhất giai, so với hắn thiếu Ma Chủ chênh lệch quá xa.

Nghe nói loại chuột này thập phần am hiểu chạy trốn, hình như không phải rất tốt, mình tùy tiện ra tay sẽ không để cho nó chạy chứ?

Ngay khi Triết La Thiếu Ma Chủ do dự tiến lên bắt nó, hay là mở miệng gọi người, con chuột lớn kia dường như cũng kịp phản ứng, khí định thần nhàn vẫy vẫy tay với hắn, sau đó nghênh ngang bò ra khỏi khe không gian.

Theo sát sau lưng con chuột lớn là một thiếu nữ Nhân tộc, sau đó lại là một thiếu nữ Nhân tộc…

Các nàng từ vết nứt không gian bò vào, đồng thời cũng không quên rất bình tĩnh nhìn Địa Triết La Thiếu Ma Chủ phất tay chào hỏi, tư thế kia, bình tĩnh sống như trở về nhà của mình.

“Không ổn! Có kẻ địch xâm lấn!”

Sững sờ chốc lát, Triết La Thiếu Ma Chủ bỗng nhiên phản ứng lại.

Hắn đang chuẩn bị bộc phát khí tức, xông lên bắt được đám địch nhân trước mắt này, cũng thông tri đội tuần tra tới đây bắt người, bỗng dưng, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ đã bao phủ lấy hắn.

Cái kia khí tức mênh mông bàng bạc, khủng bố vô cùng, tựa như Thiên Đạo chi uy, lập tức ép tới hắn ngay cả khí tức đều thiếu chút nữa không thở nổi.

“Con ma nhỏ, bây giờ ngươi còn muốn lên tiếng có phải hơi muộn rồi không? Trước mặt bổn hoàng, ngươi thành thật khoanh tay chịu trói đi.”

Một giọng nam trầm ổn cười ha ha vang lên.

Triết La Thiếu Ma Chủ lúc này mới thấy rõ ràng, sau lưng hai thiếu nữ nhân tộc kia, lại còn đi theo hình chiếu của một vị nhân tộc khí tức kinh khủng, chỉ là một cái đối mặt liền trực tiếp áp chế hắn!

Cứ như vậy ngây người, hai thiếu nữ nhân tộc kia cùng con chuột lớn kia đã ùa lên, thừa dịp Triết La Thiếu Ma Chủ không cách nào phản kháng, ba chân bốn cẳng đem hắn khống chế trói lại.

"Ôi, đầu óc ta hồ đồ rồi." Bỗng nhiên, trong hai thiếu nữ đầu lĩnh vỗ đầu một cái, thần sắc mang theo một chút ảo não, "Dù sao chúng ta đã lẻn vào kho hàng của căn cứ, phí công phu trói con ma này làm gì? Con ma nhỏ này thoạt nhìn không có tác dụng gì, dứt khoát để cho cặn bã chuột ăn hắn đi."

Bộ dáng của nàng thoạt nhìn rất ngốc nghếch, còn có chút cằm, thoạt nhìn rất là đáng yêu, nhưng lời nói ra lại không đáng yêu chút nào.

"Đồ cặn bã!"

Một con chuột cặn bã vui sướng kêu lên, dường như cảm thấy đây là một ý kiến hay.

"Cái gì?!!"

Bởi vì Ma tộc trường kỳ giao chiến với Nhân tộc, Triết La thiếu ma chủ đã sớm học xong ngôn ngữ Nhân tộc bỗng chốc cứng đờ, chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi cực lớn lập tức ập tới trong lòng, toàn bộ ma như rơi vào hầm băng.

Cô nương nhân tộc này bộ dạng rất xinh đẹp, lại còn ngây ngô ngốc nghếch, có cần phải hung tàn như thế không?

Mà bên kia, Vương Ly Từ nói xong lời kịch hung tàn lại dường như không cảm thấy lời mình nói có cái gì không đúng, cứ như vậy chắp tay sau lưng đi lại tuần tra trong kho hàng trung tâm này.

"Đúng vậy. Bản cô nương cảm thấy đúng lắm." Cô nhìn tủ hàng rực rỡ muôn màu xung quanh, đôi mắt nhấp nháy, đáy mắt lấp lánh ánh sáng, hưng phấn không thôi: "Thứ trong kho hàng này quả nhiên đáng giá nhất, bản cô nương cảm thấy khắp nơi đều ngon lành. Lão Lệ, chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!"

…

Chương 17: Ly Từ ăn ngon! Kế hoạch lớn động trời!

…

“Ha ha, nha đầu nhà ngươi đúng là một tên tướng tài.” Thương Bình Thần Hoàng cũng vô cùng kích động.

Hắn sống đời này, đại đa số thời gian đều trấn thủ ở Lạc Kinh 【Định Âm Thần Khuyết】, còn chưa từng làm chuyện kích thích như thế.

Hơn nữa Ly Từ và cặn bã chuột phối hợp còn cực kỳ phù hợp, một vị trí có thể cảm ứng được “thức ăn” tồn tại, một người có thể đào hang trong khe hở không gian, ngay cả trận pháp ngăn cách kho lương trung tâm bực này cũng có thể chui ra lỗ thủng, quả thực là ly kỳ.

Ngoại trừ thiên phú dị bẩm, hắn thật sự không nghĩ ra từ nào khác thích hợp để hình dung.

“Có điều, trước khi ăn cơm, nên hủy thi diệt tích tên gia hỏa chướng mắt này đã.” Vương Ly Từ phất tay nói: “Rác rưởi chuột, lên!”

“Đồ cặn bã!”

Con chuột cặn bã thân hình bành trướng, trong nháy mắt hóa thành một con cự thú, giương nanh múa vuốt hướng Ma thần trẻ tuổi kia đánh tới.

Nó thích ăn nhất là Ma tộc cao đẳng gì đó, nhất là tinh hạch Ma Thần, ăn xong tiêu hóa sẽ khiến thực lực của nó tăng nhanh hơn.

Đầu cặn chuột mấy năm nay sở dĩ phát triển nhanh như vậy, cũng có thể từng bước kích hoạt huyết mạch của tổ tiên Độn Không Thử trong huyết mạch viễn cổ, trưởng thành đến tình trạng bây giờ, cũng là liên quan đến việc Vương Ly Từ lợi dụng chiến công đổi cho nó các loại bảo vật như bảo vật như Ma Thần tinh hạch.

Mục La Ma Thần bị dọa choáng váng.

Hắn đã tiếp nhận siêu cấp tinh anh Ma Chủ tinh hạch truyền thừa của Minh La Ma Chủ, nếu như ở Nhân tộc, đó chính là một Thánh tử Chân Tiên cảnh.

Tiền đồ tương lai của hắn một mảnh quang minh, làm sao chịu tiếp nhận cục diện trước mắt đã chết? Hơn nữa, còn là bị một con hung thú đáng sợ ăn sống nuốt tươi, loại chết kiểu thảm liệt này.

Hắn mới không muốn!

"Đừng ăn ta! Ta còn có tác dụng, ta còn có tác dụng lớn!" Mắt thấy cặn bã chuột nhào tới trước mặt hắn, mở ra miệng to như chậu máu, lộ ra răng sắc bén, hắn vội vàng dùng ngôn ngữ Nhân tộc không quá thuần thục hô to, sợ chậm một nhịp, cánh tay hoặc là chân của mình liền biến mất.

"Chờ một chút."

Vương Ly Từ gọi chuột cặn bã ngừng lại.

Nàng hai tay chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống Ma Thần Triết La nói: "Ngươi chẳng qua chỉ là một Ma Thần cặn bã, ăn liền ăn, có thể có ích lợi gì? Nếu ngươi dám lừa gạt bổn tiểu thư, liền lột da ngươi, rắc các loại gia vị từ từ nướng, nướng chín một chút liền cắt xuống ăn một chút!"

Từ nhỏ Triết La Ma Thần đã được Minh La Ma Chủ che chở, cuộc sống sống sống an nhàn sung sướng, lực ý chí vốn không tính là kiên cường, nghe xong lời này, lập tức bị sự tàn bạo của Vương Ly Từ dọa sợ.

Hắn ta hoảng sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng vạn phần nhanh chóng nói ra lợi thế của mình: "Ta là Minh La Ma Chủ đích truyền, Triết La Ma Chủ tương lai. Hiện tại Minh La lão tổ không có ở đây, toàn bộ căn cứ hậu cần đều do ta làm chủ."

"Mỗi một quầy hàng nơi đây đều có cấm chế thủ hộ, một khi cưỡng ép mở ra sẽ xúc động cảnh báo. Ta tin rằng các ngươi hẳn là có bản lĩnh bài trừ cấm chế, nhưng cho dù có thể bài trừ, cũng phải tốn thời gian và mạo hiểm, không bằng dùng Minh La Ma Chủ Lệnh của ta phá giải, vừa nhanh vừa an toàn."

Lần này, ngay cả Vương Ly Từ cũng ném ánh mắt khinh thường thật sâu đối với ma thần không có cốt khí này.

Thật đúng là vì mạng sống cái gì cũng không để ý, khí tiết thà chết không khuất phục đây?

"Ly Từ, đây ngược lại là ý kiến hay." Thương Bình Thần Hoàng nói ra: "Cấm chế của những quầy hàng này không có giải trừ lệnh bài tương ứng, nguyên một đám Giải Khải có chút vất vả, vạn nhất không cẩn thận còn có thể khiến cho cảnh báo, chủ yếu nhất vẫn là lãng phí thời gian."

"Không bằng để hắn đến đây. Ta đến phụ trách trông coi thằng nhãi Ma tộc này, nếu hắn dám có nửa điểm dị động, trong khoảnh khắc ta có thể khiến hồn bay phách lạc."

Đương nhiên, cũng chỉ có loại tủ hàng trung tâm này mới có hệ thống cấm chế phức tạp, trong khố phòng xung quanh có rất nhiều quân lương cấp thấp tích trữ hàng loạt, tất nhiên không có khả năng hao phí tiền tốn thời gian sử dụng cấm chế.

"Cũng được." Vương Ly Từ vỗ vỗ bả vai Triết La Ma Thần, lộ ra hàm răng vô hại cười hắc hắc nói: "Nếu ngươi phối hợp, ta sẽ thả ngươi một con đường sống."

"Không được, ngươi phải đảm bảo ta có thể sống sót." Ma Thần Triết La làm sao chịu dễ dàng tin tưởng, lập tức đưa ra yêu cầu: "Ngươi có thể tự thề với chí thân của mình, nếu ta phối hợp với ngươi rồi mà vẫn muốn giết ta, thì sẽ khiến cho chí thân tro bụi tan thành mây khói."

Đánh trận với Nhân tộc của Đông Hà thần triều nhiều năm như vậy, Ma tộc cơ bản đều có chút hiểu biết đối với Nhân tộc, biết Nhân tộc đều rất coi trọng chí thân, chịu dùng lời thề của người thân nhất, hơn phân nửa sẽ không tùy tiện vi phạm lời hứa.

"Ồ! Cho ngươi cơ hội ngươi còn già mồm rồi." Vương Ly Từ thưởng cho hắn một hạt dẻ, nhưng lại không trực tiếp cự tuyệt, mà đảo mắt nói: "Được! Vậy ta dùng danh nghĩa tổng chỉ huy tộc trưởng yêu nhất là Cơ Thái Xương, thề."

Nói xong, nàng vô cùng trịnh trọng dùng danh nghĩa của Cơ Thái Xương ra thề độc.

Dáng vẻ nghiêm túc này khiến Thương Bình Thần Hoàng sững sờ.

Còn có thể có hành động như vậy? Cơ Thái Xương và Ly Từ ngươi, rốt cuộc là oán cái gì? Lời thề của Ly Từ ngươi cũng quá ác độc đi?

Thương Bình Thần Hoàng cao cao tại thượng, tự nhiên là không hiểu rõ Vương Ly Từ ở chung với Man Cự Nhân Bộ mấy trăm năm về sau, quan hệ đã cực kỳ thân cận. Đối với Cơ Thái Xương như vậy thường xuyên để cho Man Nhân làm công việc nguy hiểm, còn động một tí phải khấu trừ tổng nguyên soái người Man khổng lồ tiền lương, tất nhiên là sẽ không có cảm giác gì tốt.

Thấy Vương Ly Từ đã thề, tuy hắn nghe không hiểu nội dung lời thề, nhưng cũng có thể nghe ra là lời thề độc, trái tim của hắn mới kiên định thêm vài phần.

Kỳ thật, cho tới bây giờ, Ma Thần Triết La nhiều nhất cũng chỉ tin hai ba phần. Nhưng hắn lại có thể làm sao bây giờ? Hắn hôm nay chính là tù nhân, mạng đều nằm trong tay người khác, căn bản không có bao nhiêu vốn liếng để bàn điều kiện. Có lời thề độc ác chống đỡ tâm lý này, hắn ít nhất là lòng có an ủi.

Rất nhanh, dưới sự giám sát nghiêm khắc của Thương Bình Thần Hoàng, Chiến Chiến Chử đã dùng Minh La Ma Chủ Lệnh mở ra cửa hàng đầu tiên.

Quầy hàng vừa mở ra, bên trong lại là ma tinh rực rỡ muôn màu.

Một ngăn tủ này, toàn bộ đều là thượng phẩm ma tinh, dựa theo ma tinh lớn nhỏ cùng ngăn tủ không gian tính toán, một ngăn tủ này sợ là có trăm vạn miếng thượng phẩm ma tinh.

Cái gọi là ma tinh, trên thực tế chính là linh thạch đã nhiễm đại lượng ma khí, ma tinh thượng phẩm cấp bậc tương đương với thượng phẩm linh thạch.

Ma tu Nhân tộc cùng Ma tộc đương nhiên là rất thích loại bảo vật này, nhưng tu hành giả bình thường nếu sử dụng loại linh thạch ẩn chứa đại lượng ma khí này, sẽ bị ma khí ăn mòn, tổn hại bổn nguyên.

Bất quá, Đông Hà Thần Triều đã sớm có trận pháp chuyển hóa, chỉ cần đem loại ma tinh này đặt ở trong trận pháp chuyển

hóa tẩy rửa, là có thể dần dần tẩy rửa lấy ra ma khí trong đó, để cho nó dần dần trở về thành linh thạch bình thường.

Đương nhiên, trận pháp cũng phải tiêu hao, lúc chuyển hóa ước hẹn có hai thành tổn hao.

Có lẽ còn cách khác, chính là để chúng chảy vào thị trường, một phần ma tu của Đông Hà thần triều sẽ tiêu hao một phần. Nhưng ma tu Đông Hà thần triều không phải chủ lưu, hơn nữa tu ma giả cũng sẽ bị hạn chế khắp nơi, bởi vậy quy mô không lớn.

Còn lại hơn phân nửa sẽ lưu lại đến Bắc cực thần châu kia, thế lực kết cấu vô cùng phức tạp, ngoài ra, cũng sẽ có hắc thương mạo hiểm đem bán đi 【Nam Tề thần châu】. Đó là một cái Thần châu do ma đạo hung hăng ngang ngược, chính đạo ngược lại yếu kém.

Tóm lại, giá trị tổng giá trị của quầy ma tinh thượng phẩm này tương đương với tám viên đến mười viên Hỗn Độn linh thạch, mấu chốt xem như thế nào.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng nhìn thấy những ma tinh này cũng nhịn không được ánh mắt sáng lên.

Thật là một khoản tài phú lớn a!

Hắn với tư cách Thần Hoàng, tự nhiên sẽ không ngay cả tám ~ mười mai Hỗn Độn linh thạch cũng chưa từng thấy qua, nhưng đây mới chỉ là một cái thùng hàng. Trong kho hàng này cũng không biết có bao nhiêu cái.

Về phần Vương Ly Từ, nàng đã bắt đầu điên cuồng cất đồ vào trong nhẫn trữ vật.

Động tác của nàng vô cùng thuần thục, nhìn ra được chuyện như vậy nàng tuyệt đối thường xuyên làm, tốc độ tay nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh.

Nàng vừa tự mình giả vờ, vừa không quên dặn dò cặn bã thử: “Mặn bã, vận dụng thiên phú không gian của ngươi, giả bộ cho ta!”

“Kẽo kẹt!”

Cặn bã kích động lên tiếng, lập tức nhanh nhẹn mở túi không gian của mình ra, bắt đầu hấp thu đại lượng lớn Ma tinh

thượng phẩm.

Là một con ma thử có huyết mạch Độn Không Thử, nó có thiên phú dị bẩm trong không gian đạo, túi không gian trong cơ thể cũng cực kỳ khổng lồ, còn lớn hơn một bậc so với nhẫn trữ vật Thánh Khí cấp.

Mà ngay lúc đám người Vương Ly Từ điên cuồng giả bộ đồ vật, Triết La Ma Thần cũng ở dưới uy bức của Thương Bình Thần Hoàng, mở một loạt quầy hàng ra.

Mỗi một tủ hàng nơi này đều có giá trị xa xỉ, bên trong hoặc là một lượng lớn ma tinh thạch, hoặc đơn giản là nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp trân quý, còn có các loại thiên tài địa bảo các nơi trong Hư Không Hải, thậm chí còn bao gồm cả linh thạch bình thường! Có trời mới biết, đây đều là ma tộc vơ vét được từ nơi nào.

Ví dụ, có năm tủ hàng, chứa một đầu Hư Không Thú mười lăm bị tách rời thân thể.

“Cặn bã!” Tích Tích Tích Thử kêu lên, “Không chứa nổi nữa!”

Túi không gian cặn bã chuột có một hai ngàn mét vuông, nhưng mấy thùng hàng lớn vừa đựng vào, cũng đã là túi căng phồng, khó có thể ngồi ra vị trí, thậm chí ngay cả đi đường cũng bắt đầu lắc lư, thỉnh thoảng có một ít linh thạch cùng ma tinh từ trong túi không gian rơi ra, lăn xuống trong nhà kho.

Lúc này nhẫn trữ vật của Vương Ly Từ cũng đã đầy.

Nàng nhìn trái nhìn phải một chút, nhìn chung quanh còn lại không biết còn lại bao nhiêu đồ vật còn lại chưa có thu đi, trong lòng chợt cảm thấy rất không cam lòng.

“Không chứa nổi, vậy ăn đi!”

Vương Ly Từ há miệng ra, lực lượng huyết mạch trong cơ thể trong khoảnh khắc vận chuyển tới cực hạn, hư ảnh Thao Thiết to lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau nàng.

Sau một khắc, hư ảnh Thao Thiết cũng giống như nàng, há miệng ra.

Một đạo lốc xoáy màu đen cực lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, hấp nhiếp chi lực kinh khủng thổi quét ra, tất

cả mọi thứ chung quanh, ma tinh, thiên tài địa bảo, nguyên liệu trân quý, trong khoảnh khắc đều bị hút vào trong lốc xoáy.

Vòng xoáy kia giống như là một cái động không đáy, chỉ thấy đồ vật chung quanh liên tục không ngừng bị hút vào, nhưng thủy chung không thấy bị lấp đầy.

Đây là thiên phú thần thông mang theo huyết mạch của Thao Thiết Thôn Phệ, có thể tạm thời cắn nuốt một lượng lớn nguyên liệu nấu ăn, sau đó tích trữ lại rồi từ từ tiêu hóa.

Đương nhiên, loại thiên phú thần thông này, nàng chắc chắn sẽ không sử dụng trong trận đấu dạ dày vương, miễn cho thắng mà không vẻ vang!

Hơn nữa người ta cũng không phải kẻ ngu, tất nhiên cũng có thể nhìn ra được đây là nàng đang tích trữ, chứ không phải ăn cái gì thật sự.

Đồ vật bị thôn phệ thần thông thôn phệ, sẽ bị tạm thời trữ trong không gian thôn phệ, mà thôn phệ không gian này cũng sẽ theo thực lực của nàng tăng trưởng mà không ngừng biến lớn. Tu vi của nàng bây giờ đã đến Lăng Hư cảnh, dung lượng thôn phệ không gian này đã rất lớn, ít nhất là lớn gấp nhiều lần nhẫn trữ vật.

Thương Bình Thần Hoàng lại lần nữa bị biểu hiện dị thường của Vương Ly Từ làm cho sợ ngây người.

Hắn cũng không phải chưa từng thấy thiên tài thôn phệ huyết mạch, cũng không phải thiên tài chưa thấy huyết mạch Thao Thiết, nhưng huyết mạch Thao Thiết của Vương Ly Từ tựa hồ có chút khác với huyết mạch Thao Thiết bình thường.

Rất nhiều huyết mạch giả Thao Thiết, có thể trưởng thành đến Chân Tiên đã không dễ dàng, hiếm có thể thăng cấp Thánh Tôn. Nhưng Ly Từ cái này, lại giống như tiềm lực càng ngày càng lớn.

Đây đúng là yêu nghiệt quái vật!

Thương Bình Thần Hoàng lau mồ hôi, cảm thấy mình cuối cùng vẫn coi thường Vương Ly Từ.

Đột nhiên.

Triết La Ma Thần mở ra trung tâm khố phòng, một thùng hàng lớn hơn một chút so với các tủ hàng xung quanh. Sau khi thùng hàng mở ra, bên trong là một thủy tinh màu trắng dài mười mấy trượng, đường kính bốn năm trượng.

Trong thủy tinh tựa hồ phong ấn một tinh hạch chỉ lớn hơn trượng, ngoại hình giống như hạt ô-liu.

Viên tinh hạch kia toàn thân óng ánh, màu sắc trắng óng ánh, mặc dù bị thủy tinh phong ấn trong đó, vẫn mơ hồ tản ra một cỗ uy áp cực kỳ có lực áp bách.

"Ồ? Hình như là đồ ăn ngon quá." Vương Ly Từ lập tức bị hấp dẫn, trợn tròn đôi mắt hạnh si ngốc nhìn chằm chằm viên tinh hạch kia, thèm đến chảy cả nước miếng.

Vòng xoáy màu đen trên đỉnh đầu nàng hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên từ trong vòng xoáy phun ra một ít đồ vật loạn thất bát tao, tựa hồ đang bay ra không gian, chuẩn bị đi nuốt thuỷ tinh màu trắng to lớn kia.

"Chờ một chút!"

Thương Bình Thần Hoàng thấy thế thần sắc hoảng hốt, vội vàng ngăn cản Vương Ly Từ, đồng thời lưu loát vận chuyển huyền khí, như tia chớp phong bế tất cả cảm giác của Ma Thần Triết La, khiến hắn không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì nữa.

"Lão Thương, sao vậy? Vì sao không cho ta ăn?"

Vương Ly Từ quay đầu buồn bực nhìn về phía Thương Bình Thần Hoàng.

Viên tinh hạch này cho nàng cảm giác thật sự là quá mỹ vị, lúc này, ý niệm muốn cắn nuốt viên tinh hạch này gần như đã hoàn toàn chiếm cứ tâm thần nàng, nàng cũng là dùng nghị lực rất lớn, mới cố nén xúc động muốn cắn nuốt nó.

Nhưng rất hiển nhiên, nàng cũng không hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ này, quay đầu nói chuyện, trong vòng xoáy màu đen còn đang không ngừng có ma tinh dư thừa rơi xuống, leng keng leng keng rung động.

"Nha đầu ngươi, sao ngươi lại ăn cái gì?" Thương Bình Thần Hoàng vẻ mặt nghĩ mà sợ, trong đôi mắt thâm thúy cũng nổi

lên một tia hoảng sợ, “Thôn Phệ Ma Tinh của ngươi ngược lại cũng thôi, sao ngay cả thứ này cũng dám cắn nuốt?”

Hắn thật sự bị dọa sợ.

Còn lại là Lam Uyển Nhi đang thu thập hàng hóa đáng giá, Kỳ Vô Sầu và cặn bã thử thấy bên này dường như xảy ra biến cố, lập tức đều vây lại, hiếu kỳ thủy tinh màu trắng to lớn kia là vật gì, lại có thể làm cho Thương Bình Thần Hoàng sợ hãi như thế.

Thương Bình Thần Hoàng lại không trả lời ngay.

Hắn kiểm tra các loại giác quan của Ma Thần Triết La một lần nữa, xác định tất cả cảm giác của hắn đều bị phong bế, không cách nào phát giác được bất kỳ tình huống nào bên ngoài, sau đó mới vô cùng ngưng trọng nhìn về phía viên thủy tinh màu trắng cực lớn kia: “Ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, vậy mà lại ở trong khố phòng này phát hiện ra thứ này.”

Hắn không thừa nước đục thả câu nữa, mà thần sắc phức tạp nói: “Thứ này gọi là 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】. Đừng nhìn tên của nó rất êm tai, nhưng trên thực tế là một trong những đại sát khí lớn nhất của Tinh Cổ tộc!”

“Đại sát khí?” Vương Ly Từ thu hồi vòng xoáy màu đen, nuốt nước bọt nói: “Có phải giống Hỗn Độn Diệt Thế Châu của chúng ta không?”

“Có chút tương tự, nhưng mà uy lực không thể so sánh nổi.” Hình chiếu của Thương Bình Thần Hoàng vô cùng kiêng kị nói: “Ta cũng đọc qua trong ghi chép của lão tổ tông về vật này, cũng đã thấy qua bản vẽ của vật này.”

“Ở thời đại Tiên Minh, có một tông phái tên là 【Thiên Nguyên Đạo Tông】, Đạo Tông này có quan hệ rất tốt với Hiên Viên thị chúng ta. Thậm chí, Hiên Viên thị chúng ta còn có một vị tiền bối đảm nhiệm Đạo Tử trong Thiên Nguyên Đạo Tông, chuẩn bị kế thừa tông chủ Thiên Nguyên Đạo Tông đời tiếp theo.”

Thương Bình Thần Hoàng êm tai nói ra, trong mắt hắn cũng mang theo một tia sợ hãi: “Nhưng một Đạo Tông cường đại như vậy mà lại bị một viên 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh

】 nổ tung sơn môn, một hơi giết chết sáu Thánh Tôn, trên trăm vị Chân Tiên, ngay cả Thiên Nguyên Đạo Chủ trên đỉnh đầu còn kèm theo Hỗn Nguyên Linh Bảo đều hôi phi yên diệt, thần hồn chẳng biết đi đâu.”

“Thứ này có thể nổ chết Đạo Chủ?” Vương Ly Từ giật nảy mình, không nhịn được trợn tròn mắt: “Ma tộc lấy được thứ này từ đâu vậy?”

“Không biết, có lẽ là từ Phá Diệt chi vực lấy được.” Ánh mắt của Thương Bình Thần Hoàng kiêng kị: “Trong Phá Diệt chi vực có đại khủng bố, loại cường giả cấp Đạo Chủ như chúng ta một khi tiến vào, sẽ lập tức bị tồn tại khủng bố phát hiện, bởi vậy không dám xông loạn. Xem ra, thứ này hơn phân nửa là do hai tên Ma Chủ kia mạo hiểm trở về, trong tay Diệt Thế Đại Thống Lĩnh có tình báo liên quan, hơn nữa còn tương đối chu đáo.”

Dừng một chút, đôi mắt Thương Bình Thần Hoàng lại có chút kinh nghi bất định: “Chẳng lẽ Diệt Thế Đại thống lĩnh mạo hiểm mang bảo vật này về, là muốn nhằm vào Cơ lão nguyên soái? Hoặc là bổn hoàng? Lấy 【 Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh 】 uy lực này, hai chúng ta vô luận là ai, một khi bị chính diện oanh trúng, mặc dù may mắn không chết cũng phải trọng thương!”

Khá lắm!

Một khi diệt thế đại thống lĩnh gian kế thực hiện được, Đông Hà thần triều chỉ sợ sẽ lâm vào nguy cơ cực lớn.

Cũng không trách Thương Bình Thần Hoàng nghĩ như vậy, thật sự là thứ này ngoại trừ dùng để đối phó Đạo Chủ, làm những chuyện khác ít nhiều đều có chút đại tài tiểu dụng.

“Nói đi nói lại, thứ này chính là 【 Diệt Thế Hỗn Độn Châu 】 phiên bản cường hóa.” Vương Ly Từ ngược lại hoàn toàn hiểu rõ.

Nàng đánh giá viên tinh thủy tinh sáng thế kia từ trên xuống dưới, nhịn không được nuốt nước bọt một cái, vẻ mặt nghi hoặc: “Nhưng vì sao ta cảm thấy ăn rất ngon.”

“Tóm lại, không được ăn.” Thần Hoàng Thương Bình bị nàng dọa sợ, vội vàng kéo nàng qua một bên, nghiêm túc cảnh cáo: “Cho dù năng lượng trong đó có ích với ngươi, thì chắc chắn cũng sẽ làm ngươi nổ tung.”

Nếu hiện tại Vương Ly Từ đã là Thánh Tôn hoặc Đạo Chủ, nói không chừng có thể thử cắn nuốt, nhưng bây giờ vẫn là thôi đi!

“Đã không cho ăn…” Vương Ly Từ nhíu mày, vẻ mặt tiếc hận không thôi: “Hơn nữa thứ này hình như hơi lớn, nhẫn trữ vật cũng không thể chứa được, vậy không bằng dùng nó làm chút chuyện gì.”

Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh này dài hơn mười trượng, đường kính cũng mấy trượng, nhưng không gian bên trong nhẫn trữ vật thánh khí cũng chỉ ba trượng ba trượng, không có khả năng chứa được bảo vật này.

Cho dù là nhẫn trữ vật cấp bậc Hỗn Nguyên Linh Bảo, cũng tuyệt đối không chứa được vật ấy.

“Ngươi muốn dùng nó để làm gì?” Mí mắt Thương Bình Thần Hoàng hơi giật giật, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra cảm giác hãi hùng khiếp vía.

“Diệt Thế Đại thống lĩnh không phải chuẩn bị dùng nó nổ lão nguyên soái hay là ngươi sao?” Vương Ly Từ cười khà khà, tròng mắt đảo loạn, “Vậy chúng ta lừa Đại thống lĩnh qua đây, cho hắn một phát mãnh liệt.”

Biểu cảm của Thần Hoàng Thương Bình cứng đờ, trái tim trực tiếp nhảy lỡ một nửa nhịp.

Nhưng sau một khắc, hắn bỗng nhiên phản ứng lại, trái tim nhảy lên kịch liệt. Hình như, hình như, hình như không phải không thể thao tác?

Căn cứ Đại hậu cần này thông hướng Diệt Thế Đại thống lĩnh đại bản doanh, xây dựng một tòa hành lang không gian. Chỉ cần bọn họ có thể dụ dỗ Diệt Thế Đại thống lĩnh, hắn rất nhanh liền có thể thông qua hành lang không gian đến căn cứ hậu cần này.

Thương Bình Thần Hoàng càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng cảm thấy có không gian thao tác nhất định.

Thật không hổ là phúc tướng Vương Ly Từ của hắn, đi theo mà dám nghĩ dám làm như vậy, còn có tiểu bối may mắn trong người cùng làm chuyện xấu, thật sự là quá kích thích!

Đây không thể so với việc hắn phê duyệt tấu chương ở tỉnh thân các kích thích nhiều!

Thương Bình Thần Hoàng cũng không phải không nghĩ tới, kéo khối Sáng Thế Thủy Tinh này đến đại bản doanh Ma tộc nổ một đợt, chỉ là ý nghĩ này vừa mới dâng lên đã bị loại trừ trong giây lát.

Đại bản doanh Ma tộc là rất lớn. Hơn nữa dựa theo lệ thường của Ma tộc, hành lang không gian sẽ không xây dựng ở khu vực trung tâm đại bản doanh, mà sẽ thành lập ở biên giới, chung quanh còn bố trí một lượng lớn trạm gác và căn cứ. Đây là để phòng ngừa kẻ địch thông qua hành lang không gian xâm lấn đại bản doanh.

Cho nên ở một đầu hành lang không gian kia, tất nhiên có căn cứ trạm gác ngăn cản. Hắn cũng không có bản lĩnh đột phá trạm gác, lại một đường vọt tới trong đại bản doanh Ma tộc, tìm được Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Phương án tốt nhất chính là lừa Diệt Thế Đại thống lĩnh qua đây.

“Chuyện này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta thương lượng một chút làm thế nào để lừa gạt được Diệt Thế Đại thống lĩnh” Hai mắt Thương Bình Thần Hoàng tỏa sáng, đã bắt đầu có chút khẩn cấp.

“Chờ một chút đã!”

Vương Ly Từ nhìn quanh bốn phía, cảm thấy có rất nhiều thứ tốt vẫn chưa trang bị, nhưng không gian có hạn, có thể chứa không nhiều lắm.

Nàng mở to mắt nhìn xung quanh: “Chỉ riêng nhà kho cốt lõi này thôi mà chúng ta đã không chứa nổi rồi. Còn trong nhà kho còn có một lượng lớn vật tư, nổ tung hết sức lãng phí.”

Chỉ cần nghĩ đến những thứ tốt này sẽ tan thành mây khói trong vụ nổ, nàng liền cảm thấy đau lòng khó nhịn.

Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Nàng nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên nhìn về phía Triết La Ma Thần bị phong bế tất cả cảm giác.

Đổi lại trước kia, đám người Vương Ly Từ đương nhiên không có cách nào chứa nhiều vật tư như vậy, nhưng có Triết La Ma Thần ở đây, lại là một tình huống khác.

Nàng làm Diêm Vô Sầu khép lại cửa không gian của tinh cổ tinh thủy tinh, sau đó gọi lão Thương giải trừ phong ấn cảm giác của ma thần Triết La.

Triết La Ma Thần vừa tỉnh lại đã thấy Vương Ly Từ cười híp mắt nhìn hắn, cười đến khiến hắn sởn cả tóc gáy.

"Uyển Nhi." Vương Ly Từ tiện tay vẫy một cái.

Lam Uyển Nhi lập tức đưa tới Lưu Ảnh Bàn Thiên Cơ mới nhất.

Ngoại hình của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn này đã rất gần với điện thoại di động trí năng, nếu là ở thế giới Thần Võ, thậm chí còn có thể nối với bàn truyền tin ở phụ cận, thực hiện truyền tin ở khoảng cách xa.

Đương nhiên, nơi này là căn cứ của Ma tộc, rất nhiều công năng của Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đều không thể thực hiện, nhưng công năng chụp hình cơ bản lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Đây vẫn là Vương thị hao hết tâm tư đưa đến trên chiến trường cho Ly Từ. Ngoài ra, cùng nhau đưa tới còn có tài nguyên cho Ly Từ và Côn Bằng, cùng với một đám tộc nhân Vương thị.

"Triết La Ma Thần, những gì ngươi vừa làm, bọn ta đã ghi chép lại toàn bộ cho ngươi." Vương Ly Từ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nụ cười có thể nói là 'Từ Tường', "Ngươi tự mình xem một chút~"

Triết La Ma Thần kinh hồn táng đảm tra qua Lưu Ảnh, suýt nữa té xỉu, tức giận nói: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải đã thề phải tha mạng cho ta sao?"

"Ta lại không vi phạm lời hứa." Vương Ly Từ khí định thần nhàn nói: "Yên tâm, ta nhất định sẽ không động thủ với ngươi. Nhưng mà, phần chứng cứ này ở trong tay ta, ta chỉ cần đem

nó đưa cho đại bản doanh Ma tộc, ngươi và toàn bộ gia tộc của ngươi có kết cục gì, ngươi rõ ràng hơn ta."

"Ta…" Ma Thần Triết La kinh sợ không thôi, toàn bộ ma đều run rẩy vì phẫn nộ và sợ hãi.

Nhân tộc này quá xảo quyệt, quá vô sỉ.

"Thật ra điều này cũng không có gì, ta đã đáp ứng tha mạng cho ngươi, khẳng định cũng sẽ không nuốt lời. Ngươi về sau đi theo ta, bảo đảm ngươi được sống ngon lành." Vương Ly Từ bày ra dáng vẻ lời nói chân thành nhìn hắn: "Dù sao ngươi cũng không trở về được, không bằng làm tiểu đệ của ta."

"Ta… không trở về được nữa!" Hai mắt Ma Thần Triết La thất thần, dường như nhận lấy đả kích vô cùng to lớn.

"Ngươi là tiểu đệ của ta, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi." Vương Ly Từ hạ thấp giọng nói: "Ta có thể dùng bản thân ta, cha mẹ ta gần đây yêu thương Tứ thúc ta thề, chỉ cần ngươi thật tâm chân ý làm việc giúp ta, ta sẽ bao tài nguyên tấn công Ma Chủ của ngươi. Tương lai, ta còn giúp ngươi kiếm một địa bàn Ma tộc, cho ngươi làm Ma Chủ uy phong lẫm liệt, muốn cưới bao nhiêu lão bà thì cưới bấy nhiêu lão bà."

"Thật sao?" Ánh mắt Ma Thần Triết La sáng lên, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng: "Ta, ta nguyện ý, nữ nhân nhân tộc…"

"Bốp!" Vương Ly Từ tát hắn ta một cái, "Phải gọi là Ly Từ đại tỷ."

"Ly Từ đại tỷ, vậy, cần ta làm chút gì đó không?" Triết La Ma Thần trung thực nói.

"Dù sao ngươi và Minh La lão tổ nhà ngươi, đã phản bội Diệt Thế Đại thống lĩnh." Vương Ly Từ mê hoặc nói: "Vậy không bằng dứt khoát phản bội triệt để một chút, cũng đỡ phải diệt thế Đại thống lĩnh sau này tìm nhà các ngươi gây phiền toái."

Vừa nhắc tới Diệt Thế Đại thống lĩnh, Triết La Ma Thần không nhịn được run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi vô tận.

"Cho dù ngươi có sợ hãi, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, dù sao ngươi và Minh La Ma Chủ, đã làm tổn thương thật sâu đến Diệt Thế Đại thống lĩnh." Vương Ly Từ nói: "Ta nghe nói

Diệt Thế Đại thống lĩnh hung tàn bá đạo, chúng ta không bằng diệt nó, lấy tinh hạch Đại thống lĩnh của nó, về sau nói không chừng ngươi còn có cơ hội kế thừa!”

“Diệt Đại thống lĩnh? Lấy tinh hạch của Đại thống lĩnh?” Ma Thần Triết La vô cùng hoảng sợ mở to hai mắt, dường như đã nghe được chuyện gì đó không thể tin nổi.

Nhưng mà, sau khi dừng lại một lúc lâu, sự sợ hãi trong đáy mắt hắn đã bị một cỗ tham lam dần dần thay thế, trong ánh mắt xẹt qua một tia điên cuồng: “Ly Từ đại tỷ, dù sao thì ta cũng không thể quay về được, ngươi nói như thế nào thì ta sẽ làm như thế đó.”

“Được, đầu tiên, chúng ta phải tìm mấy chiếc vận tải thuyền, cất toàn bộ vật tư đi.” Vương Ly Từ cười đến lộ ra hàm răng trắng, lúc này mới lộ ra mục đích thật sự của mình.

Kỳ thật, Diệt Bất Diệt đại thống lĩnh cùng nàng quan hệ không lớn, nhưng nếu như có thể cuốn đi tất cả vật tư trong căn cứ hậu cần này, kiếm được một khoản tiền lớn, vậy nàng mới thật sự phát đạt.

…

Chương 18: Một đợt này của bản hoàng lớn rồi!

…

Sau khi giải quyết xong Ma Thần Triết La, còn lại thì đơn giản.

Dưới ảnh chiếu của Thương Bình Thần Hoàng ẩn vào không gian nếp nhăn, tự mình giám sát, Triết La Ma Thần bắt đầu dùng Minh La Ma Chủ Lệnh hạ lệnh chở hàng hóa. Lý do sử dụng đương nhiên chính là Diệt Thế Đại thống lĩnh bản bộ truyền đến mệnh lệnh, nói là muốn lập tức vận chuyển một lượng lớn vật tư này đi đại bản doanh.

Triết La Ma Thần vốn quản lý căn cứ hậu cần này, điều vận vật tư phối hợp đại bản doanh tác chiến chính là việc hắn phải làm, mặc dù cũng có một cao tầng Ma tộc khác sinh ra nghi vấn trong lòng, hỏi thăm có phải nên liên hệ Minh La Ma Chủ trước hay không, nhưng đều bị Triết La Ma Thần dùng thân phận Thiếu Ma Chủ cưỡng ép xuống, nói cái gì mà Minh La Ma Chủ đang truy kích đạo tặc cự nhân, làm sao có thể quấy nhiễu?

Lần này số lượng vật tư quân dụng tích trữ trong căn cứ hậu cần rất lớn, một gói này đã chở đủ thời gian ba ngày, năm chiếc tàu vận chuyển to lớn bụng tròn đều được trang bị đầy đủ, lại thêm vào mười mấy chiếc tàu vận chuyển cỡ nhỏ, vật tư của kho mới xem như hoàn toàn bị vét sạch.

Trừ cái đó ra, còn lại một ít đồ vật có thể chuyển đến trên tàu vận chuyển.

Nếu không phải e ngại đến thời gian cấp bách, hơn nữa vận lực thực sự không đủ, nói không chừng ngay cả những thiết bị cố định đáng tiền kia của Vương Ly Từ cũng phải tháo xuống rồi lắp lên thuyền.

Sau đó, hạm đội vận chuyển khổng lồ rời khỏi căn cứ, theo chi nhánh Thiên Hà 【Hồ Vĩnh Ninh】 đi về phía hạ du 【An Tuy Thiên Hà】, một đường xuôi dòng, cực tốc đi về phía xa.

Còn chưa đi được nửa ngày, Ma Thần làm phó thủ hạm đội lại đưa ra nghi vấn với Triết La Ma Thần. Đi đại thống lĩnh đại bản doanh, không phải nên đi hành lang không gian sao? Làm sao đi theo An Tuy Thiên Hà? Không phải uổng công phải đi hơn mười năm sao?

Không thể không nói, Ma Thần này vẫn là tương đối tận chức tận trách. Đáng tiếc, mặc dù hắn ý thức được không đúng cũng không có tác dụng gì.

Không đợi Ma Thần Triết La mở miệng lừa gạt hắn, Thương Bình Thần Hoàng, Vân Hải Thánh Tôn hai vị cường giả âm thầm ẩn núp trong tàu vận chuyển đã nhanh chóng khống chế tràng diện, nhẹ nhàng đánh chết vị Ma Thần kia.

Hành động lần này nguy hiểm như vậy, Vân Hải Thánh Tôn lo lắng, tự nhiên một đường đều đi theo Vương Ly Từ. Chỉ là hắn bởi vì có tính bí mật của Thánh đồ của bản thân mà không cùng Vương Ly Từ tiến vào trong kho hàng, mà là canh gác bên ngoài.

Bất quá, lần này theo thuyền rời đi, hắn tự nhiên là tham dự vào hành động.

Sau khi khống chế được tràng diện, hai vị đại lão liền thu lại tất cả công cụ truyền tin của Ma tộc trên thuyền, thủ đoạn đưa tin, ngay cả mấy vị Ma Thần vốn rất thành thật kia cũng bị giam giữ, đưa toàn bộ đội thuyền vào trong tay.

Sau đó, hạm đội vận chuyển được giao cho Thánh Tôn Vân Hải phụ trách, tiếp tục áp tải thuyền vận chuyển xuôi dòng, tranh thủ thời gian còn lại, có thể chạy được bao xa thì chạy bấy xa.

Thuyền vận chuyển hình thể cồng kềnh, bởi vì trọng lượng rất lớn, tốc độ cũng không nhanh, chỉ có đi theo Thiên Hà mới có thể hơi có chút tốc độ. Không muốn những vật tư này bị Tinh Thế tinh thủy tinh nổ tung làm ảnh hưởng, tự nhiên cần xuất phát sớm, chạy càng xa càng tốt.

Sau khi sắp xếp xong tàu vận chuyển.

Hình chiếu của Thương Bình Thần Hoàng, Vương Ly Từ, Triết La Ma Thần liền lặng lẽ cưỡi Ma Chu loại nhỏ bắt đầu trở về căn cứ hậu cần.

Giờ phút này khoảng cách xuất phát vốn cũng chỉ qua nửa ngày, cách căn cứ hậu cần còn không xa, mặc dù trên đường trở về tốc độ không có xuôi dòng mà gia tăng, có đạo chủ Thương Bình Thần Hoàng chiếu ảnh, sau khi tiến hành gia tốc một phen đối với ma thuyền loại nhỏ, cũng chỉ mất nửa ngày công phu liền thuận lợi quay trở về căn cứ hậu cần.

Sau khi trở lại căn cứ, Triết La Ma Thần tạm thời án binh bất động, mà Vương Ly Từ lại thông qua Tử Mẫu Phù quân dụng lần nữa lấy được liên lạc với Vương Anh Tuyền.

Loại thông tin dùng Tử Mẫu phù này khoảng cách có hạn, kém xa như trận thông tin không gian, có thể tiến hành thông tin ở cự ly xa, nhưng thắng ở chỗ dễ dẫn dắt, vả lại có thể thực hiện được truyền tống điểm đối chiếu giữa Tử Mẫu phù, tin tức tức tức tức tức thời nhanh chóng thông suốt, vô cùng thuận lợi.

Lúc này, đám người Vương Tiễn, Doanh Ngọc An, vốn đang mang theo Cự Nhân tộc chạy trốn trong Vĩnh Ninh Thiên Hồ, mượn hoàn cảnh phức tạp trong Thiên Hồ không ngừng kiềm chế ba vị Minh La Ma Chủ.

Chiến thuật của nàng cực kỳ giảo hoạt, thỉnh thoảng cố ý lộ ra một chút sơ hở cho đối phương, tạo ra một loại biểu hiện giả dối sắp bị bắt.

Nhưng ngay lúc sắp bị bao vây, lại luôn có thể như cá chạch trơn trượt mang theo người chuồn ra ngoài.

Cứ ba phen mấy bận như thế, chọc cho ba vị Minh La Ma Chủ và Ma Chủ là giận không kềm được, không ngừng điều chỉnh các loại phương án vây truy chặn đường, nhất định phải giải quyết đám cự nhân đạo phỉ này tội.

Thật ra sở dĩ Vương Ngao có thể ở trên chiến trường trơn trượt như thế, chiến thuật đa đoan, cũng là nhờ vào Chiến Tranh Tiên Kinh của nàng.

Chiến Tranh Tiên Kinh cho vũ lực cá nhân của nàng tăng thêm thường thường không có gì lạ, nhưng ở trên chiến trường lại có thể phát huy ra các loại công hiệu thần diệu khó lường, ví dụ như hành quân gấp gáp, ảnh độn không gian cấp bộ đội, sương mù chiến trường, ảo ảnh ảo ảnh ảo ảnh thị trường bộ đội…

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Vương Anh Tuyền có thể mang theo bộ đội người khổng lồ, trên chiến trường lập nhiều kỳ công.

Chỉ tiếc Vương Ngao trước mắt chỉ là tu vi Lăng Hư cảnh tầng sáu, phạm vi có thể thúc dục chiến thuật còn có hạn, cũng chỉ có thể kiếm chút tinh nhuệ tiểu đả tiểu nháo một phen. Nếu chờ nàng đến Chân Tiên, phạm vi chiến thuật lớn hơn mà nói, đối với chỉnh thể chiến dịch ảnh hưởng cũng sẽ càng ngày càng lớn.

Vương Anh Tuyền sau khi nhận được tình báo mới của Vương Ly Từ, lập tức theo kế mà thay đổi phương hướng chiến thuật, dùng một cái chiến thuật xảo diệu xuyên qua "địch quân vây quanh", hướng thượng du 【Vĩnh Ninh Thiên Hồ】 khổng lồ kia 【Vĩnh Ninh Đại Thiên Hà】 bỏ chạy.

Hành động lần này lại chọc giận đám Ma Chủ Minh La Ma, đồng thời cũng khiến cho bọn họ vô cùng cảnh giác.

Đạo tặc cự nhân là muốn chạy vào 【Vĩnh Ninh Đại Thiên Hà】, cái này dường như chứng minh đạo tặc cự nhân này có thể là thành viên liên minh 【bộ lạc】.

Biên cảnh liên minh bộ lạc Cự Nhân cách hồ Vĩnh Ninh không xa, xuôi dòng chỉ cần ba mươi năm. Nhưng ma tộc thống lĩnh diệt thế muốn đi ngược dòng thì cần chín mươi đến một trăm năm.

Hơn nữa liên minh bộ lạc Cự Nhân rất thức thời, nên cống nạp ma tộc liền, xem như cung cấp không ít tài nguyên quân dụng. Có đủ loại nguyên do, cũng là tạm thời bình an vô sự với Diệt Thế Đại thống lĩnh.

"Không thể để chi đạo tặc cự nhân này chạy thoát!" Minh La Ma Chủ tức giận rít gào: "Chúng ta phải giết gà dọa khỉ, mượn cơ hội này chấn nhiếp liên minh bộ lạc cự nhân!"

Tam đại Ma Chủ đồng thời ra sức đuổi theo.

Cứ thế lại qua bảy tám ngày.

Cảm giác thời gian không sai biệt lắm, Triết La Ma Thần án binh bất động, lúc này mới khởi động tháp thông tin không gian, liên hệ với tổng bộ Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Kế tiếp, chính là một phen lo lắng vạn phần, thanh tình cũng tươi tốt biểu diễn.

Bởi vì tin tức truyền về, Diệt Thế tổng bộ trong nháy mắt nhấc lên sóng gió kịch liệt.

…

Tổng bộ Đại thống lĩnh Diệt Thế.

Trong Hư Không Hải này hội tụ mấy dòng Thiên Hà, cảnh vật dồi dào, sản vật phong phú.

Nơi này lớn nhỏ có sáu thế giới, nhưng đều đã bị 【chiếm lĩnh ăn mòn】 của Ma tộc, hòa làm một thể với bản bộ Ma Vực của Đại thống lĩnh, hơn nữa trong đó ma khí mờ mịt, dường như tràn ngập bóng tối vô tận, chính là hoàn cảnh thích hợp nhất để Ma tộc sinh tồn sinh sôi nảy nở.

Mảnh thế giới này vô cùng rộng lớn, gọi là 【Diệt Thế Ma Vực】.

Đây là thủ đoạn chiếm lĩnh điển hình của Ma tộc, thông qua phương thức dung hợp thế giới thôn tính thế giới khác, chuyển hóa thành Ma vực thích hợp cho Ma tộc sinh tồn sinh sôi nảy nở tu luyện.

Lúc trước Thần Vũ thế giới, chính là bị bản bộ Ma Vực của Đà Long Ma Chủ xâm lấn, nếu cuối cùng ngăn cản không nổi, Ma Vực cuối cùng sẽ triệt để thôn tính Thần Võ thế giới, đem nó chuyển hóa thành một bộ phận Ma Vực, trở thành chất dinh dưỡng cho Ma Vực.

Thậm chí, ngay cả nhân tộc của thế giới Thần Võ cũng sẽ trở thành nô lệ của Ma tộc, cũng ở trong thời gian dài lâu ngày bị Ma tộc đồng hóa, trở thành một bộ phận của Ma tộc.

Phải biết rằng, hiện nay các loại ma tộc cổ quái kia, cũng không phải ngay từ đầu đã có, trong đó có rất nhiều chủng tộc bị thôn phệ cùng đồng hóa trong năm tháng dài đằng đẵng, bởi vì bị ma khí xâm nhập đồng hóa, bộ dáng đã sớm có khác biệt rất lớn.

Mà mảnh Diệt Thế Ma Vực này, bị Diệt Thế Đại thống lĩnh chiếm cứ đã rất lâu rất lâu rồi, sớm đã bị cải tạo thành bộ dáng

thích hợp nhất với Ma tộc trong thời gian dài đằng đẵng, mặc dù chúng đã từng là dân bản địa ở chỗ này, cũng tuyệt đối tìm không ra chút bộ dáng quen thuộc nào.

Nơi sâu nhất của Diệt Thế Ma Vực.

Có một pháo đài khổng lồ lơ lửng trên Vô Tận Ma Uyên.

Tòa thành lũy này vô cùng khổng lồ, từ xa nhìn lại giống như một tòa thành thị Nhân tộc có quy mô to lớn, hùng hồn nguy nga, mang theo cảm giác áp bách khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Màu đáy đen và đỏ tươi khiến nó trông dữ tợn mà lại xơ xác tiêu điều, nhưng lại lộ ra vô tận uy nghiêm, làm cho người ta kìm lòng không được mà sợ hãi.

Đây chính là 【Diệt Thế Ma Ngao】 của cung điện và tọa giá của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh.

Bên trong tòa ma triện vô cùng nguy nga khổng lồ này, thậm chí còn có sinh thái liên hoàn chỉnh, còn ẩn chứa vô số kỳ trân dị bảo.

Đại thống lĩnh phần lớn thời gian đều sống trong ma cương, hưởng lạc, tu luyện, cùng với chỉ huy toàn bộ đại chiến trường.

Diệt Thế Ma Côn Bằng bình thường sẽ không xuất hiện trên chiến trường, chỉ có thời cơ mấu chốt nhất, thích hợp nhất, nó mới có thể giá lâm chiến trường, mang đến uy áp khủng bố không gì sánh kịp, tạo thành đả kích trí mạng đối với quân đội Nhân tộc.

Lúc này.

Ở chỗ sâu trong Diệt Thế Ma Cương luôn luôn yên tĩnh, truyền ra một tiếng gào thét phẫn nộ của Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Tiếng gào thét này tựa như từ trong địa ngục khủng bố truyền ra, tu sĩ tầm thường dù chỉ nghe thấy thôi cũng sẽ sợ tới vỡ mật, thậm chí là hồn phi phách tán.

“Phế vật, tên Quỷ Hạt kia!”

Hai mắt phía sau mũ giáp của Diệt Thế Đại thống lĩnh bắn ra ánh lửa phẫn nộ.

Hắn là một ma tộc thân hình khôi ngô cao đẳng, bề ngoài nhìn qua có vẻ là trung niên, toàn thân được bao phủ trong giáp trụ, trên đỉnh đầu có một đôi sừng ma khổng lồ, từng giây từng phút đều tỏa ra uy áp đáng sợ khó nói nên lời.

Đối với Ma tộc mà nói, Ma giác lớn hay nhỏ đều tượng trưng cho thực lực.

Diệt Thế Đại thống lĩnh này ngoại hình dữ tợn, tản ra khí tức vô cùng khủng bố, chính là tồn tại khiến cho tất cả Ma tộc đều kính sợ, sợ hãi không thôi.

Hắn dùng ngôn ngữ Ma tộc cổ xưa mà lâu rít gào, trong tiếng gào tràn ngập phẫn nộ khó có thể át chế: "Bổn đại thống lĩnh liên tục dặn dò, một khi vận khí tốt lấy được bảo vật, nhất định phải mau chóng cầm lại bản bộ, không được có bất cứ trì hoãn nào! Tên ngu xuẩn kia! Ngu xuẩn!"

Tiếng gầm gừ nổi giận kèm theo tiếng va chạm nặng nề "Binh binh bang bang" vang vọng trong ma cương, uy thế khủng bố tràn ngập trong không khí, tất cả thủ vệ và thị giả ma cương đều bị dọa đến phủ phục trên mặt đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một cái.

Đổi lại là bình thường, căn cứ của Vĩnh Ninh Thiên Hồ bị tập kích, nhiều nhất chỉ tổn thất chút vật tư lương thảo mà thôi, tuy rằng hắn sẽ tức giận, nhưng tuyệt đối sẽ không nổi giận như thế.

Nhưng hết lần này tới lần khác, giờ phút này bên trong căn cứ Thiên Hồ Vĩnh Ninh không chỉ có lương thảo, còn có 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】 mà hắn phải hao hết khí lực mới có được!!

Diệt Thế Đại thống lĩnh cực kỳ coi trọng 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】.

Lần này, hắn thật vất vả mới tìm được manh mối rõ ràng, cố ý để cho Tâm Phúc Quỷ Hạt mạo hiểm đi tới khu vực phá diệt, không tiếc đại giới mà lấy được nó, chính là vì mượn uy thế của vật này cho quân đội Đông Hà thần triều một kích trí mạng, cũng sớm ngày từ trong một trận chiến vô tận này giải thoát ra.

Nào ngờ, Quỷ Hạt cùng Bạch Cốt ngược lại là thành công lấy được Sáng Thế Thủy Tinh, lại bởi vì Ma Cung tổn hại mà không thể không tạm thời giữ lại Sáng Thế Thủy Tinh ở lại căn cứ hậu cần, chờ Minh La cùng vận chuyển.

Kỳ thật, sự cố kỵ của đám người Quỷ Hạt cũng là đúng. Ở ma cung đã bị tổn hại, dưới tình huống không có không gian xuyên toa cưỡng ép tiến vào hành lang không gian. Xuyên qua hành lang không gian, áp lực không gian vô cùng khổng lồ, một khi tiết lộ áp lực của Sáng Thế Thủy Tinh, không chừng Thủy Tinh sẽ nổ tung tại chỗ.

Để đảm bảo an toàn, đổi thuyền là điều tất yếu.

Nhưng Diệt Thế Đại thống lĩnh sẽ không nghĩ như vậy.

Hắn chỉ biết là, lần trì hoãn này, căn cứ hậu cần đã gặp phải tập kích, tinh cổ Sáng Thế Thủy Tinh của hắn không chừng sẽ xảy ra vấn đề!

“Hai tên ngu xuẩn này, chẳng lẽ sẽ không điều động một chiếc thuyền vận chuyển từ Minh La bên kia, trực tiếp đưa Sáng Thế Thủy Tinh trở về sao?!” Diệt Thế Đại thống lĩnh tức giận mắng chửi, trong ánh mắt tràn đầy bất mãn.

Hắn làm sao có thể ngờ tới, đây là Minh La lão ma chủ vì trải đường cho huyết duệ truyền thừa con nối dõi, đặc biệt “rất nhiệt tình” giữ lại Quỷ Hạt cùng Bạch Cốt, tự nhiên sẽ không dễ dàng để cho bọn họ rời đi.

Chỉ là trì hoãn như thế, đích thật là gây ra rắc rối, lầm lỡ kế hoạch của Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Sau khi phát tiết cảm xúc xong, Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Căn cứ vào lời giải thích của căn cứ Vĩnh Ninh Thiên Hồ, đám người Minh La Ma Chủ trúng kế điệu hổ ly sơn của Cự Nhân tộc, bị kiềm chế trong hồ Vĩnh Ninh.

Mà bản thân căn cứ trống rỗng thì lọt vào một chi Cự Nhân tộc khác tấn công.

Nhưng cũng may Triết La Ma Thần thay mặt quản lý căn cứ phát hiện kịp thời, chỉ huy thỏa đáng, lợi dụng thủ vệ cùng

phương tiện phòng ngự của căn cứ miễn cưỡng ngăn cản Cự Nhân tộc, hiện giờ đang đau khổ chống đỡ.

Dùng triết La Ma Thần mà nói, đó chính là còn có thể ngăn cản năm ngày!

Sự tình còn chưa tới tình trạng bết bát nhất, chỉ cần cứu viện kịp thời, 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】 của hắn còn có thể lấy về!

Hắn lập tức gọi tới một thủ vệ Ma Thần Tâm phúc, trầm giọng hạ lệnh: "Truyền tin cho căn cứ hậu cần của Vĩnh Ninh Thiên Hồ, bảo bọn họ nhất định phải kiên trì. Chỉ cần bảy ngày, không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ được bảy ngày, đến lúc đó viện quân của chúng ta sẽ đến! Nói cho bọn họ biết, chỉ cần ngăn chặn được, bản đại thống lĩnh sẽ thưởng thật nhiều! Nếu không, căn cứ Thiên Hồ Vĩnh Ninh sẽ không để lại một ai!"

Ra lệnh một tiếng, tin tức nhanh chóng được truyền về căn cứ của Hồ Vĩnh Ninh.

Mà cùng lúc đó.

Diệt Thế Ma Cương vô cùng to lớn cũng chậm rãi khởi động, xuyên qua hắc ám vô tận, tiến vào trong hư không hải.

Trong Hư Không Hải, nó không ngừng gia tốc, gia tốc, nhanh chóng hướng phía hành lang không gian mà đi.

Hành lang không gian nằm ngay rìa Ma Vực trong Hư Không Hải, nhìn khoảng cách thì đúng là bảy ngày lộ trình.

Khoảng cách này, nhìn như có chút xa, nhưng trên thực tế trong Ma Vực khổng lồ như thế, lộ trình bảy ngày đã xem như gần trong gang tấc.

Cũng chỉ có đại sát khí khủng bố như Diệt Thế Ma Côn Bằng, bảo vật đỉnh tiêm trong văn minh Ma tộc mới có thể bộc phát ra tốc độ khủng bố như vậy, trong bảy ngày ngắn ngủi chạy tới hành lang không gian thông tới Vĩnh Ninh Thiên Hồ.

Cùng lúc đó.

Bên kia Triết La Ma Thần cũng nhận được tin tức của Diệt Thế Đại thống lĩnh, để cho hắn kiên trì bảy ngày.

Tình huống như vậy, đại khái là diệt thế Đại thống lĩnh sẽ ở ngày thứ bảy đến căn cứ hậu cần Vĩnh Ninh Thiên Hồ.

Sau khi có thời gian xác thực, Vương Ly Từ đầu tiên liên hệ với Vương Củng, xác định vị trí của Minh La ma cung, tính ra bọn họ cần khoảng tám ngày về căn cứ.

Dưới sự "êu khích" cố ý của Vương Anh Tuyền, hiện giờ Minh La Ma Cung đã lệch khỏi vị trí ban đầu, khoảng cách giữa căn cứ cũng kéo ra rất nhiều.

Ngay lập tức, Triết La Ma Thần thông qua phương thức truyền tin của Tử Mẫu, trực tiếp liên hệ với Minh La Ma Chủ.

Lại là một phen lo lắng vạn phần, khóc rống rơi nước mắt biểu diễn, để đám người Minh La Ma Chủ hiểu rõ đội ngũ người khổng lồ này trong hồ Vĩnh Ninh thật ra là một kế điệu hổ ly sơn, mục đích chính là thừa dịp bọn họ rời khỏi căn cứ mà cướp sạch căn cứ.

Mà bây giờ, tình huống của căn cứ nguy cấp, nếu bọn họ còn không trở về, căn cứ sẽ không còn, cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ không còn!!

Không thể không thừa nhận, Diễn kỹ của Triết La Ma Thần thiên phú thật đúng là không tệ, lúc trước khi đối mặt với Diệt Thế Đại Thống Lĩnh bên kia còn khẩn trương đến mức không chịu nổi, sợ tới mức sắc mặt đều trắng bệch, lúc này cũng đã diễn tương đối thuần thục rồi, ngay cả Minh La Ma Chủ cái này đối với hắn quen thuộc nhất Ma tộc cũng không phát hiện chỗ nào không đúng.

Biết được tin tức này, ba vị Ma Chủ Minh La Ma Chủ lập tức kinh sợ, lập tức buông tha truy kích bộ tộc Cự Nhân do Vương Anh Tuyền suất lĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng chạy về căn cứ.

Mà ngay lúc đó, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Triết La Ma Thần lại lần nữa bị hạ các loại cấm chế, Vương Ly Từ càng là không làm thì thôi, trực tiếp cùng đám người Thương Bình Thần Hoàng phá hỏng thiết bị thông tin không gian.

Đến lúc này, Triết La Ma Thần hoàn toàn mất liên hệ với hai bên.

Làm xong những thứ này, đám người Vương Ly Từ liền mang theo Triết La Ma Thần lần nữa ngồi lên tàu ma tộc loại nhỏ đột kích, tiến vào An Tuy Thiên Hà, dùng tốc độ cực nhanh thuận dòng bỏ chạy, đuổi sát theo vận chuyển thuyền mà đi.

Đến lúc này, trong căn cứ cũng chỉ còn lại hình chiếu Thương Bình Thần Hoàng.

Hắn tìm một vị trí bí mật gần hành lang không gian lặng lẽ ẩn nấp thân hình, cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi.

Những gì có thể làm bây giờ đều đã làm, về phần kết quả cuối cùng có thể thành hay không còn phải xem vận khí.

Có điều, Thương Bình Thần Hoàng rất tự tin.

Theo hắn thấy, Ly Từ là phúc tướng của hắn, mỗi lần đều mang đến cho hắn kinh hỉ bất ngờ.

Huống chi, lấy trình độ trọng yếu của 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】, hoàn toàn đáng giá để Diệt Thế Đại thống lĩnh đi lên một chuyến này. Mà Diệt Thế Đại thống lĩnh dù có bản lãnh thông thiên, chỉ sợ cũng không thể tưởng tượng ra, nhân tộc bộ đội có thể lặng yên lẻn vào Ma tộc nội địa, hoàn thành cái này nghe có vẻ là kế hoạch hết sức viễn vông.

Đừng nói Diệt Thế Đại thống lĩnh, cho dù là bản thân mình tham dự kế hoạch toàn bộ hành trình cũng còn có chút hoảng hốt.

Trước khi đến đây, hắn cũng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình một ngày kia lại tham dự vào kinh hiểm kích thích như thế, lấy tiểu bác đại kế hoạch, còn trở thành một khâu cực kỳ trọng yếu trong đó.

Kế hoạch hôm nay nếu thành công, hắn có thể khoác lác cả đời!

Thời gian từng chút trôi qua.

Trong chớp mắt đã trôi qua bảy ngày.

Ngày hôm đó.

Hành lang không gian gần căn cứ của Vĩnh Ninh Thiên Hồ bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng kịch liệt.

Dưới sự khu động của năng lượng khổng lồ, không gian không ngừng bị áp súc và vặn vẹo, một vòng xoáy không gian thật lớn xuất hiện ở trong hư không hải.

Ngay sau đó.

【Diệt Thế Ma Trùng 】 lớn như thành phố, xuyên qua vòng xoáy không gian, uy phong lẫm liệt giá lâm căn cứ.

Dưới năng lượng cuồng bạo, một ít phương tiện chung quanh căn cứ không chịu nổi áp lực, bắt đầu không ngừng rung động, một ít vị trí yếu ớt thậm chí xuất hiện rạn nứt, có mảnh vỡ nứt vỡ ra.

Diệt Thế Ma vừa xuất hiện liền có hai tòa ma cung cùng với bốn mươi năm mươi chiếc ma hạm phân tán ra bốn phương tám hướng.

Bọn họ trùng trùng điệp điệp đè xuống căn cứ Thiên Hồ, ma uy của Ô Côn bao phủ cả căn cứ Thiên Hồ.

Nhưng mà, sau khi trận thế triển khai, Diệt Thế Đại thống lĩnh lại nhận ra không thích hợp.

Cơ địa Thiên Hồ bình tĩnh không gợn sóng, căn bản không có bất kỳ kẻ địch nào đang tiến công, một ít Ma Thần Ma Tướng canh giữ trong căn cứ, đều bị Diệt Thế Ma Cương đột nhiên xuất hiện làm cho choáng váng.

“Đây là có chuyện gì?” Thanh âm hiển hách của Diệt Thế Đại thống lĩnh bao phủ toàn bộ căn cứ, trong thanh âm mang theo sự phẫn nộ rõ ràng: “Mộ La Ma Thần ở nơi nào? Để hắn đi ra gặp bổn đại thống lĩnh.”

Triết La Ma Thần?

Vài ngày trước hắn muốn bế quan đột phá tu vi, lại để cho Ma tộc khác không đi quấy rầy, rốt cuộc không xuất hiện nữa.

Một đám Ma Thần cùng Ma Tướng lưu thủ hai mặt nhìn nhau, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể phủ phục dưới ma uy của Đại thống lĩnh run rẩy.

Cũng may cùng lúc đó.

Vĩnh Ninh Thiên Hồ, Minh La Ma Cung cực tốc xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi bọn họ phát hiện không liên hệ được căn cứ, liền bắt đầu dốc sức liều mạng chạy đi, vội vàng nhanh chóng áp súc một ngày thời gian, rốt cục vào ngày thứ bảy mới thuận lợi chạy về căn cứ Thiên Hồ.

Minh La ma cung?

"Minh La! Đây là có chuyện gì?!" Diệt Thế Đại thống lĩnh nhìn thấy Minh La Ma Cung xuất hiện, lập tức cảm thấy có bẫy, tức giận nói: "Thiên Hồ Cơ Địa các ngươi giả truyền tình hình chiến đấu, là chuẩn bị tạo phản sao?!"

Cảm giác được lửa giận của Diệt Thế Đại thống lĩnh, ba vị Ma Chủ Minh La, Quỷ Hạt, Bạch Cốt vội vàng xé rách không gian từ trong Minh La ma cung đi ra, hành lễ với Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Trên mặt bọn họ cũng tràn đầy vẻ mờ mịt.

Không phải nói căn cứ gặp tấn công sao?

Kẻ địch đâu?

Ngay tại hai đợt "Viện quân" hai mặt nhìn nhau, vừa sợ vừa giận, trong lòng nghi ngờ bộc phát.

Một giọng nói sang sảng mà vô cùng vui vẻ vang lên: "Ha ha ha, bản hoàng đã nói Ly Từ nhà ta là phúc tướng của bản hoàng. Hai đợt viện quân đã tới rồi! Nhưng có thể chúc mừng, có thể chúc mừng."

Liên tiếp những tiếng cười to đinh tai nhức óc.

Thương Bình Thần Hoàng mang theo 【Tinh Cổ Sáng Thế Thủy Tinh】, từ căn cứ bay tới không trung, dùng tốc độ cực nhanh bay về hướng Diệt Thế Ma Ngao.

Biên Phi còn cười nói: "Diệt thế lão ma, ngươi có biết bổn hoàng không?"

"Thần Hoàng Thương Bình? Không đúng, đây chỉ là hình chiếu!!" Giọng nói của Diệt Thế Đại thống lĩnh tức giận không thôi: "Thương Bình, thì ra là… Không tốt! Là thủy tinh sáng thế!"

Nhìn thấy thủy tinh sáng thế trong tay Thương Bình Thần Hoàng, Diệt Thế Đại thống lĩnh lập tức bị dọa đến cả người

mềm nhũn, trong lòng lạnh lẽo, vô tận sợ hãi lan tràn trong lòng.

Không phải chỉ có Tiên Minh mới được Tinh Cổ Tộc dùng Sáng Thế Thủy Tinh chiêu đãi qua.

Ma tộc, so với Nhân tộc càng thêm hiểu rõ sự đáng sợ của Tinh Cổ tộc.

Phải biết rằng, nhân loại quật khởi tính là muộn, thời gian Ma tộc cùng Tinh Cổ Tộc giao thiệp với nhau sớm hơn nhiều so với nhân tộc.

Gần như ngay lập tức Diệt Thế Đại thống lĩnh đã vận dụng ma lực bàng bạc như biển, khoác lên người mình một tầng lại một tầng hộ thuẫn.

Đồng thời, hắn không chút do dự xé rách không gian, hóa thành một đạo hắc vụ bỏ chạy về phía xa xa, chuẩn bị chạy càng xa càng tốt!

Nhưng Thương Bình Thần Hoàng căn bản không cho hắn cơ hội.

Nhìn thấy Diệt Thế Đại thống lĩnh muốn chạy trốn, Thương Bình Thần Hoàng không nói hai lời, trực tiếp dẫn bạo Thủy Tinh Sáng Thế.

“Oanh!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng khắp Hư Không Hải.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đều trở nên trắng xóa một mảnh.

Từ Diệt Thế Đại thống lĩnh cho đến Ma tộc phổ thông, tầm mắt của tất cả mọi người đều trong nháy mắt bị bạch quang chói mắt bao phủ.

Một cỗ năng lượng đáng sợ khó nói lên lời bành trướng trong bạch quang chói mắt, hóa thành năng lượng phong bạo đáng sợ không gì sánh kịp khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Năng lượng phong bạo này so với gió lốc Hư Không Hải còn mãnh liệt hơn, bạo ngược, tốc độ khuếch tán còn mau lẹ hơn cả gió lốc Hư Không Hải, những nơi nó đi qua, tất cả mọi thứ

thậm chí ngay cả không gian cũng trong khoảnh khắc bị nghiền thành bột mịn!

Mà hình chiếu kia của Thương Bình Thần Hoàng có thể so với chiến lực của Thánh Tôn, ngay cả thời gian một hơi thở cũng không thể ngăn cản, liền không hề thống khổ mà chôn vùi trong ánh sáng chói mắt.

Nhưng trong khoảnh khắc này, trong lòng Thương Bình Thần Hoàng lại không có chút đau lòng nào, ngược lại còn xuất hiện hào khí vô tận!

Bổn hoàng! Lần này, trâu bò rồi!!!

…

Chương 19: Chiến quả huy hoàng! Thương Bình Thần Hoàng đã cất cánh bay lên.

…

Uy lực nổ tung của Thủy tinh sáng thế thật sự là đáng sợ.

Gần như trong nháy mắt, Diệt Thế Ma Côn Bằng vốn uy phong lẫm liệt, tựa như ma đô trên trời bị năng lượng đáng sợ xâm nhập vặn vẹo thành hình hoa ma, sau đó không duy trì được nữa, năng lượng bạo ngược bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Đại lượng hộ vệ, thị nữ sinh tồn bên trong ma lục, trong chớp mắt hôi phi yên diệt.

Ngay cả ma cương có lực phòng ngự mạnh mẽ còn như thế, sao có thể nói căn cứ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi thứ trên trời dưới đất đều vỡ nát, như đang trải qua một cơn kiếp nạn diệt thế.

Dưới hạo kiếp này, dường như không có bất cứ thứ gì có thể may mắn sống sót.

Tuy nhiên, dù cuối cùng Diệt Thế Ma Bì vẫn không thể ngăn cản, nhưng dù sao cũng có lực phòng ngự cường hãn đủ để ngăn cản một kích của Đạo Chủ, chung quy vẫn là thay Diệt Thế Đại thống lĩnh ngăn cản được uy lực bạo tạc của bộ phận thủy tinh sáng thế.

Cho dù chỉ trong một cái chớp mắt.

Tiếp theo một cái chớp mắt, năng lượng khủng bố đã xé nát Diệt Thế Ma Cương lan tràn ra, tới bên người Diệt Thế Đại thống lĩnh đang liều mạng bỏ chạy.

Cho dù Diệt Thế Đại thống lĩnh đã dốc hết toàn lực ngăn cản, Bất Diệt Ma Khu cường hãn tuyệt luân kia cũng chỉ kiên trì được hai hơi thở liền giống như giấy nứt ra từng đạo vết rạn, sau đó từng chút một nghiền nát, sụp đổ ra…

Tốc độ chôn vùi cũng chỉ chậm hơn Diệt Thế Ma Ngao một chút.

Nhưng chính khoảnh khắc ngăn cản này đã cho Diệt Thế Đại thống lĩnh cơ hội.

Cơ hồ trong khoảnh khắc ma thể bắt đầu tan vỡ, hắn liền dứt khoát buông bỏ ma thể. Khi thập thất giai Bất Diệt Ma Khu cường đại hóa thành bột mịn, ma hồn hắn liền thoát thể ra, bọc lấy Hỗn Nguyên Ma Chủng chui vào khe nứt không gian, trong chớp mắt biến mất trong khe không gian ngăm đen thâm thúy.

Đây cũng là điểm hạn chế của Sáng Thế Thủy Tinh.

Nó dù sao cũng chỉ là vật chết, sẽ không chuyên môn nhìn chằm chằm Diệt Thế Đại thống lĩnh, sau khi nổ tung chỉ có thể giống như bạo vật bình thường từ vị trí trung tâm bắt đầu hướng bên ngoài phá hư. Cường giả thập thất giai như Diệt Thế Đại thống lĩnh, nếu sớm sinh ra cảnh giác, hoặc là có Hỗn Độn Linh Bảo chuyên môn dùng để hộ thân, là có cơ hội chống đỡ được trong nháy mắt sau đó thoát được một mạng.

Ngay cả Thiên Nguyên Đạo Chủ lúc trước, nếu không phải vì giúp cho các đệ tử Thiên Nguyên Đạo Tông phía sau tranh thủ được một đường sinh cơ, chủ động chống đỡ ở phía trước nhất, cũng sẽ không ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Mà đối với một vị thập thất cấp mà nói, cho dù chỉ là cơ hội trong nháy mắt, cũng đủ để cho hắn chạy ra rất xa.

Lần nữa từ trong khe hở không gian chui ra, Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng đã xuyên toa đến cực kỳ xa xôi.

Nhưng lúc này thân thể hắn đã bị hủy hết, chỉ để lại Hỗn Nguyên cấp bậc ma chủng cùng tàn hồn bám vào trong đó.

Cho tới bây giờ, tàn hồn Diệt Thế Đại thống lĩnh hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước, vẫn là kinh nộ khó bình như cũ, toàn bộ tàn hồn đều đang run rẩy: “Thương Bình! Đông Hà Nhân tộc! Bản Đại thống lĩnh cùng các ngươi không đội trời chung.”

Thanh âm của hắn phẫn nộ mà không cam lòng, trong đó còn xen lẫn sự sợ hãi cùng sợ hãi thật sâu.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình hao hết tâm tư lấy về Sáng Thế Thủy Tinh, cuối cùng lại bị cầm đến đối phó mình. Hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không rõ, kế hoạch bí ẩn của mình đến tột cùng là bị Nhân tộc phát hiện như thế nào, Nhân tộc lại như thế nào lặng yên không một tiếng động lẻn vào đại bản doanh Ma tộc đấy…

Rất nhiều điều khó hiểu chồng chất đè nặng trong lòng y, khiến đầu óc y hỗn loạn nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới quyết tâm của y.

Dưới tình huống nguy cấp như vậy, vẫn như cũ để cho mình may mắn thoát được một mạng, vậy đã nói rõ hắn mệnh không nên tuyệt.

Đợi một thời gian nữa, hắn nhất định phải giết trở về, san bằng Đông Hà Thần Châu, khiến cho Thương Bình Thần Hoàng vì hành động hôm nay mà hối hận!

Thanh âm của hắn hóa thành sóng chấn động khuếch tán về phía xa xa, bỗng nhiên kinh động đến một tồn tại nào đó trong Hắc Ám Hư Không Hải vô tận.

Xa xa, trong Hư Không Hải truyền đến một tiếng gào thét trầm thấp.

Có khí tức cường đại bạo ngược bay lên, bắt đầu hướng Đại thống lĩnh bên này bay tới.

Tàn hồn Diệt Thế Đại thống lĩnh vội vàng câm miệng, giấu mình thật sâu trong Hỗn Nguyên Ma chủng, thu lại khí tức kiêu ngạo, thừa dịp hư không hải đen tối như mực, ở trong hư không hải lặng lẽ di chuyển.

Hắn ngang ngược kiêu ngạo cả đời, nhưng đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải hành vi cẩu thả như vậy.

Bây giờ ma thể của hắn bị hủy, chỉ còn lại tàn hồn kéo dài hơi tàn, chính là thời điểm yếu ớt nhất, tùy tiện tới một Ma Chủ cũng có thể triệt để xóa bỏ hắn, dưới loại tình huống này, tự nhiên là càng kín tiếng càng tốt.

Sau khi tỉnh táo lại, Diệt Thế Đại thống lĩnh mới có tâm tư quan sát chung quanh.

Vừa rồi tình huống khẩn cấp, hắn một lòng chỉ muốn chạy trốn, căn bản không có thời gian phân biệt phương hướng, căn bản cũng căn bản không biết chính mình rốt cuộc đã chạy đến địa phương nào. Hôm nay hắn cẩn thận quan sát, mới phát hiện chính mình đang ở chỗ sâu trong Hư Không Hải, chung quanh hết thảy đều là bóng tối vô tận, chỉ có thể dựa vào ba động cùng khí tức bên trong Hư Không Hải, cùng với một chút ít ánh sáng ở xa xa, mơ hồ cảm giác được một phương hướng dường như có một Thiên Hà.

Lúc này tàn hồn của hắn run lên, vốn tâm tình tồi tệ đã tốt hơn không ít.

Quả nhiên là con đường thiên tuyệt ma.

Hắn vội vàng vô cùng cẩn thận chậm rãi bay về hướng kia, trên đường lặng yên không một tiếng động, ngay cả dao động năng lượng cũng gần như không thấy, không dám kinh động và trêu chọc sinh linh trong Hư Không Hải.

Lấy tình trạng của hắn bây giờ, đừng nói đụng phải tồn tại khủng bố thập thất giai, cho dù chỉ là chiêu mộ một gia hỏa thập ngũ giai, cũng có thể đem hắn trở thành điểm tâm một ngụm nuốt mất.

Hắn từng chút từng chút xê dịch đi về phía ánh sáng.

Vì cầu bí mật, hắn căn bản không dám di chuyển quá nhiều lần, thế cho nên tốc độ vô cùng chậm chạp, chỉ là một đoạn đường nhỏ này, cũng không biết phải di chuyển bao lâu.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Cơ địa Vĩnh Ninh Thiên Hồ.

Ngay khi Diệt Thế Đại thống lĩnh may mắn chạy thoát theo vết nứt không gian, căn cứ cực lớn này đã bị vụ nổ gần trong gang tấc phá hủy hoàn toàn.

Nếu không phải trong hư không còn có chút mảnh vỡ và mảnh vỡ Diệt Thế Ma Côn Bằng không bị triệt để chôn vùi đang trôi nổi tứ tán, tại chỗ hầu như đã nhìn không ra dấu vết tồn tại đã từng có căn cứ.

Sóng năng lượng khủng bố khuếch tán ra, Vĩnh Ninh Thiên Hồ cách đó không xa tự nhiên cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Năng lượng vật chất trong hồ Vĩnh Ninh tích tụ không biết bao lâu, nổ tung như phản ứng dây chuyền.

Toàn bộ phụ cận Vĩnh Ninh Thiên Hồ đã không có nửa điểm vật sống.

Toàn bộ không gian xuất hiện một khu vực "trống rỗng", mọi thứ trong khu vực này đều bị xé nát, chôn vùi, ngay cả không gian cũng không thể may mắn sống sót.

Năng lượng cuồng bạo mà khủng bố chấn động trong đó, tàn sát bừa bãi, cuối cùng biến thành một đám mây năng lượng siêu lớn, tản ra mây đen uy thế vô cùng đáng sợ, che trời lấp đất, che đậy tất cả, cũng cắn nuốt tất cả.

Mà ở bên ngoài khu nổ tung, sóng xung kích năng lượng bùng nổ sinh ra vẫn đang khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Không đến nửa canh giờ, sóng xung kích đã đuổi kịp Vương Ngao bộ lạc bắt đầu bỏ chạy về phía thượng du sông Đại Thiên.

Cũng may đến loại khoảng cách này, uy lực vụ nổ liền chỉ còn lại có một chút dư âm, mười thành uy lực ít nhất tước hơn chín thành, xa xa không khủng bố như ban đầu.

Nhìn thấy sóng xung kích ập tới, Vương Cương Ba Điệp của Man Cự Nhân Thạch Chùy bộ nhất thời hóa thành một chiến thần khổng lồ, chắn trước phi thuyền hư không, chặn lại sóng xung kích cuồng bạo kia.

Đừng nhìn Man Cự Nhân Vương bình thường thoạt nhìn chỉ mạnh hơn nhân loại một chút, nhưng với tư cách là sinh vật hư không, hình thể chân chính của nó so với nhân loại lớn hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù là đứng ở bên cạnh phi chu hư không, cũng sẽ không bị phụ trợ rất nhỏ.

Man Cự Nhân Vương mười sáu giai liền giống như một thần thủ hộ trong mưa to gió lớn, cứ như vậy sừng sững ở bên cạnh phi thuyền hư không, gắt gao chặn lại đợt trùng kích này.

Nhưng dù vậy, hắn và Hư Không Phi Chu vẫn bị trùng kích không ngừng lui lại, cuối cùng trực tiếp bị ném bay ra ngoài, giống như là bị sóng biển xông ra thật xa.

Cũng may, bọn họ gặp phải chung quy chỉ là dư ba, dưới tình huống sớm có chuẩn bị, cuối cùng vẫn thuận lợi vượt qua.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là đợt thứ nhất.

Vẻn vẹn sau một canh giờ, một phương hướng khác đã xuôi dòng mà đuổi theo đám người Vương Ly Từ vận chuyển hạm, cũng gặp phải sóng xung kích.

Bởi vì hình chiếu của Thương Bình Thần Hoàng đã "hi sinh", lúc này, cũng chỉ có Vân Hải Thánh Tôn xông lên.

Cũng may nơi này cách trung tâm vụ nổ xa hơn, uy lực của sóng xung kích tự nhiên sẽ yếu hơn.

Vân Hải Thánh Tôn sừng sững trong hư không, hư ảnh pháp tướng khổng lồ xuất hiện phía sau hắn.

Đó là một hư ảnh hình người giống y như đúc hắn.

Hắn tựa như thông thiên triệt địa sừng sững trong hư không, tay áo rộng bào rộng, tay áo bồng bềnh, chỉ là cả khuôn mặt giấu trong vầng sáng, lộ ra mơ hồ không rõ, phía sau mây mù lượn lờ, tựa như thánh thần trong truyền thuyết viễn cổ của nhân loại, tản ra uy nghiêm vô tận.

Dưới sự bộc phát toàn lực, dấu ấn pháp tắc ở mi tâm Vân Hải Thánh Tôn nở rộ ra kim quang sáng rực.

Dưới kim quang thấp thoáng này, một vòng tang thương và già yếu trên mặt hắn dường như tạm thời rút đi, cả người hắn phảng phất một lần nữa trở lại thời kỳ tráng niên, mang theo uy thế phảng phất vô cùng vô tận ngăn cản trước vận chuyển thuyền đội.

Đỡ Đòn này, chính là rất lâu.

Sóng xung kích này so với Man Cự Nhân Vương thừa nhận nhỏ hơn một chút, nhưng dù vậy, đợi sóng xung kích triệt để đi qua, Vân Hải Thánh Tôn đau khổ chống đỡ hồi lâu cũng phun máu tươi, bị thương không nhẹ.

Cũng may, dưới sự che chở của Vân Hải Thánh Tôn, thuyền vận chuyển bị tổn hại không lớn, mà trong tay Vương Ly Từ cũng có bổn nguyên tinh hoa sinh mệnh từ Thần Võ Vương thị truyền tới, có thể nhanh chóng trị liệu thương thế cho Vân Hải Thánh Tôn.

Nhưng dù sao phòng ngự của vận thâu thuyền cũng yếu nhược, cho dù có Thánh Tôn che chở nhưng vẫn bị hư hại một chút.

Chờ sóng xung kích đi qua, vận tải thuyền dừng tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, mới một lần nữa khởi hành, vòng qua đoàn năng lượng trung tâm bạo tạc cuồng bạo, bỏ ra thời gian một tháng, hoàn thành tụ hợp cùng đội ngũ Vương Tiễn.

Sau khi đội ngũ hội hợp, tất cả mọi người thở dài một hơi.

Nói thật, trong kế hoạch lần này, nguy hiểm lớn nhất chính là đến từ sau khi Thủy Tinh Sáng Thế nổ tung. Bởi vì thời gian cho bọn họ chạy trốn thật sự quá ngắn, mà uy lực nổ tung của Thủy Tinh Sáng Thế, bọn họ chưa ai chân chính thấy qua, dù là Thương Bình Thần Hoàng đã từng thấy qua ghi chép, đưa ra ước định đại khái, nhưng cũng không có cách nào đảm bảo ước định của hắn nhất định chính xác.

Nhỡ đâu chạy không đủ xa, thì bản thân bọn họ cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Bọn họ cũng đang đánh cuộc.

Cũng may, tuy rằng mạo hiểm, nhưng cuối cùng vẫn là bọn hắn đánh cuộc thắng.

Lần này thật sự là thắng đến tê dại.

Một đợt này, bọn họ không chỉ cướp đoạt một lượng lớn vật tư, còn làm bị thương nặng Diệt Thế Đại thống lĩnh, hoàn thành một hành động vĩ đại mà thế nhân nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cho dù bọn họ không nhìn thấy kết cục của Diệt Thế Đại thống lĩnh, nhưng nghĩ cũng biết, Thủy Tinh Sáng Thế nổ tung ở khoảng cách gần như vậy, cho dù hắn không chết cũng trọng thương, ít nhất có thể yên tĩnh mấy ngàn năm.

Nếu như vận khí của Diệt Thế Đại thống lĩnh không tốt, không chừng trên vạn năm cũng không khôi phục được.

Về phần nói trực tiếp giết chết Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, bọn hắn ngược lại là không nghĩ tới. Dù sao, cấp bậc Ma tộc đạt tới cấp bậc thập thất giai Đại thống lĩnh, bản thân đã có Bất Diệt Ma Khu, muốn triệt để giết chết cực kỳ khó khăn, dù chỉ còn lại có một sợi tàn hồn cuối cùng, cũng có khả năng ngóc đầu trở lại.

Chuyện như vậy, trước kia cũng không phải chưa từng xuất hiện.

Bất quá, sau khi hội hợp, vấn đề cũng tới.

Lúc đến, bọn họ đơn giản đi xe nhẹ, còn có thể bảo đảm hành tung bí mật, bây giờ lại mang theo lượng lớn tàu vận chuyển, mục tiêu trở nên cực kỳ rõ ràng, muốn giống như lúc tới lặng yên không một tiếng động xuyên qua Diệt Thế Ma Vực, chạy về Đông Hà Thần Triều, chỉ sợ rất không có khả năng.

Hơn nữa Diệt Thế Đại thống lĩnh xảy ra chuyện, tiếp theo Diệt Thế Ma Vực và Đông Hà đại quân tất nhiên sẽ có một trận chiến tranh lớn, các nàng tạm thời không trở về được.

Sau khi mọi người thương lượng một phen, quyết định dứt khoát không trở về Đông Hà Thần Châu nữa, mà là thay đổi tuyến đường ngược dòng mà lên, đi 【Liên minh bộ tộc khổng lồ】, hoặc là nơi xa hơn để nhìn xem.

Chỉ có đem quân nhu và vật tư hậu cần thể lượng rất lớn xử lý sạch sẽ, mọi người mới có thể mang theo chút ít hàng đáng giá thử xuyên thẳng qua.

Còn lại vấn đề nhỏ duy nhất chính là, từ Vĩnh Ninh Thiên Hồ bên này ngược dòng đi đến Cự Nhân bộ tộc liên minh, chỉ riêng trên đường cũng phải mất ước chừng trăm năm thời gian.

Cũng may, tất cả mọi người đều là cường giả tuổi thọ lâu dài, chỉ trăm năm cũng hao tổn được.

******

Nói đến một đầu khác.

Thời gian đảo về phía trước một chút.

Thương Bình Thần Hoàng sau khi dùng tinh cổ sáng thế thủy tinh phát nổ một trận huy hoàng, hình chiếu cũng bị năng lượng đáng sợ sinh ra trước tiên phá hủy.

Thậm chí hắn còn chưa kịp chứng kiến kết cục cuối cùng của Diệt Thế Đại thống lĩnh, ý thức trước tiên xuyên qua không gian xa xôi, một lần nữa trở về bên trong bản thể.

Trong nháy mắt, thần hồn của hắn tựa như bị xé rách, tựa như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang cắm sâu vào trong thần hồn của hắn, mạnh mẽ xé ra một khối lớn.

"Ngao~"

Dù Thần Hoàng Thương Bình là Đạo Chủ, tu vi thâm hậu, thực lực phi phàm, cũng bị đau đớn kịch liệt kích thích đến kìm lòng không được mà rống lớn một tiếng.

"Bệ hạ, bệ hạ ngài không sao chứ?"

Hoạn quan lão Đàm một mực thủ hộ ở bên cạnh thấy thế giật nảy mình, vội vàng xông lên đỡ Thương Bình Thần Hoàng, thần sắc lo lắng vạn phần.

Thương Bình Thần Hoàng toàn thân đổ mồ hôi, sắc mặt tái nhợt vô cùng, phảng phất như người bị thương rất nghiêm trọng.

Thống khổ kịch liệt đến từ chỗ sâu thần hồn khiến hắn ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Cấm quân canh giữ ở ngoài cửa thư phòng nghe được lão Đàm kinh hô, cũng lập tức vọt vào, nhao nhao bảo hộ ở bên cạnh Thương Bình Thần Hoàng.

"Bệ hạ, bệ hạ người đừng dọa ta." Giọng nói của hoạn quan già nua khô khốc, trong lòng lạnh ngắt, suy nghĩ khó tránh khỏi chuyển hướng đến tình huống tồi tệ nhất.

Xem bộ dạng này, rõ ràng là bệ hạ hiến vật hi sinh.

Phải biết rằng, Thần Hoàng Bệ Hạ là cường giả cấp bậc Đạo Chủ, cấp bậc hình chiếu của ông ta mặc dù chỉ là Đại La cảnh sơ kỳ, nhưng thực tế sức chiến đấu không hề kém hơn so với Thánh Tôn Đại La cảnh trung kỳ, cho dù đối đầu với cường giả Đại La cảnh hậu kỳ cũng có sức đánh một trận, không dễ bị giết chết như vậy.

Đây là xảy ra đại sự gì, làm sao ngay cả hình chiếu của bệ hạ cũng không đỡ được?

Bệ hạ đã như vậy, chẳng lẽ Ly Từ nha đầu kia…

“Lão Đàm!”

Lúc này, Thương Bình Thần Hoàng rốt cục từ thần hồn đau đớn xé rách bình tĩnh trở lại.

Hắn bất chấp giải thích, áp chế thống khổ, vừa xoa huyệt Thái Dương, vừa cụp mắt xuống, dùng thanh âm hơi suy yếu cực nhanh mở miệng: “Truyền bản hoàng lệnh, lập tức dùng phương thức đưa tin khẩn cấp, triệu hoán hình chiếu của Cơ lão nguyên soái đến gặp bản hoàng.”

Làm tổng chỉ huy chiến trường hư không Đông Hà, Cơ Thái Xương tự nhiên lưu lại năng lượng chiếu ảnh ở trong Định Vận Thần Cung, để tùy thời có thể chiếu ảnh xuống, cùng Thương Bình Thần Hoàng giáp mặt thương lượng sự tình.

Chỉ là mỗi một lần hình chiếu giáng xuống, đều cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên và huyền khí, cho nên nếu không cần thiết thì tuyệt đối sẽ không sử dụng một chiêu này.

Thương Bình Thần Hoàng kế vị mấy vạn năm, số lần dùng loại phương thức liên lạc khẩn cấp này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi một lần, đều là bởi vì đại sự tuyệt đỉnh liên quan toàn bộ vận mệnh Đông Hà Thần Triều.

Nghe được mệnh lệnh này, trong lòng Hoạn quan lộp bộp một cái, trong nháy mắt đầu óc đều có chút mơ màng, chân đều có chút mềm nhũn.

Hắn vội vàng “Vâng” một tiếng, sau đó chạy chậm đi triệu hoán hình chiếu của Cơ lão nguyên soái.

Một lát sau, một chỗ khác trong Định Vận Thần Cung.

Trong một tòa điện vũ cấm chế nhỏ, theo hai viên Hỗn độn linh thạch khảm trên trận pháp, năng lượng mấy chục viên tiên linh thạch bị rút sạch, một hình chiếu khẩn cấp được triệu tới.

Đó là một vị lão tướng tóc hoa râm, không giận mà uy.

Hắn mặt vuông mặt dài mũi rộng, mặt mày hiên ngang, đường cong trên hàm lạnh lẽo mà sắc bén, thuộc về loại tướng mạo khiến người ta cảm thấy rất khó nói chuyện này.

Dù cho hắn hiện giờ tuổi đã rất lớn, cũng không có hiện ra vài phần mặt mũi hiền lành, ngược lại bởi vì đường vân ở mi tâm mà lộ ra càng thêm cương ngạnh, khó có thể tiếp cận.

Lúc được triệu hồi đang bề bộn công vụ, hắn ăn mặc rất chỉnh tề, thân hình khôi ngô được bao bọc trong áo giáp nặng nề, vừa mới xuất hiện, khí tức sát phạt đã tràn đầy cả cung điện.

Thị vệ canh giữ ở cửa điện vô thức liền cúi đầu xuống, lộ ra vẻ kính sợ cùng hướng tới.

Rất hiển nhiên, vị lão tướng này chính là Bình Thiên Thần Vương, Cơ Thái Xương.

“Đàm công công, bệ hạ gấp gáp triệu hoán Cơ mỗ tới như thế là có chuyện gì?” Cơ Thái Xương trầm giọng hỏi, giọng điệu tựa hồ có chút phức tạp.

Hắn đã nhận được tin tức khẩn cấp từ gia tộc, biết được những chuyện mà Cơ Côn Lôn vô liêm sỉ trong gia tộc làm.

Tính toán thời gian, lúc này Cơ Côn Luân cũng đã bị áp giải đến Thần Đô. Hắn vô thức cảm thấy bệ hạ lần này là vì chuyện của Cơ Côn Luân mới triệu kiến hắn, trong lòng liền mơ hồ có chút bất mãn.

Hắn ở trên chiến trường Hư Không Hải ngày đêm sầu muộn, mỗi ngày không biết phải xử lý bao nhiêu chuyện, chuyện của Cơ Côn Lôn đã chứng cứ vô cùng xác thực, sau khi định tội thì trực tiếp dựa theo luật pháp xử trí là được, hà tất cố ý triệu hắn trở về?

Nào có thể đoán được, bên này hắn còn chưa nghĩ xong.

Lão Đàm trắng bệch mở miệng: “Thần Vương điện hạ, bệ hạ xảy ra chuyện. Hình chiếu ông ta giáng xuống chỗ ông ta đã chết.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Cơ Thái Xương khẽ biến.

Trong lúc loạn trong giặc ngoài, làm sao lại xảy ra chuyện như thế?

Phải biết rằng, bệ hạ thân ở Định Vận Thần Cung, đó là có ý tọa trấn càn khôn. Một khi hắn gặp tổn thương tương đối nghiêm trọng, nói không chừng sẽ có không ít đạo chích không kiềm chế được đi ra gây sóng gió, đến lúc đó, lại là một đống chuyện phiền toái không nói, vạn nhất xử lý không tốt, thậm chí có khả năng dao động quốc bản.

"Mau mang bản vương đi gặp bệ hạ." Trong giọng nói của Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương cũng mang theo vài phần lo lắng, trong lòng càng thêm vài phần lo lắng.

Dưới sự dẫn dắt của lão Đàm, hình chiếu của Cơ Thái Xương hoả tốc chạy tới 【Tỉnh Thân Các】, sau khi bẩm báo thì nhanh chóng đi vào.

Nhìn thấy Thương Bình Thần Hoàng phi thường suy yếu, sắc mặt Cơ Thái Xương lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, trong giọng nói cũng không tự chủ được có thêm vài phần trách cứ: "Bệ hạ, ở thời khắc mấu chốt lo chuyện trong giặc ngoài này, sao ngài có thể không thương tiếc chính mình như thế?"

Thương Bình Thần Hoàng vốn đang uống 【Thánh trà】 có công hiệu trị liệu thần hồn, nghe vậy suýt chút nữa phun một ngụm trà lên mặt Cơ Thái Xương.

Cơ lão nguyên soái, sao ngươi lại không hiểu, bản thân ngươi chính là một trong những nội ưu lớn nhất!

Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, tức giận trong lòng Thương Bình Thần Hoàng cũng rất không thuận.

Nhớ ngày đó lúc còn trẻ, đích thật là Cơ lão nguyên soái nâng đỡ hắn đi, vượt qua giai đoạn gian nan nhất. Nhưng hôm nay Thương Bình hắn đã hơn tám vạn tuổi rồi, ngươi thì ngược lại, mở miệng ra trách cứ, Kỳ Lão Cơ xem bản hoàng là cái gì?

Nếu là trước kia, hắn chỉ định sẽ sinh một lần khó chịu, nhưng hôm nay hắn không so đo nữa.

Thương Bình Thần Hoàng buông thánh trà xuống, hắng giọng một cái, vẻ mặt cố gắng căng thẳng, nghiêm mặt trầm giọng

nói: “Cơ lão nguyên soái, bản hoàng làm như thế, tự nhiên có đạo lý của bản hoàng. Thái Sử đại nhân, chuyện bản hoàng nói tiếp, ngươi ghi lại thật cho bản hoàng.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Phía dưới giá sách dựa vào tường, một vị lão giả Thánh Tôn chòm râu hoa râm đang ngồi ở đó, nghe vậy đứng dậy dạ một tiếng.

Trên bàn trước mặt hắn có một quyển văn án đã lật ra, bên cạnh đã chuẩn bị sẵn bút mực, hiển nhiên là chuẩn bị viết cái gì đó.

Lão giả này tên là 【Thái Sử Văn Bác】.

Hắn là tộc nhân của Thái Sử thị Cổ Thánh tộc. Gia tộc này bắt đầu từ rất lâu rất lâu trước kia, vẫn chưởng quản các trách nhiệm như sử ký, giám sát của Đông Hà thần triều.

Mà vị Thái Sử Văn Bác này chính là ngự sử đương kim thần triều, người này cương trực công chính, có danh xưng “Thiết diện ngự sử”, ngay cả quý tộc hoàng tộc phạm sai lầm, ông ta cũng là người nên buộc tội thì đàn hặc, nên ghi vào lịch sử thì ghi vào lịch sử.

Thái Sử thị ở trong Cổ Thánh tộc thực lực tuy không tính là rất mạnh, cho tới nay nhân đinh cũng không tính là thịnh vượng, nhưng là tuyệt đại đa số gia tộc trong Thần Đô đều không nguyện ý trêu chọc tồn tại, ngay cả hoàng thất cùng Thần Vương phủ, đều đối với Thái Sử thị khách khí vài phần, để tránh đối phương nắm bắt sai sau không thả, thậm chí đem chuyện xấu của ngươi viết vào trong sử sách.

Nhưng cũng may Thái Sử thị từ trước đến nay trung lập cương trực, khi viết sử cũng có thể làm đến tình huống tận lực khách quan công chính, không có ân oán riêng tư xuất hiện ở bên trong. Cái này cũng cùng tổ huấn gia phong của bọn họ, có quan hệ rất lớn.

Dù sao Thái Sử thị lấy “Sử” làm gốc rễ, nếu lấy vũ khí làm vũ khí để đả kích những gia tộc khác, Thần Hoàng há có thể tín nhiệm Thái Sử thị?

“Ngự sử đại nhân cũng ở đây sao?” Nhìn thấy Thái Sử Văn Bác, sắc mặt Cơ Thái Xương cũng lập tức nghiêm túc, vừa đúng thái độ một lần nữa tạ lỗi với Thương Bình Thần Hoàng: “Bệ hạ, vừa vặn thần hạ nhất thời tình thế cấp bách, xin hãy tha thứ.”

“Bản hoàng có thể hiểu được sự quan tâm của Cơ lão.” Thương Bình Thần Hoàng khoát tay áo.

Sắc mặt của hắn còn có chút trắng bệch, rõ ràng còn có chút không khỏe, nhưng đáy mắt lại sáng lên thần quang rạng rỡ, tinh thần mơ hồ có vài phần phấn khởi, ngữ khí càng trịnh trọng vô cùng: “Lần này gọi Cơ lão nguyên soái đến đây, chính là bởi vì một chuyện tốt thiên đại.”

Cơ Thái Xương và Thái Sử Văn Bác sửng sốt, người trước khoanh tay lắng nghe, người sau bắt đầu ghi chép.

Lập tức, Thương Bình Thần Hoàng hắng giọng một cái, bắt đầu rủ rỉ nói, bắt đầu nói từ khi hình chiếu của mình giáng lâm Vĩnh Ninh Thiên Hồ, một mực nói đến cuối cùng lừa Diệt Thế Đại thống lĩnh lừa tới.

Lúc mới bắt đầu ghi, Thái Sử Văn Bác biểu tình còn thập phần bình tĩnh, nhưng ghi lại về sau, tay hắn cầm bút cũng đã bắt đầu không khống chế được mà run nhè nhẹ.

Cái này… Cái này cũng quá ly kỳ và mạo hiểm!

May mắn là lão Đàm sớm đoán được, kịp thời chuẩn bị một bình trà Ninh Hồn dâng lên, lúc này mới làm cho Thái Sử Văn Bác cảm xúc dâng trào, không có phương thốn đại loạn, miễn cưỡng khống chế được cảm xúc tiếp tục phi tốc ghi chép lại.

Kỳ thật sự kinh ngạc cùng kinh ngạc trong lòng Đàm lão không hề ít hơn so với Thái Sử Văn Bác, chẳng qua quanh năm hắn hầu hạ Thương Bình Thần Hoàng, tố chất tâm lý tương đối tốt, lúc này mới miễn cưỡng còn duy trì vài phần lý trí.

Bất quá, cho dù như vậy, miệng của hắn cũng không ngậm lại được.

Mà Cơ Thái Xương từ trước đến nay không giận mà gặp nguy hiểm, có chút thâm trầm, sắc mặt cũng càng ngày càng khiếp

sợ, một đôi mắt không giận tự uy trừng đến giống như cái chuông đồng, thoạt nhìn phi thường vui mừng.

Thương Bình Thần Hoàng nói xong một lúc lâu, Cơ Thái Xương khiếp sợ đến mức nghẹn lời mới miễn cưỡng tìm lại thanh âm của mình, nhìn chằm chằm Thương Bình Thần Hoàng khó có thể tin nói: "Ý của bệ hạ là nói, ngài dùng một cái hình chiếu, đổi một tòa căn cứ hậu cần, năm Ma Chủ, một tòa Ma Côn Bằng, còn nổ chết Diệt Thế Đại thống lĩnh? Thậm chí trước đó, các ngươi còn đem căn cứ của Ma tộc Vĩnh Ninh Thiên Hồ dời sạch rồi sao?"

Nhìn thấy phản ứng này của hắn, Thương Bình Thần Hoàng suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Hắn hắng giọng một cái, nỗ lực khống chế vẻ mặt, nghiêm túc chỉnh lại nói: "Khanh tử diệt thế không dám đảm bảo. Lão ma kia phản ứng cực nhanh, lại một lòng bỏ chạy. Bất quá, khoảng cách gần như vậy, nghĩ đến hắn cho dù không chết cũng khẳng định trọng thương."

Trong ghi chép của lão tổ tông, Thiên Nguyên đạo chủ là chủ động đứng đầu, muốn thay tông môn ngăn cản uy lực vụ nổ, cuối cùng mới thân tử đạo tiêu. Nhưng Diệt Thế lão ma lại lựa chọn chạy trốn trước tiên, hơn phân nửa sẽ không triệt để tan thành tro bụi.

Cơ Thái Xương trầm mặc.

Ánh mắt hắn nhìn Thương Bình Thần Hoàng vô cùng phức tạp, bắt đầu yên lặng tiêu hóa tin tức kinh thiên này.

Mà Thương Bình Thần Hoàng tuy rằng sắc mặt khó coi, thần hồn cũng cực kỳ không thoải mái, nhưng trong nội tâm lại là vô cùng sảng khoái, giống như mùa đông bốc hơi cái tang vậy, chỉ cảm thấy vui sướng tràn trề.

Một đợt này của bản hoàng, làm được thật sự quá đẹp.

Đừng nói là một cái hình chiếu chết, chết hai cái, ba cái, hắn cũng sẽ không có chút do dự nào.

Một lát sau, Cơ Thái Xương mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, trịnh trọng chắp tay với Thương Bình Thần Hoàng: "Bệ hạ thần uy! Thần đã hiểu ý của bệ hạ, vậy thì đi chuẩn bị toàn diện phản công Ma Vực diệt thế. Nhưng Diệt Thế Ma Vực thế lớn, cho

dù không có Diệt Thế Đại thống lĩnh chống đỡ, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng rất khó tiêu diệt hoàn toàn bọn họ."

"Điểm này bản hoàng hiểu rõ, điều Cơ lão nguyên soái phải làm chính là không phụ sự hy sinh và nỗ lực của bản hoàng, tranh thủ thời gian mở rộng chiến quả." Thương Bình Thần Hoàng vung tay lên, một bộ dạng mạnh mẽ nói: "Trải qua một chiến dịch này, chúng ta muốn diệt thế Ma Vực vĩnh viễn không có chỗ xoay chuyển, cho dù diệt thế trùng sinh trở về, cũng khó có thể ngăn cơn sóng dữ."

"Vâng, bệ hạ." Cơ Thái Xương trịnh trọng hành lễ, trong ánh mắt cũng dấy lên chiến hỏa hừng hực "Thần muốn cáo từ bệ hạ, xin lập tức trở về điều binh khiển tướng, xoay chuyển chiến cuộc, mở rộng chiến quả!"

"Chuẩn."

Thương Bình Thần Hoàng trong lòng vui sướng vô cùng phất tay.

"Rõ!"

Cơ Thái Xương chuẩn bị đứng dậy rời đi, đột nhiên dừng lại một chút, quay đầu lại nói: "Bệ hạ, Cơ thị ra tặc nghịch cỡ Cơ Côn Luân, là do thần quản giáo không biết phương pháp. Việc này xin bệ hạ xử lý dựa theo luật pháp, chớ có gì cố kỵ."

"Bản hoàng hiểu rồi." Giọng điệu của Thương Bình Thần Hoàng cũng dịu đi mấy phần: "Cơ lão nguyên soái đi làm việc đi. Bản hoàng sẽ triệu tập dịch dự bị đến chiến trường hỗ trợ, tranh thủ mở rộng chiến quả thêm vài phần."

Cơ Thái Xương lại thi lễ, lúc này mới xoay người rời khỏi tỉnh thân các.

Lần này, bước chân hắn ta bước rất lớn, nhẹ nhàng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc đến.

Theo Cơ Thái Xương rời đi.

Thương Bình Thần Hoàng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, vui sướng cười ha hả: "Thoải mái, đời này bản hoàng chưa bao giờ sung sướng như thế. Ly Từ nhà ta, không hổ là phúc tướng của bản hoàng. Bản hoàng…"

Lúc hắn còn đang nói cái gì đó, lại chú ý tới Thái Sử Văn Bác còn đang viết cái gì đó.

Hắn lúc này xua tay nói: "Thái Sử đại nhân, bản hoàng không cần ghi chép lại. Đem ghi chép của ngươi cho bản hoàng xem, có sơ hở gì hay không?"

"Cái này…" Thái Sử Văn Bác hơi có chút do dự.

Dựa theo quy củ, ghi chép này vốn là không nên cho bệ hạ xem. Bất quá, bệ hạ lần này thần dũng vô địch như thế, lập được đại công kinh thiên cho Nhân tộc, trong lòng hắn cũng rất kính nể, cảm giác hơi giúp bệ hạ thuận tiện một chút cũng không sao, do dự một chút, vẫn là dâng lên bản ghi chép, "Kính xin bệ hạ phủ chính."

Thương Bình Thần Hoàng nhận lấy lật xem một chút, lông mày lại càng nhíu chặt: "Thái Sử đại nhân, văn bút này của ngươi không được. Toàn bộ quá trình tự thuật đều rất khô khan, hoàn toàn không thể hiện ra Anh Minh Thần Vũ Thể của bổn hoàng, đặc biệt là vụ nổ cuối cùng này của bổn hoàng, không ngờ lại mang theo một câu nói, loại khí thế vô cùng quyết tuyệt và lý niệm vì nhân tộc hy sinh kia…"

"Bệ hạ!"

Thương Bình Thần Hoàng còn chưa nói xong, đã bị Thái Sử Văn Bác Dương cắt ngang. Hắn đoạt lấy văn án ghi chép, biểu tình tương đối bất thiện: "Thần hạ là viết sử, không phải viết bản sao nhỏ."

Dứt lời, Thái Sử Văn Bác Sinh nhanh chóng thu lại công văn ghi chép bị cướp đi, sắc mặt nghiêm túc chắp tay cáo từ: "Sau khi thần trở về còn phải sửa sang lại văn án, nói ngắn gọn, cố gắng cầu lời ngắn gọn ý nhiều, xin bệ hạ ân chuẩn thần cáo lui."

Còn muốn tinh giản? Còn phải lời ít mà ý nhiều?

Thương Bình Thần Hoàng đã có chút bực bội.

Bổn hoàng làm ra một chuyện lớn như vậy, ngươi liền ghi nhớ vài trang mỏng manh kia, thế mà còn ngại dông dài? Lão già nhà ngươi, không thể ở trong sách sử thay bổn hoàng thêm vài trang sao?

Thái Sử Văn Bác phảng phất là sợ Thương Bình Thần Hoàng buộc mình "Thủy Sử", không đợi Thương Bình Thần Hoàng đáp ứng, liền khom người, rút lui nhanh chóng lui về phía cửa, tuy lễ nghi chu đáo, thoạt nhìn bộ dáng rất khiêm tốn, nhưng thái độ lại dị thường kiên quyết.

Bộ dạng gấp gáp chạy trốn kia, khiến Thương Bình Thần Hoàng tức giận đến mức suýt chút nữa bốc khói trên trán.

Đợi Thái Sử Văn Bác đi rồi, hắn nhịn không được chỉ ra cửa, trong lòng không vui nhìn về phía lão Đàm: "Lão Đàm, ông giúp bản hoàng phân xử, thái độ Thái Sử Văn Bác này như thế nào?"

"Chiến quả lần này của bản hoàng cùng cống hiến đối với nhân tộc, không dám nói so sánh với khai triều lão tổ, cũng là lực áp các đời Thần Hoàng rồi. Ít nhất, so với Cơ Thái Xương còn nhiều hơn. Bản hoàng chẳng qua là để cho hắn viết nhiều hơn hai câu mà thôi, hắn đến mức một bộ bị dẫm lên đuôi sao?"

"Lão Đàm ngươi nói, Thái Sử Văn Bác này có thể thu chỗ tốt của Cơ Thái Xương hay không?"

"Bệ hạ bớt giận. Thần hồn của ngài bị thương nghiêm trọng, chớ có kích động và suy nghĩ lung tung." Hoạn quan Đàm lão vội vàng đè thấp thanh âm ấm áp khuyên giải, "Thái Sử thị nhiều thế hệ cương trực công chính, không có khả năng bị Cơ lão nguyên soái mua chuộc."

Dừng một chút, lão Đàm cười híp mắt tiếp tục nói: "Nhưng chiến quả lần này của bệ hạ quả thật rất huy hoàng, nếu không tuyên truyền thật tốt, quả thực lãng phí cơ hội trời cho."

"Bản hoàng tuyên truyền, sợ là sẽ không tốt lắm đâu?" Lúc này cơn giận của Thương Bình Thần Hoàng đã tiêu tan gần hết, thần sắc không khỏi có vài phần do dự.

Rốt cuộc hắn vẫn cần mấy phần thể diện, không tiện tự biên tự diễn.

"Hắc hắc, ai nói mình tuyên truyền?" Đàm lão cười hắc hắc, bỗng nhiên đè thấp giọng xuống, bộ dáng thần bí nói: "Bệ hạ, ngài có biết có một quyển tạp chí, gọi là Chân tướng không?"

…

Chương 20: Trùng Thánh! Vương Lạc yên lặng xông xáo Thánh Vực!

…

Hai năm sau.

Thánh thành Ngọc Hà thánh triều.

Trong chủ trạch Ngọc Hà Vương thị một viện linh khí dạt dào nhất.

Trong thư phòng.

“Rầm!” Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Vương Bảo Thánh hung hăng đặt một quyển sách tạp chất tinh mỹ lên trên bàn, sắc mặt nghiêm túc mà không vui: “Bảo Quang ca thật là càng ngày càng quá đáng, cả ngày cứ tìm kiếm mãi không dứt.”

Doanh Linh Trúc cười hì hì cầm lấy tạp chí, chỉ thấy tiêu đề phía trên là —— tiểu tử khờ khạo ở Thần Võ nông thôn đích thân ghi lại chương thứ hai… ách, vẫn là bản ghi chép liên tục.

Nàng lật xem một chút rồi nói: “Khách quan mà nói, thật ra viết cũng rất thú vị.”

Đương nhiên tâm tình nàng nhẹ nhõm. Gần đây Vương Bảo Quang “Chân tướng”, bắt đầu không chỉ dùng sức với một mình nàng, ít nhất Vương Bảo Quang phát hiện mật mã lưu lượng mới, bắt đầu có lưu lượng gánh vác áp lực thay nàng.

“Hừ, chỉ là rầm rộ lấy sủng mà thôi, đã hoàn toàn bóp méo tâm tình khốn khổ vì kéo dài đời sau cho gia tộc của ta, cùng với ý đồ chân thật mà ta suy nghĩ vì đối tượng muốn thân cận.” Vương Bảo Thánh mặt lạnh kháng nghị, nhưng hắn lại không thể làm gì được.

Tại thế giới Thần Võ hắn có thể làm chủ, nhưng nơi này là thánh vực… Vương Bảo Thánh hắn không có cách nào hạ lệnh trực tiếp diệt trừ tạp chí chân tướng.

Thiên Thụy thánh triều bên kia có kiến nghị của hắn, đã bắt đầu giám thị vùng này rồi, nhưng nơi này là Ngọc Hà thánh

triều, không ai quản chuyện này, quan hệ của hắn và Ngọc Hà trưởng công chúa cũng không quen thuộc đến mức này.

"Nhưng tác giả này, văn bút có vẻ rất cay độc, có thể bày ra những chuyện xảy ra trên hiện trường một cách giống như đúc, hơn nữa sau khi trải qua gia công nghệ thuật, nội dung câu chuyện càng thêm giàu có và tiết tấu, còn có rất nhiều chi tiết nhỏ, đúng là còn thú vị hơn so với thời điểm ta đang xem ở hiện trường." Doanh Linh Trúc phát hiện mình còn rất thích xem bài này, ngoại trừ ngẫu nhiên lúc Ngọc Hà trưởng công chúa ra sân trong lòng nàng sinh ra không vui ra, phần lớn thời gian khóe miệng của nàng đều khẽ nhếch lên.

Nghe được nàng khen tác giả như vậy, Bảo Thánh tùy tùng đang chờ lệnh cách đó không xa vô tư đứng thẳng người, phảng phất một bộ dáng được khen ngợi.

Bất quá biểu lộ của hắn từ đầu đến cuối, đều là một bộ dạng chuyện không liên quan đến mình treo lên cao cao.

"Chính là tác giả này viết tên có chút hèn hạ, tên là 'Công chúa không cần'…" Nói đến đây, Doanh Linh Trúc lại khẽ nhíu mày: "Rất tốt văn bút và hướng dẫn sáng tác, làm sao lấy được tên như thế?"

Trong lòng Chử Vô Ưu cười hắc hắc.

Bút danh này đương nhiên là vì muốn khen ngợi tác giả "Tiên tử tha mạng" vô cùng trâu bò trong suy nghĩ của hắn.

Đây chính là đại lão đỉnh cấp tung hoành các ngành nghề nhỏ, rất nhiều sách tiêu thụ đỉnh cấp của thế giới Thần Võ đều xuất ra từ tay vị "Tiên tử tha mạng" này, giống như "Cuộc sống công chúa bá đạo hằng ngày" mà hắn đã theo đuổi nhiều năm, "Lãnh Ngạo lang quân yêu ta vân vân, làm cho hắn lật xem không biết bao nhiêu lần.

Gần đây trước khi hắn rời khỏi thế giới Thần Võ, tiên tử tha mạng lại tái xuất giang hồ, trước sau viết Đây chính là tộc trưởng! Huân, cùng với một bộ tiểu thuyết ngôn tình hài hước lão bà của ta là ẩn tàng đại lão, bút phong sắc bén, cốt truyện tinh diệu sinh động, nhân vật khôi hài thú vị, làm cho người ta kìm lòng không được rơi vào trong thế giới cấu tạo của hắn.

Bởi vậy, Côn Bằng Vô Ưu vì muốn chào hỏi đại lão, thời điểm đặt bút danh cho mình liền cố ý noi theo cách thức của vị đại lão kia, lấy cái tên "Công chúa không cần".

"Đúng rồi, Bảo Thánh hiền đệ, công tác chuẩn bị di tích thánh đồ lần này của ngươi thế nào rồi?" Doanh Linh Trúc khép lại tạp chí chân tướng, không hề kích thích Bảo Thánh, chuyển vào chủ đề chính thức.

"Vé cửa nên nhận đã thu hết." Vương Bảo Thánh cũng nghiêm mặt nói, "Kế hoạch hợp tác cùng các đại lão các triều các tộc thăm dò di tích, cũng đã quyết định, chuẩn bị để Thái Sơ Đạo Cung làm một chút giấy tờ khế ước là có thể xuất phát, còn khoảng hai mươi ngày nữa là được. Ngọc An huynh, việc này còn phải cảm ơn ngươi hỗ trợ, cũng may Kỳ lão vẫn luôn hỗ trợ trấn thủ."

Công tác chuẩn bị lần này dài vượt quá tưởng tượng, người nhiều miệng, các loại phân tranh không ngừng. Cũng may có đạo cung xác nhận, Vương thị bên này cũng có hai vị Thánh Tôn đại lão ra mặt, cũng lôi kéo ủng hộ của Ngọc Hà hoàng thất Phù thị, mới thuận tiện hoàn thành bán vé vào cửa.

Tổng cộng đã bán được hai mươi bảy tấm vé vào cửa lần này, tổng cộng thu được tám mươi mốt viên Hỗn Độn linh thạch.

"Bảo Thánh hiền đệ chớ khách khí." Doanh Linh Trúc cười nói: "Kỳ Lão lần này hỗ trợ cũng không phải là uổng công, nhiệm vụ lần này hắn làm hộ vệ, ngươi còn cho hắn năm Hỗn Độn Linh Thạch làm thù lao."

Không sai, Vương Bảo Thánh từ trong tám mươi mốt miếng ra mười miếng, phân biệt cho Đại trưởng lão Dịch Điệp cùng Kỳ lão, làm phí vất vả của hai người. Còn thừa lại bảy mươi mốt miếng, đợi sau khi nhiệm vụ cuối cùng thành công, sẽ toàn bộ cho Ngọc Hà Vương thị.

Đây cũng coi như là biến tướng ủng hộ sự phát triển của Ngọc Hà Vương thị, hy vọng bọn họ có thể sớm ngày trở về thời kỳ gia tộc cường thịnh, dù sao thánh đồ và bản đồ nửa bộ này là chìa khóa, đều là Ngọc Hà Vương thị cung cấp, gia tộc bọn họ cũng vì thế mà trả giá thật lớn.

Đang lúc hai người nói chuyện.

Bỗng nhiên Diêm Vô Ưu cảm giác ngọc bội đưa tin cất trong ngực khẽ run lên.

Hai mắt hắn sáng ngời, lập tức mượn cớ xin Vương Bảo Thánh nghỉ ngơi, sau đó nhanh chóng rời khỏi chủ trạch Ngọc Hà Vương thị, đi thẳng đến một con đường lớn phồn hoa của Thánh thành.

Ở chỗ này, có chân tướng tạp chí xã hội do Bảo Quang mở ra.

Chử Vô Ưu vừa mới tiến vào, chủ sự của phân bộ liền mỉm cười lôi kéo hắn tiến vào phòng chiêu đãi, chúc mừng nói: "Phù công tử, chúc mừng chúc mừng. Gần đây tạp chí chân tướng của hai kỳ gần đây tiêu thụ không tồi, nhất là cái tên tiểu tử ngốc ngươi đưa bản thảo xem mắt ghi chép lại, lại càng dễ đánh giá. Đây là tổng bộ tạp chí chân chính, thông qua hai bản chuẩn bị trước của tiền trang Đông Hà."

Diêm Vô Ưu nhận lấy túi linh thạch mở ra xem, phát hiện trong đó có mười viên linh thạch cực phẩm tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Hắn lập tức cười đến khóe miệng nứt ra.

Mười viên cực phẩm linh thạch, cho dù hắn là chân tiên chủng của Thánh Tộc Khuyết thị, hàng năm cũng chỉ có ba viên cực linh cung dưỡng. Mà chỉ là hai bản thảo này, chẳng qua là hắn mất một buổi tối viết ra.

Chỉ là câu chuyện này còn có mười mấy bài sau!

Một đợt này xem như kiếm lớn rồi!

Xem ra ngành viết bản thảo này rất thích hợp với Phong Vô Ưu hắn.

Nhưng mà ngẫm lại cũng là chuyện bình thường, hắn ở thế giới Thần Võ tám trăm năm, không phải tu luyện thì chính là xem tiểu bản, năm này qua năm khác xem, đến trung hậu kỳ, mới bắt đầu có lưu ảnh xem.

Chỉ bất quá theo hắn thấy, lưu ảnh tuy rằng hình ảnh đẹp mắt, nhưng lưu ảnh chế tác chu kỳ dài, nội dung câu chuyện hiệu tính so với tiểu chép còn kém rất nhiều, so sánh ra, hắn vẫn là càng thích xem bản sao nhỏ.

Xem qua bản sao nhỏ tám trăm năm, ý thức và sức phán đoán của hắn đều đã bị tôi luyện ra, dạng đề tài gì dễ dàng được hoan nghênh, câu chuyện viết như thế nào mới đẹp, tiết tấu câu chuyện phải nắm chắc như thế nào vân vân, hắn so với người bình thường mạnh hơn không ít.

Đây cũng là chỗ dựa của hắn.

Với hắn hiện tại mà nói, trải qua tám trăm năm dị thế kia, đó là tinh thần tài phú quý giá nhất của hắn.

“Diêu công tử.” Chủ sự nhìn hắn đem linh thạch đều đã cất kỹ, mới tiếp tục nói một chuyện khác, “Lần này mời Nguyễn Cung tới đây, chủ yếu là bàn một chút về bản thảo.”

“Ước hẹn bản thảo?” Mang Vô Ưu hơi có chút kỳ quái hỏi, “Quyển sách này của ta còn phải kéo dài thêm một đoạn thời gian đi?”

“Là một bản thảo dài hạn định chế.” Chủ sự thần bí móc ra một phần tư liệu, “Sau khi công tử xem xong, tự động ghi nhớ, lập tức thiêu huỷ.”

Chử Vô Ưu hồ nghi nhận lấy.

Kết quả vừa nhìn, miệng của hắn liền không khép lại được, sau khi xem xong, trên mặt của hắn cũng chỉ còn lại chấn kinh.

Này, đây lại là bản thảo ước định đến từ Đông Hà Thần Triều, Thương Bình Thần Hoàng?

Sau khi hiểu rõ nội dung cùng yêu cầu, hắn lập tức thiêu huỷ tư liệu, vẻ mặt kích động vô cùng đồng ý: “Việc này, ta có thể nhận!”

Làm công cho Thần Hoàng đấy, hơn nữa còn là loại đại sự nổi danh này, kẻ không tiếp là ngốc!

“Công tử trước tiên đừng vội kích động, hiện tại không phải vấn đề công tử có tiếp hay không.” Chủ sự chưa xem qua tư liệu, không hiểu nội dung cụ thể, cũng không rõ ràng hắn kích động cái gì, chỉ là ăn ngay nói thật, “Bản thảo đặt ra này rất trọng yếu, Bảo Quang thiếu gia tổng cộng tìm một trăm bản thảo viết tay định sẵn. Nếu là được chọn trúng, tiền lời của bản thảo và hậu kỳ tất nhiên không cần phải nói. Nếu là bản thảo

bị chết, cũng chỉ có thể đạt được một quả cực linh làm bồi thường. Tiếp hay không, kính xin công tử tự mình suy tính.”

“Tiếp!”

Nghe nói còn phải cạnh tranh với những người khác, Diêm Vô Ưu có chút thất vọng, nhưng vẫn không do dự chút nào, gật đầu thật mạnh đồng ý.

Xuất phát từ tự tin đối với chính mình, hắn thật sự không muốn lãng phí cơ hội ngàn năm khó gặp này!

Sau khi trở về, Diêm Vô Ưu nói với Vương Bảo Thánh một tiếng, liền nhốt mình vào trong phòng, bắt đầu hạ bút.

Ước chừng là vừa rồi nhìn thấy nội dung thật sự là quá mức rung động lòng người, Trệ Vô Ưu chỉ cảm thấy văn tư tuyền tuôn trào, linh cảm như nước thủy triều, trong thời gian mười ngày, liền hoàn thành một bản thảo năm mươi vạn, trong đó đem Thương Bình Thần Hoàng tán dương là các loại anh minh thần võ, câu chuyện cũng là trầm bổng phập phồng, cao trào không ngừng.

Chử Vô Ưu vô cùng hài lòng với bản thảo này, sửa lại những từ khác một cách đơn giản, rồi thông qua tạp chí phân bộ tiến hành viết bản thảo.

Bản thảo đưa ra ngoài, nhất thời cũng sẽ không có kết quả, hắn liền tạm thời đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Bởi vì đội tàu thăm dò di tích cuối cùng cũng phải xuất phát.

Chuyến di tích này, Vương Bảo Thánh là người của tổ cục, tự nhiên phải dẫn đội đi trước. Diêm Vô Ưu là tùy tùng của Vương Bảo Thánh, tự nhiên cũng phải đi cùng.

Di tích kia cách Ngọc Hà thánh triều có chút khoảng cách.

Xuất phát từ Ngọc Hà thánh triều, phải đi theo hướng ngược dòng Ngọc Hà ước chừng sáu mươi năm, sau đó lại đi vào Hư Không Hải vô tận, lại đi tiếp chừng hai mươi năm thời gian.

Kể từ đó, cho dù một đường lại thuận lợi, không tính thời gian lưu lại trong di tích, đi về cũng phải mất một trăm hai mươi năm.

Nhưng thăm dò và di chuyển trong biển hư không mênh mông thì thời gian này rất bình thường.

Khi đi lại trong nội bộ Đông Hà Thần Triều, sở dĩ thời gian hành trình chỉnh thể ngắn, là bởi vì Thần Triều ở các tiết điểm giao thông trọng yếu đều xây dựng truyền tống trận không gian siêu cấp, do Thần Triều cùng thánh triều địa phương cùng quản lý, rút ngắn rất nhiều thời gian tiêu hao trong lộ trình.

Thí dụ như thời điểm bọn họ đến Ngọc Hà thánh triều, đi chính là siêu không gian truyền tống trận, lúc này mới có thể ở trong vòng hai năm từ Thiên Thụy thánh triều bay đến Ngọc Hà thánh triều xa xôi.

Nhưng chi phí xây dựng siêu việt không gian truyền tống trận quá cao, bởi vậy bình thường chỉ có đầu mối then chốt giao thông, cùng với phụ cận căn cứ quân sự trọng yếu mới có, những nơi bình thường hiếm có người đi, tự nhiên chỉ có thể trực tiếp bay đi.

Lần này bọn họ đi di tích, vị trí thập phần hẻo lánh, thậm chí còn cách Thiên Hà hai mươi năm hành trình, nếu không có Hư Không Hải Đồ rõ ràng, đội tàu bình thường tìm kiếm đều phải mất một thời gian dài, dĩ nhiên cũng sẽ không có truyền tống trận không gian đi thẳng đến.

******

Cùng một khoảng thời gian.

Thánh vực.

Thiên Dương Thánh Triều.

Đây là một thánh triều cách Tây Nhược Thần Châu không tính là quá xa, thực lực tổng thể ở trong rất nhiều thánh triều chỉ có thể coi là tầm thường, liên quan đến thế lực siêu nhiên của Động Thiên cảnh, tổng cộng chỉ có bốn gã Thánh Tôn cấp.

Bất quá, mặc dù chỉ là thánh triều bình thường, Thiên Dương thánh triều vẫn có một thế giới cương vực rộng lớn như trước, dưới trướng còn có tám Tiên Triều đang bám vào.

Mấy chục năm gần đây, Thiên Dương thánh triều xuất hiện một phiền toái lớn.

Một chi tộc đàn hư không Cự Hoàng tộc lang thang trong biển hư không, chẳng biết lúc nào thuận theo thiên hà phiêu lưu mà tới, lặng yên không một tiếng động tiến vào lãnh thổ thánh triều.

Thời điểm thánh triều phát hiện, chi tộc đàn Cự Hoàng hư không đã sinh sôi nảy nở ra, thành tựu, tạo thành dịch châu chấu hư không.

Bởi vì ảnh hưởng của dịch châu chấu, sản lượng lương thực của Thiên Dương thánh triều liên tục giảm đi mấy năm, đến tuổi đi, đã chỉ có sản lượng sáu thành thời kỳ đỉnh phong. Nếu như tiếp tục kéo dài, sớm muộn gì Thiên Dương thánh triều cũng xong đời.

Thiên Dương Thánh Hoàng suy nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp, vận dụng bao nhiêu thủ đoạn, thậm chí liên hợp mấy vị Thánh Tôn tự mình suất lĩnh quân đội chém sâu khắp nơi, nhưng một khi dịch châu chấu hư không thành hình, số lượng châu chấu đã nhiều đến mức đếm không xuể, ít nhất đều tính theo mấy ngàn ức, chúng trải rộng trên đồng ruộng, không đề phòng, rất khó đối phó.

Sau khi lao sư động chúng, hao tổn rất nhiều nỗ lực, cũng chỉ ngăn chặn lại thế dịch châu chấu trong hư không, có thể nói là uống rượu độc giải khát.

Nhưng hôm đó.

Những năm gần đây các Thiên Dương thế gia vẫn luôn u sầu nhưng tinh thần lại có chút phấn chấn.

Nghe nói những năm này Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử đều ở bên ngoài bôn ba, tìm kiếm phương pháp trị nạn châu chấu, lúc này đây, bọn họ đều thề son sắt tuyên bố mời cao nhân trị trùng tai trở về.

Nếu là thật hữu hiệu, nói không chừng Thiên Dương sẽ được cứu.

Hôm nay.

Chính là thời gian ở nông trang hoàng gia kiểm tra thực hư cao nhân “thật giả”.

Mấy chục năm qua, cái gọi là "cao nhân" Thiên Dương Thánh Triều tự nhiên là mời qua không ít, chỉ là trong đó nhiều người đục nước béo cò, có thật mới thực học ít, không khỏi bỏ ra tiền lại không có bất kỳ hiệu quả gì, thậm chí xuất hiện phản hiệu quả, tự nhiên cần đối với thực lực của cao nhân làm ra một phen phân biệt.

Những năm gần đây, chuyện Thiên Dương thánh triều đã làm vô cùng thuần thục, đã có không biết bao nhiêu cái gọi là "cao nhân" lộ ra dấu vết trước nạn châu chấu hư không.

Lúc này đây, biểu hiện của hai vị hoàng tử đều vô cùng tự tin, tỏ vẻ lần này thực lực "cao nhân" mà mình mời tới là phi phàm, tất nhiên có thể giải quyết dịch châu chấu, tranh đến mức không thể tách ra trước mặt Thiên Dương Thánh Hoàng.

Thiên Dương thánh hoàng dứt khoát lệnh cho hai vị hoàng tử mời hai vị cao nhân đến nông trang của hoàng gia, muốn giám định cao nhân thật giả trong nông trang hoàng gia.

Đại biểu và người thích tham gia náo nhiệt của các đại thế gia đều đi tới nông trang hoàng gia.

Giờ phút này.

Trong nông trang hoàng gia.

Thiên Dương Thánh Hoàng sắc mặt ngưng trọng mà uy nghiêm đang ngồi ở dưới lều che nắng lâm thời dựng lên, chuẩn bị tự mình chủ trì đại hội khảo thí lần này.

Thoạt nhìn hắn đã hơi có chút tuổi, cũng không biết có phải do mấy năm nay phát sầu quá nhiều hay không, chỗ mi tâm khắc thật sâu văn tự xuyên, đáy mắt cũng cất giấu vẻ mỏi mệt.

Chung quanh hắn đứng đầy cấm quân hộ vệ, thủ vệ sâm nghiêm, lộ ra bầu không khí thập phần tiêu sát.

Lúc này, một chiếc phi liên do thập nhất giai linh cầm kéo từ trên trời giáng xuống.

Nhị hoàng tử mặc một thân hoa bào phú quý cung kính dẫn một lão giả sắc mặt có chút nham hiểm hạ phi liễn xuống, đi tới trước mặt Thiên Dương Thánh Hoàng: "Bẩm lão tổ tông, hài nhi đã mời 【Thất Trùng Tiên Quân】."

Vị Thất Trùng Tiên Quân kia mặc hắc bào, ánh mắt lợi hại như chim ưng, lúc quét ngang toàn trường thì thần niệm phảng phất đâm vào trong đầu mỗi người, làm cho trong lòng người ta sinh ra vẻ âm hàn, ánh mắt không dám đối diện.

Rất hiển nhiên, thần niệm vị Thất Trùng Tiên Quân này dị thường kinh người, thực lực tất nhiên không tầm thường.

"Bảy trùng lão hủ, bái kiến Thiên Dương Thánh Hoàng bệ hạ." Thất Trùng Tiên Quân giơ tay lên, thi lễ một cái với Thiên Dương Thánh Hoàng.

Cho dù hắn kiêu ngạo hơn nữa, cũng không dám làm bộ làm tịch trước mặt Thánh Hoàng, bởi vậy thái độ đối mặt với Thiên Dương Thánh Hoàng có chút cung kính.

"Tiên quân xua tay." Thiên Dương Thánh Hoàng hòa ái khoát tay áo, thái độ cũng có chút khách khí, "Lần này phải làm phiền tiên quân vì Thiên Dương Trùng Tai của ta xuất lực. Đúng rồi, nghe nói tiên quân đến từ Trung Thổ?"

"Bẩm Thánh Hoàng, lão hủ xuất thân từ Trung Thổ 【Thiên Diễn Thánh Phủ】, về sau bái nhập môn hạ 【Trùng Thánh】, trở thành một Ngự Trùng sư." Thất Trùng Tiên Quân cung kính nói, "Những năm gần đây, lão hủ du lịch khắp nơi, dưới cơ duyên xảo hợp đã cứu không ít trùng tai, lúc này mới tránh được một chút danh tiếng."

"Nguyên lai là môn hạ đại danh đỉnh đỉnh Trùng Thánh. Lần này, nạn châu chấu của Thiên Dương chúng ta đã được cứu." Đáy mắt Thiên Dương Thánh Hoàng mệt mỏi lập tức lộ ra vẻ vui mừng, thái độ đối đãi với Thất Trùng Tiên Quân cũng càng thêm trịnh trọng vài phần.

【Trùng Thánh】 chính là ví dụ dùng thân phận tán tu thành tựu Đại La Thánh Tôn cực kỳ hiếm thấy, một thân thực lực vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa tính tình ngoan lệ, tâm trả thù cực mạnh, rất ít có Thánh Tôn nguyện ý đi đắc tội hắn.

Nghĩ đến đây.

Thiên Dương Thánh Hoàng lại nhìn về phía Nhị hoàng tử, vẻ mặt ôn hoà nói: "Lần này ngươi biểu hiện không tệ, một đường bôn ba vất vả rồi."

Nhị hoàng tử nhất thời lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay lập tức lại nghiêm túc sắc mặt, một bộ dạng chính khí lẫm liệt biểu lộ trung tâm nói: “Hài nhi thân là hoàng tử, tự nhiên phải thay lão tổ tông phân ưu giải nạn, vì nước vì dân xuất lực.”

Dừng lại một chút, ánh mắt hắn phảng phất như vô tình nhìn lướt qua bầu trời, sau đó cau mày nói: “Tứ đệ sao còn chưa tới? Thật sự là một chút quan niệm cũng không có, vậy mà mệt đến lão tổ tông chờ ở đây.”

Thuận miệng bôi thuốc vào mắt đối thủ cạnh tranh, hắn liền lui qua một bên.

Ngược lại là sắc mặt của Thiên Dương Thánh Hoàng không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn là một bộ dáng sâu không lường được.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trọn vẹn nửa canh giờ sau, trên bầu trời mới lại có một phi liễn nữa.

Sau khi hạ xuống đất, Tứ hoàng tử dẫn theo một vị nữ tử mặc váy đen, trên mặt đeo mạng chậm rãi bước xuống phi liễn.

Có mạng che mặt, mọi người thấy không rõ tướng mạo của nàng, chỉ cảm thấy đôi mắt kia của nàng thanh lãnh đạm mạc, giống như một cái đầm sâu không lường được.

Đến gần hơn, quần chúng vây xem mới phát hiện kiểu dáng váy đen của nữ tử kia vô cùng khác biệt, có chút hương vị dị vực khác thường, phía trên trang trí các loại hồ điệp, độc trùng các loại họa án, nếu nhìn kỹ, thần niệm vậy mà hãm sâu trong đó khó có thể tự kềm chế, nhất thời hoảng sợ đến mức vội vàng rút ánh mắt về.

“Hài nhi bái kiến lão tổ tông.”

So sánh với Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử càng lộ vẻ trẻ tuổi tuấn lãng hơn một ít.

Thái độ của hắn cung kính thi lễ với Thiên Dương Thánh Hoàng, giới thiệu nói: “Vị này chính là Linh Trùng sư Vương Lạc Tĩnh hài nhi mời về, được người ta gọi là huyễn cổ tiên tử.”

“Bái kiến Thiên Dương Thánh Hoàng bệ hạ.” Vương Lạc Tĩnh bình tĩnh hành lễ, thái độ không kiêu ngạo không kiêu ngạo.

Thiên Dương Thánh Hoàng ngược lại khách khí, vẻ mặt hòa ái, ngữ khí cũng cười ha hả: “Cảm tạ Huyễn Cổ tiên tử đã đến trợ giúp Thiên Dương Thánh Triều của ta.”

Nhưng vừa dứt lời.

Nhị hoàng tử bên kia liền nhịn không được lộ ra vẻ châm chọc, nhìn Vương Lạc Tĩnh như nhìn kỹ nói: “Lão Tứ, ngươi thật sự tìm không thấy “cao nhân” cũng thôi đi, mang một “cao nhân” Lăng Hư cảnh trở về là có ý tứ gì? Ha ha, chỉ Lăng Hư cảnh, cũng dám khoác lác không biết ngượng ngùng xưng hô “Tiên tử”, cũng không sợ làm trò cười cho thiên hạ.”

“Nhị ca, Huyễn Cổ tiên tử thực lực rất mạnh.” Tứ hoàng tử vội vàng biện luận, “Ta cũng nghe nói tiên tử mấy trăm năm gần đây thanh danh vang dội, thường xuyên tiếp nhận một ít công tác khu trừ các loại trùng tai, thậm chí là Hư Không Trùng tộc xâm lấn, làm ra không ít thành tích, lúc này mới cố ý chạy thật nhiều năm đi mời tiên tử tới.”

“Hừ, Lăng Hư cảnh sao có thể có mấy phần năng lực?” Nhị hoàng tử khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Chỉ vì một Lăng Hư cảnh này, ngươi lại để cho lão tổ tông đợi lâu ước chừng nửa canh giờ, thật sự là không thể nói lý.”

Tuy hắn cũng là Lăng Hư cảnh, nhưng hắn tự cảm thấy mình là Chuẩn Thánh chủng, căn bản khinh thường tu sĩ cùng cấp. Cho dù thanh danh “Huyễn Cổ tiên tử” gì đó có lớn hơn nữa thì đã sao? Còn không phải chỉ là Lăng Hư cảnh thôi sao? Chẳng lẽ tương lai nàng còn có thể tu thành Thánh Tôn sao?

Tứ hoàng tử thoáng cái mặt đỏ lên: “Ta cùng Lạc Tĩnh tiên tử vì kiểm tra tình hình thực tế của trùng tai, đúng là chậm trễ một chút thời gian. Nhưng ước định là buổi trưa đến nông trang, hiện tại còn chưa tới giờ ngọ.”

Thấy hai vị Hoàng tử cãi lộn, Thiên Dương Thánh Hoàng khẽ cau mày, có chút không kiên nhẫn: “Được rồi, thời gian không còn sớm, vẫn nên tranh thủ kiểm tra một chút phương án xử trí của hai vị Ngự Trùng Sư đi.”

Chú ý tới Thiên Dương thánh hoàng không quan tâm nhiều tới lai lịch và thân phận của Vương Lạc Tĩnh, hiển nhiên là không quá tín nhiệm Vương Lạc Tĩnh tuổi trẻ mà thực lực bình thường, đồng thời cũng sinh ra chút bất mãn đối với sự không đáng tin của Tứ hoàng tử, chỉ là xuất phát từ lễ phép, vẫn chưa biểu hiện quá rõ ràng mà thôi.

Nhị hoàng tử âm thầm đưa mắt ra hiệu với Thất Trùng Tiên Quân.

Thất Trùng Tiên Quân hiểu ý, lúc này cười lạnh nói: "Thánh Hoàng bệ hạ đây là ý gì? Để cho một tiểu nha đầu Lăng Hư cảnh cùng ta khảo hạch, quả nhiên là để mắt Trùng Thánh nhất mạch ta!"

"Chuyện này…" Thiên Dương Thánh Hoàng khẽ nhíu mày.

Thái độ kiêu ngạo ngạo của Thất Trùng Tiên Quân này khiến hắn có chút khó chịu, nhưng lúc này đang là thời khắc sống còn của Thiên Dương Thánh Triều, hắn có chút không dám đắc tội Thất Trùng Tiên Quân.

Ngừng một chút, hắn tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Thất Trùng Tiên Quân: "Thế ý của tiên quân là?"

"Đuổi nàng đi đi. Tai hoạ trùng thiên của Thiên Dương thánh triều các ngươi, có ta ở đây, đảm bảo ngươi tiêu diệt sạch sẽ." Thất Trùng Tiên Quân vẻ mặt tự tin nói.

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Thiên Dương Thánh Hoàng có chút do dự, chỉ là có chút xấu hổ.

Tứ hoàng tử thấy thế sắc mặt biến đổi, trong lòng lo lắng không thôi, nhưng nhìn thấy Vương Lạc Tĩnh vẫn một bộ bình tĩnh lạnh lùng như trước, trái tim ngược lại yên ổn vài phần, miễn cưỡng bình tĩnh lại.

"Bệ hạ nếu tin tiểu nha đầu kia, để nàng đến xử lý, bản tiên quân xin cáo từ." Thất Trùng Tiên Quân hừ lạnh vài tiếng, "Môn hạ Trùng Thánh ta cũng có vài phần kiêu ngạo."

Câu nói như thông điệp cuối cùng này khiến trong lòng Thiên Dương Thánh Hoàng tức giận, nhưng cũng chỉ đành cưỡng chế tức giận, nhìn về phía Tứ hoàng tử và Vương Lạc Tĩnh.

Nhưng đang lúc hắn chuẩn bị mở miệng.

Vương Lạc Tĩnh chợt liếc Thất Trùng Tiên Quân một cái, ngữ khí lãnh đạm: “Ngươi gấp gáp đuổi ta đi như vậy, là sợ ta ở chỗ này vạch trần âm mưu của ngươi?”

“Cái gì?”

Âm mưu?!

Người chung quanh cực kỳ hoảng sợ.

Ngay cả Thiên Dương Thánh Hoàng cũng nhịn không được nhìn Vương Lạc Tĩnh, lại nhìn Thất Trùng Tiên Quân, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

“Hay cho tiểu nha đầu ngươi, dám ăn nói bừa bãi như thế, bôi nhọ danh tiếng bản tiên quân cùng Trùng Thánh!!” Thất Trùng tiên quân sắc mặt cũng biến đổi điên cuồng, lộ ra vẻ nghiêm nghị tức giận, “Hôm nay ngươi không cho bản tiên quân một câu trả lời, thì đừng trách ta tàn nhẫn vô tình.”

“Hừ”

Vương Lạc Tĩnh lười nói nhảm với hắn, trực tiếp lấy ra một cái nhẫn trữ vật.

“Phập phập” một tiếng, thi thể một con châu chấu Hư Không trưởng thành rơi xuống trước mặt mọi người, chỉ có điều xác trùng kia như bị giải phẫu qua, tứ chi đều có khe hở, đầu đã bị tách rời thành mảnh nhỏ.

Nàng lạnh lùng nói: “Đây là một con châu chấu Hư Không. Ta đã kiểm tra rồi, danh sách huyết mạch truyền thừa của nó bị người động tay động chân, đã thoát khỏi phạm trù châu chấu hoang dã.”

“Ngươi… Có ý gì?” Thất Trùng Tiên Quân sắc mặt phát lạnh, tức giận nói.

“Rất đơn giản, mẫu hoàng nguồn gốc của một chi châu chấu hư không này, là bị người cải tạo qua, chỉ cần nghe được một mệnh lệnh liền sẽ tự sát.” Vương Lạc Tĩnh lạnh như băng nói: “Mục đích của nó, đương nhiên là để gửi nó đến một số nơi cư trú của Nhân tộc hẻo lánh, sau khi con người tạo thành trùng tai, lại ra mặt thu lấy thù lao trả giá cao tiêu diệt trùng tai.”

Cái gì!?

Sắc mặt của Thiên Dương Thánh Hoàng đều đen lại.

Trận tai trùng này kéo dài, tạo thành tổn thất lớn cho Thiên Dương thánh triều lại là do con người làm ra?

“Càng xảo trá là, tên lừa đảo này cho dù thu tiền, cũng sẽ không triệt để tiêu diệt trùng tai. Mà sẽ làm trùng tai không ngừng lặp đi lặp lại, thuận tiện cho hắn không ngừng ép lấy lợi ích. Vụ án tương tự, gần ngàn năm qua, ta đã tìm được dấu vết để lại ở ba thánh triều.” Vương Lạc Tĩnh gắt gao nhìn chằm chằm vào Thất Trùng Tiên Quân: “Ngươi cảm thấy, ta phân tích có đạo lý hay không?”

“Ngươi ngươi ngươi… Ngươi đây là đang vu oan!! Ngươi đang sỉ nhục thanh danh của Trùng Thánh nhất mạch ta.” Thất Trùng Tiên Quân sắc mặt tái xanh, thậm chí ngay cả thanh âm cũng đang âm thầm run rẩy: “Hay cho tiểu nha đầu nhà ngươi, không ngờ lại trắng răng làm bẩn Trùng Thánh ta…”

“Đủ rồi!”

Thấy hắn ngu xuẩn mất linh, Vương Lạc Tĩnh rốt cục hoàn toàn mất kiên nhẫn, lạnh giọng cắt ngang lời cãi lại của hắn: “Ngươi ngậm miệng lại chính là Trùng Thánh nhất mạch, ngươi nhìn xem, đây là cái gì?”

Nói xong, cổ tay nàng khẽ đảo, trong tay liền nhiều ra một lệnh bài đen sẫm.

Toàn thân lệnh bài được điêu khắc bằng mặc ngọc, mặt ngoài điêu khắc một Trùng Hoàng Thánh giai sinh động như thật, đang tản ra khí tức huyền ảo.

“Trùng Thánh Lệnh?”

Thất Trùng Tiên Quân bị dọa lui lại mấy bước, sắc mặt giống như gặp quỷ.

Trùng Thánh Lệnh này, chính là tiêu chí Trùng Thánh nhất mạch, nghe nói là tổ sư Trùng Thánh nhất mạch truyền lại, tổng cộng ba cái, xưa nay chỉ có đệ tử Trùng Thánh nhất mạch cực kỳ được coi trọng mới có tư cách nắm giữ.

Trùng Thánh Lệnh vừa ra, không thể nghi ngờ có thể chứng minh thân phận đệ tử nhất mạch của Vương Lạc Tĩnh Trùng Thánh.

Thất Trùng Tiên Quân là nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình gánh lấy thân phận môn hạ Trùng Thánh giả danh lừa gạt lâu như vậy, cũng không bị người vạch trần, hôm nay lại có chút bối rối như vậy, trực tiếp đụng vào trước mặt đệ tử của Trùng Thánh môn!

Chuyện cho tới bây giờ, trong lòng hắn biết rốt cuộc lừa gạt không nổi, vội vàng xoay người muốn dùng độn thuật chạy trốn.

"Vương Lạc Tĩnh ta, thay sư huynh Trùng Thánh thanh lý môn hộ, những người không có phận sự chớ xen vào." Thấy thế, vẻ mặt Vương Lạc Tĩnh vẫn bình tĩnh như cũ, lời nói của nàng lại như sấm mùa xuân nổ vang ở trong tai mọi người vang lên.

Cùng lúc đó.

Váy áo màu đen của nàng không gió mà bay, hoa văn hồ điệp trên váy lại sống lại, bỗng nhiên giang cánh lăng không bay lên, trong chốc lát liền bay đến giữa không trung.

Đó là một con bướm có cánh dơi cực lớn.

Con bướm màu vàng sẫm, hai cánh mọc lên hoa văn màu vàng huyền ảo, giữa hai cánh là hoa văn quỷ nhãn to lớn, tỏa ra khí tức thần bí và bá đạo.

Cánh bướm khẽ rung lên, một cỗ uy áp thần niệm bá đạo mạnh mẽ trấn áp về phía Thất Trùng Tiên Quân.

Hồ điệp thật mạnh!

Nhìn thấy một màn này, Thiên Dương Thánh Hoàng kia bởi vì suýt chút bị lừa mà phẫn nộ vô cùng, trong nội tâm cũng xẹt qua một tia kinh dị.

Con bướm này cũng chỉ tầm mười hai cấp, nhưng bày ra thần niệm lại mạnh hơn một đoạn so với Chân Tiên bình thường, hiển nhiên là trời sinh dị chủng, huyết mạch không tầm thường.

Khiến hắn kinh dị nhất chính là, nàng thế nhưng xưng hô Trùng Thánh là "sư huynh"!!

Nha đầu này rốt cuộc có lai lịch gì?

…

Chương 21: Thánh nữ Vương thị giương oai Thánh Vực!

…

Ngay khi tất cả quần chúng vây xem, bao gồm cả Thiên Dương Thánh Hoàng giật mình.

Bên kia.

Thần niệm mà con bướm tản ra cũng bao phủ trên người Thất Trùng Tiên Quân.

Trong nháy mắt, sắc mặt Thất Trùng Tiên Quân hơi đổi, tốc độ bị thần niệm áp chế chỉ một thoáng chậm lại mấy nhịp, trong lúc nhất thời ngay cả độn thuật cũng không thi triển ra.

Cùng lúc đó, cánh con bướm kia lại lần nữa rung lên, một cỗ khí tức huyền ảo khó hiểu lập tức bao phủ Thất Trùng Tiên Quân lại.

Tuy cổ khí tức kia là hướng về phía Thất Trùng Tiên Quân mà đi, nhưng quần chúng ăn dưa chung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi chút ít, nhất thời cảm giác thần hồn trầm xuống, có chút buồn ngủ, trong đầu càng là các loại ảo giác rậm rạp, làm cho người ta phiêu diêu tựa như rơi vào tiên cảnh mê người.

Thất Trùng Tiên Quân đứng mũi chịu sào, bước chân lảo đảo, trên mặt hiện ra nụ cười quỷ dị, dường như trong ảo cảnh gặp được vật khát vọng nhất, một bộ bị trúng huyễn thuật, trầm mê trong đó.

“Thần niệm huyễn thuật thật cường đại.”

Thấy một màn này, sắc mặt Thiên Dương Thánh Hoàng cũng ngưng trọng vài phần.

Hắn vung tay lên, một cỗ khí tức khổng lồ xẹt qua quần chúng vây xem, nhất thời xua tan huyễn thuật ảnh hưởng của bọn họ.

Về phần Thất Trùng Tiên Quân kia, hắn lại không quản.

Một mặt, vị nữ tu Lăng Hư tự xưng là Trùng Thánh sư muội này nếu nói là thanh lý môn hộ, hơn phân nửa là không hy vọng hắn nhúng tay, một mặt khác, hắn cũng muốn nhìn một

chút vị nữ tử tu vi bất quá Lăng Hư cảnh này, rốt cuộc còn có bao nhiêu thủ đoạn, dựa vào cái gì dám chính diện cứng rắn cùng một vị Chân Tiên cảnh Tiên Quân.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, những quần chúng bị thần niệm của Thiên Hoàng Điệp ảnh hưởng mà trúng chiêu nhao nhao như tỉnh mộng.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm vừa rồi, bọn họ đều kinh hãi đến mức sau lưng ướt sũng một mảnh, không tự chủ được lui ra một mảng lớn, cũng không dám nhìn Vương Lạc Tĩnh nữa, giống như là một yêu nữ khủng bố bất cứ lúc nào cũng có thể mị hoặc thần hồn người ta sợ hãi không thôi.

Đây chính là lai lịch của danh hiệu Huyễn Cổ tiên tử của Vương Lạc Tĩnh.

Con bướm này chính là 【 Thiên Tàm 】 mà ban đầu nàng nhận được từ Thánh Cổ Tộc, tinh thần lực của nó cực kỳ cường đại, hơn nữa tiềm lực cực kỳ kinh người. Dưới sự bồi dưỡng không ngừng của Vương Lạc Tĩnh, bươm bướm dần trở thành một trong những đòn sát thủ của nàng.

Kỳ thật lai lịch của con bướm này đích xác bất phàm, nghĩ ngày đó Huyết Tôn Giả xông qua phá diệt ngoại vi, đem kỹ thuật cấy ghép huyết mạch mang về đại lão Thần Vũ hoàng triều.

Chỉ là Thần Võ Thánh Hoàng cho rằng, loại kỹ thuật này là thí nghiệm tà ác của Tinh Cổ tộc, rất có thể sẽ phá vỡ luân lý đoàn kết của Nhân tộc, phá hư căn cơ sinh tồn của Nhân tộc, lúc này mới không nghe lời Huyết Tôn Giả truy nã, hi vọng hắn biết quay lại sai đường.

Mà trứng của con bướm này, cũng là do Huyết Tôn Giả lúc còn trẻ thu hoạch được trong cùng một di tích, lai lịch thập phần thần bí.

Về sau, đệ tử Huyết Tôn Giả dẫn tới Man Hoang chi địa dạy người Man Tộc Ngự Trùng Cổ Thuật, cũng xem trứng trùng như truyền thừa của Thánh Cổ.

Có thể được Tinh Cổ Tộc thu thập trứng hồ điệp trùng trong bảo khố, tự nhiên sẽ không phải là vật tầm thường. Chỉ là bởi vì tư liệu thiếu thốn, mặc dù đem Huyết Tôn Giả mang về,

cũng không phải rất rõ ràng lai lịch của nó, cái tên “Thiên Hoàng Điệp” này, chẳng qua là căn cứ theo đặc tính của nó đặt tên cho nó, cũng không phải là chủng tộc chân chính của nó.

Thiên Hoàng Điệp chính là con bướm hệ tinh thần cực kỳ hiếm thấy, trời sinh thần niệm cường đại, có thể thống ngự cổ trùng, sau khi trở thành bản mệnh cổ của Vương Lạc Tĩnh, đối với việc gia tăng thần niệm cũng là rất lớn. Nàng có thể áp chế thành công và khống chế được Mẫu Hoàng của Hư Không Trùng tộc, cũng có quan hệ rất lớn với con bướm này.

Dù sao mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc trời sinh thần niệm cường đại, không phải Ngự Trùng sư nào cũng có thể khống chế được.

Vương Lạc Tĩnh vì bồi dưỡng 【Mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc】, xông xáo Thánh Vực đã mấy trăm năm. Những năm gần đây, nàng một mực du lịch giữa các Đại Tiên Triều và Thánh Triều, xử lý các loại trùng tai, thỉnh thoảng còn đi Hư Không Hải săn giết Hư Không Thú.

Trong những năm này, nàng dùng tài phú cùng gia tộc tích góp đổi lấy tài nguyên, trong đó hơn phân nửa dùng ở trên người mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc, gần một nửa dùng trên người hồ điệp, mà chúng nó trưởng thành, cũng để cho thực lực bản thân nàng càng ngày càng mạnh.

Trải nghiệm như vậy cũng khiến cho Vương Lạc Tĩnh dần dần đạt được danh hiệu 【Huyễn Cổ tiên tử】.

Bất quá, nàng kinh lịch ở Thánh Vực cũng không phải thuận buồm xuôi gió.

Ban đầu, bởi vì tu vi của Vương Lạc Tĩnh chỉ có Lăng Hư cảnh sơ kỳ, luôn có một số người tâm thuật bất chính lấn sau lưng nàng không có thế lực mạnh mẽ làm chỗ dựa, muốn ỷ thế hiếp người khi nhục nàng, sau khi Vương Lạc Tĩnh tàn bạo thu thập mấy đợt người, hung danh của nàng dần dần truyền bá ra, loại tình huống này mới tốt hơn rất nhiều.

Nhưng bởi vậy, Vương Lạc Tĩnh cũng bị những người đó lén lút lấy ra biệt hiệu 【huyễn cổ yêu nữ】 này, dùng cái này bôi nhọ Hắc Vương Lạc Tĩnh.

Hơn nữa Vương Lạc Tĩnh một mực độc lai độc vãng, hiếm khi có quan hệ tốt với bạn bè, tác phong làm việc cũng rất cay độc, còn có một tay huyễn thuật thần thông khiến người ta sinh lòng sợ hãi, là ở trong một số thánh triều thường xuyên hoạt động của nàng, thanh danh của nàng trước sau đều là vừa chính vừa tà, lời khen một nửa.

Bất quá Vương Lạc Tĩnh căn bản không để ý những thứ này, thậm chí còn vui vẻ nhìn thấy, dù sao, nàng xưa nay không kiên nhẫn xã giao với người khác, hung danh ở bên ngoài ngược lại có thể chấn nhiếp một ít hạng người đạo chích nhàm chán, thay nàng bớt đi rất nhiều phiền toái.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Lại nói đến Thất Trùng Tiên Quân kia, mặc dù không có Thiên Dương Thánh Hoàng hỗ trợ khu trừ ảnh hưởng của thần niệm Thiên Hoàng Điệp, nhưng dù sao hắn cũng là tu sĩ Chân Tiên cảnh lâu năm, tu vi cũng không thấp, sau khi lâm vào ảo giác, vẻn vẹn chỉ mấy tức công phu, hắn liền mãnh liệt bừng tỉnh lại.

Vừa dọa ra một thân mồ hôi lạnh, ngạo khí cùng lửa giận trong lòng hắn cũng bị kích phát ra, giống như là dã thú bị bức đến không thể trốn khỏi góc tường nổi giận: - Nha đầu nho nhỏ khinh người quá đáng, bản tiên quân liều mạng với ngươi!!

Hắn chạy trốn bất quá là bởi vì trong lòng biết mình đánh không lại Thiên Dương Thánh Hoàng mà thôi, cũng không phải bởi vì sợ đối phương chỉ là một Lăng Hư cảnh nữ tu!

Cho dù là Trùng Thánh sư muội thì như thế nào, hôm nay, hắn phải cho nữ tu không biết trời cao đất rộng này một chút nhan sắc một chút!!!

Chỉ một thoáng.

Uy thế trên người Thất Trùng Tiên Quân phóng đại, bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại mà âm trầm. Khí huyết phun trào, cả người hắn đều phồng lên, khuôn mặt đỏ bừng.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy ra một cái túi linh trùng, sau đó há mồm phun ra một ngụm máu lên trên túi linh trùng.

Trong túi linh trùng kia lập tức xao động phồng lên, từng đầu tà vật độc trùng nhiễm máu tranh nhau chen lấn từ bên trong đi

ra, thân hình đón gió dài ra, trong chớp mắt hóa thành từng đầu cự trùng độc thú khổng lồ.

Những cự trùng độc thú này có rất nhiều loại, có nhện, rết, rắn độc, rắn, cóc, cũng có hai đầu toàn thân bao bọc trong sương mù đen, lộ ra tà trùng kỳ lạ miệng, số lượng tổng cộng đạt đến bảy con.

Chắc hẳn đây cũng là nguồn gốc của danh hiệu "Thất Trùng Tiên Quân".

Những cự trùng độc thú này mỗi một đầu đều tản ra hung diễm cuồn cuộn, hiển nhiên ít nhất đã đạt đến cấp độ thập nhị giai.

Chúng nó hoặc phun khói độc, hoặc cả người tỏa ra khí tức băng sát, hoặc lộ ra răng nhọn dày đặc, vươn móng vuốt hàn quang lạnh thấu xương, vây công Vương Lạc Tĩnh.

Trong đó khí thế thịnh nhất, là một con cóc hình thể to lớn.

Toàn thân nó tỏa ra kim quang xán lạn, tản ra hàn ý vô tận, khí tức toàn thân càng lạnh thấu xương mà nguy hiểm, đạt đến thập nhị giai đỉnh phong, khoảng cách đến thập tam giai tương đương với nhân loại Chân Tiên cảnh cũng chỉ cách một đường.

Vừa rơi xuống đất, hai má con cóc to lớn kia liền nhanh chóng phồng lên, trong chớp mắt phồng lên thành hai túi khí thật lớn.

Sau một khắc.

"Oa!!"

Một tiếng ếch kêu đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên.

Sóng năng lượng khủng bố ầm ầm nổ tung, ngay cả không gian cũng bị chấn vỡ vụn, hóa thành một đạo sóng xung kích cường đại xâm nhập vào Vương Lạc Tĩnh.

Thôn Nguyệt Kim Thiềm?!

Trong quần chúng ăn dưa có không ít người nhận ra độc vật này, trong lúc nhất thời sắc mặt đại biến, nhịn không được lên tiếng kinh hô, đồng thời thân hình cũng không tự chủ được liên tục lui về phía sau.

Đây chính là một loại độc vật hung danh rõ ràng, tại Thánh Vực rất nhiều địa phương đều tạo thành tai nạn không nhỏ.

Đồng thời, Thôn Nguyệt Kim Thiềm cũng là một trong 【Mười đại hung độc chủng】 mà chính phủ Đông Hà thần triều tuyên bố, dùng cái này cảnh cáo thế nhân, vạn nhất đụng phải độc vật này chớ cậy mạnh, nên sớm chạy trốn tự bảo vệ mình.

Mà ngoại trừ Thôn Nguyệt Kim Thiềm ra, sáu con hung vật độc trùng khác của Thất Trùng Tiên Quân cũng đều là dị chủng uy danh hiển hách, chỉ là danh khí và thực lực không bằng Thôn Nguyệt Kim Thiềm mà thôi.

"Thất Trùng Tiên Quân này vẫn có chút năng lực." Thiên Dương Thánh Hoàng âm thầm nhíu mày, cũng không biết tiểu nha đầu Vương Lạc Tĩnh nhìn khí tức ước chừng chỉ có Lăng Hư cảnh tầng sáu kia, có thể ngăn cản hay không?

Nếu như đợi lát nữa nàng thật sự gặp phải nguy hiểm, xem nàng trước đó hỗ trợ vạch trần âm mưu, lại là Trùng Thánh sư muội, hắn nên ra tay cứu một chút thì vẫn phải cứu một chút.

Nhưng ngay lúc quần chúng ăn dưa rối loạn binh mã, Vương Lạc Tĩnh với tư cách đối tượng tiến công vẫn trấn định tự nhiên như cũ, thậm chí trong đôi mắt đen sẫm kia của nàng cũng vẫn bình tĩnh không gợn sóng, giống như hết thảy trước mắt căn bản không đáng để nàng động dung.

Chỉ thấy nàng lật tay ngọc, trong tay cũng nhiều ra một cái túi linh trùng.

Linh trùng nang này thoạt nhìn nhỏ hơn rất nhiều so với cái tên Thất Trùng Tiên Quân kia, giống như da thú chế thành mặt ngoài lại trang trí đầy rậm rạp phù văn màu vàng sậm, tản ra thánh uy hiển hách, thuần túy dùng cảm giác áp bách mà nói muốn vượt xa Thất Trùng Tiên Quân.

"Đây là? Linh trùng nang cấp Thánh Khí?"

Thiên Dương Thánh Hoàng híp mắt lại, trong lòng thất kinh không thôi.

Linh trùng nang vốn cũng không phải là bảo vật thông thường, dù sao chỉ có số lượng Linh Trùng sư rất thưa thớt mới dùng được, tiêu thụ không rộng, Luyện Khí sư cũng rất ít chuyên môn luyện chế.

Linh Trùng nang cấp Tiên Khí giống như Thất Trùng Tiên Quân kia, đã là có giá trị xa xỉ rồi.

Linh trùng nang cấp Thánh Khí, Thiên Dương Thánh Hoàng sống hơn nửa đời người cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng chưa từng nghĩ tới, hôm nay lại nhìn thấy trên người một tiểu nha đầu tuổi còn trẻ.

Túi linh trùng cấp thánh khí này bao nhiêu tiền?

Thiên Dương Thánh Hoàng trong lòng mơ hồ kinh hãi không thôi. Cái này sợ là so với trấn quốc thánh khí Thiên Dương hoàng thất đời đời truyền thừa xuống của bọn hắn 【Thiên Dương Thánh Hoàng Chung】, còn muốn cao hơn một chút đi?

Phải biết rằng, Thiên Dương Thánh Hoàng đã định giá khoảng chừng ba mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thiên Dương Thánh Hoàng có chút chua xót.

Cái này nha, không, tiểu tiên tử này rốt cuộc là lai lịch gì a?

Những vòng vo trong lòng Thiên Dương Thánh Hoàng, Vương Lạc Tĩnh cũng không biết. Sau khi lấy ra túi linh trùng, nàng cũng không dùng tinh huyết thôi động như Thất Trùng Tiên Quân, mà là liên thủ dùng thần niệm thúc giục với Quỷ Nhãn Cự Điệp.

Trong nháy mắt, từng con hung trùng hình thù dữ tợn đáng sợ từ trong túi linh trùng vỗ cánh bay ra, một con, hai con, ba con… trọn vẹn mười hai con.

Hình thể của chúng nó cũng đón gió dài ra, trong chớp mắt đã trở nên phi thường to lớn, mỗi một con đều tản ra hung uy cuồn cuộn, thực lực cũng đều đạt đến cấp mười hai.

Vừa rơi xuống đất, chúng liền sải cánh, hung hãn vô cùng nhào tới hung trùng của đối phương.

Không giống với đối phương chủng loại phong phú, hung trùng trong túi của Vương Lạc Tĩnh chỉ có một loại, phía dưới giáp xác sau lưng của chúng mọc ra một màng cánh mỏng manh, hai trảo giống như hai thanh liêm đao sắc bén, miệng dữ

tợn, tốc độ cực nhanh, phảng phất như là chuyên giết chóc mà sinh.

Không thể nghi ngờ, đây là hung trùng do mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc sinh ra.

Khác với linh trùng thông thường, Hư Không Trùng tộc chỉ có Mẫu hoàng có trí tuệ tương đối cao, hung trùng mà nó sinh ra cũng không có ý thức bản thân, hoàn toàn là công cụ để giết chóc và ăn mòn mà sinh, suốt đời đều chỉ vì nuôi dưỡng Mẫu hoàng mà tồn tại.

Vương Lạc Tĩnh bỏ ra thời gian mấy trăm năm, tiêu phí lượng lớn tài nguyên, chẳng những đem tiền mình kiếm mấy trăm năm toàn bộ bồi thường vào, còn nợ gia tộc một bãi, mới thành công bồi dưỡng mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc đến cấp mười ba.

Mà cùng lúc đó, thông qua làm nhiệm vụ giết chóc cùng thôn phệ, nàng trong mấy trăm năm này cũng thành công bồi dưỡng ra một nhóm lớn Trùng tướng Trùng binh.

Mười hai con trước mắt này, chính là mười hai con trùng tướng hung hãn nhất mà nàng tỉ mỉ bồi dưỡng ra, mỗi một con đều trút hết tâm huyết vô tận của Vương Lạc Tĩnh.

Mà đây cũng là một trong những át chủ bài mà nàng hôm nay dám đơn thương độc mã xông xáo Thánh Vực.

Tinh thần lực của Mẫu hoàng Hư Không Trùng tộc cường đại, cực kỳ khó có thể khống chế, nếu không phải bản thân huyết mạch của nàng đã đạt tới Thánh Nữ Bính đẳng, lại có Thiên Hoàng Điệp gia trì, chỉ bằng tu vi của nàng bây giờ, muốn khống chế mẫu hoàng Thập Tam giai cũng không làm được.

Mười hai con trùng vừa ra, cục diện trên chiến trường lập tức biến thành mười hai chọi bảy!

Ngoại trừ Thôn Nguyệt Kim Thiềm cần hai con trùng kiềm chế ra, binh lực còn lại so sánh là mười so sáu! Dưới tình huống có được ưu thế số lượng, bản năng giết chóc của Vương Lạc Tĩnh Hư Không Trùng phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, lấy nhiều đánh ít, hung tàn cắt xé từng con độc trùng hình tượng cổ quái, xé rách thành mảnh nhỏ.

“Phốc!”

Thất Trùng Tiên Quân biến sắc, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi.

Thần hồn của hắn cùng độc trùng tương liên kết, mỗi một con độc trùng bị thương nặng hoặc mất mạng, đều sẽ mang đến cho hắn thần hồn trùng kích cùng thương thế. Mấy ngụm máu tươi phun xuống, sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng trắng, cả người tựa như quả bóng da xì hơi ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt sợ hãi, không dám tin.

“Làm sao có thể, chuyện này sao có thể?”

Hắn đường đường là một Linh Trùng sư Chân Tiên cảnh, vậy mà không cường đại bằng một Linh Trùng sư Lăng Hư cảnh, nói ra ai tin?!

Mà lúc này, sâu tướng thấy máu càng thêm hưng phấn, bắt đầu điên cuồng tấn công những con hung trùng kia, xé nát một con sau đó lập tức xông xuống phía dưới.

Trong lúc nhất thời, ưu thế giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, mười hai con Trùng tướng kia càng đánh càng hăng, cuối cùng cắn xé Thôn Nguyệt Kim Thiềm chỉ cách mười ba giai kia đến trọng thương.

Trên thực tế, nếu như không phải Vương Lạc Tĩnh cố ý ra lệnh, để chúng lưu lại tính mạng cho Thôn Nguyệt Kim Thiềm, lúc này chỉ sợ Thôn Nguyệt Kim Thiền cũng đã biến thành mảnh vỡ.

Thôn Nguyệt Kim Thiềm này vô cùng hiếm thấy, thực lực cũng mạnh, nàng thân là một Linh Trùng sư, tự nhiên cũng có chút thèm thuồng.

Về phần dị chủng độc trùng khác, Vương Lạc Tĩnh không coi trọng, đương nhiên sẽ không có mệnh tốt như vậy, mỗi một bộ phận thi thể của bọn chúng đều trở thành phần thưởng khao đám trùng.

Chúng nó vây quanh thi thể, ăn như hổ đói đem hài cốt của sáu con độc trùng lưu lại toàn bộ ăn sạch sẽ, ngay cả cặn cũng không có buông tha.

Theo thức ăn bổ sung, thương thế trên người chúng lưu lại trong chiến đấu cũng bắt đầu khôi phục với tốc độ mắt thường

có thể thấy được, ngay cả khí tức cũng trở nên càng thêm mạnh mẽ nặng nề hơn.

Tình cảnh hung bạo như thế, đám quần chúng vây xem thấy mà trong lòng nguội lạnh, cũng càng thêm kính sợ đối với Vương Lạc Tĩnh.

Đừng nói là những tu sĩ dưới Lăng Hư cảnh kia, cho dù là những lão tổ tông Chân Tiên cảnh đến xem náo nhiệt, trong đôi mắt cũng lộ ra cảnh giác và sợ hãi.

Bọn họ đã nhìn thấy toàn bộ quá trình chiến đấu vừa rồi, với mức độ hung tàn của những con côn trùng kia, cho dù đổi lại là bọn họ làm đối thủ của Vương Lạc Tĩnh, chỉ sợ kết cục cũng không khá hơn chút nào.

Có thể lấy tu vi Lăng Hư cảnh, vượt cấp áp chế Chân Tiên cảnh, cũng chỉ có những công tử hàng đầu của quý tộc thế gia Trung thổ, hoặc là các đệ tử đứng đầu Đạo Cung mới có thể làm được?

“Rốt cuộc ngươi là ai!” Lúc này, sắc mặt Thất Trùng Tiên Quân đã trắng bệch như tờ giấy, ngực loang lổ vết máu, ánh mắt nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh càng vô cùng kinh hãi.

Nhưng sợ hãi đồng thời, trong lòng hắn cũng thập phần không cam lòng.

Bố cục kế hoạch lần này sâu xa, vốn là đã nắm chắc, hắn tuyệt đối không nghĩ tới lại bị một nha đầu đột nhiên chạy đến phá hủy.

“Thần Võ Trường Ninh Vương thị, Vương Lạc Tĩnh.” Vương Lạc Tĩnh ngữ khí thản nhiên.

Trong lúc trả lời, thần niệm nàng hơi động một chút, khí tức lớn mạnh lên một vòng, vây quanh Thất Trùng Tiên Quân.

Thần Võ Trường Ninh Vương thị?

Thiên Dương thánh triều bao gồm cả Thánh Hoàng, quần chúng đều nhíu mày.

Cái tên này hết sức lạ lẫm, bọn họ đều chưa từng nghe qua.

Cũng khó trách, mặc dù Thần Vũ thế giới ở trong mấy trăm năm này đã dần dần sinh động, nhưng Thánh Vực quá lớn,

phạm vi sinh động của những thế gia ở Thần Vũ thế giới sau khi tới đây cuối cùng có hạn, lực ảnh hưởng tự nhiên cũng không có nổi lên.

Dựa theo phương thức tính toán danh vọng của Vương Thủ Triết mà tính, hiện tại điểm danh vọng của Đông Hà thần triều đại khái cũng chính là hai mươi điểm, đạt tới tình trạng hơi có chút danh tiếng.

Tuy nhiên, có sự rung động mà lần này Vương Lạc Tĩnh ra tay ở Thiên Dương thánh triều mang đến, tin tưởng danh vọng của Thần Võ Trường Ninh Vương thị tuyệt đối sẽ lại lần nữa tăng trưởng một đoạn nhỏ. Ít nhất ở trong phạm vi Thiên Dương thánh triều, tuyệt đối là nổi danh.

“Ngoài ra, ta cũng là sư muội của Trùng Thánh. Ngươi đã giả danh lừa gạt khiến ta bị thương, đương nhiên ta phải thanh lý tên khốn mạo danh đỉnh phong như hắn.” Ánh mắt Vương Lạc Tĩnh lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Thất Trùng Tiên Quân giống như đang nhìn một người chết.

Về phần quan hệ giữa nàng cùng Trùng Thánh, cùng với sư muội vì sao lại trở thành Trùng Thánh, đó chính là một câu chuyện khác.

“Đừng giết ta!”

Khi chạm vào ánh mắt lạnh như băng của Vương Lạc Tĩnh, Thất Trùng Tiên Quân tâm thần run rẩy dữ dội, lúc này cũng bất chấp mọi thứ, bắt đầu đau khổ cầu xin tha thứ: “Ta sai rồi! Ta không nên mạo hiểm danh hiệu Trùng Thánh đại nhân làm chuyện xấu, làm bẩn thanh danh của lão nhân gia ngài ấy! Ta nguyện ý bồi thường, bồi thường tổn thất của Trùng Thánh đại nhân!”

Nghe nói như thế, Thiên Dương Thánh Hoàng ở một bên sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nhất thời âm lệ lên.

Vương Lạc Tĩnh nói không sai, quả nhiên là Thất Trùng Tiên Quân này đang giở trò quỷ.

Ánh mắt của hắn chuyển đến trên người Nhị hoàng tử, chỉ thấy Nhị hoàng tử sắc mặt trắng bệch, đã thất kinh, phảng phất một bộ đại nạn lâm đầu.

“Nói xem tình hình, nói không chừng ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Ánh mắt Vương Lạc Tĩnh lạnh như băng, giọng nói không hề phập phồng: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể không nói. Dù sao, ta cũng không cảm thấy hứng thú lắm đối với chuyện ngươi phạm tội như thế nào, chỉ là muốn thay sư huynh thanh lý ngươi.”

“Vâng vâng vâng, ta nói, cứ nói.” Thất Trùng Tiên Quân cảm giác được sát ý của Vương Lạc Tĩnh, vội vàng nói ra tiền căn hậu quả.

Hóa ra con châu chấu hoàng hư không kia là thất trùng tiên quân tự mình cải tạo qua huyết mạch, chỉ cần nó sinh hạ hậu đại, đều sẽ có khiếm khuyết huyết mạch.

Mà Thất Trùng Tiên Quân chỉ cần sử dụng một loại chấn động vô hình đặc biệt là có thể ra lệnh cho tất cả hậu duệ châu chấu tự bạo.

Hắn chính là lợi dụng điểm này, đặc biệt bắt lấy châu chấu Hoàng Hư Không, sau khi cải tạo âm thầm đưa đến một thánh triều hẻo lánh nào đó. Chờ đàn châu chấu bộc phát số lượng, tàn sát bừa bãi trong thánh triều, mà đối phương lại thúc thủ vô sách, lại ra mặt thu trả thù lao khổng lồ bằng phương thức giải quyết trùng tai.

Hơn nữa hắn còn không chịu giải quyết một lần, sẽ để nạn châu chấu lặp đi lặp lại, ép trả thù lao nhiều lần, để đạt được lợi ích lớn nhất.

Thiên Dương thánh triều, đã là người bị hại thứ tư gần ngàn năm qua.

Đương nhiên, mỗi lần Thất Trùng Tiên Quân hành động, vì an toàn và hành sự tiện nghi, sẽ chọn ra một phối hợp nội ứng thân phận xuất chúng trong nội bộ Thánh Triều. Chờ sau khi hoàn thành án, hắn cũng sẽ phân phối một ít chỗ tốt cho nội ứng.

Không hề nghi ngờ, nội ứng lần này hơn phân nửa chính là vị Nhị hoàng tử kia.

Sở dĩ hắn một mực không có bộc lộ ra, một là bởi vì chu kỳ gây án của hắn tương đối dài, thường thường mấy trăm năm mới ra tay một lần, hai, cũng là bởi vì có nội ứng, cho dù có

chỗ nào sơ hở, cũng có thể kịp thời bổ cứu, mặc dù có người mẫn cảm sinh lòng nghi hoặc, cũng thường không tìm được manh mối, về sau thường cũng không giải quyết được gì.

Nếu không phải Vương Lạc Tĩnh tâm tư tinh tế, địa phương tham dự khu trừ trùng tai lại đủ nhiều, manh mối trong lúc vô tình đối đầu, chỉ sợ cũng sẽ không nhận ra được dị thường.

Vương Lạc Tĩnh đã sớm đoán được tất cả những thứ này, nghe xong cung cấp của Thất Trùng Tiên Quân cũng chỉ gật gật đầu, thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ, cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Thiên Dương Thánh Hoàng lại giận tím mặt: “Tốt tốt tốt! Hay cho một cái tận hiếu tận trách nhị hoàng tử! Người đâu! Trước bắt nghiệt súc này giam giữ thẩm vấn đã.”

Tiếng nói vừa dứt, một đám cấm vệ lập tức vọt lên, bắt lấy nhị hoàng tử gần như xụi lơ, áp giải vào nhà tù.

Thiên Dương Thánh Hoàng lúc này mới vẻ mặt hòa ái thân thiện nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh, thái độ khách khí hơn trước không biết bao nhiêu lần: “Lần này đa tạ tiên tử ra tay tương trợ, ân tình của tiên tử chúng ta nhất định sẽ không phụ lòng. Không bằng tiên tử giao Thất Trùng Tiên Quân cho bản hoàng xử trí, bản hoàng còn muốn đòi hắn đền bù tổn thất của thánh triều chúng ta.”

Vương Lạc Tĩnh liếc hắn một cái, ngữ khí thản nhiên: “Thứ nhất, người là ta bắt được, xử trí như thế nào là chuyện của ta. Thứ hai, về đòi bồi thường, ta phải thay sư huynh Trùng Thánh của ta bồi thường phí danh dự tổn thất trước. Thứ ba, ta giải quyết trùng tai cho Thiên Dương thánh triều các ngươi, một ngụm thu hai mươi viên linh thạch Hỗn Độn không quá đáng chứ?”

Ba điểm mà nàng đưa ra, đều sắc bén hơn một chút.

Sắc mặt của Thiên Dương Thánh Hoàng cũng đen lại.

Chờ đến khi ngươi hoàn tất bồi thường, Thất Trùng Tiên Quân này chẳng phải là bị đào rỗng rồi? Vậy hắn còn bắt bồi thường cái rắm a?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của hắn có chút âm tình bất định.

“Lão tổ tông, ta cho rằng Huyễn Cổ tiên tử nói đúng.” Tứ hoàng tử nhìn Vương Lạc Tĩnh, lại ngó ngó Thiên Dương thánh hoàng, cuối cùng đánh bạo bu lại, cẩn thận đề nghị: “Nếu lần này không có tiên tử ra tay, tổn thất của Thiên Dương thánh triều chúng ta chỉ sợ vượt xa gấp mấy lần hiện tại.”

Thiên Dương Thánh Hoàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Tên tiểu tử thối ăn cây táo rào cây sung này, rốt cuộc là ngươi giúp bên nào?

Bất quá, hắn cũng thừa nhận lão tứ nói có chút đạo lý.

Dựa theo lời khai của Thất Trùng Tiên Quân, cho dù hắn trả tiền mời Thất Trùng Tiên Quân xử lý trùng tai, trùng tai cũng sẽ không lập tức kết thúc, còn phải bị Thất Trùng Tiên Quân nhổ lông dê mấy lần không nói, trùng tai tiếp tục tàn sát bừa bãi cũng sẽ kéo dài tổn thất thật lớn cho Thiên Dương Thánh Triều.

Loại tình huống này, chỉ nghĩ thôi cũng đã bắt đầu cảm thấy khó chịu rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn vẫn thở dài, quyết định thỏa hiệp, chỉ là nhịn không được nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh, cò kè mặc cả nói: “Tiền thù lao của hai mươi Hỗn Độn linh thạch, có phải hơi đắt hay không?”

“Chê đắt?” Vương Lạc Tĩnh khẽ gật đầu, vẻ mặt không sao cả: “Được, vậy ta sẽ dẫn tù binh của ta cáo từ. Ta sẽ áp giải hắn đến quan phủ Trung Thổ nhận tội.”

“Cái gì?”

Thiên Dương Thánh Hoàng lập tức luống cuống.

Ngươi vừa đi, chẳng phải là vấn đề tai nạn trùng hoàn toàn không có giải quyết? Tương lai toàn bộ Thiên Dương thánh triều đều sẽ bị châu chấu gặm sạch sẽ?

Sắc mặt hắn có chút lo lắng bất định, ánh mắt có chút nguy hiểm, rồi lại tựa hồ đang cố kỵ điều gì đó, có chút do dự.

“Ta khuyên Thánh Hoàng bệ hạ cẩn thận làm việc.” Vương Lạc Tĩnh kinh nghiệm thập phần lão đạo, vừa nhìn ánh mắt

này của hắn liền đoán được hắn đang suy nghĩ gì, cười lạnh một tiếng nhắc nhở: “Sư huynh của ta là Trùng Thánh không sai, nhưng hậu trường và chỗ dựa của ta cũng không phải là hắn. Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, gia tộc nào mới có thể bồi dưỡng ra tiên thiên thánh nữ như ta đây?”

Tiên thiên thánh nữ! Quả nhiên là tiên thiên thánh nữ!

Sắc mặt của Thiên Dương Thánh Hoàng lập tức có chút suy sụp.

Lúc trước hắn thấy Vương Lạc Tĩnh trẻ tuổi như vậy đã có tu vi bực này, thật ra cũng đã có suy đoán, chỉ là trong trận chiến lúc trước thấy nàng không dùng đến Thánh Đồ, liền có chút nghi hoặc cùng không tin chắc.

Đúng vậy, dạng gia tộc nào có thể bồi dưỡng ra một đứa bé như vậy? Lẽ nào nói, Thần Võ Trường Ninh Vương thị kia thật sự là một gia tộc ẩn thế đáng sợ nào đó sao?

Làm một đời Thánh Hoàng, Thiên Dương Thánh Hoàng tự nhiên nghe nói qua một ít truyền thuyết gia tộc lánh đời.

Loại gia tộc này, không có ngoại lệ đều là các gia tộc cổ xưa truyền thừa lâu đời, nội tình sâu đến đáng sợ, là tuyệt đối không thể trêu chọc. Thật muốn đem người ta chọc đến cọng lông rồi, người ta nghiêm túc lên, tổ tiên truyền thừa xuống này sợ là đều không bảo vệ được.

“Bệ hạ cứ từ từ suy nghĩ.” Vương Lạc Tĩnh để trùng ngậm Thất Trùng Tiên Quân lên, lạnh nhạt nói, “Ta cần tìm một nơi bí mật, tiếp tục thẩm vấn hắn một chút bí ẩn liên quan tới Linh Trùng Sư.”

Dứt lời, nàng liền ung dung tự nhiên nghênh ngang rời đi.

Thiên Dương Thánh Hoàng trơ mắt nhìn nàng rời đi, không dám có bất kỳ ngăn trở nào.

Giống như vậy Tiên Thiên Thánh Nữ thường thường đều là tầng lớp hạch tâm gia tộc, dám thả một mình nàng đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, có trời mới biết trong tay nàng còn nắm giữ át chủ bài gì? Nếu tùy tiện động thủ, một khi làm không tốt, nói không chừng sẽ triệu hoán hình chiếu của vị Đạo Chủ nào đó đến.

Một bên này, trong lòng Thiên Dương Thánh Hoàng nghẹn khuất lại bất đắc dĩ, Vương Lạc Tĩnh ở bên kia lại không hề lo lắng chút nào.

Sau khi rời khỏi nông trang hoàng thất, nàng liền tìm một chỗ yên tĩnh, bắt đầu nghiêm hình bức cung Thất Trùng Tiên Quân.

Trong lòng Thất Trùng Tiên Quân biết sinh tử của mình hoàn toàn nằm trong tay Vương Lạc Tĩnh, đương nhiên không dám phản kháng, toàn bộ hành trình đều biểu hiện vô cùng thành thật.

Đầu tiên, chính là yêu cầu bồi thường của Vương Lạc Tĩnh.

Trong nhẫn trữ vật của Thất Trùng Tiên Quân vật tư phong phú, chỉ là Hỗn Độn linh thạch đã có hai mươi tám viên, mặt khác nguyên liệu cùng tài nguyên tổng cộng cũng có giá trị mấy viên Hỗn Độn linh thạch.

Vương Lạc Tĩnh không hề khách khí với hắn chút nào, tất cả đều lấy đi.

“Coi như cũng được, những thứ này coi như thay sư huynh ta thu thanh danh làm ô phí.”

Trong mắt của nàng nổi lên một vòng tà khí.

Tiền này nàng đương nhiên phải trung tâm kiếm đủ tiền riêng. Nói đùa! Nàng còn thiếu gia tộc cống hiến nợ kìa!

Mặc dù nói gia tộc sẽ không giục, nàng chậm rãi trả cũng được, nhưng nàng chính là trưởng bối của gia tộc, mẫu mực trong suy nghĩ của vô số tiểu bối, đương nhiên đương nhiên sẽ có tác dụng dẫn đầu. Nhất là hôm nay tổng số nhân khẩu trong gia tộc đã vô cùng khả quan, tài nguyên trong tộc con cháu đều có, nàng nợ tài nguyên gia tộc nếu là nợ quá lâu, chẳng khác nào là biến tướng chiếm đoạt tài nguyên của bọn tiểu bối.

Có thể sớm trả lại, tự nhiên vẫn phải sớm một chút.

“Còn có một vấn đề. Bây giờ ngươi còn không ít tài nguyên, cách lần gây án trước đó còn chưa tới trăm năm, với biểu hiện cẩn thận của ngươi từ trước đến nay, không nên vội vã gây án lần nữa, điều này không hợp tình lý.” Vương Lạc Tĩnh tâm tư tinh tế, nhạy bén phát hiện không thích hợp, bắt đầu nghiêm

hình bức cung lần nữa, thậm chí vận dụng Quỷ Nhãn Hồ Điệp, dùng thần niệm công kích.

Thất Trùng Tiên Quân rất nhanh không kiên trì nổi nữa, sau khi cầu xin Vương Lạc Tĩnh cam đoan tha cho hắn một mạng, hắn rốt cục thổ lộ tình hình thực tế.

"Ta là vì một viên Đạo Nguyên Đan. Trước đây ta tìm hiểu được tin tức, biết được hội đấu giá chợ đen tiếp theo bên Nam Lam Thần Châu sẽ mở ra vào khoảng một trăm năm mươi năm sau, trong vật phẩm đấu giá lần này có một viên Đạo Nguyên Đan." Thất Trùng Tiên Quân thống khổ khai báo, "Trên tay ta còn chưa đủ tiền mua được Đạo Nguyên Đan, bởi vậy muốn kiếm thêm một đợt lớn, dễ dàng lấy được Đạo Nguyên Đan."

Đấu giá hội chợ đen ở Nam Lam thần châu? Lại còn xuất hiện kỳ vật Đạo Nguyên đan?

Ánh mắt Vương Lạc Tĩnh run lên.

Đây ngược lại là một tin tức phi thường đáng giá.

Theo nàng biết, dường như Tứ ca ca Vương Thủ Triết rất muốn một viên Đạo Nguyên đan.

Nhưng trước mắt Đông Hà thần triều cũng chính là Thái Sơ đạo chủ vận khí tốt luyện ra ba viên, một viên nghe nói cho đệ tử y bát Doanh Linh Trúc, mặt khác hai cái thế lực khắp nơi đều muốn, nhưng Thái Sơ đạo chủ một mực ấn không cho.

Thật ra từ trên lý luận mà nói, hiệu quả của Đạo Nguyên Đan cũng chỉ nằm ở giữa Tiên Cải Dịch và Thánh Cải Dịch, mà trước mắt Vương thị hợp thành một lọ Thánh Cải Dịch chi phí, cũng chính là mười viên Hỗn Độn Linh Thạch, mà Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan này lại có thể bán ra với giá trên trời mấy chục Hỗn Độn Linh Thạch, cái giá này hiển nhiên là cao hơn giá trị thực tế của nó rất nhiều.

Không hề nghi ngờ, đây là bởi vì vấn đề sản lượng mà dẫn đến giá cả cực độ hư cao.

So sánh mà nói, khát vọng của Vương thị đối với nó kỳ thật cũng không lớn như thế lực khác, bởi vì hợp thành Thánh Cải Dịch hiển nhiên có lợi hơn một chút. Đan này đối với Vương thị ý nghĩa duy nhất ở chỗ, dược hiệu của nó và Thánh Cảy

Dịch không xung đột, có thể dùng để tăng huyết mạch cực hạn.

Nhưng mà, cùng lúc tâm động, Vương Lạc Tĩnh rất nhanh đã nhận ra chỗ không thích hợp.

Ánh mắt nàng trầm xuống, giọng nói cũng trở nên nghiêm nghị: "Một Chân Tiên cảnh như ngươi vì sao khát vọng Đạo Nguyên Đan như thế? Vật kia dùng trên người thánh tử thánh nữ Lăng Hư cảnh có hiệu quả tốt nhất, ngươi lấy được thì đã sao? Với tu vi hiện tại của ngươi, mặc dù dùng Đạo Nguyên Đan hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều, lại không tấn thăng được Đại La cảnh…"

"Chẳng lẽ? Ngươi còn có một bộ Thánh Đồ, đang chờ ngươi kế thừa?"

Vương Lạc Tĩnh tâm tư xoay chuyển thật nhanh, trong đôi mắt phút chốc xẹt qua một tia hưng phấn.

Không sai, Thánh chủng của gia tộc bình thường muốn kế thừa Thánh đồ tự nhiên không cần tốn một cái giá lớn như thế, đi mua Đạo Nguyên đan giá trị cao như thế.

Lấy sự hiếm có cùng với giá cả kinh khủng của Đạo Nguyên Đan, cho dù không dùng để bồi dưỡng Đạo Tử, cũng là dùng để bồi dưỡng hạt giống Đại La Thánh Tôn hậu kỳ, nếu không được không bù mất. Cho nên, nhu cầu của nó bình thường đều là thế lực đỉnh cao như Thái Sơ Đạo Cung, hoặc là Thánh tộc đỉnh tiêm như Doanh thị.

Nếu có tán tu muốn mua, bình thường đều xuất hiện tình huống cực kỳ đặc thù.

Thí dụ như, có tu sĩ ngoài ý muốn giẫm phải vận cứt chó, dựa vào cơ duyên đạt được Thánh Đồ, lại bởi vì tu vi đã đạt tới Chân Tiên cảnh mà bỏ lỡ thời cơ kế thừa Thánh Đồ tốt nhất.

Dưới loại tình huống này, hiệu quả tẩy tủy phạt mao của Thánh đồ sẽ giảm đi rất nhiều không nói, tư chất của bản thân tu sĩ cũng thường thường không đủ để kế thừa Thánh đồ. Nếu là tu sĩ nhìn thông suốt, có lẽ sẽ lựa chọn để cơ hội kế thừa Thánh đồ cho tiểu bối, nhưng nếu không cam lòng, kiên trì muốn kế thừa Thánh đồ, vậy chỉ có thể nghĩ cách nâng cao huyết mạch.

Thập nhị phẩm Đạo Nguyên Đan, chính là cơ hội.

Yêu cầu của việc dùng Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan là mức độ thức tỉnh huyết mạch vượt qua Thập Nhất trọng, tu vi cũng vượt qua Lăng Hư cảnh. Tu sĩ Chân Tiên cảnh đương nhiên cũng là đối tượng thích hợp để phục dụng. Vả lại bởi vì tu sĩ Chân Tiên cảnh có tu vi cao, thể chất mạnh, cho dù không có Đạo Chủ hộ pháp cũng có thể tự mình tiêu hóa đan dược lực.

Đến lúc đó tư chất huyết mạch được tăng lên, tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng có thể miễn cưỡng kế thừa Thánh Đồ.

Chỉ là làm như vậy, cái giá phải trả thật sự là quá lớn, bình thường tán tu đều tương đối nghèo, coi như có tâm cũng chưa chắc mua được Đạo Nguyên Đan. Ngược lại Thất Trùng Tiên Quân này, dựa vào giả danh lừa bịp, gia cảnh giàu có…

Chết tiệt! Vương Lạc Tĩnh này không khỏi cũng quá nhạy cảm rồi!

Vương Lạc Tĩnh vừa dứt lời, sắc mặt Thất Trùng Tiên Quân lập tức trở nên trắng bệch vô cùng, đáy mắt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, bí mật mình vất vả khổ cực giấu diếm, cư nhiên lại bị nàng đoán ra!

…

Chương 22: Liễu Nhược Lam đột phá tới Đạo Tử huyết mạch.

…

Bất quá cũng đúng, nếu không phải vì kế thừa Thánh Đồ, mạo hiểm lớn như thế làm lừa đảo mua tiền mua 【Đạo Nguyên Đan】, thì quá không đáng rồi.

Thất Trùng Tiên Quân không cam lòng, còn muốn liều chết chống đỡ, nhưng Vương Lạc Tĩnh lại không tính cho hắn cơ hội.

Nàng tiện tay móc ra một túi độc trùng, không nhanh không chậm nói: "Tiên quân, ngươi cũng là Linh Trùng sư, nên biết Linh Trùng sư không thiếu thủ đoạn tra tấn bức cung nhất. Ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo, tâm tình ta tốt lên, nói không chừng còn có thể lưu lại tính mạng cho ngươi."

"Ta, ta không có." Thất Trùng Tiên Quân kêu thảm thiết, vẫn chưa từ bỏ ý định, "Ta thật sự không biết có Thánh Đồ gì."

"Ha ha ~ "

Vương Lạc Tĩnh cười lạnh một tiếng, từ trong túi linh trùng móc ra một con kiến to bằng bàn tay.

Mười canh giờ sau.

Thất Trùng Tiên Quân bị tra tấn hấp hối, dưới thần niệm hồ điệp của Quỷ Nhãn, cùng với thống khổ nhục thân đồng thời tra tấn, rốt cuộc đem tin tức Thánh Đồ thổ lộ ra.

Thì ra, Thất Trùng Tiên Quân vừa trở thành Chân Tiên không lâu, vì tài nguyên mạo hiểm đi thăm dò phá diệt ngoại vi vực, kết quả vận khí không tệ, dựa vào thân phận Linh Trùng sư Chân Tiên cảnh, trong lúc vô tình tiến nhập một di tích thượng cổ của Tiên Minh.

Hắn ở trong di tích đạt được không ít chỗ tốt, còn thu được một ít bí pháp của Linh Trùng sư nhất mạch, đáng tiếc tư chất huyết mạch không quá quan, kế thừa không được Thánh đồ trong di tích.

Dựa vào bí pháp học được từ trong di tích thượng cổ, hắn bắt đầu thử bắt lấy châu chấu mẫu hoàng hư không.

Châu chấu hư không chính là một trong những Hư Không Trùng tộc tương đối thông thường ở trong Hư Không Hải, cũng là một trong những loại trùng tai thường gặp nhất trong Thánh Vực. Lãnh thổ Thánh Vực rộng lớn, thỉnh thoảng sẽ có nơi nào đó bộc phát dịch châu chấu hư không, hắn theo tin tức của tai hoạ trùng mà tìm kiếm, tốn một chút thời gian thử nghiệm mấy lần, cuối cùng rốt cục cũng bắt được một con.

Đáng tiếc sau khi bắt được, hắn mới phát hiện ra, bởi vì tư chất huyết mạch và cường độ thần niệm không đủ, cho dù là loại châu chấu hư không thường gặp nhất này, hắn cũng không khế ước được, không có cách nào sử dụng giống như linh trùng bình thường được.

Hắn không cam lòng khẽ động linh cơ, liền nghĩ tới dùng bí pháp tiến hành cải tạo mẫu hoàng, sau đó dùng biện pháp lừa dối. Bởi vì hắn hành sự tương đối cẩn thận, cho tới nay đều rất thuận lợi.

Mà tiền hắn lừa gạt được, đa số cũng đều tiêu phí ở các loại thiên tài địa bảo tăng lên tư chất huyết mạch, cùng với mua hung vật 【Thôn Nguyệt Kim Thiềm】.

Chỉ tiếc, liều mạng hồi lâu, tư chất của hắn cách Thánh Đồ yêu cầu vẫn chênh lệch một mảng lớn.

Cũng bởi vì vậy, sau khi biết được chợ đen Nam Tề Thần Châu có 【Đạo Nguyên Đan】 bán đấu giá, hắn mới giống như là bắt được một tia rơm rạ cứu mạng, bắt đầu điên cuồng xoay xở tài chính, kết quả lại gặp phải sát tinh Vương Lạc Tĩnh này!

Vương Lạc Tĩnh dùng bướm Quỷ Nhãn mê hoặc hắn hỏi mấy lần, đáp án nhận được cơ bản đều giống nhau, cơ bản có thể xác định lời hắn nói là thật.

Lại tiếp tục ép hỏi một hồi, ép hỏi ra vị trí cụ thể cùng phương pháp tiến vào di tích kia, tin tưởng sau khi hắn cũng không có tin tức gì có thể thổ ra, Vương Lạc Tĩnh liền đem Thất Trùng Tiên Quân triệt để vơ vét không còn, cũng để cho hắn chủ động giải trừ thần hồn liên tiếp với Thôn Nguyệt Kim Thiềm.

Con Thôn Nguyệt Kim Thiềm này cực kỳ hiếm thấy, vả lại tiềm lực kinh người, nếu muốn mua, chỉ sợ giá cả sẽ không kém hơn một kiện Thánh khí phổ thông, hơn nữa quá trình bồi dưỡng còn phải hao phí đại lượng tài nguyên.

Tuy nhiên, Vương Lạc Tĩnh không chút do dự, trực tiếp lấy Thôn Nguyệt Kim Thiềm tới tiến hành huyết tế sơ bộ, sau đó bỏ vào trong túi linh trùng.

Coi như hao phí cao hơn nữa, lấy tiềm lực của Thôn Nguyệt Kim Thiềm cũng đáng giá bồi dưỡng, cùng lắm thì lại cố gắng kiếm tiền một chút là được.

Sau khi thu thập xong Thất Trùng Tiên Quân, Vương Lạc Tĩnh trực tiếp một mình đi hoàng cung Thiên Dương Thánh Triều, gặp mặt Thiên Dương Thánh Hoàng.

Lúc này Thiên Dương Thánh Hoàng cũng đã nghĩ thông suốt.

Hắn chỉ là một Thánh Hoàng của "Thánh Triều nho nhỏ" mà thôi, căn bản không đắc tội nổi loại Thánh Nữ bối cảnh thâm hậu, tiềm lực mười phần như Vương Lạc Tĩnh. Huống chi, mời người khu trừ trùng tai vốn chính là phải tốn tiền, thay vì mời những người không biết có đáng tin hay không, còn không bằng tốn thêm chút tiền mời Vương Lạc Tĩnh.

Chỉ riêng thực lực nàng bày ra hôm nay cũng đã thập phần cường đại rồi, càng đừng đề cập sau lưng nàng còn có Trùng Thánh, thỉnh nàng ít nhất là có thể giải quyết vấn đề.

Sau khi nghĩ thông suốt, thái độ của Thiên Dương thánh hoàng đối với Vương Lạc Tĩnh nhất thời còn khách khí vài phần so với lúc trước, tỏ vẻ nguyện ý cắt thịt lấy ra hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch để mời Vương Lạc Tĩnh ra tay, chỉ hi vọng nàng có thể hoàn toàn giết chết đợt dịch châu chấu này, cam đoan sẽ không xuất hiện tình hình tai nạn nhiều lần.

Đối với điều này, Vương Lạc Tĩnh vui vẻ đáp ứng.

Cầm người tiền tài cùng người tiêu tai.

Lợi dụng bảo vật Thất Trùng Tiên Quân lưu lại, nàng rất nhẹ nhàng tìm được đầu nguồn trùng tai, con Cự Hoàng hư không ẩn núp kia, cũng thuận lợi đánh chết nó.

Sau đó làm việc liền nhẹ nhõm.

Dưới sự phối hợp của quân dân Thiên Dương, bọn họ bắt đầu trắng trợn xua đuổi châu chấu tụ tập, sau đó Vương Lạc Tĩnh ra tay giết chết. Chỉ vẻn vẹn mấy tháng, dịch châu chấu của Thiên Dương thánh triều đã hoàn toàn bị ngăn chặn.

Thiên Dương Thánh Hoàng thở phào nhẹ nhõm, cưỡng chế đè xuống cảm giác đau lòng, đặc biệt tổ chức một bữa tiệc ăn mừng, một là khao Vương Lạc Tĩnh, hai cũng là tiễn đưa nàng.

Làm Thánh Hoàng nhiều năm như vậy, hắn biết rõ nếu đã tiêu tiền, so với đau lòng ở đây, còn không bằng nghĩ biện pháp để cho số tiền này tiêu càng đáng giá. Dựa vào cơ hội ăn mừng yến tiệc, hắn cũng kiệt lực giao hảo với Vương Lạc Tĩnh, cũng hứa hẹn cho thân phận Tứ hoàng tử hoàng thái tử, ý tứ ám chỉ tương đối rõ ràng.

Đối với việc này, Vương Lạc Tĩnh giống như là không nhận được ám chỉ, không để ý đến hắn.

Mặc dù trong thế hệ trẻ ở Thánh Vực, Tứ hoàng tử này cũng coi như không tệ, phẩm tính cũng qua ải. Thế nhưng hiện tại nàng căn bản không có ý định yêu đương, trong đầu toàn suy nghĩ đều là kiếm tiền trả tiền, gia tộc cường đại, vì Tứ ca ca chia ưu giải nạn, hoặc là kế thừa Thánh Đồ, cùng với không thể thua bởi Ngũ nha đầu Vương Lạc Thu.

Trước đó nàng còn nhận được thư của Vương Lạc Thu từ Tây Nhược Thần Châu truyền đến, nghe nói nha đầu kia ở Tây Nhược Thần Châu phát triển không tệ, thậm chí đã lấy được một quốc gia Nhân tộc xưng đế, ngay cả Thánh Đồ cũng có kết quả.

Nói cái gì Lạc Tĩnh nếu phát triển không thuận, có thể đi nhờ cậy nàng các loại.

Cái này có thể khiến Vương Lạc Tĩnh tức giận không nhẹ, âm thầm thề, tuyệt đối sẽ không để cho Vương Lạc Thu đem nàng so sánh.

Sau khi xong việc ở đây.

Vương Lạc Tĩnh không ở lại lâu, rất nhanh đáp lên phi thuyền khách vận, bước lên con đường đi tới Thiên Thụy thánh triều.

Căn cứ lời khai của Thất Trùng Tiên Quân, di tích nhất mạch Linh Trùng sư ở biên giới khu vực phá diệt, cách Thiên Thụy thánh triều không xa.

Nàng chuẩn bị đi qua thăm dò, kế thừa Thánh đồ.

Bất quá vì lý do an toàn, nàng phải đem tin tức này báo cho gia tộc, thỉnh cầu gia tộc hiệp trợ.

…

Thời gian vội vã trôi qua.

Bất tri bất giác, lại nhiều năm trôi qua.

Thế giới Thần Võ, Trường Ninh vệ, Bình An trấn, chủ trạch Vương thị.

Trước đây, khi Vương Thủ Triết vừa mới tiếp nhận vị trí tộc trưởng, nhân khẩu của Vương thị chỉ có hơn mười người.

Nhưng hơn một ngàn năm trôi qua, cho dù càng về sau tộc nhân thành thân càng muộn, sinh con cũng càng muộn, nhưng tổng nhân khẩu đích mạch và trực mạch của Vương thị vẫn đã đột phá năm vạn người.

Cộng thêm gia bộc, gia tướng, khách khanh, các lộ quan hệ thông gia vân vân, nhu cầu nhân khẩu tổng cư trú đã vượt qua ba mươi vạn.

Đã từng là Bình An trấn nho nhỏ, đã sớm không chịu nổi gánh nặng.

Vì vậy, Vương thị dứt khoát phái một số người nhẹ nhõm đánh nát dãy núi hình vòng tròn ở phía tây và phía nam, sau đó xây dựng phạm vi chủ trạch ra ngoài.

Trong quá trình này, tự nhiên sẽ liên quan đến sản nghiệp của các gia tộc hoặc bình dân khác, nhưng Vương thị ra tay hào phóng, mọi người đều vô cùng lưu loát.

Là lấy nhiều năm như vậy trôi qua, phạm vi chủ trạch Vương thị đã mở rộng đến gần một vệ thành lớn nhỏ, ngay cả tụ linh trận cỡ lớn bao phủ Vương thị cũng mở rộng thành siêu lớn, ngay cả phạm vi lưu tiên cốc cũng là mở rộng lại, đã từ một sơn cốc nhỏ biến thành một thung lũng siêu lớn, càng ngày càng giống Vạn Thánh cốc lúc trước.

Mà khu cư trú trong chủ trạch của Vương thị cũng không giống như trước đây chỉ là từng tòa từng tòa trạch viện, khu vực mới mở rộng ra rất nhiều đều là khu cư trú, mà lại đều là kết cấu cao tầng, mật độ nơi ở cực cao, để sau này tăng thêm nhân khẩu dự trữ ra khỏi không gian.

Đây cũng là cục diện vô cùng bình thường, rất nhiều nhà chính của thế gia nhất phẩm có phạm vi lớn hơn nhiều so với Vương thị.

Vương Thủ Triết là người nhớ tình cũ, tiểu viện hắn ở vẫn là tiểu viện lúc trước, chẳng qua ở đây, hắn có thể thoải mái tiến vào tiểu động thiên Thanh Hoàng, tùy thời tiến hành trồng trọt hoặc là tu hành, cũng là vui vẻ tự tại.

Giờ phút này.

Trong tiểu viện.

Trong lương đình có dây nho quấn quanh, Vương Thủ Triết đang nằm trên ghế, vừa tắm rửa ánh mặt trời vừa lật xem một số bức thư quan trọng qua lại.

“Phá Diệt chi vực thăm dò ba đội, tìm được một di tích Chân Tiên? Nhận được một bộ tiên kinh, mười mấy bộ bảo điển, một trăm mấy chục viên Thần Thông truyền thừa thạch? Tiên khí, đạo khí, linh bảo Thần Thông một số…” Vương Thủ Triết nhìn lướt qua thư từ Phá Diệt chi vực, khóe miệng xẹt qua một nụ cười.

Không tệ không tệ, gia tộc lại tăng thêm tiên kinh.

Mấy trăm năm qua, do Vương thị dẫn đầu, Thần Vũ Thánh Minh đã dọc theo Vân Tiêu Thiên Hà kiến tạo ba tổ truyền tống trận siêu không gian, thành lập bốn căn cứ Hư Không Hải.

Bốn căn cứ này giống như là một cái điểm dừng chân của tàu điện, nối liền thế giới Thần Võ và khu vực hủy diệt lại với nhau.

Đã có bốn tòa Cơ Địa Hư Không Hải này, thế giới Thần Võ coi như miễn cưỡng khống chế được một góc nhỏ của khu vực phá diệt.

Mà mấy trăm năm nay, các lộ đội ngũ thăm dò cũng một mực lấy căn cứ làm trung tâm, không ngừng hướng hư không hải chung quanh tiến hành thăm dò, trước mắt đã thăm dò ra một khối khu vực tương đối lớn an toàn. Mà ở trong quá trình này, các loại di tích bí mật, thiên tài địa bảo, chiến trường thất lạc, vân vân, cũng đều đang không ngừng bị phát hiện cùng thanh lý ra, trình độ cực đại gia tăng nội tình của Thần Vũ Thánh Minh.

Người có lợi lớn nhất trong đó đương nhiên là Vương thị.

Đã từng là Tiên Minh vô cùng mạnh mẽ, điều này cũng tạo nên khu vực hủy diệt mênh mông vô ngần.

Chỉ nhìn từ vị trí địa lý, giữa Thần Võ thế giới và Thánh vực, trên thực tế cách gần một khu vực phá diệt, khoảng cách vật lý cực kỳ xa xôi.

Thánh vực bên kia tiếp giáp phá diệt chi vực, hoặc nhiều hoặc ít bị Thánh vực một ít tu sĩ không sợ chết thăm dò qua rất nhiều lần. Bởi vậy có thể tàn lưu di tích cùng vật tư, so với Thần Vũ thế giới bên này phá diệt chi vực ít hơn rất nhiều.

Hiện tại Thần Vũ thế giới sở dĩ có thể cùng Thánh vực cách Phá Diệt chi vực đều có thể liên thông, cũng là bởi vì không gian thông đạo ẩn nấp ở phụ cận Tiên Cung kia.

Hiển nhiên đó không phải là thông đạo không gian do tự nhiên hình thành, mà là bị người cứng rắn đả thông, cũng tạo ra không gian thông đạo vĩnh cửu.

Vô cùng rõ ràng, đả thông thông cái thông đạo kia tất nhiên là một vị đại lão đã từng quát tháo phong vân, thực lực sâu không lường được, chỉ là thân phận cụ thể tạm thời không thể nào điều tra.

Vương Thủ Triết tiếp tục xem một phong thư.

Đây là thư Vương Bảo Quang viết từ đạo cung, nói đều là một ít tin tức kỳ văn dị sự, bát quái trong đạo cung, trong đó xen lẫn lượng lớn tình báo. Thậm chí, hắn còn nhắc tới công tích vĩ đại của Ly Từ và Anh Tuyền ở trên chiến trường, lập được sự nghiệp bất thế.

Phần tình báo này, tất nhiên Vương Thủ Triết nhìn thấy cũng có chút hãi hùng khiếp vía.

Hai cô nương vô pháp vô thiên trong nhà cũng quá dữ dội, lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Đáng tiếc, cho dù Vương Thủ Triết lo lắng và đau đầu thế nào cũng không thể làm gì.

Các nàng bây giờ ở biên giới Thánh Vực, cũng đã chạy đến Ma tộc, hắn cho dù muốn đem hai nàng trở về đánh một trận, cũng là ngoài tầm tay.

Bất đắc dĩ thu phong thư này lại, hắn lại cầm phong thư kia lên.

Phong thư này là Vương Lạc Tĩnh gửi về.

Nàng cứ cách mười năm tám năm đều sẽ viết phong thư gửi về, mà Vương Thủ Triết cũng sẽ thường xuyên phái người đưa chút vật tư cho nàng.

Lần này, trong Lạc Tĩnh Tín có đề cập về án trùng tai lừa đảo, cũng tìm kiếm sự giúp đỡ của gia tộc, hy vọng gia tộc có thể phái một vị Thánh Tôn, thủ hộ nàng ta thu hoạch Thánh Đồ.

Đối với sự thận trọng cẩn thận của Lạc Tĩnh, Vương Thủ Triết cảm thấy vui mừng.

So với to gan lớn mật, cái gì cũng dám làm Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền, quả nhiên vẫn khiến người ta yên tâm hơn một chút.

Nghĩ đến mình đã lâu không ra khỏi cửa, hắn liền quyết định đích thân đi trợ giúp Lạc Tĩnh một chút. Lúc này, hắn liền phái người đi tạm thời giữ lại Thần Võ thế giới, Hữu Đạo mời tới.

Không bao lâu sau, Tài Hữu Đạo đã đến tiểu viện Thủ Triết.

“Không biết gia chủ có gì phân phó?”

Mấy trăm năm trôi qua, hôm nay tài có đạo khí chất cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. So với sự nghèo túng năm đó, cả người hắn hôm nay đều bị nuôi đến trắng trẻo mập mạp, ngay cả khí chất hèn mọn bỉ ổi kia cũng tiêu tán rất nhiều.

Hơn nữa thương thế của hắn cũng đã khôi phục hơn chín thành, thời gian có thể động thủ cũng dài. Tin tưởng chỉ cần

đợi gia chủ thăng cấp Chân Tiên cảnh, là có thể triệt để chữa trị vết thương cũ của hắn.

Vì vậy, thái độ hiện giờ của hắn ta đối với Vương Thủ Triết càng thêm kính sợ.

Người trẻ tuổi này thật sự đáng sợ, ngắn ngủn hơn ngàn năm thời gian, đã đem một gia tộc mạt lưu kinh doanh đến tình trạng như thế.

Về sau Thất Hà Động Thiên báo thù và quật khởi, tất nhiên còn phải dựa vào Thủ Triết gia chủ.

“Lão tài, ngươi chuẩn bị đi, theo ta đi Thánh Vực một chuyến.” Vương Thủ Triết cười nói.

“Gia chủ muốn đi Thánh vực?” Tài Hữu Đạo ánh mắt chợt lóe, khóe miệng nhất thời lộ ra một nụ cười hèn mọn: “Được được, lão hủ đi chuẩn bị ngay.”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, gia chủ này sợ là Tĩnh Cực Tư động. Lần này đi Thánh Vực, cũng không biết là muốn tìm Diêu Ngọc Mai cô nương, hay là Thanh Dương hoàng thái nữ, hay là Khương Mộ Tiên, hoặc là “Thiên Ca” đã lâu không gặp?

Hì hì, gia chủ hơn phân nửa là đều muốn gặp mặt một lần.

Thấy phản ứng này của hắn, khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật, thật muốn một cước đạp chết lão già này.

Cái lão già không đứng đắn này, trong đầu không thể não bổ chút đồ vật bình thường một chút sao?

“Phu quân muốn đi Thánh vực?”

Đang nói, Liễu Nhược Lam bỗng nhiên từ trong phòng đi ra.

Gần đây nàng rất thoải mái, cả người hồng quang, như tắm gió xuân, tựa như một đóa hoa dinh dưỡng vô cùng tốt.

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi né tránh, vội vàng kể lại kỳ ngộ của Lạc Tĩnh một lần, nói thẳng bản thân chuẩn bị đi thay Lạc Tĩnh trợ trận lấy Thánh Đồ.

Sau khi nói xong, hắn “lưu luyến không rời” nhìn Liễu Nhược Lam: “Nương tử, khoảng thời gian này phải ủy khuất nàng ở nhà chủ trì đại cục, vi phu sẽ cố gắng nhanh chóng trở về.”

Kỳ thật lần này hắn quyết định đi ra ngoài cũng là muốn trốn Liễu Nhược Lam một thời gian ngắn. Giống như nàng cả ngày phải luận bàn chiến kỹ Huyền Vũ, đêm đêm phải nghiên cứu Kim Thiềm Bảo Điển, cho dù Vương Thủ Triết là người sắt cũng không nhịn được giải quyết như vậy.

Phải nhanh chóng ra khỏi cửa, tu thân dưỡng tính một thời gian, điều trị thân thể một chút.

"Phu quân, hiện tại trong nhà không có chuyện gì." Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết, đáy mắt gợn sóng lưu chuyển: "Huống chi bọn nhỏ đều lớn rồi, đám con dâu của dòng chính cũng đều có thể một mình đảm đương, ta ở nhà cũng không có ảnh hưởng lớn như vậy… Như vậy đi, ta cùng chàng đi trợ giúp Lạc Tĩnh muội muội. Ta cũng đã lâu không gặp muội ấy, rất là nhớ."

Ánh mắt Vương Thủ Triết cứng lại, như bị sét đánh.

Ta cảm ơn ngươi đã cùng nhau trợ giúp. Chỉ có hai người chúng ta đã sắp đem Kim Thiềm Bảo Điển thôi diễn đến cấp độ tiên kinh rồi.

Nhưng cự tuyệt, hắn cuối cùng là nói không nên lời.

Bởi vậy, nửa tháng sau, người đi theo Vương Thủ Triết tới Thánh Vực ngoại trừ tài hữu đạo, lại có thêm một Liễu Nhược Lam và một đám thị nữ gia tướng.

Đoàn người đầu tiên là tụ hợp với Vương Lạc Tĩnh tại căn cứ của Phá Diệt chi vực, sau đó mới xuất phát đi tới tòa di tích có Linh Trùng sư Thánh đồ kia.

Bởi vì Vương Lạc Tĩnh lôi cuốn Thất Trùng Tiên Quân, đối phương ở trước mặt sinh tử cũng không dám lỗ mãng, mang theo đội chỉ mất năm năm, đã đến một không gian bí mật kia.

Quá trình thăm dò di tích này cũng có chút không có gì đáng nói.

Đây chính là một căn cứ truyền thừa tiêu chuẩn của một đại tông môn, cũng ẩn giấu bên trong một tiểu động thiên.

Trong những năm giao chiến giữa Tinh Cổ Tộc và Tiên Minh, rất nhiều tông môn cảm giác được nguy cơ, vì kéo dài tông môn, thường thường sẽ âm thầm trù tính, nghĩ cách lưu lại

truyền thừa. Tông môn có chút dư lực, thậm chí có thể ở nhiều nơi đều có truyền thừa, chính là để bảo đảm truyền thừa có thể kéo dài.

Tổ chức cường đại này gọi là Trùng Hoàng Điện, cũng không phải là người đầu tiên làm như vậy, cũng không phải là người cuối cùng.

Hiện giờ Vương Lạc Tĩnh có tu vi Lăng Hư cảnh tầng sáu, nhưng huyết mạch đã đạt tới thánh nữ Bính đẳng còn thiên vị hơn một chút, nhân vật tuyệt đại thiên kiêu như thế, cho dù ở thời kỳ Tiên Minh cũng thuộc về nhân tài hiếm có, đương nhiên là rất nhẹ nhàng nhận được khí linh Trùng Hoàng điện tán thành.

Chuyện sau đó thì đơn giản.

Khí linh đánh thức 【Ngự Trùng Thánh Đồ】, sau đó Vương Lạc Tĩnh dễ dàng kế thừa bộ Thánh Đồ này.

Mà sau khi kế thừa thánh đồ, tư chất huyết mạch của Vương Lạc Tĩnh cũng đột phá 【Thánh nữ Ất đẳng】! Xem như miễn cưỡng đạt đến ngưỡng cửa kế thừa đạo thư.

Nếu như tương lai xuất hiện cơ hội kế thừa đạo thư, nàng cũng coi như là có tư cách cạnh tranh.

Mà Vương Lạc Tĩnh cũng nói thẳng, lúc trước Huyết Tôn Giả lấy được một số bí pháp ngự trùng và pháp môn tu luyện, mặc dù là đến từ di tích Tinh Cổ tộc, nhưng đó rõ ràng là kỹ thuật cướp đoạt từ Trùng Hoàng Điện của Tinh Cổ Tộc, cũng căn cứ theo lý giải của mình mà tiến hành cải tiến.

Cũng bởi vậy, Thánh Cổ Bảo Điển của Vương Lạc Tĩnh vừa nhìn đã thấy cực kỳ giống với truyền thừa của Trùng Hoàng Điện, bản thân miễn cưỡng cũng có thể xem như Trùng Hoàng Điện nhất mạch.

Mà tán tu Trùng Thánh đại danh đỉnh đỉnh kỳ thực đạt được cũng là Ngự Trùng Thánh Đồ trong một truyền thừa di tích khác.

Hai người trong lúc vô tình đụng phải một lần khu trừ trùng tai, sau khi đối phương nhận ra huyết mạch vô cùng cường đại của Vương Lạc Tĩnh, cho rằng nàng là hậu nhân của những

người nhận được di tích thừa kế khác, liền nhận nàng làm sư muội, như vậy nàng ở bên ngoài hành tẩu có thêm thân phận, cũng có thể có thêm chỗ dựa.

Nếu là trước kia, thân phận "sư muội" này ít nhiều có chút không quá chính trực, nhưng hôm nay xem ra, Trùng Thánh kia ngược lại là có chút hiểu biết trước.

"Tứ ca ca, bên này là danh sách tài nguyên, quay đầu tìm người đều chuyển về gia tộc." Vương Lạc Tĩnh đã kế thừa Thánh Đồ, đương nhiên cũng kế thừa hết thảy động thiên nhỏ này.

Vị trí di tích này bí ẩn, trước đó Thất Trùng Tiên Quân chưa bao giờ bị người khác phát hiện qua, là dùng tài nguyên trong đó bảo tồn thập phần hoàn chỉnh.

Mà lúc trước Trùng Hoàng Điện để cho hậu nhân có thể Đông Sơn tái khởi, tái hiện phong thái của đại tông Tiên Minh, trong tiểu động thiên này chất không ít tài nguyên tài phú, bây giờ tất cả đều tiện nghi cho Vương Lạc Tĩnh.

"Lần này ngươi phát tài lớn rồi." Sau khi Vương Thủ Triết xem xong danh sách cũng không nhịn được nở nụ cười: "Chẳng những ngươi đã hoàn thành điểm cống hiến của gia tộc, còn có thể tích lũy một khoản điểm cống hiến lớn. Chỉ có điều như vậy, e rằng gia tộc cũng không có thứ gì đáng giá để ngươi đổi, dù sao ngươi cũng đã dùng qua cả dịch Thánh Cải."

Hợp thành chi phí tổng hợp của Thánh Cải Dịch ở khoảng mười viên Hỗn Độn linh thạch chủ yếu tiêu hao đều là Hỗn Độn tinh hoa. Những năm gần đây, Vương thị thông qua trao đổi, khai thác, kỳ ngộ các phương thức, đạt được không ít Hỗn Độn tinh hoa.

Bộ phận tài nguyên này tự nhiên không có khả năng nát trong tay, khẳng định phải vì thành viên gia tộc tận khả năng tăng lên tiềm lực.

Đáng tiếc số lượng hỗn độn tinh hoa vẫn có chút ít, chỉ đủ số lượng thánh cải dịch được hợp thành mười phần ưu tiên, trong đó có rất nhiều tộc nhân có tư cách đổi danh sách, còn chưa tới lượt.

“Tứ ca, chờ qua một đoạn thời gian, ta muốn đổi một ít dịch cải máu cấp thấp.” Trong đôi mắt ngăm đen của Vương Lạc Tĩnh dâng trào tinh thần, “Ta muốn thu thêm chút đồ đệ, trùng kiến Trùng Hoàng Điện, đến lúc đó cũng có thể trở thành một trong những lực lượng trợ giúp của gia tộc.”

Nàng ta nghe nói Vương Lạc Thu đã lập quốc, đương nhiên không muốn bị bỏ lại phía sau nàng ta.

Hơn nữa, nếu nàng đã lấy di vật của Trùng Hoàng điện nhất mạch, cũng cần phụ trách cho Trùng Hoàng điện, không thể không làm cái gì. Dù sao, nghe lời Khí Linh, phía sau dường như còn liên quan đến 【 Trùng Hoàng đạo thư 】 của Trùng Hoàng điện.

“Ngươi muốn tạo nghiệp đương nhiên có thể.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một lát, đề nghị: “Bất quá phương diện chọn lựa, cần cân nhắc cẩn thận, ưu tiên chọn lựa phẩm cách bồi dưỡng từ nhỏ. Thánh Cổ Tộc hiện giờ phát triển không tệ, từ bên kia hẳn có thể tuyển ra không ít người, trong tộc nhân trực mạch hiện giờ cũng có một số hài tử có thiên phú Linh Trùng Sư, hẳn là cũng có thể chọn ra một nhóm.”

Có tu sĩ có thiên phú Linh Trùng sư không dễ tìm, ở phương diện này Thánh Cổ Tộc cũng coi như là được trời ưu ái.

Mà trong mấy trăm năm này, trong trực mạch con nối dõi của Vương thị cũng có cưới nữ hài của Thánh Cổ Tộc, là lấy trong trực mạch hiện giờ ngẫu nhiên cũng sẽ có mấy hài tử có được huyết mạch Linh Trùng Sư sinh ra.

Bởi vì có lão tổ tông Vương Lạc Tĩnh này dẫn đường ở phía trước, hiện giờ những đứa trẻ này phát triển cũng không tệ.

“Tứ ca ca, muội đỡ phải.” Vương Lạc Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu: “Lần này làm phiền Tứ ca ca và tẩu tẩu hộ pháp. Muội sẽ tạm ở lại trong tiểu động thiên tiêu hóa 【 Ngự Trùng Thánh Đồ 】 một chút, cũng tu luyện thật tốt. Nghe nói tẩu tẩu còn chưa tới Thánh Vực, Tứ ca ca huynh liền dẫn nàng đi dạo xung quanh, chớ có để ý muội nữa.”

Theo “Tùy khách lệnh” của Vương Lạc Tĩnh, đám người Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam tạm thời rời khỏi tiểu động thiên.

Bọn họ đầu tiên là ở mấy tiên triều gần đó du lịch phong thổ một phen, lúc này mới trở lại Thiên Thụy thánh triều, vào ở biệt viện gia tộc phụ cận thánh thành, Quy Nguyên biệt viện.

Ban đêm.

Hai vợ chồng Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đương nhiên tránh không được lại lấy Kim Thiềm Bảo Điển ra, tiến hành một phen "Cảm ngộ".

Bất quá khác với dĩ vãng chính là, lần này sau khi tìm hiểu, thân thể mềm mại của Liễu Nhược Lam chợt xẹt qua một vòng hào quang màu ám kim, phảng phất như đột phá một ít gông cùm xiềng xích, tiến vào trạng thái tẩy tủy phạt mao.

Mãi cho đến ngày thứ hai, Liễu Nhược Lam mới một lần nữa mở mắt ra.

"Phu quân, cuối cùng ta cũng đột phá đến huyết mạch Đạo Tử."

Giờ phút này cả người nàng rạng rỡ, mặc dù không tính là thoát thai hoán cốt, nhưng cỗ linh vận mang theo tiên khí trên người lại càng nổi bật.

Nếu nói trước kia nàng chỉ là tiên tư dạt dào, tựa như thần nữ Tiên cung vậy, hôm nay nàng chỉ cần đứng ở đó, chính là thần nữ hạ phàm thỏa đáng, tự nhiên cũng mang theo một cỗ tiên khí cùng quý khí sinh ra, làm cho người ta sinh lòng ngưỡng vọng.

Cho dù là Vương Thủ Triết cực kỳ quen thuộc với nàng, nhìn nàng giờ phút này, cũng sẽ không kìm lòng được mà liên tưởng đến thần nữ Tương Phi trong thần thoại cổ xưa Hoa Hạ đạp sóng mà đi, chấp chưởng thuỷ thần vị.

"Chúc mừng nương tử, chúc mừng huyết mạch của nương tử đại thành." Vương Thủ Triết liên tục chúc mừng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng huyết mạch của nương tử cũng đột phá rồi, cuối cùng cũng không cần bắt lấy hắn dùng sức cào nữa.

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

"Phu quân, lúc này mới tới đâu chứ? Cho dù đại thành?" Liễu Nhược Lam dường như đã nhận ra suy nghĩ của Vương Thủ

Triết, ánh mắt sâu kín liếc nhìn hắn một cái: “Phu quân ngài là Đạo Tử Bính đẳng, nhưng ta chỉ vừa mới vào Đạo Tử Đinh đẳng. Vì không để phu quân ghét bỏ huyết mạch thiếp thân đê tiện, chúng ta còn phải tiếp tục khích lệ một phen, lo lo lắng tiến lên mới được.”

Trong lúc nói chuyện, Liễu Nhược Lam lại lấy ra Kim Thiềm Bảo Điển.

Bộ bảo điển từng tàn phá này bây giờ đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, mặt ngoài chiếu sáng rực rỡ, khí tức huyền ảo khó lường, mơ hồ lại đã có mấy phần khí độ phảng phất tùy thời đều có thể đột phá Tiên Kinh.

Đây cũng là nơi mà Vương Thủ Triết cảm thấy rất buồn bực.

Kim Thiềm Bảo Điển này vậy mà có thể sử dụng phương thức này không ngừng thăng cấp, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ, “giá trị kinh nghiệm” mà Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam có thể cung cấp cho nó thật sự quá nhiều.

Có điều, lúc này Vương Thủ Triết đã có chút lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch cố gắng thoái thác: “Nương tử, không sai biệt lắm là được rồi. Thế tôn con dâu tương lai của chúng ta, chủ nhân của Đạo Cung tương lai, trước mắt mới Thánh Nữ Giáp đẳng.”

“Không được, không phải phu quân luôn thích liệu địch khoan dung sao?” Liễu Nhược Lam ánh mắt quyến rũ: “Bất kể là Thánh Vực hay là Thần Vũ thế giới chúng ta, mặt ngoài nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng kì thực đều ở trong nguy cơ. Thế địch mạnh mẽ của Ma tộc, hủy diệt Tinh Cổ tộc của Tiên Minh, thậm chí còn có tồn tại đáng sợ khiến Tinh Cổ tộc một đêm biến mất… Chỉ sợ cũng không phải một Đạo Chủ có thể giải quyết. Chúng ta vì an toàn của bọn nhỏ mà cân nhắc, phải nghĩ xa một chút a, chớ có buông thả chính mình.”

“Cô nương nói rất đúng, vi phu càn rỡ rồi.” Trong lòng Vương Thủ Triết run lên, hốc mắt có chút ướt át.

Nương tử nàng, cái tâm tư này có phải cũng quá đủ rồi hay không?

…

Chương 23: Hợp Đạo Chủ trong mắt ngươi mới tính là đại địch?

…

Thiên Thụy thánh triều thánh thành, hoàng cung.

Hoàng cung có được mười mấy vạn năm lịch sử này, tràn ngập uy nghiêm và khí thế bàng bạc.

Thiên Thụy Thánh Hoàng tâm tình không tệ, hiếm khi ở trong ngự hoa viên nhàn nhã thưởng thức các loại kỳ hoa dị thảo, thưởng thức phong cảnh linh quang chập chờn kia.

Ở phía sau hắn, ngoại trừ một lão thái giám ra, còn đi theo cấm vệ thống lĩnh Lam Vong Hải, cùng một đống người trẻ tuổi hoàng thất phong thái xuất chúng.

Những người này đều là người nổi bật trong số những người trẻ tuổi của hoàng thất Thiên Thụy. Mặc dù bọn họ đã không thể cạnh tranh với Thanh Dương hoàng thái nữ, nhưng hoàng thất to lớn như vậy cũng không phải chỉ dựa vào một Thánh Hoàng là có thể chống đỡ được, phải có rường cột tuấn kiệt cuồn cuộn không ngừng đến phụ tá Thánh Hoàng.

Hôm nay, Thiên Thụy Thánh Hoàng khảo giáo một đám tuấn kiệt trẻ tuổi, kết quả coi như hài lòng.

Hắn đã có kế hoạch, muốn ở trong những người trẻ tuổi thế hệ này bồi dưỡng ra nhiều Chân Tiên chủng lợi hại, tương lai có thể tu thành Chân Tiên trung kỳ hậu kỳ, để phụ tá Thánh Hoàng đời tiếp theo khai thác cương thổ, lớn mạnh căn cơ Thiên Thụy thánh triều.

Gần sáu bảy trăm năm qua, mậu dịch giữa Thiên Thụy thánh triều và thế giới Thần Võ từ từ chặt chẽ, các hạng sản nghiệp cũng vì vậy mà nhiều thêm vài phần sức sống, dần dần bắt đầu phát triển mạnh mẽ, từ thế gia tầng thấp đến thế gia tầng cao đều hiện ra một cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

Mà kinh tế phát triển, cũng khiến thuế của Thiên Thụy thánh triều liên tục tăng lên, lợi nhuận của các hạng sản nghiệp của

hoàng thất cũng theo đó mà tăng lên. Tài nguyên của quốc khố và hoàng thất tộc khố cũng càng ngày càng nhiều.

Người này a, nhiều tiền tự nhiên sẽ sinh ra một chút dã tâm.

Trong kế hoạch của Thiên Thụy Thánh Hoàng, trước tiên chuẩn bị bồi dưỡng một số tinh anh hoàng thất thế hệ trẻ, tương lai nếu lại phát triển không ngừng thì phải tích góp nhiều tiền, xem có cơ hội tăng thêm một truyền thừa thánh đồ hay không.

Ít nhất cũng phải tăng thêm một hai kiện Thánh khí cho hoàng thất, nhiều hơn một chút Chân Tiên trung hậu kỳ chiến lực mạnh mẽ.

"Vong Hải." Tâm tình tốt, Thiên Thụy Thánh Hoàng tinh thần cũng toả sáng, vừa đi vừa nói với cấm quân thống lĩnh Lam Vong Hải: "Nghe nói Thần Võ Vương thị Vương Thủ Triết mang theo phu nhân đến Thiên Thụy thánh triều chúng ta du ngoạn?"

Nhắc tới Vương Thủ Triết, thần sắc của Thiên Thụy Thánh Hoàng hơi có chút phức tạp.

Nhớ lại lúc trước tiểu tử kia làm ra phong vân cực lớn, lừa gạt hắn không nhẹ a, ngay cả Thanh Dương cũng suýt chút bị hãm vào.

Cũng may sau này hợp tác, Thiên Thụy thánh triều kiếm được đầy bồn đầy bát, điều này khiến cho Thiên Thụy thánh hoàng tự nhiên là lựa chọn tha thứ cho hắn.

"Khởi bẩm bệ hạ." Lam Vong Hải vừa cười vừa nói: "Nghe nói Thủ Triết gia chủ đã vào ở Quy Nguyên biệt viện của bọn họ."

"Thay bổn hoàng tặng một phong lễ." Thiên Thụy thánh hoàng hơi trầm ngâm nói: "Cứ nói bổn hoàng sẽ mở tiệc chiêu đãi phu thê bọn họ trong hoàng cung, mong bọn họ nể mặt."

Thiên phú của Vương Thủ Triết cực kỳ xuất chúng, hơn nữa song phương mậu dịch vãng lai ngày càng chặt chẽ, lợi ích liên quan cũng càng ngày càng sâu, về sau Thiên Thụy thánh triều muốn phát triển lớn như thế nào, chỉ sợ không thể thiếu được phải dựa vào thế giới Thần Võ.

Bây giờ người có quyền quyết định thật sự của Thần Vũ thánh minh chính là một người tên là "Vương Phú Quý", người này chính là hậu duệ đích mạch của vợ chồng Vương Thủ Triết. Từ điểm này có thể suy đoán ra, người quyết sách chân chính đứng sau màn Thần Vũ thánh minh ngày càng cường đại kia, quá nửa là Vương Thủ Triết sâu không lường được kia.

Mà Vương Bảo Thánh và Vương Bảo Quang chủ trì kế hoạch cứu vớt Doanh Linh Trúc trước đó, đều là hậu duệ đích mạch của Vương Thủ Triết.

Tên kia, không những mình lợi hại mà nhân tài kiệt xuất trong hậu duệ cũng là tầng tầng lớp lớp a!

"Vâng, bệ hạ." Lam Vong Hải lại cười nói: "Bất quá thuộc hạ nghe nói, Thanh Dương hoàng thái nữ sau khi nghe tin, đã đi trước một bước đến Quy Nguyên biệt viện."

Thiên Thụy Thánh Hoàng bật cười.

Nha đầu này, phản ứng so với hắn còn nhanh hơn.

Chỉ có điều, ngoài việc bật cười, hắn cũng không khỏi có chút lo lắng. Thanh Dương sẽ không thật sự rơi vào đó chứ?

Đáng tiếc, chuyện này cho dù hắn lo lắng cũng vô dụng. Càng nghĩ, Thiên Thụy Thánh Hoàng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định nhúng tay vào.

Cũng được, con cháu đều có phúc của con cháu, cái này cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Thiên Thụy Thánh Hoàng lắc đầu, sau đó quan tâm tới những chuyện khác.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Thụy thánh triều thật đúng là xảy ra không ít chuyện vui đáng ăn mừng.

Trong đó chuyện vui lớn nhất, chính là Thương Bình Thần Hoàng bởi vì chuyện của Doanh Linh Trúc, tự mình cho hắn và Chư thị đều khen ngợi, cũng chú ý tình huống phát triển của Thiên Thụy Thánh Triều một phen.

Đồng thời, Doanh Thị Đông Hà cũng cố ý đưa tin tới tỏ vẻ cảm kích, nói là sẽ phái tộc nhân quan trọng tự mình đăng môn, bái tạ ân cứu trợ.

Một đợt này, Thiên Thụy thánh triều xem như ở trước mặt Thương Bình Thần Hoàng và Doanh Thị Cổ Thánh Tộc hung hăng quét mặt một cái, chiếm được không ít hảo cảm, kết thiện duyên.

Đây là một khởi đầu vô cùng tốt. Có khởi đầu này, sau này thường xuyên lui tới, cộng thêm liên hệ sâu sắc, chẳng phải sẽ có nhân mạch sao? Đây đều là quan hệ trước kia muốn trèo cũng không trèo lên được.

Điều này làm cho Thiên Thụy Thánh Hoàng tự nhiên là mãn nguyện, trong lòng đối với tương lai kỳ vọng càng sâu.

Ngay tại thời điểm Thiên Thụy Thánh Hoàng hăng hái.

Bỗng nhiên có cấm quân báo lại, nói là có hai vị khách quý bí mật đến bên ngoài hoàng cung, đưa lên bái thiếp cho Thánh Hoàng Bệ Hạ.

Khách quý?

Thiên Thụy Thánh Hoàng trong lúc nhất thời không nghĩ ra ai lại thần thần bí bí chạy đến tìm mình, buồn bực mở bái thiếp ra nhìn thoáng qua.

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt hắn dần dần đông cứng lại, đáy mắt cũng mơ hồ nổi lên một vòng kiêng kị và bất an.

Mười mấy hơi thở sau, hắn trầm mặt nói: “Vong Hải, mời khách quý đi thư phòng của bản hoàng.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Lam Vong Hải không rõ ràng cho lắm, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí lĩnh mệnh lui ra.

Sau nửa canh giờ.

Hai vị lão giả được cung kính mời đến ngự thư phòng của Thiên Thụy Thánh Hoàng. Thiên Thụy Thánh Hoàng tự mình nghênh đón trước cửa thư phòng, vẻ mặt tươi cười, vô cùng nhiệt tình.

“Cơ thị, hai vị khách quý của Khương thị đến Thiên Thụy thánh triều nhỏ bé của ta, tiểu hoàng không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Không sai, phong thư hắn vừa nhận được, chính là đến từ Cơ, Khương nhị thị.

Hai vị lão giả trước mắt này ăn mặc rất khiêm tốn, khí tức trên người cũng cực kỳ thu liễm, lại khó giấu đi khí tức cường giả lẫm nhiên tuyệt thế trên người bọn họ.

Thiên Thụy Thánh Hoàng mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, nhưng chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của bọn họ.

Hai người này đều là tu sĩ Đại La cảnh giống như hắn, bất luận là bối cảnh hay là danh vọng đều mạnh hơn nhiều so với hắn, tất nhiên hắn không dám chậm trễ.

"Thiên Thụy bệ hạ." Một vị lão giả trong đó chắp tay với hắn, đi thẳng vào vấn đề: "Hai vị chúng ta đến quý bảo địa, cũng là muốn kiểm tra một chút đích mạch thế tôn Cơ Côn Luân của ta, xung đột mâu thuẫn với Doanh thị Doanh Linh Trúc, cùng qua tình tiết cụ thể."

Trong miệng hắn xưng "Bệ hạ", nhưng bất luận là thần sắc hay là ngữ khí thái độ, đều lộ ra một cỗ hương vị từ trên cao nhìn xuống, giống như căn bản không có đem Thiên Thụy Thánh Hoàng để vào mắt vậy.

Vị lão giả này họ "Cơ", chính là một trong những Đại La Thánh Tôn của Bình Thiên Thần Vương Phủ, Cơ Cửu Tiêu, được gọi là "Cửu Tiêu Thánh Tôn", cũng là lão tổ đích hệ của Cơ Côn Luân.

Tóc của hắn đã có chút trắng bệch, trên mặt cũng có vài phần già nua, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận phơn phớt như cũ, ngũ quan hình dáng rõ ràng, mơ hồ có vài phần giống với Cơ Côn Luân, nhìn ra được lúc tuổi trẻ hẳn là cũng là soái ca đẹp trai. Khí tức trên thân hắn cũng thập phần hùng hồn bá đạo, hiển nhiên thực lực còn không có lui bước.

Nụ cười của Thiên Thụy Thánh Hoàng hơi cứng lại: "Cửu Tiêu huynh, tiểu Hoàng cũng chỉ là nhận được tin tức, nói là có kẻ xấu cấu kết với Đại Niết Bàn tự của Tây Nhược Thần Châu, gây bất lợi cho việc truyền thừa của Đạo Cung. Đúng là không ngờ rằng, đó lại là Cơ Côn Luân công tử. Nếu như lại

biết được việc này, tiểu Hoàng đương nhiên không muốn tranh giành vũng nước đục này."

"Thiên Thụy bệ hạ." Một vị lão giả khác dường như sớm đoán được hắn sẽ nói như vậy, lạnh mặt nhàn nhạt nói, "Việc đã đến nước này, chúng ta cũng không có ý tìm các ngươi gây phiền toái cho Thiên Thụy thánh triều. Đích ngoại thế tôn của ta không biết trời cao đất rộng, làm ra chuyện thiên nộ nhân oán như thế, chúng ta tự sẽ không ngỗ nghịch Thần Hoàng ý, tiếp tục bảo vệ hắn."

Vị lão giả này họ "Khương", chính là một trong những Thánh Tôn của Lạc Kinh Cổ Thánh tộc Khương thị - Đan Thánh Khương Ly Hỏa.

So với Cơ Cửu Tiêu, dáng dấp của Đan Thánh Khương Ly Hỏa thon gầy hơn một chút, vẻ mặt cũng càng thêm âm lãnh kiêu ngạo, giống như là có người thiếu hắn mấy trăm linh thạch hỗn độn vậy.

So với Cửu Tiêu Thánh Tôn, thân phận địa vị của vị Đan Thánh Khương Ly Hỏa này còn cao hơn một chút.

Không có gì khác, bởi vì ngoại trừ Thánh Tôn Đại La cảnh ra, vị này còn là một vị luyện đan sư đỉnh cấp.

Trong phạm vi toàn bộ Đông Hà thần triều, luyện đan sư cấp Thánh Tôn chưa tới hai chưởng, hắn chính là một trong số đó.

Có lẽ cũng là thói quen được người ta tâng bốc, tính tình Đan Thánh Khương Ly Hỏa nhất quán không tốt lắm, càng dễ tức giận thì không nói, cũng càng mang thù.

"Nếu như thế, Đan Thánh huynh cùng Cửu Tiêu huynh đến Thánh Triều biên thùy nho nhỏ của ta là vì chuyện gì?" Thần sắc Thiên Thụy Thánh Hoàng có chút ngưng trọng.

"Theo chúng ta hiểu tình huống, nghiệt súc Cơ Côn Luân kia đích thật là gieo gió gặt bão." Đan Thánh Khương Ly Hỏa lạnh giọng nói, "Nhưng cái gọi là Thần Võ Vương thị kia rõ ràng chính là âm thầm thiết kế hãm hại Cơ Côn Luân, không thèm để Cơ thị và Khương thị vào mắt."

"Ý của hai vị là muốn tìm Thần Vũ Vương thị báo thù?" Thiên Thụy Thánh Hoàng híp mắt lại, thần sắc trong mắt càng không tự giác ngưng trọng vài phần.

“Chưa nói tới báo thù.” Cửu Tiêu Thánh Tôn cười lạnh: “Dù thế nào Thần Vũ Vương thị kia cũng đứng về phía chính nghĩa, chúng ta há có thể không phân tốt xấu như vậy? Nhưng mà, chúng ta nghe nói Cơ Côn Luân nghiệt súc kia, vốn là có kế hoạch làm ăn.”

“Bỏ qua tất cả hành động của nghiệt súc kia, Cơ thị chúng ta và Khương thị đều cảm thấy, kế hoạch kia của hắn có chút ý tứ, hai tộc chúng ta nguyện ý hoàn thành kế hoạch gác cạn, tăng thêm nội tình cho hai tộc chúng ta.”

Sắc mặt Thiên Thụy Thánh Hoàng cứng đờ.

Hắn đại khái có thể đoán được kế hoạch lúc trước của Cơ Côn Luân, đích thật là có lợi đối với Cơ thị, Khương thị, thậm chí là Thiên Hưng Thánh Triều. Nhưng mấu chốt là, bất lợi đối với hắn a!

Nếu là hai đại Thánh tộc cổ liên thủ, thật sự từ trong tay Vương thị cưỡng ép lấy cái gọi là “quyền đại lý”, sau này nhất định sẽ vô tình vướng vào cổ Thiên Thụy hoàng thất và Chư thị!

“Ân oán thì ân oán, chuyện làm ăn thì làm ăn.” Đan Thánh Khương Ly Hỏa cười lạnh nói: “Thiên Thụy bệ hạ, sẽ không phản đối chuyện làm ăn của chúng ta chứ?”

Thiên Thụy Thánh Hoàng im lặng.

Ngoài miệng các ngươi nói hiên ngang lẫm liệt, nhưng trên thực tế còn không phải dùng thế đè người đến trả thù Vương thị? Muốn kẹp cổ Vương thị?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của Thiên Thụy Thánh Hoàng vô cùng nặng nề: “Nếu đã như thế, hai vị muốn tiểu Hoàng làm cái gì?”

“Đương nhiên là đoạn tuyệt hợp tác với thế giới Thần Võ.” Đan Thánh Khương Ly Hỏa từ trên cao nhìn xuống: “Chỉ có toàn bộ đồng bọn hợp tác quan trọng của thế giới Thần Võ ở Thánh Vực và bọn họ đoạn tuyệt hợp tác, bọn họ mới có thể ngoan ngoãn giao ra quyền quản lý.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng mặt đen thui.

Mẹ kiếp còn dám nói không phải lấy thế đè người và trả thù? Nếu không đánh không lại bọn họ, nói không chừng hắn hiện tại sẽ vỗ án, đem bọn họ đánh ra ngoài.

"Thiên Thụy bệ hạ an tâm chớ vội." Cửu Tiêu Thánh Tôn hiển nhiên cũng nhìn ra Thiên Thụy Thánh Hoàng khó chịu, bắt đầu làm người hiền lành, "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi dựa theo yêu cầu của chúng ta làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt. Thiên Thụy bệ hạ ngươi hẳn là biết, Cơ thị chúng ta từ trước tới nay đều nắm giữ trang bị vũ khí đại quân Thần triều rèn, mà Khương thị thì chưởng quản luyện chế đan dược quân nhu. Đến lúc đó cho ngươi nhả ra một chút, ngươi sẽ kiếm lời lớn."

Cho tới nay, bởi vì trang bị vũ khí của Đông Hà Thần Triều, cho dù là chất lượng hay tiêu chuẩn đều cao hơn Thánh Triều xung quanh, rất nhiều Thánh Triều đều lựa chọn trang bị và đan dược từ Đông Hà Thần Triều vào miệng.

Quân đội khác không nói, quân đội quan trọng nhất, quân đội tinh nhuệ nhất, vũ khí trang bị sử dụng hơn phân nửa đều là từ Đông Hà thần triều tiến khẩu.

Thiên Thụy thánh triều tự nhiên cũng là như thế.

Thiên Thụy Thánh Hoàng trong lòng minh bạch, nếu hắn đáp ứng làm hổ làm đường, tự nhiên sẽ đạt được vũ khí trang bị chất lượng tốt của quân đội, cùng với đan dược quân nhu ưu tiên cung ứng, nhưng nếu không đáp ứng, chỉ sợ…

Đại quân Thiên Thụy sau này muốn mua sắm quân võ chất lượng cao và đan dược chiết khấu cho Thần Triều, ngay cả kẽ hở cũng không chừa lại.

Nếu chỉ như vậy, Thiên Thụy Thánh Hoàng còn có thể khắc phục.

Cùng lắm thì thông qua những con đường khác để làm trang bị quân võ, dù là chất lượng kém một chút giá cả đắt một chút, đan dược cũng có thể như thế, dùng số lượng cao mua chút tích lũy ít thành phần nhiều.

Nhưng mà!

Trong lòng hắn ta cũng hiểu rõ, sự trừng phạt của Cơ thị và Khương thị đối với người ngỗ nghịch tuyệt đối sẽ không đơn

giản như vậy.

Thứ nhất, hắn sợ hai gia tộc này phong sát lệnh cho Thiên Thụy thánh triều cho hắn tài nguyên, đến lúc đó không người nào dám bán hàng số lượng lớn cho Thiên Thụy thánh triều.

Thứ hai, hắn cũng sợ bọn họ sẽ cung cấp lượng lớn vũ khí, trang bị và đan dược giá rẻ cho thế lực đối địch Thiên Hưng Thánh Triều.

Một khi Thiên Thụy Thánh Triều và Thiên Hưng Thánh Triều hình thành cục diện bên này giảm bên kia dài, trong thời gian ngắn khả năng còn tốt, nhưng một khi thời gian dài, tình huống tương lai của Thiên Thụy Thánh Triều nhất định sẽ trở nên càng ngày càng khó khăn, nói không chừng sẽ lâm vào cục diện tràn ngập nguy cơ.

Thiên Thụy Thánh Hoàng không chịu khuất phục, đầu óc xoay chuyển rất nhanh.

Hắn nghĩ ra vô số đối sách, trong đó bao gồm báo cáo với Thương Bình Thần Hoàng, thậm chí còn cầu viện Doanh Thị của Cổ Thánh tộc.

Nhưng điều này cũng không làm nên chuyện gì.

Cơ thị ở lĩnh vực quân võ, Khương thị ở tài liệu nguyên đan dược và lĩnh vực luyện đan, đều đã là tồn tại cấp bậc Cự Vô Bá, có quyền uy tuyệt đối.

Bọn họ tất nhiên sẽ không trắng trợn đối phó Thiên Thụy thánh triều, nhưng quyền thế đạt tới tình trạng như bọn họ, chỉ cần âm thầm kéo dài là được, phong sát Thiên Thụy cũng có thể dùng thủ đoạn ám chỉ.

Nói toạc ra, Thiên Thụy Thánh Hoàng ngay cả tố cáo cũng không có chứng cứ thực chất.

Mà Doanh thị tuy rằng cũng là Cổ Thánh tộc, nội tình cùng thực lực cũng thập phần cường đại, nhưng ở trong hai lĩnh vực này cũng không thể so sánh với Cơ thị, Khương thị. Hơn nữa thực lực tổng hợp của nó chỉ không khác gì Khương thị, so sánh với Cơ thị, vẫn là không bằng.

Thiên Thụy Thánh Hoàng trong lòng tràn đầy không cam lòng.

Thiên Thụy Thánh Triều thật vất vả nghênh đón cục diện phát triển không ngừng, chẳng lẽ phải chôn vùi như vậy sao? Ngoại trừ bị phong sát, hoặc là vẽ đường cho hươu chạy, chẳng lẽ hắn thật sự không còn lựa chọn nào khác sao?

"Thiên Thụy bệ hạ cũng không cần sốt ruột quyết đoán." Cửu Tiêu Thánh Tôn tựa hồ là bị sắc mặt của Thiên Thụy Thánh Hoàng lấy lòng, cười tủm tỉm nói: "Thật ra đến Thiên Thụy Thánh Triều của ngươi, đã là trạm thứ hai trong chuyến đi này của chúng ta. Chúng ta trùng hợp nghe nói Thần Võ Vương thị Vương Thủ Triết đang làm khách ở Thiên Thụy Thánh Triều các ngươi. Không bằng chờ sau khi chúng ta đi bái phỏng hắn, ngươi lại quyết định sau."

Thiên Thụy Thánh Hoàng vừa nghe vậy, trong lòng lập tức nóng nảy.

Đây là tiết tấu muốn xảy ra đại sự a~

Hắn nhất định phải kéo dài thời gian, còn phải thông báo cho tiểu tử thối Vương Thủ Triết kia trước, bảo hắn nhanh chóng chạy trốn, về thế giới Thần Võ tránh đầu sóng ngọn gió.

Hắn lập tức cười ha ha: "Hai vị Thánh Tôn, ta chỉ là một tiểu triều nông thôn, sao có thể không phân nặng nhẹ như vậy? Được hai vị để mắt tới, muốn hợp tác với Thiên Thụy tiểu triều. Như vậy đi, chúng ta bàn điều kiện một chút. Thiên Thụy chúng ta gần đây đang mở rộng quân đội, đang cần trang bị quân võ và một lượng đan dược lớn đó."

Hai vị Thánh Tôn, cũng không ngờ tới Thiên Thụy Thánh Hoàng lại kinh sợ nhanh như vậy, so với mấy Thánh triều chi chủ hợp tác với thế giới Thần Võ khác càng không chịu nổi một kích.

Bọn họ liếc nhau một cái, quyết định trước tiên chiếm lấy Thiên Thụy Thánh Hoàng, như thế mới có càng nhiều vốn liếng áp bách Vương Thủ Triết.

"Thiên Thụy bệ hạ, chính là người thức thời mới là tuấn kiệt." Đan Thánh Khương Ly Hỏa hài lòng nở nụ cười: "Chỉ cần ngươi nguyện ý đứng về phía chúng ta, đan dược quân nhu không cần lo lắng nhiều, ngón tay hai tộc chúng ta hơi buông lỏng một chút, là đủ để ngươi ăn no rồi."

“Đúng vậy đúng vậy.” Thiên Thụy Thánh Hoàng nở nụ cười lấy lòng: “Người đâu, chuẩn bị thánh nhưỡng thánh phẩm cho ta, ta muốn cùng hai vị khách quý hảo hảo nói chuyện một chút.”

Nói xong, không đợi bọn họ cự tuyệt, ông ta đã mặt đầy đau khổ tố cáo: “Hai vị Thánh Tôn chớ trách ta, thật ra lần đó ta cũng bị tiểu tử thối Vương Bảo Thánh tên là Vương thị kia gài bẫy, lừa ta đi thu thập gian nịnh, kết quả… Ôi, khi đó đối mặt với kẻ địch của Đại Niết Bàn tự, Tiểu Hoàng lại không thể không ra tay.”

“Ta cũng là hối hận vạn phần a, thật sự hận không thể lột da Vương Bảo Thánh kia.”

Nét mặt của hắn “Rõ ràng” có chút chột dạ, giống như kiệt lực hất nồi muốn thoát tội, lấy lòng hai vị đại nhân vật Cổ Thánh tộc.

Hai vị Thánh Tôn bây giờ là lúc hợp tung liên hoành, tan rã hệ thống thương nghiệp Vương thị, thấy Thiên Thụy Thánh Hoàng Thượng nói, tự nhiên cũng biểu hiện thái độ lấy lòng và trấn an, đồng ý dùng bữa gia tăng cảm tình, nói chuyện hợp tác.

Bọn họ cũng sợ bức bách Thiên Thụy Thánh Hoàng, kết quả ngược lại quyết tâm đi theo Thần Võ Vương thị.

Về phần sau khi chuyện thành công, dù thu thập Thiên Thụy Thánh Hoàng này cùng Chư thị lão tổ, đó chính là một câu chuyện khác.

Trong lúc nhất thời,

Trong hoàng cung vô cùng náo nhiệt, Thiên Thụy Thánh Hoàng lấy ra thánh tửu và thánh mễ tốt nhất, cùng với các loại món ngon mỹ vị, ráo riết chiêu đãi khách quý.

******

Cùng lúc đó.

Trong Quy Nguyên biệt viện cũng phi thường náo nhiệt.

Trên đài cao, ánh mặt trời vừa vặn, tiếng đánh bài “Phành phành” không dứt bên tai.

“Bảy con, cụp!” Thanh Dương Hoàng Thái Nữ mặt mày anh khí kêu lên, trở tay ném ra một con bài, “Chín con.”

Trong lòng nàng vui vẻ.

Đánh xong chín con đã nghe lệnh bài, tiếp theo chỉ chờ tự mò thôi.

Nhưng mà, ngay khi thân thủ Diêu Ngọc Mai của nàng ngồi xuống muốn bắt bài, giọng nói của Vương Thủ Triết lại thình lình vang lên: “Ai u Ngọc Mai, ngươi đơn điếu chín đầu đã hồ đồ rồi!”

“Ồ? Ta hồ đồ rồi?” Diêu Ngọc Mai hiển nhiên hoàn toàn không ý thức được điểm này, được Vương Thủ Triết nhắc nhở, mới vui mừng kiểm tra bài của mình, “Dựa theo quy tắc, quả nhiên là hồ rồi, Thanh Dương trả tiền…”

Biểu tình của Thanh Dương hoàng thái nữ lập tức trở nên u oán.

Nàng không tình nguyện đếm một đống cực phẩm linh thạch, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, ngươi sinh ra là đối nghịch với ta đúng không?”

“Không phải ta thấy Ngọc Mai không hiểu lắm, thuận miệng chỉ điểm một câu sao?” Vương Thủ Triết cười ha hả cầm chén trà uống một ngụm trà, giống như vừa rồi thật sự không phải cố ý.

“Xem bài không nói chân tướng quân tử.” Thủy Nguyệt thánh nữ ngồi bên kia đập bàn bất mãn phàn nàn: “Sao ngươi không giúp ta xem bài? Ta cũng là tân thủ.”

Ngươi mới cái rắm thối, ngươi đã đánh bao nhiêu lần mạt chược ở thế giới Thần Võ rồi, cũng xem như là kẻ già đời rồi.

Vương Thủ Triết ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ.

“Nhược Lam muội muội, ta nói với ngươi.” Thủy Nguyệt thánh nữ bĩu môi, bắt đầu châm ngòi ly gián, “Vương Thủ Triết chính là nhìn Ngọc Mai nhà chúng ta thuận mắt. Nghe nói hai người bọn họ còn cùng đi nghe Vũ Hiên ăn cơm, chính là nơi Vương Bảo Thánh xem mắt. Nơi đó… chậc chậc, duy mỹ, có tình cảm, thích hợp nhất để nam nữ gặp nhau.”

Vương Thủ Triết trừng mắt đi qua.

Ở ngay trước mặt ông ta phá bàn của ông ta, đây là thật sự không để ông chủ như ông ta vào mắt đúng không? Lát nữa ta sẽ khấu trừ tiền lương cung phụng của ngươi.

"Còn có chuyện này?" Liễu Nhược Lam cười tủm tỉm xoa bài: "Có điều, đây cũng thể hiện mị lực của phu quân nhà chúng ta. Mấy người các ngươi có một người nói một người, ai muốn gả cho phu quân của ta làm nhị phòng, tam phòng, ta sẽ giơ hai tay hoan nghênh. Như vậy, sau này mọi người có thể mỗi ngày cùng nhau đánh bài."

Vương Thủ Triết có chút tê dại.

Chỗ chết tiệt này không ở cũng được.

Lúc này hắn đặt chén trà xuống, làm bộ như không có chuyện gì đứng dậy nói: "Mộ Tiên, ngươi hãy hầu hạ Nhược Lam đại nãi nãi cho tốt, ta ra ngoài đi dạo giải sầu."

"Không cho đi." Liễu Nhược Lam mỉm cười liếc hắn một cái: "Thanh Dương muội muội và Ngọc Mai muội muội đều không hiểu lắm, ngươi phải thay các nàng xem chút bài. Tránh cho nói ta lừa tiền tân thủ, truyền ra ngoài sẽ tổn hại danh dự của ta."

Keng keng keng

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ ngồi xuống, lại làm công việc bưng trà đưa nước gọt hoa quả, thuận tiện giúp Thanh Dương và Diêu Ngọc Mai chỉ điểm đường bài.

Một đám nữ nhân chơi mạt chược cùng nhau, tự nhiên khó tránh khỏi tán gẫu đủ loại bát quái.

Sau khi lăn lộn quen thuộc, thần thái của Thanh Dương Hoàng Thái Nữ cũng càng ngày càng thả lỏng, thuận miệng nói chuyện phiếm: "Các ngươi có xem "Chân tướng mới nhất" chưa? Lúc này Thương Bình Thần Hoàng bệ hạ đại phát thần uy ở trên chiến trường Hư Không Hải, lấy một cái giá tổn thất của chiến đấu hình chiếu, đánh trọng thương Diệt Thế Đại thống lĩnh, đánh chết năm Ma Chủ, mấy chục trên trăm Ma Thần, ngoài ra còn phá hủy căn cứ hậu cần quan trọng của một tòa ma tộc. Quả thật là kỳ công bất thế!"

Trong lúc nói chuyện, trong đôi mắt của nàng bất giác lộ ra vẻ sùng bái cùng kính ngưỡng.

Nào có thể đoán được, nàng vừa mới nói xong, Liễu Nhược Lam bên cạnh cũng đã thay đổi sắc mặt.

“Keng!”

Nguyên Thủy Thánh Kiếm của Liễu Nhược Lam bỗng nhiên ra khỏi vỏ, kiếm ý rậm rạp lập tức tràn ngập trên đài cao.

“Thương Bình lão cẩu vô sỉ chi vưu, rõ ràng là đại cục của Anh Tuyền cùng Ly Từ nhà ta chủ đạo, hắn lại có thể ôm toàn bộ chiến công ở trên người mình!” Nàng cười lạnh một tiếng, khí tức toàn thân phun trào, một bộ biểu tình muốn chém Thương Bình Thần Hoàng, “Lão tài!”

“Có lão tài.”

Tiền Hữu Đạo nghe thấy tiếng gọi, vội vàng lon ton đi vào, cung kính thi lễ với Liễu Nhược Lam, trên mặt tràn đầy chua xót: “Nhược Lam đại nãi nãi, Thương Bình thần hoàng quá lợi hại, lão tài ta đánh không lại, không bằng chúng ta tìm biện pháp khác!”

“Nương tử bớt giận.” Vương Thủ Triết vội vàng khuyên nhủ: “Thương Bình Thần Hoàng chính là cấp bậc Đạo Chủ, phu thê chúng ta buộc chung một chỗ cũng đánh không lại tay người ta, tỉnh táo, phải tỉnh táo.”

Theo tu vi tăng lên, cắt giữa hai người Nhược Lam càng thêm thông thuận, hiện tại không cần chọc giận, một lời không hợp là có thể trực tiếp rút kiếm.

Khuyên nhủ một hồi lâu, biểu tình của Liễu Nhược Lam mới dần dịu đi một chút.

Nàng có chút không cam lòng mà thu hồi Nguyên Thủy Thánh Kiếm: “Hừ! Vậy thì ghi vào sổ sách trước, chờ khi ta đánh thắng được hắn, nhất định phải khiến lão cẩu kia đẹp mặt.”

Bất quá dù vậy, mặt nàng vẫn đen như cũ, lòng đầy không vui gần như viết toàn bộ lên mặt: “Bảo Quang đâu? Tiểu tử kia làm việc thế nào vậy? Vậy mà tuyên truyền giúp Thương Bình, không giúp hài tử nhà chúng ta tuyên truyền sao?”

“Cô nương ơi, bảo quang đã gửi thư nói rõ ràng rồi.” Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm, giải thích nói: “Việc này rất lớn, vì tránh cho sự phong mang của Vương thị chúng ta quá lớn,

nên đè ép nhiệt độ, giấu tài một phen. Ta cảm thấy, hắn nói đúng."

"Hừ! Từ lúc nào tiểu tử kia cũng giấu tài?" Liễu Nhược Lam thần sắc bất thiện: "Ngươi truyền tin bảo hắn trở về một chuyến, ta muốn đích thân hỏi hắn."

"Vâng, nương tử, ta lập tức đưa tin." Vương Thủ Triết nói xong, nhanh chóng nháy mắt với mấy nữ tử khác, ý bảo các nàng mau nghĩ cách đổi đề tài khác.

Nếu thật sự chọc giận nương tử nóng nảy, sợ là sẽ xảy ra đại sự.

Hai người Thanh Dương hoàng thái nữ, Diêu Ngọc Mai hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không dám mở miệng lung tung, trong ánh mắt nhìn về phía Liễu Nhược Lam cũng mơ hồ lộ ra một chút kính sợ.

Một đạo kiếm ý vừa rồi, tuy rằng chỉ là tiện tay làm, nhưng quả thực là có chút đáng sợ. Hai người bọn họ vừa rồi đều có một loại cảm giác bị hoàn toàn ngăn chặn, cho nên lúc này hoàn toàn không dám tùy tiện lên tiếng.

Ngược lại Thủy Nguyệt thánh nữ tương đối quen thuộc với thực lực và tính khí của Liễu Nhược Lam, cũng không có bị hù dọa, sau khi nhận được ánh mắt của Vương Thủ Triết liền chuẩn bị mở miệng chuyển hướng đề tài.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp mở miệng.

Giọng nói của thống lĩnh cấm quân Lam Vong Hải vang lên bên ngoài: "Thủ Triết lão đệ có ở đây không? Ta là Lam Vong Hải."

Vương Thủ Triết mừng rỡ vì có chuyện ngắt lời, vội vàng sai người mời Lam Vong Hải vào.

Nào ngờ vừa mới gặp mặt, Lam Vong Hải ngay cả hành lễ cũng không kịp, trên mặt đầy lo lắng thúc giục hắn rời đi: "Thủ Triết lão đệ, nhanh, nhanh cùng tôn phu nhân rời khỏi Thiên Thụy thánh triều, trở về Thần Vũ thế giới tránh đầu sóng ngọn gió. Đại địch của các ngươi tới thánh triều, đang chuẩn bị tìm các ngươi gây phiền toái."

"?"

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng hơi nghiêm túc.

Hắn không để ý lời giục giục của Lam Vong Hải, nhíu mày suy đoán: “Đại địch? Là Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương tới? Không đúng, hắn đang bận trên chiến trường thu thập Ma tộc. Chẳng lẽ là Niết Bàn Phật chủ? Cũng không đúng, thần hồn hắn bị thương nặng. Chẳng lẽ, Thái Sơ Đạo chủ…?”

Khi nói đến cái tên này, Vương Thủ Triết không nhịn được nhìn thoáng qua Liễu Nhược Lam. Nếu như hắn nhớ không lầm, Thái Sơ Đạo Chủ đương đại chính là sư đệ của Nhược Lam.

Nghe Vương Thủ Triết phỏng đoán, Lam Vong Hải phun ra một ngụm máu, ánh mắt âm u nhìn Vương Thủ Triết.

Hợp với chỉ có tồn tại cấp Đạo Chủ, trong mắt ngươi mới tính là đại địch a?

…

Chương 24: Vương Thủ Triết cậy mạnh định càn khôn.

…

Bị Vương Thủ Triết ngắt lời như vậy, Lam Vong Hải cũng không khẩn trương như lúc đầu.

Hắn hít sâu một hơi, bình phục tâm tình giải thích: “Cũng không phải là những Đạo Chủ kia tìm tới, mà là Cửu Tiêu Thánh Tôn của Cơ thị Cổ Thánh tộc, cùng với hai vị đại nhân Đan Thánh Khương Ly Hỏa của Cổ Thánh tộc Khương thị Khương Ly Hỏa, muốn tới tìm ngươi.”

Lam Vong Hải nhanh chóng thuật lại lời nói của Thiên Thụy Thánh Hoàng một lần, sau đó lại hạ giọng khuyên: “Thủ Triết gia chủ, ta biết thực lực hiện tại của Thần Vũ Thánh Minh các ngươi không yếu. Nhưng sau hai đại Thánh Tôn này đều có thế lực khổng lồ ủng hộ, liên thủ lại càng không phải là Thánh Tôn bình thường có thể so sánh được, ngươi cũng chớ ăn thiệt thòi trước mắt. Nghe ta khuyên, trước tránh đầu tiên tránh đầu sóng ngọn gió, sau đó nghĩ biện pháp tìm Cổ Thánh tộc Doanh Thị và Thương Bình Thần Hoàng bệ hạ, mời bọn họ ra mặt hòa giải việc này.”

Vương Bảo Thánh của Vương thị đã cứu Doanh Linh Trúc, tất nhiên là giành được hảo cảm của Doanh thị, mà Thương Bình Thần Hoàng đối với chuyện này cũng rất khen ngợi, tự nhiên có khả năng ra mặt ngăn cản việc này.

Đây đã là biện pháp tốt nhất mà Thiên Thụy Thánh Hoàng có thể nghĩ đến.

“Đa tạ Lam huynh đến đây báo tin, cũng thay Thủ Triết đa tạ Thánh Hoàng bệ hạ giúp đỡ.” Vương Thủ Triết chắp tay với Lam Vong Hải: “Bởi vì cái gọi là thời khắc nguy nan gặp lòng người, những Thủ Triết này chắc chắn sẽ khắc ghi trong lòng, ngày sau tất có hồi báo.”

Người Thủ Triết này từ trước đến nay biết cảm ơn.

Loại cục diện trước mắt này, bản thân Thiên Thụy Thánh Hoàng gặp phải áp lực cực lớn, còn có thể nhớ kỹ đặc biệt

phái người đến nhắc nhở hắn, đã là thập phần đáng quý, hắn há sẽ bỏ mặc?

“Đâu có đâu có, bất quá việc này bệ hạ cũng không có cách nào chân chính nhúng tay vào, Cổ Thánh tộc quá cường đại.” Vẻ mặt Lam Vong Hải áy náy nói.

“Ngươi yên tâm đi, việc này Thủ Triết đã có kế sách đối phó từ lâu rồi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Sau khi ngươi trở về sẽ bẩm báo bệ hạ, việc này hắn chỉ cần đứng ngoài quan sát, hai bên không giúp bên nào là được.”

Lam Vong Hải nghe hắn nói rất rõ ràng, mặc dù lòng đầy hồ nghi không thôi, nhưng cũng chỉ có thể thành thành thật thật cáo từ trở về phục mệnh.

Thủy Nguyệt thánh nữ ở bên cạnh nghe toàn bộ hành trình, lúc này sắc mặt cũng có chút ngưng trọng: “Thủ Triết à, chuyện này cũng không dễ xử lý, ta sẽ đưa tin bảo sư tôn tới chủ trì công đạo.”

“Không sao.” Vương Thủ Triết bình tĩnh khoát tay: “Sư tôn của ngươi e rằng cũng rất khó ngăn cản uy phong của Cổ Thánh tộc, đừng làm lão nhân gia khó xử.”

“Ta có thể tìm tổng điện chủ Thần Bảo điện một chút!” Diêu Ngọc Mai cắn răng, mở miệng nói: “Nói không chừng hắn nguyện ý giúp chúng ta xoay chuyển một phen.”

Những năm gần đây, quan hệ giữa Diêu Ngọc Mai và Vương thị càng ngày càng chặt chẽ, thường xuyên thay Vương thị mua bảo vật từ Thần Bảo điện, Vương thị cũng sẽ âm thầm nhờ nàng bán một số thứ tốt cho Thần Bảo điện.

Ví dụ như, Vương Thủ Triết đã từng nhờ Diêu Ngọc Mai bán cho Thần Bảo điện một lọ phiên bản tiên cải tinh hoa, loại bảo vật giữa Hiển Thánh Đan Thập Nhất phẩm và Đạo Nguyên Đan Thập Nhị phẩm này, khiến Thần Bảo điện như lấy được chí bảo.

Bảo vật này chỉ có trong di tích Tinh Cổ tộc phá diệt chi vực mới ngẫu nhiên có thể khai quật, số lượng cực kỳ thưa thớt, giá trị vượt xa Hiển Thánh Đan có thể so sánh. Thậm chí, nếu cầm đi đấu giá, giá trị của nó sẽ không thấp hơn Đạo Nguyên Đan.

Lịch sử Thánh vực trăm vạn năm, bảo vật này nhiều lắm chỉ xuất hiện mấy chục bình.

Bởi vì dược hiệu của phiên bản tiên cải tinh hoa cùng Hiển Thánh Đan, Đạo Nguyên Đan không trọng điệp. Điều này cũng khiến cho nó có thể làm cho những nhân tộc kiêu tử cao cấp nhất, cố gắng tiến thêm một bước.

Cũng bởi vậy mà mấy năm nay Diêu Ngọc Mai ngày càng có địa vị trong hệ thống Thần Bảo điện.

"Nghe nói điện chủ Thần Bảo điện thần bí khó lường." Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Các đại Thần Châu đều có phân bộ của Thần Bảo điện, nhân vật như vậy chỉ sợ sẽ không tùy ý nhúng tay vào tranh đấu của gia tộc trong bộ châu, Ngọc Mai ngươi đừng tùy ý tiêu hao tài nguyên."

"Ta trở về tìm lão tổ tông." Thanh Dương hoàng thái nữ cũng nói: "Mấy trăm năm qua Thiên Thụy thánh triều chúng ta ăn hồng lợi thật lớn buôn bán Thần Võ thánh minh, lão tổ tông há có thể vì vài câu uy hiếp của Cổ Thánh tộc mà thỏa hiệp né tránh? Chẳng lẽ, Cổ thánh tộc còn dám mạo hiểm thiên hạ, xuất binh đánh Thiên Thụy thánh triều chúng ta hay sao?"

Nàng ta bản tính chính trực, tất nhiên không quen nhìn loại thủ đoạn lấy thế đè người như Cơ thị và Khương thị.

"Thanh Dương, ngươi chớ kích động, cũng chớ làm khó bệ hạ." Vương Thủ Triết trực tiếp xua tay ngăn nàng lại: "Bệ hạ tự có khó xử của bệ hạ. Mặc dù đối phương không có khả năng trực tiếp xuất binh tấn công Thiên Thụy, nhưng lại có thể từ các phương diện phong tỏa Thiên Thụy, cũng dốc sức nâng đỡ thế lực đối địch của Thiên Thụy, dần dà, hao tổn đến chết Thiên Thụy cũng có thể!"

Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy phải làm sao bây giờ?

Mấy vị mạt chược của Liễu Nhược Lam sắc mặt đều có chút kém.

Các nàng tự nghĩ cũng coi như là thân phận địa vị thực lực không tầm thường, lại không nghĩ tới ở trên chuyện này rõ ràng một chút việc cũng không giúp được, lập tức cảm giác vừa nghẹn khuất, vừa không cam lòng, lại ảo não, vừa áy náy.

“Mấy người các ngươi chớ quá lo lắng.” Biểu cảm của Vương Thủ Triết vẫn rất bình tĩnh, trong ngôn ngữ phong khinh vân đạm: “Việc này, trên thực tế Vương thị chúng ta đã sớm đoán trước, hơn nữa đã có đối sách, ta lập tức truyền lệnh xuống, lệnh cho người phía dưới khởi động kế hoạch. Các ngươi tiếp tục chơi mạt chược, đừng ảnh hưởng tâm tình.”

Sớm có đối sách? Tiếp tục chơi mạt chược?

Đám người Thủy Nguyệt thánh nữ đều bị khiếp sợ.

Hai đại Thánh tộc Cổ hùng hổ chạy tới gây sự với Vương thị các ngươi, trong mắt ngươi thậm chí còn không quan trọng bằng chơi mạt chược trong tương lai?

Cho dù ngươi đã sớm có đối sách, trong lòng có tự tin, có phải cũng nên nghiêm túc một chút hay không? Ít nhất cũng phải tôn trọng kẻ địch một chút!

“Được rồi, nếu phu quân đã nói có đối sách, vậy chính là đã có đối sách.” Thần sắc Liễu Nhược Lam lại bình tĩnh hơn các nàng rất nhiều, sau khi nghe Vương Thủ Triết nói xong liền đã bình tĩnh ngồi trở lại trước bàn thờ, bắt đầu chà bài, “Đừng bởi vì những người không muốn làm này mà ảnh hưởng tâm tình, chúng ta tiếp tục chơi mạt chược.”

Đương nhiên nàng có lòng tin cực độ đối với Vương Thủ Triết.

Không biết Vương thị đã gặp bao nhiêu nguy cơ trên đoạn đường này, có cái nào không phải là do phu quân bày mưu nghĩ kế hóa nguy thành an? Có chút nguy cơ, cuối cùng trở thành cơ duyên phát triển lớn mạnh của gia tộc.

Trong lòng nàng biết mình ở phương diện này không giúp được gì, cho nên nàng chỉ cần bảo đảm một chuyện, đó chính là khi phu quân cần nàng, nàng có thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất, ngăn cản kẻ địch, bảo vệ Vương thị, bảo vệ hắn, như vậy là đủ rồi.

Về phần những thứ khác, tự có phu quân quan tâm.

Dưới sự chào hỏi của nàng, trong lòng mấy người Thủy Nguyệt Thánh nữ tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn ngồi trở lại trước bàn chơi mạt chược, sau đó lực chú ý dần dần bị mạt chược hấp dẫn, dần dần quên mất phiền não.

Mà lúc này, Lam Vong Hải phụ trách báo tin cũng đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thiên Thụy hoàng cung.

Trong Ngự Hoa Viên.

Thiên Thụy Thánh Hoàng bí mật nghe xong báo cáo của Lam Vong Hải, lông mày không khỏi nhíu chặt lại: "Tiểu tử Thủ Triết kia thật sự nói như vậy?"

"Câu nào cũng là thật." Lam Vong Hải nghiêm mặt nói: "Thuộc hạ hoài nghi Thủ Triết gia chủ có át chủ bài gì."

"Trước hết cứ mặc kệ hắn có át chủ bài hay là kiêu ngạo, chuyện Thiên Thụy chúng ta nên làm vẫn nên làm một ít, coi như là thay minh hữu tranh thủ chút phần thắng." Thiên Thụy Thánh Hoàng trầm giọng nói, "Bổn hoàng sẽ tận lực ngăn chặn hai Thánh Tôn Cơ thị Khương thị một ít thời gian, cũng lập tức đưa tin cho Viêm Thăng lão tổ của Huệ thị, cùng với Thủy Nguyệt Thánh Tôn, mời bọn họ tới. Nếu không đủ, cũng có thể tạo cho bọn Cơ thị một ít áp lực, để cho bọn họ đừng không kiêng nể gì cả."

"Vâng, bệ hạ." Lam Vong Hải lĩnh mệnh rời đi.

Nhưng chiến thuật kéo dài của Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Gần kề bảy tám ngày sau, hai vị Thánh Tôn Cửu Tiêu Thánh Tôn và Đan Thánh Khương Ly Hỏa có chút không kiềm chế được, trực tiếp tìm tới Quy Nguyên biệt viện, tựa hồ là muốn bắt được Vương Thủ Triết, trực tiếp tạo áp lực chính diện với hắn một phen.

Nếu có thể trực tiếp uy áp thành công, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn.

Nếu không được, cũng phải khiến Vương thị mất hết thể diện, coi như là cho bọn họ một bài học sâu sắc, để cho bọn họ biết, Cổ Thánh tộc, cũng không phải là bọn họ có thể tùy tiện trêu chọc.

Thấy thế, Thiên Thụy Thánh Hoàng không thể không theo sát phía sau để tránh xảy ra đại sự.

…

Quy Nguyên biệt viện.

Với tư cách là trụ sở chính của Vương thị ở Thánh Vực, cùng với nơi ở của Quy Nguyên Tiểu Động Thiên, mấy năm nay Vương thị cũng không ít lần đập tiền trên Quy Nguyên biệt viện. Ngoại trừ thương hội bên ngoài, căn cứ vận chuyển hàng hóa cùng với linh điền, bản thân biệt viện làm trung tâm cũng trải qua rất nhiều lần cải tạo.

Mặc dù kết cấu kiến trúc của biệt viện không thay đổi nhiều, nhưng nguyên bản diện tích thủy vực Linh Hồ mở rộng không ít, số lượng linh mạch trong hồ, nồng độ linh khí trong hồ cũng tăng lên rất nhiều, ngay cả hộ viện linh thực 【Nguyên Thủy Linh Đằng】 sinh trưởng trong linh hồ cũng nhờ vậy mà thu hoạch được không ít.

Linh thảo linh mộc trong biệt viện được ích lợi linh mạch tăng nhiều, đồng dạng cũng lớn lên so với trước kia thủy linh cùng phồn thịnh hơn rất nhiều, toàn bộ Quy Nguyên biệt viện đều lộ ra thảo mộc phồn thịnh, tiên hoa rực rỡ, linh vận tựa nhiên, so với trước kia nhiều hơn mấy phần tiên khí.

Đặc biệt là nhà thủy tạ giữa hồ, sớm muộn gì khí hậu cũng thay đổi, trên mặt nước sương mù mông lung, hơi nước mờ ảo, quả nhiên giống như tiên cảnh.

Ngày hôm đó.

Trên bàn trình độ gần đó, Vương Thủ Triết vẫn như thường ngày, cầm chén trà cùng những người khác cùng nhau phơi nắng.

Bên ngoài Quy Nguyên biệt viện, Cửu Tiêu Thánh Tôn của Cơ thị, Đan Thánh Khương Ly Hỏa của Khương thị và ba vị Thánh Tôn lớn của Thiên Thụy Thánh Hoàng cùng giá lâm.

Trong lúc nhất thời, khí tức cường đại như thực chất phô thiên cái địa nghiền ép mà đến, cơ hồ muốn đem Quy Nguyên biệt viện nghiền nát.

Cùng lúc đó, giọng nói lạnh thấu xương của Cửu Tiêu Thánh Tôn cũng nổ vang trên bầu trời Quy Nguyên biệt viện: “Gia chủ Thần Vũ Vương thị Vương Thủ Triết, thấy bản tôn đến đây, sao còn không mau ra đây nghênh đón?”

Hiển nhiên Cửu Tiêu Thánh Tôn ôm hận ý tương đối lớn với Vương thị, đi lên trực tiếp gọi trận, không để lại chút mặt mũi

nào cho Vương thị.

Vừa mới nói xong.

Giọng nói hơi lười biếng của Vương Thủ Triết từ trong biệt viện Quy Nguyên truyền ra: “Con chó già nào ở bên ngoài sủa gâu gâu? Muốn gặp Vương Thủ Triết ta, có danh thiếp gì không?”

Vương Thủ Triết hắn từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, đối với bằng hữu tự nhiên là như tắm gió xuân, đối với kẻ địch đến kêu gào ở cửa, cần gì phải lá mặt lá trái với kẻ thù?

“Ngươi!!”

Cửu Tiêu Thánh Tôn bị tức giận tới mức run rẩy, dưới uy áp điên cuồng bạo khởi, huyền khí dâng trào cuồn cuộn như thủy triều: “Chỉ là một tiểu bối Man Hoang lại dám nói chuyện với tiền bối Thánh Tôn như vậy. Ngươi không hiểu quy củ, bản tôn sẽ tới dạy ngươi quy củ.”

“Chậm đã!” Đan Thánh Khương Ly Hỏa mắt thấy hắn sẽ động thủ, vội vàng ngăn cản khuyên bảo: “Cửu Tiêu huynh, tốt nhất là nói về chuyện khế ước tạm thời trước đi. Chờ đàm phán xong mới quyết định, chớ để đối phương nắm mũi dẫn đi.”

Hiện tại trực tiếp động thủ, tự nhiên là không cần bàn luận.

Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng ở một bên khuyên nhủ: “Cửu Tiêu huynh, chớ có kích động. Chuyện làm ăn, vẫn phải dĩ hòa vi quý.”

Lúc này Cửu Tiêu Thánh Tôn mới cố nén lửa giận, cười lạnh nói: “Được được được, bản tôn chính là Cơ Cửu Tiêu của Bình Thiên Thần Vương phủ, bên cạnh chính là Đan Thánh Khương Ly Hỏa của Cổ Thánh tộc Khương thị, không biết có tư cách gặp Vương Thủ Triết ngươi không?”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết mới thản nhiên bay lên bầu trời biệt viện Quy Nguyên.

Trong tay hắn còn đang cầm chén trà vừa rồi, lúc đạp không mà đi áo trắng bồng bềnh, tay áo rộng đón gió, quả nhiên là phong khinh vân đạm, nghiễm nhiên là một bộ dáng thần tiên công tử.

Chỉ có điều giờ phút này, thần sắc vị thần tiên công tử này lại không tính là thân thiện.

“Thì ra là đại danh đỉnh đỉnh Cửu Tiêu Thánh Tôn và Đan Thánh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Vẻ mặt của Vương Thủ Triết giống như cười mà không phải cười, ngoài miệng nói ngưỡng mộ đã lâu, nhưng thái độ lại vô cùng lãnh đạm.

Bên cạnh hắn còn có hai vị Thánh Tôn che chở, một vị là Đỉnh Thăng lão tổ của Yên thị, một vị là Thủy Nguyệt Thánh Tôn của Thủy Nguyệt Động Thiên.

Sau khi bọn họ nhận được thông báo cũng là gấp rút chạy tới viện trợ.

Cửu Tiêu Thánh Tôn thấy Đỉnh Thăng lão tổ và Thủy Nguyệt Thánh Tôn, ánh mắt hơi ngưng trọng: “Hai vị là lão tổ của Tuyền Cơ gia và Thủy Nguyệt Thánh Tôn đúng không? Thế nào, chẳng lẽ các ngươi định giúp Vương thị chống lại Bình Thiên thần vương phủ chúng ta?”

Lời này của hắn có chút nặng, chẳng khác nào trực tiếp chụp mũ cho hai người.

Thần sắc của Đỉnh Thăng lão tổ và Thủy Nguyệt Thánh Tôn khẽ biến, đang muốn mở miệng, Vương Thủ Triết lại cười trước một bước, khoan thai mở miệng: “Nghe khẩu khí của ngươi, hình như là chuẩn bị đại diện cho Bình Thiên Thần Vương phủ, đối địch với Thần Vũ Thánh Minh ta?”

“Đối địch hay không, còn phải xem Vương thị ngươi lựa chọn thế nào, Thần Vũ thánh minh sẽ lựa chọn thế nào.” Cửu Tiêu thánh tôn bất vi sở động, cười lạnh nói: “Thần Vũ thánh minh các ngươi ở Thánh vực buôn bán quân lương khắp nơi, cùng với các loại vật tư vi phạm cấm chưa được cho phép buôn bán, ngươi có hỏi qua ý kiến của quan phủ thần triều Đông Hà không?”

“Hỏi rồi.” Vương Thủ Triết ngạc nhiên nhìn hắn: “Thần Vũ Thánh Minh chúng ta chính là thế lực hợp pháp tuân thủ luật pháp Kỷ Thủ, bán mỗi một sản phẩm đều thông qua các đại thánh triều lên núi báo cáo. Hơn nữa, chúng ta cũng đã sớm lấy được văn thư tư cách mậu dịch, đồng thời nộp thuế theo

chương. Tất cả thủ tục và danh sách nộp thuế đều có thể tra được, xin hỏi, ngươi còn nghi ngờ gì nữa?”

“…”

Sắc mặt Cửu Tiêu Thánh Tôn đột nhiên cứng đờ.

Người buôn bán ở Thánh Vực, nhất là thế lực lớn, làm sao có thể không mang theo chút vật phẩm vi phạm lệnh cấm? Nhà ai không ở trong bóng tối nghĩ cách bỏ sót chút thuế, không trộm chút thuế? Cái lí do thoái thác này của hắn trên cơ bản chỉ nói một cái chuẩn, chưa bao giờ xuất hiện sai lầm.

Hắn là tuyệt đối không nghĩ tới, đối phương vậy mà ở trên văn thư cùng thuế thu của quan phương không có tránh né! Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá, kinh ngạc và cứng ngắc cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, Cửu Tiêu Thánh Tôn rất nhanh đã phản ứng lại.

Thấy buôn bán không bắt được bím tóc của Vương thị, hắn dứt khoát vứt bỏ ngụy trang, trực tiếp lộ ra răng nanh: “Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi nộp thuế theo chương là được. Nước ở Thánh Vực còn sâu hơn ngươi nghĩ.”

“Chỗ ta có một khế ước đại diện, có thể tránh được phiền toái rất lớn của Thần Vũ Thánh Minh các ngươi. Đến lúc đó, tất cả sản phẩm của các ngươi sẽ do chúng ta bán thay, các ngươi cũng tránh được lao động tiêu thụ.”

Nói xong, ông ta trực tiếp ném cho Vương Thủ Triết một phần khế ước.

Vương Thủ Triết nhận lấy tùy ý lật xem hai lần, trong lòng không nhịn được buồn cười.

Nếu thật sự dựa theo phần khế ước này ký, toàn bộ Thần Vũ Thánh Minh liền hoàn toàn biến thành làm công thay đối phương trồng trọt, cho lợi nhuận còn cực kỳ mỏng manh.

Hơn nữa, cái này còn không phải là ghê tởm nhất. Buồn nhất chính là, bọn họ vẫn là trước tiền sau hàng, bán xong hàng lại trả tiền.

Nếu thật sự dựa theo phần khế ước này, về sau Vương thị còn không bị nghiền ép thành cái dạng gì đâu.

May mà Vương Thủ Triết sớm có dự liệu đối với chuyện này nên cũng không tức giận.

Hắn tiện tay cuốn khế ước, cười híp mắt nâng chung trà lên uống một ngụm: "Ta đây cũng có một khế ước, thật ra cũng rất có lợi cho ngươi."

"Ồ, ngươi nói thử xem." Ánh mắt Cửu Tiêu Thánh Tôn lóe lên.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể gọi ta là ba ba, ta bảo ngươi làm gì thì ngươi phải làm nấy." Vương Thủ Triết thảnh thơi nhàn nhã nói: "Lúc ta không cao hứng có thể tùy ý đánh chửi ngươi, cao hứng thưởng cho ngươi mấy cái quả dưa vẹo táo nứt. Cửu Tiêu, ngươi xem khế ước này thế nào?"

Cửu Tiêu Thánh Tôn biến sắc.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp mở miệng, bên cạnh liền truyền đến một giọng nữ chém đinh chặt sắt: "Ta không đồng ý."

Khi thanh âm vang lên.

Một bóng hình xinh đẹp màu lam nhạt cũng bay lên từ phía dưới, đi tới bên cạnh Vương Thủ Triết.

Nàng mặc một bộ váy dài cung trang màu lam nhạt, dáng người cao ráo, tiên khí dạt dào, đứng chung với Vương Thủ Triết, quả nhiên là một đôi thần tiên quyến lữ.

Nữ tử này, không phải Liễu Nhược Lam thì là ai?

Cô lườm Cửu Tiêu Thánh Tôn một cái, ánh mắt cực kỳ ghét bỏ: "Ta mới không muốn loại nhi tử vừa già vừa xấu này."

"Vâng vâng vâng, nương tử nói đúng." Vương Thủ Triết đã thay đổi sự kiêu ngạo lúc trước đối đãi với Cửu Tiêu Thánh Tôn, vội vàng quay đầu lại xin lỗi: "Là vi phu suy xét."

Sau đó, hắn không kiên nhẫn khoát tay với Cửu Tiêu Thánh Tôn: "Quên đi, khế ước vừa rồi quá tiện nghi cho ngươi. Ngươi muốn lựa chọn làm chó giữ cửa nhà ta, nói không chừng ta còn có thể đồng ý."

"Canh cửa chó?" Liễu Nhược Lam tựa hồ còn có chút ghét bỏ.

Hai vợ chồng một xướng một họa, khiến cho đám Thánh Tôn vây xem xung quanh đều choáng váng.

Hai phu thê này nói năng quá mạnh đi? Đây không phải đắc tội Cửu Tiêu Thánh Tôn đến triệt để, không khoan nhượng chút nào sao?

Không đúng.

Thiên Thụy Thánh Hoàng quen thuộc Vương Thủ Triết trong lòng lộp bộp.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Vương Thủ Triết, tiểu tử này cho tới bây giờ đều là mưu định rồi mới động, đã từng để cho hắn nếm qua thiệt thòi lớn, tuyệt đối không phải loại người chỉ mong có miệng lưỡi nhanh như vậy.

Hắn cố ý chọc giận đối phương!

Không sai, Vương Thủ Triết chắc chắn là cố ý. Hắn chính là đang gây chuyện!

Đáng tiếc, Thiên Thụy Thánh Hoàng có thể nghĩ rõ ràng, không có nghĩa là những người khác cũng có thể hiểu được.

Cửu Tiêu Thánh Tôn tức tới mức tái mặt, một luồng uy thế khủng khiếp dâng lên từ người hắn: "Thằng nhãi, ngươi đang tìm chết đấy! Các ngươi dám sỉ nhục bản tôn như vậy!"

"Là lão cẩu ngươi muốn chết trước, ngươi cũng là tự rước lấy nhục." Vương Thủ Triết cười lạnh mắng: "Vì già mà không đứng đắn, ỷ lớn hiếp nhỏ. Đông Bình Thần Vương Cơ Thái Xương nhà các ngươi đóng ở chiến trường Hư Không Hải nhiều năm như vậy, tuy nói hắn thiếu ánh mắt chiến lược, thủ đoạn chiến thuật cũng thường thường không có gì lạ, nhưng tốt xấu gì cũng thay Đông Hà Nhân tộc trấn thủ biên quan nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Nhưng đám tiểu bối các ngươi lại ỷ vào có cánh chim của lão tổ che chở, làm sạch chút chuyện xấu xa bẩn thỉu. Các ngươi có xứng đáng với hắn không?"

"Hiện tại ta xem như đã hiểu, nghiệt súc Cơ Côn Luân kia làm sao lại to gan lớn mật như thế, dám cùng tà phật của Đại Niết Bàn tự tập kích y bát của đạo cung, thì ra đều là do lão tổ tông Cơ Cửu Tiêu ngươi dạy!"

"Ngươi… Húm máu phun người!" Cửu Tiêu Thánh Tôn tức giận tới mức hai mắt đỏ bừng, cơn giận đã không thể kiềm chế nổi.

“Ta ngậm máu phun người?” Vương Thủ Triết cười lạnh không ngừng: “Chân trước của Cơ Côn Luân vừa mới bị bắt, phán định đội đi Hư Không Hải chiến trường phải chết chuộc tội, chân sau, lão tổ tông đích mạch như ngươi đã nhảy ra ngoài, chạy đến gia tộc thấy việc nghĩa khí như chúng ta kêu đánh kêu giết, lấy thế đè người. Nếu nói ngươi không phải người đứng sau màn, ngươi hỏi xem người trong thiên hạ có tin không?”

“Ngươi muốn chết!!!”

Cuối cùng Cửu Tiêu Thánh Tôn cũng không nhịn được nữa, một cỗ uy áp cuồng bạo dâng lên, mãnh liệt ép về phía Vương Thủ Triết.

Trong nháy mắt, trên bầu trời gió mây biến sắc, uy thế cuồng bạo bao phủ phía dưới, ngay cả không khí cũng ngưng đọng lại.

Mắt thấy uy thế kia sắp đè lên người Vương Thủ Triết.

“Côn Bằng!!”

Một tiếng giòn vang, Nguyên Thủy thánh kiếm rời vỏ.

Kiếm ý lạnh thấu xương phóng lên tận trời, nhẹ nhõm chặn lại uy áp cuồng bạo xâm nhập đến.

Tay Liễu Nhược Lam xách Nguyên Thủy thánh kiếm bảo vệ trước người Vương Thủ Triết, ánh mắt lạnh lùng, khí thế nghiêm nghị: “Phu quân mắng giỏi lắm! Đường đường là Bình Thiên Thần Vương phủ, trong xương cốt đã nát thành bộ dáng như vậy. Đáng thương cho Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương kia, quá nửa vẫn còn bị giấu trong trống.”

“Cửu Tiêu lão cẩu, muốn ức hiếp phu quân ta, phải qua được cửa ải của ta trước!”

“Có gan thì chiến một trận với ta một trận trên trời!”

Dứt lời, nàng không nhìn Cửu Tiêu Thánh Tôn nữa, điều khiển Nguyên Thủy Thánh Kiếm xông thẳng lên trời.

“Chỉ là Lăng Hư cảnh, vậy mà vượt cấp khiêu chiến Thánh Tôn, quả nhiên là gan to bằng trời!” Cửu Tiêu Thánh Tôn lúc này giống như mãnh khuyển đỏ mắt, không chịu nổi bất kỳ kích thích nào, nghe vậy không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo:

“Ta thu thập ngươi trước, khiến Vương Thủ Triết đau đớn muốn chết.”

Thấy thế, vẻ mặt Vương Thủ Triết không thay đổi, chỉ lạnh nhạt mở miệng nói: “Lão tài, đừng để Nhược Lam chịu thiệt, ngươi đi giúp nàng ấy một tay.”

“Vâng, gia chủ.”

Xa xa, phía dưới truyền đến một tiếng đáp trả già nua.

Sau một khắc, một vị lão giả áo xám mang theo uy thế bàng bạc lăng không mà lên, lập lòe một cái đã bay thẳng lên trời cao.

Uy thế toàn thân không kém hơn Cửu Tiêu Thánh Tôn chút nào!

Thánh Tôn?!

Vương Thủ Triết ra ngoài, quả nhiên vẫn sẽ mang theo Thánh Tôn.

Thiên Thụy Thánh Hoàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nhận ra được vị Thánh Tôn này hơn phân nửa chính là người trước đây luôn đi theo sau Vương Thủ Triết.

Chỉ trong chốc lát.

Trên chín tầng trời liền truyền đến tiếng nổ mạnh ù ù.

Trong tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, hư không phảng phất bị xé nứt ra, xuất hiện một đạo lại một đạo vết rách khủng bố, năng lượng phong bạo khủng bố quét ra, tạo thành từng cái từng cái phá toái hư không vòng xoáy.

Cảnh tượng này, uy thế này khiến mọi người kinh hồn bạt vía, chấn động không thôi.

Bọn họ chấn động không chỉ vì uy thế đáng sợ khi Thánh Tôn giao thủ, mà còn có thực lực khủng bố mà Liễu Nhược Lam thể hiện ra.

Đây chính là đối chiến giữa cường giả Đại La cảnh, vợ của Vương Thủ Triết lại dám nhúng tay vào trong đó?!

Đáng sợ nhất chính là, nàng không chỉ bộc phát ra thực lực càng là ngoài dự liệu.

Đừng nói Thiên Thụy Thánh Hoàng, Đỉnh Thăng lão tổ, Thủy Nguyệt Thánh Tôn những người này chưa từng gặp qua, cho dù là Thủy Nguyệt Thánh Nữ tương đối quen thuộc với Liễu Nhược Lam, lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm.

Trên chín tầng trời, Nguyên Thủy Kiếm Ý cường đại không ngừng bộc phát, uy thế không kém chút nào so với cường giả Chân Tiên cảnh hậu kỳ! Thậm chí, lực công kích và lực sát thương của kiếm ý này còn dồn thẳng lên Chân Tiên cảnh đỉnh phong, đúng là có thể tạo thành uy hiếp với Thánh Tôn Đại La cảnh.

Phải biết rằng, nàng chỉ mới là Lăng Hư cảnh, thực lực này thật sự quá đáng sợ.

Kỳ thật bàn về thực tế, Cửu Tiêu Thánh Tôn đã truyền Thánh Đồ cho Cơ Côn Luân, mà Tài Hữu Đạo cũng đã truyền Thánh Đồ cho Khương Ngọc Linh, theo lý mà nói thực lực của hai người căn bản là lực lượng ngang nhau.

Nhưng Liễu Nhược Lam lại là người hiếm thấy, tuy rằng nàng mới là Lăng Hư cảnh tầng tám, nhưng tư chất đã đạt đến cấp bậc Đạo Tử, huyết mạch đã thức tỉnh đến tầng thứ mười hai.

Đơn thuần luận cấp độ huyết mạch, nàng đã cao hơn một tầng so với Chân Tiên bình thường.

Hơn nữa nàng còn có các loại Nguyên Thủy Thánh Đồ, Nguyên Thủy Thánh Kiếm gia trì, các loại át chủ bài bảo mệnh trên người càng là một đống lớn.

Đương nhiên, dù vậy, để Liễu Nhược Lam một mình đấu với một Thánh Tôn, cho dù là Thánh Tôn không có Thánh Đồ cũng tuyệt đối không thể đánh thắng, thậm chí có thể nói là còn kém rất xa.

Nhưng nàng cuối cùng cũng không phải Lăng Hư cảnh tầm thường, dưới sự liên thủ với Tài Hữu Đạo, tổng thể tự nhiên là muốn lực áp Cửu Tiêu Thánh Tôn một đầu.

Trận chiến này chỉ cần đánh tiếp, Cửu Tiêu Thánh Tôn hoặc là chạy trốn, hoặc là thua không thể nghi ngờ!

Biến cố như thế, tự nhiên là khiến mí mắt của Đan Thánh Khương Ly Hỏa run lên.

Rõ ràng dựa theo kế hoạch, hôm nay chỉ là tới nói một chút về uy áp khế ước mà thôi, nói không được tự nhiên sẽ có thủ đoạn bước tiếp theo.

Nhưng sao đột nhiên trong lúc đó, lại phát triển đến khi song phương đánh nhau rồi?

Đương nhiên, hắn cũng nhìn ra chỗ khó xử của Cửu Tiêu Thánh Tôn lúc này. Một trận chiến này, nếu Cửu Tiêu Thánh Tôn chạy trốn mà nói, chỉ sợ toàn bộ mặt mũi của Bình Thiên Thần Vương Phủ sẽ táng tận.

Lúc này, Đan Thánh Khương Ly Hỏa cười lạnh một tiếng: "Lấy hai địch một, không biết xấu hổ! Cửu Tiêu huynh ta đến trợ giúp…"

Hắn vừa muốn đi lên trợ chiến.

Giọng nói lạnh nhạt của Vương Thủ Triết bỗng nhiên khoan thai vang lên: "Đan Thánh tiền bối, ta khuyên ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Đan Thánh Khương Ly Hỏa lơ đễnh nhìn Vương Thủ Triết, hừ lạnh nói: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn có một vị Thánh Tôn có thể ngăn cản bản tôn sao?"

Khi nói chuyện, hắn nhìn về phía Thiên Thụy Thánh Hoàng, Đỉnh Thăng lão tổ của Yên thị và Thủy Nguyệt Thánh Tôn, chậm rãi nói: "Vẫn là ba người các ngươi, thật sự chuẩn bị đối nghịch với Cơ thị chúng ta với Khương thị?"

Thủy Nguyệt Thánh Tôn đã nhìn Cửu Tiêu Thánh Tôn và Khương Ly Hỏa lâu rồi, nghe vậy gương mặt căng thẳng, định trả lời.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết lại trước một bước tiếp nhận đề tài, cười nói: "Chỉ là một tràng diện nhỏ, cũng không cần làm phiền ba vị tiền bối."

Trong lúc nói chuyện, hắn vung tay lên, tế ra Thanh Hoàng Thánh Kiếm.

Kiếm ý lẫm lẫm từ trên thánh kiếm tràn ra.

Sau đó tay hắn lại vung lên, trước mặt lại xuất hiện một tấm thổ hoàng sắc thánh thuẫn.

Năng lượng màu vàng đất chồng chất lấy thánh thuẫn làm trung tâm khuếch tán, tạo thành hàng rào phòng ngự dày đặc vô cùng trước mặt Vương Thủ Triết.

Con mắt của Đan Thánh Khương Ly Hỏa khẽ nhíu lại, tựa hồ có chút giật mình.

Ngay cả cường giả Đại La cảnh cũng chưa chắc làm được mỗi người đều có một kiện Thánh khí trong tay, tiểu tử này mới chỉ Lăng Hư cảnh mà đã có thể có được hai kiện Thánh khí một công một thủ?

Luận trang bị, ngay cả chính mình cũng bị hắn so sánh!

Trong lòng hắn thất kinh, nhưng cũng không quá coi trọng, cười lạnh nói: "Chỉ là hai món thánh khí mà thôi, bằng thực lực của ngươi căn bản không phát huy ra được toàn bộ uy lực của thánh khí, ngươi cho rằng có thể chống đỡ được bản tôn sao?"

Nhưng vừa dứt lời.

Mi tâm Vương Thủ Triết sáng lên, trong ý thức hải lại có một quyển thánh đồ bay lên, chính là 【Thanh Hoàng Thánh Đồ】!

Dưới sự gia trì của pháp tắc thiên đạo tại Thánh Đồ, cả người Vương Thủ Triết như được dát một vầng sáng màu xanh, tay áo phiêu phiêu, giống như Thanh Hoàng tái thế.

Nhưng vẫn chưa xong, hắn lại tiện tay lật một cái, trong tay lập tức xuất hiện thêm một đại sát khí!

Thanh đại sát khí vừa xuất hiện, liền tản mát ra uy áp đáng sợ, khiến trong lòng Đan Thánh Khương Ly Hỏa run lên, không tự chủ mà sinh ra vài phần sợ hãi.

"Một kích của Đạo Chủ?!"

Sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa lại biến đổi, nhất thời có chút âm tình bất định.

Đây chính là 【Đạo Chủ Nhất Kích】, cho dù là lấy thực lực của hắn, chịu một chút cũng phải trọng thương!

Nhưng dù vậy, hắn vẫn mạnh mẽ chống đỡ, nói: "Mặc dù một kích của Đạo Chủ rất mạnh, nhưng nếu ngươi đã sớm lấy nó

ra, bản tôn đã có chuẩn bị, ngươi nếu muốn dựa vào nó để giết ta, rất khó.”

Một kích này của Đạo Chủ, đương nhiên là chiêu mà Vương Thủ Triết đã chuẩn bị trước khi đánh Thánh Tôn Lục Bì của A Tháp Nạp tộc, chỉ có điều vẫn không dùng tới.

“Ha ha!”

Vương Thủ Triết không nói nhảm với hắn, lại là thần niệm khẽ động.

Chỉ một thoáng, cảnh tượng tiên cơ dạt dào của cả tòa Quy Nguyên biệt viện liền thay đổi.

Tiên linh chi khí nồng đậm tản mát ra ngoài, dưới mặt đất hơi rung động lắc lư, chín tòa tháp cao trăm trượng từ dưới đất chậm rãi bay lên.

Toàn thân những tòa tháp cao này được luyện chế từ chất liệu đặc thù, khí phách nguy nga, trên mỗi một tòa tháp cao đều quấn quanh lôi quang tối tăm khủng bố, tản ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Chín toà tháp cao lôi quang liên hợp thành trận, tản ra khí tức vô cùng đáng sợ, ngay cả không gian cũng xuất hiện vết nứt dưới lôi quang chấn động.

“Hư, hư không hủy diệt đại trận Lôi?”

Chỉ một thoáng, sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa khó coi đến cực hạn.

Vương Thủ Triết này điên rồi sao? Lại vận chuyển đại sát khí trận pháp trên chiến trường hư không này đến nhà hộ viện?

“Đan Thánh tiền bối, như vậy đủ chưa?” Vương Thủ Triết vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn: “Nếu đầu óc ngươi còn chưa tỉnh táo, ta có thể khiến ngươi tỉnh táo lại.”

Hỏng rồi!

Trong lòng Đan Thánh Khương Ly Hỏa mát lạnh, bỗng nhiên sinh ra một cỗ dự cảm cực kỳ không ổn.

Hôm nay hắn và Cửu Tiêu mang theo uy thế xông tới, nhìn như uy phong lẫm liệt, nhưng trên thực tế lại bị đối phương bất tri bất giác lôi vào bẫy rập trí mạng.

Chỉ sợ!

Sự tình sẽ trở nên vô cùng phiền toái.

…

Chương 25: Thảm Thánh Tôn trong lịch sử!

…

“Thủ Triết gia chủ, đây là ý gì?” Sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa trở nên vô cùng khó coi.

“Không có ý gì.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Ta chính là muốn mời Đan Thánh tiền bối thành thật ở lại, chớ có hành động thiếu suy nghĩ, nếu không nếu ta vừa căng thẳng, sẽ có phản ứng kích thích tự vệ, 【Đạo Chủ một kích】 này, nói không chừng không cẩn thận nổi lên trên mặt của ngươi.”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Thiên Thụy Thánh Hoàng và mấy vị Thánh Tôn: “Thủy Nguyệt Thánh Tôn, Thiên Thụy Thánh Hoàng, mời các ngươi làm chứng, đây là Cửu Tiêu Thánh Tôn động thủ trước.”

Thái độ của hắn vô cùng ấm áp, trên mặt cũng nở nụ cười như cũ, nhưng trong lời nói lại lộ ra nguy hiểm trí mạng.

“Nếu như có nhu cầu, bản hoàng có thể làm chứng.” Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng bị thủ đoạn mà Vương Thủ Triết bày ra dọa sợ.

Đường đường là uy áp của hai Thánh Tôn tới cửa, kết quả lại biến thành bộ dáng như vậy, thật bất ngờ!

Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng cực kỳ nghiêm túc gật đầu: “Nếu có người hỏi, chắc chắn bản tôn sẽ thuật lại chi tiết. Đúng là Cửu Tiêu Thánh Tôn và Đan Thánh Khương Ly Hỏa ỷ vào thực lực uy áp tới cửa ép các gia tộc khác ký kết khế ước bất bình đẳng, sau khi bị cự tuyệt tức giận, Thành Nộ chủ động ra tay.”

Lão tổ Đỉnh Thăng của Yên thị thấy thế cũng vội vàng tỏ thái độ, tỏ vẻ ông ấy cũng sẽ nói theo đúng sự thật.

Nếu để cho bọn họ giúp đỡ đối địch của Vương thị và Cơ thị Khương thị, bọn họ khẳng định là không dám xuống sân. Dù sao bọn họ cũng không phải người cô đơn, phía sau có vô số con nối dõi hậu duệ, đồ tử đồ tôn cần che chở, nếu tùy tiện

xuống sân gây ra tai họa, đến lúc đó sẽ có vô số người đi theo gặp chuyện không may.

Nhưng trước mắt sự thực rõ ràng, bọn họ chỉ đứng ra nói thật nhưng không sợ.

Tuy Cơ thị và Khương thị thế lớn, còn chưa có bản lĩnh lớn đến mức có thể khiến bọn họ ngay cả nói thật cũng không dám nói. Trừ phi Thần Vương giáp mặt uy áp, mới có thể khiến bọn họ ngậm miệng, nhưng cũng chỉ là ngậm miệng mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng không đơn thuần chỉ là vấn đề giao tình.

Trên thực tế, từ khi hợp tác với Vương thị và Thần Vũ Thánh Minh tới nay, mọi người đều thu được không ít lợi ích. Loại hành vi như Cơ thị và Khương thị uy hiếp Vương thị cũng từ trên căn bản xâm hại lợi ích của bọn họ.

“Đa tạ ba vị tiền bối chủ trì công đạo.” Vương Thủ Triết cảm kích chắp tay hành lễ.

Sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa có chút trắng bệch.

Nhìn dáng vẻ hôm nay cùng với thái độ biểu hiện của Vương Thủ Triết, rất rõ ràng là không muốn bỏ qua. Hắn đã bắt đầu có chút hối hận, hối hận khi tin lời Cửu Tiêu Thánh Tôn nói, tới xả nước đục lần này.

Đến hiện tại, Đan Thánh Khương Ly Hỏa đã hiểu được sáo lộ của Vương Thủ Triết.

Chiêu này kỳ thật cũng đơn giản, chính là dùng ngôn ngữ kích thích dụ dỗ bọn họ động thủ, chỉ cần động thủ, sự tình có thể nháo lớn! Đến lúc đó, quyền chủ động sẽ nắm giữ trong tay hắn.

“Ài, thực ra cũng không thể trách bọn họ được. Một phần Thánh tộc ở Lạc Kinh đã ở lại thế giới phồn hoa kia lâu rồi, cả ngày cao cao tại thượng, cho rằng mình là chúa tể của thế giới, những thánh triều nông thôn còn lại đều là chân chó chỉ nghe lệnh, hoặc là để mặc bọn họ tùy ý chọn rau hẹ.” Cảm tạ ba vị Thánh Tôn xong, Vương Thủ Triết nâng chén trà lên nhấp một ngụm trà, trong ngôn ngữ giống như cảm khái, lại giống như có ý ám chỉ: “Loại tiểu tộc quê mùa như chúng ta nếu không đoàn kết thì e rằng khó có đường sống.”

Lời này của hắn, quả thực có thể nói là trắng trợn châm ngòi ly gián.

Sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa cứng đờ.

Ngươi như vậy trực tiếp mắng mỏ, chẳng lẽ còn muốn ép hắn chủ động động thủ sao?

Có điều chuyện đã phát triển đến bước này, nếu hắn thật sự dám động thủ, tất nhiên sẽ không dễ dàng đi, cho nên cho dù lúc này hắn đã nổi máu nóng, hận không thể quất chết Vương Thủ Triết, cũng chỉ đành phải cố nén kích động đánh người, trầm mặc không lên tiếng.

Ngược lại là Thiên Thụy Thánh Hoàng và Chư thị lão tổ nghe vậy lâm vào trầm tư, cân trong lòng bất tri bất giác lại nghiêng về phía Vương Thủ Triết một chút.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong biệt viện lâm vào giằng co, Đan Thánh Khương Ly Hỏa không dám hành động thiếu suy nghĩ, Vương Thủ Triết tạm thời khống chế cục diện.

Mà trên chín tầng trời, chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Với tư cách chủ lực tài hữu đạo đã tế ra Thất Hà Thánh Phong.

Ngọn núi lóe ra ánh sáng bảy màu kia tản ra uy thế khủng bố, trấn áp không gian chung quanh, từng đạo hào quang tỏa ra uy thế đáng sợ cũng như mũi tên hướng đối thủ bắn nhanh.

Trong lúc nhất thời, trên chín tầng trời uy thế tung hoành, hào quang rực rỡ tràn ngập non nửa bầu trời, từ xa nhìn lại, rung động không gì sánh được.

Cửu Tiêu Thánh Tôn lại điều khiển một thanh thánh kiếm kim sắc thánh uy hiển hách chống lại Thánh Kiếm Kim Sắc, từng luồng kiếm quang kim sắc đại khai đại hợp, khi thì ngăn cản sơn phong trấn áp, khi thì một kiếm phá vỡ hư không chém về phía Tài Hữu Đạo.

Dưới sự va chạm của năng lượng, không ít kiếm quang còn không kiêng nể gì rơi xuống linh điền, linh sơn xung quanh Quy Nguyên biệt viện, làm hư hao không ít phòng ốc cùng linh điền thì không cần phải nói, thậm chí ngay cả vài tòa linh sơn cũng xuất hiện mức độ vỡ vụn khác nhau.

Cũng may đám người Thủy Nguyệt Thánh Tôn thấy tình thế không ổn, lập tức ra tay cứu người, phân thân Vương Ly Tiên mà Vương Thủ Triết mang theo bên người cũng kịp thời chống đỡ được lĩnh vực sinh mệnh, lúc này mới khiến rất nhiều tá điền và công nhân có thực lực cấp thấp miễn cho hóa thành bột mịn.

Với thực lực của cường giả Thánh Tôn, nếu có ý định khống chế phạm vi công kích, cho dù xuất hiện tình huống không cẩn thận lan đến mặt đất, cũng không nên liên tục như vậy, ảnh hưởng rộng như thế, trước mắt rất khó nói Cửu Tiêu Thánh Tôn này không cố ý.

Vương Thủ Triết ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nụ cười vẫn luôn giữ trên mặt cuối cùng cũng biến mất, giữa hai đầu lông mày cũng nhuốm một tia lãnh ý.

Trên chín tầng trời, Liễu Nhược Lam cũng chú ý tới tình huống trong Quy Nguyên biệt viện.

Trong nháy mắt, thần sắc trên khuôn mặt căng thẳng của nàng càng thêm trầm trọng, trong đôi mắt lạnh lùng cũng nổi lên từng trận sát ý.

Vốn nàng chỉ định giáo huấn Cửu Tiêu Thánh Tôn một phen thì cũng thôi đi, nhưng hiện giờ xem ra, không thể không cho hắn nếm một bài học.

Đưa mắt ra hiệu cho Tài Hữu Đạo một cái, tay cầm chặt Nguyên Thủy thánh kiếm, Nguyên Thủy thánh đồ bỗng nhiên bay vút lên từ trong thức hải của nàng, khí tức huyền ảo không gì sánh được tràn ngập quanh thân nàng.

Cùng lúc đó.

Hư ảnh hình người sau lưng nàng giống như đỉnh thiên lập địa cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cửu Tiêu Thánh Tôn và Tài Hữu Đạo đều đã không còn Thánh Đồ, nhưng lại đều có Thánh Khí, thực lực xem như tám lạng nửa cân. Nhưng lại thêm Liễu Nhược Lam, tình huống hoàn toàn khác.

Nàng dựa vào một tay tu vi kiếm đạo cường hãn, sức chiến đấu của bản thân có thể so với cường giả Chân Tiên cảnh hậu

kỳ, lại thêm Thánh Đồ cùng Thánh khí gia trì, toàn lực phát huy, không nói đến lực sát thương chỉ là trực bức Thánh Tôn.

Dưới uy hiếp của kiếm ý tung hoành, cho dù là Cửu Tiêu Thánh Tôn cũng không thể không tránh né mũi nhọn.

Có nàng hiệp trợ, Hữu Tài lập tức như có thần trợ giúp, nhanh chóng chiếm cứ ưu thế địa vị trong đối chiến.

Theo thời gian trôi qua, Cửu Tiêu Thánh Tôn dần dần rơi xuống hạ phong.

Nếu như đây là một hồi sinh tử chiến dã ngoại gặp phải, giờ phút này Cửu Tiêu Thánh Tôn phát hiện tình huống không đúng, khẳng định sẽ không tiếp tục dây dưa với hai người, mà sẽ lựa chọn lập tức lui lại chạy trốn.

Nhưng thế cục hôm nay lại khác, hắn và Đan Thánh Khương Ly Hỏa hai người ỷ vào thân phận và tu vi, chạy tới uy áp một Thần Võ Vương thị nho nhỏ, kết quả lại bị đánh đến chạy trối chết, việc này nếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ uy nghiêm của Bình Thiên Thần Vương Phủ sẽ bị quét sạch.

Nhưng nếu như không chạy trốn, tiếp tục như vậy, tất nhiên là bại cục.

Ngay khi Cửu Tiêu Thánh Tôn đầy đầu suy nghĩ làm thế nào mới có thể thể diện rút lui, bên kia Tài Hữu Đạo lại lớn tiếng nói: “Cửu Tiêu lão cẩu, Bình Thiên Thần Vương phủ các ngươi chỉ có chút năng lực ấy thôi à? Đến một biệt viện nhất phẩm thế gia nông thôn khiêu khích kêu gào, lại bị người đánh cho chật vật chạy trốn như chó. Mặt mũi của ngươi đâu? Mặt mũi Cơ đại nguyên soái đâu?”

Cửu Tiêu Thánh Tôn không khỏi phun ra một ngụm máu.

Thần con mẹ nó nhất phẩm thế gia, thế gia nhất phẩm nào sẽ cung phụng Thánh Tôn? Càng đừng nói trong thế gia nhất phẩm này còn có một Lăng Hư Cảnh biến thái không thua Chân Tiên cảnh hậu kỳ!

Hắn sống mấy vạn năm, chưa từng thấy thế gia “nhất phẩm” thái quá như vậy!

Nhưng chuyện liên quan đến thể diện gia tộc, cùng với danh dự của Thần Vương lão tổ tông, hắn cũng không dám rút lui,

cho dù là bị tức giận đến sắc mặt đỏ lên, nhiệt huyết dâng lên, cũng chỉ có thể liều chết tiếp tục chiến đấu, tăng cường khu sử Kim sắc Thánh Kiếm tiến công.

Thấy thế, Tài Hữu Đạo lập tức từ công chuyển thủ.

Hắn một bên dùng Thất Hà Thánh Phong không ngừng ngăn cản kim sắc thánh kiếm, một bên tiếp tục châm chọc khiêu khích nói: "Có gan tới cửa cướp bóc, phải làm tốt chuẩn bị gánh chịu hậu quả. Cửu Tiêu Lão Cẩu, kiên trì là một loại mỹ đức, tuyệt đối đừng sợ a."

Tài Hữu Đạo tuy là Thánh Tôn, trải qua lại cực kỳ nhấp nhô, chìm nổi nổi mấy vạn năm, cùng với trải qua nhiều năm bán nguyên thạch, khiến mồm mép của hắn bị mài đến cực kỳ lưu loát, toàn lực phát huy có thể tức chết người không đền mạng.

Chắc chắn hắn là một trong những Thánh Tôn kỳ hoa, không biết xấu hổ cũng không ai địch nổi.

Giờ phút này, hắn mở hết hỏa lực miệng pháo, không ngừng kích thích thần kinh của Cửu Tiêu Thánh Tôn, làm hao mòn ý niệm chạy trốn của hắn.

Ba phen mấy bận, Cửu Tiêu Thánh Tôn đã bị hắn kích thích đến tức giận tận trời, gần như mất đi lý trí: "Tốt tốt tốt! Hôm nay Cửu Tiêu ta sẽ không đi! Các ngươi có bản lĩnh thì đánh chết ta đi!"

Hắn hoàn toàn không tin một gia tộc ngoại vực nho nhỏ như vậy lại dám giết hắn!

Hắn chính là dòng dõi của Bình Thiên Thần Vương Phủ, nếu như bọn họ thật sự giết hắn, lửa giận của Bình Thiên Thần Vương Phủ đủ để khiến cho gia tộc ngoại vực nho nhỏ này tan thành mây khói!

"Cửu Tiêu lão cẩu, đây là ngươi nói~" Tài Hữu Đạo bộ dáng mừng rỡ, "Ai rút lui thì là chó!!"

"Hừ! Yên tâm, ta tuyệt đối không rút!"

Cửu Tiêu Thánh Tôn bị tức giận đến máu nóng xông lên đầu, quả thật không rút lui, bắt đầu liều mạng với Tài Hữu Đạo và Liễu Nhược Lam.

Nhưng mà liều mạng, tình huống càng ngày càng không đúng.

Hắn đã triệt để rơi vào thế hạ phong, bị hai người áp chế gắt gao, nhưng thế công của hai người kia lại không có ý suy yếu chút nào.

Theo thời gian trôi qua, thương thế trên người hắn ngày càng nghiêm trọng, lúc đầu chấn động rất nhỏ từ nội phủ, đến lúc gân cốt bị hao tổn, nội phủ vỡ nát, thần hồn bị thương, đã làm căn cơ bị thương. Huyền khí trong cơ thể hắn cũng tiêu hao khá nhiều, dần dần tiến vào cảnh giới tuyến.

Đám người này, sẽ không thật sự dám giết hắn chứ?

Ý thức được điểm này, hắn nhất thời tỉnh táo lại từ trạng thái máu nóng dâng lên, trong lòng sợ hãi không thôi, sinh ra thoái ý.

Nhưng khi hắn định tìm cơ hội thoát đi lại phát hiện xung quanh hiện rậm rạp chằng chịt lực lượng Nguyên Thủy. Trong sức mạnh này ẩn chứa pháp tắc Thiên Đạo cường đại, cường độ của nó gần như không thua kém Thánh Tôn chân chính.

Những lực lượng này tựa như từng đạo màn trời chặn đường lui của hắn.

Nếu hắn muốn mạnh mẽ xông vào, đương nhiên có thể, nhưng lại tiêu hao rất lớn, sau khi sáng tạo ra nếu như bị tài sản ngang cấp chặn lại, càng sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Mà càng làm cho hắn sợ hãi chính là, trong Quy Nguyên biệt viện, chín tòa hư không bị hủy diệt trận tháp, chẳng biết lúc nào đã khoá chặt mục tiêu của hắn, khiến hắn cảm giác sống lưng phát lạnh, sợ hãi không thôi.

“Ôi! Cửu Tiêu phiền toái lớn rồi.”

Đan Thánh Khương Ly Hỏa từ xa nhìn thấy một màn này, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ.

Cửu Tiêu người này xuất thân dòng chính Bình Thiên Thần Vương phủ, thuở nhỏ được người nâng đã quen, ngày thường cao cao tại thượng quen rồi, người sợ hãi lác đác không có mấy, người bên ngoài cũng không dám chống đối hắn.

Nhất là hắn hiện tại tuổi đã lớn, đã ở vào trạng thái nửa ẩn lui, càng không ai dám cùng hắn cứng rắn đối đầu, ngược lại đem tính tình của hắn quán phát lớn hơn, lúc này mới có thể dễ

dàng trúng phép khích tướng của đối phương như vậy, hiện tại hơn phân nửa là muốn lui cũng khó mà lui.

Quả nhiên, thế yếu tích lũy nhiều, sẽ hình thành chất biến.

Cuối cùng, hắn bị Thất Hà Thánh Phong hung hăng va chạm, phun máu rơi xuống sơn mạch cách đó không xa. Nhưng có tiền có đạo cùng Liễu Nhược Lam vẫn không buông tha hắn, tiếp tục đuổi theo đánh một trận.

Mà Cửu Tiêu Thánh Tôn còn đang không ngừng kêu to, có gan các ngươi đánh chết ta.

Nửa ngày sau, tiếng quát mắng của Cửu Tiêu Thánh Tôn dần dần yếu đi.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa ý thức được không đúng, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lập tức trở nên sợ hãi khó yên: "Thủ Triết gia chủ, không phải ngươi thật sự định đánh chết Cửu Tiêu chứ? Điều này sẽ khiến cho Bình Thiên Thần Vương phủ các ngươi kết thâm cừu đại hận."

"Đan Thánh tiền bối." Vương Thủ Triết cười lạnh nói: "Ức hiếp đến cửa là các ngươi, chuẩn bị ỷ thế ép người đoạt đi tài phú của chúng ta cũng là các ngươi, hô đánh hô giết với một thế gia nhất phẩm nho nhỏ chúng ta cũng là các ngươi. Chúng ta chẳng qua là phản kích tự vệ mà thôi, kết quả, ngược lại là chúng ta sai rồi?"

"Lão tài, nương tử, tiếp tục đánh cho ta! Đánh chết tính cho ta."

"Ta cũng không tin, trên đời này không có chỗ nói lý lẽ. Thương Bình Thần Hoàng và Thái Sơ Đạo chủ yếu là mặc kệ chuyện này, Thần Vũ Thánh Minh chúng ta đầu nhập vào Thần Châu khác."

Lời này của Vương Thủ Triết thật sự không phải nói đùa.

Thần Vũ Thánh Minh cách Thánh vực thật sự là quá xa, xa đến ngay cả hình chiếu của Đạo Chủ cũng không ném tới được. Điều này cũng dẫn đến chỉ cần thông đạo truyền tống bên này một khi phong bế, liên lạc hai bên liền trực tiếp đứt đoạn.

Nếu như Vương Thủ Triết thật sự muốn mang theo Thần Vũ Thánh Minh đầu nhập vào Thần Châu khác, hai vị đạo chủ kia thật đúng là không ngăn được.

Lão tài và Liễu Nhược Lam nghe vậy, đương nhiên là tiếp tục đánh người.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa tràn đầy sầu lo, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Vừa rồi Vương Thủ Triết nói chính là "Các ngươi"…

Lại nửa ngày trôi qua, giọng nói bên phía Cửu Tiêu Thánh Tôn càng lúc càng yếu, cuối cùng hoàn toàn không còn chút thanh khí nào.

Mà bên phía Vương Thủ Triết vẫn là một bộ dáng bình tĩnh thong dong như cũ, dường như căn bản không để sự sống chết của Cửu Tiêu Thánh Tôn vào trong mắt.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa cuối cùng cũng ngồi không yên, mi tâm nhảy lên mở miệng: "Thủ Triết gia chủ, chuyện này đúng là chúng ta sai rồi, xin giữ lại một mạng cho Cửu Tiêu."

Nếu Cơ Cửu Tiêu thật sự chết ở chỗ này, mình tuyệt đối sẽ không thoát khỏi quan hệ, đến lúc đó Cơ thị tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo, giận chó đánh mèo toàn bộ Khương thị. Hắn không thể mạo hiểm.

"Sai thì phải nhận phạt, bị đánh phải đứng thẳng." Giọng nói của Vương Thủ Triết nhàn nhạt.

"Vâng vâng vâng." Thái độ của Khương Ly Hỏa rất thấp: "Thủ Triết gia chủ nói giải quyết như thế nào thì giải quyết như thế đó."

Hắn cũng biết, việc này bọn hắn đích thật là hoàn toàn không chiếm được lý do, nháo lớn đối với chính bọn hắn hoàn toàn không có chỗ tốt.

Quan trọng nhất là, với thực lực mà Thần Vũ thánh minh biểu hiện ra, nếu như Cơ thị phái một hai Thánh Tôn tới trả thù, đó chính là chịu chết. Nhưng nếu dám toàn lực xuất động, một khi sự việc lớn, Thương Bình Thần Hoàng và Thái Sơ đạo chủ biết được chuyện này, nhất định sẽ không bỏ mặc, đến lúc đó Cơ thị tuyệt đối sẽ rơi vào thế không tốt.

Về phần nguyên nhân, cũng rất đơn giản.

Đông Hà hoàng thất chưởng quản hoàng triều, Thái Sơ đạo cung thuộc về quản lý hỗ trợ cũng có trách nhiệm giám sát hoàng triều, để phòng ngừa Đông Hà hoàng triều bởi vì quyền lực quá lớn mà không kiêng nể gì.

Về phần Bình Thiên Thần Vương phủ, trên lý luận thuộc về cổ đông thứ ba của cả Đông Hà thần triều, chia sẻ một phần quyền lợi, gánh vác một bộ phận trách nhiệm, đãi ngộ cũng chỉ đứng sau hai nhà phía trước.

Về phần những Thánh Tộc, Tiên Tộc, thế gia lớn nhỏ khác, đều là cấp bậc cao trung của thế giới này.

Nếu như Cơ thị là đại cổ đông thứ ba xuất hiện tai tiếng cực lớn, ví dụ như ỷ thế hiếp người, cướp đoạt tài phú của người khác vân vân, tất nhiên sẽ dẫn đến toàn bộ các đại thế gia thần triều nghi vấn, dẫn đến triều đình rung chuyển bất an.

Dù sao, hôm nay bọn họ có thể cướp nhà này, ngày mai có phải sẽ cướp nhà của ta không?

Nếu việc này không xử lý thích đáng, một khi trật tự bị lộn xộn, thế tất sẽ ảnh hưởng đến căn cơ của toàn bộ Đông Hà thần triều. Đông Hà thần hoàng há trơ mắt nhìn căn cơ của mình bị hủy?

Phải biết rằng, nếu không có toàn bộ thần triều cung cấp nuôi dưỡng, Đông Hà hoàng thất làm sao có thể duy trì quy mô lớn như hiện tại, ổn định truyền thừa hơn trăm vạn năm?

Thái Sơ Đạo Cung cùng một đạo lý với Đông Hà hoàng thất, cũng là hưởng dụng toàn bộ thần triều cung dưỡng, mới có thể duy trì quy mô và thực lực khổng lồ như thế.

Bởi vậy, bọn họ tất nhiên phải bảo vệ ổn định toàn bộ Đông Hà thần triều, duy trì trật tự nội bộ, đây chính là đại cục.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa có thể hiểu được điểm này, đương nhiên Vương Thủ Triết cũng hiểu.

Thấy Đan Thánh Khương Ly Hỏa cúi đầu, hắn ta cũng không còn bộ dáng uể oải như trước nữa, cao giọng gọi một tiếng: “Lão tài, nương tử, trước tiên đừng đánh nữa. Bắt Cửu Tiêu về rồi nói sau.”

Vừa mới nói xong.

Xa xa nhất thời truyền đến tiếng hô vâng của Tài Hữu Đạo.

Rất nhanh, Liễu Nhược Lam đã thu kiếm, một lần nữa biến trở về bộ dáng đại phụ của Đoan Trang Ung Dung thế gia đã bay trở về.

Tài Hữu Đạo đi theo sau lưng nàng, trong tay còn mang theo Cửu Tiêu Thánh Tôn vừa mới đào từ trong địa động ra, đã hấp hối.

Tiện tay ném Cửu Tiêu Thánh Tôn lại trước mặt Vương Thủ Triết, Tài Hữu Đạo bẩm báo: "Gia chủ, đến đây dọa dẫm vơ vét tài sản không thành, tặc tử chuẩn bị giết người lập uy đã bị bắt được. Mời ngài xử lý."

Hắn nói lời này mặt mày hớn hở, tư thái tranh công tương đối rõ ràng, thoạt nhìn rất hèn mọn bỉ ổi.

Bắt chẹt vơ vét tài sản? Giết người lập uy tặc tử? Cái này bị chụp mũ rồi hả?

Sắc mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa đều trắng bệch.

Hắn vội vàng nói: "Thủ Triết gia chủ, hiểu lầm, trong này có hiểu lầm. Cửu Tiêu hành sự đúng là hơi lỗ mãng, nhưng ta dám cam đoan hắn không dám giết người."

Vừa rồi hắn nhìn thoáng qua Cửu Tiêu Thánh Tôn, nhưng cũng không dám nhìn lần thứ hai.

Quá thảm, đã bị đánh tới mức không ra hình người.

Nếu không phải bản chất thân thể Thánh Tôn đã không phải nhục thể phàm thai, khí huyết trong cơ thể mãnh liệt, bản thân đã ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, hiện tại chỉ sợ hắn đã sớm đi đời nhà ma.

" cam đoan? Một đồng bọn hợp tác hợp tác của ngươi lấy cái gì để bảo đảm?" Vương Thủ Triết sầm mặt nói: "Lão tài, cũng bắt hết Đan Thánh Khương Ly Hỏa này. Ngay cả chứng cứ chúng ta đã ghi lại, cùng nhau đưa đến bộ môn quan phủ báo án."

"Vâng, gia chủ." Tài Hữu Đạo hưng phấn xoa xoa tay: "Chúng ta là quay đưa đi quan phủ Thiên Thụy thánh triều sao?"

“Không sai, quy trình nên đi còn phải đi một lần.” Vương Thủ Triết gật gật đầu: “Bởi vì tặc tử có lai lịch rất lớn, quan phủ Thiên Thụy không có thực lực và thẩm phán quyền lực, nhưng có thể chỉnh lý mọi chuyện chi tiết ra khỏi hồ sơ, sau đó đưa hồ sơ và phạm nhân đến bộ môn liên quan thần triều.”

“Nếu như thần triều không xử lý, vậy đem hồ sơ cùng chứng cứ lưu ảnh phát hướng toàn bộ tiên triều các thánh triều trong phạm vi thế lực của Đông Hà thần triều, cùng với các bộ châu khác. Để cho toàn bộ người trên thế giới nhìn xem, hiện tại gốc rễ Đông Hà thần châu đã mục nát thành dạng gì.”

Lời vừa nói ra, nội tâm Đan Thánh Khương Ly Hỏa đã tuyệt vọng.

Thật sự muốn dựa theo cách làm của Vương Thủ Triết, đến lúc đó chuyện lớn rồi, cho dù phía sau Cơ Cửu Tiêu có Bình Thiên Thần Vương phủ làm chỗ dựa, bộ môn liên quan của Thần triều cũng tuyệt đối không dám bao che hắn và Cửu Tiêu.

Thương Bình Thần Hoàng chắc chắn sẽ tự mình nhúng tay, hơn nữa chắc chắn nghiêm khắc dựa theo luật pháp đến thẩm vấn và định tội, để chặn miệng người trong thiên hạ từ từ nói ra.

Thiên Thụy Thánh Hoàng nghe nói như thế mắt sáng lên: “Cái này thì có thể có. Như vậy đi, vụ án này trước giao cho bản hoàng và Chưởng Hình Ti thẩm vấn, cũng ghi lại hồ sơ chi tiết. Sau đó, lại báo lên bộ môn liên quan của thần triều cùng với Thần Hoàng bệ hạ.”

“Thủ Triết gia chủ, ta thừa nhận chúng ta sai rồi. Việc này chúng ta nên độc chiếm, được không?” Đan Thánh Khương Ly Hỏa vội vàng ngăn cản: “Căn cứ vào quý phương cũng không có tổn thất, chúng ta nguyện ý bồi thường tương ứng, kính xin gia chủ bớt giận.”

“Không có tổn thất?” Vương Thủ Triết nhìn quanh đỉnh núi bên ngoài biệt viện Quy Nguyên bị đánh nứt, bị hủy hoại, ngữ khí lạnh nhạt: “Chúng ta Quy Nguyên biệt viện, tổn thất rất lớn.”

“Vâng vâng, tổn thất rất lớn. Vậy thỉnh cầu gia chủ liệt kê danh sách tổn thất, chúng ta nên bồi thường.” Đan Thánh

Khương Ly Hỏa biết Vương Thủ Triết chắc chắn muốn mượn cơ hội xảo trá, nhưng lúc này hắn đã không để ý nhiều, chỉ cần đối phương chịu nhả ra, vậy thì tất cả còn được cứu.

Dù sao cũng còn hơn hai người bọn họ bị đưa đến chiến trường làm pháo hôi!

"Hựu Bình." Vương Thủ Triết nghiêm mặt phân phó: "Kiểm tra thiệt hại của Quy Nguyên biệt viện một chút."

"Vâng, lão tổ tông." Vương Hựu Bình ở trong biệt viện hiểu ý lĩnh mệnh, lập tức mang theo Khương Mộ Tiên cùng nhau bắt đầu định ra danh sách tổn thất.

Đương nhiên, loại nhất định tổn hại này cũng chỉ là làm công phu bề ngoài, kì thực chính là một cái bồi thường, sau đó hắn hung hăng, bắt đầu dốc sức liều mạng bổ sung các hạng vật quý giá vào bên trên.

Không quá một canh giờ.

Danh sách liền giao vào trong tay Vương Thủ Triết.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa vụng trộm liếc mắt một cái, lập tức bị tổn thất phía trên làm cho giật nảy mình.

Vương Thủ Triết thế này cũng không tránh khỏi quá sư tử há to miệng.

Không được, nhất định phải trả giá.

Ai ngờ, hắn bên này còn chưa mở miệng, bên kia Vương Thủ Triết nhìn lướt qua danh sách bồi thường, lại trực tiếp ném danh sách về, oán giận nói: "Hựu Bình à, tổn thất mấy chục mẫu Cửu phẩm Đạo Mễ chúng ta trồng kia tại sao không viết lên? Còn có mấy cây linh dược Thập Nhị phẩm hôi phi yên diệt kia, sao cũng bỏ sót?"

Vương Hựu Bình lập tức trợn tròn mắt.

Cái gì? Đạo Mễ cấp chín? Nhà chúng ta từ khi nào có cây nông nghiệp cấp bậc này? Còn có linh dược cấp mười hai…

Được rồi… hắn hiểu rồi.

Vương Hựu Bình hiểu ra, vội vàng cầm lại danh sách, nhanh chóng điền đầy đủ.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa ở một bên thấy một màn như vậy, trán cũng bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Cái này cái này… Cái này đã không phải phạm trù công phu sư tử ngoạm rồi đi?

Một lát sau, Vương Thủ Triết kiểm tra lại danh sách một lần nữa, lúc này mới hài lòng gật gật đầu, khách khí giao danh sách định tổn hại cho Đan Thánh Khương Ly Hỏa: "Đan Thánh tiền bối, làm phiền ngài kết luận tổn thất của chúng ta một chút, sau đó ngài có thể mang Cửu Tiêu Thánh Tôn đi."

Đan Thánh Khương Ly Hỏa nhận lấy danh sách Định Tổn nhìn qua, nhất thời sợ tới mức chân tay mềm nhũn. Chỉ thấy trên danh sách viết: Tổng cộng tổn thất chín mươi bảy viên Hỗn Độn Linh Thạch, ba mươi mốt viên Tiên Linh Thạch, lại tám mươi sáu viên linh thạch cực phẩm…

Lại còn có số lẻ.

"Vương Thủ Triết, sao ngươi không trực tiếp tổn hại một trăm viên Hỗn Độn linh thạch?" Khương Ly Hỏa tức giận gào thét, ngay cả giọng nói cũng đang run rẩy.

"Sao có thể tùy tiện chỉnh đốn như vậy?" Vương Thủ Triết lắc đầu nói: "Chúng ta tính toán theo tổn thất của chúng ta, đương nhiên nên bao nhiêu là bấy nhiêu. Nếu Tiền bối Đan Thánh không muốn bồi thường cũng được, vậy chúng ta liền…"

"Có thể rẻ hơn một chút không?" Đan Thánh Khương Ly Hỏa vội vàng cắt ngang, đôi mắt trông mong đáp trả giá: "Một lời, năm mươi Hỗn Độn linh thạch, như thế nào?"

"Đan Thánh tiền bối, đây là chuyện có thể cò kè mặc cả sao?" Vương Thủ Triết thần sắc nghiêm túc: "Đây chính là bồi thường tổn thất thật sự, ta còn chưa có tìm các ngươi tính toán những linh dược tổn thất kia cầm đi luyện đan, sau khi thành đan tổn thất ngoài định mức đâu."

"Bồi thường! Chúng ta bồi thường!" Đan Thánh Khương Ly Hỏa biết cửa ải này không thể qua được, chỉ có thể cắn răng chịu thua, "Đến lúc đó kính xin gia chủ giữ lời hứa, việc này không báo quan, không tuyên dương."

"Ngươi đây là tổn thất bồi thường, đừng có nói không có. Vương Thủ Triết ta có thể khống chế bản thân không tuyên

dương, nhưng ở đây có nhiều người chứng kiến như vậy, ta có thể chặn được miệng của mấy người?" Vương Thủ Triết lấy ra một phần khế ước bồi thường đã được định sẵn từ sớm, cũng kèm theo danh sách ký kết tổn hại, giao cho hắn nói: "Tiền bồi thường, ký khế ước bồi thường tự nguyện, chuyện hôm nay của chúng ta coi như đã xong."

Đan Thánh Khương Ly Hỏa do dự rất lâu, cuối cùng vẫn cắn răng ký khế ước bồi thường, ký tên vào danh sách.

Cho dù biết rõ Vương thị đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể chịu thua.

Nếu lúc này không ký không bồi thường, hai người bọn họ hơn phân nửa sẽ làm pháo hôi chí tử, hơn nữa ngay cả nửa điểm vinh quang cũng sẽ không có.

Hơn nữa bồi thường lần này phải do Thần Vương phủ trả.

Ký xong khế ước, Khương Ly Hỏa liền đem nhẫn trữ vật cấp Tiên Khí của Cơ Cửu Tiêu cầm qua, để nhẫn trữ vật phun ra tất cả vật tư trong đó.

Tài Hữu Đạo lập tức tiến lên kiểm kê.

Mở sòng bạc nhiều năm như vậy, năng lực giám định vật tư của hắn vẫn rất mạnh, chẳng qua chỉ chốc lát đã tính ra giá trị đại khái của những thứ này: "Mười ba viên Hỗn Độn linh thạch, các loại đan dược, vật liệu, vật tư, cộng lại ước chừng giá trị khoảng hai viên Hỗn Độn linh thạch, thanh thánh kiếm này quá tầm thường, chỉ có thể tính mười lăm viên Hỗn Độn linh thạch. Tổng cộng là hai mươi tám viên Hỗn Độn linh thạch."

Thời điểm Tài Hữu Đạo đánh giá giá vật tư rõ ràng là rất thấp.

Nhưng Khương Ly Hỏa lại không thể làm gì, đành phải từ trong nhẫn trữ vật móc ra rất nhiều thứ, lấy ra gán nợ.

Thân là Đan Thánh, tiền và tài nguyên trong tay hắn vẫn phong phú hơn Thánh Tôn bình thường một chút.

Ngoại trừ các loại đan dược cao giai, thứ đáng giá nhất trên người hắn là năm viên Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan, còn có mười một đan dược chữa thương 【Hồi Thiên Thánh Đan

】, thậm chí trong tay hắn còn có một viên Thập Nhị Phẩm Liệu Thương Đạo Đan 【Sinh Tử Đạo Đan】.

Linh dược cần thiết để luyện chế thập nhị phẩm đan cực kỳ hi hữu, hơn nữa độ thuần thục luyện chế đan dược của người luyện chế thường thường rất thấp, thế cho nên tỷ lệ thành đan cực thấp, giá cả thường thường đều là giá trên trời.

Mà 【Sinh Tử Đạo Đan】 càng là đạo đan chữa thương cực kỳ hiếm có, độ hiếm có có có thể nói là gần với Đạo Nguyên Đan.

Tấm 【Sinh Tử Đạo Đan】 này có thể cải tử Thánh Tôn lúc sắp chết, dù là Đạo Chủ bị thương cũng có thể có tác dụng chữa thương rất tốt, có thể nói là đan dược giá trên trời, nếu lấy ra bán đấu giá, giá thành giao cũng sẽ không thấp hơn 【Đạo Nguyên Đan】 mười hai phẩm.

"Tất cả đan dược, định giá bốn mươi Hỗn Độn linh thạch." Tiền Hữu Đạo tự nhiên lại bắt đầu trả giá các loại: "Vật tư còn lại và Hỗn Độn linh thạch, tổng giá trị mười một viên Hỗn Độn linh thạch, tổng cộng ước định năm mươi mốt Hỗn Độn linh thạch."

"Bồi thường của hai người cộng lại, tổng số tiền bồi thường đã đạt đến bảy mươi chín viên Hỗn Độn linh thạch, còn kém mười tám viên."

"Thủ Triết gia chủ." Đan Thánh Khương Ly Hỏa khẽ cắn môi, vừa nhỏ máu vừa nói: "Mười tám viên còn lại, ta có thể ký giấy nợ, tiếp theo cam đoan sẽ trả lại."

Nơi này, hắn ngay cả một nén nhang cũng không muốn ở.

Vương Thủ Triết kia quả thực chính là một yêu ma gõ xương hút tủy, nếu tiếp tục ở lại, có trời mới biết còn sẽ phát sinh chuyện đáng sợ gì.

"Không được, khoản nợ lớn như vậy, nhất định phải có vật thế chấp." Vương Thủ Triết lập tức từ chối.

Hắn đánh giá Khương Ly Hỏa từ trên xuống dưới: "Ta nghe nói, Đan Thánh tiền bối có một lò đan thánh? Có lẽ có thể xem như thế chấp."

Cái gì? Ngay cả lò luyện đan của mình cũng không buông tha?!

Đan Thánh Khương Ly Hỏa tức đến nổi trận lôi đình, trong mắt cũng đã phun ra lửa.

Hắn ta tức giận gào lên: “Vương Thủ Triết, ngươi đừng quá đáng!”

Đáng tiếc, tiếng gầm gừ của hắn không có chút tác dụng nào, căn bản không thay đổi được kết cục.

Sau nửa canh giờ.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa ôm Cửu Tiêu Thánh Tôn hôn mê bất tỉnh, nhanh như bay về phía bầu trời.

Lúc rời đi, trên người hai người bọn họ nhìn như còn có y phục che kín thân thể, nhưng kì thực đã bị lột sạch sẽ.

Phải biết rằng, vật liệu dùng trong quần áo của Thánh Tôn đều cực kỳ cao cấp, giá trị không hề rẻ, cho dù đã rách bươm rồi, sau khi rửa sạch thì may vá bù lại, may vá thì vẫn có thể bán được với giá cao như trước.

Còn quần áo bọn họ mặc lúc rời đi đều là quần áo nông nghiệp của nông trang Vương Thủ Triết cho.

Bởi vì những quần áo này chất liệu quá mức phổ thông, căn bản không chịu được Huyền khí trùng kích, thế cho nên khi Đan Thánh Khương Ly Hỏa phi hành còn phải cẩn thận từng li từng tí dùng Huyền khí che chở chúng nó, nếu không, quần áo trong nháy mắt có thể nổ thành tro bụi.

“Đan Thánh tiền bối, Cửu Tiêu tiền bối đi thong thả.” Vương Thủ Triết đứng trên bầu trời nhìn theo bọn họ đi xa, vẫy vẫy tay: “Hoan nghênh lần sau lại đến Quy Nguyên biệt viện chúng ta cướp bóc.”

Tốc độ chạy của Khương Ly Hỏa lại càng nhanh hơn.

Mắt thấy độn quang của Khương Ly Hỏa càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất trong gợn sóng không gian, ánh mắt của ba vị Thánh Tôn bản địa như Thiên Thụy Thánh Hoàng nhìn về phía Vương Thủ Triết lập tức trở nên vô cùng phức tạp.

Chuyện hôm nay quả thực là không thể tưởng tượng nổi, quá kịch tính. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù có người thề son sắt nói cho bọn họ biết, bọn họ hơn phân nửa cũng sẽ không tin.

Hai Thánh Tôn tràn đầy tự tin tới cửa, muốn uy hiếp Vương thị với xu thế gia tộc, cuối cùng lại bị lột sạch sẽ, xám xịt rời đi.

Quả nhiên là thảm bại nhất trong lịch sử Thánh Tôn.

…

Chương 26: Giết ngược Cổ Thánh tộc! Thủ Triết phiên thiên

…

Sau khi tiễn Khương Ly Hỏa đi.

Hư không hủy diệt đại trận Lôi điện chậm rãi ẩn vào trong biệt viện Quy Nguyên, khôi phục bộ dạng bình tĩnh vô hại của biệt viện.

Đại trận phòng ngự có lực sát thương rất mạnh này, sau khi Vương Thủ Triết thấy qua một lần ở Ma Vực, chính là có chút yêu thích không buông tay. Bởi vậy trong mấy trăm năm gần đây, sư tôn Thiên Trận Thánh Tôn do Vương thị ủy thác cho Vương An Nghiệp, thêm vào một lần nữa kiến lập ba hư không hủy diệt lôi đại trận.

Quy Nguyên biệt viện này là môn hộ của Vương thị ở Thánh Vực, tất nhiên là xây dựng một bộ. Mà chủ trạch của Vương thị là một bộ, đó là từ Ma Vực chuyển về.

Một bộ khác được kiến tạo tại không gian thông đạo của Thần Vũ thế giới và Thánh vực, phòng ngừa kẻ địch lợi hại không có mắt của Thánh vực tự tiện xông vào Thần Vũ thế giới, đến lúc đó có thể cấp cho hắn một phát.

Một bộ cuối cùng được xây dựng ở hư không hải bên ngoài thế giới Thần Võ, trong căn cứ của "Thần Võ số một" bên cạnh Vân Tiêu Thiên Hà để đối phó với nguy hiểm đến từ Hư Không Hải.

Hư không hủy diệt Lôi đại trận mặc dù tốt, nhưng xây dựng một bộ thì phải có 27 khối Hỗn Độn linh thạch. Mặc dù hiện giờ Vương thị tài đại khí thô và Thần Vũ Thánh Minh cũng không có biện pháp xây dựng quá nhiều, dù sao nơi cần dùng tiền quá nhiều.

Hơn nữa đại trận này còn có một khuyết điểm, đó chính là dùng qua một lần năng lượng sẽ hao hết, sau đó hoặc là đem trận tháp một lần nữa chuyển vào Hư Không Hải chậm rãi hấp thu năng lượng hủy diệt lôi điện, hoặc là, chính là cần tự mình

thu thập ám diệt Lôi năng lượng trở về bổ sung, vô luận loại nào đều rất phiền toái, tiêu hao không nhỏ.

Cũng bởi vậy, đại trận bực này còn có tác dụng chấn nhiếp, có thể không tùy tiện phóng ra thì sẽ không tùy tiện phóng ra.

Xử lý xong việc vặt.

Lúc này Vương Thủ Triết mới rảnh rỗi, xoay người đối diện với Thiên Thụy Thánh Hoàng, Chư thị Đỉnh Thăng lão tổ, cùng với ba vị đại lão Thủy Nguyệt Thánh Tôn khách khí hành lễ: "Đa tạ ba vị đến trợ giúp Vương thị chúng ta vào lúc nguy cơ, nghĩa cử như vậy Thủ Triết khắc ghi trong lòng."

Lúc trước đối đãi với Đan Thánh Khương Ly Hỏa và Cửu Tiêu Thánh Tôn thái độ ngang ngược càn rỡ, đó là vì dụ dỗ bọn họ gài bẫy, giờ phút này đối mặt với ba Thánh Tôn đơn vị tốt này, thái độ của Vương Thủ Triết tự nhiên là thập phần khách khí, ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Đỉnh Thăng lão tổ vội vàng khiêm tốn xua tay: "Thủ Triết gia chủ quá khen rồi, chúng ta cũng không giúp được gì, chưa nói đến trợ giúp không trợ giúp."

Đến tận giờ phút này, Đỉnh Thăng lão tổ đã bắt đầu có chút kính sợ Vương Thủ Triết.

Một Cổ Thần tộc, hai đại Thánh Tôn của Cổ Thánh tộc đến gây rối uy áp, đều có thể bị Vương Thủ Triết nhẹ nhõm hóa giải, cũng đánh cho một Thánh Tôn đối phương nửa chết nửa sống, lại cứng rắn thu hoạch được một lượng lớn tài nguyên bồi thường.

Thực lực lật tay thành mây trở tay thành mưa như vậy đã vượt xa Thiên Thụy thánh tộc Chư thị.

Hơn nữa, lão tổ của Đỉnh Thăng căn bản không dám đối đãi Vương Thủ Triết như một tiểu bối tầm thường, hắn ta không đơn thuần là gia chủ của Thần Võ Vương thị, mà gần như là đại lão phía sau màn của Thần Võ thánh minh.

Hai vị Thánh Tôn còn lại cũng càng thêm khách khí vài câu với Vương Thủ Triết.

Đừng thấy Vương Thủ Triết bây giờ còn chưa tới Chân Tiên cảnh, nhưng khí tức và một công một thủ hai kiện thánh khí mà hắn triển lộ ra ngoài, Chân Tiên cảnh tầm thường đã xa xa không phải là đối thủ của hắn. Cũng chỉ có tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ mới có tư cách làm đối thủ của hắn.

Ngay cả thánh nữ Chân Tiên cảnh trung kỳ như Thủy Nguyệt thánh nữ, nếu không có thánh khí trợ trận, đánh nhau với Vương Thủ Triết cũng sẽ đánh rất mệt, làm không tốt còn phải thua trận.

Mà nương tử Liễu Nhược Lam của hắn cũng giống như thế, sức chiến đấu cũng có thể so với Chân Tiên hậu kỳ.

Đây còn là do bọn họ không sử dụng át chủ bài khác. Một kích của Đạo Chủ trong tay Thủ Triết cũng không phải ăn chay, đây chính là bảo vật có thể uy hiếp được Thánh Tôn bình thường, một khi bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh chính diện, hơn phân nửa sẽ bị trọng thương.

“Không thể nói như vậy. Chư vị có thể tới, Thủ Triết đã vô cùng cảm kích.” Vương Thủ Triết cũng sẽ không coi việc bọn họ đến là chuyện đương nhiên.

Phải biết, vào lúc này, bọn họ xuất hiện ở Vương thị, xem như đã biểu lộ thái độ ủng hộ Vương thị, điều này không thể nghi ngờ là sẽ đắc tội Cơ thị và Khương thị. Đừng nói trước khi đến đây bọn họ căn bản không xác định Vương thị có thể gánh vác được hay không, cho dù Vương thị vượt qua nguy cơ trước mắt này, tương lai cũng nói không chừng còn có thể gặp phải sự trả thù của hai nhà, bọn họ cũng có khả năng bị liên lụy.

Đây là phải gánh chịu rủi ro.

Sau khi hàn huyên với ba vị Thánh Tôn vài câu, Vương Thủ Triết liền lấy ra một ít vật tư và Hỗn Độn linh thạch từ trong chiến lợi phẩm lúc trước, phân ra ba phần bảo vật giá trị đều khoảng ba viên Hỗn Độn linh thạch, chia cho mỗi người một phần, trong đó mỗi phần đều chứa ba viên 【Hồi Thiên Thánh Đan Thập Nhất Phẩm】.

“Thủ Triết gia chủ.” Thủy Nguyệt Thánh Tôn vội vàng chối từ: “Có câu vô công không nhận lộc, chúng ta không giúp đỡ được gì, không thể lấy tài nguyên của ngươi.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ da mặt dày hơn một chút, vốn là muốn mặt dày mày dạn nhận lấy, nhưng nghe Thủy Nguyệt Thánh Tôn nói xong, đành phải thu tay về, đều tỏ vẻ chịu thiệt.

Bọn họ đương nhiên thèm muốn tài nguyên, tài nguyên trị giá ba Hỗn Độn linh thạch đã xem như một khoản lớn rồi. Càng đừng nói bên trong còn có ba viên Thập Nhất Phẩm - Hồi Thiên Thánh Đan, đây chính là thánh đan chữa thương đỉnh cấp, dù là tu sĩ Chân Tiên cảnh sắp chết, một viên cũng tuyệt đối có thể nối lại mạng sống.

Đối với Đại La Thánh Tôn mà nói, tuy rằng Hồi Thiên Thánh Đan không có hiệu quả kéo dài tánh mạng, nhưng cũng là đan dược chữa thương cực mạnh, có thể đẩy nhanh tiến trình chữa thương trên phạm vi lớn. Cho dù bị thương rất nặng, có đan này bảo vệ nội phủ, ít nhất cũng có thể đảm bảo cảnh giới Thánh Tôn không đến mức rơi xuống.

Chỉ là giá bán đấu giá đan này thường khoảng ba mươi Tiên Linh Thạch, cho dù là Thánh Tôn cũng không nỡ trữ quá nhiều.

Cũng chỉ có những nhân sĩ chuyên nghiệp như Đan Thánh Khương Ly Hỏa mới có thể một hơi xuất hiện nhiều Hồi Thiên Thánh Đan như vậy.

“Ba vị tiền bối có thể đến trạm xe, cũng đã là giúp một đại ân, nếu như các ngươi không nhận, chính là không coi Thủ Triết là người một nhà.” Thấy bọn họ khách khí với mình, Vương Thủ Triết dứt khoát cưỡng ép nhét tài nguyên cho bọn họ.

Những đan dược thập nhất phẩm khác thì cũng thôi đi, Hồi Thiên Thánh Đan này đối với Vương Thủ Triết mà nói lại là thứ vô dụng.

Nó dĩ nhiên là thánh đan chữa thương, nhưng bàn về hiệu quả chữa thương, lại kém xa so với huyền khí sinh mệnh của hắn.

Nhớ ngày đó, khi hắn còn là Thần Thông cảnh, trị thương cho Chân Tiên chủng của Thiên Thụy Khương thị, chính là giả mạo hiệu quả Hồi Thiên Thánh Đan. Bây giờ Vương Thủ Triết đã là Đạo Tử huyết mạch Lăng Hư cảnh hậu kỳ, sức sữa so với lúc trước mạnh hơn nhiều lắm.

Nếu không phải như vậy, Vương Thủ Triết há có thể trị hảo tài hữu đạo cùng Vương Thần Luân?

Vẫn là lấy tiền làm ví dụ.

Lúc trước tài hữu đạo bởi vì tự tiện quấy nhiễu Luân Hồi Trường Hà vận chuyển mà bị thiên đạo phản phệ, nếu dựa vào chỉ mười viên "Hồi Thiên Thánh Đan" là có thể khiến thương thế của hắn khỏi hẳn, nói không chừng hắn liền hung hăng đem Thất Hà Thánh Phong làm thành, mua về Thiên Thánh Đan đem thương thế của mình chữa khỏi.

Đáng tiếc, giả thiết này căn bản không được thực hiện.

Đương nhiên, cũng không phải nói Hồi Thiên Thánh Đan liền một chút hiệu quả cũng không có. Nếu như Hữu Tài có tiền có thể cách mỗi trăm năm phục dụng một khỏa Thập Nhất Phẩm Hồi Thiên Thánh Đan, cho dù là bị Thiên Đạo phản phệ, cũng không đến mức cảnh giới rơi xuống Chân Tiên cảnh thảm như vậy.

Với sức bú sữa lúc trước của Vương Thủ Triết cũng hao phí một thời gian ngắn mới dần dần ổn định thương thế của hắn, khiến thần niệm Tài Hữu Đạo khôi phục đến cấp bậc Thánh Tôn, miễn cưỡng có năng lực phóng khí thế.

Bởi vậy có thể thấy được, dược hiệu của Hồi Thiên Thánh Đan đại khái cũng tương đương với hiệu quả chữa thương ngắn hạn khi Vương Thủ Triết thần thông cảnh.

Về phần hiệu quả của 【Sinh Tử Đạo Đan】 cấp 12, Vương Thủ Triết không thể nào biết được, nhưng phỏng đoán chắc là mạnh hơn sữa lực ngắn hạn của Vương Thủ Triết hiện giờ.

Bất quá, nếu hắn chịu tốn công phu lâu dài trị liệu, hiệu quả kia tuyệt đối vượt qua Sinh Tử Đạo Đan.

Đặc biệt là đối với một số thương thế căn bản và thương thế nghiêm trọng, lực lượng căn nguyên của Vương Thủ Triết càng có ưu thế.

Đợi tương lai tu vi của Vương Thủ Triết tăng lên, tiến vào Chân Tiên cảnh, huyết mạch cũng thức tỉnh đến tầng cao hơn, hiệu quả lực sinh mệnh bổn nguyên của hắn tất nhiên sẽ trở

nên mạnh hơn, đến lúc đó, ưu thế của hắn ở phương diện này cũng tất nhiên sẽ trở nên càng mạnh hơn.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau.

Bỏ qua những lời ong tiếng ve tạm thời không đề cập tới nữa.

Sau khi ba vị đại lão Thánh Tôn bị nhét bảo vật mạnh mẽ vào, nhất thời lại tăng độ hảo cảm với Vương Thủ Triết lên rất nhiều.

Vương Thủ Triết đứng đội quả nhiên có rất nhiều lợi ích.

Hắn là người tâm tư tinh tế, ra tay hào phóng, không phải đám Cổ Thánh tộc mắt dài tới đỉnh đầu kia có thể so sánh.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng có chút hối hận. Sớm biết như vậy, vừa rồi nên thể hiện chủ động tích cực hơn một chút, ví dụ như hợp lực ngăn cản Khương Ly Hỏa, biểu hiện cứng rắn hơn một chút, nói không chừng có thể được chia càng nhiều chiến lợi phẩm.

Phân chia một đợt chiến lợi phẩm, sau khi thu nạp một đợt lòng người, Vương Thủ Triết cũng không để mấy vị Thánh Tôn rời đi, mà dặn Vương Hựu Bình, bảo hắn đi chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn hàng đầu, sau khi nấu thành thức ăn, mời mấy vị lão đại và mấy vị bài hữu vẫn chưa rời đi cùng nhau ăn một bữa.

Trên bữa tiệc, sau một phen ăn uống linh đình, thái độ của mọi người lại thân thiện hơn rất nhiều.

Sau khi cơm nước no nê, Vương Thủ Triết sai người mang rượu và thức ăn xuống, thay đổi trà tiên. Một đám đại lão cứ như vậy ngồi ở trên bàn dài của bình đài Lâm Thủy uống tiên trà.

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, chuyện này đến đây còn chưa xong, kế tiếp còn có khảo nghiệm đang chờ bọn họ.

Vương Thủ Triết đích thân pha trà cho Thiên Thụy Thánh Hoàng, giống như nói chuyện phiếm, vừa cười vừa nói: “Nghe nói Cơ thị Khương thị liên thủ tạo áp lực với Thánh Hoàng bệ hạ, muốn ngài đoạn tuyệt hợp tác với thương mậu của Thần Vũ Thánh Minh ta? Không biết bệ hạ chuẩn bị ứng đối như thế nào?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt vốn rất vui vẻ của Thiên Thụy Thánh Hoàng nhất thời âm trầm xuống.

“Chuyện này ta cũng đang đau đầu.” Hắn nâng chung trà lên uống một ngụm, dựa vào tiên trà tâm tĩnh khí mới bình phục được tâm tình, nhưng ngữ khí vẫn tương đối nặng nề, “Cơ thị Khương thị, một người tay nắm đại quyền trang bị quân võ, một người khống chế quân nhu đan dược cung cấp, vốn nên đồng tâm hiệp lực tráng quân đội nhân tộc để ứng đối các loại nguy cơ tốt hơn. Kết quả, hai con đường sản nghiệp lợi ích phong phú này lại trở thành vũ khí bọn họ lôi kéo chó săn, xa lánh mình.”

Thủy Nguyệt Thánh Tôn lại không cho là đúng: “Thánh Hoàng, ngươi để ý tới bọn chúng làm gì? Đã không có trang bị quân võ và đan dược quân nhu của chúng, chẳng lẽ ngươi không còn cách nào? Chúng ta không thể tự mình tổ chức luyện khí sư, luyện đan sư hay sao?”

“Thủy Nguyệt đạo hữu, Thủy Nguyệt động thiên của các Côn Bằng chính là thế lực trung lập siêu nhiên, cũng không có đại quân thường trực, tự nhiên có thể nói lời này.” Thiên Thụy Thánh Hoàng buồn bực đầy mặt, “Ngươi không biết quá, Thiên Thụy thánh triều chúng ta cùng với các đại tiên triều dưới trướng, chia đều đến hàng năm quân nhu chi tiêu vật tư rốt cuộc khổng lồ như thế nào. Giá cả cho dù là kém một thành, đó cũng là một khoản tiền lớn, thời gian tích lũy lâu, vậy càng là một con số thiên văn.”

“Không sai.” Chưởng thị Cao Thăng lão tổ cũng gật gật đầu, phụ họa nói: “Trang bị quân võ của Cơ thị, đan dược quân nhu của Khương thị, đều là quần thể sản nghiệp khổng lồ khủng bố. Bọn họ bởi vì sản xuất quá lớn, có thể mua nguyên vật liệu với giá thấp, thông qua số lượng lớn bồi dưỡng Luyện khí sư cấp thấp, Luyện đan sư nên hạ thấp chi phí sản xuất. Có một bộ phận nguyên liệu bọn họ thậm chí trực tiếp tự mình sản xuất.”

“Mua hàng từ bên kia của bọn họ, thứ nhất là có thể giải quyết tất cả nhu cầu một lần vô cùng đơn giản, một ít đan dược và trang bị mà chúng ta luyện chế không được thì bọn họ đều có thể mua được, thứ hai, giá cả cũng phải so với tự mình rèn luyện chế, tiết kiệm ít nhất ba thành trở lên.”

Tiết kiệm ít nhất ba thành!

Đem thời gian phóng đại đến trăm năm, thậm chí là ngàn năm đến xem, ba thành chi phí tiết kiệm này không thể nghi ngờ là một tòa cự sơn.

Nếu đối phương gân cổ không bán, Thiên Thụy thánh triều chỉ có thể tự mình tổ chức sản xuất vũ luyện khí cùng đan dược quân nhu, phi thường phiền toái không đề cập tới, còn sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn cho tài chính.

Cứ thế mãi, hoặc là Thiên Thụy thánh triều không chịu nổi gánh nặng, hoặc là chỉ có thể giảm thiểu quy mô quân đội. Dưới tình trạng này, Thiên Thụy thánh triều khó tránh khỏi gặp phải sự khi nhục đối địch với thánh triều Thiên hưng thánh triều.

Vương Thủ Triết không nói gì, tiếp tục uống linh trà, giống như đang chờ đợi Thiên Thụy Thánh Hoàng tỏ thái độ.

“Nhưng mà, Thủ Triết gia chủ yên tâm.” Thiên Thụy Thánh Hoàng nói nhiều như vậy, ánh mắt lại trở nên ngưng trọng, thần sắc cũng chuyển thành nghiêm túc: “Mấy ngày nay ta suy nghĩ rất nhiều, coi như là đã hiểu. Hôm nay Cơ thị Khương thị có thể dùng chuyện này để kẹt cổ, cho dù chúng ta miễn cưỡng thuận theo, cũng khó đảm bảo ngày mai bọn họ sẽ không đưa ra điều kiện khác để bóp cổ.”

“Lâu ngày như thế, Thiên Thụy thánh triều ta chẳng phải sẽ thành Cáo Ứng Thanh Trùng mà hai tộc bọn họ có thể tùy ý đắn đo sao? Cũng là trùng hợp, ta và Đỉnh Thăng lão tổ vừa lập được công lớn, tiến vào tầm mắt Thần Hoàng, chúng ta có thể dắt tay nhau đi thần triều một chuyến, nói với bệ hạ chỗ khó của chúng ta, xin bệ hạ làm chủ cho chúng ta.”

Vương Thủ Triết nghe xong âm thầm gật đầu.

Đây hoàn toàn là một phương án giải quyết.

Đỉnh Thăng lão tổ và Thiên Thụy Thánh Hoàng vừa mới rửa mặt ở trước mặt Thần Hoàng, thời điểm này của Thần Hoàng bởi vì chuyện diệt thế Đại thống lĩnh mà tâm tình vừa tốt, trước tiên đi cầu Thần Hoàng, cầu cũng không phải chuyện gì đặc biệt khó làm, quá nửa là Thần Hoàng sẽ nể tình.

“Xem ra bệ hạ thật sự nghiêm túc cân nhắc hậu quả.” Vương Thủ Triết nở nụ cười: “Có điều, Thần Hoàng có thể che chở một lần, có thể che chở các ngươi hai lần, nhưng chắc chắn không thể che chở các ngươi cả đời.”

“Huống chi, khí vận một thánh triều kéo dài mấy chục vạn năm, tương lai đạt tới trăm vạn năm cũng là chuyện bình thường. Bệ hạ có thể qua cửa ải trước mắt này, vạn năm sau, mấy vạn năm sau, Thiên Thụy còn không phải vẫn bị kẹp cổ sao?”

“Ta làm sao lại không biết những thứ này?” Thiên Thụy Thánh Hoàng thở dài một tiếng, thần sắc bất đắc dĩ: “Đây chính là chỗ bi ai của tiểu thánh triều xa xôi như chúng ta, khắp nơi bị người cản tay. Không giống như Thần Vũ Thánh Minh của Thủ Triết gia chủ các ngươi, Cô Huyền vực ngoại, cái gì cũng độc lập tự chủ, ngay cả người ngoài muốn tìm các ngươi cũng không dễ dàng.”

“Bệ hạ, không bằng chúng ta tự kiến tạo võ luyện khí và đan dược quân nhu, như thế nào?” Lão tổ đỉnh Thăng của Triều thị nói: “Nếu trên dưới thánh triều chúng ta đoàn kết nhất trí, cho dù rút bớt chút ít quân đội, cũng chưa chắc đã sợ Thiên Hưng thánh triều.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ có chút không quyết định được.

Đến lúc này, Vương Thủ Triết mới mở miệng nói: “Thủ Triết cũng có một kế, có thể giải quyết vấn đề căn bản.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng nghe vậy thần sắc chấn động, vội vàng truy vấn: “Thủ Triết gia chủ mau nói.”

Nếu là những người khác nói lời này, hắn tuyệt đối không tin, nhưng lời này xuất phát từ miệng Vương Thủ Triết, trong lòng hắn lại lập tức dâng lên hy vọng.

“Thật ra nói đến đan dược cấp thấp và phương diện trang bị quân võ.” Vương Thủ Triết sắc mặt bình tĩnh nói: “Lực lượng kỹ thuật của Thần Vũ Thánh Minh chúng ta cũng không kém.”

Nói xong, hắn dặn dò Vương Hựu Bình lấy một chút trang bị quân võ cấp thấp tới đây.

Những trang bị này đều là sản phẩm của tổng ty luyện khí Vương thị, nhưng trước mắt chỉ cho nội bộ Thần Vũ thánh minh sử dụng, cũng không có công khai bán ra cho Thánh vực.

Những đan dược cấp thấp kia, cũng chỉ cung cấp cho thế giới Thần Võ.

Sở dĩ như vậy, bởi vì Vương thị cũng là bỏ ra thời gian ba trăm năm, không ngừng khai phá và học tập, tích lũy kỹ thuật và sản lượng, mới chiếm lĩnh toàn bộ thị trường nội bộ Thần Võ thế giới, có thể có dư lực đối ngoại bán ra, cũng chính là chuyện một hai trăm năm gần đây.

Thứ hai, lúc trước Vương thị không muốn mang những con quái vật khổng lồ này đến bán, cũng có chút kiêng kỵ Cơ thị và Khương thị.

Với tình huống của Vương thị, một khi bắt đầu bán, ắt sẽ xúc động đến lợi ích của bọn họ. Dưới tình huống có khả năng, ít nhất, bọn họ không muốn chủ động vạch mặt với bọn họ.

Cho nên mấy năm nay, bọn họ dứt khoát tiếp tục tích lũy kỹ thuật, tiếp tục khai phá sản phẩm mới, tiếp tục ưu hóa quy trình sản xuất, giảm bớt chi phí sản xuất và tính năng sản phẩm ưu hóa.

Chỉ trong chốc lát, Vương Hựu Bình đã lấy được mấy bộ đồ.

“Bệ hạ mời xem, đây là trang bị quân võ cung cấp cho sĩ tốt Linh Đài cảnh, bao gồm một phần thích ứng một bộ phi hành huyền giáp, một phần trong đao thương kiếm kích, còn các trang bị xa như cung nỏ thì cần phải mua riêng.” Vương Thủ Triết ra hiệu Vương Hựu Bình đưa mẫu phẩm cho Thiên Thụy Thánh Hoàng: “Bệ hạ xem trước một chút tính năng.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng kỳ thật không hiểu nhiều về tính năng của vũ khí, nhưng hắn không hiểu, có người hiểu.

Hắn lập tức phái người đi tìm thống lĩnh cấm quân Lam Vong Hải và quan viên bộ phận quân nhu thánh triều tới.

Không đến nửa ngày, người đã đến đông đủ.

Trải qua một phen kiểm tra và kiểm tra chuyên nghiệp, một vị quân nhu Lăng Hư cảnh bộ dáng mập mạp đến bẩm báo với Thiên Thụy Thánh Hoàng.

Thần sắc của hắn có chút kích động: “Bệ hạ, kỹ thuật giáp trụ của bộ sĩ tốt này vô cùng tiên tiến, tính năng cũng vô cùng xuất chúng, có thể bỏ thêm linh thạch vào làm động lực phi hành cho cánh, cũng có thể thông qua phù trận bên trong ngưng tụ ra linh năng phòng ngự thuẫn. Hơn nữa trọng lượng của nó tương đối nhẹ, hiệu quả phòng ngự của bản thân lại càng ưu thế, khi thực chiến càng có ưu thế.”

“Đây còn chưa phải là điều quan trọng nhất. Giáp trụ này điều chỉnh quy mô lớn với kết cấu bên trong, khiến cho mỗi một bộ phận đều có thể đơn độc tháo xuống để thay thế và duy trì, sử dụng trong thời gian dài có thể tiết kiệm một lượng lớn phí tổn.”

Sau đó, quan quân nhu dùng giáp trụ sĩ tốt do Cơ thị sản xuất để so sánh, bất luận là trọng lượng bản thân, tính phòng ngự vật lý, linh năng phòng ngự thuẫn, ưu thế tính năng lực của huyền giáp kiểu mới của Vương thị đều vượt qua ba thành, công năng phi hành ngoài định mức thì càng không cần phải nói.

Ở Thánh Vực, Linh Đài cảnh muốn bay, hoặc là mua linh dực đơn độc, cái giá này bình thường ở mấy ngàn linh thạch, hoặc là phải cưỡi phi cầm linh thú, vô cùng phiền toái.

Trong quân đội rất ít trang bị Linh Dực cho sĩ tốt Linh Đài cảnh, một là chi phí quá cao, hai là sản lượng căn bản không cung cấp được.

“Bộ Huyền giáp này có cánh, linh hoạt và tốc độ không bằng linh dực chuyên dụng, nhưng có thể phối hợp linh thạch tiến hành đường dài, hao tổn cũng tương đối ít.”

Sau khi quan quân nhu hưng phấn nói xong những lời này, trong lòng lại trở nên lo lắng: “Chiến giáp của những binh lính có tính chất tốt như vậy, giá cả và sản lượng… Ài! Đáng tiếc, nếu sĩ tốt chúng ta có thể có nhiều trang bị loại chiến giáp kiểu mới như thế, ít nhất có thể tăng lên ba thành chiến lực!”

Tăng ba thành chiến lực của sĩ tốt?

Thiên Thụy Thánh Hoàng đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức mừng rỡ.

Phải biết rằng, quân nhân có số lượng nhiều nhất của Thiên Thụy thánh triều chính là sĩ tốt Linh Đài cảnh!

Toàn bộ các phủ Thiên Thụy thánh triều, cộng thêm Chu Biên Tiên Triều, tổng dân số so với thế giới Thần Võ nhiều hơn không ít, kết quả kiểm tra hộ tịch một lần gần nhất, tổng dân cư ước chừng trên dưới hai ngàn ức.

Nhân khẩu khổng lồ như thế, cho dù là dưới tình huống không bạo binh, quân đội bình thường cũng phải duy trì trên dưới bốn ức.

Đương nhiên, bởi vì Thiên Thụy thánh triều và Tiên Triều xung quanh cộng lại diện tích vô cùng rộng lớn, vượt qua Địa Cầu không biết bao nhiêu lần, là lấy sĩ tốt cũng không phải là tập trung cùng một chỗ, mà là phân tán trú đóng ở các nơi, hoặc là duy trì trị an địa phương, hoặc là trú đóng ở bên trong căn cứ quân sự, để ứng đối với các phương diện, thậm chí là uy hiếp trong Hư Không Hải.

Đây đều là quân thường trực ở đây, cũng là đội quân có nhân số nhiều nhất.

Mà ngoài ra, Thiên Thụy thánh triều còn có một ít sĩ tốt cơ sở thấp nhất cũng là quân đoàn tinh nhuệ Thiên Nhân cảnh, bộ phận quân đội này phần lớn phục dịch trong chiến trường biển Hư Không, cống hiến cho nhân tộc.

Nếu thật sự có thể có lượng lớn trang bị loại huyền giáp này, thực lực quân phòng ngự của Thiên Thụy thánh triều tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều. Như vậy, mặc dù đến lúc đó không thể không cắt giảm quân đội, ảnh hưởng đối với thực lực chỉnh thể của quân đội cũng sẽ không lớn như vậy.

Thiên Thụy Thánh Hoàng sau khi kinh hỉ qua đi, lại nghĩ tới những vấn đề khác, không khỏi có chút khẩn trương hỏi thăm tình huống cụ thể: “Thủ Triết gia chủ, bộ chiến giáp này bao nhiêu tiền?”

“Trong một thanh vũ khí, hai ngàn linh thạch hoặc một bộ tiên tinh.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Nếu muốn trang bị thêm tấm chắn, cung tiễn tên, giá cả khác nhau.”

Lúc trước hệ thống tiên tinh của Tiên Triều và Ma Triều, kì thực cũng học được từ Thánh Vực, một viên tiên tinh ước

chừng bằng một viên linh thạch.

“Hai ngàn tiên tinh?” Sắc mặt của Thiên Thụy Thánh Hoàng trong nháy mắt có chút khó chịu.

Mặc dù hắn tính toán giá cả bộ trang bị này có thể sẽ ở ba ngàn linh thạch, hai ngàn đã xem như thấp, nhưng vẫn có chút khó có thể tiếp nhận.

“Vẫn là quá đắt, một bộ giáp trụ gia tăng vũ khí của Cơ thị, chẳng qua là một ngàn hai trăm linh thạch.”

Hắn chính là đường đường Thánh Hoàng, bình thường tài chính kinh thủ khởi bước đều là cực phẩm linh thạch, Tiên Linh Thạch, chỉ mấy ngàn tiên tinh, rơi trên mặt đất không chừng hắn cũng lười nhặt một chút, nhưng tình huống trước mắt bất đồng.

Trong Thiên Thụy Thánh Triều có mấy trăm triệu sĩ tốt, giá của loại trang bị cơ sở này chênh lệch mỗi một viên tiên tinh chính là mấy trăm triệu tiên tinh!

Một khi đánh trận, xuất hiện tình huống bạo binh, vậy càng thêm không thể đếm được.

“Bệ hạ, sổ sách cũng không tính như vậy.” Vương Thủ Triết cười cười, giúp hắn phân tích: “Bộ trang bị này của chúng ta, phỏng chừng có thể vượt qua ba thành chiến lực của chiến giáp Cơ thị. Nếu bệ hạ muốn duy trì quân lực ban đầu, có thể cắt ba thành quân đội. Chỉ riêng ba thành quân đội bị cắt đi này, chi tiêu vũ khí, vũ khí giáp trụ có thể tiết kiệm, chính là mỗi người sáu trăm tiên tinh trở lên! Gần như có thể triệt tiêu chênh lệch giá trang bị.”

“Trừ cái đó ra, phí chiêu mộ của quân đội, phí dụng đóng quân, thực vật, đan dược, thậm chí còn có bồi thường xuất ngũ, thương vong trợ cấp, khao phí lao động vân vân, những thứ này hết thảy đều có thể tiết kiệm được ba thành! Cái này tương đương là thay quý triều tiết kiệm ba thành tổng quân phí a.”

“Còn nữa, việc giữ gìn và trang bị hao tổn một khối này. Bởi vì Huyền Giáp có thể chia nhỏ, cho dù Huyền Giáp trên chiến trường bị hao tổn, cũng chỉ cần thay đổi bộ phận là có thể lập tức chữa trị, không chỉ có hiệu suất sửa chữa cao, mà hiệu suất

tổn hại thực tế cũng thấp hơn Huyền Giáp thông thường rất nhiều. Chỉ riêng bộ phận này cũng có thể tiết kiệm được không ít tiền.”

Nghe Vương Thủ Triết phân tích, mắt Thiên Thụy Thánh Hoàng càng ngày càng sáng.

Đúng là như thế. Nếu là tài quân, Vương thị huyền giáp này ngược lại tiết kiệm tiền.

Mà nếu không cắt quân, toàn bộ thay thế thành chiến giáp của Vương thị, có thể làm cho chiến lực quân đội tăng lên ba thành! Đến lúc đó, chẳng lẽ không phải có thể lực áp chế Thiên Hưng Thánh Triều?

Đến lúc đó, chỉ cần đoạt lại mấy địa bàn có tranh luận kia, cũng đủ để đền bù tổn thất nhiều chi nhánh rồi.

Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà tiên, bình tĩnh chờ quyết định của Thiên Thụy Thánh Hoàng.

Thánh vực rộng lớn như thế, trang bị quân võ và đan dược quân nhu là một chiếc bánh ngọt lớn vô cùng.

Trước đây thật lâu, Vương thị đã rất thèm muốn cái thị trường khổng lồ này, nhưng khổ nỗi có con cá sấu lớn phong tỏa đường đi, cũng không có cơ hội tốt để đi vào.

Nhưng bây giờ, Cơ thị và Khương thị lại chủ động đưa tới một cơ hội cực lớn.

Từ lần trước khi Cơ Côn Luân đưa thiếp mời tới, Bảo Thánh đã chuẩn bị dùng chiêu này để phản chế Cơ thị, đồng thời đẩy mạnh trang bị quân võ và đan dược quân nhu của Vương thị vào Thánh vực!

Chỉ là biến hóa sau đó quá nhanh, để Bảo Thánh cũng không kịp đem kế hoạch thực tiễn, lúc này mới tạm thời gác lại.

Cũng may hai vị Thánh Tôn lão tổ của Cơ thị Cổ Thánh tộc và Cổ Thánh tộc Khương thị không khiến Vương Thủ Triết thất vọng, lại đưa cơ hội đến trước mặt Vương Thủ Triết.

Cơ hội tốt như vậy, Vương Thủ Triết há có thể bỏ lỡ?

Tuy nhiên, trong nội bộ Vương thị cũng đã sớm có kế hoạch mở rộng liên quan, khi hắn phát hiện ra Thiên Thụy Thánh

Hoàng đã vô cùng động tâm, liền lại ném ra Hỗn Độn Diệt Thế Châu.

“Bệ hạ, ta đề nghị hoàng thất Thiên Thụy, Thánh tộc Khuyết thị, Thủy Nguyệt Động Thiên, Vân Hải Động Thiên và tứ đại Thánh Tôn có thể liên hợp thành lập một thương hội.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói: “Loại trang bị huyền giáp này, Thần Vũ Thánh Minh chúng ta có thể dùng giá một nghìn sáu trăm tiên tinh để phê duyệt cho các ngươi. Các ngươi có thể tiêu thụ trong phạm vi khu vực tây nam của 【Thần triều Đông Hà】 bán ra ít nhiều là bản lĩnh của các ngươi.”

“Cái gì?!”

Trong lòng Thiên Thụy Thánh Hoàng giật thót, trong nháy mắt ngay cả con mắt cũng trừng lớn.

Kể từ đó, chi phí mua sắm loại huyền giáp này của Thiên Thụy thánh triều chẳng phải là chỉ cần một ngàn sáu trăm tiên tinh sao? Cái này tiết kiệm được bao nhiêu tiền a!

Không chỉ có hắn, mà Đỉnh Thăng lão tổ và Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng bị chấn kinh, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Đông Hà Thần Triều khu vực tây nam tổng cộng có bảy thánh triều, hơn trăm tiên triều!

Lúc này đây, đây là một miếng thịt mỡ lớn vô cùng.

Lợi nhuận ở đây, chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ khiến người ta điên cuồng rồi.

Trong nháy mắt, ánh mắt tam đại Thánh Tôn nhìn về phía Vương Thủ Triết đều trở nên nóng rực mà điên cuồng.

Đặc biệt là Thủy Nguyệt Thánh Tôn, trong lòng càng gợn sóng ngập trời, cảm khái vạn phần. Vì sao đồ đệ không thể cố gắng hơn nữa…

Nhìn phản ứng của bọn họ, Vương Thủ Triết cũng không bất ngờ.

Thánh địa và Thánh tộc chi tiêu cũng không nhỏ, con đường kiếm tiền đối với bọn họ mà nói cũng là vô cùng trọng yếu, sẽ có phản ứng này cũng là hợp tình hợp lý.

Có điều, đây thật sự là một trong những kế hoạch mà nội bộ Vương thị đã sớm định ra.

Làm như vậy có hai chỗ tốt, một là có thể dựa vào cái này đem các thế lực của Thiên Thụy thánh triều ngưng tụ lại, dùng phương thức lợi ích cấu kết đem bọn họ cùng Thần Vũ thế giới chặt chẽ buộc chặt chẽ cùng một chỗ.

Thứ hai, là do "dân bản xứ" Thánh vực bọn họ đi đánh trận đầu khai thác thị trường, quan hệ ban đầu của bọn họ cùng nhân mạch đều có thể lợi dụng đầy đủ, bị ngăn chặn cũng sẽ nhỏ hơn.

Cái này không khác gì lúc trước Vương thị thông qua Khương thị bán ra Linh Mễ, chỉ là người tham dự có thêm mấy nhà mà thôi.

Đương nhiên, quyền tiêu thụ 【khu vực tây nam thần triều Đông Hà】 cũng rất có chú ý.

Trong tương lai, Vương thị sẽ không chỉ hợp tác với tập đoàn lợi ích Thiên Thụy. Mà năng lực của bọn họ tạm thời cũng chỉ đủ làm tổng đại lý khu vực.

Vừa nghĩ đến đây.

Trong lòng Vương Thủ Triết không khỏi cảm kích Đan Thánh Khương Ly Hỏa và Cửu Tiêu Thánh Tôn đã rời đi.

Nếu không có bọn họ giúp đỡ, cho dù Vương thị muốn khởi động kế hoạch này cũng sẽ không thuận lợi như hiện tại, nói không chừng còn phải tìm cơ hội thích hợp khác.

Nhưng mà, người này thật sự không ngừng lẩm bẩm.

Vương Thủ Triết vừa cảm kích bọn họ ở trong lòng, giọng nói của Đan Thánh Khương Ly Hỏa lại vang lên bên ngoài Quy Nguyên biệt viện: "Thủ Triết gia chủ có ở đây không? Khương mỗ có chuyện quan trọng xin gia chủ hỗ trợ."

Khương Ly Hỏa đi đi lại lại, giọng điệu vội vàng, trong giọng nói lộ ra sự lo âu và khẩn trương.

Trong nháy mắt, lực chú ý của mọi người trong biệt viện đều bị hấp dẫn.

…

Chương 27: Dao Quang Kiếm Chu! Người đứng đầu Thánh Địa Vương Ly Dao

…

Chư vị Thánh Tôn không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa này không phải mới rời đi không bao lâu sao, sao bỗng nhiên lại trở về?

Dưới sự dẫn dắt của Vương Thủ Triết, mọi người dứt khoát cùng nhau ra cửa nhìn xem.

Chẳng qua so với lúc trước, tam đại Thánh Tôn như Thụy Thánh Hoàng hôm nay xếp thành hình chữ phẩm vây quanh phía sau Vương Thủ Triết, vô hình trung nổi bật ra thân phận địa vị của Vương Thủ Triết.

Hơn nữa ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía Khương Ly Hỏa cũng lộ ra địch ý, dường như đã coi đối phương là địch nhân.

Nếu bây giờ Vương Thủ Triết ra lệnh một tiếng, ba người bọn họ sẽ trực tiếp xông lên, bắt lấy Khương Ly Hỏa.

Đan Thánh Khương Ly Hỏa bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, không khỏi hãi hùng khiếp vía, ánh mắt cũng hồ nghi bất định.

Hắn lúc này mới rời đi một lát, ba vị Thánh Tôn đã từng trung lập này sao lập tức trở nên khí thế hùng hổ, giống như đã đứng trong trận doanh của Vương Thủ Triết rồi?

Có điều, trước mắt cũng không phải là lúc so đo chuyện này, hắn vội vàng thu liễm tâm thần, ngược lại chắp tay xin Vương Thủ Triết giúp đỡ: “Thủ Triết gia chủ, thần hồn và thân thể của Cửu Tiêu Thánh Tôn đều vô cùng nghiêm trọng, nếu không cứu chữa kịp thời, chỉ sợ hậu quả khó lường.”

Lúc này mọi người mới chú ý tới Cửu Tiêu Thánh Tôn bên người Khương Ly Hỏa.

Hắn ta bị Khương Ly Hỏa dùng huyền khí của bản thân nâng lơ lửng ở một bên, vết kiếm trên người và vết thương trên

người đã bị xử lý qua, nhưng người vẫn hôn mê như cũ, sắc mặt xám trắng thảm đạm, một bộ đã sắp tử vong.

Vương Thủ Triết từ xa nhìn một cái, trong mắt lộ ra vẻ đồng tình: "Thật giống như bị thương rất nặng, Thủ Triết hết sức đồng tình. Nhưng Đan Thánh tiền bối không dẫn hắn đi cứu trị, đến Quy Nguyên biệt viện làm gì?"

sâu sắc đồng tình cái đầu của ngươi!

Khương Ly Hỏa trong lòng tức giận bất bình, tức giận đến mức huyết áp nổi lên.

Còn không phải là thủ hạ cùng lão quỷ và lão bà của Vương Thủ Triết của ngươi xuống tay quá hung ác, cứng rắn đánh một Thánh Tôn sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường thành bộ dáng như vậy, như vậy phải hạ bao nhiêu tử thủ chứ?

Đáng tiếc, hiện giờ tình thế còn mạnh hơn người, cho dù trong lòng hắn có rất nhiều bất cam cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

"Thủ Triết gia chủ, Cửu Tiêu bị thương rất nặng, cần Thập Nhất Phẩm Hồi Thiên Thánh Đan, không, với trạng thái hiện tại của hắn, e là phải dùng Sinh Tử Đạo Đan Thập Nhị Phẩm mới cứu được hắn một mạng." Hắn bày ra dáng vẻ khổ sở đáng thương bất lực: "Chỉ là trước mắt chúng ta không có đồng nào, cho dù có lòng muốn mua cũng nhất thời không mua được… Kính xin Thủ Triết gia chủ cho phép ta chuộc lại chút đan dược, cứu Cửu Tiêu một mạng."

" chuộc về?" Vương Thủ Triết vẻ mặt bừng tỉnh gật gật đầu: "Vấn đề liên quan đến tính mạng, trên nguyên tắc ta đồng ý ngươi chuộc về."

Nhưng không đợi Khương Ly Hỏa cảm tạ, ánh mắt hoài nghi của hắn đã rơi xuống trên người hắn: "Chỉ là… Đan Thánh tiền bối trên người không có đồng nào, ngay cả quần áo đều là chúng ta tặng không, ngài chuẩn bị dùng cái gì để chuộc lại?"

"Cái này…" Khương Ly Hỏa xấu hổ vạn phần: "Nói thế nào thì lão phu cũng là Thánh Tôn, còn là luyện đan sư, không thể viết giấy nợ dựa vào tên tuổi của gia tộc sao?"

"Haiz! Lạc Kinh Cổ Thánh tộc Khương thị các ngươi đều có thể dùng đan dược quân nhu cung cấp nhiều ít, để bức bách

người khác sử dụng.” Vương Thủ Triết thở dài lắc đầu: “Như thế danh dự gia tộc, trong mắt ta không đáng giá một xu. Đến lúc đó cho dù ngươi chơi xấu không trả, ta còn có thể tới cửa bức nợ hay sao? Đến lúc đó bị các ngươi bắt lại mưu hại thì làm sao bây giờ?”

Mặt Đan Thánh Khương Ly Hỏa đỏ lên.

Loại cảm giác bị người đối mặt mặt thật không dễ chịu. Hắn làm Đan Thánh nhiều năm như vậy, thật đúng là hiếm có người dám dùng thái độ không khách khí như vậy đối đãi hắn.

Hắn cố nén xúc động nổi giận, miễn cưỡng mở miệng: “Kính xin Thủ Triết gia chủ vạch ra đạo, làm sao mới chịu cho nợ đan dược?”

“Hồi Thiên Thánh Đan chính là thánh đan đỉnh cấp, giá trị liên thành. Ta có thể kiếm mười viên cho ngươi khẩn cấp, đủ để ngươi giữ được tính mạng của Cửu Tiêu trong thời gian ngắn.” Vương Thủ Triết khó xử: “Thôi thôi, cho dù ngươi tổng giá mười lăm viên Hỗn Độn Linh Thạch là được.”

“Phốc!”

Khương Ly Hỏa suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Giá bán của Hồi Thiên Thánh Đan bình thường khoảng ba mươi tiên linh thạch, cho dù ngẫu nhiên cao hơn một chút cũng không vượt qua ba mươi lăm tiên linh thạch, mười viên tổng cộng cũng không quá ba tam hỗn độn linh thạch! Giá này tăng lên gấp năm lần!

“Thủ Triết gia chủ nhân cơ hội tăng giá như thế, có phải quá đáng hay không?” Khương Ly Hỏa lửa giận ngút trời: “Ngươi làm như vậy, không sợ hậu quả sao?”

“Đan Thánh tiền bối chớ nói đùa.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Cơ thị Khương thị các ngươi đào góc tường Vương thị ta, tới cửa dọa dẫm vơ vét, hô đánh hô giết, chúng ta vốn đã là quan hệ đối địch. Chẳng lẽ, ta bán đan dược giá thấp cho ngươi, hai nhà các ngươi sẽ không ghi hận ta, cảm động đến rơi nước mắt với Vương Thủ Triết ta sao?”

Đan Thánh Khương Ly Hỏa nghẹn lời.

Hắn rất muốn lập tức nói một câu tàn nhẫn phất tay áo rời đi, nhưng lúc này ngoại trừ Vương Thủ Triết ra, trong một chốc căn bản không lấy được nhiều Hồi Thiên Thánh đan như vậy để bảo vệ tính mạng, cho dù hắn có biệt khuất hơn nữa cũng chỉ có thể nhịn.

Về phần nói Sinh Tử Đạo Đan, hắn cũng biết Vương Thủ Triết hơn phân nửa sẽ không lấy Sinh Tử Đạo Đan ra, vừa rồi cũng chỉ là sư tử mở miệng lớn một chút, cố ý nói vết thương của Cửu Tiêu vào trong nghiêm trọng, thuận tiện cò kè mặc cả mà thôi.

Hắn cắn răng nói: "Được, dựa theo giá này, ta muốn ba viên Hồi Thiên Thánh Đan."

Trong lòng hắn suy nghĩ, lấy thương thế Cửu Tiêu hiện giờ, ba viên Hồi Thiên Thánh Đan đã đủ để giữ được tính mạng.

Về phần còn lại, chờ sau khi hắn đến Thiên Hưng Thánh Triều, có thể tìm Thiên Hưng Thánh Hoàng và Chư thị làm ra một ít ứng phó khẩn cấp, lại đi thánh triều khác mua một ít, cũng đủ cho hắn đem mạng Cửu Tiêu mang về Lạc Kinh.

Hơn nữa hắn lại là Đan Thánh, chỉ cần có nguyên vật liệu, luyện chế Hồi Thiên Thánh Đan không khó, đến lúc đó trả bọn họ là được rồi!

"Xin lỗi, Vương Thủ Triết ta đường đường là gia chủ, đều buôn bán lớn, cũng không phải tiểu thương bán Đại Lực Hoàn trên đường." Vương Thủ Triết hiển nhiên nhìn thấu tính toán của hắn, lạnh nhạt nói: "Mười viên đóng gói bán, không bán lẻ."

Tính toán của Khương Ly Hỏa Như Ý bị đảo lộn, suýt nữa thì bị tức chết.

Đáng tiếc người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hắn vẫn chỉ có thể cưỡng chế lửa giận đồng ý: "Mười lăm Hỗn Độn Linh Thạch thì mười lăm, Vương Thủ Triết ngươi vạch trần đi."

"Ngại quá, nói chuyện phiếm thời gian này, quan hệ của hai người chúng ta lại chuyển biến xấu, hiện tại phải bán hai mươi Hỗn Độn linh thạch." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm, hai tay khép lại trong tay áo, ngữ khí như muốn ăn đòn: "Khương Ly

Hỏa, ngươi có thể tiếp tục làm xấu quan hệ giữa hai chúng ta, xem ta còn bán đan dược cho ngươi không."

A… Quá ghê tởm!

Khương Ly Hỏa thật sự rất muốn đánh chết Vương Thủ Triết. Nhưng bây giờ hắn căn bản không dám đụng vào Vương Thủ Triết một chút nào.

Hắn có lý do tin tưởng, lúc này một khi hắn lựa chọn động thủ, tuyệt đối sẽ bị đối phương vây đánh chết, hơn nữa là hắn động thủ trước, đến lúc đó ngay cả nói lý cũng không nói.

"Hai mươi thì hai mươi!" Khương Ly Hỏa không dám tiếp tục đắc tội Vương Thủ Triết, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bất luận thế nào, Cửu Tiêu vẫn bảo vệ tính mạng.

Hai mắt hắn đầy tơ máu nói: "Ta có thể lưu lại một sợi thần hồn ở nơi này của ngươi, đến lúc đó ta sẽ dùng hai mươi Hỗn Độn linh thạch đến chuộc, như vậy đủ chưa?"

Tu vi Huyền Vũ tu sĩ đạt tới Chân Tiên cảnh trở lên, liền có thể phân ra thần hồn rồi, những Tiên Hoàng lệnh, Thánh Hoàng lệnh kia chính là làm như vậy đấy.

Mà lấy một sợi thần hồn làm chất thế chấp, cũng là phương thức thế chấp cực kỳ có thành ý.

Dù sao, nếu hắn không đến chuộc thần hồn của mình, đến lúc đó Vương Thủ Triết sẽ tiêu diệt một tia thần hồn của hắn, thần hồn của hắn bị thương, ít nhất phải tiêu tốn một ngàn tám trăm năm mới có thể khôi phục, trung gian phải tiêu hao rất nhiều đan dược trân quý không nói, trong lúc này hắn vẫn chưa thể khai lò luyện đan, chỉ sợ tổn thất không chỉ hai mươi Hỗn Độn linh thạch.

"Ta muốn ngươi một sợi nhiếp hồn làm gì? Lại không bán được tiền." Vương Thủ Triết lắc đầu, hiển nhiên không hài lòng.

Khương Ly Hỏa sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía hắn lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc: "Vậy ý của ngươi là?"

"Ta nghe nói…" Vương Thủ Triết có chút mong đợi nhìn về phía Khương Ly Hỏa: "Đan Thánh tiền bối ở trong đan điền

uẩn dưỡng một đoàn thánh hỏa, tên là 【Xích Dương Thánh Hỏa】?”

“Ngươi… Lại dám mưu đồ Thánh Hỏa của bản tôn!” Trong lòng Khương Ly Hỏa hơi hồi hộp, lửa giận lập tức bùng lên.

Rời khỏi Thánh đan lô, hắn còn có thể miễn cưỡng tiếp tục luyện Thập Nhất Phẩm đan, nhưng nếu không có đoàn thánh hỏa tổ truyền xuống này…

“Tiền bạc mà thôi, chuyện ngươi tình ta nguyện.” Vương Thủ Triết vẻ mặt vân đạm phong khinh: “Đến lúc đó ngươi cầm tiền vốn và lãi, đến đây chuộc lại là được.”

Còn có lợi tức?

“Vương Thủ Triết, ngươi đừng quá đáng!” Khương Ly Hỏa tức giận đến đau gan, sắc mặt đều trướng thành màu đỏ tím.

Sau một nén nhang.

Khương Ly Hỏa toàn thân run rẩy, mang theo mười viên Hồi Thiên Thánh Đan và thân thể tàn phế của Cửu Tiêu rời đi.

Phía sau, mơ hồ truyền đến tiếng chào hỏi của Vương Thủ Triết: “Đan Thánh tiền bối dọc đường đi thật tốt, có rảnh thường xuyên đến Vương thị ta chơi ~~”

Cả người Khương Ly Hỏa run lên, ngay cả thần hồn cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn vội vàng lại lần nữa tăng nhanh tốc độ chạy trốn.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm. Nếu như có thể, đời này hắn cũng không muốn gặp lại Vương Thủ Triết nữa.

Chờ bóng dáng Khương Ly Hỏa hoàn toàn biến mất trong không gian, ba vị Thánh Tôn không nhịn được nhìn về phía Vương Thủ Triết, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Khá lắm, mười viên Hồi Thiên Thánh Đan bán được hai mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch, đây chỉ sợ là giá cao nhất trong lịch sử Hồi Thiên Thánh Đan rồi.

Thủ Triết ngươi luôn miệng nói người khác dọa dẫm vơ vét tài sản, nhưng nhìn thủ đoạn này của ngươi, rõ ràng ngươi mới là lợi dụng thế cục, dọa dẫm vơ vét tổ tông được không?

Trong lúc nhất thời, Thiên Thụy Thánh Hoàng không nhịn được hồi tưởng lại lúc trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Vương Thủ Triết, đối phương đã lợi dụng thế cục hung hăng gõ hắn một trận.

Điều này làm cho Thiên Thụy Thánh Hoàng cả người phát lạnh, không khỏi cảm thấy may mắn mình không có đối địch với Vương thị, hiện giờ song phương ngược lại trở thành đồng minh chung lợi ích.

Kinh nghiệm hôm nay cũng khiến Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ, Thủy Nguyệt Thánh Tôn âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối phải kiên định đứng về phía Vương Thủ Triết.

Nếu như trở thành địch nhân của hắn thì quá uất ức.

Mà lúc này Vương Thủ Triết lại không chú ý tới tâm trạng phức tạp của bọn họ, lúc này, hắn đang hết sức chuyên chú chơi đùa một đoàn 【Xích Dương Thánh Hỏa】 trong tay.

Cảm thụ được năng lượng hỏa diễm vô cùng bàng bạc mà tinh thuần trong hỏa diễm, trong lòng hắn không khỏi cảm khái vạn phần.

Đây chính là thánh hỏa, Vương thị đến bây giờ vẫn chưa có một đoàn thánh hỏa.

Mấy trăm năm qua, Vương thị hao hết tâm tư tìm kiếm khắp nơi, mua sắm, đồng thời lại tiêu tiền tài nguyên tăng lên ngọn lửa vốn đã có trong tay, thẳng đến bây giờ cũng tích lũy ba đạo 【Tiên Diễm】, một đạo ở trong tay Vương Thủ Nghiệp, hai đạo ở trong tay Vương Ninh Hi.

Cũng nhờ có ba đạo tiên diễm này, sự nghiệp luyện đan cùng sự nghiệp luyện khí của gia tộc mới có thể phát triển thuận lợi như thế.

Nói thật, Vương Thủ Triết thật sự rất thèm muốn lò Thánh Đan và Xích Dương thánh hỏa của Đan Thánh, nếu như lão Thất Thủ Nghiệp chuyên trách luyện đan của gia tộc có chiêu này, không dám nói có thể luyện chế đan dược Thập Nhất Phẩm, nhưng luyện chế đan dược Thập Phẩm thì lại vô cùng nhẹ nhàng.

Hơn nữa hiện tại Vương Thủ Nghiệp cũng đang ở thời kỳ mấu chốt, hắn hiện tại đang ở Lăng Hư cảnh tầng năm, cách Chân Tiên cảnh cũng không xa lắm, nhưng mà cần rất nhiều tài nguyên.

Ví dụ như 【Thánh đồ】, 【Đạo Nguyên đan】v. v.v.

Nếu hắn không thể đạt được Thánh Đồ trước khi tấn thăng Chân Tiên cảnh, lại dùng Đạo Nguyên Đan tăng lên một đợt tư chất, tương lai tu vi của hắn quá nửa sẽ kẹt tại Chân Tiên cảnh hậu kỳ, muốn tấn thăng Đại La cảnh liền khó khăn.

Nhưng nếu như có thể gom đủ bốn loại bảo vật 【Thánh Đồ】 cho Vương Thủ Nghiệp, 【Đạo Nguyên Đan】, Thánh Hỏa】, 【lò Thánh Đan】 này, đợi sau khi hắn tấn thăng đến Chân Tiên cảnh, hắn có thể bắt đầu thử luyện chế đan dược Thập Nhất Phẩm.

Vương thị đã kiếm cho hắn không ít linh dược thập nhất phẩm, chuẩn bị cho hắn tiêu xài.

Mà đến lúc đó, hắn đã kế thừa Thánh Đồ, huyết mạch liền có thể thức tỉnh đến thập nhị trọng Vô Cấu tiên khu, cho dù luyện chế Thập Nhất Phẩm đan dược cũng có thể mài luyện ra tỷ lệ thành công không tệ.

Chỉ tiếc, bốn món đồ này đều không dễ làm.

Đạo Nguyên Đan mà nói, Vương thị ngược lại ở trong tay A Tháp Nạp Tộc thu được một viên 【Hư Không Đạo Nguyên Quả】, đó là tài liệu chính luyện chế Đạo Nguyên Đan, những năm gần đây, Vương thị có ý sưu tập cũng đã gom đủ tài liệu phụ, có tư cách mở một lò Đạo Nguyên Đan.

Đáng tiếc, linh dược đã đủ rồi, muốn chân chính khai lò còn có hai chướng ngại.

Chướng ngại thứ nhất, chính là Luyện chế giả.

Toàn bộ Đông Hà thần triều có thể luyện chế Đạo Nguyên đan, vẻn vẹn chỉ có một người là Thái Sơ Đạo Chủ. Đáng sợ là, Thái Sơ Đạo Chủ luyện chế Đạo Nguyên đan cũng chỉ là gà mờ, hai lô ra ba viên Đạo Nguyên đan còn cao hứng muốn chết.

Vấn đề thứ hai chính là, Hư Không Đạo Nguyên quả có thể duy trì nuôi trồng để tăng trưởng thực lực.

Nhân loại trước mắt có thể tự mình bồi dưỡng ra linh dược cao cấp nhất, yêu cầu của Hư Không Đạo Nguyên quả đối hoàn cảnh sinh trưởng cực kỳ hà khắc.

Nó chỉ có ở trong linh huyệt Hư Không Hải mới có thể sinh trưởng bình thường, nở hoa kết quả.

Linh huyệt Hư Không Hải cũng là tài nguyên cao cấp nhất trong biển Hư Không, thuộc về tài nguyên cấp chiến lược, khó hơn linh mạch bát phẩm gì đó không biết bao nhiêu lần.

Bát phẩm linh mạch, đi tìm Đạo Chủ hoặc là Thần Hoàng, chỉ cần quan hệ tốt, lại nguyện ý bỏ ra một cái giá cao thì vẫn còn cơ hội mua được, nhưng nếu hắn thật sự dám mở miệng, sợ là sẽ bị Đạo Chủ và Thần Hoàng trực tiếp đánh.

Đạo Nguyên quả là một loại linh dược thuần túy, nhưng linh chủng lại không khó làm như linh căn của linh thực Trí Tuệ, mỗi một hạt Đạo Nguyên quả đều có thể làm linh chủng gieo trồng, trước khi luyện chế dùng pháp môn đặc thù lấy ra bảo tồn tốt là được.

Vương thị đã có được một viên 【Hư Không Đạo Nguyên Quả】, cũng tương đương với có được một viên linh chủng, nhưng cho tới bây giờ, Vương thị cũng không thể lấy được linh huyệt Hư Không Hải.

Cũng may đã có tình báo, Hư Không Đạo Nguyên quả là A Tháp Nạp tộc lấy được trên đường, nói cách khác, ở vị trí trung tâm Thần Võ thế giới và khu thống trị của A Tháp, tất nhiên có một tòa linh huyệt hư không biển cả.

Không phải sao, đám người Long Vô Kỵ và Ly Tiên dọc đường buôn bán mở bản đồ, cũng chuẩn bị thăm dò tung tích Linh huyệt Hư Không Hải một chút.

Gia tộc quật khởi, gánh nặng mà đường xa a!

Trong lòng Vương Thủ Triết cảm khái không thôi.

Cũng may lấy tư chất Thủ Nghiệp, tấn thăng Chân Tiên cảnh cũng cần mấy trăm năm, những chuyện này cũng không vội nhất thời.

Ngược lại là đoàn thánh hỏa này, còn có cái thánh đỉnh kia, có thể cầm về để Thủ Nghiệp làm quen, chờ Khương Ly Hỏa trở về chuộc lại là được.

Cất kỹ Thánh Hỏa, Vương Thủ Triết liền nắm lấy ba vị đại lão tiếp tục mở hội nghị, giới thiệu cho bọn họ sản phẩm tiếp theo.

Vụ làm ăn này, Vương Thủ Triết vẫn rất coi trọng.

Tạm thời không đề cập tới, chỉ là loại huyền giáp cấp thấp nhất mà binh sĩ dùng chính là một thị trường vô cùng khổng lồ.

Lấy Thiên Thụy thánh triều làm ví dụ, quân đội thông thường và quân dự bị Linh Đài cảnh cộng lại phải có khoảng bốn trăm triệu, nếu trang bị thay đổi toàn bộ thành huyền giáp của Vương thị, dựa theo tính toán mỗi một ngàn sáu trăm tiên tinh, tổng giá là sáu mươi bốn viên Hỗn Độn linh thạch.

Mà với quy trình sản xuất hiện nay của Vương thị, chi phí hợp lại chưa tới năm trăm tiên tinh, lợi nhuận sẽ đạt tới hơn bốn mươi viên Hỗn Độn linh thạch.

Chi phí rẻ tiền như vậy, đương nhiên là nhờ Vương thị không ngừng canh tác kỹ thuật rèn với quy mô lớn, cùng với số lượng kỹ thuật rèn.

Trong đó tuyệt đại bộ phận đều là thông qua phương thức đàn áp trước tiên rèn tạo thành phôi thô, lại do luyện khí sư, phù trận sư gia công tuyến nước đơn giản xử lý một chút, liền là một bộ phận hoàn chỉnh. Hơn nữa những luyện khí sư cơ sở này, phù trận sư cơ bản vĩnh viễn chỉ xử lý một bộ kiện, hiệu suất và độ thuần thục có thể nghĩ.

Mà quá trình chế tạo chiến giáp của Cơ thị lại dừng lại ở hình thức trước mắt.

Khi bọn họ sản xuất loại chiến giáp quân vũ cấp thấp này, thường thường cần một đoàn đội luyện khí sư thuần thục mang theo học đồ, một bộ chiến giáp đi rèn và sản xuất, chế tạo thủ công như vậy, hiệu suất tự nhiên là cực kém.

Chiến giáp của Cơ thị phí tổn vượt qua nguyên vật liệu lớn, mà giá cả của chiến giáp, nguyên vật liệu của Vương thị ngược lại chiếm tỷ lệ khá lớn trong thành phần, nếu Vương thị

có thể lấy được nguyên vật liệu với giá trị ngang bằng Cơ thị, tổng hợp lại còn có thể giảm xuống một mảng lớn.

"Bệ hạ, ngài nhìn lại đội chính Thiên Nhân cảnh, hoặc là chiến giáp cấp pháp bảo của Thiên Nhân tinh nhuệ sĩ tốt một chút. Ngài xem một chút bộ dáng đẹp trai này… Mà bộ này, giá bán vẻn vẹn chỉ cần hai vạn hai ngàn tiên tinh! Chúng ta có thể dựa theo giá quy định một vạn tám ngàn tiên tinh mà cung ứng."

"Bệ hạ, ngài nhìn lại Tử Phủ bảo giáp đi! Ba mươi vạn tiên tinh, chỉ cần ba mươi vạn tiên tinh một bộ là có thể mang về nhà."

"Còn có bộ Thần Thông Bảo Giáp tinh xảo này, toàn bộ chỉ cần bốn trăm tám mươi tám vạn tiên tinh! Đi qua đường chớ có bỏ qua. Đương nhiên, Khí Linh là Khí Linh còn trống, cần uẩn dưỡng lâu dài."

Càng là chiến giáp đứng đầu, độ khó đoán tạo càng lớn, nhưng tổng ty luyện khí Vương thị vẫn không ngừng vượt qua khó khăn, giảm bớt phí tổn vào trong xương cốt.

Bây giờ, thần thông bảo giáp đã sơ bộ có thể sản xuất, chỉ là bất luận là chi phí luyện chế thần thông bảo giáp hay là trên khối thuộc tính bảo giáp đều không có ưu thế rõ ràng như linh khí cấp thấp, nhưng cho dù là không có biện pháp lợi nhuận lớn, Vương Thủ Triết cũng muốn chiếm lĩnh nhóm thị trường quân võ này.

Có thị trường và đơn đặt hàng khổng lồ, tất nhiên có thể hạ thấp chi phí.

Về phần đạo khí, trước mắt Vương thị tuyệt đối không có năng lượng sản xuất.

Cũng may bộ phận này số lượng ít, cho dù có nhu cầu, mua sắm trang bị tán quân cũng đủ ứng phó. Trang bị quân võ của Cơ thị cũng chỉ bán được một cấp linh bảo Thần Thông.

Hàng loạt sản phẩm đủ loại khiến người ta hoa mắt, tính năng ưu việt này, Thiên Thụy Thánh Hoàng thấy mà trợn mắt há mồm.

Nếu như quân đội toàn bộ thay đổi trang bị quân võ của Vương thị, chiến lực tổng thể tuyệt đối có thể nghiền ép đối

thủ cũ Thiên Hưng Thánh Triều!

Vấn đề duy nhất là nếu muốn thực hiện thay thế toàn bộ, e rằng một lần phải tốn ba trăm viên Hỗn Độn linh thạch.

“Thủ Triết gia chủ, cho dù chúng ta dựa theo giá quy định thay thế trang bị quân võ, chúng ta cũng không đổi nổi đâu.” Thiên Thụy Thánh Hoàng vẻ mặt chua xót.

Khoản tiền lớn như thế, đánh chết hắn cũng không kiếm được.

“Hà tất phải đổi một lần?” Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh như cũ: “Bệ hạ trước tiên có thể thay thế một thành trang bị quân võ của quân đội tinh nhuệ nhất, như vậy chỉ cần ba bốn mươi Hỗn Độn linh thạch là có thể hoàn thành thay thế. Mà trang bị đào thải cầu thang, vừa có thể dùng để mở rộng thêm quân dịch dự bị, cũng có thể theo giá hai tay bán đến thánh triều khu vực khác, một ngàn hai tiên tinh một bộ bán không được, bảy trăm tiên tinh luôn có thể bán đi đúng không? Kể từ đó, liền có thể quay về lồng tư kim.”

“Ngoài ra, bệ hạ lại thông qua đại diện khu vực tiêu thụ, cũng có thể kiếm về một đợt lớn, có thể tiếp tục thay đổi trang bị. Không tới mấy chục năm, bệ hạ nhất định có thể trong tình huống không tốn tiền, hoàn thành thay thế toàn quân.”

Lần này Thiên Thụy Thánh Hoàng hoàn toàn động tâm.

Hắn nói: “Trang bị đào thải không cần bán hết cho những thánh triều khác. Gia tộc Linh Đài cảnh ở tầng chót Thiên Thụy nhiều như lông trâu, bọn họ cũng rất thèm thuồng trang bị thứ hai trong quân đội, như thế cũng có thể tăng lên tổng thể nội tình của dân gian.”

Vương Thủ Triết cười cười, cũng không chú ý đến Thiên Thụy Thánh Hoàng bán đi đâu.

Nhưng mặc kệ là quy rao giá đi nơi nào, cái này đối với danh hiệu chiến giáp của Cơ thị đều là đả kích thương hiệu một lần, phảng phất như đang tuyên cáo toàn thế giới, trang bị của Cơ thị chỉ là trang bị đào thải hạng hai, chỉ xứng bị quy ra tiền bán ra.

Cứ như vậy, lâu ngày, chiến giáp võ võ của quân Vương thị sẽ trở thành danh từ thay cho hàng cao cấp.

Mà những quân đội muốn mua chiến giáp hoàn toàn mới của Cơ thị thì phải cân nhắc tỉ lệ trị giá.

Giới thiệu xong chuyện trang bị quân võ, Vương Thủ Triết lại nắm chặt thời gian lấy ra đan dược quân nhu để biểu diễn.

Trong lĩnh vực đan dược quân nhu, giá cả của nội quyển Khương thị cũng rất thấp.

Nhưng lần này, Vương thị gia nhập trong đội ngũ nội quyển đan dược quân nhu.

Sơ cấp quân nhu đơn dược bao gồm Tiểu Bồi nguyên đan, Đại Bồi nguyên đan, nhất phẩm liệu thương đan… nhiều loại nhất phẩm đan dược. Giá cả của chúng cực kỳ rẻ, hai loại trước chủ yếu cung cấp cho tu sĩ Luyện Khí cảnh xung kích tu vi, có thể cung cấp cho một số sĩ tốt được bồi dưỡng từ nhỏ sử dụng.

Đồng thời, chúng cũng có thể cung cấp cho tu sĩ Linh Đài cảnh dùng để duy trì tiêu hao hàng ngày.

Lấy binh sĩ Linh Đài cảnh bình thường của Thiên Thụy thánh triều làm ví dụ, bọn họ không phải thời kỳ chiến đấu hàng năm được cung ứng 13 tiên tinh, mức độ cung ứng đan dược tinh nguyên khí huyết là 5 tiên tinh, gạo thịt và linh nhục bình thường tổng cung ứng lượng linh mễ linh nhục là 5 tiên tinh, các hạng còn lại chi chi 2 tiên tinh, hàng năm tiêu hao tổng cộng 25 tiên tinh.

Như thế có thể làm cho một sĩ tốt Linh Đài cảnh bình thường đồng thời duy trì khí huyết tu vi, cũng có thể đem năm mới kết xuống một bộ phận.

Chỉ tiêu hao 5 tiên tinh đan dược, đương nhiên chỉ có thể lựa chọn nhất phẩm đan dược.

Mà viên đan dược nhất phẩm này, Vương Thủ Triết đưa ra giá là, mỗi viên tiên tinh của Tiểu Bồi Nguyên Đan là 20 viên, mỗi tiên tinh của Đại Bồi Nguyên Đan 7 viên, bán sỉ giá 8 phần trăm!

Chỉ cần lấy giá bán mà nói, ước chừng rẻ hơn so với Khương thị hai thành.

Đan dược này không giống như trang bị luyện khí có quá nhiều công việc để chơi.

Từ thời kỳ Tiên Minh đến bây giờ, đan phương của mỗi một loại đan dược đều đã trải qua thiên chuy bách luyện, ngay cả linh dược chủng cũng là loại tốt được tỉ mỉ bồi dưỡng ra, thật sự không có không gian thăng tiến gì nữa. Ít nhất, với năng lực của Vương thị, còn không làm được ra vẻ ngoài mới tại phẩm chủng.

Cho nên, đan dược này chỉ có thể là giá cả thực tế, ép buộc mỗi một chút chi phí thêm vào. Tỷ lệ có thể đạt được của Vương thị cũng xa xa không bằng trang bị luyện khí.

Song, đan dược là 【nhu phẩm】, một khi thành công đánh vào thị trường quân đội Thánh Vực, tiêu hao hàng năm đều là con số thiên văn, lợi nhuận dưới sự tích lũy sẽ tương đối khả quan.

Cái giá này, tự nhiên lại để cho Thiên Thụy Thánh Hoàng nuốt một ngụm nước miếng.

Hắn yếu ớt hỏi một câu: "Thủ Triết à, đan dược quân nhu này, chúng ta có thể bán cho dân gian không?"

"Trong khu vực tiêu thụ có thể bán, nhưng bán cho dân gian phải thêm ba phần giá, tránh tạo thành xung kích quá lớn đối với thị trường." Vương Thủ Triết nói: "Dù sao các ngươi cũng phải cho luyện đan sư dân gian một cơ hội sống sót."

"Đó là tự nhiên, tự nhiên." Thiên Thụy Thánh Hoàng cười đến miệng cũng không khép lại được, "Nhưng mà, bản hoàng sẽ sai người buôn lậu bán Thiên Hưng Thánh Triều, giúp dân chúng của bọn họ đem giá cả đan dược đánh xuống, để cho Luyện Đan Sư Thiên Hưng Dân Gian không có cơ hội sống sót, nói không chừng sẽ di chuyển đến Thiên Thụy Thánh Triều ta."

"…" Vương Thủ Triết không nói nên lời.

Đầu óc Thiên Thụy Thánh Hoàng xoay chuyển rất nhanh, quả nhiên ở chỗ hãm hại kẻ thù, lão Khương này còn rất cay.

Sau đó là liên tiếp giới thiệu và đàm phán đan dược khác.

Chi tiết đàm phán cụ thể tương đối vụn vặt, sau khi Vương Thủ Triết và Thiên Thụy Thánh Hoàng quyết định đại khái

chương trình, liền ủy thác công việc tiếp theo cho Vương Hựu Bình xử trí.

Hắn thân là gia chủ, đương nhiên không có khả năng chuyện gì cũng phải khom người. Bây giờ con cháu, con cháu ưu tú của Vương thị đếm không hết, giữ thể diện không thành vấn đề.

Thiên Thụy Thánh Hoàng bên kia, tự nhiên cũng là thao tác giống nhau. Sau khi hắn quyết định đại phương hướng, liền đem sự tình tiếp theo ủy thác cho Thanh Dương Hoàng Thái Nữ, do nàng dẫn người hoàn thành.

Mà Thanh Dương hoàng thái nữ thì giao công việc cụ thể cho người phía dưới phụ trách, bản thân nàng thì tiếp tục cùng Liễu Nhược Lam chơi mạt chược, thuận tiện giám sát tiến độ.

…

Thời gian từng chút trôi qua. Bất tri bất giác, lại một năm trôi qua.

Ung Lịch Đại Càn ba mươi sáu năm.

Thế giới Thần Võ, bên ngoài Hư Không Hải.

Năm đó Vương thị hao phí không ít vốn liếng, sau khi kiến tạo bộ truyền tống di tích siêu không gian Đại Na Di Trận đầu tiên, liền đem Tinh Cổ di tích cùng Toái Tinh Than, cùng với một góc nhỏ của khu vực phá diệt, đều nhốt vào trong phạm vi thế lực.

Kết cấu cùng nguyên lý dùng để truyền tống trận của Đại na di không gian siêu vực cùng với hành lang không gian của Ma tộc có rất nhiều chỗ tương tự, đều cần phải xây dựng một tòa đại trận na di ở hai nơi, sau đó mới có thể thực hiện xuyên qua không gian của nhau.

Chỉ là Nhân tộc tạm thời không thể làm được hành lang không gian giống như Ma tộc siêu không gian, lập tức có thể vượt qua khoảng cách không gian hơn một ngàn năm hành trình, bởi vì khoảng cách truyền tống bình thường đều ở trong vòng trăm năm đến mấy trăm năm hành trình.

Bởi vậy liền có căn cứ chính số một Thần Võ, căn cứ viễn chinh số hai Thần Võ.

Giữa hai căn cứ lớn, giống như là có được đường cao tốc di chuyển trong nháy mắt, hóa "Chân trời" làm " gang tấc", cực kỳ thuận tiện cho khám phá khu vực phá diệt.

Mà theo "toàn dân" dần nhấc lên thăm dò thủy triều phá diệt chi vực, căn cứ bắt đầu có phí truyền tống không tệ.

Phải biết rằng, Siêu Không Gian Truyền Tống Trận này giống như Thủ Triết quan lúc trước, nắm giữ Truyền Tống Trận chính là nắm giữ con đường và quyền định giá, chính là cầm chìa khóa vàng của Nhật Tiến Đấu Kim.

Thần Võ Tranh thị và Tiên Cung nhìn ra cơ hội kinh doanh đầu tiên, chủ động lấy bản đồ Hư Không Hải ra cộng hưởng với Vương thị, đồng thời ra một bộ phận Hỗn Độn linh thạch mua một phần quyền lực của hai căn cứ của Vương thị.

Sau đó, các thế lực như Xích Nguyệt Ma Triều, Chân Ma Điện, cùng với Đa Bảo Các cũng theo vào theo, bắt đầu bỏ tiền ra giá mua sắm cổ quyền của căn cứ.

Mà sau khi bán với giá cao một phần quyền lực, Vương thị có tiền dư liền bắt đầu mời đoàn đội Thiên Trận Thánh Tôn, lấy căn cứ viễn chinh Thần Võ số hai làm trung tâm, lần lượt kiến tạo hai tòa Truyền Tống Trận Đại Na Di, cũng xây dựng căn cứ Thần Võ số ba tiến lên, Thần Võ số bốn thăm dò căn cứ.

Đương nhiên, trước mắt kiến tạo hoàn thành chỉ có Thần Võ số ba tiến lên căn cứ, căn cứ số bốn thăm dò vẫn còn đang xây dựng. Chờ sau khi căn cứ xây xong, còn phải thông qua nghiệm thu hoạch mới có thể chính thức mở ra thông hành, ở giữa cần có thiếu niên hay không.

Mà trong đó, căn cứ số ba đi tới càng sâu bên trong khu vực phá diệt, mà Thần Võ số bốn thăm dò căn cứ thì theo dòng chảy của Vân Tiêu Thiên Hà, đi thông hướng 【 Thương Lan thế giới 】.

Lúc này.

Số ba tiến vào trong căn cứ, một mảnh bận rộn.

Một lượng lớn nhân viên hậu cần đang làm đủ loại công tác chuẩn bị.

Hiện nay, theo sự cao hứng thăm dò của toàn dân, trong Thần Võ thế giới phàm là thế lực hơi có chút thực lực đều xây dựng đội thăm dò của mình tiến hành phá diệt chi vực thăm dò.

Chỉ là thực lực kém, đội thăm dò nghèo, chỉ có thể điều khiển thuyền nhỏ đi dạo phụ cận căn cứ, thăm dò những đội ngũ bị cường đại chiếu cố không biết bao nhiêu lần "Quen đất", hoặc là nhặt chút rác rưởi các đại lão không cần trở về.

Đương nhiên, trong này không thiếu người muốn thử vận may, dù sao, vạn nhất nhặt được chỗ tốt chẳng phải là một bước lên mây sao?

Ở bên trong khu vực phá diệt này, từ trước đến nay không thiếu câu chuyện một đêm phất nhanh, cũng chưa bao giờ thiếu một đội thăm dò bị Hư Không Thú tập kích, thương vong thảm trọng.

Quả thật, thời gian dài Vương thị sẽ có một vị Thánh Tôn đóng giữ ở căn cứ tiến lên số ba, nhưng dù sao Thánh Tôn cũng không phải vạn năng, chắc chắn sẽ có chuyện xấu mà Thánh Tôn cũng không cứu kịp.

Thậm chí, cũng có một ít người rõ ràng thực lực không đủ, nhưng lại muốn đi vào khu vực nguy hiểm tìm kiếm, tự mình tìm đường chết.

Đột nhiên.

Một con thuyền hư không hình phi kiếm cực kỳ xinh đẹp xẹt qua tầng tầng tháp canh, đi vào vị trí neo đậu tiến về phía căn cứ.

Chiếc thuyền trống này vừa về, nhất thời liền có mấy trăm nhân viên hậu cần vây quanh, bắt đầu hỗ trợ kiểm tra thuyền trống, hỗ trợ tiếp ứng thương binh, hàng hóa vân vân.

Chiếc thuyền trống đẹp này có danh khí rất lớn, tên là 【Dao Quang Kiếm Chu】, chính là tài sản của thánh địa Đại Càn Lăng Vân.

Trong đám người vây quanh, Kiếm Chu Môn mở ra.

Một nữ tử mặc trang phục màu lam trắng dẫn đầu từ trong cửa bay ra.

Đó là một nữ tử thoạt nhìn vô cùng trẻ tuổi, mắt ngọc mày ngài, ngũ quan tinh xảo. Nàng dung mạo giữa thiếu nữ và nữ thanh niên, vừa có thiếu nữ trong suốt cùng thông thấu, cũng có lấy thanh niên nữ tử lịch duyệt cùng ổn trọng.

Bất quá, so với dung mạo, càng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng lại là khí chất của nàng.

Khí thế toàn thân nàng giống như lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ sắc bén bức người, mang theo cảm giác áp bách nặng nề cùng cảm giác uy nghiêm cao cao tại thượng, làm cho người ta sinh lòng kính sợ, không dám dễ dàng lướt qua phong mang của nàng.

Cô gái này, đương nhiên là Vương Ly Dao.

Mấy trăm năm trôi qua, Lăng Vân thánh địa lúc trước bây giờ cũng đã thoát thai hoán cốt.

Hơn ba trăm năm trước, người đứng đầu thánh địa đời trước Khương Chấn Thương Thọ đã chết, Vương Ly Dao chính thức kế nhiệm trở thành người đứng đầu thánh địa, phong hào 【Dao Quang chân quân】.

Có điều, so với phong hào chính thức, mọi người vẫn là càng thêm quen xưng hô nàng với xưng hô khác, ví dụ như "Ly Dao đại tiểu thư", thậm chí còn có một số người cùng thế hệ trong Vương thị gọi nàng là "Đại Ly" giống như trưởng bối.

Đương nhiên đây là bởi vì, so với Lăng Vân thánh địa chi chủ, thân phận đích trưởng nữ của Vương Thủ Triết càng sâu sắc hơn, cũng càng khiến người ta kính sợ hơn.

Mà bản thân Vương Ly Dao cũng đã sớm kế thừa một bộ tiên kinh lợi hại tên là 【Tiên Hà Kiếm Kinh】, tư chất cũng đã sớm đạt tới cấp bậc thánh nữ, hiện giờ tu vi cũng đã bước vào Lăng Hư cảnh tầng sáu, tương lai không thể đo lường.

Theo tu vi của nàng tăng trưởng, Lăng Vân thánh địa chính thức trở thành 【Lăng Vân tiên cung】 chỉ là vấn đề thời gian.

Ở phía sau Vương Ly Dao, còn đi theo một đám tuấn kiệt trẻ tuổi khí thế phi phàm.

Những người này đại đa số đều là những người trẻ tuổi cạnh tranh vị trí thánh nữ với Vương Ly Dao lúc trước.

Ngoại trừ Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, Vương Lạc Thu, ba nữ nhân Vương thị mỗi người đều có cơ duyên này ra, còn lại Công Dương Sách, Thạch Mậu Điền, đám người bao không được đều ở đây.

Mấy trăm năm trôi qua, hôm nay bọn họ cũng đã trở thành Chân Tiên chủng.

Tư chất và tiến độ tu hành của bọn họ tuy rằng kém xa Vương Ly Dao, nhưng cũng đã đột phá đến Lăng Hư cảnh, thành tựu Chân Tiên trong tương lai không thành vấn đề.

Những người này, không chỉ là tương lai của Lăng Vân thánh địa, đồng dạng cũng là trụ cột tương lai của nhân tộc, mỗi người đều là đại nhân vật.

Nơi đoàn người đi qua, tất cả nhân viên hậu cần đều hướng bọn họ ném đến chú mục lễ, trong ánh mắt cũng toát ra vẻ ước mơ cùng hâm mộ.

“Kiếm thuyền của Ly Dao đại tiểu thư có nhiều chỗ bị thương nghiêm trọng, thoạt nhìn bọn họ cũng từng trải qua một trận ác chiến.” Thần sắc của một nhân viên hậu cần nghiêm nghị, giữa lông mày như có chút lo lắng: “Không biết bọn họ gặp phải chuyện gì?”

“Ta thấy tên luyện đan sư sau lưng Đại Ly kia, tên gì nhỉ? Hình như có chút không kiềm nổi vẻ cao hứng, chẳng lẽ lần này đoàn đội Đại Ly thu hoạch tương đối khá?”

“Phi, Đại Ly cũng là ngươi gọi sao? Ngươi sẽ không phải là muốn cóc ghẻ ăn thịt thiên nga chứ?”

“Ta cách không liếm một cái cũng không được sao?”

Ta mắng chết một tên hèn mọn bỉ ổi như ngươi.

Nói xong, một đám nhân viên hậu cần bắt đầu cãi nhau.

Kỳ thực, có thể thông qua khảo hạch nặng nề, nhân viên có tư cách đến cứ điểm số ba tiến hành công tác, mỗi người đều được coi là tinh anh trẻ tuổi của thế giới Thần Võ, nhưng so với thân phận thực lực của Vương Ly Dao, đó chính là cách biệt một trời một vực.

“Đúng rồi, Đông Phương Ngạo Thế.” Lúc này, một nhân viên hậu cần chợt nhìn về phía một người trẻ tuổi bộ dáng tuấn lãng, “Trường Ninh Đông Phương thị các ngươi hình như có quan hệ không cạn với Vương thị, ngươi có thể cho một chút tư liệu về tiền bối Đại Ly không? Ví dụ như nói, nàng thích ăn cái gì? Có sở thích đặc thù hay không? Đối với tùy tùng có ngưỡng cửa gì?”

Nghe nói như thế, vị tuấn kiệt tên là “Đông Phương Ngạo Thế” kia, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

Chỉ thấy hắn hắn hắn hắng giọng một cái, dùng ngữ khí kính ngưỡng bắt đầu chậm rãi nói: “Lại nói tiếp, đây đã là chuyện của hơn ngàn năm trước. Lúc ấy đại tiểu thư Ly Dao mới mười tám tuổi đã có thể một kiếm khai thiên hà, khuất phục một vị Tử Phủ cảnh đạo tặc! Mà gia tộc nhà ta khai sơn thuỷ tổ, Đông Phương Thương Khung lão tổ tông, lúc ấy trong đám người vây xem, đã tận mắt chứng kiến một màn này…”

…

Chương 28: Gặp phải Khương Chấn Thương chuyển thế

…

Theo Đông Phương Ngạo Thế êm tai nói ra, trước mắt mọi người phảng phất hiện ra một thiếu nữ tuyệt thế lẫm liệt, một kiếm mở thiên hà chảy ngược, đánh cho Tử Phủ cảnh đạo tặc rơi vào cảnh hoa rơi nước chảy.

“Thật không hổ là nữ thần trong lòng ta, khi còn bé cứ bá khí vô song như vậy, ta nguyện ý cách không độc liếm một mình Đại Ly.”

“Ngạo Thế a, ta hỏi chính là sở thích của đại tiểu thư… Bất luận như thế nào ta đều có thể tiếp nhận, ngươi nói những lời này với ta làm gì?”

“Được rồi được rồi.”

Mấy người đang nói chuyện náo nhiệt, bỗng nhiên bên cạnh vang lên thanh âm uy nghiêm của một lão giả.

“Làm việc cho ta, lần này là phục vụ Dao Quang Kiếm Chu của Ly Dao đại tiểu thư, nếu ai làm đứt dây xích cho ta, ta sẽ để hắn cút về thế giới thần võ.”

Nghe được thanh âm này, mấy người lúc này mới chú ý tới một lão giả không biết lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh bọn họ.

Vị lão giả này khí thế phi phàm, một thân khí tức bàng bạc mà hùng hậu, hiển nhiên đã đến cấp độ tu vi Thần Thông cảnh.

Trên người hắn mặc một bộ trang phục luyện khí mà Luyện Khí Sư thường mặc, màu sắc mộc mạc, chất liệu lại vô cùng chắc chắn, chỗ ngực có một tấm biển, trên đó viết 【 Tổng ty Luyện Khí Vương thị đóng ở Cơ sở chủ sự 】, 【Địch Văn Thành】 và các tin tức thân phận và dấu hiệu thân phận.

Ngoài ra, trên ống tay áo của hắn còn trang trí bốn cái đồ án tinh thần hỏa diễm màu vàng, đại biểu cho hắn là công hội Thần Võ chức nghiệp, Luyện Khí Sư công hội mới nhất xác nhận 【 Tứ Tinh Luyện Khí Đại Sư 】.

Hiện giờ trong Thần Vũ luyện khí sư công hội, phân luyện khí sư thành mười cấp bậc, theo thứ tự là luyện khí học đồ, sơ cấp luyện khí sư, trung cấp luyện khí sư, cao cấp luyện khí sư, luyện khí đại sư, luyện khí tông sư, luyện khí đại tông sư, luyện khí đại tông sư, luyện khí tiên tượng, luyện khí thánh tượng, luyện khí thần tượng đẳng cấp khác nhau.

Trong đó luyện khí học đồ không có tư cách trang trí Hỏa Diễm Tinh Thần màu vàng, mỗi một cấp bậc phía sau, cũng có thể có một ngôi sao Hỏa Diễm màu vàng.

Luyện khí sư nhất tinh sơ cấp cũng chỉ có thể luyện chế một chút Tiểu Linh Bảo dùng cho Luyện Khí cảnh.

Mà yếu tố cơ bản của tứ tinh luyện khí đại sư chính là có thể độc lập luyện chế Tử Phủ bảo khí, cũng có năng lực tham dự vào công tác luyện chế dây chuyền sản xuất của linh bảo Thần Thông. Nhưng phương hướng nghiên cứu của vị Địch Văn Thành đại sư này chủ yếu là ở việc sản xuất và bảo vệ phi chu trống trơn, năng lực luyện chế bảo khí chỉ có thể coi là qua loa, biết, nhưng không tinh thông.

Nhìn thấy Địch Văn Thành xuất hiện, hiện trường nhất thời lặng ngắt như tờ. Tất cả đoàn tổ đều trong nháy mắt thay đổi đến trong hình thức công tác vô cùng nghiêm túc phụ trách.

Căn cứ Thần Vũ số ba thuộc về căn cứ đi tới, chung quanh biển Hư Không vừa mới bắt đầu thăm dò không bao lâu, hết thảy đều tràn đầy tính không xác định, nhưng công tác ở đây, đãi ngộ và cơ hội cũng vượt xa khu vực khác của thế giới Thần Võ.

Có thể nói, người có thể có tư cách đến căn cứ này công tác, không có người nào không phải thông qua tầng tầng sàng lọc mới tuyển chọn ra tuấn kiệt, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt.

Đông Phương Ngạo Thế cũng vội vàng im miệng, theo đoàn đội phi thân đến bên ngoài 【Dao Quang Kiếm Chu】, bắt đầu phối hợp với đồng sự tiến hành sửa chữa Kiếm Chu.

Nhìn thấy vỏ ngoài tản ra ánh sáng nhu hòa kia, từng vết thương khổng lồ mà dữ tợn, Đông Phương Ngạo Thế chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Cái này cũng quá kinh khủng!

Rốt cuộc là Hư Không Thú cấp bậc nào hung tàn như thế?

Đông Phương Ngạo Thế hắn tự nhận mình cũng là một đời thanh niên tuấn kiệt, từ nhỏ đã là huyết mạch đại thiên kiêu Đinh đẳng, được các lão tổ gia tộc coi trọng, được đại lực bồi dưỡng.

Gia tộc càng không tiếc hao phí tài nguyên, đem cấp độ huyết mạch của hắn tăng lên tới đại thiên kiêu Ất đẳng, để cho hắn với độ tuổi vẻn vẹn một trăm bốn mươi đã thành tựu Tử Phủ cảnh tầng ba.

Gia tộc dồn hết sức lực, chính là hy vọng một ngày kia hắn có thể lấy được bảo điển, một đường tấn thăng thành Lăng Hư cảnh, mang gia tộc từ thế gia Tam phẩm bay tới Nhất phẩm!

Hắn đến căn cứ phát triển số ba này, thứ nhất là thần thông lão tổ nhà mình phương Đông hái sao ở căn cứ làm chủ sự hậu cần, hơi có chút quyền nhỏ, có thể chiếu cố hắn một hai.

Thứ hai, là cơ hội của căn cứ này rất nhiều, nếu như là kỹ thuật sửa chữa qua ải, nói không chừng có thể được một chi đội ngũ cường đại nhìn trúng, gia nhập vào trong đội dò xét của Phá Diệt chi vực.

Mọi người đều biết, thăm dò Phá Diệt chi vực này mặc dù có nguy hiểm, nhưng một khi vận khí đến, bạo phát cũng là nhanh nhất. Mà những tiểu đội thăm dò cường đại kia bản thân thực lực hùng hậu, nguy hiểm thăm dò cũng thấp hơn tiểu đội bình thường, hắn làm hậu cần, tính nguy hiểm lại càng thấp.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần ở trong đội ngũ tích góp từng tí một điểm cống hiến và tích lũy công huân, tương lai bảo vệ không đủ là có thể đổi được bảo điển.

Đương nhiên, những điều này đều là nói sau, ở giai đoạn hiện tại mà nói, sự tình quan trọng nhất của Đông Phương Ngạo Thế vẫn là đem công việc trước mắt hoàn thành, hơn nữa cũng phải thật tốt. Cũng chỉ có đem trình độ sửa chữa của mình làm lên, tương lai mà hắn dự đoán mới có thể thực hiện.

Đông Phương Ngạo Thế lấy ra trạng thái và trình độ tốt nhất của mình, hết sức chuyên chú tu bổ lớp vỏ bên ngoài bị tổn hại của kiếm thuyền.

Đột nhiên, hắn phát hiện dường như có một đoạn móng vuốt bị chém đứt lưu lại trong lớp vỏ bên ngoài.

Hắn vội vàng lấy bảo kiếm Tử Phủ bên người ra, nạy tàn trảo ra.

Đầu nhọn tàn trảo kia dài chừng ba thước, giống như là một thanh câu kiếm hình cung sắc bén, trong đó còn lưu lại một cỗ khí tức cường đại.

"Cái này…"

Đông Phương Ngạo Thế kinh hãi không thôi.

Xem khí tức này, cái này ít nhất phải là đầu mười ba giai, thậm chí có thể là mười bốn giai Hư Không Thú trảo thủ?

Chớ xem thường chút vật liệu này, nhưng đây là vật liệu xuất ra từ trên người hung thú Hư Không có thực lực sánh với Chân Tiên, giá cả, ít nhất cũng phải tính toán bằng cực phẩm linh thạch. Lợi trảo tiêm này, dư sức làm chủ tài cho linh bảo Thần Thông.

Hắn không dám tham ô bảo vật này, lập tức chào hỏi với đám người trong tổ, muốn đem tài liệu này trả lại cho đoàn đội của Vương Ly Dao.

Đột nhiên.

Một cỗ khí tức âm lãnh cuồng bạo từ trên lợi trảo tràn ra, thẳng tắp vọt tới ót hắn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một đạo hư ảnh quái điểu màu đen liền nhào tới trước mặt hắn, liều mạng chui vào trong mi tâm của hắn! Khí tức hung lệ kinh khủng kia, làm cho lòng người phát hoảng.

Đây là…một tia tàn hồn của hung thú hư không?

Đông Phương Ngạo Thế trong lòng lộp bộp, vội vàng vận chuyển huyền khí và thần niệm gắt gao ngăn cản, đồng thời khó khăn hô lên một tiếng "Cứu mạng".

Nhưng thực lực của hắn và đạo tàn hồn kia chênh lệch quả thực có chút lớn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bình chướng mà hắn dùng huyền khí cùng thần niệm cấu tạo tạo ra đã bị ăn

mòn đến bảy tám phần, mắt thấy sắp bị đạo hư ảnh kia chui vào trong mi tâm rồi.

Cách đó không xa, Vương Ly Dao đang bắt chuyện với người khác, bỗng nhiên thần sắc khựng lại, cảm nhận được khí tức của tàn hồn hung thú hư không.

Thân thể mềm mại hơi nhoáng lên một cái, nàng trong nháy mắt giống như thuấn di xuyên toa không gian đi tới trước mặt Đông Phương Ngạo Thế, ngón tay ngọc thon dài chỉ một cái, một đạo thủy hệ kiếm ý lạnh thấu xương trong nháy mắt bắn ra.

Hư ảnh quái điểu kia nhất thời thê lương kêu thảm một tiếng, bị kiếm ý kinh khủng kia một kiếm bổ nát, trong chớp mắt hóa thành hư vô.

Mà toàn bộ quá trình này, trước sau chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Sau khi cứu người xong, sự chú ý của Vương Ly Dao mới chuyển dời đến trên người Đông Phương Ngạo Thế, ân cần hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Đông Phương Ngạo Thế sống sót sau tai nạn xoa mồ hôi lạnh, vội vàng run rẩy cung kính hành lễ bái tạ: “Tiểu nhân Đông Phương Ngạo Thế, bái tạ ơn cứu mạng của đại tiểu thư.”

Vương Ly Dao chú ý tới móng vuốt sắc bén trong tay hắn, nhất thời liền hiểu rõ tiền căn hậu quả, tiện tay vận Huyền Kình đỡ lấy Đông Phương Ngạo Thế, ánh mắt áy náy: “Lúc trước là đoàn đội chúng ta kiểm tra không chu toàn, không phát hiện móng vuốt gãy bám vào một sợi tàn hồn hung thú này, thiếu chút nữa đã liên lụy ngươi.”

Lúc này, đám đội viên còn lại dị động bên này cũng nhao nhao chạy tới. Sau khi làm rõ tiền căn hậu quả, sắc mặt bọn họ cũng kinh dị.

Một thanh niên tướng mạo tuấn lãng, khí độ bất phàm trong đó tiến lên thỉnh tội nói: “Đại tiểu thư, là ta kiểm tra sơ hở, còn xin ngài giáng tội.”

Thanh niên này tên là [Công Dương Sách].

Rất nhiều năm trước, hắn từng tham gia vào cuộc chiến đế tử, từng giao phong và đối nghịch với Vương thị, sau đó lại từng cùng Vương Ly Dao tranh đoạt vị trí người thừa kế Lăng Vân thánh địa, nhưng đều thất bại. Lúc ban đầu, hắn còn có chút không cam lòng và ảo não, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn càng ngày càng thấy được sự chênh lệch năng lực giữa mình và Vương Ly Dao.

Dần dần, hắn cũng tâm phục khẩu phục đối với Vương Ly Dao, trở thành một trong những người đắc lực dưới trướng nàng.

"Chuyện này đúng là do ngươi thất trách, may mắn chỉ là kinh sợ một trận, không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn, liền khấu trừ một trăm điểm công huân của đoàn đội của ngươi." Vương Ly Dao tuyên bố xử phạt xong, lại phân phó nói: "Công Dương huynh, huynh dẫn mọi người cẩn thận kiểm tra trong ngoài Dao Quang Kiếm Chu một lần nữa, loại trừ tất cả tai họa ngầm."

Đoạn trảo tiêm còn chưa tính, rõ ràng ngay cả tàn hồn cũng không chú ý sàng lọc, cái này thực sự coi là tương đối nghiêm trọng sai lầm rồi.

"Vâng, đại tiểu thư." Tuy Công Dương Sách đau lòng trăm điểm công huân, nhưng vẫn lĩnh mệnh đi làm việc.

Kỳ thật, bất luận bên ngoài xưng hô như thế nào, bên trong Lăng Vân thánh địa những người này vốn đều xưng hô Vương Ly Dao là tiểu thánh chủ, chờ sau khi nàng chính thức kế thừa thánh địa, cũng muốn gọi nàng là "Ly Dao thánh chủ". Bất quá, xưng hô này lại bị Vương Ly Dao kiên quyết phủ định.

Nguyên nhân cũng không phải gì khác, chủ yếu là chữ "Thánh" trong danh xưng Thánh Chủ, bình thường các tiền bối Thánh Tôn ở Thánh Vực đều là Thánh Đảo động thiên mới có tư cách dùng.

Trước kia Thần Võ thế giới cùng Thánh vực ngăn cách lẫn nhau, tự mình yết bảng Thánh chủ cái gì cũng coi như xong, tất cả mọi người gọi thành thói quen cũng không ai cảm thấy có vấn đề, nhưng hôm nay hai bên lui tới nhiều lần, nàng chỉ là một Lăng Hư cảnh, nếu là thản nhiên nhận lấy, truyền đi chẳng phải là chuyện cười sao?

Không thấy Tiên Tôn vì kiêng kỵ, đều tự giác đổi xưng hô thành Tiên Quân sao?

Cho nên về sau, những người Lăng Vân thánh địa này dứt khoát cũng xưng hô nàng là "Đại tiểu thư".

Sau khi đám người rời đi, Đông Phương Ngạo Thế lập tức cung kính đưa móng vuốt cụt trong tay tới: "Đại tiểu thư, đây là của người."

"Ngươi giữ đi." Vương Ly Dao khoát tay, dịu dàng nói: "Nó suýt nữa hại ngươi, coi như là bồi thường cho ngươi."

Đông Phương Ngạo Thế sững sờ, lập tức kích động.

Đoạn trảo tiêm này tối thiểu giá trị một hai cực phẩm linh thạch, đổi thành tiên tinh có khoảng chừng một hai trăm vạn. Mà hắn hiện tại ở trong căn cứ năm phụ cấp, cộng lại cũng bất quá miễn cưỡng đạt tới bốn ngàn năm trăm tiên tinh, cái này phải tích góp bao nhiêu năm mới có thể tích góp được nhiều như vậy?

Càng đừng nói, những năm tiền trợ cấp kia của hắn trên thực tế còn tồn tại không được. Bởi vì hắn còn đang ở giai đoạn trùng kích tu vi, phải mua đại lượng đan dược cùng linh thực đến phụ trợ tu luyện, số tiền này cũng không đủ, cần Trích Tinh lão tổ trong nhà từ trong niên phụng của mình tiết kiệm ra một bộ phận cho hắn mới miễn cưỡng đủ dùng, nếu không con đường thần thông tương lai của hắn sợ là xa xa không có kỳ, Lăng Hư chi lộ càng đừng đề cập tới rồi.

Mà trước mắt, có khoản tiền lớn này, con đường thần thông của hắn lại dễ dàng hơn nhiều.

"Bái tạ đại tiểu thư." Đông Phương Ngạo Thế cảm động muốn khóc, vội vàng cảm kích vạn phần thi lễ với Vương Ly Dao.

Trong lúc nhất thời, nhóm nhân viên hậu cần chung quanh đều hướng về Đông Phương Ngạo Thế ném đi ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Tiểu tử này chẳng những có thể để cho Ly Dao đại tiểu thư tự mình cứu giúp, còn có thể nói chuyện với Ly Dao đại tiểu thư, thậm chí còn được tặng một phần hậu lễ, quả nhiên là ghen tị chết người.

Bọn họ cũng muốn nói chuyện với Ly Dao đại tiểu thư, đáng tiếc, bọn họ cũng chỉ dám ở sau lưng YY đại tiểu thư một chút, nhưng ở trước mặt lại không dám thở mạnh một chút, chớ nói chi là đi lên nói chuyện.

Vương Ly Dao không để ý đến sự kích động của Đông Phương Ngạo Thế, khoát tay áo nói: "Tư chất của ngươi và tu vi không tệ lắm, cố gắng tu luyện cho tốt, tranh thủ cống hiến cho Nhân tộc là được."

Nàng tiện tay giúp đỡ người vô số kể, tất nhiên sẽ không quá để tâm đến chuyện này, nói xong chuẩn bị rời đi.

Chuyến đi này nàng thu hoạch thật lớn, vả lại thăm dò ra một manh mối giá trị liên thành, trong lòng đang nóng bỏng chuẩn bị làm lớn một phen.

Thấy nàng muốn đi, Đông Phương Ngạo Thế lại gấp gáp, vội vàng đuổi theo hỏi: "Đại tiểu thư, ta có thể gia nhập đoàn đội của ngươi, làm một nhân viên hậu cần không?"

"Ngươi?" Vương Ly Dao nhìn hắn một cái, lập tức nghiêm mặt lắc đầu, trịnh trọng từ chối: "Ngươi tuổi quá nhỏ, thực lực quá yếu. Chờ ngươi đến Thần Thông cảnh, hãy suy nghĩ đến Dao Quang kiếm thuyền của ta."

Không phải nàng chướng mắt tu sĩ Tử Phủ cảnh, chỉ là khu vực nàng thăm dò từ trước đến nay rất nguy hiểm, thực lực Tử Phủ cảnh ngay cả tự bảo vệ mình cũng có chút khó khăn. Đừng nói là Tử Phủ cảnh, ngay cả tu sĩ Thần Thông cảnh có một nghề, ở trên thuyền của nàng cũng chỉ có thể làm nhân viên hậu cần.

Nghe vậy, Đông Phương Ngạo Thế mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn thành thật bái tạ.

Kỳ thật trong lòng của hắn đã sớm có dự liệu, biết mình hơn phân nửa vào không được, nhưng hỏi một chút lại không cam lòng. Bây giờ bị cự tuyệt, hắn cũng hết hy vọng.

Có điều, hắn tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng tu luyện, cố gắng tăng lên kỹ thuật, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội tiến vào đội tàu của Ly Dao đại tiểu thư.

Đang lúc Vương Ly Dao muốn đi.

Bỗng nhiên.

Lăng Vân bảo điển khí thanh âm Linh Vân trong đầu nàng vang lên: “Linh tỷ tỷ, Đông Phương Ngạo Thế này vừa rồi ở thời điểm nguy cơ triển lộ ra khí tức thần hồn, ta cảm giác rất quen thuộc, tựa như là thân nhân vậy.”

Khí tức thần hồn rất quen thuộc?

Trong lòng Vương Ly Dao khẽ động.

Mặc dù bây giờ nàng kế thừa 《Tiên Hà Kiếm Kinh》, nhưng mà vẫn không từ bỏ Lăng Vân bảo điển.

Ý nghĩa của Lăng Vân Bảo Điển đối với nàng là không giống nhau, nàng hy vọng có thể bằng vào thiên phú trác tuyệt cùng cố gắng của mình, tương lai có thể dần dần đem Lăng Vân Bảo Điển cũng thôi diễn đến cấp bậc Tiên Kinh, để cho nàng chân chính trở thành chiêu bài tiên kinh của Lăng Vân Thánh Địa.

Chỉ là Lăng Vân bảo điển khí linh linh linh vân có chút sợ hãi khí linh của Kiếm Kinh, bình thường cũng không nói chuyện gì.

Không nghĩ tới, nàng thình lình mở miệng, chính là một cái tin tức lớn.

Vương Ly Dao dừng động tác lại, quay đầu đánh giá Đông Phương Ngạo Thế thật sâu: “Dùng thần niệm của ngươi tấn công ta.”

“A? Chuyện này, chuyện này… Ta cũng không dám.”

Đông Phương Ngạo Thế sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngay cả đạo cũng không dám.

Nhưng mà, Vương Ly Dao kiên trì, hắn cuối cùng vẫn không thể làm trái ý nguyện của nàng, dựa theo yêu cầu của nàng đem thần niệm ngưng tụ thành một thanh kiếm vô hình, hướng Ly Dao chém tới.

Thần niệm bình thường hóa thành tiến công vật lý, uy lực tự nhiên kém xa Huyền Khí, lấy tu vi của Đông Phương Ngạo Thế bây giờ bất quá Tử Phủ cảnh, cũng chính là có thể khi dễ Linh Đài cảnh.

Đối với Lăng Hư cảnh, thần hồn vô cùng cường đại của Vương Ly Dao mà nói, chút uy lực này đại khái cũng không khác gì gãi ngứa.

Nàng tiện tay ngăn cản, liền đem Đông Phương Ngạo Thế Thẩm Niệm ngưng tụ ra vô hình chi kiếm chặn lại.

Nhưng ngay lúc thần niệm tán loạn, trong thức hải của Vương Ly Dao, Linh Vân lại kích động lên: "Quả nhiên rất quen thuộc. Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, khí tức thần hồn của hắn rất giống lão Thánh chủ."

Khí Linh Linh Vân đã từng cùng Khương Chấn Thương trói định hơn ba ngàn năm, cũng ở trong Tử Phủ của thức hải của hắn hơn ba ngàn năm, trên đời này không còn có ai quen thuộc khí tức thần hồn của Khương Chấn Thương hơn nàng nữa.

Lão Thánh chủ!

Thân thể mềm mại của Vương Ly Dao run lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Sư tôn của nàng Khương Chấn Thương hơn ba trăm năm trước cũng đã chết già, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Lẽ nào…

Trong lòng nàng không thể ngăn được mà hiện lên một suy đoán.

Lúc trước sau khi nàng kế thừa Lăng Vân Bảo Điển, liền tự động trở thành đệ tử thân truyền của Khương Chấn Thương, trong những năm sau đó, sư tôn đối với nàng cũng là vô cùng tốt. Những công việc trong thánh địa Lăng Vân kia, đều là hắn đưa tay từng chút một cho nàng.

Tuy rằng nàng không giống Vương Ngao là ngay từ đầu đã bái nhập môn hạ Khương Chấn Thương, nhưng nhiều năm ở chung như vậy, nàng sớm đã coi hắn là thân nhân.

Lúc trước trong nháy mắt linh hồn Khương Chấn Thương sư tôn đầu nhập vào Luân Hồi Trường Hà, Vương Ly Dao đã sớm mời Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân lão tổ ra tay can thiệp.

Chỉ tiếc, Khương Chấn Thương chính là Lăng Hư cảnh vô cùng bình thường, linh hồn của hắn so với cường giả Chân

Tiên cảnh mà nói quá mức nhỏ yếu, Thần Luân lão tổ không dám dùng toàn lực thao tác, sợ hắn trực tiếp tan thành mây khói, nên chỉ có thể hơi can thiệp một chút, giữ hắn lại trong phạm vi thế giới Thần Võ.

Đây cũng chính là thương thế Thần Luân lão tổ hiện giờ đã tốt hơn phân nửa, linh hồn Khương Chấn Thương cũng tương đối yếu, cũng không có quy định, tiêu hao không lớn, nếu đổi thành mấy trăm năm trước, ngay cả Thần Luân lão tổ muốn can thiệp cũng là hữu tâm vô lực.

Mà bản thân Luân Hồi Trường Hà chính là một trong những pháp tắc vận chuyển căn bản của sinh mệnh vũ trụ, nó vô cùng thần bí, ngay cả Thần Luân lão tổ lấy danh nghĩa là "Luân Hồi" cũng chỉ nắm giữ một chút thủ đoạn thô thiển mà thôi, không cách nào phán đoán được linh hồn của Khương Chấn Thương sinh ra ở nơi nào, thời gian đại khái chỉ có thể xác định trong ba trăm năm sẽ sinh ra.

Cương vực của thế giới Thần Võ rộng lớn, bây giờ số lượng nhân khẩu nhiều đến khủng bố, phạm vi lớn như thế, ngay cả Vương Ly Dao muốn tìm ra đầu thai chuyển thế của sư tôn cũng khó như mò kim đáy biển, hy vọng xa vời.

Nàng lại thật không ngờ, ở nơi này vô tình gặp được người hư hư thực thực là sư tôn chuyển thế, hơn nữa còn bị Lăng Vân bảo điển nhận ra ngay tại chỗ.

Hôm nay đây cũng là thật sự đúng dịp.

Phải biết rằng, cho dù là Huyền Vũ tu sĩ, bình thường cũng sẽ không tùy tiện vận dụng lực lượng thần hồn, dù sao một khi thần hồn bị hao tổn, khôi phục cực kỳ chậm chạp không nói, đan dược cần thiết cũng thập phần đắt đỏ, tiền của ai cũng không phải gió lớn thổi tới.

Trong tình huống tu sĩ không chủ động bại lộ lực lượng thần hồn, người khác rất khó cảm nhận được khí tức thần hồn của hắn, dù gặp nàng cũng không nhận ra sư phụ.

Hôm nay nếu không phải là xuất hiện tàn hồn tập kích, khí tức thần hồn của Đông Phương Ngạo Thế cũng sẽ không bị lộ ra trùng hợp như vậy, lại hoàn toàn bị Linh Vân phát giác được.

“Ngươi tên là gì? Lúc sinh ra huyết mạch như thế nào?” Vương Ly Dao nhất thời cũng kích động, tóm lấy Đông Phương Ngạo Thế liên tục truy hỏi.

“Tiểu nhân tên gọi ‘Đông Phương Ngạo Thế’, là đích mạch của Trường Ninh tam phẩm Đông Phương thị.” Đông Phương Ngạo Thế không rõ thái độ của Vương Ly Dao vì sao bỗng nhiên thay đổi, nhưng vẫn thành thành thật thật giới thiệu bản thân lần nữa, trong ánh mắt có thêm một chút chờ mong, “Lúc tám tuổi kiểm tra tư chất huyết mạch, kiểm tra ra Tiên Thiên tam trọng huyết mạch thức tỉnh.”

Quả nhiên là Tiên Thiên tam trọng huyết mạch, cũng chính là đại thiên kiêu thường nói.

Khương Chấn Thương sư tôn chính là Lăng Hư cảnh, tư chất tuyệt thế, nếu thuận lợi chuyển thế đầu thai, tư chất lúc sinh ra chắc chắn là đại thiên kiêu.

Vương Ly Dao kích động hẳn lên: “Đông Phương thị? Là Đông Phương thị do tán tu sáng lập phải không?”

Nàng đã rất lâu không quan tâm đến thế gia to nhỏ của Trường Ninh, nhưng vẫn nhớ mang máng Đông Phương Thương Khung.

Người này, ở Trường Ninh vệ danh tiếng cũng không nhỏ, gặp người liền nói mình từng mắng Long Xương đại đế, nhưng đại đế đối với hắn còn rất bất đắc dĩ.

Gia tộc này cũng vô cùng sùng bái Vương thị, chỉ cần Vương thị nói gì, bọn họ đều sẽ tích cực hưởng ứng và dốc toàn lực ứng phó, cho nên ngay cả Vương Ly Dao nhiều năm không ở Trường Ninh cũng biết hắn.

“Bẩm đại tiểu thư, đó chính là tổ tiên của tiểu nhân.” Đông Phương Ngạo Thế thành thật trả lời.

“Linh Vân, ngươi xích lại gần để cảm ứng thần hồn của hắn.”

Vương Ly Dao phân phó Linh Vân một câu, lại nói với Đông Phương Ngạo Thế: “Ngươi đừng phản kháng, tận lực triển lộ lực lượng thần hồn cho ta xem bảo điển của mình.”

Sau một nén nhang, Bảo Điển Linh Vân bay trở về trước mặt Vương Ly Dao, dùng cảm ứng thần hồn nói: “Linh tỷ tỷ, ta có

tám phần nắm chắc hắn là chuyển thế trùng sinh của tiên chủ.”

Nắm chắc tám phần, đã gần như có thể xác định.

Ánh mắt Vương Ly Dao nhìn về phía Đông Phương Ngạo Thế hoàn toàn trở nên phức tạp, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lát, nàng mới ở dưới ánh mắt bất an của Đông Phương Ngạo Thế Thế Khuyết mở miệng: “Ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?”

“Cái gì!?”

Đông Phương Ngạo Thế Chân đều mềm nhũn.

Hắn quả thực không thể tin được lỗ tai của mình. Lúc này đừng nói là phản ứng, đầu óc hắn ong ong, ngay cả suy nghĩ cũng quên mất.

Quần chúng vây xem chung quanh cũng đều không khống chế nổi nữa, phát ra tiếng kinh hô cùng nghị luận liên tiếp.

Chú ý tới phản ứng của bọn họ, cảm thấy nơi này nhiều người phức tạp, Vương Ly Dao tiện tay cuốn một cái, liền cuốn theo Đông Phương Ngạo Thế, giẫm lên một đạo kiếm quang cực tốc đi xa.

Đám quần chúng ăn dưa lưu lại hai mặt nhìn nhau.

“Đại Ly, cứ như vậy bắt ngạo thế đi?”

“Ngươi nghĩ gì thế? Ly Dao đại tiểu thư muốn thu Ngạo Thế làm đồ đệ, ta đã nói Ngạo Thế tiểu tử kia phúc trạch thâm hậu, vận khí nghịch thiên rồi.”

“Không có khả năng, ta không tin! Đại Ly nhất định là có sở thích đặc biệt nào đó không muốn người khác biết… Ô ô, đại tiểu thư, ta cũng làm được, ngươi bảo ta làm gì ta cũng nguyện… Ta lớn lên so với Ngạo Thế…” Một nhân viên hậu cần không thể chấp nhận, trực tiếp khóc hu hu.

Kết quả gã còn chưa nói xong, đã bị đám sư huynh đệ Công Dương Sách nghe tin chạy tới, ấn xuống đất đánh một trận.

Sau khi đánh xong, Thạch Mậu Điền cùng Bao Bất Thành cũng nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc khó hiểu.

Đại tiểu thư không hiểu tại sao lại bắt cái tiểu bạch kiểm nhu nhược kia làm gì? Đó chính là ngân dạng mũi thương, nhìn không được vừa mắt a!

…

Chương 29: Chấn Trạch Kiếm Cung! Phú Quý mưu đồ Đạo Tử

…

Tin tức này, giống như một trận gió nhanh chóng truyền khắp toàn bộ căn cứ Thần Vũ số ba tiến lên, vô số "Thanh Niên tài tuấn" nhao nhao bóp cổ tay thở dài, tràn đầy hâm mộ ghen tị đối với Đông Phương Ngạo Thế đã đi vận cứt chó kia.

Tuy nhiên, Vương Ly Dao cũng không công bố tin tức Đông Phương Ngạo Thế chính là Khương Chấn Thương chuyển thế.

Thứ nhất, là không cần thiết.

Trước đó, trừ Khương Ngọc Linh chủ động tuyên dương chuyện mình là Chân Tiên chuyển thế ra, như Hoa Thụy, Bảo Thánh, Lục Vi, Liễu Nhược Lam hoặc chuyển thế hoặc trốn trái phép, đều không công khai ra ngoài, chỉ giới hạn trong phạm vi nhỏ của Thần Vũ Thánh Minh và Vương thị.

Thứ hai, tình huống cũng khác biệt.

Vương Ly Dao cảm động Khương Chấn Thương sư tôn đã chăm sóc mình từ kiếp trước, cho nên mới thu hắn làm môn hạ.

Nhưng Lăng Hư chuyển thế không thể so với Chân Tiên chuyển thế. Cường độ chân linh của cường giả Lăng Hư cảnh thì không đủ, Khương Chấn Thương lại là sống thọ chết già, lúc tiến vào Luân Hồi Trường Hà chân linh đã thập phần suy yếu, bị lực lượng pháp tắc trong Luân Hồi Trường Hà tẩy qua một lần, trên cơ bản cái gì cũng không thừa lại, mặc dù chuyển thế cũng không cách nào mang theo ký ức, ngay cả huyết mạch cũng đại khái theo kịp kiếp sau không giống nhau.

Nếu ở trong Luân Hồi Trường Hà một thời gian dài, Chân Linh sẽ suy yếu thêm một bước, ngay cả tư chất huyết mạch cũng sẽ từng bước rơi xuống, cuối cùng triệt để phai mờ mọi người.

Đến lúc đó, ngoại trừ một chút chân linh ở sâu trong linh hồn còn mang theo lạc ấn kiếp trước, cùng kiếp trước cũng đã

không có bất kỳ liên quan.

Cho dù chuyển thế, cũng hoàn toàn là một người khác.

Dưới tình huống như vậy, Đông Phương Ngạo Thế tự nhiên cũng không có bất cứ ký ức gì về kiếp trước.

Trên thực tế, nếu không phải Thần Luân lão tổ kịp thời xuất thủ chặn lưu, để cho hắn rất nhanh chuyển thế về thế giới Thần Võ, hắn ngay cả tư chất đại thiên kiêu cũng chưa chắc bảo vệ được.

Nếu thế không bằng cắt đôi hắn với kiếp trước, coi hắn như một người trẻ tuổi thiên tư không tệ.

Về phần hắn có thể đi tới một bước nào, có phải hay không có thể vượt qua kiếp trước, đi ra con đường xa hơn, cuối cùng còn phải xem chính hắn nỗ lực.

Đi tới căn cứ.

Biệt viện Lăng Vân.

Đây là căn cứ chuyên thuộc về Lăng Vân thánh địa, bên trong có một hệ thống vận chuyển.

Diện tích của nó khá lớn, bên trong có Luyện Đan Các, Luyện Khí Các độc lập, ngoài ra còn có rất nhiều viện lạc khác nhau, cho các đệ tử và trưởng lão Lăng Vân thánh địa nghỉ ngơi ở đây, thậm chí còn có một số nơi dùng để giao dịch nội bộ và đổi điểm công huân, có thể nói, chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ.

Ngày thường khi đội ngũ Lăng Vân thánh địa thăm dò không ra ngoài thăm dò, liền ở chỗ này.

Trong đó, có một tòa viện lạc chuyên thuộc về Vương Ly Dao.

Viện này nhìn bề ngoài cũng không khác biệt quá lớn với viện lạc khác, chỉ là phong cảnh trong sân càng thêm nhã trí, cây cỏ trong viện càng dạt dào linh cơ, không hiểu mang theo vài phần tiên khí.

Trong viện, trong đình dưới hành lang.

Đông Phương Ngạo Thế khoanh tay đứng trước mặt Vương Ly Dao, vẻ mặt hoảng hốt, trong ánh mắt còn mang theo vài phần khẩn trương cùng bất an.

“Đã qua lâu như vậy rồi, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Vương Ly Dao nhìn Đông Phương Ngạo Thế, thái độ ôn hòa mở miệng hỏi.

“Ách… Ta…”

Hết thảy phát sinh quá nhanh, thẳng đến lúc này, Đông Phương Ngạo Thế vẫn có chút hoảng hốt, cảm giác mình giống như đang nằm mơ, trong đầu cũng là một đoàn tương hồ.

Nghe Vương Ly Dao hỏi, hắn có lòng muốn trả lời, đầu lưỡi lại giống như không phải của mình, khẩn trương lắp bắp, căn bản không nói nên lời.

“…”

Vương Ly Dao im lặng trong chốc lát.

Xem ra là do kích thích quá mức độc ác.

Nàng thở dài, trực tiếp bỏ qua một bước này: “Ngươi đã không có ý kiến, vậy từ hôm nay trở đi ngươi chính là đồ đệ của ta. Nghi thức bái sư chờ quay về thánh địa của Lăng Vân sẽ bổ sung.”

!!!

Đông Phương Ngạo Thế mở to hai mắt nhìn.

Dừng lại chừng hai giây, ông ta mới phản ứng lại, trực tiếp quỳ xuống, dập đầu thật mạnh với Vương Ly Dao: “Đồ nhi bái kiến sư tôn.”

Trên đời này cùng Hoa Hạ cổ đại không giống nhau, giữa Quân vương gia tộc và các thế gia liên hợp khai hoang khai thổ, khai sáng sự nghiệp thành lập quốc gia, hợp tác với nhau, cùng gánh vác nguy hiểm và lợi ích, bởi vậy cũng không có cái gọi là quân quyền thiên thụ loại lý niệm lừa đảo này.

Thần tử thế gia thấy quân vương, chỉ cần cung kính hành lễ là được, không cần lễ bái.

Nhưng cha mẹ trưởng bối và sư tôn vẫn có tập tục lễ bái, đặc biệt là nghi thức chính thức như lễ bái sư, bái sư, tế tổ, vẫn có tập tục lễ bái.

“Được rồi, đứng lên đi.”

Vương Ly Dao khoát tay áo, ra hiệu cho hắn đứng lên, sau đó cẩn thận hỏi một chút công pháp, chiến kỹ Huyền Vũ hắn tu luyện lúc trước…, phát hiện tổng thể cũng coi như vượt qua kiểm tra.

Điều này nói rõ hắn trước kia tu luyện đều tương đối khắc khổ, nội tình tương đối vững chắc.

Tiếp theo, nàng lại chỉ điểm một chút tu hành của hắn, cũng giải thích một chút Đông Phương Ngạo Thế lúc tu luyện gặp phải khó xử…

Một ngón tay này điểm, liền chỉ hơn hai canh giờ.

Đông Phương Ngạo Thế cũng là lần đầu tiên được chỉ điểm chất lượng cao như vậy, trong lúc nhất thời đắm chìm trong đó, hồn nhiên quên thời gian trôi qua.

Trong lúc đó, Công Dương Sách bọn họ còn tìm đến một lần, thấy thế không dám quấy rầy, lại lui ra ngoài.

Đợi hơn hai canh giờ sau, Đông Phương Ngạo Thế tạm thời không có vấn đề gì muốn hỏi, Vương Ly Dao mới dừng chỉ điểm, đưa lễ bái sư của mình ra.

Đầu tiên, là ban cho Lăng Hư đạo khí 【 Lượng Thiên Xích 】 cho hắn sử dụng.

Đây cũng là bảo vật trấn sơn của thánh địa Lăng Vân, trong một thời gian rất dài đều do Khương Chấn Thương chấp chưởng, sau khi Vương Ly Dao trở thành tiểu thánh chủ mới được giao cho Vương Ly Dao.

Sau khi có bảo vật này, gặp phải một ít địch nhân Thần Thông cảnh sơ kỳ nghèo khó, Đông Phương Ngạo Thế cũng có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Ngoài ra, nàng còn cho hắn một 【 sự yểm hộ của quân đoàn trưởng 】 và một viên 【 Linh nguyên bảo đan 】 lục phẩm, linh nguyên bảo đan 】 có thể cung cấp cho đại thiên kiêu Tử Phủ cảnh tu luyện, cùng với hai mươi viên linh thạch cực phẩm, khiến hắn thích mua thứ gì.

Về phần Lăng Vân bảo điển, bởi vì Khí Linh Linh Vân không chịu rời khỏi Vương Ly Dao, hơn nữa thiên địa tinh hoa trong

bảo điển của nàng cũng còn chưa tích đầy, không đến lúc truyền thừa, cũng chỉ có thể thôi. Vương Ly Dao chuẩn bị trở về giúp hắn tìm bảo điển khác.

Làm xong tất cả, Vương Ly Dao giao hắn cho đệ tử phụ trách hậu cần, an bài Đông Phương Ngạo Thế ăn, ở trong biệt viện.

Sau đó, Vương Ly Dao vội vàng rời khỏi biệt viện, dường như là có chuyện khẩn yếu gì đó.

Mà lúc này, chuyện Đông Phương Ngạo Thế được Vương Ly Dao thu làm đồ đệ cũng đã truyền khắp biệt viện.

Tuy rằng tất cả mọi người không hiểu Đông Phương Ngạo Thế rốt cuộc có cái gì đặc biệt, vậy mà có thể được Ly Dao đại tiểu thư coi trọng thu làm đệ tử, nhưng cũng không trở ngại mọi người đối với hắn có vài phần kính trọng.

Đệ tử biệt viện cực kỳ cung kính khách khí với thái độ của Đông Phương Ngạo Thế, không nói đến "Đông Phương thiếu chủ", còn đặc biệt sắp xếp cho hắn một bộ tiểu viện tràn đầy linh khí, để thuận tiện cho hắn ngày thường tu hành.

Chờ sau khi đệ tử biệt viện rời đi, Đông Phương Ngạo Thế ngồi trong viện của mình, còn có chút chưa lấy lại tinh thần, nhịn không được phát ngốc.

Hắn có tài đức gì, sao lại bỗng nhiên bị thiên đại cơ duyên đập trúng?

Nó cúi đầu, nhìn ánh sáng lộng lẫy như ngọc trong tay, bên trên phủ đầy phù văn huyền ảo phức tạp, cảm xúc cũng dâng trào.

Đây chính là Lăng Hư đạo khí a!

Nghe nói một thanh đạo khí thượng hạng giá trị mấy chục cực phẩm linh thạch, dù bán đi cũng không đổi được bảo vật như thế.

Lão tổ Thần Thông cảnh kia Đông Phương Trích Tinh, cũng chính là có được một kiện thần thông linh bảo, còn coi đây là vinh dự, khoe khắp nơi.

Bất quá cũng may tính tình Đông Phương Ngạo coi như ổn định, hắn biết mình lúc này đang ở trong miệng sóng ngọn gió,

không dám ra cửa rêu rao khắp nơi, dứt khoát thanh thản ổn định ở lại trong tiểu viện, bắt đầu dốc lòng tu luyện.

Chỉ trong chớp mắt, thời gian mấy năm lại nhanh chóng trôi qua.

Trong lúc này, Vương Ly Dao cứ cách mấy tháng sẽ triệu kiến hắn một lần, hỏi thăm tiến độ tu luyện và chỉ điểm một phen, thỉnh thoảng còn ban thưởng một ít bảo vật, khiến Đông Phương Ngạo Thế thường xuyên hiểu ra, bừng tỉnh đại ngộ.

Cùng lúc đó, Đông Phương Ngạo Thế dựa vào một ít tài nguyên loại cải thiện huyết mạch mà Vương Ly Dao cho, tư chất huyết mạch cũng từ đại thiên kiêu Ất đẳng nhanh chóng thăng cấp đến tuyệt thế Đinh đẳng!

Lại hướng lên trên, Vương Ly Dao cũng không dám nói lung tung.

Rất nhiều cao giai đan dược cùng cải thiện dịch hiệu quả đều cực kỳ bá đạo, muốn vượt cấp sử dụng, vẫn là cần phụ thân nàng tự mình ra tay bảo vệ mới được.

Nhưng dù vậy, Đông Phương Ngạo Thế cũng được coi là một bước lên trời.

Một ngày này.

Đông Phương Ngạo Thế lần nữa được sư tôn Vương Ly Dao triệu kiến.

Đông Phương Ngạo Thế sớm đã quen với chuyện này, sau khi rửa mặt một phen liền vội vã chạy tới đại sảnh nghị sự của biệt viện Lăng Vân.

Trong đại sảnh nghị sự, hắn không chỉ gặp được sư tôn Vương Ly Dao, còn gặp được một vị bạch y nữ tử trên mặt đeo mạng che mặt.

Khí tức trên người nàng đã thập phần nội liễm, trên thân lại như cũ lộ ra cỗ sát khí băng lãnh, ánh mắt đạm mạc, khí thế bức người, thoạt nhìn thập phần thần bí.

Nhìn thái độ của sư tôn nàng, dường như cực kỳ cung kính với nữ tử này.

Mà đứng sau lưng nữ tử còn có một lão giả cùng một nữ tử áo đen, đều là ma tu quanh thân tản ra ma khí âm lãnh.

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên bái kiến sư tôn, sau đó khoanh tay mà đứng.

"Ngạo Thế, vị này chính là Lung Yên lão tổ của Vương thị chúng ta." Vương Ly Dao giới thiệu nói: "Ngươi đã bái ta làm sư phụ, lão tổ cũng coi như là trưởng bối của ngươi."

Không ngờ lại là Lung Yên lão tổ trong truyền thuyết?!

Đông Phương Ngạo Thế hoảng sợ, vội cung kính hành đại lễ bái kiến.

Cái đại danh của vị nhân vật truyền kỳ Vương thị Lung Yên lão tổ này, ở Thần Vũ thánh minh bây giờ có thể nói là không người nào không biết, không người nào không hiểu. Hắn là người huyện Trường Ninh sinh trưởng ở địa phương, tự nhiên cũng là như sấm bên tai, trên cơ bản có thể nói là từ nhỏ nghe được truyền thuyết của nàng mà lớn lên.

"Đứng lên đi."

Vương Lung Yên từ trên xuống dưới nhìn hắn một cái, thanh âm mờ mịt mà linh hoạt kỳ ảo.

"Dao Nhi, đây chính là Đông Phương Ngạo Thế đệ tử mà ngươi vội vã truyền tin cho đội thăm dò của ta trở về căn cứ, chẳng lẽ chính là vì chuyện này?"

Vương Lung Yên chính là chủ nhân Chân Ma điện của Ma Triều, nếu nàng ta đã ngồi lên vị trí điện chủ kia, đương nhiên phải chịu trách nhiệm cho Chân Ma điện.

Sau khi tấn chức Lăng Hư Cảnh, ngồi vững vàng vị trí điện chủ của Chân Ma Điện, nàng liền chỉnh đốn một phen, cũng xây dựng đội thăm dò của Chân Ma Điện, tích cực hoạt động ở tiền tuyến hủy diệt chi vực, chính là vì phát triển Chân Ma Điện lớn mạnh lên.

"Đương nhiên không thể vì chuyện nhỏ mà quấy rầy lão tổ." Vương Ly Dao nói: "Lần này đội thăm dò của Lăng Vân chúng ta đã theo hướng 【Tiên Hà Kiếm Kinh】 Khí linh một đường thăm dò sâu trong Hư Không Hải. Tuy rằng phương hướng mơ hồ, Hư Không Hải Đồ không rõ, một

đường gặp rất nhiều hung hiểm, cũng may cuối cùng vẫn là vận khí cực tốt tìm được di tích của 【Chấn Trạch Kiếm Cung】 trong truyền thuyết. Chúng ta chỉ thăm dò sơ qua bên ngoài, thu hoạch được không ít."

"Chỉ tiếc, chúng ta còn chưa kịp xâm nhập, liền bị một đám hư không hung thú cường đại bức ra di tích, không thể không chật vật đào tẩu."

Chấn Trạch Kiếm Cung!?

Trong ánh mắt Vương Lung Yên lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: "Tốt lắm tốt lắm! Chấn Trạch Kiếm Cung là di tích có được Thánh Đồ trong truyền thuyết, không nghĩ tới vận khí của Dao nhi ngươi lại tốt như vậy."

Đối với việc thăm dò Phá Diệt chi vực xung quanh, Thần Vũ thánh minh từ trong di tích phát hiện tìm kiếm được không ít ghi chép lịch sử còn sót lại, Khí linh còn sót lại bị phát hiện cũng cung cấp không ít tin tức, nhiều năm trôi qua, cũng dần dần sửa sang lại tình báo đại khái khu vực này.

Một góc này, ở thời kỳ Tiên Minh gọi là 【Chấn Trạch Vực】, lúc ấy ở phương hướng đông nam thế lực Tiên Minh to lớn, thuộc về khu vực phi thường gần biên giới hẻo lánh. Nhất định phải nói, có chút cùng loại vị trí Thiên Thụy Thánh Triều của Đông Hà Thần Triều.

Nguồn gốc của cái tên này là bởi vì một phương liên tiếp rất nhiều Chấn Trạch Thiên Hồ.

Lấy Chấn Trạch Thiên Hồ làm trung tâm, thiên hà trùng trùng điệp điệp như nhánh cây lan tràn ra, thai nghén ra nguyên một mảnh giới vực lớn nhỏ không đều.

Bất quá, trăm vạn năm trước sau trận đại tai tận thế kia, Chấn Trạch Vực đã sớm hoàn toàn thay đổi. Bây giờ nơi đây khắp nơi đều là không gian lốc xoáy không gian, toàn bộ giới vực rơi xuống cũng đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ. Chấn Trạch Thiên Hồ đã từng bị lốc xoáy không gian khủng bố cắt thành từng cái hồ nhỏ, hướng đi Thiên Hà cũng đã hoàn toàn loạn lạc.

Bởi vậy, muốn dựa vào Hư Không Hải Đồ cùng tọa độ thời kỳ Tiên Minh, đi tìm di tích lúc trước đã rất khó khăn.

Cái này còn chưa tính là phức tạp nhất.

Lúc trước Chấn Trạch Vực ở khu vực biên giới của Tiên Minh, thời điểm Tinh Cổ Tộc đột kích, nơi này cũng là một trong những phương hướng bị trùng kích đầu tiên, cơ hồ là sau khi chiến dịch bắt đầu không bao lâu liền trở thành địa phương luân hãm.

Sau đó, trong trận chiến lâu dài đó, Chấn Trạch Vực thủy chung thuộc về 【Tinh Cổ Tộc chiếm lĩnh khu】. Nói cách khác, tại lúc đó, nơi này thuộc về đại hậu phương chiến tuyến của Tinh Cổ Tộc!

Cũng bởi vì có nhân tố lịch sử như vậy, cho nên Chấn Trạch Vực này rất khó tìm được di tích tông môn bảo tồn hoàn hảo, nhưng lại có thể tìm được rất nhiều di tích tông môn tàn phá, hoặc dứt khoát chính là di chỉ tông môn, còn lại chính là một ít tiểu động thiên bị vụng trộm che giấu.

Trừ cái đó ra, còn có không ít di tích Tinh Cổ tộc.

Mà trong đó, giá trị thăm dò cao nhất chính là di tích Tinh Cổ tộc, bởi vì trong đó có thể tìm được bảo vật còn sót lại của Tinh Cổ tộc, cũng có thể tìm được chiến lợi phẩm cướp được từ trong tay Tinh Cổ tộc.

Mà ở một phương hướng khác của Phá Diệt chi vực, khi tới gần phương hướng Thánh vực, chính là khu vực giao chiến lúc đó, cũng là khu vực chống cự kịch liệt nhất của Tiên Minh.

Bởi vì chiến tranh hậu kỳ, đại lượng cường giả đứng đầu nhân tộc đều hội tụ đến khu vực này, bọn họ mới có thể tạm thời ngăn cản Tinh Cổ tộc xâm lược, đồng thời tổ chức nhân thủ tiến hành một cuộc di chuyển lớn, cũng sử dụng các loại đại sát khí đồng quy vu tận với Tinh Cổ tộc.

Thánh vực hiện tại chính là sản phẩm của lần di chuyển đại quy mô đó.

Mà tổ tiên Doanh thị của Cổ Thánh tộc cũng lưu lại đoạn hậu trong lần di cư đó, mới vẫn lạc ở trong Vô Tận Thiên Uyên.

Cũng chính vì vậy, hoàn cảnh phá diệt Thánh vực bên kia càng thêm ác liệt so với bên này, càng thêm khó có thể sinh tồn, tình huống cũng phức tạp hơn nhiều.

Hơn nữa, bởi vì lúc ấy một mảnh Tiên Minh thế lực kia là chủ động rút lui, về sau mới thành lập Thánh Vực lại đối với mảnh kia phá diệt chi vực tiến hành nhiều lần tìm kiếm, cho dù vốn còn có một chút tài nguyên chưa kịp mang đi, về sau cũng bị lấy đi, cái này cũng làm cho bên trong Phá Diệt chi vực lưu lại di tích cùng bảo vật tương đối ít.

Mặc dù có một ít cá lọt lưới, cũng là những di tích phi thường ẩn nấp, cần đại cơ duyên mới có thể tiến vào, tài nguyên cùng di tích xa xa không phong phú bằng thế giới Thần Võ.

Cũng bởi vậy, Thánh vực cũng không tìm được loại dị bảo nghịch thiên 【dịch cải thiện dịch dung tư chất huyết mạch của Tinh Cổ tộc】.

Tài nguyên quan trọng như vậy, Tinh Cổ tộc sao có thể phóng tới khu vực giao chiến? Vạn nhất trong quá trình chiến tranh bị hủy hoặc là cướp đi thì làm sao bây giờ?

Mà 【Chấn Trạch Kiếm Cung】 này, chính là một tông môn thế lực tương đối nổi danh ở Chấn Trạch Vực lúc ấy.

Lúc trước tìm kiếm được không ít tông môn điển tịch đều từng đề cập tới Chấn Trạch Kiếm Cung này, nghe nói cung chủ Kiếm Cung là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, thực lực phi thường mạnh mẽ.

Cũng bởi vì vậy, nàng mới phỏng đoán trong Kiếm cung cực kỳ có khả năng tồn tại Thánh đồ.

Mặc dù nói mọi người thăm dò Phá Diệt chi vực đã thăm dò rất nhiều năm, nhưng bản sao di tích thăm dò được nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm được Bộ Tiên Kinh gì đó, có đôi khi vận khí không tốt, ngay cả bộ bảo điển cũng không tìm được cũng là bình thường.

Nguyễn Cung vận khí này cũng quá tốt rồi nhỉ?

Ngay khi vẻ mặt Vương Lung Yên phức tạp hoảng hốt, Vương Ly Dao đã tiếp tục nói tiếp: “Chúng ta cũng chỉ căn cứ ghi chép mơ hồ về lịch sử, cùng với một ít tin tức mảnh vỡ do Khí

Linh Tiên Hà Kiếm Kinh cung cấp, chậm rãi thăm dò về hướng đó mà thôi, kết quả vận khí không tệ, trong lúc truy đuổi một con Hắc Dực hung cầm, đánh bậy đánh bạ tiến nhập di tích 【Trấn Trạch Kiếm Cung】.”

“Cũng chính vì vậy, ta mới đưa tin tới một ít đội thăm dò lợi hại, chuẩn bị liên thủ tiến hành tiêu diệt hung thú bên trong Trấn Trạch Kiếm Cung, sau đó thăm dò Trấn Trạch Kiếm Cung.”

Nghe nói như thế, Vương Lung Yên lại hơi nhíu mày: “Di tích quan trọng như thế, bên trong rất có khả năng có Thánh Đồ, ngươi gọi nhiều người như vậy làm gì? Không bằng truyền tin cho Thủ Triết, bảo hắn lấy danh nghĩa gia tộc thăm dò di tích, ưu tiên lấy được Thánh Đồ cho ngươi.”

“Lão tổ tông, thứ nhất là trấn trạch kiếm cung không giống với tông môn di tích bình thường, muốn lấy được bảo vật từ bên trong, còn phải xem bản lĩnh của từng người.” Vương Ly Dao giải thích: “Thứ hai, cha cũng nói, Thần Vũ nhân tộc là một nhà, Vương thị chúng ta không thể chiếm hết chỗ tốt.”

“Nếu có cơ hội có thể mời mọi người cùng tham dự, cùng lắm là dựa theo nguyên tắc phân phối chiến lợi phẩm để xử lý.”

Những năm gần đây, các thế lực lớn đều tổ chức đội ngũ khai hoang, bởi vì Hư Không Hải tồn tại rất nhiều nguy hiểm, gặp phải một số khó khăn mọi người cũng đều thói quen hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp tổ đội, liên thủ đánh vốn, quan niệm “Cùng phát triển, cộng đồng” của Vương Thủ Triết đã thâm nhập lòng người.

Bình thường Vương Lung Yên cũng làm như vậy, lần này nếu như không liên lụy tới Thánh Đồ, nàng cũng sẽ không nghi ngờ.

Đương nhiên, dù tổ đội như thế nào, đoàn đội tổ chức người phát hiện di tích giống như Vương Ly Dao, tự nhiên có quyền ưu tiên chiến lợi phẩm nhất định.

“Cũng được.” Vương Lung Yên khẽ gật đầu: “Quan niệm của Thủ Triết là đúng, Vương thị không ăn một mình, cũng tuyệt đối không một mình gánh vác trách nhiệm cứu vớt thế giới.

Thế giới Thần Võ là của mọi người, cần mọi người cùng nhau trưởng thành và bảo vệ.”

Thật ra nàng vẫn luôn hoài nghi, “Tuyệt đối không một mình gánh vác trách nhiệm cứu vớt thế giới” đây mới là trọng điểm của Thủ Triết.

Nghe được lời Vương Lung Yên nói, hai nam nữ phía sau nàng trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Ly Dao đại tiểu thư quả nhiên có phong phạm của Thủ Triết gia chủ, lần này Chân Ma điện chúng ta cũng có thể uống một ngụm canh rồi.” Lão giả áo đen kia cười nịnh nọt Vương Ly Dao, trong ánh mắt mang theo vài phần lấy lòng.

Vị hắc y lão giả này tên là Cơ Trọng Hiên, từng là cường giả Chân Ma điện đỉnh tiêm Lăng Hư cảnh hậu kỳ 【Thiên Tà ma quân】, là loại người có thực lực có đảm lượng, từng muốn thay đệ tử tranh vị trí Ma Tôn một lần.

Mà bản thân hắn cũng là thiên phú xuất chúng, tư chất tuyệt hảo, nếu không phải bỏ lỡ thời kỳ kế thừa tốt nhất, Thiên Tà ma quân cũng là tồn tại tuyệt không kém hơn cái gọi là “Tiểu Ma Tôn” kia.

Sau khi Vương Lung Yên chấp chưởng Chân Ma điện, Thiên Tà ma quân ôm chặt lấy đùi nàng.

Cũng bởi vậy, Vương Lung Yên vì tăng lên thực lực tổng thể Chân Ma điện, bồi dưỡng Thiên Tà Ma Quân lúc ấy đã Lăng Hư cảnh tầng tám, còn có chút tiềm lực lên, không tiếc vận dụng tài sản Chân Ma điện kiếm được một viên Hiển Thánh đan, đổi phiên bản tinh hoa tiên cải từ chỗ Thủ Triết, lại tiêu hao một viên Ma Thần tinh hạch, lúc này mới khiến huyết mạch Thiên Tà Ma Quân đạt tới tiêu chuẩn Thiên Tử Ất đẳng.

Mà Thiên Tà Ma Quân sau khi cắn nuốt tinh hạch của Ma Thần, cũng thành công tìm hiểu ra Ma Thần đại đạo, tu thành một vị Chân Ma của Nhân tộc!

Hơn nữa tiềm lực phát triển của nó cũng đủ chèo chống hắn tu luyện tới Chân Ma cảnh trung hậu kỳ.

Bởi vậy, hiện tại Thiên Tà ma quân xem như “tay sai số một” dưới trướng Vương Lung Yên, cũng thay nàng gánh vác

không ít công việc vặt vãnh của Chân Ma điện.

Hắc y nữ tử bên cạnh Thiên Tà ma quân Cơ Trọng Hiên cũng cười vuốt mông ngựa: “Tương lai Ly Dao đại tiểu thư là tồn tại trực chỉ Đạo Chủ, bố cục to lớn, đương nhiên không phải nhân vật nhỏ như chúng ta có thể so sánh.”

Nữ tử này chính là U Minh Hồn Thụ của Chân Ma điện hóa hình, được gọi là U Minh Ma Quân.

Có điều, vì nịnh nọt Vương Lung Yên, nàng lại lấy cho mình một cái tên là 【 Vương U U 】 một lần nữa.

Theo những năm này không ngừng phát triển, thực lực Chân Ma Điện cũng càng ngày càng tăng, tiếp sau đó đã bồi dưỡng ra không ít người trẻ ưu tú, chỉ cần cho bọn họ thời gian nhất định phát triển, tương lai đều có tiềm lực to lớn.

Đang nói.

Bên ngoài phòng nghị sự chợt truyền đến một tiếng cười sang sảng: ” Lung Yên điện chủ so với lão phu còn nhanh hơn một bước a~”

Trong lúc nói chuyện, người đứng đầu Tiên Cung là Lăng Hiên Tiên Quân đã bước vào.

Ở phía sau hắn còn có đi theo một vị lão tiên quân râu tóc bạc trắng, diện mạo bất phàm, người này chính là Sương Nhiên Chân Quân đã từng là Thánh địa cấp băng, cũng từng là một trong những trụ cột của Tiên cung.

Tình huống của hắn bây giờ không khác gì Cơ Trọng Hiên, cũng là tu sĩ Chân Tiên cảnh mà Tiên Cung hao phí món tiền khổng lồ đẩy ra được, cũng có tiềm lực Chân Tiên trung hậu kỳ.

Không có biện pháp, hiện tại chiến lực cấp Chân Tiên của các thế lực thật sự quá ít, thế hệ trẻ trưởng thành lại quá chậm.

Giống như Vương Lung Yên, Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, tồn tại tư chất nghịch thiên này dù sao cũng là số ít, tuyệt đại đa số thế lực bồi dưỡng muốn thăng cấp Chân Tiên cảnh, đều cần thời gian dài tích lũy.

Bởi vậy, các thế lực cũng chỉ có thể nghĩ trăm phương ngàn kế tìm những tu sĩ Lăng Hư cảnh hậu kỳ có tư chất tương đối cao,

bồi dưỡng bọn họ, tấn thăng Chân Tiên trước một bước.

Dù sao, hôm nay Thần Vũ Thánh Minh chính là thời đại phát triển mạnh, có được Chân Tiên trước một bước, có thể đi trước một bước thăm dò tiến trình Hư Không Hải, tương lai có thể thu hoạch được lợi ích càng lớn.

Đáng tiếc, Lăng Hư cảnh hậu kỳ như vậy cũng không phải dễ tìm như vậy.

Giống như Thiên Tà Ma Quân, tư chất ban đầu của hắn đã có tuyệt thế giáp đẳng, lúc này mới có ba ngàn tuổi đã tu luyện đến Lăng Hư cảnh tầng tám, có cơ hội tiến thêm một bước. Mà tư chất của Sương Nhiên Tiên Quân so với hắn kém hơn một chút, nhìn bề ngoài cũng phải cao hơn một chút so với Thiên Tà Ma Quân.

Mà tư chất và thực lực có thể đạt tới trình độ như hắn, cho dù là ở Tiên cung, Chư thị, còn có thế lực hào môn như Chân Ma điện, Thân Đồ thị, cùng thời đại cũng chỉ có một hai người, phượng mao lân giác. Thọ nguyên còn tương đối nhiều, có thể trước khi thọ nguyên hao hết tu luyện tới Chân Tiên cảnh thì càng ít.

Mấy trăm năm nay, số lượng tu sĩ Chân Tiên cảnh gia tăng ở thế giới Thần Võ cũng chỉ có vài người. Số còn lại, cũng chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của người trẻ tuổi.

Giờ phút này, phía sau hai gã Tiên Quân có hai người trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng đi theo.

Hai người bọn họ một người là truyền nhân của Lăng Hiên tiên quân Tư Đồ Ngọc Tuyền, một người khác là đồ đệ của Sương Nhiên tiên quân Chương Hoài Bỉnh, đây đều là người nối nghiệp đời tiếp theo mà Tiên cung tích cực bồi dưỡng.

Theo Tiên Cung đến, một lát sau, Tuy Vân Hoàng thái nữ cũng mang theo đội ngũ đi tới.

Trong bọn họ cũng có hai vị tiên quân, một vị là Tinh Cương chân quân từng là tổng chỉ huy căn cứ tiên số ba, bản thân hắn chính là nhân vật Lăng Hư cảnh đại hậu kỳ, hơn nữa chiến công trác tuyệt, hiện giờ đã là Chân Tiên cảnh.

Một người khác, là Nguyệt Quế Tiên Quân đã sớm xuất hiện.

Sau đó, Xích Ngục Ma Hoàng của Xích Nguyệt Ma Triều cũng mang theo một vị Tử Phát Ma Tu tới Lăng Vân biệt viện.

Đó là Tử Ngự Vương của Thân Đồ thị, đã từng đóng quân ở căn cứ của Ma tộc đối kháng Ma tộc rất lâu, là một vị cực kỳ xuất sắc trong rất nhiều phong vương của Ma Triều, hôm nay hắn cũng đã trở thành Chân Ma!

Đương nhiên, hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh cũng đi theo.

Bất quá, lấy thân phận vãn bối của hắn, tự nhiên là chỉ có thể đi theo phía sau Xích Ngục Ma Hoàng cùng Tử Ngự Vương.

Hắn vừa đến, ánh mắt liền vụng trộm liếc mắt Vương Lung Yên một cái, dường như muốn biểu đạt cái gì đó, nhưng lại có chút không dám.

Vương Lung Yên ngược lại không có ghét bỏ hắn, thuận tay gọi hắn cùng ngồi xuống.

Sau đó, đội thăm dò thuộc về Đa Bảo Các và đội thăm dò của Vương thị theo hẹn mà tới.

Đến tận đây, đội ngũ thăm dò lợi hại nhất tiến vào căn cứ lúc này tề tụ.

Lúc này, Vương Ly Dao mới thuật lại chuyện đã nói qua một lần, mọi người sau khi nghe nói đều mừng rỡ, đều cảm tạ Vương Ly Dao nguyện ý dẫn mọi người đi chơi, cũng đều tỏ vẻ phục tùng và sắp xếp của tổ chức.

Sau khi tất cả mọi người đều tỏ thái độ nguyện ý tham gia đại chiến, Lăng Hiên tiên quân bên cạnh mới tiếp lời nói: “Chư vị, ta còn có một tin tức muốn chia sẻ với mọi người. Trước đó, ta căn cứ vào quyết sách của Thần Vũ thánh minh, đi một chuyến tới Thánh vực Thái Sơ đạo cung đăng ký tạo sách, cũng thành công đem Tiên cung nạp vào hệ thống phân chi dưới quyền đạo cung.”

“Như vậy, đương nhiên là có lợi cũng có hại. Cái hại, hệ thống Tiên Cung chúng ta cần tiếp nhận đạo cung lãnh đạo, tại thời điểm cần thiết sẽ bị đưa tới Hư Không Hải chiến trường.”

“Lợi giả, đó chính là Tiên Cung Nhân tộc chúng ta xem như có chỗ dựa, nếu như có nguy cơ lớn gì, có thể thông qua hệ thống đạo cung thỉnh cầu trợ giúp.”

“Ngoài ra, ta còn mang về một tin tức. 【thanh niên ưu tú Thái Sơ Đạo Cung bình luận đại hội mỗi ngàn năm một lần của đạo cung, sẽ tổ chức vào hai trăm năm sau. Trên lý luận, Tiên cung nhất mạch chúng ta, đều có thể báo danh tham gia. Hình Vanh, cơ hội ngươi dương danh thiên hạ sắp tới rồi.”

Lăng Hiên tiên quân nói tới đây, trong mắt không kìm lòng được mà lộ ra một tia hy vọng: “Bằng vào thực lực thiên tư của ngươi, nhất định có thể làm toàn trường khiếp sợ, Thánh Tôn ở truyền thừa kỳ tất nhiên sẽ giành thu ngươi làm đồ đệ. Thậm chí, còn có khả năng nhất định được Đạo Chủ coi trọng, có cơ hội tham dự vào 【Đạo Tử chi tranh】.”

Lúc trước sự tích Vương Ly Dao thí phong Quy Long Thành, chính là ngay cả hắn cũng nghe nói qua.

Nhưng bây giờ lại không lưu hành đến các quốc đô để thí phong, đều đổi thành Trường Ninh vệ xoát bảng. Đây cũng là một loại thủ đoạn mà thanh danh của người trẻ tuổi rất nhanh nổi danh.

Mà “đại hội thanh niên ưu tú” của Thái Sơ Đạo Cung này, chính là một con đường vô cùng thích hợp để nổi danh.

Đây cũng là một trong những kế hoạch phát triển của 【Thần Vũ Thánh Minh】 Trường Vương Phú Quý.

Trước để cho Hàn Nguyệt Tiên Cung gia nhập hệ thống của Thái Sơ Đạo Cung, cái này nhìn như là để cho Tiên Cung nhận lấy một chút tiết chế, không hiểu có thêm một cái cha, nhưng trên thực tế, chỗ tốt lại xa xa vô cùng bất tiện.

Lợi dụng khối cầu thang này, Tiên Cung có thể đem các đệ tử Thánh địa bên trong Tiên Cung hôm nay phái đi Đạo Cung, để cho bọn họ ở trên tỷ thí đại phóng dị sắc, bộc lộ tài nguyên, cùng các đệ tử Thánh vực cướp đoạt tài nguyên, đem nội quyển truyền nhiễm đến Đạo Cung!

Dựa theo kế hoạch của Vương Phú Quý, đây cũng là trải đường cho Ly Dao lão tổ của mình.

Ai nói “Doanh Linh Trúc” nhất định là người thừa kế đạo chủ ván đã đóng thuyền? Nàng muốn kế thừa đạo cung, phải hỏi Vương thị có đồng ý hay không đã.

Theo lời nói của Lăng Hiên Tiên Quân rơi xuống, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Vương Ly Dao.

Trong lúc ánh mắt nóng rực, bọn họ dường như đã nhìn thấy Vương Ly Dao ở Đạo Cung áp chế cùng thời, tỏa sáng!

Đáng tiếc, ngay cả là Vương Phú Quý chỉ sợ cũng nằm mơ cũng không nghĩ tới, ở lúc hắn mưu đồ vị trí Đạo Tử Thái Sơ Đạo Cung, Vương Bảo Thánh "bảo bối nhi tử" nhà mình không bớt lo lắng kia, thế mà đã cùng Doanh Linh Trúc kết "Tình hữu nghị thâm hậu" với nhau.

…

Chương 30: Thương Bình Thần Hoàng: sung quân đi đào Hỗn Độn Sơn

…

Ung lịch Đại Càn ba mươi ba mươi năm.

Một chi hạm đội theo chi nhánh Vân Tiêu Thiên Hà 【Vân Tiêu Nhị Thiên Hà】 một đường xuôi xuống, trùng trùng điệp điệp chạy về phía chỗ sâu của Chấn Trạch Vực.

Chẳng qua hạm đội này không có một con thuyền nào ngoại hình Lôi Đồng cả.

Có như là hình thái cung điện duy mỹ, cũng có như là một thanh kiếm sắc, còn có hình cầu, hình thoi…

Không có cách nào, hiện tại tổng hạm hạm luyện khí tổng ty của Thần Võ Vương thị tuy đã nắm giữ kỹ thuật chế tạo thuyền hư không, nhưng kiến tạo bất cứ một chiếc thuyền hư không cỡ lớn nào cũng cần hao phí lượng lớn tài nguyên và thời gian, hơn nữa giá bán cũng không rẻ.

Hơn nữa theo di tích thăm dò, không ngừng có thuyền Hư Không mới được phát hiện, nhu cầu của chợ đối với thuyền Hư Không cũng không nhiều lắm, khiến cho bộ đội thuyền trước mắt vẫn lấy tiêu hóa kỹ thuật tích lũy làm chủ, chỉ xây dựng một số ít thuyền thí nghiệm để xác minh và kỹ thuật phát triển.

Cũng bởi vì vậy.

Những "đội ngũ càn quét đỉnh cấp" này tự nhiên là nhặt được phi thuyền gì thì dùng cái đó, thuyền có tính năng thấp kém còn có thể thành lập đội thăm dò thứ hai, hoặc là bán cho những đội thăm dò hạng hai.

Giờ phút này.

Một đoạn lưu vực nào đó của Vân Tiêu Nhị Thiên Hà.

Đoàn đội tam lưu do mấy chiếc thuyền nhỏ rách nát tạo thành đang ở cách Thiên Hà không xa, dọc theo phương hướng Thiên Hà hướng đi về 【căn cứ tiến lên】.

Rất hiển nhiên, bọn họ đang trở về.

Tốc độ phi hành của mấy chiếc thuyền nhỏ rách nát rất chậm, trên đường đi lung la lung lay, "hì hì hì hì" tốn sức vô cùng, có thể thấy được trong những chiếc thuyền nhỏ này đều chứa đầy "Hàng hóa".

Từ phương hướng này trở về căn cứ cũng không thể tiến vào Thiên Hà để cọ rửa, nếu không sẽ bị năng lượng triều của Thiên Hà đẩy lùi mà đi. Nhưng bọn họ lại không dám cách Thiên Hà quá xa, bởi vì một khi rời khỏi phạm vi Thiên Hà, chính là Hắc Ám Hư Không Hải vô tận, sẽ làm cho bọn họ hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Bởi vậy phương thức thao tác chính xác là dọc theo đường cong "Bên bờ" Thiên Hà trở về, chỉ là lúc xuất phát không có Thiên Hà thuận lưu gia tốc, tốc độ so với lúc đi ước chừng chậm hơn gấp ba lần.

Đoàn thuyền nhỏ này là đội ngũ do mấy gia tộc nhất phẩm Lăng Hư hợp thành, liên hợp thăm dò thuyền đội, quan phương đăng ký tên là 【sớm muộn gì cũng nhặt được thần khí】, Lăng Vân tráng chí có thể thấy được.

Chỉ tiếc, bị giới hạn bởi thực lực, bọn họ tuyệt đại bộ phận thời gian chỉ là nhặt được một ít đại lão đứng đầu khinh thường hoặc không bỏ được vật liệu, ví dụ như một ít cặn bã tinh quáng, phá hủy di tích gạch ngói các loại vật liệu kiến trúc. Một đường vất vả phá hủy vận chuyển về căn cứ, cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Vận khí tốt cũng có thể nhặt được chút chỗ tốt.

Nhưng mà thần khí gì đó, cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Khi đoàn đội đại lão đỉnh tiêm quyết định rút lui khỏi một di tích nào đó, bình thường mà nói đều đã sớm đem di tích lật đáy lên trời, càn quét qua lại không chỉ mười lần, phàm là tài nguyên có giá trị toàn bộ liếm rồi.

Bất quá, mặc dù chỉ là chút vật liệu công trình, gạch ngói, nhưng ở thế giới Thần Võ hiện giờ cũng đáng giá không ít tiền.

Dù sao cũng là đồ cổ có thể từ thời đại Tiên Minh bảo tồn đến nay, cho dù là gạch dùng để xây tường, cũng là linh chuyên luyện chế, một khối hai khối xác thực không đáng giá bằng những tiên khí đạo khí kia, nhưng tích tiểu thành đại, đối với đội thăm dò tam lưu như bọn hắn mà nói vẫn như cũ có không ít lợi nhuận.

Lúc này, sớm muộn gì cũng nhặt được thần khí trong đội tàu, tất cả mọi người đều đang làm việc từng bước.

Bỗng nhiên.

Một người thừa kế dòng chính của Lăng Hư gia phụ trách quan sát kinh hô: "Lão tổ mau đến xem! Tổ đội xuất hành rồi! ~ đây là phát hiện ra đại phó bản ẩn giấu nào đó sao?"

Nghe nói như thế, mấy lão giả Lăng Hư cảnh vội vàng tiến đến trước kính Thiên Lý quan sát một phen, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc tán thán: "Chiếc kiếm thuyền kia là Dao Quang Kiếm Chu của Ly Dao đại tiểu thư, là đoàn đội 【 Lăng Vân quật khởi 】. A, phía sau có đoàn đội tiên cung 【Thánh Đồ không phải mộng 】, còn có đoàn đội Chân Ma điện 【 Ma tu 】, đoàn đội hoàng tộc Tiễn thị 【 Vận khí tốt 】, đoàn đội hoàng thất 【 Thân tộc Vương thị 】 của hoàng thất Ma Triều, a, còn có đội thăm dò 【 Thánh Quang Mỹ Thiếu Nữ Đoàn 】 【 Côn Thiếu Anh Hậu Cung 】 【 đoàn Huyền Vũ Vô Địch 】… Trời ạ, đại lão tụ tập, cái này, đây là sắp ngất trời rồi!"

Những cái tên đoàn đội này một cái tên là một cái trung nhị, kỳ thật cũng là có nguyên nhân.

Bởi vì tiểu đội thăm dò Hư Không Hải đều là tổ đội tự do, trong đó tự nhiên sẽ tồn tại rất nhiều đoàn đội, để tiện quản lý, mỗi một căn cứ đều yêu cầu những đoàn đội này tiến hành đăng ký tin tức, dùng phương tiện quản lý. Điều này làm cho mọi người cần lấy một cái tên đoàn đội cho riêng mình.

Ngay từ đầu đoàn đội của mọi người đặt tên đều quy củ, Tiên cung đoàn liền gọi là "Tiên cung đoàn", nhưng mà theo một bộ tiểu thu chi thăm dò hư không, bạo hỏa ở thế giới Thần Vũ, hết thảy đều thay đổi.

Bộ tiểu chép này chẳng những hấp dẫn rất nhiều gia tộc nhiệt huyết đến phá diệt khu vực này thăm dò phát tài, cũng khiến cho một ít đoàn đội vì tiểu tịch vận khí của những đoàn đội kia, mà mô phỏng theo một vài cái tên kỳ quái quái.

Cái gì mà phó bản chứ, tổ chức thành một tổ đoàn để cày vốn, khai hoang ah, liếm sạch di tích, đại lão đoàn đội, nhặt rác các loại từ ngữ, đều là từ ngữ lưu hành bởi cái tiểu chép bản kia mà truyền bá ra.

"Nhanh, chúng ta lại nhanh một chút trở về căn cứ, lập tức xử lý đám rác rưởi này, đuổi theo tiết tấu đoàn đội của đại lão."

"Không kịp rồi! Các đại lão là xuôi dòng, tốc độ rất nhanh."

"Vậy thì ném hết rác rưởi đi! Theo sau, chúng ta đi uống canh với đại lão!"

Đoàn đội tam lưu này vô cùng hưng phấn, lập tức trút toàn bộ rác thật vất vả mới nhặt được xuống biển Hư Không, sau đó hấp tấp đi theo phía sau đoàn đội đại lão.

Tình huống tương tự tự tự tự nhiên không chỉ có một chi này. Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều đoàn đội nhị lưu tam lưu, bắt đầu xa xa đi theo phía sau các đại lão, chuẩn bị ăn chút cặn bã.

Xa xa nhìn lại, cảnh tượng này giống như là một đàn cá nhỏ đi theo sau lưng một bầy cá mập, cực kỳ đồ sộ.

Đương nhiên, di tích trong Hư Không Hải cách rất xa, Vương Ly Dao phát hiện tòa 【 Chấn Trạch Kiếm Cung 】 di tích này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lần này đi ước chừng còn ba mươi năm hành trình.

***

Mấy năm sau.

Ung Kiền An lịch năm 334, mùa đông.

Lạc Kinh.

Định Vận Thần Cung.

【 Tỉnh Thân Các 】 chuyên thuộc thư phòng Thần Hoàng.

Vết nứt trên bàn rèn bằng gỗ thần mộc cấp mười bảy đã sớm được sửa chữa xong, nhưng cho dù là cùng loại gỗ, hoa văn của mỗi một gốc cây cũng đều khác nhau, dù cho công tượng đã rất dụng tâm tu bổ, nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra được dấu vết tu bổ.

Sau bàn đọc sách, Thương Bình Thần Hoàng ngồi trên ghế gỗ Hỗn Nguyên Đạo trăm vạn năm trước truyền xuống, ánh mắt lạnh lùng như kiếm nhìn Khương Ly Hỏa cùng Cơ Cửu Tiêu, bụng đầy nghẹn hỏa nhưng một câu cũng không nói.

Giờ phút này cảm xúc của hắn rất tồi tệ.

Chuyện ngày đó khi Cơ Cửu Tiêu và Khương Ly Hỏa bái phỏng "Quy Nguyên Biệt Viện" đã sớm thông qua đủ loại con đường truyền về Lạc Kinh, hắn cũng đã sớm phái người chú ý hành tung của Cơ Cửu Tiêu và Khương Ly Hỏa.

Nhưng đại khái là bởi vì Cơ Cửu Tiêu bị thương rất nặng, hắn và Khương Ly Hỏa trên đường về đi rất chậm, một đường trằn trọc rất nhiều năm, mãi đến hôm nay mới trở lại Thần Đô.

Kết quả chính là, hai người vừa vào kinh, liền nhận được ý chỉ của Thương Bình Thần Hoàng, lệnh hai người lập tức vào cung yết kiến, không được sai sót.

Hai người tự nhiên không dám kháng chỉ, đành vội vàng vào cung.

Đối mặt với ánh mắt tức giận không thể át của Thương Bình, hai vị Thánh Tôn Khương Ly Hỏa cùng Cơ Cửu Tiêu cũng không dám thở mạnh nửa hơi.

Bọn họ đồng loạt cúi đầu, bộ dáng như đã làm sai chuyện gì là lập tức chịu đòn.

Bởi vì vừa về Lạc Kinh còn chưa kịp về nhà đã bị triệu tới, hai người đều một bộ phong trần mệt mỏi.

Nhất là Cơ Cửu Tiêu, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt vô lực, một bộ bệnh nặng chưa lành.

Cũng khó trách, hắn bị đánh gần chết, nhục thân cùng thần hồn đều bị trọng thương, tự nhiên không phải chỉ dựa vào mấy viên Thập Nhất Phẩm Hồi Thiên Thánh Đan là có thể trong ngắn ngủn tám chín năm khôi phục.

Mà giờ khắc này trong tỉnh thân các, ngoại trừ hai người bọn họ ra, còn có không ít trọng thần hạch tâm của thần triều cũng ở đây.

Bọn họ đa số đều là nhân vật đại biểu Cổ Thánh tộc, cũng là người chia sẻ lợi ích của Thần triều.

Ngoại trừ trọng thần Cơ thị Cơ Quan Triều và Khương Huyễn Hỏa của trọng thần Khương thị, sắc mặt mọi người đều có chút khó chịu, giống như đang trách cứ hai người Cơ Cửu Tiêu gây họa lớn.

Mà sắc mặt Quan Triều lão tổ của Cơ thị, cùng với Huyễn Hỏa lão tổ của Khương thị cũng không tốt lắm, có vài phần sầu lo lộ ra trong sự trầm trọng.

Đồng thời, hình chiếu thần hồn của lão tổ Cơ Thái Xương cũng được mời tới lần nữa, giờ phút này đã đứng ở vị trí đầu tiên phía dưới Thương Bình Thần Hoàng.

Chẳng qua giờ phút này sắc mặt hắn còn âm trầm hơn cả Thương Bình Thần Hoàng.

Cũng khó trách, trong khoảng thời gian ngắn gia tộc liên tiếp xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện xấu mất mặt xấu hổ, hắn đường đường là Cơ thị lão tổ há có thể vui vẻ?

Quan trọng nhất là những năm gần đây hắn đang bận điều binh khiển tướng, kiếm chỉ đại bản doanh Ma Vực.

Tin tức từ Thần Hoàng nơi này biết được Diệt Thế Đại thống lĩnh trọng thương chỉ ngắn ngủi vài chục năm, hắn cũng đã như thiểm điện thừa cơ công chiếm hai biên giới Ma Vực!

Hôm nay, đúng là hắn hăng hái, muốn lập kỳ công bất thế, lúc danh lưu sử xanh, lại bị gia tộc phá sự kéo trở về.

Trong lúc nhất thời, không khí trong tỉnh thân các có chút khẩn trương, ngay cả không khí cũng phảng phất ngưng trệ lại.

Cũng không biết qua bao lâu.

Cuối cùng Thương Bình Thần Hoàng cũng mở miệng.

Hắn vừa vung tay lên, liền đem một đống tạp chí ném đến trước mặt đám người Cơ Cửu Tiêu: “Các ngươi đều xem 【Chân tướng】 mới nhất đi. Nếu như đối phương nói không

đúng, là bôi nhọ Cơ thị các ngươi và Khương thị, bản hoàng thay các ngươi làm chủ niêm phong tạp chí kia.”

Cũng khó trách Thương Bình Thần Hoàng bụng đầy nghẹn. Ngoại trừ hoạt động do hai người Cơ Cửu Tiêu làm ra, gần đây 【 tạp chí chân tướng 】 vậy mà đem tiểu thuyết ca tụng Thần Hoàng tạm dừng, từ các góc độ đưa tin Cơ thị và Khương thị phạm pháp làm loạn kỷ cương.

Phải biết rằng, quyển tiểu thuyết kia là thứ hắn tỉ mỉ chọn lựa ra từ trong một trăm bài văn, phù hợp với tâm ý nhất, không chỉ có số chữ nhiều nhất, văn bút không tầm thường, nội dung cũng viết trầm bổng phập phồng, khấu trừ nhân tâm, thể hiện đầy đủ sự anh minh thần võ của mình.

Đương nhiên, hắn cũng không phải vì tiểu thuyết ngừng lại mà tức giận, thật sự là những chuyện phạm pháp làm loạn kỷ cương kia làm cho người ta quá tức giận.

Đương nhiên, lần này 【Chân tướng 】 tạp chí còn rất nể mặt hai tộc, không trực tiếp chỉ tên gọi, đều là dùng tên giả hóa họ. Nhưng phàm là người có chút hiểu biết thế cục chính trị của Đông Hà Thần Triều đều có thể nhìn ra, người chưởng quản trang bị quân võ chế tạo và tiêu thụ chính là Cơ thị, mà gia tộc chưởng quản quân nhu đan dược kia là Khương thị!

“Vương Thủ Triết không giữ chữ tín, hắn đã đáp ứng không truyền ra ngoài!”

Nhìn thấy trong tạp chí các loại tin tức, Khương Ly Hỏa đầu tiên là khiếp sợ cùng không dám tin, lập tức cũng là nổi giận.

Mặc dù trong tạp chí miêu tả các loại chất thêm mắm thêm muối, nhưng đích thật là lấy sự thật làm căn cơ, nếu không phải có người tiết lộ tin tức, người khác ai có thể đối với chi tiết lúc đó biết rõ ràng như vậy?

“Ngươi còn trách người ta không giữ chữ tín sao?” Thương Bình Thần Hoàng cười lạnh không ngừng, “Ngươi có chứng cớ gì chứng minh đây là do Vương Thủ Triết truyền ra? Trên tạp chí đã viết rành mạch, nguồn gốc của tin tức là bản thảo của độc giả thần bí, cùng với tình báo bản thân có được từ tạp chí xã.”

Cái này cái này…

Khương Ly Hỏa bất đắc dĩ và uất ức.

“Bệ hạ bớt giận.” Thấy tình huống bất lợi cho nhà mình, Huyễn Hỏa lão tổ của Khương thị vội vàng run rẩy tiến lên trước mặt Thương Bình Thần Hoàng khom người hành lễ, cầu tình nói: “Việc này Ly Hỏa và Cửu Tiêu tuy có sai trước, nhưng đích thật là Vương Thủ Triết kia cố ý thiết kế chọc giận Cửu Tiêu Thánh Tôn, cuối cùng mới tạo thành hậu quả ác tính như thế. Mong bệ hạ…”

Kết quả hắn còn chưa nói xong, lão tổ Doanh thị, đương đại Thiên Trụ Thánh Vương đã nhịn không được nhảy ra, châm chọc khiêu khích nói: “Huyễn Hỏa, làm sao ngươi biết người ta là cố ý? Ngươi bớt ở chỗ này nói sang chuyện khác đi, Cửu Tiêu Thánh Tôn là tiểu hài tử ba tuổi sao? Nếu không có lòng giết người, sao lại dễ dàng bị chọc giận như thế?”

Nghe vậy, các trọng thần còn lại cũng đều gật đầu, phụ họa với lời nói của lão tổ Doanh thị.

Thứ nhất, lần này phẫn nộ của bệ hạ đã biểu lộ lập trường và thái độ, Doanh thị chính là đứng về phía bệ hạ.

Thứ hai, mọi người cũng đều thèm thuồng việc mua bán quân võ trang bị của Cơ thị và buôn bán đan dược quân nhu của Khương thị, thật vất vả mới có cơ hội tốt này, bọn họ cũng nghĩ có thể nhân cơ hội đào ra một miếng vải béo cho gia tộc của mình hay không.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, bất kể là thế gia dưới trướng Thần Hoàng kiêng kỵ nhất, tổ đội quá chặt chẽ, như thế tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến quyền lên tiếng của Thần Hoàng. Bởi vậy, lúc này bọn họ tự nhiên không dám đứng về phía Cơ thị và Khương thị.

Có lẽ, nếu như Cơ thị hoặc là Khương thị đơn độc làm chuyện này, bệ hạ sẽ không phẫn nộ như thế.

Nhưng một người chưởng quản trang bị quân võ, một gia tộc độc quyền quân nhu đan dược, lại lợi dụng hai sản nghiệp lũng đoạn này liên thủ gây sóng gió, không thể nghi ngờ là triệt để xúc động đến giới hạn của bệ hạ.

“Bệ hạ, cùng với chư vị đồng liêu.”

Lúc này, Cơ thị Quan Triều lão tổ rốt cục bước ra khỏi hàng, hướng về Thương Bình Thần Hoàng cùng mọi người ở đây thi lễ thật sâu.

Vẻ mặt già nua của hắn căng thẳng, đáy mắt tràn đầy bất đắc dĩ và mệt mỏi, hiển nhiên Cơ Côn Luân và Cơ Cửu Tiêu luân phiên gặp chuyện không may mang đến đả kích nặng nề cho hắn.

Ngữ khí hắn trầm túc: "Việc này không thể tranh luận, đích thật là Cửu Tiêu và Ly Hỏa sai rồi. Tộc nhân Cơ thị chúng ta từ trước đến nay sẽ không bao che phạm sai lầm, nên tội nhập tội, nên trách phạt. Bất quá, ta thấy thần hồn Cửu Tiêu cùng nhục thân quá mức suy yếu, không bằng trước để cho hắn trở về ăn một viên 【Sinh Tử Đạo Đan】, đem mạng cứu lại phạt."

"Sinh Tử Đạo Đan?" Thương Bình Thần Hoàng cười lạnh một tiếng, "Bản hoàng ở chiến trường lập nhiều công lớn, lại bởi vì hình chiếu bị hủy thần hồn bị thương nặng, cần cách mỗi ngàn năm phải dùng một viên Sinh Tử Đạo Đan chậm rãi trị liệu, không có tám chín ngàn năm sợ là rất khó khỏi hẳn, trước sau cần chín viên! Cơ thị các ngươi phải có Sinh Tử Đạo Đan dư thừa, ưu tiên cung ứng cho bản hoàng a."

Lúc trước, nguyên nhân mà khi hình chiếu hi sinh của Thương Bình Thần Hoàng vẫn luôn cân nhắc là do nguyên nhân này.

Thần hồn của hắn sau khi bị trọng thương muốn khỏi hẳn, cần trả giá quá lớn.

"Cái này…"

Cơ Quan Triều có chút do dự.

Cơ thị ngoại trừ Cơ Thái Xương lão tổ mang theo hai viên, trong gia tộc tổng cộng chỉ còn có hai viên Sinh Tử Đạo Đan, số lượng vô cùng thưa thớt.

Chủ yếu là ngày thường cũng không dùng được thứ này, chỉ có bốn viên này, còn là nội tình tích lũy quanh năm suốt tháng của nhiều đời lão tổ.

"Ha ha ~ Bản hoàng vì Nhân tộc lập được đại công, không xứng dùng Sinh Tử Đạo Đan đúng không? Ngược lại là tội

nhân tổn hại đến luật pháp Thần triều như Cơ Cửu Tiêu, so với bản hoàng còn quan trọng hơn sao?" Thương Bình Thần Hoàng cười đến lạnh lùng.

"Thần thể của bệ hạ tất nhiên là quan trọng hơn so với tội nhân." Hình chiếu của Cơ Thái Xương vội vàng mở miệng bổ sung: "Trên tay của ta thật ra còn có hai viên Sinh Tử Đạo Đan, trước tiên cấp cho bệ hạ dùng để chữa thương. Sau này tất cả đại thế gia chúng ta cùng hoàng thất lại góp được hai ba lò nguyên liệu, mời Thái Sơ Đạo Chủ ra tay luyện chế một phen, nhất định sẽ không trì hoãn bệ hạ chữa thương."

Nghe nói như thế, sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, giọng điệu cũng thoáng cái trở nên khách khí: "Tâm ý của Cơ đại nguyên soái bản hoàng lĩnh, nhưng mà đại nguyên soái hiện tại đang ở chiến trường kiến công lập huân, Sinh Tử Đạo Đan này vẫn nên giữ lại bản thân mình đi."

Vừa rồi hắn nói như vậy, kì thực cũng chỉ là muốn chế diễu Cơ thị một chút mà thôi, hoàng thất cùng quốc khố vốn là có chút tồn kho, đủ cho hắn dùng trước mắt.

Huống chi hắn chính là Thần Hoàng, lại là bởi vì công bị thương, trong quốc khố mặc dù không có tồn kho hoặc là nguyên vật liệu, cũng có thể ra tiền công đi thu mua hoặc luyện chế, thật đúng là không có trình độ ngắn hơn Sinh Tử Đạo Đan của hắn.

"Bệ hạ nếu cần, có thể mở miệng bất cứ lúc nào." Cơ Thái Xương cũng không dám miễn cưỡng, đành phải thi lễ rồi lui ra.

Chỉ là câu lập công kia, tựa hồ lại làm cho trong lòng hắn rất không thoải mái, sắc mặt tựa hồ có chút lo lắng.

Vừa rồi Thần Hoàng ném ra một xấp tạp chí, khiến hắn hồi tưởng lại một số ký ức không tốt lắm.

Hắn đang ở trên chiến trường, tin tức khó tránh khỏi bị khựng lại, nhất là một vài tin tức không quan trọng lắm, hắn thường thường cách mười năm tám năm mới biết được. Trong tạp chí chân tướng này, bài đăng trên tạp chí ca tụng công tích vĩ đại

của Thương Bình Thần Hoàng chỉ là hắn cũng mới biết được không lâu.

Cơ Thái Xương biết, lần này mình đã chiếm vinh quang của bệ hạ, đang thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng cũng không có miêu tả không chịu nổi như trên tạp chí, người bút thần bí gì gì đó quả thực chính là đang nói hươu nói vượn, nói cái gì lấy tình thế hiện tại của đại chiến trường Hư Không Hải bây giờ, cho dù phái chó dữ đi làm đại nguyên soái cũng có thể thắng!

Còn có trên tạp chí vừa rồi, cũng đã thuật lại lời nói của Vương Thủ Triết đối với Cơ Cửu Tiêu lúc đó, nói cái gì —— Bình Thiên Thần Vương nhà các ngươi Cơ Thái Xương đóng ở chiến trường hư không nhiều năm như vậy, mặc dù nói hắn khuyết thiếu ánh mắt chiến lược, thủ đoạn chiến thuật cũng thường thường không có gì lạ, nhưng tốt xấu cũng thay Đông Hà Nhân tộc trấn thủ biên quan nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao.

Nghe một chút, đây là lời người ta nói sao?

Cơ Thái Xương không thích cãi nhau, nhưng nhìn những nội dung này, vẫn không khỏi nghĩ đến vẻ mặt của Vương Thủ Triết kia. Ngươi có bản lĩnh, ngươi tới làm đại nguyên soái này?

Lúc này, Thương Bình Thần Hoàng lại nhìn về phía cửu tiêu, ngữ khí tương đối không khách khí: “Lại nói tiếp, bản hoàng còn nhớ cửu tiêu ngươi đã hai vạn chín ngàn tuổi rồi chứ? Tu sĩ Đại La cảnh thọ nguyên ba vạn sáu ngàn năm, theo tuổi tác của ngươi, vốn cũng chỉ còn lại có năm ngàn năm qua sống sung sướng, theo ta thấy thật sự không cần phải lãng phí Sinh Tử Đạo Đan, không bằng cứ như vậy đi, miễn cho còn lãng phí lương thực trong nhà.”

Một Thánh Tôn cho dù không đi lên, chỉ duy trì một thân huyết mạch tinh nguyên cùng cảnh giới không giảm sút, tiêu hao một năm ít nhất cũng đạt tới gần hai mươi cực phẩm linh thạch.

Trăm năm trở lại, tài nguyên hao phí sẽ đạt tới hai viên Hỗn Độn linh thạch, năm ngàn năm trở xuống, sẽ hao phí gần trăm

viên Hỗn Độn linh thạch lương thực và đan dược.

Tiêu hao khủng khiếp như vậy, cũng là nguyên nhân căn bản khiến đám Thánh Tôn luôn tích góp không nổi tiền.

Nếu như không phải có thế lực khổng lồ chèo chống, hoặc là thủ đoạn kiếm tiền của bản thân đủ cứng, làm sao có thể chống đỡ được tiêu hao như thế?

Lời này của Thương Bình Thần Hoàng chính là muốn Cơ Cửu Tiêu chết!

"Bệ hạ" Cơ Cửu Tiêu lập tức nóng nảy, vội vàng mở miệng cầu xin tha thứ: "Ta biết ta sai rồi, ta có thể đi ra chiến trường thượng tướng công chuộc tội."

"Đi chiến trường lấy công chuộc tội?" Khóe miệng của lão tổ Doanh thị nhếch lên, lại là lạnh lùng châm biếm: "Thế cục tốt đẹp trên chiến trường này, ngươi đây là đi đoạt công lao đúng không? Bệ hạ, lão thần cũng muốn đi chiến trường lập công!"

Nghe nói như thế, trọng thần còn lại cũng phản ứng lại, nhao nhao thỉnh mệnh, tỏ vẻ muốn đi Hư Không Hải chiến trường liều một phen xương già!

Thái độ của bọn họ giống như là đang ghi lại lời của người viết bí ẩn: "Ai trên ai cũng được!"

"Được rồi, đừng có ồn ào nữa, việc này bản hoàng đã có tính toán." Thần Hoàng Thương Bình khoát khoát tay: "Thần triều chúng ta đang ở tòa 【Hỗn Độn Sơn】bên cạnh 【Vô Tận Thiên Uyên】 gần đây vừa vặn thiếu thợ mỏ, Cơ Cửu Tiêu và Khương Ly Hỏa thì đến Hỗn Độn sơn đào Hỗn Độn thạch đi."

Đi Vô Tận Thiên Uyên Hỗn Độn Sơn đào quáng?

Cơ Cửu Tiêu và Khương Ly Hỏa đồng loạt biến sắc.

Nơi đó chẳng những nguy hiểm, mà thời thời khắc khắc đều ở trong các loại năng lượng phong bạo phức tạp, lúc đào Hỗn Độn sơn cần phải không ngừng vận chuyển huyền khí chống cự các loại phong bạo không nói, Hỗn Độn sơn còn vô cùng cứng rắn, phải chậm rãi đục đẽo từng chút một.

Đó là một công việc cực kỳ vất vả, thậm chí đau đớn, ở trong thời gian đó lâu dần, mỗi một ngày đều là dày vò, mỗi một

ngày đều giống như đang vượt qua ngày tận thế.

Quả thật, đào Hỗn Độn sơn rất tốt, lúc vận khí tốt còn có thể đào được các loại vật liệu luyện khí đỉnh tiêm, Tiên Linh thạch, thậm chí còn có khả năng cực nhỏ có thể đào được Hỗn Độn linh thạch, Hỗn Độn tinh hoa và các loại bảo bối khác.

Hơn nữa đập ra Hỗn Độn Toái Thạch cũng rất quan trọng, có thể nghiền mài thành bã vụn, dùng Hỗn Nguyên Thiên Hỏa Lô của Thần Triều luyện chế thành 【Hỗn Độn Phách】.

Đó là một loại tài liệu kiến trúc cực kỳ quan trọng lại có giá trị phi phàm.

Tựa như trong tỉnh thân các mà Thương Bình Thần Hoàng hay ở, vật liệu dùng trên tường, còn có lót trên mặt đất, chính là gạch hỗn độn, ngay cả Thánh Tôn muốn phá vỡ cũng rất vất vả!

Một ít công trình phòng ngự đỉnh tiêm, lôi đài, cùng với một ít kiến trúc cực kỳ trọng yếu, ví dụ như nhà kho, tàng bảo các các loại, cũng sẽ dùng Hỗn Độn.

Có thể nói việc đào Hỗn Độn là một công việc kiếm tiền có lời.

Nhưng kiếm lại, đó cũng là tài nguyên thuộc về Thần triều, trực tiếp tiến vào quốc khố!

Nơi đó, cũng chỉ có một ít Thánh Tôn cực kỳ thiếu tiền vì để gia tộc kéo dài, hoặc là bồi dưỡng người kế thừa của gia tộc đặc biệt ưu tú, không còn cách nào khác mới cắn răng báo danh đi đào Hỗn Độn sơn.

Ngoài ra, còn có một số dị tộc thân thể cường tráng lại khá nghèo khổ cũng sẽ làm công vì bộ tộc, đi Hỗn Độn sơn làm công.

Vì để thu hút càng nhiều cường giả lại đây, quan phủ Thần Triều cũng sẽ cho bọn họ không ít phần thưởng, không chỉ bao ăn bao ở mà còn bao bao hết đan dược tiêu hao, liều sống liều chết một ngàn năm như vậy cũng có thể kiếm được thêm ba mươi, năm mươi viên linh thạch Hỗn Độn.

Bất quá cho dù như vậy, cũng sẽ có rất ít cường giả nguyện ý ở lại, bình thường đều là đào xong một ngàn năm núi liền lập tức

khẩn cấp lấy tiền rời đi.

Hết cách, đây là tiền dùng mạng và sức khỏe để bù đắp. Nếu như đào núi lâu dài ở bên đó, lâu ngày tất nhiên sẽ tổn thương tới căn bản và thọ nguyên, trạng thái tinh thần của con người cũng rất dễ xảy ra vấn đề.

Hành động xử phạt này của Thương Bình Thần Hoàng còn tàn nhẫn hơn việc đưa bọn họ vào doanh pháo hôi.

Ngay lúc bọn họ mặt xám như tro tàn.

Thương Bình Thần Hoàng cười lạnh tiếp tục nói: "Căn cứ vào sai lầm mà các ngươi phạm phải, tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, bổn hoàng hiện tại chính thức sung quân cho hai người các ngươi đi đào Hỗn Độn Sơn. Khương Ly Hỏa là tòng phạm, cần đào ra vật liệu giá trị ba trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch, Cơ Cửu Tiêu làm chủ phạm, cần đào ra vật liệu giá trị sáu trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch! Đào xong khi nào thì sung quân xong!"

Cái gì!?

Khương Ly Hỏa cùng Cơ Cửu Tiêu suýt nữa xụi lơ trên mặt đất.

Nhất là vế sau, quả thực là mặt xám như tro tàn.

Lấy ra sáu trăm viên Hỗn Độn linh thạch? Đây là muốn mạng của hắn!

Một Thánh Tôn, cho dù vận khí tốt, muốn đào ra vật liệu giá trị như thế cũng phải hai ba ngàn năm, nếu vận khí không tốt, đến khi hắn hao hết thọ nguyên có thể đào hết hay không cũng là một vấn đề!

Huống chi, cho dù may mắn đào được vật liệu có giá trị sáu trăm Hỗn Độn linh thạch, cũng phải ở Hỗn Độn sơn hai, ba ngàn năm! Hắn có thể chịu đựng được không sụp đổ sao?

…

Chương 31: Thần Vương chi nộ! Dao Quang thánh kiếm!

…

Có Thương Bình Thần Hoàng vỗ bàn cuối cùng, Cửu Tiêu Thánh Tôn và Đan Thánh Khương Ly Hỏa bị sung quân đi Vô Tẫn Thiên Uyên Hỗn Độn Sơn đào quáng quyết định như vậy.

Rất nhanh, liền có cấm quân đem hai người áp giải xuống.

Bọn họ sẽ tạm thời bị giam giữ trong nhà lao, sau đó cùng với thuyền vận chuyển vật tư của Hỗn Độn Sơn lần tiếp theo đến Hỗn Độn Sơn.

Sau khi tất cả kết thúc, các Thánh Vương, lão tổ gia tộc khác cũng lục tục rời khỏi Định Vận Thần Cung.

Rất nhanh, tin tức liên quan ở trong Lạc Kinh thành truyền ra, trong nháy mắt đốt cháy toàn bộ Lạc Kinh. Mà theo tin tức khuếch tán, các đạo các châu của Thánh phủ cũng đều bị chấn động.

Thánh Tôn cao cao tại thượng của Thần Vương phủ và Thánh Tôn Cổ Thánh tộc, không ngờ lại bị trừng phạt như vậy! Loại tình huống này, đừng nói rất nhiều người sống cả đời cũng chưa từng nghe nói qua, cho dù là phóng nhãn nhìn ra lịch sử trăm vạn năm cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Rất nhiều người trà dư tửu hậu say sưa nói chuyện, đồng thời trong lòng cũng cảnh giác vài phần.

Hành động lần này của Thương Bình Thần Hoàng chưa chắc không có ý giết gà dọa khỉ.

Xem ra, gần đây làm việc nhất định phải cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng lãng, nếu không một khi đụng phải họng súng, hậu quả còn thê thảm hơn so với Cơ Cửu Tiêu cùng Khương Ly Hỏa.

Có thể thấy được lần này Thương Bình Thần Hoàng xuất kích trọng quyền, rất có tính chấn nhiếp đối với những thế gia xưng vương xưng bá, muốn làm gì thì làm của Thần triều, cũng coi như có tác dụng răn đe.

…

Mà ngay sau khi Cơ Cửu Tiêu và Khương Ly Hỏa bị phạt bắt đầu lên men, Bình thiên thần Vương Cơ Thái Xương ý thức hình chiếu trở về Lạc Kinh cũng về tới Thần Vương phủ khác ở Lạc Kinh.

Mặc dù với bản tâm mà nói, hắn càng muốn lập tức chạy về chiến trường chủ trì đại cục, nhưng trong lòng hắn càng rõ ràng, hiện tại quầy hàng gia tộc này đã không thể không xử lý rồi.

Nếu còn không xử lý, có trời mới biết đám tiểu bối dưới kia còn có thể gây ra bao nhiêu hỗn loạn.

Bây giờ tuy Thương Bình Thần Hoàng đối với hắn có chút bất mãn cùng kiêng kị, nhưng tổng thể vẫn tin tưởng hắn, cũng là bởi vậy, Đông Hà Thần Triều mới có thể có được cục diện tương đối ổn định hôm nay.

Nếu một ngày nào đó bị đám tiểu bối này làm cho Thương Bình Thần Hoàng không còn tín nhiệm hắn nữa, bắt đầu bố cục nhằm vào Cơ thị, đến lúc đó làm ầm ĩ lên, chọc cho Đông Hà thần triều lâm vào nội loạn, vậy thì chuyện vui lớn rồi. Vạn nhất có ngoại tộc mượn cơ hội này thừa dịp trống rỗng mà vào, vậy hắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!

Thần Vương phủ.

Phòng nghị sự Trung Đình.

Là phủ đệ của lịch đại Bình Thiên Thần Vương, lịch sử Bình Thiên Thần Vương Phủ cơ hồ dài bằng toàn bộ Đông Hà Thần Triều, ngoại hình cũng là khí thế to lớn, làm cho người ta rung động.

Trung tâm của nó có một tòa kiến trúc hình đấu củng diện tích cực lớn, chính là phòng nghị sự ở giữa đình.

Nó là một trong những kiến trúc tiêu chuẩn bên trong Thần Vương phủ, không chỉ ngoại hình rộng rãi, tài liệu sử dụng từ gạch đá đến ngói phiến, lại đến cửa sổ gỗ gỗ, không cái nào không phải cực trân cực quý, toàn thể chế tạo giá trị cực kỳ xa xỉ không nói, chiếm diện tích cũng cực lớn, đủ để chứa gần ngàn người mở hội nghị ở đây.

Là phòng nghị sự có quy cách cao nhất trong Bình Thiên Thần Vương Phủ, phòng nghị sự này bình thường đều ở trạng thái không có ai, chỉ khi gia tộc gặp phải đại sự liên quan đến hưng suy của gia tộc, mới có thể do gia chủ hoặc là Thần Vương phát động triệu tập lệnh, vận dụng phòng nghị sự này triệu tập hội nghị cấp trưởng lão.

Giờ phút này.

Hình chiếu Cơ Thái Xương cao cao tại thượng ngồi trên chủ vị, phía dưới đứng hơn mười đại trưởng lão cấp Thánh Tôn. Mà ở phía sau bọn họ, lại có gần hai trăm trưởng lão Chân Tiên cảnh.

Là trụ cột của gia tộc, Bình Thiên Thần Vương địa vị cao thượng, cho dù Cơ Thái Xương hàng năm tọa trấn biên cương, căn bản không ở trong Bình Thiên Thần Vương Phủ, uy vọng của hắn trong tộc cũng không ai sánh bằng.

Lần này hắn đích thân phát khởi Triệu Tập Lệnh, các tộc nhân Cơ thị tự nhiên vô cùng coi trọng, sau khi nhận được Triệu Tập Lệnh liền lập tức động thân, đến giờ phút này, có thể gấp trở về cũng đã gấp trở về, cho dù thật sự gấp gáp không trở về, cũng vận dụng hình chiếu trong gia tộc chạy tới.

Đông đảo cường giả tề tụ trong sảnh, tùy tiện một người, đến bên ngoài đều là đại lão một phương, giờ phút này đều thành thành thật thật đứng trong phòng nghị sự, thành thành thật thật chờ nghe giáo huấn.

Cổ Thần tộc Cơ thị nội tình cường đại cùng chỗ đáng sợ, bởi vậy có thể thấy được chút ít.

Với thực lực của Cơ thị, muốn tiêu diệt cả một thánh triều, quả nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhưng giờ phút này, thả ra tất cả cường giả đủ để cho tiểu quốc rung động ba lần, cũng là ở dưới áp lực của Cơ Thái Xương nín thở ngưng thần, khẩn trương không thôi.

Toàn bộ phòng nghị sự lặng ngắt như tờ.

“Hay lắm, hay lắm.” Thần sắc trên mặt Cơ Thái Xương già nua âm trầm như mực, ánh mắt sắc bén quét ngang toàn trường, cười lạnh nói: “Bổn vương cầm di nguyện của khai sơn lão tổ, một lòng phấn chấn gia tộc, thủ hộ nhân tộc. Kết

quả, bổn vương ở trên đại chiến trường Hư Không Hải liều chết liều sống, con cháu gia tộc bất tài lại tầng tầng lớp lớp, ỷ vào dư âm tác phúc tổ tiên, chọc ra một cái lại một cái sọt!”

Theo từng tiếng quở trách này, tất cả mọi người trong phòng nghị sự không khỏi run rẩy trong lòng, ngay cả phía sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi.

Bọn họ lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy lão tổ phát hỏa lớn như vậy, trong lúc nhất thời đừng nói mở miệng, chính là ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một cái, sợ tiếng hít thở nặng lên bị lão tổ chú ý tới.

Rất nhiều người trong bọn họ, giờ phút này trong lòng đều cực kỳ bất mãn đối với Cơ Cửu Tiêu nhất mạch.

Một mạch này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng những xuất hiện một tên Cơ Côn Luân, thậm chí ngay cả lão tổ Cơ Cửu Tiêu của nhất mạch này cũng là đồ vô liêm sỉ! Thế mà lại chọc cho lão tổ phát hỏa lớn như vậy!

“Nói đến đây cũng không trách các ngươi.” Cơ Thái Xương giận còn chưa tiêu, lạnh lùng nhìn mọi người phía dưới, thần sắc uy nghiêm sắc bén, “Muốn trách thì trách bản vương mới có thể không đủ, quản được đầu kia không lo được đầu này. Vậy Vương Thủ Triết nói đúng, bản vương quả thực là năng lực bình thường!”

Lời này vừa nói ra, trong lòng tất cả mọi người đều lộp bộp một chút.

Lão tổ tông này đâu phải đang mắng mình? Đây rõ ràng chính là mắng toàn bộ Cơ thị vào.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sinh ra bất mãn mãnh liệt với Vương Thủ Triết kia.

Họ Vương này có tài đức gì? Lại có tư cách cùng năng lực đánh giá lão tổ tông? Đây là lời ông ta nên nói, có thể nói sao?

Một số nóng nảy lập tức căm phẫn mắng Vương Thủ Triết ngay tại chỗ, nhao nhao tuyên bố, cho dù là vì chuyện này, cũng phải đi tìm Vương Thủ Triết kia tính sổ!

“Được rồi!” Cơ Thái Xương quát lạnh một tiếng: “Lời của Vương Thủ Triết tuy có chút cuồng vọng, nhưng người ta

cũng không phải bắn tên không đích. Muốn trách thì trách bản vương dung túng gia tộc quá mức, cũng không tốn tâm tư bồi dưỡng hậu đại tộc nhân ưu tú.”

Thấy trong phòng nghị sự ồn ào lắng xuống, Cơ Thái Xương mới tiến vào đề tài chính: “Lâu thị chúng ta cùng Hiên Viên thị vốn là hai tộc, trong cơ thể đều chảy xuôi huyết mạch ưu tú của lão tổ tông. Cơ Thái Xương ta không tin huyết mạch ưu tú như chúng ta lại không bằng một tiểu tộc ở miền quê xa xôi.”

“Từ hôm nay trở đi, bổn vương muốn chỉnh đốn gia tộc, lập xuống quy củ bồi dưỡng hậu đại dòng dõi. Ngoài ra, bổn vương còn muốn chọn ra người nối nghiệp Thần Vương đời tiếp theo.”

“Lão tổ tông nói đúng, nội bộ Cơ thị chúng ta đích xác phải chỉnh đốn thật tốt.” Cơ Quan Triều thấy lão tổ tông cuối cùng cũng không nổi giận nữa, mà nói đến chính sự, lập tức tiến lên phụ họa theo, “Ngoài ra, người nối nghiệp Thần Vương đời tiếp theo cũng thật sự nên sớm định ra, nếu không trong gia tộc tất nhiên là lòng người hoảng sợ. Không bằng lão tổ ngài trước hết chọn một người, để ổn định tộc tâm.”

Bây giờ Cơ Côn Luân có hi vọng đạt được quyền thừa kế Thần Vương đã không còn, tự nhiên phải chú trọng bồi dưỡng mấy người khác.

Cơ Quan Triều đã sớm nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghe lão tổ tông nhắc tới cũng không cảm thấy bất ngờ, thuận theo lời ông mà đưa ra một đề nghị.

Cơ Thái Xương nghe vậy lại lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Ý tứ này của bổn vương là như vậy sao?

Mấy người thừa kế này của gia tộc hiện tại, nói không chừng ngay cả Cơ Côn Luân cũng không bằng.

Hắn sống lâu trên chiến trường, đối với tiểu bối trong tộc xác thực không quá hiểu rõ, nhưng mấy tiểu bối làm người thừa kế dự tuyển hắn còn không đến mức không biết, ngày bình thường cũng sẽ có người đem tình huống của bọn hắn sưu tập tổng hợp lại trình lên trước mặt hắn, để cho hắn phán đoán tiếp sau đó làm tham khảo.

Trình độ của mấy người thừa kế hậu tuyển này đại khái là gì, hắn có thể không rõ sao?

Cũng bởi vì rõ ràng, cho nên mới bực mình.

Cơ thị Thần Vương phủ to như vậy, ở trên khối người thừa kế này lại còn không bằng Doanh thị Cổ Thánh tộc, hắn có thể không lo lắng sao?

Trước không nói Doanh Linh Trúc còn nhỏ đã được Thái Sơ đạo chủ thu làm thân truyền, ưu tú đến có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, ngay cả đích mạch thiếu tộc trưởng Doanh Ngọc An gần đây biểu hiện cũng rất bắt mắt.

Mấy năm nay, hắn theo đám người Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ lập được không ít công trạng, sau khi theo hai người giết vào địch, tham gia vào công trạng kinh thiên.

Hắn ta còn trẻ tuổi đã lập được công huân và chiến tích, sớm vượt qua toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của Cơ thị.

Nếu như chưa từng thấy qua mấy người trẻ tuổi kia, có lẽ hắn còn có thể cảm thấy mấy người nhà mình miễn cưỡng còn có thể nhìn thấy, nhưng hôm nay nếu để cho hắn thấy được, lại nhìn những thứ đồ chơi bực mình này, tự nhiên là chỗ nào cũng không vừa mắt.

Cơ Quan Triều vẫn chưa lĩnh hội được ý tứ của Cơ Thái Xương, còn hạ lệnh cho mấy người trẻ tuổi do gia tộc chọn đi vào bái kiến Cơ Thái Xương.

Mấy người trẻ tuổi kia có ba nam một nữ, đều là tuấn nam mỹ nữ, khí chất không tầm thường, tư chất huyết mạch cũng coi như không tệ, mặc dù cùng Doanh Linh Trúc so sánh một bậc, nhưng phóng mắt toàn bộ Thần Triều cũng là một dúm nhỏ cao cấp nhất.

Nhưng mà Cơ Thái Xương chỉ nhìn lướt qua bọn họ, liền không có hứng thú.

Đã có vết xe đổ là Cơ Côn Luân này, bây giờ nhìn thế nào thì hắn cũng cảm thấy giống như Cơ Côn Luân phiên bản, không biết khi nào thì nhảy lên đâm sau lưng lão tổ tông là hắn một đao cản chân!

Hiện tại hắn có chút không tin được năng lực quản lý gia tộc của Cơ Quan Triều, đồng dạng, cũng không tin được năng lực chọn người của hắn.

Hắn hiện tại thậm chí bắt đầu hoài nghi, trong gia tộc sưu tập tổng hợp đến trong tư liệu trước mặt của hắn cũng có chừng mực, bên trong đến tột cùng có bao nhiêu là tin tức chân thật thật còn khó nói.

"Được rồi, việc này bổn vương đã có tính toán." Cơ Thái Xương không kiên nhẫn phất phất tay, sai người mang tới một đống lớn bài thi: "Đây là bài kiểm tra ta lấy từ chỗ bệ hạ, có thể kiểm tra 【Trí lực】 và 【 Bỉnh tính 】của người. Trong Thần Vương phủ ta, phàm là người trẻ tuổi phù hợp điều kiện đều phải tham gia kiểm tra."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, một lúc lâu sau mới có người lên tiếng: "Lão tổ tông muốn đáp ứng điều kiện gì?"

Cơ Thái Xương nói: "Thần Thông cảnh, yêu cầu tư chất lý luận sau khi kế thừa tiên kinh có thể đạt tới Thiên Tử Ất đẳng trở lên, Tử Phủ cảnh, yêu cầu tư chất sau khi kế thừa bảo điển có thể đạt tới Thiên Tử Đinh đẳng trở lên, Thiên Nhân cảnh, yêu cầu tư chất đạt tới Tuyệt Thế Ất đẳng, hoặc là lúc sinh ra có được tứ trọng linh thể Tiên Thiên tuyệt thế!"

Những người này, ở một số Thánh tộc bình thường cũng đã có thể được bồi dưỡng trọng điểm như hậu duệ hạch tâm.

Nhưng số lượng con nối dõi Thần Vương phủ to như vậy nhiều vô số kể, tài nguyên cũng là hải lượng, người có thể đạt tới trình độ như vậy cũng chỉ có thể được xưng là phi thường ưu tú mà thôi.

Một số nhỏ thuộc trực hệ xa xôi, thậm chí là trong huyết mạch chi phụ ngẫu nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, đỉnh đầu không có Thánh Tôn làm chỗ dựa vững chắc, thậm chí cũng không có cách nào nhận được tài nguyên quá lớn.

Thần Vương phủ đích xác tài lực hùng hậu vô cùng, nhưng cháo nhiều tăng cũng nhiều, áp lực cạnh tranh bên trong cũng là rất lớn rất lớn.

Lời vừa nói ra, đại bộ phận đại trưởng lão cùng các trưởng lão sắc mặt đều thay đổi.

Lão tổ tông đây là muốn toàn tộc tuyển chọn.

Cái này cái này cái này… Chẳng phải là muốn đem một ít cơ hội nhường cho trực mạch, thậm chí là bàng hệ?

Một số ít Chân Tiên trưởng lão biên giới nghe vậy nhưng trong lòng mừng như điên. Cơ hội của mấy hài tử ưu tú trong hậu duệ nhà mình đã tới, nếu có thể biểu hiện ra trước mặt lão tổ tông, mặc dù không được ứng cử Thần Vương, tương lai cũng có thể trổ hết tài năng trong đám người trẻ tuổi, một bước lên mây rồi.

"Lão tổ tông, cái này không phù hợp với quy củ do các lão tổ tông truyền xuống." Cơ Quan Triều nóng nảy, vội không ngừng khuyên bảo Chiến Cương.

"Lão tổ tông? Có lão tổ tông nào?" Cơ Thái Xương cười lạnh một tiếng, ngữ khí thoáng trầm xuống: "Bổn vương cũng là lão tổ tông cấp Đạo chủ, lời nói của bổn vương liền vô dụng phải không? Bổn vương hỏi các ngươi một câu, ai tán thành, ai phản đối? Người phản đối đứng ra ta nhìn xem!"

Lời này vừa nói ra, như búa tạ nện xuống.

Trong toàn bộ phòng nghị sự trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không tự chủ gục đầu xuống, ai cũng không dám đứng ra phản đối.

Bọn họ cũng không ngốc, mặc cho ai cũng có thể nghe ra trong giọng nói lạnh lẽo của lão tổ tông. Lúc này nếu là ai dám đứng ra, tám phần sẽ đối mặt với lửa giận của lão tổ tông.

Ánh mắt Cơ Thái Xương đảo qua từng khuôn mặt mọi người, thấy bọn họ động tác cùng thần thái không có khác biệt gì, thản nhiên nói: "Nếu như thế, vậy thì toàn phiếu thông qua. Thống kê ra những người trẻ tuổi phù hợp với điều kiện, thiếu một người cũng không được! Bổn vương muốn tự mình khảo hạch tuyển chọn. Người hợp cách, lại tiến hành bước khảo hạch tiếp theo!"

"Lão tổ tông, vậy mấy người bọn họ thì sao?" Cơ Quan Triều chỉ vào đám nhóc đã đạt tới Lăng Hư cảnh, run run hỏi.

"Tuổi quá lớn, tính cách đều định hình rồi, bọn họ thì thôi." Cơ Thái Xương không kiên nhẫn phất tay nói: "Người mà

ngươi chọn được là bổn vương phải mang theo bên người, tự mình ân cần dạy bảo, chậm rãi dạy dỗ.”

Mấy người trẻ tuổi hăng hái nhất thời trợn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Cái gì, bọn họ ngay cả cơ hội tham gia khảo hạch cũng không có?

Nhưng Cơ Thái Xương chính là trụ cột chống đỡ toàn bộ Bình Thiên Thần Vương Phủ, hắn hạ quyết định, ai dám phản đối? Chỉ là mấy đứa trẻ Lăng Hư cảnh, ở trong mắt hắn căn bản cái gì cũng không tính.

Thần Vương lão tổ tông tạm thời vứt bỏ chiến cuộc trên đại chiến trường lưu lại trong tộc chỉnh đốn tộc vụ, ai dám buông lỏng?

Rất nhanh.

Người trẻ tuổi ưu tú phù hợp điều kiện trong tộc đều bị thống kê ra, cũng do các trưởng lão tự mình xuất thủ đề bạt người.

Ngắn ngủi mười ngày sau.

Trong phòng nghị sự liền có hơn trăm “đứa trẻ” vẻ mặt ngơ ngác cầm lấy bài thi, bắt đầu khảo hạch.

Trong những người trẻ tuổi này, có hơn mười người thậm chí là xuất thân từ một số trực mạch và chi thứ đã sớm biên giới, ngày bình thường ngay cả tên cũng chưa từng nghe nói qua.

Cơ Thái Xương tự mình giám thị, có vẻ vô cùng coi trọng.

Bài thi này là hắn lấy từ chỗ bệ hạ, mà bệ hạ lại lấy được từ chỗ Vương Bảo Quang. Nghe nói, đây là bài thi Vương Bảo Thánh dùng để lựa chọn đối tượng thân cận.

Lúc trước khi hắn đứng trên chiến trường, mặc dù tin tức có chút bị khựng lại nhưng mấy năm nay cũng có nghe nói về một ít tình huống của tạp chí chân chính. Những tạp chí chân tướng đã gián đoạn đưa đến biên cảnh kia, hắn cũng có một phần, lúc rảnh thỉnh thoảng cũng sẽ lật xem.

Chỉ có điều bởi vì đường xá xa xôi, tạp chí chân tướng trong tay hắn đều xuất bản từ nhiều năm trước. Tạp chí viết Bảo Thánh tương thân hắn cũng đã nhìn thấy trước đó không lâu.

Không giống với những người khác xem như trò cười, hắn ngược lại rất tán đồng tiêu chuẩn chọn lựa vợ của Vương Bảo Thánh, cũng bởi vậy nghĩ tới càng nhiều.

"Trí lực" và "Bản tính" của con người, một là chỉ người suy nghĩ học tập, xử lý sự tình, ứng đối năng lực đột phát, một là chỉ tính cách của con người, thái độ đối sự đối vật, có dã tâm, cùng với có điểm mấu chốt của mình hay không… Dùng cách nói của Vương Bảo Thánh, chính là chỉ tính cách và tam quan của con người.

Đây không phải là một phần tiêu chuẩn người thừa kế sàng lọc sao?

Thông qua một bài thi liền có thể tiến hành sàng chọn sơ bộ đối với người khác, từ đó sàng lọc ra nhân tuyển phù hợp với nhu cầu của bản thân, người phát minh bộ bài thi này quả thực là một thiên tài!

Mặc dù sàng lọc như vậy không có khả năng tận thiện tận mỹ, nhất định sẽ có chỗ bỏ sót và thiên lệch, lại vì hắn tiết kiệm được đại lượng thời gian cùng tinh lực, cũng để cho toàn tộc tuyển chọn trở thành khả năng.

Chờ sau khi những hài tử kia thi xong, Cơ Thái Xương cũng không mượn tay người bên cạnh, mà tự mình phê duyệt.

Kết quả cuối cùng đi ra, làm cho hắn tức là thất vọng lại có vài phần vui mừng.

Khiến hắn thất vọng, là mười mấy đứa trẻ này cuối cùng chỉ có hai mươi ba đứa thông qua hai khảo hạch, trong đó phần lớn vấn đề đều không phải là trí tuệ, mà là khảo thí tam quan không hợp cách.

Những tam quan khảo thí này không phải đơn giản thẳng thắn đề thi, mà là thông qua một loại phương thức mịt mờ, để cho người khảo thí trong lúc bất tri bất giác triển lộ ra ý nghĩ chân thật trong nội tâm.

Cái này thật đúng là bất trắc không biết, nhất trắc trắc giật nảy mình.

Phải biết rằng, tam quan này, nếu như có lòng che giấu mà nói ngày thường là rất khó nhìn ra. Đây nếu không phải lần này

mình hạ quyết tâm cải cách, nói không chừng còn không phát hiện được nội bộ gia tộc rõ ràng đã xảy ra vấn đề lớn như vậy.

Bởi vậy có thể thấy được, lão già Cơ Quan Triều này có khả năng trị gia đến mức nào.

Hơn nữa lại có Cơ Cửu Tiêu cùng Cơ Côn Luân "Tinh anh" thượng lưu nhảy nhót, khiến cho thượng hành hạ hiệu quả, rất nhiều thế hệ trẻ tuổi đều bị " lây" tự đại cuồng vọng, không ai bì nổi.

Trên chiến trường, kiêu binh tất bại, đổi thành gia tộc, kỳ thật cũng giống như vậy.

Vui mừng chính là, còn có hai mươi ba đứa nhỏ hợp cách, hậu đại của Thần Vương phủ còn không có nát đến xương cốt.

Hai mươi ba hài tử này, hắn muốn dẫn đi Hư Không Hải đại chiến trường bên trên, tự mình dạy dỗ một phen.

Thậm chí, một số người ưu tú trong đó, có thể để cho bọn họ đi theo Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền, chịu nhiều đau khổ một chút, tương lai không chừng có thể mài ra mấy đại tướng chi tài.

Phong cách tác chiến của Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ tuy rằng phiêu hốt bất định, còn thường thường sẽ làm ra chút chuyện để kích thích trái tim hắn một chút, khiến hắn rất đau đầu, thường xuyên muốn mang hai người qua đây đánh một trận, nhưng các nàng có thể đánh thắng trận.

Các nàng không chỉ có thể đánh thắng trận, còn có thể thắng đẹp.

Hắn trà trộn chiến trường nhiều năm như vậy, đã sớm hiểu một cái đạo lý, ở trên chiến trường, cái khác đều là hư, "Thắng" mới là vương đạo.

Cũng chỉ có trải qua ma luyện chiến trường, người có thể dựa vào bản lĩnh của mình lập được mới có tư cách trở thành Bình Thiên Thần Vương đời kế tiếp.

Về phần vấn đề nội bộ Cơ thị, trong lòng hắn cũng có biện pháp giải quyết.

Hắn bây giờ tuy đã không còn trẻ nữa, nhưng là hơn mười vạn tuổi, khoảng cách thọ nguyên hao hết tối thiểu còn có ba vạn

năm thời gian, thời gian dài như vậy, đã đủ rồi.

Hắn trực tiếp bãi miễn quyền quản lý gia tộc của Cơ Quan Triều, sau đó tìm ra ba Thánh Tôn tương đối trẻ tuổi một chút, để cho bọn họ tự nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề "quân võ cạnh tranh", ai giải quyết tốt, liền có thể chưởng quản gia tộc.

Theo Cơ Thái Xương rầm rộ mở ra cải cách nội bộ gia tộc, thế lực nguyên bản trong gia tộc trực tiếp tới đại tẩy bài, toàn bộ Cơ thị đều nghênh đón một đợt động đất lớn.

Nhưng sau khi động đất qua đi, cũng sẽ nghênh đón tân sinh.

* * * * * *

Thoáng chớp mắt, lại hai mươi mấy năm trôi qua.

Thời gian đã tới Đại Càn ung lịch 360 năm.

Thời gian hai mươi mấy năm, nói dài cũng dài, nói ngắn cũng ngắn.

Đối với tu sĩ Luyện Khí cảnh mà nói, hai mươi mấy năm đã là một đoạn thời gian rất dài, thời gian này đủ để phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng đối với Lăng Hư cảnh thực lực mạnh mẽ, thậm chí Chân Tiên cảnh, Đại La cảnh cường giả mà nói, bất quá trong khoảng thời gian ngắn ngủi, khả năng còn không đủ bọn họ làm xong một chuyện, hoàn thành một đoạn lữ trình.

Hai mươi mấy năm trôi qua, bên Cơ thị còn chưa có kết quả cải cách, bên phía Vương thị, Vương Bảo Thánh vẫn đang trên đường đi tới di tích như cũ, Vương Lạc Tĩnh còn đang bế quan trong di tích Trùng Hoàng điện, tìm hiểu 【Ngự Trùng Thánh Đồ】, ngay cả Vương Ly Từ và Vương Ngao cũng vẫn đang trên đường đi tới liên minh bộ tộc Cự Nhân.

Tuy nhiên, Vương Ly Dao bên này, ngược lại là trước một bước tiến vào chương kế tiếp.

Trong khu vực phá diệt của Thần Vũ hoàng triều —— Chấn Trạch Vực.

Dao Quang Kiếm Chu của Vương Ly Dao đã mang theo đại bộ đội đi tới một "Địa điểm hẻo lánh".

Đương nhiên, " hẻo lánh" ước chừng là đối với cư dân Thần Võ thế giới mà nói, đối với sinh vật hư không mà nói, nơi này

một chút cũng không vắng vẻ.

Nơi này không gian loạn lưu lan tràn, hoàn cảnh năng lượng cực kỳ phức tạp, lại có các loại sinh vật hư không cường đại ùn ùn xuất hiện.

Nếu để qua bảy tám trăm năm trước, cho dù là Mục Vân Tiên Hoàng《 Thiên Ca nhìn thấy hoàn cảnh này, cũng phải đi đường vòng.

Cũng may thực lực của thế giới Thần Võ bây giờ sớm đã xưa đâu bằng nay, lần này đội ngũ khai hoang mà Vương Ly Dao tụ tập đến cũng đủ cường đại, "Chân Tiên tụ tập", cường giả như mây, ngay cả Vương Thần Luân đóng giữ cứ địa số ba cũng theo quân xuất chinh, chính là vì tránh cho sau khi đánh xe một trận thần võ tinh nhuệ toàn diệt.

Kỳ thật từ ý nghĩa nào đó, Hư Không Thú tập tính là một loại đánh dấu.

Nếu nơi này không có vật chất năng lượng ổn định mà dồi dào, sinh vật hư không ngay cả nhìn cũng không thèm ngó bên này một cái. Đại lượng tụ tập, tự nhiên đại biểu cho nơi này năng lượng dồi dào, sinh cơ dạt dào, có thể sinh sôi sinh tồn.

Giờ phút này.

Bên trong Dao Quang Kiếm Chu, Vương Ly Dao đang đứng trong khoang chỉ huy, dùng tinh mạc nhìn lướt qua tin tức cụ thể chung quanh Hư Không Hải, bao gồm một ít hình ảnh truyền về.

Ánh mắt của nàng chăm chú mà chăm chú, ánh đèn sáng ngời chiếu rọi bên mặt nàng, thật giống như ngũ quan tinh xảo được dát một tầng ánh sáng, làm nổi bật khí chất của nàng càng thêm cao siêu, càng làm cho lòng người khúc chiết.

"Tầm tỷ." Một thanh thánh kiếm tản ra khí tức huyền ảo lơ lửng ở bên cạnh Vương Ly Dao, đang nói chuyện với Vương Ly Dao.

Ngoại hình của nó vô cùng đẹp, cả người tỏa ra một luồng Dao Quang Dao Quang kiếm thuyền.

Nó là Dao Quang thánh kiếm, cũng là bội kiếm của Vương Ly Dao hiện giờ.

Nó hơi lắc lư thân kiếm, ngữ khí có chút kích động: “So với lần trước đến, động thiên chấn trạch kiếm cung lại hiển lộ ra càng nhiều. Nhanh, chúng ta mau vào lấy lại 【Dao Quang Kiếm Thánh Đồ】!”

Dao Quang Kiếm Thánh Đồ!

Đây là một bộ Thánh đồ của kiếm tu.

Muốn nói đến bộ Thánh Đồ này, câu chuyện còn phải kể từ khi Vương Ly Dao lấy được 【Tiên Hà Kiếm Kinh】.

Tiên Hà Kiếm Kinh chính là Kiếm Kinh mà Thần Vũ Thánh Hoàng sưu tập được lúc trước ở khu vực phá diệt, cũng truyền thừa cho dưới trướng, bồi dưỡng ra một nhân vật cấp Nguyên soái Chân Tiên cảnh.

Chính là đệ nhất viễn chinh tập đoàn quân nguyên soái sau khi xâm nhập địch!

Vương Ly Dao hao hết trắc trở tìm về Tiên Hà Kiếm Kinh, liền từ Kiếm Kinh bên kia đại khái nghe nói chút ít tình báo.

Lúc trước Chấn Trạch Vực bị Tinh Cổ Tộc tập kích, Dao Quang Kiếm Thánh phụ trách trấn thủ 【Chấn Trạch Kiếm Cung】 dẫn người đi phục kích một chi quân tiên phong của Tinh Cổ Tộc.

Lúc đó Dao Quang Kiếm Thánh thật ra là ôm tâm tử, trước khi mất, liền bóc thánh đồ ra, để lại trong Chấn Trạch Kiếm Cung do Khí Linh bảo quản.

Đồng thời, nàng lại bí mật chuyển động thiên Kiếm Cung đến một địa điểm bí mật, cũng dùng bảo vật che giấu nó.

Chủ nhân của Tiên Hà Kiếm Kinh, chính là kiếm tu Chân Tiên cùng Dao Quang Kiếm Thánh xuất chiến. Chỉ là hắn cũng không có thoát ly kiếm kinh, bởi vì sẽ giảm xuống không ít thực lực.

Hơn nữa tiên kinh khác với thánh đồ, cho dù tổn thất mấy bộ ảnh hưởng đối với kiếm cung cũng không lớn như vậy.

Tình huống sau đó, Tiên Hà Kiếm Kinh cùng Tiên Kiếm chỉ nhớ rõ đại khái một ít. Đó là một hồi ác chiến, đám người Dao Quang Kiếm Thánh giết địch vô số, từng một lần suýt chút

nữa đánh tan bộ đội Tiên Đầu Tinh Cổ Tộc kia, nhưng cuối cùng vẫn bị cường giả Tinh Cổ Tộc chạy tới trợ giúp chặn lại.

Vì yểm hộ mọi người rút lui, Dao Quang Kiếm Thánh nàng lưu lại, tự mình đoạn hậu.

Mà Tiên Hà Kiếm Kinh sau khi bị thương nặng trốn chạy liền trốn vào một không gian ẩn nấp, cuối cùng bị thương nặng khó chữa, buồn bực mà chết. Về sau chính là không gian bí mật mất đi hiệu lực, nó cùng Tiên Kiếm bị Thần Vũ Thánh Hoàng tìm được cố sự rồi.

Về sau, đám người Vương Ly Dao và đoàn đội Vương thị thăm dò một chỗ di tích Tinh Cổ tộc, tìm được 【Dao Quang thánh kiếm】 được coi là chiến lợi phẩm, cùng với tọa giá 【Dao Quang Kiếm Chu】 của Dao Quang Kiếm Thánh lúc trước, nhận được tình báo càng thêm tường tận, liền bắt đầu thăm dò vị trí 【Chấn Trạch Kiếm Cung】.

Bây giờ "địa hình địa mạo" của Chấn Trạch Vực mặc dù chênh lệch rất lớn so với trăm vạn năm trước, có loại cảm giác vật đổi sao dời, nhưng mà cũng có chỗ tốt, đó chính là dưới không gian biến thiên cực lớn, cấm chế ẩn tàng vô cùng vững chắc đang không ngừng mất đi hiệu lực, càng dễ dàng dạy hậu nhân phát hiện.

Nhất là đối với chủng tộc hư không mà nói, giống như ruồi nhặng ngửi được mùi vị, càng lưu luyến không đi.

"Chớ nóng vội!" Vương Ly Dao vuốt ve thánh kiếm, ngữ khí lạnh nhạt trấn an nàng: "Lần trước chúng ta bị nhiều con hung cầm cánh đen đuổi đi, lần này phải đóng vững đánh chắc mới được. Chấn Trạch Kiếm Cung này lại chạy không thoát, sớm muộn gì cũng là của chúng ta."

Nói xong, nàng liền bắt đầu dựa theo tin tức thu thập được để sắp xếp chiến thuật chiến lược.

Dưới sự chỉ huy của nàng, các đoàn đội đâu vào đấy mà quét sạch vây đánh Hắc Dực hung cầm, ngay cả đám "Tiểu Ngư Nhi" phía sau mình đuổi theo đều có chỗ dùng.

Bọn họ có thể liên hợp lại đối phó những chủng tộc hư không cửu giai thập giai, hoặc là thập nhất giai thập nhị giai, chia sẻ

áp lực cho đoàn đội chủ lực.

Trận tiễu trừ chiến này ước chừng đánh năm năm.

Năm năm sau, chủng tộc hư không bị tiêu diệt không còn. Sau trận chiến thống kê xuống, chủng tộc hư không mười ba hoặc mười bốn giai tổng cộng giết chết mười một con! Trong đó có một con đã đạt tới mười bốn giai đỉnh phong, cách mười lăm giai chỉ kém một đường.

May mà nó không thăng cấp mười lăm, nếu không Chấn Trạch Kiếm Cung này hơn phân nửa sẽ bị hư hại. Mà đoàn đội của đám người Vương Ly Dao muốn tiêu diệt chủng tộc hư không này, độ khó sẽ càng lớn.

Có trận thắng huy hoàng này đánh đến cùng, cho dù kế tiếp ở trong kiếm cung không có bất kỳ thu hoạch gì, cũng coi như chuyến đi này không tệ.

Chỉnh lý chiến trường xong, an bài công tác cảnh giới chung quanh xong, có Dao Quang Kiếm Chu có Luân Hồi Thánh Thụ Vương Thần Luân tọa trấn, liền dẫn đầu đi vào động thiên Chấn Trạch Kiếm Cung đã mở rộng lỗ hổng.

Đoàn thuyền lập tức theo sát phía sau.

Trong động thiên kiếm cung, có một thiên địa khác.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, không ít kiến trúc bên ngoài đều đã bị phá hư, sản vật bên trong linh điền linh thụ rộng lớn kia cũng đã sớm bị sinh vật hư không tụ tập đến không còn một mảnh.

Rất nhiều cấm chế đã sớm bị đánh nát.

Tất cả mọi người có thể nhìn thấy một tòa kiếm cung hùng vĩ lại có chút cổ xưa, như ẩn như hiện lơ lửng trong sương mù lượn lờ tiên khí.

“Khí linh Kiếm cung, bây giờ đã không còn nguy hiểm nữa, mau tản sương mù cấm chế của ngươi ra cho chúng ta đi vào.”

Nhìn thấy một màn này, Dao Quang thánh kiếm của Vương Ly Dao lập tức bay lên, lăng không phóng ra một đạo Dao Quang kiếm ý nhiếp hồn người.

Ngay sau đó, thanh âm kích động của Khí Linh Kiếm Cung từ xa xa truyền đến.

“Dao Quang Kiếm Linh? Dĩ nhiên là ngươi, chẳng lẽ là Dao Quang Kiếm Thánh đại nhân trở lại?”

Đó là một giọng nữ trầm ổn.

“Chủ nhân đã ngã xuống từ trăm vạn năm trước.” Dao Quang thánh kiếm nói: “Hiện tại, ta cùng trở về với chủ nhân mới là Ly Dao tỷ tỷ.”

“…” Khí linh Kiếm cung trầm mặc một hồi, một lát sau mới nói: “Khi Kiếm thánh đại nhân rời đi từng lập ra quy củ, nếu nàng vẫn lạc ở bên ngoài, có đệ tử Nhân tộc đến đây, lấy “Kiếm Lộ” và “Thông Thiên Kiếm Tháp” để khảo thí, người nào có thể thông qua kiếm lộ, có thể chấn Trạch Kiếm Cung ta chính thức đệ tử.”

“Sau khi trở thành đệ tử chính thức thì có thể xông vào Thông Thiên Kiếm Tháp. Nếu như có thể thông qua tầng thứ mười liền có thể đạt được y bát của Kiếm Thánh đại nhân lưu lại.”

“Định cái gì?” Ngữ khí Dao Quang thánh kiếm bất mãn, “Ta thân là chủ nhân trước đây thánh kiếm cũng đã nhận chủ, ngươi còn ôm lão hoàng lịch không thả chứ? Hơn nữa tầng thứ mười đâu dễ dàng qua như vậy? Lúc ấy chủ nhân trước lợi hại như vậy, mới miễn cưỡng thông qua tầng thứ mười, thiếu chút nữa là xong.”

“Thật có lỗi, đây là quy củ của Kiếm Thánh đại nhân.” Khí Linh Kiếm Cung ngữ khí bướng bỉnh, không chút động đậy.

“Dao Quang, không cần sốt ruột.” Vương Ly Dao vẫn bình tĩnh như cũ: “Nếu là ý của Dao Quang Kiếm Thánh tiền bối, vậy chúng ta cứ xông vào một lần là được. Khí Linh, làm phiền ngươi rút khỏi mê vụ cấm chế, chúng ta phải xông vào “Kiếm Lộ”.

Kiếm lộ.

Đây là cánh cửa Chấn Trạch Kiếm Cung tuyển nhận đệ tử. Nếu như ngay cả kiếm lộ đều không qua được, vẫn là đánh tới đâu lui tới đó đi.

“Được, như ngươi mong muốn.”

Giọng nói của Khí linh Kiếm cung trở nên nghiêm túc.

Rất nhanh, sương mù mông lung dần dần tản ra, lộ ra một con đường phù không dẫn tới Huyền Không Kiếm Cung.

Đó là một thông thiên lộ do từng khối đá lơ lửng trên không trung tạo thành, nhìn như thường thường không có gì lạ, dường như ai cũng có thể đi.

Nhưng kiếm lộ nếu có thể làm hạng mục khảo hạch nhập môn đệ tử, há sẽ đơn giản như thế?

“Các ngươi, ai muốn đi kiếm lộ?” Khí Linh Kiếm cung hiếu kỳ hỏi.

Nàng đã yên lặng quá lâu quá lâu, đã trăm vạn năm chưa thấy có người xông vào kiếm lộ.

“Toàn bộ!”

Vương Ly Dao bình tĩnh mở miệng: “Mọi người đều muốn thử một lần.”

Gì?

Khí linh Kiếm cung bị khiếp sợ.

Tất cả mọi người đều tham gia sao? Đây, đây là đem kiếm cung làm chợ bán thức ăn đúng không?

Không đề cập tới bên này khí linh kiếm cung bị rung động đến thất ngữ, một bên khác, Thần Vũ Nhân tộc lại đã bắt đầu ma quyền sát chưởng.

Nói đùa sao, mọi người từ xa chạy tới cày vốn như vậy, tự nhiên là phải dùng kiếm lộ thử một lần sâu cạn. Vạn nhất không cẩn thận phát hiện mình có được Kiếm Thần chi tư, chẳng phải là một bước lên mây rồi sao?

“Ngạo Thế, ngươi cũng chuẩn bị một chút, lát nữa cùng những người khác cùng xông kiếm lộ.” Vương Ly Dao nói với Đông Phương Ngạo Thế, “Gần đây ngươi tiến bộ vẫn rất lớn.”

Cái gì cái gì?

Đông Phương Ngạo Thế khiếp sợ không thôi.

Hắn mới là Tử Phủ cảnh, thật sự sẽ không bị kiếm lộ miểu sát rồi sao?

Đáng tiếc, sư tôn đã mở miệng, hắn dám không đáp ứng sao?

Ngay sau đó, hắn thành thật khom người hành lễ, trầm giọng đáp: “Vâng, sư tôn.”

…

Chương 32: Nội bộ Vương thị siêu cấp nội quyển

…

Kỳ thật trước khi đến đây, Vương Ly Dao đã biết được tình huống đại khái của hai sân bãi thí luyện này từ Tiên Kinh và Thánh Khí Khí Linh ở Trấn Trạch Kiếm Cung.

Trước là kiếm cung đối ngoại tuyển đệ tử thử kim thạch, nhập môn ngưỡng cửa, bởi vậy khó khăn tương đối thấp.

Sau khi thông qua sẽ đạt được thân phận đệ tử chính thức, được ban thưởng nguyên bộ.

Cửa ải này, khảo hạch chủ yếu đều là ngộ tính của đệ tử, cùng với trình độ nắm giữ kiếm đạo vân vân, cùng tu vi cao thấp không có quan hệ.

Ngược lại là những người trẻ tuổi tiềm lực không tệ, so với người nhìn tu vi cao lớn lại càng dễ vượt qua.

Với cá tính của Vương Ly Dao, đương nhiên không có khả năng hố đồ đệ.

Dưới sự chỉ huy thống nhất và tổ chức của Vương Ly Dao, người được chọn xông vào kiếm lộ đầu tiên đã lần lượt bước vào bậc thang thứ nhất.

Nhóm người này thành phần tương đối phức tạp, đã có hơn ba ngàn tuổi, tiềm lực đi đến đầu, Lăng Hư cảnh lão tổ, cũng có tu sĩ Thần Thông cảnh tuổi tráng niên tiềm lực qua loa, còn có một ít đệ tử trẻ tuổi tiềm lực không tệ.

Đồng thời, trong đó cũng bao hàm mấy tu sĩ Thần Thông cảnh trẻ tuổi, tư chất trác tuyệt của Vương thị, còn có Đông Phương Ngạo Thế trước mắt chỉ có Tử Phủ cảnh.

Kiếm lộ này mỗi một tầng bậc thang đều rất lớn, tổng cộng có ngàn bậc thang, mỗi một tầng độ khó sẽ tăng lớn hơn một chút, mà từ tầng 99 bước vào một trăm tầng, độ khó lại sẽ có một biến chất.

Độ khó của chín mươi chín tầng đầu rất nhỏ, mọi người đều dễ dàng ngăn chặn kiếm ý áp chế mà đến.

Sau khi lên tới một trăm tầng, người xông kiếm lộ bắt đầu xuất hiện phân tầng.

Người đứng mũi chịu sào, ngược lại là những lão tổ Lăng Hư cảnh tiềm lực tới cuối, tuổi bọn họ rất lớn, tiềm lực gần như không.

Kiếm cung dường như rất không chào đón loại người này trở thành đệ tử, cũng là ác ý tràn đầy để áp chế kiếm ý của bọn họ, dường như tán cung muốn đuổi bọn họ đi kiếm lộ.

Mấy lão giả Lăng Hư cảnh thật vất vả mới miễn cưỡng đi tới tầng một trăm chín mươi chín, kết quả vừa bước vào hai trăm tầng đã bị một cỗ kiếm ý sắc bén đánh bay ra khỏi kiếm lộ.

Sau khi bị đuổi ra, bọn họ đều vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao!

"Quả là thế." Vương Ly Dao hiển nhiên sớm có dự liệu, thuận miệng phân tích với Lung Yên lão tổ bên cạnh: "Trấn Trạch Kiếm cung có chút tương tự với Tử Phủ Học Cung của chúng ta, kiếm lộ này chủ yếu là chọn lựa kiếm đạo nhân ưu tú làm mục đích. Nó sẽ tự động căn cứ vào tuổi thọ bất đồng của người xông qua cửa ải, phân phối kiếm ý áp chế khác nhau, tuổi càng lớn, kiếm ý đối mặt càng mạnh."

"Đúng vậy." Lung Yên lão tổ khẽ gật đầu, "Như vậy, tiềm lực càng cao thì tu sĩ trẻ tuổi lại càng dễ dàng đi qua kiếm lộ. Nhưng ta thấy trên kiếm lộ này dường như chỉ có thể dùng kiếm ý của bản thân để áp chế kiếm ý, không thể dùng thủ đoạn khác, nếu thiên phú kiếm đạo không tốt thì cho dù tư chất huyết mạch có cao cường e rằng cũng sẽ không thuận lợi thông qua."

Đang nói chuyện, khí linh Kiếm cung cũng chú ý tới những lão giả Lăng Hư cảnh bị kiếm lộ oanh bay.

Nàng có chút ghét bỏ nói: "Các ngươi đừng mưu toan trở thành đệ tử kiếm cung, tranh thủ thời gian đánh tới đánh lui đi đâu."

Bị ghét bỏ như vậy, những lão tổ Lăng Hư cảnh ba ngàn tuổi này ngược lại cũng không ảo não.

Ưu điểm lớn nhất của bọn họ chính là sống quá lâu, da mặt đủ dày, thấy trên kiếm lộ không đi, bọn họ dứt khoát bắt đầu du đãng bên ngoài kiếm cung, vơ vét các loại vật tư hữu dụng sau khi tàn sát bừa bãi Hư Không Thú lưu lại.

Cái gì lông chim rơi xuống, xương cốt cùng nanh vuốt lưu lại ah, thậm chí ngay cả phân của Hư Không Thú bọn họ đều cẩn thận từng li từng tí thu thập lại.

Chỉ cần vận chuyển về thế giới Thần Võ, đây chính là nguyên liệu cực phẩm của đất đai trù phú, có thể bán được không ít tiền.

Làm như vậy, tự nhiên lại khiến cho Khí Linh Kiếm cung ghét bỏ không thôi, cảm thấy kiếm lộ ghét bỏ những lão tu sĩ này là có đạo lý.

Đệ tử Trấn Trạch Kiếm Cung, người nào không phải kiếm tiên xuất chúng, nào có không biết xấu hổ như vậy?

Phía trên kiếm đạo hai trăm tầng, người xông kiếm lộ vẫn đang tiếp tục đi tới.

Trong lúc này, có người bị kẹt ở hai trăm tầng, có người lại là không ngừng nhẹ nhõm đi lên, cấp độ dần dần bị kéo ra.

Đặc biệt là mấy người trẻ tuổi của Vương thị, cùng với Đông Phương Ngạo Thế, gần như là một đường không hề chướng ngại đi tới ba trăm tầng.

Mấy người trẻ tuổi Vương thị kia càng là kết bạn mà đi, một đường chuyện trò vui vẻ, tựa như không thèm để ý những kiếm ý càng ngày càng mãnh liệt, đấu đá mãnh liệt kia.

Trong đó người dẫn đầu là một nữ tử trẻ tuổi phong hoa tuyệt đại, nàng tên là Vương Cẩn Du, chính là nữ hài dòng chính dòng thứ bối chữ “Cẩn” đời thứ mười bốn Vương thị xếp hàng một trăm bảy mươi tám.

Lúc nó sinh ra đã có thiên địa dị tượng, bởi vậy lúc Luyện Khí cảnh liền có bốn tầng huyết mạch, chính là Tiên Thiên linh thể tiêu chuẩn phi thường.

Loại huyết mạch này, cũng chính là tồn tại gần với Tiên Thiên đạo thể như Vương Bảo Thánh.

Nhớ năm đó khi nàng còn nhỏ, ở Hàn Nguyệt Tiên Triều thăm người thân về Vương thị, trên đường còn gặp được lão tổ tông Vương Thủ Triết, được ban thưởng rất nhiều chỗ tốt. Đồng thời, nàng cũng là nhân vật thủ lĩnh thế hệ mới mà gia tộc dốc hết sức bồi dưỡng.

Nhờ nàng sinh ra ở thời đại tốt nhất, dưới sự chênh lệch tài nguyên, tu vi của nàng phát triển ở Vương thị cũng là một đường tuyệt trần mà đi, tu luyện tới Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh giống như ăn cơm uống nước vậy.

Năm ấy mới bốn mươi sáu tuổi, nàng đã là Tử Phủ thượng nhân.

Theo sự bồi dưỡng tỉ mỉ của Vương thị đối với nàng, cùng với sự giúp đỡ của các trưởng bối phụ mẫu, tư chất huyết mạch của nàng cũng đang không ngừng tăng lên. Vào một trăm năm mười lăm tuổi, đã đột phá đến Thần Thông cảnh.

Tốc độ này tuy chậm hơn Vương Bảo Thánh nửa bậc, nhưng ở trong nội bộ Vương thị cũng coi như là tốc độ đứng đầu.

Sau khi đến Thần Thông cảnh, Vương Thủ Triết lại cho nàng một phen tăng lên huyết mạch, tư chất huyết mạch cũng đã đi tới cấp bậc Thánh Nữ Đinh, tu luyện càng tiến vào khoái đao đạo! Một đường chạy như bay, ở bốn trăm ba mươi lăm tuổi, liền bước vào Lăng Hư cảnh!

Sau Lăng Hư cảnh, Vương Thủ Triết càng dốc hết sức lực, tự mình dùng Thánh cải dịch thay nàng cải thiện huyết mạch, để cho huyết mạch của nàng tiến thêm một bước đạt tới Thánh Nữ Bính đẳng!

Hôm nay nàng mới chỉ hơn sáu trăm tám mươi tuổi, trước đó không lâu trên đường đột phá đến Lăng Hư cảnh tầng thứ tư, thuộc về nhân vật Lăng Hư cảnh trung kỳ! Dựa theo tư chất huyết mạch cùng tài nguyên cung dưỡng của nàng hôm nay, cho dù kế thừa không được Thánh đồ, không thể lại tấn thăng một đợt huyết mạch, cũng chỉ cần tám trăm năm sau là có thể thành tựu Chân Tiên.

Không đến 1500 tuổi có thể trở thành Chân Tiên, phóng nhãn toàn bộ Thánh Vực đều là cực kỳ trâu bò.

Đây chính là chỗ tốt của tài nguyên cường đại của gia tộc, mỗi bước đều là ưu giải nhất, sử dụng nguồn cung ứng tài nguyên tốt nhất.

Không giống đám tiền bối như Vương Thủ Triết, Vương Lung Yên, một đường đi tới đều là đi gập ghềnh, tốc độ tu luyện giai đoạn trước xa xa không bằng đám hậu bối.

Mà tu vi đến Lăng Hư cảnh cùng Chân Tiên cảnh, mỗi một tầng thời gian tu luyện đều sẽ trở nên tương đối dài dằng dặc. Lăng Hư tiền kỳ còn tốt hơn một chút, nhưng càng về sau, thời gian tu luyện mỗi một tầng đều dần dần kéo dài, cho dù là một tu sĩ tư chất thánh tử, khi tu luyện đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, một tầng hao phí một hai trăm năm cũng là bình thường.

Đây cũng là lý do vì sao những tộc nhân vô cùng ưu tú như Vương thị, tu vi cảnh giới bây giờ tập thể tụ tập ở Lăng Hư cảnh.

Không có cách nào, nếu tính thật ra, tuổi thật của Vương Thủ Triết so với tôn nữ thất thế Vương Cẩn Du của hắn chẳng qua cũng lớn hơn bốn trăm tuổi mà thôi.

Chút chênh lệch tuổi tác ấy, trong Lăng Hư cảnh dài dằng dặc cũng không thể kéo dài chênh lệch quá lớn. Nếu tất cả mọi người đều đạt tới Chân Tiên cảnh trung kỳ, tu vi bất động là mấy trăm năm.

Vẻn vẹn mấy trăm tuổi tuổi, lại càng không có khác biệt quá lớn, tập thể tụ tập ở cùng một tầng là chuyện vô cùng bình thường.

Trở lại chuyện chính.

Vương Cẩn Du đạp bước mà đi, một ngựa đi đầu rất nhanh đã lên đến tầng bốn trăm, năm trăm tầng.

Kiếm ý dần dần như cuồng phong mưa rào trút về phía nàng, mà nàng lại là nhẹ nhàng tự nhiên, nhẹ nhàng bâng quơ liền hóa giải từng cái, giống như dạo chơi trong mưa xuân, hưởng thụ thời gian thiếu nữ đạp thanh.

Mà những tộc nhân trẻ tuổi Vương thị đi theo phía sau nàng cũng khá thoải mái, bọn họ là tộc nhân trực mạch đời thứ mười sáu của Vương thị, Vương Hoàn Kiếm, nữ tử trực mạch

đời thứ mười sáu Vương Bôi Lan, trước mắt đều là ba bốn trăm tuổi.

Mặc dù bọn họ không kinh tài tuyệt diễm như Vương Cẩn Du, nhưng cũng là huyết mạch Thiên Tử Ất đẳng, một người ở Thần Thông cảnh tầng sáu, một người ở Thần Thông cảnh tầng tám!

Quan trọng nhất là bọn họ còn chưa kế thừa tiên kinh!

Hết cách, mặc dù năm trăm năm gần đây Vương thị vẫn không ngừng có tiên kinh nhập sổ sách, nhưng con cháu ưu tú của gia tộc quá nhiều, tăng nhiều cháo ít, căn bản không đủ phân phối.

Bởi vậy rất nhiều tinh anh trẻ tuổi có chí hướng với Chân Tiên hoặc cấp độ cao hơn của Vương thị sẽ tích cực gia nhập vào trong đội ngũ thăm dò lớn của Vương thị, để tranh thủ trước khi Lăng Hư cảnh đạt được một bộ tiên kinh rồi nói sau.

Mà đồ đệ của Vương Ly Dao là Đông Phương Ngạo Thế, trước mắt hắn ta chỉ là huyết mạch tuyệt thế Đinh đẳng, trên lý luận tạm thời ngay cả tiên kinh cũng không có tư cách kế thừa, nhưng tuổi tác hắn ta không lớn, áp chế kiếm ý đối với hắn cũng không rõ ràng.

Nhưng dù vậy, sau khi đến bốn trăm tầng, hắn đã phi thường cố hết sức, cần ngồi xếp bằng xuống tham ngộ những kiếm ý áp chế hắn kia, sau đó lại từng tầng từng tầng nhúc nhích lên trên.

Mà người giống như hắn, còn có rất nhiều!

“Tất cả mọi người tham gia khảo hạch kiếm lộ nghe rõ ràng, các ngươi chỉ có thời gian mười năm xông kiếm lộ, một khi vượt qua thời gian coi như thất bại.” Khí linh Kiếm cung nhắc nhở tất cả mọi người, đồng thời lực chú ý lại đặt ở trên người mấy vị tinh anh trẻ tuổi Vương thị.

Nhất là Vương Cẩn Du, càng hấp dẫn khí linh Kiếm Cung.

Đã bao nhiêu năm rồi Kiếm cung chưa từng xuất hiện… Chờ đã! Khí linh bỗng nhiên kịp phản ứng, giống như từ khi Trấn Trạch Kiếm cung thành lập tới nay, chưa từng xuất hiện đệ tử kinh tài tuyệt diễm như thế.

Tiên Minh lúc trước mặc dù cường đại, nhưng lãnh thổ Tiên Minh thực sự quá rộng lớn, thường thường càng đi vào trung tâm, các loại tài nguyên càng tập trung, các loại Tiên Môn Đạo Tông mọc lên san sát như rừng.

Mà Trấn Trạch Kiếm cung, bất quá chỉ là một chi nhánh Kiếm cung của một loại kiếm môn danh môn đại tông 【Kiếm Hoàng cung】, còn là kiếm cung thiết lập địa phương xa xôi như Chấn Trạch vực, mục đích chủ yếu chính là chiếu cố loại khu vực tài nguyên chấn Trạch vực này thưa thớt, dân cư thưa thớt.

Nhưng tài nguyên khan hiếm, nhân khẩu thưa thớt, cũng có nghĩa xác suất nhân tài xuất hiện cũng ít hơn.

Trong lịch sử nhiều nhất trăm vạn năm của Trấn Trạch Kiếm Cung, cũng chính là mười mấy vị nhân vật cấp bậc Kiếm Thánh đi ra ngoài, trong đó Dao Quang Kiếm Thánh chính là người cuối cùng. Nhưng cho dù là những nhân vật cấp Kiếm Thánh này, lúc trước đi "kiếm lộ", biểu hiện so với Vương Cẩn Du cũng kém một mảng lớn.

Năm đó, Dao Quang Kiếm Thánh và hai người khác cũng xấp xỉ Vương Cẩn Du.

Chín trăm tầng!

Một ngàn tầng!

Chỉ trong nửa canh giờ, Vương Cẩn Du đã nhẹ nhàng đón đỡ kiếm ý như cuồng phong mưa rào, bước vào Trấn Trạch Kiếm Cung.

"Chúc mừng ngươi thông qua thí luyện kiếm lộ, ngươi tên là gì?" Khí linh Kiếm cung kích động nói với Vương Cẩn Du: "Kiếm lộ khảo nghiệm cốt linh của Nguyễn Cung, hình như ngươi bảy trăm tuổi còn chưa tới?"

"Ta tên là Vương Cẩn Du, năm nay sáu trăm tám mươi bảy tuổi." Vương Cẩn Du ho khan một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt trả lời: "Ta còn chưa kế thừa Thánh Đồ, trước mắt huyết mạch là Thánh Nữ Bính đẳng."

Nghe vậy, Khí Linh Kiếm Cung càng thêm kích động: "Chúc mừng Vương Cẩn Du! Ngươi đổi mới kỷ lục lịch sử Kiếm Lộ

của Trấn Trạch Kiếm Cung! Tư chất huyết mạch của ngươi đã đủ để tiến vào top một trăm lịch sử Kiếm Hoàng Cung, đã có tư cách trở thành đệ tử thân truyền của một vị Kiếm Hoàng. Tuy nhiên, chuyện cụ thể còn phải nhờ ngươi thông qua khảo nghiệm Thông Thiên Kiếm Tháp mới được."

"Một trăm hạng đầu?" Vương Cẩn Du sửng sốt, sắc mặt có chút suy sụp: "Khí linh, ngươi đang đùa ta đấy à? Ta ngay cả Thánh đồ cũng không có là thánh nữ Bính đẳng! Đây chính là tiên thiên thánh nữ!"

Nàng bây giờ là người nổi bật trong thế hệ trẻ của gia tộc, theo trưởng bối trong nhà nói, đưa tới Thánh vực có thể cùng Đạo Chủ y bát khác biệt.

"Trong một trăm thứ hạng đầu của lịch sử đã rất đáng gờm rồi." Khí Linh Kiếm cung không hiểu được sự uể oải của nàng, giọng điệu vẫn kích động vạn phần: "Kiếm Hoàng cung chính là một thế lực siêu cấp có thực lực tổng hợp của Tiên Minh xếp hạng trước năm, có được truyền thừa của bốn bộ Kiếm Hoàng Đạo thư, đồng thời số lượng Kiếm Hoàng ở đây cơ bản sẽ không thấp hơn ba người."

Top 5?

Vương Cẩn Du lập tức hiểu ra, vẻ mặt "ta hiểu" nói: "Ta hiểu rồi, đó chính là bài danh thứ năm!"

Tựa như nàng ở trong tộc học khảo thí xếp hạng thứ tư, nàng sẽ nói mình xếp hạng thứ tư! Nếu như xếp hạng thứ ba, nàng khẳng định sẽ trực tiếp nói mình xếp hạng thứ ba!

Khảo thí hạng nhất hạng nhì nào lại nói mình xếp hạng top ba?

"Ách… Mặc dù nói như thế, chủ yếu là Kiếm Hoàng Cung chúng ta thu đệ tử tương đối nghiêm khắc, yêu cầu nhất định phải là kiếm đạo thiên phú tương đối mạnh, đơn thuần huyết mạch tư chất cao, kiếm đạo thiên phú không được cũng là không tốt." Khí linh Kiếm cung có chút lúng túng, cố gắng giải thích, "Không giống như những Đạo Tông khác, toàn bộ chính là một cái lưu phái hỗn tạp đều có, một chút cũng không chuyên tâm."

"Ngươi ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình. Nếu như tư chất huyết mạch của ngươi tiến vào Kiếm Hoàng cung, nhất định sẽ

được Kiếm Hoàng thu làm đệ tử thân truyền, về phần có thể truyền thừa đến y bát hay không, còn phải xem vị Kiếm Hoàng kia có đến thời kỳ truyền thừa hay không, còn có người cạnh tranh cùng kỳ hay không. Nhưng cho dù không đủ, tương lai xông vào Kiếm Thánh hậu kỳ cũng không có vấn đề lớn."

Vương Cẩn Du đối với định vị của mình cũng vô cùng rõ ràng, biết khí linh kiếm cung nói đúng.

Nhưng mà đối với nàng trước mắt mà nói, đừng nói là Đạo thư, chính là ngay cả Thánh đồ cũng không có rơi xuống.

Lúc này, trong mắt nàng lộ ra vẻ chờ mong nói với khí linh: "Khí Linh tỷ tỷ, xin hỏi Trấn Trạch Kiếm Cung chúng ta có bao nhiêu bản Thánh Kiếm Đồ?"

"…"

Khí linh Kiếm cung im lặng một lát mới nói: "Chỉ có một bộ."

Vương Cẩn Du nhất thời trợn trắng mắt: "Vừa rồi ngươi mở miệng chính là Kiếm Hoàng cung có được tứ đại đạo thư truyền thừa, nhưng Trấn Trạch Kiếm cung chúng ta chỉ có một bộ Thánh Kiếm đồ, đây có phải là quá nghèo rồi hay không…"

"Đúng là hơi nghèo, nhưng ai bảo Chấn Trạch Vực chúng ta là khu vực man hoang xa xôi…" Khí linh Kiếm cung thở dài, "Có điều một bộ Thánh đồ đã đủ cho ngươi kế thừa, sau khi trở về ngươi xông vào Thông Thiên Kiếm Tháp một lần, chỉ cần qua mười tầng là có quyền kế thừa. Sau khi có Kiếm Thánh truyền thừa Thánh Kiếm Đồ, ngươi tu luyện đến cấp Kiếm Tiên trước, như vậy có thể xông vào Kiếm Hoàng cung một lần, tìm kiếm Hoàng bái sư."

Đủ cái gì đủ?

Vương Cẩn Du âm thầm trợn trắng mắt.

Chỉ một bộ Thánh đồ làm sao có thể đến phiên nàng? Có tư cách cạnh tranh với nàng mấy người đây!

Hơn nữa, chỉ một bộ, nhất định là bà nội của Ly Dao tổ cô nha.

Về phần nói cái gì mà xông vào Kiếm Hoàng Cung… Cái Kiếm Hoàng Cung kia cũng đã sớm bị diệt trăm vạn năm, hiện tại nơi nào còn có?

Cho dù còn không có bị hủy diệt di tích động thiên, hơn phân nửa cũng là ở sâu trong Phá Diệt chi vực. Nghe nói sâu trong Phá Diệt chi vực có đại khủng bố, ai dám đi xông nơi đó a!

"Trước không nói những chuyện xa xôi này, nếu Vương Cẩn Du ngươi xông qua kiếm lộ, chính là đệ tử chính thức của Trấn Trạch Kiếm Cung chúng ta."

Khí Linh Kiếm Cung nói chuyện, một khối lệnh bài đệ tử từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Vương Cẩn Du.

Đó là một khối lệnh bài kim loại màu đen bình thường, lệnh bài hiện lên hình lá chắn, chính diện là một phù điêu hình kiếm, mặt sau khắc hai chữ "Chấn Trạch", hiển nhiên chính là lệnh bài đệ tử Chấn Trạch Kiếm Cung này.

"Dựa vào khối lệnh bài đệ tử này, ngươi có thể hoạt động trong một ít phương tiện phổ thông của Kiếm cung, thu được một ít tài nguyên cơ sở. Nếu muốn giải tỏa quyền hạn cao hơn, đạt được càng nhiều khen thưởng, cần phải đi xông Thông Thiên Kiếm Tháp."

Kèm theo khối lệnh bài đệ tử này xuất hiện, còn có một túi linh thạch, trong đó mỗi một khỏa đều là cực phẩm linh thạch, ước chừng có trên trăm miếng.

Ước chừng tương đương một viên Tiên Linh Thạch, xem như có còn hơn không.

Thật ra áp lực của Vương Cẩn Du cũng rất lớn. Dọc đường nàng đi tới chiếm không ít tài nguyên của gia tộc, nhưng những tài nguyên này cũng không phải là cho không, đều đổi thành điểm cống hiến cho nàng thiếu nợ, một bút của Tiểu Tuyết đều ghi sổ cho nàng.

Giống như rất nhiều nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ, hiện giờ nàng là "đại phụ bà" thật sự.

Nếu không phải ngại Ly Dao tổ cô nãi nãi thống nhất chỉ huy, hiện tại nàng nói không chừng phải xông vào Thông Thiên Kiếm Tháp gì đó, trước thu các loại ban thưởng vào trong túi rồi nói sau.

Nếu như không xông vào được Thông Thiên Kiếm Tháp, Vương Cẩn Du dứt khoát bắt đầu đi dạo trong Kiếm cung,

trước tiên phải làm rõ tình huống và các phương tiện trong Kiếm cung rồi nói sau.

Về phần tài sản cố định, nàng cũng không có ý định đi động, bởi vì trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, Trấn Trạch Kiếm Cung này từ khi bị phát hiện, cũng đã họ "Vương" rồi.

Đi dạo một vòng, ngược lại nàng phát hiện không ít kinh hỉ.

Chấn Trạch Kiếm Cung này không hổ là tông môn chuyên môn kiếm tu, kiếm cung rộng lớn như vậy thích hợp cho kiếm tu luyện kiếm, chỗ ma luyện kiếm ý là thật không ít, còn có không ít kiếm tu tiền bối lưu lại kiếm đạo bia, tuyệt đối được cho là phúc địa của kiếm tu.

Tuy rằng trải qua trăm vạn năm gột rửa khiến cho không ít thiết bị ở đây đều lộ ra chút cũ kỹ, nhưng dứt khoát lúc trước sử dụng tài liệu đã không phải phàm vật, Vương Cẩn Du thử một chút, phát hiện còn có thể dùng được.

Nếu có thể ở trong Kiếm Cung tu hành kiếm đạo, còn có đồng bạn có thể chứng minh sở học của nhau mà nói, hẳn là sẽ phi thường thoải mái.

Hơn nữa, lúc trước lúc Dao Quang Kiếm Thánh rời đi hẳn là trực tiếp phong tồn toàn bộ động thiên, toàn bộ Chấn Trạch Kiếm Cung này chính là bộ dáng lúc trước, không chút động đậy.

Điều này không giống với những di tích tông môn mà gia tộc phát hiện trước kia.

Thí dụ như lúc trước phát hiện Quy Nguyên tiểu động thiên, đồ vật trong đó nói toạc ra, chính là vật tư Quy Nguyên Tông lúc chạy trối chết mang theo. Nếu đều là chạy trốn, số lượng vật tư mang theo đương nhiên sẽ không quá nhiều.

Nhưng Chấn Trạch Kiếm Cung này là tông môn có Kiếm Thánh tồn tại, số lượng đệ tử lúc trước hẳn là phi thường nhiều, nơi này làm bản bộ Kiếm Cung, tuyệt đại đa số vật tư trong Kiếm Cung đều ở chỗ này, đồ tốt trong khố phòng tuyệt đối không ít.

Ngoài ra, lúc trước phát hiện Quy Nguyên Tiểu Động Thiên, học viện Tiểu Động Thiên, đều là "Tiểu Động Thiên", trước mắt cái này chính là "Động Thiên".

Không nói vấn đề lớn nhỏ, chỉ riêng cấp bậc linh mạch này, nồng độ linh khí liền không giống nhau.

Lúc Vương Cẩn Du đi dạo đã phát hiện, cả tòa Kiếm cung này đều có kèm theo trận pháp khổng lồ, cụ thể có trận pháp gì nàng xem không hiểu, tóm lại bộ dáng vô cùng phức tạp.

Nghĩ đến những chuyện này về sau đều thuộc về gia tộc, tâm trạng của Vương Cẩn Du cực kỳ tốt.

Hai canh giờ sau, Vương Cẩn Du đi dạo đủ rồi trở lại cửa Kiếm Cung, chỉ thấy Vương Hoàn Kiếm và Vương Bôi Lan mới vừa bước vào một ngàn tầng, tiến vào trong Kiếm Cung.

Hai người đều là một bộ dáng thở hồng hộc, trải qua giày vò, bộ dáng hơi có chút chật vật.

“Hai người các ngươi sao lại chật vật như vậy?” Vương Cẩn Du nhíu mày hỏi.

Hai người trẻ tuổi nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ cười khổ hành lễ: “Cẩn Du cô nãi nãi, phía sau chúng ta có chút sốt ruột. Đặc biệt là từ tầng chín trăm đến chín trăm chín mươi chín, độ khó thật sự không nhỏ.”

“Khó sao? Không khó a!” Vương Cẩn Du vẻ mặt nghi hoặc.

Hai người trẻ tuổi nhất thời trợn trắng mắt.

Bà cô là huyết mạch Thánh Nữ, hai người chúng ta chỉ là huyết mạch Thiên Tử Thiên Nữ Ất đẳng, đối với ngươi đương nhiên không khó!

Phải biết rằng, tư chất huyết mạch đối với ngộ tính là có gia tăng nhất định. Khả năng ngộ tính của cô nãi nãi Cẩn Du vốn đã cao, tư chất huyết mạch còn cao hơn bọn họ rất nhiều, trình độ kiếm ý này có thể đánh đồng sao?

Nếu không phải kính ngươi là trưởng bối, hơn nữa còn đánh không lại, bọn họ đã sớm mở miệng chửi bậy rồi.

“Ba canh giờ xông qua kiếm lộ, hai người các ngươi đã rất ưu tú.” Khí linh trong kiếm cung không giống Vương Cẩn Du phàm nhĩ thi mà không tự biết. Nàng là khí linh của kiếm cung, trăm vạn năm trước chứng kiến không biết bao nhiêu đệ tử xông vào kiếm lộ, trong lòng tự nhiên có một tiêu chuẩn đánh giá rõ ràng.

Nàng rất thưởng thức hai người trẻ tuổi Vương Hoàn Kiếm và Vương Bội Lan, giọng điệu không khỏi có chút tiếc hận: "Đáng tiếc, các ngươi gặp được Vương Cẩn Du cùng thời đại, nếu không với tư chất của các ngươi, Kiếm Thánh Đồ vẫn có tư cách tranh giành."

"Không dám không dám!" Vương Hoàn Kiếm cùng Vương Bội Lan nghe vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng xua tay: "Chúng ta nào dám tranh giành kiếm thánh đồ, có một bộ tiên kiếm kinh đã rất thỏa mãn."

"Vấn đề không lớn, chỉ cần các ngươi có thể xông qua cửa thứ sáu Thông Thiên Kiếm Tháp, là có thể có Tiên Kiếm Kinh." Nói đến việc này, Khí Linh Kiếm Cung vẻ mặt kiêu ngạo, "Trong kho Trấn Trạch Kiếm Cung chúng ta, trước mắt còn có chín bộ Tiên Kiếm Kinh, đủ các ngươi chọn rồi."

"Chỉ có chín bộ?"

Hai huynh muội đời thứ mười sáu lại hai mặt nhìn nhau, sắc mặt thoáng cái trầm trọng hẳn lên, một bộ áp lực rất lớn.

"Các ngươi căng thẳng như vậy để làm gì?" Khí Linh Kiếm Cung hoàn toàn không hiểu áp lực của nội quyển, chậm rãi nói: "Với năng lực của các ngươi, ngay cả Thánh Kiếm Đồ cũng có thể tranh giành một lần, chỉ là Kiếm Tiên Kinh đương nhiên không thành vấn đề… Sau khi đạt tới Lăng Hư cảnh, đến Kiếm Hoàng Cung tiến tu, không chừng còn có thể lấy được Thánh Kiếm Đồ…"

Khí Linh "xoẹt xoẹt" một tràng nói ra một tràng.

Nhưng Vương Hoàn Kiếm và Vương Bội Lan đều không muốn nói chuyện với nàng.

Hai người nhận lấy lệnh bài đệ tử và một túi linh thạch cực phẩm, sau đó mỗi người tự tìm một nơi bắt đầu đả tọa luyện khí.

Chỉ là Cửu Bộ Tiên Kiếm Kinh, áp lực cạnh tranh không nhỏ.

Nhóm người đầu tiên, ngoại trừ ba người này nhanh chóng lên đỉnh, những người còn lại liền phi thường chậm chạp.

Vương Ly Dao phán đoán một chút, tốc độ của những người còn lại nhanh nhất cũng phải ít nhất một hai tháng mới có thể

lên đỉnh, có những người chậm một chút e rằng còn phải mất một hai năm, thậm chí là mấy năm. Trong đó có một bộ phận nhỏ người, phỏng chừng mười năm cũng chưa chắc có thể lên được, sẽ bị đào thải ra ngoài.

Thấy thế, nàng cũng không đợi nữa, vung tay lên, liền cho nhóm thứ hai đi lên, sau đó lại là nhóm thứ ba.

Từng nhóm người vượt ải giống như thủy triều tuôn hướng kiếm lộ.

Có ít người rất nhanh đã trèo lên đỉnh, có ít người dừng lại ở kiếm lộ chậm rãi chịu đựng. Ngắn ngủn mấy tháng, tu sĩ xông kiếm lộ tất cả đều lên đường.

Một năm sau.

Hơn một trăm ba mươi người tề tụ ở phía trước Thông Thiên Kiếm Tháp.

Những thứ này đều là tương đối nhanh thông qua kiếm lộ đấy.

Dùng lời của Khí Linh Kiếm cung mà nói, mỗi người đều là nhân tài, đều là tồn tại có tư cách tấn chức Chân Tiên, ở trong Kiếm cung ít nhất cũng có thể làm đệ tử hạch tâm, tương lai đều là trưởng lão Kiếm cung!

Còn lại hiện tại còn chưa có cơ hội leo lên Kiếm cung, tương lai hơn phân nửa cũng chỉ có thể là đệ tử tinh anh và đệ tử bình thường.

Đến lúc này.

Khí linh kiếm cung mới hiểu được, vì sao Vương Hoàn Kiếm cùng Vương Bội Lan sau khi nghe nói chỉ có chín bộ tiên kiếm kinh, sắc mặt sẽ trầm trọng như thế.

Bởi vì tu sĩ trẻ tuổi tư chất huyết mạch không chênh lệch nhiều với hai người bọn họ, có chừng mười chín người.

Quan trọng nhất là, trong mười chín người này, còn có một số là vượt qua bọn họ, áp lực cạnh tranh vô cùng lớn.

Ngoại trừ tiên kinh, người cạnh tranh thánh đồ cũng vượt xa bình thường, như tiểu tiên quân Tư Đồ Ngọc Tuyền, Tuy Vân hoàng thái nữ thì không nói, những người cùng cấp bậc với Vương Cẩn Du đều có mấy người.

Phía trước đám người, mấy người trẻ tuổi phong thái trác tuyệt đang vây quanh Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao hơi ngửa đầu nhìn Thông Thiên Kiếm Tháp giống như một thanh kiếm sắc bén xông thẳng lên trời, thanh âm trầm trọng mà lạnh nhạt: “Sán Linh, Hô Lê, Cẩn Du, Hựu Tự nói, năm người chúng ta chớ quản bối phận, ai có thể lấy được Thánh Kiếm Đồ toàn bộ là dựa vào bản lĩnh của mình.”

Lời của Vương Ly Dao vừa nói ra.

Bốn nam nữ trẻ tuổi phía sau nàng vội vàng chắp tay, khoát tay: “Trấn Trạch Kiếm Cung này chính là tổ cô nãi nãi phát hiện, chúng ta có tài đức gì dám tranh đoạt với tổ cô nãi nãi?”

Bốn người này đương nhiên là Vương Côi Linh, Vương Côi Lưu, Vương Hựu Đạo, còn có bốn người Vương Cẩn Du, đều là những người trẻ tuổi có tư chất trác tuyệt, khí độ nổi bật.

【 Vương Côi Linh 】 chính là trưởng nữ, muội muội Vương Bảo Thánh do Vương Phú Quý và Chiêu Ngọc công chúa sinh ra. Lúc trước lúc sinh ra cũng có dị tượng trời giáng, xuất thân tiên thiên linh thể, được Xích Nguyệt Ma Triều sắc phong là 【 Nguyên Linh công chúa 】!

Nàng tự nhiên là người tranh đoạt Kiếm Thánh Đồ hữu lực lần này.

【 Vương Côi Hô 】 là phú quý và con gái của Vân Mộng Vũ, lúc sinh ra đã có 【 Nguyệt Hoa tiên linh thể 】, được Hàn Nguyệt tiên triều sắc phong làm 【 Nguyệt Hoa công chúa 】!

Tư chất huyết mạch của nàng không hề thua kém tỷ tỷ, cũng không kém hơn Vương Cẩn Du.

Về phần 【 Vương Hựu Hựu Đạo 】, lại là cháu đích tôn của Vương Ninh Hi, trời sinh chính là Nguyên Thủy Linh Thể, thuộc về đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc, đồng dạng không thua kém bất luận kẻ nào.

Bởi vậy, cho dù là Vương Ly Dao, nếu bỏ qua tu vi, cũng không dám nói mình nắm chắc.

Khí Linh Kiếm Cung ở một bên nhìn đám người trẻ tuổi này, nội tâm lại đang run nhè nhẹ.

Nàng chưởng quản Trấn Trạch Kiếm cung trăm vạn năm, không, trước mắt xem như hai trăm vạn năm rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kiếm cung quần anh hội như thế.

Những người này, mỗi người đều là thiên tài hàng đầu!

Kiếm Hoàng cung tổng cộng chỉ có bốn quyển đạo thư truyền thừa, cho dù toàn bộ đều ở đây, mỗi người phân phối một quyển vậy mà còn chưa đủ!

Nàng đã bao giờ trải qua những trận chiến như thế này?

Giờ này khắc này, nàng đã kích động đến sắp ngất xỉu.

Chỉ tiếc, Khí Linh Kiếm cung hoàn toàn không biết.

Tộc nhân ưu tú của Vương thị không chỉ có vậy, rất nhiều người căn bản không tham gia náo nhiệt, mỗi người bọn họ đều có theo đuổi và phương hướng của riêng mình, ở chỗ này cũng chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi.

Cũng bởi vậy có thể thấy được trình độ nội quyển nội bộ của Vương thị đã đạt đến mức độ nào.

Giữa đám đông, Vương Lung Yên ôm kiếm đứng đó, nhìn một màn này, vẻ mặt vui mừng.

Kiếm lộ này đối với nàng mà nói tự nhiên không vấn đề gì, nàng đi lên ngàn bậc thang này, cùng con đường bình thường không có gì khác nhau, một đường nghiền ép mà qua.

Bất quá, nàng sớm đã có được tinh hạch Ma Chủ, cùng thuộc tính của Dao Quang Kiếm Thánh Đồ cũng không hợp, lúc này đây tự nhiên cũng không có ý định cùng đám tiểu bối cạnh tranh Thánh Đồ.

Lần này nàng tới, chính là hộ pháp cho bọn tiểu bối, thuận tiện cọ cọ một chút phần thưởng.

Nhìn các tiểu bối Vương thị chiếm ưu thế trong rất nhiều người trẻ tuổi, mỗi người đều xuất sắc như vậy, trong lòng nàng đều tràn đầy vinh quang.

Những thứ này đều là tương lai của Vương thị.

…

Chương 33: Đó là bà nội ruột của ta đấy! Thêm tiền đó!

…

Trong thời gian một năm này, Vương Ly Dao cũng đã nhìn thấu các vị trí thiết bị bên trong Trấn Trạch Kiếm Cung, cùng với điều kiện và độ khó vượt ải của Thông Thiên Kiếm Tháp.

Trong rất nhiều Đạo Tông của Tiên Minh, so với tu vi thực tế của đệ tử trẻ tuổi, vẫn là càng coi trọng tiềm lực huyết mạch của các đệ tử.

Bởi vậy, Thông Thiên Kiếm Tháp cũng là khảo nghiệm ngộ tính của các đệ tử đối với kiếm đạo, cùng với huyết mạch tiềm lực vân vân.

Cân nhắc đến thực lực đệ tử xông Kiếm Tháp chênh lệch không đồng đều, Kiếm Tháp sẽ căn cứ tuổi thọ của thí nghiệm giả đến tự động xứng đôi thực lực Kiếm Linh, là dùng đệ tử tu vi cấp độ nào để xông vào Kiếm Tháp, độ khó đều là nhất trí đấy.

Sau khi tiến vào Kiếm Tháp, mỗi lần xông qua một cửa, đều sẽ đạt được ban thưởng tương ứng, xông cửa ải càng nhiều, ban thưởng liền càng nhiều, hơn nữa, càng đến tầng phía sau, ban thưởng lại càng phong phú. Nhất là tầng thứ mười trở lên, ban thưởng hoàn toàn không cùng một cấp bậc với phía trước.

Ngoài ra, Thông Thiên Kiếm Tháp cũng không hạn chế số lần xông quan. Đệ tử đã xông qua một lần, vẫn có thể tiến vào Thông Thiên Kiếm Tháp xông quan, chỉ bất quá lần tiếp theo tiến vào cũng không phải là từ tầng thứ nhất xông vào, mà là từ tầng thứ nhất thất bại kia bắt đầu.

Ban thưởng mỗi một kiếm tháp chỉ có thể nhận một người.

Cho nên trừ phi thực lực tiến bộ cực lớn, có nắm chắc xông qua cửa ải tiếp theo, nếu không lần nữa tiến vào kiếm tháp ý nghĩa không lớn.

Cũng chính bởi vì như thế, Kiếm Tháp này sớm xông vào muộn cũng không có bao nhiêu khác biệt, đi vào trước cùng đi

vào sau cũng không có gì khác nhau.

Vương Ly Dao quan sát một lát, đang chuẩn bị tùy ý chỉ người đi vào dò đường trước, Vương Hoàn Kiếm liền đứng ra trước một bước, hành lễ với những người khác với Vương Ly Dao, chủ động xin đi nói: “Các vị lão tổ trưởng bối, ta tuổi nhỏ thực lực yếu, ta xin đi dò đường.”

Vương Ly Dao suy nghĩ một chút liền vuốt cằm nói: “Hoàn Kiếm, con đi thử xem, vạn sự cẩn thận”

Vương Hoàn Kiếm lại thi lễ: “Đa tạ Ly Dao lão tổ quan tâm, nếu ta đánh không lại sẽ lập tức đầu hàng.”

Dứt lời, hắn liền cất bước đi tới cửa Kiếm Tháp, cất cao giọng nói: “Khí linh Kiếm cung, ta muốn xông vào Thông Thiên Kiếm Tháp.”

“Kiếm cung đệ tử chính thức Vương Hoàn Kiếm, như ngươi mong muốn.”

Giọng nói của Khí Linh Kiếm Cung vang lên.

Sau một khắc, trận pháp mặt ngoài kiếm tháp nhao nhao sáng lên, ánh sáng lộng lẫy của trận pháp chậm rãi nhộn nhạo ra, đại môn thạch chế nặng nề của kiếm tháp cũng theo đó chậm rãi mở ra, lộ ra cửa vào hắc động.

Vương Hoàn Kiếm không chút do dự, cầm kiếm tiến vào tầng thứ nhất Kiếm tháp.

Không gian tầng thứ nhất thập phần rộng lớn, trên đỉnh cùng chung quanh mặt tường hiện đầy từng đạo phù văn huyền ảo phức tạp, lộ ra thập phần thần bí.

Trong không gian, một hư ảnh kiếm linh chậm rãi ngưng tụ, bên người còn lơ lửng một thanh hư ảnh kiếm.

Vương Hoàn Kiếm quét thần niệm, nhất thời vui vẻ.

Có phải đối thủ này quá yếu rồi không?

Bất kể hắn thấy thế nào, kiếm linh này hình như cũng chỉ có tu vi Tử Phủ cảnh tầng sáu tầng bảy, trình độ thức tỉnh huyết mạch dường như cũng rất bình thường, cũng thức tỉnh đến tầng huyết mạch thứ sáu.

Nhưng cũng khó trách, tư chất của Vương Hoàn Kiếm rất ưu dị, thiên phú huyết mạch lại đạt đến Thiên Tử Ất đẳng, bởi vậy tốc độ tu luyện cực nhanh, đến mức tu vi trẻ tuổi đã đạt đến Thần Thông cảnh tầng tám, trình độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt đến tầng thứ chín, nhưng tuổi thật của y, kỳ thật cũng chỉ ba trăm tám mươi tuổi, trong một đám người vượt ải tuyệt đối là một nhóm nhỏ hơn.

Mà Thông Thiên Kiếm Tháp tầng thứ nhất này rõ ràng là khảo hạch chuẩn bị cho đệ tử tinh anh, đối với hắn mà nói tự nhiên độ khó rất thấp.

Ba hơi thở!

Chỉ trong thời gian ba hơi thở, Vương Hoàn Kiếm đã qua tầng thứ nhất.

“Chúc mừng ngươi, đệ tử chính thức của Kiếm Cung Vương Hoàn Kiếm. Ngươi thông qua được tầng thí luyện thứ nhất của Thông Thiên Kiếm Tháp, được thưởng 100 điểm tích lũy, thu được tư cách đổi Kiếm Điển một lần, được xưng vinh danh là 【 đệ tử tinh anh của Kiếm Cung 】.” Âm thanh của Khí Linh Kiếm Cung vang lên trong tầng thứ nhất.

【 Kiếm điển 】, cũng chính là bảo điển loại kiếm tu!

Bất quá, Kiếm Tháp này cũng không phải trực tiếp ban thưởng một bộ bảo điển, mà chỉ là thu hoạch tư cách trao đổi.

Lúc trước mọi người đã hiểu rõ, đồ vật trong Kiếm cung này dùng để đổi lấy điểm tích lũy, mỗi một điểm tích phân Kiếm cung, có thể đổi một viên cực phẩm linh thạch, hoặc là đan dược, tài liệu cùng giá trị, vân vân. Tích phân này do khí linh Kiếm cung phụ trách ghi chép, đệ tử Kiếm cung có thể tùy thời tra xét.

100 điểm điểm tích lũy, giá trị đại khái khoảng chừng 1 Tiên Linh Thạch.

Mà đổi một bộ kiếm điển cũng chính là cần 100 điểm tích lũy.

Tương đương với Vương Hoàn Kiếm lấy 100 điểm tích lũy này, có thể trực tiếp đi kiếm cung bảo khố đổi một bộ kiếm điển!

Nên biết, đây mới là cửa thứ nhất.

Không thể không nói, Thông Thiên Kiếm Tháp này tuyệt đối là đại thủ bút.

Hơi dừng một chút, để cho Vương Hoàn Kiếm có thời gian tiêu hóa thông tin, lúc này thanh âm của Khí Linh mới tiếp tục hỏi: "Xin hỏi có lập tức bắt đầu đợt thí luyện tầng thứ hai hay không?"

"Mở cửa tiếp theo." Vương Hoàn Kiếm Chí không ở trong bảo điển, tự nhiên là trực tiếp tiến vào cửa tiếp theo.

Kiếm linh ở cửa ải này hơi lợi hại một chút, nhưng đối với hắn mà nói thì độ khó không lớn, cũng nhẹ nhõm vượt ải.

Lần này, Vương Hoàn Kiếm thu hoạch 200 điểm tích phân, giá trị ước chừng hai viên Tiên Linh Thạch.

Bởi vậy có thể thấy được, tổng thể tông môn thời kỳ Tiên Minh vẫn rất có tiền, cho dù là Kiếm Cung ở địa khu xa xôi như Chấn Trạch Vực, cũng có tài nguyên dồi dào như thế.

Dù sao, cho dù Thần Vũ Thánh Minh đã phát triển hơn năm trăm năm, thực lực tổng thể đã đi lên một bậc thang, loại Tiên Linh Thạch này đối với gia tộc bình thường mà nói, vẫn là tài nguyên đỉnh thiên.

Cửa thứ ba, độ khó thoáng cái tăng vọt rất nhiều, lúc này đây thực lực kiếm linh xuất hiện đạt đến Thần Thông cảnh tầng một, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng tăng vọt đến tầng thứ tám! Hiển nhiên, đây đã là một tuyệt thế thiên kiêu cấp bậc Kiếm Linh Thần Thông cảnh.

Dù vậy, thực lực Kiếm Linh này so với Vương Hoàn Kiếm vẫn chênh lệch một mảng lớn. Hắn vẫn như cũ, nhẹ như mây gió vượt qua cửa ải, lại một lần nữa lấy được bốn trăm điểm tích phân làm phần thưởng.

Ngay sau đó chính là cửa thứ tư, ban thưởng của cửa ải này là 600 điểm tích lũy, cửa thứ năm, ban thưởng 800 điểm tích lũy.

Hai cửa này độ khó càng ngày càng cao, cũng may cũng không có giống như tầng thứ hai cùng tầng thứ ba xuất hiện tăng trưởng, hắn vẫn như cũ rất nhanh vượt qua cửa ải.

Cho đến cửa thứ sáu, đối thủ của hắn đã biến thành một Thần Thông cảnh tầng bốn tu vi, huyết mạch thức tỉnh đạt đến tầng

thứ tám đỉnh phong.

Vương Hoàn Kiếm cũng phải mất một phen động tay chân mới có thể đánh bại tên kiếm linh này.

“Chúc mừng Lân Lân, đệ tử tinh anh của Kiếm cung Vương Hoàn Kiếm. Ngươi thông qua được tầng thứ sáu Thông Thiên Kiếm Tháp thí luyện, ban thưởng 1000 điểm tích lũy, thu hoạch được tư cách trao đổi Tiên Kiếm Kinh một lần, xưng là Vinh Thăng là 【 đệ tử hạch tâm của Kiếm cung 】.”

Trong nháy mắt qua ải, tiếng chúc mừng do Khí Linh của Kiếm cung hóa thành lại vang lên giống như trước.

Vương Hoàn Kiếm sửng sốt, sau đó đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Hắn không nghe lầm chứ? Khí Linh vừa rồi nói là “Thu hoạch được tư cách một lần trao đổi Tiên Kiếm Kinh”? Tiên kinh cư nhiên tới dễ dàng như vậy sao?

Bất quá, sau khi kích động, hắn lại rất nhanh phản ứng lại.

Mặc dù Khí Linh cho hắn tư cách hoán đổi, nhưng mà đám phó bản lại không cho hắn tư cách này a!

Dự trữ Tiên Kiếm Kinh chỉ vẹn vẹn vẹn có chín bộ, nhưng người vượt ải có thể thông qua tầng thứ sáu thí luyện này lại chỗ nào cũng có, dựa vào cái gì mà Vương Hoàn Kiếm hắn là người đầu tiên đánh là có thể tùy tiện cầm tiên kinh a? Không có quy củ như thế, chẳng phải là lộn xộn rồi sao?

Hơn nữa theo hắn biết, muốn đổi Tiên Kinh cần rất nhiều điểm tích lũy, chút điểm tích lũy trong tay hắn như vậy cũng không đủ, cần phải chấp hành nhiệm vụ của Kiếm cung để tích góp điểm tích lũy.

Còn nữa, dựa theo ý tứ của các đại lão như Ly Dao lão tổ, dưới tình huống đều có nhu cầu đối với tiên kinh, cần phải xem tầng số của ai cao hơn, ai cao ai sẽ có tư cách ưu tiên hoán đổi. Ngoài ra, người đã kế thừa tiên kinh thì không tham gia cạnh tranh này.

Nếu như xuất hiện tình huống giống như xông quan, thì phải xem ai dùng thời gian ngắn, cùng với biểu hiện ở cửa ải thất bại, có quyền ưu tiên biểu hiện tốt.

Xem ra, kế tiếp hắn vẫn phải cố gắng thêm chút nữa, tranh thủ xông thêm mấy cửa ải nữa, nếu không cẩn thận xếp thứ chín thì hắn sẽ không thể lấy được Tiên Kinh nữa.

Đúng lúc Vương Hoàn Kiếm đang suy tư, thanh âm của Khí Linh lại vang lên: "Xin hỏi có nên lập tức bắt đầu thí luyện tầng thứ bảy không?"

Vương Hoàn Kiếm kịp phản ứng, lập tức thu liễm tâm thần: "Bắt đầu."

Đến cửa thứ bảy lại xuất hiện biến chất, thực lực kiếm linh xuất hiện trước mặt hắn đạt tới Thần Thông cảnh tầng năm. Quan trọng nhất là huyết mạch khí linh đã thức tỉnh đến tầng thứ chín sơ đoạn!

Phải biết rằng, kiếm linh trong Thông Thiên Kiếm Tháp này là quan tạp boss, kiếm ý của nó là tương xứng với cấp độ huyết mạch của bản thân, trình độ thức tỉnh huyết mạch càng cao, kiếm ý lại càng mạnh, sức chiến đấu thực tế thường thường mạnh hơn tu vi biểu hiện ra ngoài không ít.

Mà cửu trọng huyết mạch tương ứng với cường độ kiếm ý đã tương đối đáng sợ, nếu như không phải người xông cửa có ngộ tính kiếm đạo cực kỳ xuất sắc, cho dù thực lực cùng cấp độ huyết mạch giống nhau, cũng sẽ bởi vì kiếm ý mà bại trận.

Cũng may thực lực của Vương Hoàn Kiếm đã đến Thần Thông cảnh bát trọng, huyết mạch là đệ cửu trọng cao đoạn, vẫn chiếm cứ không ít ưu thế. Hơn nữa hắn từ nhỏ tu luyện khắc khổ, lại quanh năm ở Phá Diệt chi vực cùng các đại lão lăn lộn, sức chiến đấu phi thường không kém.

Sau khi đánh đấm một phen, Vương Hoàn Kiếm cố hết sức mới giết chết được đối thủ.

Bất quá vất vả của hắn cũng có hồi báo. Phần thưởng tích phân tầng thứ bảy trực tiếp tăng vọt đến trọn vẹn 5000 điểm! Đây tương đương với 5000 khối cực phẩm linh thạch, cũng chính là 50 miếng Tiên Linh Thạch ban thưởng!

Căn cứ quy tắc đoàn đội không thể đổi tiên kinh, nhưng mà có thể đổi linh thạch cùng tài nguyên khác a, gom góp lại đi, cũng có thể đi Thánh Vực mua một bộ tiên kinh rồi.

Khen thưởng phong phú như thế, cho dù là xuất thân hậu đãi, từ nhỏ Vương Hoàn Kiếm đã được tỉ mỉ bồi dưỡng cũng bắt đầu cảm thấy kích động và phấn chấn.

Hắn nghỉ ngơi một chút, hồi khí, liền bắt đầu xông lên tầng thứ tám.

Lúc này đây, thực lực đối thủ của hắn đạt đến Thần Thông cảnh tầng sáu, huyết mạch lại là đệ cửu trọng trung đoạn, độ khó lại gia tăng một mảng lớn.

Tuy nhiên, so với Vương Hoàn Kiếm vẫn hơi kém nửa bậc.

Đây là một trận chiến hơi có vẻ gian nan!

Vương Hoàn Kiếm mặc dù thắng, nhưng sau khi đánh xong cũng đã mệt mỏi thở hồng hộc, trực tiếp lăn một vòng ngồi xuống bắt đầu ăn uống Linh thực, cũng nuốt đan dược khôi phục huyền khí và thể năng.

Tuy nhiên, mức độ phong phú của phần thưởng lần này cũng chính là so với vất vả của hắn. Lần này vượt ải, Kiếm Tháp ước chừng ban thưởng 1 vạn điểm tích lũy, tương đương 1 khối Hỗn Độn Linh Thạch!

Mà giá đổi Tiên Kiếm Kinh trong bảo khố của kiếm cung, cũng chính là 1 vạn điểm tích lũy.

Đáng tiếc, chỉ có ở bài danh cuối cùng, sau khi Vương Hoàn Kiếm thu hoạch được tư cách đổi tiên kinh bên trong đoàn đội, mới có thể đi đổi tiên kinh, nếu không, hắn sợ là sẽ nhịn không được hiện tại ly khai kiếm tháp, trước đi đem tiên kinh đổi rồi nói sau.

Sau khi khôi phục một phen, nguyên khí của Vương Hoàn Kiếm liền tràn đầy bắt đầu trùng kích lên tầng kiếm tháp thứ chín.

Thực lực Kiếm Linh tầng này đã phi thường đáng sợ, thực lực đã giống như Vương Hoàn Kiếm đạt đến Thần Thông cảnh tầng thứ tám, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng đạt tới tầng thứ chín cao đoạn!

Thực lực tổng hợp đã tương đương với Vương Hoàn Kiếm Kỳ.

Trận này, Vương Hoàn Kiếm tự nhiên là đánh vô cùng cố sức, nhiều lần nguy hiểm suýt chút nữa thất bại, cũng may, dựa vào

kinh nghiệm nhiều năm rèn luyện của hắn, cùng với thu hoạch lúc trước xông kiếm lộ, lại thêm hiện trường phỏng đoán học tập kiếm ý cùng đấu pháp Kiếm Linh… Hắn cuối cùng là ổn định.

Mất trọn vẹn ba ngày ba đêm, ngay cả sức bú mẹ cũng dùng tới, hắn mới vô cùng khó khăn đánh bại đối thủ.

Lúc này hắn đã xụi lơ trên mặt đất, vết thương trên người cũng là một thân, thoạt nhìn chật vật vô cùng.

Lúc này, thanh âm kích động của Khí Linh Kiếm cung đã vang lên bên tai hắn: "Chúc mừng ngươi, đệ tử hạch tâm Kiếm cung - Vương Hoàn Kiếm. Ngươi đã thông qua được tầng thí luyện thứ chín của Thông Thiên Kiếm tháp, ban thưởng 350 điểm tích lũy, thu hoạch một lần Kiếm Thánh đồ đổi tư cách, được xưng vinh danh là đệ tử thân truyền Kiếm cung 】. Xin hỏi ngươi có lập tức bắt đầu tầng thí luyện thứ mười hay không?"

Khó trách khí linh Kiếm cung kích động.

Trấn Trạch Kiếm Cung trăm vạn năm, không, là hai trăm vạn năm lịch sử, người có thể xông qua cửa ải thứ chín của Kiếm Tháp tổng cộng cũng không quá mười lăm vị, đây là vị thứ mười sáu!

Mà giờ khắc này, Vương Hoàn Kiếm cũng đã quên cả thương thế của mình, trong lòng tràn đầy mắt chỉ còn lại một câu nói duy nhất, "Lấy được một lần Kiếm Thánh Đồ đổi tư cách"!

Hắn có chút muốn khóc.

Thứ này hắn chỉ suy nghĩ thôi, có lần nào đạt được hắn? Lần này, hắn có thể lấy được tiên kinh đã là không tệ rồi.

Bất quá điểm tích lũy ban thưởng ngược lại là đủ phong phú, tương đương với 3 miếng Hỗn Độn Linh Thạch rồi, đi Thánh Vực như thế nào cũng đủ mua Tiên Kinh rồi.

Hơn nữa, kế tiếp tầng thứ mười này hắn khẳng định là không thông qua được.

Nhưng mà thông qua cũng phải đánh, bởi vì cái này liên quan đến danh sách đổi Tiên Kiếm Kinh của hắn! Ở tầng thứ mười kéo càng lâu, đánh càng đặc sắc, hắn ở trong danh sách trao đổi sẽ càng đi lên phía trước.

Bởi vì lần này bị thương tương đối nặng, hắn lần này tiêu hao không ít đan dược chữa thương cao cấp, trọn vẹn dùng vài ngày mới khôi phục trạng thái đầy đà, mở ra Thông Thiên Kiếm Tháp tầng thứ mười!

Kiếm linh tầng thứ mười, tự nhiên lại trở nên mạnh mẽ!

Lần này tu vi của Kiếm Linh ở Thần Thông cảnh đệ bát trọng đỉnh phong, huyết mạch đạt đến đệ cửu trọng đỉnh phong! Vô luận là tu vi hay huyết mạch đều đã áp chế Vương Hoàn Kiếm gần nửa.

Cảm nhận được cổ kiếm ý tản mát ra trên thân kiếm linh, Vương Hoàn Kiếm liền cảm giác áp lực núi lớn.

Hắn liều mạng kiên trì một ngày một đêm, rốt cuộc bại trận. Đáng tiếc hắn không thể kế thừa tiên kinh, nếu có tiên kinh hỗ trợ tăng huyết mạch lên, nói không chừng hắn còn có thể liều mạng với đối thủ.

Bất quá không quan hệ, chỉ cần lần này biểu hiện tốt tranh thủ đến tiên kinh, lần sau hắn còn có cơ hội, có thể chờ tiêu hóa tiên kinh sau lại đến đánh tầng thứ mười, bảo đảm không đủ liền có thể đánh qua.

Khí linh Kiếm cung cũng là bộ dáng thập phần tiếc hận.

Trấn Trạch Kiếm cung lập cung hai trăm vạn năm, người đánh qua tầng thứ mười, chỉ có ba người!

Mà ba người này đều không ngoại lệ, cuối cùng đều trở thành nhân vật cấp bậc Kiếm Thánh, mà thực lực ở cùng giai cũng xem như mạnh mẽ.

Tiềm lực của tên đệ tử được gọi là “Vương Hoàn Kiếm” này quả thật không tệ, đáng tiếc vẫn kém hơn một bậc.

Mà ngay lúc khí linh Kiếm cung tiếc hận, Vương Hoàn Kiếm cũng đã bị truyền tống ra khỏi Thông Thiên Kiếm Tháp.

Bên ngoài kiếm tháp, các tiểu đồng bọn cũng đã sớm đợi lâu, vừa thấy hắn đi ra, mọi người lập tức vây quanh hỏi han ân cần một phen, thuận tiện hỏi thăm một chút cảm thụ cùng kinh nghiệm thực tế của hắn.

Tuy rằng bên ngoài Thông Thiên Kiếm Tháp, cũng có đại tinh mạc có thể quan sát hết thảy phát sinh trong quá trình thí

luyện, nhưng cảm thụ thực tế của bản thân kinh nghiệm giả hiển nhiên sẽ càng thêm trực quan so với những người đứng xem như bọn hắn.

Giờ phút này, Vương Hoàn Kiếm cũng đã khôi phục tâm tình, nhất định không giấu tiểu đồng bạn chia sẻ kinh nghiệm.

Tuy rằng thua ở tầng thứ mười, nhưng lần này hắn đạt được ban thưởng cũng cực kỳ phong phú.

Hắn vừa rồi lén tính toán, lần này tổng cộng thu được 48100 điểm tích lũy của Kiếm Cung, cũng thu hoạch 1 lần bảo điển, 1 lần tiên kinh, 1 lần Thánh Đồ đổi tư cách.

Nhưng hiện tại hắn ngay cả bảo điển cũng không thể đi đổi, dù sao hắn cũng đã sớm kế thừa bảo điển, những bảo điển trong bảo khố ưu tiên lưu lại cho người có nhu cầu, cự tuyệt người tham lam đã có bảo điển.

Nhưng cho dù không tính tư cách hối đoái này, chỉ riêng điểm tích phân 4100 điểm kiếm cung kia, cũng đã đủ chấn động nhân tâm.

Đây là ước chừng 491 viên Tiên Linh Thạch, gần 5 viên Hỗn Độn Linh Thạch a!

Nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy, đủ để mời Thánh Tôn ra tay một lần. Nếu không mời Thánh Tôn, chỉ riêng việc tự tu luyện đã đủ cho hắn tu luyện mấy trăm năm.

Ban thưởng phong phú và trò chơi vượt cửa thú vị như vậy, cũng điều động tính tích cực của mọi người, mọi người đều xoa tay chuẩn bị xông vào một lần.

Nhưng Vương Lung Yên lại nói: “Vì tránh kéo dài thời gian lâu, có khả năng phức tạp, chúng ta dựa theo tư chất sắp xếp thứ tự, thánh tử thánh nữ ưu tiên khiêu chiến, trước tiên bắt Thánh Đồ vào tay rồi nói sau. Khặc khặc, các ngươi lên trước! Ta làm đội sổ.”

Vương Lung Yên cũng sợ mình biểu hiện quá mạnh mẽ, tạo thành áp lực to lớn cho bọn nhỏ. Hơn nữa nàng cố kỵ cũng đúng, ở trong Phá Diệt chi vực này không thiếu nhất chính là ngoài ý muốn, vẫn là nhanh chóng cầm đồ tốt nhất đi rồi nói sau.

“Vẫn là để ta đánh một trận đi.” Vương Cẩn Du cảm thấy mình không có hi vọng quá lớn để lấy được Thánh Đồ, nên dứt khoát chủ động xin đi giết giặc đầu tiên.

Mọi người đương nhiên không có ý kiến.

Rất nhanh, Vương Cẩn Du là người thứ hai vượt ải bước vào Thông Thiên Kiếm Tháp.

Lúc này nàng sáu trăm tám mươi tám tuổi, gặp phải địch nhân tự nhiên khác với Vương Hoàn Kiếm ba bốn trăm tuổi.

Kiếm linh của tầng kiếm tháp thứ nhất tự động ngưng tụ, tu vi trực tiếp đạt tới Thần Thông cảnh tầng ba, trình độ thức tỉnh huyết mạch là tầng thứ tám cao đoạn!

Bỏ ra thời gian ba hơi thở, nàng bắt đầu xông lên tầng thứ hai.

Tuy nàng luôn miệng nói mình không có hy vọng gì về thánh đồ, nhưng ai lại không có ý đồ với thánh đồ chứ? Lỡ may mắn trúng thưởng thì sao?

Dù cho hy vọng khá nhỏ, nàng vẫn dùng hết toàn lực, tranh thủ biểu hiện xuất sắc.

Sau đó, nàng một đường thế như chẻ tre giết vào tầng thứ chín, lấy được thân phận đệ tử thân truyền.

Đến tầng thứ mười, đối thủ kiếm linh của nàng lại lợi hại hơn rất nhiều, đạt đến Lăng Hư cảnh tầng ba, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng đã đến tầng thứ mười đỉnh phong.

Vương Cẩn Du đánh hơi vất vả, nhưng vẫn đánh thắng.

Sau khi đánh thắng, giọng nói của Khí Linh rõ ràng kích động hơn rất nhiều.

Đây chính là thành tích trước tứ trong lịch sử Kiếm cung a! Một người đánh bại tầng thứ mười chính là Dao Quang Kiếm Thánh khi còn trẻ.

Dựa theo quy củ, Kiếm Tháp một hơi ban thưởng 10 vạn điểm tích lũy.

Muốn đến nhà kho đổi linh thạch, có thể trực tiếp đổi 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Không thể không cảm khái một câu, thời kỳ Tiên Minh tông môn thật sự dư thừa tài nguyên. Hiện tại những thế lực động thiên Thánh Vực kia, làm sao có thể một lần xuất ra nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy để ban thưởng cho đệ tử?

Lúc trước Vương Ly Từ đi đạo cung gặp mặt Thái Sơ Đạo Chủ, lễ gặp mặt lấy được cũng chỉ là một món tiên khí mà thôi.

Tuy nhiên, tầng thứ mười hiển nhiên còn chưa phải cực hạn của Vương Cẩn Du.

Nắm chặt thời gian nhanh chóng khôi phục, nàng bắt đầu xông lên tầng thứ mười một!

Lần này kiếm linh đối trận, tu vi ở Lăng Hư cảnh tầng ba đỉnh phong trái phải, huyết mạch lại đạt đến thập nhất trọng sơ đoạn, so với tầng thứ mười kiếm linh lại có biến hóa về chất.

Mặc dù Vương Cẩn Du vẫn chiếm chút ưu thế như trước, nhưng lại đánh vô cùng vất vả, đánh suốt một ngày một đêm mới coi như miễn cưỡng đánh thắng Kiếm Linh.

Kết quả này vừa ra, Khí Linh Kiếm Cung lập tức trở nên vô cùng kích động, giọng nói cũng hưng phấn không thôi: “Chúc mừng ngươi, đệ tử thân truyền của Kiếm Cung - Vương Cẩn Du. Ngươi thông qua tầng thí luyện thứ mười một của Thông Thiên Kiếm Tháp, phá vỡ ghi chép lịch sử của Kiếm Cung Trấn Trạch, ban thưởng điểm tích lũy 25 vạn điểm. Tên của ngươi, sẽ khắc sâu vào lịch sử Kiếm Cung.”

“Xin hỏi ngài có lập tức bắt đầu thí luyện tầng thứ mười hai hay không?”

“Phá vỡ kỷ lục lịch sử không có phần thưởng sao?” Vương Cẩn Du ngồi dưới đất, hữu khí vô lực hỏi.

“Ách…”

Sự hưng phấn của khí linh Kiếm cung lập tức lạnh lẽo như bị dội một chậu nước lạnh.

Nàng chần chờ một hồi lâu, mới yếu ớt nói: “Không có thiết lập tương tự, nhưng đây là một loại vinh quang vô thượng.”

Kỷ lục phá lại không có khen thưởng thêm, bình đánh giá sai!

Vương Cẩn Du không để ý đến nàng nữa.

Nàng cứ như vậy ngồi dưới đất, nhanh chóng ăn thịt nướng Hư Không thú thập tam giai, nuốt đan dược, để nhanh chóng khôi phục thể lực và huyền khí, dù sao phía sau còn có chiến đấu càng thêm hung hiểm chờ nàng.

Nghỉ ngơi hơn nửa ngày, nàng mới hoàn toàn khôi phục trạng thái, mở ra mười hai tầng thí luyện.

Trong mười hai tầng, Vương Cẩn Du đụng phải Kiếm Linh cực kỳ khó chơi, tu vi giống như Lăng Hư cảnh tầng bốn, huyết mạch là tầng thứ mười một trung đoạn, cũng giống như nàng.

Trận đấu này, nàng ước chừng đánh ba ngày ba đêm mới miễn cưỡng chiến thắng.

Sau khi đánh xong, nàng đã xụi lơ trên mặt đất, bên tai truyền đến giọng nói của Khí Linh: "Chúc mừng ngươi, đệ tử thân truyền của Kiếm cung Vương Cẩn Du. Ngươi đả thông tất cả tầng số của Thông Thiên Kiếm Tháp, phá vỡ ghi chép lịch sử của Trấn Trạch Kiếm Cung, ban thưởng 50 vạn điểm…"

Phía sau vẫn còn một đống lời, Vương Cẩn Du hoàn toàn không thèm để ý.

Lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm.

Đã thông!

Cuối cùng cũng đả thông rồi.

Nhưng mà, sau khi mừng rỡ, nàng lại nhịn không được bi ai.

Nàng ngay cả Thông Thiên Kiếm Tháp cũng đả thông rồi. Nếu là ở thời kỳ Tiên Minh, thành tích bái sư Kiếm Hoàng như vậy là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng hiện tại, nàng lại chưa chắc đã lấy được Thánh Kiếm Đồ.

Sao nàng lại thảm như vậy?

Ở trong lòng thở dài một tiếng thật sâu, nàng qua loa đem chỗ bị thương nặng trước trị liệu một chút, liền thay đổi quần áo, để cho khí linh Kiếm cung đem mình truyền tống ra khỏi Kiếm Tháp.

Sau khi chữa thương khôi phục có thể đi ra ngoài thì từ từ, nàng vẫn là không chiếm chỗ, trước tiên đi ra lưu lại kiếm tháp cho vị tiếp theo.

Người tiếp theo là Vương Hựu Đạo.

Tổng thể tố chất của hắn không khác Vương Cẩn Du bao nhiêu, cuối cùng cũng sẽ thông quan tầng mười hai, nhưng tiêu hao thời gian lâu hơn Vương Cẩn Du một canh giờ!

Được rồi, xuất hiện người đầu tiên bị đào thải bị loại.

Sau đó là Nguyệt Hoa công chúa Vương Côi Hô, Nguyên Linh công chúa Vương Côi Linh, con gái của hai vị Vương Phú Quý. Hai người bọn họ cũng đả thông mười hai tầng, nhưng so với Vương Cẩn Du thì tốn hơn nửa canh giờ.

Thấy thế, không ngờ Vương Cẩn Du lại sinh ra một chút hi vọng.

Đáng tiếc, hy vọng này của nàng rất nhanh liền tan biến.

Bởi vì kế tiếp, đến phiên Vương Ly Dao ra sân.

Không giống những người khác gập ghềnh, nàng trực tiếp một đường thế như chẻ tre giết đến tầng mười hai, chỉ hao tốn nửa ngày đã chém giết kiếm linh tầng mười hai, lấy thành tích không thể bàn cãi, giành lấy thành tích nội quyển đệ nhất!

“Khặc khặc, chúc mừng ngươi đã nhận được tư cách đổi Thánh Kiếm Đồ.” Vương Lung Yên cực kỳ hài lòng nhìn Vương Ly Dao.

Nói xong, nàng lại nhìn về phía những đứa nhỏ khác, trấn an nói: “Các ngươi đều là hài tử ưu tú của Vương thị, lần này đừng nhụt chí, phá diệt khu vực lớn như vậy, chung quy sẽ có cơ hội lấy được Thánh Đồ.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Mọi người đồng thời đáp ứng.

Lúc này, ngoại trừ Vương Lung Yên ra tất cả Thánh tử Thánh nữ đều đã hoàn thành thí luyện, kế tiếp, liền đến phiên Vương Lung Yên.

Vương Lung Yên ôm kiếm vào Kiếm tháp.

Trước sau chưa đầy hai canh giờ, nàng đã lấy đi đại lượng điểm tích lũy từ trong Kiếm Tháp đi ra, hơn nữa còn là một bộ phong đạm vân khinh.

Thành tích kinh khủng như vậy khiến tất cả mọi người đều tặc lưỡi.

Lung Yên lão tổ thật không hổ là trụ cột siêu cấp của gia tộc!

Tuy rằng thành tích của mọi người đều là mười hai tầng, nhưng chênh lệch giữa mười hai tầng này và mười hai tầng là rất lớn.

Người khác tầng mười hai là vì chỉ có thể xông qua tầng mười hai, mà tầng mười hai của Lung Yên lão tổ lại bởi vì Thông Thiên Kiếm Tháp của Trấn Trạch Kiếm Cung chỉ có mười hai tầng.

Nếu như Kiếm Tháp có mười ba tầng, mười bốn tầng, nói không chừng đều không ngăn được lão tổ tông.

Khí Linh Kiếm Cung càng sợ đến ngây người, nhịn không được lẩm bẩm nói: “Trấn Trạch Kiếm Cung chúng ta đây là muốn quật khởi a! Chỉ có thiên phú kiếm đạo này, nếu Thiên Ma Kiếm Hoàng đại nhân nhìn thấy Vương Lung Yên, còn không cầu xin thu nàng làm đồ đệ sao?”

Đáng tiếc khí linh không biết là, Lung Yên lão tổ từ mấy trăm năm trước đã chiếm được tinh hạch của Tu La Ma Chủ. Sau khi hấp thu xong năng lượng trong ma hạch, nàng cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt, mà những năm gần đây nàng cũng một mực cố gắng tìm hiểu pháp tắc trong ma hạch.

Bản thân nàng ngộ tính là tốt rồi, trải qua nhiều năm như vậy mặc dù còn không có thành công lĩnh ngộ ra Thánh Đồ, nhưng cũng đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Bây giờ nàng chỉ thiếu một cơ hội là có thể lĩnh ngộ ra thánh đồ, thực lực đương nhiên không cùng cấp độ với đám người Vương Ly Dao.

May mà Vương Lung Yên cũng không rảnh để ý tới Khí Linh Kiếm cung.

Vì phòng ngừa đêm dài lắm mộng, nàng vừa ra khỏi kiếm tháp liền dẫn mọi người đi đến khố phòng kiếm cung tiêu hết điểm,

ngoại trừ đem Dao Quang Kiếm Thánh Đồ đổi ra, còn cầm đủ bảy bộ tiên kiếm kinh.

Dù sao cũng không nói ai hối đoái được thì chỉ có thể cho ai dùng, trước tiên đổi ra rồi nói sau.

Về phần những người còn lại thì tiếp tục xông vào Thông Thiên Kiếm Tháp.

* * * * * *

Mà ngay khi Vương thị oanh oanh liệt liệt nhổ lông dê Trấn Trạch Kiếm Cung.

Thánh vực, Đông Hà Thần châu.

Đạo Cung Thái Sơ.

Mấy năm trước Thái Sơ Đạo Chủ đánh với Niết Bàn Phật Chủ của Tây Nhược Thần Châu một trận, tuy cho đối phương một bài học, nhưng bản thân cũng bị chút thương nhẹ. Đương nhiên, Niết Bàn Phật Chủ bị thương nặng hơn hắn là được.

Cân nhắc đến bản thân bị thương không nặng, Thái Sơ Đạo Chủ cũng không nỡ tiêu hao 【Sinh Tử Đạo Đan】 vốn đã không nhiều, mà lựa chọn bế quan chữa thương.

Bất quá, trong đạo cung công việc rất nhiều, hắn cũng không thể triệt để bế quan, bởi vậy trong mấy trăm năm này, hắn thỉnh thoảng sẽ bế quan trị thương một hồi, sau đó lại đi ra xử lý sự vụ đạo cung, lặp đi lặp lại như thế.

Làm như vậy, tiến độ chữa thương tất nhiên không được tốt lắm, cũng may hắn bị thương không nặng, cho dù chậm rãi mài giũa như vậy, thương thế cũng đã tốt gần một nửa.

Dù sao đến tuổi của hắn, tu vi cũng đã sớm không thể lên được, cũng không giống người trẻ tuổi phải tranh thủ thời gian tu luyện tấn cấp, luyện chế loại đan dược cấp bậc Sinh Tử Đạo Đan này không dễ dàng, tự nhiên là có thể giảm bớt một người.

Ngày hôm đó.

Thái Sơ Đạo Chủ chữa trị xong một đợt thương tích, lại xuất quan.

Sau khi xử lý xong đại khái các sự vụ đọng lại trong mấy chục năm nay, hắn tiện tay cầm lấy tạp chí chân tướng đệ tử trong cung đưa tới lật xem.

Mặc dù tạp chí này không có dinh dưỡng gì, còn luôn bát quái bảo bối đồ nhi của hắn, nhưng dùng để thư giãn một chút vẫn là không tệ lắm.

Nhưng mà, nhìn một chút, sắc mặt của hắn bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

【Chân tướng 】 kỳ mới nhất này, người bên ngoài không cảm giác được huyền diệu trong đó, nhưng hắn lại phát hiện một số chỗ không thích hợp.

Lập tức, hắn liền phái người bắt lấy Vương Bảo Quang.

“Đệ tử Vương Bảo Quang, bái kiến Đạo chủ.”

Ở trước mặt Đạo Chủ, Vương Bảo Quang có vẻ thành thật dị thường.

Thái Sơ Đạo Chủ nhìn lướt qua Vương Bảo Quang, lại phát hiện không biết từ lúc nào nhẫn trữ vật của hắn đã đổi thành cấp 【 Thánh khí 】.

Khóe mắt hắn giật một cái: “Tiểu tử thối nhà ngươi, gần đây kiếm không ít a.”

“Làm ăn nhỏ không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.” Vương Bảo Quang cười hắc hắc, không chút đỏ mặt nịnh nọt, “So với tài sản của đạo chủ ngài, kém quá xa.”

“Nhìn tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh kiếm tiền đấy, không bằng, bản Đạo Chủ giao truyền thừa đạo cung cho ngươi cai quản, thế nào?” Thái Sơ Đạo Chủ nhìn hắn, sâu kín nói.

Ánh mắt Vương Bảo Quang sáng lên, lập tức đánh rắn lên gậy nói: “Thật sao? Được được, Vương Bảo Quang ta nhất định sẽ không phụ sự tin cậy của sư tôn, chắc chắn sẽ dùng đạo cung…”

“Cút ngươi đi “sư tôn”, cút xa hơn cho ta!” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận đến mức chửi ầm lên, “Nói ngươi tới đạo cung, liền làm hỏng hết bầu không khí đảo Vân Bằng, bây giờ lão già Vân Bằng kia cũng theo ngươi chui vào trong mắt tiền. Bây

giờ đạo cung to như vậy mà ngươi cũng khiến cho lòng người bàng hoàng, nếu ta thật sự giao đạo cung cho ngươi chấp chưởng, ta dám cam đoan ngươi có thể đem trời lật tung."

Vương Bảo Quang bị chửi nhưng không rên một tiếng, trong lòng im lặng.

Nếu không định giao đạo cung cho ta quản lý, vậy ngươi ở trong này làm gì? Không có việc gì trêu chọc ta vui vẻ!

Mắng xong, Thái Sơ Đạo Chủ mới thoáng nguôi giận, ngược lại nhớ tới chính sự.

Hắn cầm lấy chân tướng của tạp chí nói: "Xú tiểu tử, mấy bài đăng này của ngươi có phải là thật không?"

"Đạo chủ, ngươi đang vu oan chiêu bài của chúng ta." Vương Bảo Quang lập tức nghiêm khắc kháng nghị, nói: "Ngươi có thể vũ nhục nhân cách của ta, nhưng không thể nghi ngờ tiết tháo của [Chân tướng]."

"Được, ta hỏi ngươi." Thần sắc Thái Sơ Đạo Chủ thoáng cái trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Cô nương ngươi viết tên giả là "Nhược Linh", là nương tử Thủ Triết lão tổ nhà ngươi. Nàng vậy mà có được thánh đồ và thánh khí, còn có một thân nguyên thủy huyền khí vô cùng tinh thuần, có thể phối hợp với một vị Thánh Tôn triệt để đánh bại Cửu Tiêu Thánh Tôn, nhưng lời nói thật?"

Tạp chí chân chính có chút không rõ ràng đối với những gì đã viết trong trận chiến này, bao gồm cả chủng loại Thánh đồ của nương tử thần bí của Vương Thủ Triết, Thánh khí là cái gì, đều đã từng cầm qua một bút, nhưng Thái Sơ Đạo Chủ vẫn cảm thấy có gì đó khác thường.

"Lão tổ nãi nãi của ta không thích xuất đầu lộ diện, bởi vậy đã xóa đi một vài miêu tả không cần thiết. Có điều, bà nội của ta đúng là huyết mạch Nguyên Thủy vô cùng tinh thuần." Vương Bảo Quang thành thật nói.

Phải biết rằng, cho tới bây giờ điều hắn sợ nhất cũng không phải là lão tổ gia gia Vương Thủ Triết, mà là lão tổ nãi nãi nhà mình. Hắn dám tùy tiện viết bát quái của lão tổ gia gia, cùng lắm thì sau này sẽ bị đánh một trận, nhưng tin tức của bà nội

lão, hắn cũng là sau khi trưng cầu qua ý kiến của lão tổ nãi nãi mới dám viết lên.

Cũng bởi vì vậy, phần tin tức này lộ ra không rõ ràng, nhưng nội dung khẳng định là thật.

Nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng Thái Sơ Đạo Chủ khẽ run.

Hắn hít một hơi, thật không dễ dàng gì mới áp chế nỗi lòng, trầm giọng nói: "Ngươi đã nói qua, có hình ảnh chân thực làm bằng chứng, ngươi cầm hình ảnh này cho bổn tọa xem một chút."

"Vậy không được, đây chính là lão tổ nãi nãi của ta." Vương Bảo Quang nhất thời vô cùng nghiêm túc: "Đạo chủ ngài cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không cho."

"Năm viên Hỗn Độn Linh Thạch." Thái Sơ Đạo Chủ dùng tiền để ép người nói.

"Đạo chủ, ngươi đây là đang vũ nhục Vương Bảo Quang ta sao? Đó chính là lão tổ nãi nãi ruột thịt của ta!" Vương Bảo Quang tức giận đến trợn tròn hai mắt, phẫn nộ nói: "Hai mươi Hỗn Độn Linh Thạch, thiếu một cái cũng không cho xem!"

Phốc!

Thái Sơ Đạo Chủ suýt nữa phun một ngụm máu tươi chết.

…

Chương 34: Thái Sơ Đạo Chủ giá lâm biệt viện Quy Nguyên.

…

“Tiểu tử thối, bổn tọa là Đạo Chủ!” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận không nhẹ, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bảo Quang.

“Đạo chủ thì sao?” Vương Bảo Quang tỏ vẻ không sao cả: “Đạo chủ có thể ép mua ép bán sao? Đồ đạc của ta bán bao nhiêu tiền, đương nhiên là ta tự quyết định.”

Hắn đã sớm ước định rồi. Giá hai mươi Hỗn Độn Linh Thạch đối với Thánh Tôn mà nói là một khoản tiền khổng lồ, nhưng với gia tài của Thái Sơ Đạo Chủ, chút Hỗn Độn Linh Thạch ấy vẫn chưa tới mức thương gân động cốt.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Thái Sơ Đạo Chủ, ám chỉ nói: “Hơn nữa, ta cũng không phải đồ đệ của ngài, di sản của ngài và Đại Đạo Cung to lớn này cũng sẽ không giao cho ta… Đương nhiên, nếu ngài nhận ta làm thân truyền…”

“Được rồi, được rồi, hai mươi thì hai mươi.” Thái Sơ Đạo Chủ mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ cắt ngang hắn, lập tức phất phất tay, đem hai mươi Hỗn Độn Linh Thạch ném vào trong ngực hắn, vừa nghiêm túc dặn dò một câu, “Tiền đừng chà đạp lung tung, đừng mua chút ít đồ vật loè loẹt. Lấy tình huống của ngươi hôm nay, tăng thực lực cùng nội tình của mình lên mới là chính đạo, trên đời này chung quy là thực lực vi tôn, những thứ khác đều là hư.”

Hắn có thể cho Hỗn Độn linh thạch này, thứ nhất là sốt ruột muốn biết chân tướng, thứ hai, cũng là bởi vì hắn rất xem trọng tương lai của Vương Bảo Quang, ít nhiều cũng có ý định nâng đỡ một chút, hi vọng tương lai hắn có thể trở thành trụ cột Nhân tộc.

Về phần thu hắn làm thân truyền… Chỉ là suy nghĩ một chút, da đầu hắn đã bắt đầu tê dại rồi.

Với tình huống hiện tại, Vương Bảo Quang cũng sắp lật trời rồi, nếu thu hắn làm thân truyền, bảo hắn kéo da hổ thân truyền của đạo chủ lên thì biết làm sao đây?

“Ha ha, đa tạ đạo chủ. Vẫn là đạo chủ có thế cục lớn, hào phóng lắm!” Vừa lấy được tiền, Vương Bảo Quang lập tức mặt mày hớn hở.

Hắn nhanh chóng đếm số lượng Hỗn Độn linh thạch, thu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó mặt đầy nịnh nọt lấy ra thiết bị lưu ảnh và Lưu Ảnh bàn giao cho Thái Sơ đạo chủ: “Lão nhân gia ngài cứ từ từ xem, có gì không hiểu ta có thể giải thích bất cứ lúc nào.”

Kỳ thật, hắn dám lấy ra vào lúc này, tự nhiên là sớm đã được ngầm đồng ý. Chuyện lúc trước của lão tổ nãi nãi, là sớm muộn phải giải quyết. Mà trước mắt, vốn là thời cơ tốt nhất.

Thấy Tiền Nhãn khai hỏa cẩu đồ vật này, biến đổi sắc mặt thật đúng là nhanh ~

Thái Sơ Đạo Chủ thầm nghĩ “Hừ” một tiếng, lập tức chuyên chú xem lưu ảnh, kết quả càng xem, sắc mặt của hắn càng biến đổi khó lường.

Nếu như nói, ban đầu trong lòng của hắn chỉ là có vài phần suy đoán, hình ảnh trước mắt lại làm cho trái tim của hắn trong nháy mắt cuồng loạn lên.

Chỉ thấy bên trong hình ảnh lưu ảnh, hư ảnh Nguyên Thủy Thánh Đồ đang lơ lửng giữa không trung, khí tức huyền diệu của nữ tử đang lơ lửng trên đỉnh đầu nàng, không ngừng gia trì Thiên Đạo pháp tắc cho nàng, Nguyên Thủy Thánh Kiếm trong tay nàng kích động lên từng đạo kiếm quang kinh khủng, vung vẩy giống như Nguyên Thủy Nữ Thần giáng lâm!

Đạo thân ảnh này, dần cùng hình tượng lúc còn trẻ trong lòng hắn chồng chất lên.

Linh Lam học tỷ!

Chỉ một thoáng, Thái Sơ Đạo Chủ phảng phất trở lại thời thiếu niên, giống như khi đó, nhìn Linh Lam học tỷ ở trên lôi đài tư thế oai hùng hiên ngang đánh bại một cái lại một cái cường địch.

Đó là một bóng người khiến hắn ta phải ngước nhìn lên.

Đây chính là học tỷ chuyển thế sao…

Thái Sơ Đạo Chủ ông ta đã sống hơn mười vạn năm, vốn cho rằng tâm của mình sớm đã không còn gợn sóng, ngoại trừ tương lai của Nhân tộc, còn có an nguy của đệ tử ra, đã không có chuyện gì có thể khiến ông ta động dung.

Nhưng lúc này, lòng hắn lại đang run rẩy, sắc mặt phức tạp vô cùng, trong đôi mắt già nua cũng mơ hồ có chút bọt nước, vừa là học tỷ đau đớn không biết từ khi nào đã chết đi, vừa may mắn là học tỷ có thể chuyển thế đầu thai lần nữa trong thế giới này, hơn nữa còn có thể để cho hắn được nhìn thấy lần nữa.

“Đạo chủ, ngài không sao chứ?”

Thấy bộ dáng Thái Sơ Đạo Chủ như vậy, Vương Bảo Quang vừa nghi hoặc vừa lo lắng, nhịn không được mở miệng gọi hắn vài câu.

Hắn chỉ biết lão tổ nãi nãi nhà mình từng là đệ tử đạo cung, lại căn bản không biết khúc mắc giữa chủ cùng lão tổ nãi nãi, tự nhiên không rõ Thái Sơ Đạo Chủ tại sao có thể có phản ứng lớn như vậy.

Trên thực tế, đừng nói Vương Bảo Quang không biết ” gút mắc” trong đó, ngay cả học tỷ Doanh Linh Lam của hắn cũng không biết ” gút mắc” trong đó.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là thấy cố nhân nghi ngờ, trong lòng có chút cảm khái mà thôi.” Thái Sơ Đạo Chủ phục hồi tinh thần lại, ánh mắt hơi có vẻ phức tạp nhìn về phía Vương Bảo Quang, “Ngươi vừa mới nói, đó là lão tổ nãi nãi 【 đích thân 】 của ngươi?”

“Đúng vậy, nhất mạch này của ta mặc dù là đích thứ mạch, nhưng cũng là đích truyền của lão tổ nãi nãi.” Vương Bảo Quang vẻ mặt khó hiểu: “Có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề gì sao?

Ha ha!

Thái Sơ Đạo Chủ đang cười.

Vấn đề này mẹ nó lớn rồi!

Hắn túm lấy Vương Bảo Quang bắt đầu điên cuồng đánh nhau, vừa đánh vừa răn dạy: “Tiểu tử thúi này tuổi còn trẻ không học

cái tốt, không hảo hảo rèn luyện căn cơ cả ngày làm chút đồ chơi loè loẹt…”

Trận quất vừa rồi, Vương Bảo Quang không ngừng gào khóc, bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Đạo Chủ đây là bị cái gì kích thích? Sao lập tức trở nên không hòa ái dễ gần như vậy?

…

Mà ngay khi Vương Bảo Quang bị Thái Sơ Đạo Chủ đánh đến mức hoài nghi nhân sinh, kế hoạch vặt lông cừu của Trấn Trạch Kiếm Cung vẫn còn tiếp tục.

Không thể không nói, trong khố phòng của Chấn Trạch Kiếm Cung này đồ tốt thật sự không ít, nhưng đạt tới Thánh Kiếm cấp cũng chỉ có hai thanh.

Theo lời của Khí Linh, trong Kiếm Cung kỳ thật còn có mấy thanh Thánh Khí, chỉ là lúc trước nghênh chiến Tinh Cổ Tộc bị mang ra ngoài, bây giờ đều lưu lạc ở bên ngoài. Nhiều năm như vậy, vài món Thánh Khí kia sợ là đã sớm trằn trọc không biết bao nhiêu tay rồi, muốn tìm thập phần khó khăn, muốn lấy về chỉ có thể chậm rãi tìm tòi.

Bất quá, đối với đoàn người Vương Ly Dao mà nói, hai thanh thánh kiếm này xem như là niềm vui ngoài ý muốn. Dù sao, bọn họ đã sớm biết Chấn Trạch Kiếm Cung chỉ có một vị Kiếm Thánh, Diêu Quang Thánh Kiếm sớm đã bị Vương Ly Dao cầm tới tay, bọn họ còn tưởng rằng trong Chấn Trạch Kiếm Cung đã không còn thánh khí.

Bốn tiểu bối của gia tộc lại càng hưng phấn đến hỏng mất.

Hai vị trưởng bối đều đã có Thánh Kiếm của mình, dựa theo quy củ gia tộc, hai thanh Thánh Kiếm này không phải đều rơi vào trên đầu bốn người bọn họ sao?

Vấn đề bây giờ là, bọn họ có bốn người, thánh kiếm lại chỉ có hai thanh, làm sao phân?

Trong nháy mắt, bốn người hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt tia lửa văng khắp nơi.

Vương Ly Dao cạn lời trong chốc lát, cuối cùng dứt khoát đề nghị bọn họ quyết định thắng bại.

Đừng nhìn biểu hiện lúc trước của bọn họ ở bên trong Kiếm Tháp không kém bao nhiêu, nhưng trên thực tế ngoại trừ tư chất, bốn người bọn họ vô luận là tuổi tác hay là tu vi đều chênh lệch rất lớn, nhỏ nhất Vương Hãn Hô thậm chí còn không đủ bốn trăm tuổi, nếu thật sự đánh nhau nhất định là chiếm ưu thế lớn tuổi.

Bốn tên tiểu bối suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy như vậy tương đối công bằng, lúc này liền vây thành một vòng bắt đầu vung quyền.

Kết quả, Vương Cẩn Du và Vương Hựu Đạo thắng.

Hai người lập tức vui vẻ ra mặt, vui vẻ bỏ ra khoản tiền khổng lồ đổi thánh kiếm.

Trong đó, Vương Cẩn Du hao phí hai mươi tám vạn điểm tích lũy đổi một thanh 【Trọng Huyền Thánh Kiếm】, mà Vương Hựu Đạo lại đổi 【Phá Hư Thánh Kiếm】.

Hai thanh thánh kiếm này đều là di vật của hậu nhân mà các tiền bối ra ngoài Trấn Trạch Kiếm cung để lại. Hai người vừa lấy được thánh kiếm liền yêu thích không buông tay nâng ở trong tay, nhưng mà vui rạo rực tìm chỗ bắt đầu trao đổi cảm tình với khí linh.

Thánh Kiếm Khí Linh phần lớn là có tính tình, thực lực của bọn hắn còn chưa đủ để áp chế Thánh Kiếm, tự nhiên chỉ có thể đánh bài tình cảm để Thánh Kiếm đồng ý khế ước.

Cũng may bọn họ hôm nay đều là đệ tử Kiếm cung chính miêu hồng, tư chất lại cao, khí linh cũng không có gì không nguyện ý, không bao lâu hai người liền khế ước hoàn thành.

Hai tỷ muội Vương Côi Linh cùng Vương Côi Hô trông mong mà nhìn một màn này, ở trong lòng nhịn không được mà than thở.

Ai! Rõ ràng thái gia gia được xưng là “khí vận chi tử”, vận khí tốt đến bùng nổ, hai tỷ muội bọn họ sao lại không di truyền đến vận khí của thái gia gia chứ?

Có thánh kiếm, Vương Cẩn Du và Vương Hựu Đạo đương nhiên sẽ không cùng người khác đoạt tiên kiếm, đổi xong điểm

tích lũy còn lại của thánh kiếm, toàn bộ bọn họ đổi thành các loại vật tư linh thạch, đan dược, kiếm ý thạch.

Phải biết rằng, sau khi Kiếm Tháp xông qua tầng 12, sáu người Vương Lung Yên Vương Ly Dao, điểm tích lũy của sáu người đều đạt đến 898100 khủng bố, cũng đủ cho bọn họ tiêu xài rồi.

Sáu người lần lượt đổi, vật tư trong nhà kho bắt đầu biến mất với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Khí linh Kiếm cung nhìn mà buồn vui đan xen, vừa cao hứng trấn trạch Kiếm cung thu nhiều đệ tử thân truyền tiềm lực vô cùng như vậy, lại bắt đầu lo lắng vận mệnh sắp phá sản!

Bảo vật cùng tài nguyên kho của kiếm cung là có hạn, làm sao chịu được bị ép buộc tập thể như thế a?

Mà lúc này, Vương Ly Dao cũng tìm một nơi để nắm chắc bế quan kế thừa 【Dao Quang Kiếm Thánh Đồ】.

Dựa vào tiềm lực huyết mạch cường đại của nàng, cùng với thiên phú kiếm đạo cường đại, khí linh Kiếm Thánh dĩ nhiên là vui mừng đến cực điểm, hận không thể lập tức cùng nàng hòa làm một thể.

Quá trình kế thừa Thánh Kiếm Đồ thập phần thuận lợi.

Rất nhanh, trong kiếm cung liền có một đạo Dao Quang kiếm ý vô cùng sắc bén xông thẳng lên trời, mà tư chất huyết mạch của Vương Ly Dao cũng càng tiến thêm một bước, đạt đến tình trạng thánh nữ giáp, tiềm lực tương lai nâng cao một bước.

Sau khi Vương Ly Dao kế thừa thánh đồ xong, trái tim đang lơ lửng của Vương Lung cũng lập tức rơi xuống.

Mặc dù biết hơn phân nửa sẽ không có vấn đề gì, nhưng không đến cuối cùng, nàng luôn không có cách nào hoàn toàn yên tâm, hôm nay xem như an toàn rồi.

Sau đó, Vương Lung Yên liền cùng Vương Ly Dao tìm khí linh Kiếm cung thương lượng, nói cái gì hiện tại bên trong Phá Diệt chi vực vô cùng nguy hiểm, còn có dư nghiệt Tinh Cổ tộc lưu lại ở hoạt động vân vân.

Một phen lí do này của hai người là khí linh Kiếm cung chợt sửng sốt: "Ý của Ly Dao thiếu cung chủ là…"

"Chúng ta rời khỏi nơi nguy hiểm này, đi khu an toàn." Vương Ly Dao nghiêm mặt nói, "Nếu không để dư nghiệt Tinh Cổ phát hiện, Trấn Trạch Kiếm Cung chúng ta chắc chắn sẽ bị diệt."

"Cái này… Được rồi, ngài là thiếu cung chủ, hiện tại quyền hạn lớn nhất của ngài…" Khí Linh Kiếm cung thỏa hiệp nói: "Tất cả, do thiếu cung chủ làm chủ."

Có một câu nói kia của nàng, như vậy là thỏa đáng.

Kế tiếp, đám người Vương Ly Dao, Vương Lung Yên liền bắt đầu nghĩ biện pháp chuẩn bị kéo Động Thiên đi.

Đây cũng là cách làm nhất quán của Vương thị. Bất kể là Động Thiên hay Tiểu Động Thiên, một khi bị phát hiện, toàn bộ đều bị kéo về.

Về phần nói những người còn đang xông kiếm lộ, còn có xông vào kiếm tháp, để cho bọn họ tiếp tục xông vào là được, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng kéo động thiên.

Kéo chủ lực đương nhiên là Vương Thần Luân lão tổ.

Hắn chính là thực lực của Thánh Tôn, kéo theo một cái 【Tiểu Động Thiên】 có chút nhẹ nhõm, nhưng động thiên kéo chính thức lại phi thường cố hết sức và chậm chạp.

Cũng may bây giờ người đông thế mạnh!

Các loại phi chu đặc chế dùng neo không gian neo đậu chỗ động thiên kiên cố của Kiếm cung, ngay cả thuyền nhỏ cũng tham dự vào. Tất cả chiến lực cấp Chân Tiên, cũng ở bên ngoài giúp đỡ cùng nhau vận động trợ lực.

Dưới tất cả mọi người cùng nhau cố gắng, Kiếm Cung Động Thiên chậm rãi bắt đầu di động, dần dần, tốc độ càng lúc càng nhanh, bắt đầu tiến về phía căn cứ.

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

Trước kia mọi người ra ngoài lấy vốn, nhiều nhất chỉ là đem tài nguyên ra liếm sạch sẽ, nhưng đợt này lại kéo cả động thiên trở về, cảnh giới của nó không thể so sánh nổi.

Đương nhiên, thời điểm trở về không có Thiên Hà thuận lợi trợ lực, tốc độ vốn là chậm chạp, hiện tại liền càng chậm!

Vốn dĩ quay về cần chín mươi năm, lần này có thể chạy về trong vòng một trăm năm mươi năm đã không tệ rồi.

Mà ngay khi bọn họ bên này đang làm việc vô cùng náo nhiệt.

Thánh vực.

Thiên Thụy thánh triều ngoại hải.

Vân Hải động thiên.

Gần đây Thanh Nguyên Thánh tử rất bận.

Thứ nhất, sư tôn Vân Hải Thánh Tôn và Ly Từ sư muội đi Hư Không Hải chiến trường, hắn cần thay sư tôn quản lý Vân Hải động thiên to lớn như vậy.

Thứ hai, gần đây được Thủ Triết gia chủ trông nom, Vân Hải Động Thiên được lôi kéo cùng tham dự kế hoạch hợp tác vũ khí và đan dược quân dụng, lại tăng thêm cho hắn một hạng công việc vô cùng rườm rà, thế cho nên mấy năm gần đây hắn đặc biệt bận rộn, đau đớn và vui vẻ.

Ngày hôm đó.

Thanh Nguyên Thánh Tử vừa thúc giục xong kế hoạch sản xuất và bảo vệ của Vân Hải Kình Chu, trở lại chủ điện nghỉ ngơi uống một ngụm trà.

Kết quả hắn vừa mới uống hai ngụm trà, pho tượng Đạo Chủ cung phụng trong chủ điện bỗng nhiên phát sáng, năng lượng dự trữ bên trong đột nhiên bộc phát, trong giây lát liền hóa thành hình chiếu của một đạo Thái Sơ Đạo Chủ.

Hình chiếu của Đạo Chủ giáng lâm?!

Thanh Nguyên Thánh tử giật mình, vội vàng tiến lên cung kính nghênh đón: “Vân Hải động Thiên Thanh Nguyên, cung nghênh đạo chủ hàng lâm.”

Vân Hải Động Thiên chính là cơ cấu phân nhánh của Thái Sơ Đạo Cung, tự nhiên lưu lại một pho tượng Đạo Chủ tràn ngập năng lượng, để cung cấp cho Đạo Chủ khẩn cấp đến đây cứu viện gì đó.

Đây cũng là tiêu chuẩn của từng đạo cung quản lý động thiên.

Chỉ có điều năng lượng mà Đạo Chủ giáng xuống một lần tiêu hao không ít, tự nhiên sẽ không có chuyện gì rơi xuống chơi. Bắt đầu từ khi Vân Hải động thiên thành lập, hơn mười vạn năm qua, vẫn là lần đầu tiên nghênh đón hình chiếu của Đạo Chủ.

Điều này khiến trong lòng Thanh Nguyên Thánh tử có chút lo sợ bất an.

Đạo chủ giáng lâm, không phải là xảy ra chuyện lớn gì chứ?

"Thanh Nguyên." Thái Sơ Đạo Chủ cũng nhận ra Thanh Nguyên Thánh Tử, trong ánh mắt xẹt qua một tia phức tạp: "Ngươi có biết phu phụ Vương Thủ Triết kia hiện giờ ở nơi nào không?"

Nói đến hai chữ " vợ chồng", hắn tựa hồ có chút nghiến răng nghiến lợi.

Thanh Nguyên Thánh Tử nghe vậy thần sắc hơi đổi, trong lúc nhất thời có chút do dự bất định.

Thái độ này của Đạo chủ… sẽ không phải đến gây sự với Thủ Triết gia chủ chứ?

Bằng không, hắn vẫn là trước ngăn chặn hình chiếu của đạo chủ, sau đó vụng trộm đưa tin cho Thủ Triết gia chủ tránh đầu sóng ngọn gió…

"Được rồi! Giữ lại chút tâm tư nhỏ của ngươi cho ta." Thái Sơ Đạo Chủ sống nhiều năm như vậy, làm sao còn có thể nhìn không thấu Thanh Nguyên Thánh Tử, ánh mắt thoáng nhìn liền đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, thuận miệng giải thích một câu: "Bổn tọa cũng không phải là tìm Vương Thủ Triết gây phiền phức, chỉ là có mấy lời muốn hỏi hắn, nghiệm chứng một ít phỏng đoán trong lòng, ngươi cứ việc mang bản tọa đi là được…"

Thanh Nguyên Thánh Tử thở phào nhẹ nhõm.

Còn có tâm tình giải thích, xem ra tình thế không tính là nghiêm trọng.

Hắn lập tức chắp tay nói: "Thủ Triết gia chủ và tẩu phu nhân thích tĩnh không thích động, gần đây vẫn luôn ở trong biệt

viện Quy Nguyên của nhà mình, ta sẽ dẫn đạo chủ đi ngay.”

Vân Hải động thiên tại Thiên Thụy ngoại hải, Quy Nguyên biệt viện thì ở phụ cận Thiên Thụy thánh thành, hai bên nói gần không gần, nói xa cũng không xa, nhưng đi qua vẫn cần một khoảng thời gian.

Thanh Nguyên Thánh Tử lập tức điều tới một chiếc thuyền trống nhanh nhất, cùng Thái Sơ Đạo Chủ cùng nhau xuất phát đi về hướng biệt viện Quy Nguyên.

…

Sau một khoảng thời gian.

Quy Nguyên biệt viện.

Nhà thuỷ tạ giữa hồ.

Trên linh hồ lớn như vậy hơi nước mờ mịt. Nguyên Thủy Linh Đằng màu xanh lá cây ở trong hồ nước mở rộng cành lá, để mỗi một phiến lá đều tận lực đắm chìm trong ánh mặt trời, trong đó một ít càng là lan tràn về phía nhà thuỷ tạ giữa hồ, biến thành dây leo tinh tế quấn quanh trên lan can bình đài Thân Thủy, đang ân cần bưng trà rót nước cho nữ tử trên bình đài kia, đấm vai bóp chân.

Vài chục năm trôi qua, mạt chược của Liễu Nhược Lam đã được thay đổi, từ Thanh Dương hoàng thái nữ, Khương Ngọc Mai, Thủy Nguyệt thánh nữ biến thành Thiên Thụy thánh hoàng, Trụ thị Đỉnh Thăng lão tổ, Thủy Nguyệt thánh tôn và ba vị đại lão cấp Thánh Tôn.

Bốn người ghé vào một chỗ, cùng nhau khoái hoạt vui vẻ chơi mạt chược.

Về phần người trẻ tuổi, tự nhiên là bị đuổi đi làm việc.

Sự nghiệp gần đây lớn như vậy, một đống việc lặt vặt, sao có thể để bọn họ ở lại đây chơi mạt chược được?

“Tự tìm cách đẩy ra.” Liễu Nhược Lam đặt một lá bài tốt.

“Nhược Lam hảo thủ khí.” Thiên Thụy Thánh Hoàng cười hào sảng trả tiền, trong lời nói dường như còn có chút nịnh nọt.

Trước không nói đại phụ Vương thị này thực lực như thế nào, tiềm lực ra sao, chỉ riêng chỗ tốt lớn mà bây giờ Vương thị

mang đến cho Thiên Thụy thánh triều cũng đủ cho Thiên Thụy thánh triều nâng Vương thị trong lòng bàn tay.

Làm nghề nghiệp của đại lãnh đạo Giáp Phương mà, đều là vì cuộc sống, không có gì khó coi.

Diễm thị, lão tổ của Chư thị cho tiền cũng thoải mái, còn giống như lơ đãng nói: "Trang bị quân võ của chúng ta bán quá nhanh, hiện tại đơn đặt hàng đều đã kéo dài đến mười năm sau. Nhược Lam có rảnh thúc giục đứa nhỏ phụ trách luyện khí nhà các ngươi, tranh thủ tiến độ sản xuất. Đừng đợi sau khi Cơ thị lấy lại tinh thần, đấu giá với chúng ta."

"Đánh bài thì đánh bài, chúng ta đừng nói nghiệp vụ, có vẻ quá tục khí." Thủy Nguyệt Thánh Tôn liếc hai lão Thánh Tôn một cái, sau đó móc ra một viên Nguyên Thủy thánh châu nhét vào tay Liễu Nhược Lam: "Nhược Lam muội muội, tiền của ta không đủ, lấy cái này cầm đi. Vật nhỏ này rất có lợi đối với việc dưỡng nhan sắc, cũng có thể cất giữ không ít Nguyên Thủy Huyền Khí."

Thiên Thụy Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ nhìn Nguyên Thủy Thánh Châu kia, đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Nguyên Thủy thánh châu này cũng không rẻ, giá cả động một chút là hai ba mươi Hỗn Độn linh thạch! Ngươi gọi cái này là đồ chơi nhỏ à?

Lời nịnh bợ này đúng là đáng chê.

Có điều, Thánh Hoàng và Đỉnh Thăng lão tổ cũng không thể không thừa nhận, một chiêu này của Thủy Nguyệt Thánh Tôn hiệu quả không tệ, nhìn bộ dáng Liễu Nhược Lam có chút vui mừng kia, liền đáng giá hồi phiếu.

Bọn họ đã bắt đầu âm thầm cân nhắc, đã đến lúc gia tăng liên hôn huyết mạch với Thần Vũ Vương thị rồi, như thế mới có thể buộc chặt lợi ích càng thêm vững chắc cùng một chỗ.

Đang lúc hai vị lão tổ sàng lọc nhân tuyển liên hôn trong lòng.

Bên ngoài Quy Nguyên biệt viện truyền đến giọng nói cung khiêm của Thanh Nguyên Thánh Tử: "Xin hỏi, Thủ Triết gia chủ có ở biệt viện không? Tại hạ Thanh Nguyên, dẫn Thái Sơ Đạo Chủ đến bái phỏng."

Hắn không có thông qua người gác cổng bẩm báo, mà là trực tiếp lên tiếng chỉ rõ Thái Sơ Đạo Chủ cũng tới, tự nhiên là ôm tiểu tâm tư của mình.

Làm như vậy cũng coi như nhắc nhở Thủ Triết gia chủ, nếu hắn muốn gặp là gặp, nếu không muốn gặp, tùy tiện lấy cớ không gặp đạo chủ cũng vẫn kịp.

Thái Sơ Đạo Chủ?

Tam Đại Thánh Tôn nghe vậy há hốc mồm tập thể.

Thân phận của Thái Sơ Đạo Chủ tôn quý cỡ nào, cho dù muốn gặp Thủ Triết gia chủ cũng có thể truyền lệnh triệu kiến, sao lại tự mình tới cửa bái phỏng Thủ Triết gia chủ?

Trên thực tế, đừng nói là bọn họ, ngay cả Vương Thủ Triết đang xem mạt chược ở một bên cũng có chút kinh ngạc.

Tin tức về Liễu Nhược Lam trên chân tướng tạp chí đương nhiên là hắn cố ý để lộ ra.

Trong kế hoạch của hắn, đem tin tức Thánh nữ ” chuyển thê” của đạo cung chuyển thế ở Vương thị, thông qua Vương Bảo Quang truyền đến trong mắt Thái Sơ Đạo Chủ, cũng là muốn mượn chuyện này thành lập liên hệ càng sâu với Thái Sơ Đạo Cung, ôm đùi người ta một cái.

Hắn lại là như thế nào cũng không nghĩ tới, Thái Sơ Đạo Chủ sau khi nhận được tin, rõ ràng sẽ tự mình đến đây.

Cục diện tựa hồ có chút vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

Lúc trước hắn đã tìm Nhược Lam xác nhận qua, trước khi nàng trùng sinh quen biết Thái Sơ Đạo Chủ, từ bối phận mà nói, Đạo Chủ vẫn là sư đệ của nàng, nhưng mà hai người hầu như không có quá nhiều tình cảm cùng tình cảm.

Ách…

Vương Thủ Triết chợt nghĩ tới một khả năng.

Hắn nhìn nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng dâu nhà mình, lại nghĩ đến Thái Sơ Đạo Chủ ở bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ, sẽ không phải cẩu huyết như thế chứ?

...

Chương 35: Tiểu tử này dám nắm tay học tỷ?

…

Bất quá.

Bất kể nói thế nào, Thái Sơ đạo chủ đều là một trong tam đại cự đầu Đông Hà Thần Châu, cho dù là hình chiếu tới cửa bái phỏng cũng không thể thất lễ.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết sửa sang lại y quan, đích thân ra cửa nghênh đón.

Hắn ngự không bay tới cửa chính biệt viện Quy Nguyên, chỉ thấy Thanh Nguyên Thánh Tử đứng ở phía sau một lão giả, hình thể tất cung tất kính, thấy Thủ Triết đi ra, liền âm thầm nháy mắt với hắn.

Vương Thủ Triết hiểu ý, biết vị lão giả kia chính là hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ, chỉ thấy hắn dáng người cao ngất, khuôn mặt cổ xưa, phảng phất như một Cổ Tùng kình thiên lập địa, tự có một bộ khí chất trác tuyệt giống như thiên địa hòa làm một thể.

“Thủ Triết bái kiến đạo chủ.” Vương Thủ Triết khách sáo hành lễ: “Không biết chủ giá đến, không kịp nghênh đón từ xa, mong thứ tội.”

Hình chiếu của Thái Sơ Đạo Chủ cũng là quan sát Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới. Lần này hắn đến đây đương nhiên là vì Linh Lam học tỷ. Cho dù là hắn sống hơn mười vạn năm cũng khó có thể duy trì được tâm tình giếng cổ không gợn sóng.

Hơn nữa hắn còn biết vị Vương Thủ Triết này chính là phu quân sau khi chuyển thế của Linh Lam học tỷ!

Dáng dấp ngược lại rất phong thần tuấn lãng, khí chất cũng trầm ổn nội liễm mà phong độ nhẹ nhàng.

Đôi mắt càng sáng ngời trong suốt, cho người một loại cảm giác quang minh lỗi lạc mà chính năng lượng thân cận, làm cho người ta kìm lòng không được sinh ra tín nhiệm.

Cho dù là Thái Sơ Đạo Chủ đã duyệt qua vô số người, cũng nhịn không được âm thầm tích một tiếng, hay cho một quân tử nhẹ nhàng như vực sâu núi cao giằng co.

Chỉ tiếc…

Bây giờ nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Thái Sơ Đạo Chủ khoát tay áo một cách phức tạp: "Bản tọa mạo muội đến đây, cũng không thông báo sớm… Ngươi có tội gì?"

"Đạo chủ tiền bối đến, chính là vinh hạnh của Vương thị ta." Vương Thủ Triết mỉm cười nghênh đón Đạo chủ vào Quy Nguyên biệt viện, cũng dặn dò Vương Hựu Bình phụ trách biệt viện, chiếu theo quy cách tối cao chiêu đãi hình chiếu của Thái Sơ Đạo chủ.

Mà ba vị mạt chược của Liễu Nhược Lam, Thiên Thụy Thánh Hoàng và các Thánh Tôn khác cũng đúng lúc tới, thái độ cực kỳ cung kính với Đạo Chủ.

Thứ nhất là vì thực lực của hắn mạnh mẽ, chính là một trong tam đại đại đỉnh tiêm của Thần Châu.

Thứ hai, cũng là làm người kính Thái Sơ Đạo Chủ, kính hắn xử thế công chính, cũng kính hắn vì Nhân tộc Thần Châu làm quá nhiều cống hiến thậm chí là hi sinh.

Đương nhiên, thuần túy lấy thực lực mà nói, chiến lực chân thật của hình chiếu Thái Sơ Đạo Chủ này cũng chính là tương đương Đại La Thánh Tôn sơ kỳ.

Chỉ là dựa vào kinh nghiệm tác chiến phong phú, cùng cảm ngộ thiên đạo pháp tắc càng sâu, Đại La sơ kỳ bình thường muốn chiến thắng hắn khó khăn không nhỏ. Trừ phi tay cầm thánh khí, như thế mới có thể san bằng chênh lệch trong đó.

Lúc này Thái Sơ đạo chủ tựa hồ có chút không yên lòng, chỉ là dựa vào tác phong hiền lành nhất quán của hắn, thuận miệng chỉ điểm Thiên Thụy Thánh Hoàng, Đỉnh Thăng lão tổ, cùng với một số chỗ tối nghĩa khó hiểu trên việc tu luyện của Thủy Nguyệt Thánh Tôn.

Mà Vương Thủ Triết cũng ở một bên lắng nghe, một vị đại lão Hỗn Nguyên cảnh sống hơn mười vạn năm, tùy tiện chỉ điểm

một đôi câu trên tu luyện đều là minh lý chí cao thâm.

Bây giờ huyết mạch của Vương Thủ Triết cũng thức tỉnh đến mức độ 【Vô Cấu Tiên Khu】 của Thập Nhị Trọng, so với 【Thuần Nguyên Tiên Khu】 của Chân Tiên tầm thường vẫn cao hơn một tầng. So với huyết mạch Thập Tam Trọng của Đại La Thánh Tôn bình thường 【Đại La Thánh Khu】 thì cũng chỉ thấp hơn một tầng mà thôi.

Có một bộ phận nguyên lý thánh đạo đã có thể loáng thoáng lĩnh ngộ được một bộ phận. Bởi vậy, hắn cũng có thể từ trong lúc Thái Sơ Đạo Chủ trong lúc vô ý nói ra cảm ngộ một chút vật hữu dụng.

Chỉ là Thái Sơ Đạo Chủ uống một lúc lâu Thất phẩm linh trà, nói nửa ngày, rốt cục có chút kiềm chế không được, thấp giọng hỏi: “Thủ Triết gia chủ, xin hỏi Linh Lam học… Không, quý phu nhân có ở biệt viện không?”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Vương Thủ Triết nhất thời trở nên nghiêm túc, trong khách khí lại mang theo thái độ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm: “Phung Kinh thân là nữ quyến, nếu không có nữ quyến quý khách cần chiêu đãi, đương nhiên sẽ không tùy tiện xuất đầu lộ diện, mong Thái Sơ tiền bối thứ lỗi.”

Thái Sơ Đạo Chủ hít một hơi thật sâu không trở về, kiếp trước Linh Lam học tỷ là khí phách bực nào, chính là Thánh nữ quát tháo toàn bộ Thần Châu! Làm sao lại vận khí không tốt như vậy, chuyển thế ở trong một phương tiểu thế giới?

Còn trở thành nữ quyến người khác không thể tùy ý xuất đầu lộ diện?

Kể từ đó, Thái Sơ Đạo Chủ càng nhìn Vương Thủ Triết không vừa mắt, hắn nghiêm mặt nói: “Thủ Triết gia chủ chớ hiểu lầm, lúc trước ta đã xem qua chứng cứ lưu ảnh của tiểu tử Bảo Quang. Suy đoán quý phu nhân Liễu Nhược Lam chính là Huyền Linh Thánh Nữ chuyển thế hơn mười vạn năm trước của Đạo Cung ta. Việc này liên quan đến trọng đại, kính xin gia chủ tạo thuận lợi.”

Lời này vừa nói ra.

Đám người Thiên Thụy Thánh Hoàng không khỏi chấn động, Liễu Nhược Lam ngày ngày đánh mạt chược với bọn họ lại nghi ngờ là thánh nữ Đạo Cung chuyển thế? Đợi đã, điều này hình như không thích hợp lắm, huyết mạch của Liễu Nhược Lam cực kỳ mạnh mẽ đáng sợ, cho dù là thánh nữ chuyển thế cũng không đến được cấp bậc này?

Những Thánh Tôn thành tựu Đại La Thánh Đạo này, có ai mà không phải là từ Thánh Tử Thánh Nữ tới đây? Cấp bậc này khác biệt, cũng không đến mức có thể nghịch chuyển Thiên Đạo Luân Hồi, một khi chết đi, thần hồn dưới tình huống bình thường sẽ bị Luân Hồi Thiên Đạo ảnh hưởng mà kéo vào trong Luân Hồi Trường Hà.

Dưới sự cọ rửa của Luân Hồi Trường Hà, thần hồn sẽ tán loạn trở về bản nguyên, chỉ còn lại một ít 【 Chân Linh 】, thời gian càng lâu, ký ức còn sót lại sẽ càng mơ hồ, tin tức huyết mạch tồn tại trong 【 Chân Linh 】 cũng sẽ dần dần tiêu tán, vận khí không tệ, cũng là do ký ức không trọn vẹn, huyết mạch giảm xuống một bậc thang lớn.

Đương nhiên, không có năng lực nghịch chuyển thiên đạo luân hồi, không có nghĩa là không thể chống lại một chút.

Từ xưa đến nay đều có cường giả không ngừng nghiên cứu phương pháp đối kháng Thiên Đạo Luân Hồi, có một số phương pháp có thể lưu lại một luồng tàn hồn, có một số phương pháp có thể ký thác thần hồn vào một vật nào đó, lừa gạt thiên đạo Luân Hồi.

Cái trước chính là người không ra người, quỷ không ra quỷ, mà cái sau thì phải vô cùng cẩn thận ẩn núp, nếu không để Luân Hồi Thiên Đạo pháp tắc kiểm tra đo lường được, kết cục sẽ là thần hồn câu diệt, ngay cả Chân Linh chuyển thế cũng không có tư cách.

Bất quá.

Ở đây Thánh Tôn cũng là nghe nói qua Tinh Cổ Tộc đã từng tiêu diệt Tiên Minh, tựa hồ ở trên con đường này nghiên cứu rất sâu, bọn họ không ngừng thử đem thần hồn cùng nhục thân Khôi Lỗi dung hợp, ý đồ đạt tới vĩnh tồn bất diệt mục đích.

Trên thực tế dựa vào thực lực Thánh Tôn, kỳ thật đã có năng lực hơi hơi can thiệp vào sự vận chuyển của luân hồi trường hà, chỉ là cưỡng ép can thiệp thiên đạo luân hồi, tất nhiên sẽ bị thiên đạo phản phệ, nhẹ thì trọng thương cẩu sinh, nặng thì trực tiếp hôi phi yên diệt.

Lúc này.

Sắc mặt Vương Thủ Triết cũng nghiêm túc hơn rất nhiều, thật ra trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, Nhược Lam kỳ thật cũng không trải qua Luân Hồi Trường Hà tẩy lễ. Mà là tiền thân ma thực tôn giả của Lục Vi vận dụng một loại thí nghiệm nào đó của Tinh Cổ tộc, thần hồn dung hợp linh chủng Đạo thai cấy vào mẫu thai rồi trực tiếp trọng sinh.

Đương nhiên, vì lừa gạt Luân Hồi Trường Hà, thần hồn của nàng cũng là trả giá rất lớn, có thể giữ lại trí nhớ cũng là mất đi rất nhiều, về sau mới chậm rãi thức tỉnh một phần nhỏ ký ức mảnh vỡ, mà huyết mạch cũng giảm đến trình độ phi thường thấp.

Ngược lại tin tức về huyết mạch và Nguyên Thủy Thánh Đồ trong thần hồn của nàng, cùng nàng trùng sinh.

Bởi vậy, từ trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, huyết mạch của Liễu Nhược Lam và Sơn Âm Liễu thị kỳ thật cũng không có quan hệ gì, có chút tương tự như đứa trẻ thí quản của Vương Thủ Triết kiếp trước sinh ra mẹ đẻ ở địa cầu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các ca ca, đệ đệ của nàng, huyết mạch đều bình thường không có gì lạ.

Hơn nữa loại "lưu cư trùng sinh" này, thực ra cũng nguy hiểm cực cao, mặc dù nàng rất may mắn vượt qua một kiếp này, cũng tạo thành di chứng phân liệt thành hai nhân cách.

Cũng may hai nhân cách này, dưới sự nỗ lực lâu dài cùng Vương Thủ Triết đã dần dần hòa hợp thành một thể, không còn phân biệt thành Lam và Nhược Linh nữa.

"Thủ Triết gia chủ!" Thái Sơ Đạo Chủ thấy ánh mắt Vương Thủ Triết trầm tư, lập tức nhỏ giọng kêu gọi: "Ngươi chớ lo lắng Đạo cung sẽ gây bất lợi cho quý phu nhân, nếu có thể xác định nàng chính là Huyền Linh thánh nữ chuyển thế, Đạo cung

tự nhiên sẽ coi nàng là người một nhà. Không nói nghênh đón Đạo cung, cũng sẽ cho nàng các loại tiện lợi và trợ giúp.”

“Huống chi, bổn tọa cũng muốn hỏi một câu, lúc trước vì sao nàng lại vẫn lạc? Phải biết rằng, trong ý thức hải của nàng có một đạo Thái Sơ đạo ấn do sư tôn gieo xuống!”

“Cho dù bởi vì khoảng cách cực xa, khi nàng khởi động Thái Sơ Đạo Ấn, sư tôn không cách nào ý thức hàng lâm! Nhưng mà đem năng lượng bên trong Đạo Ấn bộc phát ra, uy lực một kích kia đã không kém hơn Đạo Chủ tự mình toàn lực xuất thủ.”

Đây là bí ẩn mà Thái Sơ Đạo Chủ nghi hoặc hơn mười vạn năm chưa có lời giải, lúc trước Linh Lam học tỷ rốt cuộc chạy đến bao xa? Lại làm cho ý thức của sư tôn không cách nào hàng lâm!? Sư tôn cũng chỉ có thể cảm thấy học tỷ khởi động đạo ấn!

Về phần học tỷ lúc ấy sống hay chết, cũng là một bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Thật ra Vương Thủ Triết biết, lúc trước Huyền Linh thánh nữ chạy ra xa. Từ đường hầm không gian có thể nhìn thấy, thế giới Thần Võ và Thánh vực dường như cách một tầng đường hầm không gian mỏng manh.

Nhưng trên thực tế, vị trí địa lý của thế giới Thần Võ và Thánh vực cách toàn bộ 【 Phá Diệt chi vực 】, mà Phá Diệt chi vực rộng lớn, chính là bao quát toàn bộ lãnh thổ thời kỳ Tiên Minh cường thịnh, xa xa không phải một Đông Hà thần châu có thể so sánh.

Trên thực tế, bây giờ tứ đại châu cộng lại, cũng xa xa không bằng Phá Diệt chi vực rộng lớn.

“Nếu đã như vậy, ta sẽ để nương tử đi ra gặp Thái Sơ tiền bối, cũng vừa vặn lắng nghe tiền bối chỉ điểm Thánh Đạo.” Vương Thủ Triết cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, ôm bắp đùi của Thái Sơ Đạo Cung, đây là kế hoạch mà Vương thị đã sớm định ra.

Chỉ là Vương Thủ Triết không ngờ Thái Sơ Đạo Chủ lại quá mức nhiệt tình với Huyền Linh Thánh nữ của nương tử, vậy mà vận dụng hình chiếu tự mình đuổi tới.

Đây cũng là lý do vì sao Vương Thủ Triết phải che chắn trước, quan sát ý đồ đến thật sự của Thái Sơ Đạo Chủ một chút. Cũng may theo quan sát của hắn, tuy Thái Sơ Đạo Chủ nhiệt tình quá mức với nương tử, nhưng bản tính của nó là thuần lương, không phải loại người biết làm xằng làm bậy.

Theo lời Vương Thủ Triết sai người thông truyền.

Không bao lâu sau, Liễu Nhược Lam đã chậm rãi đi tới, trên thực tế trong lòng nàng cũng có chút tò mò với Thái Sơ Đạo Chủ.

Ở bên trong mảnh nhỏ ký ức kiếp trước, Thái Sơ Đạo Chủ là sư đệ của nàng.

Tuy tiềm lực thực lực của hắn đều là đỉnh tiêm, nhưng lại là người chất phác không thích nói chuyện, nói chuyện với hắn còn động một chút đã đỏ mặt, ngược lại để cho nàng ấn tượng cũng không phải là sâu đậm.

Liễu Nhược Lam vừa đi ra, Thái Sơ đạo chủ bỗng nhiên đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Liễu Nhược Lam nỉ non nói: “Linh Lam học tỷ… Giống, thật sự là quá giống! Giống quả thực không giống chuyển thế.”

Lúc trước Thái Sơ Đạo Chủ ở trong Lưu Ảnh nhìn thấy Liễu Nhược Lam, bởi vì quay phim từ khoảng cách quá xa mà khuôn mặt hình người lại không có rõ ràng như thế, hắn còn cảm thấy chỉ có năm sáu phần giống nhau.

Nhưng mà trước mắt, trong nháy mắt hắn cảm giác hình như là Linh Lam học tỷ lúc trước không có chết, mà là sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn!

Điều này sao có thể?

Đến cấp bậc Thái Sơ Đạo Chủ này, lý giải đối với Luân Hồi chuyển thế vượt xa Thánh Tôn.

Sau khi Chân Linh của cường giả chuyển thế, Huyết Nhục Thai Chủng đều là phụ mẫu cho, chỉ có một chút Chân Linh vận khí tốt mới có một chút tin tức huyết mạch cùng ký ức kiếp trước, tiếp theo dựa vào cùng huyết nhục thai chủng phát triển mà sinh ra Thần hồn mới.

Từ điểm này đến xem, chuyển thế đầu thai chẳng khác nào thay đổi một người sống, có thể dựa vào một chút tin tức còn lưu lại trong Chân Linh ảnh hưởng một bộ phận tướng mạo đã không dễ dàng, bộ dạng hoàn toàn khác biệt kiếp trước cũng là chuyện bình thường.

Kiểu này tương đương với trùng sinh trở về, lớn lên cơ hồ giống nhau như đúc, Thái Sơ Đạo Chủ là chưa từng nghe thấy.

"Nương tử, ta giới thiệu cho người một chút, vị này chính là Thái Sơ Đạo Chủ tiền bối, còn không mau bái kiến tiền bối." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm, tự nhiên kéo chặt lấy Nhu Di của Nhược Lam, ôn nhu chậm rãi giới thiệu.

"Vương gia Liễu thị, tham kiến Thái Sơ tiền bối." Liễu Nhược Lam ở trước mặt người xa lạ, ngược lại là có một phen khí tượng đại phụ ôn nhuận.

Nhưng trong nháy mắt này, sắc mặt của Thái Sơ Đạo Chủ lại trở nên rất tồi tệ, cái này cái này cái này, tên tiểu tử vô liêm sỉ này lại dám giữ chặt tay của học tỷ Linh Lam như thế? Là đang làm bẩn…

Không đúng.

Thái Sơ Đạo Chủ bỗng nhiên bừng tỉnh, tiểu tử vô liêm sỉ kia đâu chỉ đơn giản là dắt học tỷ tay?

Phải biết rằng, bọn họ đã sinh ra cả chi tộc đàn đích mạch Vương thị, đời sau nhiều đến ngay cả bản thân bọn họ cũng không nhận ra hoàn toàn!

Linh Lam học tỷ!

Trong nháy mắt này, Thái Sơ Đạo Chủ chôn giấu nội tâm hơn mười vạn năm kia một vòng tuổi trẻ ngây thơ trân quý, chỉ một thoáng như phá toái kính phiến nổ tung!

…

Chương 36: Bằng bản lĩnh nhặt được bảo vật! Dựa vào cái gì còn nói?

…

“Thái Sơ tiền bối?”

Thấy Đạo Chủ nhìn chằm chằm nương tử của mình, dáng vẻ thất thần chán nản, Vương Thủ Triết không khỏi lên tiếng nhắc nhở một câu.

Thái Sơ Đạo Chủ giật mình hoàn hồn, vội vàng rút lại ánh mắt không lễ phép, hơi lúng túng mở miệng che giấu: “Thủ Triết gia chủ, quý phu nhân rất giống với Linh Lam học tỷ mười vạn năm trước, ta nhất thời thất thần, thứ lỗi.”

Quả nhiên a!

Trong lòng Vương Thủ Triết hiểu rõ.

Trọng sinh của nương tử cùng Luân Hồi Thiên Đạo đầu thai chuyển thế hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nếu không cũng không có khả năng tương tự như tiền thân Huyền Linh Thánh nữ Doanh Linh Lam như thế.

Trên đời này, người tận mắt nhìn thấy Doanh Linh Lam, phỏng chừng cũng chỉ còn lại Thái Sơ Đạo Chủ và Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương.

Mà Cơ Thái Xương tuổi tuy rằng đã mười vạn tuổi, nhưng khi Doanh Linh Lam còn rất nhỏ đã gia nhập đạo cung, hiếm khi trở về Doanh thị, Cơ Thái Xương đương nhiên còn không đến mức thập phần rõ ràng nhớ rõ hình dáng của Doanh Linh Lam, duy nhất có thể chứng minh hai người có dáng dấp cực giống nhau, cũng chỉ có Thái Sơ đạo chủ.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn tin tưởng một chuyện.

Đó chính là Thái Sơ Đạo Chủ khi còn trẻ hơn phân nửa đối với Doanh Linh Lam cực kỳ ngưỡng mộ, bằng không không đến mức sau khi trải qua thời gian dài như thế, vẫn có thể nhớ rõ dung mạo.

“Mọi người tiếp tục uống trà.” Vương Thủ Triết không tiếp tục nói sâu vào trong đề tài này, thuận miệng nói sang chuyện khác: “Nếu nương tử có chỗ tối nghĩa gì trong việc tu luyện có thể thỉnh giáo tiền bối một chút. Cơ hội như vậy đúng là hiếm có, chớ bỏ qua.”

Kiếp trước Doanh Linh Lam đột phá đến Đại La Thánh Tôn không bao lâu đã chết trận, hiện giờ ký ức và cảm ngộ lưu lại cũng không đầy đủ, bởi vậy nghe Thái Sơ Đạo Chủ giảng đạo nhiều một chút vẫn là có lợi.

Lời vừa nói ra, Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời tỉnh táo rất nhiều, bắt đầu cực kỳ kiên nhẫn cùng tinh tế giảng thuật Đại La Thánh Đạo, thậm chí còn giảng giải cực kỳ cẩn thận về sự khác biệt giữa Đại La Thánh Đạo cùng Hỗn Nguyên Thánh Đạo, cùng với các loại cảm ngộ cùng bí quyết trong tu luyện.

Đám người Vương Thủ Triết và Thủy Nguyệt Thánh Tôn cũng đều vểnh tai, không chút khách khí bắt đầu lắng nghe.

Thật ra vào thời kỳ Tiên Minh, Đại La Thánh Tôn bình thường không gọi là “Thánh Tôn”, khi đó Đại La cảnh còn được gọi là “Đại La Kim Tiên”, chỉ khi đạt đến Hỗn Nguyên cảnh mới được gọi là “Thánh Nhân”.

Có điều đây cũng là chuyện bình thường, trong một số tiểu thế giới, Lăng Hư cảnh và Chân Tiên cảnh xưng Thánh Đạo tổ giả cũng nhiều vô số kể, trước kia thế giới Thần Võ cũng nằm trong số này.

Mà tu sĩ đến Hỗn Nguyên cảnh, kì thực đã chân chính nắm giữ một sự tồn tại của đại đạo, dưới pháp tắc đại đạo này, là chân chính có thể lật tay thành mây trở tay thành mưa.

Đạo thư do Thái Sơ Đạo Cung truyền lại chỉ có một bộ, đại đạo duy nhất đối ứng đó là 【Thái Sơ Tiên Thiên Nhất Thương】 đại đạo.

Đây là một loại đại đạo, bởi vậy Thái Sơ Đạo Thư gọi đầy đủ là 【Thái Sơ Tiên Thiên Nhất Thiên Nhất Đại Đạo Chi Thư】, đây cũng là nguồn gốc của danh hào “Thái Sơ Đạo Cung”.

Mặc dù mọi người ở đây đều không phải đi Tiên Thiên Nhất Toán đại đạo, nhưng Thái Sơ Đạo Chủ sống mười vạn năm, lại

nắm giữ cả một con đường lớn tồn tại, bình thường cũng sẽ thường xuyên giảng đạo với môn hạ đạo cung.

Hắn nói một câu đều là phòng cao kiến linh, dẫn dắt tổng cương tu luyện các loại đại đạo.

Sau một phen giảng đạo, mọi người đều được lợi không nhỏ.

Vương Thủ Triết càng hiểu rõ rất nhiều thứ, con đường tương lai giống như bị đẩy ra sương mù dày đặc, lập tức rõ ràng hơn rất nhiều.

Bây giờ cấp độ huyết mạch của hắn đã vượt qua Chân Tiên cảnh bình thường rất nhiều, những năm gần đây, theo huyết mạch lực không ngừng thức tỉnh, lực lượng sinh mệnh bản nguyên ẩn chứa trong huyết mạch của hắn cũng đang không ngừng lớn mạnh, làm cho lý giải của hắn đối với đại đạo Bản Nguyên Sinh Mệnh không ngừng sâu thêm.

Lần này trải qua Đạo Chủ tu luyện chỉ điểm, hắn chẳng những cảm giác con đường mình đi tới Chân Tiên không còn chướng ngại gì, thậm chí còn có thể thử nghiệm chính mình đi ra một con đường Chân Tiên bản nguyên sinh mệnh, mà không phải mô phỏng theo con đường Mộc hệ Thanh Hoàng Tiên Kinh của kiếp trước.

Lúc này, trong lòng Vương Thủ Triết cũng có thêm chút kính trọng đối với Thái Sơ Đạo Chủ.

Chung quy Đạo Chủ vẫn là Đạo Chủ, lần này truyền đạo chung kiểu Côn Bằng, có thể giúp hắn giảm đi rất nhiều đường vòng.

“Nhược Lam.” Giọng nói của Thái Sơ Đạo Chủ hòa ái ôn hòa nói: “Ngươi còn có chỗ nào chưa hiểu cứ việc nói ra, ta sẽ nói rõ với ngươi.”

Lúc này Thái Sơ Đạo Chủ đã dần dần tiếp nhận hiện thực.

Sau khi Linh Lam học tỷ đầu thai chuyển thế, bởi vì Túc Tuệ không phát giác mà bị gả cho Vương Thủ Triết, tuy rằng điều này khiến hắn vô cùng oán giận, nhưng cũng đã là chuyện không thể vãn hồi.

Linh Lam học tỷ đã là quá khứ, nếu như Nhược Lam là chuyển thế của học tỷ, vậy thì đem nàng coi như nữ nhi nhà

mình đối đãi tốt.

“Thưa tiền bối.” Liễu Nhược Lam lắc đầu nói: “Trước mắt thu hoạch đã đủ cho ta tiêu hóa một thời gian rồi, đợi lát nữa ta lại có nghi vấn, có thể đến Học Cung thỉnh giáo ngài, hoặc là viết thư trao đổi.”

“Vậy thì không cần.” Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt ôn hòa khoát tay nói, “Ta lần này là hình chiếu giáng xuống, sau khi năng lượng hình chiếu tiêu tán ý thức liền có thể trở về, dù sao không cần lãng phí, dứt khoát ở lại Quy Nguyên biệt viện một thời gian ngắn, vừa vặn có thể nhân cơ hội giúp Nhược Lam ngươi vuốt lại hệ thống con đường tu hành một lần.”

Cái gì? Ở lại một thời gian?

Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc.

Thái Sơ tiền bối là rảnh rỗi đến phát hoảng sao? Thế giới hòa bình? Đạo cung không có chuyện gì cần xử lý?

Phải biết rằng, bất kể là tu vi cảnh giới gì, trừ phi dùng pháp môn đặc thù tu luyện phân hồn cùng thức tỉnh ra ý thức độc lập, nếu không lập tức ý thức cũng chỉ có một. Ý thức của Thái Sơ Đạo Chủ đã hàng lâm vào hình chiếu này, vậy thân thể chủ nhân của hắn tự nhiên là ở trong trạng thái “Ý thức xuất khiếu”.

Mà tu luyện phân hồn vốn là một chuyện phi thường nguy hiểm mà cấm kỵ, chẳng những hao tổn rất lớn đối với Chân Linh, hơn nữa phân hồn một khi thức tỉnh ý thức độc lập, trên thực tế chẳng khác nào là một người khác, hắn sẽ có tư tưởng độc lập của mình, mưu đồ của mình, thậm chí có khả năng phản phệ nguyên chủ, trở thành chủ nhân duy nhất của thân thể.

Ngược lại, tình huống của Nhược Lam và Nhược Linh có khác biệt rất lớn với “Phân hồn độc lập ” ý thức” này, bởi vì hai người bọn họ mặc dù ý thức bất đồng, nhưng trên thực tế là dùng chung một thần hồn, như thế mới có thể dần dần hòa làm một thể.

Nếu phân ra một thần hồn hình thành ý thức độc lập, hai thần hồn có ý thức độc lập dùng chung một thân thể, cuối cùng tất nhiên chỉ có một người may mắn sống sót.

Nếu như tu luyện phân thân thuật cung cấp thần hồn ý thức độc lập sử dụng, vậy tự nhiên là một phen cấm kỵ nguy hiểm.

Càng là hướng tới Đại Đạo giả, càng là sẽ không giày vò cùng thao tác như thế, phân hồn càng nhiều, phân ra 【Chân Linh】, cũng càng nhiều, mặc dù không đi ra ao khác, cũng rất có khả năng bởi vì Chân Linh hao tổn quá lớn mà khó tu thành Đại Đạo.

Mà tu sĩ càng về sau tu luyện, càng phát hiện Chân Linh mới là căn bản của một người, mà thần hồn chẳng qua chỉ là thể xác Chân Linh mà thôi, vì tu luyện bí thuật mà tổn thương Chân Linh, thuần túy là được không bù mất.

Nghe nói, thời kỳ Tiên Minh bởi vì không cấm thuật này, mà cuối cùng dẫn đến một lần tai nạn cực lớn.

Bởi vậy, Thái Sơ Đạo Cung là nghiêm khắc phản đối các loại thiên môn công pháp Phân Hồn Thuật phân thân thuật, phạm vi Đông Hà Thần Châu, mặc dù có người muốn tu luyện Phân Hồn Thuật phân thân thuật, cũng cần lén lút mà tiến hành.

Nhưng Bắc Mang Thần Châu và Nam Khuyết Thần Châu, vẫn có một đám người tiếp tục nghiên cứu phân hồn và đạo phân thân, tựa như còn xây dựng một tổ chức thế lực tương đối cường đại.

Đương nhiên, những thứ này đều là lời nói suông, tạm thời không đề cập tới nữa.

Thái Sơ Đạo chủ yếu ở lại trong biệt viện một thời gian, Vương Thủ Triết còn có thể đuổi người hay sao? Hơn nữa, hắn ở lại biệt viện Quy Nguyên, đối với Vương thị chỉ có càng nhiều chỗ tốt.

Lúc này, hắn gọi Vương Hựu Bình đến, bảo hắn an bài các công việc.

“Thủ Triết gia chủ, Nhược Lam, bổn tọa còn có chuyện cần thương lượng với các ngươi.” Thái Sơ Đạo Chủ hơi trầm ngâm một chút rồi nói: “Thứ nhất, chính là bổn tọa đã xác nhận Nhược Lam chính là Huyền Linh Thánh Nữ chuyển thế, đồng thời tìm về Nguyên Thủy Thánh Đồ và Nguyên Thủy Thánh Kiếm, bởi vậy bổn tọa muốn Nhược Lam trở về Đạo Cung, thu nàng làm thân truyền của bổn tọa.”

Việc này, không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện, Liễu Nhược Lam đã trực tiếp mở miệng từ chối: "Đa tạ ý tốt của đạo chủ. Có điều, tính tình của Nhược Lam trước nay lười biếng lại thích trạch gia, đạo cung này sẽ không gia nhập."

"Chuyện này…" Thái Sơ Đạo Chủ ngây người, có chút dở khóc dở cười.

Sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thu thân truyền bị cự tuyệt, còn cự tuyệt dứt khoát lưu loát như vậy, không chút do dự. Thế nhưng cự tuyệt hắn là sư tỷ ngày xưa của hắn, hắn còn có thể trách nàng hay sao?

Hắn nhìn Liễu Nhược Lam, lập tức đưa mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Nếu Lam không bằng nghe ý tứ của Thủ Triết gia chủ?"

Bây giờ hắn ta cũng đã nhìn ra, thái độ của Vương Thủ Triết này đối với sư tỷ có ảnh hưởng rất lớn, bắt được Vương Thủ Triết, chẳng khác nào bắt được sư tỷ. Cơ hội tốt như vậy, hắn ta không tin Vương Thủ Triết sẽ không muốn nhân cơ hội tạo mối quan hệ tốt với Đạo cung.

Vương Thủ Triết thoáng cân nhắc một phen, cuối cùng vẫn lắc đầu cự tuyệt: "Ý của nương tử chính là ý của ta. Huống chi, nếu như nương tử thật sự bị tiền bối thu làm thân truyền, chẳng phải là muốn tranh giành đạo thư Thái Sơ với Doanh Linh Trúc sao? Vậy nói thế nào cũng là tiểu bối gia tộc của nương tử nhà ta, sao nàng có thể bỏ được thể diện này?"

"Đây không chỉ là chuyện có nỡ hay không bỏ xuống thể diện, mà là cho dù ta cầm đạo thư, ta cũng không gánh nổi trách nhiệm trấn thủ Thái Sơ Đạo Cung." Liễu Nhược Lam giải thích một câu.

Một khi nàng thật sự vào đạo cung, trở thành đạo chủ, vậy tất phải giống như Thái Sơ đạo chủ hiện giờ, gánh vác trách nhiệm thủ hộ Đông Hà Thần Châu, trấn áp nhiều thế lực, còn phải phối hợp Thương Bình Thần Hoàng và Bình Thiên Thần Vương khu trục kẻ địch xâm phạm, ngẫu nhiên còn phải cùng những cường giả cấp bậc Đạo Chủ khác của Thần Châu, ví dụ như Niết Bàn Phật Chủ.

Cho dù vứt bỏ những thứ này, bên trong Thái Sơ Đạo Cung còn có một đống lớn chuyện cần xử lý.

Những thứ này đều là trách nhiệm kèm theo của Thái Sơ Đạo thư, một khi nàng kế thừa Đạo thư, những thứ này đều là không thể chối bỏ được.

Đến lúc đó, nàng nhất định phải cả ngày bận rộn không ngừng không nói, còn phải quanh năm trấn giữ Đạo Cung, vậy trong nhà làm sao bây giờ?

Sao nàng có thể yên tâm để đám nhãi con này trong nhà?

So với việc tọa trấn đạo cung, nàng vẫn nguyện ý ở lại tọa trấn trong gia tộc hơn. Như vậy cho dù phu quân có việc muốn ra ngoài, có nàng tọa trấn ở chủ trạch, lại có phú quý ở bên ngoài kinh doanh, cũng có thể bảo vệ phu quân sau này không lo.

Trong lúc suy nghĩ, một đôi mắt đẹp của nàng lại thâm tình mà nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Ta chỉ muốn cùng phu quân cùng nhau nghiên cứu đại đạo, ở mãi mãi.”

Mặc dù lời này rất khiến người ta cảm động, nhưng Vương Thủ Triết vừa nghe thấy bốn chữ “ngộng nghiên đại đạo” liền không nhịn được thân thể run lên bần bật.

Nương tử quả nhiên càng thêm nóng lòng nghiên cứu đại đạo Kim Thiềm.

Cứ tiếp tục như vậy, bộ Kim Thiềm Bảo Điển kia không chừng sẽ trở thành tiên kinh tự chủ trong nghiên cứu phát minh thứ nhất của hai người!

Vạn nhất sau này bị người gọi là Kim Thiềm Tiên Quân, vậy thì còn được gì nữa?

Cho dù trong lòng cực kỳ kháng cự, nhưng ngoài miệng Vương Thủ Triết vẫn thành thạo tiếp lời nói: “Có thể sống mái với nương tử mãi mãi, cũng là phúc của Thủ Triết.”

Thái Sơ Đạo Chủ bất ngờ không kịp đề phòng đã ăn một nắm cẩu lương, mặt xanh mét, vội vàng khoát tay nói: “Nhược Lam không muốn về Đạo Cung thì cũng thôi đi, nhưng mà Nguyên Thủy thánh đồ và Nguyên Thủy thánh kiếm chính là tài sản của Đạo Cung. Sau này nếu Lam vẫn phải chọn một đệ tử trong Đạo Cung, y bát truyền thừa tương lai.”

“Dựa vào cái gì?” Liễu Nhược Lam vừa nghe liền mặc kệ, “Nguyên Thủy thánh đồ và thánh kiếm đều là bảo vật của ta, ta yêu thích truyền cho ai thì truyền cho người đó.”

“Cái này… Đó là tài sản của đạo cung, đây là quy củ…Nhược Lam, ngươi đừng kêu ta khó xử.” Thái Sơ Đạo Chủ sắc mặt rối rắm, khó xử không thôi.

Thân là Đạo Chủ, hắn cả đời cống hiến cho Đạo Cung, ở phương diện trách nhiệm vẫn rất mạnh.

“Thái Sơ tiền bối an tâm chớ vội, vãn bối hỏi ngài một câu…” Vương Thủ Triết thấy thế vẫn vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên đã sớm đoán được Thái Sơ Đạo Chủ sẽ nhắc tới chuyện này, “Thái Sơ Đạo Cung có nhặt được các loại bảo vật tổ tiên thất lạc hay không?”

“Cái này tự nhiên là có… Hơn nữa số lượng còn ít.” Thái Sơ Đạo Chủ thành thật trả lời, lại bổ sung, “Bất quá những bảo vật kia, đều đã không có chủ nhân.”

“Vậy là đúng rồi, lúc ta nhặt được Nguyên Thủy thánh đồ và Nguyên Thủy thánh kiếm, các nàng cũng đã không còn chủ nhân.” Liễu Nhược Lam lúc này cũng phản ứng lại, chớp chớp mắt nói: “Trong đại thế giới Hư Không hải mênh mông vô ngần, không chỉ có một bộ Nguyên Thủy thánh đồ và Nguyên Thủy hệ thánh kiếm. Thái Sơ tiền bối làm sao có thể chứng minh, bảo vật ta nhặt được chính là tài sản của Thái Sơ Đạo Cung các ngươi?”

“Chuyện này… Không phải tình huống này đã rõ ràng rồi sao?” Thái Sơ Đạo Chủ dở khóc dở cười, “Nhược Lam ngươi là Huyền Linh Thánh Nữ chuyển thế, hai món bảo vật này vốn là di vật của Huyền Linh Thánh Nữ thất lạc.”

“Vậy ngươi tìm Huyền Linh thánh nữ đi, đừng tìm Liễu Nhược Lam ta.” Liễu Nhược Lam nghiêm mặt, nói thẳng: “Bản thân ta dựa vào bản lĩnh nhặt được bảo vật, hoàn toàn không có quan hệ gì với di vật của Huyền Linh thánh nữ. Ngươi há miệng nói là tài sản của Đạo Cung các ngươi, ngươi đang chuẩn bị cướp bóc sao?”

Rất rõ ràng, Liễu Nhược Lam chuẩn bị giấu Nguyên Thủy thánh đồ và Nguyên Thủy thánh kiếm, hoàn toàn không có ý

định trả lại cho đạo cung.

Trong lúc nhất thời, Thái Sơ Đạo Chủ bị giật mình đến á khẩu không trả lời được.

Mặc dù theo tình lý suy đoán, hai kiện bảo vật trong tay Nhược Lam chính là di vật của Huyền Linh thánh nữ. Nhưng mà… cũng không thể hoàn toàn bài trừ nàng là vận khí tốt, ở nơi khác nhặt được Nguyên Thủy thánh đồ và Thánh Kiếm!

Khả năng này cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng không thể phủ nhận sự tồn tại của nó.

Đổi lại là người khác, đoán chừng Thái Sơ Đạo Chủ cũng lười giảng đạo lý, nhưng Liễu Nhược Lam đây là chuyển thế của Linh Lam học tỷ… Nàng đùa giỡn vô lại, Thái Sơ Đạo Chủ đối với nàng căn bản không có chiêu.

“Thôi thôi, việc này bổn tọa cũng không có chứng cứ xác thực.” Thái Sơ Đạo Chủ lau mặt, chỉ có thể mặc kệ nàng ta đi: “Vậy bổn tọa sẽ mặc kệ, để lại cho Đạo Chủ đời tiếp theo đi quản, Nhược Lam ngươi có hài lòng không?”

“Hài lòng cái gì? Đây vốn là bảo vật của ta.” Liễu Nhược Lam nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Ngươi không cướp bảo vật của ta, ta còn phải cảm tạ ngươi sao?”

“Được rồi, ngươi vui là được.” Thái Sơ Đạo Chủ cũng có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng đâu thể thực sự động thủ cướp đi chứ?

Thở dài, hắn lại đề nghị: “Nếu Nhược Lam không muốn về Đạo Cung, vậy không bằng để ta thu làm nghĩa nữ, cũng tiện đền bù tổn thất hi sinh cho Huyền Linh thánh nữ.”

“Cái này thì không cần.” Liễu Nhược Lam vừa nghe liền vội vàng cự tuyệt, “Ta đây sống hơn một nghìn tuổi rồi, cũng là lão tổ tông trong nhà, đã sớm không quen làm nữ nhi của người khác rồi.”

Phụ thân Liễu Cao Vọng của nàng cuối cùng chỉ là tu vi Linh Đài cảnh không thể lên nổi, cuối cùng vào lúc hai trăm mười lăm tuổi thọ chết già. Mẹ đẻ thì càng khỏi cần phải nói, ngay cả Linh Đài cảnh còn chưa tới, hơn một trăm tuổi đã chết rồi.

Nàng làm lão tổ tông đã quen, bỗng nhiên cấp nàng hạ bối phận thật sự là nàng không thích ứng được.

Nào có thể đoán được Thái Sơ Đạo Chủ nghe được nàng nói lời này lại là sửng sốt.

Mới hơn một ngàn tuổi, ai ~ đứa bé này, cư nhiên đã sinh sôi ra cả bộ tộc rồi.

Trong nháy mắt, ánh mắt ông ta nhìn về phía Vương Thủ Triết đã trở nên bất thiện.

Ngươi đây là đang chà đạp nhân tộc rường cột chi tài!

Bất quá, nghĩ lại, hắn lại nghĩ đến trong hai người con cháu đời sau, có một số con cháu phi thường ưu tú, cái này giống như là đang làm cống hiến cho Nhân tộc.

Ai thôi, không thể nghĩ nhiều, càng nghĩ càng thấy tồi.

Trong lúc nói chuyện, Vương Hựu Bình cũng đã dẫn người thu dọn xong chỗ ở, quay đầu mang người tới đây mời Thái Sơ Đạo Chủ, bảo hắn tự mình đi qua nhìn một chút, nhìn xem còn có thứ gì cần thêm vào. Lần này khách nhân dù sao cũng là đạo chủ, hắn cũng là lần đầu tiên chiêu đãi loại khách nhân quy cách này, tự nhiên là sử dụng toàn thân giải quyết, cầu không ra sai lầm.

Thái Sơ Đạo Chủ cứ như vậy ở trong Quy Nguyên biệt viện ở lại.

Chỉ là hắn ở đây còn chưa đầy một tháng, đã bị Liễu Nhược Lam yêu cầu chuyển nhà, vẫn là dời đến một viện tử độc lập ở vị trí vô cùng xa xôi, cách bọn Vương Thủ Triết ước chừng hơn ngàn dặm.

Thái Sơ Đạo Chủ chuyển đến không hiểu ra sao, trăm mối vẫn không có cách giải.

Nhược Lam đây là ghét bỏ hắn sao?

Chỉ tiếc, là một con chó độc thân mười vạn năm, hắn muốn vỡ đầu cũng không nghĩ tới, đây là bởi vì thực lực của hắn quá mạnh, cảm ứng và thính giác quá lợi hại.

Thân là Đạo Chủ, cho dù hắn không tận lực nghe, nhưng dưới tình huống khoảng cách gần như vậy, cũng nói không chừng

đã nghe được cái gì không nên nghe.

Liễu Nhược Lam ba phen mấy bận chuẩn bị hạ thủ với Vương Thủ Triết, cùng tham gia đại đạo Kim Thiềm, kết quả đều bị Vương Thủ Triết dùng lý do này cự tuyệt.

Rất tự nhiên, Liễu Nhược Lam dưới cơn giận dữ đã để Thái Sơ Đạo Chủ dọn đi xa, càng xa càng tốt.

Trong lúc vô cùng náo nhiệt, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Một lần này, Đạo Chủ ở trong Quy Nguyên biệt viện trọn vẹn bốn mươi năm.

Năng lượng hình chiếu này cuối cùng cũng sắp tiêu tan.

Trước khi tiêu tán, Thái Sơ Đạo Chủ cố ý tạm biệt phu phụ Vương Thủ Triết, cũng đưa một viên 【Đạo Nguyên Đan】 mà hắn sai người từ đạo cung đưa cho Liễu Nhược Lam: "Nhược Lam, hai lò lần trước ta tổng cộng luyện chế ba viên Đạo Nguyên Đan, một viên trong đó cho Linh Trúc, một viên được Thần Hoàng lấy đi, viên cuối cùng ngươi thừa dịp còn chưa tấn thăng Chân Tiên, tranh thủ thời gian dùng, cũng có thể gia tăng thêm tư chất huyết mạch."

"Cái này…" Liễu Nhược Lam lắc đầu, nhìn về phía Vương Thủ Triết nói: "Phu quân đã nói sẽ thay ta lấy được Đạo Nguyên Đan."

Dáng vẻ kia, dường như không có phu quân gật đầu, nàng không thể tùy tiện tặng lễ vật cho người khác.

Thái Sơ Đạo Chủ trì trệ, nhịn không được liếc nhìn Vương Thủ Triết, ánh mắt bất thiện: "Ta thừa nhận Thủ Triết gia chủ có chút bản lĩnh, nhưng Đạo Nguyên Đan đâu phải dễ làm như vậy? Ngay cả ta tự tay luyện chế, cũng không dám cam đoan một lò là có thể có một lò. Nhược Lam, ngươi cầm đi, coi như là đạo cung vì hi sinh Huyền Linh thánh nữ mà bồi thường cho ngươi."

Lúc trước Huyền Linh thánh nữ dù sao cũng là vì đuổi giết tặc tử đến đạo cung trộm cắp mới xảy ra chuyện, nói là bồi thường, ngược lại cũng miễn cưỡng có thể nói được.

"Nếu là bồi thường, vậy ta nhận." Liễu Nhược Lam chần chờ một hồi, mới khẽ gật đầu nhận lấy Đạo Nguyên Đan.

Tuy nhiên, sau khi nàng nhận lấy Đạo Nguyên Đan thì trước tiên đưa cho Vương Thủ Triết, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Phu quân, Đạo Nguyên Đan này là ta tặng cho chàng.”

“Đa tạ nương tử.” Vương Thủ Triết cũng không khách khí nhận lấy, sau đó kéo bàn tay ngọc thon dài của nàng, trịnh trọng bảo đảm: “Cho vi phu chút thời gian, vi phu cũng nghĩ cách kiếm cho ngươi một tấm.”

Thái Sơ Đạo Chủ khóe miệng giật một cái, lại là bị bất ngờ không kịp phòng bị nhét một nắm cẩu lương.

Hai ngươi cần gì phải làm vậy?

Nếu Lam dùng một tấm này, Vương Thủ Triết tự ngươi đi làm cho mình không được sao? Nhất định phải đưa tới đưa, kết quả còn không phải giống nhau, quả thực chính là rời khỏi gia phả!

…

Chương 37: Ly Từ! Man Vương Thánh Thể Quyết phát uy!

…

Tuy nhiên, cho dù có tan nát cõi lòng, Thái Sơ Đạo Chủ vẫn không tin Vương Thủ Triết có thể lấy được 【Đạo Nguyên Đan】 của Thập Nhị Phẩm.

Hắn nhíu mày nghi hoặc nói: "Thủ Triết, ngươi có thể làm Đạo Nguyên đan gì? Có thể nói với bổn tọa không?"

"Nam Lam thần châu sắp tổ chức hội đấu giá chợ đen, tục truyền, trong vật phẩm đấu giá lần này có Đạo Nguyên đan." Vương Thủ Triết kéo tay nương tử, "Không đếm xỉa tới" nói ra dự định: "Ta chuẩn bị cùng nương tử đi Nam Lam Thần Châu đi dạo, thuận tiện mua một viên Đạo Nguyên đan."

Nam Khuyết Thần Châu!?

Sắc mặt Thái Sơ Đạo Chủ khẽ biến.

"Vương Thủ Triết, ngươi đang nói đùa sao? Vùng đất nguy hiểm hỗn loạn như Thần Châu Nam Khuyết, ngươi lại muốn dẫn Nhược Lam cùng đi? Đợi đã, bản thân ngươi cũng không được đi, nếu Huyên Huyên chết rồi, Nhược Lam há có thể dễ chịu?"

Mặc dù Liễu Nhược Lam không thừa nhận, nhưng trong lòng hắn kì thực đã coi hắn là nữ nhi.

"Như vậy, chẳng phải Nhược Lam thiếu đi một viên Đạo Nguyên Đan sao?" Vương Thủ Triết nhíu mày: "Đây sẽ ảnh hưởng đến tiềm lực cuối cùng của nàng ấy."

Hắn và Liễu Nhược Lam đều đã là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, cách Chân Tiên cảnh cũng không xa, chờ sau khi hai người tấn thăng Chân Tiên, sẽ thức tỉnh thêm một tầng huyết mạch, đạt tới trình độ đệ thập tam trọng La thánh khu.

Như thế phục dụng đạo nguyên đan, hiệu quả sẽ phi thường yếu ớt.

Nói một cách khác, nếu không muốn lãng phí hiệu quả của Đạo Nguyên Đan, hai người bọn họ phải ăn Đạo Nguyên Đan trước khi lên Chân Tiên cảnh.

Nghe được lời này của Vương Thủ Triết, Thái Sơ Đạo Chủ vẫn chưa bị tức chết.

Không phải trong ngực ngươi có một viên Đạo Nguyên Đan sao? Đem trả lại cho Nhược Lam không được sao?

Đương nhiên, hắn cũng biết làm vậy không đáng tin cậy, Nhược Lam chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Hắn minh tư khổ suy nghĩ một lát, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Hai người các ngươi chờ một chút, chờ bản tôn tới cùng đi với các ngươi, dù sao hội đấu giá chợ đen hai ngàn năm một lần kia của Nam Tề Thần Châu, tựa như còn có chút thời gian."

Vốn dĩ hắn vẫn không nỡ dùng 【Sinh Tử Đạo Đan】 để trị liệu thương thế không quá nặng của bản tôn. Bất quá, nếu muốn đến địa phương như Nam Khuyết Thần Châu, không thể không khôi phục trạng thái đề phòng vạn nhất.

Hắn sống lâu như vậy, sao lại không biết 【chợ đen Nam Khuyết đại danh đỉnh đỉnh】? Nơi đó long xà hỗn tạp, tang vật gì cũng có thể tiêu thụ.

Hai ngàn năm mới tổ chức một hội đấu giá cỡ lớn một lần, quần thể mục tiêu nhắm vào mục tiêu ít nhất cũng là Chân Tiên cảnh, thật ra cấp Thánh Tôn mới là khách hàng chủ yếu của bọn hắn.

Đồng thời cũng có một ít Hỗn Nguyên Đạo Chủ ẩn nấp thân phận tham dự vào trong đó, ý đồ truyền giá giao dịch một ít bảo vật.

Đến hội đấu giá mấy ngày nay, khách hàng chợ đen Nam Khuyết tụ tập tứ đại châu, thật có thể nói là Lăng Hư nhiều như cẩu, Chân Tiên đi khắp nơi, Bách Bộ Nhất Thánh Tôn, đạo chủ mới có tư cách đi ngang.

"Cái này sao có thể không biết xấu hổ chứ?" Vương Thủ Triết vẻ mặt "Không biết xấu hổ", lắc đầu cự tuyệt nói: "Thái Sơ tiền bối ngày ngày lý vạn cơ, có bao nhiêu đại sự…"

“Được rồi!”

Thái Sơ Đạo Chủ trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: “Lúc này ngươi nói ra, không phải là hy vọng bản tọa đi cùng sao? Chớ có giả bộ nữa!”

Đến tận lúc này, Thái Sơ Đạo Chủ mới hiểu được Vương Bảo Quang kia đến tột cùng lấy đâu ra nhiều tâm tư quỷ quái như vậy, tiểu tử kia rõ ràng là kế thừa một bộ phận huyết mạch rất không tốt của Vương Thủ Triết!

Về phần học tỷ chuyển thế Nhược Lam chơi xấu nuốt hết tài sản đạo cung, hừ, đó chắc chắn cũng là Vương Thủ Triết âm thầm xúi giục.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Nói tới nói lui, đây đều là lỗi của tiểu tử Vương Thủ Triết này!

“Ha ha, tiền bối Thái sơ cơ trí.” Vương Thủ Triết thấy thế cũng không giả vờ nữa, cười ha hả nói: “Thủ Triết từ trước đến nay quý trọng số mệnh, nếu không có đạo chủ đi theo, thật ra cũng không dám tùy ý đi chợ đen Nam Khuyết. Có điều, nếu tiền bối không muốn đi. Vậy lần này sẽ không đi nữa, hai ngàn năm sau lại đi.”

“Hai ngàn năm sau?!” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận lườm hắn một cái: “Ta thấy hai người các ngươi đều đã thần hoa nội liễm, tiên cơ đã mở. Chậm thì trăm năm, nhanh thì vài chục năm có thể thử trùng kích Chân Tiên rồi. Chờ hai ngàn năm sau, đến cả cải vàng cũng nguội. Được rồi, các ngươi chờ đấy, chờ ta bị thương khá hơn thì tới đây…”

“Nếu như vậy, không bằng bản tôn của tiền bối trực tiếp đến Quy Nguyên biệt viện điều dưỡng, Thủ Triết tự tin ở phương diện chữa thương còn có chút tâm đắc.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nói không chừng sẽ có chút trợ giúp với tiền bối.”

Vương Thủ Triết và Thái Sơ Đạo Chủ “ở chung” mấy chục năm, ít nhiều cũng biết chút bản tính của hắn.

Đừng nhìn hắn bày ra bộ dáng ghét bỏ mình trăm lần, nhưng nhìn vào mặt mũi của Nhược Lam, nơi hắn nên chiếu cố lại một chút mơ hồ, một bộ dáng sợ hai vợ chồng bọn họ sinh hoạt không thể tự chăm sóc mình, thoát khỏi một cái miệng già nua rất ghét bỏ, thân thể rất thành thật “

Đại khái sau khi thăm dò rõ ràng tính nết của Thái Sơ Đạo Chủ, Vương Thủ Triết cũng quyết định thích đáng để bại lộ chút át chủ bài, bày ra một mặt càng hữu dụng hơn cho mình, giành được càng nhiều quyền nói chuyện hơn.

"Giúp bản tọa chữa thương?" Thái Sơ Đạo Chủ lắc đầu, "Huyết mạch bản tọa đã thức tỉnh đến tầng mười lăm 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】, cứ nói ngươi là một tu sĩ Lăng Hư cảnh, dù là Tiên Thụ Sinh Mệnh cấp mười ba trong truyền thuyết, đối với bản tọa cũng không có trợ giúp quá lớn."

Sinh Mệnh Tiên Thụ trong truyền thuyết?

Vương Thủ Triết híp mắt hỏi: "Chẳng lẽ, đạo cung không có Sinh Mệnh tiên thụ?"

"Tất nhiên là không có." Thái Sơ Đạo Chủ ghét bỏ liếc nhìn Vương Thủ Triết: "Ngươi cho rằng Sinh Mệnh Tiên Thụ là tạp thụ đầy khắp núi đồi sao? Đó chính là tiên thực liên quan đến sinh mệnh nguồn gốc đại đạo nhất mạch. Đạo Cung chúng ta nếu có Sinh Mệnh Tiên Thụ, đã sớm không tiếc bất cứ giá nào bồi dưỡng nàng đến Sinh Mệnh Thánh Thụ rồi. Đến lúc đó, chúng ta có thể tiết kiệm được bao nhiêu Sinh Tử Đạo Đan?"

Nói rất có lý.

Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu, xem ra Ly Tiên Nhi quả nhiên là tồn tại rất đặc biệt. Mà lúc trước Thần Võ Thánh Hoàng cũng không phải là 【Sinh Mệnh Tiên Chủng】 trộm được ở Thái Sơ Đạo Cung, mà là lấy được ở bên ngoài "du lịch".

Đương nhiên, bây giờ Vương Thủ Triết đã sớm biết cái gọi là "du lịch bên ngoài", thật ra là cùng lão tổ Vương Thần Luân trộm ra từ 【Sinh Mệnh Cấm Khu】.

Hiển nhiên, Sinh Mệnh Cấm Khu kia đối với Thánh Tôn đều không quá hữu hảo. Bởi vậy, trước khi Vương Thủ Triết có được chiến lực cấp Đạo Chủ, tuyệt đối sẽ không đi thăm dò phụ bản Cấm Khu Sinh Mệnh.

Về phần mời Thái Sơ Đạo Chủ?

Tạm thời cứ thôi đi, hắn ngay cả Sinh Mệnh Tiên Thụ cũng thèm thuồng như thế, đến lúc gặp được thứ tốt hơn, trở mặt

với trang bị vũ khí thì làm sao bây giờ?

Ít nhất, trước khi chưa có được thủ đoạn chế ước cường giả cấp Đạo Chủ, Vương Thủ Triết tuyệt đối sẽ không lập phó bản đỉnh cấp với đội Đạo Chủ.

Sau một phen đối thoại, năng lượng hình chiếu Thái Sơ Đạo Chủ cũng rốt cục đến biên giới hao hết, sắp chống đỡ không nổi.

Thái Sơ Đạo Chủ cùng hai người nói tiếng tạm biệt, liền dứt khoát tản đi hình chiếu này, ý thức trở về bản tôn. Bất quá trước khi đi, hắn vẫn đáp ứng đến Quy Nguyên Biệt Viện chữa thương, chỉ là nguyên nhân tuyệt không phải là tin tưởng Vương Thủ Triết có thể trị được động đến hắn.

Vì vậy, Vương Thủ Triết quyết định suy yếu thủ đoạn trị liệu của mình trước tám phần.

Cũng cùng lúc đó.

Bắc Hoang Man Vực.

Là khu vực cách Đông Hà Thần Châu khá xa xôi, hoàn cảnh Hư Không Hải cực kỳ phức tạp, hoàn cảnh năng lượng cũng tương đối ác liệt, các loại hoàn cảnh tự nhiên nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, Hư Không Hải từng đợt tai nạn lần lượt vĩnh viễn không bình ổn, các loại Man tộc cùng hung thú dị chủng hoành hành trong đó.

Hoàn cảnh như vậy, cũng dẫn đến vùng biển hư không này dù năng lượng dồi dào, cũng không thích hợp cho nhân loại tụ cư quy mô lớn. Nhân loại mới sinh thật sự quá yếu ớt, căn bản không cách nào thích ứng với hoàn cảnh ác liệt ở đây.

Tại thời kỳ Tiên Minh huy hoàng, khu vực này được mệnh danh là 【Bắc Hoang Man Vực】.

Bởi vì chỗ này hoàn cảnh ác liệt, người trong Tiên Minh không dám đặt chân vào khu vực này, cũng chỉ có một ít tu sĩ trẻ tuổi đại tông môn ra ngoài lịch lãm mới có thể tới Bắc Hoang Man Vực đánh dã quái, xoát kinh nghiệm cùng tài liệu các loại.

Nhưng vùng biển hư không này lại không phải là một vùng đất cằn cỗi.

Nơi này là nơi nghỉ chân của bộ tộc Man Nhân.

Lấy thiên hà làm trục tâm, toàn bộ Bắc Hoang Man Vực đều tản mát tung tích man cự nhân. Bọn họ lấy bộ tộc làm đơn vị tụ cư, sinh hoạt.

Trong thời kỳ Tiên Minh, các bộ tộc Man Nhân của Man Vực đều thần phục dưới trướng Tiên Minh, bọn họ không những cần tiếp tục sinh sống dưới hoàn cảnh ác liệt này, trong số tài nguyên thu hoạch được có một bộ phận tương đối cần tiến cống cho Tiên Minh.

Đương nhiên, cũng có một số bộ tộc Man Cự Nhân sau khi được giáo hóa di chuyển đến phạm vi thế lực của Tiên Minh. Những bộ tộc Man Cự Nhân này một mặt là ngưỡng mộ sự cường đại của Tiên Minh, một mặt cũng là vì cuộc sống tốt đẹp hơn, liền trở thành phụ thuộc dưới trướng Tiên Tộc. Tổ tiên Thạch Trùy bộ Man Nhân, xuất thân từ Bắc Hoang Man Vực.

Đương nhiên, trăm vạn năm trước Tiên Minh cũng đã tiêu vong, Bắc Hoang Man Vực cũng từ Tiên Minh độc lập đi ra ngoài trăm vạn năm.

Ung lịch Đại Càn năm An lịch 410.

Không biết vì sao phải dùng Đại Càn lịch pháp Man Cự Nhân bộ, tựa hồ đang ở một khu vực nguy hiểm săn bắn.

Nơi này là biên giới Bắc Hoang Man Vực, trong hư không hải chung quanh rải rác nhiều Thiên Hồ lớn nhỏ, Thiên Trạch, ở giữa còn có Thiên Hà lớn nhỏ bất đồng xâu chuỗi lẫn nhau, hoàn cảnh rắc rối phức tạp, nếu không quen thuộc hoàn cảnh, ở địa phương này vòng lên mấy vòng, sợ là sẽ bị lạc phương hướng.

Nơi này tên là 【 Cự Thú Hung Trạch 】.

Cho dù là đối với Man Cự Nhân tộc ở phụ cận mà nói, nơi này cũng là một khu vực phi thường hung hiểm.

Lúc này.

Một đám man cự nhân đang vây bắt một con hung trạch cự thú có hình thể cực kỳ khổng lồ 【 Hư không Mãng Trạch Thú 】.

Những cự nhân kia lớn lên tương tự Thạch Chùy bộ Man Cự Nhân, chỉ là thân hình hơi hung hãn một chút, làn da màu sắc hơi đậm một chút, trên thân đồng dạng tản ra khí tức Man Hoang nồng đậm.

Cùng hình thái bình thường chỉ cao hơn nhân loại một chút bất đồng.

Giờ phút này bọn họ sử dụng hình thái người khổng lồ, thân hình to lớn tựa như ngọn núi cao ngất, cơ bắp toàn thân như nham thạch từng khối nhô ra, khí tức toàn thân hung ác bá đạo, mang theo khí tức Man Hoang, cơ hồ giống như là từng sinh vật hư không hình người.

Đội ngũ cự nhân chừng mấy chục người hợp thành một vòng vây chặt chẽ, vây quanh hung thú hư không ở trung ương.

Đó là một con cự thú có hình thể to như ngọn núi.

Tứ chi của nó thô ngắn, sống lưng dày rộng nhô lên cao, từng khối cốt giáp hiện ra ánh kim loại sáng bóng bao trùm khắp thân thể, trên cốt giáp mang theo gai ngược sắc bén, ngoại hình dữ tợn, khí tức đáng sợ, đôi đồng tử đỏ cam kia càng tràn ngập lệ khí, giờ phút này đang phẫn nộ gào thét gào thét.

Tiếng gầm to lớn chấn động hư không, tạo nên từng gợn sóng năng lượng, ở trong hư không xa xa truyền ra, dù cho cách rất xa, vẫn có thể cảm giác được trong thanh âm kia tràn đầy tức giận.

Đây chính là Hư Không Mãng Trạch Thú đại danh đỉnh đỉnh ở Man Vực Bắc Hoang, một ít Mãng Trạch Thú lợi hại có thể trưởng thành đến thập ngũ giai Thú Vương, nguy hại cực lớn đối với Man Cự Nhân tộc.

Nhưng con Hư Không Mãng Trạch Thú trước mắt này hiển nhiên vận khí không tốt lắm, bị những người khổng lồ này nhìn chằm chằm vào.

Dưới sự bao vây của những cự nhân này, nó ba phen mấy bận ý đồ phá vây đều bị ngăn cản lại, cuối cùng không thể không bị trục xuất khỏi nơi vốn sống, đi tới trong một chỗ hư không.

Mảnh hư không này hiển nhiên là cố ý lựa chọn, hoàn cảnh chung quanh khoáng đạt, cũng không có chướng ngại vật gì, phi thường thích hợp làm sân chiến đấu.

Mà trong hư không cách đó không xa, dưới bối cảnh màu đen tĩnh mịch thâm thúy, một chiếc cung điện bằng đồng xanh cổ xưa đang lẳng lặng lơ lửng.

Mặt ngoài cung điện thanh đồng loang lổ vết tích, thoạt nhìn đã rất nhiều năm, ngay cả phù điêu hoa văn trên mặt trụ cao ngất, cũng đã có dấu vết bị mài mòn, vừa nhìn liền biết lịch sử vô cùng xa xưa.

Xem ra đây chính là vật chở của Man Cự Nhân tộc vượt qua hư không, tương tự như thuyền vượt hư không của Nhân tộc. Rất hiển nhiên, tòa cung điện đồng thau này có phong cách chế tạo thuyền vượt thời kỳ Tiên Minh, hơn phân nửa là sản vật của Tiên Minh.

"A Cổ Lạp · Thanh Đồng."

Cùng với tiếng gào thét nổi giận của hư không mãng trạch thú, bên trong cung điện bằng đồng truyền ra một đạo thanh âm trầm nặng như núi, ở trong hư không biển cả tẩy rửa.

"Các tộc nhân đã giúp ngươi bức hư không mãng trạch thú ra khỏi hung trạch, tiếp theo, ngươi nên một mình đánh chết nó! Lấy chứng minh ngươi đã trưởng thành thành thành một vị thiếu tộc trưởng bộ tộc đủ tư cách."

Thanh âm này sử dụng ngôn ngữ đại khái giống như ngôn ngữ Đông Hà Thần Châu, chỉ là mang khẩu âm địa phương nồng đậm, cũng là khó trách, đây đều là giáo hóa đến từ Tiên Minh!

Theo âm thanh này hạ xuống, trong vòng vây có một người khổng lồ trẻ tuổi vượt qua đám người, hướng về phía cung điện bằng đồng cúi người hành lễ: "Vâng, Man Vương bộ tộc Thanh Đồng vĩ đại, phụ thân đại nhân của ta."

Rất hiển nhiên, người trẻ tuổi này chính là A Cổ Lạp · Thanh Đồng.

Trong tay gã cầm một thanh vũ khí cán dài thêu đầy phù văn phức tạp, thoạt nhìn so với Man Cự Nhân khác chung quanh càng thêm trẻ tuổi, dáng người càng thêm khôi ngô cùng bá khí, khí tức quanh thân cũng cực kỳ hùng hậu cô đọng, hiển nhiên thực lực tương đương không tầm thường.

Hắn bay đến chỗ đối diện với đầu hư không mãng trạch thú kia, trong đôi mắt lộ ra vẻ tự tin cùng hưng phấn không gì

sánh được.

Hắn sẽ dựa theo truyền thống của bộ tộc Thanh Đồng Man Nhân, đánh chết hung vật này trước mặt mọi người, lấy đầu của nó xuống.

Đây là lễ thành nhân đặc hữu của bộ tộc Man Cự Nhân.

Lễ thành nhân kết thúc, hắn sẽ chính thức trở thành thiếu tộc trưởng bộ tộc, có thể tham dự vào quyết sách tiến bộ tộc.

Đồng thời, điều này cũng có nghĩa là hắn có thể kết hôn rồi. Hắn có thể cầm đầu lâu này đi bộ tộc hữu hảo cầu hôn cưới tân nương.

“Gào!”

Nhìn thấy cự nhân vây quanh nó tản ra, hư không mãng trạch thú đang nổi giận nhất thời tập trung lực chú ý lên người A Cổ Lạp - Thanh Đồng.

Chỉ thấy nó hung ác rít gào một tiếng, chủ động giết về phía A Cổ Lạp - Thanh Đồng.

Mà A Cổ Lạp, Thanh Đồng cũng không chút sợ hãi nghênh đón, cứng đối cứng chiến đấu với nhau.

Trong Hư Không Hải, từng đạo kình khí vô hình hóa thành tầng tầng sóng năng lượng chồng chất không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Chúng nó chiến đấu là như vậy trực tiếp cùng hung tàn, lấy thương liều mạng tổn thương, lấy máu liều mạng.

Không bao lâu sau, A Cổ Lạp, Thanh Đồng và Hư Không Mãng Trạch Thú đều đã bị thương không nhẹ, nhưng rõ ràng trạng thái A Cổ Lạp coi như không tệ. Chỉ cần tiếp tục như vậy, hắn tất nhiên có thể chiến thắng con Mãng Trạch Thú này, hoàn thành lễ thành nhân cấp bậc thiếu tộc trưởng có độ khó cao nhất!

Nhưng đúng vào lúc này.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Phía xa, tại ngã rẽ của thiên hà, đột nhiên xuất hiện một chi hạm đội khổng lồ.

Trong đó một ít thuyền hư không hình thể thập phần khổng lồ, ngoại hình xám đen xen lẫn, sắc thái âm trầm, lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ, tản ra ma uy hiển hách.

Hạm đội trùng trùng điệp điệp đi tới, còn chưa kịp tới gần, cổ áp lực cường đại kia cũng đã đập vào mặt, làm cho tất cả cự nhân ở đây hô hấp trì trệ.

“A, vậy mà là thuyền của Ma tộc?”

Trong Thanh Đồng cung điện, thanh âm uy nghiêm kia cũng có chút kinh nghi bất định: “Ma tộc cùng Thiên Sương Nữ Vương bệ hạ vĩ đại không phải đã đạt thành hiệp nghị, chỉ cần có thể thu được tiến cống đúng thời hạn, tuyệt sẽ không dễ dàng đến Bắc Hoang Man Vực sao?”

Ước chừng hai ba mươi vạn năm trước, có một man cự nhân cường đại thống nhất toàn bộ Bắc Hoang Man Vực, đem hơn mười nhánh Man Bộ lớn nhỏ liên hợp lại, thành lập liên minh Man Cự Nhân bộ tộc.

Đó là vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử Man Nhân, ông ta đã kết thúc thời đại của mỗi bộ tộc Man Cự Nhân làm chính sự, dẫn dắt liên minh bộ tộc Man Nhân đi đến sự huy hoàng mới, khiến thực lực quần thể Man Nhân khổng lồ tăng vọt.

Mà vị vương giả chưa từng có này xuất thân từ bộ tộc Thiên Sương.

Cũng bởi vì hắn, 【 bộ tộc Thiên Sương 】 vốn cực kỳ cường thịnh đã trở thành bộ tộc man cự cường đại nhất toàn bộ Bắc Hoang Man Vực.

Mà người kế nhiệm của hắn, đương đại Thiên Sương Nữ Vương, chính là hậu duệ kiệt xuất nhất của hắn.

Tên của nàng là 【 Hạ Cổ Na · Thiên Sương 】.

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Sương Nữ Vương, thực lực tổng hợp của Liên Minh Bộ tộc Man Cự Nhân phát triển không ngừng. Nàng dùng thành tích thực tế chứng minh năng lực lãnh đạo của nàng không kém hơn phụ thân nàng chút nào.

Chỉ là đối mặt với uy áp và uy áp của Ma tộc, Thiên Sương Nữ Vương cũng không thể không thỏa hiệp, theo thời gian tiến cống để duy trì quyền hòa bình và sinh tồn.

Vì vậy, nhiều năm qua, quan hệ giữa liên minh bộ tộc Man Nhân và Ma tộc vẫn luôn rất vi diệu.

Giờ phút này.

Chi hạm đội ma tộc đột nhiên xuất hiện này khiến đội ngũ đi săn xuất hiện hỗn loạn.

Con Mãng Trạch thân bị trọng thương kia thấy thế, lại bắt được cơ hội, mạnh mẽ lao ra khỏi vòng vây, sau đó đâm vào trong Thiên Hà.

Chỉ là nó ước chừng đã quá mức vội vàng, hoảng hốt chạy bừa không chú ý phương hướng, đúng là đang bơi về phía hạm đội ma tộc.

Điều này khiến đội ngũ đi săn của bộ tộc Thanh Đồng kiêng kị không thôi.

Đây là đuổi đấy, hay không đuổi đây?

“Không nên chọc giận hạm đội Ma tộc.” Thủ lĩnh bộ tộc Thanh Đồng trầm giọng nói: “Lần này đi săn thất bại, vẫn còn có lần tới. Nhưng chọc giận Ma tộc, bọn họ sẽ mượn cớ yêu cầu tiến cống nhiều hơn, sẽ làm Thiên Sương Nữ Vương khó xử.”

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng trong thanh âm của hắn vẫn không thể tránh khỏi mang theo một ít tức giận.

“Trước đó không lâu, hạm đội Ma tộc “thu nạp cống phẩm” mới vừa đi, lúc này mới qua bao lâu, đã có hạm đội Ma tộc tới cửa? Thực cho rằng bọn hắn là quả hồng mềm sao?

Ngay khi bộ tộc Thanh Đồng chuẩn bị lặng lẽ rút lui, báo cáo việc này lên.

Đột nhiên.

Chi “Hạm đội ma tộc” kia tựa hồ cũng chú ý tới Hư Không Mãng Trạch Thú đang bơi tới, trong đó có một chiếc thuyền ‘Ma Tộc’ chợt lao ra một bóng người.

Bóng người kia càng biến lớn, trong chớp mắt liền hóa thành một man hoang cự nhân chiến thể đỉnh thiên lập địa, hung hãn chém giết cùng đầu hư không mãng trạch thú kia.

Ngoại hình chiến thể Man Hoang Cự Nhân kia rõ ràng là hình dáng nữ tử, toàn thân khí tức lại bá đạo mà hung ác, mỗi một quyền mỗi một cước đều tràn đầy lực lượng cường đại, chấn động hư không chung quanh không ngừng chấn động, ngẫu nhiên thậm chí đánh cho không gian sụp đổ xuống.

Mãnh thú kia hoàn toàn không phải đối thủ của nàng, bị đối phương dùng nắm đấm một quyền nện mạnh một quyền, nó bị đau không ngừng gào thét.

Trong tiếng rống kia lại xen lẫn vài phần sợ hãi và hối hận, giống như là đang quát mắng: "Mẹ nó chạy sai hướng rồi, man cự nhân này so với cái lúc trước càng thêm đáng sợ."

Đánh đánh, thật vất vả mới bắt được một cơ hội, nó lập tức không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

"Nguyên liệu nấu ăn đến miệng, ngươi còn dám chạy?" Thấy thế, "Người khổng lồ" đang chém giết kia giận dữ, lập tức cất bước đuổi theo, "Bản cô nương đã bao lâu rồi không được ăn đồ ngon? Ngươi đứng lại cho ta!"

Không thể nghi ngờ, đây chính là Vương Ly Từ đã lâu không gặp.

Nàng tu luyện Thánh đồ là 【Man Vương Thánh Thể quyết】, vốn là thoát thai từ huyết mạch cùng phương thức tu hành của Man Cự Nhân, phong cách chiến đấu tự nhiên cũng là nhất mạch tương thừa.

"Man Vương Thánh Thể" bên ngoài có thể giúp nàng giống như Man Cự Nhân, tùy ý khống chế thân hình, một khi thi triển liền có thể huyễn hóa ra chiến thể Man Hoang Cự Nhân tiến hành chiến đấu, thoạt nhìn không khác gì Man Cự Nhân chân chính.

Dưới trạng thái chiến thể của Man Hoang Cự Nhân, lực lượng và tốc độ của Vương Ly Từ đều được gia trì trên phạm vi lớn, rất nhanh đã đuổi theo đầu hung thú kia, tiếp tục đuổi giết. Bộ dáng kia, rõ ràng chính là một nữ Man Vương!

Hung thú đáng thương dù sao cũng có được thực lực cường đại của Thập Tam giai, lại bị đối phương đánh cho không khác gì một con chó.

Đám người Man Cự Nhân của bộ tộc Thanh Đồng đều bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Tại sao lại có một cô gái người Man khổng lồ xuất hiện trong hạm đội Ma tộc?

“Cô ấy, đánh thật hung dữ, lớn lên thật đẹp!” Thiếu tộc trưởng bộ lạc Thanh Đồng A Cổ Lạp · Thanh Đồng nhìn cảnh này, mắt trợn tròn, không tự chủ được lẩm bẩm: “Phụ thân vĩ đại, con không định cưới Cương Nha ọt ọt, con muốn cưới cô ấy!”

…

Chương 38: Phế tài của Diệt thế đại lão trùng sinh!

…

Xú tiểu tử này!

Nghe được A Cổ Lạp, Thanh Đồng, người khổng lồ Thanh Đồng bộ tộc Man Vương Ba Tháp Cống mới bay ra khỏi Thanh Đồng cung điện, trên khuôn mặt Thanh Đồng lập tức lộ ra biểu tình im lặng.

Vóc người y cường tráng hơn nhiều so với nhi tử, trên mặt có chòm râu, thoạt nhìn cực kỳ dũng mãnh, toàn thân tản ra khí tức Man Hoang Cự Nhân Vương cường đại.

Không để ý đến đứa con trai, đầu tiên hắn nhìn về phía nữ Man Vương đã ăn đòn con hung thú Hư Không kia, lại từ xa liếc nhìn "Đội thuyền Ma tộc" kia, thần sắc có chút kinh nghi bất định.

Tổ hợp này, thật sự là quá kỳ quái.

Hơn nữa Man Nhân "Cô gái" kia thực sự rất cường đại. Dựa vào thân thể và khí tức của nàng mà phán đoán, thực lực của nàng hẳn là ở khoảng bậc mười hai, nhưng nàng là Thập Nhị giai, phát huy ra chiến lực khủng bố, so với A Cổ Lạp con trai thiên tài mười ba giai vậy mà cũng không thua kém là bao.

Chuyện này quả thực khó mà tin nổi.

Phải biết rằng, A Cổ Lạp nhi tử của hắn có thể trở thành thiếu tộc trưởng, thiên tư bản thân chính là đứng đầu, tương lai phát triển đến trình độ sánh vai với mình không thành vấn đề, điều này cũng có nghĩa là thực lực A Cổ Lạp bây giờ vẫn chỉ là Thập Tam giai, sức chiến đấu cũng mạnh hơn so với các tộc nhân cùng giai không ít.

Dưới tình huống như vậy, lúc này sức chiến đấu của "cô gái" mới thập nhị giai lại có thể sánh vai với A Cổ Lạp, điều này có ý nghĩa gì?

Với kinh nghiệm phong phú của hắn, hắn cũng chỉ nghe nói qua Thiên Sương Nữ Vương khi còn nhỏ có được chiến lực

nghịch thiên không phù hợp với lẽ thường như vậy!

Chẳng lẽ thiếu nữ Man tộc này có tiềm lực cùng cấp bậc với Thiên Sương Nữ Vương?

Man vương âm thầm kinh hãi không thôi.

Mà trong khoảnh khắc này, trên bờ sông nơi xa, Vương Ly Từ đã đánh chết con hư không mãng thú da dày thịt béo bị thương rất nặng kia.

"Ha ha ha." Vương Ly Từ hiếm khi hoạt động gân cốt một phen, nhịn không được phát ra tiếng cười to vui sướng đầm đìa: "Đánh đến ta thật sảng khoái, mấy năm nay cả ngày ở trên thuyền, buồn chết ta."

Trong lúc nói chuyện, nàng liền kéo đuôi hung thú bay về phía độ thuyền cỡ lớn của Ma tộc, chuẩn bị tự mình nấu nướng ăn ngấu nghiến một phen.

"Cô nương chờ một chút." Man Vương Ba Tháp Cống, Thanh Đồng thấy thế, vội vàng mở miệng lưu người: "Xin hỏi ngươi là cô nương bộ tộc nào? Những con thuyền cỡ lớn này là chuyện gì xảy ra?"

Vương Ly Từ nghe vậy, vô cùng cảnh giác nhìn bọn họ: "Các ngươi chuẩn bị cướp con mồi của ta sao?"

Trong khi nói chuyện, một cỗ khí tức nguy hiểm lúc hộ thực, từ trên người nàng tràn ngập lên.

"Không không không, con mồi kia đã chạy thoát khỏi tay ta." Thiếu tộc trưởng A Cổ Lạp A Đồng vội vàng phân biệt, "Đã như vậy, nó cũng đã không phải con mồi của ta. Ngươi là bằng bản lĩnh chặn đường đánh chết nó, nó tự nhiên là con mồi của ngươi."

Trên thực tế, Man Nhân khổng lồ tổ đội ở trong hư không tiến hành dã ngoại săn bắn, bởi vì quyền sở hữu và phương thức phân phối của con mồi mà sinh ra rất nhiều tình huống mâu thuẫn, vì thế đánh nhau to cũng không phải là không có.

Nhưng A Cổ Lạp, Thanh Đồng trước mắt rõ ràng là muốn lấy lòng thiếu nữ khổng lồ hung hãn này, đương nhiên sẽ không tranh quyền sở hữu con mồi với nàng.

“Các ngươi muốn làm gì?” Vương Ly Từ trợn to đôi mắt hạnh, quét mắt nhìn đám người bộ tộc Thanh Đồng một vòng: “Chúng ta còn phải chạy đến Thiên Sương thành, không có chuyện gì thì ta đi đây.”

Mục tiêu chuyến đi này của các nàng là tiêu thụ chiến lợi phẩm của thủ đô bộ tộc Man Cự Nhân, cũng lôi kéo Thiên Sương Nữ Vương cùng nhau đối kháng Ma tộc, không có thời gian nói nhảm với một đám bộ tộc ở biên thùy.

Man Cự Nhân bộ bình thường đều rất nghèo, đem bọn họ bán đi, đều mua không nổi những chiến lợi phẩm này.

“Cô nương, từ nơi này đi Thiên Sương thành còn có lộ trình rất xa.” Man Vương Ba Tháp Cống trầm ổn hữu lực nói, “Xem dáng vẻ của ngươi, các ngươi hẳn không phải dưới trướng ma tộc, hơn phân nửa là lặn lội đường xa mà đến, không bằng đi bộ lạc Thanh Đồng chúng ta làm khách, nghỉ ngơi một chút rồi đi. Bộ lạc Thanh Đồng chúng ta mặc dù là tiểu tộc, nhưng cũng rất nhiệt tình hiếu khách. Nếu là ngươi quá nhỏ không làm chủ được, không bằng gọi trưởng bối của ngươi đi ra nói chuyện.”

Trong lúc nói chuyện, hắn lại nhìn thoáng qua hạm đội khổng lồ kia.

Một hạm đội lớn như vậy di chuyển trong hư không, chắc chắn phải có cường giả ngoài mười lăm bậc hộ tống, nếu không chỉ là ven đường có thể gặp phải Hư Không Thú cũng đủ để làm cho đội tàu tổn thất thảm trọng.

Tuy rằng hắn không biết rút cuộc là chi bộ tộc cự nhân nào, lại có thể bồi dưỡng ra người trẻ tuổi ưu tú như vậy, nhưng trong hạm đội không thể nghi ngờ sẽ tồn tại một người nói chuyện cường đại.

Hắn đang đợi vị tồn tại kia xuất hiện.

Quả nhiên.

Hắn vừa dứt lời, liền có một người man khổng lồ xé rách không gian từ trong hạm đội, cử trọng nhược khinh xuất hiện ở bên cạnh Vương Ly Từ.

Thân hình của hắn cao lớn mà cường tráng, cơ bắp toàn thân giống như nham thạch.

Đây chính là thủ lĩnh Man Vương của Thạch Chùy bộ, Cương Ba Điệp Thạch Chùy.

Thuần túy lấy khí thế mà nói, hắn còn mạnh hơn một bậc so với Thanh Đồng Man Vương. Cũng khó trách, Thanh Đồng Man Vương này chính là cấp 15, mà hắn sớm đã là cấp 16.

Hắn cười ha hả nhìn Thanh Đồng Man Vương nói: "Ly Từ, nếu vị Man Vương này đã mời, vậy không bằng chúng ta đi Thanh Đồng bộ làm khách một chút. Nếu cự tuyệt, đối phương sẽ rất mất hứng."

Truyền thống Man Cự Nhân bộ chính là như vậy, nhiệt tình mà hiếu khách, nếu khách nhân chân thành mời đến tự dưng cự tuyệt, sẽ bị cho là khinh thường đối phương, vì thế tình huống trở mặt thành thù lớn đánh nhau cũng không hiếm thấy.

Thạch Chùy Man Vương xuất hiện khiến Thanh Đồng Man Vương Ba Tháp Cống cũng chấn động.

Khí tức gia hỏa này thật cường đại, hẳn là Man Vương thập lục giai, so với thanh danh của tứ đại Man Vương trong liên minh cũng không kém bao nhiêu.

Quả nhiên, đây là một bộ tộc rất cường đại a! Những thuyền lớn Ma tộc này là bọn họ cướp được sao?

Thanh Đồng Man Vương nhất thời lại nhiệt tình thêm vài phần: "Ta tên là Ba Tháp Cống, Thanh Đồng, thủ lĩnh của bộ tộc Thanh Đồng. Vị huynh đệ này là bộ tộc nào? Tại hội nghị liên minh, sao ta chưa từng gặp ngươi?"

"Ta tên Cương Ba Điệp Thạch Chùy." Thạch Chùy Man Vương tự giới thiệu, "Chúng ta không phải thành viên liên minh bộ tộc Cự Nhân, mà đến từ Thạch Chùy bộ người khổng lồ thuộc địa hạt nhân tộc, ta cũng là thủ lĩnh bộ Thạch Chùy."

Man Nhân tộc và Nhân tộc không giống nhau lắm, cũng không có nhiều tâm tư quanh co, nói chuyện rất thẳng thắn dứt khoát. Thạch Chùy Man Vương cũng tự giới thiệu mình một cách thẳng thắn, ăn ngay nói thật.

Đương nhiên, Thạch Chùy Man Vương dù sao thân ở Đông Hà Thần Châu, cùng nhân tộc giao tiếp tương đối nhiều, so ra tâm tư tự nhiên so với man hoang cự nhân tộc chân chính tương đối sâu hơn rất nhiều.

“Thì ra là bộ tộc người khổng lồ lưu lạc bên ngoài trở về liên minh.” Thanh Đồng Man Vương vô cùng cao hứng nói: “Hoan nghênh các ngươi về nhà, huynh đệ của ta. Như vậy ta càng không thể tha các ngươi, nhất định phải khiến các ngươi cảm nhận được sự nhiệt tình và hoan nghênh của bộ tộc Thanh Đồng chúng ta.”

Theo sự thành lập liên minh bộ tộc Cự Nhân, cùng với thanh danh ở trong hư không hải dần dần truyền ra, hai ba mươi vạn năm qua lục tục có một ít bộ lạc Cự Nhân rải rác ở bên ngoài lựa chọn trở về, cố ý vượt qua hư không hải đi tới nương tựa bộ tộc Cự Nhân.

Đối với những “thứ tha hương” này, liên minh bộ tộc Cự Nhân từ trước đến nay đều nhiệt tình hoan nghênh, coi bọn họ là huynh đệ thất lạc nhiều năm.

“Được, vậy chúng ta đến Thanh Đồng bộ tộc tiếp khách.” Thạch Chùy Man Vương Cương Ba Điệp một tiếng đáp ứng.

“Lục Ba Điệp đại thúc.” Trong đôi mắt to của Vương Ly Từ hiện lên một tia lo lắng, vội vàng truyền âm nói: “Chúng ta mang theo rất nhiều chiến lợi phẩm đâu, đừng mạo hiểm như vậy chứ! Vạn nhất đám dân bản xứ này thèm muốn đồ vật của chúng ta, âm thầm tập kích làm sao bây giờ?”

“Chuyện không thể nào.” Thạch chùy Man vương cũng truyền âm nói: “Chúng ta đều là người khổng lồ có huyết mạch giống như tổ tiên, chúng ta là huynh đệ trời sinh. Tuy chúng ta vì vinh quang và lợi ích mà xung đột lẫn nhau, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng phương thức lừa gạt để đối phó huynh đệ.”

Thạch Chùy Man Vương cũng biết, trong nhân tộc có rất nhiều người cười ha hả xưng huynh gọi đệ, kết quả sau lưng đâm dao gọi là “bằng hữu”. Nhưng loại tình huống này, không có khả năng xuất hiện trong người Man Nhân.

Hắn hiểu rõ những đồng tộc này, cho dù có mâu thuẫn xung đột, bọn họ cũng sẽ chỉ ở ngoài sáng giải quyết rõ ràng.

Vừa nghe thấy đồng ý của Thạch Chùy Man Vương, Thanh Đồng Man Vương cười càng sảng khoái hơn: “Hảo huynh đệ, sảng khoái! Chúng ta không hổ là huynh đệ có huyết mạch tiên tổ. Đi đi, đi đi, ngươi và con gái của ngươi tới chiến hạm

Thanh Đồng của ta, ta dẫn các ngươi đi. Hạm đội của các ngươi, đi theo phía sau chúng ta là được.”

Con gái?

Vương Ly Từ kinh ngạc đến trợn to hai mắt.

Dáng dấp của mình rõ ràng không giống với Cương Ba Điệp đại thúc chút nào, nào giống con gái của hắn? Hơn nữa nàng căn bản không phải là man cự nhân có được hay không? Ánh mắt của Man Vương này, cái này cũng nhìn không ra sao?

Nhưng Thanh Đồng Man Vương thật sự rất nhiệt tình, Vương Ly Từ còn chưa kịp giải thích đã bị Thanh Đồng Man Vương vô cùng nhiệt tình mời đến trong cung điện Thanh Đồng.

Chiến hạm kiểu cung điện tràn ngập cảm giác tang thương lịch sử này cũng không biết xuất phát từ thời Tiên Minh nào, phong cách chỉnh thể tương đối cổ xưa, bố trí bên trong chiến hạm cũng vô cùng thô kệch.

Vương Ly Từ đi theo Thạch Chùy Man Vương vừa đi vào, chỉ thấy trước mắt đều là các bộ phận trang sức như đầu con mồi hung hãn, xương răng, da lông lân phiến các loại, trang trí cả tòa chiến hạm tràn ngập một cỗ khí tức Man tộc dũng mãnh, hoàn toàn không có nửa điểm phong cách thẩm mỹ của Tiên Minh.

Dưới sự dẫn dắt của cung điện bằng đồng, hai đội nhân mã hợp thành một đường, cùng nhau bay về phía bộ tộc thanh đồng.

Ngay trên đường, Thanh Đồng Man Vương đã vội vàng chiêu đãi Thạch Chùy Man Vương và Vương Ly Từ, các loại thịt trân quý săn được đều lấy ra nướng, rượu ngon trân quý cũng lấy ra, thái độ nhiệt tình mà chân thành.

Thạch Chùy Man Vương cũng là hiếm có cao hứng, ngồi đối diện Thanh Đồng Man Vương, ngụm lớn uống rượu, miếng lớn ăn thịt, còn hung hăng liều một phen với Thanh Đồng Man Vương khác.

Cũng không biết đến tột cùng đã uống bao nhiêu rượu, uống đến cuối cùng, hai tên Man Vương đều uống say mèm đỏ mặt, xắn tay áo bắt đầu thổi da trâu.

Một tên nói bộ tộc Thanh Đồng ta mấy chục năm trước vây giết một con hung thú hư không cấp mười lăm, lần này trở về chia cho các ngươi một phần thịt ướp.

Một người khác nói chúng ta cướp bóc, không, là tấn công căn cứ hậu cần của một ma tộc, sau này bán rẻ cho các ngươi một ít vật tư.

Man cự nhân không có tâm nhãn gì vừa mới gặp mặt, uống chút rượu chính là như vậy.

"Ngươi ngươi ngươi… Hảo hảo."

Lúc này, thiếu tộc trưởng A Cổ Lạp của Thanh Đồng tộc A Cố Lạp cuối cùng cũng lấy dũng khí, tiến đến bên cạnh Vương Ly Từ đang há mồm ăn thịt, có chút thẹn thùng ngượng ngùng bắt chuyện với nàng: "Ngươi thật hung dữ, dễ ăn, sức khỏe thật lớn, hơn nữa còn rất đẹp. Ta nhất định sẽ săn giết con mồi hung mãnh nhất, dùng đầu của nó đến cầu thân ngươi."

Hảo hung, hảo có thể ăn, khí lực lớn, đều là từ ngữ khen ngợi của Man Cự Nhân tộc dùng để tán dương nữ hài tử. Còn về phần có xinh đẹp hay không, trước kia, Man Nhân tộc không quan tâm có xinh đẹp hay không.

Nữ hài người khổng lồ hung hãn, khí lực lớn được người khổng lồ trẻ tuổi hoan nghênh.

Bất quá, từ khi Thiên Sương Nữ Vương thượng vị, bầu không khí này liền dần dần thay đổi. Thiên Sương Nữ Vương rất đẹp, ăn mặc rất đẹp, là nữ nhân hoàn mỹ nhất trong suy nghĩ của tất cả Man Nhân.

Dần dà, lấy Thiên Sương Nữ Vương làm hạch tâm phong cách thẩm mỹ liền bắt đầu lưu hành trong liên minh bộ tộc Cự Nhân, dần dần ảnh hưởng tới thế hệ trẻ tuổi của Cự Nhân tộc.

Đầu ư?

Vương Ly Từ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ta phải cái đầu làm cái gì? Thịt quá ít… đợi đã!

Nàng trừng mắt, cuối cùng cũng phản ứng lại: "Ngươi nói đến cầu thân? Ta là Nhân tộc, không phải Cự Nhân tộc."

“Làm sao có thể, ngươi đừng nói giỡn.” Thanh Đồng thiếu tộc trưởng căn bản không tin, lời thề son sắt nói: “Chỉ ngươi như vậy hung lại có thể ăn, làm sao có thể là Nhân tộc?”

“Ha ha ~ “

Vương Ly Từ mỉm cười, bỏ đồ ăn xuống liền vận chuyển 【Man Vương Thánh Thể quyết】, bắt được thiếu tộc trưởng Thanh Đồng đánh một trận tơi bời.

Thanh Đồng thiếu tộc trưởng vội vàng phản kháng, nhưng càng phản kháng, liền bị đánh càng hung.

Đám cự nhân bộ tộc Thanh Đồng vây xem thấy thế chẳng những không đi lên hỗ trợ, ngược lại còn trầm trồ khen ngợi.

Ngay cả Thanh Đồng Man Vương cũng cười khanh khách nhìn, còn cụng một cái với Thạch Chùy Man Vương, hiển nhiên tâm trạng rất tốt: “Lãng Ba Điệp huynh đệ, huyết mạch con gái ngươi thật đúng là cường đại. Ngươi yên tâm, bộ tộc Thanh Đồng chúng ta mấy năm nay phát triển không tệ. Ta đồng ý ra năm mươi con man ngưu thú làm sính lễ… Ngươi thấy thế nào?”

Lúc nói đến năm mươi man ngưu thú, Thanh Đồng Man Vương vẻ mặt kiêu ngạo.

Dạng sính lễ này không phải là bộ tộc người khổng lồ nào cũng có thể lấy ra được, hắn cũng là thật sự yêu thích thiếu nữ khổng lồ này, mới nỡ bỏ ra vốn liếng lớn như vậy trong sính lễ.

Thiếu nữ khổng lồ này huyết mạch đủ cường đại, đủ hung mãnh, sau khi thành thân với nhi tử, nhất định có thể sinh ra tộc nhân có huyết mạch ưu tú hơn, dẫn bộ tộc Thanh Đồng lên một độ cao mới.

Nhìn vẻ hài lòng và chờ mong trên mặt Thanh Đồng Man Vương, Thạch Chùy Man Vương trầm mặc.

Đều là thủ lĩnh bộ tộc Man Cự Nhân tộc, hắn cơ hồ không cần nghĩ cũng đoán ra ý nghĩ của Thanh Đồng Man Vương. Nhưng chuyện này…

Nhìn thiếu tộc trưởng Thanh Đồng bị đánh, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một tia đồng cảm.

***

Cùng lúc đó.

Đại bản doanh bộ tộc Thanh Đồng ở phía tây.

Đây là một mảnh tinh thần bị nghiền nát.

Nơi này địa thế phức tạp mà ẩn giấu rất nhiều nguy hiểm, thường xuyên sẽ có một ít hung thú từ bên ngoài đến xây tổ cùng chém giết, ngay cả Thanh Đồng bộ cũng không muốn tới đây săn bắn.

Tại địa phương này, bọn hắn thường thường rất khó thi triển ra toàn lực, phi thường không thích hợp Man Cự Nhân phát huy, chỉ là vì bộ tộc an bình, không thể không cách một đoạn thời gian liền đến thanh trừ một phen.

Nhưng giờ phút này, một vị thiếu niên người Man dáng người khổng lồ thoạt nhìn có chút gầy yếu đang nằm ở trên một tảng đá lởm chởm trôi nổi, bên người còn có một thi thể tàn phá Hư Không Dực Xà mười hai giai.

Nhìn cảnh tượng hẳn là con Hư Không Dực Xà kia bị thiếu niên kia xé nát, tinh huyết đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Mà quanh thân thiếu niên Man cự nhân giờ phút này tản ra từng đợt hắc vụ, bên trong thân thể mơ hồ có chút vảy màu đen hiển hiện, khí tức quỷ bí khó lường, phảng phất đang trải qua lột xác gì đó.

Vị thiếu niên khổng lồ này tên là 【A Ba Nhan • Thanh Đồng】, là thứ tử của Man Nhân Thanh Đồng bộ thủ lĩnh.

Thể chất Tiên Thiên của hắn yếu, tốc độ tăng trưởng thực lực cũng chậm, đừng nói là ca ca của thiên túng kỳ tài A Cổ Lạp · Thanh Đồng, ngay cả thiếu niên khổng lồ bình thường cũng đánh không lại.

Phải biết rằng, hắn chính là man cự nhân có được huyết thống Man Vương, tương lai cho dù không thành được Man Vương, ít nhất cũng phải là một thành viên dũng mãnh chiến tướng mới không tính là làm mất uy danh phụ thân, phế vật gầy yếu như thế tự nhiên chính là nguyên tội.

Ở trong bộ tộc đồng xanh, hắn từ nhỏ đến lớn nhận hết các loại tin đồn, cũng nếm hết mọi loại tư vị của nhân thế. Không biết bao nhiêu lần, hắn đều muốn nhưng tàn sinh, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Lần này, ca ca từ nhỏ mang đến cho hắn bóng mờ vô cùng lớn, được phụ thân cùng tộc nhân tinh anh che chở, đi cử hành lễ thành nhân.

Mà hắn lại là yên lặng đi tới mảnh Toái Tinh Đái nguy hiểm này.

Hắn hy vọng có thể săn được một con hung thú Hư Không cùng cấp, mà dựa vào chiến lợi phẩm này, hắn sẽ đạt được vinh quang cực lớn, một lần nữa tìm về danh dự nhị thiếu tộc trưởng đã mất đi.

Nếu như không thành công, vậy hắn cũng đã chuẩn bị xong, dứt khoát chết trên đường săn bắn.

Làm Man Cự Nhân, có thể chết trong chiến đấu, cũng coi như là một loại vinh quang khác.

Chỉ tiếc.

Hắn đụng phải một đầu Hư Không Dực Xà thập nhị giai. Hư Không Dực Xà này độc tính kịch liệt, phóng xuất ra khói độc trực tiếp đem hắn đánh ngã, độc đến mức hắn hấp hối, sắp chấm dứt bi kịch một đời.

Kết quả là ngay thời điểm Hư Không Dực Xà quấn lấy thân thể của hắn, chuẩn bị ăn như gió cuốn.

Đột nhiên một đạo hắc ảnh chui vào thân thể A Ba Đán Thanh Đồng, để cho hắn "Khởi tử hoàn sinh" không nói, còn đem Hư Không Dực Xà kia xé nát, đem tinh huyết cắn nuốt sạch sẽ.

Hắc vụ tràn ngập rất lâu mới dần dần thối lui, một lần nữa thu liễm về bên trong thân thể.

A Ba, Thanh Đồng chậm rãi mở mắt ra, một tia sáng màu đỏ tươi hung lệ chợt lóe lên trong đáy mắt hắn.

Hắn hít sâu một hơi, tựa hồ là đang hưởng thụ cảm giác "ăn lại được tân sinh", lập tức phát ra một tiếng cười to thoải mái: "Bổn đại thống lĩnh vậy mà còn có thể sống sót đi ra Vô Tận Hư Không Hải! Ha ha ha ~ vận khí của ta thật không tệ."

Hắn chính là tàn hồn của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh!

Trải qua trùng trùng điệp điệp trắc trở, nó vậy mà cửu tử nhất sinh thành công thoát ly Vô Tận Hư Không Hải, tìm được có thể ký sinh thể xác.

“Thân thể này có chút yếu ớt a.” A Ba Nãi vừa hoạt động tứ chi thích ứng thân thể, vừa lẩm bẩm: “Cũng may trí nhớ còn chưa tiêu tán, a… là một con trai thống lĩnh bộ tộc bình thường, cái khởi đầu này coi như không tệ.”

“Thương Bình lão cẩu a Thương Bình lão cẩu, thù này, bản Đại thống lĩnh nhất định sẽ báo!”

“Tuy nhiên, lần này bổn đại thống lĩnh nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.” Lúc này tính tình hắn ta đã giảm đi rất nhiều, thần sắc trên mặt nghiêm túc, thái độ thận trọng: “Căn cứ cục diện bất lợi hiện tại, ta nhất định phải từ từ phát triển.”

“Vậy trước tiên đưa ra kế hoạch một mục tiêu nhỏ, a… Bước đầu tiên, trước tiên khống chế bộ tộc Thanh Đồng. Bước thứ hai, chinh phục Thiên Sương Nữ Vương và thu nạp liên minh bộ tộc Man Cự Nhân vào dưới trướng. Bước thứ ba, triệu tập tàn quân chỉnh hợp tấn công Đông Hà Thần Châu, chém đầu lão cẩu Thương Bình.”

…

Chương 39: Lúc A Ba Đán gặp Ly Từ, diệt thế…

…

Ở dưới sự dẫn dắt của bộ tộc Thanh Đồng, bộ đội lớn theo thiên hà, cuồn cuộn bay đến thế giới Thanh Đồng bộ tộc nghỉ lại—— cao nguyên Thanh Đồng.

Đây là một thế giới cỡ lớn có núi non chập chùng, hoàn cảnh phức tạp ác liệt.

Nơi này cực kỳ không thích hợp gieo trồng, trên thực tế Man Cự Nhân tộc vốn không am hiểu gieo trồng, tổ tiên bọn họ đời đời đều lấy săn bắn mà sống, nhiều nhất là nuôi dưỡng chăn nuôi để bổ sung con mồi.

Ngoài ra, cao nguyên đồng thau còn sản xuất nhiều một loại kim loại gọi là Linh Thanh Đồng. Tổ tiên người khổng lồ dùng thủ đoạn thô ráp tinh luyện Linh Thanh Đồng, chế tạo ra trường mâu và các loại vũ khí, mới làm cho Man Nhân tộc hoành hành trên thế giới đồng thau cao nguyên trở thành chuỗi thực vật đỉnh phong.

Về sau bộ tộc thần phục Tiên Minh, liền tiếp nhận sự thuần dưỡng văn hóa của Tiên Minh, từ đó trí tuệ bộ tộc lại mở ra không ít, được kỹ thuật của Tiên Minh ủng hộ bắt đầu khai thác tài nguyên Linh Thanh Đồng trên diện rộng.

Dựa theo tiêu chuẩn phân chia phẩm cấp tài liệu luyện khí của Tiên Minh, Linh Thanh Đồng thuộc về 【tài liệu ngũ phẩm】 trân quý, có thể làm chủ tài hạch tâm của Tử Phủ Bảo Khí, cũng có thể dùng làm phụ tài liệu cho linh bảo Thần Thông, thậm chí có thể đảm nhiệm tài liệu kiến trúc hạch tâm trân quý, tài liệu vỏ xác của Hư Không Độ Chu vân vân.

Bởi vậy, Linh Thanh Đồng loại vật liệu luyện khí vận dụng rộng rãi này, ở trong Tiên Minh nhu cầu rất lớn.

Lượng lớn linh thanh đồng, liên tục không ngừng làm cống phẩm hoặc giao dịch tiến vào trong Tiên Minh, trở thành chất dinh dưỡng cho Tiên Minh.

Hôm nay hư không độ thuyền cỡ lớn này của bộ tộc Thanh Đồng 【Thanh Đồng điện】, chính là tổ tiên bộ tộc Thanh Đồng góp nhặt lượng lớn linh thanh đồng, cắn răng mời luyện khí sư Tiên Minh luyện chế ra truyền thừa bảo vật.

Tiên Minh thu phí tuy rằng rất đen, nhưng mà luyện chế ra Thanh Đồng điện chất lượng lại rất tốt, hơn nữa cũng đem pháp môn bảo vệ Thanh Đồng điện dạy cho Thanh Đồng bộ tộc, cách làm này coi như là thương gia lương tâm rồi.

Hôm nay Thanh Đồng điện đã đến một trăm hai mươi vạn tuổi, nhưng nó vẫn có thể sử dụng, thậm chí đã trở thành một trong những tiêu chí và kiêu ngạo của bộ tộc Thanh Đồng.

"Thạch Chùy huynh đệ, không phải ta khoác lác với ngươi, linh thanh đồng của bộ tộc Thanh Đồng chúng ta chính là sản phẩm cực kỳ tiêu thụ, mặc dù trong đó có rất nhiều bị thu vào làm cống phẩm, nhưng chúng ta cũng âm thầm tích góp không ít, chúng ta có thể bán rẻ cho ngươi, trao đổi những vật tư chiến lợi phẩm kia của các ngươi."

Một đường uống rượu khoác lác, Thanh Đồng Man Vương đã kết huynh đệ với Thạch Chùy Man Vương, tiến triển cực kỳ nhanh chóng, cũng phù hợp với điệu bộ của man nhân.

Dưới tình huống hợp lại, tốc độ thăng ôn của tình cảm và quan hệ giống như ngồi trên hỏa tiễn nhanh chóng. Cũng vì vậy, khi bọn họ uống rượu khoác lác, cũng hiểu rõ về Thạch Chùy Man Vương.

"Linh Thanh Đồng tuy rằng là hàng hóa rất tốt, nhưng chúng ta lần này tới liên minh bộ tộc Cự Nhân không phải vì mua sắm hàng hóa đại tông, mà là vì tiêu thụ vật tư, sau khi lên thuyền có thể trang bị nhẹ nhàng lên đường." Thạch Chùy Man Vương Ba Điệp lắc đầu nói: "Huống chi, sau khi chúng ta đánh căn cứ hậu cần của Ma tộc, trong chiến lợi phẩm cũng có một phần linh thanh đồng."

Hiển nhiên đây là một trong những cống phẩm chiến tranh mà Ma tộc thu thập được trong liên minh Cự Nhân.

"Linh thạch đâu? Các ngươi có cao giai linh thạch hay không, chúng ta có thể trao đổi lượng lớn thức ăn." Vương Ly Từ nói.

“Linh thạch cấp cao là đồ tốt, nhưng mà chúng ta cũng rất thiếu linh thạch.” Thanh Đồng Man Vương đau đầu nói, “Chúng ta không có nhiều linh thạch để trao đổi lương thực đâu, no chết mất mấy chục viên linh thạch.”

Sức ăn của Cự Nhân tộc quá lớn, nhu cầu về đồ ăn cực kỳ thịnh vượng, nhất là một số người khổng lồ cao cấp, bọn họ thường cần rất nhiều thịt và lương thực cao cấp. Hậu cần của Ma tộc phẩm chất quân lương đều rất cao, Thanh Đồng Man Vương trông mà thèm.

“Phụ thân.” A Cổ Lạp, Thanh Đồng lại nói: “Chúng ta không phải là tích góp được mấy ngàn cân Thất phẩm Tiên Linh Đồng, còn có hơn hai trăm cân Bát phẩm Thánh Linh Đồng sao? Những tài liệu này giá cả đắt đỏ, lại chiếm diện tích rất nhỏ, có thể dùng để giao dịch lương thực cho đại tông.”

Mọi người đều biết, phàm là khoáng mạch cỡ lớn, khoáng thạch chủ sản mặc dù chỉ có một loại, nhưng bởi vì vấn đề kết cấu bên trong, thường thường sẽ có một ít khoáng vật xen lẫn, nếu vận khí đặc biệt tốt, hạch tâm khoáng mạch thậm chí có thể thai nghén ra khoáng thạch phẩm cấp cao hơn.

Bên trong trung tâm mỏ thanh đồng khoáng cỡ lớn này, thỉnh thoảng sẽ có tiên linh đồng và thánh linh đồng sản xuất.

Đương nhiên, loại tài liệu này vô cùng thưa thớt, mà bình thường đều bị Tiên Minh cùng Thiên Sương Nữ Vương hôm nay thu mua.

Thanh Đồng Man Vương nghe vậy suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa bóp chết con trai mình.

Tổ tông chúng ta tích lũy một chút Tiên Linh Đồng cùng Thánh Linh Đồng có dễ dàng không? Vốn là muốn tích lũy thêm một chút, nghĩ biện pháp tìm người giúp trong tộc rèn một kiện Thánh Khí.

Thánh khí Man Cự Nhân tộc dùng khác với Nhân tộc, tài liệu cần thiết bình thường càng nhiều.

Man Cự Nhân Tộc tuy trời sinh tính ngay thẳng nhưng Thanh Đồng Man Vương dù sao cũng là thủ lĩnh, tâm tư thâm sâu hơn người khổng lồ bình thường một chút. Vốn kế hoạch của hắn là bán lượng lớn linh thanh đồng đổi lấy lương thực!

Tiên Linh Đồng và Thánh Linh Đồng quý hiếm như thế, cho dù muốn đổi cũng phải đổi vật phẩm cùng cấp mới tính là thua thiệt, dùng để đổi lấy lương thực có phải quá qua loa hay không?

Tuy nhiên, ánh mắt Thạch Chùy Man Vương và Vương Ly Từ lại sáng rực lên.

Tiên Linh Đồng và Thánh Linh Đồng chính là thứ tốt a, thứ trước là tài liệu chính luyện chế tiên khí, thứ sau lại là tài liệu chính luyện chế thánh khí, đều là hàng hiếm có đáng giá, vận chuyển về Đông Hà Thần Châu tuyệt đối có thể bán ra cao giai.

Hơn nữa đơn vị tài liệu đẳng cấp cao như vậy giá trị cao, thể tích nhỏ, lúc trở về sẽ không chiếm dụng quá nhiều không gian, chính là thích hợp với bọn hắn.

Vì vậy, Thạch Chùy Man Vương và Vương Ly Từ bắt đầu khăng khăng không nhận Linh Thanh đồng bình thường. Mà Thanh Đồng Man Vương cũng không thể làm gì, chỉ đành tạm thời bỏ qua chuyện này, bắt đầu dựa theo lễ tiết chiêu đãi Thạch Chùy bộ và Vương Ly Từ và một đám khách quý.

Trên mặt chiêu đãi người, bọn họ tự nhiên là vô cùng hào sảng, không chỉ có chuyên môn dọn ra một nhóm trạch viện tốt nhất cho bọn họ ở lại, cơm áo gạo tiền cũng đều an bài thỏa đáng, dốc hết toàn lực tạo cho bọn hắn một loại cảm giác như tân như trở về.

Mà đoàn người Vương Ly Từ phần lớn đều là man cự nhân Thạch Chùy bộ, dưới tình huống như vậy, tự nhiên là ở chung với man cự nhân Thanh Đồng bộ thập phần hòa hợp, có không ít tán gẫu được, thậm chí đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Mà trong lúc này, Vương Ly Từ được tộc trưởng thiếu tộc Thanh Đồng A Cổ Lạp dẫn đi, bắt đầu đi dạo trong thành Thanh Đồng, lấy ra không ít thức ăn phân cho những đứa trẻ và người khổng lồ trong thành Thanh Đồng.

Thanh Đồng thành.

Đây là chủ thành mà nhiều thế hệ của bộ tộc Thanh Đồng kinh doanh, nằm ở đỉnh cao của cao nguyên Thanh Đồng.

Nó có tường thành nguy nga, tiễn tháp cao ngất, phong cách thô kệch, nhưng khí thế to lớn, cực kỳ bao la hùng vĩ. Ngay cả kiến trúc trong thành, cũng so với kiến trúc nhân loại cao lớn hơn rất nhiều, cực kỳ phong tình dị vực.

Bởi vì tài liệu xây dựng tường thành trộn lẫn linh thanh đồng, mặt ngoài tường thành hiện ra ánh sáng màu đồng xanh hơi mờ ảo. Lúc mặt trời chiều ngả về tây, cả tòa Thanh Đồng thành đắm chìm trong ánh nắng chiều tà, trên tường thành ánh đồng xanh rực rỡ cùng ánh mặt trời màu đỏ vàng làm nổi bật lẫn nhau, có loại mỹ cảm xa xưa lắng đọng năm tháng.

Lấy tòa thành này làm trung tâm, toàn bộ tộc Thanh Đồng lấy gia đình làm đơn vị, lẻ tẻ mà sinh hoạt trên toàn bộ cao nguyên Thanh Đồng.

Bọn họ nhiều thế hệ ở trên cao nguyên chăn nuôi, sinh hoạt, khi cần giao dịch vật phẩm hoặc là đi trong hư không săn bắn, liền đi tới chủ thành hội hợp.

Bất quá, so với năng lực sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, Thanh Đồng bộ tộc quá yếu, mặc dù bọn hắn chiếm cứ thế giới rất lớn, nhưng tổng nhân khẩu bất quá chỉ mấy vạn người. Đào móc người già yếu phụ nữ và trẻ em, thời điểm chiến đấu ước chừng chỉ có thể kéo ra hơn vạn thanh tráng cự nhân.

Nhưng thực lực của vạn thanh tráng cự nhân này lại không giống bình thường, cất bước đều đạt đến trình độ cửu giai, thập giai, thậm chí là thập nhất giai cự nhân cũng không ít.

Bởi vậy nhân số bọn họ tuy ít, nhưng chỉnh thể chiến lực lại không giống bình thường.

Mà nhân khẩu của Cự Nhân tộc sở dĩ thưa thớt, ngoại trừ độ khó sinh sôi nảy nở ra, thiếu thức ăn cũng là một nguyên nhân rất lớn. Nếu có thực vật dồi dào, nhân khẩu nhiều hơn gấp mười lần cũng là bình thường.

Đây cũng là nguyên nhân các Man Cự Nhân Bộ đối với thức ăn đều thập phần khao khát.

Mà ngay lúc A Cổ Lạp dẫn đám người Vương Ly Từ đi dạo thành Thanh Đồng.

Nhị thiếu gia của bộ tộc Thanh Đồng 【A Ba Đán • Thanh Đồng】 cũng khống chế một chiếc độ thuyền thanh đồng loại nhỏ từ hư không hải trở về, đi tới trên không Thanh Đồng thành.

Bên trong độ thuyền thanh đồng loại loại nhỏ.

Nhìn thành Thanh Đồng hùng vĩ bao la, hóa thân là Diệt Thế Đại thống lĩnh A Ba, trong lòng mênh mông không thôi, nhịn không được lẩm bẩm: "A Ba nên, bản đại thống lĩnh chiếm cứ thân thể Tỳ Hưu, hấp thu ký ức của ngươi. Từ ý nào đó mà nói, bản đại thống lĩnh đã thiếu ngươi một cái nhân tình."

"Chấp niệm của ngươi ta đã hiểu toàn bộ. Ngươi yên tâm, ta sẽ thay ngươi một đường nghịch tập, dẫm nát đám ngu xuẩn xem thường ngươi kia ở dưới chân, sớm muộn gì cũng đánh cho cái gọi là ca ca thiên tài kia của ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!"

"Tất cả những người phản đối ta, cuối cùng đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho ta trưởng thành."

"Ta cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của tất cả người khổng lồ, đưa Thiên Sương Nữ Vương lên tay! Từ nay về sau, ta sẽ gọi A Ba, Thanh Đồng."

A Ba nên cười rất vui vẻ.

Đối mặt với cơ hội trời ban như vậy, hắn nhất định sẽ quật khởi lần nữa.

lái thuyền nhỏ chậm rãi hạ xuống, hắn vững vàng đáp thuyền xuống đậu trong cảng quân Thanh Đồng thành.

Bất quá, hắn lại không vội vã hạ độ thuyền, mà là đi tới trong kho hàng chuyên môn dùng để chở hàng hóa ở trung bộ độ thuyền.

Trong này chứa một đầu hung thú hư không thập nhị giai, cái đầu đã bị chém xuống, lộ ra vẻ dữ tợn mà hung tàn.

Đây là chiến lợi phẩm A Ba mang về.

Bằng vào tuổi tác của hắn, có thể một mình săn giết một con hung thú Hư Không Thập Nhị giai, tuyệt đối xem như là người

nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, dù là so với "Huynh trưởng" A Cổ Lạp cùng tuổi chết tiệt kia, cũng phải hơn được một bậc.

A Ba đã có thể tưởng tượng được, các tộc nhân trong quân cảng sau khi nhìn thấy một màn này, sẽ lộ ra vẻ mặt khiếp sợ không thể tin và khiếp sợ đến cỡ nào.

"A? Người đâu?"

Nhưng mà, chờ hắn mở kho hàng ra, sau khi kéo thi thể hung thú xuống thuyền, nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện trong quân cảng vắng tanh, tộc nhân chịu trách nhiệm đều không thấy.

Hắn vẻ mặt kinh ngạc ra khỏi quân cảng, thật vất vả mới tìm được một tộc nhân bộ dáng vội vã, lập tức liền một tay bắt lấy người, hỏi: "Mọi người đi nơi nào rồi?"

"Nguyên lai là Nhị thiếu gia." Tộc nhân kia vội vàng nói, "Thanh Đồng thành chúng ta có một nhóm khách thương, hiện tại đang tiêu thụ một nhóm bảo vật cùng tài nguyên chất lượng tốt đối với bên ngoài, tất cả mọi người nhanh chóng đi mua đồ rồi."

Khách thương?

A Ba nghi hoặc không hiểu, lúc này cũng chạy theo.

Trên đường đi, hắn đụng phải huynh trưởng A Cổ Lạp vừa sợ hãi vừa chán ghét, lúc này A Cổ Lạp đang cùng một nữ tử có bộ dáng ngây thơ, phát lương thực và đồ ăn vặt cho con của Nhân tộc.

Xung quanh bọn họ, cơ hồ là bị vây chật như nêm cối.

Hừ!

A Ba đáng ghét hừ lạnh một tiếng.

A Cổ Lạp ơi là A Cổ Lạp, tên tuổi thiếu tộc trưởng của ngươi chỉ sợ không kéo dài được bao lâu!

Hắn vừa chuẩn bị rời khỏi, lại nghe được mấy tộc nhân tinh anh chung quanh đang nói chuyện.

"Vị kia chính là Khá Ma anh hùng Ly Từ đại tiểu thư sao? Quả nhiên bộ dạng rất đẹp, nghe nói còn rất hung, khí lực rất lớn, khó trách có thể nhẹ nhõm tru sát Ma tộc."

Chống lại Ma anh hùng, tru sát Ma tộc?

A Ba nên dừng bước, ghé mắt nhíu mày không thôi. Cái gì lung tung lộn xộn vậy?

“Không sai, chính là nàng. Huynh trưởng của ta cũng đi tham gia lễ thành nhân của thiếu tộc trưởng. Chính tai hắn nghe Thạch Chùy Man Vương từng nói, Ly Từ đại tiểu thư lần này lập được công trạng kinh thiên, bố trí một kế hoạch lớn, cuối cùng ngay cả Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng bị nổ chết!”

“Đúng vậy đúng vậy! Nghe nói bọn họ còn cướp đoạt vật tư căn cứ hậu cần của Ma tộc, chuẩn bị toàn bộ liên minh bộ tộc Cự Nhân Tộc chúng ta ra tay, giá cả rất thấp a! Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, chúng ta khẳng định cũng muốn đi cướp một nhóm.”

Mấy người biết chuyện mặt mày hớn hở đi thôi, nói một đống, không quá một lát liền đem tin tức nghe được nói ra bảy tám phần.

A Ba ở bên cạnh nghe, sắc mặt đầu tiên là khiếp sợ, lập tức chuyển thành tức giận, đến cuối cùng, trong hai tròng mắt cơ hồ muốn phun ra lửa!

Nguyên lai, thiếu nữ thoạt nhìn có chút yêu kiều ngây thơ kia, mới là đầu sỏ khiến hắn thiếu chút nữa hồn phi phách tán!!!

Hơn nữa tên hung phạm này còn cướp đoạt căn cứ hậu cần của hắn, đem tang vật bắt tới Cự Nhân tộc bán!?

Đáng giận! Đáng giận!

Huyết dịch toàn thân A Ba sôi trào, cảm giác trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, đốt hai mắt hắn sung huyết, nhiệt huyết dâng lên đầu.

Nếu như không phải bởi vì thực lực của hắn bây giờ còn chưa khôi phục, trong lòng có chút cố kỵ, nói không chừng hiện tại hắn liền xông lên đem thiếu nữ kia giết một trăm lần.

“A Ba nên, sao ngươi lại ở đây?”

Lúc này, thanh âm vui mừng của Thanh Đồng thiếu tộc trưởng bỗng nhiên vang lên.

Hắn hiển nhiên là phát hiện A Ba Đán, Thanh Đồng lẫn trong đám người, vẻ mặt kinh hỉ hướng hắn phất phất tay: "Lúc trước ta xuất phát đi cử hành lễ thành nhân, vốn định mời ngươi cùng đi, ai biết ta như thế nào cũng không tìm được ngươi."

A Ba nên?

Lực chú ý của Vương Ly Từ lập tức bị hấp dẫn.

Nàng nhìn nhìn man cự nhân thoạt nhìn dáng người tương đối gầy yếu này, chớp mắt tò mò hỏi: "Cái này A Ba nên, chính là đệ đệ đáng thương mà ta đã nói với ta đó, thân thể yếu ớt nhiều bệnh này sao?"

"Đúng vậy." Ánh mắt của Thanh Đồng thiếu tộc trưởng nhìn về phía A Ba tràn đầy đau lòng, lại có chút tiếc hận, "Hắn thể chất tiên thiên quá yếu, phụ thân nghĩ tới rất nhiều biện pháp, nhưng đều không có hiệu quả."

Đang lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bên cạnh A Ba.

"Nên chứ, sau này ngươi đừng chạy lung tung nữa." Thiếu tộc trưởng quan tâm nói: "Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, bây giờ thân thể ngươi quá yếu. Ngươi yên tâm, lần này ta sẽ đi theo đội tàu của Thạch Chùy bộ đến Thiên Sương thành, thỉnh cầu Thiên Sương bệ hạ giúp ngươi nghĩ biện pháp."

A Ba lạnh lùng nghiêm mặt, không nói gì.

Thanh Đồng thiếu tộc trưởng A Cổ Lạp tựa hồ đã quen với thái độ này của hắn, thần sắc trên mặt tự nhiên, không chút phật lòng.

Vương Ly Từ lại có chút không nhìn được, vỗ vai hắn nói: "Tiểu tử, ngươi đừng có nghiêm mặt, thể chất yếu… ách…"

Lời của nàng đột nhiên im bặt.

Bởi vì một cái tát này của nàng, tiểu tử A Ba kia trong nháy mắt thống khổ nằm trên mặt đất, một bộ sắp bị đập tan thành từng mảnh.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí vô cùng lúng túng.

A Ba nằm trên mặt đất cũng là bất ngờ, đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng cũng không nhịn được điên cuồng phun không

ngừng.

Lực tay của nữ nhân chết tiệt này cũng lớn quá rồi, đây là một con quái vật sao?

Hắn vừa mới bị cường hóa thân thể một lần, làm sao có thể chịu được nàng chà đạp như thế?!

Đây cũng quá nhục nhã!!!

Trong nháy mắt, hắn cơ hồ không khống chế được cảm xúc bạo tẩu trong lòng, muốn không quan tâm trực tiếp bại lộ thân phận giết chết nàng. Tuy rằng thực lực thân thể suy nhược, nhưng bằng ma hồn cấp Đại thống lĩnh của hắn, hơn nữa ma khí còn sót lại, cũng chưa chắc không có sức liều mạng.

Nhưng mà, nhiệt huyết xông lên cũng chỉ là trong nháy mắt, hắn rất nhanh liền bình tĩnh lại, bắt đầu liều mạng áp chế dục vọng động thủ.

Không được không được, không thể bại lộ ma khí, không thể bại lộ thân phận, trước mắt nhất định phải cẩu, cẩu thả!

Trước mắt thế cục bất lợi đối với hắn, chỉ cần tạm bợ chính là thắng lợi.

Hừ, nữ bạo lực!

Chờ ta phát dục lại, A Ba ta nên - Diệt Thế nhất định sẽ dạy ngươi làm người thật tốt.

“Ôi, con sai rồi.”

Ngay khi A Ba Đán vừa mới điều chỉnh tốt tâm tình, Vương Ly Từ cũng phản ứng lại, vội vàng đỡ hắn lên, xách trong tay kiểm tra một chút.

Phát hiện thân thể của hắn không có vấn đề gì lớn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, ta thực sự không ngờ ngươi lại yếu như vậy.”

Nữ bạo lực chết tiệt! Quá nhục nhã mà!

A Ba biến sắc, dục vọng động thủ thật vất vả áp chế xuống lại bốc lên.

Hắn đường đường là Diệt Thế Đại thống lĩnh trùng sinh, lại bị nàng xách theo như con gà con kiểm tra thân thể. Tốt tốt tốt,

ngươi thật to gan!

Hắn nghiến răng nghiến lợi hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng khống chế được cảm xúc của mình, giả bộ suy yếu nói: “Không có chuyện gì đâu, đây không phải lỗi của ngươi.”

Đúng, cẩu thả, hiện tại đại địch trước mắt, nhất định phải cẩu!

Nếu để cho sinh tử đại địch này biết hắn chính là Diệt Thế Đại Thống Lĩnh chuyển thế, hắn nhất định sẽ bị một cái tát đập chết tại chỗ! Chỉ sợ ngay cả một sợi tàn hồn cuối cùng này cũng giữ không được.

Chỉ có sau khi âm thầm phát triển, mới có thể đông sơn tái khởi.

Vì đại kế báo thù, nhẫn nhất thời khuất nhục tính là gì?

Bất quá, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì hắn cũng sẽ không khống chế nổi tâm tình lộ tẩy, phải nhanh chóng rời khỏi nữ nhân này, không thể lắc lư trước mặt nữ nhân đáng sợ này.

Nhưng mà, đang lúc hắn chuẩn bị kiếm cớ rời đi, Vương Ly Từ bỗng nhiên thở dài một hơi.

“Ai~”

Nàng nhìn A Ba với ánh mắt đồng tình: “Nói ra, ngươi thật đúng là có chút đáng thương. Nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng, liên minh bộ tộc Cự Nhân bên này không giải quyết được vấn đề của ngươi, có thể chỉ là chuyên môn không hợp khẩu thị mà thôi.”

“Ngươi có thể đi theo ta cùng lăn lộn, thứ nhất, là ta có thể bảo đảm cho ngươi ăn ngon mặc đẹp. Thứ hai, thế giới của Nhân tộc chúng ta có rất nhiều đại năng lợi hại, ví dụ như Thương Bình Thần Hoàng và Thái Sơ Đạo Chủ, có lẽ có thể giải quyết vấn đề thể chất của ngươi chưa đủ.”

Cái gì!?

Vẻ mặt A Ba đầy bối rối.

Mẹ nó đây là Thần triển khai cái gì?

Ở bên cạnh nữ ma đầu này, mỗi ngày bị nàng nhìn chằm chằm, hắn làm thế nào mới có thể cẩu thả được?

Hơn nữa, nàng lại còn muốn mang theo mình đi tìm Thương Bình lão cẩu cùng Thái Sơ lão quỷ?!

Lấy tình huống hiện tại của hắn, phàm là dám xuất hiện ở trước mặt hai người kia, hai người kia chỉ sợ là dùng thần niệm quét qua liền có thể cảm giác được không đúng, kiểm tra qua một chút hắn sẽ triệt để bại lộ, sau đó ngón tay búng một cái liền đem hắn bắn chết!

Không được không được! Hắn tuyệt đối không thể đi cùng nữ ma đầu này!

Hắn đang muốn kiếm cớ cự tuyệt.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, Thanh Đồng thiếu tộc trưởng A Cổ Lạp cũng đã mở miệng trước hắn một bước.

“Ly Từ cô nương, thật sự đa tạ cô nương.” A Cổ Lạp vui mừng khôn xiết, trực tiếp quyết định thay đệ đệ: “Từ nay về sau, đệ đệ ta giao cho cô nương.”

Đùa cái gì vậy?

A Ba khó có thể tin mở to hai mắt nhìn.

Cái huynh trưởng đáng giận này, thế mà trong nháy mắt liền bán đứng hắn? Ngươi đây là muốn đem ta đá ra khỏi bộ tộc sao? Sợ ta cùng ngươi đoạt vị trí thiếu tộc trưởng sao?

Không được, hắn không thể tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Tiếp tục ở lại, có trời mới biết còn có thể phát sinh chuyện gì.

Thừa dịp Vương Ly Từ và A Cổ Lạp đang nói chuyện, A Ba không nói hai lời chuẩn bị rút lui.

Nhưng hắn vừa mới xoay người, còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Vương Ly Từ túm lại, kéo trở về: “Ngươi chạy cái gì? Trước khi nhìn thấy hai vị đại năng, ngươi liền ở bên cạnh ta, ta thay ngươi đặc huấn huấn, xem có thể giải quyết vấn đề hay không. Một túi lương thực này ngươi cầm trước, giúp chúng ta cùng gửi cho người nghèo.”

Nữ ma đầu đáng chết!

A Ba, Mộ Thế nhìn túi lương thực bị cưỡng ép nhét vào trong tay, đang buồn bực, ánh mắt chợt dừng lại.

Đợi đã! Lương thực này đều là túi lương thực của Ma tộc, bên trên còn có hoa văn của Ma tộc và tiêu ký của Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Trong nháy mắt này, A Ba lại tức giận đến phổi muốn nổ tung.

Giết ta, làm nhục ta, cướp đoạt ta!

Nữ ma đầu Vương Ly Từ ta A Ba, Diệt Thế không đội trời chung với ngươi!

Nhưng mà, cho dù có tức giận, hắn cũng chỉ có thể nhịn. Trước mắt thực lực không bằng người, cho dù hắn có không vui, cũng chỉ có thể thành thành thật thật giúp người nghèo phát lương thực.

Mỗi lần phát ra một túi, hắn đều sẽ đau lòng giống như là bị đao cắt, trong lòng nhịn không được lảm nhảm.

Cái này là lương thực của ta!

…

Chương 40: Thiên Nguyên di tích! Tinh Cổ ba mươi chín

…

Trong khoảng thời gian tiếp theo.

A Ba, Thanh Đồng bị buộc ở cùng một chỗ với đám người Vương Ly Từ, cuộc sống trôi qua là nước sôi lửa bỏng, khổ không thể tả.

Mỗi khi hắn chuẩn bị lén lút ra khỏi cửa, đánh một ít dã quái đến cắn nuốt tinh huyết của hắn rèn luyện thân thể, lại luôn sẽ bị Vương Ly Từ tóm gọn, sau đó lôi đi tiến hành cái gọi là đặc huấn về thể chất áp bức.

Mỗi một lần trải qua đặc huấn đều khiến A Ba cảm thấy như được lột da mấy trăm lần, thống khổ sống không bằng chết. Sau khi đặc huấn chấm dứt, hắn còn được cho ăn một lượng lớn đan dược và thức ăn, mỹ danh của hắn được bổ sung khí huyết.

Nó đã từng là Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, huyết mạch vô cùng cao quý, cao cao tại thượng không ai bì nổi, cho dù là ký hồn trọng sinh trong thân thể phế vật này, cũng chỉ cần cắn nuốt đầy đủ tinh huyết và linh hồn, liền có thể lợi dụng Ma thể trọng sinh thuật của Ma tộc cao đẳng không ngừng lột xác tiến hóa.

Căn bản không cần đặc huấn!

Nhưng nhìn từ mặt ngoài, đặc huấn của Vương Ly Từ vẫn rất có hiệu quả. Mấy lần đặc huấn, hắn vốn "thân thể gầy yếu", lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên cường tráng.

Kết quả như thế khiến Thanh Đồng Man Vương và thiếu tộc trưởng cực kỳ phấn chấn, hoàn toàn coi Vương Ly Từ là " chúa cứu thế" của A Ba, đem quyền quản giáo và quyền lực thân người, tất cả đều hoàn toàn chuyển giao cho Vương Ly Từ.

Đến lúc này, A Ba, Thanh Đồng đã hoàn toàn rơi vào trong ma trảo của Vương Ly Từ.

Đối với kết quả này, A Ba Đán khóc không ra nước mắt, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể bị ép tiếp tục ở lại bên người Vương Ly Từ, tiếp tục nước sôi lửa bỏng, tiếp tục dày vò chờ đợi thời cơ, chờ đợi thời cơ có thể thoát thân.

Trong lúc cãi vã, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất nhanh, hai năm đã trôi qua.

Trong hai năm qua, hạm đội vẫn trú đóng ở cao nguyên thanh đồng, người khổng lồ Thạch Chùy bộ thường xuyên huấn luyện trên cao nguyên thanh đồng, cùng người khổng lồ Thanh Đồng bộ bồi dưỡng ra tình cảm sâu đậm. Mà trong mấy ngày nay, người man khổng lồ nghĩ đến giao dịch cơ bản cũng đã hoàn thành giao dịch.

Đến lúc này, đám người Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, Vân Hải Thánh Tôn, Thạch Chùy Man Vương thương lượng một chút, liền quyết định khởi hành đi tới Thiên Sương thành.

Đem đồ đạc của mình thu thập một phen, đoàn người cáo từ các bằng hữu hai năm qua ở Thanh Đồng bộ, sau đó lên thuyền xuất phát, hạm đội trùng trùng điệp điệp đi về Thiên Sương thành.

Người đồng hành còn có ba cha con Thanh Đồng Man Vương.

Trong giao lưu trước đó, Thanh Đồng Man Vương đã biết "công tích vĩ đại" của đám người Vương Ly Từ. Là một Man Vương, tuy tính tình hắn hơi thẳng nhưng không ngốc, gần như lập tức phản ứng lại, Diệt Thế Đại thống lĩnh gặp chuyện không may, đối với liên minh bộ tộc Cự Nhân mà nói chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Nếu lúc này xuất binh, cùng nhân loại liên thủ tấn công Diệt Thế Ma Vực, liền có thể thừa cơ nuốt vào một khối địa bàn lớn, cũng nhân cơ hội thu hoạch được đại lượng tài nguyên.

Phải biết, Bắc Hoang Man Vực ở vị trí địa lý phi thường đặc thù, một khi cùng Đông Hà Thần Châu liên thủ, có thể hình thành hai mặt bao bọc Diệt Thế Ma Vực, từ đó nhanh chóng đánh xuống tiến trình Diệt Thế Ma Vực.

Cái này đối với Đông Hà Thần Châu cũng là có lợi.

Dù sao, phạm vi lãnh thổ Ma Vực Diệt Thế Ma Vực quá lớn, cho dù Diệt Thế Đại thống lĩnh không còn, bên trong Ma Vực còn có rất nhiều Ma Chủ trấn thủ, thực lực tổng hợp vẫn như cũ không thể khinh thường, bằng lực lượng của Đông Hà Thần Châu rất khó trong thời gian ngắn đem toàn bộ đánh vào, đánh hơn mấy trăm ngàn năm đều là bình thường.

Mà đánh quá lâu, khó tránh khỏi sẽ có biến số.

Vạn nhất Diệt Thế Ma Chủ ngóc đầu trở lại, hoặc là Ma tộc trẻ tuổi có được tiềm lực của Đại thống lĩnh hoặc là xuất hiện viện quân từ Ma Vực khác thì tình huống sẽ phức tạp.

Lần này đám người Vương Ly Từ ngoại trừ bán hàng, cũng là muốn tìm Thiên Sương Nữ Vương tâm sự chuyện kết minh.

Thanh Đồng Man Vương đối với việc kết minh cũng vui vẻ, đương nhiên phải đi cùng.

Phạm vi Bắc Hoang Man Vực mặc dù không lớn bằng Thánh Vực, nhưng cũng không tính là nhỏ, tuy rằng hôm nay bọn họ đã thân ở trong lãnh thổ liên minh bộ tộc Cự Nhân, nhưng khoảng cách Thiên Sương thành phi thường xa xôi. Lần này đi, một đi một đi tối thiểu cũng phải mất mấy chục năm.

Cân nhắc đến việc đoàn người Vương Ly Từ không quen cuộc sống trong liên minh bộ tộc Cự Nhân, mở thuyền vẫn là thuyền Ma tộc, không cẩn thận rất dễ gây ra hiểu lầm, đám người Thanh Đồng Man Vương một đường đi theo, cũng có thể giúp bọn họ giao hảo với các bộ tộc.

Trên đường đi, bọn họ sẽ ở lại các bộ tộc, bán ra và trao đổi vật tư, đồng thời nhờ sự giúp đỡ của Thanh Đồng Man Vương mà giao hảo với các bộ tộc, củng cố cơ sở cho liên minh trong tương lai.

* * * * * *

Ngay khi đám người Vương Ly Từ đang du đãng khắp nơi trong liên minh bộ tộc Cự Nhân.

Đông Hà Thần Triều.

Phụ cận Ngọc Hà thánh triều, một vùng biển hư không hắc ám vô tận.

Bất cứ lúc nào, sau khi thoát ly Thiên Hà chiếu rọi, tiến vào Hư Không Hải mênh mông, đều là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Trong khu vực hắc ám bao phủ này, có trời mới biết cất giấu vật gì hung hiểm.

Bất quá, uy hiếp của sinh vật hư không còn chưa phải là nguy hiểm nhất, nguy hiểm nhất chính là mất phương hướng.

Không có Thiên Hà làm tiêu chuẩn, trong hư không hải chính là một vùng tối đen thâm thúy. Ở loại địa phương này, cảm giác không gian và phương hướng đều sẽ trở nên vô cùng yếu ớt. Một khi lạc đường ở trong đó, có khả năng không tìm thấy chỗ sông thiên hà tiếp theo, bị hắc ám vô tận hư không hoàn toàn nuốt hết.

Bởi vậy, mỗi một thánh triều tiến hành thăm dò hắc ám khu vực hư không hải chung quanh đều là phi thường cẩn thận.

Lúc này.

Có hai chiếc thuyền cỡ lớn di chuyển trong Hắc Ám Hư Không Hải.

Ánh đèn tín hiệu trên đò ngang lóe lên, từ xa nhìn lại, tựa như hai chiếc đèn nhỏ trong không trung vô tận này, nguy hiểm mà làm người ta tim đập nhanh.

Trong đó chiếc độ thuyền dẫn đầu kia, chính là một tòa cung điện toàn thân bạch ngọc đúc thành, ngoại hình tinh xảo hoa mỹ, nhìn có chút dạt dào tiên cơ.

Thuyền này tên là 【Ngọc Hà thánh điện】, chính là chí bảo mà nhiều thế hệ Ngọc Hà thánh triều truyền thừa xuống, bình thường đều ở lại đô thành trấn thủ. Nhưng lúc này đây, lại được Ngọc Hà trưởng công chúa điều động tới thăm dò bản sao Thánh Đồ này.

Ngọc Hà Tầm thị không đơn giản, lão tổ tông của bọn họ có thể ngược dòng đến thời kỳ Tiên Minh, là một trong những Cổ Thánh tộc có tiếng trong thần triều.

Chiếc thuyền đi ở phía sau là một chiếc độ thuyền toàn thân tỏa ra phong mang màu tím, tên là 【Tử Sương Kiếm Chu】.

Đây là thánh địa động thiên đại danh đỉnh đỉnh của Ngọc Hà thánh triều 【Tử Sương Kiếm Cung chủ tọa giá, danh khí và

chiến lực không thua gì Ngọc Hà thánh điện.

Tục truyền, truyền thừa Tử Sương Kiếm Cung nhất mạch, Kiếm Hoàng Cung đến từ thời kỳ Tiên Minh thực lực phi thường mạnh mẽ.

Chỉ là Kiếm Hoàng Cung nhất mạch ở lúc đối kháng Tinh Cổ tộc tổn thất phi thường thảm trọng, đến thời đại đại thối lui đã vẻn vẹn lưu lại số lượng truyền thừa không nhiều rồi.

Bởi vậy, Tử Sương Kiếm Cung nhất mạch không thể không bám vào dưới Thái Sơ Đạo Cung, lúc này mới có thể truyền thừa đến nay.

Lúc này, bọn họ bị cắt cử đóng quân ở Ngọc Hà thánh triều, thuộc về cơ cấu chi nhánh của đạo cung.

Chuyến đi này thăm dò phó bản, sở dĩ chỉ vận dụng hai chiếc đò ngang này, cũng là bởi vì ba chữ “Công tín lực”.

Tập thể hành động, sợ nhất chính là trật tự và công bằng sẽ không được bảo đảm.

Hiện giờ Ngọc Hà thánh điện đại biểu cho tín lực của Ngọc Hà hoàng thất, mà Tử Sương Kiếm Cung lại đại biểu cho tín lực của đạo cung.

Để Ngọc Hà trưởng công chúa và đương đại Tử Sương Kiếm Thánh hai đại Thánh Tôn ra mặt, giám sát lần hành động công bằng và trật tự này, như thế mọi người mới cảm thấy dùng ba cái Hỗn Độn Linh Thạch mua Trương Môn phiếu đánh cược một phen tiền đồ.

Về phần độ thuyền cùng lão tổ của gia tộc khác, ngoại trừ Vương thị với tư cách người khởi xướng có Cự Nhân Thánh Tôn đi theo, cùng với Doanh Linh Trúc có Kỳ Lão đi theo ra, những Thánh Tôn lão tổ khác của gia tộc đều không được tham gia.

Lúc này.

Trong độ thuyền của Ngọc Hà thánh điện.

Vương Bảo Thánh đang cầm nửa bộ thánh đồ và 【Bảo đồ】 kia, một bên chiếu vào bản đồ hàng hải và tọa độ trong phòng chủ khống chế biển hư không, một bên dựa vào bảo đồ và nửa bộ thánh đồ cảm ứng, không ngừng chỉ huy thánh điện thoáng

điều chỉnh phương hướng, cho đến khi xa xa mơ hồ xuất hiện một điểm sáng nhỏ, đen tối.

“Tìm được rồi!”

Nhìn thấy điểm sáng này, Ngọc Hà trưởng công chúa, Kính Thiên Ca, Doanh Linh Trúc các nữ nhân đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần này đi thời gian quá dài.

Trong Vô Tận Hư Không Hải thường xuyên xuất hiện gió lốc hư không, mấy vạn năm trôi qua, vị trí di tích thường bị gió thổi chấn động đến không biết đi đâu, bởi vậy mỗi lần tới đây vị trí địa lý đều không giống nhau.

Nếu không có “bảo đồ” chỉ dẫn thì việc đi thẳng một cách mù quáng như thế ở trong Vô Tận Hư Không Hải còn muốn tìm được mục tiêu, vậy thì chẳng khác nào người si nói mộng, còn khoa trương hơn cả đi mò kim đáy biển.

Đây cũng chính là điểm mấu chốt của bảo đồ.

Sau khi tìm thấy mục tiêu, tất cả mọi người đều thả lỏng, cũng đem tin tức tốt truyền ra ngoài. Đại biểu các gia trên hai chiếc đò ngang cũng đều không còn tinh thần nữa, phấn chấn hẳn lên.

Tiếp theo, chính là dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Bất quá thời gian còn lại, hai chiếc đò ngang đã đến bên ngoài di tích.

Lúc này di tích đang mở ra, tản ra hào quang mông lung, tầng ngoài bao phủ một tầng đại trận hộ thuẫn, ngay cả Thánh Tôn đích thân ra tay, trong thời gian ngắn đều rất khó phá vỡ.

“Thật không hổ là di tích truyền thừa do Tiên Minh Đạo Tông xây dựng.” Vương Bảo Thánh cảm khái nói: “Mặc dù cách hơn trăm vạn năm, vẫn có thể duy trì hoạt động.”

“Bảo Thánh tiểu tử, nếu đã đến nơi, ngươi đi gọi cửa đi.” Ngọc Hà trưởng công chúa liếc mắt nói: “Dù sao, ngươi cũng đã nhận tiền vé vào cửa rồi.”

Nhắc tới chuyện này, trong lòng nàng vẫn có chút căm giận.

Ngọc Hà Thiên Thị bỏ ra sáu viên Hỗn Độn Linh Thạch mua vé vào cửa, còn vận dụng trấn tộc chi bảo 【Ngọc Hà thánh điện】 để tranh thủ cơ hội lấy được thánh đồ này.

Bán vé vào cửa, cũng may mà tiểu tử kia nghĩ ra được.

Lúc này đây, nhà ai kiếm được lợi lớn không dám nói, nhưng Vương thị tất nhiên đã đứng ở thế bất bại.

"Nếu tiền bối đã nói như thế, vậy Bảo Thánh cung kính không bằng tuân mệnh." Vương Bảo Thánh cười cười, cũng không cự tuyệt.

Bản phụ kiện này Ngọc Hà Vương thị đã tham dự qua ba lần, căn cứ tin tức bọn họ trước sau đạt được, Vương Bảo Thánh đối với phó bản này hiểu biết tương đối nhiều, cũng coi như là quen thuộc.

Lúc này hắn liền xé mở không gian bay ra độ thuyền, đi tới phía trước di tích, sau đó cao giọng nói: "Khí linh truyền thừa, chúng ta tới tham gia khảo thí truyền thừa, làm phiền ngài hỗ trợ mở cửa."

Trong hư không mênh mông, hắn mặc một bộ áo xanh, thần sắc nghiêm nghị, khí độ không hề thua kém so với một đám trưởng bối.

Tiếng nói vừa hạ xuống.

"Ông!"

Tiếng vù vù mơ hồ tại trong hư không nhất thời vang lên.

Trong di tích, phảng phất có trận pháp khởi động, chấn động không gian chung quanh cũng mơ hồ rung động.

Một thanh âm lạnh như băng từ trong di tích truyền đến: "Kiểm tra giả lần này hơi nhiều, các ngươi tự chọn tốt trình tự, từng người tiến vào kiểm tra."

"Vậy không được."

Ngọc Hà trưởng công chúa nghe vậy lập tức phi thân ra, bay xuống bên cạnh Vương Bảo Thánh.

Dưới hư không ảm đạm, nàng mặc một bộ hồng y phần phật, giống như một con phượng hoàng hỏa diễm, khí độ tôn quý, thần sắc nghiêm nghị: "Trước đó chúng ta đã có ba vị khảo thí

giả, chết ở bên trong di tích. Bởi vậy, ta yêu cầu ngươi giải trừ trận pháp phòng hộ, những trưởng bối như chúng ta cần phải chú ý toàn bộ hành trình khảo thí. Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ tuân theo phương thức khảo thí di tích của các ngươi, chỉ cần bảo đảm an toàn."

"Điều này không phù hợp với quy định." Thanh âm của Truyền Thừa Khí Linh lãnh đạm, dường như không có cảm xúc gì.

"Bản tôn quản ngươi quy định hay không quy định!" Ngọc Hà trưởng công chúa hừ lạnh một tiếng, giọng nói chém đinh chặt sắt, bá khí phi phàm: "Lần này chúng ta có bốn Thánh Tôn, nếu ngươi không muốn để chúng ta đi vào, vậy đại biểu di tích này của ngươi là một cái bẫy. Đã như vậy, chúng ta liên thủ dỡ di tích xuống trước, xem là ai ở bên trong giả thần giả quỷ."

Cùng lúc đó, khí tức của tứ đại Thánh Tôn đều được phóng thích, uy thế hiển hách phô thiên cái địa lan tràn ra, bao phủ cả tòa di tích.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mọi người rõ ràng hoài nghi di tích này có chút quỷ dị, vẫn dám đến thăm dò như cũ.

Dưới sự liên thủ của tứ đại Thánh Tôn, cộng thêm chiến lực của Bán Thánh Tôn là Chử Thiên Ca, cho dù trước mắt là di tích cấp Đạo Chủ cũng không sợ.

Về phần trong đó có tồn tại địch nhân có chiến lực cấp Đạo Chủ hay không, tất nhiên là không có khả năng.

Tồn tại nghi ngờ khả nghi bên trong kia nếu thật sự có năng lực lớn như vậy, di tích này cần gì phải ở chỗ này trăm vạn năm?

Thấy thái độ của Ngọc Hà trưởng công chúa kiên quyết, truyền thừa khí linh trong di tích thanh âm chậm lại, tựa hồ lập tức sợ hãi, lúc này liền sửa lời nói: "Ta là Thánh giai truyền thừa của môn hạ Thiên Nguyên đạo tông, là lúc trước Nhân tộc gặp phải nguy cơ sinh tử, Đạo Tông phòng hoạn chưa rõ đã thiết lập. Mục đích tồn tại của di tích này, chính là vì sàng chọn và bồi dưỡng ra người nối nghiệp có thể trọng chấn Đạo Cung, với tư cách di tích truyền thừa cấp Đạo Chủ, yêu cầu hà khắc chút cũng là bình thường. Nếu mấy vị đã không yên lòng,

vậy thì cùng nhau đi tham quan quá trình khảo thí, làm chứng.”

Di tích Thiên Nguyên Đạo Tông?

Hay là vì bồi dưỡng người kế thừa trọng chấn đạo cung?

Ánh mắt mọi người lập tức trở nên nóng rực.

Ở thời kỳ Tiên Minh, mặc dù Thiên Nguyên Đạo Tông không sánh bằng những tông môn có lãnh thổ cực lớn, nhưng cũng là tông môn cường đại có được Đạo Chủ.

Di tích này, lại còn liên quan đến truyền thừa của Đạo Chủ?

Đang lúc mọi người kích động, một đạo nhân ảnh từ trong độ thuyền bắn ra, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt di tích.

Dưới bối cảnh hư không đen kịt, một bộ cung trang hoa lệ trên người nàng lộ ra sắc thái tươi sáng, quần áo tung bay, đại khí ung dung, bá đạo lẫm liệt, hiển thị rõ khí độ hoàng giả.

Trên đỉnh đầu của nàng, lơ lửng một bộ Thánh đồ khí tức mênh mông. Ở quanh người nàng, là quanh quẩn một thanh Thiên Nguyên Thánh Kiếm, đang tản ra uy thế lẫm lẫm.

Bóng người này không cần phải nói cũng biết là Mục Vân Tiên Hoàng《Thiên Ca》.

Tâm niệm nàng vừa động, khí tức trên người bỗng nhiên tăng vọt, lan tràn về phía di tích, đồng thời cao giọng nói: “Nếu là di tích truyền thừa của Thiên Nguyên Đạo Tông, có nhận ra khí tức của ta không?”

Cùng lúc đó, chỗ hạch tâm nhất của di tích, một hư ảnh lão giả như ẩn như hiện đang lẳng lặng lơ lửng trong một dụng cụ trong suốt đặc thù.

Hắn tựa như vô tri vô giác nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích, khí tức cũng yếu ớt không gì sánh được, phảng phất tùy thời sẽ tiêu tán.

Nhưng mà, ngay khi khí tức của Điền Thiên Ca lan tràn vào di tích, hư ảnh lão giả gầy yếu bỗng dưng mở mắt ra, thần sắc đại biến: “Đây… Đây là Thiên Nguyên Thánh Đồ và Thánh Kiếm, đây là khí tức của Thiên Cương!”

Dừng một chút, hắn lại có chút mờ mịt lắc đầu: “Không đúng không đúng, Thiên Diễm trăm vạn năm trước đã chết! Chẳng lẽ nói, nữ nhân này kế thừa di trạch của đệ tử Hiên Viên Thiên Khuyết ta sao? Nhưng khí tức của nàng và Thiên Diễm sao lại tương tự như vậy?”

Ngay khi hư ảnh của lão giả nghi ngờ không giải thích được, một giọng nói lạnh như băng mà không có tình cảm của nam tử vang lên: “Thiên Nguyên, theo tin tức mà năm đó ta điều tra được từ kho tài liệu, đệ tử của ngươi là Hiên Viên Thiên Khuyết được chọn làm một trong những thí nghiệm của huyết mạch giá liên tiếp thuật. Từ khí tức của nữ tử bên ngoài phán đoán, đoàn đội huyết mạch giá tiếp thuật tựa hồ đã thu hoạch thành công sơ bộ.”

“Cái gì?!” Nghe nói như thế, hư ảnh của vị lão giả tên là Thiên Nguyên này bỗng dưng run rẩy, thanh âm phẫn nộ mà lại không dám tin: “Tinh Tam Thập Cửu, nguyên lai ngươi một mực lừa gạt ta! Ngươi đã điều tra kho tư liệu, nói cho ta biết nàng đã chết!”

“Nàng xác thực đã sớm chết rồi.” Thanh âm của Tinh Tam Thập Cửu hoàn toàn không có tình cảm, “Chỉ bất quá thân thể của nàng bị cầm đi làm vật thí nghiệm mà thôi. Thiên Nguyên, ngươi đừng quá kích động, như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch thí nghiệm kế tiếp.”

“Đồ điên! Tinh Cổ Tộc các ngươi toàn là đồ điên!” Lão giả Thiên Nguyên vô cùng tức giận. Dưới sự không khống chế được tâm tình, thanh âm già nua của lão cũng trở nên sắc nhọn mà sục sôi, tràn ngập sự tức giận sôi trào.

“Thiên Nguyên, nhục mạ và phẫn nộ không có bất kỳ ý nghĩa gì.” Tinh Tam Thập Cửu nói, “Nếu sự tình đã đến bước này, còn không bằng làm một chút chuyện có ý nghĩa.”

“Ta cự tuyệt, cự tuyệt sẽ cùng ngươi hợp tác.” Lão giả Thiên Nguyên tựa hồ cảm xúc cực kỳ gay go.

Tinh Tam Thập Cửu trầm mặc một lát, sau đó tiếp tục nói: “Tiên Tộc các ngươi là một chủng tộc rất ưu tú, cũng rất có tiềm lực, là có cơ hội thành công, chỉ là cảm xúc hóa quá mức nghiêm trọng.”

“Tinh Cổ Tộc các ngươi ngược lại là không tâm tình hóa.” Lão giả Thiên Nguyên hừ lạnh một tiếng, ngữ khí chán ghét: “Các ngươi vứt bỏ tâm tình và thân thể, trở nên duy công lợi tính, vì đạt được mục đích, không dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, kết quả không phải là thất bại? Sự thật chứng minh, các ngươi đã sai.”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ đi lầm đường. Nhưng hiện tại ta chỉ muốn hoàn thành sứ mệnh nghiên cứu của mình, chứng kiến kỹ thuật của ta thành công.” Tinh Tam Thập Cửu lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi muốn hủy ước, ta liền khởi động trang bị tự hủy, xem nữ nhân kế thừa huyết mạch đồ đệ của ngươi có thể sống sót dưới Thủy tinh sáng thế cỡ nhỏ hay không.”

“Ngươi!!”

Hư ảnh của lão giả Thiên Nguyên tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn dần dần cố nén tức giận.

Hắn biết, Tinh Cổ Tộc đều là quái vật không có tình cảm, bọn họ vì đạt được mục đích xưa nay là không từ thủ đoạn, nếu Tinh Tam Thập Cửu dám nói như vậy, nó thật sự có thể làm được.

“Được!” Cuối cùng lão giả Thiên Nguyên trầm giọng nói: “Ta đáp ứng phối hợp với kế hoạch của ngươi, nhưng ngươi cũng không thể làm trái lời hứa của ngươi.”

“Tinh Cổ Tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không vi phạm lời hứa.” Tinh Tam thập cửu cổ tỉnh không dao động nói: “Vậy bắt đầu đi. Hy vọng lần khảo thí này có thể tìm được người thích hợp, chúng ta đã đợi quá lâu rồi!”

…

Chương 41: An Nghiệp: Nghe nói có người còn may mắn hơn cả người khác.

…

“Tuy nhiên, lần này người tới có vẻ hơi nhiều.” Lão giả Thiên Nguyên thoáng nhíu mày nói: “Để đạt được hiệu quả tốt nhất, chúng ta cần phải thay đổi một chút sách lược.”

“Ta đồng ý.” Tinh Tam Thập Cửu lạnh như băng nói.

dăm ba câu nói, Tinh Tam Thập Cửu cùng lão giả Thiên Nguyên đã thương nghị xong xuôi.

Cùng lúc đó, ở cửa di tích bên kia, giọng nói của Khí Linh truyền thừa Thiên Nguyên di tích trầm mặc trong chốc lát cũng vang lên lần nữa.

“Thì ra trong các ngươi đã có một truyền nhân của Thiên Nguyên nhất mạch rồi, xem ra, người thừa kế di tích chúng ta có đối thủ rồi. Bất quá không quan hệ, có cạnh tranh là chuyện tốt, có thể xúc tiến Thiên Nguyên Đạo Tông một lần nữa quật khởi.”

Trong lúc nói chuyện, truyền thừa khí linh đã triệt trừ đại trận phòng hộ, cho phép mọi người có trật tự tiến vào bên trong Động Thiên thế giới, cũng cảnh cáo nói: “Chư vị nhất định phải tuân thủ trật tự, nếu như tùy ý phá hoại, ăn cắp hành vi, ta sẽ vận dụng trận pháp đem các ngươi trục xuất.”

Ngọc Hà trưởng công chúa cùng Tử Sương Kiếm Thánh đi vào thăm dò một phen, sau khi xác nhận không có nguy hiểm, mới lệnh mọi người lần lượt tiến vào, hai người các nàng cũng cùng nhau tiến vào bảo vệ.

Hai vị Thánh Tôn Dịch Điệp, Kỳ lão và một bộ phận Chân Tiên của các gia tộc thì ở lại ngoài cửa di tích phối hợp, phòng ngừa vạn nhất.

Đoàn đội quy định ngoại trừ tứ đại Thánh Tôn ra, các gia tộc còn lại đều không thể mang Thánh Tôn theo, mỗi một người dự thi, đều chỉ cho phép có một gã Chân Tiên đi theo hộ vệ.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ.

Dù sao, gia tộc có thể bỏ ra ba Hỗn Độn linh thạch để mua một vé vào cửa, khởi đầu cũng là cường tiên tộc có rất nhiều vị Chân Tiên trong gia tộc, trong đó không ít người còn là Thánh tộc, thậm chí là cường thánh tộc có ba vị Thánh Tôn như Thiên Hà Khương thị.

Nếu như không ước thúc, đến lúc đó trên thuyền Thánh Tôn quá nhiều, quyền lên tiếng quá loạn, ngược lại dễ dàng gặp phải nhiễu loạn.

Rất nhanh, một đám thí nghiệm giả bao gồm Vương Bảo Thánh toàn bộ tiến vào trong di tích.

Bởi vì cửa vào động thiên mở ở giữa không trung, mọi người vừa mới tiến vào, liền đại khái thấy rõ tình huống cơ bản bên trong Thiên Nguyên di tích Động Thiên.

Tình huống trong động thiên tốt hơn Vương Bảo Thánh dự liệu trước đó.

Đại khái là bởi vì rời xa Thiên Hà, không bị "quấy rầy" nhau, di tích này không chỉ có đại trận phòng hộ bảo tồn hoàn hảo, trong di tích cũng không bị bất kỳ phá hư gì.

Tiên Minh đã trải qua hơn 100 vạn năm, dưới thời gian dài dằng dặc như vậy, động thiên không người giữ gìn còn có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, là một chuyện hết sức hiếm thấy.

Đây là một động thiên vô cùng điển hình, dùng bình nguyên làm chủ.

Trung tâm động thiên là một mảnh bình nguyên có diện tích hết sức to lớn, chung quanh là dãy núi liên miên, dãy núi cao thấp chằng chịt, bao trọn toàn bộ bình nguyên vào trong đó.

Mà chính giữa bình nguyên là một linh hồ diện tích cực lớn.

Nước tuyết hòa tan chảy từ bốn phía núi tuyết cao ngất chảy xuôi xuống, trong núi cao kéo dài hóa thành nước sông chảy xuôi về vùng bình nguyên trung tâm, trên bình nguyên tạo thành một mạng lưới nước ngang dọc như mạng nhện, cuối cùng tụ hợp vào linh hồ ở trung tâm bình nguyên, xây dựng thành một vòng tuần hoàn nước hoàn chỉnh.

Một viên Nguyên Hỏa Linh Châu tản ra năng lượng nóng rực treo ở chính giữa động thiên, nở rộ hào quang sáng chói.

Hào quang kia sáng ngời mà ôn hòa, chiếu sáng toàn bộ động thiên, đồng thời mang đến cảm giác chênh lệch, sinh ra gió cho động thiên.

Linh khí nồng đậm tràn ngập khắp nơi trong động thiên, một số khu vực thậm chí đậm đặc đến mức tạo thành linh vụ và linh vũ, rất hiển nhiên, số lượng linh mạch chôn giấu trong động thiên này không ít, mà đẳng cấp lại rất cao.

Trên bình nguyên, đủ loại linh thực được linh khí nồng đậm tẩm bổ, xanh lá trải rộng tầm nhìn thật sâu, có đủ loại linh thú qua lại trong đó, xây dựng một vòng sinh thái đơn giản cơ bản hoàn chỉnh.

Mà ở trung tâm vòng sinh thái đơn giản này hơi lệch một chút, tới gần linh hồ, đứng lặng một quần thể cung điện nhỏ.

Diện tích quần thể cung điện này không nhỏ, từ xa nhìn lại, lan can ngọc thế, phía trên đan các lưu chu, ngói lưu ly hoa mỹ còn ẩn ẩn hiện ra bảo quang, hiển thị rõ tiên gia khí tượng.

Rất hiển nhiên, đây chính là Điện Truyền Thừa của di tích Thiên Nguyên.

Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh ở phía trước mở đường, đoàn người rất nhanh đã hạ xuống mặt đất phía trước Truyền Thừa điện.

Trong di tích này mặc dù có linh thú sinh tồn, nhưng cấp bậc phần lớn tương đối thấp, hơn nữa đa số đều là linh ngưu, linh mã, linh tước, linh tước, linh áp, linh thỏ tính cách ôn hòa, sinh vật ăn tạp ăn tạp, số lượng sinh vật ăn thịt tương đối ít, đại khái là hậu đại linh cầm linh thú nguyên bản nuôi nhốt trong động thiên.

Lấy thực lực của đoàn người bọn hắn phối trí, những linh cầm linh thú này có thể nói là không hề uy hiếp, tự nhiên cũng liền không cần đánh quái thanh lý, trực tiếp có thể tiến vào Truyền Thừa điện tiến hành thí luyện.

Bất quá, trước khi chính thức tiến hành thí luyện, còn có một nghi vấn cần giải quyết.

Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, Ngọc Hà trưởng công chúa mở miệng đưa ra nghi vấn với truyền thừa khí linh: "Hồn Khí Linh, Thiên Nguyên Đạo Tông các ngươi vì sự kéo dài của truyền thừa mà mở ra di tích, tuyển nhận đệ tử bên ngoài, chúng ta có thể lý giải, cũng rất ủng hộ. Nhưng mà, trả lời chúng ta một vấn đề."

"Vì sao Ngọc Hà Vương thị chúng ta trước sau liên tiếp tới ba đệ tử ứng tuyển, lại lần lượt chết trong di tích? Tỉ lệ tổn hại như vậy, tựa hồ không phù hợp với phong cách danh môn chính phái của Tiên Minh Thiên Nguyên Đạo Tông."

Nghe nói như thế, thanh âm của Khí Linh truyền thừa vẫn không chút phập phồng, bình tĩnh như không có bất kỳ cảm xúc nào: "Cửa ải thí luyện trong Điện Truyền Thừa năm đó đều đã được thiết lập tốt. Bởi vì chúng ta không phải là truyền thừa Thánh giai bình thường, yêu cầu đối với việc tuyển nhận đệ tử tương đối nghiêm khắc, nhưng độ khó và độ nguy hiểm của quá trình thí luyện đều nằm trong phạm vi khống chế, tính an toàn cực cao, cũng không làm cho thí luyện giả tổn thất."

Nghe nói như thế, Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh khẽ nhíu mày, đang muốn mở miệng, lại nghe truyền thừa khí linh nói tiếp.

"Chỉ có điều, chúng ta có một tòa 【Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì】. Truyền thừa giả phải thông qua Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì tẩy lễ, mới có thể chính thức bái nhập môn tường."

"Ba đệ tử Ngọc Hà Vương thị mà ngươi nói đó là trong 【Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì】." Giọng nói của truyền thừa khí linh đâu vào đấy, "Trước khi bọn họ tiến vào trong ao, ta đã báo trước nguy hiểm cho Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì. Bọn họ tự nguyện tiến vào trong đó, chỉ tiếc là không thể sống nổi. Nếu như bọn ngươi có nguy hiểm nhất định với Tẩy Tủy Trì, thì sẽ biết được sự nguy hiểm của nó, nếu không phải người có ý chí cực kỳ kiên định thì sẽ khó mà vượt qua được."

"Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì!"

Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh cùng biến sắc, phảng phất như đã nghe được cái gì khó lường.

Lịch sử hai nhà này đều có thể ngược dòng đến thời kỳ Tiên Minh, bên trong còn bảo tồn không ít điển tịch từ thời đại Tiên

Minh truyền xuống, đối với 【 Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì 】 thần bí cũng hơi có nghe thấy.

Với 【 Kiếm Hoàng Cung 】 của Tử Sương nhất mạch lúc trước mà nói, hình như cũng có một tòa 【 Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì 】.

Đây là hỗn độn tinh hoa lợi dụng lượng lớn tinh luyện cùng xử lý qua, lại tá dùng các loại thiên tài địa bảo tinh hoa phối hợp mà thành Tẩy Tủy Trì, có được công hiệu nghịch thiên cải mệnh.

Nghe nói người tu hành chỉ cần có thể hấp thu tinh hoa trong đó, tư chất huyết mạch có thể tăng lên trên diện rộng.

Có nó, có thể nhẹ nhõm duy trì truyền thừa lâu dài của Đạo Tông.

Nếu là dưới tình huống tài nguyên dư thừa, còn có thể dùng nó bồi dưỡng trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ Đạo Chủ.

Chỉ bất quá, dù sao niên đại Tiên Minh cũng đã quá lâu rồi, tuy rằng trong điển tịch có đề cập sơ qua, nhưng cũng chỉ là mấy từ ít ỏi, cũng không có nội dung quá mức chi tiết, dựa vào sự hiểu biết của bọn hắn về Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì cũng thập phần có hạn.

Dù sao Đông Hà Thần Châu bây giờ, không tìm ra được phương tiện cường đại như 【 Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì 】.

“Cho dù có nguy hiểm, khi người thừa kế không chịu nổi, vì sao không truyền tống bọn họ ra ngoài?” Một vị lão giả Chân Tiên tóc trắng tung bay lộ vẻ bi thương và tức giận chất vấn.

Hắn là 【 Nguyên Cảnh lão tổ 】 của Ngọc Hà Vương thị.

Ba vị chết kia đều là lão tổ tông của Ngọc Hà Vương thị.

“Trước khi tiến vào Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, toàn bộ nguy hiểm đã được thông báo, có đi vào hay không thì phải dựa vào tự nguyện.” Truyền thừa khí linh lạnh như băng nói: “Hơn nữa khi tiếp nhận tẩy lễ, kiêng kỵ nhất là bị người khác quấy rầy. Không đến phút cuối cùng, ai cũng không biết mình có thể chịu đựng được hay không. Ngoài ra, ta chỉ là một khí linh… Thời gian đã qua quá lâu rồi, trong căn cứ truyền thừa chỉ có

một số khôi lỗi có thể làm sạch và giữ gìn hàng ngày còn có thể vận hành bình thường, không có công năng cứu người.”

Nghe nói như thế, thần sắc trên mặt Nguyên Cảnh lão tổ biến ảo, lập tức thở dài thật sâu, đáy mắt có chút bi thương và cô đơn.

Vương Bảo Thánh tiến lên nói: “Vậy 【Tiên Kinh】 do mấy vị tổ tiên chúng ta để lại, trữ vật giới chỉ có còn không?”

“Khôi lỗi sạch sẽ đã cất kỹ di vật, nếu đã là tổ tiên của các ngươi, tự nhiên có thể trả lại cho các ngươi.” Truyền thừa khí linh dứt khoát nói.

Không bao lâu, liền có một vị thị nữ bộ dáng khôi lỗi đi ra Truyền Thừa điện, trong tay đang cầm ba cái hộp.

Nguyên Cảnh lão tổ run run rẩy rẩy tiếp nhận hộp, mở ra xem xét, đã thấy trong mỗi hộp đều có áo bào, nhẫn trữ vật, tiên kinh, cùng với một bình tro cốt nhỏ!

Sau khi kiểm tra, Nguyên Cảnh lão tổ vững tin đây là di vật tổ tiên, lúc này lại rơi nước mắt.

Ngược lại, Vương Bảo Thánh ở một bên vẫn bình tĩnh như cũ, cầm lên một bộ 【Tiên Kinh】 bắt đầu hỏi thăm chuyện năm đó của đối phương.

Tiên Kinh Chiến Kỹ kia nói tiên chủ nhân ở Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì hấp thu quá nhiều năng lượng, chống đỡ không được sau đó bạo thể mà chết, sau đó, nó đã bị đặt ở trong hộp, cho đến hôm nay.

Lý do thoái thác của hai bộ tiên kinh còn lại cũng giống nhau như đúc.

Vương Bảo Thánh sau khi nghe xong, trong lòng nghi ngờ không thôi.

Chẳng lẽ lúc trước phán đoán ác ý tồn tại trong di tích là sai?

Mặc kệ nói thế nào, Ngọc Hà Vương thị tìm được ba bộ tiên kinh và di vật tổ tiên, coi như đã chấm dứt được một chuyện. Ít nhất, tín nhiệm của đám người Ngọc Hà trưởng công chúa đều tăng lên mấy phần.

“Bảo Thánh tiểu tử.” Ngọc Hà trưởng công chúa nói, “Nếu Vương thị các ngươi đã lấy lại di vật tổ tiên, chúng ta liền chính thức bắt đầu tiếp nhận di tích truyền thừa. Bất quá, trước đó, mấy nhà Thánh Tôn lão tổ của chúng ta đã thương nghị qua. Nếu mỗi người đều bỏ ra ba khối Hỗn Độn linh thạch, tự nhiên là vì tranh một đường cơ duyên, cũng không phải là bỏ tiền ra, còn tới rất xa thay ngươi bồi chạy.”

Ngọc Hà trưởng công chúa biết, mức độ ưu tú huyết mạch của tiểu tử Vương Bảo Thánh khó có người địch nổi, nếu tất cả mọi người đều so huyết mạch, vậy kết quả còn có vấn đề gì? Nhà ai chịu làm?

“Vậy thì công chúa có ý gì…?” Vương Bảo Thánh khẽ nhíu mày.

“Vì công bằng công chính, tự nhiên là phải liều một đợt vận khí trước.” Ngọc Hà trưởng công chúa dương dương đắc ý nhìn hắn, “Vương thị các ngươi tổng cộng bán ra hai mươi bảy danh ngạch, cộng thêm chính ngươi tổng cộng hai mươi tám người thừa kế. Chúng ta thông qua phương thức bốc thăm, trước tiên chọn ra ba danh ngạch đầu, bọn họ ưu tiên theo trình tự theo thứ tự đi tham gia thí luyện, ai có thể lấy được truyền thừa coi như là hắn được phần thưởng.”

“Ngọc Hà tiền bối, trước khi đến cũng không nói như vậy.” Vương Bảo Thánh phản đối nói, “Di tích truyền thừa, tự nhiên là có người tài ở lại, không bằng tổ chức một lần thi đấu lôi đài, dựa theo xếp hạng trước sau.”

Ngọc Hà tiền bối?

Ngọc Hà trưởng công chúa vẫn còn đang lơ lửng không có một ngụm máu già phun chết.

Ngươi có việc cầu xin bổn công chúa, vừa mở miệng cho ngươi một tiếng công chúa đã bắt đầu gọi ngươi là tiền bối rồi đúng không? Tốt xấu gì ta cũng có hẹn hò chứng nhận hợp đồng chứ?

Đương nhiên, chứng nhận hợp lệ đó chỉ là trò đùa.

Dùng tuổi của nàng, tu vi, làm sao thật sự cùng Vương Bảo Thánh yêu đương?

Cho dù có lúc nàng cũng không thể không thừa nhận, Vương Bảo Thánh quả thực rất ưu tú, nếu như tuổi trẻ hơn mấy ngàn tuổi…

“Đánh lôi đài, thế hệ trẻ ai có thể đánh lại ngươi?” Ngọc Hà trưởng công chúa lạnh mặt nói: “Vương thị các ngươi thu được tám mươi mốt viên Hỗn Độn linh thạch, nếu tất cả mọi người đều thua đến không cam lòng tình nguyện, việc này há có thể bỏ qua?”

“Bảo Thánh tiểu tử, quả thật không phải đang ức hiếp các ngươi.” Lúc này, Tử Sương Kiếm Thánh mặc tử bào cũng vuốt râu khuyên nhủ: “Các ngươi đã lấy lại di vật tiên kinh, kiếm lời được tám mươi mốt viên Hỗn Độn linh thạch, lợi nhuận đã vô cùng phong phú. Không thể để Vương thị các ngươi chiếm hết chỗ tốt chứ? Tử Sương Kiếm Cung bọn ta cũng đã bỏ ra sáu viên Hỗn Độn linh thạch mua hai danh ngạch.”

Doanh Linh Trúc nghe vậy sắc mặt hơi phát lạnh, vừa định đứng ra nói chuyện, lại bị Vương Bảo Thánh kéo lại.

“Quên đi, bọn họ nói cũng có lý.” Vương Bảo Thánh thản nhiên nói: “Dù sao các nhà cũng bỏ tiền ra mua danh ngạch, nếu không cho bọn họ một cơ hội cạnh tranh cơ duyên, việc này tuyệt đối sẽ không qua được.”

“Nhưng mà, thánh đồ của Bảo Thánh hiền đệ ngươi làm sao bây giờ?” Doanh Linh Trúc thần sắc căm giận, “Hơn nữa trong đó còn có 【Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì】 là thứ tốt, sớm biết như thế, chúng ta trực tiếp tự mình tới thăm dò phó bản là được rồi, hà tất phải bán danh ngạch?”

Vương Bảo Thánh trong lòng lại không hối hận.

Sự tồn tại của phó bản đã bại lộ ra ngoài, nhiều ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm như vậy, không bán danh ngạch, có thể dễ dàng đi qua như vậy sao?

Mặc dù có Doanh Linh Trúc ở đây, có thể mời Thái Sơ Đạo Chủ dựa vào uy danh của bản thân làm chứng cũng không phải là không được, nhưng tùy tiện nhúng tay vào công việc địa phương như vậy, trong lòng các gia tộc tất nhiên không phục, ngược lại sẽ chôn xuống càng nhiều tai họa ngầm hơn.

Còn không bằng trước mắt, đem hết thảy đều bày ra ngoài sáng.

Mà tình huống trước mắt trên thực tế cũng đã sớm nằm trong dự liệu của Vương Bảo Thánh.

Chỉ dựa vào suy đoán bình thường, ai cũng không muốn sau khi ra khỏi "tài năng" thì ngay cả một cơ hội cũng không có.

Như vậy, dưới tình huống Vương Bảo Thánh tuổi còn trẻ thực lực mạnh mẽ, huyết mạch xuất chúng, làm sao có thể bảo đảm hai chữ "Công bằng" cơ hội đây?

Vậy thì chỉ có thể xem hai chữ "Cơ duyên".

Bởi vậy, trong lúc đẩy ra danh ngạch giải quyết phương án "nguy cơ trước mắt", Vương Bảo Thánh đã phỏng đoán ra cuối cùng hơn phân nửa phải dựa vào vận khí đến tranh thủ cơ duyên, đây là dưới tình huống Vương Bảo Thánh chiếm ưu thế tuyệt đối, vui vẻ "trận đấu công bình".

Về phần so vận khí…

Vương Bảo Thánh nhìn thoáng qua bạch y bồng bềnh cách đó không xa, thái gia gia Vương An Nghiệp trên mặt đang mang ý cười ôn hòa, cùng với một thiếu niên mập mạp trông có vẻ hướng nội trong tay thái gia gia, lại là khuôn mặt phúc tướng, trong lòng lập tức an tâm trở lại.

Lão tổ gia gia nói đúng, Bảo Thánh a, đời này ngươi không phải một mình chiến đấu, gia tộc sẽ trở thành lá chắn kiên cường cho ngươi.

"Không sao không sao, được thì ta may mắn, mất đi mạng sống của ta." Vương Bảo Thánh thu hồi ánh mắt, ngược lại khuyên nhủ Doanh Linh Trúc: "Chỉ là Thánh Đồ mà thôi, dựa vào thiên phú của ta, nói không chừng đến lúc đó có thể dựa vào chính mình thôi diễn ra."

"Cho dù ngươi may mắn thôi diễn thành công, đến lúc đó cũng là lão Thánh Tôn tóc trắng xoá rồi…" Tâm khí Doanh Linh Trúc lại vẫn không thuận, sau khi lẩm bẩm một câu, nghĩ lại, "Nếu vận khí không tốt không chiếm được truyền thừa, vậy thì ngươi dứt khoát cũng gia nhập Thái Sơ Đạo Cung đi. Bằng vào tư chất của ngươi, tùy tiện bái sư cũng sẽ có người muốn

ngươi. Ta có thể cùng ngươi công bằng cạnh tranh truyền thừa của Thái Sơ Đạo Thư.”

“Cái này… Đến lúc đó nói sau.” Vương Bảo Thánh ho khan một tiếng, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một vòng lúng túng.

Hắn cũng không quên, kiếp trước mình từ trong đạo cung thuận theo không ít đồ vật, cái gì trứng Hư Không Thú bán tiên tiềm lực, Hỗn Độn Diệt Thế Châu vân vân, nói toạc ra đều là trộm được “Tang vật”. Nếu hắn đi đạo cung, Thái Sơ Đạo Chủ hơn phân nửa muốn tính sổ với hắn.

Mặc dù hắn có một phần ký ức kiếp trước, nhưng da mặt chung quy vẫn không tu luyện đến kiếp trước dày như vậy.

Hơn nữa, hắn còn là thiếu tộc trưởng nho nhỏ gánh vác gia tộc kéo dài, người thừa kế đích mạch của gia tộc, có thể không đi đạo cung tự nhiên là không đi.

Giãy dụa một hồi, Vương Bảo Thánh làm ra bộ dáng bất đắc dĩ nhìn về phía Ngọc Hà trưởng công chúa: “Nếu đã như thế, vậy thì dựa vào lời của Ngọc Hà tiền bối quyết định “trúng thăm”. Chỉ cần Ngọc Hà tiền bối có thể đảm bảo công bằng công chính.”

“Điểm này ngươi yên tâm.” Ngọc Hà trưởng công chúa tự tin nói: “Ta có thể thề với danh dự của các đời tổ tiên Ngọc Hà hoàng thất, lần này bốc thăm tuyệt đối công bằng, đều dựa vào vận khí. Huống chi, còn có Tử Sương Kiếm Thánh tiền bối giám sát ở đây.”

Kể từ đó, các gia các tộc tự nhiên là cực kỳ ủng hộ việc này, nhao nhao tỏ vẻ tín nhiệm và ủng hộ đối với Ngọc Hà trưởng công chúa.

Chuyện này cứ quyết định như vậy.

Thần niệm của Ngọc Hà trưởng công chúa vừa động, lập tức ném ra một cái Huyễn Trận Trận Kỳ loại nhỏ, ném vào hai mươi tám cái mã bài hình dạng giống hệt nhau.

Nàng cao giọng nói: “Trận này có thể ngăn cách tất cả thần niệm dò xét, mọi người đều dựa vào vận khí bốc thăm. Ai lên trước!?”

Dứt lời, lúc này liền có người lên tiếng, sau đó tràn đầy tự tin đi lên bốc thăm.

Một trảo, kết quả xếp hạng mười chín!

Sắc mặt hắn lập tức suy sụp, xong rồi, từ rất xa chạy tới chạy cùng.

“Ngươi cũng đừng nản lòng.” Ngọc Hà trưởng công chúa an ủi: “Ba người đứng đầu một khi toàn bộ thất bại, những người còn lại sẽ rút ra một lần nữa, cho đến khi có người kế thừa di tích Thiên Nguyên mới thôi.”

Lời vừa nói ra, người nọ nhất thời tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất, không phải chỉ một lần đã bị loại.

Sau hắn, những người khác cũng nhao nhao tiến lên bắt đầu bốc thăm.

Vương Bảo Thánh cũng ở trong đó.

Nhưng trước khi đi, Vương An Nghiệp hòa ái xoa đầu Bảo Thánh, cười tủm tỉm nói: “Bảo Thánh à, ngươi cũng không cần có áp lực quá lớn, cuối cùng sẽ có Thánh Đồ.”

“Cảm ơn thái gia gia.” Vương Bảo Thánh cung kính nói cám ơn.

“Bảo Thánh đệ đệ.” Thiếu niên mập mạp Vương Bảo Phúc kiễng mũi chân ôm lấy Ô Vương Bảo Thánh, mắt to chớp chớp, “Ta tin tưởng đệ nhất định làm được.”

“Cảm ơn Bảo Phúc ca ca.”

Vương Bảo Thánh lần nữa cảm tạ, sau đó liền đi lên bắt thăm.

Dưới một trảo, số hiệu không ngờ lại là số ba.

“Hả?”

Vương Bảo Thánh hơi kinh ngạc, nhịn không được nhìn về phía Vương An Nghiệp và Vương Bảo Phúc.

“Có lẽ, đây cũng không phải chuyện xấu gì.” Vương An Nghiệp như có điều suy nghĩ, lập tức an ủi: “Tóm lại, đã tiến vào top ba rồi, có tư cách tham dự danh ngạch kiểm tra đầu tiên rồi.”

Vừa thấy Vương Bảo Thánh cầm số ba, đám thí sinh trẻ tuổi khác đều tuyệt vọng, lũ lượt bắt đầu "Mỗi người hiển thần thông", mấy thủ đoạn như cầu tổ tông phù hộ đều thi ra hết, hoặc là nguyền rủa Vương Bảo Thánh không qua được kiểm tra, hoặc là khẩn cầu rút được vị trí cao hơn hắn.

Trong lúc nhốn nháo nhốn nháo.

Kết quả, rất nhanh liền đi ra.

Người cầm sổ số "Nhị" chính là một thanh niên Ngọc Hà Khương thị!

Ngọc Hà Khương thị là một Thánh tộc mạnh mẽ dị thường, so với Ngọc Hà hoàng thất Kính thị cũng chỉ kém nửa bậc mà thôi. Hơn nữa, gia tộc bọn họ ngoại trừ hai đại Thánh Tôn truyền thừa ra còn có một vị 【Bạch Hổ Thánh Tôn】.

Nghe nói một vị lão tổ của Khương thị may mắn, khi còn bé đã kết bạn với một con Bạch Hổ con có huyết mạch cực kỳ tinh thuần, không những mình bật hack đạt thành Thánh Tôn, còn để Bạch Hổ ở lại trong tộc, bồi dưỡng thành Bạch Hổ Thánh Tôn.

Điều này cũng làm cho Khương thị nhảy vọt trở thành gia tộc số hai của Ngọc Hà thánh triều!

Vận khí như vậy, ngay cả hoàng thất cũng hâm mộ không thôi. Mà vị Bạch Hổ Thánh Tôn kia lại càng có chiến lực phi phàm, tuổi thọ còn lâu hơn Thánh Tôn bình thường rất nhiều.

Về phần đệ nhất danh, vậy liền càng làm cho trong ánh mắt của người ta lộ ra hâm mộ ghen tị.

Người này tên là Ngu Bắc Hà, chính là con em Ngu thị của Ngọc Hà cường tiên tộc.

Lần này gia tộc vì để cho hắn có cơ hội tham gia, không những bỏ ra ba viên Hỗn Độn Linh Thạch mua vé vào cửa, còn nhịn đau bán một nhóm sản nghiệp gia tộc, tích lũy hơn mười viên Hỗn Độn Linh Thạch giúp hắn nâng cao tư chất huyết mạch.

Lúc này Ngu Bắc Hà, tư chất huyết mạch đã đạt tới Thiên Tử Ất đẳng, miễn cưỡng có tư cách kế thừa Thánh Đồ.

Bất quá, mọi người ghen ghét thì ghen ghét, nhưng rốt cuộc là tự bốc thăm, vận khí không bằng người khác cũng không có biện pháp. Càng không có cách nào nghi ngờ Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh, không thấy hai nhà bọn họ tổng cộng có bốn cái danh ngạch hạt giống, một trái cũng chưa bốc thăm sao?

"Vương Bảo Thánh." Ngu Bắc Hà khí phách hăng hái, cười lạnh nhìn Vương Bảo Thánh nói: "Vận khí không tệ, lại còn có thể bắt được đệ tam! Chỉ tiếc, thiên nguyên truyền thừa này cuối cùng hữu duyên vô phận với ngươi."

Lúc trước hắn ở trên lôi đài bị Vương Bảo Thánh đánh cho gần chết, còn bị răn dạy giáo huấn giống như nhi tử, bây giờ thật vất vả bắt được cơ hội, hắn làm sao có thể không mở miệng trào phúng vài câu?

Không đợi Vương Bảo Thánh trả lời.

Ngọc Hà Khương Hạo Thương phía sau Ngu Bắc Hà lại cười nói: "Chúc mừng biểu ca Bắc Hà đạt được đệ nhất, chỉ là thời gian không còn sớm, vẫn nên tranh thủ tham gia thí luyện đi."

Hắn ta còn trẻ hơn Ngu Bắc Hà rất nhiều, nhưng khí tức vững chắc, tu vi cao thâm hơn rất nhiều so với Ngu Bắc Hà. Vô cùng rõ ràng, tư chất huyết mạch của hắn ta vô cùng xuất sắc.

Bây giờ Ngọc Hà Khương thị phát triển nhanh chóng, từng người con cháu ưu tú của gia tộc lần lượt xuất hiện, nhưng truyền thừa của Thánh Tôn gia tộc chỉ vẹn vẹn có hai người, bây giờ còn chưa ở trong truyền thừa kỳ.

Điều này cũng dẫn đến tình huống của Khương Hạo Thương trở nên vô cùng xấu hổ.

Trong gia tộc không có Thánh đồ có thể cho hắn kế thừa, hoặc là chỉ có thể nghĩ biện pháp làm Thánh đồ mới cho hắn, hoặc là chỉ có thể đưa tới đạo cung hoặc quân đội.

Vì vậy, cơ hội truyền thừa Thánh đồ lần này, đương nhiên Ngọc Hà Khương thị cũng không muốn bỏ lỡ.

Ngu Bắc Hà thân là biểu ca dường như rất e ngại Khương Hạo Thương, nghe vậy lập tức không để ý tới trào phúng Vương Bảo Thánh nữa, vội vàng ngượng ngùng cười một tiếng nói: "Hạo Thương biểu đệ, ta đi ngay, đi ngay."

Dứt lời, hắn dẫn đầu đi một bước về phía Điện Truyền Thừa.

Nhìn bóng lưng Ngu Bắc Hà, Khương Hạo Thương thần sắc nhẹ nhõm tự nhiên, phảng phất như tất cả đều ở trong lòng bàn tay.

Không sai.

Lần này đệ nhất và đệ nhị cũng không phải là sinh ra ngoài ý muốn.

Người khác chỉ biết chuyện cũ của vị Thánh Tôn kia và Bạch Hổ Thánh Tôn mà Khương thị quật khởi, nhưng không biết khi còn trẻ ông ta từng tình cờ nhận được một "Ngọc bội" kỳ lạ.

Mặt ngoài miếng ngọc bội này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, kì thực sẽ ở trong khi đeo dần dần thôn phệ khí vận của một người.

Bởi vậy, người kia sẽ phi thường xui xẻo, đi đường đều sẽ ngã vật, uống nước đều sẽ nhét kẽ răng.

Lão tổ nhà hắn lúc còn trẻ chính là xui xẻo như vậy.

Nhưng ước chừng qua trăm năm sau, ngọc bội lại đột nhiên tuôn ra một dòng nước ấm trong thân thể hắn, từ đó về sau, hắn bỗng nhiên trở nên phi thường may mắn, đi đường cũng có thể nhặt được linh thạch, đánh bạc thắng lợi rất lớn, ngay cả trò chơi đánh bạc này, hắn cũng là khai ra một viên Tiên Linh Thạch!

Bất quá, loại vận khí này chỉ duy trì được ba ngày.

Ba ngày sau, hắn lại khôi phục bộ dáng xui xẻo.

Lại về sau, hắn mới dần dần hiểu rõ tất cả những chuyện này đều là do miếng ngọc bội kia quấy phá.

Mà tác dụng của ngọc bội cũng rất đơn giản, có thể rút ra khí vận, cũng có thể phóng thích khí vận.

Có bảo vật này, vị Thánh Tôn lão tổ kia lập tức bước lên con đường quật khởi.

Bởi vì ngọc bội này cũng không nhận chủ, bởi vậy có thể giao cho gia tướng hoặc cung phụng đeo từ từ tích lũy khí vận, thực lực càng mạnh thì khí vận có thể rút ra càng nhiều. Đợi sau khi

khí vận đầy, liền có thể đem ngọc bội cất giữ lại, sau đó tại thời khắc mấu chốt sử dụng, thu lấy lợi ích lớn nhất.

Rất tự nhiên mà vậy.

Vào thời khắc mấu chốt này, Khương thị lại vận dụng bảo vật truyền thừa của gia tộc —— 【Ngọc bội khí vận】.

Khí vận chi đạo huyền diệu khó giải thích, hiệu quả sử dụng của 【Khí Vận Ngọc Bội】 cũng thập phần bí ẩn, trừ phi là chuyên môn tu khí vận chi đạo, nếu không ngay cả Đạo Chủ cũng chưa chắc có thể nhìn thấu khí vận biến hóa, là lấy Khương Hạo Thương căn bản không lo lắng sẽ bị nhìn thấu.

Cho dù thật bị nhìn thấu, hắn cũng không lo lắng sẽ bị cướp.

Thứ nhất, Khương thị vốn không phải là dễ chọc, thứ hai, vì bảo đảm an toàn cho số mệnh ngọc bội, Bạch Hổ thánh tôn lão tổ nhà bọn họ là xa xa đi theo phía sau, âm thầm bảo vệ hắn.

Bạch Hổ chính là Hư Không Thánh Thú đứng đắn. Bạch Hổ trong trạng thái hoang dại vì kiếm ăn, thường xuyên cần lặn lội đường xa tìm sinh vật hư không đẳng cấp cao trong Hư Không Hải để săn, năng lực hành động và năng lực ẩn nấp của nó trong Hư Không Hải đương nhiên là trên cả Thánh Tôn Nhân tộc.

Đây cũng là lý do tại sao Bạch Hổ thánh thú có thể lén lút đi theo, những lão tổ khác của gia tộc lại rất khó lặng yên không một tiếng động đi theo.

Về phần đệ nhất Ngu Bắc Hà…

Nói đến việc này, Khương Hạo Thương cũng có chút khó hiểu, dựa theo khí vận được chia ra từ trong ngọc bội, theo lý hắn Khương Hạo Thương mới là đệ nhất!

Tuy nhiên, cho dù có xảy ra chút sai lầm, Khương Hạo Thương cũng không sợ.

Hắn căn bản không tin Ngu Bắc Hà kia có thể thông qua thí luyện cuối cùng. Như thế cũng tốt, để cho hắn đi một chuyến, nhìn xem phía trước có chôn sét gì hay không.

Có lẽ, đây chính là sự sắp xếp tốt nhất của ngọc bội khí vận.

Dưới đủ loại át chủ bài, Khương Hạo Thương tự nhiên tràn đầy lòng tin.

Nhưng thời điểm hắn không chú ý tới, ngay khi hắn đắc chí vừa lòng, Vương Bảo Phúc nhìn qua chất phác mà rất có phúc tướng lại liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó kéo Vương An Nghiệp đến một lần, lặng lẽ nói mấy câu riêng tư.

Sau khi nghe xong, Vương An Nghiệp nhất thời lộ ra vẻ chợt hiểu, lập tức như có điều suy nghĩ nhìn hai tiểu tử Ngu Bắc Hà và Khương Hạo Thương kia một cái.

Thì ra là thế.

Thánh vực quả nhiên tài nguyên phong phú, các loại kỳ trân dị bảo rất nhiều, ở chỗ này lại để cho hắn gặp được vật phẩm liên quan đến khí vận chi đạo.

Hơn nữa hai người này còn ỷ vào món đồ đó, so vận khí với mình và Vương Bảo Phúc.

Mọi người đều biết, khí vận huyền diệu khó giải thích, nhất là đối nghịch với Khí Vận Chi Thụ, nếu không cẩn thận sẽ bị phản phệ.

Vương An Nghiệp có chút đồng tình với bọn họ.

Hai đứa nhỏ này, lúc này sợ là còn tự cho là thực hiện được, đang đắc ý đây? Cũng không biết hai người này ai sẽ là đệ nhất xui xẻo, ai lại là đệ nhị xui xẻo?

…

Chương 42: Kinh khủng như vậy! An Nghiệp và Bảo Phúc cùng phát uy!

…

“Chờ một chút!”

Ngay lúc Ngu Bắc Hà chuẩn bị tiến vào điện Truyền Thừa, lão tổ Chân Tiên của Ngọc Hà Khương thị bỗng nhiên hô ngừng nói: “Truyền Thừa Khí Linh, vì công bằng và an toàn, chúng ta cần giám sát toàn bộ quy trình thí nghiệm.”

“Thỉnh cầu bác bỏ.” Truyền thừa khí linh lạnh như băng nói: “Thử nghiệm như thế nào, chuyện thuộc về nội bộ Thiên Nguyên Đạo Tông chúng ta.”

“Dưới tình huống bình thường, chúng ta không giám sát cũng không sao.” Vị lão tổ Chân Tiên họ Khương kia nói: “Thế nhưng các ngươi đã xảy ra sự cố ba lần. Liên tiếp ba vị khảo thí giả đều chết trong khảo thí của các ngươi, đều không ngoại lệ, chúng ta có lý do hoài nghi nội dung lời nói của ngươi.”

“Ngoài ra, lần này phía sau chúng ta còn có hai mươi mấy người, chúng ta cũng muốn xem quá trình tuyển chọn công bằng!”

Chân Tiên và hậu tuyển tuấn kiệt của các gia tộc còn lại cũng đều nhao nhao lên tiếng muốn công bình công khai. Nguyên nhân rất đơn giản, ai cũng muốn xem thử quá trình kiểm tra là như thế nào, cũng nên sớm chuẩn bị.

Ngay cả Ngọc Hà trưởng công chúa cũng nói: “Khí linh truyền thừa, mọi người đều nói rất có lý. Nếu như ngươi tiếp tục kiên trì phản bác lại thỉnh cầu, vì để an toàn, chúng ta sẽ lựa chọn tạm dừng kiểm tra, sau đó kéo di tích này trở về từ từ nghiên cứu.”

Dù sao Thánh Đồ trong di tích cũng sẽ không chạy, muộn hơn mười mấy trăm năm kế thừa căn bản không phải đại sự gì.

Nghe vậy, Truyền Thừa Khí Linh im lặng.

Mà cùng lúc đó.

Chỗ trung tâm nhất của di tích, cách lão giả Thiên Nguyên không xa dụng cụ đặc thù loé lên quang mang, bỗng nhiên xuất hiện một hư ảnh linh hồn.

Đó là một nữ tử có dáng người mảnh mai, ngoại hình có chút tương tự với nhân tộc, ngũ quan cực đẹp, thân hình lại giống như liễu yếu đỡ gió, giống như gió thổi sắp tan rã.

Rất hiển nhiên, hư ảnh linh hồn này chính là lúc trước chỉ nghe tiếng, không thấy "Tinh Tam Thập Cửu" của người này.

Nàng vừa xuất hiện, liền lạnh giọng nói: "Thiên Nguyên, kế hoạch của chúng ta đã bị nhìn thấu. Bây giờ bắt đầu chấp hành kế hoạch của số hai, ta mặc vào tinh cổ thủ lĩnh chiến giáp khống chế, chuẩn bị tốt để tham dự thí nghiệm, ta lúc nào cũng có thể khởi động thiết bị, mở thí nghiệm."

"Chờ một chút!" Lão giả Thiên Nguyên vội vàng ngăn cản, "Hiện tại cũng không có bị nhìn thấu, đối phương chẳng qua là có hoài nghi đang thăm dò mà thôi. Bây giờ ngươi ra tay khống chế tràng diện, sẽ làm cho tràng diện trở nên vô cùng hỗn loạn không nói, cũng sẽ để cho mình trực tiếp bại lộ ở trước mặt Luân Hồi Thiên Đạo. Đến lúc đó mũi tên khai cung không có quay đầu lại, vạn nhất thời gian không đủ dùng liền không ổn rồi, không bằng ổn định lại."

Tinh Tam Thập Cửu dừng một chút, suy nghĩ một chút rồi nói: "Được, lần này nghe lời ngươi. Nếu như không thích hợp, ta sẽ ra tay khống chế cục diện."

Theo hai người thương nghị chấm dứt, bên kia, Truyền Thừa Khí Linh trầm mặc nửa ngày rốt cục mở miệng lần nữa: "Được rồi. Trên nguyên tắc, ta đồng ý giám sát thỉnh cầu của các ngươi, nhưng các ngươi không được tiến vào Truyền Thừa Điện, để tránh có hiềm nghi gian lận."

"Cái này đơn giản." Ngọc Hà trưởng công chúa lấy ra thiết bị Thiên Cơ lưu ảnh và tinh mạc do 《Thiên Cơ Lưu Ảnh》 tặng: "Bọn ta lắp đặt một bộ hệ thống theo dõi là được, lỡ như xảy ra chuyện gì, có thể ra tay gọi ngừng bất cứ lúc nào."

Sau khi giải thích qua một lượt vật này có tác dụng gì, nàng liền bảo vệ vệ vệ sinh khôi lỗi lấy đồ vật vào, để ở bên ngoài lưu lại tinh mạc không quá lớn để quan sát.

Cho đến lúc này, Ngu Bắc Hà mới ở dưới "Mọi người chú ý", cẩn thận từng li từng tí tiến vào trong điện Truyền Thừa, sau đó dựa theo quá trình, dưới yêu cầu của Truyền Thừa Khí Linh đã thử qua huyết mạch.

Kết quả cho thấy tư chất huyết mạch Ngu Bắc Hà đạt đến Thiên tử Ất đẳng, trên lý luận đã có đủ tư cách kế thừa Thánh đồ, có thể thấy được Ngu thị cũng trút vào rất nhiều tâm huyết và tài nguyên.

"Tư chất chỉ có thể coi là tạm được, miễn cưỡng đạt tới cửa thí nghiệm mà chúng ta cần." Lão giả Thiên Nguyên cau mày đưa ra phán đoán.

Nếu là trước đó, cách mấy ngàn mấy vạn năm mới có một thí sinh tới, cho dù hắn không muốn cũng chỉ có thể lựa chọn như thế, nhưng trước mắt còn có hai mươi mấy chuẩn bị thai, tư chất huyết mạch Ngu Bắc Hà này thì có chút không đáng chú ý.

"Tiếp tục đi theo quá trình." Tinh Tam Thập Cửu nói, "Nếu đạo tâm ý chí đủ kiên định, tư chất hơi kém một chút cũng không sao."

"Vậy thì nhìn lại đi ~ "

Lão giả Thiên Nguyên cau mày, ngữ khí có chút không quá tình nguyện, nhưng cũng không nói thêm gì.

Theo hai người vừa dứt lời, hình ảnh Ngu Bắc Hà thông qua cửa ải kiểm tra tư chất thứ nhất cũng bị quả thực truyền bá ra ngoài, đập vào trong mắt mọi người bên ngoài Truyền Thừa điện.

Điều này làm cho nội tâm người dự tuyển bên ngoài lại trở nên khẩn trương. Nếu như Ngu Bắc Hà dựa vào ưu thế phát trước trực tiếp đạt được quyền thừa kế, thì không có chuyện gì của bọn họ cả.

Ngược lại là Khương Hạo Thương kia, vẫn là một bộ dáng bình tĩnh tự nhiên như trước.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, nếu số mệnh được phân phối cho Ngu Bắc Hà rất ít, hắn lại xếp thứ nhất, mà người nhận được ngọc bội khí vận càng nhiều hơn lại chỉ xếp hạng thứ hai, vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề.

Nhận được cơ duyên thứ nhất phải nhỏ hơn thứ hai.

Quả nhiên là vậy.

Sau khi Ngu Bắc Hà tiến vào cửa thứ hai "vấn tâm ảo trận", biểu hiện không quá tốt.

Hắn thân ở trong ảo trận, biểu lộ lúc bắt đầu dữ tợn, khi thì cười ngây ngô, khi thì rơi lệ. Điều này cho thấy đạo tâm ý chí của hắn không đủ kiên định, không chống lại mê hoặc của ảo trận, đã bắt đầu bị nắm mũi dắt đi.

Với tình huống này, hắn có thể thông qua Vấn Tâm quan thật đúng là khó nói.

Xa trong hạch tâm di tích, lão giả Thiên Nguyên thấy thế, sắc mặt lập tức trở nên phi thường ghét bỏ: "Đây là mặt hàng gì? Ý chí đạo tâm sao lại không chịu nổi như thế!? Dùng người như vậy làm thí nghiệm đối tượng, quả thực chính là vũ nhục bản đạo chủ!"

"Vậy thì tiết kiệm một chút thời gian, từ bỏ hắn." Tinh Tam39 lạnh như băng nói, "Ta thêm điểm số cho Vấn Tâm Huyễn Trận, để cho hắn nhanh chóng cút ra ngoài."

Hai người bọn họ ngược lại là rất khó đạt thành ý kiến thống nhất trong nháy mắt.

Theo Tinh Tam Thập Cửu ngầm động thủ, độ khó của vấn Tâm Huyễn Trận vô hình tăng lên rất nhiều, nguyên bản đạo tâm đã không kiên định, ý chí bất ổn, trong lòng Ngu Bắc Hà có chút không kiên trì được lập tức sụp đổ.

Hắn ta kêu khóc, tru lên, càn rỡ cười, cả người cũng bắt đầu trở nên điên cuồng.

Vừa nhìn đã biết là do tâm tình sụp đổ, đã thất bại hoàn toàn.

Sắc mặt của Kim Dực tiên quân cùng đi với Ngu thị lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, thật vất vả mới đạt được vị trí thứ nhất, Bắc Hà vậy mà lại thất bại ở Vấn Tâm Quan, hơn nữa còn thua mất mặt như thế.

Phải biết rằng, ba vị tổ tiên Vương thị trước kia chết ở đây, nghe nói mỗi người đều thông qua Vấn Tâm Quan.

“Ha ha ha.” Ngu Bắc Hà phát ra tiếng cười điên cuồng: “Ngu Bắc Hà ta trải qua thiên kiếp, rốt cục thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Khu! Ta xem thiên hạ còn có ai dám quấy nhiễu bổn đạo chủ! Vương Bảo Thánh, bổn đạo chủ ngươi…”

“Đủ rồi!”

Sắc mặt trưởng công chúa Ngọc Hà phát lạnh, đưa tay chộp một cái, một bàn tay ngọc ngưng tụ năng lượng liền thăm dò vào trong Truyền Thừa điện, đem Ngu Bắc Hà mất đi khống chế ném ra trước mặt.

Thẳng đến giờ phút này, Ngu Bắc Hà phảng phất còn đắm chìm trong ảo giác không cách nào tự kềm chế, vừa thấy được Ngọc Hà trưởng công chúa, không ngờ lại càn rỡ cười dâm đãng nhào tới: “Thì ra là tiểu ny tử của Ngọc Hà công chúa, bản đạo chủ đã thèm nhỏ dãi ngươi lâu lắm rồi, ngươi còn ở đây chơi trò lạt mềm buộc chặt với bản đạo chủ? Còn không ngoan ngoãn quỳ rạp xuống trước mặt bản đạo chủ…”

Tình cảnh này, nhất thời khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Nhất là Kim Dực Tiên Quân, quả thực là bị dọa đến hồn bất phụ thể, lúc này liền muốn tiến lên che miệng Ngu Bắc Hà, miễn cho hắn tiếp tục tìm đường chết, nói thêm gì đó càng càn rỡ, càng thái quá, càng kích thích nội dung.

Nhưng không đợi hắn động thủ, sắc mặt trưởng công chúa Ngọc Hà đã đen tới cực hạn, trở tay lăng không tát Ngu Bắc Hà ngã xuống đất, ngay sau đó vung tay lên, dùng huyền khí tạo ra một đạo bình chướng ngăn cách thị giác.

Sau một khắc, trong bình chướng truyền ra tiếng la khóc thê thảm của Ngu Bắc Hà, tiếng cầu xin tha thứ.

Tư thế kia, nghe có vẻ thê thảm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Trong lúc nhất thời, chung quanh yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng la khóc cùng tiếng cầu xin tha thứ của Ngu Bắc Hà không nghe được thanh âm khác, cũng không có người nói chuyện, bầu không khí có chút quỷ dị.

Những người trẻ tuổi đến từ Ngọc Hà thánh triều cùng với đám lão tổ Chân Tiên nhìn nhau, da mặt co rúm lại, thần sắc phức tạp vô cùng.

Ngọc Hà trưởng công chúa ở Ngọc Hà thánh triều có nhân khí rất cao, trong bóng tối có vô số người có ý nghĩ xấu xa không thực tế, trong tối Ngu Bắc Hà có tà niệm này cũng không có gì hiếm lạ.

Nhưng hắn lại ở trước mặt trưởng công chúa, lại ở trước mắt bao người nói ra, Ngu Bắc Hà kia quả nhiên là xui tám đời.

Một trận đánh này, Ngọc Hà trưởng công chúa đánh ước chừng một khắc đồng hồ.

Một khắc sau, nàng mới thu hồi bình chướng, ném Ngu Bắc Hà đã hấp hối về cho Kim Dực Tiên Quân, lạnh lùng nói: "Làm phiền Ngu thị các ngươi hảo hảo quản giáo tiểu bối một chút, lại có tiếp theo, bản công chúa không ngại trực tiếp hủy diệt nhân đạo hắn."

Vương Bảo Thánh cũng liếc nhìn Ngu Bắc Hà từ xa, mức độ thê thảm của gã lại có chút cảm giác không đành lòng nhìn chăm chú. So sánh ra, khi trưởng công chúa đánh gã, tuyệt đối là hạ thủ lưu tình gấp trăm lần.

Đứng trước ánh mắt lạnh như băng của trưởng công chúa Ngọc Hà, da đầu Kim Dực Tiên Quân cũng run lên, đỏ mặt chảy mồ hôi liên tục xin lỗi một phen, lúc này mới xám xịt mang theo Ngu Bắc Hà chữa thương cho hắn.

Một đợt này, Ngọc Hà Ngu thị là mất mặt. Lần này sau khi trở về, chuyện này tất nhiên sẽ trở thành trò cười của tất cả mọi người, thậm chí còn triệt để đắc tội Ngọc Hà trưởng công chúa!

Tuy nhiên, trước mắt cũng không có ai chú ý đến Ngọc Hà Ngu thị thất bại.

Ngu Bắc Hà cầm lấy thẻ số "Số Một" đã thất bại, tiếp theo, đến phiên Khương Hạo Thương cầm thẻ số "Số Số Hai" rồi.

Ánh mắt mọi người trong lúc nhất thời đều rơi vào trên người Khương Hạo Thương của Ngọc Hà Khương thị, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra chờ mong, chờ mong hắn cũng nhanh chóng thất bại rời đi!

Khương Hạo Thương ngược lại là tràn đầy tự tin, cùng trưởng bối gia tộc đi cùng nói tiếng tạm biệt, lại hướng Ngọc Hà

trưởng công chúa thi lễ một cái, liền mỉm cười bước vào Truyền Thừa điện.

“Ngọc Hà Khương Hạo Thương của Khương thị, ra mắt Khí Linh tiền bối”

Thái độ của hắn nho nhã lễ độ, một bộ dáng quân tử nhẹ nhàng ôn lương cung khiêm.

Truyền thừa khí linh cũng không nói nhảm với hắn, trực tiếp để cho hắn bắt đầu kiểm tra tư chất huyết mạch.

Kết quả rất nhanh đã đi ra [Thiên tử giáp trung đoạn].

Thấy thế, đại đa số ứng cử viên ở đây và lão tổ đều có ánh mắt ngưng trọng.

Trên đời này tuyệt đại đa số người thừa kế Thánh Đồ, tư chất trước khi thừa kế Thánh Đồ kỳ thật cũng chỉ là Thiên Tử Ất đẳng mà thôi. Tư chất Thiên Tử Giáp trung đoạn, tuyệt đối được cho là nhân tài kiệt xuất trong đó, bình thường là rất khó đạt tới.

Với tư chất này của Khương Hạo Thương, nếu chờ hắn kế thừa Thánh đồ xong, tiếp nhận sự gột rửa của thiên địa tinh hoa trong Thánh đồ, tư chất huyết mạch của hắn quá nửa có thể tăng lên tới Thánh tử Bính đẳng còn nhiều hơn. Kể từ đó, chờ sau khi hắn trở thành Thánh Tôn trong tương lai, trùng kích Thánh Tôn trung kỳ một chút hẳn là không thành vấn đề.

Đương nhiên, trùng kích Thánh Tôn trung kỳ nhất định phải có đại lượng tài nguyên đến cung ứng, mà không phải đơn giản duy trì khí huyết duy trì cảnh giới, chi tiêu khổng lồ như thế cũng không phải mỗi gia tộc hoặc động thiên đều có thể ủng hộ nổi.

Mà khi kết quả kiểm tra tư chất của Khương Hạo Thương xuất hiện, lão giả Thiên Nguyên ở trung tâm di tích vẫn hơi ghét bỏ nói: “Tại sao lại không có Thánh Tử trời sinh chứ? Thật là đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

“Thánh tử trời sinh của Tiên Tộc các ngươi đều là đại nhân vật tương lai.” Tinh Tam Thập Cửu lại hết sức bình tĩnh: “Chúng ta cũng từ trong miệng khảo thí giả trước đó, đạt được rất nhiều tình báo hiện hữu. Ngươi cũng biết, lấy tình huống Đông

Hà Thần Châu, Thánh tử trời sinh đứng đắn muốn lấy được Thánh Đồ không khó, không cần tới đây mạo hiểm.”

Lão giả Thiên Nguyên tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này.

Cho dù là thời kỳ Thiên Nguyên Đạo Tông cường thịnh, tông môn nếu có thể thu được một vị Tiên Thiên Thánh Tử cũng là chuyện may mắn phi thường khó có được, chứ đừng nói là hiện tại tài nguyên thiếu thốn.

Chỉ là, cho dù trong lòng rõ ràng rất không có khả năng, trong lòng của hắn chung quy vẫn có vài phần tiếc hận. Nếu như tư chất của Tiên Thiên Thánh tử phối hợp với hiệu quả của Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, vậy số liệu cơ sở của vật thí nghiệm này có thể quá tốt rồi.

“Nếu như đạo tâm ý chí của hắn không có vấn đề gì, vậy thì hắn đi.” Tinh Tam Thập Cửu lạnh như băng nói.

“Hay là chúng ta chờ một chút, có lẽ đằng sau còn có đồ tốt hơn?” Lão giả Thiên Nguyên tựa hồ vẫn có chút không cam tâm như cũ.

“Những tên kia tự mình đặt ra quy củ, người nào bỏ qua một lần sẽ không thể tham gia lần thứ hai.” Tinh Tam Thập Cửu lý trí nói: “Hơn nữa cho dù có thứ tốt hơn, cùng lắm cũng chỉ là Thiên Tử Giáp đỉnh phong mà thôi, không có cách nào hình thành chất biến. Chúng ta phải sớm mở ra kế hoạch thí nghiệm, miễn cho phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Trong lúc nói chuyện, bên ngoài vẫn đang tiếp tục lưu trình.

Khương Hạo Thương tiến vào trong “vấn tâm ảo trận”. Không thể không thừa nhận, biểu hiện của hắn trong ảo trận này mạnh hơn rất nhiều so với Ngu Bắc Hà, cho dù là tinh cầu ba mươi chín thoáng cho hắn chút khó khăn, đối phương cũng chỉ đổ mồ hôi trên trán, liền dần dần chịu được sự ăn mòn của ảo trận.

“Đạo tâm ý chí của hắn đã cao hơn khảo thí giả cùng cấp một đoạn rồi.” Tinh Tam Thập Cửu nói, “Hắn xác suất rất lớn có thể thông qua Hỗn Độn tẩy tủy, tiếp đó thực hiện huyết mạch thăng hoa, trở thành một thực nghiệm mục tiêu không tồi. Hơn nữa vừa rồi nghe bọn hắn nói chuyện, gia thế của người này

không tệ, trong nhà có hai vị Thánh Tôn và một Thánh Thú, khởi điểm sau này của chúng ta sẽ tương đối cao."

"… Đã như vậy, vậy thì hắn đi." Lão giả Thiên Nguyên do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Chỉ là lúc này ánh mắt hắn nhìn Khương Hạo Thương, đã có thêm chút sắc thái tình cảm phức tạp.

Từ nay về sau, người này sẽ triệt để liên lụy cùng vận mệnh của hắn.

"Chúc mừng ngài, thông qua Vấn Tâm Huyễn Trận." Thái độ của Truyền Thừa Khí Linh đối với Khương Hạo Thương cũng tốt hơn rất nhiều: "Tiếp theo xin ngài tiến vào nội gian, tiến vào Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì."

"Muốn cởi quần áo hay không?" Khương Hạo Thương âm thầm cảm thấy may mắn, lại có chút khẩn trương.

"Không cần cởi quần áo." Truyền thừa khí linh nói: "Tinh hoa trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì là hình thái năng lượng, cũng không phải là hình thái chất lỏng."

"Vậy ta muốn mang theo Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đi vào, vạn nhất không thích hợp, cũng tiện cho tiền bối bên ngoài kịp thời ra tay cứu ta ra ngoài." Khương Hạo Thương có vẻ thập phần cẩn thận, dù sao phía trước đã chết ba người.

"Có thể." Khí Linh truyền thừa nhanh chóng đồng ý.

Lập tức, Khương Hạo Thương liền mang theo Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn tiến vào Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, sau đó đem Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đặt ở bên cạnh ao, điều chỉnh tốt góc độ, để bên ngoài có thể rõ ràng quan sát được trạng thái của mình.

Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì là một cái ao hình vuông do bạch ngọc điêu khắc thành, diện tích đại khái khoảng một trượng vuông, chiều sâu ước chừng hai thước, biên giới có một phù điêu đầu thú không biết tên.

Theo Khương Hạo Thương tiến vào trong ao, trận pháp trong ao nhanh chóng khởi động, hóa thành một cái năng lượng hộ thuẫn bao phủ toàn bộ hỗn độn Tẩy Tủy trì.

Ngay sau đó, trong phù điêu đầu thú có năng lượng hỗn độn bảy màu đậm đặc giống như chất lỏng ào ạt chảy ra, nhanh

chóng tràn ngập toàn bộ ao.

Năng lượng này giống như nước sôi hơi hơi sôi sục, cho dù không dùng thần niệm quét qua cũng có thể cảm nhận được năng lượng mênh mông ẩn chứa trong đó.

Thấy thế, Khương Hạo Thương không dám thất lễ, lập tức khoanh chân ngồi xuống trong hồ.

Dưới "Vạn chúng chú mục", thành phần năng lượng hỗn độn phức tạp bắt đầu theo lỗ chân lông toàn thân hắn tràn vào trong cơ thể, điên cuồng trùng kích lên gân mạch, mạch máu, còn có lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn.

Thời gian từng chút trôi qua.

Biểu cảm của Khương Hạo Thương dần dần trở nên thống khổ, thân hình lại thủy chung kiên trì bất động, một bộ dáng lão tăng nhập định.

Kể từ đó, đám người vây xem bên ngoài biểu lộ đều trở nên mất tự nhiên, bắt đầu châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Ngay cả Doanh Linh Trúc cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, nói với Vương Bảo Thánh: "Bảo Thánh hiền đệ, tình huống này chỉ sợ không lạc quan, Khương Hạo Thương này hơn phân nửa phải thành!"

Mục Vân Tiên Hoàng Ngao Thiên Ca ở bên cạnh cũng không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào Ngọc Hà trưởng công chúa: "Ngươi nói ngươi đoan chính, vì sao lại bốc thăm? Đây không phải là gia tộc vô công vô ích rồi không liên quan đến ngươi sao? Thành thật giúp Bảo Thánh không tốt sao?"

"Ta cho dù là ăn gian giúp Vương Bảo Thánh cũng không có chỗ tốt gì!" Ngọc Hà trưởng công chúa nhìn chằm chằm màn hình tinh thạch, tâm tình cũng không vui.

Vương Bảo Thánh tốt xấu gì cũng nắm được lá bài số ba, Ngọc Hà Lâu thị lại không có được một cơ hội.

Nhưng đây là quy tắc và kế hoạch mà mọi người định ra, nàng nhất định phải giữ gìn quy tắc.

"Lời này không có lương tâm rồi, ngươi cầm chứng nhận hợp lệ của Bảo Thánh rồi." Tàng Thiên Ca trợn trắng mắt nói: "Ta

nghe nói ngươi thường lấy cái cớ này để tìm Bảo Thánh ăn cơm nói chuyện phiếm.”

“Ta thừa nhận tiểu tử Bảo Thánh này rất thú vị, thỉnh thoảng trêu chọc hắn, nhìn nha đầu Linh Trúc kia tức giận cũng rất thú vị.” Ngọc Hà trưởng công chúa hung hăng trừng nàng một cái, “Nhưng ngươi thật sự cảm thấy, hai người chúng ta có khả năng sao?”

“Bây giờ chênh lệch hơi lớn…” Thiên Ca lơ đễnh, “Nhưng qua mấy ngàn năm, chênh lệch không phải là nhỏ sao?”

Thân là ngoại lão tổ của Vương Bảo, Kính Thiên Ca quả thực cũng vì hôn sự của Vương Bảo Thánh mà rầu rĩ.

Tiểu tử kia có tiềm lực tư chất như thế, nếu tùy tiện cưới một gia tộc Chân Tiên, thậm chí là nữ hài tử của Lăng Hư gia tộc vậy thì quá đáng tiếc.

Về phần cưới Doanh Linh Trúc, đó cũng là khả năng vô cùng nhỏ.

Không nói đến Doanh Thị Cổ Thánh tộc có đồng ý hay không, ngay cả Thái Sơ Đạo Chủ cũng tuyệt đối không thể đáp ứng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, tuy rằng trong lòng Doanh Linh Trúc là Vương Bảo Thánh, nhưng thủy chung vẫn không muốn chân chính đánh bại tầng này, hai người thủy chung dùng nguyên nhân “huynh đệ tương xứng”.

Theo Kỳ Thiên Ca thấy, ngược lại Ngọc Hà trưởng công chúa thoạt nhìn vô cùng không đáng tin cậy lựa chọn, nghĩ kỹ ngược lại càng thêm đáng tin cậy. Tuy nàng là Thánh Tôn, nhưng dù sao nàng cũng là công chúa của Ngọc Hà Thiền thị, Ngọc Hà Thiền thị trừ nàng ra còn có Thánh Tôn khác chống lưng, khả năng lập gia đình lớn hơn Doanh Linh Trúc một chút.

“Được rồi được rồi, ngươi cũng nói phải mấy ngàn năm nữa. Vậy chờ sau khi ta đạt một vạn tuổi, xem tình hình rồi bàn tiếp việc này.” Ngọc Hà trưởng công chúa cũng thực sự chịu không nổi cái kẹo túi cho Mang Thiên Ca này.

Chờ ngươi tới một vạn tuổi? Vậy chẳng phải là đồ ăn đã nguội vàng rồi?

“Thiên Ca” không còn gì để nói.

Với cá tính của Vương Thủ Triết, tuyệt đối sẽ không cho phép Vương Bảo Thánh chờ lâu như vậy còn không cưới vợ không sinh con. Huống chi, bây giờ Bảo Thánh Lăng Hư cảnh, thai nghén con nối dõi tuy gian nan, nhưng nỗ lực một chút vẫn có cơ hội, chờ hắn thăng cấp Chân Tiên cảnh, vậy thì hy vọng thật sự xa vời.

Ài!

Thương cảm cho Bảo Thánh, rõ ràng ưu tú như vậy, cưới vợ sao lại khó như vậy chứ?

Ngay lúc hai người đang nói chuyện phiếm.

Trong màn hình tinh thạch, vẻ thống khổ trên mặt Khương Hạo Thương dần dần tán đi, biểu tình dần dần trở nên an tường điềm tĩnh.

Phải biết, Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì bắt đầu trùng kích mới là khó nhất, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn nhất này, kế tiếp chính là quán thể năng lượng, chậm rãi tẩy tủy, tuy rằng quá trình tương đối chậm, nhưng cơ bản xem như an toàn.

Biểu cảm của những thí sinh khác cũng đã tuyệt vọng.

Xong rồi xong rồi, bọn họ là hoàn toàn không có hy vọng nữa.

Một khi dùng hết tinh hoa tẩy tủy trong hồ Hỗn Độn này… dù tư chất huyết mạch của người sau có cao hơn nữa cũng không có cơ hội…

Cùng lúc bọn họ nghĩ như vậy.

Đột nhiên.

Dị biến đột nhiên xảy ra!

Trong hư không ngoài động thiên, một đạo năng lượng phong bạo tối nghĩa mà cực tốc từ phương xa xâm nhập mà đến, trong bỗng chốc hung hăng va chạm ở trên động thiên di tích Thiên Nguyên.

“Oanh!!”

Động thiên ở Thiên Nguyên di tích kịch liệt run lên, sau một khắc, giống như một quả cầu bị hung hăng đập bay ra ngoài,

bốc lên cuồn cuộn trong Hư Không Hải.

Trong động thiên, càng giống như hạo kiếp tận thế giáng lâm, sông lớn đảo ngược, đất rung núi chuyển, vô số linh thú linh cầm hoảng sợ thét chói tai, tiếng gào thét vang vọng toàn bộ động thiên.

Ngay cả những người trẻ tuổi tới tham dự trắc thí cũng loạn thành một đoàn.

“Phong bạo năng lượng Hư Không Hải!” Sắc mặt Ngọc Hà trưởng công chúa đột nhiên đại biến: “Sao có thể như vậy được?!”

Trong lúc nguy cấp, nàng căn bản không kịp nghĩ quá nhiều, lập tức ra tay, một đạo năng lượng mênh mông từ trong cơ thể nàng mãnh liệt tuôn ra, gào thét hướng bốn phương tám hướng mà đi, từ bên trong bắt đầu ổn định động thiên di tích.

Thế nhưng động thiên thế giới quá lớn, với sức mạnh Thánh Tôn của nàng căn bản không thể giúp nó ổn định lại trong thời gian ngắn.

Cũng chính vào lúc này, Tử Sương Kiếm Thánh, cùng với Dịch Điệp, Kỳ lão hai vị Thánh Tôn chờ ở bên ngoài cũng nhao nhao ra tay, đồng tâm hiệp lực ổn định thế giới động thiên bị quăng bay.

Tràng diện trong lúc nhất thời trở nên phi thường hỗn loạn.

“Hỏng bét!”

Vị trí hạch tâm của di tích.

Sắc mặt lão giả Thiên Nguyên thập phần khó coi: “Thời khắc mấu chốt như thế, không ngờ lại có gió lốc năng lượng hư không hải đột kích! Điều này cũng thật trùng hợp! Càng tệ hơn chính là, chúng ta lại còn đóng hộ thuẫn cỡ lớn của Động Thiên!”

“Có cái gì mà không thể chứ? Căn cứ vào thống kê số liệu, mười vạn năm qua chúng ta đã từng trải qua bão táp ở Hư Không Hải năm trăm mười hai lần, bình quân không đến hai ngàn năm đã có một lần.” Ngữ khí của Tinh Tinh ba mươi chín ngược lại là vẫn như cũ giếng không gợn sóng, “Hơn nữa, vụ bạo phát của gió bão Hư Không Hải có tính không xác định

thật rất lớn, có khả năng năm sáu ngàn năm cũng không gặp một lần, cũng có khả năng một ngày gặp được hai lần! Bởi vậy, vào lúc này, xác suất bị một đợt năng lượng bão táp ở Hư Không Hải tập kích tuy thấp, nhưng quả thật là có tồn tại."

Cảm xúc của hư ảnh lão giả Thiên Nguyên có chút sụp đổ: "Ta đang nói với ngươi xác suất sao? Ta nói là, vận khí làm sao lại không tốt như vậy!"

"Từ phương diện xác suất học mà phán đoán, cơ số càng lớn, trị số càng gần với cân bằng, bởi vậy vận khí trên thế giới này là hằng định, có người vận khí tốt, tất nhiên sẽ có người vận khí không tốt." Tinh Tam Thập Cửu vẫn như cũ là thái độ giếng cổ không dao động, "Ngươi hẳn là nên cảm thấy may mắn, lúc này đây là gió bão hư không hải loại nhỏ, động thiên mặc dù gặp chấn động, nhưng không có trở ngại gì lớn."

Nhưng vào lúc nàng nói chuyện, lão nhân Thiên Nguyên bỗng nhiên biến sắc: "Không tốt! Năng lượng trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì bạo động gấp trăm lần, mục tiêu thí nghiệm của chúng ta không chịu nổi bạo thể mà chết."

Nguyên lai, ở dưới va chạm vừa rồi, năng lượng tinh hoa hỗn độn trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì vốn ổn định bị kích thích bỗng nhiên bạo động lên, bắt đầu điên cuồng chui vào trong cơ thể Khương Hạo Thương.

Giờ phút này, sắc mặt của Khương Hạo Thương đã trắng bệch, bắt đầu không chịu nổi luyện tập thổ huyết.

"Vận khí thí nghiệm… thật không tốt." Tinh Tam Thập Cửu liếc mắt nhìn, thái độ vẫn bình tĩnh như cũ: "Như vậy, đào thải chưa chắc đã là chuyện xấu."

Hai người nói thầm với nhau.

Sắc mặt bản thân Khương Hạo Thương càng khó coi vô cùng, trong lòng lại không cam lòng, lại phẫn uất.

Làm sao lại như vậy?!

Làm sao lại như vậy?!!

Chính mình có khí vận ngọc bội gia trì, kế thừa thánh đồ không phải nên thuận buồm xuôi gió sao? Rõ ràng vừa rồi hắn

đều sắp thành công, làm sao lại ở thời điểm mấu chốt nhất xảy ra vấn đề?!

Nhưng mà, trong lòng mặc dù có nhiều khó hiểu và không cam lòng hơn nữa, Khương Hạo Thương cũng rất nhanh không để ý tới nữa.

Năng lượng bạo động trùng kích vào trong cơ thể của hắn, để hắn mỗi thời mỗi khắc đều như ở trong núi đao biển lửa, ý thức rất nhanh dưới sự trùng kích đau nhức kịch liệt trở nên mơ hồ.

Trong lòng hắn rõ ràng, nếu không đi ra ngoài, sợ là mình xong rồi!

Không biết Bạch Hổ lão tổ có tới cứu mình không?

Trong mơ mơ màng màng, hắn bỗng dưng nhớ tới trong ngọc bội khí vận còn lưu lại một đợt khí vận chưa dùng hết.

Bất chấp suy nghĩ quá nhiều, lúc này hắn liền ngoan tâm, thôi động khí vận ngọc bội lưu lại tiến vào trong cơ thể.

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên nghe "đùng" một tiếng, ngọc bội khí vận vậy mà nứt ra.

Làm sao có thể?!! Ngọc bội khí vận lại nứt ra rồi?!

Khương Hạo Thương trong lòng nhảy dựng, cả người ngược lại thanh tỉnh vài phần, chỉ là ánh mắt vẫn là phát mộng như cũ.

Bất quá rất nhanh, đau đớn kịch liệt lần nữa bao phủ hắn, để hắn thống khổ gào thét lên, rốt cuộc bất chấp những thứ này.

Lúc này, Ngọc Hà trưởng công chúa và Tử Sương Kiếm Thánh bên ngoài rốt cuộc cũng phân ra một chút tâm thần, đã nhận ra nguy cơ của Khương Hạo Thương bên này.

Hai vị Thánh Tôn đồng thời biến sắc.

Ngọc Hà trưởng công chúa vội vàng gian nan hỗ trợ thế giới trong động thiên vững vàng, đồng thời đưa ra một bàn tay năng lượng chụp về phía Khương Hạo Thương.

Dù sao nàng cũng là một trong những người phụ trách hành động lần này, tất nhiên không thể trơ mắt nhìn Khương Hạo Thương chết ở trước mặt. Hơn nữa, một khi Khương Hạo

Thương chết, Ngọc Hà Khương thị chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, phản ứng tương lai sẽ không nói chắc được.

Nhưng cũng chính là cùng lúc đó.

“Ngao ô!”

Một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc vang lên.

Một con hổ trắng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trong Hư Không Hải bên ngoài động thiên.

Hình thể của nó khổng lồ như núi cao, lông hổ màu trắng ở trong hư không giống như dát một tầng ánh sao màu bạc, lúc chạy cực nhanh cơ bắp toàn thân không ngừng nhô lên, phối hợp hổ khiếu trầm thấp, uy áp bá đạo, quả nhiên là uy vũ khí phách, tràn ngập vẻ đẹp bạo lực.

Rất hiển nhiên, nó chính là Bạch Hổ Thánh Tôn của Ngọc Hà Khương thị.

Thừa dịp thế giới động thiên không có năng lượng hộ thuẫn, nó trực tiếp xuyên thẳng qua không gian tiến vào thế giới trong động thiên, đồng dạng là ngưng tụ ra một cái cự trảo năng lượng hướng Khương Hạo Thương chộp tới.

Kết quả!

Khương Hạo Thương vơ vét được rồi.

Nhưng hai móng vuốt bằng năng lượng do lực lượng Thánh Tôn ngưng tụ thành lại gần như đồng thời nắm lấy Khương Hạo Thương, sau đó dùng sức quá mạnh.

“Răng rắc!”

Lúc Khương Hạo Thương bị kéo ra ngoài, trong cơ thể lại phát ra liên tiếp tiếng xương cốt nổ vang dị thường, máu tươi trong lục phủ ngũ tạng bắt đầu điên cuồng phun ra ngoài!

Bộ dáng gã thê thảm hơn so với Ngu Bắc Hà gấp mười lần.

Nhìn thấy một màn này, nắm tay Vương Bảo Phúc, Vương An Nghiệp ở giữa không trung nhẹ nhõm duy trì cân bằng cuối cùng cũng biết rõ, hai người xếp phía trước Vương Bảo Thánh, ai mới là đệ nhất xui xẻo!!

Có điều, Vương An Nghiệp cũng không đồng tình với đối phương.

Bảo Phúc vừa mới nói với hắn, hắn có thể cảm giác được lực lượng trong số bảo vật khí vận của đối phương đồng căn đồng nguyên với hắn, dường như là dùng 【Ngọc Chất Mộc Tâm】 của Khí Vận Chi Thụ luyện chế ra.

Cái gọi là "Ngọc chất mộc tâm", nói trắng ra, chính là một đoạn mộc tâm ẩn chứa lực lượng bản nguyên mạnh nhất trong cơ thể của Khí Vận Chi Thụ, trải qua thời gian tẩy lễ, chậm rãi ngọc chất hóa.

Cũng bởi vì vậy, hai người này gặp Vương Bảo Phúc, khí vận phản phệ mới lợi hại như vậy.

Dù sao, cùng thuộc khí vận chi thụ, một đợt này của Vương Bảo Phúc hoàn toàn là nghiền ép ván cờ.

Bên kia Vương Bảo Thánh giờ phút này trong lòng cũng hiểu được, vừa chấn kinh, vừa cảm khái.

Quả nhiên là vạn hạnh a!

Cẩn thận hồi tưởng lại, dựa theo cục diện trước mắt này, mặc kệ Vương Bảo Thánh hắn bắt được đệ nhất, hay là bắt được đệ nhị, đều tuyệt đối không có kết cục tốt.

Nếu xếp thứ nhất, chuyện Vấn Tâm Quan hắn chắc chắn không thành vấn đề, nhưng quá trình tẩy tủy trong Hỗn Độn Trì cần tốn thời gian tương đối dài, trong quá trình tẩy tuỷ nhất định sẽ gặp phải tình huống tương tự như Khương Hạo Thương!

May mắn!

Thật sự là quá may mắn.

Quả nhiên, chính mình bốc thăm được số "Số ba", mới là thể hiện may mắn.

…

Chương 43: Vương Bảo Thánh! Ngươi chờ làm cha của bổn đạo chủ đi!

…

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

Từ di tích Thiên Nguyên Động Thiên bị Hư Không Hải Phong Bạo tập kích, đến khi Khương Hạo Thương bị Bạch Hổ Thánh Tôn và Ngọc Hà Trưởng Công chúa "liên thủ" cứu ra, thoạt nhìn dường như đã qua thời gian rất lâu, nhưng thật ra chỉ là ngắn ngủi một lát mà thôi.

Mà lúc này, một cỗ kình phong Hư Không Hải Phong Bạo kia đã qua.

Mà động thiên của di tích Thiên Nguyên, dưới sự khống chế của bốn đại lão Thánh Tôn và hơn mười vị Chân Tiên liên thủ dần dần ổn định lại.

Chỉ là bên trong động thiên đã hỗn độn không chịu nổi, ngọn núi dời đi, dòng sông thay đổi, trên mặt đất xuất hiện rạn nứt thật lớn, linh thực vốn xanh um tươi tốt cũng bị tàn phá nghiêng lệch bảy tám phần, xốc xếch không chịu nổi, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy thi thể yêu thú… Những thứ đã từng ngay ngắn trật tự tất cả đều bị tàn phá loạn thất bát tao, giống như là một gian phòng đồ chơi bị gấu con bỏ qua.

Đây chính là uy lực của gió lốc Hư Không Hải.

Động thiên to như vậy, dưới sự xâm nhập của gió lốc Hư Không Hải mà còn như thế. Nếu tiểu động thiên có năng lực chống đỡ nguy hiểm hơn, hoặc đơn lẻ một tu sĩ nhân loại, kết cục có thể nghĩ.

Đừng thấy giờ này khắc này, ngoại trừ Khương Hạo Thương thì đám người trong di tích Động Thiên gần như không bị tổn thương chút nào, nhưng đừng quên, những người ở đây, thực lực thấp nhất cũng là Lăng Hư cảnh.

Nếu như tu sĩ dưới Thần Thông cảnh ở trong hư không hải phong bạo này ngay cả tự bảo vệ cũng khó khăn.

Cho dù là những văn minh rải rác trong hư không hải, thực lực bản thân nếu không đủ cường đại, trận gió lốc hư không biển bỗng nhiên tới này liền không thua gì tai nạn diệt thế cấp, trực tiếp dẫn đến văn minh hủy diệt cũng có khả năng.

Đây cũng là vì sao nhân loại ở trong Hư Không Hải phát hiện chủng tộc văn minh, hoặc là sinh vật hư không, phần lớn đều có cường giả thực lực Chân Tiên cảnh trở lên làm thủ lĩnh. Bởi vì thực lực không đủ mà nói, ở trong Hư Không Hải căn bản không sống nổi, một lần hư không hải phong bạo, một lần hư không hải trùng tai, một lần bỗng nhiên tới hư không hàn triều, liền có khả năng dẫn đến văn minh hủy diệt, tộc đàn diệt chủng.

Đến lúc này.

Chân Tiên lão tổ đi theo Khương thị rốt cuộc cũng phản ứng lại, lập tức tiến lên cứu Khương Hạo Thương đang hấp hối trở về, sau đó các loại đan dược chữa thương liều mạng nhét vào trong miệng hắn, tiên linh huyền khí dồi dào rót vào trong cơ thể hắn để chữa thương.

Mắt thấy hắn đã sắp thành công tẩy tuỷ, đạt được quyền kế thừa động thiên Thiên Nguyên di tích này, lại không ngờ ở thời khắc cuối cùng lại xảy ra một chuyện lớn như vậy.

Trong số quần chúng vây xem xung quanh, vừa có người đồng tình với Khương Hạo Thương, cũng có người âm thầm cười trên nỗi đau của người khác.

Ít nhất, lại bài trừ một đối thủ cạnh tranh.

Mà theo cục diện bị khống chế, Ngọc Hà trưởng công chúa rốt cục cũng ra tay, có thể phân tâm xử lý chuyện khác.

Thu tay về, nàng ngẩng đầu nhìn con hổ trắng khổng lồ trên bầu trời, lạnh lùng nói: “Bạch Hổ Thánh Tôn, không giải thích vì sao ngươi xuất hiện ở đây à?”

Lúc này, Dịch Điệp trưởng lão Cự Nhân tộc cùng Kỳ lão của Thái Sơ Đạo Cung cũng từ Thiên Nguyên di tích động thiên ngoại chạy vào, Tử Sương Kiếm Thánh bên cạnh cũng thu tay lại, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Bạch Hổ Thánh Tôn.

Trước đó các tộc từng có hiệp định, chỉ có bốn vị Thánh Tôn có thể tham gia lần hành động này, Bạch Hổ Thánh Tôn xuất

hiện ở đây, rất hiển nhiên là vi phạm hiệp định.

Dưới ánh mắt bất thiện của bốn vị Thánh Tôn, thân hình Bạch Hổ Thánh Tôn nhoáng lên một cái, nháy mắt đã từ một con hổ trắng khổng lồ biến thành một nam tử trung niên dáng người khôi ngô.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng, tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang, đối diện với ánh mắt bất thiện của Ngọc Hà trưởng công chúa, trên mặt vẫn là một thần sắc ngạo khí ngang ngược: "Vũ Trụ Hải này to lớn, bổn tọa muốn đi đâu thì đi. Vừa lúc ta đi ngang qua đây, lại không cần phải giải thích với một tiểu bối như ngươi?"

"Ha ha!" Ngọc Hà trưởng công chúa cười lạnh: "Khương thị các ngươi tùy ý làm bậy như thế, tùy ý phá hư hiệp định, chẳng lẽ thật cho rằng chúng ta không trị được các ngươi sao?"

Bây giờ Ngọc Hà Khương thị đã càng ngày càng thế lớn, đặc biệt là trên chiến lực cấp cao của Thánh Tôn, đã gần như ngang hàng với Ngọc Hà Chử thị, chỉ là ở mức độ tích lũy và củng cố căn cơ vẫn kém Chử thị hai bậc.

Dưới tình hình như thế, Ngọc Hà Hạm thị tự nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Những năm gần đây, hai nhà tuy rằng không xé rách da mặt, nhưng trong âm thầm ma sát nhỏ không ngừng, quan hệ hai bên cũng ngày càng ác liệt, không còn đoàn kết đoàn kết như năm đó tổ tiên đồng tâm hiệp lực sáng tạo Ngọc Hà thánh triều.

"Được, bổn tọa chỉ đợi Khuyết Lai trị." Thái độ duy ngã độc tôn của Bạch Hổ Thánh Tôn nghiễm nhiên không để lời của Ngọc Hà trưởng công chúa vào mắt.

Thấy bầu không khí hai bên căng thẳng, Tử Sương Kiếm Thánh Thanh ho một tiếng, đi ra hoà giải nói: "Ngọc Hà, Bạch Hổ, các ngươi bớt tranh cãi một hai câu đi. Chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là xử lý chuyện di tích Thiên Nguyên này trước."

"Cũng được, vậy bổn tọa nể mặt Ngọc Hà. Ta sẽ chờ ở đây với các ngươi, đợi Khương Hạo Thương nhà chúng ta khôi phục

sức khỏe xong thì lại tiến vào Tẩy Tủy Trì hoàn thành nhiệm vụ chưa hoàn thành.” Bạch Hổ Thánh Tôn khoát tay, dáng vẻ đại thế đã định.

“Nực cười!” Ngọc Hà trưởng công chúa cười lạnh một tiếng: “Khương Hạo Thương đã kế thừa thất bại, thế mà còn vọng tưởng muốn mưu đoạt cơ hội của người khác?”

“Hắn không thất bại, chỉ là trong quá trình xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Thần sắc Bạch Hổ Thánh Tôn phát lạnh, giọng nói vốn nhẹ nhàng tùy ý cũng trở nên hùng hổ: “Bổn tọa tin tưởng, truyền thừa khí linh này cũng sẽ hoan nghênh Khương Hạo Thương tiếp tục tẩy tuỷ.”

Nhưng hắn vừa mới nói xong.

Bên kia thì vang lên tiếng rên rỉ của Chân Tiên lão tổ Khương thị: “Bạch Hổ lão tổ, Hạo Thương hắn phế đi rồi.”

“Cái gì?!”

Sắc mặt Bạch Hổ Thánh Tôn thay đổi, vội vàng đi tới kiểm tra một phen, lại phát hiện kinh mạch trong cơ thể Khương Hạo Thương đã nổ tung toàn bộ, khí hải cũng đã nổ tung, trong cơ thể còn xen lẫn rất nhiều năng lượng hỗn độn khó có thể hóa giải.

Tình huống tồi tệ như thế, chỉ sợ ngay cả 【Hồi Thiên Thánh Đan】 Thập Nhất Phẩm cũng đã bất lực.

Trên thực tế, vừa rồi lão tổ Chân Tiên họ Khương đã đút cho hắn một quả, kết quả lại không giúp ích được gì cho thương thế cả.

Trừ phi có 【Sinh Tử Đạo Đan】 thập nhị phẩm, có lẽ còn có thể cứu hắn trở về.

Nhưng hiện tại, đi đâu tìm Sinh Tử Đạo Đan?

Bạch Hổ Thánh Tôn hung hăng nhíu mày, trong lòng rất khó chịu, nhưng trong tình huống trước mắt, ngoài việc đưa Khương Hạo Thương về gia tộc, ông ta cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn.

“Hừ!” Ông ta lạnh lùng nhìn thoáng qua Ngọc Hà trưởng công chúa, giọng điệu phảng phất như mang theo cặn băng, lạnh

thấu xương: “Việc này, cuối cùng Khương thị chúng ta cũng sẽ đòi lại một lời giải thích với Ngọc Hà Kỳ thị các ngươi.”

“Không cần xin.”

Lúc này, Kỳ Lão vẫn không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng.

Ngay vừa rồi, hắn đã từ trong truyền âm của Doanh Linh Trúc hiểu được đầu đuôi sự tình.

Chỉ thấy hắn tiện tay vẫy một cái, liền thu lại ngọc bội trong tay Khương Hạo Thương, bày ra cho mọi người nhìn: “Chư vị nhìn xem, đây là một ngọc bội khí vận hiếm thấy.”

Hắn nói qua lai lịch và công hiệu của loại ngọc bội khí vận này một lần, sau đó bổ sung: “Bởi vì luyện chế tài liệu, Khí Vận Chi Thụ vô cùng hiếm thấy, thủ pháp luyện chế cũng đặc biệt và khó khăn, bởi vậy ngọc bội khí vận thời kỳ Tiên Minh cũng cực kỳ hiếm thấy. Theo ghi chép của lịch sử Đạo Cung, hình như chỉ có một truyền thừa đạo thống gọi là Thâu Thiên Đạo mới có thể luyện chế, bởi vậy cái tên của ngọc bội khí vận chính thức gọi là “Ngu Thiên Ngọc Bội”.”

“Bất quá, khí vận chi đạo huyền diệu khó giải thích, ngọc bội trộm thiên chung quy là “Đoạt khí vận tạo hóa chi thuật”, sơ sẩy một cái liền rất dễ dàng biến khéo thành vụng, bị số mệnh cắn trả, tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn.”

“Ngọc bội 【 Thâu Thiên 】 này hiển nhiên là không kháng cự được phản phệ, đã bị hủy.”

Thì ra là thế.

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, trong lòng lập tức hiểu ra.

Thì ra đây là ngọc bội khí vận Khương thị âm thầm dùng, kết quả ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngược lại bị khí vận phản phệ.

Nhất thời, sắc mặt đại biểu các gia đều trở nên vô cùng khó coi, tương đối bất mãn với thái độ của Ngọc Hà Khương thị.

Ngươi trộm khí vận thì trộm khí vận đi, đây coi như là bản lĩnh của nhà các ngươi, nhưng bị phản phệ còn muốn tiếp tục tham gia? Còn muốn đem tội danh đổ lên đầu người khác? Cái này không khỏi quá mức rồi.

“Bạch Hổ Thánh Tôn.” Trưởng công chúa Ngọc Hà lạnh lùng nói: “Toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong Tẩy Tủy Trì đều được Lưu Ảnh Bàn ghi chép lại. Đến lúc đó nếu ngươi không đến đòi một lời giải thích, ta cũng sẽ đi Khương thị đòi một lời giải thích. Chuyện này chúng ta sẽ không lương thiện như thế.”

“Hừ!”

Sắc mặt Bạch Hổ Thánh Tôn đã đen như đáy nồi, không còn lòng dạ nào lưu lại nữa, cuốn theo Khương Hạo Thương bay ra khỏi động thiên thế giới, chạy về phía Ngọc Hà thánh triều.

Thánh thú Hư Không Hải như hắn, nếu đi với tốc độ cao nhất, nhanh hơn nhiều so với thuyền lớn cơ thể béo đứng dậy, hơn nữa đường về là xuôi dòng mà xuống, tin tưởng không đến mười năm nữa là có thể trở về.

Đợi sau khi Bạch Hổ thánh tôn bị đuổi đi.

Vương An Nghiệp lén tìm Kỳ lão hàn huyên một lát, cầm lấy miếng ngọc bội 【 Thâu Thiên 】 vỡ vụn kia, giao nó cho Vương Bảo Phúc.

Vương Bảo bám chặt lấy ngọc bội Thâu Thiên, sa sút tinh thần: “Ta cảm thấy thật khó chịu.”

Nhìn tấm ngọc bội Thâu Thiên này, hắn liền không tự chủ hồi tưởng lại những năm tháng mình bị Ngụy thị cầm tù, trong lòng phảng phất như bị bao phủ bởi một tầng bóng tối, làm cho hắn mơ hồ có loại cảm giác muốn thở không nổi.

“Yên tâm đi, Bảo Phúc.” Vương An Nghiệp vuốt đầu Vương Bảo Phúc, truyền âm nói, “Ngươi là người nhà của Vương thị, trong nhà nhất định sẽ bảo vệ ngươi.”

“Ừm!”

Vương Bảo Phúc ngoan ngoãn gật đầu, lộ ra nụ cười an tâm.

Chờ xử lý xong việc này.

Rốt cục đến lượt Vương Bảo Thánh cầm số hiệu số “Số 3” lên.

Sau khi Vương Bảo Thánh tiến vào Truyền Thừa Điện, đầu tiên là điều chỉnh lại thiết bị lưu ảnh phía chân trời một lần

nữa, lúc này mới dưới thanh âm lạnh như băng của Truyền Thừa Khí Linh, bắt đầu kiểm tra tư chất huyết mạch.

Giờ khắc này.

Chỗ hạch tâm di tích, lão giả Thiên Nguyên một mực chú ý tình huống bên ngoài vẫn còn tiếc hận cùng cảm khái trong lòng.

Vừa rồi Khương Hạo Thương kia kỳ thật còn có thể, gia thế cũng không tệ lắm, đủ để hắn phát triển trưởng thành giai đoạn trước, cũng có thể lấy đây làm bình đài thu hoạch cơ hội tiến thêm một bước.

Lúc này dù sao cũng không giống như ngày xưa. Theo hắn được biết, Thánh vực chỉnh thể thực lực hôm nay so với thời kỳ của Tiên Minh cũng không bằng, có thể có khởi điểm như vậy, đã xem như là không tệ rồi.

Nhưng đang lúc hắn tiếc hận.

Thanh âm không hề chấn động của khí linh truyền thừa bỗng nhiên vang lên: "Khảo hạch thí luyện giả số ba Vương Bảo Thánh, kiểm tra đo lường là Ất Mộc huyết mạch, trình độ thức tỉnh là cao đoạn tầng thứ mười hai."

Ất Mộc huyết mạch?

Lão giả Thiên Nguyên vẻ mặt thất vọng.

Loại huyết mạch này không phải không tốt, chỉ là sức chiến đấu… đợi đã! Thập Nhị trọng cao đoạn?!

Hắn gần như hoài nghi mình nghe lầm, hoặc là khí linh kiểm tra sai. Làm sao có thể là thập nhị trọng cao đoạn?

"Ất Mộc thập nhị trọng cao đoạn!" Tinh tam mươi chín lặp lại một lần, một mực tỉnh táo nghiêm túc đáy mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, "Căn cứ phân loại cấp bậc huyết mạch của Tiên Tộc các ngươi, cùng với tu vi Lăng Hư cảnh hậu kỳ trước mắt của hắn, có thể phán là cấp bậc huyết mạch Thánh Tử Ất."

Thánh tử Ất đẳng!

Không sai!

Lão giả Thiên Nguyên giật mình hoàn hồn, trong hai mắt trong nháy mắt tuôn ra tinh quang: "Thánh Tử Ất đẳng cấp, đây

chính là huyết mạch đẳng cấp Thánh Tử Ất!”

Trong nháy mắt, Khương Hạo Thương khiến y vô cùng tiếc hận đã bị ném lên chín tầng mây.

Tư chất của Khương Hạo Thương chỉ là Thiên Tử Giáp trung đoạn, có tài đức gì có thể so sánh với Thánh Tử Ất?

Mà ngay lúc Vương Bảo Thánh kiểm tra kết quả đi ra, bên ngoài Truyền Thừa điện, người dự thi các nhà các tộc và nhóm lão tổ Chân Tiên cũng đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ đều biết Vương Bảo Thánh rất mạnh, có lẽ là người được đề cử là người mạnh nhất, dự đoán huyết mạch của hắn có thể đã vượt qua cấp bậc thiên tử, đạt đến trình độ thánh tử, nếu không cũng sẽ không kiêng kị hắn như thế.

Nhưng bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, tư chất huyết mạch Vương Bảo Thánh lại mạnh đến trình độ như vậy!

Thánh Tử Ất đẳng? Chuyện này quả thực không thể tin được.

Hơn nữa, đây còn là tư chất huyết mạch trước khi hắn kế thừa Thánh Đồ. Chờ sau khi hắn tẩy tủy, kế thừa Thánh Đồ thì tương lai còn đến mức nào nữa?

“Ha ha!” Ngọc Hà trưởng công chúa nhìn vẻ mặt của mọi người, cảm xúc trong lòng cũng hết sức phức tạp, vừa là có vài phần đồng cảm, lại vừa có vài phần hả hê giống như xem náo nhiệt.

Nàng biết ngay sẽ như thế.

Lúc trước khi nàng biết tư chất của Vương Bảo Thánh cũng có phản ứng này, hiện tại, cuối cùng đến phiên những người khác chấn kinh.

Một bên Kỳ Thiên Ca cũng chú ý tới phản ứng của bọn hắn, trên mặt cười tủm tỉm, giữa lông mày tràn đầy kiêu ngạo.

Trong cơ thể Bảo Thánh có thể chảy được một nửa huyết mạch Chử thị, nàng đương nhiên kiêu ngạo.

Doanh Linh Trúc ở bên kia trên mặt cũng mang theo ý cười, trong lòng cũng thập phần kiêu ngạo. Chẳng qua khác với Thiên Ca, nàng ngoài kiêu ngạo, lại còn có vài phần lo âu.

Bảo Thánh hiền đệ huyết mạch quá cao, lại là đích trưởng mạch gia tộc, chuyện ở rể chỉ sợ là đừng nghĩ tới.

Nhưng Doanh Linh Trúc nàng, đồng dạng là không có khả năng tùy ý gả cho người khác ~

Đây chính là một tử cục khó giải.

Nàng nhịn không được ở trong lòng thở dài. Cho dù không muốn tiếp nhận, nàng cũng không thể không thừa nhận, giữa nàng cùng Bảo Thánh hiền đệ, hơn phân nửa là hữu duyên vô phận.

Đợi lần này bồi Bảo Thánh hiền đệ quét phụ bản xong, trở về bế quan tu luyện trùng kích Chân Tiên cảnh.

Tập trung toàn bộ tinh lực và lực chú ý vào việc tu luyện, cũng không còn thời gian suy nghĩ lung tung nữa. Có lẽ, chờ đến khi thời gian trôi qua, chính mình phá quan mà ra thì sẽ không khó có thể tiếp nhận như vậy!

Đang lúc mọi người đang suy nghĩ phức tạp, trong tinh mạc, Vương Bảo Thánh đã bình tĩnh nói với khí linh truyền thừa: "Nắm chặt bắt đầu vấn tâm quan đi."

Tại 【 vấn tâm huyễn trận 】, Vương Bảo Thánh biểu hiện vẫn bình tĩnh như thường, từ đầu tới đuôi đều là một bộ dạng giếng cổ không gợn sóng.

Nói đùa, trong ảo trận công danh lợi lộc, tửu sắc tài khí, há có thể ảnh hưởng đến đạo tâm Vương Bảo Thánh hắn?

"Đạo tâm ý chí lợi hại như thế?" Lão giả Thiên Nguyên cũng mừng rỡ không thôi, "Tinh Tam Thập Cửu, cho hắn thêm chút nguyên liệu, xem cực hạn của hắn ở nơi nào."

Tinh Tam Thập Cửu vì thí nghiệm số liệu đối tượng, tất nhiên cũng là nghe lời, gia tăng cường độ của Vấn Tâm Huyễn Trận.

Sau đó, cũng không có sau đó.

Vương Bảo Thánh vẫn bình tĩnh như thường, các loại dụ hoặc đối với hắn không có chút ảnh hưởng nào.

"Tốt tốt tốt, kỳ tài ngút trời a!" Lão giả Thiên Nguyên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Cho dù là năm đó khi ta còn ở đỉnh

cao, nếu như đụng phải kỳ tài mỹ ngọc như thế, cũng sẽ nghĩ hết biện pháp thu hắn làm đồ đệ."

"Đây là đối tượng thí nghiệm hoàn mỹ." Tinh Tam39 cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

Trong lúc nói chuyện, Vương Bảo Thánh đã ra khỏi Vấn Tâm Huyễn Trận.

Tinh Tam Thập Cửu âm thầm điều khiển khí linh truyền thừa, nói với Vương Bảo Thánh: "Chúc mừng ngươi, đã vượt qua Vấn Tâm Quan. Hiện tại, ngươi có thể tiến vào Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì tiến hành tẩy tủy, với tiềm lực huyết mạch của ngươi, không cần lo lắng bản thân không thông qua được Tẩy Tủy Quan."

Nghe vậy, Vương Bảo Thánh lại thản nhiên nói: "Không cần."

"?" Tinh Tam Thập Cửu nghi ngờ nói: "Ngươi nói không cần, là có ý gì?"

"Huyết mạch của ta đã là Thánh Tử Ất đẳng, thừa kế Thánh Đồ là dư dả." Vương Bảo Thánh ngữ khí kiên định: "Ta cảm thấy ta nên kế thừa Thiên Nguyên Thánh Đồ trước rồi mới nghĩ đến chuyện tẩy tuỷ."

"Điều này không phù hợp với quy định." Tinh Tam Thập Cửu nói.

"Quên đi." Vương Bảo Thánh nhìn thoáng qua Tẩy Tủy Trì cách đó không xa, "Không đưa cho Thánh Đồ, ta liền buông tha cơ hội lần này."

"Cái gì?!" Lão giả Thiên Nguyên ở vị trí trung tâm bị chấn động không nhẹ.

Tiểu tử này nghiêm túc sao? Ngay cả Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì và Thánh Đồ đều có thể từ bỏ?

"Hắn là hắn nghi ngờ Tẩy Tủy Trì có vấn đề." Tinh Tam Thập Cửu lạnh giọng nói, "Càng hoài nghi truyền thừa mà chúng ta tung ra là một cái bẫy."

"Vậy trước tiên đưa Thánh đồ cho hắn, biểu lộ thái độ của chúng ta một chút, dù sao hiện tại Thánh đồ này không cho, chậm một chút cũng phải cho." Lão giả Thiên Nguyên đề nghị, "Bên ngoài có bốn vị Thánh Tôn canh giữ, nếu chúng ta có

động tác khác, rất dễ lộ ra sơ hở, khiến cho bọn họ hoài nghi. Nếu bây giờ còn có thể thương lượng, không bằng trước đáp ứng yêu cầu của hắn. Bất luận như thế nào, nhất định phải để hắn tiến vào Tẩy Tủy trì mới được."

Sau khi hai người quyết định.

Khí linh do Tinh Tam Thập Cửu hóa thành nói với Vương Bảo Thánh: "Lấy điều kiện của ngươi, kế thừa đạo thống Thiên Nguyên Đạo Tông chúng ta không thành vấn đề. Ngươi đã kiên trì muốn Thánh Đồ như vậy, có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi."

Lời vừa dứt, không gian trước mặt Vương Bảo Thánh nổi lên từng gợn sóng, một phiến đá bỗng nhiên rơi xuống.

Vương Bảo Thánh đưa tay tiếp được, lại móc ra hai phiến đá khác từ trong nhẫn trữ vật liều mạng đánh lên.

Trong nháy mắt.

Trên phiến đá sáng lên từng đạo kim quang.

Trong kim quang tàn phá, một bộ thánh đồ dày nặng cổ xưa chậm rãi bay lên.

Khí tức của nó huyền diệu vô cùng, tản ra uy thế thuần hậu vô cùng, phảng phất tỏ rõ đó là một đại đạo thông thiên.

Thiên Nguyên Thánh Đồ!

Đây là chí bảo truyền thừa nhất mạch với Đạo thư Thiên Nguyên Đạo tông.

Vương Bảo Thánh cầm lấy 【Thiên Nguyên Thánh Đồ】, hơi kiểm tra một phen, cũng gọi Khí Linh ra xác nhận một lần, trong lòng liền hiểu rõ.

Đây đúng là Thiên Nguyên Thánh Đồ chân chính.

Từ trong Thiên Nguyên Đạo Thư diễn hóa ra Thiên Nguyên Thánh Đồ, tự nhiên không phải chỉ có một bộ. Chỉ là hắn cùng Thiên Ca lão tổ đều kế thừa Thiên Nguyên Đạo Đồ, ngược lại cũng coi là duyên phận.

Bất quá.

Cùng lúc đó, Vương Bảo Thánh cũng đã xác định phía sau truyền thừa khí linh đích xác có người đang âm thầm điều khiển, nếu không lấy tử chiêu của khí linh, chắc sẽ không đồng ý đưa thánh đồ cho hắn.

Dù sao, Vương thị và Khí Linh quen biết nhiều, sự hiểu biết đối với Khí Linh cũng vượt xa gia tộc bình thường, đối với Khí Linh mà nói, điều kiện nào có thể thương lượng, những điều kiện nào không có thương lượng, trong lòng đều rõ ràng.

Loại đồ vật theo trình tự này, đối với khí linh mà nói chính là một bộ phận không thể thương lượng, cho dù là thái gia gia Vương An Nghiệp xuất mã cũng không thương lượng được.

Hôm nay khí linh của động thiên Thiên Nguyên di tích lại bởi vì một câu nói của hắn mà làm trái với trình tự, điều này hiển nhiên là không bình thường.

Hiển nhiên chỗ di tích này đã sớm bị người khác chiếm giữ, hơn phân nửa người nói chuyện với hắn không phải là khí linh chân chính, mà là kẻ thao túng phía sau màn.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Có người điều khiển liền có người điều khiển, điểm này vừa vặn có thể lợi dụng.

Vương Bảo Thánh trong lòng như có điều suy nghĩ, động tác trên tay lại không ngừng, đã dứt khoát lưu loát khoanh chân ngồi xuống trong Truyền Thừa Điện, bắt đầu tế luyện Thánh Đồ.

Căn cứ theo truyền thống của Vương thị, sau khi bảo vật rơi vào túi mới là của ngươi.

Nếu thánh đồ đã tới tay, không khỏi đêm dài lắm mộng, hắn khẳng định kế thừa trước rồi nói sau.

Bên ngoài Truyền Thừa Điện, mọi người đang vây xem tinh mạc đều là không ngờ tới Vương Bảo Thánh sẽ làm như vậy, trong lúc nhất thời cái biểu lộ gì cũng có.

Bọn hắn nhịn không được nhìn về phía bốn vị Thánh Tôn đứng đầu đám người, đã thấy bọn hắn không biết vì sao sắc mặt đều thập phần ngưng trọng, cũng không có đối với hành vi

của Vương Bảo Thánh đưa ra dị nghị gì, cũng chỉ có thể tạm thời dằn xuống.

Mấy ngày sau, Vương Bảo Thánh từ trong nhập định tỉnh lại, tinh khí thần cả người lại xảy ra biến hóa.

Sau khi trải qua tẩy lễ thiên địa tinh hoa trong Thánh Đồ, huyết mạch của hắn đã xảy ra lột xác, tư chất đã từ Thánh Tử Ất nhiều hơn một đoạn, lập tức tăng vọt đến Ất đẳng đỉnh phong, chỉ kém một đoạn nhỏ như vậy là có thể lột xác đến Giáp đẳng.

Tư chất huyết mạch càng về sau càng khó tăng lên, hắn vốn là huyết mạch giai đoạn cao của Thánh tử, hiệu quả kế thừa Thánh đồ tự nhiên hoàn toàn khác với Thiên Tử Ất và các loại kế thừa Thánh đồ.

Lúc này, Vương Bảo mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Đặt túi là an, Thánh đồ này vừa vào tay, chuyến này liền không uổng công đến, về phần nội dung cụ thể của Thánh đồ, chờ sau này có thời gian có thể chậm rãi tìm hiểu.

Tóm lại, bộ Thánh đồ này bây giờ họ Vương.

“Chúc mừng Bảo Thánh thiếu chủ.” Truyền Thừa Khí Linh lại tiến lên, thái độ trở nên cung kính: “Ngài đã kế thừa Thánh Đồ, chính là chủ nhân của Thiên Nguyên biệt viện chúng ta, một trong những người thừa kế Thiên Nguyên đạo thống tương lai.”

“A, vậy ta đây chính là chủ nhân nơi này sao?” Vương Bảo Thánh mở miệng lần nữa xác nhận.

“Không sai, tất cả mọi thứ ở đây đều thuộc về ngài.” Truyền Thừa Khí Linh lại nói: “Nhưng để có thể tốt hơn là đi kế thừa đạo thống Thiên Nguyên, mời Thiếu chủ tiến vào Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì để thăng cấp huyết mạch.”

“Ta mới thừa kế Thánh Đồ, mới thăng cấp một đợt huyết mạch, chờ ta tiêu hóa xong Thánh Đồ, sau đó mới củng cố huyết mạch.” Vương Bảo Thánh ung dung nói, “Không nóng nảy tiến vào Tẩy Tủy Trì.”

“Chuyện này… Thiếu chủ nói đùa.” Truyền thừa khí linh kẹt lại một chút, mới tiếp tục nói, “Lão đạo chủ lưu lại di huấn,

thỉnh Thiếu chủ mau chóng tăng lên huyết mạch, để tranh thủ Thiên Nguyên đạo thư truyền thừa, sớm ngày phục Thiên Nguyên đạo tông.”

Lời vừa nói ra, trong lòng lão giả Thiên Nguyên ở chỗ hạch tâm lộp bộp một cái.

Tiểu tử kia vốn là lòng nghi ngờ nặng nề, Tinh Tam Thập Cửu vội vã như thế, sợ là…

Quả nhiên là vậy.

Nghe nói như thế, Vương Bảo Thánh vẻ mặt bình tĩnh: “Đúng đúng đúng, ngươi nói cũng đúng. Thế nhưng, ngươi là Thiếu chủ hay ta là Thiếu chủ? Chỉ là một Khí Linh như ngươi, lại đi quản chuyện của Thiếu chủ ta sao?”

“Dù sao ta cách Chân Tiên cảnh còn có chút khoảng cách, trước khi đột phá Chân Tiên tiến vào Tẩy Tủy Trì là được. Như vậy đi, Khí Linh, trước ta làm một quyết định lớn mật, ngươi để vệ sinh khôi lỗi đem động thiên thế giới này thu thập một chút, chúng ta xuất phát đi Ngọc Hà thánh triều, sau khi đến bên kia ta lại vào Tẩy Tủy trì.”

“…”

Bên trong động thiên hạch tâm, biểu cảm trên khuôn mặt của Tinh Tam Thập Cửu chậm rãi biến mất.

Cho tới nay, Tinh Cổ tộc đều nổi danh bằng lý tính, vì đạt được mục tiêu thường không từ thủ đoạn. Rất ít có chuyện có thể làm cho người Tinh Cổ tộc tức giận.

Tinh Tam Thập Cửu trong cuộc đời dài dòng của nàng cũng không có thời gian để tức giận.

Nhưng lúc này đây, nàng thật sự bị chọc tức.

Tiểu tử vô liêm sỉ này! Phản ứng này của hắn, rất rõ ràng là đã sớm cảm thấy kỳ quặc, nhưng vẫn làm bộ không biết trước lừa gạt được Thánh Đồ trong tay, hung hăng khoát nàng một cái!

Một cơn tức giận dâng lên từ đáy lòng, ánh mắt của Tinh Tam Thập Cửu càng thêm thâm thúy, ngay cả thân thể linh hồn như ẩn như hiện cũng trở nên ngưng thực rõ ràng.

Tim lão nhân Thiên Nguyên đập thình thịch, vội vàng mở miệng: “Đợi đã! Tạm thời đừng…”

Nhưng mà lần này, Tinh Tam Thập Cửu lại không nghe hắn nói nữa.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của nàng biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Trong Truyền Thừa Điện, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Vương Bảo Thánh.

Đó là một bóng dáng nữ tử toàn thân bọc trong chiến giáp màu bạc.

Nàng xuất hiện cơ hồ là lặng yên không một tiếng động, ngay cả Vương Bảo Thánh thân là cường giả Lăng Hư cảnh cũng không hề phát giác, thậm chí cũng không cảm giác được lúc nàng xuyên toa không gian dẫn phát không gian chấn động, tựa như nàng ngay từ đầu đã đứng ở nơi đó.

Bộ mặt của nàng như ẩn như hiện, phảng phất giống như hư ảo, thân thể ở trong bao bọc của chiến giáp lại cùng với thực thể không hề khác nhau, vừa xuất hiện liền toả ra uy thế vô biên, bá đạo lẫm liệt, cảm giác áp bách mười phần.

Vương Bảo Thánh biến sắc.

“Tinh cổ thủ lĩnh cấp chiến giáp!” Bên ngoài Truyền Thừa điện, Huyên Thiên Ca vẫn đang xem kịch vui đột nhiên biến sắc, “Không tốt, Bảo Thánh chạy mau!”

Vừa nói xong, nàng lập tức triển khai hình thái chiến đấu, xé mở không gian phóng về phía Truyền Thừa Điện, muốn vớt Vương Bảo Thánh ra.

Nhưng mà, dù nàng phản ứng nhanh cỡ nào thì cũng không nhanh bằng ba mươi chín Tinh Tinh.

“Tiểu tử thúi giảo hoạt, ngươi đã không biết điều, thì đừng trách ta cứng rắn.” Người mặc chiến giáp thủ lĩnh tinh ba mươi chín ra tay nhanh như chớp, một cước đá vào mông Vương Bảo Thánh.

“Phụt phụt!”

Vương Bảo Thánh bảo trì biểu lộ vừa rồi, toàn thân cứng ngắc ngã vào Tẩy Tủy Trì, giống như là bị lực lượng nào đó khóa lại, ngay cả giãy dụa cũng không giãy dụa.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì trực tiếp khởi động, năng lượng vô cùng tinh thuần bắt đầu cuộn trào mãnh liệt vào trong cơ thể hắn.

Vương Bảo Thánh lập tức bị bao phủ trong tinh hoa năng lượng hỗn độn sặc sỡ.

Mà lúc này, phản ứng hơi chậm một bậc, Ngọc Hà trưởng công chúa, Tử Sương Kiếm Thánh, Dịch Lam Đại trưởng lão, Kỳ lão bốn vị Thánh Tôn rốt cuộc mới phản ứng lại, nhao nhao xé mở không gian vọt tới trong điện Truyền Thừa, ý đồ cứu người.

Tất cả mọi thứ, tất cả đều phát sinh trong nháy mắt ngắn ngủi.

Mà lúc này, ngay cả Kỳ Thiên Ca phản ứng đầu tiên cũng còn chưa kịp xông vào trong Truyền Thừa Điện.

Tất cả dường như đã trở thành kết cục đã định.

Bên trong động thiên hạch tâm, lão giả Thiên Nguyên xa xa theo dõi tình huống trong điện thần sắc biến ảo, vừa thấp thỏm vừa kích động, nhịn không được lẩm bẩm tự nói: “Thôi bỏ đi, bại lộ thì bại lộ đi. Vương Bảo Thánh tiểu tử, ngươi cứ chờ làm phụ thân của bổn đạo chủ đi.”

…

Chương 44: Thuật nghịch thiên! Thời khắc trí mạng Vương Bảo Thánh “

…

Cũng chính là trong nháy mắt.

Thiên Ca đã xé mở không gian tiến vào trong truyền thừa điện, đối mặt thủ lĩnh tinh cổ uy thế hiển hách, nàng không chút do dự một kiếm chém xuống.

Với sức chiến đấu của nàng, gặp phải Thánh Tôn yếu hơn một chút cũng là có thể dây dưa trong chốc lát.

Thiên Nguyên Thánh Kiếm hóa thành một đạo thất luyện ngưng như thực chất, đem không gian chém ra một đạo vết rách thật sâu.

Uy thế khủng khiếp như vậy, cho dù Thánh Tôn bị bắn trúng chính diện cũng bị thương.

Nào ngờ Tinh Tinh Tam Thập Cửu chẳng qua là tùy ý giơ tay lên ngăn cản, liền kích phát ra một đạo năng lượng hộ thuẫn, đem một kiếm này cản lại.

Năng lượng hộ thuẫn lông tóc không tổn hao gì, chỉ có mặt ngoài bị Thiên Nguyên Thánh Kiếm va chạm dấy lên rung động nhàn nhạt.

Sau một khắc.

Tinh Tam Thập Cửu hời hợt vỗ một chưởng về phía Thiên Ca.

“Oanh!”

Kính Thiên Ca giống như một viên lưu tinh cực tốc bay ngược ra ngoài, sau khi đem Truyền Thừa điện đánh ra một cái động lớn, vẫn như cũ lấy tốc độ khủng bố tiếp tục bay ngược lại, cho đến trực tiếp đụng phải động thiên hộ thuẫn chẳng biết lúc nào lần nữa mở ra rốt cuộc mới ngừng lại, trên hộ thuẫn khuấy động ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

“Phốc!”

Trong miệng nàng điên cuồng phun máu tươi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đây chính là chiến lực cấp chủ đạo Hỗn Nguyên sao?

Nàng tốt xấu gì cũng là Chân Tiên cảnh cấp bậc Đạo Tử, cho dù gặp gỡ Thánh Tôn cũng có thể liều mạng, nhưng ở trước mặt nữ nhân mặc chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ này, lại giống như chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh hơi cao một chút, tiện tay là có thể đánh bay.

Chênh lệch quá lớn!

Bảo thánh lần này nguy hiểm rồi.

Ánh mắt của nàng vô thức nhìn về phía Điện Truyền Thừa.

Từ khi nàng xé rách không gian xông về phía Điện Truyền Thừa, lại đến khi nàng bị đập bay đụng vào trên hộ thuẫn Động Thiên, quá trình nhìn như rất dài, nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi mà thôi.

Mà lúc này, bốn vị Thánh Tôn đã ra tay muộn trong một cái chớp mắt.

Phản ứng của bọn họ cũng cực kỳ nhanh chóng.

Giống như là thực hiện xong hẹn, bốn người tản ra, riêng phần mình chiếm một phương hướng, không hẹn mà cùng xuất ra đại chiêu.

Ra tay đầu tiên chính là Tử Sương Kiếm Thánh tốc độ nhanh nhất.

Hư ảnh một Kiếm Thánh cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn.

Năng lượng dao động khủng bố lấy hắn làm tâm tròn tràn ra, áo rộng bồng bềnh, quanh thân hắn bao phủ một tầng sương hoa màu tím, ngay cả một đầu tóc bạc cũng bị năng lượng nhuộm thành màu tím.

Ánh mắt của hắn vô cùng kiên định, không chút do dự chém ra một kiếm.

Trong chốc lát, ngay cả thiên địa cũng thay đổi màu sắc, những nơi kiếm quang đi qua, tất cả mọi thứ đều kết thành băng sương màu tím.

Đây chính là kiếm ý truyền thừa của Tử Sương Kiếm Thánh, Tử Sương Kiếm Ý!

Kiếm ý này chẳng những lăng lệ ác liệt vô song, lại ẩn chứa Tử Băng Sương Độc đáng sợ, thực lực kém một chút dù dính vào nửa điểm, cũng sẽ sương độc xâm lấn, chết đi trong thống khổ.

Lúc trước khi Tử Sương Kiếm Thánh còn trẻ, dựa vào chiêu kiếm đạo này, đã từng xông qua uy danh to lớn, lưu lại qua vô số truyền thuyết, cho dù hắn hôm nay tuổi tác đã cao, đã ít ra tay, vẫn không có ai dám xem thường hắn.

Người ra tay thứ hai, là Kỳ lão của Thái Sơ Đạo Cung.

Hắn thân là đệ tử thân truyền đời trước của Thái Sơ Đạo Chủ, một thân 【Tiên Thiên Nhất Thương】 sớm đã tu luyện đến Thánh Cảnh. Lúc này sau lưng hắn sừng sững một hư ảnh pháp tướng giống như nối liền trời đất, thánh đao trong tay nở rộ ra ngàn vạn hào quang, Tiên Thiên Nhất Thương tràn đầy trong đó, tản ra khí thế bá đạo vô cùng.

Một đao chém xuống, uy thế cuồn cuộn, tu di vỡ nát, có khí thế vô địch giống như ngay cả trời đất cũng có thể chém vỡ.

Người thứ ba ra tay, chính là Thánh Tôn trẻ tuổi nhất, Ngọc Hà trưởng công chúa.

Giờ phút này, tay nàng cầm một bình ngọc lơ lửng giữa không trung, một hư ảnh Thiên Hà mênh mông cuồn cuộn xuất hiện phía sau nàng, phía trên hư ảnh, lại có một vị nữ thần lâm thế phảng phất như trên chín tầng trời, đoan trang mà nghiêm túc.

Tay nàng lật một cái, bình ngọc khuynh đảo.

Chỉ một thoáng, vô số sóng nước giống như ngân hà nghiêng đổ trút xuống, trong chớp mắt lại hóa thành một đầu Thủy Long hung mãnh vô cùng, gầm thét hướng tinh cầu ba mươi chín giết tới.

Uy thế khủng bố như vậy, giống như là tận thế đại hồng thủy trong truyền thuyết, làm cho lòng người run sợ.

Động tác của Dịch Lam đại trưởng lão hơi chậm, nhưng lực lượng của hắn lại cường đại nhất.

Chẳng biết lúc nào, hắn đã hiển hiện ra chân thân Man Vương, tựa như một vị chiến thần tuyệt thế đứng giữa trời và đất. Lúc một quyền đánh ra, toàn bộ động thiên đều run rẩy kịch liệt.

Đối mặt với chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ cấp Đạo Chủ trong truyền thuyết, bốn vị Thánh Tôn căn bản không dám giữ lại chút nào, cơ hồ là ngay lập tức sử xuất ra đại chiêu mạnh nhất của mình.

Đến cấp bậc này của bọn họ, đương nhiên biết Tinh Cổ tộc đã từng là địch nhân lớn nhất của nhân tộc, là tồn tại so với Ma tộc còn đáng sợ hơn.

Tiên Minh đã từng huy hoàng, chính là bị Tinh Cổ tộc phá hủy.

Bởi vậy, dưới một kích liên thủ của tứ đại Thánh Tôn, uy thế kia phảng phất như là đại tai nạn cấp bậc diệt thế, chấn động toàn bộ động thiên trong động thiên long địa liệt, phảng phất tùy thời đều có khả năng chống đỡ không nổi.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Truyền Thừa Điện ở dưới uy thế khủng bố này bị xé nát.

Nhưng thủ lĩnh chiến giáp tinh cổ quát tháo tung hoành, há dễ dàng đối phó như vậy?

Tinh Cổ Tộc nghiên cứu cực sâu trong linh hồn chi đạo, Tinh Tam Thập Cửu với tư cách một thành viên hội nghị tinh thần lực cao nhất đạt tới mười bảy giai tinh cổ tộc, cho dù đã chuyển thành linh hồn chi khu, sau khi mặc vào thủ lĩnh chiến giáp, sức chiến đấu cũng hoàn toàn không kém hơn Hỗn Nguyên Đạo Chủ trong nhân loại.

Chỉ thấy nàng toàn bộ mở chiến giáp, toàn thân đều bao phủ ở một tầng năng lượng hộ thuẫn nhìn như mỏng manh, lại cực kỳ cứng cỏi, du duệ ở dưới tứ đại Thánh Tôn liên thủ công kích, tựa như nhàn nhã dạo chơi.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, từng đạo năng lượng liên tiếp nổ tung.

Công kích của tứ đại Thánh Tôn bị nàng hóa giải từng cái một, năng lượng thủy triều khủng bố hóa thành sóng xung kích quét

ra chung quanh, chấn động toàn bộ động thiên đều run rẩy, Truyền Thừa điện cùng với một ít kiến trúc phụ cận trong khoảnh khắc đã bị sóng xung kích tàn phá bừa bãi phá hủy, biến thành một mảnh đổ nát thê lương.

Nhưng sóng xung kích khủng bố này lại bị năng lượng hộ thuẫn quanh thân nàng ngăn cản lại.

Thần sắc nàng bình tĩnh, dường như đã sớm đoán trước kết quả này, trở tay liền bắt đầu đánh trả.

Chỉ trong nháy mắt, bốn vị Thánh Tôn đồng loạt bay ngược ra ngoài, mặc dù không chật vật như Chử Thiên Ca, nhưng sắc mặt cũng đều trắng bệch, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Một lát sau, năng lượng tàn sát bừa bãi tản đi, lộ ra đống hỗn độn đầy đất xung quanh Truyền Thừa điện.

Chỉ có Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì được Tinh Tam Thập Cửu tận lực bảo vệ không tổn hao một sợi tóc nào, vẫn tiếp tục vận chuyển như cũ dựa theo trình tự cố định.

Thấy một màn như vậy, mọi người bên ngoài điện Truyền Thừa thần sắc đều là khiếp sợ vô cùng.

Lấy một địch bốn, dĩ nhiên thành thạo như vậy, dễ dàng đánh lui địch nhân! Thực lực chênh lệch, trong nháy mắt đã vô cùng rõ ràng.

Rất nhiều lão tổ Chân Tiên đều kìm lòng không được che chở tử đệ trong tộc lui về phía sau. Lần này vũng nước đục, bọn họ không đi nổi!

Cũng ngay tại thời điểm rối loạn này.

Bỗng nhiên.

Hàng rào không gian của thế giới động thiên này giống như bị cái gì đó trùng kích, đột nhiên bắt đầu vặn vẹo mãnh liệt.

Sau một khắc.

Một cỗ năng lượng ba động vô cùng đáng sợ cứ như vậy đột ngột hàng lâm đến trong động thiên thế giới.

Nó thâm thúy mà xa xăm, giống như Trường Hà mênh mông cuồn cuộn, mang theo một loại phảng phất từ tuyên cổ mà đến mênh mông khí tức, lại làm cho người ta giống như tuế nguyệt

trường hà mênh mông cùng bao la, cực đoan thần bí cùng huyền diệu.

Nó vô hình vô chất, nhưng lại có thể khiến người ta cảm giác rõ ràng sự tồn tại của nó, cỗ uy áp đáng sợ kia càng tựa như thực chất, ép tới một đám cường giả Chân Tiên cảnh ở đây tim đập nhanh không thôi, nhịn không được sắc mặt trắng bệch.

Cường giả Chân Tiên cảnh còn như thế, những người trẻ tuổi Lăng Hư cảnh thì khỏi nói, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, hai chân như nhũn ra, gần như muốn đứng không vững.

Đây là… Luân Hồi Trường Hà!

Cảm giác được cỗ năng lượng mênh mông cuồn cuộn như sông dài này, tứ đại Thánh Tôn đồng loạt biến sắc.

Chính xác mà nói, đây chỉ là sự hiện hóa của Luân Hồi Trường Hà.

Bọn hắn tuy rằng đồng dạng nhìn không thấy năng lượng này thực chất, lại có thể rõ ràng cảm giác được sự khủng bố của nó. Đó là đến từ áp chế đến từ mặt pháp tắc!

Phải biết, Luân Hồi Pháp Tắc chính là một trong những pháp tắc huyền ảo nhất trong vũ trụ này. Mà Luân Hồi Trường Hà này tồn tại từ tuyên cổ, không ai biết nó đến từ đâu, chỉ biết nó huyền diệu vô cùng, phàm là thế gian có linh vật, sau khi chết Chân Linh cũng phải đi vào trong đó một lần.

Từ trình độ nào đó, thậm chí có thể nói, Luân Hồi Trường Hà chính là bản thân Luân Hồi Pháp Tắc!

Trên lý luận mà nói, Luân Hồi Trường Hà xuyên qua toàn bộ Hư Không Hải, nó không chỗ nào không có, nhưng lại tuần hoàn không ngừng. Bình thường, nó là nhìn không thấy cũng sờ không tới.

Nhưng ở lúc hiện hóa, nó chính là sợi dây ràng buộc năng lượng mênh mông cuồn cuộn như trường hà, cũng chính vì như thế, nó mới được xưng là 【Luân Hồi Trường Hà】.

Mà sợi ràng buộc năng lượng này, hẳn cũng chỉ là một đoạn nhỏ của Luân Hồi Trường Hà mà thôi.

Sông dài Luân Hồi vừa xuất hiện, liền đánh thẳng vào không gian và năng lượng chung quanh, phát ra từng trận âm thanh ù

ù như sấm rền, khí tức cường đại trực tiếp khóa chặt Tinh Tam Thập Cửu.

Một cỗ năng lượng kỳ lạ vô hình vô chất mạnh mẽ chộp tới Tinh Tam Thập Cửu.

Tư thế kia, giống như đụng phải một đào phạm ẩn nấp đã lâu, khẩn cấp muốn bắt nàng trở về.

Luân hồi trường hà vận chuyển pháp tắc xuất thủ?

Tứ đại Thánh Tôn vui mừng khôn xiết, lập tức đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Đừng xem bọn hắn vừa rồi động thủ dứt khoát, nhưng trong lòng bọn hắn kỳ thật đều rõ ràng, bằng thực lực của bốn người bọn hắn, cho dù cộng lại cũng còn lâu mới là đối thủ của thủ lĩnh chiến giáp Tinh Cổ, có Luân Hồi Thiên Đạo pháp tắc ra tay, chuyện này coi như thỏa đáng!

Nào có thể đoán được.

Đối mặt với Luân Hồi Trường Hà uy thế hiển hách tự mình "xuất thủ", Tinh Tam Thập Cửu hoàn toàn không sợ hãi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta không có biểu tình, cơ giáp chiến giáp toàn bộ mở ra, trái lại một quyền ngút trời đánh tới: "Cút ngay cho ta, đừng quấy rầy ta làm việc!"

"Oanh!"

Quyền kia va chạm với năng lượng bắt giữ của Luân Hồi Trường Hà, vậy mà mạnh mẽ đánh nát một đạo năng lượng kia.

Năng lượng còn sót lại bay ngược ra ngoài, một lần nữa cùng Luân Hồi Trường Hà hiện hóa kia hòa thành một thể.

Đương nhiên, Tinh Tam Thập Cửu cũng vì thế trả giá lớn.

Trên Tinh Cổ thủ lĩnh chiến giáp của nàng mơ hồ xuất hiện một ít tế văn, nhưng mà, những tế văn này cũng lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khép lại!

Nhìn thấy cảnh tượng này, tâm trạng của tất cả Thánh Tôn ở đây đều trở nên tuyệt vọng và nặng nề.

Bọn họ biết thực lực linh hồn thể của thập thất giai tinh cổ tộc này cường đại, lại không ngờ lực chiến đấu của nàng lại kinh khủng như vậy, dám cứng rắn đánh nổ Luân Hồi Trường Hà!

Giờ này khắc này, bọn hắn cuối cùng cảm nhận được các tổ tiên của Tiên Minh, loại cảm giác tuyệt vọng cùng vô lực khi Tinh Cổ Tộc xâm lấn kia.

Khó trách lúc trước Tiên Minh bị đánh tan rã, liên tục bại lui!

"Không thể bỏ qua như vậy." Ánh mắt Kỳ lão vô cùng nghiêm túc: "Tinh Cổ Tộc tàn nhẫn mà hung dữ, mặc kệ nàng muốn làm gì, chúng ta đều phải ngăn cản nàng! Linh Trúc, cho ngươi mượn Hỗn Nguyên Linh Bảo dùng một lát."

Theo hắn vừa dứt lời, Doanh Linh Trúc đang lén lút tiếp cận chiến trường không chút do dự, trực tiếp ném ra 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】.

Lấy thực lực trước mắt của nàng, Hỗn Nguyên Linh Bảo này trong tay nàng có thể phát huy ra uy lực, tự nhiên thua xa Thánh Tôn.

Mà khí linh Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn cũng thập phần phối hợp, biết lúc này không thể kinh sợ, lập tức cực tốc bay đến trong tay Kỳ Lão, cung cấp cho lão sử dụng.

Kỳ lão có Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, trong lòng lập tức có vài phần lo lắng, ngay cả khí thế cũng trở nên khác biệt.

Hắn sử dụng Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn hóa thành một phương cự ấn tràn đầy năng lượng Hỗn Nguyên, giống như Thái Sơn áp đỉnh trấn áp Tinh Tam Thập Cửu, đồng thời không quên mở miệng quát: "Chư vị đồng đạo, không nên chính diện đối đầu, giúp ta kiềm chế bộ Tinh Cổ chiến giáp này, để Luân Hồi Trường Hà thu thập nó."

Tam đại Thánh Tôn lập tức thi triển thủ đoạn tiến công và kiềm chế Tinh Tam Thập Cửu.

Tất cả mọi người đều là người tinh thông, biết rõ Luân Hồi Thiên Đạo sẽ không dễ dàng buông tha cho bộ linh thể Tinh Cổ Tộc trong chiến giáp tinh cổ kia, bọn họ chỉ cần ngăn chặn Tinh Cổ Tộc là được.

Trừ việc đó ra, Kỳ Thiên Ca cũng một lần nữa gia nhập chiến đoàn, vận chuyển Thiên Nguyên Thánh Kiếm khuấy động lên từng đạo kiếm quang, đối với Tinh Tam Thập Cửu áp dụng tầm xa quấy rối.

Cùng lúc đó.

Sau lưng Vương An Nghiệp hiện ra hư ảnh một tòa kiếm bia cắm đầy kiếm, từng đạo kiếm quang như cuồng phong mưa rào bay ra, hướng Tinh Tam Thập Cửu giảo sát mà đi.

Mấy thanh kiếm cầm đầu khí thế phi phàm, thình lình đều là thánh kiếm cực kỳ trân quý, phía sau đi theo mấy chục thanh đều là các loại phẩm cấp tiên kiếm, phía sau lại đi theo mấy trăm thanh kiếm đạo khí!

Khí thế quấn giết như vậy, ngay cả Thánh Tôn thấy cũng phải run da đầu.

Rất hiển nhiên, đây là Vương An Nghiệp vì chắt trai của mình, con át chủ bài đều ra đại chiêu!

Về phần Vương An Nghiệp lấy đâu ra nhiều kiếm như vậy?

Vậy dĩ nhiên không phải là vấn đề, kiếm không phải là có thể tùy tiện nhặt được hay sao? Nếu nhặt được không phải kiếm mà là đổi thành Hỗn Độn linh thạch, đổi thành kiếm không được sao?

Cùng lúc đó.

Đám Tiên Quân Chân Tiên Cảnh bảo vệ bọn tiểu bối cũng từ trong hoảng sợ bình tĩnh trở lại, dưới mệnh lệnh của Thánh Tôn bắt đầu đoàn kết lại, dùng các loại thủ đoạn viễn trình phát động công kích về phía Tinh Tam Thập Cửu, cái gì phi kiếm, phi ấn, phi hoàn rực rỡ muôn màu đều có.

Bọn họ đơn độc điều khiển một món tiên khí, uy lực của nó mạnh hơn một thanh tiên kiếm đơn độc nào đó trong kiếm trận của Vương An Nghiệp nhiều!

Nhân số đông đảo, thực lực tổng hợp cũng không thể khinh thường.

Mà lúc này, Luân Hồi Trường Hà cũng bắt đầu triển khai một vòng tấn công tiếp theo đối với Tinh Tam Thập Cửu.

Lần này, vô số xúc tu năng lượng vô hình không ngừng vụt và tịch quét ba mươi chín, tạo thành phiền toái không nhỏ cho nàng.

Trong lúc nhất thời, Tinh Tam Thập Cửu rơi vào vây công.

Nhưng dù vậy, nàng cũng không có bất kỳ dấu hiệu bị thua, mà là tiếp tục vững vàng bảo vệ Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì. Nếu không có động tác này chiếm cứ không ít tinh lực của nàng, chỉ bằng lực lượng Nhân tộc và Luân Hồi Trường Hà bây giờ, sợ là còn không kiềm chế được nàng.

Quan trọng nhất là, dường như nàng cũng không có ý định giết người, nếu không dựa vào chiến lực kinh khủng kia của nàng, bắt lấy một Thánh Tôn đánh, chẳng phải là rất nhanh có thể đánh chết sao?

Mọi người đang kiềm chế nàng, nàng dường như cũng đang kiềm chế mọi người.

Những chuyện này, kỳ thật cũng là nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Từ bốn vị Thánh Tôn ra tay đến Luân Hồi Trường Hà hiển hiện, lại đến Vương An Nghiệp và rất nhiều Tiên Quân Chân Tiên cảnh ra tay, thật ra cũng chỉ là chuyện trong thời gian ngắn ngủi.

Mà lúc này, Vương Bảo Thánh bị đạp vào trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì rốt cục cũng từ trong giam cầm tỉnh lại, lấy lại bình tĩnh, giãy giụa chống cự lại trạng thái năng lượng Hỗn Độn không ngừng tẩy tủy, chuẩn bị rút lui khỏi Tẩy Tủy Trì quỷ dị này trước.

Hắn không biết Tinh Cổ tộc đến tột cùng muốn làm gì, nhưng không để cho đối phương muốn làm, đây chính là hành động cơ bản của Vương Bảo Thánh.

Nhưng không đợi hắn rời đi, đã có một đạo linh áp vô hình đè xuống, gắt gao áp chế hắn ở trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

Cùng lúc đó, một hư ảnh lão giả bỗng dưng xuất hiện bên cạnh Tẩy Tủy Trì, nhìn hắn thở dài một hơi: “Tiểu tử, Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì là kỳ vật cực kỳ hiếm có, ngay cả lão đầu tử ta năm đó cũng không thể hưởng dụng qua, ngươi an tâm thật sự tẩy tuỷ không tốt sao?”

Vương Bảo Thánh trong lòng cũng kinh nghi bất định.

Cho đến lúc này mới hiện thân, xem ra hư ảnh vị lão giả này hơn phân nửa chính là hắc thủ phía sau màn.

Hư ảnh này thoạt nhìn giống như nến tàn, một trận gió đã muốn thổi tan đi, lại có thể tùy tiện thi triển ra linh áp như thế, ép tới hắn không cách nào nhúc nhích, tất nhiên là tàn hồn Đạo Chủ.

"Vị tiền bối này, nhìn ngươi bộ dạng cũng coi như chính khí lẫm nhiên, thành thành thật thật đầu thai chuyển thế không tốt sao?" Vương Bảo Thánh cau mày, khẽ thở dài, "Ta thấy ngươi trước khi chết tuổi không nhỏ, thần hồn cùng chân linh đều đã suy yếu không chịu nổi, cho dù đoạt xá ta, thọ nguyên cũng không còn thừa lại nhiều lắm."

"Đoạt xá?" Lão giả Thiên Nguyên cười ha ha: "Bổn đạo chủ khi nào thì nói là muốn đoạt xá?"

"Tiền bối không đoạt xá là muốn làm gì?" Vương Bảo Thánh có chút kinh ngạc.

"Đưa cho ngươi một cơ duyên lớn trước nay chưa từng có." Lão giả Thiên Nguyên nghiêm túc nói: "Ban đầu có lẽ ngươi rất khó tiếp nhận, nhưng sau này ngươi sẽ hiểu."

Hắn kỳ thật cũng là nhất định phải giải thích một hai câu, cũng không dám quá đắc tội Vương Bảo Thánh, nếu không đến lúc đó cũng không có ngày tốt lành.

Mà ngay lúc lão giả Thiên Nguyên cùng Vương Bảo Thánh nói chuyện, xa xa trong đội ngũ Tiên Quân Chân Tiên Cảnh, một thiếu niên mập mạp lặng lẽ chạy đến phía sau đám người.

Chỉ thấy hắn mãnh liệt hít một hơi, hai chân đâm xuống đất một cái, bắp chân nhỏ nhắn vốn mập mạp lập tức biến thành rễ cây mạnh mẽ, đâm tới linh mạch dưới lòng đất.

Cùng lúc đó, thân hình hắn cũng càng lúc càng lên cao, trong chốc lát đã biến thành một cây đại thụ che trời.

Cái cây này, đương nhiên chính là bản thể của Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc.

Khác với bản thể mập mạp, bản thể cây thon dài, cành cây dài nhỏ mềm mại tựa như cành liễu rủ xuống thân cây, giữa cành

lá hình như có tường vân lượn lờ, có loại mỹ cảm đặc thù.

“Ồ? Khí Vận Chi Thụ?” Lão giả Thiên Nguyên chú ý tới một màn này, không khỏi kinh ngạc: “Trên đời này vậy mà còn có Khí Vận Chi Thụ lưu lại, chẳng lẽ là Thâu Thiên tông quay về hậu thế?”

Mà lúc này, Vương Bảo Phúc hóa ra bản thể đã bắt đầu thừa cơ mãnh liệt phách cành, từng đạo khí vận chi lực vô hình vô chất xa xa hướng trên người Vương Bảo Thánh rơi xuống.

Hắn liều mạng vỗ, dốc sức đập, đập đập…

Chỉ là như vậy sau mười hơi thở công phu, hắn liền một lần nữa hóa thành hình người, sau đó đặt mông ngồi xụi lơ trên mặt đất.

Trên khuôn mặt béo vốn trắng nõn như ngọc của hắn bây giờ trắng bệch một mảnh, giống như thân thể bị móc rỗng trong thời gian cực ngắn.

“Bảo Thánh đệ đệ, ta đã tận lực Bảo Phúc đệ.” Vương Bảo Phúc ngửa đầu nhìn bầu trời, uể oải rên rỉ: “Hi vọng đệ hóa nguy thành an, vượt qua kiếp nạn này đi.”

Lão giả Thiên Nguyên biến hóa như thế đều nhìn thấy, ngược lại không ngăn cản hắn.

Sức chiến đấu của Khí Vận Chi Thụ tương đối kém, tác dụng của hắn chỉ là tăng khí vận cho người ta mà thôi, khí vận tốt chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nhưng kéo dài một lát như vậy, ba mươi chín Tinh Tinh đang bảo vệ Tẩy Tủy Trì đã bắt đầu không còn kiên nhẫn, lớn tiếng thúc giục: “Thiên Nguyên, ngươi tranh thủ chút thời gian đi. Luân Hồi Thiên Đạo đã điên rồi, đang không ngừng tiêu hao ta! Ta khống chế không được lâu nữa.”

“Ta biết rồi, không phải là ta nên làm quen với hắn sao.” Lão giả Thiên Nguyên lầm bầm một câu, động tác lại rất nhanh chóng.

Hắn thần niệm vừa động, một đạo gợn sóng không gian liền xuất hiện ở trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

Một cỗ quan tài màu đỏ thẫm phủ đầy bí văn từ bên trong rơi ra, tản mát ra khí tức quỷ dị thần bí mà cực kỳ nguy hiểm.

“Đây là… 【Thâu Thiên Đạo Quan】!” Kỳ lão tốt xấu gì cũng là đệ tử thân truyền của Thái Sơ Đạo Chủ, kiến thức rộng rãi.

Nhìn thấy quan tài này nhất thời sắc mặt đại biến, “Đồ vật của Thâu Thiên đạo làm sao lại liên tiếp xuất hiện rồi? Mọi người tranh thủ tiến công, chớ để cho âm mưu của đối phương đạt được.”

Thâu Thiên Đạo tại Tiên Minh thời kỳ cũng thuộc về một trong bàng môn tà đạo, bởi vì một mực bị chèn ép vây quét, bọn hắn ngay cả địa điểm tông môn cụ thể cũng không có, chỉ có thể mai danh ẩn tích không ngừng trốn đông trốn tây, lại sinh sinh ở dưới Tiên Minh chèn ép truyền thừa hương hỏa một mực không đoạn tuyệt.

Chuyện bọn họ am hiểu nhất là lừa gạt thiên đạo, ý đồ trộm được một chút sinh cơ trong thiên đạo, tiếp theo vĩnh sinh bất diệt.

Thâu thiên đạo quan này nghe nói là dùng thập thất giai Thời gian hệ thần mộc hiếm thấy luyện chế, bất kỳ sinh vật nào một khi nằm vào trong đạo quan, thời gian của bản thân sẽ bị phong ấn đóng băng, cho dù qua vạn năm, mười vạn năm, sau khi ra ngoài vẫn là lúc đi vào.

Trên lý luận mà nói, đây cũng là một đạo thống tương đối đặc biệt, tuy rằng một mực nhân khẩu thưa thớt, nhưng tại một ít lĩnh vực đặc biệt cũng thật là mạnh mẽ.

Chỉ tiếc, bọn họ đụng phải Tinh Cổ Tộc cảm thấy hứng thú với việc này, sau đó bị tiêu diệt, toàn bộ đạo thống Thâu Thiên Đạo cùng một loạt di sản cũng đều trở thành một trong các hạng mục nghiên cứu của Tinh Cổ Tộc.

Lúc trước, thời điểm Tinh Cổ Tộc còn chưa bị diệt, Tinh Tam Thập Cửu vì hoàn thành hạng mục thí nghiệm của mình, từ trong tổng khố hội nghị tối cao xin được rất nhiều bảo vật, Thâu Thiên Đạo Quan chính là một trong số đó.

Lão giả Thiên Nguyên cũng không trì hoãn thời gian, một ngón tay điểm đi, nắp quan tài phong ấn trăm vạn năm đã được mở ra, một thiếu nữ Tinh Cổ Tộc hôn mê từ đó rơi xuống, ngã đến bên cạnh Vương Bảo Thánh.

Cô gái kia thân hình hết sức nhỏ nhắn yếu ớt, vừa yếu ớt lại mỹ lệ, giờ phút này hai tròng mắt đóng chặt, thoạt nhìn giống như một em bé sứ đang ngủ.

“Chờ một chút!”

Nhìn thấy bộ dạng của thiếu nữ này, lão giả Thiên Nguyên đang muốn động thủ trong lòng đột nhiên cảm thấy giật mình, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ quỷ dị: “Tinh Tam Thập Cửu, thiếu nữ này ta đã gặp qua. Là “Tinh Ngũ” lãnh tụ của Tinh Cổ tộc các ngươi thị sát thí nghiệm cơ địa của ngươi, thiếu nữ đi theo tới đây! Ngươi điên rồi sao? Làm sao đem nàng trói lại!”

“Nàng là viên minh châu trên tay của Tinh Ngũ lãnh tụ, gen huyết mạch tự nhiên là phi thường ưu tú.” Tinh Tam Thập Cửu vừa ngăn cản các lộ tiến công, vừa lạnh lùng nói: “Ngươi không cảm thấy, đây là một thí nghiệm đối tượng tốt nhất sao?”

“Ngươi quá điên cuồng.” Linh hồn của lão giả Thiên Nguyên cũng đang run rẩy.

Tinh Ngũ đáng sợ, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy. Tinh Tam Thập Cửu gan to bằng trời, ngay cả minh châu trên tay của Tinh Ngũ cũng bị bắt làm thí nghiệm.

“Đừng nói nhảm, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.” Tinh Tam Thập Cửu trách mắng:“Luân Hồi Thiên Đạo càng ngày càng điên rồi.”

Cũng chính vào lúc này.

Không gian trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì rung động, một thân ảnh thiếu nữ nhân loại bỗng nhiên xuất hiện ở trong đó.

Thiếu nữ này mặt mày trầm tĩnh, khí chất nhã nhặn, một thân tiên tư thanh tú, dĩ nhiên là Doanh Linh Trúc!

Nguyên lai, từ lúc bắt đầu, nàng liền ẩn giấu hành tung, một mực yên lặng ẩn núp trong bóng tối, chờ một cơ hội, xông vào trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì cứu người.

Trong lòng Doanh Linh Trúc hiểu được, Tinh Cổ Tộc này tốn nhiều công sức như vậy để lừa Vương Bảo Thánh vào Tẩy Tủy Trì, hiển nhiên kế hoạch tiếp theo có liên quan đến Tẩy

Tủy Trì, chỉ cần nàng cứu Vương Bảo Thánh ra, tất cả kế hoạch của kẻ thù kia tự nhiên sẽ thất bại.

Trong nháy mắt tiến vào Tẩy Tủy trì, Doanh Linh Trúc liền lập tức ôm lấy Vương Bảo Thánh, không nói hai lời muốn đi.

Nhưng mà, trong nháy mắt ngắn ngủn này, lão giả Thiên Nguyên cũng đã từ trong khiếp sợ nhận ra thân phận thiếu nữ Tinh Cổ Tộc phục hồi tinh thần lại, biến sắc, nhanh chóng thi triển linh áp chế Doanh Linh Trúc.

Doanh Linh Trúc nhất thời bị khóa chặt tại chỗ không thể động đậy.

"Tinh tam thập cửu, ngươi khống chế thế nào? Linh áp của ta không áp chế được hai người bọn họ!" Lão giả Thiên Nguyên có chút lo lắng nói: "Ngươi mau bắt cô gái này đi."

Nếu là Đạo Chủ chân chính, tự nhiên sẽ không ngay cả hai Lăng Hư cảnh đều áp chế không nổi, nhưng hôm nay Thiên Nguyên lão giả bất quá là một sợi tàn hồn, mà linh hồn trình độ tàn khuyết tương đương cao, lại không có chiến giáp giống như Tinh Tam Thập Cửu, thực lực tự nhiên là đánh rất nhiều chiết khấu.

Trong lúc khẩn cấp, Tinh Tam Thập Cửu vội vàng xuất ra chiêu lớn, bức lui các Thánh Tôn càng ngày càng gần, đồng thời ngưng tụ ra một trảo lăng không hướng Doanh Linh Trúc trong Tẩy Tủy trì chộp tới.

Nhưng mà, Ngọc Hà trưởng công chúa một mực chú ý tất cả, thấy thế, lập tức lắc mình chắn giữa Tinh Tam Thập Cửu và Doanh Linh Trúc, dốc hết toàn lực đánh tan một trảo của Tinh Tam Thập Cửu.

Năng lượng khổng lồ đánh xuống, Ngọc Hà trưởng công chúa trực tiếp bị chấn đến miệng phun máu tươi, bay ngược vào Tẩy Tủy trì.

Bởi vì bị thương khá nặng, trong lúc nhất thời toàn thân nàng chấn động, đúng là không thể động đậy.

"Lại một người nữa tới?"

Lão giả Thiên Nguyên có chút đau đầu.

Sao lại xuất hiện hết tên này đến tên khác, còn không dứt?

Hắn ngửa đầu nhìn nhìn ba mươi chín tinh trên đỉnh đầu, thấy nàng dưới sự áp chế điên cuồng của Luân Hồi Trường Hà càng ngày càng không thể phân thân, trong lòng cũng sinh ra vài phần nôn nóng.

Không thể kéo dài thêm nữa, càng kéo càng phiền phức.

Bỏ đi! Ba người thì chỉ có ba người! Ba người cũng có thể tiếp tục thí nghiệm.

Trong lòng hắn hạ quyết định, thần niệm khẽ động, trong không gian lại hạ xuống một khỏa Huyền Âm Châu to bằng nắm tay.

Hạt châu kia vừa vào Tẩy Tủy Trì liền "Ba" một tiếng trực tiếp nổ tung, từng cỗ mùi vị tối nghĩa quỷ dị cùng năng lượng từ trong đó tràn ra, trong nháy mắt lẫn vào trong năng lượng tinh hoa hỗn độn của Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

Lão giả Thiên Nguyên thấy thế, lập tức lui về phía sau, rời khỏi phạm vi của Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, sau đó khởi động trận pháp, một đạo năng lượng hộ thuẫn dày đặc không rực rỡ lập tức bao phủ Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

Hắn nỉ non một câu: "Tiểu tử, không, Vương Bảo Thánh, ta đây là vì tốt cho ngươi, đến lúc đó ngươi đừng lấy cớ đánh ta!"

"Ta biết ngươi xấu hổ, nhưng viên Huyền Tẫn Thánh Châu này sẽ giúp các ngươi giải trừ cục diện xấu hổ. Ba cái! Ta nghĩ ngươi đều cố hết sức."

Mà cùng lúc lão giả Thiên Nguyên nói chuyện, máy móc tinh cổ ba mươi chín Tinh Cung cũng bắt đầu khởi động.

Từng đợt đất rung núi chuyển, động thiên đại địa bị xé nứt, lần lượt từng khỏa tinh thạch hoàn mỹ to lớn phá đất chui lên, trôi nổi trên không.

Dưới quang mang, những tinh thạch hoàn mỹ này tất cả đều tản ra ánh sáng long lanh rực rỡ, năng lượng tràng cường đại từ trong mỗi một viên thủy tinh nở rộ ra, ở giữa không trung khuấy động ra từng gợn sóng năng lượng.

Vị trí của bọn chúng hiển nhiên là trải qua thiết kế tỉ mỉ. Năng lượng bàng bạc mà tinh thuần lưu chuyển trong từng miếng thủy tinh khổng lồ, hội tụ, cuối cùng ngưng tụ thành một chùm

sáng khổng lồ, mãnh liệt hướng Luân Hồi Trường Hà chiếu xạ mà đi.

“Oanh!”

Luân Hồi Trường Hà giống như bị cái gì kích thích, bắt đầu vặn vẹo kịch liệt.

…

Chương 45: Bảo Thánh! Khai sáng ra tiên hà đích mạch Vương thị!

…

Nhóm Thánh Tôn và Chân Tiên còn đang liều mạng vây công tinh ba mươi chín, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Nhất là mấy vị Thánh Tôn, bọn họ cảm giác rất rõ ràng tình huống xảy ra trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, cũng cảm nhận được hành vi ném hạt châu nổ tung của lão già kia.

“Khí tức kia, tựa như là Huyền Tẫn Thánh Châu thời Tiên Minh luyện chế ở Hợp Hoan Ma Tông, có công hiệu nâng cao tỷ lệ mang thai trên phạm vi lớn!”

Kỳ lão rốt cuộc kiến thức rộng rãi, rất nhanh đã nhận ra lai lịch hạt châu kia.

Chỉ là nhớ lại công hiệu cụ thể của hạt châu kia, thần sắc của hắn không khỏi trở nên hoang mang: “Lại là trộm thiên đạo quan tài, lại là thiếu nữ tinh cổ, còn có Huyền Tẫn thánh châu, thủ lĩnh Tinh Cổ tộc cùng tàn hồn nhân tộc rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?”

“Lại thêm Luân Hồi Trường Hà, chẳng lẽ là…” Sắc mặt Tử Sương Kiếm Thánh cũng trở nên có chút cổ quái, mơ hồ đoán ra một vài khả năng.

Đại trưởng lão Dịch Điệp mặc dù thực lực không tầm thường, nhưng lại không có kiến thức rộng rãi như hai vị Thánh Tôn khác, cũng có nghiên cứu lịch sử.

Nghe hai vị Thánh Tôn khác nói chuyện với nhau, trên mặt bản tôn Man Vương thánh thể của hắn lộ ra vẻ mờ mịt.

Trong lúc nhất thời, động tác tấn công của tam đại Thánh Tôn đều chậm mất nửa nhịp.

“Được rồi.” Tinh Tam Thập Cửu dường như cũng bởi vì kế hoạch đã thành công hơn phân nửa, có vẻ hơi phấn khởi: “Chắc hẳn các ngươi đã đoán được, chúng ta đang tiến hành

một thí nghiệm chưa từng có, một khi thành công, chúng ta có thể siêu thoát luân hồi, vĩnh sinh bất diệt!”

Các Thánh Tôn chấn động.

Tinh Cổ tộc này thật điên a, ngay cả loại thí nghiệm đối kháng Luân Hồi Trường Hà này cũng có thể làm ra?

“Mặc kệ ngươi chuẩn bị làm gì.” Vương An Nghiệp lạnh giọng nói: “Trước dừng thí nghiệm lại, báo cáo kế hoạch thí nghiệm cho Vương thị chúng ta, thông qua kiểm tra rồi mới tiến hành.”

“Thật xin lỗi, thí nghiệm một khi bắt đầu không ngừng lại được.” Tinh Tam Thập Cửu nhìn Vương An Nghiệp một cái, tựa hồ nghĩ đến cái gì, ngữ khí luôn lạnh như băng trở nên hòa hoãn rất nhiều, “Hơn nữa, Luân Hồi Trường Hà đã theo dõi chúng ta, chúng ta không có cơ hội thứ hai. Nhưng ngươi yên tâm, mặc kệ thí nghiệm có thành công hay không, Vương Bảo Thánh và mấy nữ tử kia đều sẽ không có vấn đề an toàn.”

“Các vị tiền bối, xin giúp An Nghiệp một tay.” Vương An Nghiệp chắp tay nói: “Ân đức với chư vị, Vương thị tất sẽ có hồi báo.”

“An Nghiệp công tử khách khí rồi.” Kỳ lão vội nói: “Linh trúc nhà chúng ta còn bị nhốt trong Tẩy Tủy trì hỗn độn, lão hủ nhất định toàn lực ứng phó.”

“Được, vậy An Nghiệp công tử nợ bổn tọa một ân tình.” Tử Sương Kiếm Thánh cũng bày ra dáng vẻ động lòng nói: “Bổn tọa cũng nguyện ý nghe theo sự điều khiển của ngươi.”

Hắn coi như đã nhìn ra, năng lượng Thần Vũ Vương thị kia không tầm thường, tiềm lực tương lai càng đáng sợ.

Một nhân tình của Vương thị, tương lai sợ là sẽ rất đáng giá.

“An Nghiệp công tử, ngươi cứ việc phân phó.” Đại trưởng lão Dịch Điệp ồm ồm nói.

Ông ta vốn là cung phụng của Vương thị, đương nhiên phải nghe an bài của An Nghiệp công tử.

“Chờ một chút!”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Vương An Nghiệp, Tinh Tam Thập Cửu vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Mọi người đừng xúc động, có gì từ từ nói.”

Nói xong, nàng lật tay một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một viên thủy tinh lơ lửng, lớn cỡ quả bóng rổ. Thủy tinh toàn thân trong suốt, tản ra hào quang rực rỡ.

“Để ta giới thiệu một chút với chư vị, viên thủy tinh này gọi là 【Thuỷ tinh sáng thế cỡ nhỏ】.”

Sắc mặt Kỳ lão và Tử Sương Kiếm Thánh đồng loạt phát lạnh, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm vào Tinh Tam Thập Cửu.

Ngoài miệng ngươi nói chuyện gì cũng từ từ, trở tay lại lấy ra một khối thủy tinh sáng thế, định làm gì đây?

“Bảo vật này là vật mang tính bùng nổ một lần, uy lực của nó tương đương với Diệt Thế Châu của Tiên Tộc các ngươi. Đương nhiên, ta không phải đang uy hiếp chư vị, ta chỉ muốn đem kế hoạch thí nghiệm dồn vô số tâm huyết hoàn thành.”

Lần này, ngay cả Vương An Nghiệp cũng có chút tê dại!

Uy lực tương đương với Diệt Thế Châu? Cái đồ chơi này một khi nổ tung, trong Thiên Nguyên Động Thiên thế giới sợ là không có người nào có thể sống sót.

Cho dù là mấy vị đại lão Thánh Tôn, bị Diệt Thế châu làm mất mặt tại chỗ, có thể lưu lại tàn hồn hay không cũng là chuyện khác.

Sau khi chấn nhiếp tất cả mọi người, Tinh Tam Thập Cửu lúc này mới trịnh trọng nhìn về phía Vương An Nghiệp nói: “Vừa rồi nghe lén các ngươi đối thoại, ngài hẳn là thái gia gia của Vương Bảo Thánh đúng không?”

“Không sai.” Vương An Nghiệp gật đầu: “Ta khuyên ngươi…”

“Xin chào lão tổ gia gia.” Tinh Tam Thập Cửu bỗng nhiên nói: “Mặc dù nghe có vẻ rất kỳ quái, nhưng con nghiên cứu ra loại “Thuật Định Hướng Luân Hồi” này cũng không phải thuật Đoạt Xá, hy vọng đến lúc đó người có thể chiếu cố con một chút.”

Vương An Nghiệp cũng không còn gì để nói.

Đây là thân trên đến nhận lão tổ tông a!

Hắn không có phản ứng với Tinh Tam Thập Cửu, mà là kéo Vương Bảo Phúc đang suy yếu qua dò hỏi: “Bảo Phúc, ngươi có thấy không bình thường không? Có cảm thấy an toàn không?”

“Không có.” Vương Bảo Phúc thành thật nói: “Ta cảm thấy hết thảy đều tốt.”

“Lão tổ gia gia, con không có thời gian.”

Áp chế cùng tiến công đến từ Luân Hồi Trường Hà càng ngày càng mãnh liệt, Tinh Tam Thập Cửu ngăn cản càng ngày càng cố hết sức, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Không dám trì hoãn nữa, nàng đem tinh hoa sáng thế nhỏ giao cho một con khôi lỗi sạch sẽ, cũng dặn dò khí linh truyền thừa, nếu đối phương có dị động, lập tức dẫn bạo tinh hoa sáng thế cỡ nhỏ.

Sau đó, nàng quyết đoán buông bỏ Tinh Cổ thủ lĩnh chiến giáp, linh hồn thể hóa thành một đoàn hồng quang theo lão giả Thiên Nguyên cùng một chỗ đầu nhập vào trong dụng cụ tinh cổ thần bí khó lường kia.

Mà cùng lúc đó.

Theo Tinh Tinh tiến vào, những Tinh Cổ Thủy Tinh này cũng trở nên càng ngày càng chói mắt, uy lực đột nhiên tăng lên mấy phần, hung hăng đâm vào trong Luân Hồi Trường Hà.

Luân hồi trường hà bị kích thích, biên độ vặn vẹo chấn động cũng đột nhiên trở nên kịch liệt.

“Đại thủ bút, thật sự là đại thủ bút không tầm thường.” Tử Sương Kiếm Thánh từ xa nhìn một màn này, không khỏi bị chấn động lớn, “Bổn tọa chưa bao giờ nghĩ tới, thế mà có người có thể làm ra kế hoạch thí nghiệm khoáng cổ tuyệt luân như thế.”

“Hừ!” Kỳ lão lại hết sức lo lắng cho Doanh Linh Trúc, nhìn về phía Vương An Nghiệp nói: “An Nghiệp công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Nên rút lui đều rút lui đi.” Vương An Nghiệp cũng là có vài phần bất đắc dĩ: “Hiện tại chỉ có thể hi vọng Bảo Thánh cùng

Linh Trúc bọn họ, cát nhân tự có thiên tướng rồi.”

Theo hắn thấy, Tinh Tam Thập Cửu kia chính là “Kẻ điên”, nếu như thật sự dám phá hư thí nghiệm, khối Sáng Thế Thủy Tinh cỡ nhỏ kia chắc chắn sẽ nổ tung.

Hơn nữa, sau khi hiểu rõ Tinh Tam Thập Cửu này là đang làm gì, hắn ngược lại có chút không lo lắng vấn đề thí nghiệm an toàn không an toàn.

Dù sao, ngay cả chính mình cũng tiến vào trong máy thí nghiệm, an toàn hơn phân nửa sẽ không có vấn đề.

Chỉ là một khi thí nghiệm thành công, Tinh Tam Thập Cửu và vị lão giả thần bí kia sẽ chuyển thế đầu thai vào đích mạch của Vương thị, mới khiến hắn vô cùng đau đầu.

Tuy nói lấy thực lực của Tinh Tam Thập Cửu cùng lão giả thần bí kia, sau khi chuyển thế tư chất huyết mạch hơn phân nửa sẽ không kém, thậm chí có thể rất cao, nhưng cuối cùng có rất nhiều tai hoạ ngầm.

Còn có thiếu nữ Tinh Cổ tộc kia…

Chỉ nghĩ thôi, Vương An Nghiệp đã bắt đầu nhức đầu rồi.

Được rồi được rồi, chờ sau khi chuyện bên này kết thúc, hắn vẫn là nhanh chóng đưa tin cho người nhà, đem tin tức này nói cho thái gia gia đi.

Bởi vì cái gọi là người có tài đa lao, giống như loại chuyện này, vẫn là để cho thái gia gia đi đau đầu đi~

Vương An Nghiệp và Vương Bảo Phúc rốt cuộc không yên lòng, vẫn canh giữ ở bên cạnh Tẩy Tủy trì như cũ, các tiên quân Chân Tiên cảnh ở hiện trường lại đang bảo vệ người đề cử nhà mình lục tục ly khai.

Ba vị Thánh Tôn và Mang Thiên Ca vẫn kiên trì canh giữ tại chỗ.

Bất quá, bọn họ bắt đầu thi triển các loại biện pháp phòng hộ cho mình, vạn nhất Thủy Tinh Sáng Thế cỡ nhỏ bạo tạc nổ tung, cũng có thể ngăn cản một chút.

Cùng lúc đó.

Dụng cụ tinh cổ vận chuyển tới cực hạn, chùm sáng đâm vào trong Luân Hồi Trường Hà trở nên vô cùng chói mắt, hung hăng đâm vào chỗ sâu trong Luân Hồi Trường Hà.

Dụng cụ phát ra ngôn ngữ của Tinh Cổ tộc: "Tiêu hiệu luân hồi đã tiêu ký, chính thức khởi động thí nghiệm luân hồi."

Theo tiếng nói hạ xuống.

Hai đạo thần hồn theo cột sáng nhanh chóng bay vào trong Luân Hồi Trường Hà.

Luân hồi chi lực hội tụ mà thành dòng sông dài trùng trùng điệp điệp, năng lượng vô hình sóng cả cuồn cuộn, không ngừng dập dờn, dưới sự tẩy lễ của Luân Hồi Trường Hà, lớp vỏ ngoài của thần hồn bên ngoài Chân Linh nhanh chóng bị nghiền nát bóc ra, dần dần trở về hư vô.

Nhưng tia sáng đó vẫn luôn chiếu rọi chân linh của bọn họ, dường như đang bảo vệ chân linh của bọn họ, đồng thời cũng chỉ dẫn bọn họ.

"Có chút thủ đoạn…" Trong giọng nói của Tử Sương Kiếm Thánh không thiếu hâm mộ, "Hai đạo thần hồn kia tuổi cũng không còn nhỏ, nếu như đoạt xá cũng không sống được quá lâu. Nhưng trải qua Luân Hồi Trường Hà tắm rửa tư nhuận, chân linh già yếu lại khôi phục sức sống, một lần nữa chuyển thế đầu thai chẳng khác gì bắt đầu lại từ đầu."

"Hừ!" Sắc mặt Kỳ lão hơi có chút khó coi, "Mục đích của bọn hắn cũng không phải đơn giản như vậy. Bọn hắn đây là muốn đạt được bổn nguyên Chân Linh bổ sung, lại không muốn bị Luân Hồi Trường Hà cọ rửa trí nhớ, đây là muốn mang theo thông tin huyết mạch hoàn chỉnh cùng ký ức chuyển thế đầu thai a."

Trong lúc nói chuyện, hắn còn nhìn thoáng qua Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì bị hộ thuẫn không trong suốt bao phủ. Mặc dù nhìn không thấy bên trong phát sinh chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Nghe được lời này của Kỳ Lão, tâm trạng vốn không tính là tốt của Vương An Nghiệp trở nên càng thêm tệ.

Mang theo huyết mạch và ký ức hoàn chỉnh chuyển thế, vậy chẳng khác nào là mượn thai trọng sinh, hơn nữa còn không có

trải qua hắn, các người đồng ý, có thể vui vẻ mới là gặp quỷ.

Chuyện này hoàn toàn khác với thái nãi nãi của hắn.

Lúc trước Thái nãi nãi vì giết chết Thực Nguyệt Ma chủ động dùng cấm thuật, dẫn đến Chân Linh bị hao tổn, nếu không phải Lục Vi tiền bối liều mạng cứu giúp, e rằng ngay cả Chân Linh cũng đã tan thành tro bụi. Tình huống lúc đó, nàng căn bản không thể luân hồi chuyển thế bình thường.

Cũng bởi vậy, cho dù bởi vì có thêm một vòng chân linh, khiến cho thái nãi nãi có hai loại nhân cách, nhưng vẫn lấy nhân cách làm chủ, trí nhớ thức tỉnh cũng là chuyện rất muộn.

Đến chỗ Bảo Thánh, mặc dù hắn cũng định hướng luân hồi chuyển thế, nhưng hắn vẫn đi chương trình luân hồi bình thường. Thần hồn kiếp trước đã sớm tẩy rửa sạch sẽ ở Luân Hồi Trường Hà, trong Chân Linh ký ức còn sót lại cũng là cực ít, chỉ là thời gian ở trong Luân Hồi Trường Hà hơi ngắn, vị trí đầu thai tinh chuẩn một chút mà thôi.

Vì vậy, khi còn bé Vương Bảo Thánh ngoại trừ chấp niệm sâu hơn một chút, cũng không có gì khác với hài đồng bình thường, cho đến khi hắn trải qua thời thơ ấu hoàn chỉnh cùng thời kỳ thiếu niên, tạo thành tam quan hoàn chỉnh cùng nhân cách của chính mình, mới thức tỉnh ra một ít mảnh ký ức, trong thoáng chốc nhớ tới đoạn ký ức kiếp trước.

Đoạn ký ức tương tự như vậy, đối với người chuyển thế mà nói kỳ thật giống như là phim điện ảnh thay vào cảm xúc rất tốt, mặc dù cũng sẽ chân tình thực cảm, nhưng chung quy là cách một tầng “l lọc kính”, cùng kinh nghiệm thân nhân là không giống nhau.

Nhưng nếu như Tinh Tam Thập Cửu cùng lão giả thần bí kia thật sự thành công, vậy chẳng phải là trực tiếp có ký ức trong thai sao? Chẳng phải là sinh ra hai lão quái vật đời trước giữ lại nhân cách sao?

Nhưng trước mắt, hắn cũng rất khó ngăn cản một màn này, xem ra chỉ có thể chờ thái gia gia đi xử lý.

Trong lúc nói chuyện.

Hai đạo Chân Linh đã bị phá hủy xác ngoài thần hồn, dựa vào năng lượng của Luân Hồi Trường Hà để khôi phục sức sống,

ngay cả chân linh suy yếu của lão giả Thiên Nguyên cũng trở nên tràn đầy sinh động.

Tựa hồ cảm ứng được tình huống này, tinh thạch hoàn mỹ lơ lửng giữa không trung kia càng phát ra ánh sáng chói mắt, chùm sáng trùng thiên kia bắn ra một cỗ hấp lực, bắt đầu dẫn dắt xuống phía dưới, rõ ràng là muốn dẫn dắt chân linh hai người trở về.

Mấy vị Thánh Tôn loáng thoáng cảm giác được điều này, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Mà hai Chân Linh trong Luân Hồi Trường Hà kia cảm giác được cỗ lực dẫn dắt này, cũng vô cùng cao hứng vui vẻ theo chùm sáng chuẩn bị trở về đầu thai.

Nhưng đúng vào lúc này, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Trong động thiên toàn bộ di tích Thiên Nguyên bỗng nhiên rung động kịch liệt một hồi, các loại dãy núi sông ngòi bắt đầu sụp đổ.

Rõ ràng, trận ác chiến trước đó đã tạo thành phá hoại vô cùng to lớn cho thế giới Động Thiên, hiện tại không chịu nổi mà bắt đầu sụp đổ.

Biến cố phía dưới, ngay cả những thủy tinh lơ lửng giữa không trung cũng bắt đầu rung động kịch liệt, trận hình bắt đầu bất ổn, chùm sáng "Đóng chặt" Luân Hồi Trường Hà cũng bắt đầu lắc lư run rẩy mãnh liệt.

Hai đạo Chân Linh vô cùng cao hứng chuẩn bị đầu thai bị biến cố bất thình lình này làm, suýt chút nữa bị ném ra khỏi phạm vi ánh sáng chiếu rọi.

Đồng thời, Luân Hồi Trường Hà tựa hồ cũng lập tức khôi phục không ít sức sống, vươn ra hai cái xúc tu vô hình chợt quấn lấy hai Chân Linh chuẩn bị "Chạy trốn" kia, một lần nữa kéo bọn họ vào trong Trường Hà, bắt đầu dùng sức liều mạng cọ rửa, lại cọ rửa!

"Chư vị tiền bối, ổn định Tẩy Tủy trì và dụng cụ Tinh Cổ." Vương An Nghiệp biến sắc, vội vàng xông về phía dụng cụ Tinh Cổ trên bầu trời, bắt đầu nghĩ cách ổn định nó.

Tẩy Tủy Trì thì không cần phải nói, nếu dụng cụ tinh cổ này nổ tung, truyền thừa khí linh không chừng sẽ lập tức dẫn bạo tiểu tiểu Sáng Thế Thủy Tinh. Đến lúc đó, bọn họ và bốn người Vương Bảo Thánh còn đang ở Tẩy Tủy Trì coi như xong.

Ba vị Thánh Tôn và Mang Thiên Ca nghe vậy cũng lập tức phản ứng lại, vội vàng ra tay, giúp ổn định dụng cụ tinh cổ để bảo vệ Tẩy Tủy trì bảo vệ.

Về phần địa phương khác, bọn hắn tạm thời cũng không quan tâm được.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ động thiên bắt đầu sụp đổ hoàn toàn, chỉ có một khu vực nhỏ ở trung ương được các đại lão bảo vệ vẫn duy trì ổn định.

Mà theo sự ổn định của dụng cụ tinh cổ, dòng sông luân hồi tựa hồ bị hạn chế, hai đạo Chân Linh bị cọ rửa một hồi lâu, lại bắt đầu liều mạng chạy trốn theo chùm sáng.

Thấy thế, đáy mắt Vương An Nghiệp lóe lên hào quang, chợt hướng Dịch Điệp Đại trưởng lão truyền âm dặn dò vài câu.

Đại trưởng lão Dịch Điệp nghe vậy, tay run lên, dụng cụ tinh cổ được nâng lên kịch liệt rung động một cái, chùm sáng nhất thời lại một trận bất ổn.

Rất tự nhiên mà vậy, hai đạo Chân Linh kia lại bị Luân Hồi Trường Hà điên cuồng túm trở về, gắt gao ấn chặt chà mạnh.

Lần này, dòng Luân Hồi Trường Hà hiển nhiên bị kích thích, Luân Hồi chi lực cuồn cuộn biến thành dòng xoáy chảy xiết, bắt đầu điên cuồng cọ rửa chân linh của bọn họ, một lần lại một lần, một lần lại một lần…

Thời gian dần dần trôi qua.

Biên độ giãy giụa của hai đạo Chân Linh kia càng ngày càng yếu, biểu hiện cũng càng ngày càng mờ mịt.

Dần dần, bọn họ quên mất lúc trước mình đang làm gì, quên đi quá khứ, quên hết thảy mọi thứ.

Nếu như người ở chỗ này có thể nhìn thấy biểu lộ trên mặt bọn họ lúc này, sẽ phát hiện ánh mắt của bọn họ giờ phút này đã

trở nên vô cùng mê mang, trên mặt phảng phất viết "Ta là ai, ta ở nơi nào, ta đang làm gì, cái gì gọi ta là" vân vân.

"Ta hiểu rồi!"

Bỗng nhiên, Vương Bảo Phúc theo sát bên cạnh Vương An Nghiệp lộ ra vẻ chợt hiểu: "Ta đã nói mà, cảnh tượng này sao có vẻ giống như từng quen biết nhỉ? Ngươi xem hai tên này, giống như không giống như là muốn cưỡng ép gian lận trước mặt viện trưởng Ly Anh, kết quả bị vạch trần không nói, còn bị viện trưởng lửa giận công tâm kéo về một trận quất mạnh Hùng Đệ?"

"À… Tại sao ngươi có vẻ rất quen thuộc những thứ này?" Vương An Nghiệp nhìn hắn một cái, ánh mắt lập tức lộ ra vài phần bất thiện: "Ngươi đang học ở Tộc Học, không phải là không học cho tốt, cũng ăn gian đi?"

"Làm sao có thể?" Vương Bảo Phúc vẻ mặt ngốc manh nói, "Đề lựa chọn của ta, từ trước đến nay đều là hoàn toàn đúng đắn… Chính là đến Tộc Học cao đẳng, đề lựa chọn cũng không còn…"

Vừa nói đến việc này, Vương Bảo Phúc đã đeo mặt nạ thống khổ lên.

Những ngày tháng ở Tộc Học cao đẳng kia, quả thực chính là chuyện cũ nghĩ lại mà đau khổ vạn phần.

Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Nếu Luân Hồi Thiên Đạo đã bắt được bọn họ, vậy Bảo Thánh đệ đệ của ta biến nguy thành an. Xem ra, ta không uổng phí tâm huyết."

Nói xong, hắn còn ra vẻ "Ta trả giá rất nhiều nguyên khí, hiện tại ta rất yếu".

Thấy dáng vẻ này của hắn, khóe miệng Vương An Nghiệp giật giật.

Bảo Phúc vốn là một hài tử rất nhu thuận, hiện tại lại có thể học được cách diễn kịch. Tên tiểu tử thối Vương Bảo Quang kia quả nhiên là hại người không ít, sớm biết như vậy, lúc trước hắn không nên để Bảo Phúc chơi với hắn.

Đáng tiếc, bây giờ không phải lúc dạy dỗ trẻ con.

Vương An Nghiệp nhìn nhìn Tẩy Tủy Trì mơ hồ cảm thụ năng lượng sôi trào trong đó, trong lòng thầm nghĩ, Bảo Phúc có một câu nói không sai, hắn đích xác không có uổng phí tâm huyết, chỉ là dường như hơi quá mức.

Bỏ đi bỏ đi, bất kể như thế nào, vẫn là để Thái gia gia đi đau đầu.

"Không hổ là chân linh cấp Đạo Chủ!" Tử Sương Kiếm Thánh thấy dụng cụ tinh cổ lại ổn định, hai đạo chân linh đều đã bị tẩy sạch ký ức, nhưng vẫn theo bản năng chạy trở về, không khỏi chấn động mà bội phục, "Đại La cảnh như chúng ta, nếu dám quấy nhiễu Luân Hồi Trường Hà tuyệt đối sẽ bị cắn trả mạnh mẽ. Nhưng bọn họ cũng không chiếm được tiện nghi gì, vừa rồi thật là tàn nhẫn."

Còn lưu lại bản năng?

Vương An Nghiệp híp mắt lại, lập tức ra hiệu Đại trưởng lão Dịch Điệp tiếp tục "Tay run", để Luân Hồi Trường Hà lần nữa bắt được bọn họ xoát mạnh mẽ, sau ba lần bảy lượt, Vương An Nghiệp mới yên lòng.

Hắn cảm giác nếu tiếp tục quét xuống, sợ là ngay cả huyết mạch thông tin đều phải bị rửa sạch sẽ, lúc này mới mời Dịch Điệp đại trưởng lão buông tha cho bọn hắn.

Chân Linh thanh bạch như thế đầu thai chuyển thế, mới xem như không phụ huyết mạch dòng chính của Vương thị.

Không có đại trưởng lão của Dịch Trạc quấy rối, hai Chân Linh bị tẩy rửa sạch sẽ cuối cùng cũng thoát khỏi hạn chế của Luân Hồi Trường Hà dưới sự trợ giúp của chùm sáng, dưới sự dẫn dắt của chùm sáng, bắt đầu phiêu hốt rơi xuống.

Nhưng mà, đang lúc mọi người cho rằng, lúc này đây tóm lại sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.

Đột nhiên.

Trong Luân Hồi Trường Hà cuồn cuộn không hiểu sao lại xuất hiện mấy đạo khí tức Chân Linh cường đại.

Bọn chúng phảng phất có thể cảm giác được, trong Luân Hồi Thiên Đạo pháp tắc vận chuyển, tựa hồ còn có một danh ngạch

tuyệt hảo đầu thai chuyển thế, đúng là tranh nhau chen lấn xông tới chùm tia sáng.

Nhưng mà, chỉ có một danh ngạch.

Tổng cộng bảy tám Chân Linh cường đại cứ như vậy ở bên ngoài chùm sáng bắt đầu cạnh tranh tốc độ, đè ép, thúc đẩy… Cuối cùng, một Chân Linh thoạt nhìn cường đại nhất dồn toàn bộ Chân Linh khác vào một bên, sau đó như thiểm điện vọt vào trong chùm sáng, sau đó theo chùm tia sáng lao nhanh xuống.

Tốc độ của nó rất nhanh, không ngờ cuối cùng vượt qua chân linh của Thiên Nguyên và Tinh Tam Thập Cửu, ép chúng nó suýt bay ra khỏi chùm sáng, sau đó dẫn đầu xông vào trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

Sau đó, hai người vì sự trì hoãn này mà chậm hơn một nhịp so với nó.

"Cái này…"

Các Thánh Tôn cảm nhận được biến cố này, đều bị khiếp sợ không nhẹ.

Cảnh tượng như vậy, chỉ sợ có sống cả đời cũng sẽ không gặp được lần thứ hai.

Bảy tám Chân Linh tham dự cướp đoạt kia, chỉ sợ không có một cái nào là đèn cạn dầu. Cuối cùng người thắng được kia, khí thế so với Chân Linh hai đại đạo chủ cấp còn mạnh hơn một bậc!

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Cũng may, mọi người đều biết loại chân linh này không biết đã được tẩy trắng trong Luân Hồi Trường Hà bao lâu rồi, cũng là chân linh đã bị tẩy trắng, nên không có vấn đề gì lớn, coi như là chuyển thế đầu thai giống như là bình thường.

Mà theo ba đạo Chân Linh tất cả đều chui vào Tẩy Tủy Trì, thiết bị Tinh Cổ hoàn thành sứ mạng, quang mang trên những thủy tinh hoàn mỹ kia cũng dần dần ảm đạm, cuối cùng trong thanh âm "Răng rắc" tất cả đều biến thành bột phấn.

Rất hiển nhiên, dụng cụ tinh cổ này chỉ có một lần.

Bất quá cũng đúng, có thể can thiệp Luân Hồi Pháp Tắc, cưỡng ép đối nghịch với luân hồi trường hà, nếu có thể sử dụng lặp lại, vậy còn đến mức nào nữa?

Mà cùng lúc đó, không có dụng cụ tinh cổ đối chọi gay gắt, Luân Hồi Trường Hà trên bầu trời cũng mất đi mục tiêu, giống như lúc đến đột ngột biến mất trong hư không, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Bất quá, chuyện của Luân Hồi Trường Hà đã kết thúc, trong Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì vẫn còn chưa kết thúc.

Vương An Nghiệp và Mang Thiên Ca cùng với ba vị Thánh Tôn thương lượng một chút, liền canh giữ ở bên ngoài Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì, chờ đám người Vương Bảo Thánh tự mình đi ra.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trọn vẹn mười ngày mười đêm sau, Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì rốt cục bình tĩnh lại.

Mấy người Vương Bảo Thánh cũng lục tục khôi phục lý trí. Sau khi lúng túng cùng luống cuống ban đầu, bốn người cũng không thể không tiếp nhận sự thật.

Sau khi thương lượng với nhau, Vương Bảo Thánh mặc quần áo vào, ra khỏi Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì.

“Thái gia gia…” Vương Bảo Thánh ánh mắt trốn tránh, có chút không dám nhìn Vương An Nghiệp, thần sắc trên khuôn mặt trắng bệch cũng cực kỳ phức tạp, “Ta sợ là đã gây họa rồi.”

“Ngươi…” Ánh mắt Vương An Nghiệp cũng phức tạp, thở dài một hơi hỏi: “Ba người?”

“Ân…” Vương Bảo Thánh cúi thấp đầu, bộ dạng bất an thống khổ.

Vương An Nghiệp há miệng lại ngậm lại, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Quả nhiên là thế sự vô thường, ai có thể nghĩ đến, tiểu tử Bảo Thánh khó cưới được lão bà nhất trong nhà, một hơi cưới ba người!

Đây là khai sáng dòng chính tiên hà của Vương thị.

Bất quá ba nữ tử này, không có một người nào là đơn giản, ngày sau chỉ sợ khó tránh khỏi sẽ sinh ra rất nhiều khó khăn a!

Cũng không biết đến tột cùng là nữ tử nào sẽ sinh ra trưởng tử đời sau của Vương thị.

…

Chương 46: Bây giờ ta là vợ chồng rồi?

…

Vương An Nghiệp liếc nhìn Tử Sương Kiếm Thánh đang xem náo nhiệt không chê chuyện, lúc này khoát tay áo nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, tất cả mọi người tản ra trước. Bảo Thánh, ngươi mang theo Ngọc Hà trước… Linh Trúc các nàng đi Ngọc Hà thánh điện nghỉ ngơi, điều chỉnh cảm xúc một chút."

"Vâng, thái gia gia."

Vương Bảo Thánh lúc này nếu muốn thành thật hơn thì thành thật hơn nhiều.

Sai lầm như thế, hắn hai đời làm người vẫn là lần đầu tiên phát sinh.

Kỳ lão hiểu ý lập tức ôm lấy bả vai Tử Sương Kiếm Thánh, cùng đi tới Tử Sương Kiếm Chu nói chuyện phiếm.

Mà Đại trưởng lão Dịch Điệp thì bị tạm thời lưu lại trong động thiên di tích Thiên Nguyên sụp đổ, cùng tộc nhân Vương thị đi theo cùng xử lý công việc Động Thiên.

Thâu Thiên Đạo Quan đã bị Vương An Nghiệp lấy đi, nhưng động thiên này dù sao cũng là thiết lập vì tông môn truyền lại, trong truyền thừa điện thật ra còn có không ít tiên khí khác, còn có tiên đỉnh, tiên hỏa dùng để luyện đan luyện khí, thậm chí còn có tiên kinh, cùng với những bảo vật khác đẳng cấp hơi thấp, lại phẩm chủng phong phú khác, chung quy đều có giá trị tương đối thấp.

Ngoài ra, bản thân Động Thiên đã có giá trị phi phàm.

Mặc dù bởi vì đại chiến lúc trước, tòa động thiên này đã đổ sụp không sai biệt lắm, ngay cả linh mạch cũng bị đứt gãy phần lớn, nhưng chỉ cần linh khí trong đó còn chưa tiêu tán, chỉ cần tốn thời gian chậm rãi chải vuốt, vẫn có thể chữa lại linh mạch.

Động Thiên dù sao cũng là nhân loại sáng lập ra, chữa trị mặc dù phiền toái, nhưng chỉ cần có cường giả Đại La cảnh chữa

trị xong cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đương nhiên, việc này nhất thời sẽ không làm xong, có thể nghĩ, tiếp theo sẽ bận rộn.

* * * * * *

Bận rộn suốt mấy ngày, thoáng cái đã trôi qua.

Trong Hư Không Độ Chu 【Ngọc Hà Thánh Điện】.

Vương An Nghiệp mang theo Vương Bảo Phúc, Vương Bảo Thánh, đang chuẩn bị đi bái phỏng Ngọc Hà trưởng công chúa.

Mặc dù Vương An Nghiệp không am hiểu đạo này, nhưng thân là Bảo Thánh Thái gia gia, hắn cũng không thể không ra mặt chùi đít cho chắt trai.

Nhìn Vương Bảo Thánh một bộ mặt ủ mày chau, thật giống như đã đi đến đường cùng của cuộc đời, trong lòng Vương An Nghiệp cũng không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhớ lại lúc trước mình phạm sai lầm khi còn nhỏ, đều là gia gia, thái gia gia gia giúp chùi đít.

Mà con trai của ông ta là Vương Ninh Nghiêu Vương Ninh Dịch, từ nhỏ đến lớn đều vô cùng nhu thuận, cũng không chọc phải chuyện gì, để ông ta vô cùng yên ổn. Nhóm tôn nhi mỗi người đều là nhân trung long phượng, không cần ông ta phải để tâm làm gì, nhất là Vương Phú Quý, thậm chí còn bảo vệ ngược lại gia gia!

Cho đến khi trong nhà xuất hiện Vương Bảo Thánh, mới thỉnh thoảng làm hắn đau đầu.

Bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc cũng đến lượt hắn chùi đít giúp đứa nhỏ.

Sở dĩ lựa chọn Ngọc Hà trưởng công chúa là người đầu tiên đột phá, tự nhiên là bởi vì trưởng công chúa tuổi tác tương đối lớn, tư duy càng thêm thành thục, làm việc càng thêm chu toàn, vả lại còn có ” Hảo tỷ muội” Hoan Thiên Ca hỗ trợ khuyên nhủ, có lẽ tương đối dễ nói chuyện hơn một chút.

Nào có thể đoán được.

Một đoàn người vừa mới đi tới cửa chỗ ở của Ngọc Hà trưởng công chúa, liền thấy một bóng người bị đánh ra, đụng cho kiến trúc chung quanh vỡ vụn thành từng mảnh, năng lượng hộ thuẫn kích động không thôi.

Vương An Nghiệp tập trung nhìn vào, mới phát hiện người bị đánh ra rõ ràng là Mục Vân Tiên Hoàng《 Thiên Ca 》.

Lúc này toàn thân nàng ta tả tơi, khí tức bất ổn, ngay cả mắt phải cũng bị đánh sưng lên, nhìn qua rất chật vật.

Nhìn thấy một màn này, Vương An Nghiệp hít một hơi khí lạnh, đang định nói gì đó, lại nghe trong chỗ ở truyền ra thanh âm phẫn nộ của trưởng công chúa Ngọc Hà: "Tử Thiên Ca, ngươi lăn cho bổn công chúa bao xa thì lăn xa bấy nhiêu, cái gì gọi là " mộc đã thành thuyền"? Cái gì gọi là "mượn sinh nấu thành cơm"? Ngươi còn dám ở bên tai ta cằn nhằn mãi, xem ta đánh chết ngươi!"

Thiên Ca vừa định khuyên thêm hai câu, thấy bọn Vương An Nghiệp đã đến, lúc này lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ: "An Nghiệp công tử à, Hình Vanh cũng thấy rồi, lão tổ ngoại của Bảo Thánh ta đã tận lực. Cứ tiếp tục như vậy, ta và Ngọc Hà ngay cả tỷ muội cũng không làm được."

"Vất vả cho bệ hạ rồi!" Vương An Nghiệp trong lòng áy náy, vội vàng tiến lên hành lễ gửi lời cảm tạ, sau đó nhịn không được chần chừ nói: "Vậy, chúng ta có vào bái phỏng trưởng công chúa điện hạ không?"

"Đừng đi vào, Ngọc Hà nàng hiện tại đang tức giận, cũng không tiếp nhận được tất cả những thứ này." 《 Thiên Ca hướng Vương An Nghiệp chớp chớp mắt, sau đó thở dài nói, "Sợ rằng Ngọc Hà thật sự chướng mắt Bảo Thánh chúng ta, lần này hơn phân nửa là hữu duyên vô phận. Như vậy đi, ta thấy đứa nhỏ Linh Trúc kia đối với Bảo Thánh tình thâm nghĩa trọng, từ từ nói ra, khẳng định sẽ tha thứ Bảo Thánh, về sau hai người ở chung một chỗ hảo hảo sống qua ngày là được."

"Toàn bộ dựa vào bệ hạ an bài." Vương An Nghiệp từ gián như lưu, lập tức chuẩn bị mang theo bọn nhỏ cùng nhau rút lui.

Nhưng mà hắn vừa mới đi ra hai bước.

Giọng nói của Ngọc Hà trưởng công chúa bỗng nhiên từ trong đó truyền ra: “Chính là An Nghiệp công tử đến sao?”

So sánh với lúc nói chuyện với Thiên Ca lửa giận trùng thiên, giờ phút này thanh âm của nàng quả thực ôn nhu như có thể bóp ra nước.

Trong lúc nói chuyện, cánh cửa cũng được mở ra từ bên trong.

Ngọc Hà trưởng công chúa đúng là tự mình ra đón, thái độ đối với Vương An Nghiệp cũng thập phần khách khí: “Không biết An Nghiệp công tử đến đây, Ngọc Hà không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Giờ phút này nàng một bộ dáng hiền lương thục đức, so với thái độ thô bạo đối với Thiên Ca lúc trước, vẫn như là cách biệt một trời một vực.

“An Nghiệp đã gặp Trường Công chúa điện hạ.” Vương An Nghiệp vội vàng xoay người hành lễ với nàng ta, thái độ cũng vô cùng khách khí.

“Bái kiến An Nghiệp công tử.” Ngọc Hà trưởng công chúa đáp lễ, lập tức thái độ khách khí mời hắn vào cửa: “Đây không phải chỗ nói chuyện, kính xin công tử vào, Ngọc Hà cũng có thể chiêu đãi một phen.”

Sau khi hàn huyên một phen khách sáo, đám người Vương An Nghiệp đi theo Ngọc Hà trưởng công chúa vào trong.

Chử Thiên Ca thấy thế, cũng muốn ngoan ngoãn đi theo vào, lại bị Ngọc Hà trưởng công chúa trừng mắt đi ra, sau đó không lưu tình chút nào giam ở ngoài cửa.

“Thiên Ca…”

Không mang theo tiêu chuẩn kép như vậy.

Không nói đến bên này《 Thiên Ca bị tức giận không nhẹ, bên kia, được mời vào Vương An Nghiệp, trong lòng mấy người Vương Bảo Thánh cũng thấp thỏm bất an.

Sau khi các thị nữ dâng trà bánh điểm tâm, lần lượt rời đi, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Trong bầu không khí lúng túng, Vương An Nghiệp kiên trì đứng dậy chắp tay: “Trưởng công chúa điện hạ, hôm nay An

Nghiệp dẫn theo tiểu súc sinh trong nhà gây chuyện đến đây xin lỗi.”

Nói xong, sắc mặt hắn nghiêm túc: “Vương Bảo Phúc, ngươi có biết mình đã làm ra chuyện khốn nạn gì không?”

Bị điểm danh, tiểu mập mạp Vương Bảo Phúc toàn thân khẽ run rẩy.

Hắn mở to hai mắt nhìn, trên khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn kinh khủng không hiểu: “Ta ta ta… Ta chuyện gì cũng không làm.”

“Còn dám nói ngươi không làm gì nữa sao? Vương An Nghiệp cả giận nói: “Nếu không phải ngươi dùng khí vận lung tung quấy nhiễu Luân Hồi Thiên Đạo vận chuyển, sao lại xảy ra sự kiện ác tính như vậy?”

Vương Bảo Phúc bị mắng đến sắp khóc, vẻ mặt ủy khuất có bao nhiêu ủy khuất: “Đệ, đệ không phải là lo lắng cho Bảo Thánh đệ đệ, nghĩ đến cho hắn thêm chút khí vận, vượt qua cửa ải khó khăn sao?”

Hơn nữa, hắn nào có bản lĩnh quấy nhiễu Luân Hồi Thiên Đạo vận chuyển?

Hắn liều chết cũng chỉ có thể cho Bảo Thánh đệ đệ thêm chút vận khí, để cho chuyện vốn đi về một hướng không tốt, đi theo một phương hướng tốt mà thôi.

Huống chi, đệ đệ Bảo Thánh một mực không cưới được vợ, lão tổ gia gia sớm nóng nảy rồi, hiện tại lập tức có ba đối tượng kết hôn, đây không phải là chuyện rất tốt sao?

“Ngươi còn dám tranh luận?” Vương An Nghiệp túm Vương Bảo Phúc lên, ấn hắn ta lên đùi, “Bốp bốp bốp” một trận, vừa đánh vừa mắng, “Nếu không phải là ngươi làm ẩu, sao sự tình lại phát triển như thế?”

Vương Bảo Phúc đáng thương nhất thời bị đánh đến nước mắt lưng tròng, kêu thảm không ngừng, quả thật là thê thảm biết bao nhiêu.

“An Nghiệp công tử… tạm thời đừng đánh nữa.” Ngọc Hà trưởng công chúa thấy tiểu mập mạp kia bị đánh quả thực thê thảm, không nhịn được thấp giọng khuyên bảo: “Kỳ thực cái

này cũng không thể trách Bảo Phúc, hắn cũng là tâm hệ an ủi của Bảo Thánh, mới liều mạng cày khí vận."

"Công chúa điện hạ quả nhiên khoan dung độ lượng."

Vương An Nghiệp nghe lời, lập tức thả Vương Bảo Phúc đáng thương xuống, sau đó vẻ mặt nghiêm túc cam đoan nói: Điện hạ ngài yên tâm, chuyện này Vương thị chúng ta nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích thỏa đáng. Vương Bảo Thánh!"

"Thái gia gia." Vương Bảo Thánh run rẩy bước ra khỏi hàng.

"Tên nghiệt súc nhà ngươi, nhìn xem chuyện tốt mà ngươi đã làm đi." Vương An Nghiệp nắm lấy hắn, lại giận dữ đánh Thiên Địa một trận, vừa đánh vừa mắng: "Ngươi thân là tiểu thiếu tộc trưởng đích mạch của Vương thị, vốn nên là gia tộc chỉ huy, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại khó mà khống chế được bản thân, phạm phải sai lầm lớn. Ngươi có biết sai không?"

"Hài nhi, biết sai."

Vương Bảo Thánh bị đánh đến cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch, lại cứ thế cắn răng không kêu thảm một tiếng, hiển nhiên là so với Vương Bảo Phúc cứng rắn hơn nhiều.

Bất quá nhìn sắc mặt hắn liền biết, trận đánh này hiển nhiên không nhẹ.

Như thế, ngược lại làm oán khí trong lòng Ngọc Hà trưởng công chúa tiêu tán rất nhiều.

Nàng cũng khuyên bảo: "An Nghiệp công tử, kỳ thật việc này cũng không thể toàn quái bảo thánh. Ai cũng không muốn phát sinh chuyện như thế, muốn nói, chỉ trách Huyền Tẫn kia… Ài ~"

Kỳ thật, nếu là nghĩ kỹ lại, việc này cũng đích xác trách không được Vương Bảo Thánh trên đầu, chỉ là dưới tác dụng của Huyền Tẫn Thánh Châu, tất cả mọi người đều mất đi lý trí.

"Đa tạ công chúa thương cảm, nhưng, đây chung quy là tiểu tử Bảo Thánh sai." Lúc này Vương An Nghiệp mới buông Vương Bảo Thánh bị đánh cực thảm xuống, thái độ kiên quyết dị thường nói: "Công chúa ngài yên tâm, việc này Vương thị chúng ta sẽ phụ trách đến cùng."

Vương An Nghiệp cũng không có chiêu số khác, hắn chỉ nhớ khi còn bé, lão tổ gia gia chính là xử lý như vậy, trước tiên đánh một trận, đánh cho đối phương nhìn không được mới thôi, sau đó lại xin lỗi tỏ vẻ chịu trách nhiệm, thái độ nhất định phải thành khẩn.

Không thể không thừa nhận, một loạt thao tác này của Vương An Nghiệp tuy rằng đơn giản thô bạo, nhưng đích xác khiến oán khí và bất an trong lòng Ngọc Hà trưởng công chúa tiêu tán rất nhiều.

"An Nghiệp công tử, chuyện này quả thật có chút phức tạp." Ngọc Hà trưởng công chúa khẽ thở dài: "Ngươi cũng chớ trách phạt Bảo Thánh nữa, trước tiên cho phép ta bình tĩnh lại đã."

"Đó là đương nhiên." Vương An Nghiệp vội vàng đứng dậy cáo từ: "Nếu đã như vậy, chúng ta xin cáo từ trước."

Dừng một chút, hắn bổ sung thêm: "Đúng rồi, Dịch Điệp đại trưởng lão đang trao đổi với truyền thừa khí linh khôi phục tự do, thì ra trong tòa động thiên biệt viện này ẩn giấu một đơn hướng na di trận ở cự ly nhỏ, phương hướng truyền tống vừa vặn là phụ cận Ngọc Hà thánh triều. Nếu công chúa muốn trở về thì có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Hiển nhiên, Na Di trận này là hậu chiêu của Tinh Tam Thập Cửu và lão giả Thiên Nguyên lưu lại.

Chỉ bất quá, lúc trước tòa Thiên Nguyên di tích động thiên địa này thiết lập, phạm vi thế lực của Ngọc Hà thánh triều hơn phân nửa vẫn là khu vực Man Hoang bây giờ đã là một thánh triều phồn vinh. Điểm này đại khái ngay cả Tinh Tam Thập Cửu cùng Thiên Nguyên lão giả cũng không ngờ tới.

Mặt khác, bọn họ cũng đã xác định thân phận của lão giả Thiên Nguyên.

Lão giả kia chính là vị Thiên Nguyên Đạo Chủ chết vì thủy tinh sáng thế của Thiên Nguyên Đạo Tông. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau khi lão chết Chân Linh không tiến vào Luân Hồi Trường Hà, mà rơi vào trong tay Tinh Cổ Tộc, hơn nữa còn trốn thoát sau khi Tinh Cổ Tộc bị diệt, chạy trốn cùng Tinh Tinh tam thập cửu.

Đôi mi thanh tú của Ngọc Hà trưởng công chúa cau lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đa tạ An Nghiệp công tử nhắc nhở, ta muốn nghỉ ngơi trước, sau đó quyết định.”

Trở lại Ngọc Hà thánh triều, có nghĩa là việc này cần phải có một kết luận, nàng cũng phải quyết định trước đó.

Nàng lúc này quyết định tạm lưu lại, hiển nhiên là còn đang do dự không quyết.

“Nếu như vậy, An Nghiệp sẽ không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi.” Vương An Nghiệp nói, rồi mang theo Vương Bảo Phúc và Vương Bảo Thánh bị đánh thảm cùng rời đi.

Vừa rồi Vương An Nghiệp ra tay không nhẹ, đôi nan huynh nan đệ này đều bị thương, phải trị liệu thương thế một chút mới có thể tiến hành vòng tiếp theo.

Nghỉ ngơi hai ngày, thương thế của hai huynh đệ Bảo Phúc Thánh tốt lên.

Sau đó Vương An Nghiệp lại dẫn bọn họ đi gặp Doanh Linh Trúc. Vẫn là cùng một lối đi và cách điều chế giống nhau, hai huynh đệ lại bị đánh một trận, cuối cùng Vương An Nghiệp đề cập đến chuyện truyền tống trận.

Trong khoảng thời gian này Doanh Linh Trúc cũng tâm loạn như ma, mặc dù sau khi gặp qua đám người Vương An Nghiệp oán khí ít đi rất nhiều, nhưng vẫn do dự không quyết, cũng tỏ vẻ phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn sau đó quay về thánh triều.

Sau đó là lần thứ ba.

Sau khi vết thương lành, Vương An Nghiệp lại lần nữa mang theo hai huynh đệ đi tới chỗ ở của thiếu nữ Tinh Cổ tộc 【Tinh Phỉ Phỉ】.

Không giống hai người trước, Tinh Phỉ Phỉ vẫn luôn niêm phong quan tài bị trộm Thiên Đạo đến nay, là nhân vật thời đại của Tiên Minh, thân phận cực kỳ đặc thù, mà bên cạnh nàng đừng nói là người quen biết, tộc nhân cũng không biết đi đâu, Ngọc Hà trưởng công chúa phái hai thị nữ tri kỷ một mực chăm sóc nàng.

Kết quả, khi Vương An Nghiệp lập lại chiêu cũ, Tinh Phỉ lại mở một đôi mắt trong trẻo mờ mịt nhìn hắn, dường như còn không hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Đợi Vương An Nghiệp đánh xong, nàng mới trong thoáng chốc hiểu ra, lại hơi nhíu mày, có chút không hiểu được: "Tiền căn hậu quả của toàn bộ chuyện này Ngọc Hà tỷ tỷ đều đã nói cho ta biết. Nhưng đầu sỏ gây nên chuyện này là Tinh Tam Thập Cửu, cho dù muốn hỏi trách cũng là trách nhiệm của Tinh Tam Thập Cửu. Hai người bọn họ cũng không có phạm sai lầm, tại sao phải đánh bọn họ chứ?"

Thanh âm của nàng êm tai như chuông bạc, một tiếng nhân loại cũng thập phần lưu loát, nghe nàng nói chuyện, căn bản nghe không ra nàng học ngôn ngữ nhân loại kỳ thật chỉ ngắn ngủi vài ngày.

"Cái này…" Vương An Nghiệp lập tức kẹt lại, chần chờ một cái chớp mắt mới tiếp tục nói: "Bảo Thánh tuy rằng không phải cố ý, nhưng chung quy là tổn thương cô nương, đánh hắn là trút giận cho cô nương."

" logic rất kỳ quái." Tinh Phỉ nhíu lông mày, vẫn nghĩ mãi không rõ: "Vương Bảo Thánh cũng không thương tổn ta, tại sao ta phải tức giận?"

"Cái này…" Vương An Nghiệp quả thực không hiểu nhiều về Tinh Cổ tộc, đành phải nhỏ giọng hỏi: "Vậy Phỉ Phỉ cô nương, về việc này, cô có ý kiến gì và nhu cầu không?"

"Đem Tinh Tam Thập Cửu đưa đến hội nghị cao nhất tiếp nhận phán quyết." Tinh Phỉ Phỉ nghiêm túc suy nghĩ một phen, "Nàng làm trái pháp luật của Tinh Cổ tộc, như là bắt cóc phi pháp, thực nghiệm phi pháp, phải nghiêm túc xử lý."

"Cái này…" Vương An Nghiệp thần sắc rối rắm: "Ta là hỏi, chuyện của ngươi và Bảo Thánh có ý kiến gì không?"

"Mặc dù là bởi vì kế hoạch của Tinh Tam Thập Cửu, nhưng ta cùng phu quân, đúng vậy, trong ngôn ngữ của Tiên Tộc chính là phu quân, chúng ta đã cử hành nghi thức thần thánh." Tinh Phỉ chăm chú nhìn Vương Bảo Thánh, chậm rãi nói.

Đề cập đến danh từ đặc biệt, số lần nàng nói chuyện trắc trở rõ ràng hơn nhiều, nhưng nội dung biểu đạt vẫn rất rõ ràng: "Dựa

theo truyền thống Tinh Cổ tộc, chúng ta sau này chính là thề không thay đổi… A, từ trong ngôn ngữ tiên tộc là… phu thê, đúng, chúng ta đã là phu thê. Chúng ta nên tôn trọng lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, hơn nữa có trách nhiệm cùng nghĩa vụ cùng nhau nuôi nấng đời kế tiếp.”

Sợ?

Lần này đến phiên Vương Bảo Thánh giật nảy mình.

Phong cách Tinh Cổ tộc đều phong cách như vậy sao? Bây giờ đã thành phu thê rồi? Ngay cả nghi thức thành thân cũng không cần sao?

Nhưng kết quả này khiến Vương An Nghiệp thở phào nhẹ nhõm.

Trong ba cô nương, cuối cùng đã có một người.

Bảo Thánh cuối cùng cũng có vợ rồi.

Không biết tại sao, trong lòng Vương An Nghiệp dường như rơi xuống một tảng đá lớn, ánh mắt nhìn về phía Tinh Phỉ cũng thay đổi, dường như thật sự coi nàng là con dâu của chắt trai.

Điều duy nhất khiến Tiểu Tiểu tiếc nuối chính là chắt nhi tử này là dị tộc nhân.

Nhưng Dị tộc thì dị tộc, đây cũng là một loại duyên phận.

“Khụ khụ ~ Bảo Thánh a, ngươi cùng Phỉ Phỉ nói chuyện phiếm đi.” Vương An Nghiệp một tay túm lấy Vương Bảo Phúc còn đang ôm mông xem náo nhiệt, lui lại nói: “Thái gia gia ngươi còn có chút sự tình, rút lui trước đi.”

Gì?

Vương Bảo Thánh bị đánh trở tay không kịp, vẻ mặt nhất thời ngạc nhiên.

Thái gia gia đã bán đứng hắn rồi sao?

Ông ta vô thức muốn mở miệng giữ lại, nhưng động tác của Vương An Nghiệp rất nhanh, chớp mắt một cái đã đến ngoài cửa, sau đó hoàn toàn dứt khoát đóng cửa lại.

Vương Bảo Thánh cứ như vậy bị bỏ lại một mình trong phòng, cùng Tinh Phỉ Phỉ trừng mắt nhỏ.

Loại chuyện yêu đương này, hắn trước sau hai đời cũng chưa từng trải qua, căn bản liền không hiểu a~

Thật sự không có biện pháp, cuối cùng hắn kiên trì móc ra một xấp bài thi: “Tinh Tinh, ngươi thử một lần…”

Tinh Phỉ có chút tò mò nhận lấy, bắt đầu quét đề.

Bởi vì ngôn ngữ nhân loại vừa mới học không bao lâu, rất nhiều từ ngữ phức tạp còn chưa hiểu rõ, bộ đề này của nàng cọ đến gập ghềnh, thỉnh thoảng còn cần Vương Bảo Thánh giúp phiên dịch giải thích một chút, nhưng tốc độ tổng thể vẫn rất nhanh.

Kết quả cuối cùng số vừa lộ ra, tròng mắt Vương Bảo Thánh thiếu chút nữa trừng lên: “Cái này…”

Ngoại trừ một ít tam quan đề cùng logic đề, đáp án của nàng cùng nhân tộc có chút sai lệch ra, điểm trí lực quả thực là bạo lộ, hơn nữa tuyệt đối là trên Vương Bảo Thánh hắn.

Thậm chí, mấy người có trí lực cao nhất trong gia tộc, chỉ sợ cũng kém hơn Tinh Phỉ một bậc.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Vương Bảo Thánh nhìn Tinh Phỉ Phỉ đều có chút cuồng nhiệt.

Tức phụ ngoại tộc chính là con dâu ngoại tộc, trí lực của hài tử tương lai… hắn cảm thấy vui vẻ.

Thời gian trôi qua.

Hơn nửa tháng sau.

Doanh Linh Trúc nổi lên hờn dỗi trong chỗ ở của mình.

Nàng nghe nói Vương Bảo Thánh cùng Tinh Phỉ Phỉ gần đây đánh nhau kịch liệt, Vương Bảo Thánh không có việc gì liền chạy về phía nàng, một bộ dáng giống như thập phần hợp ý.

Đương nhiên, Vương Bảo Thánh cùng Tinh Phỉ cũng thỉnh thoảng sẽ có một ít vấn đề tính suy nghĩ sinh ra xung đột mâu thuẫn, lẫn nhau không xuống còn có thể cãi nhau, thậm chí cuối cùng còn bạo phát một chút xung đột vũ lực.

Kết quả chính là Vương Bảo Thánh bị đè xuống đất mà ma sát.

Đừng nhìn lực lượng nhục thân Tinh Phỉ Phỉ rất kém cỏi, vẻn vẹn không khác gì Nhân tộc Lăng Hư cảnh, nhưng lực lượng thần niệm của nàng lại cực kỳ khủng bố, thậm chí mơ hồ còn hơn Huyễn Ngọc Hà Đại La cảnh nửa trù.

Nhưng đây không phải là chuyện mà Doanh Linh Trúc lo lắng nhất, nàng lo lắng nhất chính là một chuyện khác.

Mà chuyện này rốt cuộc cũng đã xảy ra.

Gần đây nàng mỗi ngày đều ở nội thị kiểm tra thân thể của mình, cho đến hôm nay, nàng rốt cục phát hiện khác thường trong cơ thể mình.

Phiền phức lớn rồi!

Hiệu quả của Huyền Tẫn Thánh Châu kia không khỏi quá thái quá, thế mà thật sự để nàng ta…

Đang lúc nàng tâm loạn như ma, cửa phòng của nàng bỗng nhiên bị người gõ vang. Nàng mở cửa ra nhìn, mới phát hiện lại là Ngọc Hà trưởng công chúa đến đây bái phỏng.

Nàng lập tức đón trưởng công chúa vào.

Chỉ là sau khi hai người ngồi xuống, đều phát hiện biểu lộ của đối phương vô cùng phức tạp.

“Linh Trúc, ngươi cũng phát hiện?” Ngọc Hà trưởng công chúa ánh mắt xẹt qua một tia mờ mịt, phức tạp và thăm dò: “Ta muốn hỏi ý kiến của ngươi một chút.”

Doanh Linh Trúc kiên trì nói: “Mặc kệ kết quả như thế nào, hài tử là vô tội. Huống chi ta nghe nói, Luân Hồi Trường Hà đã tẩy trắng chân linh của bọn họ, không khác gì chuyển thế đầu thai.”

“Suy nghĩ của ta cũng giống như ngươi.” Ngọc Hà trưởng công chúa thở dài một tiếng, “Nhưng điều kiện tại nơi hoang vắng này quá mức đơn sơ. Vì kế hoạch hôm nay, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về Ngọc Hà thánh triều đi, hoàng thất khố phòng chúng ta có rất nhiều thiên tài địa bảo trợ giúp dưỡng thai, còn có một gốc an thần tiên thực, đối với hài tử phát triển có trợ giúp rất lớn.”

Bảo vật có thể trợ giúp dưỡng thai, Doanh Thị của Cổ Thánh tộc đương nhiên cũng không thiếu, thậm chí có thể còn tốt hơn

cả Ngọc Hà Chử thị. Nhưng hiện giờ các nàng đang ở biệt viện Thiên Nguyên xa xôi, chỉ kịp thông qua truyền tống trận quay về Ngọc Hà thánh triều, muốn về Doanh thị đã không còn kịp nữa.

"Gọi Tinh Phỉ Phỉ lên đi." Doanh Linh Trúc nói: "Lại nói tiếp, nàng cũng là người bị hại vô tội."

"Thôi được, ta từng tiếp xúc với Tinh Phỉ, phát hiện nàng đơn thuần đáng sợ, hơn nữa nàng còn nhỏ tuổi, trước khi được phong vào Thâu Thiên Đạo Quan thì vẫn luôn học tập trong học viện Tinh Cổ tộc, không tham dự vào chiến tranh với Tiên Minh." Ngọc Hà trưởng công chúa suy nghĩ một lát, liền đáp ứng.

Mặc dù Tinh Cổ Tộc cùng Nhân Tộc đã từng tồn tại huyết hải thâm cừu, nhưng đó dù sao cũng là chuyện của trăm vạn năm trước, hơn nữa hôm nay Tinh Cổ Tộc sớm đã sụp đổ, cũng không biết còn có tộc nhân Tinh Cổ Tộc còn sống hay không, cừu hận này sớm đã không còn có ý nghĩa ngược dòng.

Ngọc Hà trưởng công chúa và Doanh Linh Trúc bên này đã có quyết định, chuyện kế tiếp liền đơn giản.

Vương An Nghiệp giao công việc tiếp theo cho đám người đại trưởng lão Dịch Điệp xử lý, bảo hắn vừa dọn dẹp động thiên, vừa nhìn Ngọc Hà thánh thuyền và Tử Sương Kiếm Chu chậm rãi kéo di tích động về. Mà hắn thì mang theo ba vị nữ tử Vương Bảo Thánh, Bảo Phúc, cùng với Ngọc Hà dẫn đầu một bước, thông qua truyền tống trận trở về Ngọc Hà thánh triều.

Đến phạm vi thế lực thánh triều, hết thảy đều đơn giản.

Ngọc Hà trưởng công chúa liên lạc với Ngọc Hà Chử thị một chút, Ngọc Hà Chử thị rất nhanh đã phái thuyền hư không nhanh nhất tới đón bọn họ. Mọi người rất nhanh trở về Thánh đô, khiêm tốn vào ở trong phủ trưởng công chúa.

Dưới sự sắp xếp của trưởng công chúa, ba cô gái bắt đầu ru rú trong nhà, thành thành thật thật dưỡng thai.

Nhưng loại chuyện này giấu diếm được người ngoài, lại không thể gạt được Ngọc Hà thánh hoàng.

Còn chưa tới nửa tháng, Ngọc Hà thánh hoàng nhận được tin tức đã giết tới phủ trưởng công chúa.

Là Thánh Tôn Đại La cảnh, tuổi tác Ngọc Hà Thánh Hoàng đã không còn nhỏ, nhưng cũng không tính là rất già, một thân tu vi càng đạt tới Đại La cảnh trung kỳ, cho dù ở trong phạm vi Đông Hà thần triều cũng được xem là một cường giả.

Giờ phút này hắn ta đang nén giận mà đến, một thân hoàng bào dệt kim bay phần phật sinh gió, quả nhiên là uy phong hiển hách, khí thế lẫm liệt, khí độ hoàng giả bộc lộ không thể nghi ngờ.

Sau khi sắc mặt xanh mét hỏi rõ ràng tiền căn hậu quả của Ngọc Hà, hắn vừa giận vừa sợ, lập tức phái người tìm Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh tới.

Trong phủ trưởng công chúa.

Ngọc Hà thánh hoàng ngồi ở chủ vị, ánh mắt uy nghiêm mà bá đạo nhìn chằm chằm Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh.

"Tiền căn hậu quả sự tình, bản thánh hoàng đã hiểu rõ." Sắc mặt của Ngọc Hà thánh hoàng xanh mét mà nghiêm túc: "Theo lý thuyết, việc này đích xác không thể trách Thần Vũ Vương thị các ngươi. Nhưng mà, chuyện này chung quy vẫn phải giải quyết."

"Thánh Hoàng bệ hạ cứ yên tâm." Vương An Nghiệp ra mặt chắp tay, không kiêu ngạo không kiêu ngạo nói: "Việc này ta đã đưa tin cho Thái gia gia ta, lão nhân gia nhất định sẽ chuẩn bị sính lễ, tự mình đến Ngọc Hà thánh triều cầu hôn."

"Sính lễ?" Thánh Hoàng Ngọc Hà cười lạnh không ngừng: "Ngọc Hà Kính thị ta đường đường là Thánh tộc mạnh mẽ, Ngọc Hà lại là Thánh Tôn thứ ba của Kính thị chúng ta! Vương thị các ngươi có tài đức gì mà dám cưới một vị Thánh Tôn về nhà?"

"Vậy, ý của bệ hạ là?" Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày.

"Tất nhiên là để Bảo Thánh tiểu tử ở rể Ngọc Hà Chử thị của ta." Ngọc Hà thánh hoàng liếc mắt nhìn Vương Bảo Thánh, lạnh nhạt nói: "Bảo Thánh đứa nhỏ này tư chất không tồi, cũng xứng với Ngọc Hà nhà ta. Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ hảo hảo đối đãi hắn."

Trong mắt Thánh Hoàng Ngọc Hà, Vương Bảo Thánh đâu chỉ có tư chất không tệ? Đó quả thực chính là nghịch thiên! Huống

chi người ta còn tự mang thánh đồ, nếu ở rể Ngọc Hà Côn Thị, tuyệt đối có thể làm cho Ngọc Hà Phù Thị như hổ thêm cánh, cường thịnh mấy trù!

"Bệ hạ, cái này sợ rằng không được." Vương An Nghiệp lập tức cự tuyệt: "Bảo Thánh nhà chúng ta chính là đích trưởng của Vương thị, gánh vác truyền thừa đích trưởng mạch gia tộc, há có thể ở rể? Bệ hạ ngài yên tâm, phương diện sính lễ, chúng ta bao ngài hài lòng. Hơn nữa thánh đồ của Ngọc Hà, cuối cùng cũng sẽ truyền thừa cho Ngọc Hà Kính thị! Vương thị chúng ta sẽ không tham lam cái này…"

"Bao ta hài lòng?" Ngọc Hà Thánh Hoàng cười nhạo: "Khẩu khí của An Nghiệp công tử không nhỏ. Ngươi có biết bồi dưỡng ra một Thánh Tôn, Ngọc Hà Phù thị chúng ta hao phí bao nhiêu tài nguyên không? Quên đi, đàm phán chuyện này cũng không có ý nghĩa. Tóm lại, Bảo Thánh tiểu tử phải ở rể Ngọc Hà Phù thị, những thứ khác đều không thể nói!"

Nhưng hắn vừa nói xong.

Một thanh âm lạnh lùng mà uy nghiêm khác lại vang lên bên tai hắn: "Lưu Vạn Lý, khẩu khí ngươi thật lớn! Cho dù Vương Bảo Thánh muốn ở rể, cũng phải đến Thái Sơ Đạo Cung chúng ta."

Trong giọng nói này tràn đầy đạo uẩn, tựa như thiên uy kinh hoàng, uy thế hiển hách, ép cho người ta không thở nổi.

Sắc mặt Thánh Hoàng Ngọc Hà chợt biến đổi: "Thái Sơ Đạo Chủ?"

Làm sao có thể, Thái Sơ Đạo Chủ làm sao có thể nhanh chóng giá lâm Ngọc Hà thánh triều như thế?! Chẳng lẽ chỉ là hình chiếu giáng xuống?

Không đúng không đúng, chỉ là hình chiếu tuyệt đối không áp chế được tu vi của hắn đã đạt tới Thánh Tôn trung kỳ!

Chỉ sợ đây là bản tôn giáng lâm!!

…

Chương 47: Đạo chủ giá lâm thế giới Thần Võ

…

Quả nhiên là vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Thái Sơ Đạo Chủ đã giá lâm đến phủ trưởng công chúa, xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn ta mặc một bộ áo bào trắng mộc mạc, tay áo hành động tung bay, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, uy thế cuồn cuộn như hư không mênh mông khiến người khác phải khâm phục.

Bất quá, ngày thường ít người phát hỏa đối với tiểu bối, giờ phút này lại là sắc mặt xanh mét, vẻ mặt không lo, hiển nhiên là thật sự bị chọc giận.

“Bái kiến Đạo chủ.”

Thấy thế, Ngọc Hà thánh hoàng vừa rồi còn rất có khí độ hoàng giả vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh cũng cả kinh, vội vàng tiến lên hành lễ.

“Hừ!”

Thái Sơ Đạo Chủ khoát tay áo, nhưng vẫn giữ khuôn mặt, thái độ không thể nói là hòa ái.

Lúc trước hắn dùng thân phận hình chiếu, ở Thiên Thụy Thánh Triều bốn mươi năm, cho đến khi năng lượng hình chiếu hao hết, ý thức mới trở về bản tôn.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn ngồi không yên, liền dùng tốc độ nhanh nhất xử lý chuyện vặt trong đạo cung một phen, sau đó ngồi 【 Thái Sơ Đạo Chu 】 xuất phát lần nữa, trực tiếp đi tới Thiên Thụy thánh triều.

Với tư cách tọa giá chuyên dụng của đạo chủ, tốc độ của Thái Sơ Đạo Chu nhanh hơn nhiều so với Không Chu bình thường.

Nhưng dù tốc độ của Thái Sơ Đạo Chu có nhanh hơn nữa, khi đi trong Đông Hà Thần Châu khổng lồ, cũng phải trải qua quá

trình di chuyển trận đường dài.

Đương nhiên, với tư cách là người đứng đầu Đạo Cung, Thái Sơ Đạo Chủ được ưu tiên cao nhất trong Đông Hà thần triều, bất luận hắn có đại trận dịch chuyển hư không nào cũng không cần chờ đợi, không cần xếp hàng, có thể trực tiếp đi qua, cũng giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Mà Ngọc Hà thánh triều nơi này, có một không gian Na Di trận phi thường trọng yếu, bởi vậy đến đây trung chuyển thoáng một phát. Nhưng không ngờ, chân trước hắn vừa tới, chân sau lại nhận được tin tức rung động như thế.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Ngọc Hà thánh hoàng một cái chớp mắt, lập tức rơi xuống trên người Vương Bảo Thánh, trừng mắt nhìn hắn tức giận nói: “Tiểu tử Vương Bảo Thánh, lúc trước khi bản đạo chủ chiếu ảnh thấy ngươi, liền cảm thấy tiểu tử ngươi lấm la lấm lét, lại chưa từng nghĩ ngươi có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế.”

Vương Bảo Thánh vẻ mặt kinh ngạc.

Ta nào có bộ dạng lấm la lấm lét?

Vương An Nghiệp ngược lại kịp phản ứng, vội vàng tiến lên nói: “Đạo chủ, tiền căn hậu quả việc này, còn để cho An Nghiệp cẩn thận bẩm báo.”

“Không cần bẩm báo.” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận nói, “Linh Trúc truyền tin cho ta, đã giải thích tỉ mỉ với ta, thật sự là tức chết bổn đạo chủ rồi.”

Hắn có thể không tức giận sao?

Vừa không cẩn thận, đồ đệ bảo bối nhà mình cũng đã bị heo ủi, ngay cả hài tử cũng mang thai. Đây quả thực không khác gì ném vào trong đầu hắn một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu, thiếu chút nữa khiến hắn phát mộng.

Chờ phản ứng lại, hắn tự nhiên là tức giận đến đầu bốc khói, không nói hai lời trực tiếp giết tới.

Đối diện với ánh mắt bất thiện của Thái Sơ Đạo Chủ, Vương An Nghiệp và Vương Bảo Thánh rụt rụt cổ, lập tức yếu ớt cúi đầu, thành thành thật thật nghe Thái Sơ Đạo Chủ răn dạy.

Thấy bộ dáng này của hai người, Thái Sơ Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng.

Dựa theo ý tứ nguyên bản của hắn, tự nhiên là muốn hảo hảo giáo huấn Vương Bảo Thánh một phen. Bất quá, nhớ tới Ngọc Hà Thánh Hoàng vạn dặm vừa rồi nói ẩu nói tả, hắn cũng không có tâm tư răn dạy Vương Bảo Thánh.

"Tranh Vạn Lý, Linh Trúc nhà chúng ta cũng mang thai hài tử." Thái Sơ Đạo Chủ lạnh giọng nói, "Dựa vào cái gì Vương Bảo Thánh muốn ở rể Xi thị các ngươi? Theo ta thấy, hắn tự nhiên là muốn trở thành con rể Thái Sơ Đạo Cung chúng ta, tương lai hiệp trợ Linh Trúc quản lý đạo cung."

Việc này tuy rằng không hợp thói thường, nhưng đã ván đã đóng thuyền, mà Vương Bảo Thánh lại là kỳ tài ngút trời cực kỳ khó có được, miễn cưỡng coi như là xứng đôi với linh trúc, Thái Sơ Đạo Chủ tự nhiên cũng muốn lôi kéo hắn nhập bọn. Huống chi, người này chính là con cháu của Linh Lam học tỷ sau khi chuyển thế, cho dù là nể mặt học tỷ, cũng không có khả năng đánh chết hắn.

Sắc mặt của Ngọc Hà thánh hoàng tối sầm lại.

Đại Lợi trước mắt, đối mặt với đạo chủ hắn cũng là không cam lòng yếu thế: "Lời này của đạo chủ không khỏi quá bá đạo. Đám Nhân Tiêu Doanh Linh Trúc này là người? Lưu Ngọc Hà nhà chúng ta sẽ không tính là người? Dựa vào cái gì Bảo Thánh lại nhất định phải ở rể đạo cung các ngươi?"

Dừng một chút, hắn bỗng nhiên nhìn về phía Vương Bảo Thánh, vẻ mặt cũng trở nên ôn hòa: "Bảo Thánh à, lúc trước là ta tâm tình kích động, khẩu khí quá liều. Như vậy đi, chỉ cần ngươi chịu ở rể Phù thị ta, sau này vị trí Thánh Hoàng này bảo đảm ngươi và hài tử Ngọc Hà. Hơn nữa Ngọc Hà Phù thị chúng ta còn có thể xuất ra một số lớn sính lễ cho Thần Vũ Vương thị các ngươi!"

"Thái Sơ Đạo Cung chúng ta cùng Cổ Thánh tộc Doanh Thị, có thể xuất ra càng nhiều sính lễ." Thái Sơ Đạo Chủ cũng vung tay lên, thả ra hào ngôn.

Lần này đến phiên Vương Bảo Thánh cực kỳ lúng túng.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, mình chẳng những bị cướp ở rể, còn có thể kiếm sính lễ cho Vương thị? Hắn thật sự sợ lão tổ gia gia quay đầu lại bán hắn với giá tốt…

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng không nhịn được hơi có chút động tâm.

Thật sự không được, hoàn toàn chính xác có thể cân nhắc bán Bảo Thánh. Dù sao Bảo Thánh cũng có một đệ đệ gọi là Vương Bảo Thừa, có thể chuyển chính thành đích trưởng mạch.

"Khụ khụ." Vương Bảo Thánh mắt thấy thái gia gia bộ dáng động tâm, vội vàng tự cứu nói: "Không được, vô luận ta ở rể nhà nào, ta đều sẽ có lỗi với hai người còn lại. Nhất là Tinh Phỉ Phỉ, nàng hiện tại không chỗ nương tựa quá đáng thương."

Lời này vừa nói ra.

Ngọc Hà thánh hoàng và Thái Sơ Đạo Chủ đều có chút đau đầu.

Vương Bảo Thánh ở rể, cũng không thể đem hai cô nương khác cũng tới ở rể chứ? Hôm nay Tinh Phỉ Phỉ không có chỗ dựa còn dễ nói, nhưng mà Ngọc Hà trưởng công chúa cùng Doanh Linh Trúc, đều tuyệt đối không có khả năng tiến vào một thế lực khác.

"Chi bằng như vậy đi." Vương An Nghiệp thấy thế vội vàng tiến lên hoà giải: "Chúng ta đi Vương thị trước, việc này để thái gia gia Vương Thủ Triết ta xử lý, thế nào?"

Chuyện đã đến nước này, Vương An Nghiệp cũng có chút không giải quyết được.

"Cũng tốt, bản đạo chủ vừa lúc muốn đi bái phỏng phu phụ Thủ Triết gia chủ." Thái Sơ đạo chủ cũng tương đối đau đầu: "Vậy thì đi nghe một chút xem hắn nói như thế nào. Tóm lại, nếu như khiến cho ta không hài lòng, ta tình nguyện Linh Trúc mang theo hài tử về Đạo cung đơn qua. Đạo cung ta gia đại nghiệp đại, một hài tử vẫn có thể nuôi dưỡng được."

"Vậy bản hoàng cũng đi gặp Thủ Triết gia chủ trong truyền thuyết." Ngọc Hà thánh hoàng lạnh mặt nói: "Nếu nhận được câu trả lời thuyết phục không hài lòng, Chử thị chúng ta nuôi hài tử vẫn có thể nuôi được."

Sau khi đạt thành nhất trí.

Mọi người lập tức xuất phát, chuẩn bị đi gặp Vương Thủ Triết một lần, trong số những người đi theo cũng bao gồm ba phụ nữ mang thai.

Sở dĩ muốn dẫn theo ba phụ nữ có thai, cũng là đề nghị của Vương An Nghiệp, nói là bên phía Vương thị cũng có thiên tài địa bảo và tiên thực vô cùng ưu tú.

Bởi vì ba nữ tử đều đã mang thai, Ngọc Hà thánh hoàng còn chuẩn bị một nhóm lớn thị nữ và bà đỡ từng có kinh nghiệm sản xuất, đại lượng thiên tài địa bảo dưỡng thai, thậm chí còn có ba trái 【Tiên Thai Quả】 giá trị phi phàm, bổ sung khí huyết cho mẫu thể cùng với Tiên Thực Tĩnh Thần Tiên Linh Thụ cùng nhau đi theo!

Tốc độ di chuyển bình thường của Thái Sơ Đạo Chu cực nhanh, hơn nữa còn có thể thường xuyên nhảy không gian cự ly ngắn. Hơn nữa còn có đặc quyền của đạo chủ, một đường trở về tự nhiên là tốc độ rất nhanh.

Kỳ thật dựa theo ý của Vương An Nghiệp, tất nhiên là hi vọng ba phụ nữ có thai có thể sản xuất ở Vương thị, đứa bé như vậy cũng có thể tiếp nhận giáo dục của Vương thị từ nhỏ, bây giờ như vậy, coi như là biến tướng thực hiện mục tiêu.

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Nửa tháng sau, Thiên Thụy thánh triều, Quy Nguyên biệt viện.

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam vận công xong, sắc mặt hắn có vẻ hơi mệt mỏi ngồi dựa vào mép giường, nhìn Liễu Nhược Lam mặt mày rạng rỡ bên kia, thần thái sáng láng: “Chúc mừng nương tử thần công đại thành, thôi diễn Kim Thiềm Bảo Điển đến cấp độ Tiên Kinh.”

“Trong khoảng thời gian này, phu quân vất vả rồi.” Trên mặt Liễu Nhược Lam hiện ra một nụ cười.

Tuy nói hai người hợp lực thôi diễn Kim Thiềm Bảo Điển đến cấp độ Tiên Kinh, nhưng bọn hắn chỉ lấy tinh hoa của nó, xem như phụ tu sử dụng, tuyệt không đến mức phải dựa vào Kim Thiềm Tiên Kinh đi thành tựu Chân Tiên.

Mà bây giờ Kim Thiềm Tiên Kinh, cũng đã sớm bị bọn hắn thay đổi hoàn toàn, hoàn toàn khác biệt bảo điển không trọn vẹn lúc trước.

Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm.

Việc này, rốt cuộc có thể kết thúc rồi.

Nào có thể đoán được.

Liễu Nhược Lam vẫn hứng trí dạt dào: "Càng thôi diễn Kim Thiềm Bảo Điển này, càng cảm thấy thú vị vô tận, thừa dịp ngày tốt cảnh đẹp, chi bằng chúng ta ôn lại một lần nữa, thế nào?"

Sắc mặt Vương Thủ Triết nhất thời trắng bệch.

Cũng may đúng lúc này.

Trên bầu trời bỗng truyền đến một giọng nói già nua mà hơi tức giận: "Vương Thủ Triết có ở đây không? Mau ra đây gặp bổn tọa."

Thanh âm này rõ ràng là thanh âm của Thái Sơ Đạo Chủ.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết dừng lại, trong nháy mắt đáy mắt xẹt qua một vệt tinh quang.

Tuy rằng thanh âm của Đạo Chủ nghe tựa hồ có chút tức giận, nhưng đối với hắn hôm nay mà nói lại như nghe thấy tiên âm, tựa như ân nhân cứu mạng của hắn vậy.

Nhưng vẻ mặt của Liễu Nhược Lam lại đờ đẫn, không nhịn được mà chế giễu nói: "Lão già này mới đi có mấy tháng mà sao đã quay lại rồi?"

"Tiền bối vội vàng đến như vậy, e là có chuyện quan trọng." Vương Thủ Triết vội vàng dỗ Liễu Nhược Lam vài câu, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại một phen, sau đó lập tức bay lên không nghênh đón.

Rất nhanh, đoàn người đã được Vương Thủ Triết đón tới Quy Nguyên biệt viện.

Nhìn ba phụ nữ có thai dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt của hắn cũng có chút mơ hồ, lâm vào trầm tư thật sâu.

Cái này đến tột cùng là xảy ra sai lầm ở chỗ nào, như thế nào Vương Bảo Thánh, lão đại hôn sự khó khăn, vậy mà một hơi để cho ba cô nương mang thai?

Hơn nữa, ba vị cô nương này ai cũng không đơn giản.

"Thái gia gia, thái nãi nãi, sự tình trải qua chính là như vậy." Vương An Nghiệp dùng phương thức truyền âm, đem tiền căn hậu quả sự tình nói một lần cho hai vị gia trưởng, sau đó liền như trút được gánh nặng lui sang một bên.

Lúc này vẻ mặt Vương An Nghiệp nhẹ nhõm như vậy, giống như tháo xuống gánh nặng ngàn cân.

"Thủ Triết gia chủ, ngươi xem nên giải quyết chuyện này như thế nào?" Ngọc Hà Thánh Hoàng đối với Vương Thủ Triết ngược lại ôn hòa hơn không ít, dáng vẻ của ông ta nói: "Chỉ cần ngươi đồng ý để Bảo Thánh ở rể Chử thị, sính lễ của chúng ta sẽ không thấp hơn năm mươi viên Hỗn Độn linh thạch, hơn nữa quyền thuộc quyền sở hữu Thiên Nguyên Thánh đồ của hắn cũng thuộc về Vương thị!"

Thật không hổ là Thánh tộc tương đối cường đại, một ngụm sính lễ này thật đúng là tài đại khí thô.

"Ta đại biểu Doanh Thị, ra một trăm linh thạch sính lễ." Thái Sơ Đạo Chủ cũng không cam lòng yếu thế.

Lúc này đây, hiện trường ba cô nương đều ở đây, ngoại trừ Tinh Phỉ Phỉ đôi mắt trông mong cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng tò mò, mặt khác hai cô nương đều là vẻ mặt không thể làm gì.

Sự tình phát triển đến một bước này, là ai cũng không ngờ tới.

"Đều nói bậy bạ gì đó?"

Liễu Nhược Lam lúc này cũng từ bên trong đi ra đón, nghe vậy khí thế rùng mình, vội vàng gọi ba cô nương vào phòng trong, sau đó nói lời hay trấn an, lại an bài các loại đồ tốt chiêu đãi các nàng, nhất là đối với Tinh Phỉ cô nương cơ khổ không nơi nương tựa kia, thái độ vô cùng hòa ái.

"Thánh Hoàng bệ hạ, Đạo Chủ tiền bối." Vương Thủ Triết không chút hoang mang nói: "Nếu đã tới Thiên Thụy thánh triều, sau này mọi người lại là thông gia, chuyện này đương

nhiên không thể bàn bạc ở đây. Nơi này cách Thần Vũ Vương thị chúng ta đã không xa, chi bằng đến Vương thị ta làm khách một phen, sau đó ngồi xuống chậm rãi thương lượng việc này."

"Cái này…" Ngọc Hà Thánh Hoàng có chút do dự.

Thái Sơ Đạo Chủ ngược lại cảm thấy hứng thú: "Bản Đạo Chủ lần trước ở Quy Nguyên biệt viện đã bốn mươi năm, cũng không thấy Thủ Triết gia chủ mời ta đến Thần Võ Vương thị làm khách. Ta đã từng nghe Bảo Quang khoác lác nói về chuyện của Thần Vũ Vương thị, từ lâu đã muốn đi xem một chút rồi."

"Cũng được, về sau tất cả mọi người đều là thông gia, tránh không được phải qua lại với nhau." Ngọc Hà Thánh Hoàng thấy Đạo Chủ đều tỏ thái độ, lập tức cũng đồng ý, "Vậy chúng ta đi làm khách của Thần Vũ Vương thị."

Hắn ở Ngọc Hà thánh triều cũng đã nghe được chút ít danh tiếng của Thần Vũ Vương thị, nhưng bởi vì thời gian quật khởi quá ngắn, những Thần Vũ thế gia bao gồm Thần Võ Vương thị ở bên trong, từ trước đến nay được một đám thế gia Ngọc Hà xưng là "Khai hoang bạo phát hộ".

Hắn ngược lại cũng muốn nhìn một chút, Thần Vũ Vương thị kia rốt cuộc có tự tin gì?

Thấy hai người đều đồng ý, Vương Thủ Triết lập tức nhanh chóng an bài một phen, sau đó dẫn mọi người xuất phát đi thế giới Thần Võ.

Giữa Thần Võ thế giới cùng Thánh Vực là thông qua hư không na di trận bàn tương liên, thông đạo chật hẹp, chiếc đạo thuyền Thái Sơ của Đạo Chủ hình thể khổng lồ, khó có thể xuyên qua không gian tiết điểm, liền tạm thời ở lại Thánh Vực Đại Thế Giới, đoàn người cưỡi không gian độ thuyền chuyên dụng của Thần Võ thế giới xuyên qua.

Vừa mới tiến vào thế giới Thần Võ, chính là địa bàn của Tiên Cung.

Mấy trăm năm phát triển, vùng cao nguyên Hàn Nguyệt vốn thuộc về Thôn Thiên Thánh Địa nay đã biến thành một bến cảng công nghiệp to lớn, vô cùng phồn hoa và náo nhiệt.

Bởi vì lúc trước Vương Thủ Triết đã đưa tin về, lúc này, bí thư trưởng vương phú quý của Lăng Hiên tiên quân và Thần Vũ thánh minh của Tiên Cung đã sớm chờ đợi ở đây, nghênh đón khách tới từ Thánh Vực.

"Bái kiến đạo chủ, gặp qua Thánh Hoàng bệ hạ, hoan nghênh chư vị đến thế giới thần võ."

Thấy đám người Vương Thủ Triết xuống độ thuyền, Vương Phú Quý lập tức tiến lên nghênh đón trước, cung kính mà khách khí hành lễ với Thái Sơ Đạo Chủ và Ngọc Hà Thánh Hoàng bên cạnh Vương Thủ Triết, sau đó lại hành lễ với Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam.

Để tiện làm việc, trên mặt hắn còn để lại hai chòm râu nhỏ, một thân khí chất cũng là trác nhiên mà thành thục, trên người tự nhiên toát ra một cỗ uy nghiêm của người có địa vị lâu năm mới có, cho dù là đứng ở phía trước tiên quân uy tín lâu năm như Lăng Hiên tiên quân, cũng không bị khí thế của hắn đè ép chút nào, vô cùng trấn trụ được.

"Phụ thân."

Vương Bảo Thánh cũng đã lâu không gặp phụ thân, có chút chột dạ hành lễ.

Thái Sơ Đạo Chủ, Ngọc Hà Thánh Hoàng, Ngọc Hà trưởng công chúa, Doanh Linh Trúc đám người lúc này kịp phản ứng, thì ra đây chính là cha ruột của Vương Bảo Thánh!

Trong lúc nhất thời, thái độ của mọi người tự nhiên lại thay đổi.

Nhất là Hao Ngọc Hà cùng Doanh Linh Trúc, trong lòng không tự giác liền khẩn trương vài phần, không hiểu sinh ra vài phần tâm thần bất định.

"Phú Quý đã chuẩn bị xong phi thuyền chuyên chúc, không quá mười canh giờ là có thể đến Vương thị." Vương Phú Quý khách khí vạn phần.

Dù sao lần này là vì hôn nhân đại sự của nhi tử, lão tử tự nhiên phải toàn lực ứng phó, tận lực chiêu đãi tốt những đại lão này.

"Chờ một chút!"

Thái Sơ Đạo Chủ cũng là đưa tay ngắt lời hắn.

Cảm ứng một chút không gian đường hầm đã đóng, hắn nhíu mày: “Sau khi xuyên qua không gian lốc xoáy, ta đã hoàn toàn không cảm ứng được lưu lại trong Thái Sơ Đạo Cung. Chẳng lẽ… nơi này cách Thái Sơ Đạo Cung cực xa? Đã sớm ra khỏi phạm vi Đông Hà thần triều?”

Vương Phú Quý nhìn thoáng qua lão tổ gia gia, lập tức hiểu ý cười nói: “Hồi bẩm đạo chủ, vị trí của Thần Vũ thế giới chúng ta, kì thực chính là ở một bên khác của khu vực phá diệt, vừa vặn tương vọng với cách vực của Đông Hà Thần Triều.”

Thái Sơ Đạo Chủ thần sắc hơi run lên, chỉ vào đường hầm không gian phía sau nói: “Vậy nếu đường hầm không gian nơi này bị nổ hủy, bổn đạo chủ chẳng lẽ không trở về được?”

“Vẫn có thể trở về.” Vương Phú Quý lắc đầu, nghiêm trang nói: “Chỉ cần xuyên qua khu vực phá diệt, là có thể trở lại Đông Hà thần triều.”

“Ha ha…” Thái Sơ Đạo Chủ nghe được mí mắt trực nhảy, có chút kích động muốn đánh người, ngữ khí cũng trở nên âm dương quái khí, “Phía sâu trong Phá Diệt Chi Vực có tồn tại đại khủng bố, nó không thế nào nhằm vào chiến lực cấp Thánh Tôn, nhưng đối với chiến lực cấp Đạo Chủ tương đối không hữu hảo.”

“Huống chi, chỗ sâu Phá Diệt chi vực bây giờ hỗn loạn không chịu nổi, hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, chỉ sợ ai cũng không có bản lĩnh xông qua. Ngươi cái này cùng không đi có gì khác nhau?”

Hắn cũng không hỏi chuyện đi vòng, thứ nhất là phá diệt khu vực phi thường khổng lồ, đi vòng không thực tế, thời gian tiêu hao trên đường cũng đủ để cho người ta từ bỏ ý nghĩ này, thứ hai, con đường này không có ai đi qua, mà Hư Không Hàng Hải đồ nếu không có chính xác hoàn thiện để tham chiếu, trung gian còn phải xuyên qua đại lượng Hắc Ám Hư Không Hải không người, quả thực không khác gì tìm chết.

Thái Sơ Đạo Chủ bỗng nhiên trầm mặc một hồi.

Hắn có chút hiểu rõ vì sao Vương Thủ Triết dám mời hắn đến đây.

Nếu như vị đạo chủ này của hắn thật sự dám làm xằng làm bậy, đến lúc đó Vương thị chỉ cần làm cho đường hầm không

gian này nổ tung, vậy hắn sẽ bị vây khốn triệt để trong thế giới này.

Mà Đông Hà Thần Châu thiếu đi truyền thừa nhất mạch Thái Sơ Đạo Chủ này, thiếu đi một vị chiến lực cấp Đạo Chủ có thể tọa trấn, tương lai tất nhiên sẽ dần dần suy bại, bị các châu khác thay phiên nhau ức hiếp cũng còn chưa biết chừng.

Trong mắt Thánh Hoàng Ngọc Hà cũng xẹt qua một tia cảnh giác.

Nếu Thánh Hoàng và trưởng công chúa Ngọc Hà đều bị nhốt trong thế giới này, thì toàn bộ Ngọc Hà Tuyền thị chắc chắn xong đời!

Thấy vẻ mặt của hai người như vậy, Thiên Thụy Thánh Hoàng đi theo xem náo nhiệt mở mang kiến thức, cười ha ha hòa giải: "Ha ha, sao bản hoàng có cảm giác như là Hồng Môn Yến? Thủ Triết gia chủ, không phải ngươi chuẩn bị cầu thân hay sao, lại nhốt cả đoàn người chúng ta ở đây?"

Vương Thủ Triết cười nói: "Thiên Thụy bệ hạ nói đùa, thế giới Thần Võ chính là đại bản doanh của Vương thị, nếu thật sự nhốt chư vị ở chỗ này, chúng ta còn có đường sống sao? Đến đến đến đến, phú quý đã sớm an bài xong hành trình, chúng ta trở về Vương thị."

"Hành trình chính thức thì không cần." Thái Sơ Đạo Chủ nói sang chuyện khác: "Hiện giờ thế giới Thần Võ đã đăng ký ở Thần triều, Thần Võ Tiên Cung cũng đã là một trong những nhánh của đạo cung Thái Sơ. Nếu như đã đến đây, bổn tọa cũng muốn tận mắt nhìn một chút, thế giới chân chính ở tầng dưới chót của thế giới Thần Võ sẽ có quang cảnh như thế nào."

Tiên cung Lăng Hiên tiên quân vội vàng nịnh nọt nói: "Nếu đạo chủ có ý này, Lăng Hiên xin được an bài hành trình."

"Ngươi an bài hành trình, đương nhiên đều là muốn bổn tọa xem." Thái Sơ đạo chủ ra vẻ công việc nói, "Bổn tọa thường xuyên nghe nói thế giới Thần Võ rất nhiều tiền, lần này không bằng ẩn đi một chuyến hành trình, cũng chính thức lĩnh hội một chút phong thái của thế giới Thần Võ."

“Chủ ý này không tệ.” Ngọc Hà thánh hoàng đồng ý nói: “Ta có lẽ đã lâu chưa từng đến thăm.”

Theo hắn thấy, tương lai bất luận như thế nào, Ngọc Hà thánh triều và Thần Vũ thế giới đều sẽ liên lụy không rõ, không bằng mượn cơ hội này, hảo hảo nhìn một chút tình trạng thật sự của Thần Vũ thế giới, cũng làm ra quyết định tốt hơn trong đám cưới và hợp tác.

Tình cảm này là muốn cải trang vi hành a!

Vương Thủ Triết và Vương Phú Quý nhìn nhau, đều thầm buồn cười trong lòng.

Các đại nhân vật này đầu óc thật đúng là không sai biệt lắm, động một chút lại thích chơi cải trang vi hành.

Ba Ba Ba! Nếu bọn họ thích, vậy chúng ta phụng bồi là được.

Vừa lúc, những năm gần đây Thần Võ thế giới phát triển nhanh chóng, đã sớm không giống với năm đó, chắc hẳn sẽ để cho những đại lão này có tai mắt mới.

…

Chương 48: Hoàng đế làm công?

…

Thần Vũ Tiên Cung.

Qua nhiều năm như vậy, Tiên cung đã sớm không phải là Tiên cung lúc trước.

Hiện giờ dưới sự trợ giúp của Thần Vũ Thánh Minh, Tiên Cung bây giờ không những gánh vác công năng của một trong những Thánh địa tu luyện, mà còn mang theo tác dụng giao thông then chốt của Thánh Vực và thế giới Thần Võ.

Ngoại trừ đội ngũ đi ra ngoài thăm dò, rất nhiều thế gia và tổ chức cũng từng bước bắt đầu tổ chức đội ngũ tiến vào Thánh Vực, cùng các đại tiên triều xung quanh Thiên Thụy thánh triều tiến hành mậu dịch, du lịch, thậm chí là thông gia thông gia vân vân.

Chịu ảnh hưởng của văn hóa Thần Võ thế giới, trong mấy Tiên Triều phụ cận cũng có người trẻ tuổi đến thế giới Thần Võ du lịch, thám hiểm, công tác, cũng đem đủ loại trải nghiệm thần kỳ của thế giới Thần Võ mang về. Bởi vậy những năm gần đây, du lịch cùng làm công giả đến thế giới Thần Võ càng ngày càng nhiều.

Chịu ảnh hưởng này, hệ thống vận chuyển lui tới lưỡng giới tự nhiên cũng phát triển càng ngày càng tốt, thương nghiệp mậu dịch vãng lai cũng càng ngày càng phồn vinh.

【 Tiên Cung Không Vận 】.

Đây là một tòa căn cứ vận tải vân liễn khổng lồ.

Nó sử dụng quan niệm thiết kế tiên tiến nhất của thế giới Thần Võ, là một căn cứ hàng không quy định hàng hóa, hàng không quy định một thể, cũng là một trong những căn cứ hàng hóa lớn nhất, phồn vinh nhất của thế giới Thần Võ hiện nay.

Giờ phút này.

Thái Sơ Đạo Chủ, Ngọc Hà Thánh Hoàng, Thiên Thụy Thánh Hoàng ba vị lão đại đã thay quần áo của tu sĩ bình thường,

giống như ba lão giả bình thường, theo dòng người di chuyển hướng bên trong căn cứ vận tải hàng hải đi tới.

Bọn họ hiếu kỳ đánh giá tình huống xung quanh.

Căn cứ hàng không cho bọn họ ấn tượng đầu tiên là kiến tạo tinh xảo, diện tích khổng lồ, mà cho dù là trong phòng diện tích lớn như vậy, bên trong căn cứ vẫn sáng như ban ngày.

Bất quá điều này cũng không có gì ngạc nhiên, trong lịch sử trăm vạn năm của Thánh vực, xuất hiện không biết bao nhiêu kiến trúc hùng vĩ tráng lệ, bọn họ thấy nhiều rồi, tự nhiên không cảm thấy có cái gì.

Nhưng mà tinh tế quan sát, bọn họ lại rất nhanh ý thức được sự khác biệt.

Đầu tiên là tinh khí thần của những người xung quanh hoàn toàn khác với Thánh vực nhân.

Bọn họ không chỉ quần áo gọn gàng, giữa lông mày càng lộ ra một cỗ khí độ tự tin, giơ tay nhấc chân đều là từ bình tĩnh, cho người ta một loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, thịnh vượng phồn vinh.

Thứ hai chính là tư chất huyết mạch.

Lấy nhãn lực mấy người Thái Sơ Đạo Chủ, tư chất huyết mạch tu sĩ tầm thường tự nhiên là quét mắt một cái là có thể phân biệt đại khái. Nhưng giờ phút này, bọn hắn đưa mắt nhìn chung quanh, lại phát hiện tư chất huyết mạch của những người này tuyệt đại bộ phận đều có thể đạt tới trung phẩm.

Tư chất bực này, ở trong Thánh Vực đều được gọi là “tiểu thiên kiêu”.

Các đại lão tuổi trẻ tuấn kiệt đã thấy nhiều, một hai tiểu thiên kiêu bọn họ đương nhiên sẽ không để ý, nhưng vấn đề là, tỷ lệ này không khỏi quá cao.

Người đều là thiên kiêu nhỏ? Sao có thể như vậy được?

“Ba vị tiền bối.” Lúc này, một vị nữ tu trẻ tuổi Linh Đài cảnh mỉm cười đi lên đón, “Các ngươi là lần đầu tiên đến thế giới Thần Võ sao? Nếu như có nhu cầu, ta có thể dẫn đường cho các ngươi.”

Trang phục trên người nàng là kiểu dáng cơ sở của căn cứ hàng không, có điểm giống như bộ quần áo chức nghiệp, trên trang trí lại mang theo hoa văn cổ điển rất nhiều, toàn thể hiện ra một vẻ đẹp điển hình điển hình điển hình.

Bất quá đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là bộ váy này khá sát người, hoàn toàn phác họa ra đường cong lả lướt trên thân thể của nàng, một đôi chân đẹp được bọc trong vớ tơ cũng thẳng tắp mà thon dài, dưới sự nâng đỡ của giày cao gót lộ ra đặc biệt cao ngạo.

Ba vị đại lão nào thấy qua trận chiến như thế, trong lúc nhất thời trong lòng đều oán thầm không thôi.

Phong khí của thế giới Thần Võ này dường như có chút phóng khoáng, quả thật là thoát ly man hoang văn minh đã xa cách quá lâu.

Bất quá, không nói đến, bộ dạng này thật đúng là quái dị đẹp mắt…

Cũng may oán thầm trong bụng oán thầm, tâm tư của ba vị đại lão vẫn rất thanh minh.

Ngọc Hà Thánh Hoàng quét mắt nhìn chung quanh, lại nhìn về phía nữ tu này, khẽ cau mày: “Ngươi là Vương thị phái tới?”

“Vương thị?” Nữ tu Linh Đài kỳ thi “phập” một tiếng vui vẻ: “Tiền bối nói đùa. Hào môn đỉnh cấp như Vương thị đâu phải dễ vào như vậy?”

“Ta là đệ tử bình thường mới vừa vào Tiên cung không bao lâu, hiện giờ ở trong Tiên cung vận chuyển cần cù công việc cần kiệm học. Ta nhìn bộ dạng của mấy vị tiền bối hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa nhìn là biết đây là lần đầu tiên đến thế giới Thần Võ, liền tới hỏi xem có cần giúp đỡ gì hay không.”

Ba vị đại lão đều là đại nhân vật, tự nhiên vừa nhìn liền nhận ra tiểu cô nương này không giống như đang nói dối.

Kể từ đó, bọn họ ngược lại là có chút hiếu kỳ, bắt đầu vây quanh tiểu cô nương người ta hỏi đông hỏi tây, không bao lâu liền đem tin tức tính danh, gia thế, huyết mạch tu vi câu được không còn một mảnh.

Tiểu cô nương gọi là 【Trần Tố Linh】, chính là xuất thân đích thứ mạch của một thế gia thất phẩm trong một quốc gia gọi là Lương quốc】, năm nay hai mươi ba tuổi, đã bước vào Linh Đài cảnh tầng ba. Ở trong thế gia thất phẩm nho nhỏ, đây đã xem như là tư chất huyết mạch đỉnh phong, có tiềm lực thành tựu Tử Phủ tu sĩ.

Dưới tình huống gia tộc vô lực bồi dưỡng, nàng một đường thi đậu Tiên cung, trở thành một gã đệ tử Tiên cung vinh quang.

"Thần Vũ Tiên Cung này chẳng phải là một tiểu động thiên cấp Chân Tiên sao?" Thái Sơ Đạo Chủ lại khẽ nhíu mày: "Lấy tư chất huyết mạch thượng phẩm ngươi thể hiện ra, sao ngay cả đệ tử ưu tú cũng không xếp hàng? Còn phải ở giảng đạo công tiết học?"

"Đệ tử ưu tú? Ta làm sao có thể xếp hạng được?!" Trần Tố Linh hoạt bát lè lưỡi:"Các đệ tử học tỷ ưu tú của Tiên cung chúng ta đều xuất thân từ đại thiên kiêu, ta và bọn họ kém quá xa."

Thay các Thánh vực tiền bối mới tới giải đáp vấn đề vốn là một trong những công tác của nàng, thấy những tiền bối này hiếu kỳ, nàng liền tiếp tục cùng bọn họ hàn huyên.

"Như vậy có đúng không?" Thái Sơ Đạo Chủ không hiểu lắm, "Dựa theo cách nói của Bệ Ngạn, cái này không phải Tiên Thiên Đạo Thể mới có thể trở thành đệ tử hạch tâm sao? Trước tiên thiên tử thiên nữ mới có thể trở thành thân truyền? Đây là phối trí tiêu chuẩn của Thánh Cung Động Thiên sao?"

"Không sai a." Trần Tố Linh vẻ mặt vô tội nói, "Hiện tại Tư Đồ đại sư huynh cùng Hoài Bỉnh sư huynh của Tiên Cung chúng ta, tư chất huyết mạch đều là Thiên Tử Ất đẳng."

Thiên Tử Ất đẳng?

Lúc này, hai vị Thánh Hoàng cùng Thái Sơ Đạo Chủ đều nhịn không được lắp bắp kinh hãi.

Cho dù là ở Thái Sơ Đạo Cung, Thiên Tử Ất đẳng đều là nhân tài phi thường không tầm thường, có tư cách tham dự Thánh chủng!

Thậm chí Thái Sơ Đạo Chủ có vài đệ tử thân truyền bình thường, tư chất cũng chỉ là Thiên Tử Ất đẳng mà thôi!

Một thế lực tiểu động thiên cấp Chân Tiên nho nhỏ, lại có hai thân truyền Thiên Tử Ất đẳng, điều này hợp lý sao?

“Theo ta được biết, Thần Vũ Tiên Cung các ngươi hình như còn chưa có Thánh Đồ a? Hai đệ tử thân truyền Thiên Tử Ất đẳng kia, có thể lãng phí hay không?” Thái Sơ Đạo Chủ ghé mắt không thôi.

“Hẳn là sẽ không.” Trần Tố Linh cũng không nghĩ tới vấn đề này, suy tư một lát mới nói, “Ta mới nhập môn không bao lâu, cũng không rõ ràng lắm những điều này, bất quá ta mơ hồ nghe các sư huynh học tỷ đã nói qua, Tiên cung tựa hồ đang nghĩ biện pháp lấy Thánh đồ. Nghe nói nếu như không lấy được, liền chuẩn bị để cho hai vị thân truyền sư huynh đi Thái Sơ Đạo Cung Thánh Vực, tham gia ngàn năm một lần 【thanh niên ưu tú của Thái Sơ Đạo Cung đại hội】, nhìn xem có thể từ Đạo Cung tranh thủ cơ hội kế thừa Thánh đồ hay không.”

“Ngoài ra, còn có rất nhiều sư huynh học tỷ có thân phận đệ tử hạch tâm, cũng chuẩn bị đến đạo cung Thái Sơ xông vào một lần.”

“…” Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời nhất thời im lặng.

Bên trong Thần Vũ Tiên Cung này cuốn đến trình độ như vậy, hợp lại là đã ngắm vào đạo cung Thái Sơ rồi sao? Chẳng trách mấy ngày trước lại tích cực muốn gia nhập hệ thống đạo cung như vậy…

Được rồi.

Xem ra thanh niên đại hội lần này của đạo cung chỉ sợ không được bình yên.

Bất quá Thái Sơ Đạo Chủ cũng không cảm thấy có gì không tốt, mấy đời đệ tử đạo cung thanh niên này chưa từng trải qua rung chuyển cùng gian khổ như năm đó của hắn, an nhàn quá lâu, rất nhiều người đã dưỡng thành một tính nết cao cao tại thượng quan sát chúng sinh.

Các đệ tử Thần Võ Tiên Cung này cuốn một vòng, nói không chừng có thể kích phát ra hiệu ứng cá nheo, cũng có thể kích phát tiềm lực của các đệ tử.

Hai vị Thánh Hoàng khác trong lòng cũng run sợ không thôi, không dám xem nhẹ Tiên Cung.

Đây đâu phải là Tiên cung? Đây rõ ràng chính là phôi thánh địa còn chưa hoàn toàn thành hình!

"Trước khi các tiền bối đến đây hẳn là đều nhận được chốt 【Minh đồng】 và 【Thân phận】 ở căn cứ bên đó của Thánh Vực, đúng không?" Thấy bọn họ không có vấn đề gì, Trần Tố Linh liền mang bọn họ đi vào bên trong căn cứ hàng không: "Tiền bối là lần đầu tiên đến đây, ta trước tiên dẫn các ngươi đi kích hoạt bảng phân biệt thân phận bên trong, thuận tiện cũng có thể dẫn các ngươi làm quen công năng của đồng hồ."

Cái gọi là đồng hồ, chính là một loại sản phẩm luyện khí hình dạng đeo ở trên cổ tay, mặt trên "biểu" có một màn tinh thể nho nhỏ, có thể thực hiện bao gồm thông tin thời thực, thu phát tin tức, thu tiền trả góp, phân biệt rất nhiều công năng bên trong.

Cái gọi là 【Phân biệt mã thân phận】, đó là một chuỗi bói độc lập, mỗi người đều không giống nhau, công năng cũng giống như thân phận minh bài trước kia.

Mỗi một cái đồng hồ đều cần thông qua phương pháp phân biệt thân phận mới có thể kích hoạt, sau khi kích hoạt mới có thể sử dụng công năng của đồng hồ.

Trong cái đồng hồ nho nhỏ này dung hợp kỹ thuật Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, tinh hình kỹ thuật, cơ quan thông tin kỹ thuật, cùng với số lượng kỹ thuật cấp cao khác, có thể nói là tập hợp thành công kỹ thuật, cũng là một phát minh rất giỏi trong thế giới Thần Võ.

Hiện giờ có rất nhiều địa phương trong thế giới Thần Võ, bao gồm một ít nơi công cộng, công cộng công cộng, cùng với hệ thống giao thông công cộng vân vân, đều cần dùng đồng hồ xoát điểm thân phận mới có thể tiến vào cùng sử dụng. Nếu

không có đồng hồ, tuy rằng không đến mức nửa bước khó đi, nhưng không thể nghi ngờ là rất bất tiện.

Trần Tố Linh đã tiếp đãi không ít khách đến từ Thánh Vực như thái sơ đạo chủ bọn họ, một bên dẫn bọn họ đi vào trong, một bên thuần thục giới thiệu rất nhiều công năng trên cổ tay bọn họ, chọc cho mấy vị đại lão bao gồm cả thái sơ đạo chủ ở bên trong đều kinh ngạc không thôi.

Thái Sơ Đạo Chủ cũng là vạn vạn không nghĩ tới, bên Thần Võ thế giới, rõ ràng ngay cả thời gian thông tin đều làm ra được.

Rõ ràng những kỹ thuật kia một mình liệt kê ra, hắn đều biết một ít, nhưng sau khi hợp lại, lại biến thành bộ dáng hắn bất ngờ không kịp, một số công năng trong đó, cho dù ở trong mắt hắn đều là vô cùng độc đáo và hòa nhã.

Nói thật, nếu không phải tận mắt thấy, tự tay thao tác, cho dù là người khác nói cho hắn biết những thứ này, hắn cũng chưa chắc có thể tin.

Trong lúc nói chuyện, Trần Tố Linh liền mang theo bọn họ xuyên qua thông đạo thật dài, đi tới khu chờ thuyền.

Cơ địa hàng không rất khổng lồ này, mỗi ngày số lượng chuyến bay xuất phát từ nơi này đến thế giới Thần Vũ rất nhiều.

Vừa rồi lúc trên đường đi, Trần Tố Linh cũng đã hỏi thăm qua mục đích của ba người, cũng ở trên lộ tuyến bán vé thay bọn họ dự định ba tấm Phi Thuyền đi tới Trường Ninh vệ, đến lúc đó bọn họ trực tiếp xoát mã số thân phận có thể lên thuyền.

Thừa dịp chờ đợi ở khu chờ thuyền, Trần Tố Linh thuận tiện giới thiệu một chút Vân Dao phi thuyền hôm nay.

So với Vân Dao phi thuyền lúc ban đầu, phi thuyền hiện giờ trải qua rất nhiều lần kỹ thuật thay đổi, bất luận là tài liệu ngoại hình hay là tốc độ công năng, đều đã xưa đâu bằng nay.

Bây giờ căn cứ hàng không đã sử dụng Vân Dao phi thuyền, đa số đều là 【 Vân Tụ thất đại 】 mới nhất!

Nó có thể trực tiếp xuyên thẳng qua tầng cương phong, tốc độ vừa nhanh vừa vững vàng. Từ nơi này đi tới địa bàn của Thần

Vũ Vương thị, dọc theo đường đi chỉ cần quang cảnh hai ba ngày.

Tốc độ này đã vượt xa tốc độ của tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Đương nhiên, Thánh Hoàng thân là Đại La cảnh đại năng tu sĩ, tốc độ vẫn là so với bảy đời phi thuyền của Vân Dao nhanh hơn rất nhiều, thậm chí, chỉ cần là trong phạm vi Thần Võ thế giới này, bọn hắn chỉ cần có không gian đạo tiêu rõ ràng là có thể thuấn di đến bất kỳ địa điểm nào.

Nhưng Vân Dao phi chu này rõ ràng là cho dân chúng bình thường cưỡi, đại bộ phận hành khách trong khoang thuyền bình thường đều là Linh Đài cảnh và Thiên Nhân cảnh, được gọi là khoang thương vụ, bên trong khoang thuyền mới có Tử Phủ cảnh và Thần Thông cảnh lui tới.

Về phần Thần Thông cảnh hoặc Lăng Hư cảnh có tiền, bình thường bọn họ đều ngồi trên phi chu đầu thuyền.

Điều này có nghĩa là, ở thế giới Thần Võ, cho dù là tu sĩ Linh Đài cảnh Thiên Nhân cảnh bình thường cũng có thể đi lại bất cứ địa điểm nào trong vài ngày tới thế giới Thần Võ, cái giá phải trả chỉ là một chút tiền không tính là quá nhiều.

Phải biết rằng, mặc dù Thánh vực cũng có độ thuyền, nhưng tốc độ cũng không nhanh như vậy, ngồi độ thuyền cần tiền cũng không ít, ít nhất tán tu Linh Đài cảnh Thiên Nhân cảnh bình thường tuyệt đối không ngồi nổi.

Nghe Trần Tố Linh giới thiệu, ba vị đại lão cũng cảm khái không thôi.

Trong khi nói chuyện, bên trong khu chờ đợi vang lên tiếng nhắc nhở dễ nghe của Khí Linh. Chiếc phi chu bảy đời của Thái Sơ Đạo Chủ ngồi trên đó bắt đầu kiểm vé.

Trần Tố Linh lập tức nhắc nhở ba vị đại lão, cũng đưa bọn họ đến cửa kiểm vé.

Một lát sau.

Khi chiếc Vân Dao phi thuyền này bay thẳng lên trời, đâm thủng tầng gió cương phong.

Trần Tố Linh trong tay cầm một viên linh thạch cực phẩm, trợn mắt há hốc mồm, trong gió lộn xộn.

Hôm nay là ngày vận may lâm đầu sao?

Cực phẩm linh thạch…

Bảo bối như vậy, đem nàng thế gia Thất phẩm bán đi, cũng không đổi được một viên!

Cùng lúc đó, bên trong Vân Dao phi chu.

Ba vị đại lão đã ngồi ở trên chỗ ngồi của mình đang hào hứng bừng bừng nghe các cuộc đối thoại của các loại người, tò mò quan sát mỗi một món đồ chơi mới mẻ ở xung quanh.

“Phương huynh, chúc mừng huynh thi đậu vào học viện Trường Ninh của Kỳ Lân Nhi, từ nay tiền đồ của huynh không thể hạn lượng a.” Một người đàn ông trung niên dùng giọng nói hâm mộ nói.

“Đâu có đâu có, chỉ tiếc tiểu tử kia bị hỏng khoa khảo, nếu không, nói không chừng có thể có cơ hội xông vào Tộc Học cao đẳng Vương thị.” Giọng nói của một người khác lại là lạnh lùng và tiếc hận.

“Ta nghe nói năm nay ngưỡng cửa khảo hạch tộc học cao đẳng của Vương thị lại tăng lên rồi? Không phải tộc nhân Vương thị, khởi bước đại thiên kiêu mới có cơ hội tham dự khảo hạch? Đây cũng quá nội quyển đi?”

“Còn không phải sao… Đối với thế gia nhất phẩm như chúng ta mà nói, bây giờ đại thiên kiêu đã không còn là việc gì khó, khó là thi văn! Đề thi của bọn họ một lần so với một lần càng không hợp thói thường. Nếu như không thể thông qua thi văn, ngay cả tuyệt thế thiên kiêu cũng không thể nhập học.”

“Cho nên gia tộc chúng ta mới bỏ vốn mua một tòa nhà ở Tân Bình trấn, lần này chính là tuyệt thế thiên kiêu đặc biệt đưa về trong nhà đi lớp bổ túc ở Tân Bình trấn. Trong nhà đã mua cho hắn hai mươi năm khóa học! Nghe nói, là tiên sinh của Tộc Học cao đẳng Vương thị tự mình giảng bài.”

“Còn có loại lớp bổ túc này sao? Âu Dương huynh… Có thể giới thiệu cho ta một chút tiên sinh được không?”

“Giới thiệu thì không thành vấn đề, nhưng thu phí…”

“Chỉ cần có thể vào Tộc Học cao đẳng của Vương thị, táng gia bại sản đều nguyện ý. Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể

đi thi Tiên cung hoặc học viện Trường Ninh."

Những người này ngươi một câu ta một câu nói náo nhiệt, nhưng những lời này rơi vào tai ba vị đại lão, lại khiến bọn họ không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Tộc học cao đẳng Vương thị này có cần da trâu như vậy không? Đại thiên kiêu, tuyệt thế thiên kiêu tư chất như vậy, văn khoa bất quá quan rõ ràng cũng không thu sao?

Còn nữa, Tộc Học tuyển sinh thiên kiêu khởi bước đầu là có ý gì?

Thái Sơ Đạo Chủ mặt hơi đen.

Thái Sơ Đạo Cung của hắn chiêu thu đệ tử, ngưỡng cửa cũng hoàn toàn là đại thiên kiêu! Cái tộc học cao đẳng Vương thị đồ bỏ kia, đây là mầm mống cùng Thái Sơ Đạo Cung sao?

Khiến cho Vương thị các ngươi giống như có đạo thư muốn kế thừa, cũng quá kiêu ngạo.

"Đạo chủ." Ngọc Hà thánh hoàng dùng thần niệm khởi động một không gian tư nhân, kéo hai vị đại lão khác vào vòng nói chuyện, "Người trẻ tuổi của thế giới thần võ này, tư chất huyết mạch hình như có chút cao quá rồi. Cho dù là Ngọc Hà thánh triều chúng ta cũng không có khí tượng như vậy."

"Đúng là như thế." Thái Sơ Đạo Chủ cũng hơi có chút kỳ quái: "Trước kia thấy đám hài tử như Vương Bảo Quang, Bảo Thánh, cảm thấy bọn họ rất đặc biệt, vốn tưởng rằng đó là bởi vì Vương thị cường đại. Nhưng hiện tại xem ra, đám người trẻ tuổi trong thế giới Thần Võ này đều tương đối tự tin cùng cường đại. Thậm chí, ngay cả những tu sĩ Linh Đài cảnh kia, mỗi người đều tràn đầy tinh khí thần cùng tự tin…"

"Đạo chủ tiền bối có điều không biết." Thiên Thụy Thánh Hoàng giao thiệp khá lâu với Vương thị nói, "Thần Vũ Thánh Minh cực kỳ chú trọng giáo dục toàn dân, học viện Học Cung lớn nhỏ trong toàn bộ cảnh nhiều vô số kể. Bởi vậy, cho dù đều là tu sĩ tầng dưới chót, tu sĩ tầng dưới chót của bọn họ cũng không quá giống với Thánh vực chúng ta."

Thánh Vực đã tồn tại hơn một trăm vạn năm, giai tầng sớm đã cố hóa nghiêm trọng, dưới tình huống tầng tầng ép xuống, tu sĩ tầng dưới kỳ thật trải qua cuộc sống vô cùng phong bế cùng

không tự do, lên con đường cũng phi thường chật hẹp, không giống như thế giới Thần Võ, có thể đi khắp nơi học tập, hoặc là dựa vào học tập tay nghề mưu sinh lộ.

"Hơn nữa luật pháp của bọn họ thập phần hoàn thiện và nghiêm khắc, ví dụ như gia tộc cao phẩm thường thấy ức hiếp ép thế gia hạ phẩm, sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc ở thế giới Thần Võ. Tu sĩ cao giai càng không thể tùy ý khi nhục tu sĩ đê giai, bởi vậy tu sĩ tầng dưới chót cũng sống rất có tôn nghiêm, hơn nữa phổ biến văn hóa trình độ cao, tự nhiên tinh khí thần sẽ khác nhau."

Lời này vừa nói ra.

Ngọc Hà Thánh Hoàng cùng Thái Sơ Đạo Chủ đều có chút trầm mặc.

Ngay từ đầu, bọn họ còn tưởng rằng thế giới Thần Võ chính là thế giới hoang dã chưa từng giáo hóa, nhưng chưa từng nghĩ, chế độ và lý niệm của nó lại tiến bộ vượt xa Thánh Vực.

Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng cảm khái không thôi: "Những năm gần đây ta thường xuyên nói về những chuyện này với Thủ Triết gia chủ. Nhà chúng ta cũng phái không ít hài tử đến thế giới Thần Võ lưu học, hy vọng có thể học thêm ít đồ, cải tiến Thiên Thụy thánh triều."

Ngọc Hà Thánh Hoàng suy nghĩ một hồi lâu, lại chậm rãi lắc đầu: "Muốn bắt chước thế giới Thần Võ chỉ sợ rất khó. Lấy ví dụ Ngọc Hà thánh triều chúng ta, những thượng tầng thế gia kia một khi liên hợp lại lực lượng thập phần to lớn, nếu Chư Thị chúng ta dám can đảm chạm đến đại bộ phận lợi ích của thế gia, tuyệt đối sẽ bị liên hợp lại lật đổ."

"Đóng băng ba thước, không phải là cái lạnh một ngày." Thiên Thụy Thánh Hoàng lạnh nhạt nói: "Ta cũng không trông mong một thế hệ có thể thay đổi, trước tiên từ từ dẫn vào một số giáo học cơ bản của thế giới Thần Võ, sau đó từ từ dẫn vào một số tư tưởng, từng thế hệ từ từ thay đổi, luôn có thể thay đổi một ít. Nếu không, thế hệ ưu tú của Thiên Thụy thánh triều chúng ta e rằng đều phải chạy đến thế giới Thần Võ làm việc!"

Chiếc Vân Dao phi chu này, ít nhất có một thành người đến từ Thánh vực. Chính xác mà nói, là đến từ phạm vi thế lực của

Thiên Thụy thánh triều.

Từ trong đối thoại của bọn họ không khó nghe ra, bọn họ là kéo bè kết phái chạy tới thế giới Thần Võ làm việc kiếm tiền.

Nhưng điều tương đối lúng túng chính là, bởi vì vấn đề học lịch của bọn họ, những người này thường chỉ có thể làm rất nhiều công việc cơ bản. Nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng nguyện ý đường xa chạy tới làm công… Nguyên nhân cũng không có gì khác, tự nhiên là bởi vì kiếm được càng nhiều!

Các đại lão lại trầm mặc một hồi.

Bất tri bất giác, thời gian hai ba ngày đã trôi qua.

Phi chu bắt đầu từ trên tầng gió mạnh chậm rãi hạ thấp độ cao, sau đó xuyên qua tầng gió mạnh, tiến vào tuyến đường gần đây, cuối cùng chậm rãi đáp xuống cảng không ở Trường Ninh vệ Tân Bình trấn.

Theo dòng người đi ra khỏi cảng không người, đoàn người Thái Sơ Đạo Chủ lần nữa bị hết thảy trước mắt làm cho chấn kinh.

Tân Bình trấn phồn hoa thì không cần phải nói.

Mấy trăm năm qua đi, tòa thành trấn do Vương thị tự tay khai thác này sớm đã biến thành một tòa đại thành hiện đại hóa, cao ốc san sát, dưới ánh đèn cầu vồng rực rỡ, cho dù là ban đêm cũng náo nhiệt phi phàm.

Phồn hoa và sinh động ở đây, tự nhiên lại khiến bọn họ khiếp sợ không ít. Nhưng điều khiến bọn họ ngạc nhiên nhất chính là những người ở đây đều có trình độ văn học cực cao, rất nhiều người đều có bằng chứng không tầm thường.

Một tu sĩ Linh Đài cảnh bình thường có kỹ thuật phổ thông, nếu chỉ làm công tác cơ bản mà hàng năm có thể kiếm được ba mươi viên linh thạch! Một số kỹ thuật yêu cầu thuộc tính chuyên tinh cao hơn một chút, một năm có thể kiếm được trên trăm linh thạch thậm chí rất nhiều thứ cũng không lạ.

Rất nhiều đơn vị, còn tuyển nhận tu sĩ Lăng Hư cảnh, tiền công trả vào năm mươi viên thượng phẩm linh thạch mỗi năm!

Điều này làm cho sắc mặt của Ngọc Hà thánh hoàng có chút biến thành màu đen.

Tin tức này nếu truyền tới Ngọc Hà thánh triều, không biết có bao nhiêu Lăng Hư cảnh thần thông cảnh nguyện ý chạy tới thế giới Thần Võ làm công!

Hắn hiểu rất rõ tình huống những thế gia trong thánh triều.

Phần lớn Lăng Hư cảnh lão tổ không có nhu cầu thăng cấp, chi tiêu mỗi năm đều là một hai chục viên thượng phẩm linh thạch, cái này đều cần nhờ gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, cũng đè ép tài nguyên tu luyện đời sau của con cháu.

Nếu như tu sĩ Lăng Hư cảnh ở đây làm công, cho dù xa xỉ một chút, một năm chi tiêu mất hai mươi viên thượng phẩm linh thạch, vậy còn có thể một năm tích lũy ba mươi viên thượng phẩm linh thạch, trăm năm qua chính là tích lũy ba mươi viên cực phẩm linh thạch!

Đưa người trong nhà, như vậy thỏa đáng là một khoản tiền lớn.

Bởi vì bọn họ tò mò muốn hỏi thăm một chút đãi ngộ của tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Có điều, số lượng người làm công ở Chân Tiên cảnh không nhiều, bọn họ hỏi thăm tới hỏi lui, cuối cùng nghe nói Vương thị tổng ty luyện khí tuyển nhận Chân Tiên cảnh, liền chạy qua hỏi.

Kết quả, Thiên Thụy Thánh Hoàng lại gặp được một vị đồng hương ở tổng ty Luyện Khí… Tiên Hoàng 【Văn Duệ Tiên Hoàng】 của Tiên Triều Tân La Tiên Triều.

Văn Duệ Tiên Hoàng nhìn thấy Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng giật nảy mình, vội vàng nghênh đón hành lễ: “Gặp bệ hạ.”

“Văn Duệ, tại sao ngươi lại ở đây?” Vẻ mặt của Thiên Thụy Thánh Hoàng rất khó hiểu.

“A? Ta hiện tại là cung phụng luyện khí của tổng ty Luyện Khí Vương thị.” Văn Duệ Tiên Hoàng thành thật nói: “Ngài cũng biết, Tân La Tiên Triều chúng ta sản xuất rất nhiều khoáng thạch, hơn nữa trên phương diện luyện khí cũng có chút kỹ thuật.”

Thiên Thụy Thánh Hoàng bị tức chết.

Nhìn Văn Duệ Tiên Hoàng mặc chế phục tổng ty luyện khí, hắn cả giận nói: “Bổn hoàng hỏi ngươi kỹ thuật luyện khí chưa? Bổn hoàng đang hỏi ngươi, ngươi đường đường một vị Tiên Hoàng, tại sao lại làm công ở đây? Ngươi không muốn thể diện sao?”

“Ặc…” Văn Duệ Tiên Hoàng hơi khựng lại, đang định trả lời.

Lúc này, một người thanh niên khí độ nổi bật bỗng nhiên mở cửa ra từ trong phòng làm việc đi ra.

Dung mạo của người thanh niên này vô cùng anh tuấn, cho dù là một bộ trang phục luyện khí màu xanh đậm cũng không thể che giấu được khí độ thanh thuần trong người hắn.

Hắn đang cúi đầu nhìn tinh mạc trong tay, vừa nhìn vừa hoa xuống dưới, dường như đang xem tin tức gì đó, thình lình ngẩng đầu chú ý tới đám người bên này, không khỏi dừng bước: “Văn Duệ tiền bối, các vị tiền bối này là…”

“Ninh Hi công tử.” Văn Duệ Tiên Hoàng vừa thấy hắn, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, ngài cứ gọi ta là lão Văn là được.”

Từ rất nhiều năm trước, Vương Ninh Hi đã thăng chức thành người phụ trách khai phá bộ sản phẩm mới của tổng ty Luyện Khí Vương thị, đồng thời, hắn còn ở trong viện nghiên cứu Vương thị có vài hạng mục nghiên cứu, dẫn theo vài tiểu tổ nghiên cứu, nghiên cứu đều là hạng mục vô cùng tinh nhuệ, đã là đại nhân vật hết sức quan trọng trong hệ thống của Vương thị.

Đương nhiên, trong Thần Vũ thánh minh hắn cũng có danh vọng rất cao, được rất nhiều người trẻ tuổi xem là thần tượng sùng bái.

Nghĩ đến mấy người phía sau, Văn Duệ Tiên Hoàng mở miệng giới thiệu: “Đúng rồi, mấy vị này… A…”

“Đồng hương!”

Thiên Thụy Thánh Hoàng vội mở miệng cắt ngang Văn Duệ, sau đó ánh mắt mang theo vài phần tức giận rơi vào trên người Vương Ninh Hi, hiếu kỳ nói: “Ngươi chính là người phụ trách tổng quản Luyện Khí của Vương thị Vương Ninh Hi?”

Hắn đối với cái tên Vương Ninh Hi này, kì thực cũng có nghe thấy, dù sao hắn đang thay Vương thị sản xuất Huyền Vũ chiến giáp mới.

"Tại hạ chính là Vương Ninh Hi." Vương Ninh Hi lập tức thu hồi tinh mạc, tiến lên chắp tay khách khí nói: "Ba vị tiền bối, chẳng lẽ là cung phụng luyện khí do Văn Duệ tiền bối giới thiệu? Các ngươi tới thật đúng lúc, tổng đơn đặt hàng gần đây của tổng ty luyện khí chúng ta quá bận rộn."

Lần này, ngay cả Ngọc Hà Thánh Hoàng cũng bị tức giận không nhẹ.

Tương lai của bản hoàng chính là thông gia của Vương thị các ngươi!

Thái Sơ Đạo Chủ giơ tay đè lại Ngọc Hà Thánh Hoàng sắp xù lông, hơi có vài phần tò mò đánh giá Vương Ninh Hi: "Tiểu hữu, đãi ngộ của Luyện Khí Sư Chân Tiên cảnh thế nào?"

"Văn Duệ tiền bối không nói trong thư sao?" Vương Ninh Lân khách khí cười cười: "Ba vị tiền bối yên tâm, tổng ty Luyện Khí chúng ta ở đây đãi ngộ Luyện Khí sư Chân Tiên cảnh cực cao, chỉ cần kỹ thuật vượt qua kiểm tra, sau khi thông qua huấn luyện, mỗi năm ít nhất có thể lấy được tám viên linh thạch cực phẩm, cung ứng thức ăn linh mễ linh tửu tương ứng khác."

"Cái gì?"

Một năm của Bát Cực Linh?

Con số này đối với Thánh Tôn mà nói đương nhiên không tính là gì, nhưng mà bọn họ vô cùng rõ ràng, đối với những Tiên Tộc bình thường kia mà nói, có được lực hấp dẫn bực nào.

Một vài lão Chân Tiên của gia tộc, cái gì cũng không cần làm một năm phải chi tiêu hai viên cực linh để duy trì trạng thái, chi tiêu thấp nhất trong ngàn năm phải trả hai mươi viên Tiên Linh Thạch.

Đối với phần lớn Tiên Tộc phổ thông mà nói, đây là một khoản tiền lớn, nếu tiết kiệm có thể bồi dưỡng rất nhiều hài tử ưu tú.

Nếu làm công ở tổng ty luyện khí Vương thị một ngàn năm, không những có thể tiết kiệm được khoản tiền lớn cho hai mươi viên tiên linh này, còn có thể kiếm ít nhất sáu mươi tiên linh trở về, cái này có thể tăng thêm cho gia tộc bao nhiêu sản lượng tộc?

Ít nhất, sau ngàn năm cũng đủ để mua hai kiện Tiên Khí phi thường lợi hại rồi!

Nếu là một lão Chân Tiên đã bảy tám ngàn tuổi, dưới tiền đề bảo đảm an toàn, cắn răng làm công hai ngàn năm, vậy có thể kiếm thêm một trăm hai mươi Tiên Linh Thạch!

Đây không phải một bộ tiên kinh tới tay sao?

Điều này đối với Tiên Tộc bình thường mà nói, tuyệt đối là dụ hoặc trí mạng.

Bên cạnh, ánh mắt Văn Duệ Tiên Hoàng âm u nhìn về phía Thiên Thụy Thánh Hoàng, ánh mắt kia phảng phất như đang nói: Lần này bệ hạ hiểu rõ, tại sao ta lại làm ở đây rồi chứ?

Cái này không thể so với việc làm Thập tử Tiên Hoàng mạnh hơn sao?

Huống chi, truyền thừa của hắn đã cho Hoàng thái tử, không ra làm công chẳng lẽ tiếp tục ở nhà tốn tiền bạc lương thực sao? Bồi dưỡng Tiên Hoàng đời tiếp theo cũng rất tốn tiền, thừa dịp còn có thể hành động, đi ra tích lũy thêm chút của cải cho gia tộc mới là chính đạo.

“Bệ hạ.” Văn Duệ Tiên Hoàng kéo Thiên Thụy Thánh Hoàng qua một bên, dẫn dắt từng bước nói: “Thánh Triều chúng ta có mấy Tiên Vương cũng không có việc gì, trạch ở nhà tiêu hao tài nguyên vô ích, chi bằng giới thiệu tới làm công, thế nào?”

“Cái kia… Ta muốn hỏi một chút, tiền công của Thánh Tôn sơ giai như thế nào?” Thiên Thụy Thánh Hoàng rốt cục hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

“Cái này…” Vương Ninh Kham nhìn Văn Duệ Tiên Hoàng, lại nhìn Thiên Thụy Thánh Hoàng, trong đầu lóe lên linh quang, rốt cuộc nhận ra thân phận của đối phương, vội vàng xấu hổ hành lễ: “Không dám không dám, đúng là Thiên Thụy bệ hạ giáp mặt, vãn bối thất lễ.”

“Nào có cái gì thất lễ? Bổn hoàng chỉ tùy tiện hỏi qua tình hình thôi.” Ánh mắt của Thiên Thụy Thánh Hoàng có chút phức tạp.

“Cái này… Nhà chúng ta gần đây rất thiếu cung phụng Thánh Tôn, trước mắt niên phụng đã tăng đến 130 Cực Linh. Còn có các loại phúc lợi cùng chỗ tốt khác, tỷ như bao ăn bao ở, 10 năm tiền thưởng, trăm năm tiền thưởng, cống hiến ban thưởng vân vân, tổng hợp lại ước chừng tương đương với 2 khối Tiên Linh Thạch. Đương nhiên, đây chỉ là trạng thái trước mắt, về sau có lẽ còn có tăng thêm ~ “

Tổng hợp Niên phụng hai viên tiên linh?

Thiên Thụy Thánh Hoàng nhất thời tim đập thình thịch.

Dùng ba vạn sáu ngàn năm thọ nguyên của hắn, hiện giờ ước chừng còn có thể sống tám chín ngàn năm nữa. Nếu như sớm một chút về hưu làm công sáu ngàn năm, dù cho không tính lương tăng, đó cũng là một vạn hai ngàn Tiên Linh Thạch, tương đương một trăm hai mươi khối Hỗn Độn Linh Thạch!

Nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy, mua thánh đồ cũng miễn cưỡng đủ.

Vừa tiết kiệm chi tiêu lại có thu hoạch lớn, nếu thời cơ thích hợp, thậm chí có thể sẽ thêm một bộ Thánh đồ cho gia tộc!

Phải biết rằng, toàn bộ Thiên Thụy thánh triều đã tồn tại mười mấy vạn năm, cho tới bây giờ, hoàng thất vẫn chỉ có một bộ thánh đồ truyền thừa qua lại, ít nhiều có chút khó coi.

Mà cho dù không có duyên thánh đồ, khoản tiền lớn như thế cũng có thể mang đến cho gia tộc nội tình thật lớn tăng lên, hơn nữa toàn bộ thánh triều cố gắng nỗ lực, bán thêm chiến giáp kiểu mới của Vương thị, không cần mấy vạn năm, Thiên Thụy thánh triều há lại muốn đuổi thẳng theo Ngọc Hà thánh triều?

Đừng nói Thiên Thụy Thánh Hoàng, ngay cả Ngọc Hà Thánh Hoàng cũng không nhịn được tim đập thình thịch.

Có nên phái Thánh Vương trong nhà tới làm công hay không? Dù sao hắn nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, ở nhà còn lãng phí lương thực vô ích…

Hoặc là, hỏi giá công của Thánh Tôn trung kỳ…

Ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ đảo qua, chú ý tới hai vị đường đường Thánh Hoàng biểu lộ không có mặt mũi như thế, trong lòng lập tức tức giận không chỗ phát tiết.

Hai người các ngươi có cần không có tiền đồ như vậy không?

Trong nháy mắt đó, hắn thật sự muốn hỏi một câu, Vương thị đạo chủ của các ngươi có thu nhận hay không?

Nhận được bao nhiêu năm?

…

Chương 49: Đi trước tiên giải quyết ba cô vợ.

…

Đương nhiên, Thái Sơ Đạo Chủ cuối cùng vẫn là không thể hỏi ra câu này.

Nếu thật sự hỏi, mặt mũi của Thái Sơ Đạo Cung coi như mất hết.

Trong lúc nói chuyện, Vương Ninh Hi liền tiếp nhận nhiệm vụ tiếp đãi của mấy vị đại lão, dẫn bọn họ tham quan quần thể cao tầng tổng bộ tổng ty luyện khí của Vương thị.

Trong quần thể tòa nhà chiếm diện tích chừng mấy trăm vạn thước vuông này, ngoại trừ khu vực làm việc của một số ít hành chính ra, phần lớn khu vực đều là trung tâm nghiên cứu luyện khí và tài liệu.

“Chư vị tiền bối xem, đây là trung tâm nghiên cứu phát minh tài liệu cấp thấp.” Vương Ninh Hi mang theo mọi người tham quan một tòa nhà lớn.

Trong tòa đại lâu này có mấy trăm đội nghiên cứu hạng mục. Hạng mục nghiên cứu trong tay bọn họ đều là tài liệu luyện khí hạng nhất hạng hai quen thuộc, mặc dù là có người đến tham quan, nhưng những đoàn đội nghiên cứu phát minh vẫn chuyên chú nghiên cứu hạng mục của mình.

Loại tài liệu cấp bậc này, nếu không phải số lượng đủ khổng lồ, những Thánh Tôn và Đạo Chủ này bình thường ngay cả hào hứng liếc mắt một cái cũng không có, nhưng lúc này, bọn họ lại có chút hứng thú quan sát hành động của bọn họ.

Bất quá, hấp dẫn bọn họ cũng không phải là tài liệu, mà là các loại dụng cụ rực rỡ muôn màu kia.

Chỉ là nghiên cứu nửa ngày, bọn họ lại phát hiện rất nhiều thứ bọn họ ngay cả nhìn cũng xem không hiểu.

“Ninh Hi.” Thái Sơ Đạo Chủ chắp hai tay sau lưng, nhìn trái nhìn phải, giống như là đại lãnh đạo thị sát, hai đầu lông mày

lộ ra vẻ nghi hoặc, “Ph hao phí nhân lực vật lực trên vật liệu cấp thấp như thế, đáng không?”

“Đương nhiên đáng giá. Tài liệu cơ bản mới là tài liệu tiêu hao lớn nhất trên Hư Không Hải này, một khi có đột phá, sẽ mang đến ảnh hưởng toàn phương vị.”

“Bất quá, nghiên cứu phát minh tài liệu là một công trình hệ thống khổng lồ, nhất là Hợp Kim khối này, càng là tạp nham phức tạp. Các loại phối phương thậm chí rất nhiều thời điểm không có đường tắt để đi, chỉ có thể đụng vào vận khí.” Vương Ninh Hi nhắc tới những thứ này, nhiều ít cũng là có chút bất đắc dĩ, tiện tay lấy ra một khối hợp kim cương chất lượng mỏng mang theo lục văn, “Ngài xem khối Ất Mộc khinh vân cương này, nó là từ nguyên liệu linh mộc tam phẩm cùng bảy loại tài liệu kim loại căn cứ phối hợp luyện chế mà có được, chỉ riêng phối hợp thí nghiệm, chúng ta đã tiến hành hai ngàn sáu trăm năm mươi ba lần, thành quả cuối cùng đạt được khẳng định vẫn không dám khẳng định là tối ưu giải, còn phải tiếp tục đầu nhập tài chính, ưu hóa.”

“Ta nghe nói chiến giáp kiểu mới các ngươi bán trên tính năng phải vượt qua một mảng lớn chiến giáp vũ khí của quân Cơ thị?” Thái Sơ đạo chủ hơi có chút tò mò hỏi: “Chẳng lẽ chính là dùng những phối phương hợp kim này?”

Ở Thánh Vực Luyện Khí Giới, tự nhiên cũng có dùng tài liệu bất đồng phối hợp thành hợp kim kỹ thuật, nhưng loại kỹ thuật này từ trước đến nay đều là các nhà nghiên cứu các nhà, ngẫu nhiên đạt được một ít phối phương chất lượng tốt, đều là bí mật bí mật. Càng là thế gia luyện khí lớn, loại bí phương này lại càng nhiều, đây cũng là căn cơ cùng nội tình bọn họ dựa vào sinh tồn.

Thái Sơ Đạo Chủ còn chưa bao giờ nghe nói qua nhà nào sẽ cùng Vương thị tổng quản luyện khí tổng ty như vậy, đối với phối phương hợp kim tiến hành thí nghiệm quy mô lớn như thế.

“Đạo chủ tiền bối, chúng ta chỉ là một bộ chiến giáp cấp thấp của sĩ tốt Linh Đài cảnh, căn cứ vào bộ vị bất đồng, công năng bất đồng, dùng nhiều hơn hai mươi loại hợp kim.” Vương Ninh Hi có chút tự hào nói, “Mỗi một loại công nghệ trong đó,

đều là kết tinh sau khi thiên chuy bách luyện. Mục đích, chính là vì đề cao tổng thể sức chiến đấu của nhân tộc chúng ta. Cho dù chỉ là đề cao chiến lực thêm vào ba năm thành của quân đội, cũng đủ xoay chuyển đại bộ phận chiến cuộc."

Nghe xong lời này, Thái Sơ Đạo Chủ trầm mặc một lát.

Câu này không sai.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, bất kỳ kỹ thuật cải cách nào cũng cần đầu tư lượng lớn nhân lực vật lực, còn không nhất định có thể đạt được thành quả, không phải mỗi thế lực đều cam lòng, hơn nữa có tiền tài này tiến hành quy mô lớn như vậy.

Vương thị lại cam lòng hao phí nhân lực vật lực nhiều như vậy trên một số tài liệu cấp thấp và công nghệ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Trái lại Cơ thị nắm giữ kỹ thuật võ luyện khí cấp thấp, đã không biết bao nhiêu năm không đổi mới thay thế.

Tuy nhiên, Cơ thị rốt cuộc là thế gia đỉnh tiêm truyền thừa trăm vạn năm, về mặt kỹ thuật luyện khí cao cấp vẫn vô cùng lợi hại, tích lũy luyện khí trên phương diện tiên khí và thánh khí hoàn toàn không phải Vương thị có thể so sánh.

Chỉ là đợt này, chỉ sợ trang bị cấp thấp của Cơ thị sẽ thật sự gặp phải nguy cơ to lớn.

"Như thế cũng tốt." Thái Sơ Đạo Chủ suy nghĩ một lát, lại bỗng nhiên nở nụ cười: "Có Vương thị các ngươi quấy rối một chút, cũng có thể khiến cho đám người Cơ thị chịu thiệt, tỉnh lại cho tốt, miễn cho luôn vững bước tự phong."

"Ninh Hi tổng ty." Sau một phen tham quan và nói chuyện với nhau, Ngọc Hà thánh hoàng ngửi được mùi ích lợi cực lớn, thái độ đối với Vương Ninh Hi cũng hòa ái hơn trước không biết bao nhiêu lần, "Ta mới hiểu được một phen, ở xung quanh Ngọc Hà thánh triều, Vương thị các ngươi còn chưa có đại lý quân võ và đại lý quân dụng đan dược. Ngươi xem, hai nhà chúng ta sắp trở thành thông gia rồi…"

"Ngọc Hà tiền bối." Vương Ninh Hi có chút dở khóc dở cười: "Ta chỉ là một người có kỹ thuật, loại quyền hành đại diện này ngài vẫn phải tìm lão tổ gia gia nhà ta, ít nhất cũng phải tìm An Nghiệp Thất thúc của ta mới có thể làm chủ."

Vương Thủ Triết? Vương An Nghiệp?

Sắc mặt của Thánh Hoàng Ngọc Hà lập tức có chút khó xử.

Nói ra thì thái độ của hắn đối với Vương Thủ Triết và Vương An Nghiệp cũng không quá hữu hảo. Hơn nữa lần này đến, hắn vốn là muốn để Vương Bảo Thánh ở rể đến Ngọc Hà thánh triều, nhưng hiện giờ tài lực và thực lực mà Vương thị bày ra lại làm cho hắn có chút hãi hùng khiếp vía.

Lúc này đây con đường tìm kiếm ở rể sợ là có chút gian nan.

"Nào nào nào, ta tiếp tục dẫn mọi người đi tham quan trung tâm nghiên cứu nghiên cứu quỹ đạo của phi thuyền." Vương Ninh Hi dường như không nhìn ra sự khó xử của hắn, tiếp tục nhiệt tình dẫn bọn họ đi tham quan chỗ khác.

* * * * * *

Cùng một khoảng thời gian.

Tân Bình trấn 【 Thủ Triết đại đạo 】.

Con đường lấy tên của Vương Thủ Triết này đương nhiên là toàn bộ Tân Bình trấn, không, phải nói là vùng phồn hoa nhất, hạch tâm nhất hiện nay của toàn bộ thế giới Thần Võ.

Nơi này có tửu lâu cao cấp nhất của thế giới Thần Võ, nhà hát lớn nhất, kỹ thuật cao cấp nhất, công ty đỉnh cấp nhất, thế gia cường đại nhất, còn có đủ loại chỗ không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này tràn ngập mùi vị siêu hiện đại hóa, một tòa đại lâu hoa lệ cao vút trong mây, đủ loại phương tiện giao thông thần kỳ cùng tu sĩ ngự không phi hành, hợp thành giao thông lập thể đâu vào đấy.

Tầng lầu này tuy cao, nhưng mỗi tầng đều có bình đài trống rỗng độc lập, rất nhiều lầu cao, còn có thông đạo kiểu lập thể kết nối với nhau, cho nên cũng không có vẻ chật kín.

Chiêu Ngọc tửu điếm nằm trên con đường tấc đất tấc vàng này.

Quán rượu này thuộc về Chiêu Ngọc công chúa của Xích Nguyệt Ma Triều, là lúc trước hai vị công chúa Vương Phú Quý và Chiêu Ngọc, Phù Nam thành hôn, Vương thị tặng Chiêu Ngọc công chúa.

Đã nhiều năm như vậy, quán rượu này dưới sự kinh doanh của Chiêu Ngọc công chúa ngày càng lớn mạnh, nghiễm nhiên đã trở thành một trong những kiến trúc mang tính tiêu chí của con đường này.

Tửu điếm lầu một, là một trung tâm mua sắm xa xỉ phẩm.

Công chúa Kỳ Nam, Kỳ Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa, đang nhiệt tình mang theo ba nữ tử Đi dạo phố mua sắm như Kỳ Ngọc Hà, Doanh Linh Trúc, Tinh Phỉ đi dạo phố.

Ở đây có rất nhiều quần áo xa hoa, túi xách và các loại kỳ trân dị bảo kỳ diệu.

"Ngọc Hà, Nhai Tí có khí chất đoan trang lộng lẫy, vóc người cao ngất, thử chiếc áo choàng Tiên Linh tằm này xem." Kỳ Mộng Vũ nhiệt tình kéo Kỳ Ngọc Hà, thử một bộ y phục quý giá.

Ngọc Hà vốn có chút câu nệ bị nàng đẩy vào phòng thay đồ, qua một hồi lâu mới thay xong.

Nàng đối với gương chiếu có thể thấy được của Ánh Tuyết chiếu một cái, nhất thời có chút ngượng ngùng xấu hổ: "Dì La, chân này quá lộ liễu, có chút quá mức xinh đẹp rồi."

Tuy nói như thế, nhưng nàng vẫn bị bộ dạng mị hoặc khác của mình hấp dẫn.

Cũng may để cho các nàng có thể thoải mái mua sắm, cả tầng lầu đều trống không, chỉ có một ít nhân viên nữ ở chỗ này chiêu đãi các nàng.

"Cũng được a, Trường Ninh vệ chúng ta rất nhiều nữ hài tử đều mặc như vậy, đây là kiểu dáng thịnh hành nhất gần đây." Vân Mộng Vũ cười híp mắt kéo cánh tay nàng nói: "Nữ hài tử thiên sinh lệ chất như Ngọc Hà ngươi, thay đổi tạo hình cũng là một loại thú vui. Đợi lát nữa ta dẫn ngươi đi làm tóc, làm một cuộn sóng thử xem, phối hợp lại hiệu quả càng tốt."

Mặc dù tuổi tác của nàng nhỏ hơn nhiều so với Kính Ngọc Hà, nhưng nàng là mẹ của Vương Bảo Thánh, bị gọi một tiếng "Côn Bằng di" cũng là chuyện đương nhiên. Hơn nữa nàng cũng rất thân cận với Kính Ngọc Hà, dù sao mọi người đều mang họ Côn Bằng.

Tuy nhiên, Kỳ Mộng Vũ và Chiêu Ngọc cũng sẽ không vắng vẻ Doanh Linh Trúc và Tinh Phỉ Phỉ, tự nhiên là bày ra thái độ lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt.

"Linh Trúc, ngươi nhìn thân hình này thế nào? Ta cảm thấy rất tương xứng với khí chất của ngươi." Chiêu Ngọc công chúa cười cười gọi Doanh Linh Trúc, rồi lại nói với Tinh Phỉ Phỉ: "Phi Phỉ, ngươi cảm thấy bộ quần áo này thế nào?"

Liên tiếp mua sắm, dưới sự thử quần áo, quan hệ của các nữ nhân tăng nhanh chóng. Ngay cả Tinh Phỉ Phỉ cũng thiếu đi chút ít tỉnh táo và lý trí trời sinh, nhiều hơn một chút hoạt bát.

Có thể thấy được hai mẫu thân của Vương Bảo Thánh, vì hôn sự của Bảo Thánh cùng hài tử trong bụng các nàng, cũng là rầu thúi ruột.

Kế tiếp, hai người lại mang theo các nàng trải nghiệm các hạng mục như làm tóc, bảo dưỡng, mỹ thực, Ảnh viện, ảo trò chơi, ngược lại chơi đến quên cả trời đất. Lần đầu tiên thể nghiệm những thứ này, ba người Ngọc Hà quả thực có chút vui đến quên cả trời đất.

Đợi các nàng ăn xong bữa tiệc lớn, quan hệ đã trở nên vô cùng thân thiết, nói chuyện với nhau cũng trở nên thân thiết tùy ý.

Cho đến lúc này, Kỳ Mộng Vũ và Chiêu Ngọc công chúa mới không tiếp tục dẫn người đi ra ngoài, bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm ngay trong phòng khách sạn.

Lúc này.

Cửa bao sương bị người từ bên ngoài đẩy ra, một đội ngũ quan lại mang theo một đống tài liệu văn kiện lớn đi vào.

Nam tử trung niên cầm đầu thái độ cung kính nói: "Tại hạ Ngô Văn Hào, chính là công chứng viên của Tài sản quản lý ti của Thần Vũ thánh minh. Ra mắt công chúa điện hạ Hân Nam, Chiêu Ngọc công chúa điện hạ. Gặp qua ba vị tiểu thư…"

Hôm nay thư ký trưởng Thần Vũ Thánh Minh chính là Vương Phú Quý, thuộc về một tay ẩn hình, đối với hai vị phu nhân của Vương Phú Quý, Ngô Văn Hào đương nhiên là cực kỳ cung kính.

“Ngô ti trưởng ngài khỏe chứ, việc này còn phải phiền ngài tự mình đi một chuyến.” Vân Mộng Vũ biết vị Ngô Văn Hào này chính là quan tướng do phu quân đề bạt, quản lý công bằng tài sản của cả Thần Vũ Thánh Minh.

“Công chúa điện hạ khách khí rồi, ngài cứ gọi ta là Tiểu Ngô là được.” Ngô Văn Hào vội cung kính khiêm tốn nói, “Tài liệu công chứng ngài cần, ta đã mang đến rồi, chúng ta bắt đầu làm thủ tục công chứng nhé?”

Nghe hai người nói chuyện, ba nữ tử Ngọc Hà nghi ngờ nhìn sang, đều là vẻ mặt không hiểu.

Chế độ nơi này cùng Thánh vực tựa hồ có chút không quá giống nhau.

Về phần Tinh Phỉ Phỉ thì càng là mờ mịt.

“Ngọc Hà, linh trúc, Phỉ Phỉ.” Cù Mộng Vũ nhìn về phía tam nữ, lộ ra vẻ mặt hòa ái, “Các ngươi đều là bằng hữu của Bảo Thánh, đây là lần đầu tiên trở về Trường Ninh Vương thị chúng ta, chúng ta làm trưởng bối dù sao cũng phải cho chút lễ gặp mặt.”

Kỳ Ngọc Hà và Doanh Linh Trúc vội vàng xua tay: “Côn di, dì Chiêu, không cần không cần, chúng ta được hai vị nhiệt tình chiêu đãi, lòng đã có sợ hãi.”

“Đây chẳng qua là lễ nghi và quy củ mà thôi, chúng ta cũng muốn biểu dương tâm ý cho đứa nhỏ Bảo Thánh kia. Trái lại đều là vật ngoài thân cùng tiền tiêu vặt, không đảm đương được cái gì.” Chiêu Ngọc công chúa cười khuyên.

Các nàng cũng hiểu quy củ, nói đến như vậy, tự nhiên đành đỏ mặt gật đầu: “Đa tạ dì Tuyền Cơ, dì Chiêu.”

Nói xong, thấy Tinh Phỉ Phỉ còn đang thất thần, vội vàng lại kéo kéo Diêu Tinh Phỉ Phỉ.

Lúc này Tinh Phỉ Phỉ mới phản ứng lại, sau đó mơ hồ nói: “Đa tạ hai vị dì.”

“Ba vị tiểu thư, nơi này có mấy phần văn kiện cần các ngươi ký một cái.” Ngô Văn Hào mang bao tay trắng, cung kính đưa lên văn kiện.

Lưu Ngọc Hà tùy tiện quét vài lần, liền phát hiện đây tựa hồ là một vài văn kiện di chuyển tài sản, liên quan đến một tòa nhà lớn và cổ phần sản nghiệp gì đó.

Nàng cũng không có cảm giác quá lớn, tiện tay liền viết chữ "Chậc chậc".

Cùng lúc đó, hai vị còn lại cũng đã ký tên xong, hơn nữa đều vô cùng lễ phép cảm tạ hai bác gái.

Ngô Văn Hào lúc này mới cầm văn kiện giải thích: "Ngọc Hà tiểu thư, phần này là tài liệu sản chính của Vương thị Vương thị 【Đại đạo Thủ Triết】. Hiện giờ ngài ký tên, văn kiện lập tức có hiệu lực, quyền sản xuất đã là của ngài rồi. Tòa nhà này chủ yếu là kinh doanh ăn uống giải trí, cao tầng đều đến từ khu vực làm việc của toàn bộ thế giới trên thế giới, chủ yếu thu được tiền thuê là chính."

"Toàn bộ lầu số năm cao một trăm tám mươi tám tầng, có được diện tích tám mươi vạn mét vuông sử dụng, khấu trừ phí vận chuyển doanh, thuế kim, trước mắt lợi nhuận tinh khiết hàng năm là 1500 vạn tiên tinh."

Những lời trước đó, Kỳ Ngọc Hà cũng chỉ là nghe một chút mà thôi, nhưng nghe đến số liệu phía sau, đôi mắt lập tức sững sờ: "Chờ một chút, lợi nhuận thuần túy là bao nhiêu?

"Một ngàn năm trăm tiên tinh, ước chừng hợp mười lăm viên linh thạch cực phẩm." Ngô Văn Hào cung kính nói.

"Làm sao có thể…" Với tư cách là hoàng thất của Ngọc Hà thánh triều, Ngọc Hà Phù thị tự nhiên cũng có rất nhiều tài sản, rất nhiều tài sản trong tộc lợi nhuận đạt tới 15 miếng Cực Linh Giả cũng không ít.

Nhưng mà, đây chỉ là một tòa lầu! Làm sao có thể nhiều như vậy?

"Tình huống là như vậy." Ngô Văn Hào ho khan hai tiếng giải thích, "Địa vị 【Thủ Triết đại đạo】 ở thế giới Thần Võ vô cùng đặc thù, là thánh địa trong lòng vô số thế gia, mà Trường Ninh Bình trấn lại là nơi sản nghiệp trọng yếu nhất trên thế giới. Bởi vậy, thế giới Thần Võ phàm là tổ chức thương nghiệp có chút uy tín, đều sẽ thuê ở khu vực làm việc ở đường lớn Thủ Triết, đây cũng là một loại phương thức thể hiện tài lực,

thực lực, mặt bài diện của bọn họ. Giá tiền thuê này, tự nhiên ở trong cạnh tranh càng ngày càng tăng cao."

Theo lời giải thích của Ngô Văn Hào, Kính Ngọc Hà dần dần hiểu ra.

Hóa ra tiền thuê của lầu số năm Vương thị cao đến thái quá, có thể nói là tấc đất tấc linh thạch. Tổ chức thương nghiệp nhỏ một chút, có thể sẽ cắn răng thuê một hai trăm mét vuông.

Mà tổ chức thương nghiệp cỡ lớn, một thuê chính là một tầng lầu, càng là như thế, trong thương nghiệp đàm phán ngược lại càng có ưu thế!

Trong lúc nhất thời, Kính Ngọc Hà đều có chút kinh sợ, vội vàng nói: "Côn di, Chiêu di, lầu này giá trị quá cao, ta, ta không thể nhận."

Kỳ thực, đãi ngộ của Kính Ngọc Hà ở Ngọc Hà thánh triều cũng vô cùng tốt. Không giống với những lão thánh tôn không có tiền đồ kia, Kính Ngọc Hà còn rất trẻ, còn có không ít tiềm lực trưởng thành.

Bởi vậy, gia tộc vốn định vị nàng thành Thánh Tôn trung kỳ tương lai để bồi dưỡng, hôm nay hàng năm hưởng dụng đã đến 40 viên linh thạch cực phẩm. Đương nhiên, khoản chi tiêu này đối với toàn bộ Ngọc Hà Phù thị mà nói, cũng là một khoản chi tiêu khổng lồ, xem như một gánh nặng rất lớn.

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, mình tiện tay ký tên một phần sản nghiệp này, tiền lời hàng năm rõ ràng cao như vậy!

Trọng lượng nặng trịch này, quả nhiên làm cho nàng giật mình.

"Chẳng qua là chút tiền tiêu vặt, ngươi cứ yên tâm nhận lấy là được." Vân Mộng Vũ kéo tay Ngọc Hà, trịnh trọng nói: "Ngọc Hà, ngươi đừng cô phụ tâm ý của ta và dì Chiêu, sau này, chúng ta đều là người một nhà."

"Cái này…" Lưu Ngọc Hà có chút khó xử, ánh mắt nhịn không được lại liếc sang một phần văn kiện khác.

"Ngọc Hà tiểu thư, đây là hiệp nghị chuyển nhượng của viện tuyến Ảnh viện Vương thị." Ngô Văn Hào nhìn sắc mặt nói: "Trước mắt ảnh nghiệp của Vương thị ở trong toàn bộ thế giới

Thần Võ, đã phủ kín tinh mạc dây viện, đạt đến mức độ một vạn dân một khối Đại Tinh cảnh lưu ảnh dày đặc, tổng số lượng đại tinh màn đạt tới hơn 700 vạn."

"Ngoài ra, đường điện ảnh viện còn có một phần nguyên liệu đơn giản và một phần nguyên liệu, một năm sau thuế một năm trước lợi nhuận đạt tới 300 cực phẩm linh thạch. Mà trước mắt ngài, có được cổ quyền mười lăm tuyến Ảnh viện của Vương thị, hàng năm có thể hưởng dụng 45 khối cực phẩm linh thạch chia hoa hồng."

Số liệu liên tiếp này lại khiến Kỳ Ngọc Hà khiếp sợ đến trợn tròn mắt.

Cái này cái này… có phải là quá thái quá rồi không? Hai phần sản nghiệp này do dì Chiêu đưa ra, cộng lại có thể làm cho nàng mỗi năm lấy 60 cực phẩm linh thạch được chia hoa hồng?

Ngô Văn Hào lại nói với Doanh Linh Trúc và Tinh Phỉ: "Hai phần sản nghiệp của tiểu thư Linh Trúc và Phỉ Phỉ, không khác gì Ngọc Hà tiểu thư, đồng dạng đều chiếm mười lăm phần trăm quyền lực ở trong Ảnh Viện của Vương thị."

"Không không không… Chúng ta không thể như vậy…" Doanh Linh Trúc đồng dạng bị dọa không nhẹ, vội vàng muốn từ chối.

Nàng vừa rồi thấy dì Tuyền Cơ cho tùy ý, còn tưởng rằng chỉ là phần sản nghiệp bình thường, nào nghĩ tới sẽ không hợp thói thường đến loại trình độ này?

Nàng hiện tại vẫn là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, cho dù vì chạy nước rút tu vi, chi tiêu hàng năm cũng bất quá hơn mười khối cực phẩm linh thạch. "Linh tiền" dì Dật này cho, nàng tuyệt đối không chịu nổi.

Chiêu Ngọc công chúa lại ung dung khuyên nhủ: "Ngọc Hà, Linh Trúc, Phỉ Phỉ. Thật ra ảnh viện tuyến sản nghiệp này vốn là nghề nghiệp do hài tử Bảo Thánh kiến thiết văn tiêu tư mà quật khởi, ảnh viện tuyến cũng chỉ là một phần trong đó mà thôi."

"Dựa vào tuyến viện Ảnh Viện hấp dẫn lưu lượng người, chúng ta có một loạt ngành mua sắm, ăn uống, các ngành nghề

giải trí khác tập hợp. Tuy nhiên tập hợp sản nghiệp thường thường hợp tác với quan phủ và thế gia các nơi, có cùng lợi ích chung, không dễ lấy ra chia cho các ngươi."

"Văn chương tiêu khiển?" Doanh Linh Trúc bị chấn động không nhẹ bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, "Ta trái lại từng nghe Bảo Thánh hiền đệ nói về cái này. Dựa vào Văn Giải Tự, lại có thể sinh ra lợi ích khổng lồ như thế?"

"Không sai, nhớ Bảo Thánh khi đó còn là một đứa nhỏ, liền đao to búa lớn làm ra văn hóa ti, đại lực chỉnh đốn văn hóa nghiệp cùng ngành giải trí, quy phạm các loại quy phạm kinh doanh chi tiết, kết quả bị hắn làm ra một sản nghiệp tập hợp cực kỳ khổng lồ." Tàng Mộng Vũ cười nói, "Phòng tuyến Bảo Thánh Ảnh Viện trong đó bắt rất chặt, cổ quyền đều là của Vương thị. Ba người các ngươi lấy mười lăm phần trăm, đây cũng là ý của lão tổ gia gia. Nếu các ngươi đẩy tới đẩy lui, chẳng phải là nể mặt lão tổ gia gia sao?"

Ý của lão tổ gia gia là?

Lần này, mấy người Triều Ngọc Hà đều trầm mặc.

Chẳng qua là nếu như cầm lấy cổ quyền sản nghiệp này…

"Các ngươi chớ nên hiểu lầm." Kỳ Mộng Vũ dường như đoán được băn khoăn của các nàng, lại cười nói: "Đây cũng không phải là điều kiện cần các ngươi làm, trên thực tế, thật sự là Bảo Thánh tiểu súc sinh kia xúc phạm các ngươi. Nhưng mà, hài tử trong bụng các ngươi lại vô tội."

"Lão tổ gia gia nói, mặc kệ các ngươi lựa chọn như thế nào, có gả cho tiểu súc sinh Bảo Thánh hay không, những thứ này đều phải cho các ngươi. Huống chi, các ngươi bất luận như thế nào cũng phải nuôi hài tử đúng không? Những hài tử kia chỉ sợ không đơn giản, tương lai chi tiêu cũng sẽ không nhỏ."

Lời này, ngược lại là thật sự thuyết phục Kỳ Ngọc Hà và Doanh Linh Trúc.

Đúng vậy a, về sau phải nuôi hài tử! Vạn nhất không gả cho Bảo Thánh, dựa vào tài nguyên gia tộc nhà mẹ đẻ đi nuôi hài tử, nhất định sẽ bị người nói xấu.

Có một khoản tài sản như vậy, đã có được lợi ích cố định, ít nhất tài nguyên tu luyện trong tương lai của hài tử đã có rồi, ít

nhất không cần nhìn sắc mặt của bất luận kẻ nào, cũng không cần ủy khúc cầu toàn.

Thấy các nàng tựa hồ đã tiếp nhận hơn phân nửa, hai vị công chúa Phù Nam cùng Chiêu Ngọc liếc mắt nhìn nhau, lại cười tủm tỉm kéo tay ba vị cô nương: "Nhưng, chúng ta cũng muốn nói tốt cho Bảo Thánh. Đứa nhỏ kia a, ngoại trừ quá mức ngay thẳng, có chút ngây ngô, hơn nữa trách nhiệm quá nặng, thật đúng là không có xấu bụng. Nếu hắn dám đối với các ngươi không tốt, các ngươi cứ việc đánh, cứ việc dạy dỗ."

"Đúng vậy, mặc dù chuyện có chút thái quá, nhưng đây không phải là sự sắp xếp của Vận Mệnh sao? Đứa bé Bảo Thánh nhà chúng ta, nhất định sẽ đối tốt với ba người các ngươi."

"Ngọc Hà à, lúc trước sau khi ngươi ở Hỗn Độn Tẩy Tủy Trì tẩy tủy, huyết mạch cũng tăng lên một đợt. Nếu như tương lai muốn trùng Đạo Chủ mà nói, Ngọc Hà Phù Thị muốn cung cấp cho ngươi chỉ sợ sẽ vô cùng cố sức, hoặc là chèn ép tài sản tộc nhân, hoặc là phải bán tộc sản! Không bằng cùng Bảo Thánh nỗ lực cố gắng, mọi người cùng sáng tạo tương lai, ngươi yên tâm, những thứ vừa rồi đều là tiền tiêu vặt cho ngươi, ngươi gả đến Vương thị chúng ta, tự nhiên sẽ có tài nguyên tương ứng cung dưỡng."

"Linh Trúc à, trước đây ít ngày ta còn nhận được thư của Bảo Thánh, nói với ta về ngươi… Trong lòng của hắn kỳ thật đã sớm thích ngươi, ngươi cũng không thể để đứa nhỏ trong bụng, vừa sinh ra liền không gặp được phụ thân a?"

"Phỉ Phỉ, hài tử số khổ của ngươi, sau này chúng ta chính là mẫu thân của ngươi. Chúng ta là người một nhà, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu nửa điểm ủy khuất."

Dưới thế công liên tiếp, ngoại trừ Tinh Phỉ đã sớm đồng ý ra, trái tim của Kính Ngọc Hà và Doanh Linh Trúc cũng dần dần bắt đầu hòa tan.

Kỳ thật từ lúc biết mình mang thai, tâm các nàng đã dao động rồi, chỉ là bởi vì cố kỵ quá nhiều, mới nhất thời khó có thể lựa chọn mà thôi.

Nhưng bây giờ, cán cân trong lòng các nàng càng ngày càng nghiêng về phía Vương thị.

Hơn nữa, có một lời nói một cái, bỏ qua tính cách thẳng thắn không nói tới, Bảo Thánh bất luận là tư chất huyết mạch hay là năng lực của con người, đều đích thật là phi thường ưu tú, phóng tầm mắt toàn bộ Thánh Vực cũng rất khó tìm ra người có thể địch nổi.

Quan trọng nhất là, hiện tại hài tử trong bụng đều sẽ động! Chẳng lẽ nói, mình thật có thể nhẫn tâm không gả, sau đó để hài tử từ nhỏ kết hôn sao?

"Đúng rồi, chỗ ta có một quyển Vương thị sổ tay, các ngươi cầm về xem. Đứa nhỏ này a, tốt nhất là lớn lên trong gia đình khỏe mạnh ấm áp… Nếu là gia đình đơn thân, thường sẽ dẫn đến một số vấn đề tâm lý không thể bù đắp. Ngọc Hà, ngươi cũng không muốn con mình trong lòng thiếu phụ ái chứ?"

"Ta…" Kiểu Ngọc Hà đỏ mặt nói, "Ta ngược lại không có ý kiến gì, chính là lão tổ gia gia nhà ta… Muốn cho Bảo Thánh ở rể."

"Ngọc Hà ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đồng ý, Vương thị chúng ta tự nhiên sẽ phụ trách nghĩ biện pháp giải quyết lão tổ gia gia nhà ngươi."

"Ta, ta cũng không có ý kiến." Sắc mặt Doanh Linh Trúc cũng đỏ rực, xấu hổ nói: "Chính là phải giải quyết sư tôn của ta."

"Quyết định vậy đi!" Hai vị mẫu thân Bảo Thánh lập tức tràn đầy vui mừng, lôi kéo ba nữ hài tử cười không ngậm được miệng, "Về sau a, chúng ta chính là người một nhà thật sự rồi."

Đáng thương ba vị đại lão, lúc này vẫn còn ở dưới sự dẫn dắt của Vương Ninh Hi hứng thú bừng bừng tham quan quần thể sản nghiệp luyện khí.

Bọn họ sợ là nằm mơ cũng không nghĩ ra, ba nữ oa mới tới Vương thị một ngày, đã bị công hãm trước rồi.

…

Chương 50: Con trai trưởng của Bảo Thánh ta đã ra đời!

…

“Có chút ý tứ, có chút ý tứ ~ “

Sau khi đi tham quan Luyện Khí tổng ty xong, ba vị đại lão còn đang mơ mơ màng màng được Vương Ninh Hi đề nghị, lại đi tham quan Luyện Đan tổng ty.

Lần này, là do tổng ty ty trưởng vương của tổng ty luyện đan đích thân chiêu đãi. Bên cạnh hắn còn có một trong những trợ thủ trung thành và tận tâm – Đông Phương Linh Nhu.

Đông Phương Linh Nhu mấy năm nay đã tham gia rất nhiều hạng mục, đối với các sự vụ lớn nhỏ trong tổng ty luyện đan đều vô cùng hiểu rõ, liền do nàng phụ trách giảng giải cho các đại lão.

trạm đầu tiên đi tham quan là một dây chuyền sản xuất 【Tiểu Bồi Nguyên Đan】.

Đan dược cấp thấp như Tiểu Bồi Nguyên Đan, nếu bình thường các đại lão đương nhiên sẽ không liếc mắt nhìn một cái, lúc Vương Thủ Nghiệp nói muốn dẫn bọn họ đi xem tuyến sản xuất, bọn họ cũng hoàn toàn không để ở trong lòng.

Nhưng mà, chờ bọn họ đến sản xuất tuyến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lại là một đám đều mở to hai mắt nhìn, trong thần sắc tràn đầy khiếp sợ.

Chỉ thấy trong phòng xe to như vậy, mấy cái lò luyện đan cao lớn hùng vĩ đang đứng nghiêm chỉnh, linh dịch vận chuyển đường ống đan đan đan đan xen ngang dọc, kết cấu vô cùng phức tạp khiến người ta hoa cả mắt.

Giờ phút này, bên trong kíp nổ vận chuyển đang có linh dịch ồ ồ chảy xuôi, dựa theo trình tự nhất định lưu kinh từng cái lò luyện đan một, cuối cùng hóa thành dịch từ một đầu nguồn khác chảy ra, rót vào trong từng khuôn đúc lớn.

Quá trình khuôn đúc lại trải qua tuần hoàn phun trào lạnh lẽo, liền được cánh tay Khôi Lỗi điều khiển thoát khỏi khuôn đúc, tiến vào dây chuyền đóng sáp, sau đó tự động chứa đựng thành mười một lọ, cũng tự động dán lên nhãn hiệu sản xuất, cuối cùng tự động đóng cửa sau rồi nhập kho.

Toàn bộ quá trình này đều do trình tự đan lô và cánh tay con rối tự chủ khống chế hoàn thành, thậm chí ngay cả sản xuất xe đều trải qua xử lý vô trùng khống chế nhiệt độ, ngăn chặn bất cứ kẻ nào vì nhân tố và môi trường ảnh hưởng đến tỉ lệ đan dược.

Cách một bức tường thủy tinh, là một đài điều khiển, mỗi một đài điều khiển đều đối ứng với một ” máy móc”.

Lúc này, trên tinh mạc trên bàn điều khiển đang nhanh chóng xẹt qua một chuỗi số liệu, bên cạnh có “Luyện đan sư” mặc y phục vô trùng màu trắng đang chuyên chú nhìn chằm chằm những số liệu này.

Một khi bên trong dòng số liệu này có bất kỳ một số liệu nào khác thường, bọn họ cần lập tức tiến hành điều chỉnh, kiểm tra trục trặc, thiết lập các trình tự điều chỉnh.

Toàn bộ quá trình này, nhân lực cần thiết cũng chỉ có mấy “Luyện đan sư” theo dõi trình tự vận hành này, nhưng Tiểu Bồi Nguyên Đan sản xuất ra từ “Lò Luyện Đan” lại cuồn cuộn không ngừng. Chỉ là bọn họ ở bên cạnh vây xem trong một thời gian ngắn, dụng cụ cũng đã tự động đóng gói tốt một rương Tiểu Bồi Nguyên Đan, hiệu suất so với Luyện Đan Sư đơn nhân cao hơn không biết bao nhiêu lần.

“Trong mấy trăm năm này, chúng ta vẫn luôn tiến hành cải tiến và hoàn thiện công nghệ này, hiện nay, dưới tiêu chuẩn hóa sản xuất, mỗi một phần tài liệu Tiểu Bồi Nguyên Đan tiêu chuẩn có thể sản xuất 10 viên đan dược, đối với dược tính lãng phí cũng giảm đến thấp nhất.” Bên ngoài mặc áo dài màu trắng, bên trong một thân quần áo tinh xảo Linh Nhu, ở trước mặt đại lão cũng không kiêu ngạo không kiêu ngạo, giải thích rất chi tiết, “Chỉ riêng một chiếc xe sản xuất này, mỗi ngày chúng ta có thể sản xuất ra một trăm vạn viên Tiểu Bồi Nguyên Đan, sản xuất khoảng 3 ức viên.”

“Hiện giờ, thế giới Thần Võ chúng ta đang toàn diện thực hành kế hoạch toàn dân Linh Đài cảnh, bình quân mỗi ngày tiêu hao Tiểu Bồi Nguyên Đan đạt đến sáu mươi ức viên, tiêu hao năm khoảng hai trăm ngàn tỷ mai, tổng sản lượng xã hội đạt tới khoảng tám trăm Tiên Linh Thạch.”

Mấy vị đại lão nghe vậy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Vương thị ở trên sản nghiệp Tiểu Bồi Nguyên Đan của thế giới Thần Võ đã đạt được quy mô hàng năm của 800 Tiên Linh Thạch! Cho dù lợi nhuận thuần túy của bọn họ chỉ có 100 Tiên Linh Thạch, vậy cũng là ước hợp một viên Hỗn Độn Linh Thạch, trăm năm xuống chính là trên trăm Hỗn Độn Linh Thạch, đều có thể đạt tới một bộ Thánh Đồ rồi!

Huống chi Tiểu Bồi Nguyên Đan chỉ là đan dược sơ cấp, trên đó còn có các loại đan dược đắt đỏ hơn.

Quan trọng nhất là, xúc tua sản nghiệp hiện tại của Vương thị đã kéo dài đến Thánh Vực, cũng cùng Thiên Thụy hoàng thất và Thánh tộc liên hợp khai phá thị trường Thánh Vực. Dựa vào chuyện lần trước, bọn họ thậm chí đã thành công từ trong tay Cơ thị và Khương thị chiếm lấy một phần nhỏ số thị trường cấp thấp trong thị trường.

Tuy rằng cạnh tranh tiếp theo tất nhiên sẽ rất kịch liệt, nhưng chỉ là một phần nhỏ hạn ngạch thị trường trước mắt này, bọn họ hàng năm ở trên lĩnh vực quy mô cùng lợi nhuận như quân võ, đan dược, cũng đã làm cho người ta không dám tưởng tượng.

Cũng chính là như thế.

Dưới tình huống ba vị đại lão không biết rõ tình hình, hai vị mẫu thân của Vương Bảo Thánh đã dùng cổ quyền sản nghiệp và tài phú đập choáng ba vị thai phụ chuẩn đích trưởng mạch. Cộng lại hàng năm sản nghiệp lợi nhuận chẳng qua là 200 cực phẩm linh thạch, đổi thành Hỗn Độn linh thạch mà nói, cũng chính là trị giá 0,2 mai Hỗn Độn linh thạch.

So sánh với sản nghiệp khổng lồ của Vương thị, thật đúng là chỉ có thể coi là tiền tiêu vặt cho các nàng.

Thiên Thụy Thánh Hoàng cười rất vui vẻ.

Hắn cũng may mắn mình lên "tạm thuyền" của Vương thị rất kịp thời, mấy chục năm gần đây cũng coi như bắt đầu cuộc sống dần dần tốt hơn.

Vương thị càng cường đại, cuối cùng có thể mang đến lợi ích càng lớn.

Mà Ngọc Hà Thánh Hoàng thì bắt đầu khó chịu, trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải lấy được quyền đại diện của Vương thị ở Thánh Vực!

Phải biết rằng, tổng nhân khẩu trong phạm vi thế lực của toàn Ngọc Hà thánh triều nhiều hơn nhiều so với thế giới Thần Võ, thị trường không thể nghi ngờ càng rộng lớn hơn!

Còn có khu vực xung quanh Ngọc Hà thánh triều, hoàn toàn có thể cường thế xâm chiếm.

Vấn đề duy nhất là, kể từ đó, làm sao bàn chuyện ở rể Bảo Thánh?

Ngay lúc hắn đang bối rối.

Đột nhiên.

Cái đồng hồ Vương thị đưa tay trên cổ tay hắn khẽ chấn động, ngay sau đó vang lên một loạt tiếng nhạc êm tai, màn hình tinh xảo hiện ra những con số kỳ lạ…

Hắn sửng sốt.

Thế này là sao?

Trước đó Vương thị cũng có người chuyên nói với bọn họ công năng này, tiểu nha đầu trong căn cứ hàng không kia cũng nói một chút, nhưng phần lớn công năng trong đó hắn đều chưa từng dùng qua, căn bản không biết tình huống cụ thể.

"Chắc là có người tìm ngươi thông tin." Thiên Thụy Thánh Hoàng nói: "Bảo đảm là Thủ Triết gia chủ thúc giục chúng ta đi qua nói chuyện."

"Ngọc Hà bệ hạ, ngài ấn một cái phím màu xanh lục trên tinh mạc là được." Đông Phương Linh Nhu cung kính chỉ điểm một chút.

Ngọc Hà thánh hoàng theo lời chỉ một chút.

Sau một khắc, trên tinh mạc liền hiện ra khuôn mặt của Kỳ Ngọc Hà.

Nàng nói câu đầu tiên: "Lão tổ tông, ta đã nghĩ kỹ rồi, chuẩn bị gả cho Bảo Thánh và nàng cùng nhau sống tốt."

"Cái gì!?"

Sắc mặt cười tủm tỉm của Ngọc Hà Thánh Hoàng nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao mới chớp mắt một cái, trưởng công chúa bảo bối trong nhà đã biến thành quẻ rồi?

Ngay lúc hắn sửng sốt, đồng thời đồng thời, đồng thời cổ tay Thái Sơ đạo chủ bên cạnh cũng vang lên.

Trong lòng Thái Sơ Đạo Chủ hơi hồi hộp một chút, vội vàng học bộ dáng vừa rồi của Ngọc Hà điểm một cái lên nút màu xanh lá.

Sau một khắc, khuôn mặt Doanh Linh Trúc quả nhiên xuất hiện ở trên tinh mạc.

"Sư tôn, ta nghĩ kỹ rồi, ta không thể để cho hài tử lớn lên trong hoàn cảnh không khỏe. Vừa rồi ta tham quan Tộc Học Vương thị một chút… bầu không khí nơi này rất tốt."

Thái Sơ Đạo Chủ cũng là vẻ mặt mơ hồ.

Cái gì cái gì? Đạo Cung chúng ta sao lại không có hoàn cảnh khỏe mạnh?

Hắn lập tức không còn tâm tư đi thăm nữa, lập tức chạy sang bên trò chuyện. Mà Thánh Hoàng Ngọc Hà bên kia, cũng đã tìm một chỗ hẻo lánh giao lưu với Ngọc Hà trưởng công chúa.

Không đến một lát, hai người đều đen mặt trở về.

Hai người liếc nhau, gần như là đồng thời cáo từ Vương Thủ Nghiệp, sau đó vô cùng lo lắng đi Vương thị.

* * * * * *

Một lát sau.

Lưu Tiên cốc.

Nhiều năm trôi qua như vậy, sinh mệnh thụ bản thể của Vương Ly Tiên sớm đã thăng cấp lên thập nhị giai, hình thể cũng phình to không chỉ một vòng tròn, tán cây khổng lồ che khuất bầu trời, giống như lọng che màu xanh lục to lớn, trở nên đồ sộ.

Bởi vì hình thể của cây Sinh Mệnh tăng trưởng, ngay cả Lưu Tiên Tiểu Trúc cũng bị bóng cây che khuất, từ xa nhìn lại, phảng phất như một rừng cây cực lớn.

Mỗi ngày sáng sớm, thời điểm ngày đêm luân phiên chính là thời điểm linh khí nồng đậm nhất trong Lưu Tiên Cốc. Mỗi khi đến thời điểm này, xung quanh đại thụ đều tràn ngập linh vụ, khiến cho tiên khí chung quanh mờ mịt, như là tiên cảnh vậy.

Đến lúc mặt trời lên cao, sương mù tán đi, từng tia từng sợi ánh nắng màu vàng xuyên thấu tán cây chiếu xuống giữa rừng, lại là một loại tiên linh khác.

Giờ phút này.

Dưới gốc cây Sinh Mệnh, bên cạnh bàn đá cổ kính, Vương Thủ Triết đang bưng chén trà, chậm rãi uống trà.

Thái Sơ Đạo Chủ, Ngọc Hà Thánh Hoàng, còn có ba vị đại lão Thiên Thụy Thánh Hoàng ngồi ở đối diện hắn, bên cạnh còn có Vương An Nghiệp, Vương Thủ Nghiệp hai vị nam đinh Vương thị này tiếp khách.

Về phần thiếu nữ bản thể do Vương Ly Tiên huyễn hóa ra, thì lại ngoan ngoãn ở một bên rót trà rót nước, tựa như một tiểu nữ nhi nhu thuận.

Nha đầu này, cũng chỉ có ở trước mặt Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, mới có thể biểu hiện ra một mặt nghe lời như vậy.

Thái Sơ Đạo Chủ uống tiên trà, ánh mắt sâu kín mà phức tạp nhìn Vương Ly Tiên, lại nhìn Vương Thủ Triết.

Dường như trước đây không lâu hắn ta mới nhắc tới quý giá của Sinh Mệnh Tiên Thực với Vương Thủ Triết, nhớ lúc đó Vương Thủ Triết cũng không tỏ thái độ gì.

Lại chưa từng nghĩ, trong nhà hắn lại vụng trộm giấu đi một gốc cây tiên thụ sinh mệnh, còn một bộ sắp tiến hóa thành tiên

thực chân chính.

Thật đúng là rất giỏi ẩn giấu, rất giỏi diễn.

“Vương Thủ Triết.” Thái Sơ Đạo Chủ uống tiên trà, khuôn mặt cứng như vách quan tài: “Vốn thấy ngươi vẫn là một bộ dáng quân tử nhẹ nhàng nho nhã, không ngờ thủ đoạn sau lưng lại có chút xấu xa ah! Có tiền thì ghê gớm lắm sao? Rất giỏi sao?”

“Không sai!” Ngọc Hà thánh hoàng cũng nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi gọi người kiềm chế chúng ta, sau lưng lại vụng trộm công lược Ngọc Hà nhà chúng ta, quả thực là điệu bộ của tiểu nhân.”

So với hai người bọn họ lòng đầy căm phẫn, Thiên Thụy Thánh Hoàng bên cạnh thì cười ha hả uống trà, bộ dáng không liên quan đến hắn, ăn dưa xem náo nhiệt.

“Hai vị tiền bối xin bớt giận.” Vương Thủ Triết cầm ấm trà trong tay Ly Tiên, tự mình rót cho bọn họ chén trà: “Mọi việc chúng ta dù sao cũng phải giảng đạo lý. Thứ nhất, là bản thân các ngươi đề xuất muốn cải trang vi hành thể quan sát dân tình. Thứ hai, tổng ty luyện khí cũng là do các ngươi tự mình đi… Thứ ba sao, tạm thời bất luận Ngọc Hà và Linh Trúc có gả cho Vương thị ta hay không, nhưng trong bụng lại mang huyết mạch Vương thị chúng ta không phải là giả chứ?”

“Nhà chúng ta cũng không có ý tứ khác, chính là muốn cho hài tử một chút bảo đảm cho mẫu thân hắn, vô luận có gả hay không, vậy dù sao cũng phải nuôi hài tử phải không? Trong tay dư dả một chút, đối với hài tử tương lai phát triển cũng tốt.”

Những lời này, thật ra nói có lý, chỉ là ý tứ trong đó, lại rõ ràng là ám chỉ, đây cũng không phải sính lễ gì, Vương thị ta nguyện ý cho hài tử sản nghiệp mẫu thân và tiền, liên quan gì đến các ngươi?

Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời nghẹn lời.

Ngọc Hà Thánh Hoàng lại tức giận không nhẹ: “Vương Thủ Triết, ngươi đây là đang lấy tiền đập người. Ai cho chút bảo đảm, cho một khoản tài phú khổng lồ như thế? Lợi ích thuần hàng năm của mỗi người ước chừng 60 cực linh! Đây cũng đủ

nuôi ba Thánh Tôn bình thường rồi! Nhà các ngươi lại há miệng ngậm miệng đều là tiền tiêu vặt!”

“Phốc!”

Thiên Thụy Thánh Hoàng đang âm thầm phân vân xem náo nhiệt ăn dưa, một ngụm tiên trà phun ra.

Cái gì? Tiền tiêu vặt mỗi người 60 Cực Linh hàng năm? Cái này con mẹ gì… Cái này con mẹ nó…

Bỗng nhiên, Thiên Thụy Thánh Hoàng cảm thấy chính mình mới giống như trò cười!

Ông ta chộp lấy Vương Thủ Triết, ánh mắt sáng quắc nói: “Thanh Dương Hoàng Thái Nữ nhà chúng ta cũng chưa thành thân đâu, Bảo Thánh nhà các ngươi còn có thể lấy thêm một người nữa không?”

Đoạn thời gian trước, Vương Bảo Thánh cũng từng quen biết ở Thiên Thụy thánh triều, nghe nói Thanh Dương còn giúp hắn giới thiệu đối tượng… đứa nhỏ Thanh Dương kia, sao lại ngây ngốc như vậy chứ?

“…” Vương Thủ Triết hất tay hắn ra: “Bệ hạ, xin tự trọng.”

“Đích thứ mạch cũng được… Một năm cho 50, không, 40 cực linh tiêu tiền là được…” Thiên Thụy Thánh Hoàng ảo não vạn phần.

Sớm biết Vương thị hào sảng như thế, tiền tiêu vặt cho con dâu đích mạch còn cao gấp hai lần năm của hắn đường đường là Thánh Hoàng… Đám quận chúa chưa gả kia của Ly Khâu thị, cho dù hắn cũng phải nhét cho Vương Bảo Thánh.

“Đích thứ mạch?” Vương Thủ Triết ngược lại có chút ý tưởng, “Thuế Dần nhà chúng ta còn chưa thành thân, ngược lại có thể đi Thiên Thụy thánh triều xem mắt, người trẻ tuổi còn phải xem chính bọn họ nguyện ý. Còn Thanh Dương thì thôi đi, tương lai nàng sẽ phải làm Thánh Hoàng.”

“Tốt tốt tốt, một lời đã định, bổn hoàng tự mình chọn người cho Dần công tử, cam đoan mỗi người đều là quận chúa của Ly Khâu thị chúng ta.” Thiên Thụy Thánh Hoàng kích động vô cùng.

Nếu có thể kết thông gia với Vương thị, lợi ích tiếp theo sẽ được bảo đảm.

Huống chi, Vương thị cho vợ đãi ngộ tốt như vậy, Quận chúa nhà hắn gả tới cũng không chịu thiệt, nói không chừng thành tựu tương lai còn có thể cao hơn so với ở Ly Khâu thị.

Trải qua sự ngắt lời của Thiên Thụy Thánh Hoàng, không khí ngưng trọng lúc trước đã tiêu tán đi rất nhiều. Ít nhất, Vương thị thật sự đã đưa ra thành ý cực lớn.

Ngọc Hà thánh hoàng cũng nói qua với Ngọc Hà trưởng công chúa chuyện này, thái độ của Ngọc Hà tương đối kiên quyết, nếu Bảo Thánh không thể ở rể, vậy nàng tuyệt đối không thể để đứa nhỏ lớn lên một mình ở Ngọc Hà thánh triều.

"Thủ Triết gia chủ…" Ngọc Hà Thánh Hoàng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Với tài lực và điều kiện của Vương thị, hài tử ở lại Vương thị cũng không phải không thể. Nhất là Ngọc Hà, hiện tại tư chất huyết mạch tăng lên một đợt lớn, chỉ cần tài nguyên theo kịp, tương lai Thánh Tôn hậu kỳ tuyệt đối không có vấn đề gì. Nếu như cơ duyên tới, thậm chí… thôi mà thôi, hiện giờ tài nguyên cung cấp cho bốn mươi cực linh hàng năm của bà ta đã khiến nội bộ Kỳ thị nói chuyện linh tinh rất nhiều…"

Hao Ngọc Hà hiện tại mỗi năm phải tiêu hao 40 Cực Linh, theo tu vi của nàng dần dần tăng lên, ý đồ muốn trùng kích hậu kỳ, chi tiêu này khẳng định là xa xa không đủ.

Ngẫm lại mà xem, nếu như đến phía sau tiêu hao 1 viên Tiên Linh Thạch mỗi năm, mỗi một ngàn năm chính là 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch… Mấy ngàn năm tu luyện xuống, vậy thì được bao nhiêu chi?

"Ngọc Hà tiền bối hãy bớt lo." Vương Thủ Triết nói: "Tài nguyên trong Vương thị chúng ta cung cấp đều dựa theo xếp hạng, lấy tư chất và tiềm lực của Ngọc Hà, sau khi gả vào Vương thị tự nhiên sẽ phân phối tài nguyên tu luyện tương ứng. Mà phần tài nguyên này cũng không liên quan đến tiền tiêu vặt của nàng."

"Được được được." Cuối cùng Ngọc Hà thánh hoàng cũng hạ quyết tâm: "Nếu đây là lựa chọn của Ngọc Hà, bản hoàng sẽ nghe theo ý của nàng. Có điều, bồi thường, quân võ và đại

diện đan dược ở gần Ngọc Hà thánh triều chúng ta, ngươi phải giao cho Ngọc Hà Chư thị chúng ta."

"Cái này không thể được."

Vương Thủ Triết trực tiếp cự tuyệt.

Không đợi đối phương có phản ứng, hắn liền ung dung tiếp tục nói: "Thân gia thì thân gia, sinh ý thì làm ăn. Ta không thể dùng sinh ý để đổi lấy con dâu gia tộc, làm như vậy không khỏi vũ nhục Ngọc Hà."

"Điều này cũng đúng, cũng đúng." Ngọc Hà Thánh Hoàng có chút xấu hổ: "Vẫn là Chu chu đáo mà nhà ruột Thủ Triết ngươi suy nghĩ."

"Có điều, nếu hai nhà chúng ta kết thân gia, thân gia ngươi muốn tranh quyền đại diện tự nhiên có thể có quyền ưu tiên." Vương Thủ Triết châm trà cho hắn, cười nói: "Dưới điều kiện ngang nhau, chúng ta sẽ ưu tiên lựa chọn người một nhà."

"Được, về sau Thần Võ Vương thị và Ngọc Hà Phù thị chính là thông gia." Ngọc Hà thánh hoàng rốt cục thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức nói ra một chuyện khác: "Còn có một chuyện, nếu Ngọc Hà trường kỳ ở lại Vương thị, Phù thị chúng ta sẽ thiếu đi một Thánh Tôn tọa trấn, chỉ sợ Khương thị mượn cơ hội gây chuyện."

"Đây là chuyện nhỏ." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Nếu đã thành thân gia, Vương thị chúng ta cũng muốn phát triển ở Ngọc Hà thánh triều, đến lúc đó, đại trưởng lão cung phụng Dịch Điệp nhà chúng ta sẽ tọa trấn Ngọc Hà thánh triều một khoảng thời gian. Sau đó, chờ hài tử Bảo Thánh và Ngọc Hà lớn lên một chút, cũng có thể đi Ngọc Hà thánh triều phát triển."

"Huống chi, trong tay mấy đứa trẻ cũng có cổ phần của Ảnh Thị Viện của Vương thị, nếu như mở rộng sự nghiệp này đến Thánh Vực, lợi ích sẽ chỉ càng ngày càng nhiều."

Lời này vừa nói ra.

Ngọc Hà thánh hoàng nhất thời vỗ đùi: "Ý kiến hay! Như vậy, quyền lực trong tay Ngọc Hà sẽ theo nước lên thì thuyền lên, tuổi tác tăng mạnh."

Vương Thủ Triết mỉm cười, trong lòng biết xem như đã lấy được Ngọc Hà thánh hoàng.

Sau khi giải quyết xong Ngọc Hà thánh hoàng hậu, Vương Thủ Triết lại cung kính nhìn về phía Thái Sơ đạo chủ: "Hồng Trấn tiền bối, ta cũng muốn thay Linh Trúc và Bảo Thánh nói chuyện. Ngài yên tâm, nhà chúng ta nhất định sẽ tốt với Linh Trúc. Hơn nữa, đợi hài tử lớn hơn một chút, nàng cũng có thể mang hài tử cùng đi Thái Sơ đạo cung tọa trấn mà, ngài còn trẻ, chuyện này cũng không gấp nhất thời."

Phong hào chính thức của Thái Sơ Đạo Chủ thật ra là 【Hồng Trấn】, bất quá, bởi vì Thái Sơ Đạo Cung Đạo Chủ thường chỉ có một, vả lại sẽ tọa trấn rất lâu, mọi người cũng đều quen gọi hắn là Thái Sơ Đạo Chủ rồi.

"Hừ!" Thái Sơ Đạo Chủ thần sắc bất mãn, nhưng cũng đành chịu, "Việc đã đến nước này, bổn đạo chủ còn có thể phản đối sao? Thôi thôi, bổn đạo chủ liền thay Linh Trúc làm chủ một lần, tin tưởng Doanh thị cũng sẽ không phản đối. Bất quá, sính lễ nên có cũng không thể thiếu… Ta đây là thay Doanh thị muốn, cũng không thể làm Doanh thị mất mặt."

"Đương nhiên, sính lễ chúng ta chia làm ba phần, trong đó Phỉ Phỉ giao cho nàng bảo quản." Vương Thủ Triết đã sớm tính toán xong những thứ này, lập tức cười ha hả nói: "Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta trước tiên tranh thủ một lần hôn lễ, hôn lễ của Lạc Kinh và Ngọc Hà thánh triều, sau này sẽ bổ sung lại."

"Trước tiên tổ chức hôn lễ?" Thái Sơ Đạo Chủ cùng Ngọc Hà Thánh Hoàng có chút do dự: "Cái này sợ là không hợp cấp bậc lễ nghĩa chứ?"

Dựa theo trình tự hôn lễ bình thường, dù thế nào cũng phải ba thư sáu sính lễ, sau đó lại chọn ngày tổ chức một bữa tiệc cưới long trọng, mời tất cả thân quyến tới, thông báo hôn sự rộng rãi, mới xem như là đầy đủ lễ nghi.

Vội vàng như thế, không khỏi có chút…

"Hai vị tiền bối, không phải ta không muốn đi theo quy trình bình thường, chỉ là Lạc Kinh cùng Ngọc Hà thánh triều, Thần Đô Lạc Kinh đường xá xa xôi, qua lại vô cùng hao tổn thời

gian, nếu là phải chuẩn bị hôn lễ thông thường, thời gian cần hao phí ít thì mấy chục năm, nhiều thì trăm năm.”

“Hiện giờ bụng của các nàng Ngọc Hà đều lớn rồi, qua mấy tháng nữa sẽ phải sản xuất, vẫn nên tổ chức hôn lễ trước, sinh con thì tương đối tốt. Chưa kết hôn dù sao trưởng thành cũng bất lợi cho hài tử.” Vương Thủ Triết cũng nghiêm túc nói: “Nếu là danh bất chính ngôn bất thuận, bọn nhỏ bị người ta nói xấu thì phải làm sao bây giờ? Ta đây là suy nghĩ cho sự khỏe mạnh của hài tử.”

Vương Thủ Triết đi lên bắt hài tử đè người, Thái Sơ Đạo Chủ và Ngọc Hà Thánh Hoàng cẩn thận suy tư một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Dù sao, gia trưởng lớn nhất của hai nhà đều ở đây, có bọn họ tự mình chứng kiến, hôn lễ cũng không tính là qua loa.

Còn lại cấp bậc lễ nghĩa, cũng chỉ có thể chờ đứa nhỏ sinh hạ rồi từ từ bù đắp, sau đó trở về Ngọc Hà cùng Lạc Kinh làm một hôn lễ, đem thân quyến còn lại thỉnh đủ.

Không có cách nào, ai bảo bụng của các nàng đều lớn như vậy chứ? Chỉ có thể chọn cái hại cho hai bên mà thôi.

Sau khi sự việc đã được xác định.

Vương thị liền bắt đầu tiến vào công tác chuẩn bị tiệc cưới khẩn trương.

Vương Bảo Thánh dù sao cũng là trưởng tử đích mạch, yến tiệc cưới của hắn tự nhiên không thể qua loa. Nhưng hôm nay cách thời kỳ dự sản chỉ có mấy tháng, phải ở trong mấy tháng ngắn ngủn chuẩn bị một bữa tiệc cưới của trưởng tử đích mạch, thời gian vẫn phi thường khẩn trương.

Trong lúc đó, hình chiếu của Vương Thần Luân lão tổ còn đặc biệt giáng lâm trở về, kiểm tra một lần cho hài tử mang thai của ba vị phụ nữ, sau đó cẩn thận hỏi thăm chuyện lúc trước.

Dựa theo phán đoán của hắn, ba hài tử này cùng với đầu thai chuyển thế bình thường không có gì khác nhau.

Thậm chí, các loại quá khứ bởi vì cọ rửa quá ác, sau khi tu vi của bọn hắn thăng cấp có thể từng bước thức tỉnh trí nhớ ngay cả Bảo Thánh cũng không bằng.

Lúc này, một đám người Vương thị và ba phụ nữ mang thai mới yên tâm.

Sau đó chính là hôn lễ.

Tuy rằng hôn lễ này chuẩn bị gấp gáp, nhưng phô trương lại không nhỏ chút nào.

Hôn lễ ngày hôm đó, đầu não của cả Thần Vũ Thánh Minh cơ hồ có thể tới gần như, coi như là Viễn Hàng Hư Không Hải không thể tự mình đến, cũng có tiểu bối thay mặt đến đây chúc mừng. Hôn lễ cả tràng cử hành vô cùng náo nhiệt, hiện trường náo nhiệt phi thường.

Mà hành động vĩ đại một lần lấy ba nàng dâu của Vương Bảo Thánh, cũng tạo thành oanh động rất lớn.

Tin tức truyền ra, toàn bộ thế giới Thần Võ gần như đều bùng nổ, đều cảm khái hắn đây xem như trò giỏi hơn thầy, khai sáng ra tiên hà của Vương thị.

Đây cũng chính là đại đa số người tạm thời còn không biết thân phận cụ thể của ba nàng dâu này, nếu không sẽ gây ra oanh động tuyệt đối.

Mà số ít người biết thân phận ba nữ nhân kia, tất cả đều tê dại, trong lúc nhất thời ánh mắt nhìn Vương Bảo Thánh không giống lúc trước.

Bất quá, náo nhiệt nhiều hơn nữa, theo hôn lễ trôi qua, cũng dần dần tan đi.

Cũng không lâu lắm.

Mấy người con dâu mới của Vương thị đều tiến vào kỳ sinh, mà đám người Vương thị, cùng với Thái Sơ Đạo Chủ, Ngọc Hà Thánh Hoàng tâm tình cũng dần dần khẩn trương lên.

Một ngày này.

Ngọc Hà trưởng công chúa dẫn đầu phát động.

Theo trong phòng sinh một tiếng nam oa cường tráng khóc la vang lên, Vương Bảo Thánh trong lòng máy động, trong nháy mắt kích động lên.

Con trai trưởng của Bảo Thánh ta đã ra đời!

Đích trưởng mạch thế hệ mới của Vương thị đã ra đời!

Cùng lúc đó.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện lốc xoáy kịch liệt, dị tượng thiên địa cực kỳ bao la bỗng nhiên xuất hiện.

…

Chương 51: Tiên Thiên Thánh Thể! Một hơi sinh ba cái!

…

Ung Càn An lịch năm 413.

Trưởng tử đời thứ mười lăm của Thần Võ Trường Ninh Vương thị ra đời.

Đời sau, sách sử Đại Càn có câu, ngày hôm đó, thiên địa chấn động, sơn hà vang lên, toàn bộ thế giới Thần Võ, linh khí hệ Thổ hoan hô nhảy nhót.

Những linh khí này hội tụ đến Trường Ninh một vùng, ở trên bầu trời hình thành tầng mây màu vàng đất thật dày.

Tầng mây hùng vĩ nặng nề như núi cao, giống như thiên địa treo ngược, trong đó lại có kim quang ẩn hiện, hào quang vạn trượng, thụy khí ngàn vạn, giống như ẩn chứa chí lý vũ trụ huyền ảo vô cùng.

Uy thế hùng hậu kia làm cho tất cả những người nhìn thấy một màn này trong lòng đều sinh ra rung động.

“Sinh rồi! Chúc mừng các vị phu nhân, Ngọc Hà trưởng công chúa sinh ra một cái dây buộc.” Một bà đỡ vui vẻ đi ra báo tin vui.

Trong sân giản dị tự nhiên kia của Vương Bảo Thánh, một đống nữ tử chờ đợi đã lâu lập tức đều lộ ra tình cảm vui thích.

Hôn sự của Vương Bảo Thánh kéo dài quá lâu, thế cho nên mấy mạch khác đã sớm sinh sôi nảy nở cành lá rậm rạp, chỉ có đích trưởng mạch vẫn chậm chạp không có động tĩnh, trong lòng mỗi trưởng bối tất nhiên đều lo lắng vạn phần.

“Tuân Nhi.” Một vị nữ tử đoan trang trung niên mặc cáo mệnh quốc công phu nhân kích động vẫy tay với Vân Nam công chúa Vân Mộng Vũ, “Mau, mau sai người báo tin vui cho phụ thân đại nhân và phu quân ta. Bọn họ đều chờ ở trong viện của phụ thân.”

Vị Đoan trang nữ tử này, chính là thê tử kết tóc của Vương Tông Cù Đình của 【 An Viễn công 】 đương kim Đại Càn.

Tư chất tu luyện của nàng cũng không tính là quá tốt, khởi bước cũng quá thấp, tính tình cũng không màng danh lợi không thích tu luyện, cho nên dù có các loại thiên tài địa bảo xây đắp, tốc độ tu luyện của nàng vẫn không nhanh, cho tới nay vẫn như cũ chỉ có thần thông cảnh lưỡng tầng, cảm giác trùng kích Lăng Hư cảnh đều có chút miễn cưỡng.

Cũng may lúc nàng ở Tử Phủ cảnh đã chuyển tu công pháp mộc hệ kéo dài tuổi thọ, lại có sinh mệnh hệ tiên thực của gia tộc hộ thể, cho dù không xông lên được Lăng Hư cảnh, sống hai ba ngàn tuổi cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa nàng đã sớm thập phần thỏa mãn hiện trạng, công công bà bà trong nhà đối với nàng đều rất tốt, giữa nàng và Vương Tông An cũng là phu thê hòa thuận, trong con cháu cũng xuất hiện không ít nhân tài thập phần ưu tú, làm cho nàng cùng có vinh yên.

Cho tới nay, duy nhất làm cho nàng lo lắng không yên chính là hôn sự cùng hài tử của Vương Bảo Thánh. Theo xu thế của hắn, mấy ngàn tuổi không thành hôn không sinh tử cũng chưa chắc không có khả năng!

Nàng là thật sợ không nhìn thấy Bảo Thánh hài tử sinh ra.

Bây giờ mọi chuyện đều tốt rồi, lấy được ba người, còn người nào cũng mang thai.

Dùng lời của nàng mà nói, lần này chết cũng không tiếc rồi.

“Vâng, thưa tổ nãi nãi.” Vân Nam công chúa Vân Mộng Vũ đáp.

Lúc này, nàng cũng vô cùng ngoan ngoãn, vội vàng gọi thị nữ tâm phúc đến thông truyền trong tiểu viện của lão tổ gia gia.

“Trẫm Đình.” Lúc này, Liễu Nhược Lam ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu tiên bỗng nhiên nhìn sang, lạnh nhạt nói: “Tiếp theo ngươi vẫn nên đặt nhiều tâm tư vào việc tu luyện, miễn cho không nhìn thấy trưởng tử đời thứ mười sáu sinh ra.”

Từ lúc bắt đầu, sự chú ý của nàng vẫn tập trung ở trong phòng sinh, thần sắc rất nghiêm túc thận trọng.

Nàng mặc dù không mở miệng, lại giống như định hải thần châm, chỉ cần nàng ở chỗ này, tất cả mọi người liền có chủ tâm cốt.

Nghe được lời của nàng, vẻ mặt kích động của Từ Chỉ Đình trì trệ, thận trọng hỏi: “Mẫu thân đại nhân, không đến mức này chứ?”

“Làm sao không đến mức như vậy?” Liễu Nhược Lam ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời dày nặng như núi kia, vòng xoáy màu đất rộng lớn vô ngần cùng linh khí gần như thực chất hóa, “Thiên địa treo ngược, vạn linh triều, tầng mây linh khí này đều lan tràn đến Đông Hải vệ, đây chỉ sợ là Tiên Thiên thánh thể hiếm thấy từ xưa đến nay. Ngươi cảm thấy tỷ lệ đứa nhỏ này tìm được đối tượng thích hợp là bao nhiêu?”

“Đây chính là thiên địa dị tượng cấp bậc Tiên Thiên Thánh Thể? Vừa ra đời chính là thức tỉnh lục trọng huyết mạch?” Ngồi ở một bên Từ Đình Đình, một vị nữ tử dáng người đẫy đà, khuôn mặt hơi có chút châu tròn ngọc nhuận kinh ngạc nói, “Khi Bảo Thánh nhà chúng ta xuất thế, hình như mới là Tiên Thiên Đạo Thể, thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm.”

Vị này chính là phu nhân của Vương Thất Chiêu Tiền Vũ Nhu Tiền thị, được gọi là 【Tiền đại nãi nãi】 trong gia tộc. Bà ta có uy vọng rất cao trong gia tộc, thậm chí còn đứng trên Từ Mính Đình, gần với Liễu Nhược Lam.

Bà chẳng những mang theo một đám con dâu cháu dâu, xử lý công việc phức tạp của gia tộc, gọn gàng ngăn nắp, lại cực kỳ am hiểu quản lý tài chính đầu tư. Ý niệm của bà là, Vương thị gia tộc cần phát triển, có rất nhiều chỗ cần dùng tiền.

Vương thị chúng ta mở chi tiêu nội trạch khổng lồ, cố gắng hết sức không liên lụy đến tài chính phát triển của gia tộc, tốt nhất là có thể tự lực cánh sinh. Vì vậy, bà và một đám con dâu trưởng phòng dẫn đầu, cũng từ mạch chính thứ, giữa mạch trực, chọn lựa ra nữ tử nội trạch ưu tú cùng nhau làm quỹ quỹ nội trạch Vương thị, chuyên dùng đầu tư để đầu tư sinh lợi, dùng để đối phó tiêu hao nội trạch Vương thị càng thêm khổng lồ.

Giống khái niệm trung tâm thương vụ chính trị thế giới như Tân Bình trấn 【Thủ Triết đại đạo】 này, chính là nàng cân

nhắc cùng một tay chế tạo ra.

Rất nhiều ngành giải trí, sản nghiệp trang phục mới nổi, thậm chí còn có thông tin, quỹ đạo vận chuyển mới nhất, trong đó đều có bóng dáng của quỹ quỹ nội trạch Vương thị.

Bây giờ quỹ quỹ nội trạch Vương thị, giẫm lên các loại thời đại thủy triều nhanh chóng lợi nhuận, dần dần trở thành một ẩn hình cự vô phách.

Nghe nói, hiện giờ thiếu tộc trưởng Vương Tông An chưởng quản gia tộc, hơn trăm năm trước vì một khoản đầu tư tài vụ lớn của gia tộc mà đau đầu, khi nghe lão bà Từ Cù Đình trong lúc vô tình nói đến lượng quỹ lớn nội trạch Vương thị, bỗng nhiên cũng lâm vào trầm mặc thật lâu, sau đó liền gọi con dâu Tiền Vũ Nhu tới đây hủy bỏ tài chính.

Điều kỳ quái nhất chính là, Tiền Vũ Nhu còn quản lý lợi tức công công… Nói cái gì những quỹ quỹ nội trạch này, thế nhưng đám Vạn tức nữ Vương nội trạch ” Bớt ăn bớt mặc, dùng tiền tiết kiệm” xuống, gia tộc cầm lấy đầu tư buôn bán, tự nhiên nên chia lãi cho các nàng.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Lời nói của Tiền Vũ Nhu vừa ra, đám nữ tử trong sân đều nhịn không được lại lần nữa nhìn về dị tượng thiên địa càng ngày càng mãnh liệt kia.

Khi đứa nhỏ trong gia tộc sinh ra, tình huống có thiên địa dị tượng cũng không hiếm thấy, thậm chí chỉ cách dăm ba hôm sẽ có một lần. Nhưng mà thiên địa dị tượng của đứa nhỏ này rộng lớn dày nặng, thanh thế to lớn như vậy, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lúc nhất thời không khỏi tấm tắc kêu kỳ lạ.

Lần này Từ Chỉ Đình cũng kịp phản ứng, bắt đầu sốt ruột.

Nàng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Mẫu thân đại nhân, nhà chúng ta nên đi đi lại lại ở Thần Đô Lạc Kinh. Nhìn xem nhà ai có cô nương thích hợp, trước để hài tử nhớ thương, tuổi lớn một chút cũng không sao cả.”

Khá lắm.

Đứa bé này vừa mới sinh ra, thiên địa dị tượng còn chưa tản đi, ngay cả tên cũng chưa từng mời từ chỗ Thủ Triết lão tổ về, mà đã bắt đầu tìm kiếm lão bà cho hắn rồi?

"Cô nương Lạc Kinh…" Liễu Nhược Lam cũng hơi suy nghĩ, "Thật ra có thể suy nghĩ một chút. Những nữ hài tử do thế gia đỉnh tiêm bồi dưỡng ra kia, đích xác được xưng tụng ưu tú. Nhưng tốt nhất là dòng chính của Hiên Viên thị, cuối cùng vẫn là hậu duệ huyết mạch cấp Đạo Chủ."

Sau đó một đám vợ con bắt đầu các loại nghị luận, một bộ dạng lo lắng cho tương lai của đứa nhỏ mới sinh.

Bởi vì ba đứa nhỏ Bảo Thánh này sinh ra quan hệ đến đích trưởng mạch kéo dài, các trưởng bối Vương thị đều vô cùng chú ý, cho nên lúc này, phàm là con dâu trưởng mạch của Vương thị đều đã tụ tập ở đây.

Trong lúc nhất thời, tràng diện náo nhiệt nói không nên lời.

Cũng cùng lúc đó.

Thị nữ của Vân Mộng Vũ quay về bẩm báo: "Công chúa điện hạ, các vị nãi nãi, Thủ Triết lão tổ ban tên là 【Vương Hựu Nhạc】."

Nói xong, nàng còn lấy ra văn thư do Vương Thủ Triết đích thân viết, trên đó viết ba chữ công nghệ chỉnh tề "Vương Hựu Nhạc"!

Bút họa dày nặng như núi, trầm ổn ổn định, lộ ra chờ mong của Vương Thủ Triết đối với hài tử.

Ánh mắt của Kỳ Mộng Vũ sáng rực lên: "Lão tổ vậy mà lại cho ta một chữ 'Nhạc', đây chính là tên của Định Nhạc lão tổ. Xem ra, lão tổ tông có kỳ vọng rất sâu với Hựu Nhạc."

Trong lúc nhất thời, mọi người đều khen cái tên này hay, hai đầu lông mày đều là vui mừng hớn hở.

Trưởng mạch của gia tộc được sinh ra, đối với gia tộc mà nói tự nhiên là dấu hiệu tốt nhất để thịnh vượng kéo dài.

Dị tượng trên bầu trời, giằng co trọn vẹn nửa canh giờ sau mới dần dần tản đi.

Nhưng ai ngờ, dị tượng này vừa mới tiêu tán, liền có mộc hành linh khí cực kỳ nồng đậm hội tụ trên bầu trời.

Khác với tình cảnh như núi lúc trước, mộc hành linh khí trên bầu trời không những nồng đậm như thúy mà còn cực kỳ linh động hóa thành nhiều đóa thiên mộc linh hoa, trong phút chốc nở rộ ra, trong chốc lát lại tàn lụi.

Giống như không ngừng có pháo hoa khổng lồ phủ kín toàn bộ bầu trời.

Thực vật của Trường Ninh vệ và khu vực xung quanh cũng bắt đầu điên cuồng phát triển dưới sự tẩm bổ của mộc linh khí, khắp núi đồi đều là kỳ hoa dị thảo đủ mọi màu sắc.

"Thú vị a thú vị ~ "

Lúc này đám người Thái Sơ Đạo Chủ Vương Thủ Triết đang chen chúc uống trà trong tiểu viện.

Thấy một màn này, hắn cũng nhịn không được cảm khái nói: "Mộc Hành linh khí tinh thuần hùng hậu như thế, cơ hồ đã có thể nói là gần như lực lượng sinh mệnh tiếp cận Vạn Linh Khởi Nguyên."

"Chẳng những thế, cái này dường như cũng không phải chỉ đơn thuần là linh khí hệ Mộc, mà là trộn lẫn với lực lượng thần niệm vô cùng dồi dào tinh thuần, mới có thể phát huy ra hiệu quả như vậy."

Ngọc Hà thánh hoàng cười đến không khép được miệng cũng khẽ gật đầu, tiếp lời nói: "Từ thiên địa dị tượng như thế mà xem, hẳn là chân linh của nữ tử Tinh Cổ tộc kia sinh ra."

"Bệ hạ nói vậy sai rồi." Vương Thủ Triết cười ha hả uống linh trà phê bình nói: "Đây là hài tử của Vương thị ta sinh ra."

"Đúng đúng đúng, gia chủ Thủ Triết nói đúng, chúc mừng Vương thị có thêm một thiên kim tiềm lực vô cùng." Tâm trạng của Thánh Hoàng Ngọc Hà đương nhiên tốt vô cùng.

Bảo bối của mình《 Ngọc Hà tranh khí, dẫn đầu sinh hạ trưởng tử, hơn nữa còn là Tiên Thiên thánh thể hiếm thấy tuyên cổ.

Thân phận như vậy, tiềm lực như thế, chỉ sợ sau này toàn bộ Ngọc Hà thánh triều đều phải dựa vào hắn.

Hiện tại, hắn cũng có chút may mắn đứa nhỏ này sinh ra ở Vương thị, nếu không dựa vào tài lực của Ngọc Hà Hoàng thị thì không dám nói không nuôi nổi, nhưng tất nhiên phải đấu với tài nguyên của quá nhiều người để cung cấp một người, đến lúc đó sợ là khó đảm bảo sẽ không gây thêm rắc rối.

"Cùng vui cùng vui." Tâm trạng của Vương Thủ Triết tất nhiên cũng vô cùng vui vẻ, liên tục chắp tay với Ngọc Hà thánh hoàng: "Về sau hai nhà chúng ta phải thân thiết hơn, lui tới nhiều hơn."

"Đó là đương nhiên, hai tộc chúng ta đã dung hợp huyết mạch."

Có được sợi dây ràng buộc Vương Hựu Nhạc này, Ngọc Hà thánh triều và Vương thị tự nhiên đã trở thành đồng minh vô cùng thân thiết tự nhiên. Trừ phi là gặp phải lựa chọn ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong của cả gia tộc, nếu không, quả quyết sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Cũng đúng vào lúc này.

Thị nữ Thần Thông cảnh của Cù Mộng Vũ lại bay tới, vui mừng nhướng mày nói: "Bái kiến Thủ Triết gia chủ, Phỉ Phỉ công chúa sinh ra một tiểu công chúa. Công chúa nhà ta lại phái ta tới xin cái tên."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, giơ tay cầm bút, nhanh chóng viết xuống ba chữ 【Vương Cẩn Lộ】, đợi Mặc Thủy hơi hong khô, liền giơ tay đưa tới.

Lần này số hài tử sinh ra tổng cộng chỉ có ba người, đối với tên, hắn tự nhiên sớm đã nghĩ sẵn trong đầu, hiện giờ tuy là viết tạm thời, nhưng kỳ thật đã sớm suy nghĩ kỹ.

"Lộ", mỹ ngọc dã.

Coi như là danh nghĩa, cũng coi như biểu đạt ý coi trọng của lão tổ tông đối với đứa nhỏ này. Đồng thời, lấy chữ Vương ở bên cạnh là chữ Lộ, cũng biểu đạt Vương thị sẽ không thiên vị Vương thị, cũng sẽ không bởi vì nàng có huyết mạch Tinh Cổ Tộc mà đối xử với nàng khác nhau.

Đợi nước mực hơi khô, hắn liền đưa giấy cho vị thị nữ kia, sau đó lại đưa cho nàng một viên linh thạch cực phẩm để báo tiền

mừng.

Thị nữ đương nhiên là vui vẻ rời đi.

Sau đó.

Lại trôi qua nửa canh giờ.

Linh khí hệ Mộc sáng chói như pháo hoa kia vừa tan đi, trong thiên địa liền vang lên một tiếng thiên âm mênh mông cuồn cuộn như tiếng chuông sớm.

Trên bầu trời, đạo âm từng trận, thiên địa cộng hưởng cùng ngâm nga, khiến cho người ta vừa nghe, liền cảm giác được nội tâm bình tĩnh an bình lên.

Các loại ngũ hành linh khí nối gót mà tới, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Ở giữa vòng xoáy, lại như có một đạo thân hình lờ mờ uy nghiêm lăng không mà ngồi, trên không trung phun ra đủ loại đại đạo chí lý huyền diệu, khiến người ta ý thức lắng đọng, tựa như tiến nhập vũ trụ vô tận không linh kia.

Đây là thiên địa dị tượng huyền đạo chính tông.

“Khá lắm, lại là một Tiên Thiên Thánh Thể.” Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt đầy hâm mộ, “Cùng một ngày sinh ra ba Tiên Thiên Thánh Thể, ở trong Tiên Minh cũng là kỳ tích chưa bao giờ có. Chỉ bằng chuyện này cũng đủ để lưu lại trên sử sách một bút nặng nề.”

“Bọn họ sở dĩ sinh ra trước sau, hẳn là người mạnh nhất trong nhà chúng ta ‘Hựu Nhạc’.” Ngọc Hà thánh hoàng cười nói: “Trời sinh đã áp chế được muội muội và đệ đệ, rất có phong thái của đại ca.”

Đạo lý này mọi người đều hiểu rõ.

Từ dị tượng thiên địa đến xem, Thổ Hành Đại Đạo của Vương Hựu Nhạc cường đại nhất, điều này thực sự không phải là nói Thổ Hành Đại Đạo mạnh hơn các Đại Đạo khác, chỉ là nghĩ đến kiếp trước hắn ở Thổ Hành Đại Đạo đi được càng xa càng sâu.

“Hồng Trấn tiền bối, có manh mối về kiếp trước của Hựu Nhạc không?” Vương Thủ Triết cũng có chút tò mò.

Kiếp trước của Vương Cẩn Lộ rõ ràng là Tinh Tam Thập Cửu, mà đích thứ tử thứ tử thứ hai xác định chắc chắn là Thiên Nguyên Đạo Chủ chuyển thế.

Vị kia lại có thể áp chế hai tồn tại cấp Đạo Tổ, nếu như đã từng tồn tại trong lịch sử, tất nhiên không phải hạng người vô danh.

"Khó mà nói." Thái Sơ Đạo Chủ cau mày suy tư thật lâu, nhưng vẫn lắc đầu, " Lịch sử nhân loại quá dài, sớm không nói, chỉ riêng lịch sử của Tiên Minh cũng đã cực kỳ dài dằng dặc rồi, tổng thể là hơn ngàn vạn năm, trong đó tự nhiên xuất hiện rất nhiều hạng người kinh tài tuyệt diễm, trong đó tu thổ hành đại đạo cũng không ít."

"Có cơ hội ta lại trở về lật lại lịch sử của Tiên Minh đi, xem thử có thể tìm ra manh mối gì không."

"Có lẽ cũng không nhất định là tiền bối Tiên Minh chuyển thế đầu thai." Ngọc Hà Thánh Hoàng nhấp một ngụm trà, tinh thần lưu chuyển, lộ ra vài phần hướng tới, "Trước Tiên Minh cũng là quần hùng trục lộc, đại năng liên tiếp xuất hiện niên đại. Còn nữa, thế giới Hư Không Hải mênh mông vô ngần, tồn tại rất nhiều chủng tộc trí tuệ, có lẽ kiếp trước hắn căn bản không phải Nhân tộc, mà là một đại lão thuộc chủng tộc hành thổ nào đó."

"Đúng vậy. Hư Không Hải này vô cùng rộng lớn, chúng ta biết quá ít, Tinh Cổ tộc từ đâu tới chúng ta cũng không biết." Vương Thủ Triết ngưng trọng lắc đầu: "Chúng ta vẫn nên quản tốt khối trước mắt này rồi nói sau."

Lúc này.

Thị nữ Thần Thông cảnh kia lại tới báo tin vui, nói là tiểu thư Linh Trúc sinh hạ một vị Kỳ Lân nhi, đặc biệt đến mời tên.

"Nếu là Huyền Đạo trời sinh, vậy thì đặt tên là 【 Vương Hựu Huyền 】 đi." Vương Thủ Triết cười viết tên, giao cho thị nữ kia, lại ném cho nàng một túi linh thạch thượng phẩm, để nàng cầm về chia sẻ.

Hôm nay kiếm được nhiều nhất, e rằng chính là thị nữ bên người của công chúa Phù Nam này.

Sau khi đám người đi rồi, vẻ mặt Vương Thủ Triết mới dần dần nghiêm túc lên: "Vương thị chúng ta, hôm nay lập tức sinh hạ ba vị tiên thiên thánh thể, đây chính là ban thiên ân trạch, cũng là một loại áp lực. Phú quý, hôm nay nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây, ngươi nói thử nguy cơ mà Thần Võ thế giới chúng ta gặp phải."

"Vâng, lão tổ gia gia." Vương Phú Quý tiến lên nói, "Đầu tiên là 'A Tháp Nạp tộc', bọn chúng rất có mưu đồ đối với Phá Diệt chi vực, chỉ sợ sẽ không bỏ qua như vậy. Bọn chúng nguy hiểm nhất, không biết khi nào sẽ một lần nữa đến gần thế giới Thần Vũ."

"Tiếp theo là hủy diệt đại thống lĩnh. Nó chịu thiệt thòi lớn trong tay Thần Vũ thế giới chúng ta, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Căn cứ theo dự đoán của chúng ta, hạm đội của bọn họ sẽ ở trong vòng hai ba ngàn năm giá lâm Thần Vũ thế giới."

Nhiều năm trôi qua như vậy, những người trẻ tuổi còn nhỏ tuổi kia có thể căn bản không biết những chuyện này, nhưng những người từng trải như bọn họ, lại không quên những uy hiếp này.

A Tháp Nạp tộc và Đại thống lĩnh hủy diệt không thể nghi ngờ đều là thế lực đứng đầu Hư Không Hải của Đạo Chủ, đối đầu với bọn họ, trước mắt thế giới Thần Võ vẫn chưa có phần thắng nào.

"Thực lực của A Tháp Nạp tộc và Đại thống lĩnh hủy diệt như thế nào, chắc hẳn không cần ta phân tích. Đối với chúng ta bây giờ mà nói, phát triển mới là đạo lý." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói: "Chỉ có trước khi nguy cơ đến phát triển ra thực lực đủ mạnh, chúng ta mới có năng lực đối mặt với uy hiếp đến từ bọn họ."

"Hôm nay, chúng ta đến thảo luận một chút mạch suy nghĩ phát triển của Thần Vũ thế giới. Cũng tiện cho Hồng Trần tiền bối hiểu, Vương thị chúng ta cũng không phải chỉ lấy lợi ích, không cống hiến và chia sẻ áp lực cho Nhân tộc."

Kế tiếp, dưới sự chủ trì của Vương Thủ Triết, một người thừa kế đích mạch của Vương thị liền được Vương thị triển khai thảo luận tỉ mỉ về tương lai phát triển của thế giới Thần Võ.

Trận này liên quan đến phạm vi rất rộng, đối nội, bồi dưỡng từ nhân tài, suy nghĩ quần thể, đến tu sĩ tăng lên sức chiến đấu chỉnh thể, nghiên cứu phát triển vũ khí tác chiến quy mô lớn, thực hiện thông tin cự ly xa… vân vân, đều đang thảo luận, nội dung phức tạp tỉ mỉ, liên quan đến các mặt của thế giới Thần Võ.

Đối ngoại, từ việc thăm dò đường đi mới của Hư Không Hải, mở rộng phạm vi khu vực chấn trạch phá diệt, đến xung quanh Thần Vũ thế giới tiếp tục kiến tạo hư không hủy diệt lôi đại trận, cùng với kế hoạch mở rộng thánh vực vân vân, cũng đều tiến hành thảo luận.

Bất tri bất giác, chén trà trước mặt mọi người cũng đã thay đổi mấy lượt.

Theo thời gian trôi qua, kế hoạch trăm năm, kế hoạch ngàn năm lần lượt ra lò, kế hoạch phát triển của thế giới Thần Võ từng bước bắt đầu thành hình.

Cách đó không xa, Ung An đại đế đến xem náo nhiệt ngồi dựa lưng vào cây cột đình nghỉ mát, vẻ mặt buồn ngủ.

Đùa à, loại đại sự này há là thứ mà một Đại Đế như hắn có thể xoay chuyển được?

Hắn quản một Đại Càn cũng đã quản được tâm lực lao lực quá độ rồi, chuyện lớn như vậy, hắn chỉ nghe thôi cũng đã đầu choáng mắt hoa rồi, không theo kịp suy nghĩ rồi.

Hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý niệm. Việc này ta nghe một chút là được, không quan tâm bọn họ có kế hoạch gì, ta chỉ cần quản tốt một mẫu ba phần đất này của ta là được.

Về phần Thái Sơ Đạo Chủ, cũng là lần đầu tiên nghe được hội nghị phát triển trong nội bộ Vương thị.

Lúc mới bắt đầu, hắn còn không quá để ý, nhưng mà lắng nghe, tròng mắt của hắn kém chút trừng ra.

Kế hoạch này của ngươi có cần phải khổng lồ như vậy không?

Khoan đã, Vương Thủ Triết Thao trước sau phải xây dựng hơn trăm tòa hư không hủy diệt đại trận sấm sét làm chi?

Đây là muốn mai một Đạo Chủ sao?

“Thái gia gia.” Vương An Nghiệp bất đắc dĩ xen vào một câu: “Sư tôn của ta nói, ngài đã kiến tạo đại trận ám diệt lôi đã sắp sửa được kiến tạo, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngài ấy sẽ bãi công không làm nữa. Nhất là làm thế nào để kết hợp đại trận ám diệt lôi và thuyền hư không với nhau, ông ấy làm sao cũng không giải quyết được.”

“Là thế này.” Vương Thủ Triết giả vờ như đang vắt óc suy nghĩ.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên người Thái Sơ Đạo Chủ, nghiêm trang nói: “Hồng Trấn tiền bối, nghe nói trong đạo cung cũng có hai vị Thánh Tôn tinh thông trận đạo?”

Khá lắm!

Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời hiểu rõ lại, trừng mắt mắng: “Vương Thủ Triết, trò chuyện chiến lược phát triển ngay trước mặt bổn đạo chủ, hợp lại ở chỗ này chờ bổn đạo chủ? Ngươi đây là chuẩn bị đào góc tường!”

“Hồng Trấn tiền bối nói vậy là sai rồi, thế giới Thần Võ chúng ta thật sự gặp phải đủ loại nguy hiểm.” Vương Thủ Triết đối mặt với sự chỉ trích của Đạo chủ vẫn không chút hoang mang, ngược lại còn nói năng hùng hồn: “Cũng chính vì vậy, chúng ta mới không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, phải tranh thủ thời gian phát triển lớn mạnh.”

“Huống chi, Linh Trúc và Hựu Huyền hai hài tử này hôm nay đã là người Vương gia, với tính tình của bọn họ, một khi nhìn thấy thế giới Thần Vũ xảy ra chuyện, tất nhiên sẽ liều mình cứu giúp.”

“Tiền bối, ngài cũng không muốn bọn họ xảy ra chuyện chứ?”

…

Chương 52: Bộc phát! Đạo Nguyên Đan đại lợi!

…

Thái Sơ Đạo Chủ trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một hồi lâu, mới cắn răng sâu kín nói: “Ngươi nói quả thật có vài phần đạo lý. Thần Võ thế giới ở xa xôi, lại gặp phải đủ loại áp lực, trợ giúp một chút kiến thiết địa phương cũng là điều nên làm.”

“Bản Đạo chủ có thể mở cho ngươi hai phong thư giới thiệu, một phong thư cho Lang Gia Thánh Tôn, một phong là thuộc về Thiên Tuyệt Thánh Tôn. Người trước am hiểu nhất là các loại trận pháp phòng ngự kiểu thành trì khổng lồ, người sau am hiểu các loại trận pháp tấn công, thí dụ như ngươi rất thích “hư không ám diệt Lôi Đại Trận”, Thiên Tuyệt Thánh Tôn còn giỏi hơn Thiên Trận Thánh Tôn. Ta đã từng nghe nói người nọ am hiểu xây dựng trận dịch chuyển không gian.”

Nói xong, hắn “Khặc khặc” viết hai phong thư đề cử, sau đó phủ lên ấn tín chuyên dụng của Thái Sơ Đạo Chủ, đưa cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cung kính đứng dậy hành lễ: “Bái tạ Hồng Trấn tiền bối, lão thực không hổ là Định Hải Thần Châm của Đông Hà Thần Châu.”

“Bớt ở đây cho bổn đạo chủ đội mũ cao.” Thái Sơ đạo chủ ghét bỏ khoát tay, “Ta đây là nhìn thấy học tỷ, linh trúc, cùng với tín chỉ giới thiệu của Hựu Hựu Huyền. Có điều đến cấp bậc này của thánh tôn, trừ phi đại sự liên quan đến vận mệnh và sinh tử tồn vong của nhân tộc, bổn đạo chủ xưa nay sẽ không ép buộc ý nguyện của bọn họ. Nói như thế nào để bọn họ động đến chính các ngươi còn phải xem chính mình.”

“Thủ Triết hiểu rồi.” Vương Thủ Triết mặt không đổi sắc, vẫn cảm tạ như trước.

Sau đó, hắn xoay người nhìn về phía tôn tử nhà mình: “An Nghiệp, chuyện này giao cho ngươi xử lý, cần phải cho hai vị Thánh Tôn mặt mũi và lý tử.”

Vương thị từ trước đến nay cầu tài như khát, vô cùng tôn trọng người chuyên nghiệp. Mà tôn trọng lớn nhất đối với nhân tài, không thể nghi ngờ chính là cho đủ tiền và mặt mũi. Ở điểm này, Vương thị luôn luôn vô cùng có thành ý.

"Vâng, thái gia gia."

Vương An Nghiệp chắp tay lĩnh mệnh, sau đó cung kính nhận lấy thư đề cử, ngồi xuống bên cạnh.

Trong viện không lớn, đại lão tụ tập, trưởng bối đông đảo, lấy bối phận của Vương An Nghiệp cũng chỉ có thể dựa vào ngồi phía sau.

Mà Ung An đại đế ở một bên chỉ nghe không nói lời nào lại âm thầm buồn cười.

Hắn quá hiểu thủ đoạn của Vương Thủ Triết.

Nếu Thái Sơ Đạo Chủ nói hắn cưỡng ép bọn họ tới thì còn dễ, nhưng hôm nay Đạo Chủ lại hết lần này tới lần khác cho thấy, sẽ không cưỡng ép ý chí của hai vị Thánh Tôn…

Cái này không phải chứng minh, chỉ cần bọn hắn nguyện ý trường kỳ ở lại Thần Võ thế giới, ngay cả Đạo Chủ cũng không thể làm gì bọn hắn?

Đây quả thực là một tín hiệu rõ ràng cho Vương Thủ Triết, cứ việc đi tấn công.

Đại khái là bị hành vi "Bắt nạt đồ đệ dùng lệnh sư tôn" của Vương Thủ Triết chọc giận, Thái Sơ Đạo Chủ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười mà như không cười nhìn Vương Thủ Triết nói: "Đúng rồi, Thủ Triết ngươi còn cần luyện đan sư sao? Có muốn ta giới thiệu thêm cho ngươi một vị luyện đan sư cấp Thánh Tôn không?"

"Thánh Tôn luyện đan sư?" Vương Thủ Triết lắc đầu: "Hiện giờ giai đoạn chiêu mộ một luyện đan sư cấp Thánh Tôn có chút không có lời. Thủ Nghiệp nhà chúng ta nếu như sớm tấn thăng huyết mạch một chút, cầm một bộ Thánh đồ, sau khi tấn thăng Chân Tiên cảnh, mình cũng có thể miễn cưỡng luyện chế đan dược mười một phẩm. Đến lúc đó, gia tộc sẽ toàn lực cung ứng tài nguyên, để mau chóng tăng lên độ thuần thục luyện chế đan mười một phẩm."

Đến rồi, lại tới rồi!

Vương Thủ Nghiệp ngồi ở bên cạnh Vương Thủ Triết không xa trong lòng run lên, một loại cảm giác vô lực thật sâu trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

Gần đây hắn bên này luyện chế Thập Phẩm đan vất vả lắm mới bắt đầu kiếm lời, kết quả bên kia, Tứ ca cư nhiên đã bắt đầu giúp hắn quy hoạch Thập Nhất Phẩm đan.

Luyện chế một lô lô quang thành phí tổn phải mất mấy Hỗn Độn linh thạch, luyện hỏng một lô đủ hắn đau lòng rất nhiều năm.

Trong lòng của hắn không khỏi bắt đầu thầm nghĩ.

Xem ra, trong khoảng thời gian này hắn phải tranh thủ luyện chế thêm một ít Thập Phẩm đan trước khi tấn thăng Chân Tiên cảnh, kiếm nhiều tiền một chút, đợi sau khi tấn thăng đến Chân Tiên cảnh, thời gian khổ cực này sợ là sẽ đến ~

Mà ngay khi Vương Thủ Nghiệp đang bối rối trong lòng, một bên khác, Vương Thủ Triết nói xong, ánh mắt liền rơi vào trên người Thái Sơ Đạo Chủ.

Trong ánh mắt Vương Thủ Triết lộ ra vài phần chờ mong: "Nghe nói Hồng Trấn tiền bối chính là luyện đan sư đệ nhất của Thần Châu Đông Hà, nếu như ngài có cơ hội chỉ điểm Thủ Nghiệp một chút thì không còn gì tốt hơn."

"Ùng ục ùng ục!"

Thái Sơ Đạo Chủ mạnh mẽ nuốt "Trà" vừa vào cổ họng vào, trừng mắt nhìn hắn: "Không ngờ ngươi lại ở chỗ này chờ bản Đạo chủ đây?"

Vương Thủ Triết không nói gì, mà liếc mắt ra hiệu với lão Thất Vương Thủ Nghiệp trong nhà.

Vương Thủ Nghiệp lập tức hiểu ý, tiến lên chắp tay nói: "Hồng Trấn tiền bối đừng hiểu lầm Tứ ca của ta, là vãn bối cảm thấy trình độ luyện đan của tiền bối cực cao, muốn nhân cơ hội học tập nhiều hơn."

Thái Sơ Đạo Chủ đối với Vương Thủ Nghiệp cảm quan ngược lại vô cùng tốt, thấy hắn tiến lên, miễn cưỡng thu lại tức giận, đổi thành một bộ mặt hòa ái nói: "Thật ra năng lực của ta ở

trên trụ cột luyện đan, còn không bằng Luyện Đan sư Đại La cảnh chuyên nghiệp. Hơn nữa, từ trước đến nay ta chỉ chuyên chú luyện chế đan dược thập nhị phẩm, nếu Thủ Nghiệp công tử muốn thỉnh giáo, sợ là nhầm đối tượng rồi."

"Tiền bối có chỗ không biết." Vương Thủ Nghiệp chân thành nói: "Vãn bối muốn thỉnh giáo, chính là luyện chế thập nhị phẩm đan dược, ví dụ như Thập Nhị Phẩm 【Đạo Nguyên Đan】, Thập Nhị Phẩm Nguyên Băng Đạo Đan."

Về phần 【Sinh Tử Đạo Đan】 rất được các đại lão hoan nghênh trong Thập Nhị Phẩm, Vương thị cũng không quá vội vàng, dù sao Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên đều có một bộ trình độ chữa thương, hiệu quả cũng không kém chút nào so với Sinh Tử Đạo Đan.

Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt trì trệ, hơi nghiêm túc mà phê bình nói: "Ngươi cho bản đạo chủ ấn tượng xưa nay trầm ổn kiên định, làm sao cũng học theo Tứ ca ngươi ngả ngớn khen ngợi như vậy?"

ngả ngớn khoe khoang?

Vương Thủ Triết sờ cằm, trong lòng buồn bực không thôi.

Lời bình này nói từ đâu ra?

Được rồi, hơn phân nửa vẫn là Hồng Trấn tiền bối có thành kiến với hắn.

"Kính xin Hồng Trấn tiền bối chỉ giáo." Vương Thủ Nghiệp thành thật hỏi.

"Điều kiện luyện chế mười hai viên Đạo đan phẩm này cực kỳ hà khắc." Thái Sơ Đạo Chủ trầm ngâm nói, "Đầu tiên tốt nhất là có một cái "Hỗn Nguyên Đạo đan lô", nhưng lò đan này ở thời kỳ Tiên Minh cũng chỉ có hai cái, trong đó một cái là bảo vật của tông môn cường đại 【Vô Cực Đạo Tông】 xếp hạng thứ nhất trong Tiên Minh, Thái Sơ nhất mạch của chúng ta, chính là xuất từ Vô Cực Đạo Tông."

"Lò đan Hỗn Nguyên Đạo thứ hai chính là "Đan môn" có tiếng tăm lừng lẫy. Đan môn chính là một tổ chức nửa thế lực rời rạc, rất nhiều thành viên ngoại vi đều là Luyện Đan Sư đến từ các tông môn. Tuy nhiên, nếu muốn nghiên cứu "Đan Đạo

Thư" và "Diễn Sinh Thánh Đồ" của Đan Môn thì cần phải thành viên hạch tâm của Đan Môn mới được."

"Hồng Trấn tiền bối có Hỗn Nguyên đan đạo lô?" Ánh mắt Vương Thủ Nghiệp sáng lên hỏi.

"Không có, nếu ta có Hỗn Nguyên đạo đan lô, làm sao đến mức tỉ lệ thành đan thấp như thế?" Thái Sơ Đạo Chủ bất đắc dĩ nói, "Thái Sơ nhất mạch chúng ta mặc dù là nhất mạch của Vô Cực Đạo Tông, nhưng cũng không phải là đạo mạch chuyên trách luyện đan. Hơn nữa lúc ấy chiến sự quá mức căng thẳng, khi tan tác chạy trốn lại lọt vào sự đuổi giết của Tinh Cổ tộc, rất nhiều đạo mạch trọng yếu đều thất lạc."

"Về phần 【Đan Môn】, lúc ấy ở phía đông bắc Tiên Minh 【Vạn Linh Vực】. Chỗ đó chính là một trong những khu vực bị Tinh Cổ tộc công kích trước. Đan Môn là đại tông bản địa, đứng mũi chịu sào cũng đã rơi vào tay giặc, truyền thừa hạch tâm cùng với Hỗn Nguyên Đạo Đan Lô cũng bị mất. Nói không chừng truyền thừa Đan Môn hiện giờ đang nằm ở trong di tích Tinh Cổ tộc nào đó."

"Thái Sơ tiền bối, có cơ hội ta muốn đến đạo cung thăm hỏi một chút, nhìn xem bản đồ cổ thời kỳ Tiên Minh." Vương Thủ Triết rất có hứng thú với chuyện này.

"Cho ngươi xem cổ đồ Tiên Minh ngược lại là có thể." Thái Sơ Đạo Chủ khẽ gật đầu, nghiêm túc nói, "Bất quá bởi vì lần đại nạn hủy diệt tính cuối cùng của Phá Diệt chi vực kia, cùng với ảnh hưởng thời gian dài đằng đẵng, Thiên Hà ở khu vực kia sợ là đã sớm cải đạo, vị trí thế giới hơn phân nửa cũng đã xảy ra chếch đi, vật kia cũng chỉ có thể tham khảo."

"Đa tạ tiền bối." Vương Thủ Triết cảm kích nói: "Vãn bối dùng nó để chiêm ngưỡng lịch sử và huy hoàng của Tiên Minh, cũng rất có ích."

"Hào huy lại có tác dụng gì? Còn không phải bị Tinh Cổ tộc đè trên mặt đất ma sát?" Thái Sơ Đạo Chủ lắc đầu, nhớ lại đoạn lịch sử kia cũng là cảm khái vạn phần, "Cũng không biết Tinh Cổ tộc này từ đâu tới, vậy mà cường thịnh bá đạo như thế. Thủ Triết gia chủ, ngươi có cơ hội hỏi nhiều từ Tinh Phỉ một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

“Việc này không vội, chờ thân thể Phỉ Phỉ tốt một chút lại nói.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Huống chi Phỉ Phỉ bản tính đơn thuần, cộng thêm tuổi còn nhỏ, trước kia cuộc sống hạn chế cũng rất lớn, chỉ sợ sẽ không biết quá nhiều bí mật của Tinh Cổ tộc.”

“Tính hạn chế lớn hơn, đó cũng là con gái của Tinh Ngũ.” Thái Sơ Đạo Chủ nghiêm túc nói, “Trong lịch sử ghi lại, Tinh Ngũ chính là lãnh tụ xếp hạng thứ năm của Tinh Cổ tộc, chỉ dựa vào sức chiến đấu cá nhân cũng không kém Minh chủ Tiên Minh bao nhiêu. Nữ nhi của đại nhân vật bực này, cho dù là trong lúc vô tình biết được một ít tin tức, cũng có thể là manh mối cực kỳ trọng yếu.”

“Vâng, tiền bối.” Vương Thủ Triết gật đầu đáp, khách khí nói: “Dưới tình huống thích hợp, ta sẽ bảo Bảo Thánh và Phỉ Phỉ nói chuyện một chút, nhưng mà sẽ làm tổn thương tiền đề của nàng ta, Vương thị chúng ta sẽ không khi dễ bất kỳ một người vợ nào.”

Thái Sơ Đạo Chủ gật đầu, lập tức nói sang chuyện khác: “Vừa rồi nói đến luyện Thập Nhị Phẩm Đạo Đan, tốt nhất có Hỗn Nguyên Đạo Đan Lô phối hợp. Nhưng bởi vì hiện tại Tiên Minh chỉ có hai Hỗn Nguyên Đạo Đan Lô đều bị mất, bởi vậy, Tứ Đại Thần Châu trước mắt luyện chế Đạo Đan cũng chỉ có thể dùng Thánh Đan Lô, tỉ lệ thành đan tự nhiên có chút thấp.”

“Trừ cái đó ra, luyện chế Đạo đan mười hai phẩm có độ khó rất lớn, tốt nhất là đạt tới thực lực cấp Đạo Chủ mới luyện chế, nếu không sẽ quá lãng phí tài liệu vô cùng trân quý kia. Với đạo cung của chúng ta, dùng cửu phẩm linh mạch để trồng Hư Không Đạo Nguyên quả, cho dù có Thánh Tôn Linh Thực sư chuyên môn hầu hạ, bình quân cũng phải 5000 năm mới có thể gom đủ một bộ tài liệu.”

“Ở dưới tình huống cực ít có cơ hội luyện chế, kinh nghiệm tích lũy không đúng chỗ, tỷ lệ thành đan tự nhiên cũng là cực thấp. Thí dụ như lúc ta vừa mới thành đạo chủ, luyện một lò phế một lò, thiếu chút nữa khiến ta đau lòng muốn chết, đến đằng sau mới chậm rãi tốt hơn một chút.”

“Mấy năm trước gom hai bộ tài liệu, một hơi thành đan ba viên, đã là thành tích tốt nhất. Nếu có thể bảo trì hai lô ba lò

đan, ta đều có thể dựa vào chuyên trách luyện đạo nguyên đan mưu lợi. Đương nhiên, Hư Không Đạo Nguyên Quả chỉ có trồng ở trong linh huyệt mới có thể sinh trưởng bình thường, số lượng vô cùng ít ỏi, muốn dựa vào mua vật liệu gom đủ nguyên gốc độ khó không nhỏ. Lần này cùng Thủ Triết gia chủ đi Nam Tề Thần Châu, thuận tiện ta cũng xem có thể nhìn một chút mua được Hư Không Đạo Nguyên Quả hay không."

Thái Sơ Đạo Chủ nói một phen, chỉ rõ độ khó của luyện chế Thập Nhị Phẩm đan, cũng chỉ ra nguyên nhân chủ yếu là tỉ lệ thành đan thấp như thế.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đến cấp độ thập nhị phẩm Đạo đan, giá cả đột nhiên đắt đến thái quá.

Nếu xác xuất luyện chế thành công Thập Nhị Phẩm Đạo đan được nâng cao, hai bên cạnh tranh đương nhiên sẽ bị đánh xuống.

"Tiền bối vừa nói dùng cửu phẩm linh mạch trồng Đạo Nguyên quả? Hư không Đạo Nguyên quả không phải sinh trưởng ở trong linh huyệt Hư Không sao?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Hơn nữa cửu phẩm linh mạch trong thiên hạ này cực kỳ hiếm thấy, Đông Hà thần triều chúng ta hình như chỉ có Đạo Cung, hoàng thất Đông Hà cùng với Đông Bình thần vương phủ có cửu phẩm linh mạch."

"Hư Không Linh Huyệt, vốn là biệt danh của cửu phẩm linh mạch, nhưng mà Thủ Triết ngươi không biết cũng là bình thường." Thái Sơ Đạo Chủ giải thích, "Đến cấp bậc linh mạch khác, bình thường đều là nơi có năng lượng cực kỳ nồng đậm trong hư không, chỗ đó bình thường được gọi là "Hư Không Linh Huyệt", trong đó cũng sẽ sinh trưởng một ít Đạo Nguyên quả hoang dã hoặc là thập nhị phẩm linh dược liệu khác."

"Đạo chủ tiền bối, ta cũng có một nghi hoặc." Vương An Nghiệp nghe đến đây, nhịn không được tò mò tiến lại gần, có chút kỳ quái hỏi: "Vì sao linh mạch mới chia cửu phẩm, mà linh dược lại phải chia đến thập nhị phẩm? Những thứ này đều là quy tắc phân chia do Tiên Minh truyền xuống phải không?"

"Ha ha! Nếu là không quá lưu ý tới người trồng trọt nông tang và linh dược, đích xác không lý giải được huyền cơ của nơi này." Thái Sơ Đạo Chủ cười nói: "Ngươi thử nghĩ xem, linh

điền hình thành linh mạch nhất phẩm, nếu trồng linh mễ nhất phẩm thì cần bao lâu?”

“Hình như một hai năm là được, nếu như thúc đẩy sinh trưởng thỏa đáng thì nhanh hơn.” Vương An Nghiệp hiểu về nông tang xác thực không nhiều lắm, do dự nói.

“Vậy nếu là dùng nhất phẩm linh mạch trồng tam phẩm, hoặc là tứ phẩm linh dược thì sao?” Thái Sơ Đạo Chủ lại hỏi.

“Vậy chắc chắn là rất chậm, ít thì mấy chục năm, lâu thì mấy trăm năm.” Vương An Nghiệp nhớ lại: “Nếu như thúc đẩy, tất nhiên tình huống sẽ tốt hơn một chút. Đương nhiên, nếu là dùng tam phẩm linh mạch gieo trồng tam phẩm linh dược, tốc độ phát triển cũng sẽ rất nhanh.”

“Vậy là đúng rồi.” Thái Sơ Đạo Chủ nói, “Cửu phẩm linh mạch trồng cửu phẩm Đạo Mễ, chậm thì mười năm tám năm, nhanh thì ba năm năm là có thể thu hoạch. Nhưng ngươi phải dùng lục phẩm linh mạch để trồng cửu phẩm Đạo Mễ, tốc độ trưởng thành cũng chậm đến đáng sợ, động một chút hơn ngàn năm cũng có khả năng.”

“Từ điểm này mà xem, cửu phẩm linh mạch đối với cửu phẩm đạo mễ hoặc thập nhị phẩm phân chia không có vấn đề gì, chỉ là cái trước phát triển tốc độ nhanh. Nhưng cái sau, nếu không dùng thánh tôn mộc hệ linh thực sư dùng thánh khí phụ trợ thúc sinh trưởng, mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể thành thục.”

“Hôm nay cục diện này, chính là gieo trồng đạo nguyên quả quá khó quá chậm, dã sinh lại quá mức hiếm thấy.” Thái Sơ Đạo Chủ cảm khái vạn phần nói, “Cái này cũng tạo thành cơ hội luyện chế thập nhị phẩm đạo đan quá ít, độ thuần thục không cao. Nếu không, dù cho không có Hỗn Nguyên đạo đan lô phụ trợ, tỉ lệ thành đan cũng có thể lại đề cao một chút, không đến mức vẻn vẹn một quả đạo nguyên đan đã phải bán mấy chục Hỗn Độn linh thạch.”

“Hồng Trấn tiền bối, tổng ty Luyện Đan chúng ta có tập hợp đủ một lò 【Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan】 cùng với nguyên liệu của 【Thập Nhị Phẩm Nguyên Băng Đạo Đan】, không biết ngài có muốn thử một lần hay không?” Vương

Thủ Nghiệp vòng vo nửa ngày, cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất.

"…" Ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ phức tạp không gì sánh được nhìn Vương Thủ Nghiệp, một lúc lâu sau mới nói, "Tiểu tử thối ngươi, vì sao không nói sớm?"

Cơ hội luyện chế thập nhị phẩm Đạo đan là khó có được, sao hắn có thể không muốn thử một lần?

Đáng tiếc…

Nghĩ tới đây, hắn nhịn không được thở dài: "Đáng tiếc a đáng tiếc ~ lúc ta ra khỏi cửa căn bản không nghĩ tới muốn luyện đan, không mang theo Thánh Đan Lô và Thánh Hỏa. Chỉ có thể chờ sau khi đoàn người Nam Lam Thần Châu kết thúc, trở về đạo cung luyện lại."

Hắn cũng là tâm ngứa khó nhịn đến cực điểm.

Cả đời này hắn cộng lại chưa tới hai mươi lò luyện đạo nguyên đan, gần đây sau khi thành công một lần, đang có rất nhiều cảm ngộ muốn thực hành. Bây giờ vừa nghe có cơ hội thử tay, tất nhiên càng thêm ngứa ngáy khó nhịn.

"Lò Thánh Đan, chúng ta có một cái. Thánh Hỏa sao, Xích Dương Thánh Hỏa của Cổ Thánh tộc Khương thị có thể dùng được không?" Vương Thủ Triết hỏi.

Những vật này hắn giữ lại trong tay cũng vô dụng, đương nhiên là đã sớm đưa về thế giới Thần Võ, để cho Thất Vương Vương Thủ Nghiệp nghiên cứu nhiều nghiên cứu.

"…"

Thái Sơ Đạo Chủ lại trầm mặc nửa ngày.

Hắn phẫn nộ trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết, nghẹn một lúc lâu mới nói: "Thiếu chút nữa quên mất, tiểu tử ngươi to gan lớn mật, từ trong tay Khương Ly Hỏa áp giải lò Thánh đan và Xích Dương thánh hỏa. Vậy còn chờ cái gì? Đi, luyện đan đi."

"Hay là chờ một chút, trước tiên nhìn Hựu Huyền một chút?" Vương Thủ Triết đề nghị nói.

"Trước tiên luyện đan đi, Hựu Huyền tiểu tử tối nay lại xem, dù sao người đang ở Vương thị cũng không chạy được phải

không?” Thái Sơ đạo chủ khoát tay, dáng vẻ khẩn cấp muốn đi luyện Đạo Nguyên Đan.

Dáng vẻ đó cực kỳ giống học sinh thời đại của Vương Thủ Triết, vừa học một chút đã chạy tới trò chơi sảnh.

Đối với việc Đạo Chủ luyện chế Đạo Nguyên Đan như thế nào, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có chút tò mò.

Rất nhanh, đoàn người liền nhao nhao thuấn di đến Luyện Đan tổng ty.

Đạo Chủ quả thật đã ngứa ngáy khó chịu rồi.

Nào có thể đoán được.

Ngay khi Thái Sơ Đạo Chủ hào hứng bừng bừng muốn luyện đan, lại bị đoàn đội kỹ thuật của Luyện Đan ty ngăn cản.

Bọn họ đầu tiên là trong phòng luyện đan chứa đầy các loại Thiên Cơ Lưu Ảnh Nghi, ba trăm sáu mươi độ toàn bộ phương vị không góc chết.

Thậm chí, bọn hắn còn yêu cầu Thái Sơ Đạo Chủ trên đầu cũng đeo một cái lưu ảnh nghi.

Ngay sau đó, các loại thiết bị thiết bị thiết bị cảm ứng với độ ẩm thấp đo lường cũng được đưa vào trong lò Thánh Đan.

Những thiết bị này có độ tinh vi và độ nhạy đều rất cao, có thể giám sát thực tế tình huống cụ thể bên trong Thánh Đan Lô, sau đó tổng hợp tất cả số liệu vào bên trong tổng khống chế thiết bị.

Cũng chính là dựa vào những thiết bị này, Vương thị mới có thể phá giải quá trình luyện chế đan dược cấp thấp, cuối cùng hoàn thành tiêu chuẩn hóa, sản nghiệp hóa sản xuất.

“Đạo chủ tiền bối, chỗ chúng ta có hai bộ tài liệu mô phỏng, ngươi coi như là luyện chế Đạo Nguyên đan hai lần trước, tìm thử cảm giác, chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này kiểm tra và điều chỉnh thiết bị giám sát.”

Thái Sơ Đạo Chủ bị một loạt yêu cầu cổ quái này làm cho có chút khó hiểu, nhưng dưới sự giải thích cùng trấn an của Vương Thủ Nghiệp, cuối cùng vẫn là dựa theo quá trình luyện chế trước một lần.

Nhưng bởi vì nguyên liệu khác biệt, giai đoạn Thối Linh và Hợp Đan khó nhất căn bản không mô phỏng được.

Nhưng dù vậy, nhân viên kỹ thuật luyện đan tổng ty cũng nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc và phân tích hai lần quá trình luyện đan này, cũng căn cứ tình huống hiện trường một lần nữa điều chỉnh vị trí thiết bị.

Thậm chí, bọn họ còn đưa ra một đề nghị ưu hóa lần đầu tiên khi luyện chế 【Đạo Nguyên Đan】, chỉ ra chỗ nào đó trong hai lần luyện đan này của Đạo Chủ trong quá trình luyện đan, có rất nhiều hành vi và khống chế Thánh Hỏa, thời gian luyện tập trước sau không giống nhau, có chỗ mâu thuẫn với nhau.

Tinh tế hóa như thế ghi chú từng bước chi tiết cụ thể, thậm chí chính xác đến từng biến hóa rất nhỏ trong nháy mắt, để Thái Sơ đạo chủ nhìn thấy đều có chút trán đổ mồ hôi lạnh.

Hắn thật sự không có chú ý những chi tiết này, chỉ dựa vào kinh nghiệm cùng bản năng đang luyện đan.

Có hai lần như vậy, hắn bắt đầu coi trọng cái mô phỏng luyện đan này.

Kế tiếp, hắn lại cực kỳ nghiêm túc luyện chế mười lần vật liệu mô phỏng.

Ở lần lượt ưu hóa, đề nghị uốn nắn, hơn nữa dưới kinh nghiệm cùng suy nghĩ của hắn, hắn rốt cục thực hiện tiêu chuẩn sơ bộ.

Thành hay không thành đan khó nói, ít nhất khi hắn nhiều lần lặp lại quá trình luyện đan, chênh lệch đã giảm bớt rất nhiều, từng bước quen dùng phương thức hóa theo trình tự và tiêu chuẩn để cân nhắc mỗi một bước.

Lần này.

Rốt cục hắn đã bắt đầu luyện chế Đạo Nguyên Đan chân chính.

Nhưng trước khi bắt đầu luyện đan, Vương Thủ Nghiệp lại ngăn cản hắn lần nữa, sau đó Vương An Nghiệp đi lên nắm tay hắn, mà Vương Bảo Phúc thì ôm hắn một cái thật to.

Chờ hoàn thành trình tự này, Thái Sơ Đạo Chủ mới chính thức bắt đầu luyện đan.

Bởi vì quá trình trước đó đã lặp lại rất nhiều lần, Thái Sơ Đạo Chủ rõ ràng cảm giác được chính mình hoàn thành từng bước so với dĩ vãng thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều, Thối Linh, Dung Luyện, Hợp Đan, cuối cùng liền hoàn thành một mạch.

Cuối cùng.

Nắp lò Thánh đan "Bành" một tiếng mở ra.

Ba viên Đạo Nguyên Đan hình dạng tròn vo, màu sắc như ngọc, tản ra linh khí mênh mông từ trong đó bay ra, được Thái Sơ Đạo Chủ vớt vào trong lòng bàn tay.

Đan dược kia tựa như có linh tính, mặc dù có thần niệm Thái Sơ Đạo Chủ cùng huyền khí khống chế, vẫn như cũ khẽ rung rung, làm đại đạo pháp tắc chung quanh có chút rung động, nổi lên từng tia gợn sóng, nhìn rất là bất phàm.

"Ba viên! Bổn đạo chủ vậy mà một lò thành đan ba viên!" Thái Sơ đạo chủ hai mắt trừng lớn, vừa kinh hỉ vừa hưng phấn, "Tỷ lệ thành đan này ngay cả trong toàn bộ Thánh Vực cũng khó thấy được. Ta đây là muốn phát tài a!"

Một bộ vật liệu Đạo Nguyên Đan tổng giá trị khoảng bốn mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch. Mà trước mắt giá cả bình thường của Đạo Nguyên Đan cũng đã lên tới bốn mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Một lò ra một viên, coi như miễn cưỡng bảo đảm gốc, ra hai viên mà nói chính là buôn bán lời to! Đạo chủ lần trước hai lò cùng luyện, tổng cộng ra ba khối, xem như thành tích vô cùng tốt.

Nếu như một lò ra ba viên như vậy, tự nhiên là kiếm được rất nhiều lời.

Nếu như có thể tự tin bảo đảm mỗi lò có hai lò, trong đó có thể chơi được nhiều trò lắm.

Bên kia, Vương thị tộc nhân vẫn luôn căng thẳng nhìn chằm chằm vào kết quả luyện chế tiến trình này, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vương thị chỉ có một viên Hư Không Đạo Nguyên Quả này, cũng chỉ có cơ hội luyện chế lần này, nếu vạn nhất luyện chế thất bại, vậy thì thiệt thòi lớn.

Cũng may bây giờ một hơi thành đan ba viên, không chỉ không có thua thiệt, ngược lại còn kiếm được rất nhiều.

Vương Thủ Triết đã lên kế hoạch tất cả cũng không ngờ lần luyện chế này lại thuận lợi như vậy, vội vàng dặn dò dữ liệu thu thập trong quá trình luyện chế của Vương Thủ Nghiệp, nhiều thêm mấy lần.

Số liệu này là tố tài thập phần trân quý, nhưng ngàn vạn không thể xảy ra sự cố.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn lại bắt đầu suy nghĩ.

Nếu như thành đan có chừng ba viên, vậy thì phải tính toán thật kỹ, ưu tiên sử dụng đạo nguyên đan này cho tộc nhân nào đó.

Dù sao thì hiệu quả của Đạo Nguyên Đan và dịch cải thiện tư chất thánh phẩm có thể chồng lên nhau, dùng tốt hoàn toàn có thể giúp tư chất của tiểu bối tăng lên vượt bậc.

Mà trong gia tộc, có rất nhiều người từng dùng dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm, nhưng lại không dùng qua Đạo Nguyên Đan.

…

Chương 53: Vương Thủ Triết “lý” vào đạo chủ.

…

Vì vậy, cho dù là Vương Thủ Triết cũng đau đầu, tăng nhiều cháo ít.

Nhưng bất kể thế nào, Nhược Lam và Thủ Nghiệp nhất định phải có một viên.

Người trước chính là đại phụ của Vương thị, không biết đã lập bao nhiêu công trạng cho Vương thị, cũng nhiều lần ngăn cơn sóng dữ vào thời khắc mấu chốt, số đạo nguyên đan này thiếu đi ai cũng sẽ không thiếu nàng.

Mà Thủ Nghiệp đi theo con đường luyện đan, huyết mạch của hắn càng cường đại, càng có thể luyện chế đan dược cao cấp hơn, đặt nền móng vững chắc cho gia tộc. Đan dược cao phẩm, luôn dựa vào cung ứng bên ngoài chung quy là không ổn định và không đáng tin cậy.

Có điều, quả của Nhược Lam ngược lại có thể hơi kéo dài một chút, Vương Thủ Triết đã sớm quyết định mạnh mẽ mua một quả ở chợ đen của Nam Khuyết Thần Châu, một quả này xem như do Vương Thủ Triết tặng, càng có ý nghĩa hơn.

Còn lại hai viên, trước tiên chỉ có thể treo ở trong bảo khố gia tộc, đánh dấu một cái giá trị công huân thiên văn, nhìn xem thái độ của chính mọi người.

Về phần Lung Yên lão tổ cống hiến lớn nhất gia tộc… Đây không phải còn có một nhánh nguyên băng linh căn sao?

Mà trong lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ, một bên khác, Thái Sơ Đạo Chủ đã rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp bắt tay nóng bắt đầu tiến hành mô phỏng luyện chế 【Nguyên Băng Đạo Đan】.

Bất quá, Nguyên Băng Đạo đan chỉ có tác dụng với huyết mạch Băng thuộc tính, thuộc về tiểu Chúng Đạo đan, nguyên băng linh căn làm tài liệu chính cũng hiếm thấy hơn Đạo Nguyên đan, hắn đời này sống hơn mười vạn năm, đến bây giờ

cũng chỉ luyện chế lò thứ hai, hơn nữa lò trước vẫn trực tiếp thất bại.

Cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị một đoạn thời gian, sau khi đã biết dưới điều kiện hết sức ưu hóa quá trình, Thái Sơ Đạo Chủ mới mang theo thấp thỏm chi tuyến chính thức tiến vào luyện đan hoàn.

Cũng không biết là do vận khí, hay là do trình độ luyện đan của hắn đích xác có chỗ tăng trưởng, một lò Nguyên Băng Đạo Đan này vậy mà bị hắn luyện thành.

Đương nhiên, cuối cùng thành đan cũng chỉ có một viên!

Dựa theo giá trị mà nói, đợt sóng này cũng không lỗ.

Thậm chí, bởi vì Nguyên Băng Đạo đan thuộc về tiểu Chúng Đạo đan, vật lấy hiếm làm quý, trên lý luận vẫn là kiếm lời.

Phải biết rằng, trước khi luyện chế, Thái Sơ Đạo Chủ cảm giác mình chống đỡ đến chết chính là bốn năm phần tỷ lệ có thể thành đan. Ai có thể nghĩ đến, rõ ràng liên tục hai lò đều thuận lợi như vậy?

Lần này, khiến cho Thái Sơ Đạo Chủ cũng nhịn không được mà ngứa ngáy trong lòng, hận không thể lại có đạo đan cho hắn luyện.

Vương Thủ Triết cũng rèn sắt khi còn nóng, lập tức mời Thái Sơ Đạo Chủ trở về Lưu Tiên cốc, thái độ đối với hắn cực kỳ cung kính: “Hồng Trấn tiền bối không hổ là đệ nhất luyện đan sư của Đông Hà Thần Châu ta, Thủ Triết làm trên dưới Thần Võ Vương thị, bái tạ đại ân của tiền bối.”

Nói xong, hắn móc ra một bản 【Tiên cải thiện tinh hoa】, kín đáo đưa cho Thái Sơ Đạo Chủ: “Đa tạ nho nhỏ, không thành kính ý.”

“Đây là vật gì vậy?” Thái Sơ Đạo Chủ hơi nghi ngờ.

“Tinh Cổ tộc phát minh 【Tinh hoa tinh hoa huyết mạch Tiên phẩm】 phiên bản cải thiện tư chất huyết mạch, ở phương diện cải thiện huyết mạch, so với Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan mạnh hơn một mảng lớn, lại chênh lệch một mảng lớn so với Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan.” Vương Thủ Triết giải

thích: “Đây là chí bảo thu hoạch của Vương thị chúng ta khi thăm dò khu vực hủy diệt.”

“Cái gì? Hóa ra là dị bảo như vậy.” Thái Sơ Đạo Chủ khiếp sợ nói: “Chúng ta tại trong lịch sử dài dằng dặc, cũng đã từng lục tục có được một ít huyết cải dịch từ di tích, nhưng gần đây mười vạn năm cực kỳ hiếm thấy hiện thế.”

Mặc dù hiệu dụng của nó kém xa Đạo Nguyên Đan, nhưng lại có thể cùng đan dược như Hiển Thánh Đan, Đạo Nguyên Đan, các loại đan dược chịu được chồng lên sử dụng, mặc dù giá trị tổng thể không bằng Đạo Nguyên Đan, nhưng cũng là chí bảo có tiền cũng không mua được.

“Khó trách, khó trách huyết mạch của rất nhiều tộc nhân Vương thị các ngươi đều cực cao, các ngươi quả nhiên là được Tinh Cổ tộc truyền lại.” Thái Sơ Đạo Chủ từ trong kinh hỉ tỉnh táo lại, có chút nghi kị bất định mà nhìn Vương Thủ Triết: “Ngươi không sợ tùy ý triển lộ bảo vật này, rước lấy đại họa?”

“Hồng Trấn tiền bối.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt: “Nếu đổi lại là người khác, Thủ Triết há có thể tùy ý lấy ra? Nhưng ngài là ai? Là Thái Sơ Đạo Chủ đại công vô tư trấn thủ nhân tộc mười vạn năm, nếu như ngay cả ngài cũng sẽ vì dị bảo mà rắp tâm hại người, vậy văn minh nhân tộc chúng ta còn cứu được sao? Không bằng sớm một chút để Ma tộc hoặc Tinh Cổ tộc diệt vong là được rồi.”

Thái Sơ Đạo Chủ nhìn Vương Thủ Triết một cái.

Tuy biết rõ hắn đang vuốt mông ngựa, nhưng không thể không nói, lời này của Vương Thủ Triết là nói đến tâm khảm của hắn, trong lòng hắn rất thoải mái.

Đúng vậy, cả đời hắn cẩn trọng kinh doanh Thái Sơ Đạo Cung, trấn thủ toàn bộ Đông Hà Nhân tộc, tự nhiên là không biết trả giá bao nhiêu tâm huyết, càng có niềm tin vô cùng kiên định.

Nhiều năm qua, không biết hắn đã phải chịu tổn thương lớn nhỏ như thế bao nhiêu lần, như trận đánh lần trước với Niết Bàn phật chủ, thương thế của hắn cũng coi là nhẹ.

“Tuy nói như thế, nhưng mà ta không tuân thủ lòng tốt của Triết tiểu tử ngươi lại tốt như vậy. Đồng Lư dùng dị bảo như thế làm thù lao, nhất định là có âm mưu gì đó.” Thái Sơ Đạo

Chủ ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng tay lại không chút khách khí đoạt lấy 【Tiên Chuyển Tinh Hoa bản】, cách bình bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

“Nói đi, tiểu bạch kiểm mặt phấn này của ngươi, lại có chủ ý quỷ quái gì?”

Tuy rằng trong lòng đã sớm tiếp nhận, nhưng đối với việc học tỷ chuyển thế bị tiểu tử này lừa gạt, trong lòng của hắn vẫn có chút canh cánh trong lòng.

Hắn luôn cho rằng tiểu tử Vương Thủ Triết này quá biết hoa ngôn xảo ngữ, không phải cùng một con đường với người thành thật như hắn.

“Tiền bối chớ hiểu lầm, Thủ Triết chỉ muốn đi Nam Tề Thần Châu lần này, nên cố gắng mua linh dược luyện chế các loại đạo đan. Nếu tiền bối có cơ hội luyện tập nhiều hơn, nói không chừng có thể ổn định một lò ra ba viên.” Vương Thủ Triết cảm khái vạn phần nói: “Nếu như vậy, chúng ta không sợ tăng giá thu mua Hư Không Đạo Nguyên Quả từ toàn thế giới, bốn mươi Hỗn Độn Linh Thạch không chịu, chúng ta bỏ ra năm mươi, trả sáu mươi! Thậm chí, chúng ta có thể dùng hai viên 【Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan】 đổi lấy một quả Hư Không Đạo Nguyên Quả.”

Giá của những phụ tài Đạo Nguyên Đan khác cũng không thấp, nhưng so với Hư Không Đạo Nguyên Quả lại không bằng số lẻ.

“Bản đạo chủ cũng muốn.” Thái Sơ Đạo Chủ rõ ràng có chút động lòng, nhưng vẫn nghi ngờ không thôi: “Tuy bởi vì đạo thư thưa thớt, không thể một viên Đạo Nguyên Đan là Đạo Chủ, nhưng nếu có chọn lựa và tài nguyên thích hợp, bồi dưỡng một Thánh Tôn trung hậu kỳ không thành vấn đề. Nhưng Thủ Triết ngươi có biết vì sao Đạo Cung Thái Sơ của chúng ta chỉ có thể tự trồng tự luyện không?”

“Chẳng lẽ đã sớm có người tăng giá thu mua Hư Không Đạo Nguyên Quả?” Vương Thủ Triết ngoài miệng nói như vậy, nhưng sắc mặt lại không có thay đổi, giống như đã sớm có dự liệu.

“Không sai.” Thái Sơ Đạo Chủ gật đầu nói, “Nhất quán trung lập Bắc Mang Thần Châu có một vị đạo chủ, tu luyện chính là thái dương chi đạo, đối với Hỏa đại đạo chưởng khống đã đến tình trạng đăng phong tạo cực. Hắn tuy không có Hỗn Nguyên đạo đan lô, lại có Hỗn Nguyên đạo hỏa, luyện đan tới tự nhiên không giống đạo chủ bình thường. Hắn hàng năm thu mua các loại hỗn nguyên đạo tài thập nhị phẩm, tỷ như Hư Không Đạo Nguyên Quả liền ra giá sáu mươi Hỗn Độn linh thạch! Hoặc ra giá một viên Đạo Nguyên đan, cộng thêm hai mươi Hỗn Độn linh thạch.”

“Bởi vậy, cho dù ngẫu nhiên có người may mắn đạt được Hư Không Đạo Nguyên Quả, cũng là trực tiếp bán cho Thái Dương Đạo Chủ càng có lời.” Thái Sơ Đạo Chủ than thở nói, “Liền mấy ngàn năm trước, Đông Hà Thần Châu chúng ta có một Thánh tộc may mắn đạt được một quả Hư Không Đạo Nguyên Quả, vụng trộm bán cho Thái Dương Đạo Chủ. Đây còn là trong lúc vô tình lộ ra, càng có nhiều người âm thầm buôn bán, căn bản không thể nào biết được.”

“Thậm chí, vị Thái Dương Đạo Chủ kia còn tới tìm ta, hy vọng chúng ta có thể nhận thầu đạo nguyên quả Hư Không do Đạo Cung Thái Sơ sản xuất, mỗi lần trả ba viên đạo đan. Đề nghị như thế, rất nhiều người tim đập thình thịch. Chỉ tiếc, chúng ta cũng không thể bị kẹt cổ.”

“Ồ, xác suất thành công luyện chế Đạo Nguyên Đan của Thái Dương đạo chủ tất nhiên ổn định ở trên hai lô ba viên, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể ra hai lô bốn viên.” Vương Thủ Triết gật đầu hiểu rõ nói: “Với tỷ lệ thành đan lúc trước của tiền bối, chắc chắn không dám đấu giá nguyên vật liệu.”

“Đúng vậy, càng là như thế thì số Đạo Nguyên Đan do Thái Dương Đạo Chủ kia luyện chế càng nhiều, tỷ lệ thành đan tự nhiên dần dần đem chúng ta vứt bỏ. Không chừng tỷ lệ thành đan hiện tại của hắn đã có thể ổn định ở hai lò đan bình quân rồi, chỉ là âm thầm phát tài mà thôi. Những năm này, trong hội giao dịch chợ đen mỗi ngàn năm một lần ít nhất sẽ xuất hiện bán một viên Đạo Nguyên Đan. Đây hơn phân nửa là lão tiểu tử kia lén lút xuất hàng.” Khuôn mặt già nua của Thái Sơ Đạo Chủ có chút tức giận, nhưng dường như lại rất hâm mộ ghen ghét.

Lúc trước hắn luyện một lò luyện chế thành công ba viên, một lần cảm thấy mình trâu bò hỏng mất, nhưng sau khi tỉnh táo lại cẩn thận suy nghĩ, hắn cũng biết đây bất quá là may mắn trùng hợp mà thôi.

Dựa vào Khí Vận Chi Thụ và khí vận chi tử gia trì, thỉnh thoảng một lần còn được, nhưng số lần nhiều rất có khả năng gặp khí vận phản phệ, đến lúc đó ngược lại được không bù nổi mất.

"Tiền bối đừng tức giận, ta thấy thiên phú luyện đan của Thái Dương đạo chủ còn không bằng lão nhân gia ngài, tay cầm đạo hỏa cộng thêm số lần luyện chế, tỷ lệ thành đan cũng chỉ đến thế mà thôi." Vương Thủ Triết " khuyến khích" nói: "Nếu ngài có nhiều cơ hội luyện tập hơn, cứ nói ổn định một lò hai viên là ổn định ba viên, thậm chí bốn viên cũng có khả năng."

"Đó là đương nhiên, thiên phú luyện đan của bản đạo chủ thật đúng là mạnh hơn so với lão tiểu tử kia. Đáng tiếc a, thật đáng tiếc, luyện điện thoại sẽ quá ít. Nếu chúng ta cạnh tranh Hỗn Nguyên Đạo Tài với lão tiểu tử kia, sợ là sẽ bị đối phương dùng tiền đập chết, đến lúc đó giá cả có thể sẽ tăng đến tám mươi Hỗn Độn Linh Thạch. Chúng ta hơi không cẩn thận, sẽ thiệt thòi mất hết vốn gốc." Thái Sơ Đạo Chủ phảng phất có chút không cam lòng, nhưng lại không thể không tiếp nhận hiện thực.

Đổi lại là trước kia, hắn chắc chắn mình cạnh tranh không lại được Thái Dương đạo chủ, cũng là an tâm thoải mái, nhưng hiện tại, luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

"Thật sự cạnh tranh không được, chúng ta còn có thể tự mình gia tăng sản lượng." Vương Thủ Triết " gián ngôn" nói, "Cửu phẩm linh mạch của hoàng thất Đông Hà và Thần Vương phủ, có thể biết tất cả các loại Hư Không Đạo Nguyên quả, như thế, tiền bối có nhiều cơ hội luyện đan hơn, lại có Vương thị chúng ta phụ tá, tương lai bảo đảm không đủ có thể cùng Thái Dương đạo chủ cạnh tranh một chút vị trí Đan Thần toàn Nhân tộc."

"Vô tri." Thái Sơ Đạo Chủ trừng mắt nhìn hắn một cái, thần sắc không vui, "Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan chỉ là một loại Đạo Đan, là tăng lên tiềm lực bồi dưỡng hậu bối. Một bộ phận cửu phẩm linh mạch còn phải dùng để trồng cửu phẩm

Đạo Mễ, cùng với thập nhị phẩm linh dược khác. Dùng Sinh Tử Đạo Đan mà nói vô dụng đối với tu sĩ cấp thấp, nhưng mà Đạo Chủ lại cực kỳ ỷ lại vào nó, vạn nhất ngoài ý muốn bị trọng thương gì đó còn có trị."

"Xác thực cũng đúng." Vương Thủ Triết bày ra dáng vẻ "bừng tỉnh thụ giáo", bắt đầu dẫn đường tư duy nói: "Nếu như thế, cũng chỉ có thể từ việc đạt được càng nhiều linh mạch cửu phẩm, cùng với đơn vị tăng lên hiệu suất trồng trọt."

"Rất khó, rất khó. Đạo Cung Thái Sơ chúng ta có bốn linh mạch cửu phẩm cỡ nhỏ, cũng chính là Hư Không Linh Huyệt mà tục xưng. Trong đó có hai linh huyệt, là lúc trước đại di từ Tiên Minh mang đến, hai cái còn lại, là trăm vạn năm qua thật vất vả mới tích lũy được."

"Bởi vậy có thể thấy được, muốn có được cửu phẩm linh mạch, độ khó lớn hơn so với việc lấy được Hư Không Đạo Nguyên Quả." Thái Sơ Đạo Chủ giải thích, "Bởi vậy mỗi một cái này đều cực kỳ trân quý, giá trị cũng phải đến ba bốn trăm Hỗn Độn Linh Thạch. Vả lại có tiền mà không mua được, có thể so với Thánh Đồ giá cả mắc hơn rất nhiều, mà lại hiếm có hơn."

Vương Thủ Triết cũng lộ vẻ ngưng trọng nói: "Vậy vì sự phát triển của Đông Hà Thần Châu, cũng chỉ có thể đề cao hiệu suất trồng trọt."

"Ngươi nghĩ rằng Đạo Cung chúng ta không muốn sao?" Thái Sơ Đạo Chủ trừng mắt nói, "Chúng ta tổng cộng vận dụng hai cái linh mạch cửu phẩm để gieo trồng Hư Không Đạo Nguyên Quả, lại có Mộc hệ Thánh Tôn phối hợp với các loại trồng trọt thúc giục sinh trưởng Thánh Khí thay phiên chăm sóc, còn cần thời gian vạn năm mới có thể thành thục một quả. Bởi vậy, hiện giờ Đạo Cung chúng ta cứ cách một vạn năm, có thể gom góp ra hai lò."

Trồng trọt phù trợ thúc đẩy sinh trưởng thánh khí, có lẽ là tương tự với Ất Mộc Tạo Hóa Bình Lục Tiểu Ất tồn tại. Không có Thánh Tôn phụ trợ, thúc đẩy Thánh khí cũng có thể tự mình làm việc, nhưng hiệu suất khẳng định không bằng Thánh Tôn hệ mộc.

“Như vậy là có vấn đề.” Vương Thủ Triết nhanh chóng tính toán, “Dựa theo giá thu mua của mỗi một Đạo Nguyên Quả của Thái Dương đạo chủ sáu mươi viên Hỗn Độn linh thạch, giá trị sản xuất năm của mỗi một linh mạch cửu phẩm cỡ nhỏ của đạo cung cũng chỉ là linh thạch lục tiên, cộng lại sáu mươi viên linh thạch cực phẩm?”

“Cái gì gọi là khu vực?” Thái Sơ Đạo Chủ bất mãn nói, “Cũng chính là một Mộc hệ Thánh Tôn cách một khoảng thời gian, phụ trách dùng thánh khí thúc đẩy sinh trưởng một chút, phần lớn thời gian đều là thánh khí tự động chiếu cố. Cũng không có đầu tư gì, đây đều là tài nguyên nhặt được có được không? Ngươi chớ có khẩu khí nhẹ…”

Lời còn chưa dứt, Thái Sơ Đạo Chủ đem lời còn lại nuốt trở vào.

Hắn đột nhiên nghĩ ra.

Tiền lợi nhuận tài sản của Vương thị cho ba con dâu, cũng vừa đúng là mỗi người sáu mươi viên linh thạch cực phẩm.

Được rồi, Vương Thủ Triết này quả thật có tư cách nói năng nhẹ nhàng.

Tiểu bạch kiểm miệng lưỡi ngọt ngào nói lời ngon dỗ ngọt thật đáng ghét, nhất là loại người đặc biệt có tiền.

“Thủ Triết gia chủ muốn biểu đạt cái gì?” Thái Sơ Đạo Chủ tức giận hừ hừ nói, “Là muốn khoe khoang Vương thị thêm một lần nữa sao?”

Thật ra, với thể lượng và nội của Đạo Cung Thái Sơ, tất nhiên là vượt xa Vương thị.

Chẳng qua, Thái Sơ Đạo Cung gia đại nghiệp đại, số lượng Thánh Tôn cùng Chân Tiên cực kỳ khổng lồ, hơn nữa có một bộ phận tài nguyên cùng nhân lực đều là trợ giúp ở trên quốc phòng. Ví dụ trên chiến trường Hư Không Hải, hoặc là mỗi chỗ hiểm yếu.

“Không phải.” Vương Thủ Triết thành thật nói: “Ta chỉ cảm khái năm tháng cửu phẩm linh mạch sản xuất quá ít, hiệu suất sản xuất quá thấp, thật sự lãng phí tài nguyên đỉnh cấp.”

Có lẽ Thái Sơ Đạo Chủ cũng không bị hắn làm cho tức chết: "Thủ Triết gia chủ chớ có quá càn rỡ, thủ đoạn thúc đẩy sinh trưởng của Linh Thực sư Thánh Tôn nhà chúng ta đã rất lợi hại rồi, đổi lại là Hư Không Đạo Nguyên quả hoang dã, mấy trăm vạn năm cũng chưa chắc đã chín, ngươi có bản lĩnh thì lên đi."

"Thủ Triết cần trấn thủ gia tộc, đến đạo cung làm công khẳng định không rảnh." Vương Thủ Triết lắc đầu, ngữ khí bỗng trở nên trịnh trọng: "Nhưng nếu đạo cung đồng ý bán một dòng cửu phẩm linh mạch, chúng ta nguyện ý bỏ ra bốn trăm Hỗn Độn linh thạch hoặc là trao đổi ngang giá."

"Cái gì?" Thái Sơ Đạo Chủ kinh hãi: "Ngươi muốn bỏ ra bốn trăm Hỗn Độn linh thạch mua một cái cửu phẩm linh mạch cỡ nhỏ?"

Lấy tài phú tư nhân cùng bảo vật tư nhân Hồng Trấn của hắn, cộng lại có thể gom góp ra bốn trăm Hỗn Độn linh thạch hay không còn quá sức.

Đương nhiên, đây là chỉ tài sản cá nhân.

Dù sao hắn có đôi khi phải trợ cấp một chút cho gia tộc nguyên sinh xuống dốc, hoặc là bí mật cấp cho các đồ đệ một chút trợ cấp ngoài lề, hoặc là chỗ tư nhân khác, cũng không tiện vận dụng tài sản của đạo cung.

Nhưng cho dù như vậy, khi Vương Thủ Triết nhắc tới bốn trăm Hỗn Độn linh thạch, thái độ này không hề nháy mắt chút nào, vẫn kích thích hắn không nhẹ.

"Tiền bối chỉ cần chịu bán, ta sẽ chịu mua." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Tài chính không thành vấn đề, ta có thể kiếm."

Vương thị lập tức lấy ra nhiều dòng tiền mặt như vậy cũng rất khó khăn, dù sao lưu lại số tiền khổng lồ như vậy mà không đầu tư vào sản xuất càng nhiều lợi ích thì đương nhiên không thích hợp. Nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, lấy ra số tiền này cũng được.

"Giá cả thật ra cũng rất cao, nhưng mà không bán." Thái Sơ Đạo Chủ khoát tay nói: "Đó là tài sản của đạo cung, đạo cung còn chưa tới mức muốn bán tài sản, cũng không cần thiết."

Loại tài nguyên như cửu phẩm linh mạch muốn tìm về một cái cũng không dễ dàng. Cái khác không nói, linh mạch cửu phẩm thứ tư trong đạo cung, nhưng lúc trước sư tôn hắn tự mình dẫn đội giết đến Hư Không Hải, sinh sôi lật đổ một chi dị tộc khác không sai biệt lắm cùng thời gian phát hiện linh huyệt linh mạch mới cướp được nó.

Dù sao, trong Hư Không Hải này, cần linh huyệt cũng không đơn giản chỉ là một chủng tộc có trí tuệ của nhân loại.

Mà loại tài nguyên đỉnh tiêm này, từ trước đến nay đều là tài nguyên chiến lược mà các chủng tộc trí tuệ trong Hư Không Hải chen lấn tranh đoạt.

Hắn choáng váng mới có thể bán.

Vương Thủ Triết dường như đã sớm đoán được đối phương sẽ không chịu bán, nghe vậy sắc mặt không thay đổi, tiếp tục nói: "Nếu như thế, vậy Vương thị chúng ta thuê một cái linh mạch cửu phẩm thì sao? Chúng ta thuê một vạn năm, hàng năm cho một chút hai viên tiên linh thạch, một vạn năm là một trăm hai mươi viên linh thạch Hỗn Độn. Tiền lời này so với tự Đạo Cung trồng cao gấp đôi. Nếu như vậy cũng không được, vậy chúng ta có thể trả phí nhận thầu mỗi một vạn năm ba hư không đạo nguyên quả."

Vòng vèo như thế, chẳng qua là một loại thủ đoạn tâm lý học mà thôi, trước tiên đưa ra một yêu cầu quá mức, sau đó lại đưa ra một yêu cầu dễ dàng đạt thành.

Cũng mãi đến giờ phút này, Vương Thủ Triết mới gặp được chủy thủ.

"…"

Ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ khiếp sợ nhìn Vương Thủ Triết.

Muốn nói phần đề án này động tâm, đương nhiên là cực kỳ động tâm.

Chỉ là đề án một trăm hai mươi Hỗn Độn linh thạch mỗi năm cũng đã đủ khiến hắn động tâm. Nếu như bao phí còn có thể đổi thành ba quả Hư Không Đạo Nguyên Quả, vậy thuần túy chính là kiếm máu a!

Đạo Cung bọn họ có hai cửu phẩm linh mạch, mỗi một vạn năm cũng có thể trồng ra hai đạo nguyên quả, nếu cho Vương Thủ Triết thuê toàn bộ, há chẳng phải có thể lấy được sáu viên? Cứ như vậy, mỗi một vạn năm hắn có thể luyện tập thêm bốn lô…

Chỉ tiếc, tuổi của hắn quá lớn, nếu đổi lại là tuổi trẻ một chút… Thật đúng là nói không chừng có thể tranh giành vị trí đệ nhất luyện đan sư với Thái Dương Đạo Chủ.

"Dựa theo số liệu tiền bối đưa ra trước đó, hiệu suất trồng trọt của Vương thị chúng ta cao hơn một chút." Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: "Có điều, với năng lực của chúng ta, cũng chỉ có thể thuê một linh mạch cửu phẩm cỡ nhỏ."

"Vậy dựa theo ý tứ của Thủ Triết gia chủ, nhà các ngươi mỗi vạn năm ít nhất có thể trồng ra bốn viên Hư Không Đạo Nguyên Quả? Hiệu suất gấp bốn lần Thánh Tôn Linh Thực sư của chúng ta!" Thái Sơ Đạo Chủ cũng nhíu mày lại, vừa phân tích vừa cảm thấy quá đáng: "Ngươi lấy đâu ra tự tin? Đúng rồi, Sinh Mệnh Tiên Thực! Ô, còn có Mộc hệ và Tiên Thiên Thánh niệm hệ Tiên Thiên Thánh thể Vương Cẩn Lộ… Giỏi lắm, nếu như nàng đạt đến cấp Thánh Tôn, lại bồi dưỡng ra Sinh Mệnh Tiên Thực Thánh giai… Hiệu suất liên hợp đừng nói gấp bốn lần, sợ là gấp mười lần."

Chỉ một thoáng.

Trong ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ tràn đầy vẻ hâm mộ vô tận.

Vương thị vừa sinh ra ba hài tử, mỗi một đứa đều là bảo. Chỉ riêng Vương Cẩn Lộ kia, một khi trưởng thành, có thể trả lại lợi ích vô cùng cho Vương thị.

Hơn nữa Vương Cẩn Lộ cũng chắc chắn trưởng thành rất nhanh, với tài lực của Vương thị, mấy ngàn năm đến Thánh Tôn không thành vấn đề.

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười, biết hắn đây là nghĩ sai rồi.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Vương Cẩn Lộ.

Hắn thuần túy là vì mình và Lục Tiểu Ất phối hợp, hiệu suất sản xuất hàng năm cực cao mà thôi. Nói như vậy, công việc

chủ yếu của Lục Tiểu Ất hiện nay chính là gốc cây 【Ngũ Sắc Uẩn Linh Thụ】 trong bát phẩm linh mạch.

Trước khi Vương Thủ Triết còn chưa thăng cấp Đạo Tử, dựa vào huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên của Thập Nhất Trọng, Lục Tiểu Ất ứng phó toàn lực, khoảng hai mươi năm là có thể thúc đẩy ra một viên Ngũ Sắc Uẩn Linh Quả, mà đơn vị của nó là một điểm Ngũ Hỗn Độn Linh Thạch.

Vì vậy, khi đó Vương Thủ Triết và Lục Tiểu Ất phối hợp toàn lực thúc đẩy sinh trưởng ngũ sắc Uẩn Linh quả, năm sản xuất giá trị là bảy năm Tiên Linh thạch… Đương nhiên, nếu thật sự làm như vậy, vậy thì không cách nào thúc đẩy những thứ khác, hoặc là thúc đẩy thí nghiệm sinh.

Theo lý mà nói, giá trị sản lượng của Vương Thủ Triết và Lục Ất Niên có thể đạt đến bảy tám Tiên Linh Thạch thật sự không thấp, Lăng Hư Cảnh bình thường nào có thể kiếm tiền như vậy?

Nhưng tốc độ kiếm tiền này của hắn, so sánh với tiểu tử Vương An Nghiệp kia thì cái gì cũng không tính! Tiên Linh thạch gì đó, đi ra ngoài nhặt là có luôn sao?

Thậm chí, không phải cũng nhặt được linh thạch Hỗn Độn sao?

Thậm chí hắn còn nhặt được một viên kết tinh Hỗn Độn giá trị hơn trăm Hỗn Độn linh thạch!

Vì vậy, tuy Vương Thủ Triết biến thái, nhưng còn không biến thái bằng Vương An Nghiệp.

May mà thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết theo huyết mạch tăng lên, còn có không ít không gian trưởng thành, đợi đến khi hắn đến Đạo Tử Lăng Hư cảnh, huyết mạch đã lột xác đến thập nhị trọng Vô Cấu Tiên Khu.

Hôm nay trải qua nhiều lần thí nghiệm và tính toán, hắn và Lục Tiểu Ất toàn lực phối hợp thúc đẩy sinh trưởng, giá trị sản lượng năm đã đạt đến 25 Tiên Linh Thạch, không sai biệt lắm sáu năm thời gian liền có thể thúc giục ra một quả Ngũ Sắc Uẩn Linh Quả.

Mà những ngũ sắc linh quả này đều là lễ vật mà Vương Thủ Triết tặng cho lão Thất Vương Thủ Nghiệp.

Sáu bảy trăm năm qua, hắn trước sau cộng lại tổng cộng chuẩn bị 【 ba mươi phần 】30 phần Thánh Đan Hiển Thánh phẩm Thập nhất phẩm, đều là hắn vất vả khổ cực trồng ra.

Hiện tại, Vương Thủ Triết thật sự rất chờ mong, mình thăng cấp Chân Tiên cảnh, khi huyết mạch thức tỉnh đến mười ba Đại La thánh khu, năng lực thúc đẩy sinh trưởng biến thái như thế nào? So sánh hiệu suất sản xuất thời gian, có phải có thể khác biệt với Vương An Nghiệp rồi không?

Cũng chính bởi vì hiệu suất thúc đẩy sinh trưởng biến thái như thế, hắn mới bắt đầu cho thuê cửu phẩm linh mạch cỡ nhỏ của đạo cung để gieo trồng Hư Không Đạo Nguyên Quả.

Dù sao, trong tay hạt giống cũng có sẵn một hạt, chỉ cần thúc đẩy sinh trưởng ra, đối với Vương thị mà nói tuyệt đối là cuộc mua bán có lời không lỗ.

Về phần nói có thể trồng Đạo Nguyên Quả vào trong bát phẩm linh mạch hay không? Điểm này Vương Thủ Triết đã sớm thử qua, đáng tiếc không được.

Đạo Nguyên quả là linh dược thập nhị phẩm, trong quá trình sinh trưởng đối với linh khí nhu cầu thật sự quá lớn. Nồng độ linh khí trong bát phẩm linh mạch căn bản không đủ chèo chống nó sinh trưởng bình thường, cho dù miễn cưỡng nảy mầm, hơn nữa còn sống, hơn phân nửa cũng là cây ốm yếu, có thể nở hoa kết trái hay không vẫn còn khó nói.

Điểm này ngay cả bổn nguyên thần thông sinh mệnh của Vương Thủ Triết cũng không có cách gì.

Dù sao, thần thông bổn nguyên sinh mệnh lại lợi hại, tốc độ sinh trưởng dù nhanh hơn, trong quá trình sinh trưởng linh dược vẫn cần hấp thu linh khí và nguyên tố dinh dưỡng từ trong thiên địa và linh điền, nếu những điều kiện bên ngoài không theo kịp, hiệu quả của thần thông bổn nguyên sinh mệnh sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Bởi vậy, muốn để Đạo Nguyên Quả sinh trưởng bình thường, cửu phẩm linh mạch là cần thiết.

Đương nhiên, đây cũng là hành động bất đắc dĩ của hắn.

Gia tộc có quá nhiều đệ tử ưu tú, chỉ có mấy viên Đạo Nguyên Đan thập nhị phẩm mà thôi, quả nhiên chỉ như muối bỏ biển. Mà muốn lấy được Đạo Nguyên Quả từ bên ngoài thì quá khó khăn, cho nên hắn cũng chỉ có thể tự mình nuôi nấng.

Hắn ngược lại thật muốn biết, lấy cấp độ huyết mạch hiện tại của mình, thúc đẩy sinh trưởng ra một viên Đạo Nguyên Quả cần bao nhiêu năm?

…

Chương 54: Ba con sói con đều bảy tuổi rồi! Nhưng vẫn còn vô tích sự!

…

“Hư Không Đạo Nguyên Quả vạn năm làm tiền thuê.” Thái Sơ Đạo Chủ rốt cục nhịn không được động tâm: “Được, vậy thì cho Vương thị các ngươi thuê.”

Bất kể nói thế nào, đây đối với Thái Sơ Đạo Cung mà nói đều là chuyện tốt chắc lợi không lỗ. Mặc dù việc này cũng chưa từng có tiền lệ, nhưng thù lao hậu hĩnh như thế, cho dù là những trưởng lão cấp Thánh Tôn trong Đạo Cung kia cũng khẳng định sẽ không phản đối việc này.

“Vậy, chúng ta bàn về vấn đề chuyển linh mạch tiếp theo.” Vương Thủ Triết thờ ơ nói.

“Di dời?” Thái Sơ Đạo Chủ hơi kinh ngạc, “Không phải Vương thị các ngươi đi Đạo Cung trồng trọt sao?”

“Làm như vậy quá bất tiện, huống chi, Vương thị chúng ta cũng có cơ mật kỹ thuật thuộc về mình.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Nếu không trồng trọt trên địa bàn của Vương thị, ta thà không làm vụ mua bán này.”

“Cũng không phải không được, chỉ là cửu phẩm linh mạch chuyển đi quá phiền phức.” Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt khó xử, “Ít nhất Thánh Tôn phải động thủ… Còn phải có Tụ Linh Trận cần dỡ đồ… Mặt khác, tin tức linh mạch này ở Vương thị cũng tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, miễn cho bị người khác nhớ thương.”

Tuy nhiên, nói là nói như vậy, nhưng thật ra ở điểm này hắn không hề lo lắng. Dù sao, với tính cách cẩn thận của Vương Thủ Triết, cho dù hắn không nhắc nhở, tiểu tử này cũng tuyệt đối sẽ bảo vệ linh huyệt kín mít như tròng mắt.

“Hồng Trấn tiền bối nói rất có lý.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Vương thị bọn ta cũng là gia tộc giảng đạo lý. Như vậy đi, phí vận chuyển qua lại dựa theo hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch mà tính toán, trả trước một lần. Nếu tiền bối hy vọng lấy Hỗn Độn linh thạch làm tiền thuê, tiền thuê vạn năm

một trăm hai mươi khối Hỗn Độn linh thạch cũng có thể trả trước một lần.”

Khóe miệng Thái Sơ Đạo Chủ giật một cái, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Vương Thủ Triết ngươi quả nhiên rất giảng đạo lý, thích “Lấy lý phục người”.

Lúc này hắn nói: “Dùng Hư Không Đạo Nguyên Quả tính tiền đi, cứ ba ngàn năm lại cung cấp một quả Đạo Nguyên Quả làm tiền thuê, không quá đáng chứ?”

Hắn cũng không sợ sau khi Vương thị cầm cửu phẩm linh mạch chơi xấu, ví dụ như đóng cửa không gian thông đạo và Thánh vực ngăn cách, hoặc là đến lúc đó chơi xấu không trả tiền thuê.

Hiện giờ phát triển tương lai của Vương thị, phương hướng chính rõ ràng là đi tới đi lui giữa việc buôn bán giữa Thánh vực và mậu dịch, một cửu phẩm linh mạch trị giá mấy trăm Hỗn Độn linh thạch mà thôi, tuy rằng đích xác rất trân quý, nhưng vì nó mà triệt để đắc tội Đạo Cung, thất tín với Thánh vực, tất nhiên là cái được không bù nổi cái mất.

Song phương lợi ích tương hợp, nhanh chóng đạt thành nhất trí, ký kết khế ước.

Theo hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch của Vương thị chuyển sang sổ sách, Thái Sơ Đạo Chủ lại viết thư một lần nữa, thuận tiện gọi hai vị Thánh Tôn trận pháp Lang Gia Thánh Tôn, Thiên Tuyệt Thánh Tôn tới, thuận tiện mang linh mạch cửu phẩm qua.

Lúc này hình như ông ta cũng đã ngầm thừa nhận hai vị Thánh Tôn trận pháp sắp sửa làm công cho Vương thị.

Có điều, bị Vương Thủ Triết làm cho tâm tính như vậy, hắn cũng chỉ là một người không có tâm tư tiếp tục trò chuyện với Vương Thủ Triết tài đại khí thô.

Hắn cảm giác, thời gian mình và Vương Thủ Triết ở cùng nhau càng lâu, càng cảm thấy mười vạn năm này mình giống như là sống ở trên người chó.

Lập tức, hắn tùy tiện tìm cớ đi tìm Vương Thủ Nghiệp, chuẩn bị thảo luận nghiên cứu kinh nghiệm luyện đan với hắn.

Hắn cực kỳ hứng thú với bộ hệ thống phân tích luyện đan kia của Vương thị.

＊＊＊＊＊＊

Bất tri bất giác, thời gian thoáng một cái đã qua.

Ung An lịch năm 420.

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ hợp lòng người.

Trong tổ trạch 【Bảo Thánh hiên】 hạch tâm Vương thị, buổi sáng vốn nên yên tĩnh an tường, lúc này lại là một mảnh gà bay chó chạy.

“Vương Hựu Nhạc, ngươi đứng lại cho lão nương! Thư bao của ngươi đâu? nhét đi đâu rồi? Đó chính là ta dựa theo truyền thống của Vương thị, tự tay may thư bao cho ngươi, ký thác sự tha thiết chờ đợi của lão nương đối với ngươi.”

Một nữ tử ăn mặc như thiếu phụ xinh đẹp túm lấy một thằng bé khoẻ mạnh kháu khỉnh, tức hổn hển mắng.

Nàng dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, khí chất đoan trang, trên người tự nhiên mang theo một cỗ quý khí, cho dù là tức hổn hển mắng chửi người, cũng không lộ ra vẻ thô tục chút nào, ngược lại có loại mỹ cảm cảnh cảnh đẹp ý vui.

Loại quý khí này từ trong xương cốt lộ ra, hiển nhiên là từ nhỏ được dạy dỗ cẩn thận, cũng chỉ có con cháu hoàng thất mới có thể chú trọng những thứ này.

Cô gái này, chính là Kính Ngọc Hà.

“Thành thật khai báo, có phải ngươi lén lút giấu đi không?” Nàng nhìn chằm chằm thằng bé trong tay, thần sắc bất thiện.

“Mẫu thân!” Vương Hựu Nhạc bề ngoài khờ hổ ra sức giãy giụa: “Con không muốn đi Tộc Học, hôm nay con đã hẹn với các chiến hữu 【Thần Võ vinh quang】 đi công chiếm Thiên Ma Thành.”

“Cút ngươi cái 【Thần võ vinh quang】! Cút ngươi Thiên Ma thành!” Kỳ Ngọc Hà tức giận đến mức xách Vương Hựu Nhạc ấn hắn xuống đùi, “Phanh phanh phanh” chính là đánh một trận thật mạnh, vừa đánh vừa mắng, “Không đi thượng tộc học cho tốt, lão nương liền bảo văn y ti của cha ngươi phong

cấm 【Thần Vũ vinh quang】. Ta xem ngươi còn chơi kiểu gì nữa!”

Vương Hựu Nhạc từ nhỏ thân thể cường tráng, nhưng dù khỏe mạnh hơn nữa hắn ta vẫn là một đứa trẻ vừa đầy bảy tuổi, làm sao chịu được sự đánh gục của mẫu thân cấp Thánh Tôn?

Hắn lập tức khóc oa oa kêu lên, thỏa hiệp nói: “Ta đi, ta đi Tộc Học còn không được sao? Mẫu thân tha mạng, phụ thân cứu ta… ta muốn bị đánh chết!”

Tiếng khóc này thật sự là thê thảm nói không nên lời.

Vương Bảo Thánh đang dùng bữa sáng trên bàn đá trong viện nghe vậy rụt đầu lại, lập tức quay đầu đi lấy điểm tâm, làm bộ “Ta rất bận, ta cái gì cũng không nghe thấy”.

“Vương Bảo Thánh, nhi tử đã bất hảo thành như vậy, ngươi còn có tâm tư nhàn rỗi ăn điểm tâm?” Đát Ngọc Hà chính hỏa xông lên đầu, nổi giận mắng, “Hắn hôm nay là lần đầu tiên đi tộc học vỡ lòng, ngươi không thể cổ vũ vài câu sao?”

Vương Bảo Thánh vội vàng buông bát đũa xuống, tiến lên khích lệ đứa con bị đánh cực thảm của mình một câu: “Chăm chỉ học hành chăm chỉ, mỗi ngày hướng lên trên, vỡ lòng đã hai năm, chịu khó một chút là qua.”

“Vâng, thưa phụ thân.”

Vương Hựu Nhạc khóc đến mức nước mắt rơi đầy nước mũi, ngay cả giọng nói cũng thút tha thút thít.

“Là cái này sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Ngọc Hà quét ngang, tựa hồ đối với thái độ qua loa qua loa của Vương Bảo Thánh cực kỳ bất mãn, “Ngự Nhạc hôm nay đến trường, đây là một ngày trọng đại, ngươi đây là thái độ của người làm cha sao?”

“Cái này… Tộc trên học mà thôi… Ai cũng học như vậy đấy, một lát ta còn phải đi làm, sáng sớm có hội sớm.” Vương Bảo Thánh yếu đuối trả lời.

Từ sau khi trở về Vương thị, Vương Bảo Thánh liền một lần nữa tiếp quản công việc của Văn Đô ti, gia tăng thêm quản đốc và thay đổi công việc đối với sản nghiệp văn hóa, cũng chuẩn bị từng bước mở rộng quan niệm liên quan đến Thánh Vực.

Lão tổ gia gia từng nói, cha mẹ truyền lời dạy dỗ tính cách hài tử hình thành ảnh hưởng rất lớn, mà một môi trường phát triển khỏe mạnh, cũng có lợi cho thể xác và tinh thần hài tử khỏe mạnh.

Bởi vậy, không đơn giản chỉ là Vương Bảo Thánh, ngay cả Ngọc Hà và Doanh Linh Trúc, cùng với Tinh Phỉ Phỉ đều tự mình đi làm, chuẩn bị mượn cái này truyền lại công tác tích cực, lý niệm cuộc sống hạnh phúc cho bọn nhỏ.

Trong đó Ngọc Hà tiến vào Đại Lưu Ảnh Ti của Vương thị học tập quản lý, tương lai chuẩn bị mở rộng hệ thống Đại Lưu Ảnh đến Thánh Vực.

Mà Tinh Phỉ Phỉ, là dựa vào bản lĩnh của mình, trong mấy năm ngắn ngủi hoàn thành học tập hệ thống tri thức lý luận hệ thống của Vương thị, thuận lợi thi đậu vào viện nghiên cứu Vương thị, trở thành một viện sĩ vinh quang.

Về phần Doanh Linh Trúc, thông qua hệ thống thi công của Đại Càn tiến vào quan phủ trấn Tân Bình tạm thời đảm nhiệm chức phó trấn trưởng.

Từ góc độ này, nàng có thể nhanh chóng hiểu và dung nhập vào kết cấu và hệ thống kinh tế của toàn bộ Tân Bình trấn.

Nàng chuẩn bị thừa dịp trong khoảng thời gian ở Vương thị, dùng sức mạnh thân thể để thỉnh kinh, đem một số lý niệm phát triển mang về Thánh vực, tận khả năng xây dựng Thánh vực.

Tóm lại, ba người các nàng đều tìm được công việc mình thích, cũng cảm thấy loại cuộc sống này vô cùng phục địa, lại vô cùng thú vị.

Đương nhiên, cuộc sống này, va chạm va chạm với gà bay chó chạy luôn sẽ có. Bởi vậy, Vương Bảo Thánh những năm gần đây không ít lần bị các lão bà đánh.

Người bên ngoài đều hâm mộ hắn cưới ba người vợ như hoa như ngọc, sinh ra ba đứa trẻ vô cùng thiên tài, nhưng ai có thể hiểu được nỗi khổ của hắn đây?

“Thần Hội?” Kỳ Ngọc Hà cười lạnh: “Ta thấy ngươi nóng lòng muốn đi gặp Âu Dương phó ti trưởng phải không?”

“Ngọc Hà, ở trước mặt con nít, đừng có vu oan ta.”

“Ta nói xấu, năm nay ngươi không phải cùng nàng đi xem đại lưu ảnh lưu lạc thế giới mới nhất sao?”

“Vậy cũng là vì công việc…”

Sau đó, hai người đánh nhau.

Xác thực mà nói, là Vương Bảo Thánh bị Kính Ngọc Hà ấn đánh.

Đùa à, tên đó là Thánh Tôn, mà huyết mạch lại cao hơn Thánh Tôn bình thường nhiều, đánh hắn còn không giỡn?

“Hựu Nhạc, ta đã tìm được gói sách cho ngươi, đi đi.”

Đang lúc bên này gà bay chó sủa, trong hành lang bên kia sân, Doanh Linh Trúc dắt một bé gái và một bé trai đi ra.

Nhìn thấy cảnh tượng trong viện, nàng lập tức túm lấy Vương Hựu Nhạc rút lui: “Thừa dịp cha con hấp dẫn hỏa lực, Tam Nương đưa các con đi bến đò.”

Lúc này mới ở Vương thị được vài năm, cách ăn mặc của Doanh Linh Trúc đã biến thành phong cách của nữ nhân thời đại Trường Ninh vệ, đoan trang lại thành thục, khí chất trác tuyệt lại ổn trọng.

Rất nhanh, nàng đã đưa ba đứa nhỏ đến bến đò bên hồ Châu Vi, dặn dò: “Dựa theo quy củ, ta chỉ có thể đưa các ngươi đến đây, lát nữa Nguyên Thủy lão quy sẽ đưa các ngươi đến Tộc Học, ba người các ngươi ở Tộc Học phải ngoan ngoãn nghe lời, chớ tiếp tục gây chuyện thị phi. Hự Nhạc, ngươi là lão đại, hãy nhìn muội muội và đệ đệ nhiều một chút.”

Lúc này.

Ba hài tử đều có vẻ thập phần nhu thuận, đồng loạt gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, ta mà không đi làm thì sẽ đến muộn.” Doanh Linh Trúc nói xong, lần lượt sờ sờ đầu thứ ba của bọn họ, sau đó lắc mình một cái đã lên không trung, sau đó tiện tay xé một cái, liền xé mở không gian tiến vào trong Trấn quan phủ.

Chờ Doanh Linh Trúc đi rồi, ba đứa bé liếc mắt nhìn nhau một cái, đều là dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc bọn hắn chuẩn bị nói cái gì đó.

Trong Châu Vi tiên hồ tiên cơ dạt dào, một con nguyên thủy lão quy thật lớn chậm rãi trồi lên mặt nước.

Cái đầu to dò xét bên bờ, trên cái đầu đen thui của con rùa kia lộ ra vẻ mặt hiền lành và hòa ái, cười nói: "Hán Nhạc thiếu gia, Cẩn Lộ tiểu thư, Hựu Huyền thiếu gia, lão Quy phụng mệnh gia chủ ở đây chờ đợi đã lâu."

(Vương Hựu Hựu tên bị chiếm dụng, lão tam đổi thành Vương Hựu Hựu, văn chương cũ đã sửa đổi)

Mấy trăm năm trôi qua, cấp bậc thực lực của Nguyên Thủy lão quy sớm đã nước lên thì thuyền lên, có được năng lực hóa hình. Nhưng mà, hắn trời sinh tính tình ôn hòa, mặc dù thực lực trở nên mạnh mẽ, sinh hoạt cũng vẫn như trước, mỗi ngày đại đa số thời gian chính là phơi nắng phơi nắng, giáo dục quy tử quy tôn trong hồ giáo dục, cuộc sống nhỏ trôi qua lại tiêu dao tự tại.

Ngoài ra, còn có công việc mỗi ngày.

Cho tới nay công tác chủ yếu của nó chính là vận chuyển tộc học của bọn nhỏ Vương thị, ngay từ đầu là đưa tiễn Vương Ly Dao và Vương Tông An, sau đó mỗi một đời bọn nhỏ đều là do nó phụ trách đưa tiễn.

Theo hài tử của Vương thị càng ngày càng nhiều, Nguyên Thủy lão quy cũng không còn cách nào khác, đã sớm chỉ phụ trách đưa đón bọn nhỏ đích mạch. Về sau, bối phận của nó càng ngày càng cao, các quy tử quy tôn sinh ra cùng với Cửu tiểu thư cũng càng lúc càng nhiều, nó cũng rất ít xuất động.

Lần này Nguyên Thủy lão quy có thể lần nữa rời núi đưa tiễn ba hài tử của Vương Bảo Thánh, nó tự nhiên là đặc biệt cao hứng.

Bảo Thánh nhỏ bé lúc trước, rốt cục cũng có con, đây chính là cách trọn vẹn hơn bảy trăm năm!

"Xin chào lão quy gia gia." Ba đứa nhỏ vội vàng hành lễ đối với lão quy Nguyên Thủy, một bộ thập phần lễ phép và có giáo dưỡng.

Bọn họ cũng đã nghe phụ thân kể qua chuyện xưa của lão quy, ở thời điểm gia tộc khó khăn nhất lúc trước, Nguyên Thủy lão quy từng là trấn tộc linh thú duy nhất trong gia tộc.

Nó từng lập công cho gia tộc, chảy máu, còn mang theo trên dưới các lão tổ tông học tập, ngay cả lão tổ gia gia đối với nó cũng rất khách khí.

"Đến đến đến, nhanh lên, thời gian không còn sớm, ta nhanh chóng đưa các ngươi đi tộc học." Nguyên Thủy lão quy cao hứng nói, "Nhìn thấy ba người các ngươi, ta liền nhớ tới bộ dáng lúc còn nhỏ của Bảo Thánh thiếu gia. Ta kể cho các ngươi một chút chuyện thú vị năm đó của Bảo Thánh thiếu gia."

Ba đứa trẻ gần bảy tuổi nhẹ nhàng nhảy lên, vững vàng leo lên mai rùa.

Sau đó lão quy liền một đường chở bọn họ đi Tộc Học, thuận tiện còn cùng bọn họ tán gẫu, kể chuyện xưa năm đó các thiếu gia tiểu thư kia, ngược lại để Tam Tiểu chỉ nghe say sưa.

Chờ đến bến tàu Tộc Học, ba đứa nhỏ đều lên bờ, lão quy mới quơ quơ móng vuốt, chậm rãi hướng nhà thuỷ tạ giữa hồ bơi đi.

Đưa mắt nhìn lão quy đi xa, thấy ba đứa nhỏ cười mỉm, ý cười trên mặt đều ngưng kết lại.

"Lão nhị, ta đã nói rồi mà, chuyện cất giữ túi sách căn bản là vô dụng." Vương Hựu Nhạc có vẻ ngoài có chút khờ khạo, khuôn mặt nghiêm túc, thở phì phò nói, "Làm hại ta bị mẫu thân đánh một trận vô ích."

"Đại ca, ta cho ngươi túi sách à?" Vương Cẩn Lộ liếc mắt nhìn hắn một cái: "Đó là chủ ý ngu xuẩn của ngươi đúng không? Ý của ta là, chúng ta vào tộc học trước rồi nghĩ cách chuồn trước."

Nàng bảy tuổi đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn điêu ngọc trác thần sắc lạnh nhạt trấn định, hơi có chút ý vị của tiểu đại nhân.

Bất quá bởi vì có một nửa huyết thống Tinh Cổ Tộc, nàng sinh ra so với nữ hài bình thường nhu nhược tinh tế hơn rất nhiều, nhìn qua chính là một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Ca, tỷ, các ngươi đừng cãi nhau nữa.” Lão tam vương Hựu Huyền vội vàng đau đầu ngăn cản, “Chúng ta thành thành thật thật học thượng tộc không tốt sao? Phụ thân từng nói, quy củ này lão tổ tông định ra, là để cho mỗi đứa nhỏ đều trải nghiệm một cuộc sống đầy đủ.”

Trong ba đứa con trai, Vương Hựu Huyền thật ra dáng dấp rất giống tiểu thiếu gia, dáng dấp nhã nhặn tuấn tú, phong độ nhẹ nhàng, có vài phần dáng vẻ Doanh Linh Trúc và Vương Bảo Thánh hợp thể.

Tuy nhiên, đại ca Vương Hựu Nhạc của hắn khí phách, đại tỷ Vương Cẩn Lộ cũng không phải đèn đã cạn dầu, hai người thỉnh thoảng sẽ bắt đầu bóp, cuối cùng người bị hại vẫn là lão tam hắn!

“Muốn thượng tộc học thì ngươi tự mình đi.” Vương Hựu Nhạc Hoàn khoanh tay, vẻ mặt không vui, “Ngay lập tức những thứ vỡ lòng này, chúng ta đã sớm bị phụ mẫu thân bức ép học hết rồi. Thay vì lãng phí thời gian ở Tộc Học, chi bằng đi 【Kỹ phòng chơi giả lập】 trong Tân Bình trấn đi】 thần võ vinh quang. Một đám huynh đệ còn trông cậy vào ta suất lĩnh bọn họ chiếm lấy Thiên Ma thành đó… Vương Hựu Nhạc ta là nam nhân oai hùng tung hoành nhất định, sao có thể ở trong Tộc Học chơi đùa? Lão Tam, chúng ta cùng đi.”

Vừa nói đến điều này, lão tam vương Hựu Huyền cũng là vẻ mặt động lòng.

Thượng tộc học, nào có chuyện thần võ vinh quang gì.

“Hừ, ngây thơ.” Vương Cẩn Lộ bĩu môi, trợn trắng mắt nhìn hai người: “Chúng ta đều là dòng chính của Vương thị, có thể có chút tiền đồ hay không? Có thể làm chút việc chính hay không?”

“Lão nhị, ngươi nói thế nào mới xem là chính sự.” Vương Hựu Nhạc hừ hừ nói.

“Khi phụ thân chín tuổi cũng đã sáng tạo văn chương ngu tỉ, đồng thời coi đây là căn cơ thay đổi thế giới.” Vương Cẩn Lộ nói xong, thần thái trở nên hưng phấn, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy sự sùng bái và kiêu ngạo, “Gia gia lúc mười tuổi đã đi Tiên Triều lưu lạc, cũng đã làm ra một loạt đại sự kinh thiên

động địa. Lão tổ gia gia mười tám tuổi chấp chưởng gia tộc, dẫn dắt gia tộc đối đầu với Lưu Triệu hai thị, quật khởi cho gia tộc để củng cố căn cơ."

"Ba người chúng ta, năm nay đã bảy tuổi rồi! Nhưng vẫn còn vô tích sự. Các ngươi cả ngày còn muốn chơi game, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao?"

Những lời nói của Vương Cẩn Lộ khiến lão ca và đệ đệ đều ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy a, đây đều là bảy tuổi còn là chuyện vô thành, tuế nguyệt liền như thế mà qua.

"Vậy… Ta trước định ra mấy mục tiêu nhỏ." Vương Hựu Nhạc nghiêm túc suy nghĩ một phen, "Ta quyết định, trước khi lên tám tuổi, hãy đoạt lấy vị trí đệ nhất trên bảng anh kiệt Tân Bình trấn, mười hai tuổi đánh xong Thiên Nhân bảng! Trước ba mươi tuổi, giải quyết đệ nhất bảng Tử Phủ!"

"Đại ca, huynh đánh đệ nhất, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vương Hựu Huyền sắp khóc rồi. Thiên phú của lão đại quá mức biến thái, nếu như hắn ta chiếm được đệ nhất, mình cũng không có bản lĩnh cướp về.

"Ngươi cứ thành thành thật thật làm lão tam là được." Vương Hựu Nhạc vỗ vai đệ đệ nói, "Dù sao có ca ca tỷ tỷ bảo vệ ngươi, ngươi cũng không đến mức bị người ta khi dễ."

Vương Hựu Huyền vẻ mặt ủy khuất.

Hắn dầu gì cũng là Tiên Thiên Thánh Thể, căn cứ theo các trưởng bối trong nhà nói, đây là tư chất huyết mạch hiếm thấy tuyên cổ… Được rồi, hắn từ nhỏ đến lớn, liền không thắng được ca ca cùng tỷ tỷ.

"Lão đại, lấy tư chất huyết mạch của huynh đoạt bảng là chuyện đương nhiên, cái này tính là sự nghiệp gì?" Vương Cẩn Lộ vẫn khinh thường nói: "Chúng ta muốn làm nên sự nghiệp lớn kinh thiên động địa, muốn làm ra chút sự nghiệp lớn."

"Lão nhị, ngươi nói rất có lý." Vương Hựu Nhạc cũng nâng cằm tự hỏi: "Vậy ngươi nói xem, chúng ta phát triển theo hướng nào?"

“Cái này…” Vương Cẩn Lộ nhất thời nghẹn lời: “Hiện tại rất nhiều đường đều đã bị người nhanh chân đến trước, trong lúc nhất thời ta cũng không nghĩ tới.”

“Vậy trước tiên giải quyết Hùng tiên sinh.” Vương Hựu Nhạc phất phất tay, bá khí nói, “Chờ ba người chúng ta thoát ly lồng chim, sau khi tiến vào Tân Bình trấn đi dạo khắp nơi, nói không chừng có thể tìm được cơ hội trời cho.”

Đang lúc bọn họ nói chuyện, một nữ tử mặc áo trắng, tướng mạo ôn nhu đáng yêu từ đằng xa đạp không bay đến, lóe lên vài cái đã đến phụ cận, chậm rãi bay xuống bến tàu Tộc Học.

Thoạt nhìn nàng chỉ khoảng hai mươi tuổi, mắt hạnh mũi ngọc tinh xảo, một đầu tóc ngắn trắng như tuyết, một đôi mắt to long lanh như hồng ngọc, vô cùng chói mắt.

Nàng tò mò đánh giá ba đứa nhỏ: “Các ngươi chính là Hựu Nhạc thiếu gia, Huấn Lộ tiểu thư, Hựu Huyền thiếu gia phải không? Ta là Vân Nguyệt Nhi, phụng mệnh Nhược Lam tỷ tỷ, ở đây tiếp ứng thiếu gia tiểu thư.”

Vân Nguyệt Nhi?

Mọi người đều sửng sốt.

Vương Hựu Huyền rất thông minh, lập tức nghĩ tới: “Thì ra là Nguyệt di, gặp qua Nguyệt di.”

“Bái kiến Nguyệt di.”

Hai con còn lại cũng lập tức hành lễ giáo dưỡng.

Bọn họ cũng đều nghe nói qua Vân Nguyệt Nhi, nghe nói bản thể của Nguyệt di chính là một con Nguyệt Thố.

Trước kia sau khi Ly Lung Tổ cô nãi nãi cứu nàng, nàng “Cảm niệm ân đức”, liền thề “Lập thệ” hầu hạ lão tổ tông trong nhà, trở thành tiểu thiếp của lão tổ tông.

Hôm nay lão tổ tông cũng không có chính thức đem nàng nạp thành thiếp thất, nhưng Nguyệt di lại thủy chung tuân thủ lời thề, lấy lão tổ tông thiếp thất tự cho mình. Thậm chí, nàng còn được tổ cô nãi nãi tán thành, thường xuyên mang theo bên người dạy bảo.

Bản thể Nguyệt Thố của Vân Nguyệt Nhi lấy linh dược làm thức ăn, trời sinh am hiểu phân biệt linh dược, cho dù là trồng trọt chăm sóc linh dược, hay là thăm dò linh dược hoang dã đều cực kỳ có thiên phú.

Bởi vậy, bình thường Nguyệt di ngoại trừ giữ gìn linh dược điền của gia tộc, còn mở khóa đào tạo linh dược ở Tộc Học, kiêm chức ấu sư vỡ lòng, truyền thụ một ít kiến thức linh dược căn bản, dẫn dắt bọn nhỏ quen biết thế giới linh dược.

Đương nhiên, bây giờ Nguyệt Thố trong Vương thị tộc đã sớm không chỉ có một.

Không đơn giản chỉ là một mạch của Vạn Yêu Cốc Nguyệt Thố lúc trước, ngay cả tộc Nguyệt Thố của Hàn Nguyệt Chử thị cũng có không ít người tới đây làm công, dù sao tiền lương của Vương thị đãi ngộ là được công nhận.

Nhiều năm như vậy, những Nguyệt Thố lúc trước đã sinh sôi ra một đại tộc quần có quy mô tương đối lớn, chỉ cần đi Linh Dược viên của Vương thị, liền có thể thường xuyên nhìn thấy bóng dáng Nguyệt Thố.

Thật ra Đại Càn Nam Hoang Nguyệt Thố nhất mạch, vốn là đến từ Thần Võ Tranh thị. Chỉ là về sau khi Thần Võ Tranh thị chấp hành kế hoạch nhân tộc lương hỏa, có một tộc đàn Nguyệt Thố không quan tâm, liền ở lại thế giới thần võ, về sau trở thành nhất mạch Vạn Yêu cốc.

Nếu tiếp tục truy tìm nguồn gốc, đầu nguồn huyết mạch của Nguyệt Thố có thể truy ngược về Ngọc Hà Phù thị.

Lúc trước một vị đích thứ mạch và một bộ phận tộc nhân bên cạnh Ngọc Hà Chử thị, khi đi theo Thần Võ Thánh Vương đến thế giới Thần Võ khai khẩn, liền mang theo tộc đàn Nguyệt Thố am hiểu trồng linh dược.

Về sau chi nhánh của Hộc thị trở thành Thần Võ Chiếu thị hiện giờ.

Nghe nói tổ tiên Thần Vũ Trụ thị đời thứ nhất là nữ tử, dưới sự trợ giúp của Thần Vũ Thánh vương đã thành tựu Chân Tiên, hơn nữa còn trở thành tiên phi của Thánh vương, nàng thích nhất chính là Nguyệt Thố.

Trong một bộ lưu ảnh lớn được lưu truyền gần đây, liền có một đoạn chuyện cũ bí ẩn này, nguyên liệu của nó đến từ ghi chép cổ xưa của Thần Vũ Trụ thị.

Mà sở dĩ ba đứa nhỏ biết rõ việc này, là bởi vì sau khi bộ lưu ảnh lớn này phản chiếu, ba vị mẫu thân liên thủ đánh phụ thân một trận.

Nguyên nhân rất đơn giản, cha chính là Thần Vũ Thánh Hoàng chuyển thế trọng sinh, hết lần này tới lần khác lúc trước yêu đương, còn luôn miệng nói là hai đời độc thân!

Quả nhiên là tên cặn bã!

Nhưng cha hắn chết vịt cứng miệng không chịu thừa nhận, nói vị Chân Tiên Kính thị kia chỉ là thuộc hạ cùng đồng bọn của hắn, cái gọi là tiên phi là nàng một bên tình nguyện, tự mình phong cho mình.

Phụ thân khuyên can mãi, mới rốt cuộc thuyết phục ba vị mẫu thân đi điều tra. Kết quả cẩn thận điều tra, mới phát hiện cha nói lại là thật!

Kết quả, cha lại bị ba vị mẫu thân liên thủ đánh cho một trận.

Lý do là, lúc ấy vị Chử thị kia ném gia đình xá nghiệp đi theo ngươi, giúp ngươi liều mạng giúp ngươi giết địch giúp ngươi kiến công lập nghiệp, còn không để ý đến chính mình liêm sỉ tự phong tiên phi, ngươi kiếp trước lại còn không chịu lấy nàng.

Quả nhiên là tên cặn bã!

…

Chương 55: Cái Hùng Ban này! Từ nay về sau ta sẽ quyết định!

…

“Lần đầu các con đến tộc học, đừng căng thẳng. Để ta chiếu cố các con chắc chắn không thành vấn đề.” Vân Nguyệt Nhi hiền từ cười dì.

Ba đứa nhỏ này, nàng thật sự là thấy thế nào cũng thích. Đây chính là đích mạch của công tử a!

Ài!

Tam Tiểu chỉ nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại thở dài một hơi.

Cái gì gọi là chiếu cố? Ba người bọn họ đều đã không phải là nhũ oa, cần phải phái người chăm sóc sao?

Nguyệt di này, rõ ràng chính là tai mắt lão tổ gia gia và lão tổ nãi nãi sắp xếp tới, mục đích chính là vì ngăn cản ba cái kế hoạch kế tiếp này của bọn họ.

Bọn họ từ nhỏ đến lớn đều là nghe một loạt chuyện xưa huy hoàng của lão tổ gia gia lớn lên, tự nhiên hiểu được chuyện lão tổ gia gia am hiểu nhất chính là liệu địch rộng rãi, hơn phân nửa là đoán được bọn họ sẽ không thành thành thật thật thượng tộc học, mới sớm phái Nguyệt di theo dõi bọn họ.

“Đi đi đi, Nguyệt di đưa các người làm thủ tục nhập học.” Vân Nguyệt Nhi hòa ái nhiệt tình dẫn ba con sói con, lấy tốc độ nhanh nhất làm tốt quá trình nhập học, sau đó trực tiếp dẫn bọn họ đi tìm Hùng tiên sinh.

Hùng tiên sinh là nguyên lão Tộc Học, năm đó thực lực mới chỉ có ngũ lục giai, khi còn chưa biết nói chuyện đã bắt đầu dạy học trong Tộc Học, là học bá khó gặp trong Yêu tộc.

Mà qua nhiều năm như vậy, hắn đã tích lũy kinh nghiệm phong phú trong tranh đấu lâu dài với đám nhóc Vương thị, càng ngày càng giỏi quản lý lũ gấu xuất thân tầng tầng lớp lớp Vương thị. Bởi vậy, hắn đã sớm phụ trách toàn bộ lớp vỡ lòng, hắn thậm chí còn đích thân dẫn dắt một lớp.

Đương nhiên, hắn tự mình mang theo cái lớp vỡ lòng kia, tuyệt đối là mỗi một khóa Hùng Oa tập trung lớp.

Lúc này.

Trong lớp trẻ con, sau giảng bài, một con gấu lớn lông xù đang nằm trên ghế làm từ linh mộc đặc chế, thân hình động nhất thời nhét đầy từ khắp một góc của chiếc ghế.

Con đại hùng này, tự nhiên chính là Hùng tiên sinh.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Hùng tiên sinh tự nhiên đã sớm có thể hóa hình. Chẳng qua, yêu thú quen nhất vẫn là bản thể của mình, hơn nữa đám nhãi con trong tộc học cũng đã sớm quen với bộ dáng của Hùng tiên sinh, hắn cũng lười biến ảo ngoại hình.

Bây giờ nhìn bề ngoài hắn vẫn là gấu ngựa béo mũm mĩm, lông xù, chỉ là hình thể so với co rút lại không ít, so với người bình thường cao hơn nửa cái đầu.

Lúc này, trên sống mũi hắn đeo một kính mắt cùng hình thể không tỉ lệ, đang híp mắt, say sưa say sưa lật xem tiểu thuyết mới nhất hỏa bạo, 【Trùng sinh chi siêu cấp hung thú】 tập thứ mười chín.

Hung thú chủ nhân lúc này đã thăng cấp mười lăm cấp hư không hung thú, bắt đầu ngao du Vô Tận Hư Không Hải, hơn nữa chinh phục một nữ vương tộc đàn Hư Không Thú, đem nàng nhét vào hậu cung khổng lồ.

Đoạn cầu này, Ba Thích a!

Hùng tiên sinh hoàn toàn thay vào nhân vật chính, càng xem càng hăng, thật hận không thể thay thế.

Phía dưới bục giảng, đám nhóc lớp gấu đang thành thành thật thật viết bài thi sớm, vẻ mặt nghiêm túc, tựa như đều là đứa trẻ nghiêm túc nhất của lớp học lớp vỡ lòng.

Ngay khi Hùng tiên sinh càng nhìn càng mê mẩn.

Mấy Hùng Oa ngồi ở hàng sau bảy tám tuổi nhìn nhau một cái, nhanh chóng làm mấy cái thủ thế, sau đó đan xen yểm hộ, bắt đầu lén lút bỏ chạy về phía sau cửa.

Từ tốc độ của bọn họ mà xem, lại còn cực kỳ nhanh chóng, thậm chí học được chút ít công pháp Liễm Tức.

Ở đại đa số tình huống, tiểu oa nhi bảy tám tuổi vẫn còn đang ở giai đoạn vỡ lòng, chữ vừa mới nhận thức mấy chục hơn trăm chữ, ngay cả kinh mạch đồ cơ sở đều còn chưa học thuộc lòng, cũng sẽ không bắt đầu tu luyện sớm như vậy.

Nhưng không có ngoại lệ, luôn có một số người học nhanh như vậy, đã bắt đầu chính thức tu hành dưới sự chỉ đạo của gia trưởng.

Chẳng qua, bọn họ vừa mới bước vào cánh cửa tu hành, chút tu vi này trong mắt lão sư còn chưa đủ nhìn.

Không đợi bọn họ chạy ra khỏi cửa, một bức tường năng lượng màu vàng đất dày nặng như núi đột ngột xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Rầm rầm rầm!”

Đám gấu con tránh không kịp đụng phải đầu, nhất thời đau mắt nổ đom đóm, lung lay sắp đổ.

Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa xong.

Ngay khi kế hoạch của bọn họ thất bại, trong lòng hoảng sợ, chuẩn bị quay về chỗ ngồi thì bỗng nhiên cảm thấy thân thể trầm xuống, giống như bị một cỗ trọng lực vô hình một mực khóa lại, trở nên nửa bước cũng khó dời đi.

Thiên phú thổ hệ 【Đại Trọng Lực Thuật】 của Hùng tiên sinh.

Xong rồi, bị bắt rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mấy thằng nhóc lập tức lộ ra biểu tình “Xong đời”.

Thấy bọn họ như vậy, những đứa trẻ khác trong lớp lập tức câm như hến, sợ đến mức ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, bộ dạng mình rất chuyên tâm tiếp tục vùi đầu quét nắng.

“Thiếu Tráng không cố gắng, lão đại đau thương.” Hùng tiên sinh mắt cũng không dời khỏi sách, ngữ khí thảnh thơi thảnh thơi: “Trần Hạo Nhiên, Vương Kha Cầm, Vương Hoành Vũ, ba người các ngươi xem ra tinh lực còn rất dồi dào nha. Đến

đây, chép Thiên Tự Văn này hai mươi lần, chép không hết không cho về nhà.”

Hai mươi lần ngàn chữ?!

Ba khuôn mặt xinh đẹp của Hùng Hài Tử có ý đồ vượt ngục bị bắt đều sụp đổ, dáng vẻ như tang thi.

Bọn họ vì kế hoạch chạy trốn này, đã trù tính rất lâu, 《siêu cấp hung thú》 mà Hùng tiên sinh yêu thích không buông tay》, đó là bọn họ lựa chọn cống phẩm.

Chỉ tiếc, bọn họ bị bắt lại, không thể không vừa kêu vừa phạt chép.

“Đại Trọng lực thuật thật tinh diệu.” Ở cổng lớp, lão đại Vương Hựu Nhạc Hoàn khoanh tay, vẻ mặt thâm sâu khó lường đánh giá nói, “Đại trọng lực thuật thần thông của hệ thổ cũng không hiếm thấy, nhưng có thể nắm giữ được điểm chính xác như thế, cũng không tầm thường, Hùng tiên sinh này quả thật là có một tay.”

Hắn chính là thổ hệ tiên thiên thánh thể, lúc ở Luyện Khí cảnh đã có đủ lục trọng huyết mạch, chỉ cần tu luyện thêm một chút là có thể nắm giữ thiên phú thần thông, có thể nói là sinh bất phàm, độ mẫn cảm đối với Thổ hành đại đạo không phải người bình thường có thể so sánh.

Chỉ là hắn rõ ràng chỉ bảy tuổi, lúc nói chuyện lại muốn ra vẻ, giả bộ rất thành thục, thực sự làm cho người ta chú ý.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người trong phòng đều nhìn chăm chú.

Chỉ thấy Vương Kha Cầm và Vương Hoành Vũ trừng mắt nhìn nhóm người Vương Hựu Nhạc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Hựu Nhạc thái gia gia, bà cô của Cẩn Lộ, vâng, còn có Hựu Hựu Huyền gia gia!”

Vương Kha Cầm và Vương Hoành Vũ cũng đều là dòng chính của Vương thị, nhưng một bên là dòng chính thứ mạch được phân ra từ đời chữ “An”, một bên là dòng chính thứ mạch được chia theo bối phận chữ “Ninh”.

Dựa theo Vương thị nam đinh,,, Vũ, Thần, Lạc, Tiêu, Định, Thủ, Tông, Thất, An, An, Phú, Hựu, Thiếu, Dần, Hoàn,

Hoành, Hiến, Quan, Yến, Tống, Thẩm, Sát, Tự, Hoành là đời thứ mười bảy của Trường Ninh Vương thị.

Mà bối tự của nữ tử xếp thứ tự là Du, Châu, Ngọc, Linh, Trân, Lưu, Lạc, Ly, Li, Tranh, Oánh, Hồng, Tuyền, Cụ, Cẩn, Bội, Cáp, Cáp, Nguyệt, San, san, Quỳnh, Kỳ, Kỳ, Đồng dạng Vương Kha Cầm cũng là đời thứ mười bảy.

Mặc dù mấy huynh đệ tỷ muội Vương Hựu Nhạc tuổi còn nhỏ, nhưng lại là đời thứ mười bốn của Trường Ninh Vương thị.

Cao bối phận như thế, tự nhiên là "Được ích" 《 Vương Bảo Thánh kéo dài bảy trăm năm mới thành hôn sinh con "hành động vĩ đại ".

Bất quá, mặc dù Vương Bảo Thánh thành hôn sinh con đích xác rất muộn, nhưng đích thứ mạch khác bây giờ sinh con cũng không có sớm đi đâu. Mấy trăm năm trước còn lưu hành hai trăm tuổi trở thành hôn, cho tới bây giờ, chó độc thân ba bốn trăm tuổi chỗ nào cũng có.

Tình huống trực mạch khác cũng chỉ là tốt hơn một chút, nhưng tảo hôn sớm dậy sớm chủ yếu vẫn là nhóm đệ tử trực mạch tư chất so sánh bình thường kia, càng là người có tư chất huyết mạch ưu tú, càng là hôn nhân vãn dục.

Ngay cả lão đại vương nhiệt tình tranh đoạt đệ nhất tông môn cùng thế hệ Thủ Tín nhất mạch, hiện giờ bọn nhỏ tuổi trẻ cũng không muốn sớm thành hôn sinh tử. Tất cả mọi người càng nguyện ý ra ngoài lang bạt xông xáo nhiều hơn, tranh thủ càng nhiều cơ duyên.

Mà sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, cố nhiên có một bộ phận nguyên nhân là do tâm tính người trẻ tuổi một đời thay đổi, nhưng nhiều hơn, cũng là bởi vì một vấn đề khác càng hiện thực.

Đó chính là, theo toàn thể huyết mạch Vương thị dần dần mạnh mẽ, hiện nay tiềm lực huyết mạch trẻ con mới sinh cũng dần dần trở nên càng ngày càng cao. Mà mọi người đều biết, huyết mạch càng cao, thai nghén con nối dõi lại càng gian nan.

Hơn nữa, tiềm lực huyết mạch càng cao, tốc độ tu luyện càng nhanh.

Ví dụ như đại thiên kiêu, nếu một đứa bé vừa sinh ra đã là đại thiên kiêu, thường thường chưa đủ mười lăm tuổi đã đột phá đến Linh Đài cảnh, huyết mạch thức tỉnh đến đệ tứ trọng, lúc này tỷ lệ dựng dục con nối dõi thành công đã rất thấp.

Dưới loại tình huống này, thành hôn sớm kỳ thật cũng không có tác dụng gì lớn.

Vì vậy, Vương Thủ Triết cũng rất đau đầu đối với chuyện này.

Gần đây, hắn cũng bắt đầu nhớ thương viên "Huyền Tẫn Thánh Châu" bảo Bảo Thánh một hơi sinh ba đứa bé!

Nếu như năng lượng sản xuất Huyền Tẫn Thánh Châu, thì có thể để cho những đứa trẻ sinh con lão đại kia sinh thêm mấy đứa.

"Thì ra là Kha Cầm và Hoành Vũ."

Nghe thấy tiếng kêu cứu của hai đứa bé, Vương Hựu Nhạc tựa như là một đại lão phất tay lên tiếng chào hỏi.

Hai đứa nhỏ này mới tám tuổi, một người là huyết mạch Tiên Thiên linh thể, một người là Tiên Thiên tam trọng đỉnh phong. Mặc dù kém xa Vương Hựu Nhạc, nhưng ở độ tuổi này của bọn chúng cũng coi như không tệ.

Phải biết rằng, cho dù là Vương thị, tư chất sinh ra đã là tiên thiên linh thể bình quân cũng phải mười mấy hai mươi năm mới có một.

Mà vị Trần Hạo Nhiên kia cũng là Tiên Thiên tam trọng đỉnh phong, nhưng hắn lại là hài tử của Vương thị thông gia Trần thị, là bà con với tất cả mọi người.

"Hựu Nhạc thái gia gia, ngài phải làm chủ cho chúng ta a." Vương Kha nước mắt lưng tròng tố khổ, dáng vẻ vô cùng ủy khuất: "Chúng ta vừa rồi chẳng qua là chuẩn bị đi vệ sinh, không muốn quấy rầy Hùng tiên sinh đọc sách mà thôi."

"Đúng vậy đúng vậy, Hùng tiên sinh hiểu lầm chúng ta rồi." Vương Hoành Vũ cũng trông mong nói: "Thái gia gia cứu ta, nếu chuyện này truyền về trong lỗ tai cha ta, e rằng không phải bị đánh chết."

Những đứa trẻ của Hùng Ban này, mỗi đứa đều dùng ánh mắt nhìn nhìn chúa cứu thế Vương Hựu Nhạc, trong ánh mắt lộ ra

vẻ sùng bái.

Đây chính là đích trưởng đương đại của Vương thị, huyết mạch Tiên Thiên Thánh Thể, tương lai nhất định phải trở thành nhân vật lớn kinh thiên động địa.

Bất quá, những đứa trẻ có thể vào lớp gấu đều là thiên phú dị bẩm, trong đó kém nhất lúc sinh ra cũng có huyết mạch lưỡng trọng trung cao đoạn.

Đây đều là hạt giống chưa thăng cấp huyết mạch, tiềm lực tương lai của mỗi người không thể hạn lượng.

Cũng chính là bởi vì huyết mạch khởi điểm cao, đám nhóc này đều là Tiểu Bá Vương, Bá Vương, Đại Bá Vương cùng lứa tuổi. Cũng bởi vì huyết mạch có khởi điểm cao, ở trong nhà được sủng ái, chưa nếm qua đau khổ gì, thế cho nên bọn chúng đều có bất hảo, cuối cùng đều rơi vào trong tay Hùng tiên sinh.

Đương nhiên, hơn hai mươi đứa trẻ này cũng không phải tất cả đều là của Vương thị.

Gia tộc các thông gia bao gồm các anh em họ của Thần Võ Khuyết thị, ước chừng chiếm khoảng ba phần trong đó. Bọn họ đều coi trọng trình độ giáo dục của Tộc Học Vương thị, đi cửa sau tiến vào, rất nhiều gia trưởng còn điểm danh muốn vào lớp của Hùng tiên sinh.

Lúc này.

Vương Hựu Nhạc chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía Hùng tiên sinh.

Mà Hùng tiên sinh cũng là nâng cái hộp kính, nhìn nhìn Vương Hựu Nhạc.

Nói thật ra, Hùng tiên sinh xuất thân từ linh thú hệ Thổ, đối với tiên thiên thánh thể hệ Thổ như Vương Hựu Nhạc vẫn còn có chút kính sợ bản năng, dù sao đây cũng là tồn tại cực kỳ đăng phong tạo nên ở kiếp trước của Thổ Chi Đại Đạo.

Loại độ cao đó, là Hùng tiên sinh không thể tưởng tượng nổi, hôm nay hắn bất quá chỉ mới vừa vào cửu giai, trên Thổ Chi Đại Đạo kỳ thật mới bất quá là vừa mới nhập môn mà thôi.

“Chào Hùng tiên sinh.” Vương Hựu Nhạc hành lễ rất lễ phép. “Sau này, ngài chính là tân tiên sinh của ba huynh đệ tỷ muội

chúng tôi, mong ngài chiếu cố nhiều hơn."

"Đó là trách nhiệm của lão Hùng." Hùng tiên sinh không ngờ thái độ của Vương Hựu Nhạc tốt như vậy, lập tức cũng buông lỏng tâm thần, "Tiểu thiếu tộc trưởng quá mức khách khí."

"Bất quá, ba huynh đệ tỷ muội chúng ta, kỳ thật đã sớm hoàn thành chương trình học vỡ lòng rồi." Vương Hựu Nhạc lại là một bộ dáng tiểu đại nhân nói, "Đến Tộc Học này học vỡ lòng, chẳng qua là không lay chuyển được quy củ gia tộc mà lão tổ tông định ra. Trong thời gian hai ba năm này, chúng ta cũng đừng làm khó lẫn nhau nữa."

"Không thành vấn đề." Hùng tiên sinh vẻ mặt sảng khoái nói.

"Thật sao?" Vương Hựu Nhạc vui mừng quá đỗi.

Không nghĩ tới đối phó Hùng tiên sinh lại đơn giản như thế?

"Tiểu thiếu tộc trưởng chỉ cần lấy được phê chuẩn của Thủ Triết gia chủ, sau này ngươi ở trong lớp vỡ lòng ta mặc kệ làm cái gì, lão Hùng ta đều mở một mắt nhắm một mắt." Hùng tiên sinh rung đùi đắc ý nói.

Mặt Vương Hựu Nhạc đều cứng lại.

Muốn có thể lấy được phê chuẩn của lão tổ tông, hắn còn cần phải tốn công tốn sức như thế? Trực tiếp đem phê chuẩn hướng tới trên bàn của Hùng tiên sinh vỗ một cái không thơm sao?

Nói đùa, hắn thật sự dám đi trước mặt lão tổ tông phê duyệt, bao quản lão phụ thân mình ngay cả lớp yêu mến nhất cũng không lên được, lập tức chạy về treo hắn ba ngày ba đêm.

Tuy nhiên, nếu dễ dàng bị đánh như vậy, hắn không phải Vương Hựu Nhạc nữa rồi.

Mắt thấy Hùng tiên sinh như thế không nói gì, hai tay ông ta chắp sau lưng, đột nhiên thay đổi phong độ lúc trước, một cỗ khí phách tự nhiên sinh ra: "Hùng tiên sinh… Vương Hựu Nhạc ta coi như là lễ vật hậu binh. Nếu đã như vậy, chúng ta phải chờ xem."

"Chờ xem cũng vô dụng, đây là chức trách của lão Hùng ta, cho dù là tộc trưởng Thủ Triết lại sinh thêm một đứa con, chỉ cần vào lớp của ta, cũng phải tuân thủ quy củ của ta."

Nói đùa, Hùng tiên sinh nào sẽ khuyến khích một đứa trẻ bảy tuổi như Hùng tiên sinh? Cho dù hắn là thiên tài, từ Luyện Khí cảnh tu luyện tới Linh Đài cảnh cũng phải mất một năm.

Nhưng lão Hùng hắn cũng thầm nghĩ trong lòng, hài tử đích mạch Vương thị quả nhiên khó chơi, nhất là đích trưởng mạch, càng khó chơi hơn. Nhưng mà, với bản lĩnh của lão Hùng ta, còn có thể áp chế không nổi ba đứa bé miệng còn hôi sữa?

Lúc này, ý chí chiến đấu của Hùng tiên sinh bùng cháy lên hừng hực.

Vân Nguyệt Nhi thấy bầu không khí càng ngày càng khẩn trương, đôi mắt như hồng ngọc khẽ lóe, lặng lẽ truyền cho Hùng tiên sinh một đợt âm.

Hùng tiên sinh nhất thời hiểu ý, lộ ra vẻ hiểu rõ, lập tức chuyển giọng nói: "Nhưng mà, lớp vỡ lòng dù sao cũng chỉ là lớp vỡ lòng, nếu như ba người các ngươi có thể triển lộ năng lực vượt xa lớp vỡ lòng, thông qua ta thiết lập một số vấn đề khó khăn, lão Hùng ta buông lỏng tay một chút cũng không phải không được."

Ba huynh muội đều không ngốc, nhìn nhau một cái, trong lòng lập tức toát ra ba chữ: có âm mưu!

"Các ngươi đây là vẻ mặt gì vậy? Chẳng lẽ… không dám?" Hùng tiên sinh cười híp mắt nhìn bọn họ: "Không dám cũng bình thường, đều chỉ là hài tử thôi, nếu đã không dám khiêu chiến, vậy thì sau này hãy thành thành thật thật ở trong lớp của ta."

"Có gì không dám?" Vương Hựu Nhạc là đại ca, là người đầu tiên đứng ra nói: "Có chiêu gì thì cứ việc phóng ngựa tới đây, ba huynh muội chúng ta đều tiếp nhận."

Tuy rằng vóc người hắn còn không cao, nhưng dáng vẻ tự tin, khí phách kia quả thật có chút cảm giác đại ca, những nam đinh khí phách kia và dòng chính Vương thị đều không giống, có chút giống Nữ Chiến Thần Vương Thao, Lung Yên lão tổ và các nữ trung hào kiệt.

Vương Cẩn Lộ thấy vậy hơi nhíu mày.

Trong lòng nàng cảm thấy đại ca có chút lỗ mãng, Hùng tiên sinh rõ ràng đang khích bọn họ, cho dù thật sự muốn đứng ra,

ít nhất cũng phải hỏi thăm quy tắc trước.

Nhưng mà, đi ra bên ngoài, ba huynh muội vẫn phải nhất trí đối ngoại.

Lúc này, nàng lôi kéo Vương Hựu Huyền đều đứng ở phía sau lão đại, dáng vẻ như chỉ có mình hắn là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Vương Hựu Huyền đáng thương thần sắc bất đắc dĩ.

Kỳ thật hắn căn bản cũng không muốn trốn học, càng không muốn đối nghịch với Hùng tiên sinh. Chỉ tiếc, có một đôi ca ca và tỷ tỷ không bớt lo như vậy, hắn lúc nào cũng có thể bị cuốn đi xuyên qua các loại sóng to gió lớn.

“Được được được, các ngươi nếu ghét bỏ lớp vỡ lòng không được, vậy chắc là có vài phần bản lĩnh.” Hùng tiên sinh vuốt cằm béo tròn, tròng mắt xoay chuyển nói, “Vương thị chúng ta từ trước đến nay chú trọng giáo dục văn hóa, chỗ ta có ba phần bài thi, trước tiên kiểm tra nội tình của các ngươi một chút. Chỉ cần vượt qua tám mươi điểm, coi như các ngươi vượt qua cửa thứ nhất.”

“Không thành vấn đề, Cẩn Lộ, Hựu Huyền, chúng ta khai chiến!” Vương Hựu Nhạc vung tay lên, trực tiếp giải quyết dứt khoát: “Tốc chiến tốc thắng, các huynh đệ còn chờ ta chỉ huy tấn công thành Thiên Ma.”

“Thái gia gia, ngồi chỗ của ta.”

“Thái nãi nãi, mời ngài qua bên này.”

Các hài tử vỡ lòng thấy vậy cũng hưng phấn hẳn lên, lập tức không viết bài thi nữa, đều rất ân cần đứng lên.

Vương Hựu Nhạc hiển nhiên thực thích ứng chân chó của những “Hiếu tử hiền tôn” này, vừa ngồi xuống dưới ‘Hầu hạ’ bọn họ, vừa tiếp nhận bài thi.

Vừa cầm bài thi vào tay, hắn liền không nhịn được nhíu mày.

Khá lắm, độ khó dĩ nhiên là cấp bậc bài thi tốt nghiệp sơ cấp.

Vương Hựu Nhạc và Vương Hựu Huyền, thành thật mà nói, về mặt trí lực cũng không hoàn toàn được di truyền đến tiêu chuẩn của phụ thân Vương Bảo Thánh, lại càng không phải là

sự tồn tại đa mưu cận yêu của Vương Phú Quý, ở trong đích trưởng mạch thuộc về trình độ trí lực bình quân.

Thuộc về trình độ trí lực mạnh hơn đa số người, nhưng đời này chắc chắn không liên quan đến nghiên cứu.

Vương Bảo Thánh tuy rằng cũng sớm vỡ lòng cho ba oa nhi, nhưng mà tiến độ học tập của lão đại lão tam trước mắt bất quá chỉ là mức độ nhỏ nhất… Muốn thông qua thi tốt nghiệp khó khăn rất lớn, gần như là không có khả năng.

Nhưng ba huynh muội bọn họ dám tiếp cái này, tự nhiên có đường lối của bọn họ.

Chỉ thấy Vương Cẩn Lộ vừa nhận được bài thi đã bắt đầu nhanh chóng lao lên.

Ngay sau đó, một màn cực kỳ thần kỳ đã xảy ra.

Hai người Vương Hựu Nhạc và Vương Hựu Huyền cách nàng rất xa, cũng bắt đầu viết bài thi "Chút", tần suất gần như đồng bộ với Vương Cẩn Lộ.

Rất rõ ràng, trong số ba huynh đệ tỷ muội, Vương Cẩn Lộ tuyệt đối là người có trí tuệ, những đề mục này đối với nàng mà nói chỉ là trò trẻ con.

Từ nhỏ, cô đã được Bảo Thánh và Tinh Phỉ phụ đạo, tiến độ học tập của cô cứ thế mà bay lên, năm nay mới có bảy tuổi cô đã bắt đầu tiếp xúc với một số kiến thức liên quan đến Tộc Học cao đẳng.

Ngay cả Vương Phú Quý và Vương Ninh Hi cùng trí lực đảm đương, cũng là ghé mắt không thôi đối với năng lực học thần của Vương Cẩn Lộ, tóm lại, lúc trước bọn họ kém xa Cẩn Lộ.

Đương nhiên, lúc trước bọn họ cũng không có học thần mẫu thân như Tinh Phỉ Phỉ phụ đạo.

Nhưng phương thức tư duy của Vương Cẩn Lộ càng nghiêng về logic và lý luận, cũng chính là loại tư duy nghiên cứu khoa học của Tinh Cổ Tộc, tức là năng lực nghiên cứu rất mạnh, nhưng bàn về phương hướng mưu lược quỷ trá thì nhiều không bằng.

Ba huynh muội cũng không biết chơi trò gì, rất nhanh đã viết xong bài thi.

Hùng tiên sinh cầm tới một đám, nhất thời không biết nói gì.

Không ngờ mỗi người lại có điểm full điểm.

Hắn hiểu được ba đứa nhóc này khẳng định có thủ đoạn, nhưng toàn bộ hành trình hắn vẫn trừng to mắt nhìn chằm chằm, lại không ngờ không thể bắt được bọn chúng gian lận.

Không bắt được, tự nhiên không thể chơi xấu.

"Cửa ải này, xem như các ngươi qua." Hùng tiên sinh bất đắc dĩ khoát tay.

"Thái gia gia uy vũ, thái nãi nãi khí phách." Một đám trẻ con lớp gấu bắt đầu hoan hô nhảy nhót.

"Chớ có vui mừng quá sớm." Hùng tiên sinh cau mày, "Thế giới Huyền Vũ chúng ta khắp nơi đều có nguy hiểm, cũng gặp phải nguy cơ to lớn. Bởi vậy, chỉ có văn hóa là không được, còn phải có vũ lực."

"Hùng tiên sinh chớ có nói lời vô nghĩa, xin mời vạch hạ." Vương Hựu Nhạc thành công nắm được một ván, thần thái trên mặt hưng phấn, giống như là đã đánh thắng một trận thắng, bá khí phi phàm mà chắp tay sau lưng: "Ta đang rất gấp."

"Bản tôn của lão Hùng ta đã là Thần Thông cảnh, đương nhiên không thể bắt nạt ba đứa trẻ các ngươi. Như vậy đi, ta áp chế tu vi của bản thân đến trình độ hung thú tứ giai." Hùng tiên sinh nói: "Ba người các ngươi liên thủ, chỉ cần có thể đánh bại ta, coi như các ngươi vượt qua kiểm tra."

Trình độ hung thú tứ giai? Cái này không phải tương đương với Linh Đài cảnh trung hậu kỳ sao?

Điều này cũng quá mức rồi!

Bọn nhỏ lớp gấu lập tức ồn ào kháng nghị. Bọn nhỏ mới bảy tuổi a, có cần hung tàn như vậy không?

"Tứ giai thì tứ giai!"

Vương Hựu Nhạc hơi nhíu mày, sau đó lại sảng khoái đáp ứng.

Ba người bọn họ, tuy rằng thời gian tu luyện mới ngắn ngủi mấy tháng, nhưng dựa vào thiên sinh lục trọng huyết mạch,

không những tu vi tinh tiến thần tốc, ngay cả sức chiến đấu cũng cực kỳ khủng bố.

Phải biết rằng, tu sĩ Tử Phủ cảnh bình thường nhất cũng chỉ là huyết mạch ngũ trọng!

Mấy người bọn họ bây giờ tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân đã có thể câu thông thiên địa, thi triển tiểu thần thông.

Khuyết điểm duy nhất, đó là lượng huyền khí trong cơ thể quá ít, nhục thân cũng không đủ cường đại, xa xa không thể phát huy ra uy lực tiểu thần thông chính kinh.

Nhưng dù vậy, cũng không thể khinh thường.

Rất nhanh.

Trên thao trường Tộc Học tụ tập một đám học sinh sơ sơ nhỏ. Mà trong vòng vây của học sinh, một con gấu to khỏe và ba đứa con nít đang chiến đấu.

Con gấu kia bày ra thực lực tứ giai đỉnh phong, hình thể cũng bị khống chế ở bộ dáng không đủ vạn cân. Ba tiểu oa nhi ở trước mặt hắn, tỏ ra cực kỳ không đủ nhìn.

Nhưng mà ba đứa trẻ bảy tám tuổi kia, mỗi đứa đều có thiên phú thần thông, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều có pháp tắc cộng hưởng, thi triển kỳ tích.

Lão đại Vương Hựu Nhạc khoác lên người một tầng thổ hệ Huyền Cương, các loại nham thạch trên thao trường không ngừng dũng mãnh lao tới, dần dần bao vây hắn thành một chiến tướng nham thạch, từng quyền từng cước, đều mang theo uy lực đại đạo huy hoàng.

Bên cạnh lão Nhị Vương Cẩn Lộ không biết từ lúc nào đã có thêm một sợi dây leo Thị Huyết. Nó giống như một con mãng xà khát máu không ngừng quấn quanh đánh lén con gấu khổng lồ, đâm ngược từng cái vào trong cơ thể con gấu khổng lồ, điên cuồng hút máu của nó.

Cùng lúc đó, thần niệm mạnh mẽ của Vương Cẩn Lộ trải ra, nơi thần niệm chạm tới, trong thiên địa không ngừng có một đóa linh hoa hệ mộc huyền ảo nở rộ, linh hoa bám vào trên

người Vương Hựu Nhạc, nhanh chóng giúp hắn bổ sung năng lượng, khiến hắn có năng lực chống lại.

Lão Tam Vương Hựu Huyền thì đạp không mà đứng, Ngũ Hành đại đạo hoan hô nhảy nhót quanh quẩn bên cạnh hắn, xoay tròn, cộng hưởng, ngũ hành lưu chuyển, sinh sôi không ngừng.

Dưới sự điều khiển của hắn, lực lượng đại đạo hóa thành từng chuôi kiếm khí các màu có chất vô hình từ xa công về phía Hùng tiên sinh, cắt ra từng vết thương trên da gấu.

Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Đây là sức chiến đấu Luyện Khí Cảnh nên có sao? Sức chiến đấu này có chút thái quá a!

Hơn nữa, bọn họ mới bảy tuổi, bảy tuổi!

Nghe nói, bọn họ từ khi chính thức bước vào tu hành đến nay, bất quá chỉ ngắn ngủi mấy tháng mà thôi.

Cũng khó trách, bọn họ dám tuyên bố trước tám tuổi tấn thăng Linh Đài cảnh, cũng đả thông Linh Đài bảng!

Phải biết rằng, có thể lên Linh Đài bảng vốn cũng không phải là hạng người vô danh, trong đó một ít người đặc biệt lợi hại, thậm chí có thể vượt cấp đơn đấu Thiên Nhân cảnh bình thường!

Các học sinh vây xem tự nhiên không biết ba đứa nhỏ hùng hồn nói gì, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến hưng phấn và sùng bái của bọn họ.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí ở hiện trường tỷ thí vô cùng náo nhiệt, tiếng ủng hộ vang lên không ngừng, có không ít học sinh thậm chí vụng trộm lấy ra màn hình nhỏ nhắn giấu riêng, lập tức treo lên hình chiếu.

Cùng lúc đó.

Trên lầu cao cách đó không xa, Vương An Nghiệp đang cùng hai vị trưởng giả khí chất nho nhã hiền hòa, thoạt nhìn rất có học thức nội tình tham quan tộc học.

Hai vị trưởng giả này một thân khí tức hùng hậu thâm trầm, mặc dù phi thường nội liễm, cũng không có uy áp gì tiết lộ ra,

nhưng vẫn như cũ có thể để cho người cảm giác được bọn hắn bất phàm.

Hai người này chính là pháp sư Đại La cảnh vừa tới Vương thị vài ngày, Lang Gia Thánh Tôn và Thiên Tuyệt Thánh Tôn.

Lần này Vương An Nghiệp dẫn bọn họ đi tham quan tộc học, chuẩn bị thể hiện một chút nội tình của Tộc Học Vương thị, thuận tiện thuyết phục hai vị Thánh Tôn mở một môn trận pháp học trong Tộc Học cao đẳng, đề cao một chút nội tình trận pháp của Vương thị.

Nhưng không ngờ, vừa vặn nhìn thấy một màn này.

Lang Gia Thánh Tôn vẫn đang chuẩn bị bày trò, con ngươi co rụt lại, thần sắc lập tức trở nên vô cùng kinh dị: "Nữ hài kia lực lượng thần niệm thật mạnh, năng lượng hệ mộc bản nguyên thật tinh thuần. Bảy tuổi, đây là bảy tuổi sao? Thần niệm cường đại như vậy, không tu trận đạo chẳng phải là phung phí của trời? Đồ nhi này, Lang Gia ta nhất định phải thu rồi."

"Nam hài tử kia cũng mới bảy tuổi sao? Nó lại có thể khiến ngũ hành đại đạo cộng minh, thiên túng kỳ tài hiếm thấy từ tuyên cổ đó!" Thiên Tuyệt Thánh Tôn cũng là hai mắt tỏa sáng, dường như thấy được trân bảo hiếm có vậy, "Đứa nhỏ này, rất thích hợp kế thừa y bát của bản Thánh Tôn, tu hành các loại ngũ hành đại đạo trận pháp!"

Hai vị Thánh Tôn tốt xấu gì cũng là Đại Ngưu đỉnh cao trong lĩnh vực trận pháp, nhưng giờ phút này thần sắc hai người lại nhất trí lạ thường.

Đó là một loại biểu lộ khi Ngạ Lang nhìn thấy xương thịt, trong ánh mắt đều lộ ra lục quang.

Thấy bọn họ như vậy, Vương An Nghiệp ở bên cạnh nhìn mà da đầu tê dại, trong lòng không nhịn được lẩm bẩm.

Đại lão, các ngươi có cần trực tiếp như vậy không?

…

Chương 56: Vẫn là gia gia của Thủ Triết lão tổ tốt nhất!

…

Có điều, càng khiến cho Vương An Nghiệp bó tay chính là, hắn nghe nói hình như hôm nay là ngày đầu tiên nhập học vỡ lòng.

Sao ngày đầu tiên lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Tiểu tử thối Bảo Thánh kia quản giáo hài tử như thế nào? Cứ tiếp tục như thế, vậy sẽ thành ra như thế nào?

Ngay lập tức, Vương An Nghiệp liền bấm mở đồng hồ thông tin, răn dạy Vương Ninh Dịch và Vương Ninh Dịch một trận.

Đáng thương hai huynh đệ Ninh Dịch Ninh Nghiêu, một người giúp con dâu quản lý đất phong ở Tiên Triều, một người xây dựng đất phong một con dâu khác ở Ma Triều, đều bận đến chân không chạm đất, lại chưa từng nghĩ họa từ trên trời rơi xuống.

Sau khi nghe giáo huấn xong, hai người lập tức trao đổi riêng một chút, sau đó, Vương Phú Quý bị cha lớn và nhị cha kéo vào trong đám thông tin, đổ ập xuống chính là bị mắng một trận.

Vương Phú Quý thân là thư ký lớn của Thần Vũ thánh minh vẫn rất bận rộn, nhưng đối mặt với hai vị cha nổi trận lôi đình, cũng chỉ có thể thành thành thật thật buông bỏ công tác chịu giáo huấn.

Hắn cúi đầu khom lưng, khúm núm đáp lại, trong lòng cũng giận không chỗ phát tiết.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp truyền bá cho Vương Bảo Thánh, hắn còn đang ở Khai Thần hội tàn nhẫn phê bình một trận.

Đáng thương Vương Bảo Thánh lúc này tràn đầy lòng tin, chuẩn bị mở rộng Văn ngu nhạc đến Thánh vực, đại triển quyền cước một phen, kết quả lại bị mắng đến tràn đầy ủy khuất.

Sáng sớm nay bị lão bà đánh, vừa đi làm lại bị cha mắng, ba đứa trẻ không bớt lo còn đang đại náo Tộc Học!

Một con chó độc thân đã từng vô ưu vô lo sinh hoạt rất tự tại a, bây giờ tốt lắm, sống trên đất toàn lông gà.

Vương Bảo Thánh ở trong lòng than thở một hồi lâu, mới rốt cục một lần nữa phấn chấn tinh thần lên. Hắn quyết định khai đàm tốc độ, sau đó đi đánh ba đứa bé một trận.

Ba đứa nhỏ đáng thương, bây giờ vẫn còn đang say sưa chiến đấu với Hùng tiên sinh, hoàn toàn không ngờ tới nguy cơ của Ám Lôi đã lặng lẽ giáng xuống.

Mà lúc này, trên quảng trường Tộc Học, theo tin tức dần dần khuếch tán, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều.

Ngay cả các học sinh gia tộc cao đẳng trung đẳng cũng đều nhao nhao chạy đến xem náo nhiệt. Nhất là rất nhiều học sinh tinh anh, bọn họ đều là trải qua Hùng tiên sinh "tồi tàn", có cơ hội nhìn thấy Hùng tiên sinh bị đánh, khỏi phải nói là cao hứng cỡ nào.

Mà cùng lúc đó.

Trong phòng thí nghiệm nào đó của Tộc Học cao đẳng, các loại dụng cụ phức tạp quay xung quanh, một cô gái mặc áo khoác trắng đang dẫn một học sinh thiếu niên tiến hành thí nghiệm hạng nhất.

Nữ tử này tên là Mục Băng, xuất thân từ Thần Võ Khuyết thị, chính là một vị thiên tài IQ cao hiếm thấy.

Sau khi hơn ba trăm tuổi đột phá đến Thần Thông cảnh, nàng liền đến Vương thị học tập sâu về tộc học cao đẳng. Sau đó vẫn luôn ở lại Vương thị học tập, cũng thuận lợi nghiên cứu, khảo bác, đến sáng nay đã là bác đạo.

Khác với kiếp sống cầu học ngắn ngủi mấy năm ở trên Trái Đất, bây giờ Vương thị tộc học cao đẳng, cho dù là người có trí lực rất cao cố gắng mấy chục năm, cũng mới có thể tu đầy học phần tốt nghiệp.

Mà một ít người trí lực tương đối bình thường, hoặc là trí lực cao mà không tính cố gắng, ở trong Tộc Học cao đẳng mài hơn trăm năm mới có thể tốt nghiệp cũng là bình thường.

Nhưng chỉ cần tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng Vương thị, đó chính là nhân tài cực kỳ được hoan nghênh, bất kể là tiến vào sản nghiệp phát triển của Vương thị, hoặc là đi công ty khác, thậm chí quan phủ, khởi bước đều sẽ cực cao.

Mà trong đó có một ít người nổi bật, còn có thể tiếp tục nghiên cứu nghiên cứu, cuối cùng trở thành viện sĩ, đó lại là một con đường cực kỳ dài gian khổ, càng đi càng hẹp.

Cũng bởi vậy có thể thấy được, Tinh Phỉ có thể trong thời gian ngắn ngủi mấy năm dung hội quán thông tri thức này, hóa thành của mình dùng, đủ thấy trí lực của nàng siêu phàm thoát tục. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì nàng có nội tình tri thức của Tinh Cổ tộc tích lũy, mới có thể làm đến một bước này.

Trí lực của Mính Mục Băng đương nhiên không nghịch thiên như Tinh Phỉ, nhưng có thể bác đạo đã chứng minh trí lực và năng lực của nàng thuộc về thượng du trong nhân loại.

Tuy nhiên giờ phút này, hình tượng của Chử Mục Băng rất lôi thôi, đầu tóc bóng loáng xoắn xuýt, trong mắt đầy tơ máu, dường như đã thật lâu không có nghỉ ngơi, nhưng trong ánh mắt của nàng lại mang theo cỗ chuyên chú khác hẳn bề ngoài.

Nàng đang dùng năng lượng nguyên tinh của Tinh Cổ Tộc cấp cho một kiện "vũ khí" cung năng.

Tướng mạo của vũ khí kia rất kỳ quái, đầu nhọn cái mông tròn, giống như một cây măng phiên bản phóng đại.

Duẩn mộc kia, không, vũ khí không biết là dùng loại vật liệu kim loại nào rèn thành, toàn thân kim quang xán lạn, từ trong ra ngoài đều trải rộng Tiên Thiên đạo văn cực kỳ huyền ảo phức tạp.

Theo năng lượng tràn đầy, vũ khí "uẩn tiêm" càng ngày càng sáng, giữa bùm bùm tỏa ra từng đạo điện mang màu vàng.

Điện mang không ngừng đan xen chôn vùi, giống như pháo hoa mỹ lệ nở rộ.

Chờ sau khi năng lượng đột phá giá trị Côn Bằng, vô số điện mang hội tụ trên đỉnh măng, hóa thành một đạo thiểm điện màu vàng sét đánh, trong nháy mắt bổ trúng một tấm bia hợp kim loại cách đó vài chục trượng.

“Ầm ầm!”

Bia hợp kim với độ cứng cực cao, bị tia chớp màu vàng đánh cho chia năm xẻ bảy, nhưng còn chưa xong.

Trong nháy mắt, tia điện màu vàng nổ tung chung quanh, tạo thành một mạng nhện giăng khắp nơi, bao phủ mảnh vỡ kim loại kia vào bên trong.

“Bùm bùm” một trận ánh sáng chói mắt chiếu xuống, mảnh vỡ kim loại trong nháy mắt bị khí tan biến!

“Thái Ất Kim Lôi Pháo lần thứ hai trăm chín mươi bảy thí nghiệm bắn thành công. Tông Trúc kiểm tra một chút tổn hao của pháo thể.” Thần sắc Đồ Băng tỉnh táo, sắc mặt căng thẳng không vì bắn thành công mà buông lỏng xuống.

Một màn này nàng gặp qua rất nhiều lần, nhưng thường thường sau khi phóng ra một lần, vật liệu trong vật liệu pháo liền ăn không tiêu.

Vị thiếu niên mặc áo bào trắng, tuấn dật như trúc ở bên cạnh kia nghe vậy lên tiếng, lập tức cầm dụng cụ lên bắt đầu tiến hành một loạt kiểm tra pháo.

Sau khi dùng các loại dụng cụ kiểm tra phân tích, hắn mừng rỡ nói: “Đạo sư, thể pháo hao tổn yếu ớt, Thái Ất Kim Lôi Đạo văn bên trong hoàn chỉnh, không cần dùng đường vân dự bị để bổ sung. Căn cứ tính toán, thêm tác dụng bồi thường đạo văn dự bị, ước chừng sau khi bắn ra ba mươi pháo mới cần tiến hành bảo vệ.”

Thành quả thí nghiệm lần này hiển nhiên đã vượt qua rất nhiều lần. Lần thành công nhất trước đó cũng chỉ có thể chịu được mười ba pháo.

Mà vị thiếu niên tuấn tú tên là “Tông Trúc” này chính là Thái Ất Kim Lôi Trúc mà Vương Thủ Triết tìm được trong biệt viện Quy Nguyên Tông.

Sau khi được trồng ra, Vương Thủ Triết thu nhi tử.

Nhiều năm trôi qua, nhóc tỳ lúc trước giờ đã trở thành một thiếu niên có tướng mạo tuấn tú, phong độ ngời ngời.

“Mới ba mươi pháo?” Ô Mục Băng lộ ra vẻ thất vọng, “Theo tiêu chuẩn Ly Nguyệt viện trưởng cho ta là một trăm pháo. Chỉ

có sau khi đạt tới một trăm pháo, mới có thể phát minh ra Thái Ất Kinh Lôi pháo cỡ lớn hơn nữa. Xem ra, cần phải hợp lại trong số chín lượng vàng, trộn thêm càng nhiều lá Thái Ất Kim Lôi Trúc nữa…”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt thiếu niên xinh đẹp cũng thay đổi, yếu ớt phản kháng nói: “Đạo sư, ta còn đang phát triển phát dục đấy… Nhưng không chịu nổi nhổ như vậy sao? Trong khoảng thời gian ngắn, lá Kim Lôi Trúc của ta đều bị nhổ sạch rồi.”

“Tông Trúc à, ngươi có thể nghiên cứu tốt nghiệp hay không, đạo sư ta có quyền quyết định rất lớn.” Cù Mục Băng cười ha hả nói: “Muốn thực hiện mộng tưởng vĩ đại, thì phải trả giá một chút.”

Thực hiện mộng tưởng vĩ đại?

Vương Tông Trúc sắp khóc rồi.

Đây là vì thực hiện mộng tưởng của đạo sư ngài mau chóng tấn thăng viện sĩ nhỉ?

Vương Tông Trúc ta chỉ muốn nghiên cứu tốt nghiệp sinh sớm một chút, tạo một văn tự thạc sĩ để cho cha cao hứng mà thôi.

Nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù Vương Tông Trúc hắn đọc sách rất nỗ lực, nhưng mà vì e ngại trí lực, đọc nhiều sách mấy trăm năm cũng chỉ miễn cưỡng tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, muốn dựa vào chính mình thi đậu thầy giáo nào đó nghiên cứu sinh quả thực quá khó nói.

Với thành tích và lý lịch của hắn, vốn dĩ không có một đạo sư nào chịu nhận.

Không được, Vương Tông Trúc chỉ có thể bán “thân thể”, dùng tiên thiên đạo văn Thái Ất Kim Lôi Trúc hấp dẫn đạo sư làm hạng mục, tiếp theo bị Khuyết Mục Băng đạo sư cảm thấy hứng thú thu làm nghiên cứu sinh, cũng xin lập hạng mục 【Thái Ất Kim Lôi pháo】.

Nàng còn mượn danh tiếng của Vương Tông Trúc, từ quỹ quỹ nghiên cứu phát triển Tộc Học, tổng ty Luyện Khí của Vương thị, thậm chí còn lừa gạt được một số tiền lớn từ trong viện nghiên cứu.

Về phần cái giá của bản thân hắn thì…

Đó chính là thỉnh thoảng nhổ chút lá trúc từ trên người ra làm thí nghiệm.

Tuy nhiên, hạng mục này cũng cực kỳ có lợi cho sự phát triển của Vương thị, dù sao kẻ địch tương lai Vương thị gặp phải càng ngày càng lớn mạnh, có A Tháp nạp tộc, Ma tộc, các chủng tộc hư không du đãng, thậm chí còn có Tinh Cổ tộc hoàn toàn bị tiêu diệt hay không…

Nếu có thể nghiên cứu ra Thái Ất Kim Lôi Pháo, đã có thể trở thành lợi khí tác chiến đơn binh, cũng có thể chế tạo ra pháo cỡ lớn lắp đặt ở trên độ thuyền hư không, thậm chí, còn có thể dựa vào yếu điểm hư không kiến tạo cứ điểm khổng lồ… Tóm lại, phát triển tiền cảnh vô cùng lớn.

"Đạo sư à" Vương Tông Trúc vì muốn khỏe mạnh phát dục mà trơ mắt nhìn đạo sư nhà mình, tận tình khuyên nhủ: "Chỉ dựa vào tăng hàm lượng tài liệu Kim Lôi Trúc, để đề cao độ bền của thân pháo cũng không phải là kế lâu dài. Nếu làm như vậy, cho dù thành quả thực nghiệm của chúng ta đạt yêu cầu, đối với sản lượng thành phẩm sau này cũng sẽ tạo thành hạn chế rất lớn, nhị tỷ nhà ta cũng sẽ không tán đồng thành quả nghiên cứu khoa học như thế, càng miễn bàn thông qua viện sĩ ngài đề danh. Chúng ta từ từ sẽ đến, nghiên cứu mà, dù sao cũng phải chú ý vận khí, chúng ta thử nhiều tài liệu khác nhau một chút, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta thành công."

Nghe được những lời này, Chử Mục Băng cũng lâm vào trong suy nghĩ.

Tuy rằng Tông Trúc nói như vậy chủ yếu là không muốn bị nhổ lá, nhưng không thể không nói hắn có một chút nói rất đúng.

Viện trưởng Ly Nguyệt yêu cầu rất nghiêm khắc, Thái Ất Kim Lôi pháo không đủ năng lượng tuyệt đối không qua được sự đề cử của viện sĩ, càng đừng nói đến cuộc bình chọn tiếp theo.

Xem ra, mình vẫn phải nghĩ biện pháp khác…

Cũng đúng lúc này.

Cổ tay Vương Tông Trúc run rẩy.

Hắn mở ra xem, thì ra là một bạn học nào đó phát tới một cái video lưu ảnh, lưu ảnh kia chính là cảnh tượng tam tiểu chỉ đại chiến Hùng tiên sinh.

“Ôi, ba tiểu tổ tông trong nhà bọn ta thật là mạnh.” Vương Tông Trúc vội vàng xin phép đạo sư nghỉ: “Đạo sư, con phải nhanh chóng đi xem một chút, miễn cho bọn chúng gặp chuyện không may.”

“Nguyên lai là ba đứa bé Vương Bảo Thánh kia.” Vẻ mặt Cù Mục Băng cũng cảm thấy hứng thú, “Đi đi đi, ta cũng đi xem xét một chút, nhìn xem Tiên Thiên Thánh thể lợi hại như thế nào, nói không chừng có thể tìm ra chút phương hướng nghiên cứu.”

Hai người đều là thực lực Lăng Hư cảnh, trong lúc nói chuyện tiện tay xé một cái, xé không gian đi tới hiện trường xem náo nhiệt.

Tình huống tương tự có rất nhiều, rất nhiều đạo sư trong viện nghiên cứu đều tới xem náo nhiệt.

Bởi vì, danh tiếng của ba con sói con quả thực quá lớn.

Lúc đó ba người bọn họ sinh ra, liên tiếp không ngừng, bao phủ toàn bộ Trường Ninh vệ, thậm chí lan tràn đến thiên địa dị tượng của Đông Hải vệ, quả thực để lại cho người ta ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Hiện trường.

“Ngao ngao ngao ~ “

Hùng tiên sinh ra sức chiến đấu.

Nhưng mặc dù hắn âm thầm gian lận, đem thực lực của mình vụng trộm nâng lên tứ giai đỉnh phong, trình độ cách ngũ giai chỉ một đường, cuối cùng vẫn là ở Tam Tiểu chỉ thân mật khăng khít phối hợp kéo xuống bại trận, giơ lên bạch kỳ đầu hàng.

Cũng may hắn da dày thịt béo, cuối cùng chỉ có một ít vết thương ngoài da.

Chiến quả như thế, tự nhiên là đưa tới một mảnh tán dương cùng oanh động.

Đây quả thực chính là kỳ tích, ba đứa bé bảy tuổi bắt đầu tu luyện không quá mấy tháng, vậy mà đánh bại hung thú tứ giai đỉnh phong.

"Tông Trúc, nhà các ngươi ba tiểu tổ tông, so với ngươi mạnh hơn nhiều." Chử Mục Băng nhìn đến say sưa ngon lành, thật sự rất muốn thu ba tiểu gia hỏa kia vào trong túi, chậm rãi nghiên cứu.

Chỉ tiếc, đó là không có khả năng!

Nếu nàng ta thật sự dám làm như vậy, Thủ Triết lão tổ của Vương thị sẽ đích thân tới đây đánh chết nàng ta.

"Ta cũng rất mạnh có được hay không." Vương Tông Trúc vẻ mặt buồn khổ, "Ta trời sinh có tiềm lực cấp mười bốn, bây giờ được phụ mẫu giúp đỡ, huyết mạch Tiên Thiên lại lần nữa thăng cấp, đạt tới tiềm lực cấp mười lăm. Đừng nhìn ta mới mười một giai, nhưng bởi vì thuộc tính của Thái Ất Kim Lôi chôn vùi, đụng tới cấp mười ba bình thường cũng có thể đánh một trận."

"Bất quá ba tiểu tổ tông này đích xác biến thái, chờ bọn hắn đến Lăng Hư cảnh, Chân Tiên cảnh, không biết sẽ là quang cảnh như thế nào."

Mà đám Hùng Oa của Hùng Ban kia, lại dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn ba đứa nhỏ.

Bọn họ làm được chuyện mà bọn họ dù cố gắng thế nào cũng không làm được.

Nói cho cùng, vì sao những Hùng Oa này phải trốn học?

Đối với tự do là một mặt, nhưng mặt khác, lại là bởi vì một khi thành công, có thể chứng minh với tất cả mọi người chính mình.

Bởi vì muốn từ trong tay Hùng tiên sinh trốn học quá khó khăn, từ rất sớm đã bắt đầu từ trước kia, Hùng Oa đời này đến đời khác đều lấy việc có thể trốn khỏi tay Hùng tiên sinh một lần để làm vinh dự.

Cho dù về nhà tránh không được phải bị gia trưởng đánh một trận, đó cũng là đáng giá.

Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, khen ngợi không ngớt.

Một vị đạo sư tiện tay chữa thương cho Hùng tiên sinh một chút, vết thương trên người Hùng tiên sinh lập tức bắt đầu khép lại, rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu.

Hắn phất tay với ba đứa trẻ nói: "Chúc mừng các ngươi thông qua khảo hạch cửa thứ hai."

Trên mặt hắn giả bộ như không có việc gì, bất quá, trong lòng lại chảy mồ hôi.

Nương ơi! Lão Hùng ta chấp chưởng vỡ lòng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được búp bê vừa mạnh vừa mạnh. Hắn cũng đã đem thực lực tăng lên tới tứ giai đỉnh phong rồi, tuyệt đối không nghĩ tới vậy mà vẫn là lật xe.

Ba con sói con nhất thời vui mừng nhướng mày.

Vương Hựu Nhạc vẻ mặt hưng phấn mở miệng xác nhận: "Vậy, chúng ta có thể đi rồi?"

"Chờ đã, còn có cửa ải thứ ba." Hùng tiên sinh vội vàng ngăn cản.

Lần này, Vương Cẩn Lộ có chút bất mãn, nhíu mày nói: "Hùng tiên sinh, rốt cuộc ở đây của ngươi còn bao nhiêu cửa ải? Đừng chờ sau khi chúng ta thắng cửa ải thứ ba, còn có cửa thứ tư, cửa thứ năm chờ ở phía sau chứ?"

"Chỉ có ba cửa, đây là cửa ải cuối cùng." Hùng tiên sinh cười ha hả nói: "Chỉ cần các ngươi có thể vượt qua cửa ải cuối cùng, về sau lớp gà này sẽ do các ngươi định đoạt."

"Được!" Đôi mắt Vương Hựu Nhạc sáng bừng lên, lập tức sảng khoái đồng ý. "Kính xin tiên sinh tranh thủ thời gian vẽ xuống. Văn này cũng đã qua, Võ Dã qua rồi, xem ngươi còn chuẩn bị đùa giỡn thủ đoạn gì."

"Đương nhiên là thi hành quân đánh trận rồi, hòa bình thế giới chưa bao giờ là cầu được, vũ dũng cá nhân ở trong thời đại đại lớn cũng không thể giải quyết dứt khoát." Hùng tiên sinh bình chân như vại nói: "Các ngươi cũng từng chơi thần võ vinh quang chứ? Ở trong Tộc Học, là có phiên bản chiến lược chuyên môn dành cho thần võ vinh quang, chuyên môn bồi dưỡng ý thức hành quân đánh trận."

“Ta chơi trò này, ta thích.” Vương Hựu Nhạc cười ha hả: “Hùng tiên sinh, đây chính là hạng mục mà ngài am hiểu nhất của chúng ta. Mau mau bắt đầu đi, Vương Hựu Nhạc ta đã khẩn cấp muốn đại sát tứ phương.”

“Ha ha ~ “

Hùng tiên sinh híp mắt cười cười, rất nhanh đã cho người chuẩn bị xong ba cái mũ giáp mô phỏng, thiết lập cho bọn họ phương thức độ khó và bản đồ.

Tinh mạc cỡ lớn được dùng để vây xem cũng xuất hiện hình ảnh bản đồ chiến lược tương quan.

“Chế độ địa ngục!” Vương Hựu Nhạc cách mũ giáp, lập tức nổ tung: “Hùng tiên sinh, ngươi cũng quá đáng rồi chứ? Ba huynh muội chúng ta chỉ có ba đội quân, còn quân địch lại có hai mươi đội, như vậy làm sao đánh?”

Hùng tiên sinh lại là một bộ giọng điệu đương nhiên: “Thuận gió đánh nhau ai mà không biết chứ? Đương nhiên phải độ khó mới có thể hiển lộ ra thực lực của các ngươi. Hơn nữa, lão tổ tông Vương thị chúng ta, có ai không phải là kẻ hèn nhát trưởng thành đâu? Kẻ địch cũng chưa bao giờ chú ý công bằng với các ngươi. Thật sự đến trên chiến trường, tình huống ác liệt đến mấy cũng phải kiên trì trên da đầu. Nếu các ngươi không được, hiện tại có thể buông tha.”

“Muốn ép ta từ bỏ, không có cửa!” Vương Hựu Nhạc tàn nhẫn nói, “Lão nhị lão tam, nghe theo sự chỉ huy của ta, chúng ta nhất định phải phối hợp tốt, khai mở tầm mắt cho Hùng tiên sinh.”

Quả nhiên là vậy.

Vương Hựu Nhạc hành quân trên chiến trường vẫn rất có thiên phú, cũng đã sớm tinh thông hình thức chiến lược thần võ vinh quang.

Dưới sự chỉ huy của hắn, bộ đội ba huynh muội xuất ra các loại kỳ chiêu, phối hợp vô cùng ăn ý, không ngừng tạo ra cục diện lấy nhiều đánh ít, dần dần không ngờ thật sự xoay chuyển thế cục.

Trải qua một phen ác chiến gian khổ, bọn họ một đường nghịch tập, cuối cùng thành công giết đến sào huyệt quân địch.

Kết quả, ma quân đối diện lại còn cất giấu một cái hành lang không gian siêu cấp!

Ngay tại thời khắc cuối cùng bọn họ sắp đánh xuyên hang ổ quân địch, viện quân ma quân chạy tới, vây giết quân đội ba con nhỏ.

"Hùng tiên sinh! Ăn gian, ngươi đây là gian lận!" Vương Hựu Nhạc tháo mũ sắt xuống, vẻ mặt phẫn uất trừng mắt nhìn Hùng tiên sinh.

Lão nhị Vương Cẩn Lộ cùng lão tam Vương Hựu Huyền cũng là vẻ mặt phẫn nộ, rõ ràng là bị chọc giận.

Bọn họ vất vả như vậy mới đánh tới hang ổ quân địch, thật vất vả mới nhìn thấy ánh rạng đông thắng lợi, lại cố tình lật xe tại thời điểm cuối cùng, điều này làm cho bọn họ làm sao có thể chấp nhận được?

Chắc chắn là Hùng tiên sinh giở trò quỷ!

"Ba vị thiếu gia tiểu thư." Hùng tiên sinh ngược lại là bình tĩnh tự nhiên, "Nếu như các ngươi điều tra cẩn thận một chút, lúc phân tích tình báo lại tỉ mỉ một chút, có thể phát hiện đối phương đã sớm lén lút xoay sở tài nguyên, tu bổ hành lang siêu không gian hư hỏng từ lâu. Các ngươi chẳng qua là bị thắng lợi nhất thời che mắt, chỉ lo chấp hành các loại chiến thuật lẳng lơ, mà xem nhẹ những chi tiết nhìn như không quan trọng kia, bị quân địch lợi dụng sơ hở."

"Ba người các ngươi đều là đích mạch của Vương thị, tương lai có lẽ sẽ có một ngày nào đó, sẽ dẫn theo quân đội tộc nhân và Ma tộc đánh giặc. Nếu cuối cùng thất bại trong gang tấc tử thương vô số, đến lúc đó chẳng lẽ các ngươi cũng có thể đi chỉ trích Ma tộc ăn gian sao?"

Câu này khiến sắc mặt ba đứa nhỏ đều trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

Hùng tiên sinh nói đúng, cuối cùng vẫn là bọn họ không đủ cẩn thận, bây giờ nghĩ lại, hành lang siêu không gian kia lộ ra rất nhiều dấu vết, chỉ là lúc đó bọn họ một lòng cho rằng thắng lợi trong tầm mắt nên không chú ý nhiều đến những chi tiết này.

Nếu như lại cho bọn họ cơ hội, để cho bọn họ làm lại một lần nữa, bọn họ nhất định sẽ không bỏ sót những dấu vết này, đến lúc đó chỉ cần cẩn thận điều tra một phen, nhất định có thể kịp thời phát hiện dị trạng của hành lang không gian, phá hư kế hoạch tìm viện quân của địch.

Nhưng mà, cho dù đã minh bạch sai lầm của mình ở chỗ nào, trong lòng bọn họ chung quy vẫn là rất không phục a không phục.

Các học sinh lớp gấu còn lại cũng nhao nhao đứng ra kháng nghị.

Mặc dù Hùng tiên sinh không có ăn gian, nhưng đích thật là đem độ khó điều quá mức, đây rõ ràng chính là không muốn để cho người ta thắng.

"Hùng tiên sinh dạy bảo, Hựu Nhạc ghi nhớ trong lòng." Vương Hựu Nhạc thật ra rất hào phóng, sau khi tiếp nhận sai lầm của chính mình liền lập tức thay đổi thái độ, ngược lại nghiêm túc chắp tay cảm tạ Hùng tiên sinh.

Bất quá rất nhanh, hắn liền chuyển giọng: "Bất quá Khải Mông Tộc Học này, chúng ta còn hai ba năm nữa, tiên sinh phải cẩn thận."

"Ha ha, nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ việc tới đây." Hùng tiên sinh ngoài miệng nói được đại khí, nhưng trong lòng lại vô cùng khổ sở.

Thủ Triết gia chủ ơi là Thủ Triết gia chủ, lão Hùng ta cuối cùng cũng may mắn không làm nhục mệnh. Đợt này ngươi chơi rất ác, lão Hùng vác cái nồi này rất nặng a!

Cũng đúng vào lúc này.

Đột nhiên một tiếng gầm thét vang lên trong không trung: "Vương Hựu Nhạc, Vương Cẩn Lộ, Vương Hựu Huyền, ba tiểu súc sinh các ngươi thật can đảm!"

Nguyên lai, là Vương Bảo Thánh cuối cùng mở xong Thần hội, trước tiên chạy tới.

Trên mặt hắn tràn đầy tức giận, thoạt nhìn rất hấp tấp, tựa hồ chuẩn bị đánh thằng nhóc tại chỗ.

Nhưng hắn chưa kịp hành động, Vân Nguyệt Nhi đã chắn trước mặt ba con thú nhỏ, thi lễ với hắn: “Bảo Thánh thiếu gia, vừa rồi công tử truyền âm tới, mời ngài mang theo con đi một chuyến.”

Thủ Triết lão tổ tông đây là muốn che chở hài tử sao?

Vương Bảo Thánh sửng sốt, trong lòng có chút oán thầm, nhưng vẫn không dám ngỗ nghịch ý tứ lão tổ tông, lúc này đen mặt lôi kéo ba con nhỏ, trực tiếp chạy về phía lão tổ tông trong nhà.

Bên kia hai vị Lang Gia, Thiên Tuyệt Thánh Tôn, lúc này cũng không còn hứng thú tham quan Tộc Học, kéo Vương An Nghiệp cũng nhanh chóng đi tìm Thủ Triết gia chủ.

Lương tài mỹ ngọc bậc này, không sớm định ra, vạn nhất bị người đoạt thì làm sao bây giờ?

Rất nhanh, hai nhóm người đã gặp nhau ở trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Ba đứa nhỏ hiển nhiên còn chưa nghĩ ra làm sao đối mặt với lão tổ gia gia, bọn họ thành thành thật thật đứng sau lưng Vương Bảo Thánh, cúi đầu, cẩn thận quan sát biểu tình của lão tổ Thủ Triết một phen, phát hiện dường như ông ta cũng không có trách tội bọn họ, vẫn là một bộ dáng hòa ái dễ gần, lúc này mới trầm tĩnh lại.

Lúc này.

Do Vương Hựu Nhạc dẫn đầu, ba đứa nhóc trực tiếp nhào vào trong lòng Vương Thủ Triết, ủy khuất nghẹn ngào khóc lóc kể khổ: “Lão tổ gia gia, Hùng, Hùng tiên sinh quá ức hiếp người!”

Vương Thủ Triết mỉm cười lần lượt xoa đầu bọn họ, vẻ mặt cưng chiều trấn an ba con sói con: “Đến đây nào, nói với lão tổ gia gia xem, lão Hùng bắt nạt các con như thế nào? Còn lật trời rồi, về sau lão tổ gia gia bắt hắn phụng dưỡng.”

Ô ô!

Vẫn là lão tổ gia gia tốt nhất, thương ba người bọn họ nhất.

Trong lúc nhất thời, trái tim của ba con sói con đều tan chảy.

Hùng tiên sinh đáng thương, cuối cùng vẫn là một con gấu yên lặng gánh vác tất cả.

…

Chương 57: Từ xưa đến nay Thần Võ thế giới! Trời đất ngăn cách đại trận!

Theo sự trấn an của Vương Thủ Triết, cảm xúc của ba tiểu chỉ cũng dần dần ổn định lại.

Vương Hựu Huyền dẫn đầu yếu ớt phản tư nói: "Thật ra, Hùng tiên sinh nói cũng không sai. Địch nhân cũng sẽ không giảng công bằng với ngươi, đặc biệt là trên chiến trường, bất kỳ khả năng gì đều sẽ phát sinh."

"Không sai." Vương Cẩn Lộ cũng nhíu mày: "Thật ra hành lang siêu không gian kia vẫn có rất nhiều điềm báo trước, là chúng ta quá muốn thắng, theo bản năng xem nhẹ những chi tiết này. Chơi game thua có thể làm lại, nhưng nếu mang theo quân đội chân chính đi đánh giặc, một khi sai lầm sẽ tạo thành hậu quả không thể đo lường."

"Nói đi nói lại, vẫn là đại ca làm tổng chỉ huy quá phóng túng, nhất là đến hậu kỳ, quả thực giống như đánh tiết gà vậy." Nói tới đây, vẻ mặt Vương Cẩn Lộ không tán đồng.

"Lão Nhị, không thể mang ngươi ném cái nồi như vậy được." Vương Hựu Nhạc bị tức giận không nhẹ, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy vẻ khó chịu: "Luồng sóng cuối cùng kia, người xông lên đầu tiên chính là ngươi, trong miệng còn gọi 'Thần Võ Vương thị vạn tuế'!"

Mắt thấy ca ca cùng tỷ tỷ lần nữa bóp con, Vương Hựu Huyền bất động thanh sắc lui về phía sau một bước, vẻ mặt "Không liên quan gì đến ta".

Cũng may Vương Bảo Thánh còn ở bên cạnh, thấy bọn họ ồn ào, sắc mặt lập tức nghiêm túc: "Mấy người các ngươi còn có mặt mũi ở chỗ này đùn đẩy cho nhau? Tộc học ngày đầu tiên đã huyên náo đến mức khắp thành mưa gió, xem ta quay đầu không xử lý tốt các ngươi."

"Cha, chúng con chỉ là không muốn lãng phí thời gian vào lớp vỡ lòng, những kiến thức đó con rõ ràng đã biết." Vương Hựu Nhạc cười ha hả nói, "Chúng con cũng muốn giống phụ thân, thừa dịp tuổi trẻ làm chút đại sự."

Vương Bảo Thánh may mắn không bị tức chết: “Làm đại sự thì phải tiết kiệm chứ? Lúc trước cha ngươi cũng nên đến trường, sáng tạo nghiệp vụ đều là thời gian nghiệp dư. Hơn nữa, trước khi tạo nghiệp ta cũng không ngừng tích lũy kinh nghiệm làm việc, từ trong cuộc sống phát hiện mục tiêu tạo nghiệp. Các ngươi ngược lại, ngay cả học tập và cảm ngộ sinh hoạt cũng không có, còn nói gì đến sáng tạo?”

“Tại sao không có cảm ngộ?” Vương Hựu Nhạc lập tức lấy lại tinh thần: “Hôm nay Hùng tiên sinh dạy cho chúng tôi một bài học, thông qua sự kiện lần này, tôi phát hiện trò chơi giả lập có thị trường và tương ứng rất lớn.”

“Cái này còn cần ngươi nói?” Vương Bảo Thánh tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Theo kỹ thuật phỏng chế sơ bộ của thông tin cùng kho ảo của Tinh Cổ tộc, cùng với gia tốc phát triển của ngành văn hóa, mọi người không thỏa mãn với ghi chép, cố định tình tiết lưu ảnh quan sát, mà là muốn tự mình tham dự vào chuyện xưa, nhu cầu về phương diện này tự nhiên sẽ càng ngày càng dồi dào.”

Bản thân hắn chính là quản văn chơi trò chơi này, tình huống phát triển của trò chơi hắn tự nhiên là môn thanh, lý giải đối với phương diện này cũng khắc sâu hơn người bình thường rất nhiều.

“Những năm gần đây, không ít công ty xuất hiện ra trò chơi giả lập, trò chơi khác như thần võ vinh quang còn có chút thành công. Bất quá, cũng có một lượng lớn công ty mới sáng tạo Chiết Kích Sa Trường, bồi thường cái đáy cho trời. Vì tranh đoạt thị trường, mấy năm nay công ty game giả lập thao tác xáo trộn liên tục, thậm chí, còn có một số kẻ bất pháp làm ra trò chơi vi phạm cấm chế giả thuyết! Đây cũng là trọng điểm của việc chúng ta hôm nay văn hóa tư họp. Nhất định phải giám sát tốt thị trường mới này, kiên quyết không để cho nó dã man sinh trưởng.”

“Không không không, ta phát hiện vinh quang Thần Võ rất thấp kém, cảm giác giống như là đang ở trong một nhà vậy.” Vương Hựu Nhạc nhớ lại những chuyện đã trải qua hôm nay, đôi mắt bất giác tỏa sáng: “Cho dù hôm nay Hùng tiên sinh chơi trò chơi chiến lược, nhìn như chuyên nghiệp, nhưng cũng tràn đầy cảm giác không chân thực. Căn cứ vào hiện thực này,

ta có một kế hoạch. Ta muốn làm một trò chơi mô phỏng thực tế, mọi người có thể ở trong đó sinh hoạt, làm việc, thám hiểm, chiến tranh!”

“Bởi vì chết trong trò chơi sẽ không thật sự chết, vì vậy, chúng ta có thể thông qua trò chơi mô phỏng để tuyển chọn và bồi dưỡng các loại nhân tài. Thậm chí chỉ họp và học tập, cũng không cần trực tiếp gặp mặt, ở trong trò chơi mô phỏng có thể thực hiện cuộc họp mặt đối mặt và học tập.”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết không khỏi nhíu mày liếc nhìn Vương Hựu Nhạc một cái.

Tiểu tử này… Dựa theo suy nghĩ này, nếu thật sự là hắn làm được, vậy không phải chính là “Tinh Võng” trong những tiểu thuyết khoa học viễn tưởng trên Trái Đất sao?

“Cái này… về mặt kỹ thuật hình như có chút khó khăn đi?” Vương Bảo Thánh nhịn không được nhíu mày: “Những trò chơi giả thuyết ở Tân Bình trấn, nhiều nhất có thể đồng thời chứa một hai trăm người chơi, hơn nữa còn nhất định phải ở cùng một nơi cố định.”

Hắn đã chú ý đến trò chơi ảo, đối với tiêu chuẩn cứng rắn của trò chơi ảo, cùng với tình huống bây giờ tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng, hơi nghĩ một chút liền cảm thấy khó khăn trùng trùng điệp điệp.

“Ta lại không hiểu kỹ thuật, ta làm sao biết được có khó hay không khó?” Vương Hựu Nhạc giang hai tay ra, bộ dáng đúng lý hợp tình, “Dù sao ta cũng là thiếu tộc trưởng, ta đưa ra ý kiến, để cho nhân viên nghiên cứu khoa học thực hiện không phải là tốt rồi sao? Thân là lãnh đạo, đương nhiên không thể việc gì cũng phải tự làm, muốn bắt nhỏ đi thôi.”

Vương Thủ Triết ở bên cạnh nghe vậy giật giật khóe miệng.

Khẩu khí của Hựu Nhạc đứa nhỏ này, ngược lại là có vài phần giống Vương Thủ Triết hắn. Nói về các loại kỹ thuật, Vương Thủ Triết quả thật cũng không hiểu gì cả, nhưng hắn ‘Trí tưởng tượng phong phú’ a, chỉ cần đưa ra ý nghĩ, để cho người đi chậm rãi thực hiện là tốt rồi.

Thế giới Thần Võ, không phải từng bước một như vậy sao?

Cũng chính là hắn "Khởi Mông" kích phát tư tưởng sáng tạo của mọi người, mở ra gông xiềng tư duy, mới từng bước một mà để cho thế giới Thần Võ tiến nhập vào thời đại khoa học kỹ thuật bùng nổ.

Nhưng mà đứa nhỏ này mới bảy tuổi, lúc vung tay chưởng quỹ sao lại thuần thục như vậy?

"Không được, tuổi các ngươi còn nhỏ." Vương Bảo Thánh vẫn nhíu mày: "Nhiệm vụ hiện tại, vẫn là phải ở trong Tộc Học chăm chỉ học tập cùng hưởng thụ nhân sinh. Sáng tạo nghiệp gì đó, hay là lớn lên một chút rồi nói sau. Hạng mục này, ta tìm Phỉ Phỉ và Ly Nguyệt lão tổ nghiên cứu, nhìn xem có khả năng thực hiện hay không."

"Lão tổ gia gia…" Ánh mắt Vương Hựu Nhạc lóe lên, nhất thời lại ôm đùi Vương Thủ Triết làm nũng: "Phụ thân chuẩn bị cướp kế hoạch sáng tạo của con."

Vương Thủ Triết ho khan một tiếng, không đồng ý liếc nhìn Vương Bảo Thánh: "Ta thấy kế hoạch sáng tạo của Hựu Nhạc rất tốt, rất có tính nhìn trước. Nếu trò chơi mô phỏng hiện thực có thể làm xong, có lẽ thật sự có thể giải quyết một bộ phận văn hóa học tập và vấn đề rèn luyện chiến tranh toàn dân."

"Nhưng, lão tổ gia gia… Bọn người Hựu Nhạc tuổi còn nhỏ." Vương Bảo Thánh yếu ớt trả lời một câu.

"Nhỏ cái gì mà nhỏ? Lúc đầu ngươi không phải cũng to bằng cái rắm, bắt đầu làm cái này làm cái kia, người trong nhà không phải cũng là ủng hộ ngươi, để ngươi giày vò sao? Bằng không lấy đâu ra văn hóa tư?" Vương Thủ Triết giống như một lão gia gia bảo vệ con trai, trừng mắt nhìn Vương Bảo Thánh, vẻ mặt bao che con nghé: "Hơn nữa, tuổi còn nhỏ thì sao? Tuổi nhỏ mới không cần cố kỵ, cho dù tạo nghiệp thất bại cũng không sao, ít nhất có thể học được không ít đạo lý cuộc đời từ trong đó."

Vương Bảo thánh tuy rằng trong lòng không muốn tất cả, nhưng ngay cả lão tổ gia gia cũng nói như vậy, hắn ta cũng chỉ đành thuận theo nói: "Tất cả do lão tổ gia gia làm chủ."

"Ô ô, lão tổ gia gia nói rất có đạo lý."

Ba con tim nhỏ lại lần nữa hòa tan.

Lão tổ gia gia đối xử với bọn họ thật tốt.

Bọn họ làm thế nào mới có thể báo đáp lão tổ gia gia đây? Ồ! Nghe nói lão tổ gia gia rất thích tiểu thiếp dị tộc, Nguyệt di chính là lúc trước Ly Lung tổ cô nãi nãi trở về. Không bằng… Tương lai sau khi bọn họ trưởng thành, sẽ giúp lão tổ gia gia bắt thêm ít tiểu thiếp dị tộc trở về.

Đến lúc đó, lão tổ gia gia nhất định sẽ rất vui vẻ.

"Ba đứa nhóc các ngươi vừa thông minh lại vừa ngoan ngoãn, lão tổ gia gia đương nhiên ủng hộ các ngươi." Vương Thủ Triết tương đối cưng chiều xoa đầu bọn họ, "Nhưng mà, cha các ngươi có câu nói đúng, nên đến trường còn phải học thật tốt, thứ nhất có thể tích lũy tri thức, thứ hai cũng có thể trải nghiệm cuộc sống hoàn chỉnh, có bạn học, có bạn học, có bạn học nữ xinh đẹp, bạn học nam tuấn lãng… bạn học nam trốn học bị đánh, phụ huynh bị đánh, giám sát… Chờ các ngươi lớn tuổi, những chuyện này đều là hồi ức quý giá nhất."

Theo Vương Thủ Triết thấy, giáo dục của Tộc Học không chỉ là chương trình văn hóa, đồng thời cũng có thể trợ giúp bọn nhỏ xây dựng tam quan khỏe mạnh. Thời thơ ấu khỏe mạnh và tràn ngập hồi ức tốt đẹp là một trong những cơ sở để bọn họ đặt nền móng phát triển nhân cách trong tương lai.

Hài tử lớn lên dưới quan niệm giáo dục của Vương thị, phổ biến tam quan tương đối hướng về ánh mặt trời, nguyên khí trong lòng tương đối dồi dào, tâm tính rộng mở sáng sủa, tư duy tương đối sinh động, sau khi gặp phải khó khăn năng lực chống cự cũng không tệ.

Đương nhiên, làm như vậy cũng không phải là không có tai hoạ ngầm, đó chính là thường xuyên sẽ xuất hiện một ít đám thiếu niên cùng thiếu nữ trung niên nguyên khí quá mức dồi dào, rộng mở quá mức!

"A, chúng ta hiểu rồi." Ba đứa trẻ cái hiểu cái không gật gật đầu, nhìn về phía Vương Bảo Thánh nói: "Khó trách cha đã hơn bảy trăm tuổi rồi, nhưng vẫn nhớ mãi Thân Đồ tiên sinh đến vị trí viện sĩ, còn có vị Âu Dương phó tổng ty cùng lập nghiệp với nó… nó cũng rất coi trọng, thời gian trước còn xem phim với nhau, hóa ra đây đều là hồi ức đẹp đẽ của nó."

Vương Bảo Thánh sắc mặt đen thui.

Ba tên nghiệt súc này đúng là hết chuyện để nói. Vì chuyện này, trong nhà đã gà bay chó sủa rồi, ba tên tiểu tử này sợ rằng không phải cố ý trả thù mình thì phải.

“Ha ha, cha các ngươi có cuộc sống của cha ngươi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Các ngươi chỉ cần phụ trách tốt kiếp này của các ngươi là được, vui vẻ sống qua ngày, muốn tạo nghiệp thì lập nghiệp cũng được.”

Quả nhiên lão tổ gia gia thương bọn họ nhất.

Trong lòng ba đứa nhỏ ấm áp, thần sắc trên mặt cũng lập tức trở nên hừng hực khí thế.

Bọn họ quyết định nghe lời lão tổ gia gia, nên đến trường học, hưởng thụ cuộc sống, sau đó nên gây dựng sự nghiệp, tranh thủ sự huy hoàng càng lớn.

Thấy bộ dáng bọn họ như vậy, Vương Bảo Thánh một bên không nhịn được vỡ vụn cõi lòng.

Khi còn bé lão tổ gia gia cũng thật sự nói với hắn như vậy, nhưng đợi trưởng thành rồi mới rõ ràng, lời này cũng chính là lừa gạt tiểu hài tử. Đợi bọn chúng trưởng thành, liền biết lời này không đáng tin cậy.

Đặc biệt là Vương Hựu Nhạc, thời điểm thân là đích trưởng của gia tộc không thể nói là lão bà, xem lão tổ gia gia ra sao.

Hắn luôn có loại cảm giác, dường như ở trong lòng lão tổ gia gia, công năng quan trọng nhất của đích trưởng mạch chính là kéo dài huyết mạch, về phần sáng tạo và kiến công lập nghiệp, tùy ý phát huy là được.

Đáng tiếc, ngay cả trong lòng có bao nhiêu tâm nghẹn cùng dục vọng nhả rãnh nhiều hơn nữa, Vương Bảo Thánh cũng không dám biểu lộ ra, lại càng không dám ở trước mặt lão tổ gia gia nhà mình phá đài.

Sau khi Vương Thủ Triết xử lý xong chuyện ba con sói con, thì nhìn về phía bọn Vương An Nghiệp.

Lúc này, hai vị Thánh Tôn đang mỉm cười đứng một bên xem trò vui, dáng vẻ như rất kiên nhẫn.

“Thủ Triết bái kiến Lang Gia Thánh Tôn đại nhân, Thiên Tuyệt Thánh Tôn đại nhân.” Vương Thủ Triết chắp tay hành lễ.

Hai vị Thánh Tôn vội vàng thu lại khuôn mặt tươi cười, vội vàng đỡ Vương Thủ Triết, liên tục đáp lễ: “Thủ Triết gia chủ chớ đa lễ, đừng gọi thẳng đại nhân.”

Lại nói tiếp, lấy thân phận của vị này, bọn họ thật sự có chút không chịu nổi hắn xưng một tiếng “Đại nhân”.

Đặc biệt là trong thư Thái Sơ Đạo Chủ giới thiệu, đã mịt mờ nhắc tới sự bất phàm của Vương Thủ Triết, thân phận của hắn so với Thánh Hoàng của Thánh Triều bình thường cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Huống chi, hiện tại mỗi người bọn họ đều nhìn trúng một vị đệ tử… Còn phải cầu xin vị Thủ Triết gia chủ này.

Sau khi hàn huyên một chút, ba người chia nhau chủ khách ngồi xuống.

Vương Thủ Triết tự tay pha trà tiên cho hai người, mỉm cười hỏi: “Thủ Triết nghe An Nghiệp nói, sau khi hai vị tiền bối đến thế giới Thần Võ, đã để An Nghiệp dẫn các ngươi đi du ngoạn khắp nơi, ngay cả Tộc Học cũng đi tham quan? Không biết, cảm tưởng của hai vị tiền bối thế nào?”

Xưng hô tiền bối tự nhiên không thành vấn đề.

“Tưởng chỉ là thế thôi à~” Thiên Tuyệt Thánh Tôn vừa nhắc tới việc này, liền có rất nhiều lời muốn nói: “Tuy Thần Vũ thế giới không bằng đô thành của một số cường thánh triều, hoặc là Thần Đô Lạc kinh nội tình hùng hậu như vậy, nhưng lại có một phen sức sống kinh người.”

“Không sai, các loại kiến trúc, kỹ thuật của thế giới Thần Võ đều có đặc sắc riêng, vả lại dân phong tích cực hướng về phía trước.” Lang Gia Thánh Tôn cũng tán thưởng không ngớt: “Đặc biệt là Tộc Học Vương thị, nhân tài đông đúc, tinh anh tập trung. Ta ở bên nghe mấy bài học, góc độ quan điểm của nhóm đạo sư đều rất mới mẻ. Cũng tổng kết lý luận Thái Âm Tinh và Thái Âm Tinh xoay tròn thế giới này là “Địa Tâm nói”, ngắn gọn mà tinh chuẩn.”

Đúng vậy, thế giới này là “địa tâm nói”.

Vương Thủ Triết nghe hắn nhắc tới 【Địa Tâm】, cũng nhớ tới một ít chuyện cũ năm đó, trong lòng không khỏi mỉm cười.

Ở trong một phương đại thế giới thần kỳ này, thái dương tinh là xa xa vòng quanh Thần Vũ thế giới xoay tròn, chất lượng cùng kích thước của nó, cũng hoàn toàn không khổng lồ bằng thái dương thuộc về trái đất.

Mỗi ngày, mặt trời đều bay lên từ đầu kia Thiên Hà, đi được nửa vòng, rồi lại từ đầu bên kia Thiên Hà rơi xuống, tạo thành ánh nắng chiều cùng ráng chiều có chút hoa mỹ. Kỳ thật đó là màn sương mù hình thành do Thiên Hà được mặt trời chiếu rọi hình thành.

Mà ánh trăng, lại là một ngôi sao khác tên là "Thái Âm Tinh". Nó và Thái Dương Tinh tác dụng lẫn nhau, cùng cấu thành ngày và đêm luân phiên.

Điểm này, không chỉ có trong rất nhiều điển tịch có miêu tả tương quan, sau khi nhân loại tiến vào Hư Không Hải, cũng có thể quan sát được bên trong Hư Không Hải, tính chuẩn xác của nó là không có vấn đề.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, tình huống cơ bản của thế giới này cùng với địa cầu có sự khác nhau rất lớn. Trong Thánh Vực, có một số thế giới thậm chí trực tiếp chính là cả một khối đại lục, còn có mấy khối đại lục nối liền mà thành, tồn tại dấu vết nhân tạo rõ ràng, tóm lại các loại tình huống đều có, không thể vơ đũa cả nắm.

Dù sao, Thánh vực đỉnh tiêm cường giả là có được năng lực cải thiên hoán địa.

Lăng Hư cảnh cường giả có thể di chuyển đảo nhỏ qua đó, cường giả Thánh Tôn có thể mở tiểu động thiên, cải tạo thế giới tự nhiên cũng có thể, chỉ là loại chuyện này chung quy tốn thời gian tốn sức, cho dù đối với Thánh Tôn mà nói cũng là một đại công trình lâu dài.

Tình huống này của thế giới Thần Võ cũng chưa chắc không phải là kết quả sau khi nhân công can thiệp.

Vương Thủ Triết cũng vạn phần may mắn vì mình không sớm nói ra câu "ngày nghĩ", nếu không thật sự là mất mặt quá lớn.

Địa Cầu kia bị giáo huấn thiêu chết dạng Mại Bá gì đó, đặt ở thế giới Thần Võ thì không hề oan uổng chút nào.

“Ngoài ra, thế giới Thần Võ còn hai điểm khiến ta thấy lạ.” Lang Gia Thánh Tôn sửa sang lại từ ngữ. “Thứ nhất, chính là đường hầm di chuyển không gian xuyên qua toàn bộ khu vực của “Tiên minh” không chỉ không có dấu vết trận pháp cỡ lớn, vị trí lại cực kỳ bí mật, khó phát hiện. Thủ đoạn như vậy đúng là siêu phàm thoát tục, với năng lực của trận pháp sư Thánh Tôn chúng ta còn kém xa tít tắp.”

“Không sai. Đừng nói Thánh Tôn, thủ đoạn như vậy ngay cả Đạo Chủ cũng không làm được.” Thiên Tuyệt Thánh Tôn cũng nhíu mày: ” phỏng đoán bảo thủ, chỉ sợ phải là tồn tại Đạo Chủ đỉnh phong tinh thông đại đạo không gian.”

“Cũng có thể là một loại thần thú hư không nào đó nắm giữ đại đạo đỉnh cao không gian.” Lang Gia Thánh Tôn cũng đoán ra.

Vương Thủ Triết nói đến việc này cũng có chút bất đắc dĩ: “Điểm này chúng ta cũng đang nghiên cứu, chỉ tiếc, đoạn tầng lịch sử của thế giới Thần Võ vô cùng lợi hại, đại bộ phận lịch sử chỉ có thể ngược dòng đến Thần Vũ thánh triều hơn mười vạn năm trước, phía trước nữa chính là một số thế giới hoang đường cùng các loại truyền thuyết thần thoại, hình như cũng chưa từng xuất hiện Thánh Tôn cực kỳ cường đại, nếu không nói không chừng sẽ lưu lại dấu vết.”

“Như vậy rất có khả năng có liên quan tới bí ẩn thứ hai gặp phải.” Lang Gia Thánh Tôn nghiêm mặt nói: “Ta từng vượt qua hư không bên ngoài của thế giới thần võ, không ngờ lại phát hiện dấu vết thiên địa ngăn cách đại trận.”

Thiên địa ngăn cách đại trận?

Lần này Vương Thủ Triết thật sự có chút giật mình: “Sao ta chưa từng nghe nói còn có chuyện như vậy? Thiên Trận Thánh Tôn ở bên ngoài xây dựng 【Hư không ám diệt Lôi đại trận】cũng chưa từng đề cập qua vết tích trận này.”

“Hừ! Tên Thiên Trận kia xuất thân là tán tu dã lộ, đương nhiên không biết thiên địa ngăn cách đại trận.” Lang Gia Thánh Tôn

nhướn mày, lời nói như không để ý tới Thiên Trận Thánh Tôn lắm.

Hắn cũng không có thừa nước đục thả câu, trực tiếp chậm rãi mà nói: "Thiên địa ngăn cách đại trận chính là đại trận tương đối hiếm thấy ở thời kỳ Tiên Minh, phương pháp bày trận chỉ có một ít tông môn cấp bá chủ đứng đầu mới có, hơn nữa phải do trận pháp sư cấp Đạo Chủ tự mình kiến tạo mới có thể thành công, có công hiệu hoàn toàn ngăn cách ẩn nấp một phương thế giới, bình thường đều là dùng trên bí cảnh cỡ lớn cực kỳ trân quý."

Biểu cảm của Vương Thủ Triết trở nên có chút ngưng trọng: "Có phải là thủ đoạn ẩn nấp tương tự với những động thiên, động thiên ẩn nấp kia không?"

Vương thị cũng coi như khai phá không ít tiểu động thiên, động thiên, tất nhiên cũng gặp phải loại trận pháp ẩn nấp này.

Chẳng qua bởi vì lịch sử, thời điểm bọn họ gặp phải trận pháp hơn phân nửa đều đã tổn hại, hơn nữa những tiểu động thiên bị ẩn nấp kia, trong động thiên cũng căn bản không có nhân loại sống sót.

Cũng bởi vì vậy, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới, thế giới Thần Võ cư nhiên cũng sẽ có trận pháp tương tự tồn tại.

Chuyện này thật sự là có chút ngoài dự liệu của hắn.

"Cũng giống nhau, nhưng tiểu động thiên và động thiên có bao nhiêu tuổi? Thần Võ thế giới thì lớn bấy nhiêu? Cái trước dễ thôi, cái sau phải là trận pháp thiên địa cách tuyệt đại trận mới làm được." Lang Gia Thánh Tôn nghiêm mặt nói: "Xem ra, hình như một vị thượng cổ đại năng cực kỳ coi trọng thế giới thần võ, cố ý bố trí một thứ, có lẽ muốn biến nó thành điểm chiến lược xuất kỳ bất ý."

Thiên địa cách tuyệt đại trận có thể đem toàn bộ thế giới triệt để ẩn nấp đi, không chỉ có yêu cầu đối với trình độ người bày trận yêu cầu rất cao, tài liệu bày trận tự nhiên cũng là cực kỳ trân quý, căn bản không phải thế lực bình thường có thể chống đỡ được, cho dù là những cường thánh tộc kia cũng quá sức.

Vì vậy, nếu không phải có mục đích đặc thù gì, bình thường cũng không ai cố ý bố trí đại trận như vậy.

“Có lẽ là thủ bút của minh chủ Tiên Minh.” Thiên Tuyệt Thánh Tôn cũng có suy đoán của mình, “Đường hầm không gian một đầu là khu vực dựa vào nơi hiểm yếu chống lại cuối cùng của Tiên Minh, mà Thần Vũ thế giới bên này, lại chẳng khác gì là hậu phương Tinh Cổ tộc chiếm lĩnh. Nói không chừng Tiên Minh muốn ở chỗ này đồn binh, thừa dịp Tinh Cổ tộc phòng ngừa trống rỗng phát động một kích trí mạng!”

“Suy đoán này rất hợp lý.” Vương Thủ Triết suy nghĩ một lát, cũng hơi gật đầu: “Như thế xem ra, Thần Vũ di dân chúng ta chỉ sợ là hậu duệ của dũng sĩ Tiên Minh và hậu duệ của những người khai thác Thánh vực hơn mười vạn năm trước. Đáng thương cho các dũng sĩ lão tổ của Tiên Minh chúng ta, một mực chưa từng nhận được tin tức Tiên Minh tan tác, lặng lẽ ẩn núp chờ đợi mệnh lệnh tiến công ở thế giới Thần Võ… Bởi vì địa phương quá nhỏ, lại không thể trao đổi với bên ngoài, trong thời gian dài, ngay cả văn minh của mình cũng đứt đoạn.”

Như vậy đã xác định được lịch sử rồi sao?!

Có cần phải qua loa như thế không?

Thiên Tuyệt Thánh Tôn và Lang Gia Thánh Tôn nhìn nhau.

Đây chẳng qua là một loại giả thiết khả năng mà bọn họ đưa ra, tại sao đến trong miệng Vương Thủ Triết lại trở thành sự thật? Hắn cũng không cần xác nhận một chút sao?

“Bảo Thánh, bảo Văn Hóa ti của ngươi tìm công ty lưu ảnh đáng tin, vỗ một chút câu chuyện lịch sử cấp sử này.” Vương Thủ Triết lại không quản hai vị Thánh Tôn có ý nghĩ gì, lập tức an bài công việc tiếp theo: “Để cho dân chúng Thần Võ thế giới chúng ta hiểu thêm một chút sự hi sinh và ẩn nhẫn của các tổ tiên.”

“Vâng, lão tổ tông.” Vương Bảo Thánh cũng cực kỳ nghiêm túc: “Ta sẽ tìm nhiều công ty Lưu Ảnh quay chụp, chọn ra một bản kịch bản tốt nhất cho lão tổ gia gia xem qua rồi đấu tiếp.”

“Chú ý quán triệt tư tưởng một chút, hành động phá diệt Hư Không Đại Thác của chúng ta bây giờ là lấy lại di vật của lão tổ tông nhà chúng ta, là thủ hộ gia nghiệp của chúng ta.”

“Vâng, Bảo Thánh đã rõ.”

...

Chương 58: Bên ngoài Thần Võ thế giới, kế hoạch trận pháp phòng ngự hư không.

…

Đến lúc này.

Hai vị Thánh Tôn cũng hiểu được suy nghĩ của Vương Thủ Triết, không khỏi dở khóc dở cười.

Thủ Triết gia chủ này thật đúng là rất biết thuận nước leo lên. Khó trách, một thế giới Thần Võ nho nhỏ như vậy, chỉ trong thời gian ngàn năm ngắn ngủi đã quật khởi.

Có điều, việc này là việc của bọn họ ở thế giới Thần Võ, hai vị Thánh Tôn cũng không tiện nhúng tay vào.

Sau khi bọn họ nhìn nhau một cái, liền dứt khoát cắt thẳng vào chính đề: "Thủ Triết gia chủ, chúng ta xem Hựu Nhạc đại công tử, đại tiểu thư Cẩn Lộ cùng với Hựu Huyền nhị công tử thiên phú tài tình đều là hiếm thấy." (Vương Quân Lộ' đổi thành 'Vương Cẩn Lộ Lộ', tiền văn đã sửa, đa tạ các thư hữu nhắc nhở sai lầm.)

"Hai chúng ta hy vọng có thể phân biệt thu Cẩn Lộ và hai đứa con Hựu Huyền làm y bát đệ tử."

Chỉ dăm ba câu ngắn ngủi, hai vị Thánh Tôn đã thể hiện thành ý của mình, trực tiếp đưa ra điều kiện truyền thừa y bát.

Trong truyền thừa thầy trò của tu sĩ Huyền Vũ, có đệ tử ký danh, môn hạ đệ tử ưu tú, đệ tử hạch tâm, đệ tử thân truyền, đệ tử y bát.

Ba loại đầu kỳ thật đều là "Môn nhân", cùng sư tôn quan hệ cũng không có quan hệ chặt chẽ, rất nhiều lúc ngay cả truyền thụ đều là do hạch tâm đệ tử hoặc là thân truyền đệ tử làm thay. Đến cấp bậc đệ tử hạch tâm, làm sư phó mới có thể hơi nghiêm túc truyền thụ một ít chỉ đạo.

Mà đệ tử thân truyền thì khác, bình thường sư tôn đều coi thân truyền là con cái, sẽ tốn rất nhiều khí lực tiến hành bồi dưỡng.

Đi ra bên ngoài, đại biểu thân truyền chính là thể diện của bọn họ, nhưng đại sư tôn ở mức độ nhất định làm việc, có quyền lực rất lớn, đồng thời cũng gánh vác trách nhiệm thật lớn.

Mà đệ tử y bát lại không giống vậy.

Hai chữ "Y bát", hàm nghĩa của nó chính là tài sản, cái gọi là "Y bát đệ tử", thực chất chính là người thừa kế do sư phụ chỉ định.

Ở tuổi sư tôn nghỉ hưu, hoặc là sau khi vẫn lạc, đệ tử y bát sẽ kế thừa tất cả của sư tôn, bao gồm truyền thừa, tài phú, chức quyền, địa vị xã hội, quan hệ nhân mạch vân vân.

Giống như đế tử An kế thừa vị trí đại đế, cũng giống như tương lai Doanh Linh Trúc phải chấp chưởng Đạo Cung. Thái độ của sư tôn đối với đệ tử y bát, so với đối với nhi nữ còn muốn thân cận hơn, dạy bảo tự nhiên cũng sẽ càng thêm dụng tâm.

Hai vị Thánh Tôn đều có thành ý như vậy, Vương Thủ Triết cũng không cự tuyệt.

Hai vị này tu vi trận đạo đã là đứng đầu trong phạm vi thần châu của Đông Hà, hai đứa nhỏ nếu như tương lai muốn phát triển ở phương diện trận đạo, bái bọn họ làm sư là thích hợp nhất.

Có điều, hắn cũng không trực tiếp đáp ứng, mà là suy nghĩ một chút sau đó nói: "Ý của hai vị tiền bối Lang Gia, Thiên Tuyệt, Thủ Triết hiểu rồi. Trên nguyên tắc, Thủ Triết thấy việc này rất vui vẻ. Có điều… Tuổi của hai đứa trẻ còn nhỏ, trước mắt mà nói, Thủ Triết càng hy vọng bọn họ có một thời kỳ tuổi thơ và thanh thiếu niên hoàn chỉnh."

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Lang Gia Thánh Tôn vội phụ họa nói: "Những lời mà gia chủ Thủ Triết khuyên bảo bọn nhỏ lúc trước có thể nói là đinh tai nhức óc, khiến ta không khỏi nhớ tới những năm tuổi theo sư tôn ở quê hương học tập trận đạo. Ài, chuyện này đã qua hai ba vạn năm, tới nay còn nhớ tới sư huynh gây khó dễ cho mình, lén lút chiếu cố sư tỷ và sư tôn của ta, luôn răn dạy ta như hôm qua."

"Không sai, trí nhớ thời thơ ấu có thể khắc ghi cả đời, đối với bọn nhỏ mà nói là cực kỳ quan trọng, chậm mà nói là mấy

chục năm, dù là trăm năm, mấy trăm năm chúng ta cũng chờ được." Thiên Tuyệt Thánh Tôn cũng cười ha ha nói, "Trong lúc này, hai người chúng ta ở chỗ này, đã có thể xây dựng một số trận pháp cho Vương thị, tranh thủ thời gian cũng có thể truyền thụ cho bọn nhỏ một ít tri thức trận pháp cơ sở. Thứ thích thú này, còn phải bồi dưỡng từ nhỏ."

Dưới cái nhìn của hai vị Thánh Tôn, trăm năm công phu chẳng qua là trong nháy mắt mà thôi, nhưng mà thiên tài đồ nhi vĩnh viễn hiếm thấy như thế, bỏ lỡ liền thật sự bỏ qua.

Bằng thiên phú của bọn hắn, nói không chừng có một ngày có thể đem Trận Đạo Thánh Đồ của bọn hắn thôi diễn đến cấp bậc Đạo Thư, vậy coi như là xứng đáng với Liệt tổ tiên nhất mạch bọn hắn.

"Nếu đã như thế, vậy chờ sau khi bọn họ đến mười tám tuổi lại tự mình đưa ra lựa chọn." Vương Thủ Triết cười đồng ý: "Còn nữa, hai vị tiền bối Thánh Tôn cũng đừng đưa tài nguyên và lễ vật cho bọn họ vào lúc này, tránh quấy nhiễu sự trưởng thành bình thường của bọn họ, tất cả đều đợi sau mười tám tuổi rồi nói sau."

Được rồi được rồi!

Hai vị Thánh Tôn nhất thời vui mừng quá đỗi, nhìn về phía ánh mắt của "Đồ nhi", tất nhiên là thân mật không nói nên lời.

Bọn họ không phải là không nhìn thấy Vương Hựu Nhạc có thiên phú huyết mạch mạnh hơn, chỉ là vừa đến, Hựu Nhạc là thiên phú hệ thổ tinh thuần, tương lai tu luyện Thổ hệ đại đạo thuần túy là lý tưởng nhất.

Thứ hai, Vương Hựu Nhạc người ta chính là đích trưởng nghiêm túc, không có khả năng chạy đến đạo cung kế thừa y bát của bọn họ.

Sau khi có tầng quan hệ này, thái độ của hai vị Thánh Tôn Lang Gia và Thiên Tuyệt đối với Vương Thủ Triết lại thân cận hơn rất nhiều, Lang Gia Thánh Tôn nói: "Thủ Triết gia chủ phái An Nghiệp công tử tới, nói là cần xây dựng một số trận pháp cỡ lớn, không biết có kế hoạch xây dựng hay không?"

"Tất nhiên là có kế hoạch." Vương Thủ Triết nói: "Có điều, trước mắt ta lại có ý tưởng khác. Đại trận ngăn cách thiên địa

mà tiền bối nói lúc trước, có thể khởi động lần nữa không?”

“Trận này đòi hỏi xây dựng khó khăn cực cao, đương nhiên ta không có năng lực xây dựng lại từ đầu. Có điều, ta thấy căn cơ đại trận này vẫn còn, chỉ là vì lâu năm thiếu tu mới dần mất hiệu lực, nếu tốn thêm chút thời gian, dùng vật liệu quý giá chắc có thể lại dẫn động lực lượng【 Thái Dương Tinh 】 và Thái Âm Tinh 】 lần nữa khởi động ngăn cách đại trận.” Lang Gia Thánh Tôn vẻ mặt ôn hòa nói: “Đương nhiên, bởi vì đẳng cấp trận pháp kia rất cao, phạm vi bao phủ lại cực lớn, cần kiểm tra toàn bộ phương án và phương án chữa trị cụ thể mới có thể đưa ra tài liệu. Những vật liệu này giá trị xa xỉ, kính xin gia chủ chuẩn bị tâm lý.”

“Được, việc này xin nhờ Lang Gia tiền bối.” Vương Thủ Triết khẽ gật đầu.

Thiên Địa Cách Tuyệt đại trận thuộc loại thu hoạch ngoài ý muốn, nếu có thể thành công chữa trị, đối với thế giới Thần Võ mà nói không thể nghi ngờ là một tầng bảo đảm, hắn cũng có chút cao hứng.

Tuy nhiên, cho dù có đại trận ngăn cách, nên bố trí trận pháp cũng phải bố trí.

Vương Thủ Triết móc ra hai bản kế hoạch 【 trận pháp hư không phòng ngự bên ngoài thế giới Thần Võ 】, đưa cho hai vị Thánh Tôn mỗi người một phần: ” nhu cầu của thế giới Thần Võ chúng ta đều liệt ở trong kế hoạch này, làm phiền hai vị tiền bối chỉ điểm một phen.”

Hai vị Thánh Tôn nhận lấy, tiện tay lật xem.

Thời điểm vừa mới bắt đầu lật, thần sắc hai người đều có chút không đếm xỉa tới.

Ở trong khái niệm của bọn họ, cho dù thế giới Thần Võ có nhiều chỗ lợi hại hơn nữa, nơi này chung quy cũng chỉ là một địa phương nhỏ, coi như là bố trí trận pháp phòng ngự cũng không ngoại lệ như thế.

Nhưng mà, còn chưa xem được vài trang, ánh mắt của hai người liền trợn trừng lên.

Cái gì gọi là phòng ngự, tiến công lập thể hóa trận pháp?

Cái gì gọi là thiết kế yêu cầu đạt tới tồn tại có thể uy hiếp Đạo Chủ cấp?

Có cần phóng đại như thế không?!

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Vương Thủ Triết ngươi sợ chết như vậy? Rốt cuộc ngươi đang nhằm vào ai?

"Chắc hai vị tiền bối cũng hiểu." Dường như đã sớm đoán được phản ứng của hai người, Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh uống tiên trà, ung dung nói: "Trên đời này vẫn có thần thú hư không cấp mười bảy tồn tại. Vạn nhất có một thần thú đi ngang qua thế giới thần võ, tâm tình có chút không tốt, cưỡng ép tập kích chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Thần mẹ nó phòng ngự thập thất giai Hư Không Thần Thú!

Hai vị Thánh Tôn cũng say.

Cũng không phải trong biển hư không mênh mông không có thần thú như thế, nhưng thần thú đạt đến cảnh giới này không những lác đác không có mấy, cũng không có khả năng tùy ý du đãng trong biển hư không.

Ngay cả trong lịch sử trăm vạn năm của toàn bộ Đông Hà Thần Châu, có ghi chép hư không thần thú đi ngang qua, cũng chỉ là hai lần mà thôi, trung bình xuống năm mươi vạn năm một lần…

Huống chi, Đông Hà Thần Châu bao lớn? Thế giới Thần Vũ mới bao lớn?

Lấy cương vực của Thần Võ thế giới, trăm vạn năm cũng không nhất định sẽ có thần thú đi ngang qua.

"Thủ Triết gia chủ, vì tỷ lệ nhỏ bé như vậy, hao phí tài lực vật lực như thế, hình như có chút không có lời lắm nhỉ?" Thiên Tuyệt Thánh Tôn không phải rất có thể hiểu được suy nghĩ của Vương Thủ Triết: "Thật sự phải xây dựng dựa theo quy cách kế hoạch của ngài, xây dựng toàn bộ công trình trận pháp, khởi bước sẽ có sáu bảy trăm viên linh thạch Hỗn Độn, xây dựng chu kỳ không dưới ngàn năm."

"Rẻ như vậy?" Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc: "Ta còn tưởng rằng được chín trăm mốt ngàn Hỗn Độn linh thạch cơ."

Lang Gia Thánh Tôn: "…"

Thiên Tuyệt Thánh Tôn: "…"

Hai vị Thánh Tôn vẫn còn lơ lửng chưa phun ra nổi trà lâu.

Sáu trăm linh thạch Hỗn Độn còn rẻ? Khẩu khí này nghe thế nào lại hào vô nhân tính như thế?

Hắn hít sâu một hơi, giảm bớt cơn uất ức trong lòng, Lang Gia Thánh Tôn mới giải thích: "Trong thư Đạo Chủ giới thiệu có một ít vật liệu cho phép mua ở kho trong Đạo Cung, rẻ hơn thế giới bên ngoài rất nhiều."

"Vậy thì phải cảm ơn đạo chủ cho thật tốt." Vương Thủ Triết hơi động dung: "Lúc trước ta còn tưởng rằng đạo chủ rất keo kiệt, xem ra, là ta trách lầm hắn."

Lang Gia Thánh Tôn ánh mắt âm u: "Thủ Triết gia chủ, ngài không trách nhầm Đạo Chủ, phương diện tiêu tiền của hắn đúng là có hơi khấu trừ. Lúc trước hắn đã nói sẽ mua tài liệu, nhưng có lẽ cũng không ngờ tới tác phẩm của gia chủ lại khổng lồ như vậy… Nếu lão gia gia mà biết e là sẽ tức tới mức hộc máu."

Hắn đã có thể đoán được, Thái Sơ Đạo Chủ sau khi biết được Vương Thủ Triết xây dựng thủ bút, nhất định là hối hận không được lúc trước, bắt đầu nghĩ linh tinh "Hồng Trấn ta tích góp chút tài liệu gia sản dễ dàng sao?"

"Ha ha! Vậy chúng ta cứ dựa theo phương án này mà đi, nếu như không đủ, chúng ta còn có thể tiếp tục tăng thêm." Vương Thủ Triết bộ dáng hào khí ngút trời, giống như xem Hỗn Độn Linh Thạch như cặn bã.

Còn tăng thêm hạng?

Hai vị Thánh Tôn nhìn nhau.

Với phương án trước mắt này, đã tuyệt đối có thể khuyên lui tồn tại cấp Đạo Chủ, tăng thêm… chẳng lẽ, hắn thật sự muốn giết chết tồn tại cấp Đạo Chủ sao?

Nhưng nếu phối hợp với thiên địa ngăn cách đại trận, lại quy hoạch lại một chút kết cấu trận pháp lập thể, cũng không chắc là hoàn toàn không có khả năng.

Như vậy, hai vị Thánh Tôn liền thuận lý thành chương ở lại, tiếp tục hoàn thiện hệ thống trận pháp phòng hộ trong kế

hoạch của Vương Thủ Triết.

Cùng lúc đó, cửu phẩm linh mạch mini mà đạo chủ nhờ hai vị Thánh Tôn mang đến cũng đến trong tay Vương Thủ Triết.

ngóng trông lâu như vậy, cuối cùng cũng đạt được cửu phẩm linh mạch, Vương Thủ Triết cũng vô cùng vui vẻ. Những ngày kế tiếp, hắn sẽ nghiên cứu một chút các loại công việc, trồng trọt của cửu phẩm linh mạch.

Trong lúc bận rộn, cuộc sống trôi qua nhanh chóng.

Trong chớp mắt lại là hơn một tháng trôi qua.

Bởi vì có Vương Thủ Triết đọc sách, trong khoảng thời gian này, ba đứa nhóc chỉ ngoan ngoãn đi học làm từng bước từng bước, dồn toàn bộ tinh lực vào việc sáng tạo.

Lúc này.

Đại đạo Thủ Triết trấn Tân Bình được đặt tên một lần nữa là 【 Tòa nhà Ngọc Hà 】.

Là một tòa nhà cao cấp đứng đầu đại lộ Thủ Triết, tiền thuê của tòa nhà Ngọc Hà cũng là một bộ phận đắt nhất trong các tòa nhà đồng loại.

Nhưng ba tầng cao nhất của cao ốc Ngọc Hà lại toàn bộ được một công ty bao trọn.

Đây chính là tầng ba. Ở trong cao ốc tấc đất tấc vàng này, ước chừng bao tròn ba tầng là đại khí phách bực nào?

Tên của công ty này được gọi đầy đủ là [Đại Càn Trường Ninh, Trần thị, Trần Hải, Khai Phá Tổng Ti].

Đúng vậy, nó chính là sản nghiệp của gia tộc thông gia của Vương thị Đông Cảng Trần thị, nghiệp vụ chủ doanh là khai thác Hư Không Hải.

Dưới tên của công ty tổng cộng có hơn mười đoàn đội nhỏ khai thác, đồng thời cũng thu mua các loại tài nguyên Hư Không Hải từ các đoàn hoang dã.

Đương nhiên, loại tài nguyên Hư Không Hải thu mua được này phần lớn đều là phế tích vật tư. Những vật tư này tuy rằng đã bị hư hại, nhưng bởi vì số lượng đủ lớn, sau khi bọn họ

dung luyện và tuý một lần nữa bán ra, vẫn có thể từ đó kiếm được lợi nhuận xa xỉ.

Có đôi khi vận khí tốt, lúc thu phế phẩm còn có thể lấy được một ít bảo vật nhìn như không có giá trị gì, kì thực vô cùng đáng giá.

Mà tổng giám đốc của Khai Phá Tổng Ti, tên là 【Trần Tu Võ】.

Ông ta chính là tộc trưởng đích trưởng thiếu tộc trưởng của Đông Cảng Trần thị, là trưởng tử mà tỷ tỷ Vương Thủ Triết Vương Lạc Y và Trần Phương Kiệt sinh ra. Đương nhiên, ông ta cũng là cháu ngoại trưởng ruột thịt của Vương Thủ Triết.

Thân phận như vậy, số lượng người có thể sánh với Trường Ninh vệ cũng không nhiều lắm, bởi vậy, tài nguyên Trần Tu Võ hưởng dụng từ nhỏ đã tuyệt hảo, đạt được sự trưởng thành vô cùng tốt.

Cái nghiệp vụ khai thác tổng ty này, ở trong tay hắn cũng phát triển không ngừng, tài nguyên cuồn cuộn.

Lúc này Trần Tu Võ đã hơn một ngàn tuổi, nhưng bề ngoài thoạt nhìn vẫn như cũ chỉ có hơn ba mươi tuổi, trên mặt để hai chòm râu nhỏ, nhìn qua có chút thành thục ổn trọng.

Mà tu vi cá nhân của hắn cũng đã đạt đến Lăng Hư cảnh sơ kỳ.

Tốc độ tu hành cỡ này, chỉ cần không so sánh với một đám yêu nghiệt Vương thị, trong thế hệ trẻ của Trường Ninh vệ cũng coi như tương đối nổi bật.

Một ngày này.

Tổng ty khai thác tinh hải Trần thị bận rộn giống như ngày xưa.

Tầng cao nhất, trong văn phòng tổng tài chừng mấy ngàn mét vuông của Trần Tu Võ, đang có một vị khách tới thăm.

Đó là một nam tử trung niên tu vi Tử Phủ cảnh sơ kỳ.

Hắn ngồi trên một tấm da hư không hung cá sấu rộng rãi chế tác mà thành, mông lại chỉ ngồi một nửa, ánh mắt quét qua văn phòng trống trải cực lớn, lộ ra có chút đứng ngồi không yên, nội tâm chột dạ.

Theo lý thuyết, một vị tu sĩ Tử Phủ cảnh còn chưa đến mức bị tầng lớp trung bình mấy ngàn mét vuông hù dọa.

Nhưng tòa nhà cao tầng này chính là một trong mấy tòa nhà đắt nhất Tân Bình trấn. Cho dù là những công ty lớn có tên có họ kia, có thể ở chỗ này thuê mấy trăm mét vuông làm tổng bộ cũng xem như là nhiều lần rồi, huống chi là một tầng hoàn chỉnh?

Chỉ riêng tiền thuê trăm bình cũng đủ để cho vị tu sĩ Tử Phủ cảnh này hít một hơi lạnh.

"Anh Đạt, chớ có căng thẳng." Trần Tu Võ ngồi đối diện hắn cười nhạt một tiếng, có vẻ rất có mị lực thành thục, "Trước đó ít khi nghe trong nhà các ngươi nói, ngươi mất tích ở biên giới khu vực phá diệt, ta còn khẩn trương thay ngươi. Bây giờ ngươi có thể sống sót trở về, cũng là một chuyện may mắn. Nghe nói ngươi còn nhặt về một ít đồ vật đáng giá bán đi một lần, quả nhiên là đại nạn không chết tất có hậu phúc a."

Nam tử gọi là Anh Đạt kia nghe vậy vội vàng đứng dậy: "Vãn bối cũng là sau khi trở về, nghe trong nhà nói tu võ tiền bối ở nhà chúng ta nguy cơ từng phái người giúp đỡ nổi bật nhà chúng ta, liền ngựa không dừng vó tới đây bái tạ tiền bối."

Trần Tu Vũ lạnh nhạt phất phất tay: "Chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi. Có chút tiểu nhân không mở mắt cho rằng ngươi chết ở khu vực phá diệt, có chút tiểu tâm tư không nên có, ta cũng chỉ là phái người đi cảnh cáo một phen."

"Đối với ngài mà nói, đây có lẽ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với Dực Thai thị ta lại rất quan trọng." Nam tử trung niên kia lại trịnh trọng chắp tay: "Bất luận thế nào, vãn bối bái tạ ân đức của Tu Vũ tiền bối."

"Cữu cữu ta từng nói, làm người phải nhớ tình nghĩa, nói chuyện tình cảm." Trần Tu Võ cười nói: "Đội nghiên mực của các ngươi có quan hệ với Trần thị chúng ta, lệnh tổ 【cùng Ngọc lão tổ】 cũng là huynh đệ với phụ thân ta, hôm nay mặc dù đã đi về cõi tiên với Ngọc lão tổ, nhưng hậu nhân của ông ta gặp nạn, Trần thị ở Đông Cảng Trường Ninh chúng ta sao có thể ngồi yên không quan tâm đến?"

Bởi vì Vương thị vẫn luôn nói mình là 【Trường Ninh Vương thị】, bởi vậy mặc dù Đông Cảng Trần thị đã phát triển đến quy mô như bây giờ, cũng vẫn tự xưng 【Trường Ninh Đông Cảng Trần thị】.

Mà Trần Tu Võ ở kiếp này, sùng bái nhất cũng là nịnh bợ Vương Thủ Triết nhất, ra ngoài, hở tí là nói " cữu cữu nhà ta cái gì" gì đó.

Nhắc đến Vương Thủ Triết, nam tử tên 【Đạm Đài Anh Đạt】 này nhất thời cũng lộ ra vẻ kích động, không tự giác chắp tay về phía Vương thị: "Thủ quốc công chính là thánh nhân Đại Càn chúng ta, lúc Ngọc lão tổ và ta còn sống, vãn bối cũng luôn nghe lão nhân gia ngài nhắc tới Thủ quốc công."

Không sai, 【Đạm Thai Anh Đạt】 này chính là tộc nhân của Dực Thai Thị Đài và Đồng Ngọc ở Đông Hải, lúc trước Dực Thai và Ngọc dựa vào quan hệ không tệ với Trần Phương Kiệt, cũng thu được không ít lợi nhuận phát triển thời kỳ này.

Chỉ tiếc, lúc còn trẻ hắn thích chơi, đào rỗng thân thể, thế cho nên tu luyện càng đến hậu kỳ càng mệt mỏi, sống cả đời cũng chưa từng đột phá đến Thần Thông cảnh, cuối cùng chưa đủ tám trăm tuổi đã hết tuổi.

Mà nghiên mực và ngọc vừa chết, Đạm Đài Thị nhất thời khó khăn hơn rất nhiều. Bởi vậy, lúc đó nghiên mực hạt tử phủ Anh Đạt liền đi theo hạm đội khai thác đi phá hủy chi vực thăm dò, kết quả ngoài ý muốn gặp phải hư không phong bạo, độ thuyền hư không chỗ hắn bị cuốn vào trong phong bạo, tổn thất thảm trọng, hắn cũng bất ngờ mất tích.

Lúc hắn vừa mất tích, mọi người ít nhiều còn có vài phần kiêng kị, nhưng theo thời gian trôi qua, lời đồn đãi Dực Thai Anh Đạt đã tử vong càng ngày càng nghiêm trọng, Dực Thai thị gia tộc tự nhiên liền bị đủ loại khi dễ.

Cũng may lúc ấy Dực Thai thị trằn trọc cầu xin Trần thị, hy vọng Trần thị có thể nể mặt lão tổ tông giúp đỡ một chút, bởi vậy Trần Phương Kiệt giao việc này cho nhi tử Trần Tu Vũ xử lý.

Lúc ấy Trần Tu Võ tuy rằng phụng mệnh giúp đỡ một chút, nhưng cũng hiểu rõ, Trần thị có thể cho trợ giúp thật ra vô cùng có hạn, nếu bản thân Đạm Đài thị không thể đứng lên, chung quy vẫn khó tránh khỏi sẽ tiếp tục xuống dốc.

Kết quả ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, thời gian trôi qua nhiều năm, Đạm Thai Anh Đạt lại còn sống trở về.

Sau khi hàn huyên vài câu, nghiên mực anh đạt liền móc ra một vật giống như tinh ngọc, cẩn thận từng li từng tí đưa tới: "Tu võ tiền bối, đây là một trong những tài nguyên mà vãn bối lúc trước mạo hiểm cửu tử nhất sinh có được. Ta đã tìm người giám định qua, hình như là bộ phận trung tâm của chiến giáp tinh cổ, chỉ bị hư hao nghiêm trọng. Nhưng dù vậy, đối phương cũng trả giá cao."

"Trong nhà vãn bối cũng chính là thứ này tương đương giá trị hai đồng tiền nhỏ, mong rằng tiền bối có thể nhận lấy, để vãn bối biểu lộ lòng cảm kích." Đạm Thai vẻ mặt vô cùng cung kính nói.

"A? Bộ phận hạch tâm của Tinh Cổ chiến giáp?" Trần Tu Võ lấy ra nhìn thoáng qua, thuận tay liền theo thói quen giám định thoáng một phát, "Đúng là tâm phiến chiến giáp hạch tâm, bất quá tổn hại đã rất nghiêm trọng, không thể phán đoán là cấp bậc gì. Bất quá, ngươi phải hiểu, ở trong chiến trường cổ có thể đào móc ra tâm phiến, hơn phân nửa đều là chiến giáp cấp sĩ tốt bình thường nhất của Tinh Cổ tộc, hơn nữa tổn hại nghiêm trọng, cũng chính là trị giá ba năm cực phẩm linh thạch."

Tuy nhiên, số ít tộc nhân Tinh Cổ vừa tinh nhuệ, chiến giáp tinh cổ cấp bậc thấp nhất cũng có chiến lực bậc mười một. Cho dù chỉ là tâm phiến hạch tâm của chiến giáp bậc mười một, đối với Đạm Thai Anh Đạt của Tử Phủ cảnh mà nói, đích xác cũng là thu hoạch không tệ.

"Nói đi Anh Đạt, lần này ngươi tới tìm ta, ngoại trừ biểu đạt cảm tạ ra, hẳn là còn có chuyện khác?" Trần Tu Vũ thoáng vuốt ve chiến giáp hạch tâm một chút, cũng không để ý.

Hắn suy nghĩ, thứ này hắn để lại trong tay cũng không có tác dụng gì, không bằng quay đầu lại đưa cho đứa bé 【Cẩn Lộ】 chơi một chút đi.

Đạm Đài Anh Đạt bị đoán trúng ý đồ có chút xấu hổ, nhưng vẫn mặt dày nói: “Tu Võ lão tổ cơ trí, ta muốn mượn mượn của quý công ty một khoản tiền, mua một chiếc độ thuyền hư không cỡ nhỏ.”

Lời vừa nói ra, Trần Tu Vũ sắc mặt lập tức thoáng ngưng trọng một chút: “Hiện giờ hư không độ thuyền khan hiếm, một cái hai tay cũng phải giá trị mấy chục cực phẩm linh thạch, chỉ sợ các ngươi cho vay không nổi đâu nhỉ? Cuộc vay mượn này có chút mạo hiểm…”

Nói thực ra, lúc này cách nghiên mực cùng Ngọc qua đời cũng đã ba bốn trăm năm, tình cảm hai nhà tự nhiên là theo thời gian càng ngày càng phai nhạt.

Nếu là tiện tay, Trần Tu Võ có thể giúp được, nhưng ở thương trường nói chuyện, hắn tự nhiên không thể tổn hại mình.

“Ta thì sao, với tư cách là trưởng bối, vẫn là khuyên ngươi một câu. Nếu như ngươi muốn tiếp tục tiến hành phá diệt chi vực khai thác, lúc đầu tốt nhất vẫn là dựa vào gia tộc cường đại hợp tác làm chủ, một lần may mắn không có nghĩa là luôn luôn vận khí tốt.” Trần Tu Vũ hảo tâm khuyên bảo.

Chỉ cần là thăm dò Hư Không Hải, sẽ không có cách giải thích tuyệt đối an toàn.

Chỉ cần thăm dò, thì có khả năng ngoài ý muốn, chẳng qua năng lực chống cự ngoài ý muốn của cường giả mạnh, còn loại thực lực như Đạm Thai Anh Đạt yếu kém, năng lực chống đỡ ngoài ý muốn cũng rất yếu, nếu lại xảy ra ngoài ý muốn có lẽ không may mắn như vậy.

“Vâng vâng vâng, tiền bối giáo huấn rất đúng, là anh đạt lỗ mãng rồi.” Trán của Đạm Thai Anh Đạt chảy đầy mồ hôi, có chút chột dạ.

Cũng chính là lúc này.

Máy truyền tin trên bàn làm việc của Trần Tu Võ bỗng nhiên vang lên, hắn tiện tay nhấn một cái, bên trong liền truyền đến tiếng hỏi dồn dập của tiền đài.

Hắn vừa nghe, sắc mặt lập tức liền vui vẻ, lập tức nhịn không được khiển trách: “Còn thông truyền cái gì? Mau dẫn ba tiểu tổ tông kia vào đây. Cái gì, đã tiến vào? Hảo hảo ~”

Nói xong, hắn vội vàng cúp máy.

Mà lúc này, bên ngoài văn phòng tổng tài, một người đàn ông trung niên trầm ổn đã dẫn ba đứa bé đi vào.

Ba tiểu oa nhi này mặc trang phục nhi đồng rất lưu hành, mặt mày có ba bốn phần tương tự, khí chất lại hoàn toàn khác biệt, một người long hành hổ bộ, tràn ngập bá khí, một người thân hình tinh tế, như liễu yếu vị phong, một người phong độ nhẹ nhàng, như đoan phương quân tử.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trên người bọn họ nghiễm nhiên đã có vài phần khí độ không tầm thường.

Trần Tu Võ lập tức vẻ mặt tươi cười nghênh đón: "Hự Nhạc, Cẩn Lộ, Hựu Huyền, ba tộc các ngươi học xong chưa? Sao lại rảnh rỗi đến chỗ biểu lão tổ chơi?"

Đạm Đài Anh Đạt nhìn cửa ra vào, lại nhìn phản ứng của Trần Tu Võ, lập tức vô cùng thức thời từ trên ghế sa lon đứng lên, đi đến bên cạnh yên lặng chờ.

"Bái kiến lão tổ tu võ." Vương thị tam tiểu chỉ một mực cung kính hành lễ.

"Chớ có câu nệ lễ." Trần Tu Võ cười đến vẻ mặt hòa ái, tiện tay lấy ra các loại kẹo điểm tâm từ trong ngăn tủ bên cạnh chiêu đãi bọn họ, "Ta chính là nghe Trần Hạo nhà chúng ta nói qua sự tích của các ngươi, gần đây đọc sách đều rất dụng công nha, ngay cả tiểu tử thối nhà chúng ta đều bị các ngươi mang đi học chăm chỉ hơn."

Kỳ thật Trần Tu Võ còn nghe nói, tiểu tử Hạo Nhiên kia bây giờ đã bái Vương Hựu Nhạc làm lão đại… một bộ là vì hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Tiểu tử kia, chậc chậc, có ánh mắt, không hổ là thằng nhãi Trần thị ta, tuổi còn nhỏ đã rất hiểu ôm đùi.

Rất nhanh, ba đứa nhỏ nói hai ba câu đã rõ ràng ý đồ của nó.

"Muốn chơi game toàn hơi? Muốn lấy bản đồ hàng hải hư không và tất cả tư liệu cụ thể từ công ty chúng ta để tham khảo?" Trần Tu Võ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lập tức đồng ý, "Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề…

Ba người các ngươi mở miệng, đừng nói chỉ là tư liệu, cả công ty chuyển đi cũng được."

Đứng ở một bên nghiên mực, Anh Đạt Toàn Trình cúi đầu, nhưng trong lòng buồn bực không thôi.

Rốt cuộc ba tiểu oa nhi này có lai lịch gì, sao ngay cả tu Võ lão tổ cũng phải nịnh nọt bọn họ như vậy?

Đáng thương Dực Thai Anh Đạt trở về không đến nửa năm, non nửa thời gian này còn hơn phân nửa thời gian đều đang dưỡng thương, căn bản không biết lai lịch ba đứa nhỏ.

Phàm là hắn trở về lâu một chút, đại khái có thể từ miệng người khác nghe được công tích vĩ đại của ba người Bảo Thánh, tự nhiên cũng biết thân phận của ba người này.

Lúc này, Trần Tu Võ vừa vặn đưa viên tinh hạch chiến giáp kia cho Vương Cẩn Lộ nói: "Món đồ nhỏ này ta vốn còn định đưa cho ngươi, ngươi tới vừa vặn, miễn cho ta đi một chuyến."

Vương Cẩn Lộ cầm lấy con chip trung tâm của chiến giáp bị hư hại nghiêm trọng kia nhìn thoáng qua, lông mày hơi nhíu lại: "Lão tổ tu võ, hình như đây là bộ phận hạch tâm của chiến giáp tinh cổ cấp mười lăm, ngài lấy được từ đâu?"

"Cấp mười lăm?" Trần Tu Võ giật nảy mình, sắc mặt cũng thay đổi, "Cẩn Lộ, ngươi chắc chắn không? Sao ta lại nhìn không khác gì Thập Nhất giai?"

"Mặc dù tâm phiến bị hư nghiêm trọng, nhưng trên tài liệu hạch tâm và Thập Nhất giai có khác biệt." Vương Cẩn Lộ vừa nhắc tới vấn đề chuyên nghiệp, thần sắc liền trở nên cực kỳ nghiêm túc, "Ta và mẫu thân cùng nhau hóa giải bộ chiến giáp Thập Ngũ giai trong gia tộc kia, xem qua hạch tâm chiến giáp. Mặc dù hai cái rất tương tự, nhưng tin tức bản thân nó mang lại năng lực chịu tải, năng lực ngăn cản năng lượng trùng kích hoàn toàn khác nhau, chỉ cần tiến hành phân biệt cẩn thận khí tức và chấn động năng lượng của tâm phiến, là có thể phán đoán ra sự khác nhau."

Dám lấy tinh cổ chiến giáp cấp mười lăm ra đùa giỡn, ngoại trừ Vương thị, đại khái cũng không có gia tộc nào dám làm như vậy.

Nghe nàng nói như vậy, Trần Tu Vũ nhất thời tin vào phán đoán của nàng.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn liền nhảy dựng, lập tức ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm nghiên mực Anh Đạt: "Tiểu tử ngươi, rốt cuộc là lấy được thứ này từ đâu?"

…

Chương 59: Đại thu hoạch! Thủ Triết mừng được Thánh Hỏa!

…

Đạm Thai Anh Đạt bị trừng đến giật nảy mình, vội vàng khúm núm giải thích: “Ngay tại hư không cách căn cứ không xa Hắc Ám Hư Không Hải, ước chừng khoảng mười lăm năm. Vị trí kia còn có không ít rác rưởi, ta vốn muốn làm một chiếc độ thuyền loại nhỏ mang theo tộc nhân đi nhặt rác bán… Tiền bối nếu có nhu cầu, ta có thể cung cấp vị trí tọa độ.”

Hắn cũng không nghĩ tới, con chip này lại là đến từ thống lĩnh chiến giáp tinh anh thập ngũ giai, trong lúc nhất thời khẩn trương vạn phần, ngay cả vốn muốn che giấu rác rưởi phiêu lưu cũng một mạch nói ra.

“Hừ! Ngươi thật là to gan.” Trần Tu Võ trừng mắt lườm hắn một cái: “Ngươi cũng dám xông vào phạm vi của Hắc Ám Hư Không Hải! Cũng không sợ chết.”

Trong hư không hải, phần lớn khu vực đều chìm vào hắc ám thâm trầm, tịch mịch, không quang mang, không phân biệt phương hướng. Chỉ có những khu vực có thiên hà chảy qua hoặc hội tụ thành đầm, thành hồ mới xem như khu vực an toàn của cuộc thám hiểm bình thường.

Cho dù là cường giả tu vi đạt đến Chân Tiên cảnh cũng không dám tùy tiện tiến vào Hắc Ám Hư Không Hải, lấy nghiên mực anh đạt bất quá Tử Phủ cảnh tu vi, ở trong Hư Không Hải căn bản không cách nào sống lâu, một khi ở trong Hắc Ám Hư Không Hải lạc phương hướng, cơ hồ chính là một con đường chết.

Đạm Đài Anh Đạt cũng có chút bất đắc dĩ: “Khu vực Thiên Hà chảy xuôi thăm dò quá nhiều người, chỗ có thể nhặt được quá ít, mà địa phương cách căn cứ quá xa chúng ta cũng không dám đi. Hiện tại có không ít đoàn đội khai thác nhỏ, tình nguyện ở gần căn cứ Hắc Ám Hư Không Hải thử thời vận, mặc dù nguy hiểm, nhưng một khi đụng phải đống rác, nhặt được chút đồ đáng giá là có thể một đêm phất nhanh.”

“Được rồi.” Trần Tu Võ khoát tay áo, cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Nói cho cùng, vẫn là không có tiền không có tài nguyên náo loạn. Phàm là trong tay có đủ tài nguyên tu luyện, ai lại mạo hiểm lấy mạng đi kiếm tiền chứ?

Đông Cảng Trần thị cũng từ gia tộc nhỏ đi tới bây giờ, sao hắn lại không hiểu sự chua xót trong lòng?

Hắn hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: “Khu vực trung tâm và tọa độ phát hiện tinh cổ chiến giáp bị hư hại ngươi lưu lại, khu vực đó không phải là nơi ngươi có thể nhúng tay vào. A, coi như thù lao một Hỗn Độn linh thạch.”

Thật ra hắn cũng không muốn lấy không đồ của người khác, thứ nhất, hắn là mở công ty kiếm tiền, cần duy trì danh dự, thứ hai, Trần thị và Dận Đài thị này chung quy còn có mấy phần tình cảm hương hỏa.

Một Hỗn Độn Linh Thạch? Đó không phải tương đương một trăm Tiên Linh Thạch sao?

Đạm Đài Anh Đạt nhất thời vui mừng quá đỗi.

Mục đích ban đầu của hắn chẳng qua là muốn mượn mấy chục Cực phẩm linh thạch mà thôi, bây giờ thu hoạch nhiều hơn hai trăm lần!

Đương nhiên, có lẽ lúc hắn thăm dò phát hiện khu vực này có giá trị rất cao, nhưng tu võ tiền bối có một câu nói đúng, khu vực có thể ra bảo vật mười lăm giai, há một Tử Phủ cảnh nho nhỏ như hắn có thể nhúng chàm?

Loại địa phương này, có trời mới biết có ẩn tàng nguy hiểm gì hay không, nếu như hắn lại đi một chuyến nữa, thật đúng là chưa chắc có thể toàn bộ có thể trở về.

Nhưng có khoản tiền khổng lồ giống như con số trên trời này, một chi Dực Thai thị này của bọn họ sẽ có được tân sinh, cho dù là đi đầu tư cố định ăn hoa hồng, cũng có thể ăn no. Tương lai trùng kích tam phẩm, thậm chí là tầng cao hơn cũng có cơ hội.

Đối với việc này, Đạm Thai Anh Đạt tự nhiên là thiên ân vạn tạ, sau đó liền đem những thu hoạch lúc trước nói rõ ràng,

thậm chí còn đem Hư Không Hàng Hải Đồ lén lút ghi chép của mình cống hiến ra.

Những tài liệu này, tự nhiên cũng được Trần Tu Võ tổng cộng giao cho ba con nhỏ. Hắn đã nói muốn đưa cho ba con nhỏ, lúc này đương nhiên sẽ không đổi ý.

Mà ba đứa nhóc cũng không nghĩ tới mình chỉ là tới tìm Trần thị lấy tư liệu, lại còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn, lập tức cũng thắng lợi trở về.

Bọn họ là nhà cao ốc sau khi tan học, lúc này chạy về chủ trạch Vương thị, trong nhà vừa vặn là thời gian mở cơm chiều.

Vì để cho ba người chỉ có hoàn cảnh khỏe mạnh trưởng thành và thời thơ ấu, bảy người nhà Bảo Thánh mỗi ngày đều ăn cơm chiều cùng nhau.

Trên bàn cơm.

Trên khuôn mặt đoan trang quý khí của Kỳ Ngọc Hà nở một nụ cười hiền hòa, không ngừng gắp đồ ăn cho ba đứa trẻ. Đừng tưởng ba đứa trẻ nhỏ tuổi nhưng khẩu vị cũng rất tốt, ăn từng bát cơm Bạch Ngọc Linh mễ vào bụng cộng thêm các loại linh ngư linh nhục linh, ăn rất ngon.

“Mấy đứa nhỏ này từ sau khi tu luyện, sức ăn tăng lên rất nhiều.” Doanh Linh Trúc cũng là vẻ mặt từ ái, “Đợi mấy ngày nữa sẽ cho chúng ăn cơm nhị phẩm Linh mễ, tu luyện đan dược cũng phải đổi thành Bồi Nguyên Đan.”

Đừng thấy hài tử cùng cha mẹ ăn cơm trên một cái bàn, đồ ăn lại khác biệt cực lớn.

Trong đó Truy Ngọc Hà chính là thực lực của Thánh Tôn, cơm nước ăn hàng ngày là thất phẩm Tiên Linh mễ của Vương thị 【Linh Lung Bách Hương mễ】.

Đối với một vài Thánh Tôn bình thường mà nói, ngày thường cũng chỉ là ăn ăn lục phẩm linh mễ, thất phẩm linh mễ thỉnh thoảng mới có thể hưởng dụng.

Nhưng Kính Ngọc Hà thì khác.

Tiềm lực của nàng còn chưa đạt đến đỉnh, cần phải duy trì khí huyết dồi dào để duy trì tiến độ tu luyện nhanh chóng, đương

nhiên phải ăn Linh mễ thất phẩm có giá trị đắt đỏ lâu dài, thỉnh thoảng còn phải ăn một bữa cơm thánh linh bát phẩm.

Ăn thịt, ít nhất cũng là thịt thập nhất giai thập nhị giai, thỉnh thoảng còn phải ăn một chút thịt hung thú hư không thập tam giai.

Điều này cũng thể hiện sự khó khăn trong việc nuôi dưỡng một Thánh Tôn, nuôi một Thánh Tôn muốn xung kích lên giai tầng cao hơn lại càng khó khăn.

Với thực lực hiện tại của Kính Ngọc Hà, nếu mở rộng tiêu hao, một năm hao phí thêm bảy tám mươi viên linh thạch cực phẩm là chuyện rất bình thường.

Có điều, cũng chính vì vậy, tốc độ tu vi của Kính Ngọc Hà bị kéo lên, đang kiên định rảo bước tiến lên tầng thứ hai Thánh Tôn.

Mà Tinh Phỉ Phỉ, thực lực tổng thể của nàng yếu hơn một bậc so với Kính Ngọc Hà, hơn nữa thể chất ảnh hưởng, năng lực tiêu hóa cũng yếu hơn không ít, mỗi ngày ăn Thất phẩm Tiên Linh Mễ cũng rất khó tiêu hóa, bởi vậy nàng chủ yếu lấy Lục Phẩm Linh Mễ làm chủ, thỉnh thoảng mới ăn một chút Thất Phẩm Linh Mễ.

Mà Doanh Linh Trúc và Vương Bảo Thánh, tu vi cũng càng ngày càng tiếp cận Chân Tiên, bởi vì huyết mạch các nàng cực kỳ cường đại, ngày thường cũng là ăn lục phẩm linh mễ cùng với thịt tương ứng.

Rất nhanh, tất cả người một nhà đều ăn cơm xong, trên bàn một mâm trống cũng bị rút xuống, ngược lại thay một bình tiên trà thơm ngát lượn lờ.

Người một nhà vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Doanh Linh Trúc quan tâm hỏi ba đứa trẻ: “Các ngươi gần đây vừa sáng lập nghiệp lại đi học, phải chú ý thời gian nghỉ ngơi buổi tối. Đúng rồi, học tập ngàn vạn lần đừng bỏ qua.”

Vừa nhắc tới việc học, lão đại Vương Hựu Nhạc đã bắt đầu chú ý nói chuyện với hắn: “Hôm nay tới chỗ của tu võ lão tổ, hắn tặng cho Cẩn Lộ vị trí trung tâm của chiến giáp tinh anh cấp mười lăm, ta thấy Cẩn Lộ không biết sửa.”

Trung tâm của chiến giáp cấp mười lăm?

Ba vị đại nhân quả nhiên bị hấp dẫn sự chú ý, cùng nhau nhìn về phía ba con sói con.

Vương Cẩn Lộ lấy ra cốt lõi kia nói: “Dư hại dường như rất nghiêm trọng, đang muốn xem mẫu thân tu luyện như thế nào.”

Sau đó, Vương Cẩn Lộ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Tinh Phỉ lấy qua tâm phiến trung tâm hư hao, mênh mông cuồn cuộn có thể so với thần niệm của Thánh Tôn quét vào bên trong, nhất thời nhíu mày: “Tất cả mọi người cẩn thận một chút, trong hạch tâm này hình như cất giấu tàn hồn.”

Kính Ngọc Hà phản ứng nhanh nhất, lập tức vận chuyển huyền khí bàng bạc, kéo ba đứa nhỏ ra sau lưng.

Làm xong những việc này, sắc mặt nàng mới nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào tâm phiến kia: “Phỉ Phỉ, một mình ngươi có thể làm được không?”

Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc cũng đứng lên, sóng vai mà đứng với Kỳ Ngọc Hà, trên mặt tràn đầy cảnh giác.

“Có thể.”

Tinh Phỉ nói ngắn gọn một tiếng, ý bảo bọn họ yên tâm, lập tức vận chuyển thần niệm, hung hăng đâm vào trong tâm phiến hạch tâm hư hỏng.

Sau một khắc.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai hư ảnh đột nhiên thoát ra từ trung tâm hư hại.

Vương Hựu Nhạc mang theo hai đứa con trai khác cẩn thận thò đầu ra từ phía sau lưng Kính Ngọc Hà của mẫu thân, mở to hai mắt nhìn lại, chỉ thấy hai cái bóng mờ kia tuy rằng thân ảnh mỏng manh, khí thế lại đều bất phàm.

Trong đó có một đạo hư ảnh, là một vị nam tử trung niên mặc cổ trang tay rộng, khí vũ hiên ngang, cho dù bây giờ chỉ còn lại có một đám tàn hồn, sâu trong linh hồn vẫn như cũ như có liệt hỏa mãnh liệt, mang theo một cỗ chí dương chí thuần ý Phật.

Mà một đạo khác, lại là nam tử tinh cổ tộc dáng người có chút nhỏ nhắn cao gầy.

Trên người hắn mặc phục sức truyền thống đặc biệt của Tinh Cổ tộc, tàn hồn nhìn so với nam tử trung niên kia ngưng thực không ít, thậm chí mơ hồ có thể thấy rõ chi tiết bộ mặt. Trong tàn hồn có thần hồn lực cuồn cuộn khổng lồ, mang theo cảm giác áp bách cường đại khiến người ta hít thở không thông.

Bọn họ tựa hồ một mực ngủ say, hôm nay bị Tinh Phỉ dùng thần niệm đâm tỉnh, sắc mặt đều là thập phần thống khổ, đáy mắt còn mang theo vài phần mờ mịt cùng luống cuống không rõ.

"Là Tinh Cổ tộc!" Nam tử trung niên kia nhìn thấy Tinh Phỉ gần trong gang tấc, biểu tình thống khổ lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng, thanh âm thê lương tựa như rên rỉ, "Vậy mà Tinh Cổ tộc dẫn đầu tìm được chúng ta, quả nhiên là trời muốn diệt ta Cửu Dương!"

Mà vị tàn hồn nam tử Tinh Cổ Tộc kia cũng vui mừng quá đỗi, lập tức cố nén thống khổ tự báo gia môn: "Ta là 【Tinh Bối Địch】 dưới trướng Tinh Thất Thập Bát đại nhân, phụng mệnh bắt một trong những người chạy trốn Đan Môn 【Cửu Dương Đan Thánh】, xin hỏi tiểu thư ngươi là thuộc hạ của vị đại nhân nào? Hy vọng ngươi có thể giúp ta bắt giữ Cửu Dương Đan Thánh."

Lượng tin tức hai người này khá lớn, trong lòng mọi người ở đây lập tức hiểu ra mấy phần.

Vương Bảo Thánh ho khan hai tiếng, nói: "Phỉ Phỉ, trước tiên đừng chọc bọn hắn, chúng ta trước tiên tìm hiểu một chút tình huống."

"Ừ." Tinh Phỉ vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, lập tức thu hồi Thần Niệm Châm.

"Tiên Tộc?!" Tàn hồn Tinh Cổ Tộc tên gọi là Tinh Bối Địch lúc này rốt cuộc cũng chú ý tới đám người Vương Bảo Thánh và Ngọc Hà, trên mặt đột nhiên biến sắc: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi sao có thể ở cùng một chỗ với Tiên Tộc?"

“Xin hỏi huynh đệ… À, còn có một vị Đại La Kim Tiên, tốt tốt tốt.” Cửu Dương Đan Thánh thì chuyển kinh thành mừng, vội vàng hướng về Ngọc Hà nói: “Ba vị đồng đạo, mau giúp ta một tay, tiêu diệt dư nghiệt tinh cổ này.”

Hai cái tàn hồn tựa hồ vừa tỉnh lại, hiển nhiên còn chưa biết rõ tình huống thực chất.

“Được rồi!” Khóe miệng của Ta Ngọc Hà giật giật, ngay sau đó quát lớn một tiếng: “Đều câm miệng trước! Bọn ta hỏi một câu các ngươi trả lời một câu, không được tùy tiện xen vào, nếu không, để cho hai người các ngươi đều hình thần câu diệt.”

Trong lúc nhất thời, hai tàn hồn đều bị chấn nhiếp.

Bọn họ cũng có những tình huống không rõ ràng lắm. Vì sao Tinh Cổ Tộc cùng Tiên Tộc lại đứng chung một chỗ, thoạt nhìn còn rất hài hòa?

Ở niên đại kia của bọn họ, hai người chính là đối địch sinh tử không đội trời chung.

Đáng tiếc, ngay cả lúc này trong lòng bọn họ có nhiều nghi vấn hơn nữa, cũng chỉ có thể nghẹn trở về trước, thành thành thật thật trả lời câu hỏi của đám người Ngọc Hà, Vương Bảo Thánh.

Sau một phen hỏi thăm, mọi người xem như đã rõ ràng.

Vị này là 【Cửu Dương Đan Thánh】 là một vị hạch tâm trưởng lão của Đan Môn, lúc trước nguy cơ hàng lâm chuyển dời chạy trốn nửa đường bị Tinh Cổ Tộc Tinh Bối Địch chặn giết, song phương sau một hồi ác chiến đồng quy vu tận, nhưng tàn hồn của bọn họ cũng không có hoàn toàn tiêu tán, mà là hóa thành tàn hồn trốn vào bên trong tinh cổ chiến giáp hạch tâm.

Qua nhiều năm như vậy, phần lớn thời gian bọn họ đều đang ngủ say, ngẫu nhiên tỉnh lại sẽ chửi rủa lẫn nhau tiến công, nhưng chỉ cần bọn họ làm ra động tác lớn, sẽ dẫn tới chú ý luân hồi trường hà.

Bởi vậy, bọn hắn chỉ có thể tự khắc chế, đánh nhau một trận, ai cũng không làm gì được ai, cứ như vậy một mực duy trì đến

hiện tại.

Thành thật kể, nghe xong câu chuyện của hai người, Vương Bảo Thánh có chút đồng tình với vị Cửu Dương Đan Thánh này.

Cùng cừu nhân mà mình thống hận nhất nằm trong tâm phiến dây dưa nhiều năm như vậy, chỉ là ngẫm lại, hắn đã cảm thấy hít thở không thông.

Mà trong lúc nghe kể chuyện, Vương Bảo Thánh cũng lập tức thông báo cho Thủ Triết lão tổ.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã chạy tới tiểu viện của Vương Bảo Thánh, sau đó lại dùng đồng hồ cổ tay thông báo cho Thái Sơ Đạo Chủ.

Gần như chỉ trong nháy mắt sau đó, Thái Sơ Đạo Chủ đã dẫn Vương Thủ Nghiệp chạy tới hiện trường.

Mà hai vị tàn hồn, lúc này cũng từ miệng Vương Bảo Thánh biết được 【Tiên Minh】 và 【Tinh Cổ tộc】 đều đã bị hủy diệt, thế cục bây giờ đã hoàn toàn khác với năm đó.

Bọn họ đều lâm vào trầm mặc thật lâu.

“Tinh cổ tộc ta đã vong!” Tinh Bối Địch vẻ mặt tuyệt vọng, “Đại tai biến đổi, đại tai biến trong truyền thuyết quả nhiên đã tới! Chư vị lãnh tụ vĩ đại, chậm một bước a!”

“Đại tai biến là cái gì?” Vương Thủ Triết nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía Tinh Tinh Bối Địch lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc: “Còn nữa, lúc trước các ngươi rốt cuộc vì sao muốn tiến công Tiên Minh?”

“Ta không biết.” Tinh Bối Địch lắc đầu: “Ta chỉ là một tinh anh nho nhỏ, mà chân tướng đại tai biến chỉ có lãnh tụ mới biết được. Tiến công Tiên Minh cũng là hành vi vĩ đại lãnh tụ vì ứng đối đại tai biến mà không thể tránh khỏi.”

Ánh mắt Vương Thủ Triết híp lại, trong đầu nhất thời nhớ lại các loại thí nghiệm không thể tưởng tượng của Tinh Cổ tộc.

Lúc trước hắn một mực nghĩ không ra, Tinh Cổ tộc đến cùng tại sao phải làm những thí nghiệm kia, hôm nay nghĩ đến, chỉ sợ cũng là vì ứng đối cái gọi là “tai hoạ lớn”.

Thế nhưng đối với "tai nạn lớn" của Tinh Cổ tộc, bên Tiên Minh cũng không rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Mà Tinh Ngũ với tư cách lãnh tụ, ngược lại nên rõ ràng rõ ràng cái gì là đại tai biến. Chỉ tiếc, Phỉ Phỉ dựa theo tuổi tác của Tinh Cổ tộc tính toán còn khá nhỏ tuổi, cũng không có tư cách tiếp xúc bí mật tối cao của hội nghị Tinh Cổ tộc.

Vương Thủ Triết có một loại trực giác mãnh liệt, chân tướng "tai hoạ lớn" này hẳn là phi thường trọng yếu, nếu có thể làm rõ, không đơn giản là có thể cởi bỏ rất nhiều bí ẩn dưới bóng ma lịch sử, có lẽ, còn có ý nghĩa càng thêm trọng yếu.

Đáng tiếc, chuyện này gấp gáp cũng gấp không được, chỉ có thể nhìn di tích "Khảo cổ đào móc" phía sau có manh mối nào hay không.

"Cửu Dương tiền bối." Vương Thủ Triết thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía tàn hồn Cửu Dương có chút mờ mịt, ngữ khí trở nên vô cùng khách khí: "Vương thị chúng ta có thánh thực luân hồi, với cường độ chân linh của Đại La Kim Tiên ngài, có thể giữ lại một phần ký ức trong quá trình luân hồi, không bằng sau này cứ ở lại thế giới Thần Võ chúng ta, như thế nào?"

"Luân Hồi Thánh Thực?" Cửu Dương Đan Thánh hơi có chút khiếp sợ, mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn liền biến mất, sau đó chậm rãi lắc đầu, "Nếu ta chuyển thế, đan đạo sở học cả đời sẽ không có người kế thừa. Ta nghĩ đầu tiên sẽ truyền thụ kinh nghiệm suốt đời, tiếp đó chuyển thế."

"Cái này dễ xử lý." Vương Thủ Triết cười kéo Vương Thủ Nghiệp qua: "Vị này là thiên tài luyện đan số một thế giới Thần Võ chúng ta, tuy nhiên mới hơn ngàn tuổi, tu vi cũng còn chưa tới Chân Tiên, liền có thể luyện chế đan dược thập phẩm, cũng thực hiện lợi nhuận."

Sau đó, hắn cẩn thận giới thiệu một chút năng lực của Vương Thủ Nghiệp với Cửu Dương Đan Thánh.

"Thiên tài như thế, chính là cực kỳ hiếm thấy ở đan môn của ta, ta có thể lưu lại chỉ điểm hắn luyện đan." Cửu Dương Đan Thánh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy có thể tìm được người thừa kế thích hợp, lập tức trở nên vui vẻ, nhưng mà ngược lại nhớ tới cái gì, mi tâm lại khóa chặt, "Đáng hận ta

trên đường bị ác tặc Tinh Cổ tộc phục kích, trữ vật giới của ta, Thanh Diễm Thánh Hỏa, Cửu Dương Thánh Đồ, lò luyện đan đều đã thất lạc. Nếu không, nhất định có thể trợ thủ nghiệp một tay."

"Chuyện này cũng không tính là khó." Vẻ mặt Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh như cũ: "Chỉ cần có vị trí đại thể của trận ác chiến lúc trước, người của chúng ta có thể kéo mạng thức vơ vét một phen."

"Nói dễ vậy sao?" Cửu Dương Đan Thánh thở dài một tiếng, "Theo các ngươi nói, sự tình đã qua trăm vạn năm. Vị trí trận đại chiến lúc trước, hơn phân nửa đã trải qua nhiều lần gió lốc hư không biển tập kích, coi như đồ vật không bị người nhặt đi, hơn phân nửa cũng đã rơi lả tả."

"Không sao, việc này để ta sắp xếp. Ta có thể mời đạo chủ ra tay vơ vét, hơn nữa, Vương thị chúng ta cũng có nội tình của mình."

Vương Thủ Triết nói xong liền tìm tới Vương An Nghiệp, đem tiền căn hậu quả toàn bộ sự việc nói cho hắn biết, sau đó phân phó hắn nói: "Ngươi mang theo Bảo Phúc, hai đứa nhỏ Bảo Tài đi ra ngoài một chuyến, mau chóng tìm di vật của Cửu Dương tiền bối và Tinh Bối Địch trở về."

Đồng thời, hắn lại chắp tay nói với Thái Sơ Đạo Chủ: "Hồng Trấn tiền bối, việc này làm phiền ngài xuất mã một chuyến, về phương diện phí tổn ngài không cần lo lắng."

Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt cạn lời.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này dùng bản đạo chủ thật đúng là càng dùng càng thuận tay.

Bất quá hắn hiện tại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, dù sao hành trình Nam Tề Thần Châu nhất thời còn không gấp.

Hơn nữa, hắn cũng nghe nói Vương An Nghiệp đứa nhỏ này khí vận vô song, bản mạng linh thực vẫn là Khí Vận Chi Thụ, đã sớm muốn tự mình kiến thức một chút. Một cơ hội vừa vặn này, vừa vặn kiến thức một chút năng lực của Vương An Nghiệp.

"Cũng được." Thái Sơ Đạo Chủ rốt cuộc vẫn đồng ý, "Địa điểm phát sinh trận ác chiến năm đó cách căn cứ tiến lên thế

giới Thần Võ không xa. Bản Đạo Chủ tự mình mang theo An Nghiệp bay qua, thời gian mấy năm là đủ qua lại rồi. Có điều, vơ vét đồ đạc cần bao nhiêu năm, ta cũng không dám cam đoan."

Tính cơ động của Đạo Chủ rất mạnh, nếu như toàn lực thi triển thuật dịch chuyển không gian, một lần dịch chuyển là có thể xuyên qua vạn dặm, nếu không cũng không có bản lĩnh trấn thủ toàn bộ Đông Hà Thần Triều.

Dù sao, Thái Sơ Đạo Chủ là Đạo Chủ tọa trấn ở Đông Hà Thần Châu, nhiều lúc đảm đương chính là nhân vật "Đoàn cứu hỏa", một khi trong phạm vi Đông Hà Thần Châu phát sinh sự kiện lớn, hắn cũng phải chạy tới giải quyết.

Cũng may, đại sự kiện cần hắn tự mình ra mặt vốn là tương đối hiếm thấy, bằng không hắn phải vội vàng chết.

Mà hành trình lần này cũng rất đơn giản, có thể thông qua không gian đại na di trận trực tiếp truyền tống đến căn cứ đi về phía trước, chống đỡ đến chết chính là quang cảnh mấy năm.

Mà trong lúc Vương Thủ Triết và Cửu Dương Đan Thánh, Thái Sơ Đạo Chủ nói chuyện, thì Tinh Phỉ Phỉ cũng trao đổi với Tinh Bối Địch một phen.

Khi Tinh Bối Địch biết được Tinh Phỉ Phỉ chính là nữ nhi của thủ lĩnh Tinh Ngũ đại năng, thần sắc lập tức trở nên vô cùng khiếp sợ và kích động: "Thì ra ngài là Phỉ Phỉ công chúa điện hạ vĩ đại, ta nguyện ý đi theo ngài."

Trong Tinh Cổ Tộc, sau khi cường giả vẫn lạc, tàn quân bị cường giả thu mua vốn là chuyện rất bình thường, nếu Tinh Cổ Tộc đã bị diệt, cấp trên của mình bảy mươi tám cũng không biết vẫn lạc ở nơi nào, hắn đi theo cường giả khác trong tộc cũng là chuyện rất bình thường.

Huống chi, cái danh vị công chúa Phi Phỉ này năm đó hắn cũng đã nghe nói qua, với thiên tư cùng năng lực của nàng, thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ không dưới bảy mươi tám.

"Ta đồng ý với ngươi." Tinh Phỉ tỉnh táo nói, "Ngươi là muốn một lần nữa chuyển thế, hay là lấy trạng thái tàn hồn đi theo? Nếu như là vế sau, ta có thể chữa trị hạch tâm tinh cổ chiến

giáp, cũng vì ngươi tạo ra một bộ thân thể khôi lỗi chiến lực thập tam giai.”

“Thập tam giai thực lực quá yếu, cũng không có tác dụng gì.” Tinh Bối Địch có chút khó xử.

“Hiện tại ta còn không có năng lực chế tạo thân thể khôi lỗi cấp mười lăm.” Tinh Phỉ bình tĩnh nói: “Không bằng ngươi lựa chọn chuyển thế, lấy tiềm lực của ngươi, tương lai vẫn có cơ hội trở lại chiến lực cấp mười lăm.”

“Ta vẫn lựa chọn trước tiên trở thành khôi lỗi cấp mười ba, ta tin tưởng Phi Phỉ công chúa tương lai nhất định có thể nghiên cứu ra thân thể khôi lỗi cấp mười lăm.” Tinh Bối Địch cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Chuyện này cứ kết thúc như vậy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh, năm năm cứ như vậy trôi qua.

Trong thời gian này, Tinh Phỉ Phỉ đã sửa xong tâm phiến chiến giáp hạch tâm Tinh Cổ, cũng lấy hạch tâm này làm trụ cột để tạo ra một bộ thân hình Khôi Lỗi cấp Chân Tiên, có thể dùng nguyên tinh hoặc Tiên Linh Thạch khu động.

Tinh Bối Địch có lại được tân sinh cũng không có việc gì, liền được an bài làm cận vệ cho tam tiểu nhân.

Mà Cửu Dương Đan Thánh thì được an bài một lần nữa trong Dưỡng Hồn Mộc, nương theo bên cạnh Vương Thủ Nghiệp dốc túi truyền thụ tri thức luyện đan.

Điều này làm cho Vương Thủ Nghiệp thu hoạch lợi ích không nhỏ, độ lớn tri thức về phương diện luyện đan và độ sâu tăng lên.

Cũng chính vì năm năm này.

Thái Sơ Đạo Chủ và Vương An Nghiệp cùng một đám đội ngũ thăm dò cũng thành công hoàn thành thăm dò, trở về Vương thị.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Ngay tại tứ phương đình quen thuộc kia, bên cạnh bàn đá quen thuộc kia, tất cả mọi người ngồi xuống mở tiểu hội, kiểm kê

thu hoạch chuyến đi này.

Đến lúc này.

Thái Sơ Đạo Chủ vẫn như cũ là một mặt kinh nghi bất định.

Hắn vốn cho rằng chuyến này cần ít nhất mấy chục năm thời gian, hơn nữa còn không nhất định có thể nhặt lại tất cả bảo vật đã thất lạc.

Nhưng không ngờ, dưới sự liên thủ của ba người Vương An Nghiệp, Vương Bảo Phúc, Vương Bảo Tài, vậy mà trong thời gian cực ngắn đã tìm được các loại bảo vật như Thanh Diễm Thánh Hỏa, nhẫn trữ vật thánh phẩm, Cửu Dương Thánh Đồ, Cửu Dương Thánh Đan Lô.

Thậm chí, bọn họ ngay cả hài cốt của Thập ngũ giai tinh chiến giáp bị Thanh Diễm thánh hỏa thiêu hủy cũng đã tìm trở về.

Trừ cái đó ra, còn tìm về một đống lớn rác rưởi lung tung.

Hiệu suất như thế khiến nội tâm Thái Sơ Đạo Chủ thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn đã bắt đầu suy nghĩ, nếu không dứt khoát cùng Vương An Nghiệp tổ đội đi ra ngoài "nhặt rác", hắn phụ trách mở đường, Vương An Nghiệp phụ trách "Nhặt".

Như vậy không bao lâu nữa, có thể làm giàu.

"Thái gia gia, đây chính là Thanh Diễm thánh hỏa của Cửu Dương Đan Thánh tiền bối." Vương An Nghiệp lấy ra một ngọn lửa xanh lục đang nhảy nhót, ngoại hình cực kỳ đẹp mắt, "Khi con tìm thấy nó, nó đang trốn ở trong Cửu Dương Thánh Đan, ngủ say như chết."

Trên bản chất Thánh Hỏa thuộc về sinh mệnh loại nguyên tố, có linh trí, chỉ có điều tâm trí của nó từ trước đến nay không cao, cũng không khác gì những động vật bình thường, đa số dưới tình huống đều dựa vào bản năng làm việc.

Lúc này Thanh Diễm thánh hỏa lập tức đối mặt với nhiều người như vậy, tựa hồ có chút sợ hãi, ngọn lửa chui thẳng vào trong ngực Vương An Nghiệp.

Ở chung vài năm, nó đã rất quen thuộc với Vương An Nghiệp.

“Tốt tốt tốt, quả nhiên là Thanh Diễm Thánh Hỏa của ta.” Hư ảnh tàn hồn của Cửu Dương Đan từ trong Dưỡng Hồn Mộc hiện ra, thần sắc kích động không thôi, “Thủ Nghiệp, hiện tại ngươi dùng Xích Dương Thánh Hỏa mặc dù cũng không tệ, nhưng chung quy là vật mượn đến, không bằng sớm bắt đầu nuôi dưỡng Thanh Diễm Thánh Hỏa, tương lai cũng có thể càng dùng càng thành thạo.”

Thánh hỏa đã có linh trí, tự nhiên có thể “nuôi”.

Quan hệ giữa nó và luyện đan sư, có chút cùng loại với tu sĩ huyết mạch Mộc hệ và linh thực bản mạng.

Luyện Đan Sư dùng huyền khí bản thân uẩn dưỡng Thánh Hỏa, có thể làm cho Thánh Hỏa quanh năm suốt tháng uẩn dưỡng dần dần trở nên mạnh hơn, hàm dưỡng càng lâu, lúc dùng Thánh Hỏa luyện đan cũng sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió, có thể trong phạm vi nhỏ mà tăng lên xác suất luyện đan thành công.

Vương Thủ Nghiệp là một vị luyện đan sư có tiềm lực mười phần, nếu có thể sớm có được Thánh Hỏa, chỗ tốt sẽ rất rõ ràng.

Nhưng không đợi Vương Thủ Nghiệp đáp ứng, đoàn Thanh Diễm thánh hỏa kia giống như ngửi được một loại hương vị cực kỳ hấp dẫn nào đó, bỗng nhiên không hề báo trước “Vù” một cái liền bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, ngực Vương Thủ Triết có thêm một ngọn lửa màu xanh.

Nó giống như là một con chó con làm nũng ngửi tới ngửi lui ở trên người hắn, thỉnh thoảng còn cọ một cái bày tỏ thân mật.

Vương Thủ Triết dở khóc dở cười, đưa tay sờ sờ “đầu” của nó: “Ta cũng không biết luyện đan, ngươi đi theo ta một chút tác dụng cũng không có.”

“Đột nhiên ~”

Thanh Diễm thánh hỏa không vui chợt sáng chợt tối hai lần, một luồng hỏa diễm tinh tế từ trong ngọn lửa tách ra, gắt gao quấn lấy cánh tay Vương Thủ Triết không buông, “Ta mới mặc kệ ngươi có luyện đan hay không, dù sao ta cũng đã quyết định với ngươi.”

Một màn này khiến mọi người tấm tắc lấy làm lạ.

“Ha ha! Thanh Diễm Thánh Hỏa này chính là hỏa diễm song thuộc tính Mộc Hỏa hiếm thấy.” Thái Sơ Đạo Chủ cũng bật cười, giúp Thanh Diễm Thánh Hỏa giải thích hai câu, “Mộc Năng có thể nhóm lửa, hiển nhiên là nó coi trọng Sinh Mệnh Đại Đạo pháp tắc tinh thuần của Thủ Triết ngươi rồi. Nếu có thể được huyền khí sinh mệnh của ngươi uẩn dưỡng, rất có lợi cho con đường tiến hóa tương lai của nó.”

“Hóa ra Thủ Triết gia chủ là sinh mệnh đại đạo huyết mạch?” Cửu Dương Đan tàn hồn cũng giật nảy mình, lập tức tỏ vẻ thoải mái: “Thì ra là thế, thì ra sinh mệnh hệ chính là mộc hệ thượng vị đại đạo pháp tắc, Thanh Diễm thánh hỏa dựa vào ngài như thế cũng có thể giải thích được.”

Đúng vậy, sinh mệnh đại đạo pháp tắc.

Đây là “Huyết mạch thiên phú” Vương Thủ Triết bày ra, đã giải thích vì sao “Dế lực” của hắn dồi dào như thế, đồng thời còn có thể che giấu mình chính là huyết mạch bổn nguyên của sinh mệnh.

Nếu nói Sinh Mệnh Đại Đạo chính là mộc hệ Đại Đạo thượng vị, vậy Sinh Mệnh Bản Nguyên Đại Đạo chính là Sinh Mệnh Đại Đạo thượng vị.

“Cũng được, ngươi đã thích ta như thế, đó cũng là một loại duyên phận.” Vương Thủ Triết xoa xoa đoàn Thanh Diễm thánh hỏa, cười nói: “Sau này ngươi có thể đi theo ta, nhưng khi bên Thủ Nghiệp muốn luyện đan, ngươi cũng phải đi hỗ trợ.”

Chợt!

Thanh Diễm thánh hỏa hưng phấn nhảy nhót tại chỗ hai lần, ngọn lửa trên đỉnh đầu chập chờn, tỏ vẻ đồng ý, sau đó liền vô cùng thân thiết với Vương Thủ Triết.

Tràng diện như thế, nhìn Thái Sơ Đạo Chủ tràn đầy mùi vị.

Ngược lại là tiểu bạch kiểm hệ sinh mệnh, không chỉ đem học tỷ dụ đi, ngay cả thánh hỏa phi thường trân quý cũng chủ động đưa tới cửa.

Ài, quả nhiên là so với người tức chết đi được.

Thánh hỏa là tài nguyên khan hiếm, cho dù là Đan Thánh, cũng không phải mỗi người đều có Thánh hỏa.

Phải biết rằng, Thánh Hỏa, cũng không đơn thuần chỉ có thể dùng để luyện đan. Thời điểm đánh nhau, Thánh Hỏa cũng là một hảo thủ nhất đẳng phụ trợ.

Có Thánh Hỏa trợ giúp, Huyền Vũ tu sĩ, nhất là tu sĩ tu hành đại đạo cùng Thánh Hỏa tương hợp, sức chiến đấu có thể đạt được biên độ tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Nếu không phải như thế, Cửu Dương Đan Thánh một Đại La Kim Tiên trầm mê luyện đan, sao có thể có bản lĩnh kéo lấy Tinh Cổ tộc thống lĩnh Tinh Cổ Bối Địch đồng quy vu tận?

Còn không phải là do Thanh Diễm thánh hỏa đầy đủ lực lượng sao?

…

Chương 60: Các loại thu hoạch! Thủ Triết trồng Đạo Nguyên quả!

…

Vương Thủ Triết có được Thanh Diễm Thánh Hỏa, trên thực tế cũng không quá hưng phấn. Tuy sức chiến đấu của Thánh Hỏa này rất mạnh, nhưng hắn cuối cùng vẫn là lão tổ gia tộc, tình huống đến phiên hắn ra tay cũng không nhiều lắm.

Sở dĩ hắn nhận lấy Thanh Diễm Thánh Hỏa, cũng là muốn thử một chút xem có thể bồi dưỡng nó hay không, để nó dần dần hướng thần hỏa tiến hóa.

Nếu thật sự trở thành Thần Hỏa, công hiệu tất nhiên là cách biệt một trời.

Bất quá, Thần Hỏa chung quy cũng không phải dễ dàng bồi dưỡng ra như vậy, cho dù có khả năng này, hơn phân nửa cũng phải tốn thời gian thật lâu, thật lâu.

Thu hồi suy nghĩ, Vương Thủ Triết nhanh chóng phân phối những chiến lợi phẩm khác.

Đầu tiên là nhẫn trữ vật thánh khí.

Thông qua cuộc trò chuyện với khí linh, nhẫn trữ vật thánh khí này có tên là “Nạp Hải”.

Nhẫn trữ vật đẳng cấp này còn cao hơn một chút so với Thánh khí bình thường, giá trị vốn đã có mấy chục Hỗn Độn linh thạch.

Hơn nữa trong không gian bên trong, còn dự trữ tài liệu luyện đan Cửu Dương Đan Thánh từ Đan Môn mang ra cùng thành phẩm đan dược. Bởi vì không gian độc lập đứng yên trong nhẫn trữ vật, cũng không có bất kỳ sinh vật nhỏ nào tồn tại, bởi vậy những đan dược cùng tài liệu này vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Nhóm đan dược này, đa số đều là đan dược bát cửu phẩm, cùng với đan dược ít nhất thập phẩm, thập nhất phẩm, thậm

chí còn có hai viên 【Sinh Tử Đạo Đan】 thập nhị phẩm, tổng giá trị không phải tầm thường.

Chỉ tiếc, cũng không cho người trẻ tuổi dùng các loại đan dược Đạo Nguyên đan cải thiện tư chất huyết mạch.

Phương diện linh dược cũng muôn màu muôn vẻ, trân quý nhất là mấy loại linh dược thập nhất phẩm, cùng với một gốc 【Hỗn Nguyên Đạo Tham】 thập nhị phẩm, bảo vật này nghe nói có thể luyện chế đan dược thập nhị phẩm 【Hỗn Nguyên Đạo Đan】, là một loại đan dược đỉnh tiêm mà ngay cả Đạo Chủ cũng cực kỳ khao khát.

Trong nháy mắt nhìn thấy gốc Hỗn Nguyên Đạo Tham kia, hai mắt Thái Sơ Đạo Chủ đều có chút đỏ lên.

Ngày bình thường, đan dược hắn duy trì tu vi cũng chỉ là đan dược loại cửu phẩm tu luyện bồi nguyên 【Tử Dương đan】, một viên giá trị khoảng ba viên linh thạch cực phẩm.

Lấy tu vi cảnh giới của hắn, dù chỉ duy trì tiêu hao thấp nhất, một năm cũng cần phục dụng hơn ba mươi viên Tử Dương Đan, tổng cộng cần hao phí một viên Tiên Linh Thạch.

Hơn nữa còn có thịt khác, linh mễ thất phẩm, thỉnh thoảng có gọi bát phẩm linh mễ, cửu phẩm linh mễ để giải thèm, cùng với tiên trà các loại cung cấp.

Một năm trôi qua, chi tiêu bình thường của hắn ước chừng ở khoảng Tam Tiên Linh Thạch.

Nói cách khác, cho dù chỉ duy trì tu vi, cứ mỗi ba mươi năm hắn phải tiêu hao một viên Hỗn Độn linh thạch, ngàn năm phải tiêu hao mấy chục viên Hỗn Độn linh thạch.

Chi phí như thế, nếu là đặt ở một thánh triều bình thường, dần dà nhất định sẽ đem thánh triều kia suy sụp. Nhưng mặc dù là loại chi tiêu trình độ này, đối với Thái Sơ Đạo Chủ mà nói cũng bất quá là miễn cưỡng có thể duy trì tu vi mà thôi.

Để tiết kiệm tài nguyên tu luyện, hắn ngay cả Thập phẩm tu luyện đan dược loại bồi nguyên cũng không nỡ ăn, chỉ có thể thỉnh thoảng ăn một viên bổ bổ khí huyết.

Có thể thấy được đan dược tu luyện bồi nguyên thập nhị phẩm trân quý cỡ nào, ăn vào là xa xỉ cỡ nào.

Ngay cả Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ, ăn một viên thì khí huyết toàn thân cũng sẽ căng tràn, cần một đoạn thời gian mới có thể tiêu hóa, tốc độ tu luyện từ từ tăng lên, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian khổ tu.

Nhưng thứ này cũng chính là 【Tiên Minh】 đang ở thời kỳ cường thịnh, một số ít bậc Đạo Chủ tinh anh mới ngẫu nhiên có cơ hội hưởng dụng, dùng để gia tốc xung kích Đạo Chủ trung kỳ, thậm chí dùng cho giai đoạn sau.

Hiện tại ở thời đại này, càng không có người luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Đan, tài nguyên linh mạch có hạn đều dùng để trồng linh dược khác hữu dụng hơn. Cũng bởi vậy, Thái Sơ Đạo Chủ đời này cũng chưa từng nếm qua tư vị 【Hỗn Nguyên Đạo Đan】.

"Tất cả linh dược và đan dược đều vào tộc khố của gia tộc, tộc nhân có thể dùng giá trị công huân để trao đổi." Vương Thủ Triết nói xong, liền giao nhẫn trữ vật thánh khí bay lên không cho Vương An Nghiệp, dặn dò nói: "An Nghiệp à, nhẫn trữ vật cấp tiên khí của ngươi có thể về hưu truyền cho bọn nhỏ rồi."

Nhẫn trữ vật này không gian thật lớn, ước chừng có hơn ngàn mét vuông, chỉ cần đựng nước là có thể chứa một ngàn tấn!

Đương nhiên, 【Nạp Hải】 chỉ là tên của nó, nghe bài lớn hơn mà thôi.

"Đa tạ thái gia gia."

Vương An Nghiệp thu hồi nhẫn trữ vật nạp hải, thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh, cũng không có hưng phấn kích động gì.

Cho tới nay, nhẫn trữ vật tốt nhất trong gia tộc đều nằm trong tay hắn, nguyên nhân không có gì khác, cũng bởi vì thỉnh thoảng hắn ở bên ngoài nhặt được một số "rác rưởi", nhu cầu tương đối lớn đối với nhẫn trữ vật…

Vương Thủ Triết cũng không đề cập tới việc hắn lấy điểm cống hiến của gia tộc.

Cả nhà trên dưới, chỉ có giá trị cống hiến của gia tộc Vương An Nghiệp là vô dụng nhất, đối với bảo khố gia tộc cũng không có nhu cầu gì, ngược lại không ngừng tăng thêm đồ vật cho bảo khố gia tộc.

Cũng giống như lần này, đồ vật đều là hắn " nhặt" trở về, giá trị cống hiến có một nửa tính ở trên đầu hắn, cho dù đem nhẫn trữ vật cấp Thánh khí này cho hắn, một đi một về, điểm cống hiến của hắn cũng sẽ chỉ gia tăng, sẽ không giảm bớt.

"Thủ Nghiệp, Cửu Dương Thánh Đồ của Hỏa hệ sẽ ưu tiên phân phối cho ngươi, cống hiến của gia tộc nên khấu trừ." Vương Thủ Triết cầm lấy Cửu Dương Thánh Đồ, không nói lời nào liền nhét nó cho lão Thất Vương Thủ Nghiệp.

Trái tim Vương Thủ Nghiệp run lên.

Được rồi, lại tăng thêm một khoản nợ thiên văn.

Từ lúc hắn mười tuổi bắt đầu học luyện đan, giá trị cống hiến của gia tộc hầu như chưa bao giờ chính thức đếm qua… Bởi vì hễ là thứ gì tốt, Tứ ca đều sẽ nhét cho hắn, cái gì Tiên Kinh, Thánh Cải Dịch, Đạo Nguyên Đan vân vân, trong nhà có cái gì thì miễn cưỡng nhét cái đó.

Vốn dĩ hắn còn nghĩ cá nhân luyện chế thêm mấy lô thập phẩm đan thắng chút lợi, bổ khuyết một chút điểm cống hiến, kết quả lại là một bộ Thánh đồ nện vào mặt hắn.

Cứ theo xu thế này, ngày tháng năm nào hắn mới có thể trả hết cống hiến cho gia tộc?

"Lò Thánh Đan này đâu? À, tạm thời không phân cho Thủ Nghiệp." Vương Thủ Triết cầm lò Thánh Đan kia lên, suy nghĩ một chút, lại thả trở về: "Đem nó nhét vào bảo khố gia tộc, Thủ Nghiệp ngươi bình thường thuê dùng là được."

Vẻ mặt Vương Thủ Nghiệp rõ ràng hơi thả lỏng một chút.

Hắn sợ Tứ ca lại cường nhét lò đan cho hắn, vậy hắn chắc chắn sẽ nợ một khoản tiền lớn. Nếu thuê, khoản nợ sẽ thiếu rất nhiều.

Cuối cùng, đáng giá phân phối cũng chỉ còn lại 【 cấp thống lĩnh tinh cổ chiến giáp 】 tổn hại kia.

Ở bên trong Tinh Cổ Tộc, bình thường mười lăm giai là có thể đảm nhiệm thống lĩnh rồi, thập thất giai xem như thủ lĩnh, có tư cách liệt tịch nghị hội tối cao ở bên cạnh nghe, chỉ có mấy người trên hội nghị cao nhất có mấy chỗ ngồi mới là lãnh tụ tinh cổ tộc chân chính.

Mười lăm giai thống lĩnh cấp chiến giáp, ở trong Tinh Cổ tộc tuy rằng không tính là đứng đầu, nhưng đã xem như rất không tệ rồi.

Bất quá, chiến giáp này bị Thanh Diễm Thánh Hỏa thiêu hư hao nghiêm trọng, chỉ sợ đã rất khó chữa trị, bởi vậy dứt khoát giao cho Tinh Phỉ xử lý, xem có thể lưu lại một ít bộ phận hữu dụng hay không, còn lại thì lấy được tài liệu dung luyện.

Trong một khối phân phối chiến lợi phẩm này, Vương Thủ Triết đã thành thạo, nhanh chóng hoàn thành một loạt phân phối.

Điều này làm cho Thái Sơ Đạo Chủ cũng nhịn không được có chút đỏ mắt.

Vương thị này đúng là khí vận che trời, toàn bộ thu hoạch tùy tiện chính là mấy trăm Hỗn Độn linh thạch. Hơn nữa ra ngoài thám hiểm, thuận lợi như ra ngoài nhặt đồ.

Năm năm a, lúc này mới chỉ là năm năm…

Có trời mới biết, lúc mới ra khỏi cửa, hắn cho rằng chuyến này không có hai ba mươi năm tuyệt đối không về được.

Đây vẫn là hắn cân nhắc đến vận khí của Vương An Nghiệp, đã đánh giá trong thời gian ngắn rồi.

Nếu không có số mệnh đỉnh cao như Vương An Nghiệp, tìm kiếm đồ vật trong biển lớn trong hư không, tìm kiếm mấy trăm năm cũng là chuyện bình thường.

Cuối cùng, Vương Thủ Triết cũng không quên Thái Sơ Đạo Chủ trong lòng chua xót, tự mình móc ra mười viên Hỗn Độn Linh Thạch đưa lên: “Hồng Trấn tiền bối, chuyến này vất vả ngươi rồi, đây là phí vất vả của ngài.”

Vừa ra tay đã có tới mười viên Hỗn Độn linh thạch?

Thái Sơ Đạo Chủ con mắt đều trợn trừng.

Đợt đi qua này của hắn chẳng qua là bảo giá hộ tống một chút, thuận tiện dùng tốc độ của mình tăng nhanh tiến trình một chút mà thôi. Không có hắn, Vương thị cũng có thể lấy được những bảo vật này, nhiều nhất là dùng thêm chút thời gian và tinh lực mà thôi.

Hắn tự nhận, công tác của mình còn xa mới đạt tới giá trị mười viên Hỗn Độn Linh Thạch!

Trong lúc nhất thời, ngay cả da mặt hắn đã xem như rất dày, vẫn như cũ có chút xấu hổ cầm.

Hơn nữa mấy năm nay ở Vương thị, hắn vẫn luôn ăn nhờ ở đậu, so với việc ăn mặc ở trong Đạo Cung thì còn tốt hơn.

"Tiền bối cầm lấy đi." Vương Thủ Triết cười nói: "Nếu không có ngài hỗ trợ, chuyến này nào có thuận lợi như thế. Hơn nữa, đứa bé Linh Trúc kia rất nhanh sẽ đến Chân Tiên cảnh, tương lai tiêu hao càng lúc càng lớn… Ngài dù sao cũng phải trợ cấp một hai."

Thái Sơ Đạo Chủ vô thức gật đầu phụ họa: "Cái này cũng đúng thôi… Đợi nàng đạt đến cấp Thánh Tôn… Đợi đã!"

Ông ta bỗng nhiên ý thức được có chỗ nào không đúng, ánh mắt có chút đăm đăm nhìn Vương Thủ Triết: "Linh Trúc không phải là vợ của Vương thị các ngươi sao? Dựa vào đâu đòi tiền trợ cấp của bổn đạo chủ?"

"Xem ngài nói kìa, trên đời này làm gì có sư tôn nào không cho đệ tử y bát trợ cấp tài nguyên tu luyện?" Vương Thủ Triết cười nói: "Vương thị chúng ta cũng có quy củ của Vương thị, Linh Trúc là con dâu dòng chính của Vương thị, đương nhiên không thể thiếu một phần tài nguyên của nàng, nhưng tương lai cuối cùng vẫn phải đảm nhiệm Thái Sơ Đạo Chủ, cũng không thể hoàn toàn do Vương thị ta bỏ vốn bồi dưỡng Thái Sơ Đạo Chủ được?"

"Đương nhiên, tiền bối và đạo cung không có ý kiến, Vương thị chúng ta cũng nguyện ý dốc toàn bộ tài nguyên bồi dưỡng linh trúc."

"Không được!" Thái Sơ Đạo Chủ vội vàng lắc đầu: "Vương thị các ngươi toàn bộ tài nguyên bồi dưỡng Thái Sơ Đạo Chủ, vậy về sau Thái Sơ Đạo Cung này rốt cuộc là họ Công hay họ

Vương? Vương thị các ngươi bỏ ra một phần trợ cấp, Doanh thị cũng sẽ trợ cấp một bộ phận, ngoài ra, đạo cung tự nhiên cũng sẽ có tài nguyên cung ứng tương ứng, hơn nữa trợ cấp của bổn đạo chủ, tài nguyên sẽ tương đối dồi dào."

Hôm nay sau khi Doanh Linh Trúc trải qua Tẩy Tủy Trì, tư chất huyết mạch lần nữa tăng mạnh, đã đột phá đến cấp bậc Đạo Tử Lăng Hư cảnh!

Đợi sau khi nàng đạt đến Chân Tiên cảnh, kế thừa đạo thư, huyết mạch sẽ lại tăng lên một đợt sóng lớn.

Tư chất bực này, ở trong các đời Thái Sơ Đạo Chủ đều tuyệt đối được cho là hiếm thấy, điều này tự nhiên làm cho Thái Sơ Đạo Chủ nhịn không được sinh ra chút tâm tư khác, hy vọng y bát đồ nhi Doanh Linh Trúc tương lai có thể bước vào Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, thậm chí có một tia hy vọng mới vào hậu kỳ các loại.

Nhưng mà chạy lên Hỗn Nguyên cảnh trung hậu kỳ, kế hoạch tu luyện tự nhiên không giống với hắn lúc trước.

Sau khi đến Hỗn Nguyên cảnh, tốc độ tu luyện sẽ giảm xuống trên diện rộng, muốn trùng kích trung hậu kỳ, vậy tốc độ tu luyện nhất định phải nhanh, tận khả năng nhanh hơn.

Chỉ có tu luyện càng nhanh đến Chân Tiên, tu luyện càng nhanh đến Thánh Tôn, mới có thể có đủ thời gian để trùng kích cửa ải đằng sau.

Chỉ là cứ như vậy, hao phí tài nguyên sẽ không dễ dàng bồi dưỡng một Đạo Chủ bình thường như vậy.

Nhất là sau khi đến Hỗn Nguyên Cảnh, tiêu hao sẽ trở nên vô cùng khủng bố.

Tiêu hao một năm của Hồng Trấn hắn ước chừng là Tam Tiên Linh Thạch, mà Doanh Linh Trúc nếu như muốn trùng kích Hỗn Nguyên Cảnh trung hậu kỳ, một năm kia tiêu hao tài nguyên tu luyện đạt tới ba mươi, thậm chí năm mươi Tiên Linh Thạch cũng không ngạc nhiên.

Mà tiêu hao như vậy, cũng không phải là một năm hai năm, mà là cần kéo dài mấy vạn năm!

Khoản tài nguyên này nếu toàn bộ đều do Đạo Cung xuất ra, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của những người khác trong Đạo Cung, tự nhiên không phải là thượng sách gì. Bởi vậy Thái Sơ Đạo Chủ đã sớm tính toán bốn nhà cùng nhau bỏ vốn.

"Được rồi được rồi, ta đã lấy được Hỗn Độn Linh Thạch này." Thái Sơ Đạo Chủ thật sâu cảm thấy sự quẫn bách về mặt kinh tế của mình, không thể không nhận lấy tình cảm này của Vương Thủ Triết.

Nói thật ra, cho dù là tồn tại cấp Đạo Chủ, mười viên Hỗn Độn Linh Thạch cũng không phải số lượng nhỏ, đủ cho hắn chi tiêu mấy trăm năm.

Đến lúc này, chuyện tiểu hội cần xử lý lần này toàn bộ xử lý xong. Kế tiếp, mọi người đều trở về nhà của mình.

Vương An Nghiệp mấy năm không về nhà, đương nhiên là về nhà đoàn tụ với hai vị thê tử Ngô Ức La, Ngô Tuyết Ngưng. Vương Bảo Phúc và Vương Bảo Tài hai cái cây cũng đi tìm bạn nhỏ tán gẫu.

Trên đường đi Thái Sơ Đạo Chủ dùng Đại Na Di chi thuật, cũng có chút vất vả, liền về Lưu Tiên Cư nghỉ ngơi trước.

Vương Thủ Nghiệp mang theo Dưỡng Hồn Mộc và Thánh Đồ trở về tổng ty Luyện Khí.

Dưới sự chỉ dẫn của Cửu Dương Đan Thánh, hắn ta dễ dàng kế thừa Cửu Dương Thánh Đồ, lại trải qua một đợt tẩy tủy phạt mao.

Trước đó, Vương Thủ Nghiệp đã thông qua các thủ đoạn như Thánh cải dịch, Đạo Nguyên đan tăng tư chất huyết mạch lên tới Thánh Tử Giáp còn nhiều hơn một chút. Lần này, kế thừa Thánh Đồ hoàn thành, huyết mạch của hắn lại lột xác, lập tức đạt đến tình trạng thập nhị trọng Vô Cấu Tiên Khu.

Huyết mạch bực này, đổi thành tư chất huyết mạch, chính là 【 cấp bậc Đạo Tử 】 thỏa đáng.

Như vậy, xem như lần thứ hai bước vào hàng thứ nhất của Vương thị.

Thấy tình huống này, trạng thái tàn hồn của Cửu Dương Đan Thánh không nhịn được có chút lão lệ tung hoành.

Hắn cũng là tuyệt đối không nghĩ tới, cách trăm vạn năm lần nữa thu y bát đồ nhi, trình độ huyết mạch lại bất phàm như thế.

Huyết mạch như vậy, đừng nói kế thừa Cửu Dương Thánh Đồ, ngay cả trở thành môn chủ Đan Môn đời tiếp theo cũng có tư cách tuyệt đối.

Nghe nói hôm nay Đan Môn đã diệt vong, cũng không biết những truyền thừa kia còn hay không?

Nếu có cơ hội, Cửu Dương Đan Thánh nghĩ nhất định phải cùng Vương Thủ Nghiệp đi tìm đan môn truyền thừa, một lần nữa phát dương quang đại đan môn.

Sau khi có chờ mong này, thái độ của Cửu Dương Đan Thánh đối với Vương Thủ Nghiệp càng thêm nóng bỏng: "Thủ Nghiệp, huyết mạch của ngươi đã đạt tới thập nhị trọng tiên khu Vô Cấu, cộng thêm Thánh Hỏa và lò Thánh Đan hỗ trợ, lại có ta ở bên cạnh thúc giục chỉ điểm, chắc có thể bắt đầu học tập luyện chế đan dược thập nhất phẩm."

Nghĩ đến điểm này hiển nhiên không chỉ là Cửu Dương Đan Thánh.

Cửu Dương Đan Thánh vừa dứt lời, liền có gia tướng Vương thị tìm tới cửa, đưa tới tổng cộng ba mươi sáu phần tài liệu luyện đan 【Hiển Thánh Đan】 mười một phẩm, tài liệu chính trong đó, chính là Ngũ Sắc Uẩn Linh Quả đại danh đỉnh đỉnh.

Những nguyên liệu này đều là thứ mà Vương Thủ Triết đã sớm chuẩn bị xong, tổng giá trị đạt tới sáu mươi viên Hỗn Độn linh thạch.

Chỉ một thoáng, trái tim Vương Thủ Nghiệp bắt đầu run rẩy.

Đây chính là linh dược trị giá sáu mươi viên Hỗn Độn linh thạch đó! Nếu một viên cũng luyện không được, chẳng phải sẽ tổn thất sáu mươi viên Hỗn Độn linh thạch sao?

Hơn một ngàn năm!

Vương Thủ Nghiệp luyện đan của hắn vẫn thua thiệt… Không được không được, vẫn là tìm Hồng Trấn tiền bối phối hợp với

nhau, giảm bớt hao tổn.

Vương Thủ Nghiệp lập tức tự mình đi Lưu Tiên Cư một chuyến, mời Thái Sơ Đạo Chủ đã về nhà nghỉ ngơi lại đây, sau đó lại được Cửu Dương Đan Thánh chỉ điểm, bắt đầu luyện chế lò Hiển Thánh Đan thứ nhất.

Không có gì bất ngờ, lò thứ nhất trực tiếp bị luyện hỏng, ngay cả một viên Hiển Thánh Đan cũng không thành.

Sau đó, chính là một loạt phân tích sai lầm, cải tiến.

Đồng thời, Thái Sơ Đạo Chủ cũng ở một bên không ngừng đưa ra chủ ý.

Trước kia khi Vương Thủ Nghiệp luyện đan, hắn đều làm như vậy.

Nhưng mà, không giống như trước kia chính là, lần này bên Thái Sơ Đạo Chủ còn chưa nói được mấy câu, Cửu Dương Đan Thánh ở bên cạnh đã không nhìn nổi nữa, nhịn không được nghiêm mặt nổi giận mắng: "Đường đường một vị đạo chủ, sao lại mở miệng nói hươu nói vượn thế?"

Từ sau khi Thái Sơ Đạo Chủ trở thành Đạo Chủ, không biết bao nhiêu năm rồi không ai dám mắng hắn như thế? Nơi đó của hắn nhịn được sự ủy khuất này?

Hắn lập tức không cam lòng yếu thế mà trả lời: "Ngươi chẳng qua chỉ là tàn hồn của một luyện đan sư cấp Thánh Tôn mà thôi, bản Đạo chủ chính là tồn tại có thể luyện đan thập nhị phẩm đấy."

"Ngươi biết cái gì luyện đan! Ngươi chính là một Luyện Đan sư gà mờ." Cửu Dương Đan Thánh quả thực nhìn không thuận mắt, "Loại lý giải đối với đan đạo như ngươi, vừa nhìn liền biết xuất thân dã lộ, ngay cả cơ sở đều còn chưa nắm vững, ngay cả gia nhập đan môn của chúng ta cũng không có tư cách."

"Ngươi hiểu không? Ngươi luyện một bản đạo chủ nhìn xem?!"

Trong thời gian mấy câu nói, tàn hồn Thái Sơ Đạo Chủ cùng Cửu Dương Đan bắt đầu trao đổi với nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ nửa bước.

Trong lúc nhất thời, Vương Thủ Nghiệp bên cạnh nghe được là vô cùng to lớn, khuôn mặt anh tuấn kia đều xụ xuống.

…

Thời gian cứ như vậy ở trong tranh cãi ầm ĩ nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm nay, Vương Thủ Triết đang ở trong sân cắt tỉa cành nho quấn trên đình nghỉ mát, bỗng nhiên nhận được tin tức của khí linh Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên truyền đến.

Hóa ra, cửu phẩm linh mạch trước đó bố trí trong Thanh Hoàng tiểu động thiên rốt cuộc nuôi dưỡng ra cửu phẩm linh điền.

Vương Thủ Triết mừng rỡ trong lòng, lập tức buông kéo, lấy ra la bàn thanh ngọc, tiến vào Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Cửu phẩm linh điền này phẩm cấp quá cao, uẩn dưỡng đương nhiên cũng phiền toái hơn linh điền cấp thấp rất nhiều, chậm hơn rất nhiều.

Lúc trước hắn lấy được Hư Không Linh Huyệt từ trong tay hai vị Thánh Tôn, sau đó an trí nó vào trong Thanh Hoàng tiểu động thiên, sau đó bắt đầu mời người bố trí Tụ Linh Trận Pháp chuyên dụng cùng trận pháp ngăn cách.

Chỉ là bố trí trận pháp, trước sau bỏ ra gần hai năm. Đây là trận pháp sử dụng trong linh điền đơn giản, mới có thể hoàn thành nhanh như vậy.

Để đảm bảo không xảy ra vấn đề gì, Vương Thủ Triết còn đặc biệt thỉnh giáo Thái Sơ đạo chủ một phen, hỏi kỹ càng quan khiếu uẩn dưỡng linh điền cửu phẩm.

Sau khi bố trí xong trận pháp, chính là chờ linh khí trong cửu phẩm linh mạch khuếch tán ra, đem linh điền uẩn dưỡng thành linh điền cửu phẩm.

Chuyện này cần một quá trình.

Cần phải đợi mỗi tấc đất trong linh điền đều bị linh khí thấm vào, nồng độ linh khí trong không khí cũng đạt tới tiêu chuẩn nhất định, linh điền cửu phẩm mới có thể chính thức sử dụng.

Vương Thủ Triết vẫn luôn chờ đợi.

Hiện nay, cuối cùng cũng đợi được tin tức tốt.

Chớp mắt một cái, bóng dáng của Vương Thủ Triết đã xuất hiện trong Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Trong nháy mắt, linh khí nồng đậm xông vào mũi, mang theo khí tức cỏ cây tươi mát, làm cho tâm thần người ta vì đó tỉnh táo lại.

Mấy trăm năm qua đi, tiểu động thiên mà ngày xưa Kỳ Vô Song lưu lại đã sớm biến dạng.

Từ xa nhìn lại có thể thấy giữa Động Thiên có một cây đại thụ khổng lồ đỉnh thiên lập địa đang đứng sừng sững trên mặt đất.

Đó là một gốc đại thụ cao ngất tựa như tùng bách.

Thân cây của nó thẳng tắp mà đen kịt, mặt ngoài hiện ra một loại cảm giác giống như huyền thiết, loáng thoáng, càng có hoa văn thần bí như ẩn như hiện ở trên thân cây.

Lá cây xanh um tươi tốt thon dài giãn ra, tựa như lông lá xuyết ở hai bên thân lá, mặt ngoài phiến lá hiện ra gân lá màu bạc, từ xa nhìn lại, lá cây xanh um tươi tốt chớp động ngân quang, quang mang pha tạp, thoạt nhìn thần bí khó lường.

Mà chấn động hơn so với ngoại hình của nó, chính là khí tức bàng bạc mà khủng bố kia.

Mỗi một phiến lá cây trên thân nó đều tản ra không gian lực tinh thuần vô cùng, không gian lực bàng bạc lấy cây này làm tâm tròn tràn lan ra, cho dù cách cự ly xa như thế, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được khí tức nguy hiểm làm lòng người kinh sợ trong không khí.

Gốc cây này, tự nhiên chính là bản thể của 【Thế Giới Thụ · Vương Tông Thế】.

Theo thực lực tăng trưởng, hình thể Vương Tông Thế cũng càng lúc càng lớn, rất sớm trước kia cũng đã dịch chuyển bản thể đến bên trong Thanh Hoàng tiểu động thiên này, mà thời điểm hắn đang nghiên cứu công tác trong viện, sử dụng chính là phân thân.

Đương nhiên, hắn không có năng lực nhất tâm đa dụng như Vương Ly Tiên, phần lớn bản thể này đều không có ý thức.

Mà Vương Tông Thế cũng đích xác không hổ danh là “Thế Giới Thụ”, qua nhiều năm như vậy, Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên đã mở rộng một vòng trong bất tri bất giác. Cứ theo xu thế này, không cần đến mấy ngàn năm, Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên này nên đổi tên thành “Thanh Hoàng Động Thiên”.

Mà ngoại trừ Vương Tông Thế ra, những biến hóa khác trong Thanh Hoàng Tiểu Động Thiên cũng có thể nói là nghiêng trời lệch đất.

Từng là một mảnh bình nguyên hoang vu, bây giờ đã được khai khẩn thành từng mảnh linh điền chỉnh tề, phóng tầm mắt nhìn lại, dọc ngang dọc dọc, trong cánh đồng đều là linh cốc linh mạch sinh trưởng cực tốt, xanh um tươi tốt, một mảnh thịnh vượng phồn vinh.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện linh khí nồng đậm, phẩm cấp thấp nhất đều là lục phẩm.

Dưới sự tẩm bổ nồng đậm của linh khí, ngay cả tạp linh thảo trong ruộng cũng trở nên đặc biệt xinh đẹp.

Trên đồng ruộng còn có thể nhìn thấy vô số Khôi Lỗi hình người đang chậm rãi di chuyển, đó là một loại Khôi Lỗi chuyên môn phụ trách chăm sóc linh cốc linh mạch cao cấp trong linh điền.

Càng đến gần trung tâm linh điền của Thanh Hoàng Tiểu Trúc, đẳng cấp lại càng cao.

Ngoại trừ mấy ngàn mẫu linh điền lục phẩm bên ngoài cùng, khu vực trung tâm, linh điền thất phẩm của các chủng tộc khác nhau cộng lại cũng phải tới mấy trăm mẫu.

Những cái này đều là mấy trăm năm chậm rãi tích lũy xuống, mỗi một cái thất phẩm linh mạch đều không dễ dàng có được.

Mà càng tới gần trung tâm, lại là linh điền bát phẩm trân quý hơn, chừng mấy chục mẫu.

Trong đó, có khoảng hai ba mươi mẫu, chính là 【Ruộng nước bát phẩm】, bên trong trồng trọt linh chủng 【Bát phẩm Thánh Ngọc Linh Mễ】 mua ở Thủy Nguyệt động

thiên. Trong ruộng nước, Nguyên Thủy Thủy Linh Khí dồi dào vô cùng, do một linh mạch bát phẩm thủy hệ nhỏ mà ra.

Linh mạch thủy hệ bát phẩm này, vẫn là lễ vật Ly Tiên lúc trước nhận được từ chỗ Thương Lan Nữ Vương, bởi vì thương đội Hư Không Hải còn phải tiếp tục đi xa, tộc nhân nàng thuận đường mang theo linh mạch thủy hệ bát phẩm này trở về.

Hiện giờ, mảnh thủy điền bát phẩm này đã được nuôi dưỡng mấy chục năm, bát phẩm linh mễ cũng đã thu hoạch hết một hạt.

Mặt khác hơn ba mươi mẫu, là 【 linh điền bát phẩm kim hệ 】.

Thời gian của mảnh linh điền này càng lâu hơn. Nó là do một linh mạch bát phẩm kim hệ uẩn dưỡng ra. Mà linh mạch bát phẩm kim hệ này là hư không hải mà Vương An Nghiệp phát hiện lúc trước thăm dò căn cứ gần căn cứ của Tinh Cổ tộc.

Không lâu sau khi bị phát hiện, linh mạch này đã được an trí ở trong tiểu động thiên của Thanh Hoàng, cho đến tận bây giờ.

Bên trong mảnh linh điền này, trồng trọt chính là 【 Ngọc Thanh Linh mễ bát phẩm 】 mà lúc trước Thái Sơ đạo chủ lấy được từ trong tay Thái Sơ đạo chủ.

Ngọc Thanh Linh Mễ này thuộc tính bình thản, là một loại bát phẩm linh mễ được gieo trồng rộng nhất trong Thánh Vực, có thể sinh trưởng trong bất cứ thuộc tính linh điền nào.

Bất quá, độ phù hợp của nó và kim thuộc tính linh khí dù sao cũng hơi thấp một chút, thế cho nên chiều dài cũng là chậm chạp. Bất quá, bởi vì có Lục Tiểu Ất thỉnh thoảng thúc đẩy một chút, điểm ấy cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Mà giữa hai mảnh bát phẩm linh điền này là một khối nhỏ, ước chừng chỉ một hai mẫu Ngũ Hành linh điền bát phẩm.

Trong này không phải là Linh Mễ, mà là một gốc cây ăn quả được cắt tỉa chỉnh tề.

Gốc cây này, tự nhiên chính là cây Ngũ Sắc Uẩn Linh Quả kia.

Ban đầu nó được trồng trong động phủ tùy thân của Vương Thủ Triết, nhưng sau khi Vương Thủ Triết trở về chủ trạch, nó

đã bị cả linh mạch và cây cùng chuyển đến Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù ngũ sắc Uẩn Linh quả thụ sinh trưởng không quá nhanh, cây này cũng đã sớm lớn lên so với người còn cao hơn.

Lúc này, trên cây đang nở ra ngũ sắc Uẩn Linh Hoa sáng lạn. Bên trong đóa hoa rơi xuống, còn cất giấu một viên ngũ sắc Uẩn Linh Quả lớn chừng ngón cái, bộ dáng còn hết sức ngây ngô, thoạt nhìn khoảng cách thành thục còn có thời gian không ngắn.

Những thứ này, tất cả đều là nội tình mà Vương thị tích lũy hơn một ngàn năm nay, cũng là căn cơ của gia tộc.

Quy mô của linh điền này, trong toàn bộ thế giới Thần Võ đều là số một. Nếu để cho đám người như Mang Thiên Ca, Xích Ngục Ma Hoàng nhìn thấy, sợ là sẽ hâm mộ muốn chết.

Mà hiện giờ, ở bên cạnh mấy chục mẫu linh điền bát phẩm này, lại có thêm hai mẫu linh điền cửu phẩm bên cạnh Thanh Hoàng Tiểu Trúc.

Mục tiêu của Vương Thủ Triết rõ ràng, vừa tiến vào tiểu động thiên đã đi thẳng đến vị trí linh điền cửu phẩm.

Linh điền đã sớm khai khẩn, bề ngoài trông vô cùng giản dị giống như linh điền bình thường, nhưng vừa tiến vào trong đó, Vương Thủ Triết đã cảm nhận được sự khác biệt.

Không có gì khác, linh khí quá nồng đậm.

Sau khi được linh mạch uẩn dưỡng tốt, linh khí trong linh điền nồng nặc tới tình trạng gần như thực chất, mỗi khi hắn hít thở một ngụm không khí đều phảng phất có thể cảm nhận được thực lực tăng lên một chút.

Không hổ là linh huyệt cửu phẩm, quả nhiên lợi hại.

Trong lòng Vương Thủ Triết vui sướng, lập tức lấy ra hạt giống Đạo Nguyên Quả được phong ấn cẩn thận trong hộp bạch ngọc.

Cái gọi là “Hạt giống đạo nguyên quả”, thật ra chính là hột đạo nguyên quả.

Khác với cây Uẩn Linh năm màu, Đạo Nguyên quả theo phân loại càng tiếp cận với thực vật bản nguyên, một khi hoàn thành kết quả, cây bản thể sẽ dần dần héo rũ, muốn đạt được Đạo Nguyên quả mới, nhất định phải trồng lại lần nữa.

Cũng may, hạt của Đạo Nguyên quả so với cửu phẩm linh mạch mà nói thì dễ kiếm hơn nhiều.

Viên trong tay Vương Thủ Triết chính là viên Thái Sơ Đạo Chủ trước khi luyện đan đã lấy ra từ trong Đạo Nguyên Quả, một viên to bằng ngón cái, mặt ngoài cứng mà thô ráp, có điểm giống Đào Nhân.

Đặt quả hạch này vào chính giữa linh điền cửu phẩm, Vương Thủ Triết lập tức gọi Lục Tiểu Ất đến, nhờ nàng giúp thúc đẩy sinh trưởng.

Lục sắc sinh mệnh bổn nguyên linh dịch từng giọt rơi xuống, sinh mệnh bổn nguyên chi lực bàng bạc nhanh chóng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hột nho nhỏ.

Rất nhanh, một cái chồi màu xanh nước biếc liền từ dưới đất chui lên, nhanh chóng đâm chồi, lá dài, rất nhanh đã mọc thành một cây cỏ cành lá thẳng tắp.

Thân cây thẳng tắp, phiến lá bên lông rộng thùng thình dẹp, mặt ngoài phiến lá có đường vân màu sắc nhàn nhạt, dưới ánh mặt trời, đường vân này tựa như còn có ánh sáng nhạt chảy xuôi, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp.

Theo sự thôi hóa của Lục Tiểu Ất, gốc cây đạo nguyên quả nhanh chóng to ra.

Bất quá, sau khi gốc cây dài đến một kích thước nhất định, tốc độ sinh trưởng chậm lại, thời gian rất lâu mới hơi lớn lên một chút, nhưng vẫn mọc dài như trước, trên đỉnh thỉnh thoảng có thể thấy chồi mới nhú ra.

Tốc độ sinh trưởng này cũng coi như không tệ!

Trong lòng Vương Thủ Triết yên lặng tính toán một chút, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

Dựa theo tốc độ này, chỉ cần khoảng một trăm sáu mươi năm, hắn có thể thúc đẩy sinh trưởng ra một Đạo Nguyên Quả!

Không tới năm trăm năm, hắn có thể đem tiền vốn thuê linh mạch cửu phẩm kiếm về!

Thời gian còn lại, đều chỉ có thể kiếm tiền.

…

Chương 61: Đạo chủ thiếu đi một Côn.

…

Trường Ninh cảng.

Trải qua mấy lần di chuyển và mở rộng, cảng trống hiện giờ đã phát triển hoàn toàn khác với ban đầu, quy mô trở nên cực kỳ khổng lồ, các hạng phương tiện cũng cực kỳ đầy đủ.

Trung bình đến mỗi một ngày, trong Không Cảng đều sẽ có hơn một ngàn chiếc thuyền vận chuyển hàng hóa lên xuống, hơn nữa mỗi ngày hàng ngàn chiếc thuyền chở hàng lên xuống, hình thành hệ thống quản lý và chỉ huy vô cùng phức tạp.

Cũng may là những năm gần đây, kỹ thuật tinh tâm, kỹ thuật linh khí nhân tạo, kỹ thuật liên lạc cũng phát triển rất nhanh, mới khiến cho hệ thống Không Cảng phức tạp như vậy, nhưng vẫn có thể vận chuyển đâu vào đấy.

Nhưng dù vậy, toàn bộ Không Cảng vẫn có hơn mười vạn nhân viên, trong đó hơn một nửa đều là tinh anh tốt nghiệp các học viện cao đẳng lớn của Trường Ninh, thậm chí có không ít người tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng của Vương thị phát triển trong hệ thống Không Cảng.

Trường Ninh liên hợp với tầng cao nhất của Tòa nhà tổ chức làm việc ở cảng trống, thân là tổng ty trưởng 【Vương An Bình】 đang ngồi trên ghế làm việc của mình, vừa chậm rãi uống cà phê, vừa nhìn xuyên thấu qua thủy tinh cường hóa trắng cường tráng, nhìn từng chiếc Vân Dao phi thuyền không quỹ liên tục lên xuống.

Dáng vẻ của hắn nhìn qua ước chừng ba bốn mươi tuổi, khí chất ổn trọng mà lão luyện, vô cùng phù hợp với dáng vẻ thành công của nhân sĩ trong tưởng tượng của người bình thường.

Nhưng giờ phút này, biểu cảm trên mặt hắn nhìn bình tĩnh, trong ánh mắt nhìn về phía những chiếc phi thuyền Vân Dao kia lại lộ ra mười phần tự hào.

Vương thị trải qua hơn ngàn năm phát triển, vậy mà có thể đi tới một bước này, chuyện này nếu là trước kia, ai có thể nghĩ tới chứ?

Mà hắn cũng thật sự có tư cách tự hào.

Vương An Bình xuất thân từ dòng dõi Thủ Triết thứ tử Vương Tông Thụy, phụ thân là vương thất mới của Vương Tông Thụy.

Cũng là chắt trai của Vương Thủ Triết, Vương An Bình xếp thứ mười lăm hàng chữ "An" tất nhiên không rực rỡ lóa mắt bằng Thất ca Vương An Nghiệp.

Nhưng chính như hàng ngàn hàng vạn hàng vạn đệ tử ưu tú của Vương thị đều bị xem nhẹ, tộc nhân tinh anh như Vương An Bình chính là khung xương gia tộc, là lực lượng trung kiên trong gia tộc, chính là bởi vì có vô số "Vương An Bình" không ngừng cẩn thận cống hiến trong hệ thống sự nghiệp của gia tộc, ý nghĩ và lý niệm của đám người Vương Thủ Triết mới có thể được thực hiện.

Vương An Bình đi theo phụ thân hắn đã từng làm một khoảng thời gian dài cho tàu thuyền xuất khẩu quản lý, sau đó lại điều nhiệm quản lý hàng không vận chuyển hàng không vào cửa, bước cuối cùng thăng cấp trở thành tổng ty trưởng của Không Cảng tổng ty.

Có thể đi đến một bước này, hắn cũng không phải dựa vào cái danh "Vương Thủ Triết trọng tôn".

Dù sao, sự phát triển của toàn bộ cảng không không phải là một lần là xong, mà là Vương An Bình và rất nhiều tộc nhân nhiệt huyết cùng đồng sự, từng chút một xây dựng phát triển. Quá trình trong đó, người ngoài xem ra bất quá là một câu nói liền có thể khái quát, nhưng đối với những người thực tế như bọn họ mà nói, lại có rất nhiều cửa ải khó khăn cần vượt qua, không hề đơn giản chút nào.

Trong quá trình này, Vương An Bình biểu hiện ưu dị, tự nhiên trở thành người dẫn đầu.

Đương nhiên, danh hiệu Thủ Triết Trọng Tôn này vẫn có chút tác dụng, biến tướng này đã khích lệ và thúc giục hắn liều mạng nỗ lực, làm cho mình trở nên càng thêm ưu tú. Nếu

không, người ta thuận miệng nói một câu, chắt nhi đại danh đỉnh đỉnh Vương Thủ Triết cứ như vậy?

Đây chẳng phải là bôi đen mặt thái gia gia sao?

Phát triển thời gian ngàn năm, hiện giờ số lượng tộc nhân đích mạch và trực mạch của Vương thị đã vượt qua mười vạn.

Trong đó giống như Vương An Bình "không có tiếng tăm gì", lại là nhân tài nòng cốt cực kỳ ưu tú nhiều vô số kể, cũng chính là nền tảng bọn họ đã chống đỡ sự phát triển kỳ tích ngàn năm của Vương thị.

"An Bình tổng ty" Lúc này, trong tinh mạc của máy truyền tin đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mỹ nữ bí thư, đồng thời còn xuất hiện âm thanh dễ nghe của nàng: "Trầm đài có tin tức, ngài đặc biệt chú ý đến "Phi Loan 5451 quỹ đạo xuất phát từ Không Cảng của Tiên Cung" đã từ quỹ đạo số 948 đáp xuống tầng bình lưu, đài quan sát đã sắp xếp nó dừng lại ở vị trí không gian thứ 8500, dự tính sau 10 phút sẽ dừng lại mở khoang thuyền."

"Hiểu rồi." Vương An Bình bình tĩnh ngắt máy, sau đó liền bấm thông tin khác, thái độ vô cùng cung kính nói: "Ngũ gia gia, khách quý đã đến, ta gửi tin nhắn tới chỗ ngài."

"Ngũ gia gia" trong miệng Vương An Bình chính là trưởng tử Vương Tông An của Vương Thủ Triết, hắn xếp hàng lão Ngũ trong bối tự "Tông".

Từ khi Vương Thủ Triết ra ngoài du lịch, cứu viện Chử Thiên Ca khi đó, đã ma luyện nhiều năm ở các cương vị, trước sau hoàn thành kế hoạch khai phá, Vương Tông An một thân năng lực sớm được rèn luyện ra, liền bắt đầu dùng thân phận thiếu tộc trưởng thay mặt quản lý tộc vụ Vương thị.

Sau đó Vương Thủ Triết thấy hắn quản đâu vào đấy, gia tộc phát triển vô cùng ưu tú, dứt khoát vẫn để cho hắn quản.

Hôm nay đã mấy trăm năm trôi qua, Vương Tông An quản lý nội bộ gia tộc vô cùng thông thuận, nhưng không loạn, vận hành giống như một cỗ máy phức tạp lại vô cùng trơn trượt.

Đây cũng là tính cách và lịch duyệt của hắn thoải mái, trong quá trình phát triển của Vương thị, Vương Tông An luôn nằm trong vị trí quản lý khai phá, khai phá từ Thanh La vệ, sau đó

kéo Đại Hoang Mạc, rồi đến quản lý khai phá trung kỳ của Trấn Ma Đô hộ phủ.

Mỗi một lần, hắn đều cần điều động nhân viên, vật tư khổng lồ, mỗi ngày đều phải đối mặt với các loại vấn đề chồng chất như núi, dần dà, tự nhiên để năng lực quản lý sự vụ khẩn cấp của hắn được rèn luyện cực kỳ lợi hại.

Mà hắn làm đích trưởng thiếu tộc trưởng, bản thân cũng gánh vác áp lực và trách nhiệm vô cùng to lớn, đồng thời còn gánh vác vinh quang phụ thân mang đến.

Cũng chính tính cùng đủ loại trải nghiệm, tạo thành Vương Tông An hôm nay vô cùng cường đại.

Hắn mạnh, không phải mạnh ở sức chiến đấu cá nhân, cũng không phải mạnh ở mưu lược mưu lược mưu lược mưu kế vô song hành quân đánh giặc, mà là mạnh ở nội chính thống cực kỳ cường đại trù tính năng lực quản lý.

Chỉ là từ phương diện quản lý mà nói, năng lực của Vương Tông An bây giờ hoàn toàn xứng đáng đứng đầu Vương thị, bất kể là Vương Thủ Triết hay là Vương Thất Chiêu, hoặc là Vương Phú Quý đều không sánh bằng hắn.

Cũng chính bởi vì hắn đã mang đến thay đổi cực lớn cho cả Đại Càn, cũng bởi vì lúc còn trẻ cùng nhau làm nền, hiện giờ đã là Ngô Minh Viễn của Ung An đại đế liều mạng nhét cho hắn một tước vị 【An Viễn công】.

Vì sao phải dốc sức liều mạng mới có thể nhét kẽ? Đó đương nhiên là bởi vì đưa cho Vương thị và liên minh hôn nhân Trường Ninh của họ để nhét tước vị rất khó.

Loại khó khăn này chủ yếu là vì có Vương Thủ Triết đang "khăn cản", từ sau khi hắn lấy được một 【Thủ quốc công】, dù thế nào cũng không chịu phong vương.

Thử nghĩ một chút, ngay cả Vương Thủ Triết cũng chỉ là một An quốc công nhỏ bé, cũng biểu hiện rất không hứng thú với tước vị, những tộc nhân còn lại của Vương thị cũng được, liên minh thông gia cũng được, sao có thể không biết xấu hổ tiếp nhận vị trí Quốc công tước?

Bởi vậy, Ung An đại đế không thể không giảm bớt dục vọng của Phong quốc công, thậm chí ngay cả Hầu tước, Bá tước cũng rất ít sắc phong, dưới tình huống bình thường vì nước lập được đại công, trời cao phong cho Tử tước.

Cũng chính vì năng lực của Vương Tông An rất mạnh, hiện tại Vương Thủ Triết cũng vui vẻ tiêu dao, chỉ quyết định trên đại sách lược, công việc cụ thể đều giao cho Tông An quản, hắn thì an tâm làm Định Hải Thần Châm của hắn.

Không bao lâu sau khi Vương An Bình và Vương Tông An thông tin.

Một chiếc Vân Dao phi thuyền khổng lồ từ trên bầu trời xuyên thẳng qua tầng mây hạ xuống, vô cùng vững vàng hạ xuống trong Tân Bình Không Cảng.

Rất nhanh, một loạt kiểm tra đo lường sau khi nhân viên công tác và dụng cụ phụ trợ đã hoàn thành, ngay sau đó, cửa khoang khách quý mở ra trước.

Người đầu tiên bước xuống từ thông đạo khách quý là một thiếu niên có gương mặt tròn trịa, bề ngoài chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Hắn mặc một bộ âu phục nhỏ màu đen cắt may hoàn mỹ, trên sống mũi treo một bộ kính râm, đi đường tới một bộ kéo rầm rầm, dáng vẻ vô cùng cần đánh, vừa nhìn chính là một công tử nhà giàu kim tôn ngọc quý.

Ở bên cạnh hắn, còn có một đám nữ tử dáng người đầy đặn, tướng mạo kiều diễm vây quanh.

Các nàng mặc dù tướng mạo khác nhau, đều có phong cách riêng, nhưng khí thế vô cùng cường đại, những cung trang này thường thấy mặc trên người các nàng, làm nổi bật lên các nàng giống như tiên phi trong thần cung, ung dung đại khí, dung mạo bức người.

Phía sau hắn là một đám tráng hán mặc đồ đen dáng người phi thường khôi ngô, khí chất đặc biệt dũng mãnh.

Bọn họ ai nấy đều biểu tình túc sát, trên sống mũi tất cả đều đeo kính râm cùng kiểu, đứng ở phía sau thiếu niên giống như một đám cận vệ, khí tràng hết sức cường đại.

Mà ngoài bọn họ ra, bên cạnh thiếu niên còn có một thiếu niên mập mạp, tròn trịa, thoạt nhìn còn nhỏ hơn gã một chút. Một thiếu niên thoạt nhìn chừng mười bảy mười tám tuổi và một thiếu nữ áo hồng phấn trông hết sức đáng yêu.

Nàng có một đôi mắt to trong veo, thần thái ngây thơ mà ngây thơ.

Lúc này, nàng đang nháy đôi mắt to bố linh kia, vẻ mặt tò mò đánh giá chung quanh: "Tông Côn ca ca ~ nơi này chính là thế giới nhân tộc ngươi từ nhỏ sinh trưởng sao?"

Nào ngờ, lời của nàng vừa dứt, phía sau một vị nữ tử đẫy đà khí chất cao quý đưa tay gõ một cái lên trán nàng, nghiêm túc phê bình nàng nói: "Tịnh Nhi, đã nói bao nhiêu lần, phải gọi tông Côn lão tổ tông. Hắn là thánh côn thiếu tộc trưởng thế hệ trước của Thánh Côn nhất tộc chúng ta mất tích."

Không sai.

Vị thiếu niên này, chính là Vương Tông Côn đời chữ "Tông" của Vương thị, một trong hai thế tổ có chút cà lơ phất phơ hiếm thấy của Vương thị.

Lần này đoàn người Thánh Vực, sau khi hắn đi theo Vương An Nghiệp Vương Bảo Thánh bọn họ cùng nhau vào Thánh Vực, liền cùng Ngọc Côn một mình hành động, đi tới Thánh Côn nhất tộc sống mà nhận tổ quy tông.

Kết quả, sau khi hắn trở về Thánh Côn nhất tộc, mới phát hiện nguyên lai thân phận của mình cư nhiên rất không tầm thường, là thiếu tộc trưởng Thánh Côn tộc trưởng đời trước lưu lại Thái Sơ Đạo Cung.

Mà vị nữ tử mắng Côn đầy đặn kia, chính là Thánh trưởng lão "Thánh Cương" của Đông Hà Thần Châu Thánh Côn nhất tộc.

Đừng nhìn trưởng lão này dáng vẻ thướt tha, phong vận ngàn vạn, thật ra nàng còn có một biệt hiệu gọi là Thôn Hải Đại Thánh, trong rất nhiều Thánh Tôn của Đông Hà thần triều, cũng coi như có chút danh tiếng.

"A di, ngươi đừng trách Ngọc Huyên muội muội." Vương Tông Côn ngược lại cười ha hả bảo vệ xung quanh: "Ngọc Huyên muội muội và Ngọc Côn tỷ tỷ, đều là bạn tốt của ta. Ngài để cho các nàng gọi lão tổ quá xa lạ. Hơn nữa, ta ấp

trứng chưa được một ngàn năm… Dựa theo tuổi tác của Thánh Côn nhất tộc, chỉ là một con Côn nhỏ, người đừng gọi ta là già.”

“Được rồi được rồi.” Thánh Ngao hiển nhiên vô cùng cưng chiều Vương Tông Côn, nghe vậy vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nhưng nếu là ở trước mặt ngoại nhân, Tông Côn ngươi vẫn phải có chút uy nghiêm của thiếu tộc trưởng. Thánh Côn nhất tộc chúng ta côn đinh không thịnh vượng, về sau, toàn trông cậy vào ngươi dẫn dắt tộc đàn phát triển lớn mạnh.”

Thánh Côn nhất tộc sinh con nối dõi luôn luôn khó khăn, hiện giờ trong tộc ngoại trừ Vương Tông Côn, cũng chỉ có Ngọc Côn, Thạch Kình, cùng với Ngọc Dao ba đứa nhỏ còn chưa trưởng thành, trong đó Ngọc Côn vẫn là sắp trưởng thành.

Bên này đang nói chuyện.

Cách đó không xa, liền có mấy đạo độn quang cực tốc bay tới hạ xuống.

Vị nam tử cầm đầu dáng người cao lớn, mặt như quan ngọc, toàn thân đều lộ ra cỗ khí tức uy nghiêm trầm ổn.

Ở phía sau hắn, là đi theo Vương An Bình, cùng với mấy vị thiếu niên lang thoạt nhìn giống như Tông Côn không sai biệt lắm.

Vừa thấy nam tử uy nghiêm này, Vương Tông Côn vốn còn đang cà lơ phất phơ vội vàng rụt cổ lại, tháo kính râm xuống, chột dạ nhếch miệng cười gượng chào hỏi: “Đại ca, sao huynh tự mình đến đây?”

Vương Tông An tức giận liếc hắn một cái: “Lát nữa phải đi gặp phụ thân, ngươi tranh thủ thời gian thu lại hương vị của nhị thế tổ đi. Nếu ngươi chọc hắn nổi giận, nói không chừng sẽ đưa ngươi đến chỗ nhị tỷ thu dọn xương cốt.”

Ngoại trừ hai cha mẹ Thủ Triết Nhược Lam ở nhà, người kính sợ nhất chính là đại ca Vương Tông An, e ngại nhất chính là nhị tỷ Vương Ly Nguyệt.

Về phần đại tỷ Vương Ly Dao, Tam tỷ Vương Ly Chỉ gì đó đều khá sủng hắn, đương nhiên là không sợ. Mà Ngũ tỷ Vương Ly Lung và Lục tỷ Vương Ly Tiên đều là loại người

cùng một giuộc với hắn, thuộc loại bị giáo huấn từ nhỏ đến lớn.

“Vâng vâng vâng, đại ca ngài dạy rất đúng.” Vương Tông Côn giật mình, vội vàng chỉnh lại thân hình, sau đó nháy nháy mắt với mấy thiếu niên tuấn tú phía sau Tông An.

Mấy thiếu niên kia, cũng lộ ra nụ cười đáp lại hắn.

Mấy thiếu niên này cũng không phải là người bên ngoài, chính là Vương Tông Đằng, Vương Tông Thế của “Tông”, cùng với mấy huynh đệ Vương Tông Trúc.

Vương Tông An cũng không để ý tới Tông Côn nữa, bắt đầu chính thức nhiệt tình tiếp đãi khách nhân của Thánh Côn nhất tộc.

Tuy rằng Thánh Côn nhất tộc bởi vì nguyên nhân nào đó mà xuống dốc, nhưng chung quy vẫn là có chút thực lực.

Nhất là 【Thôn Hải Đại Thánh】, Thánh Nga trưởng lão, tại Thánh Tôn giới danh khí không nhỏ, chiến lực trong đồng giai cũng tương đối nổi bật, hơn nữa bởi vì nó trời sinh có năng lực không gian độn tốc cũng nhanh, sau khi gây chuyện chạy trốn thì Thánh Tôn bình thường căn bản đuổi không kịp.

Đây cũng là địa phương độc nhất vô nhị của Thánh Côn nhất tộc. Luận không gian một đạo, cho dù là Thánh Tôn chuyên tu Không Gian đạo đều so ra kém Côn nhất tộc huyết mạch cường đại, thiên phú dị bẩm.

Nghe đồn, Thánh Côn mười sáu cấp có thực lực đỉnh tiêm trong truyền thuyết, tốc độ thậm chí so với Đạo Chủ còn nhanh hơn.

Ngoại trừ thánh lục ra, lúc này đây còn có ba con Côn trưởng lão cấp 14 tới, Tiên Côn cấp mười ba cũng có mười mấy vị, hầu như là hơn phân nửa tộc đàn đều tới.

Một lần có nhiều cường giả Chân Tiên cảnh trở lên như vậy, đây cũng là lần đầu tiên ở Vương thị, đương nhiên Vương Tông An cũng vô cùng coi trọng, nghiêm khắc dựa theo quá trình và lễ nghi chiêu đãi Thánh Côn nhất tộc, đã dẫn bọn họ vào ở, lại đặc biệt thiết trí yến hội, đón gió tẩy trần cho bọn họ

một phen, chờ sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, lại gặp Vương Thủ Triết.

Mà đồng thời khi Vương Tông An chiêu đãi Thánh Côn nhất tộc, Vương Tông Côn lại mang theo ba con Côn chưa trưởng thành, cùng với mấy vị huynh đệ đến tiếp đãi vụng trộm chuồn ra ngoài.

Không còn cách nào khác, yến hội chính thức thật sự quá không thú vị, không thích hợp với loại người trẻ tuổi như bọn họ.

Người trẻ tuổi, tự nhiên có cách chơi của người trẻ tuổi.

Hai canh giờ sau.

Trong Tinh Mạc Luyện Ca Phòng độc lập xa hoa, truyền ra tiếng hát tê tâm liệt phế của Vương Tông Côn. Thanh âm này có tính xuyên thấu cực mạnh, cho dù là trận pháp cách âm chuyên môn bố trí, cũng thiếu chút nữa không ngăn cản được âm thanh truyền bá.

Cũng không biết qua bao lâu, mấy huynh đệ mới rốt cục xướng mệt, ngồi xuống uống rượu, ôn chuyện, thuận tiện than thở với nhau.

“Tam ca, muội thật hâm mộ cuộc sống cả ngày dạo chơi đông dạo tây của huynh nha.” Vương Tông Đằng vẻ mặt buồn khổ uống rượu.

Dựa theo xếp hạng, hắn xếp hạng thứ tư trong tất cả con nối dõi nam của Vương Thủ Triết, dựa theo thứ tự trong nhà, đương nhiên gọi Vương Tông Côn là “tam ca”.

Sau khi uống mấy ngụm rượu, y không nhịn được lại chửi rủa: “Cuộc sống của ngươi tiêu dao biết bao? Không giống như ta, hoặc là làm việc vất vả ở Ma Vực, hoặc là sau khi trở về còn phải làm một số hạng mục nghiên cứu của Khoa Nghiên Viện, quá bận rộn.”

Nghe nói như thế, Lục Vương Tông Trúc ở một bên nhịn không được cười trêu chọc nói: “Tứ ca, cái kia của huynh không phải nghiên cứu, huynh rõ ràng chính là đối tượng bị nghiên cứu, nghe nói Nhị tỷ lại hợp tác với huynh mấy bài luận văn?”

“Lão Lục à, ngươi đừng có nói ta. Ngươi đã bao nhiêu năm rồi, ngay cả học vị thạc sĩ cũng chưa lấy được.” Vương Tông Đằng không cam lòng yếu thế, vẻ mặt kiêu ngạo trào phúng: “Mà ta, Vương Tông Đằng, đã là nhị tạo ra nhiều luận văn đứng đầu, không bao lâu nữa quay lại cho ngươi xem một chút ta lấy viện sĩ về.”

“Ở nhà chúng ta, viện sĩ cũng không có gì kỳ lạ.” Vương Tông Trúc bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhịn không được nhìn về phía lão Ngũ Vương Tông Thế, “Vẫn là Ngũ ca ngươi mạnh nhất, dựa vào bản lĩnh của mình lấy được phương hướng kết cấu không gian. Từ nhỏ đến lớn, mấy huynh đệ ngươi đọc sách là tốt nhất, phiền não gì cũng không có…”

Nếu như nói Vương Tông Trúc là một gương mặt tuấn tú, trên thực tế đầu trống rỗng, trong lúc học tập vô cùng gian nan mà nói, Vương Tông Thế chính là một cái cực đoan khác.

Trong khí chất của Vương Tông Thế lộ ra một cỗ quý khí trầm ổn, kiêu ngạo tao nhã, vừa nhìn đã biết là tiểu thiếu gia được gia đình rất tốt nuôi dưỡng ra.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều là nhu thuận, yên tĩnh, đọc sách tốt điển hình, chỉ là vì mấy huynh đệ nhà mình rầu rĩ.

Nhất là lão Lục Vương Tông Trúc, bởi vì tuổi còn nhỏ, hầu như đều là hắn phụ đạo và thắt lưng, kết quả ngay cả thạc sĩ cũng không lấy được, còn vì thế bán thân cho một cái bác đạo!

“Ài, mấy người các ngươi ấy à~” Vương Tông Thế bày ra vẻ mặt bi thương, lắc đầu nói: “Nhất là lão Lục, ngươi không thể vừa có áp lực đã chạy tới Đông Hải Điện Ngư… Ngươi cũng là khoái sĩ, không biết điện ngư phá hư nhiều hư cảnh sao?”

Nguy hại của cá điện không chỉ là cá lớn cá nhỏ toàn bộ đoàn diệt, còn có phá hư hoàn cảnh chỉnh thể, dòng điện cường đại chảy xuống, đừng nói cá, cá khác trong nước cũng không có một ai may mắn thoát khỏi, lực sát thương có thể nói là tuyệt diệt.

Càng đừng nói đến Thái Ất Kim Lôi của Vương Tông Trúc, uy lực to lớn như sấm sét bình thường vốn không phải là thứ có thể so sánh.

“Đúng đúng đúng, Ngũ ca phê bình rất đúng.” Vương Tông Trúc cười khan vài tiếng: “Lát nữa ta tranh thủ tu luyện đến Thập Tam giai, sau đó đi Hư Không Hải Thiên Hà trong hồ Hư Không Thiên Hà điện hư không ngư.”

“Thật ra, ta cũng không phải không có phiền não.” Vương Tông Thế uống ngụm rượu, thần sắc có chút bất đắc dĩ, “Các ngươi không biết, trong viện nghiên cứu có rất nhiều đại tỷ tỷ tiểu muội, cả ngày đều vây quanh ta chuyển, tình thư từng sọt từng cái thu, thật sự là ảnh hưởng ta làm hạng mục nghiên cứu. Vì thế ta cũng đã phiền không chịu nổi, báo đáp với Nhị tỷ đi, Nhị tỷ ngược lại còn nói, số tuổi này của ngươi nên đàm luận một hồi yêu đương, nếu thật sự không học Bảo Thánh nói thêm mấy cái cũng được… Các ngươi nghe một chút, đây đều là cái gì… Này, mấy người đừng cầm bánh kem che mặt ta… Ta nói đều là lời nói thật.”

Bầu không khí trong phòng trở nên náo nhiệt.

Cách đó không xa, ba tên thành niên như Ngọc Côn, Ngọc Côn, Thạch Kình đều nhìn ngây người.

Thời gian, cứ như vậy trong lúc chơi đùa rất nhanh đã trôi qua.

Rất nhanh, đã tới mấy ngày sau.

Một ngày này.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng chính thức tiếp đãi nhóm Côn của Thánh Ngao.

Sau khi uống hết một chén tiên trà, cuối cùng thánh thượng cũng nói rõ ý đồ đến.

Bà ta vẻ mặt bất đắc dĩ mà áy náy nhìn Vương Thủ Triết nói: “Thủ Triết gia chủ, lần này đi theo Tông Côn đến quý gia tộc, đích thật là có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Thánh trưởng lão mời nói.” Vương Thủ Triết khách khí nói.

Trong mấy ngày tiếp gió tẩy trần này, Vương Tông An thực ra đã vuốt tới tám chín phần ý đồ của đối phương, bây giờ nghe nàng nói, Vương Thủ Triết cũng không bất ngờ chút nào.

“Thánh Côn nhất tộc chúng ta cho tới nay đều nửa dựa vào đạo cung sinh tồn, bởi vậy tộc trưởng sinh hạ quả trứng thứ nhất, đều sẽ đặt ở trong đạo cung, chờ đợi Đạo Tử Giác kế nhiệm trục xuất ra. Sau khi vị Đạo Tử kia kế thừa Thái Sơ Đạo thư, sẽ đem Côn Đản ấp trứng, kết khế với nó, Côn kia cũng sẽ trở thành Thánh thú đi theo Đạo Chủ kế nhiệm.”

Theo lời nói êm tai của cô, mọi người đều hiểu tiền căn hậu quả.

Thì ra, Thánh Côn nhất tộc hiện giờ có hai viên bảo châu Thánh Côn, một viên bảo châu cấp mười lăm Thánh Côn ở lại trong tộc, mà một viên bảo châu cấp mười sáu thì vẫn luôn nắm giữ ở trong tay Đạo cung.

Chỉ sau khi cùng Đạo Tử kết khế ước, Đạo Cung mới nguyện ý đem Thánh Côn Bảo Châu cho Côn của mình sử dụng, để cho nó có tiềm lực có thể tấn thăng mười sáu giai.

Tuổi thọ của Côn nhất tộc dài hơn Nhân tộc không ít, Thánh Côn mười sáu cấp sống tám chín vạn năm không thành vấn đề, hầu như đã có thể đi theo Đạo Chủ đến đại hậu kỳ.

Nhưng Thánh Côn này tên là tộc trưởng, nhưng sau khi chết bảo châu Thánh Côn vẫn sẽ lưu lại đạo cung, hơn nữa trước tiên ở trong tộc thai nghén ra đời tiếp theo, tiếp tục đem nó lưu lại đạo cung, để kế thừa thánh côn bảo châu cấp mười sáu đời trước.

Kể từ đó, Thánh Côn nhất tộc liền có thể một mực có được một đầu mười sáu cấp Thánh Côn, cùng Thái Sơ Đạo Cung quan hệ cũng chặt chẽ mà ổn định, thực lực chỉnh thể cùng uy hiếp của tộc đàn tăng mạnh.

Mà Thái Sơ Đạo Chủ, cũng sẽ có được một cánh tay đắc lực trợ giúp, vô luận là uy hiếp địch nhân, hay là tính an toàn trên chiến trường đều đề cao thật lớn, có Thánh Côn mười sáu có tốc độ siêu tuyệt ở bên người, cho dù là trong tuyệt cảnh cửu tử nhất sinh, cũng thường thường có thể có một đường sinh cơ.

“Nhưng từ hơn mười vạn năm trước viên thiếu tộc trưởng Côn đản mất tích, Thánh Côn nhất tộc chúng ta cùng Thái Sơ đạo cung, cũng đồng thời lâm vào cục diện lúng túng.” Thôn Hải Đại Thánh Nhân Côn Bằng uy phong lẫm lẫm ảm đạm nói,

“Thánh Côn nhất tộc chúng ta thiếu đi mười sáu cấp tộc trưởng, mà Thái Sơ Đạo Chủ cũng thiếu đi một cái Côn!”

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi giật giật.

Chuyện ở kiếp trước Bảo Thánh đích xác cũng là dẫn đến rất nhiều biến cố.

Nếu là không có chuyện đó, Tông Côn có lẽ sẽ biến thành tọa kỵ Thánh Côn của 【Huyền Linh Đạo Chủ】, một người một Côn phối hợp lại, không gian qua lại tự nhiên, chiến lực bùng nổ.

Cũng may Tông Côn và Nhược Lam cuối cùng vẫn là duyên phận rất sâu, mặc dù không thành chủ tớ, nhưng lại trở thành mẫu tử.

…

Chương 62: Con đường Thần Côn của ta!

…

Trong quá khứ, mặc dù Thánh Lệ chưa từng tự mình trải qua, nhưng khi còn bé lại nghe phụ thân cảm khái.

Hồi tưởng lại vẻ mặt lúc ấy của phụ thân, nàng cũng cảm khái ngàn vạn, nhịn không được thở dài cằn nhằn liên miên, nói cái gì mà thiếu đi một Thánh Côn tộc trưởng cấp mười sáu kiêm đạo chủ tọa kỵ làm hậu đài, hôm nay cuộc sống của Thánh Côn nhất tộc ở Đông Hà Thần Châu càng ngày càng không dễ chịu.

Lúc này mới mười vạn năm, Đông Hà Thánh Côn tộc đã từ tộc đàn bốn mươi lăm con Côn, dần dần hạ xuống quy mô ba mươi con Côn.

Hơn nữa bởi vì Thánh Côn nhất tộc sức ăn quá lớn, một khi tập trung cùng một chỗ, rất dễ dàng đem tài nguyên ở một chỗ thôn phệ hết, cho nên, vì để tránh cho lợi trước mắt mà đánh cá, Thánh Côn nhất tộc bình thường sẽ không tụ tập cùng một chỗ trong thời gian dài.

Đại đa số thời điểm, bọn họ đều chỉ có ở trong tộc phát sinh chuyện trọng đại, thời điểm Thánh trưởng lão tương triệu mới có thể tụ tập đến cùng một chỗ, bình thường đều là phân tán ở Đông Hà Thần Châu các khu vực, chính mình nghĩ biện pháp nuôi sống chính mình.

Mà công việc bọn họ thường làm nhất, chính là dựa vào thánh triều, vì bọn họ mà "Mục Ngư".

"Mục ngư" nơi này, cũng không phải là loại mục ngư năm đó An Nghiệp mang Tông Côn đi Đông Hải ăn cơm, mà là chăn nuôi trong Hư Không Hải Thiên Hồ, chăn nuôi Hư Không Hải Linh Ngư.

Mọi người đều biết, hư không hải thiên hồ thực ra là nơi hội tụ năng lượng trong hư không.

Bởi vì ánh sáng và năng lượng hội tụ, tự nhiên sẽ hấp dẫn tới rất nhiều sinh vật hư không. Thực lực của những sinh vật hư không này khởi bước cũng có cấp chín, trưởng thành đại đa số có thể có thực lực mười một mười hai cấp, mà đại đa số là sinh hoạt theo phương thức tộc đàn.

Các thánh triều chăn nuôi Hư Không Hải Linh Ngư, chính là từ trong những sinh vật hư không này chọn lựa chủng loại thích hợp, định hướng sàng lọc đào tạo mà đến.

Mà Nhân tộc chăn nuôi Hư Không Hải Linh Ngư, cũng là bắt đầu từ thời đại Tiên Minh, có thể nói là lịch sử thập phần lâu dài.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp. Dù sao, như là đại lão đẳng cấp như Đại La Thánh Tôn, Hỗn Nguyên Đạo Chủ, thịt tiêu hao hàng ngày đều là lượng lớn, nếu như chỉ dựa vào đi săn trong hư không hải căn bản không cung ứng được, là bắt đầu từ thời kỳ Tiên Minh bắt đầu nuôi dưỡng quy mô lớn.

Mà Thánh Côn nhất tộc, bởi vì năng lực không gian xuất sắc, tính cơ động, cùng với hiểu biết cùng lực uy hiếp thiên nhiên đối với Hư Không Hải Linh Ngư, đại đa số đều là hảo thủ dưỡng cá trời sinh, dựa vào tay nghề của "Mục ngư", cũng có thể miễn cưỡng nuôi sống chính mình.

Chẳng qua, bớt đi mười sáu giai Thánh Côn cùng đạo cung chiếu ứng, mười vạn năm qua Côn nhất tộc tự nhiên cũng ăn không ít thiệt thòi, thường thường còn dám giận mà không dám nói gì.

Sau một lúc lâu lải nhải, Thánh Miểu trưởng lão rốt cuộc nói rõ ý đồ đến: "Thủ Triết tộc trưởng, chúng ta cũng nghe nói đương kim đạo chủ của Thái Sơ Đạo Cung, đã dự định trước đệ tử y bát. Chúng ta là muốn để Tông Côn thiếu tộc trưởng quay về Đạo Cung, hy vọng hắn có thể được đệ tử y bát đạo chủ tán thành…"

"Ta hiểu rồi." Vương Thủ Triết kiên nhẫn lắng nghe, vẻ mặt ấm áp gật đầu nói: "Ý của Quắc Thánh trưởng lão là bảo Tông Côn đi ôm đùi của Thái Sơ Đạo Cung, cố gắng trở thành tọa kỵ của đạo chủ đời tiếp theo?"

Khuôn mặt đẫy đà phúc hậu của Thánh Khuyết hơi đỏ lên.

Đổi lại là trước kia, nàng thật ra cảm thấy mời Tông Côn đi ôm đùi Đạo cung cũng không tính là gì, nhưng từ sau khi đến thế giới Thần Võ, cho dù mới ngắn ngủn vài ngày, nàng cũng đã ý thức được, thế giới này vô luận là sinh hoạt vật chất hay là sinh hoạt tinh thần đều cực kỳ phong phú.

Mà Thần Võ Vương thị cũng là môn phiệt cực kỳ đứng đầu, nhìn qua cực kỳ giàu có, dùng độ ăn mặc cực kỳ chú ý. Tông Côn ở gia tộc này, có thể xem như lớn lên ở trong bình mật…

"Chuyện này… nếu Thủ Triết gia chủ không nỡ xa tộc trưởng Tông Côn, vậy cũng chỉ có thể khiến hai tỷ muội Tông Côn và Ngọc Côn sớm thành thân, hy vọng có thể nhanh chóng sinh ra đời tiếp theo, giao cho đạo cung Thái Sơ." Thánh Dung có chút yếu ớt đưa ra đề nghị thứ hai.

Tóm lại, ba câu nói không rời muốn Côn đi làm tọa kỵ.

Vương Thủ Triết nhìn nàng một cái, thần sắc trên mặt vẫn ôn hòa, ánh mắt lại thoáng có chút cổ quái: "Thánh trưởng lão… ngài có biết đệ tử y bát của Hồng Trấn đạo chủ là vị nào không?"

"Ách… Thánh Côn nhất tộc chúng ta tin tức tương đối bế tắc, chỉ biết là đệ tử y bát đương thời của Đạo Chủ chính là thiên tài bất thế, thực lực tương lai có lẽ sẽ vượt qua Đạo Chủ bình thường." Thánh Dung lắc đầu, "Vô luận là Tông Côn, hay là con cái của Tông Côn đi theo đối phương, nghĩ đến đều rất có lợi."

"Ta hiểu được."

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, nhưng không tỏ thái độ ngay tại chỗ, mà xoay người nói với Vương Tông An: "Tông An, ngươi tự mình đi Luyện Đan tổng ty một chuyến, mời Hồng Trấn tiền bối tới. Thuận tiện, thông báo Bảo Thánh và Linh Trúc đến viện của ta một chuyến."

"Vâng, phụ thân."

Vương Tông An cung kính chắp tay, sau đó liền thối lui ra khỏi tiểu viện, dùng thần niệm định vị Luyện Đan tổng ty thiên đài, sau đó tiện tay xé ra không gian, trong nháy mắt đã đến.

Mà giờ phút này, thần sắc của 【Thôn Hải Đại Thánh】 trong tiểu viện vẫn còn có chút mê mang.

Cái gì gọi là Hồng Trấn tiền bối tới?

Chẳng lẽ, Vương thị và Đạo Chủ còn có quan hệ gì? Nhưng cho dù như vậy, bây giờ chạy tới đạo cung mời Đạo Chủ tới, có phải hơi xa rồi không?

"Thánh trưởng lão chớ sốt ruột, trước tiên kiên nhẫn chờ một lát đã." Ánh mắt Vương Thủ Triết thoáng nhìn liền đoán được nàng đang nghĩ gì, ung dung tự mình rót ly tiên trà cho Thánh Thương: "Đây là trà ngộ đạo, có thể thanh tâm ngưng thần, có chút ích lợi đối với cảm ngộ bổn nguyên đại đạo của bản thân."

Giống như Ngộ Đạo Tiên Trà cấp bậc này, đối với Chân Tiên cảnh trở xuống, hoặc là Huyền Vũ tu sĩ huyết mạch chưa từng thức tỉnh đến Thập Nhất trọng có tác dụng rất lớn, có thể gia tăng cảm ngộ Thần Thông Đại Đạo.

Có điều, đối với Vương Thủ Triết đã thức tỉnh huyết mạch đến thập nhị trọng cùng với cường giả cấp mười lăm như Thánh Côn mà nói, hiệu quả của Ngộ Đạo Tiên Trà đã yếu đi rất nhiều, cần phải uống lâu dài mới có thể có chút trợ giúp.

Nhưng dù vậy, đây cũng là Tiên Ẩm cực kỳ hiếm thấy.

Bây giờ, sau khi thân thể Vương Thần Luân lão tổ của nhà Vương thị dần dần khôi phục cũng bắt đầu sản xuất chút ít 【Luân Hồi Thánh Trà】.

Bất quá, tác dụng của Luân Hồi Thánh Trà lại tương đối khác biệt, uống ít một chút có thể rửa sạch phiền não, làm cho tinh thần của người ta buông lỏng sung sướng. Nhưng uống nhiều, hoặc là người uống thực lực quá yếu, cũng sẽ bị rửa sạch một bộ phận hoặc đại bộ phận ký ức!

Thậm chí, về sau có thể sẽ bị rửa sạch thành tấm bảng trắng.

Công hiệu của nó không ngờ lại không khác gì Luân Hồi Trường Hà, chỉ là cường độ kém Luân Hồi Trường Hà mấy trù mà thôi.

Gia tộc cũng thảo luận qua về Luân Hồi thánh trà rốt cuộc có tác dụng gì, ví dụ như sau khi thất tình có thể uống vào quên

ưu? Lại ví dụ như, trị liệu chướng ngại nhân cách nào đó?

Tóm lại, người bình thường đại khái đều không cần tới Luân Hồi Thánh trà, tạm thời cũng không có ai đi tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo, bởi vậy những Hứa Thánh trà kia thế mà không có chỗ dùng, đến nay vẫn ở trong nhẫn trữ vật của Vương Thủ Triết.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Ngay lúc trưởng lão Thánh Chỉ đang nghi ngờ, Vương Bảo Thánh và Doanh Linh Trúc nhận được tin tức đã đồng loạt chạy tới tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Không lâu sau, Thái Sơ Đạo Chủ nhận được tin tức cũng hổn hển thuấn di lại đây, vừa lộ diện đã theo dõi Vương Thủ Triết, vẻ mặt tương đối bất thiện: "Thủ Triết gia chủ, nghe nói Vương Tông Côn nhà các ngươi, vậy mà là viên côn đản của đạo cung chúng ta mất đi nở hoa?"

Lúc trước Thái Sơ Đạo Chủ cũng mơ hồ nghe nói, dường như Vương thị có một Côn.

Nhưng trên đời này Côn nhiều, hắn cũng không đến mức tùy tiện hoài nghi Vương thị chính là đạo cung mất đi con kia. Nhưng những gì Tông An vừa nói, hình như đã xác định được Tông Côn chính là con mất đi đạo cung, hắn làm sao còn có thể ngồi được?

"Hồng Trấn tiền bối an tâm chớ vội, uống ngụm trà trước để tĩnh tâm." Vương Thủ Triết lấy ra một chút thánh trà Luân Hồi, pha cho hắn một bình, thái độ nhẹ nhõm tự nhiên: "Việc này không vội, chúng ta từ từ trò chuyện."

"Trà này…Thơm quá." Thái Sơ Đạo Chủ chợt ngửi thấy hương trà hiếm có, kìm lòng không được mà uống một ngụm, bỗng cảm thấy tư vị tuyệt vời, ngay cả linh hồn cũng phảng phất được gột rửa, trở nên nhẹ nhàng lâng lâng.

Trà ngon!

Hắn nhịn không được liền uống mấy chén trà, lập tức có vài phần phiêu phiêu dục tiên, phiền não ý mất hết.

Trong lòng hắn kinh dị, nhịn không được hỏi Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ, trà này chính là kỳ trân thánh phẩm,

rốt cuộc là loại thánh trà nào?”

“Luân Hồi Thánh trà.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Uống vào có hiệu quả quên ưu sầu.”

Tay của Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời giật nảy mình, thiếu chút nữa một chén trà trực tiếp vung mạnh đến trên mặt Vương Thủ Triết, vẻ mặt cũng trở nên có chút tức giận: “Ngươi đây là xem Vương thị trộm cắp phát tiết, muốn nhân cơ hội tẩy đi ký ức của bản đạo chủ, để lừa dối vượt qua kiểm tra sao?”

Dù hắn chưa từng uống Luân Hồi Thánh trà, nhưng trong tạp ký lịch sử của Tiên Minh vẫn có ghi chép công hiệu của trà này.

“Tiền bối chính là đại năng cấp Đạo Chủ, tồn tại kinh thiên động địa cỡ nào, chỉ là Luân Hồi Thánh trà sao có thể làm gì được ngài?” Vương Thủ Triết cười trấn an nói: “Nhiều nhất cũng có thể giúp tâm tình tiền bối bình phục một chút, để tránh quá xúc động.”

“Điều này cũng đúng, chỉ bằng hũ Luân Hồi Thánh Trà này, đích xác chỉ có thể trợ hứng cho bổn đạo chủ, cho dù là thập thất giai Luân Hồi Thần Trà, với chút lượng ấy cũng xa xa không đối phó được bổn đạo chủ.” Thái Sơ đạo chủ sắc mặt hơi có đắc ý, nhưng ngay lập tức lại nghiêm mặt: “Vương Thủ Triết, ngươi bớt ở đây nói chuyện với bổn đạo chủ. Về… Luân Hồi Thánh Trà của ngươi còn không?”

“Cũng chỉ còn hai lượng, nếu tiền bối có nhu cầu, Thủ Triết có thể dâng lên.” Vương Thủ Triết lấy ra một bình trà sứ tinh xảo, nhét cho Thái Sơ Đạo Chủ.

“Hai lượng hơi ít, còn hơn không đó.” Thái Sơ Đạo Chủ ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên tay lại giống như lấy được trân bảo mà đem ấm trà cất đi, “Trong truyền thuyết Luân Hồi Thánh Trà có mang theo một tia ý hàm Luân Hồi Đại Đạo, thích hợp có thể uống rượu tẩy rửa ý thức tạp niệm, trong nội tâm thanh tịnh. Nếu như uống thoải mái trong thời gian dài, Chân Linh sẽ sinh ra một chút sức chống cự với Luân Hồi Pháp Tắc, tương lai đầu thai chuyển thế có thể giữ lại một chút trí nhớ.”

“Còn có hiệu quả kỳ diệu như vậy?” Vương Thủ Triết kinh ngạc nhíu mày, vẻ mặt kính nể chắp tay: “Hồng Trấn tiền bối quả nhiên là bác văn cường ký, nền tảng văn hóa này thật sự không phải tiểu tộc chúng ta có thể so sánh.”

“Đợi một chút? Bản Đạo chủ vừa rồi nhớ ra cái gì?” Thái Sơ Đạo Chủ lại bỗng nhiên nhận ra chỗ không thích hợp, sau khi cau mày suy tư một phen, mới nghiêm mặt nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Ta hỏi ngươi, Luân Hồi Thánh trà này từ đâu tới?”

“Vương Thần Thần lão tổ nhà ta chính là luân hồi thánh thực.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Tiền bối, có vấn đề gì không?”

“Có vấn đề gì?” Thái Sơ Đạo Chủ đột nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết đột nhiên trở nên sắc bén: “Lúc trước cướp bóc cẩu tặc của Đạo cung chúng ta liền có được một gốc luân hồi thánh thực. Vương thị các ngươi lại có Côn, lại có luân hồi thánh thực, chẳng lẽ, các ngươi mới là người đứng sau màn?”

“Tiền bối… Trường Ninh Vương thị chúng ta thành lập đến nay mới hơn một ngàn năm!” Vương Thủ Triết dở khóc dở cười: “Bọn ta có tài đức gì mà có thể gánh nổi cái danh chủ sử phía sau vụ án đạo cung mất trộm hơn mười vạn năm trước? Nhưng mà, Thủ Triết quả thực biết là ai làm.”

“Là ai?” Thái Sơ Đạo Chủ nhíu mày lại.

“Là một người tên là 【Trương Vân Tiêu】 làm… A, nói rõ chút, chính là Thần Vũ Thánh Hoàng của thế giới Thần Võ chúng ta mười vạn năm trước.” Vương Thủ Triết không giấu diếm chuyện này.

Chuyện này cơ bản đã xem như là bí mật công khai, chỉ cần Thái Sơ Đạo Chủ có lòng truy xét, tự nhiên là không giấu được. Lão nhân gia ông ta bất quá là bị luyện đan dây dưa tâm thần, trong lúc nhất thời quên đi điều tra trộm cướp mười vạn năm trước rồi.

Thần Võ Thánh Hoàng?

Thái Sơ Đạo Chủ ngẩn ra, thần sắc có mấy phần hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, ánh mắt dần dần hội tụ đến trên người Vương Bảo Thánh bên cạnh: "Bản Đạo Chủ nhớ ra rồi, Thịnh Truyền Bảo Thánh tiểu tử này chính là Thánh Hoàng chuyển thế đời trước, ngươi chớ nói cho ta biết… Là tiểu tử ngươi! Tiểu tử ngươi trộm bảo khố của Đạo Cung chúng ta!!"

Nói đến phần sau, Thái Sơ Đạo Chủ cũng bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị đánh người.

Thần sắc Vương Bảo Thánh vẫn hết sức trấn định, vẻ mặt thản nhiên nói: "Ta đích thật là Thần Võ Thánh Hoàng chuyển thế, nhưng ta cũng không phải kẻ trộm. Đó là Trương Vân Tiêu làm!"

"Ngươi không phải hắn chuyển thế sao?" Thái Sơ Đạo Chủ mặt mũi tràn đầy phẫn uất.

Tiểu tử Thần Võ Thánh Hoàng kia, đối với đạo cung tổn thương quá lớn, chẳng những hung hăng đánh vào mặt đạo cung, còn dẫn phát một loạt hậu quả xấu.

Nếu không phải hắn, sư tỷ sao lại mất tích? Nếu sư tỷ không mất tích thì sao…

"Chuyện Trương Vân Tiêu làm, có liên quan gì đến Vương Bảo Thánh ta?" Vương Bảo Thánh vẻ mặt vô tội, "Ở đây ai cũng có khả năng là chân linh người nào đó chuyển thế, ta cùng bọn họ khác nhau duy nhất, chẳng qua là lưu lại một chút ký ức mà thôi."

Thái Sơ Đạo Chủ vẫn còn đang tức chết.

Đạo tặc Trương Vân Tiêu đã chết, còn đã đầu thai chuyển thế, món nợ này không tính trên người Vương Bảo Thánh ngươi?

Hắn nhất thời xắn tay áo lên nói: "Khỏi cần biết nói sao, đánh ngươi một trận trút giận chung quy cũng không sai. Nếu không phải ngươi làm hại bổn đạo chủ thiếu đi một tên Côn, bổn đạo chủ cũng không đến mức sống thêm cả đời!"

Hắn cảm thấy có chút oan.

Phải biết rằng, ở trước mặt hắn, lịch đại Thái Sơ Đạo Chủ đều rất lãng, bởi vì có Thánh Côn mười sáu cấp bên cạnh, thường thường tiến có thể quấy rối tứ phía, lui có thể viễn độn hư

không, linh hoạt cơ động, đi vị phong tao, cho dù ở trong giới Đạo Chủ cũng là tồn tại rất khó chơi.

Nhưng đến hắn thì ngược lại, không có Thập Lục Giai Thánh Côn tương trợ, chẳng khác gì là què một chân, gặp chuyện phần lớn thời điểm cũng chỉ có thể lựa chọn cẩu thả một chút.

Ngẫm lại Thái Sơ Đạo Chủ trước kia, nếu nghĩ lại chính mình, hắn liền cảm thấy trong lòng uất nghẹn không thôi, hay là ủy khuất.

Đều do tiểu tử này!!

Nhưng mà, không đợi đạo chủ đi đến trước mặt Vương Bảo Thánh, Doanh Linh Trúc đã chắn trước Vương Bảo Thánh một bước, bảo vệ trượng phu nhà mình: "Sư tôn, Bảo Thánh nhà chúng ta nói không sai. Kẻ trộm là Trương Vân Tiêu, nào có thể trách lên đầu Bảo Thánh?"

"Linh Trúc, ngay cả ngươi cũng bảo vệ hắn?! Ngươi chính là đệ tử y bát của bổn đạo chủ." Trong lòng Thái Sơ Đạo Chủ có chút đau đớn.

Học tỷ bị Vương thị lấy đi, đồ đệ bị Vương thị đưa đi, Côn cũng bị Vương thị lấy đi, còn có Thế Giới Thụ Chủng, Huyền Vũ Đản, Côn… Thậm chí còn có một đống tiên thú bán tiên… Cùng với đủ loại tài nguyên… vân vân, hình như còn có một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu!

Cái này còn chưa tính. Trong khoảng thời gian này hắn còn ngày ngày bị Cửu Dương Đan Thánh mắng không biết luyện đan, lão tiểu tử kia hiện tại chính là sư tôn luyện đan của Vương Thủ Nghiệp.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn phải mặt dày nghe giảng bài, không có cách nào, ai bảo Cửu Dương Đan Thánh kia đích xác có bản lĩnh, luyện chế Đạo đan cũng rất có kiến giải, có ý kiến rất lớn đối với hắn.

Điều này cũng dẫn đến hắn trong khoảng thời gian này có thể nói là đau đớn cũng vui sướng, tâm tình phức tạp vô cùng.

Vương thị này, quả thực sinh ra đã đối nghịch với hắn.

"Được rồi được rồi." Vương Thủ Triết thấy vẻ mặt Thái Sơ Đạo Chủ càng ngày càng không thích hợp, vội vàng đi ra hoà

giải: “Chuyện trong quá khứ đều đã qua, cho dù món nợ này phải tính ở trên đầu Vương thị, chúng ta cũng phải cùng nhau ngồi xuống thương lượng giải quyết.”

“Được, ngươi nói giải quyết thế nào?” Thái Sơ Đạo Chủ chủ động uống liền mấy chung trà “Luân Hồi Thánh Trà”, lúc này mới một lần nữa ngồi xuống.

Thứ này tốt xấu gì cũng có thể làm giảm được buồn khổ trong lòng hắn.

Mấy người lần này ngươi tới ta đi, nhìn như rất dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ là công phu nói mấy câu mà thôi, Thánh Côn trưởng lão Thánh Côn nhất tộc, cho đến lúc này còn đang ở ngoài tình huống.

Mấy con côn Côn mở to hai mắt nhìn, vô cùng giật mình nhìn một màn này, trên đầu phảng phất đều toát ra từng dãy dấu chấm hỏi.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Thái Sơ Đạo Chủ và đệ tử y bát trong truyền thuyết, sao đều ở Vương thị?

Còn có Trương Vân Tiêu gì đó nữa, Thánh Hoàng chuyển thế gì gì đó nữa?

“Ý của ta là, vừa vặn tiền bối Côn tộc cũng ở đây, không bằng nhân cơ hội này định ra chương trình.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, lúc này mới ung dung nói, “Tông Côn nhà chúng ta đâu, trước mắt còn chưa trưởng thành hoàn toàn, ta cảm thấy có thể đi đạo cung kế thừa một chút Thánh Côn Bảo Châu cấp mười sáu của phụ thân hắn.”

“Có ý gì?” Thái Sơ Đạo Chủ thần sắc kinh ngạc, “Đây là Thánh Côn bảo châu của Đạo Cung chúng ta.”

“Nói cho cùng, còn không phải là đồ vật của Thánh Côn nhất tộc người ta sao?” Vương Thủ Triết quét mắt nhìn Thái Sơ Đạo Chủ một cái, “Thật ra chúng ta cũng dò xét qua tình báo liên quan, biết được lúc trước ở thời kỳ Tiên Minh, có một nhánh Đại Côn bám vào bên trong Tiên Minh, thủ lĩnh của nó chính là một thần côn thập thất giai. Chỉ là Thần Côn lúc tác chiến với Tinh Cổ Tộc bất hạnh hi sinh, sau đó cùng Tiên Tộc

chạy nạn, số côn đàn còn lại không thể không chia làm mấy nhánh.”

“Trong đó Đông Hà Thần Triều này thuộc về nửa dựa vào Thái Sơ Đạo Cung, dùng trở thành tọa kỵ của đạo chủ, vì đạo cung xuất lực, vì tộc nhân đổi lấy không gian và tài nguyên sinh tồn.”

“Đúng vậy, trong lịch sử Đạo Cung chúng ta cũng có ghi chép như vậy.” Doanh Linh Trúc gật gật đầu, hiển nhiên cũng biết chuyện này, “Chỉ có điều bởi vì quả côn đản đời trước mất tích, tầng liên hệ này của song phương liền yếu đi.”

“Mười vạn năm qua, Thánh Côn nhất tộc rất khổ a.” Vương Thủ Triết thở dài một tiếng: “Bọn họ vì nuôi sống bản thân, không thể không phân tán ra khắp nơi làm mục ngư cho người ta không nói, còn bị khinh thường và khinh rẻ, nhưng cũng không thấy đạo cung đi ra chống lưng cho bọn họ. Ta cảm thấy một vòng đạo cung này không quá phúc hậu, lại không niệm tình xưa như thế.”

Lời này vừa nói ra.

Mấy đầu Thập Tứ giai cùng Thập Ngũ giai Thánh Côn ở đây đều có chút lòng đầy căm phẫn, trong lòng có chút ưu tư.

Lời này khiến thái sơ đạo chủ đỏ mặt: “Việc này, đích thật là ta xem nhẹ.”

Thật ra, năm đó bởi vì chuyện thiếu tộc trưởng mất tích, lúc trước Thánh Côn nhất tộc còn tới đạo cung đại náo một trận, chẳng qua lúc ấy bởi vì Doanh Linh Lam mất tích, đạo cung cũng sứt đầu mẻ trán, sau đó tìm khắp nơi không có manh mối, chuyện này tự nhiên cũng không giải quyết được gì.

Về phần nói lại chọn một con Côn đến kế thừa bảo châu Thánh Côn Thập Lục giai kia…

Thái Sơ Đạo Chủ cũng không phải là không suy nghĩ qua, nhưng thứ nhất, đạo cung cùng Thánh Côn Tộc trưởng đời trước có ước định, bảo châu chỉ có thể truyền cho người thừa kế của hắn, mà lúc ấy Vương Tông Côn chỉ là mất tích, cũng không có chứng minh vẫn lạc, thứ hai, hiệu quả của Thánh Côn bảo châu thập phần bá đạo, lúc trước Thánh Côn đời trước lưu lại nó cũng đã cho nó chỉ định người thừa kế, trói lại

ấn ký thần thức, cho nên những côn khác muốn kế thừa gần như là không có khả năng.

Đương nhiên, nếu Vương Tông Côn vẫn lạc, đó lại là một chuyện khác.

Đáng tiếc, tình huống thực tế là, không có nếu như.

Đạo cung bên này lựa chọn tuân thủ hứa hẹn chờ người thừa kế Thánh Côn bảo châu trở về, mà Thánh Côn nhất tộc cũng không từ bỏ tìm kiếm, Thánh Côn bảo châu tự nhiên cũng vẫn không có được kế thừa ra ngoài. Kết quả chờ đợi một bậc này, chờ đợi mười vạn năm, mãi cho tới bây giờ Vương Tông Côn mới tìm về tộc đàn, nhận tổ quy tông.

Nói thật ra, nếu như không phải hôm nay nhắc lại, Thái Sơ Đạo Chủ cũng đã quên trong tay mình còn có một viên bảo châu Thánh Côn rồi.

"Một khi đã như vậy, Côn là người phụ thuộc làm công, nản lòng thoái chí một lần nữa đổi chủ nhân dựa dẫm, cũng hợp tình hợp lý?" Vương Thủ Triết lại nói.

Bên kia Thánh Khuyết lại là vẻ mặt ngơ ngác.

Chúng ta đích thật là ăn chút đau khổ, nhưng không nản lòng thoái chí muốn đổi ông chủ a, hơn nữa, đầu năm nay làm gì còn cái gì…

Có điều nàng ta còn chưa kịp nói chuyện, Vương Thủ Triết đã nhìn về phía nàng ta, vẻ mặt chân thành bảo đảm: "Vương thị chúng ta chính là đối tượng rất tốt, bên cạnh ta không đảm bảo được, nhưng ta có thể cam đoan kiên quyết không để cho một con Côn đói bụng."

Không đói bụng?

Vài con côn như Thánh Ưởng trong nháy mắt nuốt lời phản đối vào trong bụng, đôi mắt trông mong nhìn Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ, ngài, ngài nói là sự thật sao?"

"Chẳng những không đói bụng, còn có thể thỏa thích sinh sôi mở rộng tộc đàn." Vương Thủ Triết vô cùng nghiêm túc hứa hẹn: "Vương Thủ Triết ta cũng không có năng lực khác, nhưng chuyện từng hứa hẹn, tất nhiên sẽ làm được."

Lần này, Thái Sơ đạo chủ có chút nóng nảy: “Thủ Triết gia chủ, ngươi cũng không thể giáp mặt đào chân tường a! Huống chi, thực lực của Côn thật sự rất lớn, chỉnh một tộc đàn, sợ là sẽ đem Vương thị, không, ăn sập thế giới Thần Võ.”

“Sẽ không, cha ta nếu đã nói, vậy khẳng định có thể nuôi sống côn đàn.” Lúc này, ngược lại là nhị thế tổ tông Vương Tông Côn một mực yên lặng ở một bên lên tiếng, ông vỗ vỗ cái bụng nhỏ, vẻ mặt đắc ý nói, “Ta từ nhỏ đến lớn thức ăn đều rất tốt, mới vẻn vẹn hơn một ngàn tuổi, cũng đã sắp tấn thăng Tiên Côn rồi. Các vị tộc lão, Thái Sơ Đạo Cung mắt chó mắt người thấp, chúng ta nhanh chóng đổi chủ. Có câu nói như thế nào…”

“Đúng đúng, chính là cái kia… Hôm nay để cho ngươi hờ hững, ngày mai bảo ngươi trèo cao không nổi.”

Lời này nói ra, đám Côn trưởng lão sửng sốt, nhất thời cảm thấy có loại khoái cảm hãnh diện.

Bọn họ nhìn nhau một cái, trong lòng không nhịn được nói thầm, nếu Vương thị thật sự có thể nuôi nổi bọn họ, không bằng…

“Chư vị chớ lo lắng.” Vương Thủ Triết cười cho bọn họ một viên thuốc an thần, “Bọn ta phát hiện không ít Thiên Hồ ở gần phạm vi thế lực Thần Võ thế giới, trong đó có không ít Hư Không Ngư Thú cấp bậc không thấp.”

“Ta cũng nghe nói đàn Côn rất am hiểu “Mục Ngư”. Không bằng cứ như vậy mà làm, chúng ta liên thủ thành lập công ty chăn cá, mọi người nắm cổ phần, liên hợp khai phát Hư Không Thiên Hồ, phát triển ngành chăn cá, cứ như vậy, vừa có thể thỏa mãn vấn đề ăn uống của Thánh Côn nhất tộc, còn có thể kiếm lời.”

Lời này vừa nói ra.

Các trưởng lão Thánh Côn tộc nhất thời vô cùng hưng phấn lên: “Thủ Triết tộc trưởng, những Thiên Hồ kia diện tích lớn hay không? Nếu là nhỏ, sợ là sản lượng mục ngư quá ít.”

“Lớn!”

Vương Thủ Triết khẳng định gật đầu: “Những thứ khác không nói, chỉ nói toàn bộ Chấn Trạch Vực, tuy chỉ chiếm cứ một

góc của Tiên Minh, nhưng so với toàn bộ Đông Hà Thần Châu cũng không nhỏ. Địa phương này cũng không có Nhân tộc khác, chúng ta có thể chiếm toàn bộ, sau đó chậm rãi khai phá ngành chăn cá. Đừng nói là mấy chục đầu côn, dù là trăm đầu, mấy trăm đầu cũng nuôi nổi."

"Thì ra nơi này là Chấn Trạch Vực!" Thánh Ngang hiển nhiên đã nghe nói tới nơi này, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng kích động, "Trong huyết mạch truyền thừa của Thánh Côn nhất tộc chúng ta có một chỗ như vậy, chính là nơi rất tốt chăn cá ngư trường. Thật tốt quá, thật tốt quá!"

"Đáng tiếc a, đáng tiếc Thánh Côn nhất tộc chúng ta mất đi truyền thừa Thần Côn! Nếu không, cho dù còn không có Thần Côn chân chính xuất hiện, chỉ cần có một Côn kế thừa bảo châu Thần Côn đăng cao một tiếng, là có thể thống nhất bầy Côn rải rác ở bốn Thần Châu."

"Thần Côn ta cảm thấy cũng chưa chắc không có khả năng." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền vẽ cho nàng một cái bánh nướng lớn: "Tông Côn nhà chúng ta từng cắn nuốt một viên Tiên Côn bảo châu cấp mười bốn, sau đó, Vương thị chúng ta lại tương trợ hắn có được tiềm lực cấp mười lăm, nếu như Tông Côn có thể tìm về bảo châu Thánh Côn cấp mười sáu của phụ thân, hai thứ cộng lại, không chừng sẽ có tiềm lực cấp mười sáu đỉnh phong."

Vô luận là Thánh Côn bảo châu, hay là bảo châu Tiên Côn, bản chất của nó cùng tiên kinh, thánh đồ của nhân tộc, thật ra không sai biệt lắm, hiệu quả tăng lên tư chất của nó có thể chồng lên nhau.

Bản thân Vương Tông Côn đã có được tiền đề là có được mười lăm giai tiềm lực kế thừa mười sáu giai Thánh Côn bảo châu, hiệu quả tự nhiên so với trực tiếp kế thừa mười sáu giai Thánh Côn bảo châu tốt hơn không ít, cho dù không đạt đến mười bảy giai tiềm lực, cũng có thể đạt tới mười sáu giai đỉnh phong tiềm lực.

"Đến lúc đó, Vương thị chúng ta cố gắng hơn nữa, ví dụ như tìm kiếm bảo châu Thần Côn để di lạc, hoặc là nghĩ biện pháp khác giúp Tông Côn đề cập tới huyết mạch! Thần Côn cũng chưa chắc đã là mộng, cần gì phải đi làm tọa kỵ cho người ta?"

Nghe Vương Thủ Triết miêu tả bản đồ tương lai, các trưởng lão Thánh Côn nhất tộc ai nấy mắt sáng lên, dường như đã thấy được cục diện toàn bộ tộc đàn trở lại đỉnh phong, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Chợt.

Bọn hắn đột nhiên kịp phản ứng, đồng loạt quay đầu dùng ánh mắt "Trả tiền" nhìn về phía Thái Sơ Đạo Chủ. Muốn đạt thành tương lai như vậy, quả Thập Lục Giai Thánh Côn Bảo Châu trong tay Thái Sơ Đạo Chủ là không thể thiếu.

Thái Sơ Đạo Chủ bị nhìn đến giật mình, thật may bị tức chết.

Vương Thủ Triết, đây là phương án giải quyết của ngươi?!

Ngươi cái này không phải là muốn đào góc tường côn đàn, còn ngay cả Thánh Côn Bảo Châu đều muốn cùng nhau lấy đi!!

Vương Tông Côn cũng vẻ mặt ngây dại.

Phụ thân không hổ là phụ thân, nhà tư tưởng, nhà chiến lược vĩ đại nhất Vương thị, chỉ trong nháy mắt này, vậy mà ngay cả con đường Thần Côn tương lai của ông ta cũng đã được sắp xếp xong xuôi.

…

Chương 63: Thiên Sương Nữ Vương!

…

“Thủ Triết gia chủ, chúng ta nguyện ý gia nhập Vương thị!”

Các trưởng lão Côn tộc hạn hán đã hoàn toàn bị bánh nướng Vương Thủ Triết miêu tả thuyết phục, từng người ánh mắt sáng lên, kích động bày tỏ thái độ.

“Đây không phải hợp tác, là hai bên cùng có lợi, hợp tác cùng có lợi.” Vương Thủ Triết nghiêm túc chỉnh lại bọn họ: “Vương thị chúng ta sẽ cùng Thánh Côn nhất tộc ký khế ước, cùng nhau kinh doanh sản nghiệp Mục Ngư Thiên Hồ, cùng nhau hưởng thụ lợi ích. Nếu như bất kỳ một bên vi phạm khế ước, đều sẽ bị xử phạt!”

Lời vừa nói ra, Côn tộc tự nhiên càng thêm vui vẻ.

Thánh Tuyền trưởng lão trông mong nhìn về phía Hồng Trấn đạo chủ: “Đạo chủ đại nhân, niệm tình Thánh Côn nhất tộc chúng ta trăm vạn năm qua cẩn trọng vì đạo cung xuất lực, xin hãy tha cho chúng ta một con đường sống, trả Thánh Côn bảo châu lại cho tộc đàn chúng ta!”

“Xin đạo chủ đại nhân cho chúng ta một con đường sống.” Các trưởng lão Côn tộc nhao nhao cầu xin.

Dù là Thái Sơ Đạo Chủ da mặt có dày, lúc này cũng là có chút ăn không tiêu, bất đắc dĩ nói: “Nếu Thánh Côn nhất tộc muốn tự mưu đường ra, vậy đạo cung chúng ta cũng là ủng hộ. Ta sẽ viết thư về đạo cung, đem Thánh Côn bảo châu trả lại cho quý tộc.”

Sau khi nói xong, Thái Sơ Đạo Chủ trong lòng tràn đầy đau lòng, cái này ý nghĩa không đơn giản là hắn thiếu đi một tên Côn, tương lai một đời Đạo Chủ cũng đều không có Côn!

Vừa nghĩ đến đây, ông ta không khỏi trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái.

Từ sau khi hắn ta đến Vương thị, chưa từng gặp chuyện tốt. Hôm nay bị nhổ một đợt, ngày mai bị nhổ một đợt, nếu tiếp tục ở lại, hắn ta sợ mình sẽ bị cạo da.

“Hồng Trấn tiền bối không hổ là người đức cao vọng trọng nhất Đông Hà Thần Châu, quả nhiên nói đạo lý.” Vương Thủ Triết kính nể vạn phần chắp tay, thuận miệng lại đội mũ cao cho hắn.

“Miễn đi, ngươi kính nể bổn đạo chủ đảm đương không nổi.” Thái Sơ đạo chủ ghét bỏ vạn phần khoát tay, “Nếu không, chúng ta sớm đi Nam Lam Thần Châu đi.”

Hắn cảm giác nếu tiếp tục ở lại, Thái Sơ Đạo Cung cũng sắp bị chuyển sạch rồi.

“Không được.” Vương Thủ Triết lập tức lắc đầu: “Đã tổ chức chợ đen Nam Khuyết mấy ngày rồi, đi quá lãng phí thời gian.”

Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời im lặng một hồi.

Chính ngươi cảm thấy lý do này của ngươi đứng vững được sao?

Nói rất giống như ngươi cả ngày làm đại sự gì ở Vương thị vậy, nhưng trên thực tế ai mà không biết, tiểu tử ngươi ngoại trừ ngẫu nhiên đi tiểu động thiên hầu hạ linh thực ở bên ngoài, cả ngày đều không có việc gì.

Hiện tại bên trong Vương thị có Vương Tông An, bên ngoài có Vương Phú Quý, cho dù thật sự có chuyện gì thì cũng đã bị giải quyết, căn bản là không cần Vương Thủ Triết ra tay.

“Chủ yếu, bây giờ chính là thời gian trưởng thành mấu chốt của mấy người Hựu Nhạc, ta làm lão tổ cũng phải bồi bọn họ nhiều một chút.” Vương Thủ Triết cũng biết lý do của mình không đủ, đành phải từ chối cho ba đứa nhỏ.

Bây giờ thật sự không phải Vương Thủ Triết muốn thanh nhàn, mà là các tộc nhân quá ưu tú, hiện giờ cũng đã có thể một mình đảm đương một phía, mình có thể xử lý các loại chuyện gọn gàng ngăn nắp, tuyệt đại bộ phận tình huống căn bản không cần hắn ra mặt.

Hậu bối của gia tộc quá ưu tú, có đôi khi cũng là một loại phiền não.

“Ít tìm lý do, ngươi chính là trạch, chính là lười chuyển ổ.” Thái Sơ Đạo Chủ ngữ khí căm giận, “Mà thôi, lười giảng nhiều với ngươi, bổn đạo chủ tiếp tục học luyện đan.”

“Tiền bối không muốn Côn nữa?” Vương Thủ Triết kinh ngạc.

“?” Thái Sơ Đạo Chủ con mắt đều trợn tròn, nhìn hắn giận không có chỗ phát tiết, “Hiện tại toàn bộ côn khu đều bị ngươi lừa đi rồi, ngươi còn muốn thế nào?!”

“Chung quy linh trúc là thê tử của Vương thị chúng ta, ta cũng không đành lòng thấy nàng bởi vì không có Côn giúp đỡ, sau này khắp nơi trên chiến trường bị kiềm chế.” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Đợi sau khi Côn Nhi nhà ta kế thừa Thánh Côn bảo châu, có thể treo tên Thánh Thú trưởng lão ký danh ở đạo cung, đến lúc đó có thể quang minh chính đại hiệp trợ linh trúc. Côn nhi, ngươi có ý kiến gì đối với chuyện này không?”

“Không có ý kiến, dù sao đều là người một nhà, ta bảo vệ cháu trai và cháu dâu một chút, an toàn của cháu trai cũng không có gì.” Vương Tông Côn lập tức lắc đầu.

Lão già trong nhà nói chuyện, hắn nào dám phản bác?

Huống chi, từ khi còn bé, hắn đã thường xuyên chở An Nghiệp ra biển, cùng nhau tiêu diêu tự tại, đối với cái này cũng không bài xích. Con dâu của Bảo Thánh cũng là người trong nhà, hắn làm sao để ý?

Chỉ một thoáng.

Thái Sơ Đạo Chủ có cảm giác kích động như có như không.

Bảo bối đồ nhi Doanh Linh Trúc tương lai có Côn giúp đỡ hay không, đó thuần túy là kiếp sống hai loại đạo chủ.

Hơn nữa Vương thị còn có kế hoạch bồi dưỡng Thần Côn, nói không chừng tương lai Linh Trúc và Tông Côn liên thủ có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!

Còn không bằng, cũng là toàn thế giới đều qua lại tự nhiên, ai cũng không đuổi kịp các nàng.

Ta qua Sơ Đạo Cung cảm giác như là muốn quật khởi.

“Thủ Triết à, ngươi là người này đi…” Thái Sơ Đạo Chủ nhịn không được sâu kín trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái, ngữ khí vô cùng phức tạp: “Thật sự khiến người ta chán ghét, có chuyện không thể nói xong một lần? Thế nào cũng phải giống như những bản sao chép tam lưu kia, hở ra nói một nửa giấu một nửa… Còn thỉnh thoảng làm con chó đoạn chương?

Nhưng mà, ngươi có tấm lòng này, chung quy bản Đạo Chủ đã trấn an rất nhiều, chứng tỏ trong xương cốt của ngươi vẫn có vài phần hiệp nghĩa…”

“Tiền thuê nên có, đạo cung sẽ trả nổi chứ?” Vương Thủ Triết lại trầm bổng chập trùng một phen.

“…” Thái Sơ Đạo Chủ.

Thật lâu sau, Thái Sơ Đạo Chủ rốt cục mới cố nén xúc động miệng phun hương thơm, sau đó quay đầu rời đi, không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Vương Thủ Triết này quả thực còn đáng ghét hơn cả Cửu Dương Đan Thánh.

Mắt thấy Thái Sơ Đạo Chủ biến mất trong gợn sóng không gian, Vương Thủ Triết cười cười, sau đó xoay người nói với Vương Tông An: “Tông An, kế hoạch khai phá Thiên Hồ giao cho ngươi trù tính, cần phải làm điều kiện để Thánh Côn nhất tộc sinh hoạt càng ngày càng tăng cường. Thiếu cái gì Hư Không Linh Ngư Chủng, có thể nhờ cậy Thiên Thụy Thánh Hoàng, hoặc là Ngọc Hà Thánh Hoàng. Thực sự không được, tìm đạo cung.”

“Vâng, phụ thân.”

Vương Tông An giơ tay lên đồng ý.

Nhiều năm như vậy, hắn đã sớm quen với việc phụ thân vung tay làm chưởng quỹ, tự nhiên không nói hai lời nhận nhiệm vụ.

Thánh Côn nhất tộc thấy Vương Thủ Triết để bụng như vậy, tất nhiên là vô cùng cảm kích.

Lúc này.

Vương Tông Côn cảm thấy sự tình thương lượng không sai biệt lắm, liền hướng Bảo Thánh chớp mắt, chuẩn bị chuồn đi hát.

Nhưng mà, lúc này hắn ta vừa mới chuẩn bị xoay người, Vương Thủ Triết giống như là có mắt sau lưng thình lình quát hắn ta lại.

“Đứng lại!”

Vương Thủ Triết vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Vương Tông Côn: “Mấy lời nháy mắt ra hiệu như thế nào? Nếu đã trở về, trong khoảng thời gian này ngươi phải học chăm chỉ làm việc theo đại ca ngươi. Ngươi cũng trưởng thành rồi, nên làm chút chính sự. Chớ có cả ngày dạo trái lắc phải ở bên ngoài, không có việc gì, giống như nhị thế tổ vậy.”

Vương Tông Côn khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng vẫn không thoát được kiếp nạn này!

Đáng tiếc, cho dù trong lòng có muốn mắng người, ở trước mặt Vương Thủ Triết, hắn ta vẫn chỉ có thể giả bộ thành thật nghe lời, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sợ: “Vâng, phụ thân.”

Rốt cuộc Vương Tông Côn vẫn không thoát khỏi vận mệnh làm việc, mà Vương Thủ Triết, sau khi xử lý xong chuyện của Thánh Côn nhất tộc, lại lần nữa tiến vào cuộc sống hạnh phúc của trạch nam.

Mà bên kia, ba tiểu gia hỏa gây dựng sự nghiệp cũng là làm cho hừng hực khí thế, thời gian dần trôi qua đã có chút khởi sắc.

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Liên minh người khổng lồ hoang man.

Thiên Sương thành.

Là thành chủ của bộ lạc Thiên Sương, lịch sử của thành Thiên Sương lâu đời hơn liên minh bộ tộc Cự Nhân rất nhiều. Bất quá sau khi liên minh bộ tộc Cự Nhân thành lập, địa vị bộ tộc Thiên Sương tăng lên, thành Thiên Sương cũng nghênh đón sự phát triển mới.

Hiện nay Thiên Sương thành đại khái có thể chia làm hai bộ phận.

Trong đó, khu hạch tâm lại được xưng là “Lão Thành khu”, phạm vi của nó chính là phạm vi Cổ Thiên Sương thành ban đầu, trong đó đa số kiến trúc đều tồn tại trước khi bộ tộc Cự Nhân thành lập liên minh.

Nội tình lịch sử thâm hậu, khiến cho khu thành cũ này tràn ngập năm tháng lắng đọng ra cảm giác tang thương và cảm giác nặng nề, từng kiến trúc lịch sử đều được bảo tồn tương đối hoàn thiện, hành tẩu trong đó, phảng phất như bước đi trong dòng sông lịch sử, có loại cảm giác hoảng hốt giống như xuyên qua thời không.

Khu thành cũ này cũng là trung tâm chính trị của toàn bộ liên minh bộ tộc Cự Nhân hiện nay, trung tâm văn hóa và trung tâm quyền lực.

Mà ở bên ngoài khu cổ thành là khu mới trong gần hai mươi vạn năm qua mới kiến tạo ra.

Phạm vi thành trì mới lớn hơn rất nhiều so với khu cổ thành, trong đó đa số đều là kiến trúc mới xây gần hai mươi vạn năm, chỉnh thể kiến trúc lớn hơn không ít so với khu thành cũ, chỉnh thể kiến trúc so với khu cũ ít đi vài phần trầm trọng nghiêm túc, nhiều vài phần sức sống, lại càng thêm hùng tráng tráng lệ.

Giờ phút này.

Đang lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều màu đỏ vàng phủ kín toàn bộ Thiên Sương thành, giống như là dát lên một vầng sáng màu đỏ vàng cho tòa thành lịch sử này, có thêm vài phần lãng mạn khí tức.

Khu Tân Thành bến tàu không cảng khổng lồ, cũng nghênh đón thời khắc náo nhiệt nhất trong một ngày.

Vô số man cự nhân thể trạng cường tráng hội tụ thành dòng người, hướng về cảng khẩu nào đó hội tụ mà đi.

Đó là một khu chợ tạm thời do vô số thuyền hàng Ma tộc chắp vá tạo ra.

Giờ phút này, trong chợ sớm đã kín người hết chỗ, các loại âm thanh gào to không ngừng vang lên khắp nơi. Đám người Thạch Chùy bộ và người khổng lồ Thanh Đồng bộ đang ra sức bán hàng.

“Tử Linh khoai ngũ phẩm chỉ còn lại mười quầy hàng cuối cùng, muốn hàng thì nhanh chóng đi xuống a~ chậm rồi sẽ không có hàng. ưu tiên đổi các loại khoáng thạch cao giai.”

“Hư Không Kiếm Kỳ Ngư còn có năm quầy hàng, muốn mua nhanh theo tốc độ.”

Tiếng rao giá vang lên liên tiếp, phi thường náo nhiệt.

Hiển nhiên, người bán chính là bộ đội của Vương Anh Tuyền và Ly Từ, các nàng đến Thiên Sương thành không quá một tháng, lượng lớn hàng hóa cũng đã như thủy triều tràn ra ngoài.

Nói đến cũng đúng lúc, trong hơn mười năm này, không ít khu vực của Man Nhân Bộ gặp phải tai họa hư không, gieo trồng thô lỗ, nuôi dưỡng, chăn thả các ngành nghề đều bị ảnh hưởng, tổng thể vô cùng thiếu lương thực.

Mà đúng lúc này, Thiên Sương Nữ Vương cũng không ở nhà, mà là mang theo các tộc nhân tinh anh ra ngoài săn bắn Hư Không Thú, tăng thêm lương thực cho bộ tộc.

Vì vậy, số lượng lớn lương thực mà quân đội Ly Từ mang đến được bộ lạc Cự Nhân rất được hoan nghênh.

Trong đó bán sức nhất, gào to nhất, lớn tiếng nhất còn phải kể đến thiếu tộc trưởng bộ Thanh Đồng A Cổ Lạp A Cổ Lạp Thanh Đồng.

Vì tranh thủ biểu hiện tốt trước mặt Ly Từ, có thể nói là dồn hết sức lực.

Trái lại nhị thiếu gia bên cạnh hắn A Ba Đán, Thanh Đồng, lại là một bộ mặt ủ mày chau, không, bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc, thanh âm rao hàng cũng có khí vô lực.

“A Ba nên, ngươi như vậy không được đâu.” A Cổ Lạp vỗ vỗ vai hắn: ” Ly Từ tiểu thư đối với ngươi tốt như vậy, đến lúc ngươi xuất lực thì không xuất lực, cũng không phải là phong cách của bộ lạc Thanh Đồng chúng ta.”

Bả vai A Ba run lên, suýt nữa bị hắn đánh tan.

Hắn biểu lộ co rút lại, thật khó khăn mới nhịn được xúc động trở mặt tại chỗ, nhưng trong lòng nhịn không được thầm mắng.

Man cự nhân thô lỗ! Ngươi đây là muốn mưu sát sao?!

Mặc dù hắn chiếm cứ thân thể A Ba nên cũng tiến hành cải thiện thể chất sơ bộ, nhưng hắn phiêu lưu trong hư không hải quá lâu, năng lượng lưu lại cuối cùng trong tàn hồn căn bản không nhiều, chỉ một chút cải thiện như vậy cũng đã tiêu hao sạch sẽ năng lượng.

Trước mắt hắn ta chỉ là cái vỏ rỗng, tuy có thần hồn cường đại, nhưng thân thể vẫn là nhị thiếu gia có thân thể suy nhược.

Nếu như không thể thôn phệ một lượng lớn tinh huyết, hắn phải ngày tháng năm nào mới có thể khôi phục?

Nhưng bên người hắn có rất nhiều Thánh giai cường giả, hơn nữa Vương Ly Từ còn tràn ngập sự đồng tình "quan tâm" tỉ mỉ, khiến cho hắn thật sự là nửa bước khó đi, kế hoạch trực tiếp bị bóp tắt trong cổ họng.

Rất nhiều lần hắn ta đều muốn nhân cơ hội hạm đội dựa vào cảng, lén lút mất tích, nhưng luôn bị Vương Ly Từ phát hiện trước tiên, một tay lôi về, còn kèm theo một loạt cổ vũ nói năng thận trọng.

Những cổ vũ tràn ngập khí tức trong cơ thể, khiến hắn sắp nôn ra rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói hắn ta khôi phục lại thực lực, chinh phục Thiên Sương Nữ Vương, hắn ta sắp bị Vương Ly Từ làm cho tức chết rồi.

Còn có, tên A Cổ Lạp luôn muốn hắn bán hàng, bán hàng!

Bán hắn cái đồ chim!

Những vật tư hàng hóa này, toàn bộ đều là tài sản của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh! Mỗi lần bán đi một cái quầy hàng, lòng của hắn đều đau đến rỉ máu, đó là của ta, cái kia đều là của ta!

Quan trọng là bọn họ còn bán giá rẻ, bán cho ba quả táo hai quả, thật sự có loại cảm giác con trai bán ruộng không đau lòng.

"A Cổ Lạp, ngươi sẽ không thật sự thích Vương Ly Từ chứ?" A Ba thầm hùng hùng hổ hổ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng mặt ủ mày chau, trợn trắng mắt nói: "Loại cô nương còn dã man hơn cả Ma tộc này, rốt cuộc có cái gì tốt?

Hơn nữa nàng ta còn là Nhân tộc ghê tởm, chỉ tu luyện Man Vương Thánh Thể Quyết mà thôi.”

“Ngươi còn nhỏ, không hiểu cũng bình thường.” A Cổ Lạp ôm bả vai ‘Đệ đệ’, xa xa nhìn về phía Vương Ly Từ đang tiến hành so đấu với một đám Man Cự Nhân ở trên lôi đài, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình: “Dung nhan hoàn mỹ cỡ nào, khí lực bá đạo cỡ nào, sâu không lường được a! Ly Từ tiểu thư, nàng chính là nữ thần trong lòng ta!”

Không sai, Vương Ly Từ đang thuận đường tổ chức trận đấu dạ dày vương.

Trên đời này, còn có cái gì so với ở trong cương vực Man Cự Nhân tổ chức trận đấu dạ dày vương, càng thêm nhiệt huyết cùng kích tình?

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Vương Ly Từ đã dựa vào hai cái sở trường có thể ăn và sức lực lớn, tạo nên thanh danh lớn như vậy trong thành Thiên Sương.

Man Cự Nhân cùng tuổi, không một người nào có thể sống qua được ba hiệp của nàng, cho dù là tinh anh cự nhân mười ba giai kia, động một chút liền bị nàng ấn ngã xuống lôi đài điên cuồng đánh.

Cảnh tượng đó quá hung tàn, A Ba mí mắt giật giật, giọng điệu cũng rất là không cam lòng: “Thô lỗ, dã man, không có văn hóa, ta sẽ không thích cô nương như vậy đâu.”

Mỗi lần nhìn thấy Vương Ly Từ đấu vật với người khác, hắn đều nhớ tới cái gọi là kế hoạch 【nam tử hán bồi dưỡng suốt mấy chục năm của Vương Ly Từ đối với hắn】, quá trình tàn khốc và chua xót, khiến nước mắt hắn không nhịn được chảy xuống.

Hắn đường đường là Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, đời này cũng chưa từng ủy khuất như vậy!

“Ầm!”

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Từ lại khiến một người khổng lồ cấp mười ba ngã xuống lôi đài.

Nàng giơ cao hai tay tiếp nhận hoan hô hưng phấn của Man Cự Nhân tộc, hưng phấn đến mức khuôn mặt đều có chút ửng

hồng: “Còn có ai?”

“Ly Từ! Ly Từ! Chiến Thần! Chiến Thần!”

Dưới đài nhất thời nhớ tới tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Người Man khổng lồ tâm tư đơn thuần, có thể ăn lại có thể đánh Vương Ly Từ, đương nhiên là nữ thần trong lòng bọn họ.

“Nên a Ba!” Vương Ly Từ hưng phấn vẫy tay với nhị thiếu gia: “Mau tới đây, nhân lúc nóng tay, ta bồi dưỡng lại cho ngươi. Bây giờ ta đã có một kế hoạch bồi dưỡng dũng khí mới.”

“Ta…” A Ba mặt biến sắc.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói chuyện, đã bị đại ca hắn tóm lấy ném lên lôi đài: “A Ba nên biểu hiện cho tốt, không được làm mất mặt Thanh Đồng bộ chúng ta.”

“Loảng xoảng!”

A Ba bị đập lên lôi đài, bị ngã nhe răng trợn mắt, vẻ mặt run rẩy một trận.

Mắt thấy Vương Ly Từ từng bước từng bước đi về phía hắn, hắn bắt đầu run lẩy bẩy, quả thực giống như gặp phải một ma tinh trúng mệnh.

Cũng may, đúng lúc này.

Một người khổng lồ nữ nghe có chút lười biếng bỗng dưng truyền đến thanh âm từ dưới lôi đài: “Thú vị, ngươi là tiểu cô nương Nhân tộc tu luyện Thánh Thể Man Cự Nhân đúng không? Một Nhân tộc lại có thể tu luyện Thánh Thể Man Tộc đến trình độ này, quả thực lợi hại.”

Vương Ly Từ dừng bước, không khỏi nhìn sang.

Chỉ thấy một nữ cự nhân mặc thợ săn đang đứng ở dưới lôi đài, hai tay ôm ngực, giống như cười mà không phải cười nhìn nàng từ xa.

Dáng người của nàng cao to khỏe đẹp nhưng lại không mất đi ý vị, mái tóc dài như thác nước màu vàng xõa trên vai, khí chất toàn thân giống như thú vương hư không vô cùng cường đại, bá đạo, dã tính, mang theo ý xâm lược cường thế.

Ngay khi Vương Ly Từ nhìn sang, nàng đã lắc mình một cái lên lôi đài, ngoắc ngón tay với Vương Ly Từ: "Thả con gà nhỏ yếu kia ra, tỷ tỷ đến chơi với ngươi."

Dưới ánh mặt trời, mái tóc màu vàng của nàng lấp lánh lưu quang, tư thái nhẹ nhàng thích ý, tựa như không phải là lên đài thi đấu, mà là tới tản bộ.

Nhìn thấy nàng, tiếng kêu tại đây nhất thời im bặt.

Sau mấy hơi thở, mới có cự nhân từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, kích động vô cùng kinh hô lên: "Nữ vương! Là Nữ vương!"

Thiên Sương Nữ Vương?

A Ba nằm rạp trên mặt đất, vừa định chửi ầm lên "Ai là gà con", thấy thế vội vàng nuốt những lời thô tục xuống, trong lòng suýt nữa sụp đổ.

Vận khí của hắn sao lại xui xẻo như vậy? Không phải nói Thiên Sương Nữ Vương không ở Thiên Sương thành sao? Rốt cuộc nàng từ đâu toát ra?

Hơn nữa, ngươi trở về thì trở về đi, làm gì còn phải chạy tới tham gia trận đấu của Vương Ly Từ? Trong Cự Nhân tộc không còn chuyện quan trọng nào khác cần ngươi xử lý sao?

A Ba thầm hùng hùng hổ hổ trong lòng, nhưng cũng không nhịn được sợ hãi một hồi, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy may mắn, Man Cự Nhân nhất tộc xưa nay không có sở trường về thần thức, vì đề phòng xuất quỷ nhập thần, Vương Ly Từ giống như thiên địch của hắn, ma hồn cũng luôn giấu kín, không lộ ra một tia khí tức dị thường nào, không khiến Thiên Sương Nữ Vương phát hiện ra điều gì khác thường.

Cái này muốn đụng phải chính là Nhân tộc đạo chủ, hắn vừa rồi làm không tốt cũng đã bại lộ.

Xem ra kế tiếp hắn phải cẩn thận hơn mới được.

Những cong cong cong trong lòng A Ba của Diệt Thế, Vương Ly Từ cũng không biết, lúc này nàng đang hưng phấn đánh giá Thiên Sương Nữ Vương.

“Là ta đã gặp qua nữ cự nhân có vóc người đẹp nhất, xinh đẹp nhất. Tứ thúc ta hình như thích nhất là dáng người nóng bỏng, trước lồi sau lồi lõm như vậy, sau này ta sẽ giới thiệu cho Tứ thúc ta một chút.”

“Tứ thúc của ngươi?” Thiên Sương Nữ Vương kinh ngạc, chợt cười to sang sảng, “Được rồi, sau này ta tìm hắn thử xem có đánh được hay không, đánh thắng được thì ta cũng không ngại bị hắn chinh phục.”

“Được thôi, một lời đã định.” Vương Ly Từ cười đến ngây thơ.

Cùng lúc đó.

Trong chủ trạch Vương thị, Vương Thủ Triết đang nhìn chằm chằm Lục Tiểu Ất thúc đẩy sinh trưởng Đạo Nguyên Quả đột nhiên cay cay mũi, hắt xì mấy cái.

Hắn xoa xoa mũi, không khỏi nghi ngờ không thôi.

Chẳng lẽ mình lại trêu chọc ai?

Vương Thủ Triết đáng thương, hắn tuyệt đối không ngờ rằng mình ở trong ổ nhà không làm gì cả, Vương Ly Từ ở tận chân trời xa xôi đã “tốt bụng” thay hắn kéo một đợt thù hận.

Hắn còn không biết, mình đã bị một nữ cự nhân cấp bậc Đạo Chủ ghi nhớ.

…

Chương 64: “Ta đè nó xuống, ngươi từ từ ăn!”

…

“Ta rất muốn đánh một trận với tỷ tỷ, chỉ tiếc nghe nói tỷ tỷ là siêu cấp cường giả mười bảy giai, ta đánh không lại a.” Vương Ly Từ tỏ vẻ tội nghiệp nói.

“Ngươi yên tâm, tỷ tỷ sẽ không khi dễ ngươi. Ta chỉ vừa mới dẫn đội đi săn trở về, nghe nói Thiên Sương thành có một nữ chiến thần trẻ tuổi tới đây mở mang tầm mắt.” Thiên Sương Nữ Vương cười sang sảng: “Như vậy đi, ta thấy khí tức của ngươi chắc là mười hai cấp đỉnh phong, ta có thể áp chế thực lực đến sơ đoạn mười hai được không?”

“Có thể, có thể.”

Đôi mắt Vương Ly Từ lập tức sáng lên, lập tức xoa tay, bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Nàng tu luyện Man Vương Thánh Thể Quyết có thể thuận lợi như vậy, ngoại trừ huyết mạch của bản thân, tự nhiên cũng có quan hệ rất lớn với tính cách của nàng. Đừng nhìn nàng có bộ dáng thật thà, nhưng trên bản chất mà nói, trong xương cốt của nàng có chút hiếu chiến cùng thiên tính gây sự, nếu không cũng sẽ không hợp ý với Vương Anh Tuyền như thế.

Nàng như vậy, tự nhiên cũng không sợ hãi khiêu chiến, càng đừng nói đến loại lôi đài lấy luận bàn làm chủ này.

Đề nghị của Thiên Sương Nữ Vương có thể nói là chính xác. Lập tức, hai người cùng với đại lượng man cự nhân vây xem hò hét, bắt đầu một hồi chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ.

Cho dù huyết mạch của Vương Ly Từ đặc thù mà mạnh mẽ, sau khi tu luyện Man Vương Thánh Thể Quyết lại là man lực vô song, man cự nhân bình thường căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng đối thủ lần này của nàng chính là Thiên Sương Nữ Vương đại danh đỉnh đỉnh.

Thiên Sương Nữ Vương tốt xấu gì cũng là cường giả cấp bậc Đạo Chủ. Tuy nói tuổi tác của nàng so với người man khổng lồ cấp mười bảy tuổi thọ dài đằng đẵng mà nói căn bản không tính là lớn, nhưng rốt cuộc cũng đã kế vị mấy vạn năm rồi.

Nàng cả đời trải qua vô số chiến đấu to to nhỏ nhỏ, luận kinh nghiệm và kỹ xảo chiến đấu, hoàn toàn không phải "tiểu niên" như Vương Ly Từ mới sống hơn một ngàn năm có thể so sánh.

Hơn nữa, nếu nàng có thể trở thành Man Cự Nhân Vương cấp mười bảy tương đương với Đạo Chủ, huyết mạch và thiên phú của bản thân tự nhiên cũng là đứng đầu, ít nhất cũng tương đương với cấp bậc Đạo Tử của nhân loại, mặc dù nàng áp chế thực lực, bởi vì huyết mạch đủ cường đại, lực lượng thuần túy cũng không kém hơn Vương Ly Từ.

Chỉ trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, Vương Ly Từ đã thua trận, nằm trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm giống như một con chó chết: "Không đánh không đánh, Thiên Sương tỷ tỷ quá lợi hại, ta không phải đối thủ."

Thiên Sương Nữ Vương kéo nàng lên, cười nói: "Ngươi đã rất mạnh, ta chỉ là kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn ngươi mà thôi. Chờ ngươi đến tuổi ta nói không chừng vượt qua ta."

Lời nàng nói là sự thật.

Nói thật, Vương Ly Từ có thể ở dưới tay cô chống đủ một khắc đồng hồ mới ngã xuống, đã làm cho cô rất lau mắt mà nhìn. Bây giờ trong Man Nhân tộc nếu có thể xuất hiện một thanh niên anh tài giống như Vương Ly Từ, cô tuyệt đối nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Đáng tiếc ah đáng tiếc ~ hạt giống tốt có thể chinh thiện chiến như vậy, cư nhiên là Nhân tộc.

"Cũng không biết tỷ tỷ so sánh với Thương Bình Thần Hoàng nhà chúng ta, ai lợi hại hơn một chút?" Vương Ly Từ chớp mắt tò mò hỏi.

"Thần Hoàng Thương Bình của Đông Hà thần triều sao?" Thiên Sương Nữ Vương suy nghĩ một chút, lập tức sảng khoái ăn ngay nói thật: "Thuần túy đơn đả độc đấu mà nói, Thần Hoàng nhà các ngươi hẳn là đánh không lại ta. Bất quá Thần Hoàng nhà các ngươi chính là di mạch Tiên Minh, các loại thủ

đoạn Tiên gia xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nội tình lại hùng hậu, trời mới biết hắn ẩn giấu những át chủ bài gì. Nếu như là ở trong Hư Không Hải gặp nhau, không thể không đến một trận sinh tử chiến, kết quả kết quả cũng khó mà nói được."

Đây không phải do Thiên Sương Nữ Vương khoác lác, Man Cự Nhân tộc từ trước đến nay luôn là cự lực vô song, trong chiến đấu đồng giai cũng có chút ưu thế. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, bởi vì phương hướng phát triển văn minh thiên hướng tiến hóa thân thể, khiến cho vận dụng đối với ngoại vật không có nội tình.

So với Tinh Cổ tộc, bọn họ giống như hai thái cực.

Hơn nữa cường giả đứng đầu nhân tộc thường thích tọa trấn một phương, đánh trận cũng là lấy định hải thần châm chỉ huy làm chủ.

Nhưng tinh anh Man Cự Nhân bộ, đều thích xông lên phía trước đánh nhau.

"Tỷ tỷ quả nhiên lợi hại." Vương Ly Từ nghe vậy ánh mắt lập tức trở nên sáng ngời, có chút khao khát: "Thật sự muốn nhìn tỷ tỷ đánh già nua một trận, miễn cho hắn suốt ngày thích giả vờ giả vịt."

Lời này chọc cho Thiên Sương Nữ Vương cười: "Thần Hoàng bệ hạ nhà các ngươi sao lại trêu chọc ngươi? Ngươi không thích hắn như vậy sao?"

"Ta rất thích. Nhưng mà thích hơn nữa, hắn cũng là một lão lừa đảo, bắt nạt ta trong trận đấu dạ dày vương, sau này còn hại ta lo lắng cho hắn rất lâu." Vương Ly Từ hồi tưởng lại chuyện bị Thương Bình Thần Hoàng lừa gạt, cũng có chút tức giận.

Thiệt thòi cho nàng còn chân tình thực cảm như vậy mà lo lắng hắn không ăn được cơm.

"Ha ha ha, muội muội thật đúng là một người thú vị. Nhưng ta cũng không dám đánh Thương Bình Thần Hoàng." Thiên Sương Nữ Vương nói không chút kiêng kỵ, "Thực lực tổng thể của Đông Hà thần triều chỉ sợ còn cao hơn chúng ta năm sáu lần. Trong mắt hắn, liên minh bộ lạc Cự Nhân chúng ta chẳng

qua chỉ là man tộc biên thùy mà thôi. Không nói chuyện này nữa, đi đi đi, ta mời ngươi ăn thịt.”

Trong lúc nói chuyện, Thiên Sương Nữ Vương trực tiếp lôi kéo Vương Ly Từ, dẫn nàng về Thiên Sương Nữ Vương Cung, còn bảo hộ vệ đem một đám man cự nhân Thạch Chùy bộ, Thanh Đồng bộ mời tới.

So với Định Âm Thần Khuyết có chút tiên gia khí tượng trong Thần Đô Lạc Kinh, bộ dáng Thiên Sương Nữ Vương Cung cơ hồ có thể xưng tụng hai chữ “đơn sơ”, phong cách kiến trúc thô kệch mà tràn đầy khí tức Man Hoang, trang trí thập phần đơn giản, một điểm không giống như cung điện của một vị vương giả, chỉ có kết cấu chủ thể cực kỳ vững chắc và cực lớn, biểu hiện rõ ràng mạch suy nghĩ kiến trúc của Man Nhân.

Tuy nhiên, Vương Ly Từ không cảm thấy thất vọng chút nào.

Một là mấy năm nay nàng đã sớm quen với phong cách kiến trúc như vậy, hai là nàng rất nhanh đã bị một chuyện khác hấp dẫn lực chú ý.

Bởi vì, Thiên Sương Nữ Vương nói muốn mời nàng ăn thịt, thật đúng là mời ăn “Thịt”!

Thiên Sương Nữ Vương lần này ra ngoài là dẫn đội ra ngoài săn bắn, mà trong chiến lợi phẩm nàng săn bắn lần này, có một đầu mười lăm cấp 【Hư Không Man Long】!

Mọi người đều biết, hư không hung thú chiếm ưu thế chủ trường trong Hư Không Hải, mà phần lớn tốc độ rất nhanh, kỳ thật cũng không dễ đi săn như vậy. Cho dù lấy thực lực Thiên Sương Nữ Vương, muốn thành công săn giết một con hung thú thập ngũ giai cũng phải thiên thời địa lợi mới được, không phải dễ dàng như vậy.

Hư Không Man Long là một loại man thú có trí tuệ cấp thấp có tính đánh cướp rất mạnh.

Lần này hình thể con hư không man long cực kỳ to lớn. Lãnh địa của nó ngay tại phụ cận liên minh bộ tộc người khổng lồ, bởi vì thường xuyên tập kích một ít Man Cự Nhân bộ nhỏ yếu, nhiều năm qua tạo thành tổn thất rất lớn cho bộ tộc người khổng lồ, cũng khiến rất nhiều bộ tộc cự nhân căm ghét nó đến tận xương tủy.

Nhưng tốc độ của nó rất nhanh, lại thêm thiên tính cẩn thận, đi lại trong biển hư không như gió, đội săn của Man Cự Nhân không thể ngăn được nó.

Cũng may lần này săn thú, Thiên Sương Nữ Vương vận khí không tệ, thành công chặn nó lại, giết chết nó gần sào huyệt.

Bởi vậy, con Hư Không Man Long này vừa mới bị kéo trở về, đã bị Man Nhân cấp dưới của nàng khiêng đi, dùng đạo khí tổ truyền của Thiên Sương bộ lạc【 Phần Thiên Lô 】 nướng.

Hiện giờ, thân thể khổng lồ của nó tản ra mùi hương nồng đậm, đã được đặt ở quảng trường trước cửa cung Thiên Sương Nữ Vương.

Vương Ly Từ cách rất xa đã ngửi thấy mùi thơm bá đạo của nó, đến khi nhìn thấy thân rồng khổng lồ ngoài da bị nướng đến khô hương xốp giòn kia, càng nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Chẳng còn cách nào khác, thứ đồ chơi này thật sự quá thơm rồi, trong thịt ẩn chứa năng lượng cũng thực sự quá dồi dào rồi!

Hơn nữa, nó thật sự rất lớn.

Vương Ly Từ tùy tiện dùng mắt thường đánh giá một chút, cơ thể của nó chắc chắn dài hơn sáu mươi trượng, lớn hơn rất nhiều so với phần lớn Hư Không Độ Chu.

Sau khi nàng hỏi Thiên Sương Nữ Vương, mới biết được, bởi vì mật độ thân thể bình quân phi thường cao, tổng trọng lượng của con Hư Không Man Long này lại đạt đến 160 tấn, sau khi lột da rút xương, thuần xuất xác suất thịt ước chừng cũng có thể đạt tới 80 vạn tấn.

Vì nướng con Man Long hư không này, chỉ là các loại gia vị đều đã dùng hết hơn một ngàn tấn.

Mà lần này, người đáp ứng lời mời ăn thịt cũng không chỉ là Vương Ly Từ, còn có man cự nhân có thân phận, có thực lực, thực lực đạt tới cấp mười ba trở lên trong Thiên Sương thành.

Lúc này, đã có rất nhiều man cự nhân mang theo gia đình chạy tới trước cung Nữ vương, tự giác xếp hàng dài, chỉ chờ Nữ vương trở về, tự mình chủ trì nghi thức phân thịt.

Đây là truyền thống của Man Cự Nhân Bộ, một khi đụng phải lương thực thiếu, thủ lĩnh sẽ mang theo tinh nhuệ ra ngoài săn bắt sinh vật khổng lồ, sau đó tổ chức thịnh yến phát thịt.

Làm như vậy vừa có thể giải quyết một bộ phận vấn đề nạn đói, còn có thể dựng lên quyền uy, thu nạp dân tâm.

Lần này Thiên Sương Nữ Vương dẫn đội ra ngoài săn bắn là vì nạn đói trong tộc, lần này không chỉ thu hoạch phong phú, thậm chí còn săn được một đầu hư không man long cấp mười lăm, bữa tiệc thịt này đương nhiên phải tổ chức.

Theo Thiên Sương Nữ Vương đến, toàn bộ không khí trên quảng trường lập tức sôi trào, ánh mắt tất cả Man Nhân đều nhìn nàng, ánh mắt nhiệt liệt, biểu lộ phấn khởi.

Thiên Sương Nữ Vương nói mấy câu ngắn gọn, liền rút dao cắt thịt đeo bên hông ra, mang theo Vương Ly Từ chủ trì nghi thức chia thịt.

Nàng cầm đao cắt thịt trong tay, tự tay cắt khối thịt đầu tiên trên thân thể đã nướng xong của cự thú, chia cho man cự nhân xếp ở phía trước nhất.

Dưới sự chủ trì của nàng, mỗi người khổng lồ đều có thể được chia một miếng lớn chừng mười tấn thịt, tiểu hài nhi của Cự Nhân tộc vị thành niên còn có thể được chia nhiều hơn nữa.

Tuy nhiên, mười tấn nghe hình như rất nhiều, nhưng bởi vì mật độ huyết nhục của hung thú thập ngũ giai rất cao, mỗi người được phân thịt về thể tích cũng không khoa trương lắm. Hơn nữa sức ăn của Man Nhân Tộc phổ biến, những miếng thịt này cũng ăn không được bao lâu.

Thiên Sương Nữ Vương mang theo Vương Ly Từ cùng nhau chia thịt một lát, lại ở bên cạnh nhìn một hồi, an ủi người khổng lồ đang xếp hàng một phen, xem như hoàn thành nghi thức, giao quá trình kế tiếp cho cấp dưới.

Lúc này, thịnh yến tổ chức trong cung mới xem như chính thức bắt đầu.

Người khổng lồ hầu hạ trong cung từ lúc nữ vương chủ trì nghi thức cắt thịt, cũng đã từ vị trí thích hợp trên người cự thú lấy khối thịt lớn đưa vào trong cung. Giờ phút này, một đoàn người Man khổng lồ ngồi vây quanh, ăn từng miếng thịt hư

không thú, uống rượu ngon do đại đội vận chuyển của Vương Ly Từ mang đến, khung cảnh thật là sảng khoái.

Bọn họ ăn no, uống đủ rồi, còn sẽ lên lôi đài ngẫu hứng đến một hồi đấu vật gì đó, đánh cho là bất diệc vui vẻ.

Mà lúc này, Vương Ly Từ cũng thể hiện ra thiên phú ăn hàng kinh người của mình, cầm một khối thịt Man Long lớn, ăn rất vui vẻ.

Theo từng ngụm từng miếng thịt vào trong bụng, năng lượng tinh thuần bên trong thịt man long cấp mười lăm không ngừng dung nhập vào trong cơ thể nàng, làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc bùng nổ, càng ăn tinh thần toả sáng, thiếu chút nữa ngay cả pháp tướng hư ảnh cũng khống chế không được toát ra.

“Ly Từ, cám ơn ngươi mang đến nhiều lương thực vật tư như vậy.” Thiên Sương Nữ Vương xách một lu rượu lớn, đặc biệt kính rượu cho nàng: “Nếu không phải ngươi lương thực tới kịp, bộ tộc người Man khổng lồ chúng ta chỉ dựa vào săn bắn, khẳng định chống đỡ không nổi đợt nạn đói này, sẽ chết đói không ít người.”

“Nữ vương tỷ tỷ không cần cảm ơn, những lương thực này của chúng ta cũng không phải là cho không, là các ngươi dùng các loại kim loại để đổi.” Vương Ly Từ hiếm khi được ăn đến mức ợ một cái, nghe vậy vội vàng khoát tay áo: “Vả lại, những lương thực này đều là cướp được từ trong tay Ma tộc, chúng ta cũng không có bản lĩnh mang chúng nó xông qua trận doanh Ma tộc phong tỏa, vận chuyển về đại bản doanh. Đổi thành kim loại trân quý thể tích nhỏ thì đơn giản hơn nhiều, chúng ta có thể dễ dàng xông về.”

“Bất kể nói thế nào, ngươi cũng là người mang đến may mắn cho liên minh bộ tộc Cự Nhân chúng ta.” Thiên Sương Nữ Vương tựa hồ rất thích Vương Ly Từ: “Từ nay về sau, ngươi cùng Kiêm Gia, đều là khách quý của liên minh chúng ta. Đến đây, chúng ta lại đến làm một vạc, ngươi lại nói cho ta một chút làm sao xử lý Diệt Thế Đại thống lĩnh.”

Liên minh bộ tộc Man Cự Nhân, thật ra cũng là Khổ Ma tộc đã lâu.

Ma tộc đối với tầng dưới chót Ma tộc của mình cũng không được tốt lắm, làm sao có thể đối với Man Cự Nhân tốt được?

Vì gom đủ vật tư triều cống, cuộc sống của Man Cự Nhân tộc vẫn luôn eo hẹp, thỉnh thoảng còn phải ứng phó với sự bóc lột và cướp đoạt của thống lĩnh Ma tộc xung quanh, bao nhiêu năm qua oán niệm sao có thể không lớn?

Đáng tiếc, Man Cự Nhân tộc mặc dù thống nhất nhưng thực lực vẫn còn quá yếu, ở trước mặt Ma tộc căn bản không có quyền nói chuyện, cho dù có bất mãn nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bây giờ nghe nói đám người Vương Ly Từ xử lý Diệt Thế, Thiên Sương Nữ Vương đương nhiên không thể không có hứng thú.

Vương Ly Từ cũng không kiêng dè, lập tức bắt đầu kể lại quá trình xử lý Diệt Thế Đại thống lĩnh một cách sinh động như thật.

Tất cả man cự nhân ở đây cũng bị lời nói của nàng hấp dẫn qua, nghe được chỗ phấn khích nhịn không được lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, nhiệt huyết sôi trào, hận không thể chính mình cũng ở tại chỗ.

“Thoải mái!” Thiên Sương Nữ Vương nghe vậy cũng kích động không thôi, nhịn không được đổ cạn hai vại rượu. “Các ngươi làm tốt lắm! Không ngờ Diệt Thế Lão Ma cũng có ngày hôm nay!”

A Ba Bi Bi ở bên cạnh, yên lặng nuốt xuống rượu đắng chát trong miệng.

Hắn đường đường là một Đại thống lĩnh Ma tộc, bị tên nhóc Vương Ly Từ này tính kế không tính, còn cả ngày bị lấy ra làm tiên thi, quả nhiên là có thể nhẫn nhưng không thể nhẫn!

Nếu không phải đánh không lại nàng, hơn nữa sợ bại lộ thân phận, hắn thật muốn bóp chết nàng kéo ngã.

“Thiên Sương tỷ tỷ, Cự Nhân Bộ các ngươi đã chán ghét Ma tộc như vậy, không bằng liên minh với Đông Hà Thần Triều chúng ta đi.” Vương Củng đã ăn no không nhịn được chen vào một câu.

Nàng cũng không tu luyện Man Vương Thánh Thể Quyết giống như Vương Ly Từ, sau khi biến lớn hầu như không khác gì Man Cự Nhân, nàng vẫn là hình thể nhân loại bình thường trà trộn ở trong đám người Man khổng lồ, có vẻ lung linh vô cùng đáng yêu.

Bất quá, Man Cự Nhân chung quanh lại không có ai bởi vậy mà xem thường nàng.

Ai không biết, nàng mang theo quân đội người khổng lồ Man của Thạch Chùy bộ đi ngang qua Ma Vực, đánh thẳng vào nội địa Ma tộc, mới đưa đến một loạt sự kiện tiếp theo. Diệt Thế Đại thống lĩnh vẫn lạc, nàng ít nhất có một nửa công lao.

Bởi vì ngẩng đầu có chút mệt mỏi, nàng dứt khoát kéo từ bên cạnh tới một tảng đá lớn làm ghế, ngồi trước mặt Thiên Sương Nữ Vương bắt đầu chậm rãi nói: "Ngài xem, hiện tại Diệt Thế cho dù còn có tàn hồn còn sống, cũng là một con chó nhà có tang. Mà những thuộc hạ kia, tất nhiên sẽ lọt vào đại quân Thần triều Đông Hà chúng ta vây quét! Đây là cơ hội trời ban, chúng ta không bằng tổ chức quân đội Cự Nhân, cùng chúng ta giáp kích Diệt Thế Ma bộ. Đến lúc đó địa bàn cùng lợi nhuận, Cự Nhân bộ lấy ba phần, Đông Hà chúng ta lấy bảy phần!"

Thiên Sương Nữ Vương nghe vậy, sắc mặt lập tức nghiêm túc mấy phần.

Lời nói của Vương Ngao khiến nàng không khỏi tim đập thình thịch, nhưng mà…

"Không chỉ như thế, đến lúc đó địa bàn hai nhà chúng ta lại gần, ở giữa lại không có Ma tộc cản trở." Vương Tiễn tiếp tục đầu độc nói: "Chúng ta có thể thông qua thủ đoạn mậu dịch, giải quyết cục diện xấu hổ hơi hở một chút của Man Nhân Bộ. Ngài tưởng tượng một chút, không cần tiếp tục cống nạp cho Ma tộc, cũng không cần lo lắng nạn đói…"

Thiên Sương Nữ Vương trầm mặc một hồi, vẫn lắc đầu thở dài: "Ma tộc cường đại và lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của các ngươi. Diệt Thế Ma Bộ chỉ là một nhánh Đại thống lĩnh mà thôi, diệt thế lần này tổn thất nặng nề, chỉ sợ Ma tộc sẽ không từ bỏ ý đồ."

Nàng tiếp đãi mấy người Vương Ly Từ không liên quan, cũng không liên quan đến mậu dịch của các nàng, nhưng nếu là xuất binh cùng Đông Hà thần triều liên thủ tấn công Ma tộc, đó chính là một chuyện khác.

Điều này có nghĩa là toàn bộ liên minh Man Cự Nhân tộc từ nay về sau sẽ trở mặt với Ma tộc, gặp phải chiến tranh uy hiếp đến từ Ma tộc.

Bộ tộc Man Cự Nhân vốn đã trải qua đủ gian nan rồi, nàng là nữ vương, há sẽ bởi vì Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền nói dăm ba câu liền dễ dàng đem các con dân đặt vào nguy hiểm?

"Không giảng hoà thì sao?" Vương Ngao chân đạp cự thạch, thần thái hưng phấn, một bộ dáng nghé con mới sinh không sợ cọp, "Lấy tính cách tàn bạo cường thế của Ma tộc, mặc dù ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, cuối cùng cũng sẽ không tha cho chúng ta. Chúng ta không bằng thừa dịp Diệt Thế bộ đại loạn, trước tiên chặt một cánh tay của Ma tộc, sau đó lại đoàn kết cùng tiến thối. Thiên Sương tỷ tỷ, chẳng lẽ các ngươi thật muốn vĩnh viễn cống nạp cho Ma tộc sao?"

"Vì cống nạp cho Ma tộc mà đưa ra một lượng lớn vật tư, không phải cũng là nguyên nhân gián tiếp tạo thành nạn đói cho Man Cự Nhân bộ sao?"

Trên đường đi thời gian nhiều năm như vậy, đã đủ để Vương Ngao hiểu rõ liên minh Man Cự Nhân bộ tộc hiện nay, mấy câu nói đã trực tiếp cắt đứt yếu hại của Man Nhân bộ tộc.

Sắc mặt Thiên Sương Nữ Vương càng ngày càng kém.

Nàng cũng muốn đánh thôi, nhưng một khi chiến tranh nổi lên thì không còn đường rút lui nữa. Một khi thất bại, liên minh bộ lạc Cự Nhân sẽ bị chôn vùi trong tay nàng.

Thấy thế, những cự nhân Thánh Tôn cấp có quyền thế xung quanh cũng im lặng không nói gì.

Bọn họ yên lặng chú ý đến phản ứng của Nữ vương, bất kể là chiến hay là không chiến, bọn họ đều sẽ vĩnh viễn đi theo sau lưng Thiên Sương Nữ Vương vĩ đại.

Mà A Ba – diệt thế thấy thế, trong lòng lại mơ hồ đắc ý.

Vương Ly Từ a Vương Ly Từ, ngươi chung quy là coi thường uy danh Ma tộc chúng ta. Chỉ là một liên minh người khổng lồ, lại dám đối kháng với Ma tộc vĩ đại?

Trong lúc nhất thời, tâm tình của hắn cũng tốt hơn một chút, ngay cả rượu uống vào cũng thơm hơn mấy phần.

Cảm giác được bầu không khí ngưng trệ tại hiện trường, Vương Ly Từ uống hai gò má hơi đỏ lên chớp chớp đôi mắt to tròn, bỗng nhiên thần bí bí hề hề mà kề sát Thiên Sương Nữ Vương, nói với nàng: "Thiên Sương tỷ tỷ, ta biết lời của Côn Bằng khiến tỷ rất khó xử. Trước khi tỷ quyết định, ta sẽ tặng tỷ một món quà trước."

"Ồ, Ly Từ định tặng quà gì cho ta?" Thiên Sương Nữ Vương cười nói: "Chẳng lẽ lễ vật này có thể thay đổi ý chí của ta sao?"

"Chính là hắn."

Vương Ly Từ nói xong, bỗng nhiên túm chặt A Ba Đán đang ngậm thịt trong miệng, giơ Thanh Đồng lên "rầm" một cái ngã xuống trước mặt nữ vương.

A Ba đáng thương nên bị ngã đến chóng mặt hoa mắt, vẻ mặt ngây ngốc.

Nói thế nào mà lại ném hắn ra ngoài?

"Đệ đệ!"

A Cổ Lạp, Thanh Đồng biến sắc, vội vàng muốn tiến lên cứu đệ đệ, lại bị Vương Ly Từ kéo lại.

"A Cổ Lạp, chư vị của ngươi và Thanh Đồng bộ tộc đều an tâm một chút chớ nóng nảy, chuyện này ta sẽ cho mọi người một lời giải thích." Vương Ly Từ thần sắc rất nghiêm túc.

Căn cứ vào hảo cảm và tín nhiệm đối với Vương Ly Từ, các thành viên Thanh Đồng bộ tộc tuy rằng sắc mặt đều có chút phẫn nộ, nhưng vẫn là cố kiềm chế lại không có hành động.

Mà Thiên Sương Nữ Vương cũng nghiêm túc mà có chút khó hiểu nhìn một màn này.

Cô nhìn lướt qua A Ba Đán dáng vẻ hơi gầy yếu - Thanh Đồng, vô cùng khó hiểu: "Ly Từ à, Thiên Sương tỷ tỷ không

thích tiểu bạch kiểm nhu nhược như vậy.”

“Thiên Sương tỷ tỷ, tỷ dùng thần niệm kiểm tra kỹ thần hồn của hắn, nhất định kiểm tra cẩn thận.” Vương Ly Từ chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

“???”

Thiên Sương Nữ Vương vẫn không thể hiểu được, nhưng thấy Vương Ly Từ nói như thế, rốt cuộc vẫn làm theo.

Nàng là man cự nhân lấy sức mạnh thân thể, mặc dù tương đối không am hiểu thần niệm, nhưng chung quy là tồn tại đáng sợ cấp mười bảy.

Theo thần niệm của nàng dò xét, một cỗ thần niệm lực vô cùng bàng bạc lập tức bao phủ A Ba, Thanh Đồng bên trong, giống như thiên uy trấn áp xuống.

Trong một cái chớp mắt.

Hai cái chớp mắt.

Tam thuấn…

Sắc mặt A Ba rất nhanh trở nên tái nhợt, trong thân thể bỗng nhiên mơ hồ hiện ra một đạo hư ảnh màu đen, liều mạng giương nanh múa vuốt muốn chạy trốn.

“Tàn hồn của Ma tộc?”

Thiên Sương Nữ Vương sắc mặt đại biến, bỏ lại chum rượu mãnh liệt đứng lên.

Cùng lúc đó, nàng vội vàng lại lần nữa cường hóa tinh thần lực, đem đạo hư ảnh màu đen kia một mực vây khốn, kiên quyết để cho nó có cơ hội thoát ly thân thể A Ba nên chạy trốn.

Tàn hồn Ma tộc!

Không ngờ A Ba lại bị tàn hồn của Ma tộc ký sinh!?

Thủ lĩnh của bộ tộc Thanh Đồng là Ba Tháp Cống, Thanh Đồng, thiếu tộc trưởng A Cổ Lạp, Thanh Đồng, còn có rất nhiều trưởng lão sắc mặt nhất thời trở nên phi thường khó coi, vừa chấn kinh, vừa không dám tin, trong ánh mắt còn có nỗi bi thống khó có thể nói bằng lời này.

“Vương Ly Từ!” Diệt Thế tàn hồn phát hiện vô luận như thế nào cũng không thể thoát khỏi sự quản chế của Thiên Sương Nữ Vương, lập tức phẫn nộ gào thét, sắc mặt bởi vì nổi giận mà trở nên vặn vẹo: “Thì ra ngươi cũng sớm đã phát hiện ra ta! Tại sao ngươi lại có thể diễn như vậy? Còn mỗi ngày đều giả làm người tốt trước mặt ta, ngươi là nữ lừa đảo!”

Đều nói nữ tử nhân tộc rất biết gạt người, nhưng Diệt Thế không nghĩ tới Vương Ly Từ nhìn qua ngu ngơ như thế, lại cũng là một tên lừa đảo.

“Ngay từ đầu ta không phát hiện ra ngươi, chỉ là không hiểu ra sao cảm thấy ngươi ăn ngon.” Vương Ly Từ vẻ mặt vô tội nói, “Ta đã rất cố gắng khắc chế dục vọng cắn nuốt của mình, hơn nữa còn rất thông cảm với tao ngộ của ngươi. Nhưng về sau, ngươi ba phen mấy bận muốn chạy trốn, ta mới dần dần phát hiện không thích hợp. Sau nhiều lần thăm dò, ta mới rốt cuộc xác định, ngươi chính là tàn hồn của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh đúng không?”

“Thế nào, cảm giác của viên Sáng Thế Thủy Tinh đó dễ chịu lắm sao?” Vương Ly Từ không hề đồng tình với đại ma vương tà ác này, ngược lại còn cười trên sự đau khổ của người khác.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi! Ngươi hèn hạ vô sỉ!” Tàn hồn diệt thế phẫn nộ.

Chẳng trách trong mấy chục năm nay, Vương Ly Từ ba phen mấy bận vạch chốt trước mặt hắn, kể một chút vệt xấu hổ diệt diệt đại ma vương như thế nào.

Thậm chí, nàng còn có thể bịa ra một ít chuyện xấu diệt thế không tồn tại để kích thích hắn.

Hiện tại xem ra, hẳn là biểu hiện đủ loại cảm xúc của hắn, khiến Vương Ly Từ bắt được sơ hở. Nhưng mà, nó càng có khuynh hướng là do Vương Anh Tuyền xác định, nữ nhân kia vô cùng giảo hoạt đáng sợ, hiểu biết đối với Ma tộc cũng phi thường sâu, thoạt nhìn so với Vương Ly Từ khó đối phó hơn nhiều.

“Ha ha, đối đãi với đại thống lĩnh tà ác Ma tộc không ác không làm, ta chính là hèn hạ vô sỉ thì sao?” Vương Ly Từ rầm rì nói,

“Tứ thúc ta từng nói, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với người của mình.”

“Được! Tứ thúc nói thật tốt.” Thiên Sương Nữ Vương ánh mắt sáng ngời, tựa hồ rất đồng ý với câu nói này: “Có cơ hội muốn gặp Tứ thúc cơ trí của ngươi.”

Nói xong, ánh mắt nàng dữ tợn nhìn thẳng vào tàn hồn Diệt Thế, vẻ mặt cũng lập tức trở nên nghiêm túc: “Diệt Thế, ngươi vậy mà lại đoạt xá hài tử của Cự Nhân Tộc chúng ta!”

Cô cực kỳ phẫn nộ, đồng thời trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Nàng thập phần rõ ràng sự lợi hại và khó chơi của Ma tộc, nhất là loại tàn hồn thập thất giai này, cho dù chỉ còn sót lại một chút ma hồn cũng có thể đoạt xá chủng tộc khác, cũng đem nó chuyển hóa thành Ma tộc, dựa vào không ngừng hấp thụ tinh huyết mà trùng sinh.

Nếu như không phải Ly Từ phát hiện ra nó, và khống chế nó ở bên người, chỉ sợ con Diệt Thế Lão Ma này sẽ trốn bên trong Cự Nhân Bộ, quấy đến long trời lở đất, đến lúc đó còn không biết bao nhiêu cự nhân sẽ bị nó hạ độc thủ.

“Thiên Sương tỷ tỷ, ta giữ nó lại đến bây giờ vẫn chưa vạch trần, cũng sợ không khống chế nổi nó.” Vương Ly Từ giải thích: “Bây giờ nếu tỷ đã bắt được nó, thì không cần nói nhảm với nó nữa. Ta cảm thấy thiên phú thần thông của nó ăn ngon, không bằng để ta ăn nó đi.”

Trong lúc nói chuyện, khí thế Vương Ly Từ đại thịnh, sau lưng đột nhiên xuất hiện hư ảnh một con Thao Thiết to lớn.

Hư ảnh kia so với ngoại hình của Man Vương Thánh Thể của nàng còn lớn hơn gấp mấy lần.

Bởi vì thực lực tăng lên, hư ảnh nhìn cũng ngưng thực hơn trước rất nhiều, vừa xuất hiện liền nở rộ uy áp khủng bố, khí tức hung ác bá đạo, lộ ra cỗ khí tức Man Hoang tựa như từ viễn cổ đến.

Hư ảnh Thao Thiết há miệng, một vòng xoáy sâu không lường được xuất hiện giữa không trung.

Vòng xoáy kia cực kỳ đáng sợ, có hấp lực kinh khủng từ trong đó kéo dài ra, dường như dẫn dắt tàn hồn của Diệt Thế Lão Ma, nó sợ đến mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Ngươi thích ăn thì ăn đi.” Thiên Sương Nữ Vương cảm thấy rất hứng thú với hư ảnh Thao Thiết sau lưng Vương Ly Từ, đối với tàn hồn này lại rất không quan trọng, “Ta giúp ngươi đè nó lại, ngươi từ từ nghiền nát ăn, như vậy tiêu hóa dễ hơn một chút, miễn cho nó cắn trả.”

Cuộc đối thoại của hai nàng khiến cho tàn hồn của Diệt Thế lão ma tuyệt vọng vô cùng.

Các ngươi hạ quyết định có qua loa như thế không?

Cũng không thử chiêu hàng sách phản đối một chút sao? Nghiêm hình tra tấn một chút, nói không chừng ta sẽ theo đấy chứ?

…

Chương 65: Chí Tôn!

…

Cảm giác được bên trong vòng xoáy kia truyền đến hấp lực càng ngày càng mạnh, tàn hồn của mình cơ hồ sẽ bị thôn phệ vào, Diệt Thế Đại thống lĩnh trong lòng hoảng sợ, rốt cục vững tin hai người này không phải đang nói đùa, mà là nói đùa thật!

Ngay lúc tính mạng đang nguy cấp, gã cũng không cố kỵ tới sĩ diện của mình nữa, gấp đến độ mở miệng quát: "Đợi một chút, ta còn có lời muốn nói!!"

"Còn có gì để nói." Vương Ly Từ nuốt nước miếng, một bộ dáng thèm thuồng đến cực điểm: "Tên Diệt Thế lão ma nhà ngươi, không chuyện ác nào không làm, tội không thể tha thứ, bị ta ăn tươi nuốt sống chính là kết cục tốt nhất của ngươi."

"Ta làm gì có chuyện ác nào mà không làm?" Diệt Thế lão ma vừa bi phẫn vừa không phục mà cãi lại: "Ta thân là Đại thống lĩnh Diệt Thế bộ của Ma tộc, cùng nhân tộc các ngươi giao chiến đó là trận doanh chủng tộc. Ta bị đánh thành một đám tàn hồn, ý đồ muốn sống cũng là bản năng nguyên thủy nhất, làm sai chỗ nào? Huống chi, ta còn chưa kịp thực thi kế hoạch đã bị ngươi bắt giữ, cho dù muốn luận tội cũng chỉ có thể xem như phạm tội chưa xong."

Vương Ly Từ lại không ăn bộ dáng này của hắn, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh: "Vậy chuyện ngươi đoạt xá A Ba nên làm như thế nào tính?"

Những thành viên còn lại của Thanh Đồng bộ tộc nghe vậy cũng không nhịn được trợn mắt nhìn tàn hồn, hận không thể lập tức giết chết nó để báo thù cho A Ba đáng thương.

"Tuy ta không cho rằng thân thể một tên phế vật Man Cự Nhân có gì không đúng." Diệt Thế nghe vậy lại không hoảng hốt chút nào, ngược lại còn nói năng hùng hồn: "Nhưng thực tế, khi tiểu tử Ký Sinh ta bị Hư Không Thú giết chết."

Nó sợ Vương Ly Từ không tin, liền nhanh chóng kể lại cảnh tượng lúc đó, bao gồm cả trong trí nhớ của nó, lúc đó A Ba vì

sao phải đi khiêu chiến Hư Không Thú để chứng minh nguyên nhân của mình.

Thậm chí, nó nhất thời cuống lên, nói ra kế hoạch lúc trước của mình, cái gì mà định ra một mục tiêu nhỏ trước, chuẩn bị chinh phục bộ tộc Man Nhân, chinh phục Thiên Sương Nữ Vương vân vân.

“Ha ha, muốn chinh phục ta sao?”

Thiên Sương Nữ Vương nghe vậy cười lạnh một tiếng, lập tức gia tăng thần niệm, cơ hồ nghiền nát tàn hồn Diệt Thế Lão Ma.

“Ngươi kêu thảm cái gì? Đừng sợ a, lấy ra khí phách anh hùng cái thế.”

Diệt Thế lão ma đáng thương nhất thời bị nghiền đến thống khổ vạn phần, kêu thảm không ngừng, hận không thể lập tức chết đi.

Mà cùng lúc đó, phẫn nộ trên mặt mọi người của bộ tộc Thanh Đồng cũng chuyển thành bi thống.

Nguyên lai, Thanh Đồng của A Ba lại quật cường như thế, dù thân thể có yếu ớt cũng muốn chứng minh mình.

Hồi tưởng lại tính cách của A Ba lúc đó, sau đó kéo một con hư không hung thú trở về, trong lòng bọn họ đã tin hơn phân nửa.

Chỉ sợ Diệt Thế lão ma này nói hơn phân nửa là thật, không thấy hắn ngay cả lời nói thật vô liêm sỉ chinh phục Nữ vương cũng nói ra.

“Nếu như vậy, ta thực sự trách lầm ngươi rồi.” Vương Ly Từ gật đầu nói.

“Vậy ngươi còn không mau để Thiên Sương Nữ Vương dừng tay, bổn đại thống lĩnh cũng sắp bị thần hồn của nàng nghiền chết.” Tàn hồn Diệt Thế lão ma rung động gào thét.

“Nhưng mà, ta hiểu lầm ngươi lại không ảnh hưởng ta ăn ngươi.” Vương Ly Từ liếm môi, cười đến vẻ mặt ngây thơ vô tội, “Trong tàn hồn của ngươi chắc chắn có vật đại bổ đối với ta. Nói không chừng sau khi ta ăn ngươi, lập tức đã đột phá đến Chân Tiên cảnh.”

Mẹ kiếp! Bổn đại thống lĩnh lúc nào, lại lưu lạc đến tình trạng được coi là thiên tài địa bảo?!

Trong lòng Diệt Thế Lão Ma tức giận mắng không thôi, song vẫn không thể không liều mạng xoay chuyển đầu óc, nỗ lực tranh thủ cơ hội cho mình: "Đừng đừng đừng, ngươi giữ lại một mạng cho ta, nói không chừng còn có đại dụng."

"Ngươi chính là một sợi tàn hồn, có thể có tác dụng gì chứ?" Vương Ly Từ bĩu môi khinh thường.

"Hữu dụng, đương nhiên hữu dụng!"

Diệt Thế lão ma vừa nghe nàng nói vậy trong lòng liền khẽ động, cảm giác mình giống như là bắt được một đường sinh cơ.

Hắn vội vàng luôn miệng nói: "Ta là đại thống lĩnh Diệt Thế bộ, hiện tại ta xảy ra chuyện lớn như vậy, các Ma Chủ dưới trướng khẳng định loạn thành một bầy, thậm chí sẽ cắt cứ lẫn nhau, từng người một làm chính. Chỉ cần ngươi thả ta trở về, ta có thể một lần nữa chỉnh hợp bọn họ, sau đó vì ngươi dốc sức."

"Ta nhổ vào! Ngươi cho rằng ta ngốc sao?" Vương Ly Từ gắt hắn một cái, ngữ khí không tốt: "Thả ngươi ra, chẳng phải là thả hổ về rừng sao? Đến lúc đó ngươi khôi phục tự do, còn có thể cam tâm tình nguyện dốc sức vì ta? Hiện tại đã không có ngươi, Đông Hà Thần Châu chúng ta khẳng định sẽ tiêu diệt hết tàn quân của ngươi."

"Ngươi không hiểu, cho dù ta không ở, Đông Hà thần châu cũng không thể nuốt hết toàn bộ địa bàn của ta." Diệt Thế Lão Ma vẻ mặt "Ngươi nghĩ quá đơn giản", "Hiện tại ta xảy ra chuyện, Diệt Thế Ma Vực quần long vô thủ, địa bàn của ta và bộ hạ trong mắt Đại thống lĩnh khác chính là một khối thịt béo lớn, phàm là người biết tin tức khẳng định đều muốn tới chia một chén canh."

"Hiện tại thời gian còn ngắn, tin tức còn chưa truyền ra. Nếu đến lúc đó mấy đại thống lĩnh cùng nhau đi tới, không những bộ hạ và địa bàn của ta đều sẽ bị nuốt mất, ngay cả Đông Hà Thần Triều các ngươi cũng nguy hiểm."

Vương Ly Từ nghe vậy nhíu nhíu mày, đang định mở miệng nói chuyện, lại bị Vương Ngao ở bên cạnh ngăn cản.

“Ta nghe nói, Ma tộc các ngươi chia ra nhiều chỗ, riêng phần mình ngăn trở tứ đại Thần Châu của Thánh Vực chúng ta, đều có Đại thống lĩnh một đường mở ra chiến trường.” Thần sắc Vương Ngao có chút ngưng trọng, “Ý của ngươi là, những Đại thống lĩnh kia sẽ đến thôn phệ bộ hạ cùng thế lực của ngươi? Đồng thời lấy Đông Hà thần triều làm mục tiêu để đột phá?”

“Ma tộc chúng ta từ trước đến nay là lấy cường giả vi tôn, nhưng nếu như không phải thực lực một bộ trong đó vượt qua rất nhiều bộ tộc khác, liền thường thường sẽ xuất hiện tình huống ai cũng không phục ai. Bởi vậy, Chí Tôn mới tùy ý cho chúng ta một đường làm chủ công, chậm rãi chèn ép đám người Nhân tộc ở Thánh Vực.” Diệt Thế Đại thống lĩnh vì bảo mệnh, cơ hồ đem gốc gác của Ma tộc lật lên.

Hắn tiếp tục nói: “Nhưng bây giờ trên đường đi ta đã xảy ra vấn đề lớn, chịu thiệt thòi lớn như vậy, chí tôn chắc chắn sẽ không ngồi yên không lý đến, tất nhiên sẽ phái đại thống lĩnh khác đến chấp chưởng. Hơn nữa vì mặt mũi của Ma tộc cũng tốt, vì vãn hồi chiến cuộc thất bại cũng tốt, Ma tộc chúng ta tiếp theo nhất định sẽ nghĩ cách dạy cho Đông Hà thần triều một bài học đau đớn.”

“Chí Tôn…” Sắc mặt Vương Tiễn cực kỳ nghiêm túc.

Trước kia nàng cũng từng nghe Cơ lão nguyên soái nói qua, những Ma tộc lợi hại kia tự xưng là “Đại thống lĩnh”, trên đó tất nhiên còn có nhân vật mạnh hơn đang chấn nhiếp bọn họ, nếu không, lấy cá tính tư tâm cực nặng, tham lam quyền dục của Ma tộc, mấy vị Đại thống lĩnh vì chính mà vây khốn Thánh vực đã sớm vì nhìn nhau không vừa mắt mà bắt đầu đánh nhau rồi.

Mà không phải giống như bây giờ, mặc cho nhân loại châm ngòi quan hệ giữa bọn họ như thế nào, đều thủy chung duy trì cân bằng vi diệu.

Bất quá, thượng vị giả trên đại thống lĩnh Ma tộc từ trước đến nay thần bí, cũng chưa từng thấy mặt, bởi vậy suy đoán cũng chỉ là suy đoán mà thôi, nhân loại bên này thủy chung không có chứng cớ xác thực.

Không ngờ lần này các nàng lại nghe được tin tức xác thực từ trong miệng tàn hồn của Diệt Thế Lão Ma.

Chí Tôn!?

Đây chính là đại lão chân chính sau lưng Ma tộc sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả cự nhân ở đây đều có chút khiếp sợ, mà Thiên Sương Nữ Vương sắc mặt cũng trở nên phi thường lạnh lùng.

Cái gọi là Chí Tôn, rốt cuộc là thập bát giai hay là thập cửu giai?

"Ngươi từng gặp qua Chí Tôn chưa?" Vương Ngao trầm giọng hỏi.

"Đã thấy hình chiếu mấy lần cùng với thân vệ quân của bản tộc hắn." Diệt Thế lão ma thành thật trả lời: "Ta ăn ngay nói thật, ánh sáng chí tôn giáng xuống, ta cũng cảm giác mình chưa chắc đã là đối thủ của hắn."

Cấp mười chín!

Trong lòng Thiên Sương Nữ Vương run lên.

Nếu quả thật đối mặt loại cường địch này, bằng võ dũng của nàng, có thể chống đỡ được bao nhiêu chiêu?

"Ta không tin, ngươi nhất định là đang lừa người." Vương Ly Từ bĩu môi, vẻ mặt không tin nói: "Nếu Ma tộc các ngươi thực sự có chí tôn gì, vì sao không đích thân dẫn dắt các đại thống lĩnh các ngươi tạo thành tập đoàn quân, tùy tiện lựa chọn một đường bắt đầu san bằng thánh vực của chúng ta?"

"Cái này… Ta đối với Chí Tôn cũng không hiểu rõ lắm." Nghe được vấn đề này, Diệt Thế lão ma chần chờ một chút, suy nghĩ một lát mới ngưng trọng nói: "Dù sao ta mới mười vạn tuổi, tuổi tác còn quá nhỏ."

Mười vạn tuổi, còn nhỏ?

Vương Ly Từ và Vương Ngao không nhịn được mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt "Ngươi đang nói lời điên gì vậy".

Bất quá Diệt Thế lão ma nói lời này cũng không phải nói bậy.

Mười vạn tuổi là lớn là nhỏ, phải xem là so với ai.

Ma tộc cao đẳng là một chủng tộc trình độ tiến hóa nhục thân và thần hồn cực cao, cùng cấp bậc, thọ nguyên của bọn họ thường thường dài hơn một mảng lớn so với Nhân tộc.

Nghe nói, một Ma Chủ sống năm sáu vạn năm là chuyện rất bình thường. Nếu đổi lại là Ma tộc cấp mười bảy Đại thống lĩnh, hơn phân nửa cũng sống lâu hơn Đạo Chủ, không dám nói nhất định có thể sống qua hai mươi vạn năm, nhưng hơn phân nửa cũng là phi thường tiếp cận.

Diệt Thế lão ma chỉ có mười vạn tuổi, còn có khoảng một nửa thọ nguyên, tự nhiên là không muốn cứ như vậy chết đi.

Càng nghĩ, Diệt Thế lão ma đến cùng vẫn là nói ra Ma tộc mật tân vốn đang che dấu: "Bất quá, ta mơ hồ nghe đại thống lĩnh đời trước Diệt Thế bộ chúng ta nói qua, chí tôn hắn không thể tùy tiện rời khỏi cấm địa, nếu không sẽ dẫn tới Thiên Đạo nhằm vào, cần trả giá không nhỏ, cho nên bình thường mặc dù có chuyện gì, cũng chỉ là xuất động hình chiếu, hơn nữa sẽ không dễ dàng xuất thủ."

"Hơn nữa, địa bàn Ma tộc quá lớn, chỉ là cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc đã có rất nhiều, mỗi Ma bộ Đại thống lĩnh đều có lãnh địa của mình, Ma quân của mình, tự nhiên cũng đều có tư tâm của mình."

"Cũng chính là bởi vậy, những đại thống lĩnh chúng ta tuy rằng sợ hãi Chí Tôn, nhưng khi đụng phải chuyện có liên quan rất lớn đến lợi ích của mình, bằng mặt không bằng lòng cũng là bình thường."

"Nói cách khác, trung ương ngự lực không đủ, các lộ quân phiệt nghe điều động không nghe tuyên." Vương Ngao nhanh chóng phân tích tổng kết, "Như vậy, ngược lại có vẻ có chút hợp tình hợp lý.

Ma tộc xuất hiện tình huống này cũng không khó lý giải.

Dù sao, quyền lực trong tay đại thống lĩnh Ma tộc thật sự quá lớn.

Lấy Diệt Thế Ma Vực làm ví dụ, chỉ cần Chí Tôn không lên tiếng, toàn bộ Diệt Thế Ma Vực căn bản chính là Nhất Ngôn Đường của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, mà sự tồn tại của Chí Tôn lại chỉ có những đại lão cấp bậc như Diệt Thế mới biết

được, mệnh lệnh cũng chỉ đạt tới cấp bậc Đại thống lĩnh này, Ma tộc phía dưới chỉ biết có Diệt Thế mà không biết có Chí Tôn.

Loại tình huống này, giống như là chư hầu quốc có chế độ phân phong, tuy rằng vững chắc, nhưng sẽ dẫn đến lực khống chế trung ương đối với địa phương không đủ, theo thời gian kéo dài, địa phương cát cứ tự nhiên sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nếu như không phải cường giả phía trên Ma tộc thực lực cường đại, đối với những đại thống lĩnh phía dưới có lực uy hiếp tự nhiên, thể chế này của Ma tộc sợ là đã sớm sụp đổ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Vương Ngao liền không hề rối rắm ở điểm này nữa, ngược lại nhìn về phía Thiên Sương Nữ Vương nói: "Nữ vương tỷ tỷ, ngài biết trên thế giới này có cường giả thập cửu giai không?"

Thiên Sương Nữ Vương sắc mặt trầm trọng: "Thực lực đạt tới thập thất giai, trên thực tế đã nắm giữ một đại đạo thuộc về chính mình. Từ trên lý luận suy đoán, nếu muốn đột phá tới thập cửu giai, tất nhiên cần siêu thoát đại đạo, áp đảo đại đạo."

"Bộ tộc Cự Nhân chúng ta ở thời kỳ Tiên Minh vẫn là khu vực Man Hoang, thông thường ghi chép của các tổ tiên đều khá mơ hồ, nhưng trong đó có nhắc tới minh chủ Tiên Minh là tồn tại thập bát giai đỉnh phong, là siêu cấp cường giả có hi vọng đột phá tới thập cửu giai, cũng là người mạnh nhất vùng đất Hư Không Hải này của chúng ta."

"Vậy là đúng rồi." Vương Ngao vỗ tay một cái, suy nghĩ lập tức thông suốt hẳn lên: "Tinh Cổ Tộc có thể nghiền ép Tiên Minh, tất nhiên cũng có thể dễ dàng nghiền ép Thánh Vực hiện tại, thực lực tổng thể tựa hồ còn vượt qua một bậc so với Ma tộc bây giờ. Từ điểm này mà xem, Tinh Cổ Tộc hẳn là có thập cửu giai Chí Tôn. Diệt Thế Lão Ma, ngươi có biết Tinh Cổ Tộc có cường giả thập cửu giai không?"

"Ta không quen thuộc Tinh Cổ Tộc lắm." Diệt Thế lão ma lắc đầu nói ra, "Ma Tộc chúng ta đi vào Hư Không Hải mới bất quá mười mấy vạn năm, nghe nói Tinh Cổ Tộc trăm vạn năm trước đã đồng quy vu tận với Tiên Minh rồi."

“Không quen hồn ngươi sao!!” Vương Ly Từ nghe vậy lập tức dựng thẳng lông mày, giương nanh múa vuốt đòi ăn, “Không quen mà ngươi còn đi làm thủy tinh sáng thế của người ta chuẩn bị nổ người?”

“Ta đời trước diệt thế cùng mấy vị Đại thống lĩnh còn lại, lúc nghe nói Phá Diệt chi vực chiến trường đã sớm nghĩ biện pháp đi vào thăm dò. Kết quả lúc đó, thời điểm bọn hắn hướng trung tâm thăm dò, vừa mới đi vào chưa đủ một phần mười, liền đưa tới tồn tại khủng bố ở giữa Phá Diệt chi vực kia cảnh giác, sau đó rất nhanh liền bị tập kích.”

“Gia tộc Diệt Thế nhà ta kiếp trước thấy thời cơ không ổn mới may mắn thoát khỏi, nhưng Đại thống lĩnh nhà bên kia lại trực tiếp chết ở trong Phá Diệt chi vực…” Diệt Thế lão ma vội vàng giải thích, “Ta chỉ biết là vật kia quá khủng bố, hơn nữa chỉ nhằm vào cường giả Thập Thất giai, dáng dấp như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Bất quá nó nếu có thể giết chết Đại thống lĩnh, phạm vi cảm ứng trong Phá Diệt chi vực lại lớn như thế, tốc độ cũng khủng bố như thế, vậy tồn tại khủng bố kia hơn phân nửa là quái vật cấp mười chín.”

Vương Ngao nâng cằm nhìn chằm chằm diệt thế, tựa hồ đang cân nhắc tính chân thật trong lời nói của hắn.

Qua một lúc lâu sau, nàng mới hơi hơi gật đầu nói: “Hắn nói rất có thể là tình hình thực tế, nếu như phá diệt khu vực hạch tâm của khu vực quá dễ dàng đi, các đại lão cấp Đạo Chủ của Thánh vực đã sớm chen chúc qua đó dọn sạch di sản rồi. Ly Từ đại cô cô, chúng ta cần phải mau chóng chạy về Đông Hà thần triều, đem những tin tức này nói cho Thương Bình Thần Hoàng, cũng nắm chặt thời gian báo cho gia gia ta, để tránh bọn họ gặp phải nguy hiểm khi phá diệt khu vực dò xét bảo vật.”

Nàng vừa nói như vậy, Vương Ly Từ cũng lập tức nghĩ tới, đội thăm dò trong nhà vẫn luôn thăm dò trong khu vực phá diệt, vạn nhất gặp phải nguy hiểm sẽ không tốt.

Sắc mặt cô lập tức lo lắng: “Dẫu sao thứ của chúng ta cũng bán gần hết rồi, đang tới lúc về nhà một chuyến. Ngươi đợi ta một chút, ta sẽ nuốt sạch Diệt Thế Ma Hồn.”

Tàn hồn của Diệt Thế Lão Ma vẫn còn lơ lửng chưa bị tức tới hồn phi phách tán.

Bổn đại thống lĩnh đã phối hợp ngươi như thế, nên nhận thì không nên nhận toàn chiêu, ngươi cư nhiên còn không quên ăn? Còn có hay không có chút lòng đồng tình cùng tam quan chính xác?

"Chờ một chút." Diệt Thế lão ma vì bảo vệ tánh mạng, vội vàng nói: "Ta có thể đầu nhập vào ngươi, ta có thể làm cho ngươi rất nhiều chuyện! Nếu như ta có thể trở về, khẳng định có thể ổn định Diệt Thế đại quân chúng ta, nhanh chóng đem địa bàn một lần nữa nắm giữ trong tay, đến lúc đó vô luận là Chí Tôn hay là Đại thống lĩnh khác đều không có lý do gì nhúng tay. Đến lúc đó, hai nhà chúng ta có thể bề ngoài đánh nhau kịch liệt, kì thực làm bộ làm bộ làm dáng cho người khác xem là được."

"Ngươi đây là muốn làm ma gian, phản bội chí tôn nhà ngươi, còn có chút liêm sỉ hay không?" Vương Ly Từ liếc mắt nhìn hắn ta, ngữ khí châm chọc.

"Đừng làm ồn được không, các đại ma bộ chúng ta đều tự phát triển riêng mình. Cái kia chí tôn cái rắm chó, cũng không thấy nó cho ta tiền đưa tài nguyên." Diệt thế lão ma vẻ mặt đương nhiên "Trên địa bàn của ta, tự nhiên do Diệt thế đại thống lĩnh định đoạt."

Vương Ngao không nhịn được gật đầu nói: "Bản tính ma tộc đích xác như thế, một khi lên núi lực ước thúc không đủ, nội đấu so với ai cũng hung hơn.

Trước đó giao chiến cùng thế giới Thần Võ, bộ lạc Đà Long Ma Chủ chính là như thế, theo Cầu Long Ma Chủ bỏ mình, dưới trướng liền bắt đầu tự mình làm chính, thế lực dưới trướng lập tức biến thành năm bè bảy mảng.

Thậm chí, một khi để cho bọn chúng tìm được cơ hội, khắc chế cũng là chuyện thường xảy ra. Tàn hồn của Thực Nguyệt Ma Chủ không phải là bị Cửu Ngục Ma Thần nuốt rồi sao?

Đại khái cũng là bởi vì biết rõ bản tính của Ma tộc, thống lĩnh Ma bộ đối với thuộc hạ cho tới bây giờ đều là áp dụng chính

sách áp đảo, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ một chút cơ hội phản loạn nào.

“Đúng rồi, Diệt Thế Lão Ma, ngươi nghe nói qua Hủy Diệt Đại Thống Lĩnh không?” Vương Ngao nhớ tới một chuyện, lại thuận miệng hỏi một câu.

“Hủy Diệt Bộ Ma Tộc ta đương nhiên có nghe nói qua, là một cường bộ lâu năm của Ma Tộc.” Diệt Thế lão ma có chút nghi hoặc, nhưng vẫn lập tức trả lời, “Nhưng vị trí chiến khu hắn phụ trách cũng không ở phụ cận chúng ta, hình như còn rất xa. Như thế nào, Hủy Diệt Bộ và Lam đại nhân có thù sao? Chờ ta trở về sẽ tìm hiểu tin tức của hắn, dám đắc tội Lâu đại nhân và Ly Từ đại nhân, ta diệt thế gọt hắn.”

Nói đến phần sau, Diệt Thế lão ma đã là một bộ biểu tình lòng đầy căm phẫn, nghiễm nhiên một bộ cam tâm làm chó săn.

“Cảm ơn tình báo của ngươi, lời ngươi nói cũng rất có lý.” Vương Ngao liếc hắn một cái, tiếc hận nói, “Nhưng mà, chúng ta vẫn không thể thả ngươi đi. Hết cách rồi, nếu ngươi trở về không nhận nợ gì nữa, chúng ta tìm ai nói lý? Tìm chí tôn nhà các ngươi sao?”

“Đúng đúng đúng, vẫn là ăn hơi bớt lo.” Vương Ly Từ liên tục gật đầu.

“Các ngươi không yên tâm, có thể nghĩ cách hạ cấm chế.” Diệt thế lão ma tức giận không ít, vẻ mặt tức giận nói, “Ví dụ như hạ chút hồn độc, thần hồn cổ trùng có phải không?”

“Sẽ không.”

Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ cùng nhau lắc đầu.

“Các ngươi không biết, ta có thể dạy cho các ngươi.” Diệt Thế lão ma đầy đau khổ.

Sao hắn lại gặp phải hai người ngu ngơ như vậy?

“Chúng ta không tin ngươi dạy.” Các nàng lại lần nữa đồng loạt lắc đầu.

Diệt Thế lão ma quả thực tuyệt vọng.

Vì sống sót, hắn đã hoàn toàn từ bỏ tất cả tôn nghiêm, nhưng vẫn phải đối mặt với một màn này.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, hai nữ nhân nhân loại này rốt cuộc là muốn như thế nào?

Thiên Sương Nữ Vương một mực ở bên cạnh nhìn hành vi của hai nàng, cho đến lúc này mới mở miệng nói: "Linh muội muội, Ly Từ muội muội, kỳ thật ta cũng cảm thấy Diệt Thế Lão Ma nếu như còn sống thì hữu dụng hơn là chết. Nếu quả thật đưa tới mấy vị Đại thống lĩnh, thậm chí là Ma tộc Chí Tôn chú ý, chỉ sợ Cự Nhân Bộ chúng ta liên thủ với Đông Hà Thần Triều cũng khó có thể ngăn cản."

"Ta vừa rồi cẩn thận suy nghĩ một chút, trong bảo khố chúng ta hình như có một kiện bảo vật loại thần hồn khống chế, các ngươi chờ một chút." Thiên Sương Nữ Vương nói xong liền hướng hai nàng ra hiệu một chút, sau đó thân hình trực tiếp thoắt một cái thuấn di đi.

Không tới một khắc đồng hồ, nàng liền lần nữa thuấn di trở về.

Lúc trở về, trong tay nàng có thêm một bảo vật hình khóa hình thù kỳ quái đen nhánh.

Nó dùng một loại thuộc tính kim âm hàn nào đó không biết tên luyện chế thành, cả người tản ra khí tức âm lãnh, còn có các loại ống tiêm bén nhọn, hình tượng vô cùng quỷ dị, khiến người ta vừa nhìn đã dễ dàng liên tưởng đến một khung cảnh không quá tuyệt vời.

Thiên Sương Nữ Vương giải thích: "Đây là một kiện bảo vật tổ tiên chúng ta lưu lại, gọi là 【Thái U Khống Linh Tỏa】, chuyên dùng để khống chế thần hồn cường đại."

"Nữ vương tỷ tỷ, Cự Nhân tộc các ngươi còn chơi trò này?" Vương Ly Từ giật mình.

Cảm giác phong cách này cùng họa phong của man cự nhân nhất tộc không quá tương xứng a~

"Đương nhiên không phải đồ vật của chúng ta." Thiên Sương Nữ Vương bất đắc dĩ giải thích, "Đây là ma vật được luyện chế từ "Thái U Ma Hồn Tông", bọn họ định dùng thứ này khống chế các tông đạo chủ, thực hiện phá vỡ Tiên Minh. Kết quả là bị chính ma lưỡng đạo của Tiên Minh đồng loạt vây công. Lúc ấy tông chủ Thái U Ma Hồn Tông bị đánh cho một

đường chạy đến khu vực Man Hoang ở biên thùy, cũng chính là chỗ chúng ta.”

“Tổ tiên nhà chúng ta vì lập công lấy lòng Tiên Minh, liền tổ chức nhân mã tiêu diệt. Sau đó dựa vào công lao này, từ Tiên Minh đổi lấy Hỗn Nguyên Đạo Khí 【Phần Thiên Lô】, lần này cuối cùng cũng không cần vì nướng chín thịt hung thú mười lăm giai mười sáu giai mà phiền não.”

Khá lắm!

Lần này Diệt Thế Đại thống lĩnh nghe được cũng giật mình.

Bộ tộc Man Cự Nhân này thật là khờ khạo, cơ hội hiếm có như vậy có thể đổi Hỗn Nguyên Đạo Khí, bọn hắn vậy mà đổi cái lò nướng!

Đầu óc bọn chúng rốt cuộc là cái kiểu gì?!

Khó trách, khó trách Thiên Sương Nữ Vương này lại cùng Vương Ly Từ mới quen đã thân, đây quả thực là một người ngu ngốc!

“Cụ thể dùng như thế nào, ta cũng không quen thuộc lắm, Thái U Khí Linh, ngươi tự đi ra nói một chút đi.” Thiên Sương Nữ Vương gọi Khí Linh Khống Linh Tỏa ra.

Khí linh Thái U Khống Linh Tỏa là một tiểu nữ hài một thân áo đen, khí chất lạnh như băng.

Sau khi bị gọi ra, nàng nhìn lướt qua mọi người ở đây, vẻ mặt kiêu ngạo giới thiệu bản thân: “Thái U Khống Linh Tỏa của chúng ta, là sản phẩm ưu tú để chinh phục thế giới, thống trị chủng tộc. Chúng ta có thể khóa lại chân linh bên trong thần hồn của đối phương, có thể bố trí bảy mươi ba đạo cơ chế kích thích khác nhau. Một khi người bị khống chế trái với ước định dẫn động những cơ chế xúc động này, chúng ta sẽ thông qua rót hồn độc vào, tự bạo cùng đồng quy vu tận các loại hình thức. Đến lúc đó chân linh đối phương bị diệt, ngay cả đầu thai chuyển thế cũng không có cơ hội.”

“Thái U Khống Linh Tỏa của chúng ta là vật giá rẻ đẹp, có thể khống chế thần hồn của Đạo Chủ là lựa chọn cực tốt… Chúng ta quá u…”

“Được rồi, câm miệng.” Vương Ngao có chút không chịu nổi xoa xoa huyệt Thái Dương, dứt khoát hỏi rõ ràng: “Tàn hồn thập thất giai này có thể khống chế không?”

“Có thể khống chế, nhưng mà cần một vị chủ nhân tế luyện thần hồn của ta trước một phen, cùng ta hòa làm một thể, cũng làm cho đối phương chủ động mở rộng thần hồn, để cho ta tiến vào thần hồn và khóa chân linh của hắn lại. Chúng ta quá yếu…”

“Được rồi, câm miệng.” Vương Củng nhanh chóng ngăn lại khí linh đang thao thao bất tuyệt, sau đó xoay người nhìn về phía Vương Ly Từ: “Đại cô cô, ngươi tới tế luyện Thái U Khống Linh Tỏa thử xem. Còn nữa, trước tiên hỏi Diệt Thế Lão Ma có nguyện ý mở rộng thần hồn lệnh tiến vào hay không đã. Nếu hắn không muốn, vậy thì ăn nhanh đi.”

“Không phải là Nghịch Phong Cục đánh giặc sao? Ở trên chuyện chiến tranh này, Vương Ngao ta còn chưa sợ qua ai.”

Trong khi nói chuyện, nàng là một bộ dáng kích động cực kỳ hưng phấn.

Lần trước sau khi đánh ra một trận đại thắng, Chiến Tranh Tiên Kinh của nàng đã đạt được lợi ích to lớn, đủ loại công năng lại đột nhiên tăng mạnh.

Nàng tin chắc, thắng lợi liên tiếp, tiên kinh chiến tranh của nàng sớm muộn gì cũng sẽ tiến hóa đến đạo thư chiến tranh.

Nàng ở bên này nói hưng phấn, Diệt Thế Lão Ma Khuyết ở bên cạnh nghe được trong lòng run sợ, trong ánh mắt nhìn về phía Thái U Khống Linh Tỏa tràn đầy sợ hãi.

Thứ này lại quỷ quái như thế? Ngay cả Chân Linh cũng có thể khóa lại?

Có thể khóa lại thần hồn, khống chế thần hồn đồ vật không thèm, hắn cũng chưa bao giờ sợ. Dù cho suy yếu đến đâu, hắn cũng là tàn hồn thập thất giai, đạo cụ khống chế thần hồn bình thường đối với hắn tác dụng đều có hạn, hắn có tự tin sau khi bị khống chế vụng trộm nghĩ cách tránh thoát.

Thế nhưng, nếu như chân linh bị khống chế thì phiền phức lớn rồi.

Trong lúc nhất thời, Diệt Thế Lão Ma đồng tử rung động, giống như ngày tận thế thật sự đã đến.

Bên kia, Vương Ly Từ nghe Vương Anh Tuyền nói xong, lại cảm thấy không quá an toàn.

Nàng suy nghĩ một chút, lại đề nghị: “Ta còn cần dùng Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn ghi lại thêm video cho hắn, ví dụ như làm nhục toàn bộ thủ hạ và đồng liêu một lần, còn có chứng cứ cực độ nhục nhã Chí Tôn.”

“Đến lúc đó vạn nhất hắn dám gây chuyện quái quỷ gì, ta sẽ đập nát giới bằng hữu của hắn, xem một chút Chí Tôn Ma tộc nhìn thấy những video kia là phản ứng gì.”

Mẹ kiếp!

Diệt Thế Lão Ma thần sắc đột biến, suýt nữa hồn phi phách tán.

Nhìn Vương Ly Từ ngu ngơ như vậy, thật sự quá âm độc, quá âm độc!

Nàng đây quả thực là tự bức mình vào đường cùng!

…

Chương 66: Phú quý Bảo Thánh đi Lạc Kinh.

…

Ung Càn An lịch năm 449.

Diệt Thế Ma Vực.

Vị trí trung tâm Diệt Thế Ma Vực là một khu vực sinh mệnh phồn hoa khổng lồ. Có một con thiên hà cực lớn từ bên cạnh xuyên qua, nguồn năng lượng và quang minh không ngừng phát ra.

Năm đó lúc Diệt Thế Đại thống lĩnh vẫn còn, nơi này từng một lần phồn vinh vô cùng. Đương nhiên, hiện tại nó vẫn như cũ là nơi phồn hoa nhất trong Diệt Thế Ma Vực, chỉ là theo vòng phòng ngự của Diệt Thế Ma Vực co rút lại, cũng không còn phong quang năm đó mà thôi.

Một trong những hành lang không gian siêu cấp trọng yếu nhất trong Diệt Thế Ma Vực, chính là nơi tu kiến trong Hư Không Hải.

Lúc này.

Hành lang không gian siêu lớn kia đang tỏa ra hào quang lóe sáng, không gian chính giữa "Hành lang" hơi vặn vẹo, dao động, nó nghiễm nhiên đang ở trạng thái khởi động.

Mà căn cứ bên cạnh hành lang, giờ phút này, hai vị Ma Chủ một nam một nữ đang cùng thuộc hạ chiếm cứ một bên, giằng co xa xa.

Hai vị Ma Chủ này, một vị tên là Huyết Cưu, một vị tên là 【Tử Mị】 đều là Ma Chủ cường đại, thực lực đạt đến thập lục giai.

Trong đó, Huyết Cưu Ma Chủ đầu chim thân người, sau lưng mọc lên một đôi cánh chim màu máu to lớn, một đôi mắt chim sắc bén hiện ra hồng quang, toàn thân đều tản ra khí tức tàn nhẫn, huyết tinh, để cho người nhìn thấy liền nhịn không được sinh lòng sợ hãi.

Tử Mị Ma Chủ là một nữ Ma tộc dáng người xinh đẹp, khí chất mị hoặc.

Ngoại hình của nàng cực kỳ tương tự với nhân loại, chỉ có cổ, cổ tay, cùng với trên trán có lân phiến màu tím tinh mịn, một đôi tử đồng càng yêu dị mà mị hoặc, làm cho người ta kìm lòng không được sẽ bị hấp dẫn.

Nhưng mà, nàng có ngoại hình điên đảo chúng sinh như thế, toàn thân lại tản ra khí tức nguy hiểm cực hạn, làm cho người ta không dám khinh thường.

Giờ phút này, khoảng cách giữa hai vị Ma Chủ tương đối xa, hiển nhiên là đang kiêng kị lẫn nhau, nhưng trên mặt của bọn họ đều mang theo vài phần thấp thỏm, thỉnh thoảng dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía hành lang không gian siêu cấp, tựa hồ cũng đang đợi cái gì đó.

Từ hơn một trăm bốn mươi năm trước, Diệt Thế Đại thống lĩnh trúng kế dụ địch, chịu khổ bị Thương Bình Thần Hoàng tự sát tập kích, cho tới nay chưa rõ tung tích, Diệt Thế Ma Vực to như vậy đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên, chính là Diệt Thế tàn quân bị Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương của Đông Hà thần triều bao vây tầng tầng vây quét, liên tiếp bại lui, địa bàn càng đánh càng nhỏ. Hơn một trăm năm, diệt thế tàn quân có thể khống chế cương vực đã không đủ bốn thành thời kỳ toàn thịnh.

Hiện nay, bộ đội chủ lực Diệt Thế Tàn Bộ đã bị dồn vào trong vòng hạch tâm của Diệt Thế Ma Vực, có vài phần hương vị kéo dài hơi tàn.

Đồng thời, hơn một trăm bốn mươi năm này, bên trong Diệt Thế Tàn Bộ cũng không ngừng tranh chấp, các lộ Ma Chủ đều có chủ kiến riêng, có thể nói là trực tiếp loạn thành một nồi cháo.

Thẳng đến mấy chục năm trước, dưới áp lực mà Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương mang đến rốt cục mới hơi an ổn một chút, dần dần hình thành hai đại phái hệ.

Một cái là lấy Huyết Cưu Ma Chủ làm chủ tự lập phe phái, mà một cái khác, thì lấy Tử Mị Ma Chủ làm chủ, cứu viện diệt thế phái hệ.

Hai vị Ma Chủ này đều là Ma Chủ thập phần lợi hại dưới trướng Diệt Thế, đều có được thực lực thập lục giai không nói, đồng thời cũng đều có được một chi ma quân thực lực hùng hậu, lúc này mới có thể ở bên trong tranh đấu thắng được, đạt được mấy vị Ma Chủ phụ thuộc.

Dưới sự quấy phá ích kỷ của mỗi người, Huyết Cưu và Tử Mị hai vị Ma Chủ cũng từng phát thỉnh cầu hòa giải với Cơ Thái Xương, lại bị Cơ Thái Xương không chút lưu tình cự tuyệt.

Bởi vậy, sau khi kiên trì một trăm bốn mươi năm thời gian, hai đại phái hệ cũng rốt cục chịu không nổi. Nếu tiếp tục đánh nữa, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị đại quân của Đông Hà thần triều triệt để tiêu diệt.

Dưới bất đắc dĩ, hai đại phái hệ đều riêng phần mình bắt đầu cầu viện ra bên ngoài.

Mà bây giờ, chính là lúc viện quân mà bọn họ mời sắp đến.

Trong căn cứ, hai vị Ma Chủ Huyết Cư và Tử Mị đều yên lặng chờ đợi, ai cũng không nói gì.

Bị bầu không khí này ảnh hưởng, mấy vị Ma Chủ khác phía sau hai người, cùng với lực lượng trung kiên của từng phe phái cũng không dám tùy ý nói chuyện.

Trong lúc nhất thời, trong toàn bộ căn cứ ngoại trừ lúc ma văn vận chuyển năng lượng lưu động tạo thành tiếng vang rất nhỏ, yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe được.

Dưới bầu không khí áp lực ngưng trệ này.

Đột nhiên!

Không gian ở chính giữa hành lang không gian đột nhiên vặn vẹo kịch liệt, sóng gió nổi lên, một vòng xoáy không gian to lớn xuất hiện trong hư không.

Ngay sau đó.

Một hư không độ thuyền cung điện to lớn vô cùng chậm rãi xuyên thẳng qua vòng xoáy không gian kia, dần dần hiển lộ ra trước mặt tất cả Ma tộc.

Ngoại hình của nó là từ ngữ quỷ dị cùng dữ tợn khó có thể hình dung, hoa văn màu đen cùng màu xám quỷ dị trải rộng cả

tòa ma bảo, tản mát ra khí tức vô cùng tối nghĩa, lộ ra khí tức nguy hiểm khó nói nên lời, mang đến cho người ta cảm giác áp bách vô cùng áp bách đè nén khủng bố.

Đây là… 【 Trụy sợ ma bảo 】 !

“Là sợ hãi Đại thống lĩnh vĩ đại tự mình giá lâm, Diệt Thế Ma Vực chúng ta được cứu rồi!” Trên mặt Huyết Cưu Ma Chủ lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng.

Đám Ma Chủ, Ma Thần vây quanh Huyết Cưu Ma Chủ nhìn thấy một màn này, cũng đều lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng.

Huyết Cưu Ma Chủ đã đàm phán thỏa đáng điều kiện với Đại thống lĩnh, tương lai sau khi nhập vào dưới trướng của Sợ Hãi Đại thống lĩnh sẽ được ưu tiên đãi ngộ, có thể nửa độc lập tự kinh doanh lãnh địa của mình.

Ma tộc từ trên xuống dưới, đối với lãnh địa của mình vẫn là thập phần coi trọng.

Mà một bên khác, đám Tử Mị Ma Chủ đang giằng co với Huyết Cưu Ma Chủ thì sĩ khí thoáng cái trở nên sa sút tinh thần.

Tổng thể mà nói, bọn họ vẫn có khuynh hướng tương đối với Diệt Thế Đại thống lĩnh chưa chết, hy vọng có thể nghênh đón hắn trở về, tiếp tục thống lĩnh Diệt Thế Tàn Bộ.

Thấy thế, Tử Mị Ma Chủ thanh âm mềm mại mà trấn an chúng ma: “Mọi người yên tâm, sợ hãi lãnh chúa đại thống muốn công phạt phương hướng là nhân tộc Bắc Mang Thần Châu, thế cục bên kia tất nhiên liên lụy đại bộ phận tinh lực của hắn. Chỉ cần chúng ta mời viện quân tới đây, tất nhiên có thể cản tay sợ hãi Đại thống lĩnh.”

“Tử Mị đại nhân.” Một vị thập ngũ giai Ma Chủ lo lắng nói, “Bây giờ thời gian đã qua lâu như vậy, cũng không thấy Đại thống lĩnh có tin tức truyền về, sẽ không phải là…”

“Ngươi yên tâm, Đại thống lĩnh mặc dù không cách nào ngăn cản bạo tạc lực lượng chính diện của Sáng Thế Thủy Tinh, nhưng mà thần hồn tất nhiên có thể đào thoát.” Tử Mị Ma Chủ trấn an phe phái chúng ma đạo, “Ta tin tưởng, hiện tại Đại

thống lĩnh khẳng định đã tìm được một chi chủng tộc trí tuệ, cũng đang dựa vào thôn phệ chúng nó khôi phục thực lực. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi Đại thống lĩnh suất quân vương trở về là được.”

Năng lực sống sót của Ma tộc rất mạnh!

Rất nhiều Ma Thần đều đã là tiểu cường đánh không chết, huống chi đường đường là đại thống lĩnh cấp mười bảy, chỉ cần có một tia tàn hồn sống sót, ngóc đầu trở lại là chuyện hết sức bình thường.

Trong khoảng thời gian nói chuyện.

【 Khủng Bố Ma Bảo 】 đã tránh thoát khỏi trói buộc của không gian, triệt để tiến vào trong Hư Không Hải.

Cùng lúc đó, các chiến hạm Ma tộc lớn nhỏ ở bên ngoài sợ ma bảo lần lượt thoát ly khỏi Vọng Ma bảo, phân tán ra bốn phía, vây quanh Ma Bảo tạo thành một hạm đội khổng lồ.

Trong lúc nhất thời, trong hư không xuất hiện một mảnh đen ngòm, tản ra uy thế khủng khiếp khiến người khác hít thở không thông.

Dưới uy áp khủng bố này, hai đại phái hệ Diệt Thế bộ ở đây lập tức trầm mặc, không dám có nửa điểm hồ ngôn loạn ngữ.

Cùng lúc đó, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng sinh ra một tia thê lương.

Trước đây bộ lạc Diệt Thế cũng uy phong lẫm liệt như vậy.

Chỉ tiếc, Diệt Thế Đại thống lĩnh vẫn như cũ là sinh tử chưa biết, chiến hạm 【 Diệt Thế Ma Trùng 】 mạnh nhất cũng bị 【 Sáng Thế Thủy Tinh 】 oanh tạc, tất cả đã không giống với lúc trước.

“Huyết Cưu, Tử Mị, các ngươi thấy bản thống lĩnh tọa giá, vì sao không bái kiến?”

Bỗng nhiên.

Một thanh âm uy nghiêm khiến người ta sinh ra sợ hãi vang lên trong Ma Bảo, thanh âm mang theo uy áp lạnh thấu xương như muốn ra oai phủ đầu một bộ phận.

“Huyết Cưu, Tử Mị, bái kiến sợ hãi Đại thống lĩnh.”

Hai vị Thập Lục giai Ma Chủ, vội vàng tự mình dẫn người bái kiến.

Dù là trong lòng có một vạn người không cam lòng, bọn họ cũng không tiện giáp mặt chống đối sợ hãi Đại thống lĩnh.

Theo lần hành lễ này, tất cả giống như đã kết thúc.

Nhưng đúng vào lúc này.

Hành lang không gian loại lớn lần nữa lóe lên quang mang kịch liệt, lại là một vòng xoáy không gian cực lớn xuất hiện.

Một chiến hạm siêu cấp của Ma tộc hư không chậm rãi sử xuất ra vòng xoáy, giáng lâm đến thế giới này.

Chiến hạm siêu cấp thành lũy kia, toàn thân hiện ra màu đen, tản ra khí tức băng lãnh làm người ta tim đập nhanh.

Nó vừa xuất hiện, nhiệt độ trong hư không giống như giảm xuống rất nhiều, làm cho người ta ngăn không được địa hàn khí tuôn ra.

Đây là… tọa giá của đại thống lĩnh phụ trách Thánh vực Nam Khuyết Thần Châu phân chiến khu sa đọa, 【Sa Đọa Chi Thành】!

“Sợ hãi, ngươi thế mà đã đến rồi?” Nó vừa xuất hiện, một tiếng cười lạnh từ bên trong truyền ra, mang theo ý trào phúng nồng đậm, “Tin tức của ngươi thật đúng là linh thông, ngửi được mùi thịt, so với ai khác chạy trốn nhanh hơn.”

“Biến lạc?” Giọng nói của Sợ Hãi đại thống lĩnh nghe có chút ngoài ý muốn cùng tức giận, “Ngươi không hảo hảo tại phân chiến khu Nam Diệp tác chiến, chạy tới nơi này làm cái gì?”

Trong lúc nói chuyện, Đoạ lạc chi thành cũng đã hoàn toàn xuyên thẳng qua vòng xoáy không gian, triển khai đội hình chiến hạm Ma tộc, tạo thành thế giằng co với hạm đội Đại thống lĩnh sợ hãi.

Trong sa đọa chi thành truyền ra tiếng cười nhạo của đọa lạc đại thống lĩnh: “Ta từ trước đến nay tình như thủ túc, lấy huynh đệ tương xứng. Hiện tại diệt thế cùng thế lực của hắn gặp nạn, làm huynh đệ ta há có thể không đến? Ngược lại là

ngươi, sợ hãi đại thống lĩnh, ngươi tự đến cùng diệt thế bất hòa, ngươi đến làm cái gì?”

Lời này ngược lại là đường hoàng, nhưng nếu là Diệt Thế Đại thống lĩnh ở đây, cam đoan “phiền” một mặt nước miếng.

Ngươi là tên chó chết gì vậy? Lão tử từ lúc nào tình như thủ túc với ngươi?

Ma tộc trời sinh tính hiếu chiến, nhất là giữa các thế lực cùng cấp, dưới tình huống lãnh địa áp sát không có đánh nhau thì coi như là tương đối khắc chế. Tình bằng hữu? Không tồn tại.

Diệt Thế Đại thống lĩnh bị bại trận, bản thân cũng không biết tung tích, nhân mã và địa bàn của hắn lưu lại đối với các Đại thống lĩnh khác mà nói không thể nghi ngờ là một khối thịt béo mê người, Đại thống lĩnh Ma tộc sau khi nhận được tin tức há có thể không đến chia một chén canh?

“Ta cùng Diệt Thế tuy không hòa thuận, nhưng đều là Đại thống lĩnh Ma tộc, ta há có thể trơ mắt nhìn hắn cùng tàn bộ của hắn bị nhân tộc khi dễ?” Sợ hãi Đại thống lĩnh cũng nói năng hùng hồn, “Ngay cả ngươi cũng nhận được tin tức, xem ra phụ trách Tây Nhược Phân Chiến khu 【Chu Hậu】, chỉ sợ cũng phải tới tham gia náo nhiệt rồi.”

“Ha ha ha ha, sợ hãi ngươi có phải là gần đây ở chiến khu Bắc Mang ăn liền hai lần tiểu bại trận, đánh đến bất tỉnh không? Ngay cả tình báo mới nhất cũng không chú ý?” Đọa lạc đại thống lĩnh âm hiểm cười trào phúng nói, ” Nhện Chúa ở chiến khu Tây nhược chiến khu tiến triển cực kỳ thuận lợi, lúc này chính là thời khắc mấu chốt. Nàng một khi chiếm được Nhân tộc Tây Nhược Thần Châu, không những lập được công lớn, còn có thể ăn đến vỡ ruột vỡ não. Loại thời điểm này, nàng như thế nào lại tới nơi này cùng ngươi đoạt cơm thừa canh cặn?”

“Hừ, nói thật giống như ngươi ở Nam Khuyết phân chiến khu đánh rất khá vậy.” Sợ hãi Đại thống lĩnh trả lời mỉa mai, “Nhưng ta nghe nói, ngươi bị một gốc ma thụ đánh, tổn thất cũng không nhỏ a!”

“Hừ! Đó là gốc Thái Âm Minh Hồn Thụ kia quá mức ti tiện, đầu cơ trục lợi thừa dịp bổn đại lĩnh chủ không chú ý đánh lén,

nếu chính diện quyết đấu, bổn đại thống lĩnh há có thể chịu thiệt như vậy?" đọa lạc đại thống lĩnh cười lạnh một tiếng, "Huống chi, ngươi cho rằng lần này nó dễ chịu sao? Tổn thất của nó so với bổn đại thống lĩnh chỉ nhiều hơn. Bất quá ngươi yên tâm, bổn đại thống lĩnh sớm muộn gì cũng có một ngày đem nó chém chết, đem bộ phận thụ tâm luyện chế thành chân đạp, mỗi ngày giẫm ở dưới chân!"

Hai vị Đại thống lĩnh phảng phất giống như không có người, ngươi một câu ta một câu nói ngắn gọn với nhau, tất cả Ma Chủ cùng Ma Thần trong căn cứ không gian hành lang đều yên lặng nghe, không dám xen vào chút nào.

Đây là ân oán giữa Đại thống lĩnh bọn họ, không phải bọn họ có thể xen vào.

"Được rồi, ngươi đã tới rồi." Sợ hãi Đại thống lĩnh lười dây dưa nói, "Diệt thế nếu là đồng tộc của chúng ta, tàn quân hắn lưu lại chúng ta tự nhiên phải hảo hảo trông nom, vô luận là địa bàn hay là nhân mã, chúng ta mỗi người lấy một nửa."

"Cũng đúng, hai chúng ta cũng không cần phải xung đột lẫn nhau." Đọa lạc Đại thống lĩnh trong nháy mắt đồng ý nói, "Bất quá, vì diệt thế báo thù sự tình nói như thế nào?"

"Ta rất muốn vì diệt thế báo thù, nhưng Bắc Khuyết phân chiến sự của ta căng thẳng, chờ sau khi ta chiếm được phân chia chiến khu Bắc Khuyết, lại đến vì diệt thế báo thù cũng không muộn." Sợ hãi Đại thống lĩnh nói, "Về phần Cơ Thái Xương chiến khu Đông Hà kia, chúng ta liên thủ uy hiếp hắn một chút, để hắn lập tức lui binh. Có hai đại quân chúng ta uy hiếp, mặc hắn không dám không lui."

"Chủ ý này cũng không tệ, chiến khu Nam Lam của ta cũng ở thời khắc mấu chốt, nhất thời phân thân không được." đọa lạc đại thống lĩnh đồng dạng nói: "Cừu địch của Diệt thế huynh đệ nhà ta chỉ sợ sẽ muộn một chút. Chúng ta cùng Đông Hà Thần Châu bảo trì tạm thời hòa bình, kéo dài thời gian này rồi hãy nói."

Nghe vậy, trong lòng chư vị Ma Chủ Diệt Thế Tàn Bộ đều không khỏi phát lạnh.

Hai vị Đại thống lĩnh đây là muốn ăn sạch sẽ không nhận nợ a. Quả nhiên là mặt mũi cũng không cần.

Lần này, Huyết Cưu Ma Chủ chủ trương cầu viện cùng đầu nhập vào chung quanh đại thống lĩnh, trong lòng đều là hối hận không thôi.

Tuy rằng hắn đã sớm biết sợ hãi Đại thống lĩnh hơn phân nửa sẽ không thật lòng trợ giúp bọn họ, nhưng cũng không nghĩ tới bọn họ ngay cả mặt ngoài công phu cũng lười làm. Đại thống lĩnh không cần mặt mũi, thật sự là ai cũng không làm gì được bọn họ.

Trên thực tế, chính là bởi vì có đủ loại lo lắng, bọn họ mới thủ vững đấu với bên trong hơn một trăm bốn mươi năm, nếu không phải thật sự bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không cầu viện.

Ngay lúc hai vị Đại thống lĩnh ngươi một lời ta một câu, mắt thấy sẽ đem "thế cục quyết định".

Đột nhiên, hành lang không gian loại lớn liên tiếp sáng lên.

Thấy thế, âm thanh nói chuyện của Đại thống lĩnh và Đại thống lĩnh sa đọa đều im bặt.

Dưới vạn chúng chú mục, vòng xoáy không gian to lớn mở ra lần nữa, hai chiếc hư không siêu cấp của Ma tộc tuần tự từ bên trong chậm rãi xuyên qua.

Hai chiếc siêu cấp thành lũy này có hình tượng khác nhau nhưng đều tỏa ra uy áp khủng khiếp.

Chiếc siêu cấp thành lũy đầu tiên trông như một cái lồng giam khổng lồ, khí tức khủng bố mà nguy hiểm, khiến người vừa thấy, trong lòng không kìm được sinh ra cảm giác tim đập nhanh.

Ngoại hình của dấu hiệu này khiến Ma tộc ở đây lập tức phản ứng lại.

Là 【Giam Trói Buộc】!

Tay sai trung thành dưới trướng Chí Tôn, tọa giá thống khổ 【Nữ vương】.

Sau đó một tòa thành hư không siêu cấp, ngoại hình dữ tợn, toàn thân tản ra một cỗ khí tức thô bạo, khiến người ta nôn

nóng bất an.

Chiếc siêu cấp thành lũy hư không này đồng dạng là đại danh đỉnh đỉnh, tên là 【bạo ngược ma điện】, là tọa giá của một vị chí tôn hệ khác, bạo ngược chủ quân.

Sợ hãi, hai vị đại thống lĩnh sa đọa đều trầm mặc một hồi, mang theo hạm đội lui về phía sau một chút, chừa ra một chút không gian cho hai chiếc hư không siêu cấp pháo đài này.

Mà Tử Mị Ma Chủ một mực tâm tình căng thẳng, lo lắng không thôi, thì rốt cuộc thở dài một hơi.

Gần đây nàng một mực đi quá giới hạn đơn hướng liên hệ Chí Tôn bên kia, chỉ là chậm chạp không được đáp lại, lại chưa từng nghĩ tới thời khắc mấu chốt nhân mã bản bộ 【Chí Tôn】 lại trực tiếp trình diện.

"Ha ha ha, xem ra, người đến rất đông đủ nha." Trong lồng giam thống khổ truyền ra tiếng cười chói tai thống khổ của Nữ vương: "Sợ hãi, sa đọa, không nghĩ tới các ngươi cũng sẽ đến đây trợ giúp Diệt Thế tàn quân, giữa đồng liêu đoàn kết hữu ái như thế, Chí Tôn hắn nhất định sẽ rất cao hứng."

Sợ hãi Đại thống lĩnh cùng Đại thống lĩnh nghe vậy, trong lòng đều là một trận biệt khuất, cố tình trở mặt, rồi lại không dám làm ra động tác mang tính thực chất.

Lưỡng ma âm thầm trao đổi vài câu, lúc này mới ha hả cười cười nói: "Sớm biết dòng chính Chí Tôn bản bộ sẽ tới cứu viện, chúng ta sẽ không tham gia náo nhiệt như vậy. Như vậy đi, chiến sự khu chiến của chúng ta còn rất căng thẳng, trước rút lui."

Hai người bọn họ sở dĩ phản ứng như thế, cũng không đơn giản là vì thống khổ nữ vương cùng bạo ngược chủ quân đều là đích hệ đại tướng của Chí Tôn, mà là vì kiêng kị thực lực của hai người bọn họ.

So với các đại thống lĩnh phụ trách các chiến khu, hai vị này đều là thực lực mười bảy giai đỉnh phong, không chỉ riêng chiến lực của ma mạnh hơn bọn hắn một đại, ngay cả tinh nhuệ dưới trướng, đều nhiều hơn bọn hắn một chút.

“Đến cũng đã đến, hà tất phải cấp bách bỏ chạy như vậy?” Chủ quân bạo ngược phát ra tiếng cười tàn khốc: “Chí tôn có lệnh, mệnh ta bạo ngược đảm nhiệm chủ soái cứu viện Diệt Thế bộ, có quyền điều động các đại thống lĩnh bộ hiệp đồng tác chiến chung quanh.”

“Nhân tộc Đông Hà dám cả gan lấy thủ đoạn ti tiện, tập kích đánh lén diệt thế Đại thống lĩnh, Chí Tôn rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Nếu các bộ tộc đều ở đây, vậy bổn chủ quân đã hạ lệnh, lập tức bắt đầu phản công Nhân tộc, thu phục diệt Ma vực thất địa! Trước tiên giết chết cái Đông Hà thần triều kia! Lại quét ngang Nhân tộc!”

Chí tôn hiển nhiên đã sớm bất mãn với chiến tranh kiềm chế mấy chi nhánh lớn này.

Cũng nhân cơ hội này phái hai thuộc hạ có thể đánh nhất dưới trướng tới, tất nhiên là muốn chuẩn bị làm một đợt đại sự.

Mà Đại thống lĩnh và đại thống lĩnh sợ hãi chui đầu vào lưới bị cuốn lấy, tất nhiên là không dám đối mặt chống đối Chí Tôn chỉ ý, chỉ đành không cam lòng đồng ý.

Đến tận đây, mấy chi ma bộ giống như một cỗ máy khổng lồ được mở ra lực ngựa vận chuyển ầm ầm.

Một hồi nguy cơ to lớn dần dần bao phủ đỉnh đầu Đông Hà thần triều.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Đông Hà Thần Châu.

Trung thổ.

Đây là một khu vực sinh mệnh rộng lớn và dồi dào, từng dòng Thiên Hà to lớn vắt ngang hư không, chúng nó hội tụ thành Thiên Hồ, Thiên Trạch, Thiên Hải, mang đến vật chất năng lượng sinh mệnh quý giá nhất.

Giống như Thiên Hồ, Thiên Trạch, Thiên Hải hội tụ, ở trong toàn bộ Hư Không Hải là tương đối hiếm thấy, một khi xuất hiện, có thể hấp dẫn tới rất nhiều hư không sinh vật cùng chủng tộc tới đây sinh sôi.

Tiên Minh năm đó một bộ phận người chạy nạn, lên bờ lúc ấy vẫn là Man Hoang Thần Châu Trung Thổ, cùng các Man tộc địa phương, Hư Không Thú triển khai chém giết kịch liệt, dần dần ở đây đứng vững gót chân, cũng sinh sản trăm vạn năm.

Về phần khu vực bên ngoài trung thổ, Đông Hà thần triều thống nhất xưng hô là các triều ở hải ngoại.

Trung thổ giàu có nhất, trung tâm Linh mạch và Thiên Hồ dày đặc nhất, chính là Thần Đô Lạc Kinh! Nơi này, là trung tâm kinh tế của toàn bộ Đông Hà thần triều, trung tâm chính trị, cũng là nơi vô số cường giả đỉnh tiêm hội tụ.

Lúc này, trong hư không cách Thần Đô Lạc Kinh không xa, phụ cận Thiên Hà rộng lớn được gọi là 【Lạc Thủy】, một chiếc độ thuyền hư không đang ở trong hư không cực tốc rong ruổi, nhanh chóng tiếp cận Lạc Kinh.

Bên trong độ thuyền.

Chịu ảnh hưởng của phụ thân, Vương Bảo Thánh đồng dạng đã trở thành phụ thân cũng để lại hai chòm râu nhỏ, tuy ngoại hình dung mạo vẫn trẻ tuổi như trước, nhưng thoạt nhìn so với lúc trước thành thục ổn trọng hơn rất nhiều.

Lúc này, hắn đang uống trà đánh cờ cùng phụ thân Vương Phú Quý, lại có vẻ tâm thần không yên.

“Chát!”

Vương Phú Quý hạ xuống một quân cờ, dứt khoát ăn tươi một con đại long của Bảo Thánh.

Ván cờ này đến nơi này, cũng đã không cần thiết tiếp tục nữa rồi.

“Ba trận thua ba, quả nhiên là hổ phụ khuyển tử.” Vương Phú Quý liếc nhìn nhi tử đối diện, trong giọng nói có chút trào phúng.

“Cha.” Vương Bảo Thánh dứt khoát bỏ con không chơi nữa, vẻ mặt buồn khổ, bộ dạng thấp thỏm bất an. “Đã sắp đến Lạc Kinh rồi, con rất khẩn trương a~”

“Có gì phải lo lắng? Không phải chỉ thấy cha vợ và mẹ vợ thôi sao?” Vương Phú Quý vẻ mặt vân đạm phong khinh: “Nhớ lại lúc ta mười một tuổi đã một mình đến vương phủ Bắc Vực,

với cha vợ, mẹ vợ của ta, thậm chí lão tổ tông đã trò chuyện vui vẻ rồi, mẹ ta rất hoan nghênh.”

“Cái này có thể giống nhau sao?” Vương Bảo Thánh vẻ mặt không nói nên lời phản bác: “Ngài cùng mẫu thân là lưỡng tiểu vô đoán, tất cả mọi người đều thích các ngài. Ta thì sao? Chẳng những chưa lập gia đình, vội vàng thành hôn sinh con, còn một hơi cưới ba, sinh ba đứa. Hiện tại bọn nhỏ đều đã trưởng thành, lúc này mới cùng các lão bà hồi môn lần đầu tiên… Ta sợ bị đánh a.”

Lần này mang theo các lão bà hồi môn, cũng là các phương thương nghị qua mới đưa ra quyết định.

Bởi vì lão bà có ba người, vì không nặng bên này nhẹ bên kia, địa điểm lần đầu tiên gặp mặt này liền dứt khoát trực tiếp định ở bên trong 【Lạc Kinh】, đến lúc đó các nhân vật trọng yếu của các gia tộc đều tề tụ trong tửu lâu Lạc Kinh, thống nhất gặp mặt.

Ngoài ra, bởi vì Tinh Phỉ Phỉ chính là tộc nhân của Tinh Cổ tộc, trong nhà Thủ Triết lão tổ vì không muốn lạnh nhạt Tinh Phỉ Phỉ, cũng vì để cho nàng có chỗ dựa, liền cố ý mời Thái Sơ Đạo Chủ, để cho hắn đi thương nghị với Thương Bình Thần Hoàng, có thể để Thần Hoàng đứng ra nhận con gái của Tinh Phỉ Phỉ hay không, cũng lấy thân phận người nhà mẹ đẻ của nàng tham dự.

Sự phát triển kế tiếp của việc này không nằm ngoài dự liệu của Vương Thủ Triết.

Thương Bình Thần Hoàng vừa nhận được tin tức này liền lập tức đồng ý, cũng trước tiên đem Tinh Phỉ Phỉ tiếp nhận nghi thức nhận nữ, đồng thời sắc phong nàng ta làm 【Phỉ Phỉ công chúa】.

Nói đùa, cái này chẳng khác gì là nhặt không được một tiềm lực phi phàm, tương lai có thể đi thẳng đến thông đạo chủ, thậm chí nữ nhi cao tầng hơn, Thương Bình Thần Hoàng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể không đồng ý?

Còn về vấn đề chủng tộc, chẳng phải Vương thị đều đã giải quyết rồi sao?

Cũng bởi vì vậy, lần này Vương Bảo Thánh phải đối mặt không phải là một nhà mẹ vợ, mà là người nhà mẹ đẻ của ba lão bà, trong đó còn bao gồm Thương Bình Thần Hoàng cấp bậc Đạo Chủ, áp lực không thể nói là không lớn.

Nghe hắn nói như vậy, Vương Phú Quý càng bất đắc dĩ nói: "Ngươi sợ bị đánh, ta còn sợ bị đánh. Lần này làm đại diện cho gia trưởng của ngươi, Vương Phú Quý ta mới là người nguy hiểm nhất. Trưởng bối không tiện làm khó ngươi, chẳng phải đều muốn nhằm vào ta sao?"

Thời đại này, phàm là con gái của đại gia tộc thế gia, có ai mà không được Kim Tôn Ngọc nuôi dưỡng, sủng ái chứ?

Như Ngọc Hà trưởng công chúa, Doanh Linh Trúc, ở trong nhà đều là thiên kiều vạn sủng, cho dù là xuất giá bình thường, cha mẹ hơn phân nửa đều phải bắt bẻ đối với nam phương, hôm nay biết được nữ nhi thiên kiều bá sủng nhà mình lại muốn cùng nữ nhân khác chung hầu một chồng, còn không phải bùng nổ?

Tất cả mọi người đều biết chuyến đi này bồi Bảo Thánh tới, không thể thiếu trách cứ cùng oán trách, dù sao cũng phải để cho người nhà tam nữ nhà mẹ đẻ một hơi thuận lợi, chuyện này mới có thể thuận lợi đi theo trình tự địa phương.

Đám đích mạch lão tổ trong nhà đều không muốn chịu đựng cái nồi này, vừa nghe nói sắp tới liền bắt đầu đùn đẩy.

Giống như Thủ Triết lão tổ, sau khi hắn an bài một phen, liền trực tiếp cùng đám người Thái Sơ Đạo Chủ xuất phát đi Nam Lam Thần Châu tham gia hội đấu giá chợ đen, nói là đi sớm một chút.

Mà Tông An lão tổ càng không cần nhắc tới, hiện tại chuyện trong nhà đều do ông ta lo liệu, dễ dàng có thể tìm được lý do từ chối.

Các trưởng bối phía sau cũng đều là một đám đùn đẩy, An Nghiệp dứt khoát trực tiếp chạy trốn đến căn cứ hư không, nói là phải bận rộn nhặt rác kiến thiết gia tộc… Hai vị cha phú quý Ninh Dịch Ninh Nghiêu, cũng nói là muốn giúp con dâu chăm sóc sản nghiệp đi không được.

Đẩy tới đẩy lui, phần gánh nặng này tự nhiên chỉ có thể rơi vào trên người trưởng vương phú quý của Thần Vũ thánh minh bí thư.

Ai bảo hắn ta là cha ruột của Vương Bảo Thánh~

Chuyện này, những người khác đều có thể từ chối, hắn không thể, đành phải kiên trì.

Cha ruột này thật quá mệt mỏi.

…

Chương 67: Bổn hoàng lần này thiệt thòi lớn rồi!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lạc Kinh.

Định Vận Thần Cung.

Thư phòng tỉnh thân các.

Đem bản tấu chương cuối cùng xử lý xong, Thương Bình Thần Hoàng tiện tay đem bản tấu chương kia ném đến bên tay trái chồng chất một chồng tấu chương thật dày, nhịn không được một trận tâm lực tiều tụy.

Theo lý thuyết, lấy thực lực cấp Đạo Chủ của hắn, có thể dễ dàng đốt trời nấu biển, khởi xướng tàn nhẫn đến ngay cả một cái thế giới đều có thể phá hủy, chỉ là tấu chương xử lý có lẽ sẽ không mỏi mệt.

Hơn nữa những tấu chương này, đại bộ phận đều là đoàn đội nội các dựa theo quy trình nghiêm khắc sàng lọc qua một lần, cho rằng phải giao tấu chương do Thần Hoàng quyết đoán xử lý mới có thể trình lên.

Ngoài ra, mỗi một phần tấu chương cũng đã trải qua thương nghị của đoàn đội trong nội các, tinh luyện ra các yếu tố lớn, cũng nâng ra mấy loại phương châm có tính xử lý nhất định có khả thi.

Đến chỗ của hắn, lượng công việc đã không còn lớn như vậy.

Nhưng trên thực tế, tấu chương rơi xuống trong tay hắn, nội dung bên trong mỗi quyển đều vô cùng trọng yếu, cần phải cẩn thận cân nhắc toàn bộ mới có thể hạ quyết định, thậm chí một ít vấn đề khó chơi trong đó, còn phải triệu tập các trọng thần thương nghị nhiều lần mới có thể quyết định.

Làm Thần Hoàng, các đại thần có thể đem chuyện khó xử ném cho hắn, hắn lại không thể phủi tay cho người khác, cho dù làm chuyện khó hơn nữa cũng chỉ có thể lần lượt xử lý. Hết

lần này tới lần khác, Thần Triều này thật sự quá lớn quá lớn, cho dù hắn xử lý sự vụ tốc độ đã đủ nhanh, trong mỗi ngày cũng sẽ có một lượng tấu chương cuồn cuộn không ngừng dâng lên.

Thương Bình Thần Hoàng vô lực thoát khỏi sự kiện bất tận này, trăm năm, ngàn năm, vạn năm, vạn năm… Nhiều năm trôi qua như vậy, từng tràn ngập hùng tâm tráng chí ông ta cũng dần dần biến mất cảm giác.

"Bệ hạ, uống một chung Luân Hồi Thánh Trà hoàn hồn." Hoạn quan Đàm hợp thời đưa lên một chén nhỏ thánh trà đã nấu xong.

Thương Bình Thần Hoàng bưng tới một ngụm uống hết, chợt cảm thấy tư vị kéo dài, thần hồn cũng nhẹ nhàng bay bổng, tạp niệm u sầu tiêu tán rất nhiều, cả người cũng vui vẻ vài phần.

Hắn cười nói: "Phi nhi hiếu kính cho bản hoàng Luân Hồi thánh trà, quả nhiên là độc nhất vô nhị, hiệu dụng cực mạnh."

Làm Thần Hoàng, hắn đã uống qua không ít các loại thánh trà, trên thực tế đại bộ phận tác dụng đối với hắn đều không lớn, nhưng mà Luân Hồi Thánh trà này lại có một phen kỳ hiệu Vong Ưu.

Trà này tuy có tác dụng tẩy sạch trí nhớ, thế nhưng đối với Hỗn Nguyên cảnh đạo chủ như hắn mà nói tác dụng phụ cực kỳ có hạn, ngược lại có được tĩnh tâm ngưng thần, bài trừ tạp niệm hiệu quả.

"Đương nhiên, Phi Phỉ công chúa không chỉ có huyết mạch mạnh mẽ, thông minh vô song, hơn nữa cũng rất hiếu thuận với bệ hạ." Hoạn quan cười ha ha chúc mừng nói, "Bệ hạ không để ý một bộ phận triều thần phản đối, cố ý muốn gia phong nàng làm công chúa, hiện giờ xem ra quả thực rất chính xác, giống như là nhặt được bảo vật."

"Hừ! Đám lão ngoan cố đó thì biết cái gì?" Nghe hắn nhắc đến chuyện này, Thương Bình không khỏi nhớ lại cảnh tượng lúc đó, trong ánh mắt mang theo vài phần bất mãn: "Trước không nói Phỉ Nhi là Hồng Trấn tiền bối âm thầm nhờ vả, sao bản hoàng có thể rảnh mà đi bác bỏ mặt mũi Hồng Trấn tiền bối được?"

“Huống chi, trăm vạn năm trước Tinh Cổ Tộc mặc dù là đại địch Tiên Tộc, nhưng dời thế dễ dàng, Tinh Cổ Tộc bây giờ sớm đã không còn như năm đó, hơn nữa chủng tộc Tinh Cổ Tộc này trình độ tiến hóa cực cao, đối với thượng vị giả phục tùng tính cực mạnh, là chủng tộc có thể tranh thủ. Hơn nữa Phỉ Nhi từ nhỏ lớn lên trong nhà ấm, cũng chưa bao giờ phạm tội với Tiên Tộc hoặc nhân tộc.”

Hắn thân là Thần Hoàng, góc độ suy nghĩ vấn đề tất nhiên là khác với nhân loại bình thường. Theo hắn, Tinh Cổ Tộc sớm đã sụp đổ, Tinh Phỉ Phỉ công chúa đã sớm không có tính uy hiếp gì, ngược lại trí tuệ cùng tiềm lực của nàng vượt trội, nếu có thể vì Đông Hà thần triều nhân tộc sử dụng, đối với nhân tộc mà nói là một chuyện vô cùng tốt.

Đừng nhìn Đông Hà Thần Châu hôm nay có ba đạo chủ tọa trấn, nhưng Thánh vực nhân tộc chỉnh thể thế cục kỳ thật cũng không quá lạc quan, nếu có thể có thêm một đạo chủ, hắn cho dù là chịu chút chê trách, cũng đáng.

“Đó là đương nhiên, Phỉ Phỉ công chúa bản tính vô cùng đơn thuần, mà ở Thần Vũ Vương thị mấy chục năm, sớm đã dần dần dung nhập xã hội loài người, học tập và hiểu rõ hệ thống đạo đức thiện ác của nhân tộc.” Hoạn quan Đàm tiếp tục nịnh nọt nói.

Thần Võ Vương thị!

Nhắc tới cái tên này, đáy mắt Thương Bình Thần Hoàng không khỏi xẹt qua một tia phức tạp.

Cái tiểu tộc kỳ lạ ở biên thùy này, thật đúng là hết lần này tới lần khác mang đến cho hắn rung động thật lớn.

Đầu tiên là Ly Từ, Anh Tuyền, hai cô gái này khiến hắn vừa khiếp sợ vừa thích.

Sau đó Vương Bảo Quang xuất hiện, tư duy sinh động, có thể giúp hắn sáng tạo bản sử ký mới, làm tinh thần hắn vô cùng sung sướng.

Nhưng sau đó nghe nói các loại như Vương Thủ Triết, Vương Bảo Thánh, lại làm hắn sinh lòng không vui. Tuy rằng người trước thay hắn giáo huấn Bình Thiên Thần Vương Phủ, nhưng

cũng cực kỳ bá đạo mà cắt vào ngành trang bị quân võ và đan dược quân võ.

Lúc này mới qua bao lâu? Rất nhiều hải ngoại thánh triều đã vứt bỏ trang bị cùng đan dược của thần triều, ngược lại chọn mua sản phẩm của Vương thị.

Điều này khiến Thương Bình Thần Hoàng không khỏi hoài nghi, có phải tất cả những thứ này đều do Vương Thủ Triết âm thầm bày ra hay không, ông ta giống như một kẻ đứng sau màn, đùa bỡn thế cục trong lòng bàn tay.

So sánh với nhau, Thương Bình Thần Hoàng vẫn càng thích tướng tài ngây ngô như Ly Từ, cũng thích hai người kiêu ngạo như Tuân Kham, nhưng đánh trận lại là thiên tài quân võ không có dấu vết có thể tìm được như thiên mã hành không, duy chỉ không thích loại quyền mưu gia âm thầm khống chế thế cục như Vương Thủ Triết, đổ thêm dầu vào lửa.

Tâm người như thế, thường thường đều là đen.

Đang trò chuyện, ngự tiền thị vệ 【Tư Đồ Định Hoài】 ngoài thư phòng thay phiên nhau bỗng nhiên nhẹ nhàng gõ cửa, tỏ vẻ có việc bẩm báo.

Sau khi nhận được truyền hoán, hắn mới đi vào, một mực cung kính bẩm báo nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Lạc Thủy quan đưa tin tới, nói là Thần Vũ Vương thị độ thuyền hư không đã qua cửa ải, không đến mấy ngày liền có thể đến Lạc Kinh.”

“Tiểu tử gọi là Vương Bảo Thánh kia, nhanh như vậy đã tới rồi sao?” Sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng nhất thời trầm xuống vài phần, không vui nói: “Hừ, vội vã như thế, là sợ bổn hoàng giữ Phỉ Nhi không trả sao?”

Hoạn quan lão Đàm ở bên cạnh vội vàng cười nói: “Bệ hạ, đây không phải là ngài an bài sao? Phải để cho Vương thị kia một lần nữa đón các tân nương tử.”

“Hừ, ta bảo bọn họ nhận cũng không thể để bọn họ đón nhanh như vậy.” Thần Hoàng Thương Bình khó chịu nói: “Bản hoàng và Phỉ Phỉ công chúa mới đoàn tụ được gần hai năm, tiểu tử Vương Bảo Thánh kia đã không kiềm chế được như vậy sao?”

Lúc trước bởi vì mấy nữ tử cũng đã mang thai, suy nghĩ cho bọn nhỏ, mới vội vàng ở dưới Thái Sơ Đạo Chủ chứng hôn hoàn thành đại hôn.

Tuy nói là chuyện cấp bách tòng quyền, nhưng sau đó mới biết được tin tức, chuyện bị gạt ra ngoài Cổ Thánh tộc Doanh Thị cuối cùng vẫn có vài phần để ý.

Một thiên chi kiêu nữ êm đẹp nhà mình, ra ngoài tản bộ một chuyến, cứ như vậy không hiểu sao mang thai, thành thân, sinh con… Cho dù có sư tôn Thái Sơ Đạo Chủ làm chủ, chung quy vẫn có chút khúc mắc.

Bởi vậy, mới có yêu cầu Thương Bình Thần Hoàng muốn Vương Bảo Thánh tới tiếp một lần nữa.

Đối mặt với sự tức giận của Thương Bình Thần Hoàng, hoạn quan Đàm lão cũng chỉ đành cùng mặt khuyên bảo: “Chung quy vẫn là người trẻ tuổi, vừa thành thân bất quá mấy chục năm, bọn nhỏ thích dính chặt cùng một chỗ cũng là bình thường.”

“Hừ, thường cái gì?” Thương Bình Thần Hoàng lòng đầy không vui nói: “Công chúa của bản hoàng, nói gả cứ như vậy mà gả? Bản hoàng lần này thiệt thòi lớn rồi.”

“…” Logic này, làm cho trán hoạn quan già Đàm mồ hôi lạnh chảy xuống, yếu ớt nói, “Đây không phải người ta thành thân trước, bệ hạ lại thu công chúa?”

“Bổn hoàng mặc kệ, con gái của bổn hoàng cứ lấy như vậy chính là khó chịu.” Thương Bình Thần Hoàng càng nghĩ càng không vừa lòng: “Mặc dù ván đã đóng thuyền là sự thật, nhưng bổn hoàng nếu để cho tiểu tử kia dễ dàng đón Phỉ Nhi đi, cửa ải trong lòng này sao có thể qua được? Không được, bổn hoàng phải chèn ép áp áp chế sự kiêu ngạo của hắn, để hắn nhớ kỹ. Miễn cho hắn cho rằng Phỉ Nhi của bổn hoàng dễ khi dễ như vậy.”

Mở miệng một tiểu Phỉ Nhi, mở miệng một tiếng con gái.

Hiển nhiên, Thương Bình Thần Hoàng đã hoàn toàn thay vào nhân vật của phụ thân.

“Bệ hạ mặc dù nói có lý.” Hoạn quan Đàm lão Đàm cũng chỉ đành nói tiếp theo lời hắn, “Bất quá ta nghe nói Vương Bảo

Thánh kia tuổi còn trẻ đã là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, lại cùng Phỉ Phỉ công chúa các nàng kỳ ngộ tăng lên huyết mạch, tư chất huyết mạch càng không kém so với tiểu thư Linh Trúc huyết mạch đại trướng, trong thế hệ tuổi trẻ gần như vô địch. Nếu muốn chèn ép khí diễm của hắn, chỉ sợ có chút khó khăn?"

Lão Đàm nói toạc ra, chính là những người trẻ tuổi cùng thế hệ ở Lạc Kinh chúng ta, e rằng không có người nào có thể địch nổi Vương Bảo Thánh.

Lão tổng không thể tìm Thánh Tôn tới đánh hắn một trận được không?

Nếu không biết xấu hổ như thế, vậy còn không bằng bệ hạ ngài đích thân ra tay đánh người, còn có thể tiện thể lỏng gân cốt.

Lời này khiến cho Thương Bình Thần Hoàng thở ra một hơi, thiếu chút nữa nghẹn ở lồng ngực không ra được.

Đúng vậy, dùng ai để chèn ép Vương Bảo Thánh đây? Tinh anh trẻ tuổi của Hiên Viên thị? Các lộ tuấn kiệt của Lạc Kinh?

Bọn họ ngay cả trước khi huyết mạch tăng mạnh Doanh Linh Trúc cũng không sánh bằng, làm sao đi chèn ép Vương Bảo Thánh?

Chẳng lẽ thật sự phải thừa nhận Vương Bảo Thánh rất ưu tú sao?

"Hừ! Người trẻ tuổi Lạc Kinh đời này, quả thật là một người có thể chọn Đại Lương cũng không có." Thương Bình Thần Hoàng vừa nghĩ đến vấn đề của Hiên Viên thị, chợt nhớ tới một người trẻ tuổi bản tộc, nhất thời sắc mặt một trận lo lắng "Hạo Khuyết thế tử của Hành Kỳ Thánh Vương Phủ" đâu rồi? Làm sao đã lâu không thấy hắn tới thỉnh an?"

Huyết mạch mà lão tổ Thần Hoàng Hiên Viên thị truyền thừa xuống cũng là nhân khẩu thập phần hưng thịnh, hơn nữa có trọn vẹn mười sáu bộ Thánh Đồ kéo dài truyền thừa trong thị tộc, mỗi một bộ Thánh Đồ, đều đại biểu cho một cái Hiên Viên thị Thánh Vương Phủ.

Thương Bình Thần Hoàng cũng đã hơn tám vạn tuổi, con trai cháu trai đã chết sạch, nhưng cả thế hệ trẻ của Hiên Viên thị đều bị ông ta coi là hậu duệ tộc nhân của mình, phàm là thế tử

truyền thừa nhà ai đều cần qua cửa ải Thương Bình Thần Hoàng này.

Trong đó thế tử Hiên Viên Hạo của Hành Kỳ Thánh Vương phủ thế hệ này, tư chất huyết mạch từ nhỏ đã phi thường ưu tú, cũng từng được Thương Bình Thần Hoàng yêu thích, thường xuyên sẽ triệu hắn vào cung yết kiến, ân cần gặp mặt một phen.

Nhưng theo Hiên Viên Hạo Miểu tuổi tác ngày càng lớn, lại không biết từ lúc nào trà trộn với đám thiếu gia ăn chơi Lạc Kinh, bắt đầu cả ngày dắt chó đấu gà không làm việc đàng hoàng. Thậm chí mấy chục năm gần đây, hắn đã trở thành tiêu bản trong đám thiếu gia ăn chơi trẻ tuổi toàn Lạc Kinh, trở thành thế hệ mới gì đó Lạc Kinh Tứ Thiếu!

Thế cho nên bây giờ, Thương Bình Thần Hoàng vừa nhắc tới Hạo Khuyết thế tử liền không có sắc mặt tốt đẹp gì.

Vừa nghe thấy câu này, hoạn quan Đàm lão Đàm vội vàng trả lời: “Cái này… Bệ hạ ngài quên rồi sao? Không phải ngài đã giao trách nhiệm cho Hành Kỳ Thánh Vương cấm thế tử ở nhà rồi sao?”

“Thần Hoàng Thương Bình kinh ngạc: “Đây không phải là chuyện của mười năm trước sao?”

Lão Đàm im lặng một hồi, thấp giọng nhắc nhở hắn: “Ngài đích thân hạ lệnh cấm túc, nếu không hạ lệnh giải trừ, ai dám tự ý thả hắn ra chứ?”

“…”

Lúc này Thương Bình Thần Hoàng mới hồi tưởng lại.

Lúc ấy lửa giận của chính mình xông lên đầu, đúng là quên quy định kỳ hạn cấm túc.

“Được rồi, đi truyền lệnh giải trừ lệnh cấm túc của thế tử Hạo Khuyết, dẫn hắn tới gặp bản hoàng.” Thương Bình Thần Hoàng khoát tay nói: “Đầu óc của tiểu tử kia linh quang, chuyện này để hắn xử lý.”

Lão Đàm vội vàng lĩnh mệnh rời đi, chỉ chốc lát sau, liền xuyên qua không gian xuyên toa đi lại, dẫn Hạo Khuyết thế tử vẻ mặt mơ hồ tới 【 tỉnh thân các 】.

Vị Hạo Khuyết thế tử này có dáng dấp có chút anh tuấn, mặc cẩm y trường bào màu trắng rối tung, đầu đội ngọc quan, eo thắt đai lưng ngọc, thoạt nhìn thật sự là một vị công tử ca phong độ nhẹ nhàng.

Nhưng mà, đuôi lông mày hắn khẽ động, khóe miệng nhếch lên, hương vị dầu đầu phấn kia triệt để giấu không nổi.

"Lão tổ tông, cuối cùng ngài cũng nhớ ra ta rồi." Nhìn thấy Thương Bình Thần Hoàng mười năm không gặp, Hiên Viên Hạo ứa nước mắt: "Mười năm qua, ngay cả viện tử trong nhà ta cũng chưa từng ra."

Thương Bình Thần Hoàng trước kia còn rất sủng nịch Hạo Tỳ Hưu thế tử, nhưng bây giờ đem hắn cùng Vương Bảo Thánh trong truyền thuyết so sánh, nhất thời cảm thấy hắn cái gì cũng không vừa mắt.

Hắn càng nghĩ càng giận, nhịn không được khiển trách: "Không phải là bế quan mười năm sao? Có cái gì phải khóc lóc kể lể. Nếu ngươi tĩnh tâm tu luyện, chưa chắc so với nữ oa Doanh Thị kia kém hơn nhiều."

"Lão tổ tông, ta liều mạng tu luyện như vậy để làm gì?" Hạo Khuyết thế tử nhăn mặt: "Người ta Doanh Linh Trúc liều mạng tu luyện, đó là bởi vì có đạo thư cho nàng kế thừa. Ta lại liều mạng tu luyện, tương lai cũng chỉ là một Thánh Vương."

Lời này nói không sai, mặc dù Hiên Viên hoàng tộc cũng có một bộ đạo thư, nhưng bây giờ Thương Bình Thần Hoàng mới tám vạn tuổi, còn xa mới tới Đạo Thư truyền thừa kỳ, cho dù Hạo Khuyết thế tử huyết mạch mạnh hơn, tu luyện nhanh hơn nữa cũng không thể kế thừa được Đạo Thư.

Hơn nữa Thái Sơ Đạo Cung người ta cũng không ở Hiên Viên thị, loại gia tộc có đạo thư truyền thừa như Cơ thị đi chọn lựa đệ tử, huyết mạch có ưu tú cũng không được. Nguyên nhân rất đơn giản, làm như vậy rất dễ tạo thành cục diện độc nhất vô nhị, đối với toàn bộ Đông Hà thần triều có hại vô ích.

Nếu là một gia tộc nào đó có thể dựa vào bản lĩnh của mình tìm được đạo thư khác, hoặc là có bản lĩnh đem thánh đồ thôi diễn đến đạo thư, vậy tự nhiên lại là một phen quang cảnh khác.

Chỉ tiếc, Đông Hà Thần Châu thậm chí là ba châu khác cộng lại, cũng không có nhìn thấy bộ thánh đồ nào thăng cấp đến đạo thư, nhiều nhất có mấy cái kỳ tài ngút trời, cùng cực lực cả đời đem thánh đồ thôi diễn đến cao giai mà thôi.

Ngược lại là ví dụ từ Tiên Kinh thăng cấp lên Thánh Đồ không ít, mà thăng cấp Đạo thư, yêu cầu huyết mạch đối với quá cao quá cao.

Người có tư cách kế thừa Đạo thư đã là thiên tài cực kỳ hiếm thấy, mà muốn chính mình lĩnh ngộ đại đạo, phải dựa vào Thánh đồ tranh thủ thời gian tu luyện tới Đại La cảnh đỉnh phong, sau đó mới có thể tiếp tục thôi diễn Đạo thư, đây là độ khó bực nào?

Phải biết rằng, ngay cả là huyết mạch thánh tử thánh nữ, sau khi tấn thăng Đại La cảnh tốc độ tu luyện cũng sẽ xuống dốc ngàn trượng, mấy ngàn vạn năm mới thăng một tầng đều là bình thường, cuối cùng cả đời có thể tu luyện tới Đại La cảnh đỉnh phong hay không cũng là vấn đề, tiêu hao tài nguyên càng là đại lượng.

Muốn nhanh chóng tu luyện tới Thánh Tôn đỉnh phong, giữ lại thời gian dư dả để thôi diễn, phương pháp đáng tin cậy nhất không thể nghi ngờ chỉ có một, đó chính là tăng tư chất huyết mạch lên tới cấp bậc Đạo Tử trước.

Nhưng bỏ ra đại khí lực bồi dưỡng ra Đạo Tử cường đại, bản thân chính là vì đi kế thừa đạo thư, mà không phải chôn cất huyết mạch, đi để hắn thôi diễn đạo thư.

Cái này không thể nghi ngờ là một nan đề cơ hồ khó giải.

Đương nhiên, tình huống thời kỳ Tiên Minh cũng không giống như bây giờ.

Lúc ấy tổng thể tài nguyên của đại hoàn cảnh tương đối phong phú, dưới sự cung cấp đầy đủ tài nguyên, xác suất thiên tài sinh ra tự nhiên cũng cao, cũng dẫn đến số lượng người trẻ tuổi có được tiềm lực của Đạo Tử thường thường nhiều hơn không ít so với Đạo thư, đạo thư cạnh tranh cũng cực kỳ kịch liệt.

Mà cạnh tranh thất bại, không có những thiên tài có thể kế thừa đạo thư, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp tìm ra đường.

Dưới loại tình huống này, tổng sẽ có người từng thế hệ đi đón rồng thôi diễn Thánh đồ, nghĩ cách thôi diễn nó đến Đạo thư, dưới thời gian dài, ngược lại xuất hiện không ít ví dụ như Thánh đồ thăng cấp.

Thương Bình Thần Hoàng nghe Hạo Khuyết thế tử nói, không khỏi tức giận càng không có chỗ phát tiết: "Không có đạo thư thì không thể hảo hảo tu luyện sao? Tương lai tranh thủ trở thành một Thánh Vương trung kỳ, hậu kỳ hắn không được sao? Thần Võ Vương thị người ta cũng không có đạo thư, còn không phải mỗi người đều tranh giành thượng du sao?"

Người này, sợ nhất là so sánh.

Nói đạo lý mà nói, Hạo Khuyết thế tử này ngoại trừ một chút quần là áo lượt ra, thực lực và năng lực tổng hợp cũng coi như rất mạnh.

Nếu không, Hiên Viên thị nhiều Thánh Vương phủ và Tiên Vương phủ như vậy, trực thuộc hậu duệ huyết mạch của Thương Bình Thần Hoàng nhiều hơn, cũng không có bao nhiêu thế hệ trẻ tuổi có thể bị Thương Bình Thần Hoàng chú ý như thế.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại toát ra một Vương Bảo Thánh.

Ngay cả bọn họ hôm nay đều còn trẻ, nhưng chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn ra được Vương Bảo Thánh ưu tú hơn Hiên Viên Hạo Khuyết quá nhiều. Quả thực là thắng lợi nghiền áp.

Thương Bình Thần Hoàng càng nghĩ càng tức giận, phê duyệt thế tử trong ngoài ngoài của Hạo Khuyết một hồi, mắng đến hắn cũng không dám nói nữa.

Thật lâu sau, Thương Bình Thần Hoàng nhịn không được lại uống một chung Luân Hồi Thánh Trà, lúc này mới bình phục tâm tình, ngược lại nói về chính sự: "Ngươi trước đừng vội trở về tu luyện, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi làm. Lão Đàm, ngươi đem nguyên do sự tình nói cho Hạo Khuyết thế tử nghe."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Hoạn quan Đàm Lão Cung lên tiếng đồng ý, lập tức xoay người đối với Hiên Viên Hạo Miêu, thanh âm nhu hòa đem tiền căn hậu quả sự tình, cùng ý tứ bệ hạ đều nói rành mạch.

Hạo Khuyết thế tử càng nghe, miệng há càng lớn, cuối cùng ngay cả tròng mắt cũng sắp trừng ra: "Tuổi tác của Vương Bảo Thánh kia không chênh lệch lắm với ta, vậy mà cũng đã là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, ta đây vừa mới Lăng Hư cảnh tầng ba! Lão tổ tông, ngươi bảo ta làm sao ra oai phủ đầu người ta đây?"

"Ta mặc kệ." Thần Hoàng Thương Bình dứt khoát nói: "Ta mặc kệ, ta đã giao nhiệm vụ cho ngươi. Nếu ngươi làm tốt, sau này ta sẽ sắc phong ngươi làm hoàng tử, tận lực bồi dưỡng ngươi, tìm đạo thư giúp ngươi, tương lai chí ít cũng phải là một Thánh Tôn hậu kỳ."

Đông Hà thần triều tổng cộng chỉ có ba vị Đạo Chủ, Thánh Vương hậu kỳ của Thánh Tôn nghiễm nhiên đã dưới ba người, trên vạn người.

"Nếu như ngươi làm không tốt, ha ha ha." Thần Hoàng Thương Bình ha ha cười lạnh nói: "Vậy ngươi trở về tiếp tục bế quan đi, không đến Chân Tiên không được phép ra khỏi cửa."

Sắc mặt Hạo Khuyết thế tử trắng nhợt, ngất đi thật nhanh.

Đây là nhiệm vụ khó cấp Địa Ngục!

…

Chương 68: Tài tuấn Vương thị! Đến Lạc Kinh…

…

Lạc kinh cực lớn.

Nó chiếm cứ toàn bộ thế giới Lạc Thủy, diện tích gần như bằng nửa thế giới Thần Võ.

Nhưng Lạc Kinh lại cực nhỏ.

Trong mắt quan lại quý tộc chân chính, cũng chỉ có lấy Định Vận Thần Cung làm trung tâm, cộng thêm khu trung tâm tuần hoàn mới có thể được gọi là "Lạc Kinh" chân chính.

Trong khu hạch tâm, các đại Thánh tộc đều có một khu vực lão tổ trạch thuộc về mình, thế gia bình thường, cho dù là Tiên Tộc cũng không có tư cách thành lập lão tổ trạch ở đây.

Lạc Kinh lưu truyền một câu ngạn ngữ, gọi là "Hiên Viên Cơ thị chung thiên hạ, Khương Dao nửa bầu trời".

Chính là nói Hiên Viên hoàng thất cùng Bình thiên thần vương phủ Cơ thị hai đại thần tộc này, có thể địa vị ngang nhau, cùng nắm giữ thiên hạ. Mà Khương thị, Doanh thị, Phù thị, Phù thị, Cổ thị, bốn đại thánh tộc lưu truyền trăm vạn năm này đều là cành lá um tùm, quyền thế ngập trời.

Đương nhiên, Cổ Thánh tộc số lượng rất nhiều, tuyệt đối không chỉ là bốn cái như vậy, chỉ là ở trong lịch sử dài dòng, một ít Cổ Thánh tộc đã từng rất huy hoàng đã sớm dần dần xuống dốc, lăn lộn được đến Cổ Thánh tộc kém nhất thậm chí ngay cả một ít tân quý thế gia cũng không bằng.

Mà cho dù là bốn đại cổ thánh tộc Khương Bặc này, thực lực tổng hợp cũng không phải hoàn toàn nhất trí.

Trong đó Khương thị có thể nói là như mặt trời ban trưa, mà Doanh thị vốn đã có tướng xuống dốc, nhưng từ sau khi ra khỏi cái Đạo Cung y bát, Doanh Linh Trúc liền vãn hồi xu hướng suy tàn.

Về phần Chư thị, bổn gia chỉ có thể xem như qua loa, nhưng chi nhánh Ngọc Hà Phù thị của Chư thị lại phát triển vô cùng không tệ, thế quật khởi tương đối mãnh liệt, thực lực hai bên cộng lại, thực lực tổng thể cũng là thanh thế to lớn.

Về phần Cổ Thánh tộc Chử thị, thì có được bốn truyền thừa của Thánh Tôn, chủ mạch so với Chử thị thì mạnh hơn một chút, nhưng chi nhánh gia tộc lại không cường đại bằng Chử thị.

Cũng bởi vì vậy, mấy năm nay thanh thế của Chư thị ở trong tứ đại thánh tộc ngược lại không bằng Kính thị, tác phong hành sự so với trước kia khiêm tốn hơn không ít.

Nhưng bất luận như thế nào, tứ đại thánh tộc chung quy là tứ đại cổ thánh tộc, trong đó bất cứ một thánh tộc nào đối với thánh tộc khác mà nói đều là quái vật khổng lồ, là tồn tại bọn họ cần nhìn lên.

Lạc Kinh Khương thị!

Với tư cách là nguồn gốc lịch sử dài lâu, có thể một mực ngược dòng đến thời kỳ Cổ Thánh tộc của Tiên Minh, Khương thị tuy rằng không giống như Doanh Thị đã từng xuất đạo chủ, nhưng trong tộc lại có truyền thừa Luyện Đan Sư cường đại.

Từ khi Đông Hà thần triều thành lập đến nay, Khương thị liền dựa vào thực lực Cổ Thánh tộc, thực lực luyện đan quá cứng rắn, cùng với đại lượng luyện đan sư trong tộc bồi dưỡng ra, ở trong ngành luyện đan sư này chiếm được quyền lên tiếng thật lớn.

Mà dựa vào các loại thủ đoạn liên hôn, thương nghiệp hợp tác, giữa Khương thị và Bình Thiên Thần Vương Phủ cũng vẫn bảo trì quan hệ tương đối chặt chẽ.

Cũng bởi vì vậy, trăm vạn năm qua Khương thị vẫn luôn phát triển tương đối không tệ, thực lực cũng càng ngày càng mạnh, thanh thế càng ngày càng thịnh.

Nếu như không phải Doanh thị sinh ra Doanh Linh Trúc, hiện giờ thế lực của Khương thị còn mạnh hơn một chút.

Mà nhà cũ Khương thị, làm tổ trạch của Cổ Thánh tộc Khương thị, tự nhiên cũng tu kiến được anh tuấn hùng vĩ, khí thế rộng rãi.

Bởi vì lịch sử quá lâu, cho dù lão trạch này lúc nào cũng tu sửa, vẫn có vẻ tang thương nặng nề, khắp nơi đều là dấu vết thời gian lưu lại, thể hiện đầy đủ nội tình thâm hậu của Cổ Thánh tộc.

Giờ phút này.

Trước cửa nhà cũ Khương thị, dưới cổng chào dưới 【Định Tiêu Thánh Vương】 nguy nga.

Một lão giả thái độ khiêm tốn mang theo một người trẻ tuổi, đang chắp tay nói với một lão giả thân thể sang trọng khác: "Thánh Triết huynh, gần đây quý phủ nhiều việc, ngài cứ bận trước, chớ có câu lễ đưa tiễn."

Lão giả hoa quý nghe vậy cũng tươi cười: "Nếu đã như thế, Khương mỗ liền không lưu thêm hai vị nữa, Kỳ lão đệ, Dần Hàng tiểu hữu, hoan nghênh có thể đến Khương thị làm khách bất cứ lúc nào."

Dứt lời, gã khoát tay về phía hai người, rồi trở về chủ trạch.

Vị này được xưng là "Thánh Triết huynh", chính là Khương Thánh Triết, một trong ngũ đại Thánh Tôn lão tổ của Khương thị.

Có thể được hắn tự mình tiếp đãi, lão giả được gọi là "Kỳ lão đệ" và thanh niên được gọi là "Hạnh Hàng tiểu hữu", thân phận tất nhiên cũng không đơn giản.

Mắt thấy bóng dáng Khương Thánh Triết biến mất, một già một trẻ hai người thối lui đến 【Định Tiêu Thánh Vương】 dưới cổng chào rộng rãi, tất cả nụ cười trên mặt đều thu lại.

"Thiên Vị điêu thị cũng quá đáng." Người trẻ tuổi tên 【Vương Dần Hàng】 sắc mặt trầm xuống, đáy mắt lóe lên một tia phẫn uất, "Bọn họ cũng không biết từ đâu biết được Thiên Vị Vương thị chúng ta tới Định Tiêu Thánh vương phủ cầu thân, vậy mà lại tới trước chúng ta một bước, cầu cũng là tiểu thư Tẩy Nguyệt, còn đưa ra sính lễ hậu hĩnh. Đây rõ ràng là không chuẩn bị đường sống cho Thiên Vị Vương thị chúng ta."

Trong đôi mắt của lão già Vương Củng cũng hiện lên vẻ mệt mỏi: "Mấy vạn năm gần đây, điêu thị quật khởi quá nhanh,

nhưng tài nguyên tổng thể của Thiên Vị thánh phủ lại vô cùng có hạn, nhà bọn họ và nhà chúng ta tự nhiên là một núi không thể có hai hổ. Bây giờ Thiên Vị Vương thị chúng ta dần dần yếu thế, bọn họ từng bước ép sát cũng là hợp tình hợp lý."

Một già một trẻ này, xuất thân từ Vương thị của 【Thiên Vị Thánh Phủ】 của Đông Hà thần triều.

Mọi người đều biết, toàn bộ Đông Hà thần triều chia làm Trung Thổ cùng hải ngoại, trong đó Trung Thổ chính là khu vực trung tâm của thần triều, là khu vực khai hoang đầu tiên mà tổ tiên trăm vạn năm trước đến vùng biển hư không này.

Mà Thần Châu trung thổ cực lớn, dựa theo cấp bậc hành chính thì có thể chia làm "Nhất kinh", "Bát phủ", "Bảy mươi hai đạo", đây là mặt cơ bản của Đông Hà thần triều, trực tiếp quản lý Đông Hà thần hoàng.

Ở hải ngoại chư thánh triều, bởi vì khoảng cách xa xôi, hơn nữa phân bố khá phân tán, bởi vậy chỉ có thể là Bán Phiên Vương Thức thống trị.

Cũng bởi vậy, lão đại của Trung thổ bát phủ được xưng là "Thánh phủ phủ chủ", mà người thống trị chư triều hải ngoại đều gọi là "Thánh Hoàng", bởi vì quyền tự trị của bọn họ so với Thánh phủ chủ yếu hơn rất nhiều, đương nhiên, tương ứng, lực che chở của Đông Hà thần triều đối với bọn họ cũng nhỏ đi rất nhiều.

Dù sao, quyền lực và nghĩa vụ cho tới bây giờ đều tương ứng.

【Thiên Vị Thánh Phủ】, chính là một trong Bát Thánh Phủ, mà Thiên Vị Thánh Tộc Vương thị cũng là một trong những gia tộc lúc trước đi theo Hiên Viên thị chạy nạn đến Man Hoang, hơn nữa dựa vào cố gắng đời đời trở thành Thánh Tộc.

Thời kỳ cường thịnh nhất, Thiên Vị Vương thị từng được sắc phong là một trong hai mươi bốn công huân thánh tộc của Đông Hà.

Thánh tộc giống như bọn họ, ở Đông Hà bình thường được xưng là tân quý Thánh tộc.

Đương nhiên, nói là "ân quý" kỳ thật cũng đã có trăm vạn năm lịch sử, sở dĩ xưng hô như vậy, một là vì đối ứng với "Cổ

Thánh tộc", hai là lúc trước gọi cách kéo dài tới bây giờ, mọi người đều gọi như vậy đã quen.

Bất quá, lịch sử đã qua trăm vạn năm, hai mươi bốn công huân Thánh tộc cũng phập phồng lên xuống, có chút trở nên càng cường đại hơn, có chút đã sớm xuống dốc, thậm chí có chút đã biến mất trong dòng sông lịch sử, sớm đã có ít người biết được.

Đương nhiên, cũng có một vài gia tộc vốn không đáng chú ý lại dần dần quật khởi trong trăm vạn năm này, thay thế vào đó những Thánh tộc khác.

Trong đó Thiên Vị điêu thị, chính là 【Thánh tộc mới thật sự quật khởi hơn mười vạn năm gần đây】.

Loại Thánh tộc mới thật này tuy nội tình không hùng hậu bằng Thánh tộc lâu năm, nhưng cũng không có những tập tục cũ kỹ xấu xa, cùng với hệ thống mập mạp không chịu nổi, hơn nữa bởi vì đủ "trẻ tuổi", bọn họ thường thường tràn đầy sức sống, có sức bật càng cao, cũng càng có tính xâm lược.

Tân lão gia tộc quật khởi, xuống dốc, trong lịch sử trăm vạn năm của Đông Hà Thần Châu cũng không hiếm thấy, coi như là 【Tân Trần đại tạ】 bình thường. Một gia tộc một khi suy bại trần tục, tự nhiên sẽ có quý tộc mới dần dần thay thế.

Mà trong quá trình này, một ít gia tộc lâu đời tự nhiên cũng sẽ không cam lòng xuống dốc và bị thay thế, tiếp theo sẽ xuất ra một loạt thủ đoạn phản chế.

Ví dụ lần này, đó là một lần phản kích của Thiên Vị điêu thị khí thế bức người của Thiên Vị Vương thị.

Lần này bọn họ chuẩn bị đủ sính lễ, ý đồ dựa vào quan hệ cũ cầu hôn một vị đích nữ 【Khương Tẩy Nguyệt】 tài danh không tầm thường của Khương thị, cũng hứa hẹn tương lai đích trưởng vương của Vương thị Vương Hàng và con trai trưởng của Khương Tẩy Nguyệt sẽ được bồi dưỡng thành thánh tử đời sau của Vương thị.

Đây coi như là một loại liên minh thông gia có lợi cho gia tộc song phương.

Dù sao, cháu ngoại của Khương thị một khi trở thành thánh tử, tương lai sẽ là thánh tôn lão tổ của Vương thị, tuổi thọ chừng ba vạn mấy ngàn năm. Chỉ cần vị lão tổ này còn sống, giữa Khương thị và Vương thị sẽ tồn tại quan hệ thông gia chặt chẽ.

Có mối quan hệ thông gia này làm sợi dây ràng buộc, Thiên Vị Vương thị có thể dựa vào đan phường của Khương thị dốc sức nuôi dưỡng linh dược, mưu cầu lợi nhuận ổn định cho các thương nhân cung ứng ở hạ lưu.

Đối với Khương Tẩy Nguyệt mà nói, gả đến Vương thị cũng không thiệt. Dù sao, bất luận là ở nhà hay là gả đến Vương thị, nàng muốn thăng cấp lên Thánh Tôn cũng rất khó khăn, mà gả vào Vương thị, trưởng tử của nàng cũng đã đặt trước một danh ngạch Thánh Tôn.

Theo lý thuyết, với địa vị của Thiên Vị Vương thị cùng với hứa hẹn bọn họ đưa ra sính lễ, cưới một vị đích thứ nữ của Khương thị vấn đề không lớn.

Chỉ tiếc, bọn họ tựa hồ đã tới chậm một bước, Thiên Vị điêu thị đưa ra thỉnh cầu thông gia trước, đồng thời đưa ra sính lễ và "Thành Ý" càng đầy đủ.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là trước mắt Khương thị đã đồng ý với quan hệ thông gia với Thiên Vị Điêu thị, chỉ là bởi vì chuyện này, Khương Tẩy Nguyệt thoáng cái liền trở nên "Nhẹ tay có thể bỏng", Khương thị tự nhiên tránh không được muốn bày ra một chút sĩ diện, bình tĩnh lại mà lựa chọn một thân gia trong tương lai.

"Lão tổ tông, nếu chúng ta một bước này không đi được, bị điêu thị rút đầu trước, tương lai chúng ta sẽ gian nan." Vương Dần Hàng đương đại Vương thị hồi tưởng lại thái độ vừa rồi của Thánh Triết lão tổ, liền nhịn không được lo lắng.

"Vô luận như thế nào, chúng ta nhất định phải tranh thủ lần liên hôn này." Kỳ lão tổ híp mắt lại, đáy mắt lấp lóe tinh quang: "Thính lễ của điêu thị so với chúng ta thì tốt hơn một chút, nếu cứ làm như vậy chờ đợi, Khương thị quá nửa sẽ có khuynh hướng liên hôn với điêu thị. Chúng ta không thể ngồi chờ chết."

“Kế sách trước mắt, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp mở ra con đường khác. Nếu là Thu Hàng ngươi có thể trước một bước bắt được trái tim Tẩy Nguyệt Khương thị, cho dù là mấy vị lão tổ Khương thị, cũng không giỏi chia uyên ương.”

Tiểu thư đích thứ mạch như Khương Tẩy Nguyệt, tuy nói bởi vì không có Thánh đồ, muốn tấn thăng Đại La cảnh rất khó khăn, nhưng tư chất tiềm lực bản thân cũng coi như là nổi bật, tương lai trở thành cường giả Chân Tiên cảnh trung hậu kỳ xác suất rất lớn.

Cho dù là trong Cổ Thánh tộc như Khương thị, cường giả Chân Tiên cảnh trung hậu kỳ lại có thể có mấy người?

Nữ tử như vậy, tự nhiên không phải loại “công cụ liên hôn” chỉ có thể mặc cho gia tộc sắp đặt, cho dù là muốn thông gia, gia tộc cũng phải cân nhắc đến ý nguyện của bản thân nàng.

Nếu nàng quyết tâm muốn gả cho người nào đó, gia tộc tự nhiên cũng không tiện cứng rắn ngăn cản.

Mà Vương Dần Hàng dáng dấp tuấn tú, huyết mạch và tu vi cũng không thấp, còn rất có tài hoa, so với vị đích trưởng của điêu thị thì mạnh hơn một bậc, thực hiện mỹ nam kế vẫn có vài phần mất mặt.

Nhưng nghe được lời này, Vương Dần Hàng lại càng thêm u sầu: “Kế này chỉ sợ rất khó. Khương thị tiểu thư chính là một tài nữ nổi danh ở Lạc Kinh, xã giao của nàng vừa cao vừa hẹp, ta căn bản ngay cả mặt nàng cũng khó nhìn thấy.”

Điều này cũng đúng.

Chử lão tổ suy nghĩ một lát, trong lòng liền có chủ ý: “Kỳ thật cũng không phải là một chút cơ hội cũng không có… Chỉ là, muốn cầu xin ngươi một lời khuyên của 【Cẩn Vận cô cô】.”

Hắn ta nói chính là con gái thứ hai của Thiên Vị Vương thị 【Vương Cẩn Vận】.

Nàng tại hơn một ngàn năm trước gả đến Lạc kinh Cổ Thánh tộc, chuyên tu sử ký 【Thái Sử thị】 đích thứ mạch, cũng sinh hạ một nam một nữ.

Phu quân của nàng bây giờ đã trở thành trưởng lão Chân Tiên của gia tộc. Mà hai đứa con của Vương Cẩn Vận, lớn hơn một chút đã hơn chín trăm tuổi, nữ hài nhỏ hơn một chút 【Thái Sử Tinh Lan】 tuổi tác không kém Khương Tẩy Nguyệt bao nhiêu.

Mặc dù nàng không chói mắt như Khương Tẩy Nguyệt, nhưng cũng được coi là danh môn quý viện của Lạc Kinh, hiện giờ vẫn đang ở trong khuê phòng như cũ, ngược lại có vài phần giao tình với Khương Tẩy Nguyệt.

Nếu là đi con đường 【Thái Sử Tinh Lan】 của biểu muội Vương Dần, chưa chắc không thể nghĩ cách gặp Khương Tẩy Nguyệt, đến lúc đó, Vương Dần Hàng liền có thể thi triển "Mỹ nam kế", chỉ cần có thể bắt được trái tim của Khương Tẩy Nguyệt, thủ đoạn của điêu thị liền dễ dàng giải quyết.

"Chỉ sợ làm khó Cẩn Vận cô cô, dù sao cô ấy cũng gả cho đích thứ mạch của Thái Sử thị." Vương Dần Hàng hơi lo lắng.

"Bất quá chính là để cho Tinh Lan âm thầm dẫn tiến một phen mà thôi." Kỳ lão tổ nói, "Huống chi nếu như Thiên Vị Vương thị chúng ta thật sự thất bại, địa vị của những nữ quyến kia ở nhà chồng cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, mọi người coi như là vinh cùng vinh cùng nhục cùng nhục."

Ngay khi Thiên Vị Vương thị một già một trẻ lặng lẽ nghĩ ra kế sách.

Đột nhiên.

Phía chân trời truyền đến một tiếng phượng hót trong trẻo xa xưa.

Hai người vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thải phượng khổng lồ đang từ trong tầng mây cực tốc lướt tới, đôi cánh khổng lồ mở ra trong tầng mây, rộng chừng vài chục trượng!

Mà so với đôi cánh kia, càng làm cho người ta chú ý không thể nghi ngờ chính là lông đuôi của nó.

Lông đuôi kia dài mà hoa lệ, ánh mặt trời chiếu ở phía trên, đuôi chim thon dài nổi lên vô số ánh sáng lộng lẫy nhỏ vụn,

thoạt nhìn, tựa như ngọc lưu ly vỡ vụn, mỹ lệ, rực rỡ, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

"Tiên phượng ngũ sắc? Trên lưng tiên phượng còn cưỡi người!" Vương Dần Hàng thần sắc khiếp sợ, đáy mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ. "Rốt cuộc là ai mà lại phô trương như vậy? Cưỡi tiên phượng còn công khai bay vào."

Từng có lúc, Thiên Vị Vương thị thời kỳ đỉnh phong nhất, cũng từng có thời kỳ cưỡi rồng cưỡi phượng rực rỡ, nhưng hôm nay Thiên Vị Vương thị sẽ không có vinh hạnh đặc biệt như vậy.

Mà ngay lúc bọn họ đang kinh nghi bất định, con tiên phượng ngũ sắc kia đã từ giữa cổng chào xuyên qua, đi về phía bộ lạc nội Khương thị.

Mà cùng lúc đó, không đợi Ngũ Thải Tiên Phượng hạ xuống, đã có một vị thanh niên từ trong nội bộ Khương thị đi ra đón.

"Hạo Khuyết lão đệ, ngươi đây là được thả rồi sao?" Thanh âm thanh âm của thanh niên sang sảng mà đại khí, hiển nhiên là cùng Tiên Phượng trên lưng người tương đối quen thuộc.

"Ha ha ha, Khương Tinh Hải, bản thế tử đã nói với ngươi bao nhiêu lần, đó là ta bế quan tu luyện, không phải bị giam cầm."

"Được rồi được rồi, chúc mừng ngươi đã bế quan rồi, đi, ta đưa ngươi đi uống rượu."

Hai người một xướng một họa, người trẻ tuổi cưỡi tiên phượng kia được nghênh đón vào nhà cũ của Khương thị.

Cả quá trình, Tùy Dương lão tổ là lão Thánh Tôn và thanh niên tuấn kiệt Vương Dần Hàng, ngay cả nửa câu cũng nói không nên lời.

Mãi tới khi thân hình hai người hoàn toàn biến mất, bọn họ mới không nhịn được cảm khái vạn thiên: "Hóa ra là Lạc Kinh Tứ Thiếu tiếng tăm lừng lẫy, khó trách phô trương như vậy."

Trong mắt Vương Dần Hàng càng lộ ra một tia hâm mộ cùng bất đắc dĩ.

Đồng dạng đều là xuất thân Thánh tộc, đồng dạng đều là người trẻ tuổi, nhưng Vương Dần Hàng hắn, cùng Hiên Viên

Hạo Miểu cùng Khương Tinh Hải thiên chi kiêu tử lại căn bản không có biện pháp so sánh.

Hai vị kia, đều là hướng về phía Thánh Tôn trung hậu kỳ, mà hắn, lại chỉ có thể cùng người kết thông gia, sinh ra con mới có tư cách kế thừa Thánh Đồ…

Thậm chí, ngay cả thông gia cũng không biết có thể thành công hay không…

"Đi thôi." Kỳ Lão tổ thở dài một hơi, vỗ vai Vương Dần Hàng nói: "Người với người là không thể so sánh, Thiên Vị Vương thị chúng ta có thứ mình cần gánh vác. Dần Hàng, ủy khuất ngươi rồi."

Tư chất của Vương Dần Hàng thật ra không tệ, nếu gia tộc toàn lực bồi dưỡng, hắn chưa chắc không thể kế thừa thánh đồ trong nhà, nhưng vì thực thi kế hoạch thông gia, hắn cũng chỉ có thể ủy khuất chính mình, đem cơ hội cho nhi tử tương lai của mình.

"Lão tổ tông, Dần Hàng cam nguyện cống hiến vì gia tộc, không quan tâm ủy khuất hay không." Vương Dần Hàng lắc đầu, nghiêm mặt nói.

Hắn ngược lại cũng muốn cùng Lạc Kinh tứ thiếu ăn chơi trác táng một phen, chỉ tiếc, gánh vác trên vai trên vai quá nặng, không cho phép hắn làm càn.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một chuyện, linh quang hiện ra nói: "Lão tổ tông, ta nghe nói trước đó vài lúc, chi nhánh của chúng ta ở Ngọc Hà thánh triều phái người đến truyền tin, nói là đã tìm được một chi nhánh xa xôi khác nhận tổ quy tông, đặc biệt đến thông báo cho chúng ta, còn hỏi chúng ta có muốn gặp chi nhánh của Vương thị kia hay không, nhận nhau một chút?"

Kỳ lão tổ suy nghĩ một chút, hơi gật đầu: "Hình như đúng là có chuyện như vậy, bất quá hiện tại chúng ta còn đang sứt đầu mẻ trán đây, nào có rảnh quản chuyện này?"

"Thật ra ta nghe đồng tông tới báo tin đã khoe khoang qua, chi nhánh nhận tổ quy tông kia hình như rất có tiền, nếu chúng ta có cơ hội nhận ra, nói không chừng sự tình có chút chuyển biến." Vương Dần Hàng hơi có hi vọng nói.

” Dần Hàng, ngươi chớ có ôm ảo tưởng không thực tế này.” Kỳ lão tổ nghiêm mặt, ngữ khí trở nên nghiêm túc: “Bản thân Ngọc Hà Vương thị đã không được như ý, chúng ta cũng đã nhiều lần bỏ vốn trợ giúp bọn họ, gia tộc chỉ còn lại hai lão tổ Chân Tiên, cho dù trở về một chi nhánh không tệ thì sao chứ? Cùng lắm cũng chỉ thêm một hai Chân Tiên thôi.”

“Lùi một vạn bước mà nói, cho dù chi nhánh mới trở về nhớ tới tình cảm của lão tổ tông, nguyện ý mượn tiền trợ giúp chúng ta, lại có thể xuất ra bao nhiêu? Chỉ sợ cũng chỉ là như muối bỏ biển. Huống chi, chúng ta chính là chủ mạch của Đông Hà Vương thị, sao có thể mất mặt như thế?”

“Chờ sau khi chúng ta cưới Khương thị, một lần nữa đi đường, lại để cho chi nhánh kia đến gặp cũng không muộn. Phải biết rằng, Khương Tẩy Nguyệt kia chính là Thiên Nữ Bính đẳng huyết mạch, hơn nữa hiện tại đã là Lăng Hư cảnh tầng một, hài tử sinh ra cùng ngươi, huyết mạch tất nhiên sẽ thập phần ưu tú, chúng ta phải chuyên tâm việc này.”

Những lời này xem như triệt để bỏ đi ảo tưởng của Vương Dần Hàng. Hắn cũng biết ý nghĩ của mình có chút không thực tế, trong lòng rất hâm mộ Cổ Thánh tộc Chư Thị.

Lạc Kinh Chư thị kia kỳ thật cũng sớm hiển lộ ra xu thế suy bại, gia tộc hiện giờ chỉ có ba vị Thánh Tôn lão tổ chống đỡ, nhưng mà nhân gia không chịu nổi chi nhánh Ngọc Hà Minh thị đủ mạnh, thậm chí so với chủ gia hiện giờ còn mạnh hơn một bậc.

Hai loại này liên hợp, dẫn dắt lẫn nhau, ngược lại trôi qua hồng hồng hỏa hỏa, ngay cả Khương thị cũng không dám tùy ý đi chọc rủi ro.

Mà ngay khi Thiên Vị Vương thị một già một trẻ, khuôn mặt u sầu rời khỏi Khương thị.

Trong sân nào đó ở chủ trạch Khương thị.

Hai vị nhân vật chính được Vương Dần Hàng hâm mộ cũng đang nói chuyện phiếm.

“Tinh Hải huynh, chớp mắt một cái, Lạc Kinh Tứ Thiếu chúng ta từng đại danh đỉnh đỉnh chỉ còn lại hai người chúng ta. Tiểu tử Doanh Ngọc An kia đã lâu không có tin tức trở về, cũng

không biết chết hay chưa chết trên chiến trường. Mà tiểu tử Cơ Côn Luân kia, lại phạm vào sai lầm lớn bị biếm đi doanh pháo hôi, bây giờ sinh tử chưa biết.” Hiên Viên Hạo Khắc mười năm không gặp Khương Tinh Hải, thái độ lại quen thuộc mà thân thiện như trước, giống như hai người ngày hôm qua còn đang uống rượu vậy, “Chỉ còn lại hai huynh đệ chúng ta còn ở Lạc Kinh, phải giúp đỡ lẫn nhau.”

“Đừng, Hạo Khuyết thế tử, nhà chúng ta từ sau khi xảy ra đại sự với Ly Hỏa lão tổ, đã bị làm cho có chút thần hồn nát thần tính, trong nhà cũng đang chỉnh đốn phong gia Phong gia. Bất luận ngươi muốn làm chuyện gì, đều tuyệt đối đừng tìm ta.”

Khương Tinh Hải và Hiên Viên Hạo Miểu gần như là chơi đùa với nhau từ đũng quần lớn đến lớn, vừa nghe hắn nói ra câu này là biết quá nửa là hắn sẽ gây chuyện, vội vàng muốn rũ bỏ quan hệ.

“Nhìn ngươi sợ hãi.” Hiên Viên Hạo giật mình bĩu môi, thần thần bí bí nói: “Lần này, Hiên Viên Hạo Khuyết ta phụng mệnh lệnh của vị kia gây chuyện.”

“Vị kia?” Khương Tinh Hải nhướng mày một cái: “Nhìn bộ dáng đắc ý của ngươi kìa, chẳng lẽ là…”

“Không sai, chính là vị lão tổ tông nhà ta nói một không hai! Đây chính là phụng chỉ làm chuyện, cơ hội trời ban, lão tổ tông nhà ngươi khẳng định không trách được ngươi.”

“Mau mở ra tỉ mỉ một chút.”

Một lát sau.

Giọng nói của Khương Tinh Hải lại vang lên: “Chuyện này sợ là khó khăn.”

“Sợ cái gì? Thần Vũ Vương thị gì đó, không phải có thù với Khương thị các ngươi sao? Cơ hội tốt bỏ đá xuống giếng như vậy, ngươi sẽ không bỏ qua chứ?”

“Dựa vào hai chúng ta thì không được, còn phải tìm những người khác, ví dụ như, Đông Hà Lăng Hư thanh niên tuấn kiệt bảng đệ nhất 【Thái Sử Ngọc Thư】 của chúng ta.”

“Tiểu tử kia rất cao ngạo, từ trước đến nay luôn xem thường đám tiểu hài nhi chúng ta, ngươi có thể mời được hắn sao?”

“Có biết phép khích tướng không?”

“Có chút ý tứ… Vậy ngươi đi mời Thái Sử Ngọc Thư, ta đi mời lên đầu bảng tuấn kiệt, ngự tiền thị vệ 【Tư Đồ Định Hoài】.”

“Mời Tư Đồ Định Hoài? Hắn đã vượt qua một ngàn năm trăm tuổi rồi phải không? Thích hợp không? Có thể chơi với chúng ta không?”

“Nếu thật sự không được, ta liền xé da hổ của lão tổ, nói vậy lão tổ cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.”

“Vậy thì có trò hay để xem rồi.” Khương Tinh Hải hưng phấn không thôi.

Rất nhanh, hai người liền truyền ra tiếng cười xấu xa của Bệ Ngạn.

Mà nhân vật chính mà hai người sắp nhằm vào Vương Bảo Thánh, giờ phút này còn không biết, bởi vì quan hệ Thương Bình Thần Hoàng, trong Lạc Kinh thành đang có một tấm lưới chỗ tối hướng về hắn bao phủ mà đến.

Giờ phút này.

Đoàn tọa giá của Vương Bảo Thánh vừa mới hạ xuống thành chủ Lạc Kinh.

Chuyến này của Vương thị, mặc dù không có trưởng bối đi theo, nhưng lại có Vương Phú Quý và Vương Phú Hành đi cùng.

Vương Phú Hành chính là thân đệ đệ của phú quý, hiện giờ Trường Ninh đã liên hợp tổng ty tổng trưởng, đại biểu là một trong những sản nghiệp liên hợp của Trường Ninh gia tộc thông gia.

Nhân sĩ tinh anh hơi có vẻ phúc hậu Vương Phú Hành nói: “Ca, chuyện Bảo Thánh, ta vô lực tham dự, chuyện của bọn nhỏ đều giao cho huynh. Ta đợi lát nữa phi chu chuẩn bị ở trong Lạc Kinh thành đi dạo chung quanh, mua một ít sản nghiệp thích hợp mở một cái phân ti Lạc Kinh.”

Vương Phú Quý nhìn có vài phần giống với mình, nhất thời không nói nên lời: “Trước đó không phải ngươi đã nói muốn

mang theo 【Mẫu Lan】 và 【Cẩn Du】 xem mắt sao? Lúc này mới đi qua phi thuyền.”

Nhắc tới Vương Mịch Lan và Vương Cẩn Du, sắc mặt Vương Phú Hành đều có chút suy sụp.

Nữ nhi này của hắn, một tôn nữ nhi, bây giờ gả cho người rất khó khăn.

Trước tiên nói tới Vương Côi Lan, nhớ lúc trước Vương Phú Hành mượn Hàn Nguyệt Tiên Triều, cho nữ nhi Mịch Lan xem mắt, chính là muốn tìm thanh niên tuấn kiệt thích hợp định hôn sự cho nữ nhi.

Khi đó Vương Côi Lan mới ba mươi tám tuổi, chính là thời điểm tương đối tốt để gả đi.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, bọn họ lại đụng phải 【Thủ Triết lão tổ cải trang vi hành trên Vân Dao phi chu.

Khá lắm, Thủ Triết lão tổ lập tức khai thác tầm mắt của hai cô bé, đồng thời không tiếc tài nguyên bồi dưỡng các nàng.

Kết quả ngược lại tốt, dưới một chuỗi tao thao tác của lão tổ tông, nữ nhi Vương Côi Lan hiện tại cũng hơn bảy trăm chín mươi tuổi còn chưa lập gia đình, tu vi ngược lại đã đến Lăng Hư cảnh tầng hai, tư chất huyết mạch càng đạt đến Thiên Nữ Ất đẳng!

Ở Thần Vũ Thánh Minh, nàng gả cho ai?

Nàng ta không nhìn trúng bất cứ cái nào!

Vương Cô Lan còn khá hơn một chút, càng không hợp thói thường hơn chính là tôn nữ nhi Vương Cẩn Du.

Vương Cẩn Du năm nay bất quá bảy trăm bảy mươi mốt tuổi, hiện tại tu vi đã cao tới Lăng Hư cảnh tầng năm, tư chất huyết mạch càng đạt tới 【Thánh nữ Bính đẳng】 đáng sợ.

Tư chất huyết mạch này vẫn là ở trạng thái nàng chưa từng kế thừa Thánh đồ, nếu như nàng có thể tìm được một bộ Thánh đồ thích hợp để kế thừa, tư chất huyết mạch tất nhiên sẽ tăng thêm một tầng.

Cô nương như vậy thì lấy ai đây?

Nàng mới từ Trấn Trạch Kiếm Cung trở về không lâu, hiện tại cũng không có tâm tư để yêu đương, càng là ai cũng nhìn không tới, cả ngày kêu muốn đi quét ngang Đạo Cung đương đại! Muốn đi cướp Thánh Đồ của người ta!

Vương Phú Hành cũng là bị nàng làm cho có chút đau đầu, không có biện pháp, đành phải mang nàng tới Lạc Kinh giải sầu.

Lạc Kinh ở đây có nhiều người trẻ tuổi ưu tú, nhiều hơn để cho nàng trông thấy, nói không chừng có thể tìm được lương duyên.

Trên thực tế lần này một đám tiểu bối trẻ tuổi Vương thị tới mặc dù tuổi cũng không lớn, nhưng cả đám đều không phải đèn cạn dầu.

Cái gì Vương Hựu Thiểm trời sinh nguyên thủy linh thể nói, Nguyệt Hoa công chúa Vương Côi Hô, Nguyên Linh công chúa Vương Lộc Linh, đều là người thất bại "Trấn Trạch Kiếm Cung" tranh đoạt Thánh Đồ với Ly Dao lão tổ.

Cũng đúng lúc, đám người bọn họ vừa mới từ Chấn Trạch Kiếm Cung trở về không bao lâu, đã đuổi kịp Vương Bảo Thánh tới Lạc Kinh, một hai người đều la hét muốn tới Lạc Kinh giải sầu, đi một chút buồn bực trong lòng.

Xem tư thế kích động của các nàng, có trời mới biết các nàng chuẩn bị làm sao giải sầu?

Những người này đều là thiên chi kiêu tử tư chất đạt tới Thánh tử Thánh nữ Bính đẳng, so với vợ của Bảo Thánh là Doanh Linh Trúc năm đó cũng không kém bao nhiêu.

Dù sao, trước khi kế thừa thánh đồ và ăn 【Đạo Nguyên Đan】, tư chất của Doanh Linh Trúc cũng là thánh nữ Bính đẳng.

Dùng lời Ly Dao lão tổ mà nói, cả đám bọn họ đều là Đạo Tử Đạo Nữ tương lai!

Bọn họ chuẩn bị lật tung trời sao?

Cũng bởi vậy nên tính cách hắn trầm ổn, Vương Phú Hành từ trước đến nay không thích đánh nhau đã dự cảm có gì không ổn, trực tiếp chuẩn bị tránh đầu sóng ngọn gió trước.

...

Chương 69: “Vụt vương” các đột kích

…

Mà khi Vương Phú Quý và Vương Phú Hành nói chuyện phiếm với nhau, một ít đội ngũ đã sớm chờ ở đây cũng tiến lên đón.

“Phú Quý, chúng ta ở chỗ này.”

Một vị nam tử giọng nói vang dội vẫy vẫy tay với bọn họ.

Chỉ thấy nam tử này mặc một bộ cẩm bào lộng lẫy, dáng người khôi ngô, diện mạo hiên ngang, tùy tiện đứng ở đó đều có một cỗ khí phách của ai ngoài ta.

Cho dù giờ phút này uy thế của hắn nội liễm, vẫn làm cho người ta không dám khinh thường.

Vương Phú Quý thấy thế, vội vàng dẫn người đi lên nghênh đón, cung kính chắp tay hành lễ: “Phú Quý bái kiến Ngọc Hà bệ hạ.”

Người này chính là Ngọc Hà thánh hoàng Thương Vạn Lý, cũng là thông gia của Vương thị.

Giờ này khắc này, Ngọc Hà Thánh Hoàng mặt mày giãn ra, thần sắc bay lên, lộ ra có vài phần hăng hái.

Từ sau khi thông gia với Vương thị, Ngọc Hà Hoàng thị liền lấy được một số trang bị quân võ, đan dược quân võ, thậm chí là quyền tiêu thụ khu vực lương chủng của Vương thị.

Hôm nay chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, Kính thị cũng đã bày cửa hàng, nhìn thấy hy vọng lợi nhuận.

Thậm chí, hắn đã lên kế hoạch phát triển đại kế hoạch tương lai của Ngọc Hà thánh triều.

Đương nhiên, tình cảm của Ngọc Hà thánh hoàng đối với Vương thị cũng trở nên “rất sâu”, khiến Vương thị cho rằng mình là người.

“Nào nào nào, phú quý, ta giới thiệu với ngươi một chút.” Ngọc Hà thánh hoàng nhiệt tình lôi kéo Vương Phú Quý, bắt đầu giới thiệu từng người trong đội ngũ cho hắn: “Vị này là 【

Thái Hằng lão tổ 】 của Cổ Thánh Tộc, Thái Dữu lão tổ vừa nghe nói phú quý ngươi muốn tới thì nhất định phải đi theo đón."

Chử thị là Cổ Thánh tộc, có thể xưng "lão tổ" trong Cổ Thánh tộc đương nhiên chỉ có Thánh Tôn Đại La cảnh.

Thái Khuyết lão tổ xem ra không tính là già, thậm chí có thể nói còn có chút trẻ tuổi, hẳn là bảo dưỡng rất tốt.

Dưới sự giới thiệu của Thánh Hoàng Ngọc Hà, Thái Dung lão tổ lập tức tiến lên làm lễ với Vương Phú Quý, hoàn toàn không có sự kiêu căng của Thánh Tôn lão tổ Cổ Thánh tộc.

Hiển nhiên Thái Vân lão tổ đã sớm từ Ngọc Hà thánh hoàng biết được tiền đồ cường thịnh và không thể hạn lượng của Vương thị.

"Vị này là 【 Minh Hạo Thánh Vương 】 của hoàng thất Hiên Viên, đại biểu của hắn là Hiên Viên thị." Ngọc Hà Thánh Hoàng lại giới thiệu một người khác ở bên cạnh.

Minh Hạo Thánh Vương sang sảng cười to: "Đã sớm nghe Vạn Lý huynh nói tới thư ký phú quý của Thánh Minh, hôm nay vừa thấy, là Minh Hạo Chi may mắn của ta a."

Nói xong, hắn liền kéo tay Vương Phú Quý không buông, một bộ dáng hận gặp nhau muộn: "Tiểu Vương đã an bài xong xuôi, các vị ở Lạc Kinh tất cả đều ở 【 Nghênh Tiên Lâu 】 của ta, toàn bộ đều là chiêu đãi cao cấp nhất."

"Hóa ra là Minh Hạo điện hạ." Vương Phú Quý đã sớm hiểu rõ tình hình ở Lạc Kinh, nghe vậy lập tức hiểu ra hắn là ai, cũng nhiệt tình vạn phần kéo tay đối phương lại: "Lúc trước khi Ly Từ cô nãi nãi ta viết thư về nhà đã đề cập qua với ngài, nói nàng ở Lạc Kinh được Thừa Thừa điện hạ chiếu cố, trên dưới Vương thị ta đã sớm nhớ nhung muốn tới Nghênh Tiên Lâu làm khách từ lâu rồi."

Lời vừa nói ra, Minh Hạo Thánh Vương lúc này lại cao hứng vài phần: "Bất luận là Vương thị ai tới Nghênh Tiên Lâu, đều là khách quý của Minh Hạo ta, cam đoan tân như về."

Đều là nhân tinh, hai ba câu công phu, hai người cũng đã quen biết giống như là bằng hữu quen biết đã nhiều năm, cỗ nhiệt

tình thân thiết kia đừng nói nữa.

Ngọc Hà thánh hoàng cũng không sốt ruột, thấy hai người hàn huyên xong, mới tiếp tục giới thiệu vị Thánh Tôn cuối cùng bên cạnh: “Phú Quý à, vị này chính là 【Ngọc Đường lão tổ của Cổ Thánh tộc Doanh thị】. Ngọc Đường lão tổ cũng nhắc tới các ngươi rất lâu, lát nữa lúc tiệc rượu nhất định phải thân cận thật tốt.”

Doanh thị vừa mới biết được chuyện của Doanh Linh Trúc và Bảo Thánh đích xác rất tức giận, nhưng việc đã đến nước này, bọn họ cũng biết không có khả năng xoay chuyển càn khôn, bởi vậy tuy vẫn bày ra một bộ lão tử rất mất hứng phô trương, nhưng vẫn phái Thánh Tôn thế hệ trẻ tuổi của gia tộc đến đây nghênh đón.

Cần cho mặt mũi vẫn phải cho. Dù sao, hôn sự này là Thái Sơ Đạo Chủ gật đầu, nếu như quá không nể mặt, vậy hủy đi chính là Thái Sơ Đạo Chủ đài.

Bất quá, sắc mặt tốt là không có khả năng cho sắc mặt tốt.

Lão tổ Ngọc Đường tuy rằng tới, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc.

Hắn vừa nói chuyện với Vương Phú Quý và Ngọc Hà thánh hoàng, vừa không nhịn được liếc mắt dò xét Vương Bảo Thánh sau lưng Vương Phú Quý, ánh mắt có chút bắt bẻ.

Đối với Ngọc Đường lão tổ, Vương Phú Quý đương nhiên là trước sau như một nhiệt tình khách khí, trong lời nói nâng đối phương lên.

Không lâu sau, khuôn mặt vốn nghiêm túc của Ngọc Đường lão tổ thoáng hòa hoãn vài phần, thái độ đối với Vương Phú Quý cũng thân cận hơn một chút.

Chẳng còn cách nào, Vương Phú Quý hắn tới đây chính là để làm việc này. Ai bảo nhi tử của hắn một lúc cưới ba lão bà!

Nhi tử là hắn sinh ra, người làm cha như hắn tự nhiên phải ra gánh vác.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các đích mạch lão tổ khác đều đùn đẩy nhau không đến, tới thì phải kẹp đuôi lại, các loại mặt mũi xu nịnh, cũng không phải đến giả vờ.

Lần này tứ đại Thánh Tôn tới đây không phải để mình tới, còn dẫn theo một số tinh anh và tiểu bối trong tộc, một đám người trẻ tuổi chen chúc nhau, lúc này đều rướn cổ lên xem náo nhiệt.

Hai bên cũng không dây dưa dài dòng, sau khi hàn huyên và thân thiết với nhau vài câu, liền do Hiên Viên thị Minh Hạo Thánh Vương ra mặt chủ trì, đón tất cả mọi người đến tửu lâu cao cấp nhất Lạc Kinh 【Nghênh Tiên Lâu】.

Giờ phút này.

Bên ngoài Nghênh Tiên Lâu rộng lớn hùng vĩ tráng lệ, lơ lửng một tòa bình đài to lớn, phía trên còn viết 【Cuộc thi đấu dạ dày vương nhiệt liệt lần thứ ba mươi lăm chúc mừng】

Hoành bức to lớn kia khiến đám tiểu bối Vương thị nhìn mà sửng sốt.

Bọn họ đã quen với bức tranh này rồi.

Chẳng bao lâu sau, Ly Từ tổ cô nãi nãi đi đâu đã kéo bức tranh này đến đó, còn từng lưu lại "Dấu chân" của mình trong nhiều châu của Tiên Triều, tạo ra uy danh hiển hách, thế cho nên cho dù là tiểu bối Vương thị sau này mới sinh ra, cũng biết Ly Từ tổ cô nhà bọn họ đại danh đỉnh đỉnh.

Nhưng bọn họ thật sự không nghĩ tới, lực ảnh hưởng của Ly Từ tổ cô nãi nãi thật đúng là ở đâu cũng có, hiện tại ngay cả Lạc Kinh cũng có Đại dạ dày vương thi đấu rồi.

Dưới sự trợ giúp của chưởng quỹ, đoàn người Vương thị nhanh chóng làm tốt việc vào ở trong Nghênh Tiên lâu.

Là một trong những tửu lâu cao cấp nhất Lạc Kinh, Nghênh Tiên Lâu phạm vi vô cùng lớn, ngoại trừ tửu lâu trước đó dùng để mời khách và tửu lâu chiêu đãi khách nhân, phía sau còn có khách viện diện tích cực lớn, có thể dễ dàng chứa được tất cả mọi người Vương thị.

Chờ mọi người làm xong thủ tục vào, Vương Phú Hành thừa dịp nhàn rỗi đi trước một bước, trực tiếp đi thị sát khu phố buôn bán hạch tâm phụ cận.

Nghênh Tiên Lâu này ở trên không trung, vị trí của nó chính là khu vực phồn hoa nhất phía đông Lạc Kinh, một quảng trường

vân thượng, đồng thời cũng là khu phố buôn bán hạch tâm này.

Vương Phú Hành lúc này đây là đi tới trước công ty, khảo sát thương trường tự nhiên cũng là nhiệm vụ của hắn.

Cổ Thánh Tộc Doanh Thị mang tộc nhân tới chính là tới tiếp khách, thấy thế cũng phái ra một vị trưởng lão Chân Tiên Cảnh và một vị tuổi trẻ tuấn kiệt đi theo.

Sau khi Vương Phú Hành biểu lộ thái độ muốn nhìn cửa hàng, trưởng lão Chân Tiên Doanh thị lập tức tìm đến đại quản sự nha hành có địa vị cao nhất khu vực xung quanh.

Người môi giới làm việc chính là kéo dây bắc cầu, như loại tin tức buôn bán mặt tiền này, tin tức của người môi giới xưa nay là linh thông nhất, tìm bọn họ nhất định không sai.

Mà vị nha hành đại quản sự này cũng quả nhiên không phụ lòng chờ mong của bọn họ, không nói hai lời dẫn Vương Phú Hành một đám người xem xét các cửa hàng Tiên Các xung quanh đang đợi bán ra.

“Thiếu gia Phú Hành, tòa tiên các này vị trí rất tốt, cách Nghênh tiên lâu bất quá vài dặm xa, tùy tiện đứng trong các, có thể nhìn thấy Định Vận thần cung hạch tâm nhất Lạc Kinh.” Nha Hành đại quản sự chậm rãi nói, ra sức giới thiệu, “Chính là giá tiền này, cả tòa tiên các bán cần ba miếng Hỗn Độn linh thạch.”

“Giá này cũng không thấp đâu.” Vương Phú Hành hơi nhíu mày nói một câu.

Cũng khó trách, ba viên Hỗn Độn Linh Thạch, giá tương đương với giá của tam bộ Tiên Kinh. Thật không hổ là Lạc Kinh, giá cả bất động sản cũng rất đắt!

Đơn thuần dựa vào diện tích đơn giá mà nói, cái này đã sắp đuổi kịp bất động sản trên đại đạo Thủ Triết mới trấn thủ rồi.

“Được rồi ~ tiểu nhân lại mang công tử nhìn xem Tiên Các khác.” Trên mặt Nha Hành đại quản sự nhìn không thấy chút thất vọng nào, tiếp tục nhiệt tình chiêu đãi.

Đoạn đường này, hắn mang theo Vương Phú Hành nhìn năm sáu chỗ nhàn rỗi sản nghiệp Tiên Các, mỗi một chỗ giá cả xa

xỉ, từ hai Hỗn Độn Linh Thạch đến sáu Hỗn Độn Linh Thạch không đồng dạng.

Cả quá trình, Vương Phú Hành cũng từ chối cho ý kiến.

Nhiều nhà nhìn xuống như vậy, đại quản sự lại không có không kiên nhẫn. Dù sao cũng là làm ăn, so với chủ gia Vương Phú Hành khó chơi hắn thấy nhiều hơn.

Vị tuấn kiệt trẻ tuổi Doanh Thị được phái tới tiếp khách lại có chút không kiên nhẫn, nhịn không được lầm bầm một câu: "Phòng ở Lạc Kinh đắt thật, đây đều là cửa hàng Tiên Các khu vực hạch tâm nhất của Lạc Kinh, sao có thể rẻ được? Nếu muốn mua cửa hàng rẻ tiền, có thể tới biên giới Lạc Kinh a!"

"Ngọc Anh, im miệng." Trưởng lão Chân Tiên ở bên cạnh biến sắc, nghiêm mặt giận dữ mắng một tiếng, "Làm gì có phần cho ngươi nói chuyện."

Chợt, hắn lại lúng túng cười nói với Vương Phú Hành: "Công tử Phú Hành thứ lỗi, đứa nhỏ này quá không hiểu chuyện."

"Không sao không sao, cửa hàng Lạc kinh giá cả hoàn toàn chính xác vượt quá dự liệu của ta." Vương Phú Hành một bộ mỉm cười cùng khí sinh tài, "Ta cũng muốn nhìn nhiều so sánh một chút, ngược lại gọi thân gia trưởng lão thụ mệt mỏi."

Ngay tại thời điểm bọn họ nói chuyện.

Cách đó không xa, Cầu Lão Tổ và Vương Dần Hàng của Thiên Vị Vương thị cũng đang cảm khái không thôi với một đám cửa hàng phú quý hoa lệ của Tiên Các: "Diệu Hàng à, từng có lúc, Thiên Vị Vương thị chúng ta ở khu vực trung tâm Lạc Kinh cũng có vài cửa hàng, mỗi năm chỉ thu tiền thuê cũng không phải số lượng nhỏ. Đáng tiếc, trong nhà Thiên Vị Vương thị ta rơi xuống, hổ thẹn với tổ tông."

Vương Dần Hàng vội nói: "Kỳ lão tổ tông, ta tin tưởng Thiên Vị Vương thị chúng ta nhất định sẽ có ngày đông sơn tái khởi. Đến lúc đó, chúng ta lại mua lại cửa hàng đã từng thuộc về chúng ta."

Hai người đè thấp thanh âm cảm khái vạn phần, đều đắm chìm trong tâm tình của mình, trong lúc nhất thời cũng không chú ý tới đoàn người Vương Phú Hành bên cạnh.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi không dám tin: “Cái, cái gì?! Ngài nói, toàn bộ muốn? Sáu bộ tiên các, muốn toàn bộ?!”

Không dám tin vào giọng nói kia, dù không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Sáu bộ?!

Trong lòng Kỳ Lão Tổ và Vương Dần Hàng đều chấn động, không nhịn được đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vẻ mặt Vương Phú Hành thản nhiên gật gật đầu: “Vừa rồi nhìn tổng cộng sáu bộ cửa hàng tiên các, tổng giá trị là 21 hỗn độn linh thạch83 tiên linh thạch, nếu như ngươi có thể giúp ta giảm giá đến 20 hỗn độn linh thạch, Trường Ninh tổng ty chúng ta liên hợp mua toàn bộ.”

Lại là thật?!

Nha Hành đại quản sự mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng ngổn ngang trong gió.

Ước chừng sững sờ hai giây, hắn mới đột nhiên tát mình một cái, sau đó cả người lập tức tỉnh táo lại: “Có thể! Mặc dù giá đóng gói này hơi thấp, nhưng ta nhất định có thể thúc đẩy vụ mua bán này.”

Mua bán lớn như thế, nếu thật có thể thúc đẩy, hắn thân là người môi giới đại biểu tự nhiên cũng có thể kiếm được một khoản tiền hoa hồng không nhỏ.

Cho dù là một phần nghìn tiền thuê, cũng là một số tiền khổng lồ.

Mà vị trưởng lão Chân Tiên Doanh thị kia cùng người trẻ tuổi tên Doanh Ngọc Anh kia, giờ phút này vẻ mặt cũng vô cùng khiếp sợ.

Sáu cửa hàng đóng gói mua? Đây là hào khí cỡ nào… Cái giá tổng thể này, đều có thể so sánh với một kiện thánh khí không tệ rồi.

“Vừa rồi là ta làm tổng ty, đại biểu cho liên hợp các ty.” Vương Phú Hành lúc này lại mở miệng, “Còn làm phiền quản

sự mang ta đi mấy con phố khác nhìn xem, ta còn phải thay gia tộc mua một ít cửa hàng cùng điểm dừng chân."

"Dạ dạ dạ, công tử bên này mời, mời đi bên này."

Đại quản sự Hành Nha hết sức vui mừng, ngay cả ánh mắt nhìn Vương Phú Hành cũng không giống lúc trước, vội vàng khúm núm đi trước phố khác đón Vương Phú Hành.

Vị trưởng lão Chân Tiên Doanh thị kia cùng Doanh Ngọc Anh nhìn nhau một cái, cũng vội vàng hấp tấp đi theo.

Bọn họ cũng nghe nói Vương thị rất có tiền, sản nghiệp linh dụng cho Doanh Linh Trúc cũng là con số thiên văn, nhưng Doanh thị bọn họ cũng không phải không có tiền, trước đó căn bản không để lời đồn này ở trong lòng.

Cho tới bây giờ, đã thấy được bộ dáng vung tiền như đất của Vương thị…

Cũng thực sự khiến người ta rất kinh ngạc.

Sau khi đoàn người rời đi.

Kỳ lão tổ và Vương Dần Hàng không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lòng rất lâu không thể bình tĩnh.

Đây là công tử ca nhi từ nơi khác tới? Quả nhiên là so sánh với người, thì sẽ tức chết một người a!

Cũng chính là lúc này, Truyền Tin Phù của Mãng lão tổ sáng lên.

Lúc này sắc mặt của hắn vui vẻ chính trực nói: "Tinh Lan biểu muội của ngươi đã làm xong mọi chuyện, hẹn Khương Tẩy Nguyệt tiểu thư đi đến 【Lạc Thủy Đài】 trên tầng cao nhất của 【Nghênh Tiên Lâu】. Đi, chúng ta làm chính sự quan trọng hơn."

Vương Dần Hàng sắc mặt cũng nhất thời vui vẻ, vội vàng sửa sang lại áo mũ nói: "Thắng bại là nhờ vào hành động lần này. Lão tổ yên tâm, Vương Dần Hàng ta tuyệt đối sẽ không phụ sự phó thác của gia tộc."

…

Cũng cùng lúc đó.

Lạc Thủy đài trên đỉnh lầu Nghênh Tiên lâu.

Nơi này là nơi cao nhất trong Nghênh Tiên lâu. Nhìn ra được, Nghênh Tiên lâu lúc thiết kế nơi này tốn rất nhiều tâm tư, trên lâu đài to lớn bố trí rất nhiều cảnh quan tỉ mỉ, có thể nói là "Di Bộ Hoán Cảnh", thời Di Cảnh Dịch", trên lâu đài gieo trồng các loại kỳ hoa dị cỏ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy linh trùng linh điệp quý hiếm nhẹ nhàng nhảy múa, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, phảng phất nhân gian tiên cảnh.

Bởi vì lúc xây dựng đã cố ý chọn góc độ, ở đây tầm nhìn cực tốt, đứng ở chỗ này dựa vào lan can trông về phía xa, vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy thiên hà tên là 【Lạc Thủy】 từ trên bầu trời vắt ngang qua.

Ban ngày, bởi vì có ánh mặt trời thấp thoáng, còn không tính là quá rõ ràng, đến ban đêm, dòng sông đầy trời vắt ngang chân trời, vô số hào quang sáng lạn từ trong đó tuôn ra, cảnh trí, quả nhiên có thể nói là nhất tuyệt.

Điều này không thể nghi ngờ, là nơi tốt để ngắm cảnh uống trà, yêu đương.

Lần này Vương Côi Lan gánh vác trách nhiệm tương thân (Văn trước viết sai thành Vương Côi Linh), cùng với thiên chi kiêu nữ vương Cẩn Du, đã không chịu nổi ứng phó xã giao cùng khách sáo của các đại nhân, dưới sự chỉ dẫn của tùy tùng lén lút lút chạy tới Lạc Thủy Đài ngắm cảnh giải sầu.

"Cô cô, người thật sự muốn xem mắt à?" Vương Cẩn Du ngồi trên trăm bàn đu dây lơ lửng nhàm chán đung đưa, lông mày cau lại, dường như có chút phiền não: "Người thật sự cảm thấy Lạc Kinh này có thể tìm được chân mệnh thiên tử thích hợp với người sao?"

Vương Côi Lan rất có phong độ của người trí thức lúc này đang ngồi trên ghế dài bên cạnh nàng, trong ngực đang cầm một bộ thi tập đang xem.

Nghe vậy, nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Phụ thân luôn muốn tìm cho con một nhà chồng tốt, từ Tiên Triều tìm được thánh triều, lại từ thánh triều tìm được Lạc Kinh. Nhưng trong lòng con chỉ muốn làm thơ và phương xa."

“Cô cô, nếu thực sự không được thì chờ sau chuyện ở Lạc Kinh lần này, ngươi theo ta đi Đạo cung một chuyến.” Vương Cẩn Du cười tủm tỉm nói: “Dựa vào huyết mạch của Thiên Nữ Ất ngươi, chưa chắc đã không thể tranh giành những truyền thừa của Thánh đảo, đến lúc đó gia gia còn có thể quản được ngươi sao?”

“Ta không thích chém chém giết giết. Huống chi, chờ đám tiên thiên thánh nữ, thánh tử các ngươi đi đạo cung, đến lúc đó cuốn lại, ai còn có thể để ý đến huyết mạch Thiên Nữ Ất ta đây chứ?” Vương Cô Lan bất đắc dĩ lắc đầu, “Huyết mạch này của ta quá thấp, so ra kém các ngươi.”

Đang nói, các nàng chợt nghe được một trận tiếng gió phất qua tay áo rào rào, lúc này liền ngậm miệng lại.

Rất hiển nhiên, đây là lại có người đến.

“Tinh Lan, có chuyện gì không thể đến trong phủ nói sao? Ngươi hẹn ta tới 【 Lạc Thủy Đài 】 làm cái gì?” Một giọng nữ ôn nhu bỗng nhiên từ sau thảm cỏ cách đó không xa truyền đến, “Ngươi chẳng lẽ có âm mưu gì?”

“Tẩy Nguyệt tỷ, không phải là ta nhớ tỷ sao? Đã lâu không gặp tỷ, ta hẹn tỷ cùng uống trà thưởng Lạc Thủy.” Một giọng nói hoạt bát khác vang lên: “Không phải là vì huyết mạch Thiên Nữ Bính cao hơn ta đấy chứ, khinh thường ta chứ?”

Hai người này đương nhiên chính là Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt.

Thái Sử Tinh Lan sinh được đôi môi anh đào, ngũ quan khéo léo tinh xảo, một thân váy áo màu vàng nhạt làm nổi bật lên môi hồng răng trắng, khí chất hoạt bát, càng lộ ra dáng vẻ của Chung Linh Dục Tú.

Khương Tẩy Nguyệt thì là dung nhan như vẽ, một đôi mắt đẹp lưu quang uyển chuyển, một bộ váy dài cung trang màu sen sen phác họa ra vòng eo mảnh khảnh của nàng, tư thái ôn nhu, vừa nhìn liền là một tiểu thư khuê các ôn nhu nhã nhặn.

Hai người các nàng vừa nói chuyện vừa vòng qua thảm cỏ xanh đi tới, lại chợt đều ngậm miệng lại.

Bởi vì giờ này khắc này, các nàng phát hiện bên cạnh xích đu ở giữa đài Lạc Thủy có một đôi mỹ nữ khí chất xuất trần thoát tục đang từ xa nhìn về phía các nàng.

Hai mỹ nữ này một người khí chất hoạt bát, tươi sống linh động, một người yên tĩnh thanh tao nhã, đầy người thư quyển khí, đều là tuyệt sắc khó gặp.

Dưới ánh sáng của Lạc Thủy, hai nàng thật giống như nữ thần Lạc Thủy hạ phàm trong truyền thuyết vậy.

Mà giờ khắc này, Vương Tịch Lan và Vương Cẩn Du cũng nhìn thấy Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt.

Ồ? Lại là một đôi mỹ nữ xinh đẹp, khí chất thật không tệ.

Trong lòng Vương Cẩn Du tán thưởng một tiếng, trong đầu lập tức hiện lên vô số suy nghĩ.

Ngay sau đó, nàng đã không chút do dự lấy ra máy truyền tin từ cổ tay, thông qua trạm theo hành cơ phát ra một tin khẩn cấp.

Hựu đạo! Hựu đạo! Mau đến Thiên Đài, có mỹ nữ.

Nói xong, nàng còn thuận tay chụp một tấm ảnh Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt.

…

Chương 70: “Kim Ngọc ở ngoài” Vương Thủ Triết

…

Sau khi chụp xong ảnh.

Vương Cẩn Du lập tức rất nhiệt tình chào hỏi hai mỹ nữ.

Mà Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt, dường như cũng rất có hứng thú với Vương Cẩn Du và Vương Hãn Du bề ngoài có khí chất cực kỳ xuất chúng.

Hai mỹ nữ, nói chuyện phiếm với nhau giống như ăn nhịp vậy.

“Từ thế giới Thần Võ đến?” Khương Tẩy Nguyệt khẽ cau mày: “Hai vị muội muội, thứ cho ta kiến thức nông cạn, chưa từng nghe nói đến thế giới này. Tuy nhiên, nếu thế giới Thần Võ có thể xuất hiện hai vị nữ thần như muội hạ phàm, nghĩ đến nhất định là thánh địa của địa linh nhân kiệt.”

Khương Ly Hỏa của Khương thị Khương Ly Hỏa ở trong tay Vương Thủ Triết chịu thiệt không sai, nhưng chuyện mất mặt như vậy thì trong gia tộc sẽ không tuyên ngôn chi tiết khắp nơi, tộc nhân chân chính biết được toàn bộ tình huống kỳ thật cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có vài vị lão tổ Đại La cảnh cùng với một số tộc nhân Chân Tiên cảnh tương đối trọng yếu trong gia tộc mà thôi.

Mặc dù tiềm lực tư chất của Khương Tẩy Nguyệt không tệ, nhưng bây giờ ngay cả một ngàn tuổi nàng cũng còn chưa tới, còn chưa tới tuổi tiến vào trung tâm gia tộc, hơn nữa bản thân nàng lại là tâm tính không màng danh lợi, không hứng thú với các loại bát quái, tất nhiên không có liên hệ Vương Thủ Triết với các nàng.

“Tẩy Nguyệt tỷ tỷ, tin tức của tỷ cũng quá bế tắc.” Thái Sử Tinh Lan vừa nghe liền phản ứng lại, hai mắt lập tức tỏa sáng nói: “Gần đây chuyện ở Lạc Kinh lan truyền xôn xao, chẳng lẽ tỷ cũng không biết? Tỷ ngẫm lại xem, bệ hạ thu Phỉ Phỉ công chúa làm nghĩa nữ. Còn có chuyện của Doanh thị…”

“Ồ, là chuyện ba vị thiên chi kiêu nữ cùng gả một chồng?” Khương Tẩy Nguyệt khẽ mở mắt, đáy mắt xẹt qua một tia khiếp sợ: “Chẳng lẽ, Doanh Linh Trúc tiểu thư ba vị, cùng gả cho gia tộc của thế giới Thần Võ các ngươi? Hoặc là nói, chính là gia tộc của hai vị muội muội?”

Vương Cô Lan khẽ gật đầu, không có phủ nhận: “Ba vị tẩu tẩu Ngọc Hà, gả đều là Bảo Thánh ca ca của ta.”

Lúc nói đến việc này, Vương Côi Lan cho tới bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Nhớ ngày đó, các huynh đệ tỷ muội cùng với các tộc nhân cùng tuổi đều cho rằng Bảo Thánh rất khó lấy được lão bà, đã từng một lần cho rằng hắn làm không tốt muốn đánh cả đời lưu manh, nhưng chưa từng nghĩ hắn không kêu thì thôi, nhất minh kinh người, trực tiếp một lấy ba người.

Hiện tại ngay cả hài tử đều đã trưởng thành.

“Thật sự là…” Khương Tẩy Nguyệt lắc đầu tiếc hận nói: “Tiểu thư Linh Trúc của Doanh thị, chính là thần tượng trong lòng con gái thế hệ này của chúng ta, lại chưa từng nghĩ sẽ đi đến bước này.”

Dưới cái nhìn của nàng, mấy người Doanh Linh Trúc tuyệt đối sẽ gả đi, là thỏa hiệp trong một sự kiện đặc thù.

“Lời của Tẩy Nguyệt tiểu tỷ tỷ ta không đồng ý, ba vị thẩm thẩm cùng gả cho Bảo Thánh thúc ta, cũng chưa chắc là chịu thiệt thòi gả cho.” Vương Cẩn Du không vui bằng hữu mới quen xem nhẹ thúc thúc nhà mình, lập tức mở miệng bảo vệ: “Bảo Thánh thúc nhà ta cũng vô cùng ưu tú, cho dù là phóng tầm mắt toàn bộ Đông Hà thần triều, cũng khó tìm ra người sánh vai với ông ta.”

“Cẩn Du muội muội, mặc dù không có tìm hiểu về trình độ huyết mạch của các ngươi, nhưng chúng ta cũng thừa nhận hai người các ngươi đều là thần hoàng trong loài người.” Thái Sử Tinh Lan nghe vậy lập tức có chút không phục: “Chắc hẳn Bảo Thánh thúc của ngươi cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng nếu nói phóng mắt khắp Đông Hà thần triều đều là đệ nhất thì không khỏi khẩu khí quá lớn.”

“Không nói xa, chỉ nói là đích trưởng tộc thúc của nhà ta 【Thái Sử Ngọc Thư】, trước mắt bất quá chỉ hơn một ngàn bốn trăm tuổi, tu vi đã đạt đến Lăng Hư cảnh đỉnh phong, danh liệt đệ nhất bảng 【thanh niên tuấn kiệt Đông Hà】!”

Nói đến gia tộc thúc, nàng nhịn không được thần thái phấn chấn, thần sắc mang theo chút ngạo nghễ, hiển nhiên rất lấy tộc thúc đích trưởng nhà mình làm vinh dự.

“Thanh niên tuấn kiệt của Đông Hà?” Đôi mắt Vương Cẩn Du hơi sáng lên: “Đây là bảng xếp hạng gì? Quy tắc nhập bảng là gì?”

Trong Tân Bình trấn của Vương thị cũng có một bảng danh sách tu sĩ Bình Huyền Vũ mới.

Mặc dù bảng danh sách này được quan lấy 【Trấn cấp】, nhưng kì thực đã sớm là Thánh Bảng cao cấp nhất được toàn bộ thế giới Thần Võ công nhận.

Vương Cẩn Du thiên tư trác tuyệt, từ nhỏ đã bị Thủ Triết lão tổ nhét một đống tài nguyên, dẫn đến giá trị công huân hiện tại của nàng đều là phụ số! Nhưng cũng bởi vậy, nàng ở Thiên Nhân bảng, Tử Phủ bảng, Thần Thông bảng đều từng có tên tuổi đi trước.

Trong khoảng thời gian đó, Vương Cẩn Du cũng coi như hăng hái, thỉnh thoảng còn có thể chiếm vị trí thứ nhất trên bảng danh sách.

Nhưng mà, hết thảy hăng hái, đều ở nàng tấn thăng Lăng Hư cảnh, tiến vào Lăng Hư bảng xếp hạng Tân Bình trấn sau đột nhiên dừng lại.

Không có biện pháp, bảng danh sách này thực sự quá cuốn sách.

Trên Lăng Hư bảng tất cả đều là một đám các loại đại lão, tùy tiện một cái tên trên bảng danh sách đều là đại nhân vật khiến người nghe quen tai. Nàng một thánh nữ Bính đẳng nho nhỏ, làm sao cạnh tranh với đám người Thủ Triết lão tổ, Lung Yên lão tổ?

Thậm chí, trước đó, Lăng Hư cảnh tầng năm, nàng ngay cả trước hai mươi cũng không đánh vào. Cũng chỉ là gần nhất,

nàng dựa vào xông vào phó bản, ở Trấn Trạch Kiếm cung dựa vào khoa quyền thắng được Thánh Kiếm 【Trọng Huyền thánh kiếm】 phía sau, dựa vào thánh kiếm chi trợ mới miễn cưỡng tiến vào trước hai mươi người!

Điều này làm cho nàng cảm giác cực kỳ vô lực, trước có các loại lão tổ tông biến thái chặn đường, phía sau còn có đám bạn cùng lứa tuổi và đám tiểu bối yêu nghiệt đuổi theo, cảm giác nếu như mình hơi không cố gắng một chút, cũng có khả năng bị bọn tiểu bối vượt qua.

Nhất là ba đệ đệ muội muội mà Bảo Thánh thúc sinh ra kia, càng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Ba người bọn họ năm nay cũng mới ba mươi tám tuổi, chỉ có một Tử Phủ cảnh tầng bốn, hai Tử Phủ cảnh tầng ba, phân biệt chiếm cứ top ba Tử Phủ bảng!

Lúc này mới ba mươi tám tuổi ~

Khi Vương Cẩn Du nàng ba mươi tám tuổi vẫn còn liều mạng vì ba hạng đầu Thiên Nhân bảng, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy mệt mỏi.

Cứ tiếp tục như vậy, nàng cảm giác mình cũng sắp bị tự bế rồi!

Cũng không biết trong kinh thành này có đánh bảng danh sách hay không?

Thái Sử Tinh Lan làm sao biết lòng vòng trong đầu Vương Cẩn Du, thấy nàng hỏi, liền nghiêm túc giải thích: “Bảng đơn này toàn danh là 【thanh niên tuấn kiệt tuấn kiệt xuất sắc nổi bật trong ngoài Đông Hà thần triều biển ngoại】, chỉ cần là tu sĩ Lăng Hư cảnh chưa đến một ngàn năm trăm tuổi đều có thể tham gia tuyển chọn trên bảng, cũng chỉ lấy một trăm người đứng đầu. Trong đó phát động hai điều kiện, sẽ bị chuyển ra khỏi bảng danh sách, thứ nhất, tuổi đạt đến một ngàn năm trăm tuổi liền tự động rời bảng. Thứ hai, nếu là trong vòng một ngàn năm trăm tuổi tu luyện thành Chân Tiên cảnh, cũng sẽ tự động rời bảng.”

“Nghe có vẻ rất thú vị.” Vương Cẩn Du là một người ham mê lật bảng cuồng nhiệt, vừa nghe yêu cầu liền hào hứng bừng

bừng, “Xem ra, ta phải tranh thủ thời gian quét bảng một cái, tránh cho tu luyện đến Chân Tiên sẽ không còn cơ hội rồi.”

“Tu luyện đến Chân Tiên không có cơ hội sao?” Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Vương Cẩn Du này giống như đang mạnh miệng nói cái gì đó.

Thái Sử Tinh Lan không nhịn được nói: “Không phải huynh nói mình còn chưa tới tám trăm tuổi sao? Còn thừa lại sáu bảy trăm năm, huynh có rất nhiều cơ hội tham gia. Còn thăng cấp Chân Tiên tự động rời khỏi bảng… Từ khi có bảng danh sách tới nay, những người như vậy đều là lác đác không có mấy. Bởi vì, điều này có nghĩa là phải tu thành Chân Tiên trong vòng một ngàn năm trăm tuổi!”

“Đúng rồi, ta mơ hồ nghe Ngọc Thư Tộc thúc ta nói qua, gả cho Ngọc Hà Kính thị của nhà các ngươi, Ngọc Hà, lúc còn trẻ đã lập nên danh sách đệ nhất danh tu sĩ hải ngoại trên bảng danh sách hiếm thấy, hơn nữa từ hơn một ngàn bốn trăm tuổi đã thành tựu Chân Tiên Ly Bảng rồi.”

Nói đến Ngọc Hà, trên mặt Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt đều không khỏi lộ ra vẻ khâm phục.

Đại đa số thời gian, bảng đầu của tuấn kiệt đều là đệ tử thế gia 【Lạc Kinh】 và đệ tử đạo cung, trong đó Lạc Kinh có ưu thế hơn một chút, dù sao Lạc Kinh cũng có hai Thần tộc, tứ đại Cổ Thánh tộc, còn lại Thánh tộc thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một số người trẻ tuổi phi thường lợi hại.

Có thể đứng thứ nhất bảng danh sách, hơn nữa không đến 1500 tuổi đã tu luyện tới Chân Tiên cảnh rời bảng, đều không ngoại lệ, ít nhất cũng là Thánh tử Thánh nữ Lăng Hư cảnh. Thậm chí, Thánh tử Thánh nữ bình thường cũng không làm được, tối thiểu cũng phải là Thánh tử Thánh nữ Bính đẳng trở lên.

Trong tương lai, loại nhân vật này đều hướng về phía Đại La Thánh Tôn trung hậu kỳ, một khi thực lực thành hình, mỗi người đều là đại lão quát tháo một phương.

Nếu là ngẫu nhiên đụng tới Thần tộc, Đạo Cung các loại truyền thừa giao thế, đặc thù bồi dưỡng ra người nối nghiệp, tự nhiên là bọn hắn xưng hùng thời đại.

Loại nhân vật này, thường thường đều là quét ngang đương đại, hướng tới Côn Bằng.

Bất quá loại thời kỳ này tương đối ít, mấy vạn năm mới có thể xuất hiện một lần.

“Còn có gả đến Doanh Linh Trúc nhà các ngươi, trước mắt mặc dù là ở vị trí thứ ba trên bảng danh sách, nhưng đó là thứ tự nàng đánh ra từ rất lâu trước.” Thái Sử Tinh Lan âm u nói, “Theo chú của Ngọc Thư tộc ta nói, lúc trước hắn gặp qua Doanh Linh Trúc một lần, phát hiện đối phương dường như đã sâu không lường được. Nếu Doanh Linh Trúc tiểu thư nguyện ý đi tranh bảng, đoán chừng không nhất định sẽ ngồi vững tên bảng của Ngọc Thư tộc thúc của ta.”

Bởi vì phải làm lại chương trình đón dâu một lần, Doanh Linh Trúc tự nhiên sáng sớm trở về Doanh Thị. Chuyện của nàng, tự nhiên cũng đã sớm truyền ra trong vòng quanh Lạc Kinh, thời gian gần đây người gặp qua nàng không ít, tư chất cùng thực lực tăng trưởng của nàng tự nhiên cũng không giấu diếm được.

Hôm nay trong Lạc Kinh đều truyền ra, nói Doanh Linh Trúc nếu nguyện ý tranh bảng, vị trí đầu bảng của thanh niên tuấn kiệt bảng này sẽ phải đổi người.

Nghe nàng nói như vậy, Vương Cẩn Du nhất thời càng không kiềm chế được, trong đầu chỉ nghĩ phải quét qua bảng Tuấn Kiệt một lần, tốt nhất thừa dịp đại đội của Vương thị chưa tới, chiếm được một thứ hạng không tồi.

Cũng chính lúc này đang tán gẫu.

Vương Hựu đang mặc trang phục thủy lam của kiếm tu, được người hầu của Nghênh Tiên lâu dẫn xuống Lạc Thủy Đài.

Nghe chúng nữ trò chuyện náo nhiệt, hắn không khỏi cười khẽ một tiếng: “Cẩn Du tỷ tỷ, ngươi khí thế hung hăng như vậy, là lại muốn đánh nhau với ai à?”

Vương Hựu Đạo chính là cháu trai đích thứ mạch của Vương thị Vương Ninh Hi, tuổi nhỏ hơn Vương Cẩn Du một trăm. Hai người tuy là cùng thế hệ, nhưng bởi vì chênh lệch về tuổi tác, cơ hội giao tiếp trước kia kỳ thật cũng không nhiều lắm.

Ngược lại là lần trước đi tới Chấn Trạch Kiếm Cung, hai người trên đường đi ở chung mấy chục năm, quan hệ trong lúc bất tri bất giác trở nên hết sức quen thuộc.

Lúc hắn sinh ra chính là Nguyên Thủy linh thể, tu vi cũng đã sớm đạt tới Lăng Hư cảnh, một thân Nguyên Thủy huyết mạch càng thức tỉnh đến tầng thứ mười hai tiên thể Vô Cấu, cho dù là Vương thị anh tài xuất hiện lớp lớp cũng coi như là tiềm lực cực kỳ cao.

Lần hành trình đến Chấn Trạch Kiếm Cung này, hắn cũng thu hoạch tương đối khá, không chỉ đạt được không ít Hỗn Độn Linh Thạch, còn đạt được một thanh 【Phá Hư Thánh Kiếm】, sức chiến đấu tăng phúc cực lớn.

Làm trọng trưởng tôn của Vương Ninh Hi, tướng mạo của hắn tuấn tú, hơn nữa thân có huyết mạch Nguyên Thủy, khí tức ôn nhuận như nước, thoạt nhìn thật sự là một vị mỹ nam tử phong độ nhẹ nhàng.

Cho dù giờ phút này thần thái hắn tương đối tùy ý, vẫn có một loại cảm giác giơ tay nhấc chân đều là phong độ tiêu sái.

Khí chất như vậy, phong độ như thế, cho dù là Vương thị tuấn nam mỹ nữ như mây, cũng xứng đáng được chọn ra hai chữ.

Sự xuất hiện của hắn làm cho Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt hơi sững sờ, ánh mắt cách mấy hơi sau mới dời đi.

“Hóa ra là Hựu Hựu đã đến.” Vương Cẩn Du ra vẻ không có việc gì, vẻ mặt “ngoài ý muốn” chào hỏi hắn một tiếng: “Ngươi tới thật đúng lúc, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một chút hai vị tiểu tỷ tỷ ưu tú của thế gia Lạc Kinh.”

Vương Hựu Lễ lễ phép tiến lên, hàn huyên với hai cô gái.

Lúc đầu hai nàng còn có vài phần không vui và cảnh giác đối với nam tử đột nhiên xuất hiện này, nên thời gian không trò chuyện trong chốc lát, phần lớn trong lòng cũng trở nên thoải mái.

Nam tử trẻ tuổi gọi là “Vương Hựu Hựu” này, không những dung mạo xuất chúng, khí chất ôn hòa văn nhã, ngay cả học thức và nội tình cũng không phải chuyện đùa.

Đối với các loại chủ đề, mặc dù hắn không nói nhiều nhưng mỗi lần đều có thể cắt trúng chỗ yếu hại, một châm thấy máu.

Bất tri bất giác, ngay cả Khương Tẩy Nguyệt vốn mắt cao hơn đầu, cũng tựa hồ đối với Vương Hựu Đạo có vài phần hứng thú, liên tiếp trao đổi, trong lúc lơ đãng lông mày trong mắt toát ra vẻ vui mừng như có như không.

Không thể không nói, Vương Hựu Đạo rốt cuộc là huyết mạch của Vương Ninh Hi, trí thông minh và năng lực học tập mặc dù không lợi hại như Vương Ninh Hi, nhưng cũng tuyệt đối là nhất lưu, luận về học thức nhìn xa trông rộng, cũng có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong đám bạn cùng lứa tuổi.

Mà ở phương diện dỗ dành nữ hài tử này, hắn tựa hồ cũng có chút thiên phú dị bẩm.

Dáng vẻ này của Khương Tẩy Nguyệt nhất thời khiến trong lòng Thái Sử Tinh Lan giật thót.

Tình huống không ổn a! Dần Hàng biểu ca làm sao còn chưa tới? Nếu như không xuất hiện nữa, sợ là tức phụ tương lai cũng bị bắt cóc bỏ chạy rồi.

Không được không được, vì món bảo bối mẫu thân đã hứa, Thái Sử Tinh Lan ta liều mạng.

Lúc này, Thái Sử Tinh Lan liền thể hiện ra một bộ dáng đối với Vương Hựu Đạo có chút hứng thú, tiến lên hành lễ ngọt ngào nói: “Mộ công tử, không nghĩ tới ngươi lĩnh ngộ kiếm đạo sâu như thế, ta vừa mới tu hành kiếm đạo, không biết có thể thỉnh giáo ngươi một chút hay không?”

“Chỉ giáo thì không dám.” Vương Hựu Hựu phong độ nhẹ nhàng đáp lễ: “Thanh Lan cô nương nếu có hứng thú, có thể chứng minh luận bàn với nhau.”

Thấy thế, Khương Tẩy Nguyệt âm thầm nhíu mày, trong lòng có vài phần khó hiểu.

Tinh Lan đây là ý gì? Chẳng lẽ, nàng là chân tướng trúng vị công tử Hựu đạo này? Nhưng cho dù như vậy, biểu hiện này của nàng cũng không khỏi quá mức nóng vội đi?

Cũng may sự cố gắng của Thái Sử Tinh Lan dường như không uổng phí, thái độ Khương Tẩy Nguyệt đối với Vương Hựu

Đạo rõ ràng không có hứng thú như trước nữa.

Không bao lâu sau, Vương Dần Hàng vội vàng chạy tới, Thái Sử Tinh Lan tất nhiên là một bộ dáng bỗng nhiên gặp được biểu ca, sau khi giới thiệu sơ qua, liền giả bộ làm bộ lơ đãng lưu hắn cùng nhau tiến vào hình thức nói chuyện phiếm.

Vương Dần Hàng thân là đích trưởng Thánh Tộc, tự nhiên cũng là đệ tử ưu tú từ nhỏ đã tỉ mỉ bồi dưỡng, năng lực xã giao hoàn toàn không có vấn đề, toàn bộ quá trình dung nhập cũng là nhẹ nhàng tự nhiên, bày ra văn hóa nội tình cùng kiến thức không tầm thường, hai đầu lông mày tràn ngập tự tin, nói cười vui vẻ không kiêu ngạo.

Ngay cả Vương Cẩn Du và Vương Côi Lan cũng không thể không thừa nhận Vương Dần Hàng này dường như vẫn có vài phần bản lĩnh, nhìn từ mặt ngoài, tựa hồ so với Vương Hựu Đạo cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là trong lòng các nàng mơ hồ có chút kỳ quái.

Vương Dần Hàng này vừa mang theo chữ “Vương”, lại còn mang theo chữ ” Dần”, không khác chữ lót nam Đinh Dần của Vương thị.

Chẳng lẽ đây là một chi tông thân nào đó của Vương thị?

Đồng dạng, trong lòng Vương Dần Hàng cũng âm thầm nghi hoặc.

Những nam nữ trẻ tuổi bề ngoài khí chất không tầm thường này, mỗi người đều là phong tư trác tuyệt, không những họ Vương, tự bối cũng giống như trong nhà, chẳng lẽ, là một phân chi tông thân nào đó?

Song phương tuy rằng đều có nghi hoặc, nhưng bởi bầu không khí hiện trường tương đối cổ quái, nên cũng tạm thời không có ai chủ động đề cập đến.

Sau một phen giao lưu, tất cả mọi người là quen thuộc hơn rất nhiều, dần dần chủ đề cũng náo nhiệt lên.

Thật ra Khương Tẩy Nguyệt đã sớm nhìn thấy Vương Dần Hàng, hiểu được ý đồ của Thái Sử Tinh Lan.

Kỳ thật, nàng cũng âm thầm quan sát Vương Dần Hàng, từ các phương diện phán đoán, đây là một nam tử trẻ tuổi vô cùng ưu

tú, khí độ nội liễm mà thâm trầm, so với một ít hoàn khố Lạc Kinh thì mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng mà, không biết làm sao, Vương Dần Hàng và Vương Hựu Hựu biểu hiện ra ngoài thoạt nhìn đều rất ưu tú, nhưng nàng luôn cảm thấy Vương Dần Hàng dường như muốn thiếu một chút hương vị như vậy, cũng không biết kém ở chỗ nào?

Khương Tẩy Nguyệt nhất thời cũng nghĩ không thông.

Mà ngay khi một đám người trẻ tuổi đang nói chuyện phiếm.

Một chỗ trà tọa khác ẩn nấp bên cạnh lầu cao hoa cỏ, một vị lão giả diện mạo hơi có vài phần hèn mọn bỉ ổi, còn có một vị nữ tử thành thục khí chất thanh lãnh cao quý, tựa như hoa cao lĩnh đang ngồi đối diện nhau.

Ông lão này chính là một trong những cung phụng của Vương thị - Tài Hữu Đạo.

Bảo Thánh Phú Quý đến Lạc Kinh, Vương thị tự nhiên không có khả năng không an bài người bảo vệ bọn họ. Tài Hữu Đạo lúc này chính là phụng mệnh làm hộ vệ ngầm, tham dự chuyến đi Lạc Kinh lần này. Người đồng hành cùng hắn, còn có ái đồ bảo bối Khương Ngọc Linh của hắn.

Mang một ngụm rượu nhỏ, Hữu Tài vẻ mặt hưởng thụ say mê trong chốc lát, lộ ra một bộ dáng hài lòng thỏa mãn.

Sau một lúc lâu, hắn mới đặt chén rượu xuống, cảm khái một câu: “Người trẻ tuổi bây giờ, quả nhiên cởi mở hơn rất nhiều so với người trẻ tuổi thời đại của chúng ta, tùy tiện tán gẫu vài câu, cảm giác giống như tình đầu ý hợp, quả nhiên là thời thế bấp bênh.”

“Sư tôn.” Hiện tại, Khương Ngọc Linh đã vinh dự thăng thành 【 Ngọc Linh Tiên Quân 】 liếc hắn một cái, tức giận mà nhổ nước bọt nói: “Không phải bây giờ thời thế thay đổi, là lúc ngài còn trẻ tướng mạo quá hèn mọn bỉ ổi, không có cô nương nào chủ động đến gần ngài.”

“Nói bậy!!” Tài Hữu Đạo trợn to mắt, làm bộ bị giẫm phải đuôi: “Lúc còn trẻ sư tôn ngươi cũng nổi danh mỹ nam tử, vi sư còn có một bức họa chân dung làm chứng.”

“Bức họa dùng để làm gì?” Khương Ngọc Linh khịt mũi coi thường: “Hiện tại ngay cả ảnh chụp và video cũng có thể tùy tiện sửa đổi, bức họa huynh để lại ai biết là thật hay giả?”

“Đồ nhi bảo bối, ngươi cũng không thể không có lương tâm vu oan cho sư tôn ngươi như vậy được.” Tài Hữu Đạo U nhìn nàng, thở dài nói: “Vi sư vì ngươi mà đã hoàn toàn bán thân cho Vương thị. Những tài nguyên cải dịch, huyết mạch tư chất của ngươi… hàng năm xung kích Lăng Hư cảnh đều là tiền bán mình của vi sư.”

“Được rồi được rồi, sư tôn lúc còn trẻ ngài vẫn là mỹ nam tử.” Khương Ngọc Linh bất đắc dĩ, đành phải dỗ dành chút ít.

“Thế mới đúng chứ, bây giờ hai thầy trò chúng ta cũng coi như đủ sức rồi. Sau này chỉ cần chúng ta tập trung tinh thần làm việc trả tiền, đột phá tu luyện, chờ tu vi của ngươi thành công lên tới Đại La chi cảnh là có thể xây dựng lại Thất Hà động thiên của chúng ta.” Có tiền có đạo trong mắt tỏa ra hi vọng.

“Haiz, đều tại ta không có sớm dùng thủ đoạn cứng rắn để bắt giữ Thủ Triết gia chủ.” Nhắc tới việc này, Khương Ngọc Linh cũng nhịn không được mà than thở, cảm khái ngàn vạn: “Nếu không, chúng ta cũng không cần vì trùng kích Đại La Thánh Tôn, còn phải nợ nần lớn như vậy.”

“Đồ nhi bảo bối, ngươi nên cách tiểu tử thối Vương Thủ Triết kia xa một chút.” Tài Hữu Đạo lại căng thẳng: “Tiểu tử kia tuy còn trẻ tuổi, nhưng còn âm hiểm giả dối hơn cả lão yêu quái sống mấy vạn năm, ngươi đừng để hắn ăn sạch sẽ không nhận nợ.”

“Sư tôn, Thủ Triết gia chủ có mị lực như vậy, ngài đừng vu khống hắn.” Khương Ngọc Linh nhướng mày, có vài phần bất mãn.

“Lị lực cái rắm! Hắn chính là một con cáo già.” Tài Hữu Đạo lập tức nóng nảy, “Ta sống gần ba vạn năm rồi, còn chưa thấy lão hồ ly nào giảo hoạt hơn hắn. Lúc trước, ta chính là bị hắn tính toán ngay cả quần cộc cũng thiếu chút nữa mất rồi.”

Hắn vừa mới nói xong.

Một bên bỗng nhiên truyền đến một tiếng trầm trồ khen ngợi: “Nói hay lắm! Ta cũng cảm thấy Vương Thủ Triết kia ngoài

kim ngọc, bại trong đó, cả ngày làm một số âm mưu quỷ kế, thủ đoạn quỷ quyệt, không phải người tốt gì.”

Hai thầy trò sửng sốt, đồng loạt nhìn theo hướng phát ra âm thanh, lúc này mới phát hiện người mở miệng chính là một vị trung niên nam tử đang ngồi ở bàn bên cạnh uống rượu, tướng mạo bình thường.

Dường như ông ta có ý kiến rất lớn với Vương Thủ Triết, lúc mở miệng phụ họa mang theo phẫn nộ và khó chịu rõ ràng, vẻ mặt Vương Thủ Triết nợ ông ta mấy trăm viên Hỗn Độn linh thạch.

Bên cạnh hắn còn ngồi một lão giả tướng mạo có chút âm lãnh, mông chỉ ngồi một nửa, vừa nhìn liền biết là loại quản gia đi theo tôn kính của nam tử trung niên.

“Vị huynh đài này cũng quen biết Vương Thủ Triết?” Có thói quen chửi mắng ông chủ hàng ngày, tài có đạo hơi có vài phần kinh ngạc.

“Chưa từng thấy qua, nhưng mà nghe qua đủ loại tác phong của người này, chính là một chữ, tâm vừa đen vừa bẩn!” Vị này nhìn như bình thường nam tử trung niên, tự nhiên là hào hứng bừng bừng mai phục ở đây, chuẩn bị xem náo nhiệt Thương Bình Thần Hoàng rồi.

Vốn là hắn chuẩn bị yên lặng vây xem, lặng lẽ ăn dưa, không chuẩn bị bị bị người phát hiện, ai ngờ một lời nói vừa rồi của Hữu Tài thật sự đã nói trúng tâm khảm của hắn, để cho hắn nhịn không được liền mở miệng phụ họa một câu.

“Huynh đài, tri kỷ a.” Tài Hữu Đạo trước mắt sáng ngời, nhất thời lộ ra một bộ biểu cảm “Hắn tha hương gặp cố tri”, hưng phấn tiếp tục chửi mắng ông chủ nhà mình: “Ông chủ nhà ta, chậc chậc chậc chậc, ngoại trừ vẻ ngoài tuấn tú, đầu óc thông minh, huyết mạch cao, ngoài ra còn có mấy đồng tiền thối, hắn còn có cái gì?”

“Không sai, không phải là có hai đồng tiền thối sao? Không phải chính là am hiểu âm mưu quỷ kế sao? Hắn hiếm có!” Thương Bình Thần Hoàng dường như có ý kiến rất lớn với Vương Thủ Triết, nhìn tài có đạo cũng càng thêm thuận mắt.

Nhìn tư thế kia của hắn, có một loại cảm giác "Ai mắng Vương Thủ Triết cùng ta, ai là huynh đệ tốt của ta".

Mắng chửi, hai người tự nhiên ghép thành một bàn, bắt đầu vừa uống rượu vừa mắng chửi Vương Thủ Triết từ các góc độ.

Một đôi lão nam nhân hèn mọn bỉ ổi như thể càng nhìn đối phương càng thuận mắt.

Tư thế này khiến cho vẻ mặt của thái giám Đàm bên cạnh co giật, nghẹn họng không nói nên lời.

Khương Ngọc Linh nhìn mà mí mắt giật giật, không khỏi hoài nghi, kiếp trước sư tôn thu bảy nữ đồ đệ, không phải bởi vì bản thân hắn trời sinh hèn mọn bỉ ổi chứ?

Cũng ngay lúc Lạc Thủy đài này càng lúc càng náo nhiệt, một tiếng phượng hót lảnh lót bỗng nhiên từ trên không trung truyền đến.

Lạc Thủy đài hơi yên tĩnh, không ít người theo bản năng ngửa đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong chớp mắt, liền có một con thải phượng cực lớn xé rách tầng mây, lăng không mà tới.

Dưới bầu trời đêm, cánh chim to lớn của nó phô thiên cái địa, đuôi lông hoa lệ tản mát ra hào quang rực rỡ màu sắc rực rỡ, cùng thiên hà sáng chói trên đỉnh đầu hoà lẫn với nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết là thiên hà càng thêm sáng chói, hay là đuôi phượng càng thêm mỹ lệ, quả nhiên làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Mà ngay vào lúc Thải Phượng xuất hiện.

Một tiếng cười to của nam tử tuổi trẻ cũng từ trên Thải Phượng truyền đến.

"Minh Hạo lão tổ, nghe nói phu quân Phỉ tỷ nhà chúng ta đến Lạc Kinh rồi? Như thế nào cũng không thông báo cho Hiên Viên Hạo Khuyết ta một chút… cũng để cho ta kiến thức một chút, Phỉ Phỉ tỷ phu này rốt cuộc là thần thánh phương nào a!"

Trong giọng nói tràn đầy cuồng ngạo, bộ dáng nghiễm nhiên bất thiện của kẻ đến.

Lời vừa nói ra, trong Nghênh Tiên lâu bỗng nhiên yên tĩnh.

Ánh mắt Thương Bình Thần Hoàng lại vui vẻ, lập tức lộ ra vẻ chuẩn bị xem kịch vui.

Tên tiểu tử thối Hiên Viên Hạo Miểu này cuối cùng cũng bắt đầu hành động, không uổng công hắn ngồi xổm ở chỗ này nửa đêm chuẩn bị xem náo nhiệt.

…

Chương 71: “Khí công thật lớn!” Thương Bình Thần Hoàng

…

Mà cùng lúc đó.

Mấy vị lão tổ Đại La thánh tôn đang chuẩn bị mở yến tiệc khoản đãi Vương Phú Quý Vương Bảo Thánh cũng nghe được tiếng cuồng ngôn của Hiên Viên Hạo.

Vài vị đại lão lập tức nhíu mày.

Minh Hạo Thánh Vương trực tiếp buông đũa xuống, ngửa đầu lên trời phẫn nộ quát một tiếng: “Hạo Khuyết tiểu tử, ngươi hồ đồ cái gì? Bảo Thánh bọn họ đến Lạc Kinh, là đã sớm thông truyền lão tổ tông, ai còn quy định muốn thông tri cho ngươi một đứa con nít?”

“Huống chi, ngươi chẳng qua chỉ là thế tử Thánh Vương phủ, còn chưa được sắc phong thành hoàng tử, làm sao có tư cách gọi Phỉ Phỉ công chúa là tỷ tỷ?”

Minh Hạo Thánh Vương vừa tới vốn là không thích tiểu tử quần là áo lượt này của bổn gia, thứ hai, hắn hiện tại đang cùng Vương Phú Quý đánh hừng hực, tương lai chuẩn bị ở trên các loại sản nghiệp tiến hành hợp tác cùng thắng, há lại để cho tiểu bối gia tộc đến đây đánh mặt?

“Minh Hạo lão tổ nói có lý, chỉ là, ha ha!” Hiên Viên Hạo tựa hồ sớm đoán trước, thanh âm không chút hoang mang, “Đáng tiếc, lão tổ tông chính miệng nói muốn sắc phong ta làm hoàng tử, tuy còn chưa đi quá trình, nhưng gọi một tiếng tỷ tỷ cũng không quá đáng chứ?”

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức ồ lên, ngay cả sắc mặt của một số Thánh Tôn Đại La cũng thay đổi.

Bệ hạ lại muốn sắc phong Hiên Viên Hạo làm hoàng tử?

Mặc dù nói, ở loại thời kỳ chưa tới vị trí Thần Hoàng giao thế này, tình huống sắc phong hoàng tử cũng không phải là không có, nhưng đó ít nhất cũng là bởi vì vị thế tử trẻ tuổi nào quá

mức ưu tú, cũng phải có một chút cống hiến kinh người mới được.

Dù sao, một khi sắc phong làm hoàng tử, hưởng dụng tài nguyên và cung cấp tự nhiên sẽ hoàn toàn khác với thế tử Thánh Vương phủ bình thường, Hiên Viên Hạo Miểu này tương lai nói không chừng có cơ hội trùng kích Thánh Tôn hậu kỳ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều không giống lúc trước.

Nhưng mà, Thương Bình Thần Hoàng đang tâm tâm niệm niệm xem náo nhiệt nghe nói như thế, cũng thiếu chút nữa không có một ngụm máu nào trực tiếp phun ra.

Thằng nhãi này thật đúng là dám nói bậy nói bạ!

Mặc dù hắn đã đáp ứng muốn sắc phong hắn làm hoàng tử, nhưng cũng không phải là không có điều kiện. Bị hắn nói như vậy, ngược lại giống như là chuyện này đã định ra, thánh chỉ lập tức sẽ hạ xuống.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, Thương Bình Thần Hoàng ngược lại cũng không quá tức giận, ngược lại cảm thấy tiểu tử này rất quyết đoán, lá gan đủ lớn.

Lúc này kéo khí thế lên, chắc chắn sẽ gia tăng rất nhiều phần thắng, có lợi cho hắn mà vô hại.

“Hừ!”

Minh Hạo Thánh Vương hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tuy có vài phần không vui, nhưng đoán rằng tiểu tử này cũng không có can đảm nói bậy, rốt cuộc vẫn là hòa hoãn ngữ khí: “Nếu lão tổ tông muốn sắc phong ngươi làm hoàng tử, ngươi hỏi một chút việc này quả thật có lý. Bất quá, Bảo Thánh chung quy là tỷ phu của ngươi, chớ có quá mức lỗ mãng.”

Minh Hạo Thánh Hoàng ít nhiều cũng hiểu rõ dụng ý của lão tổ tông.

Lão nhân gia hắn sắc phong một vị công chúa khác họ, nhưng mà bổn gia lại không có một hoàng tử nào, chung quy đối với Hiên Viên thị bổn gia lớn như vậy bàn giao không qua.

Mà trước mắt toàn bộ người trẻ tuổi phù hợp điều kiện của Hiên Viên thị lác đác không có mấy, tương đối mà nói, Hạo Khuyết thế tử xem như là thích hợp nhất.

Đừng nhìn Hiên Viên thị bản tộc có mười sáu tòa Thánh Vương phủ truyền thừa, nhưng mà thọ nguyên Đại La cảnh dài dằng dặc, cùng một bộ Thánh đồ khoảng hai vạn tám ngàn năm mới có thể tiến vào Truyền Thừa kỳ tiếp theo. Điều này cũng làm cho Hiên Viên hoàng thất dù có mười sáu toà Thánh Vương Phủ, trung bình cũng ước chừng cách một ngàn bảy tám trăm năm mới xuất hiện một vị Thế tử.

Trước mắt Hiên Viên thị cũng không phải không có thế tử khác, nhưng bọn họ hiện giờ đều đã Chân Tiên cảnh, tuổi tác chênh lệch tương đối lớn với Hiên Viên Hạo, hơn nữa tư chất huyết mạch cũng không cao bằng Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo ngơ ngác nhìn rất không đáng tin cậy, nhưng luận tư chất huyết mạch, hắn ở trong các thế tử lần trước đều có chút đứng đầu, là thiên tài cực kỳ hiếm có có khả năng tu luyện đến Thánh Tôn hậu kỳ, được sắc phong là "Hoàng tử" cũng coi như hợp tình hợp lý.

"Minh Hạo lão tổ ngài yên tâm, Hạo Khuyết ta tuy ham chơi, nhưng cũng là hiểu chừng mực, bất quá là tiểu cữu tử bình thường làm khó dễ tỷ phu một chút mà thôi." Hiên Viên Hạo nhe răng cười hì hì nói, "Đây cũng phù hợp phong tục Lạc Kinh chúng ta nha."

Đây cũng là nguyên do vì sao Thương Bình Thần Hoàng muốn tạo một tiểu bối ra ngoài làm mưa làm gió. Hiên Viên Hạo Kiệt ra mặt, cho dù là hồ nháo, cũng chỉ là phong tục mà thôi, nhưng nếu Thương Bình Thần Hoàng ra mặt, đó lại là một khái niệm khác.

"Thì ra là Hạo Miểu lão đệ ~"

Đến tình trạng này, Vương Bảo Thánh cũng không thể lại làm rùa đen rút đầu nữa.

Sau khi đối diện với ánh mắt của phụ thân Vương Phú Quý, hắn liền phi thân ra, chào hỏi Hiên Viên Hạo: "Lúc trước chưa từng đơn độc thông tri Hạo Khuyết, là ta thất lễ."

Thật ra, trước khi đến đây, Vương thị đã sớm dự liệu được chuyến đi này tất nhiên sẽ gặp phải một ít "Muốn gây khó dễ", nhất là trước khi Thủ Triết lão tổ đi Nam Khuyết Thần Châu, lễ nghĩa của Vương thị chúng ta phải chu đáo, nhưng mà gặp phải người có lòng gây khó dễ cũng không thể sợ.

Đặc biệt là Thủ Triết lão tổ còn âm thầm thông báo, Doanh thị và Chư thị tương đối dễ đối, nhưng Hiên Viên thị nhất định phải lưu ý, nhất là Thương Bình Thần Hoàng kia, là một người thích công lớn, hơn phân nửa không phải thiện lương.

Về phần tại sao lại nói hắn thích công lớn như vậy?

Đây chẳng phải là Đại thống lĩnh Ma tộc nổ tung sao, hắn đang đi tìm Vương Bảo Quang viết truyện để ba hoa chích chòe khoác lác, khiến cho hắn trở nên trâu bò trước sau chưa từng có sao? Đây chẳng phải là thích lập công ghê gớm lắm sao, cái gì mà thích công to chứ?

"Gặp qua tỷ phu."

Vương Bảo Thánh ở trước mặt, Hiên Viên Hạo Miểu ngược lại biểu hiện có chút khách khí, thái độ cung cung kính thập phần quy củ.

Lão tổ tông thật sự muốn hắn đè ép sự kiêu ngạo của Vương thị, nhưng sau khi áp chế, chẳng phải người ta vẫn là tỷ phu của hắn sao?

Tương lai còn dài lắm, nếu thật sự đắc tội Vương Bảo Thánh, có trời mới biết sẽ có ác quả gì? Hiên Viên Hạo Miểu hắn đích thực là một tên ăn chơi trác táng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc đầu óc!

"Vừa rồi Hạo Khuyết có nói, muốn dùng hết truyền thống của tiểu cữu tử, không biết phải phối hợp như thế nào?" Vương Bảo Thánh cũng không vòng vo với hắn, dứt khoát ngồi đối diện, trực tiếp cười híp mắt hỏi.

"Tỷ phu sảng khoái." Hiên Viên Hạo cười sang sảng một tiếng, sau đó giơ tay ra phía sau báo hiệu, "Các huynh đệ, đừng ẩn núp nữa, đều ra đây làm bằng chứng một chút."

Vừa mới nói xong.

Một đạo lại một đạo khe hở không gian xuất hiện trên bầu trời Nghênh Tiên lâu, nguyên một đám thanh niên khí chất trác tuyệt từ bên trong cất bước đi ra, xuất hiện ở trước mặt Vương Bảo Thánh.

"Vị này là Cơ Côn Hầu của Cổ Thánh tộc Cơ thị, đứng thứ mười trong bảng Tuấn Kiệt." Hiên Viên Hạo giơ tay giới thiệu nam tử trẻ tuổi cách hắn gần nhất.

Cơ Côn Hầu là một vị tuấn kiệt dáng người cao to, ngũ quan đoan chính, khí chất lỗi lạc, phong độ nhẹ nhàng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Bảo Thánh có vài phần phức tạp: "Côn Hầu bái kiến Bảo Thánh công tử."

Người này chính là thanh niên tuấn kiệt vô cùng xuất chúng của Cơ thị, huyết mạch Thiên Tử Ất đẳng, hơn một ngàn bốn trăm tuổi chính là Lăng Hư cảnh tầng năm.

Theo lý thuyết, huyết mạch bậc này đã không tầm thường, trong nhà lại có thánh đồ truyền thừa kỳ, luận lý có thể trở thành thánh chủng gia tộc. Chỉ tiếc, trong đích trưởng mạch của gia tộc xuất hiện một cái huyết mạch càng ưu tú hơn Cơ Côn Luân, hắn triệt để biến thành chạy theo.

Mà Cơ Côn Luân lại chết trên người Vương Bảo Thánh, bị Thần Vương lão tổ trong nhà tước đoạt Thánh đồ, sung quân đến doanh pháo hôi.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng đã bỏ lỡ cơ hội tốt, cho dù gia tộc một lần nữa phân thánh đồ cho hắn, hắn cũng không cách nào tẩy tủy phạt mao thành Thánh tử!

Đời này, hắn là vô duyên với Đại La Thánh Tôn.

Vương Bảo Thánh ngược lại không suy nghĩ quá nhiều, lấy lễ hoàn lễ nói: "Bảo Thánh bái kiến Côn Hầu huynh."

Sau đó, Hạo Khuyết lại bắt đầu giới thiệu vị thứ hai: "Vị này là 【 Thái Phú 】 của Cổ Thánh tộc Thiền thị 】, huyết mạch Thiên Tử Ất đẳng, Lăng Hư cảnh tầng sáu, xếp thứ chín trên bảng Tuấn Kiệt trước mắt!"

Vương Bảo Thánh tự nhiên là theo thường lệ cùng Cung Thái Phú gặp mặt lẫn nhau.

Mặc dù chưa từng tới Lạc Kinh, nhưng tình huống bên này hắn cũng hiểu biết không ít, đối với vị tuấn kiệt Chư thị này cũng có vài phần hiểu rõ, lúc này nhìn thấy hắn, trong lòng không khỏi có vài phần tiếc hận.

Tư chất huyết mạch của Chử thị không tầm thường, nhưng tổng cộng chỉ có truyền thừa bốn bộ Thánh đồ, trước mắt một bộ cũng không ở thời kỳ truyền thừa.

Mà các thánh địa phía dưới đạo cung Thái Sơ, cùng với thánh đảo của bản bộ đạo cung, khi bọn họ chọn lựa thánh tử thánh nữ kế nhiệm, thường thường sẽ ưu tiên từ trong Tiên tộc tìm kiếm, thật sự tìm không thấy truyền nhân thích hợp mới có thể ở trong Thánh tộc tìm, về phần Cổ Thánh tộc lợi hại hơn, người ta cơ bản không đụng tới.

Cái này cùng Đạo Chủ thời điểm tìm truyền thừa Đạo Tử, cũng sẽ đặc biệt tránh đi một cái đạo lý của Thần tộc.

Đạo Tử ưu tiên tìm ở Thánh tộc, sau đó lại từ Cổ Thánh tộc tìm, cũng là sợ lỡ như tộc nhân Thần tộc kế thừa Đạo Cung, sẽ hình thành cục diện khó mà lo được.

Về phần dưới Thánh tộc… Không phải Đạo Chủ không muốn tìm, thật sự là trong các gia tộc dưới Thánh tộc, khả năng xuất hiện Chuẩn Đạo Tử thật sự quá thấp.

Giới thiệu xong Chử Tinh quá giàu, Hiên Viên Hạo lại giới thiệu Khương Tinh Hải của Cổ Thánh tộc Khương thị.

Đây là một trong “Lạc Kinh Tứ Thiếu” tự phong, chính là huyết mạch thánh tử Đinh đẳng, tu vi đạt tới Lăng Hư cảnh tầng ba, đứng hàng thứ tám trong Tuấn Kiệt bảng!

Mà bản thân Hiên Viên Hạo Khuyết thì đứng thứ bảy trên bảng Tuấn Kiệt, bất quá hắn là huyết mạch Thánh Tử Bính đẳng.

Trong chuyện này dính dáng tới một loại tình huống.

Nếu là một ít gia tộc cường đại mà tự tin, khi Thánh tử luân phiên, thường thường sẽ ở người thừa kế mới vào Lăng Hư cảnh trực tiếp cho người thừa kế Thánh Đồ, kể từ đó, sau khi tư chất huyết mạch tăng lên, tốc độ tu hành chỉnh thể của người truyền thừa sẽ tăng lên, tương lai sẽ lưu lại nhiều thời gian trùng kích cấp độ cao hơn.

Mà một ít địa phương nguy hiểm, có lẽ gia tộc bản bộ không đủ an toàn, cần luân phiên muộn chút kế thừa, để tránh xuất hiện Thánh chủng chết đi mà dẫn đến cục diện xấu hổ toàn bộ đều thua.

Bởi vậy, Khương Tinh Hải và Hiên Viên Hạo Miểu đều là người đã kế thừa Thánh Đồ, bởi vậy tuổi còn trẻ không quá bảy trăm tuổi, cũng đã tễ thân thập đại tuấn kiệt.

Sau đó là Hạc Nhất Minh đứng hàng thứ sáu.

Người này tuấn lãng phiêu dật, là thánh hoàng thái tử đương đại của cường thánh triều Thiên Hạc thánh triều, huyết mạch thánh tử Đinh đẳng, Lăng Hư cảnh tầng bốn!

Ngay sau đó là Nam Cung Bá Thiên xếp hạng thứ năm!

Tên của người này có chút phách lối, dáng dấp hiên ngang, giống như thần tướng chuyển thế.

Nhưng mà, hắn lại là huyết mạch thiên tử giáp mười phần hiếm thấy, hơn nữa chỉ là đích thứ mạch xuất thân tiên tộc Nam Cung thị ở Nghi Dương thánh triều. Kẹp ở trong một đám đệ tử Thánh tộc, sự tồn tại của hắn tỏ ra phi thường đột ngột hơn nữa dễ thấy.

“Bá Thiên bái kiến Bảo Thánh lão đệ.” Nam Cung Bá Thiên không kiêu ngạo không hèn mọn hành lễ.

Hắn cũng là hơn một ngàn bốn trăm tuổi, chỉ dựa vào Thiên Tử Giáp huyết mạch liền đạt đến Lăng Hư cảnh tầng bảy.

Vương Bảo Thánh vội vàng không ngừng hoàn lễ.

“Tỷ phu, ngươi chớ có xem thường Bá Thiên huynh.” Hiên Viên Hạo nghiêm túc cười giới thiệu, “Từ sau khi Bá Thiên huynh dương danh trên bảng tuấn kiệt, trước sau đã có 【Thanh Liên Thánh Đảo】, 【Thăng Dương Thánh Địa】 tìm được hắn.”

“Chỉ là hai cái thánh địa này cách thời kỳ truyền thừa còn có chút thời gian, một cái cần sắp xếp một ngàn năm, một cái cần chờ một ngàn hai trăm năm. Hiện tại Bá Thiên huynh cũng đang xoắn xuýt, rốt cuộc là lựa chọn Thanh Liên thánh đảo thời gian ngắn một chút? Hay là lựa chọn cùng Thăng Dương thánh địa huyết mạch càng phù hợp hơn với hắn.”

Có thể được hai thánh địa đồng thời nhìn trúng, đủ để chứng minh Nam Cung Bá Thiên này thật sự không tầm thường.

Trong lúc Vương Bảo Thánh khen ngợi liên tục, ánh mắt Thái Sử Tinh Lan trên Lạc Thủy Thai cũng hơi tỏa sáng: "Ta nghe nói qua Nam Cung Bá Thiên này, với xuất thân tiên tộc có thể đi đến một bước này, quả nhiên là lợi hại. Nếu hắn sinh ra ở Thánh Tộc, lại sớm có Thánh Đồ kế thừa, hiện tại tuyệt đối có tư cách khiêu chiến hạng nhất Tuấn Kiệt Bảng."

"Thật sự là thánh kiệt trong cá nhân." Khương Tẩy Nguyệt cũng gật đầu đồng ý: "Cũng may có thánh địa tranh chấp, mặc dù cần phải áp chế tu vi ở Lăng Hư cảnh, chờ đợi truyền thừa kỳ đến, chung quy cũng không tính là bị mai một huyết mạch."

Hai người nói rất tùy ý, bên cạnh Vương Cẩn Du, Vương Hựu Đạo và các tộc nhân Vương thị nghe vậy hai mặt nhìn nhau.

Một "lão" sắp một ngàn năm trăm tuổi, Thiên Tử Giáp đẳng cũng coi như nhân trung Thánh Kiệt mà nói, vậy bọn họ tính là cái gì?

Nếu thật sự làm theo cách tính toán này của bọn họ, trong số những người trong nhà, Thánh Kiệt cũng không khỏi quá nhiều.

Kỳ thật, đối với tuấn kiệt bảng mà nói, một ngàn năm trăm tuổi đúng là không tính là già.

Có thể tiến vào tuấn kiệt bảng giả, tương lai cơ hồ đều là Chân Tiên. Cho dù dựa theo Lăng Hư cảnh tính toán tuổi thọ, 1500 tuổi cũng ước chừng tương đương phàm nhân trong vòng 30 tuổi.

Đám người Vương Cẩn Du mặc dù cảm thấy có chút không hợp thói thường, nhưng cũng sẽ không hành động tự biên tự diễn trước mặt những người mới quen biết, nhất thời cả đám đều im lặng không lên tiếng, chỉ là thần sắc trong mắt có chút kỳ dị.

Lúc này.

Hiên Viên Hạo Lân lại lộ ra biểu lộ tiếc hận: "Kỳ thực, Bá Thiên huynh nguyên lai là danh thứ tư trên bảng Tuấn Kiệt, kết quả trước đó không lâu Bá Thiên huynh đáp ứng lời mời

【 Thanh Liên thánh đảo 】 của Đạo cung, đến đạo cung làm khách, gặp một vị nhân sĩ nặc danh khiêu chiến, kỹ năng cuối cùng kém một bậc bất hạnh bị thua, bởi vậy mới từ hạng tư trượt xuống hạng năm."

"Càng thêm tiếc nuối là, mọi người chỉ biết nhân sĩ nặc danh kia là tuấn kiệt đạo cung, tuổi tác từ một ngàn năm trăm tuổi trở xuống, ngoài ra, họ tên, tu vi, huyết mạch, thậm chí hình dạng đều một mực ẩn nấp, quả thực khiến chúng ta không cách nào kết giao."

Mọi người đánh lên bảng tuấn kiệt, cơ bản đều là vì dương danh thiên hạ, tích lũy danh vọng. Nhưng nhân sĩ nặc danh kia ngược lại, rõ ràng cướp được vị trí tốt như tổng bảng đệ tứ, lại hết lần này tới lần khác đem tất cả tin tức đều ẩn nấp, cũng không biết đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đạo Cung Tuấn Kiệt? Nhân sĩ nặc danh?

Đáy mắt Vương Bảo Thánh lóe lên hào quang, sờ lên cằm, cuối cùng không có nhiều lời.

Trước đó không lâu đi ngang qua gần đạo cung, hắn còn nhận được tin tức "nhân sĩ nặc danh" kia khoe khoang tự đắc, nói cái gì là vì khiêm tốn, bởi vậy không nổi danh.

"Về phần bây giờ thứ ba, cũng không cần nhắc tới, chính là một cái khác của Bảo Thánh tỷ phu… Khụ khụ, Doanh Linh Trúc lão đại…"

Đối với Doanh Linh Trúc, Hiên Viên Hạo cũng không dám tùy tiện nghị luận, nếu không bị nàng đánh đòn cũng không có chỗ giải oan.

Hắn đành phải cung kính tiếp tục nói: "Bất quá đã lâu Linh Trúc tỷ tỷ không đánh bài danh, cũng không biết hôm nay nàng cùng Đông Phương Ngọc Thư lão đại đứng hàng đầu ai mạnh ai yếu."

Sau khi lải nhải xong, Hiên Viên Hạo lại bắt đầu giới thiệu nói: "Vị này là Trần Bình An thánh tộc Trần thị Kim Đào thánh phủ, hiện giờ 1480 tuổi, huyết mạch thánh tử Đinh vân vân, tu vi Lăng Hư cảnh tầng tám, tuấn kiệt bảng xếp hạng thứ hai."

“Người cuối cùng, chính là huyết mạch của Ngọc Thư lão đại ta, Thánh Tử Bính, Lăng Hư đỉnh phong, đứng hàng thứ nhất!”

Người cuối cùng được Hiên Viên Hạo Khuyết giới thiệu là một vị mỹ nam tử khí chất lạnh lùng.

Hắn mặc trường bào văn sĩ màu xanh, khí chất nhã nhặn nội liễm, bộ dáng thoạt nhìn không giống như là tu sĩ Huyền Vũ, ngược lại giống như một thư sinh đọc đủ thứ thi thư.

Bất quá lúc này, vẻ mặt của hắn tương đối lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Hạo Dực cũng mang theo vài phần bất mãn, hiển nhiên, hắn cũng không phải tự nguyện mà đến.

Nhưng đối mặt với Vương Bảo Thánh, hắn vẫn dựa theo cấp bậc lễ nghĩa hành lễ.

Sau khi giới thiệu xong.

Hiên Viên Hạo Tài cười tủm tỉm nhìn về phía Vương Bảo Thánh: “Những người này đều là thanh niên tuấn kiệt đương đại của Đông Hà thần triều chúng ta. Mọi người sau khi nghe nói tỷ phu, đều muốn đến nhìn một cái, tỷ phu có thể một hơi cưới ba lão bà đỉnh tiêm rốt cuộc là nhân vật kinh tài tuyệt diễm bậc nào?”

Về phần vì sao tuấn kiệt trên tuấn kiệt bảng cũng “trùng hợp” đều ở Lạc Kinh, nguyên nhân cũng không có gì ngạc nhiên.

Nơi này là Lạc Kinh, là trung tâm chính trị cùng văn hóa của Thần Châu, xưa nay đại lão tụ tập, anh tài xuất hiện lớp lớp.

Ở địa phương khác, muốn kết giao với Thánh Tôn, hoặc là Thánh Tử, đó là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng ở trong Lạc Kinh thành lại tương đối dễ dàng không ít.

Người có thể lên được danh sách tuấn kiệt đều là người trẻ tuổi, thừa dịp còn trẻ mà nổi danh đa phần đều kết bạn tốt ở đây, rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của bọn họ.

“Hạo Khuyết à ~” Vương Bảo Thánh nhìn Hiên Viên Hạo Khuyết, lại nhìn một đống lớn thanh niên tuấn kiệt bên cạnh hắn, sắc mặt không khỏi có chút khó xử, “Ngươi sẽ không yêu cầu ta từ thứ mười, một đường khiêu chiến đến thứ nhất đi?”

“Đương nhiên là không.” Hiên Viên Hạo cười vang nói: “Nhân vật hiếm thấy trên đời như tỷ phu, khiêu chiến mười hạng đầu chẳng phải là sỉ nhục ngươi sao? Bất quá, nếu Linh Trúc tỷ tỷ tạm thời xếp hạng ba, chi bằng ngài từ hạng hai bắt đầu chiến đi!”

“Ngài phải biết rằng, Linh Trúc tỷ tỷ là nữ thần trong suy nghĩ của vô số thanh niên tuấn kiệt, cũng là thần tượng của vô số thanh niên, ngài cưới nàng, không biết bao nhiêu người vụng trộm xem ngài như cái đinh trong mắt, không cam lòng, không phục. Nhưng nếu như ngài nguyện ý khiêu chiến Tuấn Kiệt bảng, hơn nữa cuối cùng giành được đệ nhất, chúng ta mới có thể tâm phục khẩu phục ~”

“Nếu ta không lấy được thứ nhất này, chẳng lẽ sẽ không lấy lại mấy cô nương?” Vương Bảo Thánh khẽ cau mày.

“Cũng sẽ không.” Hiên Viên Hạo cười tủm tỉm nói: “Tỷ phu và ba vị tỷ tỷ ngay cả em bé cũng có, làm sao có thể để cho các ngươi tách ra? Tuy nhiên, trong lòng chúng ta sẽ cười lạnh ha hả hai tiếng, tỷ phu này… Chậc chậc, người thắng cuộc!”

Hiên Viên Hạo Miểu này mặt ngoài không có “Trình trách nặng nề” Vương Bảo Thánh, nhưng tiếng “Ha ha” này, lại cho áp lực cực mạnh.

Đám người Khương Tinh Hải nghe vậy lập tức ồn ào lên: “Tỷ phu đừng sợ, bọn ta tin tưởng huynh làm được!”

Thấy thế, ngay cả Thái Sử Tinh Ba và Khương Tẩy Nguyệt trong quần chúng ăn dưa cũng không nhịn được hơi nhíu mày: “Hiên Viên Hạo này cũng quá mức rồi. Vương Bảo Thánh tuổi còn nhỏ? Hai người đứng đầu Tuấn kiệt bảng, đều là huyết mạch Thánh tử, đã sắp một nghìn năm trăm tuổi! Vậy làm sao đánh được?”

Đám quần chúng ăn dưa xung quanh hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy, trong lúc nhất thời châu đầu ghé tai, nhao nhao nghị luận, biểu cảm dạng gì cũng có.

Cũng may Vương Bảo thánh cũng không kinh sợ, vô cùng sảng khoái liền đồng ý: “Cửa ải này dù sao cũng phải qua, vậy ta liền bêu xấu. Là thua hay thắng đều phải làm vẻ vang cho ba vị nương tử cùng bọn nhỏ.”

“Nói hay lắm, tỷ phu hào kiệt vô song.”

Thấy hắn đáp ứng, Hiên Viên Hạo giật mình hai mắt tỏa sáng, lập tức mang theo đám người Khương Tinh Hải bắt đầu tâng bốc Vương Bảo Thánh đội mũ.

Tư thế kia, rõ ràng là sợ Vương Bảo Thánh đổi ý.

Nhưng đúng vào lúc này.

Trên Lạc Thủy đài, Vương Cẩn Du lại không làm, chợt cất giọng cười nói: “Bảo Thánh thúc, nào có hai quân giao chiến chủ soái đi trước được? Chi bằng để Vương Cẩn Du ta ra tay trước, thay Bảo Thánh thúc nhiệt tình.”

Nghe Vương Cẩn Du nửa ngày, đã sớm không kiềm chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể, sao có thể để Bảo Thánh thúc nàng ra tay trước?

Bản thân Bảo Thánh thúc là trình độ gì nàng có thể không biết sao? Đợi hắn đánh xong, vậy nàng còn có chuyện gì?

Hiện trường trì trệ.

Ngoại trừ đám người Vương thị ra, trên mặt tất cả mọi người không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, kinh ngạc, cùng với vẻ mặt mê hoặc không thôi.

Vương thị còn có tuấn kiệt trẻ tuổi muốn khiêu chiến mười hạng đầu?

Mười người đứng đầu Tuấn Kiệt bảng đều là rồng phượng trong loài người, dễ đánh như vậy sao? Nữ oa nhi này ra tay trước, vạn nhất ngay cả một người cũng chưa đánh qua, chẳng phải là mất hết mặt mũi rồi sao? Nàng có phải bị ngốc hay không?

Thái Sử Tinh Lan cũng kinh ngạc không thôi, vội vàng kéo Vương Cẩn Du lại: “Cẩn Du muội muội, mười mấy người đứng đầu trong bảng Tuấn Kiệt đều thân kinh bách chiến, thực lực mạnh mẽ, ngươi chớ kích động. Nếu ngươi thật sự không yên tâm, chi bằng ta đi cầu tình với Ngọc Thư tộc thúc của ta, để hắn thủ hạ lưu tình một phen với Bảo Thánh thúc nhà ngươi.”

“Cẩn Du tỷ tỷ, loại chuyện này đích xác không cần tỷ xuất hiện.” Vương Hựu Đạo bên cạnh tiêu sái vuốt vuốt tay áo,

cười ôn nhuận: “Nếu muốn làm nóng người, ta đi làm trò xấu là được.”

Nói xong, hắn chuẩn bị phi thân lên, nhưng trong khoảnh khắc Huyền khí vừa mới bắt đầu vận chuyển, đã bị Vương Cẩn Du đè bả vai.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong nháy mắt hoa lửa văng khắp nơi.

Hai người đang phân cao thấp, bỗng nhiên, một tiếng quát quen thuộc mãnh liệt từ một phương hướng khác truyền đến: “Vương Côi Hô, ngươi kéo ta làm gì? Ngươi chết đi cho ta!”

Hai người thần niệm quét qua, lúc này mới phát hiện hai tỷ muội Vương Côi Linh cùng Vương Côi Hô không biết lúc nào cũng đã đến Lạc Thủy đài, chỉ là cách bọn họ khá xa, ở giữa lại có rất nhiều cảnh quan cùng linh thụ linh thực cách trở, bọn họ đều không phát hiện.

“Tỷ tỷ! Ta van xin ngươi đến muộn một chút nữa mới lên nha!” Vương Côi Thạch tội nghiệp nhìn tỷ tỷ nhà mình, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ủy khuất: “Ta vừa nghe tiểu tử kia giới thiệu một chút, ta tuyệt đối có thể nắm chắc đánh thắng top mười bảng xếp hạng. Đây hơn phân nửa là cơ hội duy nhất đời ta có thể tiến vào top mười. Ta khổ a, ta sinh không gặp thời ah~”

Nghe thấy lời khóc lóc ủy khuất này, Vương Cẩn Du và Vương Hựu Đạo nhìn nhau, vẻ mặt đều dao động.

Đáng thương Vương Côi Hô sinh ra vào năm An Nguyên, hiện tại mới 449 tuổi, dù tính cả tuổi mụ cũng mới 450.

Chút tuổi đó, cho dù trong nhà dốc sức đút tài nguyên cho nàng, tu vi bây giờ của nàng bất quá cũng chỉ là Lăng Hư cảnh tầng một!

Cái này nếu gọi những người khác của gia tộc đi lên bảng xếp hạng, hiện giờ rất nhiều “uấn kiệt” trên bảng danh sách đều sẽ bị xoát xuống bảng danh sách.

Đến lúc đó, tiêu chuẩn chỉnh thể mười thứ hạng đầu của bảng danh sách từ từ nổi lên, bảo nàng làm sao xử lý đây?

Có lẽ có người sẽ nói, chờ sau khi Vương Bảo, Vương Cẩn Du bọn họ rời khỏi bảng, có thể đi tranh danh sách, nhưng vấn đề là, phía trước nàng có một đống nhân vật lợi hại đồng thời, bọn nhỏ phía sau cũng đang liều mạng đuổi theo.

Chẳng lẽ muốn đợi sau khi nàng già rồi, cùng bọn nhỏ đi tranh top mười Tuấn Kiệt bảng sao?

Một phen này nàng chân tình thực tình khóc lóc kể lể, chọc cho một đám quần chúng ăn dưa chung quanh đều trợn tròn mắt.

Lời này đang nói chuyện gì vậy? Tại sao bọn họ lại không thể lý giải?!

"Được rồi được rồi, ngươi đi đi." Thanh âm của Vương Côi Linh rất bất đắc dĩ, "Tốc chiến tốc thắng, đừng nét mực."

"Đa tạ tỷ tỷ!"

Vương Côi Hô nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở.

Lập tức, nàng lắc mình một cái liền bay đến bên người Vương Bảo Thánh, sóng ánh sáng lưu chuyển đảo qua trên mặt một đám thanh niên tuấn kiệt, sau đó nhanh chóng tập trung một người, chỉ vào hắn dịu dàng nói: "Liền ngươi, một gia hỏa tu luyện tới gần một ngàn năm trăm tuổi, mới Lăng Hư cảnh tầng năm."

Bị nàng chỉ vào chính là 【 Cơ Côn Hầu 】 đứng thứ mười trong bảng Tuấn Kiệt.

"Cô nương ngươi là…" Cơ Côn Hầu cố nén lòng không vui, lớn giọng nói: "Dựa theo quy củ, khiêu chiến báo xuất thân, tên gọi."

"Được rồi được rồi." Vương Côi Hồng nhíu mày, hơi có chút không kiên nhẫn thở dài nói: "Bổn cô nương chính là Thần Vũ Vương thị Vương Côi Hô, này, vị Vương Bảo Thánh bên cạnh này chính là đại ca ruột thịt của ta. Ta năm nay bốn trăm bốn mươi chín tuổi, Lăng Hư cảnh tầng một!"

"Cái gì?"

Bốn trăm bốn mươi chín tuổi Lăng Hư cảnh?

Đám quần chúng ăn dưa xung quanh lập tức xôn xao.

Đây chẳng lẽ là phiên bản của Doanh Linh Trúc sao?

Vương Côi Hô cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, sau khi báo ra thân phận, nàng lập tức hành động.

Chỉ thấy nàng tiện tay xuất ra tiên kiếm, huyền khí trong cơ thể vận chuyển, quanh thân lập tức khuấy động ra từng đạo huyền khí màu nguyệt bạch mạnh mẽ.

Huyền khí này hiện ra cảm giác bán trong suốt, vầng sáng lưu chuyển, khí tức mênh mông, lộ ra khí tức tuyên cổ giống như từ viễn cổ hồng hoang mà đến.

Chỉ một thoáng, thiên địa cộng hưởng, Lạc Nguyệt khổng lồ trên bầu trời cũng giống như cảm giác được cái gì, bỗng nhiên lập loè vài cái.

Từng đạo ánh trăng nhất thời từ trên trời hạ xuống, trong thời gian ngắn xuyên qua hư không vô tận, bao phủ nàng ở bên trong.

Khí thế toàn thân Vương Côi Hô trong nháy mắt tăng vọt, cả người cũng ở dưới ánh trăng bạc bao phủ dát lên một tầng vầng sáng, tay áo phiêu phiêu, quý khí lẫm nhiên, lại thần bí vô cùng, quả nhiên giống như thần tiên phi tử tự mang thần quang.

Cổ tay nàng run lên, mũi kiếm trực chỉ Cơ Côn Hầu, trong mắt có chiến ý hừng hực bốc lên: “Đừng nói nhảm, đánh đi! Ngươi nhớ kỹ, tất cả mọi người đều gọi ta là Nguyệt Hoa công chúa!”

Vương Hãn Hô ở Trấn Trạch Kiếm Cung vung quyền không lướt qua Hựu Đạo và Cẩn Du, một bụng tức giận vẫn chưa thể phát tiết ra ngoài. Hiện giờ trùng hợp gặp được một đối thủ không tệ như vậy, há có thể bỏ qua?

Nhưng cũng vào lúc này.

Thái Diệp lão tổ vốn luôn cười ha ha xem náo nhiệt của Cổ Thánh tộc Chử thị chợt biến sắc, mạnh mẽ đứng lên.

Trên mặt của hắn tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin: “Đây là, đây là… Vạn Lý huynh, hẳn là ta nhìn lầm rồi? Đây là Nguyệt Hoa Thánh Linh Thể hiếm thấy trong huyết mạch Kính thị chúng ta a!”

Sắc mặt Thánh Hoàng Ngọc Hà Vạn Lý cũng vô cùng khiếp sợ: “Không sai, là Nguyệt Hoa thánh linh thể của Yên thị chúng ta. Phú Quý, đây là có chuyện gì? Tại sao nữ oa oa này lại có huyết mạch như vậy?”

Vương Phú Quý vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hai vị lão tổ an tâm một chút chớ vội. Lúc trước quên nói cho các ngươi biết, Mộng Vũ, một trong thê tử của ta chính là xuất thân Thần Vũ. Mà côi châu nhà ta vừa khéo đã thức tỉnh nguyệt hoa tiên linh thể, đương nhiên, hiện giờ huyết mạch của nàng tăng mạnh, hẳn là đang không ngừng gần với dáng vẻ của Nguyệt Hoa thánh linh thể.”

Quên nói?

Hai vị lão tổ Thánh Tôn Chư thị đều có xúc động muốn bóp chết con hàng này!

Chuyện vô cùng quan trọng như vậy mà ngươi lại quên mất?!

“A? Hai vị lão tổ cần gì biểu lộ như thế? Chẳng lẽ, Nguyệt Hoa tiên linh thể này rất quan trọng sao? Ta nghe Thiên Ca lão tổ nói qua, nàng cũng là từ trong ghi chép của tổ tiên biết được huyết mạch Kỳ thị như thế, phi thường hiếm thấy.” Vương Phú Quý có chút hoang mang nhìn hai người.

Với sự thông minh của hắn, giờ phút này tự nhiên đã nhận ra phản ứng của hai người có chút không đúng.

Hai vị này tốt xấu gì cũng là Thánh Tôn Đại La cảnh, kiến thức rộng rãi, Ngọc Hà Thánh Hoàng còn là một Hoàng giả cường đại của Thánh Triều, tâm trí kiên định, kinh nghiệm ứng đối các tình huống đột ngột cực kỳ phong phú, làm sao có thể dễ dàng thất thố như vậy?

Chẳng lẽ, Nguyệt Hoa tiên linh thể này còn có bí mật gì mà hắn không biết?

“Côn Bằng Thiên Ca thì biết cái gì!!” Ngọc Hà Thánh Hoàng vạn dặm tức giận đến mức trực tiếp nói tục: “Đây đâu phải hiếm thấy? Chử thị chúng ta vận khí tốt mấy vạn năm xuất một người, vận khí không tốt, mười vạn năm cũng không ra được một người. Một vị lão tổ tông trời sinh Nguyệt Hoa Tiên Linh Thể đã là chuyện của tám vạn năm trước rồi!”

…

Chương 72: Song kiêu Vương thị! Kinh thành kinh diễm!

…

Thấy Vương Phú Quý vẫn không hiểu, Vạn Lý mới kìm nén tức giận nhanh chóng kể lại tình huống của Nguyệt Hoa tiên linh thể.

Thì ra, linh thể Nguyệt Hoa Tiên này lại có quan hệ với nhất mạch truyền thừa của Yên thị.

Lúc trước, thời kỳ lão tổ tông của Y thị ở Tiên Minh chính là hạng người kinh tài tuyệt diễm hiếm thấy, dựa vào Nguyệt Hoa Thánh Thể Quyết do tiền nhân lưu lại, cuối cùng thôi diễn nó thành 【 Nguyệt Hoa Hỗn Nguyên Đạo Thể Quyết 】! Cũng chính là 【 Đạo thư 】 mà hiện tại nói!

Đương nhiên, loại thôi diễn này cũng không phải chỉ dựa vào một mình hắn làm được, mà là có rất nhiều tiền nhân tham dự tiếp viện thôi diễn, đến đời này của hắn vừa vặn là một cước lâm môn, hoàn thành đột phá.

Cũng bởi vậy, vị lão tổ này tu luyện thành nguyệt hoa hỗn nguyên đạo thể.

Điều kỳ quái nhất là sau khi tu thành đạo chủ, vị lão tổ này còn cưới một nàng dâu trẻ tuổi, dựa vào nỗ lực nhiều năm cùng thiên tài địa bảo các loại bảo vật, vậy mà thành công sinh hạ đời sau.

Vị hậu đại kia tiếp tục đâm chồi nảy lộc, lúc này mới có Côn Bằng thị nhất mạch Cổ Thánh tộc này.

“Hỗn Nguyên Đạo Chủ bậc mười bảy cũng có thể sinh con?” Vương Phú Quý cũng được mở rộng tầm mắt, tấm tắc xưng kỳ.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, ngày thường Thủ Triết lão tổ “tu hành” của mình rất chịu khó, đừng làm không tốt đến lúc đó lại sinh ra một tiểu tổ tông.

“Bất quá, đây đều là chuyện trước kia. Lúc trước khi chúng ta chạy nạn đến khu vực man hoang Đông Hà này, đã sớm không có Hỗn Nguyên Đạo Thể Quyết truyền thừa, chỉ có một bộ 【Nguyệt Hoa Thánh Thể Quyết】, cùng với nhiều bộ Thánh Đồ truyền thừa khác. “Thái Hằng lão tổ nhắc đến đoạn lịch sử này, cũng cảm khái muôn vàn, “Bộ Nguyệt Hoa Thánh Thể Quyết này, bởi vì tu luyện yêu cầu hà khắc, phải là Huyền Vũ tu sĩ có thể chất Nguyệt Hoa Tiên Linh thể mới có thể tu luyện, mà nguyệt hoa tiên linh thể lại cực kỳ hiếm thấy, bởi vậy mạch truyền thừa này luôn luôn gián đoạn.”

Nghe hai người nói xong, Vương Phú Quý cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy, khó trách, đổi lại hắn là hai vị Thánh Tôn này, hơn phân nửa cũng kích động như vậy.

Dù sao, Nguyệt Hoa Thánh Thể quyết này vẫn không có truyền nhân, Xi thị vẫn thiếu đi một thánh tôn. Mà đối với một thánh tộc mà nói, nhiều thêm một vị thánh tôn và thiếu một vị thánh tôn, cái này khác nhau rất lớn.

“Bất quá…” Vương Phú Quý vẫn có vài phần nghi ngờ, “Dù sao di châu cũng không phải họ Tiêu…”

“Không phải họ Dữu có gì quan trọng?” Thái Dữu lão tổ lúc này tỏ thái độ: “Chỉ cần có huyết mạch của Yên Thị là được. Nếu không nhận người thân, vấn đề gì đều được giải quyết.”

Nguyệt Hoa Thánh Thể Quyết muốn tìm truyền nhân thật sự là quá khó khăn, ai cũng không thể bảo đảm linh thể Nguyệt Hoa tiên linh nhất định sẽ xuất hiện ở chủ mạch, xuất hiện ở chi mạch, thậm chí là hậu đại huyết mạch gả ra ngoài cũng là bình thường.

Trong lịch sử trăm vạn năm trước, chuyện tương tự cũng không phải chưa từng xuất hiện qua.

Chỉ cần người thừa kế sau khi thăng cấp Đại La cảnh thỉnh thoảng lại xuất hiện ở Dĩ thị, tọa trấn một chút, ở thời điểm có chuyện quan trọng có thể trình diện trợ trận, chống đỡ tình cảnh cho Dĩnh thị, họ Bất Họ Sàm lại có quan hệ gì?

Hắn có lòng tin hai vị trưởng bối trong nhà tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn này.

Lúc này Vương Côi Hô còn chưa biết, mình vừa mới sáng lên công phu đã nhặt không được một bộ thánh đồ.

Mà bởi vì lúc Vương Phú Quý cùng hai vị lão tổ Chư thị trao đổi dùng thần niệm, đoạn này nhìn như nội dung rất nhiều, thật ra cũng là thời gian trong nháy mắt.

Đang lúc không khí giương cung bạt kiếm, hai người Vương Côn Hô cùng Cơ Côn Hầu mắt thấy sắp đánh nhau.

Bỗng nhiên.

Một đạo khí tức hùng hồn hoành không mà đến.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một vị lão giả tướng mạo uy nghiêm bỗng nhiên xuất hiện ở dưới thiên hà mênh mông.

Hắn mặc một thân trường bào văn sĩ, bộ dáng đã có tuổi, nhưng một thân khí khái và khí độ khiến hắn thoạt nhìn không giống một vị cường giả Đại La cảnh mà là một lão học giả bụng đầy kinh luân, ôn hòa, nội liễm, khiêm tốn, một thân hạo nhiên.

Nhìn thấy hắn, đám người Hiên Viên Hạo Miểu, Khương Tinh Hải, Miểu Thái Phú thần sắc nghiêm túc, đều cung kính tiến lên trước hành lễ, hiển nhiên đối với người tới tương đối tôn kính.

Lão giả khoát tay áo ý bảo bọn họ không cần đa lễ, lập tức nhìn về phía Vương Côi Hô, ánh mắt có chút bất đắc dĩ: “Nha đầu ngươi cũng không tránh khỏi quá sốt ruột, tuấn kiệt bảng khiêu chiến sao có thể qua loa như thế? Đợi đến khi bản các lão trước dựng cái bia.”

Lời vừa dứt, lão giả liền phất ống tay áo, một tấm bia cổ dài hơn một xích bay ra từ ống tay áo hắn, đón gió dài ra, trong phút chốc liền hóa thành một tấm bia khổng lồ cao vài chục trượng.

Bia lớn kia từ trên xuống dưới chia làm một trăm hàng, mỗi một hàng đều có sắp xếp, phía sau theo thứ tự viết tính danh, quê quán, tuổi tác, tu vi…

Xếp hạng nhất, rõ ràng chính là 【Thái Sử Ngọc Thư】.

Tất cả tin tức của hắn đều là dùng Kim tự thư, nhìn qua cực kỳ bắt mắt.

Mà bốn cái tên xếp ở phía trước đều là sách màu bạc, cũng là khí thế không tầm thường, từ năm đến mười, đều là đúc bằng màu đồng, sau đó toàn bộ chín mươi hạng, đều là màu sắt đúc thành, thoạt nhìn sẽ ảm đạm hơn nhiều lắm.

“Thanh niên tuấn kiệt bia!”

Vừa nhìn thấy tấm bia đá này, quần chúng ăn dưa lập tức hưng phấn lên.

Tấm bia đá này bọn họ đã quen rồi.

“Nghe nói bia này là sản vật thời kỳ Tiên Minh, tổng cộng chia làm mười ba tấm bia, Lạc Kinh khối này là bia quan trọng, do cơ cấu tương quan của triều đình 【Vũ Anh Các】 khống chế, mười hai tấm bia tuấn kiệt còn lại phân tán ở một ít thánh phủ, thánh triều lợi hại, còn có đạo cung các nơi.”

“Tuấn Kiệt bảng này chính là do bia tuấn kiệt tiến hành sắp xếp, bởi vậy chỉ có ở dưới sự chứng kiến của bia tuấn kiệt khiêu chiến, mới có thể đem xếp hạng thay vào đó.”

“Kia lão giả khí thế phi phàm, chắc hẳn là đương kim 【Vũ Anh Các】 - Tùng Hạc lão tổ xuất thân Hán Thị】?”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, cũng không tự chủ được chờ mong.

Hạo Khuyết thế tử không đơn giản chỉ là mời tới hơn mười vị tuấn kiệt đứng đầu bảng danh sách, thậm chí ngay cả Tùng Hạc lão tổ cũng tới, xem ra hôm nay thật sự là có náo nhiệt để xem.

Vương Côi Hô là tiêu điểm của đám người lại bị làm cho sững sờ: “Đánh nhau mà thôi, còn làm nhiều môn đạo như vậy để làm gì?”

Lão Tùng Hạc lão tổ của các Vũ Anh lại lắc đầu nói: “Thứ hạng trên bảng Tuấn Kiệt thường sẽ thay đổi một số người trẻ tuổi có xuất thân thấp kém, tư chất huyết mạch lại không kém vận mệnh. Loại công tử từ nhỏ đã không thiếu tài nguyên như các ngươi, tiểu thư không hiểu lắm, nhưng đối với rất nhiều người trẻ tuổi, có thể leo lên hạng một trăm đã có thể hoàn toàn thay đổi nhân sinh. Vì vậy, thứ hạng công chính phải được đảm bảo.”

“Nghe qua rất có đạo lý, bây giờ có thể bắt đầu chưa?” Vương Côi Hô sớm đã là bộ dáng không thể chờ đợi được nữa rồi.

“Dưới sự chứng kiến của bia tuấn kiệt, các ngươi có thể chiến đấu.” Tùng Hạc lão tổ tuyên bố khiêu chiến bắt đầu.

“Bá!”

Vương Côi Hô không chút do dự, dẫn đầu một kiếm lăng không chém ra.

Một kiếm này, giống như Thiên Hà treo ngược, lại giống như Giao Long ra biển, có vô số ánh trăng theo hướng kiếm thế bị hấp dẫn mà đến, hội tụ lại phía kiếm quang.

Kiếm của nàng cũng không phải là phàm phẩm, mà là thượng phẩm Tiên Kiếm 【Sáng Nguyệt Tiên Kiếm】 đổi được từ bảo khố của Trấn Trạch Kiếm Cung, mặc dù không cường đại bằng Thánh Kiếm, nhưng mạnh hơn một bậc so với Tiên Kiếm bình thường, mà lại thập phần phù hợp thể chất của nàng.

Kiếm quang tới, ngay cả hư không chung quanh đều giống bị dát lên một tầng ngân huy, trở nên mông lung.

Đến cấp độ này của nàng, kiếm ý đã không đơn thuần là kiếm ý, mà là bắt đầu liên quan đến mặt pháp tắc, đã có thể coi là “Kiếm đạo” rồi, uy lực tự nhiên cũng là không thể khinh thường.

Kiếm quang mông lung, nhưng là sát khí lẫm liệt, tản ra uy thế khủng bố làm lòng người phát lạnh.

Cảm giác nguy cơ nồng đậm lập tức bao phủ Cơ Côn Hầu.

Hắn giật nảy mình, vội vàng vận khởi một thanh tiên kiếm liên tục ngăn cản.

Hắn đứng hạng mười, vị trí này thoạt nhìn tuy không đáng chú ý, nhưng dù sao cũng là tồn tại có tư cách kế thừa Thánh Đồ.

Huống chi, hắn chính là xuất thân từ Thần tộc Cơ thị, từ nhỏ đến lớn được giáo dục và bồi dưỡng cũng tuyệt đối không phải tiểu môn tiểu hộ có thể so sánh.

Nhưng mà vừa giao thủ, sắc mặt hắn hơi thay đổi, trong lòng cũng chấn kinh đến cực điểm.

Nha đầu này xác định còn chưa tới 500 tuổi sao? Bất luận là chiến lực, kỹ xảo hay là kinh nghiệm, tại sao lại giống như một người già thân kinh bách chiến?

Đối với việc này, Cơ Côn Hầu hoàn toàn không hiểu.

Trong thế hệ trẻ tuổi của Cơ thị, có thể lợi hại hơn Cơ Côn Hầu hắn cũng chỉ có một mình Cơ Côn Luân, cơ hội luận bàn khiêu chiến của hai bên vô cùng ít.

Nhưng ở Vương thị thì khác, bên người có quá nhiều tiểu bối, tiểu bối lợi hại, thậm chí là các trưởng bối, đều kích thích bọn nhỏ nhiều đời.

Bọn nhỏ của Vương thị, thường thường từ lúc tám tuổi đã giám định xong tư chất huyết mạch, bắt đầu tu hành, liền muốn bắt đầu trù tính đánh Linh Đài bảng như thế nào, nên tìm ai đi luận bàn vân vân… Đoạn đường này, từ bài tập văn hóa đến chiến kỹ Huyền Vũ, đều không ngừng nội quyển lại nội quyển.

Hơn nữa, tu vi của nàng sau khi có chút thành tựu liền chạy tới Hư Không Hải gia nhập đoàn đội thăm dò, đối mặt các loại hiểm cảnh cùng nguy cơ trưởng thành tốc độ cực nhanh.

Vương Côi Hô có thể một đường quát tháo phong vân trên các bảng danh sách, không chỉ dựa vào hai chữ huyết mạch!

Nếu không phải như thế, lúc trước ở trong Chấn Trạch Kiếm Cung, nàng cũng sẽ không có biểu hiện khiến người ta kinh diễm như vậy.

Hai người từ Nghênh Tiên Lâu một đường đánh tới trên không trung tầng cương phong, ước chừng một nén nhang trôi qua, Vương Côn Hô lại chỉ chiếm cứ một chút ưu thế, muốn bắt được Cơ Côn Hầu còn có chút khó khăn.

Lập tức, nàng có chút không kiên nhẫn, khuôn mặt xinh đẹp hơi trầm xuống: “Cơ Côn Hầu, là ngươi bức ta! Ta vốn không muốn mất mặt như vậy!”

Trong lòng Cơ Côn Hầu hơi rùng mình.

Hắn đã toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn là chỉ có lực chống đỡ mà không có năng lực phản kích. Chẳng lẽ nói, Vương Côi Hô này còn có chiêu số áp đáy hòm hay sao?

Chỉ thấy Vương Côi Hô khẽ cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm, bàn tay ngọc thon dài quét qua nhẫn trữ vật.

Chỉ một thoáng, váy tiên Nghê Thường đầy tiên linh khí hoa lệ đã phiêu phù trước mặt nàng, còn lơ lửng phiêu đãng tung bay giống như cánh hoa.

Đây là? Một bộ váy tiên?

Trong lúc nhất thời, Cơ Côn Hầu có vài phần mờ mịt.

Mặc dù nhiều thêm một kiện Tiên Khí, hoàn toàn chính xác có thể thêm ra một phần chiến lực, nhưng mà thực tế lúc chiến đấu thực tế cũng không phải là trên người mang Tiên Khí càng nhiều càng tốt, bởi vì khống chế Tiên Khí cần thần niệm, sử dụng Tiên Khí quá nhiều, sẽ phân mỏng vận dụng thần niệm, cũng sẽ ảnh hưởng đến phân phối Huyền Khí các loại.

“Vương Hãn Hô, chiến hữu thân yêu của ta, ngươi rốt cuộc cam lòng thả ta ra rồi.” Chiếc tiên váy này tựa như vô cùng vui vẻ, bay múa trên không trung, cánh hoa bay múa đầy trời trông rất đẹp mắt, trong âm thanh lộ ra sự phấn khích kỳ lạ: “Xin lớn tiếng nói ra khẩu hiệu khởi động đi! Hãy để chúng ta cùng kề vai chiến đấu, tiêu diệt tà ác!”

Vương Côi Hô quả thực không muốn tiếp tục dây dưa nữa, lập tức đỏ mặt cắn răng, từng câu từng chữ rõ ràng hô lên khẩu hiệu: “Cái thứ tà ác trước mắt đáng để đánh một trận. váy Lạc Anh, chiến hữu trung thành của ta, xin ban cho ta lực lượng! Ta muốn đại biểu chính nghĩa, giữ gìn hòa bình của Hư Không Hải!”

“Vương Côi Hô, chiến hữu thân yêu của ta.” Váy rụng anh đào tỏa ra ánh sáng hoa lệ vô cùng rực rỡ, bám vào trên người Vương Côi Hô: “Ngươi ta hòa làm một thể, đồng mệnh cộng vận, vì chính nghĩa, tử chiến không thôi!”

“Vì chính nghĩa, tử chiến không thôi!”

Theo Vương Côi Hô da mặt dày hô lên một câu cuối cùng, váy Lạc Anh Tiên đã khoác ở trên người nàng.

Thiết kế váy tiên này thập phần duy mỹ, không chỉ phác họa dáng người Vương Côi Hô thập phần hoàn mỹ, sau khi mặc vào thoạt nhìn cũng là tiên khí bồng bềnh, thập phần nổi bật khí chất.

Rất hiển nhiên, người chế tác tiên váy này thẩm mỹ thập phần tại tuyến, tại thời điểm chế tác cũng rất rõ ràng là bỏ ra công phu rất lớn.

Hơn nữa, váy tiên này hiển nhiên không chỉ là đẹp mắt mà thôi.

Trên thân tiên váy, khí thế cả người Vương Côi Hô lại tăng vọt một mảng lớn, vô số Lạc Anh ở trong hư không ngưng tụ mà thành, trong thời gian ngắn liền hóa thành cánh hoa mênh mông cuồn cuộn, như cuồng phong mưa rào bao phủ Cơ Côn Hầu ở bên trong.

Mẹ kiếp!

Ai mà tà ác vậy trời?

Cơ Côn Hầu sợ đến ngây người.

Vừa rồi nhìn thấy khẩu hiệu của nàng trợn mắt há hốc mồm, quên công kích rồi! Hiện tại thì hay rồi, trực tiếp bị đại trận cánh hoa vây khốn.

Cùng lúc đó, bên tai của hắn còn không ngừng truyền đến các loại khẩu hiệu Vương Côi Hô, tỷ như "Ta muốn đại biểu nguyệt hoa tiêu diệt ngươi"… các loại!

"Ách…"

Hiện trường quần chúng ăn dưa một mảnh mờ mịt.

Đây là chiêu số gì a? Như thế nào, hình như có chút…

Vương Bảo Thánh mặt đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác.

Những lời thoại mà muội muội nhà mình nói thực sự quá trúng hai phần rồi. Hiện tại những tác phẩm văn hóa được lưu hành trong thế giới Thần Võ kia đã sớm không chơi như vậy nữa.

"Ha ha." Một đám đại lão ngồi trên bàn tiệc, Vương Phú Quý vừa xem trò chuyện vừa vui, trên trán cũng chảy xuống hai giọt mồ hôi lạnh.

Bỗng nhiên nàng ta rất muốn đánh tiểu nữ nhi nhà mình một trận. Nàng ta lấy đâu ra một cái váy tiên như vậy?

Đương nhiên, uy lực của bộ tiên váy kia hình như có chút quá mức! Không giống như là tiên khí bình thường.

Kỳ thật, Vương Bảo Thánh cùng Phú Quý đều có chỗ không biết. Vương Côi Hô ở Trấn Trạch Tiên Cung kiếm được một khoản lớn điểm tích lũy, nhưng mà vung quyền rút thăm lại vận khí không tốt, không rút được thánh khí, đành phải ở trong một đống phần thưởng cấp Tiên Khí đào móc một phen.

Lúc ấy, cái váy Lạc Anh Tiên này tự tiến cử cho nàng, vỗ ngực nói, uy lực của nàng đã tiếp cận với bán bộ thánh khí rồi! Sau đó, Vương Côi Hô không trải đời sâu đã vui vẻ đổi xuống.

Kết quả…

Đáng tiếc, đổi cũng đã hối đoái, nàng có hối hận cũng vô dụng. Tiên khí mà mình mang ra, rưng rưng nước mắt cũng phải dùng a!

Trước khi đến Lạc Kinh, tại Tân Bình trấn tham gia danh sách Lăng Hư cảnh cuối cùng, nàng chính là dựa vào Lạc Anh tiên váy này đánh vào top năm mươi! Hiệu quả rất lý tưởng, nhưng mất mặt cũng là mất mặt.

Hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng kiếm được một món thánh khí, khai trừ váy Lạc Anh này ra khỏi thanh trang bị!

Rất nhanh, Cơ Côn Hầu vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao đã hoàn toàn bại trận.

Sở dĩ hắn bại nhanh như vậy, một là bởi vì bộ tiên váy kia đối với chiến lực của Vương Côi Hô tăng trưởng đích xác không nhỏ, hai là cũng bị lời thoại trong tiếng nói kia ảnh hưởng đến.

Tùng Hạc lão tổ nhìn Vương Côi Hô với ánh mắt phức tạp: “Trận chiến này hữu hiệu.”

“Thần Võ Vương thị Vương Côi Hô, giới tính nữ, tư chất huyết mạch 【Thánh nữ Bính đẳng】, tu vi Lăng Hư cảnh tầng một, chưa từng kế thừa thánh đồ, trước mặt tuổi 449, xếp thứ mười trong bảng thanh niên tuấn kiệt!”

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, chữ trên tấm bia tuấn kiệt liền xuất hiện biến hóa, Cơ Côn Hầu vốn xếp hạng thứ mười bị chen đến thứ mười một, xếp hạng tiếp sau của tất cả mọi người cũng đều thuận phiên hạ thấp một vị.

Về phần xếp hạng một trăm, tự nhiên là trực tiếp bị xếp vào bảng danh sách.

Mà số thứ mười xuất hiện một loạt tin tức của Vương Côi Hô.

Bởi vì bia tuấn kiệt chính là Tử Mẫu bia, sau khi tin tức nơi này đổi mới, nội dung trên mười hai bia tuấn kiệt còn lại cũng sẽ đồng thời thay đổi, không bao lâu nữa, đại danh của Vương Côi Hô có thể truyền khắp toàn bộ Đông Hà Thần Triều.

Mà tin tức liên tiếp vừa ra, quần chúng ăn dưa tại hiện trường cũng trợn mắt há hốc mồm, trong nháy mắt một mảnh yên tĩnh.

449 tuổi!

Tuy rằng đã sớm biết Vương Côi Hô còn rất trẻ, nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới nàng ngay cả năm trăm tuổi cũng chưa tới. Ở độ tuổi này lại đã giết tới top mười của tuấn kiệt bảng rồi, đây chính là một thành tựu tương đối khá.

Người trước có chiến tích này, hình như vẫn là Doanh Linh Trúc.

“Thần Võ Vương thị… Thần Võ Vương thị!”

Trong đám người, Vương Dần Hàng đến từ Vương thị Thiên Vị nhìn thấy tin tức liên tiếp này, sắc mặt vô cùng phức tạp, nhịn không được thì thào tự nói.

Đến lúc này, hắn làm sao còn không rõ Thần Vũ Vương thị này chính là chi nhánh Vương thị mới vừa nhận tổ quy tông ở Ngọc Hà thánh triều?

Chỉ là, đầu hắn lại choáng váng, hoàn toàn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao một chi nhánh Vương thị mất liên lạc mười vạn năm lại cường thịnh như vậy?

Điều này cũng quá không hợp lý.

Biểu hiện ưu tú của Vương Hãn Hô này, khiến cho một đích trưởng thiếu gia sống sắp chín trăm tuổi như hắn… lập tức cảm giác toàn bộ sống trên người chó.

“Chậc chậc, Côi Hô tiểu thư nhà chúng ta vẫn dũng mãnh tinh tiến như trước.” Trong góc, mị mị quan tài hữu đạo uống một ngụm rượu nhỏ, lắc đầu gật gù tán thưởng: “Đặc biệt khi mặc vào Lạc Anh tiên váy lại càng xinh đẹp.”

Mà Thương Bình Thần Hoàng ở một bên cùng uống rượu xem náo nhiệt, lại là trừng mắt, có chút mê mê mở trừng trừng.

Nha đầu này xảy ra chuyện gì? Tại sao lại mạnh như vậy? Biểu hiện này, so với năm xưa khi Vương Ly Từ vừa tới Lạc Kinh, cũng không kém bao nhiêu chứ?

Chết tiệt, quả nhiên Vương Thủ Triết đa mưu túc trí, lại bị hắn giả vờ một đợt.

Mà bên kia, một đám cao thủ theo Hiên Viên Hạo Khuyết tới ở bảng nhìn thấy biểu hiện của Vương Côi Hô, cũng đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Cục diện hôm nay hoàn toàn ngoài dự liệu. Nha đầu này hiện tại mặc dù còn không có biện pháp đánh ba vị trí đầu, nhưng tuổi tác nàng bày ra đó, ước chừng một ngàn năm cho nàng tu luyện!

Lấy hạng nhất Tuấn Kiệt bảng, không phải là chuyện sớm hay muộn sao?

Áp lực lớn nhất vốn xếp hạng thứ chín là Khám Thái Phú.

Hắn mặc dù tự cảm thấy mình mạnh hơn Cơ Côn Hầu nửa trù, nhưng tự nghĩ đối mặt Vương Côn Hô đáng sợ như thế, thắng bại nhiều nhất là ba bảy phần, hắn ba đối bảy!

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của hắn đều nghiêm túc, trận địa sẵn sàng nghênh đón khiêu chiến của Vương Côi Hô, trong lòng cũng bắt đầu không ngừng mưu tính đợi sẽ ứng đối Vương Côi Hô như thế nào, ít nhất không thể bị những lời nói xấu hổ của nàng quấy nhiễu được.

“Nha đầu, ngươi còn muốn tiếp tục khiêu chiến sao?”

Tùng Hạc lão tổ chưởng quản bia tuấn kiệt ôn hòa hỏi Vương Côi Hô.

Nhân tộc đây là lại thêm một vị tinh anh. Với biểu hiện bây giờ của tiểu nữ oa này mà xem, tương lai nếu kế thừa Thánh Đồ, chỉ sợ một Thánh Tôn hậu kỳ chạy không thoát.

“Được rồi được rồi, không muốn lại mất mặt.” Vương Côi Hô có chút mệt mỏi khoát khoát tay, “Kẻ thứ tám ta đánh không lại, nếu là lấy thứ chín, cùng lấy thứ mười căn bản không có gì khác nhau.”

“Sao có thể không khác nhau chứ?” Tùng Hạc lão tổ trong lúc nhất thời có chút không rõ cho lắm: “Có thể vào bảng danh sách mười thứ hạng đầu đều là những người nổi bật trong thế hệ trẻ, mỗi một người đều có thực lực không tầm thường, bài danh mỗi người cao hơn một vị đều đại biểu cho vinh quang rất cao.”

“Không có ý nghĩa, dù sao cũng không ở được bao lâu.” Vương Côi Hô bất đắc dĩ, thầm nghĩ các ngươi căn bản không hiểu, không biết kế tiếp phải đối mặt cái gì.

Nàng cũng vô tình giải thích quá nhiều, khoát tay áo không nói hai lời phi thân rút về.

Mới hạ xuống Nghênh Tiên Lâu, nàng đã bị Vương Phú Quý kêu đi.

Nàng vừa đi, một bóng dáng xinh đẹp khác liền bay lên.

Bóng dáng xinh đẹp này, tự nhiên chính là Vương Côi Linh.

So với sự linh động hoạt bát của Vương Côi Hô, Vương Côi Linh thoạt nhìn trầm ổn hơn nhiều, một thân trang phục cải tiến tôn lên dáng người yểu điệu của nàng, khí khái hào hùng mà lại không mất phong phạm mọi người, vô cùng có thể chống đỡ được.

“Tiểu nha đầu Côi Hô này đánh quá chậm, cuối cùng đến lượt ta ra tay rồi.” Nàng cười cảm khái một câu, lập tức nâng tay hướng người chung quanh thi lễ, tự nhiên hào phóng nói: “Ta là Vương Côi Linh, chư vị tiền bối xin chỉ giáo.”

Vương Côi Linh vừa ra, Khương Tinh Hải xếp hạng thứ tám ở đối diện, Khám Thái Phú xếp thứ chín liền không nhịn được cảnh giác.

Thoạt nhìn nàng này tựa hồ rất không dễ chọc a! Xem ra kế tiếp hơn phân nửa phải có một trận chiến đấu ác liệt.

Nhưng mà, bọn họ không ngờ tới chính là, ánh mắt Vương Hãn Linh từ trên người Diêm Thái Phú nhanh chóng xẹt qua, ở trên người Khương Tinh Hải cũng không dừng lại hai hơi thở, cuối cùng, nàng nhìn về phía Hiên Viên Hạo Uẩn thật sâu, lông mày nhướng lên, ngôn ngữ sắc bén: “Toàn bộ sự tình, đều là ngươi bày mưu, muốn mượn cơ hội này để đè ép khí thế của ca ca ta một chút đi?”

“Hắc hắc chính là lệ cũ.” Hiên Viên Hạo cười cười, trong lòng lại biết, hẳn là Vương Hãn Linh này muốn thay huynh trưởng Vương Bảo Thánh ra mặt khiêu chiến hắn.

Nhưng Hiên Viên Hạo căn bản không sợ.

Cấm túc mười năm, tuy cuộc sống của hắn trôi qua uất ức, nhưng tu vi quả thật đã tăng lên một bậc, bây giờ đã đột phá đến Lăng Hư cảnh tầng ba, vẫn là kế thừa Thánh tử Bính đẳng huyết mạch của Thánh Đồ!

Thực lực bực này, so với năm đó đã mạnh hơn rất nhiều, sở dĩ hiện tại xếp hạng thứ bảy, chỉ là bởi vì vừa mới được thả ra, còn chưa kịp đánh lên trên mà thôi.

Hiện tại nếu như hắn nghiêm túc lên, cũng chưa chắc sẽ bại bởi Nam Cung Bá Thiên xếp hạng thứ năm.

Hắn đã quyết định rồi, chờ sau khi thu thập Vương Côi Linh, liền khiêu chiến Nam Cung Bá Thiên một chút, kiếm thứ năm, cũng làm cho lão tổ tông vui vẻ.

Đáng tiếc, câu nói tiếp theo của Vương Côi Linh đã khiến tất cả tính toán của hắn đều rơi vào khoảng không.

“Được rồi được rồi, đánh cái thứ bảy thực sự không có ý nghĩa.” Vương Tịch Linh thu hồi ánh mắt rơi vào trên người Hiên Viên Hạo Hạo, ánh mắt lập tức liền nhìn về phía Nam Cung Bá Thiên, “Tên thứ tư kia một là không ở hiện trường, hai là cho dù ở ta cũng đánh không lại hắn, liền khiêu chiến Nam Cung huynh đi.”

Nam Cung Bá Thiên hơi sửng sốt, nhưng vẫn phong độ nhẹ nhàng hành lễ: “Vương cô nương xin chỉ giáo.”

Tuy hắn không biết nha đầu kia đến tột cùng có lực lượng gì dám khiêu chiến hắn, nhưng hôm nay hắn đã tới, tự nhiên không có đạo lý tránh chiến.

Chẳng qua, hắn xuất thân từ Tiên Tộc, thiên sinh khí thế sẽ yếu hơn mọi người một bậc, càng không muốn đắc tội tinh anh nhân tộc tương lai, thái độ tự nhiên thập phần ôn hòa.

Sau đó, Vương Hãn Linh làm theo quá trình, xin Tùng Hạc lão tổ, dưới sự chứng kiến của bia tuấn kiệt bắt đầu khiêu chiến.

Nghênh Tiên Lâu dù sao cũng là nơi náo nhiệt phồn hoa, lúc này, quần chúng ăn dưa vây xem chung quanh đã càng ngày càng nhiều, bầu không khí cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Dưới sự chú ý của vạn chúng, Vương Côi Linh khoát tay, một thanh thánh kiếm liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

Thánh Kiếm khí thế hào hùng, phổ biến, Nguyên Thủy Kiếm Ý mênh mông vô tận liền tràn ngập toàn bộ bầu trời, cuồn cuộn ép tới Nam Cung Bá Thiên.

Thanh Thánh Kiếm này chính là Nguyên Thủy Thánh Kiếm mà kiếp trước kiếp này Liễu Nhược Lam đã từng dùng qua.

Trước khi đoàn người Vương Bảo Thánh xuất phát, nàng liền đem kiếm này truyền thừa cho Vương Du Linh cùng là Nguyên Thủy Chi Thể.

Nguyên nhân không có gì khác, Liễu Nhược Lam cảm thấy mình sắp thành Chân Tiên rồi, sau khi đến Chân Tiên, Thánh Kiếm trợ giúp nàng sẽ không còn lớn như vậy nữa, hẳn là đã đến giai đoạn theo đuổi Hỗn Nguyên Đạo Khí rồi, liền dứt khoát truyền nó cho đích trưởng nữ đời chữ "Mượng".

Về phần đạo cung muốn về thì chỉ đành phải hỏi xem Liễu Nhược Lam nàng có đáp ứng không.

Đối mặt với uy thế bá đạo của thánh kiếm, Nam Cung Bá Thiên trong nháy mắt bị dọa choáng váng.

Thánh Kiếm?!! Ngươi con mẹ nó trêu chọc ta đâu?

Tùng Hạc lão tổ cũng nheo mắt, vội vàng hô ngừng: "Dừng tay, khiêu chiến bảng Tuấn Kiệt không được dùng thánh khí!"

"Cái gì?" Vương Tịch Linh vẻ mặt kinh ngạc, "Vì sao không thể dùng? Không phải chỉ là một thanh Thánh khí sao…"

"Đại tiểu thư của ta…" Nam Cung Bá Thiên sắp khóc: "Thiên chi kiêu nữ có tiền xuất thân từ thế gia như ngài, tự nhiên không rõ đại bộ phận gia tộc trên thế giới này đều không tích lũy nổi thánh khí. Giống như gia tộc chúng ta, tích lũy cho ta một thanh tiên kiếm chuyên thuộc về mình, còn thiếu nợ một khoản! Ngài dùng thánh khí, đây không phải là khi dễ người sao?"

Trong lòng hắn trực tiếp đổ mồ hôi.

Mẹ ơi, kẻ có tiền thật sự là không trêu chọc nổi. Còn không phải là một thanh thánh khí sao… Đây là tiếng người sao?

Có trời mới biết, gia tộc vì bồi dưỡng hắn mà phải chịu bao nhiêu khổ.

“Hành bá, không dùng thánh khí cũng không cần.” Vương Tịch Linh thu hồi Nguyên Thủy Thánh Kiếm Ba, nhưng chỉ chớp mắt, chính nàng cũng có chút há hốc mồm, “Chờ một chút, thế nhưng ta không có tiên khí a! Nếu không, ai cho ta mượn trước một cái?”

Nàng sau khi cầm Nguyên Thủy thánh kiếm, tự nhiên đem nguyên bản tiên khí đều đổi đi bảo khố gia tộc, trả lại giá trị cống hiến khổng lồ khất nợ.

Nàng đầu tiên là nhìn về phía một đám đối diện, được rồi, đêm nay đều là đối thủ, không thể cho mượn của bọn họ. Sau đó, Vương Côi Linh liền xa xa hướng Vương Côi Hô hô: “Muội muội, mượn thanh Sáng Nguyệt Tiên Kiếm của ngươi cho ta mượn dùng một chút.”

“Không mượn không mượn.” Vương Côi Hô mở trừng hai mắt, cười tủm tỉm nói với tỷ tỷ nhà mình, “Trừ phi tỷ dùng Ba Ba Ba trao đổi với ta.”

“Ha ha, ngươi đừng nghĩ nhiều, Nguyên Thủy thánh kiếm là tượng trưng cho ta làm đích trưởng nữ.” Vương Cô Linh liếc mắt, lập tức cự tuyệt.

Nàng lại nhìn về phía quần chúng ăn dưa trên Lạc Thủy Đài: “Cẩn Du, Hựu Hựu nói, các ngươi có cho ta mượn tiên kiếm không?”

Vương Cẩn Du và Vương Hựu Đạo hai mặt nhìn nhau, nhưng ngay sau đó đều rất bất đắc dĩ lắc đầu: “Chúng ta đều đã có Thánh Kiếm, thời đại này ai có Thánh Kiếm còn dùng Tiên Kiếm chứ?”

Hai người bọn họ, đều là bằng bản lĩnh vung quyền thắng được Thánh Kiếm, nói chuyện tự nhiên phải đắc chí.

Vương Dần Hàng ở bên cạnh hai người nghe vậy, trong lòng càng như gặp phải bạo kích, nhịn không được lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chênh lệch giàu nghèo to lớn như thế, khiến cho hắn hiện tại cũng có chút không dám đi lên nhận thân thích! Nếu không, vạn nhất bị người hiểu lầm là xin cơm thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà, nếu là tiên kiếm…

Vương Dần Hàng cắn răng, giơ tay yếu ớt nói: “Chỗ ta có một thanh tiên kiếm, nếu như Tịch Linh tiểu thư cần…”

Nói xong, hắn lấy ra tiên kiếm gia truyền của mình 【Phi Tinh Tiên Kiếm】.

Thanh tiên kiếm này, từ trước đến nay hắn đều đối đãi như trân bảo, song phương ở chung một thời gian ngắn, tình cảm cũng rất sâu đậm, lúc này muốn mượn nàng ra ngoài, trong lòng bao nhiêu còn có chút áy náy.

Nào có thể đoán được.

Phi Tinh Tiên Kiếm vừa mới xuất hiện, liền lập tức hóa thành một đạo kinh hồng hướng Vương Côi Linh bay vút mà đi, vừa bay còn vừa hưng phấn mà hô: “Tịch Linh tiểu thư, có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu khiêu chiến Đệ Ngũ Bảng Tuấn Kiệt, là vinh quang của Phi Tinh ta! Người không nên thương tiếc ta, tùy tiện dùng.”

Phi Tinh biết, hôm nay mình và chủ nhân này cả đời đều không có cơ hội khiêu chiến năm thứ hạng đầu! Đây là cơ hội duy nhất của nàng.

Thấy nàng như vậy, Vương Dần Hàng ngây ra như phỗng bị sét đánh.

Phi tinh ơi phi tinh, chúng ta đã nói sống nương tựa lẫn nhau, không rời không bỏ đây?

…

Chương 73: Thiên Hà treo ngược! Vương Thủ Triết, ngươi chờ đó cho bản hoàng!

…

“Vậy xin đa tạ rồi, lát nữa ta sẽ mời ngươi ăn cơm.”

Vương Côi Linh từ xa hướng Vương Dần không nhận ra khách sáo một câu, liền giơ tay ngọc, cầm phi tinh tự bay tới.

Phi Tinh thật sự là quá lâu không trải qua đại trận như vậy, kích động đến mức toàn bộ kiếm đều đang run rẩy, không ngừng phát ra từng trận kiếm minh.

Vương Cô Linh gõ gõ thân kiếm, nó mới dừng lại.

Tiện tay kéo một cái kiếm hoa, nàng nhẹ nhàng hướng phía Nam Cung Bá Thiên thu liễm thi lễ: “Nam Cung huynh, thỉnh chỉ giáo.”

Nàng thân là đích trưởng nữ của dòng họ “Mạc” ở Vương thị, ra ngoài cũng là đại diện cho thể diện của Vương thị, đương nhiên không thể điên điên khùng khùng như nha đầu trên núi kia. Tuy nói, thỉnh thoảng nàng cũng muốn điên một phen.

Mà lúc này, kiến thức qua đủ loại Nam Cung Bá Thiên vừa rồi, một vòng ngạo khí trong lòng cũng triệt để bị chèn ép xuống.

Trong giọng điệu của hắn mang theo một chút lấy lòng: “Hài Linh tiểu thư, chuôi Tiên Kiếm Phi Tinh này sợ là trình độ phù hợp với ngài không đủ, trận chiến này còn xin cẩn thận một chút.”

Nói xong, Nam Cung Bá Thiên khoát tay, cũng lấy vũ khí của mình ra.

Đó là một cây đại kích toàn thân màu đỏ thắm, tản ra ánh lửa giống như mặt trời chói chang.

Cùng lúc đó, chiến thể đặc thù 【Hạo Nhật Bá Thể】 của hắn cũng khởi động theo.

Thời gian nháy mắt, cả người hắn ta đều cao ngất khôi ngô thêm vài phần, tựa như Liệt Nhật Thần Tướng trong thần phục

kia đến nhân gian, tản ra bá khí cùng uy áp vô tận.

Khá lắm.

Không hổ là người xuất thân duy nhất trong top mười của bảng danh sách không phải Thánh tộc, dưới tình huống không có Đại La Thánh Tôn bồi dưỡng chỉ đạo đã rèn luyện Hạo Nhật Bá Thể đến cường đại như thế, tiền đồ tương lai quả thật không thể hạn lượng.

Một số lão tổ Thánh Tôn ở đây thấy cảnh này, không khỏi dồn dập mở miệng khen ngợi.

Người này nếu xuất thân tốt hơn một chút, lại có truyền thừa Thánh đồ, danh hiệu thanh niên tuấn kiệt đệ nhất này chỉ sợ cũng rất đáng lo.

Đương nhiên, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Vương thị hiện tại cũng không phải Thánh tộc, nhưng chiến lực cấp bậc Đại La Thánh Tôn trong Vương thị tộc cũng có mấy người, hơn nữa ngày thường thu thập đối thủ đáng để cất bước đều là mười lăm bậc.

Bởi vậy, cho dù trên danh nghĩa không phải Thánh tộc, nhưng cũng không phải là Thánh tộc bình thường có thể so sánh.

Vương Côi Linh thấy Nam Cung Bá Thiên bất phàm như thế, không kinh mà còn lấy làm mừng.

Nàng hôm nay thay Bảo Thánh đại ca ra mặt tiền trạm, tự nhiên là muốn dương danh. Dưới tình huống như thế, tự nhiên là đối thủ càng mạnh, càng có thể thể hiện ra thực lực của nàng.

Lập tức, nàng cũng không hàm hồ, trực tiếp kích phát ra thể chất Nguyên Thủy huyết mạch tinh thuần của mình.

Năm đó lúc sinh ra, nàng cũng có Nguyên Thủy Linh Thể có dị tượng thiên địa đi theo, sau đó một đường hưởng dụng tài nguyên bồi dưỡng mà đích trưởng bối chữ “Hủ” nên có. Hiện giờ, tư chất huyết mạch của nàng dưới sự cố gắng của nàng đã đạt tới 【Thánh Nữ Bính đẳng】.

Vì thế, nàng còn thiếu một lượng lớn điểm cống hiến gia tộc.

Mà bây giờ nàng chỉ là Lăng Hư cảnh tầng ba, trên thực tế trình độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt đến trình độ thập nhất

trọng Thuần Nguyên Tiên Khu, không khác gì Chân Tiên cảnh bình thường, so với Hạo Nhật Bá Thể của đối phương chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Giờ phút này, huyết mạch chi lực hoàn toàn bộc phát, trong thiên địa, nguyên thủy linh khí liên tục không ngừng hội tụ về phía nàng, nguyên thủy tiên linh khí tinh thuần không gì sánh được không ngừng quanh quẩn quanh thân nàng, làm cho nàng nhìn qua giống như nữ thần Nguyên Thủy hàng lâm trên chín tầng trời, cao quý uy nghiêm, xuất trần tuyệt tục, làm cho người ta nhịn không được lòng sinh kính sợ.

Theo tay nàng cầm phi tinh, một kiếm chém ra, Nguyên Thủy Kiếm Ý mênh mông bát ngát lập tức tung hoành ngang dọc, phô thiên cái địa lao tới Nam Cung Bá Thiên, hung hăng áp chế hỏa diễm cuồn cuộn kia xuống.

Nam Cung Bá Thiên trong lòng rùng mình, vội vàng thôi động Hạo Nhật Bá Thể và Hỏa hệ tiên kích ứng đối.

Trong chốc lát, lực lượng thủy hệ cùng hỏa hệ ở trên bầu trời không ngừng va chạm, kích động lên.

Dưới hư ảnh pháp tướng tăng thêm, hai người giờ phút này tản mát ra uy thế vô cùng đáng sợ, đại đạo pháp tắc chi lực mạnh mẽ theo chiêu thức hai người va chạm lẫn nhau, dây dưa, ở trên bầu trời bộc phát ra từng đợt sóng năng lượng đáng sợ, giống như nở rộ ra từng đóa pháo hoa sáng lạn.

Vương Hãn Linh Thắng ở huyết mạch đã thức tỉnh đến tình trạng Thuần Nguyên Tiên Khu tầng thứ mười một, muốn lực áp Nam Cung Bá Thiên một bậc.

Nhưng tu vi của Nam Cung Bá Thiên đã có Lăng Hư cảnh tầng bảy, vượt qua Vương Côi Linh mấy tầng.

Bởi vậy trận đấu này, thật ra đánh ngang nhau, trong thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể phân ra thắng bại.

“Thật sự là, thật mạnh, thật đẹp, thật có khí chất.” Thái Sử Tinh Lan dõi mắt nhìn Vương Mẫn Linh đang chiến đấu, trong ánh mắt không tự chủ được lóe lên quang mang sùng bái, “Bắt đầu từ hôm nay, Tịch Linh muội muội chính là thần tượng của ta.”

Mà Khương Tẩy Nguyệt Khương thị ở một bên ngửa đầu nhìn một màn này, trong lòng lại xẹt qua một chút chua xót.

Nàng ta ở Khương thị cũng là đích thứ nữ, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu nữ được vô số người theo đuổi. Nhưng hôm nay so sánh với hai tỷ muội Vương Du Linh, Vương Hãn Hô, lại được tôn lên giống như một con chim hề không chút hào quang nào.

Bên kia, các lão tổ tông Thánh Tôn ngồi cùng một chỗ với Vương Phú Quý cũng đang chú ý trận tỷ thí trên bầu trời.

Nhìn thấy Vương Hãn Linh biểu hiện như thế, bọn họ cũng là ùn ùn mở miệng tán thưởng: "Bí thư trưởng phú quý, ngươi thật đúng là phúc khí tốt, trưởng nữ và thứ nữ đều là trác tuyệt bất phàm như thế, tương lai khởi bước chính là nhân vật Đại La Thánh Tôn hậu kỳ."

Vương Phú Quý cũng không ngừng khiêm tốn nói: "Hai đứa bé này, đây là đang nói càn. Về phần Thánh Tôn, ài, trong nhà vẫn còn rất thiếu Thánh Đồ, không nhất định có thể lấy được tương lai."

Trong nhà đâu chỉ là thiếu Thánh đồ? Đó là một thứ tương đối thiếu!

Các đệ tử ưu tú gia tộc từng gốc bắt đầu tụ tập Lăng Hư cảnh, nhu cầu Thánh Đồ trong nhà cũng càng ngày càng gấp gáp.

Nếu không thể kế thừa Thánh đồ ở Lăng Hư cảnh thì sau này phải nỗ lực gấp mười lần mới có thể bù đắp được.

Đây cũng là lý do vì sao gia tộc không ngừng khai phá khu vực phá diệt, chính là muốn đào thêm một ít Thánh Đồ Tiên Kinh trở về. Mà trong nhà Thủ Triết lão tổ tông và Nhược Lam lão tổ tông, vì sao phải mạo hiểm đi tham gia giao dịch chợ đen ở Nam Lam Thần Châu?

Vậy tự nhiên cũng là vì tranh thủ thêm một chút cơ hội cho các hài tử gia tộc.

"Thánh đồ à, vậy tự nhiên là nhà ai cũng thiếu." Ngọc Đường lão tổ của Doanh Thị hiện tại đã triệt để buông bỏ khúc mắc đối với Vương thị, nghe được lời nói phú quý này, cười nói đùa, "Nhưng mà, hai đứa nhỏ Côi Linh và Côi Hô này, quá nửa là sẽ không thiếu Thánh đồ. Côi Châu thì không cần nói,

chắc chắn là Nguyệt Hoa Thánh Thể quyết đã dự định trước 《Nguyệt Hoa Thánh Thể quyết》 của Yên Thị, mà Côi Linh hiện giờ là Tiên Thiên Thánh Nữ Bính Đẳng, so với chúng ta linh trúc cũng không kém bao nhiêu, ở trong mắt các thánh địa thiên hạ, đó tuyệt đối là hương thơm.”

“Không sai, Phú Quý ngươi cứ chờ xem đi, không bao lâu nữa sẽ có người của thánh đảo thánh địa đến nịnh bợ ngươi, làm không tốt ngay cả thánh tôn Đại La cảnh cũng phải tự mình tới cửa cướp người.” Ngọc Hà thánh hoàng Vạn Lý cũng cười ha ha nói, “Một số thánh địa tạm thời có thể truyền lại nhưng không truyền ra ngoài, hiện tại cũng tuyệt đối không kiềm chế được, phú quý a, hiện tại ngươi đã có thể cân nhắc hợp tác với thánh địa thánh đảo nào rồi.”

Trước tiên Nữ Bính đẳng cũng không phải là nói giỡn, bồi dưỡng thật tốt là có hy vọng rất lớn đột phá đến Đại La Thánh Tôn hậu kỳ, so với một số Thánh Tôn Đại La cảnh sơ kỳ, một mình đánh mấy người như ngươi cũng không khó.

Khuyết điểm duy nhất là bồi dưỡng Thánh Tôn hậu kỳ cực kỳ tiêu hao tài nguyên, thánh địa yếu một chút đập nồi bán sắt cũng chưa chắc có thể bồi dưỡng được. Nhưng đây không phải còn có Vương thị sao? Vương thị nổi tiếng có tiền!

Chỉ cần song phương hợp lực, cùng bồi dưỡng cùng hưởng lợi, rất nhiều vấn đề liền được giải quyết dễ dàng.

“Đến lúc đó còn phải xem ý nghĩ của hài tử.” Vương Phú Quý vừa cười vừa nói: “Ta không muốn đi can thiệp, chỉ cần nàng vui vẻ là được.”

Trên thực tế, nhìn thấy biểu hiện của Vương Côi Linh, trong lòng hắn cũng là âm thầm gật đầu.

Gần đây Côi Linh tu luyện càng ngày càng cố gắng, tu luyện 【Nguyên Thủy Tiên Linh Quyết】 do Nhược Lam lão tổ truyền xuống cũng vô cùng dụng tâm, khí chất khí độ kia cũng càng phát ra mấy phần khí tượng năm đó của Lam lão tổ tông.

Ngay khi trong lòng Vương Phú Quý âm thầm đắc ý, Thứ nữ vương Côi Hô cũng tức giận chạy tới làm nũng: “Phụ thân, người ta cảm thấy người đánh mất phụ thân.”

“Ngươi có cái gì mất mặt chứ?” Vương Phú Quý xoa xoa đầu nàng, sủng nịch nói: “Ngươi tuổi còn nhỏ, có thể tiến vào top mười của Đông Hà Tuấn Kiệt đã rất giỏi rồi.”

Thật ra hắn còn có một câu chưa nói, ngươi ở Tân Bình Trấn Lăng Hư Bảng mới xếp vào năm mươi hạng đầu, cũng không thấy ngươi nói mất mặt, còn rất đắc ý.

“Người ta không phải nói cái này, người ta là nói, thân là cha con gái, ta lăn lộn đến gần bốn trăm năm mươi tuổi, nhưng ngay cả một thanh thánh khí cũng không có.” Vương Côi Hô thở dài nói, “Lại nói tiếp, thật là có lỗi với cha.”

“Ách…” Vương Phú Quý lúc này mới chợt hiểu.

Tiểu khuê nữ hợp với bảo bối nhà mình đây là tới lấy thánh khí.

Được rồi, nếu như Côi Linh Thừa được lão tổ tông truyền thừa Nguyên Thủy thánh kiếm, tiểu khuê nữ bên này tự nhiên cũng phải nghĩ biện pháp cho nàng.

Suy nghĩ một chút, Vương Phú Quý liền trực tiếp gọi Vương Bảo Thánh vào, dặn dò: “Bảo Thánh à, có thời gian rảnh mua thánh kiếm cho muội muội ngươi, tiêu tiền treo lên món nợ vi phụ là được.”

“Vâng, phụ thân.” Vương Bảo Thánh tất cung tất kính đồng ý, “Bất quá Thánh khí không phải muốn mua là có, còn phải xem trên thị trường có hay không, hơn phân nửa phải tham gia đấu giá hội mới được, đến lúc đó chỉ sợ cần tăng giá.”

“Được, tăng giá không sao cả, ngươi để ở trong lòng là được.” Vương Phú Quý tỏ vẻ lý giải: “Chủ yếu là muội muội ngươi vui vẻ là được.”

Phú Quý vẫn là rất sủng nịch hai nữ nhi nhà mình, ngược lại yêu cầu đối với Bảo Thánh, Bảo Thừa hai đứa con trai này tương đối nghiêm khắc.

Phụ tử hai người nói mấy câu ngắn ngủi, liền đem chuyện Thánh khí quyết định.

Vương Côi Hô lúc này vui vẻ ôm lấy phụ thân, “Bẹp” một tiếng hôn một cái: “Đa tạ phụ thân.”

Các đại lão Thánh Tôn ở đây đều rầu rĩ không lên tiếng, vẻ mặt ai nấy đều có chút phức tạp.

Nói thế nào nhỉ, một món thánh khí từ mười mấy viên Hỗn Độn linh thạch đến mấy chục viên Hỗn Độn linh thạch.

Nếu các đại Thánh tộc muốn mua thánh khí, đều cần mưu đồ rất lâu, góp nhặt rất lâu, cẩn thận tính toán dùng tiền các nơi mới có thể hạ quyết tâm, nếu gặp phải tình huống giá cả nghiêm trọng, thì tình nguyện chờ một chút.

Mà đám Đại La Thánh Tôn bọn họ coi như là một nhóm đại lão đứng đầu Đông Hà thần triều, nhưng ngoại trừ khai thác công sản ra, trong túi có thể móc ra mười mấy hai mươi viên linh thạch Hỗn Độn.

Vương Phú Quý kia nói đến mua thánh khí, liền nói đi mua đồ ăn nhẹ nhàng như vậy… Thái độ hào hoành này, quả thực khiến cho trong lòng đám đại lão này có chút chua xót, quả nhiên là người so với người tức chết người.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện.

Trên bầu trời, chiến đấu giữa Vương Tịch Linh cùng Nam Cung Bá Thiên càng thêm kịch liệt, tình hình chiến đấu vẫn nóng bỏng như cũ, tựa hồ có chút khó phân thắng bại.

Đánh lâu không xong, lúc này Vương Hãn Linh tựa hồ cũng có chút không kiên nhẫn, nũng nịu nói: “Nam Cung huynh, ta muốn ra đại chiêu【 Thiên Hà Đảo Mang 】, ngươi hãy cẩn thận.”

Vừa mới nói xong.

Chiêu thức tiên kiếm trong tay nàng đột nhiên biến hóa, một cỗ Nguyên Thủy Kiếm Ý cuồn cuộn vô cùng lập tức xông thẳng lên chín tầng mây.

Trong nháy mắt, Lạc Thủy Thiên Hà trên thế giới Lạc Kinh dường như bị một lực lượng nào đó dẫn động, nhấc lên sóng to gió lớn.

Giữa kinh đào mênh mông, từng đạo năng lượng Thiên Hà từ trên chín tầng trời chảy ngược xuống, cùng Nguyên Thủy Kiếm Ý của Vương Côi Linh hòa thành một thể.

“Đây là?” Vương Phú Quý ngớ người, “Hình như là 【Thiên Hà Kiếm Ý】 của Ly Dao tổ cô nãi nãi!”

“Đích thật là Thiên Hà Kiếm Ý.” Vẻ mặt Vương Bảo Thánh cũng có thêm vài phần trịnh trọng, “Ta nghe nói khi Ly Dao lão tổ còn trẻ đã bái sư tôn đầu tiên, chính là lĩnh ngộ về hình thức ban đầu của Thiên Hà Chi Đạo. Mà ngộ tính của Ly Dao lão tổ là vô song, không ngừng đào móc ở phương diện Mô Hình Đại Đạo, cuối cùng tìm hiểu ra được 【Thiên Hà Kiếm Ý】 chân chính, kiếm ý này có thể dẫn động lực lượng của Thiên Hà, uy lực tuyệt không phải bình thường.”

“Có lẽ nhóm người Trấn Trạch Kiếm Cung, Ly Dao lão tổ truyền kiếm ý cho muội muội cùng là huyết mạch Nguyên Thủy.”

Ngay vào lúc bọn họ đang nói chuyện.

Trên bầu trời.

Đạo Nguyên Thủy Kiếm Ý hội tụ Lạc Thủy chi lực kia đã tích súc đến cực hạn, theo Vương Côi Linh cổ tay run lên, kiếm ý tung hoành mà ra.

“Oanh!”

Không gian kịch liệt chấn động.

Kiếm ý lướt qua, tựa như bị nước Lạc cuồn cuộn xâm nhập mà qua, hư không chung quanh không chịu nổi giống như Côn Bằng vỡ ra, uy thế khủng bố làm cho lòng người kinh sợ.

Dưới sức mạnh hùng vĩ của nhân loại, tất cả đều trở nên nhỏ bé.

Nhưng mà, Vương Côi Linh vung ra một kiếm này sắc mặt cũng có chút trắng bệch, thậm chí ngay cả tay cầm kiếm đều có chút run nhè nhẹ. Rất hiển nhiên, khống chế một đạo kiếm ý này, đối với nàng mà nói cũng là có chút cố hết sức, thoạt nhìn tương đối miễn cưỡng.

Chân Tiên bình thường đối mặt với một kích kinh người này, sợ là cũng phải chạy trối chết.

Sắc mặt Nam Cung Bá Thiên hoảng sợ, vội vàng vận chuyển Hạo Nhật Bá Thể muốn tránh né.

Nhưng mà, ở dưới đạo kiếm ý kia khóa chặt, trong lòng của hắn lại có một loại trực giác đại nạn lâm đầu mãnh liệt.

Chỉ dựa vào chính hắn, dưới một kiếm này chỉ sợ hôm nay không chết cũng phải trọng thương.

Cũng may, Tùng Hạc lão tổ phụ trách công chính lắc mình chắn trước mặt Nguyên Thủy Kiếm Ý, vung tay lên, liền có một cỗ lực lượng bàng bạc chặn lại Nguyên Thủy Kiếm Ý.

Oanh Oanh!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, sóng xung kích năng lượng đáng sợ trong nháy mắt quét ra.

Cảm giác được cổ lực lượng xâm nhập mà đến, Tùng Hạc lão tổ sắc mặt khẽ biến, lúc này mới ý thức được chính mình đánh giá sai uy lực một kiếm này, không thể không kéo theo Nam Cung Bá Thiên phi thân nhanh chóng thối lui, mới xem như thoát ly hiểm cảnh.

Năng lượng nổ tung còn lại ở trên bầu trời Lạc Kinh đã bị đại trận bảo vệ của Lạc Kinh cản lại.

Nam Cung Bá Thiên lòng còn sợ hãi sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ rõ ràng.

Trước ngày hôm nay, hắn là hăng hái cỡ nào, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ bại! Lại chưa từng nghĩ, thậm chí ngay cả một nữ tử tuổi chỉ bằng nửa mình cũng chưa từng đánh qua.

“Nha đầu ngươi.” Qua một hồi lâu Tùng Hạc lão tổ mới dẫn Nam Cung Bá Thiên trở lại chiến trường, trừng mắt nói với Vương Côi Linh, “Kiếm chiêu này uy lực không tầm thường, đối với cường độ thần niệm cùng với Nguyên Thủy pháp tắc, kiếm đạo tu vi yêu cầu cực cao, ngươi cũng không sợ bị cắn trả?”

Uy lực một kiếm vừa rồi căn bản không phải một Lăng Hư Cảnh bình thường có thể sử dụng, dùng để đánh Chân Tiên cảnh cũng đủ rồi.

Hắn luôn nho nhã hiền hoà, lúc này hình tượng hơi có vài phần chật vật, hiển nhiên cũng là do không kịp đề phòng một chiêu này mà bị ăn một chút kinh ngạc.

“Ách, ha ha ~ tổn thương của ta còn tốt, Nguyên Thủy tiên thể vốn là khôi phục lực mạnh.”

Lúc này Vương Côi Linh đã bình tĩnh lại, sắc mặt khôi phục không ít.

Nàng xoa xoa vết máu nơi khóe miệng, nuốt một viên đan dược, ổn định huyền khí như dời sông lấp biển trong cơ thể, lúc này mới thở dài giải thích: “Ta cũng không ngờ tới, năng lượng ẩn chứa trong Lạc Thủy Thiên Hà này lại đáng sợ như thế, sớm biết không dùng sức như vậy.”

“Đây không phải nói nhảm sao? Lạc Thủy Thiên Hà chính là đầu mối then chốt trung tâm thần triều, há là Thiên Hà tầm thường có thể so sánh?” Tùng Hạc lão tổ tức giận nói, “Uy năng ẩn chứa trong đó, há con nít ngươi có thể phỏng đoán? “

“Vậy ván này có tính là ta thắng không?” Vương Côi Linh hỏi.

“Đương nhiên là Tịch Linh tiểu thư thắng.”

Người mở miệng chính là Nam Cung Bá Thiên.

Hắn lúc này sắc mặt suy sụp, hướng về phía Vương Côi Linh thi lễ một cái, xem như chính thức chịu thua.

Tuy rằng trong lòng của hắn có chút không phục, nếu là dã ngoại ở Hư Không Hải, không có Thiên Hà trợ giúp, hắn chưa chắc sẽ thua… Được rồi, người ta là có Thánh Kiếm, gặp hắn ở dã ngoại sẽ chỉ bị đánh thảm hại hơn.

Ai, đại tiểu thư có tiền thật sự không trêu chọc nổi, cái gì mà gia tộc thánh kiếm, lão tổ tông truyền thừa kiếm ý đại chiêu, cái gì cần có đều có.

Hắn thậm chí dám khẳng định, trên người đại tiểu thư này còn có át chủ bài bảo mệnh, không chừng là loại có thể đánh chết Chân Tiên!

Thật là không hợp thói thường… Vì sao Nam Cung Bá Thiên ta lại không có xuất thân gia tộc có tiền có thế đây?

Trong lòng Nam Cung Bá Thiên tràn đầy những suy nghĩ vụn vặt.

“Thắng thắng.”

Tùng Hạc lão tổ cũng lau mồ hôi lạnh, vừa rồi quả thực lão đã sơ suất, đánh giá sai uy lực của một kiếm kia, không ngờ trở tay không kịp, chịu chút thiệt thòi.

Thật sự là mất mặt quá!

Cũng may, chút thiệt thòi nho nhỏ này, đối với hắn, Đại La Thánh Tôn cũng không tính là gì, cũng chỉ là nhìn một chút chật vật mà thôi.

Ài! Sau ngày hôm nay, sợ là sẽ bị đám tiểu nhị cười nhạo một trận.

Lúc này.

Theo Tùng Hạc lão tổ tuyên bố, bảng danh sách trên Tuấn Kiệt Bi cũng đã hoàn thành sắp xếp lại.

Nam Cung Phách Thiên từ đệ ngũ bị đẩy đến đệ lục, phía sau tất cả mọi người đều đi xuống một vị, Đồng Lư Thái Phú trực tiếp rơi đến thứ mười.

Đáng thương Vương Côi Hô, mới vừa đánh vào top mười, kết quả nhanh như vậy đã bị đẩy đến top mười một!

Cũng là cho đến giờ phút này, mọi người mới giật mình hiểu ra, vì sao vừa rồi nàng lại nói, hiện tại không đánh, đời này nàng cũng không có cơ hội tiến vào top mười.

Nghĩ đến, kết quả hôm nay, hẳn là đã sớm nằm trong dự liệu của nàng.

Thấy thế, quần chúng ăn dưa chung quanh cũng kích động không thôi, nhịn không được đối với chiến tranh này nói say sưa.

Nghênh Tiên Lâu là một trong những tửu lâu tốt nhất Lạc Kinh, thực lực quần chúng ăn dưa xuất hiện ở gần đây cũng không có yếu, tự nhiên có thể nhìn ra trận chiến vừa rồi Vương Côi Linh biểu hiện kinh diễm đến cỡ nào.

Nhất là đạo "Thiên Hà Ngược trần" kia, thực sự đã mở mang tầm mắt cho bọn họ.

Bằng chừng ấy tuổi, đã có chiến lực như thế, kiếm đạo tu vi thể hiện ra cũng như thế làm người ta kinh diễm, nói một câu "Kinh tài tuyệt diễm" tuyệt đối không quá.

Có thể nghĩ mà biết, sau trận chiến này, cái tên Vương Côi Linh chắc chắn sẽ dùng tốc độ ánh sáng vang vọng toàn bộ Đông Hà thần triều.

Trên Lạc Thủy đài, tài hữu đạo đang ngồi trong góc âm thầm vây xem, tâm tình rất tốt, nhịn không được lại mút một ngụm rượu nhỏ, cười ha hả nói: "Hài Linh tiểu thư nhà chúng ta quả nhiên cũng không tầm thường. Tốt tốt tốt, Vương thị chúng ta thế hệ sau mạnh hơn đời trước."

Vương thị chúng ta?

Thương Bình Thần Hoàng trong lòng buồn bực, liếc mắt nhìn Tài Hữu Đạo một cái, lão già nhà ngươi, vừa rồi còn vui vẻ cùng bản Thần Hoàng mắng Vương Thủ Triết, bây giờ lại mở miệng một câu "Vương thị chúng ta", hừ!

"Lão Đàm, Vương Thủ Triết kia nhất định là cố ý!" Thương Bình Thần Hoàng buồn bực bất bình truyền âm cho đại thái giám tâm phúc nhà mình: "Với bộ dạng cáo già của hắn, chắc chắn đã sớm đoán ra bản hoàng muốn áp chế khí thế của hắn. Đây không phải, cố ý đưa bọn trẻ mạnh nhất trong gia tộc đến Lạc Kinh chính là để đánh mặt bản hoàng."

"Không đến mức vậy chứ?" Đàm lão vội vàng truyền âm trả lời: "Có lẽ chính là hài tử ưu tú, mình muốn tới Lạc Kinh mở mang kiến thức? Chúng ta dù sao cũng là Lạc Kinh, người trẻ tuổi nào không muốn xông vào?"

"Phi! Ta thấy hắn chính là muốn cho bổn hoàng mở mang kiến thức." Thần Hoàng Thương Bình tức giận bất bình, vẫn tiếp tục truyền âm: "Hừ, kế tiếp nhất định là Vương Bảo Thánh kia muốn đánh Thái Sử Ngọc Thư!"

Hắn vừa mới truyền âm.

Lại nghe trên đài Lạc Thuỷ truyền ra thanh âm của Vương Hựu Đạo trong trẻo như ngọc.

Chỉ thấy hắn giơ tay thi lễ với hai vị mỹ nữ Lạc Kinh của Thái Sử Tinh Lan và Khương Tẩy Nguyệt, phong độ nhẹ nhàng khách khí dò hỏi: "Hai vị tiểu tỷ tỷ, không biết ai cho mượn một món tiên khí dùng một lát? Ta cũng có chút ngứa tay, tiện đi bêu xấu một phen."

Vương Dần Hàng nghe vậy trong lòng cả kinh.

Vương Hựu Hựu này cũng chuẩn bị đi khiêu chiến Nam Cung Bá Thiên sao? Hay lắm, hắn cũng mạnh như thế sao?

Ngay lúc hai nàng nhìn nhau một cái, chuẩn bị nói chuyện.

Vương Dần Hàng vội vàng nói: "Người… Hựu… Hựu nói…"

Hắn khó mà xác định nên gọi người ta như thế nào, đành mập mờ nói: "Hay là dùng phi tinh của ta đi, chắc hẳn nàng cũng sẽ rất thích ý tác chiến với ngươi."

Lúc nói lời này, trong lòng hắn ta không khỏi có chút chua xót, nếu không phải không muốn Khương Tẩy Nguyệt mượn tiên khí cho Vương Hựu Đạo, tiện đà ngươi tới ta đi… Hắn như thế nào cũng không cam lòng đưa phi tinh cho Vương Hựu Hựu nói.

"Cái này… Phi Tinh chỉ sợ không được." Vương Hựu Hựu lắc đầu.

"Vì sao không được?" Vương Dần Hàng có chút không vui.

Ngươi cần phải mượn tiên kiếm của mỹ nữ mới được đúng không? Đây rõ ràng là mượn cơ hội thông đồng!

"Phi Tinh không phải cho ta mượn báu linh cô cô sao?" Vương Hựu Đạo có chút khó hiểu nói: "Như thế nào còn có thể cho ta mượn?"

"Nàng không phải dùng hết…" Vương Dần Hàng chợt phản ứng lại, nhất thời mở to hai mắt nói: "Cái, cái gì? Ngươi là muốn đi khiêu chiến Vương Côi Linh? Nàng mạnh như vậy… Ngươi… Ngươi…"

Hắn cũng có chút nói không ra lời, Vương Côi Linh đã là để cho hắn ngước nhìn núi cao, cảm thấy là sự tồn tại cả đời phải ngưỡng vọng. Nhưng Vương Hựu Đạo này, lại trực tiếp muốn đi khiêu chiến nàng?

"Tuổi tác của ta và Tịch Linh cô cô cũng không chênh lệch nhiều lắm." Vương Hựu Đạo có chút cạn lời. "Nàng ấy cũng đã đánh thắng Nam Cung Bá Thiên rồi, dù sao ta cũng không đến mức lại đi đánh Nam Cung Bá Thiên một trận chứ? Vậy thật không thú vị."

Hiện trường hoàn toàn nghẹt thở.

Tất cả mọi người nhìn về phía vẻ mặt của Vương Hựu Đạo đều là một lời khó nói hết.

Nghe một chút, đây là nói tiếng người sao?

Cho dù bây giờ Nam Cung Bá Thiên đã lui về vị trí thứ sáu, đó cũng là hạng sáu trong Tuấn Kiệt bảng, bao nhiêu người trẻ tuổi muốn lên bảng cũng không có cơ hội đâu. Đầu năm nay, hạng sáu trong Tuấn Kiệt bảng không ngờ ngay cả tư cách bị người khiêu chiến cũng không có sao?

Nhưng thật ra Khương Tẩy Nguyệt nghe được lời nói bá khí này của Vương Hựu, trong đôi mắt hoàn toàn phóng ra ánh sáng.

Nàng lấy ra một thanh tiên kiếm màu trắng như tuyết, thoạt nhìn hết sức lịch sự tao nhã, có chút thẹn thùng nhìn Vương Hựu nói: "Hựu công tử, ta bằng lòng cho ngươi mượn tiên kiếm Lạc Tuyết của ta, hy vọng ngươi chớ có ghét bỏ."

Ầm ầm ầm!

Sắc mặt Vương Dần Hàng trắng nhợt, trong đầu như có tiếng sấm nổ vang lên, trong mắt chỉ còn lại một ý niệm.

Xong rồi xong rồi! Chuyện xem mắt với Khương Tẩy Nguyệt, đã xuất hiện đại kết cục rồi!

Mà cùng lúc đó.

Thương Bình Thần Hoàng lại càng mở to hai mắt, trong lòng đối với Đàm Đàm như sấm sét truyền âm: "Tiểu tử Vương Hựu Đạo này sao lại có thể giả vờ như vậy? Muội của trêu chọc Lạc Kinh ta không tính, còn muốn đánh vào mặt Lạc Kinh ta!"

"Đúng rồi! Chắc chắn đều do Vương Thủ Triết dạy, chắc chắn đều là thứ không biết xấu hổ cấu kết với Vương Thủ Triết! Vương Thủ Triết, ngươi chờ đó cho bản hoàng!"

…

Chương 74: Vương thị tuấn kiệt! Một người có thể giả bộ hơn người khác.

…

Ngay khi Thương Bình Thần Hoàng đang suy nghĩ.

Vương Hựu Đạo đã vui mừng, lập tức chắp tay bái tạ Khương Tẩy Nguyệt: "Đa tạ Tẩy Nguyệt tiểu tỷ tỷ mượn kiếm."

Cầm lấy chuôi tiên kiếm tên là 'Lạc Tuyết' này, hắn lăng không nhảy lên, liền tới trên không, hành lễ với Vương Hãn Linh nói: "Lung Linh cô cô, đắc tội."

Dựa theo bối phận mà nói, Vương Hựu Đạo phải nhỏ hơn người đời trước, nhưng nói về tuổi tác, hắn lại lớn hơn Vương Duệ Linh mấy chục tuổi, tu vi cũng đạt đến Lăng Hư cảnh tầng bốn, xem như hoàn thành lột xác từ sơ kỳ đến trung kỳ.

"Có cái gì mà đắc tội không đắc tội chứ." Vương Côi Linh cười lơ đễnh nói: "Thiên kiêu Vương thị chúng ta, từ trước đến nay là có người tài địa vị cao, danh sách gia tộc đều là dựa vào bản lĩnh để tranh lấy. Bất quá, đừng tưởng rằng Hựu Tự Đạo tu vi của ngươi cao hơn ta một chút thì thắng chắc, ngươi xác định có thể đỡ được thiên hà treo ngược?"

"Chống đỡ được hay không, thử một lần liền biết. Nhưng mà, trận ác chiến vừa rồi của cô cô, có muốn nghỉ ngơi một chút không?" Vương Hựu Thiểu nhẹ nhàng hỏi thăm, thái độ tương đối săn sóc, hiển nhiên cũng là không muốn chiếm tiện nghi của cô cô nhà mình.

Tuy thời điểm ở Chấn Trạch Kiếm Cung xông qua Thông Thiên Kiếm Tháp, tốc độ qua cửa của hắn so với Vương Côi Linh chậm hơn nửa canh giờ, nhưng đây cũng không có nghĩa là thực lực của hắn kém hơn so với Vương Côi Linh. Nghiêm túc mà nói, hắn thật ra là chịu thiệt thòi tuổi tác.

Tư chất tiên thiên của hắn yếu hơn Vương Côi Linh một bậc, có thể có hôm nay, dựa vào hoàn toàn là cố gắng hậu thiên, cùng với si mê kiếm đạo.

Nhưng dù cố gắng thế nào, tốc độ tu luyện của hắn trước kia rốt cuộc so ra kém Vương Cẩn Du Vương Du và Vương Du Du Linh, đụng phải cửa ải dựa theo độ khó thiết lập dựa theo tuổi của Thông Thiên Kiếm Tháp này, tự nhiên cũng chỉ ăn chút thiệt thòi.

Nhưng nếu bàn về thực lực chân chính, hắn có đầy đủ tự tin với bản thân.

Cho dù giờ phút này đang bị vạn chúng chú mục, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ thong dong và tự tin, hơn nữa diện mạo của hắn có chút xuất chúng, tự nhiên tạo thành một cỗ khí chất đặc biệt.

Như vậy, tự nhiên dẫn tới sự chú ý của rất nhiều nữ quần chúng ăn dưa đối với hắn.

Phải biết rằng, Lạc Kinh chính là nơi tụ tập cao thủ, số lượng Chân Tiên trong các thế lực các tộc không ít, trong đó không thiếu rất nhiều Chân Tiên "nhìn qua" trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đang xem náo nhiệt.

Vương Hựu, cỗ khí chất đặc biệt này trên người Vương Hựu, lập tức đã bị trúng không ít thẩm mỹ của nữ tiên, làm cho ánh mắt của các nàng đều sáng lên.

"Nghỉ ngơi thì miễn đi, trận chiến vừa rồi, trùng hợp làm ta nóng tay thêm vài phần." Vương Hãn Linh tay cầm phi tinh, chỉ về phía xa nói: "Chúng ta tốc chiến tốc thắng, lát nữa còn chờ ăn khuya đấy."

"Như thế, chỉ có Hựu đạo cung kính không bằng tuân mệnh."

Vương Hựu Đạo mỉm cười, tiện tay kéo một cái kiếm hoa, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thấy ý kiến hai người đạt thành thống nhất, Tùng Hạc lão tổ của Vũ Anh Các cũng nghiêm túc, lúc này tuyên bố chiến đấu bắt đầu.

Một trận chiến nội quyển của Vương thị cũng bắt đầu từ đó.

Tuổi tác hai người tương tự, trình độ thức tỉnh huyết mạch tương tự, ngay cả huyết mạch thuộc tính đều là thân thể thuần tịnh Nguyên Thủy nhất mạch tương thừa của gia tộc.

Trong lúc nhất thời, hai người đều thi triển thủ đoạn, đấu ngang nhau.

Nhìn thấy quyết đấu đặc sắc như thế, quần chúng ăn dưa cũng phấn chấn kích động vô cùng, nhịn không được vừa khen hay cố lên, vừa âm thầm lẩm bẩm trong lòng.

Đây cũng đã là người thứ ba rồi, không nghĩ tới Thần Võ Vương thị xa xôi kia, thanh niên tuấn kiệt không ngờ lại tầng tầng lớp lớp như vậy?

Bất quá, trong lòng mọi người vẫn là có khuynh hướng Vương Côi Linh có thể đạt được thắng lợi cuối cùng, dù sao một chiêu "Thiên Hà Đảo Ngã" vừa rồi, cho người ta ấn tượng thật sự quá sâu. Rất nhiều người đã là Chân Tiên cảnh ăn dưa, đều cảm giác mình hơn phân nửa rất khó không tổn hao gì ngăn cản!

Quả nhiên là vậy.

Sau khi ác chiến nửa nén hương, Vương Hãn Linh dưới tình huống đối phương tu vi hơi hơn mình một bậc, đã dần dần rơi vào hạ phong.

Lúc này, nàng lại lần nữa thi triển ra một chiêu "Thiên Hà Đảo Bịch".

Chỉ một thoáng, trên bầu trời lưu quang tràn đầy màu sắc giống như lưu tinh rơi xuống, lực lượng của Lạc Thủy lại lần nữa bị dẫn động. Lực lượng của Thiên Hà mênh mông hội tụ đến mũi kiếm của nàng, hóa thành kiếm ý vô tận tung hoành mà ra.

Một kiếm này, như thiên hà trút xuống, bá đạo vô cùng, uy thế kinh khủng giống như kiếp nạn diệt thế, muốn đem Vương Hựu Đạo ở đối diện triệt để cắn nuốt.

Vương Hựu Hựu hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Đối mặt với một kiếm có uy thế kinh người như vậy, sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh như thường.

Chỉ thấy cổ tay hắn rung lên, một cỗ kiếm ý nhu hòa giống như gió xuân bỗng nhiên từ trên Lạc Tuyết Tiên Kiếm khuếch tán ra, tựa như gió nhẹ lướt qua một hồ xuân thủy khi mặt

nước nổi lên gợn sóng, lại tựa như hoà hợp ấm áp ngày xuân, mang theo cỗ nhu hòa ấm áp.

Theo kiếm ý đẩy ra, ngay cả ánh sáng của Lạc Thủy trên bầu trời cũng trở nên ôn nhu.

Nhưng mà, kiếm ý ôn nhu như nước này, lại tuyệt không nhu nhược.

Kiếm ý Thiên Hà của Vương Cốc Linh chạm vào kiếm ý của hắn như rơi vào vũng bùn, tốc độ tiến lên càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cho đến lúc càng khó tiến.

Lặng yên không một tiếng động, thiên hà kiếm ý đã bắt đầu bị kiếm ý nhu nhược như nước mùa xuân ăn mòn, từng chút một tiêu trừ trong ” xuân thủy” nhộn nhạo.

Thấy thế, sắc mặt Vương Côi Linh biến đổi, vội vàng gia tăng kiếm ý, muốn dựa vào kiếm ý Thiên Hà mạnh mẽ phá tan kiếm ý của Vương Hựu Đạo để ngăn cản.

Nhưng mà, Vương Hựu lại có chút tà môn, mặc cho kiếm ý của Thiên Hà cọ rửa như thế nào, cũng không có chút gợn sóng nào, rất có một loại hàm ý “Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát phủ núi”.

Thật lâu sau.

“Ta thua rồi!”

Sắc mặt Vương Côi Linh trắng bệch, vô lực thất bại.

Nàng khiếp sợ nhìn Vương Hựu: “Tại sao ta chưa từng thấy qua kiếm ý như vậy? Chẳng lẽ, đây là kiếm chiêu kiếm ý do chính ngươi sáng tạo ra?”

“Đa tạ Hãn Linh cô cô nhường lại.” Vương Hựu Hựu đạo nhẹ nhàng hành lễ, giải thích, “Lúc vượt ải ở Trấn Trạch Kiếm cung, ta đã có chút cảm ngộ đặc thù, sau đó lại quan sát các kiếm bia, cùng với kiếm ý bi mà tiền nhân lưu lại, không ngừng nghiền ngẫm. Sau đó, ta lại thỉnh giáo Ly Dao lão tổ, sau khi trở về còn cố ý nhờ bà tổ chỉ điểm một phen, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được kiếm chiêu kiếm ý thuộc về riêng mình.”

Vương Hựu Hựu nói là con trai của Vương An Tín, Vương Ninh Hi nhất mạch này, thực ra đã cách xa nhất mạch của Vương An Nghiệp.

Nhưng tất cả mọi người đều là con cháu do Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam sinh sôi nảy nở, chỉ cần hai lão tổ tông kia vẫn còn, đương nhiên quan hệ vẫn vô cùng thân thiết, đương nhiên đều có tư cách đi thỉnh giáo lão tổ nãi nãi Liễu Nhược Lam.

“Quả nhiên, vẫn là kiếm ý kiếm chiêu vốn là mình sáng tạo ra càng thêm phù hợp với chính mình.” Đáy mắt Vương Cô Linh xẹt qua một vòng suy nghĩ sâu xa, “Xem ra, ta cũng muốn ở trên con đường Thiên Hà Kiếm Ý, tìm kiếm con đường phù hợp nhất với mình. Đúng rồi, chiêu kiếm chiêu kiếm ý này của ngươi tên là gì?”

“Cái này, ta còn chưa kịp đặt tên đâu.” Vương Hựu Đạo sửng sốt một chút: “Để ta suy nghĩ một chút đã.”

“Được!”

Trong lúc hai người nói chuyện, trong Nghênh Tiên lâu, các đại lão đang quan chiến cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

Ngọc Hà thánh hoàng Vạn Lý nhịn không được khen ngợi: “Lúc trước đứa bé Côi Linh kia có Thiên Hà treo ngược, đã mang đến cho bổn hoàng một sự kinh hỉ rất lớn. Không nghĩ tới, sự lĩnh ngộ của đứa nhỏ Hựu Dương này về Nguyên Thủy chi đạo lại càng là đặc biệt xuất sắc. Chiêu này của hắn nhìn như gợn sóng không sợ hãi, nhưng kì thực là lấy Nguyên Thủy Nhu Ý khắc chế sóng to gió lớn. Ta thấy, có thể đặt tên là 【Chỉ Thủy kiếm ý】.”

“Ta thấy đặt tên là 【Định Đào Kiếm Ý】 càng thêm phù hợp.” Lão tổ của Ngọc Đường cũng không nhịn được phát biểu ý kiến, “Trong huyết mạch Doanh Thị chúng ta cũng có không ít Nguyên Thủy Chi Thể, kiếm ý này rất được Nguyên Thủy Tinh túy của Doanh Thị ta.”

“Ta thấy chiêu này có công hiệu tứ lạng bạt thiên cân, không bằng gọi là 【Thủy Cực Kiếm Ý】 đi.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, bộ dạng tan vỡ lòng vì kiếm chiêu kiếm ý của Vương Hựu Hựu.

Mà lúc này.

Vương Hựu Đạo cuối cùng cũng nghĩ ra tên của mình.

Hắn chắp hai tay sau lưng nói: “Ta cảm thấy cá tính của ta ôn nhu, kiếm ý này cũng lộ ra vẻ ôn nhu hết sức, không bằng, gọi là 【ôn nhu một kiếm】 đi.”

“Ách…”

Vương Côi Linh vẻ mặt cạn lời.

Những lời này rãnh điểm quá nhiều, nàng trong lúc nhất thời cũng không biết nên bắt đầu nhả rãnh từ nơi nào.

Nhưng mà, một vài nữ tử ăn dưa trong số các cuộc chiến nghe vậy thì hai mắt sáng ngời, nhịn không được liên tục gật đầu: “Một kiếm ôn nhu không tệ, thật ra vô cùng phù hợp với khí chất của công tử.”

“Ôn dịu dàng, quả nhiên rất phù hợp với hình tượng của Hựu công tử.”

Ngay cả Khương Tẩy Nguyệt và Thái Sử Tinh Lan, trong ánh mắt cũng lộ ra một chút khác thường, hình như cảm thấy Vương Hựu Đạo nói rất có đạo lý.

Hắn chẳng những tuổi còn trẻ thực lực đã cực kỳ cường đại, diện mạo cũng tuấn lãng vô cùng, cộng thêm bộ dáng quý công tử rất không thiếu tiền, quả thực làm cho người ta khó có thể…

“Ài!”

Vương Dần Hàng gần như sắp khóc, trong lòng thở dài.

Đây nào phải là một kiếm ôn nhu?

Ông ta nhìn Vương Hựu Đạo kia, thấy thế nào cũng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, giống như dáng vẻ của một vị công tử đa tình quý giá, đây nào phải【ôn nhu một kiếm】, quả thực chính là 【cặn bã nam một kiếm】!

Mà Thương Bình Thần Hoàng lúc này cảm giác cùng Vương Dần Hàng quả thực giống nhau như đúc.

Ông ta liên miên cằn nhằn truyền âm với lão Đàm: “Xem đi, Vương Hựu Thiểu nói tiểu tử này và Vương Thủ Triết là nhất mạch tương thừa. Hừ, nữ hài tử của Vương thị ta còn cảm thấy

đặc biệt oai hùng hiên ngang, nhưng những nam đinh này, mỗi người đều không phải thứ tốt lành gì!”

Nghe những suy nghĩ vụn vặt này, trên gương mặt già nua của hoạn quan rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại là một hồi mệt mỏi.

Hôm nay đều là ngài tự mình an bài, đánh mặt không được, lại còn muốn trách Tam Quái Tứ… Quả thật là gần vua như gần cọp!

“Hiên Viên Hạo Khuyết.” Thương Bình thần hoàng trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng mới nhớ ra, trực tiếp truyền âm cho hắn: “Tiểu tử ngươi nghe cho kỹ, lập tức đi tìm Vương Hựu Đạo giả vờ giả vịt.”

Tuy nhiên, Hiên Viên Hạo Tung đang đứng xem lại không có phản ứng gì, dường như hoàn toàn không nghe thấy truyền âm của lão tổ tông.

Đùa à, Hiên Viên Hạo Huyên hắn là hoàn khố đệ tử không sai, nhưng hắn lại không phải kẻ ngốc.

Lấy thực lực của hắn, nhiều lắm cũng chỉ là tạm biệt Nam Cung Bá Thiên một lần, có thể đánh qua hay không còn chưa biết được. Chống lại Vương Hãn Linh, cũng đã là bảy tám phần thua, muốn khiêu chiến Vương Hựu Đạo? Ha ha, hay là sớm nghỉ ngơi một chút đi!

Cũng đúng vào lúc này.

Vương Cẩn Du đã kiềm chế từ lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Nàng quay đầu nhìn về phía tiểu tỷ muội bên cạnh: “Tiểu tỷ tỷ Tinh Lan, ngươi cũng cho ta mượn một thanh tiên khí đi?”

Mặt Thái Sử Tinh Lan hơi đỏ lên: “Cẩn Du muội muội, ta còn chưa tu đến Lăng Hư cảnh, trong nhà không cho ta tiên khí.”

Ô ô ô ~ bỗng nhiên cảm giác mình rất yếu gà.

“Đạo khí Lăng Hư bình thường cũng được.” Vương Cẩn Du chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt cao thâm khó đoán nói: “Thánh khí cũng được, tiên khí cũng được, chung quy cũng chỉ là ngoại vật mà thôi, thực lực và tu vi của bản thân mới là căn bản, tu vi đến rồi, vạn vật trong thiên hạ đều có thể làm kiếm.”

“Cẩn Du muội muội quả nhiên là trác tuyệt bất phàm.” Trong đôi mắt của Thái Sử Tinh Lan lộ ra vẻ kính nể ngưỡng mộ, sau đó vô cùng ngoan ngoãn mà đưa ra Lăng Hư Đạo Kiếm của mình.

Nhìn thấy một màn này, Vương Dần Hàng bên cạnh nhất thời im lặng.

Hắn phát hiện, đám thân thích của Thần Võ Vương thị này ai cũng có thể giả vờ! Ngươi cảm thấy thánh khí không quan trọng, sao không thấy ngươi tặng thánh khí cho người ta?

Cái gì gọi là “thiên hạ vạn vật đều có thể làm kiếm”? Cái này không phải đang đánh rắm sao, bản công tử đánh Thần Thông cảnh, cũng có thể “Vạn vật đều có thể làm kiếm”! Cho bản công tử một thanh thánh kiếm, ngay cả Chân Tiên cũng chọn cho ngươi xem!

Đây còn không phải đang nói giỡn, thánh kiếm là lợi hại và quý giá cỡ nào? Cho dù là để nó tự động treo máy đánh nhau, cũng đủ để thu thập cường giả Lăng Hư cảnh bình thường rồi.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ.

Vương Cẩn Du đã một tay nắm lấy đạo kiếm, một tay chắp sau lưng, trực tiếp đạp không bay lên trời cao.

Dưới màn đêm, nàng đứng chắp tay, tà áo phấp phới, quả nhiên là phong phạm của một đại sư: “Ngự Đạo, đừng trách tỷ tỷ ỷ vào tuổi tác lớn mà khi dễ ngươi. Hết cách rồi, ai bảo ngươi sinh ra muộn vậy? Đúng vậy, ta chính là ỷ vào tuổi tác để khi dễ ngươi! Ha ha ha ha!”

Vương Hựu Nhân vẻ mặt trì trệ, nước mắt sắp rơi xuống.

Cẩn Du tỷ, ta còn chưa giả bộ xong mà? Muội không thể cho ta thêm chút thời gian và không gian sao?

Tuy nhiên, giờ này khắc này, Vương Hựu Đạo cũng không thể hèn nhát, càng không thể để cho thiết lập người của mình bị sụp đổ.

Hắn vẫn giữ dáng vẻ công tử văn nhã kia, hành lễ với Vương Cẩn Du nói: “Cẩn Du tỷ tỷ muốn thắng ta, vẫn phải dùng thực lực nói chuyện.”

“Được!”

Vừa dứt lời, ánh mắt Vương Cẩn Du lập tức thay đổi.

“Grào!”

Một tiếng hổ gầm trầm thấp xa xăm vang vọng chân trời.

Sau một khắc, hư ảnh pháp tướng hình hổ màu bạch kim gào thét bỗng nhiên xuất hiện sau lưng nàng, tản mát ra khí tức nguy hiểm khó nói lên lời.

Dưới hư ảnh pháp tướng gia thành, một vệt kim quang từ trong đôi mắt nàng lóe lên rồi biến mất, khí tức quanh thân nàng bắt đầu không ngừng tăng lên, từng đạo kim quang lưu chuyển trong cơ thể nàng, nồng đậm phong duệ chi khí, lấy nàng làm tâm tròn tràn ngập ra, làm cho nàng phảng phất nhìn qua giống như một nữ thần vô địch hàng lâm!

Nàng chính là Canh Kim Chi Thể trời sinh, am hiểu nhất tranh đấu sát phạt!

Theo thế của nàng súc thế, Canh Kim Chi Khí cực tốc dung nhập vào trong kiếm ý của nàng, để cho thanh đạo kiếm trong tay nàng mặt ngoài đều nổi lên Lưu Kim Quang, tản mát ra uy thế cũng càng ngày càng khủng bố.

Vương Hựu Thắc thầm nghĩ không ổn.

Hắn đây là bị lừa rồi!

Cẩn Du tỷ tỷ vốn am hiểu tạo thế vô địch, mà từ lúc đầu khi nàng tiếp nhận sóng kiếm, đã bắt đầu tích lũy kiếm thế Canh Kim!

Giờ phút này, thế của nàng gần như đã súc thành.

Vừa muốn nói chuyện!

Vương Cẩn Du lại lạnh nhạt nói: “Một kiếm! Một kiếm này, nếu ngươi có thể đỡ được…”

“Sau đó thì sao?” Vương Hựu Đạo bị nàng nói xong lòng đầy vui mừng, thuận miệng tiếp lời: “Chỉ cần ta nhận, vậy coi như ta thắng?”

“Không, vậy chờ kiếm tiếp theo của ta!”

Vừa dứt lời, Vương Cẩn Du đã bổ ra một kiếm.

Phong cách không giống Vương Hãn Linh, Vương Hựu Đạo, kiếm của nàng không có chút hoa mỹ nào, chính là áp súc Canh Kim kiếm ý đến mức tận cùng, sắc bén, bá đạo, bộc lộ tài năng.

Rất hiển nhiên, nàng đi con đường lấy lực phá xảo.

Dưới áp lực cực hạn áp súc, Canh Kim kiếm ý kinh khủng như dải lụa chém tới, thế tiến không lùi, mũi nhọn đáng sợ kia, quả thực muốn đem thiên địa này đều bổ ra!

Mẹ kiếp!

Vương Hựu Đạo trong lòng rùng mình, ngoài mặt vẫn là hình tượng phong độ nhẹ nhàng kia, nhưng trong lòng đã không nhịn được bắt đầu nhớ nhung.

Hắn không vui nhất chính là đối chiến với Vương Cẩn Du.

Tên điên này, chiến đấu quả thực liền cùng không muốn sống giống nhau, hắn mỗi lần đối chiến với nàng đều da đầu phát tê, cảm giác giữa mình cùng nàng dù sao cũng phải ngã xuống một người mới xem như xong.

Trong cùng thế hệ đụng phải tỷ tỷ như vậy, quả nhiên là vận mệnh biết bao thăng trầm!

Nhưng cho dù không vui, Vương Hựu Đạo cũng không thể không ứng chiến.

Ngay lập tức, hắn bắt đầu thi triển ôn nhu một kiếm ý, không ngừng ngăn cản kiếm chiêu mài mòn Vương Cẩn Du.

Không thể không nói, 【ôn nhu nhất kiếm】 hắn lĩnh ngộ đích xác rất có chỗ độc đáo, cho dù là dưới kiếm ý lăng lệ bá đạo của Vương Cẩn Du xâm nhập, cũng vẫn ổn định cục diện, từng chút một mài mòn Canh Kim kiếm ý hầu như không còn.

Nhưng hắn vừa mới miễn cưỡng ngăn cản một chiêu, chiêu thứ hai mạnh hơn đã theo nhau mà tới.

Vương Cẩn Du giống như không biết mệt mỏi, một kiếm nối tiếp một kiếm, mỗi kiếm đều mạnh hơn một kiếm, mỗi kiếm đều sắc bén hơn nhiều so với một kiếm.

Vương Hựu Đạo miễn cưỡng chặn được ba chiêu, rốt cuộc lúc ở kiếm thứ tư cũng không chịu được nữa, trực tiếp bị đánh

bay, làm cho quần áo nổ tung, miệng phun máu tươi, tràn đầy chật vật bại trận.

Mẹ kiếp! Biết ngay sẽ thế này mà!

Vương Hựu Đạo trong lòng tức giận, gần như không khống chế nổi muốn mắng chửi người.

Thua thì thua, hắn cũng biết mình không phải là đối thủ biến thái như Vương Cẩn Du, nhưng chẳng lẽ không thể để hắn bại một chút thể diện sao?

"Tốt! Hay cho một cái súc thế Canh Kim trọng kiếm ý! Đánh tốt!" Thương Bình Thần Hoàng vẻ mặt kinh hỉ, tuyệt đối không nghĩ tới nữ oa xuất hiện cuối cùng này lại còn lợi hại hơn so với Vương Hựu Đạo, "Bảo tiểu tử kia giả bộ, gọi tiểu tử kia trêu chọc nữ hài tử của Tiên Triều chúng ta, bây giờ gặp báo ứng đi!"

Nhưng cảm xúc hưng phấn vừa lên, tâm tình của hắn liền ảm đạm xuống.

Ài! Vương Cẩn Du kia mạnh thì mạnh, nhưng chung quy cũng là họ Vương!

Vương Thủ Triết khốn kiếp, rốt cuộc ngươi phái bao nhiêu người đến đánh mặt bản hoàng? Đáng giận…

Hiện trường, Vương Hựu Đạo sắc mặt tái nhợt, chật vật trở lại Lạc Thủy đài. Bộ dáng chiến tổn như thế, khiến cho ông ta thoạt nhìn rất thê thảm.

Nhưng Vương Dần Hàng thấy bộ dáng này của hắn, lại không nhịn được thầm kêu sảng khoái.

Vương Hựu Hựu nói, làm người không thể quá giả bộ, nếu không sẽ bị bẽ mặt…

Nhưng mà, trong lòng Vương Dần Hàng còn chưa nói xong, sắc mặt của hắn liền cứng lại.

Chỉ thấy chỉ trong chốc lát như vậy, một đống Chân Tiên cảnh, Lăng Hư cảnh, thậm chí là các tỷ tỷ muội muội Thần Thông cảnh đều đã xông lên Lạc Thủy đài, Vương Hựu Đạo bắt đầu các loại an ủi: "Mông công tử, tuổi tác của ngươi nhỏ hơn nhiều so với nữ nhân hung hãn kia, thua cũng là bình thường, chớ có gánh nặng tâm lý."

“Hừ, nữ nhân xấu xa kia đã súc thế trước thời hạn, đây là nàng đang gian lận.”

“Môn cửu đệ đệ, tỷ tỷ thương ngươi, đến tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra thương thế.”

Ngay cả Khương Tẩy Nguyệt và Thái Sử Tinh Lan cũng không quá yên tâm chen vào, trấn an Vương Hựu Nhi một phen.

“Tẩy Nguyệt tiểu thư, là ta mất mặt ngươi.” Vương Hựu Đạo trả 【Lạc Tuyết】 lại cho Khương Tẩy Nguyệt, sắc mặt ảm đạm nói: “Là ta có chút không biết lượng sức mình.”

“Hựu đạo công tử đừng làm thế, trong mắt Tẩy Nguyệt, ngươi đã hoàn toàn xứng đáng là thanh niên tuấn kiệt một đời tuổi trẻ. Nếu đợi thêm một thời gian, chắc chắn có thể đăng đỉnh.” Khương Tẩy Nguyệt liên tục trấn an hắn, trong lời nói không chút che giấu hảo cảm đối với Vương Hựu Đạo.

Cái này cái này cái này…

Vương Dần Hàng sợ đến ngây người.

Hắn bỗng nhiên ngộ ra! Nguyên lai hắn một mực sai lầm, nguyên lai như vậy mới là trêu muội chính xác mở ra phương thức!

“Tiểu tử này, quá không biết xấu hổ! Dùng lời nói trong tạp chí Vương Bảo Quang mà nói là cái gì? Đúng, cái kia, trà xanh cái gì!” Thương Bình Thần Hoàng cũng bị một màn này làm cho trợn mắt há hốc mồm, lập tức nhịn không được phẫn nộ bất bình.

Đột nhiên.

Bên cạnh truyền đến một giọng nói dễ nghe, mơ hồ mang theo vài phần chất phác của nữ tử: “Nơi này là 【Chân tướng】 Thăm Dò Quan. Tôi là người chủ trì tiết mục 【Ly Khám tiên tử】 mà các ngươi yêu nhất, ở đây báo cáo hiện trường cho các bằng hữu của Nghiễm đại khán giả. Từ trong trận chiến vừa rồi có thể thấy được, Vương Cẩn Du tổng hợp chiến lực muốn áp đảo Vương Hựu Đạo một bậc! Nhưng mà nhân khí của Vương Hựu Đạo dường như rất cao, có rất nhiều tiểu tỷ tỷ thể hiện vô cùng nhiệt tình đối với hắn.”

“Nhưng lần này Vương thị dùng đội hình tinh nhuệ quét bảng, tất nhiên sẽ sinh ra xung kích đối với các đại lão gia Lạc Kinh tâm tính cao cao tại thượng. Như vậy đi, chúng ta tùy cơ chọn lựa một vị lộ nhân giáp để phát biểu cảm thụ.”

“Vị Lộ Nhân Giáp đại thúc này… Không, đại gia, vừa rồi nghe ngươi mắng Vương Hựu Hựu, xin hỏi một chút, ngài có phải có bất mãn đặc biệt gì với Vương Hựu Đạo hay không?”

Trước mặt Thương Bình Thần Hoàng vừa mới còn đang chửi mắng người ta bỗng nhiên có thêm một câu chuyện.

Câu này có màu đen nhánh, đang bị bóp trong tay một nữ tu trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp, khí chất lại có vài phần khờ ngốc.

Nữ tu này mở to hai mắt, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc nhìn mình.

Mà ở phía sau nàng còn có một đám nhân sĩ chuyên nghiệp tay cầm thiết bị Thiên Cơ Lưu Ảnh, đánh sạch nhân sĩ, một đám người Ô Côn!

“Hả…” Thương Bình Thần Hoàng nhìn ống thoại, lại nhìn nhóm người trước mặt, mặt hơi đen: “Ta có thể nói lời thô tục không?”

…

Chương 75: Khôi thủ! Tranh giành phu thê!

…

“Không thể!” Ly Tuyền tiên tử hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Vậy ta cũng không có gì để nói nữa.” Thương Bình Thần Hoàng khoát khoát tay, sau đó tức giận ngồi xuống lại lần nữa, không để ý tới nhóm phỏng vấn này nữa.

“…” Ly Huyên tiên tử thở vắn than dài một lần nữa quay mặt về phía màn ảnh, nói ra, “Xem ra lực trùng kích của Thần Võ tuấn kiệt đối với dân chúng Lạc Kinh vẫn rất lớn. Như vậy đi, chúng ta phỏng vấn nhóm tuyển thủ cụ thể một chút.”

Nói xong, nàng liền rời khỏi nơi hẻo lánh này, mang theo đoàn người phỏng vấn trà trộn vào đoàn người náo nhiệt phía trước.

Người thứ nhất được nàng phỏng vấn là Chử thị Chử Thái Phú.

“Thái Phú công tử, ngài nhớ rõ vốn xếp hạng thứ chín trên tổng bảng, kết quả là một trận chưa chiến, xếp hạng thoáng cái đã hạ xuống tới mười hai vị, cảm nhận trong lòng ngài lúc này thế nào?” Ly Tuyền tiên tử chân thành giơ ống thoại lên trước mặt Thái Phú, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Cái này…” Quắc Thái Phú mặt hơi đen.

Ly Kính tiên tử này nhìn qua dáng dấp xinh đẹp sáng ngời, như thế nào vừa mở miệng đã khiến người ta muốn đánh nàng?

“Còn nữa, Chử thị là một trong tứ đại thánh tộc cổ, hiện tại bài danh vốn đã là đuôi xe, ngài đối với bài danh như thế sao có thể thờ ơ? Không muốn trọng chấn tộc phong, đoạt lại vinh quang mà Chử thị nên có sao?”

Gương mặt của Loan Thái Phú hơi run rẩy, ánh mắt nhìn “Ly Anh tiên tử” này bắt đầu có chút bất thiện: “Đột nhiên ta muốn đánh người.”

“Đánh ai? Muốn khiêu chiến Nam Cung Bá Thiên sao? Xi thị Cổ Thánh tộc cuối cùng cũng muốn quật khởi sao?”

“Cút! Còn không cút ta đánh ngươi!” Cử Thái giàu không thể nhịn được nữa, cuối cùng nhịn không được gầm lên.

Nói đùa, nếu hắn đánh thắng được những người phía trước, sớm đã động thủ rồi, còn cần chờ đến bây giờ sao?

Ly Y tiên tử lập tức lăn lông lốc.

Rất nhanh, nàng liền xuất hiện trước mặt mục tiêu phỏng vấn tiếp theo: “Hạc Nhất Minh Thánh Hoàng thái tử, ngài thân là người thừa kế tương lai của Thiên Hạc Thánh Triều, lý tưởng của ngài là gì?”

Hạc Nhất Minh thân là người thừa kế tương lai của Thiên Hạc thánh triều, sau khi kế thừa thánh đồ, tư chất huyết mạch liền đạt tới thánh tử Đinh đẳng, là một hoàng thái tử tiêu chuẩn của thánh triều.

Thấy hôm nay long tranh hổ đấu, hắn lúc này cũng là một trận cảm khái.

Vốn hắn xếp hạng thứ sáu, vả lại tuổi tác mới hơn một ngàn một trăm tuổi, trải qua một hồi tính toán cẩn thận, hắn phát hiện chỉ cần theo số tuổi trôi qua, những tuyển thủ “Cao Linh” phía trước từng người tự động rời khỏi bảng, hắn cuối cùng sẽ có một ngày có thể chen vào ba vị trí đầu tiên.

Lại chưa từng nghĩ, hôm nay bỗng nhiên liền xảy ra một yêu thiêu thân như vậy, chẳng những đem hắn từ từ chen lấn đến xếp thứ chín trên bảng danh sách, hơn nữa cả đám đều trẻ tuổi như thế, trực tiếp đập nát giấc mộng nằm trước ba của hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mình cũng đã thảm như vậy, lại còn có người không có mắt cố ý tiến tới châm chọc mình như vậy.

“Lý tưởng của ta, là ngươi cút cho ta, cút càng xa càng tốt.” Khóe mắt Hạc Nhất Minh rưng rưng, trong ánh mắt nhìn về phía Ly Tuyền tiên tử tràn đầy sự lên án.

Ly Kính tiên tử lần nữa lăn lông lốc, thần sắc cũng rất là thổn thức.

Đầu năm nay người thật sự quá táo bạo!

Xem ra, khiêu chiến của Vương thị chúng ta khiến cho bọn họ có lực xung kích rất lớn.

Không sai, Ly Tuyền tiên tử này cũng là người của Vương thị, nhưng nàng không phải xuất thân từ Thần Võ Vương thị, mà đến từ Ngọc Hà Vương thị.

Từ khi còn rất nhỏ nàng đã gia nhập Thái Sơ đạo cung, vốn cũng chỉ là một đệ tử ưu tú trong thánh đảo của đạo cung, cho đến sau này, nàng và Vương Bảo Quang kết nối với nhau, bắt đầu một đường bay lên, hiện tại đã là "Ly Y tiên tử" tiếng tăm lừng lẫy rồi.

Hiện trường có rất nhiều đội phỏng vấn giống như Ly Tuyền tiên tử, lúc này bọn họ đang phân tán ở các nơi trong Nghênh Tiên Lâu, tranh thủ tất cả cơ hội phỏng vấn khắp nơi, khai thác tất cả tin tức đáng giá.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Nghênh Tiên lâu có một chỗ an toàn, quan sát vị trí tuyệt hảo, cao thủ thần bí Vương Bảo Quang đang nhìn chằm chằm hiện trường, vừa thông qua máy truyền tin chỉ huy, phối hợp các nơi, rất có tư thế của một đại lão đứng phía sau.

Hôm nay Nghênh Tiên Lâu làm ra chiến trận lớn như vậy, khắp nơi đều là tư liệu tin tức mạnh mẽ, loại tình huống này, cho dù thiếu Vương Bảo Thánh, cũng tuyệt đối không thiếu Vương Bảo Quang hắn.

Theo từng món một tập hợp từ chỗ ông ta, Vương Bảo Quang cười còn ngọt hơn là ăn mật.

Kiếm tiền hay không hắn không quan tâm, quan trọng nhất là khi truyền bá tin tức, đồng thời hắn có thể thu được khoái hoạt rất lớn.

Hắn cũng đã có thể tưởng tượng được, chờ đến khi tạp chí chân tướng và tạp chí đưa tin mới xuất hiện, chắc chắn lại là một lần nổi tiếng.

Trong vòng một ngày, 10 đại hoán huyết đầu bảng Tuấn Kiệt, đây là chuyện bao nhiêu năm cũng chưa từng có ~

Đang lúc Vương Bảo Quang dương dương đắc ý, bỗng nhiên, một bàn tay ngọc thon dài vỗ nhẹ bả vai hắn ta.

Một giọng nữ âm u vang lên sau lưng hắn: “Bảo Quang, ngươi bận lắm nhỉ~”

“Ngươi bận rộn cái…” Vương Bảo Quang đột nhiên quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt ngây ra như phỗng.

Bởi vì giờ phút này đứng ở phía sau hắn, là ba tuyệt sắc mỹ nữ phong thái bất đồng, chính là Doanh Linh Trúc, Kính Ngọc Hà, cùng với Tinh Phỉ ba người.

Ba người các nàng đứng thành một hàng, lúc này đều lạnh lùng nhìn Vương Bảo Quang.

Trong phút chốc, Vương Bảo Quang đã thay đổi khuôn mặt trong nháy mắt, trên mặt tràn đầy nụ cười: “Thì ra là ba vị đệ muội, hoan nghênh hoan nghênh ~”

Một lát sau, liên tiếp tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cầu xin tha thứ từ vị trí này truyền ra, lại bị một đạo cấm chế cách âm ngăn cản, không bị ngoại giới chú ý tới chút nào.

Chung quanh những nhao nhao hỗn loạn này, lại không ảnh hưởng đến đám người Vương Bảo Thánh đang ở trung tâm vòng xoáy.

Sau khi Vương Cẩn Du thắng lợi, bảng xếp hạng Tuấn Kiệt lần nữa đổi mới, vị trí top mười của bảng Tuấn Kiệt đã có ba tộc nhân Vương thị, Vương Cẩn Du, Vương Hựu Tạp nói, Vương Hãn Linh theo thứ tự chiếm cứ vị trí thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.

Mặt sau dựa theo trình tự, thứ tám là Nam Cung Bá Thiên, thứ chín là Hạc Nhất Minh, thứ mười là Hiên Viên Hạo Trạc.

Cho tới bây giờ, thứ tự xếp hạng mười hàng đầu còn chưa phát sinh biến động, cũng chỉ còn lại có bốn người đứng đầu.

Trong lỗ tai Vương Bảo Thánh truyền đến thanh âm của phụ thân Vương Phú Quý: “Bảo Thánh, sự tình huyên náo đến không sai biệt lắm, nắm chặt thời gian kết thúc.”

Vương Bảo Thánh gật đầu.

Mấy người Vương Cẩn Du dẫn đầu xuất chiến, nói cho cùng chỉ là đang làm cho hắn náo nhiệt, kéo thanh thế của Vương thị lên, cũng để cho các thế gia Lạc Kinh kiến thức một chút

về tiềm lực và nội tình của Vương thị, cho Vương Bảo Thánh hắn chống đỡ.

Nhưng trận náo loạn hôm nay, nói cho cùng vẫn là hướng về phía Vương Bảo Thánh của hắn, cho dù mấy người Cẩn Du biểu hiện tốt đến đâu, cũng không thay thế được hắn.

Chung quy còn phải hắn tự mình ra sân, đánh một trận thắng thật đẹp mới có thể làm cho tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.

Vương Cẩn Du vừa thắng đối chiến trên bầu trời, đang dương dương đắc ý vẫy vẫy tay, ra hiệu cho nàng đi xuống, Vương Bảo Thánh liền nhìn về phía Thái Sử Ngọc Thư vẫn một mực quan chiến, đáy mắt tuy có khiếp sợ, nhưng vẫn có vẻ phong đạm vân khinh.

quanh năm suốt tháng ở trên vị trí đệ nhất bảng danh sách, đã khiến hắn dần dần dưỡng ra vô địch chi tâm.

Đám trẻ tuổi Vương thị tuy rằng lợi hại, nhưng chung quy vẫn còn quá trẻ, còn xa mới có thể so sánh với hắn.

“Ngọc Thư huynh, không bằng ngươi và ta xuống sân chơi một chút?” Vương Bảo Thánh Khách khách khí chắp tay với hắn.

Về phần Trần Bình An xếp thứ hai trong “Kim Đào thánh phủ” của tuấn kiệt bảng thì chưa bao giờ nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thái Sử Ngọc Thư hơi sững sờ, chợt gật đầu nói: “Nếu đã như thế, vậy thì như ngươi mong muốn.”

Lần này hắn đến đây vốn không phải là mong muốn của mình, nhưng Hiên Viên Hạo âm thầm đưa Thương Bình Thần Hoàng ra, khiến hắn không thể không theo.

Thái Sử thị đời đời làm sử quan, phong cách và cá tính đều tương đối nghiêm cẩn, càng chú trọng khách quan như thực chất.

Sau khi tận mắt nhìn thấy tình hình chiến đấu trước đó, hắn cũng không thể không thừa nhận, một đám người trẻ tuổi Thần Vũ Vương thị này, lần này đả kích đối với Lạc Kinh có chút quá lớn.

Nếu người đứng đầu bảng như hắn không thể đứng ra ngăn cản trùng kích, toàn bộ thể diện của thế hệ trẻ tuổi Lạc Kinh sẽ hoàn toàn mất hết.

Tràng diện hôm nay, Thái Sử Ngọc Thư và Vương Bảo Thánh đều là nhân vật chủ đề tuyệt đối, nhất cử nhất động của bọn họ tự nhiên cũng đều có rất nhiều người chú ý.

Hai người bên này vừa mới thương định, đám người chú ý tới một màn này trong nháy mắt sôi trào lên.

Lão Tùng Hạc lão tổ của Vũ Anh các cũng sáng mắt lên, lập tức tiếp đón mọi người, dọn ra sân chiến đấu cho họ.

Dưới sự chứng kiến của bia tuấn kiệt, hai người mỗi người chiếm cứ một bên, lần lượt tiến vào trạng thái quyết đấu.

Mắt thấy chiến đấu sắp bắt đầu, vô số quần chúng ăn dưa ở đây nhất thời an tĩnh lại, đều dứt bỏ tạp niệm, nín thở ngưng thần tập trung lực chú ý.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng cũng cảm thấy khẩn trương.

Là đệ nhất tuấn kiệt bảng, Thái Sử Ngọc Thư tuy rằng xưa nay làm việc khiêm tốn, nhưng trong đám thanh niên nhân khí lại không hề thấp, không biết bao nhiêu người coi hắn là tấm gương.

Cho dù là Thương Bình Thần Hoàng cũng không thể không thừa nhận, cho dù hắn không phải quá thích những con lừa bướng bỉnh của Thái Sử thị, nhưng trước mắt cũng chỉ có Thái Sử Ngọc Thư có thể vãn hồi mặt mũi tuấn kiệt Lạc Kinh.

“Bảo Thánh công tử, bảo vật này chính là hàng nhái trấn tộc thánh khí 【xuân thu bút】 mà nhiều thế hệ Thái Sử thị ta tương truyền.” Thái Sử Ngọc Thư nhấc tay phải lên, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một cây bút.

Đó là một cây tiên bút màu ngọc bạch, chất liệu giống như bạch ngọc, thân bút bị điêu khắc thành hình đốt trúc, phía trên có đường vân màu vàng nhạt, phong cách lịch sự tao nhã, tản ra khí tức huyền ảo.

Hắn cầm bút, phong độ nhẹ nhàng giới thiệu với Vương Bảo Thánh: “Mặc dù chỉ là hàng nhái, nhưng cũng là một kiện tiên

khí, phối hợp với Thánh đồ truyền thụ của nhà ta 【Xuân Thu Thánh Đồ】, từng nét từng nét, từng chữ, đều có thể dẫn động lực lượng pháp tắc thiên đạo, kính xin cẩn thận.”

Mà Vương Bảo Thánh dựa theo quy củ, không có sử dụng 【Thiên Nguyên Thánh Kiếm】 lấy được trong bảo khố 【Thiên Nguyên Thánh Kiếm】, mà tùy tiện mượn một thanh tiên kiếm, biểu lộ cũng trở nên nghiêm trọng.

“Ngọc Thư huynh, Thánh đồ ta tu luyện chính là 【Thiên Nguyên Thánh Đồ】, công pháp chính trực hùng hậu, các phương diện đều vô cùng cân đối. Ngoài ra, ta là Thánh Tôn chuyển thế, đã thức tỉnh một phần trí nhớ kiếp trước, ngươi cũng chớ có khinh thường.”

Hai người đều là phong độ bất phàm, nhắc nhở lẫn nhau đề tỉnh đối thủ cẩn thận, ngược lại đã đưa tới một hồi hảo cảm của mọi người.

Dưới sự nhường nhịn của Thái Sử Ngọc Thư, Vương Bảo Thánh tuổi còn chưa đủ tám trăm đã không lay chuyển được hắn ta, cuối cùng vẫn ra tay trước.

Chỉ thấy cổ tay cầm kiếm của hắn run lên, tiện tay chém ra một kiếm.

Trong nháy mắt, thiên nguyên kiếm khí ẩn chứa vô tận sinh cơ liền tung hoành ra, trung chính bình thản, thâm trầm hùng hậu, hạo nhiên đại khí.

So với kiếm thế bá đạo vừa rồi của Vương Cẩn Du, đạo thiên nguyên kiếm khí này của Vương Bảo Thánh bình thường không có gì lạ, không có gì đặc sắc, nhưng trong kiếm thế này lại mang theo một cỗ ý hàm siêu tuyệt, vừa xuất hiện liền tản mát ra lực áp bách không gì sánh kịp, làm cho không gian xung quanh đều trì trệ, tựa như trong khoảnh khắc đọng lại.

Sắc mặt Thái Sử Ngọc Thư nhất thời biến đổi.

Vương Bảo Thánh này nhìn như tiện tay đánh ra một kiếm, khí thế bức người như thế nào?

Hắn không dám khinh thường, vội vàng thôi động xuân thu bút lăng không viết, một cổ văn tự huyền ảo bỗng nhiên xuất

hiện ở trong bầu trời.

Văn tự cổ văn tự vặn vẹo biến hóa, lực lượng Thiên Đạo pháp tắc huyền ảo bị dẫn động, lập tức có vô số năng lượng hội tụ đến, hóa thành một tấm thuẫn năng lượng thật dày ngăn cản trước mặt hắn.

“Oanh!”

Dưới kiếm mang, năng lượng thuẫn lập tức nổ tung.

Lấy thực lực của Thái Sử Ngọc Thư Lăng Hư đỉnh phong, vậy mà bị đẩy lui mấy chục trượng mới miễn cưỡng ổn định thân hình!

Sắc mặt hắn biến đổi, hoàn toàn cảm thấy không đúng.

Chất lượng huyền khí của Vương Bảo Thánh mạnh đến mức thái quá, bất luận là trình độ tinh thuần hay là cường độ năng lượng, đều rõ ràng không cùng cấp bậc với huyền khí của Thái Sử Ngọc Thư hắn.

Không có khả năng, chuyện này căn bản không có khả năng.

Sau khi Thái Sử Ngọc Thư của hắn kế thừa Thánh Đồ, tư chất huyết mạch đã là Thánh Tử Bính đẳng! Cho dù là Vương Bảo Thánh này lợi hại hơn nữa, huyết mạch đạt tới Thánh Tử Giáp kinh người, bộ dáng cao hơn hắn hai tiểu trọng, cũng không thể có biến chất như thế.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Ngay trong lúc suy nghĩ của Thái Sử Ngọc Thư đang rối loạn, Vương Bảo Thánh lại là một kiếm giết tới vô cùng đơn giản.

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng vứt bỏ tất cả tạp niệm, khống chế Xuân Thu bút cấp Tiên Khí không ngừng dẫn động pháp tắc thiên địa ứng đối.

Oanh oanh oanh!

Trên bầu trời không ngừng truyền ra tiếng va chạm bằng năng lượng đinh tai nhức óc.

Thái Sử Ngọc Thư phương thức chiến đấu có chút đặc biệt, bút ngọc trong tay vung vẩy, trong tay áo rộng phiêu diêu một văn tự cổ phát ra khí tức huyền ảo liên tiếp hiển hiện, nhìn tiêu sái mà khốc huyễn.

So sánh ra, phương thức chiến đấu của Vương Bảo Thánh đơn giản tự nhiên hơn nhiều, từng chiêu từng thức đều đại khai đại hợp, mênh mông cuồn cuộn, không hề hoa lệ có thể nói.

Nhưng chính loại chiến kỹ Huyền Vũ không chút hoa mỹ như Vương Bảo Thánh này, vậy mà ép Thái Sử Ngọc Thư không ngẩng đầu lên được, toàn bộ hành trình chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ phòng ngự, lại không hề có lực hoàn thủ.

Kết quả này hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người.

Mọi người nghĩ cho dù Vương Bảo Thánh kia có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Thái Sử Ngọc Thư, như vậy tình huống bị áp chế toàn diện là hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

“Chẳng lẽ nói, huyết mạch Bảo Thánh tiểu tử, cũng không phải là Thánh tử Giáp đẳng trong dự đoán, mà là đã nâng cao một bước, bước lên hàng ngũ Đạo tử?”

Một đám đại lão Đại La Thánh Tôn trong Nghênh Tiên lâu, cùng với không ít cường giả trong quần chúng vây xem đều là hạng người kiến thức rộng rãi, lúc này cũng đã ý thức được có gì đó không đúng, trên mặt đều là lộ ra vẻ không dám tin.

Tiên Thiên Đạo Tử!

Cấp bậc huyết mạch chỉ tồn tại trong truyền thuyết này chưa ai từng tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ thật sự xuất hiện như vậy?

Thật ra trong lịch sử trăm vạn năm của toàn bộ Đông Hà thần triều cùng tam đại thần châu khác có ghi lại, cũng không phải hoàn toàn chưa từng xuất hiện huyết mạch cấp bậc Tiên Thiên Đạo Tử này.

Chỉ là tư chất huyết mạch bực này thực sự quá mức nghịch thiên, từ xưa đến nay đều cực kỳ hiếm thấy.

Nói chung, cho dù là người thừa kế Đạo Cung, cũng đều là tu luyện đến Chân Tiên cảnh, sau khi kế thừa Đạo thư, mới có thể ở dưới sự tẩy lễ của Đạo thư hoàn thành lột xác huyết mạch, tư chất thăng cấp đến cấp bậc Đạo Tử.

Tư chất trước đó của Doanh Linh Trúc đã xem như cực kỳ nghịch thiên, cũng coi như là quét ngang đương đại, nhưng vẫn chưa tới cấp bậc Đạo Tử.

Bất kể là Thần Châu nào, một khi may mắn xuất hiện một Tiên Thiên Đạo Tử, vả lại vừa vặn ở trong bộ Đạo Thư nào đó truyền thừa, sẽ nghĩ hết biện pháp bồi dưỡng nó trở thành Đạo Chủ.

Tại Thần tộc, có thể áp dụng các phương thức cưới gả tiến hành truyền thừa, ở trong các thế lực như Đạo Cung, lại sẽ ưu tiên lựa chọn.

Bởi vì huyết mạch Tiên Thiên như thế, cho dù dưới tình huống tài nguyên không dư thừa, tu luyện đến Hỗn Nguyên cảnh tầng năm tầng sáu cũng không khó.

Bất kỳ một thế lực nào, chỉ cần bồi dưỡng ra một cái, liền có thể lực áp đương đại, bao trùm Thần Châu khác, sáng tạo ra một thời kỳ huy hoàng gần mười vạn năm.

Sau khi kinh ngạc qua đi, các đại lão lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Đây là hợp với Đông Hà Thần Châu muốn quật khởi a!

Phải biết rằng, hơn mười vạn năm gần đây, thế cục của Đông Hà thần triều cũng không quá tốt.

Lúc trước cùng Diệt Thế Ma Vực chiến cuộc từng một lần héo tàn, mấy năm gần đây tình huống mới chuyển biến tốt đẹp.

Cùng với tam đại thần châu khác, biên cảnh ma sát cũng chưa từng triệt để ngừng lại, thậm chí, Tây Nhược thần châu còn động một chút là phái người đến bên trong Đông Hà thần triều quấy gió quấy mưa.

Tạo thành cục diện như thế, trong đó một nguyên nhân lớn là Thái Sơ Đạo Chủ mất đi Côn của hắn, không có Côn tương trợ, dĩ vãng thực lực Thái Sơ Đạo Cung thập phần cường đại liền bị suy yếu vài phần, dần dà, liền ảnh hưởng đến bố cục chỉnh thể.

Nếu Vương Bảo Thánh có thể kế thừa Thái Sơ Đạo Cung, tương lai chờ hắn thành tựu Đạo Chủ, cách cục mới giữa các Thần Châu sẽ mở ra một lần nữa.

Đợi một chút?!

Nghĩ đến đây, đông đảo đại lão bỗng nhiên kịp phản ứng.

Nếu như Vương Bảo Thánh kế thừa Thái Sơ Đạo Thư, vậy đệ tử y bát của Thái Sơ Đạo Cung Doanh Linh Trúc thì làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người bắt đầu lo lắng xoắn xuýt.

Nhưng một Hỗn Nguyên cảnh trung hậu kỳ lại thơm như vậy, Thái Sơ Đạo Cung tổng hợp suy tính sau đó lựa chọn hi sinh Doanh Linh Trúc cũng không hẳn là không có khả năng.

Ngay trong tiếng nghị luận hỗn loạn.

Trận chiến giữa Vương Bảo Thánh và Thái Sử Ngọc Thư cũng đã đến hồi kết.

Dưới thế công kéo dài không ngừng của Vương Bảo Thánh, thắng nhỏ là đại thắng, Thái Sử Ngọc Thư vô lực chống đỡ đành phải nhận thua.

So sánh với thời điểm tộc nhân Vương thị khiêu chiến bảng danh sách náo nhiệt, trận chiến đấu này của Vương Bảo Thánh có thể nói là "bình thường đạm", không hề lo lắng.

Nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới đầy đủ thể hiện ra Vương Bảo Thánh cường đại.

Đây là nghiền ép thực lực đơn giản.

Dưới ưu thế tuyệt đối cường đại, tất cả chiêu số lòe loẹt đều vô dụng.

Dù sao Vương Bảo Thánh cũng là một Tiên Thiên Đạo Tử, lúc ở Lăng Hư cảnh huyết mạch cũng đã thức tỉnh đến thập nhị trọng, so với Thái Sử Ngọc Thư trọn vẹn hơn trọn vẹn một tầng.

Dưới sự chênh lệch tư chất huyết mạch lớn như vậy, cho dù tu vi của Thái Sử Ngọc Thư cao hơn Vương Bảo Thánh hai tầng, cũng hoàn toàn không bù đắp được chênh lệch thực lực.

Thái Sử Ngọc Thư đứng đầu cứ như vậy thất bại, hơn nữa còn bại không chút hồi hộp.

Trên bia đá tuấn kiệt bảng, danh tự đầu bảng lập tức bị Vương Bảo Thánh thay thế, Thái Sử Ngọc Thư trực tiếp bị đá tới hạng hai, mà vốn ở hạng mười Hiên Viên Hạo Khuyết, càng là trực tiếp bị đá ra trước mười.

Trong lúc nhất thời, quần chúng ăn dưa đều trầm mặc.

Thật ra từ lúc Thái Sử Ngọc Thư tiếp chiêu thứ nhất, bọn họ cũng đã mơ hồ ý thức được chênh lệch thực lực giữa hai người, đối với kết quả có một chút dự liệu, nhưng lúc này kết quả đi ra, trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Nhất là Thương Bình Thần Hoàng vẫn luôn chửi bới Vương Thủ Triết, cũng vô cùng hiếm thấy trầm mặc không nói.

Thần sắc của hắn cũng hết sức phức tạp.

Hắn không phải không có phỏng đoán qua tư chất huyết mạch của Vương Bảo Thánh, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, Vương Bảo Thánh cường đại cùng ưu tú rõ ràng hoàn toàn vượt qua hắn dự tính.

Ai dám nói Phi Phi công chúa vốn không có tư cách cưới nàng?

Ai nói hắn đi vận khí cứt chó, một hơi cưới ba lão bà?

Nhân vật như vậy, đừng nói cưới ba người, cho dù cưới ba mươi người, ba trăm người cũng đảm bảo không ai nói chuyện, thậm chí hận không thể hắn cưới thêm mấy người, sinh thêm mấy người.

Thậm chí một ít Tiên Tộc Thánh Tộc, đều vô cùng có khả năng đoạt lấy nữ nhi gả cho hắn. Không trông cậy hắn sinh ra một Tiên Thiên Đạo Tử, cho dù sinh ra một Tiên Thiên Thánh Tử cũng là huyết lợi.

Đối với việc Đông Hà Thần Châu có thể xuất hiện một Tiên Thiên Đạo Tử, Thương Bình Thần Hoàng đương nhiên cũng rất cao hứng. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy khó chịu chính là Tiên Thiên Đạo Tử này hết lần này tới lần khác xuất thân từ Thần Vũ Vương thị nho nhỏ.

Nếu như xuất hiện ở Hiên Viên thị bọn họ, chẳng phải là hết thảy đều hoàn mỹ.

“Ài!”

Thương Bình Thần Hoàng thở dài một hơi thật sâu, lần thứ hai nhìn về phía Hiên Viên Hạo, thấy thế nào đều cảm thấy rất không vừa mắt.

Vì cái gì ngươi không sinh ở Vương thị? Để Vương Bảo Thánh Sinh ở Hiên Viên thị chứ?

Mà cùng lúc đó.

Nguyên bản là Định Hải Thần Châm được Hiên Viên Hạo mời tới 【Tư Đồ Định Hoài】. Trong bảng tuấn kiệt này, hiện giờ đã là Ngự Tiền thị vệ huyết mạch Thánh tử Chân Tiên cảnh, cũng là một hồi trầm mặc.

Hắn biết, nếu là tự mình ra tay, Vương Bảo Thánh kia hơn phân nửa không phải đối thủ của mình.

Thế nhưng, mình cũng đã Chân Tiên cảnh, tuổi tác cũng so với Vương Bảo Thánh lớn hơn rất nhiều, như vậy đi ức hiếp một hài tử không đến tám trăm tuổi, coi như đánh thắng thì như thế nào? Chẳng lẽ Lạc Kinh có mặt mũi sao?

Hơn nữa, hắn cũng sợ xuất hiện vạn nhất.

Vương Bảo Thánh này vừa rồi rõ ràng không xuất toàn lực, vạn nhất chính mình ra tay còn không đánh Vương Bảo Thánh, vậy coi như triệt để đem mặt mũi Lạc Kinh làm mất hết.

Thôi thôi, hắn không quản được chuyện này.

Bệ hạ à, kế hoạch vả mặt của ngài coi như hoàn toàn phá sản.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng, vị trí đứng đầu bảng danh sách tuấn kiệt lần này sắp do Vương Bảo Thánh thống trị.

Đột nhiên, một thanh âm nhã nhặn dễ nghe vang lên: “Phu quân, chúc mừng chàng giành được vị trí đầu bảng tuấn kiệt. Thật không hổ là phu quân của Doanh Linh Trúc ta, chính là mạnh.”

Doanh Linh Trúc?

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Doanh Linh Trúc chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trên bầu trời.

Giờ phút này bóng đêm đã sâu, một thân váy dài màu thiên thanh thanh lịch của Doanh Linh Trúc khẽ chập chờn dưới gió đêm, thanh nhã thoát tục, quả nhiên giống như tiên tử dưới ánh trăng.

Thấy Tam nương tử đến, Vương Bảo Thánh vội thu hồi khí thế: “Nương tử khen nhầm rồi.”

“Theo lý thuyết, người đứng đầu bảng này, phu quân vẫn làm được.” Doanh Linh Trúc cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà, bọn nhỏ trong nhà lần này huyên náo quá mạnh, quả thực trấn áp được tuấn kiệt Lạc Kinh.”

“Nương tử nói rất đúng, lát nữa ta sẽ hảo hảo nói các nàng đi.” Vương Bảo Thánh can gián như nước.

“Như vậy sao được? Các nàng chính là dựa vào bản lĩnh của mình đánh ra bảng danh sách, ngươi không khen bọn họ cũng thôi đi, lại còn trách cứ?” Doanh Linh Trúc nhíu mày.

“Ách…” Vương Bảo Thánh nhất thời im lặng, “Vậy ý của nương tử là…?”

Đối với ba lão bà nhà mình, cho tới tận bây giờ, hắn vẫn chưa thể đoán được trong lòng các nàng đang nghĩ cái gì.

Tâm tư của nữ nhân, thật sự là quá phức tạp.

“Cũng không có gì, chỉ là ta nghĩ, thiếp thân tuy rằng đã gả đến Vương thị, nhưng chung quy vẫn là xuất thân Lạc Kinh.” Doanh Linh Trúc tự nhiên cười nói: “Lúc này, ta muốn đại diện Lạc Kinh khiêu chiến vị trí đứng đầu của Phu Quân, phu quân có ý kiến không?”

“Không có ý kiến.” Vương Bảo Thánh hoàn toàn không quan tâm đến hư danh, vô cùng sảng khoái đồng ý: “Cô nương muốn vị trí đầu bảng, trực tiếp cầm đi là được.”

“Ha ha” Doanh Linh Trúc mỉm cười: “Doanh Linh Trúc ta muốn cầm đệ nhất này, cần gì ngươi phải nhường? Như vậy đi, giữa hai chúng ta tự luận bàn với nhau, không cần hạn chế vũ khí như thế nào?”

“Hết thảy đều do nương tử định đoạt.” Vương Bảo Thánh căn bản không dám có ý kiến.

Sau đó, hai người ở dưới sự chứng kiến của Tùng Hạc lão tổ, bắt đầu cuộc tranh giành đệ nhất.

Vương Bảo Thánh đưa tay lấy ra 【Thiên Nguyên Thánh Kiếm】 của mình, một thân uy thế so với trước đó đột nhiên

tăng lên một mảng lớn.

Doanh Linh Trúc ở bên kia, thì lắc mình một cái liền khoác lên 【 Thánh Ẩn Bảo Y 】, vẫy tay một cái, trong tay liền có thêm một thanh 【 Thái Sơ Thánh Kiếm 】.

Nhưng mà, cái này còn chưa tính, bàn tay thon dài của Doanh Linh Trúc ở trên nhẫn trữ vật lau một cái, tản ra một cái ấn màu vàng sậm dồi dào Hỗn Nguyên Đạo, liền lơ lửng ở trên đỉnh đầu của nàng.

"Thái, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn?" Sắc mặt Vương Bảo Thánh nhất thời trở nên khổ sở: "Cô nương có muốn hung ác như thế không? Lăng Hư cảnh luận bàn, dùng Hỗn Nguyên Đạo Khí không quá thích hợp sao?"

"Không phải đã nói rồi sao, không hạn chế vũ khí sao?" Doanh Linh Trúc vẻ mặt vô tội.

"Nương tử, ta vẫn nên nhận thua đi, cái thứ nhất này đã là nhường cho ngươi."

"Ta muốn lấy hạng nhất, cần gì ngươi nhường?"

"Oanh!"

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn dẫn đầu hóa thành một đạo cự ấn, mang theo uy áp kinh khủng hướng Vương Bảo Thánh đập tới.

Tất cả nhân sĩ Lạc Kinh đều bỏ qua tình thế suy tàn, tinh thần đại chấn!

Ai nói thanh niên tuấn kiệt Lạc Kinh chúng ta không được? Chúng ta không phải vẫn có Doanh Linh Trúc sao?

"Ha ha ha!"

Thương Bình Thần Hoàng nhìn thấy một màn này, tinh thần cũng không khỏi phấn chấn hẳn lên: "Linh Trúc, hung hăng đập tên tiểu tử thối kia cho chúng ta thắng mất mặt Lạc Kinh."

Trong từng tiếng hoan hô, nhân sĩ Lạc Kinh giống như là đánh máu gà vậy, nhao nhao bắt đầu hoan hô cổ vũ Doanh Linh Trúc.

Cùng lúc đó.

Vương Phú Quý bên trong Nghênh Tiên lâu cũng cười tủm tỉm nhìn một màn này, thần thái thản nhiên tự nhiên, dường như hoàn toàn không có nửa điểm ngoài ý muốn.

Vương Côi Hô ngồi ở một bên thấy thế tròng mắt đảo một vòng, bỗng nhiên truyền âm cho hắn nói: “Cha, Linh Trúc tẩu tẩu xuất hiện là ngài đặc biệt an bài a?”

“Ồ?” Vương Phú Quý liếc nàng một cái, giống như cười mà không phải cười truyền âm hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

“Lần này Vương thị chúng ta đã muốn vang danh hiển hách, đặt nền móng để sau này tiến quân vào Lạc Kinh phát triển, tránh cho các đại lão gia Lạc Kinh xem thường Vương thị chúng ta. Nhưng chúng ta lại không thể đánh mặt đánh quá mức, miễn cho rất nhiều thế gia Lạc Kinh bị kích thích cùng chung mối thù, đến lúc đó dễ dàng bị nhắm vào không nói, cũng rất dễ bị dư luận ghen ghét.”

“Nhưng, nếu Linh Trúc tẩu tẩu đại biểu Lạc Kinh xuất hiện giành lấy đệ nhất, thì vừa cố hết mặt mũi một vị ‘Vị kia’, đồng thời, Linh Trúc tẩu tẩu xét đến cùng cũng là tức phụ của chính Vương thị chúng ta, lại dùng tới loại đại sát khí 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】 này, cho dù đánh thắng ca ca cũng sẽ không làm mất mặt ca ca.”

Vương Côi Hô một mực phân tích, cuối cùng, còn có chút dương dương đắc ý trừng mắt nhìn Vương Phú Quý.

“Ừm, không tệ không tệ, có tiến bộ.” Vương Phú Quý cưng chiều xoa xoa đầu nhị nữ nhi bảo bối, xem như chấp nhận phân tích của nàng.

Nếu đã sớm dự liệu được phản ứng của Thương Bình Thần Hoàng, bên phía Vương thị sao có thể không có chuẩn bị gì chứ?

Lúc này Doanh Linh Trúc ra tay, bất quá chỉ là phương án thứ nhất mà thôi.

Cho dù một bộ phương án này xảy ra tình huống, cũng có nhiều phương án khác có thể chống đỡ, tổng có một phương án là vừa có thể làm cho Thương Bình Thần Hoàng cảm thấy một hơi này, cũng không làm mất uy danh của Vương thị.

Ngửa đầu nhìn hai người đối chiến trên bầu trời, Vương Phú Quý ánh mắt thâm thúy xa xưa, tiếp tục truyền âm nói: “Trên đời này, chung quy không phải chỉ dựa vào đánh đánh giết giết có thể giải quyết hết thảy, đối nhân xử thế đắn đo cũng rất trọng yếu. Lão tổ gia gia từng nói, đối mặt với nguy cơ lớn của toàn bộ nhân tộc, phải đoàn kết hết thảy lực lượng có thể đoàn kết.”

“Lão tổ gia gia thật vĩ đại, nếu lão nhân gia người đảm nhiệm Thần Hoàng, nhất định có thể dẫn dắt Nhân tộc quật khởi một lần nữa.”

“Ha ha, lời này của ngươi cũng không thể truyền ra ngoài. Vị kia chính là tương đối chú trọng thanh danh, còn có chút keo kiệt cùng có thù tất báo.”

…

Chương 76: “Tông thân tương nhận! Phú Quý lão thái gia!”

…

Trong lúc hai cha con nói chuyện, trên bầu trời, hai vợ chồng Vương Bảo Thánh và Doanh Linh Trúc vẫn còn đang kịch chiến.

Đánh một hồi, tính khí Vương Bảo Thánh cũng nổi lên: “Nương tử, không sai biệt lắm là được rồi. Đánh tiếp, chớ trách vi phu cũng ra đại chiêu.”

“Được, ta cũng muốn nhìn xem ngươi còn có chiêu số gì?” Thanh âm nhẹ nhàng của Doanh Linh Trúc vang lên trên bầu trời: “Miễn cho ngươi thua cũng không phục.”

Vương Bảo Thánh nhướng mày, ngang nhiên nói: “Cô nương chớ quên, ta có thiên phú hệ mộc, là có linh thực bản mạng.”

Nói xong, hắn vòng tay Tức Nhưỡng trên cổ tay một vòng, một gốc linh thực hình thù kỳ lạ liền xuất hiện ở trên bầu trời trước mặt hắn.

Linh thực kia hình thể không lớn, ngoại hình lại tang thương cổ sơ, toàn thân tản ra từng đợt khí tức huyền diệu.

Ngoại hình này, người của Đông Hà Thần Châu không quen thuộc, nhưng tộc nhân của Vương thị lại rất quen thuộc.

Đây chính là phiên bản thu nhỏ của Luân Hồi Chi Thụ!

Đúng vậy, đây chính là phân thân của một gốc Luân Hồi Chi Thụ mà Vương Thần Luân lão tổ phân ra, chuyên môn ở lại bên cạnh Vương Bảo Thánh bảo hộ hắn, thực lực ước chừng không sai biệt lắm Chân Tiên cảnh.

Nguyên bản dựa theo đạo lý, bản thể Vương Thần Luân lão tổ mới là thánh thực tương hợp với tánh mạng Bảo Thánh, chỉ là Thần Luân lão tổ từ trước đến nay bề bộn nhiều việc, hơn phân nửa thời gian đều trấn thủ ở Hư Không Hải ngoại vực.

Bởi vậy, sau khi thương thế của hắn khỏi hẳn, liền hao phí không ít năng lượng cùng thời gian, phân ra một gốc nhánh

cho Bảo Thánh bàng thân, coi như là cho hắn một cái an ủi.

Chủ ý thức của Vương Thần Luân bình thường cũng không ở chỗ này, chỉ khi phân thân được triệu hoán ra, ý thức của hắn mới dời đến đây.

Có gốc Luân Hồi Phân Thân này trợ giúp, đủ để san bằng chênh lệch Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn.

Dù sao, tu vi trước mắt của lão bà Doanh Linh Trúc còn quá thấp, căn bản không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, so với Hỗn Nguyên Ấn treo máy đánh mạnh hơn cũng có hạn.

Cũng chính là có thể gọt sạch một chân tiên cảnh.

Nhưng mà.

Ngoài dự liệu của Vương Bảo Thánh chính là, Đạo Luân Hồi Phân Thân này vừa nhìn thấy đối thủ là Doanh Linh Trúc, nhất thời liền ho khan hai tiếng: "Tiểu nhị các ngươi đùa giỡn đánh nhau, gọi lão phu ra làm gì?"

"Các ngươi chậm rãi đánh, chuyện này ta nhúng tay vào không được."

"Cái gì?" Vương Bảo Thánh kinh hãi.

Hắn ta bị vứt bỏ?

Đã nói muốn bảo vệ lẫn nhau, cùng vui buồn, lương tâm lão nhân gia ngài sẽ không đau nhức sao?

Đáng tiếc, Thần Luân lão tổ đã quyết định không xen vào, vậy khẳng định sẽ không xuất thủ.

Không đợi Vương Bảo Thánh tìm Thần Luân lão tổ lý luận, Doanh Linh Trúc bên kia lại hăng hái thêm vài phần, liên tiếp xuất chiêu áp chế Vương Bảo Thánh, đánh cho hắn ngao ngao kêu thảm thiết.

Thấy được một màn này.

Tư Đồ Hoài trong quần chúng vây xem không khỏi toát mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ không thôi.

May mà hắn hiểu rõ, không để ý liêm sỉ ra tay với Vương Bảo Thánh, ỷ lớn hiếp nhỏ, nếu không, kết cục của hắn không phải

bị Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn đập chết, chính là bị Vương Bảo Thánh cùng cỗ linh thực cường đại kia xem xét liền liên thủ đánh.

Linh thực người ta không thèm cùng phu thê nội đấu, nhưng không có nghĩa là lúc động thủ cũng sẽ hạ thủ lưu tình.

Thậm chí, hắn rất có khả năng sẽ bị phu thê bọn họ phân biệt khiêu chiến một đợt, hai loại "hưởng thụ" luân phiên một lần.

Nhóm người Thần Võ Vương thị này, hắn thật đúng là không thể trêu vào.

Dưới tình hình này, không bao lâu, Vương Bảo Thánh đã hoàn toàn thua trận.

Bởi vì phản kháng ở giữa quá kịch liệt, lại còn bị Doanh Linh Trúc đánh cho có chút thảm. Cũng may hắn chính là Mộc hệ huyết mạch cực kỳ tinh thuần, phi thường chịu đòn không nói, tốc độ khôi phục cũng cực nhanh, rất nhanh liền không có trở ngại gì.

Hơn nữa, bình thường ở nhà, ba lão bà hắn thật sự là đánh không lại một cái, thời gian dần trôi qua hắn cũng đã quen.

"Ha ha ha, đánh tốt, đánh rất hay!" Nhìn thấy bộ dạng mất mặt của Vương Bảo Thánh, Thương Bình Thần Hoàng mừng rỡ đến mặt mày hớn hở: "Đứa nhỏ Linh Trúc kia không hổ là Lạc Kinh Thiên Kiêu chúng ta, thủ đoạn này quả nhiên lợi hại. Chậc chậc, bốn phía năm người một phen, ngụm ác khí này của ta cũng coi như là có rồi."

Hoạn quan che miệng cười trộm, truyền âm nói: "Bệ hạ thế này liền thuận khí rồi? Không còn làm chút chuyện gì nữa?"

"Ta nhổ vào! Lão già này, thành tâm hãm hại bản hoàng đúng không?" Thương Bình Thần Hoàng tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Bổn hoàng cũng không phải kẻ ngốc, tại sao lại không muốn gây sự với mình? Hơn nữa, đây không phải là còn có Vương Thủ Triết sao? Chờ hắn tới Lạc Kinh, bản hoàng sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ, đến lúc đó tự có biện pháp thu thập hắn. Hì hì, trừ phi hắn có bản lĩnh cả đời không đến Lạc kinh."

"Đúng đúng, bệ hạ nói đúng."

Hoạn quan cười tủm tỉm liên tục lên tiếng, một bộ biểu tình "Bệ hạ anh minh", "Bệ hạ ngài nói cũng đúng", nhưng trong lòng lại âm thầm có chút buồn cười.

Đám con cháu của Vương Thủ Triết đã khiến bệ hạ ăn quả đắng như thế, có trời mới biết Vương Thủ Triết rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn, ngài thật sự tin mình có thể xử lý được Vương Thủ Triết như vậy sao?

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Vương Thủ Triết kia đúng là kỳ nhân hiếm thấy trên đời, lại có thể bồi dưỡng ra nhiều thanh niên tuấn kiệt ưu tú như vậy, đây là hợp với việc Đông Hà thần triều muốn quật khởi.

Trong lúc nhất thời, hoạn quan Đàm lão cũng không nhịn được bắt đầu chờ mong ngày Vương Thủ Triết đến Lạc Kinh.

Theo trận chiến này của Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc kết thúc, bảng xếp hạng cũng lại xảy ra biến hóa.

Trên Tuấn Kiệt bảng, vị trí thứ nhất bị Doanh Linh Trúc chiếm, Vương Bảo Thánh đứng thứ hai, Thái Sử Ngọc Thư thì giảm xuống thứ ba!

Mà Trần Bình An của Kim Đào thánh phủ, chưa đánh một trận, xếp hạng đã sinh sinh rơi đến thứ tư. Mà ngay cả vị đạo cung tuấn kiệt thần bí kia xếp hạng cũng trượt đến thứ năm.

Sau đó, Vương Cẩn Du xếp thứ sáu, Vương Hựu Đạo xếp thứ bảy, Vương Hãn Linh thứ tám, Nam Cung Bá Thiên từng phong quang vô hạn trực tiếp hạ cấp tới thứ chín!

Mà vị Thiên Hạc thánh triều Hạc Nhất Minh từng muốn nằm vào Top 3 kia lại trở thành thủ môn viên dưới đáy. Điều này làm cho hắn nước mắt đều muốn rơi xuống.

Về phần Hiên Viên Hạo Miểu và Khương Tinh Hải, thì đã bị đá ra khỏi mười thứ hạng đầu.

Chuyến này Hiên Viên Hạo Miểu và Khương Tinh Hải tới, thì ra còn muốn nhân cơ hội này đột phá thứ hạng một chút. Kết quả, dưới hành động điên cuồng đồ bảng như vậy của đám nhỏ Vương thị, sự khiêu chiến của bọn họ có vẻ tẻ nhạt vô vị.

Hai người dứt khoát im lặng, giả bộ chuyện này không có xảy ra nữa.

Dù sao tuổi bọn họ còn nhỏ, cùng lắm thì chờ một ít năm, sau khi mấy tuyển thủ lớn tuổi tự động rời bảng, bọn họ có thể tiến vào top mười.

Trên Lạc Thủy đài.

Vương Dần Hàng cũng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

Náo nhiệt tối nay cuối cùng cũng kết thúc, may mà Thần Vũ Vương thị kia có nhiều tuấn kiệt như vậy, nếu nhiều thêm mấy người nữa, trái tim của hắn cũng sắp không chịu nổi.

Hắn ta trông mong mà nhìn Khương Tẩy Nguyệt, kết quả tất cả lực chú ý của người ta đều đặt ở trên người Vương Hựu Đạo, ngay cả một chút dư quang khóe mắt cũng không lưu lại cho hắn ta.

Được rồi!

Vương Dần Hàng trong lòng tràn đầy thất bại, biết mình muốn dựa vào mị lực cá nhân chinh phục Khương Tẩy Nguyệt là triệt để không có hi vọng.

Thậm chí hắn cảm giác mình đứng ở chỗ này hoàn toàn là dư thừa, liền yên lặng lui về phía sau, chuẩn bị rời khỏi Lạc Thủy đài.

“Vị… Công tử này.” Lúc này, Vương Hãn Linh nhanh nhẹn hạ xuống Lạc Thủy đài, hơi có chút kỳ quái nhìn về phía Vương Dần Hàng: “Ngươi đây là không định về tiên kiếm của mình sao?”

“Ách…”

Vương Dần Hàng vỗ trán, lúc này mới ý thức được mình nản lòng thoái chí, vậy mà quên mất chuyện tiên kiếm phi tinh còn ở trên tay Vương Côi Linh.

Hắn vội vàng xấu hổ cười hai tiếng, khách khí khen tặng nói: “Tà Linh cô nương xuất thân quý tộc, tự nhiên sẽ không tham ô chỉ là một thanh tiên khí, vốn định nói lại việc này chậm một chút, để tránh quấy rầy cô nương đắc thắng vui sướng.”

“Mất nửa ngày sức, mới đánh thứ tám.” Vương Côi Linh thở dài lắc đầu, nhưng cũng không xoắn xuýt quá nhiều chuyện này.

Nàng đặt Phi Tinh trong lòng bàn tay, trịnh trọng trả lại cho Vương Dần Hàng: “Bất kể nói thế nào, vẫn phải đa tạ công tử mượn kiếm. Đúng rồi, xin hỏi công tử xưng hô như thế nào?”

“Ô ô ô”

Phi tinh không nỡ cọ vài cái trong lòng bàn tay Vương Côi Linh, một bộ dáng rất không tình nguyện trở về.

Mí mắt Vương Dần Hàng giật một cái, tức giận đến mức nhét phi tinh vào trong nhẫn trữ vật, sau đó vội vàng hoàn lễ với Vương Hãn Linh: “Tại hạ Vương Dần Hàng, chỉ là việc nhỏ, Côi Linh cô nương chớ có để ý.”

“Vương Dần Hàng?” Vương Hãn Linh sửng sốt, lập tức hoài nghi bất định đánh giá hắn vài lần, “Ngươi là nam đinh dòng chữ Dần của tông tộc Vương thị nào? Hay là trùng hợp họ Vương dẫn theo chữ Dần…”

“Cái này…”

Vương Dần Hàng có chút do dự.

Thật ra hắn cũng đã sớm biết, nhánh Vương thị này chính là tông thân Thần Võ Vương thị mà Ngọc Hà Vương thị nhắc tới trước đó, nhưng lúc này khiến hắn hơi lúng túng chính là, rốt cuộc lúc này nhận hay không nhận đây?

Bây giờ muốn nhận, luôn cảm giác như đang nịnh bợ Thần Võ Vương thị.

Bất quá, nếu như đối phương đã đề cập việc này, hắn cũng không tiện che giấu nữa.

Ổn định lại tâm thần, hắn cuối cùng vẫn thản nhiên nói: “Ta chính là đích mạch của Thiên Vị thánh phủ Vương thị, lúc trước cũng nghe Ngọc Hà Vương thị nhắc tới, có một chi di tộc Vương thị vừa mới nhận tổ quy tông, nói vậy, chúng ta hẳn là tông thân.”

“Quả nhiên là tông thân.” Vương Côi Linh nhất thời cao hứng nở nụ cười, “Không nghĩ tới ở Lạc Kinh cũng có thể gặp được tông thân.”

Nàng lập tức gọi một đám tiểu bối Vương thị qua, vui vẻ giới thiệu Vương Dần Hàng cho bọn họ: “Mọi người mau đến xem, ta tìm được một tông thân Vương thị.”

Một viên?

Vương Dần Hàng lau mồ hôi trên trán.

Được rồi, Mịch Linh cô nương nắm tay ngươi lớn, ngươi nói đều đúng.

Rất nhanh, Vương Dần Hàng đã lâm vào cảnh không người.

Không chỉ có Vương Cẩn Du bên cạnh tiến tới, ngay cả Vương Hựu Đạo đang ở trong vòng vây của một đám cô gái, thậm chí ngay cả tiểu bối hầu hạ bên cạnh Vương Phú Quý cũng lén lút chạy tới, chỉ vì liếc mắt nhìn Vương Dần Hàng.

Đám tiểu bối Vương thị đều tràn ngập tò mò đối với tông thân xuất hiện ở Lạc Kinh này.

Đây chính là dòng họ trong truyền thuyết của mười vạn năm trước.

Phải biết rằng, bọn họ khi còn nhỏ đều ở trong Tộc Học học qua lịch sử Vương thị, biết rõ huyết mạch của bọn họ sớm nhất là từ Đông Hà Thần Châu phân ra, trong đó chủ yếu nhất một chi chủ mạch ở Thiên Vị Thánh Phủ trung thổ Thần Châu, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua, có thể không hiếu kỳ sao?

“Không hổ là dòng họ Vương thị của ta, quả thật là rất có phong phạm của nam tử Vương thị ta.” Vương Cẩn Du rất vui vẻ vỗ vai Vương Dần Hàng: “Dục Hàng à, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, có chuyện gì Cẩn Du cô cô ngươi bảo vệ ngươi.”

Đợi đã!

Vương Dần Hàng ánh mắt đăm đăm, sắc mặt có chút trắng bệch.

Dựa vào cái gì cái này liền thành cô cô rồi? Chẳng lẽ không nên lật gia phả trước, thẩm tra đối chiếu bối phận sau lại bàn sao?

Dáng vẻ của hắn không quá thông thạo.

Hắn nhanh chóng ý thức được vấn đề.

Nhánh Thần Võ Vương thị này phân chia ra quá lâu quá lâu, hơn nữa ở giữa có một đoạn thời gian rất dài đều không có bất

kỳ liên hệ gì với chủ mạch, rất nhiều thứ đều đã rất khó ngược dòng, cho dù là lật gia phả, bối phận chỉ sợ cũng đã rất khó gỡ bỏ.

Nhưng cho dù là như vậy, đơn giản thô bạo trực tiếp ngầm thừa nhận bối phận như vậy, thật sự không có vấn đề sao?

Lúc này, Vương Bảo Thánh vừa mới bị đánh đến thê thảm cũng đã khôi phục được bảy tám phần.

Hắn cũng rất có trưởng bối mặt bài vỗ vỗ Vương Dần Hàng: ” Dần Hàng, chúng ta chuyến này chính là do phụ thân ta dẫn đội làm chủ. Hiện giờ hắn vừa vặn ở trong Nghênh Tiên lâu, ngươi dứt khoát theo chúng ta đi bái kiến lão nhân gia một chút, cũng xác định một chút công việc sau đó.”

“A, a… Tốt.”

Vương Dần Hàng cứ như vậy mơ mơ màng màng, nửa đẩy nửa ngày bị đưa vào Nghênh Tiên Lâu, tiến vào trong một gian sương phòng mở nửa.

Nhưng mà, hắn vừa mới bước vào, dưới chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ.

Khá lắm, trong lô này quả thực là đại lão tụ tập, rất nhiều vị đều là Đại La Thánh Tôn thanh danh hiển hách!

Trong lúc nhất thời, hắn căng thẳng đến tê cả da đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mà lúc này, Vương Bảo Thánh đã đem sự tình bẩm báo với Vương Phú Quý một lần.

Minh Hạo Thánh Vương dẫn đầu nói: “Thiên Vị Thánh tộc Vương thị đích thật là một trong những Thánh tộc cổ xưa của Đông Hà thần triều chúng ta, đương đại Thánh tổ Côn Bằng lão tổ, vẫn có duyên gặp mặt ta.”

Lão tổ Ngọc Đường của Doanh thị cũng cười nói: “Doanh thị chúng ta trước kia cũng có quan hệ thông gia với Thiên Vị Vương thị, không ngờ Thần Vũ Vương thị lại có quan hệ sâu xa với Thiên Vị Vương thị, thế giới này quả nhiên rất nhỏ.”

Liên tục được đại lão điểm danh, áp lực trong lòng Vương Dần Hàng cũng hiểu lúc này mình không thể giả câm nữa, nếu không chính là không nể mặt những đại lão này.

Hắn cố nén mồ hôi lạnh đầm đìa, nơm nớp lo sợ bái kiến nguyên một đám Thánh Tôn ở đây.

Cuối cùng, hắn đến trước mặt Vương Phú Quý, cung kính hành lễ vãn bối: " Dần Hàng bái kiến phú quý lão thái gia."

Đến lúc này, hắn đã không còn tâm tình như lúc vừa mới bị coi là tiểu bối nữa rồi.

Đùa à, vị phú quý lão thái gia này có thể chuyện trò vui vẻ với mấy vị Thánh Tôn địa vị hiển hách, bình khởi bình tọa, một bộ hoàn toàn chính là tư thế "còn cùng thế hệ" bình thường, thân phận hiển nhiên không tầm thường.

Đừng nói là Vương Dần Hàng, ngay cả Kỳ Lão Tổ tới đây, hơn phân nửa cũng phải thấp hơn bọn họ nửa cái đầu.

Dưới tình huống như thế, hắn sao dám dị nghị trong bối phận?

" Dần Hàng à, ngươi chớ câu nệ." Vương Phú Quý nhẹ nhàng cười, một bộ dáng trưởng bối, "Hai tộc chúng ta tuy tạm thời còn chưa chính thức nhận nhau, nhưng cũng đã biết thân phận lai lịch của nhau, vốn là người một nhà. Bảo Thánh, mấy người các ngươi cãi nhau nửa ngày còn chưa ăn cơm, lát nữa đi phòng bên cạnh mở một bàn, thuận tiện quen thuộc với Dần Hàng."

"Vâng, thưa phụ thân." Vương Bảo Thánh vô cùng kính cẩn nghe theo trước mặt Vương Phú Quý.

Không nói đùa, lão cha này một lời không hợp là sẽ đánh người, Vương Bảo Thánh hắn từ nhỏ đến lớn không biết đã bị đánh bao nhiêu lần.

"Phú Quý, ngươi như vậy là không được a~" Ngọc Hà thánh hoàng Vạn Lý cười nói: "Vừa mới nhận một tiểu bối đồng tông, người ta còn gọi ngươi một tiếng lão thái gia, cũng không thể không có chút lễ gặp mặt chứ?"

Vương Dần Hàng hoảng sợ, vội vàng từ chối: "Không không không, chớ có phiền toái như thế."

Vương Phú Quý nhìn hắn một cái, cười nhạt một tiếng: "Bệ hạ nói rất có lý. Dù sao cũng là tiểu bối, lại là lần đầu tiên gặp mặt, lễ gặp mặt vẫn phải có."

Nói xong, hắn tiện tay lau trên nhẫn trữ vật một cái, trong tay liền nhiều ra một quả Hỗn Độn linh thạch.

Hắn tiện tay nhét nó vào tay Vương Dần Hàng: “Ta thấy Dần Hàng tuổi còn trẻ mà khí độ đã bất phàm, tương lai chắc chắn cũng là thiên kiêu tuấn kiệt một đời. Ngươi cầm cái đồ chơi này đi, tu luyện cho tốt, đừng cô phụ một thân tư chất.”

Hỗn Độn Linh Thạch?

Vương Dần Hàng há hốc mồm nhìn đồ vật trong tay, chợt cảm thấy tay nóng vô cùng, run rẩy thiếu chút nữa không cầm được.

Hắn vội vàng đỏ mặt tía tai muốn cự tuyệt: “Thái gia gia giàu sang, cái này, cái này quá quý trọng, ngài thật sự có lòng ban thưởng, thưởng ta một hai viên Tiên Linh Thạch là đủ rồi.”

Hiện tại Thiên Vị Vương thị tương đối xuống dốc, cho dù loại tương lai này muốn bồi dưỡng thành giai tầng hạch tâm của gia tộc Chân Tiên trung hậu kỳ, hiện giờ trợ giúp tu luyện hàng năm cũng chỉ là ba năm viên linh thạch cực phẩm, một viên Tiên Linh Thạch cũng đủ cho hắn hai ba mươi năm.

Trực tiếp đi lên chính là Hỗn Độn linh thạch, cái này đủ mua thật nhiều tiên kiếm. Nếu như vận khí tốt, thậm chí có thể mua được tiên kinh.

Khoản tiền lớn như vậy, hắn nào dám tùy ý thu?

” Dần Hàng, ngươi cầm đi.” Vương Hãn Linh đối với Vương Dần Hàng cảm giác cũng không tệ lắm, liền cười khuyên bảo một câu, “Cha ta gọi là Vương Phú Quý, nghe tên của ông ta liền biết không thiếu tiền. Ngươi là đích trưởng của Thiên Vị Vương thị, mấy khối Tiên Linh Thạch ông ta làm sao cầm được?”

Đến tận lúc này, Vương Dần Hàng cũng biết phú quý lão thái gia cố ý nâng đỡ, vội vàng cảm kích bái tạ: ” Dần Hàng, bái tạ lão thái gia giúp đỡ.”

Sau một phen chào hỏi, Vương Phú Quý liền từ trong miệng Vương Dần Hàng nghe nói Kỳ lão tổ cũng ở Lạc Kinh, hiện giờ đang ở trong biệt viện của Thiên Vị Vương thị, liền bảo Vương Dần Hàng đưa thư cho lão tổ, hẹn thời gian đến cửa bái kiến Kỳ lão tổ.

Vương Dần Hàng đương nhiên không phản ứng.

Chính sự nói xong, Vương Dần Hàng nhanh chóng bị đám tiểu bối Vương thị kéo đến phòng bên cạnh mở bàn, ăn uống thả cửa.

Lúc này, mọi người cũng hiểu rõ điều kiện của Thiên Vị Vương thị có vẻ hơi kém, bởi vậy, các tiểu bối đều lấy lý do chào hỏi, cho Vương Dần Hàng bối phận nhỏ hơn lấy một đống lễ ra chào.

Mặc dù những thứ này không đáng giá như viên Hỗn Độn Linh Thạch của Vương Phú Quý nhưng cũng không phải là vật phẩm bình thường, tổng cộng cũng có giá trị không nhỏ.

Vương Dần Hàng đẩy nhiều lần cũng không từ chối, cuối cùng đành bất đắc dĩ nhận lấy.

Đám tiểu bối Vương thị này đều là tính cách tương đối hướng ngoại, khẩu vị cũng lớn, góp vào một chỗ uống rượu càng vô cùng náo nhiệt.

Bọn họ cũng không coi Vương Dần là người ngoài, lôi kéo hắn vừa tán gẫu vừa uống rượu.

Trong lúc ăn uống uống, thời gian rất nhanh liền trôi qua.

Mãi đến hừng đông, Vương Dần Hàng uống không ít rượu, đã có chút men say mới mơ mơ màng màng trở về biệt viện Thiên Vị Vương thị ở nơi xa xôi.

Thật ra vị trí của Thiên Vị Vương thị ở biệt viện Lạc Kinh không lệch như vậy, chỉ là mấy năm nay tài chính của Thiên Vị Vương thị càng ngày càng giật gấu vá vai, liền không thể không bán biệt viện ở khu vực tốt, thay đổi biệt viện vị trí xa xôi này.

Cũng may nơi này hơi lệch, chỗ này lại khá lớn, hoàn cảnh cũng không tệ lắm, cũng không tệ lắm.

Trong thư phòng, Vương Dần Hàng tiện tay đem lễ gặp mặt hôm nay bày ở trên bàn, sau đó ngồi xuống ghế thái sư phía sau bàn, thật lâu không nói gì, ánh mắt vẫn là một trận hoảng hốt.

Đúng lúc này, Kỳ Lão Tổ thăm bạn trở về, men theo khí tức tìm Vương Dần Hàng: “Diêu Hàng, ngươi và Khương Tẩy

Nguyệt tiểu thư… ơ, ngươi lấy đâu ra nhiều bảo vật như vậy? Ngươi ngươi ngươi… Ngươi sẽ không…”

Đống đồ này lộn xộn, nhìn qua cực kỳ lộn xộn, nhưng rốt cuộc Mãng lão tổ kiến thức rộng rãi, nhìn một cái là giá trị tổng giá trị của đống đồ này e rằng phải đến mấy viên Hỗn Độn linh thạch.

Mặt y lập tức đen lại, không vui mà giận: “Vương Dần Hàng, ngươi giải thích rõ ràng cho ta, ngươi làm gì vậy?”

Vương Dần Hàng quay đầu lại, sâu kín nhìn về phía lão tổ tông, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp như mộng du: “Lão tổ tông, ngài không biết, ta đã trải qua bao nhiêu chuyện…”

Bỏ ra thời gian khoảng một nén nhang, hắn mới giải thích rõ ràng lai lịch của đống tài nguyên này với Kỳ Lão Tổ.

Sau khi nghe xong, Mãng lão tổ cũng trầm mặc.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, Vương Dần Hàng xuất môn đuổi theo nữ hài tử không được, lại đuổi theo một nhà phú quý tông thân ngang ngược, còn thu một đống lễ gặp mặt lớn.

Đây cũng coi như là “Tắc Ông thất mã, làm sao biết không phải phúc”.

“Chờ một chút!”

Đột nhiên, thân thể Kỳ Lão Tổ run lên, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó: “Ngươi vừa mới đề cập đến, tên Vương kia, Ách… Phú Quý muốn đăng môn bái phỏng? Còn muốn dẫn theo đám tiểu bối trong nhà? Chính là đám yêu nghiệt đánh hạ bảng xếp hạng kia sao?”

“Đúng vậy.” Vương Dần Hàng đương nhiên gật đầu. “Ngài là lão tổ tông, phú quý lão thái gia đương nhiên phải mang bọn nhỏ đến bái kiến ngài.”

Nhưng mà, sắc mặt Mãng lão tổ lại càng ngày càng trắng bệch: “Không được không được, lão phu phải ra ngoài trốn đi. Ngươi nói với Phú Quý, ta chợt có cảm ngộ, đi ra ngoài du lịch thăm bằng hữu.”

Đùa à, dựa theo quy củ thế gia, tiểu bối tiềm lực càng cao, lễ gặp mặt trưởng bối cho phải càng nhiều, như thế mới hiển

nhiên coi trọng, đám tiểu quỷ yêu nghiệt Vương thị kia lại đây, Vương Anh Tuyền hắn làm sao cho nổi lễ gặp mặt?

Lúc này không trốn, còn đợi khi nào?

"…"

Nhìn bóng lưng lão tổ nhà mình gần như là chạy trối chết, Vương Dần Hàng im lặng một hồi, thậm chí có chút chua xót.

Bây giờ trong nhà không ngờ đã nghèo đến mức này rồi sao?

…

Chương 77: Mục đích chân chính của Vương Phú Quý

…

Mấy ngày sau.

Thiên Vị Vương thị đóng ở biệt viện Lạc Kinh.

Vương Phú Quý quả nhiên dẫn theo một đám tiểu bối gia tộc, dựa theo lễ nghĩa đến bái phỏng Vương Củng lão tổ của Thiên Vị Vương thị.

Kỳ lão tổ cuối cùng vẫn là không có mặt mũi chân chính tránh không gặp, bởi vậy, trong mấy ngày nay, hắn nhanh chóng bái phỏng mấy vị lão hữu, sau đó liền an tâm chờ đợi Thần Võ Vương thị tới cửa bái phỏng.

Quá trình gặp mặt đương nhiên là một tràng cảnh vui vẻ hòa thuận, cả nhà sung sướng.

Đối với đám người trẻ tuổi theo hầu Vương thị, vui lòng tán dương, cũng lần lượt đưa ra lễ gặp mặt. Lễ vật tuy khác nhau, nhưng giá trị hơn phân nửa là trên dưới một viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Thậm chí, ngay cả hai vị trưởng bối của Vương Phú Quý, Vương Phú Hành cũng đều nhận được một phần lễ vật.

Trong viện nở rộ kỳ hoa dị thảo.

Kỳ lão tổ tự mình bồi tiếp phú quý, hai huynh đệ Phú Hành, tư thái thân thiện nói chuyện trời đất với bọn họ, trò chuyện đều là các lão tổ khai sơn Vương thị, ban đầu khai hoang ở Man Hoang chi địa, thành lập chuyện cũ cường thịnh Vương thị.

Đối với hai huynh đệ này, Kỳ Lão Tổ không dễ chậm trễ.

Hai người này, một là Vương Phú Quý có thể đứng ngang hàng cùng các đại Thánh Tôn, một người là Vương Phú Hành trước đó một hơi mua các vật nghiệp hạch tâm, đều không phải tiểu bối bình thường của Vương thị.

Đồng thời, hắn cũng từ trong miệng Vương Phú Quý và Vương Phú Hành nghe nói một ít chi nhánh Thần Vũ Vương

thị phấn đấu trong dị vực.

Nghe được một số chỗ đặc sắc, Mãng lão tổ nhịn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Thật không hổ là huyết mạch của Vương thị chúng ta, bất luận thân ở hiểm cảnh cỡ nào cũng không khuất phục, ứng đối từng cái một.”

Sau khi hai bên nói chuyện với nhau một phen, quan hệ lập tức thân mật hơn nhiều.

Lúc này, Vương Phú Quý mới đứng dậy chắp tay tạ lỗi: “Kỳ lão tổ, lúc trước Vương thị chúng ta không biết Khương thị Tẩy Nguyệt tiểu thư chính là đối tượng thân thiết của Dần Hàng, không cẩn thận làm phiền việc này, mong lão tổ trách phạt.”

Với nhân mạch và thực lực hiện tại của Vương Phú Quý, chỉ cần nghe ngóng một chút là biết hành động của Kỳ Lão Tổ và Vương Dần Hàng ở Lạc Kinh, đồng thời cũng hiểu rõ cục diện hiện giờ mà Thiên Vị Vương thị đang gặp phải.

Chỉ có điều chuyện Khương Tẩy Nguyệt e rằng đã không thể nào cứu vãn được, chỉ mấy ngày ngắn ngủi này, nàng ta đã hẹn nhau du ngoạn với Vương thị hai lần, càng biểu hiện ra hảo cảm rất mạnh đối với Vương Hựu Đạo.

Kế tiếp cho dù Khương Tẩy Nguyệt và Vương Hựu Đạo có phát triển theo phương hướng nào thì e là cũng không có khả năng với Vương Dần Hàng.

“Phú Quý, ngươi chớ có nói mê sảng, Khương thị Tẩy Nguyệt tiểu thư và Dần Hàng không phải là đối tượng xem mắt.” Kỳ lão tổ cởi mở khoát tay, “Quả thực Thiên Vị Vương thị chúng ta có ý định thông gia với Khương thị, nhưng đối phương thực ra đã khéo léo từ chối đề nghị của Vương thị chúng ta. Việc này cho dù muốn trách tội, cũng phải trách bản lĩnh của tiểu tử này không đủ.”

Nghe được lời này, trong lòng hai huynh đệ Vương Phú Quý âm thầm gật đầu.

Vị Nhai Tí lão tổ này xem ra là người giảng đạo lý, không uổng công bọn họ cố ý đến bái kiến một chuyến.

Sau đó, song phương bỏ qua đề tài này, lại là các loại tán gẫu, tán gẫu đều là một ít tin đồn thú vị các tộc, bát quái dật sự,

không liên quan bất luận lợi ích gì, tán gẫu đến cả khách lẫn chủ.

Như thế, sau khi cằn nhằn nửa ngày, Vương Phú Quý mới dẫn người bái biệt Kỳ lão tổ, mang theo một đám tiểu bối rời khỏi biệt viện.

Chờ tộc nhân Thần Võ Vương thị đi rồi.

Vương Dần Hàng tiễn biệt trở về, lo lắng nói với Kỳ lão tổ: "Lão tổ tông, hôm nay ngài đưa ra không ít lễ gặp mặt phải không? Tiền này của ngài… là từ đâu tới?"

"Cái này…" Kỳ lão tổ khả nghi dừng lại một chút, ngay sau đó khoát tay mơ hồ nói: "Ta đường đường là một vị lão tổ Thánh Tôn, kiếm chút ít Hỗn Độn linh thạch cũng không thành vấn đề, còn không cần một tên tiểu bối như ngươi quan tâm."

Lông mày Vương Dần Hàng nhăn tít lại.

Hắn cũng không ngốc, làm sao đoán không ra, số tiền này hơn phân nửa là do lão tổ hỏi mượn những lão bằng hữu kia?

Nếu không phải vì vay tiền, lão tổ luôn luôn thích yên tĩnh không thích động sao mấy ngày nay sao mỗi ngày đều ra ngoài thăm bạn bè?

Hắn đem toàn bộ lễ gặp mặt lúc trước thu được đều móc ra, lo lắng nói: "Lão tổ tông, tình huống trong nhà ta cũng biết một hai. Những thứ này mặc dù bổ khuyết không đủ chỗ trống, nhưng cũng có thể giảm bớt một chút cục diện."

"Khốn kiếp." Kỳ lão tổ cảm động trong lòng, nhưng vẫn nghiêm mặt, khiển trách, "Đây là tài nguyên đám người phú quý lão thái gia ngươi nâng đỡ ngươi tu luyện, ký thác kỳ vọng của bọn họ đối với ngươi, lão tổ tông này của ta há có thể tùy ý tịch thu? Ngươi cứ yên tâm, chuyện tiền bạc, ta tự có chủ trương, ngươi chỉ cần an tâm tu luyện cùng mài giũa chính mình là được."

Sau khi nói xong, trong lòng Mãng lão tổ cũng cảm khái không thôi.

Đứa nhỏ này của Dần Hàng thật lòng là một đứa trẻ ngoan, đáng tiếc chính là quá thành thật, dễ dàng bị người hãm hại.

Nhưng mà, thật ra cũng không phải chuyện xấu, ít nhất mấy đứa nhỏ Thần Vũ Vương thị kia, xem ra rất hợp với Dần Hàng.

Xem ra, sau khi qua một vụ này, hắn phải nghĩ cách làm công kiếm chút tiền.

Chỉ có điều, một lão tổ Thánh Tôn ra ngoài làm công cũng không dễ dàng, thứ nhất là công việc thích hợp không nhiều lắm, thứ hai, hắn cũng không thể đi làm công tác quá nguy hiểm, nếu không một khi hắn xảy ra sai lầm gì, toàn bộ Vương thị đều sẽ vì vậy mà hoàn toàn xuống dốc.

Khó a, thật sự là một văn tiền khó chết anh hùng hán.

“Vâng, lão tổ tông.”

Vương Dần Hàng ảm đạm gật đầu, trong lòng cũng thở dài một hơi thật sâu.

Đều do chính hắn ta không chịu thua kém, không thể làm Khương Tẩy Nguyệt vui vẻ, nếu không, nguy cơ hiện tại của Vương thị có thể giải quyết dễ dàng.

“Dẹp Hàng à, ngươi cũng chớ có áp lực quá lớn.” Kỳ lão tổ nhận thấy hắn thất lạc, trấn an nói: “Mặc dù ngươi và tiểu thư Khương thị mất dịp tốt, nhưng đối phương cũng không bị điêu thị bắt được, cục này xem như ngang tay.”

“Lão tổ tông, ta hiểu rồi.” Vương Dần Hàng gật đầu một cách khó khăn.

Đang nói, người quản sự biệt viện tìm tới.

Hắn cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí hành lễ với Kỳ Lão Tổ và Vương Dần Hàng, sau đó mới cung kính mở miệng hỏi: “Lão tổ, lễ vật mà Thần Vũ Vương thị mang đến khi bái phỏng sẽ xử lý như thế nào, còn cần ngài chỉ thị.”

Đang lúc nói chuyện, hắn đưa lên một danh sách quà cáp.

Vương Ngao đang uống linh trà, nghe vậy tiện tay tiếp nhận danh sách nhìn lướt qua.

“Phốc!!!”

Hắn trực tiếp phun ra một ngụm linh trà, một đôi mắt già nua cũng trợn tròn, tràn đầy vẻ không dám tin.

“Một lượng thánh trà, hai cân tiên trà, bát phẩm thánh linh mễ hai trăm cân, thất phẩm tiên linh mễ một trăm gánh, mười lăm giai thịt một ngàn cân, bát phẩm thánh tửu hai vò… Tiên linh thạch ba trăm mai, vân vân và vân vân!”

Danh sách lễ vật dài này, mỗi một hạng đều là giá trị xa xỉ, Vương Ngao xác nhận nhiều lần, mới xác nhận mình không có hoa mắt nhìn lầm.

Danh sách lễ vật này cộng lại giá trị, ít nhất vượt qua lễ gặp mặt Vương Ngao cho không chỉ gấp đôi!

Cái này cái này cái này…

Hốc mắt Vương Ngao cũng có chút ướt át.

“Lão tổ tông…” Vương Dần Hàng trơ mắt nhìn sắc mặt lão tổ nhà mình không ngừng biến ảo, trong lòng vừa thấp thỏm vừa khó hiểu, yếu ớt hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ài!”

Thật lâu sau, Vương Ngao mới buông danh sách quà tặng xuống, thở dài một hơi nói: “Đứa nhỏ phú quý kia quả nhiên là rất khí phách. Thần Võ Vương thị có thể cường thịnh như hôm nay, quả nhiên không phải không có đạo lý.

Vương Dần Hàng tò mò nhìn sang danh sách lễ vật, trong nháy mắt trợn tròn mắt, bị chấn nhiếp không nhẹ: “Lão tổ tông, cái này… Lễ lớn như thế, chúng ta nhận thật sự tốt sao? Hay là… hay là trả lại đi?”

“Phú Quý hơn phân nửa là biết sự quẫn bách của Thiên Vị Vương thị chúng ta, muốn giúp đỡ bên cạnh một chút.” Vương Củng suy nghĩ một lát, vẫn là lắc đầu: “Bỏ đi, đây là tình nghĩa của Thần Vũ Vương thị đối với chúng ta, phần tâm ý này chúng ta ghi nhớ trong lòng là được, ngày sau có cơ hội nhất định phải hồi báo thật tốt.”

Vù!

Vương Dần Hàng cũng thầm thở phào một hơi.

Phần trọng lễ này quả thật có thể khiến Thiên Vị Vương thị thở phào nhẹ nhõm.

…

Bất tri bất giác, thời gian mấy tháng thoáng cái đã trôi qua.

Theo biểu hiện đặc sắc của đám tiểu bối Vương thị bên trong Nghênh Tiên lâu ngày đó bị tạp chí chân chính của "Chân tướng" chuyên đề báo, theo hình ảnh tư liệu quay phim ngày đó dần dần được công khai, nhiệt độ của chuyện này cũng bắt đầu lên men.

【Thần Võ Vương thị】, đại danh 【Vương Bảo Thánh】 cũng bắt đầu được càng ngày càng nhiều người ở Lạc Kinh biết rõ, ở trong Lạc Kinh xông ra được tên tuổi rất lớn.

Bốn người Vương Cẩn Du, Vương Hãn Linh, Vương Hựu Đạo, Vương Hãn, cộng thêm Vương Bảo Thánh, năm người cùng ở một chỗ, thậm chí còn được xưng là 【Vương thị ngũ kiệt】.

Đương nhiên, danh hiệu này bọn họ khẳng định sẽ không tiếp nhận.

Mà nương theo danh vọng và nhiệt độ càng lúc càng cao của Thần Võ Vương thị, người muốn kết giao với Vương thị cũng bắt đầu ùn ùn xuất hiện. Trong khoảng thời gian này, ngưỡng cửa khách viện mà Vương Phú Quý ở trong Nghênh Tiên lâu đã sắp bị đạp vỡ.

Nhưng ba tiểu chỉ đi theo Vương thị cùng với Vương Dần Thao, Vương Quân Quân và các tiểu bối phận khác đều cảm thấy chuyện này không được như ý.

Bởi vì Đông Hà Tuấn Kiệt bảng chỉ có Lăng Hư bảng, mà không có Thần Thông bảng hoặc là Tử Phủ bảng, thiếu đi con đường để bọn họ nổi danh.

Bởi vậy, Vương thị tam tiểu chỉ dẫn đầu làm khó dễ, tuyên bố muốn khiêu chiến tất cả tu sĩ Tử Phủ cảnh Lạc Kinh, không quan tâm người trẻ tuổi đến hay không từ chối.

Nhưng bọn họ vừa mới buông ra lời nói, đã bị mẫu thân từng lỗ tai túm lấy xách trở về, nói cái gì "Hiện tại các ngươi mới ba bốn mươi tuổi hài tử, đúng là niên kỷ nên tiếp tục đọc sách, dương danh cái gì, vân vân.

Bởi vậy gần đây người hoạt động nhất trong Lạc Kinh thành chính là chắt trai và chắt gái đời sau của Vương Phú Quý của

Vương Bảo Thừa nhất mạch - Vương Dần và Vương Quân Quân Huyên.

Bọn họ bây giờ chẳng qua chỉ là tuổi 150 tuổi, lại đánh khắp Thần Thông cảnh không có địch thủ.

Về sau lại cảm thấy một đám đến cửa khiêu chiến quá phiền toái, bọn hắn dứt khoát liền ở cửa trước Định Vận Thần Cung lập xuống lôi đài, khiêu chiến toàn bộ tu sĩ Thần Thông cảnh Lạc Kinh!

Trong khoảng thời gian này, ngược lại đã đánh ra chút tên tuổi cho bọn họ.

Nhưng Thương Bình Thần Hoàng lại không thể làm gì bọn họ.

Dù sao, cũng không có luật pháp nào quy định không cho phép bày lôi đài. Hơn nữa, Đông Hà thần triều kỳ thật còn rất cổ vũ loại hình thức bày lôi đài tuyên chiến này.

Người trẻ tuổi mà, đang độ tuổi nhiệt huyết, hiếu chiến một chút cũng không phải chuyện xấu.

Đông Hà Thần Châu nhiều năm như vậy chiến tranh hầu như liền không ngừng, nhu cầu đối với nhân tài chiến đấu vẫn luôn rất lớn, tự nhiên phải cổ vũ người trẻ tuổi tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Trước kia trong thành Lạc Kinh cũng có rất nhiều người trẻ tuổi bày lôi đài tuyên chiến, chỉ là không có hai người bọn họ kiêu ngạo như vậy, trực tiếp đặt ở cửa Định Vận Thần Cung mà thôi.

Hơn nữa, hai người bọn họ bày xuống lôi đài tuyên chiến tất cả Thần Thông cảnh ở kinh thành, muốn để cho bọn họ rời đi kỳ thực cũng rất đơn giản, đánh thắng bọn họ là được.

Nhưng ai bảo trong bạn cùng lứa tuổi ở Lạc Kinh lớn như vậy, không có một ai là đối thủ của huynh muội bọn họ chứ?

Vương Dần và Vương Quân Uẩn dù sao cũng chỉ là hai thằng nhóc hai trăm tuổi còn chưa tới, Thương Bình Thần Hoàng cũng không đến mức vì chuyện này mà đặc biệt hạ lệnh trách cứ hai người bọn họ, đây cũng quá mất mặt.

Mà loại bất đắc dĩ này, cũng làm cho danh tiếng hai tiểu gia hỏa này trong khoảng thời gian này tăng mạnh.

Rất nhiều đại lão đối với hai thằng nhóc dám chắn cửa lớn của Vận Thần Cung này, kì thực cũng ôm thiện ý rất lớn, thỉnh thoảng ra vào Định Vận Thần Cung, còn sẽ cười chào hỏi bọn họ: “Chí Thao, Quân Hi, hôm nay lại đánh hài tử Thần Thông cảnh nhà ai vậy?”

Bởi vì hai người bọn họ đánh nhiều nhất, chính là con của Hiên Viên thị, đối với đứa nhỏ của Hiên Viên thị còn phá lệ đánh hung hăng.

Một ngày này.

Chính là Tiểu Triều hội mấy tháng một lần.

Rất nhiều đại lão triều thần ở Lạc Kinh đều hội tụ đến Định Vận Thần Cung, lúc đi ngang qua, vẫn không quên chào hỏi Vương Dần đang đứng trên lôi đài ở cửa.

Trong đại điện Thần Cung.

Thương Bình Thần Hoàng ngồi ở vị trí Thần Hoàng, giờ phút này đang xoa huyệt thái dương, một bộ dáng có chút to lớn.

Cũng khó trách, phía trước Định Vận Thần Cung như thuốc cao da chó đứng trên lôi đài, đổi lại là ai cũng đều đau đầu.

Phía đại điện hạ, thì đứng ở các lộ triều thần Thánh Vương.

Bọn họ đang lấy ra từng chuyện huyền bí mà chưa quyết định thảo luận, sau đó do Thương Bình Thần Hoàng đưa ra phán đoán, cứ như vậy định ra quốc sách.

Lần này tiểu triều hội, Vương Phú Quý cũng có mặt.

Bất quá, với tư cách thư ký trưởng của Thần Vũ thánh minh, hắn được xếp vào hàng ngũ ” phiên hoàng” ở hải ngoại. Mà trùng hợp ở Lạc Kinh, cũng bị kéo đến phiên hoàng trong triều hội, cũng chính là Ngọc Hà thánh hoàng “Vạn Lý” và Vương Phú Quý.

Dưới tình huống bình thường, trừ phi phát sinh chuyện quan hệ đặc biệt trọng đại, nếu không sẽ rất ít khi có phiên hoàng chạy tới Lạc Kinh chịu tội.

Dù sao tại địa bàn nhà mình, Thánh Hoàng hơn phân nửa đều là tồn tại quyền thế ngập trời, lật tay thành mây trở tay thành

mưa, càn cương độc đoán đã quen, chạy tới Lạc Kinh hơn phân nửa sẽ có chút không quá thích ứng.

Chúng triều thần cùng các Thánh Vương hiệu suất rất cao, rất nhanh, từng chuyện liên tiếp thảo luận xong.

Thương Bình Thần Hoàng nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận tiên trà do lão Đàm đưa tới làm dịu yết hầu, thuận tiện theo lệ hỏi một câu: "Còn chuyện gì cần bẩm báo nữa không? Nếu không có thì bãi triều."

Thực lực đến cấp bậc Đạo Chủ, hắn sớm đã không cần thông qua các loại thủ đoạn cố ý nổi bật ra uy nghiêm của mình, nói chuyện tự nhiên cũng tương đối tùy ý.

Thánh Tôn lão tổ Khương Thánh Triết của Khương thị lập tức bước ra khỏi hàng, cung kính bẩm báo nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Khương thị chúng ta và Thần Vũ Vương thị hiệp định, trên triều hội trả lại Xích Dương Thánh Hỏa và Thánh Đan Lô, kính xin bệ hạ làm chứng."

Vừa nghe xong việc này.

Dường như Thương Bình Thần Hoàng càng thêm đau đầu.

Hôm nay hắn vừa nghe thấy mấy chữ Thần Võ Vương thị này, cũng có chút hãi hùng khiếp vía, lúc này có chút không vui nói: "Chuyện giữa hai tộc các ngươi, cần bản hoàng làm chứng? Sẽ không còn có mâu thuẫn dây dưa không rõ nào, cần bản hoàng điều giải chứ?"

"Khởi bẩm bệ hạ, lần này Xích Dương thánh hỏa và Thánh Đan Lô, cũng không phải là trả lại, mà là chuộc về." Vương Phú Quý vội vàng ra khỏi hàng giải thích, "Hai tộc chúng ta trước đó có chút mâu thuẫn, vì để tránh sau khi chuộc lại lần này lại có tranh chấp, biện pháp tốt nhất chính là mời người làm chứng. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có bệ hạ có thể làm cho hai bên chúng ta tin phục, liền mặt dày đem địa điểm trả lại chọn ở trên triều."

"Được thôi." Thương Bình Thần Hoàng bất đắc dĩ khoát khoát tay: "Hai nhà các ngươi mau chóng xử lý việc này, nhanh chóng bãi triều. Còn nữa, Vương Phú Quý ngươi có thể sớm mang hai cái nhóc con ở cửa Thần Cung về hay không? Còn

không tốt, cũng đổi một cái lôi đài khác cho bản hoàng, cả ngày chặn ở cửa Thần Cung giống cái dạng gì?”

“Cái này… Bệ hạ à, thần cố gắng hết sức…” Vương Phú Quý cũng có vài phần bất đắc dĩ, “Vị trí thiết lôi của bọn họ rất xảo trá, thuộc về khu vực công cộng bên ngoài Thần cung. Bọn họ khiêu chiến người cùng lứa tuổi, cũng coi như là tuân theo phong thái sùng võ của Thần triều Đông Hà chúng ta, ta cũng không cưỡng chế giam bọn họ ở nhà.”

Da mặt Thương Bình Thần Hoàng giật giật.

Ngươi là trưởng bối, phải thật tâm muốn quản, chẳng lẽ hai tên tiểu nhân kia dám ngỗ nghịch sao?

Ta thấy ngươi chính là còn đang ghi hận Hiên Viên Hạo Khuyết cố ý gây chuyện, muốn nhìn ta chê cười!

Nói không chừng, ngay cả chuyện bày lôi đài cũng là ngươi ở sau lưng xúi giục!

Mắt thấy Thương Bình Thần Hoàng có xu thế trở mặt, Vương Phú Quý lập tức nói sang chuyện khác: “Thánh Triết lão tổ, Xích Dương Thánh Hỏa và Thánh Đan Lô mà Khương thị các ngươi muốn chuộc về, ta đã mang theo bên người rồi, không biết tiền chuộc cùng lợi tức của các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Lúc trước khi Xích Dương Thánh Hỏa và Thánh Đan Lô thế chấp Vương thị, hiệp định tổng giá là ba mươi tám Hỗn Độn Linh Thạch.” Khương Thánh Triết tuy tràn đầy bất cam, nhưng việc này là lúc trước Khương Ly Hỏa đã xác định, hơn nữa Thánh Hỏa và Thánh Đan Lô còn ở trong tay đối phương, hắn cũng không tiện đổi ý, đành phải nhịn tức giận nhận lấy việc này, “Hôm nay thời gian trôi qua một trăm hai mươi lăm năm, Khương thị chúng ta sẽ cho thêm một viên Hỗn Độn Linh Thạch làm lợi tức! Tổng cộng ba mươi chín Hỗn Độn Linh Thạch chấm dứt việc này.”

Rất nhiều triều thần cùng các đại lão Thánh Vương đều có chút hứng thú nhìn một màn này.

Chuyện lúc trước bọn họ cũng từng nghe nói qua, Khương thị và Cơ thị liên thủ đối phó Vương thị, kết quả không chỉ không

thể thu thập được Vương thị, ngược lại còn chịu thiệt lớn, ngay cả Thánh Hỏa và lò luyện đan cũng bị giữ lại.

“Thuận lợi chỉ có một viên Hỗn Độn linh thạch?” Vương Phú Quý khẽ nhíu mày: “Thánh Triết lão tổ, ngài tính sai rồi?”

“Ha ha” Khương Thánh Triết thần sắc bất thiện: “Vậy bí thư phú quý không ngại tự mình tính toán một chút?”

“Như vậy đi, ta tính toán dựa theo lãi suất thấp với Khương thị.” Vương Phú Quý ho khan hai tiếng, thật sự bắt đầu tính toán: “Bản kim tổng cộng là 38 Hỗn Độn linh thạch, dù là tính theo một phần ngàn năm lợi nhuận, một trăm hai mươi lăm năm cũng phải có 475 Tiên Linh Thạch.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Khương Thánh Triết lập tức trở nên khó coi như bị bạt một bạt tai.

Hắn ta nhún chân nói: “Vương Phú Quý, ngươi điên rồi sao? Vương thị các ngươi lấy thánh hỏa của chúng ta, lò thánh đan dùng lâu như vậy, còn quản chúng ta lợi tức cao như vậy sao? Chẳng lẽ, thật sự cho rằng Khương thị chúng ta dễ khi dễ sao? Bệ hạ, ngài phân xử cho chúng ta.”

Thương Bình Thần Hoàng cũng khẽ nhíu mày: “Vương Phú Quý, việc này đích thật là Thần Vũ Vương thị các ngươi quá mức, lợi tức như thế không khỏi sư tử mở rộng miệng.”

“Thế này lợi tức rất cao sao?” Vẻ mặt Vương Phú Quý mờ mịt, nhìn chung quanh, phảng phất như muốn tán đồng.

“Khụ khụ!” Lão tổ Doanh thị Thiên Trụ Thánh Vương thấp giọng nhắc nhở: “Phú Quý, đích xác có chút cao. Nếu là vay tiền nhỏ một chút, lợi tức còn có thể cao hơn một chút. Nhưng liên quan đến vay tiền lớn của hơn mười Hỗn Độn linh thạch, một ngàn năm qua trực tiếp tăng gấp đôi cả vốn lẫn lãi, đích xác có chút quá đáng. Bất quá, một Hỗn Độn linh thạch còn có chút khi dễ người, dựa theo một chút năm cái Hỗn Độn linh thạch lợi tức tương đối hợp lý.”

Tình huống Lạc Kinh đúng là như thế. Dù sao, người có thể sử dụng được Hỗn Độn linh thạch hơn phân nửa là Thánh Tôn, mà quan niệm thời gian của Thánh Tôn và tu sĩ cấp thấp lại không giống nhau. Hơn nữa những tài sản cực kỳ ổn định an toàn kia, khí tức của Niên Diệp thực ra là cực kỳ thấp.

Ngẫm lại cũng đúng, lấy sản nghiệp giá cao mà ổn định ở Lạc kinh mà nói, giả thiết ngàn năm sẽ tăng gấp đôi thời gian, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm… Vậy sẽ tới trình độ nào?

Đã có Thiên Trụ Thánh Vương đánh đầu, các Thánh Vương khác cùng lão tổ cũng đều nhao nhao phụ họa, tỏ vẻ lợi tức Vương Phú Quý muốn đích thân cao quá mức.

Những lời này, quả thực đã nói trúng tim đen của Khương Thánh Triết rồi.

Hắn hừ lạnh nói: "Vương Phú Quý, cũng không biết ngươi lấy đâu ra sức lực, dám đòi lãi lớn như thế. Không bằng Khương thị chúng ta cho ngươi mượn một trăm Hỗn Độn linh thạch, một ngàn năm sau ngươi quy cả vốn lẫn lãi lại trả lại hai trăm Hỗn Độn linh thạch, như thế nào?"

"Có thể." Vương Phú Quý đồng ý, thần sắc phong đạm vân khinh, tựa hồ căn bản không phát giác được giọng nói trào phúng của Khương Thánh Triết: "Vụ mua bán này, có thể làm."

"Cái gì?"

Khương Thánh Triết nhất thời giật mình.

Hắn ngơ ngác nhìn Vương Phú Quý, qua một hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình: "Vương Phú Quý, ngươi điên rồi sao? Ngàn năm thế nhưng là tăng gấp đôi a…"

Vương Phú Quý liếc mắt nhìn hắn, cũng không giải thích, mà chắp tay với rất nhiều triều thần, thánh vương xung quanh, chậm rãi nói: "Nếu chư vị đều cảm thấy lợi tức Vương thị chúng ta muốn quá không hợp thói thường, Vương thị chúng ta có thể dùng lợi tức này để kiếm một số khoản."

Nói xong, tay hắn vuốt lên nhẫn trữ vật một vòng.

Nhất thời, một mặt màn hình tinh thạch liền xuất hiện ở trong đại điện, trên màn hình xuất hiện một vài hình ảnh số liệu tường tận.

"Các vị đại lão, Thần Vũ Vương thị chúng ta chuẩn bị bỏ ra bảy trăm Linh Thạch Hỗn Độn, chuẩn xác mà nói, là gom góp tài chính. Vương thị chúng ta có một hạng mục lớn sắp sửa khởi động, đây là bảy trăm Linh Thạch Hỗn Độn hạng mục

tiền tài chính. Mọi người xem NPC của ta, bên trong có giới thiệu vô cùng tường tận, kế tiếp ta sẽ giải thích từng cái với mọi người.”

Vương Phú Quý bắt đầu thuần thục biểu diễn NPC.

Tuy rằng hắn không rõ ràng lắm, vì sao loại bản thảo này gọi là “NPC”, nhưng phương thức này chính là do Thủ Triết lão tổ tông phát minh, hơn nữa lúc còn trẻ An Nghiệp lão tổ và Ưng An đại đế cũng đã dùng qua ở Quy Long Thành, nên vẫn tiếp tục sử dụng.

Dung nhập trù tính là bảy trăm ngàn Hỗn Độn linh thạch?

Tất cả mọi người đều bị dọa.

Dù là Thần Hoàng kiến thức rộng rãi như Thương Bình cũng bị chấn nhiếp không nhẹ, ngơ ngác nhìn Vương Phú Quý, trong lòng tràn đầy khó có thể tin.

Tiểu tử này cũng quá mạnh mẽ, há mồm chính là 70拿回 Hỗn Độn Linh Thạch. Đây chính là 70拿回 Hỗn Độn Linh Thạch! Không phải 70, không phải 700, mà là 7000!

Chờ đã, không thích hợp.

Trong đầu Thương Bình Thần Hoàng bỗng nhiên xuất hiện linh quang, ý thức được chỗ không thích hợp.

Từ thế hệ trẻ của Vương thị đến Lạc Kinh dương danh, lại thêm Vương Dần Thao, hai đứa nhỏ Vương Quân Quân chỉ ở cửa Thần Cung chặn cửa thiết lập lôi đài… Sự kiện liên tiếp này xảy ra, bây giờ thanh danh của Vương thị đã được coi là một pháo đánh vang.

Mà trước mắt Vương Phú Quý bỗng nhiên ở trên triều đề xuất tư chất dung hợp, hơn nữa thoạt nhìn rõ ràng là đã sớm có chuẩn bị… Cái này trước sau muốn nói hoàn toàn không có liên quan, đánh chết Thương Bình Thần Hoàng cũng không tin.

Cảm tình Thương Bình Thần Hoàng hắn, từ đầu tới cuối đều là thay Vương thị làm áo cưới a?

…

Chương 78: Vương Phú Quý! Từ nhỏ đã không làm những việc nhỏ.

…

“Chư vị đại nhân, hãy xem đồng hồ thông tin mà Vương thị chúng ta phát minh ra, đây là một loại bảo bối đã nói là Hồng Trấn đạo chủ dùng rồi.”

Vương Phú Quý bắt đầu diễn thuyết của mình, ngôn ngữ cực kỳ nổi bật.

Cùng lúc đó, trên màn hình tinh thạch xuất hiện hình ảnh Hồng Trấn đạo chủ sử dụng đồng hồ cổ tay. Trong ánh mắt của Đạo Chủ tràn ngập khiếp sợ và vui sướng, bên cạnh còn phối hợp với lời thoại huyền phù cho hắn: “Trên đồng hồ thông tin của Vương thị, đại danh từ kỳ tích.”

Bức tranh tuyên truyền này, tự nhiên là chân thật quay.

Chỉ là Hồng Trấn đạo chủ nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ bị Vương thị dùng làm công dụng thương nghiệp. Đương nhiên, mặc dù ông ta biết cũng chỉ biết dựng râu trừng mắt một phen, dù sao khái niệm chân dung thương nghiệp trên đời này tương đối yếu kém.

Cùng lúc đó.

Vương Phú Quý còn móc ra một đống đồng hồ thông tin, phát ngay tại chỗ, tất cả các vị đại lão ở hiện trường đều có phần.

Vương Phú Quý sau khi làm mẫu chỉ đạo một chút, bọn họ liền bắt đầu thử vận dụng đồng hồ truyền tin, sau đó lập tức phát hiện ra chỗ kỳ diệu của vật này.

So với truyền thống phù, trận pháp đưa tin, truyền tấn ngọc phù, cổ tay truyền tin này dùng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí, vật này còn có thể thực hiện chức năng hội nghị quần thể.

“Vương Phú Quý, ngươi trù tính 70000 linh thạch Hỗn Độn, chính là vì mở rộng đồng hồ thông tin này?” Thương Bình

Thần Hoàng sau khi thưởng thức đồng hồ thông tin một phen, phát hiện thứ này quả thực rất hữu dụng, thậm chí có thể coi là một loại sản vật có thể thay đổi thời đại.

Dù sao, Đông Hà Thần Châu thật sự quá lớn, vô luận là Truyền tấn phù, trận pháp đưa tin, hay là truyền tấn ngọc phù, sử dụng đều có rất nhiều hạn chế, nếu không, lúc trước Thiên Thụy Thánh Triều một phong tấu báo, cũng không phải đi hai năm mới đến tay Thương Bình Thần Hoàng.

Đương nhiên, cũng không phải là nói sẽ không có phương thức đưa tin nhanh hơn một chút.

Thí dụ như lúc trước diệt thế gặp chuyện không may, Thương Bình Thần Hoàng tìm Cơ Thái Xương nghị sự, trực tiếp dùng trận pháp đặc biệt đem hình chiếu của Cơ Thái Xương tới nói chuyện, đây là một phương thức trao đổi nhanh nhất. Nhưng nghĩ cũng biết, phương thức này căn bản không có khả năng phổ biến.

Nếu đồng hồ này thật sự có thể thực hiện truyền tin cự ly siêu xa, cho dù không phải là thật, mà là tồn tại độ trì hoãn nhất định, cũng sẽ thuận tiện cho giao lưu giữa các khu vực khác nhau của Thần Châu, từ đó mà thay đổi rất nhiều chuyện.

Nhưng mà…

Ánh mắt Thương Bình Thần Hoàng nhìn về phía Vương Phú Quý mang theo nghi ngờ: “Ta thấy vật này rất đơn giản nha, chất liệu sử dụng cũng rất bình thường, vì sao cần tài nguyên khổng lồ như thế?”

Lời này kỳ thật hắn còn nói hàm súc, trên thực tế, chất liệu của đồng hồ này tương đối bình thường, khả năng ngay cả linh khí cũng không bằng.

“Bệ hạ có điều không biết. Trên đồng hồ thông tin này chỉ là một thao tác cuối cùng, muốn thực hiện được sự bao trùm của toàn bộ thông tin, cần phải xây dựng rất nhiều nền tảng thông tin, bệ hạ có thể hiểu là xây dựng rất nhiều tiết điểm trận pháp. Cùng lúc đó, còn phải bố trí một tiết điểm trận pháp lơ lửng trên không trung. Ngoài ra, trong quá trình truyền tin còn cần có trận pháp không gian phối hợp với nó.”

Vương Phú Quý không chút hoang mang lật NPC ra đằng sau, vừa biểu diễn cho bọn họ xem hình vẽ vừa đơn giản trình bày một phen nguyên lý.

“Hệ thống trận pháp khổng lồ mà phức tạp này mới là linh hồn của đồng hồ thông tin, cũng là nguyên nhân nó có thể thực hiện truyền tin nhanh chóng. Đây là khoản đầu tư 4000 Hỗn Độn linh thạch, chủ yếu là dùng để kiến thiết hệ thống trận pháp này.”

“Công trình khổng lồ như vậy…” Thần Hoàng Thương Bình nghe hắn miêu tả cũng cảm thấy da đầu tê dại: “Bỏ ra khoảng bảy ngàn linh thạch Hỗn Độn, ngày tháng năm nào mới có thể thu lợi nhuận?”

“Bệ hạ không cần lo lắng.”

Vương Phú Quý hiển nhiên sớm đoán được Thương Bình Thần Hoàng sẽ nói như vậy, tiện tay lật phạch ra phía sau, vừa giải thích vừa nói: “Cái này phải dùng hình thức vận hành của thế giới Thần Võ chúng ta ngay tức khắc để nói rõ. Bệ hạ mời xem, nơi này có số liệu thống kê vô cùng tường tận, tổng dân số Thần Vũ thế giới chúng ta bây giờ đã vượt qua ngàn tỷ, tức thì xác suất bao trùm bên ngoài cổ tay truyền tin đã đạt tới 800 tỷ nhân khẩu, trong đó tám phần mười là người dùng ở Luyện Khí cảnh.”

“Một phần dụng hộ Luyện Khí Cảnh này, phần lớn học tập, công việc, khu vực hoạt động trường kỳ đều giới hạn trong huyện vệ, bởi vậy chỉ cần sử dụng thiết bị thông tin giá thấp nhất, thỏa mãn thông tin thông tin giữa huyện vệ là được. Thỉnh thoảng cần thông tin từ đường dài, có thể sử dụng máy truyền tin cố định, hoặc là trả thêm phí thông báo đường dài là được. Vì vậy, giá của bộ máy truyền tin này chỉ có giá 10 kim tệ đến 30 kim tệ, sau khi toàn bộ nhân viên mở ra hạn mức tiêu thụ là 1.28 viên Hỗn Độn linh thạch.”

“Nhưng mà đến Linh Đài cảnh, hoặc là sau Linh Đài cảnh, thiết bị thông tin cần thiết cho dù là phẩm chất, tính phản kích, hay là ở khoảng cách xa, yêu cầu của liên lạc sẽ càng ngày càng cao, giá cả cũng sẽ liên tục tăng cao. Vì vậy, tám trăm triệu chúng ta được bán trên mặt đất, tổng cộng chỉ tiêu thụ thiết bị đã vượt qua 10 khối linh thạch Hỗn Độn.”

“Quan trọng nhất là thiết bị của chúng ta thu phí thuê kênh liên lạc năm, từ trên xuống dưới bình quân cho 10 kim tệ một năm tiền thuê, cộng thêm phí thông tin tính giờ, tiền nhắn tin và các loại tiêu phí thông tin, tổng thu được hơn 32 viên Tiên Linh Thạch.”

“Thông qua tính toán đơn giản, cho dù là dưới điều kiện tiên quyết không kiếm tiền tiêu thụ thiết bị tiêu thụ, giá trị nghiệp sản thông tin của Thần Võ thế giới chúng ta đều có thể đạt tới khoảng chừng 320 viên Hỗn Độn Linh Thạch mỗi ngàn năm.”

Theo phân tích của Vương Phú Quý, con mắt của rất nhiều đại lão ở đây đều trừng lớn!

Mỗi ngàn năm: 320 viên Hỗn Độn Linh Thạch?

Vô luận đối với một Thánh tộc nào mà nói, đây cũng là một khoản thu nhập phi thường lớn.

“Mà Đông Hà thần triều tổng cộng có tám phủ một kinh, cùng với hai mươi ba hải ngoại thánh triều, tổng cương vực so với thế giới Thần Võ chúng ta lớn hơn rất nhiều, tổng số dân cư cũng nhiều hơn rất nhiều.” Vương Phú Quý tiếp tục chậm rãi nói: “Dựa theo số liệu của Vương thị chúng ta, phân tích đoàn đội, nếu có thể hoàn thành việc xây dựng cơ sở truyền tin của Đông Hà thần triều, sau khi toàn diện đặt thông tin thiết bị thông tin, mỗi ngàn năm ước chừng có thể kiếm được lợi nhuận sản nghiệp từ hai vạn đến ba vạn. Đương nhiên, thực tế kiếm được chắc chắn không nhiều như vậy, dù sao thiết bị thay đổi, vận chuyển doanh cũng là một khoản chi phí lớn.”

“Mỗi ngàn năm lượng ba vạn tiền lời?” Hơi thở của Thương Bình Thần Hoàng trở nên nặng nề: “Phú Quý, ngươi nói thật không?”

Cũng khó trách Thương Bình Thần Hoàng kích động, bởi vì thu nhập thuế quốc gia của triều đình Đông Hà Thần Triều mỗi ngàn năm, đại khái khoảng chừng 2000 Hỗn Độn linh thạch, gấp rút khoảng 28 khối Hỗn Độn linh thạch hàng năm.

“Bệ hạ.” Vương Phú Quý lạnh nhạt nói: “Mỏ thông tin này đã vận chuyển ở thế giới Thần Võ chúng ta mấy trăm năm, sớm đã hoàn thành nhiều lần kỹ thuật thay thế, phương án vận chuyển doanh trại đã thay đổi rồi. Ta cũng đã mang đến sổ

sách vận chuyển doanh, nếu mọi người có hứng thú có thể chậm rãi lật xem, kiểm tra kỹ càng.”

Tài khoản vận chuyển sản nghiệp của Vương thị vô cùng phức tạp, nhưng quả thật cũng không có chỗ nào làm giả.

Đây cũng là lý niệm nhất quán của Vương Thủ Triết, hợp tình, hợp lý, hợp pháp kinh doanh.

Vương thị chính là người khai thác thời đại, là người dẫn dắt văn minh, mà không phải một tài phiệt, quân phiệt đơn giản. Ai dám ở trên bất cứ hạng mục vận doanh nào làm trò gian lận, làm giả, gia tộc sẽ dạy hắn ta làm người như thế nào.

Đây cũng là điểm kiêu ngạo nhất của các con cháu Vương thị, sản nghiệp của chúng ta sạch sẽ, chịu được bất kỳ xung kích nào.

“Nạp thuế đâu?” Thương Bình Thần Hoàng nhất thời hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: “Phú Quý, hạng mục này có thể mang đến bao nhiêu thuế?”

“Nếu là thuế, tổng ty liên lạc của Vương thị chúng ta sẽ thống nhất nộp thuế nước cho Thánh Minh, số tiền ước chừng là một phần trăm cho tổng doanh.” Vương Phú Quý đã sớm dự liệu đến bước này, lật ra một trang về sau, phía trên có số liệu chi tiết: “Theo tính toán, nếu như Đông Hà Thần Triều chúng ta có thể thành công, tương lai mỗi ngàn năm ước chừng có thể sinh ra 2000 đến 3000 Hỗn Độn linh thạch.”

Chỉ một thoáng.

Thương Bình Thần Hoàng lệ nóng doanh tròng.

Cho tới nay, thuế quốc của Đông Hà thần triều vẫn không đầy đủ. Đương nhiên, không phải nói thuế nước không nhiều, mà là chi tiêu thật sự quá lớn.

Cái khác không nói, chỉ riêng quân phí đại chiến trường Hư Không Hải chính là một khoản chi tiêu cực kỳ khổng lồ.

Chỉ lấy đại chiến trường Hư Không Hải làm ví dụ, mỗi ngàn năm quân lương, tiền trợ cấp, quân bị thay thế, quân võ đan dược, hậu cần tiếp viện vân vân, đã đạt tới 10000 Hỗn Độn linh thạch, hàng năm đều phải thiêu hủy 10 viên Hỗn Độn linh thạch.

Ngoài ra, còn có quân đội khác thuộc về triều đình Đông Hà, ví dụ như quân phòng biên phòng, trung ương quân vân vân, cộng lại mỗi ngàn năm cũng phải tiêu hao 5000 linh thạch.

Tính ra, hiện giờ Đông Hà Thần Triều Quang là chi phí chi tiêu của triều đình, mỗi ngàn năm phải nộp đến 5000 Hỗn Độn linh thạch.

Như vậy, vẫn là kết quả tiết kiệm được, nếu không sẽ càng cần nhiều hơn nữa.

Mà trừ quân phí chi tiêu, còn lại quốc thuế còn phải dùng để duy trì toàn bộ vận chuyển của triều đình, phát triển, khai thác vân vân.

Thế nhưng, chút tiền còn lại có thể làm gì?

Đây là bước chân phát triển của Đông Hà Thần Triều bị Ma tộc bám trụ, qua nhiều năm như vậy, thực lực tổng thể không tăng mà còn yếu.

Quân phí chi tiêu quá khổng lồ!

Thần Hoàng khổng lồ đến mức không thở nổi.

Cơ Thái Xương ở tiền tuyến sẽ khất nợ quân lương của Man tộc, thật ra cũng có quan hệ với quân phí, hơn nữa thật ra hắn không chỉ khất nợ một nhà Cự Nhân tộc, rất nhiều bộ đội đều bị khất nợ, chỉ là không bằng khất nợ hung thủ với Man tộc mà thôi.

Mỗi ngàn năm có thêm hai ba ngàn Hỗn Độn linh thạch, chẳng khác gì tăng thuế nước lên khoảng một thành, điều này có thể giảm bớt áp lực kinh tế của triều đình Đông Hà.

Thương Bình Thần Hoàng thật sự rất khó cự tuyệt dụ hoặc này.

Vương Phú Quý vừa ứng đối câu hỏi của các đại lão xung quanh, giải thích chi tiết trong số liệu cho bọn họ, vừa quan sát phản ứng của Thương Bình Thần Hoàng.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Vương Phú Quý liền biết, mọi chuyện trên cơ bản đã thành công.

Thật ra trước khi thực thi kế hoạch này, Vương thị đã sớm đem tình trạng thu thuế và chi tiêu của Đông Hà thần triều mò

mẫm bảy tám phần, tổng kết lại chính là hai chữ, thiếu tiền!

Trên thực tế, không đơn thuần là Đông Hà thần triều, tam đại thần châu còn lại cũng không khá hơn chút nào. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì ma tộc tứ lộ đại quân, đang không ngừng từng bước xâm chiếm tiêu hao tứ đại thần châu.

Đồng thời, bản thân nội bộ tứ đại thần châu cũng không đủ đoàn kết, ở biên cảnh còn thường xuyên sinh ra ma sát, đây cũng là một trong những nguyên nhân gia tốc.

"Chờ một chút!"

Lúc này, Ngọc Hà thánh hoàng Kỳ Vạn Lý bỗng nhiên mở miệng đưa ra dị nghị: "Phú Quý a, vụ mua bán này của ngươi xem ra không tệ. Nhưng mà, nếu là khai phá ở Ngọc Hà thánh triều chúng ta, chúng ta lại có thể có được chỗ tốt gì? Ngươi cũng không thể đem tất cả tiền, toàn bộ tính là thuế nước của thần triều đi? Tốt xấu cũng phải giữ lại một bộ phận thuế cho thánh triều chúng ta! Nếu không, ai nguyện ý cùng các ngươi chơi?"

"Ngang vạn dặm!" Thương Bình Thần Hoàng đã lấy thuế nước của mấy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch làm cỏ cứu mạng, nghe vậy lập tức vỗ bàn nói, "Hiện giờ kẻ địch mạnh trước mắt, ngươi không muốn cố gắng lấy nhiều tiền cùng binh lương đi ra kháng địch cũng thôi đi, lại còn muốn giữ lại quốc thuế?"

Cùng với tiếng nói, một cỗ uy áp cấp bậc Đạo Chủ bá đạo bao phủ vạn dặm.

Cho dù Vạn Lý là Đại La cảnh trung kỳ, vẫn bị cỗ uy thế đáng sợ này ép cho có chút khom lưng, sắc mặt trắng bệch, không thở nổi.

"Bệ hạ bớt giận." Vương Phú Quý vội vàng trấn an Thương Bình Thần Hoàng: "Kỳ thật lời nói của Ngọc Hà Thánh Hoàng bệ hạ đại biểu cho thái độ của các thế lực địa phương. Kỳ thật, lúc mới bắt đầu bên trong Thần Vũ Thánh Minh chúng ta cũng có tranh cãi về việc này."

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Thánh Hoàng Ngọc Hà: "Ngọc Hà bệ hạ ngài đừng vội, hãy nhìn NPP của ta."

Hắn không chút hoang mang mở trang bìa ra, chỉ vào nội dung phía trên giải thích với tất cả mọi người: "Ở địa phương kiến thiết đại lượng cơ sở, phân ty thông tin, bản thân sẽ có lượng lớn tài chính tràn vào địa phương, có công hiệu kéo theo kinh tế địa phương hoạt động. Ngoài ra, kiến thiết, giữ gìn, cùng với thuê các hành vi nhân vật công tác sinh ra thuế má này, đương nhiên cũng phải giao cho địa phương."

"Căn cứ vào tính toán của chúng ta, thánh triều cỡ lớn phồn vinh như Ngọc Hà thánh triều, phân ti của chúng ta ở trong hoạt động của doanh trại, mỗi ngàn năm có thể thêm vào khoảng chừng 100 viên Hỗn Độn linh thạch, số tiền này không liên quan đến quốc thuế."

Ngàn năm 100 mai?

Vạn dặm nhất thời mặt mày hớn hở nở nụ cười.

100 viên Hỗn Độn Linh Thạch đối với Ngọc Hà thánh triều mà nói cũng là một khoản khổng lồ.

"Ngoài ra, thành lập ngành liên lạc, bản thân sẽ gián tiếp kích thích phát triển kinh tế địa phương, làm cho kinh tế địa phương càng thêm sinh động, càng thêm phồn vinh phát triển, thu thuế của thánh triều địa phương, tiên triều cũng sẽ càng nhiều, đây đều là kinh nghiệm chúng ta tổng kết ra nhiều năm thực tiễn."

Trong lúc nhất thời, Phong Vạn Lý cũng bị lời nói của hắn làm cho tim đập thình thịch không thôi.

"Được!" Thương Bình Thần Hoàng vỗ đùi, trực tiếp hạ quyết định: "Hạng mục này, bản hoàng phê chuẩn rồi. Phú quý đó, ngươi đừng có phụ sự mong đợi của bản hoàng đấy."

"Nhưng mà, bảy trăm linh thạch Hỗn Độn này, cần Vương thị các ngươi tự mình nghĩ cách gom góp."

Quốc khố của Đông Hà Thần Triều vốn không đủ tài chính, muốn Thương Bình Thần Hoàng ở dưới tình huống quẫn bách như thế lấy ra 70 Hỗn Độn Linh Thạch, quả thực là người si nói mộng.

Thật ra, khoản tiền khổng lồ giống như con số thiên văn như vậy, nội bộ Vương thị cũng không có khả năng lấy ra được. Mặc dù có thể lấy ra được, cũng không có khả năng dùng toàn

bộ tiền ở chỗ này. Vương thị có rất nhiều chỗ cần tiền, chỗ mà Thần Vũ Thánh Minh phải dùng tiền cũng nhiều hơn.

Biện pháp tốt nhất, không thể nghi ngờ là mượn gà đẻ trứng, cũng chính là tư chất tương đối phổ biến trong thế giới Thần Võ!

Quan trọng nhất là, giao thiệp với Đông Hà thần triều, kiêng kỵ nhất chính là ăn một mình. Thông qua dung tiền thủ đoạn, vừa có thể kiếm bộn tiền tài, còn có thể chỉnh hợp nhân mạch, kéo rất nhiều gia tộc cùng các đại lão lên trên cùng một chiếc thuyền, cớ sao không làm?

"Chư vị, đã đến cơ hội kiếm tiền tuyệt hảo rồi." Vương Phú Quý tiếp tục diễn thuyết của mình: "Hiện tại chúng ta dung tư có hai loại phương thức. Một loại là một phần ngàn tiền lãi, tức là mượn được một trăm Hỗn Độn linh thạch hoặc tài nguyên đồng giá, ngàn năm sau có thể nhận được hai trăm Hỗn Độn linh thạch."

Ngàn tiền lãi, đối với Vương thị mà nói chẳng khác nào nhặt không tài chính.

Phải biết rằng, Vương thị phát triển đến bây giờ, tổng cộng cũng không quá một ngàn năm lịch sử mà thôi, quy mô này cũng không biết tăng gấp bao nhiêu lần.

Nhưng cái giá này, đối với những gia tộc cổ xưa có tốc độ phát triển chậm chạp, kinh tế tương đương với đình trệ này mà nói, đã đủ để bọn họ tim đập thình thịch. Nếu không, lúc trước Khương thị cũng không đến mức vì một ngàn lợi tức mà giậm chân.

"Phú Quý, loại hình thứ hai thì sao?" Ngọc Hà Thánh Hoàng Thương Vạn Lý mượn cơ hội phối hợp.

"Đó chính là nhập cổ phần." Vương Phú Quý nói: "Tổng ty truyền tin Đông Hà của Vương thị chúng ta sẽ phóng ra năm thành cổ phần nguyên thủy, cũng phân giải nó thành bảy trăm nghìn phần, mỗi cỗ nguyên thủy giá trị một viên Hỗn Độn linh thạch, phàm là thuộc thần triều Đông Hà đều có tư cách mua, Thần tộc, Cổ Thánh tộc, Thánh tộc có quyền chấp nhận có hạn. Đợi sau khi tổng ti bắt đầu thu lợi nhuận, sẽ phân ra một phần lợi nhuận để tiến hành chia hoa hồng, nhưng chia bao

nhiêu thì phải xem tổng ty có bao nhiêu lợi nhuận, thậm chí không loại trừ khả năng lỗ vốn."

Lời này vừa nói ra.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, bắt đầu nhanh chóng cân nhắc tính toán.

Nếu đổi lại là Vương thị trước đó, quá nửa sẽ không có ai để ý đến Vương Phú Quý. Nhưng lúc này Vương thị bày ra thực lực, tiềm lực, thậm chí là tài lực, đều cho người ta một loại cảm giác vô cùng đáng tin cậy.

"Vương thị các ngươi không trả tiền sao?" Khương thị Khương Thánh Triết lão tổ hơi âm dương quái khí mà nhìn Vương Phú Quý: "Đây không phải là đang tay không bắt sói sao?"

"Chúng ta là công ty sáng tạo." Vương Phú Quý ung dung nói: "Dựa vào kỹ thuật, vận chuyển, lý niệm của chúng ta, chiếm rất nhiều cổ phần sao? Ngoài ra, trong bảy ngàn cổ phần được phóng thích, Vương thị chúng ta cũng sẽ dùng tài chính trù tính để ưu tiên mua hàng. Ai nếu cảm thấy không có lợi, có thể không theo. Thánh Triết lão tổ, lời giải thích của ta ngươi có hài lòng không?"

Trong lúc nói chuyện, Vương Phú Quý mang đến một hạng mục lớn để chơi với mọi người, có chơi hay không.

"Như vậy đi, Ngọc Hà thánh triều chúng ta nguyện ý cho Vương thị mượn 100 Hỗn Độn linh thạch, cũng bỏ 100 ra mua 100 phần." Ngọc Hà thánh hoàng "Vạn Lý không hổ là thân gia", một hơi trực tiếp đặt cược, "Nhưng số tiền này số lượng rất lớn, phú quý phải cho chúng ta mười năm, tám năm."

"Ngọc Hà bệ hạ quả nhiên là giỏi tính toán, thật là khôn khéo." Thiên Trụ Thánh Vương của Doanh thị cười ha ha: "Ngươi mượn Vương thị 100, ngàn năm sau ngay cả vốn mang lợi cũng được 200. Cho dù đổ vào 100 quyền hoàn toàn thiệt, Ngọc Hà thánh triều các ngươi cũng chẳng khác nào không thiệt."

"Hắc hắc, Yên thị chúng ta chấp chưởng Ngọc Hà thánh triều không dễ a, khắp nơi đều là nơi cần dùng tiền." Lận Vạn Lý

cũng không giận, cười ha hả nhìn Thiên Trụ thánh vương, "Không biết Doanh thị các ngươi nguyện ý bỏ ra bao nhiêu?"

"Ai, ngày tháng của Doanh thị chúng ta cũng không dễ dàng. Bất quá nếu là thông gia muốn buôn bán lớn, nên ủng hộ cũng phải ủng hộ. Chúng ta ra 200, trực tiếp chấp nhận mua 200 cổ phần." Thiên Trụ Thánh Vương vung tay lên, lộ ra chiến khí ngút trời, hơn nữa hiện ra sự chờ mong và tin tưởng đối với thông tin của Vương thị Đông Hà.

Kỳ thật, Doanh Thị cũng tốt, Ngọc Hà thánh triều cũng thế, sớm đã bàn bạc thỏa đáng với Vương Phú Quý, bọn họ đương nhiên rất có lòng tin đối với hạng mục này.

"Vậy nội bộ Ngọc Hà Lâu thị chúng ta lại mua 100 cổ." Ngọc Hà Thánh Hoàng vội vàng cắn răng, lại đi theo một trăm.

Kể từ đó, trong 7000 đã giảm đi 500.

"Đông Hà Chử thị chúng ta mượn 100, ném 100." Sau khi Đông Hà Chử thị suy nghĩ, cũng cảm thấy hạng mục này rất hay làm mất mặt, liền theo xuống sân khấu, còn lựa chọn mạch suy nghĩ giống như Ngọc Hà thánh hoàng.

Rõ ràng, đầu tư như vậy là ổn thỏa nhất.

Sau khi nói xong, đại lão Chư thị liếc nhìn Vương Phú Quý một cái, bỗng nhiên cười hắc hắc nói: "Ta cũng không sợ Vương thị ngàn năm sau trả không nổi 200 linh thạch Hỗn Độn, cùng lắm thì để cho tên tiểu tử Vương Dần đang chặn cửa kia ở rể Kỳ thị chúng ta, bán mình trả nợ."

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức cười vang.

Đám đại lão còn đang do dự cũng dồn dập tỏ thái độ tích cực.

Đúng vậy, hoàn toàn không cần phải sợ Vương thị không trả nổi tiền, Vương thị có nhiều tuyệt đỉnh thiên kiêu tộc nhân như vậy, tùy tiện cưới một người tới đều là kiếm lớn rồi.

"Bản hoàng đại diện quốc khố đầu tư 1.000 Hỗn Độn linh thạch, đại diện Hiên Viên thị đầu tư 1000 Hỗn Độn linh thạch, tất cả đều đổi thành cổ phần!" Thấy thế, Thương Bình Thần Hoàng cũng không kiềm chế được, "Bản hoàng tin với năng lực kiếm tiền của Vương Thủ Triết, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn.

Còn nữa, nếu trả không nổi, ba vợ chồng phú quý các ngươi chỉ tùy tiện cho Hiên Viên thị bọn ta một người là được."

Vương thị tam tiểu chỉ là nhân vật bực nào?

Ba tiểu gia hỏa kia mỗi người đều là tuyệt đỉnh nhân tài, Thương Bình Thần Hoàng đã sớm thèm muốn chết rồi, bất kể là ở rể hay là cưới một người trở về, đều là đại phát rồi.

"Cơ thị chúng ta bỏ ra 1200 Hỗn Độn Linh Thạch đổi mua cổ phần." Lão tổ chưởng sự mới nhậm chức của Cơ thị suy nghĩ một chút, cũng quyết định đặt cược theo một đợt, "Phú Quý à, ngươi không phải là bởi vì trước đó hai tộc chúng ta có hiềm khích nên không muốn tiếp nhận chúng ta nhập cổ phần chứ?"

"Đương nhiên là không, hoan nghênh Cơ thị cùng nhau hợp tác kiếm tiền." Vương Phú Quý phong độ nhẹ nhàng chắp tay với hắn, dáng vẻ hoàn toàn không so đo, "Vả lại, trước đó mâu thuẫn nho nhỏ đã sớm lật ngược thiên rồi. Nhà chúng ta cũng nhận được thư của Ly Từ, Huyên các nàng gửi đến, nói là ở trên chiến trường Hư Không Hải, Bình Thiên Thần Vương điện hạ có chút quan tâm đến các nàng."

"Tốt tốt tốt, vậy chúng ta bỏ ra 1500 Hỗn Độn Linh Thạch." Cơ thị lão tổ vui vẻ nở nụ cười, tại chỗ liền tăng thêm 300.

Sau đó, hắn lại bổ sung một câu: "Bất quá, khoản lớn như vậy, nội bộ chúng ta cũng phải có thời gian sửa sang lại."

"Khương thị chúng ta nguyện ý cho vay 100, 200 vào cổ phần." Khương Thánh Triết cũng không kiềm chế được.

"Thánh Triết lão tổ, giữa chúng ta trước tiên giao cho Xích Dương thánh hỏa cùng Thánh đan lô, bàn đến việc nhập cổ." Vương Phú Quý cười tủm tỉm nhìn hắn một cái, "Tiền lãi 4 Hỗn Độn linh thạch 75 Tiên Linh Thạch, chớ quên."

Khương Thánh Triết khựng lại, sau khi suy nghĩ một chút thở dài: "Lúc trước nghe Phú Quý nói, ngàn tiền lời này đích thật là hợp tình hợp lý. Như vậy đi, Khương thị chúng ta thêm vào 100 mượn tiền. Có điều, chúng ta cần thời gian đi gom tiền."

Mượn 200 ném, ngàn năm sau sao cũng sẽ không làm cạn tiền vốn, bàn tính này của Khương thị cũng rất vang dội.

Bất quá, cái này cũng thể hiện ra nội tình đáng sợ của Cổ Thánh tộc Khương thị, đồng thời cũng bày ra một mặt của nhà bọn họ những năm gần đây, dựa vào việc cung ứng đan dược quân dụng này, kiếm lời được bao nhiêu.

Theo kết cục của rất nhiều đại lão Cổ Thánh tộc, những Thánh Vương, triều thần khác sau khi do dự, cũng nhao nhao xuống sân, hoặc nhiều hoặc ít tiến hành nhận mua.

Sau lưng những Thánh Vương và triều thần này cũng đều có gia tộc của mình, những gia tộc này một mình một người có lẽ không lấy ra được quá nhiều Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng nhân số bọn họ đủ nhiều, lực mua cũng không thể khinh thường.

Theo kết cục của bọn họ, bất tri bất giác, giá mua đã đạt tới 5600 Hỗn Độn linh thạch.

Mặc dù còn lại một chút chưa nhận mua xong, nhưng chỉ còn lại 1400 lượng Hỗn Độn Linh Thạch, chỉ cần chờ hôm nay trên triều hội phát sinh sự tình khuếch tán ra ngoài, tất nhiên là vài phút đồng hồ bị nhận mua không còn.

Mà sự thật cũng đích xác là như thế.

Cũng vô dụng nửa ngày, 1400 cỗ còn thừa lại trong tay Vương Phú Quý liền toàn bộ bán hết.

Ngoài ra, thủ bút thao tác hạng mục lần này của Vương Phú Quý cũng bắt đầu lan truyền điên cuồng trong thành Lạc Kinh, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Một lần thoải mái xoay xở hành động vĩ đại 7000 Hỗn Độn Linh Thạch, đồng thời làm mọi người rung động, cũng làm cho tất cả mọi người nhớ kỹ Thần Vũ Vương thị.

Thậm chí, tam tiểu đang mưu đồ làm sao dẫn trò chơi mô phỏng vào Đông Hà thần triều, cũng nhịn không được thở dài một tiếng.

Gia gia thật không hổ danh “phú quý”, tùy tiện làm một hạng mục là có thể lừa gạt được 7000 linh thạch!

Cẩn thận từng ván, từ khi gia gia mười tuổi xuất đạo đến nay, đích xác còn chưa từng làm qua một chuyện nhỏ!

Áp lực của ba con sói con nhất thời lại lớn hơn rất nhiều.

…

Cùng lúc đó.

Nam Lam Thần Châu.

Trong hư không hải thâm thúy u ám, một dải thiên hà rộng lớn vô cùng, giống như một dải sáng màu đỏ óng ánh vắt ngang hư không, uốn lượn chảy về phía hư không xa xôi.

Trong Thiên Hà, thủy triều cuồn cuộn chảy xiết, sóng biển cuộn trào, khí thế vạn quân.

Con sông này tên là 【Xích Hà】.

Nó là một trong những dòng sông thiên hà lớn nhất Nam Diệp Thần Châu, bởi vì sóng năng lượng chảy xuôi trong thiên hà hiện ra màu đỏ thắm gần như hỏa diễm mà nổi danh.

Bên trong Xích Hà có lưu lượng dồi dào, chi nhánh vô số, ven đường không biết đã hình thành bao nhiêu Thiên Hồ, Thiên Trạch, tương tự với lưu lượng khổng lồ của nó, trải qua tình huống lưu vực phức tạp, trong toàn bộ Nam Tề Thần Châu cũng là số một số hai đấy.

Giờ phút này.

Bên trong Thiên Hà, bề ngoài trải qua một phen cải trang, hầu như đã nhìn không ra nguyên dạng 【Thái Sơ Đạo Chu】, đang không ngừng xuyên qua sóng triều cuồn cuộn, dùng tốc độ cực nhanh đi ngang qua một cái lại một cái lại một cái thế giới trong cương vực Nam Khuyết Thần Châu.

Mà lúc này Vương Thủ Triết đang bế quan trong đạo thuyền Thái Sơ.

Hắn mấy năm trước đã tu luyện đến Lăng Hư cảnh đỉnh phong, trải qua một phen lắng đọng cùng mài giũa, hôm nay rốt cục đi tới thời điểm đột phá.

Lần này, hắn muốn nhất cử đột phá Lăng Hư, thẳng đến Chân Tiên!

…

Chương 79: Thủ Triết thăng cấp Chân Tiên! Bố cục Nam Diệp!

…

Theo tâm niệm của Vương Thủ Triết khẽ động.

Huyền khí tinh thuần bàng bạc tựa như nước sông dậy sóng, vô cùng rộng rãi trong kinh mạch lao nhanh lên, lấy khí thế vô cùng hung hãn phá tan từng đạo gông cùm xiềng xích.

Cơ hồ là trong chớp mắt, hắn đã thành công phá tan cánh cửa Lăng Hư cảnh đỉnh phong đến Chân Tiên cảnh.

Một cỗ uy thế kinh khủng bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn dâng lên, quét ngang ra chung quanh.

Trong chốc lát, trong tĩnh thất tu luyện của hắn tựa như gặp phải mưa to gió lớn, từng cái chai lọ, bàn ghế đều bị lật đổ, ngay cả cấm chế trận pháp bố trí trên vách tường cũng chấn động kịch liệt.

Lăng Hư cảnh đỉnh phong, đây là một cấp độ người thường căn bản không thể tưởng tượng.

Ngàn năm trước, ở thế giới Thần Võ kia, thời đại chỉ có bốn cường giả Bán Chân Tiên Cảnh, tu sĩ Huyền Vũ có thể đi đến một bước này không có chỗ nào mà không phải là cự lão một phương.

Cho dù là bây giờ cường giả Lăng Hư cảnh số lượng nhiều như giếng phun, người có thể ở giai đoạn hiện tại đi tới một bước này, vẫn như trước là lông phượng sừng lân.

Không hề nghi ngờ, Vương Thủ Triết chính là một trong những chiếc sừng phượng mao này.

Bình thường tu sĩ Huyền Vũ đẳng cấp Bính đẳng cấp khác, đến Lăng Hư cảnh ít nhất đều vượt qua ba ngàn tuổi, hơn nữa lúc tấn thăng, thường thường cần phối hợp Thiên Địa Đại Trận, dùng các loại đan dược thiên tài địa bảo luyện chế để phụ trợ đột phá.

Toàn bộ quá trình tấn chức Chân Tiên vô cùng phức tạp, hao tốn của cải cực lớn, cũng nương theo nguy cơ tấn chức thất bại.

Nhưng theo tư chất huyết mạch tăng lên, độ khó đột phá bình cảnh Chân Tiên cảnh sẽ càng ngày càng thấp.

Đến cấp bậc thánh tử, muốn từ Lăng Hư cảnh đỉnh phong đột phá đến Chân Tiên cảnh, thường thường chỉ cần tìm một khối phong thủy bảo địa linh khí dư thừa, tĩnh khí dưỡng thần một phen, kiếm mấy viên tiên linh thạch bổ sung linh khí là được, ngay cả đan dược chuyên môn đột phá cũng không cần.

Mà tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết đã sớm đạt tới cấp bậc Đạo Tử cực kỳ hiếm thấy, đột phá Chân Tiên cảnh đơn giản như ăn cơm uống nước, chỉ cần tu vi đủ, muốn đột phá thì đột phá, không cần đặc biệt tìm kiếm linh mạch phẩm cấp cao, càng không cần phụ tá đan dược và thiên tài địa bảo.

Theo cảnh giới đột phá, cả người Vương Thủ Triết theo đó tiến vào trạng thái lột xác lên tiên.

Huyết mạch trong cơ thể hắn sôi trào, tế bào cũ trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng suy vong, thay vào đó là tân sinh, tế bào mới càng thêm cường kiện, luân chuyển, không ngừng thay đổi.

Chưa đầy nửa tháng, Vương Thủ Triết đã lột xác phàm thai, tái tạo ra thân thể tiên linh.

Giờ phút này, cảm giác cả người hắn cho người đã hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Nếu như nói lúc trước hắn xuất trần thoát tục, tự mang một cỗ tiên vận, giờ phút này hắn, toàn thân trên dưới quả thực giống như đang phát sáng, thân khoác thụy khí, thần quang mờ mịt, đây không phải là “Giống” tiên thần trong truyền thuyết cổ xưa, đó quả thực chính là như vậy!

Đã có tiên linh chi thể, liền có thể trường kỳ sinh tồn trong hư không hải, nếu như nguyện ý, thậm chí có thể bằng vào nhục thân liền vượt qua hư không hải.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không gặp phải đủ loại dị tai ở trong Hư Không Hải, hoặc là đụng phải chủng tộc hư không mạnh mẽ.

Trừ cái đó ra, Tiên Linh Chi Thể còn có được các loại kỳ diệu như Phản Lão Hoàn Đồng, Đoạn Chi Trọng Sinh trình độ nhất định.

Đứt tay đứt chân tái sinh cũng không có gì hiếm lạ, mặc dù là rơi đầu, lại nghĩ biện pháp mọc ra một cỗ thân thể cũng không khó.

Thậm chí, một ít tu sĩ Chân Tiên cảnh tu luyện bí pháp, còn có thể giống như Ma tộc, chỉ dựa vào chân linh tàn hồn liền có thể đoạt xá trùng sinh.

Bởi vậy, đến cấp bậc Chân Tiên cảnh này, muốn triệt để giết chết đã khó khăn hơn rất nhiều. Còn không đủ, cũng có thể vứt bỏ nhục thân tại thời điểm nguy hiểm, chủ động đầu nhập Luân Hồi Trường Hà thử vận khí, mang theo một bộ phận ký ức chuyển thế trùng sinh cũng được.

Tóm lại, biện pháp muốn sống sót rất nhiều.

Mà sau khi Vương Thủ Triết tái tạo thân thể tiên linh thành công, thiên đạo cũng bỗng nhiên sinh ra cảm ứng.

Tầng tầng lớp lớp kiếp vân bắt đầu xuất hiện bên ngoài đạo thuyền Thái Sơ, kiếp vân năng lượng bàng bạc khuấy động sóng lớn thiên hà, kéo theo phía sau đạo thuyền Thái Sơ một cái đuôi ánh sáng thật dài tựa như bọt nước.

Chẳng qua, đuôi ánh sáng này là màu xám đen.

Mây mù dày đặc, vô số tia chớp vàng kim khủng bố hiện lên, tản ra khí tức hủy diệt khiến người ta kinh hãi.

Uy thế mênh mông cuồn cuộn, chấn động lòng người.

Lôi kiếp Chân Tiên!!

Lôi kiếp Chân Tiên do thiên đạo sinh ra, trừ phi nơi ngươi thăng cấp có thể che đậy thiên đạo, nếu không bất kể là ở đâu, lôi kiếp Chân Tiên cũng sẽ giáng xuống.

Trốn không được, cũng không thể trốn.

Vương Thủ Triết ở trong tĩnh thất tu luyện hiển nhiên cũng cảm nhận được lôi kiếp Chân Tiên giáng xuống.

Chỉ thấy hắn tùy ý nhảy một cái, thân hình liền biến mất ở trong tĩnh thất, sau đó tựa như thuấn di xuất hiện ở bên ngoài

đạo thuyền Thái Sơ.

Trong nháy mắt.

Cuồn cuộn kiếp vân liền bắt được hắn, hướng trên đỉnh đầu hắn hội tụ mà đi.

“Ầm ầm!!!”

Chỉ trong chốc lát, một đạo kiếp lôi đã được hình thành, đánh về phía Vương Thủ Triết.

Trong chốc lát, hư không chấn động, không gian chung quanh đều không chịu nổi giống như bị uy thế của lôi kiếp này chấn ra tinh mịn vết rạn.

Uy thế khủng bố kia, quả thực giống như muốn hủy thiên diệt địa.

Loại lôi kiếp Chân Tiên này có độ uy hiếp không thấp đối với người bình thường tấn thăng, tổng cộng có mười lăm đạo lôi kiếp, vả lại một đạo so một đạo cường đại, nếu người tấn thăng chuẩn bị không đầy đủ, hoặc là vận khí không tốt, bị lôi kiếp Chân Tiên đánh chết cũng có khả năng.

Đương nhiên, đối với loại người thăng cấp Đạo Tử như Vương Thủ Triết mà nói, lôi kiếp Chân Tiên quả thật không đáng chú ý.

Đối mặt với lôi kiếp Chân Tiên có uy thế hủy thiên diệt địa, thần sắc hắn không thay đổi, bảo bối gì cũng vô dụng, đan dược gì cũng không thèm cắn, cứ như vậy nhẹ nhàng dựa vào thân thể Tiên Linh vừa mới lột xác biến ra, không hề trì hoãn chống đỡ đạo lôi kiếp Chân Tiên thứ nhất.

Sau đạo thứ nhất chính là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư…

Trọn vẹn mười lăm đạo kiếp lôi sau, kiếp vân trong hư không mới chậm rãi tán đi, tuyên cáo lôi kiếp thành công vượt qua.

Cùng lúc đó.

Một luồng năng lượng bản nguyên thiên địa vô cùng tinh khiết hùng hậu từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng tràn vào trong thân thể của Vương Thủ Triết.

Chỉ chớp mắt huyết mạch của hắn bắt đầu tiến hóa, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi đã từ thập nhị trọng Vô Cấu tiên khu lột

xác đến thập tam trọng La Thánh Khu.

Phải biết rằng, cường giả Chân Tiên cảnh bình thường, huyết mạch cũng chỉ thức tỉnh đến tầng thứ mười một mà thôi, Thánh Tôn Đại La cảnh tầm thường, huyết mạch mới có thể thức tỉnh đến Thánh Khu Đại La tầng thứ mười ba.

Điều này cũng có nghĩa là, Vương Thủ Triết bây giờ đã có đủ tư cách đánh một trận với Thánh Tôn Đại La.

Đương nhiên, đánh chắc chắn là đánh không thắng.

Cho dù cấp độ huyết mạch tương đương, huyền khí lượng, kinh nghiệm chiến đấu giữa Chân Tiên cảnh và Đại La cảnh, độ thuần thục khống chế đối với thiên đạo pháp tắc… chênh lệch phương diện cũng là phi thường lớn.

Trình độ hiện tại của Vương Thủ Triết, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ được một đoạn thời gian dưới tay của Thánh Tôn Đại La bình thường, có xác suất khá lớn có thể thành công chạy trốn.

Nếu như đánh bất cứ giá nào, nói không chừng có thể lấy thương đổi thương.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống hai bên đều "trống đi", nếu cộng thêm trang bị tăng thêm thì biến số sẽ lớn.

Thăng cấp hoàn toàn kết thúc, tâm thần Vương Thủ Triết cũng vì thế mà buông lỏng, trên mặt không tự chủ được lộ ra một nụ cười.

Từ giờ khắc này, Vương Thủ Triết hắn đã thật sự bước vào Chân Tiên cảnh, trở thành một vị Chân Tiên, được hưởng thọ nguyên một vạn năm!

Điều này cũng có nghĩa là, giờ phút này cho dù là trong Thánh Vực cường giả như rừng, dựa vào một thân thực lực này cũng đã có một chỗ đứng.

Tâm niệm vừa động, hắn liền một lần nữa thuấn di trở về Thái Sơ đạo thuyền, tại chính mình bế quan đột phá bên trong phòng, đối với gương cẩn thận kiểm tra thân thể của mình một phen.

Một lát sau, hắn mới mặc quần áo, hài lòng gật gật đầu: "Vốn rất tuấn lãng, hiện tại lại càng xuất trần thoát tục, ài ~~"

“Phu quân, chàng mặc quần áo nhanh như vậy làm gì?” Liễu Nhược Lam nhanh nhẹn xuất hiện ở phía sau hắn, bên môi mang theo một nụ cười ” dịu dàng”, “Chẳng lẽ là lúc ngưng tụ thân thể Tiên Linh xuất hiện sai lầm gì? Thiếu chút gì đó?”

“…” Vương Thủ Triết cảm thấy hơi lạnh, vội vàng quay đầu lại chắp tay cười lúng túng: “Nương tử, ta và ngươi đều là người trưởng thành rồi, bởi vì cái gọi là oan oan tương báo khi nào? Không bằng, coi như xong?”

“Thôi đi?” Liễu Nhược Lam nhìn Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới, cười lạnh nói: “Khi ta vừa thăng cấp thành Chân Tiên, ngươi còn định giúp ta kiểm tra thân thể, sao không nói bỏ đi?”

“Ách… Đây không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy tiên linh chi thể, cảm thấy rất tò mò sao?” Trên trán Vương Thủ Triết mơ hồ chảy ra mồ hôi lạnh.

“Lần đầu tiên? Ha ha ~” Liễu Nhược Lam chỉ cười cười, hoàn toàn không tin.

“Nương tử, ta cùng Thiên Ca bệ hạ là trong sạch.” Vương Thủ Triết vội vàng giải thích.

“Ta không tin! Trừ phi ngươi để cho ta kiểm tra thật kỹ!”

“Không được, chuyện này quá xấu hổ rồi.”

“…”

Sau đó, trong phòng liền truyền ra liên tiếp tiếng đánh nhau.

Nhưng tiếng đánh nhau này kéo dài thời gian rất ngắn, rất nhanh, một đạo tiên linh khí thuần hậu đã phong tỏa toàn bộ khu vực, các loại thanh âm hỗn loạn im bặt dừng lại.

Lúc này.

Một bóng người màu xanh da trời nhanh nhẹn lao tới.

Thân ảnh này khí chất trong trẻo lạnh lùng, giống như tuyết Cao Lĩnh, quanh thân lại tràn ngập một cỗ sát khí băng lãnh không xua đi được, chính là lão tổ Vương thị Vương Lung Yên đi theo lần này.

Những năm gần đây, nàng thường bế quan, mức độ tu luyện khắc khổ vượt xa phu thê Vương Thủ Triết, lấy tiến độ tu vi

vẫn luôn rất nhanh, lần này quan sát kiếm ý của tiền bối trong Chấn Trạch Kiếm Cung, nàng cũng có không ít thu hoạch.

Trên đường từ Kiếm Cung trở về, nàng ta vẫn chuyên tâm tu luyện, đã thành công đột phá Chân Tiên cảnh, cũng là tộc nhân Vương thị đầu tiên thăng cấp Chân Tiên cảnh của Vương thị.

Thấy thị nữ Khương Mộ Tiên, Lung Yên lão tổ trông coi khu vực phong bế, trong lòng lập tức hiểu ra điều gì đó.

Nàng nhịn không được ho khan hai tiếng: "Mộ Tiên, ngươi coi như ta chưa từng tới."

Dứt lời, nàng liền cực tốc độn đi.

Chạy được một nửa, trùng hợp gặp được Thái Sơ Đạo Chủ chạy tới, Lung Yên lão tổ vội vàng hiện thân ngăn cản Đạo Chủ: "Hồng Trấn tiền bối, ngài đang đi đâu vậy?"

"Thì ra là Lung Yên." Thái Sơ Đạo Chủ dừng thân ảnh lại, thái độ rất khách khí với Vương Lung Yên: "Đây không phải là cảm ứng được Thủ Triết đột phá Chân Tiên, chuẩn bị đi tới chúc mừng một chút sao?"

Vương Lung Yên ở trong mắt Thái Sơ Đạo Chủ vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng hắn đối với Lung Yên lại vô cùng khâm phục.

Chính là nữ tử này, thời điểm mấy chục tuổi dựa vào một thân thể tàn phế, cứng rắn chống đỡ Vương thị gần như lụi tàn, thống khổ phải chịu không tầm thường.

Có đôi khi tâm tính, cùng với có thành thục hay không, thật đúng là không phải chỉ dựa vào tuổi tác có thể cân nhắc. Với Lạc Kinh mà nói, thường xuyên sẽ xuất hiện công tử ca sống hơn một ngàn tuổi, đại tiểu thư, tâm tính vẫn coi mình là hài tử.

"Chuyện này… Hồng Trấn tiền bối, tối hôm sau lại đi." Lung Yên lão tổ ho khan vài tiếng, ngăn cản nói.

"Đây là vì sao?" Thái Sơ Đạo Chủ khẽ nhíu mày: "Đúng rồi, vừa rồi ta mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau… A, còn có tiên linh chi khí phong bế khu vực. Chẳng lẽ, Vương Thủ Triết to gan lớn mật, dám ức hiếp Nhược Lam? Không được không được, ta không thể tùy ý Vương Thủ Triết tùy ý làm bậy."

Vẻ mặt Vương Lung Yên cứng đờ.

Hồng Trấn tiền bối này sống một đống tuổi rồi, thật đúng là không đếm được, ai ức hiếp ai đến bây giờ còn chưa hiểu rõ sao? Thật sự là do tính lựa chọn mù mắt.

Bất quá, hai bảo vật trong nhà, xuất môn bên ngoài cũng không biết thu liễm một chút, cũng quá tùy tiện làm bậy.

"Đợi chút, bọn họ không phải là…"

Chú ý tới thần sắc khó khăn của Vương Lung Yên, rốt cuộc Thái Sơ Đạo Chủ nghĩ đến một loại khả năng nào đó, nhất thời con mắt đều trợn trừng!

Có muốn hay không?

Vương Lung lườm hắn một cái, không nhiều lời nữa, trực tiếp lắc mình bay đi.

Thái Sơ đạo chủ đáng thương, giống như bị sét đánh sững sờ tại chỗ, hình tượng học tỷ trong lòng sụp đổ đầy đất.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đã liều mạng với nàng.

Là Vương Thủ Triết, nhất định là tiểu tử Vương Thủ Triết kia bắt buộc!

…

Sau một khoảng thời gian.

Nam Lam Thần Châu.

Với tư cách là một trong tứ đại Thần Châu của Thánh vực, Nam Lam Thần Châu, phong tục hoàn cảnh cùng cách cục Hư Không Hải hoàn toàn khác biệt so với Đông Hà Thần Châu.

Trong mảnh đại thế giới rộng lớn này, tổng cộng có tứ đại thế lực long bàn hổ cứ, khi thì đấu đá lẫn nhau, khi thì liên thủ.

Trong đó lấy thế lực 【 Vạn Ma Thành 】 lấy các loại ma tu, yêu tu, dị tộc ôm đoàn sinh tồn làm chủ, chiếm cứ thế giới quần thể phương hướng tây bắc của Nam Khuyết Thần Châu, cùng Đông Hà Thần Châu cách hư không hải xa xa nhìn nhau.

Mà 【 Cực Lạc Thần Giáo 】 thực lực mạnh mẽ thì chiếm cứ trung bộ và khu vực nam bộ dồi dào, khống chế một phần ba thế giới của Nam Tề Thần Châu.

Về phần Đông Cảnh Nam Tề Thần Châu thì hoàn toàn nằm trong tay thế lực Minh Hồn Điện lấy Thái Âm Minh Hồn Thụ làm hạch tâm.

Mà thế lực thứ tư, chính là tổ chức chính đạo nhỏ yếu nhất, tổ chức Thiên Diễn Đạo Minh.

Nó có rất ít tông môn chính đạo rải rác tạo thành liên minh, bởi vì thực lực tổng thể yếu nhất, nên thường xuyên bị tam đại thế lực khác liên thủ chèn ép, bây giờ chỉ có thể an phận một vực, miễn cưỡng khống chế được một góc hướng tây nam.

Đây là một đại thế giới ma đạo hung hăng ngang ngược, chánh đạo thế yếu.

Cũng may, đạo minh chung quy còn có một vị đạo chủ có thể giữ thể diện, tuy phạm vi thế lực chỉnh thể nhỏ một chút, nhưng chung quy vẫn có không gian sinh tồn của mình.

Thật ra từ chỉnh thể thế cục cũng có thể nhìn ra được, thực lực tổng thể của Nam Tề Thần Châu so với Đông Hà Thần Châu càng mạnh hơn một bậc, chỉ là bởi vì tứ đại đạo chủ cấp thế lực cát cứ một phương, đều tự làm chính, cũng công phạt lẫn nhau, không cách nào hình thành thống nhất chỉ huy hữu hiệu, khiến cho cục diện toàn bộ Nam Tề Thần Châu hỗn loạn không chịu nổi.

Vạn Lưu Quần đảo.

Đây là một khu vực tiểu thế giới ở trong tam đại thế lực ma đạo giảm xóc.

Mấy nhánh Thiên Hà nhỏ bé chảy qua nơi này, giao thoa, va chạm, hội hợp, tạo thành một mảnh Thiên Hà Vực phức tạp rắc rối, trong lúc lơ đãng cát cứ ra một mảng lớn khu vực sinh mệnh tán loạn, tạo thành từng thế giới vỡ vụn.

Tục truyền.

Quần đảo Vạn Lưu từng là một khu vực sinh mệnh huy hoàng, chỉ là bởi vì dựa vào tiên minh trước đây tương đối gần, bị trận đại tai nạn năm đó trùng kích, mới tạo thành quần đảo thế giới tan vỡ hiện giờ.

Bởi vì vị trí địa lý đặc thù, tam đại thế lực ma đạo đều coi nó là khu vực giảm xóc, cũng là đường phân cách địa bàn của

mình, dần dà, khu vực quần đảo Vạn Lưu này liền sinh ra kết cấu xã hội cực kỳ phức tạp.

Nơi này tràn ngập quân cờ mà thế lực lớn âm thầm bố trí, kẻ đào vong, kẻ báo thù, thậm chí còn có rất nhiều tổ chức cùng cá nhân mạo hiểm tới nơi này lang bạt, ý đồ sáng tạo ra kỳ tích.

Ở khu vực hắc ám này, cứ cách một đoạn thời gian sẽ có tổ chức thế lực mới xuất hiện, cách một đoạn thời gian, cũng sẽ có tổ chức thế lực mai danh ẩn tích.

Mỗi một người ở đây, sau lưng mỗi một tổ chức đều cất giấu rất nhiều chuyện xưa và bí mật.

Nói tóm lại, đây là một nơi tràn đầy nhân tố không xác định.

Giờ phút này.

Biên giới quần đảo Vạn Lưu, trong một hòn đảo phá toái không đáng chú ý.

Một tòa thành nhỏ không đáng chú ý.

Loại tiểu thành cấp bậc này rất dễ dàng đổi chủ, mà vô luận là ai chiếm cứ tòa thành trì này, cuộc sống của bình dân cũng sẽ không có bất kỳ cải biến, vẫn là bị bóc lột trùng trùng điệp điệp ép cho khổ không thể tả.

Cho đến hơn trăm năm gần đây, tiểu phá thành này bị một thế lực mới tên là Quần Ma Điện chiếm cứ.

Kỳ thật, thời điểm Quần Ma Điện vừa mới chiếm cứ thành trì, các bình dân như sơn dương, đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận một vòng nghiền ép mới.

Ví dụ như trưng thu thuế!

Trong tòa thành rách nát tên là “Ách Vận Chi Thành” này, thuế thu đã bị các người thống trị trưng thuế đến vạn năm sau, nhưng những người bình dân giống như cừu non không có sức phản kháng, chỉ có thể ở dưới từng đợt áp bức lặp đi lặp lại dần dần chết lặng.

Vốn tưởng rằng, lần này cũng không khác gì dĩ vãng.

Nhưng bình dân có thế nào cũng không nghĩ tới, sau khi Quần Ma Điện chiếm cứ nơi này, chẳng những không cưỡng ép

trưng thu thuế cùng vơ vét, ngược lại còn phát vật tư cho mấy chục vạn bình dân trong hạt địa, cùng với một ít lương chủng thích ứng với tính mạnh.

Thậm chí, quần ma điện còn thuê bọn họ gieo trồng đất đai, đảm đương công nhân xây dựng và thợ thủ công!

Mà điều khiến bình dân khủng hoảng nhất là Quần Ma Điện lại còn mở "học đường" trong thành Ách Vận, cưỡng chế trẻ con nhập học, bồi thường phí giáo dục và chi phí ăn uống.

Đối với một số hài đồng ưu tú, bọn họ còn cho kinh tế bổ trợ và nâng đỡ!

Bây giờ đã qua trăm năm.

Ách Vận Chi Thành đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đại bộ phận bình dân chỉ vẹn vẹn có Luyện Khí cảnh, ở trong trăm năm này đã sớm bước vào kết thúc cuộc đời, giống như tân Trần thay thế nhân khẩu thay đổi.

Hiện giờ các bình dân trong Ách Vận Chi Thành, bọn họ đã được giáo dục và quản lý tốt, diện mạo tinh thần và hình thức tư duy cũng hoàn toàn khác với các tổ tiên trăm năm trước, tràn ngập hy vọng và ý chí chiến đấu.

Nơi này, đã trở thành một tòa thành thị mới tràn ngập hi vọng cùng tiềm lực.

Lúc này.

Cửa thành cực lớn của Ách Vận Chi Thành.

Một vị nữ tử mặc trang phục màu trắng, tư thế oai hùng, tư thế hiên ngang đang đứng lơ lửng giữa không trung.

Trong biểu lộ nghiêm nghị của nàng mang theo một tia cuồng nhiệt, ánh mắt thỉnh thoảng hướng loạn lưu thiên hà trên bầu trời nhìn tới, phảng phất như đang chờ đợi cái gì.

Phía sau nàng còn có một đám ma tu hình thái khác nhau lơ lửng.

Bọn họ chờ ở chỗ này rất lâu.

Trong đó có một vị thanh niên ma tu tuấn kiệt mặc áo đen, rốt cuộc có vài phần kiềm chế không được thấp giọng hỏi: "Chiết

Mai tiên sinh, hôm nay chúng ta đang chờ ai? Chẳng lẽ, là một trong những vị thánh giai bá chủ của 【quần đảo Vạn Lưu】 chúng ta đến sao?”

“Hừ! Thiên Diễm, ngươi thật đúng là không có nhãn lực. Mấy tên a miêu a cẩu kia, đáng giá để Mai tiên sinh tự mình chờ đợi sao?” Một vị nữ ma tu xinh đẹp có cánh Tu La liếc mắt nhìn hắn, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh, “Tiêu Mai tiên sinh của chúng ta, hiện tại đang dựa lưng vào vị đại nhân siêu cấp 【Minh Hồn Điện】 kia, mấy vạn bá chủ thánh giai làm sao đáng để nàng coi trọng như thế?”

Vị thanh niên ma tu kia lại chính là người đứng đầu Xích Nguyệt Ma Triều của Thần Vũ Thánh Minh, —— “Thiên Tuyền”.

“Ha ha! Khẩu khí của Tu La ma cơ thật không nhỏ, bây giờ ngươi bất quá là tranh thủ được tiềm lực tu thành Chân Ma, có hi vọng đột phá Chân Ma cảnh mà thôi, thế mà lại xem thường Thánh giai bá chủ sao?” Thiên Diễm tà mị nhếch miệng cười, “Người không biết còn tưởng rằng ngươi đã sớm thành Thánh giai.”

“Được rồi được rồi!”

Thấy hai người không ai nhường ai, có xu thế càng ầm ĩ càng mãnh liệt, một vị lão giả ma tu khí độ bất phàm nhìn không nổi nữa, mở miệng khuyên: “Hai người các ngươi chớ quên thân phận cùng sứ mạng của mình. Chúng ta không tiếc bỏ nhà bỏ tộc, từ rất xa chạy tới Nam Tề thần châu cũng không phải là vì đấu võ mồm.”

Vị lão giả ma tu này tên là Lâm Uyên Ma Quân, một trong Lăng Hư cường giả của Xích Nguyệt Ma Triều Chân Ma Điện.

Tuy hắn bởi vì tuổi tác quá lớn, sớm đã tuyệt vọng tấn chức Chân Ma, nhưng bản thân hắn từ mấy trăm năm trước đã là cường giả Lăng Hư cảnh trung kỳ, sức chiến đấu mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Long Xương đại đế xếp chót trong Lăng Hư cảnh.

Cho dù là ở thế giới Thần Võ hiện giờ, hắn ta vẫn là cường giả như cũ.

Hơn nữa, Lâm Uyên ma quân còn có một đồ đệ vô cùng ưu tú, gọi là 【Trì Hoành Bác】.

Lúc trước, khi Tiểu Ma Tôn - Thiên Diễm thất thế, Trì Hoành Bác là một trong những người cạnh tranh mạnh mẽ nhất, Lâm Uyên Ma Quân cũng từng muốn đẩy hắn lên tranh đoạt vị trí Ma Tôn.

Đương nhiên, cuối cùng vị trí Ma Tôn của Chân Ma Điện rơi vào tay Vương Lung Yên, hắn tự nhiên cũng lặng lẽ.

Những năm gần đây, Vương Lung Yên mang theo Chân Ma Điện một đường hướng lên, cho tất cả mọi người Chân Ma Điện vô tận hi vọng! Mọi người đều muốn cố gắng một phen, tương lai thành tựu Chân Ma, thậm chí bước vào cảnh giới cao hơn!

Phía sau ba người bọn họ còn có hai vị tuấn kiệt ưu tú đến từ Chân Ma điện, theo thứ tự là Tông Chính Anh Chiêu và Trì Hoành Bác.

Trong đó, dĩ nhiên Trì Hoành Bác chính là đệ tử của Lâm Uyên ma quân.

Mà Tông Chính Anh Chiêu thì chính là đệ tử thân truyền chỉ có ba vị Chân Tiên Thiên Tà Ma Quân của Chân Ma Điện, lúc trước cũng từng tranh giành vị trí Tiểu Ma Tôn, đồng dạng cũng là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ của Chân Ma Điện.

Nhờ vào lợi ích thời đại, tiềm lực tư chất của bọn họ đều đạt tới Thiên Tử Ất đẳng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, tu vi của bọn hắn cũng sớm đạt đến Lăng Hư cảnh, đã hoàn toàn có thể một mình đảm đương một phía.

Bọn hắn hai mặt nhìn nhau một chút, lập tức trong đầu linh quang chợt hiện, không tự chủ được phát ra một tiếng kinh hô: “Chẳng lẽ, là điện chủ đại nhân tới?”

Điện chủ đương đại của Chân Ma điện Vương Lung Yên, hiện tại đã sớm trở thành đối tượng mà bọn họ kính ngưỡng và sùng bái.

Chân Ma điện âm thầm truyền ra, điện chủ đại nhân không những có cơ hội đột phá đến thập ngũ giai Thánh ma, thậm chí

còn có thể tiến thêm một bước, trở thành tồn tại thập thất giai có thể so với Ma tộc Đại thống lĩnh.

“Không đơn giản như vậy.” Tu La Ma Cơ khẽ cau mày, khẽ lắc đầu: “Tuy rằng Chiết Mai tiên sinh rất tôn kính điện chủ đại nhân, nhưng ta chưa từng thấy qua trong ánh mắt nàng… Không đúng không, chẳng lẽ…”

Ngay khi bọn họ âm thầm nhỏ giọng nghị luận.

Trên bầu trời, một chiếc thuyền lớn trượt xuống từ trong Thiên Hà.

Cũng giống như sao băng rơi xuống, con thuyền cỡ lớn kia mang theo đuôi lửa cực lớn chầm chậm trượt xuống, rất nhanh trong tầm mắt của bọn hắn trở nên càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng thẳng đến Ách Vận Chi Thành, lơ lửng ở trên không.

Chiếc thuyền này, chính là tọa giá của Thái Sơ Đạo Chủ 【Thái Sơ Đạo Chu】.

Cho dù là ngụy trang thành thương thuyền, hình thể khổng lồ của nó, cùng với uy thế khi phi hành tản mát ra, cũng vẫn mơ hồ lộ ra một tia khí thế lăng tuyệt bá đạo.

“Chi Mai Cung nghênh gia chủ đại nhân, gia chủ phu nhân, cùng với lão tổ.”

Còn chưa chờ người trong đạo thuyền đi xuống, tiên sinh “Chiết Mai” đã không kịp chờ đợi nghênh đón, hướng về phía trên bầu trời cung kính vô cùng hành lễ.

Trong ánh mắt của nàng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt khó có thể ngăn chặn.

Gia chủ đại nhân?

Mọi người tại hiện trường biểu tình trì trệ, lập tức nhao nhao bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là vị kia đến… Chẳng trách, khó trách, Chiết Mai tiên sinh sẽ kích động như thế.

Nhất thời trong mắt bọn họ cũng lộ ra vẻ mừng như điên.

Nếu vị kia đã đến, chẳng lẽ là chuẩn bị khởi động kế hoạch chuẩn bị đã lâu?

Dưới sự kích động, thấp thỏm, ánh mắt chờ mong của mọi người.

Trên bầu trời quang ảnh nhoáng một cái.

Phu phụ Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ cùng với Thái Sơ Đạo Chủ ăn mặc thành một lão bộc đi theo bình thường đã đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ mười ba, Vương Thủ Triết nắm giữ không gian chi đạo tự nhiên cũng nâng cao một bước, bây giờ thuấn di cũng là cử trọng nhược khinh, nếu không nhìn kỹ, ngay cả gợn sóng không gian cũng gần như không thể nhận ra.

Hắn còn như thế, ba người khác càng không cần phải nói, thuấn di tự nhiên là không có chút khói lửa nào.

Chiết Mai?

Vương Thủ Triết nhớ tới tự xưng vừa rồi nghe được, vẻ mặt hơi có vẻ phức tạp nhìn thoáng qua Vương Mai, ánh mắt lập tức lại hơi đổi.

Đợi đã, cách ăn mặc này của ngươi…

Chỉ thấy Vương Mai mặc một bộ trang phục của nữ đệ tử đứng đầu Đạo Cung Thái Sơ, trang phục kiểu nữ màu trắng, còn là 【Thánh Bạch Vân Cẩm】 cực kỳ đắt tiền chế thành, đỉnh đầu búi tóc kiếm, bên hông phối hợp tiên kiếm mang tính tiêu chí.

Phong cách chỉnh thể này, ngược lại có bảy tám phần tương tự với Doanh Linh Trúc.

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Vương Mai ơi Vương Mai, ngươi dùng đến mỗi lần đều cho ta kinh hỉ như thế sao? May mắn, ngươi còn không có phát rồ đến mức đem mặt biến thành bộ dáng Doanh Linh Trúc.

Bất quá bộ dáng này thật đúng là rất xinh đẹp, trong tư thế oai hùng, lại mang theo một chút vũ mị động lòng người.

Liễu Nhược Lam ở bên cạnh, Vương Lung Yên thấy bộ dạng này của Vương Mai cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Mặc dù hai người không quản lý sự vụ gia tộc, nhưng trong lòng đều biết rõ thân phận của Vương Mai, cho dù ngay từ đầu không nhận ra, ánh mắt vừa nhìn thấy Vương Thủ Triết của nàng cũng lập tức nhận ra.

Bởi vậy, phản ứng của hai nàng ngược lại là bình tĩnh nhất.

Ngược lại Thái Sơ đạo chủ ở một bên, ánh mắt nhìn về phía Vương Mai có chút hồ nghi bất định.

Cô nương này gọi là gì? Chiết Mai? Cách ăn mặc này, rõ ràng chính là cách ăn mặc của nữ đệ tử đạo cung, hay là nữ đệ tử có thân phận cực cao!

Nhìn tuổi này cũng không tính là nhỏ, tư chất cũng không thấp, ở trong đạo cung không có khả năng là hạng người vô danh.

Nhưng mà, hắn như thế nào cũng nghĩ không ra, phong nào đảo nào lại có một vị thân truyền nữ đệ tử như vậy?

Đợi một chút?

Thái Sơ Đạo Chủ bỗng nhiên trong lòng nhảy dựng.

Bộ dáng nữ đệ tử này sao lại rất quen mắt?

Đã gặp ở nơi nào, hắn nhất định đã gặp ở nơi đó!

…

Chương 80: Thần Hoàng Đạo Chủ! Đông Hà Ngọa Long cùng Phượng Sồ ta…

…

Ngay tại thời điểm Thái Sơ Đạo Chủ hồ nghi bất định.

Vương Mai đã tiến lên đón: “Gia chủ, phu nhân, lão tổ, nơi này cũng không phải là chỗ nói chuyện, mời di giá Ách Thành biệt viện.”

Dứt lời, nàng liền cung kính đi trước dẫn đường cho mọi người.

Diện tích của thành Ách Vận rất lớn.

Vương Mai mang theo mọi người từ cửa thành tiến vào trong thành, dọc theo con đường chính trong thành một đường đi về phía trước. Dọc theo đường đi, có thể thấy rõ ràng đám người đi tới đi lui trên đường phố, trên mặt dân chúng cũng đều tràn đầy tinh khí thần.

Rõ ràng, trải qua nhiều năm tu sinh dưỡng tức như vậy, hiện giờ người trong thành đã đông đảo, vô cùng phồn hoa.

Vương Thủ Triết lưu tâm quan sát tình huống trong thành, càng nhìn càng hài lòng, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu.

Nhưng Thái Sơ Đạo Chủ lại càng quan sát, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Thành nhỏ này phong mạo cực kỳ đặc biệt, thoạt nhìn mơ hồ có vài phần bóng dáng của Thần Vũ Thánh Minh. Chẳng lẽ nói, Vương Thủ Triết đã sớm sắp xếp cây đinh ở Thần Châu Nam Khuyết?

Hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Đáng tiếc, tốc độ phi độn của đoàn người quá nhanh, không đợi hắn kịp hỏi ra thì biệt viện phủ thành chủ đã đến.

Thành chủ đời trước của Ách Vận Chi Thành xa hoa thành tính, ham hưởng lạc, còn đặc biệt thích phô trương. Biệt viện phủ thành chủ này là nơi hắn thường ở nhất, tự nhiên cũng là

xây dựng phú lệ đường hoàng, diện tích không chỉ lớn đến thái quá, trang hoàng trang hoàng trong biệt viện cũng là không một chỗ không xa hoa, không chỗ nào không tinh xảo.

Vương Mai sau khi tiếp nhận nơi này, cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ đổi một ít trang trí trang trí đôi mắt thật sự cay, sau đó hơi ngẩn người một chút, cũng thành ra không sai biệt lắm.

Chỉ có một tiểu viện ở sâu trong biệt viện, nàng ta đặc biệt tỉ mỉ bố trí một phen, thoạt nhìn gần như không khác biệt bao nhiêu so với tiểu viện Vương Thủ Triết ở chủ trạch Vương thị.

Rất hiển nhiên, viện lạc này chuyên môn lưu lại cho Vương Thủ Triết.

Mà hơn một trăm năm sau, tiểu viện này rốt cục nghênh đón chủ nhân của nó.

Tiểu viện.

Trong lương đình trong viện.

Thị nữ nhận được tin trước tiên sớm đã pha một bình trà tiên, một đám người lần lượt ngồi xuống quanh bàn đá.

“Bây giờ tổng nhân khẩu khu vực khống chế của Ách Vận Chi Thành và khu vực xung quanh đã vượt qua một trăm vạn.” Chử Thiên Tuyền cung kính hồi báo tình hình với Vương Thủ Triết, “Tỷ lệ người trưởng thành đạt tới Luyện Khí cảnh đã vượt qua 90%, số lượng tu sĩ Linh Đài cảnh đạt tới hơn một vạn bốn ngàn người. Trong đó tỉ lệ giáo dục sơ đẳng vượt qua 90%, người đạt tới tiêu chuẩn giáo dục trung đẳng là hai mươi lăm phần trăm, tiêu chuẩn giáo dục cao đẳng đã vượt qua vạn người.”

Tiếp theo, Chử Thiên Tuyền lại giới thiệu về số liệu kinh tế, số liệu dân tâm của thành Ách Vận một phen.

“Thiên Thương, mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi.” Vương Thủ Triết hài lòng gật gật đầu: “Thành Ách Vận này chính là điểm thử nghiệm của Thánh Minh chúng ta ở Nam Khuyết Thần Châu, cũng là hỏa chủng tương lai, chỉ trong thời gian trăm năm ngắn ngủi đã đạt tới trình độ như vậy, có thể thấy được dụng tâm của đoàn đội các ngươi.”

Nam Lam Thần Châu này quần đảo Vạn Lưu cách Thần Vũ Thánh Minh rất xa, vả lại giao thông, thông tin các phương diện, xa xa không thông suốt bằng ở Đông Hà thần triều, bởi vậy, tần suất truyền tin hai bên lui tới tương đối thấp.

Sau khi Vương Thủ Triết đến hiện trường mới phát hiện trình độ phát triển "cây đinh" của Ách Vận Chi Thành đã vượt qua dự đoán của mình.

Một phen đối thoại như vậy, tất nhiên khiến Thái Sơ Đạo Chủ hoài nghi không thôi.

Rốt cuộc tiểu tử Vương Thủ Triết này muốn làm gì? Như vậy một ám đinh ở Nam Khuyết Thần Châu đóng xuống, có mưu đồ gì?

"Thủ Triết gia chủ." Thiên Diễm vội vàng khen ngợi nói: "Bây giờ Ách Vận Chi Thành có thành tích như thế, không thể rời khỏi bố cục nhìn xa trông rộng của gia chủ, cùng với tài nguyên Thánh minh cuồn cuộn không ngừng, nhân lực ủng hộ. Ngoài ra, bình dân của Nam Tề Thần Châu, nhất là bình dân của Vạn Lưu quần đảo này chịu khổ quá lâu, có cơ hội hoàn toàn thay đổi vận mệnh của các con cháu đời sau, bọn họ phát ra tất cả tiềm lực."

Năm đó Chử thị đại nạn, đám người Tiểu Ma Tôn, Ma Tôn toàn quân bị diệt, đó là Chử thị tài tuấn Thiên Tuyền ôm chặt lấy Vương Lung Yên, đùi của Vương Thủ Triết, mới khiến cho toàn bộ Chử thị sống sót.

Tiếp theo, Chử Thiên Tuyền lại tiến hành một loạt cải cách và chỉnh đốn đối với nội bộ Chử thị, dần dần nắm trong tay Chử thị.

Bây giờ Thủ Triết gia chủ đã cho hắn cơ hội lập được đại công kinh thiên như vậy, dựa vào sự thông minh của Thiên Cương sao có thể không nắm bắt chặt được?

Những bình dân kia phát ra tiềm lực, Thiên Tuyền hắn làm sao không bắn ra tất cả tiềm lực?

"Thiên Tuyền, ngươi cũng đừng rót thuốc mê cho ta. Ách Vận Chi Thành có thành tựu hiện giờ, không thể thiếu công huân của đoàn đội các ngươi." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng nói: "Nếu có thể thuận lợi hoàn thành bước tiếp theo của kế

hoạch, ta cam đoan Thiên Cương ngươi có được tiềm chất của Ma Tôn Đại La.”

Linh Thiên Tuyền tinh thần chấn động, toàn thân nhất thời nhiệt huyết sôi trào, giống như là được tiêm máu gà, có được ý chí chiến đấu vô cùng vô tận.

Với tốc độ phát triển hiện tại của Thần Vũ thánh minh, chỉ cần Kính thị làm tốt, tương lai gia tộc có được hai ba Chân Tiên Chân Ma cảnh không có vấn đề lớn, nhưng muốn trở thành Thánh tộc, lại là khó khăn cực lớn.

Nhưng mà, lấy thế phát triển hôm nay của Thần Vũ thánh minh, cùng với thế gia khác biểu hiện ra tiềm lực cường thịnh, lại qua vạn năm, mấy vạn năm, bình thường Chân Tiên gia tộc tính cái rắm. Đến lúc đó, Chư thị chắc chắn sẽ phai mờ trong chúng thế gia.

Bởi vậy, Côn Bằng từ trước đến nay ánh mắt nhìn rất xa, không muốn mất đi cơ hội phát triển ngàn năm một thuở này, phải suất lĩnh tinh anh gia tộc liều mạng, lấy mưu cầu cơ hội chen thân Thánh tộc.

“Thủ Triết gia chủ.” Y Thiên Tuyền càng kính nể Vương Thủ Triết, cung kính nói: “Trước mắt, theo sự phát triển của Ách Thành chúng ta càng ngày càng mạnh, nguyện cảnh di dân di cư các khu vực xung quanh càng thêm mãnh liệt, thậm chí không tiếc mạo hiểm bị nguyên thành chủ tiêu diệt, di chuyển cả nhà đến Ách Thành. Chính sách kế tiếp của chúng ta rốt cuộc là tiếp tục tăng cường khống chế biên cảnh hay là tiếp nhận di dân rộng rãi?”

Vẻ mặt Vương Thủ Triết lập tức trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Thần Vũ thánh minh chúng ta, từ trước đến nay luôn lấy dân chúng thiên hạ làm đầu. Chúng ta vất vả xây dựng kinh doanh Ách thành như thế, không phải là muốn dân chúng bình dân sống có tôn nghiêm, có tương lai sao?”

Nhất thời thân hình của Hao Thiên Quân thẳng tắp, vô cùng nghiêm nghị nói: “Thủ Triết gia chủ, Thiên Tuyền minh bạch rồi.”

Dừng một chút, hắn lại có chút lo lắng tiếp tục nói: “Điều duy nhất có chút vấn đề là, trong mảnh vỡ thế giới này của chúng

ta 【 Vong Chi Đảo 】, tổng cộng có năm vị quốc chủ Chân Tiên Chân Ma chia cắt một phương. Chúng ta cứ tiếp tục phát triển như vậy, cuối cùng hơn phân nửa bọn họ sẽ liên thủ, chúng ta hiện tại chỉ dựa vào 【 Vương Khung】 một vị lão tổ trấn thủ, chỉ sợ lực bất tòng tâm."

"Không sao, tiếp theo Lung Yên lão tổ của Vương thị chúng ta, Xích Ngục Ma Hoàng, Vương U và các cường giả ma tu khác sẽ lục tục đến tiếp viện thành Ách Vận." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: "Ngọn lửa ngôi sao có thể cháy lan ra đồng cỏ, không ai có thể ngăn cản cuộc sống tốt đẹp hơn của bách tính."

"Vâng! Thủ Triết gia chủ."

Bọn Thiên Ngao, Tu La Ma Cơ đồng loạt phấn chấn ứng tiếng.

Những lời này, nghe thấy Thái Sơ Đạo Chủ trong lòng kinh nghi bất định.

Rốt cuộc tiểu tử Thủ Triết này có mục đích gì? Muốn chiếm cứ khu vực hỗn loạn này của quần đảo Vạn Lưu sao?

Cho dù cuối cùng hắn có thể thực hiện được, tam đại ma đạo thế lực tiếp giáp với quần đảo Vạn Lưu kia, há sẽ trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh mà thờ ơ?

Bất cứ thế lực ma đạo nào đẩy tới mà quần đảo Vạn Lưu cũng không ngăn nổi?

Không nghĩ ra a!

Thái Sơ Đạo Chủ chau mày, nhịn không được tỉ mỉ suy nghĩ trong lòng. Hành động lần này của Thủ Triết rốt cuộc là có ý gì?

Đợi đến khi Vương Thủ Triết hiểu rõ tình hình của Ách Vận chi thành, cũng hạ chỉ thị mới nhất, liền để cho tất cả mọi người rút lui.

Hắn nhìn về phía Vương Mai: "Trong khoảng thời gian này, những nhiệm vụ khác tiến triển thế nào?"

Vương Mai là một trong những tâm phúc mà Vương Thủ Triết nể trọng nhất, phái nàng đến chủ trì cục diện Thần Châu Nam

Khuyết, há sẽ cực hạn ở thành Ách Vận hoặc là một góc một thành như quần đảo Vạn Lưu?

Trên người nàng tự nhiên là có nhiệm vụ khác.

“Khởi bẩm Thủ Triết gia chủ.” Nghe Vương Thủ Triết hỏi, vẻ mặt của Vương Mai cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Ta đã dựa theo kế hoạch của gia chủ, bước đầu lấy được tín nhiệm của Thái Âm Minh Hồn Thụ, phối hợp làm việc với Long Huyết Ma Chủ, lấy lực lượng bản nguyên sinh mệnh làm mồi nhử, khiến Thái Âm Minh Hồn Thụ và Đại thống lĩnh đọa lạc đối mặt va chạm một lần, tạo thành kết quả lưỡng bại câu thương.”

“Trận chiến đó, Thái Âm Minh Hồn Thụ tổn hại hai gã Thánh Ma Tôn thập ngũ giai, sa đọa Đại thống lĩnh hao tổn một gã Ma Chủ thân vệ, Ma Thần hộ vệ. Về tình huống cụ thể việc này, ta đã dùng mật văn bẩm báo qua với gia chủ, nhưng bởi vì con đường tin tức rất không thông, nói vậy gia chủ còn chưa nhận được tình báo.”

Vương Thủ Triết còn chưa kịp trả lời, Thái Sơ Đạo Chủ làm lão bộc ở một bên đã không nhịn được mở to hai mắt, không dám tin nói: “Đợi chút, tiểu cô nương ngươi không phải đang nói dối chứ? Ngươi có tài đức gì, có bản lĩnh gì khiến Thái Âm Minh Hồn Thụ tín nhiệm ngươi? Mặc dù cái cây kia không phải bộ dáng quá thông minh, nhưng chung quy vẫn là một tồn tại mười bảy nắm giữ đại đạo!”

“Còn nữa, các ngươi dựa vào cái gì để đọa lạc Đại thống lĩnh cùng Thái Âm Minh Hồn Thụ mặt đối mặt đánh nhau? Cái gì Long Huyết Ma Chủ kia, là thuộc hạ đọa lạc Đại thống lĩnh sao?”

Thái Sơ Đạo Chủ càng nói, ngữ khí càng kích động, trong lời nói mang theo nghi vấn rõ ràng, hiển nhiên là không tin tưởng lời nói của Vương Mai.

“Xem bộ dáng ngươi, hẳn là hộ vệ cung phụng mới thu nhận của gia chủ?” Vương Mai lạnh lùng liếc Thái Sơ Đạo Chủ một cái, “Gia chủ mang ngươi theo bên người, cũng không kiêng dè việc này, hẳn là có tin tưởng đối với ngươi. Nhưng mà cũng xin ngươi chú ý thân phận, chớ có ỷ sủng sinh kiêu, tùy ý đi quá giới hạn, cô phụ sự coi trọng của gia chủ đối với ngươi.”

Thái Sơ Đạo Chủ phê bình một phen lập tức sững sờ.

Khá lắm, Hồng Trấn của hắn đã sống hơn mười vạn năm, đây là lần đầu tiên bị người mắng là coi trọng sinh kiêu!

Ta được sủng ái?! Ta sinh kiêu?!

"Khụ khụ!"

Thấy vẻ mặt Thái Sơ Đạo Chủ biến ảo bất định, Vương Thủ Triết vội ho khan hai tiếng: "Tiền bối, Vương Mai cũng là hộ chủ nóng lòng, ngươi chớ so đo với một vãn bối."

"Ta không phải là muốn so đo với vãn bối." Thái Sơ Đạo Chủ lườm hắn một cái, tiếp tục thổi râu trừng mắt nói: "Ta chỉ cảm thấy không có khả năng. Chuyện lớn như thế liên quan trọng đại, không thể nói giỡn. Vương Thủ Triết, các ngươi khoác lác ở trước mặt ta cũng phải có hạn độ."

"Hừ, trí tuệ gia chủ mênh mông như Vô Tận Hư Không Hải, một cung phụng nho nhỏ như ngươi sao có thể phỏng đoán?" Vương Mai thấy Thái Sơ Đạo Chủ chất vấn gia chủ, trong lòng lập tức tức giận không có chỗ phát tiết, "Cho dù lui một vạn bước mà nói, ngươi tính là cái gì, chúng ta có đáng khoác lác trước mặt ngươi không?"

"Tiểu cô nương, nói lý thì nói lý, chớ có mắng người." Thái Sơ Đạo Chủ mở to hai mắt nhìn, "Ngươi có bản lãnh nói với ta, ngươi làm sao lấy được Thái Âm Minh Hồn Thụ bước đầu tín nhiệm? Phải biết rằng, nó thành lập Minh Hồn Điện thu nạp bồi dưỡng ma tu thủ hạ, là hỗn hợp một bộ phận thủ đoạn khống chế thần hồn ở bên trong. Điều này nói rõ nó đối với tất cả nhân loại đều không tín nhiệm! Nàng dựa vào cái gì tín nhiệm ngươi? Còn không dùng thủ đoạn khống chế thần hồn đối với ngươi?"

"Ha ha! Đó đương nhiên là bởi vì thân phận của ta rất có tác dụng với nàng, một khi dùng thủ đoạn khống chế thần hồn với ta, ta liền mất đi tác dụng như thế." Vương Mai cười lạnh nói: "Thân phận của ta cực kỳ bí ẩn, cũng không phải lão bộc như ngươi có thể hiểu được."

"Ta không biết?" Thái Sơ Đạo Chủ hồ nghi bất định, lại có mấy phần không phục nhìn Vương Mai: "Ngươi nói xem, ngươi đến tột cùng có thân phận gì, da trâu như thế? Có thể

làm cho Thái Âm Minh Hồn Thụ đối với ngươi có vài phần kính trọng.”

“Được rồi!” Vương Thủ Triết đỡ trán nói: “Tiền bối, thân phận của ngài…”

“Thủ Triết tiểu tử, ngươi câm miệng.” Thái Sơ Đạo Chủ giơ tay ngăn lại: “Ta cũng muốn nghe một chút, thân phận ẩn tàng của tiểu cô nương này, có thể dọa chết lão phu hay không.”

Vương Mai lén nhìn Vương Thủ Triết, sau khi thấy gia chủ đại nhân ánh mắt bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, mới khó chịu nhìn về phía Thái Sơ Đạo Chủ: “Ngươi nghe cho kỹ, phụ thân ta gọi 【Uất Trì Phá Thiên】, chính là Thánh tử thân truyền đời trước của đạo chủ Đông Hà Thái Sơ Đạo Cung. Mẫu thân của ta, chính là thánh nữ tiền nhiệm của Cực Lạc Thần Giáo 【Tử Loan Thánh Nữ】.

Lời còn chưa nói xong.

Thái Sơ Đạo Chủ thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn mở to hai mắt nhìn chằm chằm Vương Mai: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi là con gái của Phá Thiên?”

Vương Mai cũng bị phản ứng của Thái Sơ Đạo Chủ làm cho giật nảy mình.

Nàng nhíu mày, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn hắn: “Ngươi… kích động như thế? Chẳng lẽ, nhận ra ‘phụ thân’ của ta?”

Đâu chỉ nhận ra?

Đó vốn là đệ tử thân truyền mà bổn đạo chủ đã từng vô cùng yêu thương a!

Thái Sơ đạo chủ ánh mắt phức tạp vô cùng nhìn Vương Mai, trong thần sắc cũng có vài phần giật mình: “Ta nhớ ra rồi. Ta nói trước đó vì sao nhìn ngươi quen mắt như vậy, thì ra là thế, thì ra là thế… vân vân, nha đầu Tử Loan kia, không phải đã bị Cực Lạc giáo chủ đánh chết rồi sao? Như thế nào còn có thể cùng phá thiên hữu nữ nhi?”

“Thứ nhất, mẫu thân ta Tử Loan thánh nữ còn chưa chết, chỉ là bị Cực Lạc giáo chủ nhốt ở Phệ Hồn nhai, sớm muộn gì ta cũng sẽ cứu được nàng ra.” Vương Mai lạnh lùng nói: “Thứ hai, ta sinh khi nào có quan hệ gì với ngươi?”

Vương Mai chính là có điểm tốt này, một khi nhập kịch, sẽ chìm đắm vào trong nhân vật, diễn ra quả thực so với thật sự.

“Cái gì gọi là không quan hệ chứ? Ta là sư tôn của phụ thân ngươi đó, ngươi phải gọi ta một tiếng sư công.” Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời lại có chút tức giận.

Đột nhiên, hắn như là nhớ tới cái gì, ánh mắt ngưng tụ: “Trước khi sự việc xảy ra, Phá Thiên dường như từng có một đoạn cuộc sống ẩn cư với Tử Loan nha đầu. Chẳng lẽ, ngươi chính là sinh ra khi đó?”

“…”

Vương Mai nhất thời kinh ngạc và trầm mặc.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, cái này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ “lão bộc cung phụng”, lại là sư phụ “Phụ thân” của nàng. Vậy hắn chẳng phải là Thái Sơ Đạo Chủ?

Đây quả nhiên là đang nói dối mà gặp được người biết chuyện.

Trên thực tế, ngay cả Vương Mai cũng không thể điều tra rõ ràng, Úy Trì Phá Thiên và Tử Loan thánh nữ đến tột cùng có con gái hay không.

Chỉ từ những tư liệu thu thập được mà suy đoán thì hơn phân nửa là không có. Nàng chẳng qua là giả mạo thân phận này mà thôi.

Ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, lại là do lão bộc này, à, không đúng, là do Thái Sơ đạo chủ chủ động thay nàng hoàn thành một khâu chưa tròn.

“Khụ khụ!”

Cuối cùng Vương Thủ Triết không kiềm chế được đoạn đối thoại của hai người.

Lúc uống trà hắn đã mấy lần suýt bị sặc, nếu để cho hai người nói tiếp, chỉ sợ chuyện này không giải thích được.

Hắn giảng hòa nói: “Hồng Trấn tiền bối, kỳ thật chuyện không giống như trong tưởng tượng của ngươi. Đây chỉ là một mưu kế, trên thực tế Vương Mai nàng…”

Nhưng mà còn không đợi hắn nói xong, Thái Sơ Đạo Chủ đã trừng mắt cắt ngang lời của hắn: “Ta phản đối! Thủ Triết tiểu tử, ta kiên quyết phản đối ngươi lợi dụng Phá Thiên và nữ nhi Tử Loan nha đầu, áp dụng âm mưu quỷ kế xảo trá của ngươi.”

Đến lúc này, Thái Sơ Đạo Chủ cũng hoàn toàn chịu phục Vương Thủ Triết.

Trong khoảng thời gian này hắn rõ ràng vẫn luôn sống cùng một chỗ với hai người Vương Thủ Triết, Học tỷ, chỉ nhìn tiểu tử Vương Thủ Triết kia mỗi ngày đều ở trong nhà, không có việc gì làm, sao hắn đã mưu tính đến Nam Tề Thần Châu xa xôi rồi?

Còn nữa, hắn làm sao tìm được nữ nhi Phá Thiên, cũng dùng thân phận này, chế định ra một loạt âm mưu quỷ kế?

Tiểu tử này, thật sự là quá âm hiểm, quá mưu sâu!

Khó trách học tỷ lại thua trong tay hắn.

“Thật ra Vương Mai không phải con gái của Uất Trì Phá Thiên, tất cả đều là kế hoạch của chúng ta.” Vương Thủ Triết đỡ trán, bất đắc dĩ nói ra sự thật, để tránh Hồng Trấn tiền bối nhập kịch quá nhanh quá sâu.

Kỳ thật, nguyên nhân gây ra kế hoạch này còn đang ở 【Vương Bảo Quang】.

Không nói những cái khác, năng lực bát quái của tiểu tử Vương Bảo Quang này cùng với năng lực tìm tòi nghiên cứu sự kiện bí ẩn, ngay cả Vương Thủ Triết cũng bội phục sát đất.

Ngay từ đầu, là Vương Bảo Quang phát hiện 【Thái Sơ Đạo Cung】 rất nhiều năm trước giữ kín như bưng một đoạn chuyện cũ bí ẩn. Thì ra trước Doanh Linh Trúc, Thái Sơ Đạo Chủ còn có một đệ tử thân truyền vô cùng yêu thương —— 【Uất Trì Phá Thiên】.

Uất Trì Phá Thiên xuất thân từ một Tiên tộc bình thường, tuy rằng không có thiên tư trác tuyệt như Doanh Linh Trúc,

Vương Bảo Thánh, nhưng cũng được xưng tụng là thiên phú xuất chúng, đã tu luyện tới Chân Tiên cảnh đỉnh phong.

Khi đó, mặc dù hắn còn chưa chính thức được định ra tên tuổi y bát truyền thừa, nhưng ở trong đạo cung đã kêu to rất cao.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hoặc là về sau không có người có tư chất nghịch thiên xuất hiện, Thái Sơ Đạo Chủ nhất định sẽ làm hắn áp chế tu vi ở Chân Tiên cảnh đỉnh phong nhiều hơn một đoạn thời gian, chỉ chờ Đạo thư truyền thừa năng lượng đầy đủ, sau khi thời cơ chín muồi, liền truyền 【Thái Sơ Đạo Thư】 cho hắn.

Mà thời gian này cũng không lâu lắm.

Chỉ tiếc, vẫn là xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trong một lần chấp hành nhiệm vụ, Úy Trì Phá Thiên và Tử Loan thánh nữ của Nam Khuyết Cực Lạc thần giáo đối mặt, song phương trải qua một phen tranh đấu, ác chiến, sau đó lại gặp nguy hiểm cùng nhau mất tích một thời gian ngắn.

Trong thời gian hai mươi năm bị mất tích ngắn ngủi kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đương sự đương nhiên là người ngoài không thể nào biết được, nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, trong hai mươi năm này tất nhiên đã xảy ra một ít biến chuyển vô cùng trọng yếu, lúc này mới diễn sinh ra đủ loại chuyện tiếp sau.

Điều đáng nói là, Vương Bảo Quang đã bổ sung xong nội dung vở kịch sau khi bọn họ bị mất tích, đồng thời diễn sinh ra ba phiên bản khẩu vị khác nhau, phân biệt là bản thuần tình, Thiếu Nhi không thích hợp bản, bản máu chó ly kỳ.

Mà sau chuyện đó không bao lâu, trong Cực Lạc Thần Giáo bạo phát ra sự kiện oanh động 【sự kiện Tử Loan Thánh Nữ phản giáo của Nam Khuyết Thần Châu】. Chuyện này trong lịch sử của Cực Lạc Thần Giáo trên trăm vạn năm, đều là chuyện bê bối cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vậy, Cực Lạc giáo chủ quyết định chọn ngày trước mặt mọi người dùng nhục thân lăng trì, hình phạt thần hồn chôn vùi, răn đe, đồng thời rửa sạch nhục nhã.

Nhưng mà, ngay một ngày trước khi Tử Loan thánh nữ bị hành hình, đã xảy ra sự kiện Uất Trì Phá Thiên Kiếp Ngục.

Lúc ấy, Uất Trì Phá Thiên vốn kẹt tại Chân Tiên cảnh đỉnh phong cường hành đột phá tu vi đến Đại La cảnh, cũng thiếu chút nữa là thành công cướp ngục.

Đáng tiếc, thời khắc cuối cùng, hắn vẫn thất bại trong gang tấc, bị kịp thời phát hiện không đúng Cực Lạc giáo chủ chặn lại.

Trong cơn giận dữ, Cực Lạc giáo chủ ra tay không chút lưu tình, rất nhanh đã đánh Uất Trì Phá Thiên trọng thương.

Nhưng mà ngay khi Uất Trì Phá Thiên và Tử Loan Thánh Nữ sắp bị Cực Lạc Giáo Chủ tức giận đánh chết, Thái Sơ Đạo Chủ kịp thời xuất hiện, ngăn trở Cực Lạc Giáo Chủ.

Chỉ là lúc ấy thế cục hỗn loạn, Thái Sơ Đạo Chủ chỉ kịp cứu đi Uất Trì Phá Thiên trọng thương sắp chết.

Lại về sau, truyền ra tin tức Thánh nữ của Cực Lạc Thần Giáo bị Cực Lạc giáo chủ xử tử, mà Uất Trì Phá Thiên tự giác "Tội nghiệt nặng nề", nản lòng thoái chí liền chủ động yêu cầu tiến vào Hỗn Độn sơn khai thác, để bù đắp lỗi lầm của mình.

Cho tới bây giờ, Úy Trì Phá Thiên vẫn còn ở lại Hỗn Độn sơn tiếp tục khai thác.

Chuyện này, vô luận là Thái Sơ Đạo Cung hay là Cực Lạc Thần Giáo, đều đem hắn coi như là chuyện gièm pha bên trong, đồng thời cũng nghiêm cấm lén lút truyền bá. Hơn ngàn năm trôi qua, vẫn như cũ nhớ rõ việc này người càng ngày càng ít.

Nhưng chưa từng nghĩ, bí mật này lại bị Vương Bảo Quang đào ra, cũng lấy hình thức tình báo tùy ý gửi về Vương thị.

Điều này nghe có vẻ là một câu chuyện vô cùng máu chó, nhưng có lúc sinh hoạt so với chuyện xưa càng thêm máu chó.

Sau khi sửa sang lại tình báo này, Vương Mai liền đưa ra một kế hoạch to gan, sau khi Vương Thủ Triết và Vương Phú Quý thẩm tra, cảm thấy có thể thực hiện được, bèn thông qua kế hoạch, đồng thời liên thủ tiến hành hoàn thiện và tinh tế, đặt tên cho nó là "Hành động chi điểm cạy xích vận mệnh".

Đương nhiên, đây hết thảy đều là chuyện hơn một trăm năm trước.

【 Hành động khởi động vận mệnh này 】 cũng vừa vặn có thể cung cấp cơ sở cho Vương Thủ Triết đến Nam Trụ Thần Châu tham gia hội đấu giá chợ đen.

Vương Thủ Triết nói đến tình cảm thắm thiết, cũng không giữ lại, giải thích rõ ràng hậu quả tiền căn hậu quả.

Thân phận này chính là giả.

Nhưng mà, Thái Sơ Đạo Chủ nghe vậy lại là sửng sốt một chút.

Hắn cẩn thận nhìn Vương Mai, lập tức vô cùng kiên định lắc đầu: "Không có khả năng! Thủ Triết tiểu tử ngươi đang gạt ta. Nhìn tướng mạo của nha đầu này một chút, lần đầu tiên ta nhìn nàng ta đã cảm thấy quen mắt, ngươi xem ánh mắt quật cường của nàng ta, giống như đồ úy ta Trì Phá Thiên đến mức nào? Ngươi nhìn lại khuôn mặt tuấn tú lại quyến rũ của nàng ta, có tám chín phần giống nha đầu Tử Loan kia."

Vương Thủ Triết đỡ trán lần nữa.

Hồng Trấn tiền bối nhập diễn thực quá nhanh, ngăn cũng không ngăn được.

Hắn cũng không biết nên trào phúng Thái Sơ đạo chủ quá mức bướng bỉnh, hay là nên cảm khái Dịch Dung Thuật của Vương Mai quá mức xuất thần nhập hóa, thậm chí ngay cả dung mạo cũng mô phỏng đúng chỗ.

Nếu không phải hắn đã sớm quen biết Vương Mai, biết rõ thuật dịch dung của nàng lợi hại cỡ nào, nhìn thấy khuôn mặt của nàng hơn phân nửa cũng phải mơ hồ.

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị nói cái gì đó.

Ánh mắt Vương Mai lại vô cùng kiên định cắt ngang Vương Thủ Triết, nói: "Gia chủ, ta biết ngài thương ta, không hy vọng ta đang ở trong nguy hiểm. Nhưng mà, kế hoạch này bất luận thế nào ta cũng phải hoàn thành, ta muốn lợi dụng thế lực của Minh Hồn điện để cứu phụ thân và mẫu thân ta ra."

"Hài tử, phụ thân ngươi không cần ngươi cứu, hắn có thể đi ra từ Hỗn Độn Sơn bất cứ lúc nào." Thái Sơ Đạo Chủ vội vàng

nói: “Nhưng mẫu thân ngươi, chuyện này phải bàn bạc lâu dài. Ngươi đi lại giữa hai đại đạo chủ cấp thế lực, không thể nghi ngờ là lấy hạt dẻ trong lửa! Hành động này quá mức hung hiểm! Vương Thủ Triết, làm phiền ngươi mở miệng, khuyên nhủ đứa nhỏ này.”

“Vương Mai, chớ có hồ nháo, ngươi đừng lừa cả đạo chủ.” Vương Thủ Triết bị hai người này làm cho đau hết cả đầu.

Hắn răn dạy Vương Mai xong, lại chắp tay giải thích với Thái Sơ Đạo Chủ: “Hồng Trấn tiền bối, Vương Mai là gia tướng Vương thị ta, cũng không phải…”

“Vương Thủ Triết, tên tiểu tử thối đa mưu túc trí nhà ngươi, bây giờ chữ tín của ngươi ở trong lòng bản đạo chủ là số không!” Thái Sơ đạo chủ bất mãn cắt ngang Vương Thủ Triết: “Hiện tại ngươi liên tục cường điệu những điều này, đơn giản chính là hy vọng bản đạo chủ không nên ngăn cản kế hoạch âm hiểm lợi dụng đồ tôn này của ta, để đạt tới mục đích không thể cho ai biết này.”

Nghe vậy, Vương Mai Triều Vương Thủ Triết âm thầm đưa ánh mắt đắc ý, lập tức trịnh trọng chắp tay với Thái Sơ Đạo Chủ: “Hồng Trấn tiền bối quả nhiên trí tuệ vô song, khó trách gia chủ thường nói, ngài và Thần Hoàng Bệ Hạ ở cùng một chỗ, là ‘Ngọa Long cùng Phượng Sồ’ của Đông Hà thần triều ta.”

Vương Thủ Triết trừng mắt, trong lòng chột dạ.

Vương Mai à, sao lời nghị luận ngấm ngầm cũng lấy ra nói?

“Ngọa Long cùng Phượng Sồ?” Thái Sơ Đạo Chủ đầu tiên là sửng sốt, lập tức giật mình hồi tưởng lại, “A, bổn đạo chủ nhớ tới, là nhân vật trong Tam Quốc Diễn Nghĩa lưu hành tiểu thuyết của Thần Vũ Thánh Minh các ngươi đúng không?”

“Câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Đúng, Ngọa Long Phượng Sồ, được một cái có thể được thiên hạ!” Hồi tưởng lại miêu tả trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa” đối với Ngọa Long Phượng Sồ, ngữ khí của y cũng không tự chủ được mà đắc ý, “Thủ Triết tiểu tử, ngươi vẫn là có vài phần nhãn lực.”

“Ách…” Vương Thủ Triết lén lau mồ hôi trên trán, cười khan một tiếng: “Vâng vâng vâng, tiền bối nói đều đúng.”

...

Chương 81: Hợp với Thần Vũ Vương thị rầm rộ…

…

“Bớt cái trò này, đừng cho là lén lút nói hai câu tốt đẹp của bổn đạo chủ, nếu giả mượn tay người khác truyền ra, bổn đạo chủ sẽ bị ngươi mê hoặc.” Ý cười trên mặt Thái Sơ đạo chủ thu lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lần nữa trở nên nghiêm túc: “Bất luận ngươi có kế hoạch gì, bổn đạo chủ đều không đồng ý cho ngươi lợi dụng… Đúng rồi, đồ tôn nhi ngươi tên gì?”

“Chiết Mai, bọn họ đều gọi ta là Chiết Mai tiên sinh…” Vương Mai ý vị thâm trường liếc nhìn Vương Thủ Triết: “Tên này là ta tự đặt.”

“Tên rất hay, cái tên này cũng có mấy phần đạo cảnh.”

Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt ôn hòa khen một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Vương Thủ Triết, vẻ mặt không vui nói: “Không cho phép ngươi lợi dụng Chiết Mai, tới làm quỷ kế nát bảy tám phần.”

“Hồng Trấn tiền bối, hành động “chi điểm lay vận mệnh” này e rằng không thể dừng lại được.” Vương Mai như có điều chỉ nói.

“Gọi sư công!” Thái Sơ Đạo Chủ nghiêm mặt uốn nắn nàng một câu, lúc này mới an ủi: “Tạ Mai ngươi chớ có sợ Vương Thủ Triết, có bản đạo chủ ở đây, bất luận là hắn nắm nhược điểm gì của ngươi, đều không cần sợ hãi.”

“Gia chủ, mời nhìn xem phần tình báo này.” Vương Mai không để ý tới đạo chủ, mà lấy ra một phần mật thư, cung kính trình lên trước mặt Vương Thủ Triết: “Đây là tình báo quan trọng mà Âm Dĩnh Ma Phi tự mình truyền về, thuộc hạ còn chưa kịp truyền tình báo về Vương thị, ngài đã đích thân đến rồi. Căn cứ theo quy tắc mật tín, thuộc hạ đã biên dịch thỏa đáng, ngài có thể cùng xem với Chiếu Nguyên Văn.”

Vương Thủ Triết nhận lấy mật thư, cẩn thận lật xem.

Rất nhanh, sắc mặt của hắn trở nên nghiêm túc, ngưng trọng, ngón tay vậy mà bắt đầu không tự chủ được gõ gõ trên bàn.

Rất hiển nhiên, tình báo này đối với Vương Thủ Triết mà nói, cũng là một chuyện vô cùng khó giải quyết.

"Chậc ~ giả vờ cái gì, cho rằng bản đạo chủ sẽ tin ngươi sao?"

Thái Sơ Đạo Chủ liếc mắt xem thường.

Bây giờ hắn hoàn toàn không tin Vương Thủ Triết, chỉ cho rằng hắn lại đang nghĩ cách lừa gạt mình.

Ngay sau đó, hắn tiện tay cầm lấy bức mật thư, thuận tay giũ ra, cúi đầu nhìn lại: "Xem ngươi giả bộ giống như vậy, để bổn đạo chủ nhìn một chút, ngươi lại đang đánh quỷ chủ gì…"

Nhưng mới nói được một nửa, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

"Làm sao có thể? Đại thống lĩnh và tâm phúc sa đọa phụ trách chiến khu Nam Khuyết bị mất tích dưới trướng tâm phúc của tinh nhuệ, chiến khu Ma tộc Nam Khuyết co rút về phía sau, sa đọa thống lĩnh nghi là phái binh tới chi viện chiến khu hư không của Đông Hà?"

Tình báo như thế, đối với Thái Sơ Đạo Chủ mà nói, không thể nghi ngờ là kinh thiên động địa.

Đông Hà chiến khu thật vất vả bắt được một cơ hội ngàn năm một thuở, có thể quét ngang diệt thế tàn quân, nếu đọa lạc đại thống lĩnh thật sự phái binh chi viện Đông Hà chiến khu, chẳng phải sẽ để cho cục diện Đông Hà hoàng triều trở nên cực kỳ ghê tởm?

"Vương Thủ Triết, nguồn tin tình báo này của ngươi có chắc chắn không?" Thái Sơ Đạo Chủ vội vàng truy hỏi.

Lúc này, hắn đều bất chấp chuyện Vương Thủ Triết lợi dụng Chiết Mai. Nếu tình báo này là thật, chuyện này có thể rất lớn.

"Trước không nói tình báo có đáng tin hay không." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Với kết cấu bên trong Ma tộc mà nói, Diệt Thế Đại thống lĩnh trúng một đòn của Thần Hoàng Sáng Thế Thủy Tinh, bây giờ không rõ tung tích sống chết."

"Giả như Đại thống lĩnh khác biết được biến cố của Diệt Thế bộ, khả năng tham dự cướp đoạt địa bàn lớn bao nhiêu?"

Sắc mặt Thái Sơ Đạo Chủ càng thêm nặng nề: “Bản tính tham lam và ích kỷ của Ma tộc, sau khi tin tức bộ lạc diệt thế truyền ra, những Đại thống lĩnh khác rất có khả năng sẽ chen chân vào, quan sát có Thôn Phệ bộ diệt thế, cùng với địa bàn diệt thế hay không.”

Kỳ thật, phỏng đoán này đã sớm có ở Đông Hà thần triều.

Nguyên soái Cơ Thái Xương của chiến trường Hư Không Hải từng chút từng chút từng chút tiêu diệt vây công Diệt Thế bộ, chiếm lĩnh Diệt Thế Ma vực, đồng thời cũng cực kỳ cẩn thận phòng bị những Đại thống lĩnh khác đến trợ giúp.

Chỉ là lúc trước chiến cuộc thuận lợi hơn một trăm năm, không nghĩ tới tại thời điểm khẩn yếu này, sa đọa Đại thống lĩnh rõ ràng rất có khả năng đã tiến đến Đông Hà chiến trường rồi.

“Vậy là được rồi.” Vương Thủ Triết khôi phục dáng vẻ bình tĩnh như thường: “Diệt Thế tàn quân lúc trước che giấu tin tức, chắc là có tâm tư khác. Theo áp lực của Diệt Thế tàn quân dưới Bình Thiên Thần Vương càng ngày càng không thể kiên trì nổi, đã trở thành lựa chọn tất nhiên đối với việc cầu viện bên ngoài. Mà hành lang không gian siêu không của Ma tộc nổi tiếng ở Hư Không Hải, trợ giúp lẫn nhau cũng cực kỳ nhanh chóng! E rằng thế cục của chiến trường Hư Không Hải Hà sắp thay đổi.”

Đối với sự trợ giúp của Ma tộc, hắn kỳ thật sớm đã đoán trước. Dù sao, diệt thế Ma Vực một mảnh lãnh thổ lớn như vậy, lại là Ma tộc kinh doanh hồi lâu, có căn cơ thâm hậu địa bàn, những Ma tộc Đại thống lĩnh khác sao có thể không trông mà thèm chứ?

Bất quá, hắn cũng chỉ là có đoán trước mà thôi.

Trong Hư Không Hải, người có thể làm được điểm này không biết bao nhiêu người, Vương Thủ Triết chưa bao giờ cảm thấy mình lợi hại hơn người khác bao nhiêu, hắn chỉ là thói quen chuẩn bị nhiều hơn mà thôi.

Hắn không cách nào xác định rõ thời gian Ma tộc động thủ cụ thể sẽ có bao nhiêu Đại thống lĩnh Ma tộc tham dự vào, dưới

tình huống không có cách nào cũng chỉ có thể sắp xếp nhân thủ của mình vào Ma tộc thôi.

Thời gian Hạ Dương ẩn núp tiến vào dưới trướng đại thống lĩnh, thậm chí so với Vương Mai đến Nam Diệp thần châu còn sớm hơn một chút.

Trải qua một phen phân tích của hắn, Thái Sơ Đạo Chủ cũng ý thức được mình đã hỏi một vấn đề khá ngu ngốc.

"Nếu đã như thế, e rằng ta phải lập tức trở về Đông Hà thần triều, đi tới chiến trường Hư Không Hải." Dáng người của Thái Sơ Đạo Chủ bất tri bất giác cao ngất vài phần, trong ánh mắt cũng tăng thêm vài phần lạnh thấu xương: "Thủ Triết tiểu tử, chuyến đi chợ đen lần này, chúng ta dứt khoát hủy bỏ đi. Ngươi và học tỷ đơn độc qua đó ta cũng không yên tâm."

"Sư công." Vương Mai bỗng nhiên kêu một tiếng kiều mị: "Việc này còn có thể thương lượng."

"Cái này… Chiết Mai." Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta hiểu tâm tình của ngươi, ta cũng muốn giúp ngươi cứu mẫu thân ra, nhưng trong lúc dân tộc quốc gia sinh tử tồn vong, tất cả việc tư của chúng ta đều chỉ có thể dựa vào. Lúc này, ngươi theo ta cùng nhau trở về Đạo Cung, ta sắp xếp ổn thỏa ngươi sau đó mới chạy tới chiến trường. Chờ đánh xong trận này, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu Tử Loan Thánh Nữ ra."

Vương Mai không còn gì để nói.

"Đợi đánh xong trận này lại thế nào, đây chẳng phải là bộ kinh điển bản sao? Người nói như vậy, bình thường đều đợi không đến trận này đánh xong là hết.

Ta có thể không xúi quẩy như thế sao?

"Sư công có biết, mục đích thực sự của "Khích động vận mệnh chi điểm" là gì không?" Vương Mai nháy mắt nói.

"Hơn phân nửa là Vương Thủ Triết muốn lợi dụng ngươi, mở rộng thế lực của hắn ở Nam Tề Thần Châu, để lớn mạnh Thần Võ Thánh Minh và Vương thị." Giọng điệu của Thái Sơ Đạo Chủ vô cùng chắc chắn: "Hơn nữa hơn phân nửa trong này còn liên quan đến lợi ích kinh tế to lớn, tiểu tử Vương Thủ Triết am hiểu kiếm tiền nhất, cũng am hiểu nhất là lấy tiền đập người."

“Cũng không phải.” Trong mắt Vương Mai lộ ra một tia cuồng nhiệt, trên mặt cũng tràn đầy vẻ sùng bái: “Mục đích thực sự của kế hoạch này, trên thực tế là gia chủ đề xuất, lợi dụng một điểm nhỏ, cạy động thế cục biến hóa của thiên hạ. Xét đến cùng, chính là vì bảo trụ toàn bộ Đông Hà thần triều!”

“Vì bảo vệ Đông Hà thần triều?” Thái Sơ đạo chủ biểu tình trì trệ, có chút không dám tin: “Một tiểu tử Thủ Triết một lòng một dạ kiếm tiền, lại có tiết tháo đại công vô tư như thế?”

“Khụ khụ!”

Cuối cùng Vương Thủ Triết không nhịn được ho khan hai tiếng: “Hồng Trấn tiền bối, Thủ Triết kiếm tiền quả thực là vì gia tộc mạnh mẽ. Nhưng Vương thị không thể thoát khỏi Nhân tộc, theo gia tộc càng thêm cường thịnh, vận mệnh của Vương thị đương nhiên sẽ liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Nhân tộc.”

“Đông Hà thần triều cùng Thần Vũ thánh minh chúng ta, chẳng những là tộc duệ nhất mạch tương thừa, cũng là bình chướng cùng môn hộ của Thần Vũ thánh minh chúng ta. Thử nghĩ một chút, nếu toàn bộ Đông Hà thần triều bị Ma tộc triệt để phá hủy, Thần Vũ thánh minh chúng ta há có thể may mắn thoát khỏi?”

“Lùi một vạn bước mà nói, cho dù chúng ta đóng kín không gian truyền tống thông đạo, như vậy an phận một góc, có thể kiên trì được bao lâu? Đã không có không gian phát triển rộng lớn của Đông Hà thần triều, chỉ dựa vào những ao nhỏ của Thần Vũ thánh minh chúng ta, ngay cả sinh ra đạo chủ cũng khó! Cứ như vậy, sớm muộn cũng không thoát khỏi hai chữ hủy diệt!”

Thái Sơ Đạo Chủ nghe vậy liên tục gật đầu: “Đây là đạo lý môi hở răng lạnh, Thủ Triết tiểu tử ngươi cuối cùng vẫn là người thông minh. Nhưng mà, kế hoạch này của ngươi làm sao cứu Đông Hà Thần Triều?”

“Đương nhiên là lợi dụng nội bộ Ma tộc không đoàn kết, mâu thuẫn nghi kỵ lẫn nhau.” Vương Thủ Triết thuận miệng nói đại khái kế hoạch với Thái Sơ Đạo Chủ.

“Bất quá, kế hoạch chỉ là kế hoạch, rất nhiều thời điểm còn phải hiện trường ứng biến, tùy thời đối với kế hoạch làm ra điều chỉnh. Mặc dù nói, chúng ta không có khả năng hoàn toàn giải trừ nguy cơ của Đông Hà thần triều, nhưng ít ra có thể ở trình độ rất lớn giảm bớt áp lực của thần triều.”

Thái Sơ Đạo Chủ nghe xong từ đầu đến cuối, ánh mắt dần dần trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết thở dài một tiếng: “Thủ Triết à Thủ Triết, quả nhiên bản đạo chủ không nhìn lầm ngươi. Ngươi chính là một âm mưu gia đa mưu túc trí. Học tỷ nhà ta, chính là bị ngươi vẽ tranh lừa gạt vào tay như vậy đúng không?”

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười: “Ha ha, tiền bối nói đùa. Tóm lại, Hồng Trấn tiền bối theo ta ở lại Nam Khuyết Thần Châu, hữu dụng hơn nhiều so với trở về trợ giúp chiến trường chính diện.”

Khoảng cách giữa Nam Tề Thần Châu và Đông Hà Thần Châu cũng không gần, cho dù là lấy tốc độ của đạo thuyền Thái Sơ, từ nơi này bay đến chiến trường Hư Không Hải của Đông Hà Thần Châu, tiêu phí thời gian trên đường cũng cần dùng năm làm đơn vị đo lường.

Nếu thật sự phát sinh tình huống khẩn cấp gì, căn bản không thể kịp trợ giúp.

Huống chi, cho dù bên Diệt Thế Bộ có viện quân, chiến cuộc trên chiến trường Hư Không Hải cũng sẽ không nhanh chóng mất khống chế như vậy.

Quân không thấy, Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng đã mất tích, Diệt Thế bộ quần long vô thủ, Bình Thiên Thần Vương đánh diệt thế Ma Vực cũng như cũ đánh hơn một trăm năm cũng không thể hoàn toàn đánh xuống sao?

Cho dù Diệt Thế Bộ thật sự nghênh đón viện quân có thực lực cường đại, muốn hòa nhau lại cục diện, cũng không có cách nào một lần là xong.

“Được, bản đạo chủ sẽ nổi điên cùng ngươi.” Thái Sơ Đạo Chủ cắn răng, cuối cùng bị thuyết phục, “Nhưng mà, chúng ta

phải tranh thủ viết một phong thư mật cho Thương Bình Thần Hoàng, để hắn chuẩn bị trước."

"Nhất định phải viết mật thư, chỉ chờ đến khi thư của chúng ta đến, nguy cơ của Đông Hà thần triều tất nhiên đã bộc phát." Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, sau đó liền có chủ ý: "Như thế, không bằng dặn dò phú quý một chút, để hắn ở lại bên cạnh Thần Hoàng phụ tá, nhất định phải giữ vững thế cục."

Trong lòng hắn cũng cảm khái không thôi.

Ai có thể nghĩ đến, nhân loại chuyển cư Thánh vực đều hơn một trăm vạn năm, vấn đề liên lạc lại còn nghiêm trọng như thế chứ?

Thủ đoạn truyền tin hiện có rất nhiều hạn chế, hoặc là tốc độ quá chậm hoặc là hạn chế khoảng cách.

Thái Sơ Đạo Chủ lưu lại hình chiếu ở Đông Hà Thần Châu, nhưng hình chiếu của Đạo Chủ cũng có khoảng cách hạn chế.

Đông Hà Thần Châu cùng Nam Xuyến Thần Châu bản thân đã cách một mảnh Hư Không Hải rộng lớn, hôm nay Thái Sơ đạo chủ lại là thân ở nội địa Nam Xuyến Thần Châu, đã sớm vượt qua khoảng cách cảm ứng, cho dù muốn giống như lúc trước giết đến Vương thị trực tiếp hình chiếu qua, cũng không thực hiện được.

Về phần nữ nhi Ly Tiên phân thân bảo bối nhà mình lập tức truyền tin… Hiện tại khoảng cách mà nàng có thể bao trùm còn không có bóng dáng của đạo chủ, vượt qua cấp bậc Thần Châu, càng là xa xa không đủ.

Có lẽ, chờ nàng đến thập ngũ giai hoặc là thập thất giai là có thể làm được.

"Không cần dặn dò Thần Hoàng bệ hạ cái gì? Thủ Triết ngươi có điều không biết, tính tình vị kia cũng không tốt lắm." Thái Sơ Đạo Chủ còn có vài phần nghi ngờ: "Ta chỉ sợ hắn nhiệt huyết dâng lên, không quan tâm đến một đợt ngự giá thân chinh, liều mạng cứng rắn gì đó, há lại muốn xảy ra đại sự?"

"Thần Hoàng bệ hạ chính là Nhân Hoàng, tự nhiên sẽ có tính toán của mình, há cần Thủ Triết đi quá giới hạn?" Vương Thủ Triết cười cười.

Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời im lặng một hồi.

Lúc trước hắn nghe Vương Thủ Triết nói hắn và Thần Hoàng chính là Ngọa Long và Phượng Sồ, hắn còn cảm thấy đang tán dương bọn họ, nhưng bây giờ kết hợp với cá tính của Thần Hoàng một chút, cùng với nụ cười đầy thâm ý kia của Vương Thủ Triết, luôn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Tiểu tử này, sẽ không phải là rẽ ngoặt mắng hắn đấy chứ?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Đông Hà Lạc Kinh.

Một đoạn thời gian gần đây, Lạc Kinh phát sinh chuyện náo động nhất, không ai qua nổi 【Đông Hà liên hợp thông tin tổng ti】 thành lập, cùng với công trình thông tin đã bắt đầu khởi động ở Lạc Kinh kỳ.

Sở dĩ tổng ti oanh động, thứ nhất là bởi vì có hai đại Thần tộc, tứ đại Cổ Thánh tộc, cùng với Đạo Cung… các thế lực đỉnh cấp tham dự, vả lại tổng sản lượng tài chính đạt đến ước chừng bảy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây chính là bảy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch đó!

Với khoản tiền khổng lồ như con số trên trời như vậy, trong suy nghĩ của rất nhiều người đều không dám nghĩ tới, cho dù là những lão đại Thánh Tôn cao cao tại thượng kia, nghe được khoản tiền lớn bảy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, lại sờ soạng tiền gửi trong túi mình, cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác vô lực bị tiền đập hôn mê.

Đây là một công ty vừa ra đời đã có thể gọi là "Công xướng của người khổng lồ"

Vì cân bằng các phương, tổng ty tổng chức trách tổng giám tổng kỹ thuật liên hợp Đông Hà liên hợp Cộng Thông Ti, do 【Phỉ Phỉ công chúa】 của Đông Hà thần triều đảm nhiệm.

Mọi người đều biết, công chúa Phỉ chính là di tộc Tinh Cổ, trí lực vô song, tính tình thẳng thắn, không biết rẽ ngoặt, càng

cực kỳ chán ghét lừa gạt. Nhân vật như vậy tới chủ đạo việc này, ngược lại khiến các bên đầu tư đều cảm thấy rất an tâm.

Mà cùng lúc đó, nội dung công trình của Lạc Kinh từng bước vạch trần, Vương Phú Quý cũng trở thành một trong những nhân vật chạm tay có thể bỏng nhất ở Lạc Kinh thành, cánh cửa nơi ở của tiểu viện Nghênh Tiên Lâu đều đã bị các lộ nhân mã đạp phá.

Sở dĩ nói là "Một trong", đó là bởi vì bên Tinh Phỉ kia dầu muối không ăn, căn bản không để ý tới đạo lý đối nhân xử thế.

Mục tiêu của công trình Lạc Kinh kỳ thứ nhất là lấy Lạc Kinh làm điểm thử, để mạng lưới truyền tin trải rộng toàn bộ Lạc Kinh.

Lạc Kinh lớn như vậy, người ở chỗ này sao có thể không rõ ràng cho lắm?

Mà căn cứ thông tin trong phạm vi lớn như vậy, số lượng công trình lớn như thế, tất nhiên cần rất nhiều đội công trình tinh thông trận pháp đến thi công, hiển nhiên Vương thị không thể chuẩn bị trước nhiều nhân thủ chuyên nghiệp như vậy, muốn nhanh chóng hoàn thành xây dựng căn cứ, công trình liên quan tự nhiên sẽ được phân công ra ngoài.

Các lộ nhân mã trông mà thèm, chính là những công trình liên hợp trong tay tổng ty.

Đây chính là bảy ngàn khối Hỗn Độn Linh Thạch hạng mục lớn, vô luận đối với thế lực nào mà nói đều là một khối thịt mỡ vô cùng to lớn, tự nhiên ai cũng muốn cắn một miếng.

Một ngày này.

Tại tiểu viện của Nghênh Tiên Lâu, Vương Phú Quý nghênh đón một vị khách nhân.

Người này chính là Cầu Lão Tổ của Thiên Vị Vương thị.

Đều là đồng tông, Vương Phú Quý tự nhiên là cho vị lão tổ này mặt mũi, không chỉ ở thư phòng nội viện đặc biệt chiêu đãi hắn, thậm chí còn xuất ra một ít Luân Hồi Thánh trà trong tay.

Hắn tự mình pha một chén trà cho Kỳ Lão Tổ, cười nói: "Kỳ Lão Tổ đến đây, Phú Quý đã hiểu rồi."

Rõ ràng đối mặt với tiểu bối có chữ lót "Phú", giờ phút này Mãng lão tổ lại không có nửa điểm kiêu ngạo của cường giả Thánh Tôn, ngược lại có vẻ hơi lo lắng bất an.

Hắn nhấp Luân Hồi Thánh trà, khuôn mặt già nua hơi nóng lên: "Phú Quý, nếu việc này quá mức khó xử…"

Nếu không phải gia tộc thật sự quá nghèo, mà cơ hội lần này lại cực kỳ hiếm có, hắn cũng sẽ không mặt dày mày dạn ở trong công trình liên lạc uống chực.

"Cũng may, còn tốt." Vương Phú Quý cười cười, giải thích nói: "Thiên Vị Vương thị muốn tham gia xây dựng trụ cột thông tin ở Lạc Kinh kỳ, tổng ty thông tin chắc chắn rất hoan nghênh. Nhưng mà, ngài cũng hiểu rõ, hiện tại người phụ trách tổng ty là Phỉ Phỉ. Ta làm công công đương nhiên không thể hủy góc tường của con dâu."

"Cái này…" Kỳ lão tổ hơi có vẻ xấu hổ, bất đắc dĩ nói: "Việc này đích thật là lão hủ suy nghĩ không chu toàn, quên đi, quên đi."

"Chử lão tổ." Sắc mặt Vương Phú Quý hơi nghiêm lại: "Muốn tham gia xây dựng, đó là chuyện tốt, sao có thể bỏ qua? Như vậy đi, ta phái mấy nhân sĩ chuyên nghiệp dưới trướng hỗ trợ Thiên Vị Vương thị đăng ký 【Công Trình Đội kiến thiết】, đồng thời bắt tay vào tiến hành công tác huấn luyện xây dựng quý ti."

"Có nhân sĩ chuyên nghiệp huấn luyện làm cơ sở, lại thêm thực lực nguyên bản của Thiên Vị Vương thị, chỉ cần dựa theo quy phạm của 【Kiểm tra cơ bản】 của Lạc kinh huyện】, trong tình huống hợp tình hợp lý hợp pháp như vậy, Phỉ Phỉ tự nhiên sẽ có suy tính." Vương Phú Quý tiện tay bày mưu tính kế cho hắn, "Mặc dù không đến mức có thể ôm hết tất cả tiết mục, nhưng có cơm ăn không khó."

Lão tổ lập tức kích động: "Đa tạ Phú Quý chỉ điểm. Lão hủ sẽ trở về chuẩn bị đăng ký công trình đội. Người của Thiên Vị Vương thị chúng ta cũng rất nhiều, đã đến lúc cho bọn họ phấn đấu rồi."

Vương Phú Quý cũng có chút khách khí và cung kính với Kỳ Lão Tổ, thấy hắn sốt ruột rời đi, liền đích thân tiễn hắn ra khỏi

Nghênh Tiên Lâu.

Chờ trở lại tiểu viện, đệ đệ Vương Phú Hành đã ở thư phòng chờ hắn.

“Ca.” Vương Phú Hành lên tiếng chào hỏi, lập tức đưa ra một phần tư liệu nói: “Lúc trước ngài bảo ta điều tra ân oán giữa Thiên Vị Vương thị cùng Thiên Vị điêu thị, cùng với tình trạng kinh tế của Thiên Vị Vương thị đã có kết quả. Những thứ này đều là số liệu tình báo.”

Nhắc tới chính sự, thái độ của hắn rất nghiêm túc, không có chút nào vì Vương Phú Quý mà anh trai hắn liền hi hi ha ha.

Vương Phú Quý ngồi xuống cẩn thận xem xét tình báo, không nhịn được thở dài: “Thì ra là thế, đã hiểu. Phú Hành, tiếp theo ngươi làm giúp ta một chuyện.”

“Mời ngài nói.” Vương Phú Hành trung thực đáp.

Vương Phú Quý lập tức gọi hắn đến trước mặt, cẩn thận phân phó.

…

Thiên Vị Vương thị đóng ở biệt viện Lạc Kinh.

Tới gần hoàng hôn, ánh mặt trời đã dần dần mờ đi, trong biệt viện cũng lục tục sáng lên đèn đuốc.

Nhưng mà, hôm nay, trong biệt viện lại yên tĩnh dị thường.

Lúc này, bao gồm Vương Dần Hàng và mấy tộc lão Vương thị cố ý từ Thiên Vị phủ tới Lạc Kinh, gần như tất cả tộc nhân Vương thị đều tập trung ở tiền viện, đang lo lắng chờ đợi.

Bọn họ đều biết hôm nay Kỳ Lão Tổ ra ngoài làm gì, tương lai của Thiên Vị Vương thị có lẽ phải nhìn vào triều đại này.

Vì thế, mọi người chờ đợi tới mức vô cùng lo lắng.

Cũng may, tốc độ di chuyển của Đại La Thánh Tôn cực nhanh, khi sắc trời còn chưa hoàn toàn tối đi, Mãng lão tổ rốt cuộc đã trở lại.

Kỳ lão tổ vừa về đến nhà, Vương Dần Hàng và các tộc lão lập tức nghênh đón.

“Lão tổ tông, phú quý gia gia có đáp ứng giúp chúng ta tán thành trước mặt Phỉ Phỉ công chúa hay không? Đi cửa sau quan hệ một chút?”

Vương Dần Hàng tiến lên châm trà rót nước, hỏi han ân cần.

Đối với quyết sách này của gia tộc, hắn cũng cực kỳ chú ý. Nếu như có thể vận hành tốt, chỉ dựa vào những công trình này, liền có thể giảm bớt quẫn cảnh của Thiên Vị Vương thị, ít nhất không cần Vương Dần Hàng hắn lại “bán mình” nữa.

Mãng lão tổ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi nói bậy bạ gì thế? Phú quý là đại nhân vật đỉnh thiên lập địa cỡ nào!? Há sẽ đáp ứng loại chuyện ruồi nhặng này?”

Lời vừa nói ra, Vương Dần Hàng cùng chúng tộc lão đều khó tránh khỏi một trận thất vọng.

Chẳng lẽ, khó khăn lắm mới sinh ra được một tia hi vọng, lại phải tan vỡ?

Bảy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch ơi!

Đầu tư với khoản tiền lớn như thế, cho dù chỉ là một ít cặn bã ăn vào bụng, cũng đủ để Thiên Vị Vương thị hiện tại chống đỡ qua mùa đông giá rét.

“Phú Quý nói đúng, rèn sắt còn phải tự thân cứng rắn.” Kỳ lão tổ uống trà thô trong nhà, mặt mày hồng hào thuật lại chuyện xảy ra hôm nay một lượt, trong giọng nói tràn đầy tán thưởng, “Thật không hổ là phú quý a, tùy ý chỉ điểm một chút, chính là Liễu ám hoa minh chính là một thôn…”

Sau khi mọi người nghe xong, cũng vô cùng giật mình và cao hứng.

Không nghĩ tới Thần Võ Vương thị đối với bọn họ chiếu ứng như vậy, lại nguyện ý phái người trợ giúp bọn họ khởi động đội công trình chính quy.

Đây chẳng phải là đại biểu cho tương lai có thể đi theo hạng mục liên lạc ăn cơm sao?

Chú ý tới hưng phấn trên mặt mọi người, sắc mặt Kỳ lão tổ lại nghiêm túc, thanh âm lập tức trở nên vô cùng nghiêm nghị: “Đây là chiếu cố của Thần Võ Vương thị đối với Thiên Vị Vương thị chúng ta, phần ân tình này phải ghi nhớ trong lòng.

Ngoài ra, nhân tuyển của đội công trình gia tộc phải cẩn thận tuyển chọn, chọn lựa ra trưởng lão ưu tú nhất gia tộc và tinh anh trẻ tuổi tham dự. Ai dám ở trên việc này làm mất mặt Thiên Vị Vương thị ta, Vương Củng ta liền để hắn đời này đều về quê hương trồng trọt!"

"Vâng, lão tổ tông."

Chúng lão gia tộc và Vương Dần Hàng vội vàng chắp tay lĩnh mệnh.

Mọi người đang nói chuyện.

Bỗng nhiên có môn tử tới bẩm báo, nói Thần Võ Vương thị Vương Phú Hành đến đây bái kiến.

Kỳ lão tổ giật mình, vội vàng tự mình dẫn người tiến đến nghênh đón.

Quả nhiên, Vương Phú Hành mang đến vài vị tinh anh của tổng ty Trường Ninh liên hợp. Mấy người này đều là đặc biệt chọn ra, bồi dưỡng nhân tài thay Vương thị Thiên Vị, cũng hỗ trợ chỉ đạo công ty quy phạm, phụ trợ bọn họ tham dự chiêu mộ nhân tài.

Đám người Mãng lão tổ đương nhiên là như nhặt được chí bảo, lập tức phái người đi an bài chỗ ở và cung cấp nuôi dưỡng cho bọn họ.

Tư thế kia, còn kém trực tiếp nâng người lên.

Sau khi xử lý xong việc này, Vương Phú Hành mới lấy ra một danh sách trên bàn trà, nói: "Kỳ lão tổ, Thần Vũ Vương thị chúng ta có chút khó khăn, cần lão tổ hỗ trợ."

Kỳ lão tổ vẻ mặt nghiêm túc, vội nói: "Thinh Hành nói."

Trong nháy mắt này, hắn đã hạ quyết tâm, bất luận Thần Võ Vương thị có khó khăn gì, hắn đều nhất định phải giúp, cho dù là đập nồi bán sắt cũng phải giúp.

"Tình huống là như vậy. Vương thị chúng ta có một nhà 【Tổng ty luyện đan】, gần đây tiếp nhận quá nhiều đơn đặt hàng linh đan, nguyên vật liệu không đủ cung ứng." Vương Phú Hành thoạt nhìn vẻ mặt buồn rầu, "Chính là" không bột đố gột nên hồ, không có linh dược làm sao luyện đan? Mà ta

vừa nghe nói, chủ gia chúng ta Thiên Vị Vương thị linh điền đông đảo, trong đó cũng gieo trồng một phần linh dược… Lão tổ xem phần linh dược này thu mua danh sách, không biết…”

Kỳ lão tổ nhìn lướt qua danh sách thu mua linh dược kia, nhất thời bị dọa giật nảy mình: “Phú Hành à, cái này cái này… lượng nhu cầu linh dược của Luyện Đan tổng ty Vương thị các ngươi, dĩ nhiên to lớn như thế sao? Hơn nữa giá thu mua này, so với Khương thị ước chừng cao hơn ba thành!”

“Số lượng nhu cầu nhiều hơn cái này không ít, về phần giá cả sao, giá tiền này coi như hợp lý, là giá thu mua của bản thân Vương thị chúng ta.” Vương Phú Hành lộ ra một bộ dáng khẩn thiết nói, “Kỳ lão tổ, chuyện này ngài nhất định phải giúp.”

“Linh dược của Thiên Vị Vương thị chúng ta có thể cung ứng toàn bộ cho tổng ty luyện đan Vương thị, giá cả dựa theo Khương thị cho là được.” Kỳ lão tổ trầm ngâm nói: “Chỉ là, tồn kho của chúng ta có hạn, cho dù trống rỗng tồn kho, vẫn kém rất nhiều so với trên danh sách này.”

“Như vậy à… Vậy làm phiền Thiên Vị Vương thị tiếp tục trồng trọt, cũng ký kết khế ước cung cấp hàng hóa lâu dài với bên ta, dù sao nhu cầu linh dược của Vương thị chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều.” Vương Phú Hành đưa ra chủ ý, “Trừ cái đó ra, Kỳ lão tổ còn có thể vận dụng nhân mạch, ở Thiên Vị thánh phủ và khu vực xung quanh thu mua linh dược cho chúng ta. Bất kể lão tổ thu mua bằng giá nào, chúng ta đều là dùng danh sách này để ăn.”

“Cái gì?” Thân thể của Kỳ Lão tổ run bần bật.

Đến lúc này, hắn mới hiểu rõ.

Đây đâu phải là Thần Vũ Vương thị cần bọn họ giúp đỡ? Đây rõ ràng là phú quý biết được sự quẫn bách hiện nay của Thiên Vị Vương thị, đặc biệt tới hỗ trợ.

Lần này, hắn và Vương Dần Hàng cùng vào Lạc Kinh, muốn liên hôn với Khương thị, chính là muốn tìm một chỗ dựa, hơn nữa trở thành một trong những cửa hàng cung ứng linh dược ổn định của Khương thị, như thế mới có thể ổn định cục diện đấu đá của Thiên Vị điêu thị, duy trì được Thiên Vị Vương thị không đến mức suy yếu.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, chuyện của Khương thị lại có thu hoạch ngoài ý muốn ở Thần Võ Vương thị.

Thần Võ Vương thị không chỉ phải trả giá cao bao hết toàn bộ linh dược của bọn họ, còn phải ký kết hiệp ước lâu dài với bọn họ, thậm chí còn cho phép Thiên Vị Vương thị làm đại lý mua bán của bọn họ… Cái này, cái này phát triển trước đó hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Quan trọng nhất là, rõ ràng đang giúp đỡ bọn họ Thiên Vị Vương thị, phú quý lại tuyên bố là Thần Võ Vương thị cần bọn họ hỗ trợ, mặt mũi bên trong đều lưu lại cho bọn họ, sợ bọn họ không xuống đài được.

Phần tinh tế và chu đáo làm việc của Phú Quý thật sự không phải người thường có thể sánh kịp.

Chỉ một thoáng.

Kỳ lão tổ có chút cảm giác lão lệ tuôn trào, trong lòng cũng có chút ấm áp.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng kính nể Vương Phú Quý thêm vài phần.

Khiến trên dưới Thiên Vị Vương thị sầu đầu bạc, phú quý đó chỉ tiện tay đẩy một cái đã xua tan hoàn toàn sương mù.

Thủ đoạn như vậy, tâm tư như thế, đúng là đại hưng của Thần Vũ Vương thị.

…

Chương 82: Đạo chủ lên thuyền giặc!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Khu vực trung tâm quần đảo Vạn Lưu.

Vạn Lưu thành.

Nơi này là khu vực đầu mối then chốt của nhiều Thiên Hà, cũng là nơi vạn lưu quần đảo các thế lực lớn long xà hỗn tạp, khuyển nha giao thoa. Đồng thời, hắn cũng là nơi "Trung lập" trên danh nghĩa Nam Diệp Thần Châu, cực kỳ phồn hoa mậu dịch.

Ở Vạn Lưu thành, có một bộ quy tắc hoàn toàn thuộc về mình.

Bình thường mà nói, người ngoại lai chỉ cần nộp thuế vào thành bình thường, cũng sẽ không gây chuyện thị phi, phương diện an toàn của bản thân cũng sẽ được đảm bảo.

Giờ khắc này.

Một chiếc phi thuyền đến từ Bắc Mang Thần Châu xa xôi, đang lẳng lặng bỏ neo ở trong bến cảng Thiên Hà.

Vị trí trên thân thuyền được khắc rõ một đám mây màu tím kỳ lạ, tản ra hào quang rạng rỡ.

Dấu hiệu như vậy, đại biểu cho một trong tứ đại thế lực chính ma đạo của Bắc Khuyết Thần Châu - Tử Vân Đạo Tông.

Rất hiển nhiên, đây là một chiếc phi thuyền của Tử Vân Đạo Tông.

Vào lúc này, chiếc phi thuyền Tử Vân này xuất hiện ở Nam Tề Thần Châu, tự nhiên hơn phân nửa là tới tham dự đấu giá hội chợ đen Nam Lam Thần Châu, dừng lại để tiếp tế khi đi ngang qua Vạn Lưu thành.

Lúc này.

Một đám đệ tử mặc quần áo và đồ trang sức của Tử Vân Đạo Tông vừa mới mua được rất nhiều vật tư bổ dưỡng, họ vừa mới quay lại phi chu.

Cầm đầu là một vị sư huynh Chân Tiên cảnh, đang chỉ huy các sư đệ sư muội sắp xếp các loại vật tư riêng biệt.

Vội vàng bận rộn, một vị đệ tử hạch tâm Lăng Hư cảnh nhịn không được oán giận: “Hải Dương sư huynh, Nam Tề thần châu này thật đúng là dơ bẩn hỗn loạn, nhất là Vạn Lưu thành này, càng là quần ma loạn vũ, yêu ma quỷ quái gì cũng lui tới trên đường cái.”

“Im miệng.” Vị sư huynh Chân Tiên được xưng là “Hải Dương sư huynh” nghe vậy nhướng mày, lập tức thấp giọng trách mắng, “Tại địa bàn của người khác, chớ nên hồ ngôn loạn ngữ, uổng công ta rước lấy tai hoạ.”

“Sợ cái gì?” Một vị sư đệ khác ước chừng là nghé con mới sinh không sợ cọp, thần sắc trên mặt ngạo nghễ, không chút sợ hãi, “Chúng ta là người của Tử Vân Đạo Tông Thần Châu Bắc Khuyết, chỉ bằng mấy cường giả cấp thánh tôn yêu ma quỷ quái của Vạn Lưu thành, còn dám khi dễ chúng ta hay sao?”

Lời này vừa nói ra, đám sư huynh muội còn lại cũng nhao nhao phụ họa, biểu thị vừa rồi lúc mua sắm vật tư, không ít “Yêu ma quỷ quái” nhìn thấy bọn họ mặc trang phục của Tử Vân đạo tông, cũng lộ ra vẻ kính sợ.

“Các ngươi biết cái gì?” Hải Dương sư huynh trừng mắt nhìn các sư đệ, sư muội: “Bề ngoài quần đảo Vạn Lưu là thế lực trung lập, cũng là khu vực hòa hoãn của tam đại ma đạo thế lực Nam Lam Thần Châu, nhưng đồng thời, nơi này cũng là nơi tam đại thế lực ma đạo âm thầm đấu sức.”

“Hiện tại tam đại bá chủ mười lăm cấp khống chế quần đảo Vạn Lưu, theo thứ tự là 【Kim Bằng đại thánh】, 【Thiên Thi lão ma】 cùng 【Đào Hoa công tử】, bọn họ biểu hiện ra là thế lực độc lập, nhưng sau lưng đều có thế lực ma đạo Nam Diệp âm thầm ủng hộ.”

Thì ra còn có bối cảnh như vậy?

Chúng sư đệ sư muội tuổi trẻ đều là lần đầu tiên nghe nói việc này, nhao nhao kinh ngạc gật đầu. Quả nhiên, bất kỳ góc nào trên thế giới khổng lồ này, đều là rất không đơn giản.

“Lần này sư tôn mang mọi người ra ngoài mở mang kiến thức một chút, các ngươi chớ gây chuyện thị phi cho sư tôn, bình an

hoàn thành nhiệm vụ tông môn là được.” Hải Dương sư huynh rất có phong phạm huynh trưởng, nghiêm túc cảnh cáo một đám sư đệ sư muội.

Mọi người lúc này cũng biết lợi hại, lập tức gật đầu.

Trong đám người, có một vị sư đệ thở dài, cảm khái nói: “Nhiệm vụ tông môn lần này vừa mệt vừa khổ còn chưa tính, không ngờ lại còn rất nguy hiểm. Dựa vào cái gì mà mỗi lần trong tông môn làm việc dơ bẩn đều giao cho “Tử Quang thánh sơn” chúng ta?”

“Đúng vậy đúng vậy… Lần này đi về phải phế đi một hai trăm năm, cũng quá trì hoãn Lăng Hư cảnh, các đệ tử Thần Thông cảnh chúng ta tu luyện.”

Mọi người đều biết, nồng độ linh khí ảnh hưởng rất lớn đối với tiến độ tu luyện.

Nếu như có sung túc linh thạch, đan dược thì tiến độ tu luyện trên phi chu cũng sẽ không chậm quá nhiều. Nhưng trên đời này, tuyệt đại đa số tu sĩ tài nguyên tu luyện đều không dư thừa, tu luyện vẫn phải dựa vào linh khí dồi dào trong tông môn tiếp tế bổ sung, để tiết kiệm.

Xuất môn bên ngoài, tiến độ tu luyện tự nhiên sẽ chậm lại.

“Ta nghe nói, hình như là Thánh Chủ của chúng ta đã từng đắc tội qua một cao tầng nào đó của tông môn, bởi vậy Tử Quang Thánh Sơn chúng ta vẫn bị xa lánh.”

“Đúng đúng đúng, ta cũng có nghe nói. Hình như mấy ngàn năm trước, Thánh Chủ vì một người tên là Thất Hà Thánh Tôn mà cùng tông môn náo loạn rất không thoải mái. Từ nay về sau, cuộc sống của Tử Quang Thánh Sơn chúng ta sẽ không khá lên. Phàm là chuyện tốt, đều không tới phiên chúng ta. Nhưng chỉ cần có chuyện gì nguy hiểm, lại muốn chúng ta xuất hiện.”

Một đám đệ tử trẻ tuổi dọc theo đường đi ăn rất nhiều đau khổ, trong đầu đều tích góp không ít oán khí, giờ phút này có người dẫn đầu, nhất thời ngươi một lời ta một câu chửi rủa.

“Câm miệng hết đi.” Hải Dương sư huynh giận dữ ngăn lại: “Các ngươi mới bao nhiêu tuổi mà dám nói về lời đồn nhảm

của Trần Cốc? Về sau những lời đồn như thế này không ai được nhắc đến nữa, tất cả đều chôn sâu trong bụng ta.”

Đang nói.

Phía sau đám người bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan có vẻ già nua.

Mọi người đang nói chuyện bỗng khựng lại, chỉ thấy một ông lão mặc áo bào đoan chính, đầu đội tử quan xuất hiện trước cửa khoang.

Niên kỷ của hắn thoạt nhìn đã không còn nhỏ, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như trước, tùy tùy tiện liền hướng nơi đó vừa đứng, chính là một cỗ nguy nga trọng trọng an thực như núi cao.

Vị lão giả này chính là người dưới trướng Tử Vân Đạo Tông, một trong tứ đại thế lực của Bắc Khuyết Thần Châu – chủ nhân Tử Quang Thánh Địa 【Tử Quang Thánh Tôn】.

“Tham kiến sư tôn/Thánh chủ.”

Các đệ tử vội vàng hành lễ, mỗi người đều bị dọa đến trán toát mồ hôi lạnh.

Thánh chủ đại nhân một đường đi tới, không phải một mực bế quan, từ trước tới giờ không lộ diện sao?

“Hải Dương, ngươi cũng đừng trách móc các sư đệ sư muội.” Tử Quang Thánh Tôn khoát tay áo, tỏ ý mọi người không cần phải khẩn trương như vậy, trong giọng nói lộ ra vẻ uy nghiêm, “Đúng là vi sư đã từng đau lòng vì ‘Thất Hà Động Thiên’, cảm thấy có điều kỳ quặc, bởi vậy từng có ý kiến không đồng ý với tông môn. Đây là sự thật, không phải lời đồn gì. Về phần bị xa lánh thì không thể nói được. Cho dù tông môn sắp xếp chúng ta làm gì, đương nhiên cũng đều có suy tính toàn bộ tông môn.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Hải Dương sư huynh mồ hôi đầm đìa, vội vàng cung kính đáp.

“Nhiệm vụ chợ đen Nam Khuyết lần này, tông môn vốn an bài cho các thánh địa khác, bất quá, vi sư tự mình tranh thủ nhiệm vụ này.” Tử Quang Thánh Tôn khoát tay áo, thần sắc lạnh nhạt tiếp tục nói, “Bởi vì vi sư nghe nói, lần này chợ đen có một

viên “Đạo Nguyên Đan” muốn đấu giá, muốn tranh thủ giúp ngươi.”

“Sư tôn… Chuyện này…” Hải Dương sư huynh vội vàng nói: “Tuyệt đối không thể, Đạo Nguyên đan quá đắt đỏ…”

“Có gì không thể?” Tử Quang Thánh Tôn vừa cười vừa nói: “Những năm gần đây, vi sư nỗ lực tích lũy chút tài sản riêng, lại thêm xoay xở chung quanh, vẫn có thể nỗ lực lấy được bảo vật này. Hải Dương, thiên phú như thế của ngươi đáng lẽ tài tình mới nâng cao một bước, những năm gần đây lại đi theo vi sư chịu nhiều ủy khuất. Vi sư chỉ muốn giúp ngươi một tay, khôi phục vinh quang vốn có của ngươi.”

Sư, sư tôn.

Hải Dương sư huynh có chút nghẹn ngào.

Tuy rằng sư tôn nói bình thản, có thể giá cả giống như con số văn tự của Đạo Nguyên đan, sư tôn vì xoay xở khoản tiền này, nhất định là trả giá vô số gian khổ. Thậm chí, vô cùng có khả năng cầm cố không ít tài sản riêng.

Các sư đệ sư muội khác lại vô cùng hâm mộ Hải Dương sư huynh, nhao nhao mở miệng chúc mừng.

Nhưng đúng vào lúc này.

Đột nhiên, không gian xung quanh nổi lên một chút dao động, sắc mặt Tử Quang Thánh Tôn lập tức thay đổi: “Cái gì…”

Chữ “nhân” cuối cùng còn chưa kịp phát ra khỏi miệng thì một luồng sức mạnh mênh mông đã hoàn toàn bao phủ nó bên trong.

Cấp Đạo Chủ?

Sao có thể như vậy được?

Tử Quang Thánh Tôn thầm kinh hãi tới cực hạn, gương mặt cũng lộ vẻ như gặp quỷ.

Đến tột cùng là đạo chủ nào ăn no rỗi việc không có việc gì chạy tới đối phó hắn? Hơn nữa còn là đánh lén rất thối không biết xấu hổ?

Đáng tiếc nghi vấn của hắn đã định trước không được giải đáp.

Lại một khắc sau.

“Oanh!”

Tử Quang Thánh Tôn bị trúng đòn nghiêm trọng, thậm chí còn chưa kịp rời khỏi thần hồn đã bị sức mạnh to lớn vô tận phong ấn lại.

Cùng lúc đó.

Mấy đạo chấn động không gian lần nữa truyền đến, lại có mấy vị cường giả tản ra khí tức bưu hãn truyền vào trong phi chu.

Giờ phút này trong đầu Tử Quang Thánh Tôn một mảnh hỗn độn, ngay cả ý thức cũng có chút không tỉnh táo, trong lúc mơ mơ màng màng, ý thức còn lại trong đầu chỉ kịp sinh ra ý niệm cuối cùng, đó chính là… Xong rồi! Toàn quân bị diệt!

…

Không biết qua bao lâu.

Ý thức thần hồn của Tử Quang Thánh Tôn dần dần tỉnh táo lại.

Hắn ngưng thần nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện mình đang ở trong địa lao, Tử Quang Thánh Bào đã bị cởi bỏ, chỉ mặc một bộ nội y.

Chẳng trách hắn ta lại có cảm giác lạnh lẽo như vậy.

May mắn duy nhất chính là, hắn tựa hồ cũng không bị hạ cấm chế, bên trong khí hải đan điền cùng thần hồn, tựa hồ cũng không có tà vật gì.

Khiến ánh mắt của hắn ngưng tụ nhất là, nhẫn trữ vật cấp thánh khí của hắn còn ở trong tay, cũng không có bị cướp đoạt…

“Tử Quang tiền bối, rốt cuộc ngài đã tỉnh.”

Thanh âm lạnh như băng của nữ tử bỗng nhiên vang lên từ bên ngoài địa lao.

Tử Quang Thánh Tôn đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử che mặt dáng người cao ngạo đang nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt nữ tử kia đạm mạc, triển lộ khí tức bất quá là cấp bậc Chân Tiên cảnh, lại ẩn ẩn để cho hắn cảm thấy một tia kiêng

kị.

Hắn không lộn xộn, vẫn duy trì mười phần cảnh giác.

Bởi vì sau lưng cô ta còn có một "quái vật".

Thân hình quái vật kia hùng tráng vô cùng, cao gần gấp đôi người thường, thân khoác chiến giáp tối tăm, chỗ trần trụi lộ ra đầy lân phiến, phía sau lưng còn mọc ra một đôi Ác Ma Chi Dực, toàn thân đều bị U Minh Ma Sát khí nồng đậm quanh quẩn, xem xét liền biết rất không dễ chọc.

Con ngươi Tử Quang Thánh Tôn co lại.

Hắn lập tức nhận ra đây là Tu La trong ma tộc cao đẳng.

Mấu chốt nhất là, trên người đối phương mơ hồ phát ra cỗ khí tức kia, ngay cả hắn cũng cảm giác tim đập nhanh không thôi.

Điều này nói rõ, đó vô cùng có khả năng là một đầu Tu La Ma Chủ cấp 15!

Mà làm hắn kinh hãi nhất chính là, toàn thân đầu Tu La Ma Chủ này đều lộ ra tử ý băng lãnh u minh, đồng tử lạnh lùng vô thần, chỉ sợ cũng không phải là một đầu Tu La Ma Chủ còn sống.

Mà là một con 【Tu La Ma Chủ Thi Khôi】!

Nữ tu sĩ ma pháp này rốt cuộc là ai? Tại sao có thể vượt cấp điều khiển Thi khôi Tu La Ma Chủ?

Tử Quang Thánh Tôn càng nghĩ trong lòng càng phát lạnh.

Mà loại dị tướng khủng bố không thể tưởng tượng nổi này, cũng đều thúc giục Tử Quang Thánh Tôn nhanh chóng tỉnh táo lại, quyết định cùng đối phương nói chuyện đàng hoàng: "Xin hỏi các hạ, Tử Quang Thánh Tôn ta có chỗ nào đắc tội với ngài không?"

"Đắc tội chưa nói tới." Băng lãnh che mặt nữ tử lạnh nhạt nói, "Chúng ta muốn mượn phi chu của Tử quang tiền bối dùng một lát, không biết ngài có ý kiến gì không?"

Cái gì gọi là "Có ý kiến" không?

Tử Quang Thánh Tôn da mặt run lên, suýt chút nữa chửi ầm lên.

Chủ ý của bản thánh rất lớn! Các ngươi là đám quỷ quái gì vậy?

Bất quá, lời nói đến bên miệng, hắn lại lộ ra biểu lộ vô cùng sảng khoái: “Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.”

“Đa tạ tiền bối phối hợp.” Nữ tử che mặt khép nép thi lễ, thái độ thập phần khách khí, “Đã như vậy, tiền bối hãy nghỉ ngơi thật tốt, thiếu cái gì muốn ăn cái gì, có thể phân phó thủ vệ ở cửa.”

Vị nữ tử thần bí này, đương nhiên chính là Lung Yên lão tổ của Vương thị.

Từ sau khi nàng phục dụng 【 Nguyên Băng Đạo Đan 】 do Thái Sơ Đạo Chủ luyện chế, huyết mạch lại tăng lên cấp bậc đạo nữ Lăng Hư cảnh, không bao lâu sau đã đột phá đến Chân Tiên cảnh, trở thành tộc nhân đầu tiên thăng cấp Chân Tiên của Trường Ninh Vương thị.

Đợi nàng đến Chân Tiên, gia tộc đã sớm chuẩn bị xong 【 thi thể Tu La Ma Chủ 】, cùng với đại lượng thiên tài địa bảo luyện thi vô cùng trân quý cho nàng.

Nàng hao phí rất nhiều tâm lực cùng thời gian, rốt cục mới luyện chế thi thể Tu La Ma Chủ thành khôi lỗi.

Nói xong chính sự, Lung Yên lão tổ liền chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã!” Tử Quang Thánh Tôn gọi cô lại: “Đồ đệ và các đệ tử của ta đâu?”

“Tử Quang tiền bối cứ yên tâm, bọn họ đều ở nơi an toàn.” Lung Yên lão tổ lạnh nhạt nói.

Yên tâm? Ta yên tâm cái hồn!

Tử Quang Thánh Tôn đã chửi mắng đầy bụng, nhưng hắn lại không thể bộc phát.

Thứ nhất, thi khôi của Ma Chủ sau lưng nữ tử thần bí này thực lực cường hãn, nếu thật sự động thủ thì thắng bại khó liệu, thứ hai, cũng là bận tâm đến đám đồ tử đồ tôn nhà mình.

Nếu như hắn dám tùy ý động thủ, những đồ tử đồ tôn, cùng với các trưởng lão Chân Tiên đi theo kia phải làm sao bây giờ?

“Sau khi mọi chuyện thành công, các ngươi sẽ giết người diệt khẩu sao?” Tử Quang Thánh Tôn nhìn thoáng qua nhẫn trữ vật cấp Thánh Khí còn đang ở trong tay mình.

“Sao tiền bối lại nói như vậy? Chẳng lẽ là có hiểu lầm gì đó?” Lung Yên lão tổ quay đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt hoang mang.

Ánh mắt chạm đến thi khôi bên cạnh, lúc này nàng mới bừng tỉnh, thuận miệng giải thích một câu: “Tiền bối không cần khẩn trương, kỳ thật, chúng ta là tu sĩ chính đạo.”

Nói xong, nàng cũng mặc kệ Tử Quang Thánh Tôn có tin hay không, trực tiếp mang Thi Khôi của Tu La Ma Chủ nhanh chóng rời khỏi.

Dáng vẻ này khiến Tử Quang Thánh Tôn sửng sốt.

Tu sĩ chính đạo?

Một thân ma khí của ngươi, mông còn đi theo thi khôi, ngươi nói cho ta biết ngươi là tu sĩ chính đạo?

Môi Tử Quang Thánh Tôn run rẩy, trong nháy mắt đã có vô số lời nói nhảm muốn nói, khổ nỗi đang ở trong địa bàn của người khác, hắn há miệng mấy lần nhưng cuối cùng đành phải nhịn xuống.

Mặc dù không biết đám người này đến tột cùng là có bệnh gì, nhưng do dự mãi, hắn rốt cục vẫn quyết định trước án binh bất động.

Không vì cái gì khác, chỉ bằng vào bọn họ lưu trữ nhẫn trữ vật của mình lại.

Mà ngay lúc Tử Quang Thánh Tôn hoài nghi nhân sinh, Tử Quang phi chu đã sớm rời khỏi thành Vạn Lưu, đi vào trong dòng sông ngập trời, bay về phía chợ đen chỗ Vô Tướng Thành.

Bên trong phi thuyền.

Gian phòng vẫn là gian phòng cũ, vật tư vẫn là những vật tư kia, ngay cả vị trí trưng bày trong phòng cũng không có thay đổi so với trước kia.

Không có gì thay đổi, chỉ có người thay đổi.

Thái Sơ Đạo Chủ mặc Tử Quang thánh bào, bộ dáng gần như giống Tử Quang Thánh Tôn như đúc, vẻ mặt tràn đầy khó chịu với Vương Thủ Triết, lải nhải: "Vương Thủ Triết, anh danh một đời của bổn đạo chủ đều bị ngươi hủy hết. Đánh lén hay là đánh lén một Thánh Tôn của tông môn chính đạo! Sao bổn đạo chủ lại nhất thời hồ đồ, bị ngươi mê hoặc? Anh danh một đời của ta ơi!

Vương Thủ Triết đối diện hắn đã sớm thay áo choàng của Hải Dương sư huynh, ngụy trang thành đệ tử Tử Vân Đạo Tông.

Có điều lúc này trong phòng không có người ngoài, hắn cũng lười giả bộ, mặc cho Đạo Chủ lảm nhảm như thế nào cũng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên tự nhiên nói: "Hồng Trấn tiền bối, vậy bây giờ chúng ta thu tay lại vẫn còn kịp. Chẳng bằng đổi thành bản tôn ngài tham gia chợ đen, ngài thấy thế nào?"

"Đừng làm rộn." Thái Sơ Đạo Chủ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: "Nếu ta lấy bản tôn xuất hiện chợ đen Vô Tướng Thành, ta dám cam đoan 【Cực Lạc Giáo Chủ】 tuyệt đối sẽ dẫn người đánh tới trước tiên, đến lúc đó liên lụy đến ngươi và Nhược Lam thì không tốt."

Chuyện của Huyền Thiên cùng Tử Loan chỉ mới trôi qua hai ngàn năm.

Thời gian 2000 năm đối với tu sĩ bình thường mà nói hoàn toàn chính xác rất dài, nhưng đối với hắn cùng Cực Lạc giáo chủ tồn tại như vậy, cũng chỉ là hơi lâu một chút thời gian bế quan mà thôi, tuyệt đối không đủ để tiêu trừ ân oán hai bên.

Huống chi, số lần hắn giao tiếp với Cực Lạc Giáo Chủ mặc dù không nhiều, nhưng cũng biết đó tuyệt đối không phải một người chịu thiệt.

Nếu chỉ có một mình hắn thì thôi, bây giờ Vương Thủ Triết và Nhược Lam đều ở bên cạnh, hắn thật sự không dám mạo hiểm.

"Hồng Trấn tiền bối yên tâm, sau này chúng ta sẽ nhận lỗi với Tử Quang Thánh Tôn, cũng tiến hành bồi thường tương ứng." Vương Thủ Triết tiện tay đưa một ly trà cho Đạo chủ, tiếp tục nói: "Tử Quang tiền bối không phải muốn mua cho đồ đệ một viên Đạo Nguyên Đan sao? Chờ chúng ta kiếm đủ tài liệu

luyện chế thành công, bán giá thấp cho hắn một viên, thế nào?”

“Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như thế, đáng thương cho anh danh một đời của bản Đạo chủ, không ngờ lại lên được thuyền hải tặc của ngươi.” Thái Sơ Đạo Chủ hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng là không thể làm gì.

Thật ra trong lòng hắn cũng hiểu rõ, ngụy trang thân phận là tình thế bắt buộc. Mà đổi lại giống như việc thần không biết quỷ không hay thay thế Tử Quang Thánh Tôn, cũng thật là nhiều chỗ tốt.

Nhưng mà, hắn đường đường là Đạo Chủ, sau lưng lại đánh lén một Thánh Tôn, trong lòng hắn thật sự là…

Bỗng dưng.

Ánh mắt hắn dừng lại, thần sắc đột nhiên trở nên nghi ngờ: “Đúng rồi, có rất nhiều phi thuyền đi ngang qua ngươi không cướp, vì sao cần phải cướp phi thuyền của Tử Vân Đạo Tông Bắc Khuyết Thần Châu? Chẳng lẽ, Tử Vân Đạo Tông đắc tội ngươi lúc nào? Người ta tốt xấu cũng là tông môn chính đạo Bắc Khuyết Thần Châu, cũng có qua lại với Thái Sơ Đạo Cung, ngươi lại không nể mặt như thế.”

Ông ta còn nhớ khi Vương Thủ Triết chọn Tử Vân phi thuyền thì quyết đoán và nhanh nhẹn. Cảm giác đó không giống như tùy ý chọn, giống như đã sớm có dự mưu.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Vương Thủ Triết, trực giác trong chuyện này có vấn đề.

“Ta chưa từng đi Bắc Khuyết Thần Châu, đương nhiên Tử Vân Đạo Tông không thể nào đắc tội ta.” Vương Thủ Triết mỉm cười: “Có điều, bây giờ Tử Vân Đạo Tông vẫn không phải tông môn chính đạo trước sau như một, e rằng còn phải suy nghĩ kỹ mới được.”

“…”

Thái Sơ Đạo Chủ vẻ mặt hoài nghi nhìn Vương Thủ Triết, thật sự không biết hắn lấy tự tin ở đâu ra, lại có hoài nghi gì đối với Tử Vân Đạo Tông?

Bất quá, trước mắt thân ở Nam Tề Thần Châu nguy hiểm trùng trùng, lại gánh vác sứ mạng cứu vớt Đông Hà Thần Triều, hắn cũng bất chấp nhiều như vậy.

Lập tức, hắn cũng không hỏi kỹ, chỉ là dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Vương Thủ Triết: "Thủ Triết tiểu tử, hi vọng sau này ngươi không đào hố cho bản đạo chủ nữa."

"Hồng Trấn tiền bối yên tâm, những gì Thủ Triết làm đều một lòng vì đại cục của nhân tộc." Vương Thủ Triết trịnh trọng nói.

"…"

Thái Sơ Đạo Chủ trong lòng run lên, không chỉ không cảm thấy yên tâm, ngược lại còn sinh ra một cỗ cảm giác không ổn kinh hãi.

Hắn làm sao cảm thấy, chính mình giống như là một cái thuyền trộm cướp khó lường?

…

Thời gian mấy tháng thoáng cái đã trôi qua.

Vô Tướng ma thành.

Là địa điểm tổ chức hội đấu giá chợ đen hai ngàn năm một lần, Vô Tướng Ma Thành chính là một tòa thành lớn nhất Đông Vực của Nam Khuyết Thần Châu. Diện tích của nó mặc dù nhỏ hơn rất nhiều so với Thần Đô Lạc Kinh của Đông Hà Thần Triều, nhưng trình độ phồn hoa lại không kém chút nào.

Nhất là những năm gần đây, ngày tổ chức hội đấu giá chợ đen càng ngày càng gần, Vô Tướng Ma Thành cũng trở nên càng ngày càng náo nhiệt, trên mặt đất, trên bầu trời, tùy thời tùy chỗ đều có thể nhìn thấy dòng người nối liền không dứt.

Nhưng khác với Thần Đô Lạc Kinh chính là, trong "Nhân Lưu" nơi này chiếm cứ chủ lưu trái lại đủ loại ma tu, tiếp theo chính là đủ loại dị tộc, hóa thành nhân hình hư không thú các loại… Chính nhi bát kinh tu sĩ nhân tộc bình thường ngược lại là số ít.

Chợt nhìn qua, nơi này quả thực giống như là "Vạn tộc bác lãm", đầy đủ biểu hiện ra đa dạng chủng tộc trí tuệ.

Mà trong toàn bộ Vô Tướng ma thành này, kiến trúc rộng rãi nhất, rộng rãi nhất, khí thế lớn nhất, đã sắp đếm được một quần thể cung điện cực lớn ở phía bắc.

Nơi đó, chính là 【Ma Hồn Điện】, cũng là nơi trên thực tế chúa tể của Đông Vực Nam Khuyết Thần Châu, căn cứ vào Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Trong Ma Hồn Điện.

Quần thể cung điện khổng lồ tựa như dãy núi cao chót vót, nhấp nhô liên miên, trông vô cùng tráng lệ.

Mà ở chính giữa quần thể cung điện to lớn vô cùng, đứng sừng sững một gốc cổ thụ vô cùng to lớn.

Sự to lớn của nó, đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của người thường.

Cột chính của nó cao ngất trong mây, thoạt nhìn thon dài mà lại cao ngất, tán cây màu xám bạc cơ hồ vươn vào trong tầng mây trên bầu trời, linh khí khổng lồ phun ra nuốt vào khiến cho quanh thân nó lúc nào cũng có linh quang vờn quanh, càng có từng sợi vân ti quanh quẩn ở giữa cành lá, làm cho nó tăng thêm cảm giác thần thánh không linh.

Cũng không biết nó đã đứng yên ở đây bao lâu rồi, trên thân cây khổng lồ của nó tràn ngập dấu vết năm tháng, tang thương loang lổ, tràn ngập thần tính.

Cả tòa Ma Hồn Cung, chính là vây quanh nó mà thành lập.

Dưới đại thụ.

Giờ phút này.

Một vị nữ tử mặc váy dài màu đen đang khoanh chân ngồi, ngưng thần vận công, linh khí bàng bạc vờn quanh người nàng, dường như tạo thành một loại thủy triều linh khí thực chất.

Dưới ánh mặt trời, váy dài trên người nàng vô cùng thâm thúy, tựa như do ma khí thuần túy ngưng tụ thành, chỉ có phiến lá màu xám bạc tô điểm trên người là màu sáng duy nhất, thoạt nhìn thần bí mà ưu nhã, mang theo một loại khí chất đặc biệt.

Rất hiển nhiên, nàng chính là chủ nhân của Ma Hồn Cung, Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Nhìn thật kỹ, sắc mặt của nàng có chút trắng bệch, khí tức trên người cũng có chút suy yếu bất ổn, hiển nhiên trạng thái không quá tốt.

Lúc này, trong tay nàng đang cầm một bình nhỏ dương chi bạch sắc, trong bình có chút lục quang trôi nổi lên, theo nàng luyện hóa dung nhập vào trong cơ thể của nàng.

Lục quang kia tản ra khí tức sinh mệnh vô cùng tinh khiết.

Theo lục quang dung nhập, sắc mặt tái nhợt của nàng có chút dịu đi, huyền khí quanh thân tựa như sóng to gió lớn kia cũng thoáng ổn định lại một chút.

Nhưng bình ngọc nhỏ kia thật sự quá nhỏ, theo thời gian trôi qua, bất tri bất giác, lục quang trong bình nhỏ đã tiêu hao hầu như không còn.

Thái Âm Minh Hồn Thụ mở to mắt, cúi đầu nhìn lướt qua đã không còn sót lại một giọt nào trong bình ngọc nhỏ, mi tâm hơi nhíu lại.

“Minh Nhất.”

Vừa nói xong, một bóng đen giống như quỷ mị xuất hiện ở trong bóng tối sau lưng nàng, cung kính thi lễ với nàng.

“Điện chủ.”

“Lấy một đạo Hỗn Độn tinh hoa mới tới đây.” Thái Âm Minh Hồn Thụ thuận miệng phân phó một tiếng, ngữ điệu uy nghiêm.

Nghe vậy, sắc mặt Minh Nhất lại có chút xấu hổ: “Khởi bẩm điện chủ, trong khoảng thời gian này ngài tiêu hao quá lớn, tồn kho đã khô kiệt rồi.”

“Hết rồi? Nhanh như vậy sao?”

Thái Âm Minh Hồn Thụ nhíu mày.

Nàng ở trong chiến đấu với đọa lạc Đại thống lĩnh bị thương không nhẹ, không có Hỗn Độn tinh hoa phụ trợ, thương thế khôi phục của nàng tốc độ tất sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Vạn nhất tin tức lộ ra ngoài bị cường giả cùng cấp khác biết được, khó đảm bảo không xảy ra biến cố.

Phải biết rằng, với tư cách là một gốc cây Ma Thần thực cấp mười bảy, bản thân nàng chính là "Tài nguyên" đỉnh tiêm được rất nhiều người ngấp nghé, vạn nhất bị người ta ám toán, hậu quả khó mà lường được.

Chỉ cần vừa nghĩ tới loại khả năng này, sắc mặt của nàng khó tránh khỏi khó chịu.

"Cung chủ, ngài nhẫn nhịn một chút." Minh Nhất cẩn thận khuyên nhủ: "Chợ đen sắp mở rồi, thuộc hạ đã âm thầm phát tin tức thu mua Hỗn Độn tinh hoa, thời gian gần đây tu sĩ hội tụ trong Vô Tướng ma thành càng ngày càng nhiều, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức."

Chẳng lẽ cũng chỉ có thể chờ như vậy?

Thái Âm Minh Hồn Thụ hơi có chút không kiên nhẫn, bỗng nhiên nghĩ đến một người, lúc này phân phó nói: "Niên Mai ở nơi nào? Không phải nàng nói muốn thay ta đi tìm bổn nguyên sinh mệnh sao? Vì sao còn chưa trở về?"

Sinh mệnh bổn nguyên chính là bổn nguyên chi lực của tất cả sinh mệnh trong thế giới vũ trụ, nhất là đối với một thân cây của nàng mà nói, dùng tốt hơn rất nhiều lần so với Hỗn Độn tinh hoa.

Nàng nhớ tới một chi nhỏ 【Sinh Mệnh Bản Nguyên】 mà Chiết Mai cống hiến cho nàng, tư vị cho tới bây giờ khó có thể quên được, chỉ là một chi nho nhỏ đã khiến nàng thu hoạch không ít.

Nếu là có số lượng sung túc sinh mệnh bổn nguyên, đừng nói vết thương khó dây dưa này, dù là một lần nữa trưởng thành đột phá đến thập bát giai cũng là vô cùng có khả năng!

Chỉ một thoáng.

Thái Âm Minh Hồn Thụ trong lòng càng thêm nóng bỏng.

…

Chương 83: Hy vọng ngươi có thể! Đệ Phách Đạo Thần Hào sư huynh!

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Trong Vô Tướng Thành, trong một trạch viện hẻo lánh, một nhóm người khác cũng đang dày vò chờ người.

Đây là một tòa viện tử có chút điệu thấp, diện tích không tính là nhỏ, địa phương cũng rất rộng rãi, nhưng nó thật sự vô cùng hẻo lánh, chung quanh nơi này ngay cả cửa hàng cũng không có bao nhiêu, bình thường lưu lượng người cũng ít.

Phải biết, Vô Tướng Thành được xưng là "Thương thành đệ nhất Nam Khuyết Thần Châu", tuy diện tích chỉ có khoảng ba thành Lạc Kinh, nhưng trình độ phồn hoa không thua kém chút nào, có thể ở trong tòa thành này tìm được một địa phương có lưu lượng thưa thớt như vậy, cũng là có chút không dễ dàng.

Trong viện.

Cây anh đào nở rộ náo nhiệt.

Có thể nhìn ra, cây hoa này được chăm sóc rất tốt, bây giờ đang là mùa hoa, hoa anh đào màu hồng đầy cây nở rực rỡ vô cùng, xa xa nhìn lại, chỉ thấy hoa không thấy lá, giống như từng đám mây hồng nhạt.

Gió thổi một cái, bay lả tả, thưa thớt như tuyết, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết.

Trên cây anh đào, một tiểu cô nương mặc một bộ váy hồng nhạt, thoạt nhìn ngây thơ rực rỡ đang nằm sấp trên cành cây, tay cầm một cây tùng, vừa dập vừa dùng nhân tình thơm nức trêu chọc một con sóc béo ục ịch.

Bên cạnh bàn đá dưới tàng cây, một vị nam tử trẻ tuổi phong thần tuấn lãng đang tự tay pha trà, tư thái thản nhiên thanh thản, toàn thân đạo vận lưu chuyển, ngay cả hoa thụ phía sau cũng không che lấp được phong thái đầy người của hắn.

Tình cảnh này quả nhiên đẹp như một bức tranh.

Nhưng mà.

Hai người vừa mở miệng, bầu không khí khoan thai thanh thản lập tức bị phá hư hầu như không còn.

“Hai mươi năm, suốt hai mươi năm, rốt cuộc bao giờ chúng ta mới có thể ra ngoài đi chơi đây?” Tiểu cô nương mặc váy lưu tiên bĩu môi, giọng điệu u oán: “Từ khi chúng ta theo sư tôn và trưởng lão tới Vô Tướng ma thành, đến giờ còn chưa ra khỏi cửa đi dạo bao giờ.”

“Năm đó ta tự tay gieo xuống cây anh đào này cũng đã lớn như vậy rồi, ngay cả sóc trên cây cũng nuôi không biết bao nhiêu ổ, nếu cứ tiếp tục như vậy, tiểu gia hỏa này đều sắp bị ta đút cho thành linh thú nhị giai rồi.”

Nàng tiện tay ném mấy quả tùng còn lại cho con sóc béo. Nàng xoay người nhẹ nhàng đáp xuống đất, trực tiếp ngồi xuống đối diện với nam tử trẻ tuổi, nhìn hắn chằm chằm nói: “Sư huynh Hữu Tông, chúng ta còn phải ở trong cái nhà rách này bao lâu? Ta phải ra ngoài dạo phố, ta muốn đi mua sắm!”

Đối mặt với sự dây dưa chửi bới của tiểu sư muội ngây thơ, trên khuôn mặt phong thái sâu sắc của nam tử cũng lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ: “Linh Doanh tiểu sư muội, Vô Tướng ma thành này chính là hang ổ Minh Hồn điện, đi ở trên đường có thể nói là ba bước một tà ma, năm bước một yêu nghiệt! Đi dạo trần nhà đập xuống, là có thể nện trúng một đống tà tu. Nơi nguy hiểm như thế, chúng ta vẫn nên thành thành thật thật theo sư tôn, canh giữ ở trong tòa nhà này đi.”

“Hữu Tông sư huynh, huynh đang bắt ta làm tiểu hài tử ba tuổi dỗ dành sao?” Tiểu sư muội ục ịch mở to đôi mắt to ngập nước, “Ta đã là tu sĩ hơn tám trăm tuổi, Lăng Hư cảnh tầng năm. Ai cũng biết, Vô Tướng thành nổi tiếng về thương nghiệp, cứ cách hai ngàn năm sẽ có một lần đấu giá hội chợ đen cỡ lớn! Nếu ở loại địa phương này khắp nơi đều là nguy hiểm, ai còn có thể đến mua bán đồ vật chứ?”

Thấy lời nói dối bị vạch trần, sư huynh Hữu Tông cũng đành ho khan hai tiếng, giải thích: “Người ngoài đến có lẽ không có vấn đề gì, nhưng Thiên Diễn Đạo Minh chúng ta là hy vọng

cuối cùng của chính đạo Nam Khuyết Thần Châu, mấy đại thế lực ma đạo kia đã sớm muốn diệt trừ chúng ta.”

“Ha ha.” Tiểu sư muội Doanh Doanh khịt mũi coi thường, “Chỉ bằng thực lực Thiên Diễn Đạo Minh chúng ta, người ta một lòng muốn diệt trừ sớm. Hiện tại cách buổi đấu giá chợ đen không bao lâu, các du thương tứ phương và đại lão tụ tập ở Vô Tướng thành, cho dù ta đứng ở trên đường lớn nói, ta là tiểu đồ đệ của minh chủ Thiên Diễn đạo minh, Minh Hồn Điện vì giữ gìn danh dự thương nhân cũng phải đứng ra bảo vệ ta, để tránh cho tổ chức của ta bị Cực Lạc ma giáo ám toán.”

“Doanh Doanh tiểu sư muội.” Thấy lừa gạt không được, sư huynh Hữu Tông thở dài một hơi, đành phải ăn ngay nói thật, “Nói thật cho nàng biết, lần này sư tôn và hai đại Kim Tiên trong liên minh là hai mươi năm, thật ra là đang đợi một nhân vật vô cùng quan trọng. Có lẽ đây sẽ là cuộc gặp gỡ làm thay đổi vận mệnh Thiên Diễn đạo minh của chúng ta, chúng ta làm tiểu bối chớ để gây thêm rắc rối.”

Vừa nghe lời ấy, trong ánh mắt Kiều Doanh tiểu sư muội có chút lộ ra vẻ thất vọng: ” Hữu Tông sư huynh, ta hiểu rồi, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Trong mắt Hữu Tông sư huynh thoáng hiện lên vẻ không đành lòng, vuốt mái tóc của nàng an ủi: “Đợi làm xong nhiệm vụ này, sư huynh nhất định sẽ đưa muội đi dạo phố mua sắm thật tốt.”

“Ồ.”

Tâm tình của Linh Doanh tiểu sư muội vẫn có chút sa sút.

Đang trò chuyện, bỗng nhiên, một vị nam tử trung niên thân mặc đạo bào, tướng mạo ôn hòa xuất hiện ở trong hành lang gấp khúc.

Nói là trung niên, nhưng tuổi của hắn nhìn qua cũng không phải rất lớn, ngũ quan vẫn như trước, nhìn qua là núi cao giằng co, khí độ không tầm thường, chỉ là hàm dưới để một ít râu ria, khí chất hơi lộ ra tang thương, trên người so với người thanh niên năm tháng lắng đọng lại càng thêm thâm sâu và nội tình, càng lộ ra vẻ thành thục và ổn trọng.

Hắn lững thững đi về phía hai người, cười nói: “Hữu Tông, nếu tiểu sư muội ngươi đã mệt mỏi, ngươi liền dẫn nàng đi dạo phố một lần đi.”

“Sư tôn?”

Nhìn thấy hắn, Chử Doanh tiểu sư muội vội vàng đứng lên, thần sắc trên mặt hơi có vẻ kích động.

“Sư tôn! Chuyện này…” Sư huynh Hữu Tông cũng hơi sợ hãi: “Như vậy có ổn không?”

“Không sao, không sao.” Nam tử trung niên vuốt râu, thần thái thoải mái, “Vị kia đã bí mật giá lâm Vô Tướng ma thành, cũng âm thầm phái người đưa tin, sẽ chọn ngày đến bái phỏng. Huống chi, giống như Doanh Doanh nói, hôm nay Vô Tướng thành khách thương tụ tập, Minh Hồn điện tự sẽ bảo vệ danh dự, mặc dù các ngươi lộ ra danh hào Thiên Diễn đạo minh, cũng không sao. Chẳng lẽ, chợ đen làm sinh ý tứ đại Thần Châu, sẽ không làm sinh ý Thiên Diễn đạo minh ta sao?”

Vị nam tử này, chính là minh chủ của một thế lực chính đạo duy nhất của Nam Tề Thần Châu 【 Thiên Diễn Đạo Minh 】 【 Thiên Diễn Đạo Chủ 】.

Đương nhiên, tôn hiệu Thiên Diễn đạo chủ này cũng là hắn từ Thiên Diễn đạo chủ đời trước truyền thừa tới. Bao đời Minh chủ Thiên Diễn đạo đều gọi là 【 Thiên Diễn đạo chủ 】, đời đời truyền thừa, cố định không thay đổi.

Làm trụ cột chống trời và mặt mũi của Thiên Diễn đạo minh, hắn ở trong đạo chủ cũng xem như rất trẻ tuổi, bây giờ mới chỉ hơn sáu vạn tuổi, nói một câu “Trẻ tuổi khoẻ mạnh” tuyệt đối sẽ không quá đáng.

Lúc này hắn đã đợi đủ hai mươi năm, chờ đợi chính là cơ hội này, bây giờ thời cơ đã đến, tâm tình tự nhiên không tồi, trong hai ba câu, một cỗ cảm giác tự tin hùng hồn xuất hiện với chiến lực cấp Đạo Chủ.

“Sư tôn, ngài đối xử với con tốt quá.” Tiểu sư muội Tuyền Cơ Doanh kích động không thôi: ” Hữu Tông sư huynh, con sẽ thay đổi y phục ngay đây. Hai ngàn năm mới có một lần thịnh hội chợ, con không muốn bỏ qua.”

Dứt lời, thân hình nàng nhoáng một cái, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất trong tiểu viện.

Sau khi đám người rời đi, sư huynh Hữu Tông mới đi đến bên cạnh Thiên Diễn đạo chủ, vui vẻ chúc mừng hắn: "Chúc mừng sư tôn, cuối cùng cũng chờ được tin tức của vị kia."

"Ha ha." Thiên Diễn đạo chủ vuốt râu, ánh mắt ẩn chứa một tia ý cười, "Nếu đúng như lời trong thư kia nói, vậy quả nhiên là thời cơ thay đổi vận mệnh của Thiên Diễn đạo minh ta đã đến."

Thừa dịp sư tôn đang có tâm tình tốt, sư huynh Hữu Tông vân vê khuôn mặt tươi cười, đưa tay ra hiệu với sư tôn nhà mình: "Sư tôn… Ngài cũng biết mà, lúc tiểu sư muội dạo phố, từ trước đến nay luôn là tay to chân to."

"?" Ánh mắt Thiên Diễn Đạo Chủ đờ ra, tức giận nói: "Làm gì? Bảo ngươi đi dạo phố với sư muội mà còn phải trả tiền cho sư phụ?"

"Sư tôn…" Sư huynh Hữu Tông suýt khóc: "Hiện tại ta tu luyện không đủ tiền, lấy đâu ra tiền mua đồ vật cho sư muội? Phóng tầm mắt khắp tứ đại Thần châu, ta hơn phân nửa là một hạt giống Kim Tiên Chân Tiên cảnh nghèo nhất rồi."

"Haiz thôi, thôi rồi. Lần này gặp mặt ở Thái Sơ Đạo Cung, một khi trở thành liên minh, Thiên Diễn Đạo Minh chúng ta sẽ gặp lại sau." Thiên Diễn Đạo Chủ thở dài, cuối cùng đưa tay về phía nhẫn trữ vật.

Sau khi sờ soạng nhẫn trữ vật một lúc lâu, hắn mới xúi giục móc ra năm viên Tiên Linh Thạch, suy nghĩ một chút, lại thu hồi ba viên, đưa hai viên còn lại cho Hữu Tông sư huynh: "Ngươi dùng tiết kiệm chút, chớ loạn hoa, số còn lại xem như phụ trợ ngươi tu luyện hao tổn."

"Vâng, thưa sư tôn."

Sư huynh Hữu Tông cung kính đáp lại.

…

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời gay gắt.

Khu vực trung tâm Vô Tướng ma thành.

Cách đấu giá hội chợ đen mở ra càng ngày càng gần, mấy năm gần đây, khách thương, tông môn, tán tu, thậm chí là người của ba châu còn lại ở hải ngoại đều dần tụ tập ở Vô Tướng ma thành.

Một số thế lực lớn thường thường sẽ thuê một số cửa hàng dùng để bán đặc sản trong thế lực.

Mà tán tu và tổ chức nhỏ của các thế lực và vân du thương nhân thì giao nộp phí quầy hàng, bày sạp trong chợ quy định.

Mấy khu buôn bán ở khu trung tâm thành này, chính là nơi thuê các thương nhân từ bên ngoài đến, lựa chọn hàng đầu để bày sạp, khách nhân bên ngoài muốn mua sắm thường thường cũng ưu tiên tới đây đi dạo, những năm gần đây cũng trở nên càng ngày càng náo nhiệt, ngay cả lưu lượng người trên đường phố cũng tăng lên rất nhiều lần.

Bởi vì nơi này hội tụ khách thương tứ đại Thần Châu, thế lực dám tới nơi này buôn bán cũng hầu như không có thực lực yếu, thế cho nên thương phẩm nơi này phẩm loại phong phú, đa dạng, cũng có thể nói là đứng đầu tứ đại Thần Châu.

Quả nhiên đủ mọi loại, rực rỡ muôn màu, chỉ có không thể tưởng được, không tìm thấy.

Nếu như tiền trong túi đủ nhiều, nơi này tuyệt đối là thiên đường của người mua sắm.

“Quá náo nhiệt.”

Linh Doanh tiểu sư muội vui vẻ dạo quanh các quầy hàng, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, tâm tình hưng phấn tràn ngập trong lời nói.

Trông thấy đồ ăn ngon cùng đồ ăn ngon, nàng cùng chủ quán cò kè mặc cả một phen, mà Hữu Tông sư huynh thì đi theo phía sau mông nàng không ngừng thanh toán.

Cũng may tiểu sư muội oanh Doanh mua đồ đa số chỉ là mới lạ, giá trị cũng không cao. Trọn vẹn hai viên Tiên Linh Thạch trong tay, khiến cho tâm tính sư huynh Hữu Tông cũng hào phóng hơn rất nhiều.

“Sư huynh, huynh xem, cửa hàng kia thật là đồ sộ, thật là xa hoa… đúng là【 Vô Tướng thương thành 】 nổi danh nhất

trong Vô Tướng ma thành.” Tiểu sư muội uyển chuyển gặm một cái cánh chim Loan cực kỳ thơm ngon, bỗng nhiên dùng ngón tay nõn nà chỉ vào một tòa kiến trúc xa hoa ở phía xa xa, hưng phấn nhảy chân.

“Ta nghe nói Vô Tướng thương thành này là thương thành do Thái Âm Minh Hồn Thụ dốc hết tâm huyết tự mình chế tạo, có được các loại kỳ trân dị vật thiên nam hải bắc, thậm chí còn có các loại dị bảo đến từ hải ngoại.”

Vô Tướng thương thành!!

Sư huynh Hữu Tông khẽ run lên, thầm nghĩ không ổn.

Hơn phân nửa số Tiên Linh Thạch còn lại không giữ được nữa rồi!

Thương thành này hắn cũng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, được xưng là Tứ Đại Thần Châu đệ nhất nữ tu “Tiêu kim quật”, chuyên môn bán các loại trang sức, quần áo, dưỡng nhan dung thánh phẩm…

Ngay cả Cực Lạc ma thành và Vạn Ma thành đều có chi nhánh của Vô Tướng thương thành.

Nghe nói Minh Hồn Điện còn chuẩn bị mở Vô Tướng Thương Thành đến Đông Hà Thần Châu, lại bị Đông Hà Thần Hoàng nghiêm khắc cự tuyệt.

Ngươi cũng biết tin tưởng, toàn bộ Nam Tề Thần Châu tồn tại biết kiếm tiền nhất, thế mà lại là một gốc cây!

Điều này cũng dẫn đến Minh Hồn Điện là một trong tứ đại thế lực chủ cấp của Nam Lam Thần Châu, rõ ràng nhân số so với Thiên Diễn đạo minh yếu nhất nhiều hơn một chút, lại là một tổ chức giàu có nhất.

Thậm chí có lời đồn nói, Thái Âm Minh Hồn Thụ đó là một gốc cây tham tài khoác da Minh Hồn Thụ, nhìn thấy Hỗn Độn Linh Thạch liền không động đạo!

“Sư huynh ngươi đừng sợ, ta chỉ là xem một chút, không đi vào thôi.”

Nhìn thấy ánh mắt có chút sợ hãi của sư huynh nhà mình, Chử Doanh tiểu sư muội tri kỷ an ủi hắn một câu, hai chân lại

giống như có ý thức của mình, bất tri bất giác liền dán lên ngoài cửa sổ trong suốt bên ngoài thương trường.

Nàng trơ mắt nhìn từng kiện hoặc trưng bày bên trong, hoặc mặc y phục và trang sức của người giả, nuốt nước bọt không ngừng.

Ánh mắt của nàng càng ngày càng nhìn chằm chằm, giống như ngay cả vị thơm cay kho loan sí trong tay cũng không thơm.

"Sư huynh sư huynh, ta nghe nói cửa sổ thủy tinh khổng lồ trong suốt này là sản phẩm mới nhất của Đông Hà thần triều, thật xinh đẹp, tinh thuần!"

Lệ Doanh tiểu sư muội cả người đều nằm sấp trên cửa sổ, sống động tựa như là người Spider Man, dẫn đến sự chiêu đãi và khách quý trong Vô Tướng thương trường đều ghé mắt nhìn không thôi.

Sư huynh Hữu Tông đỏ mặt.

Hắn nhìn quanh trái phải, tiến đến trước mặt sư muội dở khóc dở cười: "Linh Doanh tiểu sư muội, ngươi vẫn là đi vào đi. Đừng cọ, đừng, đừng, đừng nhìn."

"Thật sao? Hữu Tông sư huynh thật tốt." Tiểu sư muội Doanh Doanh hai mắt tỏa sáng, lập tức nhanh như chớp tiến vào Vô Tướng thương thành, đồng thời còn bỏ lại một câu: "Sư huynh, huynh yên tâm, ta mua một món rẻ nhất đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Sư huynh Hữu Tông lau mồ hôi trên trán, hấp tấp một đường đi vào theo.

Doanh tiểu sư muội này chỗ nào cũng rất tốt, tâm địa thiện lương, thiên phú cũng cực kỳ xuất chúng, chính là tật xấu ham mê mua sắm này, ài ~ kỳ thật cũng không tính là tật xấu gì, chỉ là Thiên Diễn đạo minh thật sự quá nghèo, có chút nuôi không nổi!

Nhưng mà, hắn vừa mới bước vào thương thành, trên ót vừa mới lau mồ hôi liền "Xoát" một cái lại xuất hiện.

Bởi vì thời gian chậm hơn vài bước như vậy, Chử Doanh tiểu sư muội đã bị năm nam nữ "thiêu đãi" vây quanh, trước mặt

đã có thêm một đống xa xỉ phẩm gì đó "Dưỡng Nhan Thánh Phẩm", "Trân kỳ quần áo", "Cô Phẩm trang sức" vân vân.

"Cô nương thiên sinh lệ chất, ngài xem một chút bộ này đến từ 【Hoa Như Ý】 của Bắc Mang Thánh Tượng dốc hết tâm huyết kiệt tác 【Quảng Hàn Tiên Y】, không những có được năng lực phòng hộ cấp Tiên Khí, mặc lâu dài, còn có công hiệu tạo ra băng cơ ngọc cốt. Hai ngày nay thương thành chúng ta đặc biệt giá cả lớn, bộ quần áo này chỉ bán 99 viên Tiên Linh Thạch."

"Phốc!!"

Sư huynh Hữu Tông thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Chỉ là một kiện tiên y bán 99 Tiên Linh Thạch? Ngươi tại sao không đi đoạt? Tuy rằng tiên y này xác thực đẹp chút ít, nhưng tiên khí đẹp thì hữu dụng sao?

"Bích Ngọc Tử Tỳản này, thiết kế mộc mạc lại không mất thanh xuân hoạt bát, gặp địch gặp nguy hiểm, còn có thể tuôn ra một đạo kiếm khí cấp mười lăm một lần! Bất ngờ không kịp đề phòng, Chân Tiên bình thường cũng không ngăn được. Bảo vật này chỉ bán 88 Tiên Linh Thạch, cô nương chớ bỏ qua."

Tâm can của sư huynh Hữu Tông cũng đang run rẩy.

Hắc, thật sự là quá đen tối! Vô Tướng thương thành này, toàn bộ chỉ là một hắc điếm.

"Bộ Long bội Đại Uy này đến từ Tây Nhược Thần Châu, không những thiết kế tinh diệu đẹp đẽ mà còn kích thích một tấm khiên bảo vệ cấp mười lăm."

"Đây là 【Thánh tằm tiết y】, thiết kế kiểu dáng của nó là linh cảm đến từ Đông Hà Thần Châu, cực kỳ có sắc thái dị vực."

"Khơ của Tiên Chu này, mặc trên đùi sẽ có vẻ xinh đẹp quyến rũ, hiển lộ ra phong tình dị vực, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể chạy thoát. Ngài xem thử con người này mặc hiệu quả."

Theo từng món bảo vật được đề cử đến trước mặt Chử Doanh tiểu sư muội, nàng nhìn cái này, sờ sờ cái kia, cảm giác cả người đều sắp hòa tan.

Mỗi một món nàng đều rất thích a~ không, không đúng, vớ tơ của Tiên Chu miễn đi, quá dâm tà, cũng không biết là do tên nào thiết kế ra.

Hừ, nam nhân thối.

"Tiểu sư muội…" Sư huynh của Hữu Tông căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lén lút nhỏ giọng gọi: "Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta phải trở về thôi."

"…"

Những lời này, giống như một chậu nước lạnh tưới lên đỉnh đầu của tiểu sư muội Doanh Doanh, khiến nàng lập tức tỉnh táo lại.

Nàng yếu ớt buông xuống những bảo vật trang phục, trang sức cực kỳ hấp dẫn kia, cầm lấy một cây trâm cấp đạo khí Lăng Hư giá trị không đủ 1 tiên linh: "Sư huynh, ta thích cây trâm này nhất, trước mắt nguy cơ có thể chống đỡ một đạo hộ thuẫn cấp Chân Tiên."

Thật ra đến tu vi như nàng, cộng thêm tư chất huyết mạch của thánh nữ, một tấm khiên năng lượng cường độ Thập Tam giai đã không có tác dụng lớn. Nhưng ai bảo cây trâm này đẹp chứ?

Hơn nữa, nó đã là bảo vật rẻ nhất trong một đống bảo vật.

Thứ nàng thực sự thích nhất chính là "Bích Ngọc Tử Tỳ" kia, nhưng giá bán của nó quá đắt, nàng không thể để cho sư tôn và sư huynh vốn đã vô cùng nghèo khổ lại rét vì băng giá.

Nghe vậy, sư huynh Hữu Tông thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng hắn vẫn không hiểu một món trang bị cấp bậc đạo khí Lăng Hư vì sao có thể bán gần một trăm viên tiên linh, nhưng vẫn nhanh chóng thanh toán đem cây trâm kia mua lại, đưa cho tiểu sư muội.

"Cám ơn sư huynh, huynh đối với muội thật tốt. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi." Tiểu sư muội Doanh Doanh cười rất ngọt ngào vui vẻ.

Ngay khi hai sư huynh muội chuẩn bị rời khỏi động tiêu tiền này.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói ôn hòa của nam tử cách đó không xa truyền đến: “Nhược Lam sư muội, không ngờ đồ trong cửa hàng Vô Tướng này cũng được, ngươi xem có thích không.”

“Thủ Triết sư huynh, ngươi đối với ta thật tốt.” Một giọng nữ kiều mị ôn nhu vang lên, trong giọng nói tràn ngập hạnh phúc.

Hai sư huynh muội Hữu Tông cùng nhìn sang, thấy một nam một nữ thì hai người trẻ tuổi cũng đang đi qua thương trường.

Trên người bọn họ mặc trường bào kiểu dáng tiếp cận, chỉ là một khoản nam, một cái kiểu nữ, vừa nhìn liền biết là trang phục chế thức của tông phái nào đó.

Nam tử gọi là “Thủ Triết sư huynh” dáng dấp phong thần tuấn lãng, khí chất ôn nhuận như ngọc, bất luận là ngũ quan hay là khí chất đều xuất sắc nhất đẳng.

Ở trong Vô Tướng Thành khắp nơi “Yêu ma quỷ quái”, sự tồn tại của hắn trong nháy mắt liền làm cho hai mắt sáng ngời, nhất là một thân tự tin cùng thong dong kia, giống như là gió xuân hun người, làm cho ánh mắt của người ta luôn không tự chủ được mà sẽ rơi vào trên người hắn.

Còn cô gái tên “Nhược Lam sư muội” kia, dáng vẻ kiều mị động lòng người, đôi mắt xinh đẹp tỏa sáng, toàn thân tràn ngập linh vận phi phàm.

Giờ phút này nàng theo sát sư huynh, trong đôi mắt sáng tràn đầy hạnh phúc, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, giữa nàng cùng sư huynh nhà mình tuyệt đối không đơn thuần.

Ở phía sau bọn họ, còn có một nữ đệ tử trẻ tuổi mặc trường bào kiếm tụ, sau lưng đeo tiên kiếm, thoạt nhìn địa vị so với bọn họ kém hơn một chút.

Nữ đệ tử kia phảng phất được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lúc này lạnh như băng sương, mặt không biểu tình, dường như vô luận phát sinh chuyện gì cũng không thể làm cho nàng động dung.

“Nhược Lam sư muội, 【 Thánh tằm tiết y 】 này không tệ, dùng vẫn là sáng ý của Đông Hà. Nguyên liệu của tơ tằm này hẳn là Minh Hồn Điện tự sản.” “Thủ Triết sư huynh” tựa hồ là

người trong nghề, liếc mắt một cái liền phán đoán được chi tiết, “Nhìn màu sắc cùng khí tức, tựa như là U Minh Thánh tằm, đối với công kích thần niệm có tính phòng hộ rất mạnh. Nhưng có chút kỳ quái, áo lót muốn ngăn cản công kích thần niệm có tác dụng gì?”

“Thủ Triết sư huynh thật xấu, người ta không để ý tới huynh nữa.” Nhược Lam sư muội đỏ mặt dùng nắm tay nhỏ đấm hắn một cái: “Quảng Hàn Tiên Y này cũng không tệ, không hổ là tác phẩm của Hoa Như Ý đại sư Thần Châu Bắc Khuyết chúng ta.”

Khóe miệng nữ đệ tử kiếm tu trẻ tuổi đi theo phía sau giật một cái, không khống chế được hung hăng hướng về phía trước giương lên, thiếu chút nữa đã không nhịn được cười phun ra tiếng!

Gia chủ đại nhân, gia chủ phu nhân, hai người các ngươi còn rất biết chơi!

Chỉ là tạm thời giả trang một chút quan hệ với sư huynh muội của Tử Vân Đạo Tông mà thôi, thế mà vẫn nhập tâm sâu như vậy!

Đây là kịch bản chơi với Bá Đạo sư huynh sư muội sao?

Chỉ là…

Làm phiền hai người các ngươi nói cho ta biết một chút, có sư huynh muội nhà ai sẽ nói lời thoại xấu hổ như vậy? Như vậy không sợ bị “sư tôn” đánh chết sao?!

Người này a, quả nhiên một “ra nước” liền dễ dàng thả mình bay.

“Chúng ta hiếm khi ra ngoài du lịch một phen, nếu như Lam sư muội thích thì mua hết đi.” Thủ Triết sư huynh nhẹ nhàng phất phất tay, bộ dáng giàu nứt đố đổ vách: “Cái này, cái kia, cái kia, cái kia, cái kia, tất cả đều đóng gói một chút. Tiên Nhi…”

“Vâng.”

Đệ tử kiếm tu Khương Mộ Tiên lắc lắc đầu, vội vàng vứt bỏ các loại tạp niệm, biểu tình nghiêm túc mà thanh toán khoản tiền chuyên nghiệp trên mặt đất.

Sau một phen kết toán, tổng chi tiêu phí của đơn hàng này tổng cộng là, 6 Hỗn Độn Linh Thạch 38 Tiên Linh Thạch lại 88 Cực phẩm Linh Thạch.

Một đơn đã có thu hoạch như thế, đã phá vỡ kỷ lục của Vô Tướng thương thành này!

Chưa nói đến chuyện đám nam nữ tu sĩ trong thương trường thiếu chút nữa quỳ xuống, ngay cả tiểu sư muội Doanh Doanh chuẩn bị rời đi cũng mềm nhũn chân, suýt chút nữa không đi nổi.

Đây là gần sáu viên Hỗn Độn Linh Thạch a, vậy mà mắt cũng không chớp đã tiêu rồi. Những thứ khác còn chưa tính, không ngờ ngay cả cây Bích Ngọc Tử Tỷ mà nàng thích nhất cũng bị hắn mua đi.

Ô ô ô! Làm sư muội của hắn cũng quá hạnh phúc!

Nàng ta nhìn sư huynh Thủ Triết kia, lại nhìn sư huynh Hữu Tông nhà mình, lại liếc mắt nhìn sư huynh Thủ Triết, lại liếc nhìn sư huynh Hữu Tông… Đây là sư huynh của người ta… Đây là sư huynh của nhà ta…

Ài!

Một tiếng thở dài.

Mặc dù nàng ta không nói gì, nhưng trong lòng Hữu Tông sư huynh lại khẽ động, trong nháy mắt có loại xúc động muốn khóc.

Thế giới này, có cần hiện thực tàn khốc như vậy không?

Đây là Thần Hào sư huynh từ đâu tới… Điều này khiến cho vị sư huynh Hữu Tông này của hắn, về sau còn làm như thế nào?

…

Chương 84: Cực Lạc giáo chủ: “Cực Lạc giáo chủ!”

…

Ngay trong lúc các sư huynh muội thất thần thất sắc này, phu thê Vương Thủ Triết và Khương Mộ Tiên đã kết thúc việc quét hàng, lúc rời đi thì đi ngang qua bên cạnh bọn họ.

Lúc này, Liễu Nhược Lam liếc nhìn Chử Doanh tiểu sư muội, hiền lành gật đầu chào hỏi nàng.

Tiểu sư muội vội vàng ngây ngô đáp lễ, đỏ mặt có chút xấu hổ.

“Tiểu muội muội, vừa rồi thấy ngươi thích Tác-ta, ta liền tặng cho ngươi.” Liễu Nhược Lam cười lấy bích ngọc Tử Tỳ Côn Bằng ra, cắm nó vào trong búi tóc của tiểu sư muội Doanh Doanh, sau đó liền cười với Vương Thủ Triết, nắm tay hắn nhanh chóng rời đi.

“Cái này cái này cái này…”

Chử Doanh tiểu sư muội mở to hai mắt nhìn, trong lòng hoảng loạn một trận.

Vài hơi thở sau nàng mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng lắc mình đuổi theo: “Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, ta ta ta, ta không thể tùy tiện cầm đồ quý giá như thế của ngươi.”

Liễu Nhược Lam thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Đây chỉ là một món đồ chơi nhỏ đẹp mắt, ngươi không cần quá mức để ý.”

Nhưng Chử Doanh tiểu sư muội lại không chịu tiếp nhận như vậy.

Nàng liên tục xua tay, giữ chặt sư huynh của mình, trừng mắt nói: “Sư huynh Hữu Tông, sao ngươi còn đứng ngây ra đó vậy? Nhanh bỏ tiền ra đi! Trước khi chúng ta ra ngoài, ta nhớ rõ sư tôn cho ngươi tiền tiêu vặt.”

Sư huynh Hữu Tông cũng sắp khóc rồi.

Đúng vậy, lúc đi ra ngoài sư tôn đúng là đã tiêu vặt rồi! Nhưng hai viên Tiên Linh Thạch kia đã sắp tiêu gần hết cho ngươi rồi,

còn lại điểm kia có thể làm gì chứ?

Chỉ là đi ra bên ngoài, nhất là ở trước mặt những Đạo Tông khác, vẫn cần thể diện của Thiên Diễn Đạo Minh nhà mình.

Sư huynh Hữu Tông cắn răng, chuẩn bị lấy một ít vốn liếng tích góp trong nhẫn trữ vật của mình ra.

Bất quá linh thạch hắn tồn tại đều tương đối tán loạn, ngay tại chỗ lấy ra một đống tiên linh thạch cùng cực phẩm linh thạch cũng không khỏi lộ ra vẻ keo kiệt cùng lộn xộn.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn đành phải quyết tâm, lấy ra một viên Hỗn Độn Linh Thạch trân quý đưa cho Liễu Nhược Lam: "Vị sư muội đến từ Tử Vân Đạo Tông Bắc Khuyết Thần Châu này, ngươi tốt, sư muội nhà ta nói đúng, đích xác không thể tùy tiện lấy lễ vật trân quý như ngươi. Ta xin ngươi hãy nhận lấy viên Hỗn Độn Linh Thạch này."

Thật ra hắn liếc mắt một cái liền nhận ra, một đôi sư huynh muội ăn mặc lộng lẫy này, phục sức trên người là trang phục đệ tử tinh anh của Tử Vân Đạo Tông.

Liễu Nhược Lam nghe vậy không khỏi mỉm cười, nói khẽ: "Thôi được, đích thật là ta suy nghĩ không chu toàn, Mạnh Lãng."

Nói xong, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng tiếp nhận lấy Hỗn Độn Linh Thạch, tiện tay bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

"Hả?"

Sư huynh Hữu Tông run lên, hai mắt trợn tròn…

Vị Thần Tiên sư muội này, ngươi không cần tìm tiền sao? Dựa theo giá Bích Ngọc Tử Tỳ vừa rồi 88. 8 Tiên Linh, ngươi không phải nên tìm 11 Tiên Linh của ta lại 20 Cực Linh sao?

Vẫn là nói chút tiền lẻ này, nàng căn bản không xem ra gì?

Hắn có lòng muốn xin, há miệng ra nhưng làm sao cũng không mở được miệng.

Thấy Liễu Nhược Lam nhận lấy hỗn độn linh thạch, tiểu sư muội Doanh Doanh lại rất vui vẻ. Nàng kéo tay Nhược Lam nói: "Sư huynh, sư tỷ, các ngươi từ Bắc Khuyết Thần Châu xa

xôi tới đây, gặp nhau chính là có duyên, chi bằng chúng ta mời các ngươi ăn cơm đi.”

Gì?

Sư huynh Hữu Tông cũng sợ ngây người.

Tiểu sư muội a tiểu sư muội, người ta còn chưa có tìm tiền ngươi không quan tâm, trong nháy mắt lại còn muốn mời người ăn cơm? Tiểu sư muội a, chúng ta cho dù muốn phá gia, cũng phải có gia nghiệp có thể bại a!

Cũng đúng vào lúc này.

Một hồi tranh chấp bỗng nhiên truyền đến từ quầy hàng bên cạnh Vô Tướng thương trường.

“Ngươi thật to gan, dám bán hàng giả đi lừa gạt phường thị Vô Tướng Thành.” Một vị nam tử trung niên mặc hoa phục, tu vi thực lực đạt tới Chân Tiên cảnh với khí thế hùng hổ mắng một câu: “Ta sẽ đi gọi tuần vệ phường thị Minh Hồn Điện tới chủ trì công đạo.”

Mặt mũi tu sĩ Lăng Hư tràn đầy vẻ khổ sở giải thích với vị Chân Tiên trung niên kia: “Tiền bối, ta thực sự oan uổng, ngọc bội này thật sự là bảo vật tổ tiên ta truyền xuống, ta tuyệt sẽ không lấy ra gạt người.”

Nói xong, hắn dùng hai tay nâng miếng ngọc bội kia lên, thoạt nhìn bộ dáng thập phần quý trọng, biểu lộ cũng thập phần không muốn cùng phức tạp: “Nếu không phải tiểu bối trong nhà muốn trùng kích Chân Tiên cảnh, cần đại lượng tài nguyên, ta mới không nỡ bán vật của lão tổ tông.”

Thấy bộ dáng này của hắn, Chân Tiên trung niên lại không cho là đúng, cười lạnh nói: “Trước kia ngươi còn nói tổ tiên của ngươi là 【Ngọc Long Kim Tiên】 trong truyền thuyết, ngọc bội này là ngọc bội hộ thân của Ngọc Long tiền bối truyền xuống.”

“Đúng vậy, tổ tiên ta chính là 【Ngọc Long Kim Tiên】.” Chủ quán nói chắc như đinh đóng cột.

Mọi người chung quanh nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía hắn.

Chẳng lẽ đây không phải là khoác lác sao?

Phải biết rằng, Ngọc Long Kim Tiên trong truyền thuyết là một trong những Đại La Kim Tiên nổi tiếng nhất trong lịch sử Nam Tề thần châu, cũng là nhân vật duy nhất dựa vào thân phận tán tu tu tu luyện tới Kim Tiên hậu kỳ.

Kim Tiên là cái gì?

Ở Đông Hà Thần Triều, bình thường có thói quen gọi Đại La Kim Tiên là "Đại La Thánh Tôn", đây là có ý tự nâng cao giá trị của bản thân. Nhưng ở Nam Tề Thần Châu, lại lan truyền truyền truyền thống thời kỳ Tiên Minh, gọi cấp 15 là "Đại La Kim Tiên".

Kim Tiên hậu kỳ, cũng chính là Đại La Thánh Tôn hậu kỳ của Đông Hà thần triều, dưới Đạo Chủ, cơ hồ đã có thể đi ngang.

Nhân vật như vậy, trong những thế lực lớn kia còn rất hiếm thấy, huống chi là tán tu?

Trong dòng sông lịch sử trăm vạn năm, tên của hắn rạng rỡ tỏa sáng, được vô số hậu nhân truyền tụng và sùng bái, đặc biệt là một số tán tu và tu sĩ cấp thấp đều coi hắn là thần tượng của lão tổ, ít ai không biết hắn.

"Hừ! Ha ha ~ "

Trung niên Chân Tiên cười lạnh một tiếng, hiển nhiên hoàn toàn không tin lời hắn nói.

Hắn chỉ vào ngọc bội kia nói: "Nhưng mà Ngọc Long Kim Tiên là cổ nhân mười lăm vạn năm trước, mà vật liệu ngọc bội này của ngươi dùng, là dùng trong Nam Hư Không Hải bảy vạn năm trước mới khai thác ra được tử thanh ngọc. Hơn nữa từ màu ngọc phán đoán, hơn phân nửa là ngọc mới hai ba vạn năm mới khai thác ra. Chẳng lẽ Ngọc Long tiền bối sống đến hai ba vạn năm trước mới vẫn lạc sao?"

"Chuyện này… Điều này không có khả năng!" Chủ quán lập tức có chút kinh hoảng: "Đây là vật tổ truyền đời đời nhà ta, làm sao có thể làm giả?"

Thấy thế, mọi người càng thêm nghi ngờ hắn.

Nhất thời.

Trong đám người vây xem có người hiểu chuyện đứng dậy, tiến hành giám định ngọc bội kia một phen, sau đó công bố kết quả: "Vị tiền bối Chân Tiên này nói không sai, đây chính là Tử Thanh Ngọc, hơn nữa chất lượng còn rất mới."

"Hóa ra thật sự là một tên lừa đảo."

"Đúng vậy, suýt chút nữa ta đã tin hắn là hậu nhân của Ngọc Long Kim Tiên rồi."

"Kỳ thật cũng không có gì, trong tổ tiên nhà ai mà không có nhân vật vật vật lật đổ?"

Khá lắm!

Thật sự có người to gan lớn mật dám ở Vô Tướng Ma Thành chơi lừa đảo.

Phải biết rằng, cây Thái Âm Minh Hồn Thụ ở Minh Hồn Điện kia xưa nay chú trọng nhất hai chữ "thương dự", nàng cho rằng chỉ có lấy chữ tín làm gốc mới có thể lâu dài.

Ở trên địa bàn của nàng, phàm là phát hiện hạng người hãm hại lừa gạt, tất nhiên sẽ làm kẻ lừa đảo hối hận sống ở trên đời này.

"Ta thật không phải lừa đảo, mọi người phải tin tưởng ta." Sắc mặt chủ quán tái nhợt, phảng phất như không thể tin được liên tục biện bạch: "Ngọc bội này thật là từ tổ tiên truyền xuống, ta cũng không biết vì sao ngọc bội tổ truyền này lại trở thành Tử Thanh Ngọc."

"Giảo biện." Chân Tiên trung niên lạnh mặt lôi kéo chủ quán kia nói, "Đi, ta bắt ngươi đi vào trong Minh Hồn Điện, còn có thể lĩnh một khoản tiền thưởng đấy."

"Chờ một chút!" Lúc này, sư huynh Hữu Tông nhịn không được kêu dừng nói: "Ngọc bội kia cho ta nhìn một chút."

Trung niên Chân Tiên kia do dự một chút, nhưng thấy sư huynh Hữu Tông khí độ nổi bật, một thân khí tức Tiên Linh hùng hậu ngưng thực, nhìn thực lực tựa hồ còn trên cả gã, cuối cùng không nói gì, chỉ lầm bầm hai câu rồi lui qua một bên.

Hữu Tông sư huynh cầm qua ngọc bội, quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, vẻ mặt không khỏi có chút ngưng trọng.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Vừa rồi ta cảm giác được một tia khí tức dị dạng như có như không, tử thanh ngọc tầng ngoài này bất quá là ngụy trang tầng lớp, che dấu thuộc tính chân chính của ngọc bội.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng bóp, Tử Thanh Ngọc bên ngoài vỡ vụn thành bột phấn trong tay hắn, lộ ra một miếng ngọc bội màu xanh bề ngoài cổ sơ.

Ngọc bội màu xanh kia nhỏ hơn ngọc bội trước một chút, mặt ngoài điêu khắc hoa văn hình kim long, ngọc chất cô đọng, chế tác cũng thập phần tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Tầng Tử Thanh Ngọc trước đó hiển nhiên có công năng ngăn cách thần thức cùng khí tức, không có bao bọc của nó, cỗ khí tức thần bí huyền ảo trên ngọc bội thoáng cái liền tản ra, để cho tâm thần tất cả mọi người chung quanh chấn động.

Trong nháy mắt, đám người chung quanh xem náo nhiệt liền rối loạn lên, từng người nghị luận ầm ĩ, sợ hãi thán phục không thôi.

Bọn họ cũng đều không nghĩ tới, ngọc bội này lại có biến hóa chuyển biến như vậy, quả nhiên là thiếu chút nữa oan uổng vị chủ quán kia.

Sư huynh Hữu Tông trả ngọc bội lại cho chủ quán, tò mò hỏi: “Ngươi có biết vì sao tổ tiên nhà ngươi lại thiết lập một lớp vỏ ngoài bên trong Tử Thanh Ngọc không? Nếu không phải thần niệm của ta tương đối nhạy bén, chỉ sợ rất khó phát hiện điểm kỳ lạ trong này.”

Chủ quán liên tục cảm tạ sư huynh Hữu Tông: “Đa tạ công tử chủ trì công đạo, ta cũng không biết dụng ý của tổ tiên. Chỉ là ước chừng vạn năm trước, gia tộc chúng ta gặp đại nạn, bị ép mai danh ẩn tích chạy tới tha hương, có lẽ xác của Tử Thanh Ngọc có liên quan tới chuyện này.”

Mọi người vừa nghe liền hiểu.

Đây là thủ đoạn mà tổ tiên của chủ quán vì bảo vệ dị bảo của gia tộc mà bố trí.

Hư Không Hải rộng lớn như thế, đại gia tộc to nhỏ đa số là sao trời, hưng suy phập phồng là chuyện bình thường, một ít gia

tộc đã từng cường thịnh vì bảo trụ căn cơ gia tộc, cũng thường có hành động tương tự, cũng không tính là hiếm lạ.

"Vị huynh đệ này, xem ra đích xác là ta oan uổng ngươi." Trong mắt trung niên Chân Tiên hiện lên vẻ tham lam, "Vậy dựa theo giá ước định trước đó, ta sẽ dùng năm viên Hỗn Độn linh thạch để mua tấm ngọc bội này."

"Không bán." Chủ quán nghe vậy nhưng là sắc mặt nghiêm túc, quả quyết lắc đầu, "Lúc trước ngươi nói xấu trong sạch của ta, hiện tại lại còn muốn mua ngọc bội tổ tiên của ta? Ta tình nguyện bán cho vị công tử thay ta chủ trì công đạo, trả lại sự trong sạch cho ta.

Hắn lại vái chào sư huynh Hữu Tông: "Vị công tử này, chuyện này nói ra thật xấu hổ, nếu không phải vì đứa nhỏ trong nhà, ta thế nào cũng sẽ không bán vật của lão tổ! Ta thấy công tử khí độ bất phàm, chắc hẳn cũng là nhân vật như thần tiên. Vật của Ngọc Long lão tổ nhà ta truyền tới tay ngài, chắc chắn sẽ không bôi nhọ nó. Ngọc bội này có thể liên quan tới bí mật truyền thừa của lão tổ nhà ta, mười lăm vạn năm qua gia tộc chúng ta cũng chưa từng phá giải, chắc hẳn vô duyên với nhà ta."

"Chuyện này…" Sắc mặt của sư huynh Hữu Tông ửng hồng: "Ta không lấy ra nổi năm viên Hỗn Độn linh thạch."

Bất quá, hắn thật sự động tâm.

Nếu thật sự có thể dựa vào ngọc bội này tìm được truyền thừa của Ngọc Long Kim Tiên, đừng nói là năm viên Hỗn Độn Linh Thạch, cho dù là năm trăm viên cũng đáng!

Đáng tiếc, hắn xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch a!

"Công tử có thể lấy ra bao nhiêu?" Chủ quán hung hăng nói: "Hiếm khi gặp được nhân vật như công tử, lại có duyên với vật gia tổ như thế, ta tình nguyện quy ra tiền bán cho ngài."

Nghe vậy, sư huynh Hữu Tông vốn đã cực kỳ động tâm không hề do dự nữa.

Hắn lục lọi trong nhẫn trữ vật, đem linh thạch keo kiệt tích góp nhiều năm, chuẩn bị giữ lại Chân Tiên trung hậu kỳ dùng đều lấy ra, tổng cộng gom thêm ba Hỗn Độn linh thạch còn nhiều, gương mặt hơi nóng lên nói: "Như vậy nhiều hơn."

Thân là một Đại La Kim Tiên tương lai, lại đường đường là thân truyền của Đạo Chủ, đoán chừng hắn là người nghèo nhất trong số những nhân vật ngang cấp.

"Vì không muốn bảo vật phủ bụi…" Chủ quán sắc mặt biến ảo bất định, giống như hạ quyết tâm lớn, cắn răng nói, "Được, bảo vật này giao cho công tử."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của ông ta còn giống như có ánh mắt sâu kín liếc nhìn Vương Thủ Triết sau đám người.

Nhìn đến đây.

Vương Thủ Triết cười không ngừng trong lòng.

Chủ quán này cùng trung niên Chân Tiên kia một xướng một họa, diễn thật đúng là rất giống như vậy. Diễn kỹ này, tuyệt đối đủ ở trong Lưu Ảnh chọn đại lương rồi.

Hơn nữa, kế hoạch này cũng rất đặc biệt.

So với người khác trực tiếp nói cho mình, bình thường mà nói, mọi người đều sẽ đối với chuyện mình phán đoán ra được càng thêm tin tưởng không nghi ngờ.

Nếu như chủ quán trực tiếp chào hàng ngọc bội về hướng Hữu Tông sư huynh, phản ứng đầu tiên của Hữu Tông sư huynh tuyệt đối là nghi vấn, nhưng hiện giờ, "chân diện mục" của ngọc bội này là sư huynh Hữu Tông phát hiện ra, đại khái sẽ không hoài nghi tính chân thật của ngọc bội nữa.

Bất quá, diễn có giống, cũng vẫn có không ít sơ hở.

Đối phương rõ ràng là đang ôm cây đợi thỏ ở cửa Vô Tướng thương thành, chờ đợi cái móc câu oan uổng.

Trên lý luận mà nói, bọn họ theo dõi hắn là "Thần hào sư huynh" Vương Thủ Triết.

Nhưng không ngờ Vương Thủ Triết không mắc mưu, "nghèo quỷ" của sư huynh Hữu Tông lại hết lần này tới lần khác bị lừa, khiến cho bọn họ ít đi một chút "Kiếm" gần hai viên Hỗn Độn linh thạch không nói, còn phải kiên trì tiếp tục diễn.

Tuy nhiên, sư huynh Hữu Tông chỉ có chút vốn liếng như vậy, nếu thật sự bị lừa sạch sẽ, thật khiến người ta không đành lòng.

Vương Thủ Triết đang chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở sư huynh Hữu Tông.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói lười biếng mang theo chút tà mị vang lên, phá vỡ bầu không khí trước mắt: “Đợi một chút, miếng ngọc bội này liên quan đến truyền thừa Ngọc Long Kim Tiên, dù thế nào cũng phải giá trị trên mấy chục viên Hỗn Độn linh thạch. Ba viên Hỗn Độn linh thạch bán không khỏi quá sơ sài.”

“Như vậy đi, ta ra một trăm Hỗn Độn linh thạch, cũng coi như xứng với thanh danh anh hùng một đời của Ngọc Long Kim Tiên.”

Đám người lấy làm kinh hãi, vội vàng theo tiếng kêu nhìn lại.

Chỉ thấy một vị Tiêu Dao công tử mặc áo trắng, mặt như quan ngọc đang nhìn chằm chằm vào chủ quán, quạt xếp trong tay khẽ phe phẩy, đúng là tiêu sái tuấn dật, phong lưu.

Cây chiết phiến trong tay hắn có khắc hai chữ “Liên Hương”, mặt trước vẽ một mỹ nhân phong tư trác tuyệt, lúc vỗ còn mơ hồ tràn ngập hương phong, vô cùng tinh xảo, xem ra là tay của danh gia.

Mọi người nhận ra người này, sắc mặt ai nấy đều đại biến, đồng loạt lui về phía sau.

Vị công tử áo trắng này không phải ai khác, chính là 【Liên Hương công tử】 rất nổi danh.

Vị “Liên Hương công tử” này không chỉ có mỹ mạo và khí độ siêu quần, mỗi một lần xuất hiện đều tinh xảo đến sợi tóc.

Tên thật của hắn không ai biết, chỉ biết hắn tự xưng “Liên Hương công tử”.

Mà thân phận chân chính của hắn chính là đệ tử thân truyền của Cực Lạc giáo chủ, nghe nói ở trong giáo cực kỳ coi trọng, thân phận khác biệt với đệ tử thân truyền bình thường.

Nhân vật bực này, căn bản không phải tu sĩ tầm thường trêu chọc nổi, lại thêm hắn xuất thân Cực Lạc Thần Giáo, tác phong làm việc quái đản tùy ý, không nắm bắt được, càng làm cho người ta kiêng kị.

Chủ quán sắc mặt hơi đổi, thầm nghĩ không ổn, nhưng vẫn chỉ có thể kiên trì cười ngây ngô nói: "Vị công tử này nói đùa rồi. Làm ăn có thể lấy chữ tín làm gốc, tiểu nhân đã đáp ứng vị công tử kia… Sao, làm sao có thể nửa đường biến quẻ."

"Theo ta thấy, không phải ngươi không muốn bán cho ta." Khóe miệng Liên Hương công tử mang theo ý cười, chậm rãi đi đến trước mặt chủ quán, nhìn lướt qua ngọc bội kia, giống như cười mà không phải cười nói: "Mà là nhận ra thân phận của ta, không dám bán cho ta đi?"

"Công, công tử, lời này là ý gì?" Từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chủ quán chảy xuống, sắc mặt của hắn bắt đầu có chút trắng bệch.

"Bởi vì, ngươi… chính là kẻ lừa đảo." Nụ cười trên mặt Liên Hương công tử biến mất, lạnh lùng nói: "Ngọc bội truyền thừa của Ngọc Long Kim Tiên, đã sớm truyền thừa từ Cực Lạc Thần giáo chúng ta. Mà hai vạn năm trước, truyền thừa của Ngọc Long Kim Tiên và tiểu Động Thiên Đô đã được Cực Lạc thần giáo ta truyền ra, ngươi lấy đâu ra ngọc bội truyền thừa?"

Xong rồi!

Chủ quán hai chân mềm nhũn trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Mà vị Chân Tiên trung niên kia thấy tình thế không ổn, lúc này cũng bất chấp tất cả, trực tiếp tiện tay xé không gian, cực kỳ trơn trượt trốn vào trong khe hở không gian chuẩn bị chạy trốn.

"Hừ! Còn muốn chạy trốn?"

Liên Hương công tử cười lạnh một tiếng, quạt xếp trong tay tùy ý vung lên.

Nhất thời, khe hở không gian đang nhanh chóng khép lại kia liền nổ bể ra, vô số không gian loạn lưu hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

Mà trung niên Chân Tiên kia cũng bị chấn động ra từ trong không gian băng liệt, trong miệng phun máu tươi rơi xuống đất.

Trong lúc nhất thời, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động.

Mọi người hiển nhiên là bị Liên Hương công tử lộ ra một chiêu này làm cho trấn trụ.

Trung niên Chân Tiên kia hiển nhiên cũng không nghĩ tới mình lại dễ dàng bị bắt trở về như vậy, lúc rơi xuống đất cả người còn có chút mơ hồ.

Chậm lại ước chừng hai ba giây, hắn mới hồi phục tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Liên Hương công tử nhất thời trở nên kinh sợ không thôi.

Tất cả mọi người đều có tu vi Chân Tiên cảnh, tại sao lại có chênh lệch lớn như vậy?

"Ở trước mặt bổn công tử, những thủ đoạn quỷ mị kia của ngươi liền thu lại đi." Liên Hương công tử cũng lười ra tay, phong đạm vân khinh phe phẩy chiết phiến, "Nếu không, bổn công tử có rất nhiều thủ đoạn để cho ngươi thần hồn câu diệt."

Đang nói, không gian bên cạnh bỗng nhiên tạo nên tầng tầng gợn sóng, một đội tuần vệ mặc áo giáp Minh Hồn Điện chế thức xé mở không gian phi độn tới.

Rất hiển nhiên, bọn họ bị động tĩnh ở đây hấp dẫn tới. Mà có thể phản ứng trong thời gian ngắn như vậy, cũng có thể thấy được Thái Âm Minh Hồn Thụ rất coi trọng trị an của Vô Tướng ma thành.

Thấy Liên Hương công tử ở đây, đám tuần vệ lập tức khẩn trương lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ cảnh giác.

"Hoảng cái gì?" Liên Hương công tử tiêu sái cười cười: "Bổn công tử tới Vô Tướng ma thành cũng không phải là gây sự, mà là thay các ngươi bắt hai tên lừa đảo, trở về nhớ kỹ tặng tiền thưởng cho ta."

Nghe vậy, sắc mặt tuần vệ Minh Hồn Điện lúc này mới hơi buông lỏng một chút.

Hỏi một chút, bọn họ liền biết rõ ngọn nguồn sự việc, sau đó nhanh chóng bắt lại hai tên lừa đảo kia.

Trưởng tuần vệ đội trịnh trọng ra tay giúp đỡ, chắp tay tạ ơn Liên Hương công tử, đồng ý đợi hai tên lừa đảo này phán phạt xong, liền đem tiền thưởng đưa đến, sau đó mới dẫn đội rời đi.

Các tuần vệ làm việc vô cùng sạch sẽ lưu loát, tới lui như gió, rất nhanh lại biến mất ở bên trong khe hở không gian.

Toàn bộ quá trình, sư huynh Hữu Tông đều ngây ra như phỗng.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới chính mình một mảnh hảo tâm, vậy mà bị lừa gạt lợi dụng như thế? Ta thật vất vả mới tích góp được "Khí quan tiền", thiếu chút nữa là bị lừa đến không có về.

Cuối cùng, không ngờ vẫn được người của Cực Lạc Ma giáo cứu! Liên Hương công tử… Tên tà đồ lưu đãng thanh danh vang dội này, rốt cuộc là có mục đích gì?

Chẳng lẽ, là nhìn trúng tiểu sư muội?

Chỉ một thoáng, sư huynh Hữu Tông lập tức báo động, vội vàng chắn tiểu sư muội uyển chuyển ở phía sau, vẻ mặt cảnh giác chắp tay với Liên Hương công tử: "Đa tạ công tử vạch trần âm mưu."

"Nam Cung Hữu Tông, nói thế nào thì bổn công tử cũng là giúp ngươi, tránh cho bần hàn như ngươi, tài nguyên tu luyện vốn chỉ là trứng chọi đá lại càng tan thành mây khói." Liên Hương công tử phe phẩy quạt xếp, cười tủm tỉm nói: "Chớ coi ta là tặc phòng!"

"Ngươi!"

Sư huynh Hữu Tông biến sắc, tuyệt đối không ngờ thân phận của mình lại dễ dàng bị đối phương nhận ra như vậy.

Thiên Diễn Đạo Minh bọn họ vì tránh tranh chấp nên từ trước đến nay ít xuất hiện các loại hoạt động. Nam Cung Hữu Tông gã mặc dù là một đời Kim Tiên chủng, nhưng cũng hiếm khi xuất đầu lộ diện ở bên ngoài.

"Sư huynh… Ta sợ lắm." Tiểu sư muội Doanh Doanh cũng sợ hãi, trốn sau lưng sư huynh không dám nhìn Liên Hương công tử, vội vàng kéo vạt áo sư huynh.

"Người này rất đáng sợ sao?" Liễu Nhược Lam giữ chặt tay của Diễm Doanh, trấn an vỗ vỗ, sau đó cẩn thận đánh giá Liên Hương công tử: "Ta thấy dáng dấp cũng được, chỉ là không có nội liễm oai hùng như Thủ Triết sư huynh nhà ta."

“Hắn là Liên Hương công tử của Cực Lạc ma giáo, nghe nói…” Tiêu Doanh tiểu sư muội khôi phục vài phần dũng khí, đang muốn giải thích.

Nhưng nàng còn chưa nói hết, đã bị Liên Hương công tử đối diện cười ngắt lời.

“Có phải nghe đồn bổn công tử đêm ngự hơn mười nữ? Chỉ cần nhìn ai một cái, người đó sẽ mang thai?”

“Không không không, nghe nói còn có bí thuật nào đó, chỉ cần nhìn nữ tử một cái, hồn của nữ tử sẽ bị hắn câu đi, ngoan ngoãn nghe lời hắn.” Tiểu sư muội Doanh Doanh thấp giọng nói, ánh mắt nhìn trái ngó phải, nhìn phải, chính là không dám nhìn Liên Hương công tử.

“Ha ha, bổn công tử nếu có loại thủ đoạn này, đã sớm nhất thống thiên hạ vô địch.” Liên Hương công tử cười nói, “Còn đến lượt bên ngoài nói với ta ba đạo bốn? Nam Cung Hữu Tông, bổn công tử tốt xấu gì cũng bảo vệ được tài sản đáng thương của ngươi, ngươi tùy ý sư muội ngươi vu oan trong sạch của bổn công tử?”

“Cái này…” Sư huynh Hữu Tông bất đắc dĩ quay đầu lại nói: “Cực Lạc ma giáo quả thực không hòa thuận với Diễn Đạo Minh chúng ta, có điều sư huynh cũng không tin những lời đồn kia.”

Dừng một chút, hắn lại chắp tay với Liên Hương công tử, thành khẩn cảm ơn: “Bất kể nói thế nào, việc này đa tạ công tử.”

“Một câu cảm ơn, liền xong việc?” Liên Hương công tử tựa tiếu phi tiếu nói: “Tốt xấu cũng phải mời bữa cơm chứ? Cũng tốt bảo ta kết bạn kết giao, các thanh niên tuấn kiệt đến từ Tử Vân Đạo Tông Bắc Khuyết Thần Châu.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của ông ta rơi xuống trên người phu phụ Vương Thủ Triết và Khương Mộ Tiên, trong đôi mắt hình như có nghiền ngẫm và thâm ý.

“Thủ Triết sư huynh, ý của ngài thế nào?” Sư huynh Hữu Tông thấp giọng hỏi.

“Có gì không thể?” Vương Thủ Triết cười nói: “Ra ngoài, nhiều bằng hữu thêm một con đường mà.”

“Nếu như thế, vậy đi…”

Sư huynh Hữu Tông đang muốn chọn một quán ăn rẻ tiền thực sự, ai ngờ còn chưa nói xong đã bị công tử Liên Hương cắt ngang.

“Đồ linh tinh, bản công tử ăn không quen. Cách đường còn có tửu lâu 【 Cực Lạc phường 】 Cực Lạc phường, thức ăn coi như không tệ. Còn có thể giảm giá cho bản công tử một chút.”

Được rồi!

Sư huynh Hữu Tông bất đắc dĩ gật đầu.

Ai bảo mình thiếu nhân tình của người ta chứ?

Từ xưa khoản nợ nhân tình khó trả nhất, một bữa cơm này vô luận như thế nào cũng phải mời.

Nếu tất cả mọi người không có ý kiến, mọi người tự nhiên rất nhanh đã đến Cực Lạc phường.

Đó là một tòa lầu các lơ lửng khí thế khoáng đạt, lầu các dùng gỗ linh mộc đắt đỏ dựng thành, bên ngoài nhìn vào trang trí tinh xảo hoa mỹ, không một chỗ nào không lộ vẻ quý giá.

Nhưng Cực Lạc Phường nổi tiếng nhất không phải là lầu các hoa mỹ mà là tu sĩ hầu hạ bên trong, không nói tới mỹ nữ tuấn nam, ai xinh đẹp ai cũng thiên thu, nói chuyện dễ nghe, luôn dỗ được khách hàng vui vẻ thoải mái.

Liên Hương công tử nghênh ngang dẫn bọn họ đi vào, trực tiếp làm một cái ghế lô quý nhất, gọi một đống lớn món đặc sắc sở trường.

Mỗi một loại thức ăn cùng rượu đều là vật cực kỳ hiếm thấy, còn có các loại ca múa diệu mạn trợ hứng.

Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam và tiểu sư muội ăn rất vui vẻ, múa hát cũng cảm thấy thú vị.

Đáng thương cho Hữu Tông sư huynh, mỗi một khay đồ ăn trong lòng đều run lên, trong nội tâm nhịn không được mà tính toán lại không có bao nhiêu Linh Thạch.

Kết quả tính toán một hồi, trong lòng hắn lại đang rỉ máu.

Phí này còn không bằng bị lừa, tốt xấu gì cũng có thể kiếm được một món đồ dỏm về.

“Thủ Triết huynh, câu vừa rồi của ngươi không phải là quá khứ quyết định tương lai của ngươi, mà là ngươi lựa chọn quyết định tương lai của ngươi.” Quả nhiên là đinh tai nhức óc, làm người ta tỉnh táo, nên nổi tiếng.” Liên Hương công tử vỗ tay khen ngợi, “Chỉ tiếc, bổn công tử từ trước đến nay không thích bị trần quy cũ ràng buộc, chú ý đến ta là tiêu dao tự tại, trời đất bao la, ý của ta lớn nhất.”

“Ta thấy các ngươi vừa mắt vừa vui vẻ, đã nguyện ý kết giao. Nếu nhìn không vừa mắt, bản công tử ngay cả một ánh mắt cũng không cho.”

Một đám người trẻ tuổi uống rượu tán gẫu, khó tránh khỏi sẽ mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Tính cách Nam Cung Hữu Tông tương đối trầm ổn khiêm tốn, mọi việc đều chú ý lùi một bước trời cao biển rộng. Nhưng con người Liên Hương công tử này, nói dễ nghe một chút đó là tính cách hào hiệp, nói khó nghe thì chính là làm theo ý mình.

Tuy nhiên, khiến Vương Thủ Triết hơi ngạc nhiên thán phục chính là, xem ra tuổi của Liên Hương công tử này không lớn hơn hắn quá nhiều, nhưng lại là bác văn cường ký, kiến thức rộng rãi, kiến giải đối với rất nhiều sự vật đều vô cùng độc đáo và khắc sâu.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi xem trọng hắn vài phần.

Mà cùng lúc đó, Vương Thủ Triết cũng để lại cho Liên Hương công tử ấn tượng không tầm thường, có vài lời và cách giải thích nhiều lần khiến hắn trầm tư.

Ăn hết một bữa cơm chừng mấy canh giờ, sau khi trời gần tối mới coi như kết thúc.

Cũng may lúc cuối cùng Hữu Tông sư huynh thanh toán không thành công, Liên Hương công tử đã ghi chép lại tên của hắn.

Kế tiếp, đó là ai về nhà nấy.

Nhưng có một người không rời đi.

Tầng cao nhất【 Cực Lạc phường 】.

Nơi này có một tòa lầu các.

Một lầu các được vô số kỳ hoa dị thảo vây quanh.

Những kỳ hoa dị thảo này hiển nhiên là có người tỉ mỉ hầu hạ được, giờ phút này chẳng phân biệt được mùa thì tất cả đều nở rộ.

Dưới màn đêm, kỳ hoa khắp vườn đua sắc, đám hoa diễm lệ vây quanh cùng một chỗ, hội tụ thành biển hoa, hương hoa nồng đậm dung hợp thành một mùi thơm ngào ngạt khiến người ta say mê vô cùng, ngay cả bướm bay lượn trong đóa hoa, đều rơi vào nhụy hoa thật lâu không muốn rời đi.

Trong lầu, một hồ nước tắm trong vắt, mông lung như lụa, mông lung giống như tiên cảnh.

Nếu có người biết nhìn hàng ở chỗ này, sẽ phát hiện một hồ nước tắm này cũng không phải là nước bình thường, mà là Thiên Hồ Tiên Linh Thủy ẩn chứa vô số thiên tài địa bảo, có được hiệu quả bảo vệ thanh xuân trọn vẹn.

Lúc này.

“Liên Hương công tử” hơi có vài phần tửu ý đang chậm rãi bước vào bồn tắm.

Hơi nước nhuộm lên, áo trắng công tử anh tuấn trên người hắn dần dần hóa thành hư vô, lộ ra một thân thể hoàn mỹ như ẩn như hiện.

Hơi nước mờ mịt, thân hình của nàng chậm rãi chìm vào trong bồn tắm.

Lúc này.

Một vị nữ tử thần bí mặc váy dài màu tím phiêu nhiên đi vào, nửa quỳ trước hồ nước.

Nàng cúi đầu, thần sắc vô cùng kính sợ: “Khởi bẩm giáo chủ, điểm dừng chân của Nam Cung Hữu Tông đã được xác minh, nhưng có thể do Thiên Diễn đạo chủ ở bên trong, thuộc hạ không dám thâm nhập điều tra.”

“Tiểu tử Thiên Diễn kia từ trước đến nay nhát như chuột.” Ngữ khí nữ tử lười biếng, trong đôi mắt đào mị kia lộ ra một

nụ cười nghiền ngẫm, “Lúc này đây, hắn lại có thái độ khác thường, dám đến địa bàn của Minh Hồn lão yêu bà, chỉ sợ mưu đồ không nhỏ a. thịnh hội chợ đen lần này trở nên có ý tứ rồi.”

Dừng một chút, nàng lại lạnh nhạt hỏi: “Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam của Tử Vân Đạo Tông đâu?”

“Khởi bẩm giáo chủ.” Trán nữ tử thần bí váy tím đổ mồ hôi ròng ròng: “Người của chúng ta mất dấu, hình như đối phương đã phát hiện có người theo dõi.”

“Mất dấu rồi?” Nữ tử cười khẽ, “Có chút thú vị. Bản giáo chủ sống hơn bảy vạn năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tuấn kiệt trẻ tuổi thú vị như vậy, luôn cảm thấy hắn dường như ẩn giấu rất sâu.”

“Thỉnh giáo chủ ban tội.” Cô gái váy tím sắc mặt tái nhợt cúi đầu.

“Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại. Con mồi thú vị, cần phải chậm rãi nhấm nháp, không cần sốt ruột.” Nữ tử giống như cười mà không phải cười, ngữ khí vẫn lười biếng tùy ý như trước, tựa hồ cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Ánh mắt nàng hơi nheo lại, ngoắc ngón tay với nữ tử váy tím.

Nữ tử váy tím mặt đỏ lên, nhưng không do dự, thuận theo bước tới, chậm rãi bước vào trong bồn tắm.

…

Chương 85: Vương Thủ Triết! Phù bần chuyên viên!

…

Vô Tướng thành.

Trong một trạch viện vắng vẻ.

Một gốc cây hoa vẫn sáng lạn như trước, chỉ là trên mặt đất đã có thêm rất nhiều tàn hoa, cho thấy thời gian trôi qua.

Lúc này, thời gian từ khi Hữu Tông sư huynh và Chử Doanh sư muội ra ngoài du ngoạn đã trôi qua mấy ngày.

Trong mấy ngày này, ngoại trừ Chử Doanh sư muội vẫn có chút hưng phấn, thỉnh thoảng lại nhắc tới những chuyện thấy được lúc ra ngoài du ngoạn, tiểu viện vẫn an bình như trước.

Giờ phút này.

Trong một gian mật thất được phủ kín cấm chế dưới mặt đất.

Một gương đồng cổ sơ điêu khắc hoa văn thần bí lơ lửng trên không trung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hào quang lưu chuyển, vô số phù văn và thần bí văn tự điêu khắc trên thân kính cũng có lưu quang lập loè, từng đợt sóng năng lượng khuếch tán ra, khí tức huyền ảo thần bí tràn ngập toàn bộ mật thất.

Nó chính là 【Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính】 mà Thiên Diễn Đạo Minh đời đời tương truyền.

Đối diện cổ kính, Thiên Diễn Đạo Chủ đang khoanh chân lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy thần sắc hắn vô cùng chuyên chú nghiêm túc, trong miệng lẩm bẩm, tựa hồ đang vận chuyển Thiên Diễn Đại Đạo Pháp Tắc.

Theo động tác của hắn, từng đạo Đại Đạo pháp tắc vô hình dung nhập vào trong Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính.

Khí tức của Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh ở trong quá trình này cũng càng ngày càng trở nên cường thịnh, càng ngày càng

huyền ảo khó lường.

Đột nhiên.

Hư không chung quanh bắt đầu chấn động, quang ảnh chung quanh cổ kính biến ảo, tựa như có từng điểm quang mang tinh thần hiển hiện, xoay tròn theo quy luật huyền ảo khó lường nào đó.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mật thất đều bị cỗ khí tức pháp tắc huyền ảo không gì sánh được bao phủ, quang ảnh biến ảo, phảng phất toàn bộ thế giới vặn vẹo và biến ảo bên trong.

"Tiểu Nghiên, thôi diễn một chút, kế tiếp là lành hay là dữ, so với lần thôi diễn trước có phát sinh biến hóa hay không." Thiên Diễn đạo chủ đột nhiên mở miệng.

"Tiểu Nghiên" trong miệng hắn nói chính là chỉ khí linh bên trong gương đồng, có thể trợ giúp Thiên Diễn đạo chủ tiến hành suy tính và quyết sách.

Theo Thiên Diễn đạo chủ vừa dứt lời, phù văn mặt ngoài gương đồng lần nữa sáng lên, phát ra chấn động kịch liệt.

Khí linh gương đồng Tiểu Nghiên cực tốc vận chuyển, bắt đầu tính toán cát hung biến hóa lần nữa.

Hiển nhiên thôi diễn lành dữ không phải chuyện dễ dàng, thần niệm và huyền khí của Thiên Diễn đạo chủ mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao rất nhiều.

Theo thời gian trôi qua, Thiên Diễn đạo chủ càng ngày càng cố hết sức, sắc mặt dần dần trắng bệch, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống từ gương mặt.

Hắn nhịn không được thúc giục: "Tiểu Nghiên, có thể nhanh hơn một chút được không? Ta có chút không chịu nổi."

"Đang căn cứ vào suy diễn đã có điều kiện, xin kiên trì chờ đợi." Thanh âm Tiểu Nghiên lạnh như băng, trong ngữ điệu mang theo vài phần ghét bỏ, "Nếu như ngài muốn đẩy nhanh tốc độ, cần cung cấp lực lượng Thiên Diễn Đại Pháp Tắc cấp bậc cao hơn."

Nếu hắn cũng có bản lĩnh này, còn cần ở chỗ này đau khổ chèo chống sao?

Trong lòng Thiên Diễn đạo chủ khó chịu, nhịn không được tức giận bất bình mà lầm bầm: “Phỏng phẩm chung quy cũng chỉ là hàng nhái, so sánh với Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh nguyên bản quả thực là cách biệt một trời một vực.”

“Hừ! Nói cứ như ngài đã từng dùng qua Hỗn Nguyên Cảnh vậy.” Tiểu Nghiên tức giận đến mức trực tiếp từ trong gương xông ra.

Nàng là một tiểu loli đầu thắt hai viên thuốc, một nửa thân thể vẫn ở trong mặt kính, chỉ lộ ra một nửa thân thể, hướng về phía Thiên Diễn đạo chủ chống nạnh giận dữ nói: “Nó từ trăm vạn năm trước đã bị Tinh Cổ tộc cướp đi, ngài bây giờ có thể trông cậy cũng chỉ còn lại có ta cái này phỏng phẩm mà thôi. Ngài nếu thật sự không hài lòng, ngài có bản lĩnh thì đi tìm Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính nguyên bản trở về a~”

Từ giọng điệu đấu võ thuần thục này có thể nhìn ra được, hai người này ghét bỏ lẫn nhau ước chừng cũng không phải ngày một ngày hai.

Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh nguyên bản là linh bảo Hỗn Nguyên chính cống, là chân chính có thể đoạt tạo hóa của thiên địa, nhìn thấy vận mệnh chí lý, có chí bảo đại uy năng, tự nhiên lợi hại.

Mà Tiểu Nghiên là hàng nhái, mặc dù cũng gọi là 【Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh】, nhưng cuối cùng chỉ có thể coi là thánh khí, luận uy năng tự nhiên kém hơn rất nhiều.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Tiểu Nghiên đã yếu.

Thiên Diễn chi đạo huyền ảo vô cùng, không thua một trong những đại đạo cường đại nhất của Luân Hồi chi đạo, Tiểu Nghiên có thể ở dưới sự khống chế của Thiên Diễn đạo chủ dự đoán cát hung, đã là thập phần không tầm thường rồi.

“Được rồi, chúng ta trước không đấu võ mồm, ngươi tiết kiệm năng lượng tranh thủ thôi diễn, khách quý của chúng ta sắp đến rồi.”

Thiên Diễn đạo chủ không có cách nào với tiểu tổ tông này, thấy nàng nổi giận, không thể không chủ động kết thúc đấu võ mồm hằng ngày.

“Hừ”

Tiểu Nghiên cũng biết nặng nhẹ, hừ một tiếng, liền khó chịu mà rụt trở về, tiếp tục cố gắng thôi diễn.

Qua một hồi lâu.

Thấy sắc mặt Thiên Diễn Đạo Chủ càng ngày càng tái nhợt, thân hình cũng bắt đầu có chút run rẩy, Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh rốt cuộc toàn thân run lên, tất cả hào quang đều thu liễm.

“Đinh! Thôi diễn hoàn tất, kết quả thôi diễn lần này so với kết quả lần trước có bộ phận biến hóa, tăng thêm hai thành đại hung biến số, nhưng hướng đi tổng thể đại thế cục vẫn sẽ là gặp dữ hóa lành như cũ, Thiên Diễn đạo minh chúng ta hoặc có cơ hội nghênh đón đại chuyển vận mệnh cực kỳ quan trọng.”

“Đại hung, vì sao lại tăng tỷ lệ?” Thiên Diễn đạo chủ tiện tay lau mồ hôi lạnh trên trán, khẽ nhíu mày, có chút nghi ngờ hỏi thăm: “Tiểu Nghiên, chẳng lẽ ngươi tính sai rồi sao? Lúc trước ta rõ ràng cảm thấy Doanh Doanh và Hữu Tông ra ngoài là một điềm lành.”

“Hẳn là Đát Doanh và Hữu Tông xuất hiện một ít biến số.” Tiểu Nghiên lạnh như băng phân tích, “Thiên đạo vô thường, đại hung và Đại Cát thường xuyên làm bạn xuất hiện, cái gọi là họa là phúc, phúc là họa. Đạo chủ đại nhân, xin ngài cần phải hiểu, không có nguy hiểm thì không có thu hoạch. Không thể cứ nghĩ tới việc trốn tránh nguy hiểm, tôn sùng cẩu thả chính là tà thuyết thắng.”

Hiển nhiên, Tiểu Nghiên đối với sách lược có thể cẩu thả của đạo chủ đại nhân không đồng ý lắm.

“Được rồi, ngươi ngậm miệng đi.”

Thiên Diễn đạo chủ bị khuôn mặt già nua châm chọc của Tiểu Nghiên đỏ lên, rõ ràng có chút thẹn quá hóa giận.

Hắn đương nhiên biết, muốn đạt được đại thu hoạch, có đôi khi là nhất định phải mạo hiểm một chút, nhưng vấn đề là Thiên Diễn Đạo Minh hiện giờ đang ở trong khốn cảnh trùng trùng, hơi có một chút sai lầm liền có khả năng vạn kiếp bất phục, hắn nào dám mạo hiểm?

Xét đến cùng, vẫn là Thiên Diễn đạo minh thực sự quá yếu, căn bản không chịu đựng nổi phong hiểm.

Cũng may đúng lúc này.

Đồng hồ tay của Thiên Diễn đạo chủ bỗng nhiên rung động.

Hắn giơ cổ tay lên nhìn, chỉ thấy trên tấm đồng hồ trên cổ tay biểu thị "Ngài có một tin tức mới chưa đọc."

Hắn tâm niệm vừa động, sau khi ấn mở, phát hiện quả nhiên là người liên lạc thần bí gửi thư đến, khách quý nhắc nhở hắn sau một nén nhang sẽ đến, xin chú ý tiếp đãi.

Hắn nghiêm mặt, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng nghiêm nghị: "Khi vận mệnh Thiên Diễn Đạo Minh ta chuyển biến, cuối cùng cũng đến."

Dứt lời, hắn liền thu hồi Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính, lách mình ra khỏi mật thất, bắt đầu triệu tập nhân thủ, chuẩn bị tiếp đãi khách quý.

Lần này hắn tới thành Vô Tướng, đương nhiên sẽ không chỉ dẫn theo hai sư huynh muội Hữu Tông và Kỳ Doanh, cùng đi còn có hai vị trưởng lão Đại La Kim Tiên trong Thiên Diễn Đạo Minh "Thập Nhị Kim Tiên", đều là nhân vật có thực quyền trong đạo minh.

Lúc trước hai vị trưởng lão này vẫn luôn bế quan, cho tới bây giờ, Thiên Diễn Đạo Chủ đưa tin triệu hồi, hai người mới lục tục xuất quan.

Năm người cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi trong tiểu viện.

Sau một nén nhang.

Thiên Diễn đạo chủ ở trong thiên sảnh của tiểu viện, liền nghênh đón "khách quý trong truyền thuyết".

"Hồng Trấn tiền bối, vãn bối vừa nhận được thư mời gặp mặt, liền rất nhanh xuất phát, đi tới Vô Tướng Ma Thành này chờ đợi. Này ngóng sao ngóng mặt trăng, ngóng trông hai mươi năm, cuối cùng cũng tìm được ngài."

Chỉ một cái liếc mắt, Thiên Diễn Đạo Chủ đã nhận ra Thái Sơ Đạo Chủ, lập tức vô cùng nhiệt tình nghênh đón, vẻ kích động bộc lộ trong lời nói.

Có trời mới biết, thời gian ngắn ngủi một nén nhang này, hắn sửng sốt là cảm giác so với hai mươi năm qua còn khó chịu hơn.

Vì ngày hôm nay, hắn thật sự là đợi quá lâu quá lâu rồi!

“Thiên Diễn lão đệ, chúng ta đều là tồn tại cấp Đạo Chủ, không cần khách sáo.” Thái Sơ Đạo Chủ bị sự nhiệt tình của hắn làm cho không chống đỡ nổi, vội vàng hòa nhã trấn an, cùng hắn hàn huyên.

Bề ngoài, hắn vẫn như thường, nhưng trong lòng lại nhịn không được lật qua lật lại mắng Vương Thủ Triết rất nhiều lần.

“Thủ Triết tiểu tử, ngươi nói muốn dẫn bổn đạo chủ gặp một nhân vật trọng yếu, sao có thể là minh chủ Thiên Diễn đạo minh?” Thái Sơ đạo chủ truyền âm chất vấn.

“Bẩm tiền bối, minh chủ Thiên Diễn Đạo Minh đương nhiên xem như là nhân vật quan trọng.” Vương Thủ Triết nghiêm trang truyền âm trả lời, ngữ khí nghe vô cùng cung kính: “Lẽ nào nhân vật trọng yếu ngài muốn gặp là Minh Hồn điện chủ và Vạn Ma thành chủ sao? Hoặc là… Cực Lạc giáo chủ?”

Thái Sơ Đạo Chủ trong lòng khẽ động, thiếu chút nữa nhịn không được.

Hắn đang hỏi cái này sao?

Hắn điên rồi mới có thể gặp lại giáo chủ Cực Lạc!

“Ta hỏi tại sao muốn gặp Thiên Diễn đạo chủ? Ngươi đã hẹn hắn như thế nào? Vì sao ta không biết chút nào?” Hắn tức giận truyền âm hỏi.

“Thật ra trước khi chúng ta tới Nam Tề Thần Châu, ta đã thay tiền bối hẹn gặp mặt, để tránh bởi vì tin tức không thông suốt mà bỏ lỡ cơ hội này.” Vương Thủ Triết bình tĩnh truyền âm trả lời, một bộ lời nói chắc như đinh đóng cột, tất cả đều là đang suy nghĩ cho tiền bối.

Thật sự là cảm ơn ngươi đã nghĩ chu đáo như vậy cho ta!

Trong lòng Thái Sơ Đạo Chủ chửi má nó, lập tức lại đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác, có chút hãi hùng khiếp vía nhảy dựng lên: “Đợi một chút, ngươi sẽ không còn hẹn Cực Lạc Giáo chủ chứ?”

“Nếu tiền bối muốn gặp Cực Lạc giáo chủ, ta cũng có thể giúp ngài hẹn một chút.” Vương Thủ Triết mỉm cười, thái độ vẫn vô cùng cung kính như cũ.

Nghe vậy, mặt Thái Sơ Đạo Chủ càng đen hơn.

Thủ Triết tiểu tử ngươi thật đúng là làm được? Ngươi không sợ bản đạo chủ bị Cực Lạc giáo chủ dẫn người đánh chết?

Thái Sơ Đạo Chủ và Vương Thủ Triết truyền âm nói chuyện rất “hhừng hực”, ngoài mặt lại không quên hàn huyên với Thiên Diễn Đạo Chủ, hào khí một phái hài hòa.

Nhưng mà, hai sư huynh Hữu Tông và Linh Doanh tiểu sư muội đứng sau lưng Thiên Diễn đạo chủ nhìn thấy Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam thì trong lòng vô cùng kinh nghi bất định.

Dù sao mấy ngày trước gặp mặt, hai người vẫn là đệ tử Tử Vân Đạo Tông ở Bắc Khuyết Thần Châu, tại sao chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã trở thành tùy tùng của Thái Sơ Đạo Chủ rồi?

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Hai người đều không hiểu ra sao, có lòng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng ngại bối phận, trường hợp này còn không tới phiên bọn họ nói chuyện, đành phải tạm thời dằn xuống đầy bụng nghi vấn.

Mà Thái Sơ Đạo Chủ bên này, cho dù trong lòng hắn đã mắng Vương Thủ Triết máu chó xối đầu, nhưng cân nhắc đến Vương Thủ Triết chưa bao giờ làm chuyện không có chuẩn bị, hành động lần này hơn phân nửa là có ý đồ gì, cho nên cũng chỉ có thể dựa theo kịch bản của hắn mà thôi.

Hết cách, hắn đã lên thuyền giặc của Vương Thủ Triết, cho dù bây giờ muốn rút cũng không còn kịp nữa.

Hiện giờ, hắn chỉ có thể phối hợp trước, sau đó tìm cách làm rõ rốt cuộc trong hồ lô của Vương Thủ Triết bán thuốc gì.

Sau khi hàn huyên vài câu, chủ đề khó tránh khỏi nhắc tới khốn cảnh hiện giờ của Thiên Diễn đạo minh.

“Ài ~ Thiên Diễn Đạo Minh chúng ta khổ quá.”

Nói đến cái này, Thiên Diễn Đạo Chủ chính là một bụng nước đắng.

Thiên Diễn Đạo Minh là thế lực chính đạo duy nhất của Nam Tề Thần Châu, ở Nam Tề Thần Châu có thể nói là chịu chế khắp nơi, đi lại khó khăn.

Từ phương hướng Hư Không Hải mà nói, Thiên Diễn Đạo Minh hoàn toàn bị Cực Lạc Thần Giáo, Vạn Ma Thành, còn có Minh Hồn Điện chặn ở trong góc.

Nếu Thiên Diễn đạo minh muốn thương lượng với bên ngoài, vận chuyển hàng hóa đến Đông Hà thần triều, thì gần như không có khả năng không vượt qua phạm vi thế lực của Ma đạo, trên đường đi nguy cơ trùng trùng không nói, còn phải trải qua vô số lần bóc lột.

Mà nếu không vận chuyển đồ vật ra bên ngoài, trực tiếp giao dịch với Cực Lạc Thần Giáo hoặc là Vạn Ma Thành, bởi vì thực lực yếu, kết quả có thể nghĩ.

Nhưng nếu như hoàn toàn không giao dịch với bên ngoài, lại rất dễ dàng bị thời đại bỏ lại.

Dưới đủ loại hạn chế, Thiên Diễn đạo minh thật sự là cất bước khó khăn, có thể ở dưới rất nhiều thế lực ma đạo nhìn chằm chằm cố gắng duy trì địa bàn hiện có không rút nước, đã là không dễ dàng rồi.

Thiên Diễn Đạo Chủ mặt mũi tràn đầy cay đắng, lôi kéo Thái Sơ Đạo Chủ chính là các loại tố khổ, nói đều là các loại thê thảm cùng xuống dốc của Thiên Diễn Đạo Minh hôm nay.

“Hồng Trấn tiền bối, hai nhà chúng ta hiện tại đã kết minh, ngài cần phải giúp chúng ta suy nghĩ thật kỹ biện pháp, thoát khỏi khốn cảnh.” Thiên Diễn đạo chủ lôi kéo Thái Sơ Đạo Chủ, giống như là nắm được cọng cỏ cứu mạng, trong mắt đều là vẻ chờ đợi.

Gì?

Thái Sơ Đạo Chủ bị khiếp sợ.

Kết minh?

Hai nhà chúng ta kết minh khi nào?

Vì sao ta thân là chủ của đạo cung, cũng không biết mình đã có thêm một đồng minh? Thủ Triết tiểu tử, thao tác của ngươi có phải quá nhiều hay không?

"Hồng Trấn tiền bối, kế hoạch của ngài muốn xác nhập Thiên Diễn đạo minh chúng ta? Có phải ngài muốn toàn minh chúng ta di chuyển đến Đông Hà thần triều hay không?" Thiên Diễn đạo chủ vỗ ngực nói, "Ngài chớ cảm thấy khó xử, cứ việc nói ra lời này, bên này của ta hoàn toàn không có vấn đề gì, cũng cam đoan tất cả các trưởng lão Kim Tiên trong liên minh nhất định có thể nhất trí thông qua."

Trong hai mươi năm chờ đợi ở Vô Tướng ma thành này, Thiên Diễn đạo chủ đã nghĩ qua rất nhiều khả năng liên quan tới mục đích Thái Sơ đạo chủ, cảm thấy lấy khốn cảnh của Thiên Diễn đạo minh lúc này, con đường duy nhất trước mắt chính là bị hợp nhất.

Không xác nhập mà nói, tiếp tục bị vây ở Nam Khuyết Thần Châu, Thiên Diễn Đạo Minh sớm muộn sẽ xong.

Thái Sơ Đạo Chủ im lặng một hồi.

Hắn nào biết có kế hoạch gì?

Có trời mới biết, hắn cũng là mới biết được chính mình thế mà đã cùng Thiên Diễn đạo minh kết minh. Hắn biết còn không nhiều bằng Thiên Diễn đạo chủ.

Hắn ta đều không muốn nói chuyện, chỉ liếc mắt hung hăng trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết một cái. Xem thử ngươi làm như vậy đều là hành động rối rắm gì?

Nhưng Thiên Diễn đạo chủ lại phảng phất lâm vào trong hình thức hưng phấn, tiếp tục thì thào nói: "Kế hoạch này nếu muốn thực thi, còn phải giải quyết vấn đề an toàn thông qua các thế lực như Cực Lạc Thần Giáo, Vạn Ma Thành. Đúng rồi, Hồng Trấn tiền bối ngài có kế hoạch xác nhập, chắc hẳn đã có kế hoạch tường tận rồi nhỉ?"

"Khụ khụ, kế hoạch liên lạc và với Quý Phương chủ yếu đều do Thủ Triết phụ trách." Nội tâm Thái Sơ Đạo Chủ đã bị chấn động đến chết lặng, cũng không biết trả lời những vấn đề này như thế nào, đành phải đẩy Vương Thủ Triết ra: "Thủ Triết à,

chính ngươi giải thích với Thiên Diễn Đạo Chủ, rốt cuộc ngươi nghĩ như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên người Vương Thủ Triết.

Hữu Tông sư huynh và Linh Doanh tiểu sư muội càng khiếp sợ và nghi hoặc.

Vị Thủ Triết sư huynh này rốt cuộc có lai lịch gì a? Chiến khí ngút trời, nội tình phi phàm không nói, lại còn có thể thay thế Thái Sơ Đạo Chủ xử lý đại sự như thế?

“Khụ khụ! Các vị tiền bối, xin thứ cho vãn bối lỗ mãng.”

Vương Thủ Triết ung dung bước lên một bước, đi đến bên cạnh Thái Sơ Đạo Chủ, một bộ ung dung bình tĩnh đã quen với cảnh tượng lớn.

“Vừa rồi Thiên Diễn tiền bối đưa ra mấy vấn đề, vãn bối sẽ giải đáp từng vấn đề.”

“Thứ nhất, Thái Sơ Đạo Cung chúng ta không có ý định hợp nhất Thiên Diễn Đạo Minh.”

“Thứ hai, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Lấy thể lượng khổng lồ của Diễn Đạo Minh hôm nay, muốn vòng qua địa bàn của Cực Lạc thần giáo và Vạn Ma thành, di chuyển đến Đông Hà thần triều căn bản không có khả năng.”

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt của Thiên Diễn đạo chủ và hai vị trưởng lão Kim Tiên đều có vài phần khó coi.

Vừa không xác nhập, lại không cách nào di chuyển, lần gặp mặt này chẳng lẽ không phải đang đùa với bọn họ sao? Bọn họ vừa nhận được thư liền chạy tới, cũng đợi hai mươi năm ở Vô Tướng ma thành này.

“Chư vị tiền bối an tâm một chút, Hồng Trấn đạo chủ chúng ta mời chư vị đến đây, là nhớ đến mọi người đều là di mạch của Tiên Minh, lại đều là tông môn chính đạo, nghĩ đến đến kéo chư vị một phen, thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, tiếp đó phát triển lớn mạnh.” Vẻ mặt Vương Thủ Triết nghiêm nghị vài phần.

“Cái này…” Thiên Diễn đạo chủ không chút nào bị phấn chấn, ngược lại càng thêm nghi ngờ trùng điệp: “Sinh tồn trong khe hở của thế lực ma đạo chúng ta, đã bị đẩy đến biên giới Thần Châu, bản đạo chủ thật sự nghĩ không ra làm sao thoát khỏi khốn cảnh, càng miễn bàn phát triển lớn mạnh.”

“Chúng ta phân tích sơ qua, liền có thể hiểu được khốn cảnh lớn nhất trước mắt của Thiên Diễn Đạo Minh, chính là một chữ ‘Nghèo’.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt phân tích nói: “Trong đó vừa có địa bàn tài nguyên bị đè ép, cũng có nguyên nhân tam đại thế lực ma đạo vây khốn.”

Nghèo!

Chữ này bị trần trụi bày ở trên mặt bàn nói ra, đám người Thiên Diễn đạo chủ đều có chút không đành lòng.

Chúng ta đích thật là nghèo, nhưng cũng có tôn nghiêm, được không?

“Nếu đã như vậy, vấn đề sẽ đơn giản hóa rồi.” Vương Thủ Triết lấy ra một màn hình tinh thạch, đồng thời thông qua bảng biểu ngữ chuyên dụng kết nối với nó, thả ra NPC đã sớm chuẩn bị xong, “Bên ta có một kế hoạch phát triển kinh tế, khai giảng kỹ càng cho chư vị một chút.”

Lời này của Vương Thủ Triết đã nói đủ một khắc đồng hồ, sâu sắc đưa ra một loạt kế hoạch giúp đỡ phát triển.

Thiên Diễn đạo chủ và hai vị trưởng lão Kim Tiên, từ lúc mới bắt đầu không cho là đúng, cho đến khi ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, đến cuối cùng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Chuyện này, nếu thật sự thực hiện một loạt những kế hoạch như kế hoạch của Vương Thủ Triết, chính là như hắn nói, chân chính giải quyết vấn đề nghèo khó từ gốc rễ của Thiên Diễn Đạo Minh.

Mà Thái Sơ Đạo Chủ cũng là ghé mắt không thôi.

Thủ Triết tiểu tử thật đúng là một nhân tài, NPC này thật đúng là nói nhiệt huyết sôi trào, để cho hắn đều cảm thấy kế hoạch cực kỳ khả thi.

Cảm giác nếu như Đông Hà thần triều rất nhiều khu vực nghèo khó, cũng theo đó kinh doanh một phen, hơn phân nửa cũng sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngay cả Liễu Nhược Lam ở bên cạnh cũng nhìn phu quân với vẻ mặt sùng bái.

Mặc dù phu quân vẽ ra bộ dáng bánh nướng nàng đã sớm nhìn vô số lần, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy chán ngán.

Con đường phát triển của Vương thị được xây dựng trên từng miếng bánh lớn.

"Ta nghe nói quý minh vất vả lắm mới tích lũy được hai Đạo Nguyên Quả? Là Thái Dương Đạo Chủ chuẩn bị bán cho Bắc Khuyết Thần Châu sao?" Vương Thủ Triết vừa bàn chuyện phát triển kiếm tiền, đột nhiên đưa ra một nghi vấn.

"Cái này…" Thiên Diễn đạo chủ bất ngờ không kịp đề phòng, hơi do dự một chút, vẫn thành thật trả lời: "Thái dương đạo chủ ra tay hào phóng, bán ra Đạo Nguyên quả cũng có thể giảm bớt áp lực kinh tế cho Đạo Minh chúng ta."

"Đạo Minh lớn như vậy thật vất vả mới trồng được hai viên Đạo Nguyên quả, cùng lắm cũng chỉ thu hoạch được tám chín mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch, cùng đại cục chỉ như muối bỏ biển mà thôi." Vương Thủ Triết cảm khái một tiếng.

Tám chín mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch có thể làm gì? Ngay cả xây dựng cái không gian na di đại trận cũng không đủ.

Hắn đề nghị: "Tả Hữu đều bán, không bằng lấy một trăm Hỗn Độn linh thạch bán cho Hồng Trấn tiền bối."

"Một trăm Hỗn Độn linh thạch?" Hai mắt Thiên Diễn đạo chủ sáng lên.

"Ngoài ra, các ngươi còn có thể lấy giá bốn mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch, ưu tiên mua một viên Đạo Nguyên Đan." Ngoài giúp đỡ người nghèo, Vương Thủ Triết còn không quên vơ vét tài liệu chủ của Đạo Nguyên Đan cho Thái Sơ Đạo Chủ.

"Nếu thế, vậy thì bán cho Hồng Trấn tiền bối." Thiên Diễn đạo chủ sảng khoái đồng ý.

Hồng Trấn tiền bối bên này đưa ra điều kiện càng phong phú, đương nhiên ông ta không có lý nào không đồng ý. Huống chi, ông ta còn trông cậy vào kế hoạch ủng hộ của Vương Thủ Triết.

Đáng thương Bắc Mang Thần Châu Thái Dương đạo chủ, cứ như vậy thiếu đi hai nguyên vật liệu.

Thế này cũng được?

Thái Sơ Đạo Chủ lại có chút khiếp sợ.

Việc này dễ dàng lấy được cho hắn hai quả Hư Không Đạo Nguyên Quả? Tiểu tử Vương Thủ Triết này sẽ không lừa dối đối phương muốn giúp đỡ người nghèo, thật ra là lừa gạt Đạo Nguyên Quả nhà người ta chứ?

"Thủ Triết… gia chủ." Lúc này, Thiên Diễn đạo chủ trơ mắt hỏi: "Kế hoạch giúp đỡ người tài này của chúng ta, khi nào mới bắt đầu?"

"Sau khi ký kết khế ước, nhân tài tinh anh do Vương thị chúng ta bồi dưỡng sẽ mang theo vật tư ban đầu tới đây, kế hoạch phát triển như thế cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành." Vương Thủ Triết cũng thuận thế kết thúc hành động vẽ bánh, "Chư vị tiền bối Thiên Diễn Đạo Minh, không biết còn có vấn đề gì không?"

"Có vấn đề." Một vị trưởng lão Kim Tiên tuy tâm động vô cùng, nhưng vẫn còn kiêng kị: "Đầu tiên chính là vấn đề vận chuyển. Chúng ta thông qua mở rộng quy mô, sản xuất ra lượng lớn vật tư, dù sao cũng phải vận chuyển ra ngoài mới đổi được tài nguyên cần thiết cho chúng ta. Hiện tại, Thiên Diễn đạo minh chúng ta bị chặn ở trong góc, làm sao mới có thể vận chuyển?"

Đây cũng là vấn đề lớn nhất trong những năm gần đây hạn chế phát triển Thiên Diễn Đạo Minh, vấn đề này không giải quyết được, cho dù kế hoạch tốt thế nào cũng là hư vô.

"Vấn đề này ta đã sớm nghiên cứu qua." Vương Thủ Triết lại mở ra bản đồ Hư Không Hải phụ cận Nam Khuyết Thần Châu: "Hồng Trấn đạo chủ hội chúng ta và Thánh Côn trưởng lão của Côn tộc, cùng với Thiên Diễn đạo chủ liên thủ, từ trong

Hư Không Hải khai thác ra một con đường nhỏ, cũng xây dựng nhiều truyền tống trận cự ly xa móc nối nó lại.”

Nhiều tòa truyền tống trận cự ly xa câu thông tuyến đường vận chuyển?

Trong lòng mọi người Thiên Diễn đạo minh đồng loạt run lên, đều là nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Xây dựng truyền tống trận không gian cự ly xa cũng không rẻ. Bất kỳ cái nào liên quan tới đều là đầu tư trên trăm Hỗn Độn linh thạch đúng không?

Một chuỗi truyền tống trận, đây chính là đầu tư quy mô lớn!

Có điều, nếu thật sự có thể dựa theo kế hoạch của Vương Thủ Triết thành công mở ra tuyến đường xuất phát như vậy, thì có thể có lợi cho hậu thế, đồng thời giảm thời gian lui tới giữa Nam Khuyết thần châu và Đông Hà thần triều.

Mà địa bàn của Thiên Diễn Đạo Minh cũng sẽ trở thành khu vực trung tâm của tuyến đường.

Thủ Triết gia chủ này thật đúng là thủ bút to lớn, quả thực chính là dùng tiền mở đường. Có điều, không thể không thừa nhận phương án này có tính khả thi rất cao.

Duy nhất cần lo lắng chính là vấn đề tiền, nhưng tiền lại không cần bọn họ quan tâm.

“Còn có một vấn đề.” Thiên Diễn đạo chủ trầm xuống cân nhắc một chút sau đó nói, “Thành Vạn Ma, Cực Lạc ma giáo cùng Minh Hồn Điện tam đại ma đạo thế lực, tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn Thiên Diễn đạo minh chúng ta phát triển lớn mạnh. Nhất là Cực Lạc thần giáo tiếp giáp với chúng ta, càng sẽ không ngồi yên mặc kệ.”

“Chuyện này cần ngồi xuống nói chuyện với cái cây của Minh Hồn Điện. Chỉ cần nàng đồng ý hỗ trợ kiềm chế Cực Lạc Thần Giáo, những thứ này đều không thành vấn đề.” Vương Thủ Triết tỏ vẻ đã tính trước từ lâu.

“Cái này… Thủ Triết gia chủ, ý của ngài là kết minh với Minh Hồn Điện?” Thiên Diễn đạo chủ lộ ra vẻ không dám tin: “Nhưng, chúng ta dựa vào cái gì để cho cây Thái Âm Minh Hồn Thụ tham tài kia giúp chúng ta? Chẳng lẽ, vẫn là dùng

tiền đi đập sao? Như thế, chỉ sợ minh ước cũng không chắc chắn."

"Không, ta chuẩn bị hẹn Thái Âm Minh Hồn Thụ, cùng nàng hảo hảo nói một chút về lý tưởng nhân sinh." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói, "Ta tin tưởng, dưới lời dạy bảo của Thiên Diễn tiền bối và hai vị Hồng Trấn đạo chủ, nàng nhất định sẽ hiểu nhân sinh không chỉ là tiền tài và cẩu thả, còn có chính đạo và lý tưởng."

Thái Sơ Đạo Chủ khóe miệng giật một cái.

Ngươi đây là đang đàm phán đạo lý với người khác sao? Ngươi đây rõ ràng là đang chuẩn bị lấy quyền đầu phục người! Hơn nữa, còn để cho hắn đường đường là Thái Sơ đạo chủ và Thiên Diễn đạo chủ làm tay chân!

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, có người có thể đem vây đánh ra vẻ như vậy.

"Thái Âm Minh Hồn Thụ mới vừa bị thương, bản tính của nàng cũng có chút cẩn thận." Thái Sơ Đạo Chủ tức giận lườm Vương Thủ Triết một cái: "Lúc này chắc chắn nàng ta sẽ không dễ dàng rời khỏi Minh Hồn Điện. Chúng ta cũng không thể xông vào hang ổ của nàng ta đánh nàng ta chứ?"

"Hai vị tiền bối cứ yên tâm, sơn nhân tự có diệu kế." Vương Thủ Triết cười chắp tay với hai người: "Hai vị tiền bối nghỉ ngơi dưỡng sức trước một phen. Chờ sau khi chúng ta kéo Thái Âm Minh Hồn Thụ vào trận doanh, sẽ có được chiến lực của ba vị Đạo Chủ. Đến lúc đó, không thể không đi tâm sự cuộc đời với Cực Lạc giáo chủ."

"Ha ha ha, thú vị, thú vị!" Mắt Thiên Diễn đạo chủ sáng lên, nhịn không được ha ha cười rộ lên, "Bổn đạo chủ sống nửa đời người, còn chưa ngang nhiên như thế bao giờ. Thật sự là chờ mong cùng Cực Lạc giáo chủ đàm luận về nhân sinh!"

Tràng diện kia, chỉ là suy nghĩ một chút, hắn đã bắt đầu hưng phấn lên rồi.

…

Cùng lúc đó.

Minh Hồn Điện.

Đại thụ Ma Thiên cao ngất thẳng vào mây, phun ra nuốt vào một lượng lớn thiên địa linh khí, ma khí, linh khí khổng lồ cùng ma khí như thủy triều hội tụ đến, tựa như sông lớn đổ xuống biển, thao thao bất tuyệt.

Là phân thân của Thái Âm Minh Hồn Thụ, bản thân nó chính là trận nhãn của tất cả trận pháp trong Minh Hồn Điện, đồng thời cũng có tác dụng hội tụ linh khí và ma khí của Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Dưới đại thụ Ma Thiên, bản thể Thái Âm Minh Hồn Thụ hóa thành hắc y nữ tử từ trong nhập định tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn rất nhiều.

Lần chữa thương này kết thúc, nàng cảm giác thương thế trước đó đã khôi phục một mảng lớn, ngay cả khí tức bản thân cũng trở nên càng thêm dày nặng hơn.

“Chiết Mai, đa tạ ngươi mang về một bình nhỏ 【Sinh Mệnh bản nguyên】 này, khiến thương thế bản điện chủ tốt hơn rất nhiều.”

Minh Hồn điện chủ vẻ mặt ôn hòa nhìn về phía bên cạnh, nơi đó đang đứng một vị nữ tử tư thế oai hùng hiên ngang, chính là Vương Mai dùng tên giả là “Chiết Mai tiên sinh”.

“Đáng tiếc, nếu có thể nhiều hơn hai bình nhỏ, thương thế bản điện chủ có thể khỏi hẳn.” Thần sắc Minh Hồn điện chủ có chút tiếc nuối.

“Thái Âm tiền bối, không phải ta không muốn lấy lại nhiều hơn.” Vương Mai giả trang “Chiết Mai tiên sinh” vẻ mặt bất bình, “Người có nguồn cung cấp kia chẳng những xảo trá như hồ ly, còn tham lam như sài lang, chỉ một bình nhỏ đã đòi ta 【20 viên Hỗn Độn Linh Thạch】, nhiều hơn nữa ta cũng mua không nổi.”

Sau đó, Vương Mai liền dùng ánh mắt “cầu tiêu” Thái Âm Minh Hồn Thụ.

“Hai mươi viên?” Dù Minh Hồn Điện chủ giàu có, cũng bị hoảng sợ, “Lần trước không phải ngươi nói tám viên Hỗn Độn Linh Thạch có thể mua một bình nhỏ sao?”

“Nếu không thể nói hắn giảo hoạt tham lam, biết rõ chúng ta cần gấp, liền giở công phu sư tử ngoạm.” Vương Mai vẻ mặt tức giận: “Thừa lúc cháy nhà mà đi hôi của như thế, thật là đáng giận.”

“Như thế cũng không còn cách nào khác, hai mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch này để cho ngươi chi tiêu, ngươi phải tranh thủ nghĩ biện pháp, mua thêm hai bình trở về.” Minh Hồn Điện chủ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lấy hai mươi hai viên Hỗn Độn Linh Thạch đưa cho Vương Mai, hai viên này coi như là thù lao.

Trong lòng nàng cũng có chút tức giận mà không muốn, nhưng có biện pháp nào đây?

Thương thế trên người nàng không nhẹ, nếu như không có tánh mạng bổn nguyên, chỉ dựa vào phương pháp bình thường chữa trị, sợ là phải tốn hơn mấy trăm năm.

Nàng không chờ được a!

“Điện chủ.” Vương Mai nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngài đối với Chiết Mai ta có đại ân đại đức, ta há có thể trơ mắt nhìn tiền ngài vất vả kiếm được, bị bàn sài lang vô liêm sỉ kia xé nuốt chửng chứ?”

“Làm sao? Ngươi có biện pháp?” Tâm niệm Minh Hồn Điện Chủ vừa động.

“Không bằng chúng ta như vậy, ta nghĩ biện pháp dụ dỗ hắn đi ra bàn bạc giá cả, đến lúc đó điện chủ ngài ẩn núp ở phía sau ta hộ vệ, một khi ta phát ra tín hiệu, chúng ta liền động thủ bắt hắn.” Vương Mai lộ ra vẻ tàn nhẫn quyết tuyệt, “Dưới thực lực cường đại uy hiếp cùng thần hồn thủ đoạn của ngài, chúng ta nhất định có thể ép hỏi ra nguồn gốc sinh mệnh bổn nguyên! Từ nay về sau, ngài sẽ có bổn nguyên sinh mạng cuồn cuộn không ngừng.”

Nghe vậy, điện chủ Minh Hồn điện lập tức tim đập thình thịch không thôi.

Đề nghị này quả thực quá hấp dẫn.

Chỉ là, xuất phát từ nhất quán cẩn thận, nàng vẫn là hỏi: “Có thể lừa gạt hắn đến địa bàn của chúng ta hay không?”

“Điện chủ, người nọ cực kỳ giảo hoạt và cẩn thận, mỗi lần gặp ta đều là địa điểm khác nhau, hơn nữa đều là ở biên giới Hư Không Hải.” Vương Mai quả quyết lắc đầu nói: “Hắn biết điện chủ ngài cần gấp bổn nguyên sinh mệnh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mạo hiểm.”

“Điện chủ, đến lúc đó ngài trốn ở phía sau ta xa xa, nếu như vạn nhất có cái gì không đúng, ngài chớ để ý đến ta, trực tiếp thoát khỏi hiểm cảnh là được.”

Minh Hồn điện chủ do dự một lát, rốt cuộc vẫn không ngăn được hấp dẫn sinh mệnh bổn nguyên liên tục không ngừng, hạ quyết tâm nói: ” Chiết Mai ngươi yên tâm, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, bản điện chủ sẽ bảo hộ ngươi chu toàn.”

“Đa tạ điện chủ tâm ý, bất quá Chiết Mai mệnh đều là điện chủ ban tặng.” Vương Mai trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt, “Vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, Chiết Mai chỉ cầu điện chủ có cơ hội nhất định nghĩ cách cứu cha mẹ của ta.”

“Tốt, bổn điện chủ đáp ứng ngươi.” Minh Hồn điện chủ trịnh trọng nói: “Nếu ta dựa vào sinh mệnh bổn nguyên tấn thăng đến cấp mười tám, nhất định sẽ đi xông vào Thái Sơ Đạo Cung và Cực Lạc Thần Giáo một lần!”

“Chiết Mai, bái tạ điện chủ đại ân.”

Vương Mai một bộ kích động khó có thể tự kiềm chế, quỳ rạp xuống đất, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

…

Chương 86: Chinh phục! Thần thực thập thất giai!

…

Là một trong tứ đại thế lực của Nam Tề Thần Châu, phạm vi thế lực của Minh Hồn Điện cực kỳ rộng lớn, hầu như bao trùm ba thành khu vực của Nam Tề Thần Châu.

Mà khu vực này cũng được gọi là "Vô Tướng Ma Vực".

Trong phạm vi Hư Không Hải rộng lớn này, tổng cộng có chín dòng Thiên Hà bao la giăng khắp nơi, giống như những con rồng khổng lồ màu bạc đang xuyên thẳng qua biển Hư Không, xuyên qua từng khu vực tập trung lại từng sinh mệnh một.

Toàn bộ khu vực cực kỳ đồ sộ, vô tận ngôi sao cùng tinh vân lưu quang tràn đầy màu sắc đan vào một chỗ, tạo thành từng quần thể thế giới kỳ lạ.

Năm đó lúc Minh Hồn Điện thành lập, đầu tiên là thành lập nên trung tâm ma thành Vô Tướng Ma Thành, cũng coi đây là hạch tâm diễn sinh ra chín tòa ma thành.

Chín tòa ma thành này, nói là "ma thành", trên thực tế lại là bá chủ một phương có thực lực hùng hậu. Mỗi một tòa ma thành, đều có một vị thống trị Đại La cảnh thực lực cường đại.

Mà những thống trị giả này, dựa theo thứ tự, phân biệt là Minh Nhất, Minh Nhị, Minh Tam… Mãi cho đến Minh Cửu.

Bọn họ phân ra khắp nơi, thay Minh Hồn Điện chủ trấn áp và khống chế toàn bộ Vô Tướng Ma Vực.

Dạ Xoa ma thành cùng Quỷ Ảnh ma thành, chính là một trong chín tòa ma thành này.

Mà tại Dạ Xoa Ma Thành cùng Quỷ Ảnh Ma Thành, có một mảnh diện tích rộng lớn Hư Không Hải Vực.

Khu vực Hư Không Hải này có hoàn cảnh ác liệt dị thường, không gian loạn lưu, hư không bão táp các loại hoàn cảnh ác liệt không ngừng cắn nuốt hết thảy sinh mệnh.

Đây là bởi vì trong vùng hư không này có rất nhiều kẽ nứt của 【 Vô Tận Thiên Uyên 】 ẩn giấu.

Do những khe hở đó tồn tại, không gian trở nên vặn vẹo và hỗn loạn, sẽ bị cuốn vào trong Vô Tận Thiên Uyên cực kỳ khủng khiếp. Cũng vì vậy, từ trước tới nay khu vực này vẫn được coi là cấm địa, cho dù là thực lực cấp bậc Đạo Chủ cũng không muốn dễ dàng mạo hiểm.

Nhưng giờ phút này.

Một chiếc phi chu lẻ loi trơ trọi đang cẩn thận di chuyển trong hư không hải này.

Đây là một chiếc thuyền hình dáng chiến hạm, hình thể không tính là lớn, vỏ ngoài lại cơ hồ hoàn toàn do kim loại cấu thành, dưới ánh sáng hư không hải ảm đạm hiện ra kim loại sáng bóng, mặt ngoài kim loại ngẫu nhiên còn có lưu quang lập lòe, rõ ràng là bố trí trận pháp, vừa nhìn liền biết không phải thùng rỗng.

Bên trong phi thuyền.

“Khốn kiếp! Hồ ly xảo trá đáng giận!” Trên boong thuyền, Vương Mai vẻ mặt phẫn nộ, đang không ngừng mắng chửi, “Vậy mà liên tiếp đổi ba địa điểm giao dịch, đây là đang đùa giỡn bổn tiểu thư sao? Lần cuối cùng, đây là cơ hội cuối cùng bổn tiểu thư cho ngươi.”

Ngay khi Vương Mai “bị chơi” đến nóng nảy không thôi, sắp mất kiên nhẫn, thanh âm ôn hòa của Minh Hồn điện chủ xuất hiện bên tai nàng, khuyên giải an ủi: “Chiết Mai, ngươi tạm thời đừng nóng nảy. Bất luận như thế nào, chúng ta đều phải lấy được sinh mạng bổn nguyên liên tục không ngừng. Chờ ta bắt được hồ ly kia, ta sẽ cho ngươi tra tấn hắn trút giận.”

Giờ phút này, nàng đang ở phía xa xa phía sau phi thuyền, gần như dung hợp thành một thể với bóng tối vô tận.

So với Vương Mai tâm phù khí xao động, Minh Hồn điện chủ hiển nhiên càng thêm giữ được bình tĩnh, dù cho đối tượng giao dịch ba phen mấy bận thay đổi địa điểm, tâm thái vẫn như cũ thập phần bình ổn.

Trên thực tế, đối phương càng xảo trá và cẩn thận, Minh Hồn Điện Chủ ngược lại càng thêm an tâm.

Lúc này mới càng phù hợp với một hình tượng tham lam thành tính âm hiểm xảo trá, cũng càng phù hợp logic, mà không giống như một cạm bẫy nhằm vào nàng.

Huống chi, mảnh Hư Không Hải này mặc dù nguy hiểm, cuối cùng vẫn còn chưa thoát ly phạm vi thế lực Minh Hồn Điện của nàng, nàng tự nghĩ hoàn toàn nắm trong tay thế cục, tự nhiên tâm bình khí hòa.

Bất tri bất giác, lại hơn mười ngày trôi qua.

Ngày hôm đó.

Chiếc phi chu lẻ loi trơ trọi của Vương Mai cuối cùng cũng tới địa điểm chỉ định.

Đây là một bãi Tinh Thần vỡ nát tương đối ổn định trong khu vực này.

Trên một mảnh Toái Tinh bí mật trong đó, cuối cùng Vương Mai cũng gặp mặt Vương Thủ Triết đã chờ rất lâu.

Vương Thủ Triết lúc này ăn mặc giống Chân Tiên, lơ lửng phía trên ngôi sao vỡ vụn, phiêu dật phi phàm, tuấn lãng tiêu sái.

Theo hắn giơ tay nhấc chân, hoàn cảnh chung quanh phảng phất trở nên tươi sống, để cho người cảm thấy Tiên Linh chi khí trên người hắn liên tục không ngừng.

Phía sau hắn còn có hai lão giả che mặt đứng thẳng, mặc dù bọn họ không có tận lực phóng thích khí thế, nhưng khí tức cấp Đại La Kim Tiên như ẩn như hiện vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được sự cường đại và đáng sợ của bọn họ.

“Bây giờ có thể giao dịch chưa?” Vương Mai đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương Thủ Triết, thái độ vô cùng hung hăng, “Bản nguyên sinh mệnh ngươi đồng ý cho ta đâu?”

“Chiết Mai tiên sinh chớ trách, thế đạo này hỗn loạn như thế, cẩn thận một chút mới có thể sống lâu hơn.” Vương Thủ Triết mang theo nụ cười ấm áp, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai bình bổn nguyên sinh mệnh.

Hắn nhẹ nhàng mở nắp bình ra, một cỗ khí tức sinh mệnh bản nguyên nồng đậm tràn ngập ra.

Ánh mắt Vương Mai sáng lên, chuẩn bị nhận lấy, nhưng bị Vương Thủ Triết giơ tay ngăn lại: "Hỗn Độn linh thạch đâu? Một tay giao tiền một tay giao hàng là đúng lý, tổng cộng bốn mươi viên Hỗn Độn linh thạch."

"Hừ! Vẻ mặt tham lam của ngươi thật khiến người ta ghê tởm." Vương Mai móc ra một túi linh thạch Hỗn Độn, thái độ lạnh lùng mà chán ghét ném cho Vương Thủ Triết: "Tự đếm đi."

Vương Thủ Triết nhìn lướt qua linh thạch Hỗn Độn trong túi, hài lòng gật gật đầu, lúc này mới giao hai bình bổn nguyên sinh mệnh cho Vương Mai, ý cười dạt dào nói: "Giao dịch lần này ta rất hài lòng, chờ mong lần hợp tác tiếp theo."

Vương Mai không nói hai lời, lập tức kiểm tra thực hư bản nguyên sinh mệnh.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, nàng lập tức cất hai bình sinh mệnh bổn nguyên đi, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái: "Hàng hóa đã kiểm tra thực hư, không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng lần hợp tác sau chúng ta sẽ không cần giao dịch như vậy nữa."

Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi phát lạnh: "Chiết Mai tiên sinh, đây là ý gì?"

"Ý của nàng là, tánh mạng căn nguyên về sau cũng không cần dùng tiền mua nữa." Một đạo thanh âm trêu tức nữ tử mang theo hưng phấn bỗng nhiên vang lên.

Cùng lúc đó.

Không gian xung quanh chấn động như gợn sóng.

Một nữ tử mặc váy dài màu đen chậm rãi bước ra từ trong đó, tà áo, khí độ ngàn vạn.

Theo sự xuất hiện của nàng, một cỗ khí tức lạnh lẽo vô cùng khủng bố lan tràn ra trong hư không, trong khoảnh khắc đã bao phủ Vương Thủ Triết và hai vị Kim Tiên ở bên trong.

Uy áp kinh khủng tựa như tận thế giáng lâm kia, làm cho người ta kìm lòng không được tim đập loạn, không thở nổi.

“Minh Hồn điện chủ, lại là ngươi!” Vương Thủ Triết kinh hãi hoảng sợ hô lên, “Điều này sao có thể? Ta rõ ràng đã phái người theo dõi hành tung của Chiết Mai, tại sao không phát hiện ngươi âm thầm đi theo?”

Điện chủ Minh Hồn Điện cười nhạo một tiếng, trên khuôn mặt thanh nhã tú lệ lộ ra một vòng châm biếm: “Chỉ là Đại La Kim Tiên, sao có thể dò xét ra thủ đoạn ẩn nấp trong bóng tối của Thái Âm Minh Hồn Thụ ta? Bản điện chủ thấy ngươi cũng coi như là nhân tài có tính toán thông suốt, không bằng ngoan ngoãn đầu hàng, thành thành thật thật khai ra lai lịch sinh mệnh bổn nguyên, tránh phải chịu đau khổ.”

Về phần hai Đại La Kim Tiên hộ vệ phía sau Vương Thủ Triết kia, nàng căn bản không để ở trong lòng, thu thập bọn họ không được nhiều tay chân.

“Nói như vậy, Minh Hồn điện chủ dự định mượn danh nghĩa giao dịch, thực hiện cướp bóc, bắt cóc, vơ vét chi tiết?” Vương Thủ Triết nghe vậy, vẻ mặt vốn “trùng mình” bỗng nhiên biến đổi, ngược lại lộ ra vài phần ý cười.

Vẻ mặt của điện chủ Minh Hồn điện hơi khựng lại, có chút không hiểu ý của Vương Thủ Triết.

Nhưng nàng chung quy là thần thụ thập thất giai trải qua đại tràng, dù cho cảm thấy hoang mang, cũng sẽ không vì vậy mà bị rối loạn tiết tấu.

Gần như là lập tức, nàng vứt bỏ hết tạp niệm, khôi phục lại vẻ bá đạo và cường thế vốn có, giọng nói lạnh lùng dị thường: “Đúng vậy, bổn điện chủ dù là cướp bóc ngươi thì đã sao?”

Tu hành giới vốn đi theo chính là mạnh được yếu thua.

Nơi này là Nam Tề Thần Châu, là Vô Tướng Ma Vực của nàng, quy củ tự nhiên là do nàng định đoạt.

“Được rồi.” Vương Thủ Triết cười nhướng mày, sau đó cao giọng nói: “Ta bị cướp bóc, có vị tiền bối nào đi ngang qua nguyện ý gặp nghĩa dũng làm, chủ trì một chút công bằng?”

“Tên tiểu tử ngươi, không phải là bị sợ choáng váng đấy chứ?” Minh Hồn Điện Chủ sắc mặt khó hiểu, cười đến run rẩy hết cả người, “Nơi nguy hiểm hẻo lánh như vậy, đừng nói vạn năm

cũng chưa chắc có người nào đi ngang qua, cho dù thật sự có đi ngang qua thì ai dám cùng Bổn điện chủ…”

Ai ngờ nàng còn chưa dứt lời, một thanh âm nam tử hùng hậu uy nghiêm đã từ trong hư không truyền đến, lập tức cắt ngang lời nói của nàng.

“Không ngờ trong ban ngày lại có ác đồ phản bội kiêu ngạo như vậy. Tiểu huynh đệ chớ sợ, bản đạo chủ thay ngươi chủ trì công đạo.”

Sau một trận gợn sóng không gian, một vị nam tử trung niên đạp hư không mà tới.

Thoạt nhìn tuổi tác của hắn cũng không quá lớn, khí chất vô cùng uy nghiêm, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức hùng hậu, một bộ đạo bào chế tạo Thiên Diễn đạo minh càng làm nổi bật lên khí chất trang trọng nghiêm túc của hắn, hiển thị rõ khí độ lãnh tụ chính đạo.

Nhìn thấy người này, nụ cười của Minh Hồn điện chủ dần dần cứng ngắc, ánh mắt có chút không dám tin.

“Ta tưởng là ai làm chỗ dựa sau lưng kiêu ngạo tiểu tử kia, không ngờ lại là ngươi. Thiên Diễn, ngươi quả nhiên to gan, dám cả gan tính kế bản điện chủ như vậy. Chẳng lẽ, ngươi không sợ ta suất lĩnh Cửu Đại Ma Thành, san bằng Thiên Diễn đạo minh của ngươi?”

“San bằng Thiên Diễn đạo minh ta? Ha ha, lời này hãy chờ sau khi ngươi còn sống rồi hãy nói.” Thiên Diễn đạo chủ cười lạnh đáp trả, trong lòng vô cùng thoải mái.

Trước kia ba đại Ma Đạo tổ chức thế lớn, bất kỳ một người nào hắn cũng không thể trêu vào. Có đôi khi gặp phải sự tình, hắn không thể không ra mặt hòa giải, cho dù rõ ràng là đối phương không phân rõ phải trái, hắn cũng không thể không nén giận.

Hôm nay, hắn đúng là hãnh diện một hồi, có thể trực diện đối mặt cùng Minh Hồn Điện chủ.

“Tốt tốt tốt!” Minh Hồn điện chủ giận quá hóa cười, “Đừng tưởng rằng ta bị thương, bọn ngươi tôm tép nhãi nhép này có thể cưỡi ở trên đầu lão nương giương oai. Ta ngược lại muốn nhìn một chút ngươi có thủ đoạn gì, có thể giữ được mạng ta!”

Nhưng nàng vừa dứt lời, không gian liền lần nữa nổi lên sóng gió.

Một lão giả quần áo mộc mạc chắp hai tay sau lưng từ trong hư không đạp bước mà đến.

Tuổi của y đã không còn nhỏ, tóc dài đã sớm hoa râm, thân hình vẫn cao lớn mà cường tráng, nguy nga như núi cao, làm người ta ngưỡng mộ.

Dưới màn trời ảm đạm, hắn mặc một bộ áo bào trắng hơi chập chờn, khí độ phong cốt vô song.

Mỗi một bước của hắn đều đạp trên hư không, Toái Tinh Đái xung quanh đều mơ hồ run rẩy, tựa như thiên địa cộng hưởng.

Người này chính là đệ nhất cao thủ của Đông Hà thần triều, chủ nhân của Thái Sơ Đạo Cung.

"Thái Âm Minh Hồn Thụ, chúng ta đã mấy vạn năm không gặp mặt." Thái Sơ Đạo Chủ nhìn điện chủ Minh Hồn, đáy mắt thâm thúy không chút gợn sóng, thái độ như đang chào hỏi lão hữu nhiều năm không gặp vậy. "Không ngờ hôm nay gặp lại ở đây."

Nhìn thấy hắn, trong lòng Minh Hồn điện chủ run lên, một cỗ hàn ý làm cho nàng sởn hết cả gai ốc bỗng nhiên vọt lên sống lưng: "Hôm nay tất cả những chuyện này, dĩ nhiên là nhằm vào cạm bẫy của ta?"

Thái Sơ Đạo Chủ cùng Thiên Diễn đạo chủ một người là Đông Hà đạo chủ, một người là Nam Lam Thần Châu đạo chủ, địa bàn trải dài qua vô số Hư Không Hải, mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể đụng phải một lần.

Nếu không phải cạm bẫy, sao có thể trùng hợp như vậy, hai đạo chủ nhân loại này vậy mà lại tề tụ ở nơi hiểm địa hoang vu chim không thèm ỉa này?!

Nàng kinh ngạc xoay người nhìn về phía Vương Mai.

Lúc này Vương Mai mới chú ý tới không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Vương Thủ Triết, hai vị hộ vệ Đại La Kim Tiên đang gắt gao bảo vệ bọn họ trong đó.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của điện chủ Minh Hồn, Vương Mai thản nhiên chắp tay hành lễ với Vương Thủ Triết: "Gia

tướng Vương Mai, không phụ sự phó thác của gia chủ, đã thành công hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ đã định, xin cho phép quy hàng.”

“Làm rất khá.”

Vương Thủ Triết gật đầu khen một tiếng, trong lòng vô cùng hài lòng với biểu hiện của Vương Mai.

“Bái tạ gia chủ tán thưởng.”

Nụ cười trên mặt Vương Mai rạng rỡ, tựa hồ chỉ có được sự tán dương và tán thưởng của gia chủ mới có thể khiến nàng cảm thấy thỏa mãn và vui vẻ chân chính.

Như thế đối trắng, rơi vào trong tai Minh Hồn điện chủ, tự nhiên là để nội tâm nàng tức giận hay là sợ hãi.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, từ khoảnh khắc “Chiết Mai tiên sinh” xuất hiện, mình lại đã rơi vào trong tính toán của Vương Thủ Triết kia.

“Ngươi tính kế bổn điện chủ như thế, rốt cuộc là có ý gì?” Minh Hồn Điện chủ đè nén phẫn nộ chi hỏa: “Bổn điện chủ không tin, ngươi đơn thuần muốn mạng ta.”

“Minh Hồn tiền bối.” Vương Thủ Triết ung dung chắp tay, ngữ khí thành khẩn giải thích: “Tại hạ bố trí cục diện hôm nay, chính là muốn nói chuyện với tiền bối một cách bình thản, hi vọng tiền bối có thể trở thành linh thực khế ước của vãn bối.”

Khế ước linh thực?

Điện chủ Minh Hồn Điện vẫn còn đang lơ lửng không một giọt máu nào phun ra ngoài.

Nàng hai tròng mắt phun lửa, giận dữ mà cười: “Chỉ bằng ngươi một tiểu tử chỉ là Chân Tiên cảnh nhãi con, cũng dám để bản điện chủ trở thành khế ước linh thực của ngươi? Nằm mơ đi! “

Một cỗ ma khí hệ Âm Minh cuồng bạo bay lên.

Cũng không thấy nàng làm ra vẻ gì, không gian bên cạnh nàng đã bị xé rách ra một vết nứt không gian thật lớn.

Thân hình nàng thoắt một cái đã trốn vào trong đó, chuẩn bị thoát khỏi cạm bẫy này trước rồi báo thù.

“Minh Hồn điện chủ, Thủ Triết công tử nói chuyện với ngươi, ngươi hùng hổ chuẩn bị đi đâu?” Thiên Diễn đạo chủ cười lạnh một tiếng, giơ tay lên trước, một mặt gương đồng phong cách cổ xưa nháy mắt được hắn tế ra.

Rõ ràng là 【 Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính 】 mà Thiên Diễn Đạo Minh đời đời tương truyền.

Theo hắn thúc giục, từng đạo năng lượng phù văn thần bí từ trong gương bay ra, dẫn động đại trận vây khốn đã bố trí sẵn.

Chỉ thấy trong hư không mênh mông cuồn cuộn, vô số tinh quang hội tụ đến, trong khoảnh khắc liền hóa thành chín sợi xiềng xích vô hình tựa như một con rồng dài, cấp tốc xuyên qua quấn quanh ở trong hư không chung quanh, tạo thành một hàng ngũ năng lượng khổng lồ —— Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận.

Chỉ một thoáng, toàn bộ không gian đều bị bao phủ trong đại trận thần bí này, bất luận sinh linh nào muốn xuyên qua khu vực này đều sẽ bị lực lượng cường đại của nó trói buộc, không cách nào rời đi.

Thiên Diễn Đạo Minh có thể ở trong khe hở của tam đại ma đạo thế lực Nam Tề Thần Châu sinh tồn đến nay, tự nhiên cũng có chỗ độc đáo của bản thân, mà Thiên Cơ thôi diễn cùng các loại thượng cổ đại trận, đúng là sở trường của bọn họ.

“Oanh!”

Minh Hồn điện chủ muốn xuyên không gian bỏ trốn, lập tức lâm vào trong vũng bùn nồng đậm, trong thời gian ngắn đào thoát không ra.

“Thái Âm Minh Hồn Thụ, Thủ Triết không nói bảo ngươi đi, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì hơn.” Giọng Thái Sơ Đạo Chủ cũng vang lên ngay lúc này.

Trong lúc nói chuyện, hắn ta cũng di chuyển.

Chỉ thấy hắn tiện tay vẫy một cái, liền có một thanh kiếm to lớn bay vào trong tay của hắn.

Sau một khắc.

Hắn run tay vung lên, một đạo Tiên Thiên Nhất Thương Kiếm kinh thiên động địa liền ngưng tụ thành, giống như một đạo

cầu vồng bắn thẳng đến vị trí điện chủ Minh Hồn đang bị vây khốn.

So với Tiên Thiên của Doanh Linh Trúc, một chiêu này của Thái Sơ Đạo Chủ không thể nghi ngờ mạnh hơn rất nhiều lần.

Kiếm khí huyền ảo mang theo uy thế khủng bố như có thể hủy thiên diệt địa, chỉ trong nháy mắt đã đến tiếp điểm không gian mà Điện chủ Minh Hồn điện biến mất.

“Oanh!!”

Kiếm khí tới, không gian bích chướng lập tức bị chém ra một lỗ hổng to lớn.

Minh Hồn điện chủ bị chấn động đến trực tiếp từ trong không gian khác lộn ra, hình tượng chật vật, trong miệng thổ huyết.

Muốn chạy trốn nhưng không được, Minh Hồn điện chủ giận tới cực hạn.

Trong mắt nàng lóe ra hàn quang làm người ta tim đập nhanh, tức giận kêu thảm thiết: “Khinh người quá đáng! Lão nương liều mạng với các ngươi!!”

Trong tiếng mắng chửi giận dữ, trên người nàng toả sáng hào quang, mạnh mẽ biến thành Thái Âm Minh Hồn Thụ nguyên hình.

Đó là một gốc cổ thụ vô cùng khổng lồ, cành lá phấp phới, tán cây màu xám bạc lan tràn ra, trong khoảnh khắc che đậy mảng lớn hư không.

So với phân thân của Thái Âm Minh Hồn Thụ trong Minh Hồn Điện thì hình thể nó phải lớn hơn ít nhất gấp đôi.

Vết tích thân cây vô cùng tráng kiện loang lổ, hiển thị rõ tuế nguyệt tang thương, rễ cây tráng kiện không gì sánh được như mãng xà cực lớn quay quanh ở trong hư không, từ xa nhìn lại, tráng quan vô cùng, cũng chấn động không gì sánh được.

Theo đại thụ xuất hiện, ma khí nồng đậm làm cho người hít thở không thông từ trên thân cây tản ra, ngưng tụ ra năng lượng ngập trời, bên trong chấn động phảng phất muốn hủy diệt mảnh tinh thần mang này.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Thiên Diễn đạo chủ và Thái Sơ Đạo Chủ đều khựng lại.

Mọi người đều biết, linh thực trí tuệ như Thái Âm Minh Hồn Thụ nhất định là linh thực ở trạng thái bản thể có sức chiến đấu mạnh nhất.

Minh Hồn điện chủ hiện ra bản thể, không thể nghi ngờ chính là muốn liều mạng.

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng song song kích phát ra hư ảnh pháp tướng hình người, sử dụng ra Pháp Thiên Tượng Địa thần thông, liên thủ áp chế nguyên hình Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Trong nháy mắt, hư ảnh hình người khổng lồ thông thiên triệt địa giống như đang chém giết với cây cổ thụ vô cùng to lớn.

Đây là một trận chiến bao la hùng vĩ, uy thế khủng bố tung hoành ngang dọc, quét ngang toàn bộ hư không, gần như đánh tan toàn bộ Phá Toái Tinh Thần Than.

Lấy hai địch một chút, tình hình chiến đấu đã không cần nói cũng biết.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh Thái Âm Minh Hồn Thụ, có lẽ còn có cơ hội giãy dụa một chút, thừa cơ chạy trốn, nhưng bây giờ nàng vốn là bị thương trong người, lực chiến đấu giảm đi không ít, hai vị đạo chủ lại có tâm bố trí mai phục, sớm bố trí, kết cục tất nhiên không cần nói cũng biết.

Rất nhanh, Thái Âm Minh Hồn Thụ đã bị hai vị đạo chủ giáp công, chật vật không chịu nổi.

Trong hư không, khắp nơi đều là những cái cây bị tàn phá của Thái Âm Minh Hồn Thụ, lá cây bay khắp nơi.

Ngay cả Vương Thủ Triết nhìn cảnh này, trong lòng đều rung động không thôi, thật không hổ là đối chiến với chiến lực cấp Đạo Chủ, nếu đặt trong một thế giới toàn lực đối chiến, đó là một hồi tai nạn cực lớn.

Dưới tình huống cực đoan, có thể đánh cho thế giới sụp đổ.

“Dừng tay, không đánh nữa, ta đầu hàng.” Minh Hồn Điện chủ bị đánh một cách thê thảm cuối cùng cũng không kiên trì nổi, đầu hàng xin tha.

Nàng dứt khoát trực tiếp không đánh nữa, thân cây khổng lồ cũng nhanh chóng co lại, một lần nữa hóa thành trạng thái hình người sáng ngời lam lũ.

Nàng nghiến răng nghiến lợi nhìn Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Diễn Đạo Chủ: "Các ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Muốn bắt ngươi thế nào, vẫn phải do Thủ Triết công tử quyết định." Thiên Diễn đạo chủ vô cùng thoải mái nói.

Từ khi lên làm Đạo Chủ tới nay, đây là lần đầu tiên đánh nhau thoải mái như thế.

Trong lúc bất tri bất giác, thái độ của hắn đối với Vương Thủ Triết đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Được, các ngươi dẫn ta đi gặp hắn." Minh Hồn điện chủ tức giận không ít, nhưng cây ở dưới mái hiên cũng không thể không cúi đầu.

Dưới sự giám sát của hai đạo chủ, Minh Hồn điện chủ cuối cùng lại đến trước mặt Vương Thủ Triết.

"Minh Hồn tiền bối." Vương Thủ Triết ngược lại vẫn là phong độ nhẹ nhàng vô cùng khách khí, mỉm cười nói: "Hiện tại, chúng ta có thể tâm bình khí hòa trò chuyện một chút không?"

"Hành bá, ngươi muốn tán gẫu như thế nào thì nói thế ấy." Minh Hồn Điện chủ mặc dù lòng tràn đầy bất cam, nhưng vẫn cố nén tức giận, chuẩn bị nghe xem tên nhân loại xảo trá này rốt cuộc muốn nói cái gì.

"Thật ra, ta nghe nói qua Thái Âm Minh Hồn Thụ nhất mạch các ngươi." Vương Thủ Triết mỉm cười, bắt đầu chậm rãi nói: "Ở hơn trăm vạn năm trước, Thái Âm Minh Hồn Thụ của ngươi đã từng là một cây vô ưu vô lự trong Hư Không Hải, kết quả sau đó bị Tinh Cổ Tộc bắt lấy, tiến hành nghiên cứu vô cùng thảm. Hay là sau đó Tinh Cổ Tộc gặp đại nạn, tiền bối của ngươi mới thừa dịp loạn chạy trốn ra ngoài, lẫn vào đội ngũ di chuyển lớn chạy trốn tới Nam Tề Thần Châu."

"Hiện nay, Thái Âm Minh Hồn Thụ nhất mạch truyền đến nơi này đã truyền qua nhiều thế hệ. Nhưng nghe nói Thái Âm Minh Hồn Thụ nhất mạch các ngươi có trí nhớ truyền thừa, tiền bối của ngươi trải qua cái gì hẳn là ngươi cũng biết. Cho nên, ta hiểu được ngươi không an toàn."

Minh Hồn điện chủ tức giận trừng mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Ngươi nói những thứ này làm gì?"

Hiển nhiên, tính tình của nàng còn có chút táo bạo.

"Thế giới này tràn đầy nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người ta bắt lấy nghiên cứu. Hiện tại tuy Tinh Cổ tộc không có ở đây, nhưng vẫn còn Ma tộc đang nhìn chằm chằm, ta cảm thấy ngươi nên tìm một chỗ dựa vững chắc để được bảo vệ." Vương Thủ Triết thành khẩn đề nghị.

"Ta phi! Ta xem người nguy hiểm nhất của thế giới này chính là ngươi!" Minh Hồn Điện Chủ tức giận không nhẹ, nổi giận mắng, "Ngươi chỉ là một Chân Tiên cảnh, vậy mà cũng dám muốn làm chủ nhân của bổn điện chủ? Chỉ bằng chút thân thể nhỏ bé này của ngươi, ngươi có chịu được không? Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, có gan chúng ta đơn đấu, chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, ngươi muốn ta bày ra tư thế gì cũng được."

"Xem ra tính tình của tiền bối vẫn nóng nảy như trước."

Vương Thủ Triết thở dài một hơi, lập tức quay đầu hành lễ với hai người Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Diễn Đạo Chủ, khách khí nói: "Làm phiền hai vị tiền bối lại chủ trì một chút công đạo, giúp Minh Hồn tiền bối giáng hỏa."

Thiên Diễn Đạo Chủ hưng phấn lần nữa, xắn tay áo lên.

Thái Sơ Đạo Chủ lại hung hăng trừng Vương Thủ Triết một cái.

Tiểu tử này, thật sự xem hắn là tay chân cao cấp sao?

Cảm giác này giống như Vương Thủ Triết bắt nạt thị trường, cưỡng đoạt dân nữ ác thiếu, mà hai vị đạo chủ của hắn và Thiên Diễn chính là con chó trung thành đi theo sau mông ác thiếu.

Nếu không phải vì an nguy của toàn bộ Đông Hà thần triều…

Bỏ đi bỏ đi, tặc thuyền cũng đã lên rồi, hắn còn có thể không phối hợp sao?

Thái Sơ Đạo Chủ thở dài, đành phải lần nữa nhào tới, cùng Thiên Diễn đạo chủ liên thủ, lần nữa đánh cho Minh Hồn điện chủ một trận tơi bời.

“Khế ước, ta và ngươi khế ước còn không được sao? Đánh tiếp, mạng của ta cũng không còn.”

Sau nửa canh giờ, Minh Hồn điện chủ rốt cục cũng không chịu nổi nữa, bắt đầu liên tục xin tha.

Sau đó, Minh Hồn điện chủ hấp hối lại lần nữa bị áp giải đến trước mặt Vương Thủ Triết.

“Tiền bối đã nghĩ thông suốt rồi?” Vương Thủ Triết cười nói.

“Nghĩ thông suốt.” Minh Hồn điện chủ vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Từ nay về sau, chúng ta chính là sinh mệnh tương hợp, đồng bạn đồng sinh cộng tử.”

“Cái này không được… ta đã có linh thực bản mệnh rồi.” Vương Thủ Triết lắc đầu: “Tiền bối chỉ có thể làm linh thực khế ước bình thường của ta.”

“…”

Minh Hồn điện chủ thầm nghĩ, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lại toát ra ánh lửa, tức giận đến mức ngay cả giọng cũng run rẩy: “Ngươi! Ngươi quá nhục nhã cây, ta đường đường Thần Thụ cấp mười bảy, ngươi lại để ta làm tiểu tam?”

“Nếu tiền bối không đồng ý, coi như ta chưa nói.” Vương Thủ Triết vẫn bình tĩnh: “Thế lực Minh Hồn Điện ngài để lại, ta sẽ giúp ngài chăm sóc tốt, phát triển lớn mạnh nhất thống Nam Khuyết Thần Châu.”

Điện chủ Minh Hồn Điện ngơ ngác nhìn Vương Thủ Triết.

Qua thật lâu sau, nàng mới thở ra một hơi, nghiêng đầu sang một bên, căm giận nói: “Ta nói không sai, quả nhiên ngươi mới là người nguy hiểm nhất.”

“Bất quá, như vậy cũng tốt. Ngươi có thể chỉ huy Thiên Diễn và Hồng Trấn, nói không chừng thật sự có thể làm ra chút chuyện. Từ nay về sau, ta chính là cây của ngươi! Công tử ngươi cần phải thương tiếc ta!”

“Khụ khụ…” Vương Thủ Triết vội vàng quay đầu đi, phân phó Vương Mai nói: “Ngươi trước tiên dẫn hai vị trưởng lão Kim Tiên thu dọn chiến trường một chút, dọn dẹp cẩn thận

một chút, nhất là lá cây và nhánh cây rơi xuống của Minh Hồn Thụ, đó đều là thứ tốt đáng giá.”

Thái Âm Minh Hồn Thụ bản thể vô cùng khổng lồ, những nhánh cây bị đứt kia so sánh với bản thể không coi vào đâu, nhưng trên thực tế đường kính hơn trượng chỗ nào cũng có, mà tất cả đều là thần mộc thập thất giai giá trị liên thành, đều đủ Thương Bình Thần Hoàng đánh mấy ngàn bàn làm việc.

Mặc dù những lá cây kia không ít đều nát hết, nhưng xào chế một chút vẫn là thần trà đàng hoàng, không thể lãng phí.

“…” Minh Hồn điện chủ.

…

Chương 87: Ngươi chỉ là một cái cây! Cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

Chương 88: Ngươi chỉ là một cái cây! Cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

…

So với bản mệnh khế ước, hạn chế của linh hồn khế ước bình thường nhỏ hơn nhiều, cũng không có hạn chế nào.

Đương nhiên, khế ước song phương ràng buộc, cùng với có thể đạt được chỗ tốt từ trong đó, đồng dạng cũng nhỏ hơn nhiều lắm.

Có điều, Vương Thủ Triết và Thái Âm Minh Hồn Thụ ký kết khế ước, vốn chỉ là vì nhiều thêm một tầng bảo đảm mà thôi, đương nhiên cũng không sao cả.

Dưới sự phối hợp của Thái Âm Minh Hồn Thụ, Vương Thủ Triết rất nhanh đã hoàn thành khế ước với nàng, trở thành quan hệ khế ước bạn sinh của linh hồn.

Từ nay về sau, một người một cây đã là có phúc cùng hưởng, có nhục cùng nhục.

Đương nhiên, bởi vì hiệu quả của loại linh hồn khế ước này so với bản mệnh khế ước kém hơn rất nhiều, nếu Minh Hồn Thụ muốn chặt đứt khế ước, nhiều nhất chính là trả giá hơn nửa cái mạng mà thôi.

Nhưng đối với Vương Thủ Triết mà nói đã đủ dùng rồi, dù sao Thái Âm Minh Hồn Thụ không giống với bản mệnh linh thực Vương Ly Tiên.

Đây chính là nữ nhi bảo bối hắn nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, cho dù vì nàng đánh bạc tính mạng hắn cũng nguyện ý.

Nhưng hắn cũng không có ham mê kỳ quái nhận nữ nhi trưởng thành làm nữ nhi, hơn nữa hắn cũng không có khả năng toàn tâm toàn ý tín nhiệm cùng bảo vệ Thái Âm Minh Hồn Thụ, chỉ coi nàng như gia tướng hoặc là khách khanh còn được.

Vương Thủ Triết có thể cảm giác rõ ràng, sau khi kết khế ước, giữa hắn và Thái Âm Minh Hồn Thụ đã có một chút liên hệ nồng đậm, cảm giác cũng thân cận hơn rất nhiều.

“Nếu như thế, bắt đầu từ hôm nay, ngươi liền gọi là 【Vương Anh】, xếp vào trong danh sách khách khanh Vương thị ta.”

“Dù sao ngươi cũng là chủ nhân khế ước của ta, ngươi định đoạt.” Cảm xúc của Vương Ngao không quá cao.

Dù sao, trở thành linh thực khế ước của Vương Thủ Triết cũng không phải bản ý thật sự của nàng, mà là bị ép bất đắc dĩ, đương nhiên không có khả năng cao hứng bừng bừng.

“Đừng ủ rũ như vậy.” Vương Thủ Triết trấn an cảm xúc của nàng nói: “Sau khi kết khế với ta, ngươi vẫn có rất nhiều chỗ tốt. Ví dụ như… tinh hoa bản nguyên sinh mệnh.”

Vương Ngao bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt tú lệ ánh lên tia sáng: “Ý nghĩa là ta có căn nguyên sinh mệnh miễn phí dùng được?”

“Ha ha, đừng nghĩ quá nhiều, ngươi cho rằng ta nhập hàng không cần tiền vốn sao?” Vương Thủ Triết cười lạnh: “Chỉ có điều ngươi làm cây cho mình, ta sẽ cho ngươi một cái giá ưu đãi lớn.”

Bản nguyên tinh hoa của sinh mệnh này đương nhiên không phải Vương Thủ Triết nhập hàng vào. Trên thực tế, thứ đồ chơi này được cô đọng từ trong huyền khí bản nguyên sinh mệnh của hắn, thuận tiện để Lục Tiểu Ất cất giữ linh thực để thúc sinh.

Mà mỗi một bình nhỏ bản nguyên tinh hoa, trên thực tế chỉ có một giọt nguyên dịch, còn lại đều dùng hỗn độn tinh hoa để pha loãng. Chỉ không nghĩ tới hiệu quả tổng thể sau khi pha loãng cũng không tệ lắm.

“Ưu huệ to lớn, rốt cuộc là bao nhiêu ưu đãi?” Vương Ngao tuy thất vọng, nhưng có được ưu đãi to lớn cũng rất có sức hấp dẫn.

“Làm cây cho mình, ta có thể giảm giá cho ngươi sáu mươi điểm ưu đãi. Ngoài ra, nếu ngươi dự trữ đầy ba trăm Hỗn Độn Linh Thạch, ta sẽ đưa thêm 60 viên Hỗn Độn Linh Thạch cho ngươi, nếu như một lần mua đầy 10 bình thì tặng thêm một bình, một lần tiêu phí đầy 360 viên Hỗn Độn Linh Thạch thì thêm vào ba bình nữa.” Vương Thủ Triết ung dung nói.

“Cái gì? Một lần muốn tăng 300 Hỗn Độn Linh Thạch?” Vương Ngao chấn kinh đến mức cả người run rẩy: “Chờ một chút, đây là sáo lộ gì? Ta làm sao lại cảm thấy giống như muốn nạp giá?”

Với tư cách tham tiền, nàng gần như chỉ tính toán trong nháy mắt, đưa 30060 vậy chẳng khác nào đưa 360 Hỗn Độn Linh Thạch, tính tổng cộng thì mỗi bình là 12 Hỗn Độn Linh Thạch, có thể mua được 30 bình.

Trừ điều kiện đó ra, còn thỏa mãn hai điều kiện đưa tặng, có thể thêm vào sáu bình tặng phẩm!

Tính như vậy, chẳng phải tương đương với tiêu một lần ba trăm Linh Thạch Hỗn Độn, có thể được 36 bình Bản Nguyên tinh hoa?

Sức ưu đãi này khá lớn.

“Bởi vì mua như vậy có lời.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đương nhiên, ngươi cũng có thể mua với số lượng nhỏ, mỗi bình đều tính theo 12 viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

“Không được không được, mua như vậy quá lỗ.” Vương Ngao lập tức lắc đầu, lập tức lại bắt đầu xoắn xuýt: “Mua một lần 300 Hỗn Độn linh thạch cũng không khỏi quá nhiều.”

“Có thể cất giữ từ từ.” Vương Thủ Triết cười nói: “Tinh hoa bản nguyên sinh mệnh là thứ tốt, vừa có thể chữa thương cho ngươi, đồng thời còn có thể thong thả tăng cấp bậc tiềm lực của ngươi. Chờ tương lai ngươi trở thành cấp mười tám thì tất cả đều đáng để hồi vốn.”

Có đạo lý.

Vương Ngao con mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu: “Chờ ta lần này trở về kiếm chút tài chính, một lần duy nhất tăng giá 300 Hỗn Độn linh thạch. Chờ chút, lúc trước ta ủy thác cho Chiết Mai Hoa 60 Hỗn Độn linh thạch mua ba bình, hẳn là muốn tính vào trong 300 linh thạch này đi?”

“Lúc trước?” Vương Thủ Triết nhướng mày, nụ cười càng lớn hơn: “Thôi được, vậy chúng ta tính thử xem, lúc trước ngươi có ý đồ cướp bóc, bắt cóc, vơ vét tội của ta đi.”

Nhìn nụ cười này, Vương Ngao không rét mà run.

Không cần nghĩ cũng biết, tính ra thì cái giá mình phải trả vượt xa 60 Hỗn Độn Linh Thạch.

Nàng vội vàng lắc lắc đầu nói: “Chuyện quá khứ cứ qua đi, chúng ta đều bỏ qua chuyện cũ, từ nay về sau hảo hảo ở chung.”

Một phen đối thoại, xem như giải quyết ân oán trước đó.

Thấy thế, Thiên Diễn đạo chủ và Thái Sơ đạo chủ đều không khỏi có chút hâm mộ Vương Thủ Triết, đồng thời cũng không nhịn được cảm khái trình độ giàu có của Vương Thao.

Xem bộ dạng này của nàng, lấy ra 300 Hỗn Độn Linh Thạch đối với nàng mà nói tựa hồ vẫn tương đối nhẹ nhõm. Minh Hồn Điện quả nhiên rất có tiền.

Nhất là Thiên Diễn đạo chủ, trong lòng càng là nổi lên từng đợt chua xót.

Hắn đường đường là Đạo chủ, lúc trước không qua được một thân cây, bây giờ lại còn không lăn lộn nổi một tiểu bối Chân Tiên cảnh, hắn làm Đạo chủ như vậy thật sự là quá thất bại.

Sau khi xử lý xong chuyện của Vương Anh Tuyền.

Vương Thủ Triết lúc này chắp tay cảm ơn hai vị đạo chủ Thiên Diễn và Thái Sơ: “Thủ Triết đa tạ hai vị tiền bối trượng nghĩa ra tay, lòng biết ơn nho nhỏ không thành kính ý.”

Nói xong, hắn liền móc ra 40 miếng Hỗn Độn linh thạch vừa thu hoạch được, chia nó làm 2 phần, mỗi vị đạo chủ mỗi người một phần.

“Thủ Triết à, cái này không cần chứ? Đều là người một nhà, chớ có tới đây giở trò này.” Dường như Thái Sơ đạo chủ còn muốn mấy phần thể diện, do dự từ chối.

Tuy rằng Hỗn Độn Linh Thạch rất thơm, nhưng nếu hắn lấy tiền của hắn như vậy, luôn cảm thấy mình sẽ trở thành tay chân của chó ưng hắn.

Nghe vậy, động tác của Thiên Diễn đạo chủ lập tức cứng đờ tại chỗ, sau đó có chút ngượng ngùng thu tay về.

“Không thể nói như vậy. Lần này nếu không có hai vị tiền bối tương trợ, chỉ sợ Vương Củng rất khó tâm bình khí hòa ngồi

xuống, nói lý tưởng với ta.” Vương Thủ Triết cười khuyên nhủ: “Kế hoạch lần này đã thành công, hai vị tiền bối có thể nói là vất vả công cao, nếu ngay cả chút Hỗn Độn linh thạch này cũng không muốn nhận, thực sự khiến Thủ Triết bất an.”

Nói xong, hắn còn nháy mắt với Thái Sơ Đạo Chủ một cái, ý là, lão thanh cao có thể, cũng không thể làm khó Thiên Diễn Đạo Tông người ta chứ?

“Thôi được rồi, dù sao Thủ Triết cũng là phú hào, chỉ bốn mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch sẽ không thương gân động cốt.” Thái Sơ Đạo Chủ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thu lại.

Như vậy, Thiên Diễn đạo chủ mới thầm thở phào nhẹ nhõm, yên tâm thoải mái nhận lấy số tiền kia.

Mà cùng lúc đó.

Vương Mai mang theo hai vị Đại La Kim Tiên trưởng lão kia, rốt cuộc cũng thu lại Thái Âm Minh Hồn Thụ cành lá tàn úa.

Thứ này nhìn từ xa không có cảm giác gì, cầm tới gần nhìn xem, thật đúng là không ít, chỉ là nhánh cây đã chất đầy một đống lớn, nhìn xem giống như ngọn núi nhỏ.

Mà những lá cây kia, cũng đều bị Vương Mai cùng hai vị trưởng lão Kim Tiên tri kỷ nhổ xuống, dùng vải buộc thành từng cái túi lớn, chất thành một đống lớn.

Vương Thủ Triết cũng không keo kiệt, thuận tay chia hết những “bảo vật” này, cho mỗi người hai vị đạo chủ nhét một bao lớn lá cây, bảo bọn họ tự mình đi xào lá trà uống.

Cái này mà dùng lá trà để xào nấu Thái Âm Minh Hồn Thụ, thì mọi người cũng không xa lạ gì.

Trà này tên là Thái Âm Minh Hồn Thần Trà, đối với tăng cường thần hồn và kháng tính thần hồn có chỗ tốt cực lớn, chỉ là trong đó còn ẩn chứa mãnh liệt Âm Hàn Minh Sát khí, uống quá nhiều sẽ dẫn đến dùng Âm Hàn Minh Sát khí nhập thể, bởi vậy người có thực lực không đủ thì không nên uống nhiều.

Vương Ngao ngẫu nhiên sẽ bán một ít lá cây tự nhiên rụng ra, bởi vậy ở Nam Tề Thần Châu, trà này coi như là xa xỉ phẩm

được mọi người theo đuổi, cho dù là Thái Sơ Đạo Chủ ở Đông Hà Thần Châu xa xôi cũng từng nghe nói qua.

Mà hai vị Đại La Kim Tiên trưởng lão kia, cũng tự mình phân ra được một bọc lá cây cùng một đoạn nhánh cây, làm cho bọn hắn thụ sủng nhược kinh, cũng cười đến không ngậm được miệng.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, mình tới cũng chỉ đứng chỗ cũ, cái gì cũng không làm, cư nhiên cũng có thể được nhiều chỗ tốt như vậy.

Phải biết rằng, Thái Âm Minh Hồn Thụ chính là một cây thần thụ cấp mười bảy duy nhất bên ngoài tứ đại Thần Châu. Cho dù chỉ là một nhánh cây của nàng, đó cũng là dị bảo, tài liệu lớn hơn một chút có thể dùng để chế tạo đồ đạc, hoặc là kiếm gỗ Minh Hồn cho tiểu bối dùng.

Tài liệu nhỏ đến mấy có thể lấy ra làm vật nhỏ, nhỏ hơn có thể dùng xe châu, ngay cả vụn gỗ cũng có thể dùng để chế tác minh hồn đốt hương liệu, lúc tu luyện đốt cháy có thể phụ trợ nâng cao lực lượng thần hồn.

Dị bảo như vậy không phải là vấn đề giá trị bao nhiêu, mà là có tiền cũng không có chỗ mua.

Phải biết rằng, hiện giờ những gia cụ dùng thần mộc thập thất giai làm tài liệu, hơn phân nửa đều là từ thời kỳ Tiên Minh truyền xuống.

Vương Ngao ở bên cạnh trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết "chia của", nhìn có chút lông tơ.

Bất kể là Hỗn Độn linh thạch, hay là những cành lá tàn thụ kia, đều là của nàng! Không ngờ hắn ngang nhiên lấy nó ngay trước mặt mình, không chút che giấu hay sao?

Chủ nhân mới nhận này, sẽ không phải là ngày nào đó thiếu tiền, liền cạo nàng ta rồi bán đi chứ?

"Haizz, Vương Củng, đây chính là nỗi đau của thiên tài địa bảo không có chủ nhân." Vương Thủ Triết dường như có thể đoán được suy nghĩ của nàng, bỗng nhiên thở dài một tiếng: "Bởi vì quá đáng giá, sẽ dẫn đến vô số hổ báo sài lang đang âm thầm mơ ước."

Vương Ngao âm thầm liếc mắt.

Chủ nhân, chắc ngươi mới là Sài Lang lớn nhất kia nhỉ?

“Nói đến Thần Mộc, vãn bối nghe nói qua một tin đồn, nói là thời kỳ Tiên Minh từng có tứ đại Thần Mộc truyền thừa.” Vương Thủ Triết quay đầu cười hỏi hai vị đạo chủ Thiên Diễn và Thái Sơ, “Chẳng biết tại sao vậy mà một cây cũng không có lưu truyền?”

Với tư cách thực vật, sinh mệnh lực của Thần mộc so với Đạo Chủ ngoan cường hơn nhiều, tuổi thọ cũng lớn hơn rất nhiều, hơn nữa bản thân chính là thiên tài địa bảo có công năng cường đại, nếu truyền thừa không đứt, Thánh vực chỉnh thể thực lực có lẽ cũng không phải như hôm nay.

Đây cũng là điểm mà Vương Thủ Triết vẫn luôn nghi hoặc.

Đáng tiếc thời kỳ Tiên Minh cách bây giờ thật sự quá xa, tư liệu điển tịch liên quan bị mất rất nhiều, những năm gần đây Vương Thủ Triết vẫn luôn chú ý sưu tập tin tức liên quan, nhưng cũng không sưu tập được bao nhiêu, trong đó còn trộn lẫn rất nhiều lời đồn giả dối nghe nhầm đồn bậy, độ tin cậy đáng lo.

Muốn thu hoạch tin tức tương đối chân thật, hắn cũng chỉ có thể hỏi những đạo chủ đại tông môn có truyền thừa lâu đời này.

“Còn không phải bởi vì Tinh Cổ tộc.” Thiên Diễn đạo chủ nói đến việc này, cũng nhịn không được thở dài một tiếng, “Tứ đại Thần Mộc thuộc tính mỗi loại khác nhau, đều có năng lực cường đại. Năm đó khi Tinh Cổ tộc tiến công, ngay từ đầu đã để mắt tới những Thần Thụ kia, trực tiếp ra tay cướp đoạt, hơn nữa nghe nói còn là thủ lĩnh Tinh Cổ tộc tự mình ra tay. Sau khi đại lui lại, cũng chỉ lo được cái này mất cái kia, ôi chao! Nhiều năm trôi qua, cũng không biết bốn đại Thần Mộc truyền thừa kia, hiện tại đều là kết cục như thế nào.”

“Ngươi nhìn xem, thân là thiên tài địa bảo có phải quá nguy hiểm hay không?” Vương Thủ Triết lại bắt đầu tẩy não Vương Củng: “Chiến tranh với dị tộc đều là mục tiêu được ưu tiên công phạt. Theo ta thấy, thực lực mới là vương đạo, nếu ngươi

có một ngày thăng cấp mười chín, chẳng phải có thể siêu thoát luân hồi cũng không ai sợ?”

“Tuy gần như là không có khả năng, nhưng nếu có bản nguyên tinh hoa sinh mệnh sung túc, cũng chưa chắc đã…” Vương Ngao bị Vương Thủ Triết nói cũng là sợ hãi trong lòng, đồng thời lại sinh ra kỳ vọng vô hạn, “Nhưng mà bản nguyên tinh hoa sinh mệnh của chủ nhân quá đắt.”

“Một cái cây của ngươi, cần nhiều tiền như vậy làm gì?” Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn nàng: “Một khi bị người ta bắt đi, có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.”

Được rồi, ngươi nói cũng rất có đạo lý.

Vương Ngao bị thuyết phục, quyết định trở về bán nhiều sản nghiệp hơn, tích lũy thêm một lô sinh mệnh bổn nguyên tinh hoa.

Không cần nghĩ đến cấp mười chín, cấp mười tám vẫn có hi vọng xông lên.

“Thủ Triết công tử.” Lúc này, Thiên Diễn đạo chủ nói sang chuyện khác: “Khi nào chúng ta đi nói lý tưởng với Cực Lạc giáo chủ?”

Hắn lúc này, đã ăn được ngon ngọt, hận không thể lập tức hung hăng giáo huấn Cực Lạc giáo chủ một chút.

“Cực Lạc giáo chủ này không dễ đối phó.” Vương Thủ Triết đương nhiên đã sớm tự hỏi vấn đề này: “Tin tức chúng ta tìm hiểu được trước mắt là, Cực Lạc giáo chủ đang bế quan. Nhưng đột phá điểm, đương nhiên vẫn là Chiết Mai công tử do Vương Mai sắm vai.”

“Trước mắt, bước đầu kế hoạch là để cho Minh Hồn Điện tuyên cáo ủng hộ Chiết Mai cứu mẫu thân về hành động chính nghĩa, toàn diện tiến công Cực Lạc Thần Giáo, cũng đại lực tuyên dương muốn cứu Thánh nữ Tử Loan, kể từ đó, vừa có thể tiến hành tạo áp lực đối với Cực Lạc Thần Giáo, vừa có thể quấy nhiễu mâu thuẫn nội bộ Cực Lạc Thần Giáo, bức bách Cực Lạc Giáo chủ xuất quan thu thập tàn cuộc. Sau đó, do Hồng Trấn tiền bối ra mặt, lợi dụng giá trị cừu hận của đối phương, dẫn dụ ra khu vực hạch tâm của Cực Lạc Ma Giáo!”

“?”

Đầu Thái Sơ Đạo Chủ đều có chút lớn rồi.

Lúc Vương Thủ Triết ngươi định ra kế hoạch, không thể thương nghị trước với ta một phen sao?

“Tóm lại, muốn thành công bước này còn phải dựa vào ba vị chiến lực cấp Đạo Chủ.” Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm nói: “Vương Ngao, ngươi mau chóng sử dụng tinh hoa sinh mệnh bản nguyên khôi phục chiến lực. Đợi sau khi trở lại Vô Tướng Ma Thành, cần bắt đầu âm thầm triển khai bố trí. Chúng ta phải tận khả năng trước khi chợ đen mở ra, đánh cho Cực Lạc Thần Giáo trở tay không kịp.”

Chợ đen mở ra là một thời điểm mấu chốt.

Vào lúc này, rất nhiều thế lực, bao gồm cả Cực Lạc Thần Giáo đều đặt sự chú ý ở chợ đen, không ai dự liệu được Minh Hồn Điện trước khi chợ đen mở ra bỗng nhiên triển khai hành động lớn nhằm vào Cực Lạc Thần Giáo.

“Tốt lắm, ta cũng sớm muốn thu thập Cực Lạc giáo chủ.” Vương Ngao cười lạnh hai tiếng, trong đôi mắt xẹt qua một vòng hưng phấn.

Hiển nhiên, mối thù giữa nàng và Cực Lạc giáo chủ cũng không ít.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vô Tướng ma thành.

Bên trong【 Cực Lạc phường 】, áo thơm tóc mai, ca múa thái bình.

Một ngày này.

Liên Hương công tử cùng các sư huynh muội Hữu Tông lại hẹn nhau cùng một chỗ uống rượu thưởng vũ, nói chuyện trời đất, thật tiêu diêu tự tại.

“Công tử Hữu Tông.” Quá nửa ngày sau, Liên Hương công tử dường như lại nghĩ tới điều gì, hai gò má hơi có men nói: “Đúng rồi, đã một thời gian không gặp Thủ Triết công tử và sư muội của hắn, không biết hai người bọn họ đi đâu tiêu dao?”

“Haizz~” Sư huynh Hữu Tông thở dài một hơi, trong ánh mắt tràn ngập hâm mộ: “Trước đây vài ngày Thủ Triết công tử chán ghét dạo chơi trong Vô Tướng ma thành, nói là muốn đến mấy tòa ma thành khác ở Ma Vực để mở mang tầm mắt, thuận tiện mua sắm. Cuộc sống của kẻ có tiền này thật sự là tùy hứng thoải mái, muốn làm gì thì làm.”

“Thì ra là thế.” Liên Hương công tử cười nói: “Bất quá, lấy tiềm lực của Hữu Tông công tử, tương lai thành tựu Đại La Kim Tiên không thành vấn đề, tương lai tất nhiên sẽ không bị nghèo.”

Nghe thấy những lời này, sư huynh Hữu Tông suýt khóc.

Cho dù vất vả khổ cực trở thành Đại La Kim Tiên thì thế nào, không giống chịu nghèo? Ở Thiên Diễn đạo minh bọn họ, đừng nói Kim Tiên nghèo, ngay cả sư tôn là đạo chủ cũng nghèo!

Đáng tiếc, những lời này cũng không thể nói cho Liên Hương công tử nghe.

Đang trò chuyện.

Một vị nữ tử váy tím xuất hiện ở cửa sương phòng, lặng lẽ truyền âm bẩm báo với Liên Hương công tử một câu.

Liên Hương công tử hiểu ý, trấn an hai người sư huynh muội Hữu Tông một câu, sau đó mượn cớ rời đi.

Không bao lâu sau, nàng cùng nữ tử váy tím đi vào trong một gian mật thất.

Tuy là mật thất, nhưng tuân theo phong cách nhất quán của Cực Lạc thần giáo, gian mật thất này đồng dạng được bố trí tinh xảo hoa mỹ dị thường, ngay cả cây đèn trên đỉnh đầu cũng điêu khắc thành hình dạng phượng hoàng tinh xảo, trên mỏ chim ngậm một viên minh châu, quang mang dị thường sáng ngời.

Nữ tử váy tím cung kính bẩm báo nói: “Khởi bẩm Giáo chủ, Minh Nhất cầu kiến, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Lát nữa cho hắn vào.”

“Liên Hương công tử” khẽ gật đầu.

Trong khi nói chuyện, nàng đã một lần nữa biến trở về hình tượng Cực Lạc giáo chủ, ngồi xuống trên ghế dựa rộng rãi điêu khắc hoa sen quấn cành kia.

Khi Cực Nhạc Thần Giáo thu nhận môn đồ thì từ trước đến nay chỉ thu tuấn nam mỹ nữ, năm đó Cực Lạc giáo chủ có thể từ trong đám đệ tử trổ hết tài năng, dung mạo khí chất của nàng tự nhiên cũng là nhất đẳng.

Nàng không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ, dáng người cũng đặc biệt xinh đẹp, ngay cả trang phục trên người, trang sức trên đầu đều là cực điểm hoa mỹ, không một chỗ nào không tinh xảo, cho dù chỉ là tùy ý đứng đấy, đều phảng phất thời thời khắc khắc đều tản ra mị lực, ngay cả tóc tơ cũng phảng phất tản ra khí tức mị hoặc mê người.

Nhất là một đôi mắt ẩn tình kia, càng là boong boong sóng, phảng phất có vô số tơ tình quanh quẩn trong đó, làm cho người ta kìm lòng không được muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Ánh mắt nàng hơi động một chút, ngược lại hỏi thăm một chuyện khác: “Trong khoảng thời gian này, có tra ra thân phận lai lịch của Vương Thủ Triết kia không?”

“Việc này đang muốn bẩm báo với giáo chủ.” Nữ tử váy tím bẩm báo: “Căn cứ theo báo cáo của chúng ta, dưới tên Thánh chủ Tử Quang của Tử Vân Đạo Tông, cũng không có hai vị đệ tử là Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam này. Ta đã phái người đi điều tra lai lịch thân phận chân chính của hai người này. Chỉ là thuộc hạ có một chuyện không rõ, hai người bọn họ chẳng qua chỉ là Chân Tiên mà thôi, Giáo chủ đại nhân cần gì phải để ý như thế?”

“Chỉ là Chân Tiên?” Khóe miệng Cực Lạc giáo chủ lướt qua một vòng vui vẻ: “Ngươi cảm thấy Hữu Tông và Côn Bằng Doanh kia như thế nào?”

“Nam Cung Hữu Tông có tu vi Chân Tiên cảnh, huyết mạch thánh tử Đinh tương lai hơn phân nửa có thể trở thành Kim Tiên, cùng cấp bậc với ba mươi sáu thần sứ của Cực Lạc Thần Giáo chúng ta, đã có thể xưng là nhân trung chi long rồi.” Nữ tử váy tím hơi có chút khó hiểu, nhưng vẫn hồi đáp, “Mà Cô Doanh Doanh là bảo bối trong lòng Thiên Diễn đạo chủ, nghe nói Thiên Diễn đạo chủ từng vì nàng thôi diễn mệnh lý, nói

nàng phúc duyên thâm hậu, thậm chí có thể trợ giúp Thiên Diễn đạo tông phá cục diện, tương lai có thể sẽ là nhân vật không tầm thường.”

“Ha ha, nhưng Nam Cung Hữu Tông và Trần Anh Doanh, không tính là gì so với hai sư huynh muội Vương Thủ Triết kia.” Trong đôi mắt Cực Lạc giáo chủ lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú: “Ta nghi ngờ bọn họ che giấu thân phận, Vương Thủ Triết kia rất có khả năng là đạo tử truyền thừa 【Tử Vân Đạo Tông】 bí mật bồi dưỡng, hơn nữa đã là đạo tử kế thừa đạo thư! Nếu không, khó mà giải thích được bọn họ cực lực che giấu, vì sao ta có thể ngửi được khí tức say lòng người như thế.”

“Cực Lạc Đạo Thư” mà Cực Lạc Thần Giáo truyền lại chính là một bộ công pháp thập phần thần kỳ.

Nó tu Âm Dương Đại Đạo, đi con đường song tu, sau khi tu hành có thể thông qua song tu với người khác để nhanh chóng tăng tiến tu vi.

Mà đối tượng song tu huyết mạch càng mạnh, tư chất càng cao, người tu hành đạt được chỗ tốt cũng càng lớn.

Cũng bởi vì vậy, sau khi tu hành 【Cực Lạc Đạo Thư】, đối với tư chất huyết mạch, tiềm lực tương lai của tu sĩ đều sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm, cũng tốt phân biệt ra đối tượng song tu chất lượng tốt.

Cực Lạc giáo chủ cũng là bởi vậy mới bất ngờ phát hiện, tư chất của Vương Thủ Triết vậy mà lại khác hẳn với tầm thường.

“Đạo tử bí mật truyền thừa?” Nữ tử váy tím đôi mắt khẽ mở, khiếp sợ không thôi, “Chẳng lẽ, Tử Vân đạo tông đã sớm quyết định đạo tử truyền thừa? Nhưng mà, nếu là đã kế thừa đạo thư, không phải nên cẩn thận một chút sao, làm sao dám trắng trợn đến Nam Tề Thần Châu như thế?”

“Có lẽ là bọn hắn không kiềm chế được tịch mịch, tự mình lén lút chạy ra, cho rằng dựa vào bí thuật bí bảo, người bên ngoài cảm thấy không ra.” Trong đôi mắt Cực Lạc giáo chủ lộ ra một tia hưng phấn: “Nếu thật sự là như thế, vậy đối với Cực Lạc thần giáo chúng ta mà nói là chuyện tốt bằng trời.”

“Chúc mừng giáo chủ, chúc mừng giáo chủ.” Tinh thần nữ tử váy tím phấn chấn không thôi: “Nếu ngài có thể bắt được một vị đạo tử cùng tu với truyền thừa của đạo thư, nói không chừng tu vi còn có thể tiến thêm một bước.”

Trong đôi mắt của Cực Lạc giáo chủ cũng lộ ra vẻ vui mừng, hiển nhiên có chút hài lòng với niềm vui ngoài ý muốn này.

Bất quá, nàng vẫn là Đạo Chủ tôn sư, rất nhanh liền đè nén cảm xúc xuống, khôi phục tỉnh táo nói: “Đây mặc dù là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, nhưng chúng ta trước mắt trọng yếu hơn là đối phó 【Minh Hồn điện chủ】. Đi mời Minh Nhất vào đây.”

“Vâng, giáo chủ.” Cô gái váy tím nghe lệnh rời đi.

Không bao lâu sau.

Một vị nam tử toàn thân bao phủ trong hắc bào liền đi đến, khom người thi lễ với Cực Lạc giáo chủ đứng đầu: “Minh Nhất, bái kiến giáo chủ đại nhân.”

Thanh âm của hắn trầm thấp lạnh lẽo, ngữ khí lại có vẻ rất cung kính.

“Minh Nhất, lúc này ngươi lại tìm bổn giáo chủ, chẳng lẽ là Minh Hồn Điện chủ đã hạ lạc rồi hả?” Ánh mắt Cực Lạc Giáo chủ uy nghiêm hỏi.

“Khởi bẩm giáo chủ, tuy rằng còn chưa rõ vị trí cụ thể của điện chủ, nhưng tại hạ đã nhận được điện chủ đưa tin, muốn ta sớm chuẩn bị sáu trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch, cũng chờ nàng trở về.” Minh Nhất thấp giọng nói.

Sáu trăm Hỗn Độn linh thạch?

Cho dù kiến thức rộng rãi như Cực Lạc giáo chủ, nghe thấy số lượng này cũng hơi kinh ngạc, kỳ quái nói: “Nàng muốn chuẩn bị nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy để làm gì?”

“Tại hạ cũng không biết, nhưng tại hạ có thể mượn cớ kiếm linh thạch tốt, tìm cơ hội thăm dò đường về.” Trong mắt Minh Nhất lóe lên tia sáng lạnh, “Chắc giáo chủ đại nhân sẽ không bỏ qua cơ hội trời ban như vậy chứ?”

Trong mắt Cực Lạc giáo chủ tinh quang hiện lên, bên môi cũng nổi lên một vòng cười lạnh: “Quả thật là cơ hội trời ban.

Gốc cây kia ngày thường quá trạch, cả ngày ở trong Minh Hồn Điện Vô Tướng ma thành không nhúc nhích, lệnh ta không thể xuống tay. Hiện tại mặc kệ nàng là vì sao đột nhiên đi ra ngoài, nếu đã như thế, chớ trách ta xuống tay vô tình."

"Giáo chủ đại nhân." Con ngươi Minh Nhất hơi ngẩng đầu, đáy mắt như có một ngọn lửa cháy, tỏa ra quang mang nóng bỏng: "Hy vọng ngài tuân thủ lời hứa, sau khi giết chết nàng, giao 【Thái Âm Minh Hồn Thụ Tâm】 cho tại hạ."

"Minh Nhất, bản giáo chủ nói chuyện làm việc, từ trước đến nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh." Cực Lạc giáo chủ liếc mắt nhìn hắn, đáy mắt hiện lên một vòng không lo, ngoài miệng lại trịnh trọng nói: "Huống chi, ngươi cũng biết bản giáo chủ hiện tại làm những chuyện này, cũng không phải là vì tư tâm của bản thân."

"Tại hạ minh bạch." Minh Nhất khẽ gật đầu, thần sắc cũng chuyển thành trịnh trọng: "Như giáo chủ đại nhân đã nói, Thần Châu Nam Lam chúng ta hỗn loạn đã quá lâu rồi. Nhất định phải có một nhân vật cường đại đứng lên, thống nhất Nam Khuyết, mới có thể đối kháng với Ma tộc. Minh Nhất, cũng là bởi vì hành động hùng hồn dõng dạc này của giáo chủ đại nhân, mới hạ quyết tâm cuối cùng."

"Như thế rất tốt, sau khi bản giáo chủ thống nhất Nam Diệp, thành lập 【Cực Lạc Thần Triều】, liền sắc phong ngươi là 【Thái Minh Thần Vương】, tước vị này do gia tộc ngươi thừa kế, giống như Bình Thiên Thần Vương Đông Hà. Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi thực sự có bản lĩnh dựa vào Thái Âm Minh Hồn Thụ mà đột phá đến bậc thứ mười bảy." Cực Lạc giáo chủ vô cùng nghiêm túc nói: "Gia tộc các ngươi, cũng sẽ hoàn toàn thoát khỏi vận mệnh bi thảm của một thân cây phụng dưỡng đời kiếp kiếp."

"Minh Nhất tin tưởng hoàn cảnh của giáo chủ, nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của giáo chủ." Minh Nhất vẻ mặt kiên định, đáy mắt lạnh lẽo lóe ra tia hy vọng, "Diêu thị chúng ta phụng dưỡng bốn đời Minh Hồn Thụ trăm vạn năm trước sau, đã đến lúc đòi một ít tiền tiêu xài."

"Tuy nhiên, dường như Thiên Diễn đạo chủ kia cũng ẩn nấp ở Vô Tướng ma thành, có phải chúng ta nên động thủ với y

trước không?” Hắn nhớ tới một chuyện, dò hỏi.

“Không sao.” Cực Lạc giáo chủ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. “Tiểu tử Thiên Diễn từ trước đến nay luôn cẩn thận, tạp nhạp đạo thuật bảo vệ tánh mạng thủ đoạn rất nhiều, lúc này ra tay đối phó hắn, không nhất định có thể một kích trí mạng thì không nói, vạn nhất đánh rắn động cỏ thì không ổn.”

“Hay là đợi sau khi thu thập xong Minh Hồn Điện chủ, bản giáo chủ sẽ cùng Thiên Diễn bàn bạc một chút. Tin tưởng với sự thông minh của hắn, nhất định sẽ nhận thức đại thể.”

“Minh Nhất, ngươi có thể bắt đầu hành động. Một khi thu hoạch được lộ tuyến chính xác trở về của nàng, liền lập tức bẩm báo cho ta. Cơ hội lần này khó được, chúng ta nhất định phải làm được một kích tất sát, tuyệt không thể cho Thái Âm Minh Hồn Thụ một tia cơ hội đào thoát.”

“Vâng, giáo chủ đại nhân.”

Minh Nhất cúi đầu, chậm rãi thối lui.

…

Chương 89: Lung Yên dương oai dị vực! Vương Tiễn bị bán đi!

…

Ung An năm 457.

Vạn Lưu quần đảo.

Đảo quên.

Đảo Vong Vong chính là một thế giới【 mảnh vỡ 】, nó giống như một hòn đảo lơ lửng phiêu đãng ở phụ cận 【 Vong Xuyên Thiên Hà 】.

Mặc dù chỉ là thế giới mảnh vỡ không hoàn chỉnh, nhưng nó cũng có ba thành khu vực có thể khai thác lớn nhỏ của thế giới Thần Võ, có rất nhiều ma tu, dị tộc, thậm chí cả yêu thú đều sinh hoạt trên mảnh đất này.

Ở trong vô số năm qua, sinh hoạt nơi này đều không có biến hóa quá lớn.

Nhưng mà, trong thời gian chưa đầy mười năm qua, đảo Ký Vong lại phát sinh biến hóa kinh người.

Tất cả biến hóa bắt đầu từ "Ách Vận Chi Thành".

Lúc mới đầu, Ách Vận Chi Thành bị một đám tổ chức gọi là "Quần ma điện" chiếm lĩnh. Dưới sự quản lý của tân Lãnh Chúa, Ách Vận Chi Thành vui vẻ phồn vinh, phát triển càng ngày càng tốt, bách tính trong lãnh địa sinh hoạt cũng càng ngày càng giàu có.

Tất cả mọi người đều rất hâm mộ bọn họ có thể sinh sống trong địa bàn quản lý của thành Ách Vận, muốn tìm nơi nương tựa, nhưng khi đó thành Ách Vận không hấp thu dân chúng ở địa phương khác, khống chế tuyến biên cảnh cũng tương đối nghiêm ngặt, không được phép tự ý tới gần rất có khả năng sẽ bị trục xuất.

Nhưng một ngày mấy năm trước, tất cả đều thay đổi.

Bắt đầu từ ngày đó, Ách Vận Chi Thành bắt đầu tiếp nhận di dân, từ đó về sau, càng ngày càng có nhiều dân chúng không tiếc cả nhà di chuyển, di chuyển đến Ách Vận Chi Thành.

Theo thời gian trôi qua, dân chúng thành Ách Vận càng ngày càng nhiều, mà dân chúng năm nước khác trên "trên đảo" lại càng ngày càng ít, rốt cục đã dẫn phát mâu thuẫn kịch liệt giữa ngũ đại quốc cùng thành Ách Vận.

Kết quả chính là, quyền thống trị của ngũ đại quốc chủ đều bị lật đổ, toàn bộ Vong Ký Chi Đảo đều bị Ách Vận Chi Thành khống chế.

Chuyện này, ở toàn bộ Vạn Lưu quần đảo đều đưa tới chú ý không nhỏ.

Là một khu vực tam quan nổi tiếng, trong quần đảo Vạn Lưu có vô số thế lực lớn nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có thế lực mới xuất hiện, thỉnh thoảng cũng sẽ có thế lực cũ rớt đài, hưng suy phập phồng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng thế lực có thể nhanh chóng quật khởi trong thời gian ngắn như vậy, cũng nhanh chóng ăn vào một mảnh địa bàn lớn như vậy trên đảo Ký Vong Chi, lại vẫn không thấy nhiều.

Đặc biệt, thành chủ mới của thành Ách Vận này còn không giống như những thế lực mới trước kia, sau khi chiếm cứ địa bàn liền xưng thần tiến cống cho ba vị đại thánh của quần đảo Vạn Lưu.

Ngày hôm đó.

Vong Xuyên Thiên Hà nước chảy không ngừng.

Hơn mười chiếc hư không phi chu lớn nhỏ không đều, đi theo một chiếc chiến thuyền nhìn có chút giống Kim Sí Đại Bằng, dọc theo Vong Xuyên Thiên Hà trực tiếp phóng tới đảo Ký Vong Chi Đảo, giống như nhật nguyệt giữa trời, vây Ách Vận Chi Thành ở vị trí trung tâm.

Chiếc chiến thuyền cầm đầu chính là một trong ba đại Thánh Tôn đại lão chiến lực của quần đảo Vạn Lưu - 【Kim Bằng đại thánh】.

Hiển nhiên, lần này tập hợp tới, là đến trấn áp đảo Ký Vong Chi náo loạn.

Dưới vạn chúng chú mục, Kim Bằng đại thánh tiếng tăm lừng lẫy lấy trạng thái hình người bay ra khỏi chiến thuyền, lơ lửng trên không trung quan sát Ách Vận chi thành, thân hình cao lớn uy vũ tản ra khí tức khủng bố.

Phía sau hắn còn đi theo một đám thuộc hạ của "Yêu ma quỷ quái" hình thái khác nhau, mỗi một tên đều lộ ra khí tức cường giả khủng bố, hiển nhiên mỗi một tên đều là cường giả thực lực Chân Tiên cảnh thập tam giai.

Như thế đông đảo cường giả tề tụ, uy áp cường đại liên miên, bao phủ toàn bộ bầu trời, nhất thời làm cho bách tính trong toàn bộ Ách Vận chi thành lâm vào trong sợ hãi cùng bất an, ngay cả không khí cũng phảng phất trở nên ngưng trệ.

"Băng sát nữ hoàng? Bổn đại thánh mặc kệ ngươi từ đâu xuất hiện." Kim Bằng đại thánh thanh âm vô cùng hùng hậu bá đạo, "Hôm nay cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi thần phục đầu nhập vào ta, cũng dựa theo quy củ của ta tiến cống, bổn đại thánh sẽ ban cho ngươi quyền chưởng quản 【 Vong Ký Chi Đảo 】."

Vạn Lưu quần đảo từ trước đến nay là nơi cực kỳ hỗn loạn, thế lực to nhỏ vô số, chú ý là cường giả vi tôn. Thế lực thống trị dưới trướng tam đại Thánh Tôn đại lão cũng đều lấy tuyên thệ thuần phục là kết cấu liên hợp rải rác.

Bởi vậy, lúc này đây Kim Bằng đại thánh khí thế hùng hổ mà tới, cũng không phải là đến bình định, mà chỉ là trấn áp gần đây toát ra 【 Băng Sát nữ hoàng 】.

Cùng lúc đó.

Trong thành ách vận đã nghiêng trời lệch đất, dưới sự dẫn dắt của Vương Lung Yên, nhân viên bên ta cũng đã tề tụ.

Trong đó thu hút ánh mắt chú ý của mọi người nhất, ngoại trừ Vương Lung Yên gần đây có được danh hiệu 【 Băng Sát Nữ Hoàng 】 ra thì chính là một vị lão giả dung mạo bễ nghễ.

Vị lão giả kia thân mặc trường bào, khí độ tiên phong đạo cốt nói không nên lời, cùng một đám tản ra các loại âm lãnh u, vừa nhìn đã biết là khí chất đám gia hỏa Ma tu hoàn toàn không giống.

Vị lão giả này tự nhiên chính là Tử Quang Thánh Tôn sau khi bị Thái Sơ Đạo Chủ tập kích bị bắt làm tù binh.

Lúc này, đối mặt với tình cảnh của mình, Tử Quang Thánh Tôn cũng không nhịn được mà cảm thán một câu, quả thật là người trong giang hồ thân bất do kỷ.

Ánh mắt của hắn hơi sợ hãi mà nhìn thoáng qua vị nữ tử nhìn như vô hại phía sau Vương Lung Yên, khuôn mặt có chút mượt mà.

Nữ tử kia cũng như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Tử Quang Thánh Tôn, mỉm cười ngọt ngào với hắn.

Thấy vậy, Tử Quang Thánh Tôn vội vàng mở mắt, không nhìn thẳng.

Vị nữ tử mà ngay cả Thánh Tôn cũng có chút sợ hãi này tên là Vương Mân Đào, là cô nương thế hệ chữ "Hồng" của Đại Càn Nam Thị.

Cả đời nữ tử này tràn ngập sắc thái truyền kỳ. Đã từng vì một tấm 【 Tử Kim phiếu 】 nho nhỏ của Vương Thủ Triết mà phát tài, lấy được danh hiệu " Hấp Huyết Đào" trong nội bộ Mạc Nam Vương thị.

Sau đó nàng lại tiếp tục động viên, cuối cùng từng bước trở thành cá sấu tài chính bị danh chấn Đại Càn cho vay, không, không, là cá sấu tài chính.

Bây giờ Vương Hồng Đào càng trở thành một trong những đại lão ẩn tàng của Thần Vũ thế giới, trong tay nắm giữ một tài chính tài chính cực lớn, rất nhiều hạng mục nổi tiếng trong Thần Vũ thế giới đều có thân ảnh tài chính của nàng.

Kế hoạch khai phá vạn lưu quần đảo Vạn Lưu của Vương Thủ Triết vừa ra, Vương Hồng Đào đã nhạy bén cảm nhận được tiềm lực kinh người trong đó, tích cực bỏ ra rất nhiều tiền vốn nguyên thủy, cũng thuyết phục Vương Thủ Triết để nàng tự mình tham dự vào trong kế hoạch, làm cố vấn tài vụ của Lung Yên lão tổ.

Dù sao thực lực của Lung Yên lão tổ tuy mạnh mẽ, nhưng lại cực kỳ không am hiểu về phương diện quản lý tài vụ, cũng rất cần một người mình tinh thông tài vụ phụ trợ.

Về phần Tử Quang Thánh Tôn, sở dĩ hắn bị cuốn vào trong đoàn đội của Băng Sát Nữ Hoàng, đảm nhiệm một tay chân cao cấp, việc này còn phải từ hơn một năm trước Băng Sát Nữ Hoàng suất lĩnh quân đội, quét sạch toàn bộ Vong Chi Đảo, cũng nói đến lúc bắt được năm vị Quốc Chủ tà phái.

Hắn nhớ rất rõ ràng.

Ngày đó, ba vị Chân Tiên Chân Ma Quốc Chủ bị bắt được đang ở phòng giam bên cạnh Tử Quang Thánh Tôn than thở, lúc xoắn xuýt thấp thỏm, Vương Mân Đào cứ như vậy thản nhiên mang theo U Minh Hồn Thụ Vương U U, Thiên Tà Ma Quân Cơ Trọng Hiên, cùng với thi khôi bọn họ tự tế luyện tiến vào trong ngục giam.

Hai cỗ thi khôi kia, thình lình đều là một trong ngũ đại Chân Tiên quốc chủ.

Lúc ấy, Vương Mân Đào trực tiếp đâm hai thi khôi tới trước mặt ba người, chỉ dùng một câu đã khuất phục được ba vị Chân Tiên Chân Ma quốc chủ bị bắt.

“Sau khi chúng ta kiểm chứng cẩn thận, ba người các ngươi vẫn còn một chút lương tâm của chính đạo, quyết định cho các ngươi một cơ hội. Các ngươi, cũng không muốn trở thành như chúng nó vậy chứ?”

Sau đó, ba vị quốc chủ còn sống kia liền sợ hãi.

Sau đó, Vương Hồng Đào mang theo hai cỗ thi khôi đi ngang qua phòng giam Thánh Tôn của hắn, cũng thản nhiên nói một câu: “Tử Quang Thánh Tôn, Lung Yên lão tổ không làm được chuyện gì, ta có thể làm được. Ngươi cũng không muốn các đồ đệ của ngươi xảy ra chuyện gì chứ?”

Chỉ một thoáng, lông tơ toàn thân Tử Quang Thánh Tôn đều dựng thẳng lên.

Hắn có thể cảm giác được, nữ tử trước mắt này thoạt nhìn rất vô hại, chỉ sợ thật sự chuyện gì cũng làm được.

Sau đó, hắn y theo khế ước đối phương đưa ra, bị cuốn theo gia nhập đoàn đội nữ hoàng Băng Sát.

Cho đến ngày nay, nhớ lại tình cảnh lúc đó, ngay cả Tử Quang Thánh Tôn cũng không nhịn được mà có cảm giác lạnh lẽo sau

lưng.

Không có biện pháp, cô nương này thật sự là quá tà tính.

Tử Quang Thánh Tôn lắc đầu, vứt bỏ rất nhiều tạp niệm trong lòng, lại nhìn thẳng vào cục diện trước mắt.

Đối mặt Kim Bằng đại thánh khí thế hùng hổ áp bách, trong lòng hắn cũng mơ hồ có chút lo lắng.

Tu vi chân thật của nữ hoàng Băng Sát chỉ là Chân Tiên cảnh, chẳng qua là dựa vào bí thuật có một thi khôi cấp Ma Chủ mà thôi, nếu đụng phải Thánh Tôn bình thường đương nhiên không sợ. Nhưng thực lực của vị Kim Bằng Đại Thánh kia không tầm thường, mơ hồ đã gần Thánh Tôn trung kỳ.

Tử Quang thánh tôn đang suy nghĩ, có phải mình muốn hiệp trợ Băng Sát nữ hoàng Vương Lung Yên, liên thủ đuổi Kim Bằng đại thánh đi hay không.

Dù sao mấy ngày nay, hắn cũng kiến thức được dưới sự thống trị của Băng Sát nữ hoàng đế, dân chúng bình dân trên đảo quên đi ngày tháng đảo ngược trời đất biến hóa.

Cho dù bề ngoài nàng ma khí dày đặc, nhưng đại bang phái bên dưới kia cũng hơn phân nửa là ma tu, còn có một tiểu cô nương tà tính, nhưng cái gọi là tổ chức chính đạo, chỉ sợ thật sự không phải đang nói đùa.

Có thể liên thủ đuổi Kim Bằng đại thánh, mặc dù có thể giải quyết nguy cơ trước mắt, kì thực cũng là hậu hoạn vô cùng.

Vạn Lưu quần đảo này long xà hỗn tạp, nó tự nhiên có quy củ đặc biệt của mình, đó chính là… Nắm tay đại tiện là quy củ.

Nơi này tôn sùng và sùng bái sức chiến đấu cá nhân hơn xa bất kỳ tông môn hay thế lực nào.

Nếu lấy hai địch một mới đánh thắng Kim Bằng đại thánh, chẳng những không cách nào dương danh đặt chân ở quần đảo Vạn Lưu, ngược lại có khả năng rất lớn sẽ trợ giúp Kim Bằng đại thánh uy thế.

Nhưng chỉ trong chốc lát Tử Quang Thánh Tôn xoắn xuýt như vậy, Vương Lung Yên đã động.

Cho dù đại quân Kim Bằng ở đối diện áp sát, uy thế cuồn cuộn, bày ra tư thế thiên binh thiên tướng uy lâm Hoa Quả sơn, thần thái của Vương Lung Yên cũng phi thường thong dong.

Chỉ thấy nàng lăng không bay lên từng bước một, mỗi một bước chân hạ xuống, dưới chân giống như có nhiều đóa Huyền Băng Liên Hoa mở ra, Huyền Băng Sát Khí tràn ngập khiến lòng người kinh hãi, hư không chung quanh đều giống như bị hàn ý xâm nhiễm, trở nên băng lãnh.

Theo nàng từng bước mà lên, khí tức trên người nàng cũng càng ngày càng mạnh, ngay cả bầu trời đều bị lực lượng của nàng kích động đến run rẩy không thôi.

“Kim Bằng đại thánh, thời đại của ngươi đã qua rồi.”

Giọng nói của Vương Lung Yên vang lên trong hư không, giọng nói lạnh lùng mà khí phách.

Câu nói này, phảng phất như là một cái búa tạ, kích động lên tiếng ồn ào của phe Kim Bằng đại thánh.

Làm sao có thể?

Thủ lĩnh Băng Sát Nữ Hoàng của tổ chức Ma Điện mới xuất hiện này lại không lựa chọn thần phục, mà là khởi xướng khiêu khích đối với Kim Bằng Đại Thánh!

Kim Bằng đại thánh bị đánh không kịp đề phòng, cũng sửng sốt một chút.

Ngay sau đó, hắn lại cười như điên thành tiếng: “Tốt tốt tốt! Ngươi đã không biết tốt xấu, thì đừng trách ta trấn áp triệt để ngươi.”

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một đôi cánh chim màu vàng to lớn đã “xoẹt” lên ở phía sau hắn, nở rộ kim quang óng ánh, uy thế đáng sợ tựa như hung thú hoang cổ theo đó cũng bỗng nhiên tăng vọt một mảng lớn.

Cùng lúc đó, tay phải hắn duỗi ra, một thanh câu liêm đao màu vàng cũng xuất hiện trong tay hắn.

Trên thân đao, khí tức sát phạt bá đạo mãnh liệt tản ra.

Chỉ thấy hắn cầm câu liêm đao trong tay, cánh đại bàng to lớn nhẹ nhàng vỗ một cái, xuyên thẳng qua không gian đến trước mặt Vương Lung Yên, đao quang gào thét mà qua, trong nháy mắt cắt đứt hư không chung quanh.

Khí tức và tốc độ thật khủng khiếp!

Tử Quang Thánh Tôn thầm rùng mình.

Con Kim Sí Đại Bằng này chỉ sợ đã tiếp cận thực lực Đại La trung kỳ, Vương Lung Yên ơi là Vương Lung Yên, lần này ngươi chọc giận Kim Bằng Đại Thánh thật sự quá không sáng suốt.

Đám yêu ma quỷ quái thực lực cường đại mà Kim Bằng đại thánh mang đến hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nhìn thấy một màn này, cũng phát ra đủ loại tiếng kêu quái dị và tiếng ồn ào, dùng cái này để biểu đạt bọn họ cúng bái cùng kính sợ đối với Kim Bằng đại thánh.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều cho rằng Vương Lung Yên sẽ phải chịu thua thiệt, Vương Lung Yên lại lần nữa động.

Chỉ thấy thần sắc nàng lạnh nhạt, thân hình nhẹ nhàng bay về phía sau, liền kéo ra khoảng cách với Kim Bằng đại thánh.

Cùng lúc đó, một đạo kim chúc lưu thể kỳ dị từ trên người nàng tuôn ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân của nàng, biến thành một bộ chiến giáp hoàn chỉnh.

Bộ chiến giáp này có đường nét và hoa văn mượt mà, theo sự di chuyển của thân hình của Vương Lung Yên, tựa như cũng đang lưu động theo, thoạt nhìn đặc biệt kỳ dị.

Bất quá, tuy nhìn thì đẹp mắt, nhưng chiến giáp này lại không phải là hàng tầm thường, phía dưới vẻ ngoài tràn đầy màu sắc, cả bộ chiến giáp đều tản ra dao động năng lượng khủng bố, khí tràng bành trướng, làm cho khí chất của Vương Lung Yên càng thêm lãnh diễm hoa quý, phảng phất như là một vị nữ chiến thần hạ phàm.

“Đây là chiến giáp Tinh Cổ tộc?!” Tử Quang thánh tôn kiến thức rộng rãi, cơ hồ lập tức nhận ra lai lịch bộ chiến giáp này, không tự chủ được kinh hô, “Hơn nữa còn là một bộ chiến giáp cấp thống lĩnh thập ngũ giai.”

Tử Vân Đạo Tông cũng là một tông môn có nội tình lịch sử, chẳng những có ghi chép lịch sử chiến giáp Tinh Cổ Tộc, bản thân cũng có hai bộ chiến giáp thống lĩnh Tinh Cổ Tộc làm sưu tầm, chỉ là bởi vì lâu năm không tu sửa, đã hư hao rồi.

Chiến giáp của Tinh Cổ tộc có chiến lực rất mạnh, nhưng mà yêu cầu đối với cường độ thần niệm của người điều khiển cũng là cực cao.

Nhất định phải là lực lượng thần niệm tiêu chuẩn của mười lăm giai, mới có tư cách khống chế chiến giáp thống lĩnh Tinh Cổ tộc mười lăm giai.

Tử Quang Thánh Tôn thật sự không ngờ, Vương Lung Yên lại có thể khống chế được chiến giáp thống lĩnh này.

Bất quá nghĩ lại cũng là hợp lý, nàng ngay cả thi khôi Thập Ngũ giai cũng có thể tế luyện khống chế, điều khiển chiến giáp thống lĩnh Tinh Cổ tộc tự nhiên không nói chơi, chỉ sợ lực lượng thần niệm của Vương Lung Yên kia so với Thánh Tôn bình thường chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Chuyện này quả thực không cách nào nói lý.

Đáng tiếc Tử Quang Thánh Tôn có thể ý thức được điểm này, Kim Bằng Đại Thánh và đám thuộc hạ của hắn lại không có nhãn lực như vậy.

Bọn họ chỉ biết Băng Sát nữ hoàng sau khi mặc vào một thân chiến giáp kỳ quái, khí tức thoáng cái trực tiếp tăng lên cấp bậc Thánh Tôn, tốc độ cũng biến thành cực nhanh.

Mà cùng lúc đó.

Thi khôi Tu La Ma Chủ cũng từ trong hư không phi độn ra, mãnh liệt ngăn trở Kim Bằng Đại Thánh, triển khai chém giết kịch liệt.

Sức chiến đấu của Tu La Ma Chủ này tương đương với Đại La cảnh của nhân loại không tệ, nhưng bất quá tương đương với cấp bậc Đại La cảnh sơ kỳ, so với Kim Bằng đại thánh vẫn kém hơn một bậc.

Chỉ một thoáng, nó đã bị đánh cho liên tục bại lui.

Nhưng mà tất cả những chuyện này lại hoàn toàn nghịch chuyển sau khi Vương Lung Yên gia nhập chiến cuộc.

Vương Lung Yên cầm một thanh thánh kiếm lộ ra khí băng sát, cả người giống như dung hợp với kiếm trong tay thành một thể, kiếm thế tung hoành, khí âm sát đáng sợ cùng hàn ý cực hạn bao phủ toàn bộ hư không.

Ở đây tu vi hơi yếu một chút, dưới uy thế đáng sợ như thế sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch.

Mà theo Vương Lung Yên gia nhập chiến đoàn, một người một khôi lỗi liên thủ, vậy mà trái lại áp chế Kim Bằng Đại Thánh!

Kết quả như thế, nhất thời khiến đám yêu ma quỷ quái nhốn nháo kia trợn mắt há hốc mồm, tập thể ngậm miệng.

Chỉ có Tử Quang Thánh Tôn là kinh ngạc không thôi.

Có thể điều khiển khôi lỗi Ma Chủ, có được thống lĩnh chiến giáp của Tinh Cổ tộc, chỉ riêng Chân Tiên cảnh đã có được thần niệm cường đại không thua gì Thánh Tôn bình thường, ngay cả kiếm đạo tu vi cũng được ma luyện cường đại như thế, gần như đã không thua gì Kiếm Thánh tầm thường.

Tên Vương Lung Yên này cũng mạnh đến mức thái quá nhỉ?

Quan trọng là nhìn phản ứng của đám người Vương Hồng Đào kia, đối với kết quả này dường như không có chút ngoài ý muốn nào.

Đám người Quần Ma Điện này rốt cuộc có lai lịch gì? Tại sao át chủ bài lại lần lượt mở ra, nội tình kinh người như thế?

Trên bầu trời, Kim Bằng Đại Thánh cũng không nghĩ tới thực lực của Vương Lung Yên lại mạnh như thế. Với tính cách kiêu ngạo của hắn, há có thể dễ dàng tha thứ cho mình bị một Chân Tiên cảnh đè xuống như thế?

thẹn quá thành giận, Kim Bằng đại thánh rít gào một tiếng, trên người bỗng nhiên đại phóng kim quang.

Sau một khắc.

Một đầu Kim Sí Đại Bằng to lớn vô cùng xuất hiện ở trong hư không, cánh chim màu vàng che khuất bầu trời, tản mát ra uy thế đáng sợ không gì sánh được.

Tùy ý vỗ cánh, có thể nhấc lên gió lốc cuồng bạo.

Trên mỏ chim màu ngăm đen hiện ra hàn quang, vuốt đại bàng uốn lượn sắc bén như lưỡi dao sắc bén, nhất là đôi mắt chim màu nâu vàng kia, càng hiện ra vô tận hung quang và lệ khí, hiển lộ rõ bản sắc hung cầm.

Tựa như hung uy dâng trào từ viễn cổ hồng hoang, cũng theo nguyên hình của hắn phóng thích mà bạo phát, khiến không khí chung quanh trở nên nguy hiểm.

Phàm là yêu thú, tất nhiên là trạng thái nguyên hình có sức chiến đấu mạnh nhất.

Kim Sí Đại Bằng trạng thái nguyên hình, thể hiện ra trạng thái hình người mạnh không phải chỉ một hai điểm, thậm chí đã không thua gì Thánh Tôn Đại La cảnh trung kỳ tầm thường.

Thực lực song phương dường như lại hòa hợp một lần nữa.

Song phương lần nữa lâm vào trong chiến đấu kịch liệt.

Trận chiến này đánh tới mức tối tăm mặt mũi, trực tiếp đánh tới bên bờ Vong Xuyên Thiên Hà bên ngoài thế giới mảnh vỡ.

Thực lực hai bên lực lực lượng ngang nhau, dưới cứng đối cứng không hề hoa lệ đáng nói.

Mặc dù Vương Lung Yên vẫn còn một con át chủ bài mới, nhưng cũng không tùy ý sử dụng, chỉ dựa vào một cỗ ý niệm, một cỗ ý niệm vì gia tộc quật khởi mà chống lưng, một cỗ ý niệm bảo hộ gia tộc không bị khi nhục mà chiến đấu.

Mỗi một chiêu mỗi thức đều dốc hết toàn lực, không hề giữ lại.

Đây là một trận.

Đánh đủ ba ngày.

Rốt cục, Kim Bằng Đại Thánh chiến lâu không xong, trong lòng không yên lộ ra sơ hở, bị Vương Lung Yên một kiếm trảm phá cương khí hộ thể.

Trong chốc lát, trên bầu trời máu tươi bay đầy trời, hơn mười lông vũ Kim Sí Đại Bằng bay lượn chung quanh.

Kim Bằng Đại Thánh kêu thảm một tiếng, trong lòng đã sinh ra sợ hãi, không muốn dây dưa với Vương Lung Yên nữa.

Hắn cũng bất chấp mất mặt, lập tức hóa ra một đạo độn quang màu vàng cực tốc chạy xa: "Băng Sát nữ hoàng, ngươi thật là tên điên! Không đánh thì không đánh nữa, bổn đại thánh thừa nhận thực lực của ngươi, đảo Vong Vong Chi tặng cho ngươi."

Dựa vào tốc độ trời sinh của loài chim, độn quang do Kim Bằng đại thánh biến thành rất nhanh đã biến mất ở trong Vong Xuyên Thiên Hà.

Vương Lung Yên cũng không đuổi theo, mà mang theo uy thế của người thắng, mang theo Thi Khôi Tu La Ma Chủ chậm rãi hạ xuống trên không thành Ách Vận.

Dõi mắt nhìn một đám yêu ma quỷ quái bị Kim Bằng đại thánh vứt bỏ, nàng ta lạnh lùng mở miệng, giọng nói lãnh đạm: "Sau này, ai dám bước vào đảo quên lãng nửa bước, đừng trách ta khiến cho thần hồn các ngươi câu diệt."

Đám yêu ma quỷ quái sợ hãi với thực lực khủng bố mà Vương Lung Yên thể hiện ra, đều câm như hến.

Trong đó một bộ phận yêu ma quỷ quái, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Lung Yên lộ ra vài phần sùng bái và sùng kính, có chút tâm tư nhạy bén, thậm chí đã bắt đầu tính toán có nên đầu nhập vào nữ hoàng Băng Sát hay không.

Vương Lung Yên hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của bọn họ, sau khi nói xong liền thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Phi thuyền lưu lại, cút hết."

Tiếng nói vừa dứt, một luồng sát khí nồng đậm tỏa ra.

Đám yêu ma quỷ quái cấp bậc Chân Tiên Cảnh nhất thời giải tán, bỏ lại phi chu, dựa vào thân thể bay vào Vong Xuyên Thiên Hà, bắt đầu hành trình gian khổ về nhà.

Tử Quang Thánh Tôn ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, ánh mắt mơ hồ có chút mờ mịt.

Hắn còn chưa xuất thủ, uy hiếp đã được giải trừ?

Thật lâu sau, hắn mới hồi phục tinh thần, trong lòng nhịn không được cảm khái ngàn vạn.

Tuy không biết "Băng Sát nữ hoàng" này đến tột cùng có lai lịch gì, nhưng thành tựu tương lai của nàng chỉ sợ xa xa không chỉ như thế.

…

Ngay lúc Lung Yên lão tổ dương oai quần đảo Vạn Lưu.

Khoảng cách đến Vô Tướng ma thành chỉ vẻn vẹn có một hai tháng lộ trình, một chiếc phi chu bề ngoài bình thường cũng đang khiêm tốn xuyên thẳng qua Thiên Hà.

Trong khoang chính của phi chu, một vị nữ tử mặc váy dài màu đen đang nằm ngửa trên giường của quý phi, trên mặt đắp màng.

Dưới ánh đèn, chiếc lá màu xám bạc trên váy dài của nàng lưu chuyển ánh sáng nhạt, làm khí chất cả người nàng đều vô cùng thần bí.

Cô gái này chính là Thái Âm Minh Hồn Thụ, Vương Tiễn.

Tính toán thời gian, Vương Ngao sờ sờ gò má, phát hiện quả nhiên thủy nhuận nhẵn nhụi hơn không ít, trên mặt lập tức toát ra một vòng ý cười.

Tấm giường và mặt nạ của quý phi này đều là nữ chủ nhân Liễu Nhược Lam tặng cho nàng, nàng thử thăm dò dùng một chút, cũng có chút thích.

Mà ngoại trừ khuôn mặt, nữ chủ nhân còn đưa cho nàng không ít đồ trang điểm, còn có những món đồ chơi nhỏ như nhúng tóc, nhúng móng tay, cũng đều vô cùng hữu dụng.

Hồi tưởng lại những thứ này, lại nghĩ đến tinh hoa sinh mệnh bản nguyên đạt được từ chỗ Vương Thủ Triết, tâm trạng của nàng trở nên vô cùng nhẹ nhàng và sung sướng.

Trước đó, nàng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia mình có thể mở rộng sinh mệnh bổn nguyên tinh hoa.

Đây đều là vì Vương Thủ Triết nể tình khế ước, đã ghi nợ tinh hoa căn nguyên sinh mệnh cho nàng trước.

Vương Thủ Triết cũng không lo lắng Vương Thao không trả, dù sao một là có linh hồn khế ước khống chế, hai là còn chưa có linh thực có thể chống lại sự hấp dẫn của sinh mệnh bổn nguyên.

Trên đường tới, Vương Ngao trái một lọ lại một lọ, lúc cao hứng một lọ, lúc cao hứng cũng một lọ, uống mãi cũng có chút

không ngừng được, trước sau vậy mà uống cạn mười bình.

Nếu không phải Vương Thủ Triết chỉ chịu cho nàng nhiều như vậy, chắc chắn sẽ uống nhanh hơn.

Bất quá, uống nhiều hơn vài bình này hiệu quả cũng rất rõ rệt, chẳng những thương thế của hai lần đại chiến đã khỏi hẳn, ngay cả bình cảnh tu vi cũng mơ hồ xuất hiện dấu hiệu buông lỏng.

Cứ tiếp tục như vậy, đời này tuyệt đối có hi vọng thăng cấp lên thập bát giai!

Chỉ cần tu luyện đến thập bát giai, nàng ở trong Nam Tề Thần Châu này tất nhiên là đánh bại thiên hạ vô địch thủ, đến lúc đó có thể kiếm càng nhiều tiền hơn, đi hướng chủ nhân Hắc Tâm mua càng nhiều sinh mệnh bổn nguyên tinh hoa.

Vương Ngao càng nghĩ càng hưng phấn, trên khuôn mặt tú nhã cũng không khỏi nổi lên một tia ửng hồng.

Đúng vào lúc này.

Nàng nhận được tin tức của Minh Nhất truyền đến: “Điện chủ đại nhân, thuộc hạ đến đây nghênh đón ngài, đang ở trạm gác tiền tiêu của Thiên Xu bên này.”

【Thiên Xu tiền tiêu trạm】, chính là trạm trung chuyển chỗ giao hội của Thiên Hà phía trước, cũng là một trong những tiền tiêu của Vô Tướng ma thành.

Bởi vì khoảng cách đã không còn xa, Vương Anh Tuyền dứt khoát cũng không đợi phi chu bay qua, trực tiếp đứng dậy đi tới phía trước, thân hình lập tức chui vào trong không gian.

Sau một khắc, thân hình của nàng xuất hiện ở trạm gác trước Thiên Xu.

Minh Nhất sớm đã chờ ở trạm gác phía trước hồi lâu, vừa mới thấy mặt liền nghênh đón, cung kính hành lễ nghênh đón.

Vương Ngao lại không có tâm tư bận tâm những nghi thức xã giao này, tùy ý khoát tay ngăn hắn lại, sau đó liền có chút khẩn cấp hỏi: “Minh Nhất, bản điện chủ bảo ngươi chuẩn bị Hỗn Độn linh thạch, chuẩn bị thế nào rồi?”

“Khởi bẩm điện chủ, thuộc hạ tìm kiếm chung quanh một phen, tổng cộng sáu trăm miếng Hỗn Độn linh thạch đã chuẩn bị thỏa đáng.” Minh Nhất cung kính vô cùng lấy ra một cái hộp đưa lên.

Vương Ngao mở ra xem xét, trong đó Hỗn Độn linh khí nồng đậm như thực chất, quả nhiên là ước chừng sáu trăm viên Hỗn Độn linh thạch.

Nàng nhất thời hai mắt tỏa sáng nói: “Được, không hổ là thuộc hạ bản điện chủ tín nhiệm nhất, làm việc chính là đáng tin cậy.”

Hiện tại nàng có chút khẩn cấp muốn chạy về bên cạnh Vương Thủ Triết, mua một bao sinh mệnh bản nguyên tinh hoa.

Lần này bọn họ trở về, vì “tránh hiềm nghi”, cố ý chân trước sau tách ra. Bây giờ bay trở về, không bao lâu nữa là có thể gặp được Vương Thủ Triết.

Minh Nhất thừa dịp thấp giọng nói: “Chúc mừng điện chủ, Hạ Hỉ điện chủ.”

“Vui mừng từ đâu tới?” Vương Củng vẻ mặt khó hiểu.

“Lần này thuộc hạ tới đón ngài, phát hiện trong Hư Không Hải phụ cận Thiên Xu Thiên Hà đột nhiên xuất hiện một cái cửa vào 【 Vô Tận Thiên Uyên 】, trong đó mơ hồ có thể thấy được một 【 di tích cổ đại bị tàn phá 】. “Trên mặt Minh Nhất mang theo niềm vui thật sự vì Vương Củng mà cao hứng. “Đây là điềm lành đấy, chỉ cần thăm dò kỹ một phen, điện chủ nhất định có thể từ trong đó thu hoạch được một khoản tài phú khổng lồ.”

“Còn có tài vật trời ban như thế này?” Đôi mắt Vương Ngao sáng rực, vui mừng quá đỗi.

Đây là vũ trụ ý chí hiển linh sao? Nhìn nàng gần đây tiêu phí quá mạnh, cố ý ban cho nàng một khoản tài phú khổng lồ?

“Thuộc hạ đi trước dẫn đường.” Minh Nhất cũng không giấu được vẻ hưng phấn.

“Chờ một chút!” Vương Ngao lại đột nhiên tỉnh táo lại, cự tuyệt nói, “Ta phải trước làm chút chuyện, đợi làm xong việc lại đi thăm dò di tích.

Chỉ một thoáng.

Minh Nhất bị dọa ngây người.

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với sáo lộ.

Dựa theo hiểu biết của hắn đối với Thái Âm Minh Hồn Thụ, một khi biết nơi nào có tài phú có thể cầm, chỉ cần không có lòng nghi ngờ, khẳng định là không thể chờ đợi được nữa liền đi ngay.

Hiện tại, nàng lại nói muốn đi làm việc trước?

Đến tột cùng là thực sự có chuyện phải làm, hay là trong nội tâm nổi lên nghi ngờ? Nếu là vế sau mà nói, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Đang lúc minh nhất xoắn xuýt nghi ngờ.

Một vị nữ tử xinh đẹp mặc cung trang hoa lệ lặng yên xuất hiện trong hư không.

Động tác của nàng vô cùng quỷ mị, giống như một vệt u hồn bình thường không thấy chút khói lửa nào, mãi cho đến khi đột nhiên đi tới trước mặt Vương Ngao, cũng không tiết lộ ra một chút khí tức nào.

Tư thế của nàng rất nhẹ nhàng tùy ý nói: “Minh Nhất, nàng ta đột nhiên muốn lấy nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy, chắc chắn sự tình đã có biến cố, chớ có cố chấp dẫn dụ nàng ta vào bẫy nữa.”

“Cái gì? Ngươi là…” Vương Ngao biến sắc, đang muốn lớn tiếng quát lớn, lại khi nhìn thấy cung trang nữ tử kia bỗng dưng dừng lại, ánh mắt chuyển thành mê hoặc: “Ngươi là ai?”

Nữ nhân trước mắt này là ai? Nàng như thế nào hoàn toàn không có ấn tượng?

“Ha ha! Minh hồn à Minh hồn, ngươi không nhận ra bổn giáo chủ sao?” Cực Lạc giáo chủ giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, một bộ ung dung không vội, ăn chắc dáng vẻ của nàng.

“Cực Lạc giáo chủ?” Lần này, Vương Ngao lại càng thêm kinh ngạc: “Ngươi… không phải nam sao? Đợi chút… Là Cực Lạc

Âm Dương Đại Đạo của ngươi lại có đột phá? Ngươi lại chuyển hóa giới tính? Thật là, công pháp đạo thư biến thái…”

Sắc mặt Cực Lạc giáo chủ tối sầm lại: “Bây giờ ngươi không phải nên quan tâm một chút à, vì sao ta lại xuất hiện ở đây sao?”

“Bổn điện chủ đây là… bị bán?” Vương Ngao nhìn Minh Nhất, lại nhìn Cực Lạc giáo chủ, nhất thời cũng là một trận không biết nói gì, “Bổn điện chủ gần đây đây đây đây là đi vận rủi gì, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng liên tiếp bị hai tâm phúc tín nhiệm bán đứng hai lần. Tên tâm đen kia nói đúng, thế giới này, đối với thiên tài địa bảo thật sự là quá không hữu hảo.”

…

Chương 90: Vợ tôi là Oán Đặc Mạn.

…

Minh Hồn điện chủ thoạt nhìn cũng không phải rất sợ hãi, ngược lại còn có chút bộ dáng nhẹ nhõm tự giễu, điều này làm cho trong nội tâm Cực Lạc giáo chủ hơi kinh ngạc, không khỏi có mấy phần sầu lo, đáy lòng cũng sinh ra chút ít dự cảm bất tường.

Nhưng việc đã đến nước này, đã không còn đường quay đầu.

Ánh mắt nàng rùng mình, một cỗ khí tức cường giả Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ bỗng nhiên từ trên người nàng dâng lên, uy thế huy hoàng, mênh mông cuồn cuộn, như thực chất hướng Minh Hồn điện chủ trấn áp tới: “Minh Hồn, dường như ngươi còn chưa ý thức được bản thân đã lâm vào tuyệt cảnh.”

Vương Ngao chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, nhất thời sinh ra một loại cảm giác sợ hãi giống như bị tuyệt thế hung thú nhìn chằm chằm.

Sắc mặt nàng phát lạnh, giật mình nói: “Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ? Ngươi… ngươi vậy mà thật sự đột phá đến cảnh giới này?”

Nàng vốn cho rằng, Cực Lạc Giáo chủ chỉ có tu vi có chút tinh tiến mà thôi, lại không nghĩ rằng, vậy mà trực tiếp vượt qua gông cùm xiềng xích.

Phải biết rằng, dựa theo hệ thống tu hành của nhân loại, một khi bước vào Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, thực lực cùng sức chiến đấu của tu sĩ đều sẽ phát sinh lột xác, so với sơ kỳ căn bản không thể so sánh nổi.

Lúc này, Minh Nhất cũng thối lui đến chỗ an toàn, lẳng lặng chờ đợi tràng diện tiếp theo.

“Bổn giáo chủ không biết ngươi có chỗ dựa gì.” Cực Lạc giáo chủ phất ống tay áo, một tay chắp sau lưng, cười lạnh nói: “Nhưng giờ này ngày này, chính là ngày chết của Minh Hồn ngươi. Vạn Ma, còn không mau mau ra đây gặp lão bằng hữu cuối cùng của chúng ta.”

Vừa mới nói xong.

Lại có một cỗ khí tức cường đại từ chỗ tối hiện thân.

Đó là một ma vật to lớn trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng trâu, toàn thân tràn ngập ma khí, khí tức bá đạo mà hung lệ.

Nó lăng không đạp hư không mà tới, một thân áo giáp nặng nề tựa như nồi sắt bao trùm toàn thân nó, chỉ lộ ra một đôi mắt trâu màu vàng nâu.

Trong tay nó nắm một thanh chiến phủ vô cùng to lớn, lưỡi búa khổng lồ tựa như loan nguyệt chiếu rọi hào quang thiên hà phản chiếu ánh sáng lành lạnh.

Vừa xuất hiện, trên người hắn liền toả ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, kích động không gian chung quanh không ngừng vặn vẹo bạo liệt.

Vạn Ma thành chủ!

Một trong ba thế lực ma đạo lớn nhất Nam Lam Thần Châu!

“Lão Ngưu ma?”

Đến lúc này, Vương Ngao rốt cục sắc mặt đại biến.

Nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Vạn Ma thành chủ lại xuất hiện ở chỗ này, trong đôi mắt tú lệ hiện lên một vòng kinh hãi: “Ngươi tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ, hai người các ngươi đã liên thủ?”

Phải biết rằng, lúc trước Vạn Ma thành còn cùng Cực Lạc ma giáo mâu thuẫn không ngừng, song phương tử thương không ít nhân mã. Nhưng chưa từng nghĩ, trong nháy mắt, Vạn Ma thành chủ lại xen lẫn với Cực Lạc giáo chủ, còn cùng nhau chạy tới chặn giết mình.

“Minh hồn.” Giọng nói của Vạn Ma thành chủ rất lạnh lùng: “Vài thời gian trước, Cực Lạc giáo chủ cùng ta tâm sự, ta không thể không thừa nhận lời của nàng ta vẫn có vài phần đạo lý. Nam Lam Thần Châu chúng ta hỗn loạn quá lâu, nếu không thể thống nhất, sẽ chỉ rơi vào trong tiêu hao vô tận. Bổn thành chủ nguyện ý vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng xây Cực Lạc giáo chủ cùng với Cực Lạc giáo chủ, cũng phụng nàng làm Cực Lạc Thần Hoàng.”

Vương Ngao im lặng một trận.

Tâm nói chuyện gì? Rõ ràng là đánh một trận, lão Ngưu Ma ngươi bị đè xuống đất ma sát, không thể không thần phục mà thôi.

Đoạn cầu này Vương Ngao nàng cũng rất quen thuộc.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, Cực Lạc giáo chủ lại có dã tâm như thế, ở thời điểm chính mình không hề phát hiện ra, đã âm thầm liên thủ với Vạn Ma thành chủ.

Bởi vậy, cục diện trước mắt có chút hỏng bét. Chỉ là Cực Lạc giáo chủ một Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ nàng cũng đánh không lại, chớ nói chi là thêm một lão ngưu ma.

Vương Ngao tâm niệm nhất chuyển nói: "Cực Nhạc muội muội, thật ra ta cũng cảm thấy ngươi hùng kỳ vĩ khí độ bất phàm, ta cũng nguyện ý phụng ngươi làm Cực Lạc Thần Hoàng."

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương.

Thái Âm Minh Hồn Thụ chung quy là thập thất giai Thần Mộc, nàng quy phục vẫn là rất mê người. Vạn nhất Cực Lạc giáo chủ thật sự động tâm, sợ là quay đầu liền sẽ đem hắn bán đi.

Đến lúc đó, hắn sẽ…

Cực Lạc giáo chủ cười ha ha: "Minh Hồn, đề nghị của ngươi nghe có vẻ rất hấp dẫn. Chỉ tiếc, bản giáo chủ đã sớm đáp ứng Minh Nhất, muốn lấy Minh Hồn Thụ Tâm cho ngươi. Tương lai bản giáo chủ sẽ sáng lập ra một thế hệ thần triều, tự nhiên nhất ngôn cửu đỉnh."

Minh Nhất thầm thở phào nhẹ nhõm, hành lễ với Cực Lạc giáo chủ: "Đa tạ giáo chủ đại nhân."

"Nếu đã như thế, vậy thì…" Vương Ngao chớp chớp mắt, nói: "Tạm biệt."

Nói xong, nàng cực tốc xé rách khe hở không gian, sau đó thân hình lóe lên, trong chớp mắt liền hóa thành một đạo độn quang chui vào trong khe hở không gian.

"Ha ha, muốn chạy trốn?"

Cực Lạc giáo chủ tiện tay đánh ra một chưởng, uy thế kinh khủng khiến cho không gian phía trước băng liệt từng khúc, trong khoảnh khắc đánh Vương Ngao từ trong không gian ra.

Vương Ngao cũng không dừng lại chút nào, lập tức tìm đúng phương hướng lần nữa bỏ chạy, thân hình trong chớp mắt đã lần nữa không thấy bóng dáng.

Thực lực đạo chủ đã đến cấp bậc này, tùy tiện xuyên thẳng không gian một lần là có thể chạy trốn ra xa vạn dặm, nếu thật toàn lực bỏ chạy, vậy tốc độ cũng không phải nhanh bình thường.

Cực Lạc Giáo chủ và thành chủ Vạn Ma Thành vội vã liên thủ bắn tỉa, lại chặn Thái Âm Minh Hồn Thụ lại.

Trong nháy mắt, một trận đại chiến đã triển khai trong hư không.

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng hư không.

Dưới sự va chạm của năng lượng khủng bố, từng đợt sóng xung kích như cuồng phong sóng triều ầm ầm bộc phát, lập tức quét ngang qua hư không chung quanh.

Sóng xung kích cuồng bạo quét ngang, đứng mũi chịu sào chính là trạm gác này. Sóng xung kích quét qua, trạm gác lập tức bị đánh thành phế tích, ngay cả thiên hà chung quanh cũng bị uy thế khủng bố này chấn động làm sóng lớn cuồn cuộn, sóng lớn tung bay.

Mà ở trung tâm vòng xoáy năng lượng cuồng bạo này, Vương Tiễn bị Cực Lạc giáo chủ và Vạn Ma thành chủ vây đánh chật vật không thôi, chống đỡ rất vất vả.

Nhưng nàng vẫn như cũ không hoảng hốt, một mặt tiếp tục tìm cơ hội chạy trốn, một mặt kích động ra một cỗ năng lượng ba động cường đại, hướng hư không thiên hà chỗ sâu truyền tống mà đi, phảng phất là hô to “Cứu mạng”.

“Minh Hồn, ngươi kêu cứu mạng cũng vô dụng.”

Cực Lạc giáo chủ đạp hư không mà đứng, tay áo tung bay, năng lượng khủng bố bá đạo vô cùng lấy nàng làm hạch tâm tung hoành gào thét, liên tiếp oanh kích Vương Ngao.

Ánh mắt đôi hoa đào mị hoặc của cô đầy sát khí, tiếng cười lạnh vang vọng trong không gian: “Kêu rách cổ họng cũng chẳng ai tới cứu ngươi.”

Nhưng tiếng nói của nàng vừa dứt.

Đột nhiên, trong không gian phụ cận nhộn nhạo lên hai đạo không gian ba động kịch liệt.

Sau một khắc, không gian bị xé nứt, hai cỗ khí tức cường hãn cấp Đạo Chủ xuyên thẳng qua không gian bỗng nhiên tới.

“Làm sao có thể?”

Cực Lạc giáo chủ nhất thời biểu lộ cứng đờ, giống như vừa mới nói xong mạnh miệng, đã bị hung hăng bạt hai cái tát.

Rất hiển nhiên, hai đạo khí tức cấp Đạo Chủ xuyên thẳng qua không gian này tới, chính là Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Diễn Đạo Chủ.

Mà ở phía sau hai vị đạo chủ, Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, cùng với hai vị Kim Tiên cũng đều được tiện thể cùng nhau xuyên qua.

Nhìn thế cục trước mắt, Vương Thủ Triết cũng không còn gì để nói.

Vì tránh bại lộ quan hệ, ảnh hưởng đến bố cục tiếp sau, hắn cố ý lựa chọn cùng Vương Ngao chân trước chân sau đi, lại chưa từng nghĩ, Vương Ngao còn chưa tới Vô Tướng ma thành đã bị phục kích.

Hơn nữa, người tập kích vẫn là hắn tâm tâm niệm niệm chuẩn bị bước tiếp theo phải thu thập Cực Lạc giáo chủ, thậm chí còn có ngoài dự liệu ở đây là thành chủ Vạn Ma.

Cái này thật đúng là…

“Công tử, ngài đã đến rồi!”

Lúc này, Vương Ngao cũng nhìn thấy Vương Thủ Triết phía sau Thái Sơ Đạo Chủ.

Nàng giống như nhìn thấy cứu tinh to lớn, lóe lên một cái liền di chuyển đến gần Vương Thủ Triết, bắt đầu ủy khuất đầy bụng rồi hả? Oán trách đi, nói cái gì mà mình bị Minh Nhất

phản bội, bị Cực Lạc giáo chủ và Vạn Ma thành chủ liên thủ đánh tơi bời.

Đồng thời.

Cực Lạc Giáo Chủ và Vạn Ma Thành chủ cũng hồ nghi bất định nhìn hai vị Đạo Chủ đến trợ giúp.

Bọn họ cũng không ngờ tới hai vị cường giả cấp Đạo Chủ lại là "người quen cũ" Thiên Diễn đạo chủ, một vị khác, lại là người quen cũ Thái Sơ Đạo Chủ!

Chỉ là Thái Sơ Đạo Chủ khi nào lén lút đến Nam Lam Thần Châu? Hơn nữa, cư nhiên còn xen lẫn với Thiên Diễn đạo chủ, Minh Hồn Điện chủ?

Trong lòng Cực Lạc giáo chủ vừa kinh hãi vừa khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy hai sư huynh muội Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam thì bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách bên trong Tử Vân Đạo Tông không tra được tin tức của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, thì ra, hai sư huynh muội này căn bản không phải là người của Tử Vân Đạo Tông!

Hai người bọn họ căn bản là đi cùng Thái Sơ Đạo Chủ.

Mà hai người bọn họ sở dĩ dám nghênh ngang xuất hiện ở Vô Tướng Ma Thành, cũng là bởi vì có Thái Sơ Đạo Chủ ở bên cạnh.

Cứ như vậy, hết thảy đều nói thông.

Tình cảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang tiêu hóa biến cố bất thình lình này, chỉ có Vương Ngao còn đang kể khổ.

"Khụ khụ!" Vương Thủ Triết trước tiên phá vỡ yên tĩnh, cao giọng nói: "Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng hai vị hẳn chính là hai đại bá chủ của Nam Khuyết Thần Châu, Cực Lạc giáo chủ và Vạn Ma thành chủ đúng không?"

"Chưa từng gặp mặt?" Cực Lạc giáo chủ cười duyên hai tiếng, đôi mắt hoa đào ánh lên sóng mắt lưu chuyển, nháy mắt với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết công tử, ta và ngươi ở Vô Tướng ma thành đã uống ba lần rượu rồi."

Một tiếng "Thủ Triết công tử" này khiến Vương Thủ Triết kinh nghi bất định, ngay cả Liễu Nhược Lam bên cạnh cũng nghi ngờ nhìn lại.

Hắn vội vàng cẩn thận quan sát Cực Lạc giáo chủ vài lần, sau đó lập tức kinh ngạc mở to hai mắt: "Ngươi là… Liên Hương công tử?"

"Không sai, coi như ngươi còn có vài phần lương tâm." Cực Lạc giáo chủ cười duyên dáng, "Ta tuyệt đối không ngờ, công tử dị vực tùy tiện "làm quen" ven đường lại là một đại lão giấu ở phía sau màn, ngay cả Minh Hồn điện chủ cũng phải tôn xưng một tiếng "Công tử".

Nói thật, lúc này trong lòng nàng cũng khiếp sợ không thôi.

Từ thái độ của Minh Hồn và dáng vẻ mơ hồ chen chúc của hai vị đạo chủ là có thể đoán được, trong nhóm người này lại lấy Vương Thủ Triết làm trung tâm.

Phải biết rằng, trong nhóm người này có ba Đạo Chủ Đại La cảnh, hai Thánh Tôn, tu vi của Vương Thủ Triết tuyệt đối là yếu nhất trong đám người này, có tính thế nào cũng không phải là hắn làm chủ.

Nàng không thể tưởng tượng nổi, một tu sĩ Chân Tiên trẻ tuổi như Vương Thủ Triết đến tột cùng làm như thế nào.

Kỳ thực càng khiếp sợ hơn vẫn là Vương Thủ Triết.

Hắn thực sự không nghĩ tới "Liên Hương công tử" mà mình gặp được lại là Cực Lạc giáo chủ đại danh đỉnh đỉnh. Lần này thật đúng là hắn nhìn sai rồi.

"Cực Lạc tiền bối, ngài đây là nữ giả nam trang? Hay là nam giả nữ trang?" Vương Thủ Triết rốt cuộc đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có vài phần nghi ngờ.

"Công tử có điều không biết." Vương Củng hung hăng trừng mắt nhìn giáo chủ Cực Lạc giáo, "Đạo thư truyền thừa của Cực Lạc ma giáo gọi là 【Cực Lạc Âm Dương đạo thư】. Đây là một bộ đạo thư cực kỳ biến thái, mỗi lần tu vi có đột phá lớn, sẽ thay đổi giới tính một lần! Có lẽ, ngày hôm qua

còn là nam, hôm nay đã biến thành nữ. Bí mật này cũng chỉ có mấy người quen cũ chúng ta mới biết."

"…"

Vương Thủ Triết giật mình một cái, trong lòng lập tức cảm thấy có chút Mao Mao.

Được rồi, hắn không thể không thừa nhận công tác tình báo của mình không đủ tỉ mỉ. Có điều, loại đạo thư kỳ quái này, thật đúng là có vài phần đột phá suy nghĩ cố hữu của hắn.

"Minh Hồn ngươi thân là một cái cây thì biết cái gì?" Cực Lạc giáo chủ không để ý đến phản ứng của hai người: "Âm Dương Đại Đạo vốn là một trong vạn vật bổn nguyên đại đạo của vũ trụ, trải nghiệm biến ảo giới tính, ngươi không biết ta vui sướng đến cỡ nào đâu."

Nghe vậy, Vương Thủ Triết lại lạnh toát cả người.

Hắn không muốn dây dưa với Cực Lạc Giáo chủ về vấn đề này nữa, lập tức nghiêm túc nói sang chuyện khác: "Cực Lạc tiền bối, việc đã đến nước này, không bằng hai bên chúng ta nói chuyện một chút."

"Được, xem ở mặt mũi của Thủ Triết công tử, bản giáo chủ sẽ nghe ngươi nói mấy câu." Đôi mắt của Cực Lạc giáo chủ lưu chuyển sóng đẹp, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết có vài phần kỳ dị, dường như có vài phần hứng thú với hắn.

"Khụ khụ!"

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, âm thầm ngăn Liễu Nhược Lam chuẩn bị nổi đóa, lúc này mới cao giọng nói: "Ta thấy Cực Lạc tiền bối và Vạn Ma tiền bối liên thủ hợp tung, chắc hẳn cũng có kế hoạch thống nhất Nam Khuyết Thần Châu."

"Không sai, chỉ có Nam Lam Thần Châu chân chính thống nhất, chúng ta mới có cơ hội chân chính đuổi Ma tộc đọa lạc Đại thống lĩnh bộ." Nói đến chính sự, Cực Lạc giáo chủ cũng lập tức nghiêm túc hẳn lên, "Hiện tại bốn giáo chủ tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, cộng thêm đọa lạc lão ma bị thương, tạm thời không rảnh bận tâm Nam Lam Thần Châu, cơ hội trời ban như thế, bốn giáo chủ sao có thể bỏ qua?"

“Rất tốt, mục tiêu của Cực Lạc tiền bối là đọa lạc lão ma, mà mục tiêu của ta cũng là đối phó đọa lạc lão ma.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Nếu mục tiêu mọi người nhất trí, không bằng liên thủ đến thu thập Ma tộc, như thế nào?”

“Liên thủ chưa chắc không được, nhưng phải thống nhất dưới trướng bổn giáo chủ.” Cực Lạc giáo chủ thần sắc ngạo nghễ.

Khí thế cường thịnh: “Ngoài ra, bản giáo chủ còn có hai điều kiện không thể thiếu một thứ.”

“Mời Cực Lạc tiền bối chỉ giáo.” Vương Thủ Triết thái độ thành khẩn nói.

“Thứ nhất, hôm nay Minh Hồn Thụ phải chết, đây là điều kiện bản giáo chủ đã sớm đáp ứng Minh Nhất.” Cực Lạc giáo chủ nói: “Thứ hai, ta mặc kệ Vương Thủ Triết ngươi có lai lịch gì, ngươi muốn gia nhập Cực Lạc thần giáo ta, trở thành phó giáo chủ thần giáo ta, ngươi và ta cùng nhau tu luyện, cùng tiến bộ, cùng tu Âm Dương đại đạo. Đợi bản giáo chủ thành lập Cực Lạc thần triều, ta sẽ sắc phong ngươi làm Thần Vương!”

Tê!

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam đều hít một hơi lạnh.

Đây không phải là bảo Vương Thủ Triết đi gặp mặt sao?

Nếu Cực Lạc giáo chủ đơn thuần chỉ là nữ tử, đoán chừng nội tâm của Vương Thủ Triết còn có thể dễ chịu hơn chút… Nhưng bây giờ, ngay cả trạng thái ban đầu của nàng là nam hay nữ cũng không thể phân biệt được.

“Phu quân, ngươi thật đúng là chiêu ong dẫn bướm.” Liễu Nhược Lam cũng cười lạnh truyền âm cho Vương Thủ Triết: “Ngay cả giáo chủ Cực Lạc bất nam bất nữ này cũng bị sắc đẹp của ngươi hấp dẫn. Nếu đổi thành Thiên Ca tỷ tỷ, Lục Vi Tiểu Tuyết tỷ ta còn có thể tiếp nhận. Nếu ngươi dám có hứng thú với Cực Lạc giáo chủ này, ta sẽ đánh chết ngươi ngay tại chỗ.”

“Nương tử chớ có nói giỡn.” Vương Thủ Triết liên tục cười khổ, vội vàng truyền âm biện bạch: “Phu quân nhà ngươi từ trước đến nay luôn thủ thân như ngọc, càng không có loại ham mê kỳ kỳ quái quái này.”

Hơi ngừng một chút.

Vương Thủ Triết lại nhìn về phía Cực Lạc giáo chủ, cao giọng nói: "Điều kiện của Cực Lạc tiền bối không khỏi có chút không thực tế, bây giờ thực lực của hai bên chúng ta lực lực ủng hộ ngang nhau, không bằng bàn một ít điều kiện thiết thực, như thế nào?"

"Không thế nào!" Cực Lạc giáo chủ cười quyến rũ một tiếng: "Ngươi không đồng ý thì bổn giáo chủ tự tới lấy. Vạn Ma, đồng loạt động thủ!"

Vừa mới nói xong.

Cực Lạc giáo chủ đạp mạnh trong hư không, mạnh mẽ giết tới trước.

Vương Thủ Triết thầm rùng mình.

Hoàn toàn không nghĩ tới, dưới thực lực của ba vị cường giả cấp Đạo Chủ, đối phương vẫn chọn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Đây là lấy đâu ra sức mạnh và dũng khí đây?

"Hồng Trấn tiền bối, Vương Củng, các ngươi ngăn chặn Cực Lạc giáo chủ." Vương Thủ Triết trấn định tự nhiên chỉ huy nói: "Thiên Diễn tiền bối, ngươi ngăn chặn thành chủ Vạn Ma là được."

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống.

Chiến lực cấp Tam Đại Đạo Chủ nhao nhao lao ra, tự mình tìm được đối thủ của mình.

Trong đó Thái Sơ Đạo Chủ cùng Vương Ngao liên thủ ngăn cản Cực Lạc Giáo Chủ, song phương liền ở trong vô tận hư không ác chiến.

Mà Thiên Diễn đạo chủ cũng là dựa vào đủ loại thủ đoạn đặc biệt của hắn, ngăn cản Vạn Ma thành chủ ở bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, ước chừng năm vị chiến lực cấp Đạo Chủ ở trong hư không kịch liệt giao phong, toàn bộ hư không đều bị năng lượng phong bạo khi bọn hắn giao phong sinh ra quấy hợp lại đến kịch liệt chấn động, không ngừng có không gian bị

chấn ra vết nứt, lại không ngừng ở bản thân không gian hợp tác một lần nữa, phân phân phân hợp hợp, rung chuyển bất an.

Chiến đấu lực lượng ngang nhau như thế, muốn phân ra thắng bại trong thời gian ngắn là rất khó.

Trong tình huống bình thường, nếu tiếp tục đánh như vậy thì kết quả cuối cùng hơn nửa là lưỡng bại câu thương, cuối cùng không thể không ngừng chiến.

Thấy thế, Cực Lạc giáo chủ trầm giọng nói: "Minh Nhất, ngươi đi bắt sống hai sư huynh muội Vương Thủ Triết, chỉ cần bắt được bọn họ, chúng ta liền khống chế cục diện."

"Vâng, giáo chủ đại nhân."

Minh Nhất ở ngoài chiến trường hai mắt sáng ngời, nhất thời phóng ra khí tức minh hồn cực kỳ cường đại, vô cùng cường thế đánh về phía đám người Vương Thủ Triết.

"Không được! Minh Nhất ngươi dám!" Vương Củng kinh hô: "Công tử chạy mau, các ngươi không phải là đối thủ của Minh Nhất."

Mặc dù thành chủ dưới trướng nàng ta chỉ có Minh Nhất - Minh Cửu, nhưng điều này không có nghĩa là nàng ta chỉ có chín người dưới trướng Thánh Tôn.

Trên thực tế, ngay cả Minh Cửu có thực lực kém cỏi nhất cũng đều là cường giả Đại La cảnh trung kỳ. Mà Minh Nhất có thực lực mạnh nhất, lại còn là nhân vật Đại La cảnh đỉnh phong, đã mơ hồ chạm đến bình phong Hỗn Nguyên cảnh.

Cho dù là Vương Ngao tự mình ra tay, muốn thu thập Minh Nhất cũng không có khả năng một hai chiêu liền thấy hiệu quả, tất nhiên là phải phí tay chân một phen.

Thái Sơ Đạo Chủ càng kinh sợ không thôi.

Hắn muốn ra tay cứu vợ chồng Vương Thủ Triết, lại bị Cực Lạc giáo chủ một đợt bộc phát kiềm chế ngay tại chỗ.

Hiển nhiên nàng đã sớm lường trước cục diện hôm nay, thấy một người một cây sốt ruột, không khỏi liên tiếp cười khanh khách: "Hồng Trấn, Minh Hồn, hai người các ngươi ngoan ngoãn lưu lại đi, không được đi đâu hết."

Ngay cả Vạn Ma Thành chủ cũng là hóa ra một đầu hư không Cự Ngưu, không ngừng phát động công kích cuồng bạo với Thiên Diễn đạo chủ, mục đích chỉ là muốn hắn không rảnh tay đi cứu người.

Thế cục lập tức trở nên cực kỳ bất lợi với phe Vương Thủ Triết.

"Thủ Triết công tử lui trước." Hai vị trưởng lão cấp Đại La Kim Tiên của Thiên Diễn đạo minh thấy thế lập tức ngăn ở trước mặt phu thê Vương Thủ Triết, trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt: "Hai người chúng ta sẽ cố hết sức ngăn chặn Minh Nhất!"

Cùng là chiến lực cấp Thánh Tôn, nhưng bọn họ chỉ là Đại La cảnh sơ kỳ, mà Minh Nhất là Đại La cảnh đỉnh phong có chiến lực gần với Vương Anh Tuyền, sức chiến đấu của hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.

Việc duy nhất mà hai vị trưởng lão có thể làm, chẳng qua là đánh bạc tính mạng, tranh thủ một chút thời gian chạy trốn cho phu thê Vương Thủ Triết mà thôi.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình."

Tốc độ của Minh Nhất cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần mấy người Vương Thủ Triết.

Lúc này, quanh thân hắn đã triệt để bao phủ trong sương mù đen mênh mông, toàn thân uy thế bành trướng, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn cùng tàn nhẫn.

Tiện tay vẫy một cái, liền có một cỗ thi khôi từ trong không gian tùy thân thoát ra.

Khí tức của cỗ thi khôi này âm trầm mà đáng sợ, dường như còn hơn cả Tu La Ma Chủ Thi Khôi của Vương Lung Yên một đoạn dài.

Đây là một con thi khôi Đại La Thánh Tôn trung kỳ.

"Minh La, thay ta kiềm chế hai Kim Tiên Thiên Diễn đạo minh kia."

Theo tiếng ra lệnh của Minh Nhất, thi khôi gọi là "Minh La" kia cực nhanh lướt trong hư không, trong chớp mắt đã xuyên

qua tầng tầng lớp lớp không gian đánh về phía đám người Vương Thủ Triết.

“Thủ Triết công tử đi mau!”

Trên mặt hai vị Đại La Kim Tiên trưởng lão nổi lên vẻ tuyệt vọng, nhưng động tác không chút chần chờ, cơ hồ đồng thời tiến lên, ngạnh ngăn trở Minh La Thi Khôi lại.

Nhưng mà, đối mặt với một màn hung hiểm như thế, sắc mặt phu thê Vương Thủ Triết lại không thay đổi chút nào, cũng không tiếp nhận đề nghị chạy trốn.

Vương Thủ Triết kéo tay nương tử, thần sắc bình tĩnh tự nhiên: “Hai vị tiền bối đừng liều mạng, giúp ta khống chế thi khôi của Thánh Tôn trung kỳ kia là được.”

Hai vị Đại La Kim Tiên đều ngây người, ánh mắt không dám tin.

Chẳng lẽ Thủ Triết công tử còn có thủ đoạn đối phó với Thánh Tôn đỉnh phong sao?

Đáng tiếc giờ phút này thời gian cấp bách, căn bản không cho bọn họ suy nghĩ kỹ.

Ngay khi bọn họ còn đang ngây người, Minh Nhất đã cuốn theo khói đen dày đặc đột tiến đến trước mặt Vương Thủ Triết.

Hắn tiện tay chộp một cái, một quỷ trảo dạng sương mù màu đen trong khoảnh khắc ngưng tụ thành hình, hung mãnh chộp về phía Vương Thủ Triết.

Quỷ trảo kia hoàn toàn do Minh Sát chi khí ngưng tụ thành, âm hàn lạnh lẽo, quỷ khí um tùm, đầu trảo lướt qua, ngay cả không gian đều giống như chịu không nổi mà vỡ ra.

“Tiểu tử giả thần giả quỷ, ngươi chỉ sợ căn bản không biết thực lực chân chính của bổn tọa.”

Vương Thủ Triết không để ý lắm.

Đối với thực lực của Minh Nhất, hắn tự nhiên rõ ràng nhất, dùng tiêu chuẩn cấp bậc thông dụng của Vô Tận Hư Không Hải để cân nhắc, thực lực của Minh Nhất hôm nay đã đạt đến thập lục giai đỉnh phong, tự nhiên không phải loại mười lăm cấp như Đại La bình thường có thể so sánh.

Trong Vô Tận Hư Không Hải chủng tộc rất nhiều, văn minh san sát, cho dù là trong nhân tộc xưng hô cảnh giới thực lực cũng không hoàn toàn giống nhau, bởi vậy mới có danh xưng "Tiêu chuẩn cấp thông dụng" lưu truyền như vậy, trước mắt từ nhất giai đến thập cửu giai, rành mạch, vừa xem là hiểu.

Đối mặt với khí thế hừng hực của Minh Nhất, vẻ mặt hắn vẫn thong dong, bình tĩnh ném Liễu Nhược Lam về phía trước: "Sợ rằng ngươi cũng căn bản không biết, nương tử nhà ta thật đáng sợ."

Liễu Nhược Lam lườm hắn một cái, nhưng không có phản kháng, ngược lại theo lực đạo của hắn bay lên, như thiểm điện hướng về phía Minh Nhất vọt tới.

Cùng lúc đó.

Một bộ chiến giáp óng ánh long lanh như nước nhanh chóng bao phủ thân thể mềm mại của nàng.

Giữa lưu quang lấp lóe, một cỗ khí tức đáng sợ hủy thiên diệt địa từ trên người nàng bay lên, cùng với mênh mông mênh mông khí tức năng lượng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Uy thế kia, đúng là không thua kém chút nào đám người Thiên Diễn đạo chủ.

Đón lấy quỷ trảo màu đen kia, Liễu Nhược Lam tiện tay đánh ra một quyền, quyền phong khủng bố liền đánh tới, trong khoảnh khắc đánh nó tan thành mây khói.

"Mười bảy bậc!"

Nụ cười dữ tợn trên mặt Minh Nhất lập tức cứng đờ.

Giờ khắc này, đắc ý cái gì, tưởng tượng đối với tương lai đều bị hắn bỏ lại phía sau, thay vào đó chỉ có vô tận sợ hãi.

Làm sao có thể? Nữ tử này có lai lịch gì, lại có thể mặc chiến giáp thủ lĩnh Tinh Cổ tộc mười bảy giai?!

Không sai, đây chính là một trong những át chủ bài mà Vương Thủ Triết mang đến.

Sở dĩ Liễu Nhược Lam có thể mặc chiến giáp thập thất giai, còn phải kể từ trước khi nàng thăng cấp Chân Tiên.

Đầu tiên, chính là một chi tinh thần dược tề của Tinh Cổ tộc, làm cho thần niệm của nàng được rèn luyện đặc biệt cường đại, đạt tới tiêu chuẩn mười bốn cấp.

Mà sau đó, huyết mạch của nàng thăng cấp đến cấp bậc Đạo Tử, huyết mạch chi lực lột xác, cường độ thần niệm cũng tăng lên trên phạm vi lớn, đạt đến cấp 15.

Sau đó, chính là thăng cấp Chân Tiên, nhờ vào thiên đạo ban tặng khi tấn thăng, cường độ thần niệm của nàng bây giờ đã có thể so với cấp mười sáu rồi.

Về phần chỉ có thần niệm cấp mười sáu, vì sao nàng có thể mặc chiến giáp thủ lĩnh Tinh Cổ tộc mười bảy giai? Đó chính là công lao của thê tử của Vương thị Tinh Phỉ Phỉ.

Tinh Phỉ Phỉ sau khi nghiên cứu một phen, thành công cải tạo bộ chiến giáp mười bảy cấp mà Tinh Tam Thập Cửu lưu lại một phen, khiến cho có hai loại hình thức.

Một loại hình thức, chính là áp chế cấp bậc sử dụng hàng tần, vẻn vẹn mở ra một bộ phận công năng, duy trì sức chiến đấu của mười sáu giai.

Một loại khác chính là toàn lực khởi động chiến lực Thập Thất giai, nhưng với cường độ thần niệm của Liễu Nhược Lam, chỉ có thể duy trì ba trăm hơi thở.

Một khi vượt qua thời gian, Liễu Nhược Lam sẽ lâm vào trong suy yếu cực độ, thậm chí sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Dùng lời của Vương Thủ Triết mà nói, nương tử nhà mình hiện tại chính là Siêu Nhân Lực chỉ có năm phút.

Tuy rằng Liễu Nhược Lam không hiểu cái gì gọi là Oán Đặc Mạn, nhưng điều này cũng không ngăn cản nàng mặc chiến giáp cấp mười bảy, đánh Vương Thủ Triết một trận tơi bời.

…

Chương 91: Tên chó chết Vương Phú Quý nhà ngươi!

…

Cục diện trước mắt này, đừng nói Minh Nhất lâm vào trong sợ hãi cùng khiếp sợ, ngay cả Cực Lạc giáo chủ cùng Vạn Ma thành chủ, thấy được một màn này động tác cũng chậm chạp trong nháy mắt, thiếu chút nữa đã thua thiệt.

"Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, các ngươi giấu sâu thật đấy." Cực Lạc giáo chủ liên tục chống đỡ phản kích của Vương Anh Tuyền và Thái Sơ Đạo Chủ, lòng tràn đầy uất ức muốn hộc máu.

Coi như là để cho nàng tiếp tục đoán mười lần, cũng quyết đoán đoán không ra Liễu Nhược Lam chẳng những có được chiến giáp thủ lĩnh Tinh Cổ tộc, hơn nữa còn có thể thành công khu động.

Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm được sao?

Đôi sư huynh muội này, đến tột cùng là lão quái vật từ đâu xuất hiện? Bỏ qua cái này giả heo ăn thịt hổ đây!

Đối phương bỗng nhiên xuất ra chiến lực cấp Đạo Chủ, lần này phiền toái lớn rồi.

"Ha ha, ta vốn muốn chung sống hòa bình với Cực Lạc tiền bối, cùng chống lại Ma tộc." Vương Thủ Triết thở dài một hơi, dáng vẻ vô cùng tiếc hận: "Thật sự là tâm của bổn tướng ta hướng về Minh Nguyệt, thế nhưng Minh Nguyệt chiếu cống rãnh. Nương tử, tốc độ thu thập Minh Nhất, rồi sau đó lập tức đi trợ giúp Thiên Diễn tiền bối."

Thuần túy lấy cường độ thần niệm mà nói, Liễu Nhược Lam kỳ thật đã là vượt qua "Huyền Linh Thánh Nữ" kiếp trước một bậc lớn rồi, là lấy tu vi nàng hôm nay tuy rằng còn chưa khôi phục tu vi Đại La cảnh, nhưng kiếp trước kinh nghiệm chiến đấu truyền xuống, đại đạo cảm ngộ cũng đã bị nàng triệt để tiêu hóa.

Không nhắc đến năng lực hành quân, chỉ nói về sức bật trong thời gian ngắn, sức chiến đấu của nàng bây giờ, thật ra đã hoàn toàn không thua kém thời điểm đỉnh phong nhất kiếp trước.

Lại thêm mười bảy giai tinh cổ tộc thủ lĩnh chiến giáp gia trì, sức chiến đấu của nàng càng thẳng tắp tăng vọt, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa chí huyền chí diệu đại đạo pháp tắc.

Oanh oanh oanh!

Theo nàng xuất thủ, trong hư không, nước Thiên Hà giống như bị hấp dẫn trút xuống, không ngừng hóa thành năng lượng thủy triều mãnh liệt lao về phía Minh Nhất.

Uy thế khủng bố như muốn nhấn chìm toàn bộ thiên địa.

Đối mặt với thế công như vậy, Minh Nhất giống như là một chiếc nghiên mực nhỏ trong cuồng phong mưa rào, không ngừng tung bay lên xuống, đau khổ ngăn cản thế công liên miên không dứt.

Nhưng chung quy thì Minh Nhất vẫn là cường giả bậc mười sáu đỉnh phong, cho dù là cường giả bậc mười bảy muốn bắt hắn cũng không phải dễ như trở bàn tay.

Thời gian từ từ trôi qua.

Liễu Nhược Lam đánh ước chừng bảy mươi hơi thở, cuối cùng mới lấy thế nghiền ép làm trọng thương Minh Nhất, khiến hắn tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Tiện tay thổi ra một cơn sóng thiên hà, ném Minh Nhất Kích cho Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam bước ra một bước, thân hình lập tức biến mất.

Sau một khắc, nàng đã xuyên qua không gian, xuất hiện ở phía sau Cực Lạc giáo chủ, không chút khách khí một kiếm hướng nàng chém tới.

Chỉ một thoáng.

Kiếm quang sắc bén đánh vỡ hư không.

Kiếm của nàng, tựa như ẩn chứa vạn trọng sóng to gió lớn, giống như thiên hà mênh mông cuồn cuộn, lại giống như có vạn quân chi trọng, phảng phất muốn đem thiên địa này trảm mở ra một đạo khe hở.

Không ai có thể ngăn cản, không gì có thể ngăn cản.

Cực Lạc giáo chủ biến sắc, lúc này liền cảm thấy áp lực.

Kiếm ý này… Kiếm ý này vậy mà đã mạnh hơn rất nhiều Kiếm Thánh Đại La cảnh! Ngay cả nàng cũng cảm thấy uy hiếp.

Nhưng cho dù có Tinh Cổ thủ lĩnh chiến giáp gia trì, gia trì cũng chỉ là năng lượng mà thôi, kiếm ý này là xác thực kiếm ý của nàng.

Vấn đề là nàng là một Chân Tiên cảnh, kiếm đạo tu vi sao lại biến thái như thế? Nàng đây còn là người sao?!

"Ách…"

Vương Thủ Triết thấy Liễu Nhược Lam không dựa theo chỉ huy đi đánh Vạn Ma thành chủ, lại chạy đi đối phó với Cực Lạc giáo chủ, nhất thời vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ.

Quả nhiên, lúc trước Cực Lạc giáo chủ miệng ba hoa ăn đậu hũ của Vương Thủ Triết hắn, bị nương tử ghi hận.

Có điều, đánh giáo chủ Cực Lạc trước thì đánh giáo chủ Cực Lạc đi, mặc dù không phải cục diện tối ưu giải quyết trước mắt, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

Vương Thủ Triết quệt một vòng trên Tức Nhưỡng Trọc, một sợi dây leo khát máu lập tức từ trong đó chui ra.

Nó ở trong hư không đón gió dài ra, trong chớp mắt liền hóa thành một sợi dây leo màu đỏ như máu, dữ tợn giống như cự mãng thôn thiên.

Sợi râu mọc đầy gai hút máu cuốn một cái, liền cuốn lấy Minh Nhất bị thương nặng, từng sợi gai ngược hung mãnh đâm vào trong cơ thể Minh Nhất, liều mạng rót độc tố đã trải qua nhiều lần tiến hóa lột xác.

Sợi dây leo Thị Huyết này đương nhiên là con mà Vương Thủ Triết có được từ những năm trước.

Tuy rằng khởi điểm của nó không cao, nhưng được thiên phú huyết mạch đặc biệt của Vương Thủ Triết bồi dưỡng, nó vẫn đang trưởng thành từng chút một.

Hơn nữa qua nhiều năm như vậy, Vương Thủ Triết vẫn luôn không ngừng tiến hành cải tiến, độc tố, tính dẻo dai, đâm ngược cường hóa…, thúc giục nó liều mạng tiến hóa.

Hiện nay, cây Thị Huyết Đằng Mạn nguyên bản tiềm lực bất quá bảy tám giai này đã trở nên có chút khủng bố, nếu tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường không cẩn thận bị nó cuốn lấy, cũng sẽ hỏng bét.

Đương nhiên, trước mắt nó còn lâu mới đủ đối phó với tu sĩ cấp bậc Thánh Tôn, chớ nói chi là đối phó với cường giả đỉnh phong mười sáu cấp, nếu không phải vừa rồi Minh Nhất đã bị Liễu Nhược Lam đánh trọng thương, sợi dây leo Thị Huyết thậm chí còn không thể đến gần đối phương.

Cũng may dưới trọng thương, giờ phút này Minh Nhất đã không còn bao nhiêu lực phản kháng.

Thị Huyết Đằng Mạn lúc này đã có linh trí không tầm thường, trong lòng biết cơ hội khó có được, bởi vậy, nó vừa bắt được cơ hội liền lập tức liều mạng đâm rách làn da của Minh Nhất, bắt đầu liên miên không dứt rót độc tố vào, điên cuồng hấp thu tinh huyết của Minh Nhất.

Mà ngay trong khoảng thời gian trống này.

Liễu Nhược Lam, Vương Ngao, Thái Sơ Đạo Chủ tam đại đạo chủ cấp chiến lực đã liên thủ vây đánh Cực Lạc Giáo Chủ.

Cho dù Cực Lạc giáo chủ đã tấn thăng Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ, nhưng bất quá cũng chỉ là sơ nhập trung kỳ mà thôi, mà Vương Anh Tuyền cùng Thái Sơ Đạo Chủ vốn đều là cường giả đứng đầu lâu năm, tự nhiên đều có thủ đoạn của mình.

Nếu là đơn đả độc đấu, Cực Lạc giáo chủ dựa vào tu vi đích xác có thể chiếm ưu thế rất lớn, nhưng hôm nay lâm vào vây đánh, một chút ưu thế về mặt tu vi kia nhất thời cũng không đủ.

Ngắn ngủi thời gian một hai trăm hơi thở, Cực Lạc giáo chủ một mực không ngừng chạy trốn cùng chịu đòn, tuy nhất thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng bị đánh đến cực kỳ chật vật.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần không chạy, thua là chuyện sớm hay muộn.

Vương Thủ Triết tính toán thời gian không sai biệt lắm, liền cắt vào gần chiến trường, đúng lúc kêu ngừng chiến đấu.

Lúc này, Liễu Nhược Lam đã trút giận đủ rồi, thời gian biến thân cũng chỉ còn lại hai ba mươi hơi thở, cũng không dám làm bậy, thành thành thật thật bay trở về bên cạnh Vương Thủ Triết, hoán đổi tinh cổ thủ lĩnh chiến giáp đang bộc phát thành trạng thái bình thường.

Mà Thiên Diễn đạo chủ và Vạn Ma thành chủ thấy thế, cũng đồng thời rút về, riêng phần mình về tới trận doanh phe mình.

Trong lúc nhất thời, hai bên lại rơi vào thế cân bằng.

Vương Thủ Triết nhìn Cực Lạc giáo chủ có chút chật vật, bình thản mở miệng: “Cực Lạc tiền bối, tâm tình bây giờ có bình tĩnh một chút hay không? Chúng ta có thể nói chuyện công bằng với nhau chưa?”

“Hừ!”

Cực Lạc giáo chủ tiện tay lau đi một tia máu tươi tràn ra trên khóe miệng, vô cùng kiêng kỵ nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, ta thừa nhận ta đã coi thường ngươi. Nhưng mà, ngươi cũng đừng tưởng rằng đã ăn chắc bản giáo chủ. Nếu ta hạ quyết tâm chạy trốn, dựa vào ba người bọn họ còn không bao vây được ta.”

Lúc trước bà ta nhìn Vương Thủ Triết, còn chỉ coi hắn là một hậu bối trẻ tuổi có tố chất kinh diễm tuyệt tài, nhưng đến lúc này, bà ta đã hoàn toàn đối đãi Vương Thủ Triết cùng một cấp bậc với bà ta.

Có thể ép nàng đến mức độ này, tiểu tử này là người đầu tiên.

“Không sai, thực lực của Cực Lạc tiền bối rất nhiều thủ đoạn phi phàm, nếu một lòng một dạ chạy trốn, dựa vào chúng ta quả thực không vây được ngài.” Vương Thủ Triết gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đây cũng là sự thật.

Cực Lạc giáo chủ thân là tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ, cho dù yêu thú phi hành không có sở trường về độn tốc thì

trình độ không gian của nàng cũng như tốc độ phi độn của bản thân đều mạnh hơn Hỗn Nguyên Cảnh sơ kỳ Thái sơ kỳ, Thiên Diễn hai vị Đạo Chủ, cùng với Thái Âm Minh Hồn Thụ không ít.

Nếu thật sự chạy trốn, mấy người Thái Sơ Đạo Chủ tuyệt đối không đuổi kịp nàng.

Trừ phi Thái Sơ Đạo Chủ có Thập Lục Giai Thánh Côn tương trợ.

Có điều, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không tính không ra điểm này.

Hắn mỉm cười, ánh mắt bỗng nhìn về phía Vạn Ma thành chủ: "Thế nhưng, chúng ta có thể đánh Vạn Ma thành chủ. Chúng ta không đuổi kịp ngươi, chẳng lẽ còn không đuổi kịp lão Ngưu này sao?"

Lời nói vừa dứt, Cực Lạc Giáo chủ còn chưa kịp phản ứng, mặt trâu của Vạn Ma Thành chủ lại cứng đờ, trong lòng phảng phất có một vạn đầu ngựa điên cuồng đạp qua.

Lão Ngưu ta từ đầu tới cuối chỉ là trợ thủ của Cực Lạc lão ma có được không?

Cũng không mở miệng mắng ngươi nửa câu!

Vương Thủ Triết, ngươi có bản lĩnh thì ngươi đi đối phó nàng đi? Ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì?

"Các ngươi đuổi theo lão Ngưu, liên quan gì đến ta?" Sắc mặt của Cực Lạc giáo chủ cũng âm trầm, khẩu khí vẫn cứng rắn như trước: "Chỉ cần ta trốn về trong Cực Lạc thần giáo không ra khỏi cửa, các ngươi có thể làm gì được ta?"

Cực Lạc Thần Giáo kinh doanh tổng bộ nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ bố trí đủ loại thủ đoạn trong tổng bộ, thủ đoạn có tính phòng ngự càng không ít, muốn dễ dàng công phá đương nhiên không dễ dàng.

Trên thực tế không chỉ là tổng bộ Cực Lạc Thần Giáo, tổng bộ tứ đại thế lực Nam Lam Thần Châu đều kinh doanh vô số năm, phòng ngự vững chắc, muốn công phá cũng không dễ dàng.

Nếu không phải như thế, Cực Lạc giáo chủ muốn đối phó Thái Âm Minh Hồn Thụ, cũng sẽ không khó khăn như vậy, nhất

định phải đợi nàng rời khỏi Minh Hồn Điện mới động thủ.

“Phá cục này dễ như trở bàn tay.” Vương Thủ Triết cười, ngữ khí vẫn ôn hòa như cũ, lời nói ra lại không hề dịu dàng chút nào: “Nếu như ngươi chạy trốn, chúng ta sẽ toàn lực đối phó lão Ngưu Ma, giết chết nó, lấy thực lực của chúng ta muốn làm được chuyện này cũng không quá khó khăn. Về phần thi thể lão Ngưu Ma lưu lại, có thể để Vương Ngao thử luyện chế nó thành thi khôi cấp Đạo Chủ.”

“Sau đó, chúng ta liên hợp Thiên Diễn đạo minh cùng Minh Hồn Điện, nuốt chửng thế lực Vạn Ma Thành không có người tâm phúc, sau đó vây Cực Lạc thần giáo các ngươi ở giữa hủy một tầng. Cực Lạc tiền bối, ngươi thấy thế nào?”

Giết chết mình không tính, còn muốn đem mình luyện chế thành thi khôi?

Vạn Ma thành chủ nghe được không rét mà run, lông trâu toàn thân đều dựng lên, nhịn không được trơ mắt nhìn về phía Cực Lạc giáo chủ.

Hắn tự xưng là dũng lực vô song, trên chiến trường tuyệt đối là một viên siêu cường mãnh tướng, nhưng mà luận về tốc độ thì đúng là quá mức bình thường.

Đúng là vậy, dù là ai cũng không thể trông cậy vào một con trâu có tốc độ nhanh bao nhiêu.

Trước mắt, hắn có thể sống hay không, liền xem Cực Lạc giáo chủ.

Đứng trước ánh mắt của mọi người, sắc mặt của Cực Lạc giáo chủ càng ngày càng âm trầm.

Nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình lại thật sự bị hắn uy hiếp đến. Mấu chốt là, kế hoạch này tính khả thi đích xác rất cao.

Nếu thật đem lão Ngưu ném ở chỗ này, nó tuyệt đối chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Đến lúc đó, không có Vạn Ma Thành trợ lực, Cực Lạc Thần Giáo liền thật phải đối mặt tiêu diệt ba bánh mì rồi.

Quả nhiên tiểu tử Vương Thủ Triết này là một ý Tam Độc Kế!

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, cả giận nói: "Được, bản giáo chủ bình tĩnh lại tâm tình nghe ngươi nói có được không?"

"Vẫn là như lúc trước nói, Nam Tề Thần Châu chúng ta cần thật sự đoàn kết lại, nhất trí đối kháng Ma tộc, tiêu diệt đọa lạc Đại thống lĩnh." Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Đương nhiên, xét thấy cục diện trước mắt là bên ta có ưu thế lớn, bởi vậy đối kháng hành động của Ma tộc, thống nhất do ta chỉ huy."

Sắc mặt Cực Lạc giáo chủ có chút âm tình bất định.

Một lát sau, nàng mới nói: "Từ năng lực khống chế mà ngươi biểu hiện ra, ta có thể tiếp nhận sự điều khiển của ngươi. Thế nhưng, ta cũng phải cảnh cáo ngươi trước tiên, Ma tộc cũng không phải là đánh nhau tốt như vậy. Có lẽ ngươi có kế hoạch có thể tiêu diệt đọa lạc, nhưng cũng sẽ đâm vào tổ ong vò vẽ của Ma tộc."

"Đối phó Ma tộc cũng không phải là một sớm một chiều, cũng liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Thánh Vực, Thủ Triết tất nhiên sẽ cẩn thận, từ từ mưu tính." Vương Thủ Triết tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này, ngữ khí cũng vô cùng trịnh trọng, cũng ném ra một cây cà rốt thích hợp, "Lúc trước nghe tiền bối muốn sáng tạo Thần Triều, trở thành Thần Hoàng một đời. Theo ta thấy, chuyện này đối với Nam Tề Thần Châu hoặc là toàn bộ Thánh Vực mà nói cũng không phải là chuyện xấu."

"Ngươi ủng hộ ta làm Thần Hoàng sao?" Hai mắt của Cực Lạc giáo chủ hơi sáng lên.

"Vãn bối chính là người của Đông Hà Thần Châu, Nam Tề Thần Châu ai làm Thần Hoàng, vãn bối có thể nói không tính." Vương Thủ Triết cười nói.

Ha ha!

Cực Lạc giáo chủ cười lạnh đáp lại.

Cục diện trước mắt, mấy vị Đạo Chủ đều là xem ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ngươi giả bộ vô tội làm gì?

Tuy nhiên, nàng cũng biết hiện tại muốn khiến Vương Thủ Triết rõ ràng ủng hộ nàng làm Thần Hoàng có chút không thực

tế. Vô cùng rõ ràng, đối phương đang vẽ bánh nướng cho nàng, xem biểu hiện tiếp theo của nàng.

Hừ!

Bổn giáo chủ đã là cao thủ vẽ bánh, nhưng chưa từng nghĩ tới, núi cao còn cao hơn một núi.

"Cũng được, nếu mọi người đang đối kháng Ma tộc phương hướng nhất trí, bản giáo chủ vì tương lai Nam Lam Thần Châu, hi sinh một phen cũng không hẳn không thể." Cực Lạc giáo chủ cẩn thận cân nhắc một phen, rốt cục gật đầu đồng ý, "Tại sao đối phó Ma tộc chuyện này, bản giáo chủ cùng lão Ngưu Ma đều nghe theo ngươi điều khiển."

"Được, nếu đã như vậy, vậy thì ký khế ước chính thức đi." Vương Thủ Triết nói xong liền móc ra một bản hợp đồng, cũng lập ra một thỏa thuận chung ngay tại chỗ: "Chư vị tiền bối, mời xem thử điều khoản hợp đồng nhiều phương hội minh này một chút, thế nào?"

Đừng nói Cực Lạc giáo chủ, ngay cả Thái Sơ Đạo Chủ cũng khiếp sợ không thôi, bị hiệu suất làm việc cùng phong cách làm việc của hắn chấn động đến sửng sốt.

Điều khoản minh ước này rất chính thức, mà các loại tình huống có khả năng xuất hiện đều có giải thích và phương thức xử lý tường tận.

Tình huống này, nếu không phải hắn đã chuẩn bị từ sớm, ai mà tin được chứ?

"Tiểu tử Thủ Triết, có cần phải làm điều khoản chi tiết như vậy không?" Cực Lạc giáo chủ bị điều khoản rậm rạp làm cho da đầu có chút tê dại: "Bản giáo chủ từ trước đến nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không bội ước minh ước."

"Lời xấu vẫn là nói ở phía trước tốt hơn, điều khoản cũng phải nghiêm cẩn." Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Khế ước trước mắt này, tất nhiên sẽ được ghi vào trong sử sách, được đời sau Thiên Thu tán tụng. Nếu ai vi phạm khế ước này, chẳng những sẽ làm tổn hại danh vọng đương thời, còn rất có khả năng sẽ bị các con cháu thiên thu vạn đại thóa mạ."

Biểu cảm của Cực Lạc Giáo Chủ cứng đờ.

Tiểu tử Vương Thủ Triết này lại ném Dương Mưu lên mặt nàng ta.

Nàng là có dã tâm muốn khai sáng Thần Triều chi chủ, nếu như nàng thật sự vi phạm khế ước, chẳng phải sẽ bị tiểu tử này cầm khế ước khắp nơi tuyên truyền nàng là kẻ phản bội sao?

Đến lúc đó muốn xây dựng thần triều, độ khó tất nhiên tăng vọt.

Vừa nghĩ đến đây, Cực Lạc giáo chủ đành phải cố nén đau đầu, cẩn thận kiểm tra điều khoản khế ước, miễn cho rơi vào bẫy của tiểu tử này.

"Vạn Ma tiền bối, không biết ngài có ý kiến gì với điều khoản minh ước này? Nếu có chỗ nào chưa đủ, xin tiền bối chỉ ra." Vương Thủ Triết lại nhìn về phía thành chủ Vạn Ma, thái độ đối với hắn cũng cực kỳ khách khí, biểu hiện rất tôn trọng.

Trong lòng lão Ngưu ma không biết nói gì.

Tiểu tử này vừa rồi còn uy hiếp muốn đem lão Ngưu luyện thành thi khôi, trong giây lát lại khách sáo như thế, quả nhiên là thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách.

Kỳ thật, lão Ngưu Ma ta nói cho ngươi biết, ý kiến trong nội tâm ta lớn đi!

Nhưng mà…

Ngàn vạn ý kiến đến bên miệng, Vạn Ma thành chủ lại toét miệng trâu cười ngây ngô: "Điều khoản này rất cẩn thận, cân nhắc rất chu đáo, hoàn mỹ!"

Trải qua một phen dây dưa, minh ước rốt cuộc ký kết thành công, tâm tất cả mọi người căng thẳng cũng có chút thả lỏng.

"Chư vị tiền bối, sau này tất cả mọi người là người cùng một thuyền rồi, cho dù chuyện đã qua, cũng đừng nhắc lại nữa." Vương Thủ Triết nói: "Ta tin dưới sự cố gắng của mọi người, Nam Tề Thần Châu chắc chắn sẽ nghênh đón biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Đến tận lúc này, Cực Lạc giáo chủ cũng thả lỏng một chút.

Tuy rằng quá trình hoàn toàn khác với mình dự đoán, nhưng hôm nay Nam Tề Thần Châu tốt xấu gì cũng coi như là một

sợi dây thừng, hơn nữa lấy thực lực của mình, cũng không đến mức hoàn toàn bị người ta chế trụ.

Sóng mắt nàng lưu chuyển, lại liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Thủ Triết công tử, sau này chúng ta chính là châu chấu trên một sợi dây thừng. Ngươi thật sự không suy nghĩ đến việc gia nhập hậu cung của ta sao? Ta cam đoan để ngươi trải nghiệm hạnh phúc trước nay chưa từng có! Ngươi yên tâm, ta sẽ không phá hoại gia đình của ngươi đâu!"

"Cút!"

Mặt Vương Thủ Triết đen như mực.

…

Ngay khi Vương Thủ Triết vui vẻ lữ cư ở Nam Khuyết thần triều.

Đông Hà Thần Triều cũng nghênh đón một nguy cơ vô cùng to lớn.

Trên đại chiến trường Hư Không Hải phát ra cấp báo, Diệt Thế Ma bộ yên lặng thật lâu bỗng nhiên phát động phản công mãnh liệt đối với đại quân Đông Hà, bốn vị đại thống lĩnh Ma tộc đồng thời hiện thân trợ giúp chiến trường, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với quân đội thần triều Đông Hà.

Cũng may là Cơ đại nguyên soái trong chiến dịch lần này đều chấp hành chiến thuật đóng vững chắc, sau khi cảm thấy có gì đó không ổn thì lập tức bỏ qua một số vùng đất khó phòng, nhanh chóng lui lại phòng thủ.

Nhưng tình hình chiến đấu ở tiền tuyến vẫn không thể nào lạc quan được.

Ma tộc thế tới rào rạt, tựa hồ muốn san bằng Đông Hà thần triều, Cơ đại nguyên soái khẩn cấp cầu viện.

Giờ phút này.

Trong tỉnh thân các của Thương Bình Thần Hoàng.

Đại bộ phận các đại lão quyền thế trong Lạc Kinh đều được Thương Bình Thần Hoàng triệu tập cùng nhau, thương lượng làm sao ứng đối nguy cơ.

Giờ phút này, trong tỉnh thân các tụ tập rất nhiều đại thần thế gia, người phụ trách bộ phận cơ yếu triều đình cùng thủ lĩnh các đại thế gia Lạc kinh, hầu như đều ở đây, thậm chí ngay cả Vương Phú Quý cũng bị gọi tới.

Tràng diện này, tuy nói nhân số so với thời điểm triều hội nhỏ ít hơn rất nhiều, nhưng luận quy cách cùng sức nặng, sợ là so với triều hội nhỏ còn cao hơn rất nhiều.

Dù sao, có rất nhiều đệ nhất lão tổ thế gia bởi vì tuổi lớn, cũng đã sớm không nhậm chức trong triều, cũng không cần tham gia tiểu triều hội, lúc này đây lại cơ hồ tất cả đều đã đến.

"Bệ hạ, lão thần cho rằng chúng ta cần phải lập tức tiến hành tổng động viên, tiến vào trạng thái hiệu lệnh chiến tranh toàn diện." Chưởng gia Thánh Tôn mới nhậm chức Cơ thị mở miệng can gián: "Chúng ta cần vận chuyển binh sĩ dự bị và các loại vật tư chiến tranh ở tiền tuyến với tốc độ nhanh nhất, chống lại các loại chiến tranh. Nếu không Ma tộc một khi đột nhập vào Đông Hà thần triều ta, chắc chắn sinh linh đồ thán, sợ có nguy cơ diệt quốc."

Lời này, lập tức đưa tới một hồi phụ họa, có không ít người nhao nhao gật đầu đồng ý.

"Hoang đường!"

Cao Hiên lão tổ của Dĩnh thị nghe vậy lại tức giận, tức giận mắng: "Bốn vị đại thống lĩnh Ma tộc tề tụ, hơn nữa tiếp theo còn có thể thông qua hành lang siêu không gian liên tục không ngừng vận chuyển viện quân, trận chiến này chúng ta sao có thể đánh thắng? Thay vì cứng rắn đánh, còn không bằng lợi dụng cá tính không đoàn kết trong nội bộ Ma tộc, chúng ta hòa đàm nhằm vào, chia cắt ý kiến nội bộ, cho dù phải trả giá thêm chút tài nguyên, cũng tốt hơn tai ương lôi đình diệt quốc."

Kỳ thật, từ sau khi Thương Bình Thần Hoàng diệt sát Diệt Thế Đại thống lĩnh, bên trong Đông Hà Thần Triều cũng đã từng có thảo luận liên quan, đối với việc tiếp theo có Ma tộc đến trợ giúp cũng có qua dự đoán cùng tranh luận, quyết định lúc đó là bất luận như thế nào cũng không lùi bước, muốn cự tuyệt Ma tộc ở bên ngoài Thần Triều.

Chỉ là ai cũng không dự đoán được, vậy mà một lần lại có bốn đại thống lĩnh tới!

Khoảnh khắc đó đã làm rối loạn kế hoạch ban đầu của mọi người.

Phải biết rằng, bốn vị Ma tộc Đại thống lĩnh, đại biểu không đơn giản chỉ là bốn vị Đạo Chủ cấp chiến lực đơn giản như vậy, mà là sau lưng mỗi Đại thống lĩnh đều là một thế lực khổng lồ.

Nếu thật sự đánh nhau, Đông Hà thần triều cơ hồ không có phần thắng, ngược lại sẽ bị kéo vào trong vũng bùn chiến tranh, từng chút một lâm vào tuyệt cảnh.

Ý kiến của Cao Hiên lão tổ, cũng khiến cho một bộ phận người tán thành.

Trận chiến này bọn họ đánh không nổi, thua không nổi!

"Hừ! Đường đường Khuyết thị, dù gì cũng là họ Cổ, sao lại sợ thành bộ dạng này?" Vừa nghe đến hai chữ "Hòa đàm", Cơ thị lão tổ lập tức giống như một thùng thuốc nổ nhảy dựng lên, dõng dạc chỉ vào Cao Hiên lão tổ của Kỳ thị giận mắng, "Lão tổ Cơ thị nhà ta nói, chỉ cần ông ta còn sống một ngày ở tiền tuyến, tuyệt đối không cho phép Ma tộc bước vào Thần Triều một bước."

"Chỉ sính huyết khí chi dũng có tác dụng gì? Đối diện là bốn đại thống lĩnh, cho dù Thần Vương có thần dũng thì như thế nào? Chúng ta nên nghĩ làm sao bảo trụ ức vạn con dân Đông Hà thần triều, cho dù là gánh tội danh nhu nhược."

Không nói hai câu, phái chủ chiến và phái chủ hòa kịch liệt cãi nhau. Hai bên đều có suy tính của mình, cũng đều nói có lý có cứ, đồng thời ai cũng không thuyết phục được ai.

Thương Bình Thần Hoàng đau đầu xoa xoa đầu.

Hắn đã nghe bọn họ cãi nhau mắng chửi nhau hai canh giờ rồi, cãi qua cãi lại, cơ bản chỉ là một ít nội dung, lỗ tai hắn đều sắp nghe ra cái kén rồi.

Không hề nghi ngờ, trong lòng Thương Bình Thần Hoàng thiên hướng chủ chiến, nhưng mà tình huống trước mắt đích

xác quá mức hung hiểm, một khi toàn diện tiếp chiến thua, toàn bộ Đông Hà Thần Triều đều rơi vào tay giặc.

Nói ngắn gọn, hắn vừa muốn đánh, vừa sợ thua.

Cuối cùng, ánh mắt Thương Bình Thần Hoàng rơi vào chỗ đứng tương đối gần phía sau trong đám người, Vương Phú Quý vẫn luôn không mở miệng.

Hắn giơ tay ngăn lại tiếng cãi vã trong tỉnh Các, uy nghiêm nói: "Phú Quý, bản hoàng nghe nói qua công huân và chiến tích ngươi đối kháng Ma tộc, nhiều lần lập kỳ công cho Nhân tộc. Ngươi nói xem, trận chiến này đánh như thế nào, chúng ta mới có phần thắng?"

Theo hắn thấy, Vương Phú Quý từ nhỏ đã lên chiến trường, hơn nữa nhiều lần thích dùng kỳ mưu lật bàn, không chừng thật sự có ý kiến gì hay ho.

Chí ít, lấy nhiệt huyết cùng lý lịch nhiệt huyết của Vương Phú Quý, cũng chắc chắn ủng hộ khai chiến với Ma tộc, cho hắn Thần Hoàng ở trong quyết sách gian nan chống đỡ tâm lý nhất định.

"…"

Bỗng nhiên bị điểm danh, Vương Phú Quý bất đắc dĩ suy sụp một bước về phía trước.

Trên thực tế, lúc vừa nhận được tin tức từ tiền tuyến, hắn cũng vừa nhận được thư của Thủ Triết lão tổ nhà mình.

Không thể không nói, trong Thánh Vực truyền lại tin tức thật sự là quá bất tiện. Thủ Triết lão tổ sau khi đến Nam Tề Thần Châu không lâu đã viết thư cho mình, nhưng qua thời gian mấy năm mới rốt cục truyền tới tay mình.

Đối với đồng hồ thông tin mà hắn đã sớm quen thuộc, tốc độ truyền tin như vậy quả thực chính là một loại tra tấn.

Thật muốn có việc gấp gì, chờ tin truyền đến, hoa cúc vàng đều lạnh cả rồi.

Trong thư, Thủ Triết lão tổ đại khái nói một lượt suy đoán của hắn, tình huống đại khái của Nam Tề Thần Châu cùng với kế hoạch tiếp theo của hắn, đến phiên Đông Hà Thần Châu bên

này, chỉ cho hắn một câu: “Ta tin tưởng phú quý nhất định có thể chống đỡ được”.

XXX nhất định có thể chịu đựng được.

Tứ đại thống lĩnh tề tụ, mấu chốt là tiếp theo còn có viện quân liên tục không ngừng, thậm chí, sau việc này vô cùng có khả năng có một vị lãnh tụ Ma tộc chân chính—— chí tôn!

Cục diện có độ khó cao như vậy, lại trực tiếp ném cho hắn xử lý, lão tổ tông thực sự là rất tin tưởng Vương Phú Quý.

Ai ~ thân là đích mạch của Vương thị gia tộc, áp lực của hắn thật đúng là không nhỏ.

Như vậy, đối mặt với ánh mắt tha thiết mong đợi của Thương Bình, dường như đang cổ vũ hắn nói ra những lời “chúng ta đi đánh con mẹ nó”, Vương Phú Quý ho nhẹ một tiếng, từ từ mở miệng: “Ta đích xác suy nghĩ một kế sách, nhưng mà nói không hay, bệ hạ chớ trách.”

“Trong【 tỉnh thân các 】 của bản hoàng, tự nhiên là thoải mái nói ra.” Thương Bình Thần Hoàng trong lòng âm thầm vui mừng, lúc này lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc bày tỏ lực đứng: “Bất kể tốt xấu, bản hoàng cũng tuyệt đối sẽ không trách ngươi.”

“Kế sách của ta bước đầu tiên, chính là bệ hạ ngài bị dọa đến tè ra quần, lại giam giữ chính mình, sau đó một chiếu cáo tội mình, nói chính mình xử lý Diệt Thế Đại thống lĩnh là bị dưới trướng lừa. Sau đó phái người kinh sợ đi đến đàm phán cùng Ma tộc, điều kiện gì cũng có thể đáp ứng.” Vương Phú Quý khoanh tay đứng, ung dung nói.

“Cái gì!?”

Thương Bình Thần Hoàng bị khiếp sợ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hắn cảm thấy một cỗ huyết khí bay thẳng lên não, cả khuôn mặt trong nháy mắt trướng đến đỏ bừng, râu tóc cũng dựng thẳng lên.

Hắn nhìn lướt qua mọi nơi, thuận tay bắt lấy nghiên mực, “vèo” một cái đập lên người Vương Phú Quý.

“Ngươi mẹ nó mới tè ra quần! Đồ chó chết tiệt nhà ngươi mau cút cho bổn hoàng.”

...

Chương 92: Bổn hoàng từ hôm nay trở đi! Cái mặt dày này cũng không cần nữa.

…

Đương nhiên, nghiên mực ngự dụng mà Thương Bình Thần Hoàng dùng để đập người chính là 【Thủy Sơn Thạch Tâm】 cực kỳ quý báu tỉ mỉ mài mà thành, dùng nghiên mực này mài ra mực, tự mang theo một tia đại đạo chi lực.

Mà hắn cũng không phải là thật tâm muốn đập chết Vương Phú Quý, lúc xuất thủ căn bản không dùng bao nhiêu khí lực.

Vương Phú Quý thuận tay chộp lấy nghiên mực đang bay đến, sau đó lại cung kính đưa về bàn cho hắn.

“Là bệ hạ muốn thần nói thoải mái.” Vương Phú Quý nhìn Thương Bình Thần Hoàng, vẻ mặt vô tội.

“Hừ!”

Thần Hoàng Thương Bình hừ lạnh một tiếng, lửa giận trong mắt càng lớn hơn.

Trong lòng hắn tràn đầy ý nghĩ vụn vặt, bổn hoàng cho ngươi thoải mái nói, để cho ngươi tuyên bố đánh bại đại quân Ma tộc khí thế hùng hổ như thế nào, ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp phòng thủ như thế nào, không phải để ngươi tuyên bố khuất nhục đầu hàng!

Càng khiến hắn căm tức hơn là tiểu tử này lại muốn hắn ban chiếu tội cho mình!

Hắn chẳng lẽ không biết, dùng kế trấn giết Diệt Thế Đại thống lĩnh, chính là chiến tích huy hoàng nhất từ khi Thương Bình Thần Hoàng nhậm chức tới nay, sớm đã tuyên dương khắp thiên hạ đều biết, người người đều đang ca tụng.

Bây giờ khiến hắn ta sợ hãi, chẳng phải là mất hết mặt mũi của hắn ta rồi sao?

Không được, hắn đường đường là Thương Bình Thần Hoàng, cho dù cùng Ma tộc liều mạng chiến tử sa trường, cũng không thể làm được chuyện quỳ xuống cầu hòa như vậy.

“Chờ một chút, Vương Phú Quý không phải là đang dùng phép khích tướng đấy chứ?” Trong lúc suy nghĩ của Thương Bình Thần Hoàng bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng khác, ánh mắt nhìn về phía Vương Phú Quý lập tức trở nên nghi ngờ không thôi.

“Bệ hạ chớ suy nghĩ nhiều.” Vương Phú Quý bình tĩnh nói: “Trước mắt Ma tộc thực lực rất mạnh, còn có hai vị tâm phúc chí tôn mười bảy giai đỉnh phong tọa trấn chỉ huy, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa tới viện quân mạnh hơn, trận này đánh thế nào? Cầu hòa, mới là thượng sách.”

Thương Bình Thần Hoàng lập tức cảm thấy nản lòng, không kiên nhẫn khoát tay: “Cút mau, bản hoàng không muốn gặp lại ngươi nữa.”

“Thần cáo lui.”

Vương Phú Quý cũng không cãi lại, cung kính thi lễ một cái, lĩnh mệnh rời khỏi tỉnh thân các.

“Loảng xoảng!”

Bên trong Tỉnh Thân Các truyền ra tiếng vỡ vụn của Thương Bình Thần Hoàng 【Thạch liễn】 Thủy Sơn.

Đồng thời, bên trong còn truyền ra thanh âm phẫn nộ của Thương Bình Thần Hoàng: “Thần Vũ Vương thị này thật sự là thối không biết xấu hổ, có lợi cho bọn họ so với bất kỳ ai đều tích cực hơn, quốc nạn đương đầu chỉ biết quỳ xuống đất cầu hòa. Một đám mua danh chuộc tiếng! May mà bản hoàng còn tín nhiệm bọn họ như thế!”

“Còn có Chử thị, Chử thị, đều là một đám hèn nhát chỉ biết cầu hòa. Cuồn cuộn, tất cả đều cút cho bổn hoàng! Để bổn hoàng thanh tịnh.”

Một cuộc hội nghị thần triều cao cấp của tỉnh thân các, cứ như vậy kết thúc trong tiếng gào thét phẫn nộ của Thương Bình Thần Hoàng.

Một ngày này.

Phảng phất toàn bộ Lạc Kinh Đô bao phủ trong lửa giận của Thương Bình Thần Hoàng, sắc trời lộ ra áp lực mà âm trầm.

Đêm đó.

Đêm khuya gió lớn, sao trời đầy trời.

Trong Nghênh Tiên lâu, tửu lâu đệ nhất Lạc Kinh.

Nói là tửu lâu, nhưng phạm vi khu định cư của Nghênh Tiên lâu thật ra tương đối lớn, bố cục trong sân cũng là rất đặc sắc, có thể nói là chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ, cũng không kém nhiều so với những viện chính của các thế gia đại tộc kia.

Từ sau khi Vương Phú Quý tới Lạc Kinh, vẫn luôn ở trong Nghênh Tiên lâu.

Sân nhỏ của hắn ở trên một ngọn linh sơn lơ lửng, sân cũng không lớn, lại tu kiến cực kỳ tao nhã, trong sân cỏ cây um tùm, các loại linh hoa mọc khắp nơi, nhìn ra được chăm sóc tương đối dụng tâm.

Giờ phút này bóng đêm đã sâu, trong thư phòng viện vẫn như cũ đèn sáng.

Trong thư phòng.

Trên bàn trà điêu khắc tinh mỹ đang ùng ục ùng ục nấu một ấm trà tiên, hương trà lượn lờ phiêu tán, dịu dàng dư hương khắp phòng.

Trước bàn trà, Vương Phú Quý đang yên lặng uống tiên trà, đôi mắt nửa khép nửa mở, dường như đang tự hỏi cái gì đó, lại phảng phất như đang chờ đợi cái gì.

Đột nhiên.

Không gian chung quanh có chút vặn vẹo, một vị nam tử trung niên mặc thường phục phá hư không tới.

Nam tử này tướng mạo đường đường, khí chất uy nghiêm, trong lúc hành tẩu tự có một cỗ quý khí, làm cho người ta nhìn mà sợ.

Thấy Vương Phú Quý muốn đứng dậy hành lễ, hắn ta tùy ý giơ tay ngăn lại: “Được rồi được rồi, nơi này cũng không có người ngoài, đừng có câu nệ lễ tiết nữa.”

Dứt lời, y liền đặt mông ngồi ở ghế sa lon bên cạnh bàn đọc sách, còn hơi xóc nảy hai cái, điều chỉnh một tư thế ngồi càng thêm thoải mái: “Khoan hãy nói, Vương thị các ngươi thật sự

rất biết hưởng thụ, loại ghế dựa kỳ lạ này nằm ngồi thật đúng là thoải mái."

"Bệ hạ, mời uống trà." Vương Phú Quý khách sáo châm cho hắn một bình trà Tiên, ngữ khí cung kính: "Loại ghế sô pha này, là bằng chứng mà Thủ Triết lão tổ gia gia nhà ta đưa ra, do người giỏi tay nghề nghiên cứu chế tạo mà thành, nếu bệ hạ thích, sau này ta sẽ phái người đưa cho bệ hạ thư phòng và phòng ngủ mấy bộ."

Vị tôn khách tới này, tự nhiên chính là Thương Bình Thần Hoàng hôm nay ở trong tỉnh thân các nổi trận lôi đình.

"Miễn đi." Thương Bình Thần Hoàng lườm hắn một cái: "Bổn hoàng sợ nằm nằm, đem xương cốt nằm nhũn ra, không cẩn thận tè ra quần cũng không ổn rồi."

"Ách… ha ha, bệ hạ còn đang tức giận vì chuyện tỉnh thân các sao?" Vương Phú Quý cười lúng túng hai tiếng, "Ta cho rằng bệ hạ tự mình tới đây, là hiểu được phú quý dụng tâm lương khổ."

"Bản hoàng là hạng người bụng dạ hẹp hòi đó sao?" Thần Hoàng Thương Bình trừng mắt liếc hắn một cái: "Chớ có nói nhảm nữa, tiểu tử ngươi nhờ Phỉ Phỉ truyền lời tìm ta, nếu có mưu đồ gì thì nhanh nói đi."

"Cuộc chiến toàn diện đối kháng như vậy, đều là nội tình và tích lũy, nào có kỳ mưu gì đáng nói?" Vương Phú Quý nói, "Chúng ta chỉ có thể tận khả năng lựa chọn một ít sách lược, tăng thêm chút lợi thế cho bản thân, làm suy yếu thể diện của đối phương. Vẫn là câu nói kia, nếu muốn sống sót, bước đầu tiên, trước tiên phải cầu hòa!"

"Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn bản hoàng quỳ xuống hành lễ tội mình sao?" Thần Hoàng Thương Bình trợn tròn mắt, căm giận nhìn chằm chằm Vương Phú Quý: "May mà bản hoàng gả công chúa cho con trai ngươi, ngươi đối xử với bản hoàng như vậy sao?"

"…"

Vương Phú Quý trầm mặc, lẳng lặng nhìn Thương Bình Thần Hoàng.

“Được rồi, nhưng mà nếu ngươi không đem sách lược nói rõ ràng, bản hoàng phối hợp cũng không dễ dàng.” Thương Bình Thần Hoàng bất đắc dĩ nói.

Kỳ thật trước khi đến đây, hắn đã hàn huyên với Tinh Phỉ rất lâu, cũng là từ bên Tinh Phỉ nghe được toàn diện một ít quá khứ của Vương Phú Quý và Vương thị.

Nói thật ra, lợi hại hơn rất nhiều so với những gì hắn biết lúc trước, có lẽ trong đó có một phần Vương thị tự mình đẹp hóa thành phần, nhưng Vương thị có thể từ trong nghịch cảnh từng bước một đi tới hôm nay, tuyệt đối không phải hai chữ may mắn có thể hình dung.

Không nói đến Vương Thủ Triết đa trí cận yêu kia, Vương Phú Quý càng được công nhận là người lợi hại nhất trong số rất nhiều hậu duệ của Vương Thủ Triết, nghe nói hắn ta đã được chân truyền của Vương Thủ Triết từ lâu, luận thủ đoạn mưu trí hoàn toàn không thua gì Vương Thủ Triết.

Lần này đại quân Ma tộc tới gần, áp lực của hắn thật ra đặc biệt lớn, nhưng trình độ của đám lão gia hỏa Lạc Kinh này hắn rất rõ ràng, hoàn toàn không cảm thấy bọn họ có bản lĩnh phá cục.

Vì kế hoạch hôm nay, hắn cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào Vương Phú Quý.

Hơn nữa, hắn không cảm thấy Vương Phú Quý cố ý nhờ Phỉ truyền lời cho mình, để mình đến đây vào ban đêm, sẽ là vì lấy mình ra trêu đùa. Hơn phân nửa là vì có chuyện gì không tốt mà lấy được mặt bàn.

Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không cố ý đi chuyến này.

“Bệ hạ trước tiên xem qua phong thư này một chút.”

Vương Phú Quý quả nhiên không khiến hắn thất vọng, lấy ra một phần mật thư đưa cho hắn, bổ sung: “Vừa đúng lúc trước đây không lâu, ta nhận được Thủ Triết lão tổ gửi thư, hắn kể lại một ít cục diện của Nam Tề Thần Châu”

Nghe vậy, lập tức Thương Bình Thần Hoàng trở nên hứng thú, nhanh chóng xem mật thư một lần, kết quả càng xem sắc mặt hắn lại càng biến hóa kịch liệt.

Đến cuối cùng, trong mắt hắn đã tràn đầy vẻ không thể tin: "Thủ Triết lão tổ nhà ngươi, muốn hợp tung liên hoành ở Nam Khuyết Thần Châu, lấy việc tấn công 【Đọa Lạc bộ】 của Ma tộc để dẫn đọa lạc đại thống lĩnh đi, cắt giảm áp lực mà Đông Hà thần triều chúng ta phải đối mặt sao?"

Hắn nhíu chặt lông mày, theo bản năng lắc đầu: "Không có khả năng, Nam Lam Thần Châu loạn như vậy, các lộ thế lực ma đạo cản tay lẫn nhau, rất khó đoàn kết lại."

"Kế này, chính là một trong những sách lược chúng ta định ra lúc rời khỏi Thần Vũ Thánh minh. Bất quá nếu là sách lược, tự nhiên sẽ tồn tại biến số, không có khả năng cam đoan nhất định thành công." Vương Phú Quý nghiêm mặt nói, "Nhưng mà một khi thành công, liền có thể thay Thần triều chúng ta gánh vác một phần áp lực, cũng có thể cùng Thần triều chúng ta hợp tác tác chiến. Bất quá, kế này cần thời gian nhất định để bố cục, bởi vậy, chúng ta cần tận khả năng thông qua hòa đàm để kéo dài thời gian."

Thật ra hai người đều không biết, khi bọn họ nhận được phong thư này, trên thực tế Vương Thủ Triết đã giải quyết một phần kế hoạch khó khăn nhất.

Chẳng qua là hai bên cách nhau quá xa, thứ hai, con đường liên lạc cũng không quá thông suốt, bởi vậy tin tức truyền đi quá chậm, bởi vậy Vương Phú Quý tạm thời còn không biết rõ.

Vương thị đã cố gắng tạo ra một tuyến thông tin cố gắng rút ngắn thời gian, nhưng cũng không phải trong thời gian ngắn có thể giải quyết được.

Cũng may, phán đoán của Vương Thủ Triết cực kỳ chuẩn xác, tuy rằng người ở Nam Khuyết Thần Châu, nhưng cũng đã chặt đứt bảy tám phần tình huống Đông Hà Thần Châu, Vương Phú Quý cũng cực kỳ hiểu và tín nhiệm lão tổ nhà mình, căn bản không nghi ngờ lão có thể hoàn thành kế hoạch hay không.

Cho nên, dù hai người cách nhau vô số khoảng cách, cũng không có cách nào kịp thời trao đổi lẫn nhau, dựa vào ăn ý nhiều năm cũng đã đủ để hoàn thành phối hợp.

Trong lúc nhất thời, Thương Bình Thần Hoàng nghe xong tim đập thình thịch không thôi.

Kế này tuy mạo hiểm, nhưng một khi thành công, lợi ích đúng là rất lớn.

Vấn đề lớn nhất mà Đông Hà Thần Châu phải đối diện chính là chiến lực cấp Đạo Chủ quá nhiều, thực lực song phương mất cân bằng nghiêm trọng, nếu có thể mất đi một chiến lực cấp Đạo Chủ, cho dù chỉ thiếu một người thì áp lực cũng sẽ giảm mạnh.

Mà Vương Thủ Triết này tuy rằng hắn chưa từng thấy qua, nhưng lại nghe qua vô số lần cái tên này từ trong miệng những người khác, nếu như hắn nói, khả năng thành công của kế hoạch này thật sự là rất lớn.

“Vậy Bắc Mang Thần Châu thì sao? Có phải cũng có thể lợi dụng bọn họ dẫn đi 【Sợ Hãi đại thống lĩnh】 không?” Trong ánh mắt Thương Bình Thần Hoàng dần dần lộ ra vẻ hi vọng.

Nếu có thể dẫn đại thống lĩnh đi thì áp lực mà Đông Hà phải đối mặt sẽ càng nhỏ, lúc đối địch cũng có thể thong dong hơn, càng nắm chắc hơn.

“Bệ hạ, ngài cũng biết tình huống của Bắc Khuyết Thần Châu, bên kia chính ma lưỡng đạo thế lực tương đối cân bằng, cản trở giữa các thế lực so với Nam Xuyến Thần Châu càng thêm kịch liệt.” Vương Phú Quý nghiêm nghị nói, “Muốn phục chế kế hoạch Nam Lam Thần Châu là tuyệt đối không thể thực hiện được.”

Thương Bình Thần Hoàng bất đắc dĩ thở dài.

Kỳ thật hắn cũng biết, 【Chi điểm hành động cạy động vận mệnh】 kia của Vương thị sở dĩ có tính khả thi khá lớn, chủ yếu vẫn là lợi dụng 【Thiên Diễn đạo minh】 cấp thiết muốn thay đổi dục vọng thế cục, cùng với nhược điểm của bản thân Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Thiên thời địa lợi nhân hòa giống như vậy, muốn gom góp cũng không dễ dàng như vậy.

Kỳ thật hắn cũng biết, muốn dùng phương pháp giống như vậy giải quyết Bắc Khuyết Thần Châu cơ hồ là không có khả năng,

nhưng không hỏi một chút, hắn chung quy vẫn không cam lòng.

Ngay tại thời điểm hắn thất vọng, Vương Phú Quý lại tiếp tục nói: "Nhưng mà, nếu muốn kéo Bắc Khuyết Thần Châu xuống nước, chúng ta thật sự nghĩ ra một cái chiến thuật đập nồi dìm thuyền, chỉ là cái chiến thuật này có chút lưu manh cùng không biết xấu hổ."

"Quốc nạn lâm đầu, mặc kệ hắn có chiến thuật lưu loát hay không, chỉ cần có thể đánh thành mục đích chính là chiến thuật tốt." Mắt Thần Hoàng Thương Bình sáng rực lên, lập tức thúc giục liên thanh: "Vương Phú Quý, mau nói nghe một chút."

"Ý ta là, chiến thuật này cần sự lưu manh và không biết xấu hổ của bệ hạ." Vương Phú Quý liếc nhìn Thương Bình Thần Hoàng một cái thật sâu, lúc này mới đem sách lược kéo xuống nước của Thần Châu Bắc Khuyết nói ra từng chút một.

Trong quá trình này, sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng càng ngày càng đặc sắc, cuối cùng con mắt mở thật to, miệng cũng không khép lại được.

Thật lâu sau, hắn mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Phú Quý có chút khó nói hết: "Kế này, có phải quá vô sỉ hay không? Bổn hoàng cẩn trọng giữ gìn thanh bạch một đời… Tất cả đều bị chà đạp."

"Bệ hạ, nước khó đứng đầu, dưới nguy cơ của chủng tộc, bất luận bệ hạ lưu manh như thế nào, cũng là hy sinh vì ức vạn dân chúng." Vương Phú Quý vái lạy thật sâu với hắn, ngữ khí trịnh trọng: "Ta tin, chỉ cần chúng ta thắng, sách sử nhất định sẽ công khai ghi chép lại sự nỗ lực và dụng tâm lương khổ của bệ hạ."

"Chiếu của mình và nước tiểu tè ra quần, có thể tiết kiệm được không?" Nội tâm của Thương Bình Thần Hoàng vẫn có chút giãy giụa và do dự như cũ.

Vương Phú Quý vô cùng cung kính nói: "Phú Quý tin tưởng Bệ Hạ chính là một vị minh quân chân chính có lý tưởng, có khát vọng, cũng nhất định hiểu được đạo lý 'Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu'."

"… Được!"

Thương Bình Thần Hoàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn cắn răng, hung hăng gật gật đầu: "Bắt đầu từ tối nay, bản hoàng hoàn toàn không cần gương mặt này nữa. Thanh bạch cũng tốt, anh minh cũng được, nếu như có thể đổi lấy an toàn của ức vạn dân chúng thần triều, có thể bảo trụ Đông Hà thần triều ta, muốn làm bẩn như thế nào thì làm bẩn, muốn chà đạp như thế nào thì chà đạp."

Những lời này của Thần Hoàng âm vang hữu lực, ngay cả Vương Phú Quý cũng không nhịn được mà khâm phục chắp tay: "Thần triều Đông Hà có bệ hạ, chính là may mắn của Đông Hà, là niềm vui của hàng tỉ dân chúng."

"Phú Quý, ngươi là nhân tài." Thần Hoàng Thương Bình cười híp mắt vỗ vai hắn: "Có ngươi ở bên cạnh bày mưu tính kế, thật sự là may mắn của bản hoàng."

"Bệ hạ quá khen." Vương Phú Quý vội vàng khiêm tốn nói: "Phú Quý cũng chỉ là thay bệ hạ phân ưu."

"Nếu như thế, ngươi cũng sớm chuẩn bị một chút, chuẩn bị đi xa nhà một chuyến." Thương Bình Thần Hoàng cười tủm tỉm nói: "Thay bổn hoàng chia sẻ một mối lo."

"Xin bệ hạ phân phó." Vương Phú Quý nghiêm nghị: "Kính xin bệ hạ nói yêu cầu nhiệm vụ thực chất, thần cũng có thể sớm chuẩn bị."

"Thay bổn hoàng đảm nhiệm sứ giả, đi sứ tới đại bản doanh Ma tộc trên chiến trường Hư Không Hải!" Thương Bình Thần Hoàng vẻ mặt tươi cười không thay đổi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Vương Phú Quý, dường như muốn từ trên người hắn nhìn ra một chút kinh ngạc, sợ hãi, sợ hãi vân vân.

Nào ngờ, Vương Phú Quý không có chút biểu lộ dư thừa nào, vẫn là một phái bình tĩnh tự nhiên: "Thần lĩnh mệnh, thần tất nhiên sẽ kiệt lực mà làm."

"Ngươi thật sự chịu đi? Không sợ Ma tộc đem ngươi ăn tươi nuốt sống sao?" Thương Bình Thần Hoàng lộ ra một tia kinh ngạc, "Nữ vương thống khổ lôi cờ ra kia, bạo ngược chủ quân, nghe qua cũng không phải là đồ vật dễ đối phó."

"Dù có không tiện tương hòa, cũng phải có người đi." Vương Phú Quý bình tĩnh như thường, trong đôi mắt không gợn sóng,

“Huống chi, ngay cả bệ hạ cũng có thể không cần thể diện, tính mạng của thần có đáng là gì?”

Thương Bình Thần Hoàng nghi ngờ nhìn Vương Phú Quý.

Lời này tức là đang khen hắn, nhưng lại giống như đang mắng hắn, đây rốt cuộc là khen hay là mắng đây?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phía bắc Diệt Thế Ma Vực, gần Vĩnh Ninh Thiên Hồ.

Vĩnh Ninh Thiên Hồ đã từng xinh đẹp mà an bình, trong Thiên Hồ rộng lớn quang ảnh lưu ly, năng lượng thủy triều phun trào, đoan trang thư nhã tựa như một quý phụ vậy.

Nhưng trước mắt, nơi này lại trở nên vô cùng điên cuồng và nguy hiểm.

Vòng xoáy không gian chồng chất, sóng năng lượng cuồng bạo tràn ngập mỗi một tấc không gian, xa xa nhìn lại, toàn bộ vị trí Thiên Hồ đều tràn ngập trong quang ảnh năng lượng rối loạn, không gian lúc nào cũng bị xé nát, lực lượng không gian cuồng bạo điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Tu sĩ có tu vi hơi yếu một chút, ở nơi này sợ là ngay cả muốn sống sót cũng khó khăn.

Căn cứ Ma tộc ở bên cạnh Thiên Hồ kia, bây giờ đã sớm thành phế tích, căn cứ vỡ thành rất nhiều mảnh như ẩn như hiện trong vòng xoáy không gian, phóng mắt nhìn lại, đều là đổ nát thê lương.

Giờ phút này.

Một chiếc phi thuyền hình kiếm cỡ nhỏ mang theo phong cách tiên minh đang xuyên qua lốc xoáy không gian trùng trùng điệp điệp sóng năng lượng cuồng bạo, gian nan tiến vào trong hồ Vĩnh Ninh.

Trong phi thuyền hình thoi, đám người Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ đang dán sát cửa sổ mạn thuyền nhìn ra phía ngoài, thần sắc trên mặt đều là khiếp sợ mà cảm khái: “Thật sự là khó có thể tưởng tượng, Vĩnh Ninh Thiên Hồ từng bình tĩnh lại vô cùng xinh đẹp, lại đã trở nên hoang tàn khắp nơi, cuồng

bạo hung bạo như thế. Ma tộc quả nhiên là chủng tộc đáng ghét nhất trên thế giới, phát động chiến tranh phá hủy sự mỹ lệ và hòa bình của thế giới.”

Ma tộc diệt thế Đại thống lĩnh tái sinh ở một bên suýt nữa thì phun chết một ngụm máu.

Viên 【Thủy tinh sáng thế】 năm đó chính là do các ngươi kích nổ được không? Hồ Vĩnh Ninh Thiên bị tạc thành thế này là do các ngươi làm, liên quan gì đến Ma tộc?

“A? Bên kia có một khe hở màu đen thật lớn, giống như là một con mắt ác ma… Biên giới cùng trong đó tản mát ra năng lượng khí tức đều khủng bố thật khủng bố.”

Bỗng nhiên, Vương Ngao xa xa thấy được trong vòng xoáy năng lượng một khe hở khổng lồ. Cảm nhận được trong đó tản mát ra khí tức cực độ nguy hiểm, ánh mắt nàng rung động, cũng bị kỳ quan thế giới này chấn kinh không nhẹ.

“Nơi đó là vị trí trung tâm của sáng thế thủy tinh nổ tung. Không thể tưởng được lại có thể nổ ra khe hở của 【Hắc Ám Hư Giới】, thật sự là quá kinh khủng. “Diệt Thế Đại thống lĩnh vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bản Đại thống lĩnh chính là ở nơi đó bị nổ đến chỉ còn lại tàn hồn, có thể sống sót thật đúng là may mắn…”

“Chát!”

Một cái bạo lật hung hăng đập vào đầu hắn, trực tiếp đánh gãy lời hắn.

Vương Ly Từ thu tay lại, giọng điệu bất thiện: “Hy vọng ngươi nhớ kỹ, là ai đã cho ngươi may mắn sống sót.”

“Đương nhiên là Ly Từ đại tiểu thư xinh đẹp lương thiện lại thông minh rồi.” Diệt Thế Đại thống lĩnh vội vàng lộ ra nụ cười nịnh nọt, giọng điệu có bao nhiêu chân chó, “Có thể được cứu rỗi ở chỗ đại tiểu thư, thật sự là phúc khí ta tu luyện diệt thế không biết bao nhiêu đời.”

Biểu hiện của hắn rất hèn nhát, nhưng lại không thể không sợ.

Thật sự là 【Thái U Khống Linh Tỏa】 kia, quả thực quá mức biến thái.

Nó tiềm phục ở chỗ sâu trong thần hồn của hắn, như bạch tuộc chặt chẽ khóa chân linh của hắn, một khi hắn có ý niệm phản loạn, khí linh sẽ tự động khởi động cơ chế trừng phạt, để cho hắn thống khổ, nghiêm trọng nhất, thậm chí sẽ chủ động lau đi chân linh của hắn!

Nếu như nhục thân của hắn chết, còn có thần hồn có thể sống sót, có thể ký thể trọng sinh, nếu không có thể đi luân hồi trọng sinh cũng không phải không được, nhưng nếu linh chân là hôi phi yên diệt, vậy có thể hoàn toàn biến mất.

Bất quá, loại khống chế linh tỏa Thái U này hạn chế cũng rất nhiều, người yêu cầu bị khống chế phải cam tâm tình nguyện, hoàn toàn không phản kháng mới có thể khống linh thành công, muốn trách cũng chỉ có thể trách hắn diệt thế mới mười vạn tuổi, quá trẻ tuổi, còn không muốn chết.

“Không tệ không tệ, ngươi vẫn phải nhớ kỹ người nào đối tốt với ngươi.” Vương Ly Từ hài lòng gật đầu, vui vẻ đến híp mắt lại: “Sau khi Hồi Diệt Thế Bộ, ngươi nhất định phải biểu hiện thật tốt. Nếu như thật sự lập được công lớn, bổn đại tiểu thư cũng không phải không thể giải trừ Thái U Khống Linh Tỏa của ngươi.”

Từ nhỏ nàng đã am hiểu nhất là cà rốt và đại bổng sách lược, cũng từ chỗ Tứ thúc học được không ít thứ, biết không thể bức người vào tuyệt lộ. Hy vọng, mới là lực lượng điều khiển tốt nhất của một người.

“Đa tạ Ly Từ đại tiểu thư.” Diệt Thế Đại thống lĩnh lộ ra một bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt nói: “Ta nhất định sẽ hối cải trước sau, làm ma cho tốt, tranh thủ làm một Ma hữu dụng.”

“Không tệ không tệ.” Vương Ly Từ khen ngợi hắn hai câu, lại nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói cửa vào【Hắc Ám Hư Giới】là có ý gì?”

“Hắc Ám Hư Giới】…” Nhắc tới điều này, sắc mặt Diệt Thế lập tức trở nên có chút sợ hãi, “Đó là một thế giới khổng lồ vô tận đang dây dưa với thế giới sinh tồn của chúng ta, bên trong có năng lượng Hắc Ám và hung hiểm vô cùng vô tận, cho dù

là cường giả thập thất giai như chúng ta cũng không dám tùy ý xông loạn.”

“Bất quá, ta nghe nói nếu có thể tu luyện tới cấp bậc chí tôn thập cửu giai, có thể lợi dụng phương thức xuyên qua trong Hắc Ám hư giới, thực hiện nhảy vọt trong thế giới sinh tồn của chúng ta, tất cả hàng rào của thế giới chúng ta, đối với Hắc Ám hư giới mà nói đều là trong suốt mà không tồn tại.” Diệt Thế đại thống lĩnh một lần nữa giải thích, “Ma tộc chúng ta cách không gian hành lang quá xa, chính là lợi dụng nguyên lý Hắc Ám hư giới nháy mắt xuyên qua. Đúng rồi, bên trong nhân tộc các ngươi, hình như gọi Hắc Ám hư giới là 【Vô Tận Thiên Uyên】.”

“Nói mơ hồ như vậy, không phải là không gian thứ tư của trục thời gian sao?” Vương Ngao nhíu mày, vẻ mặt “Ta hiểu được” biểu lộ: “Ta ở trong Tộc Học đã nghe qua khái niệm lý luận này.”

“Ách… Tại sao ta chưa từng học nhỉ?” Vương Ly Từ vẻ mặt mờ mịt.

“Đây là chương trình học sau này gia nhập, ngươi lúc ấy đã tới Thánh Vực, không có quá mức gặp tộc học đồ độc, không giống ta, mỗi lần Tộc Học Cao Đẳng học ra khóa học mới sẽ bị gia gia yêu cầu bổ túc một lần, nói là muốn mở rộng tri thức, miễn cho tụt lại đội quá nghiêm trọng.”

“Ta nhớ được, ngoại trừ không gian siêu lọi còn có giả thiết ngầm, nói là tồn tại rộng khắp trong không gian siêu duy.” Vương Ngao cho tới nay nhớ tới khoảng thời gian “khổng hạnh” kia, trong lòng không nhịn được có chút sợ hãi.

Có trời mới biết những tài liệu dạy kia của gia gia rốt cuộc viết ra như thế nào, một ít nội dung trong đó, nàng đến nay còn không tìm ra đầu mối, chỉ là cưỡng ép nhớ kỹ.

Cũng may Tộc Học cũng có thời gian vui sướng, ví dụ, 【Thiếu nữ xinh đẹp nàng từng sáng lập】 Thanh xuân từ mạnh mẽ không ngừng hỗ trợ liên minh】, liền từng quét ngang Tộc Học, cho tới bây giờ, trong Tộc Học còn lưu truyền truyền thuyết của nàng năm đó.

“Được rồi được rồi, không nói những thứ này nữa.” Vương Ly Từ lập tức nói sang chuyện khác, ánh mắt tỏa sáng thảo luận về Vô Tẫn Thiên Uyên, “Ta trong lúc lưu lạc thần triều cũng đã nghe nói qua Vô Tận Thiên Uyên. Nghe nói trong đó có thể sẽ có rất nhiều bảo bối, cũng không biết có ăn ngon hay không, cũng chưa từng ăn. A Ba nên, ta đối với ngươi không tệ nhỉ?”

“…” Diệt Thế Đại thống lĩnh toàn thân run lên, vội vàng cầu xin tha thứ: “Đại tiểu thư, nhiệm vụ quan trọng nhất của ta bây giờ là phải trở về chỉnh đốn khống chế bộ lạc Diệt Thế, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, lại đi Hắc Ám Hư Giới giúp ngươi tìm đồ ăn.”

Ngoài miệng cầu xin tha thứ, trong lòng hắn lại không nhịn được mà khó chịu, Ly Từ đại tiểu thư nhà chúng ta đến tột cùng là giống loài gì vậy? Sao cái gì cũng muốn ăn?!

…

Chương 93: Trộm Thánh! Tư Không Lưu Lưu Hương!

…

Nam Lam Thần Châu.

Vô Tướng ma thành.

Là thị trường hội đấu giá công bằng duy nhất của tứ đại Thần Châu, cách mỗi hai ngàn năm tổ chức một lần, tự nhiên sẽ đưa tới rất nhiều khách hàng có nhu cầu.

Trong mấy ngày đấu giá hội chợ đen mở ra, Vô Tướng Ma Thành có thể nói là Chân Tiên đi đầy đất, Lăng Hư không bằng chó, chính là các đại lão Thánh Tôn ngày thường khó gặp đều là "Lạc Phàm gian", nên đi chợ thì đi, nên tham gia đấu giá thì tham gia đấu giá.

Từng trận đấu giá hội về sau, một ngày này, rốt cục đến phiên tràng thứ hai "Đấu giá hội đại trục".

Là trục lớn của hội đấu giá chợ đen, đồ vật trong hội đấu giá này đều là tốt nhất, giá cả cũng đồng dạng là tốt nhất, giá khởi điểm rẻ nhất cũng không thấp hơn một viên Hỗn Độn linh thạch, Tiên Khí tầm thường cũng không vào được.

Mà ngưỡng cửa khách nhân tham gia buổi đấu giá này cũng cực cao, Chân Tiên cảnh, hoặc là tu sĩ cấp bậc thánh tử thánh nữ Lăng Hư cảnh, trong đó nhiều nhất ngược lại là đại lão cấp bậc Thánh Tôn.

Bây giờ Vương Thủ Triết là siêu cấp VIP của Minh Hồn Điện, đương nhiên đã lấy được danh sách vật phẩm từ tay Vương Anh Tuyền.

Nhưng, với tầm mắt hiện giờ của hắn, cho dù là trong buổi đấu giá này, thứ có thể lọt vào mắt hắn cũng đã không còn nhiều lắm.

Sau khi xem qua danh sách đấu giá, đối với mấy món bán đấu giá tương đối hứng thú, hắn liền không hứng thú đem danh sách giao cho nương tử Liễu Nhược Lam, để cho nàng đi cạnh

tranh chơi, để thỏa mãn dục vọng mua sắm tương đối dồi dào của nàng.

Đến cấp bậc này của hắn, trừ phi xuất hiện Thánh Đồ, Hỗn Nguyên Đạo Khí cấp bậc vật đấu giá khác, mới có thể làm cho hắn có chút động tâm. Nhưng mà bảo vật cấp bậc này, làm sao có thể xuất hiện ở trên đấu giá hội cấp bậc này?

Hội trường đấu giá lần này được quyết định ở bên trong Vô Tướng thương thành.

Giờ phút này, bên ngoài hội trường đã có vô số quần chúng vây quanh, đa số bọn họ đều là ở bên ngoài xem náo nhiệt mà thôi, cũng không có tư cách tiến vào hội trường.

Bất quá, cái này vẫn như cũ không thể tiêu tan được nhiệt tình của đám người vây xem.

Mỗi khi có một vị đại lão tiến vào hội trường, đều sẽ khiến đám người vây xem xôn xao. Trong đám người, thậm chí không thiếu người có kiến thức rộng rãi, tại đó giới thiệu những người khác thân phận bối cảnh, chiến tích quá khứ.

Lúc này.

Bên ngoài đám người náo nhiệt bỗng nhiên xuất hiện một vị lão giả vóc người gầy gò, cằm để một chòm râu dê. Lão dẫn theo một tiểu bạch kiểm, đi xuyên qua đám người đông đúc.

Kỳ lạ nhất chính là, hắn cứ như vậy trực tiếp xuyên qua thân thể một người, tựa như du tẩu trong thế giới mặt kính, không khiến cho bất luận kẻ nào phát hiện ra.

Đồ nhi nhỏ của hắn lại có vài phần lo lắng nói: “Sư tôn, chúng ta thật phải đi tham gia đấu giá hội sao? Ngài không sợ bị Minh Hồn Điện chủ nhận ra, bắt ngài về quy án sao?”

“Đồ nhi bảo bối.” Lão giả tràn đầy tự tin, thong dong bình tĩnh nói: “Vi sư chỉ cầm một chút lá cây mà Thái Âm Minh Hồn Thụ không cần, hơn nữa thời gian đã qua hai ngàn năm, nói không chừng nàng ta đã sớm quên ta rồi.”

“Chỉ lấy chút lá cây?” Tên tiểu tử kia vỗ trán, dáng vẻ có chút bất đắc dĩ, “Lần trước ta nghe ngài nói, ngài quét sạch trữ vật cách của Minh Hồn Điện, cầm đi hai cân 【Thái Âm Minh

Hồn Thần Trà 】 đã được chế tạo tốt. Sư tôn, hay là chúng ta bỏ qua đi?”

“Sao có thể bỏ qua được?” Lão giả không quan tâm nói, “Những năm này vi sư thừa dịp đọa lạc Đại thống lĩnh bị thương, ở trong rất nhiều lãnh địa dưới trướng nó càn quét một vòng, thật vất vả mới quét chút hàng mới bán xong, chính là vì mua cho ngươi một viên 【Đạo Nguyên Đan 】. Vật này có thể gặp không thể cầu, ngay cả đạo chủ cũng khó làm! Một khi bỏ lỡ, chẳng lẽ thật muốn vi sư đi Bắc Khuyết Thần Châu Băng Hỏa Đạo Tông lấy sao?”

“Nói như thể ngài chưa từng đến Băng Hỏa Đạo Tông lấy đồ vậy.” Một tên đồ đệ nhỏ lẩm bẩm, trong lòng cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Lúc trước nàng cũng xuất thân là tiểu thư của danh môn gia tộc Bắc Khuyết Thần Châu, kết quả sau khi bị sư tôn nhìn trúng lừa gạt thu làm đồ đệ.

Lúc trước cả nhà đều bị mấy chữ Thánh Tôn hậu kỳ kia, cùng với sự cường đại sư tôn thể hiện ra làm cho khiếp sợ, khẩn cấp bái sư.

Kết quả… Sau này nàng mới biết được, nguyên lai sư tôn nhà mình lại là “Pho phạm tội đầu tiên danh chấn tứ đại Thần Châu —— “Đạo Thánh 】 Tư Không Lưu Hương.

Bất kể đi tới đâu, nàng đều có thể nhìn thấy văn thư truy nã và lệnh truy nã của sư tôn nhà mình, hơn nữa lệnh truy nã có mấy chục phiên bản, mỗi phiên bản đều có hình dạng khác nhau, có người trẻ tuổi tuấn nam, có người là lão giả thật thà, thậm chí còn có cả dáng dấp nữ tu sĩ môn phái.

Nhưng khi đó, nàng đã lên “Tặc thuyền”, chỉ có thể mỗi ngày đi theo sư tôn trốn đông trốn tây. Sau đó, nàng lấy cái chết bức xuống, sư tôn rốt cục quyết định rửa tay chậu vàng, cam đoan không lấy đồ của người ta lung tung nữa, lúc này nàng mới thôi.

“Đồ nhi bảo bối, ngươi phải tin tưởng vi sư.” Đạo Thánh nghiêm mặt nói, “Vi sư nói rửa tay gác kiếm chậu vàng, chính là rửa tay gác kiếm. Nếu không, cũng không cần mạo hiểm

chạy trốn tới địa bàn của Ma tộc để quét hàng như vậy! Đúng rồi, ngươi đã nói không trộm đồ của Ma tộc đâu.”

“Đó là tự nhiên, Ma tộc chính là địch nhân chung của Thánh vực.” Tiểu tử vẻ mặt nghiêm túc, “Ngài đi càn quét bọn chúng, thuộc loại thực lực làm suy yếu Ma tộc, đúng là anh hùng của Thánh vực nhân tộc chúng ta.”

“Vậy thì đừng nói nhảm nữa, lần này vi sư ra hàng xong, tích lũy được chừng 5,3 viên Hỗn Độn linh thạch, mỗi viên đều sạch sẽ.” Đạo Thánh kiêu ngạo nói, “Vi sư nhất định phải mua cho ngươi viên Đạo Nguyên Đan này, giúp ngươi sau này kế thừa Hư Giới Thánh Đồ của vi sư xây dựng nền tảng vững chắc, giúp ngươi có cơ hội trở thành đạo nữ.”

【 Hư Giới Thánh Đồ 】 của nhất mạch Đạo Thánh này, chính là một bộ Thánh đồ cao giai cực kỳ hiếm thấy, hiện giờ Đạo Thánh Tư Không Lưu Hương lại càng dựa vào bộ Thánh Đồ này đạt đến Đại La cảnh hậu kỳ.

Chỉ tiếc, trở ngại tư chất huyết mạch của bản thân hắn, đi đến một bước này đã tiền đồ không đường, mà lấy cấp độ huyết mạch hắn bây giờ thôi diễn Thánh Đồ phía sau cũng phi thường cố hết sức, đời này tuyệt đối không thể dựa vào cái này tiến vào Hỗn Nguyên Cảnh.

Cũng bởi vì vậy, sau khi hắn nhìn thấy đồ nhi cực kỳ ưu tú này của mình thì không thể đi lại nổi nữa, không từ thủ đoạn thu nàng làm môn hạ, từ nhỏ mang theo bên người bồi dưỡng, chính là hi vọng tương lai nàng có thể dựa vào Đạo Tử huyết mạch tiến thêm một bước, đến khi không đủ, cũng phải thôi diễn một mảng lớn Hư Không Thánh Đồ về sau, khoảng cách đạo thư gần hơn một chút.

Đương nhiên, thực chất bộ Thánh đồ này không phải là có liên quan đến ăn cắp, mà chỉ là bởi vì thuộc tính không gian đại đạo đặc thù của nó, có thể bơi trong kẽ hở giữa không gian bình thường và Vô Tận Thiên Uyên giới, năng lực ẩn nấp có thể nói là vô địch trong cùng cấp.

Có năng lực thuận tiện như thế, không thuận tay cầm một món đồ, quả thực có chút “xin lỗi đường đường Hư giới đại đạo”.

Nhưng sau khi cầm qua một lần nếm qua ngon ngọt, thường thường sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba… Dần dà, hầu như mỗi một đời người kế thừa Thánh đồ Hư giới đều là độc hành đạo thánh.

“Sư tôn…” Đồ đệ vóc dáng nhỏ bé có chút cảm động.

Bất kể nói thế nào, sư tôn đối với nàng vẫn là rất sủng nịch, hơn nữa sư tôn còn vì nàng chậu vàng rửa tay, mạo hiểm đi nguy cơ trùng trùng Ma Vực thu hoạch vật tư.

“Chớ có già mồm và cảm động, sư tôn nhà ngươi cũng là vì lời hứa với sư tôn của mình, nhất định phải truyền thừa Hư Giới Thánh Đồ thật tốt, sớm ngày thành tựu Đạo thư.” Đạo Thánh khoát khoát tay.

Trong lúc nói chuyện, hai sư đồ cũng đã đến cửa phách mại hội, sau đó dựa vào thân phận đã sớm chuẩn bị kỹ càng tiến nhập đấu giá hội trường.

Năm ấy mới mấy trăm tuổi, lần đầu tiên tham gia đấu giá, đồ đệ con út cũng được mở rộng tầm mắt, kiến thức đủ loại nhân vật cùng đấu giá phẩm.

Ở chỗ này, tiên kinh giống như là không cần tiền liên tiếp vỗ ra hơn mười quyển, ngay cả thánh khí cũng rất thường gặp.

Nhưng mà, càng làm cho người ta chú ý, vẫn là các lộ đại lão hào phóng ra tay lúc tham dự đấu giá.

Trong đó, ghế số 1 có vị trí tốt nhất, càng là mở ra hình thức spam.

“Chúc mừng khách quý số một, lấy hai mươi bảy viên Hỗn Độn linh thạch, lấy được Thánh khí hộ thuẫn 【Cửu Long Thánh thuẫn】.”

“Chúc mừng khách quý của số một, với giá hai mươi chín viên Hỗn Độn Linh Thạch, lấy được Thánh Hỏa 【Lôi Đình Thánh Viêm】.”

“Chúc mừng khách quý số một, lấy giá ba mươi bảy viên Hỗn Độn Linh Thạch, mua được vật đấu giá áp trục, độ thuyền cấp bậc Đại La Kim Tiên của Tiên Minh 【Bạch Hạc Thải Vân Chu】.”

Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Khách quý sương phòng số 01 này rốt cuộc là ai?

Năng lực tiêu phí kinh khủng như vậy, chẳng lẽ nói là một vị Đạo Chủ nào đó đích thân đến sao?

Bất quá, mọi người cũng chỉ là giận mà không dám nói gì. Tại địa bàn Minh Hồn Điện, người có thể ngồi vào phòng số 1 tất nhiên là một vị đại nhân vật, hoặc là vị đại nhân vật kia đại biểu.

Từ lúc bắt đầu tới bây giờ, số một đã tiêu phí hơn trăm Hỗn Độn linh thạch.

Không cần phải nói, khách nhân trong phòng số một này, dĩ nhiên chính là Liễu Nhược Lam.

Lần này Vương Thủ Triết không đến, Liễu Nhược Lam thuận tay kéo hai sư huynh muội Nam Cung Hữu Tông, ba người vừa nói chuyện vừa mua đồ, cũng náo nhiệt hơn một chút.

Lần này Đạo Thánh làm cho mình một vị tán tu mã giáp là một vị Thánh Tôn tương đối không nổi danh, thật vất vả mới có được một cái sương phòng, chiếm cứ danh hào đều đã đến số bốn mươi bảy.

Khách nhân gian phòng bao số 01 đang xôn xao vung tiền như điên, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ không vui, ngay cả ngữ khí cũng có chút chua chát: “Có tiền ghê gớm sao? Nếu đổi lại trước kia, hừ hừ!”

“Sư tôn, chớ quên người đã đáp ứng con.” Đồ đệ tiểu tử vội vàng nói.

“Đồ nhi ngoan, ngươi yên tâm.” Đối mặt với đồ đệ nhà mình, trên mặt Trộm Thánh lập tức nở nụ cười: “Tài chủ nhà giàu có cứ thoải mái tiêu xài tiền tài là chuyện tốt, tránh cạnh tranh Đạo Nguyên Đan với chúng ta.”

“Phương pháp tiếp theo là một Đạo Nguyên Đan, mọi người đều biết…”

Bất tri bất giác, từng kiện từng kiện vật phẩm đấu giá được đẩy ra ngoài, rốt cục đến phiên vật phẩm áp trục cuối cùng, 【Đạo Nguyên Đan】 đấu giá.

Trên đài đấu giá, người chủ trì đem Đạo Nguyên đan mạnh mẽ thổi phồng một đợt, cuối cùng nói: "Đan này đều là bảo vật của thế lực cấp Đạo Chủ lũng đoạn, thỉnh thoảng mới lưu truyền ra bên ngoài, trân phẩm bậc này, giá khởi điểm ba mươi chín viên Hỗn Độn linh thạch, mỗi lần hô giá không được thấp hơn một viên Hỗn Độn linh thạch."

"Bốn mươi!"

"Bốn mươi mốt!"

Ngay từ đầu, giá cả Đạo Nguyên Đan đã tăng lên rất cao, có thể thấy được có không ít người đều là hướng về phía Đạo Nguyên Đan mà đến. Nhưng chờ giá cả đến bốn mươi lăm viên sau, rõ ràng kêu giá đã chậm lại, hiển nhiên cái giá này đã đánh tan dự toán của không ít tôn khách.

"Bốn mươi bảy miếng!" Đạo Thánh bây giờ đang ra giá với khách quý ở phòng riêng số bảy, có chút đối đầu.

"Bốn mươi tám!"

"Năm mươi mốt viên!" Đạo Thánh dùng một lần nâng cao hai viên Hỗn Độn linh thạch, lập tức đè ép khí diễm của đối phương xuống.

Hắn coi như rất khá, đối phương dám gọi năm mươi hai là năm mươi ba.

Cái giá này đã xem như là một mảng lớn rồi! Đối phương rất khó đi theo, Hỗn Độn Linh Thạch nhà ai cũng không phải là gió lớn thổi tới.

Quả nhiên, sau khi Đạo Thánh ra giá cao 50 khối Hỗn Độn Linh Thạch, lô số 7 lập tức lặng ngắt như tờ, dường như đã không còn sức gánh vác.

Nhưng ngay khi Đạo Thánh hơi đắc ý, cảm thấy mình tiết kiệm được hai viên Hỗn Độn linh thạch, trong một căn phòng số 01 lại truyền ra giọng nữ lạnh lùng quen thuộc: "Năm mươi ba viên!"

Cũng là một lần thêm hai viên.

Sắc mặt Đạo Thánh lập tức cứng đờ.

Cái này cái này… Đây là thành tâm cùng hắn gây khó dễ a?

Ngay lập tức, hắn ta tức giận nói: “Ngươi tiêu năm mươi ba viên Hỗn Độn Linh Thạch để mua một viên Đạo Nguyên Đan, chắc bệnh không ít nhỉ?”

Hắn nếu không phải nhu cầu cấp bách cấp cho đồ nhi dùng, cũng quyết không chịu trả một cái giá lớn như thế. Phải biết rằng, hắn tích góp được số tiền này cũng không dễ dàng, gần đây ở trên địa bàn Ma tộc bị truy đuổi giống như chó, mấy lần thiếu chút nữa bị bao vây một mạng ô hô.

“Ha ha.” Trong phòng khách số 01 truyền ra tiếng cười lạnh của Liễu Nhược Lam: “Ngươi có gan thì thử lặp lại lần nữa xem.”

“Không phải…” Đạo Thánh lập tức nuốt trở lại lời mắng chửi, lẩm bẩm nói: “Ý ta là ngươi mua đắt, bình thường thứ này căn bản không thể vượt qua năm mươi Hỗn Độn linh thạch.”

“Ta sẵn lòng tiêu linh thạch, làm gì ngươi?” Liễu Nhược Lam cười lạnh.

Kỳ thật, nàng cũng biết giá cả này không rẻ. Tuy nói hiện tại Đạo Chủ có thể luyện chế Đạo Nguyên Đan, nhưng bị giới hạn bởi nguyên vật liệu, số lượng Đạo Nguyên Đan vẫn không nhiều lắm, vả lại trong nhà có quá nhiều hài tử thiếu Đạo Nguyên Đan, trong đó không ít đều ở giai đoạn cửa sổ, Đạo Nguyên Đan nhiều hơn nữa cũng không đủ.

Bởi vậy, viên Đạo Nguyên Đan này nàng ta nhất định sẽ không từ bỏ. Hơn nữa, đối với Vương thị bây giờ mà nói, chuyện dùng tiền là có thể giải quyết này, quả thật không gọi là chuyện gì.

Đạo Thánh bị bễ nghễ đến nhất thời nghẹn họng, tức giận đến lỗ mũi bốc khói, nhịn không được truyền âm nói với đồ nhi bảo bối: “Lần này, ngươi cũng không thể trách vi sư. Thật sự là nàng ta mắt chó coi thường người khác, khinh người quá đáng.”

“Sư tôn, không thể như vậy, ta tình nguyện không cần Đạo Nguyên Đan này.” Đồ đệ nhỏ vội vàng nói.

“Ngươi yên tâm, vi sư sẽ cho nàng một bài học, ta sẽ không lấy không Đạo Nguyên Đan của nàng, đến lúc đó ta sẽ để lại Hỗn Độn Linh Thạch, không đủ ta sẽ dùng nhẫn trữ vật bù

lên.” Đạo Thánh hừ hừ nói: “Sư tôn nhà ngươi vào nam ra bắc, giết xuyên Đông Hà và Tây Nhược, há lại chỉ là hư danh. Chốc lát nữa, ngươi ở trong khách điếm chờ vi sư… Vi sư đi vào đi.”

Đạo Thánh dứt lời, trực tiếp vung tay lên phong bế miệng của tên đồ đệ, hiển nhiên đã hạ quyết tâm nào đó.

Trong lúc nói chuyện, buổi đấu giá này cuối cùng cũng kết thúc, các đại lão tham gia hội đấu giá bắt đầu lục tục rời khỏi.

Trong sương phòng số một, Liễu Nhược Lam, Trần Huyên Doanh tiểu sư muội tham gia hội đấu giá, còn có ba người Nam Cung Hữu Tông hoàn thành đấu giá, cũng thông qua thông đạo đặc thù ra khỏi hội đấu giá, một đường trở về phường Cực Lạc.

“Nhược Lam tỷ tỷ, ta sống cả đời cũng chưa từng nhìn thấy nhiều Hỗn Độn Linh Thạch như vậy…” Tiểu sư muội Doanh Doanh hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, trong mắt không kìm được mà sáng lên: “Chỉ nghe thôi, nước miếng của ta sắp chảy ra đến nơi rồi.”

Sư huynh Hữu Tông ở bên cạnh cũng cảm thấy thương cảm.

Nhược Lam sư muội này quả nhiên là hào khí ngút trời, mua được thánh khí quả thực giống như mua thức ăn, dễ dàng đè ép một đám khách quý Thánh Tôn.

“Huyên Doanh à, nhà chúng ta có một đứa nhỏ tên Vương Bảo Quang, bản tính đơn thuần, cho tới nay chưa từng yêu đương, vừa tuấn tú vừa có tiền, còn rất vui vẻ.” Liễu Nhược Lam để cho tiểu sư muội Thiền Doanh kéo mình, một đường đi vào phòng riêng của phường Cực Lạc, trên mặt cười tủm tỉm, xem ra tâm tình rất tốt: “Sau này ta sẽ giới thiệu cho muội một chút, muội có quen biết không? Nếu muội thành thân với hắn, chắc chắn sẽ không thiếu linh thạch.”

Trong đám con cháu của Liễu Nhược Lam, thành thân lão đại khó cũng không ít, trong đó Vương Bảo Quang không thể nghi ngờ là người khiến nàng đau đầu nhất.

“Nhược Lam tỷ tỷ, ngươi ngươi ngươi…xấu hổ chết được.” Tiểu sư muội Doanh Doanh xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Sư huynh Hữu Tông há hốc mồm, vội vàng nói: “Nhược Lam sư muội, Diễm Doanh nhà chúng ta là đệ tử được sư tôn thương yêu nhất.”

“Bảo quang nhà chúng ta cũng là hài tử ta yêu thương nhất.” Liễu Nhược Lam kiên trì nói ra câu nói trái lương tâm này, sau đó lại không nhịn được đánh giá Nam Cung Hữu Tông vài lần, “Đúng rồi, nhà chúng ta cũng có không ít nữ hài tử ưu tú, hay là ngươi cùng ta đi Đông Hà thần triều du ngoạn một phen, thuận tiện làm quen một phen. Nếu như gặp nhau rồi, dứt khoát thành thân ngay tại Đông Hà.”

Không trách Liễu Nhược Lam lại có ý nghĩ này.

Hai đồ đệ Thiên Diễn đạo chủ này, không chỉ có tư chất không tầm thường, dung mạo khí chất cũng đều là nhất đẳng, cho dù là Vương thị có đông đảo tuấn nam mỹ nữ cũng tuyệt đối có thể xếp vào ba mươi vị trí đầu.

“Cái này cái này cái này…” Nam Cung Hữu Tông nhất thời đỏ mặt tía tai: “Nhược Lam sư muội nói đùa, nói đùa.”

Nhược Lam sư muội này thật đúng là mạnh mẽ, từ lang sói gì cũng dám nói.

Làm sao hắn có thể ngờ được, Liễu Nhược Lam và Vương Thủ Triết thành thân đã hơn một nghìn năm, con cháu đều nhiều không đếm hết, da mặt tất nhiên không phải bọn họ có thể so sánh.

“Ngươi sẽ không thích Chử Mỹ chứ?” Liễu Nhược Lam cười trêu chọc.

“Không không không, không có chuyện.” Nam Cung Hữu Tông vội vàng cãi lại, “Ta đối với Đát Doanh chỉ có tình sư huynh muội, không có suy nghĩ gì khác.”

“Vậy là đúng rồi, nếu hai sư huynh muội các ngươi ở cùng một chỗ, cũng chỉ có thể giải quyết vấn đề hôn nhân.” Liễu Nhược Lam nghiêm trang nói: “Nhưng nếu các ngươi lần lượt thành hôn với con gái của con trai Vương thị chúng ta, vậy thì lập tức giải quyết vấn đề hôn nhân của bốn người, đây gọi là vấn đề tối ưu.”

Nam Cung Hữu Tông nhất thời im lặng.

Lời này nghe rất có đạo lý, nhưng hắn luôn cảm thấy giống như có chỗ nào đó không đúng.

Trong lúc nói cười cười, ba người liền đi vào phòng bao của Cực Lạc phường, ngồi xuống trong phòng riêng.

Gian bao sương này chính là gian dành riêng cho Cực Lạc giáo chủ lúc bình thường, bất luận là trang hoàng trong phòng bao, hay là tiêu chuẩn phục vụ, đều tốt nhất trong toàn bộ Cực Lạc phường.

Từ sau khi ký kết minh ước, Cực Lạc giáo chủ liền cho Vương Thủ Triết quyền sử dụng ghế lô này, hứa hẹn bình thường bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tới đây, chỉ cần tới thì chính là khách quý, có thể hưởng thụ phục vụ quy cách cao nhất.

Liễu Nhược Lam là vợ của Vương Thủ Triết, đương nhiên cũng có quyền sử dụng phòng bao.

Bọn họ vừa đến, nhất thời có thị nữ đưa lên các loại linh qua linh quả, còn có Tiên Trà Quả uống, tất cả cung cấp đều là quy cách cao nhất trong phường.

Nếu như không phải Liễu Nhược Lam cự tuyệt, thậm chí có thị nữ chuẩn bị ở lại nấu trà đánh đàn, ở hiện trường múa một khúc.

Cùng lúc đó.

Trong hư giới mà mắt thường con người không thể nhìn trộm, một đạo bóng ma cũng lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau ba người tiến vào phòng riêng.

Đạo bóng đen này, tự nhiên chính là Đạo Thánh Ti Không lưu hương.

Hư giới và thế giới hiện thực chính là chồng chất lẫn nhau, người khác ở Hư giới, chướng ngại trong thế giới hiện thực này đối với hắn mà nói tự nhiên là không tồn tại, mặc dù trong phòng có bố trí cấm chế, cũng không cách nào cản trở hắn đi vào.

Bất quá, dù bây giờ tu vi hắn đã đến Đại La cảnh hậu kỳ, vẫn như cũ không thể dừng lại trong hư giới thời gian dài, bởi vậy, sau khi thành công lẻn vào, hắn liền tìm được một chỗ tương

đối bí ẩn trốn ra khỏi Hư giới, chỉ dựa vào đặc tính công pháp tiếp tục mượn lực lượng Hư giới ẩn nấp mình.

Sau khi giấu kỹ bản thân, Đạo Thánh mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Lần theo dõi và Tiềm Hành này của hắn cũng không quá thuận lợi, có hai lần bởi vì mình không đủ cẩn thận, thiếu chút nữa đã bị Liễu Nhược Lam kia phát giác được.

Đối với chuyện này, Đạo Thánh quả thực có chút không dám tin.

Nữ tử tên "Nhược Lam" kia rõ ràng chỉ có thực lực Chân Tiên cảnh, nhưng vì sao thần niệm lại mạnh mẽ và nhạy cảm như vậy?

Cường độ thần niệm và độ nhạy cảm của nàng, sợ là so với Thánh Tôn bình thường còn mạnh hơn một bậc, cảm giác có sức mạnh ngang bằng với cường độ thần niệm Thánh Tôn trung hậu kỳ.

Cũng may Đạo Thánh đã là cường giả Thánh Tôn hậu kỳ, hơn nữa 【Hư Giới Thánh Đồ】 của hắn hết sức đặc thù, ưu thế tiềm hành trong Hư Giới cũng không phải là phương thức tiềm hành nào khác có thể so sánh, cuối cùng vẫn thành công giấu diếm được thần niệm của Liễu Nhược Lam.

Đạo Thánh lúc này, đã rõ ràng cảm giác được lai lịch của "Nhược Lam" này chỉ sợ cực kỳ không đơn giản. Bất quá, Đạo Nguyên Đan hắn nhất định phải có được, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình bình tĩnh, nhẫn nại, chậm rãi nhìn chằm chằm vào nàng, sớm muộn có thể tìm được cơ hội hạ thủ.

Thời gian trôi qua từng chút, Đạo Thánh đã tiến vào trạng thái yên tĩnh triệt để.

Hơn một canh giờ sau, trước cửa bao sương bỗng nhiên truyền đến thanh âm của một nam tử có mấy phần bất đắc dĩ: "Cực Lạc tiền bối, ngươi muốn xây dựng đoàn kết tình cảm ta không phản đối, nhưng hạng mục của chúng ta có thể tích cực hướng lên một chút hay không?"

“Ha ha ha ha” Tiếng cười kiều mị của Cực Lạc giáo chủ vang lên, “Đoàn kiến hội này, ta vẫn là học được từ ngươi. Ngươi dẫn theo mấy ‘lão già’ chúng ta mở hội nghị chiến lược cũng đã mấy ngày rồi, không thể thoải mái được sao? Đi đi đi, nghe nói sư muội nhà ngươi quét sạch hội đấu giá, lần này ngươi mời khách.”

Trong lúc nói chuyện, một đám người liền đẩy cửa đi vào phòng bao.

Nhóm người này, dĩ nhiên là sáu người Vương Thủ Triết, Vương Tiễn, Cực Lạc Giáo chủ, Thái Sơ Đạo Chủ, Thiên Diễn Đạo Chủ và Vạn Ma Thành Chủ.

“Công tử, Cực Lạc muội muội nói không sai.” Vương Củng đi theo phía sau Vương Thủ Triết, cười tủm tỉm phụ họa với Cực Lạc giáo chủ: “Những người như chúng ta đều là tồn tại kiệt ngạo bất tuần, nếu không phải cơ duyên xảo hợp tuyệt khó đi đến cùng nhau, có cơ hội cùng nhau xây dựng một phen, gia tăng một chút tín nhiệm và ăn ý lẫn nhau, cũng vô cùng hữu ích đối với việc đối kháng Ma tộc trong tương lai.”

Bởi vì muốn vào thành, mấy người mặc dù không có dịch dung, nhưng khí tức đều thu liễm đến cực hạn, đạo vận và khí tràng cường đại đặc trưng của Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ trên người cũng đều thu liễm không dư thừa một tia, hơn nữa lúc ở chung tùy ý thong dong, thoạt nhìn giống như là một đám bằng hữu hẹn nhau uống rượu, cùng khách nhân khác của Cực Lạc phường cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng khi Đạo Thánh nhìn thấy nữ tử thứ nhất đi tới, đầu rõ ràng “Ông” một tiếng, cảm giác giống như bị thứ gì đó đập vào.

Tuy nàng đã kiệt lực che giấu khí tức, nhưng Đạo Thánh vẫn như cũ liếc mắt một cái liền nhận ra được, đây chính là Cực Lạc Giáo chủ đại danh đỉnh đỉnh!

Từ hơn hai ngàn sáu trăm năm trước, Đạo Thánh đã đạt được lệnh truy nã của Cực Lạc thần giáo, hơn nữa hắn còn bị Cực Lạc giáo chủ tự mình truy sát ước chừng ba năm, toàn bằng Hư Giới đại đạo của hắn, cuối cùng mới miễn cưỡng vứt bỏ nàng, không, khi đó còn là hắn…

Suy nghĩ xoay chuyển, dung mạo của nữ tử thứ hai cũng lọt vào tầm mắt của hắn. Đầu hắn lại "Ông", cả người đều tê dại.

Đây, đây không phải là trạng thái hình người của Thái Âm Minh Hồn Thụ bị hắn cầm qua lá cây sao?

Cực Lạc giáo chủ và Thái Âm Minh Hồn Thụ, lúc nào đi cùng nhau?

Sau đó là cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm…

Thiên Diễn Đạo Chủ!

Vạn Ma thành chủ!

Thái Sơ Đạo Chủ!

Trộm đầu Thánh, hạt dưa "Ong ong", cả người đều tê dại.

Hắn đều biết mấy vị Đạo Chủ này, nếu không phải đã từng bị truy sát, thì cũng đã từng nhìn thấy từ xa trong Hư Giới.

Không tính cường giả Hỗn Nguyên cảnh, nếu như muốn từ bên trong tứ đại Thần Châu tìm ra một người nhận thức Đạo Chủ nhiều nhất, hơn phân nửa chính là Đạo Thánh rồi, dù sao hắn là một vị "Đại lão" duy nhất tập hợp đủ lệnh truy nã của tất cả thế lực lớn ở tứ đại Thần Châu.

Nhưng cũng chính bởi vì quen biết, Đạo Thánh mới cảm giác cả người mình đều không tốt, trong gió lộn xộn, khóc không ra nước mắt, khẩn trương đến ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì?

Mình rửa tay xong chậu vàng đã bao nhiêu năm, thật vất vả mới ra tay một lần, vậy mà đụng đầu năm tên Đạo Chủ!

Điều này cũng quá bất hợp lí đi!

Phải biết rằng, đây chính là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, chiến lực cao nhất của tứ đại Thần Châu, đồng thời cũng là người cầm quyền cao nhất của các thế lực lớn, bình thường muốn nhìn thấy một người cũng không dễ dàng, trong một cái sương phòng nho nhỏ này hiện tại thế mà thoáng cái gom đủ năm người!

Chuyện không hợp thói thường như vậy, nếu như là trước kia, cho dù có người thề son sắt mà nói với mình, hắn cũng tuyệt

đối sẽ cười nhạt, vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, nhưng lúc này lại hết lần này tới lần khác đã xảy ra.

Mà càng kỳ quái hơn chính là, năm đạo chủ này thế mà còn không phải khách chủ.

Bọn hắn vậy mà cùng nhau vây quanh một thanh niên nam tử, mơ hồ giống như lấy hắn cầm đầu.

Nam tử trẻ tuổi này, rốt cuộc là nhân vật lớn ở phương nào?

…

Chương 94: Vương thị lại thêm trợ lực cường đại!

…

Ta không thể động vào, ta là một cục đá! Ta là một cục đá!

Đạo Thánh bị dọa sợ trốn trong góc không dám động, cố gắng điều động lực lượng hư giới che giấu mình, không ngừng cho mình ám chỉ tâm lý.

Bọn họ không phát hiện được, cũng không phát hiện được.

Trong lúc nói chuyện, mấy vị đạo chủ cũng nhìn thấy đám người Liễu Nhược Lam trong sương phòng.

“Nhược Lam tiểu thư, nghe nói ngươi ở đấu giá hội quét hàng? Mua được không ít đồ vật mình thích, thật đáng mừng a.” Thiên Diễn đạo chủ đối với thái độ của Liễu Nhược Lam cũng hết sức khách khí, thậm chí còn mang theo một tia lấy lòng.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn bây giờ đều trông cậy vào Vương thị giúp Thiên Diễn đạo minh trở mình. Đây chính là Kim chủ ba ba và Kim chủ ma ma, phải nâng.

Người nghèo chí đoản, đạo chủ cũng phải khom lưng vì cuộc sống.

Huống chi, cá nhân Liễu Nhược Lam thể hiện ra thực lực cũng đáng để hắn tôn trọng, mặc dù chiến lực của nàng đại bộ phận là đến từ thủ lĩnh chiến giáp tinh cổ tộc thập thất giai, nhưng mà có thể lấy được chiến giáp, cũng không có năng lực khống chế cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ.

“Cũng may, đều là những thứ bình thường.” Liễu Nhược Lam lấy hết bảo vật có được trong đấu giá ra, giao cho Vương Thủ Triết nhét vào nhẫn trữ vật.

Trong đó có chín bộ tiên kinh, bảy nhánh linh dược thập nhất phẩm, ngoài ra là Thánh khí hộ thuẫn 【Cửu Long Thánh thuẫn】, Thánh Hỏa 【Lôi Đình Thánh Viêm】, độ thuyền của Đại La Kim Tiên 【Bạch Hạc Thải Vân Chu】 cùng với một viên Đạo Nguyên đan.

Trong đó Bạch Hạc Thải Vân Chu neo đậu tại Không Cảng, do Minh Hồn Điện phụ trách giao tiếp, còn lại đều ở chỗ này.

Đồ vật bình thường?

Khóe miệng Thiên Diễn đạo chủ hơi giật giật.

Có phải những đồ vật bình thường trong mắt ngươi không giống với những đồ vật mà mọi người vẫn biết hay không?

Hâm mộ, Thiên Diễn đạo chủ quả nhiên vừa ao ước vừa ghen tị.

Có tiền thật đúng là có thể muốn làm gì thì làm, cứng rắn đem đấu giá hội trở thành đại mua sắm. Đáng thương những năm qua Thiên Diễn đạo chủ ông ta, mỗi ngày đều sống rất eo hẹp, một khối linh thạch hận không thể bẻ thành mấy trăm khối để dùng.

Vương Thủ Triết lại nhìn mà xấu hổ.

Nương tử mua sắm vật phẩm thật đúng là hung tàn. Đấu giá hội hai ngàn năm một lần này, có nhiều người đến tham gia như vậy, ngươi cũng không để lại cho người ta một ngụm canh uống? Đổi lại là hắn đi mà nói, hơn phân nửa da mặt không dày như vậy.

Bất quá, da mặt dày cũng có chỗ tốt, ai bảo trong nhà thiếu quá nhiều Tiên Kinh Thánh Đồ.

“Phu quân, Cửu Long Thánh Thuẫn này còn chịu đựng được, ngươi dùng trước đi. Uy lực của Lôi Đình Thánh Viêm không tầm thường, nhưng không thích hợp dùng để luyện đan, sau này đưa cho đứa bé Ninh Kham đi. Năng lực “Bạch Hạc Thải Vân Chu” tuy rằng kém hơn “Thái Sơ Đạo Chu”, nhưng được ở hình dáng đẹp mắt, cũng phù hợp với khí chất của ta, tạm thời do ta sử dụng, về phần Đạo Nguyên Đan này, để lại cho An hoặc là ngươi tự quyết định.”

Liễu Nhược Lam nói hai ba câu đã phân phối vật đấu giá thỏa đáng.

Thật ra Vương Thủ Triết không quá tán đồng khí chất của Bạch Hạc Thải Vân Chu và nương tử, nhưng lời đến khóe miệng lại biến thành: “Ta thấy dáng vẻ nhã trí lại tiên khí mờ

ảo của Thải Vân Chu này, quả nhiên là hợp với nương tử nhà ta lại càng tăng thêm sức mạnh.”

Phi, bộ dáng nịnh bợ của nương tử ngươi thật đúng là vô sỉ!

Thái Sơ Đạo Chủ căm giận trừng mắt nhìn bóng lưng Vương Thủ Triết, âm thầm lẩm bẩm.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, quy mô buổi đấu giá này vẫn còn quá nhỏ, thứ tốt cũng quá ít.” Vương Thủ Triết nói: “Chủ yếu vẫn là đường xá Vô Tướng ma thành quá xa xôi, rất nhiều người có lòng muốn gửi bán hoặc đấu giá đều là hữu tâm mà vô lực. Nếu không phải Vương Củng tích góp được danh dự nhiều năm, ai nguyện ý chạy xa tới tham gia?”

“Cái này cũng không có quá nhiều biện pháp tốt, bảo vật cấp bậc càng cao lại càng hiếm thấy.“Vương Ngao cũng bất đắc dĩ, “Đừng nói đạo thư, ngay cả Thánh đồ tỷ lệ chu chuyển cũng cực thấp, công tử có ý kiến gì không?”

“Có chút ý tưởng. Nhưng vẫn là chờ sau khi chúng ta chỉnh đốn xong sa đọa ma vực, lại chậm rãi giày vò, đến lúc đó ta mang theo mọi người cùng nhau kiếm tiền.” Vương Thủ Triết nói sang chuyện khác, “Thánh vực tứ đại Thần Châu chúng ta so với Ma tộc, chung quy vẫn là thế yếu, số lượng cường giả cấp bậc Đạo Chủ có hạn. Bởi vậy, ta đề nghị một ít đạo chủ trẻ tuổi học tập Cực Lạc tiền bối, có cơ hội liền xông lên trung kỳ, ta nhớ Thiên Diễn tiền bối mới hơn bảy vạn tuổi, ngươi không muốn tiến vào trung kỳ sao?”

Biểu cảm của Thiên Diễn Đạo Chủ hơi ngưng lại.

Hắn có chút muốn mắng người, đây là vấn đề ngươi có muốn hay không? Đây là vấn đề có được hay không!

Chỉ là lời nói đến bên miệng, hắn lại chỉ là vẻ mặt khổ sở nói: “Thủ Triết công tử có điều không biết. Tu vi của những đạo chủ chúng ta một khi đến Hỗn Nguyên cảnh, bởi vì cấp bậc sinh mệnh quá cường đại, năng lượng tiêu hao hàng ngày cũng là con số trên trời. Với ta mà nói, muốn duy trì thực lực tu vi hiện tại, mỗi tháng phải phục dụng một viên 【Cửu Chuyển Uẩn Thần Đan】, đan này giá trị một viên Tiên Linh Thạch, một năm phải tiêu hao mười hai viên!”

“Ngoài ra, ta còn cần ăn một ít Thất phẩm Tiên Linh Mễ, Linh Thực, Linh trà tương ứng, một năm cũng phải tiêu hao tám miếng Tiên Linh Thạch. Tổng cộng một năm phải hao phí hai mươi miếng Tiên Linh Thạch!”

“Chờ một chút, Thiên Diễn tiền bối.” Liễu Nhược Lam hơi sững sờ, thần sắc có chút kinh ngạc và khiếp sợ: “Ngài đường đường là đạo chủ, hàng ngày đều ăn cơm bảy phẩm sao? Như vậy không phải là tạo thành dinh dưỡng không đủ sao?”

Nàng ở Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, ngày thường trên cơ bản đều ăn Thất phẩm Tiên Linh Mễ.

Mà đến Chân Tiên cảnh về sau, liền bắt đầu ăn bát phẩm Thánh Linh Mễ rồi, bằng không liền sẽ cảm thấy tiêu hao theo không kịp, nếu muốn theo kịp tiêu hao, phải một lần ăn tương đối nhiều.

Sắc mặt của Thiên Diễn Đạo Chủ cũng có chút cứng lại.

Nếu Lam đại tiểu thư, ngươi không biết nói chuyện bớt nói hai câu được không? Để cho Thủ Triết công tử biết nói nhiều vài lời đi.

Nếu không phải là một chữ nghèo, đạo chủ nào nguyện ý ăn Thất phẩm Tiên Linh Mễ chứ?

Tuy nhiên, Thiên Diễn đạo chủ cũng không dám cứng đối cứng với Liễu Nhược Lam, đành phải thành thật nói: “Ôi ~! Đạo Minh chúng ta cũng có bát phẩm linh mạch và cửu phẩm linh mạch, tuy nhiên, những linh dược đó đều có giá trị tương đối cao để đổi lấy tài nguyên. Ta cũng không phải không ăn Bát phẩm linh mễ, chỉ là ngẫu nhiên mới ăn…”

“Thật ra chi tiêu mỗi năm hai mươi viên Tiên Linh Thạch không nhỏ, mỗi trăm năm phải tốn hai mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch, ngàn năm phải tiêu hao hai trăm viên! Cũng khó trách Thiên Diễn tiền bối áp lực rất lớn.” Vương Thủ Triết ngược lại hiểu được.

Kỳ thật, mấy đại đạo chiến lực chủ cấp của Đông Hà thần triều tiêu hao hàng ngày cũng không nhỏ, nhưng bởi vì Đông Hà thần triều là đại nhất thống thần triều, bởi vậy tiêu hao của các đại lão đều là do quốc thuế định ngạch phụng dưỡng.

Đương nhiên, nếu như muốn thêm vào chi tiêu tu luyện, còn phải dựa vào tộc khố của mình để trợ cấp.

Lấy Thương Bình Thần Hoàng ra làm ví dụ, vừa có thể lấy Thần Hoàng nên có phụng dưỡng, cũng có trong tộc Hiên Viên thị tiến hành trợ cấp cho hắn. Hiên Viên thị là thế gia mạnh mẽ nhất Đông Hà Thần Triều, có vô số sản nghiệp dưới trướng, thực lực kinh tế của bản thân cũng tương đối mạnh.

Mặc dù hắn không rõ con số cụ thể, nhưng tổng thể mà nói, tiêu hao hàng năm của Thương Bình Thần Hoàng hẳn là vượt qua Thiên Diễn đạo chủ một mảng lớn.

"Đợi sau khi xử lý xong chuyện đại thống lĩnh sa đọa, ngày tháng của Thiên Diễn tiền bối có thể dễ dàng hơn rất nhiều." Vương Thủ Triết lại nói, "Đến lúc đó nếu tiền bối còn thiếu tiền, ta sẽ an bài một ít công việc cho tiền bối, hàng năm dựa theo ba mươi lăm Tiên Linh Thạch tính thù lao, lại bao ăn ở, linh mễ cung dưỡng không thấp hơn bát phẩm thánh linh mễ. Nếu có thêm công huân, còn có thể có phần thưởng thêm."

"Cái gì?"

Thiên Diễn đạo chủ nhất thời ngẩn ra: "Thủ Triết công tử, ngươi, không, lời ngươi nói là thật hay giả?"

"Tất nhiên là thật." Vương Thủ Triết cười nói: "Chẳng lẽ tiền bối chê ít?"

"Không không không, đủ rồi, điều kiện này đã đầy đủ rồi." Thiên Diễn đạo chủ lập tức trở nên có chút kích động, dừng một chút, lại nhịn không được yếu ớt hỏi: "Chỉ là một vấn đề nho nhỏ, có thể bắt đầu công tác an bài từ bây giờ hay không?"

Hắn đã nhanh chóng tính toán qua, nếu dựa theo đãi ngộ mà Thủ Triết công tử đưa ra, hắn không những có thể tiết kiệm được tiêu hao hàng ngày lúc trước, còn có thể kiếm thêm một đợt tiền phụ trợ Đạo Minh và các đồ đệ.

Có điều, hắn có thể sảng khoái như vậy đáp ứng, cũng là bởi vì trong khoảng thời gian này tiếp xúc nhiều với Vương Thủ Triết, càng ngày càng bị chấn động, nếu không đổi lại là trước đó, Vương Thủ Triết dám đề nghị an bài công tác cho hắn làm

việc, Thiên Diễn đạo chủ hắn bảo đảm không đồng đều sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

“Cũng được.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu đã như vậy, ta sẽ ký khế ước cung phụng gia tộc với tiền bối. Nếu tiền bối thiếu tiền, ta còn có thể dự chi…”

“Thiếu, thiếu!” Thiên Diễn đạo chủ gật đầu liên tục.

“Vậy trước tiên dự chi ngươi trăm năm phụng dưỡng.” Vương Thủ Triết tiện tay móc ra ba mươi lăm Hỗn Độn linh thạch, giao cho Thiên Diễn đạo chủ.

“Đa tạ Thủ Triết gia chủ.” Thiên Diễn đạo chủ vui mừng mà kích động nhận lấy, cũng lập tức sửa lại, vỗ ngực biểu thị lòng trung thành nói: “Từ nay về sau, Thủ Triết gia chủ ngươi muốn ta đánh ai, ta sẽ đánh người đó.”

“Tiền bối chớ nói đùa, chúng ta là chính đạo tổ chức, hay là lấy giảng đạo lý bày sự thật làm chủ.” Vương Thủ Triết cười xua tay: “Tiền bối có tiền, vẫn là lấy đẩy nhanh tu luyện làm chủ.”

“Vâng vâng vâng, gia chủ nói đúng.” Thiên Diễn Đạo Chủ như Thiên Thủ Triết như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, trong lòng vô cùng thoải mái.

Nếu như phần công năng này có thể đánh lâu dài, nói không chừng thật sự có thể trùng kích Đạo Chủ trung kỳ.

“Chúc mừng Thủ Triết công tử thêm một cung phụng Hỗn Nguyên cảnh cho gia tộc.” Cực Lạc giáo chủ thấy Vương Thủ Triết chỉ cần dăm ba câu đã hoàn toàn bắt được Thiên Diễn đạo chủ, cũng là một trận hâm mộ ghen tị.

Với tài lực trước mắt của Cực Lạc Thần Giáo, nàng cũng bỏ ra được tiền mà Vương Thủ Triết thuê Thiên Diễn Đạo Chủ. Nhưng vấn đề ở chỗ, giữa nàng và Thiên Diễn có quá nhiều ân oán, vả lại chính ma hữu biệt, đề xuất cái này, Thiên Diễn người ta chỉ sẽ phun vào mặt nàng.

“Phụng dưỡng này đúng là không tệ.” Vạn Ma thành chủ cũng hơi hâm mộ, “Ta một năm chi tiêu cũng bất quá là số lượng như thế.”

Có điều, bảo lão Ngưu hắn không biết xấu hổ đầu nhập vào Vương thị làm cung phụng, lão Ngưu hắn vẫn không muốn. Dù sao hắn cũng là đại lão một phương thế lực ma đạo, tiền lời hàng năm không phải Thiên Diễn đạo minh có thể so sánh.

"Công tử, ngài không phải nói ta cũng là cấp bậc cung phụng sao?" Vương Ngao trông mong nói, "Ta cũng yêu cầu đãi ngộ như vậy."

"Ha ha! Vương Củng à, ngươi đã là một gốc cây chín rồi, ngươi có thể tự kiếm tiền." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm nói.

"Nhưng mà công tử, ngài không thể nặng bên này nhẹ bên kia chứ? Yêu cầu của ta không cao, phụng dưỡng đều đổi thành tánh mạng bổn nguyên là được." Vương Ngao thế nhưng là một người trời sinh tham tiền, há có thể bỏ qua cơ hội này.

"Cũng được, vậy thì hủy bỏ quyền hạn mua sắm Bản Nguyên Sinh Mệnh của ngươi, đổi thành đãi ngộ giống như Thiên Diễn tiền bối." Vương Thủ Triết suy tư một phen, trịnh trọng nói.

"…" Vương Ngao nhất thời trợn tròn mắt, trong nháy mắt lắc đầu nói, "Vẫn là thôi đi, như vậy có chút không có lời, nhất là tại thời điểm ta ham muốn tiêu xài rất dồi dào.

Không thể không thừa nhận, Vương Củng chính là cây tốt số hai trong toán học mà Vương Thủ Triết từng gặp.

Đứng đầu đương nhiên là con trai Vương Tông Thế của Vương Thủ Triết. Đứa trẻ này ngay cả Vương Thủ Triết cũng rất kiêu ngạo, học tập từ nhỏ rất xuất sắc, bây giờ đã là viện sĩ phương hướng nghiên cứu không gian của Vương thị.

Lúc này.

Đạo Thánh núp trong bóng tối, cũng nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đường đường Đạo Chủ, lại dễ dàng được chiêu mộ như vậy? Hơn nữa nghe khẩu khí của Thái Âm Minh Hồn Thụ, nàng cũng được chiêu mộ?

Nhưng cho dù là hắn đường đường Đạo Thánh, đều cảm thấy tiểu tử kia có tiền quả thực quá mức, động một tí là mấy chục Hỗn Độn Linh Thạch xuất thủ.

Hắn trộm thánh cho dù có thể trộm, chỉ sợ cũng kém xa hắn.

Giờ phút này, Đạo Thánh đã hoàn toàn không muốn ăn trộm Đạo Nguyên Đan trên tay Liễu Nhược Lam nữa, hắn chỉ cầu nguyện đám đại lão này muốn nói chuyện phiếm thì nhanh chóng trò chuyện, hàn huyên xong thì về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, hắn mới có thể rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một nam tử mặc trường bào mũ đen, cả khuôn mặt đều bị mũ trùm che lại, xuất hiện ở cửa phòng khách.

Toàn thân hắn đều tản ra khí tức Minh Sát nồng đậm, cho dù đã thu liễm khí thế, vẫn như cũ mang theo khí tức nguy hiểm nồng đậm như cũ.

Ông ta cúi người hành lễ với Vương Thủ Triết, giọng nói cung kính bẩm báo: "Khởi bẩm Thủ Triết công tử, chuyện ngài dặn dò, Minh Vô Cữu đã làm xong."

Không sai, vị này chính là Minh Nhất phản bội Vương Ngao.

Nguyên bản dựa theo ý tứ của Vương Ngao, là muốn đối với Minh Nhất cùng gia tộc của hắn dùng cực hình, nhưng mà Cực Lạc giáo chủ lại mãnh liệt phản đối, nói là hai bên đã đạt thành hòa giải, liền muốn bỏ qua chuyện cũ.

Nếu không, chẳng phải tương đương với việc nàng ta bán đứng Minh Nhất sao? Cái này gọi là sau này nàng ta làm sao có thể dùng danh dự để đặt chân?

Dưới tình huống hai bên ai cũng cho phép, đương nhiên phải do Vương Thủ Triết làm chủ.

Sau khi cẩn thận gặng hỏi qua khẩu cung của Giáo chủ Cực Lạc và Minh Nhất, Vương Thủ Triết vẫn quyết định cho Minh Nhất một cơ hội, dùng mười bình bổn nguyên tinh hoa sinh mệnh chuộc thân cho Minh Nhất.

Lý do cũng rất đơn giản, thứ nhất là chiếu cố mặt mũi và uy tín của Cực Lạc giáo chủ, thứ hai là, Minh Nhất rốt cuộc là cường giả Đại La cảnh đỉnh phong, đối với Nhân tộc cũng là một phần chiến lực phi thường hữu dụng.

Vương Củng đã không muốn giữ hắn lại, vậy ở lại Vương thị cũng là một lựa chọn tốt.

Có mười bình Bản Nguyên Sinh Mệnh, Vương Anh Tuyền nhất thời đồng ý đề nghị của Vương Thủ Triết.

Đến lúc này, Minh thị ở Vô Tướng Ma Vực tiếp tục do Vương Củng thống lĩnh, nhưng Minh Nhất lại thoát ly khỏi gia tộc, trở thành cung phụng của Vương thị, đổi tên thành "Minh Vô Cữu".

Đây cũng là cung phụng Đại La cảnh đỉnh phong đầu tiên của Vương thị.

Phải biết rằng, cho dù là toàn bộ Thánh vực, số lượng cường giả Đại La cảnh đỉnh phong cũng không nhiều lắm, thậm chí khả năng so với số lượng của Đạo chủ đều ít hơn.

Dù sao, tuyệt đại đa số thế lực cấp Đạo Chủ, mạnh nhất dưới Đạo Chủ cũng chính là Đại La cảnh hậu kỳ, số lượng nhiều hơn Đạo Chủ cũng có hạn, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là Đại La cảnh tầng bảy, có thể đạt tới tầng tám đã là phượng mao lân giác rồi, tầng chín càng thêm hiếm lạ.

Dù sao, muốn tu luyện đến Đại La cảnh tầng chín, tư chất ít nhất cũng phải đạt tới Thánh tử Giáp đẳng, tư chất bực này trong bất kỳ thế lực nào cũng cực kỳ hiếm thấy.

Mà muốn ở dưới tình huống không có Đạo Thư tu luyện tới Đại La cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn là ở tuổi trẻ phú lực mạnh như thế, tư chất của Minh Nhất khẳng định đã đạt đến cấp bậc Đạo Tử.

Nếu có đạo thư, hắn chắc chắn sẽ là một vị Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ, nói không chừng còn có thể giống như Cực Lạc Giáo Chủ thử xông vào Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ.

Chỉ tiếc, trong Minh Hồn Điện căn bản không có đạo thư để kế thừa, hắn mới không lúng túng dừng ở vị trí mấu chốt như vậy.

Vương Thủ Triết cũng thấy mặc dù hắn có dã tâm, nhưng cuối cùng vẫn còn có chút cách cục, hơn nữa Vương thị cũng quả thật thiếu người, mới sinh lòng thương tiếc tài năng, muốn giữ lại một mạng cho hắn.

Trước mắt, ít nhất từ biểu hiện ra, Minh Vô Cữu vẫn vô cùng cảm kích Vương Thủ Triết, đồng ý nghe theo điều khiển.

Có điều, dù sao hắn cũng từng có kinh nghiệm phản chủ, Vương Thủ Triết cũng không tuyệt đối tín nhiệm hắn, chỉ là giữ lại bên người dùng trước, cụ thể còn cần dùng thời gian đi khảo nghiệm.

“Tra ra thân phận?” Vương Thủ Triết cười nói.

“Người đó tên là Tiêu Dao Thánh Tôn, bên cạnh còn có một tiểu đồ đệ.” Minh Vô Cữu cung kính trả lời: “Nhưng theo phán đoán của thuộc hạ, danh khí và thực lực của Tiêu Dao Thánh Tôn đều rất bình thường, e là chỉ là một giáp.”

Đạo Thánh núp trong bóng tối nghe được lời này, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Cái gì? Vương Thủ Triết này đã phái người đi điều tra hắn ta… Chẳng lẽ, là bởi vì mình ở hội đấu giá giật mình vợ của hắn ta? Liền bụng dạ hẹp hòi như vậy muốn trả thù trở về?

Đúng vậy, 【 Tiêu Dao Thánh Tôn 】 kia, chính là một trong những áo giáp trộm thánh nuôi, lần này hắn tham gia hội đấu giá dựa vào áo giáp này.

Vương Thủ Triết không trả lời mà tiếp tục nghe Minh Vô Cữu báo cáo.

“Qua điều tra của thuộc hạ nhanh chóng, tìm được khách sạn mà đối phương tạm thời ở. Trước mắt đã dẫn theo tiểu đồ đệ của hắn trở về.”

Dứt lời, Minh Vô Cữu vung tay lên, một vóc dáng ăn mặc rách rưới đã bị hắn xuyên qua không gian lôi vào trong phòng.

Thoạt gặp biến cố, tên tiểu tử kia bị dọa đến mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy, trong đôi mắt tròn trịa ngấn nước, nước mắt sắp rơi xuống: “Sư tôn của ta đâu? Xin các ngươi đừng giết hắn, thật ra sư tôn ta là người tốt.”

“Hư Nguyệt!”

Thấy đồ đệ có bộ dáng thảm hại như thế, Đạo Thánh trong lòng liền hoảng, làm sao còn giấu được?

Thân hình nhoáng một cái, hắn liền chủ động thoát ly lực lượng hư giới nhảy ra, chắn trước mặt đồ nhi bảo bối, vẻ mặt khẳng khái nhân nghĩa: “Chuyện này không quan hệ với Hư Nguyệt đồ nhi của ta, tất cả tội lỗi do ta gánh chịu.”

Chư vị đại lão thấy một màn này, trên mặt lại không có chút nào giật mình, phảng phất đã sớm đoán trước.

Chỉ có Cực Lạc giáo chủ như cười như không nhìn Đạo Thánh: "Ngươi trốn ở bên cạnh nghe lén nửa ngày, cuối cùng cũng chịu đi ra?"

"Sư tôn…" Cơ Hư Nguyệt cũng kinh hoảng: "Nguyên, thì ra người không bị bắt, cái kia, tên bại hoại gạt ta nói người đã bị bắt giữ rồi."

Đến lúc này, Đạo Thánh trà trộn thiên hạ thật lâu làm sao còn có thể đoán không ra, hành tung của mình đã sớm bị phát hiện.

Nghĩ đi nghĩ lại, hơn phân nửa là lúc trước trên đường, Liễu Nhược Lam đã phát hiện hắn, chỉ là không có mở rộng, mà là dùng phương thức nào đó hắn không hiểu thông tri cho Vương Thủ Triết và một đám đại lão cấp Đạo Chủ này.

Lúc này mình mới bị chặn đường.

Ài!

Hắn thầm than trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc, quay đầu trấn định vỗ vỗ bả vai đồ nhi, trấn an nói một tiếng không có việc gì.

Sau đó, hắn ta liên tục thở dài với đám đại lão, bật cười ha hả: "Các vị đại lão, ta sai rồi, các ngươi muốn đánh muốn giết cũng được, nhưng ai làm gì cũng được, đừng trách đồ nhi của ta."

Hắn căn bản không muốn chạy.

Chạy trốn trước mặt năm vị đạo chủ không thể nghi ngờ là chuyện ngu xuẩn nhất, công pháp của hắn có đặc thù thế nào cũng vô dụng.

Huống chi, nếu hắn chạy, khẳng định phải mang theo đồ nhi Cơ Hư Nguyệt, vậy lại càng không thực tế.

"Quả nhiên là ngươi, Đạo Thánh!" Vương Ngao hận đến nghiến răng: "Ngươi thật to gan, lại còn dám trở về Vô Tướng ma thành, thật sự là không để ta vào mắt."

"Ngươi đồ chó má này, ngay cả Thiên Diễn đạo minh chúng ta cũng trộm! Chúng ta đều nghèo như vậy!" Thiên Diễn đạo chủ

cũng lòng đầy căm phẫn, hiển nhiên hận ý đối với hắn cũng không nhẹ.

“Được rồi được rồi, Đạo Thánh đã rơi vào trong tay chúng ta, cho dù hắn không may. Lột da róc xương, đốt đèn thần hồn gì đó, mọi người không có ý kiến chứ?” Cực Lạc giáo chủ cũng cười lạnh liên tục.

Không có ý kiến.

Vương Ngao hung hăng gật đầu, ngay cả Thiên Diễn đạo chủ tính tình luôn nóng nảy cũng nhẫn tâm gật đầu.

Lột da róc xương? Còn điểm thần hồn đăng?! Có cần tàn nhẫn như vậy không?

Sắc mặt Đạo Thánh tái nhợt, bị dọa đến mức chân cũng mềm nhũn ra.

…

Chương 95: Bắc Khuyết! Vương Bảo Quang đến bái phỏng.

…

“Đạo Thánh?” Vương Thủ Triết cũng kinh ngạc không thôi, suy tư nói: “Ta từng nghe nói tới cái tên này, nhưng hình như là mai danh ẩn tích một thời gian. Không biết tiền bối lần này, vì sao phải theo dõi nương tử của ta?”

“Còn có thể vì sao?” Liễu Nhược Lam lạnh giọng nói: “Không phải là muốn trộm đạo nguyên đan sao?”

“Không không không, ta là muốn đổi… Dùng linh thạch của ta cộng thêm nhẫn trữ vật đổi lấy Đạo Nguyên Đan của vị phu nhân này.” Đạo Thánh liên tục giải thích.

Bất quá, hiện trường căn bản không có người nào tin tưởng hắn.

Cũng may lúc này đồ đệ của nàng, Cơ Hư Nguyệt đứng ra nói thay hắn: “Các vị tiền bối, sư tôn ta nói là sự thật. Sư tôn ta đã rửa tay chậu vàng rất nhiều năm, lần này vì mua đạo nguyên đan cho ta, ông còn chuyên môn vơ vét vật tư vụng trộm buôn bán trong lãnh địa Ma tộc, lúc này mới vất vả tích góp đủ tiền.”

“Tiểu cô nương, sợ là ngươi bị sư tôn ngươi lừa.” Thiên Diễn đạo chủ hừ lạnh một tiếng, nửa điểm không tin lời hắn nói, “Chính là chó không đổi được ăn cứt, bản đạo chủ không tin hắn rửa tay chậu vàng.”

“Lãnh địa Ma tộc?” Vương Thủ Triết hơi nhướng mày, dường như có chút hứng thú: “Ngươi mở miệng nói thử xem.”

“Tốt tốt. Sự tình kỳ thật là như vậy…”

Lúc này Đạo Thánh cũng biết địa vị của Vương Thủ Triết ở trước mặt một đám đại lão cực cao, không dám chậm trễ, vội vàng nhanh chóng kể lại chuyện xảy ra hai ba mươi năm này một lần, bao gồm mấy lần trải qua thiếu chút nữa bị quân đội Ma tộc bao vây tiễu trừ.

Vương Thủ Triết nghe xong hơi gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Lấy hết tiền trong nhẫn trữ vật của ngươi ra.”

Đạo Thánh nhất thời biến thành mặt khổ qua, nhưng vẫn thành thật lấy ra năm mươi ba viên Hỗn Độn linh thạch, còn có một ít Toái Linh Thạch rải rác cũng không lưu lại, móc ra toàn bộ.

Sau đó, ông ta trông mong nhìn Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, số tiền này ta đều cống hiến cho ngài, ngài có thể cho lão hủ một cơ hội nữa không?”

Vương Thủ Triết không tỏ ý kiến, thuận miệng phân phó Minh Vô Cữu ở bên cạnh: “Vô Cữu tiền bối, điều tra kỷ lục xuất hàng của hắn trong khoảng thời gian này ở Vô Tướng ma thành.”

“Vâng thưa công tử.” Minh Vô Cữu theo lời rời khỏi chấp hành nhiệm vụ.

Đạo Thánh trong lòng vui mừng, trong lòng hiểu rõ đây là chuẩn bị cho bản thân một cơ hội, vội vã chồng chất bái tạ: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

“Đừng cảm ơn ta.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt xua tay: “Bình sinh ta chán ghét nhất chính là tán tu trộm gà trộm chó. Nhà ai cũng không phải tự dưng, ngươi trộm đồ xong lập tức chạy xa ngàn dặm chưa từng xảy ra chuyện gì, người khác lại là vô duyên vô cớ chịu tổn thất.”

“Lần này, cho dù các ngươi nói đều là sự thật, cũng chỉ có thể chứng minh ngươi gần đây không ăn trộm. Bất quá, niệm tình ngươi có lòng sửa đổi, ta cũng lười so đo việc này với ngươi.”

“Dù vậy, cũng phải đa tạ công tử khoan dung độ lượng.” Đạo Thánh lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm kích không thôi chắp tay bái tạ.

“Được rồi, chuyện của ta đã xử lý xong. Kế tiếp các ngươi xử lý như thế nào, tự các ngươi xử lý đi.” Vương Thủ Triết nói với Cực Lạc giáo chủ.

Cực Lạc giáo chủ lập tức hiểu ý, nhấc chân đi đến trước mặt Đạo Thánh.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra một nụ cười lạnh rợn người, cười khằng khặc quái dị nói: “Tư Không Lưu Hương,

vạn năm gần đây ngươi từng ba lần trộm cắp Cực Lạc Thần Giáo chúng ta, hôm nay chúng ta tính toán tổng sổ sách một chút. Bản giáo chủ sẽ trói ngươi lại trước cửa thần giáo chúng ta…”

“Công tử! Công tử cứu mạng!”

Lời còn chưa dứt, Đạo Thánh đã giật mình bổ nhào tới trước mặt Vương Thủ Triết, vội vàng mở miệng cầu cứu: “Công tử cứu mạng! Lão hủ nguyện ý đầu nhập vào công tử, lập công chuộc tội!”

“Bản công tử muốn một tên trộm như ngươi có tác dụng gì?” Trong ánh mắt Vương Thủ Triết xẹt qua một tia lạnh lẽo: “Ngươi đi ăn cắp sao?”

“Lão hủ có thể làm rất nhiều chuyện.” Đạo Thánh cắn răng hung hăng nói, “Ta vừa rồi cũng nghe nói, đám người công tử hình như muốn đối phó Ma tộc. Lão hủ nguyện ý làm lính trước ngựa, đảm nhiệm chức vụ thám báo cho công tử.”

“Ta không tin ngươi.” Vương Thủ Triết vẫn bất động như cũ.

“Cái này…” Đạo Thánh Tư Không Lưu Hương tựa hồ không có cách nào.

Hai mắt đồ đệ Cơ Hư Nguyệt sáng ngời, giống như thấy được cơ hội nhào tới trước mặt Vương Thủ Triết: “Công tử, ta nguyện ý ở lại làm con tin làm nô tỳ cho công tử. Ta tin tưởng sư tôn nhất định sẽ dùng công huân của hắn cọ rửa tội danh trước đó.”

“Hư Nguyệt, ngươi…” Ánh mắt của Đạo Thánh trở nên khiếp sợ.

“Sư tôn, con cũng không muốn phải trốn đông trốn tây nữa.” Cơ Hư Nguyệt quay đầu nhìn sư tôn nhà mình, vẻ mặt kiên định và quyết tuyệt: “Đồ nhi tin tưởng sư tôn nhất định có thể thành công.”

“Bảo bối đồ nhi, sư tôn… Ai ~” Trong ánh mắt Đạo Thánh tràn ngập vẻ đau lòng, “Là vi sư để ngươi chịu ủy khuất.”

Vương Thủ Triết trầm ngâm.

Thời gian từng chút trôi qua.

Trong lúc đạo thánh cùng Cơ Hư Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, hắn rốt cục mở miệng: “Nếu như thế, Cơ Hư Nguyệt trước hết đi theo Nhược Lam làm thị nữ. Chờ Đạo Thánh tiền bối lập đủ công huân, ta sẽ thỉnh Thái Sơ đạo chủ viết thư cho các tiền bối chư châu, xin bọn họ hủy bỏ lệnh truy nã. Đến lúc không tốt, bổn công tử cũng có thể cam đoan cuộc sống quang minh chính đại của ngươi ở Đông Hà, Nam Diệp hai đại Thần Châu.”

Nghe nói như thế, Đạo Thánh nhất thời kích động đến nước mắt sắp chảy ra, vội vàng khom mình hành lễ: “Tư Không, bái tạ công tử.”

Ông ta tuyệt đối không ngờ, vị công tử này lại thần thông quảng đại như thế, ngay cả Đông Hà Thần Triều cũng có thể giải quyết.

“Sư tôn.”

“Hư Nguyệt!”

Thầy trò hai người cũng là kích động không thôi. Lần này không những còn sống sót, còn thoáng cái cảm giác được tương lai nhân sinh có hi vọng.

“Sư tôn, con cũng sẽ cố gắng thật tốt, tranh thủ thay người lập chút công huân. Chúng ta cùng nhau cố gắng, cùng nhau chạy tới cuộc sống hạnh phúc.”

…

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua, bất tri bất giác, khoảng cách Liễu Nhược Lam tham gia hội đấu giá đã qua trọn vẹn mười lăm năm.

【 Bắc Mang Thần Châu 】.

Là một Thần Châu ở trong tứ đại Thần Châu cự ly xa nhất phá diệt chi vực, lãnh thổ Bắc Mang Thần Châu cũng là rộng lớn nhất trong tứ đại Thần Châu, thế giới quần thể rải rác phạm vi rộng lớn, địa duyên địa mạo phức tạp, đồng dạng cũng đứng đầu tứ đại Thần Châu.

Trong đó, tuyệt đại bộ phận khu vực hoặc là Băng Nguyên thế giới băng tuyết liền thiên, hoặc là thế giới địa ngục dung nham

sôi trào, chỉ có chưa tới hai phần thế giới là địa hình tương đối thích hợp cho nhân loại ở lại.

Bởi vậy, đệ nhất chủng tộc của Bắc Mang Thần Châu tuy vẫn là Nhân tộc, nhưng cũng đồng thời sinh tồn rất nhiều Man tộc, Yêu tộc, Hư Không chủng tộc, thậm chí còn có một ít chủng tộc độc hữu mà Thần Châu không có.

Mặc dù những Thần Châu khác cũng có nhiều chủng tộc hư không như Yêu tộc sinh tồn, nhưng luận về tính đa dạng của sinh vật trí tuệ, sợ là không có Thần Châu nào có thể so được với Bắc Mang Thần Châu.

Mà trong Bắc Mang Thần Châu này cũng tồn tại bốn thế lực cấp Đạo Chủ cường đại.

【 Băng Hỏa Đạo Tông 】, chính là một trong số đó.

Là Đạo Chủ đã từng là thế lực cường đại nhất ở Bắc Khuyết Thần Châu, lúc Băng Hỏa Đạo Tông cường thịnh nhất có được Băng và Hỏa hai đại đạo. Chẳng qua về sau bởi vì ngoài ý muốn, mất đi nhất mạch truyền thừa trong đó, lúc này mới hình thành cục diện do Thái Dương Đạo Chủ một mình chống đỡ tông môn này.

Cái tông môn này chú ý là có giáo vô loại, môn hạ đệ tử Nhân tộc, Dị tộc, Yêu tộc hỗn tạp, nhưng mặc dù như thế, tổng thể phương thức tu hành của tông môn vẫn là thiên về chính đạo như cũ, nội bộ cũng tương đối đoàn kết, tương đối hài hòa, bởi vậy cũng bị phân loại vào trong tông môn chính đạo.

Tổng bộ Băng Hỏa Đạo Tông nằm trong danh xưng Bắc Mang Minh Châu của Băng Hỏa Thần Đảo.

Cái gọi là thần đảo, kì thực chính là một thế giới sinh mệnh kỳ lạ lơ lửng trong hư không hải, trong đó tràn ngập đại lượng hỏa hệ và băng hệ linh mạch, hình thành một thế giới băng và hỏa đan xen dung hợp, lại hỗ trợ lẫn nhau.

Trung tâm Băng Hỏa Thần Đảo này có một chỗ linh mạch băng hệ và linh mạch hỏa hệ giao hội lẫn nhau, hai hệ linh khí tụ tập.

Tổng bộ của Băng Hỏa Đạo Tông, 【 Băng Hỏa Đạo Cung 】 chính là ở chỗ này.

Ở chỗ sâu trong Băng Hỏa Đạo Cung.

Có một tòa cung điện vắng vẻ, nó nằm ở vị trí phía sau trục tuyến trong cung điện. Cung điện xây dựng cũng không được tính là đại khí nguy nga, ngược lại mang theo điểm tú lệ cùng nhã trí.

Trong cung điện, có một hoa viên to lớn. Bốn mùa hoa viên đều bị băng tuyết bao trùm, linh hoa các màu băng thuộc tính linh thảo ở trong viện sinh trưởng tươi tốt, mang theo linh vận tràn đầy, thoạt nhìn giống như thế giới băng tuyết.

Mà ở vị trí gần tòa cung điện này còn có một tòa cung điện khác.

Tòa cung điện này lại tu kiến thô kệch mà khí khái, cả tòa cung điện cơ hồ đều do các loại khoáng thạch Hỏa thuộc tính luyện chế thành gạch đá xây thành, dù chỉ thoáng tới gần một chút, cũng có thể cảm giác được hỏa khí hừng hực đập vào mặt.

Ngay cả không khí trong cung điện cũng khô nóng mà nóng rực, làm cho người ta giống như đặt mình vào trong lò lửa.

Trong tòa cung điện này, đồng dạng có một hoa viên to lớn, trong hoa viên khắp nơi đều là linh hoa linh thảo hỏa hệ, thoạt nhìn vui sướng phồn vinh, có chút cố ý.

Cạnh hoa viên, có một hành lang gấp khúc thường xuyên.

Giờ phút này.

Trong nửa đình dưới hành lang, một vị lão giả mặc đạo bào màu đỏ đang khoanh chân mà ngồi.

Thoạt nhìn hắn đã có chút tuổi tác, nhưng cũng không có hiện ra vẻ già nua quá nhiều, tóc vẫn đen nhánh rậm rạp như trước, thân hình vẫn khôi ngô như cũ, sắc mặt cũng vẫn hồng nhuận như cũ, nếp nhăn nơi khóe mắt đã hiện ra chữ “Xuyên” thật sâu nơi mi tâm, biểu hiện ra tang thương và mỏi mệt của hắn.

Một thân đạo bào của gã không biết làm bằng vật liệu gì, mặt ngoài màu đỏ thắm tựa như có ánh lửa chảy xuôi, nhìn rất bất phàm.

Bất quá so với những thứ này, càng khiến người ta chú ý, vẫn là toàn thân hắn dào dạt một cỗ liệt hỏa đạo vận hừng hực, cho

dù cũng chỉ là tùy ý ngồi như vậy, toàn thân hắn cũng giống như tản ra quang huy sáng rực, tựa như hoàng hoàng đại nhật, quang diệu tứ phương.

Hắn chính là trụ chống trời của Băng Hỏa Đạo Tông —— 【Thái Dương Đạo Chủ】.

Lúc này, hắn đang bưng chén trà nhỏ, cúi đầu khoan thai phẩm trà.

Trà trước mặt hắn trên bàn đang sùng sục sùng sục mà nấu một bầu thánh trà, lượn lờ hương trà phiêu tán, đầy mùi thơm trong phòng.

Đối diện bàn trà là một vị nam tử trung niên đầu đội tử kim quan, thân mặc tử vân đạo bào hiên ngang cũng bưng chén trà, tinh tế phẩm trà.

So sánh với Thái Dương đạo chủ trên dưới toàn thân đều tản ra Liệt Hỏa đạo vận, khí tức trên người hắn đã ôn hòa hơn nhiều, lộ ra an bình tường hòa, thâm sâu chảy dài, luận khí tràng lại tuyệt không thua Thái Dương đạo chủ.

Rất hiển nhiên, đây cũng là một vị cường giả cấp bậc Đạo Chủ.

“Trà ngon.”

Qua một hồi lâu, nam tử mặc đạo bào mới thần thanh khí sảng buông chén trà nhỏ xuống, trên mặt lộ ra một tia cười nhạt: “Chúc mừng Thái Dương đạo huynh. Ta nghe nói ngươi cầm viên Đạo Nguyên Đan đấu giá kia bán được trọn vẹn năm mươi ba viên Hỗn Độn Linh Thạch. Mặc dù Minh Hồn Điện chủ rút một phần, cũng coi như kiếm lời lớn.”

Vị nam tử mặc áo bào tím này, là một đại tông chính đạo khác ở Bắc Khuyết Thần Châu - chưởng môn nhân bây giờ của Tử Vân Đạo Tông, được thế nhân tôn xưng một tiếng 【Tử Vân Đạo Chủ】.

Bất quá, lần này hắn đến Băng Hỏa Thần Đảo không phải bản tôn đích thân tới, mà là vận dụng một loại bí pháp giáng xuống một hình chiếu.

Bởi vì tu vi bản thân thâm hậu, hình chiếu này của hắn thân hình ngưng thực, có thể giả loạn thật.

“Giá đấu giá Đạo Nguyên Đan vốn là lúc cao lúc thấp, lần này bất quá là bán thêm mấy viên Hỗn Độn Linh Thạch mà thôi, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Trong mắt Thái Dương Đạo Chủ xẹt qua một đạo quang mang kỳ lạ, “Ngược lại là người ta phái đi, lại không có mua được 【Đạo Nguyên Quả】 từ Thiên Diễn Đạo Minh, việc này quả thực có chút kỳ quặc.”

“Đích xác có chút kỳ quặc. Theo lý thì Thái Dương đạo huynh đã là người đầu tiên luyện chế Đạo Nguyên Đan ở các đại thần châu, người duy nhất có thể dựa vào Đạo Nguyên Đan để kiếm tiền là đạo chủ. Mà Thiên Diễn đạo minh lại cần gấp Hỗn Độn linh thạch, không lý nào không bán.” Tử Vân đạo chủ vuốt chòm râu xuống, suy đoán nói, “Điều này cũng chỉ có một lời giải thích, có người dùng giá cao thu mua Đạo Nguyên Quả, muốn cạnh tranh với đạo huynh.”

“Hừ!”

Thái Dương Đạo Chủ cười lạnh một tiếng: “Người có năng lực luyện chế đạo nguyên đan chỉ có thể là Thái Sơ Đạo Chủ của Đông Hà, Cực Lạc giáo chủ của Nam Khuyết và ba vị Đại Tu Di Phật Chủ của Tây Nhược. Nghe nói gần đây Hồng Trấn lão quỷ dùng hai lò thành đan ba viên, xem ra vận khí cũng không tệ. Quá nửa là hắn coi vận khí là bản lĩnh, vọng tưởng có thể ganh đua dài ngắn với bản đạo chủ trên con đường luyện đan.”

“Đã như vậy, Thái Dương đạo huynh cũng không cần lo lắng, dù sao Thái Sơ tiền bối muốn đạo hỏa hay đạo hỏa, muốn đạo lô không có đạo lô.” Tử Vân đạo chủ vừa cười vừa nói, “So với Thái Dương đạo huynh mà nói, Tiên Thiên tổn thất một mảng lớn, chờ hắn bị thua thiệt, sẽ chủ động rời khỏi. Dù sao Đạo Nguyên Đan mặc dù đắt, nhưng cũng chỉ hữu dụng nhất trong lúc các thế lực lớn truyền thừa.”

Thái Dương Đạo Chủ làm ra vẻ im lặng một lát, sau đó nói sang chuyện khác: “Lần này Tử Vân đạo hữu dùng hình chiếu gặp mặt ta, không phải chỉ để an ủi ta chứ?”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Tử Vân đạo chủ nhất thời nghiêm túc vài phần: “Tin tưởng đạo huynh cũng thu được tình báo, Đông Hà thần triều bị bốn vị Đại thống lĩnh liên thủ tiến công, tình huống hung hiểm.”

“Hừ.” Thái Dương Đạo Chủ hờ hững cười lạnh: “Tiểu tử Thương Bình kia làm việc quá lỗ mãng, tùy tiện đánh chết Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, sao có thể không chọc Ma tộc trả thù chứ?”

“Việc này không trách được.” Tử Vân đạo chủ có phần hiểu Thương bình thần hoàng, “Phong cách Ma tộc xưa nay hùng hổ dọa người, Thương Bình thần hoàng xuất thân Hiên Viên thị, trên đầu có quang hoàn huy hoàng của Hiên Viên lão tổ, áp lực không nhỏ, đúng lúc gặp cơ hội tuyệt hảo, một chùy cũng hợp tình hợp lý.”

Thái Dương Đạo Chủ liếc mắt nhìn y, lạnh nhạt đáp: “Chẳng lẽ Tử Vân đạo hữu chuẩn bị ra tay cứu viện Đông Hà thần triều? Ngươi đừng quên lúc trước khi di chuyển, Hiên Viên lão tổ dùng vũ lực cường thế chiếm cứ Đông Hà trung thổ phì nhiêu nhất, trục xuất tông môn không muốn quy thuận đến chỗ hoang dã như Bắc Mang.”

“Mọi chuyện đã qua nhiều năm như vậy, chung quy thì hai bên vẫn là trận doanh chính đạo của Nhân tộc.” Sắc mặt Tử Vân đạo chủ hơi nghiêm túc: ” Cá nhân ta cho rằng, cứu viện thích hợp vẫn là cần thiết. Ít nhất đạo lý môi hở răng lạnh là đơn giản nhất.”

“Đương nhiên, căn cứ vào quan hệ song phương tương đối lãnh đạm, ta đề nghị vẫn nên chờ Đông Hà chịu chút thiệt thòi, sau khi nhận đủ giáo huấn, chúng ta lại ra tay kéo bọn hắn một phen. Đến lúc đó, hai tông chúng ta cũng có thể ở Đông Hà thần triều phân nhuận một ít phì nhiêu đất đai.”

Thái Dương Đạo Chủ từ chối cho ý kiến, hơi trầm ngâm nói: “Băng Hỏa Đạo Tông chúng ta đã nhận được tin tức, sứ đoàn du thuyết của Đông Hà Thần Triều đã xuất phát một đoạn thời gian, tính toán hành trình của bọn họ, hẳn là sắp đến tông ta. Dựa theo ý tứ của Tử Vân đạo hữu, chỉ sợ chính là đùn đẩy kéo dài, ngồi chờ bọn họ chịu thiệt lớn rồi lại ngồi xuống nói chuyện điều kiện.”

“Thái Dương đạo huynh hiểu rõ lòng ta.” Tử Vân đạo chủ vừa cười vừa nói, “Hiên Viên Tộc chiếm đoạt Đông Hà Trung Thổ lâu như vậy mà không muốn tiến thủ, cũng đã đến lúc thay tổ tiên hai nhà chúng ta đòi lại chút lãi rồi.”

Lông mày màu đỏ của Thái Dương Đạo Chủ nhíu lại, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi không sợ tiểu tử Thương Bình kia nhất thời xúc động, đánh ra con át chủ bài của Hiên Viên thị để đối phó với nguy cơ lần này?”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn.” Tử Vân đạo chủ cười ha ha, “Sở dĩ át chủ bài là át chủ bài, cũng là bởi vì lúc nó chưa dùng đi ra mới có lực uy hiếp lớn nhất, chờ hắn tiêu hao hết lá bài tẩy, Hiên Viên thị hắn còn có bản lĩnh gì mà đem khuôn mặt béo phì phì phì của Trung thổ xem như “Cấm cương”?”

Cũng đúng vào lúc này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo của đệ tử thân truyền của Thái Dương đạo chủ: “Khởi bẩm sư tôn, sứ đoàn Đông Hà Thần Triều đã tới ngoài Băng Hỏa Thần Đảo. Bọn họ khẩn cầu gặp sư tôn một lần, xử trí như thế nào còn xin sư tôn chỉ thị.”

“Đến rất nhanh, xem ra Đông Hà gặp phải áp lực còn lớn hơn so với tưởng tượng.” Thái Dương đạo chủ hơi kinh ngạc, thuận miệng hỏi: “Lần này sứ đoàn Đông Hà là vị Thánh vương nào của Hiên Viên thị?”

“Khởi bẩm sư tôn, lần này sứ đoàn Đông Hà không phải là Hiên Viên Thị Thánh Vương, mà là một vị tiền bối tên là 【Vân Bằng Thánh Tôn】 của Thái Sơ Đạo Cung, phó sứ gọi là 【Vương Bảo Quang】 nghe nói chính là đệ tử thân truyền của Vân Bằng Thánh Tôn.

“Vân Bằng Thánh Tôn? Kỳ quái, nếu là cầu viện, vì sao không phải Thánh Vương của Hiên Viên thị?” Thái Dương Đạo Chủ có chút buồn bực.

Cái tên này không quen thuộc lắm, chắc không phải một Thánh Tôn nổi danh.

Làm một gã Đạo Chủ cao cao tại thượng, ngay cả Thánh Tôn Đại La cảnh trong nội bộ Bắc Mang Thần Châu hắn cũng không nhất định nhớ kỹ toàn bộ, thậm chí là không cần phải đi nhớ toàn bộ, dù sao “Chỉ vẻn vẹn “Thánh Tôn thọ nguyên” quá ít”, hơi không để ý có lẽ đã chết già rồi.

Trong các đại châu khác, hắn biết đến Thánh Tôn càng ít hơn, cũng chỉ có loại Thánh Tôn tương đối xuất sắc có danh vọng mới có tư cách được nhận vào mắt của Đạo Chủ.

“Hiên Viên thị hiện tại cũng là thế hệ sau không bằng đời trước, thế hệ này có chút danh tiếng Thánh Vương chỉ có hai ba người.” Tử Vân đạo chủ cũng lắc đầu cười nói, “Bọn họ hơn phân nửa cũng là biết lần này cầu viện khó khăn không nhỏ, tỷ lệ thành công thấp, lại dễ dàng bị đối đãi lạnh nhạt, bởi vậy mới phái một Thánh Tôn tầm thường ra chịu trách nhiệm.”

“Nếu thế, tùy ý chiêu đãi là được rồi. Hỏa Long, ngươi thay vi sư tiếp đãi bọn họ, không thể mất mặt mũi Băng Hỏa Đạo Tông chúng ta, cũng đừng để đối phương khách khí như thế.” Thái Dương Đạo Chủ thuận miệng phân phó đệ tử, “Về phần vi sư, đương nhiên là bế quan, không biết ngày xuất quan.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Đệ tử thân truyền gọi là “Hỏa Long” kia lập tức lĩnh mệnh rời đi.

“Thái Dương đạo huynh, nếu ngươi và ta đã đạt thành nhất trí, vậy Tử Vân sẽ không quấy rầy đạo huynh nữa.”

Tử Vân Đạo Chủ thấy thế, cũng đứng dậy cáo từ.

Thái Dương Đạo Chủ đứng dậy tiễn hai bước, hình chiếu của Tử Vân đạo chủ dần dần biến mất, rất nhanh tiêu tán trong không khí.

Thái Dương Đạo Chủ đứng tại chỗ một hồi, sau đó xoay người trở về tẩm cung, hơi chút bế quan coi như là sứ đoàn lảng tránh Đông Hà thần triều.

Theo bọn họ thấy, Vân Bằng thánh tôn cũng chỉ có thể coi là hạng vô danh, cũng không được bọn họ để vào trong mắt, tự nhiên mà vậy, đệ tử thân truyền Vương Bảo Quang của Vân Bằng thánh tôn kia, ngay cả tên cũng lười nhắc tới.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Băng Hỏa Thần Đảo.

Hai người Vân Bằng thánh tôn và Vương Bảo Quang đang lơ lửng trong hư không, xa xa quan sát thần đảo to lớn sắc thái mỹ lệ dưới chân.

Diện tích thần đảo to lớn, bao la vô cùng, gọi là “Hòn đảo” không bằng nói nó là “đại lục” thì chính xác hơn một chút.

Từ góc độ của bọn hắn nhìn lại, cả tòa thần đảo đều bao phủ Hỏa linh khí cùng băng linh khí nồng đậm bên trong, hai bên ở trên không trung kịch liệt dây dưa, quay cuồng, hóa thành tầng tầng lớp lớp mây mù linh khí bao phủ thiên địa, tầng tầng lưu động, mây cuốn mây bay.

Trong tầm mắt, màu đỏ nhảy nhót như liệt hỏa cùng màu băng lam trong suốt kịch liệt va chạm, va chạm ra lực trùng kích thị giác mãnh liệt.

Thỉnh thoảng, sẽ có một trận linh vũ, hoặc linh tuyết từ trên cao rơi xuống, có chút còn chưa tới mặt đất, dưới hỏa tức rừng rực thiêu đốt lặng lẽ biến mất, cũng có chút, còn chưa rơi xuống mặt đất đã bị hàn băng chi khí cực hạn đông kết thành từng khối mưa đá.

Phù Không thần đảo này so với Vân Bằng thánh đảo của bọn hắn còn rộng lớn và tráng lệ hơn nhiều lắm.

“Bảo quang a, lần này chỉ có hai sư đồ chúng ta đến Băng Hỏa Thần Đảo, có phải quá nguy hiểm hay không?” Vân Bằng Thánh Tôn vẫn có vài phần lo lắng.

Đúng vậy, bọn họ chỉ có hai người.

Vì nắm chặt tốc độ, Vương Bảo Quang cưỡi ngựa, không, là do sư tôn Vân Bằng thánh tôn mang theo xuyên qua hư không cực tốc chạy tới nơi này, về phần những vướng víu sứ đoàn kia thì giao cho Tài Hữu Đạo chăm sóc, bị hai người bỏ xa đằng sau.

Từ hai chữ “Vân Bằng” trong tên của Vân Bằng Thánh Tôn là có thể nghe ra, hắn cực kỳ am hiểu tốc độ và chạy đường dài, nhất là ở trên một khối bôn tập cự ly xa này, so với Thánh Côn bình thường cũng chỉ mạnh hơn chứ không kém.

“Sư tôn ngài cứ yên tâm.” Trên mặt Vương Bảo Quang không chút lo lắng, ngược lại là vẻ mặt tỏa sáng, “Lần này đi sứ thần châu Bắc Khuyết, chính là thời cơ quật khởi tốt nhất của Vân Bằng nhất mạch chúng ta. Hơn nữa, với tình thế trước mắt mà nói, chúng ta hiện giờ đang ở trong trạng thái an toàn nhất, chỉ cần hai thầy trò chúng ta không đi đến bạt tai Đạo Chủ, đảm bảo muốn làm gì thì làm.”

Nói xong, hắn truyền âm vài câu với Vân Bằng Thánh Tôn.

Về việc đi sứ lần này, hắn đã sớm cùng Phú Quý thương lượng qua, không chỉ có toàn bộ kế hoạch, chính hắn còn hướng bên trong tăng thêm một loạt phương án mang tính nhắm vào. Lúc này đây, hắn không chỉ muốn từ Bắc Mang Thần Châu lấy được tài chính cùng vật tư viện trợ, còn phải hung hăng cạo một lớp lông dê trở về.

Vân Bằng thánh tôn nghe xong đôi mắt sáng rực, trong lòng cũng bất giác bắt đầu mong đợi.

Tốt quá rồi! Không hổ là bảo bối đồ nhi của hắn, chủ ý quỷ quái đúng là nhiều!

Xem ra Vân Bằng nhất mạch của hắn sắp quật khởi rồi.

Hắn nghiêng đầu, nhìn đồ đệ bảo bối nhà mình hăng hái, nhịn không được cũng theo đó mà vinh quang theo.

May mắn năm đó mình quyết định thật nhanh, đổi y bát sớm. Được đồ đệ như thế, còn cầu gì được!

…

Chương 96: Chấn kinh! Đạo chủ thâm tình nhất trong lịch sử!

…

Ngay lúc hai sư đồ Vân Bằng thánh tôn đang nói chuyện.

Bỗng nhiên.

Hai tiếng long ngâm kích động từ xa xa trong hư không truyền đến, chấn động khiến màng nhĩ đau nhức, khí huyết sôi trào.

Trong tiếng rồng ngâm, hai con rồng lửa giương nanh múa vuốt.

Phi liễn bay lượn đến, lơ lửng trước mặt hai sư đồ.

Hai con rồng lửa sừng lân giáp kia rõ ràng, quanh thân bốc cháy lên một tầng lửa mỏng, lộ ra uy phong lẫm liệt.

Kiệu sương phi liên cũng là toàn thân do Xích Luyện Hỏa Kim Đoán Tạo, bên trong hoa lệ lộ ra trang trọng nghiêm túc.

Trong chớp mắt, Hỏa Long Phi Ly kia đã lấy tốc độ thuấn di nhanh chóng bay lượn tới, vững vàng dừng ở trước mặt hai sư đồ.

Một vị nam tử trẻ tuổi thân thể khôi ngô, mặc Xích Long Hỏa Giáp, mang theo mấy sư đệ sư muội từ trong Hỏa Long Phi Thương đi ra, hướng phía Vân Bằng thánh tôn chắp tay hành lễ: “Vãn bối chính là Băng Hỏa Long thánh tử của Băng Hỏa Đạo tông, phụng mệnh sư thái dương đạo chủ, đến đây nghênh đón sứ đoàn Đông Hà.”

Hỏa Long thánh tử?

Mắt Vân Bằng thánh tôn hơi nheo lại.

Theo lý thì loại sứ đoàn ngoại triều này đến đây, Băng Hỏa Đạo Tông đến tiếp đãi ít nhất cũng phải là một trưởng lão Thánh Tôn.

Nếu là tương đối coi trọng mà nói, sẽ phái ra một người có được thực quyền, danh vọng cũng tương đối cao Thánh Tôn trưởng lão mang theo một đám tiểu bối ưu tú đến tiếp đãi.

Thánh tử Hỏa Long này tuy nói là đệ tử thân truyền của Thái Dương đạo chủ, nhưng chung quy vẫn chỉ là một Thánh tử Chân Tiên cảnh, tiềm lực tương lai hơn phân nửa cũng chỉ là một Thánh Tôn hơi lợi hại một chút mà thôi.

Mà những sư đệ sư muội hắn mang đến này, cũng vẻn vẹn đều là Chân Tiên chủng phụ thuộc vào hắn, cho dù tương lai thành tựu Chân Tiên, ở trước mặt Vân Bằng thánh tôn cũng không đủ nhìn, huống chi hiện tại?

Lấy Vân Bằng Thánh Tôn mà nói, khi hắn còn trẻ cũng là một Thánh tử.

Bởi vậy có thể thấy được, Băng Hỏa Đạo Tông rõ ràng đã hạ thấp quy cách tiếp đãi.

Nếu đổi lại là đi sứ bình thường, cái thái độ này của Băng Hỏa Đạo Tông, vậy nhiệm vụ đi sứ lần này hơn phân nửa là tràn ngập nguy hiểm rồi.

Cũng may nhiệm vụ đi sứ lần này, bảo quang và phú quý sớm đã có đối sách, Vân Bằng hắn là phụ trợ, trong lòng có ngọn nguồn, ngược lại là một chút lo lắng.

Đối với Hỏa Long Thánh Tử, hắn trên mặt không chút nào hiển lộ, lấy thân phận chính sứ tùy ý nói vài câu tràng diện, sau đó đem ái đồ Vương Bảo Quang đẩy tới phía trước.

Lấy mỹ danh là, người trẻ tuổi, dễ dàng trao đổi.

Đoàn người Hỏa Long Thánh Tử cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ cho rằng Vân Bằng Thánh Tôn trong lòng tức giận, không muốn để ý tới bọn họ, liền đẩy đệ tử ra thương lượng.

Tuy nhiên chỉ trong vài câu nói, chứng xã giao trâu bò của Vương Bảo Quang đã hiện ra.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi dùng Phi liễn Hỏa Long tiến vào Băng Hỏa Thần Đảo này, hắn liền thành công cùng một đám đệ tử trẻ tuổi đánh nhau trở nên nóng nảy.

“Vị sư huynh này cốt cách thanh kỳ, vừa nhìn liền biết không phải phàm phu tục tử, ở đây ta có một bộ tả thực tập muốn chia sẻ với ngươi một chút.”

“Sư huynh” kia ngay từ đầu còn vẻ mặt nghi hoặc, căn bản không hiểu viết cái gì là tập chữ thật, nhưng hắn vừa mới nhìn một tờ, nhất thời mặt đỏ tới mang tai khép sách lại, sau đó lại không kìm lòng được lén lút mở lại.

“Vị học tỷ này quả nhiên là bộ dạng tiên tư trác tuyệt, phảng phất giống như thần nữ hạ phàm, chỗ của ta có một bộ hộ da tự sinh dưỡng nhan thánh phẩm, ngài xem hiệu quả những bản vẽ này một chút.”

“Hỏa Long đại sư huynh quả nhiên là khôi ngô khí phách, oai hùng vô song, nếu là ở Đạo Cung Thái Sơ ta, chắc chắn sẽ mê chết một đám học tỷ học muội, thiết bị Thiên Cơ lưu ảnh này ngài nhất định phải cầm.”

Các loại lễ vật nhỏ tươi ngon đánh ra, tất cả mọi người đối với Vương Bảo Quang sinh ra chút hảo cảm, ngay cả Hỏa Long Thánh Tử, đều cảm thấy vị Bảo Quang sư đệ Thái Sơ Đạo Cung này làm người không tệ, nhiệt tình hào phóng, khó trách có thể trở thành sứ đoàn phó sứ.

Lập tức, thái độ của mọi người đối với bảo quang so với trước kia nhiệt tình hơn rất nhiều.

Khách viện chiêu đãi Vân Bằng thánh tôn và Vương Bảo Quang đã sớm chuẩn bị xong, Hỏa Long thánh tử dựa theo quy củ chuẩn bị cho hai người một bữa tiệc tẩy trần, sau đó mang theo hai người đến khách viện dàn xếp.

Những ngày tiếp theo, hai thầy trò Vương Bảo Quang ở trong khách viện của Băng Hỏa Đạo Tông.

Bất quá, nhưng làm cho tất cả mọi người không kịp dự liệu chính là, này đôi thầy trò không chỉ không có vội vã cầu kiến Thái Dương đạo chủ thỉnh cầu trợ giúp, ngược lại giống như là không có chuyện này tuyệt khẩu không đề cập tới việc này, ngược lại chơi trò chơi xã giao.

Vương Bảo Quang phụ trách hòa nhập với các đệ tử trẻ tuổi, mà Vân Bằng thánh tôn lại là một đám đến bái phỏng Thánh Tôn của Băng Hỏa Đạo Tông, cùng bọn họ uống trà luận đạo, nói chuyện phiếm bát quái, còn âm thầm chà xát đưa chút quà nhỏ kéo gần quan hệ.

Hai người ở đây đủ để ở một năm.

Trong một năm này, Thái Dương đạo chủ cũng hỏi qua tình huống của Hỏa Long thánh tử sứ đoàn, khi biết được đối phương cả ngày ăn nhậu chơi bời, căn bản không làm chính sự, dần dần cũng lười chú ý.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Thẳng đến một ngày nào đó của năm sau.

Một nhà cơ cấu tên là 【Sát Sự Xã Bắc Mang phân bộ】 thông qua Băng Hỏa Đạo Tông tuyên bố 【Chân tướng bản thứ nhất】 Bắc Mang.

Nội dung trong giai đoạn này, mặc dù trên danh nghĩa là phiên bản Bắc Minh, nhưng thực tế bìa nhân vật chính là Thái Sơ Đạo Chủ, mà tiêu đề tên là "Cuộc tình đầu thần bí" của Thái Sơ Đạo Chủ, tiêu đề phụ là "hoàn nguyên một mặt chân thật nhất của đại lão".

Rất rõ ràng, đây là tạp chí của một kỳ chủ bắn Thái Sơ Đạo Chủ bát quái, ngoài ra, còn có rất nhiều tin tức kỳ văn dật sự liên quan đến Thái Sơ Đạo Cung, các loại tin đồn bát quái, 【Bảng tỷ Thái Sơ Học】, ảnh chụp của một ít nhân vật trên bảng 【Thái Sơ Sư huynh】, trải qua tiểu truyền vân vân.

Theo nội dung mà nói, cùng Bắc Mang Thần Châu nửa xu quan hệ cũng không có.

Bởi vậy, Vương Bảo Quang mượn nhân mạch mà Hỏa Long thánh tử phát triển ra để mở rộng 【tạp chí chân tướng】 thì gần như không gặp phải lực cản gì.

Dù sao thì cũng có rất nhiều nhân vật quan trọng, đều đã lấy cổ phần ở phân xã Bắc Mang trên chân tướng của tạp chí Bắc Xã, thậm chí Vương Bảo Quang còn đặc biệt để lại một phần cổ phần cho Thái Dương đạo chủ.

Mà trước khi tạp chí chính thức phát bán, Hỏa Long thánh tử vụng trộm cầm bản thảo ban đầu, đi tìm Thái Dương đạo chủ xem xét thì Thái Dương đạo chủ không những không có quấy nhiễu, trái lại còn vỗ bàn tán dương.

Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, nguyên lai Thái Sơ Đạo Chủ còn có chuyện bí ẩn không muốn người biết đến này.

Cái gọi là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lúc này Thái Dương đạo chủ đã ám chỉ Hỏa Long thánh tử muốn ông ta phối hợp với tạp chí chân chính phát hành thời kỳ đầu tiên.

Dưới sự ủng hộ toàn lực của Băng Hỏa Đạo Tông, chân tướng của tạp chí Bắc Mang được phát hành cực kỳ thuận lợi, thuận lợi hoàn thành cửa hàng ở các khu vực của Bắc Khuyết, lại bởi vì nội dung quá kinh bạo và nóng bỏng, cộng thêm đơn đặt hàng như lông ngỗng tuyết rơi xuống.

Cũng khó trách, đối với tuyệt đại đa số người tu hành mà nói, đại lão cấp Đạo Chủ đều như ở trên mây, trên người bao phủ vô số vòng sáng cùng truyền thuyết, người bình thường mặc dù nghị luận cũng chỉ dám vụng trộm đến, đây là lần đầu tiên có tạp chí chuyên môn để vẽ tranh, vẽ bát quái bí mật của đại lão.

Người nào in tạp chí cũng không sợ đạo chủ trả thù, dám công khai bán ra hàng ngay thẳng như vậy, bọn họ chẳng qua chỉ là mua một bản tạp chí mà thôi, sợ cái gì?

Ở dưới một lần lại một lần thêm ấn, tình huống hỏa bạo của 【Chân tướng bản 】 thứ nhất của Bắc Mang bản dần dần lan tràn đến phạm vi thế lực của Tử Vân Đạo Tông, cuối cùng thậm chí dần dần công phá phạm vi thế lực của Luyện Ngục Ma Tông, phạm vi thế lực của Huyết Hải Ma Tông.

Năm năm thoáng cái đã trôi qua.

Trong thời gian năm năm, lượng tiêu thụ của tạp chí 【 Chân tướng 】 với một tốc độ mà người thường khó có thể tưởng tượng được điên cuồng kéo lên, trong lúc bất tri bất giác, mối luyến sử ban đầu của Thái Sơ Đạo Chủ đã truyền khắp Bắc Mang Thần Châu, trở thành đề tài câu chuyện của vô số nhân tộc và dị tộc trà dư tửu hậu.

Bất quá, cũng là bởi vậy, hình tượng Thái Sơ đạo chủ bị từ đám mây kéo xuống, ở trong suy nghĩ của tu sĩ phổ thông hình tượng trở nên rõ ràng, cảm giác vị đạo chủ này giống như là sinh hoạt ở bên cạnh bọn họ thân cận hơn rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, trong chân tướng tạp chí cũng mang theo một chút học tỷ và sư huynh ưu tú của Thái Sơ Đạo Cung, khiến cho bọn họ trở thành thần tượng của không ít người trẻ tuổi.

Năm thứ bảy khi Vương Bảo Quang đi vào Băng Hỏa Đạo Tông, kỳ hạn thứ hai của Bắc Khuyết 【Chân tướng】 được đẩy ra.

So với thời kỳ đầu tiên thời gian vội vàng in ấn bán ra, kỳ thứ hai Vương Bảo Quang đã thành lập con đường tiêu thụ nguyên vẹn, cùng với trải rộng các căn cứ sản xuất, tự nhiên cũng thong dong hơn rất nhiều.

Không khỏi giống như lần đầu tiên cung không đủ cầu, trước khi bán, hắn đã dự định trước ấn chế lượng lớn hàng tồn trữ.

Mà kỳ thứ hai trong 【chân tướng】 của Bắc Khuyết cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, vừa đẩy ra, liền tạo thành cục diện cực kỳ nóng nảy.

Càng đừng nói đến, chủ đề thứ hai của "chân tướng" chính là 【Đông Hà Chiến Thần Nguyên soái Cơ Thái Xương - bảy đời phu nhân đại điểm trước sau】.

Cơ Thái Xương là Bình Thiên Thần Vương của Đông Hà thần triều, là một trong số ít đại lão cấp Đạo Chủ của cả thế giới Thánh Vực, tự nhiên là có nổi tiếng rộng khắp. Nhưng rất nhiều người cũng không biết, Cơ Thái Xương cả đời này trước sau cưới bảy vị phu nhân, hơn nữa phu nhân cuối cùng còn là một vị Thánh Tôn trẻ tuổi hơn chín ngàn tuổi.

Nội dung kinh bạo như thế, kỳ thứ hai muốn không nổi hỏa cũng khó.

Hơn nữa Vương Bảo Quang còn đang không ngừng mở rộng dây chuyền sản xuất, không ngừng thêm con đường lớn đầu nhập vào, tạp chí chân tướng từ trước đến nay duy trì sách lược doanh tiêu doanh bạc nhược, số lượng tiêu thụ của chân tướng kỳ thứ hai tự nhiên bạo ra một cảnh giới mới.

Trong Băng Hỏa Đạo Tông, Thái Dương Đạo Chủ nhìn "Chân tướng" được trang bị tinh trang đặc biệt ở kỳ thứ hai, hiếm khi lộ ra nụ cười hiểu ý.

Có chút ý tứ, sớm nghe nói Cơ Thái Xương phong lưu thành tính, trước trước sau cưới rất nhiều lão bà, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị người lần lượt nói tỉ mỉ ra.

“Tiểu tử Vương Bảo Quang này có gan.” Thái Dương Đạo Chủ tán dương không ngớt nói: “Ta thích xem loại nổ tung chân thật này, đầu năm nay, người dám nói thật cũng không nhiều.”

Dứt lời, hắn lại phân phó xuống dưới, để cho người bên dưới tiếp tục hỗ trợ mở rộng qui mô 【Chân tướng】 của Bắc Mang.

Đợi khi đám thuộc hạ rời đi, Thái Dương đạo chủ đặt tạp chí xuống, nụ cười trên mặt cũng dần dần phai nhạt.

Cơ Thái Xương tuy nói phong lưu, nhưng người ta tốt xấu gì cũng có lão bà, không giống mình…

Tâm thần hắn hoảng hốt, dường như lại thấy được thân ảnh tiên tư ngọc cốt, linh động năm đó.

Bất tri bất giác, thân hình hắn nhoáng một cái, liền lần nữa đi tới cung điện quanh năm bị băng tuyết bao trùm.

Dưới cung điện, trong một căn phòng phủ kín trận pháp, có một bức tượng băng nữ tử vô cùng tinh mỹ nhưng không hề có chút sinh cơ.

Nữ tử điêu khắc bằng băng này lớn cỡ chân nhân, nhìn trông rất sống động, ngay cả nếp gấp của y liệu, cùng với một đầu tóc thiên ti vạn lũ kia đều giống chân nhân như đúc, thoạt nhìn giống như chân nhân vậy.

Song, toàn thân nàng lại hoàn toàn do băng cứng long lanh cấu thành.

Khí tức nguyên băng tinh thuần không gì sánh được từ trong cơ thể nàng liên tục không ngừng phát ra, cực hạn hàn ý khuếch tán ra, làm cho cả gian phòng đều bao trùm lên một tầng băng sương thật dày, thoạt nhìn giống như là một tòa thế giới băng tuyết vậy.

Nếu như tu sĩ có tu vi thấp một chút đột nhiên tới đây, không chừng sẽ trực tiếp bị cỗ lực lượng này đông cứng thành tượng băng.

Bất quá, cỗ hàn ý cực hạn này, đối với Thái Dương đạo chủ cả người tràn ngập liệt hỏa hừng hực lại không tạo ra được chút ảnh hưởng nào.

Hắn đứng phía trước tượng băng, ngửa đầu nhìn pho tượng sinh động như thật này, trong đôi mắt xẹt qua một tia bi thương nồng đậm: “Băng Vận ơi Băng Vận, đã nhiều năm trôi qua như vậy, ta vẫn không cách nào cứu vớt ngươi.”

Nữ tử băng điêu này chính là 【Nguyên Băng Thần Nữ】Nhan Băng Vận biến thành.

Sở dĩ Băng Hỏa Đạo Tông gọi là 【Băng Hỏa Đạo Tông】, đương nhiên là bởi vì từ ngày nó ra đời, vẫn luôn có hai loại đại đạo Thái Dương và Nguyên Băng tồn tại.

Chỉ là cho tới nay đều là Thái Dương nhất mạch đảm nhiệm Đạo Chủ, mà Nguyên Băng nhất mạch thì đảm nhiệm thần nữ, hai bên tất cả các chức vụ, cộng đồng chống đỡ Băng Hỏa Đạo Tông.

Đến đời này, đến phiên Thái Dương đạo chủ và Nguyên Băng Thần Nữ Nhan Băng Vận cùng chống đỡ Băng Hỏa Đạo Tông.

Nhưng mà.

Ước chừng hơn bảy vạn năm trước, Nhậm Nguyên Băng Thần Nữ Nhan Băng Vận lại gặp phải một hồi tai nạn ngoài ý muốn, bản thân bị trọng thương, thiếu chút nữa chết.

Lúc đó tình huống vô cùng khẩn cấp, ngay cả Thái Dương đạo chủ cũng không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là lúc Nguyên Băng thần nữ Nhan Vận vội vàng trốn về Băng Hỏa Đạo Tông, trạng thái cũng đã phi thường tệ rồi.

Dưới tuyệt cảnh, nàng dựa vào Nguyên Băng đại đạo vô cùng tinh thuần của mình hóa thân thể thành một pho tượng băng, nhờ đó bảo vệ thân thể, nhưng phần lớn thần hồn và Chân Linh đều không biết tung tích.

Ngay cả 【Nguyên Băng Đạo Thư】trong thức hải của nàng, cũng cùng với thần hồn của nàng mất đi tung tích.

Nếu không phải bên trong tượng băng này vẫn còn lưu lại một tia thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ, dò xét phía dưới lờ mờ có thể cảm giác được một tia thần hồn cùng Chân Linh này còn tồn tại liên hệ mơ hồ, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cho rằng thần hồn của nàng đã sớm vẫn diệt hoặc là luân hồi trọng sinh.

“Băng Vận à, thời gian dành cho ta không nhiều lắm.” Thái Dương Đạo Chủ chăm chú nhìn khuôn mặt vô song của nàng, trong đôi mắt lộ ra vẻ kiên định. “Ta đã gom đủ một lô linh dược thập tam phẩm 【Luân Hồi Thần Đan】, chỉ là tu vi đan đạo còn xa mới đủ. Nhưng ngươi yên tâm, trước khi thọ nguyên ta hao hết, ta nhất định sẽ luyện chế ra một lò Luân Hồi Thần Đan này, giúp thần hồn của ngươi siêu thoát luân hồi, trở về bản thể.”

Vừa dứt lời, nữ tử băng điêu trước mặt hắn im lặng không một tiếng động, không một chút biến hóa, phảng phất như vĩnh viễn sẽ không trả lời câu hỏi của Thái Dương đạo chủ.

Thái Dương Đạo Chủ dường như cũng đã thành thói quen như vậy, vẫn lải nhải nói kế hoạch của mình, nói mình vừa mới xem bát quái từ tạp chí chân tướng, thực sự không còn gì để nói, ngồi xuống bên cạnh pho tượng, nấu trà đọc sách, hoặc chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Trọn vẹn qua mười ngày, Thái Dương đạo chủ mới rời khỏi cung điện dưới mặt đất, trở lại trong cung điện của mình, tiến nhập trạng thái bế quan liều mạng luyện đan.

Thời gian như nước chảy, lại vội vàng trôi qua.

Trong lúc bất tri bất giác, từ khi Vương Bảo Quang đến Băng Hỏa Đạo Tông thì đã qua trọn vẹn mười lăm năm.

Trong mười lăm năm này, Vương Bảo Quang cùng Vân Bằng thánh tôn phảng phất đã triệt để quên đi sứ mệnh chân chính của mình, một lòng một dạ nhào vào trên sự nghiệp.

Một ngày này.

Thái Dương Đạo Chủ thu hồi Thái Dương Đạo Hỏa, hài lòng nhìn một lò 【Sinh Tử Đạo Đan】 mười hai đan dược mới luyện chế ra gần đây, một lò đan này vậy mà có tới năm viên!

Hắn cũng thật không ngờ, chính mình rõ ràng nhanh như vậy đã có đột phá cực lớn trên thuật luyện đan.

Chỉ bất quá, hắn vẫn không dám tùy tiện đi thử nghiệm Thập Tam Phẩm Luân Hồi Thần Đan, bởi vì cơ hội chỉ có một lần, một khi thất bại là hết thảy đều xong.

Sau khi xuất quan, Thái Dương Đạo Chủ theo thói quen đi vào thư phòng.

Thư phòng này mỗi ngày đều có môn hạ đệ tử quét dọn, tự nhiên là không dính một hạt bụi. Trên bàn sách chất đống một ít danh sách sự vụ đợi xử lý.

Những thứ này đều là sự vụ phi thường trọng yếu trong tông môn, các trưởng lão không có quyền xử trí mới có thể thả hắn trên bàn sách, chờ hắn xuất quan rồi cùng nhau phê duyệt.

Nhưng lúc này Thái Dương đạo chủ cũng không sốt ruột xử lý sự vụ mà ngược lại trước tiên cứ cầm lấy quyển tạp chí mới nhất, tạp chí chân tướng mới xuất bản là kỳ thứ ba.

Trong lòng của hắn nhịn không được tha thiết chờ mong.

Kỳ thứ nhất là Thái Sơ Đạo Chủ, kỳ thứ hai là Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương, giai đoạn thứ ba này sợ là đến phiên Thương Bình Thần Hoàng rồi đi?

Tiểu tử Vương Bảo Quang kia thật đúng là to gan lớn mật, nhưng mà, bổn đạo chủ vui…

Cái gì?!!!

Bỗng dưng, vẻ mặt của Thái Dương đạo chủ trở nên cứng đờ.

Chỉ thấy trang bìa của tạp chí chân tướng lúc này lại là hình ảnh hắn đứng trước tượng băng.

Mặc dù khoảng cách quay phim khá xa, nhưng vẫn có thể nhận ra rõ ràng từ trong Hỏa Diễm đạo uẩn phát ra từ bóng lưng kia, đây là ——Thái Dương đạo chủ của chính hắn!

“Sợ hãi! Là đạo chủ thâm tình nhất trong lịch sử!”

“Bảy vạn năm đau khổ chờ đợi! Chỉ vì muốn gặp lại thần nữ, ngoái đầu lại mà cười!”

“Vì cứu đạo lữ! Thái Dương đạo chủ đơn đấu Luân Hồi Trường Hà!”

“Ta và Luân Hồi Trường Hà không đội trời chung!”

Một cái lại một cái tiêu đề kinh khủng, tràn ngập trang bìa tạp chí giai đoạn này.

“Hỏa long!”

Một tiếng gầm gừ ngập trời lửa giận ngút trời đột nhiên bộc phát, từ trong đạo cung xa xa truyền ra.

“Mau mau tới gặp vi sư.”

Rất nhanh.

Hỏa Long thánh tử liền cung kính đứng ở trước mặt Thái Dương đạo chủ, biểu tình có chút không hiểu: “Sư tôn, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?” Thái Dương Đạo Chủ cười lạnh một tiếng, trực tiếp ném tạp chí vào mặt Hỏa Long Thánh Tử: “Nội dung của tạp chí chân chính lúc này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này… Nội dung là cái gì nói bậy nói bạ chọc giận sư tôn ngài sao?” Hỏa Long Thánh Tử nhất thời sắc mặt đại biến, nổi giận đùng đùng liền đi ra ngoài, “Đồ nhi lập tức đi thu thập Bảo Quang huynh, không, Vương Bảo Quang tên tiểu tử thúi kia…”

“Trở về!”

Thái Dương Đạo Chủ tức giận đến mức sắc mặt lúc xanh lúc đỏ: “Ta nói nội dung loạn hết rồi sao? Vi sư hỏi cái gì, dựa vào cái gì, hắn ta dựa vào cái gì có thể đem chuyện riêng tư của vi sư tuyên dương ra ngoài?”

“Chuyện này… tạp chí này không phải gọi là [chân tướng] sao, chủ đề chính là vạch trần bí mật mà các đại nhân vật không muốn người biết.” Hỏa Long Thánh Tử yếu ớt nói.

Dừng một chút, hắn cẩn thận nhìn sư tôn nhà mình, tiếp tục nói: “Ngài không phải chỉ thị qua, nói thời đại này người dám nói thật không nhiều lắm, chúng ta phải hết sức ủng hộ, tận lực ủng hộ.”

“Vậy thì có thể đi vạch trần Thương Bình Thần Hoàng, vạch trần Tử Vân Thần Chủ, dựa vào cái gì vạch trần Bản Đạo Chủ chứ?” Thái Dương Đạo Chủ tức sùi bọt mép, giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi: “Cho ta chạy đi thu hồi toàn bộ tạp chí rồi đốt! Không chừa lại một tờ nào.”

“Sư tôn… Chuyện này…” Hỏa Long Thánh Tử cười khổ, “Trải qua hai kỳ chuẩn bị và xây dựng, tạp chí phát hành với

thời gian thứ ba tốc độ nhanh hơn, rất nhiều tạp chí đều in tiêu thụ ở địa phương, tạp chí này phát ra từ nửa tháng trước, hiện tại chỉ sợ đã trải rộng khắp toàn bộ Bắc Mang Thần Châu rồi."

Hai mắt Thái Dương Đạo Chủ tối sầm lại.

Thần châu trải rộng khắp Bắc Mang… Đây chẳng phải là đại biểu cho việc bây giờ toàn bộ Bắc Mang thần châu đều đã biết riêng tư của hắn, đang nhìn hắn chê cười sao?

Hắn cơ hồ đều có thể tưởng tượng được, sau này khi mình gặp lại mấy vị đạo chủ cường giả khác của Bắc Khuyết Thần Châu, sẽ gặp phải trêu ghẹo cùng trào phúng như thế nào.

Đây tuyệt đối là tình huống mà cả đời này hắn cũng sẽ không phải đối mặt.

Trong nháy mắt, hắn có một loại xúc động muốn hủy diệt thế giới.

Mệt mỏi, hủy diệt đi!

"Sư tôn, ngài đừng nóng vội." Hỏa Long Thánh tử thấy sắc mặt sư tôn không đúng, vội vàng mở miệng trấn an: "Những nội dung này không những viết công chính tường tận, còn thể hiện đầy đủ phẩm cách cao thượng của sư tôn ngài cùng thâm tình với Nguyên Băng Thần Nữ. Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe nói ngài vì đem thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ từ trong Luân Hồi Trường Hà vớt ra, mà ba lần trước cùng Luân Hồi Trường Hà ngạnh kháng, còn bởi vậy bị phản phệ rất nặng."

"Trước đó rất nhiều đệ tử cho rằng sư tôn mỗi ngày đều trầm mê luyện đan, tựa hồ có chút không làm việc đàng hoàng, nhưng hiện tại mọi người mới hiểu được khổ tâm của sư tôn, ngài là muốn luyện chế ra thập tam phẩm Luân Hồi Thần Đan, đem thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ cứu trở về."

"Rất nhiều sư tỷ sư muội, sau khi nghe được chuyện xưa của sư tôn, đều cảm động vô cùng! Các nàng đều nhất trí cho rằng, Cơ Thái Xương của Đông Hà kia cùng ngài so sánh chính là một tên cặn bã. Hôm nay danh vọng của sư tôn ở Bắc Mang Thần Châu chúng ta đã thẳng tắp kéo lên… Đây ngược lại là chuyện tốt a."

"Tốt cái gì?!"

Nghe đệ tử nói, sắc mặt Thái Dương đạo chủ thoáng hòa hoãn một ít, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi như cũ, sắc mặt âm trầm như đáy nồi.

Sự riêng tư của mình bị người khác tuyên dương đến mức mọi người đều biết, tâm tình của hắn làm sao có thể tốt được?

Cũng trách mình đắm chìm trong bi thương, quá lơ là sơ suất, thậm chí ngay cả bị người ta tới gần cũng không phát hiện.

Hơn nữa, Vương Bảo Quang kia cũng không khỏi quá năng lực, chuyện của Nguyên Băng cũng đã qua hơn bảy vạn năm, Thánh Tôn năm đó tự mình trải qua đã sớm không còn nữa, rất nhiều chuyện ngoại trừ hắn cũng sớm đã không còn ai biết, hắn rốt cuộc đào lên như thế nào? Hơn nữa còn biết rõ ràng tỉ mỉ như vậy?

Có bản lĩnh này, hắn làm gì không được, nhất định phải vạch trần chuyện cũ của mình?!

Hắn nghiêm mặt, cả giận nói: "Ngươi kêu tên Vương Bảo Quang cút ra, cút khỏi Bắc Khuyết Thần Châu chúng ta."

"Sư tôn… Bảo Quang huynh đệ, không, tên Vương Bảo Quang chó má kia chính là sứ giả Đông Hà, dựa theo lệ cũ, cưỡng ép trục xuất sứ giả chỉ sợ sẽ rước lấy chỉ trích, ảnh hưởng đến danh dự của Đạo Tông chúng ta." Hỏa Long Thánh Tử nhỏ giọng nói.

"Đúng vậy, hắn còn là một sứ giả, ngươi không nói ta cũng quên hắn là sứ giả." Thái Dương Đạo Chủ cười lạnh không ngừng, "Đã nhiều năm như vậy, ngày ngày ăn miễn phí của chúng ta, ở trong nhà chúng ta, chính sự ngày nào cũng làm những đường ngang ngõ tắt kia. Ta nói hắn làm sao mang Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Thần Vương vào được, thì ra ở kỳ thứ ba lại chờ bản Đạo Chủ đây."

Cẩn thận hồi tưởng lại, tiểu tử Vương Bảo Quang kia viết Thái Sơ Đạo Chủ trước, sau viết Cơ Thái Xương, rõ ràng chính là cố ý lừa gạt mình, lừa gạt mình!

Buồn cười chính là mình lại thật sự bị lừa!

Tiểu tử kia thật sự quá âm hiểm, quá xảo trá!

Chính mình cũng là quá sơ sẩy rồi, thế mà không cẩn thận liền rơi vào trong bẫy của hắn. Thật sự là rất đáng giận!

“Sư tôn, ngài đã phản đối “chân tướng”, vậy đồ nhi sẽ nghĩ biện pháp phong ấn nó.” Hỏa Long Thánh tử cắn răng nói.

“Phong cái gì mà niêm phong?” Đến lúc này, Thái Dương đạo chủ ngược lại bình tĩnh lại, “Ngươi đã nói rồi, hắn lợi dụng tạp chí chân tướng ba kỳ, đã đem con đường in ấn và tiêu thụ trải rộng toàn bộ Bắc Mang Thần Châu, hơn nữa bồi dưỡng ra vô số người ủng hộ. Dưới sự cấu kết của lợi ích khổng lồ như thế, há là ngươi muốn phong, có thể tùy tiện niêm phong?”

“Huống chi, vì sao ta phải niêm phong? Ta đã bị vạch trần rồi, hiện giờ đi phong còn có ý nghĩa gì đâu? Hiện tại không chỉ không thể phong, chúng ta còn phải xuất lực bảo vệ tạp chí chân tướng.”

“Sư tôn của ngươi, không muốn trở thành đạo chủ duy nhất của Bắc Khuyết thần châu bị vạch trần cuộc sống riêng tư. Ngươi hiểu đạo lý này không?”

“Đồ nhi minh bạch, ý của sư tôn là nếu như ngài đã ướt, thì phải lôi kéo ba vị khác cùng ẩm, như vậy không quá rõ ràng…”

“Oanh!”

Lời nói thật của Hỏa Long Thánh Tử còn chưa nói xong, đã bị một cái Đại Bỉ Đâu của Thái Dương Đạo Chủ trực tiếp đập bay ra khỏi đại điện, biến mất ở chân trời xa xa.

…

Chương 97: Ta, Thương Bình, thu tiền!

…

Chân trời.

Hỏa Long Thánh Tử bị đánh bay ra ngoài cũng không biết quay cuồng bao nhiêu vòng, vất vả lắm mới ổn định thân hình, vận chuyển huyền khí lơ lửng ở trên bầu trời.

Nhưng mà, trên mặt Hỏa Long Thánh Tử vốn nên ảo não không thôi lại lộ ra sắc mặt vui mừng: "Quả nhiên như Bảo Quang huynh đệ dự liệu, sư tôn chẳng những sẽ không phong mất chân tướng, còn sẽ tiếp tục xuất lực bảo vệ."

Bây giờ Hỏa Long Thánh Tử xem 【chân tướng 】 là bảo bối, cũng là cực kỳ bội phục Vương Bảo Quang.

Đừng thấy chân tướng nhiều năm mới phát bán một kỳ, đầu tư nhân lực vật lực cũng là con số trên trời, nhưng một khi vận chuyển, quả thực chính là một máy sao chép linh thạch 【 Linh thạch 】.

Chỉ vài kỳ tạp chí, 【chân tướng 】 dựa vào sinh hoạt riêng của bát quái đại lão hoàn toàn mở ra con đường, đem tài nguyên người xem nắm chặt trong tay.

Dựa vào số lượng chân tướng mang đến, Vương Bảo Quang còn quảng bá các loại 【 phó bản 】, tiểu thuyết 【 Họa bản 】, 【 Họa bản 】, 【Việt Chân】, đại lão cùng khoản tiền xung quanh, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mà Hỏa Long Thánh Tử cũng dựa vào một chút cổ phần của mình chiếm cứ trong đó mà kiếm lời lớn, nhiều năm qua đã hầu bao phình, có tài sản.

Hơn nữa theo lời huynh đệ Bảo Quang nói, đại bộ phận thành viên gia tộc lần sau trong gia tộc hắn chạy tới chi viện đã sắp đến Bắc Mang Thần Châu, đến lúc đó, bọn họ còn sẽ mang đến càng thêm mới lạ, cũng càng kiếm tiền thiết bị 【 Lưu Ảnh KHí 】, 【 Lưu Ảnh KHí 】 【 Giả thuyết trò chơi 】.

Đúng như Bảo Quang huynh đệ nói, người được lưu lượng được thiên hạ, Hỏa Long Thánh Tử ngay từ đầu không hiểu, sau đó lại rất đồng ý.

Rơi vào năm nay, Hỏa Long Thánh Tử đối với tương lai mơ ước trước nay chưa từng có, toàn thân đều tràn đầy một loại lực lượng danh là hi vọng.

Bởi vậy, Hỏa Long Thánh Tử mới lén lút giúp Vương Bảo Quang chụp ảnh, cung cấp tố tài cùng nội dung bát quái.

Dù sao hắn ngày thường thường thường ở bên cạnh sư tôn hầu hạ, sư tôn sớm đã quen với sự tồn tại của mình, cho dù đứng bên cạnh sư tôn, xác suất lớn sư tôn cũng căn bản không cảm thấy dị thường.

Làm như vậy, mặc dù có hiềm nghi bán đứng sư tôn, nhưng mà, hắn cũng là vì tốt cho sư tôn. Trải qua chuyện này, trên đời này có ai không biết sư tôn nhà mình có tình nhân sâu nhất không?

Hắn là vì cứu đạo lữ ra từ trong Luân Hồi Trường Hà, mới liều mạng khổ tu luyện đan thuật, đến lúc đó thu mua linh dược gặp cạnh tranh, cũng sẽ có chút đồng tình.

Hơn nữa trong tạp chí chân tướng, sư tôn cũng có một phần cổ phần, đến lúc đó có càng nhiều tiền hơn, làm việc cũng càng có tự tin hơn.

Ngay tại thời điểm Hỏa Long thánh tử lòng tràn đầy chờ mong mà tưởng tượng tương lai.

Đột nhiên.

Một vết nứt không gian thật lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, từ bên trong vươn ra một bàn tay khổng lồ đang bốc cháy bắt lấy hắn, sau đó kéo hắn trở về trong đạo cung.

“Sư tôn, người còn có gì phân phó?” Hỏa Long Thánh Tử thấp thỏm trong lòng.

Không phải sư tôn phát hiện ra đây là tư liệu mà hắn cung cấp chứ?

“Vi sư nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn không thể tiện nghi cho tiểu tử Vương Bảo Quang kia. Có thể vi sư thân là Đạo Chủ, cũng không thể tùy ý ra tay đối phó một tiểu bối, huống hồ

chung quy hắn vẫn là sứ giả của Đông Hà, dù cho tên sứ giả này cả ngày cũng không làm chính sự.” Thái Dương đạo chủ chắp hai tay sau lưng trầm ngâm nói: “Hỏa Long, vi sư cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội. Ngươi đi xả giận cho sư tôn, để cho tiểu tử kia nhận một bài học nghiêm khắc.”

“Chuyện này… đồ nhi sẽ đập cho hắn một trận.” Hỏa Long Thánh Tử chỉ hơi do dự nửa hơi thở, liền quyết định bán quách huynh đệ Bảo Quang này đi.

Dù sao cũng chỉ là bị đánh một trận mà thôi, lại không trì hoãn làm việc kiếm tiền.

“Băng Hỏa Đạo Tông chúng ta chính là danh môn đại tông nổi danh khắp Thánh Vực, không phải là tà môn ma đạo, há có thể vô duyên vô cớ đi đánh sứ giả?” Thái Dương Đạo Chủ trừng mắt nói, “Phải nghĩ biện pháp, hiểu không?”

“Đồ nhi đã hiểu.” Hỏa Long Thánh tử bừng tỉnh, vẻ mặt trịnh trọng gật đầu, “Chúng ta là tông môn chính đạo, cho dù muốn làm chuyện xấu thì cũng phải giúp đỡ một chút che đậy.”

Mặt Thái Dương Đạo Chủ tối sầm lại.

Nếu không phải muốn dựa vào đồ nhi này nghiệm chứng suy diễn của hắn đối với Hỏa Long đại đạo, thật muốn tát một cái cho chết cẩu đồ đệ này.

Nguyên lai nhìn một tên đệ tử rất thành thật nịnh bợ, đi theo tiểu tử Vương Bảo Quang lăn lộn hơn mười năm, sao lại biến thành bộ dạng đức hạnh này?

…

Thoáng chớp mắt, lại ba tháng trôi qua.

Băng Hỏa Đạo Tông.

【 Băng Tuyết cốc 】.

Cốc cốc Băng Tuyết như kỳ danh, cả tòa sơn cốc cơ hồ hoàn toàn do băng cứng tạo thành, chung quanh sơn cốc còn đứng lặng lẽ núi tuyết lởm chởm, gió gào thét cuốn lên tuyết bay đầy trời, còn chưa tới gần, loại hàn ý cực hạn này liền có thể thấm vào trong lòng người.

Nơi này là một trong những thánh địa cao cấp nhất của Băng Hỏa Đạo Tông, đáy cốc có một linh mạch băng hệ cửu phẩm cỡ nhỏ, xung quanh lại có mấy trận pháp do linh mạch băng hệ bát phẩm hợp thành, dần dần hóa cốc thành một thánh địa tu luyện công pháp băng hệ.

Bên ngoài Băng Tuyết cốc.

Một đệ tử mặc đạo bào được chế tạo của Băng Hỏa Đạo Tông, dáng dấp có chút giật mình đang ngồi xổm sau một gò tuyết, lén lén lút lút nói chuyện với Vương Bảo Quang ở bên cạnh.

"Bảo Quang sư huynh, huynh nói phải tìm một nhân vật có mặt phù hợp với yêu cầu của 【Nữ hài tử học tỷ】 của ta, tiểu đệ ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có 【Y Băng học tỷ】, phù hợp với yêu cầu của huynh nhất."

Y Băng học tỷ?

Vương Bảo Quang không hổ là xuất thân làm bát quái, lập tức phản ứng lại: "Ngươi nói là, vị Y Băng Ni Á thánh nữ có danh xưng là 【Băng Tuyết Long Nữ】 kia?"

Mọi người đều biết, Băng Hỏa Đạo Tông có hai con đường băng và hỏa.

Tuy đại đạo của Nguyên Băng tạm thời xảy ra vấn đề, Nguyên Băng Đạo Chủ Nhan Băng Vận hóa thành tượng băng, thần hồn và Đạo Thư cũng chẳng biết đi đâu, nhưng mà Thánh Đồ hệ băng do Nguyên Băng Đạo Thư diễn hóa ra vẫn còn rất nhiều, vẫn không ngừng truyền thừa trong Băng Hỏa Đạo Tông.

Trong đó Y Băng Ny Á chính là con lai của Nhân tộc và Băng Long, thiên phú huyết mạch hệ băng cực kỳ cường đại, bởi vậy được chọn làm thánh đồ diễn sinh của đạo thư - người kế thừa Nguyên Băng Thánh Đồ.

Chỉ là Băng Tuyết Long Nữ này là một tử trạch nữ, thường xuyên bế quan trăm năm cũng không thấy bóng dáng. Vương Bảo Quang đến Băng Hỏa Đạo Tông đã gần hai mươi năm nhưng vẫn chỉ nghe danh chứ không thấy tên.

"Không sai, Y Băng học tỷ là đệ nhất mỹ nữ của Băng Hỏa Đạo Tông chúng ta, nàng hiếm khi lộ diện, những đệ tử ái mộ

nàng muốn gặp mặt cũng khó khăn, nếu có thể mua được hình lưu ảnh thì báo cáo sẽ bán lớn.” Đệ tử Đạo Tông nói tới Y Băng học tỷ thì hai mắt sáng lên, tỏ vẻ rất hưng phấn.

Nhưng hưng phấn qua đi, hắn rất nhanh bình tĩnh lại, bắt đầu tự thuật: “Chỉ là thực lực của Y Băng học tỷ rất mạnh, chúng ta không có năng lực lẻn vào chụp ảnh. Ngay cả Hỏa Long sư huynh cũng không được. Một thân hỏa hệ đạo uẩn của hắn, một khi tiến vào Băng Tuyết cốc, giống như là thêm nước vào chảo dầu sôi vậy, nhất định phải nổ tại chỗ. Bởi vậy, chỉ có thể bảo quang sư huynh ngài tự mình xuất thủ.”

“Băng Long là con lai Nhân tộc đời thứ nhất? Có chút thú vị.” Vương Bảo Quang tiện tay ném cho hắn một viên linh thạch cực phẩm làm phí công, lấy đi chi phí của đệ tử kia.

Sau đó, hắn liền bắt đầu tìm cách quay phim.

Được sự tôi luyện trong cuộc sống nghệ thuật chụp ảnh nhiều năm, Vương Bảo Quang đã sớm luyện được một thân bản lĩnh ẩn nấp xuất thần nhập hóa quay phim, nhưng mà hàn khí trong Băng Tuyết cốc cực thịnh, dường như ngay cả không gian cũng đông lại, muốn lẻn vào hay không bị phát hiện cũng khó khăn không nhỏ.

“Vừa vặn kiểm tra cực hạn của Ninh Kham gia gia 【Tiềm Hành Tri Chu】.”

Suy nghĩ một lát, Vương Bảo Quang đã có chủ ý.

Hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra năm con khôi lỗi nhện chỉ lớn bằng chậu rửa mặt.

Những xác ngoài của Khôi Lỗi Tri Chu này đã được xử lý đặc thù, trình độ mô phỏng chân thực đã tương đối cao, hầu như đạt đến tình trạng lấy giả làm thật, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể cảm giác được kết cấu bên trong tinh vi, sau khi mở ra hành động cũng linh hoạt nhanh nhẹn giống như con nhện chân chính.

Vốn bọn chúng đều là ánh sáng màu nâu, nhưng vì phù hợp với hoàn cảnh ở Băng Tuyết cốc, Vương Bảo Quang lại cho chúng nó phun lên màu băng tuyết, xem như thêm một tầng bảo hộ nữa.

Điều chỉnh xong Khôi Lỗi Tri Chu, hắn lại ném ra mấy đài cơ sở tín hiệu loại nhỏ, tăng cường tín hiệu bao trùm mặt ngoài cùng cường độ.

Chuẩn bị hoàn thành công tác, hắn mới tìm một chỗ an ổn ngồi xuống, bắt đầu thông qua màn hình tinh thạch điều khiển Khôi Lỗi Tri Chu tiềm hành tiến vào Băng Tuyết cốc.

Kết quả ngay từ đầu đã gặp phải phiền toái.

Nhiệt độ trong Băng Tuyết cốc thật sự quá thấp, hàn triều lạnh lẽo tàn phá bừa bãi trong cốc, Khôi Lỗi Tri Chu vừa mới tiến vào Băng Tuyết cốc, tốc độ hành động liền giống như kẹt xác bắt đầu chậm lại.

Tâm thái Vương Bảo Quang ngược lại rất ổn định, vẫn kiên nhẫn thao túng con rối nhện.

Cuối cùng, có hai con khôi lỗi tri thù còn chưa tiến vào biệt viện nơi thánh nữ Y Băng thánh nhân bế quan, đã bị băng tuyết lạnh lẽo kịch liệt của Băng Tuyết cốc đóng băng, chỉ có ba con may mắn tiến vào biệt viện, bắt đầu tại biệt viện tiềm hành tìm kiếm từng chút một.

Điểm tốt lớn nhất của loại nhện Tiềm Hành này chính là nó không có huyền khí và dao động thần hồn, chất liệu bên ngoài cũng sẽ hấp thu thần niệm nhìn quét, gián tiếp đạt tới mục đích ẩn nấp hành tung.

Vương Bảo Quang mất trọn vẹn năm ngày mới khống chế được khôi lỗi tri thù như rùa bò tìm được gian phòng của Y Băng thánh nữ.

Lúc này Y Băng thánh nữ đang tu luyện nguyên băng huyền khí rèn luyện thân thể, toàn thân bao phủ trong tầng tầng lớp lớp hàn băng sương mù dày đặc, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng đại khái của nàng.

Ba con nhện tiềm hành dùng tốc độ rùa di chuyển, mỗi con chiếm một địa điểm quay phim tốt nhất, chuẩn bị quay phim xong rồi.

Thời gian, từng chút trôi qua trong chờ đợi.

Hơn mười ngày sau, Y Băng thánh nữ mới kết thúc lần tu luyện này, tầng tầng lớp lớp băng vụ quanh thân bị nàng thu

liễm vào trong cơ thể.

Đến tận thời điểm này, Vương Bảo Quang mới xuyên qua tinh mạc lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của Y Băng Thánh Nữ.

Đó là một nữ tử mặc tiên y màu xanh băng, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất thoát tục, cho dù chỉ ngồi ở đó không làm gì, cũng sẽ khiến người ta không khỏi liên tưởng tới sự lạnh lùng của băng tuyết và núi non sừng sững.

Bất quá, so với dung mạo, càng làm cho người chú ý, vẫn là đôi sừng nhỏ trên trán nàng tựa như tuyết ngọc điêu khắc mà thành.

Đó là một đôi sừng rồng, tuy rằng hơi nhỏ một chút, nhưng đích xác là sừng rồng, điều này cũng làm cho trên người Y Băng thánh nữ tăng thêm một cỗ phong tình dị tộc.

“Dung mạo quả thật thanh diễm thoát tục.” Vương Bảo Quang nhịn không được thì thào tự nói.

Mặc dù hắn đã quen nhìn mỹ nhân, nhưng cũng không thể không thừa nhận, khí chất của Băng Tuyết Long Nữ này đích thật là độc nhất vô nhị.

Quyết định, nữ tử trang điểm phụ bản chính là nàng!

Vương Bảo Quang lập tức khống chế máy ảnh Cao Thanh với con nhện Tiềm Hành, bắt đầu nhanh chóng quay phim về các góc độ nghệ thuật của Y Băng thánh nữ.

Đột nhiên.

Nhưng vào lúc này, dị biến nảy sinh.

Thánh nữ Y Băng vốn khí chất lãnh nhược chợt biến đổi sắc mặt, khí chất cả người trở nên kiêu ngạo, ngữ khí có chút bá đạo nói: “Lưu Vĩ, ta mặc kệ ngươi là Kiếm Hoàng tuyệt đại, hay là Chiến Thần sa trường vô địch, hoặc hiện tại trở thành tên ăn mày tàn phế, ngươi đều là phò mã bổn công chúa, bổn công chúa tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ ngươi.”

Gì?

Vương Bảo quang thủ run lên, suýt chút nữa làm rơi điều khiển.

Đây là thứ gì? Là hắn bị phát hiện sao?

Nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, sắc mặt Y Băng Thánh Nữ bên kia lại thay đổi, lộ ra thần sắc tang thương mà đau khổ, ngay cả âm thanh cũng trở nên khàn khàn trầm thấp xuống: "Công chúa điện hạ, ngài sao phải khổ vậy? Lưu Vĩ ta hiện tại đã là phế nhân rồi."

Sau đó, Y Băng thánh nữ lại biến sắc, kiêu ngạo nói: "Lưu Vĩ ngươi nhớ kỹ, ngươi là người của bản công chúa, đời đời kiếp kiếp đều có! Phế thì sao chứ, cho dù là trên cùng bích rơi xuống hoàng tuyền, ta cũng sẽ trị tốt cho ngươi. Lưu Vĩ, ngươi trốn không thoát lòng bàn tay bản công chúa đâu."

"Bệ hạ ban chỉ cho ta làm ăn mày một đời."

"Vậy bản công chúa, cùng ngươi làm ăn mày đi."

Câu này nói hai lần bùng nổ lại cảm thấy xấu hổ mười phần, khiến cho tinh thần Vương Bảo Quang có chút hoảng hốt không thôi.

Chờ một chút, sao những lời thoại này hình như có chút quen tai?!

Đây không phải là đoạn tiểu thu chi trong cuộc sống hằng ngày của công chúa bá đạo sao?

Ngay tại thời gian Vương Bảo Quang ngây người, Y Băng thánh nữ lại thả ra mấy cỗ khôi lỗi do băng tuyết luyện chế, đảm đương tràng cảnh NPC, phối hợp với nàng tiến hành diễn dịch kịch tình.

Nhìn trạng thái của nàng, hoàn toàn là đang đắm chìm trong màn kịch vui sướng.

Cả người Vương Bảo Quang tê dại.

Băng Tuyết Long Nữ đã nói đâu? Đã nói là lãnh diễm cao quý thần thánh không thể xâm phạm mà? Thiết lập người này còn chưa đứng vững, đã trực tiếp sụp đổ.

Đường đường là long nữ băng tuyết mà lại có sở thích đặc biệt như vậy, khó trách nàng có thể một mình trạch đến thiên hoang địa lão.

Bỏ đi bỏ đi!

Lại tiếp tục chụp không có ý nghĩa gì lớn, vẫn nên áp dụng những bức ảnh trước đó, tinh tu một chút rồi làm bìa đi.

Nghĩ tới đây, Vương Bảo Quang chuẩn bị hạ lệnh cho nhện Tiềm Hành quay về, rút khỏi "hiện trường vụ án".

Nhưng mà, bên hắn còn chưa hạ mệnh lệnh đâu.

Bỗng nhiên.

Một ánh lửa bùng lên khi hắn ẩn thân gần đó.

Tiếng nổ vang nháy mắt kinh động đến thánh nữ Y Băng đang trầm mê vào vai diễn.

Vương Bảo Quang thầm nghĩ một tiếng không tốt.

Hắn đây là bị bán rồi!

Dưới nguy cơ, hắn ngay cả những Khôi Lỗi Lôi Thù kia cũng không để ý tới, xé ra một cái khe không gian chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng mà, hắn bên này vừa mới duỗi tay ra.

Y Băng Thánh nữ cũng đã trước một bước xuyên toa không gian đến trước mặt Vương Bảo Quang. Gió tuyết đầy trời theo nàng mà đến gào thét, nhiệt độ chung quanh cũng hạ xuống mãnh liệt.

Ánh mắt của nàng đảo qua tất cả mọi thứ ở hiện trường của Vương Bảo Quang.

Khi chạm vào màn hình tinh thạch đang phát ra hình ảnh gian phòng của nàng, nháy mắt nàng xù lông: "Tiểu tặc, ngươi dám nhìn trộm bổn công chúa? Ngươi thật to gan!"

Một cỗ hàn băng sương khí kinh khủng nhất thời hướng Vương Bảo Quang bao phủ mà tới.

Hiển nhiên, nàng còn chìm đắm trong cảm xúc của nhân vật bá đạo công chúa không có đi ra.

Vương Bảo Quang mồ hôi lạnh trên trán trong nháy mắt liền chảy xuống, vội vàng cực tốc vận chuyển Huyền khí, dùng tốc độ nhanh nhất thi triển ra tuyệt học độn thuật của Vân Bằng nhất mạch.

Một hư ảnh Đại Bằng màu vàng mãnh liệt bao phủ thân thể hắn, trong nháy mắt, cả người hắn hóa thành một đạo độn

quang màu vàng, phá vỡ không gian phi độn đi.

Chỉ tiếc, tu vi của Vương Bảo Quang chung quy còn chưa tới Chân Tiên cảnh, so với giữa Y Băng thánh nữ còn có chênh lệch thực lực không nhỏ.

Sau một nén nhang, Vương Bảo Quang đã bị Y Băng thánh nữ dùng không gian băng hà phong bế đường lui, ấn xuống đánh cho một trận, đánh cho hắn kêu thảm không ngừng cầu xin tha thứ.

"Thánh nữ Y Băng, ta sai rồi, xin hãy tha thứ."

Nhưng trả lời hắn, lại là Y Băng Thánh Nữ hừ lạnh một tiếng.

Đánh một hồi, ước chừng là cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, nàng trực tiếp hóa thành một con băng long cực lớn tiếp tục đánh hắn điên cuồng một trận, đánh cho hắn kêu gào ầm ĩ.

Vương Bảo Quang từ khi xuất đạo tới nay, số lần bị đánh cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên bị đánh thê thảm như vậy, trong lúc nhất thời lại là trời cao không cửa vào, xuống đất không đường.

Đột nhiên, linh quang của hắn lóe lên, mạnh mẽ bóp cổ họng hô to: "Tam công chúa điện hạ, đại sự không hay rồi! Hồng Mao công chúa của La Sát quốc bên cạnh lại đi trêu chọc Lưu Vĩ tướng quân."

"Chỉ là tiện tỳ man di, cũng dám tự xưng công chúa? Cũng không…" Y Băng thánh nữ theo bản năng tiếp tục diễn, diễn được một nửa mới bỗng nhiên kịp phản ứng động tác dừng lại.

Ánh mắt nàng nghi ngờ nhìn về phía Vương Bảo Quang: "Ngươi cũng nhìn công chúa bá đạo à? Ta nhớ là sao chép này còn chưa lưu truyền đến Bắc Mang Thần Châu…"

Bộ này trong tay nàng thật vất vả mới nhờ người lấy về được, trong đó khúc chiết nàng rất rõ ràng.

Người này nhìn thấy bản sao ở nơi nào?

"Ta đâu chỉ xem qua bản chép, ta còn xem qua phiên bản lưu ảnh kịch bản, phiên bản lưu ảnh tràn ngập, phiên bản lưu ảnh…" Vương Bảo Quang giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, tốc độ bay nhanh, "Công chúa tha mạng, ta sai rồi."

“Hừ, phiên bản lưu ảnh lớn là cặn bã, quả thực làm bẩn nguyên tác. Ta vẫn thích bản thứ ba của Lưu Ảnh Khúc.” Thánh nữ Y Băng hiếm khi tìm được một người có thể trao đổi loại đề tài này, bất tri bất giác bắt đầu trào phúng.

Bộ dạng này của nàng rõ ràng là đã sớm nghẹn một bụng lời nói.

“Là phiên bản do Lệnh Hồ Thiếu Xung đóng vai chính?” Vương Bảo Quang lập tức tiếp lời, “Phiên bản này Lệnh Hồ Thiếu đã diễn xuất ra tinh túy của Lưu Vĩ tướng quân, xuất thân mặc dù bình thường, nhưng lại dựa vào cố gắng của mình từng bước một trở thành một vị quân thần… Ta biết Lệnh Hồ Thiếu Xung, lát nữa có thể ký tên cho ngươi.”

“Lệnh Hồ thiếu gia diễn hóa phiên bản thứ tư, không biết hắn làm sao có mặt mũi đi diễn quân thần Lưu Vĩ?” Giọng nói của Y Băng thánh nữ dần trở nên nóng nảy: “Lưu Vĩ xuất diễn phiên bản thứ ba mới chân chính diễn ra đại khí phách vì công chúa đối kháng toàn bộ thế giới.”

“Địch thịch?” Vương Bảo Quang vội nói: “Cái này ta cũng biết mà, là tộc nhân của ta, ta sẽ kéo hắn đến hát cho Y Băng học tỷ một chút để khiêu vũ.”

Đùa à, gia tộc Đại Ảnh Đế Vương Dần Trinh, thấy bảo quang thì phải gọi một tiếng “Gia gia”.

“Ngươi mới ca hát khiêu vũ, thấp tục!” Thánh nữ Y Băng cả giận nói: “Địch Phi nhà chúng ta tính tình nghiêm túc, trong vẻ thâm tình, trong thâm tình hàm chứa dí dỏm, trong hài hước lại không mất lãng mạn, lãng mạn lại không sợ quyền thế…”

“Được, học tỷ ngươi nói cái gì cũng đúng.” Vương Bảo Quang không nói nên lời: “Lát nữa ta đem hắn cứu, ngươi muốn thế nào thì thế đó. Chỉ cầu học tỷ tha mạng!”

“Mà thôi, xem ngươi là tộc nhân Dần Trinh tộc, tiêu hủy tất cả nội dung chụp lén, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.” Y Băng thánh nữ rốt cục thả Vương Bảo Quang ra.

Vương Bảo Quang thở phào nhẹ nhõm, lập tức tiêu hủy tất cả nội dung chụp lén trước mặt thánh nữ Y Băng, lúc này mới mang theo tất cả bỏ chạy.

Màn đêm buông xuống, Vương Bảo Quang may mắn vượt qua kiểm tra liền hùng hổ giết đến tận nhà Hỏa Long thánh tử, bộ dáng như chuẩn bị tìm hắn tính sổ vậy.

Hỏa Long thánh tử cũng mặt đầy mướp đắng.

Hắn đương nhiên biết bán huynh đệ không tốt, nhưng mệnh sư tôn há có thể vi phạm?

Huống chi, hôm nay nhìn như mạo hiểm, nhưng hắn kỳ thật một mực âm thầm theo dõi, nếu như Bảo Quang thật sự không kiên trì được, hắn nhất định sẽ ra tay tương trợ.

Đồng thời Hỏa Long Thánh Tử còn biểu thị, vì bù lại sai lầm lần này, hắn nguyện ý cung cấp bát quái về tư mật của các đại lão như 【Huyết Hải Ma Hoàng】, 【Luyện Ngục Ma Hoàng】, 【Tử Vân Đạo Chủ】.

Vương Bảo Quang tự nhiên là lựa chọn tha thứ cho hắn.

Nhưng hắn cũng đoán được, chắc chắn là do Thái Dương đạo chủ đứng sau âm thầm đâm sau lưng, kéo mấy vị đại lão khác xuống nước.

Đã có mười mấy năm thành lập cơ sở kiến thiết xây dựng cơ sở, tuy nhiên qua một năm, thời kỳ thứ tư của chân tướng tạp chí liền mới ra lò.

Nhân vật trang bìa lúc này là Huyết Hải Ma Hoàng, một phần phỏng vấn và đề đề tài trong tạp chí cũng vây quanh ông ta.

Đó thực sự là một câu chuyện truyền kỳ khúc chiết ly kỳ.

Tóm lại, Huyết Hải Ma Hoàng xuất thân ti tiện, thật có thể nói là “một cái chén khai cục, tương lai hoàn toàn dựa vào liều mạng”.

Hắn đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện, mới từng bước hoàn thành kinh thiên nghịch tập.

Trong đó Huyết Hải Ma Hoàng cũng vận dụng không ít thủ đoạn âm hiểm để tranh giành thượng vị, thậm chí ở thời khắc cuối cùng còn gài bẫy chết sư huynh của mình.

Nhưng bởi vì nguyên nhân thay đổi cảm xúc và bút pháp, ngược lại khiến danh vọng của Huyết Hải Ma Hoàng tăng nhiều, trở thành thần tượng của vô số thế hệ trẻ.

Điều này cũng khiến cho Huyết Hải Ma Hoàng âm thầm cao hứng, cũng xuất lực đẩy mạnh chân tướng tạp chí, đồng thời còn nói một câu chân tướng, chân tướng, thật thơm.

Lại một năm thời gian trôi qua, ngay lúc tất cả mọi người cho rằng kỳ thứ năm là đến phiên Tử Vân đạo chủ, nhưng không ngờ tới, kỳ thứ năm vậy mà lại viết Đông Hà Chiến Thần Cơ Thái Xương.

Đó là chuyện xưa liên quan đến việc hắn liên thủ tính toán với Thương Bình Thần Hoàng như thế nào, tiêu diệt Diệt Thế Đại thống lĩnh, cũng lọt vào sự trả thù điên cuồng của Ma tộc.

Trong đó miêu tả Cơ Thái Xương chính thức trở thành một thế hệ quân thần, dựa vào sức một mình ngăn cản Ma tộc điên cuồng tiến công.

Nhưng theo thế cục đi qua, Đông Hà không ngừng binh bại lùi bước, lúc này Cơ Thái Xương lại nói một câu: “Chỉ cần Cơ Thái Xương ta còn sống một ngày, liền không cho phép Ma tộc bước vào Thánh vực nửa bước!”

Thời gian này chân tướng Nguyễn Cung vừa lộ ra, Phong Bình vốn rối tinh rối mù của Cơ Thái Xương nhất thời bị xoay chuyển hoàn toàn.

Rất nhiều người bắt đầu nói, mặc dù trên tình cảm Cơ Thái Xương là một tên cặn bã nam, nhưng chung quy là một người có máu có thịt, là một người có tâm huyết, có bố cục, đáng giá được xưng là đạo chủ.

Mà cũng là bởi vì một kỳ này chân tướng trải rộng ra, dân chúng trong Bắc Mang Thần Châu cũng rốt cục đối với chiến cuộc Đông Hà Thần Châu có một cái tương đối hiểu rõ, hiểu được Đông Hà Thần Châu lần này gặp phải nguy cơ nghiêm trọng như thế nào.

Không ít người bắt đầu lén lút nghị luận, tỷ như, vì sao đại thống lĩnh sợ hãi khi tác chiến với chúng ta lại chạy đi đánh Đông Hà Thần Triều? Đại quân chúng ta, vì sao không thừa dịp sợ hãi đại thống lĩnh không có ở đây, đi phản kích Ma vực sợ hãi?

Vì sao Đông Hà cũng đã tràn ngập nguy cơ như thế, mấy vị Bắc Mang Thần Châu chúng ta liền như cũ coi như chuyện gì

cũng chưa từng phát sinh? Một đám đại lão, đạo lý môi hở răng lạnh không hiểu sao?

Dưới sự thúc đẩy của người có tâm, các loại tiếng bàn luận bắt đầu càng ngày càng kịch liệt, một vài mật mã lưu lượng với tạp chí phong cũng bắt đầu trắng trợn lăng xê.

Ngay cả rất nhiều đệ tử của Băng Hỏa Đạo Tông, ngoài tu luyện cũng đều bắt đầu bàn tán sôi nổi chuyện này, kỳ quái tông môn thân là tông môn chính đạo, vì sao lại không có nửa điểm trợ giúp của Đông Hà Thần Triều?

Dưới áp lực của dư luận trùng trùng điệp điệp, cuối cùng Thái Dương đạo chủ không chịu nổi nữa, phái Hỏa Long thánh tử gọi hai sư đồ Vương Bảo Quang tới hỏi.

Cùng lúc đó.

Hình chiếu của ba vị đạo chủ còn lại của Bắc Mang Thần Châu cũng đã giá lâm Băng Hỏa Đạo Tông, cùng là muốn nhìn xem trong hồ lô của Vương Bảo Quang rốt cuộc đang bán thuốc gì?

Trong đại điện.

Ánh đèn sáng ngời, lập trụ cao ngất.

Bốn vị cường giả cấp Đạo Chủ chắp tay mà đứng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Vương Bảo Quang từ cửa vào, uy thế bành trướng khiến người ta không thở nổi.

Đối mặt với một vị Đạo Chủ, ba vị Đạo Chủ cấp chiến lực hình chiếu nghi vấn, Vương Bảo Thánh lại là một phe vân đạm phong khinh, thong dong bình tĩnh: “Bảo Quang lần này thay ta chuyển đến một câu nói với bệ hạ.”

“Ta, Thương Bình, thu tiền!”

Bốn vị đại lão là Thái Dương Đạo Chủ cùng đều sửng sốt.

Tử Vân đạo chủ trực tiếp tức giận nói: “Cuồng vọng, đây là thái độ đến cầu trợ giúp sao? Chúng ta cũng không nợ Đông Hà thần triều cái gì.”

“Không liên quan đến cuồng vọng hay không cuồng vọng.” Vương Bảo Quang nói năng hùng hồn: “Đông Hà Thần Triều chúng ta dốc hết sức chống lại bốn vị đại thống lĩnh Ma tộc,

nếu như Bắc Mang Thần Châu muốn giúp, cũng đã sớm chủ động mở miệng rồi."

"Không giúp thì như thế nào?" Thái Dương đạo chủ không vui nói, "Đây là chuyện của chính Đông Hà thần triều các ngươi. Vốn chúng ta còn thương lượng, ít nhiều trợ giúp Đông Hà thần triều một chút, bất quá trước mắt nha… Ha ha, ngươi cho rằng mang theo dân ý, là có thể làm chúng ta cúi đầu?"

"Bảo quang biết, sự tình đương nhiên không có dễ dàng như vậy." Vương Bảo Quang cười tủm tỉm lấy ra tinh mạc, bắt đầu diễn thuyết: "Trận này nếu đánh bừa, Đông Hà chúng ta không có phần thắng. Bệ hạ chúng ta quyết định với triều thần, toàn quân bị diệt, không bằng toàn bộ Đông Hà thần triều tập thể dời đến Bắc Khuyết thần châu, cùng mọi người sinh sống chung."

"Có ý gì?"

Mấy vị đại lão Bắc Mang đều kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không hiểu đây là thao tác gì.

"Ý tứ rất đơn giản." Vương Bảo Quang cười tủm tỉm tiếp tục nói, "Dù sao đều là không có đường sống, dứt khoát ôm Bắc Mang Thần Châu hòa hợp một thể, mọi người không phân ngươi ta không phân biệt. Đến lúc đó muốn sống cùng nhau, chết cùng chết."

"Chư vị hãy xem toàn bộ kế hoạch của chúng ta, bước đầu tiên, tập kết tất cả dân dụng thuyền, bước thứ hai, bắt đầu dùng một bộ phận của Tiên Minh thời kỳ di chuyển phi thuyền, bước thứ ba, các đại thế gia liên thủ tạo thuyền! Có thể đi đều đi, có thể chuyển đều dời! Không thể chuyển đi hoàn toàn vườn không đất trống của Ma tộc!"

"Hoang đường! Bắc Khuyết Thần Châu chúng ta chỉ có chút địa bàn và tài nguyên như vậy, làm sao cung cấp đủ nhân khẩu cho hai đại Thần Châu?" Huyết Hải Ma Hoàng nổi giận nói.

"Vậy liền không quản được rồi." Vương Bảo Quang ha ha nói, "Đến lúc đó ai có thể ăn cơm, ai lại đói bụng, thì dựa vào bản lĩnh của mỗi người đi."

Uy hiếp, đây là uy hiếp bên ngoài!

Đơn giản mà nói, đây là một cái chiến thuật đoạt gia, một cái dương mưu đặt ở ngoài sáng. Thật sự muốn đi đến một bước kia, toàn bộ Bắc Mang Thần Châu tuyệt đối sẽ bị làm cho loạn thất bát tao.

Mấy vị đại lão cấp Đạo Chủ đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Mưu kế này là ai nghĩ ra được? Tại sao lại như thế… Không biết xấu hổ và lưu manh?

…

Chương 98: Vương thị! Chính là phạm vi thế gia chi điển.

…

Trong điện một mảnh trầm mặc!

Bốn đôi mắt đồng loạt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vương Bảo Quang, thần sắc trong mắt vô cùng phức tạp.

So sánh với loại âm mưu quỷ kế này, dương mưu như vậy mới là khó giải nhất.

Chỉ trong chốc lát này, trong lòng bọn họ đã mắng chửi một vạn lần sự vô liêm sỉ và không biết xấu hổ không biết xấu hổ, nhưng mà bọn họ càng nghĩ càng không tìm được sách lược phá giải.

Trầm mặc, lan tràn trong không khí.

Thật lâu sau, hình chiếu của Tử Vân đạo chủ mới dẫn đầu phá vỡ im lặng: “Bất kể như thế nào, Đông Hà thần triều chính là bằng hữu nhất y mang thủy của chúng ta, Tử Vân đạo tông chúng ta thân là danh môn chính đạo, nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Ma tộc tấn công Đông Hà thần triều mà bỏ mặc không để ý đến.”

Thái Dương Đạo Chủ cũng hung dữ liếc Vương Bảo Quang một cái.

Hắn xem như đã nhìn ra, thao tác liên tiếp của Vương Bảo Quang lúc trước, chính là vì để cho kế hoạch cướp nhà này thực thi càng không chê vào đâu được.

Nói cái gì mà say mê trong sự nghiệp, quên đi sứ mệnh của đi sứ, toàn bộ đều là giả!

Tiểu tử này trước tiên dùng bát quái của các lộ đạo chủ mở ra con đường, lại dùng phương thức ràng buộc lợi ích đem chính mình lên thuyền giúp hắn mở rộng con đường, chờ sau khi con đường hoàn thiện, lại mượn con đường đã trải sẵn này trắng trợn tuyên dương khốn cảnh của Đông Hà thần triều, dẫn dắt dân tâm, thế cho nên bây giờ trợ giúp Đông Hà thần triều đã trở thành hướng dân tâm Bắc Mang thần châu.

Bởi vì cái gọi là "Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền", khi dân tâm nhất trí, ngay cả những đạo chủ như bọn họ cũng không tiện khư khư cố chấp.

Sâu trong lòng, hắn lại lấy dương mưu uy hiếp cao tầng "Đoạt chiến thuật gia".

Một bộ tổ hợp quyền đánh xuống, uy lực thực sự quá mạnh.

Kế hoạch kín đáo như vậy, chắc chắn tiểu tử này đã chuẩn bị từ trước, đã tính toán tất cả các chi tiết từ trước.

Đáng hận chính mình lúc trước rõ ràng mắc lừa hắn, không chỉ không nhìn thấu dụng tâm hiểm ác của hắn, ngược lại còn vui vẻ giúp hắn hoàn thành con đường lót lối!

Thái Dương Đạo Chủ trong lòng đã kiêng kị Vương Bảo Quang, ngoài mặt thì ôn hòa ho khan một tiếng, hòa ái nói: "Bảo quang, ngươi nói cũng thật là, Băng Hỏa Đạo Tông ta nhiều năm như vậy, cũng không biết sớm thuyết minh nguy cơ của Đông Hà thần triều. Như thế, chúng ta cũng sớm ngày phát động trợ giúp."

"Ha ha ha ha." Dưới chiều hướng phát triển, Huyết Hải Ma Hoàng cũng phát ra tiếng cười sang sảng, "Tiểu tử Bảo Quang, tạp chí chân tướng của ngươi không tệ, bản hoàng cũng coi như là người được lợi. Như vậy đi, ngươi mở miệng trước, xem bản hoàng có thể làm được không?"

"Không sai, trợ giúp là tất yếu, có điều nhà chúng ta nghiệp lớn, nhà mình cũng trải qua gian nan, trợ giúp như thế nào còn phải tính toán tổng hợp." Luyện Ngục Ma Hoàng cũng thần sắc nghiêm nghị phụ họa.

Giờ khắc này, bọn họ giống như tất cả đều biến thành "Thánh nhân" phẩm đức cao thượng, lấy đại cục làm trọng, bày ra một bộ dáng đã sớm chuẩn bị tốt muốn chúng chí thành tương trợ Đông Hà thần triều, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn của Đông Hà thần triều.

Vẻ mặt kia, chân thành tha thiết bao nhiêu, không nhìn ra sơ hở chút nào.

Bốn vị đại lão này, chỉ xách ra một người, quyền thế so với Thương Bình Thần Hoàng tất nhiên là xa xa không bằng,

nhưng bốn người cộng lại, thậm chí còn hơn một bậc so với Đông Hà Thần Triều.

Chỉ tiếc hai người bọn họ đối địch, chia làm hai đại trận doanh chính ma, cản trở lẫn nhau, thế cho nên thế cục của Bắc Khuyết Thần Châu vẫn luôn rất không ổn định, đừng nói giống như Đông Hà Thần Triều đoàn kết đối ngoại, có thể không nội chiến đã là không tệ rồi.

Lần này, ý kiến bốn phía bọn họ coi như là hiếm thấy đạt thành nhất trí.

Thấy thế, trong lòng Vương Bảo Quang đắc ý, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Nghĩ đến tâm tình của bốn vị đại lão, hắn vội cúi đầu ho khan hai tiếng, che giấu vẻ mặt một chút, lúc này mới ung dung mở miệng nói: "Đa tạ hiệp nghĩa chi tâm của chư vị tiền bối. Nói thật đi, Đông Hà thần triều chúng ta hiện tại cái gì cũng thiếu, thiếu tiền, thiếu lương thực, thiếu quân đội và vật tư. Như vậy đi, chư vị tiền bối quyên góp tiền tài nguyên hoặc hai vạn Hỗn Độn linh thạch trước, để chúng ta trước hết chiêu mộ bộ đội tiếp theo."

"Phốc!"

Thái Dương Đạo Chủ trực tiếp phun ra một ngụm tiên trà.

Không để ý tới thu thập tàn cuộc, hắn trừng to mắt nhìn về phía Vương Bảo Quang: "Nhiều, bao nhiêu?"

"Hai vạn." Vương Bảo Quang lộ ra một bộ dáng tội nghiệp, giống như sư tử mạnh miệng không phải là hắn: "Chỉ dựa vào những đội quân tiền tuyến kia của chúng ta, căn bản không chống đỡ nổi sự tiến công quy mô của Ma tộc."

"Sao ngươi không đi cướp đi?!" Thái Dương Đạo Chủ tức giận gầm lên: "Lấy toàn bộ quân đội thần triều Đông Hà các ngươi chi ra, một năm nhiều nhất là hơn mười viên Hỗn Độn linh thạch, hai vạn Hỗn Độn linh thạch vật tư, đủ cho các ngươi chi tiêu hai ngàn năm."

"Cần nhiều quá." Sắc mặt Tử Vân đạo chủ cũng cực kỳ khó coi: "Nhà chúng ta bình quân phải bỏ ra năm nghìn, một hơi làm sao lấy ra được?"

“Không bỏ ra nổi một hơi, có thể chia chia kỳ mà.” Vương Bảo Quang cười híp mắt nói: “Ví dụ, trước mỗi nhà ra một ngàn linh thạch, bảo ta mang về trước báo cáo kết quả công tác.”

Mỗi nhà ra một ngàn trước?

Mặc dù áp lực rất lớn, nhưng đối mặt tất cả năm ngàn, cuối cùng vẫn là ít đi rất nhiều.

Sắc mặt chư vị đại lão đều hơi hòa hoãn lại.

“Chi viện thì có thể, nhưng Tử Vân Đạo Tông bọn ta nhiều nhất chỉ có thể lấy ra tài nguyên trị giá năm trăm Hỗn Độn Linh Thạch.” Tử Vân Đạo Chủ trả giá nói, “Nhiều hơn nữa, trong tông chúng ta cũng sẽ khiến cho người người người oán trách.”

Mấy vị đại lão còn lại cũng nhao nhao tỏ thái độ, đều khăng khăng năm trăm người không buông lỏng.

Nhưng Vương Bảo Quang cũng chắc chắn một ngàn người không nhả ra.

Song phương qua lại giằng co hồi lâu, cuối cùng mới lui một bước, thỏa thuận bước đầu tiên các nhà trợ giúp tám trăm Hỗn Độn linh thạch, cộng lại là ba ngàn hai trăm viên linh thạch Hỗn Độn.

Chỉ cần tứ đại thống lĩnh một ngày không bị đuổi đi, cách mỗi năm trăm năm bọn họ đều trợ giúp một đợt vật tư có giá trị ngang nhau.

Tuy rằng các đại lão cảm thấy thịt đau, nhưng vì để cho Đông Hà thần triều bên kia có thể thuận lợi đứng vững trước sự tiến công của đại đội Ma tộc, số tiền này nên bỏ ra vẫn là được, nếu không Đông Hà thần triều bên kia sụp đổ, thật sự có khả năng ôm mọi người cùng chết.

Nguy hiểm này bọn hắn ai cũng không mạo hiểm nổi.

Sau khi thương lượng kết quả khối vật tư này, chuyện kế tiếp liền đơn giản.

Song phương rất nhanh đã ký kết một loạt khế ước chi viện, khế ước quy định một loạt các điều khoản và chi tiết, bao gồm

cả thần triều Đông Hà không giới hạn lấy tiền không được dùng chiến thuật cướp nhà đe dọa vân vân.

Mà năm trăm năm sau, nếu như Đông Hà thần triều vẫn gặp phải Ma tộc uy hiếp, tứ đại tông môn nhất định phải lại trợ giúp vật tư ngang nhau, nếu không, Đông Hà thần triều có quyền khiển trách thanh minh.

Kỳ thật, tác dụng khế ước chỉ dựa vào đạo đức và dư luận bực này cũng không phải quá lớn, mọi người cũng chỉ là đi quá trình mà thôi.

Bất quá, tứ đại thế lực dù sao đều là đại thế lực cấp bậc Đạo Chủ, ít nhiều vẫn phải giữ thể diện, lại thêm tứ đại thế lực ngăn cản lẫn nhau, đây là quan hệ bên kia kéo dài, có một tờ khế ước này ở thời khắc mấu chốt có lẽ sẽ có tác dụng không tưởng tượng được.

Đặt khế ước đã ký vào trong hộp gỗ đặc chế, thu vào nhẫn trữ vật, Vương Bảo Quang lại không lập tức cáo lui.

Hắn nhìn về phía bốn vị đại lão, cười híp mắt lấy ra bốn bản kế hoạch được sắp xếp chỉnh tề: “Chư vị tiền bối, vãn bối còn có một kế hoạch nhỏ ở đây, chỉ có lợi ích với các vị, không có gì không tốt.”

…

Theo khế ước chi viện ký kết, vật tư chi viện tương ứng cũng bắt đầu lục tục đến vị trí, mục tiêu chủ yếu chuyến đi này của Vương Bảo Quang, cũng coi như là hoàn thành viên mãn.

Mà cùng lúc đó.

Đông Hà Thần Triều.

Lạc Kinh.

Định Vận Thần Cung cao cao lơ lửng ở trên tầng mây vẫn như cũ rất nhiều năm, mặc cho phía dưới mây cuốn mây bay, vẫn sừng sững bất động, giống như mãi mãi không thay đổi.

Nhưng mà bên trong Thần Cung, theo tứ đại thống lĩnh Ma tộc từng bước ép sát, bầu không khí an nhàn ngay ngắn trước kia, sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ Định Vận Thần Cung, đều bao phủ trong bầu không khí khẩn trương, cho dù là người có định lực tốt, nhưng dưới bầu không khí như vậy, tâm tình đều sẽ không tự giác nôn nóng lên.

Giờ phút này.

Bên trong Tỉnh Thân các.

Một đám đại thần văn võ đang tụ tập dưới bậc bệ báo cáo tình huống.

Thương Bình Thần Hoàng mặc thường phục đế hoàng cũng giống như trước kia, ngồi ở phía sau thư án rộng rãi do mười bảy cấp thần mộc của hắn làm thành.

Trên mặt gã nếp nhăn nhiều hơn mấy vết, ánh mắt lại càng thêm trầm ổn, thâm thúy, uy áp trên người giống như so với trước kia càng thêm trầm trọng uy nghiêm vài phần.

Nguy cơ to lớn, mỗi ngày xử lý không xong công vụ, thế cục không ngừng biến hóa, đều khiến hắn tâm lực tiều tụy, đồng thời cũng nhanh chóng trưởng thành.

Những năm này, dưới áp lực cực lớn của tứ đại thống lĩnh Ma tộc, Đông Hà Thần Triều tựa như khởi động nút, tiết tấu mọi chuyện đều trở nên nhanh chóng.

Mà trong lúc này, quan phương Đông Hà thần triều sau khi trải qua thống nghị đã lục tục xuất đài không ít chính sách mới, vô luận là tài nguyên, tài nguyên, hay là phương hướng bồi dưỡng nhân tài vân vân, đều bắt đầu nghiêng về phía chiến tranh.

Hiện giờ sách lược của thần triều đối với ma tộc là lấy hòa đình chiến là chính, nhưng chưa thật sự đạt được mục tiêu chiến lược thì chiến tranh tiền tuyến vẫn đang tiếp tục.

Mặc dù Cơ đại nguyên soái đã kiệt lực ngăn cản, cũng ở dưới tình huống thực lực không chiếm ưu thế đánh ra vài trận chiến nhỏ xinh đẹp, nhưng vẫn không có năng lực ngăn cơn sóng dữ, chỉnh thể phòng tuyến vừa lui lại.

“Bệ hạ, Tử Sương thánh triều tiêu cực đối kháng động viên lệnh, tiêu chuẩn các mục tiêu nhiệm vụ rất thấp, có dấu hiệu bằng mặt không bằng lòng.” Một vị thần tử trầm giọng bẩm báo: “Tình hình cụ thể của thần đã viết rõ trong tấu chương,

còn xin bệ hạ hạ chỉ khiển trách, khiến ngài lầm đường biết quay lại.”

Tình huống tương tự cũng không hiếm, trước mắt đã là đại nạn lâm đầu, lòng người bắt đầu trở nên khó lường.

Thương Bình Thần Hoàng đã sớm sở liệu tình huống này, nhưng giờ phút này nhìn tấu chương trong tay viết từng thứ, lửa giận trong lòng vẫn không ức chế được đột nhiên bốc lên.

“Mrách phạt hữu dụng, muốn bản hoàng làm cái gì?” Hắn hừ lạnh một tiếng, đem tấu chương đã xem hết ném lên bàn: “Thay trẫm nghĩ chỉ, Tử Sương Thánh Hoàng uổng công thánh lệnh, đặt Thần triều an nguy hay không quan tâm, lệnh cấm quân lập tức tróc nã Tử Sương Thánh Hoàng, đưa hắn vào Luân Hồi Trường Hà ngay tại chỗ. Thuộc trực thuộc một mạch, đưa tới doanh pháo hôi phía trước.”

Lời vừa nói ra, rất nhiều đại thần bên trong tỉnh thân các nhất thời sắc mặt đại biến.

Bệ hạ đây là muốn giết gà dọa khỉ a!

“Bệ hạ, vạn vạn không được a~” Một ít thần tử lập tức ngồi không yên, ngay tại chỗ đưa ra phản đối: “Tử Sương thánh triều cùng Thần triều chúng ta chính là quan hệ giữa tông chủ quốc cùng phiên vương bang, bệ hạ làm như vậy, sợ là sẽ làm cho người người các đại thánh triều đều cảm thấy bất an.”

“Ha ha, dưới dốc toàn tổ còn có trứng lành sao?” Thương Bình Thần Hoàng quét mắt nhìn đám đại thần dưới bệ, ánh mắt thâm thúy mà lẫm liệt, mang theo bá khí không gì sánh kịp: “Ở đây dưới nguy cơ diệt tộc, ai dám đối nghịch với bản hoàng, bản hoàng liều mạng tạm dừng đánh Ma tộc, cũng phải trước khi dẹp ngoài an nội.”

“Ai dám lại vì Tử Sương Thánh Hoàng nói chuyện, bản hoàng liền để cho hắn đi Luân Hồi Trường Hà cùng hắn.”

Vừa dứt lời, một cỗ sát khí bá đạo bỗng nhiên từ trên người hắn bay lên, bao phủ toàn bộ tỉnh thân các.

Chúng đại thần sắc mặt khẽ biến, nguyên một đám nhất thời câm như hến, không dám tùy tiện lên tiếng.

Bọn họ ở trong lòng yên lặng thắp một ngọn nến cho Tử Sương Thánh Hoàng.

Thứ không hiểu rõ tình thế kia, sợ rằng còn tưởng rằng Thương Bình Thần Hoàng bây giờ vẫn là Thần Hoàng cười ha ha dễ nói chuyện trước kia, thật tình không biết, trời ạ, sớm đã thay đổi rồi.

"Bệ hạ anh minh."

Trong sự im lặng khiến da đầu người ta tê dại này, lão tổ Thiên Trụ Thánh Vương của Doanh thị cao giọng mở miệng, phá vỡ một căn phòng yên lặng.

Hắn tiến lên một bước, khom người thi lễ với Thương Bình Thần Hoàng: "Theo loạn thế dùng trọng điển. Bệ hạ lần này giết gà dọa khỉ, chính có thể làm những phủ chủ ôm tâm tư nhỏ bé kia, các phiên vương tỉnh táo đầu óc, để bọn hắn chớ quên, là ai che chở tổ tiên bọn hắn mở mang bờ cõi bên ngoài, là ai che chở bọn hắn, dưới tình huống bên ngoài có thể rình rập địch nhân, bọn hắn vẫn như cũ an an ổn ổn phát triển."

Theo Thiên Trụ Thánh Vương mở miệng, các đại thần còn lại cũng kịp phản ứng, nhao nhao tỏ thái độ ủng hộ bệ hạ.

Rất nhanh, một phong thánh chỉ được ban bố xuống.

Cấm quân nhận được thánh chỉ lập tức xuất phát, đằng đằng sát khí thẳng đến Tử Sương thánh triều.

Có thể tưởng tượng được, chuyến đi lần này của cấm quân chắc chắn sẽ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu.

Mà Thương Bình Thần Hoàng bên trong tỉnh thân các, sau khi ban bố thánh chỉ xong, thần sắc liền một lần nữa khôi phục bình tĩnh, bắt đầu xử lý công vụ lần nữa.

Rất nhanh, hắn đã xem xong một bản tấu chương, trên khuôn mặt mỏi mệt lộ ra một nụ cười hiếm hoi: "Tiền tuyến truyền về tin tức, hệ liệt Thiên Phạt do Thần Võ thánh minh quyên tặng và máy năng lượng của Tinh Cổ tộc, hộ thuẫn năng lượng, hiệu quả thí nghiệm phi thường tốt. Cơ lão nguyên soái thậm chí dựa vào những vũ khí này, xoay chuyển thắng bại của một chiến dịch nhỏ."

Trong lúc nói chuyện, bản báo chiến báo đã làm tốt từ sớm liền bị phát cho các vị đại thần mở tiểu hội tại hiện trường.

Mọi người sau khi xem xong, đều kìm lòng không được lộ ra sắc mặt vui mừng.

Không dễ dàng a ~ những năm này tiền tuyến truyền về chiến báo đa số đều là tin tức bất lợi, khó có được lại làm một trận thắng nhỏ.

“Cơ lão nguyên soái trong tấu chương nói, vũ khí của Thần Vũ thánh minh mặc dù dùng tốt, nhưng số lượng quá ít, có chút như muối bỏ biển, nếu có thể sản xuất với số lượng lớn, hoặc có thể xoay chuyển một phần hoàn cảnh xấu của cục diện này.” Thương Bình Thần Hoàng ánh mắt uy nghiêm quét ngang toàn trường: “Nếu như thế, còn có ai có ý kiến với kế hoạch sản xuất kế tiếp?”

Trong khoảng thời gian gần đây, các đơn đặt hàng vũ khí cần tăng thêm hệ liệt Thiên Phạt, rõ ràng các triều thần lại chia làm hai đại trận doanh.

Thứ nhất là phái phản đối do Cơ thị, Khương thị cầm đầu. Bọn họ cho rằng những vũ khí kiểu mới của Vương thị đều là lòe loẹt, vừa đắt vừa khó dùng.

Còn có một phái ủng hộ do các thế gia như Doanh Thị, Chư thị cầm đầu, cho rằng số lượng lớn vũ khí mới sản xuất, nhưng ở một mức độ nhất định mà san bằng sự chênh lệch chiến lực giữa Nhân tộc và Ma tộc.

Ma tộc là một loài có tính xâm lược cổ xưa vô cùng cao, bất kể tuổi thọ, chiến lực đơn thể, mức độ dũng mãnh, thậm chí là năng lực đối kháng với cái chết đều vượt xa Nhân tộc một mảng lớn, đặc biệt là chiến lực tầng dưới chót, Ma tộc thường thường có thể dựa vào sức mạnh thân thể cường đại lấy ít đánh nhiều.

Ví dụ như trong quân đội tầng dưới chót cùng là Linh Đài cảnh, Ma tộc đối phương chỉ là một tạp binh bình thường, cơ bản đều có được chiến lực cấp bậc Tiểu Thiên Kiêu Linh Đài cảnh, tương tự với sức chiến đấu của Vương Lung Yên Linh Đài cảnh ngay từ đầu.

Ma binh hơi lợi hại một chút chính là chiến lực Thiên kiêu Linh Đài cảnh, không khác gì Liễu Nhược Lam lúc còn ở Linh Đài cảnh.

Có thể nghĩ, song phương ở tầng dưới chót quân lực chênh lệch lớn bao nhiêu.

Đáng sợ nhất chính là, chủng tộc này cho dù là ở trên năng lực sinh sản cũng không kém hơn Nhân tộc, chỉ cần vật tư thức ăn dư thừa, rất nhanh sẽ có thể sinh ra một đội quân chiến lực mạnh mẽ.

Dưới tình huống cực đoan nhất, Ma tộc thậm chí có thể làm được toàn dân thành binh!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nhân tộc và Ma tộc phải cố hết sức chiến đấu.

Người ta một đại thống lĩnh bộ, thường thường có thể kiềm chế thậm chí áp chế một Thần Châu, cái này rất nói rõ vấn đề.

Mà vũ khí kiểu mới do Vương thị sản xuất, có thể cung cấp hỏa lực bao trùm nhất định, lực sát thương của ma tộc từ cấp ma tướng trở lên không đủ, nhưng lại vô cùng uy hiếp đối với ma quân tầng dưới chót, có thể san bằng chênh lệch chiến lực của quân đội hai bên.

Nhưng khuyết điểm của vũ khí kiểu mới này cũng rất rõ ràng, chỉ là giá trị chế tạo quá mức đắt đỏ.

Bởi vậy, sau khi Cơ Thái Xương bên kia truyền về tường tận chiến báo, thanh âm cùng lý do phản đối cũng đều biến mất, nhao nhao tỏ vẻ cắn răng cũng phải nhiều hơn một ít đơn đặt hàng vũ khí kiểu mới.

“Ninh Kham, công tác trù bị gần đây của ngươi thế nào rồi?” Trong tình huống xác định vũ khí kiểu mới hữu dụng, Thương Bình Thần Hoàng đem ánh mắt đặt ở trên người Vương Ninh Hi ở phía sau đám người.

Vương Ninh Hi!

Chính là đại biểu của tổng ty luyện khí Vương thị.

Theo Ma tộc bắt đầu toàn diện tiến công Đông Hà thần triều, một số nhân vật trọng yếu của Vương thị cũng lục tục ngo

ngoe đến Lạc Kinh, triển khai kế hoạch trợ giúp đối với thần triều, Vương Ninh Hi chính là một trong số đó.

Đây cũng là kế hoạch mà Vương Thủ Triết sớm đã định ra.

Hiện giờ phát triển của Vương thị hoàn toàn gắn bó trên thế cục ổn định của Đông Hà thần triều, chỉ có Đông Hà thần triều ổn định, Vương thị mới có thể tiếp tục phát triển nhanh chóng như lúc trước.

Mà nếu Đông Hà thần triều bị đại cục Ma tộc xâm lấn, toàn bộ Đông Hà thần châu ắt sẽ lâm vào trong náo động lâu dài, đến lúc đó Vương thị cố nhiên có thể đóng lại không gian thông đạo hai bên, nhưng xu thế phát triển vốn tốt đẹp cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, tốc độ phát triển chợt chậm lại.

Thần Võ thế giới bây giờ còn gặp phải A Tháp nạp tộc, hủy diệt Đại thống lĩnh uy hiếp, nếu không thể ở trong hai ba ngàn năm phát triển đầy đủ cường đại, đến lúc đó A Tháp Nạp tộc hoặc là hủy diệt Đại thống lĩnh bộ xâm lấn, sợ là còn không đủ đưa đồ ăn.

Cho nên, Đông Hà Thần Triều nhất định phải ổn định.

“Khởi bẩm bệ hạ.”

Vương Ninh Hi hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, hắn tiến lên vững bước, móc ra một xấp kế hoạch trù tính thật dày phân phát cho chư vị đại thần ở đây, “Qua tính toán toàn diện của chúng ta, đưa ra kết luận, nếu gia tăng sản năng gấp mười lần trở lên, cũng có tích cực phối hợp với thần triều, “thiên phạt hệ liệt” của chúng ta, “Tinh cổ hệ” trang bị vũ khí, phí tổn có thể giảm bớt ba thành.”

Vô cùng rõ ràng, hôm nay Vương Ninh Hi xuất hiện ở đây, cũng là cùng Thương Bình Thần Hoàng nhất xướng nhất hòa, muốn thúc đẩy quy mô sản xuất vũ khí kiểu mới.

“Giảm bớt ba phần? Không tệ, Ninh Kham ngươi hãy dùng NP triển khai kỹ càng một chút.” Thương Bình Thần Hoàng cười càng thêm hòa ái.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vương Ninh Hi khom người thi lễ, lập tức lấy ra một cái bàn nhỏ, cắm vào trong một cái rãnh lớn đặt bên cạnh tường, hiện

trường biểu diễn NPC.

Từ lần đầu tiên Vương Phú Quý thể hiện đồ chơi này, Đông Hà Thần Triều cũng từng bước tiến vào thời đại NP.

Thương Bình Thần Hoàng sau khi cảm nhận nó mau lẹ, còn cố ý sai Vương Phú Quý tạo cho hắn một khối đại tinh mạc kiểu lập hình, đặt ở trong tỉnh thân các này, thuận tiện tùy thời sử dụng.

Hôm nay Vương Ninh Hi dùng chính là khối đại tinh mạc này.

"Chúng ta định ra một tập đoàn quân công 【Đông Hà】, do Vương thị ta toàn diện bỏ ra kỹ thuật, bên ta chiếm tám phần mười quyền lực của tập đoàn và phụ trách vận chuyển doanh trại, còn lại hai phần quyền lực còn lại do triều đình nắm giữ. Tập đoàn quân công này, cũng không phải là một tập đoàn đơn thuần lấy lợi nhuận làm mục đích."

"Sau khi tập đoàn tiếp nhận đơn đặt hàng vũ khí kiểu mới của quân đội, Vương thị chỉ kiếm được một phần mười lợi nhuận trong đó, phần còn lại toàn bộ tập đoàn đầu nhập vào vận doanh, để cho nó phát triển lớn mạnh. Phương diện tài vụ, sẽ do 【tổng ty tài vụ của Vương thị】 【Vương thị thẩm kế tổng ty】, cùng với 【tổng ty tài vụ tài chính Đông Hà】 do triều thần mới thành lập】 cùng tiến hành thẩm định quản lý và giám sát lẫn nhau."

Kết cấu này nói thì phức tạp, nhưng thật ra cũng không khó lý giải. Có Vương Ninh Hi chế tác NPC để biểu diễn, hơn nữa Vương Ninh Hi giải thích rất rõ ràng. Các đại thần rất nhanh đã nghe hiểu, không khỏi gật đầu liên tục.

Đây là Vương thị gần như từ bỏ lợi nhuận của Đông Hà quân công, thậm chí còn chủ động cho quyền giám sát tài vụ của chính phủ Đông Hà thần triều.

"Tất cả mọi người đều nghe một chút, đây mới là thế gia điển hình mà Đông Hà thần triều chúng ta nên có." Thương Bình Thần Hoàng cười lạnh nói: "Những người cho rằng Vương thị sẽ mượn chuyện này để phát quốc khó tài, đều phải tỉnh lại."

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng cũng không nghĩ tới, tại thời khắc nguy cơ này, Vương thị lại có thể đứng ra, toàn bộ

phương vị tận lực ủng hộ Thần Hoàng như hắn.

Lúc này, ông ta không thể không thừa nhận, gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết ngoài âm hiểm ra, quả thật cũng là một người có bố cục lớn.

Trong lúc nhất thời, hắn nhìn Vương Thủ Triết cũng cảm thấy thuận mắt.

"Chư vị tiền bối." Vương Ninh Hi ở "Tiểu triều hội" này không kiêu ngạo không kiêu ngạo, tiếp tục giới thiệu, "Sau khi thành lập tập đoàn quân công Đông Hà, chúng ta sẽ mở ra một bộ phận dây chuyền sản xuất linh kiện, do các thế gia cùng nhau gánh vác phần nhiệm vụ cơ sở này, những tư liệu kỹ thuật này sẽ phát cho chư vị tiền bối, người muốn hợp tác sau này có thể đến tìm vãn bối bàn bạc."

Kỹ thuật cởi mở, nhiệm vụ chia bao sản xuất?

Vương Ninh Hi vừa nói ra lời này, phần lớn mọi người ở đây đều dâng lên hứng thú mãnh liệt, nhao nhao bắt lấy Vương Ninh Hi truy vấn.

Tuy rằng công nhân vũ khí mới này sản xuất lợi nhuận rất mỏng, nhưng lại không chịu nổi số lượng đơn đặt hàng khổng lồ, cho dù chỉ là sản xuất cơ bản một phần nhỏ, lợi nhuận cũng là con số trên trời.

Vương Ninh Hi chú ý tới trong đôi mắt kia tản ra khát vọng và thân mật, thậm chí ngay cả người cạnh tranh công nghệ quân sự Cơ thị cũng nóng lòng muốn thử, trong lòng không khỏi cảm khái lão tổ gia gia nhà mình nhìn xa trông rộng.

Lão nhân gia ông ta sớm đã định ra Lưỡng Đại Phương Châm phát triển gia tộc.

Thứ nhất, không ăn mảnh.

Thứ hai, đoàn kết hết thảy lực lượng có thể đoàn kết, cuối cùng làm được đến trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, mới vì thế gia an ổn ổn ổn định căn bản.

Chờ Vương Ninh Hi đi dạo một vòng xong.

Triều hội nhỏ này lại bắt đầu thảo luận những chuyện khác.

Rất nhanh, lại đến phiên đơn đặt hàng đan dược quân nhu.

Trước kia, phần đơn đặt hàng này không nghi ngờ gì là của Cổ Thánh tộc Khương thị, những thế gia khác cũng chỉ có thể uống một ngụm canh, nhưng lúc này đây, có sự tham dự của Vương thị, thế cục đã khác.

Đại biểu của Luyện Đan tổng ty Vương thị lần này cũng tới "Tiểu triều hội" này, chính là lão Thất đời chữ "Thủ" của Vương thị, Vương Thủ Nghiệp.

Lần này, do Vương Thủ Nghiệp mang theo trợ lý Đông Phương Linh Nhu ra mặt, tranh thủ nhiều đơn đặt hàng hơn nữa.

Nói thật, Vương Thủ Nghiệp chuyên chú luyện đan, cũng không quá am hiểu giao tiếp với người khác, ngược lại là Đông Phương Linh Nhu thể hiện ra một mặt của nữ cường nhân, ở dưới sự chăm chú của rất nhiều Thánh Tôn, thậm chí là một vị Thần Hoàng vẫn như cũ không nhanh không chậm, không siểm nịnh không kiêu ngạo biểu diễn tổng ty luyện đan để chuẩn bị chu đáo tranh thủ đơn đặt hàng.

Cuối cùng, lần này Vương thị tổng ty tranh thủ được đơn đặt hàng đan dược quân nhu, vậy mà so với Khương thị còn nhiều hơn mấy phần, coi như là một trận đại thắng.

Ngoài ra, các sản nghiệp lớn của Vương thị cũng thể hiện thực lực và sức ảnh hưởng của mình, tận hết sức biểu đạt sự ủng hộ đối với chiến tranh giữa Thần triều và Ma tộc.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Băng Hỏa Đạo Tông.

Vương Bảo Quang ở lại biệt viện sứ giả.

Một vị đại mỹ nhân tuyệt sắc mặc váy dài màu tuyết đang ngồi đối diện Vương Bảo Quang, một đôi sừng rồng sáng long lanh dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng, tăng thêm vài phần sắc đẹp cho khuôn mặt vốn đã tuyệt mỹ của nàng, cũng làm nổi bật cả người nàng càng thêm xinh đẹp, càng thêm yêu dị.

Nữ tử này, tự nhiên là Y Băng Thánh Nữ.

Chuyện chụp lén đã trôi qua hai năm.

Hai năm qua, Y Băng thánh nữ thỉnh thoảng lại chạy vào trong viện của Vương Bảo Quang ăn chực, hơn nữa còn nài nỉ đòi hỏi Vương Bảo Quang các loại văn hóa sản phẩm "Tiên tiến" mang tới, thuận tiện nhấm nháp 【dị vực mỹ thực phong vị】.

Thời gian lâu dần, quan hệ của hai người cũng chậm rãi trở nên thân quen.

"Bảo quang, ta nghe nói chuyện của ngươi." Thánh nữ Y Băng đắc ý gặm một cây chocolate, lật xem tạp chí của Đông Hà phiên bản chân tướng bát quái, "Hiện tại trong tông có rất nhiều trưởng lão cùng các đệ tử đều đang mắng ngươi, mắng ngươi là một tên lừa đảo, là một âm mưu gia, bởi vì ngươi, tài nguyên tu luyện kế tiếp của mọi người đều sẽ giảm bớt."

"Mắng thì mắng, sao có thể thiếu một miếng thịt chứ." Vương Bảo Quang ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi, "Dù sao nhiệm vụ đi sứ Bắc Khuyết lần này của ta cũng đã hoàn thành, nhưng vì sao Y Băng học tỷ không mắng ta? Sao ngươi không bị yêu cầu tiết kiệm tài nguyên tu luyện hả?"

"Tài nguyên hay không cũng không sao, ta cảm thấy ngươi rất giỏi." Ánh mắt của thánh nữ Y Băng đột nhiên trở nên nghiêm túc, lấp lóe nhìn Vương Bảo Quang: "Ngươi giống như Lưu Vĩ, vì cứu vớt ngàn vạn bách tính, cho dù là mang theo vô số tiếng xấu, đi về phía trước cũng là vẻ mặt nhẹ nhàng tự nhiên."

Ánh mắt này, giọng điệu này…

Vương Bảo Quang nhất thời sởn cả tóc gáy, trợn mắt nói: "Học tỷ, tỷ ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng đệ nghĩ quá tốt! Nếu không phải Phú Quý thúc của đệ ép đệ, đệ mới không đến đây đi sứ. Đệ bây giờ đã muốn nhanh chóng cầm vật tư về nhà, để tránh bị người ta gõ hắc côn."

"Ngươi cũng đừng che giấu. Ta cảm giác ngươi so với Lưu Vĩ do Vương Dần cương diễn, càng giống Lưu Vĩ trong tưởng tượng của ta." Y Băng thánh nữ nói đến đây, trong mắt nổi lên nóng rực, "Trong lúc điên cuồng mang theo điểm cố chấp, lại cố chấp không trói buộc, không bị trói buộc…"

"Học tỷ… tỷ xem ta cho tỷ ảnh hình NP có đẹp không?" Vương Bảo Quang cắt ngang lời cô, sau đó cho cô thấy ảnh

bản “bảo tàng tư nhân”.

Mặt là mặt của Y Băng thánh nữ, nhưng thân thể kia, ha ha, thật là nổ.

“Đồ lưu manh!”

Sắc mặt của Y Băng Thánh nữ đỏ bừng, đánh một quyền vào mắt hắn, sau đó vừa thẹn vừa giận chạy mất.

“Hít!”

Sau khi đám người chạy mất, Vương Bảo Quang mới gắng gượng dụi mắt, bắt đầu lẩm bẩm: “Mẹ nó, ra tay còn rất đen, thiếu chút nữa là bị mù rồi.”

Vừa dứt lời.

Một vị lão giả áo xám từ trong bóng tối đi ra, cười tủm tỉm nói: “Bảo Quang tiểu tử, Y Băng thánh nữ kia rõ ràng đối với ngươi có hảo cảm, ngươi liền không thuận thế cưới một người? Cũng sớm có thể nối dõi tông đường, cho Thủ Triết lão tổ nhà ngươi một câu trả lời.”

Ông lão này đương nhiên là Vương thị cung phụng đi cùng Vân Bằng và Vương Bảo Quang tới Bắc Khuyết Thần Châu đi sứ, Tài Hữu Đạo.

Lúc trước đến, Vân Bằng và Vương Bảo Quang đi trước một bước, Tài Hữu Đạo thì ở lại trên phi thuyền, cùng với sứ đoàn cùng vật tư đi tới.

Nhưng sau khi đến Bắc Mang Thần Châu, hắn vẫn vô cùng khiêm tốn, gần như không có cảm giác tồn tại gì, nếu không phải người bên trong sứ đoàn, thậm chí cũng không biết trong sứ đoàn còn có một vị Thánh Tôn như vậy.

Giống như lúc này, nếu như không phải thánh nữ Y Băng rời đi, hắn thậm chí cũng sẽ không hiện thân.

“Lão tài tiền bối, ngươi quản tốt nhiệm vụ của mình đi.” Vương Bảo Quang vẻ mặt ghét bỏ nói, “Nữ nhân, chỉ ảnh hưởng tốc độ làm bát quái của ta, hài tử càng không cần phải nói, nhớ tới liền đau đầu.”

“Ha ha, ngươi đang lừa gạt mình. Với lịch duyệt nhân sinh ba vạn năm của lão tài ta, ngươi cũng thích học tỷ Y Băng.” Tài

Hữu Đạo ra vẻ người từng trải nói: “Có hoa có thể gãy cót, chớ đợi không có hoa tàn cành…”

“Lão tài đừng làm loạn, đừng có nói chính mình giống như tình thánh.” Vương Bảo Quang bĩu môi khinh thường, “Ta làm sao có thể thích thằng ngốc Y Băng Ni Á trầm mê lần thứ hai kia chứ? Nàng ngoại trừ đáy lòng coi như thiện lương, lớn lên xinh đẹp, có khí chất, thân hình tốt, thực lực mạnh ra, thì chẳng có gì khác biệt cả.”

“Ngươi thích cô ấy, bằng không ngươi cũng không sợ ở chung với cô ấy đâu.”

“Ta sợ nàng? Ta…” Vương Bảo Quang có chút thẹn quá hóa giận, lúc này nói sang chuyện khác, “Lão tham tiền, thảm án diệt môn nhà ngươi, âm thầm điều tra tình huống thế nào rồi? Ta đã đem toàn bộ con đường cho ngươi rồi.”

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt Tài Hữu Đạo nhất thời trầm trọng vô cùng, trong ánh mắt lộ ra vẻ bi thống vô tận: “Cơ hồ đã có thể xác định. Tuy rằng trong lòng sớm có dự liệu, nhưng chưa từng nghĩ vậy mà là thật.”

“Lão tài…” Vương Bảo Quang có chút áy náy vỗ vỗ bả vai hắn, nói chuyện an ủi: “Chuyện quá khứ đã qua, chuyện chúng ta bây giờ phải báo thù cho tốt.”

Nhưng không ngờ ánh mắt Hữu Tài lại nghiêm túc: “Ngươi thích cô ấy.”

“…” Vương Bảo Quang ngửa mặt lên trời thở dài: “Ngươi còn có để yên không?”

Bất quá, trong lòng của hắn cũng lâm vào một hồi hoảng hốt.

Chẳng lẽ, mình thật sự thích Y Băng Thánh Nữ?

Đột nhiên, toàn thân Vương Bảo Quang run lên, vội vàng dùng sức lắc đầu, lắc cái ý nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Nữ nhân, chỉ ảnh hưởng đến sự nghiệp của ta.

…

Chương 99: Vương thị “một tộc nhân” bình thường không có gì lạ”

…

Đông Hà Trung Thổ.

Thần Đô Lạc Kinh.

Là thủ đô của Đông Hà thần triều, Lạc kinh phồn vinh không chỉ có Đông Hà thần triều, toàn bộ thánh vực cũng là độc nhất.

Vô số lần toàn bộ Thánh vực đều tìm không ra thành thị khổng lồ, phồn hoa như thế, cường thịnh như thế.

Kỳ thật cũng không kỳ quái.

Bởi vì Đông Hà Thần Triều là một Đại thống nhất Hoàng triều duy nhất thống nhất trong tứ đại Thần Châu, Thần Châu tức Thần Triều, Thần Triều tức Thần Châu.

Mà Tam Đại Thần Châu còn lại đều là trạng thái thế lực cát cứ, cường giả cấp bậc Đạo Chủ trong một thế lực đơn độc nhiều nhất cũng không vượt qua hai người, địa bàn một thế lực đơn độc chiếm cứ nhiều nhất cũng không vượt qua một nửa Đông Hà.

Lạc Kinh là trung tâm của toàn bộ Thần Châu, tự nhiên phồn hoa.

Mà Lạc Kinh phồn vinh như thế, kinh tế tự nhiên cũng phát đạt cực độ.

Cổ Thần tộc Cơ thị, là một gia tộc có nguồn gốc lâu dài, lịch sử vượt qua trăm vạn năm, sản nghiệp gia tộc tự nhiên cũng cực kỳ phức tạp mà khổng lồ, liên quan đến phương diện sinh hoạt, trong đó sản nghiệp quân công luyện khí chính là một trong những sản nghiệp trụ cột mà Cơ thị dựa vào để sinh tồn.

Khu ngoại thành phía bắc Lạc Kinh xa xôi.

Nơi này có một xưởng của Cơ thị, tên là “Hưng vượng công phường”.

Nó mặc dù mang danh tiếng của công xưởng Cơ thị, nhưng thực ra chỉ là một công xưởng luyện khí bình thường do tộc nhân bàng chi Cơ thị kinh doanh.

Phường công này được Cơ thị che chở, cũng tiếp nhận một phần nhỏ đơn đặt hàng luyện khí quân công của Cơ thị, tuy rằng lợi nhuận phần lớn đều bị chủ gia Cơ thị ăn hết, nhưng thông qua "Thay đổi kỹ càng" và các thủ đoạn tránh thuế hợp lý, cũng có thể đem cuộc sống trôi qua không tệ.

Giờ phút này.

Trong Hưng vượng công phường.

Sắc trời đã tối, Tây Môn Diệu Khánh mới sắp hoàn thành công tác luyện khí một ngày.

Hắn kéo thân thể mệt mỏi thay bộ công phục luyện khí, từ trong tủ lấy ra bản ghi chép tiêu chuẩn của 【Bảng thông tin của Vương thị】 mà lập tức kích động mở một cái đầu ảnh quen thuộc gửi đi một tin nhắn.

"Thúy Nhi, ta dùng đồng hồ đặt trước hai tấm Đại Lưu Ảnh phiếu [Thần Võ quật khởi nhị thiên], buổi tối chờ ngươi ở chỗ cũ, sau khi ăn cơm xong sẽ đi xem Đại Lưu Ảnh."

Cái gọi là đồng hồ tiêu chuẩn, thật ra là bảng nhập môn cơ sở của Vương thị đẩy vào bình dân, giá rẻ, phí thông tin cơ sở cũng thấp.

Cũng chính vì vậy mới khiến cho đồng hồ thông tin của Vương thị bùng nổ ở Lạc Kinh. Mười mấy năm nay gần như đã đạt đến mức người nào cũng có đồng hồ.

Phải biết rằng, Lạc Kinh tuy có Thần Hoàng cao cao tại thượng cùng một đại lão thế gia đỉnh tiêm, nhưng càng nhiều hơn vẫn là bình dân bách tính ức vạn. Trong đó có rất nhiều đều là Trung Thổ Thánh Phủ khác, thậm chí là Lạc Kinh Phiêu từ hải ngoại tới Lạc Kinh.

Bọn họ mang theo mộng tưởng, hy vọng có thể sống yên ổn ở Lạc Kinh, an cư lạc nghiệp, sinh sôi đời sau, cuối cùng trở thành một người Lạc Kinh chân chính.

Tây Môn Diệu Khánh đợi một lát, cũng không thấy Thúy Nhi hồi âm, ngược lại nhận được tin tức từ nhóm chủ quản trên

đỉnh đầu: “Mọi người hôm nay đừng đi vội. Tối nay lưu lại mở hội nghị quan trọng, học tập lĩnh hội gia chủ Cơ thị nói chuyện tinh thần, đọc thuộc lòng gia chủ, qua mấy ngày nữa Cơ thị quý công tử phải xuống dưới kiểm tra.”

Thần mẹ nó buổi tối mở hội nghị quan trọng.

Tây Môn Diệu Khánh mặt tối sầm, thiếu chút nữa đem đồng hồ đập rớt.

Hội, mở họp thì không thể mở cửa sao? Mỗi lần đều phải mở cuộc họp tăng ca! Nếu như chủ quản vào lúc này ở trước mặt hắn, hắn thật sự muốn tát hắn một trận lớn.

Đáng tiếc, mặc dù có bất mãn nhiều hơn nữa, bất mãn nhiều hơn nữa, nhìn các đồng sự trong nhóm từng người phát tin tức, Tây Môn Diệu Khánh cũng vẫn thành thành thật thật phát ra một câu “Nhận”.

Không có biện pháp, Lạc Kinh nhân tài quá nhiều, cạnh tranh quá lợi hại, muốn ở chỗ này sinh tồn quả thực không dễ.

Kỳ thực, Tây Môn Diệu Khánh cũng xuất thân từ một gia tộc ở quê hương Tiên Triều xa xôi coi như không tệ, gia tộc có sản nghiệp, cũng có truyền thừa Thần Thông cảnh.

Mà Tây Môn Diệu Khánh hắn, tuổi còn trẻ đã là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, lại học được một thân luyện khí thuật tốt, nếu là ở lại trong gia tộc, tương lai trở thành Tử Phủ trưởng lão của gia tộc không thành vấn đề.

Nhưng hắn không cam lòng cả đời cứ như vậy bình thường đi qua, bởi vậy mới không tiếc vượt xa Trọng Dương chạy đến Lạc Kinh phát triển.

Hắn cho rằng dựa vào luyện khí thuật không tầm thường của mình có thể xông ra một mảnh thiên địa ở Lạc Kinh, nhưng thực tế lại cho hắn một cái bạt tai nặng nề.

Lạc Kinh tập trung tinh anh trong thiên hạ, hắn ở nơi nhỏ bé coi như chói mắt, vừa đến Lạc Kinh, hắn lập tức trở nên bình thường và bình thường.

Ở dưới một lần lại một lần thất bại đả kích, Tây Môn Diệu Khánh rốt cục dần dần tìm được định vị của mình, ở trong

xưởng luyện khí tìm công tác ngày qua ngày, nói một cái đồng dạng là bạn gái Lạc Kinh Phiêu.

Hắn hi vọng thông qua cố gắng của mình, để cho cuộc sống của mình dần dần tốt lên.

Trước tiên tích lũy tiền mua một căn nhà rẻ nhất ở ngoại ô thành bắc, cuộc sống an tâm cùng Thúy Nhi, sau đó sáng tạo điều kiện tốt hơn cho con, để tương lai hắn có thể chân chính đặt chân tại Lạc Kinh, trở thành người Lạc Kinh chân chính.

Cũng chính là mộng tưởng này, khiến hắn mỗi ngày đều rất nỗ lực liều mạng, ngoài công tác ra cũng không quên khổ sở nghiên cứu kỹ thuật luyện khí, kỹ thuật sản xuất.

Nhưng ngay khi Tây Môn Diệu Khánh đang trả lời thu được, chủ quản lại trực tiếp mắng: "Tây Môn Diệu Khánh, có phải ngươi đã phát kế sách kỹ thuật cải tiến luyện khí cho Nhị phường chủ hay không?"

"Ta chính là cảm thấy quá trình sản xuất hiện tại cùng một bộ phận kỹ thuật có vấn đề…" Tây Môn Diệu Khánh cãi lại nói một câu.

Lời này lập tức thiêu đốt tâm tình phẫn nộ của chủ quản, ngay trước mặt tất cả mọi người trong công tác đổ ập xuống mắng lung tung, cái gì mà "Bản lĩnh không có tâm cơ ngược lại không nhỏ", "Năng lực của ngươi sao không lên trời", "Không muốn làm tốt thì cút cho ta".

Tây Môn Diệu Khánh mặt đỏ bừng, mấy lần muốn mắng lại, nhưng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Sau đó trong hội nghị học tập, chủ quản cũng không cho Tây Môn Diệu Khánh sắc mặt tốt, thậm chí lấy hắn ra làm điển hình nói chuyện, giết gà dọa khỉ với đồng sự khác.

Vất vả lắm mới kết thúc hội nghị, hắn vội vàng rời khỏi xưởng, xem xét tin tức trong cổ tay, lại phát hiện mình vẫn chưa nhận được hồi âm của Thúy nhi.

Không tốt, lẽ nào Thúy nhi xảy ra chuyện?

Hắn vội vàng bấm tắt máy truyền âm, nhưng không vang lên mấy lần, đối diện liền cúp máy, lại cúp máy!

Tâm tình của Tây Môn Diệu Khánh dần dần bắt đầu phát lạnh.

Hắn chưa từ bỏ ý định, lại liên tiếp phát tin tức quan tâm, sau đó nôn nóng chờ đợi.

Qua một nén nhang, cuối cùng Thúy Nhi mới hồi âm cho hắn: "Đang tắm rửa, không thấy được tin tức, hôm nay quá mệt mỏi không muốn lại ra ngoài."

Tây Môn Diệu Khánh tâm càng ngày càng lạnh, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, trực tiếp chạy tới phòng cho thuê của Thúy Nhi tìm nàng, lại phát hiện nàng cũng không ở nhà.

Hàng xóm "tốt bụng" nói cho hắn biết, chạng vạng hôm nay Thúy Nhi lên một phi liễn xa hoa.

Tây Môn Diệu Khánh trở về phòng cho thuê tu luyện một đêm.

Hắn hiểu được Lạc Kinh Mộng của mình cuối cùng nên tỉnh.

Hắn quyết định đi đến trung tâm Lạc Kinh một chuyến, nhìn xem 【Định Vận Thần Cung】 trong truyền thuyết.

Đến Lạc Kinh đã mấy chục năm, nhưng hắn còn chưa bao giờ nhìn qua Định Vận Thần Cung ở khoảng cách gần.

Hắn đóng cổ tay lại, lấy ra phi liên công cộng trong Lạc Kinh thành, trăn trở trọn vẹn nửa tháng mới đến trung tâm Lạc Kinh.

Trên bầu trời, nhìn Định Vận thần cung hùng vĩ, lơ lửng trong mây, Tây Môn Diệu tâm thần rung động, thật lâu không nói gì.

Hắn biết, đã đến lúc ly biệt, trở lại Tiên Triều nông thôn do hắn nuôi dưỡng.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn nhìn thấy trước mặt cửa hàng cổ xưa bên đường, dùng màn hình to lớn phát ra quảng cáo tuyển dụng.

Tập đoàn quân công Đông Hà chính thức thành lập, hiện cần chiêu mộ đúng như cương vị… Người phù hợp điều kiện giao phối số điện thoại…

Tập đoàn quân công Đông Hà?

Tây Môn Diệu Khánh tâm thần run lên.

Là Tập đoàn quân công do gần đây truyền ra, Thần Võ Vương thị và triều đình liên hợp thành lập?

Đối với Thần Vũ Vương thị, hắn cũng không xa lạ gì. Mấy chục năm gần đây, Thần Vũ Vương thị ở Lạc Kinh có thể nói là nổi bật, thanh danh thịnh vượng gần như không thua gì những Cổ Thánh tộc kia, nghe nói ngay cả Thần Hoàng cũng khen Thần Vũ Vương thị vài lần, đồng hồ thông tin trên tay chính là kiệt tác của Vương thị.

Chỉ tiếc hắn phải tích tiền, chỉ đành mua bản tiêu chuẩn cho mình, lại mua bản xa hoa cho Thúy Nhi, lại không nghĩ rằng…

Ài!

Trong lòng hắn phiền muộn không thôi, ánh mắt tùy ý đảo qua điều kiện tuyển luyện khí sư, lập tức sửng sốt.

Điều kiện này… Không ngờ mình lại phù hợp điều kiện tuyển dụng Luyện Khí Sư trong cương vị?

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ hồi lâu, do dự hồi lâu, rốt cục lại quyết định cho mình một cơ hội cuối cùng.

Nếu thành công ứng tuyển, hắn liền lưu lại, nếu không được, rời khỏi Lạc Kinh cũng không muộn.

Hắn đã thông báo cho Ứng mộ, lập tức nhận được số hẹn trước và địa điểm phỏng vấn.

Mấy ngày sau.

Tây Môn Diệu Khánh trong lòng hoài bão đi vào tửu lâu xa hoa đệ nhất Lạc kinh —— trong【Nghênh Tiên lâu】.

Hắn nghe nói có tư cách hẹn trước người ăn cơm ở đây, thấp nhất cũng phải là tu sĩ Chân Tiên cảnh, hoặc là thành viên nòng cốt trong những gia tộc cổ xưa kia.

Thậm chí, ngay cả thị nữ hoặc tiểu nhị phụ trách bưng thức ăn rót trà ở đây cũng ít nhất là Tử Phủ cảnh trẻ tuổi.

Bằng vào một tu sĩ Thiên Nhân cảnh như hắn, nếu không có gì ngoài ý muốn, đời này cũng không có khả năng bước vào trong Túy Tiên lâu, đừng nói ở chỗ này ăn một bữa cơm, coi như là uống một ngụm trà cũng để cho hắn phá sản.

Tây Môn Diệu Khánh biểu lộ ý đồ đến, một vị thị nữ xinh đẹp liền dẫn hắn đến thính phòng chờ phỏng vấn.

Chỉ riêng trong thiên sảnh này, cũng đã có mấy chục người phỏng vấn đang chờ đợi, mỗi người đều có bộ dáng vô cùng tự tin.

Trong thiên sảnh đặt chút món ăn tự phục vụ, đều là linh quả và bánh ngọt linh thực thượng hạng, thị nữ nói với hắn miễn phí có thể tùy ý ăn, nhưng Tây Môn Diệu Khánh lại yên lặng ngồi chờ đợi.

Không bao lâu sau, trong sảnh liền có mấy người đi vào, cầm đầu trong đó là một nữ tử trẻ tuổi.

Quần áo trên người nàng không giống như khuê tú thế gia bình thường dệt kim trâm ngọc, gấm vóc phức tạp, nhưng tài liệu vô cùng quý giá, lộ ra có chút chính thức mà thuần thục, trên sống mũi còn đeo một bộ kính mắt, lộ ra thập phần tri tính.

Nàng bước đi trầm ổn, mỗi một bước đều kiên định mà mạnh mẽ, nhất cử nhất động đều giống như lộ ra sự tự tin mãnh liệt.

Đi theo sau lưng nàng là hai vị nam tử trung niên mặc quan phục triều đình, rõ ràng là quan viên trong triều.

Tuy nhiên, bọn họ vô cùng khách khí với nữ tử trẻ tuổi kia, mở miệng là mời Kha Dĩnh tiểu thư bên này.

Rất hiển nhiên, nữ tử tên là ” kha Dĩnh” kia mới là đầu lĩnh trong mấy người.

“Hoan nghênh chư vị anh kiệt đến tham gia hội nghị.” Nữ tử đi đến trước mặt mọi người, mỉm cười mở miệng, ngữ khí tự tin mà thong dong: “Ta trước tiên tự giới thiệu một chút, ta tên Vương Kha Dĩnh, phụ trách chủ trì trận hội nghị thứ ba trăm bảy mươi chín này. Hai vị lãnh đạo này là giám sát sứ triều đình ủy thác, để đảm bảo lần này ứng mộ sẽ công bằng công chính. Không nhiều lời, hiện tại chính thức tiến vào quá trình ứng mộ.”

Dứt lời, nàng liền dẫn người tiến vào trong phòng bao, bắt đầu ứng mộ.

Lúc này, Tây Môn Diệu Khánh mới từ trong tiếng xì xào bàn tán của người khác hiểu được, Vương Kha Dĩnh chính là một

trong những tộc nhân tinh anh của Thần Võ Vương thị.

Nghe nói nàng ta bất quá mới một trăm ba mươi bốn mươi tuổi, đã trở thành tu sĩ Tử Phủ cảnh.

Mọi người đều biết, tư chất huyết mạch càng cao, tốc độ tu luyện càng nhanh. Nàng có tốc độ tu luyện như vậy, tương lai một Lăng Hư cảnh tuyệt đối chạy không thoát, nếu có cơ duyên, thành tựu Chân Tiên cũng không phải không có cơ hội.

Nghe nói Thần Võ Vương thị có rất nhiều tinh anh trẻ tuổi đều theo trưởng bối đến trợ giúp gia tộc phát triển, vị Vương Kha Dĩnh tiểu thư này chính là một trong số đó.

Nghe được những lời này, Tây Môn Diệu Khánh là một trận hâm mộ không thôi.

Thật không hổ là phú gia tiểu thư xuất thân hào môn, vừa ra khỏi con đường này chính là đỉnh cao mà những người bình thường như bọn họ cả đời đều phải ngưỡng vọng.

Theo sự phỏng vấn tiến hành, từng người phỏng vấn đi vào sương phòng, sau đó lại rất nhanh rời đi.

Những người phỏng vấn này sau khi đi ra thì mỉm cười, có một số thì ảo não không thôi. Bầu không khí bên ngoài phòng bất tri bất giác trở nên ngưng trọng.

Tây Môn Diệu Khánh cũng khẩn trương không thôi.

Trong dày vò, cũng không biết qua bao lâu, rốt cục đến phiên Tây Môn Diệu Khánh.

Hắn thấp thỏm tiến vào trong phòng, thái độ khiêm tốn hướng về phía người ở bên trong liên tục hành lễ.

“Ngươi không cần khẩn trương.” Vương Kha dịu dàng cười nói: “Trước tiên ngồi xuống uống một ngụm trà, chúng ta chậm rãi nói.”

Nói xong, liền có thị nữ bưng linh trà mới pha lên.

“Đa tạ Kha Dĩnh tiểu thư.”

Tây Môn Diệu Khánh vội vàng cung kính cảm tạ, lúc này mới dám ngồi xuống ghế đối diện Kha Dĩnh tiểu thư, sau đó nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Cảm nhận được ấm áp từ trong cổ họng trà chảy xuôi qua, mang theo mùi trà tươi mát, hắn cuối cùng cũng yên lòng hơn rất nhiều.

Vương Kha Dĩnh thấy thế, giống như là nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm với Tây Môn Diệu Khánh, ban đầu nói chuyện đều là hứng thú, dần dần chuyển sang quan hệ đồng nghiệp, quan hệ lãnh đạo, cuối cùng Vương Kha Dĩnh lại cùng hắn nói về kỹ thuật luyện khí.

Khi tán gẫu những đề tài trước đó, Tây Môn Diệu Khánh còn cảm thấy có chút xấu hổ, có vẻ rất co quắp, nhưng vừa nhắc đến chuyên nghiệp của mình, cũng chính là lúc luyện khí, hắn lập tức trở nên thập phần tự tin, các loại chậm rãi mà nói, thậm chí còn chỉ ra một ít sai lầm nhỏ trong kỹ thuật trong lời nói của Vương Kha Dĩnh.

Ngôn ngữ có thể gạt người, nhưng ánh sáng trong mắt, sẽ không gạt người.

Vương Kha Dĩnh nghe được âm thầm gật đầu.

Lúc nãy nàng nói đến kỹ thuật sai lầm cũng là cố ý, liền muốn nhìn một chút đối phương phản ứng như thế nào.

“Lúc trước ngươi nói về kỹ thuật khác nhau với lãnh đạo, ngươi đưa ra một phương án nhỏ để ưu hóa luyện khí, đối phương cũng không tán thành, có thể triển khai một chút không?” Vương Kha Dĩnh nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này…” Tây Môn Diệu Khánh do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng tự thuật, cũng đem phương án nhỏ kia giao cho Vương Kha Dĩnh xem.

Phương án này, trái lại Vương Kha Dĩnh nhìn đến đôi mắt hơi sáng lên.

Tuy trên phương diện sản xuất Vương thị sớm đã có phương án tương tự, nhưng từ Tây Môn Diệu Khánh có thể nghĩ đến những điều này cũng có thể thấy được, hắn ở trên luyện khí vẫn là rất có ý tưởng của mình, cũng là người dũng cảm sáng tạo và thăm dò.

“Ngươi có thể nói được, nhưng không có trải qua học tập chuyên nghiệp, nếu muốn nhập gia vào chức vị luyện khí sư của tập đoàn quân công Đông Hà, chúng ta phải triển khai

huấn luyện cho ngươi trong ba năm.” Vương Kha Dĩnh châm chước nói: “Có điều vì bảo đảm cuộc sống của ngươi, trong lúc huấn luyện, Vương thị chúng ta sẽ cung cấp trợ cấp lương bổng. Lấy chức vị và điều kiện của ngươi, mỗi năm trợ cấp một trăm năm linh thạch, ăn ở miễn phí.”

“Đợi thông qua khảo hạch chính thức lên đồi, thù lao cơ sở là ba trăm năm mươi linh thạch, hàng năm kỳ nghỉ linh hoạt hai tháng, bài huấn luyện thoát sản một tháng, tăng ca sẽ có phí tăng ca phụ trợ, ăn ở miễn phí, giao thông có trợ giúp. Nếu có kỹ thuật cải tiến, lập công theo trình tự ưu hóa, sẽ có thêm tiền thưởng và chức vị tăng thêm khả năng. Các điều khoản cụ thể đều ở đây, Tây Môn công tử có thể xem kỹ.”

Nhiều, bao nhiêu?

Tây Môn Diệu Khánh bị khiếp sợ.

Trong lúc huấn luyện có một trăm năm mươi linh thạch trợ cấp? Lên cương chính thức có ba trăm năm mươi linh thạch? Còn có các loại điều khoản kỳ nghỉ rõ ràng, trợ cấp vân vân.

Phải biết rằng, hiện tại hắn ở trong công xưởng thịnh vượng của Cơ thị, một năm thu nhập tổng cộng cũng chỉ chừng trăm linh thạch, lại không bao ăn ngủ! Mà áp lực sinh tồn của Lạc Kinh lại rất lớn, cho dù là ở ngoại thành, chỗ ở và chỗ ăn uống tiêu dùng đều là xa xỉ, cuộc sống của hắn lúc này mới trôi qua gấp gáp.

Nếu như lương bổng thật sự có thể cho nhiều như vậy, vậy cuộc sống sau này của hắn chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Tây Môn Diệu Khánh mãi cho đến khi ký xong khế ước, lúc đi ra khỏi phòng phỏng vấn, vẫn còn có chút hoảng hốt.

Hắn bồi hồi ở cửa Túy Tiên Lâu thật lâu chưa từng rời đi, cảm giác mình giống như là một giấc mộng.

Vương Kha Dĩnh tiểu thư, là thượng thiên phái tới cứu vớt nữ thần của hắn sao?

“Ủa? Đó không phải là Độc Cô Tinh Thần đồng nghiệp xưởng công?

Rất nhanh Tây Môn Diệu Khánh đã chú ý tới, hóa ra mình không phải là người duy nhất trong công xưởng thịnh vượng

đến ứng mộ công tác mới.

Độc Cô Tín thành thấy hắn cũng sững sờ, nhưng không có tới chào hỏi hắn, chỉ gật đầu với hắn rồi nhanh chóng rời đi.

Tây Môn Diệu Khánh nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn một hồi, lại bắt đầu đờ ra.

Lúc này, một bóng người từ trong Nghênh Tiên Lâu phía sau hắn đi ra. Thì ra là phỏng vấn giữa đường, thừa dịp Vương Kha Dĩnh nghỉ ngơi ở giữa sân, thở phào một hơi.

Chú ý tới Tây Môn Diệu Khánh đang đứng ở cửa, nàng chủ động chào hỏi: "Tây Môn công tử, ngươi đây là còn có việc gì sao?"

"Kha, Kha Dĩnh tiểu thư." Tây Môn Diệu Khánh xấu hổ đỏ mặt, không dám nhìn Vương Kha Dĩnh nhiều: "Ta không dám tin, ta có thể phỏng vấn, còn có chút thất thần."

"Ta cảm thấy ngươi rất có tiềm lực, sau này làm cho tốt, đừng phụ lòng tín nhiệm của ta." Vương Kha cười duyên nói với hắn: "Ta làm giám khảo chiêu mộ ngươi, sau này ngươi biểu hiện không tốt sẽ liên lụy đến ta."

"A, cái này, ta nhất định sẽ không liên lụy đến Kha Dĩnh tiểu thư." Tây Môn Diệu Khánh cả kinh, vội vàng trịnh trọng bày tỏ thái độ.

Dừng một chút, hắn lại nhịn không được có chút cảm khái: "Ta không nghĩ tới, đại tiểu thư cao cao tại thượng như Kha Dĩnh tiểu thư lại bình dị gần gũi như vậy."

Hắn không khỏi hồi tưởng lại, bộ dáng của người gọi là Cơ thị quý công tử lúc tới kiểm tra xưởng, làm cho cả xưởng đều đi theo buổi tối khai giảng học. Mà cái người gọi là "Quý công tử" kia, so với Kha Dĩnh tiểu thư, hình như kém không chỉ một bậc.

"Ngươi cũng đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là đại tiểu thư gì đó." Vương Kha Dĩnh cười khoát tay: "Ta ở Thần Võ Vương thị của chúng ta, chính là một nữ hài nhi bình thường xuất thân trực mạch."

Tộc nhân trực mạch bình thường?

Tây Môn Diệu Khánh lộ vẻ kinh ngạc, lắc đầu không tin nói: "Không thể nào, không thể nào! Cho dù là Thần tộc cổ xưa như Cơ thị, giống như Kha Dĩnh tiểu thư, đều tuyệt đối là người nổi bật trong thế hệ trẻ."

Vương Kha bất đắc dĩ cười cười.

Hiểu lầm như vậy mỗi ngày đều phát sinh. Tuy nàng xác thực rất cố gắng, nhưng lúc nàng lần đó tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, tổng bài danh của nàng cũng chỉ xếp hạng thứ mười!

Nói mình là tộc nhân tinh anh trẻ tuổi nàng cũng nhận, nhưng nếu nói là người nổi bật, nàng cũng cảm thấy xấu hổ.

Tộc Học cao đẳng hàng năm đều có người tốt nghiệp, nhiều tộc nhân giống như nàng như vậy, nhưng không tính là người nổi bật gì.

Bất quá, lần này gia tộc muốn tới Lạc Kinh phát triển, nàng cũng là trước tiên báo danh, chính là muốn tranh thủ thêm một chút cơ hội, cho mình nhiều hơn một chút không gian phát triển. Bất quá, tộc nhân trẻ tuổi cùng nàng ôm ý định đồng dạng cũng có rất nhiều, đến Lạc Kinh vẫn là phải cuốn lại.

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên có một đoàn người khác từ cửa Nghênh Tiên lâu đi ra.

Hóa ra là lúc Vương Ninh Kham gặp được Thánh vương của Hiên Viên thị trong Nghênh Tiên Lâu, lúc này đang dẫn người đi ra.

Đợi khi vị Thánh Vương kia bị đưa đi, hắn liền ở nhà cùng đi chuẩn bị một phi liên.

Vương Kha Dĩnh thấy thế, vội vàng nói lời xin lỗi với Tây Môn Diệu Khánh, sau đó đi theo mấy bước, cung kính ngọt ngào hô một tiếng: "Ninh Hi lão tổ."

Vương Ninh Hi dừng bước nhìn về phía Vương Kha Dĩnh, cảm thấy cô nương này có chút quen mắt, nhưng lại không biết tên.

Vương Kha Dĩnh vì tránh cho Vương Ninh Hinh xấu hổ, vội vàng tiến lên cung kính giải thích nói: "Ninh Hi lão tổ, ta tên Vương Kha Dĩnh, là con trai của Lục Tổ nhất mạch chữ lót'Kha'."

“A, là Kha Dĩnh của tổ gia của Liêm lục thúc.” Vương Ninh Hi thần sắc ‘bất ngờ’, sau đó vẻ mặt hòa ái nhìn nàng, cười nói: “Ta nhớ ngươi gần đây làm việc ở Lạc Kinh coi như thuận lợi đúng không?”

Hiện tại số lượng tộc nhân của Vương thị khổng lồ, thế hệ trẻ ưu tú chỗ nào cũng có. Chỉ riêng thế hệ trẻ tới Lạc Kinh trợ giúp lần này đã có hơn ngàn người, đều hóa thành tầng tầng quản lý phân tán ở các vị trí, không cần Vương Ninh Hi quản lý, tự nhiên không thể nhận ra toàn bộ.

“Đa tạ Ninh Kham lão tổ quan tâm, tất cả đều rất thuận lợi, cũng rất có tính khiêu chiến.” Vương Kha cung kính nói: “Bây giờ chủ yếu là làm công việc ứng mộ của tập đoàn quân công Đông Hà.”

“Rất tốt, từ tầng dưới chót bắt đầu thực hiện công việc, tích lũy kinh nghiệm, ta tin tưởng ngươi nhất định làm được.” Vương Ninh Hi cổ vũ vài câu sau đó lại nói, “Hiện tại ta cùng Thủ Nghiệp Thất lão tổ ước hẹn gặp mặt, thì đi trước. Chờ ta bận rộn trận này, lại mời các ngươi những tiểu gia tộc trụ cột này ăn cơm.”

“Đa tạ Ninh Kham lão tổ khích lệ, Ninh Kham lão tổ tạm biệt.”

Vương Kha đứng tại chỗ cung kính nhìn phi liên của Vương Ninh Hi rời đi.

Mãi cho đến khi phi liên của Vương Ninh Hi hoàn toàn không nhìn thấy nữa, nàng mới thu hồi ánh mắt, trên mặt cũng nhiều thêm một vòng hưng phấn, nhịn không được lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới vận may tốt như vậy, tùy tiện đi ra ngoài hít thở một hơi còn có thể đụng phải Ninh Hi lão tổ, ta phải phát cho bằng hữu…”

Tây Môn Diệu Khánh ở một bên nhìn mà là một trận hỗn loạn trong gió.

Nhìn điệu bộ này, hình như Kha Dĩnh tiểu thư thật sự không phải là thiên chi kiêu nữ trong gia tộc Thần Võ Vương thị… chuyện này quả thực không hợp thói thường… Rốt cuộc Vương thị là gia tộc đáng sợ như thế nào?

…

Nửa ngày sau.

Bộ phận luyện đan tổng ty của Vương thị mua ở Lạc Kinh, trong thư phòng hậu viện.

“Vương Thủ Nghiệp” một thân trường bào màu xanh, phong độ nhẹ nhàng, thần sắc phức tạp nhìn hai vị nữ tử trước mắt.

Hai người này, một người cho tới nay đều yên lặng đi theo hắn phát triển, cũng dần dần trở thành trợ lý phụ tá đắc lực tín nhiệm nhất của hắn Đông Phương Linh Nhu, mà một người khác, lại là một thân hoa phục, bá khí uy nghiêm, khí chất như tiên Đế Nữ Lạc Già.

Không, xác thực mà nói, hiện tại Lạc Già đã sớm là nữ đế Đại Chu rồi, nên gọi nàng là 【 Lạc Già đại đế 】 hoặc là 【 Lạc Già nữ đế 】 mới đúng.

Bởi vì cho tới nay cũng không tiếc sức lực theo sát điệu bộ của Vương thị, ôm chặt đùi Vương thị trên sản nghiệp, hiện giờ đế quốc Đại Chu của thế giới Thần Võ đã sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất, thực lực cũng là xưa đâu bằng nay.

Lúc này đây, thừa dịp thế lực Đông Phong phát triển đến Thánh Vực của thế giới Thần Võ, Đại Chu cũng thuận thế mở rộng bản đồ sản nghiệp đến Thánh Vực, đồng thời đã sớm tích góp vốn liếng Chân Tiên của mình.

Dưới sự chấp chưởng của nàng, sớm muộn gì Đại Chu cũng sẽ trở thành một phương Tiên Triều.

Đáng tiếc, tâm nguyện lớn nhất của nữ đế Lạc Già lại không phải là làm nữ hoàng Tiên Triều gì đó, nếu không phải xuất phát từ trách nhiệm, thật ra ngay cả nữ đế này nàng cũng không muốn làm.

Nàng thậm chí ghen ghét Đông Phương Linh Nhu, bởi vì bất kể lúc nào, Đông Phương Linh Nhu đều có thể yên lặng canh giữ bên cạnh Thủ Nghiệp.

Mà Đông Phương Linh Nhu, đối với Lạc Già cũng có chút địch ý cùng kháng cự, dường như cũng không quá nguyện ý nàng động một chút liền tìm cơ hội tới gần Thủ Nghiệp tiền bối.

Theo Đông Phương Linh Nhu thấy, vị Nữ Đế Lạc Già lần này hấp tấp đi theo đến Lạc Kinh, ngoài miệng nói cái gì cũng phải đầu tư và phát triển ở Lạc Kinh, đó đều là lấy cớ, mục đích chân chính của nàng, bất quá là có lòng bất chính với tiền bối Thủ Nghiệp, muốn thừa dịp trời cao hoàng đế xa phát sinh chuyện gì đó không biết xấu hổ.

Hai nàng đều giữ im lặng.

Bầu không khí trong thư phòng dần dần trở nên cổ quái.

Vương Thủ Nghiệp nhìn một màn này, trong lòng không khỏi cười khổ liên tục.

Vương Thủ Nghiệp ta, đời này chính là muốn yên lặng luyện đan, trả lại công trạng gia tộc, sao lại khó như vậy chứ?

Đang lúc hắn minh tư khổ tưởng, suy nghĩ muốn phá vỡ cục diện bế tắc như thế nào, Vương Ninh Hi ở nhà dẫn theo người đi vào thư phòng.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong thư phòng, bước chân Vương Ninh Hi khựng lại, nhất thời chắp tay nói: “Thủ Nghiệp lão tổ, xem ra ta tới không đúng lúc.”

Nói xong, hắn lập tức muốn rời khỏi thư phòng chạy trốn.

Cuộc sống riêng tư của trưởng bối, hắn cũng không phải là có thể xen vào.

“Không, ngươi tới đúng lúc.” Vương Thủ Nghiệp nhìn thấy hắn, lập tức giống như là gặp được cứu tinh, vội vàng giữ người lại: “Ninh Kham, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngươi.”

“Thiếu gia Ninh Kham uống trà.” Đông Phương Linh Nhu dịu dàng cười, châm trà ngon cho Ninh Kham.

Một bên khác, Lạc Già nữ đế tựa hồ cũng không cam lòng yếu thế, cười híp mắt đồng dạng châm trà cho Ninh Hi: “Ninh Hi công tử, hai ngày nữa ta đi chỗ ngài uống trà, hôm nay sẽ không quấy rầy.”

Nói xong, hai nàng cách không nhìn nhau một cái, liền tự mình rời khỏi thư phòng, để lại không gian tư mật cho các nam nhân.

“Chậc chậc!”

Vương Ninh Hi nhìn trước mặt hai ly trà một trái một phải, nhịn không được cười trêu chọc: “Thủ Nghiệp lão tổ quả nhiên là diễm phúc không nhỏ, bất luận đi tới chỗ nào đều sẽ có hồng nhan tri kỷ đi theo.”

Vương Phú Quý xuất phát đi Diệt Thế Ma Vực, mấy năm nay công việc chủ yếu của Vương thị ở Lạc Kinh đều do Vương Ninh Hi và Vương Thủ Nghiệp chủ trì, hai người thường lui tới, quan hệ đã vô cùng thân quen, nói chuyện tự nhiên cũng không có gì cố kỵ.

“Không lớn không nhỏ, ngay cả lão tổ cũng dám trêu chọc.” Vương Thủ Nghiệp tức giận gõ đầu Ninh Kham một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ta thật sự quá khó khăn, Tứ ca nhất định muốn ta tới Lạc Kinh chủ trì đại cục. Ngươi cũng biết, ta không am hiểu giao tiếp với người khác. Ài, thật sự hoài niệm ngày trước ở trong Trường Ninh vệ thành, yên lặng học luyện đan.”

Trong thoáng chốc, trước mắt Vương Thủ Nghiệp phảng phất lại hiện ra cảnh tượng năm đó.

Thậm chí hắn còn nhớ khi mình còn học tập luyện đan trong phường Luyện Đan, bài trí trong phòng, cùng với lúc đó luyện tập hết lần này đến lần khác, thật vất vả mới nâng cao tỉ lệ luyện thành đan của Tiểu Bồi Nguyên Đan lên đến khi ổn định sáu viên.

Lúc trước Vương thị mới là thế gia Cửu phẩm nho nhỏ, hắn cũng chỉ là một học đồ luyện đan nho nhỏ mà thôi, dựa vào quan hệ thông gia mới có thể học được thuật luyện đan.

Hắn ta lúc đó có thế nào cũng không thể tưởng tượng được, chỉ ngắn ngủi hơn một nghìn năm, vậy mà Vương thị có thể đi đến bước này của ngày hôm nay.

Hồi tưởng lại, quả nhiên là thổn thức không thôi.

…

Chương 100: Ngươi giỏi thì ngươi lên đi.

…

“Ninh Kham, lần này kêu ngươi tới, là Tứ ca phái người đưa thư tới.”

Sau khi nói chuyện, biểu cảm của Vương Thủ Nghiệp lập tức trở nên nghiêm túc, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái khay chứa đựng mật mã, giao cho Ninh Kham.

Nội dung trong đó, chủ yếu là nói một ít hành động tiếp theo của Nam Tề Thần Châu, cũng truyền tới một ít vật tư.

Vương Ninh Hi sau khi đọc kỹ thư của Thủ Triết, cũng thở dài một hơi: “Lão tổ gia gia hành động ở Nam Khuyết Thần Châu vô cùng thuận lợi, quả nhiên là đáng mừng.”

“Lôi Đình Thánh Viêm này là lão tổ nãi nãi ngươi chụp được cho ngươi.” Vương Thủ Nghiệp lại lấy ra một đoàn Thánh Viêm liên tục lóe ra lôi đình quang mang, cười đưa cho hắn: “Lần này, ngươi không cần hâm mộ Thánh Hỏa của ta nữa.”

Thứ tốt.

Vương Ninh Hi ánh mắt sáng lên, lòng tràn đầy vui mừng thu hồi Thánh viêm, quyết định sau khi trở về sẽ luyện hóa nó thật tốt.

“Ngươi cũng nghe được ý tứ của Tứ ca rồi, phát triển mới là đạo lý cứng rắn. Chuyện bố cục chiến lược và bố cục có Tứ ca bọn họ quan tâm, nhiệm vụ của chúng ta chính là xử lý tốt hậu cần ở Lạc Kinh.” Vẻ mặt Vương Thủ Nghiệp lại nghiêm túc: “Chiến tranh giữa chúng ta và Ma tộc là một trận chiến kéo dài, cuối cùng vẫn là thực lực tổng hợp.”

“Ta hiểu, nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của lão tổ gia gia.” Vương Ninh Hi gật đầu, vô cùng trịnh trọng nói.

Sau đó, hai người liền đối với phương châm và hành động kế tiếp, tiến hành thảo luận và tinh tế hơn.

Mãi cho đến một canh giờ sau, Vương Ninh Hi mới rời đi.

Tuy nhiên, Vương Ninh Hi chân trước vừa đi, bên kia, Đông Phương Linh Nhu và nữ đế Lạc Già lại chạy vào thư phòng của Vương Thủ Nghiệp.

Hai người cũng không có cãi nhau, chính là làm chuyện gì cũng phải từ biệt, bầu không khí càng có chút ý châm tiêm đối mạch mang, chọc cho Vương Thủ Nghiệp một trận đau đầu vô cùng.

Ôi! Cuộc sống như vậy lúc nào mới là cái đầu đây!

Hắn chỉ muốn im lặng luyện đan mà thôi, khó như vậy sao?

…

Nửa tháng sau.

Ngoại ô phía bắc Lạc Kinh, công xưởng hưng vượng của Cơ thị.

Tây Môn Diệu Khánh trở lại công xưởng, đang chuẩn bị đi đến tủ trữ vật của mình thu dọn đồ đạc, kết quả vừa mới vào cửa, đã bị một "người đàn ông trung niên" ăn đến bụng lép kẹp" bắt được.

"Tên chó chết nhà ngươi còn dám trở về? Một tháng! Suốt một tháng, ngươi không trả lại tin tức không nhận tin tức, trong mắt còn có công xưởng và chủ quản ta hay không? Có phải không muốn làm nữa không?!"

Tâm tình của nam tử trung niên hiển nhiên chẳng ra sao cả, điên cuồng phun nước miếng vào miệng hắn.

Tiếng gầm gừ tức khắc truyền tới không ít đồng nghiệp đứng xa xa quan sát.

Những người này hiển nhiên là biết nội tình, trong ánh mắt lộ vẻ hả hê, nhưng cũng có không ít quan hệ không tệ với Tây Môn Diệu Khánh, trong ánh mắt nhìn về phía hắn tràn đầy lo lắng.

"Hầu chủ quản, ta chính là buồn bực đi ra ngoài giải sầu. Ta thừa nhận không từ chối chứ đừng nói là ta không đúng." Tây Môn Diệu Khánh nhẫn nại cảm xúc, cố gắng để ngữ khí của mình có vẻ bình tĩnh, "Nhưng lần này ta trở về là từ chức, thuận tiện cầm về vật phẩm của tủ trữ vật."

“Ngươi… Từ chức?”

Trung niên hầu còn muốn tiếp tục mắng thì ngẩn người.

Rất hiển nhiên, Tây Môn Diệu Khánh phản ứng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn nhìn Tây Môn Diệu Khánh từ trên xuống dưới một cái, lập tức bĩu môi, lộ ra một nét cười nhạt khinh thường: “Thực sự là to gan. Được, ngươi muốn từ chức thì cứ đi. Ta ngược lại muốn nhìn xem, kinh thành Lạc lớn như vậy, có công xưởng nào dám thu ngươi.”

Cổ Thần tộc Cơ thị cũng không phải nói giỡn, cho dù là gia tộc bàng chi nâng cái tên này lên, người ngoài cũng tránh không được phải nhượng bộ vài phần, phong sát một Luyện Khí sư nho nhỏ quá dễ dàng.

Tây Môn Diệu Khánh không muốn nói nhảm với hắn, lạnh nhạt nói: “Việc này không cần Hầu chủ quản quan tâm. Hưng Vượng công phường còn nợ ta nửa năm tiền công tổng cộng năm mươi linh thạch, làm phiền Hầu chủ quản kết sổ sách.”

“Tiền công? Ngươi còn dám đòi tiền công?” Hầu chủ quản hét lên như bị dẫm phải đuôi: “Bởi vì ngươi chơi mà biến mất, công xưởng tổn thất ít nhất hơn một ngàn linh thạch, không bắt ngươi đền tiền đã là xứng đáng với ngươi rồi. Cút, cút ngay cho ta.”

“Ngươi dựa vào ta tiền công?” Tây Môn Diệu Khánh trong mắt bốc hỏa, nhưng vẫn là miễn cưỡng nhịn xuống tức giận, âm thanh lạnh lùng nói, “Ngươi không sợ ta đi cáo quan?”

“Cáo thít! Ngươi có dũng khí thì đi xin lỗi.” Giọng nói châm chọc của Hầu chủ quản: “Vừa vặn để ngươi biết, rốt cuộc trời Lạc Kinh này mang họ gì.”

Tây Môn Diệu Khánh sắc mặt âm tình bất định một hồi, cuối cùng vẫn là quyết định nhịn xuống khẩu khí này. Sau này chỉ cần ở Đông Hà quân công làm tốt, chút tổn thất ấy vẫn là không sợ.

Nhưng hắn vừa mới xoay người, chuẩn bị dàn xếp ổn thỏa rời khỏi công xưởng thịnh vượng, sau lưng bỗng dưng truyền đến tiếng cười nhạo của Hầu chủ quản: “Quả nhiên là kẻ bất lực.

Ngay cả bạn gái bị người ta cướp, cũng không dám thả chó chết, có thể có tiền đồ gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

Tây Môn Diệu Khánh hai mắt đỏ bừng, giống như trâu đực bị chọc giận quay đầu nhào tới.

Mặc dù Hầu chủ quản cũng là tu sĩ Thiên Nhân cảnh, nhưng hình thể của hắn vừa nhìn liền biết tu luyện tương đối qua loa và lười biếng, chiến lực cũng bình thường, Tây Môn Diệu Khánh lại bạo khởi làm khó dễ, căn bản không cho hắn thời gian phản ứng.

Gần như chỉ trong chớp mắt, Tây Môn Diệu Khánh đã thành công áp chế được Hầu chủ quản, đối với đầu của hắn đánh một trận thật mạnh.

“Tây Môn Diệu Khánh, ngươi điên rồi?!”

“Điên rồi điên rồi ~ Tây Môn Diệu Khánh, ngươi mau dừng tay!”

Các đồng sự vây xem cũng không ngờ sự tình lại phát triển tới bước này, cả đám đều là sắc mặt cuồng biến, đều kinh hô lên.

Cũng có mấy người trực tiếp vọt lên, nỗ lực kéo ra hai người, lại bị Tây Môn Diệu Khánh hung hăng hất bay ra ngoài.

Toàn bộ công xưởng thịnh vượng đều hỗn loạn.

…

Mười ngày sau.

Phía bắc Lạc Kinh thành, công sở trị an ở ngoại ô phía Bắc.

Tây Môn Diệu Khánh vẫn bị thương trên người cúi thấp đầu, cụp mắt xuống đi theo phía sau Vương Kha Dĩnh bước ra cửa lớn trị an.

Ánh mắt của hắn thấp thỏm lo âu, giọng nói cũng tràn đầy uể oải: “Kha Dĩnh tiểu thư, ta thật sự không nghĩ tới chuyện này sẽ kinh động đến ngài, còn liên lụy ngài từ xa chạy tới bảo lãnh ta. Nếu chuyện này liên lụy ngài, ta từ chức cũng khó chối tội lỗi.”

Ngay từ đầu khi vừa nhận được tin tức, Vương Kha Dĩnh đích thật là có chút tức giận.

Nàng phụ trách vỗ bàn chiêu người vừa mới nhập chức đã xảy ra sự kiện lớn như vậy, tất nhiên sẽ liên lụy đến công hiệu của nàng, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến công huân gia tộc của nàng.

Cái sau mới là thứ nàng coi trọng nhất, nàng muốn đổi lấy quá nhiều bảo vật trong bảo khố của gia tộc.

Bất quá lúc này, tâm tình của nàng ngược lại coi như bình tĩnh.

"Ta đã xem hồ sơ rồi." Vương Kha Dĩnh giọng điệu thản nhiên: "Hơn nữa ta còn tìm đồng nghiệp trong xưởng của ngươi hiểu rõ tình hình. Trong chuyện này, mặc dù ngươi hơi xúc động một chút, nhưng cũng coi như có thể hiểu được. Chuyện lần này coi như bỏ qua, ta không muốn so đo nhiều. Sau khi ngươi nhanh chóng xử lý xong những chuyện còn lại thì lập tức trở về trình diễn huấn."

"Vâng, Kha Dĩnh tiểu thư, ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội." Tây Môn Diệu Khánh xấu hổ lại cảm kích.

Đang nói.

Một phi liễn xa hoa do hai con chim Loan thất giai kéo bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, lơ lửng ở Tây Môn Diệu Khánh cách đó không xa.

Chỉ thấy trong phi liên bay ra một cô nương Thiên Nhân cảnh trẻ tuổi, bay xuống trước mặt Tây Môn Diệu Khánh.

Nàng thần sắc dị thường phức tạp mà nhìn hắn một cái: "Chuyện của ngươi ta đã nghe nói, ngươi quá xúc động rồi."

"Ta…"

Tây Môn Diệu Khánh há to miệng, xa xa nhìn thoáng qua xe bay lượn, lại nhìn Thúy Nhi ăn mặc hoa lá phấp phới, trong lòng lại tràn đầy khổ sở, cái gì cũng không nói ra được.

Thấy thế, Vương Kha Dĩnh dừng bước thối lui vào trong góc, khoanh tay nửa khép nửa nhắm mắt, kiên nhẫn chờ Tây Môn Diệu Khánh xử lý việc riêng.

“Kỳ thật, ta vốn là mời Chu công tử đến nộp tiền bảo lãnh cho ngươi.” Thúy Nhi thở dài, trong giọng nói mang theo một tia tiếc nuối và đau thương không biết tự biết.” Thuận tiện, ta cũng muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng mọi chuyện với ngươi. Diệu Khánh, ngươi là người tốt. Chuyện này là ta không muốn sống quá khổ nữa, là ta không cam lòng cứ thế mà quay về quê hương bị người ta cười nhạo.”

Hầu kết Tây Môn Diệu Khánh bỗng nhúc nhích, gian nan cười cười, gật đầu nói: “Thúy nhi, ngươi có quyền lựa chọn nhân sinh mình muốn. Hy vọng ngươi có thể sống tốt một chút, cũng chúc ngươi thành công.”

“Vậy… Ta đi đây.”

Thúy nhi cắn chặt răng, sau đó không quay đầu lại, bước lên phi liễn.

Phi liễn bay thẳng lên trời, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Vương Kha Dĩnh cũng hơi phức tạp.

Một mặt, nàng có vài phần đồng tình với cảnh ngộ của Tây Môn Diệu Khánh, mặt khác, nàng cũng có chút may mắn mình sinh ra ở Vương thị.

Cho dù trong lòng có hoài bão và lý tưởng, nàng cũng chỉ cần cố gắng làm tốt chính mình là được, mà không cần giống như vị cô nương kia không chịu nổi thất bại và áp lực, đi đường tắt khác.

“Kha Dĩnh tiểu thư, khiến ngài chê cười rồi.” Tây Môn Diệu Khánh cười rất miễn cưỡng, áy náy hành lễ với Vương Kha Dĩnh.

“Cố gắng lên.” Vương Kha Dĩnh hơi gật đầu với hắn, trên mặt mang theo ý cười khích lệ.

“Nhất định.” Tây Môn Diệu Khánh đôi mắt dần dần kiên định, “Trước khi đi, còn có một chuyện cuối cùng phải làm.”

Nói xong, hắn mở đồng hồ thông tin ra, xoạt xoạt thao tác một loạt, làm quen với tất cả đồng sự trong giới bằng hữu, cùng với việc hợp tác với các luyện khí sư gửi một tin nhắn: “Đã nhập

làm tập đoàn quân công Đông Hà, tiền nhiều việc ít làm lãnh đạo tốt."

Thuận tiện, hắn còn kèm theo thù lao và các loại phúc lợi của mình.

Trong nháy mắt, vòng bằng hữu của hắn liền nổ tung, một đống tin tức tư tán điên cuồng tràn vào đồng hồ thông tin của hắn, có biểu đạt hâm mộ ghen tị, càng có vô số người tư tín truy vấn, như thế nào mới có thể nhậm chức Đông Hà quân công, phúc lợi đãi ngộ thật sự tốt như vậy, vân vân…

Tây Môn Diệu Khánh vô cùng kiên nhẫn nhất nhất đáp lại.

Mục đích của hắn chính là cái này.

Trong giới bằng hữu của hắn ngoại trừ thân thích bằng hữu, nhiều nhất chính là đồng nghiệp Luyện Khí Sư của các công xưởng luyện khí.

Có tiềm lực tự nhiên là phải dụ dỗ bọn họ chạy trốn, không có năng lực và tiềm lực, cũng phải khiến cho bọn họ không thể tiếp tục an tâm với công việc trước mắt này.

Đồng thời, hắn còn hướng về phía Hầu chủ quản đang nổi trận lôi đình, hồi phục một ngón giữa thật to!

…

Cố sự nhỏ của Tây Môn Diệu Khánh, bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, nhưng từ khi quân công Đông Hà bắt đầu tuyển công tới nay, khúc nhạc nhỏ tương tự càng ngày càng nhiều, dần dần ở trong giới luyện khí của Lạc Kinh kích động lên một đạo gió lốc kịch liệt.

Lại là một lần triều hội nhỏ.

Cơ thị lão tổ trực tiếp ngay trước mặt chúng triều thần và Thương Bình Thần Hoàng, liền đối với Vương Ninh Lân huênh hoang: "Vương thị các ngươi quá mức rồi! Đây là cạnh tranh ác tính, đây là đào góc tường thẳng thắn. Bệ hạ, chuyện này ngài cũng không thể mặc kệ nha, tiếp tục như vậy nữa, toàn bộ Lạc Kinh sẽ bị làm hỏng bét, người người đều lâm nguy!"

Nhìn bộ dạng đỏ mặt tía tai của lão tổ Cơ thị, hiển nhiên là bị chuyện này làm cho tức giận.

Hiện tại lão tổ Cơ lão nguyên soái của Cơ thị người ta đang đau khổ ở tiền tuyến chống đỡ đại quân Ma tộc, Thương Bình Thần Hoàng cũng không cho chút mặt mũi nào, đành phải xoa xoa đầu đau đầu khuyên Vương Ninh Hi: "Ninh Hằng à, mặc dù bổn hoàng hiểu được quyết tâm và mục đích trù kiến Đông Hà quân công của ngươi, nhưng mà, giá tiền công cùng điều kiện phúc lợi này có phải là quá cao hay không? Không bằng tiết kiệm một chút tiền, cũng tiện gián tiếp giảm chi phí chế tạo xuống."

"Hồi bệ hạ." Vương Ninh Hi bình thản chắp tay: "Quan niệm kinh doanh của Vương thị chúng ta, chính là mỗi một chức công đều là người nhà, nếu đã là người nhà, tự nhiên là hi vọng bọn họ có thể sống tốt, mà không phải cắt xén thù lao bọn họ đáng được."

"Lùi một bước mà nói, tiêu chuẩn lương thực của quân công Đông Hà là tham khảo tiêu chuẩn luyện khí tổng ty của Thần Võ Trường Ninh chúng ta, hơn nữa tầng quản lý và kỹ thuật trong đó có rất nhiều nhân tài đều là từ tổng ty luyện khí Vương thị trực tiếp điều tới. Nếu lương của quân công Đông Hà quá thấp, không có tính phát triển, những nhân tài quản lý ưu tú, nhân tài luyện khí, nghiên cứu nhân tài, làm sao chịu gia nhập quân công Đông Hà? Đến lúc đó, quân công của Đông Hà chính là vỏ rỗng."

Lời vừa nói ra, Thương Bình Thần Hoàng càng đau đầu: "Không thể thực hành hai bộ tiêu chuẩn lương bổng sao? Nhân tài của Vương thị các ngươi mới dựa theo tiêu chuẩn cao, chức công mới chiêu mộ, liền dựa theo tiêu chuẩn thù lao Lạc Kinh."

"Bệ hạ!" Ánh mắt Vương Ninh Hi nhìn Thương Bình Thần Hoàng giống như nhìn kẻ ngốc, giọng nói càng không tự giác cao lên một tám độ: "Đồng công bất đồng thù, đồng cương bất đồng mệnh, hành động này không những làm lạnh lòng người, cũng sẽ trợ giúp tâm lý đặc quyền của người trẻ tuổi Vương thị chúng ta, ngược lại hại bọn họ."

"Cứ thế mãi, nội bộ quân công Đông Hà nhất định sẽ lòng người tan rã, sụp đổ. Nếu bệ hạ kiên trì, Luyện Khí tổng ty của Vương thị chúng ta sẽ thoái vị nhượng hiền, có ai có năng lực làm, thì để cho ai làm."

Lời này khiến khuôn mặt già nua của Thương Bình đỏ lên, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần tức giận, ngữ khí cũng trở nên cứng rắn: “Bổn hoàng cũng thừa nhận lời ngươi nói có đạo lý, vậy thì cứ dựa theo suy nghĩ của ngươi đi.”

Trong lòng hắn nhịn không được thầm oán giận. Vương Ninh Hi này chung quy xuất thân kỹ thuật, đúng là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Trong lúc nhất thời, Thương Bình Thần Hoàng hơi nhớ Vương Phú Quý, hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nói chuyện lại êm tai.

“Bệ hạ!”

Cơ thị lão tổ nghe vậy lại nóng nảy.

Nhưng mà hắn vừa định nói tiếp, đã bị Thương Bình Thần Hoàng ném trở về: “Mọi người đều là luyện khí, mọi người đều là lấy đơn đặt hàng quân công, ở dưới tiêu chuẩn chất lượng ngang nhau, dựa vào cái gì Đông Hà quân công có thể đưa lương cao? Cơ thị các ngươi lại không được? Cơ thị các ngươi nếu không làm được cũng đừng làm, đều chuyển cho Vương thị tổng quản luyện khí ti đi làm.”

“Chính mình không cầu tiến thủ, còn có mặt mũi đến khóc lóc kể lể cùng bổn hoàng? Ta khuyên các ngươi, đều giống như Đông Hà quân công học tập quản lý cùng kinh nghiệm sản xuất, đừng luôn thủ những việc trước kia, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.”

Nói xong, Thương Bình Thần Hoàng cũng lười quản sắc mặt khó coi của Cơ thị lão tổ, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Vốn là, loại cạnh tranh buôn bán thuần túy này chính là chuyện của các đại thế gia, trừ phi là làm ra chuyện ác gì, nếu không như thế nào cũng không tới phiên Thần Hoàng như hắn quan tâm.

Hắn hỏi một chút, khuyên hai câu cũng đã cho Cơ Thái Xương mặt mũi rồi.

Nếu như Cơ thị tiếp tục cố chấp tự phong, sau này ăn quả xấu, đó cũng là chuyện của Cơ thị, có liên quan gì đến hắn?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Diệt Thế Ma Vực.

Những năm gần đây, tình hình tiền tuyến cũng không tốt.

Mặc dù Quân Thần Cơ Thái Xương đã dùng hết khả năng để ngăn cản đại quân Ma tộc, lấy được một chút ưu thế của cục bộ nhỏ, nhưng tổng thể chiến cuộc vẫn liên tục bại lui, trong thời gian ngắn ngủi mấy chục năm đã đánh mất hơn phân nửa ưu thế chiếm cứ lúc trước.

Nhưng dù vậy, đại quân Đông Hà vẫn đang nỗ lực duy trì.

Trong Diệt Thế Ma Vực đã từng có một tòa Thiên Hồ, tên là 【 Tiên Tức Thiên Hồ 】.

Diện tích Tiên Tức Thiên Hồ ở trong Thiên Hồ cũng không tính là đặc biệt lớn, nhưng cảnh sắc lại phi thường đẹp, nhất là mỗi khi thuỷ triều Thiên Hà tràn ra, trên Thiên Hồ đều tràn ngập quang vụ đầy trời, khiến cho cả Thiên Hồ nhìn tựa như tiên cảnh.

Cũng bởi vì vậy, nó mới có cái tên 【 Tiên Tức Thiên Hồ 】 này.

Nếu như đem toàn bộ Diệt Thế Ma Vực chia làm ngũ hoàn mà nói, Tiên Tức Thiên Hồ ước chừng nằm ở trên tam hoàn tuyến, mà từ phương vị xem ra là tương đối tiếp cận phương hướng Đông Hà.

Hiện nay, tổng bộ Đông Hà đại quân do Bình Thiên Vương Cơ Thái Xương cầm đầu đang ở ngay bên cạnh Tiên Tức Thiên Hồ này.

Giờ phút này.

Trong một tòa thành lũy lớn nhất của căn cứ chính, một cái tinh không sa bàn to lớn đang chậm rãi vận chuyển, từng cái quang mang năng lượng đại biểu Thiên Hà tản ra huỳnh quang, từng cái từng cái tiểu thế giới giống như bong bóng khí tản mát ở phụ cận quang mang, bên cạnh còn lơ lửng các loại tiêu ký, bên cạnh mỗi một cái tiêu ký đều có tin tức cỡ nhỏ, trong đó một ít dấu hiệu thậm chí còn chậm rãi di động.

Bên sa bàn, một đám mưu sĩ đang tất cả chức vụ của mình bận rộn.

Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương đứng ở vị trí tốt nhất bên cạnh tinh không sa bàn, đang ngửa đầu nghiên cứu đủ loại tin tức biểu hiện trên sa bàn.

Trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, hắn dường như thoáng cái già đi mấy ngàn tuổi vậy.

Tóc trắng trên đầu hắn lập tức nhiều hơn rất nhiều, nếp nhăn trên trán, khóe mắt cũng sâu thêm một chút, cả người cũng lộ ra căng thẳng cùng mỏi mệt, chỉ có đôi mắt thâm thúy kia, vẫn sắc bén như lúc ban đầu.

Hắn chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào sa bàn, bên tai thỉnh thoảng lại truyền đến từng cái chiến báo hoặc là bất lợi hoặc là cầu viện.

Thần sắc của hắn ta lạnh lùng như băng: “Chúng ta còn có thể kiên trì được bao lâu nữa?”

Nhóm mưu sĩ dưới trướng liếc mắt nhìn nhau, một vị lão giả chậm rãi bước ra khỏi hàng: “Hồi bẩm đại nguyên soái, dựa theo tình hình trước mắt, nếu chúng ta không có viện quân đến đây, nhiều nhất có thể chống đỡ ba mươi năm nữa! Ba mươi năm sau, chúng ta không thể không rời khỏi chiến trường Hư Không Hải, chiến hỏa sẽ lan tràn đến bản thổ Đông Hà thần triều!”

“Đại nguyên soái, bệ hạ vẫn kiên trì cầu hòa sách lược sao?” Một vị tướng lĩnh tâm phúc dưới trướng Cơ Thái Xương khàn khàn hỏi: “Ma tộc thế công cường đại như thế, lại chiếm hết ưu thế, mặc dù có thể cầu hòa, chỉ sợ chúng ta cũng phải trả giá bằng trời! Đến lúc đó, đối phương cho dù xé bỏ hợp đồng chúng ta cũng không có biện pháp nào! Bệ hạ sao có thể hồ đồ như thế?!”

Trên thực tế, người có tâm tư giống như hắn không ít, nghe hắn nói như vậy, lập tức có mấy người ánh mắt phóng qua, tựa hồ là muốn quan sát phản ứng của đại nguyên soái một chút.

“Khốn kiếp!” Cơ Thái Xương tức giận trách mắng: “Tâm tư của Thần Hoàng bệ hạ, há là ngươi có thể đoán bừa? Chúng ta thân là quân nhân, chỉ cần phục tùng là được.”

Những ánh mắt phóng tới kia lập tức thu trở về.

“Đại nguyên soái, thuộc hạ không phải là thần hoàng bệ hạ phỏng đoán.” Tướng lĩnh tâm phúc kia hạ giọng xuống, ngữ khí có chút ủy khuất, “Ta chỉ nghe nói bệ hạ sở dĩ chủ cầu hòa, chính là tiểu nhân tiểu nhân Vương Phú Quý Thần Võ Vương thị mê hoặc xúi giục, mà tên Vương Phú Quý kia sai khiến sứ đoàn Ma tộc cầu hoà, ít ngày nữa sẽ đến bộ chỉ huy đại bản doanh chúng ta trước. Ý của thuộc hạ là, không bằng nhốt tên Vương Phú Quý kia lại…”

“Ngươi đây là bức cung bản nguyên soái tạo phản?” Ánh mắt sắc bén của Cơ Thái Xương đột nhiên nhìn thẳng vào hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đâu, bắt hắn lại, thống trách ba mươi 【Thánh Kinh Tiên】, treo ở cửa thành lũy thị chúng, răn đe cảnh cáo.”

“Vâng!”

Một đám thân vệ lập tức chen chúc ra, nhanh chóng áp giải tên tướng lãnh tâm phúc kia xuống, sau một hồi quất roi treo ở trước doanh trướng nguyên soái.

Tướng lĩnh tâm phúc ước chừng cũng biết nội dung mình nói có chút quá, mặc dù bị đánh một trận, còn bị treo lên, nhưng cũng không có phản kháng, chỉ là lộ ra tâm tình thập phần sa sút.

Những người khác trong căn cứ tổng bộ cũng hiểu rõ thái độ của đại nguyên soái, tuy rằng trong âm thầm vẫn không tránh khỏi nghị luận cùng chửi bới, nhưng nói tóm lại vẫn là yên tĩnh không ít.

Như thế, lại trôi qua năm sáu ngày.

Đội thuyền 【Cầu Hòa sứ đoàn】 mà Vương Phú Quý suất lĩnh cuối cùng cũng tới đại bản doanh Tiên Tức Thiên Hồ.

Cơ Thái Xương để biểu thị sự trịnh trọng, tự mình ra mặt nghênh đón sứ đoàn, cũng trực tiếp mời đoàn người vào trong pháo đài Nguyên soái.

Thành viên của 【Sư Đoàn Cầu Hòa】 lần này, ngoại trừ người phụ trách Vương Phú Quý ra, còn có một vị Thánh Vương 【Hành Kỳ Thánh Vương】 của Hiên Viên thị đi theo. Ngoài ra, Thánh Khuyết của Thánh Côn nhất tộc 【

Thôn Hải Đại Thánh 】, cùng với Vương Tông Côn của Vương thị.

Không hề nghi ngờ, trong sứ đoàn lần này, Hành Kỳ Thánh vương là chính sứ trên danh nghĩa, mà Vương Phú Quý thực ra là phó sứ trên danh nghĩa.

Điều này cũng không kỳ quái. Tu vi của Chính sứ Cầu Hòa bất luận thế nào cũng không thể thấp hơn Đại La cảnh, nếu không bên Ma tộc chỉ sợ còn tưởng rằng Đông Hà đang trêu đùa bọn họ.

Mà Hành Kỳ Thánh Vương chính là một trong số ít cường giả Đại La Cảnh hậu kỳ của Hiên Viên thị, chiến lực mạnh mẽ, cho dù là trong rất nhiều Thánh Vương của Hiên Viên thị cũng có địa vị cực cao.

Có hắn làm chính sứ, mới có thể hiện ra sự coi trọng của Đông Hà đối với chuyện "Cầu hòa"

Tuy nhiên, dựa theo ý chỉ của Thương Bình Thần Hoàng, Vương Phú Quý mới là người làm chủ chính thức của sứ đoàn.

Mà nhiệm vụ chủ yếu của Hành Kỳ Thánh Vương là bảo vệ Vương Phú Quý.

Dựa theo lời dặn dò trước khi đi của Thương Bình Thần Hoàng, nếu thật sự đến thời khắc mấu chốt, Hành Kỳ Thánh Vương không tiếc tất cả đều phải đem Vương Phú Quý vớt về.

"Cơ lão nguyên soái." Hành Kỳ Thánh Vương chú ý tới tướng lãnh bị treo ở thành lũy phía trước, thuận miệng hỏi: "Xin hỏi vị tướng quân này phạm phải chuyện gì, sau khi bị trách phạt sẽ treo thị chúng?"

"Hành Kỳ Thánh vương, đều do Cơ mỗ hạ lệnh không nghiêm, người này dám khẩu xuất cuồng ngôn nghi vấn quốc sách của bệ hạ, quả thật là yêu ngôn hoặc chúng." Cơ Thái Xương nghiêm mặt nói: "Ta treo hắn lên là để những người khác cẩn thận lời nói và hành động, tránh gây ra mâu thuẫn."

Lời vừa nói ra, trong doanh trướng rất nhiều mưu sĩ, các tướng lĩnh đều đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía Vương Phú Quý, phảng phất người này mới thật sự là gian nịnh yêu ngôn hoặc chúng!

Dưới ánh mắt sáng quắc, Vương Phú Quý cười nhạt một tiếng: "Bởi vì nói vậy phạm tội, cũng không phải là tác phong của thần triều Đông Hà chúng ta, Cơ đại nguyên soái đang ám chỉ bệ hạ vô tri vô mưu, là một hôn quân bị dăm ba câu thao ngữ có thể mê hoặc tâm thần sao?"

Một vị mưu sĩ đứng dậy trừng mắt nhìn Vương Phú Quý một cái: "Sứ giả đại nhân quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng lẹ mồm, nói năng sắc bén, việc này ai không phải thiên hạ đều có công luận."

"Làm càn, câm miệng." Cơ Thái Xương lạnh lùng liếc mắt nhìn mưu sĩ một cái: "Các ngươi có tư cách gì mà đánh giá phú quý sứ giả? Hắn từ nhỏ đã lên chiến trường, luôn lập nhiều kỳ công quân thần."

"Quân thần nhiều lần lập kỳ công?" Nhất thời, liền có tướng lĩnh cười nhạo nói, "Chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo trong thế giới thần võ nho nhỏ mà thôi, thế mà cũng dám tự xưng 'Quân thần'. Huống chi, trời mới biết hắn có phải chiến tích của Thần Vũ Vương thị tự mình thổi phồng ra hay không, làm sao có thể làm được?"

"Sứ giả phú quý chủ trương cầu hòa, không phải là ghét bỏ những quân nhân như chúng ta tác chiến bất lực sao?" Lại có mưu sĩ từ từ mở miệng: "Nếu phú quý sứ giả được xưng là 'Thần Vũ quân thần', không bằng dứt khoát nói một chút về thế cục trước mắt, nên phá cục như thế nào."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, giống như là đẩy Vương Phú Quý lên lửa, rất có một bộ "Ngươi ghét bỏ nhà chúng ta đánh giặc không được, ngươi giỏi thì ngươi lên đi chứ".

Hành Kỳ Thánh vương bên cạnh trong lòng hơi rùng mình.

Đây là bất mãn trong quân đội Vương Phú Quý, cố ý muốn gây khó coi cho hắn. Cửa ải này nếu không qua được, chỉ sợ ra ngoài Ma tộc sẽ gặp phải trở ngại thật lớn.

Hắn hồi tưởng lại lời bệ hạ nói, lúc này liền kiên trì kéo lại lời nói.

Ai ngờ không đợi hắn mở miệng, Vương Phú Quý liền đột nhiên đứng dậy, chắp tay về bốn phía một vòng, nói: "Chư vị,

ta và ngươi đều vì nước cống hiến, chỉ là mỗi bên đều có thủ đoạn khác nhau mà thôi.”

“Vương Phú Quý! Ai là tiểu nhân gian nịnh như ngươi!” Một vị hãn tướng lập tức nhịn không được nhảy ra, tức giận mắng: “Chúng ta đều là những quân nhân không sợ chết, bất cứ lúc nào cũng vì nước hi sinh thân mình. Không phải loại người hư hữu kỳ biểu như ngươi, chỉ biết cầu xin tha thứ và kẻ tham sống sợ chết.”

“Được rồi.” Vương Phú Quý vẻ mặt ” khoan dung”, giống như là đang bị ép phản kích, bất đắc dĩ nói, “Đám người các ngươi đánh trận không được tốt lắm, tính tình cũng không nhỏ. Đã muốn ta chỉ điểm, ta đây liền chỉ điểm một chút.”

Lời vừa nói ra, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Trong lòng Hành Kỳ Thánh vương càng là lộp bộp, thầm nghĩ không tốt.

Đây không phải là đang mắng đại nguyên soái sao?

…

Chương 101: Chiến thuật tốt nhất là đẩy ngang.

…

Cơ Thái Xương nhìn chằm chằm Vương Phú Quý.

Trên mặt hắn không biểu tình, trên thân lại tràn ngập một cỗ tức giận không thể ngăn chặn, từng luồng từng luồng sát khí như thực chất ép tới Vương Phú Quý.

Nhưng mà Vương Phú Quý lại bình tĩnh tự nhiên, không nhìn mọi người, chỉ lẳng lặng nhìn Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương.

"Được!" Giọng Cơ Thái Xương nghe không vui không buồn: "Nếu như thế, làm phiền phú quý đánh giá thế cục hôm nay một chút, nhắc nhở một chút phương châm chiến lược của quân ta."

Tê!

Những mưu sĩ và tướng lĩnh xung quanh đều xiết chặt da đầu.

Lấy hiểu biết nhiều năm của bọn họ đối với đại nguyên soái nhà mình, phản ứng này tuyệt đối đã vô cùng vô cùng vô cùng tức giận.

Tiểu tử tên Vương Phú Quý kia, sắp xui xẻo rồi!

Vương Phú Quý dường như không phát hiện ra Cơ Thái Xương đang tức giận, dứt khoát gật đầu đồng ý.

Không để ý đến ánh mắt của những người khác, sự chú ý của hắn rất nhanh rơi xuống sa bàn tinh không thật lớn, bắt đầu tỉ mỉ quan sát.

Một lát sau, hắn gật đầu nói: "Cơ nguyên soái không hổ là quân thần Đông Hà ta, dưới tình huống binh lực cùng chiến lực cấp cao của bên ta rõ ràng đang ở thế yếu, vẫn có thể làm được bước này trước mắt. Nhưng mà…"

"Nhưng cái gì?" Cơ Thái Xương nửa câu đầu nghe được trong lòng còn có mấy phần thoải mái, nhưng "nhưng" hai chữ vừa nói ra đã biết tất cả phía trước đều là nói nhảm.

“Nhưng bố cục phòng thủ áp dụng chính là, cứ theo hiểm mà thủ cứ điểm tương hỗ với bố cục ảo diệu. Tổng thể mà nói thì vô cùng đúng quy củ, có thể nói là thường thường không có gì lạ” Vương Phú Quý đường hoàng chính nghĩa bình bình nói.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt những mưu sĩ cùng các tướng lĩnh xung quanh lập tức thay đổi, có mấy người lập tức muốn mở miệng.

Đôi mắt Cơ Thái Xương run lên, ngăn cản mưu sĩ cùng tướng lĩnh dưới trướng bạo động, mày hơi nhíu lại, nói: “Đại quân thống soái bản nguyên tất nhiên cần phải cân nhắc qua, lấy ổn làm chủ. Chẳng lẽ Phú Quý ngươi có bố cục khác?”

“Nếu thực lực song phương địch ta không chênh lệch nhiều, hoặc là bên ta chiếm ưu thế, cục diện chiến lược như vậy quả thực có thể nói là ổn thỏa, nhưng trước mắt quân ta rõ ràng lực quân địch thua xa quân địch, đại quân đối phương chỉ cần ổn thỏa đẩy mạnh tấn công, liền có thể đem cứ điểm mấu chốt của quân ta nhất nhất san bằng. Cái gọi là cứ điểm xu hướng thụt lùi không phát huy ra được chút tác dụng nào.” Vương Phú Quý phân tích: “Dưới sự tập kích của đại quân Ma tộc, tiếp theo quân ta chỉ có thể liên tiếp bại lui, hơn phân nửa chống đỡ không nổi hai ba mươi năm, quân ta sẽ mất đi chiến trường Hư Không Hải, lui về bản thổ Đông Hà!”

Chư vị mưu sĩ và các tướng lĩnh ở hiện trường đều chấn động, những lời khác tạm thời không nói, kết quả hai ba câu phân tích của Vương Phú Quý lại nhất trí với rất nhiều mưu sĩ suy đoán!

Ngay cả ánh mắt Cơ Thái Xương cũng trở nên phức tạp, thái độ hòa hoãn mấy phần: “Vậy dựa theo ý phú quý, quân ta nên phòng thủ như thế nào, mới có thể xoay chuyển bại cục?”

“Khó như lên trời!” Vương Phú Quý chậm rãi lắc đầu nói: “Sức chiến đấu chênh lệch lớn đến mức này, bất kể bố cục phòng thủ như thế nào, quân ta tất bại không thể nghi ngờ. Khác nhau chẳng qua là tổn hại nhiều ít, thủ bao lâu mà thôi.”

Tuy nói từ xưa đến nay, không thiếu án lệ lấy ít thắng nhiều, nhưng sở dĩ án như vậy kinh điển, chính là vì muốn làm được khó như lên trời, trong đó còn có rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên.

Hơn nữa, khi chiến trường mở rộng đến toàn bộ đại chiến trường Hư Không Hải, ảnh hưởng của thắng bại chiến trường cục bộ đối với toàn bộ chiến cuộc cũng vô cùng có hạn.

"…" Cơ Thái Xương im lặng.

"Phì!" Một tên hãn tướng cuối cùng cũng nhịn không được mở miệng mắng, "Nghe ngươi lải nhải thần thào, thật đúng là cho rằng ngươi là Quân Thần hạ phàm, có biện pháp ngăn cơn sóng dữ đây, hôm nay còn không phải một dạng thúc thủ vô sách sao?"

"Binh pháp có mây, cả nước là thượng, phá quốc thứ hai. Toàn quân là thượng, phá quân thứ hai. Cái gọi là quân thần hạ phàm, chính là không thể làm được." Vương Phú Quý thở dài một hơi nói: "Hiện giờ cục diện không tốt, chỉ dựa vào chiến thuật chiến lược tự nhiên là không thể xoay chuyển trời đất. Bất quá tuy là như thế, mọi người nếu muốn lấy được một ít ưu thế của cục bộ, ổn định cục diện tan tác trước mắt, phấn chấn quân tâm một chút vẫn là miễn cưỡng có thể làm được."

Cơ Thái Xương nhướng mày, có chút không tin nói: "Ngươi nói xem, làm thế nào lấy được ưu thế của cục bộ?"

Vương Phú Quý lạnh nhạt nói: "Ưu thế của Ma tộc là binh đa tướng rộng, cá nhân chiến lực thập phần cao, mà thượng vị Ma tộc lại có lực thống trị tuyệt đối với hạ vị Ma tộc, khuyết điểm là cùng cấp bậc nghi kỵ đa nghi, không tín nhiệm lẫn nhau, khó có thể chân chính hợp tác. Từ trên thế cục tổng thể mà nói, đối diện bốn vị Đại thống lĩnh mỗi người một đường đánh mỗi phía, cũng không câu thông và thống nhất chỉ huy hữu hiệu."

"Chúng ta nhìn đại thống lĩnh đáng sợ khi đường tả tiến công, điều động hai chi quân tiên phong Húc Hải Yếu Nhụy bố phòng quân ta, hai điểm chiến lược quân sự trọng yếu của 【Hồng Nguyệt Xu Tường】 không ngừng phát động tiến công, bộ đội chủ lực thì ở lại trong vùng thế giới Húc Hải đã công chiếm, điên cuồng phá hoại cướp đoạt tài phú, cửa khẩu Ma tộc nhân, linh mạch linh huyệt và các vật tư trọng yếu khác." Vương Phú Quý phân tích đâu vào đấy.

"Từ điểm này đến xem, Đại thống lĩnh vẫn luôn sợ hãi đối địch với Bắc Mang Thần Châu không những tham lam thành

tính, hơn nữa cũng không có chuẩn bị kinh doanh lâu dài ở đây, tâm thái vâng lời là nhân cơ hội này có thể ăn một miếng liền ăn một miếng, có thể kiếm được một khoản là một khoản."

"Không sai, vì bảo tồn thực lực, đại quân bên trái ta từ thế giới Húc Hải lui lại quá nhanh." Cơ Thái Xương bất đắc dĩ nói: "Lúc ấy rút lui vội vàng, không kịp mang đi quá nhiều tài vật hoặc phá hư quá nhiều, tự dưng tiện nghi cho sợ hãi đại thống lĩnh."

"Nếu quân ta từ bỏ phòng thủ của cứ điểm Húc Hải, sẽ cực nhanh lui lại, thế nào?" Vương Phú Quý nghiêm nghị nói.

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức bùng nổ.

Một mưu sĩ mặt vuông lập tức nhảy ra tiếng tức giận nói: "Tuyệt đối không thể, Húc Hải cứ điểm một khi thất thủ, sợ hãi đại thống dẫn đầu Bộ 【Cực Dạ Ma Chủ】 sẽ tiến quân thần tốc vào Tử Tinh Thiên Hồ, một mảnh thế giới này không có hiểm trở không có cứ điểm, hoàn toàn sẽ rơi vào tay giặc."

"Thế cục như thế, Tử Tinh Thiên Hồ thế giới rơi vào tay giặc chính là chuyện sớm hay muộn." Vương Phú Quý vô tình nói, "Nếu như thế, không bằng đem Tử Tinh Thiên Hồ thế giới đưa cho Cực Dạ Ma Chủ Bộ."

Con ngươi Cơ Thái Xương co rụt lại: "Ý của Phú Quý là để 【Minh Khải Thánh Vương】 đang đóng ở cứ điểm Húc Hải dẫn quân đệ thất quân đoàn rút lui khỏi Tử Tinh Thiên Hồ, dụ địch xâm nhập vào trong Cực Dạ Ma Chủ bộ để triển khai dã chiến? Như vậy có ý nghĩa gì?"

"Không, là đợi Cực Dạ Ma bộ xuyên qua cứ điểm Húc Hải, chuẩn bị xâm nhập Tử Tinh Thiên Hồ, chúng ta đi trước làm nổ tung Húc Hải Yếu Hải." Vương Phú Quý chỉ vào Húc Hải Yếu Hải đang ở trong sa bàn lập thể nói, "Từ bố cục không gian Hư Không Hải này, Húc Hải cứ điểm ở rìa hạ du Hư Không Húc Hải, một khi nổ mạnh, cân bằng sẽ bị đánh vỡ, năng lượng hải trong Hư Không Húc Hải sẽ chảy ngược xuống phía dưới. Lấy quy mô của Hư Không Húc Hải, cỗ phong bạo năng lượng do Hồng Diên hình thành này tuyệt đối có thể đạt tới cấp bậc tai họa nhất cấp."

“Cực Dạ Ma Chủ bộ đứng mũi chịu sào, không những sẽ gặp phải biển năng lượng bão táp tấn công, mà muốn rút lui về sau khó như lên trời. Đồng thời, ta cũng nhanh chóng buông tha 【Đệ Cửu Quân Đoàn】 then chốt Hồng Nguyệt, phối hợp quân đoàn thứ bảy liên thủ giáp công Cực Dạ Ma Chủ bộ. Chỉ cần hai bên phối hợp tốt, liền có khả năng nhất cử tiêu diệt Cực Dạ Ma bộ.”

Kế này vừa ra, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Đây là chiến thuật hung tàn gì vậy? Từ bỏ cứ điểm, nổ tung cứ điểm hư không Húc Hải? Hình thành thủy triều năng lượng?

Mưu sĩ của Cơ Thái Xương vội vàng đưa ra dị nghị: “Như thế sẽ sinh ra rất nhiều vấn đề. Thứ nhất, lấy được “Độc Thứ Ma Chủ” then chốt của Hồng Nguyệt, có thể theo đuôi truy kích quân đoàn thứ chín hay không? Ngăn cản quân đoàn thứ chín hợp kích bộ chủ của Cực Dạ Ma? Thứ hai, sợ hãi Lãnh Chúa Đại thống ở trong Húc Hải thế giới, có thể dẫn động chủ lực toàn bộ, cứu viện Cực Dạ Ma Chủ bộ? Thứ ba, thế giới Tử Tinh Thiên Hồ tất nhiên gặp phải tai nạn hồng thủy, không biết bao nhiêu vạn năm mới có thể bình ổn!”

“Không sai, có băn khoăn này hợp tình hợp lý.” Vương Phú Quý tán thưởng nhìn mưu sĩ kia một chút, bình tĩnh nói: “Trả lời vấn đề thứ ba trước, chúng ta một khi thua, ngay cả Đông Hà cũng sẽ lâm vào chiến loạn, chỉ là một cái Tử Tinh Thiên Hồ thế giới có gì đáng tiếc?”

“Vấn đề thứ hai, kế này chính là nằm ngoài dự liệu, ra thắng bất ngờ. Theo ta biết, hai đại tiên phong là Độc Thứ Ma Chủ và Cực Dạ Ma Chủ vốn không hòa thuận. Hơn nữa dưới tình huống trước đó có Cực Dạ Ma Chủ bị tính kế, Độc Thứ Ma Chủ tất nhiên sẽ sợ hãi mình cũng rơi vào cạm bẫy thứ hai. Chỉ cần nó hơi do dự, động tác hơi chậm một nhịp là chúng ta có thể nắm lấy cơ hội. Mà cho dù hắn không chút do dự lựa chọn liều mình cứu viện, cuối cùng cũng chỉ là lâm vào một hồi sinh tử dã chiến có thể nói là thế lực song phương ngang nhau mà thôi.”

“Nếu như ta là Độc Thứ Ma Chủ, nhất định sẽ không để cho nhân mã dòng chính lâm vào tràng dã chiến máu tanh giảo thịt, vì cứu vớt một Ma Chủ quan hệ không tốt. Phải biết rằng, binh

lực dòng chính của mình một khi đánh mất toàn bộ, Độc Thứ Ma Chủ cho dù mình còn sống, cũng sẽ trở thành chó nhà có tang không quyền không thế."

Đây cũng là đặc điểm của Ma tộc. Các lộ đại quân dưới trướng Ma Chủ đều là của mình, vạn nhất đánh xong, Ma Chủ khác có chút hả hê còn không kịp, cũng sẽ không hảo tâm bổ sung binh lực cho hắn.

Một đám mưu sĩ nghe vậy liên tục gật đầu.

Bọn hắn âm thầm châu đầu ghé tai một phen, cẩn thận phân tích một phen, cuối cùng do một người trong đó mở miệng nói: "Độc Thứ Ma Chủ đích xác có xác suất lớn sẽ không dám tự ý động, nhưng nếu sợ hãi Đại thống lĩnh đồng thời xuất động, Độc Thứ Ma Chủ tất sẽ bị cuốn theo tới."

Vương Phú Quý vuốt cằm nói: "Vậy cũng chỉ có thể dựa vào Cơ đại nguyên soái chúng ta thôi. Trước khi chiến cuộc, Cơ đại nguyên soái cần suất lĩnh thân vệ bản bộ điều động quân bên trái. Bày ra thái độ, một khi sợ hãi đại thống lĩnh dám một mình xâm nhập cứu viện Cực Dạ ma chủ bộ, Cơ nguyên soái liền xua thân quân tiến vào chiến trường, cùng sợ hãi đại thống lĩnh cá chết lưới rách. Ta đã tính qua, trận chiến này có sáu phần thắng."

"Như vậy, ta mặc dù may mắn đánh thắng!" Cơ Thái Xương vẻ mặt chấn kinh nói: "Vậy thân vệ nhân mã bản bộ ta cũng đều đã bị đánh cho tàn phế, sao có thể ngăn cản ba vị đại thống lĩnh khác?"

Vương Phú Quý liếc mắt nhìn hắn, không có nhiều lời.

Lúc này, ngược lại các mưu sĩ của Cơ Thái Xương mở miệng: "Nguyên soái, điểm này ngài có thể yên tâm, kế này của phú quý công tử vốn là đánh đến mức đập nồi dìm thuyền, lợi dụng tâm lý của bốn vị đại thống lĩnh đều có ý đồ xấu. Nếu như Nguyên soái ngài tùy thời có thể cắt vào chiến trường liều mạng với Đại thống lĩnh và sợ hãi, sợ hãi Đại thống lĩnh ít nhất có chín phần khả năng chỉ có thể gầm thét tại chỗ."

Bọn họ cùng Ma tộc giao lưu lâu như vậy, tự nhiên đối với những đại thống lĩnh của Ma tộc cũng hiểu rất rõ.

Các Đại thống lĩnh khác khó mà nói, nhưng vị Đại thống lĩnh sợ hãi này, cũng không phải là loại đầu óc nóng lên trực tiếp xông lên.

Đoàn đội mưu sĩ của Cơ Thái Xương lúc này cũng hưng phấn hẳn lên.

Chiến thuật của Vương Phú Quý phảng phất như mở ra đại môn tư duy của bọn họ, bất tri bất giác, bọn họ liền kịch liệt thảo luận chi tiết bố trí chiến thuật, dụ địch như thế nào, nổ tung Húc Hải chi tiết như thế nào.

Ở điểm này, bọn họ so với Vương Phú Quý còn mạnh hơn, dù sao Vương Phú Quý chẳng qua là mới đến, tuy rằng cũng đã sớm nghiên cứu qua thế cục chiến trường Hư Không Hải, hoàn cảnh địa lý vân vân, nhưng chung quy so với hiểu biết tường tận và thấu triệt của bọn họ.

Ba ngày ba đêm sau.

Đoàn đội mưu sĩ của Cơ Thái Xương làm chủ, Vương Phú Quý làm phụ, làm ra một phần kế hoạch tính khả thi chiến thuật hành động hoàn chỉnh.

Bọn họ vô cùng hưng phấn bẩm báo với Cơ Thái Xương: "Nguyên soái, kế hoạch chiến thuật này mặc dù có nguy hiểm, nhưng trải qua mấy lần suy diễn, xác xuất thành công vượt qua chín thành! Đáng để thử một lần."

Cơ Thái Xương lại nhìn Vương Phú Quý, ánh mắt cũng thay đổi.

Hắn thở dài một hơi nói: "Vì một cái cục bộ thắng lợi, có phải chơi có chút lớn hay không?"

Không biết tại sao, tình huống trước mắt này khiến hắn không khỏi nhớ tới Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ. Hình như các nàng đều là tộc nhân của Vương Phú Quý nhỉ?

Vương thị này xảy ra chuyện gì? Sao động một chút lại làm ra chiến thuật cực đoan vậy? Hôm nay nổ thiên hồ, ngày mai nổ thiên hải, động một chút chính là nổ tung!! Những tộc nhân Vương thị này, có thể bình thường một chút sao?

"Sự thắng lợi của cục bộ này, là một điểm mấu chốt có thể lay động toàn bộ chiến cuộc." Vương Phú Quý lạnh nhạt nói,

“Cho dù là lấy tính mệnh của nguyên soái đổi, cũng phải đổi lấy thắng lợi lần này.”

Cơ Thái Xương không thể nào so sánh được với một đại hội vỗ chết hắn.

Cái gì gọi là cho dù lấy mạng của hắn đổi cũng đáng? Lúc nào, hắn đường đường là Cơ đại nguyên soái liền thành quân cờ trên bàn cờ của Vương Phú Quý? Hơn nữa nghe qua còn chưa tính là quân cờ rất có giá trị!

“Chiến thuật này là trước khi ngươi đến, đã nghĩ kỹ chưa?” Cơ Thái Xương hừ một tiếng nói: “Ngươi lợi dụng thủ hạ của Nguyên soái doanh chúng ta, bất mãn đối với Hòa đàm sứ giả mà bệ hạ phái ra, cố ý dùng phép khích tướng từng bước dụ dỗ, mới đưa ra cục diện như thế. Nhưng, nếu như chúng ta không có bất mãn đối với ngươi thì sao?”

“Không có bất mãn, có thể tạo ra bất mãn.” Vương Phú Quý dù bận vẫn ung dung cười nói: “Huống chi, biên quân bất kỳ quốc gia nào cũng có sự kiêu ngạo của mình, đối với sứ giả bệ hạ phái ra có lòng bất mãn chính là thái độ bình thường.”

“Loại tâm tính này, giống như lão tử đánh trận nhiều năm như vậy, không cần một gian nịnh sủng thần bạch diện bên cạnh bệ hạ đến khoa tay múa chân? Hòa đàm, hòa đàm cái điểu của hắn… Đương nhiên, ta không phải chỉ Cơ đại nguyên soái, ngài vẫn là biết đại thể, có chừng mực.”

Sai không phải vì cân nhắc đại cục, Cơ Thái Xương thật muốn đánh chết hắn lôi ngã.

“Ngươi đã cân nhắc vì đại cục, kế này tỷ lệ thành công cũng rất cao, vậy thì bổn nguyên soái sẽ đánh cược với ngươi một phen.” Trong đôi mắt Cơ Thái Xương xẹt qua một tia sáng kỳ lạ, “Trong khoảng thời gian này, bổn nguyên soái vẫn luôn rất áp lực, cần phát tiết một phen.”

“Rất tốt, hướng ngài từng bước làm việc, lấy ổn thỏa làm chủ Nguyên soái, thỉnh thoảng phát điên, quân địch ngược lại càng thêm khó có thể phỏng đoán tâm lý của ngài.” Vương Phú Quý hướng hắn ném tới một ánh mắt tán thưởng.

Thật ra hắn sở dĩ đưa ra chiến thuật này, phong cách tác chiến vững chắc của Bình Thiên Thần Vương trước mắt cũng là một

trong những nguyên nhân chủ yếu.

Dù sao, đại quân Ma tộc những năm gần đây đã sớm quen với phong cách tác chiến lấy ổn làm chủ của Đông Hà đại quân, bỗng nhiên một hành động trơn tru ngoài dự liệu của Ma tộc, tự nhiên có thể đánh cho Ma tộc trở tay không kịp, xác xuất thành công sẽ phi thường cao.

Ngược lại, nếu bản thân Bình Thiên Thần Vương là một nguyên soái am hiểu dùng kỳ mưu, tỷ lệ mưu kế dụ địch xâm nhập loại hình này sẽ thẳng tắp hạ thấp. Bởi vì tất cả hướng đi bên phía quân ta, bên phía Ma tộc đều sẽ hoài nghi có phải là có cạm bẫy gì cất giấu hay không, tự nhiên cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Trong tình huống như vậy, cần chính là một chiến thuật khác.

Cơ Thái Xương không còn gì để nói, tức giận hỏi: “Vương Phú Quý, có phải ngươi từng nghiên cứu tính cách của bản thần vương không? Tất cả đều có chuẩn bị mà đến? Cố ý dùng giọng điệu này nói chuyện với ta?”

“Phú Quý không dám phỏng đoán tâm tư của Thần Vương điện hạ.” Vương Phú Quý vội vàng không ngừng hành lễ “Phượng sợ kinh sợ”.

“Hừ! Vậy thì đánh đi.” Cơ Thái Xương hung tợn nói: “Trận chiến này, không thành công thì thành nhân.”

Có Bình Thiên Thần Vương Cơ Thái Xương đánh nhịp, kế hoạch này cứ như vậy định ra.

Rất nhanh, một loạt mệnh lệnh thông qua con đường liên lạc của đại quân Đông Hà dồn dập truyền xuống, bắt đầu phối hợp bố trí binh lực, phối hợp vật tư.

Sau đó, trải qua một chiến dịch cục bộ được Chu Mật bố trí, cứ như vậy mà khai hỏa.

Dưới sự dụ địch của 【Minh Khải Thánh Vương】 xem như còn có thể bức thật bại lui binh, bộ lạc Cực Dạ Ma chủ quả nhiên thấy mà thèm, nhanh chóng công chiếm thành lũy Húc Hải, sau đó tiến quân thần tốc vào thế giới 【Tử Tinh Thiên Hồ】.

Cực Dạ Ma Chủ biết rõ cái thế giới Tử Tinh Thiên Hồ này.

Đây chính là một thế giới trù phú, là một thế giới hoàn toàn rộng mở với hắn, hoàn toàn không bị chà đạp.

Mà Cực Dạ Ma Chủ hắn chính là người đang uống canh.

Trên thực tế, mặc dù trong lòng Cực Dạ Ma Chủ vẫn có một tia cảnh giác cũng vô dụng, các Ma Thần Ma Vương dưới trướng hắn đang nhìn thịt mỡ trước mắt, đã sớm điên cuồng và kiềm chế không được.

Hành động chấp hành tổng thể rất thuận lợi, tuy có chút biến số nhưng đều bị thủ đoạn dự bị hóa giải từng cái một.

Một trận chiến bố trí tinh vi cứ như vậy mà tiến hành đâu vào đấy.

Chỉ chưa đầy một năm ngắn ngủi, bộ chủ Cực Dạ Ma đã triệt để táng thân trong thế giới Tử Tinh Thiên Hồ.

Sợ hãi Đại thống lĩnh quả nhiên không dám quyết chiến với Cơ Thái Xương, sau khi phát hiện Cực Dạ ma chủ gặp chuyện không may, cũng chỉ có thể ở tại chỗ điên cuồng gào thét, tuyên bố muốn đem Cơ Thái Xương bầm thây vạn đoạn.

Về phần mấy vị Đại thống lĩnh còn lại, trước không nói khu chiến đấu của bọn họ cách nơi này rất xa, ngoài tầm tay với, cho dù bọn họ muốn tới cứu, trước tiên cũng phải nắm chặt thế công đột phá phòng tuyến trọng yếu chiến lược của Nhân tộc!

Hơn nữa, một khi xâm nhập, Cơ Thái Xương sẽ làm gì cũng khó nói.

Quan trọng nhất là Cực Dạ Ma Chủ là thủ hạ dưới trướng Đại thống lĩnh. Hắn ta xảy ra chuyện, ngươi sợ hãi Đại thống lĩnh mà bản thân cũng không đi cứu viện, dựa vào cái gì mà muốn bọn hắn phải đi?

Kết quả cuối cùng, quả nhiên đúng như bọn họ dự đoán trước đó.

Mà sau khi thu thập xong chủ bộ của Cực Dạ Ma, quân đoàn thứ bảy của đại quân Đông Hà và quân đoàn thứ chín cũng không nhàn rỗi, mà dựa theo kế hoạch liên thủ đóng quân tới gần 【Trụ quân Hồng Nguyệt đầu mối】, vừa không tấn công đầu mối then chốt của Hồng Nguyệt, cũng không thối lui, cứ như vậy lẳng lặng canh giữ 【Độc Thứ Ma Chủ】.

Điều này làm cho Độc Thứ Ma Chủ kinh hãi lạnh mình, cũng trở nên cực kỳ thành thật.

Những năm gần đây, đại đa số đại quân Đông Hà đều rơi vào trạng thái bị động, mọi người đều căng thẳng tinh thần, mệt mỏi không thôi, ngay cả tính khí cũng nóng nảy hơn bình thường rất nhiều. Thắng lợi nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, không thể nghi ngờ là cho mọi người một liều thuốc trợ tim, làm cho tinh thần của mọi người đều phấn chấn lên.

Tin chiến thắng liên quan cũng lập tức phát tới Đông Hà thần triều.

Mà Cơ Thái Xương thì ở trong doanh trướng của mình, tự mình thiết yến khoản đãi Vương Phú Quý. Đây vừa là tiệc ăn mừng, vừa là tiệc vui vẻ.

"Phú Quý, ngươi thật muốn đi gặp Sợ Hãi Đại thống lĩnh?" Cơ Thái Xương cực kỳ khó có được uống một chút thánh tửu, trong ánh mắt tràn đầy thưởng thức cùng không nỡ đối với Vương Phú Quý, "Sợ hãi vừa mới nếm mùi thất bại, gãy mất một cánh tay. Ngươi bây giờ đi, không sợ nó trực tiếp giết sứ đoàn hả giận sao? Ma tộc sẽ không chú ý cái gì cùng ngươi "hai quân giao chiến không trảm sứ giả"."

"Phú Quý công tử, cái này quá nguy hiểm." Mưu sĩ cùng một ít thân vệ tướng lĩnh, cũng đều nhao nhao khuyên bảo Vương Phú Quý đừng mạo hiểm.

Trải qua chiến dịch này, bọn họ không những không có ý kiến gì với Vương Phú Quý, ngược lại còn vô cùng cung kính với thái độ của hắn.

"Đa tạ chư vị tiền bối quan tâm, bất quá, Phú Quý có lý do không thể không đi."

Vương Phú Quý thái độ khiêm tốn đáp lễ, biểu hiện phong độ nhẹ nhàng, nhất cử nhất động đều là phong thái của thế gia công tử, bộ dáng kia, giống như tiểu tử cuồng vọng vả mặt Cơ Thái Xương lúc trước là một người khác vậy.

"Cái lý do vớ vẩn gì cũng không quan trọng bằng mạng sống của ngươi." Cơ Thái Xương lại không chấp nhận lý do này, dứt khoát đào lên chân tường: "Ngươi cứ ở lại làm mưu sĩ thủ tịch của ta, nếu không hài lòng, cho ngươi cái danh hiệu phó

nguyên soái cũng được. Hơn nữa bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là một phó sứ, dứt khoát để vị chính sứ [Hành Kỳ Thánh Vương] này đi bàn chuyện không được sao? Dù sao hắn già rồi, Thánh đồ cũng truyền cho Hạo Khuyết thế tử rồi, cho dù chết cũng không thua thiệt chỗ nào."

Một bên yên lặng uống rượu, "Chính sứ sứ đoàn" không phát biểu ý kiến, Hành Kỳ Thánh Vương nghe vậy, tròng mắt đều muốn trừng ra.

Cơ Nguyên soái ngươi nói cái gì vậy? Từ trước tới giờ Hành Kỳ ta không có trêu chọc ngươi chứ?

Từ đầu tới cuối đều là Vương Phú Quý đánh vào mặt ngươi, kết quả đánh ngươi ngược lại còn thưởng thức bảo vệ hắn, lại còn khuyến khích lão vô dụng như ta?

Nếu không phải Hành Kỳ Thánh Vương hắn đánh không lại Bình Thiên Thần Vương, lúc này tuyệt đối đã xông lên đánh người.

"Ai~"

Vương Phú Quý thở dài, trên mặt không có chút vui sướng vì thắng lợi nào, trái lại còn tỏ ra hết sức nghiêm trọng: "Sau lần này, đối phương chắc chắn sẽ sinh lòng cảnh giác, còn muốn lặp lại chiêu cũ thì độ khó rất lớn, chỉ cần bọn họ cẩn thận một chút là có thể từ từ san bằng chúng ta. Thắng lợi trong từng trận, chỉ có thể trì hoãn thời gian Đông Hà bại vong mà thôi."

"Cái gọi là các loại kỳ mưu quỷ lược, bất quá là kẻ yếu ở điều kiện bản thân chưa đủ bất đắc dĩ phản kích thủ đoạn mà thôi. Lão tổ gia gia nhà ta từng nói, chiến thuật tốt nhất chính là không đầu không đuôi!"

"Mà nếu muốn không có não đẩy ngang, thì phải phát triển lớn mạnh bản thân. Chờ lực lượng của ngươi gấp mười, gấp trăm lần, ngươi thậm chí không cần đẩy, địch nhân sẽ chủ động ngã xuống dưới chân ngươi cầu hoan."

"Bởi vậy, tự cường mới là đạo lý cứng rắn."

"Phốc!"

Cơ Thái Xương phun ra một ngụm thánh tửu, trợn tròn mắt nhìn về phía Vương Phú Quý: "Lão tổ gia gia nhà ngươi thật

là một nhân tài…”

…

Chương 102: Câu chuyện về Phú Quý và sợ hãi không thể không kể.

…

Vương Phú Quý cuối cùng vẫn đi đến biển Hư Không Húc Hải, đi gặp sợ hãi đại thống lĩnh.

Mà Cơ Thái Xương đã tiễn Vương Phú Quý đi, tâm tình cũng rất không tốt.

Không có gì khác, đơn giản là bởi vì Vương Phú Quý hung hăng quở trách hắn một trận trên yến hội thực tiễn, nói cái gì ” Cơ thị các ngươi nắm giữ quân công Đông Hà, lại ngồi không ăn không có chí tiến thủ vân vân.

Dựa theo cách nói của Vương Phú Quý, chính là Cơ thị làm đại thế gia thứ hai của Đông Hà, trong tay lại nắm giữ lợi khí như quân công, nếu như nguyện ý tích cực tiến hành cải cách trang bị quân sự, ưu hóa thủ pháp luyện khí, tích cực thúc đẩy luyện khí sư dân gian sáng tạo ra, tăng thực lực chỉnh thể của ngành luyện khí thần triều Đông Hà, có thể bộc phát lực lượng là cực kỳ khủng bố.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Cơ thị không làm gì cả, gần như chính là đang ăn vốn gốc.

Mười vạn năm gần đây, Đông Hà chỉnh thể phát triển cơ hồ lâm vào đình trệ, mặc dù không có suy yếu, nhưng cũng không có tăng lên rõ ràng gì.

Cái này cố nhiên có Ma tộc xâm lấn, số tiền tài khổng lồ đều đầu nhập vào trong đại chiến trường Hư Không Hải, nhưng tình huống thực tế, Ma tộc vẫn luôn bị chống đỡ bên ngoài đại chiến trường Hư Không Hải, bên trong Đông Hà Thần Châu kỳ thật vẫn tương đối ổn định, nhưng vẫn như cũ không có gì phát triển.

Truy cứu nguyên nhân, Hiên Viên thị và Cơ thị đều không thoát khỏi quan hệ.

Nếu có thể làm cho Đông Hà Thần Triều càng thêm cường thịnh, hôm nay cần gì phải uyển chuyển cầu hòa toàn như thế?

Những lời này của Vương Phú Quý vang vọng trong đầu hắn thật lâu, làm cho hắn tức giận đến giậm chân, nhưng trong lòng cũng tràn đầy tư vị khó chịu.

Uất ức.

Vô cùng uất ức.

Cả đời này của Cơ Thái Xương hắn, đây là lần đầu tiên bị một tên tiểu bối chỉ thẳng vào mũi mắng như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác hắn còn không có biện pháp cãi lại.

Vấn đề nội bộ của Cơ thị, nếu hắn muốn nói hoàn toàn không biết thì chắc chắn là không thể nào.

Dù sao, hắn cũng không phải vừa sinh ra đã là người thừa kế của Bình Thiên Thần Vương, đồng dạng cũng là từ trong rất nhiều người cạnh tranh thật vất vả mới thoát ra, hắn phi thường rõ ràng, bên trong Cơ thị tồn tại rất nhiều vấn đề.

Mà những vấn đề này, ở trong rất nhiều thế gia đại tộc hiện giờ cũng là tồn tại phổ biến.

Nhưng biết vấn đề, không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề. Phải biết rằng, trong hiện thực rất nhiều vấn đề thực tế đều không có đáp án chính xác, đặc biệt là bên trong thế gia đại tộc dây leo liên lụy quá nhiều, muốn thanh trừ tệ nạn, quá khó khăn.

Huống chi phần lớn tinh lực của hắn đều ở trên chiến trường, rất khó chú ý đến trong gia tộc.

Lần trước, lúc hắn trở về gia tộc đã tiến hành cải cách trong gia tộc, nhưng cũng chỉ là sàng chọn một nhóm người trẻ tuổi mới đi lên, trông cậy vào bọn họ có thể xuất hiện mấy người xuất sắc một chút mới đi ra.

Bây giờ thoạt nhìn, sợ là còn chưa đủ.

Cơ Thái Xương càng nghĩ càng giận, trong hơn mười ngày ngắn ngủi, đã viết mấy phong thư trở về mắng chửi gia tộc, giao trách nhiệm gia tộc đi học tập đạo kinh doanh, phát minh chi đạo!

Ở sâu trong nội tâm, hắn càng thêm lo lắng là nếu như Cơ thị không muốn tiến thủ, chỉ sợ sẽ bị Vương thị ngày càng cường thịnh triệt để áp chế.

Thấy bộ dáng này của chủ soái nhà mình, các mưu sĩ dưới trướng cũng cười nghẹn.

Một đợt Cơ lão nguyên soái này bị công tử phú quý "Khi dễ" không nhẹ, nhưng công tử phú quý nói rất có lý.

"Cười cái gì cười?" Cơ Thái Xương thẹn quá hóa giận nói: "Chỉ là vừa đánh một trận thắng nhỏ, đã bắt đầu phiêu phiêu a? Còn không truyền lệnh xuống, bảo đại quân tả lộ đều hành động, bày ra tư thế chiến đấu phối hợp với phú quý."

"Vâng, Nguyên soái."

Thuộc hạ vội vàng thu liễm biểu tình, mặt mũi nghiêm túc, liên tục lĩnh mệnh.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

"Quần thể Hư Không Húc Hải…"

Đây là một mảnh đất tương đối trù phú trong Diệt Thế Ma Vực, về sau bị Cơ Thái Xương đánh hạ, bây giờ lại rơi vào trong tay Đại thống lĩnh sợ hãi.

Tam Dịch là chủ nhân của hắn, hiện tại thế giới rộng lớn trong hư không Húc Hải đã trở thành địa ngục trần gian.

Đây là bi ai của thế giới thực lực không đủ.

Thực lực quá yếu, khi đối mặt với cường giả, thường sẽ không có bất kỳ lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhìn sắc mặt cường giả sống quá, có thể sống tốt đôi khi đã thành một loại xa xỉ.

Trừ phi Húc Hải thế giới có thể xuất hiện một vị đạo chủ của mình, mang theo bọn họ chống đỡ Ma tộc xâm lấn. Sợ hãi đại thống lĩnh cân nhắc đến việc đem giá trị của quần thể thế giới này ra so sánh, có lẽ sẽ không liều mạng với bọn họ, bọn họ cũng có thể ổn định thế cục, dần dần phát triển lên.

Đáng tiếc, khả năng này thật sự quá xa vời.

Bên trong thế giới của Húc Hải, có một mảnh Thiên Hải do vài kinh mạch chính của Thiên Hà hội tụ mà thành, rộng lớn bao la, vạn phần gợn sóng, tên là Húc Hải.

Tọa giá 【Vô Sợ Ma Bảo】 của Đại thống lĩnh, cứ như vậy yên tĩnh trôi nổi trong Húc Hải.

Tòa ma bảo khổng lồ này không phải là tẩm cung sợ hãi Đại thống lĩnh, đồng thời cũng là thành lũy chiến tranh cực kỳ cường đại.

Trong Ma bảo có thể mang theo đại lượng đại quân Ma tộc tinh nhuệ, giáng lâm thế giới khác, chinh phạt thế giới khác, những đại quân tinh nhuệ này thường thường chính là chinh phạt chủ lực.

Ngoài ra, lực phòng ngự, lực công kích của bản thân Ma bảo cũng đều cực kỳ khoa trương, trong đó chứa thiết bị đưa tin ở cự ly siêu xa, thiết bị dò xét hỗ trợ, vân vân, cũng có thể cung cấp tác dụng phụ trợ cực mạnh cho đại quân.

Một đại thống lĩnh ma tộc, có tẩm cung ma bảo hay không, sức chiến đấu hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Một ngày này.

Trong Sợ Hãi Ma Bảo nghênh đón sứ đoàn Nhân tộc.

Bên trong Ma bảo, Đại thống lĩnh thân hình to lớn sợ hãi uy nghiêm ngồi ở trên vương tọa, bên người có mấy nữ Ma Thần dáng người xinh đẹp hầu hạ, hai bên đứng một hàng thân vệ quân Ma tộc.

Hai vị thống lĩnh thân vệ cầm đầu đều là tồn tại cấp Ma Chủ thập ngũ giai.

Chúng nó đứng hầu ở hai bên bậc thang, như hổ rình mồi nhìn chăm chú vào sứ đoàn nhân tộc, quanh thân uy áp tràn ngập, mang theo cảm giác áp bách trùng trùng, giống như đang tạo áp lực cùng phát tiết phẫn nộ đối với sứ đoàn nhân tộc.

“Đoàn sứ Đông Hà Vương Phú Quý ra mắt Đại thống lĩnh.”

Vương Phú Quý mang theo thành viên sứ đoàn đi qua con đường dài trong đại điện, đi tới trước bậc thang phía dưới vương tọa, hướng lên phía trên thi lễ, thái độ không kiêu ngạo không hèn mọn, thoải mái bỏ qua tất cả uy áp.

“Lần này gặp gỡ hội nghị hòa đàm, hết thảy đều do bổn phó sứ làm chủ.”

Nói xong, hắn đưa quốc thư đến từ Thương Bình Thần Hoàng lên.

Người của sứ đoàn lần này không nhiều lắm, nhân vật chủ yếu chỉ có Hành Kỳ Thánh Vương, Thánh Ngao và Vương Tông Côn.

Hành Kỳ Thánh Vương dùng để làm môn diện, mà Thánh Ngao và Vương Tông Côn thì là "tọa kỵ", lỡ như gặp phải nguy hiểm, thời điểm mấu chốt có thể chở Vương Phú Quý chạy trốn.

Thánh Côn Bằng cũng không cần nhiều lời, nàng là một Thánh Côn mười lăm cấp tiêu chuẩn, bằng vào lực lượng không gian pháp tắc đặc thù của Côn tộc, tốc độ của nó so với mười sáu cấp bình thường còn hơn nửa trù.

Mà Vương Tông Côn thì đã kế thừa bảo châu cấp mười sáu Thánh Côn đỉnh phong lưu lại trong đạo cung, thực lực cũng ở trong những năm này tấn thăng đến cấp mười ba.

Hôm nay tuy hắn tạm thời còn không có hoàn toàn tiêu hóa Thánh Côn Bảo Châu, nhưng mà bằng vào Thánh Côn Bảo Châu ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc cường đại, tốc độ hắn bạo phát ra trong thời gian ngắn so với Thánh Côn Bằng còn nhanh hơn.

Đương nhiên, bất luận là Thánh Cương hay là Vương Tông Côn cũng được, khi gặp phải cường giả thập thất cấp sợ hãi Đại thống lĩnh, muốn chạy trốn thì rất khó.

Sợ hãi Đại thống lĩnh cũng là Ma tộc đã quen biết Nhân tộc thật lâu, tiện tay tiếp nhận quốc thư do thủ hạ đưa lên, trên mặt hắn lộ ra nụ cười lạnh lùng: "Các ngươi quả nhiên là to gan, vừa mới dùng thủ đoạn ti tiện chém chết Cực Dạ Ma Chủ, lại còn dám chạy đến tìm ta nghị hòa, thật sự muốn bóp chết đại thống lĩnh của ta."

Hung hăng vứt quốc thư trong tay xuống đất, ánh mắt hắn trở nên sắc bén, bỗng nhiên nhìn thẳng vào Vương Phú Quý: "Còn không quỳ xuống cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ uy áp cuồng bạo bỗng nhiên hướng Vương Phú Quý trấn áp mà đi.

Đôi mắt Hành Kỳ Thánh Vương nhíu lại, liên tục khởi động một đạo lực lượng mênh mông bảo vệ Vương Phú Quý.

Hắn chính là Thánh Tôn lâu năm của Hiên Viên thị, tu vi thực lực đã đạt đến Đại La cảnh hậu kỳ, chiến lực chính diện đối đầu với Đại thống lĩnh, cũng có thể dễ dàng ngăn cản khí thế uy áp.

Hắn rất rõ ràng sứ mệnh của mình, đó chính là một khi phát sinh nguy cơ, liền do hắn hi sinh mình tới ngăn trở Đại thống lĩnh, tiếp theo để cho hai đầu côn mang theo phú quý chạy trốn.

Vì vậy, lần này hắn thực sự ôm tâm lý chắc chắn phải chết.

Thậm chí, trước khi đến đây hắn cũng đã giao hậu sự cho mấy vị hậu duệ huyết mạch của Hành Kỳ Thánh Vương phủ, phòng ngừa vạn nhất.

“Thật to gan!”

Sợ hãi Đại thống lĩnh thẹn quá hóa giận, vừa định lần nữa tạo áp lực, bên tai lại vang lên thanh âm ung dung của Vương Phú Quý.

“Đại thống lĩnh mệnh không lâu, Vương Phú Quý ta có lòng tốt tới cứu ngươi một mạng, thái độ của ngươi như vậy sao?”

“Tuổi không lâu?” Sợ hãi Đại thống lĩnh sững sờ, tức giận trong lòng càng sâu, không khỏi cuồng tiếu nói, “Chỉ là tiểu mao hài nhân tộc, cũng dám ở trước mặt bản đại thống lĩnh khẩu xuất cuồng ngôn?”

“Giun dế còn tiếc mệnh, đoàn người chúng ta mặc dù chỉ là tiểu nhân vật, nhưng nếu là không có chút nắm chắc, làm sao dám đến chỗ Đại thống lĩnh chịu chết?” Vương Phú Quý cười rất nhẹ nhàng, một bộ tính toán kỹ càng nói: “Ngươi thân là Đại thống lĩnh Ma tộc, ngay cả kiên nhẫn nghe ta nói mấy câu cũng không có sao?”

Sợ hãi Đại thống lĩnh gắt gao nhìn chằm chằm Vương Phú Quý, giống như đang xem kỹ tính chân thật trong lời nói của hắn.

Mấy tức sau, nó rút về tất cả uy áp, hừ lạnh nói: “Nhân tộc, can đảm của ngươi giành được một chút thưởng thức của bản

đại thống lĩnh. Nói xem, bản đại thống lĩnh vì sao mệnh không còn lâu? Nếu để bản đại thống lĩnh phát hiện ngươi đang lừa gạt ta, kết cục của ngươi tự nhiên không cần ta nhiều lời."

"Đa tạ Đại thống lĩnh."

Vương Phú Quý dường như đã sớm đoán được kết quả này, không chút hoang mang thi lễ một cái về phía sợ hãi Đại thống lĩnh, lúc này mới đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt trong suốt mà tiếc hận nhìn Đại thống lĩnh nói: "Ài! Diệt Thế Ma Vực hỗn thủy lần này, Đại thống lĩnh thật sự không nên xen vào. Mà Đại thống lĩnh ngài thân hãm hiểm cảnh, lại càng tự biết, quả thực làm cho người ta thổn thức."

Không đợi Đại thống lĩnh sợ hãi nổi giận, Vương Phú Quý lại tiếp tục nói: "Đại thống lĩnh gặp phải hiểm cảnh tầng thứ nhất chính là bị nhốt trong Diệt Thế Ma Vực, nhưng cơ bản của "Sợ Hãi Ma Vực" lại tràn ngập nguy cơ, khó có thể cứu viện"

Sợ hãi Đại thống lĩnh sắc mặt rùng mình: "Ngươi đây là ý gì? Ngươi là cảm thấy nhân tộc Bắc Khuyết Thần Châu sẽ phản công Ma Vực ta sao?"

"Thật ra ta biết, giữa những nhân tộc và đại thống lĩnh Bắc Khuyết Thần Châu ít nhiều có chút ăn ý." Vương Phú Quý phân tích, "Đại thống lĩnh rời đi nếu thời gian không dài, những nhân tộc kia tự nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng nếu Đại thống lĩnh rời đi lâu, hoặc là thực lực bản thân suy yếu rất nhiều, sự tình khó mà nói được."

Sợ hãi Đại thống lĩnh thần sắc có chút âm tình bất định, trầm mặc một lát lạnh giọng nói: "Bổn đại thống lĩnh ở Diệt Thế Ma Vực sẽ không đợi quá lâu, tùy thời có thể rút lui."

Ài!

Vương Phú Quý thầm thở dài trong lòng.

Câu nói vừa rồi cũng là một loại dò xét.

Vương thị vốn đã hoài nghi Thần Châu Bắc Khuyết không sạch sẽ, vô cùng có khả năng có liên quan hoặc ăn ý với Đại thống lĩnh sợ hãi.

Hiện giờ sợ hãi Đại thống lĩnh nói câu này, liền có thể xác định rất nhiều suy đoán.

Hôm nay điều duy nhất còn chưa xác định chính là trong tứ đại thế lực của Bắc Khuyết Thần Châu, rốt cuộc có mấy nhà có liên lụy trong đó.

Vương Phú Quý thu hồi suy nghĩ, trên mặt không nhìn ra chút nào, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo thấu xương: "Đại thống lĩnh cho rằng Diệt Thế Ma Vực là nơi nào? Ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Không cần Cơ đại nguyên soái của chúng ta gật đầu, ngươi đã đi rồi sao?"

Sợ hãi Đại thống lĩnh giận quá hóa cười: "Chẳng lẽ, Cơ Thái Xương còn muốn bắt ta cắn hay sao?"

"Không sai." Vương Phú Quý thanh âm bình thản, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ quyết tuyệt: "Thần triều Đông Hà chúng ta gặp phải nguy cơ nghiêng sào, nếu không có đối sách, sớm muộn gì cũng chỉ là một chữ 'Chết'. Trước khi chết nếu có thể kéo theo một tên đệm lưng đồng thời chết, đối với liệt tổ liệt tông coi như là có lời giải thích."

"Chẳng lẽ đại thống lĩnh còn trông cậy vào ba đại thống lĩnh khác tới cứu ngươi sao? Bọn họ ước gì ngươi và Cơ đại nguyên soái đồng quy vu tận, đến lúc đó bọn họ không chỉ thiếu cường địch, cũng có thể bớt đi một đại thống lĩnh chia của!"

"Mẹ kiếp!"

Sợ hãi Đại thống lĩnh tức giận đến thiếu chút nữa đem tay vịn vương tọa đập vỡ, hung tợn nhìn Vương Phú Quý cả giận nói: "Cơ Thái Xương dựa vào cái gì phải nhìn chằm chằm bổn đại thống lĩnh? Vì sao không đi nhìn chằm chằm đọa lạc Đại thống lĩnh, thống khổ nữ vương, bạo ngược chủ quân bọn hắn!"

Kỳ thật dựa theo bổn ý của hắn, cũng là có chút hối hận vì chuyến này đến Diệt Thế Ma Vực, chẳng qua là đến đều đã đến, hơn nữa còn có thống khổ nữ vương cùng chủ quân bạo ngược đang áp chế, hắn không thể không tham chiến!

Suy nghĩ ban đầu của hắn là, trận chiến này tạm thời cứ đánh, có thể cướp bao nhiêu thì cướp bấy nhiêu, cướp được vật tư thì nghĩ biện pháp nhanh chóng tiêu hóa để lớn mạnh bản thân.

Mà nếu trên địa bàn của hắn xuất hiện vấn đề, vậy lập tức trở về.

Lại không nghĩ tới, lúc này hắn mới đánh không bao lâu, lại bị Cơ Thái Xương vô lại này theo dõi.

“Không có biện pháp, thống khổ nữ vương và chủ quân bạo ngược quá mạnh mẽ. Về phần đọa lạc Đại thống lĩnh… Ha ha! Chủ yếu là do ngươi tiến tới tương đối gần nên thuận tiện chọn ngươi.” Vương Phú Quý ha hả vừa cười vừa nói, “Thuận tiện lại nói cho Đại thống lĩnh một bí mật, kế hoạch tiêu diệt Cực Dạ Ma Chủ Bộ, cùng với nhắm vào Đại thống lĩnh, đều là ta bày mưu ở sau lưng.”

“Ngươi!!”

Một cỗ nộ ý cuồng bạo ngập trời, ở trong lòng sợ hãi Đại thống lĩnh bốc lên, khiến hắn hận không thể một tát đập chết tên tiểu tử đáng giận này!

Nhưng nó vô cùng rõ ràng, hiện tại đại quân bên trái của Cơ Thái Xương liên tục điều động, quân đội chủ lực thân vệ của nguyên soái cũng đang rục rịch, rõ ràng chính là đang nhằm vào hắn sợ hãi Đại thống lĩnh bố cục!

Đối với một quyền quý Ma tộc mà nói, cái gì là trọng yếu nhất?

Thứ nhất, đương nhiên là mạng của mình.

Thứ hai, đó là địa bàn và nhân mã của mình.

Nếu như Cơ Thái Xương thật sự nhận ra nó liều mạng cắn xé, cho dù chính nó có thể may mắn sống sót, toàn bộ địa bàn cùng nhân mã cũng sẽ bị thất linh bát lạc, đến lúc đó, nó bất quá là chó nhà có tang!

Đại thống lĩnh không có địa bàn có bao nhiêu thê thảm, nó đã từng thấy qua.

“Ngoài ra, đại thống lĩnh có muốn thử một lần xin nữ vương thống khổ rút khỏi chiến trường hay không, về Ma Vực sợ hãi của ngươi xem nàng có đáp ứng không?” Vương Phú Quý lại cười lạnh nói, “Ta dám lấy tính mạng cam đoan, kết quả ngươi lấy được, tất nhiên là bị nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược cưỡng ép giữ lại.”

“Dưới tay có một pháo hôi có thể xung phong hãm trận, thời khắc mấu chốt còn có thể dùng để ngăn đao, đổi lại là ta cũng sẽ không nỡ để pháo hôi này rời đi. Về phần 【Sợ Hãi Ma Vực】 của Đại thống lĩnh ngươi cơ bản là chết hay sống, ngươi cảm thấy thống khổ nữ vương sẽ quan tâm sao?”

“Không, có lẽ nàng sẽ để ý.”

“Chờ sau khi ngươi chết, nàng có thể dùng danh nghĩa báo thù cho ngươi để lấy lại mất. Đến lúc đó địa bàn ngươi vất vả kinh doanh, sẽ đổi tên thành 【thống khổ ma vực】.”

Lời tru tâm! Lời tru tâm!

Sợ hãi Đại thống lĩnh bị hắn nói vừa kinh sợ vừa giận lại tâm lạnh, nhưng nó lại không thể không thừa nhận, Vương Phú Quý này nói lời có đạo lý nhất định.

Bảo vệ không đủ, Nữ vương thống khổ thật sự sẽ làm như vậy.

Thật lâu sau, sợ hãi thống lĩnh mới khống chế được tất cả cảm xúc, lạnh giọng nói với Vương Phú Quý: “Nói một chút xem ý đồ thật sự của ngươi.”

“Phàm là sinh linh trong thiên hạ, đệ nhất yếu tố, đó là sinh tồn.” Vương Phú Quý cũng bất đắc dĩ cười khổ: “Phú Quý hao tổn tâm lực như vậy, chắc chắn là hy vọng Nhân tộc Đông Hà chúng ta có thể sống sót. Đương nhiên, chúng ta muốn sống, trước tiên cũng phải giúp Đại thống lĩnh cùng sống sót.”

Lời nói này vô cùng chân thật, cũng khiến cho sợ hãi Đại thống lĩnh có vài phần đồng cảm cùng tín nhiệm.

Lúc này, nó cũng chậm rãi nói: “Kế hoạch của ngươi là gì? Nếu có thể làm được, ta chưa chắc sẽ không đồng ý.”

“Thành thật mà nói, đại thống lĩnh và Đông Hà thần triều chúng ta cũng không có cừu hận sinh tử gì, chúng ta cần gì phải đánh sống đánh chết? Hai bên không có bàn cơ bản, chẳng phải vô duyên tiện nghi cho nữ vương có dã tâm, bạo ngược chủ quân bọn họ sao?” Vương Phú Quý thuận thế đề nghị.

“Ngươi đây là đang thực thi kế phân hóa.” Sợ hãi Đại thống lĩnh cũng không ngốc, trên mặt lúc này liền lộ ra cười lạnh,

“Là chuẩn bị đem tứ đại thống lĩnh chúng ta liên minh một phần hóa, tiêu diệt từng bộ phận sao?”

“Cũng không thể nói như vậy… Cái này đích xác chính là sách lược phân hóa không sai, nhưng đây cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ của chúng ta.” Vương Phú Quý vẻ mặt bất đắc dĩ ăn ngay nói thật, “Huống chi, theo ý ngài, cảm thấy chúng ta có thực lực tiêu diệt từng bộ phận sao?”

“Nói thật, thực lực hiện tại của ngài ở trong tứ đại thống lĩnh đã coi như yếu rồi, nhưng cho dù như vậy, chúng ta muốn đánh tan đại quân của ngài, cũng phải trả một cái giá vô cùng thê thảm! Chúng ta chủ động tiến công nữ vương thống khổ mạnh hơn, không phải tự tìm đường chết sao?”

Tuy rằng lời nói của Vương Phú Quý không dễ nghe, làm cho sợ hãi Đại thống lĩnh sắc mặt có chút đen, nhưng Vương Phú Quý người ta nói cũng là sự thật.

“Cầu hòa có thể, nhưng mà Đông Hà thần triều các ngươi phải tiến cống cho bản đại thống lĩnh.” Sợ hãi đại thống lĩnh lạnh giọng nói, trong đôi mắt xẹt qua một vòng tham lam, “Mỗi năm tiến cống mười Hỗn Độn linh thạch.”

“Sợ hãi lão ma, có phải ngươi cảm thấy tính tình của ta rất tốt?” Vương Phú Quý trong đôi mắt chợt hiện lệ mang, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Có phải ta quá nể mặt ngươi rồi không?”

“Ngươi…” Sợ hãi đại thống lĩnh sững sờ, lập tức trong mắt cũng nổi lên lệ mang, “Ngươi là đang mắng bản đại thống lĩnh?”

“Mắng ngươi thì đã sao? Vương Phú Quý ta nếu dám đi sứ, tự nhiên là đã sớm đem tính mạng đặt ở bên ngoài rồi.” Vương Phú Quý cười lạnh nói, “Cùng lắm thì, Cơ Nguyên Soái chúng ta liều mạng đánh tan bộ lạc của ngươi, lưu lại Diệt Thế Ma Vực cùng Đông Hà Thần Triều thống khổ nữ vương. Mà quân đội Đông Hà chúng ta tàn quân cùng tất cả dân chúng, cả nhà đều dời đi Bắc Mang Thần Châu, liên hợp Bắc Mang Thần Châu đem 【Sợ Hãi Ma Vực】 của ngươi triệt để san bằng. Đến lúc đó Đông Hà Thần Triều chúng ta vẫn còn, nhưng mà ngươi sợ hãi Đại Thống Lĩnh ngay cả cọng lông cũng không

còn. Đại thống lĩnh điện hạ, ngươi phải hiểu thời thế, chớ có đầu bị lừa đá còn tự cho là đúng.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt sợ hãi Đại thống lĩnh trong nháy mắt liền trở nên cực kỳ khủng bố, uy thế bạo ngược sôi trào quanh thân, phảng phất sau một khắc sẽ bạo khởi, một cái tát đập chết Vương Phú Quý.

Nhìn thấy thế này, Hành Kỳ Thánh vương bên cạnh mồ hôi đầm đìa, khẩn trương đến mức cả người trong nháy mắt đều căng thẳng.

Mẹ nó, khó trách bệ hạ muốn Vương Phú Quý đích thân xuất mã làm sứ giả. Công việc này thật sự không phải chuyện mà Hành Kỳ Thánh Vương có thể làm tốt được.

Đoạn đường này, Vương Phú Quý đầu tiên là liếc nhìn khuôn mặt của Bình thiên thần Vương Cơ Thái Xương, sau đó lại cưỡi trên đầu đại thống lĩnh mắng chửi người, quả thực có chút kích thích.

Cái này phảng phất như là giẫm lên mũi đao qua sông, không chỉ cần Thi Hành Giả có được can đảm cùng quyết đoán hơn người, còn cần Thi Hành Giả đối với thời cơ có nắm chắc tinh chuẩn, tùy thời tùy theo tình huống thực tế làm ra biến đổi linh hoạt.

Phàm là hơi không cẩn thận, tất cả mọi người đều căn bản không có khả năng còn sống trở về Đông Hà thần triều.

Hành Kỳ Thánh Vương Quang ở bên cạnh nhìn, liền cảm giác trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Cũng may, cho dù ánh mắt sợ hãi Đại thống lĩnh nhìn Vương Phú Quý cực kỳ khủng bố, nhưng vẫn nhịn xuống không động thủ.

Phản ứng của Vương Phú Quý thật sự là quá mức bình tĩnh, điều này làm cho hắn sinh ra một loại trực giác mãnh liệt.

Đánh chết Vương Phú Quý, hắn rất có thể sẽ xong đời.

Ma răng nghiến lợi, sợ hãi Đại thống lĩnh cũng chỉ có thể cưỡng chế lửa giận, miễn cưỡng lộ ra một chút lúng túng cười: “Bổn đại thống lĩnh cũng chỉ là nói đùa với ngươi thôi. Phú

quý à, ngươi ngàn vạn lần đừng kích động. Chúng ta hiện tại song phương hòa bình làm chủ, tiến cống gì đó miễn đi.”

Đến lúc này, hắn cũng không dám xem thường Vương Phú Quý nữa.

Vương Phú Quý hiển nhiên cũng là đại sư biến sắc, nghe vậy sắc mặt lập tức biến mất, đổi thành vẻ mặt thân thiết hiền hòa: “Kỳ thật ta cũng hiểu nỗi khổ tâm của Đại thống lĩnh. Hiện tại Đại thống lĩnh bị treo ở giữa sườn núi, tiến cũng không được, lùi cũng không được, mà dưới trướng lại có nhiều người như vậy chờ ăn cơm, nếu không có thu nhập, thời gian càng lâu, đại quân dưới trướng đều xao động.”

Lời vừa nói ra, sợ hãi thống lĩnh đại thống như bị đâm vào chỗ đau, “Bất đắc dĩ” nói: “Ma tộc chúng ta cũng có chỗ khó xử của Ma tộc… Nhưng ngươi yên tâm, chúng ta có thể tiếp tục cướp đoạt thế giới Húc Hải.”

“Đại thống lĩnh a, cướp đoạt cũng không phải kế lâu dài.” Con mắt Vương Phú Quý sáng lên, “Ta có một kế, không những có thể giảm bớt nhu cầu cấp bách của Đại thống lĩnh, còn có thể làm cho Đại thống lĩnh phát triển lớn mạnh hơn.”

“Có diệu kế gì, mau nói ra.” Sợ hãi Đại thống lĩnh cũng có chút kinh hỉ.

“Đại thống lĩnh hiện tại chiếm cứ ba thế giới quần chúng của Húc Hải thế giới, cùng với một mặt phá hư cướp đoạt, tát ao bắt cá, không bằng đem ma sát chi khí các thế giới nhuộm dần thu lại một chút, đem đám dân bản xứ Ma tộc đều khoanh tròn lại nuôi dưỡng.” Vương Phú Quý chậm rãi nói, một bộ dáng đã tính sẵn ở ngực nói, “Ta có thể cung cấp cho đại thống lĩnh hạt giống lương chủng chất lượng tốt, hạt giống linh dược ưu chất, chăn nuôi linh thảo, ngươi hãy mang theo các ma nô cùng quân đội dưới trướng khai thác ruộng tốt, trồng lương thực trồng thuốc, kể từ đó, cho dù có một lượng lớn tiền tài thu vào, còn có thể khiến đại quân dưới trướng bận rộn lên, miễn cho rảnh rỗi sau đó suy nghĩ lung tung.”

Sợ hãi Đại thống lĩnh không dám tin nhìn Vương Phú Quý, gần như có chút không dám tin lỗ tai của mình.

Đây là chuẩn bị để cho Ma tộc bọn họ làm ruộng cho Nhân tộc sao?

Là hắn điên rồi hay là chính mình điên rồi?

"Đại thống lĩnh không cần biểu lộ như thế?" Vương Phú Quý ra vẻ "Điều này có gì đáng ngạc nhiên", tiếp tục chậm rãi nói: "Địa bàn ngươi chiếm cứ đều là thế giới chất lượng tốt, đám ma nô nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi… Như vậy đi, để ta tính cho ngươi một khoản…"

Nói xong, Vương Phú Quý bày ra một đống số liệu lớn, bắt đầu phân tích lợi hại trong đó cho sợ hãi Đại thống lĩnh.

Cuối cùng cho ra một kết luận, những nơi này trồng ra linh mễ chất lượng tốt, linh dược, chăn nuôi, nếu bán toàn bộ cho thương đội Vương thị, sản lượng hàng năm thấp nhất đều có mười Hỗn Độn linh thạch, nếu tinh tế hóa thành Canh tác cùng khai thác linh điền, sản lượng chỉ có càng nhiều!

Chỉ cần sợ hãi đại thống lĩnh nguyện ý làm, không những có thể tự cấp tự túc, còn có thể kiếm thêm một khoản tiền lớn.

Mà thương đội của Vương thị cũng có thể cung cấp vật tư cần thiết cho Đại thống lĩnh.

Đại thống lĩnh sợ hãi sau khi có tiền, có thể cắm rễ đặt chân trong mấy thế giới này, từ trong Ma Nô bồi dưỡng ra càng nhiều quân đội, cường hóa cơ sở của mình!

Sợ hãi Đại thống lĩnh đều bị những sản phẩm phong phú kia làm cho sợ ngây người.

Thì ra làm ruộng kiếm tiền như vậy sao?

"Tốt tốt tốt, kế sách của ngươi không tệ." Sợ hãi Đại thống lĩnh con mắt nheo lại, nhìn Vương Phú Quý càng thêm thuận mắt, "Hiện tại chỉ còn lại một vấn đề nhỏ duy nhất. Nếu song phương chúng ta đình chiến, tất nhiên sẽ khiến cho nữ vương cùng mấy vị Đại thống lĩnh cảnh giác cùng bất mãn, càng đừng đề cập đến việc buôn bán."

"Việc này đơn giản." Vương Phú Quý hiển nhiên đã sớm tính trước, trực tiếp đưa ra phương án, "Chúng ta có thể thỉnh thoảng đến một cuộc 'Quân diễn' nha, ví dụ như, hôm nay đại quân chúng ta liều chết đoạt lấy 【Hồng Nguyệt then chốt】,

ở địa bàn của ngài "Giết chóc" một hồi, cướp đi lương thực và vật tư một ít."

"Mà Đại thống lĩnh ngài tự mình dẫn đại quân đuổi chúng ta đi, cũng thu được vật tư và tiền tài chúng ta lưu lại. Kể từ đó, ngay cả quá trình mậu dịch song phương cũng đã hoàn thành."

"Có ý tứ, rất thú vị." Sợ hãi Đại thống lĩnh cười ha ha, "Vậy cứ làm như thế. Người đâu, thiết yến cho phú quý huynh đệ nhà ta. Mấy nữ ma thần, phú quý kia ngươi tự mình chọn hai đứa."

"Đa tạ sợ hãi đại ca." Vương Phú Quý cũng vui vẻ đồng ý, sau đó mới bắt đầu móc lễ vật: "Đây là cửu phẩm đạo tửu ta mang đến cho đại ca, và một ít lễ vật nhỏ khác. Người đâu, trình lên danh sách lễ vật cho đại ca ta!"

"Hảo tiểu tử, ngươi hiện tại mới đào ra lễ vật sao?"

"Nếu chỉ cầu hòa, ta sẽ không lấy lễ vật. Đây là ta hiếu kính đại ca."

"Hiền đệ tốt!"

"Hảo đại ca!"

Thời gian mấy câu nói, một người một ma liền trở nên giống như là quen biết mấy vạn năm Thiết huynh đệ, thân thiết nóng lên, giống như lúc trước đối chọi gay gắt đều là ảo giác của mọi người.

Đám người Hành Kỳ Thánh vương ở một bên đều là trợn mắt há hốc mồm.

Đây là đám người chơi chính trị sao? Bọn họ đều không cần cảm xúc quá độ sao, trở mặt cũng không khỏi quá nhanh đi?

Chuyện này quá vô liêm sỉ.

…

Chương 103: Vương giả trở về! Một sau nhị phi!

…

Ngay khi Vương Phú Quý mạo hiểm xúi giục đại thống lĩnh, đồng thời lấy được thành quả giai đoạn.

【Hắc Đào quan】 phòng tuyến bên phải đại quân Đông Hà, cũng đã trải qua một hồi đại chiến máy xay thịt.

Địa thế Hắc Đào quan hiểm trở, hoàn cảnh Hư Không hải chung quanh cực kỳ ác liệt, từng vết nứt không gian khổng lồ giăng khắp nơi, lại có vô số hắc vụ có tính ăn mòn cực mạnh từ trong khe hở tràn ngập ra, lấy nhục thân Ma tộc cường đại cũng khó mà ngăn cản.

Muốn thông qua Hắc Đào quan, chỉ có thể thông qua một con đường ruột dê chín chuyển quanh co.

Con đường này rất phức tạp, cùng lúc đó số lượng phi chu có thể đi qua không nhiều, hơn nữa dọc đường còn bố trí mấy đạo phòng tuyến trấn giữ, nhân tộc bố trí đủ loại hư không đại trận, quả nhiên là có đại khí phách một người giữ quan ải vạn người không thể khai mở.

Lại nói tiếp, hùng quan như thế, vẫn là mười vạn năm trước Nhân tộc chuyên môn kiến tạo để đối kháng Diệt Thế bộ. Chỉ là về sau, Hắc Đào quan luân hãm, vẫn rơi vào tay Ma tộc.

Thẳng đến lúc này đây Cơ Thái Xương thừa dịp Diệt Thế Đại thống lĩnh bị thương mất tích, mới một lần nữa đoạt lại cửa ải hiểm yếu này.

Nhưng mà một lần này, Hắc Đào quan lại lần nữa rơi vào tay giặc, quân đoàn số tám đóng giữ ở đây, cuối cùng thủ vững toàn quân bị diệt, quân đoàn trưởng quân đoàn tám Diêu Trường Sinh trọng thương bị bắt.

Đương nhiên, Ma tộc phải trả một cái giá cực kỳ thảm trọng, dưới quân lực chiếm ưu thế gấp mấy lần, vậy mà phải trả một cái giá lớn là tổn thất trận đầu tiên. Nếu trận nào có thể so sánh

với trận chiến của Ma tộc, Cơ đại nguyên soái nằm mơ cũng phải cười toét miệng.

Lúc này.

Trong nghị sự đại điện Hắc Đào quan.

Cao tầng Ma tộc lấy Đại thống lĩnh đọa lạc cầm đầu đang ăn mừng, các loại rượu ngon chất đầy rực rỡ.

Trên chủ vị, đọa lạc Đại thống lĩnh một tay ôm một nữ tiên nhân tộc, uống rượu đang uống sướng khoái vô cùng.

Giống như tuyệt đại đa số Ma tộc Đại thống lĩnh, nó có được ngoại hình Ma tộc cao đẳng, thân hình khôi ngô, ma giác khổng lồ ở đỉnh đầu, sau lưng còn có một đôi cánh cực lớn tản ra hung uy ngập trời.

Chỉ có mái tóc dài đen nhánh kia ở trong Ma tộc cực kỳ hiếm thấy, lộ ra đặc thù.

“Đại, Đại thống lĩnh, nô, nô cho ngài đầy.”

Hai nữ tiên nhân tộc mắt đầy sợ hãi bị nó ôm bên người, đang nơm nớp lo sợ hầu hạ hắn uống rượu ăn thịt.

Không giống với sợ hãi Đại thống lĩnh, đọa lạc tựa hồ càng thêm thích nữ tiên nhân tộc, cũng càng vui vẻ để cho các nàng hầu hạ mình, cho nên sa đọa bên người nuôi không ít nữ tiên.

Mà yến tiệc chúc mừng lấy Hắc Đào quan làm mục đích tổ chức, náo nhiệt náo nhiệt, cũng không phải tất cả Ma tộc đều vui vẻ.

Trong góc, có hai vị Ma Chủ khí tức cường đại sắc mặt cực kỳ lo lắng, lộ ra không hợp với không khí chung quanh.

Dường như chúng còn chưa đi ra khỏi chiến tranh, trên người còn mang theo vết thương, trên người còn lưu lại mùi máu tanh nồng đậm.

Trên chỗ ngồi phía sau bọn họ, còn có một đám Ma Chủ và tướng lãnh cũng sĩ khí đê mê.

“Huyết Cưu, nếu không phải ngươi dẫn sói vào nhà, chúng ta làm sao đến mức thê thảm như thế.” Trong đó có một vị nữ Ma Chủ hung dữ trừng mắt nhìn vị Ma Chủ còn lại, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ đám Ma Chủ và các tướng lĩnh phía sau:

“Ngươi nhìn xem hiện tại, ngươi xem bọn hắn, giống như một đám chó nhà có tang?”

Nàng xinh đẹp quyến rũ, hình tượng lúc này có chút chật vật, trong đôi mắt tím tràn ngập lửa giận vô tận, hiển nhiên là tích áp đã lâu.

“Tử Mị!” Huyết Cưu Ma Chủ tâm tình cũng rất tệ, bị nàng chỉ vào mũi chỉ trích như vậy, ánh mắt trong đôi mắt sắc bén kia càng lạnh như băng, “Cái này có thể trách bản Ma Chủ sao? Nếu không phải ngươi nhiều lần đối nghịch với ta, không ngừng hình thành nội bộ, Huyết Cưu ta đã sớm khiêng lên đại kỳ Diệt Thế Ma Vực rồi.”

Không sai, hai vị này chính là Diệt Thế Ma Vực, trước mắt chỉ có hai vị Ma Chủ Thập Lục giai.

Nguyên bản Huyết Cưu Ma Chủ tụ tập một bộ phận thế lực chuẩn bị tự lập, coi như “Tự lập phái”, mà Tử Mị Ma Chủ cầm đầu thế lực rõ ràng là chờ mong diệt thế trở về, một mực kiên trì phải đợi Diệt Thế Đại thống lĩnh trở về, thuộc về ” ủng hộ phái” diệt thế.

Nhưng hiện tại, cuộc sống của bọn họ đều không tốt, bởi vì cùng thuộc về ” pháo hôi phái”.

“Chỉ bằng ngươi, cũng có thể giương lên đại kỳ Diệt Thế Ma Vực của chúng ta?” Tử Mị khịt mũi coi thường, một bộ nghe được chuyện cười, “Ngươi cũng không soi mặt vào nước tiểu, ngươi là ai?”

“Ngươi thì sao? Ngươi có thể tốt hơn chỗ nào chứ?” Huyết Cưu Ma Chủ mỉa mai: “Đừng tưởng rằng ta không biết, hai năm trước ngươi vụng trộm phái người liên hệ 【 thống khổ nữ vương 】 rồi, là chuẩn bị buông tha chờ đợi Đại thống lĩnh trở về, đầu chủ khác của nó?”

“Như nhau, không phải ngươi cũng âm thầm liên hệ 【 bạo ngược chủ quân 】 sao?” Tử Mị Ma Chủ cũng đâm đao nói, “Là giác ngộ đã làm tốt đi làm chó rồi sao?”

Hai vị thập lục giai Ma Chủ, ngươi một lời ta một câu cắm đao lẫn nhau, bề ngoài đều là một bộ dáng ta rất không để ý, nhưng kì thực trong lòng đều là đang không ngừng nhỏ máu.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ sống quá thảm.

Đầu tiên là âm thầm từ chối thống khổ nữ vương cùng chủ quân bạo ngược mời chào, sau đó lại bị "Phái phối" đến đọa lạc đại thống lĩnh bên này, nhưng đọa lạc đại thống lĩnh căn bản không coi bọn họ thành ma, các loại việc nặng nhọc đều phái cho bọn họ.

Giống như chiến dịch Huyết Chiến Hắc Đào Quan lần này, chính là Tử Mị Ma Chủ và Huyết Cưu Ma Chủ thay nhau làm tiên phong pháo hôi.

Trong cuộc ác chiến như cối xay thịt, tuy cuối cùng cũng bắt được trận chiến nhưng bọn họ cũng phải tổn thất thảm trọng.

Hiện tại, bọn họ giống như là hai con hung thú bị thương tàn huyết, trong lòng đè nén rất nhiều cảm xúc tiêu cực, chỉ có thể thông qua chỉ trích lẫn nhau mà oán giận, để giảm bớt đau đớn của vết thương.

Kể từ đó, Ma Chủ mười lăm cấp còn lại vây quanh hai người bọn họ cùng một ít Ma Thần cao giai, sĩ khí càng thêm thấp mê.

Loại ngày không có hy vọng, chỉ có ngày giày vò này bao giờ mới là đầu đây?

Mà ngay tại bọn hắn bên này sĩ khí hạ thấp đồng thời, bên kia, đọa lạc đại thống lĩnh dưới một bình rượu mạnh tác dụng, cảm xúc lại là càng ngày càng tăng vọt.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn quét tới Huyết Cưu và Tử Mị trong góc, không khỏi cười to nói: "Huyết Cưu Ma Chủ, Tử Mị Ma Chủ, vì sao hai người các ngươi lại ngồi xa như vậy? Đến đến đến, đến bên cạnh bản thống lĩnh. Lúc này có thể thuận lợi đánh hạ Hắc Đào Quan khó chơi, công lao của hai người các ngươi rất lớn a, bản đại thống lĩnh phải kính các ngươi một ly."

Huyết Cưu Ma Chủ và Tử Mị Ma Chủ rơi vào đường cùng, đành phải miễn cưỡng tươi cười đi qua: "Toàn bộ chiến dịch này đều dựa vào Đại thống lĩnh tọa trấn chỉ huy, chúng ta mới có thể đánh hạ Hắc Đào quan, là chúng ta nên kính ngài một chén."

Đừng nhìn hai người bọn họ bề ngoài lấy lòng, trong lòng đã sớm mắng tổ tông mười tám đời của đại thống lĩnh sa đọa.

Chết tiệt, tọa trấn chỉ huy, tên thống lĩnh sa đọa chó chết này thật sự chỉ ở phía sau tọa trấn, cộng thêm chỉ huy lung tung, chết tất cả đều là bộ hạ của bọn hắn!

Khổ nỗi tình thế người ta mạnh hơn, cho dù trong lòng bọn họ có tức giận thì đã sao?

Không có Diệt Thế Đại thống lĩnh làm chỗ dựa, chút thực lực thủ hạ của bọn họ ở trước mặt một vị Đại thống lĩnh khác căn bản là không đáng chú ý, bất quá chỉ là chó nhà có tang mà thôi.

"Cũng đúng." đọa lạc đại thống lĩnh thu hồi chén rượu, một ngụm cuồng ẩm, "Các ngươi nên hảo hảo cảm tạ bổn đại thống lĩnh, dù sao ta cũng là tới giúp các ngươi thu phục lại đất mất. Diệt thế, đó chính là hảo huynh đệ của ta, ha ha ha."

Lời vừa nói ra, các Ma Chủ cùng các tướng lãnh Ma Thần cao giai dưới trướng, cũng đều cười ha ha theo, nhìn về phía Huyết Cưu Ma Chủ cùng Tử Mị Ma Chủ, ánh mắt tràn đầy trêu tức.

Bọn họ đương nhiên có lý do vui vẻ.

Dù sao địa bàn mà Tử Mị và Huyết Cưu liều sống liều chết đánh hạ, hiện giờ tất cả đều phân cho bọn họ, bọn họ chẳng khác gì nhặt không được một khối lãnh địa và một đống tài nguyên, Tử Mị và Huyết Cưu căn bản không kiếm được chỗ tốt gì.

Trong tiếng cười vờn quanh, ánh mắt của Huyết Cưu, Tử Mị hai vị thập lục giai Ma Chủ đều trở nên âm trầm, sắc mặt đen đến cực hạn, tức giận trong lòng cũng giống như thủy triều mãnh liệt.

Chỉ tiếc, tình thế mạnh hơn người, bọn họ lại có thể đọa lạc một đám Đại thống lĩnh, như thế nào?

Nhưng vào lúc này.

Đột nhiên.

Một thanh âm ngông cuồng vang lên trong đại điện: "Đọa lạc, ngươi cười thật vui vẻ mà. Thật không hổ là huynh đệ của ta, chậc chậc ~ đủ nghĩa khí."

Thanh âm này, chấn động toàn bộ đại điện mơ hồ run rẩy, trong lòng tất cả Ma Chủ Ma Thần ở đây đều là một trận áp chế, giống như bị trọng chùy oanh kích.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một vết nứt không gian thật lớn bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong đại điện, ma khí cuồn cuộn nương theo uy áp bàng bạc từ đó mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ đại điện.

Ma khí tràn ngập, mấy đạo thân ảnh từ trong vết nứt không gian cất bước đi ra, cứ như vậy bước vào trong đại điện.

Trong đó cầm đầu là một vị Đại thống lĩnh Ma tộc thân hình khôi ngô, bộ dáng uy vũ.

Toàn thân hắn tản ra uy áp khủng bố khó có thể dùng lời diễn tả được, vừa rồi mênh mông bàng bạc, tựa như vô cùng vô tận ma khí, đều từ trên người hắn khuếch tán ra.

Mặc dù chung quanh đều là Ma Chủ, Ma Thần cùng tướng lãnh, trên mặt hắn lại không thấy khẩn trương chút nào, tư thái giống như đi dạo trong sân vắng, lộ ra vô cùng trấn định, vô cùng tự tin, cũng bá khí vô cùng.

Ở bên cạnh hắn, còn chúng tinh củng nguyệt vây quanh mấy nữ tử, có Man nữ dáng người ngạo nghễ bá khí mười phần, cũng có nữ tử nhân tộc thon dài chân đẹp, khí chất nghiêm nghị như tiên.

“Diệt thế!”

Nụ cười của đọa lạc Đại thống lĩnh nhất thời ngưng kết, trong đôi mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Phải biết rằng, mỗi một ma tộc bởi vì phương thức trưởng thành bất đồng, cùng với nắm giữ lực lượng bản chất bất đồng, hơn nữa thần hồn chi lực khác biệt, cuối cùng đều hình thành ma khí độc nhất vô nhị.

Đương nhiên, dưới cùng loại phương thức tấn chức, thuộc tính cùng khí tức của ma khí sẽ tương tự nhau, nhưng cho dù là Ma tộc có kế thừa quan hệ, ma khí cũng sẽ không hoàn toàn giống nhau.

Mà vị Đại thống lĩnh Ma tộc trước mắt này, mặc dù ngoại hình có không ít biến hóa, nhưng khí tức thần hồn quen thuộc này, còn có thuộc tính ma khí vô cùng quen thuộc này, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai!

Hắn chính là diệt thế mất tích đã lâu!

Vừa mới nói xong, hiện trường lập tức một mảnh áp lực và yên tĩnh.

Những Ma Chủ dưới trướng đọa lạc Đại thống lĩnh đều lộ ra vẻ kinh ngạc cùng khó có thể tin.

Duy chỉ có Huyết Cưu Ma Chủ và Tử Mị Ma Chủ, ngoài khiếp sợ còn có mừng như điên.

Không cần thương lượng, cũng không có nửa điểm do dự, hai Ma Chủ trực tiếp dẫn theo đám Ma Chủ dưới trướng, Ma Thần tiến lên thăm viếng: "Bái kiến Đại thống lĩnh."

Ý tứ này, chính là biểu thị thần phục.

Dứt khoát như vậy, đương nhiên cũng là thời cuộc tới.

Trước kia có Đại thống lĩnh che chở, bọn họ đều là quyền quý Ma tộc cao cao tại thượng. Hiện tại, bọn họ xem như đã nếm được kết cục không có chủ thượng, mặc cho người khi dễ.

Hơn nữa bọn họ nhìn khí tức của Đại thống lĩnh, tựa hồ không những sống lại, lại còn khôi phục trạng thái đỉnh phong trước kia.

Loại thời điểm này, không tranh thủ chủ động quy thuận trung tâm, chẳng lẽ còn chờ đại thống lĩnh chủ động chiêu lãm bọn họ sao?

Kỳ thật, Diệt Thế sở dĩ có thể khôi phục nhanh như vậy, vẫn là dựa vào Thiên Sương Nữ Vương. Trên đường trở về, nàng đều suất lĩnh dưới trướng giúp đỡ Diệt Thế cùng nhau săn giết cao giai Hư Không Thú, trợ giúp hắn hấp thu tinh huyết, đồng thời, nàng cũng là trả giá rất nhiều linh thạch tài nguyên!

Dưới sự ủng hộ của đại lượng tài nguyên, Diệt Thế mới nhanh chóng khôi phục lại trạng thái đầy đủ.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Ma tộc cao đẳng, nhất là Ma tộc cấp mười bảy đại thống lĩnh như hắn, quả thực giống như tiểu

cường đánh không chết, dù chỉ có một tia ý thức cùng một đám tàn hồn thành công chạy ra, cũng có thể trong lúc nhất thời máu chảy đầy trở về.

Lúc này Diệt Thế Đại thống lĩnh giơ tay nhấc chân đều tràn đầy khí phách vương giả trở về.

“Đứng lên đi ~ “

Hắn tùy ý khoát tay áo.

Huyết Cưu Ma Chủ và Tử Mị Ma Chủ nhất thời lộ vẻ kinh hỉ, sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, hấp tấp đứng ở phía sau hắn.

Tàn quân Diệt Thế còn lại cũng nhao nhao theo sát phía sau, đứng ở phía sau Huyết Cưu, Tử Mị bọn họ, một bộ cung nghênh vương giả Đại thống lĩnh trở về.

“Ha ha ha ha~”

Lúc này, đọa lạc Đại thống lĩnh cũng lấy lại tinh thần.

Hắn cười to sang sảng, một bộ tư thế tốt của hai huynh đệ nói: “Ta đã nói huynh đệ tốt diệt thế của ta không dễ chết như vậy. Ngươi có thể trọng sinh trở về, ta sa đọa thì yên tâm. Nhưng mà ta rất tò mò, những thứ bên cạnh ngươi…”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn liền rơi vào trên người ba vị mỹ nữ đặc sắc bên cạnh Diệt Thế.

Ba người này đương nhiên là Thiên Sương Nữ Vương, Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ.

Rất hiển nhiên, người sa đọa càng cảm thấy hứng thú với nữ tử nhân tộc Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ.

Ở trong mắt sa đọa, tuy rằng các nàng cách Chân Tiên còn kém một bước, nhưng khí chất toàn thân phát ra lại so với nữ Tiên tù binh của hắn càng mạnh hơn.

“Không sai, bọn họ đều là nữ nhân của bổn đại thống lĩnh.” Diệt Thế Đại thống lĩnh vẻ mặt hăng hái, “Lúc trước bản đại thống lĩnh bị Thương Bình Thần Hoàng tiểu nhân kia tính kế, bị thương nặng, may mắn bản đại thống lĩnh phản ứng quả quyết, mới lưu được một sợi tàn hồn chạy trốn tới bộ tộc Man Cự Nhân.”

“Những năm này, bổn đại thống lĩnh ở trong bộ tộc Man Cự Nhân cắn nuốt từng chút một, khôi phục thực lực, cuối cùng rốt cục thành công chinh phục bộ tộc Man Cự Nhân! Cũng dựa vào thực lực cùng mị lực, chinh phục nữ vương bộ lạc Man Cự Nhân!”

Hắn vẻ mặt tự đắc, gần như là dùng ngữ khí khoe khoang giảng thuật một phen “Con đường quật khởi” của mình trong liên minh bộ tộc Man Cự Nhân.

Phiên bản này, chính là phiên bản kế hoạch diệt thế Đại thống lĩnh ngay từ đầu, tuy kế hoạch và nguyện cảnh còn chưa bắt đầu đã sụp đổ, nhưng điều này cũng không ngăn cản Vương Ngao đưa ra cho hắn thân phận và thiết lập của Vương giả này, còn đem mình và Vương Ly Từ, Thiên Sương Nữ Vương đều an bài thành “nữ nhân” diệt thế.

Trong câu chuyện vương giả trở về, có mấy nữ nhân cũng rất hợp lý đi!

Cố sự tuy rằng cũ kỹ, nhưng nó không chịu được thoải mái.

Theo Diệt Thế Đại thống lĩnh nổ tung chuyện xưa, ở đây vô luận là trận doanh ma tộc nào, đều lộ ra ánh mắt vô cùng kính ngưỡng cùng sùng bái đối với Diệt Thế Đại thống lĩnh.

Dưới nghịch cảnh như vậy mà còn có thể tuyệt xử phùng sinh, thậm chí chinh phục liên minh Man Cự Nhân bộ tộc!

Đây chính là vận khí cùng thực lực bạo tạc truyền kỳ!

Đại thống lĩnh đọa lạc càng là hâm mộ ghen tị đến tâm lý đều nhanh vặn vẹo.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì tên chó chết này lại có vận khí diệt thế tốt như vậy?

Mà hắn sa đọa, lại xui xẻo đầu tiên là bị một thân cây đả thương, cho tới bây giờ thương thế cũng mới tốt hơn tám phần! Thật vất vả mới bắt được cơ hội muốn đến Diệt Thế Ma Vực bên này kiếm chút chỗ tốt, còn phải cùng ba Đại thống lĩnh khác phân chia, thậm chí hiện tại diệt thế còn trở về!

“Nói đi cũng phải nói lại, trong những ngày ta không có mặt, thật đúng là phải đa tạ đọa lạc huynh đệ hỗ trợ chiếu cố dưới trướng và địa bàn của ta.” Diệt thế Đại thống lĩnh trên mặt

chất đầy ý cười, hướng Thiên Sương Nữ Vương phía sau vẫy vẫy tay, "Thiên Sương Ma Hậu của ta, còn không thay bổn đại thống lĩnh kính ta Diệt Thế huynh đệ một chén rượu?"

"Vâng, chủ quân của ta."

Thiên Sương Nữ Vương nhu thuận nghe lời tiến lên một bước, tiện tay quét một vòng trong hư không, một cái cự đỉnh màu đồng xanh vượt qua không gian rơi vào trong tay nàng.

Cự đỉnh kia cơ hồ cao gấp mấy lần Thiên Sương Nữ Vương, bên trong sóng nước dập dờn, vậy mà đều là rượu mạnh tản ra mùi rượu nồng đậm.

Một tay nàng nâng cự đỉnh chứa đầy rượu mạnh hướng trên mặt đất "Loảng xoảng" phóng xuống, toàn bộ đại điện đều kịch liệt run rẩy một cái.

Nàng lại tựa như không hề hay biết, phong đạm vân khinh mà hướng sa đọa Đại thống lĩnh ra hiệu một cái: "Đọa lạc, chén rượu này là chủ quân nhà ta thưởng cho ngươi."

Nàng hoàn toàn không có vận dụng bất kỳ huyền khí và thiên đạo pháp tắc nào, toàn dựa vào lực lượng nhục thân vô cùng cường hãn làm được hết thảy.

Đám Ma tộc vây xem chung quanh đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn Thiên Sương Nữ Vương.

Lực lượng cùng thực lực của nàng thật sự là phi thường khủng bố, thậm chí có thể nói, chỉ luận lực lượng nhục thân mà nói, Ma tộc cũng không phải là đối thủ của Man Cự Nhân nhất tộc.

Nhục nhã "Bá Vương Kính Tửu" như vậy, làm mặt của đọa lạc Đại thống lĩnh có chút không nhịn được: "Hừ, diệt thế, ngươi đây là ý gì? Đừng quá đáng."

"Ai da, Thiên Sương ma nhà ta kính rượu ngươi, ngươi không định nể mặt hả?" Diệt thế đại thống lĩnh cười trêu tức, "Sương Nhi, dựa theo truyền thống của Man Nhân tộc các ngươi, nếu không nể mặt thì sao?"

Một câu "Sương nhi" này của hắn thiếu chút nữa khiến Thiên Sương Nữ Vương bùng nổ.

Quét mắt nhìn Diệt Thế một cái, Thiên Sương Nữ Vương liền chuyển ánh mắt sang sa đọa, ánh mắt sắc bén, ngữ khí bá đạo

vô cùng: “Căn cứ truyền thống của bộ lạc Thiên Sương chúng ta, ai không nể mặt, đánh tới khi đối phương nể mặt mới thôi.”

Vừa dứt lời, khí thế quanh thân nàng đột nhiên tăng vọt, uy thế khủng bố của nữ vương Man Nhân khổng lồ mười bảy giai bỗng nhiên quét ngang ra.

“Ông”

Không gian tựa như không chịu nổi phát ra trận trận vù vù.

Thân hình Thiên Sương Nữ vương trong nháy mắt biến mất, lập tức bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt đọa lạc Đại thống lĩnh, trực tiếp đánh ra một quyền.

“Oanh!!”

Không gian giống như muốn nổ tung, phát ra một tiếng gào thét mãnh liệt.

Một quyền này của nàng nhìn như tùy ý, lại có uy thế kinh khủng ngưng tụ trên đó. Những nơi đi qua, không gian chung quanh băng liệt từng khúc, toàn bộ đại điện đều rung động kịch liệt.

Sắc mặt Đại thống lĩnh sa đọa đại biến, trong lúc vội vàng đưa tay ngăn cản.

“Oanh!!”

Quyền chưởng giao nhau, sóng năng lượng đáng sợ ầm ầm nổ tung, toàn bộ Hắc Đào thành lũy đều kịch liệt rung động, phảng phất không chịu nổi, tùy thời đều có khả năng lật úp.

Đại thống lĩnh đọa lạc chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê rần, dưới một quyền, vậy mà ăn một chút thiệt thòi.

Điều này làm cho trong lòng hắn khiếp sợ nhưng lại có chút không phục!

Nếu không phải Thiên Sương Nữ Vương không kịp chuẩn bị ra tay, mà thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn, mình tuyệt đối không đến mức ăn thiệt thòi này.

Bất quá, đọa lạc Đại thống lĩnh cũng minh bạch, dùng thực lực của hắn, coi như thời kỳ đỉnh phong tối đa cũng chỉ ngang tay với Thiên Sương Nữ Vương này.

Mà hôm nay, đối thủ của mình không những có Thiên Sương Nữ Vương, còn có một tên Diệt Thế ở một bên nhìn chằm chằm, lấy một địch hai, mình thua không thể nghi ngờ.

Lúc này, đọa lạc đại thống lĩnh vốn là hảo hán không chịu thiệt trước mắt, trực tiếp nhận thua: "Đại tẩu không hổ là Thiên Sương Nữ Vương trong truyền thuyết, nếu là đại tẩu mời rượu ta, ta uống là được."

Nói xong, tay hắn hướng trên Thanh Đồng đại đỉnh kia đáp một cái, trực tiếp đem nó ngẩng lên ừng ực ừng ực uống cạn.

"Chát, chát, chát!"

Diệt Thế Đại thống lĩnh cười to liên tục vỗ tay: "Đọa lạc à sa đọa, ngươi thật đúng là để cho bản Đại thống lĩnh kiến thức được, cái gì gọi là "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt"!"

Sắc mặt Đại thống lĩnh sa đọa phát lạnh, đang muốn nói cái gì, Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng đã trước một bước thay đổi khuôn mặt.

Hắn bá đạo vô cùng nhìn chằm chằm đọa lạc đại thống lĩnh: "Ngươi không phải muốn xác nhập sao? Được, vậy chúng ta liền hai bộ hợp thành một bộ! Đừng nói ta diệt thế không giảng quy củ, cho ngươi nửa năm chuẩn bị, bản đại thống lĩnh, đường đường chính chính chinh phục đọa lạc bộ của ngươi!"

"Diệt thế, ngươi đùa thật sao?" Lòng Sa đọa đại thống lĩnh lạnh như băng, tàn khốc nói: "Ngươi cũng đừng quên, thống khổ nữ vương và chủ quân bạo ngược đều ở Diệt thế ma vực của ngươi."

"Hừ! Bọn họ thì sao?" Diệt Thế Đại thống lĩnh cười lạnh nói: "Đây là ân oán cá nhân giữa ta và ngươi, tất cả đều do thực lực nói chuyện, dù là chí tôn đích thân tới cũng không thay đổi được tất cả."

"Cút! Hiện tại lập tức mang theo thủ hạ của ngươi cút, đừng ép ta đánh chết tại chỗ!"

"Tốt tốt tốt!" Đại thống lĩnh sa đọa giận quá hóa cười: "Bản đại thống lĩnh cũng không phải bùn nặn, nếu ngươi muốn chiến, ta liền chiến với ngươi!"

Nói xong, Vô Nhan lại lưu lại đây, Đại thống lĩnh sa đọa liền suất lĩnh thủ hạ xám xịt rời đi.

Rất nhanh, trong đại điện to như vậy chỉ còn sót lại một tàn quân Diệt Thế.

Mà trạng thái của những tàn bộ này, cũng hoàn toàn khác với lúc khánh công yến vừa mới bắt đầu, tuy rằng vết thương trên người vẫn còn, nhưng sĩ khí lại cực kỳ cao ngất, ai nấy đều vừa kích động lại phấn khích.

Vương giả Đại thống lĩnh trở về, lập tức ép tới Đại thống lĩnh sa đọa nóng nảy, quá bá đạo.

Tất cả tàn quân đều dùng ánh mắt vô cùng kính nể nhìn Diệt Thế Đại thống lĩnh, phảng phất như đang chờ đợi sự điều khiển của hắn.

“Tất cả Ma tộc nghe lệnh.” Diệt Thế Đại thống lĩnh hăng hái nói, “Lập tức liên lạc tất cả bộ hạ cũ, chúng ta trong vòng nửa năm đánh Đọa Lạc Đại thống lĩnh!”

“Vị này là 【Thiên Sương Ma Hậu】 của bản đại thống lĩnh, quyền lực của nàng cùng bản đại thống lĩnh nhất trí! Man Nhân đại quân của nàng đã đến hậu phương Diệt Thế Ma Vực chúng ta!”

“Hai vị này là phi Đại thống lĩnh, 【Từ phi】, các nàng đều là đạo nữ cực kỳ hiếm thấy của Nhân tộc, tương lai chí ít đều là một phương đạo chủ! Hơn nữa các nàng phi thường am hiểu chiến tranh, là nhân tuyển tuyệt hảo để tương lai chúng ta thống trị Nhân tộc. Từ hôm nay trở đi, Tử Mị Ma Chủ nghe lệnh của Từ phi, Huyết Cưu Ma Chủ nghe lệnh của Huệ phi, giúp các nàng kiến công lập nghiệp.”

Tàn quân diệt thế đều bị triệt để chấn kinh.

Đại thống lĩnh chúng ta cũng quá trâu bò rồi, chẳng những đầy máu trở về, còn mang về Nhất Hậu Nhị Phi!

Ma Tộc Diệt Thế Bộ chúng ta đây là muốn triệt để quật khởi a!

…

Chương 104: Phúc tinh! Vương Ly Từ!

…

Địa lao 【 Hắc Đào quan 】.

Tòa hắc lao này lúc đầu xây dựng chính là chuyên dùng để giam giữ chiến phạm, nó được xây dựng từ Hỗn Nguyên Hắc Sa Thạch kiên cố nhất, coi như là cường giả cấp Thánh Tôn toàn thắng thời kỳ muốn đánh vỡ, cũng phải phí một phen tay chân.

Ngoài ra, còn có từng đạo không gian giam cầm ma trận, ngăn chặn thủ đoạn xuyên toa không gian cướp ngục.

Giờ phút này.

Đông Hà Hư Không Hải phòng ngự quân đoàn trưởng quân đoàn tám của tập đoàn quân đoàn quân: Diêu Trường Sinh, bị giam giữ ở nơi sâu nhất trong hắc lao.

Hôm nay, tứ chi hắn đã bị đánh gãy, cả người bị giam cầm trên giá hình người màu đen.

Mấy sợi ma đằng xuyên qua xương bả vai hắn, theo thứ tự đâm thủng khí hải, đan điền, tử phủ của hắn. Kể từ đó, vừa có thể ngăn cản hắn khôi phục huyền khí, vừa có thể khống chế thần hồn của hắn, khiến hắn không cách nào thoát ly thân thể.

Chợt nhìn lại, giờ phút này hắn sống như là ” nghệ thuật nhân thể” có khẩu vị nặng nào đó, thoạt nhìn tương đối dọa người.

Có điều, là một vị Thánh Tôn thực lực đã đạt tới Đại La cảnh, năng lực sinh tồn của hắn cực mạnh, bất kể là tế bào tái sinh năng lực, huyết dịch tái sinh, hay là năng lực khôi phục các phương diện đều đã cường hãn đến tình trạng không phải con người.

Dưới loại tình huống này, chỉ cần không bị xử lý ngay trước mặt, cho dù hắn muốn chết cũng có một chút khó khăn. Những hạn chế này cũng tốt, ma đằng cũng được, thuần túy chính là vì hạn chế và tra tấn hắn.

Nhưng mà Diêu Trường Sinh bị tra tấn như thế lại nhắm chặt hai mắt, biểu cảm trên mặt bình tĩnh không dao động, giống như mình lúc nào cũng gặp tra tấn cùng thống khổ không đáng như một nụ cười, lại tựa như là đem mình cùng thế giới này cách ly khai.

Hắc Đào Quan trong chiến dịch phòng thủ, hắn đã làm hết thảy trách nhiệm của một quân đoàn trưởng. Nếu không phải tại thời điểm cuối cùng đọa lạc Đại thống lĩnh tự mình ra tay bắt được, hắn có thể cam đoan chính mình còn có thể lôi kéo một Ma Chủ cùng chết.

Nhưng dù vậy, hắn cũng đáng giá!

Hắn không biết đọa lạc bắt hắn là chuẩn bị làm gì, nhưng bất luận đối phương có quỷ kế gì, cũng đừng hy vọng có thể tìm được chỗ đột phá từ chỗ của mình.

Diêu Trường Sinh hắn ta chính là đau chết, chết đói, bị hành hạ chết, cũng tuyệt đối sẽ không phản bội nhân tộc!

Bỗng nhiên.

“Đát, đát, cọc!”

Tiếng bước chân có tiết tấu liên tiếp vang lên trong hắc lao yên tĩnh.

Một vị nữ Ma tộc dáng người xinh đẹp xuyên qua hành lang tối đen mờ tối xuất hiện ở chỗ sâu trong hắc lao.

Dưới ánh sáng âm u, mái tóc màu tím mang tiêu chí, còn có đôi mắt màu tím đầy mỹ lệ đều tỏa ra hào quang thăm thẳm, điên đảo chúng sinh, yêu dị quỷ mị, tản ra khí tức đầy nguy hiểm.

Nhìn thấy nàng, hai vị ma thần phụ trách trấn áp trông coi Diêu Trường Sinh giật mình một cái, vốn đứng tản mạn lập tức trở nên thẳng tắp, cung kính hành lễ với nàng, dùng ngôn ngữ Ma tộc cung kính chào: “Tham kiến Tử Mị Ma Chủ.”

Tử Mị?

Diêu Trường Sinh chậm rãi mở mắt ra, đánh giá nữ ma chủ trước mắt đang tản ra khí tức yêu mị vô tận, cười nhạt nói: “Ồ, đây không phải Tử Mị ma chủ sao? Thế nào, trên chiến trường bị bản quân đoàn trưởng giết rất nhiều bộ hạ, không cam lòng,

chuẩn bị dùng tư hình trút giận? Có thủ đoạn gì cứ việc dùng ra, Diêu cha ngươi rên rỉ một tiếng coi như ngươi thắng.”

Thân là một quân đoàn trưởng trường kỳ đánh giặc cùng Ma tộc, Diêu Trường Sinh tự nhiên là tinh thông ngôn ngữ Ma tộc cao đẳng. Đồng dạng, một ít Ma tộc cao đẳng trong quân Ma tộc cũng tinh thông ngôn ngữ Nhân tộc.

Trong đôi mắt Tử Mị Ma Chủ xẹt qua một tia thù độc: “Diêu Trường Sinh! Nếu dựa theo tính tình bản ma chủ, hôm nay tất nhiên tra tấn ngươi muốn sống không được muốn chết không xong. Nhưng, hôm nay coi như ngươi gặp may mắn, ngươi có một vị lão bằng hữu muốn gặp ngươi.”

“Lão bằng hữu?” Diêu Trường Sinh cũng hơi nghi hoặc.

Trong hắc lao của Ma tộc này, có lão bằng hữu nào lại đến gặp hắn chứ?

Nếu không phải hiện tại đan điền khí hải của hắn đều bị hạn chế, mất đi năng lực tự bạo, tuyệt đối sẽ để cho Tử Mị Ma Chủ nếm thử mùi vị thống khổ.

Nhưng không đợi hắn nghi ngờ bao lâu, một giọng nói khờ khạo mà dễ nghe vang lên trong hành lang.

“Lão Diêu gật đầu? Đã nhiều ngày không gặp ngươi, sao ngươi thoáng cái đã lưu lạc đến nước này rồi?”

Tiếng nói vừa dứt, một nữ tử có chút trẻ con mập mạp, khí chất ngây thơ cười hì hì đi vào hắc lao.

Nữ tử này, đương nhiên là Vương Ly Từ.

Vì để thân phận “Từ phi” này của mình càng đáng tin hơn một chút, Vương Ly Từ hiếm khi mặc váy tiên nữ hoa lệ xinh đẹp, trên mặt cũng trang điểm một chút, thoạt nhìn tinh tế hơn không ít so với bình thường.

Trên bờ vai của nàng còn có một con chuột mục nát vô tinh đang ngồi xổm.

Phía sau nàng còn có mấy tộc đi theo, theo thứ tự là người đi theo Lam Uyển Nhi, Doanh Ngọc An, Diêm Vô Sán, cùng với sư tôn Vân Hải Thánh Tôn vẫn yên lặng bảo vệ an toàn của nàng.

Bề ngoài, thân phận của bọn họ đương nhiên chính là tùy tùng và thị vệ được diệt thế an bài tới chiếu cố và hầu hạ "Từ phi".

Bọn họ vốn đều sống "vô ưu vô lo", cho đến sau khi gặp được Vương Ly Từ, cuộc đời bắt đầu trở nên phập phồng lên xuống, trong mấy trăm năm ngắn ngủi đã kiến thức được rất nhiều phong cảnh.

Ngay cả Doanh Ngọc An đã từng được xưng là một trong 'Lạc Kinh Tứ Thiếu', hiện giờ cũng đã thuần thục nắm giữ điều kiện nấu nướng, đi săn, ẩn núp, điều tra, bào đinh…rất nhiều kỹ năng, diễn xuất cũng càng ngày càng tốt, hoàn toàn khác với đám đồng bọn Lạc Kinh.

"Vương Ly Từ!"

Diêu Trường Sinh trợn tròn mắt, khiếp sợ đến đầu lưỡi cũng bắt đầu thắt lại: "Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này?"

Nha đầu Vương Ly Từ này chính là một trong những danh nhân của tập đoàn Đông Hà. Nàng trên danh nghĩa là giám quân của Man Cự Nhân Thạch Chùy bộ, nhưng trên thực tế, nàng cũng không ít mang theo Man Nhân bộ diễu võ dương oai, lại còn đánh ra cho bọn họ một số thắng lợi xinh đẹp.

Diêu Trường Sinh cũng có nhiều lần tiếp xúc với hai nha đầu Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền, trong quá trình hợp tác vừa sảng khoái vừa thống khổ, sảng khoái là hợp tác thường thường có thể đánh thắng trận, nhưng thống khổ lại là không biết bước tiếp theo các nàng sẽ làm ra chút chuyện thiên mã hành không gì đó, không theo lẽ thường ra bài.

Diêu Trường Sinh nhớ rõ lần cuối cùng tiếp xúc với Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền, vẫn là bọn họ lấy danh nghĩa đến quân đoàn thứ tám làm khách, trộm đi một đống vật tư tiếp tế của bộ hậu cần của quân đoàn thứ tám, sau khi để lại một tờ giấy liền biến mất không thấy.

Mãi cho đến rất về sau, Diêu Trường Sinh mới biết được các nàng là tự mình làm cái chiến thuật gì đó xuyên thủng, muốn đi đánh lén diệt thế ma vực ở căn cứ hậu cần ven hồ Vĩnh Ninh.

Trong lần hành động đó, các nàng lợi dụng hình chiếu của Thương Bình Thần Hoàng, không chỉ theo kế hoạch tiêu diệt căn cứ hậu cần Diệt Thế Ma Vực, còn vượt qua kế hoạch giết chết Diệt Thế Đại Thống Lĩnh bản tôn.

Câu chuyện này được lưu truyền rộng rãi trong quân đội, đồng thời cũng đúc thành thần thoại của Vương Ly Từ Vương Từ và Vương Từ. Là trong mấy năm nay, tuy rằng bọn Vương Ly Từ một mực mất liên lạc bên ngoài, nhưng thanh danh càng ngày càng vang dội.

"Vì sao ta không thể ở chỗ này?" Vương Ly Từ cười hắc hắc nói: "Thật ra ta và Diệt Thế Đại thống lĩnh không đánh không quen biết, về sau lại xảy ra một số chuyện xưa trong liên minh bộ tộc Man Nhân. Tóm lại, hiện tại quan hệ của ta và Diệt Thế Đại thống lĩnh rất không bình thường."

"Ngươi và diệt thế?" Diêu Trường Sinh khiếp sợ vô cùng: "Chờ một chút, Từ phi? Ngươi ngươi ngươi… Ngươi gả cho Diệt Thế Lão Ma? Sao có thể như thế! Ngươi sao có thể…"

"Kể lại câu chuyện này tương đối phức tạp." Vương Ly Từ xoay người khoát tay áo với Tử Mị Ma Chủ, nói: "Tử Mị, ngươi đi xuống trước đi."

Trong đôi mắt Tử Mị Ma Chủ Nộ Mang hơi hơi hiện lên, trầm giọng nói: "Từ Phi, tuy rằng chủ quân để bổn Ma Chủ phụ tá ngươi, nhưng bổn Ma Chủ cũng không phải là chó của ngươi. Ta muốn thay đại thống lĩnh giám sát ngươi tiếp xúc với tù binh Nhân tộc, tất cả những lời nói của các ngươi đều phải tiến hành dưới sự giám thị của ta."

Đối với quyết định này của Diệt Thế Chủ Quân, Tử Mị Ma Chủ kỳ thực cũng rất thất vọng.

Dưới cái nhìn của nàng, những nữ tử nhân tộc này nhất định không chung một lòng với bọn họ, cho dù sủng ái như thế nào, cũng không nên để mặc cho các nàng tự do hành động trong lãnh địa.

Nhưng nàng đã từng nếm qua tư vị sau khi mất đi chủ quân che chở, hiện tại cũng không dám ngỗ nghịch diệt thế, lúc này mới miễn cưỡng tiếp nhận nhiệm vụ phụ tá "Từ phi".

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có nghĩa là nàng sẽ mặc kệ nữ tử nhân tộc này lén tiếp xúc với tù binh nhân tộc. Đây là tuyệt đối không cho phép!

"To gan!"

Vân Hải Thánh Tôn không quen nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, uy thế cường giả Đại La cảnh bỗng nhiên dâng lên, ánh mắt nhìn về phía Tử Mị Ma Chủ đã bắt đầu trở nên bất thiện: "Tử Mị, ngươi cũng dám nói chuyện như vậy với Từ Phi?"

"Ui!" Vương Ly Từ khoát tay ngăn cản Vân Hải Thánh Tôn, cười hì hì nói: "Lúc trước làm pháo hôi trong tay sa đọa lão ma, sao không thấy ngươi có cốt khí như vậy? Cho ngươi thêm một cơ hội lựa chọn, hoặc là cút, hoặc là để bản tiểu thư ăn ngươi!"

Nói xong, sau lưng Vương Ly Từ đột nhiên xuất hiện hư ảnh một con hung thú cực lớn.

Khóe miệng hư ảnh kia hơi còng xuống, ngoại hình vô cùng dữ tợn, toàn bộ hư ảnh cơ hồ đã như thực chất, vừa mới xuất hiện, liền tản mát ra hung uy ngập trời.

Hung ác bá đạo, uy thế hiển hách!

Theo huyết mạch của nàng lần lượt trưởng thành, hư ảnh Thao Thiết này cũng càng ngày càng cường đại, càng ngày càng khủng bố.

Bây giờ, nếu như nàng toàn lực thúc giục lực lượng huyết mạch thi triển Thôn Phệ Pháp Tắc, đã có uy thế khủng bố "Thôn thiên phệ địa, không gì không thôn" trong truyền thuyết, quả nhiên là còn hung thú hơn cả hung thú.

Mà hư ảnh pháp tướng sau lưng nàng từ lâu đã phát sinh biến hóa, hiện giờ đã có không ít khác biệt với Thao Thiết trong truyền thuyết, nhưng dường như càng trở nên cường đại, càng thêm thần bí.

Đương nhiên, Tử Mị Ma Chủ thân là Ma Chủ cao giai mười sáu cấp, đương nhiên sẽ không sợ hãi Vương Ly Từ bây giờ chưa hoàn toàn trưởng thành.

Ngay lập tức, nàng hừ lạnh một tiếng, cũng lộ ra khí tức vô cùng cường giả, muốn đối kháng với Vương Ly Từ, để nàng

biết, thực lực ở Ma tộc mới là vương đạo!

Nhưng mà, nàng vừa mới triển lộ khí tức, một cỗ khí tức mênh mông khủng bố trong nháy mắt xé rách không gian bỗng nhiên mà tới.

Ma trận loại giam cầm này tầng tầng lớp lớp bên trong Hắc lao dường như không có chút tác dụng nào với người vừa tới.

Đồng thời, một đạo ma khí vô cùng cường đại hình thành bàn tay, hung hăng đập Tử Mị Ma Chủ bay ra đập vào vách tường hắc lao.

Ngay sau đó.

Bóng dáng của Diệt Thế Đại thống lĩnh bỗng nhiên xuất hiện trong hắc lao, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Tử Mị Ma Chủ, đáy mắt tức giận mãnh liệt: "Tử Mị, ngươi thật to gan, dám ngỗ nghịch Từ Phi."

Tử Mị Ma Chủ vội vàng hoảng sợ đứng dậy, lau vết máu nơi khóe miệng hoảng sợ nói: "Chủ quân, ta…"

"Câm miệng! Từ phi mệnh lệnh, chính là mệnh lệnh của bản đại thống lĩnh." Diệt Thế Đại thống lĩnh thần sắc lạnh lùng, ngữ khí bá đạo vô cùng: "Nếu như lại có lần sau, chắc chắn xử cực hình ngươi."

"Vâng, chủ quân." Toàn thân Tử Mị Ma Chủ run rẩy, cúi đầu xuống.

"Từ phi, kết quả xử lý này ngươi có hài lòng không?" Lúc này Diệt Thế Đại thống lĩnh mới nhìn về phía Vương Ly Từ, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng nhu hòa, trong khẩu khí thậm chí mang theo vài phần nịnh nọt.

"Tử Mị, các ngươi lui xuống trước đi." Vương Ly Từ từ chối cho ý kiến, khoát tay áo.

Lúc này Tử Mị Ma Chủ cũng không dám ngỗ nghịch nữa, lập tức mang theo Ma Thần trông coi toàn bộ lui xuống.

Một màn này, quả nhiên là khiến Diêu Trường Sinh trợn mắt há hốc mồm.

"Vương Ly Từ, ngươi có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"Diêu Trường Sinh cảm giác mình sắp điên

rồi.

Thân là Thánh Tôn, hắn đã sống hơn hai vạn năm, chưa từng thấy chuyện nào quá đáng như vậy.

“Lão Diêu đầu, chuyện này nói quá dài, ta cũng không am hiểu kể chuyện. Tóm lại… Hiện tại Diệt Thế Đại thống lĩnh và chúng ta là đồng minh, có thể cùng nhau đối kháng thống khổ nữ vương và chủ quân bạo ngược.” Vương Ly Từ ánh mắt thả lỏng nói, “Bây giờ chúng ta có một kế hoạch lớn, dù sao ngươi đã bị bắt, chi bằng gia nhập cùng ta chơi, đến lúc đó ta bảo đảm ngươi lưu danh sử sách.”

Vừa nghe thấy Vương Ly Từ phấn chấn hô lên ba chữ “Kế hoạch lớn”, Diêu Trường Sinh liền nhịn không được một trận lông tơ dựng thẳng, nghe được “tên ghi nợ sử xanh”, vậy thì càng run rẩy tận đáy lòng.

Dù sao Vương Ly Từ này là người có tiền lệ, “Kế hoạch lớn” không phải nói chơi đùa chứ.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?” Diêu Trường Sinh nuốt nuốt nước miếng.

“Đầu tiên, ngươi muốn phản bội Đông Hà, đầu nhập vào Diệt Thế Đại Thống Lĩnh.” Vương Ly Từ giơ thẳng một ngón tay lên.

“Cái gì?!”

Diêu Trường Sinh khó có thể tin nhìn Vương Ly Từ.

Không đợi hắn lên tiếng chất vấn, Vương Ly Từ đã hưng phấn giải thích kế hoạch của mình.

Đợi bà nói xong rồi, sắc mặt Diêu Trường Sinh đã hoàn toàn thay đổi.

Không hợp lẽ thường!

Diêu Trường Sinh đời này chưa từng nghe qua kế hoạch lớn thái quá như thế. Nhưng không biết như thế nào, hắn lại có loại cảm giác càng nghe càng động lòng.

Rốt cuộc là Vương Ly Từ điên rồi, hay là hắn ta điên rồi?

Nghĩ tới nghĩ lui, rối rắm một hồi lâu, Diêu Trường Sinh cuối cùng vẫn không chống đỡ được dụ hoặc của “Kế hoạch lớn”,

cắn răng đáp ứng.

Được rồi!

Diêu Trường Sinh hắn làm!

Nhưng mà, cho dù đã hạ quyết tâm, hắn vẫn có một loại cảm giác vô cùng hoang đường, cười khổ nói: “Diêu Trường Sinh ta cả đời này đối nghịch với Diệt Thế Đại thống lĩnh, lại không nghĩ tới, sẽ có một ngày lại hợp tác với Diệt Thế.”

Ánh mắt của Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng cực kỳ phức tạp: “… Nói bản Đại thống lĩnh dường như đã từng nghĩ đến.”

“Nhưng mà, lão Diêu đầu, tàn quân đoàn thứ tám của ngươi chỉ có thể dựa vào chính ngươi đi thuyết phục.” Vương Ly Từ lại nói, thần sắc càng nghiêm túc hơn trước: “Hơn nữa không thể nói cho bọn họ biết kế hoạch thật sự của chúng ta.”

Diêu Trường Sinh run lên, cay đắng gật đầu: “Ta hiểu. Tóm lại, Diêu Trường Sinh ta thanh danh cả đời… Thôi thôi ~ ta thật sự cảm ơn ngươi a, Vương Ly Từ, món nợ lần trước ngươi trộm vật tư hậu cần tiếp viện của ta còn chưa tính với ngươi đâu, đã lại để cho ta chui một cái hố to.”

“Còn không phải do ngươi cam tâm tình nguyện chui vào sao.” Vương Ly Từ lơ đễnh, cười hì hì vươn tay muốn vỗ bả vai Diêu Trường Sinh, chú ý tới vết thương trên người hắn, lại thu tay về, đổi thành thủ thế, “Chúc mừng lão Diêu, gia nhập tiểu đội báo thù của chúng ta.”

“Lão Diêu ta đời này trong sạch, liền đặt hết khả năng trên người ngươi.” Diêu Trường Sinh thở dài, không hiểu sao có loại cảm giác lên thuyền tặc.

Bất quá, trong lòng hắn cũng rõ ràng, lại làm một lần nữa, hắn quá nửa sẽ lựa chọn như vậy.

Thái độ của Ma tộc đối với tù binh Nhân tộc không được tốt lắm, tiếp tục hao tổn như vậy, hắn còn có thể chống đỡ, đám thủ hạ bị bắt làm tù binh của hắn khó mà nói trước được. Kế hoạch lần này, đối với những thủ hạ của hắn mà nói, có lẽ chính là cơ hội sống sót duy nhất.

Mà đối với bản thân hắn mà nói, so với việc tiếp tục ở trong nhà giam đen tối, còn không bằng đi theo Vương Ly Từ đánh

cược một phen.

Lỡ như thành công, không chỉ có thể làm dịu tình thế nguy hiểm của Đông Hà mà còn có thể mạnh mẽ thay mình xả giận, vậy coi như là một hòn đá trúng hai con chim rồi.

Vương Ly Từ thu phục Diêu Trường Sinh, tự cảm thấy công đức viên mãn, đang chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng mà, bước chân nàng vừa mới xê dịch, đang muốn xoay người, bỗng nhiên sửng sốt, nhún chóp chóp mũi, tựa như ngửi được cái gì: "Ồ, có chút kỳ quái à? Sâu trong Hắc Lao này, giống như có chút hương vị rất mê người."

"Tích Tra!"

Cặn bã chuột nhất thời cũng không ngủ gật, một đôi mắt nhỏ đen nhánh tỏa sáng trong nháy mắt bắn ra tinh quang.

Lời này hắn rất quen thuộc!

Mỗi lần chỉ cần Ly Từ đại tiểu thư phản ứng như vậy, vậy phụ cận nhất định là có bảo bối.

"Trong hắc lao này, có thể có đồ ăn ngon gì?" Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng biết rõ Ly Từ lợi hại ở phương diện này, chỉ là hắn vẫn có chút hoài nghi.

Không có biện pháp, nhà tù đen này chỉ có vài chỗ như vậy, hắn nhìn trái nhìn phải một chút, đều nghĩ không ra nơi này có thể cất giấu thứ gì tốt.

"Cặn bã thử! Phương hướng này, xuất kích!"

Vương Ly Từ lại vô cùng tin tưởng cảm giác của mình, sau khi cẩn thận cảm nhận một phen, liền quyết đoán túm được cặn bã chuột, trực tiếp ném về phía đáy ngục.

Cặn bã thử hiển nhiên cũng đã rất quen thuộc hình thức này, bị ném ra ngoài cũng không hoảng hốt, ngược lại rất hưng phấn mà kêu to "S Tra Tra".

Vừa rơi xuống đất, thân thể của nó liền "Bành" một tiếng bỗng nhiên biến lớn, sau đó thuần thục duỗi móng vuốt ra liều mạng cào cào phía dưới địa lao.

Tốc độ của trảo này nhanh, trực tiếp đã đào ra một mảng lớn tàn ảnh.

Nhắc tới cũng thần kỳ, theo móng vuốt nó chuyển động, vậy mà cứng rắn đào ra một thông đạo không gian trong phòng giam tràn đầy cấm chế này.

“Kẽo kẹt!”

Rất nhanh, cặn bã chuột lại gặp trở ngại.

Đó là một tầng kết cấu kim loại thật dày, tựa hồ còn có năng lực cách trở không gian, lấy năng lực cặn bã chuột muốn cắn xé chỉ sợ không phải chuyện trong thời gian ngắn có thể làm được.

Thấy thế, Diệt Thế Đại thống lĩnh lập tức nhận ra kỳ quặc.

Hắn tiến lên tóm lấy khe hở của kết cấu kim loại, mạnh mẽ xé ra, trực tiếp dựa vào thực lực mạnh mẽ trực tiếp xé rách tầng kết cấu kia.

Một màn sau đó, nhất thời khiến tất cả mọi người ở hiện trường sợ ngây người.

Kết cấu tầng sau là một mật thất bí ẩn. Trong mật thất chất đống lượng lớn thiên tài địa bảo và linh thạch đẳng cấp, hoặc ma tinh thạch chạm vào ma sát chi khí.

Không thể nghi ngờ, đây là một khoản tài phú khổng lồ.

Diệt Thế Đại thống lĩnh sau khi khiếp sợ, lập tức đưa Tử Mị Ma Chủ tới hỏi thăm.

Tử Mị Ma Chủ hiển nhiên cũng không rõ ràng lắm, lập tức lại phái thủ hạ đi xem kỹ.

Qua một hồi lâu, mới tra ra được một khả năng đáng tin cậy. Số tài phú này, đại khái là 【Hắc Đào Ma Chủ】 lén giấu đi.

Nhưng từ hơn trăm năm trước, Hắc Đào Ma Chủ đã bị đại quân Đông Hà thần triều tiêu diệt.

Có lẽ là đồ vật của hắn giấu đủ bí mật, cũng có lẽ là Hắc Đào quan bị diệt quá nhanh, người biết được khoản tài phú này cũng theo đó toàn quân bị diệt, tóm lại, sau đó, khoản tài phú này liền biến thành vật vô chủ.

Nếu không phải hôm nay Vương Ly Từ cơ duyên trùng hợp xuất hiện ở chỗ sâu trong hắc lao, ai cũng không thể tưởng

được đáy hắc lao tối tăm nhất này lại còn có một tòa mật thất tài phú.

“Hắc Đào này, vụng trộm giấu nhiều tài vật như vậy, rõ ràng vẫn luôn la hét với bản đại thống lĩnh, không ai không có tiền.” Sau khi làm rõ tình huống, Diệt Thế Đại thống lĩnh liền không khỏi tức giận.

Đáng tiếc cho dù hắn tức giận cũng vô dụng, Hắc Đào Ma Chủ đã sớm chết rất rõ ràng, cho dù hắn muốn trừng phạt cũng không xử phạt được.

“Vận khí của bổn đại tiểu thư thật tốt.” Đối mặt với kết quả như vậy, Vương Ly Từ cũng đắc ý không thôi: “Những thứ này đều do ta phát hiện, tất cả thuộc về ta.”

Diêu Trường Sinh ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Như vậy cũng được?

Được rồi, hắn thừa nhận sự mong đợi của mình đối với “kế hoạch lớn” trong tương lai càng sâu sắc hơn. Ly Từ đại tiểu thư dường như chính là phúc tinh giáng thế, phúc phận cả đời quả nhiên không gì sánh kịp.

Tàng bảo khố bí mật chung quy chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ, sau khi lấy tài phú bên trong ra, lối vào tàng bảo khố bí mật rất nhanh liền bị phong kín lại.

Mà nguyên quân đoàn trưởng quân đoàn tám Diêu Trường Sinh, cũng ở dưới sự khuyên bảo trung thành của “Từ phi” Vương Ly Từ bị thành công xúi giục, mang theo bộ hạ đầu phục Diệt Thế Đại thống lĩnh, gia nhập Diệt Thế đại quân.

Nửa năm ngắn ngủi sau đó, một trận chiến tranh giữa đại thống lĩnh Ma tộc cứ như vậy triển khai.

Diệt Thế Đại thống lĩnh bên này vừa mới mở ra chiến tranh, liền triển lộ ra khí thế vô cùng cường đại, các bộ hạ cũ nhao nhao hưởng ứng gia nhập đội ngũ, đại quân lấy tốc độ đáng sợ trở nên càng ngày càng mạnh.

Cùng lúc đó, Thiên Sương ma và Man cự nhân đại quân của nàng thanh danh vang xa, đánh ra uy danh lớn như vậy trên chiến trường.

Ngược lại đại thống lĩnh một phương, sau khi không có Diệt Thế cựu bộ ủng hộ, sức chiến đấu của đọa lạc ma quân chỉ còn lại nhân mã tinh nhuệ bản bộ giảm mạnh. Hơn nữa mấy năm nay đọa lạc chỉ lo cướp đoạt chinh phạt, còn không có đứng vững gót chân, trong lúc nhất thời bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Mà theo trận chiến đột nhiên xảy ra này, tin tức liên quan cũng bắt đầu như phong bạo ở trong Ma Vực nhanh chóng lan tràn ra.

Mà lúc này Vương Phú Quý vẫn còn ở lại trong trận doanh của Đại thống lĩnh, âm thầm lên kế hoạch, đồng thời hoàn thành "Giao dịch" lần đầu tiên với Đại thống lĩnh sợ hãi.

Sau một trận "Diễn tập chiến đấu" đặc sắc, Vương thị thu được rất nhiều vật tư Ma tộc, mà sợ hãi đại thống lĩnh thì thu được đại lượng lương chủng, linh tửu, hương liệu, vải vóc các loại vật tư.

Chiến thuật phân hoá được chấp hành thuận lợi như vậy, Vương Phú Quý vốn nên vui vẻ mới đúng, nhưng những ngày gần đây tin tức truyền tới tay hắn khiến hắn nhíu chặt mày.

Sự kiện Diệt Thế Mãn Huyết trở về, tuyệt đối không phải là sự kiện nằm trong dự liệu.

Càng đừng nói đến Diệt Thế Đại thống lĩnh còn mang về một Thiên Sương Nữ Vương, thể hiện ra chiến lược, chiến lực kinh người.

Cùng lúc đó, mấy ngày gần đây bắt đầu bộc lộ tài năng gì đó của "Tịnh phi", "Từ phi", nghe đồn nói là nữ tử của hai Nhân tộc!

Điều này khiến Vương Phú Quý vừa kinh hãi vừa nghi ngờ không thôi, trong lòng không khỏi suy đoán các khả năng, nhưng lại không có chứng cứ.

Cũng chính là trong khoảng thời gian này, sợ hãi Đại thống lĩnh bên này lại ngoài ý muốn nhận được "quốc thư" do Diệt Thế Đại thống lĩnh truyền đến, nói là từ phi một trong Diệt Thế Song Phi, sẽ do Tử Mị Ma Chủ hộ tống tới bái phỏng Đại thống lĩnh sợ hãi.

Đối với điều này, sợ hãi Đại thống lĩnh cũng là tương đối coi trọng.

Diệt Thế trở về với hắn mà nói cũng là một biến số cực lớn, hắn cũng muốn thăm dò rõ ràng thái độ chân thực sau khi Diệt Thế Đại Thống Lĩnh trở về.

Bởi vậy, sợ hãi Đại thống lĩnh bày ra tư thái cao quy cách đến nghênh đón cái gọi là Từ phi.

Một ngày này.

Sau khi Vương Phú Quý thương nghị với "Sợ Hãi đại ca", cũng lấy thân phận sứ giả Đông Hà tham gia thịnh yến nghênh đón sứ đoàn Diệt Thế.

Nhưng mà, khi Vương Phú Quý nhìn thấy rất nhiều cao giai Ma Thần và Tử Mị Ma Chủ vây quanh ở giữa, ăn mặc oai hùng hiên ngang, lại lộ ra uy thế cường đại của Vương Ly Từ, cả người hắn đều hóa đá.

Ly Từ lão tổ cô nãi nãi?

Lần cuối cùng gặp Ly Từ tổ cô nãi nãi vẫn là ở Tiên cung, lúc ấy Vương Phú Quý vừa mới mười một mười hai tuổi, hắn làm sao có thể nghĩ đến, cách lâu như vậy lại gặp lão nhân gia bà, lại có thể là cảnh tượng như thế?

Cho dù Vương Phú Quý đoán trước, cũng đã đoán được hết mọi khả năng, nhưng khi nhìn thấy cảnh này vẫn thất thần không thôi.

Việc này quả nhiên là không thể so sánh được với đại phổ!

…

Chương 105: Hai đại thần tài Vương thị

…

Toàn bộ quá trình yến hội, Vương Phú Quý đều có vài phần không yên lòng. Cũng may hắn cũng không phải nhân vật chính, sau khi hơi điệu thấp, liền kề đến thịnh yến chấm dứt.

Màn đêm buông xuống.

Chỗ ở của sứ đoàn, Vương Phú Quý uống linh trà, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Không bao lâu sau, liền có một con đầu cá béo dài hơn một trượng, từ trong khe hở không gian bơi đến, thần không biết quỷ không hay chui vào trong thư phòng của Vương Phú Quý.

Hắn lén lén lút lút quét mắt xung quanh một lượt, xác nhận không có ai khác, con cá mập lập tức huyễn hóa thành một thanh niên gầy béo đeo kính râm mười bảy mười tám.

Tên mập này đương nhiên là Vương Tông Côn.

Những năm gần đây, sau khi Vương Tông Côn kế thừa Thánh Côn bảo châu, tốc độ trưởng thành bỗng nhiên tăng vọt một đoạn, không chỉ thực lực tăng trưởng nhanh chóng, ngay cả vóc dáng cũng vọt lên một đoạn nhỏ, thoạt nhìn so với lúc trước cao hơn không ít.

“Phú Quý à, ta đã tìm hiểu rõ ràng vị trí chỗ ở của Ly Từ tỷ tỷ. Nhưng mà…” Vương Tông Côn vẻ mặt khó xử nói: “Bên Ly Từ tỷ tỷ thủ vệ sâm nghiêm, còn có Tử Mị Ma Chủ đại danh đỉnh đỉnh tự mình trông coi, ta không có bản lãnh trà trộn vào.”

Sắc mặt Vương Phú Quý lập tức trở nên ngưng trọng: “Nếu không thể tự mình liên hệ với Ly Từ tổ cô nãi nãi, sẽ rất khó làm cho tình huống chân thật rõ ràng. Không được, còn phải nghĩ biện pháp dẫn dắt Tử Mị ma chủ rời đi. Ta phải tự mình chứng thực với tổ cô nãi nãi.”

Hiện tại Vương Phú Quý có lý do hoài nghi, tổ cô nãi nãi nhà mình bị Diệt Thế Đại thống lĩnh dùng bí pháp khống chế, nếu

không, bằng tính tình của nàng làm sao có thể làm từ phi diệt thế?

Đáng tiếc bây giờ tình báo trong tay hắn quá ít, không khỏi lâm vào bị động, trước khi chưa rõ nguyên do, cũng không thể trực tiếp gặp mặt nhận thân.

"Tử Mị Ma Chủ là Ma Chủ mười sáu giai, thực lực mạnh hơn Ma Chủ bình thường một mảng lớn. Ngay cả Thánh Trang trưởng lão nhà chúng ta tự mình ra tay, cũng không phải đối thủ của nàng." Vương Tông Côn nâng cái kính râm, trên khuôn mặt tròn trịa vẻ mặt nghiêm túc, "Kế sách hiện nay, cũng chỉ có mời Hành Kỳ Thánh Vương ra tay. Phú Quý, chuyện này giao cho ta làm, đến lúc đó Thánh Trang trưởng lão dẫn ngươi đi gặp Ly Từ tỷ tỷ."

"Tông Côn lão tổ, ngươi hết thảy chú ý an toàn." Vương Phú Quý trầm ngâm một lát, liền gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, Vương Tông Côn lại hóa thành một con cá mũm mĩm nhỏ lặng lẽ rời đi.

Hơn một canh giờ sau.

Bên ngoài viện của Diệt Thế Sứ Đoàn, Vương Tông Côn hóa thành một thanh niên mập mạp ngu ngơ, trực tiếp nghênh ngang để Ma Thần thủ vệ đi gọi Tử Mị Ma Chủ đi ra, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo.

Tử Mị Ma Chủ ra cửa, nghi ngờ quan sát Vương Tông Côn một chút, lập tức cảm nhận được khí tức trên người hắn: "Hóa ra là một con Côn, trẻ tuổi như vậy đã là Thập Tam giai, thật ra rất có tiềm lực. Tiểu đệ đệ, ngươi tìm bản Ma Chủ là định đầu nhập vào ta sao?"

Trong lúc nói chuyện, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười động lòng người, đôi mắt màu tím sóng ánh sáng lưu chuyển, tựa hồ là bộ dáng rất có hứng thú với Vương Tông Côn.

Ánh mắt kia, giống như là một bà cô già nhìn thấy miếng thịt tươi ngon.

Vương Tông Côn bị ánh mắt của nàng nhìn đến lông tơ toàn thân đều dựng thẳng lên.

Thịt tươi bản quán thiếu, cũng là thứ lão mị ma sống mấy vạn năm như ngươi có thể thèm nhỏ dãi?

Bất quá, trong lòng nên bài xích thì bài xích, cuối cùng vẫn là lấy đại sự làm trọng.

Hắn mạnh mẽ kiềm chế tính tình bạo phát muốn bạo phát, lộ ra biểu tình hàm hậu, nghiêm trang truyền âm nói: "Tử Mị Ma Chủ, thật ra, ta là giúp người bên ngoài mời ngài lén lút tụ họp. Ta có một bằng hữu, nói ngài lớn lên xinh đẹp, dáng người tốt, có khí chất, ngưỡng mộ đã lâu đối với ngài."

"Bằng hữu của ngươi?" Tử Mị Ma Chủ nghi ngờ truyền âm: "Cũng là đầu côn?"

"Không không không, là Nhân tộc." Vương Tông Côn hướng xa xa bĩu môi, truyền âm nói, "Ngươi có nhìn thấy người đang lơ lửng ở nơi đó không? Chính là tên Thánh Tôn tiên phong đạo cốt kia muốn luận bàn với ngài một chút. Ngài đừng nhìn hắn lớn tuổi, nhưng hắn già mà cứng cỏi. Chính miệng hắn nói là ngài nếm qua tư vị của hắn một lần, bảo đảm thực tủy tri vị, quỳ cầu hắn không được rời khỏi ngài."

"?"

Một cỗ tức giận lăng lệ từ trong lồng ngực Tử Mị Ma Chủ tràn ngập ra.

Bà ta hung dữ trừng lão đầu ở phía xa xa: "Lão già, ngươi muốn luận bàn với ta?"

Hành Kỳ Thánh Vương đứng lơ lửng giữa không trung, cười sang sảng nói: "Sớm nghe nói Tử Mị Ma Chủ ma công vô song. Tại hạ Hiên Viên Hành Kỳ muốn cùng Ma Chủ lĩnh giáo vài chiêu để xác minh lẫn nhau."

Hành Kỳ Thánh Vương mỗi một câu đều nói rất nghiêm túc, nhưng những lời này rơi vào trong lỗ tai Tử Mị Ma Chủ, mỗi một câu nói đều rất không đứng đắn.

Nếu loại tiểu tử bụ bẫm mập mạp như Vương Tông Côn nói loại lời này, nàng cũng là hưởng thụ, nhưng một lão quái vật đã bước nửa chân vào quan tài mở miệng đùa giỡn như thế, điều này thuần túy là làm nàng buồn nôn.

“Tốt tốt tốt, Tử Mị ta mấy năm nay quá mức điệu thấp, dĩ nhiên cái gì a miêu a cẩu cũng dám đến giẫm một cước.” Lửa giận trong lòng Tử Mị Ma Chủ lập tức dâng lên, một đôi tử nhãn cũng trở nên lạnh như băng dị thường, “Ngươi muốn lãnh giáo đúng không? Đến đây! Lão nương xác minh ấn chứng cho ngươi.”

Vừa dứt lời, Tử Mị Ma Chủ giương hai cánh ra, trong nháy mắt giống như thuấn di đến trước mặt Hành Kỳ Thánh Vương, cổ tay run lên, một cái “Thánh Ma cốt tiên” trực tiếp hóa thành vô số tàn ảnh trùng trùng điệp điệp đánh tới Hành Kỳ Thánh Vương.

Trong chốc lát.

Hư không bị nghiền nát, trận trận tiếng gào khóc thảm thiết tự băng liệt trong hư không truyền đến, như khóc như kể, thê lương không gì sánh được, phảng phất có vô số oan hồn mãnh liệt tuôn ra, muốn xé nát người ra.

Uy thế kinh khủng nhất thời bao phủ Hành Kỳ Thánh Vương.

Hành Kỳ Thánh Vương nào ngờ tới đối phương nói đánh là đánh?

Dựa theo trình tự luận bàn bình thường, không nên hẹn thời gian địa điểm, hẹn thủ đoạn luận bàn sao? Ít nhất, Vương Tông Côn nói với hắn như vậy.

Cũng may hắn cũng là một trong số ít Thánh Tôn hậu kỳ của Đông Hà, dưới tình huống nguy cấp phản ứng rất nhanh, một thân thực lực quả nhiên không tầm thường.

Không đợi cốt tiên chạm thể, thân hình hắn đã hóa thành một đạo độn quang trong nháy mắt đi xa, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh thoát công kích của Tử Mị Ma Chủ.

Nhưng mà tựa hồ Tử Mị Ma Chủ cũng không buông tha hắn, huy động cốt tiên một đường truy sát.

Một người một ma một đuổi một đuổi, chỉ trong chớp mắt đã đánh tới thiên hà xa xa uốn lượn.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy không gian liên tục sụp đổ, trong hư không đều là năng lượng bộc phát dẫn đến chấn động kịch liệt,

ma khí đầy trời cơ hồ đem thân ảnh của hai người hoàn toàn bao phủ.

Cho dù cách xa như vậy, đều có thể cảm nhận được dao động năng lượng khủng bố kia.

“Hành Kỳ Thánh Vương tốt lắm, bảo ma nữ kia lĩnh giáo uy phong bất lão của ngài thật tốt.” Vương Tông Côn ngửa đầu, lớn tiếng hỗ trợ cổ vũ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, uy thế Tử Mị Ma Chủ đột nhiên tăng vọt một trận.

Cùng lúc đó, Hành Kỳ thánh vương giống như hung thú hư không gầm gừ, từ tầng tầng lớp lớp không gian gợn sóng truyền đến: “Tử Mị ma chủ, ngươi điên rồi sao? Đừng tưởng rằng bản thánh vương sợ ngươi! Cho ngươi biết Hiên Viên Phục Ma Kiếm của Hiên Viên thị chúng ta!”

Dứt lời, trong thiên hà liền bộc phát ra một đạo kiếm quang chói mắt, từ xa nhìn lại giống như sao chổi khổng lồ xẹt qua bầu trời sao.

Bất quá, Tử Mị Ma Chủ tựa hồ cũng không kém nhiều, Thánh Ma cốt tiên ở trong Thiên Hà hóa thành một đầu phiên giang long bay trên dưới, đường ngang Thiên Hà đều bị năng lượng thủy lưu đánh cho lưu không ngừng, đứt gãy sửa đổi.

Hai đại mười sáu cấp chiến lực đối chiến, tự nhiên là đưa tới sự chú ý của sợ hãi nhất mạch Đại thống lĩnh. Bất quá bên trong Ma tộc rất nhiều chuyện tranh đấu tàn nhẫn, đối với đánh nhau bất ngờ này, bọn họ chẳng những không có ngăn cản, ngược lại còn có hứng thú vây xem.

Ngay cả sợ hãi Đại thống lĩnh cũng chạy ra xem náo nhiệt một lát, còn khen ngợi dưới trướng: “Tử Mị Ma Chủ thực lực không yếu a, còn có Lão Thánh Tôn nhân tộc kia, lực bạo phát cũng vượt quá dự liệu của bản Đại thống lĩnh.”

Bên ngoài tiểu viện của Diệt Thế Sứ Đoàn.

Vương Tông Côn chủ đạo tất cả chuyện này nâng lên kính râm, lẩm bẩm: “Hành Kỳ Thánh Vương a Hành Kỳ Thánh Vương, ngươi chớ có trách ta, ta không thêm chút nguyên liệu sự tình sao có thể thuận lợi như thế? Bất quá, nếu ngươi thật

có bản lĩnh đem ma nữ này đánh phục, cũng không hẳn không phải là chuyện tốt."

Thừa dịp lực chú ý của tất cả mọi người và ma đều ở trong chiến đấu, một đạo chấn động không gian như có như không lặng lẽ xuyên thẳng vào chỗ ở của Diệt Thế Sứ Đoàn.

Dọc theo đường đi cũng không khiến cho bất luận kẻ nào và ma nào chú ý.

Lúc này, Vương Ly Từ cũng bị động tĩnh chiến đấu hấp dẫn trong sân, đang đứng dưới mái hiên ngước nhìn hư không, khí tượng kinh ngạc khi hai vị đại lão cấp mười sáu đang luận bàn bên bờ sông Quan Hải.

"Tổ cô nãi nãi, tổ cô nãi nãi." Giọng nói của Vương Phú Quý bỗng nhiên truyền vào trong tai nàng.

"?"

Vương Ly Từ kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy trong bụi cỏ trong góc nhô ra một cái đầu, là một thanh niên nam tử dáng mặt hơi tròn, thoạt nhìn rất có phúc tướng.

Dáng vẻ kia có mấy phần quen mắt… À, hình như hôm nay đã gặp ở yến hội, hình như là thành viên của sứ đoàn bên Đông Hà tới xin.

"Ta, phú quý a." Vương Phú Quý thấy Vương Ly Từ chú ý tới mình, vội vàng làm thủ thế chớ có lên tiếng, tiếp tục truyền âm: "Trước đừng lên tiếng, đi vào thư phòng của ngươi nói chuyện."

Phú quý?

Ánh mắt Vương Ly Từ sáng lên, lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy, đây không phải phú quý nhà chúng ta sao? Lúc trước chia tay với phú quý, hắn còn là một đứa trẻ choai choai, nhưng chớp mắt…

Nàng cố kiềm chế hưng phấn, kêu hắn cùng đi thư phòng bên cạnh.

Vương Phú Quý cũng không hàm hồ, hướng bên cạnh ra hiệu một chút, Thánh Diệp hóa thành trung niên mỹ phụ liền hiện

thân ra, mang theo cố kỹ của Vương Phú Quý, lặng yên không một tiếng động đi vào thư phòng.

“Phú Quý công tử, ta giúp ngài khởi động một trận pháp không gian, ngài nhanh chóng nói chuyện với Ly Từ tiểu thư.” Thánh Liễn Cung dặn dò một câu, liền hóa thành một con cá mập bơi vào trong không gian.

Không gian trong thư phòng lập tức bị ngăn cách ra.

“Lén lén lút lút như thế làm gì?” Vương Ly Từ nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu, nhưng cũng không rối rắm về chuyện này, rất nhanh liền mang vẻ mặt hưng phấn kéo Vương Phú Quý lại, “Trước tiên không nói những thứ này. Phú quý, ngươi quả nhiên là phú quý, đã lớn như vậy rồi, mặt vẫn tròn trịa hơn.”

“…” Sắc mặt Vương Phú Quý đỏ bừng, “Tổ cô nãi nãi, ta cũng chỉ hơi tròn mặt mà thôi, không nói chuyện phiếm nữa, trước tiên nói chính sự. Ngươi làm sao có thể trở thành phi tử của Diệt Thế Lão Ma? Có phải hắn dùng thủ đoạn bắt buộc ngài? Nếu thật như thế, ngài yên tâm, phú quý nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá bằng trời.”

“Bắt buộc ta?” Vương Ly Từ lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Hắn không ép buộc ta, là ta ép buộc hắn.”

“…” Vương Phú Quý như bị sét đánh, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng phức tạp.

Hắn trừng mắt nhìn Ly Từ hồi lâu, mới thở hắt một hơi: “Tổ cô nãi nãi ngài, vẫn ngang ngược như trước, khẩu vị đặc biệt. Ngài yên tâm, ta muốn mặc kệ ngài làm quyết định gì, gia tộc đều ủng hộ ngài, tư tưởng lão tổ gia gia nhà ta vẫn tương đối cởi mở…”

Hắn nghĩ thầm, nhi tử nhà mình một hơi cưới ba nàng dâu, trong đó một người vẫn là Tinh Cổ tộc! Nói vậy, tổ cô nãi nãi cho dù là ép buộc một cái đại thống lĩnh Ma tộc cũng rất bình thường đúng không?

“Tư tưởng của Tứ thúc ta còn cởi mở? Ông ta chỉ là một ông cụ non thích nghiêm mặt răn dạy người khác.” Vương Ly Từ nhớ lại khi còn trẻ từng chịu khổ, cả khuôn mặt liền nhăn thành một đống, nhịn không được lẩm bẩm chửi bới.

Nói nhảm hai câu, nàng mới nhớ tới chính sự, lại hưng phấn nói: "Đúng rồi, sau đó lúc ta xem thư gia tộc trên chiến trường, nói ngươi một hơi cưới công chúa Tiên Triều và công chúa Ma Triều? Lại nói tiếp, ta còn chưa tự mình chúc mừng ngươi."

Nói đến đây, Vương Ly Từ trực tiếp bắt đầu móc nhẫn trữ vật.

"Đừng vội…" Vương Phú Quý liên tục ngăn cản: "Trước tiên ngươi hãy nói một chút về những chuyện xảy ra sau khi hắn và Thần Hoàng bệ hạ liên thủ tiêu diệt bản tôn. Nghe tình báo của Thần Hoàng, các ngươi hẳn là kế hoạch đi đến liên minh bộ tộc Man Nhân tộc."

Những năm gần đây, liên lạc giữa Vương thị và Vương Ly Từ, Vương Anh Tuyền hoàn toàn đoạn tuyệt, tuy mọi người đều nói Ly Từ và Anh Tuyền là người có phúc duyên, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, nhưng trên thực tế mọi người đều vô cùng lo lắng cho họ.

"Nói đến chuyện này, ta liền không buồn ngủ nữa."

Vốn dĩ Vương Ly Từ cũng muốn nói sự việc cho Vương Phú Quý, lúc này liền bắt đầu kể chuyện xưa thần thái sáng láng, tuy rằng trong đó có không ít người thêm mắm dặm muối, tự thổi tự biên tự diễn, nhưng cũng là nghe được Vương Phú Quý nghẹn họng nhìn trân trối.

"Chuyện này… Đường đường tàn hồn của Diệt Thế Đại thống lĩnh, cứ như vậy bị ngài làm cho thảm như vậy?" Vương Phú Quý qua nửa ngày mới có chút tiêu hóa tình báo, ánh mắt lập tức trở nên phức tạp: "Nguyên lai ngài nói bị ép buộc, là loại này ép buộc."

"Vậy ngươi cho rằng là bị ép buộc gì?" Vương Ly Từ sắc mặt khó hiểu.

"Khụ khụ, không nói những thứ này nữa." Vương Phú Quý xốc lại tinh thần nói: "Kết quả này hoàn toàn vượt quá dự đoán của ta, tuy nhiên tổng thể được tính là chuyện tốt. Chỉ là kể từ đó, kế hoạch chiến lược kế tiếp phải hơi điều chỉnh. Ta sẽ cùng ngài thành lập hệ thống thông tin tình báo trước, ngài cứ từng bước đi theo kế hoạch của ta là được. Chiến trường Ma tộc vô cùng phức tạp, phía sau còn liên lụy tới Chí Tôn, chúng ta nhất định phải suy xét toàn diện."

“Tốt tốt tốt tốt, vậy tất cả chúng ta nghe lời ngươi. Thật ra ta và ngươi cũng chưa nghĩ kỹ tiếp theo nên làm như thế nào, chỉ là muốn để Diệt Thế trở về càn quấy một chút, trước tiên đứng vững gót chân lại mưu đồ bước tiếp theo.” Vương Ly Từ liên tục gật đầu: “Nguyễn Cung cũng nói, bảo nàng đến định ra chiến thuật đánh trận còn được, nhưng cân nhắc chế định ra chiến lược lớn thì có chút khó khăn.”

Nếu là chiến tranh cục bộ mà nói, Vương Ngao cũng có thể chế định một chút chiến lược, nhưng loại chiến cuộc quy mô như đại chiến trường Hư Không Hải này, thứ cần cân nhắc càng nhiều, càng đừng đề cập thế cục hôm nay còn phức tạp như thế, nàng tạm thời cũng không quá làm được.

Nhưng với tính cách của Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ, các nàng đương nhiên không có khả năng đứng bên cạnh nhìn. Nếu trong tay đã có con bài tẩy diệt thế này, sau khi các nàng thương lượng xong, đương nhiên lựa chọn đây là điểm tham gia vào.

Chỉ cần vào chiến trường, vô luận là khôi phục liên lạc với Đông Hà thần triều, hay là ở thời khắc mấu chốt phối hợp một chút với đại quân Đông Hà, khuấy một vũng nước đục, đều là có thể thao tác.

Đây cũng là phong cách trước giờ của Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền, hoàn toàn lợi dụng điều kiện hiện có, làm việc lớn mật, cẩn thận thao tác, tuyệt đối không bỏ qua một chút cơ hội nào.

Không đợi Vương Phú Quý đáp lời, Vương Ly Từ vẫy tay một cái, đem chuột cặn bã đuổi tới: “Mấy năm nay, ta kiếm được không ít tài sản tư nhân, ngươi đều giúp ta đưa về bảo khố trong nhà, tích lũy thêm chút vốn liếng cho bọn trẻ trong nhà.”

Nói xong, nàng xách theo cặn bã chuột một hồi lắc lư mãnh liệt, đại lượng linh thạch, đỉnh cấp linh dược, đỉnh cấp kim loại, thần mộc, lập tức “Rầm rầm” chất đầy một vùng!

Đồng thời, nàng lại từ trong nhẫn trữ vật của mình móc ra hai bộ thánh đồ, hơn mười bộ tiên kinh, trên trăm bộ bảo điển, toàn bộ nhét vào trong ngực Vương Phú Quý.

“Trong hai bộ Thánh đồ này có một bộ là bảo khố của Thiên Sương tỷ tỷ, nói là di vật thời kỳ Tiên Minh, ta bỏ vốn đổi lấy.”

“Một bộ khác, là lúc trước ở trong bảo khố Hắc Đào quan cướp đoạt được. Tiên kinh cùng bảo điển còn lại, đều là lai lịch cùng loại.”

“A, nơi này còn vơ vét rất nhiều đạo khí và linh bảo thần thông, một đống tiên khí, ba món thánh khí, cũng đều mang về cho bọn nhỏ trong nhà dùng.”

“Chờ chúng ta một lần nữa chiếm được Diệt Thế Ma Thành, hẳn là còn có một ít. Nghe nói Diệt Thế còn cất giữ hai bộ Thánh Đồ cùng một ít Tiên Kinh, đến lúc đó ta lại nghĩ biện pháp làm ra.”

Vương Phú Quý nghẹn họng nhìn trân trối đang cầm một đống thánh đồ, tiên kinh, bảo điển, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, nhưng lại có chút phản ứng không kịp.

Cái này cái này, tổ cô nãi nãi ngươi muốn hung tàn như thế không?

“Còn nữa, chúng ta dùng căn cứ hậu cần Vĩnh Ninh Thiên Hồ cướp được rất nhiều vật tư, đổi thành các loại kim loại quý dùng để luyện khí ở liên minh bộ tộc Man Cự Nhân, linh dược cao giai và các loại vật tư khác, nhưng mà cái kia thì phải dùng thuyền đò để trang bị, muốn thần không biết quỷ không hay vận chuyển tới đây thì có chút khó khăn. Phú Quý, đầu óc của ngươi thông minh, nhanh giúp ta nghĩ biện pháp, xem vận chuyển về nhà như thế nào.”

“Ta nghe Huyên Huyên nói, những tài liệu đó nếu vận chuyển về Đông Hà thần triều, ít nhất cũng trị giá hai nghìn viên Hỗn Độn linh thạch, lần này Tứ thúc nhất định sẽ không lo thiếu tiền nữa. Nhưng mà đến lúc đó đổi chút lương thực cho Thạch Chùy bộ thì đã nói trước rồi.”

Còn gì nữa?

Vương Phú Quý cũng tê dại.

Hắn yếu ớt nói: “Vật tư của Vĩnh Ninh Thiên Hồ là thuộc về hành động quân sự chứ gì? Chúng ta vận chuyển như vậy về nhà thì thích hợp sao? Chắc chắn quân bộ sẽ có ý kiến.”

“Phì, Vương Ly Từ ta vất vả lắm mới cướp được tài nguyên, Quan Quân bộ có chuyện gì? Nếu lão Cơ đầu đỏ mắt, tự mình đi cướp.” Vương Ly Từ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Ly Từ tổ cô nãi nãi nói rất có lý, lô hàng này Vương thị chúng ta ăn hết rồi.” Vương Phú Quý gật đầu: “Ta đi làm chuyện lột da, nhất định không thể để tổ cô nãi nãi bận rộn vô ích. Về phần trợ giúp quân đội Đông Hà, chúng ta có thể thông qua con đường khác.”

Tuy nhiên, Vương Phú Quý thật sự là cảm khái muôn vàn, Ly Từ tổ cô nãi nãi nhà mình thật đúng là không hổ danh “Phúc tướng”, cũng là một trong hai đại tài thần Vương thị, ngay cả Vương Phú Quý hắn cũng phải đứng sau.

Về phần một đại tài thần khác, đương nhiên chính là gia gia Vương An Nghiệp của hắn.

Lúc này, ông nội vẫn còn ở trong Thiên Thụy thánh triều, 【Vô Tẫn Thiên Uyên】, nhặt rác đúng không?

Ngay khi Vương Phú Quý nhớ tới gia gia.

Bên cạnh Thiên Thụy thánh triều, trong một chiếc thuyền hư không gần lối vào Vô Tận Thiên Uyên, Vương An Nghiệp đã ở đây phiêu đãng bảy mươi năm bỗng nhiên “Hắt xì”.

Hắn cũng không coi ra gì, tùy ý nhéo nhéo rễ mũi, liền chán đến chết tiếp tục ” Nhặt” lên “rác rưởi”.

Bảy mươi năm qua, hắn vẫn luôn đi lại gần lối vào Vô Tận Thiên Uyên này, một ngày lại một ngày lặp đi lặp lại hành động nhặt rác.

Từ sau khi Doanh Linh Trúc nhặt được 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】 tổ truyền ở đây, lại nhắc tới lúc đó lão tổ Doanh thị đã vẫn lạc ở trong Vô Tận Thiên Uyên, cho tới nay vẫn chưa tìm được đạo thư truyền đạo của Kim gia, thái gia gia Vương Thủ Triết của hắn đã ghi nhớ nơi này.

Sau khi hắn tham gia xong hôn lễ của Bảo Thánh không bao lâu, lại cùng Thái Sơ Đạo Chủ tìm về lò Thánh Đan cùng Thanh Diễm thánh hỏa của Đan Môn, liền bị thái gia gia phái đến nơi này, từ đó về sau sống cuộc sống buồn tẻ nhàm chán.

Vài chục năm trôi qua, không chỉ hắn nhàm chán đến sắp nghẹn ra bệnh, mà ngay cả Vương Bảo Phúc cùng Vương Bảo Tài phối hợp hắn nhặt rác cũng ỉu xìu, một chút tinh khí thần cũng không có.

"An Nghiệp lão tổ, chúng ta kiểm kê thu hoạch tháng này rồi."

Lúc này, hai tộc nhân Vương thị trẻ tuổi cầm một bản danh sách tìm được Vương An Nghiệp, trên mặt khó nén vẻ hưng phấn.

"Tháng này ngài từ trong góc của Vô Tận Thiên Uyên này, tổng cộng vơ vét được hài cốt, linh thạch, khoáng thạch, các loại thiên tài địa bảo, tổng giá trị đạt đến 27 viên Tiên Linh Thạch, tiền lời năm nay là 319 Tiên Linh, lại là một năm mới."

Hai người bọn họ là "rác rưởi" được an bài làm việc vặt trong tộc cho Vương An Nghiệp, chuyên phụ trách kiểm kê và sửa sang lại nhặt được.

Cũng khó trách bọn họ cao hứng như thế, đây là một khoản tiền khổng lồ với con số trên trời.

Ngắn ngủi bảy mươi năm, An Nghiệp lão tổ ở trong góc đã nhặt được hơn hai trăm linh thạch Hỗn Độn vật tư, quả thực còn nhanh hơn cướp bóc.

"Ừm."

Vương An Nghiệp vẻ mặt chết lặng gật đầu, trong ánh mắt cũng không có chút hưng phấn nào.

Hắn vốn không cảm thấy hứng thú với tiền bạc, nhưng so với việc kiểm kê những vật tư này, hắn càng muốn tìm đạo thư đã thất truyền của gia tộc về sớm một chút để kết thúc nhiệm vụ mà thái gia gia giao cho hắn.

"Đúng rồi, An Nghiệp lão tổ, ba tháng trước ngài lấy khối ngọc bội rách này, ý thức khí linh của nàng thức tỉnh." Tộc nhân trẻ tuổi nói xong, móc ra một khối ngọc bội cổ sơ tàn phá đưa cho hắn, giải thích nói: "Nàng vừa ngửi được khí tức của chúng ta, liền nói chúng ta là hậu nhân của nàng, trong thân thể chảy xuôi khí tức huyết mạch của nàng."

"Hả?"

Lúc này Vương An Nghiệp mới hơi tò mò cầm lấy ngọc bội.

Bảo vật có khí linh không thèm, nhưng bảo vật có thể phân biệt khí tức huyết mạch thì không còn nhiều nữa.

Theo hắn biết, ngoại trừ loại Hỗn Nguyên Linh Bảo như Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, dường như cũng chỉ có một ít bảo vật huyết mạch truyền thừa đặc chế mới có công năng này.

Hơn nữa luyện chế loại bảo vật này cũng không dễ dàng, hôm nay tựa hồ cũng không có người nào biết luyện, cũng chỉ có một ít Cổ Thánh tộc cực kỳ cổ xưa, bên trong Cổ Thần tộc còn lưu truyền một ít bảo vật huyết mạch truyền thừa, số lượng tựa hồ cũng không nhiều.

Thí dụ như Hiên Viên thị Cổ Thần tộc, ngọc tỷ truyền quốc trong tay lịch đại Thần Hoàng, tục truyền dường như là một kiện bảo vật truyền thừa huyết mạch, chỉ có người có huyết mạch Hiên Viên thị mới có thể sử dụng.

“Hậu nhân của ta, chính là ngươi bắt bản tọa từ trong Vô Tận Thiên Uyên trở về sao?”

Ngọc bội vừa mới tiếp xúc đến làn da Vương An Nghiệp, trong ngọc bội bỗng nhiên vang lên một giọng nữ.

Thanh âm thanh thúy uyển chuyển, mơ hồ tựa hồ lại mang theo vài phần tang thương.

…

Chương 106: Doanh Thị mất tích Đạo Chủ trở về! Lạc Hà lão tổ!

…

“Cái này…” Biểu cảm của Vương An Nghiệp có chút phức tạp: “Xin hỏi tiền bối, ngài là vị nào?”

Đời này khí linh cũng tốt, tàn hồn cũng thế, hắn đã gặp không ít, nhưng đây là lần đầu tiên có người nói thẳng là tổ tiên của hắn.

“Tên? Đã lâu không dùng tên, bổn tọa cẩn thận suy nghĩ một chút.” Nàng kia giống như máy móc chậm rãi lâu năm không tu sửa, mới miễn cưỡng khởi động lại nói: “Hình như ta họ Doanh, tên là Doanh Lạc Hà, bọn họ đều gọi ta là Lạc Hà lão tổ.”

“Doanh Lạc Hà? Lạc Hà lão tổ!?” Tay Vương An Nghiệp run lên, thiếu chút nữa đã không nắm vững ngọc bội.

Nếu là trước đây, dù cho hắn có nghe được cái tên này hơn phân nửa cũng sẽ không biết là ai.

Nhưng từ khi biết trước khi thái nãi nãi trùng sinh chính là Huyền Linh thánh nữ, chính là đến từ Cổ Thánh tộc Doanh thị Lạc Kinh, cùng với chắt trai Vương Bảo Thánh cưới đứa bé linh trúc Doanh thị kia, Vương thị liền chiếm được rất nhiều tình báo của Doanh thị.

Tự nhiên, Vương thị cũng biết vị lão tổ đời đầu Doanh thị kia tên là 【Lạc Hà lão tổ】.

Sở dĩ hắn nhặt rác ở phụ cận nơi hẻo lánh của Vô Tận Thiên Uyên cũng là bởi vì Lạc Hà lão tổ.

Lúc trước, nàng chính là sau khi đoạn hậu, cuối cùng vẫn lạc ở trong Vô Tận Thiên Uyên.

Mà thứ Vương An Nghiệp muốn tìm, chính là 【Thiên Thủy Đạo Thư】 theo Lạc Hà lão tổ cùng nhau mất tích.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, Đạo thư còn chưa tìm được, hắn lại trước một bước tìm được tàn hồn Lạc Hà lão tổ?

Nhưng Vương An Nghiệp cũng biết thế đạo hung hiểm, không thể nói mình là Lạc Hà lão tổ thì chính là Lạc Hà lão tổ.

Lúc này, hắn cung kính thăm dò ngọc bội nói: "Ngài đã tự xưng là Lạc Hà lão tổ, còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc đó không?"

"Lúc trước?" Lạc Hà lão tổ thanh âm đứt quãng, phảng phất như đang hồi tưởng lại một số ký ức mơ hồ: "Ta nhớ khu vực Tiên Minh đã xảy ra đại tai biến, Tinh cổ tộc gặp nguy cơ cực lớn, bị trọng thương xưa nay chưa từng có, Hiên Viên lão đầu quyết định nhân cơ hội này lui lại. Ô, sau đó Tinh Thập Thất, đúng, ta và một số người ở lại đoạn hậu, ta và Tinh Thập Thất đánh nhau, hắn phi thường lợi hại! Ta rơi vào thế hạ phong… chuyện sau này, ta nghĩ mãi không ra."

Vương An Nghiệp âm thầm gật đầu.

Nàng nói, ngược lại rất phù hợp ghi chép từ Doanh thị đạt được. Tuy nhiên, trong ghi chép của Doanh thị không có nói cuộc chiến giữa Lạc Hà lão tổ và Tinh Thập Thất.

Mà cái tên 【Tinh Thập Thất】 này cũng làm cho Vương An Nghiệp âm thầm kinh hãi không thôi.

Bây giờ Vương thị hiểu rõ Tinh Cổ Tộc hơn trước kia rất nhiều, hiểu được Tinh Cổ Tộc chỉ có cường giả cấp bậc Đạo Chủ mười bảy giai trở lên mới có được danh sách danh hiệu, hơn nữa danh hiệu càng gần thì thực lực càng lợi hại.

Hiện tại đã biết Tinh Nhất Tinh Ngũ đều là lãnh tụ của Tinh Cổ tộc, thực lực không biết, mỗi một cái đều vô cùng thần bí, Vương thị cũng chỉ từ trong miệng Tinh Phỉ Phỉ, thoáng hiểu được một ít tin tức của Tinh Ngũ.

Nhưng mặc dù là Tinh Phỉ Phỉ Phỉ, đối với thực lực chân chính của Tinh Ngũ cũng không hiểu rõ lắm, dù sao khi đó tuổi của nàng còn nhỏ, sẽ không để cho nàng tiếp xúc với sự vụ hạch tâm chân chính của Tinh Cổ tộc.

Ngoài ra, án này là Tinh Tam Thập Cửu Luân Hồi chuyển thế trở thành đứa con của Vương thị.

Theo danh sách xem ra, xếp hạng của Tinh Tinh ba mươi chín cũng không phải là hạng cực cao, nhưng dù vậy, thời kì nàng

cường thịnh nhất kiếp trước cũng tuyệt không phải Đạo Chủ bình thường có thể so sánh, suy đoán tổng hợp chiến lực của nó có thể ở khoảng bậc mười bảy, khoảng cách với mười tám giai cũng không quá xa.

Bởi vậy, Vương An Nghiệp hoàn toàn có lý do tin tưởng, ít nhất tinh Thập Thất cũng là mười tám giai, chỉ sợ hơn phân nửa không phải là loại mới vào mười tám giai kia.

Mà Lạc Hà lão tổ tranh đấu, theo nàng nhớ lại thì hơi rơi vào hạ phong, như vậy có thể suy đoán Lạc Hà lão tổ lúc trước có khả năng khá lớn cũng đã là mười tám giai.

"Đúng rồi, còn có Tinh Tứ, ta nhớ Tinh Tứ đang đuổi theo." Lạc Hà lão tổ hồi tưởng lại một ít tin tức, "Về sau hình như Tinh Tứ và thứ gì đó đánh nhau, Vô Tận Thiên Uyên trở nên cuồng bạo, ta cùng Tinh Thập Thất bị cuốn vào trong Vô Tận Thiên Uyên Hắc Ám Triều Tịch."

Tinh Tứ? Hắc Ám Triều Tịch?

Trong lòng Vương An Nghiệp cũng hơi giật mình.

Mỗi một lãnh tụ Tinh Cổ Tộc đều thập phần thần bí, cũng không biết Tinh Tứ kia đến tột cùng là thập bát giai đỉnh phong hay là đã đột phá đến thập cửu giai.

Về phần hắc ám triều tịch, hơn phân nửa là vô tận Thiên Uyên đại khủng bố tự nhiên tai hoạ, liền cấp Đạo Chủ đụng phải đều sẽ lâm vào trong nguy cơ.

Hắn ở đây nhặt được rác rưởi cũng đã bảy mươi năm rồi, còn chưa từng thấy qua Hắc Ám triều tịch.

Đến lúc này.

Lời nói của Vương An Nghiệp đối với một sợi tàn hồn trong ngọc bội đã tin tám chín phần mười, trong lòng cũng cảm khái không thôi.

Không nghĩ tới, cách trăm vạn năm, hắn vậy mà có may mắn tự tay nghênh hồi Lạc Hà lão tổ.

Vương An Nghiệp đứng dậy, đặt ngọc bội lên bàn, dựa theo lễ nghi gặp mặt của vãn bối cung kính hành lễ.

“Thần Võ Vương thị Vương An Nghiệp, bái kiến Lạc Hà lão tổ.”

Lấy thân phận Lạc Hà lão tổ cùng cống hiến của Đông Hà Nhân tộc, đáng giá cho tất cả vãn bối thi lễ.

“Thần Võ Vương thị? Chưa từng nghe qua. Bất quá trong cơ thể ngươi đã có khí tức huyết mạch của ta, hẳn chính là thông gia của Doanh thị.” Suy nghĩ của Lạc Hà lão tổ dần dần rõ ràng lên, ngược lại dò hỏi: “Khoảng cách sự kiện Tiên Minh đại rút đi đã bao lâu?”

“Hồi lão tổ, đã trăm vạn năm rồi.” Vương An Nghiệp nói.

“Trăm vạn năm… vậy mà đã trải qua trăm vạn năm.” Thanh âm Lạc Hà lão tổ nghe có vẻ thổn thức không thôi: “Doanh Thị hiện tại có khỏe không? Mấy người Hiên Viên lão đầu đã thành công chưa?”

“Hiên Viên trong miệng ngài… Chắc là Thần Hoàng sáng tạo ra Đông Hà Thần Triều —— Hiên Viên Thủy Thiên, Thủy Thiên Thần Hoàng?” Vương An Nghiệp trả lời, “Hiện giờ Đông Hà Thần Triều định đô Lạc Kinh, tên gọi ‘Lạc Thủy’ chính là lấy từ chữ ‘Lạc’ trong Lạc Hà của ngài, trong lịch sử ghi lại là vì kỷ niệm đoạn hậu cùng trả giá của ngài. Ngoài ra, Doanh Thị trước mắt sống rất tốt, mặc dù không cường thịnh như thời kỳ đỉnh phong, nhưng cũng là một trong những Cổ Thánh tộc, được Thần Hoàng hậu đãi.”

Đúng vậy, danh tiếng Thần Đô Lạc Kinh đến từ Thiên Hà 【Lạc Thủy】, mà Thiên Hà Lạc Thủy lại lấy từ Lạc Hà lão tổ.

Bất quá, hiện giờ trăm vạn năm trôi qua, ngoại trừ Doanh thị ra, người biết điển cố này đã lác đác không có mấy.

Theo đó, Vương An Nghiệp lại tốn chút thời gian, đại khái kể cho Lạc Hà lão tổ một chút về cách cục thế giới hiện giờ, một ít thế gia Lạc Kinh, cùng với tình huống Tinh Cổ tộc hoàn toàn biến mất…

Chỉ là, tạm thời không có nói chuyện chiến tranh với Ma tộc.

“Đã qua trăm vạn năm, còn có thể nghe được nhiều dòng họ cổ quen thuộc như vậy, quả nhiên khiến ta có chút cảm khái.” Lạc Hà lão tổ nghe những lời này cũng vô cùng cảm khái, “An

Nghiệp, ngươi có rảnh thì mang ta về Lạc Kinh Doanh thị xem một chút. Ta phỏng chừng không bao lâu nữa, Luân Hồi Trường Hà sẽ bắt ta đi trọng sinh."

"Vâng, lão tổ." Vương An Nghiệp tự nhiên không có gì không đáp ứng, nhưng lập tức lại có chút tò mò: "Lạc Hà lão tổ, vì sao lúc trước Luân Hồi Thiên Đạo không bắt ngài?"

Trăm vạn năm, theo lý thuyết nếu Luân Hồi Thiên Đạo muốn bắt, sớm nên bắt lại.

"Vô Tận Thiên Uyên có hiệu quả che chắn cách trở Luân Hồi Thiên Đạo." Lạc Hà lão tổ trả lời, "Huống chi ta một mực trốn trong ngọc bội, phần lớn thời gian đều ở trong một phế tích cấm khu, lại phiêu bạt trong Vô Tận Thiên Uyên hồi lâu, luân hồi Thiên Đạo tự nhiên không phát hiện được sự hiện hữu của ta. Bất quá, hiện tại ta đã đi ra, rất dễ dàng bị Luân Hồi Thiên Đạo để mắt tới."

" Che đậy thiên đạo? Cấm khu phế tích?" Vương An Nghiệp hơi nhíu mày.

Người trước còn dễ hiểu, rất nhiều cường giả đỉnh cấp đều có thủ đoạn che chắn Thiên Đạo, nhưng phế tích Cấm Khu là cái gì?

Lấy kiến thức hiện tại của hắn, cũng chính là kiến thức về Vô Tận Thiên Uyên nửa vời.

"Vô Tận Thiên Uyên thế giới có vô tận năng lượng hắc ám, cùng Thiên Đạo vận chuyển ở thế giới bình thường của chúng ta có khác biệt rất lớn." Lạc Hà lão tổ giải thích nói: "Bởi vậy, rất nhiều Thiên Đạo pháp tắc các ngươi tập mãi thành thói quen rất khó ảnh hưởng đến Vô Tận Thiên Uyên thế giới."

"Cũng bởi vậy, một ít tuyệt thế đại năng của các chủng tộc vì tránh né Thiên Đạo cắn trả mà hàng năm trốn ở trong Vô Tận Thiên Uyên sinh sống. Khu vực cùng hoàn cảnh bọn họ ở thường thường sẽ được gọi là 【 Cấm Khu 】. Về phần " Phế Tích Cấm Khu", tự nhiên chính là cấm khu không biết năm nào tháng nào cũng đã hoang phế rồi."

"Ta hiểu rồi." Vương An Nghiệp giật mình, "Cũng tương đương với động thiên thế giới hoặc là đại động thiên thế giới,

nhưng mà, những thế giới đó là đại năng thành lập ở trong Vô Tận Thiên Uyên.”

“Không sai.” Lạc Hà lão tổ nói tới đây, đầu óc bỗng nhiên thanh tỉnh lại, vội nói: “Ta nhớ ra rồi, 【Thiên Thủy Đạo Thư】 của ta, cùng với một ít thánh đồ Đại La Kim Tiên đã chết đi lưu lại, còn có di vật của Tinh Thập Thất, đều để lại bên trong tòa phế tích cấm khu kia. Như vậy xem ra, ta tạm thời còn không thể đi Luân Hồi Trọng Sinh, trước tiên phải phụ trợ các ngươi tìm về đạo thư cùng di vật của Tinh Thập Thất.”

“Đi phế tích cấm khu lấy bảo vật, có phải quá nguy hiểm không?” Lúc này Vương An Nghiệp mới phản ứng lại.

Trách không được hắn ở chỗ này nhặt rác bảy mươi năm, rõ ràng cũng không nhặt được Thánh đồ gì, nguyên lai đều tồn tại trong phế tích cấm khu rồi.

“Một mình một hai Đạo Chủ hành động, vẫn có chút mạo hiểm. Nếu là nhiều tên Đạo Chủ hiệp tác, cộng thêm có ta chỉ dẫn vị trí, lại thêm một chút vận khí, hẳn là sẽ không có việc gì.” Lạc Hà lão tổ nói rõ sự thật, “Trong đó vận khí là quan trọng nhất. Vô Tận Thiên Uyên tình huống phức tạp, nếu vận khí không tốt đụng phải Hắc Ám năng lượng triều tịch các loại, vậy thì không có biện pháp.”

“Nếu đã như thế, vậy An Nghiệp viết thư cho Thái gia gia ta trước, xin ông ấy quyết định chủ ý.” Vương An Nghiệp gật đầu nói: “Ngoài ra, trước khi Lạc Hà lão tổ ngài về Thần Võ Vương thị với ta, xin Luân Hồi Thánh Thụ của nhà chúng ta làm chút che giấu Luân Hồi Thiên Đạo cho ngài, cố gắng kéo dài thời gian Luân Hồi trùng sinh.”

Lúc trước Thần Vũ Thánh Hoàng chính là ở dưới Luân Hồi Chi Thụ che chở, mới có thể thành công lừa gạt Luân Hồi Trường Hà, một mực chờ đến khi Thần Vũ thế giới nghênh đón cơ hội quật khởi một lần nữa. Phương diện này, Thần Luân lão tổ coi như là quen tay.

“Luân Hồi Thánh Thụ? Gia tộc các ngươi còn có bảo thụ như thế?” Lạc Hà lão tổ cũng có chút kinh hỉ, “Có thánh thụ này tương trợ, trong thời gian ngắn Luân Hồi Thiên Đạo sẽ không làm gì được ta. Như vậy, ta cũng không lo lắng nữa.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Có tin tức của đạo thư, Vương An Nghiệp tự nhiên cũng không cần tiếp tục ở lại nhặt rác.

Hắn lập tức tạm dừng công việc buồn tẻ mà chán nản, mang theo ngọc bội của Lạc Hà lão tổ cùng nhau chạy về Vương thị, đồng thời nói cho Phú Quý và Vương Thủ Triết biết chuyện này.

…

Tạm thời không đề cập tới kỳ ngộ của An Nghiệp.

Lại nói sau khi Vương Phú Quý và Ly Từ thành công hội sư, chuyện tiếp theo càng thêm thú vị.

Kế tiếp, trong thời gian ngắn ngủi, Vương Phú Quý liền lên kế hoạch một trận “Troanh kích chiến”, thuận lợi thu được một chi “Tiểu thuyền đội” dưới trướng Diệt Thế Đại Thống Lĩnh.

Đội thuyền nhỏ này do một dúm nhỏ nhân tộc “Tù binh” và người khổng lồ “Tù binh” áp tải, trong đó vận chuyển số lượng tuy không nhiều, nhưng giá trị các loại bảo vật cùng kim loại giá trị liên thành.

Rất hiển nhiên, đây chính là vật tư của chiếc thuyền chở Vương Ly Từ trở về.

Toàn bộ quá trình tiến hành vô cùng thuận lợi.

Nhưng mà, ngay khi hắn mang theo một chiếc thuyền vật tư “thu được”, lại xuất hiện một chuyện Vương Phú Quý đã bất ngờ.

Trong hạm đội hư không trở về.

Đã ba vạn tuổi, ngày thường lộ ra vẻ lão hủ rủ xuống, vốn là Hành Kỳ Thánh Vương đã nửa chân bước vào tẩm lăng, lại giống như ăn thập toàn đại bổ hoàn, thoáng cái giống như trẻ ra mấy ngàn tuổi, cả người thần thái sáng láng hẳn lên.

Trong kỳ hạm.

Hành Kỳ Thánh Vương và Vương Phú Quý nhìn nhau, ánh mắt hai người đều vô cùng phức tạp.

Mà Vương Tông Côn thì núp phía sau phú quý, chỉ cẩn thận thò đầu ra nhìn Hành Kỳ Thánh Vương, ánh mắt sau kính râm đồng thời tràn đầy khiếp sợ.

"Phú Quý, xảy ra loại chuyện này, toàn bộ đều do tên tiểu tử thối Vương Tông Côn kia." Hành Kỳ Thánh Vương đỏ mặt trừng mắt nhìn Vương Tông Côn, miệng phun bọt nước cáo trạng với Vương Phú Quý: "Nếu không phải hắn ta châm lửa lung tung, Tử Mị cũng sẽ không nghĩ lầm là ta đi ước… Cũng sẽ không để mặc ta xử trí sau khi thua trận. Ta cũng sẽ không nhất thời không nhịn được chuyện đã xảy ra, cũng sẽ không làm ra cục diện củi khô lửa cháy không thể vãn hồi như thế…"

"Bất quá, ta cũng thực sự không nghĩ tới… Sau lần này, lão hủ phát hiện mình sống hơn ba vạn năm uổng phí… Phú quý a, ngươi phải thay ta nghĩ biện pháp tiêu xài."

Vương Phú Quý im lặng: "Thánh Vương điện hạ, hay là ta nghĩ biện pháp bắt cóc Tử Mị Ma Chủ?"

"Được được được, đa tạ…"

"Hay cho hồn ngươi!" Vương Phú Quý tức giận cắt ngang hắn: "Ngươi thật sự dám nghĩ, ngươi không sợ sau khi trở về bị Thần Hoàng bệ hạ đánh gãy chân của ngươi sao?"

Mặc dù Hành Kỳ Thánh vương đã hơn ba vạn tuổi, nhưng trước mặt Thương Bình Thần Hoàng vẫn chỉ là một tiểu bối.

"Cho dù đánh gãy chân cũng đáng… Dù sao ta cũng đã bước nửa bước vào tẩm lăng rồi." Thánh nhân Hành Kỳ Kỳ mặt dày nói, lại cười hắc hắc nói: "Phú Quý, ngươi chưa từng nếm thử ma… sự cuồng dã đó… Lão hủ sống uổng phí cả đời a."

"Không dối gạt ngươi, sau khi Tử Mị nhà ta bị ta chinh phục, đối với ta cũng là một lòng một dạ… Nếu không phải trở ngại đủ loại nguyên do, cũng là muốn đi cùng ta đấy."

Vương Phú Quý đầu đầy mồ hôi lạnh.

Việc này quả nhiên là không hợp thói thường, củi khô lửa bốc như máu chó.

Cho dù là hắn luôn bình tĩnh, lúc này cũng có chút lộn xộn.

Sau đó, hắn chỉ có thể tức giận trừng mắt liếc Vương Tông Côn một cái nói: "Tông Côn lão tổ, việc này ta chắc chắn sẽ

bẩm báo cho lão tổ tông, để hắn thu thập ngươi cho tốt."

"Phú Quý tha mạng!" Vẻ mặt của Vương Tông Côn lập tức từ cười trộm biến thành dở khóc dở cười: "Lão cha quản giáo ta từ trước đến nay nghiêm khắc, ta sẽ bị ông ấy đánh chết. Phú Quý à, ngươi suy nghĩ theo góc độ khác đi, thật ra chuyện này cũng không phải là chuyện xấu. Bên Ly Từ tỷ tỷ cũng đang thiếu nhân thủ, chi bằng ngươi phái Hành Kỳ Thánh Vương đến hộ vệ bên cạnh tỷ ấy…"

"Phái phái gì? Thánh Vương điện hạ là chính sứ, ta chẳng qua là phó sứ." Vương Phú Quý tức giận nói.

"Phú Quý, hai huynh đệ chúng ta ai với ai chứ. Dù sao trên đường tới đây, chính sứ như ta cũng chỉ là đồ trang trí." Ánh mắt của Hành Kỳ Thánh Vương cũng sáng ngời, vội vàng nói: "Hơn nữa ta cũng đã lớn tuổi rồi, có cơ hội tiến vào bên trong quân địch phò tá Từ Phi một chút, phát huy một chút ánh chiều tà cũng là vô cùng tốt."

Ánh chiều tà?

Ta thấy ngươi là mặt trời chói chang đứng đầu, gian tình nóng bỏng đó!

Vương Phú Quý tức giận mắng thầm trong lòng.

Bất quá, việc đã đến nước này, hắn cũng không thể không giải quyết vấn đề này.

Hắn thoáng trầm ngâm một phen, cuối cùng vẫn là lui nửa bước: "Lúc này tạm thời ấn xuống, Thánh Vương điện hạ, ngươi hãy ở lại lớp cuối cùng cho ta, sau này ta cẩn thận suy nghĩ và an bài một phen."

"Được được được, đa tạ phú quý, lão hủ nghe theo ngươi hết." Thánh vương Hành Kỳ vỗ vỗ ngực, bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt.

Vương Phú Quý thở dài, lười quản hắn nữa, quay về phòng suy nghĩ chuyện này nên bàn giao với Thương Bình Thần Hoàng như thế nào.

Sứ đoàn hư không độ thuyền đều có thuyền viên chuyên môn điều khiển, cho dù hiện tại trong hạm đội lại có thêm một cái

tàu chở hàng hư không siêu lớn, đội tàu cũng có thể xử lý được, cũng không cần Vương Phú Quý thêm vào quan tâm.

Trên đường tới đây bọn họ đã tiêu phí không ít thời gian, lúc trở về xuôi dòng, tốc độ ngược lại nhanh hơn không ít.

Hạm đội một đường bay nhanh, trên đường đi cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Không mất bao nhiêu năm, hạm đội trở lại bộ chỉ huy đại quân Đông Hà.

Đại nguyên soái Cơ Thái Xương sớm nhận được tin tức Vương Ly Từ trở về, cũng từ trong thư Vương Phú Quý gửi về biết được chuyện vật tư, hôm nay vừa nhìn thấy Vương Phú Quý liền vô cùng kích động: "Tiểu tử phú quý, ngươi không thể làm như vậy được!"

"Ngươi lần này vận chuyển rất nhiều vật tư từ Ly Từ tới, thuộc loại chiến lợi phẩm của quân đội, ngươi công khai chuẩn bị vận chuyển về nhà như thế, đó là tham ô quân dùng vật tư có hiểu không?"

Công khai làm việc.

Không sai, Vương Phú Quý có mấy trăm biện pháp lén lút chở chiến lợi phẩm của Ly Từ đi, nhưng hắn lựa chọn vận may rõ ràng.

Nguyên nhân không có gì khác, Vương thị tuyệt đối không làm hoạt động ruồi nhặng chó, nếu không truyền ra ngoài, thật sự cho rằng Vương thị là tham ô quân dụng vật tư, đến lúc đó tẩy cũng tẩy không sạch.

Phú Quý tự hỏi vấn đề, cũng sẽ không đơn thuần như Ly Từ.

"Cơ đại nguyên soái?" Vương Phú Quý vẻ mặt khó hiểu nhìn Cơ Thái Xương: "Vật tư ta vận chuyển về, là Ly Từ lão tổ nhà ta, vật tư Mãng lão tổ từ liên minh bộ tộc Man Nhân tộc giao dịch trở về có quan hệ gì với quân đội?"

"Phú Quý à, ngươi không phải quân nhân, không hiểu quy củ quân đội thì ta cũng không trách ngươi." Cơ Thái Xương cười đến hòa ái, dáng vẻ như "Ta rất khỏe nói chuyện": "Ly Từ các nàng lệ thuộc đại quân Đông Hà, chiến lợi phẩm thu được khi

chấp hành mệnh lệnh quân vụ, trên lý thuyết đương nhiên là vật tư quân dụng.”

“Đương nhiên, ta cũng không phải không nói tình cảm. Thân là tướng lĩnh, các nàng lại lập được công lớn như thế, nuốt riêng một bộ phận ta liền mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng mà ngươi cũng không thể lấy đi toàn bộ chứ?”

Đùa à, đây chính là vật tư chiến lợi phẩm giá trị ước chừng 2000 Hỗn Độn linh thạch, Cơ Thái Xương tự nhiên không có khả năng để cho Vương Phú Quý dễ dàng vận chuyển như vậy.

“Nuốt tư một phần? Mở một mắt nhắm một chút?” Vương Phú Quý lại không đồng ý, lập tức trừng mắt nhìn Cơ Thái Xương dõng dạc phẫn nộ mắng mỏ, “Cơ đại nguyên soái, may mà Vương Phú Quý ta còn coi ngươi là trưởng bối tôn kính, trong cảm nhận quân thần thần tượng trong lòng. Thì ra trong quân đội ngươi quản lý, phân chia chiến lợi phẩm đã là chuyện bình thường đúng không?”

Cơ Thái Xương vẫn đang lơ lửng không phun ra một ngụm máu.

Vương Phú Quý ngươi từ ngày đầu tiên đến đã mắng bản nguyên soái, bây giờ còn đang mắng bản nguyên soái, ngươi xem ta là trưởng bối tôn kính lúc nào vậy?

Có điều, đối diện với sự lên án của Vương Phú Quý, hắn cũng chỉ đành mặt dày nói: “Phú Quý a, quân đội có quy tắc ngầm của quân đội, các tướng sĩ dùng mệnh đi đánh trận, tư phân chút chiến lợi phẩm cũng không có gì đáng trách. Như vậy đi, ngươi để lại một nửa vật tư, một nửa coi như là của Ly Từ.”

“Không, một nửa trong đó chúng ta sẽ đổi thành linh mễ linh thực, cho Man Cự Nhân bộ. Một nửa khác, là của Vương thị ta.” Vương Phú Quý lại không để ý tới hắn: “Món vật tư này, không có liên quan gì đến nửa đồng xu của nguyên soái.”

“Cái này thì quá đáng rồi.” Cơ Thái Xương bất mãn nói: “Ly Từ và Đào Ngột, chung quy là nhậm chức ở trong đại quân Đông Hà.”

“Đại nguyên soái nói mấy người Ly Từ lão tổ chúng ta đang chấp hành quân vụ?” Vương Phú Quý cười híp mắt nhìn Cơ Thái Xương: “Vậy kế hoạch hành động mời tướng quân đại

nguyên soái hành động, danh hiệu hành động, danh sách mưu sĩ tham dự kế hoạch, cùng với văn kiện quân lệnh ký tên đồng ý đưa tới cho ta xem xét?”

“…” Cơ Thái Xương nghẹn lời.

Rất rõ ràng, những đồ chơi này hắn không lấy ra nổi một tờ giấy, bởi vì kế hoạch tập kích của Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền hoàn toàn là hành động chính thức một mình, không phải là hành động chính thức sau khi quân bộ định ra kế hoạch.

Trên thực tế, kế hoạch hành động liên quan Vương Anh Tuyền và Vương Ly Từ thật sự đã đưa ra, chẳng qua hắn hoàn toàn không cho thông qua mà thôi.

“Vậy cũng không có nghĩa là phần tài nguyên này, Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền có thể độc chiếm.” Thấy Cơ Thái Xương tắt lửa, một mưu sĩ lập tức nhảy ra tiếp lời: “Ít nhất giữ lại bốn phần cho quân bộ đi, bây giờ đang đánh trận, quân bộ quá nghèo. Nếu không, quân bộ có quyền xử lý theo quân quy…”

“Câm miệng!” Cơ Thái Xương vội vàng ngăn cản mưu sĩ nói tiếp.

Nói đùa, không nói đến lúc trước Diệt Thế xảy ra chuyện chính là kế hoạch của các nàng. Lần này các nàng trở về, còn rót một liều thuốc trợ tim cho Đông Hà, cũng khiến thế cục trên chiến trường của Hư Không Hải lập tức trở nên rõ ràng, đây là công lao lớn cỡ nào?

Mà theo Cơ Thái Xương biết, Vương thị cũng vì toàn bộ Đông Hà bôn ba bốn phía, đi sứ Bắc Khuyết Thần Châu, cùng với đi Nam Khuyết Thần Châu hoạt động đều là người của Vương thị.

Lui một vạn bước mà nói, Ly Từ và Anh Tuyền người ta, hiện tại bên ngoài thân phận đều là Từ phi và Thiên phi của Diệt Thế Đại Thống Lĩnh, thuộc hạ đều tự nắm giữ số lượng lớn quân đội Ma tộc, tự lập làm Vương Đô cũng đủ tư cách rồi!

Ngươi gieo quân quy đi trừng phạt các nàng? Nếu không, ngươi đi diệt thế Ma Vực chấp hành quân quy đi?

“Được rồi được rồi.” Thấy thế, sắc mặt của Vương Phú Quý mới hơi dịu lại: “Đại nguyên soái cũng là vì quân đội, phú quý cũng không trách ngươi. Nhưng, những tài nguyên này đích thật là do hai lão tổ Vương thị chúng ta liều mạng với Man Cự Nhân Bộ mới lấy về được, quá trình này đại nguyên soái ngài nửa phần khí lực cũng chưa xuất ra. Tuy rằng đây cũng không phải là chiến lợi phẩm số lượng lớn gì, nhưng mà cứ như vậy chia cho ngài, ta làm sao có thể giao phó với Ly Từ lão tổ ta đây? Lớp da này, cho dù kéo đến trên triều đình, ta cũng là nửa phần không nhường được.”

“Dù sao cũng phải giữ lại một chút chứ không phải.” Cơ Thái Xương mặt dày mày dạn nói: “Nếu ngươi cứ kéo hết về như vậy, lão Cơ ta cũng không có cách nào dặn dò với quân đoàn trưởng khác phải không?”

“Đại nguyên soái, ngài tốt xấu gì cũng là Bình Thiên Thần Vương.” Vương Phú Quý cau mày, vẻ mặt ghét bỏ, “Không phải Phú Quý muốn nói ngài, thân phận như thế, cả ngày nhìn chằm chằm những lợi ích cực nhỏ này không buông cũng quá mất mặt.”

Cực kỳ lợi nhỏ?

Đây chính là tài nguyên trị giá hai nghìn Hỗn Độn linh thạch đó! Nếu như đều xem như lợi ích cực nhỏ, vậy thì cái gì mới được xem là số tiền lớn chứ?

Biết Vương thị ngươi có tiền, biết Vương thị ngươi trâu bò!

Cơ Thái Xương tức giận không nhẹ. Nếu không phải bây giờ còn có việc cầu người, hắn cũng muốn một cái tát trực tiếp dán lên mặt Vương Phú Quý.

“Với tư cách là một người lãnh đạo, so với lợi ích trước mắt, càng phải chú trọng vào kế hoạch lâu dài.” Vương Phú Quý chú ý tới cảm xúc của Cơ Thái Xương, nhưng lại không để ý lắm, tiếp tục cười ha hả nói: “Trước mắt ta có một vụ mua bán kiếm tiền, chuẩn bị hợp tác cùng quân đội. Ngài không ngại đưa tầm mắt nhìn xa một chút, nhìn xem nhu cầu liên minh bộ tộc Man Cự Nhân. Như vậy đi, Vương thị chúng ta bỏ tiền bỏ ra vật tư, hỗ trợ chúng ta đả thông thương lộ trong đó, đến lúc đó tiền kiếm được, để quân đội tham gia, như thế nào?”

“Phú Quý, ngươi nói là đả thông thương lộ của liên minh bộ tộc Man Cự Nhân sao?” Cơ Thái Xương khiếp sợ đến mức lượng âm lượng đều tăng lên không ít, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Nhưng mặc dù chúng ta đi sát biên giới Hư Không Hải, quy mô hạm đội lớn cũng dễ kinh động… Được rồi, hiện tại hướng kia chính là vị trí của Diệt Thế Bộ cùng Đọa Lạc Bộ, nhìn dạng này, bộ lạc đọa lạc cũng không nán lại lâu. Việc này… Có quậy đầu.”

So với một bộ phận vật tư cướp bóc này, thông qua mậu dịch với liên minh bộ tộc Man Nhân liên tục không ngừng kiếm lợi nhuận, không thể nghi ngờ là càng thêm nhỏ nước chảy dài, cũng càng ổn định thu nhập.

Trong lúc nhất thời, Cơ Thái Xương vô cùng động lòng, nhịn không được nhiệt tình vỗ bả vai phú quý nói: “Tiểu tử ngươi, sao không sớm một chút đề cập chuyện này? Món vật tư này đích thật là Ly Từ cùng Đồng Lư liều mạng lấy được, quân bộ chúng ta sẽ không nhúng tay. Nhưng mà, các nàng trước khi đi cướp đi hậu cần của quân đoàn thứ tám…”

“Nhìn ngài nói kìa, Ly Từ lão tổ của chúng ta cứu Diêu Trường Sinh và tàn quân, đã là trả nhân tình rồi.” Vương Phú Quý cười ha hả, ngữ khí lại rõ ràng không nhường nhịn: “Chúng ta một khoản thì một bút, chớ lẫn lộn.”

“Tiểu tử ngươi, thật sự là keo kiệt.” Cơ Thái Xương cảm khái không thôi: “Cũng không biết Vương thị các ngươi bồi dưỡng tộc nhân như thế nào, mỗi người đều là nhân tài, khó trách có thể có khí tượng như bây giờ. Không giống như Cơ thị chúng ta, ài ~~”

Trong nháy mắt này, Cơ Thái Xương lại có một loại xúc động muốn viết thư nhà mắng người.

…

Chương 107: Thần Vũ Thánh Minh! Kinh khủng như vậy!

…

Thần Đô Lạc Kinh.

Tổng bộ tập đoàn quân công Đông Hà.

Đây là một tòa nhà to lớn do Vương thị xây dựng, trong đó sử dụng xi măng, gạch ngói, đều là lấy xỉ quặng của mỏ quặng Hỗn Độn luyện chế từ nguyên vật liệu, kết cấu thép, kết cấu bằng gỗ cũng đều là linh thiết linh mộc chất lượng cao.

Thậm chí ngay cả thủy tinh dùng trong bức tường thủy tinh, cũng là dùng Tinh Ngọc Sa trân quý làm vật liệu cơ sở luyện chế mà thành, đã óng ánh trong suốt lại vô cùng kiên cố.

Cũng chính vì vậy, tòa tổng bộ này chỉ cần định kỳ duy trì, tồn tại mấy chục vạn năm thậm chí trăm vạn năm.

Giờ phút này.

Trong một phòng nghiên cứu trên tầng cao nhất của tổng bộ.

Đích trưởng nữ đương đại của Vương thị 【Vương Cẩn Lộ】, dưới sự trợ giúp của mẫu thân Tinh Phỉ Phỉ, đang tiến hành thăng cấp cải tạo tinh cổ khôi lỗi 【Tinh Bối Địch】.

Từ bảy mươi năm trước, Vương An Nghiệp và Thái Sơ Đạo Chủ liên thủ, tìm được tàn hồn và di vật Tinh Bối Địch cùng với Cửu Dương Đan Thánh đồng quy vu tận, trong đó tàn hồn của Cửu Dương Đan Thánh trải qua Luân Hồi Thánh Thực che đậy, gia nhập Vương thị luyện đan tổng ty, dạy bảo và phụ tá Vương Thủ Nghiệp luyện đan.

Mà tàn hồn của Tinh Bối Địch tiến vào trong mười ba tinh cổ khôi lỗi, từ nhỏ đã đảm nhiệm chức vụ Vương thị tam tiểu chỉ, không, xác thực mà nói chủ yếu đảm đương bảo tiêu của Vương Cẩn Lộ.

Đương nhiên, Tinh Bối Địch đồng thời còn gánh vác "người đọc sách" cùng Vương Cẩn Lộ, "được nghiên cứu" cùng công

việc, mà người sau là công việc chủ yếu hơn bảy mươi năm của Tinh Bối Địch.

Nhờ sự di truyền trí tuệ của mẫu thân Tinh Phỉ Phỉ, hơn nữa bản thân nàng chính là đại năng Tinh Tam Thập Cửu chuyển thế, từ nhỏ Vương Cẩn Lộ đã thể hiện ra thiên phú nghiên cứu và thiên phú tinh thần lực cực cao.

Đương nhiên, bởi vì di truyền của phụ thân Vương Bảo Thánh, làm cho một bộ phận lĩnh vực của nàng rất có ích, bởi vậy hai bên lôi kéo xuống, làm cho thiên phú nghiên cứu cùng tinh thần lực của nàng so với mẫu thân kém hơn một đoạn.

Cũng may di truyền đến từ Vương Bảo Thánh cũng không hoàn toàn là mặt trái, ít nhất hắn để cho Vương Cẩn Lộ có được thiên phú thân thể huyết mạch không tầm thường, hơn nữa còn là huyết mạch hệ mộc rất thuần khiết, điều này khiến Vương Cẩn Lộ có chút tiềm lực "Ma võ song tu".

Nàng hôm nay, cường độ thân thể so với đại ca Vương Hựu Nhạc, nhị đệ Vương Hựu Huyền mặc dù có chút không bằng, nhưng so với mẫu thân của nàng năm đó thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Tinh Cổ tộc bởi vì thân thể yếu ớt mà sinh ra rất nhiều chứng bệnh cùng chưa đủ, nên nàng đều tránh đi.

"Tiểu quận chúa điện hạ." Con rối Tinh Cổ 【Tinh Bối Địch】 nhìn thao tác của Vương Cẩn Lộ, có chút kích động: "Ngài cải tiến trận pháp lô linh tinh hạch tâm cho ta, phương án có phải quá cấp tiến không? Một lần vận chuyển năm viên Hỗn Độn linh thạch, dưới tỷ lệ vận công lớn nhất, chỉ có thể duy trì một canh giờ? Tỉ lệ phát ra năng lượng này có phải quá cao không? Ta cảm giác ta lúc nào cũng có nguy hiểm có thể bùng nổ."

Không sai, Vương Cẩn Lộ mang danh hiệu quận chúa, gọi là 【Tĩnh Ngọc quận chúa】.

Trong thế giới công chúa bay đầy trời này, tên tuổi quận chúa thoạt nhìn rất không cao lớn, nhưng nàng đây là quận chúa Đông Hà thần triều sắc phong, tự nhiên không phải công chúa bình thường có thể so sánh.

Nói như vậy, cũng chỉ có các lộ Thánh Vương phủ, hoặc là trong hậu duệ trực hệ của Thần Hoàng cực kỳ xuất sắc, hoặc là

nữ hậu duệ từng cống hiến trọng đại mới có thể được sắc phong làm "Quận chúa".

Hiện nay, toàn bộ Đông Hà thần triều chính thức đạt được sắc phong, hơn nữa quận chúa còn sống, tổng cộng cũng chỉ có tám vị mà thôi.

Về phần Đông Hà công chúa, trước mắt chỉ có một mình Tinh Phỉ.

Hiên Viên hoàng thất ý kiến đối với chuyện này không nhỏ.

Bất quá cũng không phải là phản đối Thương Bình Thần Hoàng sắc phong Tinh Phỉ làm công chúa, mà là sửa lại mạch suy nghĩ, nói cái gì "Bệ hạ ngài sắc phong một công chúa ngoại tộc, như thế nào cũng phải để cho bản tộc có công chúa như vậy chứ.

Mà Thương Bình Thần Hoàng sau khi suy nghĩ một phen liền tiếp nhận đề nghị này, chỉ yêu cầu các nhà Hiên Viên hoàng thất bồi dưỡng hậu duệ nữ nhi thật tốt, ba trăm năm sau, hắn sẽ chọn lựa ra một nữ tử ưu tú nhất để sắc phong làm công chúa.

Bởi vậy, hiện giờ nội bộ Hiên Viên hoàng thất cũng đang dồn hết sức lực, âm thầm đừng nghĩ tới manh mối, ngược lại so với trước kia có sức sống hơn nhiều.

"Bối Địch tiền bối, ngươi phải học cách kiên cường. Ta là người nghiên cứu khoa học, nên dũng cảm sáng tạo, dũng cảm thăm dò."

Vương Cẩn Lộ đeo kính bảo vệ, cẩn thận tỉ mỉ thay cho Tinh Bối một cái lò động lực hạch tâm, thần sắc nghiêm túc, động tác thành thạo, toàn thân đều tản ra một kiểu con trai nghiên cứu tinh anh.

Hiện giờ Vương Cẩn Lộ đã tám mươi mấy tuổi, nhưng ngoại hình vẫn là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, thanh xuân tịnh lệ, chỉ là bởi vì hỗn huyết, thân thể có chút gầy gò, luôn mang dáng vẻ yếu đuối như Lâm Đại Ngọc, so với thẩm mỹ hiện nay của Vương thị khác nhau một trời một vực.

Bất quá, nàng cũng chỉ là nhìn cái nhỏ yếu mà thôi, nếu có người bởi vì nàng ngoại hình tựu xem thường nàng, hơn phân nửa là phải trả một cái giá thê thảm đau đớn.

Làm tiên thiên thánh nữ đương thời hiếm thấy, nàng trời sinh đã có được huyết mạch lực vô cùng mạnh mẽ, tuy ngoại hình thoạt nhìn nhỏ yếu, nhưng trong cơ thể kỳ thật ẩn chứa sinh mệnh lực mạnh mẽ, lại có rất nhiều thực vật chiến đấu Thủ Triết lão tổ ban cho phụ trợ, hơn nữa so sánh với thiên phú tinh thần lực quá cường đại của nhân loại mà nói, sức chiến đấu kỳ thật tương đối bưu hãn.

Trong tay vội vàng thao tác, nàng còn có thể phân ra một chút tâm thần trấn an Tinh Bối Địch: "Hiện tại chúng ta đang lăn lộn ở Thần Đô Lạc Kinh, những Cổ Thánh gia tộc kia coi như là tọa kỵ đầu tiên, hoặc là kéo phi liên đều là tiên cầm tiên thú, một cỗ khôi lỗi chỉ là mười ba cấp như ngươi thật sự quá lạc hậu rồi, mang ngươi đi ra ngoài rất không có mặt bài."

"Bối Địch tiền bối, ngươi không muốn bị so sánh nữa chứ?"

Bị tiểu quận chúa ghét bỏ!

Tinh Bối Địch có chút xúc động muốn khóc.

Tiểu quận chúa a tiểu quận chúa, những năm gần đây ngài đối với thân thể của ta là tháo dỡ, trang bị lại tháo gỡ. Hiện tại ngược lại, đã bắt đầu ghét bỏ hắn không đủ tiên tiến.

"Bối Địch, ngươi cũng đừng lo lắng quá." Tinh Phỉ ở một bên thản nhiên nói, "Mặc dù bộ dạng của Cẩn Lộ không phải quá thông minh, nhưng cho ngươi thiết kế phương pháp thăng cấp vẫn có chút khả năng, sử dụng tài liệu cũng vô cùng đắt đỏ, chỉ cần Động Lực Lô không quá tải tải vận tác, vấn đề sẽ không lớn, bình thường duy trì chiến lực bậc mười lăm cũng được."

Có Tinh Phỉ Phỉ an ủi, Tinh Tinh Bối thoáng thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất Phỉ Phỉ công chúa vẫn rất đáng tin cậy.

"Mẫu thân, con cũng đã sớm là viện sĩ rồi có được không?" Vương Cẩn Lộ bĩu môi có chút tủi thân: "Toàn bộ Vương thị có thể so sánh với trí lực của con cũng chỉ lác đác vài người."

"Vốn dĩ ngươi còn có thể thông minh hơn… Đều tại cha ngươi không có hoàn toàn di truyền đến trí lực siêu quần của ông nội ngươi." Tinh Phỉ Phỉ bình tĩnh mà phun tào phu quân của mình, "Đang gián kéo xuống trí lực của dòng chính Vương thị."

Thật ra Vương Bảo Thánh trí lực cũng rất cao, chỉ là Tinh Phỉ Phỉ thiên phú quá cao, Vương thị to lớn như vậy có thể làm cho nàng cảm thấy coi như tán thành, cũng chỉ có ba người Vương Ly Nguyệt, Vương Ninh Hi, Vương Phú Quý.

Về phần Vương Bảo Thánh, no chết cũng chỉ có thể tính là nửa cái!

Khiến nàng ta tiếc nuối là công công Vương Phú Quý của nàng ta, rõ ràng có được trí lực thiên phú không tệ, nhưng không có thâm nhập học tập kiến thức văn hóa, ngược lại trở thành một chính trị gia tầm thường.

"Hừ hừ, khó trách phụ thân gần đây đều không quá thích gặp ngài, mà là cả ngày đi theo Tam Nương chạy khắp nơi, các nơi tổ chức viện quân đi rồi." Vương Cẩn Lộ liếc mẫu thân nhà mình một cái, nhịn không được ồn ào than thở, "Lát nữa ta đề cử ngài mấy quyển sách xem xem, tỷ như phụ nữ trung niên làm sao hóa giải nguy cơ gia đình ba mươi sáu kế vân vân."

"…" Tinh Phỉ Phỉ không khỏi im lặng.

Nếu Cẩn Lộ không nhắc tới cô mà không chú ý, hình như đúng là đã lâu không gặp phu quân Vương Bảo Thánh.

Nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau, tâm tình của Tinh Bối Địch đang nằm trên giường cải tạo giống như ngồi trên Vân Tiêu phi xa, lúc cao lúc thấp.

Bây giờ đang làm phẫu thuật cải tạo, hai mẹ con các ngươi có thể tập trung một chút được không?

Với cách nói chuyện của hai người các ngươi, thật sự sẽ không kích động mà lấy nhầm linh kiện, nhận sai cái gì sao?

Cũng may kiến thức cơ bản của Vương Cẩn Lộ rất vững chắc, tuy miệng đang tán gẫu, nhưng động tác trên tay lại không hàm hồ chút nào, lắp đặt cho hắn động lực lô xong, lại nhanh chóng thăng cấp cho hắn tứ chi, đầu lâu, cùng với các bộ kiện khác.

Mấy ngày sau, một tinh cổ khôi lỗi mới tinh thành công xuất thế.

Trải qua một phen thí nghiệm, Tinh Bối Địch đối với thân thể mới của mình coi như hài lòng.

Trong tình huống có đủ Hỗn Độn linh thạch, hắn có thể duy trì chiến lực thập ngũ giai, trong thời gian ngắn có thể bộc phát ra chiến lực thập lục giai.

Kể từ đó, tại Lạc Kinh "Chân Tiên tụ tập" này, hắn cũng coi là có đất dụng võ rồi.

Trong quá trình kiểm tra, Vương Cẩn Lộ vẫn luôn cẩn thận ghi chép số liệu, hiện giờ thấy kết quả, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù trước khi cải tạo, nàng đã nhiều lần tính toán số liệu qua vô số lần, lại đặc biệt mời mẫu thân kiểm tra cho mình, nhưng với tư cách là một người nghiên cứu khoa học, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, bất kỳ một thí nghiệm nào trước khi ra được kết quả, đều có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Các loại ý nghĩa khác nhau.

Cho dù là đến bây giờ, cải tạo kỳ thực cũng không thể xem như là hoàn toàn thành công, còn phải xem phản hồi tiếp theo. Dù sao biên độ cải tạo của nàng đối với Tinh Bối Địch lúc này thực sự có chút lớn, ai cũng không rõ quá trình vận hành về sau có xảy ra vấn đề gì hay không.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, hiện tại lo lắng cũng không có ý nghĩa.

Dù sao có mẫu thân thay mình canh gác, xác suất không xảy ra vấn đề vẫn là rất lớn, cho dù thật sự xảy ra vấn đề, lại giải quyết là được rồi.

Vương Cẩn Lộ tháo kính che mắt xuống, cởi áo khoác trắng, cả người cũng từ từ thoát khỏi trạng thái căng thẳng.

Trong khoảng thời gian này, vì sự cải tạo thăng cấp của Tinh Bối Địch, nàng cơ hồ chưa từng ra khỏi phòng thí nghiệm, bây giờ thật vất vả mới cải tạo xong, nàng cũng là thời điểm nghỉ ngơi cho tốt.

Cùng mẫu thân lên tiếng chào hỏi, nàng liền mang theo Tinh Bối Địch sau khi cải tạo xong rời khỏi phòng thí nghiệm, chuẩn bị đi Lạc Kinh tùy tiện dạo chơi.

Kết quả nàng vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm, liền nhận được video của "lão Tam" Vương Hựu Huyền thông tin.

Cô tiện tay kết nối, trên màn hình xuất hiện biểu cảm khoa trương của Vương Hựu Hựu.

“Tỷ tỷ cứu mạng, khoang phục vụ trung ương【 vinh quang Đông Hà 】 của chúng ta lại nổ thêm nhiều sàn như vậy, tiếp tục như vậy sợ là sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể nghiệm và danh tiếng của người chơi a! Ngươi mau hỗ trợ nghĩ biện pháp rắc rối, thăng cấp ưu hóa một chút thiết bị a!”

【 vinh quang Đông Hà】 là ba tiểu chỉ dựa trên kết cấu cơ sở của vinh quang Thần Võ, một lần nữa nghiên cứu phát minh và chế tạo lại, cũng hướng về phía trò chơi bom chiến tranh của toàn bộ Đông Hà thần triều.

Bọn họ làm trò chơi này, mục đích cũng không phải là vì kiếm tiền.

Thân là dòng chính Vương thị đời mới, trong đầu chỉ nghĩ kiếm tiền như thế nào thì quá không có mục tiêu, bọn họ là dự định lợi dụng trò chơi này, khai quật và bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài chiến tranh ưu tú hơn.

Dù sao, chiến thuật rèn luyện hàng ngày và ánh mắt chiến lược đều phải thể hiện trong thực tiễn, mà ” vinh quang Đông Hà” là sân khấu vô cùng phù hợp, người chân chính lợi hại tự nhiên sẽ nổi bật trong thực tiễn.

Nhưng có đôi khi, cách nghĩ và hiện thực thường sẽ đi ngược lại.

Ba đứa nhóc chỉ không có ý định kiếm tiền dựa vào trò chơi này, nhưng càng như vậy, trò chơi này càng khiến bọn họ nóng nảy, không kịp đề phòng.

Do nền tảng thông tin được dựng nên, hiện giờ đa số mọi người trong Lạc Kinh đều đã có được đồng hồ của mình. Đây chính là 【 vinh quang chiến tranh Đông Hà 】 vừa mới đưa ra liền bắt đầu đốt cháy Lạc Kinh.

“Chẳng phải ta vừa thăng cấp lên khoang trung tâm à?” Vương Cẩn Lộ vẻ mặt không mấy hứng thú: “Tiếp theo ta chuẩn bị làm một đề bài ưu hóa khí linh, không rảnh làm khoang phục vụ.”

“Tỷ… Công ty ảo ảnh này là ba huynh muội chúng ta cùng làm, đã nói là cùng nhau làm lớn.” Vương Hựu Huyền cũng là một bộ dạng khóc không ra nước mắt. “Bây giờ thì hay rồi, tỷ tỷ ngươi trầm mê nghiên cứu khoa học không cách nào tự kềm chế được, lão đại lại cả ngày trầm mê trong việc suất lĩnh chiến đội chinh chiến diễu võ dương oai khắp nơi, nói cái gì mà dùng thể nghiệm để khuyên nhủ nội dung ưu hóa, ta thấy hắn chính là muốn chơi trò chơi, cả đời chỉ có một mình thanh niên nghiện game.”

“Hiện tại lưu lại một mình ta ở sạp quản lý công ty này!” Vương Hựu Huyền vẻ mặt khổ bức, ánh mắt nhìn về phía Vương Cẩn Lộ đều rất sâu thẳm: “Tỷ, mạng của ta rất khổ. Tỷ ngẫm lại xem, tỷ đã bao lâu rồi không đến công ty?”

Hắn thân là lão tam trong ba đứa trẻ, gặp phải một người ca ca và tỷ tỷ như vậy, quả thực vận mệnh có phần thăng trầm.

Trên thực tế, Vương Hựu Huyền từ nhỏ đến lớn đều không quá thích tranh cường háo thắng, chỉ muốn làm một người rảnh rỗi tiêu dao, tất cả đều bị ca ca tỷ tỷ lôi cuốn một đường đi tới hôm nay.

Kết quả hiện tại, ngược lại là hắn trở thành minh tinh trong thế hệ trẻ tuổi sáng tạo của gia tộc… từng lão tổ đều khen hắn có thể làm được.

Có trời mới biết, hắn kỳ thật một chút cũng không thích quản lý công ty.

“Ngươi đừng khóc mà… Đi Tộ Hành Tiệm, ta tìm vài người cùng nhau thiết kế một phương án giải quyết toàn bộ cho ngươi.” Vương Cẩn Lộ bất đắc dĩ thỏa hiệp nói: “Ngươi hãy ở tổng bộ công ty chờ ta.”

“Thật tốt quá, vẫn là tỷ tỷ tốt với ta.” Vương Hựu Huyền lập tức vui vẻ ra mặt, “Đúng rồi, hiện tại công ty đang cùng Quân bộ chuẩn bị một cuộc thi đấu tranh tài ở Lạc Kinh lần đầu tiên, xem xem có thể chọn lựa ra một ít quan quân ưu tú dự trữ hay không. Ba huynh muội chúng ta có muốn liên thủ, đại sát tứ phương hay không?”

“Chơi game nào có trò chơi vui chứ, ngươi và lão đại tổ đội đi.”

“Cùng hắn tổ đội coi như xong, không bằng tìm một cô nương nghiêm túc nói chuyện yêu đương.”

“…”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Theo Doanh Linh Trúc của Thái Sơ Đạo Cung, dưới sự đồng hành của phu quân Vương Bảo Thánh bôn tẩu khắp nơi, cùng với sắc lệnh của Thương Bình Thần Hoàng, từng đợt từng đợt quân trợ giúp địa phương cũng đang không ngừng hội tụ đến Lạc Kinh.

Đông thành Lạc Kinh.

Quân doanh dự bị.

Cơ Khải Niên xoa xoa huyệt thái dương, trong ánh mắt rõ ràng có một tia mệt mỏi.

Hắn đã không rõ rốt cuộc bao lâu rồi mình không được nghỉ ngơi, chỉ nhớ trong khoảng thời gian này, cả ngày thần kinh đều căng thẳng.

So với đại quân Đông Hà, địa phương quân từ các nơi đường xa đến thường thường tồn tại tình huống tốt xấu lẫn lộn, quân bị không chỉnh tề, huấn luyện không thống nhất, thậm chí còn có một ít thánh triều, tiên triều còn chưa cảm nhận được nguy cơ to lớn, cho dù nhận được Thần Hoàng sắc lệnh cũng chỉ là ôm tâm tính ứng phó gom một ít bộ đội tạp bài tới đây.

Bởi vậy, quân bộ Đông Hà phải tiến hành một lần nữa quy hoạch hoặc chỉnh hợp những viện quân này, sau khi trải qua huấn luyện và sàng lọc tuyển chọn, lại làm quân dự bị vận chuyển đến chiến trường Hư Không Hải.

Về phần đầu nhập sử dụng như thế nào, đó chính là chuyện của đại nguyên soái Cơ Thái Xương.

Là “Người cầm lái” mà Bình thiên thần Vương Cơ Thái Xương tự tay tuyển chọn từ trong đám lão tổ Đại La cảnh của Cơ thị để tiếp nhận Cơ Quan Triều, Cơ Khải Niên đồng thời tiếp nhận các hạng mục sản nghiệp của Cơ thị, cũng tiếp nhận chức vụ của Cơ thị trên triều đình.

Thuận lý thành chương, lần này Đông Hà gặp nguy hiểm, Thương Bình Thần Hoàng liền giao toàn bộ sự tiếp đãi của viện quân và sự vụ liên quan cho ông ta phụ trách.

Cơ Khải Niên bây giờ có thể nói là thân mang kỳ vọng, áp lực cực lớn, loại áp lực này không chỉ đến từ quân vụ, còn có áp lực đến từ chỉnh lý gia tộc và phát triển.

Cho dù hắn là một vị Đại La Thánh Tôn trẻ tuổi khỏe mạnh, trường kỳ chuyển trục xuống, cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

“Khởi bẩm gia chủ, đây là lão tổ tông gửi thư cho ngài.”

Lúc này, một vị gia tướng Chân Tiên cảnh gõ cửa đi vào, cẩn thận từng li từng tí bưng lên một cái hộp đựng đựng tin tức cổ xưa.

“Lão tổ tông lại gửi thư?”

Trong lòng Cơ Khải Niên máy động, nhất thời nhắc tới mười hai vạn phần cẩn thận.

Hắn mở hộp thư ra, mở bức thư xa nhất trong ngày tìm ra xem, biểu cảm lập tức trở nên phức tạp dị thường.

Quả nhiên phong thư này là mắng chửi người!

Tạm thời buông phong thư này xuống, hắn mang theo tâm tình phức tạp lại tìm ra phong thứ hai, vẫn là đổ ập xuống mắng một trận với hắn.

Phong thứ ba, phong thứ tư…

Mỗi một phong thư đều giống nhau, đều mắng ông ta làm gia chủ không xứng chức, trong nhà cái gì cũng không được.

Những thư này sở dĩ đồng thời đến, đó là bởi vì Cơ Thái Xương cảm thấy đây là việc nhà, không để cho những thư tín này một mình đi gấp hệ thống. Mà thư nhà bình thường đều cần trải qua kiểm nghiệm, hơn nữa sẽ tích lũy một đoạn thời gian sau lại thống nhất đưa về.

Đối mặt với những lá thư này, Cơ Khải Niên chỉ cảm thấy tràn đầy ủy khuất, gần như muốn khóc.

Sau khi hắn nhìn Triều Triều lão tổ, lúc này mới chưởng quản gia tộc bao lâu? Hắn đã sắp đếm không biết mình thu được

bao nhiêu thư phong mắng chửi người rồi.

Hơn nữa, thông qua ngày gửi thư, hắn còn phát hiện ra một quy luật.

Đó chính là, từ khi cùng đàm sứ giả Vương Phú Quý đến bộ chỉ huy Đông Hà đại quân, tần suất lão tổ tông viết thư trở về mắng chửi bắt đầu nhanh chóng tăng vọt.

Hơn nữa, mỗi khi Vương Phú Quý ở tiền tuyến làm ra chút hành động và thành tích gì đó, tần suất mắng chửi người của lão tổ tông lại một lần nữa cao lên một mảng lớn, đồng thời trong thư cũng thường sẽ mang theo các loại biểu đạt cảm xúc như "Vương thị như thế nào" như thế nào.

Sau khi phát hiện điểm này, hắn làm sao còn có thể không rõ?

Cơ Khải Niên ta trêu chọc ai chứ? Vương Phú Quý người ta bảo ngài ăn quả đắng, ngài có bản lĩnh thì mắng lại đi, bắt ta mắng có là gì?

Đáng tiếc, những lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

Đừng nói ra khỏi miệng, hắn thậm chí ngay cả biểu hiện cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Lão tổ có thể có cái gì sai chứ? Hắn bất quá chỉ là giận gia tộc không tranh giành mà thôi. Ai bảo thế hệ trẻ tuổi của gia tộc bị người của Vương thị vượt qua chứ?

Ôm nỗi oán trách tràn ngập trở về trong lòng, hắn vẫn duy trì sự uy nghiêm của người cầm lái gia tộc, nghiêm trang cất kỹ bức thư, đưa cho gia tướng: "Bản gia chủ đã hiểu ý của lão tổ tông. Ngươi mang những thứ này trở về, tìm người chỉnh lý lời lão tổ tông thành thoại lục, phát cho tộc nhân cùng các đơn vị học tập, nhất định phải làm đến nhớ kỹ trong lòng."

"Vâng, gia chủ."

Gia tướng hiển nhiên đã hết sức quen thuộc với trình tự này, hỏi cũng không hỏi đã đồng ý, sau đó cầm một hộp thư trở về.

Sau khi đám người đi rồi, Cơ Khải Niên cũng không có tâm tình xử lý quân vụ, mà là lâm vào trong hoài nghi sâu sắc.

Có phải mình nên đi thỉnh kinh với Vương thị thật tốt không? Học tập kinh nghiệm quản lý tiên tiến của Vương thị người ta?

Đáng tiếc, quyết định này không phải dễ hạ như vậy.

Cơ thị cao cao tại thượng quá lâu, nếu thật sự làm như vậy, chẳng phải là thừa nhận phương thức quản lý của nhà mình không bằng Vương thị sao? Điều này cũng không khác gì giơ tay đầu hàng Vương thị.

Hắn gần như có thể tưởng tượng, một khi mình thật sự làm như vậy, tất nhiên sẽ rước lấy rất nhiều lời chê trách, đến lúc đó, sợ là hội nghị gia tộc sẽ có tranh cãi…

Đang suy tư.

Bỗng nhiên, phó tướng vẻ mặt cổ quái đi vào bẩm báo: "Cơ tướng quân, có một chuyện, ngài tốt nhất hãy đi phố Đông Thành xem một chút."

"Phía đông thành?" Cơ Khải Niên có chút nghi hoặc, "Đây không phải là nơi viện quân dạo phố sao? Chẳng lẽ, là nơi nào đó viện quân xảy ra chuyện rồi?"

Vì để biểu dương vinh quang, một số viện quân từ địa phương sau khi đến Lạc Kinh đều sẽ được nhân viên tiếp đãi sắp xếp đi xuyên qua đường Đông Thành, sau đó lại tiến vào giáo trường dự bị tiếp nhận kiểm nghiệm.

Mà một ít dân chúng Lạc Kinh cũng sẽ có không ít người tụ tập hai bên phố Đông Thành, chào đón viện quân.

Quá trình này, được gọi đùa là " diễu phố".

Thậm chí ngay cả tạp chí 【 chân tướng 】 cũng sẽ nhân cơ hội này tiến hành báo cáo với các lộ viện quân, cũng coi như là tuyên truyền cho thánh triều, tiên triều tới tiếp viện.

Đây đối với bất cứ một quân trợ giúp nào mà nói đều là một chuyện tăng thể diện, trừ phi là hai thánh triều có thù oán, Tiên Triều vừa vặn gom lại cùng nhau, bằng không là rất ít xảy ra vấn đề.

"Cái này… Có chút một lời khó nói hết, người đi xem một chút là hiểu." Bộ dạng phó tướng muốn nói lại thôi.

Cơ Khải Niên lần này thật sự có chút tò mò.

Lập tức, hắn liền cùng phó tướng một đường, xé rách không gian trực tiếp đi tới phố Đông Thành.

Lúc này phố Đông Thành vô cùng náo nhiệt, hai bên đường phố có rất nhiều người vây xem, ngoại trừ tạp chí chân tướng, còn có rất nhiều người mới xuất hiện gần đây tụ tập ở chỗ này, đang đưa các thiết bị lưu ảnh đến đây trợ giúp.

Tràng diện này, so với quân đội thánh triều đến cứu viện còn náo nhiệt hơn. Chẳng lẽ, là tinh nhuệ vương bài thánh triều nào phái tới thành danh đã lâu?

Nhưng nếu như chỉ là như vậy, phó tướng hẳn là cũng không đến mức có biểu tình như vậy a~

Không đợi Cơ Khải Niên suy nghĩ cẩn thận, trên đường phố liền truyền đến một âm thanh dõng dạc.

“Đội ngũ viện quân đi đầu là viện quân của Hàn Nguyệt Tiên Triều chúng ta, chủ soái của nàng chính là Tuy Vân hoàng thái nữ của Tiên Triều chúng ta. Lần này hoàng thái nữ ngoại trừ đích thân thống soái viện quân ra, nàng còn chuẩn bị khiêu chiến mười thứ hạng đầu của thanh niên tuấn kiệt Đông Hà!”

Có năng lực khiêu chiến hoàng thái nữ trong mười thứ hạng đầu của thanh niên tuấn kiệt?

Đề tài này tự nhiên ở trong đám người dẫn phát oanh động, rất nhiều dân chúng đối với Hàn Nguyệt Tiên Triều lập tức hứng thú.

Cái này sợ không phải tương lai sẽ tấn thăng Thánh Triều cường đại a?

Hơn nữa quân đội bọn họ đến viện trợ thoạt nhìn cũng là thập phần tinh nhuệ, mấy vạn đại quân đều là Thiên Nhân cảnh đặt nền móng, trong đó tỉ lệ Tử Phủ cảnh không ít.

“Có thành ý a.” Cơ Khải Niên cũng nhìn mà vui mừng không thôi: “Hàn Nguyệt Tiên Triều này là thuộc hạ của thánh triều nào? Chất lượng viện quân rất cao a~ từ xa như thế chạy tới trợ giúp, quả nhiên là vất vả.”

“Là Thần Vũ Thánh Minh.” Phó tướng cười nghẹn ngào.

“Dưới trướng Vương Phú Quý?” Cơ Khải Niên nhất thời vẻ mặt như quả mướp đắng.

Hắn vô cùng rõ ràng Vương Phú Quý chính là thư ký trưởng của Thần Vũ Thánh Minh.

Nhưng mấy năm gần đây cái tên này xuất hiện trong thư của lão tổ tông tần suất thật sự quá cao, mang đến cho hắn tổn thương tâm linh cũng thật sự quá lớn, thế cho nên hắn hiện tại chỉ là nghe được cái tên này, đầu óc đã bắt đầu đau nhức.

"Cũng không thể nói như vậy, Thần Vũ Thánh Minh là một tổ chức liên minh, Vương Phú Quý chủ yếu là trù tính chung." Phó tướng nói.

"Cho dù như vậy, trước đó vì sao ngươi muốn nói lại thôi?" Cơ Khải Niên có chút bất mãn, hoài nghi bộ dạng này sẽ bao gồm hắn: "Ta đối với Vương Phú Quý không có ý kiến, tuyệt đối sẽ không nhằm vào hắn."

Nhưng hắn vừa dứt lời.

Một thanh âm cao vút khác từ đường lớn phía đông truyền đến: "Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta và Hàn Nguyệt Tiên Triều là thế lực cùng đẳng cấp, viện quân của chúng ta do hoàng thái tử Thân Đồ Cảnh Minh tự mình suất lĩnh, hoàng thái tử của chúng ta cũng muốn khiêu chiến top mười của Tuấn Kiệt bảng! Xin mọi người ủng hộ Xích Nguyệt Ma Triều chúng ta!! Những lão thiết nhìn Lưu Ảnh phát sóng trực tiếp, xin véo một lần ba liên tục ủng hộ chúng ta."

Cơ Khải Niên nghe được lời này thì nhíu mày, không khỏi lẩm bẩm: "Thần Vũ Thánh Minh không có tổ chức viện quân trước sao?"

Làm sao một thế lực còn mang theo hai viện quân?

Kết quả hắn vừa dứt lời.

Xa xa lại có một đội quân tuyên truyền đang hô: "Chúng ta là viện quân của đế quốc Đại Chu. Nữ Đế Lạc Già chúng ta sẽ đích thân ra chiến trường, xin nhớ kỹ chúng ta, chúng ta là đế quốc Đại Chu! Sản phẩm chúng ta kinh doanh như sau…"

Trong viện quân còn lôi kéo từng bức hoành phi cự đại, giới thiệu đủ loại sản nghiệp đặc sắc, phát triển kinh tế của đế quốc Đại Chu.

Quy mô chi đội ngũ này nhỏ hơn hai chi đội ngũ trước không ít, không đợi bọn hắn triệt để đi qua, mặt sau đã truyền đến tiếng thét to của chi đội tiếp theo.

“Chúng ta là viện quân của đế quốc Đại Càn, trung tâm kinh tế đệ nhất của Thần Vũ thánh minh! Các bằng hữu Lạc Kinh, các bằng hữu của Đông Hà, hoan nghênh đến Đại Càn chúng ta làm khách! Các ngươi xem các loại ảnh đại lưu, phần lớn đều là Đại Càn ta sản xuất.”

“Chúng ta là viện quân của Lũng Tả quận, có danh hiệu là đệ nhất quận của Thần Vũ thánh minh! Mọi người lưu ý phần tuyên truyền của chúng ta nhiều một chút, chúng ta hoan nghênh tất cả kinh tế hợp tác.”

“Chúng ta là viện quân Trường Ninh vệ 【Dân binh đoàn Trường Ninh】, đệ nhất dân binh đoàn của Thần Vũ Thánh minh, người đều là đại thiên kiêu! Hoan nghênh mọi người đến Trường Ninh chơi, kết bạn.”

“Thần Triều đệ nhất trấn, Tân Bình trấn cảnh bị đội đến đây báo danh.”

“Thần Triều Đệ Nhị Trấn, Tân An Trấn chuẩn bị đội báo danh.”

“Nơi quản lý vật nghiệp của Thủ Triết đại đạo liên hợp quân chí nguyện, đến trợ giúp nhân dân Lạc Kinh… Hoan nghênh thánh tộc Lạc Kinh tới Thủ Triết đại đạo đầu tư.”

Một chi đội ngũ liên tiếp đi qua trước mặt Cơ Khải Niên, âm thanh gào to liên tiếp vang lên, đủ loại màu sắc lộ liễu lại bắt mắt, tràng diện quả nhiên phi thường náo nhiệt.

Cảnh tượng này khiến Cơ Khải Niên lung lay sắp đổ.

Phân thành Tiên Triều Ma Triều, Tiên Cung Chân Ma Điện đã rất quá phận, những Lăng Hư Đế Quốc kia đều cần tách ra sao? Càng quá phận chính là, lại còn lấy trấn, đường phố làm đơn vị viện quân…

Đây có phải là quá mức không hợp thói thường rồi không?

Thần Vũ Thánh Minh lại tán trang như vậy?

Đợi đã!

Cơ Khải Niên bỗng giật mình một cái, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Hai trấn thứ nhất thần triều và đệ nhị trấn có ý gì?

…

Chương 108: Thần võ tuấn kiệt thổi quét Lạc Kinh.

…

Lời khoác lác này không khỏi quá lớn đi.

Khóe miệng Cơ Khải Niên nhếch lên.

Người tới từ tiểu địa phương, chung quy là kiến thức không nhiều a!

Không nói cái khác, chỉ riêng khu vực quanh Thần Đô Lạc Kinh, cũng có một ít trấn cấp bậc giàu có.

Đó đều là một phần sản nghiệp của Thần tộc và Cổ Thánh tộc, kéo theo sự phồn hoa và phát triển của địa phương, ngay cả một số khách nhân thánh triều xa xôi đến thăm cũng cảm thấy có chút khiếp sợ.

Khoan đã, còn có chỗ quản lý của vật nghiệp đại đạo Thủ Triết kia… Hoành phúc kia…

Đợi một chút?!

Cơ Khải Niên sửng sốt, phát hiện đội ngũ chỉ có mấy trăm người đang giương cờ ở chỗ ống quản, thoạt nhìn rất kỳ quái.

Cầm đầu chính là một vị nữ tiên tóc bạc nhìn qua rất có niên kỷ, tuy nàng chỉ là cấp bậc Chân Tiên, nhưng Cơ Khải Niên lại có thể cảm nhận được trên người nàng tản ra khí tức sát phạt quân võ mãnh liệt, ánh mắt ngạo nghễ mà sắc bén, bộ dáng giống như cả đời đánh thắng trận.

Cơ Khải Niên đã thấy nhiều Chân Tiên, nhưng chưa từng thấy Chân Tiên nào tỏa ra tự tin mãnh liệt như vậy.

Mà mấy trăm người phía sau nàng, cũng đều là "lão nhân" rất lớn tuổi, trong đó có hơn ba mươi Lăng Hư cảnh, mấy trăm Thần Thông cảnh, bọn họ tuy rằng thọ nguyên đã sắp tới hồi kết, nhưng mà mỗi người đều là thần thái quắc thước, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí độ đại nhân vật tọa trấn một phương.

"Đây là có chuyện gì?" Cơ Khải Niên nghi hoặc không thôi: "Một ít Lăng Hư cảnh và Thần Thông cảnh sao có thể dưỡng

thành khí độ tự tin mạnh mẽ như vậy?”

Kỳ thật, cũng khó trách Cơ Khải Niên nghi hoặc.

Chỗ quản lý vật phẩm đại đạo của Thủ Triết này trên thực tế đều là thành viên của Lưu Tiên cốc dưỡng lão viện. Bọn họ ngày thường quá mức không có việc gì, bởi vậy dứt khoát đi đến các sản nghiệp của đại đạo Thủ Triết cách đó không xa đảm đương quản lý vật nghiệp, hỗ trợ tuần cái La, xem cái cửa lớn gì đó.

Mà người có tư cách đi Lưu Tiên Cốc dưỡng lão, hoặc là từng là bá chủ một phương, hoặc là cao tầng quân đội lui ra. Đám người này, đều từng là đại nhân vật nắm giữ quyền hành lớn trong tay, tự nhiên là khí độ bất phàm.

Nữ tiên tóc bạc cầm đầu kia, càng là cả đời ngâm ở trên chiến trường, vì Thần Vũ Nhân tộc lập vô số công huân, Triều Dương Vương.

Lúc nàng ta đến Vương thị dưỡng lão, mang theo một thân bệnh tật, may mắn được Vương Thủ Triết và Vương Ly Tiên trợ giúp mới khiến nàng ta chìm xuống, thân thể khôi phục không tệ.

Mà không lâu sau đó, thế giới Thần Võ nghênh đón một đợt phát triển lớn.

Hàn Nguyệt Tiên Triều với tư cách là một trong những thế lực đỉnh cao nhất của thế giới Thần Vũ, tự nhiên là dã tâm bừng bừng muốn xông Thánh Triều.

Vì thế Tiên Hoàng Kỳ Thiên Ca cũng là nghĩ hết biện pháp muốn để Tiên Triều có thêm hai Chân Tiên.

Lúc trước Triêu Dương Vương đã hơn ba nghìn sáu trăm tuổi, tu vi giống như Lăng Hư cảnh tầng bảy, vốn rất không có khả năng đột phá đến Chân Tiên cảnh trước khi thọ nguyên hao hết.

Nhưng vì để Hàn Nguyệt Tiên Triều phát triển có thể không thua kém người khác, Chử Thiên Ca cũng bỏ vốn lớn, không chỉ dùng tiền tài kiếm được từ hư không kiếm về lấy về cho nàng một tia hỗn độn bổn nguyên dùng để kéo dài tuổi thọ, còn mua cho nàng Thập Nhất Phẩm Hiển Thánh Đan, lại lén

lút lấy bình tiên cải tinh hoa ở chỗ Thủ Triết, chia thêm một bộ tiên kinh cho nàng.

Điều này khiến tư chất huyết mạch của Triêu Dương Vương từ tuyệt thế Ất đẳng, một đường tăng vọt đến Thiên Nữ Ất đẳng.

Kể từ đó, tốc độ tu luyện của Triêu Dương Vương tự nhiên là gia tăng thật lớn.

Triều Dương Vương liền toàn tâm toàn ý bế quan ở Lưu Tiên Cốc. Trước trước sau hao phí hơn sáu trăm năm, Triêu Dương Vương mới đột phá đến Chân Tiên cảnh, có thể kéo dài tuổi thọ đến vạn năm.

Mà ngoại trừ Triêu Dương Vương ra, Hàn Nguyệt Tiên Triều còn có một vị Tinh Cương chân quân từng lập công lớn trên chiến trường cũng có đãi ngộ này. Hắn là tổng chỉ huy căn cứ nguyên tiên số ba, vốn chính là tu sĩ Lăng Hư cảnh Đại hậu kỳ.

Về phần những Lăng Hư cảnh khác, liền rất khó tái diễn thao tác này.

Rất nhiều đại lão Lăng Hư cảnh từng bước vào lão niên, tư chất bản thân đều chỉ là huyết mạch tuyệt thế Đinh đẳng, tu vi cũng chỉ là Lăng Hư cảnh sơ kỳ, cho dù có thể dựa vào Hỗn Độn bản nguyên kéo dài một đợt tuổi thọ, hơn nữa đồng bộ tăng lên tiềm lực huyết mạch, cũng tuyệt đối không thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh.

Bất quá, những tu sĩ Lăng Hư cảnh lớn tuổi kia ngược lại cũng rất thoải mái. Bọn họ phong quang quang vinh cả đời, có thể ở tuổi già chứng kiến Thần Võ thế giới quật khởi, tận mắt chứng kiến nó ngày qua ngày phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng cảm thấy đời này đáng giá.

“Thôi thôi, chung quy là tới trợ giúp chúng ta, bọn họ thích dạo phố như thế nào thì dạo phố đi ~” Cơ Khải Niên khoát tay, thanh âm có chút vô lực: “Ngươi sắp xếp một chút, để viện quân tập kết ở trên giáo trường, sau đó mời các lãnh tụ các lộ đến gặp ta.”

“Vâng, Cơ tướng quân.”

Phó tướng lĩnh mệnh.

Cơ Khải Niên chờ đợi đã mấy ngày.

Rốt cục, hắn ở trong phòng hội nghị, gặp được các lãnh tụ viện quân của Thần Vũ thánh minh. Khá lắm, khoảng chừng hơn một trăm vị!

"Khởi Niên đại biểu Thần Hoàng bệ hạ, bái tạ chư vị Thần Vũ Thánh Minh đến trợ giúp." Cơ Khải Niên theo đúng quy củ, hướng mọi người thi lễ thật sâu một cái, lúc này mới cười nói: "Bất quá, đội ngũ Thánh Minh chúng ta có phải quá mức phân tán hay không? Bởi vì cái gọi là quần long không thể không có thủ lĩnh, không bằng chư vị bên trong đề cử một vị lãnh tụ đi ra, chúng ta cũng dễ đối tiếp."

Lời này tự nhiên là có lý.

Các lộ nhân mã của Thần Vũ Thánh Minh sở dĩ tách ra hành động cũng là vì muốn quảng cáo cho mình, xoát một đợt thanh danh.

Dù sao nội bộ thế giới Thần Võ đã quá mức lợi hại, mọi người đều bận rộn hướng sản nghiệp về các thánh triều lớn, thậm chí là thần đô Lạc kinh mở rộng, có danh tiếng mới dễ làm việc hơn.

Dựa theo ý nghĩ của Cơ Khải Niên, ánh mắt tự nhiên rơi xuống trên người vị "Nữ tiên tóc bạc" mang một thân khí tức quân nhân kia.

Lại chưa từng nghĩ, nàng phảng phất cảm thấy ánh mắt, lạnh nhạt mở miệng: "Lần này trợ giúp Đông Hà thần triều, lão thái thái bọn ta chính là đến trận giết địch. Mấy người các ngươi tự mình thương lượng một phen, tiến cử tổng chỉ huy."

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người bốn người trẻ tuổi, theo thứ tự là Tuy Vân hoàng thái nữ Hàn Nguyệt Tiên Triều, Xích Nguyệt Ma Triêu Cảnh Minh hoàng thái tử, thiếu cung chủ Tiên Cung Tư Đồ Ngọc Tuyền, cùng với thánh chủ Lăng Vân thánh địa Vương Ly Dao.

Bởi vì Chân Ma Điện tạm thời không có thiếu chủ dẫn đội, cho nên không có trong phạm vi tiến cử.

Nhìn từ cấp bậc hành chính, hình như cấp bậc của Vương Ly Dao thấp nhất. Dù sao nguồn gốc của Lăng Vân thánh địa

cũng chỉ là một Lăng Hư thánh địa thuộc về Tiên Cung. Nhưng giờ phút này, ba người còn lại đều nhìn Vương Ly Dao.

Thân Đồ Cảnh Minh trực tiếp nói: "Nếu ta làm tổng chỉ huy, Tuy Vân hoàng thái nữ khẳng định không phục. Bất quá nếu để Tuy Vân làm, ta cũng không phục. Như vậy đi, Đại Ly hiện tại đã đứng đầu Lăng Hư bảng, để Lăng Vân thánh chủ Đại Ly làm tổng chỉ huy."

Nội tình của Xích Nguyệt Ma Triều không bằng Hàn Nguyệt Tiên Triều, bởi vậy trên con đường nịnh bợ Vương thị này, đi còn không có giới hạn hơn Tiên Triều.

Tuy Vân hoàng thái nữ nghe vậy cũng là gật đầu: " cá nhân Đại Ly thực lực vô cùng mạnh mẽ, từ nhỏ đã có một phương chủ chưởng, công huân trác tuyệt, ta không có bất cứ ý kiến gì."

Thiếu cung chủ Tiên cung Tư Đồ Ngọc Tuyền sờ sờ cái mũi.

Trên lý luận mà nói, Lăng Vân thánh địa là đơn vị cấp dưới của Tiên cung, nhưng hắn cũng rõ ràng, tương lai Lăng Vân thánh địa hơn phân nửa sẽ sớm một bước trở thành Đại La thánh địa chân chính so với Tiên cung, đến lúc đó địa vị hai bên ngược lại cũng không ngạc nhiên.

Huống chi, cho dù là hiện tại, thực lực của Đại Ly cũng đã có thể thoải mái nghiền áp sư tôn nhà mình, hắn tự nhiên sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Lúc này, hắn cũng kiên định biểu đạt đồng ý.

Những người còn lại cũng đều cảm thấy Vương Ly Dao là ứng cử viên tốt nhất, dù sao nàng ngoại trừ vũ lực mạnh, uy vọng cao ra, còn là trưởng nữ của Vương Thủ Triết! Nàng không làm tổng chỉ huy, thì có ai có tư cách?

Vương Ly Dao thấy thế, liền từ trong đội ngũ của Lăng Vân thánh địa đi ra, chắp tay nói với chung quanh: "Nếu đã như vậy, Ly Dao kia cung kính không bằng tuân mệnh."

Nàng tự nhiên sẽ không từ chối. Lúc này còn đẩy tới đẩy lui, liền có vẻ quá mức già mồm.

Cơ Khải Niên cũng có chút kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới, Thần Vũ Thánh Minh nhìn như cực kỳ tán trang này, chỉ nói hai ba câu đã đề cử quan chỉ huy, hơn nữa xem ra, vị nữ tử trẻ tuổi tên là "Đại Ly" này, bộ dáng tựa hồ rất có uy vọng.

Bất quá, hắn đối với tổng chỉ huy Thần Vũ viện quân là ai vốn cũng không quá để ý, nếu ý kiến của bọn hắn đã đạt thành thống nhất, hắn tự nhiên sẽ không nói thêm gì.

"Ngọc Thư, ngươi giúp vị cô nương này đăng ký tin tức thân phận trước đã, sau đó cùng nàng bàn bạc với viện quân đăng ký tạo sách." Cơ Khải Niên phân phó một tướng lĩnh trẻ tuổi tuấn lãng ở gần đó.

"Vâng, Cơ tướng quân."

Vị tướng lĩnh thanh niên này chính là tuấn kiệt thế hệ này của Thái Sử thị Cổ Thánh tộc, Thái Sử Ngọc Thư.

Hiện giờ nước khó làm chủ, hắn tạm thời bỏ bút tòng quân, gia nhập quân đội dự bị của quân đội Đông Hà, trước mắt đảm nhiệm một trong những phó tướng dưới trướng Cơ Khải Niên, kiêm nhiệm chủ bộ.

Thái Sử Ngọc Thư lĩnh mệnh, liền tiến lên khách khí chắp tay với Vương Ly Dao: "Xin chào Ly Dao cô nương, tại hạ là Thái Sử Ngọc Thư, kính xin cô nương cáo thị họ tên, quê quán các loại tin tức."

Nói thật ra, lúc này trong lòng Thái Sử Ngọc Thư cũng hơi có chút kinh ngạc.

Với thực lực của hắn, hắn vậy mà có chút nhìn không thấu khí tức của cô nương này, không nói, thậm chí còn cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách loáng thoáng từ trên người nàng.

Cũng bởi vì vậy, thái độ của hắn đối với Vương Ly Dao đặc biệt khách khí.

"Tại hạ Vương Ly Dao, nhân sĩ trấn Bình An, Trường Ninh trấn, quận Trường Ninh, quận Lũng Tả của Đế quốc Thần Vũ Thánh Minh, huyện Trường Ninh của Trường Ninh, trước mắt một ngàn hai trăm hai mươi lăm tuổi." Vương Ly Dao cũng rất khách khí: "Thân phận là thánh chủ Lăng Vân thánh địa của Đại Càn… Đúng rồi, trước mắt Lăng Vân thánh địa chúng ta là thánh địa cấp Lăng Hư."

Ơ?

Mới 1225 tuổi?

Thái Sử Ngọc Thư trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Hắn còn tưởng rằng Vương Ly Dao này lớn tuổi hơn hắn rất nhiều, nhưng không ngờ còn nhỏ hơn mấy trăm tuổi.

Lập tức, hắn vừa nhanh chóng đăng ký tạo sách, vừa mang theo vài phần hiếu kỳ dò hỏi: "Ly Dao cô nương, lúc trước nghe chiến hữu của cô nói, cô là đệ nhất Lăng Hư bảng? Xin hỏi, phạm vi Lăng Hư bảng này của cô là?"

Hôm nay trong Đông Hà Tuấn Kiệt bảng, Doanh Linh Trúc xếp thứ nhất, Vương Bảo Thánh xếp thứ hai, mà Thái Sử Ngọc Thư hắn xếp thứ ba, lại chưa từng nghe nói qua vị Vương Ly Dao này.

Không ngờ, Vương Ly Dao còn chưa trả lời.

Chợt nghe một vị tướng lĩnh trẻ tuổi Thần Võ thánh minh phía sau tiếp lời: "Đương nhiên là Lăng Hư bảng của Tân Bình trấn chúng ta, toàn bộ Lăng Hư cảnh của thế giới Thần Võ chúng ta đều sẽ tranh bảng ở Tân Bình trấn. Chỉ là Vương An Tùng không tài, vốn là không lọt vào top một trăm, sau lại nghe nói Lăng Hư bảng của Đông Hà thần triều chỉ xếp người trẻ tuổi dưới một ngàn năm trăm tuổi, chúng ta liền hướng lên phía trên đề nghị một chút. Hắc hắc, hiện tại ta cũng miễn cưỡng chen vào vị trí thứ tám mươi chín."

Vốn là Lăng Hư bảng của Tân Bình trấn là không hạn chế tuổi tác, điều này cũng dẫn đến có không ít lão quái vật ỷ vào tuổi lớn chiếm cứ không ít bảng danh sách, giống như Vương An Tùng chẳng qua là Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh sơ kỳ, quả thực có chút không làm gì được bọn họ.

Bây giờ thì tốt rồi, tất cả những người đã hơn một ngàn năm trăm tuổi đều bị xoá tên, Vương An Tùng cuối cùng cũng có xếp hạng không tệ.

"Thần Vũ Thánh Minh xếp hạng?"

Thái Sử Ngọc Thư thần sắc cứng đờ, trong lòng bỗng dưng có một dự cảm bất tường.

Hắn có chút không muốn hỏi tiếp, nhưng một vị phó tướng khác bên cạnh hắn lại còn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nghe vậy kỳ quái mà "A" một tiếng: "Cái này không đúng rồi, ta nhớ rõ Vương Bảo Thánh đứng thứ hai trong tổng bảng tuấn kiệt Đông Hà, cũng là người của Thần Vũ Thánh Minh các ngươi đúng không? Đây không phải là hắn xếp thứ nhất sao?"

"Ngươi nói Bảo Thánh tiểu tử kia à?" Vương An Tùng cười cười, thuận miệng giải thích: "Tiểu tử kia quả thực đủ mạnh, nhưng vẫn là ăn thiệt thòi quá trẻ tuổi, bài danh mới nhất hình như là thứ tư, hay là thứ năm?"

"Là thứ tư!" Vương An Tín, phó đoàn trưởng đoàn của Vương thị dân binh đoàn ngữ khí vô cùng khẳng định: "Thái gia gia truyền tin tức trở về, nói ông ấy đã tấn thăng Chân Tiên, xếp hạng của mọi người tự nhiên đều hướng lên trên thuận hoãn một vị."

"Không sai, vậy chính là đệ tứ rồi. Mãnh a! Cứ thuận theo như vậy mà kéo dài, sớm muộn gì hắn cũng có thể đăng đỉnh một lần."

"Cũng đúng, dù sao niên kỷ linh trúc so với Bảo Thánh lớn hơn một chút, thành tựu Chân Tiên tương lai hơn phân nửa phải nhanh hơn một chút. Không giống huynh đệ của ta, đời này chỉ sợ vô vọng đăng đỉnh."

Vương An Tín, Vương An Tùng hai huynh đệ Vương thị nói xong liền cảm khái, bộ dáng có chút uể oải.

Đám phó tướng trẻ tuổi trong doanh trướng này nghe vậy đều trợn tròn hai mắt, dáng vẻ không dám tin.

Đây là đang nói đùa sao? Vương Bảo Thánh có thể xếp thứ hai trên toàn bộ Đông Hà Tuấn Kiệt bảng, ở Thần Vũ thánh minh chỉ có thể xếp thứ tư?

Điều này không phù hợp logic a!

Thái Sử Ngọc Thư lại hít một hơi khí lạnh, không hiểu sao có loại dự cảm trở thành sự thật.

Hắn biết, không nên hỏi.

Rất rõ ràng, chân tướng chỉ có một, đó chính là Thần Vũ Thánh Minh có càng cường giả hơn căn bản không có tham dự Đông Hà Tuấn Kiệt bảng.

Đặc biệt là Vương Ly Dao này, nếu nàng có thể đứng thứ nhất trên "Tân Bình Lăng Hư Bảng" ở đó, nếu tham dự tranh giành Đông Hà Tuấn Kiệt bảng mà nói, Thái Sử Ngọc Thư của hắn quá nửa sẽ bị ép đến hạng thứ tư.

Mà lúc này, những người còn lại cũng đều hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Dao đều trở nên phức tạp mà cúng bái.

Ngay cả Cơ Khải Niên cũng không nhịn được âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Phương diện sức chiến đấu của Vương thị Vương Bảo Thánh đã đủ biến thái, lại không ngờ còn có kẻ càng biến thái hơn?

"Ly Dao tiểu thư." Thái độ của Thái Sử Ngọc Thư lập tức lại có thay đổi lớn, thái độ đã không chỉ là khách khí, thậm chí cũng mơ hồ mang theo vài phần kính ý: "Không biết ngài có tính toán tham gia Đông Hà Tuấn Kiệt bảng hay không?"

Vương Ly Dao lạnh nhạt lắc đầu: "Thôi, hiếm khi thấy các tiểu bối trong nhà lên bảng vui vẻ, ta cách Chân Tiên cũng chỉ có một bước, không đi mò mẫm xen vào."

Lời này là lời thật tâm.

Luận tuổi tác, nàng mặc dù không tính là lớn, nhưng cũng là trưởng bối của bối tự "Ly" gia tộc. Phú quý cũng thế, Bảo Thánh cũng tốt, ở trong mắt nàng đều là hài tử.

"Đáng tiếc, thật là đáng tiếc." Thái Sử Ngọc Thư tiếc hận không thôi: "Cũng không biết Ly Dao tiểu thư và tiểu thư Linh Trúc rốt cuộc ai mạnh ai yếu."

Các phó tướng trẻ tuổi còn lại cũng đều biểu hiện ra một bộ dáng tiếc hận.

Cũng khó trách, trong doanh trướng này rất nhiều phó tướng đều là tuổi trẻ tuấn kiệt của Đông Hà, giống như Thái Sử Ngọc Thư đều là đội dự bị rèn luyện ở đây, là phải tùy thời ra chiến trường.

Tuổi tác của bọn họ bình thường cũng không tính là lớn, trong đó không ít người đều từng sống trên Đông Hà Tuấn Kiệt

bảng, tự nhiên cảm thấy rất hứng thú với bài danh bảng danh.

Nhưng Thái Sử Ngọc Thư vừa nói ra lời này, các thanh niên Thần Vũ Thánh Minh đồng loạt yên tĩnh, rồi sau đó nhao nhao quăng ánh mắt kỳ quái về phía hắn, khiến cho Thái Sử Ngọc Thư nhìn thấy mà sợ hãi.

"Khụ khụ!"

Cuối cùng vẫn là Vương An Tùng không nhịn được ho khan một tiếng, nói thẳng: "Vị Thái Sử huynh này, Linh Trúc đã cùng Ly Dao cô nãi nãi nhà chúng ta luận bàn qua Tân Bình trấn, nàng cũng có xếp hạng trên Tân Bình Lăng Hư Bảng chúng ta. Dưới tình huống không sử dụng Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, Linh Trúc bài thứ sáu, à không, thứ ba."

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn chính là Hỗn Nguyên Đạo Khí, cũng gọi là Hỗn Nguyên Linh Bảo.

Nghe nói Hỗn Nguyên Đạo Khí ở thời kỳ Tiên Minh cũng cực kỳ trân quý, cho dù là cường giả cấp Hỗn Nguyên Đạo Chủ, cũng không phải mỗi người đều có thể có được. Dùng thứ đồ này đi đánh lôi đài Lăng Hư cảnh, quả thực chính là bật hack.

Không giống với Đông Hà thần triều không cho phép dùng thánh khí, trên Lăng Hư lôi đài của Tân Bình trấn, tối đa có thể dùng đến cấp bậc thánh khí. Dù sao thánh khí tuy quý, nhưng rất nhiều thế lực vẫn có thể mua được.

Huống chi, thế lực ngay cả thánh khí cũng không mua nổi, cũng không cần nghĩ đi Tân Bình Lăng Hư bảng tranh danh sách hạng đầu, thành thành thật thật giành top một trăm liền thắp hương rồi.

Vương An Tùng nói rất dễ dàng.

Nhưng lọt vào tai những người Lạc Kinh này lại như sấm sét nổ vang, nổ khiến đầu óc bọn họ ong ong.

Đây là nói đùa sao?

Sự kiêu ngạo của Lạc Kinh chúng ta, Thiếu cung chủ Doanh Linh Trúc của Thái Sơ Đạo Cung! Ở trên Lăng Hư Đài cái gì đó, rõ ràng chỉ có thể lấy thứ ba?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Ly Dao đều trở nên vô cùng phức tạp.

“Chư vị, ta cũng chỉ là ỷ vào tuổi lớn một chút, mới chiếm tiện nghi Linh Trúc.” Vương Ly Dao ho khan một tiếng, giải thích: “Cũng không phải là Linh Trúc không bằng ta.”

Lời vừa nói ra, Thái Sử Ngọc Thư càng không phản bác được.

Luận tuổi tác lớn, ai có thể hơn hắn? Mắt hắn đã sắp một ngàn năm trăm tuổi.

“Chư vị, chúng ta chớ so đo chuyện nhỏ này nữa.” Vương Ly Dao nói sang chuyện khác: “Không biết Cơ tướng quân chuẩn bị sắp xếp biên chế Thần Vũ Thánh Minh chúng ta như thế nào?”

Cơ Khải Niên nghe vậy, cũng từ trong ngẩn người tỉnh táo lại.

Đến lúc này, ánh mắt hắn lại nhìn Vương Ly Dao đều hâm mộ ghen tị hơn rất nhiều.

Nếu như bây giờ Cơ thị có thể xuất hiện một tuyệt đại thiên kiêu như Vương Ly Dao, sợ là lão tổ tông sẽ mừng tới phát điên mất?

Nếu thật như thế, lão nhân gia ông ta cũng không đến mức có chút không thuận lòng viết thư mắng hắn ta!

“Lần này Thần Vũ Thánh Minh các ngươi tới ước chừng mười vạn nhân mã.” Cơ Khải Niên chỉnh đốn tâm tình, cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, “Dựa theo bố trí của đại quân Đông Hà chúng ta, mỗi một chi chiến đoàn nhân số khoảng năm sáu vạn người. Ta có thể cho ngươi biên chế một chiến đoàn dự bị, có thể thiết lập hai phó đoàn trưởng, chiến doanh biên chế hai mươi cái, về phần chọn người, vẫn là nội bộ các ngươi tự mình tiến cử đi.”

Lời vừa nói ra, không khí hài hòa bên trong viện quân của Thần Vũ thánh minh đột nhiên biến đổi, ánh lửa lại bắt đầu bắn ra bốn phía.

Nhiều đội ngũ như vậy, danh ngạch phó đoàn trưởng lại chỉ có hai cái, ngay cả chiến doanh cũng chỉ có hai mươi cái biên chế, cạnh tranh này cũng không phải kịch liệt bình thường a!

…

Cùng lúc đó.

Phòng làm việc của tổng bộ công ty game giả lập.

Trong văn phòng lớn như vậy, một khoang chứa hình trứng hư ảo cao hơn một người đang lẳng lặng đặt ở vị trí dựa vào tường, chiếm cứ một phần mười văn phòng.

Chất liệu của nó cho người ta cảm giác phi thường cao cấp, mặt ngoài miêu tả hoa văn tinh xảo phức tạp, nhìn thập phần hoa lệ.

Khoang ảo này chính là khoang chơi 【vinh quang Đông Hà】, cũng là loại đắt tiền nhất trên thị trường, phối trí tốt nhất, chỉ là ngoại hình lớn hơn buồng chơi ảo bình thường, hoa lệ hơn, càng tinh mỹ hơn.

Giờ phút này.

Khoang trò chơi đang ở trạng thái mở ra.

Vương Hựu Nhạc đang lẳng lặng nằm trong khoang trò chơi, hai mắt nhắm nghiền, ý thức hoàn toàn đắm chìm trong trò chơi.

Bên trong một cửa sổ nhỏ bên cạnh khoang trò chơi, có thể thấy rõ hình ảnh trò chơi của hắn vào giờ phút này.

Với tư cách thanh niên nghiện mạng, Vương Hựu Nhạc đã dẫn đoàn chiến đấu trong phụ bản hơn nửa tháng, chưa từng rời khỏi khoang trò chơi dù chỉ một lần.

Lúc này, trong trò chơi hắn đang hăng hái điều binh khiển tướng, bài binh bố trận, chuẩn bị đẩy một đại boss.

Hắn có dự cảm, trải qua nhiều ngày chuẩn bị như vậy, lần này nhất định có thể thuận lợi đẩy ngã con boss này, hoàn thành phó bản thủ sát.

Đến lúc đó, toàn bộ vinh quang Đông Hà đều sẽ vì chính mình mà run rẩy.

Nhưng mà, đang lúc Vương Hựu Nhạc Chí đắc ý chuẩn bị làm.

Cửa phòng làm việc bị người ta một cước đá văng ra, một đại mỹ nữ dung mạo tuyệt diễm, dáng người xinh đẹp vọt vào, không khỏi phân trần xách Vương Hựu Nhạc từ trong nhà kho ảo tưởng ra ngoài.

Vương Hựu Nhạc bị đánh không kịp đề phòng, cả người đều sững sờ.

Vương Hựu Huyền vội vàng chạy theo sau mông đại mỹ nữ, vừa thấy cảnh tượng này, vội vã chạy tới khuyên: "Đại nương, bình tĩnh, bình tĩnh một chút. Đại ca của ta chính là đang kiểm tra trò chơi…"

Vương Hựu Nhạc lúc này cũng đột nhiên tỉnh táo lại.

Nhìn thấy người tới, y khẩn trương nuốt nước bọt: "Ôi mẹ ơi, sao mẹ không báo cho con biết một tiếng?"

Nàng này chính là trưởng công chúa của Ngọc Hà thánh triều, đại lão bà của Vương Bảo Thánh, Kỳ Ngọc Hà.

Nhiều năm trôi qua, bộ dáng của nàng vẫn xinh đẹp động lòng người như trước, nhưng khí chất toàn thân lại trở nên càng thêm dũng mãnh.

Nàng nắm lấy Vương Hựu Nhạc, một thân khí thế tương đối làm cho người ta sợ hãi: "Con chó nhà ngươi, lão nương ta vất vả khổ cực một cái trung tâm buôn bán của thánh triều, xây dựng Ảnh viện, mở rộng sản nghiệp văn hóa. Ngươi thì hay rồi, đã là người bao lớn, còn cả ngày trầm mê trong trò chơi?"

Lúc này, tâm tình của nàng cũng không tốt lắm.

Gần đây Vương Bảo Thánh mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Doanh Linh Trúc, lấy danh nghĩa của Thái Sơ Đạo Cung đi khắp nơi thuyết phục viện quân. Lý do này cũng rất quang minh chính đại, nàng cũng không tiện phản đối.

Chỉ là bây giờ vất vả lắm mới làm xong mấy cuộc đàm phán của thánh triều, vừa trở lại Lạc Kinh nghỉ chân một chút, lại nhận được tin tức, biết được nhi tử bảo bối của mình lại trầm mê trong trò chơi như thế.

"Ta đây cũng là công việc, gây dựng nghiệp…" Vương Hựu Nhạc cố gắng giải thích, thanh âm càng nói càng nhỏ, hiển nhiên cũng là vô cùng chột dạ.

"Ngươi thật đúng là không thấy quan tài không rơi lệ." Kính Ngọc Hà bị tức giận, trực tiếp ấn Vương Hựu Nhạc xuống đất, điên cuồng tát một trận, "Lão nương bảo ngươi chơi game say sưa, gọi ngươi là thanh niên nghiện internet."

Vương Hựu Nhạc đáng thương bị đánh cho kêu gào thảm thiết, kêu khóc không ngớt: “Mẹ, con đã sắp một trăm tuổi rồi, đừng đánh nữa! Quá mất mặt!”

“Ngươi còn biết mất mặt à? Từ hôm nay trở đi, công ty game này giao toàn quyền cho Hựu Huyền quản lý. Ngươi đi tìm Ly Dao lão tổ cho ta, cút đi quân đội ma luyện đi.” Hao Ngọc Hà tức giận không tranh giành, tiếp tục quất như điên.

“Ôi má ơi, ta bây giờ mới là Thần Thông cảnh mà! Còn là đứa trẻ… Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, đánh nữa thì đánh chết ta mất.”

“Dù sao cũng là nhị thế tổ không có chí tiến thủ, đánh chết ta cùng cha ngươi một lần nữa sinh ra.”

Vương Hựu Nhạc bị đánh cho gào khóc, nước mắt không ngăn được mà chảy xuôi, vừa ủy khuất, vừa tức giận.

Kiếp trước Vương Hựu Nhạc ta là tạo nghiệt gì, đời này làm sao lại dính vào…Đợi một chút, kiếp trước!?

“Ông!!!”

Tựa như chạm đến công tắc thần bí nào đó, trong đầu Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên có thứ gì đó vỡ nát, từng mảnh ký ức vỡ vụn từ sâu trong ý thức của hắn hiện ra.

Trong khoảnh khắc, vô số ký ức vụn vặt ùn ùn kéo đến, khí tức cả người hắn cũng theo đó biến đổi.

Lấy thân thể của hắn làm trung tâm, một cỗ khí tức bi thương, bàng bạc, dày nặng như thiên địa tràn ngập ra.

Phía sau hắn, một hư ảnh pháp tướng hình người lờ mờ cũng đồng thời hiển hiện ra, đỉnh thiên lập địa, khí phách uy nghiêm, giống như một vị thần linh từ xưa tới nay đã tồn tại.

“Chí Tôn Ma tộc!”

Giọng nói của Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên vang lên, nhưng nhảy vọt bình thường lại hoàn toàn bất đồng, có vẻ tang thương mà uy nghiêm.

Trong thanh âm, càng lộ ra một cỗ bình thường mà nói tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở trên người hắn tàn nhẫn

cùng quyết tuyệt, thanh âm ù ù, gột rửa thiên địa, tựa như hoang cổ cự thú vẫn lạc phát ra tiếng rên rỉ.

“Lần này là do bổn tọa đánh sai một nước cờ, bổn tọa thất bại. Nhưng mà sự tình vẫn chưa xong. Đợi khi hắn trở về của Nhật Bản tọa sẽ là ngày ngươi diệt vong!”

“Cái gì?”

Cử động đánh đứa bé của Kỳ Ngọc Hà cứng đờ.

Nàng nhìn thấy sự thay đổi đột ngột này của nhi tử nhà mình, vẻ mặt có chút chần chờ.

Đây là… Ký ức kiếp trước bị mình đánh thức?

Thế nhưng là không đúng a!

Nàng hồi tưởng một chút vừa rồi nghe được nội dung, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một vòng mê mang, hoài nghi lỗ tai của mình có phải là xảy ra vấn đề gì hay không.

Chí tôn Ma tộc?

Bản tọa?

Ý của hắn là kiếp trước tiểu tử này đã từng đánh nhau với Chí Tôn Ma tộc, bại rồi sao?

…

Chương 109: Má ơi! Ta hoài nghi ta là Tiên Đế chuyển thế?

…

Bất quá, loại mê mang này cũng chỉ thoáng qua tức thì.

Rất nhanh, Truy Ngọc Hà liền phục hồi tinh thần lại, tiếp tục bắt lấy Vương Hựu Nhạc điên cuồng đánh một trận, vừa đánh vừa mắng: "Cái đồ chó má nhà ngươi, chiêu số đối phó lão nương này đúng là càng ngày càng mới lạ, ngay cả loại da trâu này cũng lôi ra được?"

Một trận đánh này, trực tiếp đánh tỉnh Vương Hựu Nhạc đang đắm chìm trong hồi ức.

Ý thức của Vương Hựu Nhạc vừa mới trở về hiện thực cũng không kịp sửa sang lại suy nghĩ, lúc này liền kêu lên đau đớn "Ngao ngao": "Mẹ ơi, thật sự là thật, con không có nói lung tung. Ai u, mẹ, con thật sự hoài nghi con là Tiên Đế chuyển thế."

"Cút! Ngươi coi lão nương là thằng ngốc sao? Ngươi cho rằng ngươi tùy tiện diễn một đợt, ta liền tin sao?"

"Ta cảm thấy ta thật sự là…"

"Cho dù ngươi thật sự thì thế nào? Tiên đế chuyển thế có thể nằm ngửa? Có thể nghiện mạng lưới sao? Mẹ ngươi thì không đánh được ngươi à?"

"…"

Thảm ~ quá thảm ~

Vương Hựu Huyền ở một bên nhìn thấy không đành lòng nhìn thẳng, trực tiếp che mắt.

Cũng may hắn ngày thường biểu hiện cũng là qua loa, mẫu thân Doanh Linh Trúc tính tình cũng không nóng nảy như vậy.

Mà bên kia, Vương Hựu Nhạc bị đánh một trận tơi bời vẫn chưa thoát khỏi vận mệnh của mình, bị Truy Ngọc Hà bắt lấy như bắt gà con, một đường đưa đến quân doanh.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lạc Kinh.

Định Âm Thần Cung.

Tỉnh Thân các.

Cái bàn gỗ đại thần rộng thùng thình kia vẫn đặt ở vị trí ban đầu, chồng tấu chương trên bàn giống như ngọn núi nhỏ kia lại ít hơn rất nhiều so với trước kia, vốn là hở một chút liền tụ tập ở bên trong tỉnh thân các thánh vương và đại thần, hiện giờ cũng đã tản đi.

Sau bàn, Thương Bình Thần Hoàng phê duyệt xong một nhóm tấu chương, tiện tay bưng chung trà ấm áp lên nhấp một ngụm, chợt cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Gần đây tiền tuyến không ngừng có tin chiến thắng, tâm tình của hắn rất tốt.

Sau khi uống mấy ngụm trà tiên, lại lật ra tin chiến thắng và đánh giá mật tấu trước đó, biểu tình của Thần Hoàng Thương Bình không khỏi có chút dương dương đắc ý: "Tiểu tử phú quý cuối cùng cũng không phụ sự tín nhiệm và chỉ điểm của bản hoàng, một loạt thao tác làm khá tốt."

"Bằng không đều nói bệ hạ tuệ nhãn nhận châu đấy." Lão Đàm ở một bên cười nói, "Lúc trước Ly Từ, Anh Tuyền, đều là bị bệ hạ khai quật trong thời điểm mấu chốt, cũng ủy cho trọng trách, kết quả mỗi người đều công huân trác tuyệt. Nếu như bệ hạ biết một lần, còn có thể nói là may mắn, nhưng nhiều lần đều nhìn người chuẩn như vậy, đủ thấy ánh mắt bệ hạ chính xác."

"Lão Đàm à, chúng ta phải khiêm tốn, khiêm tốn một chút. Ta nghe nói gần đây Hành Kỳ cũng có chút phong thái, vậy mà nguyện ý chủ động gánh vác nguy hiểm, đi theo bên người Ly Từ thủ hộ nàng ta thi hành đại kế, không hổ là hậu duệ huyết mạch của ta." Thương Bình Thần Hoàng ung dung thưởng trà, ngoài miệng nói khiêm tốn, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn quan viên áo đen ngồi ở một bên ngự ban ngồi.

Thoạt nhìn hắn đã có chút tuổi rồi, trên người mặc quan bào màu đen được chỉnh sửa cẩn thận tỉ mỉ, dù là đối mặt với Thương Bình Thần Hoàng cũng vẫn như cũ tư thế ngồi thẳng, thân hình thẳng tắp, phối hợp với ngoại hình gầy gò kia của hắn, càng lộ ra vẻ cứng nhắc cùng không dễ câu thông.

Quan viên này chính là Sử quan Thái Sử Văn Bác.

Mà giờ khắc này, Thái Sử Văn Bác lại khép hờ hai mắt, tựa như mắt điếc tai ngơ đối với cuộc nói chuyện của hai người.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn đã gặp nhiều cảnh tượng tương tự như vậy, bệ hạ thỉnh thoảng sẽ khoe khoang một phen, sắp nghe đến mức lỗ tai hắn đầy vết chai rồi.

Thấy Thái Sử Văn chẳng có gì hay ho, Thương Bình Thần Hoàng lại thờ ơ nói: "Lão Đàm, ngươi nói lần này bản hoàng gặp phải bốn vị đại thống lĩnh Ma tộc liên thủ tiến công, vẫn tự mình chỉ huy, toàn diện xuất kích nhất hóa giải, sách sử này sẽ đánh giá bản hoàng như thế nào?"

"Hành động vĩ đại lần này của bệ hạ, mặc dù không bằng Thủy Thiên Thần Hoàng bệ hạ, nhưng cũng có thể xếp vào ba vị trí đầu trong lịch sử Thần Hoàng?" Đàm Đàm cười tủm tỉm ôm quyền.

"Nói bậy." Thần Hoàng Thương Bình lập tức đanh mặt, vẻ mặt nghiêm túc răn dạy lão Đàm nói, "Các đời tiên hoàng của Hiên Viên thị ta đều là thần uy cái thế, vãn bối ta há có thể sánh bằng các vị tổ tông? Nguyện vọng lớn nhất đời này của bản hoàng, chính là Đông Hà chúng ta có thể bình an bình an, có thể thủ vững giang sơn lão tổ tông truyền thừa xuống. Chỉ hai điểm này, nếu có thể đạt thành, bản hoàng đã rất vui mừng rồi."

Nghe vậy, cuối cùng Thái Sử Văn Bác cũng mở đôi mắt khép hờ ra, sau đó lấy một cuốn sổ nhỏ ra, cúi đầu nhanh chóng viết vài câu.

Thương Bình Thần Hoàng thì thò đầu vào xem xét, dường như muốn xem thử hắn viết cái gì.

"Khụ khụ!"

Thái Sử Văn Bác dường như đã sớm đề phòng hắn, nhanh chóng viết xong rồi đóng sổ nhỏ lại, đứng dậy cáo từ: "Bệ hạ

nếu không có việc gì quan trọng, vi thần xin cáo từ trước.”

“Thái Sử ái khanh đi làm việc đi.”

Thương Bình Thần Hoàng cười đến vẻ mặt ôn hoà.

Đợi Thái Sử Văn Bác thật sự đi rồi, Thương Bình Thần Hoàng mới thu hồi khuôn mặt tươi cười giả tạo kia, vẻ mặt tức giận nói: “Văn Bác lão tiểu tử này, quả nhiên là dầu muối không vào, để cho bổn hoàng liếc mắt một cái sẽ chết sao?”

Quy củ của Đông Hà thần triều chính là như thế, quyền lực của Sử quan phụ trách ghi chép lịch sử cũng không nhỏ, rất nhiều Thần Hoàng cho đến khi băng hà, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy ghi chép của mình trong sách sử.

Cái này kì thực cũng là một loại thúc giục và cảnh cáo đối với Thần Hoàng, nếu ngươi không làm tốt, cả ngày làm bừa, đến lúc đó đánh giá không tốt lịch sử sau khi chết cũng đừng trách ai.

Dẫu sao đến cấp bậc Thần Hoàng này, đồ vật có thể hạn chế hắn đã cực ít, nếu thật muốn nát bét, trên đời này thật đúng là không có mấy người có thể làm gì được hắn.

Bất quá cũng là may mắn, đến cấp bậc Thần Hoàng này, đồ vật có thể theo đuổi cả đời cũng không nhiều lắm, bởi vậy, đối với một vị Thần Hoàng mà nói, sau lưng có thể lưu danh sử sách hay không vẫn là có chút trọng yếu.

Đến khi bất lực, cũng không hy vọng mình để lại tiếng xấu muôn đời.

Bởi vậy, các đời Thần Hoàng của Đông Hà mặc dù không ai có thể đạt tới trình độ của Thủy Thiên Thần Hoàng, nhưng danh vọng sau lưng cũng đều có thể nói được, ít nhất không có hôn quân nào từng khoe khoang qua.

“Bệ hạ cũng chớ so đo với hắn, sứ mệnh các triều đại Thái Sử thị đều là như thế.” Lão Đàm cười nói, “Bệ hạ nếu thật sự muốn xem, lát nữa lão nô lặng lẽ trộm tới trộm cho bệ hạ xem, nếu Thái Sử Văn Bác dám viết bậy, lão nô sẽ quất hắn đi.”

“Cái này thì không cần.” Thương Bình Thần Hoàng khoát tay cười nói:“Thái Sử Văn Bác xem danh dự còn hơn cả sự tồn vong của gia tộc, bổn hoàng thỉnh thoảng lại thúc giục hắn một

phen là được. Đúng rồi, nghe nói viện quân của Thần Vũ Thánh Minh đã đến rồi? Hình như rất náo nhiệt sao?”

“Lão nô cũng nghe nói.” Lão Đàm nói đến chuyện này cũng có chút nín cười, “Hình như bọn họ phân tán ra hơn trăm đội ngũ, nhưng chất lượng tổng thể của viện quân không tệ, mạnh hơn rất nhiều thánh triều, hiện tại mọi người đều đang cười nói bọn họ là “Tán trang thánh minh”.

Thông tin từ từ lưu hành trên đồng hồ, bây giờ tốc độ truyền bá tin tức trong kinh thành cũng nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Chuyện này vừa mới phát sinh không bao lâu, trong vòng bằng hữu cũng đã điên cuồng truyền ra, thậm chí ngay cả tin tức liên quan cũng đã truyền ra.

“Vương Thủ Triết này, năng lực không tệ, đầu óc cũng rất tốt, bồi dưỡng bọn nhỏ càng ưu tú. Chính là thuật thống trị thiên hạ và ngự nhân này không được, điểm này so với bản hoàng kém nhiều lắm.” Thương Bình Thần Hoàng hàng ngày lải nhải Vương Thủ Triết vài câu, sau đó lại có chút hứng trí dạt dào: “Ta nghe nói Cơ Khải Niên cho bọn họ một biên chế gia tăng chiến đoàn, hiện tại tranh chấp chiến doanh trưởng bên trong rất lợi hại.”

“Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng đang nhàn rỗi, liền cải trang vi hành một phen đi xem náo nhiệt.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thương Bình Thần Hoàng đã dính vào cái tật cải trang vi hành này, cảm giác rút đi thân phận Thần Hoàng, từ một góc độ khác nhìn đủ loại sự kiện, quả nhiên là có một phen tư vị khác.

Không bao lâu sau.

Thương Bình Thần Hoàng liền thuần thục thay y phục, ngụy trang mình thành một lão đầu bình thường, sau đó cùng nhau xé mở không gian, trong giây lát đã tới quân doanh Đông Thành.

Lúc này.

Giáo trường ở Đông Thành vô cùng náo nhiệt.

Một đám người trẻ tuổi đến từ thế giới Thần Võ đang thông qua giá trị vũ lực nói chuyện, tranh đoạt biên chế tổng hợp trưởng bốn mươi chiến doanh chính.

Đây là lần đầu tiên quân đội của Thần Vũ Thánh minh bước ra khỏi thế giới Thần Võ, cho dù là một chiến doanh trưởng cũng là chuyện trở nên nổi bật.

Hơn nữa, sau khi bọn họ lấy được vị trí chiến doanh còn chưa thỏa mãn, thừa dịp hứng thú, dứt khoát bắt đầu khiêu chiến với một ít tuấn kiệt trẻ tuổi Lạc Kinh, thậm chí là viện quân thánh triều khác.

Thương Bình Thần Hoàng và Đàm cũ tới thật đúng lúc.

Lúc này, trên lôi đài tỷ thí, một vị nữ tử tư thế hiên ngang đang vung một đôi Nộ Long Giản bá đạo phi phàm, đánh bay một tu sĩ Lăng Hư cảnh trung niên ra ngoài.

Sau lưng của nàng, một con Thương Long màu vàng giương nanh múa vuốt đang tức giận gào thét, uy thế bành trướng lấy nàng làm tâm tròn khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ trên không lôi đài.

Nàng hất trường trướng màu lửa đỏ, cả người tựa như một lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ bắn ra bốn phía, thanh âm leng keng mạnh mẽ: “Đại Càn Thương Long quân đoàn Vương Củng Điệp, thỉnh chư vị tiền bối chỉ giáo.”

Thấy điệu bộ này, một ít Lăng Hư cảnh vây xem ở hiện trường cũng nhịn không được mà cảm thấy xấu hổ.

Vừa rồi gia hỏa bị đánh bay kia chính là một vị Chân Tiên chủng Lăng Hư cảnh hậu kỳ! Ở trong đám cường giả cùng cấp coi như có tiếng có thể đánh. Nhưng không ngờ, ở trong tay Vương Hãn Điệp chỉ chống đỡ nửa nén hương đã bị đánh xuống.

Những người đến từ Thần Vũ Thánh Minh kia đối với kết quả này lại không chút nào ngoài ý muốn, lúc này đều ở dưới đài hưng phấn hoan hô lên.

Nhất là viện quân đến từ Đại Càn, lúc này càng thêm hưng phấn, một đám dương dương đắc ý hướng người chung quanh phổ cập: “Đây là Hoa Thụy công chúa của đế quốc Đại Càn chúng ta, trời sinh có được Thương Long huyết mạch, cho dù

là trên Lăng Hư bảng của Đại Càn Bình trấn chúng ta, cũng có thể xếp hạng thứ mười.”

Mạnh! Quả nhiên là rất mạnh.

Thái Sử Ngọc Thư và một đám thanh niên tuấn kiệt Lạc Kinh đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhất là Thái Sử Ngọc Thư, càng cảm thấy một cỗ áp lực thật sâu.

Mặc dù chưa từng đánh qua, nhưng hắn mơ hồ có loại cảm giác, mặc dù mình tự mình tiến lên, muốn chiến thắng nàng chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Về phần Hiên Viên Hạo Huyên nhìn thấy tin tức của bằng hữu sau đó đặc biệt chạy đến xem náo nhiệt, còn có hai thánh tử Lăng Hư cảnh sơ kỳ Khương Tinh Hải này, càng là nhìn mà da đầu tê dại, âm thầm hô không chọc nổi a không chọc nổi.

Chiến lực như thế, đặt ở trên Đông Hà Tuấn Kiệt bảng, chỉ sợ có thể đánh tới đệ tứ đệ ngũ.

“Bệ hạ, ta nghe ngóng được danh sách và lý lịch rồi.”

Trong đám người, Thương Bình Thần Hoàng bề ngoài bình thường không có gì lạ để xem náo nhiệt đang vui vẻ, lão Đàm bỗng nhiên lắc mình đến bên cạnh hắn, thấp giọng báo cáo với hắn: “Vị Hoa Thụy công chúa này tên là 【Vương Tuyền Điệp】, là muội muội ruột thịt của Vương Phú Quý.”

“Thì ra là muội muội phú quý.” Thương Bình Thần Hoàng cũng cảm khái không thôi: “Vương thị quả nhiên là nhân tài đông đúc, muội muội phú quý cũng hung mãnh như thế.”

Ở trong quân đội, loại hoạt động đấu kỹ như lôi đài này, từ trước đến nay luôn là thứ có thể khơi dậy dục vọng thắng bại của các quân sĩ.

Theo bầu không khí càng ngày càng nóng, những thần võ tuấn kiệt khác cũng lần lượt lên sân khấu.

Tuy Vân hoàng thái nữ, Thân Đồ Cảnh Minh, Tư Đồ Ngọc Tuyền… Bọn họ ở giáo trường cùng một đám cao thủ Lạc kinh luận bàn, đều thể hiện ra thực lực khủng bố cấp bậc Thánh tử.

Cũng khó trách, tuy bọn họ còn chưa có được Thánh đồ nhưng ai nấy đều dồn hết sức lực tới chỗ Thánh Tôn.

Ở dưới tình huống đã được chứng kiến thiên địa rộng lớn, lại có Vương thị dẫn đầu xung phong ở phía trước, cấp bậc Tiên Triều đã xa xa không đủ. Bất kể là Hoàng thái nữ hay là Hoàng thái tử, đều là muốn xông thẳng Thánh Triều.

Trừ bọn họ ra, những người trẻ tuổi của bộ phận thứ hai cũng không kém.

Bọn họ mặc dù xếp hạng trên Lăng Hư bảng ở Tân Bình trấn đều là hơn mười vị, nhưng đó là bởi vì bên trong Lăng Hư bảng ở Tân Bình trấn vô cùng lợi hại, thực lực bản thân bọn họ kỳ thật đều là thập phần mạnh mẽ, căn bản không phải những thủ môn Lăng Hư cảnh kia có thể so sánh.

Hiện giờ, bọn họ đều thể hiện ra phong thái tuyệt thế của mình.

Trong thời gian ngắn ngủi.

Thông qua trận thi đấu lôi đài này, uy thế của Thần Vũ thánh minh lập tức được nâng lên triệt để trong quân doanh.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng cũng phải liên tiếp gật đầu, khen ngợi.

Các thanh niên Thần Vũ Thánh Minh, thật sự là tinh thần phấn chấn a!

Trong đám người trẻ tuổi, duy nhất không động thủ, chỉ có Vương Ly Dao.

Cũng đúng vào lúc này.

Trước cổng quân doanh xuất hiện một vết nứt không gian.

Sông Ngọc Hà áp giải Vương Hựu Nhạc từ trong vết nứt không gian bay ra, trực tiếp tiến vào quân doanh.

Sự xuất hiện của nàng lập tức đã kinh động đến Cơ Khải Niên, cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Trong lúc nhất thời, các tộc nhân của Vương thị ngay cả lôi đài cũng không đánh nữa, nhao nhao chạy tới xem náo nhiệt của Vương Hựu Nhạc.

Vương Hựu Nhạc da mặt dày, thật không có cảm thấy ngượng ngùng gì, nhưng nghĩ đến mình còn chưa kịp đẩy đi BOSS, nghĩ đến cuộc sống ước hẹn sau khi lên chiến trường kia tương đương với Đoạn Võng, hắn liền cảm giác cuộc đời của mình đã mất đi niềm vui thú.

Đáng tiếc, hắn thật sự không có can đảm phản kháng, ngay cả trong lòng không vui, cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi theo phía sau mẹ hắn.

Lệ Ngọc Hà cũng mặc kệ phản ứng gì của Vương Hựu Nhạc, cùng Cơ Khải Niên đơn giản thương nghị một phen, sau khi đăng ký cho hắn xong, liền ném Vương Hựu Nhạc lên giáo trường, công khai công bằng nói với Vương Ly Dao: "Ly Dao lão tổ, Hựu Nhạc thằng nhóc này ta là không quản được, liền làm phiền ngài mang đến trên chiến trường ma luyện đi."

Cho dù Ngọc Hà nói về tuổi tác phải lớn hơn Vương Ly Dao rất nhiều, nhưng ai bảo nàng gả cho Vương Bảo Thánh bối phận tương đối nhỏ chứ, thế cho nên bây giờ nàng gặp ai trong Vương thị cũng phải xưng một tiếng "Lão tổ".

Vương Ly Dao liếc mắt nhìn Vương Hựu Nhạc một cái, vẻ mặt giống như cười mà không phải cười: "Nếu Ngọc Hà nhờ vả, Hựu Nhạc sau này hãy gia nhập dưới trướng của ta đi. Bất quá, với tu vi Thần Thông cảnh của ngươi, chỉ có thể tiến vào chiến doanh làm đại đội trưởng. Chư vị doanh trưởng, các ngươi ai muốn Vương Hựu Nhạc?"

Nghe vậy, một đám tướng lĩnh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều là không hẹn mà cùng lui một bước, tựa hồ rất ghét bỏ Vương Hựu Nhạc.

Vương Hựu Nhạc thấy bộ dạng này của bọn họ, vẻ mặt cũng bị thương.

Hắn tốt xấu gì cũng là trưởng tử của Vương thị, còn là một tiên thiên thánh tử, kết quả lại không được chào đón như thế.

Cũng may lúc này, Hoa Thụy công chúa Vương Anh Diệp ôm lấy hắn: "Được rồi được rồi, tất cả mọi người đều không cần ngươi, ngươi cứ đi theo Hoa Thụy cô nãi nãi đi, cô nãi nãi nhất định sẽ rèn luyện ngươi thật tốt."

Vương Hựu Nhạc đau lòng.

Vị nãi nãi Hoa Thụy cô này không đơn giản, sau khi trở nên nóng nảy, cũng không kém con mẹ hắn.

Đáng tiếc, tình huống hôm nay hắn nói không tính. Dù cho trong lòng có chút nhát gan, còn có chút không vui, hắn cũng chỉ có thể lúng túng cười hướng Hoa Thụy thi lễ: "Về sau phải làm phiền Hoa Thụy cô nãi nãi chiếu cố."

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của hắn như vậy, đám người âm thầm chà xát vây xem, Thương Bình Thần Hoàng không khỏi vui vẻ.

"Hựu Nhạc tiểu tử này đích thực thiếu ma luyện. Ngay cả bổn hoàng cũng nghe nói, hắn không có việc gì liền trầm mê trong trò chơi. Xem ra, Vương thị cũng sẽ xuất hiện thiếu gia ăn chơi mà, bộ dáng của Vương Thủ Triết cũng không ra sao cả."

Ba đứa nhỏ ở Lạc Kinh cũng đã sống mấy chục năm, Thương Bình Thần Hoàng tất nhiên là biết, cũng từng nhiều lần triệu kiến bọn họ, đối với bọn họ cũng rất quan tâm, ban thưởng không ít.

Trong đó, Vương Cẩn Lộ càng bị hắn không khách khí trực tiếp phong ấn【Quận chúa】.

Dù sao, đây chính là tiểu nhi nhi cấp bậc Tiên Thiên Thánh tử, có chút ưu đãi là bình thường.

Không chỉ là Thương Bình Thần Hoàng, trong Lạc Kinh Đại La cảnh, các cường giả Chân Tiên cảnh có một người tính là một người, thái độ đối với Tam Tiểu chỉ tương đối thân mật.

Bất quá, ba đứa trẻ dù sao còn trẻ, hôm nay thể hiện ra cũng chỉ có thể coi như tiềm lực, khoảng cách đến chiến trường còn xa lắm.

Tiểu oa nhi chưa đến một trăm tuổi, ở trong mắt đại lão Thương Bình Thần Hoàng thuần túy chính là tiểu hài tử không thành thục, khoảng cách có thể thả ra một mình đảm đương còn rất sớm.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng cũng không ngờ, Kính Ngọc Hà lại có thể hạ quyết tâm, hiện tại liền nhét hắn vào trong quân đội mài giũa.

Ngay khi Thương Bình Thần Hoàng xem náo nhiệt vui vẻ, cũng nhạo báng Vương Thủ Triết thường ngày, đột nhiên, trên cổ tay hắn hơi chấn động, nhận được một tin tức.

Đồng hồ cổ tay của hắn, bất luận phẩm chất hay là quyền hạn đều cực cao, cũng không phải là tùy tiện con chó mèo nào cũng có thể liên hệ đến hắn.

Có thể liên lạc với hắn, đều là nhân vật trọng yếu trong thần triều.

Bởi vậy, cho dù bây giờ xem náo nhiệt đang hăng hái, Thương Bình Thần Hoàng vẫn dành thời gian mở ra nhìn thoáng qua, lại phát hiện là Vương Ninh Hi gửi tin tức.

Nói cái gì, muốn mượn Cửu Long Thánh Diễm của Hiên Viên hoàng thất dùng một lát.

Hoàng thất mặc dù không có Đạo Hỏa, nhưng lại có vài loại Thánh Diễm, trong đó Cửu Long Thánh Diễm uy lực không tầm thường nhất, trước sau từng do vài đời Thánh Hoàng ôn dưỡng, bây giờ Thương Bình Thần Hoàng tự mình ôn dưỡng cũng là một đoàn Thánh Hỏa này, hy vọng một ngày kia có thể bồi dưỡng nó đến cấp bậc Đạo Hỏa.

Với danh dự của Vương Ninh Hi, muốn mượn Cửu Long Thánh Diễm tự nhiên không khó, bất quá, Thương Bình Thần Hoàng vẫn là rất thiếu lời hỏi một câu: “Ninh Hiệt à, ngươi mượn Thánh Diễm này có tác dụng gì?”

Sau đó, Vương Ninh Hi liền trả lời hắn một tin tức: “Đây không phải Vương thị chúng ta có rất nhiều tộc nhân muốn lên tiền tuyến đánh giặc sao? Trước đó, nhà chúng ta từ Vô Tận Thiên Uyên nhặt được không ít rác rưởi, trong đó có không ít vật liệu hư hại cấp Thánh Khí, cần dung luyện một phen, chuẩn bị nhân cơ hội thăng cấp vũ khí cho các tiểu bối trong tộc.”

“Đúng rồi, nếu bệ hạ chịu tự mình ra tay hỗ trợ thì không còn gì tốt hơn.”

“?”

Vẻ mặt Thương Bình Thần Hoàng có chút suy sụp, quay đầu nhìn đại thái giám bên cạnh, ủ rũ nói:“Lão Đàm, tiểu tử Vương Ninh Hi kia lại gọi bản hoàng đi hỗ trợ tinh luyện rác

rưởi? Có phải hắn cảm thấy bản hoàng rất rảnh rỗi đúng không?”

“Ách…” Đàm lão nhìn xung quanh, lại nhìn Thương Bình Thần Hoàng, ăn ngay nói thật, “Hình như gần đây bệ hạ có chút rảnh rỗi.”

“…”

…

Chương 110: Lòng Nữ vương thống khổ rất mệt mỏi!

…

Ngay tại bên trong Đông Hà thần triều, các loại kiến thiết cùng viện quân khiến cho phong sinh thủy khởi, nguyên diệt thế ma vực cũng lâm vào trong hỗn loạn.

Đầu tiên là sợ hãi Đại thống lĩnh cùng Đông Hà tả lộ đại quân, giống như là kết thâm cừu đại hận nào đó, mở ra hình thức "cắn cắn" điên cuồng, hôm nay ta đánh hạ một thành lũy của ngươi, ngày mai ta đánh lén hậu phương của ngươi.

Bộ dáng đánh ra chân hỏa.

Theo chiến sự nôn nóng, "huy hại" của mỗi người cũng liên tiếp tăng lên, tình huống phải nói là vô cùng thê thảm.

Ngoài ra, phương hướng đại quân Đông Hà bên phải, theo Diệt Thế Đại thống lĩnh vương giả trở về, cũng lâm vào trong hỗn loạn cực độ.

Đông Hà Hữu lộ đại quân, Diệt Thế bộ, Đọa Lạc bộ ba phương này hoàn toàn lâm vào trong hỗn chiến, nguyên một đám ngươi mới hết lời ta lên sân khấu, tình huống trực tiếp loạn thành một bầy.

Kể từ đó, thống khổ bộ nữ vương chủ công Đông Hà trung lộ cùng bộ chủ bạo ngược, cũng là nhận lấy hỗn loạn thế cục liên lụy, không dám giống như lúc trước nhất ý cường công đột tiến, chỉ sợ sau khi không chú ý rơi vào cạm bẫy của đại quân Đông Hà, không người có thể trợ giúp bọn họ.

Dù sao thống khổ Nữ vương bộ cùng chủ quân bộ bạo ngược cũng không có ở đây, lần này tới tuy rằng đều là tinh nhuệ, nhưng tổng quân lực chung quy vẫn là tương đối ít, một khi chiếm lĩnh khu vực quá lớn, quân lực phô bày ra, liền rất dễ dàng bởi vì quân lực quá mức phân tán mà lọt vào tiêu diệt từng bộ phận.

Dưới thế cục hỗn loạn, chiến tranh giữa Ma tộc cùng Đông Hà thần triều giống như lập tức lâm vào trong vũng bùn.

Nữ vương thống khổ không thể không triệu tập các đại thống lĩnh họp.

Về phần địa điểm hội nghị, tất nhiên là thành lũy hành cung của Nữ vương —— 【Lồng giam】.

Giờ phút này.

Lồng giam thống khổ đang yên tĩnh lơ lửng trong biển hư không mênh mông, cách đó không xa, một dòng Thiên Hà uốn lượn từ trong biển hư không chảy qua, một bên khác là một thế giới trước đó vài năm bị đánh hạ, bên cạnh còn có một căn cứ Ma tộc.

Rất rõ ràng, thời đại diệt thế, nơi đây cũng là một nơi chiến lược tương đối quan trọng, thiết bị quân sự mới đầy đủ như thế.

Từ xa nhìn lại, thế giới kia một mảnh yên lặng, mà căn cứ Ma tộc kia rõ ràng đã được trùng kiến qua, nhưng trên đại bộ phận kiến trúc còn có thể lờ mờ nhìn thấy dấu vết chiến tranh lưu lại, dấu vết loang lổ, hiển lộ năm tháng tang thương cùng chiến hỏa vô tình.

Xung quanh lồng giam thống khổ, từng chiếc ma hạm nhỏ đang tuần tra theo quỹ tích cố định, thỉnh thoảng còn có ma hạm cấp ma chủ từ nơi xa trở về, hoàn thành đối lập với lồng giam thống khổ.

Hết thảy tất cả, đều lộ ra trật tự lành lạnh.

Làm tọa giá của Nữ vương thống khổ, lồng giam thống khổ không chỉ là hành cung của Nữ vương cùng với trung tâm chỉ huy chiến lược, đồng thời cũng là một cỗ máy chiến tranh.

Nó giống như một tòa chiến tranh quái thú vậy, những nơi đi qua, mang đến cho vô số chủng tộc đối địch thống khổ vô tận.

Thân là một trong những Ma Chủ được sủng ái nhất dưới trướng Chí Tôn, Nữ vương thống khổ không biết đã mang đến tai hoạ ngập đầu cho bao nhiêu chủng tộc Hư Không Hải.

Thống khổ cùng kêu rên của chủng tộc đối địch, chính là lời ca hay nhất mà nàng hiến dâng cho Chí Tôn vĩ đại, cũng là minh châu loá mắt trên vương miện của Chí Tôn.

Giờ phút này.

Trong lồng giam thống khổ, một cuộc hội nghị lâm thời đang cử hành.

Đây là một cung điện chủ yếu được trang trí từ những bụi gai và bóng người kêu rên, bên trong cung điện to lớn đứng lặng không ít cột trụ, trên mỗi một cột trụ đều miêu tả hoa văn phức tạp, tản mát ra khí tức huyền ảo khó lường.

Trên những cây trụ này miêu tả hoa văn chính là ma văn, toàn bộ cung điện dùng ma văn làm chủ thể xây dựng ra kết cấu trận pháp phức tạp, có thể dùng để triệu hoán hình chiếu Ma tộc.

Đỉnh cung điện, là một hư không hải đồ lấy các loại bảo thạch lơ lửng khảm nạm mà thành, quang mang lấp lóe tựa như thiên hà chảy xuôi, trông rất sống động.

Trung tâm cung điện là một cái bàn tròn cực lớn.

Giờ phút này, bên cạnh bàn tròn to lớn thống khổ nữ vương, bạo ngược chủ quân, sợ hãi Đại thống lĩnh, đọa lạc Đại thống lĩnh, Diệt Thế Đại thống lĩnh Đại thống lĩnh, mỗi người ngồi một bên, ma uy khủng bố tràn ngập toàn bộ cung điện.

Dưới sự bao phủ của ma uy, ngay cả không khí cũng trở nên ngưng trệ khó hiểu.

Bất quá, bên trong ngũ đại thống lĩnh, chỉ có nữ vương thống khổ là thực thể trạng thái, còn lại bốn vị Đại thống lĩnh đều là lấy hình chiếu tồn tại.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp. Năm đại thống lĩnh mặc dù trên danh nghĩa là lấy thống khổ nữ vương cầm đầu, nhưng trên thực tế lẫn nhau không tín nhiệm lẫn nhau, căn bản không có khả năng một mình tiến về khu vực hạch tâm thế lực của một Đại thống lĩnh khác, nếu không một khi làm không tốt liền thành Hồng Môn Yến.

Cũng vì vậy, hội nghị đại lão đỉnh cấp Ma tộc thường sử dụng hình chiếu giáng xuống này, loại cung điện chuyên cung cấp cho các đại lão này, đương nhiên cũng cần có công năng tương ứng.

Nữ vương thống khổ cố ý triệu tập hình chiếu của bốn vị Đại thống lĩnh đến đây, mục đích, tự nhiên là muốn giải quyết cục

diện chiến tranh như vũng bùn trước mắt, nếu không cứ tiếp tục như vậy, Chí Tôn bên kia quả thực không dễ giải thích.

Nhưng mà, trận hội nghị này đã tiến hành một hồi, tình huống cũng không thuận lợi.

"Nữ vương đại nhân." Sợ hãi Đại thống lĩnh chiếu ảnh một bộ mình đã không chịu nổi gánh nặng, hướng về phía Nữ vương thống khổ khóc lóc kể lể không thôi, "Trận chiến này, ta thật sự không muốn đánh nữa, ta thỉnh cầu rút về Ma vực sợ hãi."

Đồng tử Nữ vương thống khổ hơi co rụt lại, thật muốn một cái tát đánh bay đồ chó này.

Ngửi được mùi thịt, ngươi sợ hãi tranh đoạt nhanh hơn bất cứ ai khác, thế cục trước mắt hơi có mấy phần nghịch phong, ngươi liền khóc lóc đòi đi, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Huống chi, hiện tại nếu như hắn đi, đông hà tả lộ đại quân dựa vào ai kiềm chế?

Phải biết rằng, Đông Hà lúc trước thừa dịp Diệt Thế không có ở đây, không đơn thuần là đánh hạ một mảng lớn Hư Không Hải của Diệt Thế Ma Vực, đồng thời cũng tiêu diệt rất nhiều Diệt Thế Ma Bộ, điều này trực tiếp dẫn đến quân lực bản bộ Diệt Thế Ma Vực hao tổn trên phạm vi lớn.

Dù cho về sau có tứ lộ Đại thống lĩnh suất lĩnh ma quân tinh nhuệ chi viện, về mặt tổng binh lực vẫn là hơi có không đủ. Nếu là bớt sợ hãi một đường viện quân này, chỉnh thể thực lực liên quân tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng.

Nếu là bình thường, bọn họ chưa chắc đã để ý điểm ảnh hưởng ấy, nhưng hôm nay Diệt Thế và đọa lạc đánh nhau túi bụi, nếu sợ hãi một đường lại xảy ra vấn đề, thế cục tất nhiên sẽ trở nên càng phức tạp hơn, một khi làm không tốt sẽ lưu lại cơ hội cho Đông Hà lợi dụng.

Bất quá, cho dù trong lòng đã đem sợ hãi mắng cho máu chó xối đầu, dựa vào tâm tính giải quyết vấn đề, trên mặt Nữ vương thống khổ cũng vẫn giả bộ ôn hoà như trước: "Sợ hãi đại thống lĩnh, khó khăn chỉ là nhất thời, ta hôm nay mời mọi người tới đây thương nghị, chính là vì thoát khỏi khốn cảnh trước mắt."

“Nữ vương đại nhân a, ta khổ quá a…” Sợ hãi hình chiếu của Đại thống lĩnh tràn đầy sầu khổ, “Quân đội tả lộ Đông Hà tả lộ giống như là một con chó điên, bắt ta liều mạng cắn xé, trước đó vài ngày còn xen kẽ bất ngờ đánh úp phía sau ta, phá hủy tiếp tế của ta. Loại tình huống này, ngươi bảo ta kiên trì như thế nào? Hơn nữa ta nghe nói, nhân tộc Bắc Khuyết Thần Châu đã rục rịch…Cứ tiếp tục như vậy, thủ hạ Ma bộ của ta sẽ bị đánh cho tàn phế, nếu như Bắc Khuyết Thần Châu bên kia lại xảy ra sự cố gì, ngay cả căn cơ ta cũng xong rồi, về sau chính là một con chó nhà có tang.”

“Sợ hãi, tất cả mọi người là vì phát dương vinh quang hắc ám của chí tôn.” Chủ quân bạo ngược tức giận trách mắng, “Ngươi không thể có chút khó khăn, liền làm đào binh chứ?”

Sợ hãi Đại thống lĩnh bị mắng không lên tiếng nữa.

Hắn cũng không phản bác chủ quân bạo ngược, chỉ cúi đầu, con mắt ùng ục ục loạn chuyển cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Được rồi được rồi.” Lúc này, thống khổ nữ vương đứng lên mặt trắng nói, “Được rồi được rồi, bạo ngược ngươi cũng đừng đứng nói chuyện không đau eo, sợ hãi khó khăn hiện tại chúng ta cũng đều biết. Hậu cần bị hủy, binh lính tử thương quá nhiều. Như vậy đi, ta cùng bạo ngược chiếm cứ một ít địa bàn, trước chia cho ngươi một ít, ngươi dựa vào bản lĩnh đi bổ sung binh lực. Ngoài ra, ta cũng sẽ cùng với bạo ngược thương lượng, phân ngươi một bộ phận vật tư tiếp tế.”

“Đa tạ nữ vương đại nhân.” Sợ hãi Đại thống lĩnh lấy được chỗ tốt, biểu tình lập tức trở nên tốt hơn, biểu hiện trung thành nói: “Ngài yên tâm, ta sợ thề sống chết cũng phải ngăn chặn đại quân đông hà tả lộ.”

Trong khi nói chuyện, hắn còn vỗ bộ ngực “Bốp bốp” rung động, một bộ dáng “Tin ta chuẩn không sai”.

Thấy thế, Nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược nhìn nhau, trong lòng đều yên tâm.

Tuy rằng cần phải trả một cái giá lớn, nhưng tốt xấu gì cũng là trấn an được sợ hãi. Trái phải chỉ là một ít địa bàn và vật tư mà thôi, bọn họ vẫn có thể trả được.

Nhưng mà bọn họ không biết là, lúc này, sợ hãi thống lĩnh trong lòng đang thầm sảng khoái không thôi.

Không hổ là phú quý hiền đệ nhà ta, tùy ý chỉ điểm mình vài câu liền vạch ra cho mình một con đường sáng, dưới cục diện như thế, vậy mà còn có thể từ trong tay nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược cắn xuống một miếng thịt.

Mà nữ vương thống khổ cảm thấy đã trấn an xong sợ hãi Đại thống lĩnh, lúc này ánh mắt lại rơi vào trên người Đại thống lĩnh cùng Diệt Thế thống lĩnh.

Sắc mặt của nàng trầm xuống, lạnh giọng cả giận nói: "Diệt thế, ngươi không chết còn có thể trở về, đây là chuyện tốt. Thế nhưng ngươi không đi đánh đại quân Đông Hà, cả ngày nắm đọa lạc không tha, dục vọng là gì? Mặc kệ nói như thế nào, mấy người chúng ta cũng là tới giúp ngươi."

"Ha ha, nữ vương đại nhân cùng chủ quân đại nhân đích xác là đến hỗ trợ, đại ân này ta diệt thế ghi khắc trong lòng. Nhưng tiểu tử sa đọa này bản tính gì, hai vị đại nhân cũng không phải không biết?" Diệt Thế đại thống lĩnh một bộ thụ hết ủy khuất, "Hắn mỗi lần xâm chiếm một khối quản địa của ta, sẽ trước tiên bắt đầu cạo đất ba thước, tàn sát bừa bãi, thủ đoạn tàn khốc cùng tham lam gấp trăm lần đại quân Đông Hà."

"Ngoài ra, ngài biết vì sao hắn lại đối với bộ hạ cũ của ta không? Tử Mị Ma Chủ và Huyết Cưu Ma Chủ dưới trướng ta ra sức chiến đấu, còn phải chịu nhục!"

Trên thực tế.

Diệt Thế Đại thống lĩnh trước khi tiến công đọa lạc Đại thống lĩnh, đã bắt đầu dư luận chiến hung mãnh, đem những chuyện sa đọa từng cái tuyên truyền ra, nhất là hắn trước mặt mọi người nhục nhã Tử Mị cùng Huyết Cưu lưu ảnh đều truyền khắp Ma Vực.

Ngay cả thống khổ nữ vương cùng chủ quân bạo ngược nhìn thấy lưu ảnh kia, đều cảm thấy tiểu tử sa đọa kia không phải đồ vật gì, chọc cho diệt thế giận dữ cũng là đương nhiên.

"Diệt Thế! Về việc này, ta đã nói xin lỗi ngươi." Ánh mắt của đọa lạc Đại thống lĩnh lấp lóe, "Ta đã nhiều lần nhường nhịn, ngươi đừng tưởng rằng ta sợ ngươi."

Gần đây đại thống lĩnh sa đọa cũng rất phiền lòng, đầu tiên là bị diệt thế ấn trên mặt đất đánh, mấy lần bị đại quân Đông Hà đánh lén, tổn thất không nhỏ.

Còn có Nam Tề Thần Châu bên kia cũng không yên ổn, liên tiếp xung đột mấy lần với Đọa Lạc Ma Vực, cũng may dưới trướng hắn coi như đáng tin cậy, hóa giải nguy cơ của Nam Tề Thần Châu. Nếu không, hiện tại để cho hắn rút về sa đọa Ma Vực, chẳng phải là đại biểu sẽ phun ra toàn bộ? Tất cả tổn thất cũng đều uổng phí?

"Xin lỗi nếu hữu dụng, cần quân đội làm cái gì?" Diệt Thế Đại thống lĩnh cười lạnh không ngừng: "Hảo huynh đệ của ta, ta đã nói rồi, chuyện ngươi làm với ta, ta sẽ đòi lại hết."

"Được rồi, đừng ồn ào nữa!"

Nữ vương thống khổ không kiên nhẫn ngăn trở hai ma tiếp tục cãi vã.

Nhìn dáng vẻ của hai vị đại thống lĩnh, nàng cũng là một trận đau đầu.

Vốn cho là phụng mệnh Chí Tôn, cùng bạo ngược đến đây giải quyết việc này không phải dễ dàng, nhưng cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Lại chưa từng nghĩ tới, sau khi đến đây tổng cộng cũng chỉ thuận lợi chưa được mấy năm, sau đó liền bắt đầu các loại sự tình lung tung lộn xộn, tầng tầng lớp lớp.

Thế cục bây giờ, làm cho nàng áp lực rất lớn đồng thời, cũng phiền não không thôi, tính nhẫn nại vốn không tốt tự nhiên cũng liền càng thêm kém.

Sau khi dựa vào uy thế đem hai đại thống lĩnh đè xuống, nàng lạnh giọng nói: "Việc này đích thật là sa đọa có sai trước. Nhưng sự tình đến bước này, cãi vã lại có ích lợi gì? Diệt thế, mặc kệ nói như thế nào, tất cả mọi người đều là tới trợ giúp ngươi. Chúng ta việc cấp bách, chính là phải đoàn kết lại, trước đem Đông Hà thần triều san bằng!"

"Nữ vương nói có đạo lý, chính là khẩu khí này của ta vẫn có chút nuốt không trôi." Diệt Thế Đại thống lĩnh vẫn như cũ một bộ không cam lòng.

“Nuốt không xuống? Thiên Sương Nữ Vương cùng Nhị phi của các ngươi xem ra không được a.” Nữ vương thống khổ hừ hừ cười lạnh, mị mâu nhìn về phía Diệt Thế nói: “Bằng không, bổn Nữ vương tự mình giáng hỏa giúp ngươi?”

Lúc này Diệt Thế Đại thống lĩnh ma thân run lên, lộ ra vẻ lúng túng mà nịnh nọt: “Cái này cũng không phiền đến đại nhân rồi, nếu đại nhân đã mở miệng, ta cái mặt mũi này khẳng định phải cấp. Từ hôm nay trở đi, ta cùng đọa lạc không xâm phạm lẫn nhau.”

“Lúc này mới giống lời nói.” Nữ vương thống khổ đắc ý cười mị mị nói: “Ma tộc chúng ta có thể chinh thiện chiến chi tộc, chỉ cần có thể đoàn kết nhất trí, san bằng Đông Hà thần triều không thành vấn đề. Đến lúc đó Thần triều to lớn như vậy, còn không phải mấy người chúng ta cùng chia sao? Diệt thế, ngươi là khổ chủ, lại kéo Thiên Sương nữ vương làm minh hữu, đến lúc đó sẽ cho ngươi thêm một phần.”

“Đa tạ nữ vương đại nhân.” Diệt Thế Đại thống lĩnh vẻ mặt cuồng hỉ.

“Nếu như thế, kế tiếp chúng ta định ra một phen chiến lược chiến thuật…”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Hư Không Hải bên ngoài Nam Khuyết Thần Châu.

Sa đọa ma vực.

Đây là một phạm vi lớn của Đại Hư Không Hải không thua kém gì so với thời kỳ toàn thịnh của Diệt Thế Ma Vực, trong đó bao hàm nhiều thế giới quần, tổng cương vực vô cùng lớn.

Mà trong những thế giới này, có một mảnh thế giới phồn hoa nhất, tên là 【Đọa Lạc Ma Đô】, chính là lãnh thổ hạch tâm do đọa lạc Đại thống lĩnh khổ tâm kinh doanh rất nhiều vạn năm.

Thời điểm đọa lạc Đại thống lĩnh đi Diệt Thế Ma Vực tương trợ “Hảo huynh đệ” của hắn, tự nhiên không có khả năng đem toàn bộ tinh nhuệ đều mang theo, sa đọa Ma Vực bên này cũng cần có tâm phúc thủ hạ tọa trấn.

Lúc trước khi Đại thống lĩnh sa đọa rời đi, lưu lại tọa trấn chính là tâm phúc của hắn cùng với phụ tá đắc lực, 【Huyết Dực Ma Chủ】.

Những năm gần đây Huyết Dực Ma Chủ một mực suất lĩnh tinh nhuệ trấn thủ Đọa Lạc Ma Đô, cũng thay thế cân đối vận chuyển toàn bộ Ma Vực.

Huyết Dực Ma Chủ thực lực cường đại, uy vọng to lớn, trong thời gian ngắn ngược lại là không phụ sự phó thác của Đại thống lĩnh, đem sa đọa Ma Vực vận chuyển ngay ngắn rõ ràng.

Nhưng mà ngay tại hai ba mươi năm gần đây, thế lực Minh Hồn Điện của Nam Tề Thần Châu, cơ hồ giống như là điên, ba lần bảy lượt tập kích địa bàn của đọa lạc Ma Vực, bốn phía nhấc lên chiến hỏa.

Hơn nữa Minh Hồn Điện còn chiêu dụ được một tên Thánh Tôn Nhân tộc, tên là "Đạo Thánh", trước đó tên kia đã quấy nhiễu Ma Vực không được an bình, bị sa đọa Ma Vực liệt vào đệ nhất tội phạm truy nã.

Hôm nay sau khi Đạo Thánh cùng Thái Âm Minh Hồn Thụ hợp tác, Thái Âm Minh Hồn Thụ càng như hổ thêm cánh, bốn phía tàn sát bừa bãi như vào chỗ không người, dẫn đến rất nhiều thế giới ở Đoạ lạc Ma Vực rơi vào trong một mảnh chiến loạn.

Cũng may vào lúc này, "Lưu Đà Ma Chủ" gần đây đầu nhập vào Đại thống lĩnh sa đọa Long Huyết Ma Chủ, thể hiện ra thiên phú chiến tranh rất mạnh, không những cứu hỏa bốn phía, hợp nhất các lộ tàn quân, còn thi triển mưu đồ tan rã tiến công của Minh Hồn Điện.

Thậm chí, hắn còn không tiếc lấy thân mạo hiểm, cùng Nhân tộc Nam Khuyết Cực Lạc giáo chủ đạt thành liên minh quan hệ, khiến cho hắn từ sau lưng kiềm chế Minh Hồn Điện.

Theo thao tác liên tiếp làm cho Long Huyết Ma Chủ hoa cả mắt, hiện giờ nội bộ Nam Tề Thần Châu cũng nhấc lên chiến loạn, trong thời gian ngắn tuyệt đối không rảnh bận tâm đến Đọa Lạc Ma Vực.

Cũng chính vì vậy, Long Huyết Ma Chủ không những hợp nhất tàn quân lớn mạnh bản thân, uy vọng cũng liên tục tăng

lên, nhiều Ma Chủ được hắn cứu viện đều khen ngợi không dứt miệng, nói Long Huyết huynh đệ không những tác chiến dũng mãnh, dùng binh như thần, vì ma xử thế còn cực kỳ giảng nghĩa khí.

Bởi vậy, Long Huyết Ma Thần xem như hoàn toàn dung nhập vào trong hệ thống đoạ lạc, bộ dáng uy vọng không tầm thường.

Mà giờ khắc này bên trong Đọa Lạc Ma Đô đang cử hành một bữa thịnh yến.

【 Đại thống lĩnh 】 Huyết Dực Ma Chủ, vì để biểu dương công trạng, tự mình thiết yến chiêu đãi Long Huyết Ma Chủ và một đám Ma Chủ.

“Long Huyết tiểu tử ngươi nhìn không ra, chẳng những chiến tranh dũng mãnh vô song, ngay cả Diễm Phúc cũng không cạn a~” Huyết Dực Ma Chủ ngồi ở vị trí chủ tịch, vẻ mặt tươi cười thân thiết hòa ái, trêu chọc Long Huyết Ma Chủ, “Ngay cả Nhai phi cùng Vũ Phi của ngươi cũng là trác tuyệt bất phàm như thế.”

“Ha ha ha ha ~ Đại thống lĩnh nói chuyện thật dễ nghe.”

Vị trí chủ khách bên cạnh, Long Huyết Ma Thần Hạ Dương tùy tiện ngồi xuống, một tay ôm Âm Quát Ma Thần, một tay kia ôm Mặc Vũ Ma Thần, trái ôm phải ấp, thật là mãn nguyện.

Mà Âm Quát Ma Thần bị hắn ôm, còn có Mặc Vũ Ma Thần cũng đều tản ra khí tức cường đại.

Đúng vậy, từ sau khi Hạ Dương cưới Âm triện Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần, thật sự là đối đãi chân tâm thực ý với các nàng, chẳng những dựa vào bản lĩnh của mình cung cấp các nàng các loại tài nguyên tu luyện, còn mặt dày đi quấn lấy Vương Thủ Triết tìm tinh hạch ma chủ cho các nàng.

Vương Thủ Triết cũng bị hắn quấn lấy thực sự không có biện pháp, cũng sợ hắn lại đi quấn muội muội Vương Lạc Anh của mình, trong chuyện này cũng là vô cùng tận tâm tận lực. Tuy không thể cho các nàng lấy được tinh hạch Ma Chủ, nhưng vật tư nâng cao huyết mạch lại nghĩ biện pháp kiếm cho hắn không ít.

Dựa vào đại lượng vật tư chi viện, tu vi của Âm Quát Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần cũng một đường tăng vọt, càng ngày càng trở nên cường đại, đã bất tri bất giác đạt đến thập tứ giai đỉnh phong.

Tốc độ tăng lên như vậy, ở trong Ma tộc đã xem như rất khoa trương rồi, đây còn là dưới tình huống không có tinh hạch của Ma Chủ, nếu như có thể lấy được tinh hạch của Ma Chủ, chỉ sợ không bao lâu nữa liền có thể đột phá tới cấp bậc Ma Chủ.

Ngay cả thực lực của Hạ Dương, trong mấy năm nay cũng nước lên thì thuyền lên, tuy còn chưa đạt tới mười sáu giai, nhưng khoảng cách cũng đã không phải đặc biệt xa.

Tốc độ tấn thăng đáng sợ như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng phải hâm mộ.

Trình độ tiến hóa của bản thân Ma tộc cao hơn rất nhiều so với Nhân tộc, thậm chí có thể nói đây là một chủng tộc đáng sợ không kém Tinh Cổ tộc chút nào.

Nhân tộc nếu có điều kiện tiên thiên như vậy, cũng không đến mức khó khăn như thế trong chiến tranh với Ma tộc.

Long Huyết Ma Thần vẻ mặt cuồng dã, nhưng ánh mắt nhìn về phía Âm Quát và Mặc Vũ lại lộ ra sự sủng ái chân chính, chân tâm thật lòng nói: “Khi long huyết của ta hơi lụi bại, Huyên Phi và Vũ Phi đối với ta không rời không bỏ, lúc ấy ta đã thề, nhất định phải cố gắng thành tựu sự nghiệp một phen, mới có thể đối với các nàng.”

Nói như vậy, trong lòng của hắn cũng là cảm khái cùng tiếc nuối không thôi.

A a, là Hạ Dương ta cô phụ ngươi! Chỉ tiếc, Hạ Dương ta đã đi tới một con đường không thể quay đầu. Ngươi đối với ta và chờ mong, chỉ có kiếp sau báo lại.

Mà Âm Bạt Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần, trong ánh mắt nhìn về phía Long Huyết Ma Thần cũng lộ ra tràn đầy tình yêu đương thời.

Các nàng cực kỳ vừa lòng với Long Huyết Ma Thần.

Cũng khó trách, nam nhân của Ma tộc từ trước đến nay tràn ngập tính bá đạo, xảo trá, đa nghi nghi nghi kỵ vân vân, hơn

nữa Ma tộc chưa bao giờ yêu đương, phong cách của bọn họ chính là chinh phục, sau đó chinh phục, Ma tộc giống cái trong mắt bọn họ chỉ là một kiện hàng hóa mà thôi.

Trong hoàn cảnh lớn này, tỉ lệ xuất hiện đầu người của Thư tính ma tộc khá ít, cho dù một người khó được đi ra cũng gần như phải dựa vào người mạnh hơn. Cho dù là nữ vương thống khổ dưới trướng chí tôn, nghe nói cũng là độc chiếm của chí tôn.

Ngược lại là các nàng, ở bên Long Huyết Ma Thần Hạ Dương, cảm nhận được tư vị tình yêu chân chính, loại cảm giác được yêu, được sủng ái, thậm chí là có thể vì các nàng hi sinh chấp niệm cùng chân thành, đều để cho các nàng cảm nhận được tư vị hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Làm cho các nàng cảm thấy khó tin nhất chính là, khi các nàng lơ đãng biểu đạt bất mãn, Long Huyết Ma Thần dĩ nhiên sẽ dỗ dành các nàng, để cho các nàng, nghĩ hết biện pháp trêu chọc các nàng vui vẻ.

Đương nhiên bản thân Huyên Huyên Hạ Dương cũng không quá biết yêu đương, hắn rất nhiều yêu đương đều là Vương Phú Quý quán thâu cho hắn trong ngày thường, nhưng chí ít là Âm triện Ma Thần và Mặc Vũ Ma Thần đều phi thường mắc bẫy này.

Một đám Ma Chủ, nhìn thấy Long Huyết Ma Thần đối với hai Ma Phi triền miên như thế, trong lòng âm thầm trào phúng, đồng thời cũng hâm mộ hắn có thể đạt được hai Cực phẩm Ma Phi.

Dựa theo tiềm lực của các nàng, tương lai có lẽ thật có cơ hội tấn chức Ma Chủ.

Huyết dực ma chủ mắt ánh lên tham lam, cười càng sảng khoái: “Với tốc độ quật khởi của Long huyết lão đệ, e không bao lâu nữa sẽ có đại thống lĩnh tín nhiệm. Đến lúc đó đừng quên Huyết dực ta.”

“Làm sao có thể chứ?” Long Huyết Ma Thần một bộ thụ sủng nhược kinh, “Long huyết của ta đến sa đọa Ma vực không lâu, toàn bộ nhờ Huyết Dực đại ca chăm sóc, Long huyết ta mới có cơ hội đứng vững gót chân.”

“Không dám không dám, ta xem hai Ma phi ngươi không tệ, ta dùng hai kiện Thánh Ma khí đổi với ngươi được không?” Huyết Dực Ma Chủ nheo mắt lại, lộ ra một vẻ trêu tức.

“Chuyện này…” Long Huyết Ma Thần lập tức lộ ra một bộ dáng giật mình, “Huyết Dực đại ca, ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi đây là ý gì?”

Không đợi Huyết Dực Ma Chủ trả lời, một bên có chó săn nhảy ra nói: “Huyết Dực đại ca và ngươi đổi hai tên ma thần, đó là để mắt tới ngươi, đừng quên ngươi có thân phận gì! Không có Huyết Dực đại ca chúng ta che chở, ngươi bất quá chỉ là một con chó lang thang không có chủ nhân mà thôi.”

Lời này vừa nói ra.

Chỉ một thoáng, bầu không khí tưng bừng náo nhiệt trên yến hội liền trở nên đìu hiu.

Những Ma Chủ khác trong bữa tiệc nhao nhao ném ánh mắt tới. Trong đó mấy tên Ma Chủ dưới trướng Huyết Dực Ma Chủ ánh mắt đã trở nên lạnh thấu xương, một bộ chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Một bên mấy Ma Chủ được Long Huyết Ma Thần trợ giúp đã cứu, vội vàng nháy mắt với Long Huyết Ma Thần, khuyên bảo hắn ngàn vạn lần đừng ngỗ nghịch Huyết Dực Ma Chủ!

Thậm chí, có một Ma Chủ còn bí mật truyền âm: “Long Huyết huynh đệ, bữa tiệc thịnh soạn hôm nay xem ra có chút cổ quái. Huyết Dực Ma Chủ thấy gần đây ngươi vùng lên quá thịnh, nhất định là ôm tâm tư chèn ép ngươi. Bằng vào thực lực hiện tại của ngươi căn bản đấu không lại hắn, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ đừng xúc động. Chỉ là hai tên ma phi, cứ giao cho hắn là được. Lát nữa ta sẽ tìm thêm vài tên cho ngươi!”

Tất cả áp lực đều như đi tới chỗ Long Huyết Ma Thần.

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên lạnh lẽo, gắt gao nhìn chằm chằm Huyết dực ma chủ: “Hai kiện Thánh ma khí, không đổi được Khuyết phi cùng Vũ phi của ta.”

“Hả?” Huyết Dực Ma Chủ cười lạnh, “Vậy ngươi nói điều kiện, cần gì mới đổi? Ngươi đừng quá để ý, bổn Ma Chủ chỉ thích ăn tươi, chưa biết chừng nếm chán rồi sẽ trả lại cho ngươi.”

Không sai, hôm nay tên là "Chưởng chương yến", thực ra là vì áp chế tiểu tử long huyết khí thế cực mạnh này.

Những năm này, danh vọng của tiểu tử long huyết này tăng quá nhanh, đã để cho nó cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, nếu không thừa dịp hiện tại Long Huyết Dực còn chưa đủ vũ khí động thủ, về sau muốn áp chế hắn sẽ rất khó khăn.

"Ha ha ~ "

Long Huyết Ma Thần nhếch miệng cười, một trái một phải ôm lấy Côn Bằng phi cùng Vũ phi nhà mình, ánh mắt khí thế bỗng nhiên trở nên điên cuồng phóng lên.

Hắn nhìn chằm chằm Huyết dực ma chủ, gằn từng chữ một, ngữ khí vô cùng chân thật: "Ít nhất, phải lấy mẹ ngươi ra đổi, chờ ta chán ngấy rồi trả ngươi."

"Cái gì?"

Huyết dực ma chủ biểu tình trì trệ, không kịp phản ứng, mặt đỏ bừng lên, huyết khí xông lên thiên linh cái.

"Long huyết, tiểu tử ngươi muốn chết!"

Chỉ một thoáng.

Một cỗ khí tức màu máu xông thẳng tới chân trời, ma khí bạo ngược tựa như núi lửa dâng trào bỗng nhiên bộc phát, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Yến Hội Sảnh.

Bầu không khí lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

…

Chương 111: Ai tán thành? Ai phản đối?

…

Theo Huyết Dực Ma Chủ nổi giận, một ít Ma Chủ và Ma Thần vây quanh bên người đều nhao nhao lộ ra răng nanh dữ tợn, các loại khí thế uy áp như hư không hải phong bạo hướng Long Huyết Ma Thần trấn áp.

“Long Huyết Ma Chủ, ngươi dám vũ nhục Huyết Dực đại nhân, còn không mau quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Viêm Nhiêm Ma Chủ giống như Liệt Diễm Cự Ma mạnh mẽ nhảy ra, dẫn đầu hướng về phía Long Huyết Ma Thần làm khó dễ.

Là một trong những thủ hạ tâm phúc của Huyết Dực Ma Chủ, thực lực Viêm Cương Ma Chủ ở trong Ma Chủ tương đối không tầm thường, một thân Địa Ngục Hỏa Diễm hừng hực thiêu đốt kia chính là tiêu chí của hắn.

Trong lúc chiến đấu, thân thể nó biến thành hỏa diễm cự ma, hỏa diễm quanh thân hừng hực, Ma tộc bẩm sinh đã có thể chất siêu cường phối hợp với hỏa diễm chi lực, có thể phát huy ra sức chiến đấu tương đối cường hãn.

Thấy nó xuất thủ, Huyết Đồng Ma Chủ bên kia không cam lòng yếu thế, trong hai con ngươi trong nháy mắt hiện ra hai vòng xoáy màu máu, uy thế kinh khủng tựa như sóng lớn biển máu bao phủ Long Huyết Ma Chủ cùng hai vị Ma Thần Phi vào trong đó, khóa chặt nó lại.

Nó nhìn về phía Long Huyết Ma Chủ cười quái dị nói: “Chỉ là một chó nhà có tang từ bên ngoài đến, ỷ vào lập vài phần công lao nhỏ, liền dám ngỗ nghịch Huyết Dực đại nhân, quả thực là không biết sống chết.”

Mỗi một Ma Chủ kỳ thực đều là phong thần dưới trướng Đại thống lĩnh, nhưng thực lực cùng thế lực giữa Ma Chủ mạnh yếu cũng là phi thường rõ ràng. Một ít Ma Chủ thực lực đặc biệt cường đại, thường thường sẽ bị Ma Chủ khác vây quanh.

Viêm Nhiêm Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ, hiển nhiên đều lấy Huyết Dực Ma Chủ làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cơ hội

tốt như vậy, sao lại không nhảy ra tranh giành biểu hiện một chút?

Biến cố xảy ra như thế.

Mấy Ma Chủ từng chịu qua ân huệ của Long Huyết Ma Chủ, Hạ Dương cũng đều biến sắc, trong lòng thầm mắng Long Huyết gia hỏa này quá xúc động.

Hôm nay Huyết Dực Ma Chủ rõ ràng chính là mở Hồng Môn Yến, chuẩn bị áp chế long huyết của ngươi! Long Huyết tiểu tử ngươi không thể nhẫn nhịn nhất thời gió êm sóng lặng sao?

Cùng lắm, chờ ngươi phát triển lớn mạnh, lại báo thù hôm nay!

Ma tộc nội bộ từ trước đến nay là như thế, thực lực mạnh nắm đấm cứng chính là chân lý, kẻ yếu khuất phục cường giả là chuyện đương nhiên. Bởi vậy, cũng không có ma tộc cảm thấy Huyết Dực Ma Chủ quá mức, chẳng qua là cảm thấy Long Huyết Ma Chủ có chút không biết tự lượng sức mình.

Duy nhất có một Ma Chủ bao phủ trong tầng tầng lớp lớp sương mù, nhảy ra khuyên: "Huyết Dực đại nhân, Long Huyết huynh đệ chỉ là nhất thời xúc động, nể tình hắn lập được đại công lần này, hy vọng ngài cho hắn thêm một cơ hội nữa."

Vụ Ảnh Ma Chủ này chính là Ma Chủ trước đây được Hạ Dương cứu một lần, cũng là Ma Chủ vừa mới hướng Hạ Dương truyền âm khuyên bảo.

"Nhất thời xúc động?" Huyết Dực ma chủ cười lạnh nói: "Long Huyết tiểu tử công cao ngạo, dĩ hạ phạm thượng, hôm nay không cho hắn kiến thức một chút lợi hại của bản Ma Chủ, sau này còn không trèo lên trời đi? Vụ Ảnh, nơi này không có chuyện của ngươi, bên cạnh đợi đi."

Vụ Ảnh Ma Chủ đang định nói tiếp gì đó, lại bị Long Huyết Ma Thần Hạ Dương khoát tay ngăn lại.

Hắn tiếp tục phong đạm vân khinh mà trái ôm phải mỉa mai nói: "Huyết Dực, ngươi chẳng qua là thay thế Đại thống lĩnh vận chuyển công việc Ma Vực mà thôi. Nhìn ngươi ngang ngược càn rỡ như thế, người không biết còn tưởng rằng ngươi chính là Đại thống lĩnh."

“Hừ!” Huyết Dực ma chủ sắc mặt càng âm trầm vài phần: “Bản Ma Chủ lười khua môi múa mép với ngươi. Viêm Ngọc, Huyết Đồng, trước tiên bắt tiểu tử này lại. Nhớ kỹ đừng làm bị thương hai ma phi kia, bản Ma Chủ phải ở trước mặt hắn sủng hạnh hắn.”

“Vâng, Huyết Dực đại nhân.”

Viêm Tuyền Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ cùng nhau lên tiếng, đều lộ ra nụ cười dữ tợn mà không có hảo ý, sau đó một trái một phải liên thủ đánh tới Long Huyết Ma Chủ.

Viêm Tranh Ma Chủ sớm đã lĩnh hội Địa Ngục Hỏa Pháp Tắc đến tình trạng sâu đậm, chỉ thấy tay phải của hắn nắm tay đánh ra một kích mãnh liệt, Địa Ngục Hỏa Diễm hừng hực trên người hắn bỗng nhiên phóng đại, trong nháy mắt hóa thành một đầu Hỏa Long gào thét ra.

Nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt bắt đầu tăng lên.

Phải biết rằng, địa ngục hỏa là hỏa diễm khủng bố ngay cả linh hồn cũng có thể thiêu đốt hầu như không còn. Địa ngục hỏa pháp tắc cường hãn ngưng tụ ở trong một con hỏa long này, ngay cả hư không cũng có thể bị thiêu đốt ra lỗ thủng cực lớn.

Huyết Đồng Ma Chủ cũng không cam lòng yếu thế, hai mắt mở ra, vòng xoáy màu máu dưới đáy mắt điên cuồng xoay tròn, biển máu lập tức hóa thành thực chất tung hoành ra, trấn áp Long Huyết Ma Chủ.

Dưới lực lượng pháp tắc khủng bố hội tụ, huyết hải này tản ra uy thế vô cùng kinh khủng, huyết hải lướt qua, ngay cả không gian cũng không chịu nổi nhao nhao đổ sụp.

Hai Ma Chủ liên thủ, lập tức phong kín tất cả lộ tuyến chạy trốn của Long Huyết Ma Chủ, không cho hắn một cơ hội nào.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Long Huyết Ma Chủ hôm nay muốn ngã xuống.

Bỗng dưng.

Một tiếng cười nhạo từ trong đám ma tộc truyền ra.

“Khanh khách khách, Huyết Dực Ma Chủ, ngươi thật là uy phong, thực là làm thiếp thân nhìn thấy cái gì gọi là “trên núi không có hổ con khỉ xưng đại vương”!”

Thanh âm này lạnh lẽo khí phách, tràn đầy uy nghiêm vô tận.

Âm thanh vang lên đồng thời, trong đám thị vệ Ma Thần phía sau Long Huyết Ma Chủ, có một người vén áo choàng bay lên, nhìn như chậm mà nhanh bước ra.

Sau một khắc.

Thân hình của nàng đã xuất hiện trước Viêm Oa Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ như quỷ mị.

Đó là một vị nữ tử mặc váy dài màu đen, dung mạo tú lệ, khí chất rụt rè ưu nhã.

Trong lúc đi, váy dài màu đen của nàng tô điểm lên phiến lá màu bạc, nổi lên ngân quang, tản mát ra trận trận khí tức huyền ảo, làm nổi bật lên nàng giống như Dạ Chi Thần nữ xuyên qua đêm tối, cùng đỉnh đầu lóe lên tinh không xa xa.

Sau khi nàng ta hiện thân, một cỗ uy áp kinh khủng lập tức quét ra.

Cũng không thấy nàng có động tác lớn cỡ nào, chỉ là bàn tay ngọc nhỏ dài lăng không nhấc lên, liền có hai đạo lực lượng âm minh hóa thành hai bàn tay khổng lồ, ngăn lại Viêm Nhiêm Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ, giống như cử trọng nhược khinh hóa giải chiêu số của bọn họ.

Uy áp khủng bố như thế, sức chiến đấu khủng bố như thế, trong nháy mắt chấn nhiếp chúng ma ở đây.

Huyết dực ma chủ càng lộ ra vẻ hoảng sợ như gặp quỷ: “Thái âm minh hồn thụ! Ngươi ngươi… Ngươi… sao có thể xuất hiện ở đây?”

Thái Ất Minh Hồn Thụ chính là một trong những địch nhân lớn nhất của sa đọa Ma Vực, nhất là gần đây cùng đọa lạc Ma Vực nhiều lần xung đột, thậm chí còn lưỡng bại câu thương một lần với đọa lạc Đại thống lĩnh. Huyết Dực Ma Chủ với tư cách tâm phúc sa đọa, tự nhiên không thể nào không biết.

Huyết Dực Ma Chủ tự nhiên là cực kỳ kiêng kỵ nàng.

Các Ma Chủ và Ma Thần khác cũng đều nhao nhao kinh sợ thối lui, mặt lộ vẻ vô cùng cảnh giác.

Hôm nay bữa tiệc biểu dương này phập phồng lên xuống, giống như nước có chút sâu.

“Có gì không thể?” Vương Ngao nhẹ nhàng ngăn trở hai vị Ma Chủ, ý cười lạnh lùng, thanh âm bễ nghễ: “Vũ trụ này Hư Không Hải mênh mông vô ngần, Vương Ngao ta muốn đi nơi nào liền đi nơi đó? Còn cần phải báo cáo với ngươi sao?”

“Thì ra là thế, thì ra là thế.” Huyết Dực Ma Chủ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Lúc này, hắn mơ hồ cũng có chút hiểu ra, một gương mặt ma tràn đầy vẻ kinh sợ: “Thì ra Long Huyết Ma Chủ đã sớm cấu kết với ngươi, khó trách hắn dùng binh như thần, có thể lập công nhiều lần. Mục đích của các ngươi, chính là vì dựa vào biểu dương hội, có cơ hội trà trộn vào Đọa Lạc Ma Đô!”

“Ha ha, Huyết Dực, ngươi phản ứng cũng không chậm.” Long Huyết Ma Chủ cười khẽ, “Bằng không ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng bản Ma Chủ ngu đến tham gia biểu diễn của ngươi?”

“Hừ!” Huyết Dực ma chủ giận dữ cười nói: “Long huyết, ngươi cho rằng ngươi thắng chắc sao? Đọa Lạc ma chính là nơi Đại thống lĩnh kinh doanh lâu dài, các loại ma trận tầng tầng lớp lớp, đóng quân đại lượng quân tinh nhuệ. Cho dù là cường giả cấp mười bảy, dám can đảm tự tiện xông loạn, kết cục duy nhất cũng sẽ bị vây giết!”

“Tất cả mọi người nghe lệnh, ngăn chặn Thái Âm Minh Hồn Thụ cho bản Ma Chủ… Bản Ma Chủ lập tức khởi động đại trận phòng hộ “Hư Giới Tù Lung”.”

Vừa nói xong, hắn liền lật tay lấy ra một lệnh bài tràn đầy phù văn huyền ảo khó hiểu.

Đây chính là quyền hạn do đọa lạc đại thống lĩnh ban cho lệnh bài, có thể khởi động các loại biện pháp phòng ngự bên trong đoạ lạc ma.

Lồng giam hư giới cũng không phải đại trận phòng hộ bình thường, nó liên quan đến không gian pháp tắc đặc thù của Hắc Ám Hư Giới vô tận, cũng chính là không gian pháp tắc trong vô tận Thiên Uyên của Đông Hà Nhân Tộc.

Ngay cả cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc cũng không thể xuyên toa không gian tới lui tự nhiên.

Nhưng hắn vừa mới lấy lệnh bài ra, một giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử liền vang lên sau lưng hắn.

“Huyết Dực, nếu như ta là ngươi, hiện tại tuyệt đối không dám lộn xộn.”

“Người nào?!”

Huyết dực ma chủ da đầu tê rần, chỉ cảm thấy một cỗ cực hạn hàn ý trong nháy mắt xông lên sống lưng, khiến toàn bộ ma đầu cứng đờ.

Hắn chậm chạp quay đầu đi.

Đập vào mắt nó là một vị đại mỹ nhân mặc cung trang hoa lệ, khí chất khuynh thành khuynh quốc.

Đại mỹ nhân như cười như không nhìn nó.

Nàng có mái tóc mềm mại như mây đen, da trắng nõn nà, môi đỏ như son, mắt như thu thủy, phong hoa tuyệt đại.

Cho dù là lấy ánh mắt Ma tộc xem ra, nàng xinh đẹp cũng không thể bắt bẻ, mà lại mang theo một cỗ khí tức mị hoặc từ trong ra ngoài, làm cho người ta không ngừng muốn đi thân cận, đi tìm tòi nghiên cứu.

Nếu là bình thường, nhìn thấy mỹ nhân như thế, hơn phân nửa tâm thần nó cũng nhộn nhạo một phen, nhưng mà giờ phút này, nó cảm thấy toàn thân lông tơ đều dựng lên.

“Ngươi là…” Huyết Dực ma chủ trong lòng có suy đoán, trên mặt dần dần lộ ra vẻ hoảng sợ: “Cực Lạc giáo chủ?”

“Chính là bản giáo chủ.” Khóe môi Cực Lạc giáo chủ hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhiếp người: “Nể tình ngươi coi như có vài phần nhãn lực giới, hôm nay bản giáo chủ để lại cho ngươi một bộ thi thể toàn vẹn.”

Huyết Dực Ma Chủ toàn thân run rẩy, đáy mắt hiện ra một tia tuyệt vọng.

Nếu chỉ có một cái thập thất giai, có lồng giam hư giới, hắn tự có nắm chắc vây khốn giết chết nó, nhưng giờ phút này nhiều hơn một cái Cực Lạc Giáo chủ, một khi hắn khởi động 【 Hư

Giới Tù Lung, chẳng khác gì chính hắn cũng bị nhốt ở trong đó, đến lúc đó có thể chống đỡ được bao nhiêu chiêu trong tay Cực Lạc Giáo chủ?

Nhưng nếu không khởi động lồng giam hư giới, thì làm thế nào để bao vây tiễu trừ cường giả mười bảy giai?

Bất quá, Huyết Dực Ma Chủ chung quy cũng là người nổi bật trong đám Ma Chủ, đã đạt tới cấp 16 cao đoạn.

Dưới sự giam cầm của tính mạng, hắn trong nháy mắt bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có: "Cầm chân nàng cho ta! Ta đây đi mời Đại thống lĩnh trở về!"

Trong lúc nói chuyện, một đôi cánh màu máu to lớn sau lưng hắn "xoẹt" một tiếng, mở rộng ra. Đồng thời từng đạo lực lượng Không Gian Pháp Tắc điên cuồng tụ lại trên người hắn.

Huyết Dực Ma Chủ sở dĩ có danh xưng "Huyết Dực", đó là một thân ma công tu vi phần lớn đều ở trên đôi Huyết Dực này.

Một khi thi triển Huyết Dực dùng tốc độ cao nhất, trong thời gian ngắn chưa chắc đã đuổi kịp mười bảy cấp bình thường.

Hiện tại cơ hội sống sót duy nhất của hắn chính là hy sinh Ma Chủ khác để tiến hành chạy trốn.

Về phần chạy đi mời Đại thống lĩnh trở về, đó chính là nói đùa. Đại thống lĩnh ở Diệt Thế Ma Vực xa xôi, phải dựa vào hành lang siêu không gian mới có thể nhanh chóng trở về.

Cực Lạc giáo chủ tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội câu thông bờ bên kia, mở ra hành lang siêu không gian.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Bất quá trong phút chốc, Huyết Dực Ma Chủ hóa thành một đạo hồng quang huyết sắc chui vào trong khe hở không gian.

Huyết Dực cực lớn hình thành một loại cộng hưởng nào đó với không gian xung quanh, hắn chấn động Huyết Dực xuyên toa trong không gian, tựa như một con cá bơi tự nhiên, lại tựa như phù quang lược ảnh trong nháy mắt vạn dặm.

Tốc độ cực nhanh, quả nhiên kinh người.

Chỉ tiếc.

Ngay tại thời khắc hắn cho rằng có thể lập tức chạy thoát.

Trên bầu trời, vô số ánh sao đột nhiên tỏa ra.

Tinh quang sáng chói như tơ như sợi, trong chớp mắt hóa thành chín sợi xiềng xích vô hình giống như chín đầu trường long, cực tốc quấn quanh phong tỏa toàn bộ đại điện ăn tiệc mừng.

Huyết Dực Ma Chủ xuyên thẳng qua cực nhanh đụng vào trong trận pháp vô hình của xiềng xích, giống như một con chim đang lao nhanh vào trong lưới bắt chim vậy. Sợi xích vô hình quấn quanh lấy hắn, bị vây khốn đến khó có thể chạy thoát.

“Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận!”

Huyết Dực Ma Chủ kinh hãi muốn chết, điên cuồng hét lên một tiếng, một tia hi vọng còn sót lại trong lòng đã bị cắt đứt.

Đọa lạc Ma Vực lâu dài đối địch với Nam Lam Thần Châu, hắn đối với mấy cái thập thất giai của Nam Lam Thần Châu cũng đều tương đối hiểu rõ, tự nhiên biết Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận này chính là bản lãnh giữ nhà của Thiên Diễn đạo chủ.

Quả nhiên là vậy.

Trên bầu trời.

Một vị trung niên nhân mặc đạo bào đang đứng lơ lửng trên không, trong tay là một cổ kính phong cách cổ xưa huyền ảo.

Từng đạo hào quang trận pháp lấy cổ kính làm trung tâm khuếch tán quanh quẩn, dây dưa xoay tròn, kéo dài đến hư không xa hơn, kết nối với Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận đang vây khốn Huyết Dực Ma Chủ.

Người này, chính là Thiên Diễn đạo chủ.

Trận pháp quang mang huyền ảo thấp thoáng, đạo bào hơi chập chờn trên thân Thiên Diễn đạo chủ cũng giống như bị dát lên một tầng ánh sáng nhạt, nổi bật lên cả người hắn ta tiên khí bồng bềnh, giống như thần nhân.

【 Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận 】, chính là đại trận trấn tông trứ danh của Thiên Diễn đạo tông, một khi bày trận cho Thiên

Diễn đạo chủ đầy đủ thời gian, ngay cả Đạo chủ, Đại thống lĩnh và mười bảy giai đối thủ đều sẽ bị vây khốn.

Đương nhiên, đại trận Thiên Diễn Cửu Tinh trước mắt chính là Thiên Diễn đạo chủ tạm thời thi triển ra, đối phó với cường giả mười bảy giai chỉ sợ lực bất tòng tâm, nhưng bắt nạt Ma Chủ mười lăm giai mười sáu giai vẫn có thể làm được.

Thập thất giai!

Trọn vẹn ba vị cường giả mười bảy giai giá lâm, nhất thời để cho trong đại điện tổ chức khánh công này một mảnh yên tĩnh.

Bất kể là Ma Chủ hay là Ma Thần, vào thời khắc này đều câm như hến, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng.

Dưới Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận, hiện tại bọn hắn ngay cả chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Long Huyết Ma Chủ.

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều do Long Huyết Ma Chủ bày ra?

Lại có thể đồng thời liên hợp ba vị đạo chủ bên Nhân tộc, đến tột cùng làm sao Long huyết làm được chứ? Rốt cuộc hắn lại muốn làm gì?

“Chư vị đồng liêu, chớ có căng thẳng.”

Mắt thấy thế cục đã hoàn toàn bị khống chế, thái độ của Long Huyết Ma Chủ Chử Hạ Dương cũng càng thêm tự tin.

Hắn tiếp tục tiêu sái trái ôm phải ấp ấp hai vị Ma Thần phi, ôm hết vào lòng trấn an một đám Ma tộc nói: “Ta và các ngươi đều là không oán không cừu, chỉ cần không làm loạn, yên lặng xem kịch, ta cam đoan các ngươi đều bình yên vô sự.”

Lời này vừa nói ra.

Mặc dù trong lòng chúng Ma Chủ vẫn lo sợ bất an như trước, nhưng đều thức thời thu hồi các loại ý nghĩ nhỏ bé có ý đồ chạy trốn, hoặc là thông tin bí mật.

Dù sao trong Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận này làm loạn, khó đảm bảo sẽ không bị Thiên Diễn đạo chủ phát hiện.

Đến lúc này.

Thái Âm Minh Hồn Thụ cũng không nương tay, lấy một địch hai thoải mái chế trụ Viêm Ngọc, Huyết Đồng hai vị Ma Chủ.

Bởi vì muốn lưu lại người sống, nàng bỏ ra chút thời gian đánh hai vị Ma Chủ trọng thương, cuối cùng mới bắt được hai tên kia.

Về phần Huyết Dực Ma Chủ trong lòng tràn đầy tuyệt vọng thì càng thảm hơn.

Trước có Thiên Diễn Đạo Chủ ngăn trở, sau có Cực Lạc Giáo Chủ đuổi giết, cho dù nó đã là cường giả bậc mười sáu đỉnh phong, cũng chỉ miễn cưỡng kiên trì được chừng ba mươi hơi thở đã bị Cực Lạc Giáo Chủ thực lực phi phàm vỗ một cái hầu như hồn phi phách tán, đến rồi bắt sống.

Ở tầng dưới chót, thực lực cá nhân của Nhân tộc và Ma tộc chênh lệch khá lớn.

Nhưng càng lên tầng cao, nhất là sau khi đạt đến cấp bậc Chân Tiên, tuyệt đại thiên kiêu trong Nhân tộc cũng đều trổ hết tài năng, mỗi người đều là hạng kinh tài tuyệt diễm, thực lực chênh lệch trong cùng giai không lớn như vậy.

Đã đến cấp bậc Đạo Chủ, thể chất Nhân tộc được lực lượng huyết mạch cải tạo đã hoàn thành lột xác căn bản, có chênh lệch với Tiên Thiên thọ nguyên với Ma tộc cao đẳng, tố chất Tiên Thiên ở các phương diện khác cơ bản đã bị san bằng.

Cũng bởi vậy, đến cấp bậc Đạo Chủ, tranh đấu giữa Nhân tộc và Ma tộc cao đẳng cơ bản đều dựa vào bản lĩnh của mình.

Huyết Dực Ma Chủ và ba Ma Chủ bị bắt, thế cục hiện trường tự nhiên là hoàn toàn rơi vào trong khống chế của Long Huyết Ma Chủ, cũng không tạo nên sóng gió gì.

Thấy thế, Thái Sơ Đạo Chủ trốn trong đám hộ vệ phía sau Long Huyết Ma Chủ vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Rõ ràng chỉ cần ba cấp Đạo Chủ là có thể nhẹ nhàng khống chế tình cảnh trước mắt, Thủ Triết, ngươi muốn bản Đạo Chủ ta cùng lão Ngưu đi cùng làm gì?”

Hắn kéo kéo áo bào đen trên người, có chút khó chịu.

Mặc dù đã sớm biết hơn phân nửa không có cơ hội xuất thủ, nhưng thật đến một lát, hắn vẫn có chút oán niệm.

Loại ánh sáng này nhìn người khác đùa nghịch uy phong, nhưng cảm giác mình đứng bên cạnh nhìn thật sự là làm cho người ta khó chịu.

Ngược lại Vạn Ma thành chủ ở một bên vẻ mặt thoải mái bình thản, không có bởi vì không có cơ hội ra tay mà cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn vui vẻ thanh nhàn.

Hắn thậm chí có chút không thể lý giải Thái Sơ Đạo Chủ phiền muộn.

Có thể không cần làm việc cũng có chỗ tốt để lấy, có cái gì không tốt chứ? Thật không biết rốt cuộc hắn đang xoắn xuýt cái gì nữa.

"Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực." Vương Thủ Triết được Thái Sơ Đạo Chủ và Vạn Ma Lão Ngưu bảo vệ ở giữa, thần sắc thong dong, ngữ khí lại rất nghiêm túc: "Huống chi trình tự chiến lược này cực kỳ quan trọng, chuyện liên quan đến đại cục của nhân tộc, tự nhiên phải liệu địch theo đó rồi. Vạn nhất có biến số nào khác, các ngươi cũng có thể chống đỡ."

Không thể nghi ngờ, lần này Vương Thủ Triết lại tuân thủ chiến thuật dự địch từ khoan.

Bất quá cũng là bởi vì như vậy, Thái Sơ Đạo Chủ cùng Vạn Ma Thành Chủ mới có thể ở chỗ này cùng hắn không có việc gì nói chuyện phiếm.

Bất quá như vậy cũng tốt, Thái Sơ Đạo Chủ cảm thấy rất an tâm. Sau khi tự mình trấn an một lần, hắn cũng rất nhanh tiếp nhận hiện thực, không khỏi thoải mái xem kịch vui.

Lúc này.

Huyết Dực Ma Chủ bị đánh trọng thương, đã bị Cực Lạc Giáo Chủ bắt đến trước mặt Long Huyết Ma Chủ Diệp Hạ Dương.

Đến lúc này, hắn tự nhiên biết mình đã trúng kế của Long Huyết Ma Thần, muốn sống sót đã tuyệt không có hi vọng, ngược lại là vò mẻ té ngã.

Nhìn thấy Long Huyết Ma Chủ, Huy Hạ Dương, trong lòng của hắn tràn đầy lệ khí, nhịn không được tức giận mắng: "Long Huyết, ngươi tên phản đồ này! Ngươi cho rằng ngươi cấu kết với đạo chủ Nam Tề Thần Châu, dùng ám toán thủ

đoạn thắng ván này là có thể gối cao không lo rồi hả? Đại thống lĩnh nhất định sẽ mang theo đại quân Ma tộc chí tôn, đem ngươi nghiền xương thành tro."

"Sắp chết đến nơi, nói nhiều với ngươi cũng vô ích."

Long Huyết Ma Chủ Vân Hạ Dương cười lạnh một tiếng, chợt tay phải nhấc lên, bàn tay hình người bỗng nhiên mạnh mẽ.

Biến thành một cái long trảo cực lớn, bắt lấy đầu Huyết Dực Ma Chủ, vặn một cái, vậy mà rõ ràng giật đầu Huyết Dực Ma Chủ xuống.

Máu tươi phun ra như bão táp, Ma Hồn Huyết Dực Ma Chủ mạnh mẽ chạy ra phía ngoài, ý đồ chạy trốn, nhưng không ngờ Long Huyết Ma Chủ đã sớm có chuẩn bị bị lại bị cắn trúng, chậm rãi nuốt vào trong bụng.

"Không hổ là Ma Chủ thập lục giai, ma hồn này tư vị đúng là không tầm thường."

Hắn cố ý giả bộ thập phần hung tàn, một tay nhấc đầu Huyết Dực Ma Chủ, một bên thôn phệ Ma Hồn của hắn, thật giống như hung ma tuyệt thế hàng lâm.

Những nơi ánh mắt hắn đi qua, tất cả Ma Chủ và Ma Thần đều nhao nhao cúi đầu, không dám đối mặt.

"Từ hôm nay trở đi, sau này đọa lạc ma vực chính là long huyết ta định đoạt." Long Huyết Ma Chủ Hạ Dương một ngụm nuốt xuống ma hồn, ngữ điệu bình thản như thường nói: "Các ngươi ai phản đối, ai tán thành?"

Một cỗ hàn ý kinh khủng xẹt qua trong lòng mỗi cao đẳng ma tộc ở đây.

Bọn họ đều hiểu được, lúc này nếu ai dám nhảy ra phản đối, kết cục của Huyết Dực Ma Chủ sẽ là kết cục của bọn họ.

"Long Huyết đại nhân, ta nguyện ý tuân theo ý chí của ngài." Một vị Ma Chủ từng nhận ân huệ của Long Huyết Ma Chủ, thức thời đứng lên tỏ vẻ thuần phục.

Sau khi có cái thứ nhất biểu suất, rất nhanh liền có cái thứ hai, cái thứ ba.

Bất quá là dưới uy bức, tuyên thệ thuần phục mà thôi, cái này đối với bọn họ mà nói cũng không phải vấn đề gì lớn. Tả hữu đối với ma tộc mà nói, lời thề cũng không có lực ước thúc quá lớn, cho dù hiện tại tuyên thệ nguyện trung thành, về sau cũng hoàn toàn có thể xem tình huống mà làm việc.

Thậm chí ngay cả Viêm Nhu Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ bị bắt cũng biểu hiện ra thái độ coi Long Huyết Ma Thần là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thấy tất cả Ma Chủ Ma Thần đều biểu đạt tôn sùng ý nguyện, Long Huyết Ma Chủ Hạ Dương lúc này mới hài lòng gật đầu: "Nếu bản Ma Chủ uy vọng cao như thế, vậy thì miễn cưỡng khó chưởng quản bản Ma Vực. Từ hôm nay trở đi, sa đọa Ma Vực cải danh thành Long Huyết Ma Vực!"

Nói xong, hắn lại híp mắt nói: "Chư vị có thể thuần phục long huyết của ta, long huyết của ta cũng sẽ không bạc đãi mọi người. Bất quá, trước khi lấy được chỗ tốt, vẫn là phải lập đầu danh trạng trước."

Đầu danh trạng?

Trong văn hóa của văn minh Ma tộc cũng không có khái niệm đầu danh trạng này, một đám Ma tộc trong lúc nhất thời đều có chút không rõ ràng, không biết Long Huyết Ma Chủ có ý gì.

"Nào nào, đầu danh trạng rất đơn giản, mọi người đọc theo là được."

Ánh mắt của Linh Hạ Dương ra hiệu một chút, hai vị Ma Thần Phi liền vô ý lấy ra một xấp văn bản đã in ấn, lần lượt bắt đầu phát cho mọi người, một ma một quyển, già trẻ không lừa.

Chư vị Ma Chủ ngay từ đầu còn có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng mà chờ sau khi mở văn bản ra, nhất thời sắc mặt đều đại biến, tâm lạnh đến cực hạn.

Bởi vì trong văn bản, mỗi một câu đều dùng phương thức ác độc nhất để chửi bới chí tôn! Cách dùng từ ác độc và hung tàn vượt xa sự tưởng tượng của tất cả Ma tộc.

Một khi mình theo niệm được ghi chép lại, đời này tuyệt đối không trở về được.

“Ta từ chối sỉ nhục này.” Một tên gọi Phệ Tâm ma chủ tức giận nhảy ra phản đối: “Chí Tôn hắn…”

Còn chưa nói xong, đầu Phệ Tâm Ma Chủ đã bay lên.

Chỉ thấy Cực Lạc Giáo chủ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau hắn, một đao chém xuống đầu của nó, thuận tiện đem ma hồn của nó nắm lại, xoa một cái, đoàn ma hồn kia liền triệt để biến mất vô tung vô ảnh.

Hình thần câu diệt, hồn phi phách tán!

Tất cả Ma tộc lại lần nữa câm như hến, lời phản đối sắp đến miệng toàn bộ đều nuốt xuống.

Bọn họ lần nữa nhớ tới lời Long Huyết Ma Chủ.

Ai tán thành, ai phản đối?

Này ai dám phản đối?

Thấy cảnh tượng này, Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu.

Mính Hạ Dương thật đúng là càng ngày càng thích hợp làm Ma Chủ, bộ dáng dữ tợn khí phách kia, kinh nghiệm diễn dịch mấy trăm năm tuyệt đối không diễn được sinh động như vậy, cục diện này xem như triệt để khống chế được.

Kế tiếp, nên thực hiện bước tiếp theo.

Vương Thủ Triết hắn đã hao phí vô số tâm huyết và bố cục, cũng không phải đến sa đọa Ma Vực du lịch.

…

Chương 112: Thủ Sát! Cấp Đạo Chủ

…

Cùng một khoảng thời gian.

Diệt Thế Ma Vực.

Bên trong khu vực Đại thống lĩnh đọa lạc tạm thời khống chế.

Bởi vì nữ vương thống khổ điều đình, những năm gần đây, Diệt Thế Đại thống lĩnh cùng đọa lạc Đại thống lĩnh đã đình chiến, tiền tuyến ma quân cũng không đối địch lẫn nhau, ngược lại thu được không ít thời gian tu sinh dưỡng tức.

Bất quá, điều này cũng không có nghĩa là bên trong Diệt Thế Ma Vực đã triệt để yên tĩnh lại.

Mấy năm gần đây, một chi đại quân tên là "Vạn Thắng Quân", trùng trùng điệp điệp rong ruổi khắp nơi, nơi đi qua, được rất nhiều ma tộc tầng trung tầng thấp "sự ủng hộ", cũng không biết Vạn Thắng Quân tẩy não ma tộc như thế nào.

Chỉ cần Vạn Thắng Quân vừa đi, tầng thấp trong Ma tộc bắt đầu đoàn kết lại, phản kháng những lãnh chúa sa đọa do đại thống lĩnh ủy nhiệm.

Mà khi những lãnh chúa kia bắt đầu trấn áp Ma tộc tầng thấp, đội ngũ Vạn Thắng Quân lại bỗng nhiên trở về, giương cờ hiệu giải phóng Ma Nô cùng nhau tấn công những lãnh chúa kia.

Những lãnh chúa Ma tộc kia đâu phải đối thủ của Vạn Thắng Quân?

Vừa mới va chạm, một kích đã tán loạn, chạy trốn tứ phía.

Sau đó, Vạn Thắng Quân liền thuận lý thành chương ở địa phương trù tính chế độ châu phủ quận huyện, huỷ bỏ chế độ ma nô, đem các loại tài nguyên cùng Ma tộc thống nhất quản lý cùng phân phối, thực hành chế độ hộ tịch Ma tộc cùng tài nguyên thổ địa phân phát.

Bởi vậy, Ma tộc tầng giữa thấp đối với Vạn Thắng Quân cực kỳ cảm động đến rơi nước mắt, khiến cho uy vọng của Vạn

Thắng Quân ở trong Ma Vực nhanh chóng tăng vọt.

Mà quân chủ Vạn Thắng Quân, danh vọng của Vương Anh Tuyền cũng càng ngày càng cao.

Kỳ hạm cấp thành lũy của Vạn Thắng Quân xếp thành hình tròn, là một tòa hành cung chiến tranh ma chủ điển hình, tuyên bố với bên ngoài là 【cung khuyết】.

Lúc này.

【Cung điện】 đang dọc theo một dòng Thiên Hà rộng lớn rong ruổi, phía sau còn đi theo mấy chiếc Ma cung chiến tranh của Ma Chủ, cùng với hơn trăm chiếc thuyền hư không của Ma tộc lớn nhỏ, uy phong xuất phát về phía thế giới tiếp theo.

Trong cung điện, Vương Ngao đang đứng ở trước cửa sổ mạn thuyền trong suốt như thủy tinh, xa xa ngắm nhìn bầy sao như ẩn như hiện trong biển hư không xa xa.

Mỗi một phiến tinh quần đều là thế giới trong biển hư không, hoặc là có thể cung cấp sinh mệnh sinh sôi nảy nở, hoặc là có thể khai thác ra các loại tài liệu và thiên tài địa bảo.

Cái gọi là chiến tranh, chính là triển khai quyền sở hữu của những thế giới này.

Mà Thiên Hà trải rộng hư không, giống như từng con đường giao thông yếu đạo, nối những thế giới này lại với nhau.

Diệt Thế Ma Vực bên này là như thế, nhân loại bên kia kỳ thật cũng như thế.

Mà một ít yếu địa chiến lược, hoặc là sản địa một ít vật tư trọng yếu, hoặc là vị trí mấu chốt trấn giữ ở Thiên Hà, cũng là bởi vậy mới trở thành nơi thiết tranh của chiến tranh.

So với lúc liên minh bộ tộc Man Cự Nhân, lúc này ngoại hình Vương Anh Tuyền mặc dù không có biến hóa gì, nhưng uy thế trên người lại càng thêm sâu nặng, tùy tiện đứng đó, toàn thân khí tức sát khí đủ để làm cho người ta sợ run, càng phát ra phong phạm Nữ Võ Thần chiến trường.

Lúc này, nàng chắp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ mạn thuyền, mấy người Man khổng lồ cường đại hộ vệ bảo vệ ở

phía sau nàng, càng làm nổi bật giang sơn nàng nắm trong tay, hăng hái.

Lúc trước bởi vì ” Giúp đỡ” vương giả Diệt Thế Đại thống lĩnh trở về, Vương Ngao nắm trong tay không ít quân quyền, sau đó trong quá trình khai chiến với đọa lạc Đại thống lĩnh, nàng càng liên tiếp đánh ra rất nhiều trận thắng đẹp đẽ, khiến cho vạn thắng quân của nàng càng đánh càng mạnh.

Qua nhiều năm như vậy, quân quyền trong tay nàng sớm đã xưa đâu bằng nay.

Hiện giờ tình hình bố trí quân lực chủ yếu của Vạn Thắng Quân đại khái như sau.

Huyết Cưu Ma Chủ dưới trướng đại thống lĩnh Nguyên Diệt Thế, đảm nhiệm phó quân chủ Vạn Thắng Quân, kiêm nhiệm quân đoàn trưởng của Huyết Cưu quân đoàn.

Ngay từ đầu Huyết Cưu Ma Chủ bị Diệt Thế Đại Thống Lĩnh kín đáo đưa cho Vương Ngao Thống soái, trong lòng Huyết Cưu Ma Chủ đánh một vạn cái không đồng ý.

Hắn đường đường là Ma Chủ mười sáu cấp, lại muốn tiếp nhận hiệu lệnh của một tiểu cô nương Nhân tộc? Điều này sao có thể?

Nhưng theo từng trận thắng nhẹ nhàng vui vẻ, Huyết Cưu Ma Chủ bị đánh mặt lộp bộp, lịch trình tâm lộ cũng xảy ra một loạt biến hóa phức tạp.

Cho tới bây giờ, hắn đã hoàn toàn trở thành người sùng bái cuồng nhiệt của Vương Anh Tuyền.

Trước kia khi Diệt Thế Đại thống lĩnh phong thần, nào có phong quang như thế?

Hơn nữa Vương Ngao chấp chưởng quân đội rất có bộ dáng, dưới quân kỷ nghiêm khắc, từ trước đến nay đối xử bình đẳng với tất cả chủng tộc, có công tất thưởng tất có trừng phạt, phân phối chiến lợi phẩm cũng hào khí vạn trượng.

Ban đầu Huyết Cưu Ma Chủ thực ra rất khó thích ứng, dù sao Ma tộc luôn là kẻ bề trên quyết định hết thảy, đối xử bình đẳng căn bản không có khả năng tồn tại, nhưng sau một hồi thắng lợi, hắn tích lũy công huân khiến cho hắn đạt được vô số chỗ

tốt, cũng dần dần cảm thấy loại chế độ thưởng phạt này có mị lực.

Dần dần, hắn càng ngày càng kính nể và sùng bái Huyên phi.

Huyết Cưu Ma Chủ thường âm thầm cảm khái, nếu Khám phi có thể chân chính trở thành Ma tộc, hắn nhất định sẽ khăng khăng một mực vì nàng mà máu chảy đầu rơi. Còn Diệt Thế Đại thống lĩnh… Ài, so với Huyên phi thì kém quá nhiều.

Ngoại trừ quân đoàn Huyết Cưu ra, dưới trướng Vương Ngao còn có một quân đoàn Nhân tộc.

Lúc trước ở Hắc Đào thành bảo giải cứu tàn quân của Diêu Trường Sinh và quân đoàn thứ tám, Vương Ngao đã đem bọn họ xếp vào Vạn Thắng Quân.

Nhưng mà, Diêu Trường Sinh không chịu giải tán biên chế của quân đoàn thứ tám, nói là sau khi trả ân tình cho Nguyễn Cung, sẽ trở về đại quân Đông Hà, bởi vậy vẫn tiếp tục sử dụng phiên hiệu "Quân đoàn thứ tám".

Sau đó trong chiến tranh lần lượt, Vạn Thắng Quân cũng không hề từ bỏ giải cứu tù binh Nhân tộc, những năm này thật sự là cứu không ít người, dần dần, quân đoàn thứ tám quy về đầy biên, thậm chí còn có không ít giàu có.

Mà trong quá trình này, từng trận thắng lợi liên tiếp, để cho quân đoàn thứ tám đánh ra tự tin và sĩ khí cường đại, đồng thời cũng dần quen với sự lãnh đạo của Vương Ngao.

Diêu Trường Sinh hiện tại cũng bắt đầu có chút hoảng hốt.

Hôm nay chiến tranh cục bộ đã ngừng, hắn có cần cáo biệt trở về với Nguyễn Cung hay không? Nhưng hiển nhiên, theo Vương Ngao đưa ra kế hoạch giải phóng ma nô chiến lược, Diêu Trường Sinh lại có thêm lý do ở lại bên cạnh Nguyễn Cung.

Ngoài ra, dưới trướng Vương Ngao còn có hai quân đoàn cấp Ma Chủ, theo thứ tự là quân đoàn Hắc Ngục và Minh Xà quân đoàn.

Hai chi quân đoàn Ma Chủ này, Hắc Ngục Ma Chủ cùng Minh Xà Ma Chủ, đều là Ma Chủ dưới trướng Diệt Thế Đại thống lĩnh, chỉ là về sau mất đi lãnh địa, biến thành chó nhà có tang.

Sau đó, Diệt Thế Đại thống lĩnh trở về, kéo lên cờ lớn, bọn họ liền chủ động suất lĩnh tàn binh đến đây nương tựa, cũng bị xếp vào trong Vạn Thắng Quân của Vương Anh Tuyền.

Trong quá trình không ngừng giao chiến với Đọa Lạc Bộ, thông qua chiêu mộ tù binh, giải cứu quân bằng hữu, phóng thích ma nô các loại phương thức, hai chi quân đoàn này cũng dần dần được biên soạn đầy.

Ngoài ra, còn có Thạch Chùy - thống soái Cương Ba Điệp của Man Cự Nhân Bộ.

Lúc trước Vương Anh Tuyền mới vào Đông Hà, chính là quân đoàn Thạch Chùy bộ gia nhập, những năm gần đây, Thạch Chùy bộ sớm đã không phân biệt được với nàng.

Hiện giờ ở bên trong Diệt Thế Ma Vực, quân đoàn Thạch Trùy Bộ tự nhiên cũng trở thành thân vệ đoàn của Vương Anh Tuyền, vẫn luôn thiếp thân bảo hộ an toàn cho Vương Anh Tuyền.

Hợp thành 【 Vạn Thắng Quân 】 như thế, theo quân lực đạt tới trình độ biên soạn, đã trở thành một thế lực có chút cường đại.

Mà 【 Chiến Tranh Tiên Kinh 】 của bản thân Vương Ngao cũng theo bộ đội thống ngự không ngừng tăng cường, dưới sự tẩm bổ của từng trận thắng lợi cực nhanh phát triển, một bộ tư thế ăn uống no đủ muốn trèo lên 【 Chiến Tranh Thánh Đồ 】.

Không thể không thừa nhận, đây là một loại phương thức tu luyện cực kỳ thần kỳ.

Độ khó của một bộ tiên kinh muốn trở thành thánh đồ không phải là cao bình thường, thường thường phải trải qua rất nhiều người thừa kế cố gắng mới có thể từng chút một bước qua cánh cửa đó.

Nhưng mà pháp tắc chiến tranh kỳ diệu mà không thể tưởng tượng nổi, lại làm cho tiên kinh có được năng lực giống như tự chủ thăng cấp, tiến tới tăng nhanh tiến trình này, ngay cả Đông Hà Thần Triều to lớn, thậm chí là toàn bộ Thánh Vực, đều chưa từng nghe nói qua có bộ pháp tắc thứ hai tương tự truyền thừa.

Bất quá, theo Vương Ngao càng thêm cường đại, một ít địch nhân ngày càng không dễ chịu.

【 Sa Đọa Chi Thành】.

Đây là một tòa cung điện chiến tranh khổng lồ lơ lửng ở trong hư không hải, là thần binh lợi khí cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc mới có tư cách thu hoạch hạch tâm chế tạo.

Một Ma tộc Đại thống lĩnh nếu là ở trong chiến tranh cung điện của mình, lực chiến đấu phát huy ra cũng không phải một cộng một đơn giản như vậy, mà một khi nó xuất hiện trên chiến trường, liền là cỗ máy chiến tranh vô địch.

Ngay cả cường giả chủ cấp tam đại đạo Đông Hà liên thủ vây công, cũng không nhất định có thể bắt được.

Bất quá, loại cung điện chiến tranh cấp bậc Đại thống lĩnh này, bởi vì hình thể quá mức khổng lồ, tốc độ hành quân cũng không tính quá nhanh, đây cũng là cho Nhân tộc một cơ hội thở dốc.

Lúc này trong 【 đoạ lạc chi thành 】, đọa lạc đại thống lĩnh đang không ngừng xử lý các loại chuyện lộn xộn.

Gần đây, hắn tạm thời chiếm lĩnh trong hạt địa, khắp nơi khói lửa nổi lên bốn phía, loạn cục liên tiếp hiện, hắn cũng bị đánh cho sứt đầu mẻ trán.

“Vương Ngao! Vạn Thắng Quân!” Đọa lạc Đại thống lĩnh giận dữ gầm thét: “Bản đại thống lĩnh sớm muộn gì cũng phải chém các ngươi thành muôn mảnh.”

Lúc trước thống khổ nữ vương dừng lại, đọa lạc bộ cùng Diệt thế bộ đã đình chiến.

Nhưng đại thống lĩnh sa đọa không nghĩ tới chính mình còn chưa kịp thở một hơi, Vạn Thắng Quân của Vương Ngao đã bắt đầu thao tác rối loạn.

Cái Vạn Thắng Quân này, cả ngày các nhà không kiêng nể gì tán loạn chung quanh, còn bốn phía châm ngòi thổi gió, khiến cho phản kháng quân các nơi như sao lửa lan tràn thổi quét toàn bộ hạt địa.

Mà Vạn Thắng Quân thì là lấy cờ hiệu cứu ma nô từ trong tay của lãnh chúa tà ác, bắt đầu các loại chủ trì công đạo!

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác vẫn không có cách nào trực tiếp tấn công 【Vạn Thắng Quân】, nếu không, sẽ bị coi là đầu sỏ gây nên chiến tranh lần nữa, đến lúc đó nữ vương thống khổ chắc chắn sẽ đổ toàn bộ tội lên đầu hắn.

Đọa lạc Đại thống lĩnh quả thật là bị buồn nôn đến muốn ói!

Nhưng mà càng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, nhà dột còn gặp mưa rào cả đêm, ngay tại thời điểm hắn sứt đầu mẻ trán, Đoạt Lạc Ma Vực của hắn lại lần nữa truyền về một tin tức khẩn cấp.

Nam Cương Thần Châu cùng đọa lạc ma vực lại lần nữa xung đột, mấy đại thế lực của Thần Châu tựa hồ có dấu hiệu liên thủ tiến công đọa lạc ma vực.

Đương nhiên, bởi vì khoảng cách xa xôi, Đại thống lĩnh sa đọa muốn cùng mình Ma Vực thông tin độ khó cũng không nhỏ, phải trải qua 【hành lang không gian viễn siêu】 cùng xây dựng trận pháp truyền tin cự ly xa mới có thể câu thông với nhau.

Nhưng 【hành lang không gian viễn xa】 này có độ khó rất lớn, bên trong tứ đại ma vực vây quanh tứ đại Thần Châu, tổng cộng cũng chỉ có bốn tòa 【hành lang không gian viễn siêu】 cỡ lớn, tứ đại Ma Vực mỗi nơi chiếm một tòa, điều này khiến cho tứ đại Ma Vực không chỉ có thể liên lạc và trợ giúp lẫn nhau, thậm chí có thể trực tiếp cùng tổng bộ Ma tộc câu thông và truyền tống.

Bất quá, giữa tứ đại Ma Vực tuy rằng tồn tại 【hành lang không gian siêu xa】 cỡ lớn, nhưng thực tế vận dụng cũng không nhiều, giữa bốn vị Đại thống lĩnh rất ít sẽ trợ giúp lẫn nhau câu thông, đại bộ phận thời gian đều là tự mình chiến đấu.

Mà bên trong các đại Ma Vực, sẽ xây dựng rất nhiều 【Siêu Không Gian Hành Lang】 phổ thông, để phối hợp và khống chế các vị trí chiến lược lớn, cũng thực hiện truyền tin từ xa.

Đương nhiên, chỉ dựa vào kỹ thuật hành lang không gian siêu cấp mà nói, Ma tộc phát triển ở phương diện này mạnh hơn rất nhiều so với Thánh vực nhân tộc.

Lấy Đông Hà làm ví dụ, trước mắt chỉ có thể xây dựng trận pháp truyền tống không gian, cũng lấy đó làm từng tiết điểm để hình thành lộ tuyến giao thông.

Mà với kỹ thuật hiện giờ của Đông Hà, khoảng cách mà trận pháp truyền tống không gian tu kiến ra có thể truyền tống được, ước chừng cũng tương đương với loại hành lang không gian siêu cấp bình thường, căn bản không cách nào đánh đồng với hành lang không gian cỡ lớn siêu viễn.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Sau khi đọa lạc Đại thống lĩnh nhận được tình báo truyền về từ sa đọa Ma vực, thật sự là ngồi không yên.

Hắn bắt những địa bàn Diệt Thế Ma Vực này tuy trọng yếu, nhưng sao có thể hơn được đại bản doanh của hắn?

Sa đọa ma vực chính là bản bộ của hắn, cơ bản của hắn, một khi tổn thất quá lớn hoặc mất đi vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Bởi vậy, hầu như không hề do dự, Đại thống lĩnh sa đọa quyết định ném cục diện rối rắm này cho thuộc hạ, mình thì dẫn dắt nhân mã tinh nhuệ bản bộ điều khiển sa đọa chi thành trở về viện.

Hắn xuất phát từ vị trí hiện tại, chỉ cần thông qua 【hành lang không gian siêu bình thường】 xuyên thẳng qua 【Diệt Thế Ma Đô】, lại thông qua 【hành lang không gian siêu xa của Diệt Thế Ma Thành】 thì có thể trực tiếp truyền tống đến hang ổ của mình 【Đọa Lạc Ma Đô】.

Mà quá trình này cũng không cần tốn quá nhiều thời gian.

…

Sau một khoảng thời gian.

Vị trí hạch tâm của Đọa Lạc Ma Đô, căn cứ【hành lang không gian siêu xa cấp lớn nghiêm ngặt nhất】, Viêm Ngọc

Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ đang tụ cùng một chỗ, kiên nhẫn chờ đợi cái gì.

Trước đây không lâu, không gian hành lang Diệt Thế Ma Vực đã truyền tới tin tức, yêu cầu căn cứ của Sa Lạc Ma Vực mở ra hành lang không gian, tọa độ nối liền vị trí của hai bên.

Mà dưới sự chủ đạo của Viêm Ngao Ma Chủ, tọa độ không gian hai bên đã kết nối thỏa đáng, cũng khởi động hành lang không gian, tùy thời chờ đợi Đại thống lĩnh hàng lâm.

Lúc này.

Bề ngoài hai vị Ma Chủ không biểu hiện gì, nhưng kì thực trong lòng lại vô cùng phức tạp.

Bởi vì theo kế hoạch tiến hành, bọn họ đang đi về phía một con đường phản bội càng lúc càng xa.

Nhưng bọn họ lại không thể nào dùng tính mạng của mình để trả giá, nhắc nhở Đại thống lĩnh tuyệt đối đừng trở về.

Dưới các loại cân nhắc, bọn hắn cuối cùng vẫn là lựa chọn bảo trụ chính mình, dựa theo chỉ thị của Long Huyết Ma Chủ, từng bước dẫn dụ Đại thống lĩnh bước vào cạm bẫy.

Mà hôm nay, bọn họ đang sắm vai một khâu quan trọng trong cạm bẫy này.

Cũng không biết đã chờ đợi bao lâu.

Rốt cuộc.

Hành lang không gian phóng xuất ra thủy triều năng lượng màu đen, không gian chung quanh xuất hiện chấn động kịch liệt cùng biến hóa.

Ngay sau đó, Đại thống lĩnh tọa giá 【đoạ lạc chi thành】 hùng vĩ như thành trì, liền xuyên qua hành lang không gian, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Cung nghênh Đại thống lĩnh trở về.”

Viêm Tuyền Ma Chủ và Huyết Đồng Ma Chủ, dẫn người cùng cung nghênh.

Đến lúc này, bọn họ đã bỏ qua tất cả tạp niệm, tiến vào trạng thái bên trong.

Loại phản bội này, thường thường có một sẽ có hai, sau khi bước ra bước đầu tiên, sẽ rất khó có đường rút lui.

Nghe được giọng nói của bọn họ, một đạo thần niệm vô cùng cường đại từ trong sa đọa chi thành quét ngang qua người hai vị Ma Chủ.

"Viêm Ngọc, Huyết Đồng! Vì sao Huyết Dực không tới nghênh đón bổn đại thống lĩnh?"

Thanh âm của đọa lạc Đại thống lĩnh lập tức vang lên.

Sau một khắc.

Không gian trước mặt hai ma đều chấn động.

Đại thống lĩnh sa đọa đã xé mở không gian, đến trước mặt bọn họ.

Ma uy khủng khiếp lập tức bao phủ hai ma đầu, như vực sâu như ngục, khiến người ta kinh hãi lạnh mình.

Bầu không khí ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông.

Viêm Tuyền Ma Chủ giật mình, vội vàng khom người đáp lời: "Khởi bẩm Đại thống lĩnh, vài ngày trước Huyết Dực đại nhân tiến đến chi viện chiến khu, bị Thiên Diễn đạo chủ và Thái Âm Minh Hồn Thụ liên thủ tập kích, may mà Huyết Dực đại nhân chạy nhanh, mới giữ được tính mạng, nhưng cũng bởi vậy mà bản thân bị trọng thương. Bây giờ Huyết Dực đại nhân đang chữa thương trong lãnh địa Ma Đô chúng ta."

Sắc mặt Đại thống lĩnh sa đọa thoáng cái âm trầm vài phần.

Xưa nay Thiên Diễn đạo chủ và Thái Âm Minh Hồn Thụ không có bao nhiêu giao tình, sao lại bỗng dưng liên thủ?

"Đại thống lĩnh, Huyết Dực đại nhân bị thương tương đối nặng." Huyết Đồng Ma Chủ cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng, bộ dáng vô cùng lo lắng: "Hy vọng ngài có thể tự mình đi xem hắn một chút, giúp hắn trị thương một phen."

Huyết Dực Ma Chủ chính là một trong những tâm phúc Ma Chủ được Đại Thống Lĩnh tín nhiệm nhất, cũng là một trong những Ma Chủ có thực lực mạnh nhất, nếu không, khi hắn xuất chinh cũng sẽ không lưu lại Huyết Dực giữ nhà.

Hôm nay, nghe nói Huyết Dực bị thương nặng, đọa lạc Đại thống lĩnh lúc này liền định vị được cung điện của Huyết Dực tại Ma Đô, xé mở không gian trực tiếp vượt qua.

Đọa lạc ma này đều là hang ổ của hắn, tự nhiên là các phương diện đều cực kỳ quen thuộc, dùng động tác xé rách không gian của hắn dứt khoát lưu loát, thậm chí căn bản cũng không có nghĩ nhiều.

Sau khi đọa lạc Đại thống lĩnh rời đi, Viêm Cương Ma Chủ cùng Huyết Đồng Ma Chủ nhìn nhau một cái, lúc này đồng thời đi về hướng ma binh chịu trách nhiệm khống chế hành lang không gian.

Lấy cớ vừa rồi lúc truyền tống xảy ra vấn đề, lưỡng ma yêu cầu người phụ trách căn cứ của căn cứ địa không gian hành lang đóng cửa, cùng với trận pháp liên lạc tương ứng tiến hành kiểm tra.

Cùng lúc đó.

Bên kia, đọa lạc Đại thống lĩnh cũng đã quen thuộc tiến nhập bên trong Huyết Dực Ma Cung.

Nhưng mà vừa mới tiến vào, hắn liền cảm thấy được một tia không thích hợp.

Trong cung điện to như vậy mà không có bất kỳ thị vệ hay tôi tớ nào?

Trong lòng gã dấy lên báo động, toàn bộ Huyết Dực ma cung kịch liệt rung động.

Từng đạo long ngâm bỗng nhiên vang lên, vô tận tinh quang bỗng nhiên nở rộ trên mái vòm, hóa thành từng sợi xiềng xích to lớn vô hình đem cả tòa cung điện phong bế không gian!

“Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận! Không được, trúng kế rồi!” Sắc mặt của đọa lạc Đại thống lĩnh cuồng biến, đột nhiên xé mở không gian muốn chạy trốn.

Chỉ là Thiên Diễn đạo chủ hao tốn rất nhiều thời gian cùng tinh lực tỉ mỉ bố trí Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận thập phần vững chắc, đối với không gian giam cầm trong phạm vi phi thường có lực, cho dù là thập thất giai Ma tộc Đại thống lĩnh muốn chạy trốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hắn ta vừa kéo một cái, lại là không có xé ra.

“Đọa lạc, ngươi đến cũng đến rồi, gấp gáp như vậy làm gì?”

Một tiếng cười khẽ từ trong góc vang lên.

Thanh âm nhớ tới đồng thời, một bóng người thanh lệ ưu nhã từ trong bóng tối cất bước đi ra, hiện ra ở trong mắt đọa lạc Đại thống lĩnh.

Chính là Thái Âm Minh Hồn Thụ, Vương Tiễn.

Theo Vương Ngao hiện thân, từng cái từng cái cành cây vô cùng tráng kiện cũng từ trong hư không phía sau nàng kéo dài mà đến, hóa thành dây leo giam cầm che khuất bầu trời, điên cuồng hướng về đọa lạc Đại thống lĩnh cuốn tới.

Cùng lúc đó.

Cực Lạc Giáo Chủ, Thái Sơ Đạo Chủ, Vạn Ma Thành chủ, tam đại đạo chủ cường giả cũng nhao nhao hiện thân, đồng thời hướng sa đọa Đại thống lĩnh giết tới!

Năng lượng dao động đáng sợ lập tức bao phủ cả Huyết Dực ma cung.

Chỉ có Thiên Diễn đạo chủ vẫn lơ lửng phía trên Ma cung, mặc cho phía dưới đánh nhau kịch liệt cỡ nào cũng không thể lay động.

Công tác của hắn là duy trì Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận, tự nhiên không cần tham dự chính diện chiến đấu.

Hành động lần này đối với các tộc nhân tộc là cực kỳ trọng yếu.

Vương Thủ Triết chỉ có một yêu cầu, đó chính là tuyệt đối không thể để cho tàn hồn của đọa lạc Đại thống lĩnh chạy mất.

Đối mặt cục diện hung hiểm như thế, Đại thống lĩnh sa đọa tâm lạnh đến cực hạn, bị phản bội tức giận không thể kiềm chế khiến hắn điên cuồng gào thét.

Nhưng như vậy thì có ích lợi gì?

Trong không gian phong bế, bốn vị Đạo Chủ vây công một đại thống lĩnh há có chỗ cho hắn phản kháng? Huống chi, tu vi của Cực Lạc Giáo Chủ đã đạt tới Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ,

cho dù là đơn đấu đều phải vượt qua Đại thống lĩnh đọa lạc một đoạn.

Dưới vây đánh thông qua chính nghĩa, đọa lạc Đại thống lĩnh rất nhanh bị đánh cho hấp hối.

Thân vệ trong 【đoạ lạc chi thành】 cảm ứng được động tĩnh bên trong Huyết dực ma cung, phát giác ra không đúng, muốn tiến đến trợ giúp, cũng là bị Ma Chủ ngăn cản lại.

Rất nhanh.

Vương Thủ Triết, Long Huyết Ma Chủ, cùng với một đám Ma Chủ phản bội đều tập trung ở trong Huyết Dực Ma Cung.

Thời khắc trọng thương gần chết, Đại thống lĩnh sa đọa dùng ánh mắt ác độc nhìn một đám Ma Chủ phản bội, trong thanh âm tràn đầy phẫn nộ cùng không cam lòng: "Vì sao? Tại sao phải phản bội Ma tộc, phản bội Bổn đại thống lĩnh?"

"Chúng ta không phản bội Ma tộc, chúng ta chẳng qua là ruồng bỏ một đại thống lĩnh bội bạc, bội tín bội nghĩa!" Viêm Tuyền Ma Chủ nghe vậy, lập tức trở mặt mắng, "Đọa lạc, ngươi thân là đại thống lĩnh Ma tộc, không suy nghĩ vì Ma tộc khai mở cương thổ, kiến công lập nghiệp, lại thừa dịp Diệt Thế Đại thống lĩnh chịu khổ thừa dịp trống rỗng mà vào. Đại thống lĩnh giống như ngươi không biết xấu hổ, có mặt mũi gì trở thành chủ quân của chúng ta?"

"Đúng vậy, mặc dù bây giờ Long Huyết Ma Chủ chỉ là một Ma Chủ, nhưng hắn trọng nghĩa tin tưởng, nhất định sẽ dẫn dắt Long Huyết Ma Vực chúng ta đi về phía huy hoàng." Huyết Đồng Ma Chủ tích cực bày tỏ lòng trung thành với Long Huyết Ma Chủ.

Nói xong, hắn liền bắt đầu tuyên đọc 【tội thống lĩnh sa đọa】.

Cái gì mà lừa gạt chí tôn, hại đồng liêu, ức hiếp phong thần vân vân!

Khoan hãy nói, đọa lạc Đại thống lĩnh vốn không phải tốt lành gì, những "Tội trạng" này tám chín phần mười đều là thật.

Chẳng qua, dưới hệ thống văn hóa chủng tộc "nắm đấm là chân lý" này, những thứ gọi là "tội trạng" này kỳ thật căn bản

vô dụng, cũng không có bao nhiêu tâm để ý, thậm chí, những thứ gọi là "tội trạng" này, ít nhiều gì Ma tộc ở đây cũng đều đã từng phạm qua.

Dù sao, những Ma Chủ này cũng không có bao nhiêu lòng trung thành với Đọa Lạc Đại thống lĩnh, giữa đồng liêu tự nhiên cũng sẽ không có bao nhiêu "sự tình" đấu đá lẫn nhau, ám toán lẫn nhau, bỏ đá xuống giếng cũng là chuyện thường, căn bản không coi là gì cả.

Lúc này bọn hắn làm ra 【 tội 18 tông 】 như vậy, chẳng qua là tìm chỗ chống đỡ tâm lý hợp tình hợp lý cho chính mình phản bội đại thống lĩnh mà thôi.

"Long Huyết, thì ra hết thảy đều là ngươi giở trò quỷ!" Đại thống lĩnh sa đọa phẫn nộ nhìn chằm chằm Long Huyết Ma Chủ, "Bản đại thống lĩnh hảo tâm thu lưu ngươi con chó lang thang này, ngươi không cảm ơn thì thôi, lại còn phản bội bản đại thống lĩnh, âm thầm cấu kết nhân tộc! Sớm biết như thế, ta…"

Long Huyết Ma Chủ ngữ khí bình thản ngắt lời hắn: " trụy lạc, thắng làm vua mà thôi. Ngươi yên tâm, sa đọa Ma Vực của ngươi, tương lai ở trong tay long huyết của ta tất nhiên sẽ phát triển càng ngày càng tốt."

Nói tới đây, ánh mắt của hắn quét qua, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Viêm Cương Ma Chủ cùng Huyết Đồng Ma Chủ: "Viêm Cương, Huyết Đồng, sa đọa bình thường như thế khi nhục các ngươi, lúc này các ngươi đã không muốn báo thù sao? Là huynh đệ, liền đi chém đọa lạc một đao!"

Hai vị Ma Chủ, Viêm Ngọc, Huyết Đồng trong lòng trì trệ.

Không cần phải nói, đây tự nhiên lại là một phần đầu bảng.

Bất quá phản bội nếu đã bắt đầu, cũng chỉ có một con đường đi tới tối. Bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ thoáng cứng ngắc một chút, lưỡng ma liền hạ quyết tâm, đồng thời tiến lên, một người chém xuống một cánh tay sa đọa.

Những Ma Chủ khác cũng đều nhao nhao tiến lên, ngươi một đao, ta một đao, chém đến thống khổ rên rĩ không thôi.

Loại thân thể này không trọn vẹn, đối với Ma tộc cao đẳng mà nói cũng không tính là gì, chỉ cần ma khí dồi dào là có thể khôi phục, thế nhưng nỗi nhục về mặt tâm lý lại là một sự sỉ nhục rất lớn.

"Long Huyết Chủ Quân." Viêm Tuyền Ma Chủ nịnh nọt lấy lòng Hạ Dương: "Đọa lạc nếu đã đền tội, ngài vẫn là mau chóng cắn nuốt ma hồn cùng tinh hạch của nó, như thế tương lai mới có thể nhanh chóng đột phá đến cấp bậc Đại thống lĩnh, chân chính chủ chưởng Long Huyết Ma Vực."

"Không sai, kính xin Long huyết chủ quân nhanh chóng thôn phệ, dẫn dắt Long huyết ma vực chúng ta đi về phía huy hoàng."

"Xin Long Huyết chủ quân đừng do dự nữa."

Một mảnh "Thịnh tình không thể chối từ" dưới khuyên bảo, cuối cùng Long Huyết Ma Chủ Hạ Dương "miễn cưỡng" mà thỉnh Cực Lạc Giáo chủ chém giết đọa lạc Đại thống lĩnh, bắt được ma hồn của hắn, lấy ra ma tộc tinh hạch của hắn, sau đó không chút do dự nuốt xuống bụng!

Đáng thương cho Đại thống lĩnh, quả nhiên ngay cả một tia tàn hồn cũng không còn.

"Oanh!"

Theo tinh hạch cùng Ma Hồn nhập thể, một cỗ năng lượng cuồng bạo mà cường đại lập tức nổ tung trong cơ thể Long Huyết Ma Chủ, như thủy triều bao phủ hắn.

Đây là bổn nguyên năng lượng của Ma tộc, không chỉ ẩn chứa pháp tắc lực vô cùng tinh thuần, pháp tắc cảm ngộ, lực lượng thần hồn, đồng thời cũng ẩn chứa thông tin gen tương ứng huyền ảo vô cùng.

"Gào!"

Thân thể Long Huyết Ma Thần run rẩy dữ dội, nhất thời không bị khống chế mà khàn giọng gào thét lên.

Cùng lúc đó, thân hình của hắn cũng xảy ra biến hóa kịch liệt, vảy rồng bên ngoài thân càng thêm dày nặng ngưng thực, lực phòng ngự rõ ràng càng ngày càng mạnh, từng gai xương cũng

trở nên đặc biệt dữ tợn, ngay cả một đôi cánh rồng cũng bắt đầu “Phát dục lần thứ hai”.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi, Hạ Dương muốn trở thành Đại thống lĩnh chân chính, vẫn là có một đoạn đường rất dài.

Nhưng đám thuộc hạ cuồng hoan đã bắt đầu. Bọn họ kêu gọi uy danh của Long Huyết Chủ Quân, chấn động đến mức Huyết Dực Ma Cung run rẩy.

Vương Thủ Triết ở một nơi bí mật gần đó lẳng lặng nhìn tất cả, trong lòng cũng có chút kích động.

Cuối cùng cũng thành công giết chết đọa lạc, không uổng công mình mưu đồ bố cục lâu như vậy.

Không có biện pháp, cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc sinh mệnh lực thật sự là quá ương ngạnh, hơi vô ý để cho Ma Hồn nó chạy ra ngoài một tia, không chừng ngày nào đó sẽ giống như diệt thế một lần nữa giết trở về.

Chỉ có một tia ma hồn đều không kéo mà tiêu diệt toàn bộ, mới có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết vấn đề.

Thật không dễ dàng a!

Hắn móc ra quyển sách nhỏ, tự mình ghi lại một khoản.

Nhân sinh thành tựu:【 Thứ nhất Sát Đạo Chủ cấp 】 (chú thích: Kế Sát).

…

Chương 113: Vương Thủ Triết! Ngươi thật không có mắt nhìn!

…

Sau một khoảng thời gian.

【 Tiên Tức Thiên Hồ 】.

Tổng bộ chỉ huy tập đoàn quân Hư Không hải ở Đông Hà.

Đại nguyên soái lâm thời phủ đệ.

Là phủ đệ lâm thời của đại nguyên soái, tòa phủ đệ này đã là bộ chỉ huy tốt nhất của Đông Hà rồi, nhưng so sánh với Bình Thiên Thần Vương phủ của Đông Hà, vẫn chỉ có thể xem như đơn sơ, không nói linh khí linh mạch, ngay cả diện tích cũng không lớn bao nhiêu.

Nếu như nhất định phải nói có chỗ nào đáng xưng đạo, đó chính là tòa phủ đệ này thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, binh lính lui tới cũng là tinh nhuệ đầy người túc sát, thực lực cũng đều phi thường mạnh, vừa nhìn liền biết là tinh binh bách chiến.

Hết cách, nơi này là chiến trường, cho dù là trung tâm chi huy phía sau, điều kiện cũng không khá hơn chút nào.

Đừng nói là phủ đệ xa hoa, tôi tớ, tạp dịch, thị nữ các loại cũng hiếm thấy, so với biệt viện của Cơ thị ở thôn trang còn không bằng.

Bất quá, tuy rằng điều kiện đơn sơ, nhưng người phụ trách quản lý dinh thự hiển nhiên vẫn là tốn không ít tâm tư, đem dinh thự bố trí tận lực thoải mái không nói, trong nhà còn có một mảnh vườn hoa lớn tỉ mỉ quản lý, bên trong mặc dù không có tiên hoa dị thảo quý giá đặc biệt, nhưng xanh um tươi tốt, hoa cỏ um tùm, rất hiển lộ ra nhã thú.

Giờ phút này.

Màn đêm đã buông xuống, trong lương đình trong hoa viên vẫn sáng đèn như cũ.

Trong đình nghỉ mát, Vương Phú Quý và Cơ Thái Xương đang ngồi đối diện nhau, vừa thưởng thức thánh trà, vừa rất nhàn

tình nhã trí đánh cờ.

Hương trà lượn lờ, bầu không khí rất là an nhàn.

Hai người đánh cờ không nhanh, ngươi tới ta đi, thế cục lo lắng.

Từ cục diện bàn cờ mà xem, Cơ đại nguyên soái tựa hồ chiếm vài phần ưu thế.

Tư thái của hắn thong dong bình tĩnh hạ xuống một quân cờ, ngữ điệu nhàn nhã, hơi mang vài phần đắc ý nói: "Phú Quý a, cờ Dịch này giống như chỉ huy một trận chiến dịch, mọi thứ đều phải suy nghĩ thông suốt, kiêng kị nhất quá mức mắt nhìn thấy được mất trên mặt đất một thành, mất đi đại cục đại thế. Ván này, ngươi thua rồi!"

Vương Phú Quý tay nắm quân cờ, thần sắc giống như có chút hoảng hốt. Bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn lên thiên hà tinh không trên đỉnh đầu.

Từ góc độ của hắn nhìn lại, Tiên Tức Thiên Hồ mênh mông bàng bạc, sinh cơ dạt dào kia liền lơ lửng ở chân trời xa xôi, trải dài ở trong tầm mắt, tựa như tinh vân vô biên sáng lạn nhiều màu.

"Phú Quý thụ giáo, Tiên Tức Thiên Hồ này rất đẹp." Vương Phú Quý trong lòng cảm khái nói: "Tưới tiêu trường kỳ năng lượng của Thiên Hồ, sản vật của một số thế giới chung quanh đều có chút phong phú, phong thái sinh mệnh cũng là đa dạng. Nếu như cẩn thận cày cấy, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Lạc Kinh và khu vực phồn vinh hưng thịnh xung quanh."

"Chỉ tiếc, đây là một Bách chiến chi địa, ở giữa hai tộc Nhân Ma mấy lần đổi chủ. Chiến sự chưa bình định, ai cũng sẽ không ra sức kinh doanh ở đây." Cơ Thái Xương nghe vậy cũng ngẩng đầu liếc nhìn Thiên Hồ, ngữ khí có chút tiếc hận: "Hy vọng chúng ta có thể sớm ngày đánh lui Ma tộc, bình định…"

Cơ Thái Xương còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy "Soạt" một tiếng, toàn bộ bàn cờ bị Vương Phú Quý đánh bay ra ngoài, quân cờ nhao nhao rơi vào trong linh hồ bên cạnh đình nghỉ mát.

Cơ Thái Xương nhất thời trợn to hai mắt, cả giận nói: "Phú Quý, ngươi sẽ không thua mãi như vậy chứ? Ván cờ ở thế xấu liền tung cờ lên, tức chết ta rồi."

"Phú Quý chẳng qua chỉ tuân theo lời dạy bảo của đại nguyên soái, không tính lợi ích của một thành một để được mất." Hai tay Vương Phú Quý cắm ở trong tay áo, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, giống như người vừa mới tung bàn cờ không phải là hắn vậy, "Tây Nhược chư phật đã nói qua, một thế giới cát, một cây bồ đề. Bàn cờ nho nhỏ này, lại có thể đại biểu cho bao nhiêu thế giới? Có phải đại biểu cho trong mắt đại nguyên soái, chỉ vẻn vẹn có chiến trường biển biển hư không đông hà nho nhỏ này hay không?"

Trong truyền thuyết Tây Nhược Thần Châu có một ngàn hai trăm tám mươi chùa, trong đó cố nhiên có Phật chủ tinh tu hoan hỉ chi thuật như Phật chủ Đại Niết Bàn, nhưng cũng có Phật chủ Đại Tu Di Phật chủ Đại Trí Đại Tuệ, trong đó một ít ngôn luận cũng rất có trí tuệ.

Cơ Thái Xương sửng sốt, có chút giật mình hiểu ra nói: "Ý của Phú Quý là, muốn bản nguyên soái để mắt tới tứ đại Thần Châu, chớ có để ý tới chiến trường hư không biển Đông Hà này? Thụ giáo, thụ giáo. Nhưng ta chỉ là nguyên soái Đông Hà, làm sao có thể quản được các Đại Thần Châu khác?"

"Không, ta không muốn thua bàn cờ này." Vương Phú Quý cười nói: "Cứ thuận miệng nói vài câu đạo lý lớn giả tạo với nguyên soái, ai ngờ ngài lại trúng kế."

"Không không không, ta cảm thấy Phú Quý ngươi nói rất có lý." Vẻ mặt Cơ Thái Xương bừng tỉnh hiểu ra, "Dịch Kỳ chi đạo ở quy tắc, hai bên chém giết câu nệ trong bàn cờ. Chỉ có nhảy ra khỏi bàn cờ xem ván cờ, thậm chí lật bàn cờ, mới xem như chính thức là đạo làm soái."

"Ta hiểu rồi, đây chính là lý do vì sao Vương Thủ Triết nhà các ngươi ngay từ đầu đã không nhìn chằm chằm chiến trường hư không biển Đông Hà, mà là đi thẳng đến Nam Tề Thần Châu. Phú quý, ngươi dụng tâm như vậy chỉ điểm bến mê, Cơ Thái Xương ta vô cùng cảm kích."

"…" Vương Phú Quý cười nói: "Cơ nguyên soái, ngươi vui vẻ là được rồi."

“Phú Quý, ngươi chuẩn bị khi nào đi tìm nữ vương thống khổ hòa đàm?” Cơ Thái Xương bỗng nhiên nói sang chuyện khác, “Ta hiện tại đã hoàn toàn minh bạch, phú quý ngươi vì sao phải kiên trì hòa đàm.”

Vương Phú Quý chậm rãi uống thánh trà nói: “Nữ vương thống khổ, bạo ngược chủ quân, đều là tâm phúc đỉnh cấp dưới trướng chí tôn Ma tộc, tính cá nhân kiêu ngạo tự nhiên không giống với đại thống lĩnh bình thường. Bọn họ mặc dù có liên quan với đại quân Đông Hà chúng ta, nhưng chưa bao giờ gặp tổn thất to lớn, giờ phút này đi hòa đàm, không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục.”

Ánh mắt Cơ Thái Xương hơi chậm lại nói: “Ý của Phú Quý là muốn cùng thống khổ nữ vương cùng tinh nhuệ bạo ngược chủ quân va chạm một cái? Hất đi một chút nhuệ khí của đối phương? Nhưng mà, cứng đối cứng như vậy, chiến tổn bên ta sẽ tương đối nghiêm trọng.”

“Bên này ta đã lập xong một kế hoạch chiến thuật quân sự, kính xin Nguyên soái cứ theo kế hoạch mà làm.” Vương Phú Quý cho đến lúc này mới móc ra một phần kế hoạch.

Cơ Thái Xương đoạt lấy, sau khi cẩn thận nghiền ngẫm lại một lần, nhất thời vỗ đùi nói: “Tốt, kế hoạch chiến thuật này khá lớn mật, vả lại bố cục cực kỳ chu đáo chặt chẽ, ngay cả hậu thủ đều để lại ba cái, hay, thật sự là diệu kế.”

“Nếu đại nguyên soái không có ý kiến, vậy Phú Quý xin cáo từ.” Vương Phú Quý đứng dậy rời đi.

Cơ Thái Xương còn đang đắm chìm trong kế hoạch của Vương Phú Quý, khoát tay để hắn rời đi, chính mình thì tiếp tục phỏng đoán, càng nghiền ngẫm càng cảm thấy kế này tinh diệu, đánh thẳng vào bản tính của Ma tộc.

Ước chừng qua hơn một canh giờ, hắn mới phục hồi tinh thần lại, sửng sốt không có từ trong kế hoạch tường tận này tìm ra khuyết điểm, nhưng mà luôn cảm thấy có một chút chỗ không thích hợp.

“Phú Quý đâu?” Cơ Thái Xương kinh ngạc hỏi thị vệ.

“Khởi bẩm đại nguyên soái, Phú Quý đại nhân đã rời đi.” Thị vệ thành thành thật thật trả lời: “Nói là có chuyện gấp phải

làm, Cơ nguyên soái chỉ cần làm theo kế hoạch là được.”

“Cũng được…”

Lời nói của Cơ Thái Xương vừa mới ra khỏi miệng, bỗng nhiên liền minh bạch chỗ không đúng ở chỗ nào.

Kế hoạch chiến thuật quân sự của Vương Phú Quý quá mức tường tận, hắn chỉ cần làm việc theo kế hoạch là được, hoàn toàn không có chỗ trống cho Cơ Thái Xương hắn phát huy.

Cảm tình, bắt đầu từ ván cờ kia, Cơ Thái Xương hắn đã rơi vào trong cạm bẫy của Vương Phú Quý.

Hắn đường đường là Cơ Thái Xương, bị Vương Phú Quý lừa gạt thành một người công cụ! Mà Vương Phú Quý hắn lại trở thành người chấp cờ.

Cơ Thái Xương càng nghĩ càng cảm thấy có chút không cam lòng, nhưng kế hoạch kia lại không thể không chấp hành. Bởi vì với năng lực của hắn, quả nhiên là không nghĩ tới kế hoạch tốt hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, cho dù không cam lòng, hắn cũng chỉ có thể cảm khái một câu ở đáy lòng, lòng dạ tiểu tử Vương Phú Quý kia tính kế, quả nhiên vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ai ~ thế nhân tài tuyệt thế như thế, vì sao lại không xuất hiện ở Cơ thị ta chứ?

Nếu Vương Phú Quý là hài tử nhà mình, hắn cũng không cần phát sầu vì vị trí truyền thừa của Bình Thiên Thần Vương, tuyệt đối sẽ lập tức truyền thừa đạo thư gia truyền cho hắn!

Cơ Thái Xương càng nghĩ càng tức giận, nhịn không được lại lấy bút mực ra bắt đầu viết thư, mở đầu chính là: Bất Tiếu tử tôn Cơ Khải Niên ngươi cái thứ chó má này nghe…

…

Một đoạn thời gian sau.

Đông Hà Hư Không Hải chiến trường thế cục lại phát sinh một ít biến hóa.

Trong phòng tuyến bên phải, Vạn Thắng Quân của Vương Anh Tuyền thừa dịp đại thống lĩnh sa đọa không có ở đây, trắng trợn “quét sạch” địa bàn đóng quân của hắn, giải phóng

một đám ma nô không ngừng thúc đẩy chế độ châu phủ quận huyện.

Mà Diệt Thế Đại thống lĩnh thì tự mình suất lĩnh đại quân bản bộ, vượt qua thành lũy Hắc Đào, triển khai tấn công tập kích bất ngờ đối với đại quân Đông Hà, thế như chẻ tre liên tiếp đoạt lại mấy thế giới.

Bị chiến cuộc này ảnh hưởng, phòng tuyến đại quân Đông Hà Trung Lộ cũng liên tiếp rút lui, cơ hồ sắp thối lui đến phụ cận Tiên Tức Thiên Hồ.

Chiến cuộc tiến hành thuận lợi như thế, nhất thời rót vào một liều thuốc trợ tim cho toàn bộ Liên Minh Ma tộc, Nữ vương thống khổ tuyên bố muốn trong vòng năm mươi năm tiêu diệt đại quân Đông Hà, hành hạ Cơ Thái Xương!

Trong vòng hai trăm năm, san bằng Đông Hà Thần Châu!

Nhưng ngay khi đại quân của Ma tộc đang phát huy khí thế như cầu vồng toàn diện thì bỗng phát sinh ra biến cố.

Diệt Thế bộ bên phải Đông Hà đột tiến quá nhanh, chiến tuyến kéo quá dài, tinh nhuệ bản bộ và Diệt Thế bị đại quân Đông Hà chặt đứt đường lui, vây khốn ở trong một thế giới hẻo lánh.

Trong lúc bất đắc dĩ, Diệt Thế Đại thống lĩnh chỉ có thể hướng nữ vương thống khổ phát ra tin tức cầu viện.

Trong lồng giam thống khổ, nữ vương thống khổ nhận được tin tức cầu viện của Diệt Thế Đại thống lĩnh trực tiếp mộng.

Chờ phản ứng lại, nàng càng giận không chỗ phát tiết, tại chỗ đập bàn tức giận mắng chửi: “Tên Diệt Thế ngu xuẩn kia, một mình xâm nhập bị nhốt, lại còn có mặt mũi cầu viện? Chiến cuộc thật tốt, toàn bộ đều bị hắn hủy.”

Đám thân vệ dưới trướng nhao nhao câm như hến, không dám nhiều lời.

Dù sao mấy ngày trước đây, nữ vương thống khổ còn tán dương Diệt Thế Đại thống lĩnh tác chiến dũng mãnh, đem phòng tuyến của Đông Hà đại quân hung hăng vạch ra một lỗ hổng, làm tan rã phòng tuyến Cơ Thái Xương tỉ mỉ bố cục.

Trong khoảng thời gian này, đại đa số nữ vương thống khổ đều có chút mệt mỏi.

Đầu tiên là diệt thế trở về, cùng đọa lạc xảy ra xung đột kịch liệt.

Thật vất vả mới ngừng lại mâu thuẫn giữa diệt thế và sa đọa, lại chưa từng nghĩ Đọa Lạc Ma Vực lại xảy ra nguy cơ, sa đọa không thể không trở về tọa trấn, kết quả sau khi trở về lại lâm vào một cuộc ác chiến.

Tuy nói là sa đọa Ma Vực phát ra tin tức, nói là đọa lạc Đại thống lĩnh tuy thân bị trọng thương, nhưng tại thời khắc cuối cùng liều chết hóa giải nguy cơ của đọa lạc Ma Vực, chỉ là cần một chút thời gian đến bế quan dưỡng thương cùng một lần nữa chỉnh đốn ma quân.

Nhưng kể từ đó, trong thời gian ngắn rõ ràng không giúp được gì.

Việc này làm cho nữ vương vốn hết sức mệt mỏi cảm thấy buồn nôn giống như ăn phải ruồi bọ.

Cũng may Diệt Thế lúc này nhân cơ hội hùng khởi, đánh ra trăm trận trăm thắng, khí thế như chẻ tre, lúc này mới cứu vãn được suy tàn.

Nhưng không ngờ, hiện tại lại bởi vì tham công diệt thế mà liều lĩnh tiến vào mai phục.

Lần này trước khi đến, nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, một trận vốn nên là nghiền ép, dễ dàng chiếm được Đông Hà chiến tranh, lại có thể đánh thành bộ dáng như bây giờ.

Đây quả thực là trò cười thiên hạ.

Sau khi phát tiết một trận, Nữ vương thống khổ cũng lâm vào cục diện lưỡng nan.

Diệt thế bên kia cứu hay là không cứu? Nếu cứu, vậy tất phải mạo hiểm một chút. Nếu không cứu, như vậy tất cả ưu thế lấy được trước mắt sẽ hóa thành hư ảo, cũng đừng nói cái gì khẩu hiệu “năm mươi năm tiên thi Cơ Thái Xương”.

Xoắn xuýt đến xoắn xuýt đi, thống khổ nữ vương cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, rất nhanh liền đem hình chiếu bạo ngược chủ quân, sợ hãi đại thống lĩnh đều mời đến, nhanh chóng định ra kế hoạch cứu viện diệt thế.

Nàng trách nhiệm sợ hãi Đại thống lĩnh toàn lực tiến công đường trái đại quân Đông Hà, mà nàng thì tự mình kiềm chế đường trung lộ cùng Cơ Thái Xương, cùng lúc đó, do nàng và chủ quân bạo ngược chia ra một chi quân đoàn đích hệ, lợi dụng hành lang không gian cấp tốc cứu viện Diệt Thế Đại thống lĩnh, sau đó mang theo Diệt Thế Đại thống lĩnh lui về phía sau, tránh cho chiến tuyến kéo quá dài.

Kế hoạch thống khổ của Nữ vương được định ra rất nhanh, nhưng mà hai chi quân đoàn dòng chính lại chết càng nhanh hơn.

Bọn họ vừa ra khỏi hành lang không gian, còn chưa kịp đi cứu viện Diệt Thế Đại thống lĩnh, đã bị đại quân Nhân tộc chủ lực phục kích!

Sau một hồi chiến đấu dị thường thảm thiết, thống khổ nữ vương cùng chủ quân bạo ngược hai chi quân đoàn dòng chính toàn quân bị diệt, phơi thây trong biển hư không vô tận.

Tổn thất thảm thiết như thế, tựa như là chặt đứt nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược mỗi người một cái cánh tay.

Dưới trọng thương, hai đại thống lĩnh đều lâm vào trong phẫn nộ mãnh liệt. Dưới sốt ruột báo thù, bọn hắn dứt khoát buông tha cứu viện đối với diệt thế, ngược lại mang theo lửa giận đối với phòng tuyến Tiên Tức Thiên Hồ triển khai cường công.

Nhưng dường như Cơ Thái Xương đã sớm có chuẩn bị, dựa vào ưu thế địa hình triển khai triệt để trận địa chiến phòng thủ, viện quân phía sau Đông Hà liên tục không ngừng đến, lại đánh ra một bộ sóng to gió lớn, khí phách ta sừng sững bất động.

Trong từng trận chiến khốc liệt giống như cối xay thịt, thống khổ nữ vương và bộ đội tinh nhuệ bạo ngược của chủ quân giống như là gọt vỏ khoai tây, bị gọt một tầng lại một tầng.

Chờ đến khi bọn hắn giật mình hoàn hồn, mới phát hiện chủ lực của mình tổn thất phi thường thảm trọng, mà trong thời gian ngắn căn bản không bắt được Tiên Tức Thiên Hồ.

Mà bọn họ căn bản cũng không biết là, trên toàn bộ chiến trường lớn của Hư Không Hải, kỳ thật cũng chỉ có hai đạo

nhân mã của mình đánh nhau dữ dội, bộ lạc sợ hãi và bộ lạc Diệt Thế kỳ thật đều đang chèo thuyền.

Mà chính bởi vì bọn họ cường công, làm cho bộ đội "vây đánh diệt thế" quay về trung lộ, Diệt Thế Đại thống lĩnh nhân cơ hội hốt hoảng phá vòng vây, một đường chật vật lui về Hắc Đào quan, đánh mất toàn bộ thành quả thắng lợi trước đó.

Đến lúc này, Nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược cũng không thể không lui! Nếu không lui, rất có khả năng bị đại quân Đông Hà từ đường bên phải tới đây dò xét đường lui của bọn họ.

Kể từ đó, thế cục chiến trường lại trở về nguyên dạng trước chiến dịch này.

Biến hóa duy nhất là Nữ vương thống khổ cùng chủ lực bạo ngược của chủ quân tổn thất rất lớn, trong thời gian ngắn rất khó mở ra đại quy mô tác chiến, chỉ có thể phẫn nộ liếm láp miệng vết thương.

Cũng chính vào lúc này.

Một phong thư cầu hòa của đại quân Đông Hà đến lồng giam thống khổ.

Sau khi cầu hòa, sứ đoàn cầu hòa của Vương Phú Quý cũng xuất phát từ Tiên Tức Thiên Hồ, tiến đến "Bái kiến" Nữ vương thống khổ.

Một vòng đánh cờ mới, lần nữa mở ra.

…

Trên hư không đại chiến trường gió nổi mây phun, thế cục biến hóa khó lường.

Thần Đô Lạc Kinh bên này cũng đang bận rộn.

Ở dưới chính sách triều đình, bây giờ toàn bộ Đông Hà thần triều đều đã vận hành giống như một cỗ máy cấu tạo tinh vi, đào tạo linh dược, luyện đan, luyện khí, sàng chọn nhân tài, bồi dưỡng dự bị dịch… Tất cả mọi người đều làm việc của mình, bận rộn đến khí thế ngất trời.

Mà dưới sự sản xuất ngày đêm của các ngành nghề liên quan, một nhóm lại một nhóm vật tư quân dụng, đan dược, lương

thực liên tục không ngừng được sản xuất ra, theo viện quân cùng nhau không ngừng vận chuyển đến chiến trường lớn, cung cấp cho đại quân Đông Hà vật tư hậu cần dồi dào.

Nhiều năm kháng ma đại chiến, toàn bộ quá trình này mọi người đều đã hết sức quen thuộc.

Mà dưới sự giám sát của nhiều phương như chính lệnh của Thương Bình Thần Hoàng, nghiêm khắc chấp pháp, cùng với Thái Sơ Đạo Cung, hiện giờ cũng không có ai dám ăn ở phương diện này, lấy thẻ, muốn dùng trộm gian xảo.

So với lúc chiến sự vừa mới bắt đầu căng thẳng cùng lòng người hoảng sợ, hôm nay Đông Hà ngược lại xem như tương đối ổn định lại.

Ngay cả Thương Bình Thần Hoàng rảnh rỗi cũng bị lôi kéo.

Giờ phút này.

Tập đoàn quân công Đông Hà nằm trong một phòng luyện khí trên tầng cao nhất, Thương Bình Thần Hoàng một thân thường phục đang thao túng gia truyền thánh hỏa —— Cửu Long Thánh Diễm —— 【Cửu Long Thánh Diễm】, ở trong lò luyện khí thánh khí cao giai không ngừng phân giải dung luyện các loại "rác rưởi", từng chút từng chút tinh luyện tài liệu luyện thánh phẩm luyện khí.

Động tác của hắn như nước chảy mây trôi, hiển nhiên là đã làm công việc vô số lần, đã sớm thành thạo.

"Thật không hổ là bệ hạ, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà có thể đề luyện ra nhiều tài liệu như vậy." Một vị nữ tộc nhân tinh anh của Vương thị phụ trợ bên cạnh hắn, vừa bận rộn, vừa dùng ánh mắt cúng bái nhìn Thương Bình Thần Hoàng, "Những tài liệu này đều có thể dùng để tăng lên vũ khí trang bị của các tướng sĩ tiền tuyến, không biết có thể cứu được bao nhiêu mạng người"

"Bệ hạ chẳng những hiệu suất tinh luyện cực cao, hắn ở trên luyện khí thiên phú cũng là khoáng cổ tuyệt luân, trải qua luyện khí lĩnh vực còn không có bao nhiêu năm, mấy ngày hôm trước lại thành công đem một kiện tiên khí thăng cấp thành thánh khí." Một vị nữ hài Vương thị trẻ tuổi khác cũng

là vẻ mặt sùng bái, trong giọng nói tràn ngập kinh ngạc, “So với thái gia gia nhà chúng ta mạnh hơn nhiều quá nhiều.”

“Ninh Hi lão tổ làm sao xứng cùng Thánh Hoàng bệ hạ đánh đồng? Muốn so, cũng phải có Thủ Triết lão tổ gia gia của chúng ta so sánh.”

“Mặc dù Thủ Triết lão tổ gia gia nhà chúng ta rất mạnh rất mạnh, nhưng mà chênh lệch vẫn là rất lớn với bệ hạ chứ? Dù sao, bệ hạ gia gia không những là cấp Đạo Chủ, ngay cả luyện khí cũng có thiên phú như vậy.”

“Bộ dáng chăm chú luyện khí của Thần Hoàng bệ hạ thật là có mị lực. Ta tuyên bố, sau này ta chính là phấn sắt của bệ hạ.”

Các nàng một câu ta một câu, khoa trương Thương Bình Thần Hoàng trong lòng nhẹ bẫng, rất là ước chừng, ngay cả cuộc sống luyện khí mỗi ngày buồn tẻ cũng phảng phất không nhàm chán như vậy, ngược lại trong nội tâm tràn đầy nhiệt tình!

Các cô nương nhỏ của Vương thị vẫn rất có ánh mắt và kiến thức, biết bản hoàng mạnh hơn Vương Ninh Hi và Vương Thủ Triết kia nhiều.

Tình huống tương tự, cách một khoảng thời gian là sẽ phát sinh.

“A? Bệ hạ thật sự là làm quá nhanh” Vương Ninh Hi đúng lúc xuất hiện, biểu hiện ra một bộ dáng vô cùng khiếp sợ: “Cứ theo tiến bộ như ngài, không bao lâu nữa ngài sẽ trở thành Thánh vực đệ nhất Luyện khí sư.”

Vương Ninh Hi khen ngợi, cũng làm cho Thương Bình Thần Hoàng có chút hưởng thụ, ngay cả trong quá trình luyện khí tiêu hao tâm lực và huyền khí khổng lồ làm cho cảm giác mỏi mệt cũng bị quét sạch sành sanh.

Hắn lập tức bày ra dáng vẻ khiêm tốn nói: “Các tướng sĩ tiền tuyến đang liều mạng, ngày nào các thợ thủ công cũng cố gắng sản xuất. Ta thân là Thần Hoàng, may mà gần đây trong triều làm việc không nhiều lắm, đương nhiên phải làm hết sức mình.”

“Đông Hà có bệ hạ tọa trấn, quả nhiên là phúc lớn của nhân tộc.” Vương Ninh Hi lại móc ra một đống rác rưởi thánh khí hư hại, cùng vài món tiên khí đã mô phỏng xong phương án

thăng cấp. “Bệ hạ, nơi này còn có một đống việc, ngài muốn mệt thì cứ nghỉ ngơi…”

Sắc mặt của Thương Bình Thần Hoàng lập tức trở nên nghiêm nghị: “Mệt mỏi cái gì? Tất cả mọi người đều đang liều mạng, bản hoàng có mệt mỏi gì chứ? Đàm già, ngươi phân loại những thứ này một phen, bản hoàng tranh thủ trong vòng một tháng hoàn thành.”

“Vâng, bệ hạ.” Lão Đàm vội vàng thu thập những thứ kia.

Hiện tại bệ hạ quả thật là trầm mê lạc thú luyện khí, không thể tự kềm chế.

“Đúng rồi, Vương Thủ Triết nhà các ngươi gửi thư đến chưa? Bản hoàng nhớ hình như hắn đã hoàn thành hành trình đến Nam Lam thần châu, trở về Đông Hà của chúng ta rồi?” Thương Bình Thần Hoàng một bộ lơ đãng hỏi.

Thật ra gần đây Thương Bình Thần Hoàng cũng rất cao hứng, bởi vì Vương Thủ Triết bày bố và hành động ở sau lưng, bây giờ nguy cơ khổng lồ bao phủ toàn bộ Đông Hà đã bị hóa giải từng chút một, tuy còn chưa giải quyết triệt để, nhưng trước mắt mà nói, ít nhất sẽ không có cục diện nguy hiểm như trứng chồng chất, có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta cảm động với công trạng của Vương thị, cũng là phong thưởng nên có trong bóng tối, chuẩn bị chờ Vương Thủ Triết đến Lạc Kinh bái kiến hắn, báo cáo công tác hành động ở Nam Tề Thần Châu sẽ tuyên bố phong thưởng, xem như cho Vương Thủ Triết một niềm vui bất ngờ.

“Thủ Triết lão tổ?” Vương Ninh Hi nhíu mày suy nghĩ một chút nói: “Trước đó đích thật là nhận được tin tức của lão nhân gia hắn, người khác hẳn là đã trở về Đông Hà chúng ta. Nhưng mà, gần đây hình như đang mưu đồ một phó bản.”

Mưu đồ phó bản?

Trong lòng Thương Bình Thần Hoàng hơi cứng lại, một cỗ không vui tự nhiên sinh ra.

Theo bản sao chép nhỏ của thế giới Thần Võ, Đại Lưu Ảnh và một loạt tác phẩm ở Đông Hà truyền bá ra, một loạt từ ngữ

mới mẻ mà thú vị cũng tự nhiên truyền vào Đông Hà, nhanh chóng lưu hành ở Đông Hà.

Cái từ "phó bản" này mọi người đã không còn xa lạ gì nữa, tất nhiên Thương Bình Thần Hoàng cũng hiểu rõ đây là ý gì.

Nhưng chính bởi vì hiểu rõ, hắn mới khó chịu.

Sau khi Vương Thủ Triết ngươi trở về, không phải nên đến bái kiến bản hoàng báo cáo công tác trước sao? Sao vừa quay đầu đã mưu đồ phó bản rồi? Cái này cũng quá không để bản hoàng vào mắt!

"Bệ hạ muốn triệu kiến Thủ Triết lão tổ sao?" Vương Ninh Hi hỏi: "Nếu không, ta viết thư cho lão tổ, mời ngài tới Lạc Kinh gặp ngài trước?"

"Không cần làm ra vẻ như vậy." Thương Bình Thần Hoàng làm ra vẻ không thèm để ý, cười ha hả nói: "Thủ Triết là người bận rộn, bản hoàng người rảnh rỗi há có thể tùy ý trì hoãn thời gian của hắn? Chắc hẳn, sau khi hắn làm xong phó bản này sẽ đến Lạc Kinh."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng của hắn lại bắt đầu thầm mắng.

Vương Thủ Triết ơi Vương Thủ Triết, lòng bản hoàng hướng về trăng sáng, nhưng trăng sáng chiếu mương mà. Ngươi cũng quá không có mắt nhìn.

Hừ!

Phong thưởng ban đầu giảm hai phần, không, gọt ba phần!

…

Chương 114: Chí Tôn phủ xuống!

…

Đại Càn thế giới Thần Võ, chủ trạch của Trường Ninh Vương thị.

Sau khi giải quyết đọa lạc Đại thống lĩnh, lâm thời phong bế hành lang không gian ở siêu xa, Vương Thủ Triết liền không có dừng lại lâu, một đường trở lại Đông Hà thần triều, cũng trực tiếp trở về chủ trạch Vương thị.

Đủ loại vật tư mua từ Nam Tề Thần Châu và bán đấu giá, cộng thêm các loại chiến lợi phẩm, đều phân loại đăng ký danh sách đăng ký đặt vào trong bảo khố gia tộc. Trong đó một trong những bảo vật trân quý nhất —— 【Đạo Nguyên Đan 】, đã sớm một bước phái gia tướng đưa cho Vương Ly Dao.

Bên hồ Châu Vi chủ trạch Vương thị tọa lạc một viện lạc lịch sự tao nhã cổ điển, thủy hệ linh khí dư thừa, tên là 【 Thủy Tiên Cư 】.

Phía dưới Thủy Tiên Cư có lưu lại một linh mạch thủy hệ bát phẩm mini, vừa có thể hội tụ thuỷ linh khí mênh mông, khiến cho bên trong Thủy Tiên Cư tràn đầy linh khí, tựa như tiên cảnh, còn có thể mở ra mấy mẫu hồ nước bát phẩm, dùng để trồng linh dược thủy hệ cùng linh cốc.

Những năm gần đây, theo việc buôn bán qua lại với Đông Hà, Vương thị cũng mua được một ít bát phẩm linh mạch từ các đại thế gia và thế lực, tuy đều là loại nhỏ, nhưng cũng khiến cấp bậc linh mạch bên chủ trạch Vương thị tăng lên một cấp bậc.

Tòa Thủy Tiên cư này là do linh mạch thủy hệ bát phẩm này xây dựng.

Mà hôm nay, trung tâm Thủy Tiên Cư, đang có một vị khách cực kỳ đặc thù - Lạc Hà lão tổ.

Vợ chồng Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam từ Nam Lam Thần Châu trở về không bao lâu, liền tự mình tới đây bái kiến vị khách quý này.

“Thủ Triết bái kiến Lạc Hà lão tổ.” Vương Thủ Triết cung kính hành lễ với hắn: “Mấy ngày nay, lão tổ có quen ở Thủy Tiên Cư này không?”

Lúc này Lạc Hà lão tổ tạm thời thoát ly ngọc bội, cả người dưới sự tẩm bổ của linh khí cùng hồn hệ thần mộc thập thất giai từ hư chuyển thực, nhìn qua hầu như không khác gì người sống.

Ước chừng là lúc qua đời tuổi tác còn không tính là lớn, bộ dáng của nàng thoạt nhìn ước chừng ba mươi mấy tuổi, không chỉ không già, ngược lại còn có chút trẻ tuổi, da thịt ngọc nhuận thi nhau, khí chất xuất trần thoát tục, một thân váy cung trang cổ xưa tràn ngập cổ vận, hiển nhiên chính là bộ dáng của một vị tiên tử Thiềm Cung.

Trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ khoan thai tự đắc: “Ở rất tốt, đã lâu không có cuộc sống nhàn tình nhã trí như vậy, thoải mái tự nhiên.”

Lúc nàng còn sống vừa vặn cùng Tinh Cổ tộc phát sinh một trận đại chiến, sau khi chết sống ở bên trong ngọc bội, cũng là thường xuyên lo lắng hãi hùng, sợ có một ngày bị Vô Tận Thiên Uyên thế giới nuốt hết, khi đó thật sự là thần hồn câu diệt.

Tiểu viện này đương nhiên xa xa không bằng trạch viện thời kỳ đỉnh phong của nàng, nhưng cũng làm cho nàng cảm nhận được an bình khó có được.

“Lão tổ quen ở là tốt rồi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Nếu lão tổ đã định thần, gần đây có thể ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, tuy thế giới Thần Vũ chúng ta rất nhỏ, nhưng cũng có một phen đặc sắc khác.”

“Đều đã ra ngoài đi dạo.” Lạc Hà lão tổ nói: “Thích nhất đi dạo vẫn là Tân Bình trấn bên cạnh, trong đó có rất nhiều thứ, để cho ta mở rộng tầm mắt. Còn có những quần áo trang sức này cũng rất tốt, có đặc sắc, ta thấy có rất nhiều nữ tử đều thích mặc.”

Nói xong, thân thể nàng hơi nhoáng một cái, hình tượng trong nháy mắt phát sinh biến hóa, vậy mà trong chớp mắt liền hóa

thành một mỹ nữ dáng người lung linh, chân đẹp vớ cao, khoác vai sóng lớn nóng bỏng.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cứng lại, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nhiều, vẻ mặt rất xấu hổ.

Bộ dạng này quả thực có chút nóng bỏng.

Ngược lại Liễu Nhược Lam hai mắt tỏa sáng, tiến lên khen ngợi không ngớt: "Không ngờ ánh mắt thẩm mỹ của lão tổ tông lại tốt như vậy, đây là kiểu dáng mới đưa ra gần đây nhất. Nếu ngươi thích, ta sẽ theo ngươi đi dạo nhiều một chút, cho người đo ni đóng giày cho ngươi."

Lạc Hà lão tổ tất nhiên là cảm thấy hứng thú đáp ứng, bộ dáng rất hứng thú với việc đi mua sắm, sau đó hứng trí tán gẫu với Liễu Nhược Lam những thời thượng mới nhất.

Sau một lúc trò chuyện rất vui vẻ, nàng ta mới trả lời chủ đề: "Thủ Triết, Nhược Lam. Các ngươi đã lên kế hoạch thời gian chưa? Chúng ta phải nhanh chóng đi tìm lại quyển đạo thư đã mất."

"Lão tổ tông, chúng ta đã phái người đi bố trí trước một phen, sau khi người của Doanh thị tới thì lập tức mở ra kế hoạch tìm lại đạo thư." Liễu Nhược Lam nói.

"Chờ bọn hắn làm gì?" Lạc Hà lão tổ nói: "Lúc trước ta đã tìm hiểu qua với An Nghiệp, hiện tại trong đám người trẻ tuổi của Doanh thị, cũng chính là linh trúc rất tốt, nhưng mà nàng đã đi Thái Sơ nhất mạch rồi. Đạo thư của ta, vẫn là muốn ngươi tới thừa kế."

Trong khoảng thời gian này, Lạc Hà lão tổ đã hiểu rõ chân tướng huyết mạch Vương thị, biết Liễu Nhược Lam vốn là hậu duệ huyết mạch của nàng, chỉ là sau khi mượn thai trùng sinh hóa thành Liễu Nhược Lam.

Cũng chính vì vậy, trong dòng dõi dòng chính Vương thị tương thừa với Nhược Lam, ít nhiều đều có huyết mạch của Lạc Hà lão tổ. Cũng phải thiệt thòi như thế, sau khi nàng bị An Nghiệp nhặt được, mới có thể thuận lợi thức tỉnh.

"Cái này… Lạc Hà lão tổ tông." Vương Thủ Triết nhỏ giọng giải thích: "Doanh thị dù sao cũng là bổn tộc của Nhược Lam, huống chi hiện giờ còn có quan hệ thông gia với Vương thị ta,

bộ đạo thư này vô luận là do ai kế thừa, Doanh thị đều phải có mặt. Nếu không, chẳng phải là dựa vào vô duyên gia tăng mâu thuẫn giữa hai tộc sao?"

Trong lịch sử, gia tộc vì một bộ đạo thư hoặc là Thánh đồ mà trở mặt thành thù còn ít sao?

"Kỳ thật nghiêm túc nói tiếp, Thiên Thủy Đạo Thư này cũng không hoàn toàn là sở hữu của Doanh thị chúng ta." Lạc Hà lão tổ dáng vẻ không sao cả, "Lúc trước Vô Cực Đạo Tông của chúng ta chính là Tiên Minh đệ nhất đại tông, Hiên Viên kia cũng mạnh như vậy, bất quá chỉ là phó tông chủ mà thôi."

"Mà tông môn ta thuộc Thiên Thủy nhất mạch, thực ra là chi nhánh trong nội bộ Vô Cực Đạo Tông. Luận lý, phàm là người trẻ tuổi ưu tú của Thiên Thủy nhất mạch đều có cơ hội kế thừa Thiên Thủy Đạo Thư, cũng không nhất định phải là hậu duệ của Doanh thị. Chỉ là bởi vì huyết mạch Thủy hệ của Doanh thị tinh khiết cường đại, anh tài xuất hiện lớp lớp, thỉnh thoảng có thể xuất hiện một vị Đạo Chủ, thế cho nên dưới ngày dài, Doanh thị đã chiếm được quyền lên tiếng rất lớn trong Thiên Thủy nhất mạch."

Vương Thủ Triết nghe hiểu.

Nói cách khác, Thiên Thủy Đạo Thư cũng không phải là đạo thư mà nhiều thế hệ Doanh Thị tương truyền, chỉ là khi đại chiến với Tinh Cổ Tộc, người thừa kế cuối cùng của Thiên Thủy nhất mạch, vừa vặn chính là Lạc Hà lão tổ.

Mà sau khi di cư ở Đông Hà, Hiên Viên thị làm phó tông chủ khai sáng ra Đông Hà thần triều, Vô Cực đạo tông từ tông môn sửa thành hoàng triều, đạo thư, thánh đồ, tiên kinh cũng không còn do tông môn nắm giữ, mà trở thành tài sản riêng của gia tộc truyền lưu nhiều đời, lúc này mới cho hậu nhân một loại cảm giác "Thiên Thủy đạo thư thuộc về Doanh thị".

"Dù vậy, việc này vẫn không thể tránh khỏi Doanh Thị." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói: "Nếu Lam chúng ta muốn lấy Thiên Thủy Đạo Thư, cũng phải đường đường chính chính, để tránh làm ác quan hệ giữa hai nhà."

"Cũng được!" Lạc Hà lão tổ gật đầu nói, "Nghe cũng có đạo lý, cứ làm theo lời ngươi đi."

“Nếu như vậy, Thủ Triết xin cáo lui trước, Nhược Lam, ngươi ở lại với lão tổ tông nhiều hơn.”

Vương Thủ Triết cáo từ, chuẩn bị đi luyện đan tổng ty xem một chút. Thái Sơ Đạo Chủ đang làm một số công việc chuẩn bị, kế hoạch luyện chế hai Đạo Nguyên Quả mua về thành Đạo Nguyên Đan lần nữa.

Cũng không biết lần này hắn luyện chế, có thể thành mấy viên đan?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Đại chiến trường Hư Không Hải ngoại vực, thống khổ hành cung Nữ vương —— trong lồng giam thống khổ.

Thông qua một đoạn thời gian thương lượng, Vương Phú Quý cùng Hành Kỳ Thánh Vương làm sứ giả, đã thông qua con đường ngoại giao chính thức đạt được tư cách tiến vào Hành Cung, cũng hưởng thụ được đãi ngộ ngoại giao sứ giả tương ứng.

Giờ phút này.

Bên trong hành cung, trong một cái sân được kiến tạo theo lối ở của Nhân tộc.

Ba người Hành Kỳ Thánh Vương, Vương Phú Quý, còn có Vương Tông Côn đang ngồi uống trà.

Trên bàn trà trước mặt ba người, một bình nước trà nhỏ đang bốc lên bọt khí, hương trà lượn lờ phiêu tán, hương thơm xa xưa, thấm vào ruột gan.

Nhưng mà, Hành Kỳ Thánh Vương đang cầm chén trà lại không có chút tâm tư nào uống trà, vẻ mặt ỉu xìu, ánh mắt nhìn về phía Vương Phú Quý cũng thập phần u oán: “Phú Quý a, hiện tại ngươi hoàn toàn có thể một mình gánh vác trách nhiệm sứ đoàn, lần này đi sứ nhất định phải gọi ta làm gì? Cái này không phải, chúng ta bị nữ vương thống khổ vứt ở chỗ này, không biết ngày tháng năm nào mới có thể được chuẩn tiếp đãi.”

Hành Kỳ Thánh Vương lúc này đang cùng Tử Mị Ma Chủ gian tình nóng bỏng, cứ như vậy bị Vương Phú Quý bắt tới

làm việc, thoáng cái liền biến thành tình yêu nơi đất khách.

“Hành Kỳ tiền bối, bây giờ là lớp cuối cùng của sứ giả ngươi, nhất định phải đứng vững rồi.” Vương Phú Quý ngược lại là một bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, mặc cho ánh mắt hắn u oán như thế nào cũng không động đậy chút nào, “Huống chi thứ này nếu ngươi quá sốt ruột, sợ rằng sẽ làm cho rất bị động.”

“Cũng đúng, Phú Quý ngươi có hai lão bà, nhi tử của ngươi có ba lão bà, nhà các ngươi yêu đương nhất định là có tâm đắc.” Hành Kỳ Thánh Vương ánh mắt tỏa sáng nói: “Ngươi nói xem, ta nên làm như thế nào?”

“Ta không thể nào yêu đương được, tình cảm giữa ta và hai nương tử đều nước chảy thành sông, tự nhiên sẽ đi cùng nhau.” Vương Phú Quý nói.

“Vậy ngươi chỉ cái gì?” Hành Kỳ Thánh vương lập tức thay đổi khuôn mặt, một bộ ngạo nghễ tự đắc, “Ta hiện tại chính kinh nói chuyện yêu đương, đời này chưa bao giờ có trải nghiệm kích động như thế.”

Khi hắn còn nhỏ, cũng là gia tộc sắp xếp cho hắn lão bà. Lão bà hắn cũng xuất thân thế gia, gia thế hậu đãi, phẩm mạo không tầm thường, tính cách cũng đoan trang ôn nhã, coi như là cả đời tương kính như tân với hắn.

Thánh Vương phi chín ngàn sáu trăm tuổi qua đời, sau đó Hành Kỳ Thánh Vương vẫn độc thân đến bây giờ, đã độc thân hơn hai vạn năm.

Không nghĩ tới lúc về già, còn có một hồi diễm ngộ oanh oanh liệt liệt như vậy.

“Tình yêu của Hành Kỳ tiền bối đúng là không được tốt lắm.” Nghe vậy, Vương Tông Côn đang bận ăn điểm tâm lại không nhịn được, cười híp mắt xen vào một câu: “Với kinh nghiệm yêu đương nhiều năm của ta, ngươi cả ngày phải bận tâm nhớ thương như vậy, rất dễ dàng để tướng, thời gian lâu ngược lại sẽ bị lạnh nhạt và chán ghét.”

“Tông Côn tiểu tử nói thế nào?” Hành Kỳ Thánh Vương nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Lời này người khác nói hắn chưa chắc tin, nhưng tiểu tử Tông Côn này lại không phải bình thường.

Bên cạnh tiểu tử này luôn có mỹ nhân vờn quanh không nói, còn ai nấy đều nâng hắn như sủng ái trong lòng bàn tay, có thể tưởng tượng được tất nhiên thủ đoạn bất phàm.

“Dạy ngươi Châm Ngôn Bát Tự: “Nhược Nhược Ly, chợt lạnh chợt nóng.”

“Đây là lý do gì?”

“Nào nào, bản đại tình thánh tinh tế phân giải với ngươi…”

Vương Tông Côn cười hắc hắc, tiến đến bên cạnh Hành Kỳ Thánh Vương liền cùng hắn nói ra lời nói nhỏ.

Bộ dáng hèn mọn bỉ ổi như vậy, Vương Phú Quý nhìn mà toát mồ hôi lạnh.

Côn lão tổ tông nhà mình thật sự không phụ cái tên ” cặn bã Côn”. Cũng phải thua thiệt hắn là một con Côn, nếu là người, không chừng sẽ bị Thủ Triết lão tổ nghiêm minh chính điển hình, lấy chính gia pháp.

Trong lòng âm thầm lắc đầu, Vương Phú Quý cũng lười quan tâm bọn họ, tự mình uống tiên trà.

Nữ vương thống khổ trước mắt tuy rằng gạt hắn, nhưng bất quá cũng chỉ là một loại sách lược chiến thuật tâm lý mà thôi. Nếu thật sự không muốn tiếp kiến hoà đàm, với tính cách của nàng sợ là đã sớm không chút lưu tình mà đem bọn họ đuổi đi, sao có thể đem sứ đoàn an trí thỏa đáng như thế? Thậm chí chi mỗi ngày đều dễ ăn ngon mà cung phụng?

Đối với chuyện này, Vương Phú Quý chẳng những có kiên nhẫn, ngược lại còn cho rằng đây là một chuyện tốt.

Dưới trướng nữ vương thống khổ này, đều là đại bản doanh Ma tộc từ trong truyền thuyết tới, chỉ cần tán gẫu vài câu là có thể trong lúc lơ đãng lộ ra một ít tình báo.

Cũng đừng xem thường những tiểu tình báo nhìn như lơ đãng này.

Cho dù là những chuyện nhỏ nhặt, đôi khi cũng có thể phân tích ra những tin tức quan trọng. Về phương diện này, lão tổ gia gia dạy hắn không ít.

Mà ngay lúc Vương Phú Quý đang thảnh thơi thảnh thơi chờ tin tức.

Không gian lồng giam thống khổ bỗng nhiên hơi chấn động một chút.

Ngay sau đó, một đạo khí tức âm trầm âm trầm từ trong hư không thẩm thấu ra, sau đó vô thanh vô tức lướt qua lồng giam thống khổ.

Tốc độ khí tức này xẹt qua rất nhanh, cũng rất mịt mờ, bất kể là Vương Phú Quý hay là Vương Tông Côn và Hành Kỳ Thánh Vương, đều không phát hiện được chút nào.

Nhưng mà.

Chỗ sâu trong lồng giam thống khổ, Nữ vương thống khổ đang vì chiến cuộc gần đây mà phát sầu bỗng nhiên thần sắc biến đổi, mãnh liệt đứng lên.

Cơ hồ trong nháy mắt, nàng liền rời khỏi bảo tọa, một mực cung kính đứng ở dưới bậc thang, một bộ đứng cung kính khoanh tay, yên lặng chờ đợi.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trên phù điêu chí tôn tuần thú to lớn sau lưng ngai vàng liền có đạo đạo ma văn nổi lên, toả ra đạo đạo quang mang.

Khí tức huyền ảo tối nghĩa tràn ngập trong không khí.

Không gian chung quanh hơi rung động, ma khí mênh mông phảng phất vô cùng vô tận từ trong hư không mãnh liệt tuôn ra, trong giây lát hội tụ thành một đạo thân ảnh cao lớn uy nghiêm ở phía trước ngai báu.

Đó là một vị Ma tộc cao cấp vô cùng tuấn mỹ.

So với Ma tộc cao đẳng bình thường, ngoại hình Ma tộc cao đẳng hiển nhiên là hình chiếu càng tiếp cận hình người hơn một chút, cánh màng sau lưng hoàn toàn thu liễm, trên người cũng không có bao nhiêu lân phiến hoa văn, thoạt nhìn cơ hồ làm cho người ta tưởng lầm là Nhân tộc.

Đây là kết quả của việc thu liễm năng lượng đến cực độ.

Dưới tình huống năng lượng cực độ thu liễm, đặc thù Ma tộc trên người Ma tộc sẽ thu liễm trên diện rộng, chỉ có thời điểm

chiến đấu, mới có thể hoàn toàn hiện ra.

Nhưng uy thế toàn thân hắn lại mênh mông như vô tận thiên hồ, lại như gió bão hư không biển rộng bạo ngược, khiến người ta nhìn mà sợ.

“Thuộc hạ tham kiến Chí Tôn.”

Nữ vương thống khổ vội vàng hành lễ, thần thái có chút kích động, cũng có chút sợ hãi.

Tuy nàng thân là một trong những thân tín của Chí Tôn, nhưng cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy Chí Tôn, dù chỉ là một hình chiếu.

Bây giờ hình chiếu chí tôn giáng lâm, nàng tất nhiên là vừa khẩn trương vừa thấp thỏm.

“Thống khổ.”

Chí Tôn rũ mắt nhìn về phía nàng, đáy mắt thần sắc thâm thúy mà lạnh lùng, tựa như phản chiếu Thiên Uyên thế giới vô cùng vô tận.

“Ngươi khiến bản chí tôn có chút thất vọng.”

Nữ vương thống khổ toàn thân run lên, vội vàng cúi đầu nhận sai: “Kính xin Chí Tôn trừng phạt.”

“Hừ! Trừng phạt ngươi có tác dụng gì?” Giọng điệu của Chí Tôn lạnh lùng: “Ngươi đừng quên, ta để ngươi tấn công một đội di dân bộ lạc Tiên Tộc này, mục đích thực sự là gì?”

“Khởi bẩm Chí Tôn, ta tuyệt đối không dám quên.” Nữ vương thống khổ vội vàng nói: “Ngài cho ta chút thời gian, ta lại từ thống khổ Ma Vực điều động đại quân tới. Chờ đẩy ngã Đông Hà Thần Châu, thuộc hạ nhất định sẽ tìm ra 【 Vũ Nhạc Tiên Đế 】 chuyển thế.”

“Hừ”

Chí Tôn hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt, lập tức hơi ngước mắt nhìn về phương xa.

Giờ khắc này, tầm mắt của hắn phảng phất xuyên thấu lồng giam thống khổ, rơi vào Đông Hà Thần Châu xa xôi.

Thần sắc trong mắt hắn, trong nháy mắt cũng phát sinh biến hóa kịch liệt, phảng phất có một loại ánh lửa tên là “Hi vọng” từ đáy mắt bắn ra.

Ánh mắt kia nóng rực mà rừng rực, giống như một đoàn địa ngục hỏa thiêu đốt, mang theo một cỗ cuồng nhiệt cùng cố chấp không gì sánh kịp.

Vũ Nhạc ơi Vũ Nhạc, ngươi cho rằng ngươi chuyển thế đầu thai một lần nữa, bản chí tôn liền không phát hiện được ngươi sao?

Ngươi và thứ ngươi giấu đi tuyệt đối không thoát khỏi bàn tay của bản tôn!

…

Chương 115: Bảo quang và Băng Tuyết Tiểu Long Nữ

…

Cũng không biết qua bao lâu.

Chí Tôn mới thu hồi ánh mắt, ngược lại lần nữa nhìn thẳng nữ vương thống khổ: “Ngươi có thể bảo đảm, lại điều động nhân mã có thể rất nhanh bắt được chi di dân Tiên Tộc này không?”

“Cái này…” Nữ vương thống khổ do dự một chút, nói: “Chuyến di dân Tiên Tộc này, so với trong tưởng tượng khó chơi hơn. Bất quá, thuộc hạ tin tưởng, thắng lợi cuối cùng tất nhiên là Ma Tộc vĩ đại của chúng ta…”

“Hừ.” Giọng Chí Tôn lại lạnh thêm vài phần: “Vạn nhất ngươi kéo dài quá lâu, Vũ Nhạc tìm được ký ức kiếp trước, lấy được thứ đó thì làm sao bây giờ? Thống khổ, bản chí tôn muốn ngươi nghĩ cách lẻn vào trong di dân Tiên Tộc, thông qua phương thức sàng lọc, nhanh nhất tìm ra Vũ Nhạc chuyển thế.”

Lẻn vào di dân?

Nữ vương thống khổ thoáng có chút chần chờ, nhưng rất nhanh liền ý thức được, kế này tuy rằng nguy hiểm rất lớn, nhưng đích thật là biện pháp nhanh nhất.

Vũ Nhạc là Tiên Đế, một khi chuyển thế, tốc độ tu hành tất nhiên cực nhanh, nếu cho hắn cơ hội trưởng thành, sợ là sẽ thành họa lớn của tâm phúc. Cho nên cho dù cần mạo hiểm một chút, cũng phải mau chóng tìm được hắn.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, nữ vương thống khổ lập tức vui lòng phục tùng, thành kính hành lễ nói: “Thuộc hạ nguyện vì Chí Tôn xông pha khói lửa, vô luận như thế nào đều sẽ tìm ra Vũ Nhạc chuyển thế.”

“Được lắm. Nhưng ngươi nhớ kỹ, sự kiên nhẫn của bản tôn có hạn.” Chí Tôn lạnh giọng: “Đây sẽ là cơ hội cuối cùng của ngươi.”

“Vâng, Chí Tôn.”

Nữ vương thống khổ cung kính nhận lời, trong đôi mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ, muốn hoàn thành nhiệm vụ này, còn phải cẩn thận cân nhắc lại một phen.

Thời gian bất tri bất giác lại trôi qua một đoạn.

Ngày hôm đó.

Trước cửa Nữ vương điện thống khổ.

Hai vị thị vệ cấp Ma Thần có hình tượng cao lớn thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, mặc áo giáp dữ tợn đang cẩn thận đứng canh gác.

Cho dù không phải trạng thái chiến đấu, nhưng trong cảnh giới thần sắc bọn họ vẫn căng thẳng như cũ, ma khí toàn thân đều ở vào trạng thái tùy thời vận sức chờ phát động, uy thế dâng trào, lạnh lùng xơ xác tiêu điều, tản ra nguy hiểm nồng đậm.

Bọn họ là mặt tiền của Nữ vương thống khổ, đồng thời cũng là đạo phòng tuyến cuối cùng bên người Nữ vương. Thị vệ có thể đứng gác ở chỗ này, bản thân chính là người nổi bật trong thị vệ, tự nhiên Ma Thần tầm thường không thể so sánh.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt những Ma Thần thị vệ tinh anh này liền trở nên có chút phức tạp, vừa giống như có chút phiền não, lại giống như có vài phần bất đắc dĩ.

Nguyên nhân không có gì khác.

Chỉ vì làm sứ giả, Vương Phú Quý và Vương Tông Côn đã sinh sống trong 【Giam cầm tù】 một thời gian, lại lảo đảo đi tới.

Một người một côn bước chân chậm rì, tư thái vô cùng thanh thản, phương hướng lại thập phần chắc chắn, hiển nhiên đã thập phần thuần thục.

“Đông Hà sứ giả.” Ma Thần hộ vệ tận chức tận trách ngăn cản Vương Phú Quý: “Nữ vương bệ hạ gần đây rất bận, vẫn không rảnh triệu kiến các ngươi.”

“Lý giải lý giải. Nữ vương bệ hạ thống khổ chính là thân tín dưới trướng Chí Tôn, tồn tại phía trên Vạn Ma dưới Nhất Ma giới, hôm nay vạn cơ cũng hợp tình hợp lý.” Vương Phú Quý

vẻ mặt tươi cười chân thành, “Ta lần này tới cũng không phải muốn gặp bệ hạ, mà chỉ đơn thuần muốn tán gẫu với hai vị lão ca một phen, tìm hiểu tình báo của Nữ vương bệ hạ. Ví dụ như nói, nàng thích ăn cái gì nhất? Có sở thích đặc thù gì?”

Trong lúc nói chuyện, Vương Phú Quý còn rất thân thiết nhét một viên Hỗn Độn linh thạch cho hai thị vệ.

Công khai đút lót cùng vơ vét tình báo như thế, làm cho hai vị Ma Thần thị vệ sợ đến choáng váng.

Bọn họ bị dọa đến hồn vía lên mây, vội vã khước từ: “Chuyện này không được, tuyệt đối không được, chúng ta chỉ là thị vệ, thị vệ mà thôi.”

Điều này khiến Nữ vương thống khổ biết, không chết cũng phải lột một lớp da.

“Không sai, các ngươi là thị vệ tận chức.” Nụ cười trên mặt Vương Phú Quý không thay đổi: “Bất quá, ta cũng là sứ giả tận chức, bất luận thế nào ta cũng phải nhìn thấy nữ vương bệ hạ, thương thảo một chút chuyện Nhân Ma chung sống hòa bình. Không có việc gì, chúng ta sẽ tận trách tất cả, chậm rãi hao tổn.”

Hai vị Ma Thần thị vệ vẻ mặt bất lực.

Trong khoảng thời gian này, chuyện tương tự cũng phát sinh không ít, khiến cho bọn họ hôm nay vừa nhìn thấy hai người Vương Phú Quý liền vô cùng đau đầu.

Nhưng hai người này vẫn là thành viên sứ đoàn, cho dù trong lòng bọn họ không kiên nhẫn, vì đại kế cũng không thể làm gì được bọn họ.

Bên này đang nói chuyện, thì ở cửa chính điện lại có một nữ Ma thần dáng người thướt tha đi ra.

Nàng có một đầu tóc dài màu lam tím sẫm, dáng người uyển chuyển, quanh thân khí tức bành trướng, quanh quẩn một cỗ năng lượng đen tối nồng đậm, mơ hồ tựa như có thể nghe được linh hồn đang kêu rên.

Nhìn chế phục và khí chất của nàng, hơn phân nửa chính là thị nữ bên cạnh nữ vương rồi.

Thấy thế, Vương Tông Côn "lộp bộp" chạy tới trước mặt thị nữ Ma Thần kia, tươi cười ngăn nàng lại: "Tiểu tỷ tỷ, ta là sứ giả của Đông Hà Vương Tông Côn. Ngươi lớn lên thật đẹp."

"Tiểu tỷ tỷ đừng chạy nha, đây là thánh phẩm dưỡng nhan đặc hữu của Đông Hà chúng ta."

"Tiểu tỷ tỷ, ta nói cho tỷ nghe một chút chuyện cười vui vẻ đi, tỷ có biết tỷ cùng ngôi sao khác biệt lớn nhất không? Ngôi sao ở trên trời, mà tỷ ở trong lòng ta."

Mặc kệ thị nữ kia chạy đông chạy tây như thế nào, Vương Tông Côn đều như giòi trong xương nhìn chằm chằm nàng, trên khuôn mặt mũm mĩm treo một nụ cười gợi đòn, cái gì tiểu hoa tươi tiểu lễ vật, lời nói tình cảm đối với nàng điên cuồng oanh tạc.

Làm cho thị nữ của người ta sợ tới mức run bần bật.

Một màn như thế, tự nhiên cũng rơi vào trong mắt nữ vương thống khổ đang ở trong đại điện, khóe miệng của nàng co quắp một trận.

Sứ giả Đông Hà này cũng quá không biết xấu hổ rồi.

Lúc này, nàng liền gọi một đội thị vệ đuổi hai tên vô sỉ kia đi.

Nhưng Nữ vương thống khổ còn chưa được mấy ngày yên tĩnh, Vương Phú Quý và Vương Tông Côn lại cùng đến.

Sau nhiều lần như vậy, Nữ vương thực sự không nhịn được nữa, đành phải nhận mệnh triệu Vương Phú Quý và Tông Côn vào gặp mặt.

Thấy mặt, bọn họ ngược lại lễ nghi thập phần chu đáo, đều cung kính hành lễ: "Đông Hà sứ giả Vương Phú Quý, Vương Tông Côn, bái kiến bệ hạ bệ hạ."

Ngồi ở trên vị trí nữ vương thống khổ, ánh mắt âm lệ nhìn chằm chằm hai người Vương Phú Quý: "Các ngươi có phải cảm thấy tính tình bổn nữ vương quá tốt rồi không? Sẽ không chém giết các ngươi tại chỗ?"

"Phú Quý đã làm sứ giả, cũng đã sớm bỏ qua chuyện sống chết." Vương Phú Quý không kiêu ngạo nói: "Thực hiện sứ mệnh và cầu của Thánh Hoàng Bệ Hạ, thuận tiện thám thính tình báo Ma tộc, vốn là chức trách phú quý."

Thực hiện cầu và sứ mệnh thì cũng thôi đi, nhưng thăm dò tin tức Ma tộc có cần nói ra công khai như vậy không?

Nữ vương thống khổ khóe miệng giật một cái, lại hung hăng nhìn chằm chằm Vương Tông Côn: "Vậy còn ngươi? Bổn nữ vương tổng cộng sáu vị thị nữ, có bốn người tâm thần nhộn nhạo bị ngươi ba lần bốn lượt trêu chọc, mất hồn mất vía, ngươi là đặc biệt đến phá hư sao? Nếu không phải ngươi là thân phận sứ giả, bổn nữ vương đã sớm đem ngươi nghiền xương thành tro rồi."

"Khởi bẩm bệ hạ, ánh mắt của ngài thật sự độc đáo tàn nhẫn, thị nữ mỗi người đều xinh đẹp lại dáng người nóng bỏng." Vương Tông Côn một bộ dáng vô tội: "Ta làm như vậy cũng là kìm lòng không được a!"

"Phi ngươi thật không tự kìm lòng được, ngươi là Côn bản nữ vương gặp qua cặn bã nhất." Nữ vương thống khổ tức giận trừng mắt cảnh cáo, "Ngươi còn dám trêu chọc thị nữ của bổn nữ vương, bổn nữ vương liền đem ngươi con cá trích này ăn sống lại."

"Vậy ta có thể trêu chọc Nữ vương bệ hạ không?" Vương Tông Côn chớp chớp đôi mắt to nhìn Nữ vương thống khổ, dáng vẻ ngây thơ vô tội: "Sau khi thấy chân dung tuyệt thế của ngài, ta phát hiện những thị nữ kia của ngài so với ngài giống như đom đóm và trăng sáng, ngài chính là rực rỡ nhất trong suy nghĩ của ta…"

"Oanh!!"

Còn chưa nói xong, Vương Tông Côn đã bị nữ vương thống khổ cách không một cái tát đánh ra khỏi đại điện.

Lúc này trong đại điện mới yên tĩnh trở lại.

Vương Phú Quý thì mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, dường như cái gì cũng không phát hiện.

Hắn căn bản không lo lắng Vương Tông Côn, tiểu tử kia da dày thịt béo rất, căn bản không sợ bị đánh.

Sau khi đánh bay Vương Tông Côn, tâm tình thống khổ của nữ vương lập tức thư sướng hơn rất nhiều.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Phú Quý trái lại hiền lành hơn một chút: “Ngươi nói ngươi là đại diện cho Thương Bình Thần Hoàng đến cầu hòa, nói một chút xem, các ngươi chuẩn bị mỗi trăm năm tiến cống bao nhiêu tài vật?”

“Chúng ta không có ý định tiến cống.” Vương Phú Quý nói đúng sự thật.

Nữ vương thống khổ vẻ mặt trì trệ, cả giận nói: “Không có cống phẩm còn muốn cầu hòa? Ngươi là đến tiêu khiển bổn nữ vương?”

Nàng là thân tín dưới trướng Ma Tôn, thực lực vô cùng thống khổ nữ vương, văn minh đã từng diệt sát cũng không phải một hai cái, chủng tộc cùng thế lực cho tới nay hướng nàng tiến cống, ít nhất cũng có sáu bảy cái.

Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy gia hỏa không có cống phẩm muốn cầu hòa, thật sự xem nữ vương nàng thống khổ như ăn chay?

“Nếu bệ hạ không muốn chung sống hòa bình, vậy thì thôi.” Vương Phú Quý chắp tay nói: “Như vậy, sứ mệnh sứ mệnh của sứ đoàn chúng ta xem như hoàn thành, lập tức khởi hành trở về Đông Hà.”

Gì?

Cầu hòa cầu được qua loa như thế sao?

Trước một khắc, còn luôn miệng nói ta là sứ giả kính chức Kính Nghiệp, trong nháy mắt sau đó liền một lời không hợp chuẩn bị phủi mông rời đi?

“Khoan đã.”

Nữ vương thống khổ lạnh giọng ngăn trở hắn.

“Vương Phú Quý, trước đó đúng là các ngươi đánh rất thuận buồm xuôi gió, nhưng ngươi đừng tưởng rằng như vậy là có thể nắm chắc Ma tộc chúng ta. Bổn nữ vương có thể dễ dàng điều động mười quân đoàn tinh nhuệ tới đây, nếu cứ cứng đối cứng, ta có lẽ sẽ chịu không ít tổn thất, nhưng Đông Hà thần triều các ngươi cũng tuyệt đối phải bỏ ra cái giá càng thê thảm hơn.”

“Nội tình Ma tộc chúng ta, há một chi di dân Tiên Tộc các ngươi có thể tưởng tượng? Cho dù tứ đại Thần Châu các ngươi buộc cùng một chỗ, cũng không gì hơn cái này.”

Này là “Một chi” Tiên tộc “Di dân”?

Ánh mắt Vương Phú Quý lóe lên, trong nháy mắt bắt được từ mấu chốt.

Suy nghĩ trong lòng hắn trong nháy mắt sôi trào lên, trên mặt vẫn là một phái bình tĩnh: “Nữ vương bệ hạ bệ hạ nói không sai. Tổng thể Ma tộc cường đại hơn xa ‘Thế lực nhỏ’ ở khu vực xa xôi như chúng ta có thể so sánh. Song phương nếu thật là toàn diện khai chiến, chúng ta khẳng định chịu không được. Bất quá…”

“Bất quá cái gì?” Nữ vương thống khổ nhíu mày lại.

“Bất quá ta nghĩ Ma tộc cũng không có khả năng chỉ có một chi di dân Tiên Tộc chúng ta là “địch nhân một cỗ” này đúng không?” Vương Phú Quý bình tĩnh cười nói: “Ma tộc cho dù cường đại, nhưng quân lực tổng thể khẳng định cũng biết rõ, bên này đầu tư nhiều chiến lực, những địa phương khác tự nhiên sẽ ít đi. Hơn nữa từ khẩu khí của ngài, cùng với Chí Tôn cũng không có ở đây tự mình tọa trấn điểm này liền có thể suy đoán ra, chúng ta bên này tuyệt đối không phải chiến trường chủ yếu mà Ma tộc coi trọng nhất.”

Nữ vương thống khổ sắc mặt hơi đổi.

Không nghĩ tới tiểu tử Vương Phú Quý này lại giảo hoạt như thế, chỉ từ trong đôi câu vài lời rõ ràng có thể suy đoán ra nhiều tin tức cùng tin tức như vậy.

“Xem ra ta đã đoán đúng.” Vương Phú Quý nhướng mày, giọng nói càng lúc càng ung dung: “Ma tộc đại quân đánh úp lại, đối với các châu của Thánh Vực chúng ta mà nói chính là tai ương ngập đầu, tất nhiên sẽ bộc phát ra năng lượng vượt quá tưởng tượng của Nữ vương bệ hạ. Hơn nữa, Nhân tộc chúng ta từ trước đến nay đều thích át chủ bài, sao có thể xác định chúng ta đang ở trong nguy cơ sinh tử tồn vong mà không vận dụng một ít át chủ bài chưa biết được?”

“Nếu như chủ lực của các ngươi bị Thánh vực chúng ta ngăn chặn, thậm chí là bị hao tổn quá mức nghiêm trọng, tất nhiên

sẽ để hình thức chủ chiến trường của các ngươi phát sinh biến hóa kịch liệt. Đến lúc đó, Ma tộc các ngươi chỉ sợ được không bù nổi mất a."

Sắc mặt thống khổ nữ vương dần dần trở nên âm trầm, cười lạnh nói: "Ngươi đích xác rất thông minh, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn còn quá trẻ, căn bản không biết Ma tộc chúng ta chân chính cường đại. Những nơi chúng ta đi qua, nhất định là vạn tộc thần phục."

"Vậy thỉnh cầu Nữ vương bệ hạ và ta là ếch ngồi đáy giếng phổ cập phổ cập, Ma tộc rốt cuộc cường đại đến mức nào? Cũng dễ hù dọa chúng ta… Chúng ta nói không chừng sẽ nguyện ý trả thêm một ít cống nạp." Vương Phú da mặt cực dày, một chút cũng không bị dọa sợ.

Thậm chí hắn còn chủ động đưa ra kiến nghị cho Nữ vương thống khổ:" Ví dụ, ngài có thể nói cho chúng ta biết, Đại thống lĩnh cao giai như ngài có bao nhiêu người? Chí Tôn đại nhân có phải là người duy nhất của Ma tộc các ngươi không? Ma tộc các ngươi chiếm cứ bao nhiêu địa bàn Hư Không Hải? Bây giờ thế lực giao chiến cùng Chí Tôn các ngươi là ai? Hư Không Hải có điểm cuối sao? Đúng rồi, Chí Tôn có thể ở Hắc Ám hư giới tùy ý xuyên qua hay không?"

Một chuỗi vấn đề cơ hồ là thốt ra, hỏi thống khổ nữ vương là trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử này sẽ không cầu hòa hay giả, kì thực là tới cầu học cùng thám thính tình báo a?

"Đúng rồi, chúng ta phòng vệ lồng giam thống khổ gần đây hình như phòng vệ nghiêm ngặt hơn rất nhiều, là có đại nhân vật nào đó tới sao?" Vương Phú Quý lại một bộ dáng cực kỳ hứng thú nói, "Nếu như ta đoán không lầm, hẳn là hình chiếu của Chí Tôn lão nhân gia ông ta, buông xuống chúng ta thống khổ lồng giam thị sát công tác rồi chứ?"

"Vương Phú Quý ta sống cả đời, còn chưa bao giờ bái kiến đại lão thập cửu giai, hay là, bệ hạ bệ hạ ngài dẫn tiến cho ta một phen?"

"Nói không chừng, Chí Tôn lão nhân gia sẽ rất thưởng thức ta, miễn đi cống phẩm chúng ta cầu hòa thì sao?"

“…”

“Cút cho ta!”

Nữ vương thống khổ gân xanh trên trán giật giật, rốt cuộc không chịu đựng được nữa, đồng dạng là một cái tát đánh bay Vương Phú Quý ra ngoài.

Con chó này còn đáng ghét hơn cả Vương Tông Côn.

Quan trọng nhất là, đối phương với tư cách sứ giả, căn bản là ôm tâm tất phải chết đến, lấy tử vong đi uy hiếp bọn họ cái rắm cũng vô dụng.

Nhưng nếu nàng thật sự chém giết sứ giả, vậy tất nhiên sẽ khiến thế cục chuyển biến xấu hơn, đó cũng là điều nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Đến lúc đó, nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ Chí Tôn khó khăn sẽ tăng mạnh.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Bắc Mang Thần Châu.

Hỗn Nguyên Tử Vân Phong.

Là vị trí tông môn của Tử Vân Đạo Tông, ngọn núi này được xưng là 【Đệ nhất cự phong của Tứ Đại Thần Châu】, chỗ cao nhất thậm chí trực tiếp đâm thủng Thiên Hà, khiến cho Thiên Hà thay đổi đường đi sang hai bên, cũng có một bộ phận lớn đâm vào trong Hư Không Hải vô tận.

Đứng ở dưới ngọn núi nhìn lên trên, chỉ cảm thấy núi cao nguy nga bao la hùng vĩ, tựa như cột chống trời không thể phá vỡ. Trên đỉnh núi quanh năm tử vân lượn lờ, thụy khí ngàn trượng, tựa như tiên sơn phúc địa trong truyền thuyết.

Thiên Hà sáng chói từ hai bên ngọn núi chạy chồm tới, tựa như hai tơ lụa phiêu dật uốn lượn “Phiêu” về phương xa, mỗi khi màn đêm buông xuống, ở trong bầu trời đêm chiếu sáng rạng rỡ, hào quang ngàn đạo, đẹp không sao tả xiết.

Người của Tử Vân Đạo Tông, từ trước đến nay lấy ngọn núi này làm kiêu ngạo. Bọn họ cho rằng ngọn núi này chính là Thần Phong thời điểm hỗn độn sơ khai, Hỗn Nguyên Tử Vân

trên đỉnh núi Côn Bằng, chính là năng lượng nguyên thủy nhất trong thiên địa vũ trụ, cũng là chỗ căn bản để Tử Vân Đạo Tông khai tông lập phái.

Lúc trước các tiền bối Tử Vân Đạo Tông, dù là chạy nạn cũng không nguyện ý vứt bỏ Hỗn Nguyên Tử Vân Phong. Vì di chuyển nó đến đây, không biết đã hy sinh bao nhiêu đệ tử tông môn.

Nó có ý nghĩa rất lớn đối với Tử Vân Đạo Tông, bởi vậy có thể thấy được.

Lúc này.

Dưới chân núi Tử Vân Phong, một góc.

Trước một căn nhà lá trong một thác nước u cốc, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang giằng co với nhau.

Thác nước chảy xiết, u cốc thật sâu, trong không khí như có một loại cảm xúc khó hiểu đang chảy xuôi, bầu không khí rất vi diệu.

Vẻ ngoài của đôi nam nữ trẻ tuổi này đều rất xuất sắc.

Trong đó nam tử lớn lên tuấn lang soái khí, thân hình cũng cao ngất hiên ngang, một bộ trường bào màu trắng mang hoa văn chữ Mặc trên người ở trong gió hơi chập chờn, làm nổi bật lên khí chất tiêu sái của hắn lại mang theo vài phần phong độ của người trí thức, rất bắt mắt người khác.

Nhưng mà lúc này, trong đôi mắt của hắn lại tràn đầy vẻ bất đắc dĩ: “Y Băng học tỷ, vì sao tỷ cứ luôn chạy theo ta thế? Có thể cho ta lý do hợp lý được không?”

Nam tử trẻ tuổi này chính là đệ tử tuấn kiệt Vương Bảo Quang trong dòng chính Vương thị.

Mà người đối diện hắn chính là thánh nữ Băng Đạo của Băng Hỏa Đạo Tông, Long Nữ Y Băng Ny Á.

Những năm gần đây, hắn vì tránh né thánh nữ Y Băng, đầu tiên là nói dối trở về Đông Hà, sau đó lại trốn khắp toàn bộ Bắc Mang Thần Châu, nhưng mặc kệ hắn trốn thế nào, cuối cùng đều bị Y Băng học tỷ lôi ra.

Lần này hắn vì điều tra Tử Vân Đạo Tông, cố ý lẻn vào bên trong Tử Vân Đạo Tông, nguyên lai tưởng rằng như vậy nhất định có thể thoát khỏi nàng, tuyệt đối không nghĩ tới, nàng thậm chí ngay cả nơi này đều có thể tìm tới.

"Vương Bảo Quang học đệ, vì sao ngươi luôn muốn trốn tránh ta? Có thể cho ta lý do hợp lý được không?" Y Băng Ny Á nháy đôi mắt màu xanh lam vô tội mà thuần khiết, ngữ khí lại tựa như so với Vương Bảo Quang còn muốn nghi hoặc hơn.

Trong lúc nói chuyện, nàng còn nghiêng đầu, đôi sừng rồng băng tinh sáng long lanh trên đỉnh đầu dưới ánh mặt trời hiện ra vầng sáng rất nhỏ màu sắc rực rỡ, tản ra vẻ đẹp yêu dị mê hoặc lòng người.

Vương Bảo Quang liếc mắt: "Ngươi đuổi, ta đương nhiên muốn chạy."

"Ngươi chạy, ta đương nhiên muốn đuổi theo."

"Ngươi không đuổi theo, chẳng lẽ ta không chạy?"

"Ngươi không chạy, chẳng phải ta không đuổi theo sao?"

Hai người ngươi một lời, ta một câu, lại lâm vào bế hoàn logic.

Vương Bảo Quang trong lòng nghẹn họng, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, nhưng lại không cách nào nổi giận với Y Băng học tỷ, đành phải nghiến răng nghiến lợi thấp giọng quát: "Lão tài, lão tài ngươi chết đi cho bổn thiếu gia! Có phải là ngươi bán đứng bổn thiếu gia hay không? Nếu không, dựa vào bổn thiếu gia làm sao mỗi lần đều trùng hợp bị bắt như vậy?"

"Ôi! Bảo Quang thiếu gia của ta, lão tài đang câu cá, ngài đừng có đổ oan cho ta." Tiền Hữu Đạo cười hì hì, từ trong nhà tranh chui ra một cái đầu, nhìn về phía hai người: "Theo ta thấy, Băng Tuyết Tiểu Long Nữ nói đúng, ngài không chạy là được rồi sao?"

"Nhưng ta…"

Vương Bảo Quang mới nói được nửa câu liền ngừng lại, vẻ mặt xoắn xuýt, trong lòng càng tràn ngập một loại chua xót khó tả, vi diệu mà khó tả.

Nhưng ta không bỏ chạy, ta cảm thấy rất hoảng a.

...

Chương 116: Kinh sợ! Tử Vân đạo chủ đúng là người như vậy!

…

Bên này Vương Bảo Quang và Y Băng thánh nữ đang giằng co.

Bỗng nhiên.

Bên cạnh có Tài Hữu Đạo kinh hỉ hô to: “Trúng rồi!”

Vương Bảo Quang theo bản năng liếc qua, thấy Hữu Tài thì hưng phấn, vung một con linh ngư dài ba thước lên.

Dưới ánh mặt trời, những miếng lân phiến bên ngoài thân con Linh ngư kia tỏa ra ánh sáng lung linh, óng ánh long lanh, phảng phất như có thể nhìn thấy những hoa văn óng ánh dưới lớp vảy của thịt cá.

“Đúng là Tử Tinh Tiên Ngư, xem ra hôm nay Tiểu Long Nữ rất có lộc ăn.” Tài Hữu Đạo thần sắc thập phần vui mừng.

Băng Tuyết long nữ Y Băng Ny Á hấp tấp đi tới, liếc mắt nhìn lông mày mảnh khảnh rồi lập tức nhíu lại, ngữ khí có chút ghét bỏ: “Một con cá nho nhỏ như vậy, còn không đủ ta một ngụm nuốt vào.”

“Phải nói tiểu nha đầu này ngươi không hiểu ăn.” Tài Hữu Đạo trợn trắng mắt nói, “Ngươi đừng nhìn nước suối nơi này không bắt mắt, trên thực tế Cửu Khúc câu kết vị trí hạch tâm của đại linh mạch Tử Vân phong, Tử Tinh Tiên Ngư này chính là sản phẩm trong đại linh mạch, tốc độ sinh trưởng cực kỳ chậm chạp, mười năm mới có thể dài một li, trăm năm dài một tấc, ngàn năm mới có một thước.”

“Như thế” Tiểu Tiểu” một đầu Tử Tinh Tiên Ngư dài ba thước, ít nhất cũng có ba nghìn năm hỏa hầu, chí ít giá trị một Tiên Linh Thạch! Ngọc Linh, Ngọc Linh ngươi tranh thủ thời gian xử lý Tử Tinh Tiên Ngư một phen, hôm nay chúng ta đều nếm thử.”

Theo một tiếng hô quát của Tài Hữu Đạo, một vị tiên tử áo trắng hơn tuyết, khí chất như hoa cao lĩnh liền xuất hiện ở cửa

nhà tranh.

Nhưng mà giờ phút này, gương mặt tinh xảo như ngọc của tiên tử kia lại có chút không kiên nhẫn được nữa: “Sư tôn, người gọi ta đến Bắc Khuyết Thần Châu từ xa, không phải nói muốn trọng chấn Thất Hà Động Thiên, để cho ta kế thừa Động Thiên chi chủ sao? Cảm tình, người để lão nương ta đến làm đầu bếp hầu hạ người!”

Vị tiên tử xinh đẹp này đương nhiên là Khương Ngọc Linh của thế giới Thần Võ.

Hôm nay nàng đã là Ngọc Linh Tiên Quân đại danh đỉnh đỉnh, đồng thời cũng đã kế thừa Thất Hà Thánh Đồ. Hôm nay, bất luận là thực lực, hay là thân phận địa vị, đều sớm không thể so sánh.

Nếu như không phải Thất Hà Động Thiên sớm đã xưa đâu bằng nay, hiện giờ nàng cũng nên được xưng một câu “Thất Hà Thánh nữ”.

“Hừ! Tên tiểu tử không có lương tâm này của ngươi…” Tài Hữu Đạo rầm rì rì, vẻ mặt u oán, “Kiếp trước ngươi rất thích ăn Tử Tinh Tiên Ngư. Mỗi lần vi sư đến Tử Vân Đạo Tông họp, đều ở dưới chân núi này một đoạn thời gian, cho ngươi câu chút Tử Tinh Tiên Ngư trở về bồi bổ thân thể. Mỗi lần ngươi nhìn thấy Tử Tinh Tiên Ngư, đều mặt mày hớn hở nói, sư tôn ngươi thật tốt.”

“Nhưng khi đó sư tôn thật sự là ngọc thụ lâm phong, diện mạo hiên ngang, so với Thủ Triết gia chủ cũng không kém bao nhiêu.” Khương Ngọc Linh lẩm bẩm một câu, trong giọng nói không thiếu sự chê bai. “Nhưng bây giờ sư tôn… Ai~”

Nhưng mà ghét bỏ thì ghét bỏ, nàng vẫn ngoan ngoãn đi thu thập Linh Ngư.

Không bao lâu sau, Khương Ngọc Linh liền dọn dẹp xong, làm một bàn thanh hấp linh ngư đi ra, lại nấu xong một chậu cơm thất phẩm tiên mễ cùng một ít thức ăn.

Một đám người cứ như vậy ngồi vây quanh trước nhà tranh bắt đầu ăn.

Ăn uống, có lẽ là men say xông lên, Tiền Hữu Đạo lại nhịn không được bắt đầu thổi da trâu năm đó: “Lúc ta còn trẻ, thật

sự không phải khoác lác. Bất kể đi tới chỗ nào, đều có hồng nhan tri kỷ của ta… Bảo quang, chỉ có Vương Thủ Triết nhà các ngươi… Chậc chậc, so với lúc ta còn trẻ, cái rắm cũng không tính!”

“Đợi sau khi ta báo được đại thù, trọng chấn Thất Hà Động Thiên, ta sẽ viết một bộ hồng trần hồi ức lục, đến lúc đó toàn quyền giao cho Bảo Quang thao tác, cam đoan lời to rồi.”

“Lão tài, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút được không? Lần trước ngươi còn khoác lác, Tử Vân Đạo Tông này cũng có hồng nhan tri kỷ của ngươi. Chúng ta tới chân núi này đã nửa năm, cũng chưa thấy.” Vương Bảo Quang phờ phạc kéo cơm.

Cũng không biết tại sao, Linh Lung Bách Hương Mễ bình thường ăn rất ngon lành, hôm nay ăn lại có chút không có mùi vị gì.

Hắn bới hai phần cơm ra, không nhịn được ngẩng đầu nhìn tiểu long nữ đang vui vẻ ăn linh ngư.

Luôn cảm thấy loại sinh vật như nữ nhân này quá phiền phức, quá ảnh hưởng đến sự nghiệp của hắn.

“Ta đã âm thầm viết thư cho Hồng Diệp, nhất định nàng ấy sẽ tới gặp ta.” Tài Hữu Đạo cứng cổ nói: “Có lẽ đang bế quan, nhất thời không nhận được thư.”

Vừa mới nói xong.

Chân trời chợt xuất hiện một vệt mây đỏ rực rỡ.

Đám mây đỏ kia như ráng mây, mềm mại như khói đỏ, tốc độ nhanh như ánh điện, chỉ chớp mắt đã bay qua khoảng cách dài dằng dặc, đã tới hạp cốc hẻo lánh này.

Trong hồng vân, lờ mờ có thể thấy được hai thân ảnh nữ tính.

“Là Xích Vân thánh vụ của Hồng Diệp!” Tài Hữu Đạo mắt lóe sáng: “Ta đã nói mà, Hồng Diệp tuyệt đối sẽ không quên ta.”

Lúc này, hắn ta phất tay lên bầu trời: “Hồng Diệp, ta ở đây.”

Tiếng nói vừa dứt, đám mây đỏ trên bầu trời cực nhanh lướt xuống, từ đó xuất hiện hai vị mỹ nữ tiên y bồng bềnh.

Người dẫn đầu là một nữ tử trung niên tướng mạo phong vận còn tồn tại.

Thoạt nhìn tuổi nàng cũng không còn nhỏ, khóe mắt đã có thể nhìn thấy một ít nếp nhăn, nhưng mặt mày vẫn tươi sống như trước, thân hình cũng vẫn lả lướt hấp dẫn, một bộ lụa mỏng màu đỏ mặc ở trên người nàng không lộ ra chút nào đột ngột, ngược lại có một loại tuổi tác tiên tú mơ hồ cùng động lòng người.

Bên cạnh nàng là một vị tiên nữ váy xanh.

Thoạt nhìn tiên nữ váy xanh này trẻ hơn nàng một chút, thân hình cũng thon gầy một chút, một bộ váy dài màu xanh lá trúc mặc ở trên người nàng, tôn lên khí chất vốn xinh đẹp càng thêm tươi sáng, như sương mù trong rừng, lại như dưới ánh trăng trúc, tiên tư tú cốt, trác tuyệt bất quần.

Xa xa nhìn thấy đám người bên dưới, gương mặt tiên nữ áo đỏ lập tức lộ vẻ vui mừng: "Vô Đạo ca ca, thật sự là huynh sao? Ngươi và ngươi, ngươi vẫn còn sống…"

"Sư tôn!" Thần sắc tiên nữ váy xanh cũng kích động đến khó có thể kiềm chế, vừa bay vừa nghẹn ngào lên tiếng: "Sư tôn, người lại còn…"

Nhưng mà chờ các nàng bay đến trước mặt mọi người, sau khi thấy rõ đám người Tài Hữu Đạo ở đây, cảm xúc cùng thanh âm đều im bặt, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc, sau đó lại hết nhìn đông tới nhìn tây… Tựa như đang tìm kiếm cái gì.

"Khụ khụ!" Tài Hữu Đạo sắc mặt có chút xấu hổ, nói ra, "Hồng Diệp, Thanh Hà, các ngươi đang tìm cái gì?"

"Ngươi ngươi ngươi…" Hồng Ngọc Thánh Tôn, một trong những trưởng lão đại danh đỉnh đỉnh của Tử Vân Đạo Tông trừng lớn đôi mắt sáng ngời, không dám tin nhìn Tài Hữu Đạo: "Ngươi đừng nói với ta là ngươi chính là Nam Cung Vô Đạo!!!"

Sau đó theo bản năng lùi lại vài bước.

"Sư tôn…?" Cặp mắt Thanh Hà tiên tử cũng tràn đầy hoài nghi: "Không thể nào, sư tôn của ta không phải người như vậy."

Sắc mặt Tiền Hữu Đạo lại đỏ lên thêm vài phần.

Mắt thấy bầu không khí có chút lúng túng, Vương Bảo Quang ho khan một tiếng, ra mặt hành lễ nói: "Chắc hai vị tiền bối chính là Hồng Ngọc thánh tôn và Thanh Hà tiên tử nhỉ? Vãn bối Vương Bảo Quang, ra mắt hai vị tiền bối."

Vương Bảo Quang?

Cái tên vừa ra, ánh mắt Hồng Ngọc Thánh Tôn và Thanh Hà Tiên Tử lập tức trở nên kinh ngạc và vui mừng: "Ngươi là người sáng lập ra tạp chí chân tướng? Công tử bảo quang đại danh đỉnh đỉnh? Quả nhiên là dáng dấp oai hùng tuấn lãng, khí chất bất phàm."

Hiện giờ thanh danh của Vương Bảo Quang ở Thần Châu Bắc Mang rất vang dội, nhất là rất nhiều người trẻ tuổi, đều coi hắn là thần tượng.

Hai người bọn họ tuy rằng không tính là người trẻ tuổi, nhưng cũng vô cùng khâm phục Vương Bảo Quang, đối với người trẻ tuổi trong truyền thuyết này cũng rất có hảo cảm.

"Mấy năm nay Vô Đạo tiền bối bị đại tai đại nạn, dung mạo và khí chất sinh ra rất nhiều biến hóa, so với năm đó tự nhiên cũng có khác biệt rất lớn. Bất quá ta có thể thay hắn làm chứng, hắn chính là Thất Hà Động Thiên Nguyên Thánh Chủ 【Nam Cung Vô Đạo】, bất quá hiện tại đổi tên thành 【Tài Hữu Đạo】." Vương Bảo Quang nghiêm túc nói.

Hai nàng lại kinh hãi lần nữa.

Bất quá có Vương Bảo Quang đọc thuộc lòng, các nàng vẫn tin vài phần, nhịn không được tỉ mỉ quan sát tài hữu đạo.

Tài Hữu Đạo cũng là hiếm khi đứng đắn, một lần nữa bưng lên khí thế cùng phong độ của Động Thiên chi chủ năm đó.

Hai nàng lúc này mới vững tin là hắn, nước mắt lập tức không khống chế được mà rơi xuống.

Thanh Hà tiên tử càng nghẹn ngào nhào vào trong lòng hắn: "Sư tôn, những năm gần đây người xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy…"

"Vô Đạo ca ca…" Hồng Ngọc Thánh Tôn cũng rất đau lòng.

Tài Hữu Đạo cũng bi thiết theo một lúc mới tỉnh táo lại, nói: "Chuyện năm đó, các ngươi cũng biết một phần. Thất Hà Động Thiên chúng ta nhận được mệnh lệnh của Tử Vân đạo chủ, tiến về biên cảnh cứu một ít nạn dân, kết quả bất hạnh lọt vào hai đường Ma Chủ phục kích, tử thương cực kỳ thảm trọng."

Sau khi y rủ rỉ nói, mọi người mới hiểu được tình huống năm xưa.

Lúc trước Hữu Đạo liều mạng ngăn chặn hai vị Ma Chủ, để cho đệ tử thân truyền Thanh Hà tiên tử và Tử Hà tiên tử mang theo đệ tử còn sót lại bỏ chạy.

Sau đó Tử Hà vì ngăn cản truy binh, chủ động lưu lại đoạn hậu, chờ Hữu Đạo phát tài liều mạng thoát khỏi hai vị Ma Chủ đuổi về, Tử Hà Tiên Tử đã chết trận vẫn lạc, hắn chỉ kịp thu hồi di vật của nàng.

Cũng vào lúc đó, khi hắn ra tay mạnh mẽ quấy nhiễu dòng sông Luân hồi thì kết quả là bị cắn trả nghiêm trọng.

Hồng Ngọc Thánh Tôn hồi tưởng lại tình huống lúc trước, nghi hoặc không thôi: "Lúc trước ta nhận được tín hiệu cầu cứu của ngươi, vội vàng liều mạng chạy tới, kết quả chỉ kịp cứu được Thanh Hà và những đệ tử còn sót lại."

"Sau đó ta tìm kiếm dọc đường, xác thực phát hiện dư âm sóng triều của Luân Hồi Trường Hà bị quấy nhiễu. Chỉ là sau khi ngươi bị phản phệ, vì sao phải mất tích?"

"Việc này… Thứ nhất là cái chết của Tử Hà khiến ta bị đả kích nặng nề, thứ hai, ta nghi ngờ đại nạn lần đó không đơn giản như bề ngoài." Tài Hữu Đạo nhớ lại chuyện lúc trước, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, đáy mắt toát ra vẻ bi phẫn, "Bởi vậy sau khi ta thu thập di vật của Tử Hà, liền giả vờ mình bị Luân Hồi Trường Hà cắn trả mà chết, dùng phương thức giả chết trốn vào chỗ tối điều tra, đồng thời một đường truy tìm, muốn tìm về người chuyển thế Tử Hà."

"Không đơn giản?" Ánh mắt Hồng Ngọc Thánh Tôn lóe lên, như nghĩ tới điều gì, đôi mắt nổi lên kinh hãi: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng đại tai trên Thất Hà Động Thiên có người giở trò sau

lưng hắn? Còn có chuyển thế của Tử Hà… Ngươi có tìm được không?”

“Đúng vậy, Tử Hà muội muội…” Thanh Hà tiên tử cũng lo lắng không thôi.

“Ngọc Linh, ngươi tới đây gặp Hồng Diệp tiền bối và Thanh Hà sư tỷ.” Tài Hữu Đạo đứng một bên vẫy vẫy tay.

Lúc này Khương Ngọc Linh lại cực kỳ ngoan ngoãn.

Nàng tiến lên nhận nhau với hai người Hồng Diệp, Thanh Hà tiên tử, cũng nói tình huống mấy năm nay của mình và sư tôn quen biết đại khái những năm qua.

Khi nói Tài Hữu Đạo mang theo một thân thương bệnh, tìm trọn vẹn hơn hai ngàn năm mới tìm được nàng, tự nhiên lại là một phen rơi lệ thổn thức.

“Vô Đạo ca ca, hóa ra mấy năm qua ngươi sống không dễ dàng như vậy.” Thật ra Hồng Ngọc Thánh Tôn rất có tình cảm sâu nghĩa nặng với tiền tài, ánh mắt đầy đau lòng: “May mà vừa rồi ta còn trách ngươi.”

“Hồng Diệp muội muội đừng khóc. Muội khóc thành như vậy, khiến ta cũng đau lòng.” Tài Hữu Đạo cũng cảm động không thôi: “Cũng may trời không tuyệt đường người, bảo ta gặp Thủ Triết gia chủ, là hắn trị thương cho ta. Hơn nữa mấy năm nay, ta đi thăm nhiều nơi, cuối cùng cũng khiến ta điều tra ra chút kết quả, xác minh suy đoán trong lòng ta.”

“Là ai? Vô Đạo ca ca, ngươi nói cho ta biết, ta nhất định báo thù cho ngươi và Thất Hà Động Thiên!” Hồng Ngọc Thánh Tôn thoáng tức giận, đáy mắt lóe lên sát khí.

Tài Hữu Đạo hít sâu một hơi, giọng điệu trở nên trầm trọng: “Là Tử Vân đạo chủ!”

“Cái gì? Cái này… Cái này không có khả năng!” Hồng Ngọc Thánh Tôn quá sợ hãi: “Tông chủ của chúng ta làm sao có thể là hắc thủ phía sau màn? Hắn và ngươi cùng Thất Hà Động Thiên cũng là vô oán vô cừu, không có lý do gì làm loại chuyện này…”

Không trách nàng phản ứng mạnh như vậy. Là trưởng lão của Tử Vân Đạo Tông, Tử Vân đạo chủ đối với nàng mà nói giống

như là đại gia trưởng trong nhà, nàng tự nhiên cũng cực kỳ tín nhiệm Tử Vân đạo chủ.

Người bình thường có thể rất khó lý giải loại tín nhiệm này, nhưng trưởng lão Đạo Tông giống như nàng, thường thường là tuổi còn rất nhỏ đã gia nhập Đạo Tông.

Lúc nàng gia nhập Đạo Tông, Đạo Chủ của Tử Vân Đạo Tông chính là Tử Vân Đạo Chủ. Nàng gần như trưởng thành dưới mí mắt của Tử Vân Đạo Chủ. Đối với nàng mà nói, Tử Vân Đạo Chủ có lẽ không thân cận bằng sư tôn nhà mình, nhưng cũng là trưởng bối có quyền uy cực lớn.

Bây giờ Vô Đạo ca ca lại nói hắc thủ phía sau hoài nghi là Tử Vân đạo chủ, điều này làm cho nàng nhất thời nửa khắc làm sao có thể tiếp nhận được?

Nhưng nàng cũng rõ ràng, với tính cách của Nam Cung Vô Đạo, tuyệt đối sẽ không lấy chuyện lớn như vậy ra đùa giỡn. Hắn dám nói như vậy, trên tay hơn phân nửa là đã nắm giữ một vài thứ.

“Theo tin tức mà ta thu thập được, ta đoán không ra lý do hắn làm như vậy là cái gì.” Tài Hữu Đạo trên khuôn mặt hiện ra vẻ hận ý nồng đậm, “Nhưng mà năm đó ta đã có vài phần suy đoán, chỉ là không có chứng cớ, lại không dám thò đầu ra, càng là vô lực điều tra cùng trả thù, chỉ có thể cả ngày giả ngây giả dại, tinh lực tập trung tìm kiếm sự tình Tử Hà gây tê liệt nội tâm thống khổ của mình. Nhưng những năm gần đây, ta đã một lần nữa tìm ra rất nhiều dấu vết để lại, manh mối nhắm thẳng vào Tử Vân đạo chủ!”

Nghe vậy, tâm trạng của Hồng Ngọc Thánh Tôn cũng dần bình tĩnh lại.

Nàng cau đôi mi thanh tú lại, trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói: “Vô Đạo ca ca, bất luận chuyện này thái quá cỡ nào, ta có thể tin tưởng huynh, Thanh Hà cũng khẳng định tin tưởng huynh. Nhưng nếu không có chứng cớ thực chất, những người khác khẳng định không thể tin tưởng huynh.”

“Hồng Ngọc, ngươi là trưởng lão Tử Vân Đạo Tông, hiện tại Thanh Hà cũng theo ngươi làm chấp sự, nếu có các ngươi phụ trợ, lấy được chứng cứ sẽ càng thêm dễ dàng.” Tài Hữu Đạo

chớp động đôi mắt nói, “Bất kể là vì Tử Hà hay là vì những đệ tử vô tội Thất Hà Động Thiên đã chết, bất luận như thế nào, ta cũng phải lấy được chứng cứ có tính quyết định. Đương nhiên, nếu các ngươi không muốn, hôm nay coi như chưa từng thấy ta.”

“Vô Đạo ca ca, ngươi nói vậy là có ý gì?” Hồng Ngọc Thánh Tôn sắc mặt trầm xuống, giọng nói đầy tức giận: “Ta và Thanh Hà trong lòng ngươi đúng là khó chịu như vậy sao?”

“Nếu là không tin các ngươi, ta sẽ không tìm các ngươi.” Tài Hữu Đạo lắc đầu thở dài một tiếng: “Chỉ là việc này quá mức hung hiểm, một khi chúng ta có bất kỳ một bước sai lầm nào, sớm bại lộ, các ngươi cũng chỉ có thể theo ta cùng nhau vong mệnh đi Đông Hà Thần Triều.”

“Thật ra cũng không cần quá căng thẳng.” Vương Bảo Quang lại nói: “Chúng ta có chân tướng tạp chí trong tay, cho dù bại lộ, cũng có thể có vốn liếng để đàm phán với Tử Vân lão tặc. Đương nhiên, nếu có thể không kinh động đến hắn, đồng thời lấy được chứng cứ có tính quyết định, hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động trong tay chúng ta, đó mới là cách giải quyết tốt nhất.”

“Kỳ thật, cá nhân ta cũng rất tò mò, Tử Vân đạo chủ cũng coi như là danh môn lão tổ, rốt cuộc là có lý do gì? Rất kỳ quái, nghĩ không ra!”

“Được, vậy thì thử xem.” Hồng Ngọc Thánh Tôn nghiêm mặt nói: “Cho dù thế nào, chuyện này cũng phải điều tra một chút. Nếu không phải là đạo chủ làm, cũng phải trả lại cho hắn một sự trong sạch.”

“Nếu như thế, Hồng Ngọc an bài cho ta và Bảo Quang khiêm tốn trà trộn vào trong Tử Vân Đạo Tông, sau đó chúng ta sẽ tìm kiếm cơ hội điều tra thực hư.” Tài Hữu Đạo cảm thấy phấn chấn, lập tức an bài: “Ngọc Linh và Thanh Hà ở lại bên ngoài, sẵn sàng tiếp ứng chúng ta.”

“Chờ một chút.”

Lúc này, băng tuyết long nữ Y Băng Ny Á một mực yên lặng vây xem nói đột nhiên mở miệng cắt ngang hắn.

Nàng chớp chớp đôi mắt long lanh như băng tinh, ánh mắt sáng loáng, giữa thần sắc giống như có vài phần kích động: "Chuyện thú vị như vậy, ta cũng muốn tham dự."

"Ngươi đi làm gì? Chỉ tổ vướng chân vướng tay thôi." Vương Bảo Quang không đồng ý.

"Ta cảm thấy kế hoạch của các ngươi không tốt lắm." Băng Tuyết Long Nữ nói, "Chi bằng Tài tiền bối và Hồng Ngọc tiền bối một tổ, âm thầm tìm cơ hội hành động, mà ta và Bảo Quang một tổ, trực tiếp quang minh chính đại bái phỏng sơn môn, ở chỗ sáng. Như vậy, chúng ta có thể ở chỗ sáng tạo thêm chút động tĩnh để hấp dẫn lực chú ý, phối hợp với Tài tiền bối, như vậy Tài tiền bối ở trong bóng tối vơ vét chứng cứ cũng càng an toàn."

Vương Bảo Quang vừa định bác bỏ.

Tài Hữu Đạo nghe được đôi mắt sáng ngời, lập tức không chút do dự vỗ bàn: "Chủ ý này không tệ, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn. Bảo quang à, quyết định vui vẻ như vậy rồi. Ngươi cũng đừng quên mấy năm nay ta giúp ngươi bao nhiêu."

"Hành Bá!"

Vương Bảo Quang cũng là bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng lão tài áp ân báo đáp.

…

Kế hoạch được xác định, sau đó làm việc theo kế hoạch của mình.

Băng Tuyết Long Nữ Y Băng Ny Á mặc dù không có đạo thư có thể kế thừa, nhưng cũng là nửa thiếu chủ của Băng Hỏa Đạo Cung, thanh danh ở bên ngoài, hơn nữa bình thường cũng hiếm khi hiện thân bên ngoài, hôm nay đột nhiên tới chơi, tự nhiên dẫn tới oanh động.

Mà Vương Bảo Quang lại nổi tiếng là nhân tài mới xuất hiện, mấy năm trước làm sứ giả Đông Hà, còn thành công thuyết phục được bốn thế lực lớn liên thủ trợ giúp Đông Hà.

Hai người dắt tay nhau đến Tử Vân Đạo Tông bái sơn, tự nhiên là dẫn tới tương đối coi trọng, ngay cả Tử Vân Đạo Chủ đang "Bế quan" cũng bị kinh động.

Mặc dù Tử Vân Đạo Chủ tạm thời không thể nào xuất quan tiếp đãi, nhưng vẫn cố ý ra lệnh cho đệ tử thân truyền đắc ý nhất dưới trướng 【 Vân Tụ Thánh Tử 】 ra mặt chiêu đãi, nhất định phải làm cho khách quý cảm thấy như khách quý trở về.

Thân phận hai người vốn đã đủ khiến người khác chú ý, ai ngờ vừa tiếp xúc, mọi người Tử Vân Đạo Tông lại lập tức cảm thấy quan hệ giữa hai người không bình thường.

Giữa bọn họ có một ít động tác thân mật, tỷ như hàm tình mạch máu nhìn nhau một cái, lén lút ngoắc ngón tay nhỏ nhắn các loại, nhất thời lại dẫn phát oanh động, dẫn phát vô số chú ý.

Đồng thời, tự nhiên cũng là dẫn tới bên trong Tử Vân Đạo Tông một mảnh hỗn loạn.

Phải biết rằng, thánh nữ Y Băng ở trong người trẻ tuổi của Thần Châu Bắc Mang rất có khí thế, hơn nữa nàng hiếm khi lộ diện, lại trở thành nữ thần trong lòng rất nhiều người trẻ tuổi, thanh lãnh tuyết diễm, không thể khinh nhờn.

Nữ thần của mình lại bị tiểu tử Vương Bảo Quang này ủi cho một trận?

Như vậy sao có thể nhịn?

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi nhao nhao không cam lòng nhảy ra khiêu chiến Vương Bảo Quang, lại bị Vương Bảo Quang nhất nhất quật ngã.

Cùng lúc đó.

Bọn họ cũng được 【Vân Tụ Thánh tử 】 lịch sự chiêu đãi, giống như thần tiên quyến lữ ở bên trong Tử Vân Đạo Tông tham quan du ngoạn, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Mà cùng lúc đó, Hữu Đạo được Hồng Ngọc Thánh Tôn sắp xếp lặng yên không một tiếng động lẻn vào Tử Vân Đạo Tông, dựa vào bảo quang và Y Băng Long Nữ yểm hộ lặng lẽ tra xét.

Qua một khoảng thời gian, Tài Hữu Đạo vẫn không tìm ra được chứng cứ xác thực, nhưng hắn phát hiện một ít manh mối.

Trong một lần lén lút truyền tin gần đây nhất, Tài Hữu Đạo nói cho Vương Bảo Quang biết, nói là một chỗ cấm địa tên là "Băng Khê Ngọc cốc" của Tử Vân Đạo Tông hình như có chút cổ quái.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tử Vân Đạo Tông cũng không có Băng hệ Thánh Mạch gì, nhưng Tử Vân Đạo Chủ lại hao phí món tiền khổng lồ để có được một dòng Cửu phẩm Băng hệ Linh mạch, hao tổn tâm cơ chế tạo ra một tòa Băng Khê Ngọc cốc.

Quan trọng nhất là hắn còn coi Băng Khê Ngọc cốc là cấm địa, không ai được phép ra vào.

Việc này ngay từ đầu, còn có trưởng lão chất vấn, nhưng theo thời gian dài trôi qua, trên dưới Tử Vân Đạo Tông dần dần cũng đã tập mãi thành quen.

Bởi vậy, khi Vương Bảo Quang và Băng Tuyết Long Nữ du lãm xung quanh, Tiểu Long Nữ lấy cớ nói cảm ứng được Băng hệ đạo uẩn ở trong Băng Khê Ngọc Cốc, nàng muốn đi vào nghiệm chứng một phen băng tuyết chi đạo của mình.

Rất tự nhiên mà vậy, đề nghị này bị Vân Lam thánh tử nghiêm túc cự tuyệt, nói đó là cấm địa do sư tôn thiết lập, ai cũng không được phép tiến vào, nhưng truy vấn phía dưới, lại nói không nên lời, hắn cũng chỉ biết đó là một thánh địa lịch sử đã lâu.

Đêm đó.

Băng Tuyết Tiểu Long Nữ và Vương Bảo Quang lén lút lẻn vào trong Băng Khê Ngọc cốc.

Cử động lần này cho dù bị phát hiện cũng không phải vấn đề lớn, dù sao Băng Tuyết Long Nữ chỉ là "nhất thời thấy thích thú, đối với Băng Tuyết đạo uẩn trong Băng Khê Ngọc Cốc cảm thấy rất hứng thú, muốn đi chứng đạo mà thôi.

Băng Tuyết Tiểu Long Nữ không quá am hiểu lẻn vào, nhưng Vương Bảo Quang lại là người trong nghề. Dưới sự phụ trợ của hắn, quá trình hai người lẻn vào tương đối thuận lợi, toàn bộ quá trình ai cũng không có kinh động.

Dưới sự tẩm bổ của linh mạch băng hệ cửu phẩm, toàn bộ Băng Khê Ngọc cốc giống như một thế giới băng tuyết khổng

lồ, băng linh khí nồng đậm tràn ngập mỗi một tấc không gian trong sơn cốc.

Nhưng trong Băng Khê Ngọc Cốc lớn như vậy lại là một mảnh trống trải, chỉ có vị trí trung tâm băng cốc.

Xây dựng một tiểu viện giống như bông tuyết.

Không giống với ngoài viện tịch liêu cùng hoang vu, trong tiểu viện trang điểm thập phần tao nhã mà có khí tức sinh hoạt, trong viện càng nở đầy các loại băng hệ linh hoa dị thảo, phảng phất như là một thế giới khác vậy.

Vương Bảo Quang và Tiểu Long Nữ trong lòng đều vô cùng kinh ngạc, động tác lại rất nghiêm túc, rất nhanh đã chạm vào bên trong băng tinh Tiểu Trúc.

Nhưng mà.

Bọn họ vừa mới bước vào trong Tiểu Trúc không bao lâu, bỗng một giọng nói của nữ tử xa lạ từ chỗ sâu trong Tiểu Trúc truyền đến: “Ơ? Vị cô nương này, vì sao đạo uẩn hệ băng của ngươi…”

Da đầu hai người Vương Bảo Quang nhất thời tê dại, bị dọa đến toàn thân cứng đờ.

Trước khi vào bọn họ đã len lén dùng thần niệm dò xét qua, trong Băng Tuyết Tiểu Trúc này căn bản không có người.

Giọng nói này rốt cuộc từ đâu phát ra?

Chắc không phải bọn họ bại lộ rồi chứ?

Trên trán Vương Bảo Quang không chịu khống chế toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, tâm thần cũng căng cứng đến cực hạn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn ép buộc chính mình tỉnh táo lại, ho nhẹ một tiếng muốn nói gì đó.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng.

Giọng nói thanh âm vừa rồi đột nhiên biến đổi, ngữ điệu trở nên dồn dập vạn phần: “Không tốt! Hắn đến rồi, hai người các ngươi mau trốn dưới gầm giường, ta tới bảo vệ các ngươi. Nhanh, không kịp nữa rồi!”

Vương Bảo giật mình, gần như là theo bản năng kéo mạnh Băng Tuyết Long Nữ, mang theo nàng chạy đến dưới giường.

Cùng lúc đó, một luồng thần niệm lạnh lẽo bao phủ bảo vệ bọn họ.

Mà lúc này.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm một người rơi xuống đạp trên băng tinh.

Sau đó, một giọng nam ôn nhu mà đầy từ tính từ ngoài cửa truyền đến: “Nương tử, vi phu đã trở về.”

Vương Bảo Quang dưới gầm giường toàn thân run lên, gần như là phản xạ có điều kiện mà lấy tay che miệng của mình, sợ mình khống chế không nổi mà phát ra tiếng kinh hô.

Mà con mắt của hắn, trong nháy mắt cũng trừng tròn xoe, đáy mắt tuôn ra tia sáng nóng rực của đại bát quái kinh thiên.

Thanh âm này, đúng là của Tử Vân đạo chủ!

…

Chương 117: Lão đạo chủ thế hệ trước còn rất biết chơi đùa.

…

Bát quái, đây chính là một thiên đại Bát Quái.

Không ngờ Tử Vân đạo chủ lại bí mật tu kiến Băng Tuyết Tiểu Trúc này, còn ẩn giấu một cô nương?

Đợi đã!

Vương Bảo Quang bỗng nhiên giật mình, nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

Vị nữ tử được Tử Vân đạo chủ gọi là "Nương tử" này là ai?

Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được thần niệm cực kỳ khổng lồ cường hãn của nàng, cũng chính là cỗ thần niệm này bảo vệ mình và Y Băng học tỷ ở đáy giường, nếu không với thực lực của Tử Vân đạo chủ, hai người bọn họ đã sớm bị phát hiện rồi.

Bọn hắn cũng không dám xem thường thần niệm và lực quan sát của một Đạo Chủ.

Chẳng lẽ…

Trong lòng Vương Bảo Quang lại hơi kinh hãi, đầu óc nhanh như chớp vận chuyển.

Kỳ thật nhìn kỹ, băng tuyết tiểu trúc này có thể nói là khắp nơi lộ ra quỷ dị, nhất là cái giường này… Được rồi, hình như là do hồn mộc đặc thù trân quý nào đó chế tạo, phẩm chủng cụ thể hắn không phân biệt nhận ra, nhưng xem phẩm chất, cảm nhận khí tức, rất rõ ràng là bảo vật tự nhiên dùng để nuôi dưỡng hồn phách, phẩm giai tuyệt đối không thấp, tối thiểu cũng phải là thánh mộc.

Quả nhiên là vậy.

Ngay lúc Vương Bảo Quang đang suy nghĩ, từng đạo thần hồn chi lực mờ mịt đã từ trên giường gỗ tinh xảo bay lên, ở trước giường nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo hư ảnh nữ tử ngưng tụ thực chất.

Đó là một vị nữ tử mặc váy dài màu băng, khí chất lãnh diễm như nữ thần băng sương.

Cho dù chỉ còn lại có một vệt thần hồn, trên người của nàng vẫn tản ra băng hệ đạo vận nồng đậm, cho dù là trên sợi tóc cũng ngưng tụ năng lượng băng hệ nồng đậm, nhất cử nhất động đều mang theo pháp tắc chi lực mênh mông mờ mịt, khí tràng cường đại vô cùng.

Thanh âm của nàng vô cùng lạnh lùng: "Lưu Đông Lượng, ta không phải nương tử của ngươi! Xin ngươi lập tức rời đi!"

Cái tên "Lưu Đông Lượng" này đương nhiên là tục danh của Tử Vân Đạo Tông.

"Nương tử, ngươi lại làm ầm ĩ lên rồi." Tử Vân Đạo Chủ tự mình đẩy cửa vào, trong mắt hàm chứa nhu tình nói không nên lời, "Trong khoảng thời gian này vi phu tương đối bận rộn, không để ý đến cảm nhận của ngươi, nương tử muốn đánh muốn phạt đều là chuyện có thể."

Thấy bộ dáng này của hắn, giọng nói của nữ tử chợt lạnh, trên mặt tức giận càng thêm: "Lưu Đông Lượng, ta đã nói với ngươi mấy vạn lần. Mặc kệ ngươi làm thế nào, ta cũng không phải nương tử của ngươi. Bây giờ trở về còn kịp, không nên càng lún càng sâu."

"Tính tình của nương tử quả nhiên càng ngày càng đáng yêu." Trên mặt Tử Vân đạo chủ lại lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn dường như lâm vào trong tâm tình cực kỳ tự mình, ánh mắt nhìn về phía nữ tử tràn ngập trìu mến: "Cũng là càng ngày càng đùa giỡn với vi phu. Ngươi còn nhớ chuyện lần trước cùng vi phu nghịch ngợm không? Ngươi lặng lẽ phân ra một sợi thần hồn, tế luyện nó thành phân hồn của mình, cũng đưa nó vào trong Luân Hồi Trường Hà đầu thai chuyển thế!"

"Ngươi… Làm sao ngươi biết?" Sắc mặt nữ tử căng thẳng, trong giọng nói có chút bối rối.

"Nương tử muốn chơi trò trốn tìm với vi phu, vi phu đương nhiên phải phối hợp." Tử Vân đạo chủ đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, ngữ khí ôn nhu vô cùng: "Vẫn quên nói cho nương tử, thật ra mấy ngàn năm trước vi phu đã phát giác

trò hề của nương tử. Hơn nữa từ trong thiên đạo luân hồi lục đục căn nguyên, tìm được phân hồn của nương tử chuyển thế.”

Nữ tử trầm mặc một lát, lạnh giọng nói: “Lưu Đông Lượng, ngươi muốn nói cái gì?”

“Chẳng lẽ nương tử không tò mò? Ngươi tế luyện phân hồn, sau khi chuyển thế đầu thai là dạng người gì? Có phải nàng đã thức tỉnh trí nhớ do nương tử phục chế không? Có phải nàng đang âm thầm mưu đồ, chuẩn bị hiệp trợ nương tử rời nhà trốn đi không?” Tử Vân đạo chủ cười rất vui vẻ, “Nương tử, ngươi thật sự rất là nghịch ngợm đấy. Tu luyện phân hồn chính là cấm kỵ thuật, không chỉ có thể hình thành triệu chứng ý thức phân liệt, thậm chí có thể xuất hiện phân hồn ý thức chim sẻ chiếm tổ, thay thế ý thức của chủ phiền toái. Vi phu chính là thay ngươi lo lắng a.”

“Cho nên, ngươi giết nàng?” Giọng của nữ tử cũng đang run rẩy.

“Bất kể nói thế nào, nàng cũng là một bộ phận của nương tử.” Tử Vân đạo chủ dường như vô cùng tiếc hận, lắc đầu thở dài một tiếng, “Nguyên bản kế hoạch của ta, là chuẩn bị đem thần hồn của nàng rút ra, để nàng đến Băng Tuyết Tiểu Trúc bồi tiếp nương tử. Dù sao vi phu có đôi khi quá bận rộn, không thể thời khắc nào làm bạn với nương tử, có người cùng nhau nói chuyện, nương tử cũng có thể mượn chuyện này mà bài xích một phen tịch mịch.”

“Chỉ tiếc, kế hoạch kia trong quá trình thực thi đã xảy ra một chút sai lầm, làm cho 【Tử Hà Tiên Tử】 sau khi phân hồn của nương tử chuyển thế trực tiếp ngã xuống, hồn phách lại lần nữa trở về luân hồi Trường Hà, như sáng nay đã không biết đi đâu. Bất quá nương tử ngươi yên tâm, vi phu đã lần nữa thay ngươi tìm được một lũ đầu thai chuyển thế theo ý thức của ngươi. Bây giờ nàng đang cùng sư tôn của nàng, làm khách ở Tử Vân Đạo Tông chúng ta.”

Vương Bảo Quang cùng Băng Tuyết Long Nữ dưới gầm giường, vốn là càng nghe càng cảm thấy Tử Vân Đạo Chủ là một tên biến thái, còn âm thầm mắng chửi hắn, kết quả nghe đến phía sau, hai người lại lập tức sởn hết cả gai ốc.

Chẳng còn cách nào khác, số lượng tin tức trong đoạn thời gian này quá lớn.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, Thất Hà Động Thiên diệt vong lại là nguyên nhân này, Tử Hà Tiên Tử kiếp trước của Khương Ngọc Linh, lại chỉ là một sợi phân hồn mà nữ tử thần bí này phân ra!

Càng thêm kỳ quái chính là, Tử Vân đạo chủ này vậy mà đã theo dõi Khương Ngọc Linh và Tài Hữu Đạo!

Hai người dưới gầm giường nghe thấy mà lông tơ dựng đứng.

May mắn hôm nay bọn họ được nữ tử thần bí kia dùng thần niệm bảo vệ, nếu không với trạng thái hiện tại của bọn họ, thật đúng là không có khả năng giấu diếm được trước mặt Tử Vân đạo chủ.

"Lưu Đông Lượng!"Nữ tử thần bí kia rõ ràng là bị đâm trúng tử huyệt, thanh âm run rẩy, trong giọng nói lộ ra vài phần sợ hãi, càng mang theo hàn ý sâu đậm, "Ngươi đường đường Tử Vân đạo chủ, thân phận tôn quý, quyền thế ngập trời. Ngươi quay đầu lại đi, đừng ở trên đường ma tu càng lún càng sâu. Chỉ cần ngươi quay đầu lại, chịu thả ta đi chuyển thế đầu thai, ta tuyệt đối sẽ không để lộ chuyện ngươi âm thầm tu luyện Hỗn Nguyên Thiên Ma Công."

"Quay đầu?" Tử Vân đạo chủ giống như nghe được lời nói buồn cười, bỗng nhiên cười một tiếng, "Nương tử, vì sao ta phải quay đầu? Ngươi cũng biết, vi phu từ bảy vạn năm trước bắt đầu kiêm tu Hỗn Nguyên Thiên Ma Công đến nay, tu vi đã đạt đến cấp độ nào?"

Nói đến chủ đề này, trong đôi mắt của Tử Vân đạo chủ liền xẹt qua một vòng nóng rực.

"Yến Tước biết chí hướng của thiên nga. Tu ma thì như thế nào? Chỉ cần có thể leo lên đại đạo chí cao kia, tu ma tính là cái gì?"

"Bây giờ ta chỉ còn thiếu một cơ duyên."

"Vì cái cơ duyên này, ta đợi lâu như vậy, lâu như vậy. Mà hôm nay, cơ duyên kia cuối cùng cũng tới."

“Mà vi phu vừa mới nhận được tin tức, hình chiếu của ma tộc chí tôn kia đã giáng lâm Đông Hà chiến khu. Chỉ cần vi phu có thể nhìn thấy bí mật của chí tôn ma tộc, là có thể đi ra con đường chí tôn của mình, do đó siêu thoát luân hồi, vĩnh sinh bất diệt!”

“Ngươi còn mơ ước Ma tộc Chí Tôn?” Giọng nói của nữ tử thần bí đột nhiên cất cao, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Ngươi thật sự điên rồi.”

“Ma tộc Chí Tôn thì như thế nào?” Trong lòng bàn tay Tử Vân đạo chủ hướng lên trên một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên bốc cháy lên một ngọn lửa màu đen như mực.

Ngọn lửa kia nhìn như còn bé, lại tản ra khí tức nguy hiểm nồng đậm, phảng phất trong đó ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, hủy thiên diệt địa.

Nhìn đoàn hỏa diễm này, trong mắt Tử Vân đạo chủ xẹt qua một tia tự đắc: “Nếu như bản tôn Ma tộc chí tôn đích thân đến, ta tự nhiên là phải nhượng bộ lui binh. Bất quá, trước mắt chỉ là một hình chiếu giáng xuống, chỉ muốn quấy lên phong vân, ha ha ha, rõ ràng là đưa bảo vật đến cho ta.”

“Nương tử, ngươi và ta đều biết, trong hình chiếu vốn có thần hồn của bản tôn, chỉ cần ta đem nó giết chóc thôn phệ, là có thể nhìn thấy đạo Chí Tôn.”

“Chờ ta thành Chí Tôn, ta sẽ bắt tay vào thống nhất tứ đại Thần Châu. Mà ta, cũng sẽ vì nương tử tái tạo thân thể, giúp ngươi đối kháng luân hồi trường hà. Đến lúc đó, phu thê hai người ta tiêu dao thiên địa, vĩnh sinh bất hủ, há không đẹp thay?”

Càng nói đến đoạn sau, cảm xúc của Tử Vân đạo chủ càng cuồng nhiệt, càng thêm phấn khởi, giống như một đầu Thông Thiên Đại Đạo đã triệt để mở ra trước mặt hắn.

Nhìn bộ dáng này của hắn, nữ tử thần bí khiếp sợ cùng không dám tin, đáy mắt cũng nổi lên vẻ thất vọng nồng đậm.

Nàng biết, Tử Vân Đạo Chủ tuyệt đối không có khả năng quay đầu lại.

Nếu chỉ là tu ma thì cũng thôi, nhưng hắn hôm nay, hiển nhiên đã trở nên cố chấp và không thể nói lý, vì đạt mục đích, đã

hoàn toàn không từ thủ đoạn, bất chấp hậu quả.

Hiện tại Tử Vân đạo chủ đã sớm không còn là vị sư huynh Đông Lượng năm đó nữa, hắn thay đổi, trở nên khiến mình lạ lẫm, cũng làm cho mình sợ hãi.

Mà sau khi trọc thổ lộ ra những bí mật này, cảm xúc của Tử Vân đạo chủ giống như được phát tiết, rất nhanh đã khôi phục lại phong thái nho nhã phong độ kia: "Nương tử, ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần kiên định ở nhà chờ vi phu, vi phu nhất định sẽ nắm tay ngươi vượt qua luân hồi, tiêu dao vĩnh sinh."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài như băng của nàng, xoay người chuẩn bị rời khỏi tiểu trúc băng kia.

Trước khi ra khỏi cửa, hắn quay đầu lại cười nói: "Đúng rồi, còn có một chuyện quên nói cho nương tử. Truyền nhân nhất mạch Y Băng Ny Á của ngươi, hiện tại cũng đang làm khách ở Tử Vân đạo tông chúng ta."

"Cái gì?"

Nữ tử thần bí thất thanh kinh hô, tức giận nói: "Cái gì? Lưu Đông Lượng, ngươi ngươi ngươi… Ngươi muốn làm gì?"

"Nương tử bớt lo, đệ tử qua đời của người đương nhiên cũng là đệ tử của ta, sao ta có thể làm nàng bị thương được?" Tử Vân đạo chủ dịu dàng cười nói: "Ta đã thấy nàng có dáng vẻ yêu đương thật sự cực kỳ giống ta và người còn trẻ. Đợi sau khi ta xong việc sẽ để nàng ở bên cạnh ngươi, để nàng hầu hạ ngươi thật tốt."

Dứt lời, Tử Vân đạo chủ bước ra một bước, thân hình trong nháy mắt chui vào trong gợn sóng không gian, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nữ tử thần bí ngây người thật lâu, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, dường như cuối cùng cũng xác định được Tử Vân đạo chủ thực sự đã đi rồi. Nàng thở dài một tiếng, sau đó mới triệt tiêu thần niệm bảo vệ hai người trẻ tuổi dưới gầm giường, buồn bã nói: "Các ngươi ra đây đi."

Dứt lời, Vương Bảo Quang cùng băng tuyết tiểu long nữ Y Băng Ny Á lập tức từ dưới giường lăn ra.

Hai người đứng lại trước mặt nữ tử thần bí kia, ngẩng đầu thấy rõ khuôn mặt của nàng, đều ngây người tại chỗ.

Y Băng Ny Á biểu tình hoảng hốt: "Sư tôn?"

Vẻ mặt của Vương Bảo Quang cũng kinh ngạc không thôi: "Nguyên Băng Thần Nữ?"

Không sai, nữ tử thần bí này lại là Nguyên Băng thần nữ mất tích bảy vạn năm của Băng Hỏa Đạo Tông, cũng là đạo lữ chân thành tâm niệm của Thái Dương đạo chủ.

Lúc trước Nguyên Băng Thần Nữ vừa mới tấn thăng Hỗn Nguyên Cảnh không bao lâu liền thần bí tử vong, chỉ để lại một khối ngọc điêu ngọc thể, việc này oanh động toàn bộ Bắc Mang Thần Châu, thậm chí tam đại Thần Châu sau khi nhận được tin tức cũng rất chấn động.

Dù sao, Nguyên Băng Thần Nữ dĩ nhiên là Đạo Chủ. Một vị Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ, cho dù là Đạo Chủ mới tấn cấp, thực lực cũng thập phần hùng hậu, nào có thể dễ dàng vẫn lạc như vậy?

Giống như Thái Âm Minh Hồn Thụ, Thiên Diễn, Thái Sơ hai vị Đạo Chủ lúc trước vây công, trước đó bố trí thiên la địa võng, mới miễn cưỡng khống chế được nàng.

Đây là át chủ bài trong tay Thái Âm Minh Hồn Thụ ít, không có Hỗn Nguyên Linh Bảo bên người, làm một gốc cây bản thân cũng không phải đặc biệt am hiểu chiến đấu, hơn nữa không bị bức đến tuyệt cảnh, lại có tánh mạng bổn nguyên tinh hoa hấp dẫn… Dưới đủ loại nhân tố chồng lên, mới làm cho nàng chịu mềm.

Nếu thật đem Thái Âm Minh Hồn Thụ bức đến tuyệt cảnh, đến cá chết lưới rách mà nói, kết cục thật đúng là khó nói.

Bởi vậy có thể thấy được, muốn giải quyết một tên Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh có bao nhiêu khó khăn.

Băng Hỏa Đạo Tông truyền thừa đã lâu, trong tay Nguyên Băng Thần Nữ có Hỗn Nguyên Linh Bảo, muốn cho nàng vẫn lạc, hoặc là mấy vị Đạo Chủ vây công, hoặc là, hoặc là thực lực của đối phương vượt xa nàng, hoặc là người động thủ thực lực không thua nàng, mà nàng lại không hề phòng bị.

Bất kỳ khả năng nào trong đó, muốn đạt thành cũng không phải là chuyện dễ.

Cùng là Đạo Chủ, đương nhiên các đại lão của thế lực khác cũng biết rõ điểm này.

Nếu ám toán nàng là Ma tộc hoặc là mấy vị Đạo chủ lén lút liên thủ, chuyện này sẽ rất lớn.

Cũng chính vì vậy, khi Nguyên Băng thần nữ xảy ra chuyện, liền rước lấy sự chú ý của khắp nơi, đã từng có rất nhiều người âm thầm điều tra việc này.

Đáng tiếc lúc ấy tra tới tra lui, cũng không điều tra ra cái gì, theo thời gian trôi qua, chuyện này cũng dần dần ít có người nhắc tới.

Bất quá, tuy rằng Nguyên Băng Thần Nữ vẫn lạc, nhưng thần hồn cùng thân thể một tia liên kết vẫn không có đứt mất, cũng là bởi vì như vậy, Thái Dương đạo chủ nhiều năm như vậy mới một mực đau khổ truy tìm, muốn đem nàng tìm lại.

Chỉ là Thái Dương Đạo Chủ cho rằng thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ Nhan Băng Vận là rơi vào trong Luân Hồi Trường Hà, bởi vậy mới liều mạng muốn luyện chế ra 【Luân Hồi Thần Đan】, muốn giúp nàng siêu thoát khỏi Luân Hồi Trường Hà.

Nhưng không ngờ, thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ lại không ở trong Luân Hồi Trường Hà, mà bị nhốt ở bên trong Tử Vân Đạo Tông.

Mà Nguyên băng nhất mạch, tuy rằng không có đạo thư, nhưng còn có truyền thừa hệ nguyên băng tương quan, bởi vậy nhất mạch này mới có thánh nữ không ngừng truyền thừa, cho đến bây giờ Y Băng Thánh Nữ huyết mạch bán long bán nhân.

Mỗi một thế hệ thánh nữ, trên nguyên tắc đều bái Nguyên Băng Thần Nữ làm sư phụ, chỉ là trước kia thánh nữ sống một đời cũng chỉ gặp qua pho tượng băng tinh của sư tôn mà thôi.

Ngay cả chính Y Băng Ny Á cũng không nghĩ tới mình lại đột ngột nhìn thấy sư tôn nhà mình trong tình huống này.

Nguyên Băng thần nữ Nhan Băng Vận không phản ứng Vương Bảo Quang, lực chú ý của nàng từ đầu đến cuối đều ở

trên người Nguyên Băng thánh nữ Y Ny Á.

Nàng lẳng lặng nhìn thánh nữ Y Băng hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng: "Đứa nhỏ nhà ngươi, hẳn là truyền nhân thánh nữ đời này của Nguyên Băng nhất mạch ta?"

Tiểu long nữ lúc này mới tỉnh hồn lại, vội vàng tiến lên chính thức bái kiến: "Đồ nhi Y Băng Ny Á, bái kiến sư tôn."

"Ai ~ ngươi không nên tới." Nguyên Băng thần nữ thở dài một hơi thật sâu, "Ngươi bị Lưu Đông Lượng theo dõi, cũng không phải là chuyện tốt gì."

"Sư tôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Băng Tuyết Tiểu Long Nữ lúc này đang mang trong bụng đầy hoang mang khó hiểu, nhịn không được mở miệng hỏi: "Ngài bị Tử Vân đạo chủ nhốt ở chỗ này sao? Chắc hắn thật to gan, ta phải nghĩ biện pháp thông báo cho Thái Dương đạo chủ để nhờ lão nhân gia tới cứu ngài đây."

"Đừng đừng đừng! Ngàn vạn đừng." Vương Bảo Quang bị nàng làm cho hoảng sợ, vội vàng đưa tay ngăn cản: "Việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Vừa rồi nghe Tử Vân đạo chủ tự khoác lác, hình như hắn tu luyện một loại ma tu công pháp gọi là Hỗn Nguyên Thiên Ma Công, nhìn hắn tự tin như vậy, thực lực nhất định không tầm thường! Nếu Thái Dương đạo chủ lỗ mãng mà đến, chỉ sợ đã chui đầu vô lưới rồi."

"Không sai." Lúc này Nguyên Băng Thần Nữ mới liếc nhìn Vương Bảo Quang.

Đứa nhỏ này nhìn qua cũng coi như thông minh.

Nàng lại nhìn về phía Y Băng Ny Á, thần sắc trên mặt rất khó coi, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích vài câu: "Hỗn Nguyên Thiên Ma Công kia phi thường tà môn, nhưng cũng phi thường lợi hại, hiện tại mặt trời tuyệt đối không phải là đối thủ của Lưu Đông Lượng."

"Vậy làm sao bây giờ?" Băng Tuyết tiểu long nữ lo lắng không thôi: "Hay là, chúng ta đi liên lạc với 【Huyết Hải Ma Hoàng】 và 【Luyện Ngục Ma Hoàng】, hình như ấn tượng của hai vị đại lão bọn họ đối với ngươi không tệ."

“Việc này không đáng tin cậy.” Vương Bảo Quang nghiêm mặt nói: “Tử Vân đạo chủ ẩn giấu rất sâu, xem ra dã tâm rất lớn, có trời mới biết hắn có cấu kết với Huyết Hải, Luyện Ngục hay không. Thần nữ tiền bối, Tử Vân đạo chủ vây thần hồn ngươi ở đây hơn bảy vạn năm, hắn thật sự muốn ngươi làm nương tử của hắn sao? Hơn nữa, hắn thật chẳng qua chỉ là một bên tình nguyện mà thôi?”

“Chuyện này…” Nguyên Băng thần nữ bị hỏi riêng tư, không khỏi ấp a ấp úng.

Vương Bảo Quang tinh thông bát quái chi đạo vừa thấy bộ dáng này, nhất thời liền hiểu được sự tình tuyệt không đơn giản.

Hắn lập tức truy vấn nói: “Thần nữ tiền bối, ngươi cũng nghe ra Tử Vân đạo chủ có kế hoạch làm loạn tứ đại Thần Châu, chuyện này ngươi ngàn vạn lần không thể giấu diếm, nếu không, tứ đại Thần Châu sẽ lâm vào trong gió tanh mưa máu.”

Nguyên Băng Thần Nữ thở dài một hơi thật sâu, cuối cùng hạ quyết tâm giống như cắn răng nói: “Kỳ thật, năm đó tất cả mọi người cho rằng ta cũng giống như các tiền bối, cùng mặt trời kết làm đạo lữ, cùng nhau chấp chưởng Băng Hỏa Đạo Tông. Nhưng kỳ thật ta khi đó, trong lòng đã có chủ.”

“Không sai, chính là Lưu Đông Lượng. Khi đó, ta cùng hắn lưỡng tình tương duyệt, đã âm thầm thề non hẹn biển. Chỉ là ta vẫn không tìm được cơ hội, thẳng thắn với mặt trời hết thảy.”

Không phải chứ?

Hai mắt Vương Bảo Quang sáng ngời có thần, bát quái chi hỏa trong lòng hừng hực thiêu đốt.

Tình báo này cũng quá kích thích, những lão đại thế hệ trước này thật đúng là rất biết chơi.

Thái Dương đạo chủ đáng thương, bây giờ còn nhớ mãi không quên Nguyên Băng Thần Nữ, dùng tất cả biện pháp muốn cứu nàng, thì ra sớm đã bị đội mũ rồi.

Hắn lại nhịn không được truy vấn: “Vậy vì sao Thần Nữ tiền bối cùng Tử Vân đạo chủ âm ĩ tách ra? Là vì Hỗn Nguyên Thiên Ma Công sao?”

“Đúng vậy!” Nguyên Băng Thần Nữ gật đầu: “Ta vốn cho rằng, đời này cho dù ta có thẹn với mặt trời cũng sẽ đi cùng với Tử Vân. Nhưng không nghĩ tới, trong một lần chúng ta nắm tay nhau tìm hiểu một di tích được ghi chép trong sách cổ lại ngoài ý muốn phát hiện ra Hỗn Nguyên Thiên Ma Công. Đây là một bộ công pháp mà cổ nhân mô phỏng theo Ma tộc tu luyện, khi tu luyện đến cực hạn có thể tu thành Thiên Ma vĩnh sinh bất tử!”

“Đương nhiên, bộ công pháp này cũng không hoàn chỉnh, còn thiếu tin tức mấu chốt, ví dụ như huyết mạch Thiên Ma và tin tức thần hồn. Nhưng khuyết điểm lớn nhất của nó cũng nằm ở đó, một khi bắt đầu tu luyện, huyết mạch và thần hồn sẽ không thể nghịch chuyển từng chút một, dần dần chuyển sang Ma tộc, cuối cùng hóa thân thành Ma tộc chân chính!”

“Lần đầu tiên ta và Tử Vân xảy ra tranh chấp kịch liệt, cố gắng ngăn cản hắn tu luyện 【Hỗn Nguyên Thiên Ma Công】! Ai ngờ hắn đáp ứng ta không đụng vào ma công này, lại vụng trộm tu luyện, qua một hồi lâu sau bất ngờ bị ta phát hiện. Khi đó lòng ta mất đi như chết, muốn cùng Tử Vân quyết liệt trở về Băng Hỏa Đạo Tông, tiêu tốn tinh lực cả đời vào trong tông môn. Nhưng không ngờ… Ôi chao, thần hồn của ta cũng bị nhốt ở đây hơn bảy vạn năm.”

Hồi tưởng lại năm đó, thần sắc của Nguyên Băng Thần Nữ liền trở nên ảm đạm.

Bộ ma công kia khác với ma công bình thường, tai họa ngầm vô cùng nghiêm trọng, nhưng nàng ta không nghĩ tới, Lưu Đông Lượng vì thực lực, lại không tiếc trả giá như thế, thậm chí sai càng thêm sai.

Chung quy là nàng nhìn lầm người…

Vương Bảo Quang lúc này mới gật đầu: “Ta hiểu rồi, Tử Vân Đạo Chủ này đích xác có chút phát rồ. Nhưng chúng ta hiện tại thiếu hiểu biết về tình báo của hắn, cũng không biết hắn rốt cuộc đang âm mưu cái gì, thần nữ tiền bối, chỉ sợ còn phải ngươi hi sinh bản thân một chút, mua nhiều tình báo một chút. Nếu không, chuyện kế tiếp thật đúng là không dễ xử lý.”

“?” Nguyên Băng thần nữ vẻ mặt kinh ngạc: “Nhưng ta không biết gạt người mà.”

“Cái này đơn giản.” Tiểu Long Nữ lập tức tỉnh táo hẳn: “Cái gọi là cuộc đời chỉ dựa vào diễn xuất, giống như Tử Vân đạo chủ đối với sư tôn một lòng si mê, dễ đối phó.”

“Thôi được, để tránh nội chiến tứ đại Thần Châu, ta sẽ cố gắng hết sức.” Nguyên Băng Thần Nữ cắn răng, cuối cùng vẫn đồng ý, “Nếu có cơ hội, ta vẫn muốn hắn quay về chính đạo.”

“Sư tôn, ngài sẽ không lập tức hòa giải với hắn được chứ?” Tiểu Long Nữ nhìn vẻ mặt của nàng, có chút nghi ngờ hỏi.

“Vậy… y theo ý của ngươi?”

“Tử Vân đạo chủ có thể giả vờ nhiều năm như vậy mà vẫn không lộ tẩy, có thể thấy lòng dạ của ngài thâm sâu cỡ nào. Nếu ngài chuyển biến quá nhanh sẽ rất dễ khiến Tử Vân đạo chủ hoài nghi. Sư tôn, ngài nên thu thập một ít đi.”

Nói đến đây, trong đầu Tiểu Long Nữ bỗng lóe lên linh quang, vẫy tay với Nguyên Băng Thần Nữ: “Như vậy đi, hắn không phải chuẩn bị đi làm bạn với Chí Tôn Ma tộc sao? Ngài có thể biểu đạt một chút lo lắng, cho hắn nếm chút ngon ngọt. Chỉ một chút thôi, nhất định phải biểu đạt mơ hồ một chút, không thể quá rõ ràng, chính là cái cảm giác lo lắng trong lòng, nhưng lại không muốn biểu hiện ra ngoài…”

“Đến đến đến, sư tôn ta chỉ điểm ngài một chút, cái gì gọi là có thể muối ngọt, nhưng cương có thể nhu, có thể công…”

Vừa nói đến diễn kịch, Y Băng Ny Á giống như là tiến nhập lĩnh vực của mình, bắt đầu thao thao bất tuyệt, các loại ngôn tình sáo lộ kia là hạ bút thành văn, từng bộ.

Vương Bảo Quang ở một bên nghe được lông tóc dựng đứng.

Loại thiếu nữ thứ hai Nguyên thiếu nữ này thật là đáng sợ, quả nhiên, nữ nhân là chướng ngại lớn nhất ảnh hưởng tới sự nghiệp bát quái của hắn.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thế giới Thần Võ.

Đại Càn.

Chủ trạch Trường Ninh Vương thị.

“Hây một chút ~ ô, chạm vào gậy treo của Hồ Đại Gia nở hoa.” Liễu Nhược Lam mừng rỡ đẩy ngã bài, “Cực Lạc tiền bối, Hồng Trấn tiền bối, Lạc Hà lão tổ tông, đa tạ đa tạ.”

“Nhược Lam, hơi thở của ngươi cũng quá tốt rồi.”

Cực Lạc Giáo Chủ đau lòng móc ra mấy viên Hỗn Độn Linh Thạch, không cam lòng dâng lên.

Lần này nàng đến Đại Càn là vì khảo sát hệ thống chính trị, chuẩn bị vì thành lập Cực Lạc Thần Triều, cũng mới đến không được mấy năm.

Đúng vậy, hiện giờ bài của Liễu Nhược Lam lại thăng cấp, đã trở thành đội hình cấp chủ đạo. Như vậy không, tiền đặt cược cũng tăng theo.

“Ta không có tiền.” Lạc Hà lão tổ giang hai tay ra.

“Lão tổ, chỗ ta có.” Vương Thủ Triết khách sáo móc ra một túi linh thạch Hỗn Độn dâng lên: “Ngài tùy ý chơi, thua đều tính cho ta.”

“Như vậy không được.” Lạc Hà lão tổ nói: “Ngươi và Nhược Lam là người một nhà, chơi như vậy đã không còn thú vui đánh bạc.”

Nói xong, ánh mắt của nàng quét một vòng, cuối cùng rơi vào trên thân một người trong góc: “Doanh Thiên Minh, ngươi núp ở phía sau làm gì? Chẳng lẽ, Doanh thị chúng ta đã nghèo túng đến ngay cả mấy Hỗn Độn Linh Thạch cũng không lấy ra được sao?”

Bị nàng nhìn chằm chằm, là một lão giả tướng mạo uy nghiêm, râu tóc bạc trắng, khí thế toàn thân nghiêm nghị, vừa nhìn đã biết là cường giả có địa vị cao.

Nhưng mà, nghe được lời Lạc Hà lão tổ nói, hắn lại lập tức hấp tấp tiến lên, cúi đầu khom lưng nói: “Lão tổ tông, ta đây không phải đang pha Dưỡng Hồn trà cho ngài sao. Hỗn Độn linh thạch, có, hài nhi vẫn còn.”

Nói xong, gã móc ra mấy viên Hỗn Độn linh thạch.

Vị lão giả này, rõ ràng chính là đương kim lão tổ Doanh thị - Thiên Trụ Thánh Vương!

Sau khi biết được Vương thị tìm được Lạc Hà lão tổ nhà mình, hắn và gia chủ không nói hai lời liền chạy tới trước tiên.

Bọn họ thật sự là cao hứng muốn chết.

Mặc dù mấy năm nay Doanh Thị nhìn như phong quang, nhưng không có chỗ dựa của Đạo Chủ, bọn họ từ đầu đến cuối chỉ là Cổ Thánh tộc, mà không phải Cổ Thần tộc.

Lạc Hà lão tổ lần này trở về, tất nhiên có thể làm cho Doanh thị phát sinh biến chất, dùng câu lưu hành mà nói, đó chính là nên làm Doanh Thị ta quật khởi!

Chỉ là Thiên Trụ Thánh Vương tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi mình đến thế giới Thần Võ, chẳng những nhận được Lạc Hà lão tổ, còn thuận tiện nhận thêm 【Nhược Lam lão tổ】, lập tức khiến bối phận của hắn ở trước mặt Vương Thủ Triết rớt xuống đáy, trực tiếp biến thành tiểu bối.

Nếu chỉ là những chuyện này coi như xong, không nghĩ tới các lão tổ cư nhiên bắt đầu chà xát mạt chược, Lạc Hà lão tổ nhà mình vừa ăn vừa thích chơi, ngắn ngủn mấy ngày, liền tổng cộng phát ra hơn ba mươi miếng Hỗn Độn linh thạch.

Cứ tiếp tục như vậy, Doanh thị còn chưa quật khởi, chỉ sợ phải nợ một cái mông.

Thiên Trụ Thánh Vương khóc không ra nước mắt.

…

Chương 118: Thời đại Nhân Quân Tiên Đế chuyển thế

…

Mặc dù như thế, Lạc Hà lão tổ vẫn có chút không hài lòng, nói thầm thở dài: “Hậu bối Doanh thị chúng ta, tựa hồ thật sự không phải quá hăng hái, chỉ là một ít Hỗn Độn Linh Thạch móc ra cũng tốn sức.”

Sự thật đúng là như thế.

Cổ Thánh Tộc Doanh Thị lúc mới xây dựng triều đình ở Đông Hà, cho dù thiếu một Đạo Chủ làm chỗ dựa, cũng cường đại hơn hiện tại rất nhiều.

Dù sao, khi đó Doanh Thị ngoại trừ không có Đạo Chủ ra, gần như chính là phân phối tiêu chuẩn của Cổ Thần tộc, mà bây giờ Doanh Thị, cho dù là ở trong Cổ Thánh tộc cũng không phải là người mạnh nhất. Nếu không phải thế hệ này ra khỏi Doanh Linh Trúc người thừa kế Chuẩn Đạo Chủ, sợ là tình cảnh của Doanh thị sẽ trở nên càng xấu hổ hơn.

“Lạc Hà lão tổ tông, đi qua Doanh thị chúng ta đích xác là một mực đi xuống dốc. Bất quá, những năm gần đây chúng ta cũng dần dần tốt lên.” Nhìn biểu tình thất vọng của lão tổ tông, trong lòng Thiên Trụ Thánh Vương chột dạ một trận, nhưng vẫn yếu ớt thay nhà mình giải thích.

“Không nói đến đứa bé Linh Trúc kia theo Hồng Trấn tiền bối rèn luyện tới nay, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng. Chỉ nói là hậu bối dòng chính của nhà chúng ta Ngọc An, những năm gần đây ở trong chiến trường Hư Không Hải cũng là nhiều lần lập công, ngay cả bệ hạ cũng khen ngợi qua nhiều lần. Còn có, thực lực kinh tế của Doanh thị chúng ta cũng là liên tiếp trèo cao, có khí tướng vượt qua Cổ Thánh Khương thị.”

“Vậy còn không phải là chiếm ánh sáng của Vương thị sao?” Lạc Hà lão tổ tỉnh lại cũng không phải ngày một ngày hai, tự nhiên biết những chuyện quan trọng phát sinh mấy năm nay giữa Doanh thị và Vương thị.

Nàng có chút mất hứng khoát tay áo: “Được rồi, chờ bên cạnh đi.”

“Vâng, lão tổ tông.” Thiên Trụ Thánh Vương không dám phản bác nữa, yên lặng lui về phía sau vài bước, tiếp tục trở về hang ổ trong góc.

Trong lòng của hắn một trận buồn khổ, đồng thời không khỏi sinh ra vài phần đồng cảm đối với tình cảnh của Cơ Khải Niên.

Trong nhà có một lão tổ tông chống đỡ, nhìn đích thật là phong quang, chỗ tốt cũng rất nhiều. Nhưng mà, bị mắng, cơ hội bị răn dạy cũng sẽ thay đổi.

Cả đời Thiên Trụ Thánh Vương hắn cũng coi như là phong quang, bá chủ một phương, nhưng đụng phải lão tổ tông nhà mình mắng người, cũng chỉ có thể rụt đầu đánh rắm cũng không dám đánh thêm một cái.

“Lão tổ tông, ngươi cũng đừng trách cứ hắn quá mức.” Liễu Nhược Lam ngược lại đã giúp Thiên Trụ Thánh Vương lên tiếng, “Gia đạo Doanh thị chúng ta suy bại cũng không phải chuyện một sớm một chiều, lúc trước cũng trách ta làm việc quá lỗ mãng, gây thành sai lầm lớn, nếu không, cũng không đến mức gọi Doanh thị lên thêm sương.”

“Nhược Lam à, nếu không phải lúc trước ngươi đi tới thế giới Thần Võ, cũng sẽ không phát sinh một loạt sự tình phía sau, càng không có khả năng sau khi trọng sinh gặp phải Thủ Triết, cũng sẽ không xuất hiện An Nghiệp cứu ta ra khỏi Vô Tận Thiên Uyên.” Lạc Hà lão tổ cực kỳ hài lòng với Liễu Nhược Lam, trong ánh mắt nhìn nàng đều mang theo ý cười, “Lại nói, ngươi mới là công thần lớn nhất.”

“Đây là may mắn của Linh Lam lão tổ, cũng là Doanh Thị ta may mắn.” Thiên Trụ Thánh Vương cũng vội vàng bày ra thái độ cung kính, ra sức nịnh nọt.

Bình thường trong mắt người ở Thánh Vực, nếu thông qua Luân Hồi Trường Hà tẩy lễ, sau khi chuyển thế chính là bắt đầu cuộc sống mới, có thể liên quan đến thân tộc kiếp trước, cũng có người nối lại duyên cũ, nhưng sẽ không tôn đối phương là trưởng bối gia tộc.

Nhưng Liễu Nhược Lam lại hoàn toàn khác với người đầu thai thông qua Luân Hồi Trường Hà chuyển thế, nàng là thần hồn của Doanh Linh Lam thật sự mượn bụng trọng sinh, cũng không trải qua luân hồi, huyết mạch của nàng vẫn là dấu ấn huyết mạch thuần túy của Doanh Linh Lam.

Cũng vì vậy, trong huyết mạch con cháu đời sau mà nàng và Vương Thủ Triết sinh ra, cũng ẩn chứa một lượng lớn huyết mạch của Doanh thị.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Liễu Nhược Lam chính là Doanh Linh Lam, mà Doanh Linh Lam cũng là Liễu Nhược Lam. Điều này hoàn toàn khác với khái niệm chuyển thế thành đời sau của Vương thị Vương Bảo Thánh, bọn họ đều là huyết mạch đích mạch thật của Vương thị.

Cũng bởi vì vậy, Thiên Trụ Thánh Vương mới tôn Liễu Nhược Lam làm lão tổ.

Mà trong lúc Thiên Trụ Thánh Vương, Liễu Nhược Lam, Lạc Hà lão tổ nói chuyện phiếm, cách đó không xa, Vương Thủ Triết cũng đang nói chuyện phiếm với gia chủ Doanh thị Doanh Kiến Bách.

Hắn cười rót một chén trà cho Doanh Kiến Bách: “Kiến Bách gia chủ, trong khoảng thời gian này ở Vương thị có quen không? Nếu như có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo, kính xin Kiến Bách gia chủ trực tiếp nói với ta.”

“Ha ha, quen ở quen rồi.” Gia chủ Doanh thị Doanh Kiến Bách cười sang sảng nói: “Nơi của Trường Ninh chúng ta thật đúng là địa linh nhân kiệt, Tông An còn dẫn ta đi du ngoạn khắp nơi.”

Doanh Kiến Bách là gia chủ đương đại của Doanh thị, hiện giờ cũng chỉ hơn hai ngàn tuổi mà thôi, ở trong cảnh giới Chân Tiên cũng xem như là tương đối trẻ tuổi. Hắn kế thừa Thánh Đồ của Thiên Trụ Thánh Vương, tư chất huyết mạch đã đạt tới Thánh Tử Bính đẳng, về sau hơn phân nửa là phải kế thừa tước vị Thiên Trụ Thánh Vương này.

Trước Doanh Linh Trúc, hắn từng là thế hệ trẻ nhất của Doanh thị, một ngàn năm trăm tuổi trước cũng từng chiếm cứ vị trí đệ

nhất của Đông Hà Tuấn Kiệt bảng, nhất thời nổi bật không ai bằng.

Ngoài ra, ông ta còn là ông ruột của Doanh Ngọc An và Doanh Linh Trúc.

Nếu tính từ bên linh trúc, bối phận của hắn nhỏ hơn Vương Thủ Triết nhiều.

Bất quá, song phương bất quá chỉ là hậu đại kết thân mà thôi, thuộc về thân gia, tự nhiên không thể bởi vậy đến biên soạn bối phận song phương.

Thậm chí, Vương Thủ Triết cũng không thể lấy thân phận Liễu Nhược Lam phu quân tùy tiện chiếm tiện nghi của người ta.

Bởi vậy, hai người bọn họ cũng chính là dùng loại xưng hô thông dụng như "Kiến Bách gia chủ", "Thủ Triết gia chủ" để giao lưu bình đẳng.

Hai người tùy ý tán gẫu vài câu, Doanh Kiến Bách bỗng nhiên thấp giọng nói: "Thủ Triết gia chủ, ta nghe nói Hồng Trấn tiền bối luyện chế Đạo Nguyên đan cực kỳ thành công, mở hai lô, vậy mà thành sáu viên đan!"

Nói đến việc này, trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ hâm mộ nói không nên lời.

Không sai, trong khoảng thời gian này Thái Sơ Đạo Chủ dùng hai viên Đạo Nguyên Quả mà Vương Thủ Triết mua từ Thiên Diễn Đạo Minh, gom ra hai bộ linh dược, hai lò cuối cùng mở ra sáu viên đan dược.

So với lần trước một lò thành đan ba viên, lần này coi như cũng không có biến hóa gì, nhưng cái này cũng không đại biểu trình độ luyện đan của Thái Sơ Đạo Chủ không có tiến bộ.

Trên thực tế, người quen thuộc luyện đan đều biết, hai lô thành đan sáu viên độ khó, muốn vượt qua một lò thành đan ba viên một đoạn lớn.

Bởi vì lấy trình độ luyện đan của Thái Sơ Đạo Chủ, lần trước một lò thành đan ba viên có thể là ngẫu nhiên, lần này hai lô thành đan sáu viên, thì ý nghĩa Thái Sơ Đạo Chủ đã có thể tương đối ổn định mà bảo trì tỷ lệ xuất đan như vậy.

Bởi vậy, lần này khai lò luyện đan là đại trướng!

“Sao thế, Kiến Bách huynh cũng có hứng thú với Đạo Nguyên Đan à?” Vương Thủ Triết cười nhấp một ngụm trà Tiên Linh.

“Thực không dám giấu giếm.” Sắc mặt Doanh Kiến Bách nghiêm lại, ánh mắt trở nên vô cùng khẩn thiết: “Ta đây cũng là suy nghĩ thay tiểu tử Ngọc An nhà chúng ta. Hắn đi theo Ly Từ trên chiến trường kiến công lập nghiệp, mấy năm nay cũng tích lũy được không ít công tích. Nếu tiếp tục tranh thủ, chưa chắc không thể trộn lẫn một bộ 【Quân Bộ Thánh Đồ】 trong quân đội, tương lai thành tựu quân đoàn trưởng một phương.”

“Nếu ta có thể cho hắn một viên Đạo Nguyên Đan trước thời gian, tiềm lực tương lai của nó sẽ nhắm thẳng vào hậu kỳ của Thánh Tôn, tương lai hắn cũng có thể ra sức vì nước.”

Cái gọi là Quân Bộ Thánh Đồ, chính là chỉ truyền thừa của Thánh Đồ thuộc về Quân Bộ.

Loại Thánh đồ này không thuộc về truyền thừa của gia tộc, chỉ có thể dựa vào công huân giành được quyền kế thừa, sau khi kế thừa không thể mang về gia tộc, người kế thừa đời sau vẫn cần chọn lựa từ trong hệ thống quân đội, càng giống với truyền thừa thầy trò hơn.

Thông thường mà nói, người tiếp nhận truyền thừa Thánh đồ chính là quân đoàn trưởng tập đoàn quân trong tương lai.

Một truyền thừa thể chế này có khác với thế gia truyền thừa, cũng là người trẻ tuổi xuất thân bình thường lại tư chất ưu dị số lượng không nhiều có thể thu hoạch được thánh đồ tấn thăng chi đạo, đương nhiên, cũng là một ít đệ tử ưu tú của Thánh tộc có lối ra ngoài, bởi vậy cạnh tranh trước sau vô cùng kịch liệt.

“Nếu đã cho Ngọc An mưu đồ, vậy ta đồng ý.” Vương Thủ Triết sảng khoái gật đầu.

Hắn có thể sảng khoái đáp ứng như vậy, nguyên nhân có rất nhiều.

Thứ nhất, lần này rất có khả năng Nhược Lam muốn chiếm một bộ đạo thư của Doanh thị.

Thứ hai, hiện tại quan hệ giữa Vương thị và Doanh thị cực kỳ thân mật.

Thứ ba, lần này ra trọn vẹn sáu viên đạo nguyên đan, xem như đã hóa giải khốn cảnh Vương thị trên phạm vi lớn.

Thứ tư, Đạo Nguyên Quả trồng trong linh huyệt mà đạo cung thuê kia, bây giờ đã sắp đến thu hoạch kỳ, đoán chừng Hồng Trấn tiền bối rất nhanh lại có thể mở một lò.

Doanh Kiến Bách cũng tuyệt đối không ngờ, Vương Thủ Triết lại sảng khoái như vậy, hắn sửng sốt một chút mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy chắp tay cảm tạ: "Đa tạ Thủ Triết gia chủ thành toàn. Giá cả này, cứ dựa theo giá thành giao của Linh Lam lão tổ ở hội đấu giá Nam Khuyết mà tính."

"Giá này quả thực không cần thiết, Doanh thị và Vương thị cũng không phải người ngoài." Vương Thủ Triết cởi mở khoát tay: "Cứ dựa theo giá bán bình thường của bốn mươi viên Hỗn Độn Linh Thạch mà tính."

Nếu đã muốn làm nhân tình, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không muốn đối phương trả giá cao hơn.

Cái gọi là thanh toán, không phải dùng linh thạch Hỗn Độn để thanh toán mà là đưa ra một số vật tư tổng hợp, thậm chí là sản nghiệp để khấu trừ.

Cũng không phải nói Doanh Thị không bỏ ra nổi nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy, chỉ là một gia tộc to như vậy, dù sao cũng phải có không ít tài chính lưu động.

"Vậy thì đa tạ Thủ Triết gia chủ nhường lợi rồi." Doanh Kiến Bách cũng không từ chối ý tốt của Vương Thủ Triết, dứt khoát lưu loát lĩnh tình, sau đó có qua có lại với Lý Đạo: "Đúng rồi, nghe nói Vương thị chúng ta muốn thu một ít linh chủng cửu phẩm đạo linh mễ? Doanh thị chúng ta ngược lại có hai loại cửu phẩm linh mễ truyền thừa từ thời kỳ Tiên Minh, nếu Thủ Triết có nhu cầu, chúng ta có thể nói chuyện tỉ mỉ một chút."

"Nếu đã như vậy, Thủ Triết xin đa tạ Kiến Bách gia chủ trước." Vương Thủ Triết cũng rất có hứng thú, bắt đầu trò chuyện với Doanh Kiến Bách hai loại cửu phẩm Đạo Linh mễ.

Đây cũng chính là Doanh thị nội tình thâm hậu, mới có cửu phẩm đạo linh mễ chủng, đổi thành Cổ Thánh tộc bình thường,

cũng sẽ không có thứ này.

Từ trong miệng Doanh Kiến Bách, Vương Thủ Triết biết được Doanh thị có một cửu phẩm linh huyệt tổ truyền, dáng vẻ ước hợp hai mẫu cửu phẩm linh điền.

Trước mắt, bọn họ trồng chủ yếu trong khối linh điền cửu phẩm này, chính là một loại linh mễ cửu phẩm gọi là 【Thiên Châu Đạo Linh Mễ】, loại linh mễ này bình thường tương đối thích hợp, hiệu quả kinh tế tương đối lớn.

Dưới sự chăm sóc của chuyên gia, Thiên Châu Đạo Linh Mễ khoảng hai trăm năm một thục, một lần có thể sản xuất ra một nghìn cân, nếu bán hết có thể thu hoạch một trăm mấy mươi viên Tiên Linh Thạch, khấu trừ chi phí, hàng năm chiết khấu tiền lời là nửa viên Tiên Linh Thạch.

Tính toán ra hiệu quả tổng thể của trồng cửu phẩm đạo linh mễ và chu kỳ thu hoạch ngược lại mạnh hơn trồng đạo nguyên quả một chút.

Đương nhiên, so với chi tiêu cực lớn hàng năm của Thiên Trụ Thánh Vương Phủ, nửa viên Tiên Linh Thạch này quả thực không tính là sản nghiệp trụ cột.

Nhưng vật lấy hiếm làm quý, đừng nói là Đông Hà thần triều, cho dù là trong toàn bộ Thánh Vực, gia tộc gieo trồng cửu phẩm đạo linh mễ cũng là cực ít thế lực, có tiền dư nguyện ý bán càng ít.

Doanh Thị gieo trồng cửu phẩm Đạo Linh mễ, tự nhiên có thể thu được rất nhiều chỗ tốt ẩn hình.

Tuy nhiên, so với Thiên Châu Đạo Linh mễ, Vương Thủ Triết ngược lại càng để ý một loại cửu phẩm Đạo Linh mễ khác mà Doanh thị không xem trọng —— 【Cửu phẩm Tử Ngọc Túc】.

Đây là một loại ngũ cốc tương tự như một loại gạo, sản lượng đơn vị tương đối thấp, lợi nhuận không bằng Thiên Châu Đạo Linh Mễ.

Bởi vậy, Doanh thị chỉ là giữ lại hạt giống Tiên Minh cổ xưa này mà thôi, cũng không dùng cái này lợi nhuận.

Nhưng yêu cầu của Vương Thủ Triết khác với Doanh thị, năng lực thôi hóa của hắn có thể tăng hiệu suất trưởng thành cửu phẩm Tử Ngọc Túc, cũng có thể gửi hi vọng gen đột biến tốt hơn của nó.

Lấy cửu phẩm Tử Ngọc Túc làm bàn cơ bản, từng bước diễn hóa ra cửu phẩm linh chủng mà Vương Thủ Triết muốn, cũng sẽ không có xung đột với Doanh thị.

Dưới bầu không khí hài hòa hữu hảo của hai bên, rất nhanh, song phương đã bàn xong điều kiện.

Vương thị có thể gán giá mười viên Hỗn Độn linh thạch, trực tiếp mua đứt quyền trồng cải tiến và kinh doanh của Cửu phẩm Tử Ngọc Túc trong một lần duy nhất.

Từ đó về sau, Vương thị sẽ có được loại hạt giống đầu tiên của cửu phẩm đạo linh mễ.

…

Thần Đô Lạc Kinh.

Vùng ngoại ô.

Theo kiến nghị của Vương thị, vùng ngoại thành Lạc Kinh mấy năm nay xây dựng một trung tâm trị thương tâm sau trận chiến.

Tất cả các tướng sĩ xuất ngũ trở về, luân phiên trở về, đặc biệt là đổi tù binh trở về, đều có thể ở lại trung tâm điều dưỡng một thời gian ngắn, cố gắng thích ứng với cuộc sống của người bình thường.

Nhất là tướng sĩ đổi tù binh trở về, theo quy định phải thông qua trị liệu trung tâm và “hấp nhận” mới có thể trở về gia tộc và xã hội bình thường.

Chỗ tốt khi làm như vậy rất nhiều.

Thứ nhất, ở Ma tộc làm tù binh cuộc sống không dễ dàng, từng trải qua chuyện này, tâm lý khó tránh khỏi lưu lại vết thương, sớm xác nhận cùng trị liệu, luôn tốt hơn so với sau khi xảy ra vấn đề mới xử lý.

Thứ hai, cũng có thể phòng ngừa thám tử của Ma tộc trà trộn vào Thánh Vực ở một trình độ nhất định.

Sau khi hai tộc Nhân Ma ở khu vực Đông Hà Thần Châu ngừng chiến ký kết hiệp nghị, Đông Hà và thống khổ nữ vương hai bên đã ước định đổi tù binh lẫn nhau, những năm gần đây, Đông Hà đã lần lượt đổi về không ít tướng sĩ Nhân tộc bị Ma tộc bắt làm tù binh.

Vì sắp xếp rất nhiều tướng sĩ đổi tù binh trở về, quy mô an dưỡng tâm lý ở trung tâm này đã được xây dựng thêm mấy lần, hiện giờ đã có quy mô tương đối lớn.

Toàn bộ trung tâm an dưỡng được xây dựng vô cùng thoải mái ấm áp, một tòa nhà lớn màu trắng sữa tản ra ở bên trong cỏ cây thấp thoáng, xung quanh có cây xanh vờn quanh, thỉnh thoảng có thể chứng kiến linh thú linh cầm dạo bước trong rừng, bầu không khí thập phần thản nhiên thanh thản.

Ngoài ra, trong trung tâm an dưỡng còn trang bị không ít công trình giải trí, trung tâm hoạt động tương ứng, cùng với trung tâm trị liệu chuyên môn, thậm chí còn có siêu thị bách hóa, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu hàng ngày.

Các tướng sĩ từ tiền tuyến trở về, hiện tại phân tán ở trong một tòa đại lâu màu trắng ngà.

Giờ phút này.

Trong đó một tòa đại lâu màu nhũ bạch.

Trong phong cách tửu điếm cực kỳ hiện đại hóa, một vị có mái tóc đen nhánh, tướng mạo có chút tuấn tú "Cô gái nhân tộc", sắc mặt có chút ngưng trọng truyền âm cùng hai vị đồng bạn: "Trương tâm trị liệu chết tiệt này rốt cuộc là chủ ý của ai? Đây không phải gia tăng độ khó nhiệm vụ của chúng ta hay sao?"

"Hai người các ngươi nhất định phải chú ý, tuyệt đối đừng để lộ chân tướng, bại lộ thân phận của chúng ta."

"Vâng, bệ hạ bệ hạ."

Hai nữ tử nhân tộc đồng loạt cung kính đáp lời.

"Im miệng, về sau các ngươi đối với ta xưng hô, cũng chỉ có thể là Bạch tỷ tỷ, Ngọc Hà tỷ các loại." Nữ tử tuấn tú kia nhíu mày lại, tiếp tục truyền âm nói: "Nhớ kỹ, Bạch Ngọc Hà! Tuyệt đối không được tính sai."

"Được, Ngọc Hà tỷ tỷ."

Hai nữ tử khác vội vàng ngoan ngoãn vâng dạ.

Không thể nghi ngờ, mấy người này chính là mật thám của Ma tộc, mà nữ tử gọi là "Bạch Ngọc Hà" cầm đầu kia, thì bị thống khổ nữ vương một sợi thần hồn ký sinh, cũng dùng chủ ý thức hàng lâm trong cơ thể hình thành tồn tại.

Lúc trước thống khổ nữ vương mấy lần đàm phán không thoải mái, rốt cục đáp ứng Vương Phú Quý cầu hòa vô điều kiện. Bởi vậy, đại quân Ma tộc cùng Đông Hà đại quân tạm thời đình chỉ giao hỏa, tiến nhập trạng thái hòa bình.

Đồng thời, song phương cũng đã hành động đổi tù binh sau đợt chiến đầu tiên.

Mà Nữ vương thống khổ dưới áp lực cực lớn, vì mau chóng tìm được Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, cũng vì biểu lộ mình thật sự đã tận lực tìm kiếm, không tiếc tự thân xuất mã, lấy Ma Hồn ký sinh pháp giáng lâm đến trên thân một tên tù binh nhân tộc "Bạch Ngọc Hà".

Mà người đồng hành, còn có hai vị thị nữ Ma Thần đắc lực dưới trướng nàng, đều sử dụng bí pháp Ma tộc giống nhau.

Loại bí pháp này bởi vì sẽ tổn thương đến thần hồn, cho dù là Ma tộc thần hồn bẩm phú đặc thù cũng rất ít khi sử dụng. Lần này vì có thể mau chóng tìm kiếm đến Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, Nữ vương thống khổ cũng liều mạng.

Chỉ là Nữ vương thống khổ cũng không nghĩ tới, thủ đoạn của Nhân tộc còn rất nhiều, lại có thể làm ra một hành động hạn chế tù binh bị thương, nếu như không cẩn thận, chỉ sợ thật sự là xuất sư chưa thành thân đã chết trước, mất mặt mất mặt toàn bộ Ma tộc rồi.

Mà giờ khắc này tâm lý an dưỡng trong trung tâm, ngoại trừ đám nữ vương thống khổ trở về tù binh ra, kỳ thật còn có không ít các tướng quan xuất ngũ cùng nghỉ ngơi chỉnh đốn, bọn họ cũng cần tạm thời ở lại trung tâm trị liệu.

Vương Hựu Nhạc lúc trước đi theo Vương Ly Dao cùng nhau ra chiến trường ma luyện, sau khi trải qua trọn vẹn mấy chục năm "ma luyện" chiến trường, bởi vì các trưởng bối gia tộc chiếu cố quá tốt, cơ hồ không có ăn được cái đau khổ gì, xem như đã ma luyện một cách cô đơn.

Vương Ly Dao dưới sự bất đắc dĩ, cũng có chút không dám cũng không nguyện hầu hạ vị trưởng tử gia tộc hơn một trăm tuổi này, còn một bộ trưởng tử gia tộc thiên chân đại thiếu gia phái đầu, thừa dịp thời kỳ hòa bình một cước đạp hắn trở về, nhanh chóng kết thúc kiếp sống binh lính chí nguyện của hắn.

Ngoài ra, đáng nhắc tới chính là sức sản xuất của Đông Hà thần triều bây giờ trong chiến tranh bạo phát ra.

Thần Triều máy móc vận chuyển ù ù, đại bộ phận tài nguyên đều hướng chiến tranh nghiêng xuống, ngược lại để không gian truyền tống trận giữa chiến trường Hư Không Hải cùng Đông Hà hoàn thiện không ít.

Cũng bởi vậy, bây giờ bất kể là hậu cần chi viện, các tướng sĩ điều phòng, viện quân xuất chinh, tin tức cũng nhanh hơn trước rất nhiều. Lại trong thời kỳ hòa bình, bên Đông Hà vẫn sẽ gia tăng sức mạnh để xây dựng hậu cần trong chiến tranh.

Mà giờ phút này, Vương Hựu Nhạc bởi vì thân phận của hắn ta, cộng thêm hoàn toàn không có trải nghiệm bị bắt, vừa mới vào trung tâm điều dưỡng không bao lâu, đã bị Vương thị làm chủ đạo trung tâm trị liệu bắt được tráng đinh, để hắn ta hiệp trợ trung tâm trị liệu trợ giúp trở về trấn áp tù binh, điều trị thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Đối với công việc mới này, Vương Hựu Nhạc không những không ghét bỏ, ngược lại còn rất tích cực. Dù sao lão tổ gia gia đã từng nói, công việc không phân biệt quý tiện, chỉ là xem đối với xã hội có ích lợi gì không.

Lúc này, Vương Hựu Nhạc vừa được sắp xếp một nhiệm vụ, đã đi tới tòa lầu đau đớn này của Nữ Vương.

Rất nhanh, hắn đã đi lên trên lầu, ấn vang chuông cửa của một gian phòng nào đó.

Không bao lâu, liền có một vị nữ tử đến đây mở cửa, ngay sau đó lại là một vị, một vị nữa! Chính là tam nữ lấy "Bạch Ngọc Hà" cầm đầu.

Tam nữ, đều dùng ánh mắt cảnh giác mà nghi ngờ nhìn Vương Hựu Nhạc.

"Khụ khụ! Tại hạ Vương Hựu Nhạc, đến thông báo cho Bạch Ngọc Hà tiểu thư đi trị liệu hình ảnh đại lưu trên tầng hai của

Ảnh phòng.” Hai con ngươi Vương Hựu Nhạc trong trẻo thuần khiết, ánh mắt và vẻ mặt cũng vô cùng hiền lành.

Hắn biết, những nữ tướng đã từng bị Ma tộc bắt làm tù binh đều có tâm lý bị tổn thương nghiêm trọng, nội tâm đều vô cùng yếu ớt.

Mà hắn ta đường đường là trưởng tử đích mạch của Vương thị, tiên đế chuyển thế, toàn bộ lão đại tương lai của tứ đại Thần Châu, đương nhiên trong lòng cũng có tình yêu lớn, dùng thái độ bao dung và dịu dàng để hòa tan vết thương sâu trong nội tâm các nàng.

“Đại lưu ảnh?” Nữ vương thống khổ hóa thân bạch ngọc hà, sắc mặt có chút nghi hoặc.

“Là như vầy, bộ đề tài lưu ảnh lớn này thoải mái tương đối vui vẻ, là một trong những hạng mục chữa trị giữ lại trung tâm.” Vương Hựu Nhạc mỉm cười giới thiệu với các nàng, “Sau khi các muội xem xong nhất định sẽ thoải mái cười to, có trợ giúp khôi phục trạng thái, sớm ngày dung nhập vào xã hội.”

Trong lúc nói chuyện, hắn lại lần lượt ấn vang chuông cửa. Không bao lâu sau, số lượng tù binh trở về theo bên cạnh hắn liền đạt đến số lượng mấy chục.

Bộ phận này trở về tù binh, khởi bước đều có thực lực tu vi Thần Thông cảnh, trong đó không ít vẫn là Lăng Hư cảnh, ở trong quân đội thuộc về quan quân cao tầng.

Với lý luận bị thương của Vương thị, nếu một bộ phận người này không chữa khỏi cho tốt, mang theo tâm lý rất nặng trở về xã hội, đối với xã hội cũng sẽ tạo thành tai họa ngầm không nhỏ.

Hắn vừa thần sắc ôn hòa nói chuyện phiếm với bọn họ vừa dẫn nhóm người này đi lên lầu hai.

Chỉ là, đại đa số những người này sắc mặt thập phần nghiêm nghị, ngay cả tư thái đi đường cũng hết sức căng thẳng, phảng phất như đang cảnh giới cái gì vậy, khiến cho bầu không khí có chút ngưng trọng.

“Mọi người đừng khẩn trương.” Vương Hựu Nhạc cười trấn an cảm xúc của bọn họ: “Chính là xem cái bóng lớn mà thôi. Đúng rồi, nhóm người các ngươi đều phân chia chiếu cố cho

ta, trong khoảng thời gian này ta sẽ thường xuyên ở cùng một chỗ với mọi người. Ta trước tiên giới thiệu cho mọi người một chút về ta, kéo gần khoảng cách với nhau một chút đi.”

“Ta tên là 【Vương Hựu Nhạc】, con trai trưởng của gia tộc, chưa lập gia đình, trong nhà có tiền lại có thế, phiền não lớn nhất chính là cuộc đời quá mức thuận lợi không có mục tiêu, chỉ có thể trầm mê trong việc giải trí.”

“…”

Mọi người ở đây nhao nhao liếc mắt.

Không ít người thấy ánh mắt Vương Hựu Nhạc cũng thay đổi, đều có một loại xúc động muốn đánh Vương Hựu Nhạc.

Biện pháp kéo gần khoảng cách này của ngươi thật sự là tốt có hiệu quả, gần như nắm đấm cũng muốn chủ động tiến đến trên mặt của ngươi.

“Ngoài ra, ta còn có một bí mật nhỏ chia sẻ với mọi người. Thật ra, ta vẫn là Tiên Đế chuyển thế trong truyền thuyết, vừa sinh ra đã có huyết mạch vô địch… Một đơn đấu đồng giai thì chưa bao giờ thua… Ta cảm thấy cuộc đời ta đơn điệu nhàm chán quá mức, thiếu thất bại trở thành chất dinh dưỡng cho ta trưởng thành, điều này khiến nội tâm ta tràn ngập mê mang.”

Gì?

Nữ vương thống khổ hóa thân bạch ngọc hà nhất thời mở to hai mắt nhìn nhau, cùng hai thị nữ nhìn nhau.

Không phải chứ? Tiên Đế chuyển thế cứ như vậy tìm cho các nàng sao?

Vốn cho rằng tốn thời gian lâu dài, một nhiệm vụ vô cùng gian khổ, rõ ràng còn chưa bắt đầu đã hoàn thành?

Thuận lợi như vậy, quả thực giống như là đang nằm mơ vậy.

Mà những tù binh còn lại trở về đã nghe không nổi nữa, bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, xoa xoa bàn tay, chuẩn bị tiến lên lén lút cho hắn hai cái.

Đột nhiên!

Góc lầu hai truyền đến thanh âm một nam tử thâm trầm mà uy nghiêm.

“Hai người các ngươi phế vật, cũng xứng cùng bổn tiên đế cướp bạn gái? Bổn tiên đế nói cho các ngươi biết, chờ ta triệt để thức tỉnh ký ức phong tồn cổ xưa, nhất định phải các ngươi… Ôi! Các ngươi lại còn đánh mặt? Hừ, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây! Các ngươi cho bổn tiên đế…”

Một màn này, nhất thời lại khiến mọi người khiếp sợ.

Cái gì?? Bên kia còn có một Tiên Đế chuyển thế?

Lúc này, cửa lầu hai của Lưu Ảnh Viện lại truyền ra tiếng cười điên cuồng của một nam tử trẻ tuổi: “Ta là Tiên Đế chuyển thế, đạo chích Ma tộc, cứ việc lên đây nhận lấy cái chết đi!”

“Thánh Hồ Phi, kiếp trước bổn tọa cô phụ ngươi, kiếp này tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào động đến một cọng lông của ngươi.” Lại có một người trẻ tuổi phẫn nộ gầm nhẹ từ một hướng khác truyền đến.

“Ma phi, tuy tiên ma chúng ta khác biệt, nhưng thế thì đã sao? Thiên Đạo dám ngăn cản chúng ta, bản Tiên Đế sẽ oanh nổ thiên đạo!”

???

Từng tiếng nối tiếp từng tiếng này, khiến ba nữ nữ Nữ vương thống khổ cùng với những tù binh khác quay trở về đều rơi đầy đầu, vẻ mặt mơ màng không nói, ngay cả bước chân cũng trở nên chần chờ.

Rốt cuộc là tình huống gì, sao khắp nơi đều có Tiên Đế chuyển thế?

Một đám người nơm nớp lo sợ mà đến cửa Lưu Ảnh viện.

Chỉ thấy màn hình tinh thể to lớn ở cửa Lưu Ảnh Viện treo lên màn hình, lúc này đang xoát quảng cáo lưu ảnh.

Vị trí quảng cáo ở giữa là một vị nam tử khí chất thâm trầm, giữa hai đầu lông mày giống như lộ ra vô tận ưu thương. Hắn lớn lên mày kiếm mắt sáng, thập phần tuấn lãng, chung quanh còn có chín vị đại mỹ nữ dáng người khác nhau vờn quanh, tựa như chúng tinh vây quanh mặt trăng.

Bên cạnh nhân vật có viết một tiêu đề rất rõ ràng: “Tiên Đế trùng sinh ở cửu đại Thánh Phi” của đô thị.”

Tiêu đề phía sau là mấy hàng chữ nhỏ hơn rất nhiều, trên đó viết một loạt thông tin như diễn viên chính Vương Dần Quân, Thập Vĩ Thiên Hồ, vân vân…

Ầm!

Nữ vương thống khổ cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, cả người lung lay sắp đổ.

Đậu xanh rau má đây là thứ đồ chơi gì vậy.

…

Chương 119: Không thể làm sư đồ, vậy kết bái đi!

…

Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế trở về, khiến mọi người trong thế giới loài người đều biết sao? Hơn nữa hình như còn xảy ra rất nhiều chuyện? Cửu đại Thánh Phi là thần thánh phương nào?

Thống khổ Nữ vương trong lòng sụp đổ không thôi, hai thị nữ Ma Thần phía sau nàng cũng mặt mũi tràn đầy bối rối, hoàn toàn không rõ ràng rốt cuộc là tình huống gì.

Vương Hựu Nhạc lại là còn tắt tiếng hơn các nàng.

Kể từ lần đó, sau khi hắn thức tỉnh một phần ký ức, hơn nữa sau khi dây dưa với mẫu thân, chuyện này đã được truyền ra trong gia tộc.

Vốn hắn căn bản không coi chuyện này ra gì, nhưng ai ngờ sau đó không bao lâu, đề tài "Tiên Đế chuyển thế" này bắt đầu lưu hành ở trong bản sao nhỏ, hơn nữa trực tiếp trở thành đề tài nóng, liên tiếp ra mấy bản sao nhỏ không nói, tác phẩm về sau phong cách tương tự càng là tầng tầng lớp lớp.

Cách mấy năm, hoạt động và lưu ảnh kịch truyền hình cũng lần lượt vấn thế, hiện tại ngay cả lưu ảnh cũng bị thiêu đốt rối tinh rối mù, trên dưới liên quan sản nghiệp đều kiếm được đầy bồn đầy bát.

Ảnh Đế Vương Dần Dần là nam chủ, dựa vào bộ phim lớn lưu ảnh này vô số, không ít tình tiết kinh điển đều bùng cháy. Những người vừa hô to vừa rồi chính là ở đoạn cầu kinh điển đó.

Hiện tại, thậm chí ngay cả công ty ảo ảnh mà Vương Hựu Huyền chủ trì cũng có ý định chuẩn bị khai phá một trò chơi giả thuyết có đề tài tương quan, bởi vậy có thể thấy được sự hot của đề tài này.

Điều này làm cho Vương Hựu Nhạc trợn mắt há mồm, cũng cảm thấy vô cùng vớ vẩn.

Đường đường là trưởng tử Tiên Đế chuyển thế của hắn, đến bây giờ cống hiến lớn nhất cho gia tộc, lại là mang đến một đề tài lửa lớn mới tinh cho văn phòng của gia tộc? Hắn không cần mặt mũi sao?

Hơn nữa cái cải biên này đều là những thứ lung tung rối loạn? Còn có cửu đại Thánh Phi gì đó, quả thực đã rời khỏi đại phổ.

Vương Hựu Nhạc hắn cho đến bây giờ đều là một hài tử đơn thuần, ngay cả tay của nữ hài tử cũng chưa từng sờ qua.

Tuy nhiên, nói nhảm thì nói, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Vương Hựu Nhạc giả vờ như mình không nghe thấy những lời phát biểu của Trung nhị, thần sắc không thay đổi, vẻ mặt tươi cười mang theo một đám tù binh trở về vào Lưu Ảnh Viện, dựa theo thứ tự sắp xếp trước đó an bài bọn họ ngồi xuống, lại đi lĩnh đồ uống nước chè và những món ăn vặt nhỏ như bắp rang tặng miễn phí cho mọi người, đem tất cả mọi người đều chiếu cố thỏa đáng.

Rất nhanh, màn hình sáng lên, đại lưu ảnh khai diễn.

Bộ "Tiên Đế" này là bộ được lưu ảnh nóng nhất trong hệ liệt chuyển thế của tiên đế hiện tại, tiết tấu cốt truyện thập phần chặt chẽ, nội dung câu chuyện cũng vô cùng đặc sắc, cao trào lên.

Vương Dần là nhân vật chính, đã cày sâu diễn nghệ nhiều năm, kỹ năng diễn xuất sớm đã được tôi luyện vô cùng tinh xảo, diễn cái gì thì chính là cái đó.

Dưới biểu diễn của hắn, nhân vật trong màn sáng thình lình chính là Tiên Đế bản đế, sinh động vô cùng.

"Cái này cái này cái này…"

Hai mắt Nữ vương lộ ra vẻ khiếp sợ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Dần Trinh đang ở bên trong tinh mạc.

Nàng cảm thấy mình đã tìm được, là thật sự tìm được chuyển thế của Võ Nhạc Tiên Đế.

Ngươi xem ánh mắt lơ đãng kia của hắn xẹt qua tinh mang thâm thúy, ngươi nhìn hắn thong dong không bức, phảng phất hết thảy đều tại trong lòng bàn tay, ngươi lại nhìn hắn khi đó

mà bá đạo, khi thì nhu tình mi nhãn thần, còn có cái kia siêu thoát phàm tục khí chất… Các loại!

Đều không có một cái nào không cho thấy, người này, tuyệt đối là Vũ Nhạc chuyển thế.

Quan trọng nhất là, một ít ký ức kiếp trước và tin tức trong lưu ảnh Vũ Nhạc Thiểm thoáng trở về, vô cùng ăn khớp với nữ vương thống khổ hiểu biết Vũ Nhạc Tiên Đế!

Sao hắn có thể không phải Vũ Nhạc chuyển thế?

Duy nhất làm Nữ vương thống khổ khiếp sợ lại có chút nghi hoặc chính là, Vũ Nhạc sau khi chuyển thế rõ ràng đã làm nhiều chuyện như vậy sao?

Thậm chí, hắn đã trước sau khăng khăng một mực thu chín Thánh Phi, trong đó có công chúa quyến rũ của Hư Không Hải Thiên Hồ nhất tộc, cũng có phật nữ nhập thế phật quốc, đại tiểu thư kiêu ngạo của tiên tộc lánh đời, cũng có thánh nữ hạ phàm đến từ thánh địa Tiên giới, nữ tử bảo bối tinh một chí cường giả Tinh Cổ tộc, nữ tử Thần Thánh Dực đến từ Thần quốc vân vân, kỳ quái nhất chính là, lại còn có một vị Thiên Ma công chúa đến từ Ma giới!

Mỗi người trong Cửu Đại Thánh Phi đều có thân thế vô cùng cao quý, bối cảnh hùng hậu khó lường, sau lưng lờ mờ đều có đại năng tuyệt đại chống lưng, mà tiềm lực huyết mạch của bản thân các nàng cũng đều là khoa trương, mỗi người đều có hy vọng rất lớn có thể lên đỉnh mười chín cấp.

Một cỗ cảm giác nguy cơ nồng đậm, khiến Nữ vương thống khổ toàn thân run rẩy.

Nếu để cho Vũ Nhạc chuyển thế tiếp tục phát triển như vậy, Chí Tôn vĩ đại nào còn có sức hoàn thủ?

Còn tên Ma tộc Diễm công chúa kia là ai? Sao có thể không biết xấu hổ như vậy, phản bội toàn bộ Ma tộc và Vũ Nhạc đi cùng nhau?

Hết thảy cái này hết thảy đều để cho nữ vương thống khổ tâm linh nhận lấy trùng kích cực lớn, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh.

Mà hai vị thị nữ bên cạnh nàng, lúc đầu khiếp sợ qua đi lại là bị câu chuyện dẫn người nhập thắng hấp dẫn, dần dần đắm chìm bên trong cốt truyện.

Càng nhìn phía sau, hai nàng ánh mắt càng hồng nhuận, nhất là khi nhìn thấy công chúa Côn Bằng Ma tộc không tiếc tự tàn ma thân thể trả lại cho phụ thân để bảo vệ Tiên Đế, mà Tiên Đế vì cứu thần hồn của công chúa Hồi Hột, không tiếc xâm nhập luân hồi trường hà, đối kháng thiên đạo suýt nữa hôi phi diệt, càng cảm động vô cùng, trực tiếp khóc thành người nước mắt.

Cũng may rất nhiều nữ tu sĩ ở đây phản ứng cũng không khác gì các nàng, các nàng xen lẫn trong đó, không lộ vẻ đột ngột chút nào.

Kịch bản đặc sắc thế nào cũng có lúc kết thúc.

Thời gian một bộ lưu ảnh lớn chống đỡ đến chết cũng chỉ chừng một canh giờ, dưới phản ứng của tất cả mọi người, bất tri bất giác, bộ lưu ảnh lớn này đã được chiếu xong.

Vương Hựu Nhạc dựa theo quy trình đưa từng người một về phòng.

Trung tâm an dưỡng cho hắn an bài nhóm người này đều có vấn đề tương đối nghiêm trọng, tình huống của mỗi người đều tương đối phức tạp, là lấy phản ứng của hắn ở trong quá trình quan sát vẫn luôn luôn lưu tâm mọi người.

Tự nhiên mà vậy, hắn cũng đã nhận ra nữ vương hóa thân "Bạch Ngọc Hà" đau khổ cảm xúc có chút không thích hợp.

Từ sau khi bắt đầu đại lưu ảnh, cả người nàng liền lâm vào một loại lo âu thất thần lạc phách cùng khẩn trương không hiểu, lộ ra tâm tình cực kỳ không ổn định.

Bộ dáng này rõ ràng là bị kích thích nào đó.

Bởi vậy, sau khi đưa các nàng trở lại phòng, Vương Hựu Nhạc Đặc ở lại, quan tâm đến việc giải thích nàng, nói: "Ngọc Hà tiểu thư, ngươi không cần lo lắng quá mức vì cốt truyện. Lưu ảnh này vốn là giả, chẳng qua chỉ là một vở kịch mà thôi."

"Làm sao có thể là giả?" Nữ vương thống khổ còn chưa lên tiếng, hai thị nữ đã lập tức xù lông.

Hai người hốc mắt vẫn còn hồng hồng, vừa lau nước mắt vừa nổi giận đùng đùng phản bác Vương Hựu Nhạc: “Lúc cuối khi Uyển công chúa tự sát đem ma thân trả lại cho phụ thân, ánh mắt của nàng, cảm xúc của nàng, hết thảy đều thể hiện nàng vì Tiên Đế mà không hề chùn bước. Ô ô, phần tình cảm này, thật sự là quá vĩ đại, điều này làm sao có thể là giả được?”

“Đương nhiên là giả.” Vương Hựu Nhạc bĩu môi, vẻ mặt không đồng ý: “Ma tộc là tham lam, xảo trá, ích kỷ, tàn bạo, chủng tộc tàn khốc, sao có thể vì Tiên Đế mà tự sát? Còn phản bội Ma giới? Ta thấy vở kịch này chính là đầu óc bị úng nước, vì lấy lòng người xem mà viết bừa một hơi.”

“Ta nhổ vào! Ngươi chẳng qua chỉ là đại thiếu gia quý tộc đi chiến trường mạ vàng, ngươi có thể gặp được mấy tên ma tộc?” Hai thị nữ không phục đứng dậy, nổi giận mắng: “Ma nữ mà si tình thì còn si tình hơn đám tiên tộc kia nhiều.”

Vương Hựu Nhạc thật ra là muốn phản bác, nhưng nghĩ đến mấy cô gái này đều từng bị Ma tộc bắt làm tù binh, trong lòng rõ ràng đã bị thương rất lớn, có lẽ, trong lòng các nàng đối với Ma tộc còn có hảo cảm cũng chưa chắc.

Ở trong Tộc Học hắn đã học qua lý luận tâm lý học tương tự, hình như gọi là “Tư Đức ca Ma Ma hội chứng” gì đó. Nghe nói, điển cố này đến từ một tiểu thế giới xa xôi.

Tình huống của hai cô gái này có thể là thuộc về loại này.

Bỏ đi! Mình cùng các nàng tranh luận những thứ này làm gì? Với tình huống trước mắt, mình vẫn là tận lực không kích thích các nàng thì tốt hơn.

“Được rồi, được rồi, ta thừa nhận lời các ngươi có đạo lý.” Vương Hựu Nhạc trái lương tâm tỏ vẻ đồng ý, “Trong Ma tộc cũng có hảo ma và ác ma.”

“Có lẽ, đại lưu ảnh này là giả, nhưng cố sự khẳng định có một bộ phận là thật.” Nữ vương thống khổ cũng nhìn chằm chằm Vương Hựu Nhạc hỏi, “Xin hỏi một chút, ta có thể tìm được Vương Dần Kỳ kia ở đâu? Ta muốn gặp hắn một chút.”

Hiện tại nàng đã dám khẳng định, Vương Dần Dần Ương kia chắc chắn là Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, là mình đang diễn chuyện của mình.

Hắn không lừa được nữ vương thống khổ của nàng.

“Ngọc Hà tiểu thư thích Dần Lê?” Vương Hựu Nhạc cau mày hỏi.

“Không thích, nhưng là muốn gặp hắn.” Nữ vương thống khổ vô cùng chân thành nói.

“Yêu thích một thần tượng là chuyện bình thường, ngươi cũng không cần quá mức để ý ánh mắt của người khác, gửi gắm như thế, cũng có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.” Vương Hựu Nhạc vừa cười vừa nói, “Ta nghe nói, gần đây Hạo Huyên Huyên tới Lạc Kinh một chuyến, hình như là đang biểu diễn kịch mới gì đó.”

Danh tự gia tộc là an bình phú bảo, Hựu Hãn Hoàn Hoành. Vương Hựu Nhạc mặc dù niên kỷ nhỏ hơn Vương Dần, nhưng bối phận còn phải bối phận lớn hơn.

“Rất tốt, vậy ta thừa nhận ta thích hắn, như vậy ta có thể đi gặp hắn rồi chứ?” Nữ vương thống khổ trong đôi mắt lộ ra ánh sáng hi vọng.

Xem ra tương lai không lâu, nàng có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ của Chí Tôn.

“Không được!” Vương Hựu Nhạc lập tức lắc đầu cự tuyệt: “Các ngươi bây giờ mới vừa trở về, đầu tiên phải hoàn thành quá trình hồi phục tâm lý rồi mới có thể đi ra ngoài.”

Sao lại phiền toái như vậy?!

Nữ vương thống khổ lửa giận trong lòng, hận không thể một chưởng chụp chết gia hỏa trước mắt này.

Nhưng nghĩ đến mục đích của mình, nàng vẫn cố nén xúc động muốn giết người, nén giận nói: “Ta cảm thấy mình rất khỏe mạnh, không cần khôi phục.”

Nàng ở trong lòng yên lặng nhắc nhở chính mình, hiện tại thực lực của mình rất kém cỏi, nếu động thủ, không chừng sẽ đánh ai đó!

Vương Hựu Nhạc nghe vậy liếc nhìn nàng một cái, trầm mặc một cái chớp mắt.

“Cũng được.” Hắn thở dài, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy phần bài thi đưa cho tam nữ, “Nếu ngươi cảm thấy bản thân mình không có vấn đề, vậy chúng ta làm một bài kiểm tra đơn giản, chỉ cần các ngươi thành công thông qua kiểm tra là có thể tùy thời rời đi, trở về xã hội bình thường hưởng thụ cuộc sống.”

“Được!”

Nữ vương thống khổ hai mắt sáng ngời, không nói hai lời liền lôi kéo hai thị nữ “vù vù” viết lên bài thi.

Một lần viết này, chính là hơn một canh giờ.

Đợi đến khi cuộn kiểm tra được thu lại, Vương Hựu Nhạc bắt đầu kiên nhẫn duyệt bài. Nhưng càng duyệt thì sắc mặt của hắn càng ngưng trọng, đợi đến lúc hoàn thành các bài thi, mi tâm của hắn đã trở nên nhăn nhúm lại.

“Thế nào? Vượt qua kiểm tra chưa?” Nữ vương thống khổ có chút lòng như lửa đốt.

“Ài… mấy vấn đề của các ngươi đều không nhỏ a.” Vương Hựu Nhạc thở dài một tiếng thật sâu, vẻ mặt sầu lo: “Nhất là Ngọc Hà tiểu thư, ta không biết rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì, thử nghiệm xong mới có thể có kết quả như vậy…”

“Xem ra các ngươi nhất định là ở Ma giới chịu rất nhiều đau khổ và uất ức!! Bất quá, tâm lý điều dưỡng của chúng ta từ trước đến nay vẫn tuân theo nguyên tắc “không buông tha, không vứt bỏ”, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho ngươi tốt lên. Như vậy, ta trước tiên an bài cho các ngươi hai cái tâm lý điều trị, đợi trị liệu xong lại nhìn tình huống một chút.”

“…” Thống khổ ánh mắt Nữ vương tràn đầy lửa giận: “Xin hỏi, ta có thể mắng chửi người không?”

“Có thể. Ngươi cứ việc mắng, chỉ là biểu đạt cảm xúc, ta sẽ không trách ngươi. Ngươi cứ coi ta là một cái thùng rác tâm tình, tùy tiện nhổ thứ gì vào trong là được.” Ánh mắt Vương Hựu Nhạc ôn hòa, cả người giống như tản ra hào quang đại ái vô tư mà thần thánh.

Một khắc đồng hồ sau.

Vương Hựu Nhạc ra khỏi phòng.

Trong phòng phía sau hắn truyền đến tiếng đập vỡ “Binh binh bang bang” cùng tiếng chửi bới.

Hắn quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt xẹt qua vẻ đồng tình.

Xem ra, tao ngộ của Ngọc Hà tiểu thư sau khi bị bắt… Ài!

Sau khi thở dài, hắn yên lặng móc ra một tờ bảng, một cột giám định ở phía sau bảng kê khai đã vẽ lên câu câu xoa xoa.

Nhìn tình huống này, hai người tâm lý trị liệu khẳng định không đủ, vẫn nên thêm một cái chữa trị cho nàng thử hiệu quả đi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thế giới Thần Võ.

Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Là một trong những nội tình gia tộc của Vương thị, giờ phút này Thanh Hoàng tiểu động thiên linh khí mờ mịt, một mảnh sinh cơ dạt dào, yên tĩnh tường hòa tựa như thế ngoại đào nguyên.

Giữa linh điền, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh luyện khí khôi lỗi dùng làm nông.

Bản thể 【 Thế giới thụ 】 của Vương Tông Thế đứng lặng ở trung tâm động thiên, sức mạnh tựa như tùng, đâm thẳng vào mây.

Không gian chi lực nhộn nhạo lấy Thế Giới Thụ làm trung tâm khuếch tán ra, từng chút một chui vào bên trong tiểu động thiên.

Dưới sự chống đỡ của bản thể Vương Tông Thế, tiểu động thiên này đang từng chút một lớn lên, dần dần tiến hóa theo hướng chính kinh của động thiên.

Trong khoảng thời gian gần đây, tinh lực chủ yếu của Vương Thủ Triết đều đặt vào chỗ linh huyệt cửu phẩm thuê được từ Thái Sơ Đạo Cung.

Bên trong linh điền cửu phẩm Linh huyệt uẩn dưỡng, hiện giờ đang trồng một gốc Đạo Nguyên quả.

Trải qua nhiều năm thúc đẩy, cây đạo nguyên quả này đã lớn hơn rất nhiều so với lúc trước, phiến lá màu xanh lục mang theo bên lông theo gió thư giãn, trên phiến lá nhàn nhạt hoa văn màu sắc nhàn nhạt dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng nhạt, linh vận chảy xuôi, huyền diệu phi thường.

Trên đỉnh cây có một quả Đạo Nguyên Quả to cỡ ngón cái, nhìn cực kỳ ngây ngô đang treo ở đỉnh cây, tản ra sức sống dồi dào dào.

Cây đạo nguyên quả này gieo xuống đã hơn một trăm năm, chỉ là phần lớn thời gian trước đó, tu vi của Vương Thủ Triết vẫn còn dừng lại ở Lăng Hư cảnh, tốc độ sinh trưởng hơi chậm, về sau khi thăng cấp Chân Tiên hắn lại đi công tác ở Nam Tề Thần Châu, tự nhiên cũng không quan tâm tới nơi này, chỉ có thể thúc đẩy sinh trưởng những linh điền linh thực trong động phủ tùy thân.

Hiện giờ đã trở về, hắn tự nhiên phải tập trung tinh lực để Lục Tiểu Ất giúp thúc giục Đạo Nguyên quả sinh trưởng.

Sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp Chân Tiên cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch lại lần nữa tăng lên, năng lực thôi hóa bây giờ đã tăng trưởng trên diện rộng.

Lúc trước toàn bộ quá trình thôi hóa một quả Đạo Nguyên quả đến thành thục, ước chừng tốn một trăm sáu mươi năm, hiện giờ đoán chừng cũng cần sáu mươi năm.

Mà Đạo Nguyên Quả trước mắt này, độ thành thục đã hơn phân nửa, tối đa chỉ có thời gian gần ba mươi năm, gia tộc có thể lại thêm một Đạo Nguyên Quả.

Tốc độ thúc đẩy sinh trưởng như vậy khiến trong lòng Vương Thủ Triết cũng cảm khái vạn phần.

Dựa theo giá mà hắn mua Đạo Nguyên Quả từ Thiên Diễn Đạo Tông trước đó, mỗi một viên được tính bằng sáu mươi Hỗn Độn Linh Thạch.

Bây giờ Vương Thủ Triết chỉ dựa vào toàn lực thúc đẩy 【Đạo Nguyên Quả】 này, bình quân mỗi năm có thể kiếm được một viên Hỗn Độn linh thạch cho gia tộc.

Đương nhiên, cái này đều phải quy công cho huyết mạch thiên phú của hắn, cùng với cấp độ huyết mạch.

Nhưng có một điều, nếu đổi lại là mấy trăm năm trước, gia tộc đều kiếm thêm một viên Hỗn Độn Linh Thạch, đó đã có thể nói là con số trên trời rồi, nhưng đặt ở Vương thị bây giờ, cũng chỉ có thể nói "chỉ là một viên Hỗn Độn Linh Thạch" mà thôi.

Hiện giờ các sản nghiệp phồn thịnh của gia tộc tạm thời không đề cập tới nữa, nói là đại điệt nữ Vương Ly Từ và Anh Tuyền cướp bóc Ma tộc, một hơi cướp được vật tư có giá trị mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch.

Hơn nữa Ly Từ và Anh Tuyền bây giờ còn đang cướp…

Còn có chắt trai của Vương Thủ Triết hắn là Vương An Nghiệp, đoạn thời gian trước vẫn luôn ở cửa vào Vô Tẫn Thiên Uyên gần Thiên Thụy Thánh Triều nhặt rác, năm nào cũng nhặt được ba viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đương nhiên, càng kỳ quái hơn chính là nương tử Liễu Nhược Lam, chơi mạt chược cũng kiếm được nhiều tiền hơn hắn.

Vương Thủ Triết vừa nghĩ đến những điều này, đầu óc vốn có chút lâng lâng liền tỉnh táo lại giống như bị dội bồn nước lạnh.

Cảm thấy năng lực kiếm tiền của bổn nguyên huyết mạch của mình dường như cũng chỉ như vậy… Cũng may còn có chút ý nghĩa chiến lược, đây cũng là biến tướng trấn an Vương Thủ Triết.

Bỏ đi bỏ đi!

Vẫn là tiếp tục trạch trạch làm ruộng đi.

Vương Thủ Triết có chút bất lực nghĩ.

Chắc hẳn An Nghiệp và Thiên Diễn đạo chủ bên kia đã bận rộn gần hết rồi, qua một lúc nữa, hắn muốn nhàn nhã như vậy để thúc đẩy Đạo Nguyên Quả sinh trưởng thì sợ là cũng không có thời gian.

…

Ngay khi Vương Thủ Triết tâm tâm niệm niệm Vương An Nghiệp.

Lối vào Thiên Thụy thánh triều vô tận Thiên Uyên thế giới, một tòa trận pháp công trình mênh mông mà khổng lồ đã đến hồi kết.

Cửa vào Thiên Uyên thế giới vốn phiêu hồn không ngừng, dưới tác dụng của trận pháp đã dần dần ổn định lại, lộ ra một cái lối vào đen thùi.

Mà một bên cửa vào khác, lại là một mảnh không gian các loại không gian vặn vẹo quỷ dị.

"An Nghiệp à, không ngờ ngươi lại có thiên phú về trận pháp như vậy." Thiên Diễn đạo chủ phụ trách xây dựng trận pháp nở một nụ cười hòa ái, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp giống như là đang nhìn một món bảo vật vô giá.

"Đa tạ Thiên Diễn tiền bối tán dương." Vương An Nghiệp khiêm tốn đáp lại: "Thật ra rất nhiều tri thức của An Nghiệp đều học theo sư tôn."

"Ha ha, đây cũng là kết quả mà An Nghiệp tự nỗ lực." Thiên Trận Thánh Tôn ở bên cạnh nở nụ cười an ủi.

Hắn là Pháp sư phụ trợ trận lần này, chịu trách nhiệm phụ trợ Thiên Diễn Đạo Chủ xây dựng một số trận pháp liên hoàn cực kỳ phức tạp.

Tuy nhiên, cùng lúc khen An Nghiệp, trong lòng Thiên Trận Thánh Tôn cũng không nhịn được có chút oán niệm với Thiên Diễn đạo chủ.

Sau khi phát hiện thiên phú của An Nghiệp trên trận pháp, lão gia hỏa này rõ ràng đã nhớ nhung đồ đệ nhà mình. Cũng may lão già này còn chưa tới Truyền Thừa Kỳ, nếu không, đồ đệ bảo bối nhà mình sợ là đã bị cạy đi rồi.

Lúc này, Thiên Diễn đạo chủ cũng là tiếc hận vạn phần thở dài: "Đáng tiếc là An Nghiệp ngươi đã sinh ra quá sớm, nếu chậm một chút, bộ quần áo này của ta thật sự là quân sinh ta chưa già, bỏ lỡ cơ hội to lớn. Nếu không, đệ tử thân truyền cũng suy nghĩ một chút?"

Đối mặt Thiên Diễn đạo chủ đào góc không chút che giấu hành động như thế, Vương An Nghiệp cũng chỉ đành lộ ra nụ cười xấu hổ mà không thất lễ: "Thiên Diễn tiền bối, ta đi theo Thiên Trận Sư Tôn cũng rất tốt."

Cũng chính vào lúc này.

Vương An Nghiệp đột nhiên động tâm, xin lỗi hai vị tiền bối: "Tiền bối, sư tôn, hai vị đợi ta một lát."

Nói xong, hắn một mình bay đến lối vào không gian dần dần cố định, sau đó tùy tiện duỗi tay ra, liền nghe "đùng" một tiếng, tựa như bắt được cái gì đó.

Hắn thu tay lại, tùy ý liếc nhìn một cái, sau đó nhanh chóng trở về, đem đồ vật đang cầm trong tay ra cho Thiên Trận Thánh Tôn và Thiên Diễn Đạo Chủ xem: "Sư tôn, người giúp ta giám định một chút, đây có phải là một kiện Thánh khí hài cốt hay không?"

"Không sai, là một bộ hài cốt Thánh khí cổ xưa. Với mức độ tàn phá này thì không thể chữa trị được nữa, nhưng chỉ riêng bộ hài cốt này thôi, giá trị vật liệu tinh luyện ra chắc cũng chỉ khoảng ba đến năm viên Hỗn Độn linh thạch." Thiên Trận Thánh Tôn quan sát kỹ lưỡng một lúc, thần sắc đột nhiên trở nên cực kỳ kích động: "An Nghiệp, số mệnh của ngươi cũng quá tốt rồi."

"An Nghiệp thường xuyên nhặt được đồ sao?" Thiên Diễn Đạo Chủ có chút kỳ quái hỏi thăm: "Mấy ngày gần đây, hình như ta thấy hắn nhặt được vài món rồi."

"Ha ha ~ đồ nhi này của ta chính là một bảo vật." Thiên Trận Thánh Tôn đắc ý vênh váo nói: "Mấy ngày trước, An Nghiệp nhặt rác ở đây đã bảy mươi năm, đồ vật nhặt về tổng giá trị đạt tới hơn hai trăm Hỗn Độn linh thạch."

"…" Thiên Diễn Đạo Chủ vô cùng khiếp sợ nhìn Vương An Nghiệp.

Chẳng lẽ, đây chính là khí vận chi chủ trong truyền thuyết?

"Thiên Diễn tiền bối." Vương An Nghiệp hơi lúng túng giải thích: "Ta cũng chẳng qua là vận khí tốt hơn một chút mà thôi, ta tin tưởng mọi người kiên trì bền bỉ cũng có thể nhặt được… Thiên Diễn tiền bối, tiền bối ngài…"

"Tiền bối cái gì?" Thiên Diễn đạo chủ bỗng nhiên sang sảng cười ha hả, sau đó nhiệt tình vạn phần vỗ bả vai Vương An Nghiệp nói: "Chúng ta đều đã quen thuộc như vậy rồi, chớ để ý những tuổi tác cùng bối phận khác biệt kia."

“Sau này, ngươi cứ gọi ta là ‘Đại ca’, ta gọi ngươi là ‘Hiền đệ’, hai huynh đệ chúng ta tương xứng.”

Vương An Nghiệp cực kỳ hoảng sợ: “Tiền, tiền bối không thích hợp chứ?”

“Có cái gì không thích hợp? Sinh tử chi giao há để ý tuổi tác? Ngươi và ta đã không có duyên phận thầy trò, chi bằng kết bái làm huynh đệ! An Nghiệp hiền đệ à, chẳng lẽ ngươi ghét ngu huynh từ tận đáy lòng? Ghét bỏ thực lực ngu huynh không đủ, ghét bỏ ngu huynh nghèo? Nếu thật sự như vậy, thì ngu huynh xin cáo từ.” Thiên Diễn đạo chủ vừa nói vừa trừng mắt nhìn Vương An Nghiệp, giống như nếu Vương An Nghiệp dám không đồng ý hắn, vậy thì lúc nào cũng sẵn sàng bỏ gánh.

“Cái này cái này…” Vương An Nghiệp gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhịn không được đi xem sư tôn nhà mình, lại thấy Thiên Trận Thánh Tôn cũng bày ra dáng vẻ bị chấn kinh đến nói lỡ lời, căn bản không trông cậy được.

Bất đắc dĩ, hắn đành xấu hổ hạ thấp giọng nói: “Thiên Diễn đại, đại ca! Chúng ta có chuyện gì từ từ nói.”

“Được được được, được An Nghiệp hiền đệ, ta Thiên Diễn cảm giác sâu sắc đại đạo không cô đơn a, ha ha ha ha! Sau này, xem có ai còn dám ghét bỏ Thiên Diễn ta nghèo khổ.”

Thiên Diễn đạo chủ vỗ bả vai An Nghiệp, liên tiếp tiếng cười to vui sướng đầm đìa nhất thời vang vọng giữa thiên địa.

…

Chương 120: Thủy Long huyết mạch cùng với hình chiếu Chí Tôn.

…

Lạc Kinh, Nghênh Tiên Lâu.

Trên một nhã tọa dựa vào cửa sổ, một đám công tử ca mặc cẩm y đang tụ tập lại cùng nhau uống rượu ăn cơm. Vị trí nhã tọa này là loại tốt nhất trong Nghênh Tiên lâu, có thể xem biểu diễn ở trung tâm sân khấu.

Lúc này, đang có một vị vũ cơ cấp bậc Chân Tiên cảnh, suất lĩnh đoàn nữ dưới trướng biểu diễn ca múa, diễn đến chỗ đặc sắc, các bàn thực khách nhao nhao trầm trồ khen ngợi, các loại linh thạch khen thưởng nối gót mà tới.

"Ai ~ trước kia còn rất thích xem điệu múa của Mai đại gia." Một vị công tử quần áo sang trọng, bộ dáng tuấn tú lắc đầu thở dài nói, "Nhưng mà sau khi đi một chuyến chiến trường trở về, luôn cảm thấy hình như có chút mùi vị."

"Hạo Khuyết thế tử, sau khi đi chiến trường ngươi có biết gì đâu, rõ ràng là sau khi trở về trị liệu trung tâm mới xảy ra vấn đề." Một vị công tử khác cười trêu ghẹo: "Sau khi được chứng kiến Vương viện trưởng, ngay cả hồn ngươi cũng bay mất."

Hai người này, một người là thế tử Hiên Viên Hạo Triệt của đương kim Hành Kỳ Thánh Vương phủ, một người là thánh chủng dòng chính Khương Tinh Hải của Cổ Thánh tộc Khương thị, một người đã từng đại danh đỉnh đỉnh "Lạc Kinh Tứ Thiếu".

Mấy chục năm trước, hai người đi theo viện quân Thần Vũ đến chiến trường Hư Không Hải, hôm nay chiến cuộc tạm thời dừng lại, cùng đám người Vương Hựu Nhạc lại bị điều về nghỉ ngơi và hồi phục.

Lúc ở chiến trường Hư Không Hải, bọn họ và con cháu thế gia hào môn đứng đầu như Vương Hựu Nhạc đều bị ném vào trong đội ngũ của Vương Ly Dao, đặc biệt an bài kiến thức chiến trường rộng lớn, coi như là nhặt được một chút công lao, trên lý luận nói là mạ một tầng vàng.

Thật ra Vương Ly Dao cũng có vài phần bất đắc dĩ, đám nhị thế tổ này mặc dù không dám ở trước mặt nàng đùa giỡn, nhưng nàng cũng không dám đưa bọn họ vào địa khu nguy hiểm tác chiến, nếu thật sự toàn quân bị diệt hoặc là bị bắt làm tù binh, cũng là một chuyện phiền toái lớn.

Nàng dứt khoát thừa dịp ngừng chiến, ném toàn bộ đầu óc về.

“Vương viện trưởng?” Vương Hựu Nhạc đang tâm sự nặng nề vùi đầu ăn cơm đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn ngập kinh ngạc, “Hạo Khuyết huynh, ngươi như thế nào có lá gan đi trêu chọc lão nhân gia bà ta?”

“Thiếu chút nữa quên, viện trưởng Vương Chử Vi cũng là tộc nhân Vương thị các ngươi.” Khương Tinh Hải nhớ ra cái gì đó, không nhịn được hắc hắc vui vẻ, “Hựu Nhạc lão đệ ta kể cho ngươi nghe nha, lúc trước Hạo Khuyết lần đầu tiên nhìn thấy Vương viện trưởng, đã cảm thấy mình nhìn thấy được mệnh trung nữ thần, nói cái gì mà chưa bao giờ thấy qua nữ tử có tính tình xinh đẹp như thế, giả bệnh khóc lóc om sòm lăn lộn cũng phải đến bên cạnh nàng, kết quả… Hắc hắc hắc hắc ~ “

“Khương Tinh Hải ngươi im miệng.” Hiên Viên Hạo mặt đỏ tới mang tai đánh gãy hắn, con mắt trợn trừng.

Khóe miệng Vương Hựu Nhạc hơi co lại.

Được rồi! Hắn đã từng thấy có thể tìm đường chết, nhưng chưa từng thấy ai có thể tự tìm đường chết như Hiên Viên Hạo.

Bà cô Huyên Vi nhà hắn mặc dù hành sự khiêm tốn, thanh danh không lộ ra ngoài, nhưng thân là đích trưởng nữ đời chữ “兮” thì bà ta há lại đơn giản, ngay cả An Nghiệp lão tổ nhìn thấy tỷ tỷ ruột thịt này cũng phải kinh sợ, có thể không trêu chọc tuyệt đối không trêu chọc.

Vị cô nãi nãi này, tuyệt đối là một trong những người không thể trêu chọc nhất trong gia tộc.

Nghe nói, trưởng tử 【Xương Thịnh Vương】 của Ung An đại đế hiện nay của Đại Càn, lúc còn trẻ còn bị tình thương rất nặng ở chỗ cô nãi nãi của Chử Vi, cho tới nay vẫn chưa lấy phi tử.

“Hạo Khuyết huynh thật là can đảm, chúng ta bội phục vạn phần.” Mấy vị gia tộc khác đều là đệ tử hậu duệ quý tộc trẻ tuổi của Thánh tộc, đều lần lượt giơ ngón tay cái lên: “Mấy người chúng ta ở trước mặt Vương viện trưởng đều cảm giác khí tràng bị hoàn toàn áp chế, trừng mắt nhìn chúng ta đến hồn cũng bị dọa đến mất. Cũng chỉ có Hạo Khuyết huynh, còn có lá gan trêu chọc.”

“Đó là đương nhiên, Hiên Viên Hạo ta đời này, trừ sợ bệ hạ lão tổ, Hành Kỳ lão tổ, Doanh Linh Trúc, Thái Sử Ngọc Thư, lão Thái Sử đại nhân, Phỉ Phỉ Phỉ công chúa, Đại nãi nãi, Vương Ly Dao tướng quân, Hoa Thụy công chúa…”

Hiên Viên Hạo Miểu tốn khoảng một khắc đồng hồ, tổng cộng liệt kê ra hơn trăm cái tên, cuối cùng kiêu ngạo vỗ ngực nói: “Còn lại chưa từng sợ ai. Ta chỉ thấy Chử Vi tỷ tỷ có một loại tri tính xinh đẹp khác, không nhịn được lòng sinh thân cận…”

Nhưng mà hắn còn chưa nói hết, một bên bỗng nhiên truyền đến thanh âm uyển chuyển của một nữ tử.

“Hiên Viên Hạo, ngươi khoác lác không tệ, có phải bị thương tâm tâm lý sau chiến đấu không? Như vậy đi, đêm nay ngươi đến phòng bổn viện trưởng, bổn viện trưởng sẽ giảng giải thêm cho ngươi.”

Trong nháy mắt, toàn bộ nhã tọa lặng ngắt như tờ.

Biểu cảm trên mặt các công tử ca khác đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Hiên Viên Hạo Miểu càng như bị điểm trúng tử huyệt, cả người run lên, biểu tình trên mặt lập tức trở nên khó coi hơn cả khóc.

Hắn tựa như một con rối hình người bỏ hoang đã nhiều năm, giờ đã rỉ sét, xoay đầu qua từng cái từng cái một.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nữ nhân ăn mặc công nghiệp thần võ, toàn thân đều quanh quẩn một cỗ uy áp vô hình của viện trưởng Vương Anh Vi, đang như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Ước chừng là ngày công tác, mới từ trung tâm an dưỡng đi ra, một đầu tóc quăn màu nâu bị tùy ý kéo lên đỉnh đầu, thiếu đi

vài phần trương trương diễm lệ, nhiều thêm mấy phần cao lãnh cùng lão luyện, thoạt nhìn càng lộ ra uy nghiêm.

Mà bên cạnh nàng, còn có một nữ tử mặc áo blouse trắng, đeo kính mắt bạc.

Mái tóc ngắn màu đen của nàng được để lại ngang vai, khí tràng trên người so với Vương Chử Vi càng sâu không lường được hơn.

Đặc biệt là ánh mắt của nàng, dù cho có tấm kính che chắn, vẫn mang theo một tính xuyên thấu không hiểu, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, một đám công tử ca ở đây đều không khỏi có chút phát lạnh sống lưng, trong lòng cũng là nao nao, kìm lòng không được mà có chút kinh sợ.

"Bà nội Chử Vi… Bà cô Ly Nguyệt…"

Người đầu tiên phản ứng lại chính là Vương Hựu Nhạc. Ông ta giật mình một cái, vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ với hai người.

"Gặp, gặp qua Chử Bằng, Chử Vi tổ cô nãi nãi… Còn nữa, Ly Nguyệt tổ cô nãi nãi." Hiên Viên Hạo cũng đứng lên, vừa hành lễ vừa lặng lẽ di chuyển ra sau, cố gắng trốn sau lưng những người khác: "Không sao không làm phiền tổ cô nãi nãi hao tâm tổn trí, thể xác ta hiện tại rất khỏe mạnh, không có chút dấu hiệu bị thương sau cuộc chiến."

Vô cùng rõ ràng, lần trước mượn cớ tâm bệnh đi đến bên cạnh Vương Chử Vi, một phen tâm lý sơ thông kia của Vương Thiền Vi để lại cho hắn hồi ức khủng bố không xóa đi được, thế cho nên hôm nay nhìn thấy nàng sợ hãi không thôi.

"Ta cũng không phải bà cô của ngươi." Vương Thiền Vi cười khẽ ném mị nhãn qua, "Ta cũng chẳng qua lớn hơn ngươi không đến hai trăm tuổi, theo cách nói của Lạc Kinh đều có thể xem như bạn cùng lứa tuổi. Nếu ngươi thực sự muốn nói chuyện yêu đương với ta, cũng không phải là không thể."

"Không không không, ngài là tổ cô nãi nãi của Hựu Nhạc, mà Hựu Nhạc là huynh đệ của ta. Sau này, ngài chính là bà cô của ta!" Hiên Viên Hạo Huyên hoảng sợ, lập tức lắc đầu, dường như coi Vương Củng Vi là mãnh thú hồng thủy đáng sợ vậy. "Hài nhi tuyệt đối không dám có nửa điểm vọng tưởng."

Vương Hựu Nhạc nhìn Hiên Viên Hạo, lại nhìn tổ cô nãi nãi của Chử Vi nhà mình, trong lòng vừa khiếp sợ vừa hiếu kỳ.

Rốt cuộc Hiên Viên Hạo Miểu gặp phải kiếp nạn gì? Toàn thân run rẩy như vậy!

"Có gì mà không vọng tưởng, chúng ta mỗi người một luận. Như vậy đi, sau này ta mời thái gia gia ta đi gặp bệ hạ một lần, mời bệ hạ làm chủ Ngọc Thành ta và ngươi làm việc tốt." Vương Thiền Vi cười đến rất vui vẻ, "Nếu ngươi cảm thấy lễ nghi phiền phức quá, chúng ta bỏ trốn cũng không phải là không thể."

"Tổ cô nãi nãi, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi." Nước mắt Hiên Viên Hạo Miểu rơi xuống, toàn thân đều run rẩy: "Xin hãy buông tha."

"Hận Vi, ngươi đừng ức hiếp trẻ con quá." Vương Ly Nguyệt bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cô bé một cái: "Xem ra cô bé này bị dọa sợ rồi."

Trong lòng Hiên Viên Hạo Miểu lập tức vô cùng cảm động.

Xem ra vẫn là Ly Nguyệt tổ cô nãi nãi này tâm địa thiện lương, có lòng từ ái.

"Chỉ là thấy hắn thú vị, đùa thôi." Vương Chỉ Vi cười đáp: "Đúng rồi, 'Thủy Long huyết mạch' trên người Hạo Khuyết thế tử còn rất tinh khiết, cô nãi nãi ngài không chút hứng thú sao?"

"Thủy Long huyết mạch?" Ánh mắt Vương Ly Nguyệt lóe lên, tựa hồ hơi có chút hứng thú, ánh mắt sau mảnh kính nhìn lên trên dưới Hiên Viên Hạo.

Chỉ trong nháy mắt, Hiên Viên Hạo Miểu cảm giác mình như bị nhìn thấu, toàn thân như bị bại lộ dưới Tụ Quang Đăng.

Nhất thời, tóc gáy hắn dựng đứng lên, một cảm giác sợ hãi và nguy hiểm dâng lên từ xương cụt, nhanh chóng lan ra toàn thân.

Cái này cái này… Ánh mắt này thật là đáng sợ!

Bất quá Vương Ly Nguyệt cũng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, không có hứng thú quá lớn, thuận miệng nói: "Được rồi, gần

đây phải làm rất nhiều hạng mục, nhất là chuyện ngươi nhắc tới, ta cảm thấy rất hứng thú."

"Cũng được, cô nãi nãi kia chúng ta đi đến sương phòng tán gẫu. Hựu Nhạc, ngươi và các bạn hữu, sau khi tụ tập xong thì tới tìm chúng ta." Vương Thiến Vi thuận miệng căn dặn Vương Hựu Nhạc một câu, liền nhấc chân dẫn Vương Ly Nguyệt đi về phía lô riêng.

Chờ thân ảnh của các nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Hiên Viên Hạo mới giống như sống sót sau tai nạn nằm liệt trên ghế.

Chỉ trong chốc lát, sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

Hắn ôm ngực hít sâu vài hơi, mới xem như thở hổn hển, nhịn không được hỏi Vương Hựu Nhạc ở bên: "Cựu Nhạc lão đệ, tổ cô cô của Ly Nguyệt nhà ngươi rốt cuộc đang làm gì? Sao một ánh mắt của nàng ta lại rơi xuống, ta cảm thấy mình giống như là con mồi chỉ biết chờ đợi bị mổ bụng vậy? Còn nữa, tại sao nàng ta lại có hứng thú với huyết mạch Thủy Long của ta vậy?"

"Ách…"

Nghe được vấn đề này, vẻ mặt Vương Hựu Nhạc trở nên rối rắm.

Có trời mới biết, vừa rồi thật ra hắn cũng rất khẩn trương, cũng chính là đến lúc này mới miễn cưỡng buông lỏng một chút.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng hắn vẫn thở dài một hơi nói: "Hạo Khuyết huynh, ta khuyên ngươi vẫn là không biết thì tốt hơn, ngủ như vậy cũng an tâm một chút."

Trong Vương thị gia tộc, muốn tìm một người mà Vương Hựu Nhạc sợ nhất đi ra, tuyệt đối không phải là cha mẹ, càng không phải là lão tổ gia gia và lão tổ nãi nãi, không hề nghi ngờ, điều khiến cho ông ta sợ hãi nhất chính là bà cô của Ly Nguyệt!

Là một tiên thiên thánh tử huyết mạch nghịch thiên khi sinh ra đời, nghi ngờ là đại lão chuyển thế, Vương Hựu Nhạc từ nhỏ đã bị cô nãi nãi Ly Nguyệt nhìn chằm chằm, từ nhỏ đến lớn bị bắt lấy không biết bao nhiêu lần máu, đã kiểm tra bao nhiêu

lần máu, còn bị nhét vào trong các loại dụng cụ kỳ kỳ quái quái, làm đủ loại kiểm tra, ngay cả chính hắn cũng không biết rõ là cái gì.

Những năm đó trải qua, cho đến tận bây giờ hắn ta mới nhớ lại, vẫn không nhịn được mà muốn thay mình đáp trả một phen chua xót trong lòng.

Nếu không phải hắn cũng là tộc nhân của Vương thị, hắn cũng hoài nghi mình đã bị hủy thành linh kiện, ngay cả Chân Linh cũng bị bắt lại bỏ vào phòng nghiên cứu đáng sợ kia của nàng.

Bị ngắt lời như vậy, một đám người cũng không còn nhàn tình nhã trí tiếp tục nhảy múa uống rượu ăn cơm nữa.

Một đám người nhanh chóng nhét đầy bụng, chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc Hiên Viên Hạo Lân cũng chuẩn bị bỏ trốn, lại bị Vương Hựu Nhạc sớm có chuẩn bị bắt lấy: "Là huynh đệ cùng ta chia sẻ hỏa lực…"

"Ta chết cũng không đi, ngươi buông tay!" Hiên Viên Hạo kinh hãi không thôi, vội vàng vứt tay hắn lại.

"Ta đáp ứng gia nhập cái gì 'Lạc Kinh Tứ Thiếu' kia của ngươi, còn không được sao?" Vương Hựu Nhạc liều chết nắm lấy cổ tay hắn, cũng là ném ra át chủ bài của mình, "Ngươi không phải vẫn luôn muốn để ta thay thế Cơ Côn Luân thiếu hụt sao?"

"Ngươi…" Hiên Viên Hạo hất hàm do dự, cuối cùng cắn răng giậm chân: "A a a, được thôi, ta đi với ngươi không được sao? Ta liều mạng!"

Hắn một bộ phong tiêu tiêu dịch thủy hàn, thấy Vương Hựu Nhạc cũng là một hồi câm nín.

Cũng may, cuối cùng ông ta cũng đã đáp ứng, trong lòng Vương Hự Nhạc cũng thở phào một hơi.

Một bà cô của Chử Vi cũng đã làm cho lòng người chột dạ rồi, hơn nữa bà cô Ly Nguyệt còn đáng sợ hơn, hắn chỉ vừa nghĩ thôi đã cảm thấy da đầu tê dại rồi.

Hy vọng Hạo Khuyết huynh có thể thay mình hấp dẫn một chút hỏa lực a!

…

Ngay khi Vương Hựu Nhạc và Hiên Viên Hạo đang nói chuyện.

Trong sương phòng trên lầu.

Sau khi mở trận pháp cách âm, tiếng ca múa, tiếng người ồn ào náo động trong đại sảnh đều bị ngăn ở ngoài bao sương, chỉ còn lại một căn phòng yên tĩnh.

Trên bàn ăn trong phòng bao đã bày biện mấy món ăn, đều là chiêu bài món ăn của Nghênh Tiên lâu, thoạt nhìn sắc hương vị đều đủ, thập phần mê người.

Tuy nhiên, tâm tư của hai người bên cạnh bàn ăn hiển nhiên không có ăn cái gì cả.

Áo choàng trắng trên người Vương Ly Nguyệt được treo ở trên kệ bên cạnh, lộ ra bộ đồng phục thoải mái mềm mại bên trong.

Điều này làm cho nàng rút đi vài phần cao lãnh và sắc bén, thoạt nhìn trống rỗng nhiều hơn vài phần mềm mại.

Lúc này, trong tay nàng cầm một tinh mạc, đang cúi đầu nghiêm túc xem xét ghi chép và số liệu chằng chịt bên trong.

Số liệu phức tạp đến mức làm người ta hoa cả mắt kia, trong mắt nàng hiển nhiên có dấu vết để lần theo, nàng nhìn vô cùng chăm chú, thỉnh thoảng hơi gật đầu, hiển nhiên là nhìn ra điều gì đó.

Vương Chử Vi ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi, nín thở ngưng thần, không dám quấy rầy chút nào.

Một lúc lâu sau, Vương Ly Nguyệt mới buông màn tinh tế trong tay xuống, trong mắt nổi lên một tia sáng: “Có chút thú vị, quả nhiên là dấu vết tín hiệu lưu lại từ kỹ thuật liên lạc Hắc Ám Hư Giới, không uổng công ta chạy tới Lạc Kinh một chuyến.”

Tín hiệu ba động này vừa nhìn liền biết không phải kỹ thuật của nhân tộc, lần này thú vị rồi ~

“Bà cô.” Vương Chử Vi có chút tò mò, “Tôi không biết nhiều về kỹ thuật, nhưng tôi biết mấy năm nay ngài vẫn luôn nghiên

cứu kỹ thuật liên lạc Hắc Ám Hư Giới, có phải đã có tiến triển rồi không?"

"Hắc Ám Hư Giới" là cách gọi của ma tộc, gọi chúng ta là "Vô Tận Thiên Uyên" Vương Ly Nguyệt giải thích, "Nhưng rất rõ ràng, cách gọi "Hắc Ám Hư Giới" của ma tộc càng thêm chuẩn xác, hơn nữa lý giải và vận dụng của bọn họ trong Hắc Ám Hư Giới cũng vượt xa chúng ta."

"Kỹ thuật liên lạc Hắc Ám Hư Giới trước đây chúng ta nghiên cứu đều căn cứ vào kỹ thuật truyền tin cỡ lớn của căn cứ hành lang không gian, nhưng dù vậy, chúng ta cũng chỉ nghiên cứu chút ít da lông mà thôi, cho đến khi Phỉ Phỉ gia nhập viện nghiên cứu cung cấp càng nhiều mạch suy nghĩ và mở rộng."

Vừa nói đến kỹ thuật, từ trước đến nay đôi mắt Vương Ly Nguyệt vốn lạnh lùng như băng sương liền nổi lên ánh sáng nóng rực: "Trước mắt trong phòng thí nghiệm của chúng ta, đã chế tạo ra trận pháp truyền tin Hắc Ám Hư Giới cỡ lớn cho đời đầu, nhưng tính năng so với Ma tộc còn có chênh lệch khá lớn, vả lại cách thực dụng hóa còn cần tiến thêm một bước nghiên cứu và phát triển."

Vương Cũng Vi cũng hơi có chút kích động: "Vậy có phải đại biểu cho việc trong phạm vi bốn đại thần châu sau này đều có thể tiến hành tin tức không?"

Mặc dù nàng không hiểu nhiều, nhưng cũng biết hiện giờ kỹ thuật liên lạc của Vương thị tuy đã thực hiện truyền tin tức thời, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể bao trùm phạm vi Đông Hà Thần Châu, ngay cả đại chiến trường Hư Không Hải trước mắt cũng không thể bao trùm được.

Về phần phạm vi Thần Châu tức thời thông tin, trước mắt kỹ thuật căn bản không đạt được.

"Trong thời gian ngắn không thể làm trong một lần là xong." Vương Ly Nguyệt xua tay: "Với tiến độ trước mắt, nói mấy chuyện này còn quá sớm. Hơn nữa cách vận dụng hóa thực tế như thế nào cũng không phải do ta quản. Đúng rồi, bây giờ ngươi đang nghi ngờ đối tượng nào?"

"Bởi vì lần này trở về không ít tù binh." Vương Chử Vi nói đến việc này, thần sắc cũng trở nên trịnh trọng, "Ta không thể

hoàn toàn xác định là ai, nhưng mà liệt kê ra một danh sách hoài nghi chi tiết, chúng ta có nên báo cáo với bệ hạ một phen, khống chế những người này thẩm vấn từng người một hay không?"

"Không thể đả thảo kinh xà." Vương Ly Nguyệt nâng giá kính mắt, ngữ khí trầm ổn, "Theo ta được biết, loại kỹ thuật "Liền dắt thông tin Hắc Ám Hư Giới" này, dù là ở trong Ma tộc cũng là kỹ thuật cực kỳ cao cấp, cực kỳ hiếm thấy, ít nhất những đại thống lĩnh cũng không nắm giữ kỹ thuật liên quan!"

"Điều này có nghĩa là tín hiệu lần này rất có khả năng liên quan đến chí tôn Ma tộc. Mà vị chí tôn Ma tộc này là sinh vật mười chín cấp đầu tiên chúng ta đã biết. Nếu có cơ hội… ta cảm thấy rất hứng thú với nó."

"Ách…" Vương Chử Vi hoảng sợ, con mắt trợn tròn: "Bà cô, người muốn bắt sống Chí Tôn nghiên cứu sao?"

Vương Ly Nguyệt nheo mắt, ánh mắt sắc bén: "Vị chí tôn hành động trước mắt chỉ là hình chiếu, nhưng một luồng thần hồn ẩn chứa trong hình chiếu cũng rất có giá trị nghiên cứu."

"Loại Ma tộc đẳng cấp cao này sớm đã dung nhập toàn bộ thông tin gen gen huyết mạch vào trong thần hồn rồi, cho dù chỉ là một sợi thần hồn, cũng nhất định ẩn chứa rất nhiều tin tức mấu chốt. Bằng không, ta không thể chỉ vì kỹ thuật truyền tin Hắc Ám Hư Giới này, mà phải đi xa như vậy một chuyến."

Vương Anh Vi khâm phục không thôi.

Ly Nguyệt cô nãi nãi không hổ là Ly Nguyệt cô nãi nãi, lại muốn bắt sống hình chiếu của Chí Tôn Ma tộc.

Bất quá, lúc này sự tình trọng đại, nàng cũng trịnh trọng nói: "Việc này, chúng ta cần phải báo cáo với bệ hạ một chút. Trước mắt hắn là Đạo Chủ duy nhất ở lại Lạc Kinh, việc này có sự an toàn của hắn."

"Bệ hạ sao?" Vương Ly Nguyệt khẽ gật đầu nói: "Việc này đích xác không thể tránh khỏi hắn, vậy đi gặp hắn một lần đi. Dù sao, huyết mạch Thủy Long của Hiên Viên thị cũng rất thú vị. Hơn nữa ta còn nghe Ngọc Hà nhắc tới, Hiên Viên thị có thể cất giấu một lá bài tẩy rất lớn."

Đây là ngay cả bệ hạ cũng bị theo dõi sao?

Vương Chỉ Vi hơi giật mình, nhưng cũng không nói gì, chỉ là trong lòng yên lặng thay Thương Bình Thần Hoàng mặc niệm vài giây.

Không nên nói, ở trước mặt vị cô nãi nãi này, thật ra nàng cũng có chút sợ.

…

Chương 121: Lưu Diễm Thánh Nữ Vương Lạc Thu

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tây Nhược Thần Châu, Phách La Đạo Tây Vực.

Vây quanh Phách La Tinh Hồ, một số thế giới giống như ngôi sao tô điểm ở giữa, giống như từng viên minh châu sáng chói, xây dựng nền văn minh một phương.

Thật lâu trước kia, nơi này đã từng là một mảnh Tịnh Thổ an bình tường hòa.

Cho đến một ngày, một trận chiến bất ngờ phá vỡ sự yên tĩnh của Phách La Châu. Một trong tứ đại thống lĩnh Ma tộc 【Dạ Xoa Ma Chủ Bộ】 dưới trướng "Chu Hậu" 【Dạ Xoa Ma Chủ Bộ】, Quỷ La Ma Chủ Bộ, dắt tay nhau tập kích phách la đạo, trong lúc nhất thời, chiến hỏa cháy lan khắp đồng bằng, sinh linh đồ thán, toàn bộ Phách La Châu đều lâm vào trong rung chuyển lâu dài.

Ngọc Long La Hán tự.

Đây là một tòa phật tự nằm ở Tây Vực Phách La Châu, trong đó người mạnh nhất Ngọc Long La Hán là một vị La Hán tương đương với Chân Tiên cảnh.

Nghe đồn Tây Nhược Thần Châu có một ngàn hai trăm tám mươi chùa lớn nhỏ, Ngọc Long La Hán Tự chẳng qua chỉ là một ngôi chùa miếu bình thường nhất trong đó, nhưng chỉ là ngôi chùa nho nhỏ này, lại là tín ngưỡng của hàng tỉ con dân Ngọc Long Phật quốc, là lãnh tụ tinh thần của bọn họ.

Cũng bởi vì vậy, Ngọc Long La Hán tự trở thành chướng ngại vật cho việc Ma tộc công chiếm Ngọc Long Phật quốc.

Chúng nó hiểu được, chỉ cần tiêu diệt Ngọc Long La Hán tự, liền có thể làm tan rã toàn bộ tín ngưỡng tinh thần của Ngọc Long Phật quốc, sức chống cự của toàn bộ Ngọc Long Phật quốc cũng sẽ theo đó bị phá hủy.

Giờ phút này.

Chiến hỏa đã lan tràn toàn bộ Ngọc Long Phật quốc, Ngọc Long La Hán tự với tư cách là lãnh tụ tinh thần càng là đứng mũi chịu sào, bị 【Huyết Nhận Ma Thần】 dưới trướng Dạ Xoa Ma Chủ và 【Ảnh Dực Ma Thần】 dẫn đầu vây công.

Dưới chiến hỏa tồi tàn, Ngọc Long La Hán tự đã từng huy hoàng mà nguy nga, giờ phút này đã biến thành một chiến trường tàn khốc khói lửa tràn ngập.

Trong khói thuốc súng mênh mông, trận pháp phòng ngự bao phủ toàn bộ Ngọc Long La Hán tự đã mở đến lớn nhất, nhưng vẫn đang điên cuồng rung động dưới công phạt của Ma tộc, lung lay sắp đổ.

Trong trận pháp, Ngọc Long La Hán được ức vạn dân chúng tín ngưỡng, đang suất lĩnh mười tám kim cương dưới trướng, ba trăm phật sứ, sáu ngàn hộ pháp, cùng với vô số Phật tu cấp thấp lấy trận pháp làm chỗ dựa khổ sở ngăn cản.

Trận chiến này đã kéo dài rất lâu, rất nhiều Phật tu trong Ngọc Long La Hán Tự dưới hoàn cảnh cực độ xấu kiên trì đến bây giờ, cũng đã gần như kiệt lực.

Bọn họ cũng không biết, cuộc sống như vậy còn tiếp tục bao lâu, ai cũng không biết viện binh đến tột cùng có thể tới hay không, lại phải lúc nào mới có thể tới.

Hiện giờ, điều bọn họ có thể làm chỉ là kiên trì, kiên trì, kiên trì, kiên trì.

Trên bầu trời, một La Hán Pháp Tướng khổng lồ đang múa phật môn Chiến Xử ngăn cản hai đại Ma Thần.

Toàn thân pháp tướng kia da thịt đều hiện ra màu xanh ngọc sáng bóng, đầu trọc còng xuống, tứ chi tráng kiện không gì sánh được, từ xa nhìn tựa như một pho tượng ngọc cực lớn, khí thế bá đạo không gì sánh được, vừa uống một cái, đều lộ ra khí tức cương mãnh bá đạo đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Pháp tướng La Hán này đương nhiên là Ngọc Long La Hán Tự chủ trì, Ngọc Long La Hán.

Ác chiến đến nay, Ngọc Long La Hán cũng đã dùng hết thủ đoạn, Ngọc Long La Hán Pháp Tướng này chính là tuyệt chiêu áp đáy hòm của hắn ta, bá đạo tuyệt luân, uy thế cường hãn vô cùng, một khi sử dụng, sức chiến đấu bộc phát còn mạnh hơn Phật tu La Hán cảnh bình thường rất nhiều.

Chỉ tiếc, hai đại ma thần Huyết Nhận và Ảnh Dực cũng không phải hạng người ăn chay, bọn chúng đều là tinh nhuệ ma thần dưới trướng Dạ Xoa Ma Chủ, cùng nhau tiến công, ngược lại đánh cho Ngọc Long La Hán liên tiếp bại lui, thương thế trên người không ngừng sâu thêm.

Giờ này khắc này, thế cục trên chiến trường đối với Ngọc Long La Hán Tự cực kỳ bất lợi. Theo đại quân Ma tộc từng bước ép sát, từng phòng tuyến liên tiếp bị Ma tộc hung hãn xé rách.

Nếu có thể trốn, có lẽ còn có một phần có thể giữ được tính mạng, nhưng mà cuộc chiến sinh tử như thế, há có đường lui gì đáng nói?

“Oanh!”

Cũng không biết kiên trì bao lâu, Ngọc Long La Hán cuối cùng không địch lại, bị một đao của Huyết Nhận Ma Thần trảm phá hộ thể, bay ngược ra ngoài, hung hăng đập nát một tòa Phật tháp lịch sử lâu đời.

“Phốc~”

Một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra mãnh liệt, Ngọc Long La Hán che ngực, khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng vững được.

Cảm thụ được thương thế của mình, trong lòng hắn biết hôm nay hơn phân nửa là phải nuốt hận ở đây rồi, nhưng trong lòng vẫn không cam lòng, không khỏi trợn mắt gào thét với hai vị Ma Thần: “Yêu nghiệt Ma tộc, Phật Chủ ta chắc chắn siêu độ nghiền nát các ngươi!”

Tây Nhược Thần Châu chủ yếu lấy thế lực Phật môn làm chủ, trong đó có bốn thế lực cường đại nhất, theo thứ tự là 【Đại Niết Bàn tự】, 【Đại Tu Di tự】, 【Đại Tranh Nhược Tự】 cùng với 【Đại Thiều Âm Tự】.

Mỗi một trong tứ đại thế lực này đều có đại năng cảnh giới Phật Đà tọa trấn, được tôn xưng là 【Đại Niết Bàn phật chủ】, 【Đại Tu Di Phật chủ】 【Đại Nhược Phật chủ】 cùng với 【Đại Thiều Âm Phật chủ】.

Trong đó, Nhược Phật chủ chính là một trong tứ đại thế lực Phật môn của Tây Nhược Thần Châu, cường giả Phật Đà cảnh của chùa Bàn Nhược, cấp bậc và chiến lực của hắn cùng cấp bậc với Đạo Chủ Đông Hà, Thần Hoàng.

So với Tây Nhược Thần Châu, tuy ba đại thần châu còn lại cũng có thế lực Phật môn, nhưng đều không có thành tựu.

"Ha ha ha, Bàn Nhược lão lừa trọc tự thân khó bảo toàn, nào có thời gian rảnh quản chúng ta?" Huyết Nhận Ma Thần cuồng tiếu nói: "Các huynh đệ, tiếp tục giết cho ta! Bình định Ngọc Long La Hán tự, bản Ma Thần sẽ cho phép các ngươi tự do cướp bóc ba tháng!"

Tự do cướp bóc?

Đây chính là chuyện tốt a! Vật tư cướp được đều là của mình, không cần nộp lên!

Đám Ma Vương và lãnh chúa dưới trướng đều tinh thần phấn chấn, ma khí trên người sôi trào lên mấy phần, thế công càng hung hãn không sợ chết.

Huyết Nhận Ma Thần cũng nhe răng cười bổ ra một đao, lụa huyết sắc ngưng tụ hướng Ngọc Long La Hán chém tới: "Con lừa ngốc Ngọc Long, đầu của ngươi bản Ma Thần đã lấy."

"Vô lượng ngã phật!"

Trong ánh mắt của Ngọc Long La Hán xẹt qua một tia quyết tuyệt, phật quang quanh thân cuồn cuộn, quang mang đột nhiên trở nên chói mắt.

Hắn cắn răng, trong lòng đã hạ quyết tâm, hôm nay, cho dù là tự bạo, hắn cũng phải trọng thương Huyết Nhận Ma Thần kia!

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Bỗng nhiên.

Trên bầu trời một đạo Diễm Vĩ Lưu Tinh màu vàng điên cuồng rơi xuống, giống như xé rách không gian, trong chớp

mắt đã giá lâm đến giữa Ngọc Long La Hán và Huyết Nhận Ma Thần.

Trong nháy mắt.

Uy áp phô thiên cái địa như gió bão quét qua, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn lại, lúc này mới "nhìn" thấy, tới là một vị thiếu nữ Nhân tộc, toàn thân bao bọc trong ngọn lửa màu vàng.

Nàng nhìn qua phảng phất như mới hai tám năm, một bộ trang phục màu vàng nhạt bay phần phật trong cương phong, thoạt nhìn oai hùng hiên ngang.

Phật quang nồng đậm lượn lờ quanh người nàng, quang mang sáng chói xua tan ma khí quanh quẩn trong không gian xung quanh.

Phàm những nơi nàng đi qua, toàn bộ bầu trời đều trở nên trong trẻo, sáng tỏ.

Không tốt! Ngọc Long La Hán Tự đây là tới viện binh!

Huyết Nhận Ma Thần biến sắc, trong lòng lập tức cảnh giác.

Nhưng mà, còn không đợi hắn làm ra phản ứng, thiếu nữ trên bầu trời đã dừng lại, hướng ngược phương hướng đánh ra một quyền về phía Huyết Nhận Ma Thần.

Huyết Nhận Ma Thần ứng phó không kịp, đành phải đón đỡ một quyền này, lại bị một cỗ cự lực đánh cho toàn thân chấn động, toàn bộ Ma Đô bay ngược về phía trước.

Điều này làm cho khuôn mặt vốn xấu xí của hắn trở nên cực kỳ vặn vẹo và hoảng sợ!

Nó tuyệt đối không nghĩ tới, thực lực của nữ tử nhân loại này lại mạnh như thế!

Mà chỉ trong nháy mắt như vậy, nữ tử áo vàng kia đã chắn trước mặt đám tăng nhân Ngọc Long La Hán tự, bảo vệ tất cả mọi người ở phía sau.

Chỉ thấy nàng bay lơ lửng trên không, một tay chắp sau lưng, một tay nâng một ngọn lửa màu vàng lóe lên thánh mang, ánh

mắt đạm mạc quan sát Huyết Nhận Ma Thần, tựa như Phật Đà lâm thế, lại cao cao tại thượng giống như đế vương.

Kim quang màu lưu ly long lanh lấy nàng làm trung tâm nở rộ ra, uy áp kinh khủng tràn ngập trên không toàn bộ chiến trường, đúng là lấy lực bản thân chấn nhiếp Ma tộc trên chiến trường.

Trong lúc nhất thời, động tác đại quân Ma tộc vốn còn đang anh dũng tác chiến đều trở nên chần chờ.

"Ngã phật phù hộ." Ngọc Long La Hán tìm được đường sống trong chỗ chết vô cùng vui mừng, ngay cả giọng nói cũng không kìm được mà nghẹn ngào: "Là điện hạ【Lưu Diễm Thánh Nữ】! Nàng ta đã thăng cấp thành quả vị La Hán, vậy mà còn tu thành thân Lưu Ly Bồ Tát?"

Nghe vậy, các chiến tăng Ngọc Long La Hán Tự vốn sĩ khí sa sút đều lộ ra vẻ mừng như điên.

Vậy mà lại là Lưu Diễm Thánh nữ đến cứu viện, mọi người được cứu rồi!

Danh tiếng【Lưu Diễm Thánh Nữ】 bọn họ tự nhiên là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa. Cho dù là trong chùa lớn nhân tài xuất hiện lớp lớp, vị Lưu Diễm Thánh Nữ này cũng đều là một nhân vật truyền kỳ danh tiếng vang dội.

Nghe nói, nàng xuất thân Đông Hà Thần Châu, xuất thân từ Phật tu, từ nhỏ đã tu luyện Lưu Ly Kim Thân, lớn lên vì tìm kiếm chân kinh, không tiếc vượt xa hư không đi tới Tây Nhược Thần Châu, chỉ vì cầu được một đường cơ duyên.

Tuy nhiên, ngay từ đầu điểm dừng chân của nàng nghe nói là ở trong phạm vi thế lực của Đại Niết Bàn tự, trong đó đã xảy ra một loạt câu chuyện truyền kỳ, còn từng giải phóng và chiếm lĩnh một Phật quốc.

Sau đó bị Đại Niết Bàn tự nhắm vào vây quét, trong quá trình tình cờ gặp được Phật Chủ chùa Bàn Nhược, sau đó được thu vào tường cửa, trở thành Thánh Nữ Lưu Diễm chùa Bàn Nhược.

Bất quá, Lưu Diễm Thánh Nữ cũng không phải là gia hỏa an phận, nàng thích dạo chơi chung quanh, khiêu chiến các lộ cao

thủ trong phật môn.

Ngay cả Ngọc Long La Hán cũng từng giao thủ với thánh nữ Lưu Diễm, cũng có chiến tích hòa.

Đương nhiên, Lưu Diễm Thánh Nữ khi đó chỉ là 【Kim Cương cảnh giới】, mà bây giờ nàng đến trợ giúp, cũng đã là La Hán rồi, thậm chí, Lưu Ly Kim Thân của nàng đã tu luyện đến cấp bậc Bồ Tát.

Không hề nghi ngờ, vị Lưu Diễm thánh nữ này chính là muội muội Vương Lạc Thu từ nhỏ của Vương Thủ Triết đã bất an.

Mắt thấy chiến ý đại quân dưới trướng bị thất bại, sự hoảng sợ trong mắt Huyết Nhận Ma Thần dần dần quy về điên cuồng: "Chỉ là một tên vừa tấn chức La Hán Quả Vị cũng dám ngăn cản đại quân Ma tộc ta?!"

Nó lại bổ ra một đao.

"Oanh!"

Ma khí mãnh liệt tràn vào thân đao, đao mang màu đỏ tươi như muốn bổ đôi thiên địa.

"Kẻ ngu xuẩn tự tìm đường chết." Ánh mắt Vương Lạc Thu xẹt qua một tia khinh thường, tiện tay liền một quyền đánh tới.

Nhiều năm như vậy, người của nàng mặc dù ở Tây Nhược Thần Châu, nhưng liên hệ với gia tộc chưa bao giờ đứt đoạn, nàng chiếm được thứ tốt sẽ gửi về nhà, trong nhà có thứ tốt gì cũng đều không thiếu phần của nàng.

Hôm nay, nàng không chỉ tu vi thành công đột phá đến Chân Tiên cảnh, cấp độ huyết mạch càng thức tỉnh đến tầng thứ mười ba, sức chiến đấu so với La Hán hoặc Ma Thần bình thường mạnh hơn không thể dùng linh kế.

Trong nháy mắt, nàng liền chiếm cứ tuyệt đối thượng phong, một quyền một cước đem Huyết Nhận Ma Thần đánh cho ngao ngao kêu thảm thiết.

"Hỗn trướng!"

Một Ảnh Dực Ma Thần ở phía xa thấy thế, lập tức một cánh hóa thành sương đen cực tốc lướt tới Vương Lạc Thu, ý đồ lấy hai địch một ngăn cản nàng.

Chỉ cần kéo nàng lại, ma quân dưới trướng sớm muộn gì cũng có thể san bằng Ngọc Long La Hán Tự, đến lúc đó chỉ là một thánh nữ Lưu Diễm, há có thể lật được trời?

Nào ngờ, Ảnh Dực ma thần vừa mới có động tác, một thanh âm băng lãnh của nữ tử bỗng nhiên vang lên bên tai nó: "Muốn lấy nhiều khi ít sao? Đã hỏi ý kiến của ta chưa?"

"Cái gì?"

Ảnh Dực Ma Thần khựng lại, ánh mắt kinh sợ nhìn chằm chằm về phía trước: "Ngươi là ai?!"

Chỉ thấy trên bầu trời phía trước, chẳng biết lúc nào xuất hiện một vị nữ tử trẻ tuổi mặc váy dài màu đen.

Nàng chân trần giẫm ở trong hư không, mặt mày trầm tĩnh, cứ như vậy yên lặng lơ lửng, tựa như trong đêm tối nở rộ U Ảnh Hoa, lại giống như ánh trăng chiếu trong hồ nước, nhìn như vô hại, lại mang đến áp lực thật lớn cho Ảnh Dực Ma Thần.

"Ngươi có thể sống sót từ trong tay ta, mới có tư cách biết tên của ta."

Ngón tay ngọc nhỏ nhắn của Huyền Y nữ tử hơi động một chút, một cây sáo cổ đặt ở trên môi nàng, trong nháy mắt, âm thanh chấn động cao ngắn mà tai người khó nghe được liền nhộn nhạo lên trên bầu trời.

Trong tiếng trùng sáo, hai đầu Hư Không Trùng Vương thập tam giai răng nhọn, đột ngột xuất hiện sau lưng Ảnh Dực Ma Thần, hung mãnh cắn xuống nó.

Ảnh Dực ma thần bị dọa đến cả người giật mình, vội vàng hóa thành một đoàn hắc vụ liên tục trốn tránh.

Nhưng mà, tốc độ hai con Hư Không Trùng Vương này cũng cực nhanh, Ảnh Dực Ma Thần vừa mới khẽ động, chúng liền vỗ cánh bay nhanh, linh động dị thường vây quét Ảnh Dực Ma Thần.

Vị nữ tử ngự trùng này đương nhiên chính là Ngũ muội muội của Vương Thủ Triết - Vương Lạc Tĩnh.

Từ sau khi nàng tiêu hóa xong truyền thừa Trùng Thánh nhất mạch, nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, dứt khoát tới Tây Nhược Thần châu trợ giúp Vương Lạc Thu một tay.

Dù sao hai tỷ muội lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tuy cãi nhau như cơm bữa, bình thường cũng lén lút phân cao thấp, nhưng tình cảm giữa hai bên lại vô cùng thâm hậu.

Cùng lúc đó.

Một khe nứt không gian tách ra sau lưng Vương Lạc Tĩnh, mẫu hoàng Trùng tộc hư không hình thể cực lớn dẫn theo một bộ phận đội thân vệ hàng lâm nơi này.

Không đợi khe hở không gian khép kín, khí tức của Mẫu hoàng đã đạt tới cấp 14 liền rít lên một tiếng, đội thân vệ Trùng tộc lập tức điên cuồng tấn công Ma tộc, kéo thi thể Ma tộc bị giết trở về cho Mẫu hoàng thôn phệ.

Sau khi thôn phệ thi thể Ma tộc, Mẫu hoàng nhấc cái mông to mọng lên, từng quả trứng trùng liền nối đuôi nhau sinh ra, lại rất nhanh ấp trứng thành ấu trùng.

Ấu trùng mới sinh cũng cắn nuốt những thi thể Ma tộc kia, nhanh chóng trưởng thành!

Rất nhanh, mẫu hoàng đã thai nghén ra một đội quân nhỏ Trùng tộc, xông vào trong đội ngũ Ma tộc, triển khai chém giết.

Chúng nó giống như là cỗ máy giết chóc vô tình, hoặc là giết chết kẻ địch, hoặc là bị kẻ địch giết chết!

Nhưng mà, vô luận là địch nhân hay là thi thể Trùng tộc, đều sẽ một lần nữa hóa thành chất dinh dưỡng Trùng tộc, tiến vào trong tuần hoàn sinh sôi không ngừng.

Có hư không Trùng tộc gia nhập, cùng với viện quân tiếp theo đến, trận tuyến chống cự của Ngọc Long La Hán Tự nhất thời liền vững chắc hơn rất nhiều.

“Vương Lạc Thu, ngươi làm được không?”

Cùng lúc chỉ huy Trùng tộc tác chiến, Vương Lạc Tĩnh còn có thời gian rảnh rỗi quan sát chiến trường của Vương Lạc Thu, không khỏi bĩu môi trào phúng: “Đường đường Lưu Diễm thánh nữ, đánh một tên Ma Thần mà cũng tốn sức như vậy?”

Chiến trường của Vương Lạc Thu tất nhiên là chiếm được thượng phong tuyệt đối. Thế nhưng chiếm thượng phong thì chiếm thượng phong, với thực lực của nàng bây giờ, muốn

hoàn toàn giết chết một Ma Thần uy tín lâu năm cũng không phải là một chuyện quá dễ dàng.

Nếu là bình thường, đánh cho chậm một chút cũng chỉ chậm một chút, nhưng mà, bị Vương Lạc Tĩnh kích động như vậy, Vương Lạc Thu nhất thời nổi nóng tính tình liền nổi lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm gừ như kim cương vang lên, một cỗ năng lượng bàng bạc từ trong cơ thể nàng mãnh liệt tuôn ra.

Sau một khắc.

Cánh tay năng lượng ánh vàng óng ánh từ trong người Lưu Ly Bồ Tát của nàng duỗi ra.

Bốn cánh tay mới ra, mỗi một tay đều nắm vũ khí khác nhau, có kiếm, có chày, có roi, còn có một cây thương!

Bốn kiện vũ khí này tất cả đều tản ra uy thế kinh khủng, vừa mới xuất hiện, liền giống như cuồng phong mưa rào hướng Huyết Nhận Ma Thần đánh tới.

Uy thế bá đạo lập tức khiến không gian chung quanh rung chuyển không thôi, giống như chịu không nổi nứt ra vô số đạo vết nứt không gian.

“Sáu cánh tay có Bồ Tát thân?”

Đôi mắt Huyết Nhận Ma Thần lập tức trợn tròn, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm.

Xong đời rồi!

Nếu Bồ Tát sáu tay này lấy Bồ Tát làm tên, dưới tình huống bình thường tự nhiên là tuyệt học mà Phật tu cảnh Bồ Tát mới có thể nắm giữ, uy lực tự nhiên không tầm thường. Dùng để đối phó Ma Thần, quả thực có thể nói là giết gà dùng dao mổ trâu.

Quả nhiên, lần này Huyết Nhận Ma Thần chỉ kiên trì được vẻn vẹn mười hơi, đã bị thân sáu trăm Bồ Tát của Vương Lạc Thu chém thành thịt nát, ngay cả thần hồn của nó cũng không kịp chạy thoát, đã bị 【 Lưu Quang Thánh Diễm 】 đốt thành tro tàn.

Tuy nhiên, sau khi giết chết Huyết Nhận Ma Thần, Vương Lạc Thu cũng đột nhiên phun ra một ngụm máu, bốn cánh tay

nhanh chóng hóa thành hư ảo, sắc mặt có chút trắng bệch không thôi.

Rất hiển nhiên, với thực lực hiện tại của nàng, sử dụng Bồ Tát sáu tay quả thực quá mức miễn cưỡng.

Trên bầu trời bên cạnh, 【Đạo Thánh】 Tư Không Lưu Hương đang ẩn nấp trong hư giới, chuẩn bị ra tay trợ giúp bất cứ lúc nào.

Cũng bởi vậy, biểu hiện kinh người của hai tỷ muội tất cả đều rơi vào trong mắt hắn.

Trong lòng hắn không khỏi vừa khiếp sợ vừa cảm khái.

Sự biến thái của Vương thị quả nhiên là từng vụ từng vụ, ngay cả hai muội muội của Thủ Triết gia chủ cũng đều yêu nghiệt như thế!

Lần này, Tư Không Lưu Hương là được Vương Thủ Triết nhờ vả, đặc biệt đưa 【Đạo Nguyên Đan】 cho hai muội muội này, thuận tiện chăm sóc bảo vệ các nàng một khoảng thời gian.

Sau khi Vương Lạc Thu và Vương Lạc Tĩnh kế thừa Thánh Đồ tư chất tăng vọt, tu vi vốn đã đến ngưỡng cửa Chân Tiên cảnh, lần này dùng qua Đạo Nguyên đan không lâu, liền song song đột phá đến Chân Tiên cảnh, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất gia nhập vào trong chiến trường.

Nguyên bản Tư Không Lưu Hương còn nghĩ, trên chiến trường nguy cơ trùng trùng như vậy, mình hơn phân nửa phải ra tay giúp các nàng một chút, nhưng không ngờ, các nàng lại hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình làm xong!

Đương nhiên, lúc Tư Không Lưu Hương trên đường cũng có một cái nháy mắt như vậy, đã từng theo thói quen nghĩ tới việc có nên lấy đi hai viên Đạo Nguyên Đan cùng những tài nguyên tu luyện kia hay không.

Bất quá, ý nghĩ này chung quy chỉ là một cái chớp mắt, cũng không thực tiễn.

Nói đùa, không nói Thủ Triết gia chủ đáng sợ cỡ nào, đồ nhi bảo bối nhà mình còn ở lại Vương thị, làm thị nữ bên phía chủ mẫu Nhược Lam.

Nếu hắn dám làm xằng làm bậy, tên đồ đệ này còn không cần quay lại chính là đã nói rõ ràng rồi.

Nếu như không có đồ đệ, cả đời này hắn có nhiều tiền lại có ích lợi gì?

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Đông Hà.

Thần Đô Lạc Kinh.

Trung tâm điều dưỡng vùng ngoại thành.

“Bạch Ngọc Hà tiểu thư, cô xác định muốn dùng chiếc ghế này để nhanh chóng sửa chữa Tam quan khí? Đây là phải chịu đau khổ!” Vương Hựu Nhạc cầm trong tay một thiết bị kỳ quái đứng trước mặt Bạch Ngọc Hà, vẻ mặt trịnh trọng dò hỏi.

Máy móc này là hắn căn cứ nhu cầu của bệnh nhân, ủy thác hắn chế tạo trang bị mới học tập theo hình thái gia gia nghiên cứu phát minh, ngoại hình có điểm giống một cái mũ sắt, phía dưới còn liên kết một số phụ kiện khác, có thể giữ ở các bộ phận khác trên cơ thể.

“Ăn chút khổ thì sợ cái gì, ta đã gấp không chờ nổi muốn gặp thần tượng của ta là Vương Dần Dần quắc thước rồi.” Nữ vương thống khổ hóa thân bạch ngọc hà kiên định gật đầu, thần sắc trong mắt vô cùng quyết tuyệt.

Nhiệm vụ chí tôn ngay trước mắt, nàng há có thể bị những đề thi kia ngăn trở?

Chỉ tiếc, trong khoảng thời gian này, mặc cho nàng ” Nỗ lực học tập” như thế nào, phối hợp “Trị liệu”, thế nào cũng không qua được cửa khảo thí, luôn nói trong lòng nàng có thương tích, khuynh hướng phản đối xã hội mãnh liệt, cần tiến thêm một bước chữa trị.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể năn nỉ Vương Hựu Nhạc nghĩ biện pháp.

Quả nhiên, Vương Hựu Nhạc rất có bản lĩnh, lại thật sự lấy được một thiết bị, có thể trợ giúp nàng nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Không sợ không sợ, nữ vương thống khổ nói xong liền nhanh nhẹn đoạt lấy mũ giáp đeo lên đầu mình.

Thấy thế, Vương Hựu Nhạc giống như bất đắc dĩ thở dài, lập tức giúp đỡ những món trang bị cố định tại từng bộ phận trên thân thể "Bạch Ngọc Hà", sau đó bảo nàng làm tốt ở trên ghế ngồi, lúc này mới khởi động dụng cụ.

Rất nhanh, Nữ vương thống khổ cảm giác trước mắt mình xuất hiện một màn sáng, một cái đề mục xuất hiện trước mặt nàng.

"Bạn trai thanh mai trúc mã ngươi bỗng nhiên có một ngày nói cho ngươi biết, hắn thích có người khác, chỉ là xem ngươi trở thành muội muội. Ngươi sẽ lựa chọn như vậy? Giáp: Đương nhiên là tha thứ hắn. Ất: lột da rút hồn, chế thành Hồn Đăng. Bính: Cố gắng thu thập cảm xúc, bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Đinh: Đem cả nhà hắn nghiền xương thành tro. Hoặc là, ngươi có thể thử tự đáp lại."

"Đề này quá đơn giản, đương nhiên là lựa chọn gói Ất Hòa Đinh!" Nữ vương thống khổ nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ầm!

"A!!"

Nhanh chóng sửa chữa Tam quan khí lập tức kích phát dòng điện cường độ cao, điện giật đến Bạch Ngọc Hà kêu thảm không thôi.

"Ngươi ở trên đường trông thấy một con chó, nó nhếch miệng kêu ngươi một tiếng…"

Xèo xèo xèo…

"A!!"

"Ông chủ của ngươi…"

Xèo xèo xèo…

"A!!!"

"Ngươi…"

Xèo xèo xèo…

"A!!!"

"…"

Xèo xèo: “A!!!”

Xèo xèo: “A!!!!”

Thời gian bất tri bất giác đã qua nửa năm.

…

Chương 122: 【Đạo thư】! Vương thị thu hoạch lần đầu tiên

…

Hắc ám, giống như màn đêm tối tăm nhất bao phủ tứ phương, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Ở bên trong Vô Tận Thiên Uyên, vô số năng lượng hắc ám không có ở đây, màu đen là màu sắc vĩnh hằng của nơi này.

Thế nhưng cô tịch và yên tĩnh lại không phải phong cách của Vô Tận Thiên Uyên. Không đâu không nguy hiểm, đây mới là giai điệu chính của thế giới này.

Giống như hoàn cảnh trong Hư Không Hải, đối với tu sĩ dưới Chân Tiên Cảnh cực kỳ không hữu hảo, hoàn cảnh trong Vô Tẫn Thiên Uyên đối với tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Cảnh cũng cực kỳ không hữu hảo.

Ví dụ như, trong không gian hắc ám vặn vẹo cực điểm, ẩn giấu lốc xoáy có thể cắn nuốt Đạo Chủ. Ví dụ như, một trận năng lượng hắc ám có thể giáng xuống bất cứ lúc nào, có thể sẽ tạo thành tai nạn cực lớn.

Cũng hoặc là.

Giống như một màn trước mắt.

Trong Thiên Uyên tối đen như mực như màn đêm, hai quái vật khủng bố với khí tức cực kỳ nguy hiểm tản ra như sương mù màu đen, đang điên cuồng vây công một chiếc đạo chu từ dị vực đi tới.

Mà chiếc thuyền kia, lại là mở ra một đạo quang thuẫn, trong bóng đêm tả xung hữu đột.

Đồng thời, lại có hai đạo bóng người tản ra khí tức khủng bố bảo vệ trái phải đạo thuyền, hư ảnh pháp tướng cực lớn đỉnh thiên lập địa, phất tay liền có lực lượng pháp tắc khủng bố tung hoành, cùng quái vật khủng bố như khói đen kia triển khai chém giết kịch liệt.

Không bao lâu sau, quái vật sương đen kia bị thương, theo bản năng sợ hãi nhanh chóng thoát đi, dung nhập vào trong thế giới hắc ám vặn vẹo vô tận.

Hai bóng người đánh giết với quái vật kia cũng thu liễm năng lượng, song song trở lại trong đạo thuyền.

Bên trong đạo thuyền, có người đã chờ từ lâu, thấy hai người trở về thì lập tức nghênh đón.

Thì ra, hai bóng người đang chém giết với quái vật kia chính là hai vị cường giả cấp Đạo Chủ của Nam Khuyết Thần Châu, 【Thiên Diễn Đạo Chủ】 và 【Cực Lạc Giáo Chủ】.

Trong hai người, thực lực của Cực Lạc giáo chủ càng mạnh hơn đương nhiên là chủ lực của trận chiến này.

Sau một hồi ác chiến, giáo chủ Cực Lạc mặc áo gấm hoa lệ ở bên ngoài, tinh xảo đến tóc tóc giờ phút này lại tóc tai rối bù, quần đỏ tả tơi, khí tức đúng là hiếm thấy có vài phần bất ổn, hiển nhiên là đã bị nội thương.

Nàng vừa móc ra đan dược chữa thương nhét vào trong miệng, vừa hung tợn trừng mắt nghênh đón nam tử: "Vương Thủ Triết, ngươi lừa ta vào Vô Tận Thiên Uyên, hợp lại chính là để bản giáo chủ làm tay chân cho ngươi đúng không?"

"Nửa năm qua, chúng ta trước sau đã gặp trọn vẹn bảy đầu Thiên Uyên Ma Sát, kết quả, cái phế tích cấm khu bỏ đi mà ngươi muốn tìm kia ngay cả chút bóng dáng cũng không có."

Nghe vậy, Thiên Diễn Đạo Chủ cũng sâu kín liếc nhìn Vương Thủ Triết.

So với Giáo chủ Cực Lạc là chủ lực, hắn chủ yếu chịu trách nhiệm thi triển trận pháp kiềm chế Thiên Uyên Ma Sát, giờ phút này ngược lại vẫn có thể duy trì bộ dáng tiên phong đạo cốt như cũ, chỉ là chiến đấu thời gian dài tâm lý bị đè nén, làm cho trong đôi mắt của hắn cũng nhiều hơn một vòng mỏi mệt.

"Giáo chủ bớt giận, ta cũng không ngờ chuyến này lại nguy hiểm như vậy." Vương Thủ Triết hổ thẹn chắp tay tạ lỗi với hai người: "Như vậy đi, trước đó ta đồng ý cho giáo chủ thêm ba mươi viên Hỗn Độn linh thạch, ta thêm ba mươi viên!"

“Ta nhổ vào! Cực Lạc Thần Giáo của ta cũng không phải là tông môn nghèo như Thiên Diễn Đạo Minh, bản giáo chủ hiếm được mấy viên linh thạch phá Hỗn Độn kia của ngươi.” Giọng nói của Cực Lạc giáo chủ hung tợn mắng: “Sở dĩ bản giáo chủ ra tay tương trợ, còn không phải bởi vì bản giáo chủ trọng tín, giảng đạo nghĩa. Nói trắng ra, nếu không phải vì tình nghĩa giữa ngươi và Vương Thủ Triết, cho nhiều tiền hơn nữa, bản giáo chủ cũng không đến mức đến Vô Tẫn Thiên Uyên này chịu tội.”

Vô Tận Thiên Uyên cũng không phải đất lành, cho dù là Đạo Chủ ở trong đó xông xáo lung tung, cũng rất có khả năng vẫn lạc ở đây.

Mà đáng sợ nhất là, bên trong Vô Tận Thiên Uyên ngăn cách Thiên Đạo, cũng che chắn Luân Hồi Trường Hà. Nếu chết ở trong Vô Tận Thiên Uyên, Chân Linh ngay cả việc đưa Luân Hồi Trường Hà vào chuyển thế cũng không làm được, chỉ có thể dùng phương thức tàn hồn tiếp tục du đãng trong Vô Tận Thiên Uyên.

Nhưng đừng nghĩ đây là chuyện tốt.

Vô Tận Thiên Uyên đối với Đạo Chủ thời kỳ toàn thịnh mà nói còn nguy hiểm, huống chi tàn hồn?

Nếu như thần hồn không thể chạy thoát, dần dà, thần hồn sẽ dần dần bị năng lượng hắc ám của vật chất ăn mòn, chân linh cũng sẽ dần dần ma sát hóa, cuối cùng mất đi trí tuệ chỉ còn lại bản năng cắn nuốt, biến thành 【Thiên Uyên Ma Sát】 người không ra người quỷ không ra quỷ, vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Hiện giờ những ma sát Thiên uyên trong vô tận Thiên uyên này đã dần tích lũy từ vô tận năm tháng qua đi, có sinh linh chủ động tiến vào mạo hiểm rồi bỏ mạng, cũng có sinh linh của Thiên uyên vô tận đang khuếch tán thôn phệ.

Vương Thủ Triết cũng hiểu rõ sự đáng sợ của Vô Tận Thiên Uyên, mới làm đủ công tác chuẩn bị, đầu tiên là xây dựng một thông đạo vững chắc, để phòng ngừa cửa vào tan vỡ không ra được, cũng lấy trọng binh canh giữ cửa vào, để tùy thời tiếp ứng.

Đồng thời, hắn còn mời Thái Sơ Đạo Chủ, Thiên Diễn Đạo Chủ cùng với Cực Lạc Giáo Chủ cùng nhau hành động.

Đạo chủ nhiều hơn một chút mà nói, bình thường Thiên Uyên Ma Sát sẽ không tạo thành uy hiếp.

Đương nhiên, hắn cũng phải đề phòng một "Đồng đội" nào đó thấy lợi quên nghĩa, bởi vậy cũng chuẩn bị một ít thủ đoạn có thể đồng quy vu tận ở trong Vô Tận Thiên Uyên, cũng sớm dụ dỗ mỗi một vị đạo chủ đều thề độc, ký kết khế ước hợp tác.

Tóm lại, hắn đã tận lực đem đủ loại tai hoạ ngầm loại bỏ trước thời hạn, nhưng hành động lần này vẫn xem như một lần mạo hiểm tương đối tùy hứng.

Hết cách, 【 Thiên Thủy Đạo Thư 】 có ý nghĩa chiến lược quá lớn đối với Vương thị, mà 【 Triều tịch năng lượng hắc ám trong Vô Tận Thiên Uyên 】 cũng chỉ có hạn.

Lỡ như kéo dài quá lâu, bên trong Vô Tận Thiên Uyên lại lần nữa tiến vào 【 Thời kỳ hỗn loạn năng lượng triều tịch 】, đến lúc đó mức độ nguy hiểm trong Vô Tận Thiên Uyên tăng vọt, không gian bên trong lại rơi vào trạng thái hỗn độn rối loạn, muốn tìm lại quyển Đạo thư đã mất lại càng khó như lên trời.

Đủ loại ý niệm chợt lóe lên trong lòng Vương Thủ Triết, hắn tiếp tục mỉm cười chắp tay nói với Cực Lạc giáo chủ: "Thủ Triết đa tạ tình hữu nghị của giáo chủ. Như vậy đi, ngài nói bồi thường ngài như thế nào mới tốt?"

"Lúc này mới nói vậy." Cực Lạc giáo chủ hài lòng nói: "Đợi sau khi chuyện này thành công trở về, bản giáo chủ sẽ sáng lập Cực Lạc Thần Triều, trừ một trăm nhân tài ưu chất Vương thị mà ngươi đã đáp ứng trợ giúp cho ta lúc trước ra, Thủ Triết ngươi cũng phải qua làm thủ phụ nội các của bản hoàng, thời hạn một ngàn năm."

"Không được."

Vương Thủ Triết còn chưa nói gì, Liễu Nhược Lam ở bên cạnh đã từ chối thẳng thừng: "Phu quân ta ở nhà quen rồi, không rảnh làm thủ phụ nội các gì đó, cùng lắm chia cho chàng ba mươi sinh viên tốt nghiệp Tộc Học Vương thị."

“Nhược Lam, chúng ta hiện tại chính là bạn thân…” Cực Lạc giáo chủ có chút bất mãn: “Mấy ngày nay ngươi thắng ta không ít nha.”

“Ha ha! Nếu ngươi không muốn thì sao?” Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn nàng.

“Muốn, ba mươi thì ba mươi, bất quá phải để ta tự mình đi chọn.” Cực Lạc giáo chủ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mặc dù mỹ sắc mê người, nhưng sự nghiệp càng thêm trọng yếu.

Kế hoạch sáng tạo Cực Lạc Thần Triều nàng ấp ủ đã lâu rồi, hiện giờ vất vả lắm mới thấy được ánh rạng đông, nàng tự nhiên sẽ nghĩ cách thôi động việc này.

Chỉ là một thần triều thành lập cũng không phải là một chuyện đơn giản, nó quản lý so với một tông môn phức tạp hơn rất nhiều, chuyện trong đó thiên đầu vạn tự, căn bản không phải một mình nàng có thể làm được, nhất định phải có đại lượng nhân tài liên quan chèo chống.

Nàng đã từng ở lại Vương thị một thời gian, cũng ngấp nghé tài khố của Vương thị bấy lâu.

“Nếu đã như vậy, vậy thì không được cò kè mặc cả nữa.” Vương Thủ Triết gật đầu đồng ý: “Bằng không, thuyền nhỏ hữu nghị giữa ta và giáo chủ nói lật là lật.”

“Đó là đương nhiên, bản giáo chủ há lại là hạng người nói không giữ lời như vậy?” Cực Lạc giáo chủ thấy thu được chỗ tốt ngoài định mức, tâm tình cũng rất tốt.

“Thiên Diễn tiền bối, lần này cũng thật vất vả ngài.” Sau khi Vương Thủ Triết xử lý xong cảm xúc biếng nhác của Cực Lạc giáo chủ, lại chắp tay với Thiên Diễn đạo chủ: “Nhiệm vụ lần này độ khó quả thực vượt quá dự tính, Thủ Triết nguyện ý bổ sung thêm cho ngài ba mươi Hỗn Độn Linh Thạch.”

Lời vừa nói ra, Thiên Diễn đạo chủ lập tức eo cũng không mỏi, chân cũng không đau.

Vẻ u oán trong mắt hắn trong nháy mắt tan thành mây khói, ngược lại liên tục cảm tạ nói: “Thủ Triết gia chủ ngài yên tâm, lần này Thiên Diễn ta bất luận như thế nào cũng sẽ bảo vệ các ngài chu toàn.”

Sở dĩ gọi Vương Thủ Triết là "Ngài", đó là hắn tự nhận đã kết bái với Vương An Nghiệp, đương nhiên phải tôn trọng gia chủ Thủ Triết hơn.

Trên thực tế hiệu quả đích xác rõ rệt, Thủ Triết gia chủ hiện tại thật sự coi hắn như người mình. Luận thực lực, hắn kém xa Cực Lạc giáo chủ, còn không phải cũng được bổ ba mươi Hỗn Độn linh thạch?

Về phần Thái Sơ Đạo Chủ phụ trách lái đạo thuyền, Vương Thủ Triết không nói nhảm nhiều với hắn, đó mới thật sự là người một nhà, sau này nhất định sẽ không để hắn chịu thiệt.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Vương Thủ Triết quay người nói với Lạc Hà lão tổ đang ở trạng thái thần hồn: "Lạc Hà lão tổ tông, làm phiền ngài suy nghĩ kỹ càng, tiếp theo chúng ta nên đi hướng nào?"

"Không gian bên trong Vô Tận Thiên Uyên quá mức quỷ dị cùng hắc ám, ta chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được đại phương hướng là bên này, hơn nữa khoảng cách cũng không xa." Lạc Hà lão tổ cũng có chút bất đắc dĩ, "Sợ rằng kế tiếp tới tìm kiếm, thử vận khí."

Nếu là thử vận khí…

Ánh mắt Vương Thủ Triết dừng lại trên người Vương An Nghiệp: "An Nghiệp, ngươi thấy thế nào?"

Thời điểm này, chỉ sợ vẫn là hướng dẫn khí vận đáng tin cậy nhất.

Vương Thủ Triết vốn cho rằng sau khi đến Vô Tận Thiên Uyên, bởi vì thiên đạo ngăn cách, khí vận của Vương An Nghiệp e rằng sẽ bị suy yếu.

Dù sao, khí vận chi lực bình thường cũng bị coi là thiên đạo nhỏ bé, ở nơi không có thiên đạo, khí vận chi lực suy yếu cũng là bình thường.

Nhưng ai mà biết được, chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi vừa qua, dọc đường hắn đã nhặt được hơn mười kiện rác rưởi, tổng giá trị vượt qua mười khối Hỗn Độn linh thạch!

Hắn còn nhặt được một thanh thánh kiếm hoàn chỉnh, tăng tổng số của thánh kiếm lên năm thanh!

Bởi vậy có thể suy đoán, trong Vô Tận Thiên Uyên này, vận may của Vương An Nghiệp chẳng những không bị cắt giảm, ngược lại dường như còn bị tăng mạnh!

"Thái gia gia, ta cũng chỉ có thể thử một lần, không chuẩn được." Vương An Nghiệp lấy ra thánh kiếm nhặt được hai tháng trước, lơ lửng trước mặt mình, tiện tay lay một cái, thánh kiếm lập tức nhanh chóng xoay tròn.

Không bao lâu sau, nó chậm rãi dừng lại, mũi kiếm chỉ về một phương hướng.

"Hồng Trấn tiền bối, làm phiền ngài đi theo hướng đó." Vương Thủ Triết phấn chấn tinh thần, lập tức chỉ huy Thái Sơ Đạo Chủ thay đổi phương hướng.

Cứ như vậy, lại qua một tháng thời gian, Vương An Nghiệp trước sau tiến hành bốn lần hướng dẫn điều khiển khí vận, phương hướng Thái Sơ Đạo Chu cũng mấy lần điều chỉnh, cuối cùng mới ổn định lại.

Rốt cục, trong bóng tối cuối tầm mắt, xa xa xuất hiện một tia sáng nhàn nhạt.

Mọi người trên đạo thuyền đại hỉ, lập tức điều khiển thuyền tiến về.

Rất nhanh, một cái "hồ nước" to như vậy liền xuất hiện trong tầm mắt.

Không giống với "Thiên Hồ" do năng lượng tạo thành trong Hư Không Hải bình thường, hồ nước này chính là do nguyên thủy linh khí chân chính tạo thành. Nguyên thủy linh khí tinh khiết vô cùng hội tụ thành hồ, sóng nước trong suốt mà kích động, giống như một viên ngọc xanh tinh khiết trong suốt được khảm vào trong bóng tối vô tận.

"Chính là chỗ này!"

Vừa thấy hình ảnh này, Lạc Hà lão tổ lập tức kích động: "Bên trong một hồ nước này, có một ít quần thể thủy tinh cung tàn phá, còn có một Thủy Linh Cự Nhân cực lớn… A!!"

Nàng biến sắc.

Mọi người bên trong đạo thuyền lúc này cũng chú ý tới không đúng.

Chỉ thấy trong hồ nước xa xa kia, giờ phút này đang bộc phát ra từng đợt năng lượng va chạm kịch liệt.

Cách khoảng cách xa như vậy, bọn hắn không nghe được tiếng oanh minh của năng lượng va chạm, nhưng bằng thị lực của bọn hắn, cũng đã có thể quan sát đến nguyên thủy linh khí ba động không ngừng bộc phát, cùng với ác sát lực xao động dây dưa.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong hồ nước kia chắc chắn đang phát sinh chiến đấu kịch liệt.

Trong khi nói chuyện, khoảng cách hai bên nhanh chóng thu hẹp.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trong hồ nước, một Thủy cự nhân màu lam nhạt đang vung vẩy nắm đấm, ác chiến kịch liệt với hai con Ma Sát Thiên Uyên.

Thân thể Thủy cự nhân kia hoàn toàn do Thủy linh khí tinh thuần cấu thành, hình thể vô cùng khổng lồ, đứng ở trên hồ nước, khí tức lại cùng toàn bộ hồ nước hoàn toàn hòa hợp một thể, phảng phất sinh linh Linh Hồ nơi đây hóa thành, nhìn uy thế hiển hách, thập phần cường đại.

Nhưng không biết có phải di tích này hoang vu quá lâu, không nhận được năng lượng bổ sung hay không, khí tức của Thủy cự nhân tuy rằng cường đại, nhưng đối mặt với hai Thiên Uyên Ma Sát vậy mà ẩn ẩn có chút không địch lại.

“Cực Lạc tiền bối, Thiên Diễn tiền bối.” Vương Thủ Triết suy tư một chút, trực tiếp chuyển hướng hai vị đạo chủ, nhờ cậy nói: “Làm phiền nhị vị xuất thủ, hiệp trợ Thủy Nguyên Tố Cự Nhân đánh lui Thiên Uyên Ma Sát.”

Cực Lạc giáo chủ và Thiên Diễn đạo chủ lên tiếng, lập tức từ trong đạo thuyền phi thân mà ra, cực tốc bay vút đến phía trên hồ nước, không nói hai lời liền liên thủ tấn công Thiên Uyên Ma Sát.

Mấy ngày nay, hai vị đạo chủ liên thủ nhiều lần, đã bồi dưỡng ra được sự ăn ý nhất định, lúc này vừa mới ra tay liền trực tiếp bắt được một con ác sát Thiên Uyên đánh tới điên cuồng.

Những Thiên Uyên Ma Sát này tuy rằng thực lực mạnh mẽ, trong mỗi một đạo công kích đều ẩn chứa pháp tắc chi lực

cường đại, lực sát thương mười phần, nhưng dù sao chỉ còn lại bản năng, không có trí tuệ, dưới tình huống bình thường nếu đơn đối phó cùng Đạo Chủ, hơn phân nửa đều là Đạo Chủ chiến thắng.

Trừ phi là đụng phải ma sát Thiên Uyên hung mãnh hơn, hoặc là nhiều con Thiên Uyên Ma Sát, mới có thể đặc biệt nguy hiểm.

Thủy cự nhân kia cũng rất thông minh, biết người đến là hỗ trợ, liền chủ động gánh vác nhiệm vụ kiềm chế.

Chỉ là hơn một canh giờ sau, Thiên Uyên Ma Sát bị tập hỏa kia liền gánh không nổi đánh, huyễn hóa thành hắc vụ chật vật bỏ chạy, dung nhập vào trong bóng tối vô tận.

Lại qua nửa canh giờ, một đầu Thiên Uyên Ma Sát khác dưới sự vây đánh của hai vị đạo chủ cùng Thủy cự nhân không kiên trì được, huyễn hóa thành hắc vụ chật vật chạy trốn.

Những Thiên Uyên Ma Sát này đến vô ảnh đi vô tung, lúc không động thủ cơ hồ cùng vô tận hắc ám trong Vô Tận Thiên Uyên hòa làm một thể, cực kỳ khó có thể phân biệt, nếu là một lòng chạy trốn, nhân loại cũng rất khó đuổi kịp.

Thấy thế, Cực Lạc và Thiên Diễn hai vị đạo chủ cũng không đuổi theo, mà là đứng nguyên tại chỗ, chờ Thái Sơ Đạo Chu tới.

Giờ phút này.

Không còn Thiên Uyên ma sát uy hiếp, thủy nhân khổng lồ đứng trong hồ cũng có thời gian quan sát hai vị đạo chủ nhân loại đột nhiên xuất hiện này.

Ánh mắt nó cảnh giác nhìn hai người Cực Lạc giáo chủ, một đạo thần niệm vang lên: “Các ngươi tới Hắc Ám Hư Giới tầm bảo sao? Ta khuyên các ngươi sớm rời đi, cho dù là Hắc Ám Hư Giới kỳ bình tĩnh cũng tràn ngập nguy hiểm trí mạng.”

Lời nó nói không phải ngôn ngữ Ma tộc, cũng không phải ngôn ngữ của Nhân tộc hoặc là Tiên tộc, nhưng hết sức thần kỳ chính là, mọi người lại có thể từ trong thần niệm của nó dao động, hiểu được ý tứ nó muốn biểu đạt.

Lúc này, cuối cùng Thái Sơ Đạo Chu cũng bay đến biên giới hồ nước.

Lạc Hà lão tổ thần hồn từ trong đạo chu bay lên, xa xa nhìn về phía Thủy Nguyên Tố Cự Nhân kia, kích động nói: "Tiền bối còn nhớ ta không?"

"Là ngươi?" Thủy nguyên tố cự nhân thần sắc khẽ động, hiển nhiên là nhớ tới nàng, "Ngươi đoạn thời gian trước, không phải thừa dịp Triều Tịch bình tĩnh rời đi sao? Tại sao lại trở về?"

Cái gọi là đoạn thời gian trước của nó, kì thực đã qua mấy ngàn năm.

Lạc Hà lão tổ ký hồn trong ngọc bội, giống như một món rác rưởi phiêu đãng trong Vô Tận Thiên Uyên rất lâu, mới vận khí tốt bay tới lối vào, cũng bị Vương An Nghiệp nhặt được.

Cũng may thời gian tương đối ngắn, tăng thêm ngọc bội có hiệu quả phòng hộ nhất định, nếu không, Lạc Hà lão tổ sớm muộn gì cũng sẽ bị hắc ám năng lượng ăn mòn, dần dần hóa thành Thiên Uyên ma sát!

Trong Vô Tận Thiên Uyên cũng chỉ có cấm khu bỏ hoang tương tự như hồ nước này, bởi vì có tổ tiên di trạch che chở mới có thể bảo trì linh đài thanh minh, thần hồn không bị ăn mòn.

Lạc Hà lão tổ cũng nhờ vậy mới có thể may mắn sống sót đến nay.

"Lạc Hà đa tạ tiền bối che chở ta lâu như vậy." Ánh mắt Lạc Hà lão tổ nhìn Thủy cự nhân tràn ngập cảm kích, "Lần này ta vận khí không tệ, đụng phải người nhà. Bởi vậy, ta dẫn bọn họ trở về tìm di vật của ta. Không biết tiền bối có thể trả lại di vật của ta không?"

Lúc trước nàng lợi dụng năng lượng triều tịch của Vô Tận Thiên Uyên, đồng quy vu tận với đám truy binh Tinh Thập Thất, tàn hồn dùng hết toàn lực mang theo nhẫn trữ vật và Đạo thư phi độn một đường muốn rời khỏi Vô Tẫn Thiên Uyên, nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Cũng may vận khí của nàng không tệ, ở trước khi lực kiệt may mắn gặp được cái này Cấm Khu phế tích, thành công trốn vào

bên trong, lâm vào ngủ say thời gian dài.

Nàng có thể ngủ say ở đây, nếu không có Thủy Nguyên Tố Cự Nhân đáp ứng, tự nhiên là không có khả năng thành công.

Nghe được lời Lạc Hà lão tổ nói, Cực Lạc giáo chủ cùng Thiên Diễn đạo chủ đều là một trận kinh ngạc.

Đây chính là đạo thư, lại hỏi trực tiếp như vậy sao?

Ánh mắt của bọn họ lập tức rơi vào trên người Thủy Nguyên Tố Cự Nhân.

"Được."

Thủy nguyên tố cự nhân vô cùng sảng khoái. Bàn tay khổng lồ vung lên, một cột nước từ trong hồ bay lên.

Phía trên cột nước, một bộ đạo thư óng ánh sáng long lanh như ngọc giản thủy tinh đang tản ra khí tức huyền ảo, bên cạnh còn có một nhẫn trữ vật cấp bậc Thánh khí.

Lạc Hà lão tổ cũng không ngờ Thủy Nguyên Tố Cự Nhân dễ nói chuyện như vậy, lúc này liên tục bái tạ: "Đa tạ Cự Nhân tiền bối."

"Ngươi không cần cảm tạ ta, ta chỉ là một cái khí linh." Thủy nguyên tố cự nhân nói: "Chủ nhân của ta là [thịch] (chú âm: chú thích), nàng đã dạy qua cho ta, Thần Thủy cảnh này chính là nơi sinh sống của sinh linh. Có khách tới chơi, nếu là thiện khách, phải dùng lễ vật của khách nhân khoản đãi, nếu có trở ngại, có thể giúp thì giúp, nếu là ác khách, phải lấy lực lượng lôi đình trục xuất."

"Ngươi là thiện khách, ta tự nhiên không có đạo lý đoạt đồ vật của ngươi. Ngươi cầm đồ vật liền nhanh đi thôi. Năng lượng cấm khu đã càng ngày càng không đủ, ta không cách nào lại che chở các ngươi."

Lạc Hà lão tổ lần nữa nói lời cảm tạ: "Chúng ta trì hoãn một lát, cho hài tử nhà chúng ta thời gian kế thừa đạo thư."

Sau đó, nàng cầm đạo thư và nhẫn trữ vật trở về trong thuyền.

Cực Lạc giáo chủ và Thiên Diễn đạo chủ vội vàng theo sát phía sau.

Trở lại trong đạo thuyền, Cực Nhạc giáo chủ nhìn 【Thiên Thủy Đạo Thư】 trong tay Lạc Hà lão tổ, trong ánh mắt không khỏi xẹt qua một tia khát vọng, không chút che giấu nói: "Vương Thủ Triết, ta thật sự ghen tị. Nếu không phải cố kỵ quá nhiều, nói không chừng sẽ cướp đạo thư của ngươi."

Đây chính là 【Thiên Thủy Đạo Thư】, tứ đại Thần Châu ai mà không biết, ai mà không hiểu?

Trong truyền thuyết, năm đó Thiên Thủy nhất mạch của Vô Cực Đạo Cung có thể xếp hạng mấy trong số rất nhiều đạo mạch, truyền thừa Thiên Thủy Đạo Thư hạch tâm của nó càng là trực chỉ đại đạo Bản Nguyên, mạnh hơn rất nhiều so với Đạo Thư sơ cấp bình thường.

Nếu không như thế, năm đó Lạc Hà lão tổ cũng không có năng lực kéo lấy Tinh Thập Thất thực lực mạnh mẽ đồng quy vu tận.

Như thế đạo thư, cho dù nàng đã có được đạo thư, cũng vẫn như cũ là trông mà thèm.

"Cực Lạc tiền bối là người làm đại sự, trong lòng tự có đại cách cục." Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười nói: "Sai không phải như thế, sao Thủ Triết lại tin tưởng ngài như thế, cố ý mời ngài cùng tham dự."

Thu ba của Cực Lạc Giáo chủ lưu chuyển liếc hắn ta một cái.

Ngươi tin tưởng ta?

Nếu ngươi thật sự tin tưởng, phiền ngươi trước tiên thu những đại sát khí trong nhẫn trữ vật loạn thất bát tao kia vào!

Những thứ đó, ở bên ngoài có lẽ không thể hoàn toàn uy hiếp được nàng, nhưng ở bên trong Vô Tận Thiên Uyên này lại rất dễ dẫn phát năng lượng hắc ám triều tịch!

Trong lúc hai người nói chuyện, Lạc Hà lão tổ đã gọi Thiên Trụ Thánh Vương cùng gia chủ Doanh Kiến Bách ra khỏi khoang thuyền của Thái Sơ Đạo.

Nàng nghiêm túc nói: "Hai người các ngươi, đừng nói lão tổ ta thiên vị Nhược Lam. Trước mắt Kiến Bách đã là ứng cử viên kế thừa đạo thư thích hợp nhất của Doanh thị. Nào nào, ngươi và Nhược Lam đứng chung một chỗ."

Khuôn mặt của Doanh Kiến Bách có chút suy sụp: “Lão tổ tông, ngài đừng sỉ nhục ta được không? Đạo thư này trực tiếp quy cho Linh Lam lão tổ đi”

Hắn tuy rằng cũng thèm đạo thư, nhưng vẫn là tự mình hiểu lấy.

“Không được!” Lạc Hà lão tổ nghiêm mặt nói, “Tình huống hiện tại, Linh Lam kỳ thực xem như tách ra. Ta làm lão tổ tông được một chén nước đoan bình, để cho Đạo thư khí linh tự chọn, miễn cho ta tương lai bị người ta miệng lưỡi.”

Được rồi!

Lão tổ tông phải theo trình tự chính nghĩa, có thể có biện pháp gì?

Doanh Kiến Bách không còn gì luyến tiếc tiến lên hai bước, đứng sóng vai cùng Liễu Nhược Lam.

“Thủy Thủy 】, mau tỉnh lại.” Lúc này Lạc Hà lão tổ mới phân ra một sợi thần hồn chi lực, đánh thức khí linh đang ngủ say trong đạo thư.

Sau một khắc.

Một nữ hài xinh đẹp mặc váy màu thủy lam “Vèo” một cái từ trong Thiên Thủy Đạo Thư chui ra, chớp mắt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía Lạc Hà lão tổ.

“A, chủ nhân, ngài còn sống?”

“Từ sau khi ngài phong ấn ta, đã qua bao nhiêu năm rồi?”

“Xem như còn sống. Bất quá nước, hiện tại đã đến lúc ngươi lựa chọn chủ nhân kế nhiệm.” Lạc Hà lão tổ nói xong liền đưa Liễu Nhược Lam và Doanh Kiến Bách chỉ cho nàng xem, “Hai đứa nhỏ này đều là hậu duệ huyết mạch của ta, ngươi dựa theo tâm ý của mình chọn một đứa.”

Sau đó, Liễu Nhược Lam và Doanh Kiến Bách đều tự lộ ra hơi thở của mình.

“A? Ngươi ngươi ngươi… Ngươi đây là Nguyên Thủy huyết mạch tiêu chuẩn, hơn nữa đã là đạo nữ? Ngươi tên là gì?” Đạo thư linh “thủy thủy” nhất thời mở to hai mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy kinh hỉ.

Về phần tư chất huyết mạch bên cạnh kia cũng chỉ là thánh tử Bính đẳng "tổ bã", nàng ngay cả liếc mắt nhìn cũng cảm thấy dư thừa.

"Liễu Nhược Lam, đạo nữ Đinh đẳng trung cao đoạn, còn cách Bính đẳng một đoạn." Liễu Nhược Lam bình tĩnh trả lời.

"Nhược Lam tỷ tỷ, sau này phiền tỷ chăm sóc nhiều hơn." Thiên Thủy Đạo thư vui vẻ nhào vào lòng Liễu Nhược Lam, bộ dáng tình đầu ý hợp.

Mà Doanh Kiến Bách tuy biết rõ là kết quả này, nhưng thấy khí linh của người ta ngay cả nhìn cũng không nhìn mình một cái, trong lòng vẫn cảm thấy chua xót.

Đạo thư a đạo thư, ngươi tốt xấu gì cũng nhìn ta một cái chứ?

Chính mình dù sao cũng là Thánh Tử Bính đẳng, năm đó cũng là nhân vật phong vân trên Tuấn Kiệt bảng, ở Thần Đô Lạc Kinh vẫn là rất có được, như thế nào lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy?

Thiên Trụ Thánh Vương vỗ vai hắn như an ủi.

Một già một trẻ liếc nhau, đều thở dài. Mà thôi, ai kế thừa đạo thư không phải là kế thừa? Chung quy vẫn là huyết mạch của Doanh thị.

Thiên Trụ Thánh Vương đã quyết định, chờ trở lại Lạc Kinh, liền lập tức mời Linh Lam lão tổ đi tới từ đường chính thức nhận tổ quy tông.

Để đề phòng đêm dài lắm mộng.

Liễu Nhược Lam cũng không chậm trễ, lập tức kế thừa đạo thư dưới sự hộ pháp của Thái Sơ đạo chủ và Thiên Diễn đạo chủ.

Theo thần hồn lạc ấn tiến vào bên trong đạo thư, thiên địa tinh hoa tích góp nhiều năm trong đạo thư cũng theo đó tràn vào trong cơ thể Liễu Nhược Lam, bắt đầu một vòng tẩy tủy phạt mao mới.

Nhiều ngày sau, đợi tẩy tủy phạt lông chấm dứt, tư chất huyết mạch của nàng tự nhiên lại tăng vọt một mảng lớn, đạt tới bộ dáng đạo nữ Bính đẳng thiên thượng, tiếp cận Ất đẳng.

Đây cũng là không có cách nào, hiện tại tư chất huyết mạch của nàng quá cao, hiệu quả tẩy tủy phạt mao của Đạo thư tự nhiên cũng yếu đi rất nhiều.

Nhưng dù vậy, tư chất huyết mạch của gần Đạo Nữ Ất cũng đã cực kỳ đáng sợ.

"Tốt tốt tốt!" Nhìn thấy một màn này, Thái Sơ đạo chủ lòng đầy an ủi, trong mắt không ngăn được ý cười tràn ra, "Sau khi học tỷ kế thừa đạo thư có thể có huyết mạch thiên phú như thế, cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh cũng là cực mạnh. Quan trọng nhất là, Đông Hà Thần Châu chúng ta rốt cục đã tập hợp đủ bốn bộ đạo thư! Tương lai, không cần hoàn toàn dựa vào lá bài tẩy của Hiên Viên thị để chống đỡ!"

Sở dĩ át chủ bài là át chủ bài, tự nhiên là dùng để chấn nhiếp, cho dù mạnh hơn nữa, một khi dùng qua cũng sẽ không còn. Càng đừng nói đến, át chủ bài của Hiên Viên thị còn cực kỳ đặc thù, trừ phi Đông Hà có nguy cơ bị diệt, nếu không tuyệt sẽ không dễ dàng vận dụng.

Mà đạo thư, lại có thể liên tục không ngừng truyền thừa xuống dưới từng thế hệ.

So sánh với át chủ bài, đạo thư mới là nguồn gốc chân chính của Đông Hà Thần Châu.

Hơn nữa, so với những người khác, nỗi lòng của Thái Sơ Đạo Chủ còn phức tạp hơn một chút.

Năm đó Linh Lam học tỷ ngoài ý muốn mất tích, Đạo thư bảo mình nhặt chỗ tốt, chuyện này vẫn là một đạo khảm trong lòng hắn, vượt qua không được, không giải được.

Nhưng hôm nay, mắt thấy Linh Lam học tỷ đã lấy được đạo thư truyền thừa thuộc về mình, tảng đá trong lòng hắn rốt cuộc rơi xuống, tâm tình cũng theo đó buông lỏng, cả người ý niệm đều trở nên thông suốt.

Hắn tin tưởng với bản tính tư chất của Linh Lam học tỷ, tương lai tu vi tuyệt đối sẽ không dừng lại ở Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ, thành tựu tương lai tất nhiên sẽ cao hơn mình rất nhiều.

Trong bất tri bất giác, hắn phảng phất đã thấy được hình ảnh Linh Lam học tỷ thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh, quát tháo tứ đại Thần Châu.

...

Chương 123: Thuật lừa dối lớn! Thiếu chủ cấm địa Liễu Nhược Lam

…

“Đạo thư diệu dụng phong phú, sau khi kế thừa đạo thư, thực lực hẳn là sẽ có biên độ tăng trưởng nhất định.” Thái Sơ Đạo Chủ đề nghị nói: “Không bằng tìm người luận bàn một chút, nhìn xem rốt cuộc tăng trưởng đến trình độ nào, thuận tiện cũng có thể mài giũa với đạo thư.”

“Ý kiến hay.” Thiên Trụ Thánh Vương có lòng muốn tạo quan hệ với Liễu Nhược Lam, liền chủ động tiếp lời, “Huyết mạch của Linh Lam lão tổ hiện giờ đã thức tỉnh đến tầng mười ba, cấp độ nhỏ còn vượt qua ta một quãng lớn, chi bằng để ta làm đối thủ của ngươi, yên tâm đi, ta sẽ nương tay.”

Huyết mạch đạt tới cấp độ này, Chân Tiên cảnh bình thường đã không đủ để làm đối thủ của nàng, Kiến Bách đi lên cũng chỉ có thể bị nghiền ép, cũng chỉ có thể tự mình lên.

Liễu Nhược Lam liếc mắt nhìn hắn, khẽ vuốt cằm: “Thôi được, vậy thì thử xem.”

Nàng lấy ra kiếm của mình, đang muốn cùng Thiên Trụ Thánh Vương rời khỏi Thái Sơ Đạo Chu đi ra ngoài đánh, lại bị Lạc Hà lão tổ ngăn cản.

“Nếu muốn luận bàn, tốt nhất vẫn nên có vũ khí tiện tay. Phẩm chất thanh kiếm Nhược Lam của ngươi không tốt, vừa vặn, trong nhẫn trữ vật của ta có một thanh Thánh Kiếm, phẩm chất không tệ, thích hợp cho ngươi sử dụng.”

Nói xong, nàng tìm kiếm trong nhẫn trữ vật vừa lấy về, rất nhanh đã tìm ra một thanh kiếm đưa cho Liễu Nhược Lam: “Kiếm này tên là “Thủy Phách”, ta dùng rất ít. Ngươi có thể thử một lần, xem có thuận tay hay không.”

Đó là một thanh thánh kiếm thon dài thanh tú, toàn thân trong suốt, tựa như do thủy tinh điêu khắc thành, bên trong ánh sáng lộng lẫy, tựa như có sóng nước chảy xuôi, khí tức khó lường, thoạt nhìn rất là bất phàm.

Liễu Nhược Lam đã giao Ba Ba cho Vương Côi Linh, bây giờ trong tay đúng là không có kiếm vừa tay, thấy thế liền tiếp lấy kiếm, tùy ý kéo lấy một bông hoa kiếm.

Mũi nhọn bức người lập tức đâm vào sống lưng người chung quanh.

Lại là một thanh cực phẩm thánh kiếm?

Vương Thủ Triết nhíu mày.

Thánh khí cũng phân xuống, trung, thượng, cực phẩm tứ phẩm, phẩm chất bất đồng phẩm chất có chênh lệch tương đối lớn. Bất quá hôm nay thánh khí bên trong thánh vực đại đa số đều là hạ phẩm, trung phẩm đều hiếm thấy, thượng phẩm lại càng ít, chớ nói chi là cực phẩm.

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Thủ Triết nhìn thấy Cực phẩm thánh kiếm.

Có điều suy nghĩ kỹ một chút thật ra cũng không kỳ quái.

Lạc Hà lão tổ tốt xấu gì cũng là Đạo Chủ, là Đạo Chủ của siêu cấp đại tông môn thời kỳ Tiên Minh, Vô Cực Đạo Tông, thân gia phong phú, trong tay đương nhiên không thể chỉ có một kiện vũ khí. Ngoại trừ Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, trong tay nàng còn có một thanh Thánh Kiếm cực phẩm để sử dụng.

“Cái này phẩm chất tuyệt hảo, có nó trợ giúp, Linh Lam lão tổ tất nhiên sẽ như hổ thêm cánh.” Thiên Trụ Thánh Vương nhìn thấy kiếm này hai mắt cũng sáng ngời, đối với chiến đấu kế tiếp ngược lại có chút mong đợi, “Lão tổ, xin mời.”

“Mời.”

Liễu Nhược Lam cũng không khách khí với hắn, thân hình lóe lên, liền ra khỏi Thái Sơ Đạo Chu.

Thiên Trụ Thánh Vương theo sát phía sau.

Hai người cứ thế đánh nhau trong hư không.

Những người khác cũng thuận thế ra khỏi đạo thuyền, vây xem trận chiến này.

Tuy rằng Liễu Nhược Lam mới bước vào Chân Tiên cảnh không bao lâu, nhưng có nội tình kiếp trước, vốn đã có thể đụng độ với Đại La Thánh Tôn, bây giờ có Đạo thư gia trì,

mặc dù cấp độ huyết mạch không thay đổi, nhưng sức chiến đấu lại tăng lên rõ rệt, khống chế lực lượng pháp tắc cũng càng thêm thành thạo.

Hơn nữa cực phẩm Thánh Kiếm 【Thủy Phách】 trợ giúp, nàng đúng là ẩn ẩn đè ép Thiên Trụ Thánh Vương một đầu.

Thiên Trụ Thánh Vương cũng càng đánh càng kinh hãi.

Hắn mặc dù nghe nói thực lực của Linh Lam lão tổ chuyển thế mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ cho rằng tư chất huyết mạch mang đến gia trì, cũng không có để trong lòng. Bây giờ vừa thấy, mới phát hiện chính mình là đương nhiên.

Lực chiến đấu này căn bản không phải đơn thuần dựa vào huyết mạch thiên phú có thể đạt tới.

Mà kỳ quái nhất chính là, theo chiến đấu kéo dài, theo Liễu Nhược Lam dần dần quen thuộc với Thiên Thủy Đạo Thư và Thủy Phách Thánh Kiếm, sức chiến đấu của nàng vậy mà vẫn tăng thêm một bậc.

Thiên Trụ Thánh Vương trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm không ổn.

“Được rồi, làm nóng người kết thúc.”

Bỗng dưng, Liễu Nhược Lam đang chiến đấu lạnh nhạt mở miệng.

Thanh âm của nàng không biết từ lúc nào trở nên lạnh lùng, tiếng nói chuyện vang lên đồng thời, khí chất trên người nàng cũng mãnh liệt biến đổi, một cỗ băng lãnh hờ hững, giống như hàn ý đến từ Sâm Hàn Ngục chợt dâng lên.

“Oanh~”

Hư ảnh pháp tướng lơ lửng phía sau nàng uy thế tăng vọt, tay áo chập chờn, giống như sống lại, bộc phát ra uy thế không gì sánh kịp.

Dưới uy thế lan tràn, ngay cả thủy linh khí trong phế tích cấm khu cách đó không xa cũng xao động lên, nhấc lên tầng tầng sóng cả.

Ánh mắt Liễu Nhược Lam cũng trở nên lạnh như băng.

Một cỗ sát khí lạnh lẽo phong tỏa Thiên Trụ Thánh Vương từ xa.

Không, không thể nào? Nàng lại nói trước đó là đang hâm nóng?

Thiên Trụ Thánh Vương trong lòng giật thót, đang muốn mở miệng, trong lòng lại đột nhiên sinh ra báo động.

Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm trong một cái chớp mắt này phát huy tác dụng. Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, huyền khí trong cơ thể hắn tuôn ra, thánh thương trong tay mãnh liệt bộc phát ra quang mang loá mắt.

Sau một khắc.

Trong thiên địa chợt tối sầm lại.

Một đạo kiếm ý kinh khủng xuyên thấu hư không, đột nhiên xuất hiện ở gần Thiên Trụ Thánh Vương.

Kiếm ý kia tinh thuần vô cùng, mang theo đủ loại ngoan ý bá đạo quyết tuyệt, tựa như muốn chém ra một con đường phía trước trong tuyệt cảnh, lại giống như muốn đem thiên địa này chém thành hai nửa.

Da đầu Thiên Trụ Thánh Vương tê rần, chỉ kịp nâng Thánh Thương lên, kiếm quang kia đã hung hăng đâm vào trên thân thương của ông ta!

“Oanh!!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang lên.

Toàn thân Thiên Trụ Thánh Vương chấn động, cả người trong nháy mắt bị kiếm thế kia đánh bay ngược ra ngoài.

“Được!”

Thái Sơ Đạo Chủ nhịn không được, hưng phấn reo hò.

Mà trong nháy mắt này, Thiên Trụ Thánh Vương cũng ở bên ngoài hơn mười trượng một lần nữa ổn định thân hình.

Thần sắc trên mặt hắn không biến hóa nhiều, phía sau cũng đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, ngay cả tay cầm thương cũng có chút run rẩy.

Nguy hiểm thật!

Vừa rồi phản ứng của hắn ta chỉ cần chậm hơn nửa nhịp, chắc chắn lúc này hắn ta cũng đã bị thương.

Tuy rằng một kiếm này của Liễu Nhược Lam rõ ràng cũng cố ý lệch vị trí, không có hướng về phía hắn làm hại, hơn nữa với thực lực của hắn, cho dù thật sự chịu một kiếm này cũng không đến mức trọng thương, nhưng mình đường đường là Đại La Thánh Tôn, cùng người trẻ tuổi luận bàn không thắng còn chưa tính, rõ ràng còn bị thương, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cái mặt mo này của hắn cũng sẽ mất sạch.

Hắn dùng đầu gối nghĩ cũng biết, lão già Khương Thánh Triết kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, không chừng còn muốn cười nhạo mình bao nhiêu năm nữa.

Thấy tốt thì thu.

Mắt thấy Liễu Nhược Lam dùng một kiếm kia hơi dừng lại một chút, dường như là đang điều vận huyền khí, hắn lập tức nắm lấy cơ hội thu thương, cao giọng cười nói: “Thiên Thủy Đạo thư này quả nhiên lợi hại. Linh Lam lão tổ được đạo thư trợ giúp, tương lai nhất định có thể nhất phi trùng thiên. Xem ra, Doanh thị ta quật khởi chỉ cần một ngày là đến.”

Tay cầm kiếm của Liễu Nhược Lam khựng lại, ánh mắt nhìn về phía Thiên Trụ Thánh Vương hơi trừng lớn, trong đáy mắt thần sắc khó hiểu.

Dừng lại hồi lâu, nàng mới miễn cưỡng cưỡng thu kiếm, khách khí nói: “Được rồi được rồi, một tuổi tác như ngươi, cũng không giày vò ngươi nữa.”

Bộ dáng kia, rõ ràng là còn chưa đánh đã nghiền.

“Ha ha ha.” Thái Sơ Đạo Chủ nghênh đón, đúng lúc làm dịu đi sự xấu hổ của Thiên Trụ Thánh Vương.

Nụ cười trên môi hắn không ngừng lại: “Nhược Lam, xem ra Thiên Thủy Đạo Thư này rất thích hợp với ngươi, nhanh như vậy đã có thể khống chế thuần thục, phát huy sức chiến đấu cường đại như vậy. Chờ sau này khi ngươi tu thành, uy lực của nó sẽ càng mạnh mẽ.”

Cực Lạc Giáo Chủ phi thân tới sau lưng Thái Sơ Đạo Chủ, vẻ mặt tươi cười tán dương vài câu, nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút kinh hãi.

Luận tư chất thiên phú, mình cũng coi như là được trời ưu ái, cũng chỉ thua kém Liễu Nhược Lam bây giờ nửa bậc mà thôi, nếu không cũng không có khả năng trẻ tuổi như vậy đã thành công tấn cấp Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ.

Nhớ ngày đó, khi nàng còn ở Chân Tiên cảnh cũng đã quét ngang đương đại, trong những người trẻ tuổi thì nàng nổi bật vô song. Nhưng lúc trước, sức chiến đấu của nàng lại biến thái như vậy sao? Tốc độ nắm giữ đạo thư của nàng có nhanh như vậy không?

Hình như không có thì phải?

"Nương tử, đánh lâu như vậy, mệt không? Nào, uống nước trái cây nhuận hầu."

Vương Thủ Triết đưa cho Liễu Nhược Lam một chén nước trái cây tiên dược nàng thích uống, lấy khăn tay lau mồ hôi giúp nàng, một bộ quan tâm vô cùng.

Có Thiên Thủy Đạo Thư trợ giúp, tốc độ tu hành tiếp theo của nương tử khẳng định sẽ nhanh hơn, hơn phân nửa có thể đột phá Đại La cảnh trước mình.

Quan trọng nhất là hiện tại nếu mọi người công bằng đánh nhau, mình hơn phân nửa không phải đối thủ.

"Phu quân, chàng thật tốt."

"Nương tử mới thật sự tốt."

Hai người, tự nhiên lại bắt đầu không coi ai ra gì vung vãi cẩu lương lên.

Mọi người cũng là bị nghẹn đến không biết nói gì.

"Thủ Triết gia chủ." Cực Lạc giáo chủ thu hồi tâm tình, nhìn quanh phế tích bốn phía, trong ánh mắt xẹt qua một tia tinh mang, truyền âm nói: "Phong lũng cấm địa này đã tàn phá không chịu nổi, ngay cả hình thái cơ bản cũng khó có thể duy trì. Không bằng đánh chiếm nơi này, chắc chắn sẽ phát tài…"

"Khụ khụ! Người ta nói đạo lý với Thủy Nguyên Tố Cự Nhân như thế, chúng ta làm sao có thể không để ý đến đạo nghĩa, tùy ý cướp bóc?" Vương Thủ Triết tức giận liếc mắt nhìn nàng một cái: "Cái này có gì khác với nhân vật phản diện?"

“Bản giáo chủ không phải là đại phản phái sao?” Bộ dáng của Cực Lạc giáo chủ đương nhiên nói: “Từ thời kỳ Tiên Minh, Cực Lạc giáo chúng ta chính là tổ chức Ma giáo tiếng tăm lừng lẫy.”

Vương Thủ Triết nghẹn lời.

Bất quá, Cực Lạc giáo chủ có một điểm nói đúng. Phế tích cấm địa này quá tàn phá, ném như vậy mặc kệ chỉ sợ cũng không chống đỡ được quá lâu, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị bao phủ ở trong Thiên Uyên Ma Sát hoặc là Hắc Ám Triều Tịch.

“Thủy nguyên tố cự nhân tiền bối.” Vương Thủ Triết bay xuống hồ nước, khách khí chào hỏi Thủy cự nhân kia: “Chúng ta được quý phương trợ giúp, sinh lòng cảm kích, không biết có thể bái kiến chủ nhân của quý cấm địa không?”

“Ngươi muốn gặp Thiến?” Thủy cự nhân ồm ồm nói, “Loan Nghê không ở nhà, đã rời đi rất lâu rồi.”

Loại thủy cự nhân khí linh tính chất này, khái niệm thời gian thường khác với nhân tộc, ngay cả nó cũng nói rất lâu rất lâu rồi, vậy thì thật sự là rất lâu rồi.

Ít nhất, lúc Lạc Hà lão tổ đi qua trăm vạn năm trước, nơi này đã là phế tích cấm khu.

“Vậy, Diêm tiền bối đi đâu rồi?” Vương Thủ Triết lại hỏi.

“Không rõ lắm, nhưng hình như đã đi tới một nơi rất nguy hiểm, phải ngăn cản một hồi đại tai nạn giáng xuống.” Thủy cự nhân lắc đầu, “Ta chỉ là linh trí của Hỗn Nguyên Đạo Thủy, thay Nguyễn Cung trông coi nhà mà thôi.”

Hỗn Nguyên Đạo Thủy?

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi sáng lên. Nghe giống như là bảo vật loại tiên thiên nguyên tố như 【Thái Dương Đạo Hỏa】 vậy?

Tuy nhiên, xem ra vừa rồi nó có thể đánh qua lại với hai Thiên Uyên Ma Sát, hẳn không phải hoàn toàn dựa vào lực lượng của mình. Bằng không mà nói, Thái Dương đạo chủ có được Thái Dương Đạo Hỏa, chẳng phải là muốn vô địch thiên hạ rồi sao?

Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng: “Thủy tiền bối, ngài có nghĩ tới, Lam tiền bối lâu như vậy không trở về, có phải gặp phải nguy hiểm lớn nào đó hay không? Hoặc là nói, bị vây trong hiểm cảnh nào đó không thể thoát thân?”

Thủy cự nhân tuy linh trí rất bình thường, nhưng sau khi được nhắc nhở như vậy, nó cũng giật mình bắt đầu lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ? Ta muốn đi cứu Đồng Lư!”

“Ngươi cái gì cũng không biết, làm sao đi cứu Đồng Lư?” Vương Thủ Triết trịnh trọng nhắc nhở nó: “Hơn nữa thứ cho ta nói thẳng, với trí lực và thực lực của Thủy tiền bối, chỉ sợ rất khó hoàn thành nhiệm vụ phức tạp như thế. Ngoài ra, sau khi ngươi rời khỏi cấm địa do Đồng Lư lưu lại phải làm sao bây giờ?”

“Cái này cái này cái này… ” Thủy Cự Nhân lập tức bối rối, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nó nhìn Vương Thủ Triết, bỗng nhiên xoay chuyển tâm niệm, nói: “Hình như ngươi rất thông minh, ngươi giúp ta ngẫm lại xem thế nào?”

Vương Thủ Triết gật đầu, nhìn quanh bốn phía một chút nói: “Bây giờ khu phế tích cấm địa này chính là một cục diện rối rắm. Ta đề nghị ngươi tìm một đệ tử truyền thừa cho Linh Tiền bối trước, để nàng nghĩ cách xử lý cấm địa này trước. Sau đó lại để cho nàng tổ chức một số nhân thủ, đi một số tình huống mà ngươi cho rằng ngươi có thể đi điều tra, sau đó tiến hành cứu viện đối với Kiêm Gia.”

Nhìn thấy vậy, Cực Lạc giáo chủ không khỏi phun ra một ngụm máu.

Vương Thủ Triết ngươi nói đi nói lại, còn không phải là thèm phế tích cấm địa của người ta sao? Thủ pháp này của ngươi cũng chỉ là nhiều hơn một lớp da đẹp mà thôi.

“Tốt lắm, ngươi thật sự rất thông minh, nói rất có đạo lý.” Thủy cự nhân có chút kích động, nhưng ngược lại lại trở nên khó xử, “Nhưng mà, ta tìm ai làm đệ tử truyền thừa của Nguyễn Cung đây?”

“Khụ khụ, ngươi thấy nương tử ta thế nào?” Vương Thủ Triết vẫy vẫy tay, gọi Liễu Nhược Lam tới, đề cử với Thủy cự nhân: “Nàng tên là Liễu Nhược Lam, huyết mạch và tiềm lực mạnh mẽ, vừa rồi ngươi cũng đã thấy qua. Làm đệ tử truyền thừa, không bôi nhọ Khám tiền bối nhà ngươi đúng không?”

Liễu Nhược Lam nghe vậy cũng nhìn sang, trong đôi mắt mơ hồ có chút chờ mong.

Chủ nhân của phế tích cấm khu này hơn phân nửa là một vị tồn tại cấp mười chín trở lên, truyền thừa của nàng nhất định là mạnh hơn đạo thư rất nhiều.

Nào có thể đoán được.

Thủy cự nhân cẩn thận nhìn Liễu Nhược Lam một chút, lắc đầu ngay thẳng nói: “Không còn nhục nữa!”

“???” Liễu Nhược Lam khẽ trừng mắt, cho dù xưa nay nàng không truy cầu điều này, giờ phút này trong lòng cũng có chút không phục: “Vậy dựa theo tiêu chuẩn của ngài, phải có tư chất thế nào mới xem như không bôi nhọ?”

“Bản thể của Côn Bằng nhà chúng ta, là một đoàn 【Tiên Thiên Thần Thủy】 trong 【Thiên Nguyên Thủy Hải】, về sau sinh ra linh trí, liền hóa thành nữ thần thân người, đuôi rồng, vẩy cánh. Mà lấy huyết mạch của ngươi, muốn kế thừa đạo thống Côn Bằng, vẫn còn có chút không đủ.” Thủy cự nhân nghiêm túc giải thích.

Liễu Nhược Lam tức khắc cảm thấy tức giận.

Sống hai đời, nàng vẫn là lần đầu tiên bị người ta ghét bỏ tư chất huyết mạch kém, nhưng thái độ đối phương lại nghiêm túc như thế, hiển nhiên không phải đang nói đùa.

Cực Lạc giáo chủ cũng nghe rõ, nhất thời hai mắt sáng rỡ: “Lúc trước ta còn đang suy đoán lai lịch của mảnh phế tích cấm địa này, thì ra là cấm địa do Tiên Thiên Cổ Thần nào đó sáng chế.”

Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam nghe vậy lập tức nhìn sang nàng, không rõ 【Tiên Thiên Cổ Thần】 trong miệng nàng là cái gì.

Luận tri thức viễn cổ tích lũy, hai người bọn họ so với Cực Lạc Giáo Chủ thì vẫn kém hơn một chút. Chuyện này liên quan đến điểm mù quáng tri thức của bọn họ.

“Cái gọi là Tiên Thiên Cổ Thần, chính là trong lúc Vô Tận Hư Không Hải vừa mới sinh ra, tuân theo tinh hoa thiên địa sinh ra sinh linh.” Thái Sơ Đạo Chủ phi thân tới, giải thích cho hai người, “Chúng nó sinh ra đã cường đại, lại phảng phất có thọ nguyên vô cùng vô tận. Tục truyền, lão tổ tông của Nhân tộc chúng ta chính là Tiên Thiên Cổ Thần trong truyền thuyết “Oa”.”

“Bất quá, lịch sử thời kỳ viễn cổ thật sự là quá lâu rồi, cũng chỉ có một ít điển tịch thời kỳ Tiên Minh lưu lại ngẫu nhiên có ghi chép về Cổ Thần, còn là truyền thuyết viễn cổ, cũng không thành hệ thống, tính chân thật cũng khó có thể khảo chứng.”

“Bất quá trong điển tịch ngược lại có ghi chép, nói là không biết từ khi nào, những cổ thần từng hoạt bát ở thời kỳ viễn cổ liền biến mất không thấy. Từ thời kỳ Tiên Minh, cũng đã nghe nói qua còn có cổ thần còn sống.”

“Hồng Trấn tiền bối, Tiên Thiên Cổ Thần và Chí Tôn Ma tộc ai mạnh ai yếu?” Trong lòng Vương Thủ Triết đã có chút suy đoán, nhưng vẫn nghiêm mặt hỏi.

“Đều là tồn tại vượt qua luân hồi, chưa đánh qua cũng khó nói ai mạnh ai yếu.” Thái Sơ Đạo Chủ nói: “Trong Thái Sơ Đạo Cung chúng ta ghi chép về Cổ Thần cũng rất ít, ngược lại có chút ghi chép về Tiên Đế. Trong truyền thuyết nếu có thể đột phá cực hạn của Đạo Chủ, liền có thể tiến thêm một bước siêu thoát luân hồi, vĩnh viễn bất tử! Mà Tiên Đế, chính là tồn tại có thể so sánh chiến lực với Cổ Thần.”

“Đó chính là cường giả cấp mười chín tiêu chuẩn.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Nếu như thế, cũng có thể suy đoán 【 Tiền bối, chính là một vị tồn tại cấp mười chín. Dựa theo hệ thống kế thừa của nhân tộc chúng ta mà nói, muốn kế thừa thánh đồ, kém nhất cũng phải là tu sĩ Lăng Hư cảnh huyết mạch Thiên Tử, Thiên Nữ Ất, như vậy, mới có thể ở trong Thánh Đồ miễn cưỡng đạt tới tư chất thánh tử Đinh đẳng.”

“Kế thừa đạo thư, tư chất kém cỏi nhất cũng phải đạt tới Thánh Tử Thánh Nữ Ất đẳng, tu vi nhất định phải đạt tới Chân

Tiên cảnh, cứ thế suy ra, nếu muốn kế thừa Cổ Thần đạo thống của Côn Bằng tiền bối, tư chất kém cỏi nhất cũng cần Đạo Tử Đạo Nữ Ất đẳng, tu vi cũng phải đạt tới Đại La cảnh."

Dựa theo tiêu chuẩn này, tư chất hôm nay của Liễu Nhược Lam đúng là kém hơn một bậc.

Vương Thủ Triết trấn an Liễu Nhược Lam: "Nương tử đừng nản chí, bây giờ nàng còn cách cảnh giới Thánh Tôn rất xa, vi phu nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng gia tăng huyết mạch lần nữa, nhất định có thể đạt tới tiêu chuẩn kế thừa đạo thống của tiền bối Linh tộc."

Thật ra tư chất huyết mạch đã đến cấp bậc này của Liễu Nhược Lam, thủ đoạn tăng tư chất có thể sử dụng gần như đã dùng hết, muốn tăng lên một chút cũng vô cùng khó khăn.

Trừ phi đó là trong hệ thống luyện đan của nhân tộc, đan dược Thần phẩm đạt tới thập tam phẩm trong truyền thuyết.

Hoặc là đem lãnh tụ Tinh Cổ tộc bắt tới, lại nghiên cứu phiên bản tiếp theo của thánh phẩm huyết mạch tư chất cải thiện dịch!

Nhưng tất cả đều là chuyện cười.

Đương kim Thánh Vực tổng cộng cũng chỉ có ba đại lão luyện đan tương đối lợi hại, theo thứ tự là Thái Dương Đạo Chủ, Tu Di Phật Chủ, cùng với Thái Sơ Đạo Chủ. Bọn hắn ta tam luyện thập nhị phẩm Đạo Đan đều tốn sức, huống chi luyện chế Thập Tam Phẩm Thần Đan?

Về phần lãnh tụ Tinh Cổ tộc… Mặc dù còn có sống, hơn phân nửa cũng là đại lão chiến lực không kém hơn

"Cũng còn tốt, dù sao ta kém cũng không tính là quá nhiều." Lúc này Liễu Nhược Lam cũng từ tâm trạng bị ghét bỏ bình tĩnh trở lại, con mắt quay tít một vòng trên người Vương Thủ Triết: "Nếu có thể kéo dài Kim Thiềm Tiên Kinh đến cấp bậc Thánh Đồ, có lẽ có thể bù đắp chỗ trống này."

Nghe vậy, Vương Thủ Triết giật nảy mình, ngay cả tóc gáy cũng dựng đứng lên.

Đây là đang nói đùa a? thôi diễn Kim Thiền Bảo Điển đến Kim Thiềm Tiên Kinh, cũng đã sắp vét sạch hắn rồi.

Về phần Kim Thiềm Thánh Đồ…

Coi như là ngày tiếp đêm thôi diễn, lại tốn mấy trăm năm thời gian cũng chưa chắc đủ. Nhân sinh như thế, quả nhiên là một mảnh u ám a!

“Kim Thiềm Tiên Kinh là tiên kinh gì? Lại có thể thôi diễn chí thánh đồ?” Vẻ mặt Thái Sơ Đạo Chủ có chút mờ mịt.

“Kim Thiềm Tiên Kinh? Thánh Đồ?” Cực Lạc giáo chủ sau khi hơi cân nhắc, nhất thời dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn phu phụ Vương Thủ Triết: “Hai người các ngươi rất biết chơi. Nhất là Vương Thủ Triết ngươi… luôn mồm tự xưng là công pháp điển hình của đạo đức, kết quả lại lén lút tu luyện công pháp của Cực Lạc Thần Giáo chúng ta.”

“Cực Lạc tiền bối đừng bịa đặt.” Vương Thủ Triết vội vàng phủ nhận: “Kim Thiềm Tiên Kinh của chúng ta là từ một bộ tàn thiên của Kim Thiềm Bảo Điển mà thôi diễn thành, có liên quan gì đến công pháp nhà ngươi?”

“Sao lại vô can?” Cực Lạc giáo chủ che đôi môi đỏ mọng, cười quyến rũ nói: “Cực Lạc Thần Giáo chúng ta có một bộ 【Kim Thiềm Thôn Nguyệt Thánh Quyết】, chính là Thái Bổ Thánh Quyết cực tốt, Kim Thiềm Bảo Điển tàn thiên của các ngươi, hơn phân nửa chính là từ trong tay phản đồ nhất mạch này lưu truyền ra ngoài, chính là không biết làm sao lại đến thế giới Thần Vũ các ngươi.”

Phu thê Vương Thủ Triết cũng không còn gì để nói.

Nghe lời này của Cực Lạc giáo chủ, nhớ lại lai lịch bộ bảo điển này, hai người không thể không thừa nhận, nàng nói không tốt là thật.

“Các ngươi ấy à, thì ra là người đồng đạo.” Cực Lạc giáo chủ cười duyên nói, “Bản giáo chủ có thể mượn 【Kim Thiềm Thôn Nguyệt Thánh quyết】 để tham khảo cho các ngươi, nói không chừng có thể sớm ngộ ra Thánh đồ.”

“Vậy thì không cần.“Liễu Nhược Lam khoát tay cự tuyệt, “Kim Thiềm Bảo Điển nguyên bản của các ngươi quá mức âm tàn độc ác, thuần túy là công pháp hại người lợi mình. Mà trải qua chúng ta thôi diễn cải tiến, bản mới 【Kim Thiềm Tiên

Kinh】 hiện tại đã sớm không cùng một chuyện với các ngươi nữa rồi.”

Tuy có chút xấu hổ, nhưng Liễu Nhược Lam cũng không thẹn thùng.

Đùa à, phu thê bình thường mà thôi thì có gì mà mất mặt chứ? Hậu duệ của dòng dõi nàng sắp phá cả vạn rồi, làm sao còn có thể giống như thiếu nữ động một tí là xấu hổ đỏ mặt chứ?

Cảnh tượng này khiến Thái Sơ Đạo Chủ cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Học tỷ hiện tại thật là bẩn a!

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết vội vàng nói sang chuyện khác, nói với Thủy cự nhân: “Nếu Thủy tiền bối đã chướng mắt nương tử của ta, vậy thì thôi đi. Hồng Trấn tiền bối, Cực Lạc tiền bối, chúng ta tranh thủ thời gian rút khỏi Vô Tận Thiên Uyên. Ta thấy phế tích cấm địa này quá nửa là không chịu đựng được quá lâu, đến lúc đó chớ có liên lụy đến chúng ta.”

“Rút lui, vậy thì rút lui.” Cực Lạc giáo chủ phối hợp nói.

Vậy rút lui thôi!

Thái Sơ Đạo Chủ cũng là một bộ dáng cuộc đời không còn gì luyến tiếc.

Hình tượng học tỷ trong lòng mình hình như đã hoàn toàn vỡ vụn rồi, đây tuyệt đối không phải vấn đề của học tỷ, chắc chắn là tên Vương Thủ Triết kia buộc học tỷ tu luyện Kim Thiềm Bảo Điển!

Không sai, nhất định là như thế.

Thái Sơ Đạo Chủ ở trong lòng hung hăng gật đầu, ngoan cường đem học tỷ ở trong lòng mình hình tượng lại dọn dẹp.

“Ài, chỉ đáng tiếc cho Khám tiền bối.” Vương Thủ Triết vừa làm bộ dẫn mọi người cùng lui lại, vừa nhịn không được lẩm bẩm: “Một vị thần nữ tiền bối tốt như vậy, có lẽ một ngày nào đó nàng thật sự trở về, lại phát hiện nhà của mình đã không còn, nên đau lòng biết bao.”

Đợi đã!

Nguyên tố Thủy cự nhân bị hắn nói như vậy, cũng ý thức được không ổn, vội vàng ngăn bọn họ lại: “Ta cảm thấy còn có thể nói chuyện một chút. Liễu Nhược Lam tư chất tuy rằng kém hơn một chút, nhưng lại không nhiều lắm. Hay là, trước tiên để nàng làm đệ tử chuẩn truyền thừa? Trước tiên hãy mở ra cấm địa này của chúng ta?”

“Cái này sao có thể? Đệ tử chuẩn truyền thừa và đệ tử truyền thừa, thoạt nhìn chỉ thiếu một chữ, địa vị lại cách biệt một trời.” Vương Thủ Triết kiên quyết cự tuyệt nói: “Vẫn là chờ chúng ta tiêu phí ngàn năm, nâng cao huyết mạch tốt lại đến đi.”

Thủy cự nhân bị dẫn dắt mục tiêu lập tức nóng nảy.

Chờ các ngươi trở về, đồ ăn hoàng hoa đã nguội chưa?

Vì Lam vĩ đại, vì mẫu thân vĩ đại, Thủy Cự Nhân rốt cục hạ quyết tâm: “Đệ tử truyền thừa liền đệ tử truyền thừa, nhưng các ngươi phải cam đoan, nhất định sẽ đóng chốt trong cấm địa, có cơ hội cũng phải đi tìm Lam.”

Vương Thủ Triết lúc này mới dừng bước, quay đầu hỏi: “Đệ tử truyền thừa có bằng chứng không?”

“Cái này… làm sao làm bằng chứng? Ngươi chỉ bảo ta quản lý và bảo vệ ngôi nhà này mà thôi.” Thủy cự nhân điềm nhiên trả lời.

“Vậy là đúng rồi. Bản thể của ngươi không phải là 【Hỗn Nguyên Đạo Thủy】 sao?” Vương Thủ Triết đề nghị nói: “Chỉ cần ngươi để cho nương tử ta tế luyện một chút, trở thành Hỗn Nguyên Đạo Thủy của nàng, vậy nàng không phải là thiếu chủ cấm địa chân chính sao? Như vậy, có thể tiếp nhận quyền hạn của ngươi.”

“Đúng vậy, ngươi thật thông minh.”

Thủy cự nhân vỗ đầu một cái, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Sau một khắc, thân hình của nó lập tức tan rã tiêu tán, hóa thành một đoàn nước to bằng cái đầu, tản ra khí tức huyền diệu vô cùng, bay đến trước mặt Liễu Nhược Lam.

“Thiếu chủ, xin ngài tế luyện ta đi. Từ nay về sau, ta chính là Hỗn Nguyên Đạo Thủy của thiếu chủ.”

“Ách…”

Khóe miệng Liễu Nhược Lam giật giật, trong lúc nhất thời trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

Đại lừa gạt thuật của phu quân vẫn hữu dụng trước sau như một.

Cực Lạc giáo chủ thấy thế cũng bội phục Vương Thủ Triết vạn phần.

Cái này so với phương án cướp bóc còn liếm sạch sẽ hơn?

Nếu là cướp đoạt mà nói, Hỗn Nguyên Đạo Thủy này vô cùng có khả năng bằng vào ưu thế địa lợi của cấm địa liều chết đánh cược, đến lúc đó chiến tổn bao nhiêu liền không dễ đánh giá rồi, vạn nhất một cái không tốt, Hỗn Nguyên Đạo Thủy cá chết lưới rách, thà làm ngọc vụn không làm ngói lành, vậy tình huống sẽ rất gay go.

Mà hôm nay, lại là nửa điểm tổn thất cũng không có, liền đem đồ vật muốn cầm lấy toàn bộ tới tay, còn duy trì lại người quân tử của mình thiết lập.

Binh hay không là đao máu đây.

Cao, thật sự là cao.

…

Chương 124: Thu hoạch lớn! Thắng vui rồi!

…

Trong phế tích cấm khu này làm chủ chính là Hỗn Nguyên Đạo Thủy, giải quyết xong nó, chuyện còn lại thì đơn giản.

Liễu Nhược Lam mang theo Hỗn Nguyên Đạo Thủy, tùy tiện tìm một cung điện thủy tinh hoàn chỉnh, liền đi vào bế quan tế luyện Đạo Thủy.

Đám người Vương Thủ Triết ở lại bên ngoài, bắt đầu kiểm kê vật phẩm trong phế tích Cấm Khu này.

Vốn dĩ diện tích chỗ phế tích cấm khu này phải lớn hơn rất nhiều so với hiện tại, nhưng hiện tại, hơn phân nửa khu vực này đã từng là khu vực hạch tâm, đập vào mắt là những cung điện thủy tinh liên miên bất tận.

Cho dù những cung điện thủy tinh này đều đã đổ nát thê lương, nhìn thoáng qua hình như không có thứ gì tốt, nhưng theo Vương Thủ Triết, cho dù chỉ là một viên gạch, một viên ngói, có thể trải qua vô số năm tháng mà bất hủ, bản chất của nó cũng tuyệt không phải vật phàm.

Hơn nữa, linh khí trong phế tích cấm khu này cực kỳ tinh khiết đậm đặc, nếu có thể tìm được hạch tâm linh mạch, tất nhiên sẽ có thu hoạch lớn.

Cũng bởi vậy, những người trong Thái Sơ Đạo Chu mang tới, có một người tính một người đều bị Vương Thủ Triết lôi ra sửa sang lại phế tích, Doanh Kiến Bách và Thiên Trụ Thánh Vương thì không nói, ngay cả mấy người Thái Sơ Đạo Chủ, Cực Lạc Giáo Chủ cũng không thể tránh được.

Chỉ có An Nghiệp được Vương Thủ Triết sắp xếp đến bên ngoài vùng cấm tuần tra.

Dùng lời của Vương Thủ Triết mà nói, dù sao đồ vật trong Cấm Khu này cũng chạy không thoát, thay vì để cho An Nghiệp ở lại chỗ này, còn không bằng ra ngoài lắc lư, nói không chừng còn có thể có chút thu hoạch ngoài ý muốn.

Đề phòng vạn nhất, Thiên Diễn Đạo Chủ cũng đi theo.

“Ồ? Chúc đài thủy tinh này hình như là tiên khí.”

Bỗng nhiên, Doanh Kiến Bách phụ trách dọn dẹp phế tích kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

Làm gia chủ đương nhiệm của Doanh thị, tiên khí hắn tự nhiên là không hiếm thấy, nhưng tiện tay lật một cái trong đống rác như vậy, liền lấy ra một món tiên khí, hắn thật sự chưa từng trải qua.

Nguyên lai tưởng rằng đây chỉ là ngoài ý muốn, nhưng hắn không nghĩ tới đây chỉ là khởi đầu.

Theo bên trong phế tích tiếp tục tìm tòi, rất nhanh hắn lại lấy ra một đống tiên khí, như là ấm nước, chén thủy tinh, ngăn tủ, giường, cây trâm vân vân, thậm chí còn có một bộ tiên váy kiểu nữ màu thủy lam, nhìn giống như cũng không biết luyện chế thế nào, cũng không biết làm sao lại trở thành tiên khí.

Cuối cùng thậm chí trong một ngăn tủ gã lấy ra mấy viên Hỗn độn kết tinh, một viên có thể đổi một trăm viên Hỗn độn linh thạch.

Một đống lớn tiên khí bày biện chỉnh tề ở cửa ra vào thủy tinh cung, lực chú ý của những người khác rất nhanh cũng bị hấp dẫn tới.

“Những vật này hẳn là bởi vì chất liệu bản thân vô cùng tốt, hơn nữa trong hoàn cảnh linh khí cực đoan sung mãn uẩn dưỡng vô số tuế nguyệt, mới dần dần lột xác thành Tiên Khí.” Thái Sơ Đạo Chủ cầm lấy vài món Tiên Khí quan sát một chút, đưa ra suy đoán.

“Nếu đúng như thế, những Tiên Khí này có lẽ sẽ có một ít công dụng đặc thù, nếu có thể tinh luyện một phen thật tốt, có lẽ sẽ có kinh hỉ.” Cực Lạc giáo chủ cũng bị động tĩnh bên này hấp dẫn qua, nghe Thái Sơ Đạo Chủ nói bổ sung một câu.

Luyện Khí Sư nhân loại luyện chế Tiên Khí, xuất phát từ độ thuần thục luyện chế, cùng với các phương diện nhu cầu thị trường, nói chung đều lấy công kích, phòng ngự, cùng với loại hình bảo vệ tính mạng chiếm đa số, vả lại vũ khí cũng hơn phân nửa là kiếm, loại thị trường như đao này nhu cầu tương đối lớn, tương đối dễ bán.

Nhưng Tiên Khí thiên nhiên uẩn dưỡng ra, uẩn dưỡng ra lực lượng pháp tắc, cùng với công hiệu tương ứng khá tùy cơ, cái gì cũng có thể xuất hiện. Trong đó có lẽ sẽ có công năng vô cùng gân gà, nhưng đồng dạng cũng có thể sẽ có kinh hỉ.

"Trước tiên đăng ký tạo sách đi ~ đợi lát nữa có thời gian lại nghiên cứu kỹ càng." Vương Thủ Triết cũng bị hấp dẫn tới, trong lúc nói chuyện tiện tay lấy ra một cuốn sách nhỏ bắt đầu viết vẽ tranh.

Vừa rồi hắn nhặt được một bộ chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ mười tám giai trong đống rác, hẳn là Tinh Thập Thất lúc trước để lại.

Chờ lấy về để cho Phi Phi cải tạo một chút, Vương thị liền có hai bộ đạo chủ cấp tinh cổ chiến giáp cấp mười bảy trở lên, thực lực trực tiếp tăng vọt.

Cực Lạc Giáo chủ lại rất có hứng thú với những tiên khí kia.

Nàng từ trong đống tiên khí kia lấy ra một cây trâm màu tím, ở trên đầu mình khoa tay múa chân một chút, triệu ra một tấm gương chiếu soi, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hài lòng: "Nữ thần này thẩm mỹ quả thật không tệ, cây trâm này rất tôn ta, thuộc về ta."

Nàng nói là liền trực tiếp đem cây trâm kia cài ở trên đầu.

Doanh Kiến Bách ở một bên há miệng, có lòng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không dám mở miệng.

Vương Thủ Triết khoát tay với hắn, thuận miệng thêm một khoản vào quyển sách nhỏ: "Lần này Cực Lạc tiền bối xuất lực rất nhiều, một cây trâm tiên khí mà thôi, ngài muốn thì cứ cầm đi. Ta tính trong chiến lợi phẩm cuối cùng phân chia cho ngài."

Cực Lạc Giáo Chủ im lặng liếc xéo hắn: "Một món Tiên Khí mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ có mấy chục Tiên Linh Thạch, thế mà ngươi còn muốn tính sổ với ta?"

"Chuyện nào ra chuyện đó. Chúng ta nhiều người như vậy, nếu không tính rõ ràng mới thật sự phiền phức." Vương Thủ Triết cười tủm tỉm: "Tiền bối ngài thực lực mạnh nhất, xuất lực nhiều nhất, vốn có thể phân được cũng nhiều, tiền món tiên khí này đối với ngài mà nói cũng không tính là gì?"

“…”

Cực Lạc giáo chủ trợn trắng mắt.

Hợp tác với người khác chính là phiền phức. Nếu ở Cực Lạc Thần Giáo của mình, nàng xem trọng thứ gì, ai dám nói không? Cũng chỉ có Vương Thủ Triết hắn…

Lúc này, Thái Sơ Đạo Chủ bỗng nhiên mở miệng nói: “Từ vị trí mà nói, nơi đây ở trong vòng hạch tâm của toàn bộ phế tích cấm khu, tuy rằng cung điện không lớn lắm, nhưng phong cách so với những cung điện khác càng thêm tinh xảo, vô cùng có khả năng là tẩm điện hoặc là tẩm cung Nữ Thần Phục Linh.”

Vừa rồi khi mấy người Vương Thủ Triết nói chuyện, hắn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh, bây giờ trong lòng đã mơ hồ có vài phần phỏng đoán.

“Có lẽ hạch tâm trận pháp của Cấm Khu ở gần đây. Mọi người tìm kiếm trong cung điện phụ cận một chút, xem có không gian ẩn tàng hay không.”

Vừa nghe lời này, mọi người tinh thần phấn chấn hẳn lên, lúc này cũng không rảnh rỗi quản đống tiên khí kia nữa, một lòng một dạ bắt đầu tìm kiếm không gian ẩn nấp.

Rất nhanh, Vương Thủ Triết đã có phát hiện.

Ở trong một tòa phế tích Thủy Tinh Cung bên cạnh, có một mảnh không gian rõ ràng có những địa phương khác, tồn tại dấu vết không gian xếp chồng.

Cực Lạc giáo chủ và Thái Sơ Đạo Chủ nghe tin chạy đến, rất nhanh xác nhận phán đoán của Vương Thủ Triết.

Không gian này tương đối kín đáo, tu sĩ không đủ tạo nghệ không gian chưa chắc có thể phát hiện được, nhưng ở đây đều không phải người bình thường, tất nhiên là không thể gạt được thần niệm dò xét của bọn họ.

Hai vị đạo chủ hợp lực mở ra không gian gấp lại, đoàn người nối đuôi nhau mà vào.

Thủy hệ linh khí vô cùng tinh thuần lúc này bổ nhào vào mặt mọi người.

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, thủy linh khí vô cùng sền sệt lập tức lấp đầy phế phủ của hắn, khiến hắn ngay cả hô hấp cũng có chút không thông thuận.

Linh khí này thật sự là quá mức nồng đậm, phẩm chất cũng quá mức cao, hắn nhất thời có chút tiêu hóa không được.

Lần đầu tiên hắn phát hiện linh khí lại có thể "túy" người.

Cũng may đây cũng không phải là vấn đề gì lớn, hơi khống chế một chút tần suất hô hấp, hắn liền chậm lại, sau đó đưa mắt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện dưới chân bọn họ đúng là một ao sen.

Nói là ao sen, nhưng " ao" này sợ là đã lớn như hồ Châu Vi lúc trước.

Ngay dưới chân bọn họ, mấy phiến lá sen xanh biếc giống như bích ngọc đang đứng thẳng trong nước, trên lá sen đạo vận lưu chuyển, vừa nhìn liền biết vật phi phàm.

Giữa lá sen to như cái cối xay còn có một đài sen tinh xảo, trong đài sen có một hạt sen màu vàng, toàn thân nở rộ hào quang bảy màu sáng chói, pháp tắc chi lực huyền ảo quanh quẩn chung quanh hạt sen, dường như ẩn chứa huyền bí vô cùng vô tận.

"Là Hỗn Độn Kim Liên." Thái Sơ Đạo Chủ thần sắc đầu tiên là vui vẻ, nhưng lập tức nhịn không được nhíu mày: "Hỗn Độn Kim Liên này sao lại thành như vậy?"

Nguyên lai trừ mấy mảnh lá sen lẻ loi trơ trọi dưới chân bọn họ, trong ao sen to lớn này vậy mà tất cả đều là tàn sen, lá sen khô héo lẫn gai sen tán loạn ở trong ao sen, nhìn thập phần thê lương.

"Có lẽ do thời gian quá lâu, sức mạnh bên trong trung tâm cấm khu dần dần khô kiệt, không thể nào duy trì một ao sen lớn như vậy nữa." Vương Thủ Triết suy đoán.

Mặc dù cấm khu ở trong vô tận Thiên Uyên, nhưng bản chất lại tương tự như động thiên, nếu như không có người bảo vệ, không thể liên tục hấp thu lực lượng từ ngoại giới, sẽ dần dần suy yếu. Cấm khu này cũng là bởi vậy mới có thể dần dần hóa thành phế tích.

Bất quá, nếu như phế tích Cấm Khu này không phải đã suy yếu đến nước này, cũng không tới phiên bọn hắn nhặt nhạnh.

Nhìn lá sen dưới chân, trong ánh mắt Vương Thủ Triết mang theo vui sướng: "Hồng Trấn tiền bối, ngài có thể xác định đây là Hỗn Độn Kim Liên không? Thập Tam phẩm thần dược Hỗn Độn Kim Liên trong truyền thuyết?"

"Hẳn là không sai."

Thái Sơ Đạo Chủ cẩn thận quan sát lá sen, đài sen, cùng với tình huống của hạt sen, cùng với miêu tả trong điển tịch trong trí nhớ, cuối cùng đưa ra kết luận khẳng định.

Đáy mắt Vương Thủ Triết càng thêm vui mừng.

Thập Tam Phẩm Thần Dược chính là tồn tại trong truyền thuyết, toàn bộ Thánh Vực cũng khó tìm được một gốc, nhất là khỏa này vẫn còn sống.

Đối với người khác mà nói, Thập Tam Phẩm thần dược là sống hay là hái xuống cũng không khác nhau bao nhiêu, bởi vì chu kỳ trưởng thành của thần dược quá dài, cho dù có được thực vật sống, hơn phân nửa cũng không đợi được thần dược thành thục.

Nhưng Vương Thủ Triết thì khác, lực lượng căn nguyên sinh mệnh của hắn có thể đẩy nhanh tốc độ sinh trưởng của thần dược.

Có hắn ở đây, sau này Vương thị dựa vào Hỗn Độn Kim Liên sản xuất, có thể đổi được rất nhiều tài nguyên quý báu.

"Nếu như ao sen này có thể dưỡng dục ra thần dược Hỗn Độn Kim Liên bực này, vậy Linh Mạch phía dưới ao sen này… Chẳng lẽ chính là 【Thần Mạch】 trong truyền thuyết?" Cực Lạc giáo chủ bỗng nhiên mở miệng.

Vương Thủ Triết nhướng mày, trong nháy mắt bắt được trọng điểm: "Thần Mạch?"

"Kỳ thật ta cũng chỉ thấy qua linh tinh ghi chép trong điển tịch, hiểu biết không nhiều lắm." Cực Lạc giáo chủ vừa nói vừa nhìn về phía Thái Sơ Đạo Chủ: "Về những thứ này, Hồng Trấn tiền bối hẳn là hiểu rõ hơn ta."

“Cái gọi là 【Thần Mạch】, dựa theo phân chia phẩm cấp linh mạch hiện có, nên gọi là 【Thập Phẩm Linh Mạch】. Thần Mạch này hẳn là Thần Mạch hệ Thủy.” Thái Sơ Đạo Chủ giải thích, “Loại linh mạch này ở thời kỳ Tiên Minh đã là truyền thuyết rồi, chỉ biết là linh khí cất giữ trong Thần Mạch, bất kể là chất lượng hay là số lượng đều không phải linh huyệt cửu phẩm có thể so sánh được. Những thần dược thập tam phẩm trong truyền thuyết kia, cũng chỉ có thể sinh trưởng ở trong Thần Mạch.”

“Vô Cực Đạo Tông là đại tông môn đỉnh cấp thời kỳ Tiên Minh, hẳn là có Thần Mạch chứ?” Vương Thủ Triết có chút tò mò.

“Khó mà nói.” Thái Sơ Đạo Chủ khẽ lắc đầu: “Bảo vật đẳng cấp này dĩ nhiên là bí mật của tông môn, cho dù có thật, chúng ta cũng chưa chắc biết.”

Vương Thủ Triết kinh ngạc: “Đạo thống của Thái Sơ Đạo Cung không phải là từ Vô Cực Đạo Tông truyền ra sao? Ngay cả Hồng Trần tiền bối cũng không biết?”

Thái Sơ Đạo Chủ: “…”

Đã qua bao nhiêu năm, Đạo Chủ đã thay đổi nhiều đời như vậy, làm sao hắn biết được? Hắn thật sự cho rằng hắn biết hết toàn bộ sao?

“Thái Sơ Đạo Thư cùng Thiên Thủy Đạo Thư mặc dù đều là truyền thừa của Vô Cực Đạo Tông, nhưng đều không phải chủ mạch, có chút bí mật không rõ ràng cũng không kỳ quái.” Lạc Hà lão tổ nghe được đối thoại của bọn hắn, ngược lại giúp Thái Sơ Đạo Chủ giải thích một câu, “Ta chỉ có thể xác định, lúc trước di chuyển Thiên Thủy nhất mạch ta mang theo vật tư bên trong không có Thần Mạch. Về phần những thứ khác… Nếu lão gia hỏa Hiên Viên kia còn sống, có lẽ có thể biết một ít.”

Vương Thủ Triết nghĩ cũng đúng.

Thời kỳ Tiên Minh dù sao cách quá lâu, hơn nữa tình huống lúc ấy của Nhân tộc phức tạp hơn xa hiện tại, cho dù thật sự có Thần Mạch, tìm được cũng là khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Bỏ đi… Trước tiên không nghĩ đến những thứ này.

Hắn tiếp tục nói: “Hồng Trấn tiền bối, Thần Mạch này có thể rút đi không?”

“Nếu là Thần Mạch hoàn toàn trong trạng thái, chỉ bằng vào mấy người chúng ta trong khoảng thời gian ngắn sợ là rút không nổi, nhưng Thần Mạch này súc nước nghiêm trọng, trước mắt đã chỉ có thể coi như vi tiểu… Có thể thử một lần.” Thái Sơ Đạo Chủ cũng không phải là rất chắc chắn.

“Vậy làm phiền tiền bối rồi, ta đào Hỗn Độn Kim Liên này lên trước.”

Vương Thủ Triết cũng hưng phấn không thôi.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp thập tam phẩm thần dược.

Hắn dùng bổn nguyên chi lực của mình che chở Hỗn Độn Kim Liên, cẩn thận từng li từng tí đem nó dựng lên, bỏ vào trong vòng tay Tức Nhưỡng tùy thân, sau đó Thái Sơ Đạo Chủ cùng Cực Lạc Giáo Chủ đám người liền bắt đầu nếm thử rút lấy thần mạch.

Ngay từ đầu, Thần Mạch không nhúc nhích, cho đến khi hai vị Đạo Chủ xuất hết toàn lực, Thần Mạch mới bắt đầu rung chuyển, bắt đầu dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi từng chút một tách ra.

Vương Thủ Triết thở phào nhẹ nhõm.

Có thể rút là tốt rồi.

Chỉ cần có thể rút, là có thể chuyển Thần Mạch này về Vương thị, ngay cả Hỗn Độn Kim Liên cũng có thể mang về.

Hắn đã tính toán xong, trong phế tích của khu vực cấm này, từng cọng cây ngọn cỏ, từng viên ngói, hắn cũng không có ý định buông tha, tất cả đều tháo xuống mang về.

Đến lúc đó thần mạch hạch tâm và Hỗn Độn Kim Liên về Vương thị, những thứ khác phân ra một bộ phận cho đám người Cực Lạc giáo chủ.

Cho dù Hỗn Nguyên Đạo Thủy biết rõ về sau giậm chân cũng vô dụng, phế tích cấm khu này lưu lại nơi này quá mức nguy hiểm.

Chuyến đi đến phế tích cấm khu này, có thể nói là thu hoạch lớn, nội tình của Vương thị tăng vọt.

…

Ngay khi đám người Vương Thủ Triết phá nhà ở phế tích cấm khu.

Nơi cách Cấm khu không xa, một chiếc chiến hạm sở hữu phong cách Ma tộc đang xuyên qua hắc ám vô tận bên trong Thiên uyên, nó lảo đảo bay tới nơi này.

Cũng không biết đã trải qua cái gì, bề ngoài chiến hạm này cực kỳ tàn phá, giống như là từ trong đống rác lấy được vậy.

Bất quá, từ ngoại quan của nó vẫn có thể mơ hồ suy đoán ra vài phần vinh quang trước đây. Cấp bậc của chiếc chiến hạm này, tối thiểu cũng ở trên cấp bậc Ma Chủ, thậm chí có thể là kỳ hạm cấp bậc Đại thống lĩnh.

Giờ phút này.

Bên trong chiến hạm.

“Đáng chết 【Hắc Ám Ma Hồn】! Chờ lão nương thành tựu thân thể Chí Tôn, nhất định phải đuổi các ngươi đến tận giết tuyệt!”

Trên chiếc thuyền chỉ huy, một nữ tử Ma tộc dáng người thướt tha, cực kỳ xinh đẹp đang cắn răng liên tục mắng.

Tướng mạo của nàng cực kỳ lạ, nửa người trên là thân người, ngũ quan diễm lệ, thân thể xinh đẹp, từ phần eo bụng bắt đầu biến thành thân nhện, bụng to lớn gồ lên, tám chân nhện to lớn cao chót vót ở hai bên thân thể, chóp chân nhện hiện ra hàn quang, sắc bén như lưỡi đao.

Nhưng so với ngoại hình của nàng, càng làm cho người ta chú ý, lại là hoa văn diễm lệ vô cùng bên ngoài thân nàng, hoa văn này bao trùm thân thể trắng nõn của nàng, cũng bao trùm thân nhện dữ tợn, mỹ lệ, quỷ dị, lộ ra khí tức nguy hiểm nồng đậm.

Theo động tác của nàng, hoa văn kia hơi nhúc nhích, thoạt nhìn tăng thêm vài phần quỷ dị.

Ma nữ này rõ ràng là đại thống lĩnh chiến khu Tây Nhược Thần Châu, 【Chu Hậu】 của Ma tộc phụ trách chiến khu

Tây Nhược.

Trước đó sau khi Diệt Thế bộ xảy ra đại sự, sợ hãi và đọa lạc tranh nhau chạy tới tham gia náo nhiệt giành chỗ tốt, chỉ có nhện là chưa lộ diện, chuyên chú vào bố cục Tây Nhược Thần châu của mình.

Cũng nhờ chiến lược của nàng, Tây Nhược Thần châu đã lâm vào liên tiếp chiến loạn.

Nhưng mà nàng vốn nên ở Tây Nhược Thần Châu chỉ huy đại quân Ma tộc, giờ phút này lại xuất hiện ở trong Vô Tận Thiên Uyên, quả thực có chút không thể tưởng tượng.

Lúc này hình tượng của nhện rất là chật vật, giống như đã trải qua mấy lần đại chiến vậy, ngay cả con nhện sau lưng cũng gãy mất hai cái, trên cánh tay trắng nõn cũng có những đốm đen bị ma sát của Thiên Uyên ăn mòn lưu lại.

Có thể thấy được nàng ở trong tay Thiên Uyên ma sát, đích thị là ăn thiệt thòi lớn.

Mà Hắc Ám Ma Hồn trong miệng nàng, đúng là danh xưng độc quyền của ma tộc đối với Thiên Uyên Ma Sát.

“Chu Hậu Tức giận.”

Lúc này, trên boong thuyền bỗng nhiên truyền đến một tiếng phật kệ.

Một hòa thượng đầu trọc mặc áo cà sa màu đỏ chậm rãi đi tới, ngừng lại trước mặt nhện, mặt mày lạnh lùng trầm giọng nói: “Bất kể như thế nào, cuối cùng chúng ta cũng trốn thoát khỏi quần ma Thiên Uyên Ma Sát, chuyện trọng yếu nhất trước mắt là phải mau chóng tìm được phế tích chỗ Cấm Khu kia.”

Hòa thượng đầu trọc này bề ngoài thì bảo tướng trang nghiêm, khí độ bất phàm, chỉ là hình dáng chật vật so với nhện cũng không khá hơn chút nào. Trên người hắn cũng có nhiều chỗ bị thương do Thiên Uyên ma sát lưu lại, quanh thân thỉnh thoảng còn phát ra sát vụ màu đen không tiêu tan đi được.

Nếu là người nhận ra hòa thượng này, chắc chắn sẽ bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Hoàn toàn không nghĩ tới, đường đường Phật chủ của Đại Niết Bàn tự, vậy mà lại ngồi chung một thuyền với lão đối thủ Chu

hậu, xem ra vẫn là hợp tác với nhau, thân mật khăng khít.

“Hừ!”

Nghe được lời nói của Niết Bàn Phật Chủ, Chu Hậu hơi thu hồi cảm xúc, sau đó tiện tay trảo một cái, một sợi tàn hồn liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đó là một đám tàn hồn hình người, thân thể mảnh mai, ngoại hình lại là ngoại hình nam tử, tựa hồ là thần hồn nam giới của Tinh Cổ Tộc.

“Tinh Thập Thất!” Đồng Nhân ngăm đen sau lưng Chu nhìn chằm chằm vào sợi tàn hồn này, giọng nói lộ ra vẻ tàn khốc: “Ngươi xác định phế tích Cấm Khu kia ở ngay gần đây?”

“Không sai, ngay tại phụ cận nơi này.” Ngữ khí tàn hồn của Tinh Thập Thất rất chắc chắn nói: “Lần cách đây hơn một tháng, chúng ta hẳn là đã tiếp cận phế tích Cấm khu rồi.”

Không giống với Lạc Hà lão tổ, tàn hồn của Tinh Thập Thất bất kể là ở trên trí nhớ hay là trên bản lĩnh nhận biết đường đều rất mạnh.

Nhắc tới chuyện một tháng trước, sắc mặt Chu Hậu lại âm trầm vài phần.

Hồi lâu trước, nàng cưỡng ép đả thông một cái cửa vào Vô Tận Thiên Uyên của Tây Nhược Thần Châu, hao phí rất nhiều công phu cùng thiên nan vạn hiểm mới đến phụ cận nơi này.

Nhưng không ngờ, ngay lúc nàng sắp tìm được phế tích Cấm Khu, bỗng nhiên gặp phải một vòng xoáy không gian hắc ám, cuốn chiếc thuyền ma này vào trong sào huyệt của một Thiên Uyên Ma Sát.

Cũng may là sau khi Chu Chu chuẩn bị đầy đủ thực lực cường đại, lúc này mới thành công đột phá vòng vây, trốn ra khỏi sào huyệt của Ma Sát. Một đường gian khổ và thống khổ thì khỏi cần nói, nàng đường đường là nhện hậu cũng thiếu chút nữa đã ngã xuống trong Vô Tận Thiên Uyên.

Đúng là cực kỳ xui xẻo!

“Hừ! Ta sẽ tín nhiệm ngươi thêm một lần nữa.” Nhện giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh âm trầm, “Nếu để ta phát hiện ngươi đang gạt ta, ngươi cũng biết thủ đoạn của ta đối với

tàn hồn, nhất định sẽ khiến cho ngươi sống không được muốn chết không xong! Vĩnh viễn không được luân hồi.”

Cho dù là trạng thái tàn hồn Tinh Thập Thất, nghe vậy cũng cảm thấy lạnh lẽo mãnh liệt.

Hắn vội vàng nói: “Ngài cứ việc yên tâm, nhất định có thể tìm được phế tích Cấm khu. Bất quá, cũng xin nhện hậu hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đưa bộ chiến giáp thủ lĩnh thập bát giai kia cho ta.”

Lúc ấy hắn thừa dịp năng lượng hắc ám triều tịch bình ổn không gian, tàn hồn lén lút chạy trốn, thời gian rời đi so với Lạc Hà lão tổ cũng chỉ chậm hơn một chút mà thôi.

Bất quá, cảnh ngộ của hắn lại không giống với Lạc Hà lão tổ.

Lúc trôi nổi trong Vô Tận Thiên Uyên, tuy hắn từng đi ngang qua cửa vào Thiên Uyên phụ cận Thiên Thụy thánh triều, lại bỏ lỡ cơ hội tốt không thể đi ra ngoài. Sau đó lại bay tới một cửa vào Thiên Uyên bên trong Tây Nhược Thần Châu, thật vất vả mới từ cửa vào chạy ra ngoài, kết quả vừa mới ra ngoài, đã cực kỳ bất hạnh bị Niết Bàn Phật Chủ bắt được.

Khi đó chẳng biết từ lúc nào, Niết Bàn Phật Chủ đã âm thầm móc nối với nhện, vì vậy mới có kế hoạch thăm dò phế tích cấm khu này.

Nhưng Vô Tận Thiên Uyên quá nguy hiểm, ngay cả những tuyệt đỉnh cường giả như nhện hậu và Niết Bàn Phật Chủ cũng không dám xông loạn.

Bởi vậy, Niết Bàn Phật chủ mới phái Hương Dao Thánh phi tới Thiên Thụy thánh triều, chuẩn bị âm thầm khống chế Thiên Thụy thánh triều, cũng mượn lực thánh triều khống chế Thiên Uyên nhập khẩu gần thánh triều. Dù sao, dựa theo lời Tinh Thập Thất nói, lối vào đó cách phế tích cấm khu gần hơn rất nhiều.

Khoảng cách gần, liền đại biểu cho con đường hành động an toàn hơn.

Nhưng chưa từng nghĩ, kế hoạch của Hương Dao thánh phi vừa mới bắt đầu đã bị Vương Thủ Triết phá hủy.

Lần thứ hai ngóc đầu trở lại, lại bị Vương Bảo Thánh quấy nhiễu.

Sau đó, theo sự hợp tác của Vương thị và Thiên Thụy thánh triều dần dần sâu sắc hơn, khống chế đối với cửa vào Thiên Uyên tự nhiên cũng càng ngày càng mạnh, dần dần, Niết Bàn Phật chủ cũng chỉ có thể từ bỏ gần cửa vào.

Thời gian không đợi người, lại tiếp tục kéo dài, ai biết được Triều tịch hắc ám có thể lần nữa tiến vào thời kỳ nóng nảy hay không, đến lúc đó đừng nói là đi tầm bảo trong Vô Tận Thiên Uyên, ngay cả tiến vào đều là hành vi cực kỳ nguy hiểm.

Về phần nói, vì sao Tinh Thập Thất và Niết Bàn Phật Chủ gặp nhau, lại sớm vượt xa Vương An Nghiệp và Lạc Hà lão tổ?

Thật ra nguyên nhân cũng rất đơn giản. Sau khi tàn hồn Lạc Hà lão tổ rời khỏi phế tích cấm khu một đoạn thời gian, bởi vì trạng thái suy yếu mà lâm vào ngủ say, ngọc bội cũng bởi vậy mà trở nên không người điều khiển.

Cũng may mắn cho Lạc Hà lão tổ vận khí tốt, cho dù trong trạng thái không có người điều khiển, ngọc bội của nàng cũng vẫn lảo đảo mấy ngàn năm sau trôi dạt đến gần cửa vào, lại may mắn bị Vương An Nghiệp nhặt được.

Mà tàn hồn của Tinh Thập Thất càng mạnh, trạng thái càng tốt, trí lực cùng trí nhớ cũng không tầm thường, ngược lại trong thời gian ngắn chạy trốn còn nhanh hơn Lạc Hà lão tổ.

Hơn nữa vô cùng rõ ràng, ngày mà nhện hậu và Niết Bàn Phật chủ lần này khởi đầu hành động tìm kiếm bảo vật, cũng là vượt xa đội ngũ Vương thị, chỉ là khoảng cách của bọn họ quá xa, một đường gập ghềnh quá nhiều, lúc sắp tới gần mục tiêu, còn bị vòng xoáy không gian hắc ám cuốn đi!

Phảng phất như, trong cõi u minh có lực lượng thần kỳ nào đó đang cản trở bọn họ.

Cũng chính vào lúc này, một trong những Ma Chủ dưới trướng có số lượng không nhiều của nhện sau lưng, hưng phấn xông vào Hoàng Thuyền: “Khởi bẩm nhện, nhìn thấy, chúng ta quan sát từ xa điểm sáng của phế tích cấm khu.”

Đây chính là tin tức cực tốt!

Nhện và Phật chủ Niết Bàn lập tức không còn vẻ uể oải, tất cả tinh thần đều phấn chấn hẳn lên.

Nhện sau hưng phấn hô: “Mau mau, mau mau thay đổi phương hướng, đi về hướng đó.”

Mà cùng lúc đó.

phế tích vùng cấm cách đó không xa.

Một chiếc thuyền lớn đang vui sướng bơi lội trong Thiên Uyên gần phế tích Cấm Khu.

Bên trong đạo thuyền, tâm tình Thiên Diễn đạo chủ phụ trách điều khiển thuyền vô cùng sung sướng: “An Nghiệp hiền đệ, hợp tác với ngươi quá thoải mái. Đây đâu phải thám hiểm đâu? Rõ ràng chính là nhặt tiền!”

Lúc Vương Thủ Triết phái An Nghiệp đi tuần tra, Thiên Diễn đạo chủ còn có chút không hiểu, chờ sau khi thật sự đi ra một đoạn thời gian, hắn xem như đã kiến thức được sự sáng suốt của Vương Thủ Triết.

Cái này Cấm Khu phế tích tàn phá quá nhiều năm, trận pháp phòng hộ cũng mất đi hiệu lực nhiều năm, lần lượt năng lượng hắc ám sóng triều trùng kích xuống, rất nhiều vật chất đều tán lạc ra.

Trong vô tận tuế nguyệt, tuyệt đại bộ phận “rác rưởi” trong đó đều bị cuốn đến không còn thấy bóng dáng, nhưng cuối cùng còn có thể có một đám rác rưởi ương ngạnh dừng lại phụ cận.

Ít nhất, nhặt rác ở phụ cận phế tích vùng cấm khu này, hiệu suất cao hơn rất nhiều so với những nơi khác.

“Thiên Diễn… huynh.” Vương An Nghiệp vẫn có chút không thích ứng với cái xưng hô này, khiêm tốn nói: “Vẫn là thần niệm của ngài mạnh hơn ta nhiều, phạm vi tìm kiếm cũng lớn.”

Hai người liên thủ, trong thời gian ngắn đã nhặt được không ít rác rưởi, tổng giá trị cũng chừng ba bốn mươi Hỗn Độn linh thạch.

Căn cứ vào nguyên tắc phân phối rác rưởi mà hai người đã ước định trước đó, Thiên Diễn đạo chủ có thể được bốn phần trong đó!

Hồi báo hậu hĩnh, đương nhiên khiến hắn cười đến không ngậm miệng được.

Huynh đệ này giao hảo quá đáng. Cứ tiếp tục như vậy, sau này ai còn dám nói Thiên Diễn đạo tông là tông môn nghèo?

"Chờ một chút!"

Đột nhiên, sắc mặt của Thiên Diễn đạo chủ hơi đổi, ánh mắt chợt nhìn về một chỗ nào đó trong hư không: "Ồ? Đó là chiến hạm của Ma tộc… Không tốt!"

Ngay lúc hắn phát hiện không đúng, đồng thời đối diện hiển nhiên cũng phát hiện Thái Sơ Đạo Chu.

Gần như ngay lúc Thiên Diễn đạo chủ mở miệng, một cỗ thần niệm khổng lồ mà âm trầm đã bao phủ đạo thuyền lại.

Giọng nói lạnh lẽo của nhện Hậu vang lên bên tai Thiên Diễn và An Nghiệp: "Ta mặc kệ các ngươi là ai, lập tức đầu hàng, nếu không bản chu sẽ khiến ngươi thần hồn câu diệt!"

Nhện sau?

Nghe được xưng hô này, sắc mặt Thiên Diễn đạo chủ vốn đang có chút khẩn trương nhất thời trở nên cổ quái.

Không phải Nhện Chúa đang đánh giặc ở Tây Nhược Thần Châu sao? Sao lại chạy tới phế tích cấm khu?

Mà lúc này.

Bên trong chiến hạm Ma tộc, nhện sau cũng đại khái thăm dò rõ ràng tình huống bên trong Thái Sơ đạo thuyền, khuôn mặt vũ mị diễm lệ lập tức trở nên thần thái sáng láng lên, lộ ra cực kỳ hưng phấn.

"Đối diện trên đạo thuyền chỉ có khí tức của một đạo chủ, tu vi ước chừng cũng chỉ là Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ. Niết Bàn, đợi lát nữa hai chúng ta liên thủ, tất nhiên có thể bắt được."

"Không nghĩ tới ta lại có thể có thu hoạch ngoài ý muốn, xem ra là đoạn thời gian trước quá xui xẻo, hiện tại vận chuyển, ngoại trừ bảo vật bên trong Cấm Khu, còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy."

"Ồ? Còn dám chạy, đuổi theo!"

...

Chương 125: Thủ Triết cự phách! Nhất ngôn phán Đạo Chủ sinh tử!

…

Khoảng cách song phương cũng không xa, cách phế tích cấm khu cũng rất gần.

Cứ như thế một đuổi một chạy ở trong Vô Tận Thiên Uyên, chỉ mấy canh giờ sau, Thiên Diễn đạo chủ khống chế đạo thuyền tiến thẳng vào trong hồ nước Cấm Khu.

Chiếc ma hạm theo sát phía sau, lắc lư nhưng tốc độ cực nhanh vọt tới.

“Ha ha ha! Ngu xuẩn! Bị bổn tọa theo dõi, ngươi còn muốn trốn đi đâu?”

Vừa mới vào cấm khu, nhện sau đã khẩn cấp ra khỏi ma hạm, khí thế cường đại phô thiên cái địa hướng đạo thuyền trấn áp mà đi.

Cũng khó trách nhện vô cùng tự tin, cho tới nay nàng đều ẩn giấu thực lực của mình.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng đã lén lút tấn thăng đến cấp mười tám từ lâu. Cũng bởi vậy, trong lòng nàng đã không coi trọng mấy “đồng liêu” của Diệt Thế bọn họ.

Còn Phật chủ Niết Bàn mặc áo cà sa đỏ cũng theo sát phía sau, dáng vẻ như chỉ nghe theo sau Chu Hậu.

Đồng thời.

Thiên Diễn Đạo Chủ và Vương An Nghiệp cũng chậm rãi đi ra từ trong phi thuyền.

Vẻ mặt hai người chẳng những bình tĩnh, mà còn lộ ra một tia đồng tình.

Đồng thời.

Một giọng nói hài hước vang lên sau lưng nhện hậu và Niết Bàn phật chủ: “Thật không ngờ Niết Bàn Phật lại đi chung với nhện hậu. Hai người các ngươi tới đây vì phế tích cấm địa?”

Chu Hậu hai người biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy một vị mỹ nhân áo đỏ dung mạo tuyệt đỉnh, phong hoa tuyệt đại đang yểu điệu lơ lửng trong hư không sau lưng nàng.

Theo hai người nhện hậu nhìn lại, cường hãn đến cơ hồ có thể làm cho người hít thở không thông kinh khủng uy áp cũng lấy nàng làm tâm tròn bỗng nhiên nở rộ ra, trong thời gian ngắn bao phủ toàn bộ hư không.

"Ngươi là?" Sắc mặt của Niết Bàn Phật Chủ biến hóa liên tục một lúc lâu, mới như nhận ra người tới: "Cực Lạc Giáo Chủ? Ngươi lại biến thành nữ tử?"

"Không sai, chính là bản giáo chủ." Đôi môi đỏ mọng của Cực Lạc giáo chủ nhếch lên, có chút hứng thú đánh giá Niết Bàn Phật chủ: "Niết Bàn, ngươi trở thành người đứng đầu sau lưng nhện từ khi nào vậy? Ngươi thích quỳ liếm như vậy không bằng quỳ xuống liếm bản giáo chủ một chút, nói không chừng sau khi ta rút ngươi ra, còn có thể khiến ngươi sống tạm bợ một chút."

"Hừ, càn rỡ!" Sắc mặt niết bàn phật chủ rất khó coi: "Chuyện của bản tọa không cần phải giải thích. Đoạn thời gian trước còn nghe nói Nam Lam thần châu các ngươi nội chiến loạn chiến, lại chưa từng nghĩ tới, ngươi và Thiên Diễn cũng xen lẫn với nhau."

"Tên của Cực Lạc giáo chủ, bổn đại thống lĩnh cũng sớm như sấm bên tai." Chu Hậu cười lạnh nói, "Nếu mọi người vì cái phế tích cấm khu này mà đụng vào nhau, ta cũng không làm khó các ngươi, lập tức cho bổn đại thống lĩnh cút càng xa càng tốt."

Vốn nàng cho rằng, Thiên Diễn Đạo Chủ chỉ có một địch nhân duy nhất. Dựa vào thực lực cấp mười tám của nàng, cộng thêm sự hỗ trợ của Niết Bàn Phật Chủ, đương nhiên có thể dễ dàng nghiền ép đối phương.

Bây giờ có thêm một Cực Lạc giáo chủ, tình huống liền không giống. Tuy rằng nhện vẫn cho rằng ưu thế ở nàng, nhưng muốn không tổn hao trấn áp đối phương thì quá khó khăn.

" nhện hậu, khẩu khí ngươi thật lớn."

Lúc này, một giọng nói già nua bỗng nhiên vang lên ở một phương hướng khác.

Nhện quay đầu nhìn lại, mới phát hiện một phương hướng chẳng biết lúc nào xuất hiện một vị bạch y bạch bào, hạc phát đồng nhan lão giả, chặn đường lui của nàng.

Quanh người hắn tràn ngập uy áp mênh mông, nhìn về phía nhện và Niết Bàn Phật chủ thần sắc lạnh nhạt vô cùng: "Các ngươi suy nghĩ một chút, hôm nay làm sao thoát được tính mạng!"

"Hồng Trấn! Sao ngươi lại ở chỗ này?"

Niết Bàn Phật Chủ cũng ngây ra.

Thái Sơ Đạo Chủ cùng hắn là đối thủ cũ, mấy năm trước còn vừa mới giao thủ, mỗi người đều ăn một chút thiệt thòi. Nhưng Thái Sơ Đạo Chủ từ trước đến nay cùng Cực Lạc Thần Giáo không hòa thuận, hôm nay sao lại là một bộ dáng liên thủ?

Chẳng lẽ…

"Niết Bàn, ngươi có thể xuất hiện cùng nhện hậu, vì sao bản đạo chủ không thể hợp tác với Cực Lạc giáo chủ?" Ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ nhìn Niết Bàn Phật chủ đầy phức tạp: "Trước đây tuy ta và ngươi là địch, nhưng ta còn kính ngươi là nhân vật. Không ngờ, Niết Bàn Phật đang yên đang lành lại đi nương tựa vào Ma tộc."

Không đợi đối phương kịp phản ứng.

Phu thê Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam cũng cùng nhau ra khỏi Thuỷ Tinh cung, đứng sóng vai như thần tiên quyến lữ.

Hắn tằng hắng một tiếng rồi nói: "Các vị tiền bối, trận chiến ngày hôm nay chủ yếu nhằm vào nhện, tuyệt đối không thể để nàng chạy trốn."

Kỳ thực ngay cả Vương Thủ Triết lúc này cũng có chút choáng váng.

Vốn là hắn chuẩn bị thăm dò xong phó bản phế tích cấm khu này, sau khi rảnh tay liền khởi động toàn bộ kế hoạch đối phó nhện hậu.

Dù sao tứ đại thống lĩnh Ma tộc đều nắm giữ tứ đại Ma Vực, mỗi một Ma Vực đều có một hành lang không gian siêu xa.

” Siêu Viễn Không Gian Hành Lang” này không những có thể thực hiện bốn Ma Vực truyền tống, mà còn có thể trực tiếp câu thông với không gian hành lang của đại bản doanh Ma tộc.

Nói rõ ràng một chút, đó là nếu không thể đồng thời khống chế bốn hành lang không gian viễn siêu này, cho dù bên phía Nhân tộc chiếm hết thượng phong, đại bản doanh Ma tộc vẫn có thể không ngừng truyền tống đại quân tới, tùy thời xoay chuyển cán cân chiến cuộc.

Thậm chí ngay cả chí tôn Ma tộc cũng có thể dẫn quân giáng lâm.

Đây cũng là vì sao, lúc Đông Hà gặp phải nguy cơ, Vương Thủ Triết lựa chọn kéo dài chiến thuật chứ không phải trọng quyền xuất kích.

Hôm nay, Đông Hà, Nam Diệp, Bắc Mang Thần Châu bên kia đều hoàn thành bước đầu kế hoạch, chỉ còn thiếu Tây Nhược Thần Châu nữa thôi.

Đối phó với nhện, cũng là một nước cờ Vương Thủ Triết tất nhiên phải đi tiếp.

Nhưng không ngờ, nhện hậu lại tới Vô Tẫn Thiên Uyên này, còn dùng loại phương thức không tưởng được này chui vào trong ngực của hắn…

Nếu thiên ý đã như vậy, Vương Thủ Triết tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Ngay từ lúc Thiên Diễn đạo chủ “bhật vật chạy trốn” truyền về tin tức, hắn cũng đã dự định để nhện lại sau, cũng nhanh chóng làm ra một ít bố trí nho nhỏ.

“Được rồi! Xem ra các ngươi đã sớm có chuẩn bị, không ngờ lại ở chỗ này chờ bản đại thống lĩnh.” Trong đôi mắt âm tà của nhện Hậu nổi lên sự tức giận và tàn nhẫn, “Có điều, chỉ dựa vào các ngươi mà muốn lưu lại bản đại thống lĩnh? Quả thực là si tâm vọng tưởng!”

Chữ “Muốn” vừa nói ra, thân hình của nàng bỗng nhiên động.

Chân nhện to lớn ở trong hư không mãnh liệt bắn ra, toàn bộ ma quỷ của nàng lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh cực tốc bay vút mà ra, thẳng tắp bỏ chạy ra phía bên ngoài Cấm Khu.

Vô Tận Thiên Uyên thế giới không giống với thế giới Hư Không Hải bình thường bên ngoài. Ở đây, năng lượng vật chất hắc ám nồng đậm như mực, pháp tắc không gian hoàn toàn khác với bên ngoài, trình độ ổn định của không gian hoàn toàn không cùng một cấp bậc với bên ngoài.

Cho dù là cường giả cấp bậc Đạo Chủ, ở đây cũng không có khả năng tùy tâm sở dục thuấn di liền thuấn di, muốn bắt tinh bắt nguyệt liền bắt tinh bắt tháng. Chính là độn tốc mà ngay cả Đạo Chủ lấy làm kiêu ngạo, ở chỗ này cũng xa xa không bằng ngoại giới, chậm chạp ngưng trệ không biết gấp bao nhiêu lần.

Chênh lệch to lớn, giống như một nhân loại hành tẩu chạy nhảy trong không khí, khác biệt so với hành tẩu dưới nước.

Không có thời điểm gấp gáp, loại ảnh hưởng này cũng chỉ là để cho người ta khó chịu một chút, nhưng thật sự đến thời điểm chạy trối chết, loại khác biệt này liền rất muốn mạng rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, Vô Tận Thiên Uyên thế giới quả nhiên là một nơi tốt để giết người.

Nhưng mà.

Không đợi nhện chạy được bao xa, trong hồ nước liền có một cột nước khổng lồ kích động ra, chặn đường nhện.

Tiếp theo, nó hóa thành một Thủy nguyên tố cự nhân thân hình cực lớn, toàn thân do Thủy hệ năng lượng tạo thành, vung cự quyền công kích về phía nhện.

“Oanh!”

Hơi nước đầy trời bị khuấy động, chặn đứng đường đi của nhện.

Thủy nguyên tố cự nhân này đương nhiên là 【Hỗn Nguyên Đạo Thủy】 sau khi Liễu Nhược Lam luyện hóa mà thành.

Bản chất của Hỗn Nguyên Đạo Thủy là tương tự Hỗn Nguyên Đạo Khí, nếu không có người chủ trì, không đủ năng lượng

cung cấp, sức chiến đấu có hạn, căn bản đánh không lại một vị Đạo Chủ.

Nhưng ở bên trong Cấm Khu, nó có trận pháp còn sót lại bên trong Cấm Khu gia trì, còn có Thập Phẩm Thủy Hệ Thần Mạch cho năng lượng, có thể phát huy ra sức chiến đấu liền thẳng tắp tăng lên, so với Hỗn Nguyên Cảnh sơ kỳ Nhân loại Đạo Chủ thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Cũng bởi vì vậy, sau khi nhận được tin tức, Vương Thủ Triết lập tức dừng công tác rút thăm thập phẩm Thần Mạch, điều này cũng khiến cho Cực Lạc Giáo chủ và Thái Sơ Đạo Chủ có thể rảnh tay.

Cùng lúc Hỗn Nguyên Đạo Thủy động thủ.

Cực Lạc giáo chủ và Thiên Diễn đạo chủ cũng song song đi tới, phối hợp với Thủy Nguyên Tố Cự Nhân liên thủ tấn công lên nhện.

Trong nháy mắt.

Từng đạo năng lượng pháp tắc cường đại ẩn chứa bên trong Cấm Khu tung hoành khuấy động, không ngừng va chạm, bộc phát, uy thế khủng bố chấn động toàn bộ cấm địa phế tích đều đang run rẩy.

Nhìn thấy một màn này.

Sắc mặt niết bàn phật chủ cũng âm tình bất định.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, thế cục lại lập tức ác liệt đến trình độ như vậy.

Phải biết rằng, bên trong tứ đại Thần Châu, cường giả cấp bậc Đạo Chủ luôn luôn là sẽ không dễ dàng xuất động, bình thường muốn gặp được một người cũng khó khăn, hôm nay một khối Cấm Khu này lại thoáng cái hội tụ ba vị Đạo Chủ, còn phân thuộc về hai đại Thần Châu, đây quả thực có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Càng đừng nói ba đạo chủ này còn liên thủ.

Cái này nếu là trước kia, cho dù có người nói với hắn có loại chuyện này, hắn hơn phân nửa cũng sẽ không tin. Nhưng hiện tại, hết thảy cái này hết lần này tới lần khác lại phát sinh ở trước mắt mình.

Càng kỳ quái hơn chính là, trong trận doanh của đối thủ còn có một thủy cự nhân cường đại rõ ràng có liên hệ chặt chẽ với cấm khu này. Điều này nói rõ hơn phân nửa đối phương đã triệt để hạ gục cấm khu này.

Hai đối bốn, mình và nhện sau tất thua không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Niết Bàn Phật Chủ thay đổi, cuối cùng hạ quyết tâm, lặng lẽ lùi lại phía sau, muốn tìm cơ hội bỏ chạy.

Nhưng không ngờ, Thái Sơ Đạo Chủ vẫn luôn nhìn chằm chằm hành tung của hắn, giờ phút này thấy hắn muốn rút lui, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Niết Bàn, giữa ngươi và ta vốn có ân oán, không bằng nhân cơ hội này giải quyết một chút?"

"Hồng Trấn!" Đôi mắt của Phật chủ Niết Bàn hiện lên một vệt tinh quang: "Ý ngươi là một mình đấu?" Thực lực của hắn gần bằng với Thái Sơ Đạo Chủ, nếu đơn đấu có thể có năm phần thắng.

"Đơn đấu? Nói đùa gì vậy? Đầu năm nay ai ở dưới tình huống chiếm hết ưu thế mà chơi đơn đấu?" Thái Sơ Đạo Chủ kinh ngạc nhìn hắn một cái, ánh mắt kia rất giống đang nhìn kẻ đần: "Nhiệm vụ Thủ Triết giao cho ta, chỉ là kéo ngươi lại, kéo đến Thiên Hoang Địa Lão. Đợi sau khi chiến sự bên kia giải quyết xong, tự nhiên sẽ đến phiên ngươi."

"Ngươi…" Niết Bàn Phật chủ suýt nữa tức chết, không nói hai lời liền bùng lên một đạo Phật quang màu vàng, vội vàng bỏ chạy về phía bóng tối vô tận.

Thấy thế, Thái Sơ Đạo Chủ tự nhiên là theo sát mà lên, gắt gao cuốn lấy Niết Bàn Phật Chủ, còn thỉnh thoảng thả mấy lời rác rưởi đảo loạn tâm thần đối thủ: "Niết Bàn, ngươi ta cũng coi như là đối thủ cũ, nếu ngươi quỳ xuống đến đầu hàng, ta nói không chừng có thể hướng Thủ Triết cầu tình, tha cho ngươi một mạng."

"Niết Bàn, nếu ngươi chết ở đây, e rằng Đại Niết Bàn tự của ngươi phải bị xóa tên."

"Ai ~ dù gì cũng là một vị hùng chủ của Phật môn, lại rơi vào kết cục ngày hôm nay."

Bây giờ Thái Sơ Đạo Chủ đi theo Vương Thủ Triết lăn lộn thời gian lâu, cũng dần dần trở nên vô liêm sỉ không biết xấu hổ, trình độ lời nói rác rưởi rõ ràng rất cao, mà đối thủ càng nóng nảy, hắn tự nhiên cũng càng được lợi.

Bất quá, thực lực hai người chung quy chênh lệch không lớn, muốn trong thời gian ngắn phân ra thắng bại tự nhiên là không thể nào.

Cũng chính là cùng lúc những cường giả cấp bậc Đạo Chủ này đối đầu, ba người Vương An Nghiệp, Thiên Trụ Thánh Vương, Doanh Kiến Bách, cũng liên thủ đối đầu với một Ma Chủ và mấy Ma Thần còn sót lại trong ma hạm.

Lấy tu vi Vương An Nghiệp hiện giờ mới bước vào Chân Tiên, thi triển ra kiếm trận, cho dù là đơn độc chống lại Ma Chủ cũng không sợ, đương nhiên sẽ không có nguy hiểm gì.

Về phần vợ chồng Vương Thủ Triết, lúc này Liễu Nhược Lam đã mặc vào thập thất giai tinh cổ thủ lĩnh chiến giáp sau khi cải tiến công năng, chỉ là tạm thời không khởi động chiến giáp, mà là cầm lấy cực phẩm thánh kiếm mới tới tay, một bộ dáng tùy thời chuẩn bị cắt vào chiến trường.

Một khi Tinh Cổ chiến giáp của nàng toàn bộ triển khai, chỉ có thể trong thời gian cực ngắn, tự nhiên chỉ có thể dùng vào thời khắc mấu chốt nhất.

Bây giờ mặc dù nàng kế thừa đạo thư, lúc không mặc giáp chiến lực tăng lên rất nhiều, thần niệm cũng bởi vậy được lợi, có biên độ tăng lên nhất định, nhưng cũng chỉ tăng lên một chút mà thôi, tu vi thì lại gần như không tăng lên quá nhiều.

Trình độ tăng lên như vậy, nhiều nhất có thể khiến nàng sau khi mở ra chiến giáp nhiều nhất là chống đỡ công phu mấy tức thời gian, từ sáu mươi hơi thở đề cao đến sáu mươi ba hoặc sáu mươi sáu hơi thở mà thôi.

Về phần Vương Thủ Triết thì đứng sóng vai với Liễu Nhược Lam, chủ yếu là dùng chiến trường trù tính chỉ huy.

Lúc này tình huống chiến trường đã thập phần sáng tỏ.

Chu Hậu mặc dù đã tấn thăng đến mười tám cấp, nhưng Cực Lạc Giáo Chủ cũng đã là Hỗn Nguyên Cảnh tầng bốn, trên lý luận coi như là cường giả mười bảy cấp đỉnh phong. Lại thêm

Thủy Nguyên Tố Cự Nhân chống lại đòn đánh, cùng với các loại thủ đoạn huyền diệu tầng tầng lớp lớp Thiên Diễn Đạo Chủ.

Ba đánh một vây công, nhện sau hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Trong lòng nhện hậu minh bạch, thời gian kéo dài càng lâu, thế yếu của mình sẽ càng rõ ràng. Vì kế hoạch hôm nay, nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra cách phá cục.

Không xuống được, ánh mắt của nàng rơi vào trên người hai vợ chồng Vương Thủ Triết cách đó không xa, lập tức cắn răng một cái, liều mạng chịu một đòn nặng nề của Cực Lạc giáo chủ, trong miệng phun máu bay nhanh về phía bọn họ.

Nàng cảm giác được, dường như vợ chồng Vương Thủ Triết kia mới là trung tâm của một đám người, chỉ cần bắt được hắn, liền có vốn liếng đàm phán!

Nhưng mà, nhện hậu tuyệt đối không nghĩ tới chính mình liều chết đánh cược một lần, thật vất vả vọt tới trước mặt hai người, khí thế Liễu Nhược Lam lại đột nhiên biến đổi.

“Oanh!!”

Một cỗ khí tức cuồng bạo khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tinh cổ thủ lĩnh chiến giáp trên người Liễu Nhược Lam vào lúc này đã mở ra hình thức cấp mười bảy. Ánh sáng bạc óng ánh từ mặt ngoài chiến giáp bỗng nhiên tỏa ra, uy áp khủng bố phô thiên cái địa tràn ngập.

Trong nháy mắt này, thực lực của nàng phảng phất thoáng cái đột phá gông cùm xiềng xích, từ Thập Tam giai lột xác thành Thập Thất giai.

Một hư ảnh pháp tướng giống hệt nàng cũng xuất hiện sau lưng nàng, đội trời đạp đất, vô cùng ngưng thực, làm uy thế toàn thân của nàng càng thêm đáng sợ.

Ánh mắt của nàng cũng vào giờ phút này trở nên lạnh như băng, đáy mắt lộ ra sát cơ tất cả.

“Muốn chết!”

Cổ tay nàng run lên, Thủy Phách Thánh Kiếm trong tay nàng trong nháy mắt nở rộ ra quang hoa chói mắt, dưới lực lượng thủ lĩnh chiến giáp gia trì, một kiếm chém ra.

“Oanh!!”

Giống như có một tia chớp xẹt qua thiên địa.

Năng lượng áp súc đáng sợ ở trong thân kiếm bộc phát ra uy thế không gì sánh kịp.

Một kiếm này, vậy mà bổ ra không gian kiên cố của Vô Tận Thiên Uyên này đều nứt ra một khe hở, phảng phất muốn một chém cấm địa này thành hai.

Không tốt!

Lông tơ nhện dựng đứng cả người, ánh mắt vừa hoảng vừa kinh hãi.

Cô gái này lại có được chiến lực cấp Đạo Chủ, lại giả heo ăn thịt hổ ở đây, quá âm hiểm rồi!!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhện gào thét một tiếng, thân hình lập tức điên cuồng bành trướng lên.

Cơ hồ trong nháy mắt, nàng liền biến thành một con nhện hắc ám to lớn, chân nhện đột nhiên co về phía trước, cứng rắn chặn lại một kiếm này.

“Oanh!”

Sóng xung kích kinh khủng quét ngang mà ra.

Toàn thân con nhện hắc ám khổng lồ chấn động, mạnh mẽ bị một kiếm chém lui mấy trượng, ngay cả hai chân nhện đều bị thủy phách cực phẩm thánh kiếm chặt đứt, bay múa đầy trời trong hư không.

Phải biết rằng, thực lực của nhện hậu bây giờ đã đạt tới thập bát giai, thân thể cường hãn vượt xa Ma tộc tầm thường, vậy mà chỉ một kiếm đã có thể đả thương được nhện hậu, còn bị gãy chân nghiêm trọng như thế, có thể tưởng tượng được Liễu Nhược Lam này đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ.

Bởi vì cái gọi là, thừa dịp nàng bệnh lấy mạng nàng.

Mắt thấy nhện bị thương, đám người Cực Lạc Giáo Chủ há có thể buông tha cơ hội?

Bọn họ lập tức truy sát tới, cùng nhau hướng về phía nhện đánh tới.

Lấy một địch bốn, bản thân bị thương, nàng tất nhiên là hữu tử vô sinh!

Chạy trốn!

Liên tiếp bị thương nặng, trong lòng nhện chỉ còn lại một ý niệm, đó chính là: liều mạng bỏ chạy, không tiếc hết thảy cầu một đường sinh cơ.

Liều mạng!

Chỉ một thoáng, quanh thân nàng bộc phát năng lượng hắc ám độc tố, tế bào trong thân nhện cực lớn từng tấc từng tấc bạo liệt, toàn bộ thân hình của nàng cũng tại thời khắc này dung nhập vào trong hắc ám vô tận, giống như thật mà không phải thật, giống như hư không phải hư, trong chớp mắt liền thuấn di ra một mảng lớn!

Thuấn di này, gần như đã chạy ra khỏi phạm trù cấm khu.

Ở trong Vô Tận Thiên Uyên có thể thuấn di ra khoảng cách như thế, nhện này cũng không hổ là tồn tại thập bát giai.

Dựa vào thuấn di lần này, nhện sau lập tức kéo dãn khoảng cách với Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam.

Trong lòng nàng kiên định không ít, nhịn không được nhìn về phía sau một lần nữa, thanh âm khàn khàn, nổi giận vô cùng: "Cực Lạc! Thiên Diễn! Còn có đôi cẩu nam nữ phu phụ kia! Nhện ta nhớ kỹ…"

Nhưng mà lời tàn nhẫn của nàng còn chưa nói hết, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia báo động nguy hiểm.

Chỉ thấy phía trước phương hướng nàng chạy trốn có một quả cầu nho nhỏ đang vọt về phía nàng, khi nó chỉ cách thân thể Hắc Ám Tri Chu chừng mười trượng thì đột nhiên nổ tung.

"Oanh!"

Năng lượng sóng xung kích kinh khủng lập tức quét ra, tựa như sóng thần chấn động khiến năng lượng không gian hắc ám

chung quanh nổi lên sóng gió kịch liệt.

Dưới chấn động, năng lượng không gian hắc ám chung quanh cũng bắt đầu trút xuống nơi này, tạo thành một chỗ năng lượng triều tịch vòng xoáy.

Sóng xung kích và sóng năng lượng hắc ám chồng chất, uy thế kinh khủng khiến chân Hắc Ám Tri Chu nổ tung chia năm xẻ bảy, ngay cả thân thể cũng bị nổ tung gần một nửa.

Thậm chí nhện còn chưa kịp phản ứng lại, máu tươi đầm đìa cũng đã hắt ra, tiếng thống khổ tê minh chấn đến mức lỗ tai người ta phát điếc.

"Thủ Triết à, vị trí mà Hỗn Độn Diệt Thế Châu này của ngươi đặt cũng chuẩn thật, uy lực này, chậc chậc…" Cực Lạc giáo chủ thấy cảnh này, ngoài cảm khái ra thì trong lòng cũng có chút phát lạnh.

Hỗn Độn Diệt Thế Châu là đại sát khí của Nhân tộc lưu lại thời kỳ Tiên Minh, từ lực sát thương đơn thuần mà nói cũng tương đương với một kích cường lực của Đạo Chủ, nhưng phạm vi nổ tung của nó lại vượt xa phạm vi một kích của Đạo Chủ.

Nói ngắn gọn, chẳng khác nào là một kích của Đạo Chủ phiên bản rộng lớn.

Xét về uy lực sát thương và phạm vi sát thương, chỗ tốt nhất của thứ này là trên chiến trường lớn, thời khắc mấu chốt là bảo vật có thể xoay chuyển thế cục. Độ uy hiếp đối với một Đạo Chủ lại không cao như vậy.

Dù sao, lực sát thương của nó cũng chỉ tương đương với một đòn mạnh mẽ của Đạo Chủ, đối phó với Thánh Tôn Đại La cảnh còn được, nhưng đối phó với Đạo Chủ, muốn dựa vào đó làm tổn thương Đạo Chủ nhất định còn có chút khả năng, nhưng nếu muốn trọng thương, hoặc là giết chết, thì căn bản không thực tế.

Nhưng mà bảo vật này sinh ra hiệu quả vượt xa thế giới bình thường ở Vô Tận Thiên Uyên, ngay cả Đạo Chủ nhìn thấy cũng có chút kinh hãi.

"Chẳng qua là làm chút bố trí trước, phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Chư vị tiền bối, thừa dịp nàng bệnh đòi mạng nàng."

Vương Thủ Triết nghiêm mặt nhắc nhở: “Cố gắng đừng để cho Chu Hậu thần hồn chạy thoát.”

Trong khi nói chuyện, thần niệm hắn khẽ động, hai phương hướng xa xa đều có một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu bay tới, đều bị hắn thu vào trong túi.

Không sai, lần này Vương Thủ Triết đến mang theo ba viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu, trong đó hai viên là nhổ sạch tồn kho của Thái Sơ Đạo Cung, một viên còn lại là lấy từ trong Thiên Diễn Đạo Minh.

Ở trong Vô Tận Thiên Uyên này, nếu như ba viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu cùng nhau nổ tung, Vương Thủ Triết có nắm chắc dẫn động năng lượng hắc ám triều tịch kịch liệt, đến lúc đó tuyệt đối ngay cả cường giả cấp Đạo Chủ cũng không chịu nổi.

Đúng, mục tiêu bị chấn nhiếp kia chính là Cực Lạc giáo chủ!

Khi Vương Thủ Triết vừa dứt lời, bốn người Liễu Nhược Lam, Cực Lạc giáo chủ, Thiên Diễn đạo chủ cùng với Thủy nguyên tố cự nhân đều đồng loạt vây công nhện sau khi bị tàn phế, các loại thủ đoạn công kích cường đại tựa như không cần tiền vậy, điên cuồng oanh kích về phía sau nhện.

Liễu Nhược Lam bây giờ chỉ có thể duy trì chiến giáp thủ lĩnh bộc phát hơn sáu mươi hơi thở, vừa rồi đã hao phí hơn mười hơi thở, thời gian còn lại tự nhiên không thể lãng phí vô ích.

Lấy bốn đánh một tàn huyết nhện, kết quả tự nhiên không cần nhiều lời.

Thiên Diễn đạo chủ thậm chí có rảnh rỗi bố trí một cái đại trận Thiên Diễn Cửu Tinh đơn giản. Đại trận này tại Vô Tận Thiên Uyên có thể phát huy uy lực thua xa thế giới bình thường, nhưng dùng để vây khốn tàn hồn nhện thì đã miễn cưỡng đủ rồi.

Trước khi năng lượng của chiến giáp của Liễu Nhược Lam hao hết mấy hơi, con nhện máu cuối cùng cũng bị đánh nổ, ngay cả thần hồn bị thương tổn nghiêm trọng của nàng cũng không thể trốn thoát, bị Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận vây khốn, sau đó thuận lợi bắt được.

“Hả?”

Nào ngờ, sau khi nhện chết đi, trong thân thể của nàng lại còn bay ra một tia tàn hồn.

Bởi vì Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận còn chưa triệt hồi, vừa mới bay ra, còn chưa kịp chạy thoát đã bị vây khốn.

Mọi người chú ý tới một màn này, đang muốn bắt tàn hồn kia lại, thì tàn hồn kia đã kinh hãi hét ầm lên: "Chư vị dừng tay! Ta chỉ là một tàn hồn vô tội, bị Nhện sau vây ở trong cơ thể nàng."

"Tàn hồn của Tinh Cổ tộc?" Vương Thủ Triết lại khẽ cau mày: "Chẳng lẽ, ngươi chính là Tinh Thập Thất đã đồng quy vu tận với Lạc Hà lão tổ chúng ta?"

Tinh Thập Thất giật mình, hắn còn muốn đục nước béo cò, thoát được một mạng, không nghĩ tới lại bị đối phương nhận ra.

Không đợi hắn phân biệt cái gì, Vương Thủ Triết đã quay đầu nhìn về phía Thiên Diễn Đạo Chủ: "Thiên Diễn tiền bối, trước khống chế tàn hồn Tinh Thập Thất. Chờ chúng ta giải quyết xong Niết Bàn Phật Chủ, sau đó xử lý công việc tiếp theo."

"Được được được, tất cả đều nghe Thủ Triết gia chủ phân phó." Trong mắt Thiên Diễn đạo chủ lộ ra vẻ hưng phấn.

Cuộc đời nửa đời trước của hắn ta rất đau khổ, luôn bị các thế lực lớn ức hiếp.

Nhưng từ khi kết minh với Thủ Triết gia chủ, hắn liền bắt đầu cuộc sống kiểu cuồng phong, mỗi lần đều lấy nhiều hiếp ít, mỗi lần đều là người thắng cuối cùng, mỗi một trận đều đánh rất vui vẻ, tâm tình thư thái vô cùng.

Hiện tại, ngay cả nhện đại danh đỉnh đỉnh cũng vẫn lạc ở trong tay bọn họ.

Mà Niết Bàn Phật chủ cũng chỉ là dê đợi làm thịt mà thôi.

Chỉ riêng phân chiến lợi phẩm, đều có thể thắng được tê liệt.

Cảm giác hãnh diện như vậy quả thật khiến người ta mê muội, bây giờ có thể nói hắn hoàn toàn khuất phục Thủ Triết gia chủ, bảo hắn làm gì đương nhiên cũng cực kỳ sảng khoái.

Lập tức, hắn liền nhanh chóng ra tay chuẩn bị khống chế Tinh Thập Thất. Mà Tinh Thập Thất tự nhiên cũng không có dư địa để chống lại.

Lúc trước nhện hậu vì tránh Tinh Thập Thất nháo trò yêu thiêu thân gì đó, đối với hắn cũng không nương tay, không chỉ không có chữa khỏi thương thế thần hồn cho hắn, thậm chí còn xuất thủ đem thần hồn của hắn tiêu hao càng thêm suy yếu một chút, để thuận tiện khống chế.

Hiện giờ, dưới thế công của Thiên Diễn đạo chủ, hắn không giãy giụa mấy lần, rất nhanh đã bị bắt lại.

Sau đó, một đám người liền chạy tới chiến trường kế tiếp.

Khi Niết Bàn Phật Chủ bị bao vây quanh, trên mặt hắn lập tức lộ vẻ tuyệt vọng, nói với Thái Sơ Đạo Chủ: "Hồng Trấn, lúc trước Vô Cực Đạo Tông các ngươi và Vạn Phật Cung chúng ta đều là thế lực số một số hai của Tiên Minh. Nghĩ ở đây, ngươi có thể cho ta cơ hội sửa đổi một lần nữa được không?"

"Không được." Vương Thủ Triết trực tiếp cự tuyệt nói thay Thái Sơ Đạo Chủ: "Tên Niết Bàn này cấu kết với nhện hậu làm việc xấu, hại đồng tộc, tội không thể tha thứ."

"Tiểu tử này…" Niết Bàn Phật chủ trợn mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Lần đầu tiên ta và ngươi gặp mặt, thù hận gì với ta? Nhất định phải đặt ta vào chỗ chết?"

"Trí nhớ của Niết Bàn Phật Chủ không tốt mà." Vương Thủ Triết cười nói: "Còn nhớ rõ lúc trước ngươi hạ xuống Thiên Thụy Thánh Triều, muốn cứu được Hương Dao Thánh Phi, khí phách thế nào?"

"Ơ?" Niết Bàn Phật chủ kinh ngạc: "Lúc đó ngươi cũng có mặt?"

"Không sai. Ta quên nói cho ngươi biết, lúc ấy âm thầm xử lý mâm bạc đối phó với Hương Dao thánh phi, chính là Vương mỗ." Vương Thủ Triết thần sắc bình tĩnh, "Vân Bằng thánh tôn lừa gạt tiền của ngươi, cũng là ta âm thầm giật dây ở phía sau."

Lúc ấy Vương Thủ Triết trốn ở phía sau cũng là bởi vì lúc ấy gia tộc quá nhỏ yếu, không muốn bị Niết Bàn Phật Chủ để mắt tới mà thôi.

“Ngươi…”

Ánh mắt Niết Bàn Phật Chủ nhìn về phía Vương Thủ Triết lập tức trở nên vô cùng oán độc.

“Ngoài ra, Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc bị các ngươi hãm hại, cũng là cháu trai đích mạch và cháu dâu của ta.”

“Ngoài ra, muội muội ta Vương Lạc Thu Tây Độ đi Tây Nhược Thần Châu. Nàng ta phát hiện các nơi trên địa bàn Đại Niết Bàn tự đều là dân chúng lầm than, dưới cơ duyên xảo hợp giải cứu một Phật quốc trong đám phản quân trộm cướp, sau đó thu nạp các lộ nạn dân, đại triển quyền cước, thật vất vả thống trị Phật quốc ngay ngắn rõ ràng, bách tính an cư lạc nghiệp, lại bị Đại Niết Bàn tự các ngươi một đường truy sát chạy trốn tới Nhược Tự lớn như vậy. Mà tình báo nhân viên của ta, cũng đã sớm góp nhặt các loại chứng cứ phạm tội của ngươi.”

“Về công về tư, Vương Thủ Triết ta đều cảm thấy Niết Bàn Phật chủ ngươi đi sớm một chút mới là thỏa đáng.” Vương Thủ Triết nói đến đây, trong đôi mắt xưa nay ôn nhuận ôn hòa đã nổi lên một chút sắc lạnh: “Thủ Triết mời chư vị tiền bối, tru sát giả Phật này.”

“Tuân! Niết Bàn, nếu Thủ Triết muốn ngươi chết, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Cực Lạc giáo chủ vừa cười vừa ra tay trước, các đạo chủ còn lại lập tức theo sát phía sau.

Mà giờ phút này huyền khí và thần niệm của Liễu Nhược Lam cũng đã tiêu hao gần hết, hình thức bộc phát của thủ lĩnh chiến giáp Tinh Cổ cũng đã sắp không duy trì được nữa.

Nàng cũng không đi theo nữa, dùng thời gian bộc phát còn lại giúp đám người Vương An Nghiệp dọn dẹp cục diện, liền thu liễm khí thế, phi thân trở lại bên cạnh Vương Thủ Triết, đứng sóng vai cùng hắn lơ lửng.

“Phu quân nhà ta đúng là trở thành đại nhân vật, một lời phán định sinh tử của Đạo Chủ.” Nhìn cảnh tượng phật chủ niết bàn xa xa bị vây đánh, trên môi nàng lộ ra một ý cười, nhưng thần sắc trong mắt lại là cảm khái ngàn vạn.

Năm đó thời điểm vừa mới bước vào Thánh vực, ai có thể nghĩ tới, hắn lại có thể đi đến tình trạng ngày hôm nay?

…

Chương 126: Hoành tài! Đi theo Thủ Triết có thịt ăn!

…

Dưới sự vây đánh của Thái Sơ Đạo Chủ, Cực Lạc Giáo Chủ, Thiên Diễn Đạo Chủ, cùng với Hỗn Nguyên Đạo Thủy, mặc dù Niết Bàn Phật Chủ liên tiếp xuất chiêu, át chủ bài hiển lộ hết, nhưng cuối cùng vẫn là ít không địch lại nhiều người. Mặc dù mọi người đánh rất bảo thủ, lấy ổn thỏa làm chủ, cũng chỉ hao phí một ngày quang cảnh đã giết chết Niết Bàn Phật Chủ.

Sau khi Niết Bàn Phật Chủ chết, một luồng thần hồn chạy khỏi cơ thể hắn ta.

Hắn chung quy là cường giả cảnh giới Phật Đà, dù thần hồn trong chiến đấu bị thương khá nghiêm trọng, giờ phút này cũng vẫn có thể miễn cưỡng ngưng tụ thành hình, chỉ là trạng thái so với trước hư ảo quá nhiều, cũng suy yếu quá nhiều.

Có lẽ là quan hệ nhục thân đã tiêu vong, giờ phút này tâm thái của hắn cũng có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước đây hắn dã tâm bừng bừng, mượn tay nhện ngồi vững vị trí Phật tử, nhưng cũng bởi vậy mà bước lên thuyền tặc của nàng, không cách nào quay đầu.

Hiện giờ, thân thể hắn vẫn lạc, trong lòng cố nhiên có rất nhiều không cam lòng và phẫn hận, nhưng cũng không hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm một hồi.

Thấy đám người Thái Sơ Đạo Chủ vây quanh, hắn không chỉ không chạy trốn, ngược lại hướng về phía Thái Sơ Đạo Chủ làm một cái phật lễ, cầu xin nói: “Hồng Trấn, ngươi ta tuy rằng đối địch, nhưng nhìn ở tất cả mọi người là nhân tộc, hơn nữa phân lượng Vạn Phật Cung cùng Vô Cực Đạo Tông còn giao hảo, cho ta một con đường luân hồi đi.”

Trong Vô Tận Thiên Uyên này trải rộng năng lượng hắc ám có thể ăn mòn thần hồn, mặc dù thần hồn của hắn có thể đào thoát khỏi tay bọn Thái Sơ Đạo Chủ, cũng không nhất định có thể thoát khỏi Vô Tận Thiên Uyên.

Một khi bị vây ở trong đó, thời gian lâu dài sẽ bị chân linh mẫn diệt, dần dần hóa thành Thiên Uyên ma sát, trọn đời không được siêu sinh.

Đối với Niết Bàn Phật chủ, loại cảm giác thần trí dần dần mất đi này còn đáng sợ hơn tử vong.

"Ai~" Thái Sơ Đạo Chủ thở dài một hơi, "Nghĩ lại lúc trước khi ở Tiên Minh, Vô Cực Đạo Tông chúng ta đều là tông môn đứng đầu số một số hai của Vạn Phật Cung các ngươi, các đại năng Vạn Phật Cung các ngươi đại chiến với Tinh Cổ Tộc cũng phải trả giá đắt."

"Thủ Triết à, việc này ngươi thấy thế nào?"

Trong lúc bất tri bất giác, ngay cả Thái Sơ Đạo Chủ cũng không dám tùy tiện làm chủ, mà là bắt đầu trưng cầu ý kiến của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một hồi, nhìn về phía Cực Lạc giáo chủ và Thiên Diễn đạo chủ: "Ý của hai vị tiền bối đâu?"

"Ý của Thủ Triết gia chủ chính là ý của Thiên Diễn ta. Tuy nhiên, chúng ta muốn cho Niết Bàn thần hồn câu diệt, sợ rằng sẽ chọc giận sự bất mãn của ba vị Phật chủ khác. Cho dù từ trước đến nay bốn người bọn họ không hòa thuận với nhau, nhưng tốt xấu gì cũng xuất thân từ Vạn Phật Cung." Thiên Diễn đạo chủ làm bộ như Thiên Vương Thủ Triết như thiên lôi sai đâu đánh đó, không hề e ngại tôn nghiêm của thân phận Đạo chủ.

"Nếu theo như ý tứ của ta, vậy thì dứt khoát để cho hắn thần hồn câu diệt." Đôi môi đỏ mọng của Cực Lạc giáo chủ khẽ cong, lộ ra nụ cười lạnh âm trầm: "Sau đó Nam Tề Thần Châu chúng ta liên thủ với Đông Hà, trước tiên san bằng Tây Nhược rồi hãy nói."

Vô cùng rõ ràng, Cực Lạc giáo chủ và đám đầu trọc cũng không hợp nhau.

"Vậy đưa Niết Bàn Phật chủ tới Luân Hồi Trường Hà đi." Vương Thủ Triết trầm ngâm nói.

"…" Cực Lạc giáo chủ tức giận đảo đôi mắt xinh đẹp trừng Vương Thủ Triết: "Vậy ngươi hỏi ý kiến bản tọa đi."

“Đây không phải là nói nhảm sao?” Vương Thủ Triết cũng không có tức giận nhìn nàng một cái: “Hiện tại Ma tộc đang nhìn chằm chằm vào Thánh Vực, ngay cả hình chiếu của Chí Tôn cũng âm thầm giáng xuống, tiếp theo có chiêu số âm hiểm gì còn khó mà nói. Bây giờ là thời cơ nội chiến tốt sao?”

Thôn tính một cái Thần Châu nào có dễ dàng như vậy?

Cho dù Đông Hà và Nam Diệp liên thủ, muốn thôn tính Tây Nhược Thần Châu cũng là một quá trình dài dằng dặc. Nếu thật sự dựa theo Cực Lạc giáo chủ làm loạn, Ma tộc sẽ không bỏ qua cơ hội tốt cho Tứ Đại Thần Châu nội chiến.

Huống chi theo quan sát của hắn, cường giả bình thường chuyển thế, mặc dù sẽ mang theo một phần ký ức kiếp trước, nhưng chung quy đã là một người khác, bản tính cá nhân mà nói vẫn là chịu ảnh hưởng của đời này lớn hơn.

Đưa Niết Bàn Phật Chủ vào luân hồi, cũng chưa chắc đã không thể biến thành một chuyện tốt.

“Hành nghề, ngang dọc đều là ngươi nói có lý, lần sau bản tọa không phát biểu ý kiến.” Cực Lạc giáo chủ vung ống tay áo, đôi mắt xinh đẹp trợn mắt nhìn Vương Thủ Triết nói: “Ta hỏi ngươi chuyện này, ngươi ngay cả thủ lĩnh ma giáo như bản tọa cũng có thể tiếp nhận trở thành đồng bạn hợp tác, vì sao không nhận Niết Bàn Phật chủ? Nếu mưu đồ khống chế thật tốt, chưa chắc không thể để hắn trở thành đả thủ của ngươi. Chẳng lẽ, ngươi cảm thấy bản giáo chủ lớn lên xinh đẹp, có một phen tâm tư khác hay sao?”

“Ngươi thật có ý kiến gì, không ngại nói rõ sự thật, bản giáo chủ chỉ điểm ngươi một chút Kim Thiềm Diệu Quyết cũng không hẳn không thể.”

“…” Vương Thủ Triết quay đầu đi, không muốn phản ứng với Cực Lạc giáo chủ.

Hắn lại nhìn về phía Thái Sơ Đạo Chủ nói: “Hồng Trấn tiền bối, việc này làm phiền ngài thu thần hồn của Niết Bàn Phật chủ, chờ sau khi chúng ta ra khỏi Vô Tận Thiên Uyên lại đưa hắn vào luân hồi.”

“Chỉ là việc nhỏ, nói thì khổ cực làm gì.” Thái Sơ Đạo Chủ nghe được quyết định của Vương Thủ Triết, tâm tình cũng

không tệ.

Hắn vung ống tay áo thu hồi thần hồn Niết Bàn, sau đó nhìn sang một bên.

Chỉ trong chốc lát vừa rồi, thi thể của Phật chủ Niết Bàn đã tự đốt, chỉ để lại một đống tro tàn cùng vài món bảo vật hiện lên linh quang trong tro tàn.

Trong đó, đặc biệt là một viên Xá Lợi Tử lóng lánh phật quang màu vàng, một kiện cà sa màu đỏ, cùng một cây Kim Cương Xử che kín phật văn dễ thấy nhất.

Thái Sơ Đạo Chủ hiển nhiên nhận biết những thứ này, lúc này mở miệng hỏi: "Niết Bàn Xá Lợi do Niết Bàn Phật chủ để lại, Hồng Liên Cà Sa, 【Niết Bàn Hàng Ma Xử】 và nhẫn trữ vật xử trí như thế nào?"

Trong đó, 【Niết Bàn Xá Lợi】 chính là vật cùng loại với đạo thư, cũng là hạch tâm nhất của Đại Niết Bàn tự, cũng là truyền thừa căn bản nhất.

"Có chỗ tốt gì để mua? Bàn Bàn trị giá bao nhiêu tiền, mọi người chia ra không phải được rồi sao?" Cực Lạc giáo chủ thần sắc tùy ý, "Chẳng lẽ không thể trả lại Đại Niết Bàn tự?"

"Làm thế này sao chia được?" Thiên Diễn đạo chủ lắc đầu nói: "Chẳng lẽ ai trong chúng ta có được những chí bảo Phật môn này, còn muốn xây dựng một Đại Niết tự ở Đông Hà hoặc Nam Xuyến hay sao? Cho dù thật sự phải xây dựng, chỉ riêng một viên Phật Xá Lợi, các loại truyền thừa khác không được đầy đủ cũng là chuyện phiền toái."

Một thế lực, không phải chỉ dựa vào một bộ truyền thừa cấp bậc Đạo Thư là có thể chống đỡ được, mà nhất định phải có một số lượng truyền thừa hạ cấp nhất định, tốt nhất vẫn phải là truyền thừa tương đối phù hợp với thuộc tính, mới có thể chống đỡ được một thế lực hoàn chỉnh.

"Hơn nữa, nếu thật sự làm như vậy, Đại Tu Di Tự, Đại Thiều Âm Tự, Đại Tu Di Tự tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ." Thái Sơ Đạo Chủ cũng lắc đầu.

"Ha ha, không chịu từ bỏ ý đồ thì đã sao? Bốn giáo chủ còn sợ mấy tên trọc kia sao?" Cực Lạc giáo chủ cười lạnh nói: "Chiến

lợi phẩm mà chúng ta vất vả đánh nhau, dựa vào cái gì trả lại?”

“Đây không phải vấn đề có sợ hay không…” Thái Sơ Đạo Chủ nhíu mày.

Hai người ý kiến trái ngược, dăm ba câu liền cãi nhau ầm ĩ lên.

Mắt thấy thế cục bắt đầu giằng co không yên, đôi mắt Diệu Mâu của Cực Lạc giáo chủ chuyển một cái, bỗng nhiên nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Vương Thủ Triết, chuyện này là do ngươi dẫn đầu, hay là ngươi quyết định. Ta tin tưởng ngươi sẽ không để bản giáo chủ chịu thiệt.”

Vương Thủ Triết cũng không từ chối, chậm rãi nói ra bản thảo ủ bên trong: “Trước mắt mà nói, chúng ta vẫn là muốn đuổi Ma tộc, cùng chống lại Chí Tôn Ma tộc là phương hướng chiến lược chủ yếu. Muốn làm được điểm này, nhất định phải đoàn kết lực lượng tứ đại Thần Châu lại.”

“Vì để tránh nội loạn, Niết Bàn Xá Lợi này nhất định phải trả. Thế nhưng những năm gần đây, dưới sự dẫn dắt của Niết Bàn Phật Chủ, Đại Niết Bàn cũng làm nhiều việc ác, gậy đánh phân đã gây ra rất nhiều tranh chấp. Vì vậy, đề nghị của ta là giao mấy món bảo vật này cho ba nhà Đại Bàn Nhược Tự bọn họ xử trí, nâng đỡ và chỉnh đốn Đại Niết Bàn tự.”

Nghe đến đó, biểu lộ của Cực Lạc giáo chủ lập tức không tốt lắm.

Mấy món này đều không phải vật tầm thường, những thứ khác không nói, riêng viên Niết Bàn Xá Lợi kia chính là bảo bối có tiền cũng không mua được, ít nhất giá trị cũng mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch.

Vương Thủ Triết chú ý tới vẻ mặt của nàng, giơ tay ra hiệu cho nàng yên tâm đừng nóng, lập tức tiếp tục nói: “Đương nhiên, chắc chắn không thể cho không. Chúng ta tính xem mấy món bảo vật này rốt cuộc giá trị bao nhiêu, phải bảo bọn họ dùng tiền chuộc về, cho dù nhất thời không trả được linh thạch Hỗn Độn, cũng phải dùng tài sản cố định làm vật đặt cược, định ra một chương trình trả góp theo thời gian.”

Nghe đến đoạn sau, lúc này Cực Lạc giáo chủ mới chuyển giận thành vui: “Bản giáo chủ cứ nói, kẻ ngoài mặt đạo mạo

như Thủ Triết ngươi ra vẻ, thực ra bụng đầy ý xấu, đương nhiên sẽ không chịu làm người hiền lành. Ngươi đã tính toán tốt rồi, việc này do ngươi quyết định.”

Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Diễn đạo chủ cũng cảm thấy xử trí như vậy là thỏa đáng nhất.

Là Vạn Phật Cung nhất mạch đã từng là thế lực lớn thứ hai của Tiên Minh, muốn lấy lại bảo vật, trả giá một chút cũng là chuyện đương nhiên. Mấy người bọn họ, cũng không có đạo lý không công làm việc cho bọn họ.

Bất quá, giá trị những thứ này lại là một vấn đề cụ thể.

Dù sao, bảo vật cấp bậc này trên thị trường cơ bản không có lưu thông, tự nhiên cũng không có giá cả thị trường có thể tham chiếu.

Mọi người bèn thảo luận đôi chút về vấn đề này.

Thảo luận đầu tiên đương nhiên là 【Niết Bàn Xá Lợi】. Là tồn tại giống như đạo thư, thứ này đương nhiên là chưa từng lưu thông ở Thánh Vực, thuộc về bảo vật vô giá không có chợ.

Nhưng ở thời kỳ Tiên Minh, trong lịch sử lâu dài cuối cùng thỉnh thoảng vẫn sẽ có đạo thư lưu thông.

Mấy người tham khảo giá hàng thời Tiên Minh một chút, cuối cùng giảm giá một chút, nghị định giá 【Niết Bàn Xá Lợi】 bán ba nghìn Hỗn Độn linh thạch, mà cấp bậc tương đương Hỗn Nguyên đạo khí 【Niết Bàn Hàng Ma Xử】, giảm giá 700 Hỗn Độn linh thạch.

Về phần món Hồng Liên cà sa kia, cũng chính là Thánh khí cực phẩm, hơn nữa nhẫn trữ vật và một ít tài nguyên Phật môn, tổng cộng tính 300 Hỗn Độn linh thạch.

Giá cả này cũng là cân nhắc đến tài sản của Tây Nhược Thần Châu tam đại phật tự, tổng hợp lại suy xét mới được.

Dù sao, giá cả lại cao hơn nữa, cho dù là lấy của cải của các đại đạo chủ cấp thế lực, móc lên cũng phải thương gân động cốt rồi. Cái này đã không phải vấn đề có đáng giá hay không, mà là vấn đề mọi người móc hay không đào được.

Cuối cùng, dưới sự chủ trì của Vương Thủ Triết, mọi người nhất trí cho rằng, ba Phật tự lớn của Tây Nhược Thần Châu, muốn lấy lại những bảo vật này, tổng cộng trả được 4000 viên Hỗn Độn Linh Thạch, hoặc là tương đương giá trị.

Sau khi kiểm kê rõ di vật của Niết Bàn Phật Chủ, đám người Cực Lạc Giáo Chủ lại bắt đầu xắn tay áo thu dọn thi thể nhện.

Thật ra từ di vật của Niết Bàn Phật Chủ cũng có thể nhìn ra cường giả cấp bậc Đạo Chủ không dễ dàng vẫn lạc, muốn giết chết cũng rất khó, nhưng một khi thật sự xử lý, vậy thì thu hoạch cũng cực lớn.

Không bao lâu, mấy người liền đồng tâm hiệp lực thu thập chiến lợi phẩm, chủ yếu chia thành ba khối chiến lợi phẩm lớn.

Trong đó, nhện rơi xuống còn sót lại xác người, đều là trân phẩm cực kỳ hiếm có. Dựa vào tài liệu nhất định, có thể luyện chế ra các loại Ma Thánh Khí hoặc là Thánh Khí, cho dù là một chút vật liệu thừa, cũng có thể dùng để luyện chế các loại Tiên Khí cùng Chân Ma Khí.

Bởi vì số lượng tương đối khổng lồ, phần này tổng cộng tính ra 1000 Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng nếu lại đầu nhập tài nguyên và tinh lực gia công một phen, hẳn là có thể thu thêm lợi nhuận.

Bộ phận thứ hai, chính là 【Hắc Ám Độc Nang】 chỉ có nhện sau lưng mới có, uy lực hắc ám độc tố ẩn chứa trong đó phi thường cường đại, ngay cả mấy vị Đạo Chủ liên thủ cùng nàng chiến đấu trong quá trình cũng bị thiệt thòi không nhỏ, vật này thêm luyện chế, uy lực liền không kém Hỗn Nguyên Đạo Khí, mọi người đánh giá khởi điểm của nó đồng dạng là 1000 Hỗn Độn Linh Thạch.

Phần thứ ba là tàn hồn của nhện và ma hạch thập bát giai, nếu ma tu tư chất hàng đầu lấy hai thứ này là có thể tìm hiểu thông tin gen huyết mạch của nhện, đem tin tức và năng lượng trong ma hạch hấp thu chuyển hóa, vô cùng có khả năng khai thác ra một con đường mới thông tới đạo chủ.

Có tin tức thần hồn phụ tá, xác suất thành công so với một ma hạch đơn độc còn lớn hơn nhiều.

Cái này hai cái cộng lại, liền ước tương đương là một bộ cao cấp đạo thư rồi. Chỉ là so với chính kinh đạo thư, đi thông cái đạo này độ khó lớn hơn rất nhiều.

Bởi vậy, hai bên chống nhau, chỉ có thể tạm thời tính giá khởi điểm là 4000 Hỗn Độn Linh Thạch.

"Quy tắc chiến lợi phẩm lần này của chúng ta là như vậy." Vương Thủ Triết nói: "Ta tổng điểm cống hiến tác chiến lần này là 10 điểm, trong đó Hồng Trấn tiền bối lấy 2 điểm, Thiên Diễn tiền bối lấy 2 điểm, Cực Lạc tiền bối lấy 3 điểm, ta cộng lại với Nhược Lam lấy 3 điểm. Chiến lợi phẩm lần này của chúng ta, tiếp theo bắt đầu từ giá quy định bắt đầu đấu giá, cuối cùng thu hoạch được dựa theo phân chia của nhau. Chư vị tiền bối có ý kiến gì không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người chẳng những đồng ý, thậm chí còn cảm thấy Vương Thủ Triết quá ít.

Nguyên nhân không có gì khác, lần này Liễu Nhược Lam và Hỗn Nguyên Đạo Thủy đều có thể coi là sức chiến đấu cấp mười bảy, Liễu Nhược Lam tự mình chiếm một phần chiến lợi phẩm cũng không có vấn đề gì, vậy thì Vương Thủ Triết càng không cần phải nói. Nếu không có Vương Thủ Triết tổ chức phối hợp chỉ huy, sao mọi người có thể có thu hoạch như thế?

"Nếu như thế, vậy theo nguyên tắc phân phối bắt đầu kêu giá." Vương Thủ Triết cười nói: "Di vật của Niết Bàn Phật chủ cứ dựa theo bốn ngàn kêu giá, sau này sẽ để Tây Nhược Thần châu chi tiền. Hiện tại phần chiến lợi phẩm đầu tiên cần gọi giá là bán đấu giá - nhện, thể xác, giá quy định là một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, mỗi lần kêu giá không thấp hơn 50 Hỗn Độn Linh Thạch."

"Ta thấy hơi thèm, nhưng ta không thể lấy ra được nhiều Hỗn Độn linh thạch như vậy." Thiên Diễn đạo chủ bất đắc dĩ nói.

"Không sao, tiền bối có thể cứ gọi giá, đến lúc đó trừ hết từ trong tổng thu hoạch là được." Vương Thủ Triết giải thích, "Dựa theo tỷ lệ, 2 điểm của tiền bối ngài chính là 2 phần 10 chiến lợi phẩm, cuối cùng ít nhất có thể thu hoạch 2000 linh thạch Hỗn Độn. Hơn nữa lúc trước chi phí thuê của chúng ta cũng đủ để tiền bối mưu tính rồi."

2000 Hỗn Độn Linh Thạch? Nhiều như vậy?!

Thiên Diễn Đạo Chủ hô hấp căng thẳng, trong lòng lập tức hào sảng, xoa xoa tay nói: “Vậy bản Đạo chủ không khách khí. Ta trả 1050.”

” 119.” Cực Lạc giáo chủ cũng cảm thấy trong đó có thể có lợi.

“Cái này…” Thái Sơ Đạo Chủ do dự một chút liền buông tha, “Những thứ này luyện chế ra đa số là Ma Thánh Khí, những thứ này ở Đông Hà chúng ta tiêu thụ không được, ta liền không tham dự đấu giá.”

“1150!” Thiên Diễn đạo chủ tính toán một phen rồi lại kêu giá.

“Cái này…” Mi tâm của Cực Lạc Giáo chủ nhíu lại, trong lòng hơi có chút khó xử.

Đến giá này, lợi nhuận gia công mỏng hơn rất nhiều, hơn nữa luyện chế Ma Thánh Khí độ khó cực cao, tốn thời gian cũng dài, phí sức ở Ba Lạp lâu như vậy, chỉ vì kiếm hơn một trăm Hỗn Độn linh thạch, quá phí công.

Nàng khoát tay áo nói: “Chỉ là lợi ích nho nhỏ, liền nhường cho tên quỷ nghèo Thiên Diễn kia đi.”

Đổi lại là trước kia, nàng vẫn rất quan tâm hơn một trăm Hỗn Độn linh thạch, nhưng gần đây cùng Vương Thủ Triết tổ đội nhiều lần thu lợi, tâm tính của nàng cũng trong lúc bất tri bất giác trôi đi rất nhiều.

“Ha ha ha, Thiên Diễn Thừa được các vị nhường cho.” Thiên Diễn đạo chủ đương nhiên cười rất vui vẻ.

Đạo Minh nghèo quá lâu rồi, có thể kiếm thêm một cái Hỗn Độn linh thạch liền kiếm thêm một cái, quá trình có chút rườm rà sợ gì không?

“Món thứ hai, túi độc hắc ám của nhện hậu.” Vương Thủ Triết nói, “Giá khởi điểm cũng là 1000.”

“1000.”

Cực Lạc giáo chủ lập tức ra giá.

Hai mắt nàng sáng quắc, khí thế toàn thân bừng bừng, một bộ tình thế bắt buộc phải có: “Một đám nhân sĩ chính đạo các

ngươi, túi hắc ám độc này và công pháp của các ngươi không xứng, lấy ra dùng cũng không thích hợp, đừng cướp của ta đi? Ai dám cướp, ta đánh ai."

Nếu có bảo vật này, chiến lực và át chủ của Cực Lạc giáo sẽ gia tăng một mảng lớn, nàng ta há lại bỏ qua?

Thái Sơ Đạo Chủ và Thiên Diễn Đạo Chủ liếc mắt nhìn nhau.

Thôi, lười tranh với giáo chủ Cực Lạc.

"Chúc mừng giáo chủ, chúc mừng bảo vật." Vương Thủ Triết cũng không tranh bảo vật này, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

"Ha ha! Thừa Mông nhường tướng quốc." Cực Lạc giáo chủ lập tức vui vẻ ra mặt.

Nàng sợ nhất là Vương Thủ Triết tranh giành với nàng, đại thổ hào này một khi ra tay, mình thật sự không nhất định tranh lại được với hắn.

"Bảo vật cuối cùng, chính là tàn hồn và ma hạch cấp mười tám của Nhện." Vương Thủ Triết nói: "Giá khởi điểm là 4000 Hỗn Độn linh thạch, mỗi lần kêu giá không thấp hơn 100 Hỗn Độn linh thạch."

So sánh với những thứ trước kia, 4000 Hỗn Độn Linh Thạch không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn, nếu ai muốn mua nó, vậy cơ bản liền phải bỏ tiền ra rồi. Hơn nữa, số lượng dán ngược ra chỉ sợ cũng không nhỏ.

Tất cả mọi người nhất thời bắt đầu trầm ngâm.

Thấy thế, Vương Thủ Triết kêu giá đầu tiên: "Ta ra giá khởi điểm 4000, các vị còn tăng giá không?"

"Đồ vật là đồ tốt, nhưng bản giáo chủ tạm thời không có hứng thú tranh đoạt với ta bồi dưỡng thêm một Giáo chủ nữa." Cực Lạc giáo chủ cảm thấy quá đắt, lắc đầu từ bỏ nói: "Huống chi, còn phải chọn lựa người, chu kỳ cũng quá dài, còn chưa chắc đã thành công."

"Ta là quỷ nghèo, đừng có nhìn ta." Thiên Diễn Đạo Chủ trực tiếp từ bỏ.

"Thứ này đối với bản đạo chủ cũng không có tác dụng lớn." Thái Sơ đạo chủ nói: "Nếu Thủ Triết đã có tác dụng, sẽ không

thêm phiền phức.”

“Đa tạ chư vị nhường đường.” Vương Thủ Triết cảm kích hành lễ.

Như vậy, xem như đã tìm được đồ vật này rồi.

Bất quá lần chiến lợi phẩm này, phu thê bọn họ chỉ chiếm ba thành, dù trừ đi một phần ứng với phân chia, bọn họ cũng phải dán ra một số lớn Hỗn Độn linh thạch.

Nhưng cho dù như vậy, Vương Thủ Triết cũng nhất định phải lấy được bảo vật này.

Dù sao Lung Yên lão tổ nhà mình bây giờ đã là Chân Tiên cảnh, đang cần thứ này! Mà ma hạch thập thất giai trở lên không phải chỗ nào cũng có, một khi bỏ lỡ cơ hội này, không biết lúc tiếp theo sẽ như thế nào.

Càng đừng nói, đây là một ma hạch mười tám giai cực kỳ hiếm có!

Sau khi phân chia chiến lợi phẩm xong, chiến trường cấp Ma Chủ bên kia cũng thu thập xong.

Thiên Trụ Thánh Vương chạy tới xin chỉ thị: “Linh Lam lão tổ, vậy phân chia chiến lợi phẩm cho Ma Chủ và những Ma Thần kia như thế nào?”

Vừa rồi, một kích cuối cùng giết chết Ma Chủ kia là do Liễu Nhược Lam bất ngờ đánh lén, theo đạo lý nàng nhất định phải chia đầu to.

Liễu Nhược Lam nghe vậy lại khoát tay áo: “Những chuyện này chúng ta sẽ không tham gia phân chia nữa, đám tiểu bối các ngươi tự chia cho mình là được.”

“Đa tạ lão tổ.”

Thiên Trụ Thánh Vương nhất thời vui mừng nhướng mày, lập tức hấp tấp lôi kéo Doanh Kiến Bách và Vương An Nghiệp chia của.

Mấy thứ này, Linh Lam lão tổ cùng các tiền bối chướng mắt, nhưng đối với Thiên Trụ Thánh Vương mà nói đã là tài phú lớn hơn rồi.

“Chư vị tiền bối, Thủ Triết có một đề nghị.” Vương Thủ Triết quan sát xung quanh, lúc này đột nhiên nói: “Ta thấy phế tích cấm khu này đúng là một mảnh bảo địa phong thủy, chi bằng chúng ta giữ nó lại trước, lợi dụng thiên thời địa lợi để bắt một số đối thủ chuẩn bị xử lý có được không?”

Đề nghị này vừa được đề nghị, Cực Lạc Giáo chủ lập tức thấy hứng thú: “Thủ Triết, ngươi chuẩn bị bẫy ai? Chẳng lẽ ngươi còn muốn ra tay với mấy tên Bắc Khuyết Thần Châu kia hay sao? Ngươi yên tâm, ta kiên quyết đứng về phía ngươi.”

“Còn khó nói.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói, “Có một số việc, còn phải chuẩn bị.”

“Nếu như thế, vậy thì giữ lại trước đã.” Thái Sơ Đạo Chủ nói: “Giết người ở trong Vô Tẫn Thiên Uyên này, đỡ tốn rất nhiều so với ở ngoại giới.”

Thiên Diễn đạo chủ vừa mới phát tài một khoản lớn tự nhiên cũng là liên tục đồng ý.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn lại có chút do dự: “Thủ Triết gia chủ, lúc trước giao chiến với nhện hậu, ta đã trúng chút độc tố hắc ám, nếu dựa vào ta tự hóa giải, không có mấy chục năm thời gian sợ khó có thể trừ tận gốc. Chỉ sợ ảnh hưởng đến chiến đấu tiếp sau.”

“Đúng là đẳng cấp độc tố hắc ám của nhện hậu hơi cao, không dễ đối phó.” Vương Thủ Triết kiểm tra một lượt cho Thiên Diễn đạo chủ, sắc mặt lập tức trầm tĩnh lại: “May mà tiền bối trúng độc không sâu, ta có thể thử hóa giải.”

Sau đó, Vương Thủ Triết đã mời Thiên Diễn đạo chủ vào trong phế tích của Thủy Tinh Cung.

Hơn mười ngày sau, hắn mang theo thần thái sáng láng Thiên Diễn Đạo Chủ xuất hiện lần nữa trước mặt mọi người, hiển nhiên đã thành công hóa giải độc tố.

“Thủ Triết, ta cũng trúng độc tố hắc ám, cầu giải.” Cực Lạc giáo chủ nhìn cảnh tượng này, sóng mắt xoay chuyển, đôi mắt đẹp lập tức tỏa ra ánh sáng.

“Nếu như thế, vậy theo ta vào đi.” Vương Thủ Triết cũng sớm đã nhận ra trên người nàng có dấu hiệu trúng độc, hơn nữa tình huống so với Thiên Diễn đạo chủ còn phiền toái hơn một chút.

Bất quá cái này cũng không kỳ quái, nàng dù sao cũng là chủ công thủ, cùng nhện hậu giao thủ thường xuyên nhất, kháng đại chiêu số lần cũng nhiều, thương thế nặng một chút cũng là bình thường.

Ai biết được.

Không bao lâu sau.

Trong Thuỷ Tinh cung liền truyền ra giọng nói vừa giận vừa vội của Vương Thủ Triết: "Cực Lạc tiền bối, giải độc mà thôi, không cần cởi quần áo."

Nghe được thanh âm này, Thái Sơ Đạo Chủ cùng Thiên Diễn Đạo Chủ hai người khóe miệng nhất thời co giật, lại là im lặng muốn cười.

Liễu Nhược Lam cũng nghe tiếng ngước mắt lên, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Mà trong Thuỷ Tinh Cung, thanh âm của Cực Lạc giáo chủ cũng vang lên: "Đùa cái gì vậy? Không cởi quần áo làm sao giải độc? Ách… Nhược Lam tại sao ngươi lại vào? Được rồi được rồi, ta mặc vào còn không được sao? Làm phiền ngươi thu Hỗn Nguyên Đạo Thủy của ngươi lại…"

…

Chương 127: Đại quy hoạch sư! Vương Thủ Triết!

…

Sau một khoảng thời gian.

Tây Nhược Thần Châu.

Đại Nhược Tự.

Là thế lực đỉnh cao số lượng không nhiều trong Tây Nhược Thần Châu, chùa Bàn Nhược tọa lạc trên một vùng cao nguyên rộng lớn.

Đó là một khu vực chiếm cứ cực lớn, quần thể kiến trúc chùa miếu liên miên, từ xa nhìn lại, đỉnh núi liên miên đan xen chằng chịt, tựa như một dãy núi liên miên chập chùng, cảnh tượng tráng lệ.

Lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều xán lạn phủ kín cả chân trời.

Hào quang bao phủ xuống, toàn bộ chùa lớn như vậy đều phảng phất dát lên một tầng kim hồng, liên miên chùa miếu kiến trúc kia phảng phất thêm vài phần ôn nhu.

Tiếng chuông từng trận, thiền âm lượn lờ, toàn bộ chùa Bàn Nhược đều quanh quẩn ở trong một loại yên tĩnh mang theo thiền ý.

Ngay cả linh điền xa hơn, tắm rửa trong hào quang này, cũng có loại ý nhị của Như Thi Như Họa.

Toàn bộ Tây Nhược Thần Châu này, chỉ có bốn tòa chùa miếu có cường giả Phật Đà Cảnh tọa trấn, cũng chỉ có chùa miếu có cường giả Phật Đà Cảnh tọa trấn, mới có thể lấy tên tự "Đại". Tự Nhược lớn, chính là một trong số đó.

Hiện giờ nội chiến giữa Tây Nhược Thần Châu liên miên, Nhược Tự là một trong những phật tự mạnh nhất, cũng là một trong số ít thế lực có thể chống đỡ được tiến công của Ma tộc, vô hình trung liền trở thành một trong những lãnh tụ tinh thần của Tây Nhược Thần Châu, không ít phật tự chiến bại mất đi

căn cứ địa phật tự, cùng đường mạt lộ đều lựa chọn mang theo gia đình đến tìm chùa Bàn Nhược.

Nhiều năm trôi qua, trong Nhược Tự đã hội tụ vô số tăng nhân cùng dân chúng các nơi tìm đến nương tựa, nhưng dù vậy, mỗi ngày đều có người không ngừng tụ đến, trong đó có không ít người đều là thương binh.

Vì thế, chùa Đại Nhược đặc biệt dọn ra không ít thiền viện dùng để an trí những người này.

Nhưng nhiều năm trôi qua, tăng nhân cùng dân chúng tụ tập đến thực sự quá nhiều, cho dù Đại Nhược Tự chiếm diện tích lớn hơn nữa, thiền viện nhiều hơn nữa, thiền viện cũng sớm đã không đủ dùng, không thể không tiến hành phân lưu.

Hiện nay, xung quanh chùa Bàn Nhược đã xuất hiện rất nhiều căn cứ lấy tăng nhân nương tựa làm chủ, tiếp nhận sự quản lý chùa Bàn Nhược.

Nhưng nếu chiến loạn lại tiếp tục kéo dài, sớm muộn sẽ có một ngày, chùa Bàn Nhược cũng sẽ không thể gánh vác gánh nặng to lớn như thế nữa.

【 Đại Giác Phật tháp 】.

Phật tháp Đại Giác chính là một Phật tháp trung tâm nhất của chùa Bàn Nhược, cũng là nơi mà Phật chủ thường ngày tu hành, sinh hoạt, sinh hoạt.

Một ngày này.

Thiện thất tầng cao nhất của Đại Giác Phật tháp.

Một lão tăng thân khoác áo choàng đang ngồi bên cạnh một bàn trà, chậm rãi pha trà.

Lão tăng này trời sinh râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã biết đã lớn tuổi, nhưng thân hình lại không thấy Cấu Giao chút nào, ánh mắt vẫn thanh minh cơ trí, khí chất bình thản, khiến người ta vừa thấy liền không nhịn được lòng sinh thân cận.

Trà trên bàn trà trước mặt hắn, một bình Linh Tuyền đã đun sôi, đang ùng ục ùng ục bốc lên bong bóng.

Lão tăng động tác đâu vào đấy hướng trong ấm bỏ vào trong trà, cùng với các nguyên liệu phụ khác. Chỉ trong chốc lát, mùi trà ngào ngạt liền từ trong ấm tràn ra, ở trong thiện thất lượn lờ tản ra.

“Sư tôn.”

Lúc này, thân ảnh Vương Lạc Thu bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa thiền thất, thi lễ với lão tăng, sau đó cung kính bẩm báo: “Dựa theo phân phó của ngài, đã khởi động trận pháp, Tu Di Phật Chủ và Thiều Âm Phật Chủ rất nhanh sẽ đến.”

Hóa ra, lão tăng trong thiền thất này chính là vị cường giả Phật Đà cảnh chùa Bàn Nhược —— Bàn Nhược Phật chủ.

Cho dù là Vương Lạc Thu xưa nay kiêu ngạo tùy ý, không ai bì nổi, trước mặt Bàn Nhược Phật chủ cũng cung kính, trong lòng kính nể và kính ngưỡng.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì đây là một vị Phật Đà thật sự có thể tế thế.

“Như vậy, tiếp theo chỉ cần chờ bọn họ tới là được.” Bàn Nhược phật chủ mỉm cười ôn hòa. “Trà Hồng Ngọc này khác với trà bình thường, cần pha cho mùi phong vị một lát mới ngon hơn. Đợi khi bọn họ đến, ấm trà này cũng vừa vặn đủ.”

Thấy Lạc Thu vẫn còn đứng ở một bên, hắn vẫy vẫy tay, ra hiệu nàng tới đây: “Đứa nhỏ này đừng đứng ngốc, tới đây ngồi.”

Nói xong, hắn ra hiệu với chiếc ghế bên tay trái.

Vương Lạc Thu sửng sốt một chút, vội vàng xua tay từ chối: “Sư tôn, Tu Di, Thiều Âm hai vị Phật chủ rất nhanh sẽ tới, ta không đi quá giới hạn nữa.”

Một bình trà này là dùng để chiêu đãi hai vị Phật chủ, đương nhiên cũng phải giữ lại cho bọn họ.

“Vị trí này là giữ lại cho ngươi.” Gương mặt Niết Bàn Phật chủ đầy từ thiện, ánh mắt nhìn về phía Vương Lạc Thu cũng đầy ý cười: “Chỉ bằng công lao lần này của ngươi, vị trí của 【Phật tử đương thời】 lớn như chùa Nhược này, ngoài ngươi ra không còn ai khác. Vị trí này, ngươi ngồi được.”

Nói xong, hắn cũng không cho Vương Lạc Thu cơ hội cự tuyệt, đưa tay liền phất qua một đạo Phật lực vô lượng, mềm nhẹ lại không cho cự tuyệt đem nàng đè ở trên ghế.

Được rồi, giãy dụa bất động, Vương Lạc Thu chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi không nhúc nhích.

Lúc này, một giọng nữ như hạt châu đột nhiên vang lên ngoài cửa thiện thất.

"Nhược Nhược tiền bối, ngài vội vàng tìm ta và Tu Di, không phải là để giới thiệu ngươi là tiểu đồ đệ đấy chứ? Chẳng lẽ ngài sợ tương lai chúng ta khi dễ nàng sao?"

Vương Lạc Thu quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện một vị phật tu nữ tính dáng người uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ chẳng biết từ lúc nào đã đến ngoài cửa thiền thất.

Trang phục của nàng thập phần thanh lương, vòng eo mềm mại cùng cánh tay trắng noãn ngọc đều lộ ra bên ngoài, trên người còn quấn quanh rất nhiều vải lụa màu sắc rực rỡ làm trang trí, phong cách trang phục màu mực đậm đậm, nhưng lại không lộ ra vẻ lỗ mãng chút nào, ngược lại có loại cảm giác trang trọng cùng nghiêm túc khó hiểu.

Bên cạnh nàng còn đi theo một vị đại hòa thượng mặc áo cà sa kim hoàng, người rộng người béo.

Đại hòa thượng này thoạt nhìn còn khá trẻ, bề ngoài khoảng ba bốn mươi tuổi, nhưng mặt dài tai to, dáng vẻ trang nghiêm, một thân khí chất thâm trầm mà dày nặng.

Thân hình hai người đều cực kỳ ngưng thực, nhưng bên ngoài thân có nhu quang nở rộ, lờ mờ như cũ nhìn ra có vài phần hư ảo, hiển nhiên đều là trạng thái hình chiếu.

"Đồ nhi, giới thiệu cho người một chút, vị này chính là Phật chủ Thiều Âm tự của Đại Thiều Âm tự, tu theo đường lớn của thiền môn Diệu Âm."

"Đại hòa thượng này là tu di phật chủ của Đại Tu Di Tự, tu chính là đại đạo không gian của thiền môn."

Bàn Nhược Phật chủ cười ha hả giới thiệu cho Vương Lạc Thu, Vương Lạc Thu vội vàng đứng dậy hành lễ với hai vị Phật chủ.

“Đứa nhỏ này, cốt thép thân lưu ly sinh ra, hồn phách ngọc hồn vô hạ, quả nhiên là tướng Phật tốt.” Đại hòa thượng Tu Di Phật chủ đi vào thiền thất, cười vuốt ve đỉnh đầu Vương Lạc Thu.

Một đạo phật quang trang trọng vô hạ lập tức bao phủ nàng, chậm rãi thấm vào trong thân thể cùng thần hồn nàng.

Chỉ trong chốc lát, Vương Lạc Thu giống như toàn thân được gột rửa một lần, từ cốt tủy đến mỗi một tấc da đều giống như thoát thai hoán cốt vậy.

Điều này làm cho nàng có một loại tiềm lực huyết mạch phảng phất càng tiến thêm một đoạn, thần hồn cũng càng thêm ngưng tụ cảm giác thuần túy, giống như Đại Giác đại ngộ trọng sinh vậy.

【 Thể Hồ Quán Đỉnh】!

Đây là một trong những đại bí thuật của Phật môn, tiền bối hao tổn tu vi phật lực của bản thân, vì hậu bối tẩy tủy phạt mao khai phật trí.

Chỉ là bí thuật này tiêu hao quá lớn, cho dù là đệ tử thân truyền cũng chưa chắc có thể hưởng dụng được.

Vương Lạc Thu không ngờ Tu Di Phật Chủ vừa thấy mặt đã tặng một phần lễ lớn như vậy, vội vàng hành lễ lần nữa: “Tu Di tiền bối đại lễ như thế, Lạc Thu hổ thẹn quá.”

“Nhận được, nhận lấy.” Phật chủ Tu Di cười càng thêm thân thiết hòa ái: “Bản Phật chủ nhìn ngươi, càng nhìn càng thích. Nếu một ngày kia ở chùa Bàn Nhược không vui, lúc nào cũng có thể tới Tu Di tự ta.”

A cái này… Hiện tại Phật Môn đang đào góc ngay trước mặt sao?

Vương Lạc Thu vội vàng cười lúng túng một tiếng: “Sư tôn của ta đối với ta vẫn là rất tốt.”

“Tu Di, bộ dạng mày thật béo, đừng hù dọa đứa nhỏ này.” Thanh âm Thiều Âm Phật Chủ chợt vang lên.

Là Phật chủ tu hành Diệu Âm chi đạo, thanh âm của nàng giống như thiên âm diệu âm, cho dù chỉ là tiếng nói chuyện

bình thường, rơi vào bên trong thần hồn, cũng làm cho toàn thân thư thái, linh giác chồng chất lên.

Trong lúc nói chuyện, nàng giơ tay lên đem Phật chủ Tu Di gạt sang một bên, sau đó đi lên phía trước, thân cận dắt tay Lạc Thu, nhét một kiện ngọc như ý lớn bằng bàn tay vào trong lòng bàn tay nàng: "Gặp nhau là có duyên, trong ngọc như ý này phong ấn một đạo Đại Ca Diệu Âm bản tọa, thời khắc mấu chốt dùng ra, dù là đại thống lĩnh Ma tộc bất ngờ không kịp đề phòng cũng sẽ lâm vào thất thần. Ngươi giữ lại dùng bên người đi."

"Cái này cái này cái này…" Vương Lạc Thu nhất thời kinh ngạc không thôi.

Trong lòng nàng rõ ràng, giá trị của bảo vật này tuyệt đối không kém hơn một kiện Thánh Khí, đương nhiên không dám thu, vội vàng thoái thác: "Thiều Âm Phật Chủ đại lễ như vậy, vãn bối sao dám nhận?"

Đồng thời, trong lòng nàng cũng nhấc lên từng trận hoang mang cùng khó hiểu.

Theo lý thuyết, tiền bối lần đầu tiên gặp vãn bối cho một ít lễ gặp mặt cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng mà, hai vị Phật chủ ra tay cũng không khỏi quá hào phóng.

Hơn nữa thái độ của các nàng đối với mình, cũng là cực kỳ hòa ái và thân cận. Đừng nói nàng bây giờ chỉ là thánh nữ chùa Bàn Nhược, cho dù lên làm 【Bàn Nhược Phật Tử】, cũng chưa chắc có đãi ngộ như thế đi?

"Lạc Thu, trưởng giả ban thưởng không thể chối từ, ngươi chớ có quá đoan chính."

Bàn Nhược Phật chủ cười nói, xem như giải vây cho Vương Lạc Thu.

"Vậy, vãn bối Vương Lạc Thu, đa tạ Tu Di Phật Chủ, Thiều Âm Phật Chủ ban tặng." Vương Lạc Thu thấy sư tôn nhà mình cũng mở miệng, cũng không chối từ nữa, đem đồ hạ thủ, sau đó bái tạ hành lễ.

Đến tận lúc này, Nhược Nhược Phật chủ mới nhìn về phía hai vị Phật chủ, trong ánh mắt thâm thúy thanh minh có vài phần

thâm ý cười nói: “Hai vị Phật chủ tai thính đại thần thông tinh tường, vượt quá dự liệu của bản tọa. Đến đến đến, ngồi xuống trước đã, đợi một lát rồi chúng ta bàn chính sự.”

Bàn Nhược phật chủ ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống nói chuyện.

Thiều Âm Phật Chủ và Tu Di Phật Chủ cười cười, không khách khí với hắn, sau khi chào hỏi lẫn nhau liền ngồi xuống hai vị trí còn lại.

Phật tự cũng không phải cơ cấu chính trị, ngày thường cũng sẽ không trực tiếp quản lý Phật quốc, lực ảnh hưởng của nó phần lớn đến từ tín đồ.

Tuy rằng tứ đại thiền tự đều có địa bàn riêng của mình, nhưng để mở rộng sức ảnh hưởng, cũng đã làm không ít chuyện âm thầm kéo chân sau với nhau, khi truyền giáo cũng xảy ra không ít xung đột.

Nhưng dù vậy, bầu không khí ba vị Phật chủ gặp mặt vẫn rất bình thản như cũ, thoạt nhìn quan hệ hẳn là còn có thể.

Hoặc nói chính xác hơn là Thiều Âm Phật Chủ và Tu Di Phật Chủ đều khá khách khí với Nhược Phật Chủ, hai đầu lông mày lộ ra vài phần kính trọng.

Rất nhiều năm qua, các thế lực lớn của Tây Nhược Thần Châu càng ngày càng loạn, chiến sự liên tiếp, dân bất an, cũng dựa vào Phật Chủ Bàn Nhược không ngừng hòa giải, điều đình quan hệ các phương, mới miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ còn chưa có tan rã.

Vương Lạc Thu cũng cẩn thận từng li từng tí ngồi ở vị trí cuối cùng.

Đối với tràng diện hôm nay, nàng hơi có vài phần nghi hoặc khó hiểu. Hơn nữa ghế ngồi tựa hồ còn thiếu một người, mọi người cũng đều rất ăn ý chưa từng uống trà, phảng phất còn đang chờ ai.

Cũng may mọi người vẫn chưa đợi được bao lâu.

Bất quá chờ một lát, không gian trong thiền thất liền tạo nên một trận gợn sóng.

Sau một khắc.

Một bóng người từ trong gợn sóng cất bước đi ra, đi tới bên cạnh bàn trà.

Đó là một người đàn ông trung niên bề ngoài.

Mặt hắn trắng có râu, đầu đội thiên sư bạch ngọc, chân đạp áng mây tím giày vàng, một bộ đạo bào màu xanh theo bước chân của hắn khẽ chập chờn, một thân phong độ tiên phong đạo cốt hàm vị bất tận.

Hắn vừa xuất hiện, liền phát ra tiếng cười sang sảng, chắp tay hành lễ với ba vị Phật chủ bên bàn trà: "Thiên Diễn Vãn đến một bước, làm phiền chư tôn Đại Phật đợi lâu, thứ tội thứ tội."

Người này, chính là minh chủ Thiên Diễn Đạo Minh của Nam Tề Thần Châu, Thiên Diễn Đạo Chủ.

Từ sau khi trở về Vô Tận Thiên Uyên, hắn đã được Vương Thủ Triết ủy thác, hỏa tốc chạy tới Thần Châu Tây Nhược này, chính là vì muốn nhanh chóng xử lý tốt di vật của Niết Bàn Phật Chủ, thuận tiện dựa theo mưu đồ của Vương Thủ Triết để tiến hành bước tiếp theo.

Bây giờ hội trà lần này, chính là ván cờ mà hắn đã liên lạc với Nhược Nhược Phật chủ trước đó, cố ý để dành.

"Ta phật vô lượng." Tam đại Phật chủ cũng đồng loạt đứng dậy, dáng vẻ trang nghiêm hướng nàng hoàn lễ.

Bàn Nhược phật chủ đại diện cho ba vị phật chủ, hắn mở miệng khách khí nói: "Thiên Diễn tôn chủ qua về phía tây, bọn ta không thể nghênh đón từ xa mới là thất lễ."

Song phương hàn huyên vài câu, Bàn Nhược Phật Chủ liền mời Thiên Diễn đạo chủ ngồi xuống: "Mời chư vị phẩm Nhất Phẩm Hồng Ngọc Thiền Trà của Tự ta."

Vương Lạc Thu thấy cơ hội tiến lên, pha một chén trà cho Thiên Diễn đạo chủ và ba vị Phật chủ, cũng thuận tay pha cho mình một chén.

Thiên Diễn Đạo Chủ sớm đã ngửi thấy mùi thơm, thấy thế cũng không khách khí giống như Phật chủ, nâng chén trà lên cẩn thận đánh giá một phen, lúc này khen không dứt: "Nghe đồn Hồng Ngọc Thiền Thụ của chùa Đại Nhược đã đạt tới cấp

mười sáu đỉnh phong, sắp thành Phật. Uống trà này, thần hồn gột rửa, thiền ý tuôn trào, linh cảm vô hạn, tuyệt không thể tả."

Lần này Thiên Diễn thường trộm mười bảy loại Minh Hồn trà, hắn cũng cảm thấy trà này không tệ lắm.

Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn là hơi kém một chút, nếu như thật sự trở thành Phật trà thập thất giai, đó mới là tư vị vô cùng.

Bất quá cũng bình thường, thập thất giai thần thực vốn là hiếm có, hôm nay toàn bộ phạm vi Thánh Vực thế lực, cũng chính là Thái Âm Minh Hồn Thụ đạt đến thập thất giai.

Nếu có cơ hội trái một ngụm minh hồn trà, phải một ngụm hồng ngọc phật trà, đó mới là nhân sinh chí nhạc đỉnh phong.

Thiên Diễn đạo chủ âm thầm đắc ý gần như quên mất, trước đó vài ngày Thiên Diễn đạo minh của mình còn bị ba thế lực ma tu Minh Hồn Điện, Cực Lạc thần giáo chèn ép đến không thở nổi.

"Bàn Nhược tiền bối lần này hào phóng như vậy, cố ý mời chúng ta uống trà thiền, chắc hẳn có một phen thiền ý khác." Tu Di Phật chủ cười cắt lời đề tài: "Hẳn là có quan hệ trọng đại gì đó muốn tuyên bố?"

"Vô Lượng ngã phật." Bàn Nhược Phật tuyên đọc đạo Phật: "Tu Di, Thiều Âm, với tai thính mắt tinh của các ngươi, chắc đã hiểu đại khái. Bây giờ Niết Bàn phản Phật đã đền tội, hôm nay mời các ngươi tới chính là thương lượng làm lại đại biến của Tây Nhược chúng ta."

Tu Di phật chủ, Thiều Âm Phật chủ nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm nghị.

Hắn cũng không định vòng vo nữa, Phật chủ Thiều Âm Phật âm lượn lờ mở miệng: "Thiên Diễn Tôn Chủ, những thứ như Niết Bàn Xá Lợi, chính là di vật nhất mạch của Vạn Phật Cung ta, ta nghe ý tứ của quý phương là bảo chúng ta đưa bốn ngàn Hỗn Độn linh thạch chuộc lại? Hành vi như vậy khác gì bắt cóc vơ vét tài sản?"

Thiên Diễn đạo chủ uống trà, gió nhẹ mây nhạt cười nói: "Bây giờ nội bộ Tây Nhược Thần Châu rối bời, quan hệ với các châu khác rất căng thẳng, đúng là cây gậy ngoáy phân của Niết Bàn đã quấy phá. Nhưng trong đó, tu di, Thiều Âm các ngươi

sao không âm thầm khuấy đảo phong vân, mượn chuyện này thu lợi? Vì vậy mới khiến rối loạn không ngừng.”

“Thủ Triết gia chủ nói, chỉ có Bàn Nhược tiền bối mới là đại công vô tư, hiển lộ hết Phật môn phổ độ chúng sinh, cứu tế đại cách cục của thương sinh.”

Sắc mặt Tu Di Phật Chủ và Thiều Âm Phật Chủ nghe vậy đều hơi đổi, có chút tức giận.

“Thế nào, không phục?” Thiên Diễn đạo chủ liếc bọn họ một cái, tùy ý phủi phủi tay áo, trong giọng nói mang theo vài phần giễu cợt, “Vốn theo ý của giáo chủ Cực Lạc Thần Châu Nam Khuyết chúng ta, là chuẩn bị liên hợp Đông Hà, Bắc Khuyết nhất tề xuất binh Tây Nhược, đến một kế sách dẹp loạn bên ngoài hành an trước. Nếu không phải Thủ Triết gia chủ phản đối cũng áp chế giáo chủ, há có cục diện ngươi ta ngồi chung một chỗ thưởng thức trà luân sự?”

Thiên Diễn đạo chủ uất ức hơn nửa đời người, hôm nay khó được cơ hội lộ mặt như thế, những lời này nói khí định thần nhàn, hăng hái, rất có dáng vẻ thích nói chuyện, không nói chuyện thì làm.

Mà ông ta đứng phía sau Vương Thủ Triết và một đám đại lão, hiện giờ cũng có tự tin như vậy.

Tu Di Phật Chủ và Thiều Âm Phật Chủ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ không vui, đáy mắt còn cất giấu một vòng hoảng sợ bất an không dễ phát giác.

Bọn họ đang chuẩn bị nói gì đó, Bàn Nhược Phật chủ đã tuyên Phật hiệu thay bọn họ vỗ tay: “Vô Lượng từ bi, tứ đại Phật tự chúng ta nguyện ý bỏ vốn nghênh đón Niết Bàn Xá Lợi, trợ giúp Niết Bàn tự khôi phục kết cục. Chỉ là kính xin Thiên Diễn Tôn Chủ chuyển lời cho Thủ Triết gia chủ, cho chúng ta một số thời gian để tìm kiếm tài nguyên. Dù sao, bốn ngàn Hỗn Độn linh thạch cũng không phải con số nhỏ.”

Ngữ khí của hắn quả quyết, hiển nhiên đã thấy rõ thế cục, biết đồng ý để bọn họ lấy tiền chuộc về, kì thực đã là nể mặt bọn họ.

“Không cần chuyển lời.” Thiên Diễn đạo chủ cười một tiếng, lúc này liền móc ra một phần khế ước: “Đột nhận tư sản như

thế nào, trả nợ như thế nào, Thủ Triết gia chủ sớm đã thay các vị định ra rồi. Nếu không có ý kiến gì, ký tên đồng ý là được."

Ba vị Phật chủ đều không ngờ Thiên Diễn đạo chủ lại sớm có chuẩn bị.

Bọn họ tiếp nhận khế ước, sau đó nhanh chóng truyền đọc một lần, vốn là muốn tìm xem trong khế ước có lỗ hổng hoặc là đào hố cho bọn họ hay không, kết quả lại phát hiện khế ước rõ ràng, còn có chu kỳ cũng suy xét đầy đủ năng lực thừa nhận của tứ đại Phật tự.

Chuyện này rất hiển nhiên, là làm theo yêu cầu của bọn họ.

"Vô Lượng Phật, Thủ Triết gia chủ đúng là tính toán không bỏ sót, thảo nào ngay cả Nhện hậu và Niết Bàn cũng chết trong tay hắn." Phật chủ Tu Di thở dài, nói: "Bản tọa ký khế ước này."

"Bản tọa cũng đồng ý." Trong đôi mắt của Thiều Âm Phật Chủ lướt qua một luồng sáng: "Tiếp theo là thời gian tìm bốn tàn quân của Đại Phật tự tính sổ với đám nhện."

Đã không có nhện hậu tọa trấn, nhện tàn quân còn sót lại bị bắt chỉ là vấn đề thời gian.

"Đợi một chút." Thiên Diễn Đạo Chủ nghe vậy vội vàng ngăn cản: "Về việc này, Thủ Triết gia chủ nhà ta còn có một phong mật thư, xin các vị phối hợp."

Mật thư?

Chúng Phật chủ đều sửng sốt, nhưng vẫn nhận lấy mật thư tỉ mỉ đọc.

Một lát sau, ba vị Phật chủ đều rơi vào trầm tư.

Thiều Âm Phật Chủ hơi nghi ngờ: " Nhện hậu đã đền tội, vì sao không thừa cơ tấn công? Ngược lại muốn ta tạo lại hiện tượng hỗn loạn?"

Điểm này nàng thật sự là có chút không lý giải được.

"E rằng Thủ Triết gia chủ có mưu đồ không nhỏ, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã." Bàn Nhược Phật chủ lại đoán ra một điều gì đó, trầm ngâm nói: "Nếu như vậy, chúng ta âm

thầm gom góp tăng binh bố cục, chờ Thủ Triết gia chủ hiệu lệnh, lại một lần hành động đánh chiếm Chu Hậu Ma thành!”

“Được được được, Nhược Phật chủ không hổ là Trí Tuệ Phật mà ngay cả Thủ Triết gia chủ cũng tán thưởng.” Thiên Diễn đạo chủ liên thanh tán thưởng.

Sứ mệnh của chuyến đi này đều nằm trong dự tính của Thủ Triết gia chủ, hắn chẳng qua là đến lấy một đợt công lao.

Sau khi đạt thành nhất trí với chư phật, Thiên Diễn đạo chủ lúc này mới nhìn về phía Vương Lạc Thu vẻ mặt mờ mịt khiếp sợ nói: “Lạc Thu tiểu thư, Tứ ca ca của ngài nhờ ta chuyển lời cho ngài và Lạc Tĩnh tiểu thư, hi vọng hai người các ngươi ở lại Nhược Phật Tự, trợ giúp chư phật một tay, cuối cùng đạt thành mục tiêu chiến lược.”

Dứt lời, Thiên Diễn đạo chủ liền đem thư Vương Thủ Triết viết cho nàng giao vào trong tay nàng.

Ách…

Vương Lạc Thu im lặng một hồi, cho đến giờ khắc này mới xem như hoàn toàn hiểu được.

Hóa ra tất cả những chuyện này đều là Vương lão tứ, không, là Tứ ca ca âm thầm khuấy đảo phong vân. Bất tri bất giác, hắn đã tiêu diệt nhện hậu và Niết Bàn Phật chủ, bắt đầu điều khiển điều khiển cục diện Tây Nhược Thần Châu.

Ngay cả bản thân cũng được lợi không nhỏ.

So với hắn, hai muội muội này của chúng ta thật đúng là tiểu đả tiểu nháo, cách cục có hạn.

“Lạc Thu, ngươi chuẩn bị một chút đi.” Bàn Nhược Phật chủ từ ái vuốt ve sợi tóc trên đỉnh đầu nàng: “Trong vòng ba tháng, ngươi sẽ thăng cấp thành 【Phật tử đương đại của chùa Bàn Nhược】 của ta.”

“Đa tạ sư tôn.” Vương Lạc Thu tâm tình cũng hơi kích động.

Một đợt này, thật đúng là chiếm được ánh sáng của Tứ ca ca. Vương Lạc Thu nàng cũng bất tri bất giác có đại hậu trường.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Từ Vô Tận Thiên Uyên trở về, Thái Sơ Đạo Chủ rốt cục có nhàn hạ, cố ý chạy đến Đông Hà Thần Châu Lạc Kinh, tìm được Thương Bình Thần Hoàng, cùng hắn ôn chuyện cũ, nói về thế cục.

"Nghe nói bệ hạ gần đây rất bận rộn?"

Trong một tửu quán nhỏ không có ai khác, Thái Sơ Đạo Chủ tự mình rót cho Thương Bình Thần Hoàng một chén rượu, ngữ khí rất là tùy ý: "Giống như đang nghiên cứu cái gì mà luyện khí đại đạo? Thuận tiện, còn chấp hành cái gì mà bắt gian tế?"

"Ôi, Hồng Trấn tiền bối khách khí." Thương Bình Thần Hoàng vẻ mặt thần thanh khí sảng, hăng hái, trên mặt cũng là tươi cười đầy mặt, "Ta cũng tuyệt đối không nghĩ tới, ta thế mà có thiên phú luyện khí như thế. Tiểu tử Ninh Kham nói đúng, người có thiên phú kỳ tài trên phương diện luyện khí như ta, nếu lãng phí chính là phung phí của trời."

"Về phần bắt gian tế, ha ha~ chuyện này nói ra vô cùng thú vị."

"Kỳ tài luyện khí?" Khóe miệng Thái Sơ Đạo Chủ hơi co lại.

Hồi tưởng lại, lúc trước ở Vương thị, hình như Vương Thủ Triết cũng từng nói, Hồng Trấn tiền bối thật sự là thiên phú kỳ tài, thánh vực vô song.

Lúc ấy hắn ta cũng bị làm cho bay bổng không thôi, chỉ cảm thấy những tên Vương thị kia mỗi người nói chuyện đều dễ nghe như vậy.

Đáng tiếc, chờ thời gian lâu, hắn dần dần cũng tỉnh táo lại, ý thức được mình đây là bị đạn pháo bọc đường che mắt.

Điều này rõ ràng là đang thay hai đạo chủ bọn họ quy hoạch nghề nghiệp, một luyện khí sư, một là luyện đan sư!

Về phần lão tiểu tử Bình Thiên Thần Vương kia, đoán chừng cũng đã bị âm thầm quy hoạch phương hướng nào đó.

Quân thần Đông Hà? Thánh vực chi đình?

…

Chương 128: Tiên Đế! Bản nữ vương cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!

…

Im lặng một lát, cuối cùng Thái Sơ Đạo Chủ vẫn không nhắc nhở hắn.

Loại chuyện này, nhắc nhở người khác cũng là vô dụng, còn phải chờ chính hắn suy nghĩ cẩn thận mới được.

Ở trong lòng âm thầm lắc đầu, hắn ngược lại hỏi một vấn đề mình cảm thấy hứng thú: "Bắt gian tế làm sao có ý tứ?"

"Ta nói cho ngươi biết a…" Thương Bình Thần Hoàng vừa nói đến cái này liền hưng phấn lên, bắt đầu chậm rãi mà nói ra quá trình cụ thể bắt được gian tế.

Hết thảy, còn phải bắt đầu có một đoạn tín hiệu truyền tin dị thường từ cơ quan điều dưỡng trung tâm.

Vốn dĩ hắn sẽ nghênh đón tù binh đưa về trung tâm điều dưỡng tâm lý, bản ý chỉ là để cho đám tù binh trở về điều trị tâm cảnh, một lần nữa thích ứng với quá trình xã hội của nhân loại, nếu như có phát hiện vấn đề tâm lý nghiêm trọng trở về tù binh, cũng có thể nắm chặt thời gian trị liệu, để tránh lưu lại hậu hoạn, đây đều là ý tốt.

Nhưng bắt đầu từ trạm truyền tin nhận được tín hiệu thông tin dị thường, tính chất sự việc đã thay đổi.

Viện trưởng An dưỡng viện Vương Chử Vi rất coi trọng chuyện này, đầu tiên là mời viện trưởng của viện nghiên cứu Vương thị Vương Ly Nguyệt đến, sau đó lại thông báo chuyện này cho Thương Bình Thần Hoàng.

Ba bên hợp kế, đều cảm thấy đây là một cơ hội, dứt khoát do Vương Ly Nguyệt dẫn đầu tổ chức một tiểu tổ công kiên, dùng tốc độ nhanh nhất phá giải được đoạn tín hiệu này, cùng với tín hiệu tương ứng, cũng khai mở ra thiết bị nghe lén tương ứng.

Mặc dù với trình độ kỹ thuật của viện nghiên cứu Vương thị hiện nay, vẫn không có cách nào giải mã được những kỹ thuật liên quan, phục chế ra cùng một thiết bị thông tin, nhưng nếu

chỉ là giám sát, thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nếu có cường giả cấp bậc Đạo Chủ trở lên hỗ trợ, đồng thời phát ra tín hiệu cũng hoàn toàn có thể cắt đứt tín hiệu.

Mà thông qua mấy năm quan sát và chọn lọc, bọn họ cũng đã xác định được nguồn gốc tín hiệu, xác định được thân phận của tên "gian tế" Ma tộc kia chính là nữ tu Thần Thông Cảnh tên là "Bạch Ngọc Hà" mà Vương Hựu Nhạc phụ trách.

Mà chiếm cứ ý thức của nàng, chính là thống khổ nữ vương.

Tất cả bọn hắn làm thần không biết quỷ không hay, cho tới bây giờ, đạo thần hồn phân thân thống khổ của nữ vương cũng không phát giác được bất kỳ khác thường nào, còn đang vì có thể ly khai an dưỡng trung tâm mà cố gắng "Trị liệu".

"Cái gì gọi là "mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay"? Là như vậy đó." Nói đến chuyện này, Thương Bình Thần Hoàng cũng có chút đắc ý.

Ngoại trừ luyện khí buồn tẻ, những năm gần đây niềm vui thú lớn nhất của hắn cũng chỉ là chuyện này mà thôi.

Nhất là nhìn nữ vương thống khổ kia bị đùa bỡn xoay vòng vòng, hắn liền có loại cảm giác trả thù thống khoái.

Để nàng tiến công Đông Hà, để nàng xâm lược Nhân tộc, đáng đời!

Nhìn nụ cười đắc ý trên mặt Thương Bình Thần Hoàng, linh hồn Thái Sơ Đạo Chủ đặt câu hỏi: "Sao ta nghe vậy, tất cả đều là trung tâm an dưỡng cùng viện nghiên cứu của Vương Ly Nguyệt đang bận, ngươi làm gì vậy?"

Thương Bình Thần Hoàng: "…"

…

Sau đó một chút thời gian.

Lạc Kinh.

Trở về trung tâm điều dưỡng tù binh.

Sau khi trị liệu tâm lý một lần nữa xong, Vương Hựu Nhạc nhìn bảng kiểm tra mới nhất, lộ ra nụ cười vui mừng: "Chúc mừng ngươi, Bạch Ngọc Hà cô nương. Ngươi đã thông qua khảo hạch trở về xã hội."

“Thông, thông qua rồi sao? Ta có thể quay về, quay về xã hội rồi?”

“Bạch Ngọc Hà” vừa tháo xuống 【Tam quan cải chính khí nhanh chóng】 hai mắt ngốc trệ, phảng phất vẫn còn trong mộng cảnh không tỉnh lại.

Vì thông qua phần khảo thí này, những năm này nàng ăn bao nhiêu khổ, thừa nhận dày vò lớn cỡ nào, ai có thể cảm nhận được?

Bởi vì lực miễn dịch lôi điện càng ngày càng mạnh, Vương Hựu Nhạc vì nàng, không thể không một lần lại một lần đi cầu người cải tiến dòng điện để mở rộng ra cường độ, khổ cực trong đó có mấy người có thể hiểu được?

“Không sai, từ hôm nay trở đi, muội có thể chính thức rời khỏi trung tâm an dưỡng, dung nhập vào xã hội.” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt cao hứng thay nàng, “Nếu ta nhớ không lầm, quê của Bạch cô nương ở Bình Giang Thiên Phủ đi? Có muốn ta mua cho muội vé tàu tốt…”

“Không được! Ta muốn gặp Vương Dần Quân, ta muốn gặp thần tượng.” Nữ vương thống khổ hóa thân “Bạch Ngọc Hà” chợt hoàn hồn, vội vàng nói: “Vương Hựu Nhạc, ngươi đã không quên đã đáp ứng chuyện của ta rồi chứ?”

Nếu không vì cái mục tiêu kiên định này, nàng sao có thể kiên trì đến bây giờ?

“Gặp Dần Quân, ta sẽ sắp xếp ngay.”

Vương Hựu Nhạc giả bộ như mới nhớ ra, lật xem đồng hồ thông tin, nhanh chóng tìm được vòng đồng hồ bằng hữu của Vương Dần.

Chỉ thấy trong giới bằng hữu mới nhất có viết - “Ngày thứ ba Trinh Tiên Trọng sẽ khởi công, lại là ngày nỗ lực.” Phía sau còn có vài tờ quảng cáo tuyên truyền.

Phía dưới vòng bằng hữu đã có lời khen ngợi của một đám đông tộc nhân, ví dụ như “Duyệt Thiền thái gia gia cố lên”, “Duyệt Thiền a, ký cho ta hai mươi phần ký tên”.

“Giờ Dần Dần nên ở tại tổ kịch, ta cùng hắn liên lạc một chút, hẹn thời gian.” Vương Hựu Nhạc đem vòng bằng hữu này biểu

hiện cho “Bạch Ngọc Hà” nhìn thoáng qua, sau đó liền liên hệ nhân viên liên quan xác định địa chỉ tổ kịch.

Phần quay của một bộ phim thường phải đi rất nhiều nơi để ngắm cảnh, tổ phim hiện tại của Vương Dần Trinh vừa đúng lúc đang ở Lạc Kinh. Sau khi Vương Hựu Nhạc xác định địa chỉ, liền thông qua phần mềm mại phối hợp 【Phổ phần mềm】 trong đồng bạn, cộng hưởng phi liên, gọi một cỗ phi liên linh cầm cấp mười một siêu xa hoa, đồng thời hỏa tốc thay Bạch Ngọc Hà làm thủ tục ra sân.

Cũng không lâu lắm, chiếc phi liên thập nhất giai linh cầm siêu xa hoa kia liền xuất hiện ở trên không trung tâm an dưỡng.

Điều khiển phi liên là một linh cầm có huyết thống Phượng Hoàng, lông vũ hoa lệ, kiệu sương phi liên sau lưng cũng là phong cách xa hoa, vừa nhìn đã biết không rẻ.

Vương Hựu Nhạc mang theo Bạch Ngọc muốn ngồi lên phi liên, con Linh cầm Thập Nhất giai kia liền kêu dài một tiếng bay lên không trung, dùng ngữ luật mười phần thanh âm nói: “Lý gia viên Lạc Kinh thành Ảnh Thị Nam Môn đúng không? Đắc dĩ nhị vị quý khách, ngồi vững vàng.”

Dứt lời, Linh cầm liền mở hai cánh ra, xé rách không gian bay về phía mục tiêu.

Con Linh cầm thập nhất giai có huyết thống Phượng Hoàng rõ ràng là tên lắm lời, dọc theo đường đi còn không ngừng tán gẫu với Vương Hựu Nhạc.

Đề tài từ thế cục biến hóa của đại chiến trường Hư Không Hải, nói đến chính sách lớn của nội bộ tỉnh thân các, lại nói đến chiến sự Tây Nhược Thần Châu liên tiếp phát dân chúng lầm than, cùng với Cực Lạc Giáo chủ Nam Lam Thần Châu muốn sáng lập ra Cực Lạc Thần Triều vân vân.

Giọng điệu ăn nói kia, giống như đại thế thiên hạ ai cũng nằm trong tầm khống chế của hắn, còn tiện thể phê phán một chút Thương Bình Thần Hoàng quá mức chơi bời lêu lổng.

Một đầu linh cầm tin tức linh thông như thế, cực kỳ “Đầu óc chính trị”, thật đúng là nữ vương thống khổ lừa gạt sửng sốt, bắt đầu hoài nghi ma sinh.

Đông Hà thần triều thật đúng là ngọa hổ tàng long, ngay cả một đầu linh cầm kéo phi liên cũng có giác ngộ chính trị như thế sao?

Phi liên thập nhất giai cực nhanh, không tới nửa canh giờ, hai người đã tới Ảnh Thị thành của Lý gia viên.

Có nhân viên công tác chỉ đường, rất nhanh, Vương Hựu Nhạc mang theo nữ vương thống khổ tìm được tổ kịch 《Tiên Trọng》.

Nữ vương thống khổ rốt cuộc cũng gặp được Vương Dần Kỳ.

Nhưng mà hai người đến không khéo, lúc này, Vương Dần vẫn còn đang diễn trò chưa xong, đang ở trong sân cùng nữ chính quay phim.

Nữ chủ của "tiên nhân" là người cầm lái của sản nghiệp liên minh gia tộc nào đó, tính cách bá đạo lại giỏi giang, mà nam chủ do Vương Dần Quân làm ra thì đại ẩn ẩn trong thị trường, cơ duyên xảo hợp làm bảo tiêu tạm thời của nữ chính.

"Sau khi Võ Nhạc Tiên Đế trùng sinh thì làm chuyện này? Quá không làm chính sự rồi?" Nữ vương đau đớn bị kịch bản chấn kinh.

Nam chủ chính là Tiên Đế chuyển thế, hòa bình thế giới không cần đi giữ gìn nữa? Lại trông coi một mỹ nữ tổng tài yêu đương sống qua ngày?

Nhưng Nữ vương thống khổ rất nhanh từ trong màn biểu diễn của Vương Dần, lĩnh hội được tinh túy.

Đừng nhìn bảo tiêu mà Võ Nhạc Tiên Đế diễn này không động đậy hoa cả miệng, thỉnh thoảng ăn đậu phụ nữ chính, nhưng thỉnh thoảng trong đôi mắt lại xẹt qua một vệt thâm thúy tang thương, cũng là đã bán thân phận mà hắn che giấu vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi nữ chính gặp nguy hiểm, hắn còn đeo mặt nạ dùng thân phận áo giáp, đại sát tứ phương, để lộ ra khí thế bá khí tuyệt thế, tung hoành khắp nơi, thật không hổ là Vũ Nhạc Tiên Đế.

Lúc Nữ vương thống khổ nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng, hứng thú say sưa, Vương Dần Uẩn đột nhiên ném một nửa đạo cụ xuống, gào to lên về hướng camera quay lén.

“Rắc!”

“Két!!”

“Các lão sư biên kịch tới một chút… Các ngươi viết kịch bản cẩu huyết gì vậy? Ta là chuyển thế trùng sinh của Vũ Nhạc Tiên Đế, hắn là thân ở Hồng Trần Trọc Thế, nhưng trong lòng lại lo lắng cho an nguy thiên hạ. Cả ngày giả heo ăn thịt hổ, đùa nghịch với nữ chính thật sự là quá vô lý, viết lại! Lấy về viết lại! Hôm nay ta sẽ xem bản sửa chữa!”

Lão sư của vở kịch liên tục xưng phải, dáng vẻ không dám tức giận cũng không dám nói gì.

Không còn cách nào khác, ai bảo Vương Dần Quân đường đường là Đại Ảnh Đế, cộng thêm một trong những người đầu tư, ngay cả kênh phản chiếu hậu kỳ cũng đều là sản nghiệp của Vương thị, đây chính là phương ba ba có tư chất bằng trời.

Theo lệnh của Vương Dần, cả tổ kịch lập tức rối loạn.

Lúc này, Vương Dần Quân vừa phát hỏa xong đảo mắt qua, bỗng nhiên thấy được Vương Hựu Nhạc và nữ vương thống khổ đứng phía sau đạo diễn.

Thần sắc trên mặt hắn tức giận trong nháy mắt đã biến đổi, lập tức đổi lại một bộ dáng tươi cười nhiệt tình nịnh nọt, bước nhanh lên đón nói: “Hựu Nhạc thúc, người đã tự mình đến đây, tại sao không báo trước cho ta biết? Ta cũng sẽ ngừng tổ chức lại, chuyên tâm hết sức tiếp đãi người.”

Vương Dần tuy rằng tuổi tác không còn nhỏ, nhưng bối phận lại nhỏ hơn Vương Hựu Nhạc, tự nhiên không dám làm bộ làm tịch trước mặt hắn.

Hắn nhiệt tình đón chào hai người Vương Hựu Nhạc vào trong toa kiệu cỡ lớn tạm thời ở hiện trường tổ chức hí.

Trong kiệu có bố trí trận pháp hàn tinh, nhiệt độ bên trong thích hợp, còn có các loại đồ uống nước trà có thể cung cấp tùy thời lấy dùng, ngay cả phương tiện sinh hoạt cũng vô cùng đầy đủ, so với bên ngoài thoải mái dễ chịu hơn.

Vương Dần vội vàng bận rộn chiêu đãi Vương Hựu Nhạc, thái độ hết sức nhiệt tình.

“Không cần phiền toái như vậy, ta không thể trì hoãn công việc của ngươi.” Vương Hựu Nhạc khách khí hàn huyên vài câu với hắn, sau đó kéo nữ vương thống khổ giới thiệu cho hắn, “Đây là Bạch Ngọc Hà của ta, nàng đặc biệt thích hí khúc của ngươi, là thiết phấn của ngươi, ta đặc biệt mang nàng tới thăm ngươi.”

Bằng hữu?

Vương Dần liếc mắt nhìn bạch ngọc hà đã bị thay thế thành nữ vương thống khổ, trong lòng khẽ động.

Rất xinh đẹp, nữ tử rất có khí chất ~

Ha ha ha, xem ra Hựu Nhạc thúc cuối cùng cũng trưởng thành rồi, rốt cuộc cũng không trầm mê trong game nữa.

Hắn ném cho Vương Hựu Nhạc một ánh mắt ngầm hiểu lẫn nhau, lúc này vỗ ngực đóng dấu phiếu, nói: “An bài, tất cả do ta sắp xếp, cam đoan sẽ không làm mất mặt của Hựu Nhạc thúc.”

Nói xong, ông ta liền gọi trợ lý vào, bắt đầu ký tên hợp ảnh tặng quảng cáo cho một con rồng phục vụ xung quanh, “Răng rắc răng rắc” chụp một đống hình ảnh.

Động tác của hắn thực sự quá thuần thục, cũng quá lưu loát, giày vò Nữ Vương thống khổ đến sửng sốt.

Chờ Lưu Ảnh Chiếu chụp xong, nàng rốt cuộc hoảng hốt nhận ra nơi nào có chỗ không đúng lắm.

Lúc này Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, sao nhìn bề ngoài không có chút khí chất của đại lão vậy?

Chẳng lẽ, hắn nhìn thấu ngụy trang của mình? Cùng đoạn tình tiết vừa rồi biểu diễn, là giả heo ăn thịt hổ?

Trong lúc nữ vương thống khổ vẫn còn nghi ngờ, mơ hồ bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, xử lý xong ký tên Hợp Ảnh, Vương Dần Quân cuối cùng cũng rảnh rỗi, cùng Vương Hựu Nhạc nói chuyện với trời.

Hắn cảm khái nói với Vương Hựu Nhạc: “Hự Nhạc thúc, nói đến đây ta vẫn rất cảm tạ thúc. Nếu không phải từ trên người vị đại năng tiên đế chuyển thế chân chính này của thúc, hấp

thu đầy đủ linh cảm và đề tài, cuộc sống diễn nghệ của cháu nói không chừng vẫn bị hãm dưới đáy cốc không ra được."

"Cũng đừng nói như vậy." Vương Hựu Nhạc bật cười: "Kỹ thuật và năng lực của ngươi đã rất vượt bậc, chỉ là tình cờ gặp phải thôi."

"Bất luận thế nào, ta cũng là thơm lây ngươi. Hiện tại rất nhiều người đều cho rằng ta là Tiên Đế chuyển thế, là ta đoạt danh của ngươi. Nếu không, ta phát minh thay ngươi một chút?" Vương Dần đề nghị.

"Tạm biệt, ta còn muốn yên lặng sống một mình." Vương Hựu Nhạc vội vàng từ chối: "Nếu như thế nhân đều biết, ta làm gì còn con đường sống yên ổn nữa?"

Hai người ngươi tới ta nói tùy ý, một bên nữ vương thống khổ nghe vậy, trong đầu lại "Ông" một tiếng, tựa như có kinh thiên nổ vang.

Cái gì cái gì?

Vương Dần là giả Tiên Đế chuyển thế? Tiên Đế chuyển thế chân chính là Vương Hựu Nhạc?

Lúc trước hắn nói rõ ràng không phải đang khoác lác, mà là thật? Tất cả đều là nữ vương thống khổ có mắt không thấy kim tương ngọc?

Vậy, những năm gần đây nàng chịu khổ, chịu tội là vì cái gì?

Nữ vương thống khổ đứng bất động tại chỗ, trong mắt ngốc trệ cùng mê ly, trên đầu tựa như nổi lơ lửng liên tiếp dấu chấm hỏi to, đầy đầu đều là "Ta là ai?" "Ta ở nơi nào?" "Ta muốn đi đâu?"

"Hựu Nhạc thúc, ta cảm thấy có một đoạn cốt truyện không đúng ở chỗ nào, ngài giúp ta xem rốt cuộc là chỗ nào không đúng?"

Hai người Vương Dần Đình lại tựa như không có phát hiện nữ vương thống khổ sụp đổ, bắt đầu nhiệt tình thảo luận kịch bản.

Vương Dần lúng túng chỉ vào một phần nội dung trong kịch bản cho Vương Hựu Nhạc xem: "Chính là đoạn này, ngài giúp ta cân nhắc từ góc độ chuyển thế Tiên Đế chân chính."

“Ta cảm thấy… Có chút cốt truyện quá cố ý, làm một Tiên Đế chuyển thế, có đôi khi ta cảm thấy nằm ngửa cũng là rất tốt…” Vương Hựu Nhạc cũng thật tâm thực lòng nói ra suy nghĩ của cháu mình.

Không bao lâu sau, Nữ vương thống khổ dần dần lấy lại tinh thần, nhưng trong lòng vẫn tâm loạn như ma.

Không thích hợp, khẳng định có chỗ không thích hợp.

Vương Dần do hắn diễn Tiên Đế chuyển thế rõ ràng có thần vận của Võ Nhạc Tiên Đế, sao có thể là giả được? Còn có Vương Hựu Nhạc, sao hắn có thể là Võ Nhạc Tiên Đế?

Chẳng lẽ là bọn họ phát hiện thân phận của mình, cố ý dùng phương thức này làm lẫn lộn, cố ý che giấu Tiên Đế chân chính chuyển thế?

Hay là nói, ngay từ đầu mình đã hoài nghi nhầm đối tượng rồi?

Chết tiệt! Rốt cuộc ai mới thật sự là Tiên Đế chuyển thế?!

Thống khổ trong lòng Nữ vương phát điên không thôi, cuối cùng rốt cuộc hạ quyết tâm.

Xem ra, chỉ có thể vận dụng “Đại Sát Khí” sớm đã chuẩn bị tốt kia, cũng chỉ có nó, mới có thể chân chính xác định ai mới là Tiên Đế chuyển thế thật sự.

Nàng nhíu mày lấy ra một vật, sau đó sáp tới ngắt lời thảo luận kịch bản của hai người.

“Đoạt Không đại ca, ngài là ảnh đế, cửa rộng, có thể giúp ta giám định xem xét cây trâm nát này không? Nhìn xem có thể tìm được nguồn tiêu thụ nào bán đi không? Hiện tại ta đang thiếu tiền.” Nàng vẻ mặt vô tội đưa một cây trâm với ngoại hình phong cách cổ xưa đẹp đẽ —— hỏng trâm hỏng đưa tới trước mặt hai người.

“Cây trâm hỏng?” Vương Dần Trinh cầm cây trâm lên, nghi hoặc nhìn qua nhìn lại vài lần, “Chất liệu của cây trâm này ta thấy thế nào lại không rõ? Đạo văn phía trên ta cũng xem không hiểu, nhưng cảm giác hình như là đồ tốt. Hựu Nhạc thúc, người xem xem kìa?”

Trong lúc nói chuyện, Vương Dần Trinh đưa cây trâm hỏng cho Vương Hựu Nhạc.

Chất liệu của cây trâm này mặc dù thoạt nhìn tựa hồ không tệ, nhưng thật sự là bị phá đến lợi hại, thậm chí ngay cả khí tức cũng đã trở nên thập phần yếu ớt, vừa nhìn liền biết đã tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả giá trị tu bổ cũng không có.

Vương Hựu Nhạc cũng không để ý, tiện tay nhận lấy.

Nhưng mà, thần niệm của hắn vừa mới tiếp xúc đến cây trâm rách này, giống như là bị sét đánh, cả người chấn động.

Sâu trong thần hồn của hắn, một mảnh vỡ trí nhớ cực sâu ầm ầm nổ tung, từng hồi ức như thủy triều tuôn về phía đại não của hắn.

Đó là một bóng lưng mơ hồ.

Hắn không thấy rõ khuôn mặt của nàng, cũng không thấy rõ thân hình nàng, chỉ có góc áo tung bay trong liệt phong trên chiến trường của nàng, dải gấm đỏ tươi cột trên cánh tay như liệt diễm sáng chói, ở trong từng mảnh ký ức vỡ nát rạng rỡ tỏa sáng.

Hắn tựa hồ luôn đứng ở phía sau nàng, nhìn nàng tư thế oai hùng bộc phát, thân ảnh phảng phất đỉnh thiên lập địa, nhìn nàng tung hoành ngang dọc, tùy ý với nhiệt huyết của mình, phảng phất trên đời này, không có bất kỳ vật gì có thể ngăn trở một quyền của nàng!

Đó là… Sư tôn của hắn?

Không sai, chính là nàng!

Hắn nhớ rõ, bản thân không biết đã bao nhiêu lần đứng ở phía sau nàng, theo nàng chinh chiến, theo nàng đại sát tứ phương, nhưng mà ngay tại một trận chiến kia, nàng vì cứu vớt tông môn, vì cứu hắn, dứt khoát kiên quyết xuất kích chặn Ma tộc chí tôn!

Một màn trí nhớ cuối cùng trong đầu hắn, là bóng lưng mảnh khảnh của nàng chìm trong khói lửa chiến đấu, là sống lưng kiên định nguy nga như núi cao của nàng, vĩnh viễn không bao giờ cong cong, còn có trên mái tóc của nàng, một cây trâm trong trẻo ôn nhuận.

【Tiên ngọc Phá Giới trâm】!

Vương Hựu Nhạc nhớ ra.

Năm đó hắn phí hết thiên tân vạn khổ tìm được một viên tiên thiên tiên ngọc, cầu người luyện chế ra một kiện bảo vật hộ thân 【Tiên ngọc Phá Giới trâm 】, làm lễ vật đưa cho sư tôn hộ thân!

“Nhạc nhi, nếu vi sư có một ngày chết trận, sẽ do con dẫn dắt tông môn sống sót, cố gắng sống sót, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc thay ta báo thù. Còn nữa, con nhất định phải đột phá gông cùm xiềng xích, trở thành Tiên Đế chân chính!”

Một giọng nữ leng keng mạnh mẽ phảng phất xuyên qua thời không, ở bên tai hắn, quanh quẩn ở chỗ sâu trong đầu hắn.

Kiên định, nhưng lại bao hàm vẻ ôn nhu vô tận.

“Sư tôn!”

Vương Hựu Nhạc không kìm được bi thương lên tiếng.

Một cảm giác bi thương, thương tâm, phẫn nộ, tuyệt vọng trào dâng từ trên người hắn.

Bất tri bất giác, hắn đã rơi lệ đầy mặt.

“Chuyện này…” Vương Dần Đình giật mình trợn tròn mắt.

Điều này không giống với kịch bản đã nói.

Hựu Nhạc thúc chẳng lẽ lại thức tỉnh ký ức bị niêm phong cất giấu một lần sao? Đây là… nghĩ tới sư tôn của hắn?

Nhưng sao tự dưng hắn lại cảm thấy có chỗ nào đó là lạ?

“A!” Nữ vương thống khổ cũng thống khổ kêu rên lên.

Thật sự! Vương Hựu Nhạc mới thật sự là Vũ Nhạc chuyển thế!

Cái này cũng quá hãm hại, nàng lúc trước vậy mà hoàn toàn loại trừ hiềm nghi của Vương Hựu Nhạc, còn trực tiếp khiến cho mình phải chịu nhiều đau khổ như vậy!

Vì sao? Vì sao nàng không sớm lấy ra trâm tiên ngọc Phá Giới, thử Vương Hựu Nhạc một chút? Vì sao một chiếc lá chướng mục không thấy Thái Sơn?

Ô ô ô! Bản nữ vương những năm này khổ cực, toàn bộ ăn không! Vì thuận lợi thông qua khảo thí, còn học nhiều văn hóa Nhân tộc như vậy.

“Ngươi, vì sao lại có cây trâm này?”

Lúc này, Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên một tay bắt được cổ tay Nữ vương thống khổ, trong ánh mắt mang theo bá đạo và uy áp vô tận nhìn chằm chằm về phía nàng, vẻ mặt vặn vẹo giống như là muốn ăn thịt người.

“Ta…” Nữ vương thống khổ một giây nhập vai, khống chế thân thể Bạch Ngọc Hà lộ ra một bộ chân tay luống cuống, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, yếu ớt giải thích, “Ta từ nhỏ đã ngậm trong miệng sinh ra…”

Miệng sinh ra?

Biểu cảm vặn vẹo của Vương Hựu Nhạc đột nhiên trì trệ, ánh mắt kinh ngạc không thôi.

“Ách…” Khóe miệng Vương Dần giật giật, nhịn không được trào phúng: “Nếu là vậy, lẽ nào không nên đặt tên cho ngươi là 【Bạch Bảo Trâm】 sao?”

“Hơn nữa, cây trâm này lớn như vậy, thật sự sẽ không chọc thủng miệng của trẻ sơ sinh sao?”

“…”

Vương Hựu Nhạc và Nữ vương thống khổ thần sắc trì trệ, cùng nhau trừng mắt nhìn hắn.

Vương Dần giật mình, vội rụt người lại, yếu ớt giải thích: “Cái gì vậy, ta chính là nhìn cảm xúc của Hựu Nhạc thúc có chút kích động, giảm bớt bầu không khí một chút, giảm bớt bầu không khí…”

Vương Hựu Nhạc không để ý đến hắn nữa, một lần nữa nhìn về phía nữ vương thống khổ, một giây thay đổi cảm xúc trước đó, thần sắc trở nên kích động mà lại mê mang: “Sư tôn? Chẳng lẽ, ngươi thật sự là sư tôn của ta chuyển thế?”

Nữ vương thống khổ mở trừng hai mắt, một bộ dáng phi thường vô tội: “Ta, ta cũng không biết? Rất nhiều chuyện ta đều nghĩ không ra. Ta, trong trí nhớ từ nhỏ đã có một thân ảnh, giống như đó là thân thể Tiên Đế vĩ đại.”

“Trách không được, ngươi vẫn luôn tìm tiên đế chuyển thế.” Vương Hựu Nhạc làm bộ “bỗng nhiên hiểu ra”, chợt nhíu mày nghi hoặc: “Không đúng, lúc sư tôn ta chết trận, ta mới chỉ là một Đại La Kim Tiên. Sư tôn làm sao biết được sau này ta thành tiên đế?”

Vẻ mặt thống khổ Nữ vương trì trệ, vội vàng tìm bổ: “Có lẽ, là đánh nội tâm chờ đợi đi.”

“Cũng đúng, sư tôn của ta đích xác vẫn luôn hy vọng ta có thể trở thành Tiên Đế.” Vương Hựu Nhạc lại là một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, nhưng sau đó lại nhíu mày nghi hoặc: “Không quá đúng a, cho dù sư tôn ta có mong mỏi ta trở thành Tiên Đế, thì làm sao biết được ta đã chết chuyển thế?”

Nội tâm thống khổ của Nữ vương đã có chút sụp đổ.

Sao ngươi lại có nhiều điều không thích hợp như vậy?

Nhưng cho dù như thế, nàng cũng không thể không vắt hết óc tiếp tục tìm kiếm: “Ta cũng không rõ lắm, có lẽ, ta ở trong tối tăm chú ý hết thảy.”

Hiện tại nàng đã hoàn toàn chắc chắn rằng Vương Hựu Nhạc chính là Tiên Đế chuyển thế.

Hiện tại nàng đã không muốn dây dưa thêm nữa, chỉ sợ càng dây dưa càng phạm sai lầm, hiện tại nàng chỉ muốn tranh thủ thời gian báo cáo tin tức này cho Chí Tôn, thuận tiện bàn bạc xem làm sao để bắt Vũ Nhạc này về.

“Ngươi trước đừng truy vấn, hiện tại đầu óc ta rất loạn, chỉ muốn trở về nghỉ ngơi một chút.” Nữ vương thống khổ bày ra bộ dáng đau đầu muốn nứt, thập phần thống khổ, “Ngươi cũng đừng đưa ta, ta tự biết nên làm sao trả.”

Dứt lời, Nữ vương thống khổ quay người lảo đảo thoát khỏi hiện trường.

Chờ sau khi nữ vương thống khổ đi rồi, vẻ mặt của Vương Hựu Nhạc và Vương Dần Trinh đều thả lỏng, sau đó liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều có chút phức tạp.

“Hựu Nhạc thúc, ta không ngờ kỹ thuật diễn xuất của ngươi lại tốt như vậy.” Vương Dần Quân cảm khái ngàn vạn: “Chỉ vì một màn biểu diễn mà ngươi đã biểu diễn khi lâm trận vừa rồi,

nếu ngươi nguyện ý đến giới nghệ thuật phát triển, cái gọi là Ảnh Đế của ta tất nhiên sẽ chắp tay nhường cho. Nhất là ánh mắt vừa rồi của ngươi…”

“Không phải diễn.” Trong đôi mắt của Vương Hựu Nhạc hiện lên một chút bi thương: “Vừa rồi ta xác thực đã thức tỉnh một đợt ký ức, là về chuyện của sư tôn ta. Sư tôn của ta là muốn bảo vệ ta, bảo vệ tông môn, lấy sức một mình chống lại Chí Tôn Ma tộc, mới vẫn lạc trong trận chiến đó.”

“Đó là hồi ức thống khổ nhất đời trước của ta, vẫn luôn phủ bụi ở chỗ sâu nhất trong thần hồn của ta, nếu như không phải cây trâm vừa rồi, có lẽ ta phải thật lâu thật lâu mới có thể nhớ ra.”

Nghĩ tới bóng lưng đỉnh thiên lập địa kia, trái tim Vương Hựu Nhạc không tự giác đau xót.

“Kiếp trước ngươi thực sự tặng cây trâm sư tôn của ta?” Sự chú ý của Vương Dần Lễ hiển nhiên có chút đặc biệt, cũng không biết là muốn dời đi cảm xúc của Vương Hựu Nhạc, hay là thật sự tò mò, truy hỏi: “Bình thường chỉ có tình lữ hoặc là phu thê, nam mới đưa tặng cây trâm cho con gái đúng không? Không phải ngươi thích sư tôn của mình chứ? Hựu Nhạc thúc, người hãy nói rõ chi tiết xem.”

“… Ta có thể bóp chết ngươi không?” Vương Hựu Nhạc trừng mắt nhìn hắn ta một cái, ngữ khí bất thiện.

“Không thể.”

Vương Dần cảm thấy không ổn, lập tức nhanh như chớp đi ra khỏi kiệu sương, hướng về phía xa xa hô lớn: “Lão sư biên kịch, lão sư biên kịch tới đây một chút. Chỗ ta có sáng ý mới, kịch bản tiếp theo của chúng ta cần điều chỉnh một chút.”

Cách đó không xa.

Một kịch nữ bện tướng mạo bình thường, đang vùi đầu múa bút thành văn toàn thân cứng đờ, cây bút thép trong tay “Răng rắc” một tiếng gãy thành hai đoạn.

Sau một khắc, nàng vứt bỏ bút thép, bắt đầu đi khắp thế gian tìm đao để liều mạng với Vương Dần Quân.

Nhân viên công tác còn lại thấy tình thế không ổn, vội vàng kéo nàng lại.

“Tỉnh táo! Tỉnh táo! Đó là tiền kết án của Tư Phương ba ba, ngươi ngàn vạn phải tỉnh táo!!!”

…

Chương 129: Ngươi lại làm sư tôn như vậy!

…

Lạc Kinh lớn như vậy, lại không có chỗ cho ta dung thân.

Nữ vương thân không xu dính túi đi rất quyết tuyệt, rất tiêu sái, lại chưa từng nghĩ tới một văn tiền làm khó tuyệt đại nữ vương.

Cướp bóc trái pháp luật, trộm cắp trái pháp luật!

Mỗi khi nàng muốn dùng một chút thủ đoạn đặc thù giải quyết vấn đề, trong đầu luôn xuất hiện một cái âm thanh nhắc nhở lặp đi lặp lại máy móc, làm cho nàng sinh ra cảm giác chịu tội thật sâu, không tự chủ rút ma trảo về hướng người đi đường.

Thống khổ nữ vương không thuê phi liên, chỉ có thể dựa vào tu vi "Thần Thông cảnh" của mình chậm rãi bay, hơn nửa ngày sau mới rốt cục lại về tới trung tâm an dưỡng, xin dừng chân.

Nàng hôm nay thân không có đồng nào, ngoại trừ trung tâm an dưỡng căn bản không có chỗ để đi.

Cũng may trung tâm an dưỡng đối với những tù binh trở về như bọn họ tương đối khoan dung, cho dù đã thông qua khảo thí có thể xuất viện, vẫn có thể xin ở lại trung tâm an dưỡng một đoạn thời gian.

Rất nhanh, nàng đã về tới gian phòng lúc đầu.

Vừa trở về, Nữ vương thống khổ lập tức tràn đầy cảm giác an toàn giống như nhũ yến về tổ, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kích động cùng hưng phấn.

Chuyến này đi ra ngoài, mặc dù quá trình rất khúc chiết, nhưng nàng cuối cùng là khóa chặt thân phận Vũ Nhạc chuyển thế.

Phải nhanh chóng đem tin tức tốt này nói cho Chí Tôn!

Nhanh chóng kiểm tra gian phòng một lần, xác nhận trong lúc rời đi không bị động tay động chân gì, Nữ vương thống khổ

lấy ra một viên cầu màu đen lớn chừng quả bóng bàn từ trong cơ thể.

Nàng cẩn thận từng li từng tí lau khô vệt nước trên quả cầu đen, ngay sau đó liền kiềm chế không được kích động, lén lút khởi động quả cầu đen.

Sau một khắc.

Viên cầu màu đen run rẩy kịch liệt, một cỗ năng lượng màu đen vô hình mà yếu ớt từ trong viên cầu tràn ra, trong chớp mắt lấp đầy một mảnh không gian nhỏ chung quanh.

Hắc khí chạm đến, không gian chung quanh không ngừng co lại, rất nhanh chế tạo ra một mảnh không gian đen kịt mà thâm thúy "Hắc Ám Hư Giới".

"Xì xì xì!"

Năng lượng chấn động không khí, phát ra tạp âm rất nhỏ.

Chịu ảnh hưởng của năng lượng, mảnh nhỏ không gian màu đen này cũng không ổn định, như là sóng nước dập dờn, hiện ra từng tia gợn sóng.

Trong gợn sóng, xuất hiện một thân ảnh Ma tộc tóc đen mắt thâm, cao lớn uy nghiêm.

Chính là hình chiếu Chí Tôn.

Bởi vì không gian màu đen không ngừng có gợn sóng nhộn nhạo, thân hình hình hình chiếu Chí Tôn thoáng có chút vặn vẹo, một thân uy thế kia vẫn như cũ khủng bố như vực sâu, bạo ngược như phong bạo, để cho lòng người run sợ.

Trong ánh mắt vô cùng uy nghiêm của ông ta lộ ra vẻ mất kiên nhẫn: "Thống khổ, đã qua lâu như vậy rồi mà ngươi vẫn không có chút tiến triển nào sao? Điều này khiến bản chí tôn không thể không nghi ngờ năng lực làm việc của ngươi."

Sắc mặt thống khổ Nữ vương căng thẳng, vội vàng khiêm tốn nói: "Chí Tôn phê bình đúng, là tốc độ của thuộc hạ quá chậm. Bất quá, hiện tại thuộc hạ đã xác định tìm được Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế."

"Được, vậy ngươi lập tức dùng 【Hắc Ám Hư Giới Cầu】, truyền tống hình chiếu của ta đến chỗ của ngươi, bản Chí Tôn

muốn đích thân sưu hồn tra hỏi thần hồn Vũ Nhạc, tìm ra tung tích của món đồ kia.” Trong mắt Chí Tôn lộ ra một tia tinh quang chờ mong.

“Khởi bẩm Chí Tôn, hiện tại còn có một điểm khó khăn.” Nữ vương thống khổ có vài phần khó xử, “Hiện tại Vũ Nhạc chuyển thế một mực ở Đông Hà Lạc Kinh, trong Lạc Kinh này chẳng những tàng long ngọa hổ, Thương Bình Thần Hoàng cũng một mực trấn thủ ở đây. Ngoài ra, nghe nói Đông Hà Lạc Kinh còn cất giấu một con át chủ bài vô cùng lợi hại, thuộc hạ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Lạc Kinh… đúng là khó giải quyết.” Chân mày Chí Tôn nhíu lại.

Nếu là lấy thực lực chân thân của hắn, tất nhiên là sẽ không đem một đô thành nhân loại để vào mắt, nhưng hình chiếu này của hắn thực lực có hạn, nếu tùy tiện xâm nhập đô thành nhân loại, xác thực có vài phần không ổn.

Đông Hà này một nhánh thế lực nhân loại truyền thừa đã lâu, khó đảm bảo trong tay sẽ không lưu lại át chủ bài gì. Vạn nhất đem hình chiếu này chiết khấu ở bên này, liền không đáng giá.

Suy nghĩ một lát, trong đôi mắt thâm thúy của hắn lóe lên một tia tàn khốc: “Nếu đã như vậy, vậy thì dụ hắn tới nơi hẻo lánh, lại triệu hoán bản chí tôn. Cụ thể nên làm như thế nào, chắc không cần bản chí tôn dạy ngươi nhỉ?”

“Xin Chí Tôn yên tâm, thuộc hạ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Nữ vương thống khổ vô cùng tự tin nói.

…

An dưỡng trung tâm.

【Như Ý Ca Nhĩ】.

Gian Lôi Nhĩ này nằm trong khu nghỉ ngơi ở trung tâm của khu an dưỡng, chung quanh đều là các cửa hàng có cửa sổ và tiệm ăn. Bây giờ trong trung tâm an dưỡng còn có không ít tù binh và binh lính trở về, lưu lượng người ở đây không nhỏ, tương đối náo nhiệt.

Bên trong Ca Nhĩ được lắp đặt rất tinh xảo, sinh ý rất tốt.

Bên trong gian phòng trang nhã, một vị nữ tu sĩ mặc váy tiên và một vị nam tử trẻ tuổi anh tuấn đang ngồi đối diện nhau.

Hai người này nam thì tuấn nữ xinh đẹp, dưới sự che giấu của thảm cỏ màu xanh xung quanh, bầu không khí trong không khí không hiểu sao lại lộ ra vài phần mập mờ.

Nữ tu sĩ này, chính là nữ vương thống khổ vỏ bọc "Bạch Ngọc Hà".

Mà ngồi đối diện nàng chính là Vương Hựu Nhạc.

Nữ vương thống khổ hôm nay mặc một bộ váy tiên màu trắng tiên khí bồng bềnh, đang ưu nhã dùng đầu ngón tay bóp muỗng nhỏ, nhẹ nhàng quấy ly cà phê trong chén.

Ở chỗ này lâu rồi, nàng đã bất tri bất giác thích mùi vị cay đắng của cà phê này.

Nàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, tư vị cay đắng lập tức tràn ngập trong khoang miệng. Nàng cẩn thận thưởng thức một phen, sau đó mới chậm rãi đặt chén cà phê xuống, đôi mắt vô cùng kiên định mà cố chấp nhìn Vương Hựu Nhạc: "Hựu Nhạc, ta cảm thấy chúng ta nên kết thúc loại quan hệ thầy trò không khỏe mạnh này."

"Khụ khụ!" Vương Hựu Nhạc bị cà phê sặc đến, có chút bối rối nhìn trái nhìn phải, khẽ nói: "Sư tôn, quan hệ của chúng ta rất khỏe mạnh."

"Tâm ý của ngươi, ta hiểu." Nữ vương thống khổ ánh mắt bình tĩnh nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi ta không còn là sư đồ, mà là tình lữ. Ta muốn ngươi cùng ta cùng nhau trở về quê nhà ta 【Bình Giang Thiên Phủ】, gặp trưởng bối gia tộc của ta, nói một chút về hôn sự."

Vương Hựu Nhạc trợn mắt há hốc mồm, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, yếu ớt nói: "Sư, sư tôn. Ngài có phải hiểu lầm gì rồi hay không? Ta đối với sư tôn lão nhân gia ngài, chỉ có lòng kính ngưỡng như nước lã, tuyệt đối không dám có chút tạp niệm."

"Thật sao? Vậy vì sao ngươi phải tặng ta Tiên Ngọc Phá Giới trâm?" Nữ vương thống khổ gắt gao nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt tràn đầy tính xâm lược.

“Cái này… miếng ngọc Tiên Thiên ta lấy được, chỉ có thể luyện chế Phá Giới trâm.” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt vô tội nuốt nước miếng, “Sư tôn, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

Được rồi, kế hoạch “Giáp” thất bại!

Phát hiện mình đã tỏ ra sai lầm, Nữ vương thống khổ cố gắng tìm kiếm bổ sung tràng diện: “Khụ khụ, vi sư chỉ là thăm dò ngươi một chút, miễn cho trong lòng ngươi sinh ra ý nghĩ không nên có.”

“Thì ra là như vậy, làm ta sợ muốn chết.” Vương Hựu Nhạc lau mồ hôi trên trán, dáng vẻ sống sót sau tai nạn. “Ta còn tưởng rằng sắp giống như phụ thân ta, tuổi còn trẻ đã bước vào phần mộ cuộc đời.”

“Cho dù là đồ đệ, ngươi cùng vi sư về quê một chuyến không thành vấn đề đi?” Nữ vương thống khổ không thành, lại bắt đầu đợt thứ hai, “Ngươi cũng biết, đoạn thời gian trước vi sư tinh thần không tốt lắm, sợ sau khi về nhà xúc tình sinh bệnh cũ tái phát.”

“Không thành vấn đề.” Vương Hựu Nhạc vỗ ngực trực tiếp đồng ý.

“Đơn giản như vậy?”

Nữ vương thống khổ kinh ngạc một hồi.

Vốn dĩ nàng còn tưởng rằng mình sẽ bị lột da một chút, vì thế còn chuẩn bị không ít chiêu số, chỉ sợ tiểu tử này không trúng chiêu.

“Nhưng mà gia tộc gần đây sai ta đi một chuyến, chờ ta đi công tác trở về thì sẽ đi cùng sư tôn đến Thiên Phủ Bình Giang.”

Lúc này, Vương Hựu Nhạc lại tiếp lời nói.

“Có gì xảy ra?” Nữ vương thống khổ nhíu mày.

“Đúng vậy, gia tộc ta phát hiện một cấm khu hoang phế…” Vương Hựu Nhạc thốt ra, lập tức giống như là ý thức được mình lỡ miệng, ánh mắt trốn tránh, “Ách… Ha ha, chính là một di tích bình thường, để cho ta xông vào một lần.”

Vẻ mặt thống khổ Nữ vương lập tức nghiêm túc lên: “Nhạc nhi, ngươi khi nào cùng sư tôn đều xa lạ như thế? Chẳng lẽ, là sợ ta bán đứng ngươi sao?”

Giờ phút này nàng hiển nhiên đã thích ứng với nhân vật mới của mình, mũ trùm đầu chụp lên đầu Vương Hựu Nhạc.

“Cái này…”

Vương Hựu Nhạc bị nàng nói một bộ dáng có chút xấu hổ, lập tức do dự một chút rồi hạ quyết tâm, bấm tay hạ một cái cấm chế cách âm, thấp giọng nói với nàng: “Nếu là sư tôn, đương nhiên không có vấn đề. Chỉ là việc này can hệ trọng đại, kính xin sư tôn cần phải giữ bí mật.”

“Tình huống là như vậy…” Hắn bắt đầu giải thích, “Gia tộc chúng ta ở trong Vô Tận Thiên Uyên phát hiện một phế tích cấm khu, chỉ là trong quá trình khai phá, trình độ huyết mạch các thành viên khác của gia tộc thức tỉnh không đủ, không cách nào kế thừa truyền thừa mà chủ nhân Cấm Khu lưu lại, bởi vậy gia tộc mới để cho ta đi thử một lần.”

“Khuyết khu khu phế tích? Truyền thừa của chủ nhân Cấm Khu?” Nữ vương thống khổ hai mắt tỏa sáng, nhất thời cảm thấy hứng thú, “Nghe có vẻ rất thú vị. Không bằng vi sư theo ngươi đi giải sầu, cũng tiện mở mang kiến thức.”

Là một trong mười tám đại thống lĩnh có tôn hiệu trong Ma tộc, đương nhiên nàng biết rõ cấm khu là gì, càng rõ ràng phế tích Cấm khu mà Vương Hựu Nhạc nói là thật, trong đó sẽ có bao nhiêu lợi ích.

Cho dù là cường giả mười tám giai giống như nàng, đối với tài nguyên bên trong phế tích cấm khu cũng là thập phần thèm thuồng.

Cơ hội tốt như vậy, há có thể bỏ qua?

“Chuyện này… không tốt lắm nhỉ?” Vương Hựu Nhạc chần chờ không thôi.

“Có gì không thể? Ngươi và sư đồ ta kiếp trước kiếp này, tình so kim kiên.” Nữ vương thống khổ lập tức không vui, “Huống chi vi sư ở trong minh minh gặp qua ngươi một lần vẫn lạc, hôm nay thật vất vả mới có thể gặp lại ngươi, tất nhiên là

không thể một mình ngươi đối mặt bất luận nguy hiểm gì. Bất quá, nếu như ngươi không tin được vi sư, vậy quên đi."

"Điều này… Nếu sư tôn đã kiên trì, vậy thì cùng đi đi." Vương Hựu Nhạc rốt cục thỏa hiệp, "Đợi những ngày này ta chuẩn bị công tác xong xuôi, liền mời sư tôn cùng xuất phát."

Nữ vương thống khổ lập tức vui mừng quá đỗi.

Đây thật đúng là buồn ngủ đưa gối đến, cơ hội trời ban a!

Không nói đến chí bảo truyền thừa bên trong phế khu có thể hữu dụng đối với nàng, chỉ riêng việc theo Vương Hựu Nhạc đi phế tích, chính là chuyện này.

Phải biết rằng, tuyệt đại bộ phận cấm khu đều ở trong Hắc Ám Hư Giới, rời xa khu vực nhân loại cư trú, đây chính là nơi tốt để giết người diệt khẩu làm chuyện xấu.

Đợi một chút? Làm chuyện xấu?

Lúc nào, giết người diệt khẩu trong mắt ta thành chuyện xấu?

Nữ vương thống khổ bỗng nhiên ngẩn ra, bỗng nhiên cảm giác rất nhiều tư tưởng của mình trong lúc bất tri bất giác cũng đã không giống trước kia, phảng phất trở về không được.

…

Bắc Mang Thần Châu.

Tử Vân Đạo Tông.

Trong một khách viện ở gần chân núi Tử Vân Phong.

Vương Bảo Quang trở về phòng, quay người đóng cửa lại, lại móc dụng cụ ra kiểm tra tỉ mỉ một phen, xác nhận không có vấn đề gì, lúc này mới móc ra một phong mật tín, mở ra xem.

Đây là mật thư do gia tộc gửi tới.

Trong khoảng thời gian ở Tử Vân Đạo Tông này, hắn đã sớm thăm dò toàn bộ Tử Vân Đạo Tông từ trên xuống dưới, cũng đều làm quen với hơn phân nửa đệ tử trong Đạo Tông, con đường liên lạc bí mật của gia tộc đương nhiên cũng lặng lẽ thành lập trong khoảng thời gian này.

Có điều, từ sau khi gia nhập Thái Sơ Đạo Cung, trong nhà vẫn luôn có thái độ nuôi thả đối với hắn, ngoại trừ cung ứng vật tư

tu luyện định thời ra, cơ bản sẽ không trực tiếp phát nhiệm vụ cho hắn, hơn nữa trong tay hắn còn có con đường của tạp chí tạp chí chân chính có thể sử dụng, là dùng con đường của gia tộc gần như chưa từng bị mở ra.

Ngay cả lần đi sứ Thần Châu Bắc Khuyết lần này, thật ra cũng không phải nhiệm vụ gia tộc, mà là lấy danh nghĩa của Thái Sơ Đạo Cung phái hắn tới.

Một phong mật thư này đến, ngay cả chính hắn cũng rất ngoài ý muốn. Càng đừng nói, trên mật thư này còn che đậy sự chọc chọc của lão tổ gia gia, hắn không thể không coi trọng.

Vừa nhìn một cái, hắn đã nhìn hồi lâu, ánh mắt cũng dần dần trở nên càng ngày càng ngưng trọng.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi khép lại thư tín, mi tâm cũng vặn thành một chữ "Xuyên": "Kế hoạch lớn như vậy, muốn thực hiện cũng không dễ dàng. Lão tổ tông có phải quá coi trọng ta hay không? Ngay cả phương châm cụ thể cũng không cho ta không nói, thế mà còn nói "làm việc tiện nghi" gì đó!"

"Chuyện lớn như vậy, là có thể tùy ý xằng bậy sao?"

Vương Bảo Quang càng nói lông mày nhíu càng chặt, mi tâm trực tiếp vặn thành một cục.

Nói như vậy, Vương Bảo Quang sợ là căn bản là quên mất, với tính cách của hắn, Vương Thủ Triết mặc dù chuẩn bị cho hắn kế hoạch hoàn mỹ, hắn chẳng lẽ sẽ thật sự ngoan ngoãn chấp hành theo kế hoạch sao?

Cũng may, những năm gần đây Vương Bảo Quang trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, tâm trí đã sớm được mài giũa ra, hắn cũng không phải loại người có tính tình dễ dàng thỏa hiệp khi gặp phải khó khăn.

Đi dạo trong phòng suy nghĩ thật lâu, ánh mắt của hắn trong lúc vô tình chạm đến tay Y Băng Ny Á đưa cho hắn, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện linh cảm.

Hắn lập tức dừng bước, cẩn thận suy nghĩ, trong ánh mắt dần dần tách ra quang mang, dường như đã tìm ra tinh túy.

Đúng vậy, cứ làm thế đi!

…

Sau đó một chút thời gian.

Băng Khê Ngọc cốc.

Tiểu trúc băng tinh.

Bầu nước đặt trên lò lỏ hồng đã mở ra, đang ừng ực ừng ực toát ra bọt khí thật nhỏ, lá trà ở trong ấm nước quay cuồng, tản mát ra mùi trà thơm ngào ngạt, cũng tăng thêm một phần ấm áp cho căn phòng tọa lạc ở trong băng thiên tuyết địa này.

Trước bàn trà.

Một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau.

Trong đó nữ tử kia một thân váy dài băng tuyết, băng quang tuyết diễm, dung mạo tuyệt thế, thật giống như một vị thần nữ từ Hàn Băng Thần Quốc đi ra.

Nàng này, tự nhiên chính là thần hồn của Nguyên Băng Thần Nữ Nhan Băng Vận.

Lực lượng thần hồn của nàng cực kỳ cường đại, cho dù trạng thái thần hồn, thoạt nhìn cũng giống như chân nhân.

Bên kia nam tử mặc đạo bào màu tím, đầu đội tử kim quan, mặt trắng có râu, khí độ nổi bật, chính là Tử Vân Đạo Chủ ẩn tàng cực sâu kia.

“Đông Lượng.” Nhan Băng Vận khẽ kéo băng tay áo, lộ ra cổ tay trắng nõn như băng cơ ngọc cốt, sau đó tư thái ưu nhã cầm ấm trà, dịu dàng rót cho hắn một ly trà, “Đây là Minh Hồn trà ngươi mang về cho ta, ta thường xuyên uống, hiệu dụng không tầm thường. Ngươi cũng uống thêm mấy lần, có thể củng cố thần hồn.”

“Đa tạ nương tử.” Tử Vân đạo chủ nhẹ nhàng đứng lên, đưa tay nâng lên, một bộ dạng tương kính như tân cử nhân Nhan Băng Vận.

Uống xong chén trà này, trên mặt của hắn lộ vẻ thỏa mãn: “Thái Âm Minh Hồn Thụ mặc dù tham tài, nhưng Minh Hồn Trà sản xuất hoàn toàn chính xác không phải vật phàm. Chờ vi phu thu thập hình chiếu Chí Tôn, liền đi đem cây kia quật trở về, trồng ở trong viện của nương tử.”

“Đông Lượng, Thái Âm Minh Hồn Thụ người ta cũng là bá chủ một phương, nàng cũng không đắc tội ngươi, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy?” Nhan Băng Vận khẽ nhíu mày, hình như có chút không vui.

“Dạ dạ dạ, nương tử giáo huấn rất đúng.” Tử Vân đạo chủ luôn miệng đồng ý, “Là vi phu phiêu diêu, lỗ mãng rồi.”

Từ lần trước Nhan Băng Vận chạm mặt với tiểu long nữ Y Băng và đám người Vương Bảo Quang, sau đó bắt đầu dần dần chuyển biến thái độ đối với Tử Vân đạo chủ.

Ở dưới nhiều lần muốn cự tuyệt tiếp xúc, muốn còn cự tuyệt, quan hệ giữa Tử Vân đạo chủ cùng nàng tựa hồ là càng ngày càng hòa hợp, hiện giờ hình thức ở chung, giống như là một đôi vợ chồng chân chính vậy.

“Đông Lượng, ngươi còn đang mưu đồ đối phó với hình chiếu chí tôn?” Nguyên Băng thần nữ Nhan Băng Vận hơi cau mày, phảng phất lộ ra chút quan tâm: “Có tiến triển gì không?”

“Chỉ là có chút tiến triển mà thôi.” Tử Vân đạo chủ hơi do dự một chút, sau đó vẫn thành thật mà nói, “Không dối gạt nương tử, kỳ thật vi phu cùng Ma tộc sợ hãi Đại thống lĩnh hơi có vài phần giao tình, thông qua hắn cũng có thể nhìn trộm được hướng đi của hình chiếu Chí Tôn. Chỉ là không biết tại sao, sau khi hình chiếu Chí Tôn kia giáng lâm đến 【Thành lũy thống khổ】 lại giống như trạch nam không chuyển qua hang ổ.”

“Cũng may vi phu đã định ra kế hoạch, dự tính có thể dẫn dụ được Chí Tôn kia từ trong bức tường thống khổ ra. Trước mắt điểm nắm chắc duy nhất không được ở chỗ, ở trong hư không hải rộng lớn kia giảo sát hình chiếu Chí Tôn, có xác suất nhất định bị đối phương chạy mất.”

“Ngươi và Sợ Hãi Đại thống lĩnh vậy mà… Ngươi vì sao nói với ta?” Ánh mắt Nhan Băng Vận có chút phức tạp.

“Băng Vận, muội là nương tử của ta.” Tử Vân đạo chủ dịu dàng cười nói: “Phu thê vốn là một thể, nếu như có khả năng, vi phu sẽ không muốn giấu muội chuyện gì cả.”

Nhan Băng Vận chậm rãi cúi đầu, có chút lảng tránh ánh mắt kiên định của hắn, khẽ thở dài: “Đông Lượng, ngươi thật sự

không có đường rút lui sao?”

Tử Vân Đạo Chủ lắc đầu: “Từ sau khi ta tu luyện Hỗn Nguyên Thiên Ma Công, thì không thể quay đầu lại nữa. Nương tử, ngoại trừ chuyện này ra, chuyện gì ta đều có thể đáp ứng ngươi.”

“Đông Lượng, nếu như ta nói, ta có một kế hoạch có thể dẫn dụ Chí Tôn Ma tộc đi ra, cũng có thể ở một địa phương an toàn đánh chết, ngươi tin ta sao?” Trong đôi mắt Nhan Băng Vận hiện ra một vòng ôn nhu.

“Nương tử, ngươi muốn giúp ta?” Ánh mắt Tử Vân đạo chủ hơi nâng lên, có chút phức tạp nhìn chằm chằm Nhan Băng Vận: “Vì sao?”

“Ngươi không phải đã nói phu thê ta và ngươi là nhất thể sao.” Gương mặt tuyệt mỹ của Nhan Băng Vận hơi ửng đỏ, cúi đầu nói nhỏ: “Ngươi đã kiên quyết chọn con đường kia, ta chỉ có thể ủng hộ ngươi.”

Nhưng lần này, Tử Vân Đạo Chủ không nói gì.

Thân thể cao lớn của gã run nhè nhẹ, con mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhắm mắt thở dài một tiếng: “Nương tử à, trong khoảng thời gian này là quãng thời gian vui vẻ nhất của ta. Ta hy vọng hết thảy những điều này đều là sự thật.”

Nhan Băng Vận phát hiện không đúng, trong lòng hơi hoảng hốt, vội vàng nói: “Đông Lượng, sao ngươi lại nói lời ấy?”

“Bất quá, coi như là giả, coi như ngươi đang lá trái với ta, ta cũng nhận. Dù chỉ nhìn ngươi một cái nhăn mày một nụ cười, ta cam lòng như ngươi. Chỉ là…” Tử Vân đạo chủ chậm rãi mở mắt ra, chỗ sâu trong đôi mắt tựa hồ có một vệt thống khổ, “Băng Vận a, ngươi thật sự nhẫn tâm muốn đưa ta vào chỗ chết như thế sao?”

“Cái này…”

Nhan Băng Vận sắc mặt trắng bệch đứng dậy.

“Loảng xoảng” một tiếng, ấm trà ngã sấp xuống đất.

Nhìn bộ dạng của nàng, thần sắc trong đáy mắt Tử Vân đạo chủ thu liễm lại, đưa tay vỗ xuống.

“Chát, chát!”

Chỉ một thoáng, không gian phía sau hắn liền nứt ra một cái lỗ hổng, hai đạo thân ảnh bị Khổn Tiên Thằng cấp Thánh Khí khóa lại từ trong không gian rơi xuống, ngã vào trong phòng.

Hai bóng người một nam một nữ này, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, khóe miệng mang theo tơ máu, nhìn tựa hồ bị thương, quần áo trên người cũng có chút lộn xộn, nhìn có chút chật vật.

Hai người này chính là Vương Bảo Quang cùng Y Băng Ny Á.

“Y Băng? Bảo Quang!”

Nhan Băng Vận biến sắc, vội vàng muốn xông lên cứu người, lại bị Tử Vân đạo chủ khuấy động lên một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở.

Ánh mắt của hắn tiêu sát mà nhìn bóng người trên mặt đất: “Vương Bảo Quang, bổn đạo chủ cho ngươi thêm một cơ hội, đem nội dung trong mật thư của gia tộc ngươi nói ra hoàn toàn. Nếu không, chính là ngày chết của tiểu tình lữ Y Băng Ny Á kia của ngươi.”

Trong khi nói chuyện, Tử Vân đạo chủ nắm chặt trong tay, liền có lực vô hình nắm lấy đầu Y Băng tiểu Long Nữ, khiến cho nàng ngẩng đầu lên.

“Tử Vân lão cẩu, thả tiểu Long Nữ của ta ra, có bản lĩnh gì thì cứ nhào về phía ta!” Sắc mặt Vương Bảo dữ tợn như sắp nứt ra, nhưng lại không thoát khỏi trói buộc của dây Tiên.

“Đông Lượng, có chuyện gì từ từ nói, đừng tổn thương Y Băng.” Nhan Băng Vận cũng vội vàng thỉnh cầu.

“Hừ, ngây thơ.” Ánh mắt Tử Vân đạo chủ trào phúng, giọng điệu nhẹ như mây gió: “Các ngươi có thể lợi dụng Băng Vận để đối phó với bản đạo chủ, sao bản đạo chủ lại không thể lợi dụng Tiểu Long Nữ này để đối phó ngươi?”

“Vương Bảo Quang, ngươi không được nói.” Tiểu long nữ đau đớn giãy dụa, phẫn hận nói: “Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể đầu hàng con tuyệt thế hung ma này.”

“Không nói cũng không sao.” Tử Vân đạo chủ cười nói: “Đợi đến khi bản đạo chủ chém đi từng cái long trảo của Tiểu Long Nữ, long cân rút ra từng tấc từng tấc, ta xem ngươi còn có thể mạnh miệng đến khi nào.”

“Đừng!” Vương Bảo Quang khàn giọng gầm lên giận dữ: “Đừng làm tổn thương tiểu long nữ, ta nói này, ta nói không được nha!”

“Bảo Quang, không cần! Ngươi đây là đang phản bội gia tộc, trợ Trụ vi ngược. Một khi ngươi nói rồi, sẽ không còn đường quay lại nữa rồi!”

“Long Nhi, đã không có ngươi, Vương Bảo Quang ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì?” Vẻ mặt thống khổ mà suy sụp, ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo thâm tình sâu đậm: “Vì ngươi, ta chính là vĩnh đọa luyện ngục thì như thế nào?”

“Hu hu hu, Vương Bảo Quang, tên ngốc này.”

Nhìn bộ dạng thâm tình của hai người này, trong ánh mắt Tử Vân đạo chủ nhìn về phía Vương Bảo Quang ngược lại có thêm vài phần khác thường, gật đầu nói: “Niệm tình ngươi là hạt giống si tình, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, ta tuyệt sẽ không làm khó hai tiểu tình lữ này của các ngươi. Bất quá…”

Ngừng một chút, Tử Vân đạo chủ lại cười lạnh nói: “Ngươi chỉ có một cơ hội, ta khuyên ngươi chớ có chơi trò bịp bợm. Ngoài ra nói một câu, Khương Ngọc Linh và Tài Hữu Đạo cũng rơi vào trong tay chúng ta, trước mắt đang tra tấn bức cung bọn họ, hy vọng lời khai của các ngươi có thể xứng đáng.”

Sắc mặt Vương Bảo Quang trong nháy mắt khó coi đến cực hạn.

Hắn giống như lâm vào trong tâm lý đấu tranh kịch liệt, biểu tình biến ảo khó lường giãy dụa hơn nửa ngày, mới chán nản nói: “Gia tộc chúng ta trong lúc vô tình khai quật đến một phế tích cấm khu, cũng coi đây là hạch tâm bố trí một kế khu sói nuốt hổ. Kế hoạch cụ thể là, đầu tiên là dùng Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế dẫn dụ Ma tộc Chí Tôn chiếu hình móc câu, lại dẫn dụ Tử Vân đạo chủ ngài tới đó, dẫn dắt ngài tranh chấp với Ma

tộc Chí Tôn ngao cò, đến lúc đó, gia tộc chúng ta có thể ngư ông đắc lợi ở sau lưng.”

“Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi? Ha ha ~” Tử Vân đạo chủ cười khẽ hai tiếng, dường như có chút khinh thường, “Nói một chút kế hoạch cụ thể của các ngươi đi, càng kỹ càng tốt.”

“Kế hoạch chi tiết chủ yếu là do ta tùy cơ ứng biến mà thành, muốn thông qua Băng Vận tiền bối thi triển mỹ nhân kế, để mê hoặc tiền bối mắc câu.” Vương Bảo Quang vẻ mặt thống khổ nói, “Bởi vì hết thảy đều là thật, bởi vậy cho dù tiền bối chủ động đi điều tra cũng không sợ. Chỉ là không nghĩ tới…”

“Không ngờ nhất cử nhất động của mỗi người các ngươi đều nằm dưới mí mắt của bản Đạo chủ.” Tử Vân Đạo chủ cười nói: “Dụng bắt Chí Tôn Ma tộc, khu sói nuốt hổ, lưỡng bại câu thương? Ha ha, gia tộc các ngươi thật là có mưu đồ tốt.”

Cũng đúng vào lúc này, không gian bên cạnh bị người xé rách.

Đệ tử của Tử Vân đạo chủ 【Vân Nãng Thánh Tử】 cất bước đi ra từ trong vết nứt không gian, đưa một tờ giấy khai cho Tử Vân đạo chủ nói: “Sư tôn, chúng ta dùng Khương Ngọc Linh uy hiếp tiền tài có đạo, tiền có đạo không chịu được đầu hàng, đã giúp chúng ta phiên dịch mật thư, cũng đã nói rõ sự thật.”

Tử Vân đạo chủ tiếp nhận lời khai vừa xem, phát hiện lời khai cơ bản nhất trí với Vương Bảo Quang kể lại, chi tiết xuất nhập cũng không nhiều, lúc này hài lòng gật đầu nói: “Thú vị, thú vị. Không ngờ, Vương thị các ngươi lại còn có Tiên Đế chuyển thế, ngay cả hình chiếu Chí Tôn cũng cực kỳ hứng thú với hắn. Xem ra, trên người đứa nhỏ Tiên Đế chuyển thế kia, nhất định có cất giấu đại bí mật rất ghê gớm.”

“Tử Vân tiền bối.” Vương Bảo Quang vẻ mặt thống khổ cúi đầu, thấp giọng nói: “Hy vọng ngài có thể tuân thủ lời hứa, buông tha ta và tiểu Long Nữ, chúng ta nguyện ý thoái ẩn đi một chỗ không có người, không hỏi đến chuyện thiên hạ nữa.”

“Yên tâm, từ trước đến nay bổn đạo chủ luôn nói chuyện giữ lời.” Trong đôi mắt thâm thúy của Tử Vân đạo chủ xuất hiện một vòng gợn sóng: “Tuy nhiên nơi này của Băng Vận còn thiếu người hầu hạ, trước khi bổn đạo chủ hoàn thành đại sự,

Tiểu Long Nữ và Khương Ngọc Linh sẽ ở lại hầu hạ Băng Vận. Mà Vương Bảo Quang ngươi cùng với Tài Hữu Đạo thì đi theo bổn đạo chủ, cùng nhau tới phế tích cấm khu."

"Cái gì?" Vương Bảo Quang sửng sốt: "Tử Vân tiền bối, ngươi biết rõ đây là bẫy, tại sao còn muốn đi?"

"Bí mật Tiên Đế chuyển thế tàng có, hình chiếu của Chí Tôn Ma tộc, là phế tích cấm khu của nơi cạm bẫy…" Tử Vân Đạo Chủ cười khẽ không thôi: "Rất nhiều hấp dẫn, bản đạo chủ há có thể buông tha? Huống chi, nếu đã biết đó là cạm bẫy, đương nhiên có thể lợi dụng, sau khi dùng một thức thật sự là bọ ngựa bắt ve chim sẻ! Gia tộc các ngươi cũng tốt, hình chiếu Chí Tôn cũng thế, chung quy vẫn là xem nhẹ Tử Vân ta rồi."

"Cái này cái này cái này…"

Vương Bảo hoảng hốt, cả người xụi lơ trên mặt đất, bộ dạng như bị dọa co quắp lại.

Đến lúc này, Tử Vân đạo chủ mới thâm tình chân thành nhìn Nhan Băng Vận, giọng nói có từ tính: "Nương tử, đa tạ ngươi đã đưa tới cho vi phu một cơ hội trời ban như vậy. Đợi sau khi làm tốt chuyện của vi phu, sẽ trở về chúc mừng cùng nương tử."

Tử Vân đạo chủ này đúng là một tên điên!

Một cỗ hàn ý vô tận từ trong lòng Nhan Băng Vận xẹt qua, lạnh đến cột sống của nàng phát lạnh.

…

Chương 130: Nửa bước Chí Tôn!

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng giữa mặt trời và mặt trăng lặn.

Cho dù là mấy lần giao phong thống khổ giữa Nữ vương và Vương Hựu Nhạc, hay là biến cố xảy ra liên tiếp trong Tử Vân Đạo Tông, đều phát sinh trong yên lặng không một tiếng động, cho dù trong đó nguy cơ trùng trùng, từng bước mạo hiểm, cũng chỉ có một số ít người trong cuộc biết được.

Những mưu đồ, bố cục này, đều là thủ đoạn của các đại nhân vật, là mạch nước ngầm biến mất dưới mặt biển yên tĩnh, vô luận trong đó có nhiều tính toán hơn nữa, có nhiều sóng ngầm hơn nữa, trên đại cục quan trọng cỡ nào, trên mặt biển vẫn gió êm sóng lặng, một phái hài hòa an bình.

Trong mắt bách tính bình thường, những năm sau khi ngưng chiến, mây đen chiến tranh bao phủ trên bầu trời Đông Hà cuối cùng đã tản đi một ít.

Dân chúng không cần vì sản xuất vật tư chiến tranh mà tăng ca điểm, cũng không cần lúc nào cũng lo lắng biên quan thất thủ, lo lắng an nguy của người nhà, lo lắng Ma tộc sẽ đột nhiên giết tới, kéo quê nhà vào vực sâu chiến tranh.

Cho dù nguy cơ còn chưa hoàn toàn giải quyết, nhưng ít nhất có thể đạt được một khoảng thời gian thở dốc.

Thẳng đến một ngày nào đó.

Đông Hà Hư Không Hải chiến trường.

Đông Hà "Quân thần" Cơ Thái Xương, bỗng nhiên đại quân toàn diện xuất kích, xé bỏ hiệp nghị đình chiến trước đó không lâu vừa mới đạt thành.

Bởi vì ưu thế tiên phong, đánh cho ma quân bất ngờ không kịp phòng bị, liên tục bại lui.

Không biết vì nguyên nhân gì, Nữ vương thống khổ từ đầu đến cuối vẫn ở trong bế quan chưa từng lộ diện, để cho đại quân Ma tộc sợ hãi.

Vào thời khắc mấu chốt này, chủ quân bạo ngược nâng lên trách nhiệm tổng chỉ huy, hiệu lệnh thống khổ bộ lạc, bộ lạc Sợ Hãi, Diệt Thế Bộ lấy trận tuyến thủ vững vi tổng phương châm.

Cùng một thời gian, hai châu Nam Trụ, Tây Nhược cũng bộc phát ra đại chiến giữa Nhân tộc và Ma tộc, tình hình chiến đấu đặc biệt khốc liệt.

Duy nhất hơi thái bình chính là Bắc Mang Thần Châu.

Chỉ là chịu ảnh hưởng của chiến hỏa Thần Châu khác, Bắc Mang Thần Châu cũng gia tăng biên cảnh trú phòng độ, mà bộ lạc Sợ Hãi cũng tập kết binh lực giằng co với nhau, một bộ dạng mưa gió muốn đến Phong Mãn Lâu.

…

Mà giờ này khắc này.

Đông Hà Thiên Thụy Thánh Triều Vô Tận Thiên Uyên.

Một chiếc thuyền võ trang chạy nhanh về phía phế tích Cấm Khu trong bóng tối vô tận, lần này thủ hộ giả chính là Thái Sơ Đạo Chủ đại danh đỉnh đỉnh.

Chỗ nghỉ ngơi trong độ thuyền.

Ngoài cửa sổ trong suốt, vô tận hắc ám năng lượng đang không ngừng vặn vẹo biến ảo, thâm sâu khó lường, giống như đang đi trong vực sâu.

Vương Hựu Nhạc đang dùng động tác thành thạo nấu một bình cà phê bằng linh cà phê cho nữ vương thống khổ, để ý thấy nữ vương sắc mặt không tốt, cung kính quan tâm nói: “Sư tôn, người lo lắng trùng trùng như thế, không phải là đang lo lắng trên Hư Không đại chiến trường chúng ta sẽ chịu thiệt chứ?”

“Đương nhiên… Không phải!” Nữ vương thống khổ rút ánh mắt về, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Ta chỉ là đang lo lắng, cùng Ma tộc toàn diện khai chiến như thế, không biết lại có bao nhiêu tướng sĩ sẽ chiến tử sa trường.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng lúc này trong lòng nàng cũng đã mắng Vương Phú Quý và Cơ Thái Xương xối xả.

Hai người này thật không ra gì, quả thực còn vô sỉ hơn cả Ma tộc!

KHiệp nghị đình chiến nghiêm chỉnh ký kết, trong mắt bọn họ ngay cả giấy vệ sinh cũng không bằng.

“Sư tôn không cần lo lắng.” Vương Hựu Nhạc cười an ủi nàng: “Vương thị chúng ta đang liên tục không ngừng trợ giúp chiến trường, chiến hạm của chúng ta, quân đội của chúng ta, vũ khí trang bị của chúng ta, cùng với Thiên Phạt hệ liệt đều không phải ăn chay. Hơn nữa, nghe nói trận chiến này đánh cho Ma tộc bất ngờ không kịp đề phòng, gào khóc thảm thiết.”

Đây mới là chỗ bổn nữ vương lo lắng được không?

Thống khổ nữ vương trong lòng tràn đầy ý niệm vụn vặt, đáy mắt cất giấu sầu lo cùng oán độc thật sâu.

Trận chiến này nàng không có cách nào tọa trấn chỉ huy, chỉ dựa vào tên mãng phu bạo ngược chủ quân kia, trận chiến này đánh thành cái dạng gì thật đúng là khó nói.

Nhưng trong mắt Chí Tôn, thắng thua của một chiến trường cục bộ căn bản không ảnh hưởng gì, thần hồn của Võ Nhạc Tiên Đế và phế tích cấm khu mới là quan trọng nhất, tất cả đều phải đợi sau khi chấp hành kế hoạch trước mắt rồi hãy nói.

Bởi vậy, nữ vương thống khổ mặc dù lo lắng bản bộ nhân mã của mình chịu thiệt, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì chấp hành nhiệm vụ.

Hơn nữa, lúc này ngoại trừ lo lắng chiến sự ra, nàng còn có những phiền nhiễu khác.

Bất tri bất giác, nàng và Vương Hựu Nhạc đã ở chung một đoạn thời gian rất dài, lúc đầu còn không cảm thấy gì, nhưng càng ngày càng tiếp cận được điểm cuối của nhiệm vụ, nội tâm của nàng ngược lại dần dần kháng cự lại nhiệm vụ lần này.

Tiểu tử Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế này đối với nàng ta chân thành như vậy, cũng có thể nói là chiếu cố nàng ta cẩn thận tỉ mỉ.

Nếu như thần hồn bị Chí Tôn hút ra, kết quả cuối cùng của hắn tất nhiên là bị ép khô tình báo, sau đó hôi phi yên diệt, ngay cả

cơ hội chuyển thế trọng sinh cũng sẽ không có.

Mỗi lần nghĩ tới điểm này, trong lòng nàng lại có một cảm xúc xa lạ dâng lên, khiến nàng phiền muộn, trong lòng càng thêm bất an.

“Sư tôn, người nếu cảm xúc quá khẩn trương, thì viết một vở kịch mới đi.” Vương Hựu Nhạc lấy ra một xấp Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn lưu giữ cho nàng, “Đây là Tiên Trọng tam, còn chưa đưa ra thị trường đã bị ta lấy đi một bộ, trong đó một bộ phận cốt truyện vẫn là căn cứ vào cố sự giữa ta và người mà cải biên. Mặc dù có chút nói bậy, nhưng lại đập thật nhiệt huyết, còn rất cảm động lòng người.”

“Hành bá! Ta về phòng xem kịch đây.” Nữ vương thống khổ nở nụ cười gượng gạo.

Vương Hựu Nhạc Việt quan tâm nàng, tâm tình của nàng lại càng dày vò.

Nàng biết, loại tâm tình này gọi là “cảm giác chịu tội”.

Đặt ở trước đây, nàng căn bản cũng không biết cảm giác tội lỗi là gì. Nhưng hiện tại, nàng lại càng cảm thấy nội tâm nặng trịch, tựa như một ngọn núi lớn đè nén không thở nổi.

Dưới cảm xúc tội lỗi càng ngày càng nặng nề này, trong lúc bất tri bất giác, thuyền vũ trang đã xuyên qua hắc ám trùng trùng, đi tới trong hồ nước bên trong phế tích cấm khu.

Bởi vì trong độ thuyền có Thái Sơ Đạo Chủ đồng hành, Nữ vương thống khổ trong khoảng thời gian này cũng phá lệ an phận, không dám tùy ý liên hệ Chí Tôn.

Đoạn lữ trình này cũng không dài, trên đường cũng bình an, cũng không lọt vào công kích ma sát Thiên Uyên.

Trên thực tế, một đoạn lộ trình cố định này, cùng với Vô Tận Thiên Uyên ở phụ cận phế tích Cấm Khu, Vương thị đã liên thủ với các đạo chủ tuần tra tiêu diệt qua rất nhiều lần, bồi hồi Thiên Uyên Ma Sát hoặc bị trục xuất hoặc bị giảo sát, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, phạm vi này sẽ tương đối thái bình.

Đây cũng là vì phòng ngừa lúc chấp hành kế hoạch, bởi vì Thiên Uyên Ma Sát mà ảnh hưởng thế cục.

“Đây là phế tích cấm khu sao? Tại sao lại náo nhiệt như vậy?” Nữ vương thống khổ xuống thuyền, liếc nhìn, phát hiện trong hồ nước đã kiến tạo ra không ít kiến trúc, có nhiều chỗ Thi Công đội đang làm việc với khí thế ngất trời.

Cảnh tượng như thế này sao giống như là Cấm khu chí tôn chứ? Rõ ràng là một công trường khổng lồ.

“Hình như gia tộc đã xây dựng lại cấm khu, xây dựng nó thành một căn cứ bí cảnh của gia tộc.” Vương Hựu Nhạc thành thật trả lời.

Phàm là đại gia tộc, trong gia tộc hơn phân nửa đều sẽ có không ít bí cảnh. Những di tích mà Vương thị khai quật ra trước kia, hiện giờ hơn phân nửa đều đã được kiến thiết thành bí cảnh gia tộc, chuyên môn dùng để bồi dưỡng con cháu gia tộc.

“Dùng Cấm khu làm bí cảnh?” Nữ vương thống khổ nghe vậy lại nhíu mày, “Nơi này chính là Vô Tẫn Thiên Uyên, Thiên Uyên Ma Sát không đề cập tới trước, chẳng lẽ các ngươi không sợ Ám Năng Triều Tịch sao?”

“Di? Sư tôn đối với Vô Tận Thiên Uyên hiểu rõ như vậy?” Vương Hựu Nhạc giống như là hoàn toàn không biết thân phận của nàng, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nàng, “Chẳng lẽ là kiếp trước ký ức thức tỉnh rất nhiều?”

“Ách, đúng vậy, mấy ngày này đúng là đã thức tỉnh không ít mảnh vỡ ký ức quá khứ.” Nữ vương thống khổ cũng ý thức được mình đã nói nhiều, vội vàng che giấu ho khan vài tiếng: “Ngươi sắp xếp cho ta một chỗ ở yên lặng, đoạn lữ hành này làm cho ta quá mệt mỏi.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Vương Hựu Nhạc đầy lòng hiếu thảo, hoàn toàn không có dáng vẻ phòng bị đối với “sư tôn” nhà mình, nhanh chóng an bài.

Tuy nói thân phận sau khi chuyển thế đã chia cắt với kiếp trước, nhưng luôn có một số người như vậy, ràng buộc ở kiếp trước liên lụy rất sâu, xuất hiện loại tình huống này, sau khi chuyển thế vẫn kiên trì quan hệ cũ cũng không có vấn đề gì.

Loại này hoàn toàn là do cá nhân lựa chọn.

Ví dụ như Khương Ngọc Linh và Tài Hữu Đạo, đó là làm thầy trò hai đời.

Nơi ở mà Vương Hựu Nhạc an bài rất yên tĩnh, đó là một căn phòng mới được xây dựng trên mặt nước. Vì chiếu cố tốt hơn cho "sư tôn", hắn dứt khoát ở ngay cạnh sư tôn.

Nữ vương thống khổ đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, một là đã quen, hai cũng là bởi vì thực lực của Vương Hựu Nhạc bây giờ bất quá Thần Thông cảnh, cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Sau khi thăm dò Thái Sơ Đạo Chủ đã đi tuần tra chung quanh, nàng liền hé miệng, đem quả cầu đen nhỏ từ dạ dày nhúc nhích phun ra, lau khô vệt nước, sau đó khởi động lần nữa.

Hắc khí tràn ra, không gian màu đen nhộn nhạo gợn sóng lần nữa xuất hiện. Trên mặt kính gợn sóng màu đen, lần nữa xuất hiện ảnh chiếu chí tôn.

"Thống khổ." Trong ánh mắt của Chí Tôn Ma tộc, lộ ra một tia hy vọng cực kỳ khó có được: "Bổn Chí Tôn đã cảm ứng được, ngươi đang ở trong Hắc Ám Hư Giới, có thật sự là phế tích Cấm Khu không?"

"Khởi bẩm Chí Tôn." Nữ vương thống khổ do dự một chút, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm nói: "Thuộc hạ đã đến phế khư Cấm Khu, bất quá…"

"Nhưng cái gì?" Thần sắc của Chí Tôn hơi run rẩy: "Chẳng lẽ vẫn còn biến số?"

"Cũng không phải là biến số, mà là thuộc hạ cảm thấy, tiểu tử Vũ Nhạc chuyển thế kia tính cách đơn thuần chất phác, hiện tại cũng nhận định thuộc hạ chính là sư tôn kiếp trước của hắn." Nữ vương thống khổ can gián nói, "Không bằng chúng ta thay đổi kế hoạch ban đầu một chút, thuộc hạ có thể lợi dụng tín nhiệm của hắn, đem tình báo ngài cần từng chút từng chút móc ra."

Vẻ mặt của Chí Tôn dần dần cứng lại, âm thanh lạnh lẽo nói: "Ngươi đang nghi ngờ kế hoạch của bản chí tôn?"

"Thuộc hạ không dám." Nữ vương thống khổ toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ một gối xuống nói: "Thuộc hạ chỉ muốn dùng phương thức ôn hòa đạt được mục đích."

“Càng ôn hòa? Ha ha ha ha.” Chí Tôn nở nụ cười.

Bỗng nhiên.

Quả cầu màu đen căng ra, không gian kịch liệt rung chuyển.

Một cỗ năng lượng màu đen cường đại bỗng nhiên từ trong không gian màu đen bộc phát ra, mênh mông bàng bạc, căng đến mức viên cầu xì nứt ra.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Năng lượng màu đen bàng bạc dâng trào đột nhiên thu liễm, một ma thể cao lớn ngưng đọng như thực chất đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Hắc y Mặc Phát, màu da trắng lạnh, thần sắc lạnh lùng uy nghiêm.

Một thân trang phục quý phái Ma tộc cao quý xa hoa mặc lên người nó, khiến cho trên người nó càng nhiều một cổ quý khí mà Ma tộc bình thường không có cảm giác xa cách, cao cao tại thượng, giống như Thần Linh vậy.

Ma uy đáng sợ lấy nó làm tâm vòng tròn khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng, trong lúc nhất thời, ngay cả không gian đều phảng phất ngưng trệ trong nháy mắt.

Hình chiếu Ma Tôn giáng lâm!

“Đến, Chí Tôn!” Nữ vương thống khổ đột nhiên biến sắc: “Sao ngài lại tự mình đến? Thuộc hạ còn chưa hoàn toàn điều tra rõ số lượng đạo chủ đóng ở nơi này.”

“Hừ!” Chí Tôn hình chiếu cười khẩy, “Hiện tại Nhân tộc tứ đại Thần Châu khắp nơi đều đang đánh giặc, chiến hỏa kéo dài toàn bộ Hư Không Hải, phế tích khu vực cấm khu này có thể có bao nhiêu Đạo Chủ Nhân tộc trấn thủ? Cùng lắm cũng chỉ hai ba Đạo Chủ bình thường! Ngươi cho rằng, bản Chí Tôn sẽ sợ bọn hắn sao?”

Nói xong, hắn tiện tay nhấc lên, một móng vuốt năng lượng màu đen bỗng nhiên bóp chặt cổ Nữ vương thống khổ, từng chút một nâng nàng lên, ánh mắt lạnh lẽo nói: “Khối thống khổ, từ khi ngươi lẻn vào Nhân tộc, trở nên rất nhanh! Ngươi sẽ không thật sự coi Vũ Nhạc kia là đồ đệ của mình rồi? Giả vờ làm thật, xuất hiện tình cảm?”

“Đến, Chí Tôn. Ta…” Nữ vương thống khổ thân thể này chỉ có tu vi Thần Thông cảnh, thập phần yếu đuối, bị móng vuốt năng lượng này chụp một cái, lập tức đau đến nước mắt đều chảy ra: “Ta chỉ muốn dùng cái tốt hơn…”

Lời còn chưa nói xong.

“Leng keng” một tiếng, cửa phòng bị người ta từ bên ngoài nổ tung.

Vương Hựu Nhạc vọt vào, khí thế hung hăng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào hình chiếu của Chí Tôn: “Ngươi là ai? Mau buông sư tôn ta ra!”

Hình chiếu của Chí Tôn giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Vương Hựu Nhạc: “Vũ Nhạc, ta và ngươi đã lâu không gặp mặt, ngươi vẫn là… ngây thơ trước sau như một!”

“Ngươi…” Vương Hựu Nhạc sững người, bỗng con ngươi co rút, gắt gao nhìn về phía hình chiếu Chí Tôn.

Trong nháy mắt, mảnh vỡ ký ức Phong Trần ở trong thức hải nhao nhao nổ tung không ít, vô số tin tức tràn vào trong đầu.

Vương Hựu Nhạc trong nháy mắt này cũng nhận ra người tới, biểu cảm lúc này trở nên kinh sợ dị thường: “U! Sao có thể?! Sao ngươi lại ở chỗ này?!”

Hắn đã nhận ra, đây chính là kẻ thù truyền kiếp trước của hắn, chí tôn Ma tộc - U.

“Bản chí tôn ở chỗ này, tự nhiên là muốn hỏi ngươi, ngươi giấu 【Chưởng Giới Lệnh】 nơi nào?” Chí tôn âm u lạnh lùng hỏi.

“Hồng là ai? 【Chưởng Giới Lệnh】! Kia là cái gì? “Vương Hựu Nhạc vẻ mặt khó hiểu.

Hắn vừa rồi phẫn nộ có một nửa là giả vờ, lúc này lại thật sự khó hiểu rồi.

Bây giờ tu vi của hắn còn thấp, ký ức khôi phục cũng không nhiều, nếu như không phải Chí Tôn Ma tộc trực tiếp trát đến trước mặt hắn, hắn thậm chí ngay cả cái dáng dấp Chí Tôn này cũng còn chưa nhớ tới, chỉ nhớ rõ khí tức cùng uy thế của nó.

“Nghĩ không ra cũng không sao.” Vẻ mặt Chí Tôn U u thản nhiên: “Đợi bản chí tôn bắt được thần hồn của ngươi, tự nhiên sẽ giúp ngươi nhớ lại.”

Nói xong, hắn tiện tay vung lên, ném nữ vương thống khổ xuống đất, sau đó đưa tay chụp một cái, một cỗ năng lượng màu đen bỗng nhiên hướng Vương Hựu Nhạc chộp tới.

Cự trảo màu đen xé rách không khí, trong nháy mắt trong phòng vang lên âm thanh chói tai.

Thực lực chênh lệch rất lớn, Vương Hựu Nhạc chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, máu huyết toàn thân trong giờ khắc này dường như đã đông cứng lại, đừng nói là tránh né, thậm chí ngay cả động một chút ngón tay cũng không làm được.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cự trảo kia duỗi về phía mình.

“Hự Nhạc, mau lui ra.”

Lúc này, giọng nói của một vị lão giả bỗng nhiên vang lên.

Thân thể Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên thả lỏng.

Trong nháy mắt, áo bào tro đạo chủ đã chắn trước người Vương Hựu Nhạc.

Tình huống khẩn cấp, hắn không kịp nói gì với Vương Hựu Nhạc, một tay đập bay Vương Hựu Nhạc, một tay khác đột nhiên phất ống tay áo ngăn năng lượng của móng vuốt đen lại.

“Oanh!!”

Năng lượng của Thái Sơ Đạo Chủ và năng lượng móng vuốt đen bỗng nhiên va chạm, lập tức đồng thời bạo liệt ra, sóng xung kích năng lượng đáng sợ trong nháy mắt quét ngang ra.

Gian phòng mới mà Nữ vương thống khổ ở lập tức không chịu nổi ầm ầm nổ tung, vô số mảnh kiến trúc vỡ tung bay tứ tán.

Chỉ có Thái Sơ Đạo Chủ cùng Chí Tôn U dưới chân không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả một vết xước cũng không lưu lại.

Ánh mắt Thái Sơ Đạo Chủ vô cùng ngưng trọng nhìn chằm chằm Chí Tôn U, sắc mặt căng thẳng, âm thanh cũng cực kỳ lạnh lùng: “Thật không ngờ, đường đường là Chí Tôn Ma tộc vậy mà lại không nể mặt ỷ lớn hiếp nhỏ như vậy.”

Chí Tôn hờ hững liếc mắt nhìn Thái Sơ Đạo chủ, cười lạnh nói: “Chỉ là một con kiến hôi thập thất giai sơ kỳ cũng dám dạy bản chí tôn làm việc?”

Nói xong, hắn tiện tay nhấc lên, một cỗ năng lượng màu đen vô cùng mênh mông liền hóa thành bàn tay, hướng Thái Sơ Đạo Chủ hung hăng vỗ tới.

Một chưởng này nhìn như tùy ý, nhưng uy thế lại mạnh đến đáng sợ.

Chưởng phong lướt qua, cho dù là vô tận Thiên Uyên này, không gian vô cùng vững chắc, đều phảng phất không chịu nổi phát ra vặn vẹo kịch liệt, phát ra trận trận vù vù tựa như kêu rên.

Thái Sơ Đạo Chủ vội vàng chém ra từng đạo Tiên Thiên, ra sức ngăn cản.

Làm bí pháp nhắm thẳng bổn nguyên, uy lực của Tiên Thiên Nhất Cương đồng dạng không thể khinh thường, năng lượng tràn đầy khí tức huyền diệu hóa thành một tấm chắn to lớn ngăn cản.

“Oanh!”

Năng lượng nổ tung, sóng xung kích đáng sợ một lần nữa quét ngang ra, khiến cho năng lượng chung quanh hồ nước đều chấn động kịch liệt.

Cũng may phần lớn những người ở trong đó đều được Thái Sơ đạo chủ hóa giải, khoảng cách tạm thời không quá xa, Vương Hựu Nhạc vẫn chưa bị ảnh hưởng đến.

Thấy thế, Vương Hựu Nhạc nắm lấy cơ hội, phản ứng cực nhanh ôm lấy nữ vương thống khổ rút lui về phía sau, đồng thời phát ra cảnh báo.

Tiếng cảnh báo vang vọng khắp cấm khu, các đội thi công lập tức dựa theo dự án nhanh chóng rút lui, bay cực nhanh tới chỗ tị nạn của Thủy Tinh Cung.

Cũng đừng xem thường đội thi công này, có thể được an bài đến cấm khu thi công, thực lực kém cỏi nhất cũng là tu sĩ Thần Thông cảnh, trong đó đại bộ phận đều là tu sĩ Lăng Hư cảnh mời chào tới.

Oanh oanh oanh!

Theo ảnh chiếu Chí Tôn U cùng Thái Sơ Đạo Chủ kịch chiến, không ngừng có sóng năng lượng cường đại quét sạch, quấy cho hồ nước bên trong toàn bộ phế tích cấm khu đều sôi trào không ngớt.

Cũng may ở trong Vô Tận Thiên Uyên lại ở trong phế tích cấm khu, Thiên Uyên không gian dị thường vững chắc, ngay cả cường giả cấp Đạo Chủ muốn xé rách không gian cũng phải cố hết sức, dư âm năng lượng cũng nhỏ hơn rất nhiều so với ngoại giới, không đến mức tùy tiện liên lụy đến Thi Công đội.

Mà trên chiến trường bên kia, tình huống của Thái Sơ Đạo Chủ lại không được tốt lắm.

Mặc dù Thái Sơ Đạo Chủ ra sức chống cự, nhưng Chí Tôn U cho dù là hình chiếu giáng xuống cũng tuyệt đối không tầm thường, huống chi đối với một chí tôn Ma tộc mà nói, nội bộ Vô Tận Thiên Uyên ngược lại là sân nhà của hắn, hắn có thể phát huy ra chiến lực càng mạnh hơn.

Chỉ trong hơn trăm hơi thở ngắn ngủi, Thái Sơ Đạo Chủ đã bị đánh cho miệng phun máu tươi, thua trận.

Sắc mặt gã hoảng sợ tột cùng, chiến lực của hình chiếu chí tôn này đã có thể so với thập bát giai rồi!

Mọi người đều biết, thực lực của hình chiếu hạ xuống một đại cảnh giới so với bản tôn. Một hình chiếu chí tôn này trong đánh giá của mọi người, ước chừng cũng chỉ tương đương với chiến lực Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, tuyệt đối không nghĩ tới, sức chiến đấu của hắn ở trong Vô Tận Thiên Uyên lại mạnh như thế!

Đối mặt với ánh mắt kinh hãi của Thái Sơ Đạo Chủ, hình chiếu Chí Tôn U lại không có bao nhiêu phản ứng, vẫn là một bộ mây trôi nước chảy, bộ dáng tựa như đều ở trong lòng bàn tay.

Hắn lạnh lùng nhìn Thái Sơ Đạo Chủ: “Tiểu tử Nhân tộc cút sang một bên, không nên cản trở bổn Chí Tôn làm việc. Nếu không, bổn Chí Tôn không ngại hao phí nhiều khí lực một chút đánh cho ngươi hồn phi phách tán.”

“Hừ!”

Thái Sơ Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng, bất vi sở động.

Giờ phút này hắn đang lơ lửng giữa không trung, đạo bào tả tơi, dị thường chật vật, nhưng bày ra bộ dạng tử chiến không lùi.

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Ánh mắt của chiếu ảnh chí tôn U rùng mình, đang đợi một đợt tử thủ dưới khí lực.

Đột nhiên.

Một giọng nói ôn hòa bỗng vang lên trong không gian xung quanh: “Hồng Trấn tiền bối đã không phải đối thủ của hắn, hay là cứ lui ra, để vãn bối đối phó với ma đầu này.”

Vừa nói xong, không gian chung quanh chấn động mạnh một cái, lập tức bị người mở ra một vết nứt không gian cự đại.

Một vị nam tử mặc đạo bào màu tím, phong thần tuấn lãng từ trong vết nứt không gian cất bước đi ra, cứ như vậy ngăn ở trước mặt Thái Sơ Đạo Chủ.

Cho dù là đối mặt với hình chiếu của Chí Tôn U, động tác của hắn vẫn không nhanh không chậm, lộ ra khí độ không nổi, phong độ nhẹ nhàng.

Sau khi hắn hiện thân, uy áp mênh mông cũng lấy hắn làm tâm tròn khuếch tán ra, bỗng nhiên tràn ngập chung quanh không gian.

Hắn đứng ở trung tâm uy áp lăng không ngự không, tay áo chập chờn, khí độ toàn thân giống như Thần Nhân giáng lâm, khiến người ta không nhịn được mà cảm thấy uất ức.

Ở bên cạnh hắn, còn có hai người một già một trẻ đi theo.

Trong Vô Tận Thiên Uyên mang theo hai người, còn nhẹ nhàng xé rách không gian như vậy mà tới, có thể thấy được thực lực của người này mạnh mẽ cỡ nào.

“Tử Vân?” Vẻ mặt của Thái Sơ Đạo Chủ có chút giật mình: “Ngươi làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Thực lực của ngươi… Chẳng lẽ đã đột phá đến thập bát giai? Di, bảo quang, tài có đạo?”

“Ta xưa nay luôn cho rằng Hồng Trấn tiền bối là người thật thà chất phác.” Tử Vân đạo chủ thất thanh cười nói: “Cũng không ngờ rằng, kỹ năng diễn xuất cũng ưu tú như thế.”

Không đợi đối phương trả lời, hắn liền quay đầu nhìn về phía hai người bên cạnh, thái độ ôn hòa nói: “Bảo Quang, có đạo, các ngươi và Hồng Trấn tiền bối cùng nhau tránh xa một chút, cấp bậc chiến đấu như thế, không phải các ngươi có thể nhúng tay.”

“Vâng, Tử Vân tiền bối.”

Vương Bảo Quang cùng Tài Hữu Đạo lên tiếng, lập tức bước lên phía trước lôi kéo Thái Sơ Đạo Chủ bay đi.

“Cấp mười tám?”

Đến lúc này, hình chiếu Chí Tôn U vẫn chưa lên tiếng rốt cuộc cũng mở miệng lần nữa.

Nhìn Tử Vân Đạo Chủ cách đó không xa, thần sắc của hắn có chút ngưng trọng, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng trịnh trọng hơn rất nhiều so với lúc trước khi đối mặt Thái Sơ Đạo Chủ: “Bổn tôn không nghĩ tới, lấy chi di dân Tiên Tộc các ngươi tài nguyên thiếu thốn như thế, rõ ràng cũng có thể dưỡng ra mười tám cấp Đạo Chủ. Bất quá, chỉ bằng ngươi một cái mười tám cấp, chỉ sợ còn không ngăn cản được bản chí tôn!”

“Ha ha.” Tử Vân đạo chủ nhịn không được cười lên, “Chí Tôn U, ta thấy ngươi cuồng vọng kiêu ngạo quá lâu, cho rằng chúng ta đều là sâu kiến. Thật tình không biết, hôm nay ngươi đã bước vào một cái bẫy chắc chắn phải chết.”

“Nếu ngươi đích thân tới, bản đạo chủ tất nhiên phải nhượng bộ lui binh! Chỉ tiếc, chỉ là một cái hình chiếu tới, cũng dám cuồng vọng như thế! Đã như thế, không trách được bản đạo chủ rút thần hồn của ngươi, đem hình chiếu này của ngươi luyện hóa cho mình dùng.”

Vừa mới nói xong.

Tử Vân đạo chủ tiện tay bắn ra, một nắm cờ lớn liền xuất hiện bên cạnh gã, theo gã vung tay lên, bỗng nhiên bắn nhanh về bốn phương tám hướng.

Những trận kỳ này có chừng ba mươi sáu mặt, mỗi một mặt đều vẽ đầy linh văn, khí tức huyền ảo, hiển nhiên đều không phải phàm phẩm.

Cơ hồ trong giây lát, những trận kỳ này liền xé rách không gian xuất hiện ở chỗ rất xa, lập tức đón gió lớn lên, trong chớp mắt biến thành từng mặt trận kỳ to lớn.

Trong lúc linh quang lưu chuyển, từng đạo năng lượng lấy trận kỳ làm trục tâm tung hoành câu kết lại, trong nháy mắt liền hóa thành một trận pháp vây giết to lớn!

【 Đại Chu Thiên Trấn Ma Trận 】!

Đây là bảo vật trấn tông của Tử Vân Đạo Tông, trận kỳ chính là một kiện Hỗn Nguyên Linh Bảo, còn ba mươi lăm lá trận kỳ còn lại đều là cấp bậc Thánh Khí, một khi thi triển ra, năng lực vây giết sẽ mạnh đến đáng sợ.

Cho dù là Đạo Chủ, một khi bị nhốt ở trong đó, cũng rất khó chạy thoát.

Đương nhiên, ở trong Vô Tẫn Thiên Uyên hiệu quả của đại trận này đã bị hạn chế, rõ ràng không bằng ngoại giới, thế nhưng ngăn cản một vài hình chiếu của Chí Tôn U để chạy trốn thì vẫn có thể làm được.

“Vương Thủ Triết! Cảm ơn ngươi đã lừa gạt được hình chiếu Chí Tôn của bản tọa.” Tử Vân đạo chủ đột nhiên cất cao giọng nói: “Sách lược tranh chấp trai cò của ngươi không tệ, chỉ tiếc, ngươi căn bản không biết rõ lực lượng của bản tọa! Trước lực lượng tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng chỉ là trăng trong nước mà thôi.”

“Bổn tọa, sẽ cho ngươi kiến thức một chút, tương lai chủ quân nhất thống tứ đại thần châu sẽ có thực lực và khí phách cỡ nào. Nếu như ngươi không muốn chết, hiện tại có thể bắt đầu ấp ủ từ ngữ nguyện trung thành rồi.”

Lúc Tử Vân Đạo Chủ nói chuyện ngữ khí bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện thiên kinh địa nghĩa, không hề cảm thấy lời nói của mình cuồng vọng, bá đạo chút nào.

Mà ngay lúc hắn nói những lời này.

Một cỗ ma khí cường hãn khủng bố bỗng nhiên từ trong thân thể Tử Vân đạo chủ bay lên, trong thời gian ngắn xông thẳng lên trời, trùng kích làm toàn bộ phế tích cấm địa đều run rẩy!

Cỗ ma khí này bá đạo như thế, nó vừa xuất hiện đã hoàn toàn che dấu đạo vận và tiên khí tu luyện từ Tử Vân đạo thư trên người của Tử Vân đạo chủ, thay vào đó là khí vận âm trầm, túc sát, lạnh lùng của Ma tu.

Ma khí vờn quanh, áo bào tím trên người Tử Vân đạo chủ bay phất phới, khí thế cả người trong nháy mắt tăng lên, cơ hồ trong chớp mắt vượt qua Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, một đường điên cuồng tăng lên tới hậu kỳ.

Hỗn Nguyên cảnh tầng tám!

Chín tầng!

Đỉnh phong!

“Mười tám cấp đỉnh phong? Nửa bước Chí Tôn? Không tốt!”

Thấy cảnh này, hình chiếu của Chí Tôn Ma tộc U rốt cuộc cũng biến sắc, vội vàng lướt về phía sau!

…

Chương 131: Thủy Thiên Thần Hoàng! Không dùng nữa là vô dụng.

…

Đáng tiếc, tốc độ của Chí Tôn U, cuối cùng vẫn là chậm một nhịp.

Thân hình của hắn vừa mới khẽ động, tay Tử Vân đạo chủ đã nâng lên, một ngọn lửa màu đen tản ra khí tức khủng bố bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Cổ tay lật một cái, ma hỏa chảy ra, trong thời gian ngắn hóa thành ma diễm màu đen che khuất bầu trời, bao phủ tới Chí Tôn.

Trong nháy mắt.

Ma diệm cuồn cuộn quét qua, ngay cả không gian vô cùng vững chắc trong Vô Tẫn Thiên Uyên cũng bị ma diễm ngập trời thiêu đốt, giống như không chịu nổi vặn vẹo biến ảo.

“Thiên Ma diễm!?”

Con ngươi của Chí Tôn U co rụt lại, vẻ mặt lập tức từ khiếp sợ hóa thành hoảng sợ.

Thiên Ma diễm này là một trong những chí bảo của Ma tộc, uy lực vô cùng, cho dù là nhục thân Chí Tôn cường hãn cũng có thể bị thương, đối với thần hồn càng có tác dụng khắc chế cực lớn, chính là thần hỏa có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Thiên Ma Diễm trước mắt cỗ khí tức thập phần thuần khiết, hiển nhiên là Thiên Ma Diễm chân chính.

Chỉ là có lẽ là thời gian dài không có được tẩm bổ, hoặc là từ hỏa chủng một lần nữa uẩn dưỡng ra, uy lực so với trong truyền thuyết giảm xuống rất nhiều, nhưng dù vậy, cũng đủ để áp chế hắn.

Gần như không cần nghĩ ngợi, năng lượng hắc ám khổng lồ trong cơ thể hắn liền mãnh liệt tuôn ra, hóa thành Hắc Ám hộ thuẫn ngưng tụ như thực chất, đau khổ chống đỡ Thiên Ma diễm thiêu đốt.

Nhưng mà.

Dưới lực lượng đốt cháy khủng bố của Thiên Ma diễm, Hắc Ám hộ thuẫn của Chí Tôn U lại giống như tuyết đọng ban đầu không ngừng tan rã, ngắn ngủi trong chốc lát đã rõ ràng một tầng mỏng manh.

Một màn như vậy.

Cũng chấn kinh đến một đám "Chim sẻ" mai phục trong bóng tối.

Lúc này, "Hoàng Tước" đang tụ tập trong một không gian vặn vẹo nho nhỏ trong phế tích cấm khu.

Không gian này là Liễu Nhược Lam lợi dụng quyền bính của thiếu chủ cấm khu, ngăn cách ra một phương tiểu không gian, cùng toàn bộ không gian lớn trong cấm khu làm một thể với nhau, rồi lại ngăn cách lẫn nhau.

Bởi vì không gian này là dựa vào đại không gian của bản thân cấm khu tồn tại, sử dụng lực lượng của bản thân cấm khu, là dùng phi thường ẩn nấp, Đạo chủ bình thường căn bản không có cách nào dò xét.

Mà trong không gian nhỏ giờ phút này, ngoại trừ đám người Vương thị quen thuộc cùng với một đám Đạo Chủ ra, còn có thêm một vị lão giả đầu đội vương miện đế vương, mặc áo đế hoàng.

Hắn đứng ở giữa đám người, một thân khí thế tựa như núi cao nguy nga, lại hung hãn bá đạo như thái cổ hung thú, uyên ương nhạc trì, không giận tự uy.

"Quả nhiên là Hỗn Nguyên Thiên Ma Công và Thiên Ma Diễm!"

Nhìn thấy tình huống bên ngoài, hoàng phục lão giả khẽ nhíu mày, thần sắc cũng có chút trầm ngâm.

Ở bên cạnh lão giả, đứng một vị trung niên nam tử mặc đế hoàng thường phục, hắn chính là người cầm lái đương kim Đông Hà thần triều Thương Bình Thần Hoàng.

Nhưng mà đường đường là Thương Bình Thần Hoàng, lúc này lại hơi hơi khom lưng, tất cung tất kính đứng ở bên cạnh lão giả kia, một bộ cực kỳ kính sợ.

Hắn không hiểu hỏi thăm lão giả: “Lão tổ tông, không ngờ Hỗn Nguyên Thiên Ma Công này có thể chỉ thẳng nửa bước Chí Tôn, thậm chí còn có cơ hội đột phá tới bậc mười chín. Mà thời kỳ Tiên Minh, ma tu vốn là một thế lực lớn, Hỗn Nguyên Thiên Ma Công kia lợi hại như vậy, vì sao lúc Tiên Minh còn phong sát nó?”

Thương Bình Thần Hoàng đã là Thần Hoàng tôn sư, lại kế vị đã mấy vạn năm, Hiên Viên thị hôm nay căn bản không có ai có bối phận cao hơn hắn, hoàng phục lão giả này có thể để cho hắn gọi một tiếng “Lão tổ tông”, hiển nhiên thân phận không tầm thường.

Nếu có người quen thuộc lịch sử Đông Hà ở đây, nhìn thấy một màn này hơn phân nửa sẽ khiếp sợ đến trợn cả tròng mắt lên.

Hóa ra vị hoàng phục lão giả khí độ phi phàm này chính là khai sơn lão tổ Hiên Viên Thủy Thiên của Đông Hà thần triều, 【Thủy thiên thần hoàng 】 trong truyền thuyết.

“Ngươi biết cái gì? Hỗn Nguyên Thiên Ma Công tất nhiên cường đại, nhưng mà lúc nó tu luyện lại có hai tai hại lớn.” Thủy Thiên Hoàng trừng mắt nhìn Thương Bình Thần Hoàng: “Thứ nhất, công pháp này là lấy thân người tu Thiên Ma, tu đến cuối cùng chính là lấy thân người hóa Thiên Ma, cũng chính là chí tôn Ma tộc mà các ngươi nói hiện tại. Vì theo đuổi tiến giai nhanh chóng, cùng với Thiên Ma hóa cuối cùng, cần lực lượng huyết mạch vô cùng cường đại chèo chống.”

“Vì mục đích này, thời điểm tu sĩ tu luyện Hỗn Nguyên Thiên Ma Công, mỗi khi tăng lên một giai, đều cần thôn phệ lực lượng huyết mạch của đại lượng tu sĩ khác để giúp ích cho bản thân. Hỗn Nguyên Thiên Ma Công tốc độ tu hành nhanh như vậy, cũng là bởi vì cái này.”

“Thứ hai, thời gian tu sĩ tu luyện Hỗn Nguyên Thiên Ma Công càng dài, tu vi càng tinh thâm, nhân cách cũng sẽ theo đó dần dần vặn vẹo, trở nên càng thêm tàn nhẫn thị sát, giống như điên dại, cho đến triệt để đánh mất nhân tính.”

“Năm đó sau khi công pháp này hiện thế, từng tạo thành tai nạn cực lớn ở bên trong Tiên Minh, tử thương vô số, bởi vậy bị tam đại thế lực chủ lưu Tiên Phật Ma nhất trí quyết định là

cấm pháp! Bất luận kẻ nào tu luyện, đều sẽ trở thành công địch của Tiên Minh!”

“Thì ra là như vậy.” Thần Hoàng Thương Bình nghe xong lời này, ngoài sự ngạc nhiên cũng là kinh hãi không thôi: “Công pháp như thế, khó trách muốn cấm.”

Phải biết rằng, đại đa số ma tu công pháp trên thế giới này sở dĩ có quan hệ với chữ “Ma”, chính là bởi vì dễ dàng tham khảo phương thức tu hành của Ma tộc, tu luyện lâu thì dễ ảnh hưởng đến tâm tính, nhưng loại ảnh hưởng này cũng không phải là không có biện pháp xử lý.

Chỉ cần tu luyện dùng một ít bí pháp ổn định tâm tính, đốt ngưng thần hương, cùng với lúc nào cũng uống trà tiên để gột rửa thể xác và tinh thần, thì sẽ không hoàn toàn mất khống chế.

Có một số tu sĩ tâm tính kiên nghị thậm chí có thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nhưng Hỗn Nguyên Thiên Ma Công hiển nhiên không phải như vậy.

Hơn nữa, công pháp này lại dựa vào thôn phệ huyết mạch lực của tu sĩ khác để đề thăng tư chất huyết mạch của mình, công pháp như vậy rất lợi hại, nhưng một khi lan tràn ra ngoài, lại có thể biến toàn bộ Tiên Minh trở thành luyện ngục nhân gian.

Đổi lại hắn là thủ lĩnh Tiên Minh lúc đó, cũng tuyệt đối sẽ cấm công pháp này.

“Nhưng mà tiểu tử Tử Vân này đã dựa vào công pháp tu luyện đến nửa bước Chí Tôn, vẫn có thể duy trì được lý trí.” Thủy Thiên Thần Hoàng cũng có vài phần sợ hãi thán phục, “Sợ rằng hắn kết hợp Tử Vân đạo thư và Hỗn Nguyên Thiên Ma Công lại, dùng Tử Vân đạo khí dung hợp Thiên Ma khí. Có thể làm được đến tình trạng như thế này, thật đúng là tuyệt đại thiên tài. Thương Bình, ngươi có thể thức tỉnh bản hoàng trong thời khắc mấu chốt này, quả nhiên là quyết sách rõ ràng dứt khoát.”

“Ách… Đa tạ lão tổ tông khen ngợi.” Khóe miệng Thương Bình Thần Hoàng giật giật, rất muốn chửi lão tổ tông nhà mình một câu, ngài còn nhớ khi mình vừa bị gọi dậy từ trong

quan tài của 【Hiên Viên Thần Lăng】, đã khiến hắn xối máu chó lên đầu không?

Nói đến Thủy Thiên Thần Hoàng, phải nói từ rất sớm.

Năm đó, Hiên Viên Thủy Thiên mang theo đại bộ đội chạy nạn của Vô Cực Đạo Tông, ở Trung Thổ sáng lập Đông Hà Thần Triều, sau khi mở ra cơ nghiệp bất thế, không qua mấy vạn năm, thọ nguyên liền dần dần đạt đến cực hạn.

Để lưu lại một con át chủ bài cho hậu nhân, Thủy Thiên Thần Hoàng dùng nửa thần mạch thập phẩm mà Vô Cực Đạo Tông mang ra làm căn cơ, cũng hao phí vô số tài nguyên quý giá chế tạo Hiên Viên Thần Lăng.

Tòa Hiên Viên thần lăng này công hiệu có chút tương tự Hỗn nguyên linh bảo 【Thâu thiên đạo quan】, chỉ là Thâu thiên đạo quan nhiều nhất là có thể niêm phong cấp bậc thập ngũ giai thánh tôn. Nhưng lăng Hiên Viên này lại có thể phong tồn tu vi đạt tới bán bộ tiên đế cấp Thủy thiên thần hoàng.

Nhắc tới chỗ thiếu hụt duy nhất của Hiên Viên Thần Lăng, một khi niêm phong thì không thể tùy ý mở ra, chỉ cần mở ra thức tỉnh Thủy Thiên Thần Hoàng, thọ nguyên còn sót lại của lão nhân gia ông ấy sẽ bắt đầu tiêu hao, không còn phong tồn trở về nữa.

Bởi vậy, Hiên Viên hoàng thất tổ huấn, trừ phi Đông Hà thần triều hoặc toàn bộ Thánh vực đến thời khắc sinh tử tồn vong, tuyệt đối không thể sử dụng át chủ bài của Thủy thiên thần hoàng.

Cũng chính vì vậy, Thương Bình Thần Hoàng suýt chút nữa bị lão tổ tông mắng chết.

“Đúng rồi, ta nghe nói người kiên trì muốn mở ra Thần Lăng, đánh thức bản lão tổ thật ra là Thủ Triết?” Lúc này Thủy Thiên Thần Hoàng cũng nhớ lại tình huống lúc đó, hơi có chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Ngươi đã sớm biết, tu vi của Tử Vân tiểu tử kia đã đạt tới Đạo Chủ đỉnh phong, nửa bước mười chín giai rồi?”

Vương Thủ Triết vẫn ung dung hành lễ với Thủy Thiên Thần Hoàng: “Khởi bẩm Thủy Hoàng bệ hạ, Tử Vân đạo chủ che giấu vô cùng tốt, Thủ Triết không thể phán định rốt cuộc thực

lực của hắn như thế nào. Nhưng từ khát vọng chiếu ảnh của chí tôn như vậy để phán đoán, ít nhất cũng là tồn tại cấp mười tám.”

“Không xác định, ngươi kiên trì đánh thức bản lão tổ?” Thủy Thiên Thần Hoàng nhíu mày, tựa hồ có vài phần bất mãn với Vương Thủ Triết: “Ngươi có biết thọ nguyên của bản lão tổ chưa đầy ngàn năm, là át chủ bài siêu cấp của Đông Hà không? Nếu ngươi phán đoán sai lầm, chẳng phải là lãng phí nội tình thiên đại?”

Lần này, Vương Thủ Triết không trả lời thẳng mà liếc nhìn Thương Bình Thần Hoàng, ý là lão tổ nhà bệ hạ ngài tự giải quyết đi.

“Khụ khụ.” Thương Bình Thần Hoàng bất đắc dĩ ho khan hai tiếng, giải thích nói: “Ý của Thủ Triết là thuật lại cho ta, át chủ bài của ngài lần này có thể dùng được, nên dùng thì mau dùng.”

“Nghĩa là gì?” Thủy Thiên Thần Hoàng tức giận nói: “Cái gì gọi là chỉ dùng được trong lần này? Các ngươi không sợ sau khi thọ nguyên của ta hao hết, Chí Tôn bản tôn đích thân tới Thánh Vực? Đám tiểu bối các ngươi thật không hiểu chuyện, bản lão tổ có chiến lực nửa bước Tiên Đế, đối đầu với Chí Tôn bản tôn tuy không phải là đối thủ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tập kết cao thủ hàng đầu vây đánh kẻ địch, ít nhất có thể tạo thành uy hiếp!”

“Không đánh ra át chủ bài mới gọi là át chủ bài, có biết hay không?”

Thủy Thiên Thần Hoàng lại bắt đầu khó chịu, lần này ngay cả Vương Thủ Triết cũng đồng loạt phun vào.

“Thủy Hoàng bệ hạ.” Vương Thủ Triết chỉ đành bất đắc dĩ giải thích: “Ngài yên tâm, trước khi động thủ, ta đã nghĩ đến khả năng Chí Tôn bản tôn đích thân tới Thánh Vực. Cho nên, đồng thời ở bên phía chúng ta động thủ, Thánh Vực Tứ Đại Thần Châu cũng sẽ động thủ đồng bộ, phong ấn tứ đại Ma Vực 【khoảng cách không gian hành lang xa xôi】, gọi đại quân Chí Tôn và bản tôn tạm thời không thể tới đây. Ngài còn có gần ngàn năm thọ nguyên, vừa vặn còn có thể phát huy một chút sức lực.”

“Tạm thời không qua được? Vậy thì có tác dụng cái rắm gì.” Thủy Thiên Thần Hoàng không vui nói: “Hiện tại mặc dù có Tiên giới ở bên kia kiềm chế chí tôn bản tôn và chủ lực dưới trướng, nhưng đương đại Tiên Đế đã vẫn lạc, hơn nữa còn chuyển thế đến chỗ nông thôn chúng ta, tình thế bên Tiên giới tuyệt đối sẽ không lạc quan. Nếu vận khí không tốt, nói không chừng mấy vạn năm cũng không kiềm chế được.”

“Chỉ cần chí tôn bản tôn có thể rảnh tay, với sự cố chấp của hắn đối với việc Vũ Nhạc Tiên Đế giấu đồ vật đi, cho dù không có khoảng cách xa không gian hành lang, hắn tất nhiên cũng sẽ suất lĩnh tinh anh xuyên qua Hư Không Hải mà đến, cùng lắm cũng chỉ một hai vạn năm là có thể đến. Không có bản lão tổ, các ngươi sẽ không trông cậy vào việc trấn áp tiểu tử Tử Vân kia, để các ngươi sử dụng chứ?”

Sau khi phân tích và điên cuồng phun ra, Thủy Thiên Thần Hoàng thở ra một hơi, vẻ mặt lại chuyển thành bất đắc dĩ: “Nhưng lúc này đây, coi như các ngươi mèo mù vớ cá rán. Lần này nếu không thể giải quyết Tử Vân tiểu tử, đồng dạng là một hồi tai nạn, nếu tùy ý để hắn nuốt tàn hồn chí tôn đồng thời tiêu hóa một phen, chắc chắn sẽ mang đến cho Tứ Đại Thần Châu một hồi hạo kiếp, đến lúc đó mặc dù thả bản lão tổ ra, cũng khó mà đối kháng tiểu tử Tử Vân chân chính nhập ma.”

“Hiện tại điều duy nhất làm cho bản lão tổ lo lắng chính là, sau khi giải quyết Tử Vân xong, lá bài tẩy này của bản lão tổ sẽ không còn, cũng không cách nào giúp các ngươi kiềm chế bản tôn một chút! Ai, bản lão tổ chỉ có thể ở trong thọ nguyên ngắn ngủi, giúp các ngươi suy nghĩ thật kỹ phải như thế nào tập trung tài nguyên bồi dưỡng người nối nghiệp bán Tiên Đế.”

Vương Thủ Triết nhìn Thủy Thiên Thần Hoàng với vẻ lo lắng, thần sắc vô cùng lo lắng đối với chuyện mấy vạn năm sau, há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại do dự ngậm miệng lại.

Hắn thật sự có chút sợ quá mức kích thích vị Thủy Thiên Thần Hoàng này.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang nói chuyện, trong phế tích cấm khu, chiến cuộc cũng nhanh chóng thay đổi.

Tử Vân đạo chủ dùng nửa bước Chí Tôn cấp siêu cường thực lực, cơ hồ là đem hình chiếu của Chí Tôn U ấn xuống đất ma sát. Ngắn ngủi một hai trăm hơi thở, hắn đã đánh cho đối phương chật vật không chịu nổi, hình chiếu cơ hồ tán loạn.

Bất quá, Chí Tôn dù sao cũng là Chí Tôn, cho dù bây giờ chỉ là một hình chiếu, lại đối mặt với tình huống áp chế toàn diện, cũng vẫn bị hắn tìm được một chỗ sơ hở, nắm lấy cơ hội dốc toàn lực đánh cược một lần, cưỡng ép phá tan Đại Chu Thiên Trấn Ma Trận, trốn vào bên trong phế tích cấm khu.

Trong nháy mắt, trong lòng Chí Tôn U thầm mừng rỡ.

Chỉ cần hắn có thể tiến vào trong 【Hắc Ám Hư Giới】 thì sẽ có cơ hội chạy thoát khỏi sự truy sát của Tử Vân Đạo Chủ.

Theo lý thuyết, một hình chiếu chết thì đã chết rồi, chí tôn cùng lắm cũng chỉ chịu thiệt thòi lớn, thần hồn bị thương, dưỡng một trận bị thương là được.

Nhưng làm cho hắn không cách nào tiếp nhận chính là, một khi sợi thần hồn trong hình chiếu này bị Tử Vân đạo chủ bắt được, tất nhiên sẽ bị nó thôn phệ tiêu hóa.

Vô cùng nhục nhã như vậy, đời này Chí Tôn U cũng chưa từng gặp qua.

Mối nhục hôm nay, chờ sau khi hắn trở về, nhất định phải trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Nhưng mà Chí Tôn âm u vạn lần không nghĩ tới chính là, hắn vừa mới thoát ra Đại Chu Thiên Trấn ma trận không bao lâu, đã bị hai vị Ma Hoàng tản ra ma uy hiển hách chặn lại.

Một trong hai Ma Hoàng này toàn thân thiêu đốt lửa luyện ngục hừng hực, từng chiêu từng thức đều lộ ra uy thế khủng bố như Phần Thiên nấu hải, rõ ràng chính là một trong tứ đại thế lực chủ cấp của Thần Châu Bắc Khuyết - Luyện Ngục Ma Hoàng.

Mà một vị Ma Hoàng khác thì giống như là ác ma bò ra từ trong biển máu núi thây, vừa mới xuất hiện thì biển máu vô cùng vô tận đã bao phủ hình chiếu Chí Tôn.

Ma Hoàng này chính là Huyết Hải Ma Hoàng tiếng tăm lừng lẫy.

Một cái hình chiếu của Chí Tôn U này đã trọng thương trong lúc chiến đấu với Tử Vân đạo chủ, vừa rồi vì lao ra khỏi Đại Chu Thiên Trấn Ma trận đã sử dụng bí pháp bộc phát, bây giờ đã vô cùng suy yếu, chống lại hai vị Ma Hoàng, nào còn là đối thủ của bọn họ?

"Nhân tộc, các ngươi dám đánh chết hình chiếu của ta, không sợ bản tôn của ta đến đây trả thù sao?" Mắt thấy tia hy vọng chạy trốn cuối cùng thất bại, Chí Tôn ai nấy đều tức giận.

"Hừ!"

Trong khi nói chuyện, Tử Vân đạo chủ toàn thân tản ra ma uy khủng bố đã đuổi theo, chặn đường lui của Chí Tôn U.

Thái độ của Tử Vân đạo chủ vẫn luôn ung dung thoải mái như trước: "Chờ bản đạo chủ thôn phệ Ma hồn của ngươi, liền có tư cách nhìn trộm vị trí chí tôn. Đến lúc đó, bản đạo chủ tự sẽ đoàn kết tứ đại Thần Châu, cùng chống lại Ma tộc. Huống hồ, nếu bản tôn của ngươi có thể dễ dàng qua đây, sớm đã giáng lâm rồi, cần gì chờ tới bây giờ?"

Vừa mới nói xong, Tử Vân đạo chủ không nói nhảm nữa, ma diễm cuồn cuộn lấy xu thế không thể địch nổi lại lần nữa vỗ trúng Chí Tôn U, đánh cho hình chiếu của hắn cơ hồ tán loạn.

Thấy thế, hai đại Ma Hoàng cũng đồng loạt tiến lên, liên thủ với Tử Vân đạo chủ.

Chỉ trong hơn mười hơi ngắn ngủi thì hình chiếu Chí tôn U đầy tàn huyết cũng không thể duy trì được nữa, cứ thế bị đánh nổ!

Ở trước mặt chênh lệch thực lực tuyệt đối, cho dù là hình chiếu Chí Tôn U cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Theo hình chiếu Chí Tôn U bạo liệt, một đám ma hồn từ trong năng lượng hình chiếu bỏ chạy ra, ý đồ trốn vào trong Vô Tận Thiên Uyên đào thoát, lại bị Tử Vân Đạo Chủ sớm có chuẩn bị dùng Thiên Ma Diễm vây khốn.

Theo Thiên Ma diễm càng co lại càng nhỏ, Tử Vân đạo chủ một tay nắm lấy một sợi Ma hồn kia.

Ngay khoảnh khắc một sợi ma hồn bị bắt, ý thức của Chí Tôn U đã thoát ly ma hồn, ngưng tụ ra một mặt ma phẫn nộ trên

phế tích cấm khu.

“Tử Vân đạo chủ đúng không, bản tôn nhớ kỹ ngươi! Cho dù phải trả một cái giá lớn như vậy, cũng sẽ không để ngươi được yên ổn đâu.”

Dứt lời, đạo ý thức kia liền biến mất trong vô hình, hiển nhiên là cắt đứt liên hệ cùng tia thần hồn này trở về bản thể.

“Chúc mừng chủ thượng, cuối cùng cũng bắt được tàn hồn chí tôn.” Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng thấy thế, rối rít chúc mừng.

Vô cùng rõ ràng, bọn họ đều là đại lão một phương của Thần Châu Bắc Khuyết, cũng đã sớm âm thầm bị Tử Vân đạo chủ thu phục, lúc này mới có thể xuất hiện ở thời khắc mấu chốt như thế này.

“Bất quá là chuyện nằm trong dự liệu mà thôi. Động thủ ở trong Vô Tẫn Thiên Uyên, độ khó vốn là nhỏ hơn nhiều.” Tử Vân Đạo Chủ ngược lại bình tĩnh như thường, không có tâm tình hưng phấn rõ ràng.

Hắn không nhanh không chậm mà đem sợi Chí tôn ma hồn bắt được kia vây khốn vào trong một viên cầu màu đen, cẩn thận mà đem viên cầu thu hồi, lúc này mới chắp hai tay sau lưng nhìn về phía không gian nhăn nheo: “Vương Thủ Triết, nghĩ kỹ lời hiệu trung chưa?”

Rất hiển nhiên, ông ta đã sớm phát hiện chỗ ẩn thân của đám người Vương Thủ Triết.

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Thân ảnh Vương Thủ Triết từ trong nếp gấp không gian đi ra, lơ lửng cách Tử Vân đạo chủ không xa, phong độ nhẹ nhàng chắp tay hành lễ với hắn: “Thủ Triết, gặp Tử Vân tiền bối.”

Thái độ thong dong bình tĩnh như thế, ngược lại làm cho Tử Vân đạo chủ đánh giá cao hắn mấy phần.

Hắn hài lòng gật đầu nói: “Lấy thực lực của ngươi bây giờ, có thể lấy Thánh Vực làm sân khấu, quấy rối phong vân đến tình trạng như vậy, cũng coi như là kỳ tài ngút trời. Niệm tình ngươi thay ta giải quyết phiền toái chí tôn chiếu ảnh này, ta cho ngươi một cơ hội bái ta làm thầy, chỉ cần ngươi nguyện ý

thành tâm tận trung, Tử Vân đạo thư này của ta cũng chưa chắc không thể truyền cho ngươi.”

“Tử Vân tiền bối quả nhiên là có khí phách.”

Nghe vậy, dù là Vương Thủ Triết cũng không khỏi cảm khái một tiếng, lập tức lắc đầu: “Chỉ tiếc, Thủ Triết biết 【Hỗn Nguyên Thiên Ma Công】 của tiền bối muốn tu luyện tới đại thành, cần phải thôn phệ một lượng lớn huyết mạch nhân tộc, từ khi tiền bối kiêm tu ma công này tới nay, trải qua bảy vạn năm, chỉ sợ đã âm thầm cắn nuốt không biết bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt rồi nhỉ? Với tam quan của Thủ Triết, chỉ sợ rất khó đứng chung một trận doanh với tiền bối.”

Sắc mặt Tử Vân đạo chủ trì trệ, lập tức hai mắt trở nên hung ác: “Vương Thủ Triết, ngươi đây là còn không phục? Chẳng lẽ, ngươi còn có con át chủ bài nào chưa dùng tới? Nếu có bản lĩnh, không ngại thì thử một lần. Chỉ có điều, một khi ngươi thất bại, cũng đừng trách bản đạo chủ không cho ngươi cơ hội, hóa ngươi thành chất dinh dưỡng cho ta thành Chí Tôn.”

Tử Vân đạo chủ cũng không phải không nghi ngờ Vương Thủ Triết có chuẩn bị ở sau, nếu không làm sao lại tự tin nói chuyện với mình như thế?

Chỉ là hắn cẩn thận cân nhắc đến suy tính, cũng thật sự không nghĩ ra, dưới cục diện như thế, Vương Thủ Triết nào còn có cơ hội lật ngược tình thế.

“Nếu tiền bối đã nói như vậy, vậy Thủ Triết liền buông tay thử một lần.” Vương Thủ Triết nói xong liền chắp tay về phía sau, thái độ cung kính mà khách khí cất cao giọng nói: “Xin các tiền bối giúp Thủ Triết một tay, quét sạch một khối u ác tính cuối cùng của tứ đại Thần Châu. Từ nay về sau, tứ đại Thần Châu ta sẽ nghênh đón đại triều lưu phát triển hòa bình.”

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt.

Từng đạo thân ảnh lập tức từ trong không gian nếp uốn hiện ra.

“Vô Lượng Phật tổ, lão nạp như nguyện trợ Thủ Triết thí chủ một tay.”

Một vị lão hòa thượng thân khoác áo lốm đốm, phật quang tỏa ra bốn phía, có được đôi mắt thâm thúy trí tuệ xuất hiện phía sau Vương Thủ Triết, rõ ràng là sư tôn của Vương Lạc Thu, giống như Phật chủ.

"Đại Thiều Âm tự, nguyện nghe lời Thủ Triết gia chủ phân phó!"

Lại là một vị nữ Phật chủ thanh âm uyển chuyển xuất hiện, đứng sóng vai cùng Nhược Nhược Phật chủ.

"Bá!"

Một nữ tử mặc hồng y, có được phong thái tuyệt thế, xé rách không gian xuất hiện trước người Vương Thủ Triết, cười duyên không thôi.

"Trò hay nhìn nửa ngày, xương cốt đều mệt mỏi, vừa vặn vận động."

Nói xong, nàng còn liếc mắt đưa tình với Tử Vân đạo chủ: "Tử Vân à, bản giáo chủ tuyệt đối không nghĩ tới, ngươi còn ẩn giấu sâu hơn bản giáo chủ!"

Trước mắt tu vi của Cực Nhạc Giáo chủ là Hỗn Nguyên cảnh tầng bốn, xem như là mười bảy giai đỉnh phong. Tu vi như thế, ở trong Thánh vực Đạo Chủ hiện giờ đã là hiếm thấy, nàng vốn cho rằng mình đã đủ mạnh rồi, lại không ngờ Tử Vân vậy mà dựa vào Ma đạo song tu thần không biết quỷ không hay mà lăn lộn đến mười tám giai đỉnh phong.

"Thủ Triết à, trong tình huống này không phải nên là bản hoàng chỉ huy sao? Đi đi… bên cạnh đợi đi, để bản hoàng đến."

Trong nháy mắt tiếp theo, Thương Bình Thần Hoàng xuất hiện ở trước người Vương Thủ Triết, chắp hai tay sau lưng hiển lộ hết khí độ Hoàng giả.

"Thực lực của phu quân quá kém, đúng là nên ở phía sau một chút." Liễu Nhược Lam mặc chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ tộc mười bảy giai, chắn trước người Vương Thủ Triết.

Đồng thời, bên cạnh nàng còn có hai người đi theo, một người là Thiên Diễn đạo chủ, một người lại là một chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ cấp mười tám.

Trong bộ chiến giáp cấp mười tám kia, đương nhiên chính là 【Tinh Thập Thất】 mà đám người Vương Thủ Triết giải cứu trước đó.

Vốn tàn hồn của Tinh Thập Thất rất bướng bỉnh, tuyệt đối không chịu hợp tác với Vương Thủ Triết, nhưng sau khi Thái Sơ Đạo Chủ dẫn hắn đi gặp Tinh Phỉ Phỉ, hắn phát hiện Tinh Phỉ Phỉ không những là nữ nhi của Tinh Ngũ, còn có tiềm lực lãnh tụ Tinh Cổ, liền cân nhắc một phen quyết định trung thành Tinh Phỉ Phỉ.

Cũng bởi vì vậy, giờ phút này hắn mới xuất hiện ở đây.

Lúc này, Thái Sơ Đạo Chủ không cần diễn kịch cũng lau khô vết máu trên khóe miệng, xử lý tốt bản thân, đứng bên cạnh Vương Thủ Triết.

Tính cả Liễu Nhược Lam, giờ phút này bên cạnh Vương Thủ Triết đã tụ tập chừng tám vị chiến lực cấp Đạo Chủ!

Lần lượt từng cường giả tuyệt thế hiện thân, sắc mặt Tử Vân đạo chủ và hai vị Ma Hoàng biến đổi liên tục.

Sao bọn họ cũng không ngờ Vương Thủ Triết lại trở nên tàn nhẫn như vậy, trực tiếp lắc lắc nhiều người đến chơi chim sẻ ở phía sau như vậy?

Rốt cuộc vì sao hắn lại động đến những Đạo Chủ này để nghe hắn chỉ huy?

“Có chút ý tứ.”

Trong lúc bất tri bất giác, trên mặt Tử Vân đạo chủ vẫn luôn bình tĩnh không gì sánh được cũng có vài phần ngưng trọng: “Vương Thủ Triết, lực ngưng tụ và bản lĩnh của ngươi quả nhiên vượt xa dự tính của bản tọa. Ta ngược lại tò mò, vì sao ngươi không mời Thái Dương đạo chủ đến?”

Theo lý thuyết, nếu hắn đã biết được Băng Vận ở Tử Vân Đạo Tông, mời được Thái Dương Đạo Chủ hẳn là rất dễ dàng.

“Tính cách của Thái Dương tiền bối quá xúc động, chấp niệm cũng quá sâu, một khi hắn biết được chuyện của Nguyên Băng Thần Nữ, chỉ sợ rất khó giữ được bình tĩnh, ngược lại sẽ phá hư kế hoạch. Cho nên cho tới tận bây giờ, Thái Dương tiền bối vẫn bị che mắt.” Vương Thủ Triết kiên nhẫn giải thích.

Chấp niệm quá sâu?

Tử Vân Đạo Chủ khựng lại, sau đó đột nhiên nở nụ cười gằn: "Ngươi cho rằng với đám người trước mắt này, có thể trấn áp một nửa bước Chí Tôn sao? Cuối cùng thì ngươi vẫn còn coi thường nửa bước Chí Tôn đấy! Nếu ngươi có thể dao động những Đạo Chủ còn lại, có lẽ còn có vài phần khả năng!"

"Đạo chủ còn lại?" Vương Thủ Triết lắc đầu thở dài một tiếng: "Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Thủ Triết và tiền bối, tiền bối có thể tùy tiện đắc tội chí tôn, không sợ bản tôn hắn liều lĩnh đánh tới.

Dẫn phát hạo kiếp sát ngược to lớn."

"Nhưng Thủ Triết lại phải suy xét điểm này, bởi vậy, chiến lực cấp Đạo Chủ còn lại đều bề bộn nhiều việc, vội vàng chùi đít cho Tử Vân tiền bối."

"Ngươi…" Tử Vân đạo chủ biến sắc, ánh mắt lại âm trầm vài phần: "Vậy mà ngươi thật sự âm thầm liên hợp tất cả chiến lực cấp bậc Đạo Chủ?"

Là một cường giả có chí nhất thống Thánh Vực, đám Đạo Chủ Tứ Đại Thần Châu này có bao nhiêu khó khăn thì hắn làm sao có thể không rõ ràng cho được?

Vương Thủ Triết có thể xử lý một hai người, hắn không chút ngoài ý muốn, có thể giải quyết bốn năm người, hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng nếu hắn thật sự thu nạp tất cả cường giả cấp bậc Đạo Chủ ngoại trừ Thái Dương Đạo Chủ, vậy thì năng lực này cũng chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Nhưng vấn đề là, hắn đã làm được một bước này, há lại sẽ không tính ra chỉ bằng những người này, là không lưu được chính mình?

Cho dù bản thân Vương Thủ Triết không có khái niệm rõ ràng về thực lực của cường giả cấp Đạo Chủ, Thái Sơ, loại cường giả Đạo Chủ uy tín lâu năm như vậy, chẳng lẽ cũng không đoán ra được sao?

"Ngươi chuẩn bị dựa vào cái gì… Chờ một chút, chẳng lẽ…"

Linh quang lóe lên trong đầu Tử Vân đạo chủ, chợt nghĩ đến một loại khả năng nào đó gần như không có khả năng.

Cũng chính là trong nháy mắt này.

Một giọng nói già nua uy nghiêm vang lên sau lưng hắn: “Tiểu bối Tử Vân, ngay cả bản lão tổ cũng không ngờ tới, năm đó con át chủ bài hao hết tài nguyên và tâm cơ lưu lại, lại bị đảm đương nội chiến tiên phong.”

Trái tim Tử Vân Đạo Chủ đập mạnh một cú, thần niệm mãnh liệt quét về phía sau, chỉ thấy một lão giả mặc Kim Hoàng bào trên người, đầu đội Cửu Long Khâu Kim Quỹ, khí độ Hoàng Giả chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau lão ta.

Vị trí kia, vừa vặn chặn lại phương hướng hắn rút lui.

Dưới màn trời đen kịt của Vô Tận Thiên Uyên, áo bào của lão giả tung bay, ánh mắt mông lung, thân hình nguy nga tựa như thiên chướng không thể vượt qua, vắt ngang giữa đất trời.

Trong đôi mắt đã có vài phần đục ngầu kia, giờ phút này cũng có chiến ý khủng bố bắt đầu sáng rực thiêu đốt.

Trong bất tri bất giác, uy áp mênh mông đã lấy hắn làm hạch tâm lan tràn ra khắp toàn bộ cấm địa phế tích, lạnh thấu xương, xơ xác tiêu điều, uy nghiêm vô tận.

“Thủy Thiên Thần Hoàng!”

Sắc mặt Tử Vân Đạo Chủ trong nháy mắt khó coi đến cực hạn.

Hắn chết cũng không nghĩ tới, vì đối phó hắn, Đông Hà lại đánh thức một lá bài tẩy duy nhất chấn nhiếp quần hùng!

…

Chương 132: Diệt BOSS! Ma Hoàng thần phục!

…

Sự tồn tại của Thủy Thiên Thần Hoàng, Hiên Viên thị mặc dù chưa từng công bố ra bên ngoài, nhưng năm đó thời điểm xây dựng hoàng lăng dù sao cũng phế đi không ít trắc trở, như là thế lực đỉnh tiêm như Tử Vân Đạo Tông, hoặc nhiều hoặc ít đều từng nghe qua một ít phong thanh, đối với cái này cũng đều có suy đoán.

Những suy đoán này, tự nhiên cũng sẽ được ghi chép lại trong bí mật tông môn chỉ có chưởng môn mới có thể xem, truyền thừa từng đời.

Qua nhiều năm như vậy, các đại Thần Châu đều không nguyện ý đi trêu chọc Đông Hà thần triều, cũng có nguyên nhân này.

Cũng bởi vì vậy, Tử Vân đạo chủ mới có thể trong nháy mắt nhận ra thân phận của Thủy Thiên Thần Hoàng.

Nhưng cũng chính bởi vì nhận ra Thủy Thiên Thần Hoàng, tâm tính của Tử Vân đạo chủ mới lập tức sụp đổ: “Vương Thủ Triết! Có phải ngươi bị bệnh nặng không?”

Lúc trước hắn rất thưởng thức Vương Thủ Triết, là cảm thấy hắn là một nhân tài vô cùng hiếm có, tư duy kín đáo, hơn nữa cực kỳ am hiểu tập kết tài nguyên, điều chỉnh cân bằng, nhìn đại cục cũng mạnh, quả thực chính là một nhân tuyển phó thủ hoàn mỹ, nếu dùng tốt, chính là nội các thủ phụ có khả năng nhất dưới trướng Tử Vân.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại cảm thấy Vương Thủ Triết quả thực chính là một tên thần kinh.

Dưới tình huống Tử Vân ẩn tàng thực lực vô cùng tốt, hắn vậy mà không chút do dự liền vận dụng một con át chủ bài lớn nhất của toàn bộ Thánh Vực.

Đây là chuyện người bình thường có thể làm ra sao?!

Biểu cảm của ông ta vặn vẹo, vừa hùng hùng hổ hổ chửi bới Vương Thủ Triết, vừa bùng lên ma khí nồng đậm như mực,

thúc giục độn pháp của bản thân đến cực hạn, nhanh chóng bỏ chạy.

“Muốn chạy? Muộn rồi!”

Thân hình Thủy Thiên Thần Hoàng nhoáng một cái, trong nháy mắt liền giống như thuấn di đến trước mặt Tử Vân Đạo Chủ.

Một hư ảnh hình người đỉnh thiên lập địa chẳng biết xuất hiện phía sau hắn từ lúc nào, uy áp vô cùng kinh khủng lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra, chấn động khiến hư không chung quanh đều vặn vẹo.

Theo hắn khoát tay, huyền khí quanh thân như cuồng phong sóng lớn tuôn trào ra, trong thời gian ngắn hóa thành một đầu Viễn Cổ Thần Long ngưng như thực chất, uy phong bát diện.

Long trảo của Thần Long Lân Long Giác Long kia đều cụ thể, giống như một Viễn Cổ Thần Long chân chính uy nghiêm bá đạo, uy phong lẫm liệt.

Cùng với một tiếng rồng ngâm hùng hậu mãnh liệt, Thần Long viễn cổ vỗ mạnh một chưởng về phía Tử Vân.

Trong nháy mắt, không gian chấn động, pháp tắc vù vù, ngay cả hồ nước thủy nguyên tố bên trong phế tích Cấm Khu phía dưới đều bị chưởng phong cuồng mãnh bá khí này dẫn động, bốc lên sóng nước cực lớn.

“Oanh!!!”

Tử Vân đạo chủ không nghĩ tới tốc độ của Thủy Thiên Thần Hoàng lại nhanh như vậy, vội vàng vận khí ma khí toàn thân ngăn cản, nhưng vẫn bị chấn động bay ngược ra sau.

Đây là huyết mạch Thủy Long của Hiên Viên thị, bá đạo cường hoành, trấn áp hết thảy!

Ở thời kỳ Tiên Minh, cũng thuộc về huyết mạch cường hoành đứng đầu. Mà Hiên Viên Thủy Thiên lão tổ năm đó, thực lực gần với nhân vật số ba của minh chủ Tiên Minh.

Cho dù tu vi của Tử Vân đạo chủ đã tấn thăng đến Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, còn có bảo vật Thiên Ma Diễm ở trong tay, đối mặt với cường giả đứng đầu trong đại chiến

chém giết với Tinh Cổ tộc như Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn không thể chiếm được nửa điểm tiện nghi.

"Nhược Nhược tiền bối, Thiều Âm tiền bối." Mắt thấy thế cục đã khống chế được, Vương Thủ Triết không khách khí bắt đầu chỉ huy: "Các ngươi chia ra kiềm chế biển máu và Luyện Ngục lão ma."

"Vô Lượng Phật Tổ."

Bàn Nhược phật chủ và Thiều Âm Phật Chủ không hề khách sáo, mỗi người tụng niệm một tiếng Phật, toàn thân tỏa ra phật quang cường đại, chia ra đối mặt với Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng.

Phật tu có chỗ tốt, công pháp và thuộc tính năng lượng của bọn họ có khắc chế trình độ nhất định đối với ma tu, dưới tình huống cùng đẳng cấp, có thể chiếm một nửa ưu thế.

Sau khi hai vị Phật chủ triển khai toàn bộ chiến lực, sau lưng đều nổi lên hư ảnh Kim sắc Phật Đà có hình tượng khác nhau.

Kim sắc Phật Đà sau lưng Nhược Nhược Phật Chủ như có ngàn tay ngàn mắt, mỗi một tay đều nắm pháp khí Phật gia khác nhau, khí thế bá đạo không nói ra được.

Hư ảnh Phật Đà kim sắc sau lưng Phật chủ Thiều Âm là một vị Phật Đà vóc người uyển chuyển, quanh thân có vô số nhạc khí vờn quanh, vô số nhạc khí cùng tấu vang, giống như thiên âm lượn lờ.

Mà lúc này Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng cũng lâm vào tuyệt vọng trong hoảng sợ.

Sĩ khí của bọn họ vốn đã rất thấp, đối mặt với sự tấn công của hai vị Phật chủ cũng không có chút ý chí chiến đấu nào, chỉ miễn cưỡng chống đỡ, cũng không ngừng cố gắng chạy trốn.

Nhưng hai vị Phật chủ rất rõ ràng có kinh nghiệm tác chiến phối hợp, dưới sự kiềm chế của bọn họ, mặc kệ bọn họ chạy trốn như thế nào cũng khó có thể thoát khỏi.

Bên kia, Vương Thủ Triết đối với sức chiến đấu của hai vị Phật chủ cũng vô cùng tin tưởng, mời bọn họ ra tay cuốn lấy hai vị Ma Hoàng, sau đó lại nói với những người còn lại: "Các tiền bối còn lại và Nhược Lam, phối hợp với Thủy Thiên bệ hạ

vây công Tử Vân đạo chủ, cần thiết không để cho tàn hồn của hắn chạy thoát.”

Theo sự sắp xếp của Vương Thủ Triết.

Chiến trường nhanh chóng hóa thành hai khối, một khối là hai đại Phật chủ kiềm chế hai đại Ma Hoàng.

Mà một khối còn lại là Cực Lạc giáo chủ, Thiên Diễn đạo chủ, Thái Sơ đạo chủ, Tinh Thập Thất, Liễu Nhược Lam chỉ huy Thủy nguyên tố cự nhân, cùng Thương Bình Thần Hoàng cùng sáu đạo chủ cấp chiến lực phụ tá Thủy Thiên Thần Hoàng, đối với Tử Vân đạo chủ triển khai chính nghĩa vây đánh.

Đây còn chưa tính bản thân Liễu Nhược Lam còn có thể bộc phát một đợt, tùy thời tiến vào chiến trường.

Mà sức chiến đấu của Tử Vân đạo chủ, căng hết cỡ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Thủy Thiên Thần Hoàng, đây là ức hiếp Thủy Thiên Thần Hoàng đã sớm truyền thừa đạo thư, chiến lực rõ ràng rơi xuống, nếu đạo thư còn ở trên người Thủy Thiên Thần Hoàng, có thêm đạo thư, sợ là hắn chỉ có phần bị đánh.

Ba chiến lực đứng đầu của Tiên Minh, há lại là nói giỡn?

Oanh oanh oanh!

Năng lượng kinh khủng liên tiếp va chạm, tầng tầng lớp lớp năng lượng xung kích quét ra, chấn động làm toàn bộ phế tích cấm khu đều run rẩy.

Từ phía dưới nhìn lên, các loại quang mang năng lượng tản ra khí tức khủng bố cơ hồ tràn ngập toàn bộ phế tích vùng cấm, rất nhiều thân ảnh cường giả cũng hoàn toàn bao phủ ở bên trong vô tận năng lượng quang mang này, cơ hồ thấy không rõ.

Chỉ có từng đạo hư ảnh pháp tướng đỉnh thiên lập địa lúc ẩn lúc hiện kia tản ra uy áp vô cùng khủng bố.

Cũng thua lỗ đây là ở trong Vô Tận Thiên Uyên, thiên đạo pháp tắc bị áp chế đến cực hạn, nếu không, lực phá hoại lực chiến đấu này sẽ vượt xa gấp mười lần hiện tại.

Mà lúc này, Vương Thủ Triết đã sắp xếp chiến trường để an toàn, cũng đã thối lui đến chỗ an toàn phía sau, tụ hợp với đám người Tài Hữu Đạo, Vương Bảo Quang, Vương Hựu Nhạc.

“Gia chủ, lão tài đa tạ gia chủ thay ta báo thù rửa hận.”

Vương Thủ Triết vừa đến, Tài Hữu Đạo lập tức tiến lên đón, vô cùng kích động chắp tay với hắn.

Lúc trước đầu đầu hàng Vương Thủ Triết, thật ra hắn cũng chỉ là muốn tìm một tên lưu manh kiếm chút tiền nuôi đồ đệ mà thôi, trong lòng không nghĩ tới còn có cơ hội báo thù.

Cũng bởi vậy, hắn vẫn không nhắc với đồ đệ tình huống cụ thể Thất Hà Động Thiên bị hủy diệt.

Không có biện pháp, đối với hắn và Ngọc Linh lúc đó mà nói, Tử Vân đạo chủ chính là một quái vật khổng lồ không cách nào lay động, là một trong những cường giả đứng ở đỉnh cao Thánh Vực, cho dù chỉ là biết chân tướng, đều sẽ mang đến áp lực tâm lý trầm trọng cho Ngọc Linh.

Không biết, đối với nàng mà nói ngược lại là một loại hạnh phúc.

Lúc ấy hắn, cũng hoàn toàn không nghĩ tới, mình thật sự sẽ có một ngày báo thù rửa hận. Mà chính mình, lại có thể có cơ hội tận mắt chứng kiến một màn này.

“Tử Vân đạo chủ đã đi sai đường, chính là u ác tính không thể không diệt trừ.” Vương Thủ Triết cười khoát tay với hắn, ý bảo hắn không cần để ý chuyện này như thế: “Chiến dịch này cũng không phải đơn thuần báo thù cho ngươi.”

“Bất kể nói thế nào, đại thù của Thất Hà Động Thiên chúng ta hôm nay có thể báo rồi.” Tài Hữu Đạo kích động đến hốc mắt đỏ lên, toàn thân đều đang không kiềm chế được run rẩy, ngữ khí càng là xúc động ngàn vạn, “Từ nay về sau, lão tài ta chính là lão nô bộc của gia chủ, gia chủ bảo ta làm gì cũng được.”

“Thực lực của ngươi quá yếu, tuổi cũng không nhỏ, lát nữa sẽ cùng Bảo Quang làm tốt nghiệp của các ngươi đi.” Vương Thủ Triết cười nói: “Không cần quá để ý.”

“…”

Tài Hữu đạo biểu lộ trì trệ, nhất thời lòng đầy im lặng.

Lúc hắn ta vừa đầu nhập vào Vương thị làm cung phụng, Thủ Triết gia chủ ngươi lại không nói như vậy. Lúc trước lão tài

của ta cũng là đệ nhất ái tướng dưới trướng Thủ Triết gia chủ, đi đâu cũng đều uy phong lẫm liệt.

Hiện tại mới đi xa chưa tới một ngàn năm, lão tài của hắn đã bị ghét bỏ thực lực quá yếu!

Tiền Hữu Đạo lòng đầy cõi lòng vỡ vụn, nhưng mà quay đầu nhìn thấy xa xa đang đánh thành một đám đạo chủ, lại không thể không uể oải thở dài.

Mà thôi, so với những đại lão này, quả thực mình còn chưa đủ nhìn.

Sau khi trấn an Tài Hữu Đạo, Vương Thủ Triết lại nhìn về phía Vương Bảo Quang và Vương Hựu Nhạc.

Hai người vội vàng nghiêm túc, nghiêm trang hành lễ: "Bái kiến lão tổ gia gia."

"Ừm!" Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, nói với Vương Bảo Quang: "Gần đây có chút tiến bộ."

"Ách… Ha ha." Vương Bảo Quang đối diện với ánh mắt của Vương Thủ Triết, không tự giác liền có chút sợ hãi, cười lúng túng hai tiếng nói: "Đa tạ lão tổ gia gia tán dương, nhưng mà bây giờ bên kia đang đánh nhau kịch liệt, ngài nên chú ý nhiều hơn một chút, chớ có lại nhìn chằm chằm vào ta."

"Nên tính đã tính xong từ sớm, nên đánh bài cũng đánh ra rồi, có gì phải chú ý chứ?" Vương Thủ Triết đột nhiên ân cần nói: "Nhưng nghe nói gần đây con yêu đương?"

"Không có, không có chuyện gì." Vương Bảo Quang vội vàng lắc đầu, "Ta và Y Băng là đang diễn trò, mục đích chính là để dụ dỗ Tử Vân đạo chủ, để hắn tin tưởng ta là thật tâm đầu nhập vào."

Đùa à, nữ nhân gì đó sẽ ảnh hưởng đến tốc độ làm sự nghiệp của Vương Bảo Quang hắn.

"Hừ! Diễn kịch?" Mặt Vương Thủ Triết đen như mực nói: "Ngươi làm bẩn sự trong sạch của cô nương nhà người ta, lại nói là đang diễn trò? Vương Thủ Triết ta một đời trong sạch, không cặn bã Huyền tôn nhi như ngươi!"

"Oan uổng a, lão tổ gia gia ta oan uổng a." Vương Bảo Quang gấp đến độ sắp khóc, "Ta thật sự không có yêu đương, lão tài

có thể làm chứng cho ta.”

“Khụ khụ, khởi bẩm gia chủ.” Tài hữu đạo nghiêm trang làm chứng nói, “Bảo Quang thiếu gia cùng tiểu long nữ mặc dù có thành phần diễn trò, nhưng mà trong ánh mắt bọn họ một chút yêu thương thuần khiết không cách nào che giấu, nếu không cũng không lừa được Tử Vân đạo chủ cáo già. Người trẻ tuổi đơn giản, mông lung, yêu thương thuần khiết, thật làm cho lão tài ta hâm mộ a~”

“Cái gì!?” Vương Bảo Quang kinh ngạc.

Cái gì tình yêu thuần khiết mà mông lung? Vương Bảo Quang hắn tại sao lại không phát hiện?

Lão tài, vì sao ngươi lại muốn hố bổn thiếu gia như thế?!!

“Nếu như vậy, sau này ta sẽ đích thân đến đạo cung Băng Hỏa cầu thân.” Vương Thủ Triết mỉm cười hài lòng nói: “Nam nhi Vương thị ta cũng không phải Bất Lương thế gia lúc đầu bị vứt bỏ. Tình báo của đứa bé Y Băng kia ta đã nhìn thấy, quả thực là một đứa con gái tốt.”

Bây giờ đi cầu thân?

Cả người Vương Bảo Quang tê dại.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta muốn đi đâu?

Từ từ! Chẳng lẽ khi lão tổ gia gia chế định kế hoạch lớn cuối cùng, lại thuận đường tính luôn hôn sự của Vương Bảo Quang?

“Bảo Quang bá bá, chúc mừng a chúc mừng.” Vương Hựu Nhạc chân thành chúc mừng nói.

Vương Bảo Quang đang chạy trốn không vui vẻ trừng mắt nói: “Hựu Nhạc cháu trai, ta cũng chúc mừng cháu, cháu cùng Bạch cô nương mở miệng ra một tiếng ‘Sư tôn’ với nhau, mở miệng một tiếng ‘Nhạc nhi’, yêu đương này so với ta kích thích hơn nhiều.”

“Hả? Ta, ta nói gì yêu đương?” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt hoảng sợ, “Còn nữa, ngươi, ngươi làm sao biết được?”

“Nói nhảm, chuyện xảy ra dọc đường các ngươi tới đây, ta và lão tài Tử Vân đạo chủ đều nhìn thấy.” Vương Bảo Quang

cười hắc hắc nói: “Lời nói của lão tài mà nói, trong mắt hai người các ngươi có ánh sáng.”

Hả?

Vương Thủ Triết liếc nhìn Vương Hựu Nhạc và bên cạnh giống như một bức thạch điêu, nhìn thấy nữ vương hóa thân “Bạch Ngọc Hà” có chút đau khổ thất hồn lạc.

Hắn ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Nữ vương ý thức còn chưa trở về?”

Nữ vương thống khổ “thân thể mềm mại” run lên, phảng phất hồi phục chút tinh thần.

Nàng có chút không dám nhìn Vương Thủ Triết, khi Vương Thủ Triết nhìn thấy, thân hình cũng không tự giác có chút co rúm lại.

Nam nhân này thật là đáng sợ!

Rõ ràng thực lực cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, nhưng lại đùa bỡn tất cả mọi người, ma trong lòng bàn tay. Từ đầu tới cuối, tất cả mọi thứ đều rơi vào trong tính toán của hắn.

Hình chiếu Chí Tôn đã chết, bây giờ ngay cả Tử Vân đạo chủ cũng phải chết.

“Sư tôn…” Vương Hựu Nhạc thở dài một hơi: “Xin lỗi, tất cả những chuyện này đều vì Nhân tộc.”

“Ta không phải sư tôn của ngươi!” Nữ vương thống khổ quay đầu đi: “Ngươi cũng không cần xin lỗi ta, chúng ta chỉ là đang gạt ngươi, ngươi đang gạt ta. Ngươi là Vũ Nhạc chuyển thế, mà ta là đại thống lĩnh Ma tộc, chúng ta nhất định là địch nhân không đội trời chung.”

“Nếu là địch nhân, vậy sao ngươi không để Chí Tôn trực tiếp động thủ với ta?” Vương Hựu Nhạc hỏi.

“Bởi vì… Bởi vì…” Nữ vương thống khổ mấy lần há miệng, nhưng như thế nào cũng tìm không ra lý do.

“Bằng không, ngươi đừng trở về nữa.” Vương Hựu Nhạc do dự một chút nói. “Ta thấy tên U kia, lúc này chắc chắn đã ghi hận ngươi rồi. Với lòng dạ độc ác, nếu như ngươi trở về, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

“Ta không trở về có thể đi đâu?” Nữ vương thống khổ tức giận nói.

“Ở lại Đông Hà là tốt rồi, trải qua một thời gian đơn giản, lại bình tĩnh nói.” Vương Hựu Nhạc lại nói, “Ngươi không phải rất thích xem phim ngọt sao? Ta quay đầu lại để cho công ty Lưu Ảnh trong nhà, thêm chút quà ngọt cho ngươi xem, được không?”

Nữ vương thống khổ ngẩn ra, giống như là không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy, biểu lộ trống rỗng một cái chớp mắt, lập tức lại âm tình bất định.

Một lúc lâu sau, nàng mới lắc đầu nói: “Bất kể như thế nào ta cũng phải trở về. Nhiều lắm là ta không tiếp tục dính vào chiến sự của Đông Hà cùng Ma tộc nữa, ta dẫn nhân mã bản bộ rút về Ma giới. Về phần nộ của Chí Tôn… Hắn cũng không đến mức xử tử ta.”

Biểu tình của Vương Hựu Nhạc hơi có chút thất vọng, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết nghe đến đây, không khỏi nhắc nhở một câu: “Nữ vương, để ta lắm miệng một câu. Tình huống hiện tại, ngươi thật đúng là không thể quay về Ma giới.”

“?” Vẻ mặt thống khổ của Nữ vương dần dần nghiêm túc: “Ý của gia chủ là… Muốn tiêu diệt 【Bộ thống khổ】 của ta?”

“Cũng không phải như vậy.” Vương Thủ Triết lắc đầu nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại ở chỗ này, bốn tòa 【hành lang không gian khoảng cách xa trong tứ đại Ma Vực】 chắc là không còn nữa.”

Nữ vương thống khổ vẻ mặt vừa khiếp sợ không hiểu, giống như không nghe hiểu lời của hắn: “Cái gì gọi là “Đều không còn”?

“Chính là trên ý nghĩa mặt chữ, đều không còn. Oanh! Đều nổ rồi.” Vương Thủ Triết nghiêm túc nói: “Chúng ta đã dùng cách thức nhục nhã như vậy để tiêu diệt hình chiếu Chí Tôn, đương nhiên không thể tiếp tục giữ lại 【quãng hành lang không gian vượt xa Ma giới】. Nếu không, đến lúc đó Ma quân Ma

giới liên tục đánh tới, thậm chí chí chí chí chí tôn đều có thể ở dưới sự nổi giận, không tiếc trả giá cũng phải thông qua hành lang không gian giáng lâm, tứ đại Thần Châu chúng ta không thể chịu nổi tàn phá như thế."

"A?" Nữ vương thống khổ triệt để sợ ngây người.

Cái này, cái này làm sao làm được?

Muốn nói nổ một tòa, nàng còn có thể hiểu được… Nhưng làm thế nào bốn tòa hành lang không gian cự ly siêu xa trong thời gian ngắn lại có thể nổ tung?

"Hựu Nhạc, ngươi vẫn nên an ủi nàng đi." Vương Thủ Triết cười nhạt, quay đầu tiếp tục chú ý chiến trường.

Đúng như Vương Thủ Triết dự liệu, dưới sự vây đánh của chính nghĩa, Tử Vân đạo chủ không nhấc lên được chút sóng gió nào. Mà Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng thì đã bắt đầu vạch nước toàn bộ hành trình, hoàn toàn không còn bất kỳ ý chí chiến đấu nào.

Tuy nhiên, trận chiến này mặc dù chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng vì phòng ngừa Tử Vân Đạo Chủ tuyệt vọng mà không tiếc bất cứ giá nào, dốc sức liều mạng cũng phải mang đi một hai người, tổng thể mọi người vẫn tương đối bảo thủ và kéo dài.

Thời gian trôi qua từng chút, trọn vẹn một ngày sau.

Tử Vân đạo chủ không ngừng tiêu hao, rốt cuộc cũng không chịu nổi vây đánh, thân thể bị đánh bể, ngay cả thần hồn cũng đang cố gắng chạy trốn thì bị Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận vây khốn, cùng với tàn hồn chí tôn bị y bắt được, cùng nhau bị bắt được.

Toàn bộ quá trình mây tím bị dập tắt, có thể nói là không có chút rung động nào, không có chút ý tốt nào.

"Chúng ta đầu hàng!"

Mắt thấy Tử Vân đạo chủ chết trận, thần hồn bị khống chế, Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng lập tức đầu hàng không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa.

Vì biểu đạt thành ý, Huyết Hải Ma Hoàng càng cao giọng nói: "Thủ Triết gia chủ, tuy ta và Ma Hoàng Địa Ngục giúp Tử

Vân làm rất nhiều chuyện ác. Nhưng chúng ta đều là thân bất do kỷ, mong Thủ Triết gia chủ và Thủy Thiên Thần Hoàng tiền bối minh giám."

Nghe vậy, Thủy Thiên Thần Hoàng có chút ngoài ý muốn, không biết nghĩ tới cái gì, thân hình chợt thuấn di qua, tự tay khống chế hai vị Ma Hoàng, sau đó kiểm tra một phen.

Một lát sau, thần sắc hắn có chút khó nói, dẫn hai Ma Hoàng tới bên cạnh Vương Thủ Triết: "Tiểu tử Thủ Triết, bản lão tổ đã kiểm tra qua, tiểu tử Huyết Hải và Luyện Ngục đều bị Tử Vân dùng 【Thái U Khống Linh Tỏa】 khống chế. Như vậy, quả thật là giống như bị cưỡng ép."

"Thái U Khống Linh Tỏa?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày: "Là một trong những loạn lạc thời Tiên Minh, sản vật của Thái U Ma Hồn Tông?"

"Ồ? Thủ Triết tiểu tử ngươi cũng rất có kiến thức." Thủy Thiên Thần Hoàng có chút bất ngờ nhìn Vương Thủ Triết một cái, lập tức nhíu mày tiếp tục giải thích với những người khác: "Thái U Ma Hồn Tông ở thời kỳ Tiên Minh cũng từng phát động phản loạn điên loạn, mà Thái U Khống Linh Tỏa chính là căn bản của nó. Chỉ là không nghĩ tới, tiểu tử Tử Vân không những lấy được Hỗn Nguyên Thiên Ma Công, còn lấy được Thái U Khống Linh Tỏa. Cũng may số lượng có thể lấy được không nhiều lắm, nếu không thật sự là khó xử."

Đương nhiên Vương Thủ Triết biết Thái U Khống Linh Tỏa.

Diệt Thế Đại thống lĩnh chính là bị Ly Từ đại nha đầu dùng Khống Linh Tỏa khống chế, nếu không, nàng làm sao có thể tín nhiệm Diệt Thế?

"Thái U Khống Linh Tỏa này có thể giải được không?" Vương Thủ Triết nghiêm mặt hỏi: "Hiện giờ Thánh Vực chúng ta đang là lúc cần dùng người, nếu có thể giải, có thể giúp hai vị tiền bối Huyết Hải và Luyện Ngục lập công chuộc tội."

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt của Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng đều lộ ra vẻ chờ mong.

Phàm là cường giả có thể tu luyện đến Hỗn Nguyên cảnh, ai mà không tâm cao khí ngạo? Bọn họ bị Thái U Khống Linh Tỏa vây khốn, không thể không khuất nhục trở thành ưng khuyển dưới trướng Tử Vân, qua nhiều năm như vậy quả thật chịu đủ rồi.

Bọn họ nằm mơ cũng muốn cởi bỏ thứ này.

Thủy Thiên Thần Hoàng lại lắc đầu: "Không giải thích được."

Ánh mắt của Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng lập tức ảm đạm.

Thủy Thiên Thần Hoàng cũng là bất đắc dĩ: "Ngươi thử nghĩ một chút, nếu vật này trên thiết kế có thể giải, chẳng phải là sẽ lưu lại rất nhiều tai hoạ ngầm? Nếu có thể giải, năm đó cũng không đến mức khiến cho tất cả cường giả đỉnh cấp của Tiên Minh cùng chung một mối thù. Hôm nay cũng là thần hồn của chúng ta vây khốn Tử Vân, nếu không, chỉ cần thần niệm hắn dao động tới, có thể trực tiếp dẫn bạo Thái U Khống Linh Tỏa."

"Hơn nữa cho dù tiêu diệt thần hồn Tử Vân cũng vô dụng, một khi thần hồn của Tử Vân bị tiêu diệt, Thái U Khống Linh Tỏa liên kết với thần hồn sẽ lập tức tự bạo. Thiết kế như vậy, cũng là vì phòng ngừa người bị khống chế lợi dụng người khác giết chết người khống chế, ý đồ mở khóa."

"Đáng sợ nhất chính là, một khi bị Thái U Khống Linh Tỏa vây khốn, sau khi chết Chân Linh cũng thoát không ra, ngay cả vào luân hồi cũng làm không được."

Nghe giải thích xong, ánh mắt vốn ảm đạm của Huyết Hải và Luyện Ngục Ma Hoàng hoàn toàn trở nên tuyệt vọng.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cười khổ nói: "Một khi đã như vậy, chờ sau khi chúng ta chết, hy vọng các ngươi có thể giết chết Chân Linh của chúng ta, trả lại truyền thừa cho tông môn."

Một đám đạo chủ nghe vậy đều im lặng, có cảm giác không rét mà run, thỏ chết cáo khóc nổi lên trong lòng.

Nếu thật sự bị khống chế, quả nhiên là sống không bằng chết.

Sắc mặt Vương Thủ Triết cũng trở nên nặng nề.

Không thể không thừa nhận, Thái U Khống Linh Tỏa này đúng là ác độc. Lần này, hắn đối với biển máu và luyện ngục ngược lại sinh ra vài phần đồng tình.

Nhan Băng Vận tuy rằng thảm, nhưng so sánh với hai người này, hình như cũng không tính là gì. Đây là ngay cả cơ hội chuyển thế đầu thai cũng không lưu a!

Hắn vừa định đáp ứng bọn họ, Vương Hựu Nhạc ở một bên đột nhiên xoa ấn đường mở miệng: "Chờ một chút, có thể còn được cứu."

Tất cả đều sửng sốt, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Vương Hựu Nhạc.

Nhất là hai vị Ma Hoàng Huyết Hải và Luyện Ngục, trong lòng vốn đã tuyệt vọng lập tức sinh ra một tia hy vọng, nhưng lại lo lắng hy vọng này lần nữa thất bại, vẻ mặt trong lúc nhất thời trở nên đặc sắc vô cùng.

"Vừa rồi ta đột nhiên nhớ ra một chút mảnh ký ức, cái Thái U Khống Linh Tỏa này không phải là sản phẩm của Tiên Minh." Vương Hựu Nhạc giải thích nói: "Thứ đồ chơi này mặc dù kết cấu phức tạp, nhưng xét đến cùng vẫn là người khống chế phải thông qua khống chế thần hồn."

"Chúng ta chỉ cần bóc lạc lạc ấn trong thần hồn của Tử Vân đạo chủ về Khống Linh Tỏa ra, rồi chuyển dời đến bên trong thần hồn của những người khác, chẳng khác gì là đổi chủ nhân Khống Linh Tỏa. Kể từ đó, cho dù thần hồn Tử Vân bị diệt, Khống Linh Tỏa cũng sẽ không nổ."

Lột đi dấu ấn trong thần hồn? Chuyển sang trong thần hồn khác?

Ánh mắt mọi người lập tức sáng rõ.

Ở đây đều là hạng người kiến thức rộng rãi, lập tức ý thức được phương án này có thể thực hiện được. Bất quá, thao tác lần này khó khăn cũng không nhỏ.

"Thực lực của ta bây giờ không đủ, nhưng mà ta biết làm sao để bóc trần." Vương Hựu Nhạc nhìn về phía Thủy Thiên Thần Hoàng nói: "Nếu là do Thủy Thiên Bệ Hạ hỗ trợ, ta thật ra có thể thử một lần."

“Bản lão tổ không có ý kiến.” Thủy Thiên Thần Hoàng sảng khoái gật đầu.

Lúc trước có thể dẫn dắt nhiều tu sĩ Tiên Minh và dân chúng như vậy, hoàn thành cuộc di cư lớn không thể tưởng tượng nổi, lại thành lập Đông Hà thần triều, thành công khiến cho Đông Hà thần triều ổn định Thánh Vực thủ vị trăm vạn năm, Thủy Thiên Thần Hoàng tất nhiên là không thiếu phách lực và tầm nhìn xa.

Vào thời khắc mấu chốt này, Nhân tộc có thể có thêm chiến lực cấp bậc Đạo Chủ, hiển nhiên hữu dụng hơn so với giết bọn họ.

Hắn nhìn về phía hai người Huyết Hải nói: “Ý nghĩ của hai người các ngươi thì sao? Làm như vậy mặc dù có thể miễn tội chết, nhưng trên thực tế là đổi chủ khống chế, các ngươi vẫn không được tự do.”

“Cái này…”

Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng nhìn nhau.

Con người đều có ham muốn sống, thực lực đạt đến mức như bọn họ cũng là thiên tân vạn khổ tu luyện ra, có thể không chết, bọn họ đương nhiên không muốn chết.

Nếu như cuối cùng vẫn phải làm chó của những người khác, đi theo tiên đế Vương Hựu Nhạc chuyển thế, cũng không tính là bôi nhọ bọn họ.

Chỉ là bọn họ không có hiểu biết gì đối với Vương Hựu Nhạc, vạn nhất là người không dễ đối phó…

“Các ngươi cũng đừng quá lo lắng.” Vương Hựu Nhạc nói: “Chỉ cần các ngươi không làm loạn, ta mới lười đi quản các ngươi. Huống chi, chờ một ngày ta trở lại thực lực Tiên Đế, không chừng có thể trực tiếp cởi bỏ Thái U Khống Linh Tỏa.”

Nghe nói như thế, hai người Huyết Hải mới vui mừng quá đỗi, vội vàng song triều Vương Hựu Nhạc hành lễ nói: “Kính xin Hựu Nhạc thiếu chủ xuất thủ tương trợ, chúng ta nguyện ý bái ngài làm chủ, làm nô bộc, máu chảy đầu rơi.”

“Không cần chính thức như vậy.” Vương Hựu Nhạc khoát tay: “Đầu tiên phải nói rõ trước, trong quá trình bóc tách, các

ngươi phải khống chế được thần hồn của chính mình để không thể phản kháng. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên ta nếm thử, có thể phải thử mấy lần mới thành công, các ngươi hơn phân nửa phải chịu chút đau khổ."

"Thiếu chủ yên tâm, chúng ta hiểu rõ."

Hai vị Ma Hoàng tất nhiên là không có gì không đáp ứng.

Kế tiếp, Vương Hựu Nhạc dưới sự trợ giúp của Thủy Thiên Thần Hoàng bắt đầu thử bóc tách.

Trải qua mấy ngày, rốt cuộc hắn mới thành công lấy ra một phần lạc ấn liên quan từ thần hồn Tử Vân, nối tiếp với thần hồn của mình, sau đó trở thành khống chủ mới của Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng.

Như hắn nói, hắn mới không có việc gì không có việc gì đi ép buộc bọn họ làm việc gì đó, có thời gian rảnh rỗi, an an tĩnh hưởng thụ nhiều một chút sinh hoạt, đánh thêm mấy ván chơi không tốt sao?

Bất quá, hắn muốn nằm ngửa, Huyết Hải và Luyện Ngục hai vị Ma Hoàng lại không làm như vậy.

Bọn họ toàn bộ chỉ vào Thiếu chủ sớm trở về thực lực Tiên Đế, triệt để cởi bỏ Thái U Khống Linh Tỏa.

Vì thế, sau khi hai người rời khỏi phế tích cấm khu, dứt khoát đem sự vụ trong triều hoàn toàn giao phó cho hậu duệ, mình thì giống như hai hộ vệ, luôn luôn đi theo hầu bên cạnh Vương Hựu Nhạc, thỉnh thoảng biểu đạt một chút, cầu thiếu chủ cố gắng tiến lên… Chớ có nằm nữa…

Vương Hựu Nhạc khóc không ra nước mắt.

Hắn cảm giác mình không giống như là cứu hai thủ hạ, mà giống như là cứu được hai người cha. Ngay cả cha hắn cũng không ép hắn tiến tới như vậy.

…

Chương 133: Vương thị thu hoạch! Ly Từ xảy ra chuyện!

…

Vương Hựu Nhạc tạm thời không đề cập tới, chỉ nói trở lại phế tích Cấm Khu.

Chiến đấu mặc dù đã xong, chuyện vẫn chưa triệt để kết thúc.

Bây giờ thần hồn Tử Vân Đạo Chủ tạm thời bị phong ấn, 【Hỗn Nguyên Thiên Ma Công】 và 【Tử Vân Đạo Thư】 tự nhiên cũng đều bị bong ra khỏi thức hải của hắn.

Hai bộ công pháp này, một bộ là công pháp ma đạo đỉnh cấp trực chỉ Hỗn Nguyên Cảnh đỉnh phong, một bộ khác là công pháp trung chính bình thản, đồng dạng tiềm lực cực lớn của Đạo Môn đỉnh cấp, mỗi một bộ đều giá trị phi phàm, xử trí như thế nào, tự nhiên cũng trở thành trọng yếu nhất.

"Vô Lượng Phật Tổ từ bi." Bàn Nhược Phật Chủ niệm một tiếng Phật hiệu, trên gương mặt già nua lộ ra một tia thương xót: "Tuy Tử Vân làm nhiều việc ác, nhưng đã thân vẫn, tội nghiệp trước người đương nhiên cũng tan thành mây khói, vẫn nên thả thần hồn của nó về Luân Hồi Trường Hà, mới thuận theo thiên đạo."

"Thả cái gì?" Cực Lạc giáo chủ nghe vậy lại cười lạnh một tiếng, là người đầu tiên không đồng ý, "Ngươi là người quen làm người tốt, cũng không sợ lưu lại tai hoạ ngầm. Thằng kia đã lén lút tu luyện tới nửa bước Chí Tôn, ai biết trong thần hồn chân linh của hắn có ẩn giấu Hỗn Nguyên Thiên Ma Công hay không?"

"Điều này thật sự là một vấn đề…"

Mấy vị Đạo Chủ khác cũng phát biểu ý kiến riêng của mình, nhao nhao phát biểu ý kiến bất đồng.

Mà Thái Sơ Đạo Chủ lại nhìn về phía Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, trận đại quyết chiến lần này chính là do ngươi chủ trì và dẫn đầu, ngươi cảm thấy Hỗn Nguyên Thiên Ma Công và thần hồn Tử Vân nên xử trí như thế nào?"

Về phần Tử Vân đạo thư, hắn cũng không nhắc tới.

Lời vừa nói ra, các đại lão khác lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt cũng theo đó tập trung lên người Vương Thủ Triết.

Một trận hành động tập thể hội tụ nhiều đạo chủ cấp cường giả như vậy, làm chủ lại là một tu sĩ Chân Tiên cảnh, chuyện này nói ra có chút không hợp thói thường, nhưng giờ phút này, lại thật sự phát sinh.

Vương Thủ Triết cũng không khách khí với bọn họ, hơi trầm ngâm một chút rồi nói: "Hỗn Nguyên Thiên Ma Công chính là ma công hại người lợi mình, bất kể là ai tu luyện cũng khó có thể ngăn cản loại dụ hoặc thôn phệ huyết mạch của tu sĩ khác trở nên mạnh mẽ này. Công này nếu lưu lại, tất thành tai họa."

"Ngoài ra, Thủ Triết cũng từng trao đổi với Thủy Thiên bệ hạ, người tu hành Hỗn Nguyên Thiên Ma Công thường khó có thể khống chế lý trí. Cho dù Tử Vân lão ma có Tử Vân Đạo Thư hỗ trợ áp chế ma tính, tâm tính cũng dần trở nên vặn vẹo biến thái. Nếu hắn thật sự thăng cấp tới Chí Tôn, hóa thân thành Thiên Ma, thì công hiệu của Tử Vân Đạo Thư chắc chắn khó mà giữ được, đến lúc đó sẽ là một trận hạo kiếp quét sạch tứ đại Thần Châu."

Thủy Thiên Thần Hoàng cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng gật gật đầu: "Thủ Triết tiểu hữu nói có lý. Để đảm bảo, Hỗn Nguyên Thiên Ma Công và thần hồn của Tử Vân đều phải triệt để bị tiêu diệt, tránh cho hắn tro tàn lại cháy, mang đến tai họa lớn cho hậu thế."

Vương Thủ Triết và Thủy Thiên Thần Hoàng cùng nhau tỏ thái độ, tất nhiên là giải quyết dứt khoát, làm tan rã tất cả tạp âm, cũng quyết định kết cục cuối cùng của Tử Vân đạo chủ chính là hôi phi yên diệt, ngay cả Chân Linh một lần nữa chuyển thế đầu thai cũng không còn cơ hội.

Vì để tránh đêm dài lắm mộng, Thủy Thiên Thần Hoàng dứt khoát tự mình xuất thủ, tiêu diệt thần hồn cùng với chân linh của Tử Vân đạo chủ.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của tất cả đại lão cấp Đạo Chủ đều có vài phần phức tạp.

Tuy rằng lập trường khác nhau, nhưng cuối cùng Tử Vân đạo chủ cũng coi như là nhân vật cấp bá chủ một phương, cuối cùng rơi vào kết cục một cái triệt để phai mờ, thật làm cho người ta thổn thức không thôi.

Ngay cả Thủy Thiên Thần Hoàng cũng không khỏi có chút cảm khái: "Tử Vân tiểu tử này thiên tư cao cường, cho dù so sánh với tiền bối tổ tiên thời kỳ Tiên Minh lúc trước vẫn tự thắng hơn một mảng lớn, đáng tiếc thật đáng tiếc!"

Trong lúc cảm khái, ánh mắt của Thủy Thiên Thần Hoàng không tự chủ được rơi vào trên người Thương Bình Thần Hoàng bên cạnh.

Nhưng mà càng xem, lông mày của hắn càng nhíu chặt, cuối cùng kìm không được lắc đầu nói: "Hậu duệ huyết mạch của Hiên Viên thị ta… Ài~"

Một tiếng thở dài này, dường như bao hàm vô tận thất vọng.

Thương Bình Thần Hoàng cảm thấy cả người tê dại.

Lão tổ tông, ngài đây là ánh mắt gì vậy?

Hắn cảm thấy rõ ràng Thần Hoàng này làm rất tốt, cả đời cũng rất có cảm giác thành tựu. Sao đến chỗ ngài lại giống như cái gì cũng không được vậy?

Trong lòng hắn uất ức, nhưng cũng không tự chủ được hồi tưởng lại cảm giác ngày thường quở trách những hậu thế kia.

"Lão tổ tông." Thương Bình Thần Hoàng bất đắc dĩ mà phân bua: "Thần triều Đông Hà chúng ta khác với chế độ tông phái tối cao của tam đại Thần Châu khác, chúng ta lấy hình thức thống lĩnh toàn triều, tích cực khai hoang và phát triển thế lực tầng thấp. Tiền thuế chúng ta rút ra, đại bộ phận đều là dùng để nuôi dưỡng quân đội, khai hoang, hồi báo chức trách xã hội… Hoàng thất chúng ta nghèo khổ a~ nào có nhiều tài nguyên như vậy để ta trùng kích Đạo Chủ trung hậu kỳ?"

Lời này là sự thật.

Đông Hà Thần Châu tuy chỉ có ba Đạo Chủ, nhưng từng Châu Phủ và Thánh Triều dưới trướng lại phát triển vô cùng mạnh mẽ, bất kể là Thánh Tôn, Chân Tiên hay là tu sĩ đẳng cấp khác

của Lăng Hư Tu Sĩ, đều không phải tam đại Thần Châu khác có thể so sánh.

Hơn nữa lực ngưng tụ và lực thống trị của nó so với tam đại thần châu khác mạnh hơn rất nhiều, đứng đắn đánh trận, tiềm lực chiến tranh thập phần to lớn.

Nhưng nói thật thì, Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn hung hăng trừng hắn một cái: "Thế nào, bổn lão tổ nói một câu với ngươi cũng nói không được? Bổn lão tổ lúc trước liều mạng lấy cơ sở Đông Hà, chiếm cứ lãnh thổ tốt nhất, nhưng trăm vạn năm qua đi, ngoại trừ khai hoang gia tăng đại lượng phiên địa, thực lực của cường giả đỉnh cấp không thăng mà giảm, thì có cái gì mà đắc ý? Thời khắc mấu chốt, còn không phải được bổn lão tổ ra ngoài cứu sao? Có bản lĩnh, để cho ta ngủ trong Hiên Viên Thần Lăng đến thiên hoang địa lão, thế giới sụp đổ."

"Vâng vâng vâng." Thương Bình Thần Hoàng bị mắng đến máu chó xối đầu, nhưng vẻ mặt đau khổ, không dám phản bác nữa: "Lão tổ tông dạy rất đúng, ngài nói rất đúng."

"Hừ!" Thủy Thiên Thần Hoàng lại bất mãn hừ lạnh một tiếng, "Lần này thức tỉnh, bổn lão tổ còn chưa đủ ngàn năm thọ nguyên đã phải đi luân hồi rồi. Hy vọng nhân dịp bổn lão tổ còn sống, có thể thay ngươi cướp trận, ngươi có thể làm ra chút thành tích."

"Vâng vâng vâng. Nhất định, nhất định."

Thương Bình Thần Hoàng tất nhiên không dám có dị nghị.

Nhưng vừa nhắc tới luân hồi, hắn bỗng có một chủ ý tuyệt diệu: "Lão tổ tông, Vương thị có một gốc thánh thực luân hồi, chờ khi ngài vào luân hồi, không bằng mời Luân Hồi thánh thực ra tay ảnh hưởng một phen, ngài một lần nữa đầu thai vào Hiên Viên thị thì sao? Đến lúc đó…"

Nhưng Thương Bình Thần Hoàng còn chưa nói xong, đã thấy một cuộc thi lớn đánh úp về phía hắn.

"Oanh!"

Thương Bình Thần Hoàng cứ như vậy bị đập bay.

Thủy Thiên Thần Hoàng khó chịu tức giận hừ: "Đồ chó má nhà ngươi, lại còn muốn để cho bản lão tổ làm cháu của

ngươi! Hiện tại cái đức hạnh không tiền đồ này của Hiên Viên thị, bản lão tổ muốn đầu thai còn không bằng đầu thai ở Vương thị, dù sao người ta ngay cả Tiên Đế chân chính cũng có."

Chỉ chốc lát sau, Thương Bình Thần Hoàng đánh một chưởng bay trở về.

Vẻ mặt hắn chấn kinh nhìn lão tổ tông nhà mình: "Lão tổ tông, chẳng lẽ ngài muốn làm con trai của Vương Hựu Nhạc?"

Rất hiển nhiên, tất cả lời nói của Thủy Thiên Thần Hoàng hắn đều nghe thấy.

Thủy Thiên Thần Hoàng sắc mặt tối sầm lại.

"Oanh!"

Thương Bình Thần Hoàng lại trúng một đòn mạnh mẽ.

Lần này, thân hình hắn trực tiếp bay ra khỏi phế tích cấm khu.

"…"

Vương Thủ Triết im lặng quay đầu đi.

Đại lão đạo chủ còn lại tuy rằng đều đang nén cười trong lòng, nhưng trên mặt vẫn duy trì trạng thái mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, một bộ dáng bất động sừng sững, cũng không có ai muốn nói giúp cho Thương Bình Thần Hoàng một câu.

Không nói đùa, hiện tại Thủy Thiên Thần Hoàng chính là một vị đại lão đỉnh cao duy nhất còn sống, Thánh vực đệ nhất cao thủ!

Ai dám chọc giận hắn cũng bị đánh.

Huống chi, Thương Bình Thần Hoàng là hậu duệ của người ta, lão tổ tông dạy dỗ tiểu bối, nào có phần cho bọn họ nói chuyện?

Chẳng mấy chốc, Thương Bình Thần Hoàng lại bay trở về.

Một đám người tiếp tục tiến hành vòng thương nghị tiếp theo.

Thần hồn Tử Vân và Hỗn Nguyên Thiên Ma Công đã bị hủy, nhưng di vật còn lại của Tử Vân đạo thư, Thiên Ma Diễm, Tử Vân đạo kiếm, cùng với Tử Vân đạo chủ khác vẫn cần thương nghị.

Dựa theo đạo lý, Tử Vân Đạo Tông chính là 【Danh Môn Đạo Tông】 truyền thừa lâu đời, di vật mà Tử Vân Đạo Chủ để lại, ngoại trừ Thiên Ma Diễm ra, bảo vật đều nên trả lại cho Tử Vân Đạo Tông, mọi người cũng nên hiệp trợ hắn chỉnh đốn tông môn, bồi dưỡng đời sau của Tử Vân Đạo Chủ, như vậy mới không trái với đạo làm việc của Danh Môn Đạo Tông.

Nhưng mà Tử Vân Đạo Tông dù sao cũng không giống với Đại Niết Bàn tự, người trước âm thầm làm hại Tử Vân Đạo Chủ hơn bảy vạn năm, rất nhiều nơi đã bị phá hủy hoàn toàn.

Hiện tại những đệ tử của Tử Vân đạo chủ, cùng với chủ các thánh địa bồi dưỡng ra, đến tột cùng có mấy người có thể cứu được thiện loại còn khó mà nói.

Bởi vậy, muốn cứu vớt Tử Vân Đạo Tông, cần phải đào xương thối cắt độc thịt, bên trong phải thanh tẩy một phen.

Tử Vân Đạo Thư và Tử Vân Đạo Kiếm này, tự nhiên cũng không thể tùy tùy tiện tiện liền trả lại cho Tử Vân Đạo Tông, nếu không, có trời mới biết mấy vạn năm sau sẽ không xuất hiện một Tử Vân Đạo Chủ nữa.

Lại là một phen tranh luận thương lượng sau đó.

Thủy Thiên Thần Hoàng dứt khoát đề nghị: “Vương thị tên là Vương Bảo Quang hài tử không tệ, trong nhiệm vụ lần này cũng biểu hiện can đảm cẩn trọng, xem như lập được công lớn. Không bằng để Vương Bảo Quang đến đảm nhiệm thiếu tông chủ Tử Vân Đạo Tông, như thế nào?”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Vương Bảo Quang chính là đệ tử của Thái Sơ Đạo Cung, lại là con cháu Vương thị, quan hệ chặt chẽ không thể tách rời với Đông Hà Thần Triều, tư chất của bản thân cũng không sai biệt lắm đã đủ rồi, phía sau còn có nhiều đại lão ủng hộ như vậy, chỉ cần hắn kế thừa Tử Vân đạo thư, cho dù Tử Vân Đạo Tông có nguyện ý hay không, đều phải chấp nhận Thiếu tông chủ này.

Trừ phi bọn hắn không muốn Tử Vân Đạo Thư và Tử Vân Đạo Kiếm.

Mà chỉ cần Vương Bảo Quang kế thừa đạo thống Tử Vân Đạo Tông, đến lúc đó bất kể là muốn thanh tra nội bộ Tử Vân Đạo Tông, hay là cắt trừ u ác tính, đều chiếm cứ đại nghĩa, đều có thể hành sự tiện nghi.

Một chiêu này, có thể nói là một thạch ba điểu, không thể nói là không cao.

Chúng đại lão trong lòng hiểu rõ, đều đồng ý với đề nghị của Thủy Thiên Thần Hoàng, tỏ vẻ nguyện ý phối hợp và giúp đỡ Vương Bảo Quang, trợ giúp hắn một lần nữa dẫn dắt Tử Vân Đạo Tông đi lên huy hoàng.

Chúng lão đại bên này dứt khoát lưu loát, dứt khoát giải quyết dứt khoát, Vương Bảo Quang ở một bên chỉ có tư cách nghe một bên lại nghe đến trợn to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ mơ hồ.

Cái gì cái gì? Hắn đây liền trở thành Thiếu tông chủ Tử Vân Đạo Tông?

Hắn chính là muốn yên lặng mà làm chút sản nghiệp văn hóa, ở trong hành nghiệp dư luận bát quái tỉ mỉ cày cấy một phen, lại không nghĩ mình chính là đi ra hoàn thành một nhiệm vụ mà thôi, chẳng những phải có thêm một lão bà, tương lai còn phải phụ trách cứu vớt một tông môn?

Vì sao nhân sinh lại gặp nạn lớn như vậy, tràn đầy ác ý với Vương Bảo Quang hắn ta?

Đáng tiếc, cho dù Vương Bảo Quang vẻ mặt đau khổ không vui thế nào, quyết định của một đám đại lão cũng không phải hắn có thể cự tuyệt, càng đừng đề cập đến trong đám đại lão này còn có lão tổ tông nhà hắn.

Mà lúc này, một đám đại lão đã nói sang chuyện khác, bắt đầu thảo luận về quyền sở hữu Thiên Ma Diễm.

Nói đến chuyện này, Cực Lạc giáo chủ lập tức lên tinh thần, không chút khách khí trực tiếp mở miệng: “Thiên Ma Diễm bản giáo chủ này, bổ sung bao nhiêu tài nguyên ta cũng nguyện ý.”

Thiên Ma diễm này chính là kỳ hỏa cực kỳ hiếm có, tuy rằng bây giờ vẻn vẹn chỉ là cấp bậc Đạo Hỏa, nhưng dù sao bản

chất nó vẫn rất mạnh, nếu chăm sóc thật tốt, nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ chân chính trở thành Thần Hỏa.

Nếu có thể đạt được nó, sức chiến đấu của nàng lập tức có thể tăng lên một cấp bậc.

“Ta cảm thấy Thiên Ma diễm này dùng để luyện đan hoặc luyện khí sẽ tốt hơn.” Thái Sơ Đạo Chủ gần đây trầm mê trong luyện đan, cũng có chút động tâm.

“Dùng Thiên Ma Diễm luyện đan hoặc luyện khí, dễ dàng khiến đan dược và đồ vật luyện chế dính vào ma tính.” Nhược Phật chủ lắc đầu, không đồng ý nhắc nhở Thái Sơ Đạo Chủ, “Trừ phi luyện chế Ma khí ma đan, nếu không cực kỳ không có lời.”

Nghe bọn họ thảo luận, Thủy Thiên Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng: “Các ngươi chớ nghĩ quá nhiều. Chiến dịch này tuy rằng tất cả mọi người đều có phần tham dự, nhưng đều là tận bổn phận mà thôi. Trong đó xuất lực và hi sinh nhiều nhất không ai vượt qua Hiên Viên thị và Vương thị chúng ta.”

“Nhất là, nếu Vương thị không chủ động khơi mào Đại Lương, kết cục tương lai của tứ đại Thần Châu chúng ta như thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ. Thiên Ma Diễm và sợi tàn hồn chí tôn này, liền giao cho Thủ Triết tiểu hữu xử trí, hắn muốn cho ai?”

Cùng lúc nói chuyện, vẻ mặt Thủy Thiên Thần Hoàng bá khí quét qua toàn trường.

Một đám đại lão nhao nhao dời ánh mắt, không ai dám trực tiếp đối mặt.

“Thủy Thiên bệ hạ…”

Vương Thủ Triết vừa định nói gì đó, lại bị Thủy Thiên Thần Hoàng vung tay ngăn lại.

“Được rồi, ngươi cũng đừng giả mù sa mưa chối từ. Bây giờ Tứ đại Thần Châu của Nhân tộc chúng ta như một đống cát rời rạc, tương lai làm sao có thể ứng đối Ma tộc ngóc đầu trở lại? Thủ Triết tiểu hữu có rảnh rỗi, còn không bằng lập ra một kế hoạch phát triển tương lai.”

Có chủ lực tác chiến của Thủy Thiên Thần Hoàng làm chủ phân phối, cộng thêm quan hệ giữa các đại lão và Vương Thủ Triết đều không tệ, tuy rằng trong lòng có chút nói thầm, nhưng cũng không có người nào đưa ra phản đối.

Nhiều nhất, chờ lát nữa lại bí mật đi tìm Vương Thủ Triết xin nhiều chỗ tốt là được.

Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể từ bỏ.

Dù sao trong lòng hắn, đối với Thiên Ma Diễm và tàn hồn Chí Tôn đều rất động tâm, nếu cộng thêm các loại bảo vật như tinh hạch Chu Hậu, cùng nhau đưa cho Lung Yên lão tổ, trên cơ bản là có thể san bằng con đường trở thành Ma Hoàng trong tương lai của nàng.

Thương Bình Thần Hoàng cũng không dám dị nghị, nhưng trong lòng lại không nhịn được nói thầm.

Rõ ràng là lão tổ tông có ý thiên vị Vương thị mà! Hay là, ông ta thật sự tính toán sau khi thân thể vẫn lạc sẽ luân hồi truyền thế đến Vương thị?

Bằng không, giải thích thế nào bây giờ hắn lại bắt đầu cong khuỷu tay về phía Vương thị?

Trong lúc các đại lão tụ tập vô tận Thiên Uyên, xử lý cùng thời gian với hình chiếu chí tôn và Tử Vân đạo chủ.

Căn cứ vào bố trí sớm của Vương Thủ Triết.

Trong tứ đại Ma Vực, cũng có từng trận chuẩn bị tập kích đồng thời triển khai.

Đoạ lạc ma vực của Nam Khuyết Thần Châu bởi vì đã sớm nắm giữ trong tay Long huyết, mà thông qua hành lang không gian cự ly xa, chỉ cần đối phương đồng ý, liền có thể trực tiếp truyền tống đến vị trí hạch tâm của Ma vực đối phương.

Vì vậy, Vương Thủ Triết lợi dụng cơ chế này, định ra kế hoạch xuất phát từ sa đọa Ma Vực, tập kích bất ngờ Ma Thành, nhện Hậu Ma Thành thuộc về hành lang không gian xa xôi.

Trong đó, Tu Di Phật Chủ và Long Huyết phối hợp đánh rơi hành lang không gian trong Chu Hậu Ma Thành của Tây Nhược Thần Châu.

Mà thành chủ Vạn Ma Thành và Thái Âm Minh Hồn Thụ, thì phụ trách dẫn binh đối phó hành lang không gian trong Khủng Ma Thành của Bắc Khuyết Thần Châu.

Hữu tâm tính toán vô tâm, lại thêm quần long vô thủ, tiến triển hai bên đều có chút thuận lợi, chi tiết cụ thể cũng không biểu hiện tỉ mỉ.

Hết thảy thuận lợi, chỉ đợi khi nổ tung Diệt Thế Ma vực hành lang không gian siêu viễn, liền triệt để phong bế thông đạo Ma tộc tiến về Thánh Vực, ngăn chặn đại bộ phận Ma tộc buông xuống.

Đến lúc đó, mấy chi đại quân Ma tộc bên Thánh vực sẽ mất đi trợ giúp, hoàn toàn biến thành cô quân.

Nhưng mà, ở Diệt Thế Ma Vực coi trọng nhất, cuối cùng lại xảy ra một chút sai lầm.

Người phụ trách nổ hủy diệt không gian hành lang hạch tâm của Thế Ma Thành, chính là Diệt Thế Đại thống lĩnh, Vương Ly Từ và Vương Anh Tuyền.

Bọn họ lấy lý do trở về Diệt Thế Ma Thành, trở về Diệt Thế Ma Thành.

Lúc mới bắt đầu, tất cả đều thuận lợi, ngay cả chủ quân bạo ngược ở tiền tuyến đối kháng Cơ Thái Xương cũng không phát giác sai chút nào, tùy ý để bọn họ tiến quân thần tốc.

Nhưng mà, ngay khi bọn hắn thuận lợi giải quyết hết ma binh đang đóng giữ, khống chế được vị trí của hành lang không gian, chuẩn bị ra tay cho nổ hủy, hành lang không gian vốn yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt.

Nguyên bản không gian thông đạo nhộn nhạo như sóng nước bỗng nhiên lật lên sóng lớn kinh thiên.

Ngay sau đó.

Đối diện hành lang không gian xuất hiện một bóng đen thật lớn.

Một cỗ khí tức khổng lồ vô cùng khủng bố xuyên thấu qua hành lang không gian truyền tới, giống như có một hung vật ngập trời đang cố gắng xuyên qua hành lang không gian cưỡng ép truyền tống tới đây.

Diệt Thế Đại thống lĩnh từng nhìn thấy hình chiếu Chí Tôn, lập tức bị dọa đến tê liệt.

Xong rồi!

Đây chính là khí tức của Chí Tôn Ma tộc!

Chí Tôn U Chính có ý đồ lấy bản tôn hàng lâm Diệt Thế Ma Vực!

Chuyện nó sợ hãi nhất, cuối cùng vẫn tới!!

Trên thực tế, sở dĩ Vương Thủ Triết muốn hủy diệt bốn tòa 【Hành lang không gian xa xôi】 trong cùng một thời gian, chính là vì phòng bị điểm này.

Chỉ cần hành lang không gian còn nguyên vẹn, một thượng vị giả như chí tôn muốn đi vào trong địa bàn của hạ vị giả, căn bản cũng không cần đối phương đồng ý, liền có thể trực tiếp cưỡng ép truyền tống!

Lúc trước thống khổ nữ vương và chủ quân bạo ngược là lợi dụng quyền hạn của Chí Tôn thượng vị giả trực tiếp truyền tống tới.

Trong lúc Diệt Thế Đại thống lĩnh kinh hãi muốn chết nhìn chằm chằm, đối diện không gian truyền đến một tiếng rống giận dữ phẫn nộ mà bạo ngược.

Ngay sau đó.

Một ma trảo to lớn đâm thủng không gian từ phía đối diện hành lang không gian.

Vuốt ma này có ngoại hình dữ tợn, hiện ra hàn quang lạnh thấu xương, vừa mới từ trong hành lang siêu không gian dò xét ra một chút xíu, cỗ uy thế khủng bố không thể tưởng tượng kia đã như phong bạo quét ra.

Tất cả các Ma tộc có mặt đều nín thở, chỉ cảm thấy không khí xung quanh hành lang không gian đều như bị rút sạch trong nháy mắt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Mà điều này cũng không phải đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là, theo ma trảo này dần dần từ trong hành lang không gian siêu thoát ra, trong không khí bỗng nhiên có đạo đạo kim quang bắn ra, một cỗ uy thế càng thêm đáng sợ

bỗng nhiên xuất hiện, mênh mông cuồn cuộn, tựa như thiên uy, hung hăng đè về phía ma trảo kia.

Trong nháy mắt, không khí vốn như ngưng trệ trở nên ngưng trệ, khiến người ta cơ hồ không thở nổi.

Thiên Đạo áp chế!

Vẻn vẹn chỉ là một cái vảy nửa trảo, cư nhiên đã đưa tới Thiên Đạo áp chế, Chí Tôn chi uy, khủng bố như vậy!

Vô cùng rõ ràng, sau khi ý thức của Chí Tôn U trở về, trước tiên muốn tới báo thù rửa hận, cho dù là vì thế muốn đối kháng Thiên Đạo áp chế, trả một cái giá thật lớn cũng sẽ không tiếc.

Ngay khi một đám Ma tộc bao gồm Diệt Thế Đại thống lĩnh sắc mặt trắng bệch, gần như tuyệt vọng, Vương Ly Từ động.

“Diệt thế, lập tức dẫn Bệ Ngạn rút lui!”

Nàng rống lớn một tiếng, thân hình lại không lùi mà tiến, tựa như một đầu hung thú hình người cứng rắn chống đỡ cỗ ma uy đáng sợ vô cùng kia xông tới, trong thời gian ngắn dịch chuyển đến trong hành lang không gian.

Cùng lúc đó, cổ tay nàng vừa lật, một viên Hỗn Độn Diệt Thế Châu bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn nà của nàng.

Nàng ta không chút do dự, trực tiếp dẫn nổ nó!

Nàng hiểu được, một khi để bản tôn của Chí tôn U giáng lâm, phía sau sẽ có đại quân Ma tộc liên tục không ngừng đi theo.

Đến lúc đó tứ đại Thần Châu, tất nhiên sẽ lâm vào trong ác chiến như địa ngục.

Cho nên, dù cho không tiếc đại giới, cũng nhất định phải ngăn cản nó!

“Oanh!!”

Diệt Thế châu nổ tung.

Năng lượng ba động kinh khủng quét ra, không gian chung quanh giống như giấy, trong nháy mắt bị lực lượng kinh khủng này xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Ngay cả hành lang không gian đang khởi động cũng không chịu nổi, xảy ra vụ nổ kịch liệt!

Lấy đây là trung tâm, một đạo năng lượng hắc ám như sóng triều kinh đào quét ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua không gian vỡ vụn, cơ hồ tất cả đều dưới tác dụng của lực hủy diệt đáng sợ này hóa thành bột mịn.

Cũng may Diệt Thế phản ứng rất nhanh, ôm Vương Anh Tuyền kịp thời rút lui, vận chuyển ma công bảo vệ Côn Bằng, lúc này mới chỉ bị thương không nhẹ.

Dưới tác dụng của uy lực tự bạo khủng bố như thế, không gian thông đạo do hành lang không gian mở ra đã không thể chống đỡ nổi nữa, bắt đầu điên cuồng sụp đổ.

“Grào!”

Đối diện thông đạo truyền tới tiếng gầm gừ đầy phẫn nộ của Chí Tôn khiến vũ trụ chấn động, phẫn nộ không cam lòng.

Đáng tiếc, cho dù không cam lòng, có tức giận đi nữa, Chí Tôn U cuối cùng cũng chỉ có thể thu hồi ma trảo khổng lồ vượt giới kia, chậm rãi lui về Ma giới.

Phong bạo không gian đáng sợ khi hành lang không gian siêu xa sụp đổ gây ra, cho dù là chí tôn cường đại cũng không dám xông vào.

Bất quá chí tôn U cũng không phải là không tổn hao gì, ma trảo của nó ở trong vụ nổ hạch tâm vừa rồi ăn thiệt thòi không nhỏ, thậm chí, còn có một đoạn ngón tay bị tạc gãy, vĩnh viễn lưu lại thông đạo bên này, theo sóng xung kích bốn phía quay cuồng lên.

Mà Vương Ly Từ vốn nên ở trung tâm vụ nổ, lại thoáng cái biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất như chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này.

“Ly Từ cô cô!”

Vương Ngao rên rỉ không thôi, căn bản không cách nào tiếp nhận kết quả này.

Diệt Thế Đại thống lĩnh cũng bị dọa đến hồn phi phách tán.

Mẹ kiếp! Xong rồi rồi ~ Ly Từ nếu hồn phi phách tán, vậy nô bộc bị Thái U Khống Linh Tỏa khống chế như hắn, chẳng phải là…

Đợi một chút?!

Diệt Thế Đại thống lĩnh mở to hai mắt nhìn, bỗng nhiên đã nhận ra không đúng.

Thái U Khống Linh Tỏa lại không tự nổ.

Lòng nó vốn đã chìm đến đáy cốc bỗng dưng lại hưng phấn lên, trong lòng đột nhiên dâng lên hy vọng vô hạn.

Đây, có phải đại biểu Ly Từ lão đại còn sống hay không? Ít nhất thần hồn còn sống…

Nhưng mà, không đợi cao hứng được bao lâu, toàn thân nó liền cứng đờ, giống như bị một chậu nước đá tưới thấu tim, sợ hãi đến run rẩy đứng lên.

Cho dù Ly Từ lão đại không chết, nhưng cuối cùng cô cũng mất tích.

Bỏ rơi Ly Từ lão đại, Tứ thúc suốt ngày treo ở bên miệng kia của nàng có thể đem nó diệt thế toái thi vạn đoạn hay không?

…

Chương 134: Tiên Đế! Lão bà ngươi khóc rồi…

…

Hắc Ám hư giới.

Thái U Cấm Khu.

“Oanh!!!”

Vòng xoáy đen kịt điên cuồng sụp đổ, uy thế kinh khủng ầm ầm nổ tung.

Chí Tôn sâu xa mãnh liệt rút trảo bên phải về, thân hình trong nháy mắt lách mình lui lại, áo giáp trên cánh tay vẫn như cũ bị trùng kích, bị cào ra đạo đạo ngấn sâu.

Hắn nâng móng phải lên, cúi đầu nhìn lại.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi như vậy, đầu ngón tay đứt gãy của hắn đã có mầm thịt bắt đầu nảy mầm, nhanh chóng sinh trưởng, bổ sung toàn bộ những ngón tay bị đứt gãy.

Nhưng mà, dù vậy, hỏa khí trong lòng hắn lại không giảm chút nào, trong con ngươi đen kịt ánh lửa hừng hực, tựa như núi lửa phun trào, giận không thể át: “Nhân loại đáng chết! Tử Vân Đạo Chủ chết tiệt! Rõ ràng đã sớm có chuẩn bị!”

Khác với hình người trạng thái hình người khi hình chiếu giáng xuống, toàn thân hắn đều bao phủ trong áo giáp dữ tợn, đỉnh đầu đội một đôi ma giác vô cùng to lớn, hai tay, hai chân đều dị hóa thành hình móng vuốt, ma diễm ngập trời, uy thế khủng bố vô cùng.

Đây mới chính là dáng vẻ nguyên bản nhất của Chí Tôn Ma tộc.

Về phần hình chiếu, đó là bởi vì năng lượng không đủ, diễn hóa không ra hoàn chỉnh thể.

Cảm nhận được trên người Chí Tôn U dâng trào uy áp khủng bố, mấy Đại thống lĩnh cùng rất nhiều Ma Chủ chung quanh nhao nhao phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

“Truyền lệnh xuống, lập tức chỉnh đốn lại đại quân, chuẩn bị viễn chinh, ta muốn cho di dân Tiên tộc kia phải trả cái giá bằng máu!” Nghĩ đến sự khuất nhục khi hình chiếu của mình giáng xuống, lửa giận trong lòng Chí Tôn U càng ngày càng bùng cháy, bỗng nhiên hạ lệnh.

“Chí Tôn bớt giận!”

Nghe vậy, một đám Ma tộc biến sắc.

Một đại thống lĩnh Ma tộc vội vàng khuyên can: “Chí Tôn, cho dù hiện tại xuất phát, đi đến nơi tụ cư của một phương di tộc Tiên Tộc kia cũng phải đi mất một hai vạn năm! Kính xin Chí Tôn nghĩ lại!”

Những Ma tộc khác nghe vậy, vội vàng lên tiếng phụ họa.

“Chí Tôn, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, đại quân không thể khinh động a!”

“Kính xin Chí Tôn nghĩ lại!”

Dưới sự an ủi của đám thuộc hạ, lửa giận sôi trào của Chí Tôn cuối cùng cũng khắc chế được một chút.

“Cũng được, sự tình trước mắt càng thêm trọng yếu.” Hắn trầm mặt, miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh, “Khoản sổ sách này Chí Tôn nhớ kỹ. Đợi xử lý xong sự tình Tiên giới, bản Chí Tôn tất phải để Tử Vân đạo chủ kia trả giá đắt!”

…

Sự kiện Ly Từ mất tích truyền đến Đông Hà thần triều, Thương Bình Thần Hoàng tức giận trước tiên, sắc mặt Vương Thủ Triết cũng rất đen.

Bố cục của hắn đã đủ chu đáo chặt chẽ, hành động cũng đã là cực nhanh, dù cho hai bên liên hệ bất tiện, công hãm bốn cái 【Thời gian 【 viễn siêu hành lang không gian 】, vẫn khống chế gần như không kém so với tiêu diệt hình chiếu Chí Tôn.

Nhưng dù vậy, tốc độ Chí Tôn U Lai kia cũng thực đủ nhanh!

Xem ra, nhục nhã mà Tử Vân Đạo Chủ tạo thành đã kích thích hắn.

Cũng may Ly Từ mặc dù mất tích, nhưng Diệt Thế Đại thống lĩnh vẫn sống rất tốt, có thể thấy được trước mắt nàng ít nhất

còn sống.

Vì kế hoạch hôm nay, Vương Thủ Triết cũng không có kế sách nào để làm, chỉ có thể hi vọng phúc duyên tốt nhất từ trước đến nay của Ly Từ có thể tiếp tục phát huy hiệu quả, khiến nàng gặp dữ hóa lành, biến nguy thành an.

Với cái giá phải trả, Vương Thủ Triết tức giận công tâm trực tiếp xử lý Ma tộc tàn đảng nhanh hơn.

Sau một phen thao tác, bên trong Ma tộc bị nhốt ở Thánh Vực đã xảy ra một đại sự kinh thiên động địa.

【 Nữ vương thống khổ Chí Tôn U đích hệ 】, liên hợp cao thủ nhân tộc, bỗng nhiên dùng phương thức dụ dỗ đối với 【 bạo ngược chủ quân 】 tiến hành hành hành động chém đầu.

Thương vong bạo ngược chủ quân nằm mơ cũng không nghĩ tới nữ vương sẽ phản bội Chí Tôn U. Cho dù hắn cùng thống khổ nữ vương đều là tồn tại thập thất giai đỉnh phong, nhưng cũng không nhịn được chính nghĩa chém đầu vây đánh, lập tức bị đánh chết tại chỗ.

Sau khi chủ quân bạo ngược chết đi, dưới trướng nàng loạn thành một đoàn, Nữ vương thống khổ bắt đầu bá đạo thu nạp tàn quân, đuổi tận giết tuyệt người không đầu hàng.

Trong lúc nhất thời, Diệt Thế Ma Vực nhấc lên một mảnh gió tanh mưa máu.

Cũng may Ma tộc từ trước đến nay Mộ Cường, dưới tình huống tự biết vô vọng trở về Ma giới, cùng với không hàng tức chết, cuối cùng đều lựa chọn đầu hàng Nữ Vương thống khổ.

Cùng lúc đó, Đại thống lĩnh sợ hãi cũng bị dọa đến run lẩy bẩy.

Quê quán bị tịch thu, thống khổ nữ vương phản bội, bạo ngược chủ quân xong đời, một loạt biến cố phát sinh quá nhanh, căn bản không cho hắn thời gian phản ứng. Hắn biết đã không thể chống cự, cuối cùng cũng chỉ có thể chủ động đầu hàng nữ vương thống khổ.

Cùng lúc đó, ngón tay mà Chí Tôn U lưu lại cũng bị Vương Ngao và Diệt Thế Đại thống lĩnh tìm được, mang về giao cho

Vương Thủ Triết.

Tồn tại phía trên Hỗn Nguyên cảnh đã không phải nhục thể phàm thai, gân cốt huyết nhục đều có thể coi là thiên tài địa bảo.

Chí Tôn Đoạn Chỉ, các tổ chức huyết nhục xương cốt tự nhiên cũng là tài liệu luyện khí cao cấp nhất, lợi dụng tốt, thậm chí có thể luyện chế ra Hỗn Nguyên đạo khí ma bảo.

Bảo vật như vậy, đương nhiên không thể tùy ý xử trí, Vương Thủ Triết tạm thời thu hồi nó, lát nữa làm tiếp.

Liên tiếp thao tác, tuy Tứ Đại Ma Vực vẫn có một bộ phận Ma tộc chống lại ở nơi hiểm yếu, nhưng căn bản không làm nên trò trống gì.

Chỉ cần một ít thời gian là có thể diệt trừ nó.

Vì vậy, Vương Thủ Triết rảnh rỗi kéo Thái Sơ Đạo Chủ đi thẳng đến Thần Châu Bắc Mang.

…

Băng Hỏa Đạo Cung.

Địa cung.

Bức tượng Nguyên Băng Thần nữ trông rất sống động kia vẫn như bình thường đứng lặng trên nền móng.

Nhưng giờ phút này.

Trên “Pho tượng” vốn giống như băng tuyết không hề có sinh khí kia lại nhiều hơn một chút thần vận linh động.

Một đoàn linh quang hội tụ ngay mi nhãn của nàng, tựa như pho tượng khai quang, khiến cho mi mắt nàng thoáng cái trở nên sinh động hẳn lên.

Thái Sơ Đạo Chủ và Vương Thủ Triết đang một trái một phải đứng cạnh pho tượng, dùng huyền khí của bản thân bảo vệ pho tượng, chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát bất cứ lúc nào.

Phía trên “Pho tượng”.

Một gốc cây sinh mệnh khổng lồ đang chống đỡ, từng sợi lục sắc quang hoa từ trong tán cây rủ xuống, dung nhập vào trong “tổ”.

Theo quang hoa màu xanh lá dung nhập càng ngày càng nhiều, "Pho tượng" cũng giống như băng tuyết tan rã, đang dần rút đi vẻ băng lãnh, trở nên càng ngày càng sinh động, càng ngày càng tươi sống.

Nhìn một màn này, thần sắc Thái Dương đạo chủ hoảng hốt, thần sắc trong đôi mắt biến ảo, dường như còn lưu lại vài phần rung động, kinh ngạc cùng với mờ mịt.

Băng Vận thật đã trở lại?

Cho đến giờ khắc này, hắn vẫn còn có chút không thể tin vào hai mắt mình.

Hắn bất quá chỉ là bế quan luyện công phu mấy lô đan, thế giới này như thế nào lại thay đổi? Thần hồn Băng Vận cư nhiên cứ như vậy bị tìm trở về?

Vương Bảo Quang, Y Băng tiểu Long Nữ, Hỏa Long Thánh Tử đứng ở bên cạnh Thái Dương đạo chủ, nhìn thần sắc trên mặt hắn, cũng cảm khái không thôi.

"Đúng rồi, các ngươi vừa rồi nói, khi các ngươi đem Băng Vận trở về, còn thuận đường cứu vớt thế giới, trấn áp Tử Vân đạo chủ? Hơn nữa Tử Vân cư nhiên âm thầm tu ma, còn gây họa cho Thần Châu, phạm vào tội ác chồng chất?" Thái Dương đạo chủ khiếp sợ một hồi lâu, mới đột nhiên kịp phản ứng, truy hỏi Vương Bảo Quang bên cạnh: "Hành động trọng đại như thế, sao không cho ta biết?"

"Thái Dương tiền bối." Vương Bảo Quang thấp giọng giải thích: "Lão tổ gia gia nhà ta nói, ngài chấp niệm với Nguyên Băng Thần Nữ quá sâu, vạn nhất thông tri cho ngài, ngài vừa kích động lộ tẩy, ngược lại sẽ khiến Tử Vân đạo chủ cảnh giác. Dù sao lúc hành động cụ thể, nhân thủ đã đủ, thêm một người cũng không nhiều lắm."

Được rồi!

Thái Dương Đạo Chủ cũng không còn gì để nói.

Tình cảm là người ta ghét bỏ cảm xúc của hắn không đủ ổn định.

Hắn bất đắc dĩ cười miễn cưỡng: "Thật ra như vậy cũng rất tốt, nằm nằm, ta thắng."

Nghe vậy, Hỏa Long Thánh Tử ở bên cạnh nhìn hắn một cái, thẳng thắn nói: “Sư tôn, ngài không phải nên tỉnh lại thật tốt sao? Người ta vì sao cứu vớt thế giới cũng không cho ngài chơi ~”

Hừ!

Sắc mặt già nua của Thái Dương đạo chủ tối sầm lại, một cái tát đánh bay Hỏa Long thánh tử ra ngoài.

Trong khi đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

“Đông!”

“Tùng! Tùng!!”

Một tiếng tim đập yếu ớt bỗng nhiên truyền đến từ pho tượng.

Thanh âm này kỳ thật cũng không vang dội, thậm chí có thể nói là yếu ớt, nhưng lại rung động nhân tâm như chuông sớm trống chiều.

Tiếng nói chuyện của tất cả mọi người bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt của đám người Thái Dương Đạo Chủ, Thái Sơ Đạo Chủ, Vương Thủ Triết lập tức đồng loạt ngưng tụ trên pho tượng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ địa cung rơi xuống kim châm có thể nghe được, chỉ có tiếng tim đập nặng nề liên tiếp vang lên.

Thế này, là, sống lại rồi?!

Vương Bảo Quang cùng bọn người Y Băng thánh nữ thần sắc lập tức trở nên kích động. Thái Dương đạo chủ ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Trong mắt vạn chúng, tượng băng của Nguyên Băng Thần Nữ cứ như vậy bắt đầu hòa tan từng chút một.

Giống như mùa đông đi xuân tới, băng tuyết tan rã, lớp băng dày bắt đầu loãng dần, giòn tan, vỡ thành những mảnh nhỏ, hóa thành từng giọt chất lỏng mát lạnh chậm rãi chảy xuống.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tượng băng của Nguyên Băng thần nữ lại một lần nữa hóa thành một nữ tử băng quang tuyết diễm, phong hoa tuyệt thế.

Lông mi thon dài của nàng khẽ run lên, lập tức hai con ngươi bỗng nhiên mở ra.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi!”

Y Băng Thánh nữ lập tức bắt lấy tay Vương Bảo Quang, kích động đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Thái Dương Đạo Chủ càng kích động đến cả người run rẩy, hốc mắt đỏ lên, không nói nên lời.

Ngược lại thần sắc Nguyên Băng Thần Nữ Nhan Băng Vận lại là bình tĩnh nhất.

Giờ phút này, nàng đã đợi quá lâu rồi.

Trên đường trở về, trong lòng nàng sôi trào, suy nghĩ miên man, thậm chí còn có chút gần quê hơn, bây giờ sau khi thật sự tỉnh lại, nàng ngược lại tỉnh táo lại.

Nàng từ trên “Pho tượng” cất bước đi xuống, nhoáng người một cái liền đến trước mặt Thái Sơ Đạo Chủ và Vương Thủ Triết, nhẹ nhàng bái lạy hai người: “Băng Vận bái Tạ Hồng trấn tiền bối, ân thủ triết tiểu hữu cứu mạng.”

“Ha ha ha.” Thái Sơ Đạo Chủ thấy nàng thức tỉnh, vẻ mặt vui mừng không thôi, “Nguyên Băng đạo hữu có thể phục sinh, lão hủ cũng vui vẻ. Chỉ là việc này chung quy là do Thủ Triết mưu tính, lão phu chẳng qua chỉ là xuất lực mà thôi.”

“Đại ân của Thủ Triết tiểu hữu, đời này Băng Vận sẽ không quên, nếu có sai phái nhất định xông pha khói lửa.” Nguyên Băng Thần Nữ lần nữa bái tạ.

“Băng Vận tiền bối nói quá lời.” Vương Thủ Triết mỉm cười, ý cười ấm áp như gió xuân: “Việc này là thuận thế mà làm, huống chi nếu không có tiền bối tương trợ, sao có thể đối phó được Tử Vân lão ma?”

“Băng Vận!” Lúc này, Thái Dương đạo chủ rốt cục miễn cưỡng sửa sang lại cảm xúc, bước nhanh lên đón, kích động nói: “Ngươi rốt cục đã sống lại, quá tốt rồi.”

“Mặt trời, làm phiền ngươi quan tâm.” Nguyên Băng thần nữ dịu dàng thi lễ với Thái Dương đạo chủ: “Ta cũng nghe Y Băng nói về những năm này ngươi vất vả, là ta liên lụy Băng Hỏa Đạo Tông.”

“Không vất vả, không vất vả” Thái Dương đạo chủ vui mừng, chân tay luống cuống, phảng phất như không phát giác được Nguyên Băng Thần Nữ bảo trì khoảng cách và lãnh đạm với hắn chút nào.

Sau một phen kích động, Thái Dương Đạo Chủ và Nguyên Băng Thần Nữ liền dắt tay nhau chiêu đãi nhóm người Vương Thủ Triết.

Sau khi chiêu đãi với các loại quy cách cao, Vương Thủ Triết thừa dịp uống trà nói chuyện phiếm, cũng nói ra ý đồ đến lần này.

Mục đích thứ nhất, đương nhiên chính là cầu thân cho Vương Bảo Quang.

Đối với yêu cầu này, Nguyên Băng Thần Nữ không nói hai lời trực tiếp đồng ý: “Bảo Quang đứa nhỏ này vô cùng ưu tú, hơn nữa cùng Y Băng Tình đầu ý hợp, quả thật là xứng đôi. Nếu như thế, cứ chọn ngày thành thân đi.”

Vương Bảo Quang ngồi ở phía dưới vẻ mặt có chút phát khổ.

Cả đời này của mình bị sắp xếp như thế? Bất quá, lão tổ gia gia tự mình chủ trì hôn sự này, tự nhiên là không có chỗ cho Vương Bảo Quang hắn phát biểu ý kiến.

Nhưng tiểu long nữ Y Băng lại có vẻ rất vui vẻ, len lén liếc nhìn Vương Bảo Quang với vẻ mặt đỏ bừng.

Kể từ đó, quan hệ giữa Vương thị và Băng Hỏa Đạo Tông lại gần thêm một bước.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại đưa ra hai điểm.

Một là hi vọng Thái Dương đạo chủ, Tu Di phật chủ và Thái Sơ đạo chủ, ba vị có thể liên thủ cùng nhau luyện đan, cùng hưởng kinh nghiệm tài nguyên, có thể mau chóng tăng lên kinh nghiệm luyện đan, càng tiến thêm một bước đề cao xác xuất thành công luyện chế đan dược thập nhị phẩm.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là nhìn trúng 【Thái Dương Đạo Hỏa】 của Thái Dương đạo chủ.

Đây là loại đạo hỏa duy nhất của Thánh vực có thuộc tính thuần chính, đối với luyện đan có gia tăng rất cao.

Đối với chuyện này, Thái Dương Đạo Chủ còn chưa kịp nói chuyện, Nguyên Băng Thần Nữ đã đáp ứng không chút do dự, tỏ vẻ tất cả đều nghe Vương Thủ Triết sai phái.

Thái Dương Đạo Chủ thấy vậy, đương nhiên lập tức đồng ý.

Không nói những thứ khác, chỉ bằng việc Vương Thủ Triết cứu được Băng Vận, hắn đã không có lý nào không đáp ứng.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn mời Băng Hỏa Đạo Cung cùng gia nhập 【 Liên minh phát triển Thánh Vực cộng đồng cải cách 】, gọi tắt là 【 Thánh Cộng Minh 】 và mời bọn họ đến Đông Hà Lạc Kinh tham gia 【 Phong Hội 】 lần đầu tiên.

【Thánh Vực tổng hợp cải cách liên minh phát triển 】, bao gồm tứ đại Thần Châu cùng với bộ tộc cự nhân liên minh, mục đích chủ yếu là tiến hành chỉnh hợp tài nguyên, mậu dịch vãng lai, hạng mục hợp tác, cùng với thực hiện đồng minh công thủ.

Lần này, Nguyên Băng Thần Nữ cũng không có trực tiếp đáp ứng, mà là thỉnh Thái Dương đạo chủ làm chủ.

Nhưng Thái Dương đạo chủ nhìn ánh mắt của thần nữ, nào dám ra yêu thiêu? Lúc này liền vỗ ngực đáp ứng.

Đến lúc này, hành trình đến Bắc Khuyết Thần Châu của Vương Thủ Triết cũng coi như là kết thúc viên mãn.

Sau đó, hắn lại du lịch khắp Bắc Mang Thần Châu một phen, cho đến khi phong hội mở, mới cùng Thái Sơ Đạo Chủ cùng nhau trở về Đông Hà Lạc Kinh.

…

Ung Lịch Đại Càn năm 54 năm Càn an lịch, phong hội đầu tiên của 【 Thánh Cộng minh 】 sẽ mở ra.

Ngày hôm nay, cường giả cấp Đạo Chủ các châu tề tụ, ngay cả Thiên Sương Nữ Vương cũng đến, tràng diện to lớn, cường giả hội tụ chỉnh tề, quả thực có thể nói Thánh vực cao nhất trong trăm vạn năm qua.

Trên Phong hội, chức thư ký trưởng lần thứ nhất 【 Thánh Cộng Minh 】, tất cả đạo chủ nhất trí tiến cử do Vương Thủ Triết đảm nhiệm, lại bị Vương Thủ Triết kiên định từ chối, ngược lại tiến cử Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý thân là đích mạch của Vương thị, trong chiến dịch lớn lần này cũng coi như là lập nhiều kỳ công, do hắn làm thư ký của Thánh Minh cũng coi như là phục chúng.

Một đám đạo chủ thấy thái độ của Vương Thủ Triết kiên quyết, cũng chỉ có thể đồng ý.

Sau đó, Vương Phú Quý nhậm chức tại chỗ, trở thành thư ký trưởng đầu tiên của 【Thánh Cộng Minh】.

Mà chức vụ thư ký lớn của Thần Vũ Thánh Minh trước đây của Vương Phú Quý, đương nhiên cũng chỉ có thể từ chức, định ra để cho phụ vương Ninh Dịch của hắn tiếp quản.

Dưới sự chủ trì của Vương Phú Quý, các vị cường giả cấp Đạo Chủ cùng với phát biểu ý kiến của mình trên hội nghị của Vương Thủ Triết, thương nghị một loạt vấn đề quan trọng liên quan đến dân sinh và phát triển, cũng chế định kế hoạch 【Ngàn năm】 thứ nhất.

Nội dung kế hoạch bao quát toàn diện, liên quan đến rất nhiều chi tiết, bao gồm kiến thiết bốn phương Ma Vực sau khi đánh xuống, vấn đề phát triển, quy hàng ma bộ an trí vấn đề, bốn đại Thần Châu kế tiếp trao đổi, vấn đề phát triển… Lâm tổng, không đồng nhất.

Hội nghị lần này, đối với tương lai phát triển của Thánh vực ảnh hưởng vô cùng to lớn, đặt nền móng cho rất nhiều sách lược quyết định kế tiếp, cũng là tiết điểm mấu chốt Thánh vực tiếp tục mở ra một lần, sử xưng 【Thánh Cộng Sơ Minh】.

…

Một ngày nào đó của mười năm sau.

Đông Hà Lạc Kinh.

Hoàng thất 【Vĩnh Bang Thánh Vương Phủ】 trên không bỗng nhiên tường vân dày đặc, dần dần ngưng tụ thành một đầu Viễn Cổ Thần Long hữu hình vô chất gào thét tứ phương, uy phong bát diện, kinh động hơn phân nửa Lạc Kinh, cũng kinh động Thương Bình Thần Hoàng cùng Thủy Thiên Thần Hoàng.

Người có kiến thức lập tức nhận ra đây là Tiên Thiên Thánh Thể thiên cổ khó gặp một lần.

Thương Bình Thần Hoàng nhận được tin tức, lập tức bật cười ha hả: "Đáng lẽ ra Hiên Viên thị ta phải quật khởi nhiều năm như vậy, rốt cục trong tộc cũng sản sinh ra tiên thiên thánh thể! Hơn nữa còn là huyết mạch Thủy Long của bổn tộc."

Bất quá rất nhanh, tiếng cười của hắn im bặt lại.

Bởi vì hắn nghĩ đến Vương thị từng có một hơi sinh hạ ba Tiên Thiên Thánh Thể Quang Huy Lịch.

Một tiên thiên thánh thể của Hiên Viên thị nhà bọn họ, nhìn khí thế cũng chỉ tương đương với Vương Hựu Hựu mà thôi, so sánh với Vương thị, hình như cũng không có gì đáng để khoe khoang.

Nhưng mà rất nhanh, Thương Bình Thần Hoàng đã nghĩ thông suốt.

Tiên Thiên Thánh Thể chung quy là Tiên Thiên Thánh Thể, cho dù so ra kém Vương thị, cũng tốt hơn không có một ai.

Rất nhanh, một nữ anh sinh ra trong Vĩnh Bang Thánh Vương phủ. Lúc nữ anh này sinh ra, trên trán liền có một đạo Thần Long Long văn.

Mà lúc này, Thương Bình Thần Hoàng cùng Thủy Thiên Thần Hoàng bị dị tượng kinh động đã tề tụ tại Thánh Vương Phủ Vĩnh Bang, hai người mừng rỡ, trực tiếp hạ chiếu sắc phong nữ anh kia là 【Linh Lung công chúa】.

Đây cũng là công chúa đầu tiên của Đông Hà thần triều vừa ra đời đã được sắc phong.

Hai vị bệ hạ đối với sự yêu thích và chờ đợi của vị công chúa này, bởi vậy cũng có thể thấy được một chút.

Mấy tháng sau.

Vĩnh Bang Thánh Vương phủ.

Dưới tiên thụ cao lớn cổ xưa, có một bàn cờ.

Hai bên bàn cờ, Thủy Thiên Thần Hoàng và Vương Thủ Triết đang ngồi đánh cờ.

Hai người một già một trẻ, một người khôi ngô khí phách, khí chất uy nghiêm, một người ôn nhuận như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, rõ ràng là hai người phong cách khác biệt, ngồi cùng một chỗ, khí tràng lại hết sức hài hòa.

Phía sau Thủy Thiên Thần Hoàng một trái một phải đứng hai người, một là Thương Bình Thần Hoàng đáng thương, một là 【Vĩnh Bang Thánh Vương】 càng thêm nơm nớp lo sợ.

Phía sau hai người còn đứng một đôi hoàng thất tiểu phu thê vô cùng trẻ tuổi, trong ngực nữ tử còn ôm một đứa bé gái mấy tháng tuổi.

Mà người đứng sau lưng Vương Thủ Triết là Vương Bảo Thánh, cùng với hai nhạc phụ Vương Hựu Hựu.

Bọn họ cũng là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như trời sập không sợ, thể hiện rõ ràng bối cảnh tu dưỡng của bản thân.

“Thủ Triết tiểu hữu, chuyện của tiểu tử Hựu Nhạc nhà các ngươi, bổn lão tổ cũng biết.” Thủy Thiên Thần Hoàng cười nói: “Nữ vương thống khổ mặc dù đã gia nhập 【Thánh Cộng Minh】, thành lập khu vực Ma tộc tự trị, nhưng cuối cùng huyết mạch chính là Ma tộc cao đẳng! Đại phụ Vương thị này, chỉ sợ…”

“Việc này cũng là phiền não của Thủ Triết.” Vương Thủ Triết cũng cười nói: “Tuy rằng Vương thị ta cởi mở tư tưởng, nhưng đích trưởng mạch dù sao cũng liên quan đến truyền thừa của gia tộc, nếu như có một nửa huyết thống Ma tộc thì thật sự không ổn. Chỉ là, Hựu Nhạc nhà ta tính tình bướng bỉnh, thật sự là không tìm được người thích hợp để thành hôn.”

“Ha ha ha, nếu như thế, bản lão tổ xem 【Linh Lung công chúa】 của Hiên Viên thị chúng ta, tuổi xấp xỉ Hựu Nhạc, đúng là lương phối thích hợp nhất.” Thủy Thiên Thần Hoàng sang sảng nói: “Ý Thủ Triết tiểu hữu như thế nào?”

Tuổi tác xấp xỉ nhau?

Khóe miệng Vương Hựu Nhạc co lại, nhịn không được âm thầm liếc mắt nhìn nữ anh được mẫu thân ôm trong lòng.

Còn kém một trăm mấy chục tuổi, cũng coi là xấp xỉ tuổi?

Bất quá hắn nghĩ lại, lại cảm thấy chênh lệch năm sáu ngàn năm so với phụ thân cùng mẫu thân, một trăm mấy chục tuổi tuổi chênh lệch thật đúng là không tính là gì.

"Như thế rất tuyệt." Vương Thủ Triết hiển nhiên cũng không cảm thấy chút tuổi tác này là gì, mỉm cười đáp ứng: "Có thể lấy được công chúa Hiên Viên thị làm vợ, chính là phúc phận của tiểu tử Hựu Nhạc kia vạn thế tu luyện được."

"Được được được!" Thủy Thiên Thần Hoàng thoải mái cười ha hả: "Vậy chuyện này cứ định ra như vậy."

Quyết định như vậy rồi? Không thương lượng thêm mấy câu nữa?

Vương Hựu Nhạc trong lòng không biết nói gì để trách móc.

Nhưng hắn cũng hiểu, mình thân là trường mạch của Vương thị, độ tự do của hôn nhân rất có hạn. Chỉ là, tối nay trở về e là sẽ bị "Hà nhi" đánh cho một trận.

Ai ~ xem bộ dáng, còn phải làm thêm mấy bộ lưu ảnh kịch mới ra, cũng dễ dỗ dỗ dành Hà Dương Nhi.

Đang ở trong lúc Vương Hựu Nhạc tâm tư quay cuồng, đột nhiên, nữ anh trong lòng nữ tử trẻ tuổi khóc "Oa" một tiếng.

Tiếng khóc cương liệt hung mãnh, đinh tai nhức óc.

Bầu trời trong nháy mắt giăng đầy mây đen, dường như có uy áp khủng bố hàng lâm.

"Chậc chậc, thật không hổ là tiên thiên thánh thể của Hiên Viên thị chúng ta." Thủy Thiên Thần Hoàng cười tán thưởng một tiếng: "Ngay cả khóc cũng bá khí như vậy, cực kỳ giống bản lão tổ lúc còn trẻ."

"…"

Vương Thủ Triết không phản bác được, lập tức quay đầu lại nhìn Vương Hựu Nhạc một cái, tức giận nói: "Ngươi còn thất thần làm cái gì? Vị hôn thê của ngươi đã khóc, còn không đi dỗ dành?"

Chỉ một thoáng, Vương Hựu Nhạc khóc không ra nước mắt.

Vị hôn thê mới ba tháng tuổi, dỗ thế nào được đây?

Hơn nữa, vị hôn thê này, xem ra tính tình còn không tệ!

Hắn đường đường là Tiên Đế chuyển thế, lại có thể bước vào phần mộ hôn nhân như vậy. Hắn thật sự quá khó khăn!

…

Thiên thứ tám…

Chương 1: Phát triển khủng bố của Vương thị

…

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Bất tri bất giác, khoảng cách từ lúc Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa đính hôn đã trôi qua một ngàn bốn trăm năm.

Ung tánh An lịch xị năm 54, đầu hạ.

Huyện Trường Ninh, Trường Ninh vệ, trấn Vọng Hà, khu nhỏ bình triều, bên trong tầng trệt của một tòa lầu cao hiện đại hóa.

Trước cửa kính thủy tinh thật lớn, Vương Yến Kiêu đang ngồi trên ghế mây rộng rãi, vừa uống linh trà, vừa thản nhiên ngắm mặt trời mọc.

Nhìn bề ngoài hắn giống như là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, bộ dáng vô cùng tuấn tú, đôi mắt cũng thâm thúy như tinh không.

Ánh bình minh sáng lạn xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, trên người giống như dát lên thân thể của hắn một tầng ánh sáng mông lung, từ xa nhìn lại, phiêu dật như tiên.

Dung mạo này, nếu đặt ở địa cầu trước khi Vương Thủ Triết xuyên không, tuyệt đối có thể trở thành thần tượng tuyệt đại thịnh hành ngàn vạn.

Nhưng ở Trường Ninh vệ này, hắn chỉ là một thành viên trong chúng sinh mà thôi.

Hắn là đệ tử trực mạch đời thứ hai mươi của Trường Ninh Vương thị, năm nay tám mươi tuổi, tư chất huyết mạch đại thiên kiêu Bính đẳng, tu vi đã đạt đến Thiên Nhân cảnh tầng bảy.

Tu vi tư chất bực này không tính là xuất sắc ở Vương thị, nhưng cũng đã khiến hắn có một khởi điểm cao hơn người bình thường rất nhiều, ít nhất hắn không cần quan tâm những việc vặt như ăn, mặc, ở, đi lại.

Bởi vì Trường Ninh vệ bây giờ là "Trung tâm vũ trụ", giá nhà của nó cao đến mức không hợp thói thường, cho dù là Vọng Hà đã từng là trấn biển xa xôi, nhưng giá của tầng trệt chỉ có mấy trăm mét vuông này cũng vượt qua trăm vạn tiên tinh, ước hợp một viên cực phẩm linh thạch.

Đây là kết quả sau khi Vương thị nhiều lần ra tay, không ngừng gia tăng mức độ mua sắm đại nạn.

Không có chút vốn liếng nào, thật đúng là mua không nổi nhà ở nơi này.

Đương nhiên, đồng bộ với giá bán đắt đỏ chính là hoàn cảnh tiểu khu này, chất lượng phục vụ, tính an toàn, cùng với cung ứng linh khí đều vô cùng xuất sắc.

Toàn bộ khu nhỏ bình triều tọa lạc trên một chỗ ngũ phẩm linh mạch, do Tụ Linh Trận sau khi cải tiến quy nạp linh khí, do linh khí quản lý hệ thống thông qua đường ống linh khí tiến hành vận chuyển linh khí các đơn vị.

Đương nhiên, linh khí nhập khẩu có văn bản tính toán linh khí, tiêu hao bao nhiêu đều phải tiến hành thanh toán.

Nhà sàn như vậy, Vương Yến kiêu chỉ là học sinh khẳng định mua không nổi. Đây là tài sản gia gia trên danh nghĩa của hắn, bởi vì cách trường học gần, hiện giờ đang do hắn ở.

Hôm nay, Vương Yến Kiêu vừa mới ở trong phòng tu luyện xong một đêm tu luyện hằng ngày, xông qua tắm rửa, giống như thường ngày liền ở trước cửa sổ sát đất uống linh trà xem mặt trời mọc.

Tư vị linh trà đắng chát xa xăm, lấy ánh mặt trời mọc ra hào quang ý uẩn, để ý thức của hắn linh hoạt kỳ ảo mà nội tâm càng bình tĩnh.

Thật lâu sau hắn mới thu hồi ý thức, cảm giác tinh khí thần toàn thân thập phần dồi dào.

Hắn theo thói quen xem xét vòng bằng hữu một chút.

Hôm qua trước khi bế quan, hắn đã phát một giấy chứng minh tốt nghiệp "Đọc sách bảy mươi bốn năm, cuối cùng cũng tốt nghiệp trường cao học rồi! Lập tức bắt đầu tìm việc làm.",

đồng thời phơi lên giấy chứng minh tốt nghiệp của [Vương thị Tộc Học cao đẳng].

Gần nửa ngày trôi qua, lúc này vòng bằng hữu này đã có hơn một ngàn điểm khen ngợi, mấy trăm bình luận chúc mừng đủ loại, trong đó không thiếu tộc nhân Vương thị, thân bằng hảo hữu, sư trưởng và bạn học vân vân.

Tương tự, trong thư cũng nhận được rất nhiều biểu lộ tốt nghiệp hoặc sáng hoặc tối của nữ đồng học.

Là con cháu trực mạch đời thứ hai mươi của Trường Ninh Vương thị, sự cất bước của Vương Yến có thể nói đã vượt qua chín mươi phần trăm người thường trên thế giới này.

Nhưng cân nhắc đến tổng số lượng tộc nhân hiện giờ của Trường Ninh Vương thị đã vượt quá bảy mươi vạn, các loại con cháu ưu tú trong tộc cũng tầng tầng lớp lớp, Vương Yến Kiêu cũng chỉ có thể được xưng tụng là bình thường, bình thường không có gì lạ.

Nếu không, hắn cũng không có khả năng sau khi tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng, “chỉ là thi đậu trường học Vọng Hà.

Đương nhiên, bộ tiêu chuẩn này cũng chỉ là nhằm vào tộc nhân Vương thị mà thôi. Trên thực tế, có thể thi vào trường Vọng Hà, cũng là người tốt nghiệp thuận lợi, đã xem như là một nhóm tinh anh phi thường trong chúng sinh.

“Đinh đông”

Lại là một tin nhắn riêng.

Vương Yến Kiêu tùy ý lật đồng hồ, nhìn thấy tên người đưa tin trên đồng hồ, tinh thần lập tức rung lên, lập tức mở ra đọc.

“Chúc mừng đệ đệ tham gia cao học tốt nghiệp, nghe nói thành tích của ngươi đã có tư cách tham gia phó bản 【Lễ tốt nghiệp】 của Thủ Triết lão tổ, thật sự chúc mừng chúc mừng, hâm mộ.”

Đây là lời chúc phúc đến từ Trần Mạn Thanh học tỷ.

Trần Mạn Thanh, đến từ Trần thị của Đông Hà thần triều Xích Đỉnh thánh phủ, một tiên tộc bình thường. Nàng lúc sinh ra tư chất bất phàm, thuở nhỏ đã được gia tộc ký thác kỳ vọng cao,

bởi vậy sau khi nàng hơi lớn hơn một chút, trong tộc nàng thông qua quan hệ cùng môn lộ đưa nàng đến Thần Võ Trường Ninh cầu học.

Lúc tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng, thành tích của Trần Mạn Thanh kém một chút, không thể thi vào 【Bình An giáo khu của Tộc Học cao đẳng Vương thị】. Dưới sự thất vọng, nàng khóc suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng không thể không tiếp nhận vận mệnh tiến vào trường ngắm mây khói.

Trong trường phân học Vọng Hà, nàng thanh danh vang dội, thành tích và tu vi luôn đứng đầu trong một nhóm, mạnh hơn Vương Yến Kiêu một bậc, là một nhân vật giống như ngôi sao.

Năm trước, Trần Mạn Thanh đã tốt nghiệp từ trường Vọng Hà, nhưng không lựa chọn trở về quê, mà kiên quyết ở lại Trường Ninh vệ, làm một vị 【Ninh Phiêu】, cũng gia nhập xí nghiệp Vương thị, trở thành một nhân viên ưu tú.

Theo lý thuyết, với vốn liếng xuất thân tiên tộc của Trần Mạn Thanh, ở Trường Ninh vệ xa một chút thì vấn đề mua nhà không lớn.

Chỉ là hiện giờ nhân khẩu của Trường Ninh vệ càng ngày càng nhiều, điều kiện mua bán bất động sản cũng càng ngày càng nghiêm ngặt, với thành tích tốt nghiệp trước mắt của nàng, phải cộng thêm số năm làm việc nhất định mới có tư cách mua nhà.

Vương Yến kiêu ngạo kỳ thật cũng rất có hảo cảm với học tỷ Trần Mạn Mạn, sau khi hồi tưởng lại lý lịch của nàng, liền trả lời: “Đúng là ta đã lấy được tư cách khiêu chiến phó bản 【Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ】, nhưng mà, tư cách này còn có hai tháng kỳ hạn, ta muốn củng cố củng cố tu vi, lại đi khiêu chiến.”

“Thật hâm mộ tộc nhân Vương thị các ngươi.” Trần Mạn Thanh mỉm cười, “Từ nhỏ có thể thu hoạch được rất nhiều tài nguyên, còn có các phó bản do các lão tổ để lại đến đây để nhét thưởng. Đúng rồi, lúc ngươi đi tham gia phó bản, có thể dẫn ta đi mở mang kiến thức được không?”

“Cái này…” Vương Yến kiêu căng một chút: “Ta cũng không rõ quy tắc lắm, cần hỏi một chút hệ thống quản lý tông tộc

Vương thị, học tỷ chờ một chút.”

Nói xong, hắn liền mở ra một trong ứng dụng trên đồng hồ.

Trong hào quang lóng lánh, hình tượng khí linh “Tiểu Tuyết” của gia tộc đã xuất hiện trước mặt Vương Yến Kiêu Kiêu: “Tiệc nghênh thiếu gia, có gì phân phó?”

Cái này, đương nhiên không có khả năng là bản thể Tiểu Tuyết cung phụng trong Tàng Bảo Các của gia tộc, mà là hình tượng ứng dụng mô phỏng.

Vương Yến Kiêu có thể thông qua tông tộc quản lý hệ thống, tìm đọc điểm cống hiến của gia tộc, đổi danh sách, cũng có thể dùng nó để xin trợ giúp, nhận nhiệm vụ. Thậm chí, hắn còn có thể xem xét quan hệ của nhân vật trong gia tộc.

Hết cách, hiện tại nhân khẩu tổng cộng của gia tộc đã vượt quá bảy mươi vạn, nếu như không ủng hộ tra hỏi quan hệ phổ, ai cũng không rõ ai là mạch nào.

Giống như sự kiêu ngạo của Vương Yến, lão tổ tông trực hệ của hắn có thể truy ngược đến 【Vương Thủ Dũng lão tổ】, bởi vậy, hắn thuộc về nhất mạch Thủ Dũng lão tổ.

Tuy nhiên, nhân đinh nhất mạch này của Thủ Dũng lão tổ vẫn rất thịnh vượng, con cháu, con cháu cùng các tức phụ cộng lại, nhân số đã vượt qua tám vạn. Thủ Dũng lão tổ giống như là cây chính của một cây đại thụ, sinh sôi ra vô số cành cây dây leo.

Mà Vương Yến kiêu, bất quá chỉ là một mảnh lá cây nhỏ không đáng chú ý bên trong vô số cành cây.

Thông qua điều tra, Tiểu Tuyết nói với Vương Yến Kiêu rằng chỉ cần xin trước và báo cáo thân phận bằng hữu là được, sẽ không vi phạm quy củ gia tộc.

Vương Yến Kiêu tra xong trong lòng liền an tâm, trực tiếp giao nộp xin và báo cáo, sau đó rất vui vẻ đem tin tức này nói cho Trần Mạn Thanh học tỷ, tỏ vẻ chờ đến lúc hắn đi tham gia phó bản, nhất định sẽ đưa học tỷ đi tham quan.

Trần Mạn Thanh cũng rất cao hứng, nói chuyện phiếm nửa khắc sau mới kết thúc chủ đề.

Hắn vừa đặt đồng hồ thông tin xuống, hệ thống hộ vệ đột nhiên nhắc nhở: Ngươi có một chuyển phát nhanh mới tới khu này, có phải sẽ được chuyển giao cho khôi lỗi hay không?

Sau khi đồng ý phối hợp với hắn ta,

Rất nhanh, cửa nhà Vương Yến đã được gõ vang.

Hắn nhận được một công ty chuyển phát nhanh, hàng chuyển phát nhanh đó phong tồn trong một cái hộp dài mảnh, bên trên dán phong ấn cấm mở ra. Theo phán đoán trên cột ký kiện người lưu lại, đây chắc là chuyển phát nhanh của cha mẹ hắn.

Mở ra hộp chuyển phát nhanh, phát hiện trong đó có một thanh bảo kiếm dài khoảng ba thước, bảo kiếm tỏa ra hàn mang lẫm liệt, tràn ngập linh tính.

“Phi Tuyết?!” Vương Yến Kiêu mừng rỡ không thôi.

“Keng!”

Bảo kiếm Phi Tuyết run rẩy một tiếng, lập tức tự động bay ra khỏi hộp chuyển phát nhanh, vui vẻ bay vòng quanh Vương Yến Kiêu, giọng nói nũng nịu: “Yến kiêu thiếu gia, hơn hai mươi năm không gặp ngươi, ngươi vẫn tuấn lãng như trước đây.”

“Phi Tuyết, sao muội lại bị gửi về?” Vương Yến Kiêu sau khi kinh hỉ qua đi, nhưng trong lòng lại nổi lên nghi hoặc, lấy lại bình tĩnh truy vấn: “Muội không phải nên ở cùng phụ mẫu, ở trong phá diệt chi vực khai hoang sao?”

“Lão chủ nhân tính toán thời gian, phát hiện ngươi hẳn là phải tốt nghiệp rồi, với thành tích của ngươi đạt được một lần [Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ] tư cách khiêu chiến phó bản 】 có lẽ không có vấn đề gì, liền gửi ta về trước cho ngươi, để cho ta giúp ngươi thật tốt.” Phi Tuyết cao hứng giải thích, “Ngươi vẫn nên xem video của lão chủ nhân nhắn lại đi.”

Quả nhiên là vậy.

Trong ô tối của hộp chuyển phát nhanh còn cất giấu một tấm thẻ to cỡ móng tay.

Vương Yến Kiêu cầm lấy tấm thẻ, bỏ vào trong máng đồng hồ, bắt đầu đọc.

Rất nhanh, một đoàn hình ảnh lập thể liền hiện lên ở trước mặt hắn.

Đó là một đôi phu phụ trung niên nhìn qua giống như là ba bốn mươi tuổi, khí chất và hình tượng đều thập phần ưu tú.

Bọn họ chính là phụ thân của Vương Yến Kiêu 【Vương Quan Hưng】 và mẫu thân 【Thân Đồ Tinh Lan】.

"Nhi tử, lúc này ngươi hẳn là đã thông qua thi tốt nghiệp rồi chứ? Căn cứ theo phân phó của thái gia gia ngươi, ta đã sớm truyền Linh Bảo Thần Thông Phi Tuyết cho ngươi, ngươi nhất định phải thông qua 【Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ】. Nhà nhỏ chúng ta đã có ba đời người không thể qua ải, ngươi nhất định phải cố gắng, tranh thủ được Thủ Triết lão tổ triệu kiến…" Nam tử trung niên trong hình ảnh mở miệng.

Sau đó, chính là một đống nhắc nhở Ba Lạp Ba Lạp.

Hắn nói dông dài, Vương Yến kiêu căng nghe vậy một trận vô cùng đau đầu, đồng dạng cũng có chút áp lực núi lớn.

Không sai, nhất mạch này của hắn, chính là lúc trước thái gia gia thông qua thí luyện, lấy được phần thưởng cuối cùng, gia gia, phụ thân, cùng với thái gia gia các con cháu khác nhất mạch, không có một cái nào vượt qua.

Hiện tại, áp lực xem như đã đến trên người Vương Yến Kiêu.

"Nhi tử, ta và cha ngươi cùng nhau tích lũy một chút cống hiến của gia tộc, ta đã đổi cho ngươi một viên Thất phẩm Thiên Mạch đan có thể cải thiện tư chất huyết mạch. Con nhớ phải đi nhận một chút." Thân Đồ Tinh Lan liên tiếp dặn dò.

Cha mẹ của Vương Yến Kiêu hiện giờ đang khai hoang ở khu vực phá diệt xa xôi.

Hơn một ngàn năm qua, trình độ khai phá phá khu vực phá diệt đã cực cao, khoảng cách khai hoang tự nhiên cũng càng ngày càng xa, liên lạc giữa đội ngũ khai hoang và thế giới thần võ cũng không thuận tiện, muốn mỗi người đều có thể tùy thời tùy chỗ thông tin cự ly siêu xa hiển nhiên không thể làm được.

Bởi vậy, thành viên trong đội ngũ khai hoang thường là thông qua loại video chuyển phát nhanh này trao đổi với người nhà, có đôi khi mấy năm mới gửi về nhà một lần.

Cha mẹ của hắn chỉ là thành viên bình thường trong đoàn đội khai hoang, hiện giờ cũng đã hơn năm trăm tuổi rồi.

Tuổi tác này nhìn như rất lớn, nhưng kỳ thật cũng chỉ là vừa thăng cấp Thần Thông cảnh sơ kỳ không bao lâu, tài nguyên còn thừa trên tay cũng không nhiều.

Bởi vậy, dù cha mẹ có dông dài, Vương Yến Kiêu cũng vẫn thành thành thật thật lắng nghe.

"Cả đời này, phụ mẫu ngươi chắc chắn là bị vây ở Thần Thông cảnh." Vương Quan Hưng tiếp tục nói: "Hiện tại, tất cả đều chỉ vào ngươi có thể xông lên đại thiên kiêu Giáp Ất, tương lai tranh thủ một chút danh ngạch bảo điển của gia tộc. Lần này nếu như ngươi không qua được, chúng ta cũng chỉ có thể trông cậy vào muội muội của ngươi."

"Muội muội?" Vương Yến vẻ mặt chấn kinh.

Hắn có thêm muội muội từ khi nào vậy?

Thật giống như có thể đoán được ý nghĩ của hắn, cha mẹ hắn lúc này liền cho hắn xem một chút "Muội muội" Vương Hô Kiều.

Đó là một tiểu hài nhi vẫn còn ôm trong ngực, trong miệng ngậm một cái bình sữa…

Vương Quan Hưng, đệ tử trực mạch đời thứ mười chín của Vương thị hưng phấn bừng bừng giải thích với nhi tử, đây là hai người bọn họ vừa mới sinh!

Bởi vì chuyện này, hai người bọn họ còn được thưởng cho một lượng lớn cống hiến gia tộc.

Đợi cho hài tử lại vứt bỏ, bọn họ sẽ xin trở về gia tộc nuôi dưỡng hài tử.

Vương Yến kiêu căng cả người có chút tê dại.

Chỉ vậy đã có thêm một muội muội?

"Nhi tử, ngươi lần này nếu không qua được cửa, hãy mau thành thật kết hôn sinh con, thừa dịp tuổi trẻ sinh nhiều người, có thể tích góp được một khoản lớn cống hiến gia tộc."

Những lời này, Vương Yến kiêu ngạo nghe không nổi nữa.

Thật vất vả mới nín được đến video kết thúc, Vương Yến kiêu ngạo suy nghĩ một chút, không gửi video về. Dù sao, video gửi đi một đường phải trằn trọc mấy năm, đến lúc đó cha mẹ hơn phân nửa đã mang theo muội muội về nhà.

Được rồi, hay là chuẩn bị khiêu chiến phó bản đi.

Hắn bớt thời gian đi lĩnh 【Thất phẩm Thiên Mạch Đan】 mà cha mẹ hỗ trợ đổi, sau khi dùng, huyết mạch liền từ đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh Bính đẳng lại đột phá lên một đoạn nhỏ, nhưng khoảng cách Ất đẳng vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Bất quá, hắn cũng không cảm thấy thất vọng.

Trước khi khiêu chiến phó bản, cho dù có thể tăng lên một chút xíu cũng tốt. Lại thêm Phi Tuyết phụ trợ, lần khiêu chiến phó bản này càng nắm chắc hơn.

Sau khi củng cố tu vi một chút, hắn cảm thấy đã chuẩn bị không sai biệt lắm, liền quyết định đi phụ bản 【Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ】.

Là quà tặng mà Thủ Triết lão tổ ban tặng cho hậu bối, phụ bản này nằm trong nhà cũ của Vương thị ở Bình An trấn.

Ngày đó, hắn dẫn theo Trần Mạn Thanh học tỷ cùng nhau đến nhà cũ.

Hiện tại căn nhà cũ cơ bản đều là trưởng bối gia tộc ở, các tiểu bối trên cơ bản đã ở toàn bộ Trường Ninh vệ, thậm chí là Lũng Tả quận, Đại Càn quốc khai chi tán diệp.

Không còn cách nào khác, nhân khẩu gia tộc quá nhiều, mà căn nhà cũ ở Bình An trấn cho dù mở rộng thêm vẫn còn quá nhỏ.

Mà Vương Yến Kiêu đời này, cũng chính là tới nhà cũ hơn mười lần, đều là tới bái kiến trưởng bối.

Về phần tế tổ, hắn chỉ có thể xếp rất phía sau, hoàn toàn bao phủ trong đám người, phải dựa vào màn trời quan sát mới có thể nhìn thấy được tình cảnh trung tâm của tế tổ.

Trần Mạn Thanh học tỷ thật vất vả mới có cơ hội đến nhà cũ Vương thị, cũng đặc biệt hưng phấn, nói nơi này vô cùng vô

tận linh khí, hút một ngụm cũng có thể tăng trưởng tu vi. Chỉ tiếc, nàng không thể thi vào Bình An giáo khu, nếu không, có thể ở Bình An Trường Thành chờ mong.

Sau khi tốt nghiệp, nàng cũng có thể trực tiếp đạt được khởi điểm tốt hơn, có tư cách trực tiếp mua phòng!

Trong lúc nói chuyện, Vương Yến Kiêu đã tới bên ngoài phụ bản, trình lên yêu cầu giao phó bản Khí Linh, sau đó chính thức bắt đầu cày phụ bản.

【 Lễ tốt nghiệp 】 của Thủ Triết bắt đầu phó bản không có khó khăn gì lớn, đó đều là do Thủ Triết lão tổ tự bỏ vốn, lễ vật tâm ý dành cho bọn nhỏ trong gia tộc, trên cơ bản chỉ cần vững chắc cơ sở, có thể lấy được tư cách khiêu chiến, đánh thật tốt đều có thể thông qua.

Bởi vậy, Vương Yến đánh rất thuận lợi trước hai cửa ải, cũng lấy được lễ vật tương ứng.

Chỉ có cửa ải thứ ba mới thật sự là khảo nghiệm cuối cùng.

Mà lần này, Vương Yến Kiêu công tác chuẩn bị vô cùng đầy đủ, dựa vào cố gắng cùng một chút vận khí, ở thời khắc cuối cùng nguy hiểm vượt qua cửa ải.

Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ thấy hư ảnh của Thủ Triết lão tổ xuất hiện trong phụ bản, mỉm cười gật đầu với hắn, chúc mừng nói: “Đứa nhỏ Yến Kiêu này không tệ, chờ mong ngày gặp mặt ngươi.”

Vương Yến kiêu ngạo kích động tới hỏng mất.

Sau khi đả thông cửa thứ ba có ba phần thưởng.

Một là 【 phiên bản tinh hoa cao cải thiện 】.

Hai là một lần có cơ hội tu luyện Lưu Tiên Cốc trong một tháng.

Trong đó, bản tinh hoa cao cải thiện có thể đề cao tư chất, thích hợp cho đại thiên kiêu Thiên Nhân cảnh như hắn dùng.

Mà cơ hội tu luyện ở Lưu Tiên Cốc, đương nhiên là sử dụng phối bộ với bản cao cải tinh hoa, có thể giúp hắn hấp thu dược hiệu bản cao cải tinh hoa hơn.

Trừ cái đó ra, còn có ban thưởng thứ ba, cũng là một cái trọng yếu nhất.

Lúc hắn phục dụng bản tinh hoa cao cải thiện, có thể được Thủ Triết lão tổ tiếp kiến và thủ hộ!

Đương nhiên, đây chắc chắn không phải là gặp riêng và thủ hộ, dù sao con cháu trong gia tộc quá nhiều, người có thể vượt qua kiểm tra cũng không ít. Mỗi người đều một mình tiếp kiến và thủ hộ, Thủ Triết lão tổ kia quanh năm suốt tháng đều không đủ thời gian tiếp kiến.

Cho nên, cái này tiếp kiến đều là sau khi gom đủ nhân số nhất định cùng nhau tiếp kiến.

Có điều, đến lúc đó Thủ Triết lão tổ nhất định sẽ kiên nhẫn giảng giải một chút vấn đề tu luyện, hắn cũng có thể đơn độc mời lão tổ giải đáp nghi hoặc.

"Yến kiêu học đệ, chúc mừng ngươi vượt qua kiểm tra." Trần Mạn Thanh học tỷ cũng vô cùng hưng phấn, trực tiếp ôm Vương Yến Kiêu, hôn lên mặt hắn "Chíp" một tiếng, đồng thời cổ vũ nói: "Ngươi nhất định phải cố gắng, tiến vào danh sách Lăng Hư cảnh của gia tộc!"

Lần đầu tiên được nữ hài tử thân, vẫn là học tỷ Mạn Thanh mình có chút thích, mặt Vương Yến Kiêu lập tức đỏ lên, trong lòng do dự có nên thổ lộ với Mạn Thanh học tỷ hay không.

Đúng vào lúc này.

Đột nhiên, trong nhà cũ có một đạo độn quang màu băng cường đại xông thẳng lên trời, vẽ ra một đường cong bắn nhanh về phía Tân Bình trấn.

Ngay sau đó, lại có một đạo độn quang màu băng bay lên trời đuổi theo, khí tức càng thêm khủng bố, càng thêm uy nghiêm, còn tản ra trận trận long uy, nghiễm nhiên là một đầu Băng Long Chân Tiên cảnh.

Bất quá trong nháy mắt, Băng Long cũng đã đuổi tới bên cạnh đạo độn quang lúc trước, vừa bay vừa phát ra trận trận tiếng long ngâm trầm thấp: "Na Na tiểu thư, ngài vừa mới tấn thăng Thần Thông cảnh, ngàn vạn lần đừng để tiểu tử họ Dận kia châm ngòi, tiểu tử kia đã Thần Thông cảnh tầng bốn!"

“Cái này…”

Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, ngay cả tâm tư thổ lộ lẫn nhau cũng không có.

“Nan Na tiểu thư? Vừa mới thăng cấp Thần Thông cảnh?” Trần Mạn Thanh vẻ mặt khiếp sợ mà ngưng trọng: “Đạo độn quang vừa rồi, không phải là trong học viên Bình An giáo khu Tộc Vương thị chúng ta, Băng Long Thánh nữ 【Vương Cẩn Na thực lực kinh khủng nhất】 chứ?”

Trần Mạn Thanh năm đó là thiếu chút nữa thì thi đậu vào khu trường học Bình An, nhưng thật ra nàng cũng biết rõ, với thực lực của nàng, cho dù thi vào vận may cứt chó, đó cũng tuyệt đối là lót đáy.

Nghe nói đệ tử đọc sách ở khu Bình An, đại thiên kiêu không bằng chó, tuyệt thế đi khắp nơi, chỉ có thiên tử thiên nữ mới có thể nói chuyện kiên cường!

Nhưng cho dù là ở nơi thiên tài như Bình An giáo khu tụ tập, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một tiên thiên thánh tử thánh nữ đến quét ngang đương đại, dẫn dắt phong tao.

Phải biết rằng, tộc cao đẳng bây giờ học được một trăm tuổi, nếu như còn chưa tốt nghiệp, sẽ tự động kết nghiệp.

Thánh nữ tiên thiên thánh tử từ trăm tuổi trở xuống, đó đều là tồn tại thiên phú lúc sinh ra đã cực kỳ đáng sợ, mạnh như Vương thị, đều không có khả năng mỗi đời đều có tiên thiên thánh tử thánh nữ trẻ tuổi.

Ngược lại sau khi đến Lăng Hư cảnh, số lượng thánh tử thánh nữ sẽ nhiều hơn không ít, tự nhiên cũng không có hiếm lạ như vậy.

Băng Long Thánh Nữ Vương Cẩn Na chính là người mạnh nhất trong đám tiểu bối thế hệ này của Vương thị, từ khi sinh ra đã được chú ý, những năm này ở trong Tộc Học cũng là độc lĩnh phong tao.

Nàng chính là điển hình của “trẻ con nhà người khác”, Vương Yến Kiêu là bạn cùng lứa tuổi, từ nhỏ đến lớn cũng không ít

được ba mẹ xách lỗ tai so sánh với nàng, đối với cái tên này có thể nói là như sấm bên tai.

“Hẳn là vậy.” Vương Yến Kiêu lau mồ hôi lạnh trên trán: “Ta còn chưa thấy bà nội của Cẩn Na, nhưng khí chất này… hẳn là bà ấy.”

Vương Cẩn Na chính là con gái của Vương Bảo Quang và tiểu Long Nữ Y Băng, hiện giờ vừa vặn cùng năm với Vương Yến Kiêu, cũng là tám mươi tuổi!

Nhưng tuổi tác mặc dù giống nhau, chênh lệch huyết mạch của hai người cùng với chênh lệch tu vi, đó thật sự là khác nhau một trời một vực.

Một người là đã tu luyện đến Thần Thông cảnh, một người còn đang ở Thiên Nhân cảnh hậu kỳ.

Lý tưởng lớn nhất đời này của hắn cũng chính là có thể tranh thủ được cơ hội truyền thừa của Lăng Hư Bảo Điển, cũng không dám so sánh với vị cô nãi nãi này.

Cũng đúng vào lúc này.

Trong nhà cũ có không ít trưởng lão Lăng Hư cảnh đều bị kinh động, nhao nhao bay lên trời, ở trên bầu trời nghị luận rối rít lên: “M Nana đây là muốn đi đánh Thần Thông bảng sao? Cái này vừa mới tấn thăng không dễ đánh nhỉ?”

“Đi đi đi, đi xem một chút náo nhiệt, hiện tại Thần Thông bảng không giống với lúc trước của chúng ta, người trong Bá Bảng đều là quái vật, cho dù là Tiên Thiên Thánh Nữ cũng không dễ đánh.”

Trong nghị luận nhao nhao, một lão tổ đại lão tổ tông nhao nhao rời khỏi nhà cũ, hướng phía Tân Bình trấn bay đi, hiển nhiên là vây xem. Thậm chí, trong đó không thiếu lão tổ tông đã đạt tới Chân Tiên cảnh!

Vương Yến kiêu căng toát mồ hôi lạnh.

Các lão tổ tông của gia tộc đều thích xem náo nhiệt như thế sao?

Mà Trần Mạn Thanh thì vẻ mặt hưng phấn, ôm cánh tay kiêu ngạo của Vương Yến nói: “Đi đi đi, chúng ta cũng đi Tân Bình

trấn xem náo nhiệt đi, cũng không biết tiên thiên thánh nữ cùng thời chúng ta vừa thăng cấp có thể đánh tới hạng mấy.”

…

Chương 2: Nana! Một đời tiên thiên thánh nữ mới của Vương thị

…

Hai người Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh chỉ là tu sĩ Thiên Nhân cảnh hậu kỳ, cũng không dám bay trên không trung nhà cũ Bình An, bởi vậy nhanh chóng chạy tới trước lôi đài Thần Thông cảnh của Tân Bình trấn, chung quanh đã tấp nập người.

Hiện giờ thông tin quá phát đạt, có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào trong đám người vừa nói, ngay lập tức lan truyền ra khắp giới bằng hữu.

Lôi đài Thần Thông cảnh hiện tại, cũng đã sớm không còn là dáng vẻ như lúc sáng thảo.

Đường kính Thần Thông lôi đài chừng hơn một dặm, mặt đất lát đá gạch lôi đài đều là cấp bậc cực kỳ chắc chắn, cho dù là một kích toàn lực của tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường cũng không thể tạo ra hư hao quá lớn.

Trận pháp phòng hộ lôi đài khởi động, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được tu sĩ Chân Tiên.

Sở dĩ lôi đài Thần Thông cảnh muốn tu thành bộ dáng như vậy, cũng là bởi vì thực lực so đấu người dự thi càng thêm khoa trương.

Thử nghĩ một chút, một tu sĩ Thần Thông cảnh đỉnh phong huyết mạch cấp Tiên Thiên Thánh tử, một kích toàn lực uy lực lớn bao nhiêu?

Cho dù là tu sĩ Lăng Hư cảnh bình thường cũng chưa chắc có lực bộc phát mạnh như vậy, lôi đài bình thường há có thể chống đỡ được?!

Lôi đài một bên, đứng sừng sững một khối cự bia cấp linh bảo Thần Thông, phía trên biểu thị một ít quy tắc nhập bảng, ví dụ tuổi từ năm trăm tuổi trở xuống, một khi đột phá đến Lăng Hư cảnh lập tức rời bảng vân vân, cũng quy định bộ phận tuổi tác dị tộc hạn chế.

Dưới nữa chính là xếp hạng chính thức trong một trăm thứ hạng đầu của Thần Thông bảng.

Trong đó người đứng đầu là bắt mắt nhất, tên nhan sắc là màu vàng, cũng ở phía sau ghi rõ các tin tức về tuổi tác, xuất thân, tu vi huyết mạch.

Đệ nhất Thần Thông bảng là 【Vương Hoàn Lượng】, tuổi tác bốn mươi hai, huyết mạch là Thiên Tử Giáp đẳng thiên thượng, tu vi là Thần Thông cảnh cửu tầng, thân phận là đích mạch bình thường đời thứ mười sáu của Trường Ninh Vương thị.

Lai lịch Vương Hoàn Lượng này cũng không nhỏ, gia gia của hắn Vương Hựu vốn là cường giả trẻ tuổi trong dòng chính Vương thị, từng là thanh niên phong vân từng danh chấn Lạc Kinh. Bà nội của hắn, lại là xuất thân đích mạch tiểu thư Khương Tẩy Nguyệt của Thánh tộc Khương thị, đồng dạng có thân phận phi phàm.

Danh tự thứ hai và thứ ba là màu bạc, theo thứ tự là "Thất Tình công tử" đến từ thế lực siêu nhiên của Tây Nhược Thần Châu, Diệu Âm phật sứ của Đại Thiều Âm Tự, Nam Lam Thần Châu Cực Lạc Thần Triều.

Bọn họ đều là huyết mạch Thiên Tử Giáp thiên phú hàng đầu, so với Vương Hoàn Lượng cũng chỉ kém hơn nửa bậc mà thôi.

Sau đó bốn đến mười người, tất cả đều là màu đồng, tư chất huyết mạch hoặc là Thiên Tử Giáp đẳng, hoặc là Thiên Tử Ất đẳng thiên thượng, tu vi cũng đã đạt tới Thần Thông cảnh đỉnh phong tồn tại, không ai không phải là cường giả đỉnh phong trong người trẻ tuổi đương đại.

Nhưng bốn đến mười, cũng chỉ có 【Vương Như】 là thanh niên tuấn kiệt Vương thị, những người còn lại đều là tinh anh trẻ tuổi đến từ các thế lực đỉnh cấp Đại Thần Châu, trong đó thậm chí còn có một vị con trai Ma Chủ đến từ Ma tộc, cùng với một vị thiếu tộc trưởng Cự Nhân bộ tộc liên minh.

Bởi vậy có thể thấy được, hôm nay Tân Bình trấn Thần Thông Bảng, đã dần dần diễn biến thành Thánh Vực Tổng Bảng.

Nguyên nhân xuất hiện loại tình huống này kỳ thật cũng rất đơn giản.

Mặc dù các Đại Thần Châu đều có bảng danh sách của mình, nhưng trên bảng danh sách đều là cường giả trẻ tuổi Thần Châu của mình.

Nếu người trẻ tuổi trước kia muốn dương danh ở Tứ Đại Thần Châu, được một Thần Châu đánh tới, vô cùng phiền toái, hơn nữa đường xá xa xôi, thường phải tiêu hao thời gian rất lâu.

Mà bảng danh sách trấn Tân Bình cũng có phiền toái này, ví dụ như người nào đó là Tân Bình thứ nhất, nếu muốn chứng minh mình là đệ nhất toàn Thánh Vực, còn phải đi khu vực tự trị của mình và Ma tộc Thần Châu, liên minh Cự Nhân tản bộ một vòng.

Hơn nữa, bởi vì tổng thể chất lượng của Tân Bình Bảng vô cùng cao, đánh xong Tân Bình Bảng lại đi đánh bảng danh sách địa phương khác, liền luôn luôn có loại cảm giác khó chịu. Bởi vậy, có không ít người trẻ tuổi của Thần Vũ thế giới đều lựa chọn đi đánh bảng khác trước, cuối cùng trở về hướng Tân Bình Bảng.

Càng có một số thanh niên Vương thị tình nguyện ở lại Vương thị tiếp tục nội quyển, cũng không thích ra ngoài đánh bảng.

Theo người trẻ tuổi của Vương thị và người trẻ tuổi của tứ đại Thần Châu trao đổi càng ngày càng nhiều, loại thói quen này cũng sẽ thay đổi một cách vô tri vô giác mà ảnh hưởng đến người trẻ tuổi Thần Châu khác.

Dần dà, bảng Tân Bình bảng chất lượng cao hơn một bậc, cũng trở thành mục tiêu cuối cùng của tất cả những vị vua không ngai trong các bảng danh sách cùng loại, tất cả các thanh niên tuấn kiệt trong quá trình lướt bảng.

Cho nên cho tới hôm nay, thanh niên tuấn kiệt toàn bộ Thánh Vực muốn gây ra chút danh tiếng đều chạy tới Tân Bình trấn của Thần Vũ thế giới đánh lôi đài.

Theo bảng danh sách càng ngày càng nghiêm túc, các thế lực lớn vì tranh xếp hạng cũng sẽ chuyên môn bồi dưỡng đệ tử đánh bảng, cạnh tranh xếp hạng trên bảng tất nhiên là càng thêm nội quyển.

Bây giờ, ngay cả Vương thị muốn bảo vệ vị trí đầu bảng, cũng trở nên có chút vất vả.

Mà một ít thế lực Thánh tộc của bộ phận thứ hai, cũng không trông cậy vào mười người đứng đầu, có thể lưu danh một trăm người đứng đầu bảng danh sách đã cảm thấy không tệ rồi.

Về phần thế lực Tiên Tộc, ngẫu nhiên có mấy tinh anh Tiên Tộc có thể đánh vào trước một trăm, chính là làm rạng rỡ tổ tông, đáng giá cả nước chúc mừng.

"Quá nhiều người!"

Nhìn đầu người chi chít khắp chung quanh, Trần Mạn Thanh có chút ảo não oán trách một câu.

Sớm biết như thế, nàng không nên cùng Vương Yến Kiêu khiêu chiến phó bản, mà nên sớm canh giữ ở bên cạnh lôi đài, như vậy cũng có thể chiếm được vị trí tốt hơn.

Hôm nay phụ cận lôi đài không cho phép lơ lửng xem thi đấu, chỉ có thể ở chung quanh từng vòng từng vòng đưa lên khán đài.

Mà những khán đài kia, hiện giờ đã chật ních quần chúng vây xem.

Đùa à, tiên thiên thánh nữ đương đại của Vương thị lần đầu tiên đánh Thần Thông bảng, đây chính là tràng diện trăm năm khó gặp, ai cũng không muốn bỏ qua. Nếu có thể từ trong trận chiến đấu này, lĩnh ngộ được cái lân bán trảo liền kiếm lớn rồi.

"Yến Kiêu, nơi này!"

Đúng vào lúc này, một nam tử trẻ tuổi từ xa phất tay thăm hỏi Vương Yến Kiêu, ý bảo hai người đi về phía hắn.

"Chiêu Đào tộc huynh."

Vương Yến Kiêu sắc mặt vui mừng, vội vàng lôi kéo Trần Mạn Thanh cùng nhau nghênh đón đối phương.

Đó là ông lão cùng tộc với hắn, Vương Yến Đào, chỉ lớn hơn lão có ba tháng.

Vương Yến Đào là cao học an phận trên trường học mới của tộc học Vương thị, không ở cùng một khu trường học với hắn. Nhưng hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, tư chất tiếp cận, huyết thống quan hệ cũng gần, tính cách cũng tương đối hợp, ngày

thường quan hệ cũng tương đối gần một chút, thường xuyên hẹn ra ngoài chơi.

“Tiểu tử yến hội, vừa rồi ta xem giới bằng hữu, nghe nói ngươi đã thành công vượt qua phó bản tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ?” Vương Yến Đào cười vỗ vai hắn: “Ta biết ngay tiểu tử nhà ngươi là được mà.”

“Tộc huynh, nửa tháng trước không phải huynh cũng đã qua phó bản rồi sao?” Vương Yến Kiêu cười nói, “Chọt tinh hoa của huynh đã dùng chưa?”

“Còn chưa đâu, đang xếp hàng.” Tâm trạng Vương Yến Đào rất tốt, cười rất vui vẻ: “Lúc này ngươi qua ải, đến lúc đó đi bái kiến Thủ Triết lão tổ, hai người chúng ta quá nửa sẽ cùng nhóm. Đến lúc đó cùng đi a!”

Quan hệ giữa hai người vốn là không tệ, hôm nay lại ở thời gian không sai biệt lắm thông qua khảo hạch lão tổ, quan hệ lập tức lại thân cận hơn rất nhiều. Trong con đường nhân sinh dài đằng đẵng sau này, có lẽ có thể nâng đỡ lẫn nhau đi.

Hai người hàn huyên vài câu, Vương Yến kiêu ngạo lại giới thiệu với tộc huynh Trần Mạn Thanh học tỷ, sau khi chào hỏi hai bên, Vương Yến Đào liền vội vàng lôi kéo Vương Yến Kiêu đi về phía lầu cao bên cạnh.

“Nơi này quá chật chội, không có cách nào xem kỹ thi đấu. Ninh Dương lão tổ nhà chúng ta vừa vặn ở một bên chiếm một gian phòng, ta dẫn các ngươi đi đến gian phòng khách.”

Bên ngoài khán đài có không ít cao lầu bao phòng, đều là chuyên cung cấp cho các đại lão xem thi đấu.

Dù sao, cũng không thể để những đại lão Lăng Hư cảnh, Chân Tiên cảnh, thậm chí là các Thánh Tôn Đại La cảnh chen chúc nhau lên khán đài được chứ? Các đại lão chen lấn đến không thoải mái không nói, mà những người khác cũng rất áp lực.

“Nhanh nhanh nhanh! Nếu trì hoãn nữa thì thi đấu sẽ bắt đầu đấy.”

Vương Yến kiêu ngạo không chịu nổi sự nhiệt tình của đối phương, vừa đẩy vừa đẩy Trần Mạn Thanh đến một phòng bao có vị trí không quá tốt.

Bên trong phòng bao, một vị lão giả mặt hồng hào, khí độ bất phàm đang ngồi ở trước cửa sổ thủy tinh uống linh trà.

Chú ý tới mấy tên tiểu bối tới, ánh mắt của hắn hòa ái nhìn qua.

Ông lão này chính là 【Vương Ninh Dương】 của tộc lão Vương thị.

Hắn bây giờ đã hơn hai ngàn tuổi, tu vi sơ kỳ Lăng Hư cảnh, chính là một vị tộc lão Lăng Hư cảnh bình thường. Đương nhiên, trong mắt đám tiểu bối Vương Kiêu Vương yến hội, hắn vẫn là một vị trưởng bối cực kỳ lợi hại.

"Yến Đào bái kiến Ninh Dương lão tổ." Vương Yến Đào lập tức cung kính tiến lên hành lễ.

Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh cũng cung kính hành lễ.

Vương Yến Đào thuận thế giới thiệu với lão tổ hai người Vương Yến kiêu căng.

Nghe nói thân phận của Vương Yến kiêu ngạo, ánh mắt của Vương Ninh Dương càng thêm thân thiết: "Thì ra là hài tử của nhị ca nhất mạch ta. Không tệ không tệ, có thể thông qua thí luyện của Thủ Triết lão tổ tiến vào danh sách Lăng Hư chủng. Đáng tiếc nhị ca của ta… Ài ~"

Vương Ninh Dương hồi tưởng lại nhị ca Vương Ninh Thạch nhà mình, liền nhịn không được thở dài một tiếng.

Nhị ca lúc còn trẻ không thể tranh thủ được cơ hội trở thành Lăng Hư chủng, ở Thần Thông cảnh kiều diễm cả đời, ba trăm năm trước cũng đã thọ chung chính tọa hoá.

Tài nguyên của Vương thị so với những gia tộc khác đã xem như là cực nhiều, nhưng có nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không có khả năng cung cấp được cho mỗi người Lăng Hư và Chân Tiên, bởi vậy cạnh tranh nội bộ cũng thập phần kịch liệt.

Cũng may Vương Thủ Triết đã sớm lập ra chế độ bồi dưỡng danh sách gia tộc, cũng tận lực duy trì chế độ công bằng công chính.

Nhưng hôm nay nhân khẩu gia tộc quá nhiều, cạnh tranh bên trong tự nhiên cũng càng ngày càng nhiều, cho dù tiến vào

danh sách dự tuyển Lăng Hư Chủng, vẫn phải xếp hàng, cuối cùng có thể sắp xếp hay không còn là một vấn đề.

Nhiều bảo điển hơn nữa, cuối cùng vẫn là cục diện tăng nhiều cháo ít.

Hiện nay, nếu muốn nắm chắc nắm chắc lấy bảo điển, tốt nhất vẫn là tăng tư chất huyết mạch của bản thân lên tới đại thiên kiêu Giáp đẳng, chỉ là muốn làm đến bước này cũng không dễ dàng.

Hắn thở dài một hơi, mấy tên tiểu bối nhất thời không dám nói lời nào.

“Chuyện cũ không nhắc tới, không nhắc nữa. Nhị ca ta nhìn thấy hậu nhân của ta tranh chấp như vậy, cũng sẽ cảm thấy vui mừng sâu sắc.” Vương Ninh Dương rốt cuộc cũng là người hơn hai ngàn tuổi, cảm khái một hồi, rất nhanh đã khôi phục lại.

Hắn từ trong nhẫn trữ vật móc ra sáu viên thượng phẩm linh thạch, trong đó năm viên cho Vương Yến Kiêu, một viên cho yến kiêu có vẻ như là bạn gái của Trần Mạn Thanh.

Một số trưởng bối trong gia tộc Vương thị thường sẽ giúp đỡ một số vãn bối vừa mắt, đây đã là một hạng truyền thống của Vương thị.

Vương Ninh Dương thân là một vị tộc lão Lăng Hư cảnh bình thường của gia tộc, mỗi năm chỉ phụng dưỡng là có thể lấy hơn mười thượng linh, nếu như chấp hành nhiệm vụ căn cứ mức độ nguy hiểm bất đồng còn có thêm trợ cấp, tổng hợp lại một năm thu được hơn trăm thượng linh vật tư cũng không có gì hiếm lạ.

Nhưng mà chỉ một mạch này của hắn, con cháu xuất thân khai chi tán diệp thì số lượng rất nhiều, một ít hài tử ưu tú dù sao cũng phải nghĩ biện pháp trợ cấp một ít.

Dần dà, hắn cũng không tích lũy được quá nhiều tài phú.

Bất quá tư chất huyết mạch của Vương Ninh Dương tương đối kém, sau khi kế thừa bảo điển cũng chính là tuyệt thế Đinh đẳng nhiều hơn một chút, bởi vậy cũng không có ý định trùng kích Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ gì đó, bản thân chi tiêu tương đối ít, ngược lại cũng không đến mức xấu hổ vì trong túi.

“Đa tạ Ninh Dương lão tổ ủng hộ tài nguyên.” Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh vội vàng bái tạ lần nữa, trong lòng cũng ghi nhớ phần ân tình này.

Về phần Trần Mạn Thanh, ngược lại cũng không phải hoàn toàn chiếm vinh quang của Vương Yến.

Nàng năm đó thiếu chút nữa là có thể thi đậu tới Bình An giáo khu, bản thân thiên phú huyết mạch thực ra vượt qua Vương Yến Kiêu và Vương Yến Đào, chỉ là khổ nỗi xuất thân từ Tiên Tộc bình thường của Trung Thổ Bát Thánh phủ, tài nguyên có thể hưởng dụng kém xa so với huynh đệ Vương thị mà thôi.

Nếu cho nàng cơ hội ngang nhau, không chừng trong tương lai hai huynh đệ đời này sẽ đi xa hơn so với đôi Vương thị yến tự này.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện.

Trong tầng mây, bị lão bộc băng long khuyên nhủ một lát, 【Vương Cẩn Na】 tính tình hơi chút thu liễm, cuối cùng từ trên trời giáng xuống, “rầm” một tiếng nện lên lôi đài.

Lực bộc phát khủng bố, vậy mà nện tới gạch tiên dưới chân mơ hồ vỡ ra.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, rốt cuộc thấy rõ bóng người kia.

Đó là một thiếu nữ thanh lệ mặc trang phục màu phấn lam, mắt ngọc mày ngài, tràn đầy thanh xuân.

Khí tức băng tuyết nồng đậm vờn quanh người nàng, khiến nàng giống như tinh linh được sinh ra trong băng tuyết, thanh thấu linh tú, linh vận vô cùng xinh đẹp.

Bất quá tính tình thiếu nữ này cũng không tốt lắm.

Vừa mới rơi xuống đất, nàng liền nói với đồng hồ cổ tay: “Khẩn Thiên Trác, ngươi không phải là sợ nãi nãi của bổn cô chứ? Nếu phải nhận thua, liền thành thành thật thật đầu hàng, nhường ra vị trí thứ ba mươi lăm trên Thần Thông bảng.”

Mà cùng lúc đó, lão bộc Băng Long của Vương Cẩn Na cũng từ trên trời giáng xuống, hai tay chắp sau lưng, nghiêm túc đứng ở phía trước lôi đài.

Những người xung quanh khán đài đều nhao nhao lui về phía sau, để trống cho hắn.

Nghe nói vị lão bộc Băng Long của Na Na tiểu thư xuất thân từ Băng Long đạo cung của Bắc Khuyết Thần Châu. Nhất mạch này có đến hai con Thánh giai Băng Long!

Mẫu thân của Vương Cẩn Na Y Băng Ni Á thánh nữ, liền có được một nửa huyết mạch Băng Long, trên người tiểu thư Na Na tự nhiên cũng kế thừa một phần tư huyết mạch Băng Long.

Bởi vì tư chất nàng cao tuyệt, thuở nhỏ được Băng Long nhất mạch coi trọng, nên Băng Long nhất mạch sớm phái một vị Băng Long Chân Tiên Cảnh canh giữ bên người nàng, bảo vệ nàng an toàn lớn lên.

Chuyện này, tại toàn bộ Thánh vực xem như không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Vương Cẩn Na vừa dứt lời, liền có một bóng người xé rách không gian, rơi xuống trên lôi đài một cách chính xác.

Người đến là một thanh niên nam tử.

Hắn có dung mạo anh tuấn, thân hình cao lớn, bộ áo trắng lay động theo bước chân của hắn, dáng vẻ của giai công tử Trọc Thế.

Dáng vẻ này vừa nhìn đã biết là hậu đãi của con cháu thế gia.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm Vương Cẩn Na: “Na Na tiểu thư, mặc dù ngươi là tiên thiên thánh nữ, cho ngươi chút thời gian trưởng thành nhất định có thể quét ngang đương đại. Nhưng trước mắt cũng chỉ mới thăng cấp Thần Thông cảnh không bao lâu, ngươi thật sự muốn khiêu chiến ta sao?”

Chử Thiên Trác xuất thân từ Thiên Thụy Thánh tộc Chử thị, từ nhỏ được gia tộc bồi dưỡng với quy cách cực cao, đương nhiên không phải hạng người bình thường.

Bây giờ hắn chỉ mới hai trăm tuổi, có thể xếp hạng thứ ba mươi lăm trên Thần Thông bảng, có thể thấy được tuyệt đối không phải đèn cạn dầu.

Trong phòng bao.

“Hẳn là trước kia hai vị không nhận ra chứ? Rốt cuộc tại sao bắt đầu? Bà cô Na thoạt nhìn còn tức giận như vậy?” Vương Yến Kiêu thấy tình cảnh này, có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Các ngươi còn chưa nghe nói sao? Cả đám đều đồn điên rồi.”

Sau khi Vương Yến Đào được lão tổ cho phép, liền kéo Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh ngồi xuống trong phòng, thuận tiện giải thích một chút tình huống cho hai người.

Bây giờ trong giới bằng hữu và đám đông đều đang truyền bá, nói lần này Vương Cẩn Na và Kỳ Thiên Trác xung đột, nguyên nhân chính là một nhóm thiên kiêu có tên là 【Thánh Vực Thần Thông Thần Thông】.

Tất cả thành viên trong đám này đều là nhân vật trên Thần Thông bảng, mà quần chủ chính là Vương Hoàn Lượng đứng đầu Thần Thông bảng.

Bởi vì Vương Cẩn Na dùng tám mươi tuổi để tấn thăng Thần Thông cảnh, gần đây hơn phân nửa sẽ bắt đầu khiêu chiến Thần Thông bảng, đương nhiên sẽ nói đến chuyện này.

Tất cả mọi người đang suy đoán từ khi nào Vương Cẩn Na bắt đầu đánh Thần Thông bảng, người thứ nhất đánh là ai.

Cân nhắc đến thực lực của Tiên Thiên Thánh Nữ, mọi người dự tính sau khi Vương Cẩn Na ổn định tu vi, có tương đối lớn có thể trực tiếp khiêu chiến bốn mươi người đứng đầu, thật sự là lợi hại.

Lúc này, Thiên Trác xếp hạng ba mươi lăm có lẽ là xem mọi người khoa trương quá mức, chua xót ở trong đám người nói một câu, đây còn không phải là dựa vào gia tộc cùng cha mẹ trâu bò sao?

Ai có thể ngờ được, thật trùng hợp, ngay trước khi hắn mở miệng, Vương Cẩn Na lại đúng lúc bị quần chủ đương đại Vương Hoàn Lượng kéo vào trong đám người.

Kết quả nàng vừa vào nhóm, liền nhìn thấy Kỳ Thiên Trác đang phát ngôn bừa bãi.

Vương Cẩn Na từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, mặc dù tu luyện vô cùng khắc khổ, nhưng cho tới bây giờ cũng không phải người có thể nén giận được.

Vừa nhìn thấy lời nói của hắn, nàng lập tức nổi giận đùng đùng, trực tiếp trả lời một câu, “Thiên Trác” ngươi mẹ nó, chẳng lẽ là không cha không mẹ cô nhi?

Sau đó, hai người rất tự nhiên bắt đầu xích mích, không bao lâu sau bắt đầu ước đấu.

Trong bao sương.

Đám người Vương Yến Kiêu biết rõ ước định tiền căn hậu quả lần này cũng hai mặt nhìn nhau.

Bà cô của Cẩn Na cũng khá mạnh mẽ, vì chuyện này mà Huyễn Thiên Trác đã trực tiếp đả tọa ba mươi lăm vị trí đầu.

Trữ Dương lão tổ nhíu mày: “Thằng bé Na Na này sợ là đã ăn khích tướng của Thiên Trác. Với tư chất huyết mạch của Na Na, tốc độ tu luyện cực nhanh, nhất định càng về sau càng mạnh. Thời gian càng lâu, Côn Bằng Thiên Trác càng không có phần thắng.”

“Ta thấy hắn hơn phân nửa là muốn thừa dịp Na Na vừa thăng cấp mượn thế khiêu khích, nếu như có thể đánh bại Na Na, đó tất nhiên là lý lịch vô cùng huy hoàng của hắn, có thể ở trong gia tộc hấp thu càng nhiều tài nguyên.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Hai huynh đệ Vương Yến Kiêu và Vương Yến, Đào tộc nhất thời lo lắng: “Hay là, Ninh Dương lão tổ ngài đi khuyên một câu?”

“Ta làm sao có thể khuyên được?” Vẻ mặt của Ninh Dương lão tổ bất đắc dĩ, “Nhìn tình hình này, chắc hẳn Băng Long tiền bối đã thử qua, nhưng Na Na không chịu. Hơn nữa hiện tại đã ở trên lôi đài, làm sao có thể lui? Mà thôi, Na Na tính tình nóng nảy này, chịu thiệt một lần cũng là tốt.”

Tương tự như Ninh Dương lão tổ lo lắng cho Vương Cẩn Na có rất nhiều người, nhưng cũng không cách nào vãn hồi cục diện.

Tu sĩ trẻ tuổi như Vương Cẩn Na thường trẻ tuổi khí thịnh, xem mặt mũi lớn hơn hết thảy, khí phách nổi lên rất dễ dàng đi tới tối.

Lúc này, trừ phi Thủ Triết lão tổ ra mặt, bằng không sợ là ai cũng không khuyên được.

Cũng đúng vào lúc này.

Theo hai người Vương Cẩn Na và Kỳ Thiên Trác ước chiến thành công, bảng đơn quản lý Tân Bình Bảng cũng nhanh chóng đưa ra tỉ lệ đặt cược cho hai người, tất cả mọi người đều có thể thông qua đồng hồ ứng dụng đánh cược, đánh một bài là Thượng Linh.

"Ủa? Tỉ lệ đặt cược này… Cẩn Na tổ cô nãi nãi thắng một bồi hai, [Thiên Trác] thắng một ăn một thua bảy! Ta nhổ vào, đây cũng quá coi thường tổ cô nãi nãi của Cẩn Na sao?" Vương Yến Đào phẫn nộ bất bình mắng: "Bà cô nhà ta chính là tiên thiên thánh nữ!"

Sau đó, hắn nhanh chóng áp giải Kỳ Thiên Trác thắng, còn ước chừng bỏ ra ba viên thượng linh mua ba chú! Một khi thắng, hắn có thể kiếm được hai điểm thượng linh, thua phải thiệt ba viên thượng linh.

"Tộc huynh, ngươi đây là…" Vương Yến kiêu căng cũng chẳng biết nói gì.

"Ha ha, mặc dù ta kính ngưỡng tổ cô nãi nãi, nhưng ai lại muốn gây khó dễ với tiền chứ? Ài ~ tổ cô tổ mẫu của Cẩn Na vẫn còn quá trẻ, mắc lừa người ta. Ta phải thay nàng vớt về." Vương Yến Đào nghiêm trang nói.

Vương Yến kiêu căng cũng do dự.

Một viên Thượng Linh đối với hắn mà nói cũng coi như là một số tiền lớn, nếu không, cũng mua Thiên Trác Thắng?

Nào ngờ, ngay khi Vương Yến vẫn còn đang do dự, Trần Mạn Thanh đã đặt cược trước, khẽ cắn môi mua ba chú Vương Cẩn Na thắng, sau đó nháy mắt nhìn về phía Vương Yến kiêu ngạo, tựa hồ đang ám chỉ nàng.

Vương Yến kiêu căng bất đắc dĩ.

Được rồi! Hắn cũng quyết tâm đặt cược ba lần tổ cô nãi nãi thắng.

Lần này thua chính là thua ba thượng linh, thắng chính là thêm ba điểm thượng linh.

Tỉ lệ đặt cược như vậy, cho dù hai bên hắn đều đặt cược như vậy, cũng sẽ thiệt thòi không đủ ba viên thượng linh. Có thể

nói, vì học tỷ, hắn coi như là dốc hết vốn liếng.

Chỉ trong chốc lát như vậy.

Những người khác cũng đều nhận được thông báo nhắc nhở của đồng hồ, bắt đầu nắm chặt thời gian đặt cược.

Ngay cả Ninh Dương lão tổ cũng lén lút bỏ ra năm mươi chú "Thiên Trác Thắng". Yến Đào nói đúng, ai sẽ không qua được tiền chứ?

Chỉ trong một tiểu hội này, mắng trận trên lôi đài của Chử Thiên Trác và Vương Cẩn Na đã kết thúc, đánh nhau ngay trên lôi đài.

Thiên Trác kia không hổ là tuấn kiệt trẻ tuổi xếp hạng thứ ba mươi lăm trên Thần Thông bảng, tư chất huyết mạch của hắn mặc dù không bằng Vương Cẩn Na, nhưng cũng đạt đến trình độ Thiên Tử Ất đẳng cấp, tu vi lại đạt đến Thần Thông cảnh tầng bốn, mà kinh nghiệm chiến đấu lại có chút phong phú, sức chiến đấu tương đối mạnh mẽ.

Mà Vương Cẩn Na lại kém nửa bậc.

Nàng dù sao mới tám mươi tuổi, lại là vừa thăng cấp Thần Thông cảnh, đặt chân chưa ổn định, tuy rằng huyết mạch càng cường đại hơn, tư chất càng thêm xuất chúng, nhưng cũng rất khó hoàn toàn bù đắp chênh lệch tu vi cảnh giới cùng kinh nghiệm chiến đấu.

Thời gian dần trôi qua, nhược điểm của Vương Cẩn Na càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng nàng sắp thua.

Đột nhiên, ánh mắt Vương Cẩn Na trở nên sắc bén, phát ra tiếng rống giận dữ như tiếng rồng ngâm, khiến cho hộ thuẫn trên võ đài cũng phải run rẩy.

Sau một khắc.

Thân hình xinh đẹp của nàng phát sinh biến hóa, trên cổ, trên đùi đều mọc ra vảy rồng màu băng dày đặc, đỉnh đầu còn có hai cái sừng rồng non nớt, ngay cả màu con ngươi cũng trong nháy mắt biến thành màu vàng băng lãnh.

Một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo băng lãnh tràn ra, hàn ý vô tận bạo ngược toàn trường.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không khí trên lôi đài giống như bị đông cứng.

"Đây là…" Trong phòng bao cao cấp, có mấy Thánh Tôn âm thầm quan sát cuộc chiến giật mình: "Huyết mạch Băng Long thật mạnh mẽ, Cẩn Na tiểu thư đã thức tỉnh một chút huyết mạch Thần Long viễn cổ sao?"

Cái gọi là Viễn Cổ Thần Long huyết mạch, chính là nguồn gốc từ Viễn Cổ Thần Long huyết mạch chi lực.

Phải biết rằng, bên trong Thánh Vực số lượng dị tộc tuy nhiều, nhưng Long tộc lại là một chi dễ thấy nhất trong đó, số lượng cường giả cũng là rất nhiều, trong đó có một nguyên nhân phi thường trọng yếu, chính là trong Long tộc ngẫu nhiên sẽ sinh ra hậu duệ thức tỉnh Thần Long huyết mạch viễn cổ.

Tục truyền, thời kỳ viễn cổ thực lực Thần Long cường hoành vô cùng, thậm chí có thể cùng Cổ Thần so sánh, Long tộc thậm chí đã từng một lần hùng bá Hư Không Hải.

Bây giờ tuy Long tộc đã xuống dốc, nhưng huyết mạch của Viễn Cổ Thần Long vẫn chảy xuôi trong cơ thể Long tộc như trước, chỉ là đã trở nên vô cùng mỏng manh rồi, chỉ có một số rất ít hậu duệ thiên phú phi thường mạnh mẽ mới có thể thức tỉnh.

Mà một tia huyết mạch thức tỉnh này, tuy rằng không thể để cho Long tộc thức tỉnh nó trực tiếp tấn thăng thập thất giai, nhưng lại có thể để cho tương lai của bọn họ nắm giữ vô hạn khả năng.

"Ta đi!"

Kỳ Thiên Trác vốn nắm chắc thắng lợi trong tay, sắc mặt cũng đại biến, liên tục thi triển kỳ chiêu phòng ngự.

Nhưng không ngờ, Vương Cẩn Na sau khi bộc phát ánh mắt băng hàn lạnh lùng, thực lực vô cùng khủng bố, hoàn toàn là áp chế hắn đánh.

Chưa đầy nửa nén hương, Kỳ Thiên Trác đã bị đánh cho thê thảm không nỡ nhìn, hô thẳng đầu hàng!

Nhưng không ngờ, Vương Cẩn Na dường như rơi vào cảm xúc cuồng bạo nào đó, không thèm để ý đến sự đầu hàng của Chử Thiên Trác, một cái tát hóa thành một băng long trảo khổng lồ tiếp tục đánh về phía hắn!

Trong lòng Kỳ Thiên Trác mát lạnh, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng hoảng sợ.

Đám người vây xem cũng thầm hô không tốt.

Cẩn Na mất khống chế, đây là sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Mấy Thánh Tôn vốn đang âm thầm quan sát trận chiến thấy tình thế không ổn, lập tức chuẩn bị ra tay cứu viện.

Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp thực sự ra tay.

Đột nhiên.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một bàn tay năng lượng màu xanh khổng lồ xé mở không gian đột nhiên giáng xuống, uy thế bàng bạc trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ bầu trời.

Nó hoàn toàn bỏ qua phòng hộ của lôi đài trận pháp, giống như một làn gió xuân dễ dàng xuyên thấu trong đó, ngăn trước băng long trảo khổng lồ của Vương Cẩn Na.

Cự hình băng long trảo đánh vào bàn tay màu xanh, giống như trâu đất xuống biển, không chút gợn sóng.

Kỳ Thiên Trác tưởng mình chết chắc mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn một màn này.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ màu xanh kia sau khi ngăn cản băng long trảo, lại dịu dàng bảo vệ Vương Cẩn Na bạo tẩu, từng luồng năng lượng sinh mệnh bổn nguyên cường đại dũng mãnh lao vào trong cơ thể nàng, chải vuốt năng lượng đang điên cuồng trong cơ thể nàng.

Nhìn thấy cảnh này, mấy vị Thánh Tôn trong phòng âm thầm vây xem đều thở phào nhẹ nhõm, từng người một lần nữa ngồi xuống.

Trên lôi đài, dưới sự an ủi của năng lượng sinh mệnh, Vương Cẩn Na nhanh chóng tỉnh táo lại.

Ngửi thấy hương vị vô cùng quen thuộc mà thân thiết, miệng nàng nhếch lên, vạn phần ủy khuất khóc lên: “Lão tổ gia gia! Hu hu!”

“Ai ~ nha đầu này của ngươi.” Giọng nói ôn hòa của Vương Thủ Triết vang lên trên lôi đài: “Không phải lão tổ gia gia đã nói với ngươi, bây giờ ngươi còn quá nhỏ tuổi, còn khống chế không nổi huyết mạch Viễn Cổ Băng Thần Long trong cơ thể. Lần sau không cho phép như vậy nữa.”

“A!”

Vương Cẩn Na rưng rưng nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Dưới lôi đài, trong sương phòng chung quanh, tất cả người vây xem thấy một màn như vậy đều là trợn mắt há hốc mồm.

Đám người Vương Yến, Vương Yến, Kiêu càng kích động đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Tuyệt đối không nghĩ tới, trận chiến này lại dẫn dụ Thủ Triết lão tổ ra ngoài.

Đây chính là nhân vật truyền kỳ dẫn dắt Vương thị từ một tiểu thế gia cửu phẩm một đường đi tới hôm nay, cũng là thần tượng của tất cả những người trẻ tuổi của Vương thị, chỉ là ngày thường ru rú trong nhà, bình thường hiếm thấy, không ngờ hôm nay lại lấy phương thức này để làm rạng rỡ.

Còn nữa, rốt cuộc hiện tại Thủ Triết lão tổ đã tu luyện đến cấp độ nào? Vậy mà đã cường đại như thế rồi sao?

…

chương 3:/chương thứ ba Cấm Khu Sinh Mệnh! Thủ Triết thật cẩu thả!

…

So với sự kinh ngạc và phấn chấn của quần chúng vây xem, Kỳ Thiên Trác trên lôi đài lại bị dọa đến mất hồn mất vía, cả người cứng đờ trên lôi đài không dám nhúc nhích.

Thủ Triết lão tổ này cũng quá mạnh nhỉ? Ngay cả Thánh Tôn lão tổ tông trong nhà, dường như cũng không có uy thế như thế.

Hồi tưởng lại bộ dáng thiếu chút nữa là huyết mạch của Vương Cẩn Na không khống chế được, trong lòng hắn liền run lên một trận.

Liệu Thủ Triết lão tổ có cảm thấy mình hại Vương Cẩn Na suýt chút nữa không khống chế được huyết mạch không? Lão nhân gia ông ta trong cơn giận dữ sẽ không trực tiếp tát chết hắn chứ?

Với địa vị và thực lực của lão nhân gia hắn, nếu thật sự làm như vậy, Thiên Thụy Côn Thị bọn họ làm đến chết cũng chính là kháng nghị kháng nghị, báo thù rửa hận là chuyện không thể trông cậy.

Nhưng vô cùng rõ ràng, lo lắng của hắn chỉ là dư thừa. Với thân phận của Vương Thủ Triết, tuyệt đối không thể so đo với một hài tử hai trăm tuổi, càng đừng đề cập đến đối phương kỳ thật cũng không làm chuyện gì quá đáng.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ màu xanh kia nhẹ nhàng nắm lấy Vương Cẩn Na, trong giây lát liền biến mất trong không gian.

Thấy thế, Kỳ Thiên Trác thở phào một hơi, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện quần áo của mình đã ướt đẫm mồ hôi, giống như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hắn cũng không có tâm tư tiếp tục dừng lại trên lôi đài, quay người liền chui vào không gian, biến mất ở trước mắt mọi người.

Theo người trong cuộc cuối cùng này của hắn ly khai, trên lôi đài lập tức thời không rỗng tuếch.

Nhưng cái này không có ảnh hưởng đến cảm xúc của quần chúng vây xem chung quanh, tất cả mọi người còn đắm chìm trong kích động của Thủ Triết lão tổ xuất thủ, tiếng nghị luận náo nhiệt rất lớn.

Mặc dù không thể tận mắt nhìn thấy bổn tôn của lão tổ tông, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy lão nhân gia là một huyễn thủ năng lượng cũng tốt. Chuyện này nói ra, cũng không biết bao nhiêu người hâm mộ chết đi.

Có phản ứng nhanh, ghi lại video lưu ảnh, đã cao điệu khởi xướng vòng bằng hữu, trắng trợn khoe khoang.

Mà lúc này, thứ hạng trên Thần Thông bảng cũng phát sinh biến hóa.

Tên của Vương Cẩn Na xuất hiện ở hạng ba mươi lăm, Chử Thiên Trác bị đẩy tới hạng ba mươi sáu. Vốn một trăm, đương nhiên là bị đẩy xuống bảng danh sách.

Người nọ lúc này căn bản không ở Trường Ninh vệ, sau khi biết được tin tức liền ở trong đám thiên kiêu Thánh Vực thần thông kêu rên lên, chỉ trời thề mình nhất định phải tìm cơ hội một lần nữa giết vào bảng danh sách.

Đáng tiếc không gào được mấy câu, hắn đã bị đám chủ nhân Vương Hoàn Lượng đá ra ngoài.

Không sai, xã hội chính là hiện thực như vậy!

Cùng lúc đó.

Trong một gian phòng vắng vẻ bình thường.

Vương Yến Đào vừa vui vẻ lại vừa đau khổ.

Vui vẻ là bà tổ của Cẩn Na đã thắng, còn tiện thể gặp được một ảo thủ năng lượng của Thủ Triết lão tổ tông, chia năm xẻ bảy cũng coi như là tiếp xúc gần gũi với Thủ Triết lão tổ.

Thống khổ, là mình một hơi thua ba thượng linh! Cái này so với đào một miếng thịt của hắn còn đau lòng hơn.

Đồng dạng đau lòng còn có Vương Ninh Dương lão tổ. Năm mươi thượng linh a, điều này đối với hắn mà nói cũng không

phải là số lượng nhỏ.

Chỉ có Vương Yến kiêu ngạo mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, không khỏi giật mình nhìn về phía Trần Mạn Thanh: “Học tỷ, làm sao tỷ đoán ra tổ cô nãi nãi Cẩn Na sẽ thắng?”

Lời vừa nói ra, Vương Ninh Dương và Vương Yến Đào cũng cảm thấy hứng thú nhìn về phía Trần Mạn Thanh.

Không chỉ mình đặt cược ba lần, mà còn sai Vương Yến đánh cược tổ cô nãi nãi của Cẩn Na, rõ ràng là rất chắc chắn.

Trần Mạn Thanh cân nhắc một chút, liền giải thích: “Vì ta thiếu chút nữa đã thi đậu vào khu bình an của Vương thị, bởi vậy từ trước đến nay khá quan tâm đến bên kia, đối với lời đồn về Vương Cẩn Na cũng hiểu biết qua rất nhiều.”

“Ta nghe nói phụ thân nàng Vương Bảo Quang chính là Đại tông chủ của Tử Vân Đạo Tông Bắc Khuyết Thần Châu, mẫu thân cũng có thân phận lai lịch không tầm thường, nàng từ nhỏ đã lớn lên bên người Thủ Triết lão tổ, gần như được đối đãi như một nửa nữ nhi, cực kỳ được Thủ Triết lão tổ sủng ái.”

“Nhân vật như vậy, trên người có lẽ sẽ ẩn giấu càng nhiều át chủ bài, tự nhiên sẽ tăng thêm mấy phần phần thắng. Ngoài ra, lần này nàng xung đột với Kỳ Thiên Trác đến chiến đấu, cách trung gian hơn một canh giờ. Nếu Thủ Triết lão tổ có lòng ngăn lại, chỉ cần nói một câu, ngay cả Vương Cẩn Na cũng không dám vi phạm. Nói vậy, Thủ Triết lão tổ đối với nàng cũng có vài phần tin tưởng.”

Cùng nhau phân tích, khá là có sách mách có chứng.

Vương Ninh Dương lão tổ cũng hơi gật đầu: “Nói có chút đạo lý, nhưng vạn nhất Thủ Triết lão tổ cố ý muốn ma luyện Nana thì sao? Cố ý để cho nàng chịu thiệt, tăng một giáo huấn.”

“Không bài trừ khả năng này, nhưng ít ra ta cho rằng tỷ lệ chiến thắng của Vương Cẩn Na không thấp như vậy, khả năng đặt cược nàng ta thu được lợi rất cao. Kỳ thật, chuyện này cũng giống như nhân sinh, quyết định nào có mười phần nắm chắc. Nhưng nếu đã muốn đặt cược, sau khi đã cân nhắc xác định, đó là chưa từng tiến lên.” Trần Mạn Thanh nhìn thoáng qua Vương Yến kiêu ngạo.

Trữ Dương lão tổ hơi sửng sốt, ngay lập tức cười ha hả: “Thú vị đấy, vậy lão hủ chúc cô nương thắng lợi.”

Vẻ mặt Vương Yến kiêu ngạo cũng hơi khựng lại, ánh mắt hơi có chút phức tạp nhìn về phía Trần Mạn Thanh.

Ánh mắt Trần Mạn Thanh cũng trịnh trọng nhìn về phía Vương Yến kiêu ngạo, nhẹ giọng nói: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút đi.”

Cho dù là đặt cược, nàng cũng không muốn dùng phương thức lừa gạt.

…

Thời gian nhoáng một cái lại qua hai tháng.

Trong khoảng thời gian này, Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh bắt đầu thử nghiệm yêu đương, củng cố tu vi, đồng thời xếp hàng chờ Thủ Triết lão tổ triệu kiến, cuộc sống trôi qua đâu vào đấy.

Kết quả một ngày.

Hắn kết thúc tu luyện như mọi ngày, đang định hẹn học tỷ đi ra ngoài xem phim, bỗng nhận được tin của cha mẹ, nói là đã cùng Thái gia gia và một số trưởng bối của gia tộc từ khu vực tan vỡ trở về Thần Võ thế giới, lên phi thuyền quay về Trường Ninh.

Hắn không ngờ cha mẹ và thái gia gia lại trở về nhanh như vậy, đành phải bỏ kế hoạch ban đầu, vội vàng đến Không Cảng tiếp cơ hội.

Chờ sau khi nhận được cha mẹ và thái gia gia, hắn mới biết được, thì ra lần này bọn họ chỉ hơi dính dáng đến 【Vương Hựu Đạo】, Hựu Đạo lão tổ mới trở về sớm như vậy.

Lúc một nhà bọn họ từ khu vực bị phá hủy trở về, đúng lúc kịp lúc Hựu Đạo lão tổ cũng muốn trở về, đã được phi thuyền tư nhân của hắn tiện thể mang về, nếu không nếu là ngồi thuyền vượt hư không công cộng, không thể thiếu được phải trằn trọc mấy năm.

Đương nhiên, lão tổ Hựu Đạo cũng không phải chỉ thuận đường đưa những trưởng bối trong nhà của hắn ta, mà là cộng

lại trọn vẹn hơn một ngàn tộc nhân, còn có một đống lớn các loại lễ vật.

“Minh đạo thái gia gia quả nhiên là khí vũ hiên ngang, một thân tu vi như đại dương mênh mông, sâu không lường được.”

Vương Hồng Thước, thái gia gia của Vương Yến kiêu ngạo giống như ăn nhân sâm của mấy chục vạn năm hỏa hầu, lúc này cũng đã xuống phi chu rất lâu, nhưng ông ta vẫn chưa từ trong phấn khích mà dừng lại.

Hắn đối với Vương Yến kiêu ngạo khoe khoang, “Lão nhân gia hắn đối xử với những tiểu bối chúng ta, như gió xuân thổi vào mặt ấm áp, chẳng những dành thời gian chỉ điểm tu luyện của ta một chút, còn ôm ngươi 【Hô Kiều muội muội】, cho không ít lễ gặp mặt.”

Vương Hoành Thước là con cháu trực mạch đời thứ mười bảy của Vương thị, thuộc đẳng cấp huyết mạch tuyệt thế thiên kiêu Thần Thông cảnh, cũng là Lăng Hư chủng của gia tộc.

Bây giờ hắn sắp một ngàn tuổi, tu vi đã đạt đến Thần Thông cảnh tầng tám.

Dự tính thêm ba trăm năm nữa, hắn có thể thử đột phá đến Lăng Hư cảnh, tương lai cố gắng nhiều, chưa chắc không thể đạt tới Lăng Hư cảnh trung kỳ. So với Ninh Dương lão tổ mà Vương Yến vài ngày trước đã gặp, tiềm lực còn lợi hại hơn một bậc.

Giống như Vương Hồng Thước, có thể coi là tộc nhân cấp bậc tinh anh của Vương thị.

Bởi vậy, từ khi lão nhân gia tính ra, hậu thế con cháu của lão đều lấy lão làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đoàn kết với nhau trên một cành cây.

Cũng bởi vậy, Vương Hồng Thước tổ chức đám con cháu của hắn lại, ngày thường liền làm việc vặt ở khu vực phá diệt của gia tộc 【Khai Hoang Chủ Lực】, kiếm chút điểm cống hiến của gia tộc.

“Ách… Thái gia gia.” Vương Yến Kiêu nghe vậy có vài phần nóng tai, nhưng vẫn cung kính nói, “Ta đã thông báo cho một số thúc bá gia gia ở nhà, đêm nay ở Đại Tửu Lâu ở Lận Nam

đón gió tẩy trần cho ngài và mọi người, chúng ta về trước nghỉ ngơi một chút, sau đó liền khởi hành đi ăn cơm.”

Dưới sự trấn an của Vương Yến Kiêu, rốt cuộc Vương Hồng Thước cũng từ trong hưng phấn chậm rãi bình tĩnh lại.

Hắn vỗ vỗ bả vai chắt nhi nói: “Yến kiêu, lần này con làm khá lắm, thông qua khảo nghiệm phó bản của Thủ Triết lão tổ, thái gia gia lấy con làm kiêu ngạo.”

Bây giờ tổng nhân khẩu của Vương thị đã vượt quá bảy mươi vạn, một khi thông qua khảo nghiệm của Thủ Triết lão tổ, sau khi nhận được phần thưởng huyết mạch tư chất liền có thể nghênh đón một lần tăng lên, trên thực tế đã có tư cách xếp hàng Lăng Hư Bảo Điển, tự nhiên là một nhóm nhỏ trong miệng bảy mươi vạn người này.

Trên thực tế, từ Vương Hoành Thước tính tới một cành cây nhỏ của một gia tộc, nhân khẩu liền đạt tới bốn mươi mốt người, nơi này còn chưa bao gồm con gái gả ra ngoài, chỉ bao hàm tức phụ gả tới.

Trước mắt Vương Yến Kiêu là tộc nhân thứ hai, ngoại trừ Hồng Thước lão tổ, thông qua lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ để khảo nghiệm.

Đương nhiên, nếu nhìn khắp toàn tộc thì số lượng tộc nhân thông qua khảo nghiệm sẽ nhiều hơn.

“Đa tạ Thái gia gia tán dương.”

Trong lòng Vương Yến cũng mơ hồ có chút kiêu ngạo, dù sao hôm nay hắn đã có được khả năng trở thành tu sĩ Lăng Hư cảnh.

Phải biết rằng, ở Đại Càn quốc hơn hai ngàn năm trước, Lăng Hư cảnh chính là nhân vật cấp bậc Đại Đế của một quốc gia.

Trong lúc nói chuyện, một đám trưởng bối của Vương Hồng Thước và Vương Yến Kiêu một đường trở về nhà, nghỉ ngơi, ôn chuyện, lễ vật phân phát đương nhiên không cần nhắc tới.

Ban đêm.

Trong phòng bao của tửu lâu lớn ở Phù Nam, nhất mạch của Vương Hồng Thước tổng cộng có bốn mươi mốt người, thực

đến hai mươi chín người, người chưa tới đều là tha hương không kịp trở về.

Tuy nhiên bữa tiệc lần này tương đối đặc thù, trên bữa tiệc còn có thêm một Trần Mạn Thanh học tỷ đang yêu đương với Vương Yến.

Đối với chuyện Trần Mạn Thanh tham dự gia đình tụ hội này, "lão tổ tông" Vương Hồng Thước tỏ vẻ vô cùng vui mừng và hoan nghênh.

Cô nương này xuất thân từ Trung Thổ Tiên Tộc, bất kể là thành tích văn hóa hay huyết mạch, đều mạnh hơn một bậc so với yến kiêu, đương nhiên là rất tốt để chọn người cháu dâu.

Đương nhiên, thân phận tộc nhân và tài nguyên gia tộc của Vương thị đặt ở đây, cho dù là tộc nhân trực mạch bình thường, cơ bản cũng đều là cao phối tới cưới vợ. Mà rất nhiều cô nương ưu tú cũng rất thích ý gả vào Vương thị, tìm kiếm cơ hội thay đổi vận mệnh.

Bởi vì tư chất theo kịp, hiện giờ đại bộ phận thê tử Vương thị tu vi hầu như sẽ không quá lạc hậu, thậm chí có khả năng tu vi vượt xa phu quân. Như thế, khả năng phu thê hai người cùng nhau đầu bạc răng long tăng lên rất nhiều.

Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh đi cùng một chỗ, chẳng qua chỉ là một trong hàng ngàn ví dụ trong hôn nhân của Vương thị mà thôi, cũng không có gì đặc biệt.

Theo một phen ăn uống linh đình, một bữa cơm chính là vui vẻ hòa thuận.

Sau khi cơm nước no nê là uống trà, trà qua ba tuần, Vương Hồng Thước mới bắt đầu tán gẫu chính sự: "Lần này trở về, có mấy chuyện muốn nói một chút. Chuyện thứ nhất, chính là bây giờ khu vực phá diệt khai hoang càng ngày càng sâu, mặc dù tính nguy hiểm tăng lên, nhưng cơ hội cũng nhiều. Bởi vậy, ta quyết định gia đình nhỏ chúng ta gia tăng cường độ tham dự vào bên trong Khai Hoang, nếu như vận khí bạo phát nhặt bản tiên kinh, ban thưởng giá trị công huân chính là con số thiên văn."

Mắt mọi người đều sáng rực lên.

Hồng Thạc lão tổ nói ví dụ này cũng không phải là vẽ bánh nướng, chuyện gì trong Phá Diệt chi vực cũng có thể xảy ra, một đêm phất nhanh cũng không phải nói suông.

Mặc dù nơi bọn họ đi đều là khu vực an toàn, sớm đã bị các lão tổ gia tộc cường đại gạt bỏ rất nhiều lần, nhưng mà người sẽ có khả năng có sơ hở, nhưng vạn nhất gặp vận cứt chó, nhặt được chút đồ vật đáng giá thì sao?

"Chuyện thứ hai là liên quan đến yến hội. Nếu Yến Kiêu đã thông qua khảo hạch tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ, vậy thì chúng ta không thể bỏ mặc không quan tâm." Vương Hoành Thước vô cùng nghiêm túc, "Hiện tại trong gia tộc càng nghiêm trọng, với trình độ huyết mạch của Yến Kiêu trước mắt, cho dù tiến vào trong danh sách xếp hàng của Bảo Điển cũng chưa chắc có thể xếp được. Ta quyết định, do những trưởng bối như chúng ta, kiếm một viên Bát phẩm Thoát Thai Đan cho hắn, vừa vặn có thể nhân cơ hội gặp mặt Thủ Triết lão tổ, thuận tiện mời lão tổ cùng nhau hộ pháp."

Bát phẩm Thoát Thai Đan?

Tất cả mọi người đều trầm mặc và hâm mộ.

Thứ này đặt ở thời cổ đại gọi là " Thoát Thai Tiên Đan", là một loại bảo vật có thể cải thiện tư chất huyết mạch trên phạm vi lớn, nhưng tu sĩ Thiên Nhân cảnh dùng nó có tính nguy hiểm rất lớn, phải mời lão tổ gia tộc thực lực mạnh mẽ đến hộ pháp.

Đương nhiên, người tốt nhất đương nhiên là Thủ Triết lão tổ, khoát khoát tay bảo vệ cho ngươi.

"Cái này, cho dù giá cả của Thoát Thai đan có giảm đi thì cũng phải một trăm mấy chục thượng phẩm linh thạch chứ?" Phụ thân Vương Quan Hưng của Vương Yến Kiêu có chút khó xử, "Gia gia hiện tại đang ở giai đoạn mấu chốt để trùng kích Lăng Hư cảnh, tài nguyên cũng không còn nhiều lắm đúng không?"

"Lần này phá diệt chi vực khai thác, ta tích lũy không ít tài nguyên, các ngươi không cần cố kỵ ta." Vương Hoành Thước có chút hăng hái nói, "Ta đại khái có thể xông ra một trăm thượng linh, còn thừa phải dựa vào các ngươi chuẩn bị. Mọi

người suy nghĩ một chút, yến hội nếu là có thể dựa vào Thoát Thai Đan, cao cải tinh hoa, huyết mạch lột xác đến đại thiên kiêu giáp đỉnh phong, thậm chí có khả năng miễn cưỡng đạt tới tuyệt thế Đinh đẳng! Tự nhiên chính là Lăng Hư Chủng ván đã đóng thuyền."

"Chỉ cần cho hắn thời gian hơn ngàn năm, liền có thể tấn thăng Lăng Hư cảnh. Đến lúc đó, cùng ta phối hợp cùng làm nhiệm vụ gia tộc nhiều hơn! Nhất mạch này của chúng ta, liền có thể bồi dưỡng ra càng nhiều Lăng Hư chủng, thậm chí Chân Tiên chủng!"

Đề nghị của Vương Hoành Thước nhanh chóng được ủng hộ. Mọi người đều nguyện ý kiếm chút tài nguyên để ủng hộ Vương Yến kiêu ngạo.

Nhờ vào sự giáo dục và tộc phong của Vương thị, huyết mạch gia tộc vô cùng đoàn kết.

Mục tiêu phóng khoáng và viễn đại như vậy, Trần Mạn Thanh thấy được cũng là ánh mắt tỏa sáng không thôi.

Nhà nàng cũng là Tiên Tộc, trong nhà có mười một cái Lăng Hư Chủng truyền thừa, nhưng không có một trưởng lão Lăng Hư cảnh nào dám liều mạng như thế.

Hơn nữa, cứ như vậy một nhánh dây leo nho nhỏ của Vương thị, gần như mỗi người đều là đại thiên kiêu, tương lai một Thần Thông cảnh nắm chắc tuyệt đối chạy không thoát. Tiên tộc tầm thường, nào có khí tượng huy hoàng như thế?

Ngay cả chủ nhân của Đông Hà Hiên Viên thị cũng tuyệt đối không có tinh thần phấn chấn và tiềm lực như vậy. Lần này, nàng ta thật sự đã đánh cuộc thành công.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Chủ trạch Vương thị.

Trong tiểu viện mấy ngàn năm của Vương Thủ Triết như một ngày.

Một thế hệ mới Tiên Thiên Thánh nữ vương Cẩn Na ngồi xếp bằng trên không, trên người không ngừng có mồ hôi chảy ra,

bị Huyền khí hấp thu liền hóa thành hơi nước bốc lên, quanh thân xuất hiện một tầng sương mù mỏng manh.

Hư ảnh cự long băng hiện lên phía sau nàng, tản ra từng đợt long uy.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tiểu viện đều giống như bị cỗ uy thế này bao phủ, ngay cả trong không khí cũng hiện ra lãnh ý, bầu trời trên đỉnh đầu mơ hồ có bông tuyết bay xuống.

Bên cạnh, Vương Thủ Triết nằm trong ghế thái sư, vừa thảnh thơi uống trà, vừa đưa từng luồng huyền khí tràn ngập khí tức sinh mệnh vào trong cơ thể Vương Cẩn Na.

Cũng không biết qua bao lâu.

Bỗng nhiên.

Một tiếng long ngâm giống như thần long viễn cổ bỗng nhiên xuyên thấu hư không, từ xa xa truyền đến.

Vương Cẩn Na mở trừng hai mắt, đáy mắt lóe lên một tia sáng màu vàng. Pháp tướng Băng Long sau lưng nàng cũng gào lên một tiếng, thân hình đột nhiên bành trướng một vòng nhỏ.

Điều này có nghĩa là huyết mạch của nàng đã phá vỡ gông cùm xiềng xích, tiến vào giai đoạn kế tiếp.

Trên mặt Vương Cẩn Na hiện lên vẻ vui mừng, nhưng không dừng lại vận công, mà nhắm mắt lại, lần nữa chải vuốt lại lực lượng huyết mạch đang tăng vọt trong cơ thể.

Lại qua hồi lâu, huyết mạch chi lực sôi trào trong cơ thể Vương Cẩn Na mới chậm rãi lắng xuống, hư ảnh pháp tướng sau lưng nàng cũng một lần nữa biến mất trong hư không.

Lúc này nàng ta mới mở mắt lần nữa, từ trên bầu trời nhảy xuống, đáp xuống trước mặt Vương Thủ Triết.

“Lão tổ gia gia, đa tạ thập nhất phẩm Hiển Thánh Đan cùng tiên cải tinh hoa của người, huyết mạch của ta rốt cục đột phá đến tiên thiên thánh nữ Ất đẳng! Khống chế đối với huyết mạch viễn cổ băng thần long mạnh hơn một chút.” Vương Cẩn Na hưng phấn đến mức thân thể run rẩy: “Như vậy, con so với Huyên Thiên Trác nhiều hơn một chút huyết mạch trọn vẹn, hắn so với ta cao hơn mấy tầng tu vi cũng không tính là gì. Ta đây hẹn với hắn đi trước.”

Nói xong, nàng liền bắt đầu cấp tốc ở trong đám nhắn lại khiêu khích.

Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười: “Ngươi đã đẩy tiểu tử kia đến hạng ba mươi sáu rồi, sao còn nhìn chằm chằm người ta không tha?”

“Ta dựa vào sức mạnh không khống chế được đánh thắng, có chút thắng mà không võ.” Ánh mắt Vương Cẩn Na lóe lên một cái, lập tức rầm rì giải thích: “Lần này, ta muốn đường đường chính chính đánh hắn một trận, gặp lại lão tổ gia gia.”

Tiếng nói vừa dứt, Vương Cẩn Na liền hóa thành một đạo độn quang màu băng bay thẳng lên trời, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Gần như đồng thời, trong góc tiểu viện cũng có một đạo độn quang màu băng bay lên, theo sát mà đi.

Hiển nhiên, con Băng Long Chân Tiên Cảnh kia lại đi theo.

“Nha đầu này, rõ ràng là con mắt nhỏ mang thù, nói cái gì thắng không vẻ vang.” Vương Thủ Triết thấy thế không trách được lắc đầu cười, trong ánh mắt lại lộ ra sự cưng chiều đối với Vương Cẩn Na.

Hắn thật sự rất sủng ái Vương Cẩn Na, nhưng nếu nói là người thân cách đời cũng không hoàn toàn đối lập. Giống như cha nàng Vương Bảo Quang, cũng cách Vương Thủ Triết rất nhiều đời, nhưng Vương Thủ Triết thấy bảo quang lại tức giận.

Đồ chơi kia, cách ba ngày thì có thể đánh một trận, tuyệt đối sẽ không đánh nhầm.

Về phần sủng ái Vương Cẩn Na, hơn phân nửa là do đứa bé này lớn lên bên chân hắn từ nhỏ.

Lúc nàng sinh ra bởi vì tư chất huyết mạch quá cao, ngoài ý muốn thức tỉnh huyết mạch Viễn Cổ Băng Thần Long, huyết mạch lực vô cùng mạnh mẽ đối với thân thể trẻ con yếu ớt của nàng mà nói, giống như là một quả bom hẹn giờ, nếu xử lý không hẳn rất khó sống qua tám tuổi.

Bảo Quang và Y Băng không thể, chỉ có thể giao nàng cho Vương Thủ Triết chăm sóc.

Nhiều năm như vậy, toàn dựa vào sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết thường xuyên dung hợp long huyết viễn cổ nóng nảy cho nàng, nàng mới an an ổn sống đến bây giờ, tu vi cũng tiến triển thần tốc.

Dựa theo dự đoán của Vương Thủ Triết, chỉ sợ phải chờ nàng thăng cấp đến Chân Tiên cảnh, mới có thể chân chính bắt đầu khống chế và sử dụng Băng Thần Long huyết mạch trong cơ thể nàng.

Đến lúc đó, dùng bí pháp Long tộc tẩy luyện huyết mạch, có lẽ còn có thể khiến một tia huyết mạch Thần Long kia trở nên càng thêm tinh thuần, càng thêm lớn mạnh, tư chất huyết mạch của nàng nói không chừng cũng có thể lại tăng lên một đoạn.

Bởi vì điểm này, Băng Long nhất tộc của Băng Hỏa Đạo Tông cũng coi Vương Cẩn Na như công chúa, không những hy vọng nàng có thể kế thừa truyền thừa Thánh giai Băng Long, thậm chí còn hi vọng nàng có thể tìm hiểu căn nguyên cho Băng Long tộc, đạt được truyền thừa cao hơn.

Cũng không trách Long tộc ôm kỳ vọng cao như vậy đối với nàng, bởi vì điều này rất có thể xảy ra.

Phương thức tu luyện của Long tộc cực kỳ ỷ lại huyết mạch truyền thừa, chỉ cần Na Na lấy bí pháp Long tộc chiết xuất huyết mạch, đợi sau khi nàng thăng cấp Thánh Long, nói không chừng có thể dựa vào huyết mạch truyền thừa của Viễn cổ Băng Long trong cơ thể thức tỉnh huyết mạch, từ đó đạt được thần thông lợi hại hơn.

Đến lúc đó, toàn bộ Băng Long nhất tộc sẽ được lợi.

Thoạt nhìn, Na Na lưng đeo sứ mạng rất nặng.

Có điều Vương Thủ Triết cũng không để ý mấy chuyện này.

Na Na rốt cuộc còn nhỏ, hắn chỉ cầu Na Na chỉ cần có thể vui sướng lớn lên là được, về phần chuyện khác, hết thảy tùy ý là được, có thì có, không có cũng không sao cả.

Kỳ thật không chỉ là Na Na, năm đó đối với ba đứa con của Vương Hựu Nhạc, Vương Hựu Huyền, Vương Cẩn Lộ, hắn cũng giống như vậy.

Hắn chưa từng bởi vì bọn họ có tư chất trác tuyệt, liền yêu cầu bọn họ nhất định phải làm thế nào.

Chung quy đường phải tự mình đi, người khác ép buộc không đi được.

Tu hành khổ cực cỡ nào, cũng chỉ có chân chính phát ra truy cầu từ bản tâm, mới có thể kiên trì mấy trăm năm, mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm mà không mất đi ý chí.

Nhưng người trẻ tuổi mà, ai lại không muốn gây dựng sự nghiệp?

Thừa dịp còn trẻ, cùng bạn cùng lứa tuổi cãi nhau ầm ĩ, giao ra một ít bằng hữu chí đồng đạo hợp, có ích vô hại.

Đưa mắt nhìn Vương Cẩn Na rời đi, Vương Thủ Triết tiếp tục uống trà, trong lòng cũng không tự giác nhớ lại những trải nghiệm của mình trên đường đi tới.

Lại nói tiếp, đoạn đường này của hắn cũng coi như nhấp nhô nổi sóng.

Bất tri bất giác, hắn đã 2739 tuổi, tu vi cũng đạt tới Chân Tiên cảnh tầng tám, so với Thiên Ca năm đó đều mạnh hơn rất nhiều.

Vốn dĩ dựa theo tiêu chuẩn huyết mạch Đạo Tử Bính đẳng cấp đạo bính của hắn, tốc độ tu luyện là không thể nào nhanh như vậy. Thế nhưng nương tử theo thể xác và tinh thần càng phát triển, đối với ảo diệu của Kim Thiềm đại đạo càng cảm thấy hứng thú.

Mật độ giữa vợ chồng cao, cường độ cao, cao niên hạn dưới luận đạo, nhiều năm trôi qua như vậy, đúng là đem Kim Thiềm đại đạo thôi diễn đến cấp độ đỉnh cấp tiên kinh.

Nếu không ngại vợ chồng hai người mới là Chân Tiên cảnh, mà huyết mạch lại bất quá là “Tiên Thiên đạo tử cùng Tiên Thiên đạo nữ”, nói không chừng liền lĩnh ngộ được Kim Thiềm Thánh Đồ!

Nhờ vào nhiều lần luận đạo, tốc độ tiến bộ tu vi của hai vợ chồng cũng nhanh hơn một bậc so với tốc độ tu hành mà bản thân tư chất huyết mạch nên có.

Điều duy nhất tiếc nuối chính là, bởi vì huyết mạch của hắn còn không cao bằng nương tử, bởi vậy dù cho Kim Thiềm luận đạo thường xuyên, nhưng thu hoạch huyết mạch của nương tử tăng trưởng vẫn có hạn, không thể đột phá đến Đạo Nữ Ất đẳng.

Trong lúc Vương Thủ Triết cảm khái, đồng hồ thông tin trên cổ tay hắn bỗng nhiên lóe lên.

Hắn giơ tay nhìn, phát hiện lại là video liên lạc của Thủy Thiên Thần Hoàng.

Lúc này hắn đặt chén trà xuống, điểm liên tiếp, hình ảnh lập thể của Thủy Thiên Thần Hoàng nhất thời xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn là bộ dáng năm đó, nhìn từ bên ngoài vẫn là tinh thần quắc thước, khí vũ hiên ngang.

Ông ta vừa mở miệng, đã oán giận Vương Thủ Triết một trận: "Thủ Triết, ngươi cẩu đã lâu, phó bản của Sinh Mệnh Cấm Khu kia phải quét rồi chứ? Ngươi đừng quên, ta chỉ còn hai trăm năm tuổi thọ, nếu ngươi không thăng cấp huyết mạch hoặc đột phá Thánh Tôn, bản lão tổ sẽ thọ chung chính tẩm cho ngươi xem!"

Đúng vậy, Thủy Thiên Thần Hoàng cũng một đường sống đến bây giờ.

Vốn dĩ thọ nguyên của hắn đã không tới ngàn năm, nhưng sau khi Vương Thủ Triết kiểm tra tình trạng cơ thể của hắn, phát hiện hắn nhìn khỏe mạnh, trong cơ thể lại là ám thương vô số, có một số thương thế rõ ràng phát động cấm chiêu tổn thương tới căn bản, cũng bởi vậy mà ảnh hưởng đến thọ nguyên.

So sánh với Thủy Thiên Thần Hoàng, năm đó Hàn Nguyệt Tiên Triều Triêu Dương Vương bị tổn thương, quả thực là trò trẻ con. Hắn quả thực không cách nào tưởng tượng, cái này phải là liều mạng bao nhiêu lần, mới lưu lại một thân tổn thương như vậy.

Vương Thủ Triết quyết định thật nhanh, lấy sinh mệnh bổn nguyên thay hắn chải vuốt thân thể và thần hồn, giúp Thủy

Thiên Thần Hoàng khôi phục không ít ám thương vốn không thể nghịch chuyển, khôi phục một đoạn thọ nguyên lớn.

Chỉ là trở ngại cấp độ huyết mạch hiện giờ của Vương Thủ Triết, trước mắt có thể trợ giúp cho Thủy Thiên Thần Hoàng đã rất có hạn.

Kế tiếp, trừ phi huyết mạch tiến thêm một bước, từ Đạo Tử lột xác đến cấp Thiếu Đế, hoặc là tu vi của hắn đột phá đến cấp bậc Thánh Tôn, như vậy mới có thể tiến một bước thay Thủy Thiên Thần Hoàng xử lý những trầm ổn khó dây dưa trong cơ thể cùng thần hồn kia, lại giúp hắn khôi phục một phần thọ nguyên nên có.

Cũng bởi vậy mới có lý do thoái thác của Thủy Thiên Thần Hoàng.

“Thủy Thiên bệ hạ bình tĩnh một chút chớ vội, ta đây không phải là đang đợi mười ba thần dược của Hồng Trấn tiền bối bọn họ sao?” Vương Thủ Triết nghe vậy lại không hề vội vàng chút nào, ngược lại ung dung nâng chén trà lên một lần nữa: “Cấm khu Sinh Mệnh kia cũng không phải là phế tích, nếu huyết mạch của ta kém hơn một bậc, vạn nhất không chiếm được truyền thừa thì làm sao bây giờ? Cá nhân ta có thêm một chút thực lực, cũng có thể an toàn hơn một chút - trong cấm khu, chung quy không thể trông cậy vào các ngươi bảo vệ.”

Thủy Thiên Thần Hoàng không khỏi khiến hắn tức chết.

Người từng gặp cẩu, lại chưa từng thấy Vương Thủ Triết cẩu thả như vậy!

Mấy năm nay, hắn đều thay Vương Thủ Triết quét sạch ngoại vi vùng cấm sinh mệnh một lần lại một lần.

Hơn nữa hắn còn nghe nói, Vương Thủ Triết của Sinh Mệnh Cấm Khu này đã sớm phát hiện, nhưng kéo dài đến bây giờ vẫn không chịu khai phá… Nói là sợ gặp phải nguy hiểm không thể đoán trước.

Đây chính là thăm dò cấm khu, thăm dò cấm khu nào có cái nào không nguy hiểm?

Hắn từ lúc còn trẻ đã có tính tình dám đánh dám giết, năm đó làm vô số trận chiến với Tinh Cổ tộc cũng chưa từng thấy hắn

sợ, làm sao chịu được tính tình lải nhải của Vương Thủ Triết như vậy?

Cũng vì nể tình Vương Thủ Triết thay hắn kéo dài tính mạng, hắn mới miễn cưỡng nhịn xúc động mắng chửi người.

Trong mắt hắn, có Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong là Đạo chủ như hắn che chở, nguy hiểm thăm dò cấm khu đã hạ xuống mức cực thấp, đã xem như rất ổn thỏa. Nếu chờ mình chết già, chỉ bằng mấy Đạo chủ hiện tại của Tứ Đại Thần Châu, thăm dò mới thật sự nguy hiểm.

Hắn xem Vương Thủ Triết có bệnh nặng gì!

Nếu đây là hậu duệ của mình, hắn đã sớm giết trở về nắm lấy lỗ tai của hắn ném vào trong Cấm Khu rồi!

…

chương 4:/chương thứ tư Đạo hỏa! Đạo đan lô! Lão gia gia mới đăng nhập!

…

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng biết thời gian cấp bách, tỏ vẻ đã có kế hoạch an bài thăm dò Sinh Mệnh Cấm Khu, bất kể Thập Tam Phẩm Thần Đan có thể luyện chế thành công hay không đều phải thử một lần, lúc này Thủy Thiên Thần Hoàng mới hài lòng treo thông tin.

Đuổi Thủy Thiên Thần Hoàng Hậu đi, Vương Thủ Triết hơi nhắm mắt, chải chuốt lại công việc mấy năm nay.

Kỳ thật những năm gần đây, mặc dù hắn luôn mang danh gia chủ, nhưng quản lý nội vụ của gia tộc đã sớm chuyển giao cho trưởng tử Vương Tông An. Chỉ có một số việc quan trọng, hắn mới ra mặt chủ trì một phen.

Bởi vậy, sức lực chủ yếu của Vương Thủ Triết đều đặt ở việc tu luyện, luận đạo, cùng với nghiên cứu trồng trọt.

Công việc quan trọng nhất trong đó là để Lục Ất dùng thiên phú huyết mạch của hắn thúc đẩy các loại linh dược sinh trưởng.

Không hề nghi ngờ, trong một ngàn bốn trăm năm này, Vương Thủ Triết đã dùng năng lực thúc đẩy của 【Đạo Nguyên Quả】.

Lục tục liên tục, hắn tổng cộng thúc đẩy sinh trưởng ra 23 khỏa Đạo Nguyên Quả, dù là đơn khỏa dùng 40 khỏa Hỗn Độn linh thạch tính toán, tổng giá trị cũng đạt đến 9220 viên Hỗn Độn linh thạch.

Phần Đạo Nguyên Quả này cộng thêm lấy từ con đường khác ra ba viên, tổng cộng hai mươi sáu viên đều bỏ hết vào luyện chế Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan.

Bây giờ đoàn đội phụ trách luyện chế Đạo Nguyên quả là Thái Dương đạo chủ, Tu Di Phật chủ, Thái Sơ Đạo Chủ cùng với Vương Thủ Nghiệp.

Trong đó Vương Thủ Nghiệp có linh hồn lão gia gia 【Cửu Dương Đan Thánh】 giáo dục và hiệp trợ, trong thời gian ngắn ngủi một hai ngàn năm, kỹ thuật luyện đan lần nữa đột nhiên tăng mạnh, lại thành công chen vào toàn bộ đoàn đội luyện đan do Đạo Chủ tạo thành, hơn nữa mơ hồ có xu thế trở thành trung tâm đoàn đội.

Mà phần lớn điện thoại luyện tập sẽ vùi đầu vào sau đó, hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt. Những năm gần đây, kinh nghiệm luyện chế Đạo Nguyên Đan của đoàn đội luyện chế một đường bão táp, khả năng lý giải và xác xuất thành công không ngừng cao lên. Cho tới bây giờ, một lò Đạo Nguyên Đan luyện xong, đã có thể ổn định mở ra 6 viên!

Tổng cộng toàn bộ 26 lò sản xuất 117 viên đạo nguyên đan.

Bởi vì điều kiện phục dụng Đạo Nguyên Đan hà khắc, đầu tiên tu vi phải trên Lăng Hư Cảnh, tiếp theo huyết mạch cũng phải trên thập trọng, nếu không dù là có Đạo Chủ che chở cũng không chịu nổi dược hiệu.

Vì vậy, người phục dụng đạo nguyên đan nói đến cùng đều là huyết mạch thiên tử Lăng Hư cảnh, nhưng bởi vì Đạo Nguyên Đan trân quý, trên thực tế thao tác cơ bản đều là cho người tu hành tư chất trên Thiên tử giáp trở lên sử dụng, dùng để trùng kích thánh tử thánh nữ.

Mà những Đạo Nguyên Đan này của Vương thị xuất hiện, trực tiếp dẫn đến trong hơn một ngàn năm này, toàn bộ Thánh Vực, bao gồm cả Vương thị, hiện ra rất nhiều tiên thiên Thánh tử Tiên Thiên Thánh Nữ Lăng Hư cảnh.

Sau khi những thánh tử thánh nữ này kế thừa thánh đồ, huyết mạch thường ít nhất đạt tới thánh tử Bính đẳng, trong đó có một bộ phận thậm chí đạt tới Ất đẳng hoặc Giáp đẳng!

Trong đó có rất ít, thậm chí lúc ở Lăng Hư cảnh đã đạt đến cấp bậc Tiên Thiên Đạo Tử.

Ví dụ như ba đứa con trai, vợ của Vương Hựu Nhạc, Linh Lung công chúa của Hựu Nhạc… vân vân! Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm Doanh Linh Trúc, Vương Bảo Thánh, Vương An Nghiệp, Vương Ly Dao vân vân.

Từ điểm này cũng có thể suy đoán ra, hôm nay cạnh tranh trên Lăng Hư bảng, Chân Tiên bảng của Tân Bình là kịch liệt cỡ nào.

Không giống với một thánh tử thánh nữ trên Thần Thông bảng sau khi thoáng trưởng thành một chút, có thể quét ngang đương đại, đến Lăng Hư bảng, đó thật sự là thánh tử thánh nữ đi đầy đất, chỉ có Đạo Tử đạo nữ mới có thể độc lĩnh phong tao.

Lấy đệ nhất Thần Thông bảng Vương Hoàn Lượng hiện tại làm ví dụ, một khi hắn đột phá đến Lăng Hư cảnh, tất nhiên ngay cả cái đuôi của Lăng Hư bảng cũng nhìn không thấy. Chỉ có chờ hắn từ từ trưởng thành, mới có thể tranh được một vị trí trên Lăng Hư bảng, nhưng đời này của hắn, muốn xông vào top mười cơ bản là không có khả năng, cho dù là trước ba mươi cũng phải xem cơ duyên của hắn.

Về phần ba thứ hạng đầu của Chân Tiên Bảng, người thứ nhất đương nhiên là Lung Yên lão tổ của Vương thị, thứ hai Liễu Nhược Lam, thứ ba là “Thiên Ca”.

Bên ngoài tam giáp, thứ tư là Vương Thủ Triết, trước mắt bốn địa vị này không ai rung chuyển.

Sau này còn có không ít đạo tử đạo nữ, như đạo nữ Doanh Linh Trúc của Thái Sơ Đạo Cung, Phật tử Lưu Diễm của chùa Bàn Nhược Vương Lạc Thu vân vân, đều ở trong đó.

Những người này tu vi chênh lệch không lớn, xếp hạng cũng thường xuyên sẽ thay đổi, liền không nhất nhất miêu tả.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Sở dĩ Vương Thủ Triết muốn thúc đẩy số lượng lớn Đạo Nguyên Quả cũng là để luyện chế 【Tạo Hóa Thần Đan】 cho 13 phẩm Thần Đan.

Sau khi vơ vét toàn bộ linh dược đỉnh cấp của Thánh Vực, cộng thêm các loại tài liệu như Hỗn Độn Kim Liên mà Vương Thủ Triết tự mình cống hiến ra, tổng cộng cũng chỉ có thể gom được ba lò nguyên liệu, quá trình luyện chế tất nhiên phải cẩn thận hơn nữa!

Còn không tốt, cũng hy vọng ba lò này ít nhất có thể ra một viên Tạo Hóa Thần Đan.

Muốn nói vì sao Vương Thủ Triết không dùng Thập Phẩm Thần Mạch thúc đẩy sinh trưởng Thập Tam Phẩm thần dược Hỗn Độn Kim Liên, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Hắn thử, sau đó từ bỏ.

Lúc hắn vừa dời Thần Mạch Thập Phẩm và Hỗn Độn Kim Liên trở về, đã từng thử sinh trưởng, kết quả là tiến độ dị thường chậm chạp.

Hắn tính toán một chút, phát hiện lấy cấp độ huyết mạch hiện tại của hắn, nếu muốn thúc đẩy sinh trưởng Hỗn Độn Kim Liên, ước chừng cần khoảng hai ngàn năm…

Thật ra nếu đặt trên người những người khác, hai ngàn năm đã rất nhanh, nhưng đối với Vương Thủ Triết mà nói, giá cả này hơi thấp.

Bởi vậy, chỉ có thể để Hỗn Độn Kim Liên ở trong Thần Mạch chậm rãi mọc ra.

Ngoài ra, vì luyện chế thần đan, Vương Thủ Triết còn bố trí những bố trí khác, ví dụ như lò luyện đan Đạo Đạo 【 Đan Môn 】 vào thời kỳ Tiên Minh…

Trải qua 【Cửu Dương Đan Thánh 】 chỉ đường, trước mắt cũng đã đến giai đoạn thu hoạch.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ.

Gia tộc lão Thất Vương Thủ Nghiệp gửi tin nhắn cho hắn, nói là đã trở về Trường Ninh vệ, chuẩn bị lập tức tới gặp Tứ ca.

Không bao lâu sau, liền có một đám cung phụng và tộc nhân phụ trách phó bản di tích 【 Đan Môn 】 đồng loạt đến tiểu viện của Vương Thủ Triết báo cáo tình hình.

Lần này, thu hoạch của bọn họ có thể nói rất lớn, nhưng cũng có một chút phiền phức, vì khiêm tốn nên bọn họ bí mật lên thuyền đò của Vương Hựu trở về, bên ngoài còn có hơn một ngàn tộc nhân làm yểm hộ.

“Tứ ca, lần này may mà có An Nghiệp cùng nhau thăm dò, nếu không, chúng ta thật đúng là không dễ tìm được lò luyện

đan.”

Nhiều năm trôi qua như vậy, khí chất của lão Thất Vương Thủ Nghiệp càng thêm thành thục ổn trọng, trên người cũng nhiều thêm một cỗ khí tức thượng vị giả hồn nhiên thiên thành, trong lời nói tự nhiên và làm cho người ta tin phục.

Bất quá hắn cũng là Luyện Đan Sư, cỗ khí chất này cũng không hùng hổ dọa người, ngược lại sẽ làm cho người ta càng thêm tín phục thực lực của hắn.

Hắn uống một ngụm Minh Hồn trà, phủi đi một chút mệt mỏi về tinh thần: “Trận ác chiến lúc trước đã làm cho đan môn hủy diệt, các loại điển tàng cùng bảo vật đều bị Tinh Cổ tộc đoạt đi. Chỉ có Đan Môn môn chủ Đan Môn Đan Si đạo nhân vận khí tốt, mang theo Đạo Đan lô cùng Thiên Đan Đạo thư, trốn vào trong một bí cảnh nhỏ của Vô Tẫn Thiên Uyên!”

Vừa nhắc tới bí cảnh nhỏ bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên, mấy vị cung phụng cấp bậc hộ pháp Thánh Tôn đi theo, trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi, lần nữa thay đổi sắc mặt.

“Cũng may vận khí của An Nghiệp công tử không tệ, thời khắc mấu chốt xuất hiện một trận thủy triều năng lượng hắc ám cỡ nhỏ, trục xuất hai ma sát Thiên Uyên kia. Nếu không, chuyến này của chúng ta đã hung hiểm rồi.” Một giọng nói mơ hồ có chút run rẩy trong người áo đen.

Tình huống lúc đó quả thực rất hung hiểm, cho dù xưa nay hắn ta to gan lớn mật, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn sợ hãi không thôi.

“Thật ra không liên quan đến vận may.” Vương An Nghiệp lại không cảm thấy như vậy, vẻ mặt khiêm tốn giải thích, “Cũng là Minh Nhất, Hành Kỳ, Tử Mị ba vị cung phụng thực lực cường đại, có thể dựa vào Thiên Uyên tiểu bí cảnh kiềm chế được hai đầu Thiên Uyên ma sát, nếu không, chúng ta cũng không chịu nổi sóng triều năng lượng.”

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng vô cùng nghiêm túc và ngưng trọng.

Không thể tưởng được đã làm rất nhiều chuẩn bị, lần này thăm dò di tích Đan Môn, vậy mà vẫn xuất hiện nguy cơ như thế.

Ngay lập tức, hắn hành lễ với ba người Minh Nhất, Hành Kỳ Thánh Vương, Tử Mị Ma Chủ: "Thủ Triết bái tạ chư vị cung phụng, chuyến này vất vả rồi."

Minh Nhất đẳng ba vị vội vàng không ngừng khiêm tốn đáp lễ.

Đúng vậy, hiện giờ ba vị này đều là cung phụng mà Vương thị mời tới, trong đó Minh Nhất có thực lực cường hãn nhất, tu vi đạt đến cấp mười sáu đỉnh phong, cho dù đối chiến với Đạo Chủ cũng có thể cứng rắn chống đỡ một trận nhỏ.

Mà Hành Kỳ Thánh Vương và Tử Mị Ma Chủ, một Đại La cảnh hậu kỳ một thập lục giai, so với Minh Nhất chỉ kém hơn nửa bậc mà thôi.

Ba người bọn họ liên thủ đối chiến với Chiến Đạo chủ, cuối cùng tuy rằng khẳng định vẫn đánh không lại, thế nhưng cũng có thể chống đỡ không ít thời gian.

Đương nhiên, Vương thị cũng không chỉ là thuê ba vị cung phụng cấp Thánh Tôn này. Trước mắt có không ít Thánh Tôn thực lực mạnh mẽ, ở trong đoàn đội cung phụng của Vương thị.

Trong quá trình khai phá hủy diệt khu vực, Thánh Tôn còn hữu dụng hơn Đạo chủ.

Nguyên nhân không gì khác, đương nhiên chính là vị đại khủng bố sâu trong Phá Diệt Chi Vực kia.

Cấp Đạo Chủ chỉ cần tiến vào khu vực phá diệt, liền có khả năng kinh động đến tên đại khủng bố chưa biết tên kia, nếu như dám thâm nhập, tất nhiên sẽ dẫn tới vị khủng bố khủng bố kia.

Trải qua phân tích, mọi người nhất trí hoài nghi đại khủng bố kia có thể là đến từ bên trong Vô Tận Thiên Uyên, ý chí hỗn loạn, lại có lãnh địa cực mạnh thủ hộ ý thức, thuần túy dùng sức chiến đấu mà nói hẳn là đạt tới cấp mười chín cùng cấp bậc với Chí Tôn, Tiên Đế, Cổ Thần!

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là phỏng đoán, cụ thể như thế nào còn cần khảo chứng.

Có điều, thật ra Vương Thủ Triết cũng đã sớm mưu đồ, muốn xử lý đại khủng bố kia.

Những năm gần đây hắn một mực bố trí việc này, chỉ là bởi vì Thủy Thiên Thần Hoàng còn có chút thọ nguyên đừng lãng phí, có thể lại kéo dài thêm một chút.

"Tứ ca!" Vương Thủ Nghiệp lại nói chính sự: "Lò luyện đan này tuy rằng đã lấy về, nhưng tình huống tương đối khó giải quyết. Hiện tại lò luyện đan tạm thời bị ba vị cung phụng liên thủ trấn áp trong nhẫn trữ vật, một khi thả ra sợ là sẽ gây ra động tĩnh lớn, tốt nhất vẫn là mời cấp Đạo Chủ hỗ trợ trấn áp."

"Việc này đơn giản."

Vương Thủ Triết lập tức gửi tin nhắn cho Thái Sơ Đạo Chủ, mời hắn đến tiểu viện nói chuyện.

Từ hơn một ngàn năm trước, Thái Sơ đạo chủ cũng đã đem y bát truyền cho Doanh Linh Trúc. Hiện nay chuyện lớn nhỏ của Thái Sơ Đạo Cung cơ bản đều do Doanh Linh Trúc quản lý.

Thái Sơ Đạo Chủ rảnh rỗi hôm nay chủ yếu là tọa trấn ở thế giới Thần Võ.

Không bao lâu sau, Thái Sơ Đạo Chủ nghe tin liền chạy đến, người đồng hành còn có Thái Dương Đạo Chủ.

Bởi vì chuyên chú vào luyện đan, hiện giờ Thái Dương đạo chủ đa số thời gian cũng trú đóng ở thế giới Thần Võ. Về phần Băng Hỏa đạo cung, không phải là có Nguyên Băng thần nữ sao?

Có hai đại đạo chủ tọa trấn tại hiện trường, lúc này Vương Thủ Nghiệp mới yên tâm giải trừ trạng thái phong ấn nhẫn trữ vật.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ khí tức khổng lồ mà thô bạo từ trong nhẫn trữ vật tràn ngập lên, thanh âm điên cuồng truyền ra: "Chết ~ tất cả mọi người đều chết cho ta…"

Thanh âm vừa vang lên, nhẫn trữ vật cũng run rẩy kịch liệt, mặt ngoài bắt đầu xuất hiện chằng chịt vết rạn.

Chỉ trong mấy hơi thở, nhẫn trữ vật đã không chống đỡ nổi nữa, ầm ầm nổ tung.

Một lò luyện đan phá giới mà ra, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Năng lượng cuồng bạo lấy lò luyện đan làm trung tâm từng đợt từng đợt khuếch tán ra, nó giống như điên cuồng công kích mọi thứ chung quanh, năng lượng cuồng bạo kia tựa như cuồng phong sóng lớn, chấn động không gian chung quanh xuất hiện vết rạn.

Xuyên thấu qua năng lượng cuồng loạn, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đồ án Âm Dương Ngư mặt ngoài lò luyện đan, cùng với minh văn rậm rạp chằng chịt, còn có bao tương màu tím sẫm bởi vì sử dụng lâu dài xuất hiện.

Nắp lò luyện đan càng như sôi trào rung động, từng đạo liệt hỏa kỳ dị hướng ra phía ngoài điên cuồng phun, kèm theo tiếng cuồng tiếu khủng bố làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Thấy thế, các tu sĩ Chân Tiên cảnh như Vương Thủ Nghiệp tự động lui về sau, Thái Sơ Đạo Chủ và Thái Dương Đạo Chủ lại sừng sững bất động.

“Chỉ là tàn hồn ký sinh cũng dám quấy phá.” Thái Sơ Đạo Chủ hừ lạnh một tiếng, vung tay áo lên, một đạo huyền khí mênh mông cuồn cuộn hướng lô đỉnh trấn áp tới, giống như Thái Sơn áp đỉnh trấn không thể động đậy.

“Lò đỉnh này…” Thái Dương đạo chủ mở to hai mắt khi nhìn thấy lò luyện đan, vẻ mặt không thể tin nổi: “Toàn thân do Hỗn Độn Tử Tinh kim đúc thành, chẳng lẽ là lò luyện đan tử kim đạo trong truyền thuyết của Đan Môn?”

Đan lô đến!

Cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh, lò luyện đan Đạo Đan cũng chỉ có hai cái. Một cái ở trong Vô Cực Đạo Tông, một cái ở trong đan môn.

Thân là luyện đan sư, lại là tông chủ một tông, đương nhiên Thái Dương đạo chủ sẽ không thể không biết hai cái lò luyện đan này.

“Thái Dương tiền bối có nhãn lực tốt.” Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói: “Đây chính là lò luyện đan Tử Kim Đạo mà Vương thị ta hao tốn hai ngàn năm đào về từ trong phế tích Đan Môn.”

Hắn sớm nói rõ sở hữu của mình, miễn cho Thái Dương đạo chủ là cuồng ma luyện đan sinh ra ý nghĩ không nên có.

Thái Dương Đạo Chủ khiếp sợ vô cùng, không còn gì để nói.

Hắn chính là đi theo Thái Sơ Đạo Chủ tới xem náo nhiệt, lại chưa từng nghĩ có thể nhìn thấy lò đan tử kim đạo.

Lúc này, hắn ta lại trợn trắng mắt, chửi bới nói: "Lò luyện đan này không nghe lời sao? Bị trấn áp rồi, vẫn đang không ngừng nhảy tưng tưng! Ngươi xác định là của Vương thị các ngươi?"

"Tứ ca, khi chúng ta nhặt được lò đan tử kim đạo, liền phát hiện thần hồn của Đan Si đạo nhân đã ký sinh ở trong lò luyện đan, hơn nữa trường kỳ ở trong Vô Tận Thiên Uyên, cho dù có bí cảnh nhỏ che chở, thời gian lâu cũng đã xâm nhiễm không ít Hắc Ám Ma Sát chi khí, thần hồn dĩ nhiên thần trí không rõ, bắt đầu hướng Thiên Uyên Ma Sát sa đọa." Vương Thủ Nghiệp giải thích: "Trong lúc bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể đem nó phong ấn mang về, nhìn xem ngài có biện pháp cứu hắn hay không."

Cùng lúc đó.

Lão gia gia tùy thân của Vương Thủ Nghiệp 【Cửu Dương Đan Thánh】 cũng hiện ra thân hình ở bên cạnh Vương Thủ Nghiệp, khẩn cấp nói với Vương Thủ Triết: "Cửu Dương khẩn cầu Thủ Triết gia chủ cứu sư tôn ta."

Thì ra Cửu Dương Đan Thánh còn là đồ đệ của Đan Si đạo nhân.

"Cửu Dương tiền bối nói quá lời."

Vương Thủ Triết vẫn hết sức kính trọng Cửu Dương Đan Thánh.

Hắn khách khí hoàn lễ xong, mới nghiêm túc giải thích: "Với năng lực trước mắt của ta, nếu đã hoàn toàn ma sát hóa, chỉ sợ cũng chẳng còn chút sức lực nào. Nhưng nếu chưa hoàn toàn trở thành ma sát, ngược lại có thể thử một lần, chỉ là không dám cam đoan nhất định sẽ thành công."

Nói xong, thân hình hắn nhoáng một cái, rơi xuống trước lò luyện đan đang liều mạng giãy dụa.

"Thủ Triết cẩn thận, hỏa diễm trong lò luyện đan này phun ra uy lực cực kỳ cường đại." Thái Sơ Đạo Chủ cách không dùng huyền khí trấn áp, cũng mơ hồ có chút cố hết sức, trịnh trọng

nhắc nhở: “Lửa này kiêm âm dương song thuộc tính, dường như là 【Thái Cực Đạo Hỏa】 trong truyền thuyết của Đan Môn.”

Thái Cực Đạo Hỏa?

Vương Thủ Triết có chút vui vẻ nở nụ cười.

Đan Si đạo nhân đã lập công lớn, lúc trước khi chạy trốn đã mang theo bảo vật đáng giá nhất của Đan Môn, Tử Kim Đạo Đan Lô và Thái Cực Đạo Hỏa.

Bất quá kế sách trước mắt, trước thử chữa trị Đan Si đạo nhân đã rồi nói sau.

Tâm niệm hắn vừa động, từng đạo thanh sắc huyền khí liền hướng lò đan Tử Kim Đạo đánh tới.

Trong huyền khí này mang theo sinh mệnh lực mạnh mẽ, như mưa xuân liên miên không dứt cọ rửa lò luyện đan.

Đồng thời, cũng là đan si đạo nhân ôn nhuận tẩy rửa thần hồn ký sinh ở trong Đạo đan lô.

Mộc hệ huyền khí bình thường tất nhiên không cách nào tẩy đi khí Thâm Uyên ma sát trong thần hồn, nhưng trong huyền khí của Vương Thủ Triết ẩn chứa lực lượng bản nguyên sinh mệnh, đây là lực lượng bản nguyên mà chỉ khi pháp tắc chi đạo đi đến tận cùng mới có thể nắm giữ, không giống bình thường, bình thường Đạo Chủ cũng không thể nắm giữ.

Cũng bởi vì vậy, Vương Thủ Triết mới có thể thử xua tan lực lượng ma sát trong thần hồn của Đan Si đạo nhân.

Bất quá, bây giờ hắn vẫn chỉ là tu sĩ Chân Tiên cảnh, dù tư chất đã đến cấp bậc Đạo Tử, huyết mạch cũng chỉ thức tỉnh đến tầng thứ mười ba, so với Đạo Chủ kém đến hai tầng.

Do đó, dưới sự tẩy rửa của huyền khí sinh mệnh của hắn, thần hồn của Đan Si Đạo Nhân tuy có dấu hiệu bị thanh tẩy, nhưng hiệu quả lại thập phần chậm chạp.

Trong lúc này Đan Si đạo nhân cũng không ngừng gầm thét cùng cuồng tiếu, tựa hồ thập phần thống khổ.

Cũng may, rốt cuộc cũng có hiệu quả.

Theo sự tẩy lễ của sinh mệnh huyền khí, sự phản kháng của lò luyện đan tử kim dần dần trở nên yếu ớt, năng lượng không ngừng bạo phát cũng không còn cuồng bạo như trước nữa, áp lực của Thái Sơ Đạo Chủ trấn áp lò luyện đan cũng bắt đầu dần dần nhỏ đi.

Thời gian chầm chậm thanh tẩy dần dần trôi qua.

Khi Vương Thủ Triết ăn mấy lần đan dược khôi phục huyền khí, bởi vì sử dụng Huyền khí quá độ, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, trên trán cũng mơ hồ đổ mồ hôi, thần hồn của Đan Si đạo nhân rơi vào điên cuồng cuối cùng cũng dần dần tỉnh táo lại.

Thần hồn của hắn cuối cùng cũng thoát ly khỏi lò luyện đan, hiện ra trước mặt mọi người.

Đó là một lão đầu râu tóc rối bời, đạo bào cả người cũ nát, thoạt nhìn không giống đan đạo đại lão nổi danh đã lâu, ngược lại giống như một lưu dân chật vật.

Chỉ có một thân uy thế cấp Đạo Chủ mênh mông kia, mới thể hiện rõ thân phận và sự bất phàm của hắn.

Xem ra, lần chạy trốn cuối cùng quả nhiên là tương đối gian khổ, Đan Si đạo nhân đường đường một vị Đạo Chủ, cư nhiên đem mình làm chật vật như vậy, thế cho nên người đều hóa thành thần hồn, rõ ràng vẫn là bộ dáng chật vật như thế.

Bất quá, mọi người tại đây đối với tràng hạo kiếp năm đó đều biết không ít, trong lòng tất nhiên minh bạch, dựa theo tình huống lúc đó, có thể chạy được một mạng cũng thuận lợi lưu lại truyền thừa, Đan Si đạo nhân xem như vận khí rất tốt.

Thời đại đó, Đạo Chủ thảm hơn hắn chỗ nào cũng có, ai cũng không ghét bỏ được ai.

“Chuyện gì xảy ra? Các ngươi là ai? Xảy ra chuyện gì?”

Đan Si đạo nhân vừa mới thanh tỉnh còn chưa hiểu rõ tình huống trước mắt, nhìn đám người vây quanh mình, mặt mũi tràn đầy mê mang.

“Sư tôn!”

Cửu Dương Đan Thánh kích động đến nước mắt cũng muốn rơi xuống, không nhịn được trực tiếp nhào tới.

Sau đó, tự nhiên là một tràng diện thầy trò quen biết.

Chỉ tiếc, hai sư đồ đều là tàn hồn đáng thương. Tàn hồn sẽ tàn hồn, tốt một chữ thảm.

Theo Cửu Dương Thánh Tôn tự thuật lại, gần nửa ngày sau Đan Si đạo nhân mới xem như hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Trong lòng hắn cũng cảm thấy may mắn không thôi.

Chỉ thiếu chút nữa, hắn sẽ biến thành Thâm Uyên ma sát. May là may mắn, may mắn là người trẻ tuổi hậu thế này có chút không làm được, thậm chí ngay cả Thâm Uyên ma sát chi khí khó dây dưa như vậy cũng có thể tinh lọc.

Đan Si đạo nhân lập tức hướng Vương Thủ Triết chắp tay: "Đan Si đa tạ Thủ Triết gia chủ cứu Cửu Dương, cũng cứu được lão đạo."

"Thủ Triết chẳng qua chỉ là thuận tay mà làm, chuyện này chủ yếu là Thủ Nghiệp nhà chúng ta đang thao tác." Vương Thủ Triết vứt công lao cho Vương Thủ Nghiệp.

"Thủ Nghiệp công tử… Lão đạo vừa mới nghe nói Cửu Dương vẫn luôn truyền thụ đan đạo Đan Môn cho ngươi?" Đan Si đạo nhân có chút hăng hái đánh giá Vương Thủ Nghiệp từ trên xuống dưới, "Không tệ không tệ, mới Chân Tiên cảnh cũng đã có huyết mạch Đạo Tử Đinh đẳng, tương lai khả kỳ a. Cộng thêm từ nhỏ học tập Đan Lý, bây giờ cơ bản công lao cực kỳ tinh thuần, quả thực là ứng viên trọng chấn đan môn của ta."

Một phen khen ngợi, nghe được Cửu Dương Đan Thánh âm thầm run rẩy, sinh ra một tia dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, sau khi Vương Thủ Nghiệp cung kính khiêm tốn đáp vài câu, Đan Si đạo nhân liền đi thẳng vào chủ đề nói: "Trình độ đan đạo của Cửu Dương chỉ có thể coi là qua loa, đặt nền móng cho ngươi vẫn được, nếu như tiếp tục lên cao sẽ rất khó. Hay là như vậy đi, ngươi bái lão đạo làm sư phụ, lão đạo truyền thụ toàn bộ đan đạo cả đời cho ngươi, ngay cả [Thiên Đan Đạo Thư] của Đan Môn cũng có thể xem như là y bát truyền thụ cho ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Cái này…"

Vương Thủ Nghiệp vẻ mặt chấn kinh.

Tiền bối Đan Si trực tiếp như vậy sao? Vừa lên đã cạy góc tường đồ đệ mình?

Cửu Dương Đan Thánh cũng muốn khóc.

Chính mình bồi dưỡng đồ đệ một hai ngàn năm, sư tôn vừa tới nói cướp liền cướp. Nhưng hắn còn không thể nói cái gì, hắn quá thảm!

"Thế nào, còn chưa hài lòng hả?" Đan Si đạo nhân ha hả cười nói, "Hiện giờ Đan Môn chỉ còn lại một mình ngươi, chỉ cần ngươi lập thệ tương lai trọng chấn Đan Môn, lò đan Tử Kim Đạo này và Thái Cực Đạo Hỏa hết thảy đều là của ngươi."

Đan môn vốn là một tổ chức rời rạc lấy luyện đan sư làm chủ. Với tư chất của tiểu tử này, chỉ cần hắn có thể tu luyện tới Hỗn Nguyên cảnh, trọng chấn đan môn căn bản không thành vấn đề.

"Tử kim đạo đan lô, thái cực đạo hỏa." Thái dương đạo chủ cũng lộ ra vẻ hâm mộ vô tận: "Đạo hỏa này không biết so sánh với Thái dương đạo hỏa nhà ta, cái nào luyện đan hiệu quả tốt hơn."

"Thái dương đạo hỏa của Băng Hỏa Đạo Tông?" Dường như Đan Si đạo nhân cũng từng nghe nói về đạo hỏa này, nghe vậy không khỏi trợn trắng mắt, "Đùa gì chứ? Chỉ với đạo hỏa rách nát kia, mạnh mẽ có dư âm nhu không đủ, đánh còn được, nhưng dùng để luyện đan lại kém Thái Cực Đạo Hỏa nhà ta không biết bao nhiêu."

Vương Thủ Triết nghe được ánh mắt sáng lên: "Nếu như thế, vậy dùng Thái Cực Đạo Hỏa và lò luyện đan Tử Kim Đạo luyện chế 【 Tạo Hóa Thần Đan 】 13 phẩm, chẳng phải là xác xuất thành công cao hơn sao?"

"Các ngươi cũng có thể luyện chế ra Hóa Thần đan?" Đan Si đạo nhân sững sờ, phảng phất có chút giật mình, hồ nghi bất định nhìn Thái Dương đạo chủ cùng Thái Sơ đạo chủ, "Các ngươi thành đan tỷ lệ như thế nào?"

"Khụ khụ." Hai vị đạo chủ hơi xấu hổ, trả lời chi tiết: "Còn chưa luyện Thập tam phẩm thần đan. Bất quá luyện chế Thập

nhị phẩm đạo nguyên đan đã đạt tới sáu viên.”

“Đạo nguyên đơn một lò sáu viên? Cũng là miễn cưỡng có tư cách học luyện chế thần đan.” Đan Si đạo nhân nghe xong lập tức thả lỏng, trong giọng nói lộ rõ vẻ ghét bỏ, “Đám người ngoài như các ngươi, Thập tam phẩm thần đan nào có dễ luyện như thế? Ngay cả lão đạo, cũng không dám nói mỗi lò đều có thể thành đan một viên!”

Gì?

Mọi người đều bị dọa.

Đan Si đạo nhân đại danh đỉnh đỉnh cộng thêm Thái Cực Đạo Hỏa, lại thêm Tử Kim Đạo Đan phụ trợ, xác xuất luyện chế Thập Tam Phẩm Thần Đan lại thấp như vậy sao?

Bọn họ tự nhiên sẽ không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Đan Si đạo nhân, dù sao, đối với một vị luyện đan sư mà nói, xác suất thành đan liên quan đến tôn nghiêm cá nhân, tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

维持 thấp cái gì cũng được, hạ thấp trình độ luyện đan của mình, đó là tuyệt đối không thể nhịn, coi như là mình hạ thấp mình cũng không được.

Trong lúc nhất thời, bọn họ đều không nhịn được âm thầm cảm thấy may mắn.

May mà Vương Thủ Triết vẫn kiên trì không chịu luyện chế, nếu không e rằng thật sự sẽ lãng phí ba lô dược liệu Thần đan kia.

Lấy thánh vực tài nguyên hiện nay, muốn trong khoảng thời gian ngắn lại gom ra ba lô thần đan tài liệu, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

…

chương 5:/chương thứ năm Trời giáng đất phát tài! Đây chính là cơ duyên!

…

Ngay khi tất cả mọi người đều bị lời nói của Đan Si đạo nhân làm cho khiếp sợ, Vương Thủ Triết lại ho khan hai tiếng nói: “Thủ Nghiệp, Đan Si tiền bối đã coi trọng ngươi như thế, ngươi đừng cô phụ kỳ vọng của lão nhân gia hắn.”

Vương Thủ Triết cực kỳ hiểu lão Thất nhà mình, từ nhỏ đã hướng nội, da mặt cũng tương đối mỏng, so với việc chờ hắn ta rối rắm xong, còn không bằng trực tiếp làm chủ cho hắn ta. Dù sao kết quả đều giống nhau.

Người xấu do Vương Thủ Triết hắn làm xong rồi.

Ách…

Sắc mặt Vương Thủ Nghiệp cứng đờ.

Hắn biết ngay mà.

Tuy nhiên, lời của Tứ ca từ trước đến nay hắn không dám không nghe.

Hắn đành phải hướng Cửu Dương Đan Thánh chắp tay tạ lỗi: “Sư tôn, ân tình của ngài…”

“Còn gọi hắn là sư tôn?” Đan Si đạo nhân khó chịu cắt ngang lời của hắn: “Từ hôm nay trở đi, Cửu Dương chính là sư huynh của ngươi, chớ làm rối loạn bối phận.”

Thân hình Cửu Dương Đan Thánh thoáng một cái.

Nếu không phải không có thân thể, e rằng lúc này hắn đã rơi nước mắt rồi.

Thật không hổ là sư tôn Đan Si của chúng ta. Đã cướp đồ đệ mà còn có lý lẽ hùng hồn như vậy.

Bất quá, rốt cuộc là sư tôn nhà mình, trong lòng hắn biết Thủ Nghiệp đi theo sư tôn có thể học được nhiều hơn so với đi theo mình, huống chi xưa nay hắn kính sợ Đan Si đạo nhân, tất nhiên là không dám ngỗ nghịch sư tôn.

Hắn đành phải chắp tay nói với Vương Thủ Nghiệp: “Thủ Nghiệp sư đệ chớ suy nghĩ quá nhiều, cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh, có thể bái nhập làm môn hạ sư tôn cũng là lựa chọn tốt nhất.”

Nếu Cửu Dương Đan Thánh Đô “không có ý kiến”, Vương Thủ Nghiệp tự nhiên đành phải nhận mệnh, cung kính hành lễ bái sư với Đan Si đạo nhân.

“Ha ha ha, không nghĩ tới Đan Si đạo nhân ta bị vây ở Vô Tận Thiên Uyên trăm vạn năm, không những có thể thấy lại ánh mặt trời, còn có thể thu được bảo bối đồ nhi như thế.” Đan si đạo nhân cao hứng cười ha ha, “Trọng chấn Đan Môn của ta ở trong tầm tay.”

Thời kỳ Tiên Minh, Đan Môn tuy rằng chỉ có một vị Đạo Chủ, địa vị lại thập phần siêu nhiên, không biết bao nhiêu người đến Đan Môn cầu đan!

“Vi sư cũng không có gì tốt cho ngươi.” Đan Si đạo nhân nói: “Tài sản còn lại của Đan Môn chúng ta, toàn bộ do Thủ Nghiệp đến kế thừa. Đây là một cái Hỗn Nguyên đạo giới, trong đó chứa một ít thập nhị phẩm linh dược, cùng với một gốc thập tam phẩm thần dược 【Hỗn Độn Tử Tham】, các loại linh dược quý hiếm.”

“Ngoài ra là hơn hai ngàn viên Hỗn Độn Linh Thạch, mười viên Hỗn Độn Kết Tinh, ba bộ Thánh Đồ, mấy chục bộ Diễn Sinh Tiên Kinh vân vân.”

Nói xong, Đan Si đạo nhân còn không khỏi tiếc nuối thở dài: “Chỉ tiếc, lúc trước Tinh Cổ tộc thế công quá mạnh, vi sư có rất nhiều tài nguyên chưa kịp thu nạp đã bỏ chạy.”

“Cái gì!?”

Vương Thủ Nghiệp trực tiếp bị chấn kinh.

Di sản mà sư tôn tặng cũng phong phú quá nhỉ? Trong tình huống này còn chưa kịp thu nạp, nếu là đan môn thời kỳ toàn thịnh, rốt cuộc giàu có tới mức nào?

“Trừ cái đó ra, Thái Cực Đạo Hỏa, Thiên Đan Đạo Thư, Tử Kim Đạo Đan Lô đương nhiên đều thuộc về ngươi.” Đan Si Đạo Nhân hào khí ngất trời.

“Đa tạ sư tôn!” Vương Thủ Nghiệp bị đập đến liên tục bái tạ.

“Chớ vội tạ ơn, Thủ Nghiệp ngươi đã kế thừa di vật đan môn, tự nhiên phải gánh vác sứ mệnh trọng chấn đan môn.” Đan Si đạo nhân ánh mắt sáng quắc nói: “Ngươi có bằng lòng tiếp nhận không?”

“Thủ Nghiệp nguyện ý tiếp nhận.” Vương Thủ Nghiệp không chút do dự đáp ứng.

Nếu đã lấy được chỗ tốt, tự nhiên phải đảm nhận trách nhiệm tương ứng, chuyện này hắn quen thuộc, cũng có chuẩn bị tâm lý.

Lúc trước, thời điểm hắn kế thừa Huyền Đan bảo điển, đã đáp ứng Huyền Đan sư phụ trọng chấn Huyền Đan nhất mạch, mà hứa hẹn này cũng sớm đã hoàn thành vượt mức.

Hiện giờ, nhiệm vụ trọng chấn Đan Môn hắn cũng nắm chắc có thể hoàn thành.

Thái Dương Đạo Chủ và Thái Sơ Đạo Chủ ở một bên nhìn thấy mà hâm mộ không thôi.

Đổi lại bọn hắn cũng là một ngàn người nguyện ý a, chỉ tiếc, Đan Si đạo nhân người ta căn bản liền chướng mắt bọn hắn.

Vương Thủ Triết ở bên cạnh cũng vui mừng không thôi.

Kế hoạch ban đầu của hắn kỳ thật chỉ là lấy lại đạo thư, Đạo Đan Lô mà thôi, ngay cả Thái Cực Đạo Hỏa có thể tìm được hay không cũng chỉ có thể nói là tùy duyên, tuyệt đối không nghĩ tới tất cả mọi thứ đều lấy về không nói, rõ ràng còn tặng kèm một tên Đan Si đạo nhân.

Đây hoàn toàn là niềm vui ngoài ý muốn.

Có mạch truyền thừa này của Đan Si đạo nhân, nội tình gia tộc lại tăng cường rất nhiều. Kế hoạch tiếp theo của hắn cũng càng thuận lợi.

Sau đó một khoảng thời gian, dĩ nhiên là Vương Thủ Nghiệp kế thừa di vật Đan Môn. Cùng lúc đó, hắn phải tiếp nhận Đan Đạo Truyền Thừa của Đan Si Đạo Nhân, nhất là đối với luyện chế Thập Tam Phẩm Thần Đan.

Thập Tam Phẩm Thần Đan loại bảo bối này, ở thời kỳ Tiên Minh cũng thuộc loại đan dược cao cấp nhất, cho dù là Đan Si Đạo Nhân ở phương diện này kinh nghiệm kỳ thật cũng tương đối có hạn.

Dù sao, thập tam phẩm thần dược sinh trưởng chậm chạp, cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh tài nguyên phong phú, muốn tích lũy đủ một lò linh dược kỳ thật cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn tốt xấu gì cũng là "người bình thường" từng luyện chế thần đan, lại luyện chế thành công không ít, so với những "gà ngoài cửa" như Thái Sơ đạo chủ, Thái Dương đạo chủ, Tu Di Phật chủ căn bản chưa từng tiếp xúc thần đan luyện chế, quả thực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Có hắn chỉ đạo, xác xuất luyện đan có thể đề cao không ít.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lôi đài Thần Thông cảnh ở Tân Bình trấn đang trình diễn ra tiết mục Vương Cẩn Na đánh cho Thiên Trác tơi bời.

Bởi vì thắng bại sớm đã phân ra, lần này căn bản liền không có mở bàn, tự nhiên cũng không có người đặt cược, nhưng mà quần chúng vây xem vẫn là người đông nghìn nghịt như trước.

"Chậc chậc, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà tiểu thư Na Na đã bạo một mảng lớn. Lần này hoàn toàn không dùng huyết mạch viễn cổ băng long mà có thể áp chế được Thiên Trác, thật không hổ là tiên thiên thánh nữ của Vương thị!"

"Nguyễn Thiên Trác đáng thương, sợ rằng sẽ bị Na tiểu thư đánh ra bóng ma tâm lý. Đáng sợ nhất là, hắn cả đời cũng đừng nghĩ lại đuổi kịp Na Na tiểu thư."

"Không đánh, ta đầu hàng, đầu hàng!"

Phong Thiên Trác cảm thấy nếu mình còn tiếp tục đánh nữa sẽ bị Vương Cẩn Na đánh chết, chỉ đành ngoan ngoãn đầu hàng.

Đồng thời, trong lòng hắn tràn ngập cay đắng.

Hắn lần này sở dĩ chịu ứng chiến, cũng là bởi vì Vương Cẩn Na nói tuyệt đối không sử dụng viễn cổ băng long huyết mạch.

Vốn còn muốn báo thù rửa hận, ai ngờ chiến lực của nàng lại tiến bộ thần tốc như vậy?

Theo chiến đấu hạ màn, tiết mục đánh đập tàn bạo này tự nhiên rất nhanh truyền khắp giới bằng hữu, dẫn phát càng rộng lớn vây xem.

Dựa vào trận chiến này, Vương Cẩn Na cũng hoàn toàn xác định vị trí thứ ba mươi lăm trên Thần Thông bảng, thậm chí không ít người suy đoán thực lực chân chính của nàng chỉ sợ có thể tiến vào top ba mươi!

Chỉ là tám mươi tuổi, vừa mới thăng cấp Thần Thông cảnh không bao lâu đã có thực lực như thế, tự nhiên là để danh vọng của Vương Cẩn Na từ từ dâng lên.

Trái lại, Trích Thiên Trác, chỉ thấy lôi đài đã xám xịt trở về một căn nhà trọ cao cấp 【đại đạo Thủ Triết】, không lộ mặt ở bên ngoài nữa.

Tòa nhà này chính là vật đầu tư mà Thánh Tộc Khuyết thị mua được, được lợi từ việc giao hảo tốt với Vương thị, vào tay sớm, bởi vậy cũng coi như là chiếm không ít lợi nhuận. Mà nhân viên đóng ở cấp cao của Thiên Thụy Khuyết thị ở Trường Ninh vệ, cũng đều ở trong lầu này.

Đáng tiếc, dù Thiên Trác không lộ diện, mặt mũi cũng đã mất hết. Bắt đầu từ khi hắn xuống lôi đài, đồng hồ truyền tin của hắn bắt đầu vang lên không ngừng, tất cả đều là "quan tâm tin tức" do hảo hữu nhắn tới.

Kỳ Thiên Trác dùng đầu gối nghĩ cũng biết những "Quan hoài tin tức" kia sẽ là nội dung gì, hoàn toàn không muốn mở ra xem.

Hắn càng nghĩ càng không cam lòng, dứt khoát đóng đồng hồ thông tin, sau đó trực tiếp lên tầng cao nhất chung cư, cầu kiến lão tổ tông nhà mình.

Thánh Tôn lão tổ của Thiên Thụy Khuyết thị đã lớn tuổi, sau khi truyền Thánh Đồ cho đời Thánh tử kế tiếp, liền ở Trường Ninh vệ dưỡng lão thiên niên, thuận tiện tiếp nhận Vương thị thuê, tích lũy thêm chút tài nguyên cho các tiểu bối trong gia tộc.

Kiếm tiền mà, không lấy làm mất mặt!

Bởi vì Trác Thiên cũng là người nổi bật được bồi dưỡng trọng điểm trong thế hệ tuổi trẻ của Chư thị, lão tổ Kính thị đối với hắn có chút sủng ái, nghe nói hắn cầu kiến, tự nhiên không có không đồng ý.

Trong phòng xa hoa của tầng cao nhất, lão tổ Côn Bằng dùng ánh mắt hiền lành nhìn Phù Thiên Trác: "Thiên Trác à, ngươi đây là có một trận không tới gặp ta rồi hả? Ồ, vết thương trên người ngươi không nhẹ, chẳng lẽ lần này trên lôi đài đụng phải đối thủ lợi hại?"

"Lão tổ tông!" Đối mặt với sự quan tâm của lão tổ tông, Phù Thiên Trác không khỏi sống mũi cay cay, hơi muốn khóc: "Đối thủ rất lợi hại, quá mạnh."

"Không sao không sao, bảo kiếm được mài giũa ra, chịu chút thất bại đối với ngươi mà nói chưa hẳn là chuyện xấu." Lão tổ Kỳ thị yêu thương cười nói, "Nếu đã bại, vậy thì biết hổ thẹn sau đó dũng cảm, tiếp theo lại thắng trở về."

Vòng tròn của lão tổ Phù thị hiển nhiên không quá đồng bộ với đám trẻ tuổi, xem chừng trong vòng bằng hữu không ai quan tâm người trẻ tuổi giao đấu trên lôi đài, là lấy hắn còn chưa ý thức được Thiên Trác thua ở trong tay ai.

"Nhưng không chịu nổi lão tổ tông người ta hỗ trợ bật hack a." Thần sắc của Kỳ Thiên Trác có chút tuyệt vọng và bất đắc dĩ, "Dưới sự đọ sức nghiêm chỉnh, hai tháng trước còn không phải là đối thủ của ta, hiện tại đã lập tức vượt qua. Lão tổ tông, lão nhân gia ngài cũng có thể giúp ta bật hack sao?"

Lão tổ Chư thị vừa nghe lời này, biểu tình trên mặt lập tức trở nên nghiêm túc: "Lão tổ nhà ai lại không có phẩm chất như thế? Luận bàn giữa tiểu bối rõ ràng cũng muốn nhúng tay vào sao? Ngươi nói tỉ mỉ với bản lão tổ một chút, khuyết điểm này của bản lão tổ chắc chắn rồi."

Nghe những lời này, trong lòng Kỳ Thiên Trác cảm thấy ấm áp.

Rốt cuộc vẫn là lão tổ tông nhà mình tốt, thương thằng bé này.

Ngay lập tức, hắn đem chuyện đã trải qua nói tỉ mỉ với lão tổ tông một lần, tiện thể oán giận nói: "Lão tổ tông à, Vương thị

mặc dù cường đại lại có tiền, nhưng cũng không thể khi dễ người như thế chứ? Vương Cẩn Na kia, thế nhưng trước sau đánh ta hai lần.”

Trong lòng hắn uất ức lại ủy khuất, lúc nói chuyện chỉ lo “A a a a” một trận truyền ra, lại không chú ý tới theo lời kể của hắn, sắc mặt lão tổ tông nhà mình lại trở nên càng ngày càng phức tạp.

Chờ sau khi hắn mắng xong, lão tổ Chư thị mới dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Kỳ Thiên Trác, xác nhận nói: “Ngươi mới vừa rồi nói, Na Na tiểu thư đánh ngươi hai lần?”

Na Na… tiểu thư?

Thiên Trác trong lòng nhất “Lộp bộp”, bỗng nhiên ẩn ẩn có chút dự cảm bất tường.

Giọng nói của hắn không tự chủ được yếu đi: “Đúng vậy, lão tổ tông.”

“Được nha!” Lão tổ Phù thị bỗng nhiên vỗ tay một cái, tinh thần rõ ràng trở nên phấn khởi, “Đây chính là chuyện tốt, chuyện tốt bằng trời!”

“…”

Phong Thiên Trác vẻ mặt khó hiểu.

Lão tổ tông có ý gì đây? Hắn bị Vương Cẩn Na đánh thê thảm như vậy, đâu phải chuyện tốt?

“Cái này gọi là duyên phận.” Lão tổ Dĩnh thị vẻ mặt phấn chấn nói, “Một trăm người đứng đầu Thần Thông bảng, Na tiểu thư ai cũng không đánh, lại liên tục đánh ngươi hai lần, cái này tự nhiên là duyên phận thiên đại a. Thiên Trác, ngươi không phải nên cảm thấy vinh hạnh sao?”

Lão tổ tông, vinh hạnh này cho ngươi, ngươi muốn không?

Trong nháy mắt này, Kỳ Thiên Trác có chút muốn khóc.

“Ha ha, ngươi còn trẻ, không hiểu.” Trong đôi mắt già nua của lão tổ Phù thị hiện ra tinh quang, “Nhớ ngày xưa lão tổ Phù Vô Ưu nhà ngươi bất ngờ xông vào thế giới Thần Võ, kết quả bị nhốt trọn vẹn tám trăm năm. Sau đó lại nhân họa đắc phúc, ngược lại còn nịnh bợ Bảo Thánh thiếu gia và Bảo Quang

thiếu gia của Vương thị, trở thành một tác giả vĩ đại. Hiện nay tác phẩm của hắn đã được cải biên thành vô số ảnh hưởng, trò chơi và các tác phẩm liên quan, kiếm được đầy bồn đầy bát, phú khả địch quốc, cuối cùng trên buổi đấu giá mua cho mình một bộ thánh đồ!"

"Còn có Trụ Vô Sầu lão tổ nhà ngươi, ngay từ đầu đã đắc tội Ly Từ tiểu thư, sau này trở thành tùy tùng của Ly Từ tiểu thư, một đường giết xuyên diệt ma vực, lập được đại công hiển hách! Về sau khi Ly Từ tiểu thư đi lang bạt Tiên Ma hai giới, Vô Sầu lão tổ nhà ngươi cũng dựa vào chiến công được quân đội Đông Hà coi trọng, ban thưởng một bộ Thánh đồ quân dụng, trở thành tướng lĩnh quân đội quyền thế ngập trời."

Chử Thiên Trác nghe vậy sợ ngây người.

Tuy tuổi hắn còn nhỏ, nhưng hắn cũng biết Vô Ưu lão tổ và Vô Ưu lão tổ.

Bất quá, hắn cũng biết hai vị lão tổ kia là Thánh tử Chân tiên cảnh số lượng không nhiều trong gia tộc, hai vị "Phù thị tam tinh" tiếng tăm lừng lẫy. Cho dù bọn họ hiếm khi hiện thân trong gia tộc, danh vọng trong gia tộc cũng cực thịnh.

Nhưng cho tới bây giờ chưa có ai nói với hắn, hai vị đại lão kia lúc còn trẻ lại từng có trải nghiệm như vậy a!

Cũng không biết tại sao, trong lòng của hắn bỗng nhiên sinh ra một cỗ dự cảm không ổn, nhịn không được nuốt nước miếng nói: "Lão tổ tông, chuyện này, chuyện này liên quan gì đến ta?"

"Ngươi bây giờ đắc tội Na Na tiểu thư, nếu như học theo lão tổ vô sầu của nhà ngươi chịu đòn thỉnh tội, hơn phân nửa có thể ở bên cạnh nàng làm người hầu. Chỉ cần ngươi có thể gắt gao ôm lấy đùi của Na Na tiểu thư, tương lai con đường thành thánh nhất định có một phần của ngươi." Diệp thị lão tổ phảng phất như thấy được Huyễn Thiên Trác trong tương lai, thì thào tự nói, "Không được, chỉ là chịu đòn nhận tội thì không đủ, tốt nhất là đánh gãy chân, mới lộ ra thành ý hơn."

Không tu khẩu đức, một chân hẳn là đủ rồi.

Chân Chử Thiên Trác mềm nhũn, không nhịn được hoảng sợ rút lui vài bước: "Lão tổ tông, ta, ta là tiểu bối ngài yêu thương

nhất, ngài sao lại nhẫn tâm?”

“Cũng đúng, từ trước đến nay bản lão tổ thương yêu ngươi, đích xác không đành lòng thấy ngươi bị gãy chân.” Phù thị lão tổ vẻ mặt yêu thương nhìn Kỳ Thiên Trác.

Không đợi Thiên Trác buông lỏng một hơi, hắn liền hướng ra ngoài hô một câu: “Người đâu, đem Thiên Trác thiếu gia cách xa một chút lại đánh gãy chân, đưa đi bên Na Na tiểu thư bồi tội. Nhớ kỹ, đưa xa một chút! Bản lão tổ không đành lòng nhìn thấy hắn gãy chân.”

“Vâng, lão tổ tông.”

Một gia tướng Chân Tiên cảnh xuất hiện, dẫn theo Kỳ Thiên Trác rời đi.

Trước khi đi, Phong Thiên Trác còn đang kêu thảm cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, lão tổ Chư thị lại giống như không nghe thấy Hao Thiên Trác cầu xin tha thứ, một bộ dáng đầy vui mừng: “Duyên phận, thật sự là tuyệt không thể tả. Đứa nhỏ Thiên Trác này, tương lai tiền đồ khả kỳ.”

…

Mấy tháng sau.

Chủ trạch Vương thị.

Vương Yến Kiêu đi cùng “mỹ tử mới cưới” Trần Mạn Thanh, đang cùng nhau dắt tay đi về phía phó bản 【Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ】.

So với mấy tháng trước, lúc này Vương Yến kiêu ngạo thật là hăng hái, tinh thần phấn chấn.

Lúc trước, hắn và ước chừng một trăm tiểu đồng bọn đã được Thủ Triết lão tổ triệu kiến, cũng được lão tổ tiện tay che chở phục dụng “Thoát Thai Tiên Đan”, “Tinh hoa cao”, huyết mạch lập tức tăng vọt đến tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng!

Kể từ đó, danh sách gia tộc của hắn lập tức tăng vọt một mảng lớn, cũng thành công chen chân đến vị trí của hệ thống ứng cử viên bảo điển xếp hàng phía trước.

Như vậy, chỉ cần hắn thuận lợi tấn thăng Tử Phủ cảnh, gần như có thể lập tức đến lượt một bộ bảo điển.

Đến lúc đó, dựa vào hiệu quả tẩy tủy phạt lông của bảo điển, huyết mạch của hắn có thể lại tăng lên một đoạn nhỏ, đạt tới Tuyệt Thế Bính đẳng!

Bằng vào huyết mạch này, hắn không cần ngàn năm đã có thể tiến vào Lăng Hư cảnh, trở thành tộc nhân trung tâm của Vương thị. Chờ sau khi già đi, hắn nhất định cũng có thể giống như Ninh Dương lão tổ, trở thành tộc lão có danh vọng trong tộc.

Mà trong sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, trên tình cảm của hắn cũng vô cùng trôi chảy.

Sau một đoạn thời gian hẹn hò, hắn cũng chính thức được học tỷ Mạn Thanh ưu ái, hai người nói chuyện yêu đương, liền không cẩn thận vượt qua hồng tuyến nào đó.

Rồi sau đó dưới kiến nghị của trưởng bối gia tộc Vương Hoành Thước, hắn cùng Trần Mạn Thanh quyết định trước tiên đăng ký thành hôn trong gia tộc. Đương nhiên, trước đó, Trần Mạn Thanh cũng cho gia tộc tin tức, đạt được phụ mẫu trưởng bối cho phép.

Như thế, tuy rằng bọn họ còn chưa nghiêm chỉnh tổ chức hôn lễ, nhưng kì thực đã là phu thê.

Đôi hỉ lâm môn như vậy, Vương Yến Kiêu tất nhiên là người gặp chuyện vui, tinh thần sảng khoái, vô cùng phấn chấn.

Mà thê tử mới cưới của Trần Mạn Thanh, cũng dựa vào thân phận chính thê trực mạch của tộc nhân Vương thị, đạt được đãi ngộ tương đương với tộc nhân trực mạch.

Với thành tích tốt nghiệp và cấp độ huyết mạch của nàng, đương nhiên cũng có được một cơ hội khiêu chiến phó bản quà tốt nghiệp.

“Học tỷ, chờ tỷ qua phó bản tốt nghiệp, yết kiến xong sẽ đến Thủ Triết lão tổ. Ta sẽ dẫn cha mẹ đến Đông Hà Trung Thổ, thương lượng chuyện hôn lễ với nhà tỷ.” Vương Yến Kiêu nhìn thê tử, ánh mắt sáng ngời.

Trước đó Mạn Thanh học tỷ cũng đã nói rõ với hắn, đối với hắn đích thật là có hảo cảm và yêu thích, nhưng đồng thời cũng là nhìn trúng thân phận tộc nhân trực mạch của Vương thị hắn.

Đối với chuyện này, ngay từ đầu Vương Yến Kiêu đích xác có chút không được tự nhiên, nhưng sau khi nghĩ thông suốt lại cảm thấy không có gì.

Sau khi hai vợ chồng thành hôn chính là nhất thể, có vinh cùng vinh cùng nhục cùng tổn, gia đình quan hệ cùng với tiềm lực của bản thân hai bên, tâm tính tự nhiên đều đang suy tính, đây đều là không thể tránh khỏi. Đổi góc độ khác mà nói, nếu không suy nghĩ cái gì liền liều lĩnh, mạo muội cùng một chỗ, mới là không chịu trách nhiệm đối với tương lai.

Chỉ cần bọn họ hiếu sinh kinh doanh hôn nhân, tự nhiên có thể cùng nhau hưởng thụ cả đời.

“Ừm, hết thảy đều nghe phu quân làm chủ.” Trần Mạn Thanh trong mắt cũng hiện lên ngọt ngào.

Tuy nói nàng quả thật có ý đồ với thân phận con dâu của Vương thị, nhưng phu quân Vương Yến Kiêu cũng đích thật là nam tử rất ưu tú, hai người ở chung cũng vô cùng hợp ý, như thế mới có trụ cột cả đời ở bên nhau.

Giữa các thế gia vì lợi ích và minh ước, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua đã bị chỉ hôn, loại tình huống này của bọn họ thật ra vô cùng phổ biến.

Không có biện pháp, hôn nhân không đơn giản chỉ là hai cá thể kết hợp, đồng thời cũng là hai gia đình kết hợp, không có khả năng không cân nhắc đến xuất thân song phương. Loại con cháu thế gia như bọn họ càng là như thế.

Mà thân phận xuất thân của một người vốn là một trong những vốn liếng rất mạnh.

Cũng bởi vậy có thể thấy được, tộc nhân Vương thị, cho dù là một tộc nhân trực mạch bình thường nhất, ở trên thị trường hôn nhân nổi tiếng cỡ nào.

“Hôm nay có rất nhiều người đánh phó bản tốt nghiệp.”

Hai người Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh vừa nói vừa đi, rất nhanh liền đi tới cửa phụ bản. Nhìn đám người đông đúc trước cửa phụ bản, Vương Yến Kiêu khẽ nhíu mày: "Chúng ta đi xếp hàng trước, miễn cho càng nhiều người phía sau tới."

"Phu quân, không vội." Trần Mạn Thanh lại khuyên nhủ hắn: "Bọn họ đều là tộc nhân Vương thị, mọi người cứ cho phép đi trước, chúng ta đợi thêm một lát cũng không sao."

Nàng cảm thấy mình là dựa vào phu quân thượng vị, luôn có vài phần chột dạ, chỉ muốn khiêm tốn thành sự tình.

Vương Yến cũng không phải người ưa thích phách lối, bởi vậy liền để cho nàng đi.

Chỉ là lần chờ này, cũng phải đợi cả ngày. Sau khi tất cả mọi người đánh xong phó bản, sắc trời đã tối đen.

Trần Mạn Thanh là người cuối cùng đi vào, bên ngoài phụ bản đã trống rỗng.

Cũng may phó bản thí luyện tốt nghiệp này tốn thời gian cũng không tính là dài, lại trôi qua nửa canh giờ sau, màn đêm vừa mới bao phủ khắp nơi, ánh đèn trong chủ trạch bắt đầu khởi động, Trần Mạn Thanh liền mặt mũi tràn đầy hưng phấn đi ra.

"Phu quân, ta qua ải, nhận được sự tán dương của Thủ Triết lão tổ." Mặc dù Thủ Triết lão tổ kia chẳng qua là hình tượng mô phỏng khí linh giả lập, nhưng bà ta vẫn rất vui vẻ, có cảm giác bản thân nhận được tiếp nhận, chân chính dung nhập Vương thị.

"Chúc mừng học…" Vương Yến Kiêu vừa định chúc mừng thê tử, thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ vì trong nháy mắt này.

Một đạo uy áp vô cùng khủng bố bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hung hăng đè ở trên không chủ trạch Vương thị.

Uy áp này như là từ trong vũ trụ mênh mông mãnh liệt mà đến, mênh mông đường hoàng, như uyên như ngục, mang theo cỗ khí tức khủng bố làm cho người ta hít thở không thông.

Không khí của toàn bộ chủ trạch Vương thị vào giờ khắc này đều phảng phất ngưng trệ, thiên địa đều phảng phất trở nên

yên tĩnh.

Hai vợ chồng nhỏ đã bao giờ thấy qua trận chiến như vậy?

Hai người giật nảy mình, vội vàng nắm chặt hai tay đối phương, bị dọa đến không dám thở mạnh một cái.

Hai người căn bản không phân biệt ra được uy áp cấp bậc gì, chỉ cảm thấy uy áp kia như Thiên Uyên hàng lâm, tùy tiện tiết lộ một tia đều có thể nghiền nát bọn hắn.

Mà ở dưới uy áp này bao phủ, trên bầu trời cũng có tầng tầng lớp lớp mây đen nhanh chóng hội tụ đến, năng lượng khủng bố ở trong mây đen không ngừng quay cuồng, tựa như có một đạo kinh lôi nổi lên.

"Đây là… Thiên kiếp?"

Vương Yến kiêu ngạo vô cùng miễn cưỡng mới tìm về thanh âm của mình, nhưng trong lòng cảm thấy thập phần khủng hoảng.

Cái này cần thiên kiếp cấp bậc gì, mới có thể có uy thế như vậy?

Bọn họ chỉ là hai con tôm nhỏ Thiên Nhân cảnh mà thôi, làm sao chịu được uy thế thiên kiếp khủng bố như thế? Phu thê bọn họ vừa mới đăng ký chưa lâu, không phải liền giao phó ở đây chứ?

Dưới sự kinh hãi, hắn nhịn không được bắt đầu suy nghĩ miên man, tay lại vô thức nắm chặt Man Thanh học tỷ, muốn mang nàng thoát khỏi phạm vi uy áp, nhưng mà giờ phút này tay chân hắn như nhũn ra, ngay cả đi cũng không đi nhanh, chớ nói chi là thi triển thân pháp.

Cũng may thực lực của Trần Mạn Thanh cũng không yếu hơn hắn, hai người giúp đỡ lẫn nhau, ngược lại cũng miễn cưỡng động đậy.

Nhưng mà, tốc độ này thật sự quá chậm.

Ngay lúc trong lòng hai người khủng hoảng, lo lắng mình trốn không thoát, một cỗ lực lượng vô hình bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ tất cả bọn họ vào trong đó.

Trong nháy mắt, hai người thấy hoa mắt, liền phát hiện mình đã đi tới một tiểu viện màu sắc rực rỡ, xanh biếc.

Đồng thời, thân thể nặng nề của bọn họ cũng buông lỏng, cỗ uy áp khủng bố bao phủ bầu trời kia đã biến mất.

Hai người vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không tiểu viện có một trận pháp đang mở ra, chính trận pháp này đã chặn lại uy áp.

Di Hình Hoán Ảnh?

Dịch chuyển không gian?

Hai vợ chồng nhỏ kiêu ngạo của Vương Yến nhìn nhau, trong lòng đều rung động không thôi. Đây phải là thủ đoạn mà chỉ có đại lão Lăng Hư cảnh trở lên mới có chứ?

Bọn họ đây là… đã được người cứu?

Lúc này, một trận tiếng nói chuyện truyền đến, hai người theo bản năng theo tiếng nhìn lại, lúc này mới chú ý tới, trong lương đình trong tiểu viện, có một đôi vợ chồng khí độ nổi bật đang uống trà nói chuyện phiếm, bên cạnh còn có một nữ hài tử xinh đẹp đang líu ríu nói chuyện.

“Lão tổ gia gia, tên Khuyết Thiên Trác kia quá mức rồi, không ngờ hắn đổi tên thành 【Tiểu thư Na Na, tiểu thư trung thành】, ai cần hắn… Ồ, hai người các ngươi là…”

Thanh âm của cô gái xinh đẹp dừng lại một lát, ánh mắt “Vù” bắn tới, hiển nhiên là phát hiện hai người.

Nữ hài xinh đẹp này, chính là Tiên Thiên Thánh Vương Cẩn Na đương đại của Vương thị.

Thấy hai vợ chồng nhỏ kiêu ngạo của Vương Yến nắm chặt bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt kinh hoảng thất thố, nàng không khỏi liếc mắt nhìn qua.

“Vừa rồi ta ‘nhìn thấy’ hai đứa trẻ này bị thiên kiếp dọa sợ, sợ trong chốc lát thiên kiếp lan đến, liền thuận tay vớt chúng tới.” Vương Thủ Triết mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó ngẩng đầu nhìn mây đen càng lúc càng dày đặc trên bầu trời, khẽ nhíu mày: “Hỗn Độn Kim Lôi Kiếp mười ba viên thần đan xuất thế này

quả nhiên không tầm thường, Thủy Thiên bệ hạ phụ trách ngăn chặn kiếp nạn có thể chống đỡ được không?”

“Nghe tiền bối Đan Si nói, Hỗn Độn Kinh Lôi Kiếp Ước này tương đương một kích chí tôn.” Liễu Nhược Lam thần sắc lạnh nhạt, cũng không hề lo lắng, “Ngay cả ta kiên trì cũng có thể ngăn cản một chút, chỉ là hơn phân nửa sẽ bị thương không nhẹ, lời của Thủy Thiên tiền bối, nhiều nhất cũng chỉ bị thương nhẹ.”

“Trước tiên không nói những thứ này.” Nàng ngước mắt nhìn về phía Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh, lộ ra ý cười hiền lành: “Hai đứa nhỏ các ngươi sợ rồi chứ? Đừng sợ, ngồi xuống trước, uống một ngụm trà để an ủi.”

Nói xong, nàng liền giơ tay gọi hai người đi qua.

Thấy thế, Vương Yến kiêu căng và Trần Mạn Thanh rốt cục từ trong khiếp sợ bừng tỉnh, ý thức được mình rốt cuộc đã đi tới nơi nào.

Tuy rằng bọn họ không quen vị nữ tử này mở miệng, nhưng bọn họ biết vị thanh niên khí độ nổi bật bên cạnh.

Đó không phải Thủ Triết gia chủ là ai?

Trần Mạn Thanh vừa mới gặp qua ảo ảnh trong phó bản!

Hai người vội vàng tiến lên, vô cùng cung kính hành đại lễ bái kiến: “Vương thị yến kiêu, Trần thị, bái kiến Thủ Triết lão tổ, Nhược Lam lão tổ.”

…

chương 6:/chương thứ sáu Thăng cấp nửa bước Thần tử! Vương Thủ Triết

…

Vương Thủ Triết mỉm cười, khẽ gật đầu: “Ngồi đi, đều là người một nhà, đừng quá câu nệ.”

“Đa tạ Thủ Triết lão tổ, Nhược Lam lão tổ.”

Hai vợ chồng trẻ vô cùng kích động, cảm giác trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Hai người nắm tay, nơm nớp lo sợ ngồi ở trên ghế đá trong viện, chỉ là không dám ngồi thật, chỉ dựng gần nửa cái mông, sống lưng cũng thẳng tắp, trong sắc mặt ửng hồng lộ ra hưng phấn.

Vương Yến Kiêu tuy nói vài ngày trước đã gặp qua Thủ Triết lão tổ một lần, nhưng là hơn trăm người gặp mặt tập thể, ngay cả bảo vệ được nhận được khi phục dụng huyết mạch cải thiện dịch cải thiện và Thoát Thai Đan cũng là cùng một chỗ với rất nhiều người, ngay cả một mình trò chuyện một câu cũng không có.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình lại có thể ngồi đối diện với Thủ Triết lão tổ như bây giờ, mặt đối mặt nói chuyện.

Có tiểu bối ở đây, Vương Cẩn Na cũng có vẻ ổn trọng hơn bình thường rất nhiều. Nàng đích thân pha một bình trà cho đôi tiểu phu thê đang sợ hãi này: “Đây là Minh Hồn Trà, có hiệu quả an thần định hồn, nhưng huyết mạch và tu vi các ngươi quá thấp, sợ các ngươi không chịu nổi, bình trà này chỉ chứa một ngụm.”

“Đa tạ Cẩn Na lão tổ ban thưởng.” Tiểu phu thê vội vàng đứng lên hành lễ.

Vương Yến Kiêu đương nhiên biết rõ gia tộc có Thái Âm Minh Hồn Trà, giá trị cống hiến của gia tộc trong danh sách trao đổi cứ cách vài năm sẽ có một lô Thái Âm Minh Hồn Trà có thể cung cấp trao đổi, chỉ là trà này thuộc về thần trà, một nắm nhỏ đã có giá trị cống hiến dào dạt.

Với hắn hiện tại mà nói, cái này thuộc về đỉnh xa, chỉ có thể nhìn mà thèm, căn bản không đổi nổi.

"Đừng khách khí." Vương Cẩn Na thong dong phất phất tay: "Ba người chúng ta tuổi tác có lẽ không lớn lắm, cũng đừng quá câu nệ."

Trước mặt lão tổ gia gia Thủ Triết, đương nhiên bà ta là một tiểu nghịch ngợm có thể làm nũng bất cứ lúc nào, ôm đùi lão tổ tông gào khóc cũng không có gánh nặng tâm lý, nhưng khi ở chung với người cùng tuổi trong Tộc Học, bà ta lại có phong thái của đại tỷ hào phóng, rất có trách nhiệm.

Hai vợ chồng nhỏ uống một ngụm trà, chợt cảm thấy toàn bộ thần hồn giống như được tẩy lễ, toàn thân nhẹ nhàng như rơi vào mây, sau đó tinh khí thần lại ngưng kết ổn định lại.

Điều này làm cho Trần Mạn Thanh trong lòng càng khiếp sợ vô cùng.

Thật không hổ là Vương thị chúng ta, nội tình quả nhiên là vô cùng hùng hậu, ngay cả trà thần như vậy cũng có thể cung ứng. Lấy nền tảng nhà mẹ đẻ của nàng, sợ là ngay cả lão tổ Chân Tiên duy nhất trong nhà cũng không nếm được nửa ngụm trà thần.

Đợi đến khi bọn họ định thần lại, Vương Thủ Triết mới hòa ái nói chuyện phiếm với đôi tiểu phu thê trẻ tuổi này, quan tâm tình hình học tập một chút, tình hình phát triển của trưởng bối trong nhà…

Vương Yến kiêu căng tinh thần, như đang đi trên băng mỏng, nơm nớp lo sợ bắt đầu trả lời, mấy câu sau lưng liền thấm mồ hôi.

Trò chuyện với Thủ Triết lão tổ, cho dù đối phương ôn hòa như mưa thuận gió hoà, cũng khiến hắn vô cùng khẩn trương, sợ có câu nào nói sai, khiến lão tổ không vui, vậy thật sự là trời sập.

"Thủ Triết, ngươi chớ dọa trẻ con." Liễu Nhược Lam liếc Vương Thủ Triết một cái, lập tức cười nói với Vương Yến Kiêu: "Nếu bữa tiệc kiêu căng qua chút thời gian phải đi Đông Hà Trung Thổ một chuyến, thuận tiện thay ta đến Lạc Kinh

tặng vài thứ. Hai viên linh thạch cực phẩm này coi như là chân chạy.”

Nói xong, nàng đút cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một viên linh thạch cực phẩm.

Chuyện này khiến hai vợ chồng trẻ kinh hãi, vội vàng đứng dậy liên tục từ chối, tỏ vẻ giúp lão tổ chạy chân là việc nên làm, sao có thể thu phí chạy vặt.

“Hai người các ngươi cứ cầm đi.” Vương Cẩn Na nói: “Lão tổ nãi nãi đây là mượn cớ giúp đỡ các ngươi, có số tiền này, con đường tương lai của các ngươi sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Đôi vợ chồng nhỏ Vương Yến Kiêu này vội vàng bái tạ.

Một người một viên linh thạch cực phẩm, cả người giống như đang nằm mơ, không nghĩ tới hôm nay đánh phó bản chậm một chút, lại còn có cơ duyên bực này!

Thật ra với thân phận của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, gặp phải hài tử trong gia tộc đến viện, tự nhiên sẽ giúp đỡ một chút, hi vọng con đường của bọn họ có thể đi càng thông thuận. Chỉ có điều cũng không thể cho quá nhiều, để tránh làm lớn khẩu vị của bọn họ, mất đi lòng tiến thủ.

Giống như 【Lễ tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ trong phó bản gia tộc】 【Kỳ vọng của Nhược Lam lão tổ】 【hộp đen của Phú Quý lão tổ】, 【các loại chúc phúc của An Nghiệp lão tổ】, kỳ thật đều là mục đích tương tự, chính là hy vọng có thể thông qua phương thức này khích lệ tiểu bối trong gia tộc tiến lên.

Loại phó bản này bình thường đều là các trưởng bối gia tộc tự móc tiền túi bố trí mà thành, sau đó thành lập quỹ, dùng hình thức vận chuyển tiền quỹ để duy trì vận chuyển, cấp ban thưởng cho tiểu bối thông qua phó bản.

Bất quá muốn thông qua loại phó bản này, cũng phải có chút năng lực mới được, bởi vậy đây là giúp đỡ, cũng là một loại tiên sách cùng khảo nghiệm. Nếu không, nếu là vô điều kiện giúp đỡ tất cả mọi người, ngược lại làm cho bọn họ mất đi ý thức cạnh tranh, mất đi động lực tiến bộ.

Trong lúc nói chuyện.

Kiếp vân trên bầu trời đã chuẩn bị đến cực hạn, một đạo hỗn độn tử kim lôi vô cùng khủng bố ở trong đó thai nghén ra, dù là một chút lôi tương tản mát ra, cũng phảng phất có thể hủy thiên diệt địa.

Lúc này.

Một bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Đó chính là đệ nhất cao thủ Thánh vực Thủy Thiên Thần Hoàng.

Tay hắn cầm Thủy Long Đạo thương, chắn giữa lôi kiếp và chủ trạch Vương thị.

Dưới ảnh hưởng của lôi quang và kiếp vân đầy trời, thân hình của hắn có chút mơ hồ không rõ, chỉ có một bộ hoàng bào bay phần phật trong bóng đêm, trên thân bào thêu kim long lúc ẩn lúc hiện, biểu hiện rõ Hoàng giả uy nghiêm.

Từ phía dưới nhìn lên, thân thể hắn khôi ngô khí thế hùng hồn uy nghiêm, tựa như dãy núi trùng điệp, nguy nga sừng sững, tựa như có thể ngăn cản tất cả uy hiếp trong thiên địa, khiến cho người ta vô cùng an tâm.

Theo sự hiện thân của hắn, uy thế bá đạo lấy hắn làm tâm tròn tràn ngập ra, mơ hồ có vài phần ngang hàng với thiên kiếp trên bầu trời.

Đột nhiên.

Hỗn Độn Tử Kim Lôi thai nghén đến mức tận cùng ầm ầm hạ xuống, toàn bộ bầu trời giống như là bị xé nứt ra, ánh sáng giống như là ban ngày.

Uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa nương theo tiếng sấm sét cuồn cuộn xâm nhập xuống.

Cho dù cách vô số khoảng cách, đại não của Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh đều trống rỗng một cái, chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim giống như bị một loại lực lượng vô hình nắm chặt, khẩn trương đến ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Thấy thế, Thủy Thiên Thần Hoàng trên bầu trời cũng sớm có chuẩn bị, mạnh mẽ giơ lên Thủy Long Đạo Thương trong tay.

Trong tiếng sấm rền cuồn cuộn, một tiếng rồng ngâm cao vút chợt vang lên.

Thanh âm này thậm chí xuyên thấu âm thanh sấm sét, tựa như vang lên bên tai tất cả mọi người, chấn động khiến đầu óc choáng váng, trong lòng run rẩy.

Trong tiếng long ngâm, một hư ảnh hình rồng cực lớn tựa như thông thiên triệt địa bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Thủy Thiên Thần Hoàng.

Hình rồng kia thập phần tương tự với thần long trong truyền thuyết, nhưng lại có không ít khác biệt. Trên người nó thiếu đi mấy phần thần tính, càng nhiều hơn mấy phần khí tức man hoang tuyên cổ, khí tức toàn thân cũng càng thêm hung ác bá đạo, mang theo uy nghiêm trấn áp hết thảy.

Theo động tác nâng trường thương lên của hắn ta, hư ảnh hình rồng kinh khủng mạnh mẽ dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn ta, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Khí thế toàn thân hắn bỗng nhiên tăng vọt, bỗng nhiên nắm chặt trường thương phóng lên trời, nghênh đón đạo hỗn độn Tử Kim Lôi kia.

“Oanh!!”

Mũi thương đâm trúng hỗn độn tử kim lôi, lôi quang cuồng bạo ầm ầm nổ tung, quang mang chói mắt cơ hồ chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Lực lượng cuồng bạo xuyên thấu qua cán thương mà đến, cả người Thủy Thiên Thần Hoàng chấn động, thân hình bỗng nhiên rơi xuống phía dưới.

Rất hiển nhiên, hắn gánh lên lôi kiếp này cũng không thoải mái.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, thế hạ xuống của hắn liền ngừng lại, ở trên bầu trời một lần nữa ổn định thân hình.

Hắn chống trường thương thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, quần áo cánh tay phải vỡ vụn, trên cánh tay huyết sắc loang lổ, hiển nhiên là đã bị thương chút ít.

Bất quá, đối với Thủy Thiên Thần Hoàng là Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong Đạo Chủ mà nói, da thịt tổn thương chỉ có thể xem như là tiểu thương, càng đừng nói Thủy Long Hoàng huyết mạch thiên về thể chất, năng lực khôi phục tương đối cường hãn.

Chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, trên cánh tay hắn bị Hỗn Độn Tử Kim Lôi thiêu đốt tạo thành từng tia từng sợi lôi quang bị đẩy ra ngoài, trong đó có một phần nhỏ, thậm chí trực tiếp dung nhập vào trong thân thể của hắn, tựa hồ có chút ý tôi thể.

Mà giờ khắc này.

Sau một kích, mây khai lôi tán, bóng đêm một lần nữa bao phủ khắp nơi, trong thiên địa nhanh chóng khôi phục thanh minh, tựa như lôi kiếp lúc trước chưa từng xuất hiện.

Cùng lúc đó, nơi kiếp vân tán đi, có một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, hướng phía phòng luyện đan mà đi.

Trên bầu trời, càng có đạo đạo cam lâm tản ra kim quang mông lung từ trên trời giáng xuống, như là mưa xuân nhuận vật nhỏ không tiếng động, hướng phía địa phương lôi kiếp tàn phá bừa bãi rơi vãi xuống.

Đây chắc là quà tặng của Lôi kiếp Quá Hậu Thiên Đạo.

Người tu hành sau khi thành công vượt qua lôi kiếp sẽ có thiên địa tinh hoa nhập thể, tẩm bổ thân thể, tăng lên tiềm lực huyết mạch, không thể tưởng được đan kiếp Thập Tam Phẩm Thần Đan này qua đi, thiên đạo tặng ngoại trừ phản hồi cho bản thân thần đan, lại còn có thể phản hồi cho một phương thiên địa này.

Không cần nghĩ cũng biết, Cam Lâm này là đồ tốt.

Vương Thủ Triết trong tiểu viện hai mắt sáng ngời, lập tức vung ống tay áo, cam lâm đầy trời liền bị một luồng năng lượng vô hình bao phủ, dưới sự ràng buộc của năng lượng, cuối cùng hóa thành một “thủy cầu” hai ba mét vuông lơ lửng trên không trung tiểu viện của Vương Thủ Triết.

“Thủy cầu” này sáng long lanh, tản ra hào quang màu vàng mông lung, xem xét liền biết không phải phàm vật.

Từng màn đại thần thông khí tượng như thế, Vương Yến kiêu và Trần Mạn Thanh nhìn thấy trong sân hai tiểu bối nghẹn họng nhìn trân trối.

Hôm nay những thứ nghe thấy quả thực ly kỳ, cảm giác có thể thổi cả đời!

Cũng vào lúc này, Vương Thủ Triết tùy ý chỉ một cái, trong quả cầu nước cam lâm kia liền phân ra hai phần nhỏ, lần lượt rơi vào trên người vợ chồng nhỏ của Vương Yến Kiêu.

Cam Lâm chính là thiên địa tinh hoa biến thành, nhập thể tức hóa, chỉ một thoáng liền dung nhập vào trong thân thể của bọn hắn.

Hai vợ chồng trẻ Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Ngay khi hai người đang khiếp sợ, giọng nói ôn nhuận của Vương Thủ Triết vang lên bên tai bọn họ: “Chớ suy nghĩ bậy bạ, mau nhập định luyện hóa.”

Hai tiểu phu thê lúc này mới như tỉnh mộng, vội vàng bái tạ Thủ Triết lão tổ, sau đó ngồi xếp bằng tại chỗ, tự vận chuyển huyền công pháp quyết luyện hóa phần cơ duyên tạo hóa này.

Bởi vì người gặp có phần, bọn họ đã có duyên ở đây chứng kiến hết thảy, đó là duyên pháp của bọn họ.

Mà bọn họ vốn là tộc nhân của Vương thị, Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không keo kiệt ban cho bọn họ một phần cơ duyên.

Khi hắn còn nhỏ tuổi, cũng từng được trưởng bối khắp nơi trông nom và trợ giúp, bây giờ mình đã trở thành trưởng bối, tự nhiên cũng sẽ chiếu cố tiểu bối trong gia tộc.

Mà đến mức độ này của Vương Thủ Triết, tiện tay ban cho một thứ, đó là cơ duyên lớn bằng trời của người khác.

Về phần Vương Cẩn Na, Cam Lâm này đã không còn phần của nàng.

Cũng không phải Vương Thủ Triết keo kiệt, chỉ có điều tư chất huyết mạch của nàng đã đến 【Thánh Nữ Ất đẳng】, huyết mạch cũng thức tỉnh đến đệ thập trọng, cho dù Cam

Lâm này cho nàng toàn bộ, hiệu quả đối với nàng cũng đã cực kỳ yếu ớt.

Vương Thủ Triết lấy ra một bình ngọc ngày thường dùng để cất giữ sinh mệnh bản nguyên, thu Cam Lâm còn thừa vào, chuẩn bị quay đầu sai người phân trang toàn bộ Cam Lâm, sau đó đưa vào trong Tàng Bảo Các của gia tộc để trao đổi cho tộc nhân, coi như là bổ sung lại nội tình gia tộc.

Hiệu quả và dịch cải thiện huyết mạch của cam lâm này có thể chồng lên đan dược, có tộc nhân cần thiết chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

"Thủ Triết, bản lão tổ bị thương, còn không mau trị cho ta."

Lúc này, Thủy Thiên Thần Hoàng đã rơi xuống trong tiểu viện của Vương Thủ Triết, hét lên: "Lần này ngươi không thể keo kiệt sinh mệnh bổn nguyên huyền khí, lần này bản lão tổ đã vì thần đan của ngươi mà chắn tai."

Sinh mệnh bổn nguyên huyền khí của Vương Thủ Triết không những hiệu quả chữa thương cực tốt, còn có thể tưới nhuần huyết nhục thần hồn của hắn, so với tắm rửa còn thoải mái hơn, Thủy Thiên Thần Hoàng đương nhiên không chịu bỏ qua.

Nào ngờ, Vương Thủ Triết tùy ý liếc mắt nhìn hắn một cái nói: "Chẳng qua chỉ là một vài vết thương nhỏ mà thôi, Thủy Thiên bệ hạ tự mình tìm chỗ chữa thương một khoảng thời gian là được, thuận tiện còn có thể luyện hóa một chút lực lượng hỗn độn tử kim lôi còn sót lại trong cơ thể, tôi luyện thể."

Thân thể cường hoành đến trình độ của Thủy Thiên Thần Hoàng, pháp môn tôi thể bình thường đều đã vô dụng, Hỗn Độn Tử Kim Lôi này bản chất cường hãn, ngược lại là vừa vặn có thể giúp hắn tôi luyện thân thể.

Đáng tiếc chỉ có một đạo kiếp lôi, cũng không phải dùng thân thể tiếp nhận, chỉ có một chút lực lượng sấm sét lưu lại, chỉ có thể nói là có còn hơn không.

"Hắc! Ngươi đây chính là qua sông đoạn cầu a." Thủy Thiên Thần Hoàng bất mãn trừng mắt phóng khí thế, "Hiên Viên Thủy Thiên ta cũng không phải dễ trêu đâu."

“Bệ hạ, có thời gian rảnh đó, còn không bằng chờ ta dùng xong 【Tạo Hóa Thần Đan】, tăng lên tư chất huyết mạch, sau này sẽ tìm lại chút thọ nguyên hao tổn cho ngài.” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Chớ có ở đây càn quấy.”

Trong khi đang nói chuyện.

Trước cửa tiểu viện bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Ngay sau đó, Thái Sơ Đạo Chủ, Thái Dương Đạo Chủ, Tu Di Phật Chủ, cùng với đoàn người Vương Thủ Nghiệp, mặt mũi tràn đầy hưng phấn vọt vào tiểu viện.

“Thành đan, thành đan!”

Vương Thủ Nghiệp chạy một mạch đến, đưa một bình đan dược luyện chế từ Hỗn Độn Ngọc cho Vương Thủ Triết, sắc mặt có chút áy náy nói: “Tứ ca, ba phần tài liệu trước sau chỉ thành đan một viên.”

Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan luyện chế khó khăn vượt xa tưởng tượng của bọn hắn, cho dù có Tử Kim Đạo Đan Lô, Thái Cực Đạo Hỏa, thậm chí là Đan Si Đạo Nhân tại hiện trường chỉ huy, cuối cùng tỉ lệ thành đan vẫn thấp đến mức làm cho người ta giận sôi.

Ba lò dược liệu chỉ thành đan được vỏn vẹn một viên, đây tuyệt đối là thiếu hụt.

“Đã rất tốt rồi.” Vương Thủ Triết vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Dù sao bốn đại Thần Châu chúng ta khai hoang cho đến nay một trăm vạn năm nay, đây còn là viên thần đan mười ba phẩm đầu tiên tự mình luyện chế thành công. Thất bại không sao, chỉ cần có thể tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm.”

Dứt lời, hắn mở bình đan dược ra nhìn thoáng qua.

Toàn thân viên 【Tạo Hóa Thần Đan】 này phiếm hồng, mặt ngoài hiện ra kim quang hơi nhỏ, nhìn kỹ mà nói, trên thân đan dường như còn có thể nhìn thấy đường vân huyền diệu như ẩn như hiện, thoạt nhìn rất là thần dị.

Với tình trạng huyết mạch hiện giờ của Vương Thủ Triết, nếu có thể tiến thêm một tầng huyết mạch, đạt tới Thánh Khu Vô Cực tầng thứ mười bốn, kết hợp với Thập Phẩm Thần Mạch để

thúc đẩy tốc độ sinh trưởng Hỗn Độn Kim Liên sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Lại về sau, một khi thành tựu Thánh Tôn, cấp độ huyết mạch của hắn còn có thể nhảy lên lần nữa, đến tầng thứ mười lăm 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】.

Đến lúc đó, trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn có thể sánh ngang với Đạo Chủ, tốc độ thúc đẩy sinh trưởng Hỗn Độn Kim Liên trở nên cực kỳ nhanh.

Huống hồ, bọn họ đây là lần đầu tiên luyện chế thần đan Thập Tam Phẩm, sự chờ mong của Vương Thủ Triết đối với bọn họ vốn không cao, có thể thành đan một viên cũng xem như thành công rồi.

Có một có thể có hai, chờ tương lai thúc đẩy sinh trưởng ra nhiều thần dược, độ thuần thục luyện chế thần đan cùng tỉ lệ thành đan tự nhiên có thể quét lên.

Giống như Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan hiện tại, một lò đã có thể cho ra sáu viên!

Tỉ lệ thành đan này, đặt ở hai ngàn năm trước, sợ là ngay cả bọn người Thái Sơ Đạo Chủ cũng không dám tin. Nhưng hiện nay, bọn họ lại thật sự làm được.

Cũng vào lúc này.

Hai vợ chồng nhỏ kiêu ngạo Vương Yến tiêu hóa xong Cam Lâm đứng dậy, phát hiện huyết mạch mỗi người đều tăng phúc không nhỏ.

Vương Yến kiêu ngạo thoáng cái từ tuyệt thế thiên kiêu, tấn thăng đến Bính đẳng, mà Trần Mạn Thanh cũng là thoáng cái tấn thăng đến đại thiên kiêu giáp trung đoạn, nếu tương lai có Thoát Thai đan lại dùng tinh hoa cao thay đổi, tư chất chỉ sợ sẽ đạt tới tuyệt thế Bính đẳng thiên thượng!

Đợi hai người bọn họ tu vi tấn thăng đến Tử Phủ cảnh, sau khi kế thừa Bảo Điển, tư chất có thể đạt tới ngưỡng cửa tuyệt thế Ất đẳng, miễn cưỡng có thể bước vào danh sách ứng cử Tiên Kinh.

Đương nhiên, bây giờ nội quyển của Vương thị vô cùng lợi hại, thiên kiêu tuyệt thế chỗ nào cũng có, thiên nữ thiên tử

cũng không ít, dựa vào tư chất tuyệt thế Ất đẳng mà muốn xếp vào tiên kinh, tỷ lệ rất thấp.

Nhưng cho dù bọn họ vô duyên tiên kinh, tương lai cũng sẽ là nhân vật Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ, có thể xưng là tộc nhân tinh anh nòng cốt Vương thị.

Kết quả, bọn họ vừa mới đứng dậy, còn chưa kịp vui mừng cho mình, đã bị một đám đại lão chung quanh dọa sợ.

Thấy hai người co quắp, Vương Thủ Triết cười bảo bọn họ về nhà tự mình tu luyện củng cố, xem như đã kết thúc cơ duyên lần này của bọn họ.

Mà chính hắn cũng phải tiến vào trạng thái bế quan, chuẩn bị phục dụng viên thần đan 13 phẩm đầu tiên từ trước tới nay.

Dược liệu trong ba lô thần đan này đều do Vương thị thu thập, quyền xử lý đương nhiên cũng thuộc về Vương thị.

Việc này hắn và Nhược Lam đã bàn bạc qua, nếu như thành đan chỉ có một viên Tạo Hóa Thần Đan thì ưu tiên cho hắn phục dụng.

Một mặt, chỉ có sau khi lên cấp độ huyết mạch của Vương Thủ Triết mới có thể thúc đẩy càng nhiều thần dược Thập Tam Phẩm.

Mặt khác, cũng sắp tới lúc thăm dò cấm khu Sinh Mệnh. Nếu tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết có thể nhắc lại, thu hoạch khi thăm dò cấm khu nói không chừng có thể nhiều hơn một chút.

Vì vậy, Vương Thủ Triết nhanh chóng cầm thần đan trở về phòng, tiến vào trạng thái bế quan.

Các đại lão trong tiểu viện không rời đi, ngược lại ở lại, trực tiếp mở trò chuyện trong đình nghỉ mát.

Thấy thế, Liễu Nhược Lam dứt khoát sai người lại nấu một bình Thái Âm Minh Hồn Trà.

Rất nhanh hương trà thấm vào ruột gan liền tràn ngập toàn bộ tiểu viện.

Thái Sơ Đạo Chủ ôm cốc trà, ánh mắt không tự chủ liếc về phía gian phòng của Vương Thủ Triết, ngữ khí có chút hâm

mộ: “Tư chất ban đầu của Thủ Triết đã là Tiên Thiên Đạo Tử Bính đẳng trung rồi, không biết tiếp tục dùng Tạo Hóa Thần Đan này, cấp độ huyết mạch của hắn có thể đến Đạo Tử Giáp đẳng hay không.”

“Trên lý luận hẳn là có thể có cấp bậc Đạo Tử Giáp trung đoạn.” Thủy Thiên Thần Hoàng dù sao kiến thức rộng rãi, hơn nữa năm đó hắn cũng từng dùng qua thần đan, hiệu quả đối với thần đan so với các đạo chủ khác ở đây đều rõ ràng hơn nhiều.

Lúc này hắn đã thay đổi quần áo, ngồi xuống bên cạnh bàn đá, vừa tiếp nhận Minh Hồn Trà mà Liễu Nhược Lam đưa cho hắn uống một hơi, vừa nói: “Cấp bậc huyết mạch như thế, có thể nói là huyết mạch nửa bước thần tử.”

Cái gọi là huyết mạch 【Thần tử】, chính là chỉ có hi vọng đột phá tiềm lực huyết mạch đến thập cửu giai.

Cụ thể mà nói, khi Chân Tiên cảnh thì huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ thập tứ trọng, hoặc là lúc Đại La cảnh huyết mạch đã thức tỉnh đến thập ngũ trọng cường giả, có thể gọi là 【Thần tử】.

Huyết mạch Thần Tử, khi tu vi thăng cấp đến Hỗn Nguyên cảnh, huyết mạch sẽ thức tỉnh đến tầng thứ mười sáu, so với Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh bình thường thì nhiều hơn một bậc, như vậy mới có hi vọng lớn hơn đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Mà người thừa kế “Thiếu Đế” của Tiên giới, tiên đế, tư chất huyết mạch cần ít nhất đạt tới cấp bậc thần tử.

Đương nhiên, Thiếu Đế nhất định phải là huyết mạch cấp Thần Tử, nhưng Thần Tử cũng không nhất định là Thiếu Đế.

“Thủy Thiên bệ hạ ngài hẳn cũng là huyết mạch cấp Thần tử a?” Thái Dương Đạo Chủ dùng ánh mắt tôn sùng nhìn Thủy Thiên Thần Hoàng nói.

Có thể tu luyện tới Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, tư chất mạnh thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

“Cái này… chỉ có thể coi là huyết mạch nửa bước Thần tử.” Thủy Thiên Thần Hoàng nói tới chuyện này, sắc mặt có chút

cô đơn: “Năm đó, vài cường giả Hỗn Nguyên cảnh có thực lực mạnh nhất trong Tiên Minh, cơ bản đều là tư chất huyết mạch khoảng Đạo Tử Giáp.”

“Sở dĩ cuối cùng chúng ta sẽ bị vây ở Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, nguyên nhân chủ yếu có hai cái. Thứ nhất, khuyết thiếu truyền thừa cấp bậc Tiên Đế hoặc chí tôn! Thứ hai, chính là huyết mạch cũng kém nửa bước, dựa vào chính mình tìm tòi, căn bản không có khả năng trở thành Tiên Đế!”

“Nửa bước này, chính là lạch trời a ~~”

Nói đến chuyện này, Thủy Thiên Thần Hoàng cũng thổn thức không thôi, cũng cực kỳ hâm mộ Vương Thủ Triết: “Thật hâm mộ tiểu tử Vương Thủ Triết này, cho dù tương lai không thể kế thừa truyền thừa cấp bậc Tiên Đế hoặc Chí Tôn, cũng có một chút hy vọng bản thân có thể tìm ra đại đạo thông tới cấp mười chín.”

Thái Dương Đạo Chủ và Thái Sơ Đạo Chủ cũng đều vô cùng hâm mộ.

Chỉ tiếc, bọn họ kém quá xa so với Thủy Thiên Thần Hoàng, ngay cả cơ hội chạm đến ngưỡng cửa mười chín cũng không có.

Mấy vị đạo chủ bây giờ đều là người bận rộn, ở trong tiểu viện một lúc, thấy Vương Thủ Triết còn không ra, liền tự mình tản đi, nên làm gì thì làm đó.

Mãi cho đến mấy ngày sau, cuối cùng Vương Thủ Triết mới xuất quan.

Lúc xuất quan, cả người hắn đều là thần thái sáng láng. Lúc này đây tiêu hóa xong Thần đan, huyết mạch của hắn thuận lý thành chương tăng lên tới Đạo Tử Giáp trung đoạn.

Tư chất huyết mạch như thế, chỉ cần tùy tiện lấy một bộ đạo thư kế thừa, tẩy tủy phạt mao một phen là có thể đạt tới cấp bậc Thần Tử trong truyền thuyết, có thể so với Thiếu Đế Tiên Giới!

Tư chất huyết mạch như thế, ngoại trừ Thủy thiên thần hoàng, e rằng không tìm ra được người thứ ba.

“Chúc mừng phu quân.” Liễu Nhược Lam nhìn thấy hắn xuất quan cũng vô cùng vui vẻ, đôi mắt long lanh, đánh giá Vương Thủ Triết từ trên xuống dưới: “Phẩm cấp huyết mạch của ngài cuối cùng cũng vượt qua thiếp thân rồi.”

“Đây đều là kết quả của nương tử nhường lại.” Vương Thủ Triết trịnh trọng nói lời cảm tạ với nàng, đồng ý: “Chờ ta thật sự đạt được huyết mạch thần tử, liền bắt đầu thúc đẩy sinh trưởng Hỗn Độn Kim Liên, tranh thủ sớm ngày cho nương tử… A, nương tử ngươi…”

“Thiếp thân gần đây rất có cảm ngộ đối với Kim Thiềm đại đạo, muốn mời phu quân cùng đi tiểu động thiên luận đạo, nói không chừng ta cũng có thể thu được chút chỗ tốt huyết mạch.”

“…”

Vương Thủ Triết im lặng một hồi, trong lòng không khỏi âm thầm nói thầm, ngươi chờ ta ở chỗ này thì sao? Ta dập thần đan, ngươi dập ta? Quả thực là rời khỏi gia phả.

…

chương 7:/chương thứ bảy Bộc phát! 《 Thiên Ca

…

Mấy tháng sau.

Căn cứ Thần Vũ Không cảng.

Khu cảng trống này nằm ở trên cao nguyên Hàn Nguyệt cao nguyên gần Tiên Cung của Thần Vũ Thánh Minh Hàn Nguyệt Tiên Triều, cũng là nơi đã từng thôn thiên thánh địa.

Trải qua nhiều năm phát triển, căn cứ Không Cảng này đã trở thành căn cứ xuất khẩu trống lớn nhất của toàn bộ thế giới Thần Võ, trấn thủ giao thông yếu đạo giữa thế giới Thần Võ và Thánh vực.

Nếu không thông qua không gian thông đạo này, Thần Võ thế giới phải vượt qua toàn bộ khu vực phá diệt, mới có thể đến Thánh Vực.

Trình độ trọng yếu của Không Cảng này có thể thấy được.

Mà bến cảng và căn cứ hai bên thông đạo truyền tống đều thuộc quản lý của Thần Vũ Thánh Minh, lợi ích căn cứ vào cổ phần khác nhau, phân phối thêm đến từng tổ chức.

Giờ phút này.

Trong căn cứ không gian khổng lồ, siêu cấp hiện đại hóa và phong cách cổ điển dung hợp với nhau.

Đệ tử trực mạch đời thứ hai mươi của Vương thị, Vương Yến kiêu ngạo, đang cùng với ái thê Trần Mạn Thanh cùng nhau ở trong phòng khách quý chờ đợi đợt phi thuyền tiếp theo.

“Nói đến, ta vẫn là lần đầu tiên đi Thánh vực.” Vương Yến kiêu căng ngồi ngay bên kiều thê, hai hàng lông mày và tư thái đều ngươi ngươi ta yêu, ân ái mà ngọt ngào.

Hắn hiển nhiên rất chờ mong hành trình kế tiếp, trong lời nói hơi có chút hưng phấn: “Nghe nói Thánh Vực rất lớn, so với Thần Vũ thế giới lớn hơn gấp mấy trăm lần!”

Thật ra, thế giới Thần Võ cũng không tính là quá nhỏ, chỉ riêng Lũng Tả quận cũng có đường kính mấy ngàn dặm, toàn bộ thế giới Thần Võ cộng lại ước chừng có nửa thánh triều diện tích lớn nhỏ.

Thánh vực sở dĩ lớn, là bởi vì bên trong Thánh vực có vô số thế giới lớn nhỏ, ở giữa đều có Hư Không Hải hoặc là Thiên Hà tương liên.

Mà Trung Thổ Bát Phủ và Lạc Kinh đại danh đỉnh đỉnh cũng do chín thế giới dày đặc tạo thành, bởi vì tương đối gần mà tạo thành một đại thế giới tài nguyên phong phú.

Thậm chí, Thánh vực tứ đại Thần Châu cũng căn cứ theo phạm vi phân bố của thế giới quần mà phân chia.

Mà ở trên cơ sở này, bên trong Thánh vực tứ đại Thần Châu, hoàn cảnh hiểm ác không người cũng rất nhiều, còn có không ít khu vực đều thuộc về Dực Nhân tộc, Man Nhân tộc, số ít chủng tộc khác, hoặc là khu vực hung hiểm mà Nhân tộc không cách nào bước vào.

“Đại khái là lớn, nhưng mà đại bộ phận khu vực so với thế giới Thần Võ mà nói, đều giống như là địa duyên rộng lớn, nhân khẩu thưa thớt ở nông thôn.” Trần Mạn Thanh nhẹ nhàng cười nói, “Ta vẫn là thích chúng ta Trường Ninh, nơi này có đủ loại các loại sự vật tiên tiến cùng thời gian hưng thịnh nhất, cao thủ trẻ tuổi đến đây học cũng là đếm không hết. Ngay cả Trung Thổ Lạc Kinh, đều không phồn hoa bằng Trường Ninh.”

Hai phu thê này cùng cha mẹ tách nhau ra đi, tự nhiên cũng muốn đi một mình một phen, tăng điểm kiến thức.

Hai người đang trò chuyện, bất thình lình bên cạnh truyền đến một giọng nói ôn hòa kiêu ngạo: “Trường Ninh tuy tốt, nhưng 【Quy Long Thành】 của ta cũng rất bất phàm, nếu Yến Kiêu huynh và Mạn Thanh học tỷ rảnh rỗi thì đến Quy Long Thành làm khách, Ngô Điện Hoa ta tự nhiên dốc hết sức chiêu đãi.”

Phu thê liếc mắt nhìn sang, đã thấy một chiếc ghế sô pha xa hoa cách phòng khách quý không xa, một vị công tử trẻ tuổi thoạt nhìn có chút trẻ tuổi, mặc trang phục lộng lẫy, đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Ở phía sau hắn cách đó không xa, còn có một vị lão giả cả người bao phủ trong áo bào xám, xem tư thế thì quá nửa là vị công tử này bảo tiêu.

Ngô Điện Hoa?

Vương Yến Kiêu hơi ngây người, chợt nhớ tới vị công tử này là ai.

Lúc này sắc mặt hắn hơi đổi, kéo nương tử cùng hành lễ: "Thì ra là đương thời đế tôn ở trước mặt, thứ tội thứ tội. Chỉ là không biết đế tôn, duyên cớ sao lại quen biết vợ chồng chúng ta?"

Vị Ngô Điện Hoa này cũng không phải nhân vật tầm thường, hắn chính là trưởng tôn đích mạch của Ung An Tiên Hoàng của Đại Càn Tiên Triều hiện giờ.

【Ung An Tiên Hoàng】 hiện giờ cũng chưa tới ba ngàn tuổi, cũng đã sơ nhập Chân Tiên Cảnh trung kỳ, dựa theo tốc độ tu luyện của hắn, sợ là chỉ cần ba bốn ngàn năm nữa liền có thể trở thành Thánh Tôn, nâng Đại Càn Tiên Triều đến cấp bậc Thánh Triều.

Phụ thân Ngô Điện Hoa chính là Xương Thịnh Tiên Vương, cũng là một trong những Tiên Vương của Đại Càn. Bất quá vì ngại tuổi tác, huyết mạch, tài nguyên vân vân, hơn nữa với quốc lực trước mắt của Đại Càn quốc, còn vô lực bồi dưỡng Thánh Tôn thứ hai, bởi vậy Xương Thịnh Tiên Vương Ngô Thịnh Quân chỉ là một Chân Tiên bình thường huyết mạch không tệ lắm, tương lai vô vọng Thánh Tôn.

Lúc hắn còn trẻ, từng vì nữ vương Vương thị Chử Vi từng có tình thương nghiêm trọng, chưa từng lấy vợ, mãi cho đến sau này vợ chồng Ung An Tiên Hoàng bất đắc dĩ, trực tiếp cầu lên đầu Vương Thủ Triết. Vương Thủ Triết không thể không bảo Vương Chử Vi ra mặt, cắt đứt đoạn tình thương kia, cũng tự mình giới thiệu cho hắn một vị đích thứ nữ của Cổ Thánh Tộc Chử thị rất ưu tú.

Cho đến trước đó không lâu, hai người mới sinh được trưởng tôn, cũng chính là Ngô Điện Hoa trước mắt.

Ngô Thịnh Quân đã mất đi hi vọng tấn chức Thánh Tôn, là lấy một mực có lời đồn đãi, Ung An Tiên Hoàng rất xem trọng vị

đích mạch trưởng tôn không quá bảy mươi tuổi này của mình, từng nói nếu như có cơ hội mà nói, sẽ tranh thủ cho hắn một bộ Thánh Đồ, cũng hảo hảo bồi dưỡng.

Dù sao quốc lực của Đại Càn Tiên Triều bây giờ đã không thể so sánh với năm đó.

"Ha ha, e rằng Yến Kiêu huynh còn không hiểu rõ danh vọng của mình bây giờ." Vị công tử trẻ tuổi Ngô Điện Hoa cười sang sảng đứng dậy, hướng về phía hai người chính thức hoàn lễ nói: "Trước đó vài ngày, Yến Kiêu huynh và quý phu nhân cùng nhau tham gia thi đấu bảng của Tân Bình Thiên Nhân, song song đứng trong mười hạng đầu. Chiến tích của người kiêu ngạo như vậy, tất nhiên là danh chấn Trường Ninh, trong vòng bằng hữu của ta cũng có không ít người đang nghị luận. Theo ta thấy, tin tức này sớm muộn gì cũng sẽ truyền khắp toàn bộ Thánh Vực."

Vương Yến kiêu căng xấu hổ nói: "Đế Tôn quá khen, vợ chồng chúng ta chẳng qua là cơ duyên xảo hợp tăng lên chút huyết mạch, cộng thêm bản thân tuổi tác không nhỏ mới có cơ hội lấy được thứ tự."

Bảng danh sách và bảng danh sách cũng không giống nhau.

Thiên Nhân bảng bởi vì có thể tham gia cửa sổ kỳ rất ngắn, hơn nữa càng là thiếu niên anh tài tư chất tiềm lực cường đại, ở Thiên Nhân cảnh thời gian dừng lại càng ngắn, ngắn thậm chí chỉ có mười năm, bởi vậy tuấn kiệt của các thế lực lớn của Thánh Vực, thường thường cũng sẽ không cố ý ngàn dặm xa xôi tới khiêu chiến Thiên Nhân bảng.

Dù sao, từ Lạc Kinh đến thế giới Thần Võ, trên đường đã mất nhiều năm.

Thử nghĩ một chút, một thiên kiêu Thiên Nhân cảnh liền đạt tới tư chất thiên tử, nhanh thì ba mươi tuổi, chậm thì bốn mươi, năm mươi tuổi sắp thăng cấp Tử Phủ rồi, từ xa chạy tới, trên đường cũng không có cách nào chuyên tâm tu luyện, thật sự là không có lời.

Bởi vậy Thiên Nhân bảng, đa số cũng đều là thế giới Thần Võ, còn có một ít Thánh triều gần xung quanh sẽ có người trẻ tuổi đến tham gia náo nhiệt.

Chính là bởi vì thời gian cửa sổ ngắn, cùng một thời gian số lượng thiên kiêu lợi hại tự nhiên cũng thưa thớt, cạnh tranh cũng không kịch liệt như bảng danh sách phía sau.

"Ha ha, cơ duyên vốn là một bộ phận của thực lực." Ngô Điện Hoa vẻ mặt tươi cười nói: "Bất kể như thế nào, có thể vào top mười đã xem như là bộc lộ tài năng rồi, chỉ tiếc ta đã đột phá tới Tử Phủ cảnh, nếu không còn có thể luận bàn với hai vị."

Tuổi tác không khác mấy so với Vương Yến Kiêu, lợi hại như Vương Cẩn Na đều đã Thần Thông cảnh, Ngô Điện Hoa là Tử Phủ cảnh cũng chỉ có thể được xưng là không tệ mà thôi.

Tại Ngô Điện Hoa cố tình kết giao, song phương ngược lại càng trò chuyện càng hợp ý.

Sau khi ý thức được mục đích hành trình của song phương lần này đều là Trung Thổ Lạc kinh, bọn họ liền hẹn nhau cùng đi, quyết định trạm thứ nhất đi Thiên Thụy thánh triều du lịch mấy tháng.

Sau khi cưỡi phi thuyền xuyên qua không gian đi tới trạm trung chuyển ở biên giới Phá Diệt chi vực, bọn họ lại đổi sang độ thuyền cỡ lớn cùng nhau đến Thiên Thụy thánh triều.

Mà trong quá trình bọn họ du lịch, Thiên Thụy thánh triều đã xảy ra một tin tức lớn.

Nguyên lai là cường giả Chân Tiên cảnh của thế giới Thần Võ "Thiên Ca", ước chiến Thiên Thụy Thánh Hoàng!

Trước mắt Tân Bình trấn chưa xuất hiện bảng Thánh Tôn, bởi vậy các cao thủ đỉnh cao muốn luận bàn, chỉ có thể tự hành ước chiến. Mà tình huống Chân Tiên cảnh ước chiến với Đại La Thánh Tôn lại càng hiếm thấy, vừa nổ ra, tự nhiên dẫn tới sóng to gió lớn.

Trong lúc nhất thời, Thiên Thụy thánh triều gió nổi mây phun, xung quanh không ít người tới xem náo nhiệt.

Bao gồm cả các đại truyền thông của tạp chí chân tướng, cũng đều nhao nhao tụ tập tại Thiên Thụy thánh thành.

Thánh Vực đã lâu không có chiến sự, số lần cường giả Đại La cảnh xuất thủ càng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có loại chuyện

tốt có thể cảm thụ Thánh Tôn đánh nhau từ xa như vậy, Vương Yến Kiêu và mấy người trẻ tuổi tất nhiên là không chịu đi.

Bọn họ dứt khoát ở lại Thiên Thụy thánh thành tiếp tục du lịch, thừa dịp này, bọn họ cũng không ít cùng một ít cao thủ tuổi trẻ địa phương luận bàn xác minh lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, Vương Yến kiêu căng và Trần Mạn Thanh cũng có được chút danh tiếng.

Mà trận chiến của Côn Bằng Thiên Ca và Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng đánh đến kinh thiên động địa.

Đương nhiên, loại chiến đấu cấp bậc này, vây xem ở khoảng cách gần thì đừng nghĩ. Cường giả Đại La cảnh tùy ý một lần công kích tác động đến phạm vi liền thập phần to lớn, mặc dù là cường giả Chân Tiên cảnh, thực lực không đủ cường đại cũng không cách nào dựa quá gần.

Giống như đám người trẻ tuổi thực lực Vương Yến Kiêu còn tương đối yếu, ngay cả năng lực chống đỡ dư chấn chiến đấu cũng không có, có thể làm cũng chỉ có thể từ xa cảm thụ một chút khí thế của hai bên chiến đấu, lĩnh ngộ một chút uy thế của Thánh Tôn mà thôi.

Bất quá, chỉ như thế, cũng đã thu được ích lợi không nhỏ.

Mặc dù Thiên Ca chưa đạt tới cấp bậc Đại La Thánh Tôn, nhưng nó có thể đứng thứ tư trên Tân Bình Chân Tiên Bảng, đương nhiên không phải hạng người dễ đối phó.

Nàng không chỉ tu vi đã đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tư chất huyết mạch cũng đã đạt đến cấp bậc Đạo Tử. Chỉ nói về trình độ thức tỉnh huyết mạch, nàng đã hoàn toàn không thua gì Đại La Thánh Tôn, tu vi trên mặc dù có chênh lệch, nhưng cũng chỉ kém một hai tầng mà thôi.

Thực lực như vậy đã miễn cưỡng có thể vượt cấp chiến một trận, nếu là trang bị và át chủ bài thì có lẽ còn có thể có hiệu quả trong sinh tử chiến.

Bất quá, Thiên Thụy Thánh Hoàng cũng tràn đầy tự tin, cho rằng năng lực của mình áp chế Thiên Ca một bậc. Dù sao, chênh lệch tu vi cũng không phải dễ bù đắp như vậy, càng đừng đề cập ở giữa còn kém một cấp bậc.

Lại là không ngờ, đại chiến đến giai đoạn cuối cùng, Côn Bằng Thiên Ca vậy mà thể hiện ra một bộ đạo thư. Dựa vào đạo thư đối với thực lực tăng thêm, cuối cùng nàng lực áp Thiên Thụy Thánh Hoàng một bậc, giành lấy thắng lợi chiến đấu.

Kết quả này vừa ra, nhất thời làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Lại về sau, liền có các loại tin tức nhỏ lưu truyền ra, nói là 《Thiên Ca cùng》vạn dặm Ngọc Hà》, Vương Bảo Thánh của Vương thị cùng mấy lão bà hài tử tổ đội, từ một phương hướng khác phá diệt chi vực vụng trộm lẻn vào, mạo hiểm thật lớn tìm được di tích một căn cứ thí nghiệm Tinh Cổ tộc.

Chỗ di tích kia chính là nơi năm đó Tinh Tam mươi chín mang theo đạo quan Thâu Thiên, Thiên Nguyên đạo chủ và một đống lớn số liệu thí nghiệm trốn ra.

Với tư cách là một căn cứ thí nghiệm tương đối cao cấp, đồ tốt trong di tích kia đương nhiên không ít, chỉ là trong đó đủ loại chi tiết, không thể để người ngoài biết được.

Tóm lại, từ tin tức nho nhỏ lưu truyền ra sau đó có thể phán đoán được. Sau khi thăm dò di tích chấm dứt, gia tộc hợp tác đều lấy được khiến bọn họ tương đối thoả mãn chỗ tốt. Mà Kỳ Thiên Ca cũng là cơ duyên bộc phát, lấy được một bộ đạo thư!

Trận chiến này, tự nhiên khiến cho danh tiếng Kỳ Thiên Ca lần nữa vang xa.

Khi tiếp nhận phỏng vấn, nàng còn tuyên bố chuẩn bị tiêu hóa đạo thư một chút rồi quay về thế giới Thần Võ tìm Vương Thủ Triết luận bàn, lấy lại vị trí thứ ba trên Chân Tiên Bảng.

Sau khi nghe được tin tức này, phu thê Vương Yến Kiêu cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Thủ Triết lão tổ.

Loại cấp bậc chiến đấu này, đối với bọn họ mà nói đã là Truyền Kỳ cấp bậc rồi, chỉ có thể nhìn lên, căn bản là không tham dự được.

Mà ngay khi Thiên Ca xoa tay, nóng lòng muốn đánh Vương Thủ Triết tơi bời.

Vương Thủ Triết cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, xuất phát tới Cấm Khu Sinh Mệnh!

…

Sau một khoảng thời gian.

Trong hư không bên ngoài Cấm Khu Sinh Mệnh, một chiếc thuyền cá nhân loại nhỏ vạch phá không trung bay vút đến, cuối cùng chậm rãi dừng lại tại vị trí cách Cấm Khu Sinh Mệnh không xa.

Nơi này cách Cấm Khu Sinh Mệnh đã rất gần, nếu đi về phía trước, con thuyền sẽ bị chấn động không gian bên ngoài của Sinh Mệnh Cấm Khu ảnh hưởng.

Nơi này cũng là cực hạn độ thuyền có thể tới gần Sinh Mệnh Cấm Khu.

Trong phi chu tư nhân.

Hai vợ chồng Vương Thủ Triết, Thủy Thiên Thần Hoàng, Vương Ly Tiên, cùng với các đạo chủ Thái Sơ, Cực Lạc đi theo đều không hẹn mà cùng tụ tập đến trước cửa sổ mạn thuyền, xa xa nhìn về phía Cấm Khu Sinh Mệnh cách đó không xa.

Chuyến đi tới Sinh Mệnh Cấm Khu này, vạch kế hoạch hồi lâu, Thủy Thiên Thần Hoàng trước sau thúc giục không biết bao nhiêu lần, nhưng đến thời điểm chân chính thành hành, tốc độ lại nhanh vô cùng.

Đoạn đường này của bọn họ, từ lúc quyết định xuất phát đến nơi, tổng cộng cũng chỉ tốn thời gian mấy tháng.

Đây cũng là nhờ vào hệ thống Hư Không Cơ Địa ở thế giới Thần Võ hiện giờ đã được kiến thiết mười phần hoàn thiện.

Nhiều năm thăm dò hư không, số lượng cơ địa hư không của thế giới Thần Võ sớm đã tăng gấp mấy lần, lại hướng về nhiều phương hướng dọc theo một khoảng cách rất dài, trong đó một căn cứ hư không dài nhất, cách thế giới Thần Võ thậm chí mấy trăm năm.

Sinh Mệnh Cấm Khu là vùng cấm phát hiện sớm nhất của Vương thị, đương nhiên đã sớm nằm trong danh sách dự bị.

Thật ra Vương Thủ Triết đã sớm bắt đầu chuẩn bị kế hoạch thăm dò Sinh Mệnh Cấm Khu, hướng về phía căn cứ hư không này, cũng đã sớm kiến thiết hoàn thiện, bọn họ một đường xuyên qua truyền tống trận mà đến, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

"Cuối cùng đã đến ngày này."

Tiến vào trong Vô Tận Thiên Uyên, Thủy Thiên Thần Hoàng nhìn về phía Cấm Khu Sinh Mệnh phía xa, ngữ khí có chút cảm khái, ẩn ẩn lộ ra hưng phấn.

Khác với phế tích cấm khu, Cấm khu hoàn chỉnh tự thành thế giới, từ góc độ của bọn họ nhìn lại, căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong Cấm Khu Sinh Mệnh, chỉ có thể nhìn thấy không ngừng dập dờn dao động không gian, cùng với thỉnh thoảng tràn ra khí tức sinh mệnh dồi dào.

Nhưng cho dù chỉ là như thế, cũng đủ để bọn họ cảm nhận được sự cường đại của Sinh Mệnh Cấm Khu.

"Chuẩn bị vào đi."

Vương Thủ Triết thu hồi ánh mắt, mở miệng nói.

Nếu công tác chuẩn bị đã làm đủ, kế tiếp, chính là hành động thực chất.

Dứt lời, hắn liền mang theo Vương Ly Tiên xé mở không gian ra khỏi phi chu, sau đó bay nhanh về phía Sinh Mệnh Cấm Khu.

Thấy thế, đám Thủy Thiên Thần Hoàng, Liễu Nhược Lam, Thái Sơ Đạo Chủ cũng theo sát mà đi, về phần những người khác trên thuyền thì tại chỗ chờ lệnh, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng.

Vòng ngoài Cấm Khu Sinh Mệnh vốn thường có hung thú hư không quanh quẩn, nhưng trải qua những năm này không ngừng truy bắt cùng với giám sát, hiện giờ xung quanh rất sạch sẽ, đừng nói hung thú hư không, ngay cả một khối rác rưởi cũng không có.

Nửa ngày sau.

Cuối cùng đoàn người Vương Thủ Triết cũng xuyên qua hàng rào không gian bên ngoài Cấm Khu Sinh Mệnh, tiến vào bên trong Cấm Khu Sinh Mệnh.

Vừa bước vào, Vương Thủ Triết đã cảm thấy toàn thân mình giống như bị linh khí hệ mộc nồng đậm bao phủ, trong lúc hô hấp đều là khí tức cây cỏ nồng đậm.

Loại cảm giác này không giống như lúc trước khi tiếp xúc Thủy hệ Thần Mạch. Lúc đầu khi tới gần Thủy hệ Thần Mạch, trong lúc hô hấp hắn đều là Thuỷ hệ Linh khí quá mức tinh thuần nồng đậm, nhất thời không hấp thu được liền có loại cảm giác hít thở không thông, nhưng giờ phút này, mộc hệ Linh khí nồng đậm lấp đầy lồng ngực của hắn, hắn không chỉ không cảm giác được hít thở không thông, ngược lại có loại cảm giác sung mãn thể xác và tinh thần.

“Phụ thân, khí tức nơi này thật thoải mái a! Tiên Nhi cảm thấy giống như là về tới nhà vậy.” Vương Ly Tiên ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Mặc dù bình thường nàng cắm rễ linh mạch cũng rất tốt, nhưng so sánh với nơi này, lại giống như một trời một vực.

Chênh lệch quá lớn.

Thật ra Vương Thủ Triết cũng có cảm giác tương tự.

Hoàn cảnh nơi này đối với Mộc hệ huyết mạch mà nói tuyệt đối là thiên đường, cho dù là tánh mạng bổn nguyên huyết mạch của hắn, ở chỗ này cũng giống như so với bên ngoài sinh động hơn rất nhiều.

Hắn cảm thấy, nếu có thể trường kỳ tu luyện trong hoàn cảnh như vậy, tốc độ tu hành của hắn sợ là có thể đề cao một mảng lớn.

Trong tầm mắt của mọi người đều là những cây cổ thụ cao vút trong mây.

Những cổ mộc này cũng không phải là tồn tại tự có ý thức như Vương Ly Tiên, chỉ là linh mộc bình thường, phẩm cấp cùng niên đại lại cực cao, tùy tiện một gốc sợ là cũng phải trăm vạn năm trở lên, rất hiển nhiên, đây hẳn là một tòa rừng rậm viễn cổ có lịch sử vô cùng lâu đời.

Nhìn lên trên, tán cây to lớn tầng tầng lớp lớp, rậm rạp mà ngăn trở tất cả ánh sáng mặt trời. Nếu không phải trong rừng có điểm điểm linh quang màu xanh lá phiêu tán, trên cây cổ thụ huỳnh quang rong rêu, cùng với đủ loại linh trùng tản ra

huỳnh quang, trong rừng rậm Viễn Cổ này sợ là có thể tối đến đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng cho dù là như vậy, tầm nhìn trong rừng cây này vẫn không cao.

Cũng chính là ở đây đều là hạng người tu vi mạnh mẽ, cũng không ỷ lại vào con mắt, lúc này mới không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Nhưng mà, dù có thần niệm phụ trợ, trong lúc nhất thời mọi người cũng không cách nào phân biệt phương hướng.

Không có biện pháp, phiến rừng cây này thật sự là quá lớn, thần niệm có thể đi tới bốn phương tám hướng, căn bản không phán đoán ra đi tới chỗ nào mới có thể đến hạch tâm cấm khu.

Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, lúc trước mảnh phế tích Cấm Khu kia của Thần Nữ Xuyến co rút lại đến tột cùng có bao nhiêu nghiêm trọng. Cùng kia phiến Cấm Khu phế tích so sánh, nơi này nghiễm nhiên là một phương tiểu thế giới, diện tích đâu chỉ gấp mười mấy lần? Sợ là gấp trăm lần cũng có.

“Không hổ là cấm khu Sinh Mệnh, chỗ này có linh dược phẩm cấp thật cao.” Thái Sơ Đạo Chủ theo sát phía sau Vương Thủ Triết, thần niệm không ngừng quét qua rừng rậm Viễn Cổ chung quanh, trong ánh mắt không ngừng lộ ra vẻ sợ hãi thán phục.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã phát hiện ra hơn mười khỏa cửu phẩm linh dược, năm khỏa thập phẩm linh dược, thậm chí còn có một gốc thập nhất phẩm linh dược.

Thân là đạo chủ, hắn gặp qua vô số linh dược, những loại linh dược phẩm này trồng tự nhiên không coi là kỳ lạ quý hiếm. Nhưng vấn đề là, linh dược ở đây vô luận là chất lượng hay là số lượng, đều ngoài dự liệu cao, nhất là mật độ, càng là vượt quá tưởng tượng.

Chỉ có thể nói, Cấm Khu không hổ là Cấm Khu, trong truyền thuyết nơi ở của Cổ Thần hoặc là hang ổ của Tiên Đế.

“Trong Sinh Mệnh Cấm Khu này tuyệt đối tồn tại số lượng thần mạch tương đối.” Vương Thủ Triết cảm nhận được nồng độ linh khí xung quanh, đưa ra phán đoán.

Mọi người vừa nói chuyện, vừa nhanh chóng xuyên qua rừng rậm Viễn Cổ, cảm giác theo phương hướng linh khí nồng nặc nhất mà đi.

Dọc theo con đường này, bọn hắn phát hiện Linh Dược càng ngày càng nhiều, phẩm cấp linh dược bình quân cũng càng ngày càng cao.

Rất nhanh, bọn hắn phát hiện cây linh dược thập nhị phẩm thứ nhất.

Sau đó là cây thứ hai, cây thứ ba…

Càng đến gần khu vực trung tâm, tần suất Linh Dược thập nhị phẩm xuất hiện càng cao.

Sắc mặt Thái Sơ đạo chủ vui mừng càng ngày càng đậm.

Phải biết rằng, cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh, thập nhị phẩm linh dược cũng không phải hàng thông thường gì, nhất là một ít thập nhị phẩm linh dược có hiệu quả đặc thù như tăng cường tu vi, hoặc là bổ ích thần hồn, tại Thánh Vực hôm nay lại cực kỳ hiếm có, cho dù đối với Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ mà nói cũng có tác dụng lớn.

Đến cuối cùng, bọn hắn thậm chí phát hiện thập tam phẩm thần dược!

Hơn nữa, còn không chỉ một gốc! Mà là một gốc, một gốc, lại một gốc…

Lúc này, ngay cả Thủy Thiên Thần Hoàng kiến thức rộng rãi cũng bắt đầu kích động cùng hưng phấn lên.

Đây chính là thần dược! Đặt ở bên ngoài, muốn tìm được một gốc cũng không dễ dàng, nơi này lại có nhiều như vậy!

Bên trong có rất nhiều bọn họ thậm chí không gọi nổi tên, nhưng vừa nhìn liền biết không phải là phàm phẩm, hiệu dụng tuyệt đối cũng tương đối nghịch thiên.

Nếu như có thể lấy những thần dược này về thì chuyến đi này có thể kiếm được món hời lớn rồi!

Đang lúc mọi người hưng phấn.

Bỗng dưng.

Một cỗ uy áp kinh khủng không gì sánh được từ phương hướng hạch tâm dâng lên, như phong bạo quét ngang ra, ép xuống đoàn người.

Sắc mặt đám người Thái Sơ Đạo Chủ nhất thời biến đổi.

Mà vẻ mặt của Vương Thủ Triết lại không có gì khác thường, dường như đã sớm đoán được chuyến đi này tuyệt đối không thể thuận lợi như vậy.

…

chương 8:/chương thứ tám Sinh Mệnh Thần Thụ! Bạch Hổ Thần Thú

…

Cùng với luồng uy áp này, còn có một tiếng gầm gừ trầm thấp uy nghiêm như sấm sét từ trên chín tầng trời truyền xuống, chấn động khiến lòng người run rẩy, khí huyết cuộn trào mãnh liệt.

Trong tiếng gầm gừ, bên trong viễn cổ sâm lâm bỗng nhiên cuồng phong gào thét.

Từng tầng tán cây chập chờn trong cuồng phong, phát ra âm thanh leng keng leng keng, tầng tầng lớp lớp sương mù màu trắng từ sâu trong rừng mãnh liệt cuốn đến, cơ hồ trong khoảnh khắc, liền lấp đầy tầm mắt mọi người.

Vốn là ánh sáng lờ mờ, rừng rậm viễn cổ nhất thời liền trở nên đưa tay không thấy năm ngón.

Đám người Thủy Thiên Thần Hoàng lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cơ hồ là lập tức cảm giác được cái gì, ánh mắt nhất tề nhìn về phía một vị trí sương mù nào đó.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, một hình hổ to lớn đạp phá sương mù dày đặc xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một con Bạch Hổ to lớn, bộ lông màu trắng phiêu dật ở trong sương mù dày đặc tựa như mang theo vầng sáng, trên lưng có những đường vân màu đen đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Nhất là một đôi con ngươi màu vàng kim, băng lãnh hờ hững, phảng phất mang theo sát ý khát máu phấn khởi.

Bước chân của nó nhìn cũng không nhanh, lại mang theo cảm giác áp bách mười phần, một bước, một bước, lại một bước…

Cơ bắp to lớn theo bước chân của nó có nhịp điệu, theo từng bước tới gần của nó, cỗ uy áp tràn ngập trong không khí kia cũng càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng khủng bố, ngay cả trong không khí cũng phảng phất vang lên tiếng binh sĩ thiết mã.

Bộ dáng kia, rõ ràng là ý đồ dựa vào uy áp áp áp chế hoàn toàn đám xâm nhập.

Thậm chí, trong tiếng gầm gừ của nó còn mơ hồ lộ ra vẻ phấn khích.

Chỗ Sinh Mệnh cấm địa này nằm trong Vô Tận Thiên Uyên, rất ít kẻ xâm nhập có thể tìm ra được, nhưng hễ xuất hiện tình huống này, chính là cho nó ăn.

"Đây là… Thần thú Bạch Hổ cấp mười tám." Thái Sơ Đạo Chủ biến sắc, nhịn không được thấp giọng hô một tiếng: "Thủ Triết ngươi và Tiên Nhi lui ra phía sau, thần thú huyết mạch này chiến lực rất mạnh, ngay cả Đạo Chủ cũng không dám khinh suất lướt qua."

Đương nhiên Vương Thủ Triết tin tưởng phán đoán của Thái Sơ Đạo Chủ, nghe vậy bình tĩnh kéo Vương Ly Tiên lui về phía sau.

Hắn sớm đoán được hành trình đến Cấm Khu Sinh Mệnh tuyệt đối sẽ không thuận buồm xuôi gió, hơn phân nửa là phải trải qua một phen hung hiểm, nhưng tùy tiện nhảy ra một con quái vật thì chính là Bạch Hổ thần thú mười tám cấp, ít nhiều vẫn có chút hung ác.

Phải biết rằng, hai chữ "thần thú" này cũng không phải là tùy tiện một đầu hung thú nào đều có thể gọi được. Tại thời đại Cổ Thần này đã sớm vẫn lạc, có thể được xưng là "Thần thú", cũng chỉ có huyết mạch Viễn Cổ thần thú còn sót lại.

Long tộc là như thế, Bạch Hổ cũng là như thế.

Bạch Hổ này có thể tu luyện đến thập bát giai, hơn phân nửa là giống như Cẩn Na thức tỉnh huyết mạch thần thú viễn cổ, sợ là không dễ đối phó.

Cũng may hắn từ trước đến nay đều tuân theo kế hoạch liệu địch khoan dung, lần này mưu đồ sinh mệnh cấm khu cũng là bố trí chu đáo chặt chẽ, không những mang vào tất cả đều là cao thủ tinh nhuệ, bên ngoài trong độ thuyền còn có nhân viên tiếp ứng.

Trừ cái đó ra, hắn còn chuẩn bị mấy viên "Hỗn Độn Diệt Thế Châu", ở trong đò ngang thả một viên "Sáng Thế Thủy Tinh",

đều là át chủ bài dùng để phòng ngừa vạn nhất dùng để đối thoại "Hạnh Bình".

Trong đó Hỗn Độn Diệt Thế Châu còn chưa tính, Sáng Thế Thủy Tinh cũng không phải đồ chơi đơn giản.

Lúc trước Diệt Thế Đại thống lĩnh mười bảy giai sau khi bị nổ tung, thân thể ngay cả cặn bã cũng không còn! Hơn nữa đồ chơi kia là công kích phạm vi, nếu như nổ tung ở trong Vô Tận Thiên Uyên này, cho dù Sinh Mệnh Cấm Khu này không bị phế cũng phải bị tàn phế.

Nếu không nắm chắc ít nhất toàn thân rút đi, Vương Thủ Triết sao có thể mạo hiểm?

"Thủy Thiên bệ hạ trước án binh bất động." Vương Thủ Triết bắt đầu bình tĩnh chỉ huy: "Ngọc Hà, ngươi phối hợp với Hồng Trấn tiền bối, Cực Lạc tiền bối kiềm chế con Bạch Hổ này."

"Vâng, lão tổ gia gia."

Tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh luôn luôn bảo vệ bên cạnh Liễu Nhược Lam, toàn thân bao phủ trong bạch bào thướt tha tháo mũ trùm xuống, lộ ra chân diện mục.

Đó là một nữ tử Ma tộc thân thể xinh đẹp, toàn thân đều lộ ra một cỗ khí phách tuyệt thế.

Nàng có một đôi đồng tử màu vàng sẫm đặc trưng, trong mắt hắc khí cuồn cuộn, dường như ẩn chứa hắc ám thâm trầm nhất trên đời, khi đối diện, bên tai mơ hồ như có thể nghe được tiếng kêu rên thống khổ.

Khí tức toàn thân kia, càng cường hãn vô cùng, khi nàng phóng xuất ra toàn bộ khí tức, vậy mà loáng thoáng có thể cùng đầu Bạch Hổ kia địa vị ngang nhau.

Nàng cầm trong tay ma tiên thống khổ, nở nụ cười tàn nhẫn với Bạch Hổ: "Vận khí thật sự là không tệ, vậy mà lại đụng phải một đầu ngụy thần thú mười tám cấp! Tài liệu trên người hung thú mười tám cấp rất đáng giá, nhất là cái đầu… Ha ha, vừa vặn bồi bổ thân thể cho phu quân."

Đúng vậy, vị ma nữ khủng bố này chính là nữ vương đại danh đỉnh đỉnh thống khổ rồi.

Nàng và Vương Hựu Nhạc đích trưởng mạch của Vương thị đã xảy ra không ít chuyện, sau đó lại đoạn tuyệt hy vọng quay về Ma giới, cuối cùng bị Vương Hựu Nhạc nhõng nhẽo ép buộc xúi giục.

Trên thực tế, lúc ấy thống khổ nữ vương cho dù không phản bội Chí Tôn U, cũng đã không còn đường nào khác có thể đi rồi.

Dù sao, hình chiếu của Chí Tôn U là do nàng triệu hoán tới, cũng bởi vậy mới có thể rơi vào trong mai phục.

Ở trong mắt Chí Tôn U, cho dù nàng không phải phản đồ, cũng là kẻ ngu xuẩn hại hắn tổn thất thật lớn.

Nàng đi theo Chí Tôn nhiều năm, không thể nào hiểu rõ tính tình của Chí Tôn hơn được nữa.

Chí Tôn U ma tâm cao khí ngạo, không thể tha thứ nhất chính là phản đồ và ngu xuẩn. Bên cạnh hắn dĩ nhiên không có chỗ cho nàng dung thân.

Cũng bởi vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ càng, nàng dứt khoát một là hai là không làm, hai là thông đồng với Vương Hựu Nhạc!

Đến đây, nàng đã có hai thân phận, một là thống soái tối cao của Ma tộc tự trị châu, thứ hai chính là Bình thê bạch ngọc hà của Vương Hựu Nhạc.

Về phần nguyên bản thân thể của Bạch Ngọc Hà, tự nhiên đã sớm trả lại cho người ta, bồi thường cho người ta một số tài nguyên lớn, khiến đối phương đổi tên.

Chuyện này cũng nhờ lúc trước nàng che giấu thân phận, cũng không xóa đi thần hồn Bạch Ngọc Hà nguyên bản, cũng không hoàn toàn cắt đứt liên hệ thần hồn cùng thân thể, mà chỉ lấy thần hồn bản thân ngăn chặn thần hồn ở trong thức hải, cho nên mới có thể trả lại thân thể.

Mà nàng cũng là "Côn Bằng công chúa" của Ma Tộc trong Lưu Ảnh KHí, chính là vì muốn đi tới tình yêu hoàn mỹ, cũng là vì hy sinh hàng tỉ ma tộc bị đình trệ trong Thánh Vực.

Đương nhiên, sau khi chiến đấu, lấy thống khổ nữ vương làm đại biểu Ma tộc làm phe chiến bại, tự nhiên cũng là trả giá rất nhiều, mới đổi lấy nơi dung thân.

Nữ vương thống khổ cũng vì thế ký kết một loạt hiệp nghị hòa bình, làm ra rất nhiều hứa hẹn, lại thêm bản thân đầu hàng có công, mới lấy được tự do chi thân.

Bây giờ, Vương Thủ Triết đã quyết định tìm kiếm một vùng cấm sinh mệnh, lại biết rõ hung hiểm trong đó, đương nhiên sẽ không không mang chiến lực cao cấp như nàng theo.

Đầu Bạch Hổ ngụy thần thú mười tám cấp kia nhìn thấy nữ vương thống khổ cũng bị giật nảy mình.

Sao đột nhiên lại toát ra một ma tộc có thực lực đạt tới mười tám cấp?

Nó ở trong tầng mây từ từ lui về phía sau, cảnh giác mười phần nhìn chằm chằm Nữ Vương Bạch Ngọc Hà thống khổ: "Ma tộc cao đẳng? Ngươi làm sao lại lăn lộn cùng những Tiên tộc này?"

Nữ vương thống khổ năm đó chính là thân tín dưới trướng Chí Tôn U, vốn là tồn tại cấp mười bảy đỉnh phong, sau khi gả vào Vương thị được đãi ngộ cũng rất tốt, thậm chí Vương Thủ Triết còn phân cho nàng một tia tàn hồn Chí Tôn, cùng với một bộ phận ngón tay đứt của Chí Tôn, lại thêm đủ loại tài nguyên thích hợp với Ma tộc cao đẳng ủng hộ, ma thể bản tôn của nàng những năm gần đây đã đột phá gông cùm xiềng xích, một lần hành động đã đạt tới cấp mười tám!

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Thánh vực, nàng đều có thể được coi là cao thủ xếp hạng thứ hai hoặc thứ ba.

Trừ Thủy Thiên Thần Hoàng thọ nguyên không nhiều lắm ra, chỉ có Tinh Thập Thất mặc chiến giáp thủ lĩnh mười tám giai của Tinh Cổ tộc, có thể đấu ngang tay với nàng, nếu không phải tính mạng tương bác khó phân thắng bại.

Cùng lúc đó.

Thái Sơ Đạo Chủ và Cực Lạc Giáo Chủ, không, hiện tại nên gọi là 【Cực Lạc Thần Hoàng】, hai người cùng một chỗ, cũng lộ ra khí tức chân chính.

Thân hình hai người bay thẳng lên trời, một trái một phải chặn Bạch Hổ Ngụy Thần Thú lại.

Mặc dù từ thời đại Tiên Minh, tất cả mọi người đã quen đem loại hung thú thập bát giai này xưng là "Thần thú", nhưng thật sự bàn về, chúng cùng viễn cổ thần thú chân chính chênh lệch cũng không nhỏ.

Nghe đồn viễn cổ thần thú chân chính có thể sánh ngang với Cổ Thần, đối đầu với tồn tại Tiên Đế.

Chỉ là lịch sử ngàn vạn năm của Tiên Minh cũng chưa từng xuất hiện một thần thú chân chính!

Con Bạch Hổ trước mắt này nghiêm khắc tính toán, tự nhiên cũng chỉ có thể coi là ngụy thần thú.

Mặc dù Thái Sơ Đạo Chủ chỉ có mười bảy bậc, nhưng mà một thân đạo cốt tiên phong tay áo bồng bềnh, cầm Tiên Thiên Nhất Thương Kiếm trong đạo cung, khí thế cũng không tầm thường.

Mà Cực Lạc Thần Hoàng lại càng không cần nhắc tới.

Những năm gần đây nàng sáng tạo ra Cực Lạc Thần Triều tuy khó khăn trùng điệp, nhưng hơn một ngàn năm qua cũng coi như có hiệu quả.

Dưới sự cai trị của nàng, Nam Tề Thần Châu mấy năm nay phát triển cũng thập phần trôi chảy. Hôm nay nghiễm nhiên đã có bộ dáng một đời hoàng triều.

Thân ở ngôi vị hoàng đế lâu ngày, trên người nàng cũng dần dần xuất hiện một cỗ uy nghiêm hoàng giả không ai bì nổi.

Nhất là giờ phút này, trên người nàng mặc một bộ tử kim sắc định chế hoàng bào tinh xảo phức tạp, đầu đội Lưu Kim Quan Miện, trên người thiếu đi vài phần càn rỡ khi làm giáo chủ Cực Lạc, ngược lại nhiều hơn một cỗ quý khí thiên nhiên uy nghiêm, khí độ nghiêm nghị, nghiễm nhiên đã là một đời Thần Hoàng.

Nếu như đem bộ dáng nàng bây giờ vẽ thành tranh vẽ thành quyển ghi vào sử sách, hơn phân nửa có thể nhận được một câu đánh giá "Tôn quý uy nghiêm, uy thế thâm trọng" của người đời sau.

Đương nhiên, với tính cách của nàng, có lẽ chân dung đã sớm vẽ xong.

Tay nàng cầm trang bị cấp Hỗn Nguyên linh bảo do Cực Lạc thần giáo truyền lại – Cực Lạc Hồng Trần kiếm, hăng hái nói: "Ngọc Hà phu nhân, Hựu Nhạc của nhà ngươi còn trẻ, đừng tranh cái roi này với ta."

"?"

Bạch Hổ ngụy thần thú lại bị kinh ngạc đến ngây người.

Hai người này, tại sao lại là cường giả thập thất giai? Nhất là nữ tử mặc hoàng bào phía sau, tuyên bố muốn cắt hổ tiên của nó, lại là một cường giả thập thất giai cao đoạn.

Loại trận doanh này, nó đường đường là thần thú Bạch Hổ thì đánh thế nào được?

Trong lúc nhất thời, mặc dù trong lòng nó tức giận vạn phần, nhưng cũng bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Có thể sống đến loại cấp bậc này của nó, trí lực của nó tự nhiên không có khả năng thấp, năng lực xem xét thời thế cơ bản nhất định là có.

"Cực Lạc Thần Hoàng, sau khi ngươi lên ngôi cũng không lập hoàng phu, muốn Bạch Hổ Hổ Tiên làm gì?" Nữ vương thống khổ, Bạch Ngọc Hà thần sắc không vui, giọng điệu rất khó chịu: "Chuyện này không thể thương lượng."

"Ngươi muốn hổ tiên, cũng bởi vì ngươi và Vương Hựu Nhạc từ trước đến nay chưa thể sinh hạ con nối dõi." Cực Lạc Thần Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái, môi đỏ mọng khẽ nhếch, giống như đã nhìn thấu tâm tư của nàng nói: "Nhưng mà theo ta thấy, vấn đề của các ngươi cũng không phải là xuất phát từ hổ tiên hay không hổ tiên. Cấp bậc sinh mệnh của các ngươi vốn rất cao, lại tương đối nghiêm trọng, cho dù có cố gắng, xác suất sinh hạ con nối dõi cũng là cực thấp."

Bạch Ngọc Hà nghe vậy biến sắc, vừa muốn trở mặt, Cực Lạc Thần Hoàng liền cười híp mắt tiếp tục nói: "Ngươi đã nghe nói qua 【Huyền Tẫn Thánh Châu】 chưa? Bản hoàng có thể lấy bảo vật này trao đổi với ngươi."

"Huyền Tẫn Thánh Châu là vật gì?" Nữ vương thống khổ bạch ngọc hà hơi hơi dừng lại, có chút không hiểu.

Ngược lại Vương Thủ Triết ở một bên nhíu mày, có chút kinh ngạc: “Cực Lạc tiền bối, ngươi lại có Huyền Tẫn Thánh Châu? Đây không phải đặc sản của Hợp Hoan ma tông ở thời kỳ Tiên Minh sao?”

Ấn tượng của Vương Thủ Triết đối với Huyền Tẫn Thánh Châu có thể nói là vô cùng sâu sắc, dù sao bảo vật này đã từng trợ giúp Vương Bảo Thánh sinh hạ ba đứa con nối dõi.

Mà bây giờ Vương thị gặp phải một vấn đề khá khó giải quyết, chính là vấn đề con nối dõi của Vương Hựu Nhạc.

Hắn tuy nói trước sau cưới Linh Lung công chúa của Hiên Viên thị làm vợ cả, cùng với thống khổ nữ vương Bạch Ngọc Hà làm bình thê, nhưng qua nhiều năm như vậy, thủy chung chưa từng sinh hạ một đời con nối dõi.

Các thanh niên còn tốt, nói gì mà chưa chơi chán, sinh muộn cũng không sao.

Nhưng Vương Thủ Triết là lão tổ gia gia gấp a! Một ngày không sinh được đích trưởng mạch, trong gia tộc luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

“Ha ha, Thủ Triết gia chủ nhìn ngài nói.” Đôi mắt đẹp của Cực Lạc Thần Hoàng bỗng nhiên hơi quét ngang, sâu kín liếc nhìn Vương Thủ Triết một cái, “Tiền thân của Cực Lạc Thần Giáo chúng ta vốn là Hợp Hoan Ma Tông nhất mạch thời kỳ Tiên Minh. Luyện chế Huyền Tẫn Thánh Châu này tuy rằng phiền toái, nhưng chung quy vẫn có thể lấy được.”

Vương Thủ Triết cũng hết chỗ nói.

Đợt này rõ ràng là bóng tối dưới đèn, hắn vẫn muốn lấy được phương thức luyện chế Huyền Tẫn Thánh Châu, nhưng không ngờ Cực Lạc Thần Giáo lại có.

Kỳ thật sẽ tạo thành kết quả này cũng không trách Vương Thủ Triết, thật sự là mấy năm gần đây Cực Lạc Thần Hoàng vẫn luôn mưu đồ làm loạn với hắn, đương nhiên hắn có thể tránh thì tránh.

Mà bí bảo Huyền Tẫn Thánh Châu này, cho dù có phương pháp luyện chế cũng tất nhiên là nắm giữ trong tay Cực Lạc Thần Hoàng, người bình thường của Cực Lạc Thần Giáo chúng hiển nhiên là sẽ không rõ ràng.

Sau khi hơi trầm ngâm, Vương Thủ Triết nói: “Việc này qua đi, hy vọng có thể bàn với Cực Lạc tiền bối về chuyện Huyền Tẫn Thánh Châu đan phương, giá cả đảm bảo tiền bối hài lòng.”

“Đan phương cho ngươi không thành vấn đề, nhưng mà, bản hoàng thiếu đi một người thừa kế ưu tú của Cực Lạc Thần Triều…” Cực Lạc Thần Hoàng cười như không cười nhìn thoáng qua Vương Thủ Triết: “Điều kiện này như thế nào? Ta đã thương lượng với khuê mật Nhược Lam rồi, nàng cũng không trực tiếp cự tuyệt!”

“Không thế nào!” Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt liếc Liễu Nhược Lam bên cạnh: “Nương tử sau này vẫn nên cùng Cực Lạc tiền bối chơi mạt chược một chút, tốt nhất là cách xa nàng một chút, tránh bị tư tưởng của nàng độc hại.”

“Thủ Triết gia chủ sợ ta đột nhiên biến thành nam?” Cực Lạc Thần Hoàng cười rộ lên: “Ngươi yên tâm đi, tu vi hiện tại của ta tuy có tinh tiến, nhưng còn cách Hỗn Nguyên Cảnh tầng thứ năm rất xa.”

“Cho dù ta vẫn cố gắng tu luyện, muốn đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh tầng bảy, ít nhất cũng phải tốn khoảng bốn vạn năm! Đến lúc đó, ta có thể là nam khuê mật của Nhược Lam, cũng là huynh đệ của ngươi.”

Vương Thủ Triết bị nàng cười đến nổi da gà, thật sự lười để ý đến nàng.

Ngay cả nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ cũng ghé mắt với Cực Lạc Thần Hoàng không thôi. Cho dù là trong Ma tộc, biến thái giống như vậy cũng không nhiều a?

Bên này ngươi một lời ta một câu, đều là thoải mái nói chuyện phiếm.

Nhưng khiến Bạch Hổ ngụy Thần Thú tức giận không nhẹ.

Đám người kia quả thực không để nó vào mắt, vậy mà ngay trước mặt nó đã thảo luận làm sao phân chia bảo bối của nó.

Đừng tưởng các ngươi người đông thế mạnh, là có thể muốn làm gì thì làm!

Nó nhe răng, tròng mắt đảo một cái, liền lặng yên không một tiếng động lui về phía sau.

“Muốn chạy?”

Cực Lạc Thần Hoàng là cáo già bực nào, thấy Bạch Hổ muốn chạy trốn, lập tức một kiếm chém tới, Cực Lạc Hồng Trần kiếm hóa thành hồng quang đầy trời, cắt đứt con đường lui của Bạch Hổ.

Cùng lúc đó, Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ cùng Thái Sơ Đạo Chủ cũng tiến lên, lấy ba đánh một vây quanh đoàn Bạch Hổ.

Bạch Hổ mặc dù đã có thực lực thập bát giai, nhưng trước đó có Bạch Ngọc Hà đồng cấp chính diện kiềm chế, bên cạnh còn có hai vị cường giả Đạo Chủ cấp liên thủ giáp công, dưới ba đánh một, tự nhiên là bị đánh cho không có lực hoàn thủ, chỉ có thể gào thét kêu gào.

Nhưng dù sao nó cũng là huyết mạch của thần thú Bạch Hổ, da dày thịt béo, trong thời gian ngắn muốn bắt nó cũng không phải chuyện dễ.

Thấy cục diện trước mắt vẫn còn trong lòng bàn tay, Vương Thủ Triết tạm thời không mở miệng nữa, nhưng hắn cũng không tin trong Sinh Mệnh Cấm Khu này, chính là lấy con Bạch Hổ ngụy thần thú này làm chủ.

Bạch Hổ chủ sát phạt, tuy rằng mang theo một chút năng lực khống chế phong vân, nhưng một thân huyết mạch lại thuộc kim. Sinh mệnh chi lực bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu tràn đầy như thế, cùng phong cách của Bạch Hổ nhất mạch tuyệt đối là không hợp nhau.

Bên kia, Thái Sơ Đạo Chủ mắt thấy thế cục ổn định, ba đánh một cũng không tiêu phí được tâm lực quá lớn, trong lòng buông lỏng, dứt khoát mở miệng trêu chọc Cực Lạc Thần Hoàng: “Cực Lạc, ngươi muốn tìm người thừa kế Cực Lạc Thần Triều, cũng chưa chắc phải sinh một người với Thủ Triết tiểu tử!”

“Sao? Không sinh cùng hắn à?” Cực Lạc Thần Hoàng tức giận trừng mắt nhìn Thái Sơ Đạo Chủ: “Ngươi lớn tuổi rồi còn không được à?”

Thái Sơ Đạo Chủ không khỏi tức hộc máu.

Hắn cắn răng, vô cùng miễn cưỡng mới nhịn được không phun trở về, rồi sau đó phẫn nộ hướng về phía Bạch Hổ mãnh liệt đánh mấy chiêu, tâm tình mới thoáng tốt hơn một chút, miễn cưỡng hòa hoãn giọng nói nói: "Bản đạo chủ cũng không phải nói cái này. Ta chỉ muốn cầu tình cho nhà ta, hy vọng ngươi có thể thành toàn tình duyên của hắn và Tử Loan thánh nữ."

Tiền y bát của Thái Sơ Đạo Chủ 【Uất Trì Phá Thiên】, mấy ngàn năm trước đã thành Thánh Tôn, nhưng bây giờ còn đang ở Hỗn Độn sơn đào quáng!

Mà hôm nay y bát của hắn đã sớm truyền cho Doanh Linh Trúc, tự nhiên cũng muốn cho Úy Trì Phá Thiên một cơ hội.

Mà Tử Loan thánh nữ của Cực Lạc thần giáo, bây giờ nghe nói cũng vẫn bị giam giữ trong Phệ Hồn nhai của Cực Lạc thần giáo.

"Hừ!" Nhắc tới Úy Trì Phá Thiên và Tử Loan thánh nữ, sắc mặt Cực Lạc Thần Hoàng hiện lên vẻ lo lắng: "Hồng Trấn, ngươi còn nhắc tới chuyện này, đừng trách bổn hoàng không khách khí với ngươi."

Dứt lời, tính tình của Cực Lạc Thần Hoàng cũng trở nên nóng nảy, bắt đầu dốc toàn lực tấn công Bạch Hổ.

Thấy thế, Nữ vương thống khổ nữ vương Bạch Ngọc Hà cùng Thái Sơ Đạo Chủ lúc này cũng phối hợp bắt đầu toàn lực tiến công, đánh cho Bạch Hổ Ngụy Thần Thú liên tục bại lui, điên cuồng kêu rên.

Nếu lúc này Bạch Hổ vẫn còn dư lực, sợ là đã nhịn không được chửi ầm lên rồi.

Hai người các ngươi người cãi nhau, dựa vào cái gì bị thương lại là nó?!

Tính tình nóng nảy như vậy khiến Vương Thủ Triết cũng không khỏi âm thầm liếc mắt, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ, lẽ nào lời đồn thăm dò được lúc trước là thật?

Trên thực tế, năm đó Thánh nữ Tử Loan ở trước mặt Cực Lạc Thần Hoàng cực kỳ được sủng ái, bên trong Cực Lạc Thần Giáo có một lần đồn đãi nói nàng trên danh nghĩa là Thánh nữ

Cực Lạc Thần Giáo, nhưng kì thực lại là nữ nhi tư sinh của Cực Lạc Thần Hoàng.

Đương nhiên, nếu dựa theo tiến độ tu vi của Tử Loan Thánh Nữ và Cực Lạc Thần Hoàng tiến độ suy đoán, lúc Tử Loan Thánh Nữ sinh ra, Cực Lạc Thần Hoàng hơn phân nửa là nam tử.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết càng không nhịn được rùng mình một cái.

Quan hệ của nhân vật này cũng quá hỗn loạn!

Xem ra hắn quay đầu vẫn nên cách Cực Lạc Thần Hoàng xa hơn một chút.

Ba đại cường giả như thế phát lực, Bạch Hổ rốt cuộc chống không nổi, một bên dùng hết khả năng toàn thân điên cuồng bỏ chạy, một bên lại ra sức rít gào: “Lão đại! Lão đại ngài nếu không tỉnh dậy, tiểu đệ trung thành nhất của ngài sẽ bị đánh chết đấy!”

Thanh âm kia, quả nhiên là một cái thê lương tuyệt vời.

Theo từng tiếng hổ gầm thê lương, trung tâm cấm địa rốt cuộc có động tĩnh.

“Oanh long long”

Tựa như xúc động đến cái gì, sâu trong lòng đất, bỗng nhiên có từng trận tiếng vù vù trầm thấp truyền đến.

Ngay sau đó, mặt đất kịch liệt rung động, một cỗ khí tức sinh mệnh bàng bạc mênh mông bỗng nhiên từ chỗ hạch tâm của cấm khu bay lên.

Trong chiến đấu lúc trước, một đám người sớm đã từ trong rừng rậm Viễn Cổ đánh lên trời.

Giờ phút này, theo khí tức bốc lên, lực chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn.

Ngay cả nữ vương Bạch Ngọc Hà, Cực Lạc Thần Hoàng bận bịu chiến đấu, Thái Sơ Đạo Chủ cũng không khỏi phân ra một phần lực chú ý nhìn lướt qua.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một gốc cổ thụ già nua giống như là duỗi lưng mỏi run lên thân cây, sau đó chậm

rãi giãn ra.

Thân cây của nó thật sự quá lớn, cũng quá đồ sộ. So với nó, cổ thụ che trời xung quanh đều phảng phất biến thành mầm cây nhỏ.

Cũng không biết đến tột cùng nó đã sinh trưởng ở đây bao nhiêu năm, cái thân cây to lớn cứng cáp cổ xưa vô cùng kia, sau khi hoàn toàn triển khai, tán cây thật lớn kia có thể nói là che khuất cả bầu trời, tráng lệ không gì sánh được.

Nhưng mà, cho dù như vậy, vẫn không tổn hại vẻ đẹp của nó.

Phiến lá hình bàn tay rộng lớn kia phảng phất lộ ra ánh sáng, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau, mỹ lệ tựa như ngọc bích điêu khắc mà thành.

Có chút lục quang từ trong đó tản ra, phiêu tán ra chung quanh.

Đó là khí tức sinh mệnh vô cùng tinh thuần, mặc dù không có khí tức sinh mệnh bổn nguyên như khí tức của Vương Thủ Triết, nhưng cũng là lực lượng sinh mệnh cực kỳ tiếp cận bổn nguyên, có lợi ích cực lớn đối với linh thực mộc hệ trong cấm khu.

Khí tức sinh mệnh vô tận bao phủ toàn bộ Cấm Khu, tràn ngập khắp nơi, là uy áp mênh mông bao phủ toàn bộ Cấm Khu.

Khí tức này, không thể nghi ngờ mang đến áp lực cực lớn cho chư vị đạo chủ trên bầu trời.

“Đây là…”

Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn đứng ngoài cuộc không kìm được biến sắc, vô cùng kinh hỉ: “Hay lắm, không ngờ lại là một cây Sinh Mệnh Thần Thụ! Hơn nữa còn là thập bát giai đỉnh phong, chỉ thiếu nửa bước nữa là có thể lĩnh ngộ được Sinh Mệnh Thần Thụ chân chính của Cổ Thần Chi Đạo!”

Ánh mắt Vương Thủ Triết hơi run lên, nhưng cũng không có quá mức bất ngờ.

Tiên chủng của nữ nhi bảo bối nhà mình, chính là Thần Vũ Thánh Hoàng kiếp trước của Vương Bảo Thánh cùng Luân Hồi Chi Thụ trộm ra từ sinh mệnh cấm khu này.

Ở bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu này, có một cây Sinh Mệnh hệ cường đại đương nhiên là hợp tình hợp lý. Nếu không, lần này hắn cần gì phải mang Ly Tiên tới?

Trong lúc nói chuyện, khí tức của cây Sinh Mệnh hệ thần thụ đã hoàn toàn triển khai, mang theo uy áp hoảng sợ bao phủ tất cả mọi người.

Cùng lúc đó, một âm thanh già nua mà không phân biệt được từ bên trong hạch tâm Cấm Khu truyền đến.

"Nơi này không phải là của các ngươi… Chờ một chút! Con của ta…"

Nói được nửa câu, tâm tình nó đột nhiên phấn khởi.

Vô cùng rõ ràng, Sinh Mệnh Thần Thụ kia thoáng cái đã nhận ra Vương Ly Tiên, phát hiện đây chính là hậu đại mà nó vất vả dựng dục ra.

Nhất thời, thanh âm của Sinh Mệnh Thần Thụ nguyên bản tĩnh lặng lập tức trở nên kích động, thanh âm ầm ầm chấn động toàn bộ Sinh Mệnh Cấm Khu đều có chút rung động.

"Hài tử! Là hài tử của ta! Trộm cắp! Thì ra là đám trộm cắp các ngươi, thừa dịp ta ngủ say trộm hài tử của ta! Không thể tha thứ! Không thể tha thứ!!"

Trong lúc rống giận, khí thế toàn thân nó tăng vọt, một cỗ khí tức phẫn nộ mà cuồng bạo mạnh mẽ hướng đám người Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam bên cạnh Vương Ly Tiên trấn áp mà đi.

Tư thế đó nghiễm nhiên là chuẩn bị xé xác bọn họ.

Vương Ly Tiên lập tức mở to hai mắt nhìn.

Mặc dù nàng nghịch ngợm gây sự, nhưng xưa nay kính cha mình nhất, sao có thể để người khác ra tay với Vương Thủ Triết?

Ngay lập tức, nàng vội vàng triển khai lĩnh vực sinh mệnh bảo vệ đám người Vương Thủ Triết, giọng nói lo lắng nói: "Dừng tay! Cha ta không phải kẻ trộm, ta không cho phép ngươi thương tổn ông ta!"

Sinh Mệnh Thần Thụ sợ làm Vương Ly Tiên bị thương, vội vàng thu hồi khí tức trấn áp, vô cùng đau đớn nói: “Hài tử, ta mới là phụ thân của con, con ngàn vạn lần đừng nhận giặc làm phụ thân!”

Nhận giặc làm cha?!

Đôi mắt đẹp của Vương Ly Tiên trừng một cái, đang chuẩn bị phân biệt vài câu, Vương Thủ Triết lại kéo tay nàng lại, ra hiệu cho nàng trấn định.

Cùng lúc đó, Vương Thủ Triết giải trừ thủ đoạn liễm tức, một luồng khí tức sinh mệnh bổn nguyên mênh mông huyền ảo từ trong cơ thể hắn bay lên, tràn ngập ra xung quanh.

Khí tức này vô cùng huyền diệu, vừa mới khuếch tán, khí tức sinh mệnh tràn ngập trong toàn bộ Sinh Mệnh Cấm Khu giống như sinh ra cảm ứng hội tụ về phía hắn, mơ hồ đúng là có ý thần phục.

Vương Thủ Triết cao giọng nói: “Sinh Mệnh Thần Thụ tiền bối, ta cảm thấy chúng ta có thể trò chuyện một chút.”

“Cái này…” Giọng nói vốn đang phẫn nộ của Sinh Mệnh Thần Thụ bỗng nhiên dừng lại, trong giọng nói tựa hồ có chút gấp gáp, hồ nghi, cùng với khiếp sợ: “Cái này, cái này chẳng lẽ là lực lượng căn nguyên sinh mệnh trong truyền thuyết?”

…

chương 9:/chương thứ chín Đạt Đạo thư! Tấn thăng Thần tử

…

Sinh mệnh bổn nguyên chi đạo vốn là sinh mệnh chi đạo thượng vị đại đạo.

Cứ nói gốc cây Sinh Mệnh này trước mắt còn chưa tới mười chín cấp, trên lý luận mà nói bất quá là "Ngụy thần thụ", mặc dù nó một ngày kia cực kỳ may mắn đột phá mười chín cấp, trở thành thần thụ chân chính, nắm giữ sinh mệnh đại đạo chân chính, cùng sinh mệnh bổn nguyên chi đạo vẫn tồn tại chênh lệch về đẳng cấp.

Cũng khó trách Sinh Mệnh Thần Thụ chấn kinh như thế.

Vương Thủ Triết một tay kéo bàn tay nhỏ của Vương Ly Tiên, bình tĩnh tự nhiên nói: "Tiên Nhi và ta kết làm cha con, chính là duyên phận, mong tiền bối đừng trách."

"Cái này…"

Sự tức giận của Sinh Mệnh Thần Thụ nhanh chóng biến mất.

Nếu đổi lại là bất luận kẻ nào khác dám chiếm lấy nữ nhi của nó, với tính tình nóng nảy của nó tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Bất quá, đối phương chính là người có huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh, nó còn có thể làm sao?

Tất nhiên là chỉ có thể lựa chọn tha thứ cho hắn!

Vừa nghĩ đến đây, khí thế của Sinh Mệnh Thần Thụ đột nhiên biến mất, uy áp vốn phô thiên cái địa nghiền ép xuống cũng nhanh chóng thu liễm.

Từng đạo lục mang bắn ra, thân hình to lớn của nó nhanh chóng co lại, trong chớp mắt hóa thành lão giả Nhân tộc râu tóc bạc trắng, giá lâm trước mặt mọi người.

Lão giả này mặc một bộ trường bào tay áo rộng màu xanh lá, tay áo bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, giống như hiền giả ẩn cư trong rừng sâu, thoạt nhìn rất có phong phạm của một bậc trưởng giả.

Ông ta vô cùng tò mò nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Xin hỏi tôn giá là môn hạ của vị đại năng nào?”

Theo lý giải của hắn, loại huyết mạch này căn bản không phải tu sĩ tầm thường có thể có được, hoặc là Cổ Thần huyết duệ, hoặc là đại năng chuyển thế, mà loại người này thường thường sẽ được đại năng thu làm môn hạ khi còn rất nhỏ.

Vương Thủ Triết thấy được Sinh Mệnh Thần Thụ có thái độ như vậy, trong lòng cũng thở phào một hơi, lập tức khách khí nói: “Thật ra tiểu tử mặc dù mang huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh, nhưng vẫn luôn là công pháp Thanh Hoàng nhất mạch tu luyện, chắc hẳn môn công pháp này có liên hệ tương đối sâu với Sinh Mệnh cấm địa, bởi vậy mới đến tìm căn nguyên vấn đề.”

Nói xong, Vương Thủ Triết điểm một cái lên mi tâm, Thanh Hoàng Thánh Đồ liền từ trong thức hải bay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Một cỗ năng lượng mộc hệ thuần khiết màu xanh nhất thời phun ra.

Thấy thế, lão giả do cây Sinh Mệnh hóa thành vui mừng quá đỗi: “Tốt tốt tốt tốt, quả nhiên là truyền thừa của Thanh Đế nhất mạch chúng ta. Không ngờ, Thanh Đế nhất mạch chúng ta lại vẫn có thể thu được một vị đệ tử truyền thừa mang huyết mạch tánh mạng.”

Thanh Đế nhất mạch truyền thừa?

Trong lòng Vương Thủ Triết hơi chấn động.

Chủ nhân của Sinh Mệnh Cấm Khu này, hóa ra tên là 【Thanh Đế】?

Thủy Thiên Thần Hoàng nghe vậy, thần sắc ngẩn ra, sau khi khiếp sợ thốt lên: “Truyền thừa Thanh Đế? Làm sao có thể? Cấm khu của Thanh Hoàng Tiên Đế không phải nên ở Tiên giới sao? Vì sao lại lưu lạc đến tận đây?”

“Thủy Thiên bệ hạ cũng biết Thanh Đế?” Vương Thủ Triết tò mò hỏi.

“Đương nhiên biết.” Sắc mặt Thủy Thiên Thần Hoàng nghiêm nghị: “Khu vực Tiên Minh chúng ta vốn là một nhánh nhỏ

được phân ra từ ngàn vạn năm trước ở Tiên giới, trải qua thời gian dài tới nay vẫn luôn duy trì một trình độ nhất định với Tiên giới. Không giống với Tiên Đế mới lên cấp như Vũ Nhạc Tiên Đế, Thanh Đế vốn là một Tiên Đế nổi danh lâu năm, danh vọng và thế lực rất lớn, hơn nữa còn sống rất lâu!"

Nghe vậy, Vương Thủ Triết càng thêm hứng thú, khách khí nói với Sinh Mệnh Thần Thụ: "Không biết Sinh Mệnh tiền bối, có thể nói một chút nguyên do trong đó không?"

Không ngờ, Sinh Mệnh Thần Thụ lại lắc đầu: "Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta từ nhỏ sinh ra ở trong Sinh Mệnh Cấm Khu này, sau khi phụ thân nuôi dưỡng ta, liền cho ta một sứ mạng, lệnh cho ta chăm sóc tốt cấm địa Sinh Mệnh, cũng ở chỗ này chờ đợi truyền nhân ưu tú của Thanh Đế kế thừa truyền thừa."

"Còn về chuyện gì xảy ra, chờ truyền nhân chính thức kế thừa truyền thừa, Thanh Đế tự nhiên có tin tức lưu lại cho hắn. Thọ nguyên của ta cũng đã đi tới hậu kỳ, lúc trước dựng dục linh chủng cũng là chuẩn bị để cho nàng tiếp nhận, lại không nghĩ rằng…"

"Khụ khụ!"

Vương Thủ Triết đến đây không che giấu nữa, trịnh trọng tự giới thiệu với hắn: "Sinh Mệnh tiền bối, ngài cảm thấy ta thế nào? Có tư cách kế thừa truyền thừa của Thanh Đế không?"

Nói xong, Vương Thủ Triết còn ném ra lý lịch huyết mạch của mình: "Ta, Vương Thủ Triết, trước mắt chưa đến ba ngàn tuổi đã là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, trình độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt tới mười ba trọng đỉnh phong, chỉ cần tùy tiện đến một bộ đạo thư, sau khi kế thừa có thể đạt tới cảnh giới Vô Cực Thánh Khu tầng mười bốn, Thần tử Chân Tiên cảnh thỏa đáng!"

"Quan trọng nhất là như ngài nhìn thấy, ta vẫn là huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên cực kỳ hiếm thấy!"

Nghe thấy Vương Thủ Triết tự giới thiệu, Sinh Mệnh Thần Thụ sững sờ nhìn hắn một lúc lâu, khó khăn lắm mới phản ứng lại gật đầu: "Với huyết mạch của ngươi, đương nhiên có tư cách kế thừa."

Nói đùa, nếu ngay cả loại huyết mạch này cũng không có tư cách, vậy ai còn có tư cách kế thừa?

“Vậy chúng ta đi thẳng vào chủ đề đi.” Vương Thủ Triết nói: “Gần đây thế đạo bên ngoài rất loạn, ta muốn nhanh chóng kế thừa y bát Thanh Đế để xua đuổi Ma tộc, trọng chấn Tiên giới.”

“Không được.” Sinh Mệnh Thần Thụ lại lắc đầu cự tuyệt: “Thứ nhất, hiện tại tu vi của ngươi mới Chân Tiên cảnh, mà kế thừa Thanh Đế Ấn nhất định phải tu vi đạt tới Đại La cảnh, hơn nữa trình độ thức tỉnh huyết mạch ít nhất phải đạt tới cấp 14 cao đoạn, huyết mạch của ngươi vượt qua tiêu chuẩn phù hợp tư cách, nhưng tu vi còn phải tiếp tục cố gắng.”

“Cái này dễ xử lý.” Vương Thủ Triết bình thản nói: “Trong Sinh Mệnh Cấm Khu này chắc hẳn có lưu đạo thư? Trước tiên cho ta một bộ 【Thanh Hoàng Đạo Thư】, khiến huyết mạch ta đạt tới huyết mạch Thần Tử, tiếp theo nhiều nhất ba bốn trăm năm, ta có thể thành tựu tu vi Đại La Thánh Tôn.”

Nếu thật sự có thể lấy được truyền thừa của Thanh Đế, chỉ mấy trăm năm tính là gì?

“Vẫn không được!” Sinh Mệnh Thần Thụ lại lắc đầu: “Thanh Đế đưa truyền thừa của hắn đến 【Thanh Đế Thần Cung】 ở Tiên giới, ngươi chỉ có thể đến Thanh Đế Thần Cung nhận được truyền thừa trước đó, mới có thể trở về Sinh Mệnh Cấm Khu kế thừa 【Thanh Đế Đế Ấn】. Như thế, ngươi mới xem như Thiếu Đế chân chính, có thể kế thừa và khống chế tất cả trong Sinh Mệnh Cấm Khu.”

Vương Thủ Triết nhất thời không nói nên lời, trong lòng cũng không nhịn được bắt đầu xấu hổ.

Sinh Mệnh tiền bối, ngươi không thể một lần đem điều kiện nói xong sao? Lại còn thở dốc.

Hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của cây Sinh Mệnh, hắn suy nghĩ một chút, dò hỏi: “Sinh Mệnh tiền bối có biện pháp nào để đi Tiên giới không? Ví dụ, trong Cấm Khu này có Truyền Tống Trận nào nối thẳng với Tiên Giới không?”

“Tiên Giới Truyền Tống Trận có thì có, nhưng hiện tại Cấm Khu của chúng ta bị Đại Na Di thuật dời đi tọa độ ban đầu, lại

ở trong Vô Tận Thiên Uyên phiêu đãng hồi lâu, đã cách Thanh Đế Thần Cung cực xa. Đừng nói chúng ta không truyền tống nổi, người của Thanh Đế Thần Cung cũng không truyền tống nổi.” Sinh Mệnh Thần Thụ nhắc tới việc này cũng tương đối bất đắc dĩ.

Nếu không phải vì cắt đứt liên lạc, nó cũng không đợi lâu như vậy mới truyền nhân.

Vương Thủ Triết nghe vậy cũng nhíu mày.

Vốn tưởng rằng có thể từ nơi này tìm được phương pháp đi Tiên Giới, không nghĩ tới lại là kết quả này. Nhưng nếu không có truyền tống trận thông thẳng, muốn đi Tiên Giới thực sự là một chuyện phi thường phiền toái.

Dù sao, dựa theo cách nói của Thủy thiên thần hoàng, khoảng cách giữa nơi này và Tiên giới vô cùng phi thường phi thường xa xôi.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng may là như thế, nếu không nhiều năm như vậy 【 Thanh Đế Thần Cung 】 trong Tiên giới hơn phân nửa có thể bồi dưỡng ra Chuẩn Thiếu Đế phù hợp yêu cầu, đến lúc đó chỉ cần thông qua Truyền Tống Trận truyền đến Cấm Khu này, tự nhiên có thể thuận lợi đạt được Thanh Đế Đế Ấn!

Như thế, làm sao có thể đến lượt Vương Thủ Triết hắn kế thừa?

“Đa tạ tiền bối giải thích nghi hoặc, kính xin tiền bối đại diện cho sư tôn Thanh Hoàng Tiên Đế của ta, ban cho ta một bộ đạo thư truyền thừa diễn sinh.” Vương Thủ Triết sau khi suy nghĩ rõ ràng, quyết định tạm thời lấy được đạo thư trong tay trước rồi nói sau.

Dù sao tục ngữ nói rất hay, “Bỏ vào túi vì an” thôi ~

“Ngươi chờ một chút, ta xin Khí Linh quản lý Cấm Khu chúng ta một phen.” Sinh Mệnh Thần Thụ nói xong liền đánh thức Khí Linh Cấm Khu, cùng nó câu thông.

Không bao lâu sau, một bộ 【 Thanh Hoàng đạo thư 】 đã lơ lửng trước mặt Vương Thủ Triết.

Toàn thân nó bao phủ trong vầng sáng màu xanh, lớp da màu xanh kia thoạt nhìn phong cách cổ xưa mà dày nặng, có cảm giác tang thương lắng đọng ra từ năm tháng. Biên giới quyển sách có đường vân màu xanh lá lan tràn sinh ra, có chấn động pháp tắc mạnh mẽ tràn ngập ra, làm không gian chung quanh cũng nhộn nhạo rung động.

Ánh mắt Vương Thủ Triết nhất thời không dời đi được.

Sinh Mệnh Thần Thụ giải thích: "Bộ Thanh Hoàng Đạo Thư này chuyên môn chuẩn bị cho người kế thừa, phẩm chất không tầm thường. Khí Linh rất tán thành với ngươi, cho rằng ngươi có xác suất rất lớn có thể kế thừa y bát của Thanh Đế, hy vọng ngươi cố gắng."

"Yên tâm. Ta nhất định sẽ cố gắng thật tốt."

Vương Thủ Triết miễn cưỡng đè nén cảm xúc kích động, giơ tay lên, Thanh Hoàng đạo thư liền rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái vạn phần, không hổ là cấm địa trong truyền thuyết, vậy mà một bộ đạo thư lại dễ dàng lấy được như vậy!

Đây chính là đạo thư!

Toàn bộ Thánh Vực cộng lại cũng không quá mười mấy bộ đạo thư. Tùy tiện chọn một bộ nào đó, nếu có người nguyện ý đưa vào phòng đấu giá bán, tuyệt đối có thể bán ra giá trên trời mấy ngàn vạn Hỗn Độn Linh Thạch.

Thấy cảnh tượng này, các đại lão đi theo cũng lộ ra vẻ hâm mộ vô tận.

Có điều, trong lòng Vương Thủ Triết cũng hiểu rõ, mình cầm bộ đạo thư này nhìn thì dễ, thực ra công tác chuẩn bị ở giai đoạn đầu đã làm không biết bao lâu.

Không nói cái khác, chỉ cần huyết mạch bản thân hắn tăng lên, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhiều đan dược tăng lên tư chất như vậy, từng nhánh huyết mạch dịch cải thiện kia, đều không phải đập không.

Càng đừng nói đến viên Thập Tam Phẩm Thần Đan vô cùng trân quý kia.

Ba lô linh dược mới ra một viên thần đan như vậy, nếu như dựa theo tỉ lệ thành đan để tính toán giá cả, sợ không phải là được một hai ngàn viên Hỗn Độn Linh Thạch một viên?

Đương nhiên, nhiều tài nguyên ập xuống như vậy, hiệu quả cũng rõ ràng.

Xem thái độ của Hỗn Nguyên Đạo Thủy lúc trước liền biết, nếu như tư chất của hắn chỉ có Đạo Tử Ất đẳng, Sinh Mệnh Thần Thụ cùng Cấm Địa Khí Linh tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Mà nếu như tư chất của hắn lại thấp một chút, hôm nay đừng nói là được Sinh Mệnh Thần Thụ cùng Cấm Địa Khí Linh tán thành, chủ động đưa lên đạo thư, không bị đuổi ra cũng phải xem ở bổn nguyên huyết mạch của hắn.

Những khí linh phụ trách trông coi truyền thừa này, luôn luôn là sự thật nhất.

"Đa tạ Sinh Mệnh tiền bối, đa tạ Khí Linh tiền bối."

Vương Thủ Triết vô cùng khách khí nói lời cảm tạ với Sinh Mệnh Thần Thụ và Cấm Khu Khí Linh Đạo, sau đó nâng Thanh Hoàng Đạo Thư lên tìm một góc, khoanh chân ngồi xuống ngay tại chỗ, chuẩn bị trực tiếp kế thừa đạo thư rồi nói tiếp, nấu một cơm chín gạo ngay tại chỗ.

Rơi vào túi là an tâm, bỏ túi là an tâm, đây chính là đạo thư, không kế thừa hắn không an tâm. Không nhìn mấy đạo chủ bên cạnh ánh mắt nóng rực nhìn hắn sao?

Hắn hoài nghi nghiêm trọng, nếu không phải Thủy Thiên Thần Hoàng trấn thủ ở đây, bọn họ sợ là đã không nhịn được xông lên vây xem.

Thương lượng với Thủy Thiên Thần Hoàng xong, mời hắn hộ pháp cho mình, Vương Thủ Triết liền dứt khoát lưu loát bắt đầu thử câu thông với Thanh Hoàng đạo thư, thu nạp nó vào thức hải của mình.

Mà lúc này, Sinh Mệnh Thần Thụ rảnh rỗi cuối cùng cũng có cơ hội kéo Vương Ly Tiên qua một bên, ân cần hỏi đông hỏi tây, chủ yếu là hỏi một chút nảy mầm đã bao lâu, tình trạng bây giờ như thế nào, lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc của Sinh Mệnh Hệ thế nào rồi… Đủ loại vấn đề.

Tư thế kia, so với phụ mẫu hỏi thăm hài tử học tập ở trường học thì quả thực giống nhau như đúc.

Đương nhiên, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Ly Tiên đích thật là sinh mệnh thần thụ ~ tình huống của nàng sinh trưởng cùng tiến độ tu hành, cùng bài học cũng không sai biệt lắm.

Phải biết rằng, lúc trước khi Sinh Mệnh Thần Thụ thai nghén nàng, chính là gửi hi vọng vào nàng có thể ở sau khi mình chết già kế thừa vị trí của mình, tiếp tục trấn thủ cấm khu.

Nhưng ngay cả Sinh Mệnh Thần Thụ cũng không nghĩ tới, hắn chỉ là đánh một công phu buồn ngủ, thật vất vả mới thai nghén ra được nữ nhi đã bị người ta trộm mất.

May mắn! May mắn nữ nhi tự mình trở lại.

Khi Sinh Mệnh Thần Thụ biết Vương Ly Tiên còn chưa tới ba ngàn tuổi, cũng đã đạt tới cấp 14 hậu kỳ, một thân tiên căn càng là bởi vì tương liên với tính mạng của Vương Thủ Triết, mà trở nên đặc biệt tinh thuần.

Sinh Mệnh Thần Thụ không khỏi an ủi: “Thật không hổ là huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên, trạng thái của ngươi bây giờ so với lúc trước của lão phu đã mạnh hơn rất nhiều.”

Nếu không phải ngại Vương Ly Tiên, không thiếu được hắn cũng muốn bái Vương Thủ Triết, gọi một tiếng cha!

“Có người này là phụ thân, chắc hẳn nắm giữ Thiên Đạo pháp tắc của ngươi cũng cực kỳ huyền ảo. Mau thi triển ra cho ta xem, lão phu xem có thể chỉ điểm ngươi một chút hay không.”

Sau đó, Vương Ly Tiên bắt đầu bày ra “Thiên Đạo Pháp Tắc” mà mình đắc ý cho Sinh Mệnh Thần Thụ: “Đây là siêu cấp Hỏa Long Quả mà ta tỉ mỉ bồi dưỡng, một quả, chỉ riêng vụ nổ này đã có thể hủy thiên diệt địa, một khi ta bày ra Hỏa Long Quả Trận, coi như là Đại La Thánh Tôn tới cũng phải quỳ!”

“Ngươi nhìn lại tiêu đỏ ma quỷ, một khi nổ tung thì cay tiêu tràn ngập, toàn bộ quân địch sẽ bao phủ trong khói độc, muốn sống không được muốn chết không xong!”

“Đây là trân châu mễ pháo ta đắc ý nhất, một khi phát xuống, vô số trân châu mễ sẽ bao phủ một đại lục, chúng sẽ mọc rễ

nẩy mầm, mọc ra vô số quả bom trân châu, có thể nói là tác phẩm diệt thế.”

Sau khi thành quả đắc ý của mình được phô bày ra, ngữ khí của Vương Ly Tiên cũng càng thêm hưng phấn: “Kỹ thuật nổ mạnh, oanh oanh mới là vương đạo! Đúng rồi, ngươi không phải cha ruột của ta, có vật vụ nổ gì tốt sao? Tốt nhất là tùy tiện thúc đẩy một cái là có uy lực của Hỗn Độn Diệt Thế Châu!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cây thần thụ Sinh Mệnh đều có chút không tốt.

Cái này cái này, Vương Ly Tiên đi vẫn là sinh mệnh đại đạo sao? Hắn nhìn thế nào cũng cảm thấy nữ nhi này giống như được Vương Thủ Triết nuôi lệch lạc.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì Vương Ly Tiên cũng là hạt giống do Sinh Mệnh Thần Thụ của hắn sinh ra, cho dù hắn ngậm nước mắt cũng phải nuôi.

Không chỉ được nuôi dưỡng, còn phải cống hiến sinh mệnh tinh hoa mình tích góp nhiều năm ra để trợ giúp Vương Ly Tiên tăng cường nội tình, tiếp tục trưởng thành!

Dù sao, dùng tuổi tác cùng trạng thái của nó, nhưng không có biện pháp tiếp tục uẩn dưỡng ra sinh mệnh thần thụ thứ hai.

Bọn hắn bên này kế thừa đạo thư, cùng nữ nhi trao đổi tình cảm trao đổi tình cảm, đều là bận rộn không thôi, ngay cả mấy đạo chủ cấp cường giả còn lại thấy không có chuyện gì khác, cũng phân tán ra đi khắp nơi trong Sinh Mệnh Cấm Khu thăm dò.

Bạch Hổ bị gạt sang một bên nhìn trái nhìn phải, cả khuôn mặt hổ đều lộ ra vẻ ngơ ngác.

Không phải vừa rồi còn thiếu chút nữa đánh chết nó sao, làm sao trong chốc lát liền trở nên vui vẻ hòa thuận rồi?

Mà lúc này, Vương Thủ Triết cũng đã thuận lợi hoàn thành kế thừa Thanh Hoàng đạo thư.

Tư chất của Vương Thủ Triết đã đến trung đoạn Đạo Tử Giáp, bây giờ được lợi bởi việc tẩy tủy phạt mao khi kế thừa Đạo

thư, tư chất huyết mạch lại tăng vọt một đoạn, trực tiếp đột phá đến Thần Tử Đinh đẳng.

Đây cũng chính là bọn họ hiện giờ thân ở vùng cấm sinh mệnh, nếu ở bên ngoài, không thiếu được lại có một phen thiên địa dị tượng khí thế rộng rãi.

Bất quá, cho dù không có thiên địa dị tượng gia thân, tư chất huyết mạch tấn thăng cũng mang đến lợi ích rõ ràng.

Vương Thủ Triết có thể rõ ràng cảm giác được, bây giờ mình vận dụng lực lượng pháp tắc càng thêm thoải mái so với trước kia, có loại cảm giác thuận buồm xuôi gió.

Cùng một chiêu thức, ở trên tay của mình bây giờ, uy lực có thể phát huy ra đều tăng lên rõ ràng so với lúc trước.

Hơn nữa, khi đặt mình trong rừng rậm mộc hệ linh khí nồng đậm, hắn có cảm giác như hòa thành một thể với thiên địa cỏ cây xung quanh, dễ dàng có thể điều động linh khí mộc thuộc tính xung quanh, các loại cảm ngộ cũng ùn ùn kéo đến.

Trong trạng thái như vậy, tiến độ cảm ngộ pháp tắc của mình chỉ sợ cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Mà cảm nhận của những người khác so với Vương Thủ Triết càng rõ ràng hơn.

Vốn dĩ tiên tư của Vương Thủ Triết mờ mịt, giống như người trong thần tiên, bây giờ trên người hắn lại có thêm một cỗ cảm giác xa cách khó hiểu, giống như tùy thời theo gió mà đi, không chỉ khí chất trở nên càng mờ mịt, thậm chí mơ hồ có vài phần hương vị thần thánh cao diệu.

Nhất là trong nhất cử nhất động kia, vô ý thức tản mát ra khí tràng, càng làm cho người ta có loại xúc động muốn quỳ bái.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều bất giác sinh ra một cảm khái giống nhau.

Đây chính là huyết mạch của Thần tử sao?

Ngay cả Thủy Thiên Thần Hoàng cũng hoảng hốt.

Huyết mạch Chân Tiên Cảnh đã đạt tới thập tứ trọng Vô Cực Thánh Khu, một khi tấn thăng Đại La, huyết mạch có thể lại

tăng lên một tầng, đạt tới tiêu chuẩn mười lăm tầng Hỗn Nguyên Đạo Khu!

Huyết mạch như thế, đã có thể so với Tiên Thiên Thần Tử trong truyền thuyết rồi!

Cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh cường thịnh nhất, người có được tư chất huyết mạch bực này cũng là hiếm như lông phượng sừng lân. Cũng chính là minh chủ năm đó, tư chất khi còn trẻ có lẽ có thể liều mạng với Vương Thủ Triết hiện giờ.

Nếu như đến lúc đó, Vương Thủ Triết có thể thuận lợi kế thừa truyền thừa của Thanh Đế, sợ là tư chất huyết mạch còn có thể tăng thêm một đoạn. Tư chất huyết mạch cỡ đó, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta say mê.

Ôi! Năm đó nếu như mình có tư chất như vậy, không chừng có vài phần nắm chắc có thể thử xông lên cảnh giới Tiên Đế, khi đối đầu với Tinh Cổ Tộc cũng không đến mức bị động như vậy.

"Tiền bối Sinh Mệnh." Vương Thủ Triết lại tìm được cây Sinh Mệnh, cung kính khiêm tốn nói: "Để nhanh chóng tu luyện đến Đại La cảnh, ta có thể dự chi một phần linh dược bên trong cấm khu hay không? Ví dụ, những thần dược Thập Tam phẩm kia…"

"Tuyệt đối không được."

Vừa nghe đến đây, thần thụ Sinh Mệnh vốn đang thả lỏng bỗng trở nên căng thẳng, y kiên quyết từ chối: "Đây là tài sản mà Thanh Đế đại nhân để lại cho Thiếu Đế, ngày nào ngươi chưa chính thức kế thừa cấm khu Sinh Mệnh thì ngày đó không được sử dụng di sản của Thanh Đế đại nhân."

Đối với chuyện này, Vương Thủ Triết cũng đã sớm đoán trước.

Hắn cũng không nổi giận, tiếp tục nói: "Tài sản của sư tôn tương lai ta đương nhiên sẽ không tùy tiện nhúng chàm. Bất quá, ngài xem xung quanh bản thể cây Sinh Mệnh Thần Thụ này của ngài, mọc ra không ít linh cô, đây cũng là di sản của sư tôn tương lai của ta sao? Ta lấy một ít đem về hầm canh cho Ly Tiên được không?"

Phàm là nơi linh khí mộc hệ cực độ sung túc, chắc chắn sẽ có một số linh vật tự nhiên sinh trưởng ra.

Loại linh cô này chính là linh vật trời sinh, phẩm cấp không tính là cao, nhưng có chút công hiệu đặc thù, bởi vì đặc tính của linh cô, nếu không hái, qua một thời gian ngắn bản thân cũng sẽ héo tàn, sau đó mọc tiếp.

"Cái này… đây là thứ tự nhiên sinh trưởng, ngươi có thể lấy một ít." Sinh Mệnh thần thụ suy nghĩ một chút thấy cũng có lý nên thái độ thả lỏng.

Thấy hắn cho phép, Vương Thủ Triết lập tức không chút khách khí dẫn mọi người đào rất nhiều loại linh cô.

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm vào một mảnh linh dược hỗn loạn sinh trưởng: "Nhóm linh dược này, thật giống như là hoang dại dã trưởng thành, không phải là sư tôn ta gieo trồng đúng không?"

"Đây là những sản phẩm hoang dại do linh dược sinh ra… nếu như ngươi cần thiết thì lấy một ít đi." Sinh Mệnh Thần Thụ cảm thấy cũng đúng, những thứ này cũng không nằm trong danh sách di sản.

Bản thân ngủ say nhiều năm như vậy, những linh dược hoang dã này cũng không biết sinh sản ra bao nhiêu lần, số lượng nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Giống như những thứ này, bình thường hắn không quan tâm, cũng không biết bị Bạch Hổ ăn trộm bao nhiêu, không lý nào lại không cho Vương Thủ Triết lấy.

Sau đó, Vương Thủ Triết dẫn mọi người đào hết một mảnh linh dược kia.

Rất nhanh.

Vương Thủ Triết lại theo dõi con Bạch Hổ ngụy thần thú kia.

Đây chính là hậu duệ của thần thú cấp mười tám, sức chiến đấu dũng mãnh, dưới sự vây đánh của ba vị Đạo Chủ cũng có thể kiên trì lâu như vậy.

Hắn thuận miệng nói: "Sinh Mệnh tiền bối, hình như đầu Bạch Hổ này không phải sư tôn tương lai của ta nuôi chứ? Dù sao tuổi cũng không giống."

“Cái này không được.” Sinh Mệnh Thần Thụ vội vàng cự tuyệt: “Bạch Hổ mặc dù không phải sủng vật của Thanh Đế đại nhân, nhưng lại ngẫu nhiên lưu lạc đến Sinh Mệnh Cấm Khu, tiểu đệ được ta thu lưu sau khi dạy dỗ thành. Bình thường thời điểm ta ngủ say chiếm đa số, cần nó hỗ trợ tiến hành xử lý một ít cỏ dại, sửa chữa cành cây, còn có tuần tra cùng cảnh giới vân vân.”

Nếu không có nó, lấy tính tình mình động một chút là ngủ say, sợ là bị người vụng trộm tiến vào cấm khu cũng không biết.

Lúc trước Vương Ly Tiên cũng không phải là bị trộm ~

Vương Thủ Triết vuốt cằm trầm ngâm: “Tiền bối đã không muốn thì thôi, cùng lắm thì sau này khi ta và Ly Tiên đi Tiên Giới cẩn thận một chút, cố gắng đừng trêu chọc đến kẻ địch hung thần ác sát.”

“Ngươi đến Tiên giới mang theo Tiên Nhi làm gì?” Sinh Mệnh thần thụ có chút gấp gáp.

Tiên giới nguy hiểm biết bao, vạn nhất Tiên Nhi gặp chuyện gì không hay xảy ra thì làm sao bây giờ?

“Tiên nhi và ta không chỉ có quan hệ với cha con, mà còn là quan hệ của linh thực bản mạng và kí chủ.” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Để gia tăng sức chiến đấu cá nhân của ta, gia tăng cơ hội truyền thừa của Thanh Đế, đương nhiên ta phải mang theo Tiên Nhi.”

“Thôi thôi.” Vẻ mặt Sinh Mệnh Thần Thụ bất đắc dĩ: “Con Bạch Hổ này, ngươi cũng cầm đi ~”

Bạch Hổ không kịp đề phòng, mở lớn cặp đồng tử thú màu vàng óng.

Cái gì cái gì? Nó cũng bị bán đi?

“Sinh Mệnh tiền bối yên tâm, ta cũng không lấy không Bạch Hổ của ngươi.” Vương Thủ Triết âm thầm nháy mắt với Thủy Thiên Thần Hoàng, tiếp tục nói: “Ta giới thiệu lại cho ngươi một Linh Thực sư thủ hộ, tuyệt đối đáng tin cậy hơn con Bạch Hổ này, coi như trao đổi với Bạch Hổ.”

Thủy Thiên Thần Hoàng là tinh ranh, chú ý tới ánh mắt của Vương Thủ Triết, lập tức ngầm hiểu.

Hắn lập tức tiến tới, tinh thần phấn chấn vỗ ngực: “Tiền bối Sinh Mệnh ngài yên tâm, ta nhất định sẽ thường xuyên ở lại cấm khu, chăm sóc cành lá cho ngài, thanh lý cỏ dại, trồng trọt linh điền, hầu hạ các loại linh dược.”

Nói đùa, sinh mệnh lực bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu này nồng đậm cỡ nào, nếu có thể trường kỳ ở nơi này, chỉ riêng thọ nguyên liền có rất nhiều chỗ tốt, càng đừng nói còn có thể tùy thời chấm mút.

Dù sao, hắn bây giờ thiếu nhất chính là thọ nguyên, thêm vào trong cơ thể lại là một thân ám thương, nếu là có thể trường kỳ ở lại cấm khu, dựa vào sinh mệnh chi lực nồng đậm không gì sánh được nơi này tẩm bổ, nói không chừng đều có thể làm cho ám thương trong cơ thể hóa giải không ít, lại tiếp tục kéo dài một hai ngàn năm tuổi thọ.

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, hắn nhất định phải nắm chặt.

…

Chương 10: Thu hoạch! Ly Từ ở Ma giới

…

“Cái này…”

Sinh Mệnh Thần Thụ cũng động tâm.

Con Bạch Hổ này xác thực có chút ngu xuẩn, tay chân vụng về không nói còn thích lười biếng, mà nhân tộc lại nổi danh tâm linh khéo léo làm việc lưu loát…

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó liền buông lỏng: “Vậy thì… thử một lần?”

Thủy Thiên Thần Hoàng trong lòng nhất thời mừng thầm, bày ra bộ dáng chuyên nghiệp nhân sĩ nói: “Sinh Mệnh tiền bối, ta nhất định sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.”

Nói xong, hắn đi tới trước bản thể của Sinh Mệnh Thần Thụ, lấy chỉ làm kiếm, bắt đầu gọt mạnh từng cành lá khô của Sinh Mệnh Thần Thụ, vừa gọt vừa giải thích: “Tiền bối, những cành cây khô này của ngài nếu không dọn dẹp kịp thời, sẽ tạo kết cấu thân thể mập mạp, nhìn qua quá già nua.”

“Một mảnh lá cây này quá dày, lãng phí dinh dưỡng không nói, nhìn qua cũng không đủ thanh sảng khô luyện, hơn nữa chỗ lá cây bên trong không thông gió lớn lên cũng không khỏe mạnh…”

“Chậc chậc, tạo hình nhánh cây lộn xộn này của ngài, ài ~~ thật sự là không hề có thẩm mỹ nghệ thuật. Nào nào nào, để ta xử lý tạo hình một lần nữa cho ngài.”

Đường đường Thủy Thiên Thần Hoàng ngay tại chỗ hóa thành lão sư Thác Ni, bắt đầu tu bổ Sinh Mệnh Thần Thụ đao to búa lớn.

Không đến một canh giờ, lá cây của Sinh Mệnh Thần Thụ đã bị cắt đi hơn một phần ba, đúng là tinh thần hơn rất nhiều.

Mà Vương Thủ Triết thì mang theo lão bà, cùng các bạn bè bắt đầu yên lặng dọn dẹp những nhánh cây, lá cây… ” rác rưởi” trên mặt đất.

Đùa à, đây chính là Thần Thụ đẳng cấp cao nhất mà mọi người từng thấy, cho dù là một cành cây khô cũng là thiên tài địa bảo, chớ nói chi là những cành cây cây khỏe mạnh kia.

Những lá cây kia hơi gia công một chút chính là Sinh Mệnh Thần Trà đỉnh tiêm! Cho dù đối với cường giả cấp Đạo Chủ mà nói, cũng là bảo vật đốt đèn lồng cũng không dễ tìm.

Thừa dịp sinh mệnh thần thụ tạo hình, Vương Ly Tiên dứt khoát kéo bạch hổ qua một bên, bắt đầu nói chuyện.

Thiếu nữ tinh linh đáng yêu duỗi tay ra, ý bảo đại hổ thu nhỏ hình thể lại giống như mình, lúc này mới ra vẻ ông cụ non vỗ vai Bạch Hổ nói: "Lão Bạch à, cha ta sau này chính là Thanh Đế tương lai, là một trong những đại lão đứng đầu toàn bộ Tiên giới, mà ta, chính là một công chúa đời thứ hai siêu cấp hàng đầu! Ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo ta, ta bảo đảm ngươi được ăn uống ngon lành, tương lai sẽ tiến về phía hổ sinh đỉnh phong!"

Bạch Hổ có chút ngơ ngác.

Ta không phải là cùng cha ngươi sao? Tại sao đột nhiên ta liền lăn lộn với ngươi?

"Nhìn xem ánh mắt ngươi là cái gì?" Vương Ly Tiên tức giận trợn trắng mắt, "Đi theo bổn công chúa còn bôi nhọ ngươi sao? Ta nói với ngươi, cha ta đây chính là tử trạch không ra cửa lớn không bước chân vào, ngươi đi theo ông ấy, chẳng lẽ cả ngày đợi nhà trông cửa? Nói không chừng ông ấy còn có thể ghét bỏ ngươi cản trở phu thê bọn họ cùng tham dự đại đạo!"

"Nếu đã như vậy, ngươi còn không bằng lăn lộn với bổn công chúa."

Những năm này bản thể của nàng tuy rằng ở chủ trạch không rời ổ, phân thân cũng không ít đi theo thương đội chạy ngược chạy xuôi, bên người đang thiếu tay chân mạnh mẽ như vậy.

Nàng thuận miệng vẽ một cái bánh nướng lớn cho Bạch Hổ: "Ta có thể mang theo ngươi vào Nam ra Bắc, nơi nơi diễu võ dương oai, nhìn thấy cọp cái xinh đẹp chúng ta liền bắt trở về làm áp trại phu nhân."

Con mắt Bạch Hổ đều sáng lên.

Nghe có vẻ rất không tồi nhỉ~

Từ sau khi hắn ngộ nhập vào Cấm Khu Sinh Mệnh này, đã bị Sinh Mệnh Thần Thụ lão đại đánh cho phục, ngày qua ngày làm việc hỗn tạp. Những ngày này trôi qua vô vị, sớm đã nhạt nhẽo như chim, cực kỳ ngán ngẩm!

Vương Ly Tiên thấy Bạch Hổ động tâm, liền cười tủm tỉm nói: "Căn cứ vào cơ sở tín nhiệm của chúng ta mà ngươi còn tương đối bạc nhược, vì sau này có thể hài hòa chung sống, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, chúng ta có phải nói xấu trước hay không?"

Bạch Hổ vừa nghĩ, giống như đúng là đạo lý này, liền liên tục gật đầu.

Nó thân là một con Hư Không Thần Thú, ở chung với Nhân tộc tương đối ít, tuy rằng biết nói chuyện, nhưng phương diện lời nói cũng có chút thiếu thốn.

"Tới tới tới tới, nơi này có một phần khế ước ký một chút ~"

Vương Ly Tiên chỉnh lý ra một phần khế ước, khế ước chừng mấy chục trang, gần ngàn điều khoản đủ loại, nàng tùy tiện chọn mấy điều khoản có lợi đọc cho Bạch Hổ nghe, như là cái gì bao ăn bao ở các loại đãi ngộ.

Bạch Hổ vừa nghe, nhất thời cảm thấy điều khoản này quá tốt, về sau không những ăn mặc không lo, còn được hưởng các loại phúc lợi.

Về phần điều khoản trên khế ước, nó căn bản chưa từng học qua, cũng không biết văn tự nhân loại, tự nhiên là xem cũng không hiểu.

Rất nhanh, Bạch Hổ ở trên khế ước nhấn xuống hổ trảo ấn, cũng lưu lại dấu ấn thần hồn.

"Rất tốt, chúc mừng lão Bạch ngươi đã trở thành thần thú trấn tộc của Trường Ninh Vương thị chúng ta." Vương Ly Tiên lại móc ra một đóa hoa xinh đẹp, mỉm cười nói: "Tới đây nào, ngươi ăn đóa hoa này đi."

Bạch Hổ còn đắm chìm trong các loại phúc lợi tốt đẹp, không nghi ngờ gì, "Ngao ô" một ngụm liền đem hoa nuốt xuống.

Nó chỉ cảm thấy đóa hoa kia vào miệng liền hóa, tựa như trong nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể của nó, dung nhập vào trong mỗi một tấc tế bào và thần hồn.

“Khà khà khà ~” Vương Ly Tiên cười đến có chút đắc ý, “Lão Bạch a, đây chính là 【Thái Thượng Cức Minh Thần Thị Huyết Ma Hoa】 mà bổn tiểu thư tỉ mỉ bồi dưỡng, không biết tư vị như thế nào?”

Đùa cái gì vậy?

Bạch Hổ có chút ngơ ngác.

Đóa hoa nát gì? Tên cư nhiên phức tạp như thế…

“Ngươi nghe kỹ cho ta, bông hoa này một khi ăn vào, cả đời sẽ dung nhập vào trong thần hồn và huyết nhục của ngươi, hoàn toàn hòa làm một thể với thần hồn của ngươi, cho dù ngươi là thần thú thập bát giai cũng không thể tróc ra được.”

“Nếu như ngươi dám phản bội bổn tiểu thư, gây bất lợi cho bổn tiểu thư, nó sẽ ở sâu trong huyết nhục và thần hồn của ngươi nở rộ, điên cuồng hấp thu linh hồn và huyết nhục của ngươi, cuối cùng bạo thể mà ra, nở ra từng đóa ma hoa xinh đẹp nhất trong vũ trụ!” Vương Ly Tiên nhếch miệng cười, nụ cười âm trầm khủng bố: “Mà thần hồn và huyết nhục của ngươi, toàn bộ sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho ma hoa.”

Bạch Hổ vô cùng khiếp sợ trừng lớn thú đồng.

Sao lại còn có đồ vật biến thái như vậy?

Hắn vội vàng nội thị cảm thụ một chút, muốn tìm được đóa ma hoa vừa nuốt vào, đem nó nhổ ra.

Nhưng mà, hắn tìm hồi lâu, lại không tìm thấy nửa điểm bóng dáng ma hoa kia.

Không có!

Không có!

Vẫn không có!!

Chẳng lẽ, thật sự hoàn toàn dung nhập vào trong huyết mạch cùng thần hồn của hắn?

Hắn nhất thời bị dọa đến chân hổ mềm nhũn.

Hắn trước kia chính là một con hung thú hư không dã trường hoang dã, ỷ vào huyết mạch trẻ tuổi trải qua vô âu vô lo, mỗi ngày ngoại trừ ăn chính là ngủ, bình sinh gặp phải ngăn trở lớn nhất chính là bị Sinh Mệnh Thần Thụ bắt tới làm tiểu đệ, nào có kiến thức qua hiểm ác của lòng người?

Hắn vội vàng biến thành bộ dáng đại miêu, run lẩy bẩy phủ phục bên cạnh Vương Ly Tiên, còn thỉnh thoảng liếm Vương Ly Tiên một cái tỏ vẻ thân mật và phục tùng.

Mà Vương Ly Tiên, cũng am hiểu đạo lý đánh một gậy cho một quả táo ngọt, bắt đầu móc ra các loại đồ chơi vui vẻ, chia sẻ với bạch hổ kia.

Vương Thủ Triết đang quét dọn "Gỗ rác rưởi" thấy cảnh này, không khỏi cạn lời.

Con đường của nha đầu Ly Tiên này quả nhiên là càng chạy càng lệch, cái gì mà ma hoa gì đó, quả thực chính là thái quá!

Bạch Hổ này rõ ràng là chịu thiệt không có văn hóa, không có kiến thức a, nếu không chỉ cần logic mạnh hơn một chút liền có thể suy nghĩ cẩn thận, nếu như một đóa ma hoa liền có công hiệu cường đại như vậy, người ta còn tân tân khổ khổ luyện chế Thái U Khống Linh Tỏa làm cái gì?

Theo thuật này của Ly Tiên, nếu là Vương thị, ngay cả đứa trẻ mười tuổi cũng không lừa nổi.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Sau một thời gian ngắn, ngoại trừ Thủy Thiên Thần Hoàng được chuẩn xác có thể xây một căn nhà tranh nhỏ ở bên cạnh Thần Thụ, đám người Vương Thủ Triết rốt cục bị Sinh Mệnh Thần Thụ không thể nhịn được đuổi ra.

Nguyên nhân không có gì khác, nếu lại tùy ý để đám người này ở lại trong Cấm Khu Sinh Mệnh, ngoại trừ những tài nguyên di sản Thanh Đế đàng hoàng ra, ngay cả da của cấm khu cũng bị cạo sạch.

Tuy đám người Vương Thủ Triết bị trục xuất có chút chật vật, nhưng tâm trạng mỗi người đều không tệ.

Chuyến vào Cấm khu này, thu hoạch tổng thể vẫn tương đối khả quan.

Sinh Mệnh Cấm Khu này cũng không biết rốt cuộc tồn tại bao lâu, bên trong tồn tại đại lượng dã sinh dã trường, tự nhiên sinh sôi ra các loại linh dược, mà phẩm cấp cũng không tính là thấp.

Thập tam phẩm thần dược đương nhiên cực kỳ trân quý, nhưng linh dược thánh vực dưới Thập tam phẩm cũng rất thiếu.

Với Vương Thủ Triết mà nói, với tư chất huyết mạch hiện tại của hắn đã đạt tới cấp bậc Thần Tử, tốc độ tu luyện có thể đạt tới Chân Tiên cảnh bình thường gấp nhiều lần, nhưng tốc độ tu luyện như vậy, là lấy tiêu hao tài nguyên gia tăng gấp bội tương tự.

Linh mễ linh quả cao cấp hơn, linh đan cao cấp hơn đều phải có.

Loại thất phẩm Lăng Tiên đan mà tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường ăn chắc chắn là không đủ, đó hoàn toàn là đang làm bẩn huyết mạch Thần Tử, ít nhất cũng giống như Đạo Chủ bình thường, dùng Thập Phẩm Đan đến phụ tá tu luyện đúng không?

Trước mắt đan dược ưu tú phụ tá tu luyện, chính là Thập Phẩm 【Thái Ất Cương Tiên Đan】, giá một viên nhìn như không đắt, giá bán ra cũng chỉ được 2 viên Tiên Linh Thạch.

Nhưng dưới tình huống như thế, dù mỗi tháng phục dụng một viên, một năm qua cũng phải dùng tới 24 viên Tiên Linh Thạch, trăm năm tu hành xuống chính là mấy chục viên Hỗn Độn Linh Thạch!

Mà Vương Thủ Triết vì tăng tốc tu luyện đến Đại La Thánh Tôn, tự nhiên sẽ không mỗi tháng một viên, có lẽ một tháng sẽ tiêu hóa hai ba viên… bởi vậy, hành trình mấy trăm năm này của hắn, tiêu hao tài nguyên đạt tới mấy trăm Hỗn Độn Linh Thạch.

Mà lần này hắn cùng Liễu Nhược Lam hái không ít thập phẩm hoang dại, thập nhất phẩm linh dược, tự nhiên có thể tiết kiệm được lượng tài nguyên khổng lồ.

Về phần tài nguyên tiết kiệm, phân phối nhiều cho các hài tử gia tộc chẳng phải tốt hơn sao?

Ngoài ra, Vương Thủ Triết còn coi trọng linh khí mộc hệ và năng lượng sinh mệnh nồng đậm trong Sinh Mệnh Cấm Khu. Cùng lúc hắn nhổ lông dê, còn thuận tay thúc đẩy rất nhiều cây non linh dược, những thứ này không thể tính là di sản Thanh Đế chứ?

Chờ thời cơ chín muồi, tự nhiên lại có thể tới thu hoạch một đợt.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất cũng phải là Vương Ly Tiên.

Vương Ly Tiên đi theo Vương Thủ Triết vốn được nuôi rất tốt, tuy rằng không có năng lượng của mẫu thụ tẩm bổ, nhưng Hỗn Độn tinh hoa không ít, còn có năng lượng sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết thúc đẩy củng cố, cường hóa năng lực bản nguyên, căn cơ vững chắc vô cùng, tính phát triển vốn nên có của Sinh Mệnh hệ thần thực không trì hoãn một chút nào không nói, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với lúc còn trẻ của Sinh Mệnh thần thụ.

Một chuyến vào cấm khu này, nàng lại được Sinh Mệnh Thần Thụ quán thâu đại lượng thiên địa tinh hoa đã luyện hóa qua, tiềm lực lại một bước tăng trưởng trên diện rộng.

Lúc này Vương Ly Tiên, đơn thuần nói tiềm lực, đã đạt đến mười tám cấp!

Chuyện này khiến Sinh Mệnh thần thụ vừa thỏa mãn vừa bất đắc dĩ.

Đối với tốc độ tăng trưởng tiềm lực của nữ nhi, hắn đương nhiên là hài lòng, thế nhưng sinh mệnh đại đạo của nữ nhi này, lại là nghiêng đến chân trời!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tại địa phương cách Thánh vực cực kỳ xa xôi, cực kỳ xa xôi, cực kỳ xa xôi.

Trong truyền thuyết vũ trụ hỗn độn sơ khai, trung tâm vũ trụ từng sinh ra một vũ trụ năng lượng sinh mệnh vô cùng bàng bạc, kỳ danh là Thiên Nguyên Thủy Hải!

Trong Thiên Nguyên Thủy Hải từng thai nghén ra không ít chủng loại Tiên Thiên cường đại, tỷ như Cổ Thần đại danh

đỉnh đỉnh, Cổ Thần 【 Oa 】 vân vân.

Sau đó dưới một lần đại kiếp nạn, không gian vũ trụ vặn vẹo, Thiên Nguyên Thủy Hải sụp đổ, năng lượng tinh thuần như chất lỏng hóa thành vô số cái thiên hà, uốn lượn lao nhanh tuần hoàn trong Vô Tận Hư Không Hải, dần dần mang đến sinh cơ bừng bừng cho thế giới vũ trụ.

Mà nguyên bản phụ cận Thiên Nguyên Thủy Hải, Thiên Hà Thiên Hồ dày đặc nhất, các loại sinh mệnh thế giới cường đại tập kết thành đàn, trong đó sinh trưởng vô số thiên tài địa bảo cùng sinh linh cường đại.

Những sinh linh cường đại kia thường xuyên vì các loại tiên thiên dị bảo mà tranh đấu sát phạt lẫn nhau, có thể nói là những con hung thú Viễn Cổ.

Cuộc sống như vậy, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Trong quá trình này, có một nhóm chủng tộc vốn không tính là cường đại dần dần quật khởi, bọn họ tự xưng là hậu duệ của Cổ Thần 【 Oa 】.

Mặc dù lực lượng thân thể của bọn họ cũng không tính là mạnh nhất, nhưng cũng là lấy phương thức sinh sống quần cư của bộ lạc, bên trong vô cùng đoàn kết, dựa vào lẫn nhau hợp tác, bọn họ thậm chí ngẫu nhiên có thể giết chết một ít sinh linh Tiên Thiên cường đại.

Dần dà, chủng tộc này dần dần chiếm cứ thế giới dồi dào và sinh cơ dạt dào nhất, các loại hung thú viễn cổ cường đại hoặc bị trục xuất, hoặc bị tiêu diệt, tiếp theo dần dần tạo thành văn minh đặc biệt, cũng tự xưng là 【 Tiên Tộc 】!

Mà bọn họ chiếm cứ khu vực giàu có nhất, khu vực trung tâm nhất, được bọn họ gọi là “Tiên giới”!

Tất cả thế giới cằn cỗi bên ngoài Tiên Giới, được gọi chung là 【 khu vực Man Hoang 】.

Khi đó Tiên giới cũng thật sự là nơi phồn hoa nhất, giàu có nhất trong toàn bộ đại hư không hải, không biết bao nhiêu chủng tộc nhỏ yếu có thể dựa vào Tiên giới để làm vinh quang.

Nhưng bây giờ tiên giới đã sớm không phải là tiên giới cường thịnh nhất.

Rất lâu trước đây, một ngày nào đó, một chủng tộc tự xưng "Ma tộc" bỗng nhiên xông ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng chiếm cứ một mảng thế giới dưới Tiên giới.

Bọn họ không biết đến từ đâu, thực lực lại cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù là Tiên tộc thời kỳ cường thịnh cũng không thể xua đuổi bọn họ.

Vô số năm qua, giữa bọn họ và Tiên Tộc đã xảy ra không biết bao nhiêu cuộc ác chiến, thực lực lại không giảm mà còn tăng lên, xâm nhiễm địa bàn chiếm cứ cũng càng ngày càng nhiều. Cho tới bây giờ, Ma Tộc đã chiếm cứ ước chừng sáu phần địa bàn của toàn bộ Tiên Giới.

Ma tộc chiếm lĩnh địa bàn Tiên giới không ngừng mà ma hóa, dần dà khu vực bị chiếm lĩnh ma hóa biến thành 【 Ma giới 】 phân biệt rõ ràng với Tiên giới!

Ma giới rộng lớn, tại một góc nho nhỏ.

Vùng Ma Vực này gọi là 【 Lôi Giác Ma Vực 】, người thống trị nó là 【 Lôi Giác Đại thống lĩnh dưới trướng Chí Tôn U 】.

Mặc dù thực lực Lôi Giác Đại thống lĩnh chỉ có cấp mười bảy sơ kỳ, hoàn toàn là bắt đầu nhận di trạch tổ tiên mới có địa vị cùng địa vị hôm nay, nhìn thấy Chí Tôn U sợ là ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nửa cái.

Nhưng hắn vẫn là một vị quyền quý Ma tộc cao đẳng.

Trong Lôi Giác Ma Vực, hắn một tay che trời, nói một không hai.

Lôi giác ma thành, là chủ thành của vùng Ma Vực này!

Địa vị của nó có chút cùng loại với Diệt Thế Ma Thành và Diệt Thế Ma Vực.

Lôi Giác Ma Vực có rất nhiều lãnh địa, trong đó không ít bộ phận nhỏ đều nằm trong tay rất nhiều Ma Chủ, Ma Chủ, Ma Vương, Ma Tướng, lấy đẳng cấp nghiêm mật tầng tầng lớp lớp thống lĩnh.

Đây cũng là hình thức quản lý nhất quán của Ma tộc. Các lãnh chúa đối với lãnh địa của mình đều có quyền cai quản tuyệt đối, mà Ma tộc thượng vị đối với hạ vị ma tộc có quyền cai quản tuyệt đối.

Mà ngoài ra, chính là một ít khu vực thế giới bị các chủng tộc phụ thuộc chiếm cứ. Đương nhiên, những khu vực này bình thường đều là vùng đất cằn cỗi.

Ma tộc rất cường đại, chủng tộc phụ thuộc bị chinh phục đếm không hết, trong đó có không ít đã hoàn toàn Ma tộc hóa, thậm chí bởi vì thông hôn lẫn nhau, đã hợp thành một thể với Ma tộc, nhưng còn có một bộ phận tương đối, vẫn bảo trì tính độc lập tương đối.

Mà trong hoàn cảnh cao áp của Ma Vực vẫn bảo trì tính độc lập như cũ, bình thường mà nói, đều có chỗ đặc thù của mình.

Trong đó một nhánh bộ lạc Man Cự Nhân chính là phụ thuộc Ma tộc.

Nhánh Man Cự Nhân bộ lạc này, sinh hoạt trong một thế giới gọi là 【Đất cao nguyên cằn cỗi】 của Lôi Giác Ma Vực.

Ở nơi đó, nhánh Man Cự Nhân bộ lạc này nhiều thế hệ đã trồng trọt thô kệch, đào quặng thô, bước đầu tinh luyện, trong đó có hơn phân nửa tài nguyên cần tiến cống cho Lôi Giác Ma Vực.

Mà đây cũng là số mệnh của tuyệt đại bộ phận chủng tộc phụ thuộc.

Thế giới bọn hắn sinh hoạt hoàn toàn ở bên trong Ma Vực, chung quanh đều là địa bàn Ma tộc, thực lực bản thân bọn hắn cũng hoàn toàn không có vốn liếng phản kháng, tự nhiên cũng chỉ có thể chịu đựng vận mệnh bị bóc lột.

Lôi Giác Ma thành.

Giờ phút này, Kim Ô rơi về phía tây, Mộ Sắc đã dần dần bao phủ toàn bộ Ma Thành.

Thời gian này cũng là thời khắc náo nhiệt nhất trong một ngày của Lôi Giác Ma Thành.

Tại một góc Ma Thành, có một quán rượu.

Tửu quán rất bình thường, cửa ra vào tùy tiện treo mộc bài Long Huyết Mộc, phía trên viết một chữ "rượu" thật lớn, nhìn cùng đại bộ phận tửu quán bên trong ma thành không có gì khác nhau.

Lúc này, ma đăng ở cửa tửu quán đã sáng lên, trong tửu quán cũng tụ tập đủ các loại sinh linh muôn hình muôn vẻ, mùi thịt, rượu cùng với âm thanh ra quyền hò hét cấu thành trụ cột của tửu quán, vô cùng náo nhiệt, náo nhiệt vô cùng.

"Lại thêm một cái chân rồng!"

Trong tửu quán, ở vị trí bắt mắt nhất, một vị thiếu nữ khổng lồ Man Nhân mắt ngọc mày ngài đang cùng một Ma Thần cao đẳng, so đấu xem ai ăn nhiều hơn, chung quanh vây quanh một đám người xem náo nhiệt.

Chỉ thấy Man cự nhân thiếu nữ huyễn hóa ra Man vương thánh thể, ăn từng ngụm từng ngụm đùi rồng, mỗi một ngụm đều là mấy trăm ngàn cân thịt!

Trái lại Hắc Giác Ma Thần cường tráng bên cạnh kia cũng đã nỏ mạnh hết đà, mặc dù còn đang ăn, nhưng trên mặt đã đeo mặt nạ thống khổ, phảng phất mỗi một miếng thịt đều là một loại cực hình.

Nếu Vương Thủ Triết ở đây, tất nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra, thiếu nữ Man Cự Nhân này so đấu với người ta, rõ ràng chính là Vương Ly Từ mất tích nhiều năm.

Hơn một ngàn bốn trăm năm qua, bộ dáng của Vương Ly Từ gần như không có bất kỳ thay đổi nào, trên gương mặt vẫn mang theo sự phì nhiêu của trẻ con quen thuộc, một đôi mắt to đen nhánh chớp chớp, nhìn qua vẻ mặt cả người lẫn vật vô hại.

Chỉ có lúc ăn uống, thoạt nhìn vô cùng hung tàn.

Bên cạnh đặt cược, tỷ lệ đặt cược và tiền đặt cược đều biến ảo theo thực tế.

Phía sau Vương Ly Từ, phía sau Hắc Giác Ma Thần đều tụ tập một đoàn chủng tộc, theo hai người so đấu tiến hành không ngừng thét to, cổ vũ trợ uy cho hai người.

Rất hiển nhiên, đây đều là đánh cược từ trên xuống dưới.

Trong đó, sau lưng Hắc Giác Ma Thần, một đám Ma tộc cao đẳng mặc phục sức quý tộc đặc biệt phấn khích.

Vương Ly Từ và Hắc Giác Ma Thần vẫn không ngừng ăn ăn, cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng, Hắc Giác Ma Thần chịu không nổi dạ dày co quắp, tê liệt ngã xuống đất, trong miệng không ngừng phun ra bọt trắng!

Thấy thế, trong tửu quán lập tức vang lên tiếng huýt sáo náo nhiệt, ồn ào.

“Ly Từ tiểu thư vô địch!”

Trong lúc nhất thời, áp chú những người Man cự nhân thắng thiếu nữ khổng lồ này, cùng với các chủng tộc phụ thuộc kỳ kỳ quái quái đều hoan hô lên.

Lần này, Ly Từ tiểu thư lại thay bọn họ thắng một khoản tiền lớn.

Trái lại đám cao đẳng Ma tộc bên cạnh Hắc Giác Ma Thần kia, nguyên một đám đều là sắc mặt căm giận, ánh mắt tựa hồ có chút tức giận.

“Phế vật! Ngay cả một thiếu nữ Man tộc cũng không thắng được!”

Người cầm đầu đám Ma tộc cao đẳng kia là một thanh niên Ma tộc ăn mặc cao quý, khí chất nham hiểm.

Hắn phẫn nộ một cước đá bay Hắc Giác Ma Thần ngã xuống đất, lập tức ánh mắt âm trầm nhìn Vương Ly Từ từ trên xuống dưới, trong giọng điệu kiêu ngạo mang theo vài phần khinh thường và khiêu khích: “Có dám so với ta một lần nữa hay không?”

…

Chương 11: Giả heo ăn thịt hổ! Ly Từ đại chiêu!

…

Lời này vừa nói ra.

Chung quanh nhất thời có man cự nhân cùng các thành viên chủng tộc khác ồn ào lên: “Cống cạc cạc thiếu thống lĩnh, ngươi đây là xa luân chiến a, cũng quá không biết xấu hổ.”

“Sao ngươi không phái thêm mấy tên thủ hạ đi đấu với Ly Từ tiểu thư nữa?”

“Chậc chậc, đường đường Lôi Giác đại thống lĩnh cũng coi như là bá chủ một phương, làm sao lại sinh ra Thiếu thống lĩnh không biết xấu hổ như vậy?”

“Cứ tiếp tục như vậy, Lôi Giác Ma vực chúng ta sẽ không có người kế tục rồi.”

Đủ loại chủng tộc phụ thuộc mở ra hình thức phun nước, đối với Cống Ca thiếu thống lĩnh châm chọc khiêu khích, các loại âm dương quái khí nổi lên.

Cống cạc cạc thiếu thống lĩnh bị tức giận đến gân xanh trên trán đều phồng lên.

Là thiếu thống lĩnh của Lôi Giác Ma Vực, từ nhỏ hắn đã được Kim Tôn Ngọc quý giá nuôi dưỡng, cho tới bây giờ chỉ có người khác lấy lòng hắn, nào đã chịu loại nhục nhã này? Đám tiện dân này, quả thực to gan lớn mật!

“Câm miệng!” Hắn thẹn quá hóa giận rít gào một tiếng, “Đám tiện dân các ngươi, cũng dám quản ta đường đường Thiếu thống lĩnh nhàn rỗi.”

Vừa nói xong, một đám cận vệ bên cạnh hắn lập tức móc ra vũ khí, khí thế hung hăng.

Đẩy quần chúng ăn dưa trong tửu quán qua một bên, dọn sạch một khu vực lớn xung quanh Thiếu thống lĩnh và Vương Ly Từ.

Còn có một hộ vệ cấp mười lăm Ma Chủ ẩn nấp trong bóng tối, phóng xuất ra uy áp khủng bố, trấn áp đến hiện trường lặng ngắt như tờ.

Vị Thiếu thống lĩnh này cũng không phải cao đẳng Ma tộc bình thường, nó chính là ái tử của Lôi Giác Đại thống lĩnh, người thừa kế tương lai của Lôi Giác Ma Vực!

Phải biết rằng, năng lực sinh sôi nảy nở của Ma tộc cao đẳng lại càng yếu, đến cấp bậc như Đại thống lĩnh thập thất giai, nếu muốn sinh sản ra một hậu duệ huyết mạch lại càng muôn vàn khó khăn.

Hầu hết đều lựa chọn người thừa kế cho đại thống lĩnh, hơn phân nửa đều là lựa chọn trong số hậu duệ huyết mạch mình sinh ra trước kia. Có một số không có hậu duệ của mình, thì dứt khoát lựa chọn trong đám hậu duệ đồng tộc, sau đó bồi dưỡng bên người.

Nuôi dưỡng mấy vạn năm, cảm tình cũng bồi dưỡng ra được.

Tình huống như Cống Ca dát thiếu thống lĩnh vô cùng hiếm thấy. Nhưng cũng chính bởi vì hắn là hậu duệ huyết mạch sau khi Lôi Giác đại thống lĩnh sinh ra, cho nên vừa ra đời liền có được lực lượng huyết mạch mạnh mẽ, tiềm lực phi thường cường đại.

Cũng là bởi vì vậy, Lôi Giác Đại thống lĩnh cho tới nay đối với hắn cực kỳ cưng chiều, càng là đặc biệt phái một vị Ma Chủ thập ngũ giai cận thân bảo hộ hắn.

Mắt thấy đã khống chế được cục diện.

Cống cạc cạc thiếu thống lĩnh nhìn chằm chằm Vương Ly Từ, cười lạnh nói: “Tiểu Man nữ, bản thiếu thống lĩnh thừa nhận ngươi có mấy phần bản lĩnh. Nhưng ngươi đừng quên, ngươi đây là ở địa bàn nhà ai! Trận hôm nay, ngươi cũng phải so, không so cũng phải đấu!”

“Kẽo kẹt!”

Chuột cặn bã từ trong hầu bao của Vương Ly Từ nhô đầu ra, tiếng thét chói tai khinh bỉ trào phúng.

Đã gặp qua Ma tộc không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp qua Ma tộc không biết xấu hổ giống như vậy.

Nhưng chuột cặn bã còn chưa trào phúng xong, đã bị Vương Ly Từ ấn vào trong hầu bao.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt và phát xanh, ôm bụng suy yếu nói: “Nhưng mà, ta thật sự ăn không vô.”

“Muốn nhận thua cũng được, về sau gặp bản thiếu chủ liền ngoan ngoãn dập đầu, cút xa bao nhiêu.” Cống cạc thiếu thống lĩnh một bộ ngang ngược bá đạo, “Còn có cống tiền của Xích Ngân bộ lạc các ngươi, từ nay về sau thêm hai thành, chuyên cung cấp cho bản thiếu thống lĩnh.”

“Hừ! Vì bộ lạc Xích Ngân chúng ta, Vương Ly Từ ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng!” Vương Ly Từ vẻ mặt bi phẫn không hiểu: “Chúng ta đấu thì hơn!”

“Ly Từ đừng mà.” “Két két.” Ly Từ tiểu thư, chúng ta trở về xin lão tộc trưởng chủ trì công đạo!” Ma tộc quá khinh người.”

Chung quanh một mảnh lo lắng khuyên giải, tiếng nghi vấn phẫn nộ vang lên không dứt bên tai.

“Được được được, đây là chính ngươi đồng ý.” Cống Ca dát thiếu chủ lập tức trở nên đắc ý, vì phòng ngừa Vương Ly Từ đổi ý, hắn hô to: “Người đâu, thịt lên, thịt ngon!”

Theo một tiếng thét to của hắn, nhà bếp phía sau tửu quán nhất thời hự hự bưng lên một đống thịt lớn.

“Chậm đã!” Vương Ly Từ đột nhiên ngừng lại, chớp đôi mắt to lập lòe nói: “Vạn nhất ta thắng thì sao?”

“Ngươi thắng? Ha ha ~ có khả năng không?” Cống cạc cạc thiếu chủ cười lạnh tràn đầy tự tin, “Bổn thiếu thống lĩnh mặc dù cũng là Ma Thần cấp thực lực, nhưng huyết mạch thì không phải phế vật như vừa rồi có thể so sánh được.”

“Căn cứ vào nguyên tắc đánh cược, nếu ta may mắn thắng, bộ lạc Xích Ngân chúng ta sẽ cống tiền ít đi hai phần!” Vương Ly Từ híp mắt, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía hắn: “Cống Trát 让他 Khuyết Thiếu thống lĩnh vĩ đại, ngươi sẽ không phải không dám chứ?”

“Ta không dám? Nực cười!” Cống Ca dát thiếu chủ tức giận trách mắng:“Nếu ngươi thắng, bổn thiếu thống lĩnh liền làm

chủ giảm miễn cho ba phần cống kim của các ngươi, cộng thêm ba mươi Hỗn Độn ma tinh này đều cho ngươi!”

“Thành giao, lập lời thề!” Vương Ly Từ trực tiếp mở miệng tuyên thệ: “【Chí Tôn U】 vĩ đại, dưới sự chứng kiến của ngài, con trai cống nạp của đại thống lĩnh Lôi Giác Ma Vực ta đạt thành lời thề bài ước… Bất kể thắng thua đều tuân thủ lời hứa… Bất luận thắng thua, tuyệt đối sẽ không vì thế mà giận chó đánh mèo với đối phương!”

Cống cạc cạc thiếu thống lĩnh mặt đen lại.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng Vương Ly Từ lại dùng danh nghĩa của Chí Tôn U để tuyên thệ đánh cược. Không thể nghi ngờ, ở Ma tộc, lời thề lợi hại nhất đương nhiên là dùng Chí Tôn tới chứng kiến!

Một khi lập lời thề này, đừng nói Cống cạc, vị Thiếu thống lĩnh này, ngay cả Lôi Giác đại thống lĩnh cha hắn cũng không dám tùy ý vi phạm lời thề.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, bao gồm cả các hộ vệ dưới trướng, thiếu chủ Cống Dát cạc đâm lao phải theo lao, không thể không kiên trì giống như Vương Ly Từ, dùng danh nghĩa tối tăm của Chí Tôn đến tuyên thệ và chứng kiến lần đánh cược này.

Sau khi tuyên thệ xong, sắc mặt của thiếu chủ Lạt Oa càng thêm âm lãnh vài phần.

Hắn không phải cho rằng mình sẽ thua, nhưng bị thiếu nữ Man tộc ghê tởm này ép dùng Chí Tôn U đến tuyên thệ, khiến hắn cảm thấy nhục nhã rất lớn.

Theo lời thề hai bên đã thành, trận đấu tiếp theo nhanh chóng bắt đầu.

Cống cạc cạc thiếu chủ không hổ là con nối dõi huyết mạch của Đại thống lĩnh, huyết mạch cường đại làm hắn có năng lực tiêu hóa vượt xa Ma tộc cùng đẳng cấp, từng khối từng khối thịt lớn biến mất trong cái miệng to như chậu máu của hắn, tư thái thoải mái mà thích ý.

Trái lại Vương Ly Từ lại biểu hiện có chút cố hết sức cùng miễn cưỡng, mỗi lần ăn một miếng thịt đều giống như đang

chịu cực hình, phảng phất như dựa vào một cỗ ý chí cường đại đang cứng rắn chống đỡ vậy.

Trạng thái như vậy khiến thiếu chủ Cống cạc cạc cười lạnh trong lòng không thôi, dứt khoát gia tốc tốc độ thôn phệ, ý đồ đè sập Vương Ly Từ.

Nhưng chưa từng nghĩ, mặc cho Cống Ca thiếu chủ gia tốc như thế nào, Vương Ly Từ vẫn cắn chặt răng gắt gao bám sát theo, rõ ràng mỗi lần nhìn qua giống như thiếu chút nữa là bị đè sập, nhưng lại giống như gân da khỉ, nhiều người giật mình vẫn có dư lượng.

Thời gian trôi qua từng chút, bất tri bất giác, ngược lại tiết tấu của Cống Ca dát dát thiếu chủ có chút rối loạn.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn dần dần bối rối, nhưng càng hoảng loạn lại càng không tốt.

Cho đến cuối cùng, cái bụng của hắn càng ngày càng căng, các loại cảm giác khó chịu dâng lên, rốt cuộc không áp chế nổi nữa.

Hắn vội vàng trốn đến một bên "A ô" phun ra một ngụm, sắc mặt khó coi tới cực hạn.

Trái lại Vương Ly Từ vẫn chậm rãi ăn miếng thịt cuối cùng vào bụng, sau đó vẫn chưa thỏa mãn liếm môi, chớp đôi mắt vô tội nhìn về phía Cống Dát dát thiếu chủ: "Thiếu thống lĩnh đại nhân, ngài làm xong việc rồi sao?"

Thiếu chủ Cống Ca dát dát vừa mới tỉnh táo lại, bị tức giận lần nữa "A ô" phun ra.

Hắn toàn thân run rẩy chỉ vào Vương Ly Từ: "Khốn kiếp, nha đầu man rợ vô liêm sỉ! Ngươi, ngươi vậy mà giả heo ăn thịt hổ!"

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập phẫn nộ, không cam lòng, còn có bị lừa gạt khó có thể tin.

Cho tới bây giờ, hắn làm sao còn không rõ, nha đầu này vừa rồi cố hết sức cùng miễn cưỡng rõ ràng là giả vờ. Mà hắn, rõ ràng còn ngây ngốc tin!

"Ách… Xin lỗi" Vương Ly Từ vẻ mặt chân thành xin lỗi: "Vốn dĩ ta cho rằng Thiếu thống lĩnh sẽ rất mạnh, không

ngờ… Ai ~ đều là lỗi của ta.”

Nhưng mà, đáng giận…

Cống Dát dát dát thiếu chủ ngay cả tâm giết người cũng có, nhưng ngại bởi vì lúc trước dùng danh nghĩa Chí Tôn U hứa hẹn, hắn hiện tại cho dù tức giận cũng không dám hủy ước, một cỗ tức chỉ có thể nghẹn ở trong lòng!

Cũng đúng lúc này.

Bỗng nhiên, một tiếng cảnh báo chói tai vang vọng hư không, vang vọng khắp toàn bộ Lôi Giác Ma thành.

Vị hộ vệ cấp Ma Chủ của Cống Ca dát dát kia nhất thời ánh mắt biến đổi, khí thế toàn thân cũng trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương.

Hắn vội vàng đi tới bên cạnh Cống Ca thiếu thống lĩnh, trầm giọng khuyên nhủ: “Thiếu thống lĩnh, đây là cảnh báo cảnh giới toàn thành! Cảnh báo vang lên, trong phủ thành chủ tất có biến cố. Đi, chúng ta về trước xem tình hình!”

“Hừ! Tiểu Man nữ nhà ngươi, lát nữa sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Cống cạc cạc thiếu chủ phẫn hận không cam lòng hung hăng trừng Vương Ly Từ một cái, ánh mắt kia giống như muốn xé nát nàng.

Nhưng mà hắn đến cùng vẫn là cái gì cũng không làm, oán hận bỏ lại ba mươi Hỗn Độn Ma Tinh liền dẫn người rời đi.

Hắn đúng là không phải thứ tốt, nhưng tuyệt đối không dám vi phạm lời thề lấy danh nghĩa của Chí Tôn.

Chờ sau khi hắn ta đi rồi.

Trong tửu quán nhất thời vang lên một mảnh tiếng hoan hô.

Các chủng tộc phụ thuộc bao vây Vương Ly Từ, vây quanh như anh hùng.

Tại địa bàn Ma giới, Ma tộc chính là kẻ thống trị tuyệt đối, các chủng tộc phụ thuộc đều là tồn tại bị áp bách, đối mặt với Ma tộc cường thế, thường cũng chỉ là giận mà không dám nói gì.

Nhiều năm trôi qua, trong lòng mỗi một chủng tộc phụ thuộc đều có thể nói là nghẹn một bụng oán niệm và phẫn nộ. Vương

Ly Từ lại dám chính diện cứng rắn cống nạp, dát dát thiếu thống lĩnh, còn thắng hắn, coi như là giúp bọn họ thở phào một hơi.

Chuyện tốt như vậy, đương nhiên đáng để ăn mừng một phen.

Chỉ tiếc bởi vì Vương Ly Từ diễn quá thật, bọn họ không dám đặt cược, thế cho nên ít thắng được không ít tiền. Bằng không, đợt này hôm nay chính là song hỷ lâm môn.

"Đến đến đến, uống rượu, rượu ngon, hôm nay ta mời khách." Vương Ly Từ thu hồi đống Hỗn Độn Ma Tinh, lại ném ra một ít Ma tinh bình thường cho chủ quán.

"Được rồi ~"

Chủ quán cùng là chủng tộc phụ thuộc cao hứng bừng bừng đáp ứng.

Rất nhanh, một thùng thùng rượu đã được chuyển lên, tất cả chủng tộc phụ thuộc cuồng uống, trong cả tòa tửu quán đều lâm vào trong cuồng hoan.

Bất tri bất giác, danh vọng của Vương Ly Từ vốn rất cao, dường như lại một lần nữa đạt tới điểm sôi.

Trong một cuộc náo nhiệt, một người trung niên Man Cự Nhân nhìn tướng mạo bình thường từ bên ngoài tửu quán lóe lên, lặng lẽ tiến đến bên người Vương Ly Từ, thấp giọng nói: "Ly Từ, ta vừa rồi ở bên ngoài nghe ngóng một chút, lần này Lôi Giác Ma Thành giới nghiêm, hình như là có người lẻn vào trong phủ Đại thống lĩnh ăn trộm! Sau khi bị phát hiện, người nọ ở giữa tranh đấu tựa hồ còn đả thương hộ vệ, cũng tránh thoát Đại thống lĩnh tự mình ra tay ~ "

Man nhân khổng lồ này tên là Cương Nha · Xích Ngân · Thánh, là Thánh giai trưởng lão của Xích Ngân bộ lạc.

Lần này hắn đi cùng Vương Ly Từ đến Lôi Giác Ma Thành, chính là vì bảo vệ nàng đến nạp cống cho Lôi Giác Đại thống lĩnh!

Ở trong biển hư không vô tận, Man Cự Nhân là một chủng tộc có năng lực sinh tồn rất mạnh, bởi vì đặc tính chủng tộc, tộc đàn của nó cho tới nay đều lấy hình thức bộ lạc phân bố khắp các thế giới.

Tuy một bộ lạc man cự nhân đơn độc, số lượng man cự nhân thường không nhiều, nhưng ở toàn bộ tiên giới, man cự nhân số lượng cũng không ít, trong đó không thiếu man cự nhân vương thánh giai, thậm chí đạo chủ cấp!

Mà tổ tiên của bộ lạc Xích Ngân cư ngụ ở đây, sau khi khu vực biển hư không này bị Ma tộc chiếm lĩnh, bọn họ bị ép trở thành chủng tộc phụ thuộc của Ma tộc, cần trả giá lớn cống phẩm mới có thể miễn cưỡng duy trì sinh tồn.

Ở một ngàn mấy trăm năm trước, sau khi Vương Ly Từ bị cuốn vào không gian phong bạo giáng xuống vùng Ma Vực này, chính là gặp phải Xích Ngân bộ lạc man cự nhân, được bọn họ cứu trợ mới còn sống.

"Vậy chúng ta nắm chặt thời gian rời đi." Vương Ly Từ như có điều suy nghĩ: "Sau này rất có thể Lôi Giác Ma Thành sẽ xảy ra chuyện, chúng ta sớm trở về Xích Ngân bộ lạc, tránh bị cuốn vào trong thị phi."

"Được." Cương Nha, Xích Ngân vội đáp ứng, lập tức cảm tạ nói: "Ly Từ, lần này đa tạ ngươi, lập tức giảm bớt hai phần cống phẩm! Tiếp theo, cuộc sống của Xích Ngân bộ lạc chúng ta nhất định sẽ trôi qua càng tốt."

Dứt lời, hắn giống như còn muốn nói gì đó, biểu lộ lại có chút do dự, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Cương Nha đại thúc, ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng." Vương Ly Từ trừng mắt nói, "Mẹ già, không hề giống man cự nhân hào sảng chút nào."

"Ta nghe nói ngươi đưa cống phẩm xong, chuẩn bị rời khỏi bộ lạc Xích Ngân?" Cương Nha, Xích Ngân rốt cuộc cũng hỏi.

Từ sau khi Vương Ly Từ đến bộ lạc Xích Ngân, nàng mang đến đủ loại kỳ tích cho bộ lạc, cho bộ lạc vô số trợ giúp. Nếu không có nàng, tình trạng hiện giờ của Xích Ngân Bộ không biết tệ hơn bao nhiêu lần.

Nghe nói nàng muốn đi, trong lòng hắn thực sự có chút không nỡ. Dù sao, lần này rời đi, có lẽ đời này cũng khó gặp lại.

"Không sai." Vương Ly Từ trịnh trọng nói: "Ta ở trong khu vực này quá lâu rồi. Ta cần đi Tiên giới xem tình huống, hy

vọng có thể từ Tiên giới tìm được truyền tống trận và đường về nhà."

Vương Ly Từ tuy rằng tâm tính rộng rãi, nhưng cũng muốn về nhà, tuy rằng con đường đi Tiên giới rất khó, nhưng nàng nhất định phải làm.

"Tốt lắm." Cương Nha, Xích Ngân cắn răng nói: "Đến lúc đó ngươi mang con ta Thiết Xỉ Vàng cùng đi, ta không muốn cả đời nó đều sống dưới sự thống trị của Ma tộc."

"Cương Nha đại thúc, một mình ta đi tương đối thuận tiện, vẫn là chờ ta đến Tiên giới vững vàng gót chân, trở về đón các ngươi." Vương Ly Từ cười cười: "Được rồi, không nói việc này nữa, trước tiên ta về phòng thu dọn hành lý đã! Chúng ta rời khỏi Lôi Giác Ma Thành trước."

Nói xong, nàng nhanh chóng bước vào tửu quán, lữ quán.

Bởi vì địa vị của nàng ở Man Cự Nhân Bộ không thấp, cho dù đi ra bên ngoài cũng có phòng đơn độc ngăn cách.

Nhưng mà.

Nàng vừa bước vào gian phòng của mình, liền nhạy bén hít hít cánh mũi, đáy mắt bỗng nhiên xẹt qua một chút ý cười nghiền ngẫm.

A, bất cứ giá nào!

Một số tặc nhân thật là to gan, dám lẻn vào phòng của Ly Từ đại tiểu thư nàng trộm đồ?

Nàng bất động thanh sắc nhéo túi tiền.

Con chuột cặn bã trong thắt lưng đi theo nàng nhiều năm, đã sớm bồi dưỡng ra ăn ý với nàng, hiểu ý chuẩn bị kỹ càng.

Vương Ly Từ lúc này mới làm bộ như lơ đãng, duỗi lưng tiếp tục đi vào trong, lẩm bẩm tự nói: "Ai nha, có chút mệt mỏi, ta ngủ một giấc trước."

Khoảng cách vài bước, nàng liền bước tới trước giường.

Bỗng nhiên.

Chuột cặn bã mãnh liệt từ trong túi sườn chạy ra, một cỗ chấn động không gian vô hình trong nháy mắt tràn ngập ra, bao phủ

trọn căn phòng.

Cùng lúc đó, vẻ mặt vốn lười nhác của Vương Ly Từ lập tức thay đổi, cả người đột nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ.

Tay phải nàng nhanh như chớp chộp sang bên cạnh một cái, mãnh liệt ấn xuống tên trộm định dùng không gian nhăn nheo kia, thánh thể Man Vương khủng bố thi triển ra, hung hăng đè lên giường!

"Ôi!"

Một tiếng kinh hô luống cuống vang lên, một bóng người cứ như vậy bị bắt giữ khống chế ở trên giường.

Biết lúc này, Vương Ly Từ mới thấy rõ dáng vẻ của bóng người này.

Đây là một công tử Nhân tộc mặc trang phục màu đen, mặt dài như quan ngọc, làn da như mỡ đông, đẹp đẽ là đẹp mắt, chỉ là sắc mặt hơi trắng một chút, hai đầu lông mày cũng thiếu đi vài phần anh khí, lộ ra có chút nương.

Hơn nữa, thân cao, cũng hơi có chút khiếm khuyết.

Lúc này, công tử áo đen dường như còn chưa thoát khỏi sự khiếp sợ do mình khống chế, trợn to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin mà nhìn Vương Ly Từ: "Sao có thể?! Ngươi bất quá chỉ là tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ, làm sao có thể phát hiện ta?"

Kinh khủng nhất chính là, hắn cảm giác các đốt ngón tay và chỗ hiểm toàn thân bị thiếu nữ khổng lồ này nắm chặt, cả người tê dại phảng phất ngay cả thần hồn cũng muốn xuất khiếu.

Cho dù Man cự nhân nhất tộc xưa nay nổi tiếng cậy mạnh, lực lượng này có phải cũng có chút thái quá hay không?

Bản thân mình còn cao hơn nàng một đại đẳng cấp!

"Kẽo kẹt!"

Lúc này cặn bã chuột cũng đã phong tỏa xong không gian, không gian dao động mạnh mẽ đem cả căn phòng hoàn toàn phong cấm, bảo đảm người trong phòng không cách nào thông qua không gian thủ đoạn na di rời đi, động tĩnh bên trong cũng sẽ không bị bên ngoài phát giác được.

Nhiều năm trôi qua như vậy, thực lực của cặn bã chuột dưới sự nuôi nấng của Vương Ly Từ cũng là nước lên thì thuyền lên, bây giờ nghiễm nhiên cũng đã đột phá ngưỡng cửa mười ba giai, một thân thiên phú không gian cũng là bị khai phá vô cùng nhuần nhuyễn.

Phong tỏa không gian, đối với nó bây giờ chính là chuyện vung vẫy vuốt.

Nghe được lời nói của "công tử áo đen", Chuột cặn bã dường như nghe được chuyện gì buồn cười, lắc mình một cái liền nhảy lên trên người hắn, diễu võ dương oai "tỉnh bã" phát ra một trận, giống như đang giễu cợt đối phương không biết tự lượng sức mình.

Đại tiểu thư Ly Từ nhà chúng ta là tồn tại đáng sợ dùng quyền đánh Tiên Đế, chân đá Chí Tôn.

Chỉ bằng ngươi, sao có thể đấu với Ly Từ đại tiểu thư?

"Ồ! Hóa ra là một Tiên Tộc." Lúc này Vương Ly Từ cũng nhìn ra một chút manh mối, có chút hứng thú quan sát hắn từ trên xuống dưới: "Nhìn ngươi da mịn thịt mềm như vậy, toàn thân vẫn thơm, không phải là một cô nương chứ?"

"Không phải…" Công tử áo đen vội vàng phủ nhận.

"Đúng hay không phải, ta kiểm tra thân thể sẽ biết." Vương Ly Từ vươn móng vuốt chộp tới một số vị trí, bày ra dáng vẻ người từng trải nói với chuột cặn bã: "Củt tra tra thử, nam nhân và nữ nhân vẫn có rất nhiều chỗ không giống nhau, thí dụ như nơi này…"

Cặn bã ~~

Cặn bã thử vẻ mặt im lặng, thầm nghĩ bằng ta đọc hết kinh nghiệm sống của Thiên Phàm, còn cần ngươi dạy cái này sao?

Trong lúc nói chuyện, móng vuốt vươn ra của Vương Ly Từ đã đến trước người đối phương, mắt thấy sắp đụng phải đối phương.

Mặt đối phương đỏ bừng lên, thẹn quá hóa giận trách mắng: "Ta thừa nhận ta là nữ tử được chưa? Ngươi có thể buông tay sao?"

“Dựa vào cái gì mà con gái ta phải buông tay?” Sắc mặt Vương Ly Từ có chút khó hiểu: “Nam tặc là tặc, nữ tặc cũng là tặc. Cặn bã thử, giúp cô kiểm tra thân thể một chút, xem cô ta trộm những thứ gì của chúng ta.”

Chuột cặn bã nghe vậy ánh mắt sáng lên, xoa xoa tay định chui vào trong, sợ tới mức cô gái kia vội vàng giãy dụa, miệng vội vàng biện bạch: “Ta không phải là tặc! Không có trộm đồ của ngươi! Ta chỉ bị thương, mượn chỗ của ngươi trốn đi. Ngươi mau bảo con chuột kia dừng tay!”

Trong lòng nàng bỗng nhiên bi ai.

Nếu không phải nàng bị Lôi Giác Đại thống lĩnh một kích, bị thương không nhẹ, cũng không đến mức lưu lạc đến tình trạng như vậy, quả nhiên là “Hổ xuống bình Dương bị chuột bắt nạt”.

Hơn nữa đến bây giờ nàng vẫn nghĩ mãi không rõ, nha đầu này đến tột cùng là phát hiện ra mình như thế nào.

Nàng tự nhận bản thân vì tránh né đuổi bắt mà che dấu vô cùng tốt, không lộ ra nửa điểm sơ hở. Theo lý thuyết cho dù là cường giả cùng cấp bậc muốn phát hiện nàng cũng thập phần khó khăn, một Chân Tiên cảnh càng không có khả năng phát hiện nàng.

Cô gái người Man khổng lồ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Bị thương?”

Vương Ly Từ giơ tay lên, động tác cặn bã chuột lập tức ngừng lại.

Nàng ngồi ở trên người nàng, nâng cằm tỉ mỉ quan sát trạng thái của nữ tử này, ánh mắt mang theo suy nghĩ: “Lén lén lút lút trốn ở trong không gian nếp gấp, còn bị thương… Ngươi sẽ không phải chính là kẻ ngốc đi Đại thống lĩnh phủ trộm, kết quả trộm thất bại bị toàn thành giải nghiêm truy nã đó chứ?”

Trong lòng nữ tử vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe vậy lập tức nổi giận, tức giận nói: “Ta chỉ là đi lấy đồ của chúng ta về thôi, cũng không phải trộm! Hơn nữa ta thiếu chút nữa đã đắc thủ rồi!”

“Thiếu chút nữa đắc thủ? Đó không phải là thất bại sao.” Vương Ly Từ khịt mũi coi thường.

Thất bại chính là thất bại, cho dù tìm từ uyển chuyển kết quả thế nào cũng sẽ không thay đổi, hà tất phải như vậy chứ!

Nàng im lặng mà nhìn nữ tử một cái: “Chỉ là một phủ thống lĩnh lớn, trộm đồ đều có thể thất bại, có thể thấy ngươi đích xác không phải là tội phạm gì. Được rồi được rồi, ta đem ngươi bắt giữ đưa đến phủ Đại thống lĩnh lĩnh thưởng, nói không chừng có thể miễn đi hai thành cống tiền của bộ lạc chúng ta!”

Lúc nói lời này, ánh mắt Vương Ly Từ đều tỏa sáng, dáng vẻ rất là chờ mong đối với việc giảm miễn hai thành cống tiền.

“Tuyệt đối đừng!” Nàng kia sốt ruột, vội vàng khuyên: “Ta có thể trả tiền chuộc. Chỉ cần ngươi chịu giúp ta rời đi, bao nhiêu tiền ta cũng nguyện ý.”

Cô gái đời này lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ người khổng lồ man rợ xảo trá như thế!

Nàng trước kia gặp qua man cự nhân không phải đều là đi thẳng qua lại sao, như thế nào mà thiếu nữ khổng lồ man rợ này không ra bài theo lẽ thường?

“Được, vậy ngươi giao hết bảo vật ra trước, ta sẽ cân nhắc được mất.” Vương Ly Từ nhướng mày, dường như không tin tưởng đối phương.

“Ai ra ngoài làm nhiệm vụ, mang theo lượng lớn bảo vật và tiền tài hả?” Nữ tử tuyệt vọng, bất đắc dĩ và oán giận, “Bất quá ngươi yên tâm, ta là chuẩn thần nữ đương đại của 【Vũ Nhạc thần cung】 tại Tiên giới, chỉ cần ngươi có thể giúp ta, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi gấp trăm lần nghìn lần.”

Vũ Nhạc Thần Cung?

Vương Ly Từ khẽ nhướng mày, thờ ơ truy hỏi: “Chẳng lẽ là… Thần Cung của Võ Nhạc Tiên Đế trong truyền thuyết?”

…

Chương 12: Thiếu đế nữ! Thanh Ly

…

“Không sai, không ngờ thiếu nữ Man tộc nho nhỏ trong Ma Vực ngươi lại biết Võ Nhạc Tiên Đế chúng ta, biết Thần Cung của chúng ta.”

Giọng nói của nữ tử, lộ ra có vài phần thổn thức không thôi.

Từ sau khi Vũ Nhạc bệ hạ ngã xuống, Vũ Nhạc Thần Cung đã từng như mặt trời ban trưa đã xuống dốc không phanh, không còn vinh quang như xưa.

Thiếu nữ Man tộc này sinh ra ở Ma giới, lớn lên ở Ma giới, khẳng định hiểu biết về Tiên giới có hạn, vốn dĩ nàng còn cho rằng mình phải mất một khoảng thời gian mới có thể giải thích rõ ràng cho nàng ta, không ngờ nàng ta vậy mà biết đến Tiên Đế, đỡ phải phiền phức cho nàng ta một phen.

Vương Ly Từ âm thầm trợn trắng mắt, thầm nghĩ bản tiểu thư chẳng những biết Vũ Nhạc Tiên Đế, còn biết hắn hiện tại là đức hạnh gì.

Một ngàn mấy trăm năm trước, trước khi nàng cùng Chí Tôn U “đánh một trận kinh thiên”, tuy nói vẫn là thân ở diệt thế ma vực, nhưng liên hệ cùng trong nhà lại không đứt, bọn người Lung Yên lão tổ, Tứ thúc, còn có Tông Xương đệ đệ đều thường xuyên viết thư gửi đồ cho mình, một ít đại sự phát sinh gia tộc nàng tự nhiên cũng biết rõ.

Hựu Nhạc tiểu tử là tin tức Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế cũng không tính là chuyện cơ mật đặc biệt, nàng đương nhiên cũng biết, còn biết hắn cả ngày không chịu làm chính sự nên chỉ yêu nằm vùng.

Có điều, lúc này Vương Ly Từ còn không tín nhiệm cái gọi là chuẩn thần nữ này, tự nhiên sẽ không nói với nàng việc này. Nàng chỉ biểu hiện ra một bộ dáng có chút dao động, vẻ mặt ngây thơ nói: “Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?”

“Lúc trước khi Tiên Đế chúng ta ngã xuống, Lôi Giác lão ma cũng có mặt, ông ta nhặt một miếng ngọc bội của Tiên Đế để lại làm chiến lợi phẩm.” Nữ tử thần cung thấy giọng Vương

Ly Từ buông lỏng, trong mắt lập tức lộ ra vài phần mong đợi: "Nghe Lôi Giác lão ma khoe khoang, trong miếng ngọc bội kia còn lưu lại một tia tàn niệm của Tiên Đế. Nếu ta có thể lấy được nó, có lẽ ta dựa vào bí pháp thần cung tìm được thân thể Tiên Đế chuyển thế, đón hắn về Thần Cung!"

Ha ha!

Vương Ly Từ không nhịn được cười thầm trong lòng.

Nếu ngươi biết Võ Nhạc Tiên Đế đi đâu thì ngươi sẽ không nghĩ như vậy.

Cái này cũng may là gặp được mình, bằng không cho dù tỷ tỷ này hao hết tâm tư trộm được ngọc bội, cuối cùng cũng khó tránh khỏi rơi vào công dã tràng.

Suy nghĩ một chút, trên mặt nàng vẫn không đổi sắc: "Hiện tại toàn bộ Lôi Giác Ma thành đều đang giới nghiêm, chạy tới phủ thống lĩnh tiếp tục trộm đồ thì đừng nghĩ nữa, vẫn nên ngẫm xem làm sao chạy thoát trước đi. Đúng rồi, người tiếp ứng cho ngươi hiện tại đang ở vị trí nào?"

Nói đến người tiếp ứng, sắc mặt nữ tử Thần Cung hơi lúng túng nói: "Lần hành động này là hành vi một mình ta, ngay cả sư tôn cũng không biết."

"…"

Vương Ly Từ nhất thời không biết nói gì.

Một thân một mình chạy tới Ma giới ăn trộm? Gặp qua kẻ gan lớn như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy kẻ nào to gan như vậy!

Xem ra tiên giới này đối với giáo dục thế hệ trẻ thật sự không ra làm sao, nguyên một đám lãng lý bạch điều, thật sự cho rằng mình là tiểu cường đánh không chết đây!

Nếu như đặt Vương thị bọn họ, ngoài An Nghiệp ra, có tiểu bối nào dám lỗ mãng như vậy, tuyệt đối sẽ bị phụ huynh nhét vào nhà nấu lại.

"Nếu như ngươi có thể giúp ta ra khỏi Lôi Giác Ma Thành, ta tất sẽ có hồi báo." Lúc này nữ tử Thần Cung cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng tự nhiên cũng biết tình huống bên ngoài như thế nào, bằng không cũng sẽ không trốn đến đây.

Nếu như nàng không bị thương, chạy ra khỏi Lôi Giác Ma Thành giới nghiêm thì không có vấn đề gì. Nhưng hôm nay vết thương trên người nàng không nhẹ, ngay cả thiếu nữ Man Tộc Chân Tiên cảnh cũng có thể phát hiện chỗ ẩn thân của nàng, nàng thật không có lòng tin có thể giấu diếm được thủ vệ cửa thành.

Hôm nay nàng cũng coi như là bị bệnh cấp loạn tìm thầy thuốc, dù sao thiếu nữ này nếu không lựa chọn giao nàng ra trước, vậy đại biểu có thể đàm phán. Hơn nữa, nàng cảm giác thiếu nữ Man tộc này, tựa hồ rất có bộ dáng bản lĩnh.

"Cũng được." Vương Ly Từ suy nghĩ một phen, sau đó gật gật đầu: "Ta có thể giúp ngươi đào thoát, nhưng mà, ngươi mang ta cùng đi Tiên giới. Ngoài ra, các loại thù lao không thể thiếu."

Không còn cách nào khác, nữ tử này mặc dù thoạt nhìn có vẻ ngốc nghếch, nhưng chung quy vẫn là chuẩn thần nữ của Vũ Nhạc thần cung. Tính từ Vương Hựu Nhạc bên kia, miễn cưỡng cũng có thể xem như là một người một nhà.

Nếu thật sự để nàng một mình ở nơi này, Vương Ly Từ thật lo lắng nàng sẽ khiến mình biến mất.

"Một lời đã định!"

Nữ tử thần cung thầm thở phào một tiếng.

Tuy nhiên, nàng rất nhanh đã thấy được sự khó chơi của Vương Ly Từ.

Sau khi định ra ước định, Vương Ly Từ liền lấy ra một xấp khế ước, bắt đầu sửa chữa sửa đổi điều khoản cụ thể trong đó, sau đó lấy thẻ cho nàng.

Nội dung những khế ước này phức tạp, trong đó không chỉ có hai bên cần thực hiện trách nhiệm, còn có điều khoản miễn trách, điều khoản thù lao, cùng với điều khoản vi phạm vân vân, nội dung vô cùng kỹ càng, vừa nhìn liền biết không phải tùy tiện nghĩ ra.

Gương mặt nữ tử thần cung đầy kinh ngạc.

Thiếu nữ Man tộc này rốt cuộc đã trải qua cuộc đời như thế nào? Không ngờ lại… kỳ hoa như vậy!

Nhưng Vương Ly Từ kỳ hoa thì hiếm thấy, nhưng năng lực làm việc cũng không tệ lắm.

Bởi vì cái gọi là "Xà Hữu Xà Đạo, chuột có Thử Đạo", một tòa thành lớn như Lôi Giác Ma Thành, về mặt phòng ngự tự nhiên không có khả năng hoàn toàn không có lỗ thủng.

Dựa vào nhân mạch và uy vọng tích lũy được trong tầng chót của Lôi Giác Ma Thành nhiều năm qua, Vương Ly Từ uyển chuyển vận chuyển nữ tử Thần Cung ra khỏi thành, toàn bộ quá trình thần không biết quỷ không hay, thủ quân Ma tộc giới nghiêm trong thành hoàn toàn không có bất kỳ phát hiện nào.

Rất nhanh.

Một chiếc phi thuyền màu bạc, bề ngoài rách nát tả tơi, bay khỏi một bến cảng hẻo lánh bên ngoài Lôi Giác Ma Thành, không một tiếng động chui vào trong thiên hà.

Mục đích chuyến đi này, chính là nơi tụ tập man cự nhân có danh xưng là cao nguyên cằn cỗi.

Bên trong phi thuyền.

Nữ tử thần cung cảm kích vạn phần hành lễ với Vương Ly Từ: "Lần này đa tạ Ly Từ tiểu thư khẳng khái giúp đỡ, nếu không chỉ dựa vào ta sợ rất khó chạy ra khỏi Lôi Giác Ma Thành."

Trong quá trình chạy ra khỏi Lôi Giác Ma Thành, nàng cũng đã thông qua tên tuổi với Vương Ly Từ, hiện giờ quan hệ so với lúc mới bắt đầu gặp mặt tất nhiên là kéo gần hơn rất nhiều.

Mà sau khi chứng kiến năng lực của Vương Ly Từ, nàng cũng vạn phần may mắn, dưới tình huống mình bị bệnh cấp bách tìm đúng người.

"Thanh Ly tỷ tỷ, ngươi vẫn nên tĩnh tâm dưỡng thương cho tốt đi." Vương Ly Từ lơ đễnh khoát tay áo: "Đừng quên, chờ vết thương của ngươi lành rồi thì phải dẫn ta đi Tiên giới."

Nàng có chút nhớ nhà, nhưng muốn ở trong phạm vi Ma giới tìm được con đường về nhà quá khó khăn, tốt nhất là đi Tiên Giới dò đường tiếp.

Nghe nói trước kia khi Tiên Minh vẫn còn, có liên hệ với Tiên Giới. Tiên Giới bên kia có thể sẽ có con đường đến Tiên Minh, mặc dù rất khó, nhưng chỉ cần có cơ hội, nàng khẳng định muốn thử một lần.

"Thanh Ly ta một lời đã nói ra, tuyệt đối sẽ không nuốt lời."

Sau khi chạy thoát, tuy Thanh Ly nữ tử Thần Cung vẫn còn thương thế trên người, nhưng tinh khí thần đã trở về, giơ tay nhấc chân khôi phục vài phần phong thái chuẩn thần nữ.

Có thể tu luyện "Trẻ tuổi" chưa đầy ba ngàn tuổi đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, cho dù là ở tiên giới thiên kiêu như mây, Thanh Ly cũng là một trong những tồn tại đứng đầu đương đại, đều có một phen kiêu ngạo.

Nhưng đúng vào lúc này.

Chỗ giao nhau Thiên Hà phía trước, lại có một chiếc ma hạm khổng lồ từ trên trời cắt xuống, ngang ngược bá đạo chặn đường phi thuyền của Man Cự Nhân lại.

Dấu hiệu hoa văn trên ma hạm và tinh kỳ treo trên đó, rõ ràng chính là dấu hiệu tư nhân Lôi Giác thiếu thống lĩnh cống Dát dát!

Tiếng cười hung hăng ngang ngược của Thiếu thống lĩnh truyền ra từ trong ma hạm: "Vương Ly Từ, ngươi sỉ nhục bản thiếu thống lĩnh như thế, muốn dễ dàng đi như vậy sao?"

Cống cạc cạc thiếu chủ!

Sắc mặt rất nhiều man cự nhân trong phi thuyền đều khẽ biến, không ngờ rằng Cống Dát Dát thiếu chủ không biết xấu hổ đến tình trạng như thế.

Chủ quản hàm răng thép của Man Cự Nhân, Xích Ngân cao giọng nói: "Chát cạc thiếu chủ, chẳng lẽ ngươi muốn vi phạm lời thề lấy danh nghĩa của Chí Tôn U sao?"

"Ha ha ha, bản thiếu thống lĩnh đương nhiên sẽ không vi phạm lời thề." Cống cạc cạc giống như ma tính của thiếu chủ vang vọng thiên hà chung quanh, "Bổn thiếu chủ hiện tại hoài nghi Man Cự Nhân Xích Ngân bộ các ngươi, che giấu cùng hiệp trợ truy nã truy nã chạy trốn! Hiện tại, xin lập tức dừng phi thuyền của các ngươi, tiếp nhận bản thiếu chủ kiểm tra!"

“…”

Đám người Vương Ly Từ trong phi thuyền im lặng và cạn lời.

Cống cạc cạc thiếu thống lĩnh tư thế này vừa nhìn liền biết là cố ý gây chuyện, nhưng chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, mình thế mà có thể chó ngáp phải ruồi. Vương Ly Từ và Xích Ngân bộ lạc thật đúng như hắn nói, giấu kín tội phạm truy nã.

“Ly Từ, chúng ta phải làm sao?” Sắc mặt Cương Nha, Xích Ngân đen tối.

“Ly Từ tiểu thư, hiện tại ta sẽ thừa dịp loạn mà đào tẩu.” Sắc mặt Thanh Ly thánh nữ cũng rất khó coi, đưa ra chủ ý cho Vương Ly Từ: “Đợi lát nữa ngươi sẽ lấy cớ nói là bị ta uy hiếp.”

Nói xong, nàng liền làm bộ muốn rời đi.

Vương Ly Từ lắc đầu, ngữ khí nghiêm túc ngăn cản nàng: “Vô dụng thôi, thằng ma nhỏ đó thành tâm bới móc, bất kể thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Huống chi bên cạnh đối phương có Ma Chủ bảo vệ, với tình trạng cơ thể của ngươi hôm nay, căn bản không lừa được.”

“Thật xin lỗi…” Thanh Ly áy náy không thôi: “Đều do ta lỗ mãng làm việc, còn liên lụy đến Man Cự Nhân các ngươi.”

“Không liên quan đến ngươi.” Vương Ly Từ khoát tay áo.

Loại ma như Cống Ca này, nếu thành tâm muốn gây chuyện sẽ có nhiều biện pháp và lý do, Thanh Ly có ở hay không kỳ thật cũng không có gì khác nhau. Chuyện này chỉ có thể nói là vừa khéo bắt kịp, thật đúng là không trách được nàng.

Nhưng trước mắt nếu Thanh Ly ở trên thuyền, một khi bị phát hiện, vị Cống Ca dát thiếu thống lĩnh này không thể không mượn đề tài để phát huy, cũng thật sự là một chuyện phiền toái.

Tình huống trước mắt này…

Vương Ly Từ cau mày suy tư một lát, chợt nhìn về phía Cương Nha · Xích Ngân, trịnh trọng nói: “Cương Nha đại thúc! Nếu…ta nói là nếu như, nếu như ta đem Xích Ngân bộ

lạc mang đến một tình trạng vạn kiếp bất phục, ngươi sẽ trách ta sao?”

“Không phải!” Cương Nha, Xích Ngân lập tức lắc đầu, không chút do dự, “Lão tộc trưởng Xích Ngân bộ chúng ta nói, Ly Từ ngươi đã mang đến cho bộ tộc rất nhiều biến hóa, đã sớm là thiếu tộc trưởng của chúng ta! Chỉ cần là quyết định của ngươi, bất luận thế nào chúng ta đều sẽ ủng hộ! Cho dù bây giờ ngươi chúng ta quay đầu thuyền, đi liều mạng với Lôi Giác Ma Thành! Chúng ta cũng sẽ không lùi bước!”

“Được!”

Vương Ly Từ giống như hạ quyết tâm gì đó, trên khuôn mặt có chút ngây thơ xẹt qua một tia quyết tuyệt.

“Thật ra ta có một kế hoạch, đã ấp ủ thật lâu thật lâu. Bất quá, ta thủy chung là không hạ quyết tâm được. Lần này, Cống Ca Khuyết thiếu chủ kia đến, ngược lại thay ta hạ quyết tâm.”

Một kế hoạch!?

Hàm răng thép, xích ngân và thanh ly đều nhìn về phía Vương Ly Từ với ánh mắt khó hiểu.

“Kẽo kẹt!”

Ngược lại chuột cặn bã từ trong túi của Vương Ly Từ chui ra, hưng phấn hoan hô.

Tới rồi! Ly Từ đại tiểu thư vĩ đại của chúng ta rốt cuộc cũng sắp trở về diện mạo thật rồi!

Cống cạc cạc thiếu chủ a! Lôi Giác đại thống lĩnh a! Còn có toàn bộ Ma giới, đều chuẩn bị sẵn run rẩy đi! Đều chuẩn bị phủ phục dưới chân Ly Từ đại ma vương đi!

“Đồ cặn bã…”

Tiếng hò hét nhiệt huyết cặn bã chuột còn chưa rống xong, đã bị Vương Ly Từ ấn vào trong hầu bao.

Nàng khoanh tay nói: “Cương Nha đại thúc, mời tên Cống Ca thiếu chủ ngây thơ kia đến đây đi.”

“Thật sự là một con ma nhỏ tuổi còn trẻ mà không biết trời cao đất rộng… Đến lúc để cho hắn kiến thức thế đạo hiểm ác!”

Theo mệnh lệnh của Vương Ly Từ,

Không bao lâu sau.

Cống Dát dát thiếu chủ liền mang theo một đám thân vệ, cùng với một tôn hộ vệ cấp Ma Chủ, nghênh ngang bước lên phi thuyền kiểu cung điện của người khổng lồ Man.

Trên mặt hắn ta mang theo nụ cười tà mị phóng đãng không kiềm chế được, có vẻ không hề sợ hãi nói: "Vương Ly Từ đúng không? Ha ha ha! Bổn thiếu thống lĩnh rõ ràng là đang oan uổng ngươi, ngươi lại không thể không dừng thuyền tiếp nhận kiểm tra, có cảm thấy rất uất ức hay không?"

"Không nghẹn khuất." Vương Ly Từ lắc đầu, ánh mắt ngây ngô đơn thuần, tựa như không nhiễm hồng trần.

"…"

Cống cạc cạc thiếu chủ kinh ngạc không thôi, ngay cả nụ cười phóng đãng trên mặt cũng cứng đờ.

Như vậy sao có thể không nghẹn khuất chứ?

Đổi lại là hắn mà nói, lúc này khẳng định biệt khuất nổi trận lôi đình. Nữ tử Man tộc này là có tật xấu gì hay sao?

Đầu óc vừa chuyển, hắn lại hừ lạnh một tiếng: "Hừ, cho dù ngươi không tim không phổi thì sao chứ? Lần này bất kể có kiểm tra vấn đề gì xảy ra hay không, bản thiếu chủ cũng sẽ mang ngươi về phủ đệ của Đại thống lĩnh thẩm vấn!"

"Được nha, không thành vấn đề." Vương Ly Từ tiếp tục gật đầu: "Vậy thì dẫn ta về phủ đệ của Đại thống lĩnh đi."

"…"

Lần này Cống cạc cạc thiếu chủ thật sững sờ.

Ngươi có thể nói cái này bình thường một chút được không? Sao mỗi một câu đều đâm vào tim gan hắn chứ… Còn có thể nói chuyện đàng hoàng được nữa không?

Tuy nhiên, nguyện vọng của Cống Ca thiếu chủ rất nhanh đã được thực hiện.

Vương Ly Từ bắt đầu nói chuyện với hắn. Chỉ thấy nàng vỗ tay hai cái, dưới trướng Man Cự Nhân xung quanh liền ùa lên,

trong chớp mắt đã vây quanh Cống Dát dát thiếu chủ và một đám thân vệ.

“Ngươi…” Cống cạc cạc thiếu chủ sắc mặt đại biến, vô cùng khiếp sợ nói, “Đám người Man khổng lồ ngu xuẩn các ngươi, dám giữ lại bản thiếu chủ?”

Cùng lúc đó, hộ vệ cấp Ma Chủ của đối phương cũng đột nhiên bộc phát, cố gắng nghĩ cách cứu viện thiếu chủ.

Nhưng không ngờ, Cương Nha, Xích Ngân và Thanh Ly sớm có chuẩn bị, thấy thế lập tức đồng thời ra tay, gắt gao vây khốn hộ vệ cấp Ma Chủ của đối phương.

Cống Dát dát thiếu chủ hoàn toàn không nghĩ tới Vương Ly Từ lại dám phản kháng, tuy dẫn theo một ít hộ vệ, nhưng tổng số người căn bản không nhiều.

Không có hộ vệ cấp Ma Chủ bảo hộ, hắn và một đám thân vệ của hắn không thể kiên trì được bao lâu, ngay tại dưới sự bao vây của một đám Man Cự Nhân bị khống chế. Cống cạc cạc thiếu chủ bổn ma càng là nhận lấy trọng điểm bắt chuyện, trực tiếp bị trói như bánh chưng.

“Ai~” Vương Ly Từ bất đắc dĩ vỗ vỗ mặt Cống Dát dát thiếu chủ: “Vốn dĩ ta còn muốn sống thật tốt với ngươi, đáng tiếc, ngươi không cho ta cơ hội này a! Bảo Ma Chủ hộ vệ của ngươi lập tức dừng tay đầu hàng, nếu không, ta không thể cam đoan thiếu chủ ngươi có thể hình thần câu diệt hay không.”

Cảm giác được sát ý thật sự trong mắt Vương Ly Từ, trong lòng thiếu chủ Dát dát dát chợt rơi xuống, một loại hàn ý làm cho hắn sởn tóc gáy bỗng nhiên theo lưng hắn leo lên, làm cho hắn không tự chủ được sợ run cả người.

Hắn có một cảm giác mãnh liệt, Man nữ này thật sự muốn giết hắn.

“Dừng tay, mau dừng tay!”

Hắn cơ hồ là kêu thảm thiết hạ mệnh lệnh đối với hộ vệ kia.

Nghe vậy, hộ vệ cấp Ma Chủ kia do dự một chút, cuối cùng vẫn chậm rãi dừng tay lại.

Cương Nha, Xích Ngân và Thanh Ly thấy thế, lập tức không chút khách khí khống chế hắn.

Cống Ca lúc này mới thoáng an tâm một chút, run rẩy hỏi Vương Ly Từ: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Đương nhiên là dựa theo kế hoạch ban đầu của ngươi, dẫn ta về phủ thống lĩnh thẩm vấn a.” Vương Ly Từ cười đến vẻ mặt vô tội: “Ta quá tò mò về chỗ đó.”

Mọi người không còn gì để nói.

Có điều, đến lúc này, bọn họ cũng đoán được Vương Ly Từ muốn làm gì. Không thể không nói, đây tuyệt đối là một kế hoạch điên cuồng.

Bất quá, qua nhiều năm như vậy, Xích Ngân bộ bọn họ chịu đủ áp bức, cừu hận đối với Lôi Giác Đại thống lĩnh đã sớm khắc sâu trong xương cốt, chỉ khổ nỗi không có năng lực phản kháng mà thôi.

Mà năng lực của Vương Ly Từ, bọn họ đã sớm chứng kiến trong một ngàn mấy trăm năm qua. Bọn họ tin tưởng nàng, cũng nguyện ý đi theo nàng.

Bây giờ, Vương Ly Từ đã lựa chọn con đường này, như vậy, bọn họ cũng không ngại đi ra ngoài cùng nàng một cách điên cuồng.

Vương Ly Từ cũng không hàm hồ, trong lòng nàng sớm đã có một kế hoạch thành thục, sau khi bắt lấy cống tạch liền lập tức bắt tay an bài.

Rất nhanh, man cự nhân đi theo liền chia binh làm ba đường, một đường trở về báo tin, một đường cùng Thanh Ly bỏ chạy, một mặt nghĩ biện pháp cùng Tiên Giới bên kia lấy được liên hệ, một mặt đi tới cứ điểm phụ cận cùng Ma tộc lãnh địa quấy ra một ít sóng gió, hấp dẫn lực chú ý của Lôi Giác Đại thống lĩnh một chút, chấp hành kế điệu hổ ly sơn.

Mà bản thân Ly Từ thì cùng Cống Ca dát thiếu chủ cùng nhau trở về phủ đệ Đại thống lĩnh.

Hết thảy phát sinh tiếp theo liền thuận lý thành chương.

Cống cạc cạc thiếu chủ được sủng ái từ thuở nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn gì, căn bản cũng không phải tính tình thà chết không chịu, dưới sự uy hiếp của tính mạng, hắn biểu hiện cực độ phối hợp, không chỉ dựa theo yêu

cầu của Vương Ly Từ đưa nàng trà trộn vào trong thành, còn lợi dụng thân phận Thiếu thống lĩnh giúp nàng trà trộn vào yếu địa quân sự.

Cũng không lâu lắm, Vương Ly Từ thuận lợi cướp đoạt mấy chiếc ma hạm tiên tiến, thuận tiện còn kích động và tổ chức một trận phản loạn, không những cướp sạch tài nguyên của bảo khố phủ đệ đại thống lĩnh, ngay cả tài nguyên quân dụng của Lôi Giác Ma Thành cũng dời đi.

Ngay cả nàng ta cũng không buông tha, đều do chủng tộc phụ thuộc trong Lôi Giác Ma Thành thừa dịp loạn cướp bóc quét sạch.

Trong vòng một đêm, toàn bộ Lôi Giác Ma Thành bị nàng náo long trời lở đất.

Đợi Lôi Giác Đại thống lĩnh bị điều hổ ly sơn phẫn nộ dẫn người trở về, mới phát hiện Lôi Giác Ma Thành đang êm đẹp đã lâm vào trong hỗn loạn cực độ.

Nguyên bản chủng tộc phụ thuộc vô cùng nghe lời cư nhiên tập thể phát động phản loạn, ở bên trong toàn bộ Lôi Giác Ma Thành tạo ra đại loạn, từng đạo kinh lôi ở trong Lôi Giác Ma Thành nổ tung, bốn phía đều là bạo tạc nổ tung, hỏa diễm cùng với địa ngục.

Ngay cả phủ đệ đại thống lĩnh thủ vệ sâm nghiêm nhất cũng không trốn được, quân coi giữ phủ đệ đều bị quật ngã không nói, bên trong phủ đệ cũng khắp nơi đều bị lật lộn xộn, ngay cả bảo bối áp đáy hòm hắn tự nhận rất kín kẽ đều bị cướp đoạt đi rồi, ngay cả một bảo vật hài cốt cũng không lưu cho hắn!

Mà kẻ đầu têu tất cả đã sớm mang theo một lượng lớn tài nguyên cướp bóc tới bỏ trốn mất dạng!!

Trong lúc nhất thời, Lôi Giác Đại thống lĩnh biết được tình huống chỉ cảm thấy toàn thân huyết khí dâng lên, thiếu chút nữa bị tức đến sặc khí tại chỗ.

Mà cùng lúc đó.

Vương Ly Từ chặn được lượng lớn tài nguyên, đã sớm rời khỏi hiện trường trước khi Lôi Giác Đại thống lĩnh trở về, cũng thuận lợi hội hợp với lão thủ lĩnh nhận được đưa tin dẫn

dắt Xích Ngân bộ lạc đến đây, suất lĩnh toàn tộc bắt đầu di chuyển quy mô lớn, bỏ chạy toán loạn.

Tình huống như vậy, đối với bất kỳ chủng tộc nào mà nói, đều là khiêu chiến và khảo nghiệm cực lớn, nhưng Vương Ly Từ ở phương diện này cực kỳ có thiên phú, cũng có kinh nghiệm liên quan, bởi vậy căn bản không hoảng hốt.

Lúc trước ở Diệt Thế Ma Vực, nàng ngay cả quân đoàn mấy vạn người cũng mang qua, cho dù lúc này Vương Anh Tuyền không có ở đây, tổ chức một đội ngũ vốn rất tin phục nàng, đối với nàng mà nói cũng không phải vấn đề gì lớn.

Nàng cũng không trực tiếp mang theo đội ngũ chạy trốn về phía Tiên giới, mà thay đổi phương hướng, xuyên qua hư không vô tận trực tiếp hướng nội địa Ma giới đánh tới, ỷ vào có lượng lớn vật tư quân bị cướp được nâng đỡ, thuận thế khởi nghĩa vũ trang, khởi động vận động phản kháng oanh oanh liệt liệt.

Phải biết rằng, thực lực đại quân Ma tộc tuy mạnh, nhưng quân đội tinh nhuệ nhất đều ở các Đại Ma Thành, cùng với tiền tuyến giằng co với Tiên Giới, tương đối mà nói, những địa phương hẻo lánh trong trung tâm Ma giới cũng chỉ có một ít bộ đội thông thường trấn thủ mà thôi, binh lực thường thường cũng không quá sung túc.

Quân đội thủ bị loại địa phương này, đối phó dân chúng bình thường một chút cũng được, nhưng đối với quân đội man cự nhân trên có Vương Ly Từ dẫn dắt huấn luyện nghiêm chỉnh, đó chính là tặng đồ ăn.

Phải biết rằng, trong một ngàn mấy trăm năm qua, vì đề cao sức chiến đấu của Xích Ngân bộ, Vương Ly Từ cũng không ít lần tiến hành huấn luyện quân sự hóa đối với bọn họ, chiến đấu bất luận là độ phối hợp hay độ ăn ý đều không thua quân đội chính quy của Ma tộc.

Trong lúc nhất thời, nơi hạm đội đi qua, Ma tộc một mảnh kêu rên, các lộ phản kháng quân cũng như mưa sau xuân ùn ùn xông ra.

Mà đội ngũ của Vương Ly Từ lại trực tiếp đánh ra cờ hiệu của 【 Võ Nhạc Thần Cung 】 trong Tiên giới, tuyên dương thủ

lĩnh tổ chức Thanh Ly Thần Nữ của Võ Nhạc Thần Cung!

Thực lực và tiềm lực của Thanh Ly thật ra cũng chỉ là một nữ thần chuẩn, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Vương Ly Từ lấy nàng làm bè, dùng da xe hổ kéo đại kỳ.

Dưới sự hiệu triệu của cờ hiệu này, toàn bộ đội ngũ phản kháng quân đội bắt đầu lăn tuyết cầu không ngừng bành trướng, càng đánh càng nhiều người, thực lực càng mạnh.

Lôi Giác Đại thống lĩnh tổn thất thật lớn thật ra có lòng muốn tiêu diệt bọn họ, nhưng con trai bảo bối lại ở trên tay Vương Ly Từ, hơn nữa lộ tuyến hành quân của Vương Ly Từ rất quỷ dị, hắn căn bản không đoán được lộ tuyến hành động của nàng, chặn mấy lần sửng sốt là không chặn được người, cuối cùng chỉ có thể nổi trận lôi đình tiếp nhận hiện thực.

Như thế bất tri bất giác chính là thời gian trôi qua mấy năm.

Vương Ly Từ mang theo đội ngũ tinh nhuệ không ngừng mở rộng của mình, lại một lần nữa tập kích một chỗ ma thành, cũng thành công kích động mấy đội ngũ chủng tộc phụ thuộc nhấc lên vũ trang phản kháng, sau đó mang theo đội ngũ bỏ trốn mất dạng, trốn vào trong Vô Tận Hư Không Hải!

Mấy năm tích lũy kinh nghiệm, cả bộ quá trình này nàng đều đã vô cùng thuần thục, thậm chí còn điều chỉnh và sửa lại lưu trình một vài khuyết điểm nhỏ, nâng cao hiệu suất và tính an toàn rất nhiều.

Kỹ năng thăng cấp thuộc về…

Bên trong phi thuyền.

Trên cầu hạm.

Gần đây Thanh Ly thần nữ thanh danh vang dội đứng ở bên cạnh cửa sổ mạn thuyền, nhìn ngoài cửa sổ hắc ám không gian biến hóa khó lường biến hóa, tâm thần hoảng hốt, ánh mắt mê ly.

Hồi tưởng lại chuyện mấy năm nay, đến tận bây giờ nàng vẫn còn hơi choáng váng.

Nàng cũng không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Rõ ràng ngay từ đầu nàng chỉ nghĩ cách ly khai Lôi giác ma thành mà thôi, kết quả sự tình phía sau gây sự, cũng không biết làm sao đột nhiên mở ra con đường đào vong, kéo lên phản kháng.

Đối với một loạt thao tác rối loạn của Vương Ly Từ, nàng thật sự không hiểu, hơn nữa rất chấn động.

Phải biết rằng, lúc bị Cống Ca thiếu thống lĩnh chặn đường, kết quả tốt nhất nàng có thể nghĩ đến, cũng chính là thành công lừa gạt, sau đó nàng mang theo Vương Ly Từ vụng trộm trở về Tiên giới, đợi thương thế dưỡng tốt rồi trở lại thử trộm ngọc bội một lần nữa mà thôi.

Nàng hoàn toàn không rõ, Vương Ly Từ rốt cuộc là nghĩ như thế nào, vì sao lại nghĩ đến việc bắt lấy Cống Ca Khuyết thiếu thống lĩnh, sau đó đi quét sào huyệt của Lôi Giác đại thống lĩnh, gióng trống khua chiêng kéo quân phản kháng.

Nàng làm sao dám?

Điều kỳ quái nhất là, Vương Ly Từ lại thành công!

Những chuyện xảy ra trong mấy năm gần đây của Thanh Ly, sợ là so với hai ba ngàn năm trước đó còn ly kỳ quỷ dị hơn, nàng cảm giác mình cũng sắp không nhận ra thế giới không hợp thói thường này rồi.

Qua hồi lâu, nàng mới hoàn hồn lại, nhìn về hướng Khải Thuyền.

Lúc này, quanh boong thuyền đang vây quanh thủ lĩnh các chủng tộc phụ thuộc, trong đó không thiếu cường giả Thánh giai, thậm chí còn có hai cường giả dị tộc thập thất giai!

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Thanh Ly thần nữ, giống như coi nàng là chúa cứu thế.

“Thanh Ly tỷ tỷ, lần này chúng ta thu hoạch rất lớn a.” Vương Ly Từ vẫn giữ bộ dáng ngây thơ đơn thuần như cũ: “Chúng ta lại một lần nữa cướp đoạt và phá hủy căn cứ hậu cần của một chỗ Ma Vực, giành được ưu thế quý báu cho tranh đấu tiền tuyến giữa Tiên Giới và Ma Giới.”

“Thanh Ly thiếu đế thiếu nữ điện hạ vĩnh hằng vô song!”

“Thiếu đế nữ điện hạ vô địch bất hủ!”

Đám người cuồng nhiệt hô hoán.

Thanh Ly thần nữ hoảng hốt và không biết nói gì.

Nàng từ đầu tới cuối đều là bị Vương Ly Từ đẩy đi đến một bước này.

Kỳ thật, nàng chẳng qua chỉ là một vị chuẩn thần nữ của Vũ Nhạc Thần Cung, mặc dù thân phận coi như tôn quý, nhưng dù sao ngay cả tư cách Thần Nữ cũng không có hoàn toàn đạt được, nói gì đến thiếu Đế Nữ?

Nhưng bây giờ lá cờ này đã trở thành biểu tượng tinh thần của quân phản kháng Ma giới! Cho dù nàng có lòng muốn phản đối cũng không có khả năng!

Đã có quá nhiều chủng tộc, rất nhiều cường giả đỉnh cao, đều quy về dưới lá cờ tinh thần này.

Thậm chí, Thanh Ly thần nữ nghe được tình báo nội bộ Ma tộc, nói là nàng nhấc lên liên minh phản kháng tộc cùng báo thù hỏa diễm, ngay cả chí tôn ở tiền tuyến cùng 【Tử Vi Tiên Đế】 đối tuyến đều kinh động.

Nghe nói Chí Tôn U U giận tím mặt, tự mình hạ lệnh triệu hoán dây dẫn nổ tất cả mọi chuyện 【Lôi giác đại thống lĩnh】.

Mà cùng lúc đó.

Thanh Ly thần nữ còn nhận được tin từ Tiên Tộc Đại Đế - Tử Vi Tiên Đế.

“Nha đầu Thanh Ly kia, sao có thể không để ý nguy hiểm mà hồ nháo như thế? Nếu ngươi có chuyện gì không hay xảy ra, bản Tiên Đế làm sao có thể chống lại Võ Nhạc tiểu tử! Bất quá, bản Tiên Đế không thể không thừa nhận, ngươi làm tốt lắm! Võ Nhạc Tiên Đế nhà ngươi cuối cùng cũng có người kế nghiệp!”

Trên đó, chính là toàn bộ nội dung truyền tin.

Phải biết rằng, lúc này các nàng đang ở trong Ma giới, thông thường đưa tin căn bản không truyền đến tay các nàng, mà Tử Vi Tiên Đế nếu có thể truyền tin tức tới, vậy chứng tỏ hắn có

biện pháp tìm được các nàng, thậm chí trong quân phản kháng có thể có người của hắn.

Đối với các nàng mà nói, tuyệt đối là một tin tức tốt lớn.

Thanh Ly thần nữ lại ngửa mặt lên trời thở dài.

Quả nhiên là cách đại phổ, ngay cả Tử Vi Tiên Đế cũng kinh động! Thanh Ly ta lần này xem như đã có đại danh.

…

Chương 13: Sự phát triển và mạnh mẽ của nền tảng Vương thị!

…

Thần Vũ Thánh Minh.

Trấn Ma đô hộ phủ.

Trải qua hơn hai ngàn năm phát triển hòa bình cùng khai phá, phiến ma vực vốn thuộc về Cầu Long Ma Chủ này sớm đã trở thành một bộ phận không thể tách rời của Thần Vũ Thánh Minh.

Ma Vực đã từng hoang vu, dưới hoàn cảnh lâu dài cải tạo công trình, nghiễm nhiên đã trở thành một mảnh đất dồi dào, thành thị lớn nhỏ cũng kiến thiết không biết bao nhiêu.

Hiện nay, khu vực hành chính của Trấn Ma đô hộ phủ chia làm "Một phủ", "Lục đạo", "Tứ thập bát châu", "Năm trăm mười sáu quận".

Bởi vì thổ địa phì nhiêu và nông nghiệp tinh canh tác tinh tế, hiện nay, toàn bộ đô hộ phủ đều đã trở thành căn cứ sản xuất không thể thiếu của thế giới Thần Võ.

Ngoài ra, các hạng sản nghiệp của Đô Hộ phủ phát triển cũng coi như không tệ, chẳng những nuôi sống đại lượng nhân khẩu, còn có các loại sản phẩm xuất ra thánh vực, kiếm được rất nhiều.

Bất quá, bởi vì lịch sử đặc thù, một phương thế giới này thuộc về thế giới độc lập, chung quanh cũng không có Thiên Hà đi qua, mà như là thân ở trong hư không vô tận, một bong bóng khí từng ý đồ dung hợp Thần Võ thế giới.

Bởi vậy, Thần Vũ Thánh Minh cũng không có dựa vào Trấn Ma Đô hộ phủ hướng ra phía ngoài tiếp tục khai thác Hư Không Hải, chỉ là trong Hư Không Hải xung quanh thiết trí rất nhiều điểm giám sát.

Bất quá, tuy rằng những năm này Trấn Ma Đô hộ phủ phát triển khí thế hừng hực, nhưng người của thế giới Thần Võ

cũng không quên, cho tới nay, Trấn Ma Đô hộ phủ kỳ thật đều gặp phải một nguy cơ tiềm tàng.

Đó chính là hủy diệt Đại thống lĩnh.

Lúc trước Vương Thủ Triết lừa Đại thống lĩnh hủy diệt lâu như vậy, còn xử lý Tu La Ma Chủ phái hắn tới chi viện, đây tuyệt đối là nhục nhã triệt để đối với Hủy diệt đại thống lĩnh.

Lấy tính tình có thù tất báo của Ma tộc, hủy diệt đại thống lĩnh quyết sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn phân nửa sẽ "Ngự giá viễn chinh", đi qua diệt thế giới Thần Võ.

Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Hư Không Hải bên ngoài Trấn Ma Đô hộ phủ bỗng nhiên có năng lượng màu đen mạnh mẽ từ trong hư không mãnh liệt tràn ra, lan tràn về hư không chung quanh.

Cơ hồ là trong chớp mắt, một không gian thông đạo màu đen xuất hiện ở trong hư không.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ tản ra ma uy hiển hách chợt xuyên thẳng qua thông đạo, hạ xuống vùng hư không này.

Đó là một chiếc ma hạm tản ra ma uy khủng bố, bề ngoài màu đen thô bạo mà dữ tợn, toàn thân tản ra khí tức hủy diệt không gì sánh kịp.

Bởi vì không có Thiên Hà đi qua, bên ngoài Trấn Ma Đô Hộ Phủ hư không một mảnh ảm đạm, tĩnh mịch thâm thúy, một mảnh hoang vu, chỉ có sao trời xa xôi lập loè ánh sáng yếu ớt.

Ma hạm tản ra ma uy khủng bố lơ lửng trong đó, phảng phất như vương giả quân lâm thiên hạ, mang theo tất cả cường hoành và bá đạo trấn áp.

Hủy Diệt Ma Điện!

Chiếc ma hạm này chính là tọa giá của đại thống lĩnh hủy diệt - Hủy diệt ma điện.

Trải qua hai ngàn năm im lặng di chuyển, đại quân viễn chinh của Ma tộc hủy diệt đại thống lĩnh rốt cục đã tới Hư Không

Hải bên ngoài Trấn Ma Đô hộ phủ.

Ma hạm đến, cơ chế thức tỉnh cũng mở ra, ma tộc ngủ say trong ma hạm bắt đầu tỉnh lại.

Chủ nhân của ma hạm này, hủy diệt Đại thống lĩnh, cũng từ trong ngủ say dần dần thức tỉnh.

Bên trong cung điện khổng lồ ở trung tâm hủy diệt ma điện, Đại thống lĩnh hủy diệt thân hình cao lớn ngồi trên vương tọa màu đen khổng lồ, toàn thân tản ra khí tức hắc ám, hai mắt lộ ra hào quang màu đỏ, làm cho người ta cảm thấy một cỗ sợ hãi không gì sánh được.

Phương thức viễn chinh như vậy cũng không hiếm thấy trong lịch sử Ma tộc.

Bất quá, loại phương thức này bình thường khi không thành lập hành lang siêu không gian ổn định mới có thể sử dụng, bình thường chỉ ở giai đoạn khai thác viễn chinh mới sử dụng, đợi hành lang siêu không gian thành lập, liền có thể thông qua hành lang không gian nhanh chóng qua lại hai nơi.

Đại quân Ma tộc chính là thông qua hình thức chinh chiến như vậy để không ngừng mở rộng địa bàn.

Đối với Đại thống lĩnh Ma tộc, hai ngàn năm cũng không tính là dài, nhất là trên đường viễn chinh một mực rơi vào trạng thái ngủ say, quá trình ở giữa càng ngắn ngủi giống như trong nháy mắt.

Bởi vậy, hủy diệt Đại thống lĩnh đối với Thần Vũ nhân tộc lửa giận, giờ phút này vẫn như cũ duy trì ở thời kỳ cường thịnh nhất.

Theo nó tràn ngập lửa giận, một đội đại quân viễn chinh do vô số binh sĩ ma tộc tạo thành lặng lẽ thức tỉnh.

Trong Hủy Diệt Ma Điện, từng tòa Ma Cung cấp Ma Chủ thoát ly ra, phân tán đến hư không chung quanh, cùng Hủy Diệt Ma Điện hình thành đại quân biên đội.

Mà mỗi một tòa ma cung, lại có lượng lớn ma hạm phân ra, tạo thành lít nha lít nhít ma tộc đại quân!

Phát động toàn lực!

Trong kế hoạch hủy diệt Đại thống lĩnh, một lần nữa cầm lại 【Đà Long Ma Vực】, công chiếm Thần Võ thế giới chỉ là chuyện tiện tay.

Nó cần thông qua thế giới Thần Võ làm ván cầu để tiến vào hậu phương của Thánh Vực, sau đó hoàn thành một hành động vĩ đại, đoạt lấy một miếng thịt mỡ từ trong tay của Chí Tôn U.

Mà ngay trong nháy mắt khi hạm đội hủy diệt Đại thống lĩnh xuất hiện.

Bên trong Hư Không Hải rộng lớn, từng tòa từng tòa cô độc lơ lửng trên không trung giám sát tín hiệu dị thường lập tức truyền tống tin tức trở về bên trong Đô hộ phủ.

Cùng lúc đó.

Trấn Ma đô hộ phủ.

Đằng Long thành.

Máy móc giám sát giám sát an toàn trong cơ cấu hư không vẫn ổn định vận chuyển như trước, một chuỗi lại một chuỗi tin tức dữ liệu nhanh chóng hiển thị trên máy móc.

Phụ trách nhiệm vụ giám sát hôm nay, Tây Môn Phi Sương và đoàn đội chuyên chú quan sát biến hóa số liệu, cố gắng từ đó lấy ra tin tức hữu hiệu.

Rất nhanh, bọn họ đã phát hiện dụng cụ tiếp nhận được, tin tức dị thường đến từ trạm giám sát.

Sau khi xác nhận được tính chân thực của tin tức dị thường, căn cứ theo điều lệ quản lý khẩn cấp, hắn lập tức báo cáo tình báo lên trên, cũng đặc biệt bẩm báo với tổng thư ký của phủ đô hộ là Vương Anh Lôi.

Mà sau khi Vương Anh Lôi nhận được tin tức, cũng lập tức báo cáo với đại tổng quản phủ đô hộ Vương An Đình.

Theo đó, một hồi lưới nhắm vào hủy diệt Đại thống lĩnh, cứ như vậy từ từ mở ra.

Mấy ngày sau.

Ma điện hủy diệt dẫn theo thiên quân vạn mã, tới trên bầu trời Trấn Ma đô hộ phủ.

Trên ghế đại thống lĩnh, đại thống lĩnh thân hình cao lớn uy mãnh vây quanh tám chín vị cường giả Ma Chủ Cấp, trên trăm vị Ma Thần tinh nhuệ.

Hắn hăng hái đang làm động viên trước trận chiến: "Đội Nhân tộc này tất nhiên là có đề phòng đối với chúng ta, chỉ là lần này hủy diệt bộ xuất kích toàn quân, cho dù có phòng bị nhiều hơn nữa, cũng chỉ là giãy dụa không có ý nghĩa gì."

"Năm ngày, bản đại thống lĩnh muốn trong vòng năm ngày, một lần nữa đoạt lại Ly Long Ma Vực, rửa sạch sỉ nhục trước kia!"

"Đại thống lĩnh uy vũ!"

Chư vị Ma Chủ cùng các Ma Thần, phát ra tiếng hoan hô cuồng nhiệt.

Bọn họ căn bản không nghĩ tới mình có thể sẽ thua, dù sao lúc trước một chi Nhân tộc này thiếu chút nữa bị Đà Long Ma Chủ tiêu diệt, thực lực có thể mạnh đến đâu?

Mà trước mắt chiến lực tổng thể của bọn hắn, so với Đà Long Ma Chủ thời kỳ cường thịnh nhất mạnh hơn không chỉ gấp mười lần!

Nhưng đúng lúc một đám Ma tộc nhiệt huyết sôi trào, trong hư không, đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh xì mũi coi thường: "Hủy diệt? Lời này của ngươi cũng nói quá mức khoác lác rồi."

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh khí thế kiêu ngạo xuất hiện ở bên trong Hủy Diệt Ma Điện.

Thân ảnh này cao lớn hùng tráng, sau lưng có một đôi cánh to lớn giương ra, trên đỉnh đầu, một đôi sừng rồng to lớn giương lên tùy ý, khí tức toàn thân vô cùng khủng bố, không gì sánh được khiếp người.

Phía sau hắn còn có hai nữ tử Ma tộc khí tức vô cùng mạnh mẽ, một người có hai cánh màu đen, một người toàn thân rực rỡ, thân thể xinh đẹp, ánh mắt quyến rũ có thể dễ dàng dính lấy ánh mắt của người khác.

Ba vị này, rõ ràng chính là Long huyết cùng hai vị Ma phi đã lâu không gặp.

Ở trong Trấn Ma đô hộ phủ, bản thân có không ít khu vực là khu vực tự trị của Ma tộc, mà những thống trị giả trên lý luận khu tự trị này, chính là long huyết cùng hai vị ma phi.

Lúc trước bọn họ đi Nam Khuyết Thần Châu sa đọa Ma Vực nằm vùng, bất quá chỉ là công tác làm nhiệm vụ mà thôi. Bản bộ nhân mã cùng căn cơ, kỳ thật vẫn là ở trong Trấn Ma Thần Châu hộ phủ.

Chuyện bên sa đọa Ma Vực kia đã xong, long huyết liền mang theo hai vị Ma Phi trở về Trấn Ma đô hộ phủ, bế quan tiêu hóa lực lượng Ma hồn.

Nhiều năm như vậy trôi qua, khí tức một thân Long Huyết Ma Thần hôm nay sâu không lường được, hiển nhiên cũng sớm đã tiêu hóa "Di hồi" của đọa lạc Đại thống lĩnh, có được chiến lực chân chính của Đại thống lĩnh Ma tộc.

Mà hai vị Ma phi, Âm Quát và Mặc Vũ, cũng đều bởi vì cắn nuốt tinh hạch của Ma Chủ, bây giờ đã có được chiến lực cấp Ma Chủ.

Hủy diệt Đại thống lĩnh hiển nhiên cũng không nghĩ tới trong ma điện sẽ có khách không mời mà đến xông vào, ánh mắt ngưng trệ, toàn bộ ma đều sửng sốt một chút.

Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, ánh mắt bá đạo mà sắc bén nhìn chằm chằm người tới: "Ngươi là ai? Lại dám truyền tống vào ma điện bản đại thống lĩnh, quả thực là không biết sống chết!"

"Ha ha ha!"

Long Huyết đại thống lĩnh cười điên cuồng không thôi: "Hủy diệt đại thống lĩnh hãy quên đi a! Lúc đầu chính là ta thay thế Cửu Ngục Ma Thần, còn từng cùng Đại thống lĩnh cầu viện qua, thừa nhận Đại thống lĩnh đưa ra không ít tài nguyên."

"Là ngươi!" Hủy diệt Đại thống lĩnh lập tức cuồng nộ không thôi, trong đôi mắt bắn ra sát khí dày đặc, kinh khủng như lửa ngập trời, "Ngươi là ma thần nho nhỏ tên là long huyết lúc trước? Sao ngươi có thể phát triển nhanh như vậy?"

Hắn như thế nào đều không thể tin được, lúc trước chỉ là một tiểu Ma Thần, vậy mà thực lực lại có thể trong thời gian ngắn

tiến bộ nhanh như vậy, có được khí tức khủng bố như thế, rõ ràng còn có tư cách khiêu chiến hắn.

“May mắn gặp được cơ duyên mà thôi, đúng lúc nhận được ân trạch của đọa lạc Đại thống lĩnh.” Long huyết đại thống lĩnh lạnh nhạt cười: “Được rồi được rồi, nói với ngươi cũng không hiểu. Không bằng nhân cơ hội này đầu hàng sớm một chút, tránh sinh ra tranh chấp.”

“Đầu hàng?” Sau khi hủy diệt Đại thống lĩnh ngây người, ngay lập tức cười ha hả: “Có lẽ ngươi có vài phần kỳ ngộ, để cho ngươi có cơ hội tấn thăng trở thành Đại thống lĩnh. Nhưng bản Đại thống lĩnh bây giờ tinh nhuệ ra hết, há là Ma vực các ngươi có thể…”

Hắn còn chưa nói hết.

Lại có mấy đạo chấn động không gian mịt mờ xuất hiện trong hủy diệt ma điện, sau đó nhanh chóng biến thành từng đạo khe hở không gian.

Trong khe nứt, từng bóng người tỏa ra khí tức mạnh mẽ giáng xuống hủy diệt ma điện.

Liễu Nhược Lam đi đầu, lăng không mà đứng, làn váy bồng bềnh, khí chất trác tuyệt.

Bên cạnh nàng, phân biệt đứng mười bảy Tinh Tinh mặc thủ lĩnh chiến giáp Tinh Cổ, cùng với Thái Ất Minh Hồn Thụ Vương Tiễn.

Vương Anh Tuyền trường kỳ được tinh hoa bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết tẩm bổ, thu hoạch không ít, thực lực những năm gần đây đều tăng lên từ lâu, mặc dù không đạt tới mười tám giai, nhưng cũng không phải cường giả mười bảy giai bình thường có thể so sánh!

Đương nhiên, cái giá nàng phải trả chính là cung ứng lâu dài cho Minh Hồn trà, dẫn đến mái tóc nàng hôm nay có chút thưa thớt.

Ngoài ra, sau lưng Liễu Nhược Lam còn có mấy vị cường giả cấp Thánh Tôn, trong đó bắt mắt nhất đương nhiên là Minh Nhất cấp mười sáu đỉnh phong!

Mấy năm nay Minh Nhất cống hiến không ít cho Vương thị, mà Vương Thủ Triết cũng đồng ý với hắn, nếu có được ma hạch cấp bậc Đại thống lĩnh thì sẽ ưu tiên cung ứng cho hắn.

Cũng là bởi vậy, những năm qua Minh Nhất một mực tích cực tìm kiếm cơ hội.

Mà trong đó có khả năng nhất, chính là chẳng biết lúc nào sẽ đụng tới hủy diệt đại thống lĩnh, bởi vậy, Minh Nhất giờ phút này chứng kiến hủy diệt đại thống lĩnh, ánh mắt đều sáng lên, hình như là nhìn thấy cha ruột của mình!

"Long huyết, không cần nhiều lời với hắn. Thật vất vả mới chặn được hắn, chúng ta tốc chiến tốc thắng." Liễu Nhược Lam bình tĩnh nói: "Giải quyết xong hủy diệt, trong nhà còn chờ ta đi chơi mạt chược đây."

Từng có lúc, tồn tại của đại thống lĩnh hủy diệt đối với Vương thị mà nói có uy hiếp không nhỏ. Nhưng theo thời gian trôi qua, trong quá trình này Vương thị cũng dần dần trở nên cường thịnh, phần uy hiếp này tự nhiên cũng không tính là uy hiếp gì, mọi người chỉ là tò mò khi nào hủy diệt sẽ xông tới tự tìm đường chết mà thôi.

Đối mặt một màn này, hủy diệt đại thống lĩnh sắc mặt dần dần biến thành màu đen, cảm giác mình giống như rơi vào trong một cạm bẫy.

Không đợi hắn có phản ứng.

Tinh Thập Thất và Vương Ngao dưới mệnh lệnh của Liễu Nhược Lam giết về phía hủy diệt đại thống lĩnh!

Cùng lúc đó, Long Huyết đại thống lĩnh sợ công lao vốn nên tới tay bị đoạt, cũng vội vàng nhào tới.

Lấy ba đánh một! Trong đó Tinh Thập Thất còn là mười tám cấp khủng bố cường giả!

Thấy dáng vẻ này, Ma Chủ và Ma Thần dưới trướng Hủy Diệt Đại Thống Lĩnh đều bị dọa ngây ngốc tại chỗ.

Trong đó có một bộ phận nhỏ có lẽ có lòng phản kháng, nhưng lại không dám tùy tiện động thủ, đành phải trơ mắt nhìn hủy diệt đại thống lĩnh thuấn di ra khỏi hủy diệt ma điện, bỏ chạy

về phía xa xa, mà đối phương lại đuổi theo không bỏ, không ngừng đuổi giết!

Liễu Nhược Lam cũng mặc Tinh Cổ chiến giáp vào, nhưng cũng không vội khởi động nó mà nghiêm nghị khống chế hiện trường.

Chỉ ngắn ngủi có nửa ngày.

Hóa ra một nửa bản thể Vương Ngao, liền dùng rễ cây cuốn lấy thân thể hủy diệt Đại thống lĩnh trở về.

Dưới lực lượng nghiền ép của ưu thế tuyệt đối, nhất là ở đây còn có Tinh Thập Thất tinh thần lực cường đại, hủy diệt Đại thống lĩnh ngay cả thần hồn cũng không thể chạy trốn.

Theo Hủy diệt Đại thống lĩnh chết đi, dưới trướng hắn tự nhiên cũng triệt để mất đi lòng phản kháng.

Long huyết đại thống lĩnh cùng song ma phi quen thuộc xuất hiện, bắt đầu tiếp quản Hủy diệt ma điện, thu nạp ma tâm, chỉnh đốn di sản do đại thống lĩnh lưu lại.

Mà Minh Nhất, lại là như nguyện đạt được tinh hạch hủy diệt đại thống lĩnh lưu lại!

Về phần có thể dựa vào viên tinh hạch này từ đỉnh phong mười sáu đột phá đến thập thất giai hay không thì phải xem chính hắn.

Phương thức tu hành của nhân loại dù sao cũng không giống với Ma tộc, mặc dù nhân loại có thể tham khảo lực lượng pháp tắc cùng huyết mạch lực lưu lại trong ma hạch, nhưng có thể hấp thu bao nhiêu, cùng với có thể khám phá ra bình chướng thập thất giai hay không, vẫn là phải xem một người.

Tuy nhiên, nếu hắn có thể tu luyện tới Đại La cảnh đỉnh phong, đương nhiên tư chất và ngộ tính sẽ vô cùng tốt, tuổi của hắn cũng không quá lớn, chỉ kém một bước lâm môn như vậy, sớm một chút thì hơn phân nửa là có thể thành công.

Chuyện hủy diệt Đại thống lĩnh xâm phạm, dứt khoát lưu loát như vậy, tựa như chém dưa thái rau đã được xử lý sạch sẽ.

Sau khi xử lý xong tất cả, Liễu Nhược Lam lập tức trở về Trường Ninh vệ, dường như chuyện xảy ra ở đây chẳng qua chỉ là bệnh cùi bắp!

Đích xác cũng đúng, nếu không phải lúc trước nàng cùng Cầu Long Ma Chủ ân oán oán, lần này cũng sẽ không do nàng đến đảm nhiệm chủ lực.

Đến lúc này, Trấn Ma Đô hộ phủ lại lần nữa khôi phục an bình.

Mà lần an bình này, chỉ sợ có thể kéo dài rất lâu, thật lâu, thật lâu.

…

Một đoạn thời gian sau.

Thánh vực.

Một trong Đông Hà Trung Thổ Bát Phủ 【Xích Đỉnh Thánh Phủ】.

Thánh phủ nằm ở phía nam dồi dào, nghe nói đại đế khai quốc Thủy Thiên Thần Hoàng của Đông Hà thần triều từng ở đây chém giết một con Hỏa Phượng thập thất giai, cũng đào ra một cái thần đỉnh màu đỏ, dẫn động trời giáng điềm lành.

Nơi này cũng vì vậy mà nổi danh Thánh vực.

Tục truyền, tòa thần đỉnh màu đỏ kia theo Thủy Thiên Thần Hoàng cùng nhau chôn vùi vào trong Hiên Viên Thần Lăng!

Giờ phút này.

Một con thuyền cỡ lớn đánh dấu 'Tập đoàn Khai Phá Thần Võ, phân biệt hàng không phân ti', đang xuôi theo Xích Đỉnh Thiên Hà, chậm rãi lái vào trong một thế giới rộng lớn mà linh khí dạt dào.

Trong độ thuyền, trên màn hình lưu ảnh công cộng đang truyền ra một ít nhân văn kinh tế của Xích Đỉnh thánh phủ, nghe đồn chuyện, cùng với giới thiệu đơn giản của thế gia đại phiệt. Trong đó Trần Mạn Thanh thuộc hàng Xích Đỉnh Trần thị cũng đang giới thiệu, nhưng biên độ lại chỉ chiếm một câu nói.

Phần nhiều hơn đều là giới thiệu ba Thánh tộc của Xích Đỉnh Thánh phủ, cùng với tin đồn thuỷ Thiên Thần Hoàng khai hoang ở đây.

Bất quá, nếu như Thủy Thiên Thần Hoàng lão nhân gia hắn ở đây, nhất định sẽ cười nhạt.

Những truyền thuyết này, chẳng qua là lúc khai hoang dùng để chấn hưng dân tâm mà thôi, cái gọi là thần đỉnh màu đỏ kia, dứt khoát chính là hắn sai người chôn vào trước.

Rất nhanh, độ thuyền hạ xuống thủ đô Xích Đỉnh Thánh phủ, bến cảng bên ngoài Xích Đỉnh Phủ.

Bên trong độ thuyền, Trần Mạn Thanh vốn một mực rất hưng phấn bắt đầu trở nên lo sợ bất an, có chút nhăn nhó. Nàng hơn hai mươi tuổi đã được gia tộc đưa đi thế giới Thần Võ để học, mấy năm nay chưa bao giờ hồi hương, hôm nay đột nhiên trở về, không khỏi có chút gần quê càng sợ hãi.

“Học tỷ.” Vương Yến Kiêu khẽ nắm tay học tỷ, thong dong bình tĩnh cổ vũ nàng: “Có ta ở cùng tỷ, hết thảy đều an tâm đi.”

Trong khoảng thời gian này, Vương Yến Kiêu phụng bồi Trần Mạn Thanh một đường du lịch đến Lạc Kinh, lại đến Xích Đỉnh thánh phủ, xem như tăng thêm không ít kiến thức. Cả người cũng trở nên càng thêm thong dong bình tĩnh, càng thêm ngọc nhuận nội liễm, có vài phần khí thế của con cháu tinh anh Vương thị.

Ra khỏi cảng trống.

Sớm có tộc nhân Xích Đỉnh Trần thị sớm nhận được tin tức nghênh đón ở đây.

Có thể kết thân với Vương thị, đối với Xích Đỉnh Trần thị mà nói chính là đại sự, cho dù Vương Yến kiêu ngạo chỉ là một tộc nhân trực mạch của Vương thị, cũng không thể khinh thường.

Đối với thành viên nghênh đón đội ngũ, Xích Đỉnh Trần thị cũng đã nhiều lần suy tính.

Chủ tiếp đãi là đệ nhất nhân tinh anh trẻ tuổi đương đại của Trần thị —— Trần Chính Dương.

Người này xuất thân dòng chính, từ nhỏ đã được giáo dục tốt, hơn nữa mới một trăm hai mươi tuổi đã là tu sĩ Tử Phủ cảnh, tiềm lực tương lai trực chỉ Lăng Hư cảnh trung hậu kỳ.

Chớ xem thường hắn, trên thực tế đối với một Tiên tộc phổ thông chỉ có một vị Chân Tiên cảnh trấn giữ mà nói, Chân Tiên truyền thừa qua lại thường cần bảy tám ngàn năm mới có một lần, gia tộc không có khả năng mỗi thế hệ trẻ tuổi đều bồi dưỡng ra Chân Tiên chủng.

Mà Lăng Hư cảnh trưởng lão trong gia tộc tính toán đâu ra đấy cũng chỉ hơn mười người, đều có thể nói là trụ cột vững vàng của gia tộc.

Trần Chính Dương như vậy, đã là đệ tử tinh anh được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, tương lai tất nhiên có thể trở thành trụ cột vững vàng tọa trấn trong gia tộc.

“Mạn Thanh muội muội, hoan nghênh ngươi về nhà. Yến Kiêu huynh đệ, cũng hoan nghênh ngươi đến Xích Đỉnh thánh phủ ta làm khách.” Trần Chính Dương dẫn theo mấy người trẻ tuổi ưu tú trong tộc nghênh đón hai vợ chồng Vương Yến, nhất cử nhất phong độ nhẹ nhàng, thể hiện phong phạm con cháu đích mạch của thế gia, thái độ cũng ung dung tiêu sái, không kiêu ngạo.

Cùng lúc đó.

Sau lưng Trần Chính Dương ẩn giấu một vị Lăng Hư cảnh trưởng lão hộ vệ, cũng đúng lúc triển lộ một chút khí tức, biểu đạt một chút cảm giác tồn tại.

Hành động như vậy vừa có thể thể hiện sự coi trọng đối với con cháu Vương thị, vừa không cần phải lo lắng truyền ra tin tức trưởng lão ra mặt nghênh đón một tiểu bối Vương thị, có vẻ quá mức nịnh nọt.

Sau một phen hàn huyên, mọi người liền leo lên phi liên tư nhân của Xích Đỉnh Trần thị.

Cái phi liên này cũng có chút chú ý, kéo sóc chính là một đầu Linh cầm thần thông cảnh cửu giai, có được một ít huyết mạch Hỏa Phượng.

Phi liên quy cách như thế, còn chưa đạt tới tiêu chuẩn lễ nghi tối cao của Tiên Tộc, cũng đã thể hiện ra sự coi trọng của Trần thị đối với hai vợ chồng nhỏ Vương Yến, vô cùng coi trọng.

Trên phi liễn, Trần Chính Dương xuyên thấu qua cửa sổ mạn thuyền, cẩn thận giới thiệu với hai vợ chồng Vương Yến Kiêu

một ít điểm nổi tiếng trong phủ thành, cùng với một ít đồ vật thế gia cách cục, còn có các loại nói chuyện phiếm kéo đông kéo tây.

Mà Vương Yến kiêu ngạo lại không kiêu ngạo không kiêu ngạo, thong dong bình tĩnh, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, lộ ra thập phần khiêm tốn.

Đúng như đám người Trần Chính Dương trước mắt, đại biểu cho mặt mũi của Xích Đỉnh Trần thị. Mà lúc này Vương Yến kiêu ngạo đại diện, tự nhiên là thể diện của Thần Võ Trường Ninh Vương thị.

Con cháu thế gia nghênh đón đưa đi, chính thức giao tiếp, tự nhiên không có khả năng tùy tâm sở dục, dựa vào vô duyên vô cớ mất lễ tiết, dạy người xem nhẹ.

“Lời nói của Yến Kiêu Hiền đệ, một câu quân tử vừa rồi của ngươi lấy đại đạo làm chí hướng, lấy đức làm cơ sở, quả nhiên là tuyên truyền giác ngộ, tuyệt không thể tả.” Trần Chính Dương vỗ tay khen ngợi, lại trịnh trọng chắp tay nói: “Ngu huynh thụ giáo.”

“Chính Dương huynh quá khen.” Vương Yến kiêu căng không ngừng khiêm tốn trả lễ nói: “Lời này chính là lời nhắc nhở lúc yến nhục gặp mặt Thủ Triết lão tổ, lão tổ ban thưởng khuyến khích cảnh cáo.”

Nhắc tới Thủ Triết lão tổ.

Trần Chính Dương vội vàng từ xa chắp tay thi lễ hướng hư không, vô cùng trịnh trọng liên tục tán thưởng: “Quý tộc Thủ Triết lão tổ, quả nhiên là mẫu mực của thánh hiền trong thiên hạ. Ta nghe nói bệ hạ ba lần mấy lần hạ chỉ chiêu mộ Thủ Triết lão tổ đảm nhiệm chức Thủ Các Thủ Phụ của Định Âm Thần Cung, nhưng đều bị Thủ Triết lão tổ dùng lý do đức hạnh không đủ để từ chối. Hiện giờ xem ra, đây chẳng qua là lời nói khiêm tốn của Thủ Triết lão tổ, lão nhân gia ngài hẳn là thích cuộc sống nhàn vân dã hạc.”

Trường Ninh Vương thị ở bên ngoài có rất nhiều con cháu có thanh danh lớn, người nổi tiếng nhất cũng không phải là Vương Thủ Triết làm việc điệu thấp. Người bình thường nếu

không phải đặc biệt chú ý, nếu không tuyệt đối sẽ không ngay cả chuyện tranh đấu biên giới như vậy cũng rõ ràng.

Trần Chính Dương lại có thể nói ra chuyện Vương Thủ Triết không được chiêu mộ, có thể thấy lần này gia tộc bọn họ đã làm đủ công phu.

Tùy tiện bắt được một cơ hội, liền bắt đầu có trình độ vuốt mông ngựa.

Trần Mạn Thanh ở một bên nhìn một màn này, trong lòng cũng có chút ngũ vị tạp trần.

Nàng biết rõ gia tộc của Trần Chính Dương địa vị vượt xa nàng, nếu không có Vương Yến kiêu ngạo, lần này nàng trở về gia tộc có thể gặp Trần Chính Dương một lần, bị hắn miễn cưỡng vài câu đã xem như vinh hạnh rồi.

Nhưng lúc này, Trần Chính Dương lại thay đổi pháp luật đang lấy lòng phu quân vương yến kiêu của mình.

Luận tư chất tài tình, phu quân mặc dù đã rất ưu tú, nhưng kỳ thật cũng không mạnh hơn Trần Chính Dương, thậm chí tu vi của Trần Chính Dương bây giờ còn cao hơn phu quân một bậc, vốn nên là tiền bối, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, chẳng qua là vì bốn chữ “Thần Vũ Vương thị” mà thôi.

Lần này, quả nhiên là thê bằng phu quý!

…

Chương 14: Lãnh tụ Tinh Cổ! Tinh Ngũ hạ lạc

…

Gần như cùng lúc đó.

Xích Đỉnh Thánh Phủ chủ thành.

【 Tập Tiên Viên 】.

Tập Tiên viên là một tiên viên có hoàn cảnh thanh nhã. Tiên viên nằm trên một linh mạch bát phẩm, bên trong linh khí dồi dào, hoàn cảnh yên lặng, mỗi ngày khi nhiệt độ không khí thay đổi kịch liệt đều có từng tia mây mù sinh ra, giống như lụa mỏng lay động, tiên cơ dạt dào.

Chỗ trung tâm nhất của tiên viên có một cây đào.

Cây đào rất cao lớn, nhìn qua đã rất lâu rồi, thân cây tráng kiện thanh kỳ, tán cây rộng được tu bổ thành một hình cái dù cực lớn, rõ ràng là vẫn luôn có bộ dáng bị người chăm sóc tỉ mỉ.

Đứng dưới tàng cây nhìn lên trên, có thể nhìn thấy giữa dày đặc lá xanh, điểm xuyết từng quả đào trong phấn mang theo đỏ.

Số lượng Đào Nhi không nhiều lắm, chỉ có lác đác mấy ngôi sao, nhưng mỗi một quả đều to mọng nhiều nước, tản ra từng trận tiên hương khí say lòng người.

Dưới cây đào, có một cái bàn đá phong cách cổ xưa.

Giờ phút này.

Trên bàn đá đang ừng ực ừng ực pha trà, hương trà lượn lờ phiêu tán ra.

Xung quanh bàn đá có mấy vị lão giả đang ngồi.

Mấy ông lão này khí chất khác nhau, thế nhưng khí tức trên người lại hùng hậu thâm thuý, có vẻ vô cùng mạnh mẽ.

“Tử Lê lão nhi, cây túy tiên đào của bản lão tổ mới quen, ngươi đã ngửi thấy mùi rồi. Nếu bàn về da mặt dày, thiên hạ không ai có thể sánh bằng ngươi.”

Ngồi ở chủ vị là một lão giả dáng vẻ tiên phong đạo cốt, mặc áo bào trắng rộng thùng thình, mặt mũi hồng hào. Hắn vừa tiện tay pha trà, vừa trêu ghẹo lão bằng hữu bên cạnh.

"Tử Lê lão nhân" bị hắn chế giễu là một lão giả đầu đội ngọc quan.

Hắn ta mặc một bộ đạo bào màu tím sậm, đạo bào chế tác phức tạp, ống tay áo và góc áo đều thêu đường vân huyền ảo, thoạt nhìn quý khí phi phàm.

So với lão giả áo bào trắng tiêu sái phiêu dật, tiên phong đạo cốt, trên người hắn thiếu đi vài phần tiêu sái siêu nhiên, lại nhiều thêm vài phần trầm ổn trải qua hồng trần, càng lộ ra khí độ bất phàm.

Quan hệ giữa hắn và lão giả mặc bạch bào hiển nhiên không tệ, bị trêu ghẹo cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha nói: "Vân Liệt lão tổ nói đùa, ngày thường ngươi giấu gốc Túy Tiên Đào này còn nghiêm ngặt hơn bí cảnh gia tộc, bản tôn làm sao biết được vừa vặn? Theo ta nói, đây là bản tôn chiếm vinh quang Linh Trúc sư muội cùng Bảo Thánh của ta, có thể thấy được hai người bọn họ đều là sủng nhi thiên đạo chung tình."

Nguyên lai, bạch bào lão giả này chính là Xích Đỉnh Thánh tộc Tào thị Vân Liệt lão tổ.

Mà vị "Tử Lê lão nhân" trong miệng hắn cũng không đơn giản. Hắn chính là "Linh Khê Động Thiên" Tử Lê Thánh Tôn, mà Linh Khê Động Thiên vốn là chi nhánh của Thái Sơ Đạo Cung phụ trách trấn thủ 【Xích Đỉnh Thánh Phủ】 từ trước đến nay đều có địa vị tôn sùng.

"Tử Lê sư huynh chớ có thèm ăn mà đổ hết lên đầu phu phụ chúng ta."

Một đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi bên bàn đá giống như thần tiên quyến lữ, nghe được lời này, nữ tử trong hai người cười nhẹ nhàng, thuần thục phá hủy đài Tử Lê Thánh Tôn.

"Trước khi chúng ta tới gặp Vân Liệt lão tổ, ngài đã bấm ngón tay tính toán, nói quý này trùng hợp là Vân Liệt lão tổ Túy Tiên Đào ba ngàn năm thành thục, đến đến đến, sư huynh mang các ngươi nếm thử đi."

Vị nữ tử khí chất phi phàm này, giống như thần nữ hạ phàm, tự nhiên chính là đương kim thiếu cung chủ Doanh Linh Trúc của Thái Sơ Đạo Cung!

Một ngàn mấy trăm năm qua, Thái Sơ Đạo Chủ cơ bản không quản chuyện gì nữa, chuyện từ trên xuống dưới của Thái Sơ Đạo Cung đều giao vào trong tay Doanh Linh Trúc.

Nhiều năm rèn luyện, dung mạo nàng hôm nay mặc dù không có thay đổi gì, nhưng so với lúc vừa thành thân, khí chất trên người cũng đã lột xác, lộ ra càng ung dung thành thục, có một phen phong tình tao nhã khác.

Khuôn mặt Tử Lê Thánh Tôn nhất thời suy sụp, dở khóc dở cười nói: "Linh Trúc sư muội nhanh như vậy đã bán đứng ngu huynh? May mà ngu huynh còn giúp ngươi chạy đông chạy tây, liên hệ với các vị lão tổ của Xích Đỉnh Thánh phủ."

Tử Lê Thánh Tôn khi còn trẻ cũng là đệ tử thân truyền của Thái Sơ Đạo Chủ, sau khi trở thành Thánh Tôn mới tới Linh Khê Động Thiên này trấn thủ, tự nhiên là người ủng hộ đáng tin của Doanh Linh Trúc.

Trong Thái Sơ Đạo Cung, đệ tử thân truyền Thái Sơ Đạo Chủ như hắn còn có mấy người, những năm gần đây, cũng là dựa vào sự ủng hộ to lớn của những sư huynh sư tỷ bọn họ, Doanh Linh Trúc mới có thể thuận lợi nắm giữ quá trình Đạo Cung như thế.

"Ha ha ha!" Vân Liệt lão tổ của Tào thị Xích Đỉnh thánh tộc cười to không thôi, "Ta đã nói Tử Lê lão nhân ngươi không phải thứ tốt lành gì, suốt ngày chỉ nhớ đến Túy Tiên Đào của ta. Mà thôi, lần này nể mặt phu thê thiếu cung chủ, ta sẽ cho ngươi một viên."

Trong lúc nói chuyện, Vân Liệt lão tổ phất tay áo một cái, hái xuống bảy quả Túy Tiên Đào thành thục, tự mình phân cho mọi người ở đây.

Tử Lê Thánh Tôn phân ra được một trái, Doanh Linh Trúc và vợ chồng Vương Bảo Thánh chia một trái, ngay cả Vương Hựu Huyền thân là tiểu bối đứng ở phía sau hai phu thê Vương Bảo Thánh cũng chia một miếng.

Trừ cái đó ra, ba vị lão giả khác khí vũ hiên ngang bên cạnh bàn đá cũng được mỗi người một cái.

Ba vị lão giả này cũng không phải hạng người bình thường, trong đó có hai vị đều là Thánh Tôn lão tổ một trong ba Thánh tộc của Xích Đỉnh, cuối cùng Thánh Tôn có vẻ hơi trẻ tuổi kia chính là phủ chủ đại nhân của Xích Đỉnh Thánh phủ!

Trong Tập Tiên Viên nho nhỏ này, hôm nay có thể nói là đại lão tụ tập, Thánh Tôn có thể tới trong Xích Đỉnh Thánh Phủ đều tới!

"Túy Tiên Đào" mà Vân Liệt lão tổ đưa ra cũng tuyệt không phải phàm vật, là đào chủng thánh phẩm cực kỳ hiếm thấy trong toàn bộ Thánh Vực, cách mỗi ba ngàn năm mới có thể thành thục chưa tới trăm quả đào, ăn vào có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, tăng trưởng tu vi.

Nếu như mang đi hội đấu giá, một quả Túy Tiên Đào Nhi có thể bán ra hơn mười hai mươi khỏa Tiên Linh Thạch!

Đương nhiên, Vân Liệt lão tổ là Thánh Tôn lão tổ của Tào thị, cũng không thiếu chút tiên linh thạch này, là lấy không bán đào, mà dùng làm hảo hữu gia tộc để kết giao.

Ngoài ra, mỗi một lần Túy Tiên Đào thành thục, hắn đều sẽ phân ra một phần nhỏ, cầm đi phách Thương Bình Thần Hoàng, Bình Thiên Thần Vương, cùng với Thái Sơ Đạo Chủ vuốt mông ngựa, mỗi một vị Đạo Chủ đều có thể phân đến mười viên.

Chỉ dựa vào hạng mục này, đã khiến cho Xích Đỉnh Thánh tộc Tào thị sống rất thoải mái, đi tới chỗ nào cũng sẽ có người cho bọn họ mặt mũi, đụng phải chuyện quan trọng đi Định Âm Thần Cung tìm Thương Bình Thần Hoàng cũng có chút sử dụng tốt.

Mặc dù Túy Tiên Đào được chia ra, nhưng Mộ Dung thị lão tổ và Khương thị lão tổ đều là một trong Xích Đỉnh Tam Thánh tộc lại không ăn, mà cười ha hả thu hồi chúng lại.

Vô cùng rõ ràng, bọn họ ở trong năm tháng dài đằng đẵng đã sớm ăn qua Túy Tiên Đào, nhiều hơn nữa hiệu quả ăn uống bình thường, bởi vậy chuẩn bị lưu lại cho tiểu bối ưu tú trong gia tộc hưởng dụng.

Sau khi ăn đào xong.

Tào thị Vân Liệt lão tổ lúc này mới nghiêm nghị nói: “Tử Lê lão nhi, ngươi triệu tập ba đại Thánh tộc cùng phủ chủ đại nhân Xích Đỉnh, chỉ sợ không đơn thuần là vì mấy quả đào này của ta chứ?”

Trong lúc nói chuyện, hắn còn âm thầm liếc nhìn vợ chồng Doanh Linh Trúc Vương Bảo Thánh một cái, trong lòng vừa hâm mộ lại có vài phần kính sợ.

Hiện giờ hai vị này chính là tuấn kiệt trẻ tuổi có thể bỏng tay nhất toàn bộ Đông Hà thần triều, một người đã sớm thay mặt chấp chưởng đạo cung Thái Sơ hơn một ngàn năm.

Mà một vị khác lại gánh vác thân phận hiền ngoại trợ… Không chỉ bày mưu tính kế thay Thiếu cung chủ Linh Trúc, còn chủ trì rất nhiều biện pháp cải cách của Đạo Cung, bây giờ bộ phận biện pháp đã có hiệu quả, tích lũy dần dần uy vọng cũng tăng lên.

Tử Lê Thánh Tôn cười nói: “Chắc hẳn chư vị đã nhìn ra, lần này là Linh Trúc sư muội của ta và Bảo Thánh huynh đệ, muốn gặp nhóm địa đầu xà của Xích Đỉnh Thánh Phủ chúng ta. Linh Trúc sư muội, tình huống cụ thể như thế nào thì các ngươi tự mình nói đi.”

Sau khi Doanh Linh Trúc nhìn Vương Bảo Thánh một chút, sắc mặt dần dần nghiêm nghị nói: “Chư vị có từng nghe nói qua, trước đó vài ngày chúng ta tổ chức một chi đội ngũ, mạo hiểm xâm nhập phá khu vực phá diệt, mở ra một căn cứ thí nghiệm tinh cổ tộc?”

Lời vừa nói ra, chư vị Thánh Tôn đều nhìn hắn với ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Lão tổ Mộ Dung thị của Xích Đỉnh thánh tộc hơi có chút kích động nói: “Việc này tạo thành hiệu quả oanh động như thế, chúng ta tự nhiên nghe nói. Ta nghe nói, Tiên Hoàng của Hàn Nguyệt Tiên Triều ở Thần Võ thế giới “Thiên Ca” vận khí cực lớn, lẫn vào một bộ đạo thư! Bằng điều này còn chiến thắng Thiên Thụy thánh hoàng.”

Danh khí hiện giờ của Mang Thiên Ca cũng không nhỏ, một thân thực lực lâu dài chiếm lấy hàng đầu của Tân Bình Chân

Tiên Bảng, trước khi không có Đạo thư, mơ hồ có tư cách đánh một trận với Thánh Tôn, hôm nay có Đạo thư, quả nhiên là một bước lên trời, tương lai tiền đồ vô lượng.

Thấy tất cả mọi người đều biết, Doanh Linh Trúc cũng không giải thích nhiều, trực tiếp tiến vào chính đề.

"Là như vậy. Chúng ta ở trong quá trình thăm dò chuyến này, phát hiện một bí mật trọng đại, việc này liên quan đến Tinh Cổ tộc lãnh tụ Tinh Ngũ!" Vẻ mặt Doanh Linh Trúc thập phần nghiêm túc, "Chúng ta hoài nghi hắn còn chưa chết, liền giấu ở trong một khu vực nào đó trong phạm vi thế lực của Xích Đỉnh Thánh phủ! Chúng ta cần chư vị hiệp trợ chúng ta điều tra…"

"Cái gì?"

Chư vị đại lão đều biến sắc.

Lãnh tụ Tinh Cổ tộc tinh ngũ?

Tinh Cổ tộc cường đại cỡ nào, trong tộc có thể xưng tụng "ngường lĩnh", không ai là hạng người hời hợt!

Cường giả bậc này, lại có thể còn sống?!

Trong lúc nhất thời, trong lòng chư vị đại lão đều trở nên nặng nề.

Loại cường giả này, nếu thật sự còn sống, vậy quả nhiên là hậu hoạn vô cùng. Thánh vực thế cục, tựa hồ lập tức trở nên khó lường rồi.

…

Mà ngay lúc các đại lão đang thương nghị chuyện quan trọng, một bên khác của Xích Đỉnh thánh phủ.

Phu phụ Vương Yến, tử đệ Vương thị dưới sự chiêu đãi của Trần Chính Dương, một đường đi tới chủ trạch của Trần thị Tiên Tộc Xích Đỉnh.

Sau một phen quá trình bái kiến trưởng bối, hai vợ chồng nhỏ liền do Trần Chính Dương toàn bộ hành trình tiếp đãi, bắt đầu du ngoạn khắp nơi trong Thánh Phủ Thành.

Nhoáng một cái, lại là mấy ngày.

Một ngày này, vợ chồng Trần Chính Dương và Vương Yến Kiêu đang du lãm một chỗ, cảnh tượng Thánh Tôn lão tổ ngộ đạo kiếm bia nào đó.

Đột nhiên, đồng hồ trên cổ tay Trần Chính Dương kịch liệt lóe lên.

Hắn mở ra nhìn, mới phát hiện nhận được tin tức khẩn cấp của các huynh đệ tộc.

Tin tức nói, tộc nhân tinh anh thế hệ trẻ của Xích Đỉnh Trần thị Trần Bằng Phi, bị người kích lên lôi đài Xích Đỉnh, mà đối thủ chính là con em tinh anh Mộ Dung thị của Xích Đỉnh thánh tộc —— Mộ Dung Cao Đạt!

Trần Chính Dương biến sắc, vội vàng cáo tội phu thê Vương Yến Kiêu, liền chuẩn bị lập tức chạy tới Xích Đỉnh lôi đài.

Phu phụ Vương Yến nghe xong việc này, cũng quyết định đi theo xem một chút tình huống.

Một đám người lập tức một lần nữa leo lên phi liễn, gia tăng đi tới Xích Đỉnh lôi đài.

Con cháu thế gia mỗi người tu luyện lại tôn sùng tu vi vũ lực, một khi đụng phải mâu thuẫn không giải quyết được, tự nhiên sẽ có lôi đài cho bọn họ luận bàn, để giải quyết tranh chấp.

Bởi vậy, lôi đài chính thức tương tự như Xích Đỉnh lôi đài này vốn là các nơi trên thế giới đều có. Thậm chí không chỉ là quan phương, cùng loại với Túy Tiên lâu, nội bộ của Nghênh Tiên lâu loại tửu lâu cao cấp này, đều có lôi đài chuyên môn dùng để luận bàn.

Tốc độ của phi liễn chim quý thú cấp chín không chậm, lao vùn vụt cực nhanh không tới một canh giờ, đã chạy tới bên cạnh lôi đài.

Nhưng cho dù bọn Trần Chính Dương đã dùng tốc độ nhanh nhất, đi vẫn hơi chậm một nhịp.

Thời điểm bọn họ đến, con cháu tinh anh Trần thị Trần Bằng Phi đã bị đánh xuống lôi đài, còn bị đánh rất thảm.

Xung quanh lôi đài đã sớm có một đống lớn tử đệ trẻ tuổi của Trần thị vây quanh.

Nhìn thấy đám người Trần Chính Dương tới đây, những đệ tử trẻ tuổi này lập tức xông tới, lòng đầy căm phẫn hướng Trần Chính Dương lên án: “Chính Dương ca, Mộ Dung Cao Đạt kia quá mức rồi, hắn đem mâu thuẫn của động thiên thánh địa đốt vào trong gia tộc, lấy lý do vinh dự của gia tộc làm đầu bức cho Bằng Phi không thể không cùng hắn lên lôi đài, còn xuống tay độc ác.”

Trần Chính Dương khoát tay áo ý bảo bọn họ đừng vây quanh, sau đó tiện tay chỉ ra một người để hắn nói tỉ mỉ tình huống cụ thể, còn mình thì ngồi xuống cẩn thận kiểm tra thương thế của Trần Bằng Phi một phen.

May mà vết thương của Trần Bằng Phi mặc dù nặng, nhưng không làm bị thương căn bản, dùng đan dược chữa thương tốt nhất dưỡng thương, về nhà tu dưỡng mấy tháng là có thể khôi phục.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, lập tức lấy đan dược tùy thân ra chữa thương cho Trần Bằng Phi.

Công phu chữa thương, hắn cũng đã biết được chân tướng sự việc từ trong miệng tộc nhân.

Trần Bằng Phi của Trần Đỉnh Tiên Tộc, đi theo con đường động thiên thánh địa mà gia tộc an bài, từ khi còn rất nhỏ đã bái nhập môn hạ của 【Linh Khê Động Thiên】 của Kim Xà Tiên Quân, sau đó dựa vào thiên phú và nỗ lực của bản thân hắn, trở thành đệ tử hạch tâm của Kim Xà Tiên Quân.

Ngươi nói tương lai hắn có nhiều thành tựu, vậy khẳng định không được, nhưng tu sĩ thành tựu Thần Thông cảnh hơn phân nửa vẫn có thể làm được.

Trong một Tiên tộc bình thường như Trần thị, tu sĩ Thần Thông cảnh tuyệt đối có thể được xưng là lực lượng tinh anh hạch tâm.

Mà Mộ Dung Cao Đạt của Xích Đỉnh thánh tộc Mộ Dung thị cũng đi theo con đường động thiên thánh địa.

Tuổi của hắn và Trần Bằng Phi không khác nhau lắm, cũng là người rất nhỏ đã bái vào môn hạ của 【Linh Khê Động Thiên】 Tử Hồng Tiên Quân, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của

Tử Hồng Tiên Quân, địa vị so với Trần Bằng Phi mạnh hơn một bậc.

Theo lý thuyết hai người cũng không phải là môn hạ của một tiên quân, đương nhiên sẽ không có quá nhiều gặp mặt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, mọi thứ luôn có ngoại lệ.

Thế hệ này Kim Xà Tiên Quân Tử Tự đông đảo, trong hậu duệ xuất hiện một mầm tiên không tệ tên là 【Kim Linh Vân】.

Bởi vì thiên phú xuất chúng, Kim Linh Vân từ nhỏ đã được Kim Xà tiên quân sủng ái, tục truyền tiên quân có ý truyền y bát.

Bởi vậy địa vị của Kim Linh Vân trong toàn bộ Linh Khê Động Thiên đều không thấp.

Một ít sư huynh sư đệ ưu tú trong các mạch Động Thiên các mạch, cũng đều cảm thấy hứng thú đối với Kim Linh Vân, trong đó bao gồm Mộ Dung Cao Đạt của nhất mạch Tử Hồng Tiên Quân!

Mộ Dung Cao Đạt xuất thân Thánh tộc, đến từ đẳng cấp cầm cao nhân, chỉ là hắn cố gắng đuổi theo Kim Linh Vân nhiều lần bị coi nhẹ.

Vốn cái này cũng không có gì, dù sao sư huynh sư đệ cũng bị hắn bỏ qua nhiều lắm. Hắn tin chắc chỉ cần mình kiên trì, để cho Linh Vân sư tỷ chứng kiến thành ý của mình, một ngày nào đó nàng sẽ bị chính mình đả động.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tình huống đã thay đổi.

Kim Linh Vân ở trong một lần nhiệm vụ sư môn không cẩn thận gặp nguy hiểm, trùng hợp được Trần Bằng Phi cứu giúp. Kim Linh Vân đối với Trần Bằng Phi thập phần cảm kích, về sau nhiều lần tiếp xúc, thời gian lâu dài không ngờ mơ hồ sinh ra vài phần tình cảm thiếu nữ.

Kể từ đó, Trần Bằng Phi tự nhiên bị rất nhiều hâm mộ ghen tị hận, cũng đưa tới Mộ Dung Cao Đạt cừu thị.

Lúc này đây bọn họ đều là nghỉ phép trở về thăm người thân, kết quả lúc cùng bằng hữu du ngoạn trùng hợp ở trong thành tình cờ gặp gỡ, liền gây ra một trận phong ba như vậy.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Trần Chính Dương giao Trần Bằng Phi đã khôi phục được một ít cho đệ tử các gia tộc khác chăm sóc, lúc này mới một lần nữa đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mộ Dung Cao Tại bên cạnh lôi đài cách đó không xa diễu võ giương oai, bộ dáng như người vô sự: "Ngươi và tộc đệ tử của ta đều là Linh Khê Động Thiên, ngươi còn là thân truyền của môn hạ Tiên Quân, tại sao lại bị hạ độc thủ như vậy?"

Mộ Dung Cao Đạt bất quá mới tám chín mươi tuổi bộ dáng, một bộ túi da tốt, chỉ là cười lên có vài phần kiêu ngạo cùng ngạo mạn.

Thấy Trần Chính Dương thay Trần Bằng bay ra khỏi đầu, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh khinh thường: "Bổn thiếu gia đạo là ai khẩu khí cuồng như vậy, thì ra là Trần Chính Dương đích mạch Trần thị. Ha ha~ Cái gì gọi là hạ độc thủ? Chúng ta bất quá chỉ là luận bàn không cẩn thận thu tay lại mà thôi. Ngươi cũng đừng có cái cứt gì đều chụp lên đầu ta."

"Ngươi…" Trần Chính Dương sắc mặt giận dữ, "Ngươi cho rằng chúng ta đều là kẻ ngốc sao? Tới tới tới, có bản lĩnh ngươi ta cũng lên lôi đài một chuyến, ta cũng cho ngươi một lần không thu tay lại được!"

"Ha ha!" Mộ Dung Cao Đạt ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt nhìn hắn một cái: "Trần Chính Dương, ngươi năm nay một trăm hai mươi ba mươi tuổi rồi phải không? Ngươi cũng đã là tu sĩ Tử Phủ cảnh rồi, mà bổn thiếu gia chẳng qua chỉ tám mươi tuổi, tu vi cũng chỉ là Thiên Nhân cảnh. Nếu ngươi thật dám động thủ, bổn thiếu gia sẽ nằm ở chỗ này cho ngươi đánh, cam đoan không đánh trả! Có bản lĩnh thì cứ đánh chết đi."

Con cháu thế gia trẻ tuổi luận bàn, tự nhiên có quy củ trọn vẹn ước định này.

Mộ Dung Cao Đạt cùng Trần Chính Dương huyết mạch thiên phú không sai biệt lắm, đều là tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng.

Thiên phú huyết mạch không tầm thường như thế, tốc độ tu luyện của bọn hắn tự nhiên là cực nhanh. Ở độ tuổi của bọn hắn hiện tại, tuổi tác kém mười tuổi đều sẽ có chênh lệch tu vi không nhỏ, càng đừng đề cập là kém bốn mươi tuổi!

Trần Chính Dương nếu động thủ đánh hắn, thắng cũng là lấy lớn hiếp nhỏ thắng không võ, không chỉ không thể thay Trần Bằng Phi hòa một ván, thậm chí có thể sẽ tạo phản hiệu quả.

Hơn nữa, Thánh tộc Mộ Dung thị người ta cũng không phải là ăn chay, tu vi thiên phú trong tộc có thể cùng Trần Chính Dương sánh vai số lượng không ít, thậm chí còn có người có huyết mạch mạnh hơn hắn ta!

Nếu như Trần Chính Dương thật sự động thủ, sau này Mộ Dung thị tuyệt đối sẽ phái những người trẻ tuổi cùng tầng với mình này trở về.

Thánh tộc, cho dù là Thánh tộc suy tàn, nội tình cũng tuyệt đối không phải Tiên tộc tầm thường có thể so sánh.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Chính Dương nhất thời lúc xanh lúc trắng.

Rõ ràng là cháu bị bắt nạt, nhưng ông ta lại không thể làm gì Mộ Dung Cao Đạt. Tộc nhân Trần thị tuổi tác xấp xỉ cũng đều tức giận không nhẹ. Chỉ tiếc, lấy tư chất thiên phú của bọn họ, cho dù lên lôi đài, cũng còn lâu mới là đối thủ của Mộ Dung Cao Đạt.

Mà lúc này, tộc nhân cùng bằng hữu Mộ Dung Cao Đạt đã bắt đầu ồn ào giễu cợt, lớn tiếng ồn ào cái gì "chỉ là một Tiên tộc cũng dám khiêu chiến với Thánh tộc" các loại.

"Phu quân!" Trần Mạn Thanh kéo tay Vương Yến Kiêu, trong đôi mắt đồng dạng bao hàm một cỗ tức giận, thấp giọng hỏi: "Mộ Dung thị quá khi dễ người, ta có thể đại diện Trần thị ra tay không?"

Rất hiển nhiên, nàng cũng là bị tức giận.

Vương Yến Kiêu khẽ gật đầu nói: " Mộ Dung Cao Đạt kia xuất thân Thánh tộc, còn là thân truyền của Tiên Quân. Nương tử muốn xuất chiến, phải cẩn thận một chút."

"Tiên quân thân truyền mà thôi, cũng không phải Chân Tiên chủng y bát." Trần Mạn Thanh nghe được phu quân đồng ý, liền hiện ra tự tin mãnh liệt, "Phu quân đợi một chút, chờ ta đi thu thập tiểu tử kia."

Vừa mới nói xong.

Trần Mạn Thanh liền ngự khí bay đến trên lôi đài, sau đó cầm kiếm mà đứng, dịu dàng trách mắng: "Ta là Trần Mạn Thanh Xích Đỉnh Trần thị, năm nay chẳng qua tám mươi ba tuổi. Mộ Dung Cao Đạt, ngươi có dám lên lôi đài luận bàn với ta không? Xem bà cô của ta có đánh chết ngươi không!"

Theo Trần Mạn Thanh khiêu khích, Mộ Dung Cao Đạt bên kia nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Trần thị lại còn có đệ tử ngang tuổi có thể đi ra ứng chiến? Hơn nữa nhìn điệu bộ này, hình như còn rất mạnh?

Trái lại Xích Đỉnh Trần thị bên này, tất cả mọi người lại là quét sạch lo lắng trước đó, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Mạn Thanh cẩn thận." Trần Chính Dương trong lòng mặc dù cũng cao hứng, nhưng không muốn Trần Mạn Thanh mạo hiểm, vội dặn dò: "Nếu đánh không lại thì sớm nhận thua, để tránh tiểu tử kia hạ độc thủ."

"Không nghĩ tới Xích Đỉnh Trần thị còn có nữ tử như ngươi." Mộ Dung Cao Đạt nhìn thấy Trần Mạn Thanh lên sân khấu cũng rất bất ngờ, thần sắc hơi có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn không để ở trong lòng, "Cũng được, để bổn thiếu gia đến giáo huấn ngươi một chút."

Dứt lời, Mộ Dung Cao Đạt cũng bay lên lôi đài.

Không có nói nhảm nhiều, hai người trực tiếp ở trên lôi đài thi triển thân pháp huyền kỹ tranh đấu.

Mộ Dung Cao Đạt không hổ là xuất thân Thánh tộc, còn là môn hạ thân truyền của Tiên Quân, một thân tu vi cũng là tinh thuần kiên cố, cơ sở vô cùng ưu tú.

Hơn nữa thiên phú của hắn cũng đạt tới tuyệt thế thiên kiêu Đinh đẳng, lúc ở Thiên Nhân cảnh cũng đã là huyết mạch Đạo Thể tầng thứ năm, đã có được năng lực lĩnh ngộ cùng thi triển thần thông!

Thể hiện trên pháp tắc, chính là trong lúc hắn giơ tay nhấc chân, liền có thể dẫn động một bộ phận pháp tắc thiên địa.

Mà Trần Mạn Thanh lại là xuất thân tốt nghiệp xuất thân từ trường học ưu tú của Vương thị. Giáo dục của Vương thị vô

cùng toàn diện và cứng nhắc, khiến kiến thức cơ bản của nàng vô cùng vững chắc!

Hơn nữa nàng bởi vì gặp được kỳ ngộ do thần đan luyện thành, hơn nữa thân là đãi ngộ ưu tú của con dâu Vương thị, hiện giờ nàng đã dựa vào đủ loại tài nguyên, khiến huyết mạch lột xác đến tuyệt thế Bính đẳng, gần Ất đẳng.

Tuy nói so sánh, tu vi của nàng kém hơn một chút, nhưng huyết mạch so với Mộ Dung Cao Đạt càng ưu tú hơn. Trận chiến này của hai người, có thể nói là lực lượng ngang nhau, gần như khó phân thắng bại.

Biểu hiện của Trần Mạn Thanh, tự nhiên đưa tới các loại hoan hô.

Ngược lại là Mộ Dung Cao Đạt, sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Hắn là thân phận gì? Thế mà bị một nha đầu Trần thị không biết từ nơi nào xuất hiện bức đến mức này.

Tâm tính nóng nảy như thế, Mộ Dung Cao Đạt ngược lại càng đánh càng không thuận, sau một nén nhang vậy mà không cẩn thận lộ ra sơ hở, bị Trần Mạn Thanh bắt lấy cơ hội một kiếm đánh ngã trên mặt đất.

Trên dưới lôi đài nhất thời tiếng hoan hô như sấm dậy, toàn bộ người trẻ tuổi Xích Đỉnh Trần thị đều kích động hò reo, hoan hô lên.

“Đã nhường rồi ~ “

Trần Mạn Thanh cũng thu kiếm.

Vận động kịch liệt làm cho sắc mặt của nàng có chút ửng hồng, cũng may không bị bao nhiêu tổn thương. Có ván này, mặt mũi của Xích Đỉnh Trần thị coi như bảo trụ.

Trần Mạn Thanh trong lòng sung sướng, xoay người chuẩn bị xuống lôi đài.

Đột nhiên.

Đáy mắt Mộ Dung Cao Đạt xẹt qua một vệt hàn ý âm lãnh đến tận cùng, trở tay bấm, trong tay liền nhiều ra một thanh năng lượng kiếm phù khéo léo!

Năm ngón tay hắn mạnh mẽ dùng sức, kiếm phù lập tức bị bóp nát, một đạo kiếm ý khí diễm ngập trời đột nhiên chém về phía Trần Mạn Thanh.

Nhìn uy thế kia, rõ ràng là muốn đưa Trần Mạn Thanh vào tử địa!

Không tốt!

Trần thị Lăng Hư trưởng lão ta đang nấp trong bóng tối lập tức ra tay, muốn ngăn cản tất cả.

Nhưng không ngờ Mộ Dung Cao Đạt dường như đã sớm có chuẩn bị, cũng lập tức xuất hiện Lăng Hư trưởng lão ngăn lại!

Kể từ đó, cũng liền bỏ lỡ cơ hội cứu viện.

Mắt thấy Trần Mạn Thanh sẽ xảy ra chuyện.

Thời khắc nguy cấp, Vương Yến kiêu căng một mực chú ý tình huống lôi đài, thân hình nhoáng một cái, đã trực tiếp lên lôi đài.

Cùng lúc đó, trong tay hắn cũng nhiều ra một đạo ngọc phù, bị hắn bóp nát.

Một tấm khiên năng lượng hình cung từ trong ngọc phù bắn ra nhanh như chớp, chắn trước mặt hắn và Trần Mạn Thanh!

Đây là 【 sự che chở của quân đoàn trưởng 】, chính là át chủ bài mà Vương Yến Kiêu đặc biệt xin trước khi xuất môn.

“Oanh!”

Kiếm khí năng lượng va chạm mạnh với tấm khiên năng lượng, lập tức nổ tung, sóng xung kích năng lượng kinh khủng quét ra.

Đây chính là bạo tạc thuộc về cấp bậc năng lượng Lăng Hư cảnh, cho dù sóng xung kích quét ngang ra đều vô cùng mạnh mẽ, dưới khoảng cách gần, đủ để cho người tu vi không đủ bị trọng thương.

Vương Yến kiêu căng đứng mũi chịu sào, lập tức bị nổ đến miệng phun máu tươi, té bay ra ngoài lôi đài, trong lúc nhất thời không biết sống chết thế nào.

“Phu quân!”

Con ngươi của Trần Mạn Thanh đột nhiên co lại, lập tức kêu lên sợ hãi nhào tới.

“Không tốt!”

Đầu óc Trần Chính Dương cũng là một mảnh “Ầm ầm”, trong nháy mắt cơ hồ trống rỗng.

Cái này, đây là tiết tấu muốn xảy ra đại sự!

Hắn vội vàng cũng lấy ra một ngọc phù bóp nát.

Thời điểm cầm ngọc phù, bởi vì sợ hãi cùng khẩn trương, tay của hắn cũng đang run rẩy.

Cục diện trước mắt, đã không phải là hắn có thể khống chế và xử lý, nhất định phải nhanh chóng mời lão tổ Chân Tiên trong nhà đến đây.

…

Chương 15: Gia tộc Vương thị đông đảo! Tương thân tương ái người một nhà!

…

Chủ trạch Xích Đỉnh Trần thị.

Lão tổ Chân Tiên cảnh Trần Đoàn của Trần thị có vẻ nhàn nhã vô sự, đang cầm lược nhỏ, ở trong sân gảy tóc Kim Vũ Lưu Phượng của mình.

Trông hắn rõ ràng đã có tuổi, thân hình đã không cao ngất như người trẻ tuổi, trên mặt cũng hiện ra vẻ già nua rõ ràng, một đôi mắt cũng có chút đục ngầu, tinh khí thần lại không tệ lắm, lúc chải lông động tác không nhanh không chậm, có vẻ rất nhàn nhã và thoải mái, tựa như một lão già láng giềng bình thường.

Nhìn ra được, cuộc sống cuối đời của hắn coi như thoải mái.

Ngay lúc Trần Chính Dương bóp nát ngọc phù, trong lòng của hắn sinh ra cảm ứng, trong đôi mắt vốn già nua đục ngầu bỗng nhiên bắn ra từng đạo tinh quang.

Buông lược nhỏ, hắn vỗ vỗ Kim Vũ Lưu Phượng, ra hiệu mình rời đi một chút, lập tức vung tay áo rộng lên, xé mở ra một đạo vết nứt không gian, nhấc chân bước vào trong đó.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Thân ảnh Trần Tầm Uy liền xuất hiện ở phía trên lôi đài.

So với bộ dáng nhàn nhã tùy ý ở trong chủ trạch Trần thị, giờ phút này vẻ mặt hắn nghiêm túc, lưng thẳng tắp, một bộ áo bào trắng đón gió lay động, khí thế uy nghiêm, nào còn có nửa điểm bộ dáng lão đầu nhà bên?

Sau khi hắn hiện thân, uy thế của cường giả Chân Tiên cảnh giống như sóng lớn phô thiên cái địa tràn ngập ra, trong nháy mắt bao phủ toàn trường.

Trong lúc nhất thời, không khí chung quanh lôi đài dường như trở nên ngưng trệ.

Một ít tu sĩ Lăng Hư cảnh chung quanh xem náo nhiệt hoặc là thấy thế vội vàng thu liễm khí tức, biểu lộ trên mặt cũng thu liễm, không dám trêu chọc hắn.

Đừng thấy Vương Thủ Triết đánh phó bản gì đó, động một chút là Đạo Chủ kia của Đạo Chủ, kém nhất cũng phải là Thánh Tôn làm bạn, giống như Chân Tiên cảnh rất không đáng tiền vậy.

Nhưng trên thế giới này, tu sĩ Chân Tiên cảnh vẫn là trụ cột vững vàng có địa vị cực cao.

Lấy Xích Đỉnh Thánh Phủ, một trong Đông Hà Trung Thổ Bát Thánh Phủ mà nói, quan phủ, quân đội, thế gia, động thiên thánh địa, tất cả cường giả Chân Tiên cảnh trong thế lực cộng lại, tổng số lượng cũng không đến trăm người, mỗi một cái tự nhiên đều là hạng người tiếng tăm lừng lẫy.

Phải biết, phạm vi cương thổ của Xích Đỉnh Thánh Phủ to lớn, hoàn toàn không thua kém một cái thánh triều. Trong phạm vi lớn như vậy chỉ có chút Chân Tiên cảnh, mật độ trung bình thật sự không cao, ngày bình thường muốn gặp được một người cũng không dễ dàng.

Xích Đỉnh Trần thị sở dĩ được gọi là Tiên Tộc, tự nhiên cũng là bởi vì trong tộc có được Chân Tiên tọa trấn! Mà Trần thị Kiềm Uy lão tổ, cũng tất nhiên là đại nhân vật danh vọng không thấp.

“Bái kiến Trụ Uy lão tổ.”

Các đệ tử Trần thị ở hiện trường đều trang nghiêm hành lễ. Rất nhiều người trẻ tuổi địa vị không hiển hách thậm chí cũng chưa từng gặp qua Trụ Uy lão tổ, chỉ là thông qua bức họa để tìm hiểu.

Trần Chính Dương nhìn thấy lão tổ kịp thời xuất hiện, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Hắn bất chấp mọi thứ, vội vàng xông lên hành lễ nói: “Chử Uy lão tổ, mau cứu Kiêu Kiêu huynh đệ, hắn là hôn phu của Mạn Thanh, con cháu Thần Võ Trường Ninh Vương thị!”

Thần Võ Trường Ninh Vương thị?

Lệ Uy lão tổ không nghe lọt, nhưng mấy chữ "Thần Võ Trường Ninh" lại làm hắn biến sắc.

Hắn vội vàng hạ xuống trước lôi đài, một cỗ tiên linh chi khí mênh mông truyền vào trong cơ thể Vương Yến Kiêu, ánh mắt nhất thời hơi căng thẳng: "Thương thế này không nhẹ nha, Chính Dương, xảy ra chuyện gì rồi?"

Trong lúc nói chuyện, hắn thuận tay móc ra mấy viên đan dược chữa thương cửu phẩm, nhét vào trong miệng Vương Yến.

Đây đã là đan dược chữa thương tốt nhất trong tay hắn rồi, bình thường mình bị thương cũng chưa chắc nỡ dùng, có thể thấy được sự coi trọng đối với Vương Yến Kiêu.

Trần Mạn Thanh ở một bên nghe nói Vương Yến thương thế rất nặng, mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới trong nhẫn trữ vật của mình còn có một bảo vật cứu mạng.

Nàng vội vàng lấy ra một mảnh lá cây dạt dào sức sống từ trong nhẫn trữ vật, nôn nóng đưa cho Trần Tầm uy nghiêm nói: "Tống Uy lão tổ tông, ngài thử một lần lá cây sinh mệnh này xem."

"Đây là…? Khí tức sinh mệnh thật mạnh!" Cáo Uy lão tổ cầm lá cây, trong lòng lập tức giật mình.

Hắn muốn hỏi, nhưng thương thế không đợi người, hắn vẫn cầm lá cây bóp nát, thu nạp năng lượng bên trong vào cơ thể Vương Yến kiêu ngạo.

Một đạo tiên linh chi khí xanh biếc dạt dào nhất thời đem Vương Yến kiêu ngạo vây lại.

Cứ như vậy, sắc mặt Vương Yến Kiêu hôn mê trắng bệch mới hơi khôi phục một chút.

Trần Mạn Thanh thấy thế, cuối cùng thở dài một hơi: "Mảnh lá cây sinh mệnh này là lá cây bảo mệnh Ly Tiên lão tổ phân phát ban thưởng khi ta ở trong Lưu Tiên cốc."

Mỗi một hài tử thông qua lễ khảo hạch tốt nghiệp của Thủ Triết lão tổ đều có cơ hội tiến vào Lưu Tiên cốc bế quan. Về

phần có thể lấy được lá cây sinh mệnh của Ly Tiên lão tổ hay không, phải xem tâm tình của Ly Tiên lão tổ.

Ngươi đến nghĩ cách biểu hiện tốt một chút, thuận tiện hiểu vuốt mông ngựa. Không thể nghi ngờ, tình thương của Trần Mạn Thanh cao hơn bạn cùng lứa tuổi một chút.

“Sinh mệnh lá cây của Trường Ninh Vương thị? Đây chính là át chủ bài bảo vệ tính mạng trẻ tuổi của gia tộc.” Trong đôi mắt của Kỳ Uy lão tổ lộ ra vẻ hâm mộ.

Hắn tự nhiên biết Sinh Mệnh thụ diệp.

Sinh mệnh thụ diệp đối với tu sĩ Tử Phủ cảnh trở xuống mà nói, tuyệt đối là chí bảo cho người chết nhục bạch cốt.

Hắn đã sớm nghe nói Thần Võ Vương thị có một cây Sinh Mệnh Tiên Thụ, không chỉ có lá cây có thể dùng để bảo mệnh tiểu bối trong tộc, Sinh Mệnh Tiên Thụ tản mát ra tiên linh chi khí cũng có hiệu quả chữa thương và dưỡng sinh cực mạnh.

Cũng bởi vì sự tồn tại của cây Sinh Mệnh Tiên Thụ này, có không ít cường giả đã có tuổi đến tuổi già đều sẽ lựa chọn đi Vương thị dưỡng lão, để kéo dài tuổi thọ, sống thêm vài năm, hiện giờ Lưu Tiên Cốc của Thần Võ Vương thị đã trở thành thánh địa dưỡng lão được công nhận, danh ngạch vô cùng xinh đẹp.

Tiên Tộc Chân Tiên Cảnh bình thường như hắn, muốn cướp được một cái tư cách tiến vào Lưu Tiên Cốc cũng không dễ dàng.

Hiện tại Khuyết Uy lão tổ cũng phản ứng lại. Nha đầu này chính là đứa nhỏ gia tộc đưa đến Thần Võ Trường Ninh để học, Trần Anh Uy hắn lúc trước còn tự mình trằn trọc mở đường cho nàng, cầu một vị đệ tử tinh anh của Vương thị mới được tính.

Bất quá hắn quả thật không nghĩ tới, trong mấy chục năm ngắn ngủn đứa nhỏ này cư nhiên đã trưởng thành đến tình trạng như thế, còn mang về một đệ tử phu quân của Vương thị.

Lúc này, Trần Mạn Thanh thấy tình huống Vương Yến Kiêu ổn định lại và có chút chuyển biến tốt đẹp, tâm thần vốn bối rối luống cuống cũng dần dần bình tĩnh lại, hồi tưởng lại lời phu quân dặn dò.

Nàng vội vàng dùng đồng hồ truyền tin nói sơ qua về tình hình trong các tiểu gia tộc.

Thành viên trong nhóm tiểu gia tộc này, tất cả đều là hậu duệ trực hệ của Vương Yến Kiêu thái gia gia Vương Hoành Thước. Tổng số người cũng không tính là nhiều. Tin tức của nàng vừa phát ra ngoài, lập tức bị Vương Hồng Thước chú ý tới.

Sau khi Vương Hoành Thước biết được tình huống không khỏi lo lắng, vội vàng liên hệ với trưởng bối trong gia tộc!

Rất nhanh, đồng hồ của Trần Mạn Thanh liền nhận được một tin tức lạ lẫm: "Ta tên là Vương An Diệu, gửi tọa độ vị trí cho ta."

Đúng là lão tổ đời chữ "An" tự mình liên hệ, Trần Mạn Thanh vội vàng dựa theo yêu cầu, phân vị trí cho Vương An Diệu.

Rất nhanh, một vị nam tử trung niên bộ dáng có chút không tầm thường, liền mang theo một cô gái trẻ tuổi cùng nhau xé rách không gian truyền tống tới.

Rất hiển nhiên, hắn chính là "Vương An Diệu" vừa mới phát tin tức cho Trần Mạn Thanh.

Vương An Diệu chính là hậu duệ đời chữ "An" của Trường Ninh Vương thị, đứng hàng thứ hai mươi lăm trong cùng thế hệ, là cháu trai đích thứ của Vương Thủ Triết thứ tử Vương Tông Thụy nhất mạch, phụ thân của hắn là vương thất tân.

Vì vậy, đừng nhìn Vương An Diệu này "thanh danh không hiển hách" trong gia tộc, gần như không có tần suất xuất hiện, nhưng thật sự là một trong những chắt trai của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam!

Mà cô cô ruột của hắn ta chính là Nữ quân Thần Vương Chi lừng lẫy đại danh của Vương thị!

Mà Vương An Diệu, mặc dù không hào quang chói mắt như lão Thất Vương An Nghiệp đời chữ An, biểu hiện cho tới nay cũng chỉ có thể coi là trung quy trung củ, thủy chung xếp ở danh sách thứ năm của gia tộc, nhưng bây giờ hắn đã hơn hai nghìn sáu trăm tuổi, tu vi cũng đã đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ.

Hắn như vậy, không hề nghi ngờ là một trong những tinh anh chủ lực của gia tộc.

Ánh mắt hắn đảo qua toàn trường, liền chắp tay nói với Trụ Uy lão tổ: “Tri Uy lão tổ, tại hạ chính là 【Vương thị Đông Hà Thông Tấn Tổng Ti】 người phụ trách Xích Đỉnh Phân Ti Vương An Diệu, ta nhận được tin tức gia tộc nói là có tộc nhân xảy ra chuyện.”

“Hóa ra là An Diệu lão tổng.”

Trần Tầm Uy cũng nhận ra Vương An Diệu, biết đối phương có thân phận phi phàm, tương lai cũng tất nhiên là một Chân Tiên.

Hắn không dám có nửa phần nhờ đại địa hoàn lễ nói, “Đứa nhỏ xảy ra chuyện gọi Vương Yến kiêu, bất quá hiện tại thương thế đã ổn định. Chính Dương, Mạn Thanh, vừa lúc, các ngươi lại đây đem tình huống nói rõ một phen.”

Trong lúc nói chuyện, Vương An Diệu cũng nhìn thấy Vương Yến kiêu tử vẫn hôn mê bất tỉnh.

Hắn vội vàng kiểm tra thương thế của Vương Yến Kiêu, phát hiện hắn không nguy hiểm tới tính mạng, lúc này mới nhắc nhở một cô gái xinh đẹp bên cạnh dẫn tới: “Nguyệt Anh, ngươi chăm sóc đứa nhỏ này trước đã.”

“Vâng, An Diệu lão tổ.”

Vương Nguyệt Anh lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng mở một lều trại hành quân trong nhẫn trữ vật, bố trí Vương Yến Kiêu cho tốt, để hắn nghỉ ngơi khôi phục, đồng thời cũng dùng một loạt thủ đoạn trị liệu mà Vương thị tự sử dụng, giúp họ nhanh chóng khôi phục.

Vương Nguyệt Anh là con cháu tinh anh đời thứ mười tám “Nguyệt” của gia tộc, hiện tại đã hơn tám trăm tuổi, Thần Thông cảnh hậu kỳ, trước mắt đi theo Vương An Diệu làm thư ký.

Mà khi nàng bận rộn, Uy lão tổ Trần Đoàn và Vương An Diệu ở bên kia, cũng thông qua Trần Chính Dương và Trần Mạn Thanh tự thuật rõ ràng tiền căn hậu quả sự tình.

Ánh mắt hai người nhất thời nhìn chằm chằm một bên, sắc mặt trắng bệch, chân như nhũn ra, Mộ Dung Cao Đạt muốn chạy nhưng lại không dám chạy.

Rất rõ ràng, lúc này Mộ Dung Cao Đạt cũng đã ý thức được mình gây họa.

Nhưng mà Vương An Diệu chỉ tùy ý nhìn hắn ta một cái, rồi ánh mắt nhắm ngay vào vị trưởng lão Lăng Hư cảnh của Mộ Dung thị.

Hắn trầm giọng mở miệng, sắc mặt lạnh lùng uy nghiêm: "Là ngươi ngăn cản Trần thị Lăng Hư trưởng lão cứu viện?"

Sắc mặt trưởng lão Mộ Dung thị Lăng Hư vô cùng khó coi.

Nếu là chỉ có Trần thị, tất nhiên hắn không sợ, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới cô gái Trần thị kia lại dính dáng không rõ với Thần Võ Vương thị, càng kỳ quái hơn chính là lại còn làm bị thương một con cháu Vương thị.

Vương thị mấy năm nay phát triển như mặt trời ban trưa, mặc dù không lịch sử lâu đời như Cổ Thánh tộc, nội tình thâm hậu, nhưng cũng không phải một tu sĩ Lăng Hư cảnh nho nhỏ như hắn có thể trêu chọc nổi.

Đáng tiếc sự tình đã phát sinh, bọn họ cũng không phải tiểu nhân vật không có họ, chạy cũng vô dụng, hai người cũng đành phải kiên trì lưu lại, đồng thời âm thầm thông tri gia tộc, mời trưởng bối gia tộc tới xử lý việc này.

Chẳng qua ngọc phù cầu viện quá mức trân quý, hắn không nỡ, cho nên chỉ phái người đi mời trưởng bối gia tộc, cho tới bây giờ vẫn chưa tới mà thôi.

Đối mặt với uy áp của Vương An Diệu, Lăng Hư trưởng lão của Mộ Dung thị kiên trì trả lời: "An Diệu lão tổng, đây là một hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Vương An Diệu cười lạnh nói: "Đỉnh võ trên lôi đài của con cháu Mộ Dung thị các ngươi, vận dụng Lăng Hư kiếm phù vượt xa tu vi của bản thân đánh lén đối thủ, ngươi không những không ngăn cản, ngược lại còn quấy nhiễu người ngoài cứu viện! Bây giờ ngươi lại nói với ta là hiểu lầm? Ha ha ha, chẳng lẽ là coi Trường Ninh Vương thị chúng ta là kẻ ngốc sao?"

Tổng ty thông tin Đông Hà của Vương thị là ty thông tin cỡ lớn mà ban đầu Vương Phú Quý đưa ra trong triều đình Đông Hà, trong giai đoạn đầu tổng cộng có bảy ngàn Hỗn Độn linh thạch!

Nhiều năm như vậy, tổng ty thông tin của Vương thị Đông Hà đã sớm phát triển trở thành một chức bá chủ, hàng năm đều sinh ra nước chảy, tiền thuế đều là con số trên trời, cũng đã dẫn động sự phát triển của các nơi!

Mặc dù Vương An Diệu còn chưa trở thành Chân Tiên, nhưng lấy thực lực Lăng Hư cảnh hậu kỳ và bối cảnh Thần Võ Vương thị của hắn, cộng thêm thân phận của lão tổng Thông Tấn Ty, địa vị trên mảnh đất Xích Đỉnh thánh phủ này cũng không thấp, cũng không có gia tộc nào đui mù, không có việc gì sẽ đi trêu chọc Thông Tấn ti!

Theo Vương An Diệu tức giận, Trần thị Kỳ Uy lão tổ cũng cười lạnh bắt đầu tạo áp lực cho Lăng Hư trưởng lão Mộ Dung thị kia: “Hôm nay nếu không có yến kiêu tiểu tử mạng lớn, lại có lá cây sinh mệnh hỗ trợ, sợ là hắn khó thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng. Hôm nay tuy hắn miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng, nhưng nội thương lại vô cùng nghiêm trọng, sau này còn không biết phải điều dưỡng bao lâu! Chuyện này, Mộ Dung thị các ngươi nhất định phải cho ra một cái công đạo.”

Nhưng hắn vừa dứt lời, liền có một tiếng cười lạnh vang lên: “Trần Tầm uy, khẩu khí ngươi thật lớn.”

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Không gian phía trên lôi đài lại lần nữa bị xé mở ra một đạo vết nứt không gian, một bóng người từ trong đó cất bước đi ra, ngăn ở phía trước Mộ Dung Cao Đạt cùng Lăng Hư trưởng lão Mộ Dung thị kia.

Đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, tay áo phấp phới, một thân khí tức mênh mông, rõ ràng giống với Trần Tầm uy phong, cũng là một vị cường giả Chân Tiên cảnh.

Hắn ta lạnh lùng nhìn Trần Tầm uy, tức giận trả lời: “Người không biết còn tưởng rằng Trần thị các ngươi là Thánh tộc, Mộ Dung thị chúng ta chính là Tiên tộc.”

Mộ Dung Cao Đạt vừa nhìn thấy lão giả này, lập tức giống như là gặp được người tâm phúc, vội vàng tiến lên khóc lóc kể lể nói: "Ngọc trụ lão tổ tông, ta sai rồi! Ta chính là nhất thời tình thế cấp bách, mới phạm phải sai lầm lớn bằng trời, cầu lão tổ trách phạt."

Vị lão giả Chân Tiên này chính là một trong những trưởng lão Chân Tiên của Thánh tộc Mộ Dung thị - Mộ Dung Ngọc Trụ! Mà Mộ Dung Cao Đạt kia chính là hậu duệ ưu tú nhất mạch Mộ Dung Ngọc Trụ.

Đối với một Chân Tiên trưởng lão cực hạn thọ nguyên có thể đạt tới vạn năm mà nói, số lượng huyết mạch hậu duệ thường có thể đạt tới một con số phi thường đáng sợ, tự không có khả năng mỗi hậu duệ đều có được tiềm lực Chân Tiên chủng.

Trên thực tế, đừng nói là Chân Tiên chủng, hậu duệ có được tiềm lực Lăng Hư cảnh cũng được cho là vô cùng ưu tú, sẽ được trọng điểm quan tâm, bồi dưỡng trọng điểm.

Dù sao, không phải mỗi thế gia đều sẽ giống như Vương thị, lập tức làm ra nhiều bản sao khác nhau, chuyên môn dùng để khảo nghiệm và trợ cấp cho con cháu hậu bối.

Như Mộ Dung Cao Đạt tư chất bực này, trong nhất mạch Mộ Dung Ngọc Trụ đã xem như thập phần ưu tú, đương nhiên là được Mộ Dung Ngọc Trụ sủng ái.

Huống chi Mộ Dung Cao Đạt Sư từ động thiên Thánh Địa Tử Hồng Tiên Quân, theo tương lai trưởng thành, cơ duyên, chưa hẳn không có hy vọng thành tựu Chân Tiên.

Bởi vậy Mộ Dung Cao Đạt khóc lóc kể lể như thế, Mộ Dung thị Ngọc Trụ lão tổ nhất thời mềm lòng vài phần, hừ lạnh bao che khuyết điểm nói: "Ngươi thật sự đủ hoang đường, lần này sau khi trở về, nhất định không tha cho ngươi."

Sau khi nói xong, Ngọc Trụ lão tổ lạnh lùng liếc nhìn Trần Tầm uy, nhưng không hề để hắn ta ở trong lòng, mà dùng ánh mắt hơi kiêng kỵ nhìn về phía Vương An Diệu, cố nặn ra một nụ cười nói: "Đúng là thằng ranh con Mộ Dung thị bọn ta đã sai rồi. Thế nhưng, hắn chung quy vẫn là một đứa trẻ chưa đến trăm tuổi, mà hài tử quý phương cũng chưa từng xảy ra chuyện gì. An Diệu lão tổng cũng là đại nhân vật trong Xích

Đỉnh Phủ thành này, cũng có giao tình với Mộ Dung thị ta, không bằng, lão hủ thiết yến…”

“Hoang đường!”

Mắt thấy Mộ Dung Ngọc Trụ lại có ý đồ nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, sắc mặt Vương An Diệu phát lạnh, cả giận nói: “Con của nhà chúng ta thiếu chút nữa bị đánh chết. Ngọc Trụ lão tổ ngươi còn muốn bao che khuyết điểm? Ngươi cảm thấy, chỉ riêng thiết yến này bồi tội là có thể qua sao?”

Ngọc Trụ lão tổ bị hắn không chút lưu tình trước mặt trách cứ, thần sắc cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng dần dần thu lại: “Vương An Diệu, ta kính sau lưng ngươi là Thần Võ Vương thị, mới cho ngươi mấy phần mặt mũi! Thế nào, ngươi còn muốn được một tấc lại muốn tiến một thước sao?”

“Ở Xích Đỉnh Thánh phủ này, Thánh tộc Mộ Dung thị chúng ta mới là bá chủ hào cường địa phương! Không có chúng ta tương trợ, những sản nghiệp này của Vương thị các ngươi có thể đặt chân hay không vẫn là một vấn đề!”

Sản nghiệp của Thần Võ Vương thị làm rất lớn, gia chủ Vương Thủ Triết thậm chí từng âm thầm bố trí thiên hạ, cứu vớt cả thế giới! Nhưng mà, những thứ này dù sao cũng là bí mật mà chỉ có đám đông nhỏ cấp cao mới biết được, Chân Tiên lão tổ bình thường như Mộ Dung Ngọc Trụ tất nhiên là không có cơ hội biết đến.

Mà bản thân Vương thị cũng vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ tuyên dương những thứ này, thực lực mạnh nhất bày ra bên ngoài cũng chẳng qua là mấy Thánh Tôn cung phụng mà thôi.

Chỉ với tộc nhân Vương thị bản tộc mà nói, “lợi hại nhất” cũng bất quá là “Trước mắt thực lực còn ở Chân Tiên đại hậu kỳ Vương Lung Yên mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói Thánh tộc Mộ Dung thị không để Thần Vũ Vương thị vào mắt.

Chỉ là thân là Thánh tộc kéo dài mấy chục vạn năm, bọn họ tự có ngạo khí và át chủ bài của mình, tuy kiêng kỵ Vương thị, nhưng không có nghĩa là gặp chuyện sẽ cúi đầu nhận sai với Vương thị.

Chuyện này huyên náo không nhỏ, trong lúc nói chuyện, chung quanh đã vây kín đám người xem náo nhiệt. Đây cũng là nguyên nhân mà Mộ Dung Ngọc Trụ lão tổ muốn nhẹ nhàng lừa gạt qua.

Nhưng Vương An Diệu nghe được lời này, lại giận dữ cười: "Được được được, nghe được giọng điệu của Ngọc Trụ lão tổ, con dâu và con nối dõi của Vương thị ta thiếu chút nữa bị đánh chết, vẫn là Vương thị chúng ta sai rồi. Ngài đây là cảm thấy Vương An Diệu ta chỉ là Lăng Hư cảnh hậu kỳ, bối phận tu vi không đủ, không có tư cách xử lý việc này đúng không?"

"Được! Ngươi chờ đó."

Dứt lời, hắn liền nâng lên đồng hồ thông tin, điểm vào một nhóm trưởng lão gia tộc tên là 【Tương thân tương ái người một nhà】, bắt đầu lắc người: "Xin hỏi trong nhà vị trưởng lão Chân Tiên nào, hoặc là trưởng bối ở phụ cận Xích Đỉnh thánh phủ? Ta ở Xích Đỉnh thánh phủ thành này gặp phải chút chuyện, cầu viện! Khẩn cấp! Đẳng cấp!"

Quần này là một trong những nhóm lớn đẳng cấp cao nhất của Vương thị, tư cách vào nhóm hà khắc, yêu cầu tu vi thấp nhất cũng phải đạt tới Lăng Hư cảnh!

Cũng là bởi vậy, trong đám thường xuyên có đại lão qua lại, trưởng lão Chân Tiên cảnh, một số nhân vật cấp bậc của dòng chính Vương thị thỉnh thoảng cũng sẽ nổi lên. Nếu như thật sự có chuyện quan trọng, mọi người trong đám đều có thể giải quyết vấn đề.

Đây cũng là phương châm xử sự từ trước đến nay của Vương thị, tương thân tương ái, đoàn kết hỗ trợ.

Bởi vậy, tin tức này của hắn vừa phát ra, trong đám trưởng lão gia tộc nhất thời một trận xôn xao, có rất nhiều trưởng lão nhao nhao mạo hiểm truy hỏi Vương An Diệu xảy ra chuyện gì?

Vương An Diệu nhanh chóng giải thích hai câu.

Rất nhanh, liền có một tộc lão gọi là 'Vương Tông Tài' nổi tiếng nói: "Ta làm việc ở Kim Đào thánh phủ sát vách, chạy tới đây cần chút thời gian. An Diệu tiểu tử ngươi lên trước một chút, ta rất nhanh sẽ tới."

Sau hắn, rất nhanh lại có nhiều tộc lão Vương thị nổi lên, biểu thị đang ở gần Thánh phủ, hoặc là ở Lạc Kinh, chuẩn bị chạy tới trợ quyền.

Nhìn những tộc lão này lên tiếng, trong lòng Vương An Diệu ấm áp, chỉ cảm thấy vô cùng kiên định, ngay cả tâm tình phẫn nộ cũng tiêu tan không ít.

Những tộc lão này hoặc là bối phận cao, hoặc là thực lực mạnh, có rất nhiều người trước kia hắn căn bản chưa từng tiếp xúc qua, hôm nay nghe một câu của hắn, lại đều phải vạn dặm xa xôi chạy đến chống lưng cho hắn. Đây chính là Trường Ninh Vương thị, Vương thị khiến hắn tự hào và kiêu ngạo.

Trong lòng Vương An Diệu đã nắm chắc, đang chuẩn bị buông đồng hồ.

Bỗng nhiên.

Một người trong nhóm tên 【Vương Hựu Huyền】 mạo danh nói: "An Diệu lão tổ, trùng hợp ta ở Xích Đỉnh thánh phủ, tọa độ phát cho ta, ta sẽ đến ngay!"

Hựu Huyền?

Theo hắn mở miệng, trong đám tộc lão nhất thời đều yên lòng.

Hựu Huyền mặc dù còn chưa đến 1500 tuổi, nhưng đã là tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ!

Hơn nữa, bởi vì thiên bẩm huyết mạch của hắn cực cao, đã đạt đến tư chất Đạo Tử, bởi vậy dù cho hắn vừa mới Chân Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng ở trong Chân Tiên cảnh cũng thuộc về sức chiến đấu rất mạnh, phi thường có thể đánh!

Có hắn ở đây, chuyện này thỏa đáng.

Cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Viên.

Vương Hựu Huyền vừa ăn xong Túy Tiên Đào nhận được tọa độ, liền truyền âm cho cha mẹ Doanh Linh Trúc và Vương Bảo Thánh đang thương nghị sự tình với các vị đại lão: "Cha, mẹ, hai người tiếp tục họp. Trong tộc có tiểu bối ở gần xảy ra chuyện, con đi xử lý một chút."

Nói xong, hắn lại nhìn về phía mấy vị đại lão Thánh Tôn nhìn tới, lễ phép tạ lỗi một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi Tiên viên.

Sau khi ra khỏi tiên viên, hắn mới xé mở không gian đi đến vị trí tương ứng.

Nhưng ngay cả Vương Hựu Huyền cũng không ngờ, ngay trong khoảnh khắc hắn rời khỏi Tiên viên này, trong nhóm 【tương thân tương ái người một nhà】 lại có một cái tên lặn dài dưới nước bốc lên: "Con cũng ở gần đây. Lập tức đến ngay!"

Theo cái tên này vừa xuất hiện, trong đám người lập tức sôi trào.

Thậm chí ép một hộ địa phương chuyên nghiệp khác là Vương Thủ Triết cũng vội vàng nổi bọt: "Vương Lạc Tĩnh, ngươi chú ý đúng mực cho ta."

Đáng tiếc, tin tức chờ hắn phát ra, Vương Lạc Tĩnh vừa rồi lại im lặng, hiển nhiên đã bắt đầu lên đường.

Mà lúc này.

Ngọc Trụ lão tổ cũng chú ý tới hành động của Vương An Diệu. Mặc dù bản thân ông ta không quen dùng, nhưng vẫn hiểu rất rõ công năng của đồng hồ, vừa nhìn điệu bộ này của ông ta là biết ông ta đang cầu cứu người.

Hắn ta không khỏi cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi muốn làm lớn chuyện thì gọi trưởng bối nhà ngươi tới Mộ Dung thị của ta đi. Ta cũng không có thời gian ở đây."

Nói xong, hắn xách Mộ Dung Cao Đạt lên chuẩn bị xé rách không gian rời đi.

"Chờ một chút, trưởng bối trong nhà ta lập tức tới ngay!"

Vương An Diệu đâu chịu để bọn họ đi như vậy?

Lúc này, hắn lóe lên một cái chắn trước mặt Ngọc Trụ lão tổ, đồng thời vung tay lên, một đạo không gian ba động nhộn nhạo ra, trong nháy mắt đánh gãy động tác xé rách không gian của Mộ Dung Ngọc Trụ.

…

Chương 16: Thực lực và địa vị hiện giờ của Vương thị!

…

“Láo xược, mau lùi lại!”

Ngọc Trụ lão tổ của Mộ Dung thị dù sao cũng là trưởng lão của Thánh tộc, ngày thường cũng là ngang ngược kiêu ngạo đã quen. Thấy Vương An Diệu không nể mặt hắn ta như thế, sắc mặt hắn ta phát lạnh, ống tay áo phất lên, một luồng Chân Tiên huyền kình mênh mông cuốn về phía Vương An Diệu, chấn động khiến hắn ta bay ngược ra ngoài.

Mặc dù Thần Võ Vương thị ở một hai ngàn năm gần đây sắc bén quật khởi rất nhanh, danh tiếng không nhỏ, nhưng danh tiếng có lớn hơn nữa thì như thế nào? Lúc hắn thành tựu Chân Tiên, Thần Võ Vương thị còn không biết ở xó xỉnh nào.

Huống chi, Quá Giang Long cho dù mãnh liệt, chẳng lẽ còn có thể đè ép địa đầu xà hắn hay sao?

Vương An Diệu cũng không ngờ Mộ Dung Ngọc Trụ lại trực tiếp động thủ, còn ra tay nặng như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh bay ra xa mấy trượng mới lảo đảo rơi xuống đất.

Dưới nội phủ bốc lên, một sợi máu tươi từ khóe miệng hắn chảy xuống, nhìn cực kỳ chói mắt.

Cũng vừa đúng lúc đó.

Trên bầu trời bỗng nhiên bị người ta xé ra một khe hở không gian thật lớn.

Bên trong làn gió phần phật, một vị hắc y nữ tử khí chất thần bí thâm thúy từ bên trong cất bước đi ra.

Cũng không biết xuyên qua khoảng cách bao xa, vượt qua bao nhiêu không gian, toàn thân nàng tựa như bao phủ đầy phong sương, bước đi, một bộ váy dài màu đen tung bay lên xuống, trên làn váy các loại kỳ trùng dị cổ trang trí các loại hoa văn giống như vật còn sống tản mát ra dao động năng lượng quỷ

bí, làm cho da đầu người ta run lên, kìm lòng không được sinh lòng kính sợ.

Nàng này chính là lão Ngũ, người đời chữ "Lạc" đời thứ bảy của Vương thị, Vương Lạc Tĩnh.

Bây giờ, Thần Võ Trường Ninh Vương thị, nàng chính là nhân vật cấp lão tổ tông!

Vừa đến nơi, đã thấy Vương An Diệu bị một lão đầu Chân Tiên đánh bay thổ huyết, đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, trong lòng lập tức có một luồng tức giận không thể ngăn chặn dâng lên.

"Dám ức hiếp tộc nhân Vương thị ta, muốn chết!"

Cánh tay ngó sen vừa nhấc, bàn tay ngọc ngà như gọt hành của nàng đột nhiên vỗ về bên kia, một cỗ năng lượng mênh mông mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc liền hóa thành một bàn tay năng lượng đánh xuống giữa trời!

"Oanh!"

Dưới uy thế khủng bố, Ngọc Trụ lão tổ Mộ Dung thị chỉ kịp giơ tay ngăn cản một chút, đã bị một cái tát kia đánh cho hung hăng đập lên lôi đài.

"Oanh long long"

Trong tiếng nổ rung trời, cả tòa Xích Đỉnh lôi đài đều bị nổ thành mảnh vỡ.

Biến cố bất ngờ như thế, không kịp phòng bị, làm cho hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ!

Nàng đến tột cùng có lai lịch ra sao, lại có thể dùng một bàn tay đánh ngã Mộ Dung Ngọc Trụ?

Phải biết, Mộ Dung Ngọc Trụ chính là cường giả Chân Tiên cảnh lâu năm, muốn một chưởng đánh hắn thành như vậy, thế tất phải có thực lực nghiền ép tuyệt đối mới được. Đây không phải là chuyện cường giả Chân Tiên Cảnh bình thường có thể làm được.

Trong không gian yên tĩnh.

Lại là một đạo vết nứt không gian xuất hiện trên không trung, một đạo thân ảnh khí vũ hiên ngang từ bên trong cất bước đi

ra, đáp xuống phía dưới.

Người đến chính là một trong những người nổi bật trong thế hệ trẻ của Vương thị, Vương Hựu Huyền.

Chú ý tới tình huống trước mắt, bước chân của hắn cũng dừng lại, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Hắn cũng không nghĩ tới, chính mình vẻn vẹn chỉ là công phu tập tiên viên, tình huống cư nhiên đã long trời lở đất.

Hắn nhìn Vương Lạc Tĩnh lơ lửng trên không, lại nhìn lôi đài bị đánh nổ một cái, không khỏi bất đắc dĩ sờ lên mũi.

Sao Lạc Tĩnh lão tổ lại ở đây?

Được rồi, hắn thừa nhận mình đến chậm một bước, sự tình trở nên càng thêm tồi tệ.

"Đa tạ Lạc Tĩnh tổ cô nãi nãi cứu viện."

Lúc này, Vương An Diệu bị thương cũng đã phục hồi tinh thần lại. Hắn vội vàng nuốt một viên đan dược rồi bước nhanh về phía trước hành lễ, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh lộ ra một tia kính sợ.

Lạc Tĩnh tổ cô nãi nãi chính là nhân vật cấp truyền kỳ của gia tộc, tiểu bối trong tộc có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Chẳng qua hành tung của lão nhân gia nàng từ trước đến nay phiêu hốt bất định, thích nhất vân du thế giới bắt các loại kỳ trùng dị cổ. Nhưng chưa từng nghĩ, lão nhân gia nàng lại trùng hợp xuất hiện ở Xích Đỉnh thánh phủ.

Hựu Huyền bái kiến Lạc Tĩnh lão tổ."

Vương Hựu Huyền đi chậm một bước cũng vội vàng tiến lên hành lễ, thái độ cung kính nói không nên lời.

Hắn với tư cách đại năng Đạo Chủ chuyển thế, huyết mạch khởi bước chính là Tiên Thiên Thánh Tử, tu vi tự nhiên là một đường bão táp mãnh liệt, là kỳ tài ngút trời, là thiên chi kiêu tử trong mắt thế nhân. Nhưng trong gia tộc, thủy chung có một nhóm lão tổ tông có thực lực khủng bố, khiến hắn không thể theo kịp, trong lòng cũng kính sợ không thôi!

Nhớ ngày đó, khi còn trẻ hắn cũng từng thỏa thuê mãn nguyện, muốn cùng đại ca nhị tỷ bọn họ cùng nhau làm ra một phen sự nghiệp kinh thiên địa khiếp quỷ thần, đáng tiếc, sự thật lại thường thường khiến người ta bất đắc dĩ.

So sánh với những trưởng bối biến thái kia, chút thành tựu của bọn họ thật sự là…

"Không sao." Vương Lạc Tĩnh lạnh nhạt phất phất tay: "Ta chẳng qua là vừa đi ngang qua Xích Đỉnh thánh phủ mà thôi."

Bây giờ một thân tu vi của nàng đã sớm đạt đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ, trong số những người chiếm cứ top mười trên Thần Võ Trường Ninh có nàng là một.

Càng đừng nói, một thân bản lĩnh của nàng hơn phân nửa còn ở trên đại quân Trùng tộc, đơn đấu trên lôi đài tuyệt đối không phải điểm mạnh của nàng!

Tu sĩ cảnh giới Nhàn Chân Tiên, tất nhiên là không đủ cho nàng thu thập!

Đang khi nói chuyện, Ngọc Trụ lão tổ của Mộ Dung thị đã mang theo con nối dõi Mộ Dung Cao Đạt, cực kỳ chật vật bò dậy từ trong lôi đài rách nát.

So với lúc vừa ra trận tay áo bồng bềnh, khí độ không tầm thường, áo bào của hắn lúc này rách nát, trên mặt và trên mặt áo đều dính vết bẩn, Mộ Dung Cao Đạt bị hắn xách trong tay sắc mặt càng trắng bệch, thoạt nhìn rất chật vật.

Sắc mặt Mộ Dung Ngọc Trụ âm trầm dị thường nhìn chằm chằm Vương Lạc Tĩnh: "Các hạ ức hiếp Mộ Dung thị ta không có người sao?"

"Ngươi là cái thá gì? Khi dễ ngươi thì đã sao?" Vương Lạc Tĩnh khẽ nhướng đôi mi thanh tú, lại tát một cái: "Dám khi dễ con cháu Vương thị ta, đánh ngươi một trận cũng coi như nhẹ rồi!"

Lần này Mộ Dung Ngọc Trụ đã có phòng bị, vội vàng kéo Mộ Dung Cao Đạt lách mình tránh né, cuối cùng cũng tránh được một chưởng này của Vương Lạc Tĩnh.

Cùng lúc đó, hắn cũng vội vàng bóp nát ngọc phù liên lạc lắc lư người.

Thực lực của nữ nhân này quá biến thái, thế cục trước mắt đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn, nếu lão tổ tông không đến, sợ là không thu tràng được.

Mà cũng chỉ trong nháy mắt này.

Trong Tập Tiên Viên, Mộ Dung thị Thánh Tôn lão tổ có thần niệm tương liên với ngọc phù truyền tin sinh lòng cảm ứng, lúc này sắc mặt hơi đổi, gián đoạn họp với một đám đại lão, tố cáo tội xé không gian chạy tới hiện trường.

Lúc này Doanh Linh Trúc, Vương Bảo Thánh, cùng với mấy đại lão Thánh Tôn còn lại cũng phát hiện không thích hợp.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, dứt khoát không họp nữa, cùng nhau xé rách không gian theo sát phía sau.

Rất nhanh, một đám Đại La Thánh Tôn đồng loạt giáng lâm trên lôi đài đã biến thành phế tích, uy thế khủng bố tràn ngập ra, toàn bộ bầu trời đều biến sắc.

Mà lần đầu tiên đám đại lão này nhìn thấy chính là cảnh tượng Vương Lạc Tĩnh đánh Mộ Dung Ngọc Trụ tơi bời.

Tràng diện kia, sao lại là một chữ thảm.

Lão tổ Thánh Tôn Mộ Dung Thành - Mộ Dung Minh thấy vậy lập tức biến sắc: “Dừng tay!”

Vừa dứt lời, đồng thời hắn duỗi tay phải ra, đã lắc lắc một trảo bắt lấy Vương Lạc Tĩnh!

Một trảo kia, tự nhiên là thánh uy hiển hách, bá đạo phi thường.

Dưới uy thế khủng bố, ngay cả không gian xung quanh cũng bắt đầu sụp đổ, rơi xuống. Tu sĩ đứng gần xem bị dọa sợ liên tục lui về phía sau.

Có điều, Vương Lạc Tĩnh cũng không phải là tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ tầm thường.

Dù đối mặt với thế công khủng bố của cường giả Đại La cảnh, nàng vẫn không chút hoang mang, mắt thấy một trảo kia sắp rơi xuống người mình, thân hình mới nhoáng một cái, tựa như một làn gió mát phiêu phiêu mà né tránh một trảo kia.

Cùng lúc đó.

Vòng ngọc trong tay Vương Lạc Tĩnh sáng lên, một đạo không gian ba động nhộn nhạo lên, một đám Trùng tộc tấn mãnh ngoại hình dữ tợn từ trong đó vọt ra, hóa thành từng đạo tàn ảnh vây giết về phía Mộ Dung Minh.

Trong đó hai con hung mãnh nhất dĩ nhiên đã có được chiến lực thập tứ giai!

Những thứ này đều là hộ vệ Trùng tộc tinh nhuệ do Vương Lạc Tĩnh tỉ mỉ bồi dưỡng, cực kỳ am hiểu công kiên vây kín, cho dù là đối mặt cường giả cấp Thánh Tôn cũng có thể hung hãn không sợ chết mà liều mạng chém giết!

Không chỉ như thế, trong tay nàng còn có thêm một cây sáo trùng, huyền khí từ trong thân sáo lưu chuyển mà qua, chấn động ra âm thanh tần số mà tai người không cách nào bắt được.

Trong tiếng trùng sáo, không khí tỏa ra trận trận gợn sóng.

Một con cự điệp giống như che khuất bầu trời bỗng nhiên hiện lên sau lưng Vương Lạc Tĩnh.

Đó là một con bướm màu vàng cực lớn, cánh bướm vờn quanh hoa văn màu vàng huyền ảo, khi vỗ có chút giống như kim sắc lấp lóe, huy hoàng mà sáng lạn.

Trung tâm hai cánh là một đôi hoa văn quỷ nhãn to lớn, lộ ra thần bí mà lại quỷ dị.

Đây là bản mạng linh cổ mà Vương Lạc Tĩnh lấy được từ Thánh Cổ tộc—— Thiên Hoàng Điệp!

Thiên Hoàng Điệp vốn là Thiên Tàm Thánh Cổ, ở Thánh Cổ Tộc truyền thừa rất nhiều đời đều là hình dạng của tằm bảo bảo, cũng là sau khi đến tay Vương Lạc Tĩnh, theo thực lực của nàng tăng trưởng, mới từng chút lột xác, cuối cùng hóa kén thành bướm, biến thành Thiên Hoàng Điệp.

Thiên Hoàng Điệp này trời sinh dị chủng, thập phần thần dị, mỗi lần thực lực của nó đạt tới bình cảnh thì sẽ một lần nữa hóa nhộng thành tằm, mà một khi vũ hóa lột xác lần nữa, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, tiềm lực vô cùng to lớn.

Lại nói tiếp, trứng Thiên Hoàng Điệp này là lúc trước Huyết Tôn Giả từ trong một chỗ Tinh Cổ Tộc thí nghiệm di tích đạt

được, cùng nó bị Huyết Tôn Giả lấy được, còn có kỹ thuật cấy ghép huyết mạch.

Nhưng bởi vì tư liệu thiếu thốn, ngay cả Huyết Tôn Giả cũng không rõ lắm lai lịch chân chính của Thiên Hoàng Điệp, thậm chí ngay cả tên đều là sau này mới đặt.

Cho đến khi Vương Lạc Tĩnh có được truyền thừa của Trùng Hoàng Điện, nàng mới biết được, thì ra bản mệnh Thiên Tàm Cổ của mình vốn là một trong vài loại thánh cổ hiếm có của Trùng Hoàng Điện, cho dù là năm đó khi Trùng Hoàng Điện cường thịnh, số lượng cũng là vô cùng ít ỏi.

Theo bản mệnh thánh cổ của Vương Lạc Tĩnh xuất hiện, thần niệm lần nữa bạo tăng một mảng lớn, vô số kỳ trùng dị cổ từ trong quần áo của nàng chui ra, như cuồng phong bạo vũ hướng lão tổ Mộ Dung sáng tỏ giết tới!

Da đầu Mộ Dung sáng ngời nhất thời có chút tê dại.

Cũng không phải nói hắn đường đường là Thánh Tôn đã thật sự sợ Vương Lạc Tĩnh kia, chỉ là số lượng con trùng này thật sự quá nhiều, hơn nữa thực lực của một con côn trùng cũng không yếu, cho dù hắn giết cũng không dễ dàng như vậy.

Bằng thủ đoạn chiến đấu quỷ dị như thế của đối phương, muốn trong khoảng thời gian ngắn bắt được nàng là chuyện không thể!

Một Thánh Tôn chống lại một Chân Tiên cảnh hậu kỳ, vẫn không thể thuận lợi bắt được, đương nhiên cực kỳ mất mặt.

Nhìn thấy một màn này, Linh Khê Động Thiên chi Thánh chủ —— sắc mặt Tử Lê Thánh Tôn có chút cổ quái nhìn về phía Vương Bảo Thánh: “Bảo Thánh tiểu tử, nhìn hình tượng thủ đoạn của nữ tử ngự trùng kia, chẳng lẽ chính là Trùng Hoàng Thánh Nữ Vương Lạc Tĩnh xếp thứ tám trên Chân Tiên bảng của thế giới Thần Võ các ngươi?”

Hiện nay, toàn bộ cao thủ Thánh Vực đều có thói quen đi Thần Võ thế giới tranh bảng, đại biểu cho danh sách bảng quy cách cao nhất của thế giới Thần Võ hiện nay tự nhiên là danh khí cực lớn!

Thế nhưng đối với nhiều đại lão Thánh Tôn, bọn họ chỉ nghe một chút về Chân Tiên bảng mà thôi. Bọn họ tuyệt đối không

tin cái gọi là mười vị trí đầu của Chân Tiên, đều đồn đại thực lực một trận chiến với Thánh Tôn bình thường.

Đương nhiên đó là trước kia.

Hiện nay, nhìn thấy thực lực có chút biến thái của Vương Lạc Tĩnh, bọn họ đột nhiên cảm thấy, lời đồn chưa chắc đã là hoang đường.

Cho dù Vương Lạc Tĩnh không địch lại Mộ Dung sáng ngời, nhưng trong thời gian ngắn cũng rất khó bị thua, trừ phi Mộ Dung Minh không để ý mặt mũi liều mạng phát đại chiêu!

Nhưng nếu làm như vậy, cho dù cuối cùng hắn thắng, cũng không còn mặt mũi gì nữa.

"Đó chính là Lạc Tĩnh lão tổ nhà ta." Vương Bảo Thánh hơi ngưng trọng gật đầu.

Hắn gọi Vương Hựu Huyền tới, nhíu mày hỏi: "Vì sao Lạc Tĩnh lão tổ lại xung đột với Mộ Dung thị?"

"Cha, ngài tự mình xem một chút 【tương thân tương ái người một nhà】 chủng…" Vương Hựu Huyền bất đắc dĩ nói.

Vương Bảo Thánh và Doanh Linh Trúc vừa rồi đang họp, không có chú ý đến nhóm người, nghe Vương Hựu Huyền nhắc tới, bọn họ lúc này mới tốc độ nhìn thoáng qua nhóm một chút.

Kết quả, tin tức bên trong đám người cực kỳ bạo tạc. Đều là đang nghị luận chuyện này.

Vương thị vận dụng đồng hồ thông tin vô cùng toàn diện, liên lạc ti cũng cung cấp tuyến thông tin tốt nhất cho nội bộ Vương thị.

Đương nhiên, cho tới bây giờ, những người thường xuyên hoạt động trong đám người này kỳ thật đều là thế hệ trẻ tuổi, mà những Chân Tiên, Thánh Tôn sống lâu kia, đa số đến bây giờ vẫn chưa quen dùng những thứ này!

Các đại lão lặn lâu dài, cũng có một phần là do phương diện này.

Đương nhiên, loại hệ thống thông tin có thể vượt qua khoảng cách không gian lớn như thế này, chi phí cũng cực kỳ đắt đỏ,

dù sao trong đó cũng có liên quan đến một phần kỹ thuật truyền tin về "Hắc Ám Hư Giới", nhóm bên ngoài không thể có thêm thủ đoạn như vậy!

Thì ra là thế!

Vương Bảo Thánh xem đại khái tin tức trước sau một chút, nhịn không được khẽ nhíu mày: "Tiểu tử họ Mộ Dung kia quả thật có chút quá đáng, nhưng mà vẫn phải để cho bọn họ dừng lại, sau đó giải quyết vấn đề."

Dứt lời, thân hình Vương Bảo Thánh nhoáng một cái, liền xuất hiện ở giữa Vương Lạc Tĩnh và Mộ Dung sáng tỏ.

Một cỗ mộc hệ huyền khí mênh mông vô ngần bốc lên, hóa thành một tấm khiên năng lượng ngăn cách hai người!

Oanh oanh oanh!

Từng đạo công kích rơi vào trên cự thuẫn, khuấy động lên từng đạo rung động như sóng lớn.

Nhưng mộc hệ cự thuẫn kia vẫn như cũ chưa từng bị nghiền nát!

"Cái này…"

Chư vị đại lão Thánh Tôn ở hiện trường đồng tử co rụt lại, không dám tin nhìn Vương Bảo Thánh.

Mọi người đều biết thực lực chiến đấu của Vương Bảo Thánh chỉ sợ rất mạnh, nhưng chưa từng nghĩ lại có thể cứng rắn chống đỡ công kích cấp bậc Thánh Tôn như thế.

Đương nhiên, đối với một màn trước mắt này im lặng nhất, tự nhiên là muốn đếm Trần Thị Trần Đoàn uy lão tổ rồi!

Hắn rõ ràng là bị tiểu bối trong nhà kéo tới giữ thể diện… Kết quả, tràng diện không chống đỡ nổi, lại bị đả kích không nhẹ.

Hắn tự nhận dựa vào thực lực của mình, không sai biệt lắm với Mộ Dung Ngọc Trụ, đánh nhau cũng là năm năm.

Kết quả, Vương thị đi ra một nữ tử Chân Tiên hậu kỳ, tát một cái liền đập Mộ Dung Ngọc Trụ, sau đó thậm chí cứng đối cứng đánh nhau với Thánh Tôn lão tổ Mộ Dung thị!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Đánh cứ đánh, thế mà lại đột nhiên xuất hiện một Chân Tiên trẻ tuổi, vậy mà có thể xen vào khuyên bảo, hơn nữa còn cứng rắn ngăn cản được.

Tất cả mọi người đều là tu sĩ Chân Tiên cảnh, tại sao lại có chênh lệch lớn như vậy?

"Mộ Dung tiền bối, Lạc Tĩnh lão tổ, tạm thời dừng tay đã!" Vương Bảo Thánh lại không để ý phản ứng của mọi người, ngăn giữa hai người lạnh nhạt nói: "Có việc chúng ta thương lượng giải quyết."

"Hừ!"

Trong lòng Vương Lạc Tĩnh kỳ thật còn có hỏa khí chưa phát tiết sạch sẽ, hoàn toàn không muốn dừng tay.

Bất quá, nhìn thấy ngăn cản là Vương Bảo Thánh, nhìn ở trên mặt Tứ ca ca, nàng đến cùng vẫn là nhẫn nại được rồi, lật tay liền thu hồi các loại côn trùng cùng trùng địch, lạnh lùng liếc mắt nhìn Mộ Dung Cửu nói: "Nếu như đây là một hồi chiến tranh, cũng không phải đơn giản như vậy."

Lời này cũng không phải là lời nói kiêu ngạo.

Vương Lạc Tĩnh nàng chính là Ngự Trùng sư, am hiểu nhất chính là một người thành quân, ở trên chiến trường chân chính, một khi cho nàng thời gian bồi dưỡng ra đại quân Trùng tộc, Mẫu hoàng liên tục cắn nuốt sản xuất, tất nhiên sẽ càng đánh càng mạnh, đối với Thánh Tôn cũng nhất định có thể tạo thành uy hiếp.

Loại lôi đài đơn đả độc đấu này, thật sự hạn chế rất lớn sự phát huy của nàng.

"Hừ! Bản lão tổ cũng nể mặt Vương thị nên cũng không ra tay độc ác." Mộ Dung Minh thấy thế cũng đúng lúc thu tay lại, cười lạnh ném đi một câu ngoan thoại.

Tình cảnh nói rất hay, nhưng trong đôi mắt hắn nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh lại mang theo kiêng kị thật sâu.

Thứ tám trên Chân Tiên Bảng cũng đã khó chơi như vậy rồi, nếu những người xếp hạng cao hơn như Vương thị… Chỉ sợ thật sự sẽ không kém Thánh Tôn bao nhiêu.

E rằng nội tình của Vương thị vượt xa dự tính cùng tưởng tượng của hắn.

Mà càng làm cho Mộ Dung Minh Minh cảm thấy khiếp đảm chính là, một khi những tu sĩ Chân Tiên cảnh yêu nghiệt này tu luyện tới cấp bậc Thánh Tôn, loại Thánh Tôn tầm thường như bọn hắn chẳng phải là hết thảy đều phải bị trấn áp?

Đáng tiếc, Mộ Dung sáng ngời hoàn toàn không biết, không cần chờ sau này, lấy tu vi Chân Tiên Cảnh hậu kỳ của gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết trước mắt, cùng với tư chất Thần Tử, căn bản không cần tu luyện đến Đại La Thánh Tôn, cũng đã có thể trấn áp hắn!

"Mộ Dung Ngọc Trụ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Mộ Dung Minh lúc này cũng không rảnh nghĩ nhiều, tạm thời vứt bỏ tạp niệm, tức giận trách mắng.

Trong lòng hắn ta tức giận, sao tự dưng lại đắc tội Vương thị như vậy?

"Cái này…"

Mộ Dung Ngọc Trụ trải qua một lần này, cả người có chút không tốt!

Hắn vốn tưởng rằng Thần Vũ Vương thị dựa vào Thánh Tôn bên ngoài thuê tới để giữ thể diện, cường giả của bản tộc cũng chỉ có một ít Chân Tiên cảnh. Lại không nghĩ rằng, Thần Vũ Vương thị tùy tiện đi ra một Chân Tiên hậu kỳ, lại có thể đánh nhau với lão tổ hắn…

Đây nào phải là quá giang long, rõ ràng là rồng lật sông!

Trong lúc nhất thời, hắn bỗng dưng không biết giải thích thế nào.

Vẫn là lão tổ Hao Uy của Trần thị phản ứng nhanh, lập tức lôi kéo Trần Chính Dương và Trần Mạn Thanh đi lên, trước mặt các đại lão, thuật lại tường tận toàn bộ quá trình, vừa không giấu diếm, cũng không thêm mắm dặm muối.

Trong lòng hắn rõ ràng, nhiều đại lão như vậy ở trước mặt, nói nhiều ngược lại dễ dàng vẽ rắn thêm chân, nói ra chân tướng sự thật cũng đủ rồi.

Một tích tắc này, Mộ Dung sáng ngời không khỏi có chút lung lay sắp đổ.

Việc này, nếu Mộ Dung thị có lý còn dễ nói chút, ông ta còn có thể cãi nhau một trận với Vương thị. Nhưng hành vi của Mộ Dung Cao Đạt… ngay cả Thánh Tôn lão tổ như ông ta cũng cảm thấy quá mức ngu xuẩn!

Trong nháy mắt, hắn ta hận không thể bóp chết tên tiểu bối Mộ Dung thị này!

"Thiếu cung chủ, Bảo Thánh thiếu gia." Mộ Dung Lượng vẻ mặt lúng túng, nhưng vẫn chỉ có thể kiên trì nói với hai vợ chồng Doanh Linh Trúc, Vương Bảo Thánh: "Việc này đúng là tộc ta sai, 'Túy Tiên Đào' này sẽ tặng cho tiểu ca bị thương bồi bổ thân thể, về phần Mộ Dung Cao Đạt cùng Mộ Dung Ngọc Trụ, gia tộc chúng ta nhất định sẽ xử trí nặng, cho quý gia tộc một lời giải thích hài lòng."

Đáng thương Mộ Dung Minh, chính mình luyến tiếc ăn miếng Túy Tiên Đào này mà giấu đi, là chuẩn bị cho tiểu bối ưu tú nhất trong gia tộc ăn, lại chưa từng nghĩ tới, lại ở chỗ này bị hao tổn đi ra ngoài.

"…"

Vương Bảo Thánh liếc Mộ Dung sáng ngời một cái, không dám làm chủ, mà nhìn về phía Vương Lạc Tĩnh, chắp tay nói: "Lạc Tĩnh lão tổ, ngài cảm thấy thế nào?"

Vương Lạc Tĩnh là bối phận cao nhất hiện trường, dựa theo tính tình của nàng đương nhiên không buông tha.

Chỉ là, nàng vừa muốn nói chuyện, lại nhận được tin tức của Vương Thủ Triết.

Nàng mở ra tin tức nhìn thoáng qua, ánh mắt giật giật, cuối cùng vẫn là hít sâu một hơi, cố nén tức giận nói: "Bảo Thánh ngươi cứ xử lý là được. Nhưng mà, An Diệu cũng bị đả thương, không thể bỏ qua như vậy được."

Vương An Diệu nhất thời cảm động.

Thật không hổ là tổ cô nãi nãi Lạc Tĩnh, hiện tại còn nhớ thương hắn.

Mộ Dung sáng tỏ đành phải kiên trì, quyết định lần nữa móc ra ba mươi tiên linh thạch bồi thường cho Vương An Diệu, hơn nữa còn tự mình tạ lỗi Mộ Dung Ngọc Trụ, nhiều lần tỏ vẻ nhất định sẽ trừng phạt thật tốt.

tỏ thái độ như vậy, quả thật xem như là lời xin lỗi tràn đầy thành ý.

"Nghèo thật… May mà vẫn là Thánh tộc…" Vương Lạc Tĩnh thấy dáng vẻ này của hắn, chợt cười lạnh một tiếng.

Nàng cũng lười ở lại hiện trường, lắc mình một cái liền biến mất ngay tại chỗ.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng những cường giả Đại La cảnh ở đây đều nghe rõ.

Giọng điệu giễu cợt kia khiến sắc mặt Mộ Dung Tri Lãng lập tức đỏ lên.

Một tu sĩ Lăng Hư cảnh bị thương, bồi thường ba mươi Tiên Linh Thạch còn bị nói nghèo sao? Cái này đủ mua một kiện Tiên khí phẩm chất phi thường tốt rồi!

Bất quá, cũng may Vương Bảo Thánh là trưởng mạch làm việc chu toàn.

Hắn ho khan một tiếng, giống như không nghe thấy lời nói của Vương Lạc Tĩnh, chắp tay nói với các vị đại lão ở hiện trường: "Việc này đa tạ các tiền bối chủ trì công đạo. Chuyện lúc trước trên hội nghị nhắc tới, kính xin chư vị tiền bối hết sức giúp đỡ."

"Dễ nói dễ nói!"

Một đám đại lão Thánh Tôn của Xích Đỉnh Thánh phủ vây xem một hồi trò khôi hài, tâm tình cả đám đều tương đối phức tạp, trên mặt đều chất lên nụ cười thân thiện, nhao nhao biểu thị đồng ý, lúc này trở về chuẩn bị một phen.

Nếu như nói trước đây, bọn họ chỉ là nể mặt mũi của Thái Sơ Đạo Cung cùng Doanh Linh Trúc, đối với Vương Bảo Thánh liếc mắt nhìn một cái, từ giờ phút này bắt đầu, bọn họ cũng không dám khinh thường Vương Bảo Thánh nữa.

Mà đối với Thần Võ Vương thị trong truyền thuyết kia, bọn họ cũng không dám xem nhẹ nửa phần.

Sau một phen khách sáo, một đám Đại La Thánh Tôn lục tục rời đi.

Toàn bộ đám người đều tản đi sạch sẽ.

Doanh Linh Trúc mới âm thầm truyền âm nói với Vương Bảo Thánh: “Phu quân, một chiêu đả thảo kinh xà này đã dùng ra, ngươi có từng nhìn ra là ai ở sau lưng cấu kết với Tinh Ngũ?”

“Trước mắt còn nhìn không ra đến tột cùng là ai. Bất quá, nếu kế đả thảo kinh xà, một cây đánh xuống, đối phương chỉ cần bị kinh động, tất nhiên sẽ lộ ra chân tướng.” Vương Bảo Thánh thần sắc bất động, cũng truyền âm trả lời, “Tiếp theo, chúng ta chỉ cần tiếp tục âm thầm quan sát. Bất quá, trước mắt vẫn nên xử lý chuyện của đứa nhỏ Yến Kiêu kia một phen.”

Dứt lời, hắn liền hướng phía dưới rơi xuống, chắp tay nói với Trần thị Trần Đoàn lão tổ: “Đa tạ Khuyết Uy lão tổ ra tay tương trợ đối với yến hội kiêu ngạo của tộc ta.”

Trần Tầm Uy lập tức vô cùng kích động, cả người đều bay bổng lên, vội vàng đáp lễ với hắn: “Không dám không dám, Yến Kiêu đó là vì cứu Man Thanh nhà chúng ta mới bị thương, hắn thật là một đứa bé ngoan. Nếu có cơ hội, kính xin Bảo Thánh thiếu gia cùng thiếu cung chủ đến Trần thị ta một lần.”

“Cũng được, vậy thì đi nói chuyện Trần thị một chút.” Vương Bảo Thánh hiền lành cười nói.

Trần Tầm Uy chợt cảm thấy vô cùng vui mừng, cảm giác lần này chỉ sợ là nhân họa đắc phúc, Trần thị sắp phát đạt rồi!

…

Mà đồng thời ngay lúc đám người Vương Bảo thánh tới Trần thị làm khách.

Một vị Thánh Tôn lão tổ gương mặt rầu rĩ quay về mật thất trong chủ trạch.

Đây là một mật thất lờ mờ không thấy ánh mặt trời, diện tích mật thất cũng không lớn, bên trong cũng không có bài trí gì, chỉ có trong mật thất trên mặt đất khắc lít nha lít nhít ký tự quỷ dị.

Ký hiệu kia phi thường đặc thù, không thuộc về bất kỳ một loại văn tự nhân loại nào, cũng không thuộc về Ma tộc văn tự, lại mang theo lực lượng thần bí nào đó phảng phất như là quy tắc. Những lực lượng này liên kết với nhau, quấn quanh lẫn nhau, tạo thành một trận pháp kết cấu tỉ mỉ.

Sau khi tiến vào mật thất, vị lão tổ Thánh Tôn kia xác nhận sự an toàn của mật thất một phen, liền khảm Tiên Linh Thạch vào trận pháp, khởi động trận pháp một cách thuần thục!

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trên trận pháp có hào quang mờ mịt sáng lên.

Rất nhanh, một thân ảnh mảnh khảnh liền xuất hiện ở trong trận pháp.

Thân hình kia nhìn như nhân loại, nhưng vóc người cao gầy hơn xa nam tử nhân loại bình thường, thân hình cũng mảnh khảnh hơn nữ tử nhân loại bình thường, thoạt nhìn làm cho người ta cảm giác suy nhược như gió thổi qua sẽ đổ.

Đây là hình tượng nam tử Tinh Cổ Tộc vô cùng điển hình.

Thân ảnh này diện mạo mơ hồ, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình, nhưng xuyên thấu qua khuôn mặt mơ hồ, lại lờ mờ có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng hờ hững của hắn.

Hắn nhìn Thánh Tôn lão tổ một cái, giọng nói lạnh lùng: “Ngươi gọi ta ra đây, đã làm xong chưa?”

“Tinh Ngũ đại nhân.”

Sắc mặt Thánh Tôn lão tổ ngưng trọng thi lễ với nam tử này, trong ánh mắt nhìn về phía hắn ta hiện lên vẻ sợ hãi và kiêng kị.

“Kế hoạch của chúng ta, chỉ sợ phải dừng lại một chút. Người của Thái Sơ Đạo Cung và Thần Võ Vương thị tựa hồ phát hiện hành tung của ngươi đang điều tra việc này.”

“Thái Sơ Đạo Cung và Vương thị?” Nam tử Tinh Cổ Tộc trầm ngâm nói, “Xem ra, hẳn là Tinh Tam Thập Cửu và Phỉ Phỉ, mang theo bọn họ tìm được căn cứ bí mật ta ở lại Tiên Minh, tìm hiểu nguồn gốc bí mật của ta, tìm hiểu nguồn gốc cảm nhận được một ít kế hoạch của ta.”

“Không sai, nghe nói bọn hắn đã lấy được một bộ đạo thư từ trong căn cứ bí mật của ngài!” Thánh Tôn lão tổ kia nghĩ đến việc Kỳ Thiên Ca đại phát thần uy lúc trước, đáy mắt nhịn không được lộ ra vẻ hâm mộ vô tận.

Bất quá rất nhanh, hắn liền phục hồi tinh thần lại, lộ ra vẻ càng thêm kiêng kỵ: “Việc này chúng ta tuyệt đối không thể bại lộ, chúng ta nhất định phải tạm dừng toàn bộ kế hoạch.”

“Không được! Hiện tại kế hoạch đang ở thời khắc mấu chốt, không thể ngừng.” Tinh Ngũ lạnh lùng cự tuyệt, ngữ khí như chém đinh chặt sắt: “Phải tiếp tục tiến hành.”

“Hừ! Chúng ta còn chưa muốn chết!” Thánh Tôn lão tổ nghe vậy, thanh âm cũng lạnh xuống, trong ánh mắt nhìn về phía Tinh Ngũ mang theo vẻ cứng rắn: “Tinh Ngũ đại nhân, chúng ta chẳng qua chỉ là người hợp tác, ngài cũng không thể trực tiếp ra lệnh cho ta.”

Nghe vậy, Tinh Ngũ ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, chợt nhếch miệng nở nụ cười: “Người hợp tác? Thật không?”

Chẳng biết tại sao, thanh âm của hắn bỗng nhiên trở nên có chút phiêu hốt, tựa hồ có điều gì đó.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Sắc mặt Thánh Tôn lão tổ lập tức thay đổi: “Ngươi…”

…

Chương 17: Phúc tướng Vương thị

…

Hóa ra, ngay khoảnh khắc vừa rồi, thần hồn ở sâu trong ý thức hải của Thánh Tôn lão tổ bỗng nhiên truyền đến đau đớn.

Đó là một loại đau nhức kịch liệt, thần hồn sắp bị nổ tung.

Thật giống như có thứ gì đó điên cuồng tăng trưởng trong thần hồn của hắn, muốn chui ra khỏi thần hồn của hắn, cường độ thần niệm của hắn cũng bắt đầu tăng trưởng điên cuồng trong nháy mắt, nhưng loại tăng trưởng này lại khiến hắn sởn tóc gáy, ngay cả linh hồn cũng không nhịn được run rẩy.

Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, nếu để cho vật kia tiếp tục sinh trưởng, hắn tuyệt đối sẽ thần hồn bạo liệt mà chết.

Đến lúc đó, nói không chừng ngay cả Chân Linh cũng chưa chắc có thể thành công chuyển thế.

Cảm giác sợ hãi mãnh liệt lan khắp toàn thân Thánh Tôn, hắn vừa sợ vừa phẫn nộ, kích động đến mức toàn thân đều run rẩy: "Tinh Ngũ, thì ra ngươi đã sớm âm thầm động tay động chân với ta."

"Thần hồn phi thăng vốn là điểm mạnh của Tinh Cổ Tộc chúng ta." Ngữ khí Tinh Ngũ lạnh lùng, "Ngươi đã tiếp nhận thần hồn chi chủng của Tinh Cổ Tộc chúng ta đột phá thần niệm, tự nhiên phải gánh chịu nguy hiểm cùng hậu quả."

Trong lúc nói chuyện, nó tùy ý khoát tay, hạt giống thần hồn trong thần hồn của Thánh Tôn lão tổ lập tức ngừng sinh trưởng, loại đau đớn kịch liệt muốn nổ tung kia cũng theo đó biến mất.

Thánh Tôn lão tổ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn khó coi tới cực hạn, khàn khàn nói: "Nói như vậy, những con cháu ưu tú được gia tộc ta bồi dưỡng trọng điểm cũng trúng chiêu rồi?"

"Đương nhiên." Ngữ khí của Tinh Ngũ nhàn nhạt, "Chuyện này ngươi có thể nghĩ đến chỗ tốt, chỉ cần kế hoạch của chúng ta thành công, tương lai các ngươi nhất định sẽ trở thành Thần

tộc cường đại! So với Hiên Viên hoàng thất còn mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa ngươi cũng biết, Tinh Cổ tộc chúng ta chú trọng nhất hứa hẹn, nói một không hai."

"Hừ, tương lai có mạnh hơn nữa thì có ích lợi gì?" Thánh Tôn lão tổ ảo não không thôi: "Một khi bị Thái Sơ Đạo Cung tra ra ta và ngươi hợp mưu, chắc chắn sẽ bị đả kích! Đến lúc đó có thể bảo trụ danh hiệu Thánh tộc hay không cũng là vấn đề, làm gì còn tương lai?"

"Ngươi yên tâm, kế hoạch lần này sau khi thành công, ngươi có thể suất lĩnh tinh anh toàn tộc tiến vào Cấm Khu của ta, theo ta cùng nhau di chuyển đến Tiên Giới." Tinh Ngũ nói mang đầu độc, bắt đầu vẽ cho hắn bánh nướng lớn. "Thái Sơ Đạo Cung có mạnh hơn nữa, cũng không quản được đến Tiên Giới. Đến lúc đó tính mạng hai tộc chúng ta tương liên, ta giúp các ngươi đạt được càng nhiều đạo thư, biến thành gia tộc cường đại chân chính, cho dù ở Tiên Giới cũng là một phương bá chủ siêu cấp!"

Nghe vậy, hai mắt vị lão tổ Thánh Tôn kia nhíu lại, hít sâu một hơi rồi chậm rãi mở miệng: "Tinh Ngũ đại nhân, hy vọng ngài nói lời giữ lời."

Đến lúc này, hắn cũng hiểu rõ, nếu đã lên con thuyền tặc Tinh Ngũ này, muốn thoát thân đã không còn khả năng nữa.

Tinh Ngũ là một tên điên, vì kế hoạch lớn của hắn mà sự tình gì cũng làm được.

Hôm nay, hắn chỉ có thể gửi hi vọng Tinh Ngũ có thể thành công. Dù sao Tinh Cổ Tộc tuy rằng phong cách làm việc cực đoan, nhưng xác thực thủ tín, uy tín cũng không tệ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên tộc Xích Đỉnh, chủ trạch Trần thị.

Giờ phút này bóng đêm đã buông xuống, trong chủ trạch Trần thị vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, vô số tộc nhân tôi tớ tạp dịch đều bận rộn, bận rộn sửa sang quét dọn chủ trạch lịch sử lâu đời, chỉnh đốn hoàn toàn mới, nghênh đón khách quý.

Khách quý mà bọn họ nghênh đón, tự nhiên chính là thiếu cung chủ của Thái Sơ Đạo Cung và phu phụ Vương Bảo Thánh của đích mạch Vương thị.

Gia tộc Trần thị lịch sử kéo dài hơn hai mươi vạn năm, trong lúc nghênh đón tân khách lui tới đếm không hết, nhưng vẫn là lần đầu tiên nghênh đón khách nhân tôn quý như thế.

Hơn nửa ngày này, Trần Đoàn uy lão tổ giống như là ăn tiên đào, cả người tinh thần phấn chấn, cả người hăng hái, tựa như thoáng cái trẻ ra mấy ngàn tuổi.

Có điều, bận rộn và kích động đều thuộc về Trần thị, đám người Vương Bảo Thánh đến Trần thị, lúc này chú ý trọng điểm vẫn là ở trên người Vương Yến Kiêu bị thương.

Vương Yến Kiêu đang hôn mê bất tỉnh, được đưa về viện của bọn họ ở trong Trần thị, an trí trên một chiếc giường phong cách cổ xưa.

Lúc này.

Vương Bảo Thánh đang đứng bên giường, vừa mới chấm dứt một vòng trị liệu, đem mộc hệ huyền khí bàng bạc của mình từ trên người Vương Yến Kiêu chậm rãi rút lui.

Vương Yến rốt cục từ trong hôn mê ung dung tỉnh lại.

Hắn vẫn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ý thức vẫn dừng lại ở lúc ngăn cản Mộ Dung Cao Đạt một kích.

“Phu quân!”

Trần Mạn Thanh kích động nhào lên, đợi đến khi xác định thần trí của hắn đã khôi phục, liền nhanh chóng kể lại chuyện đã xảy ra.

Vương Yến kiêu căng không khỏi hoảng hốt.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, bởi vì mình xảy ra chuyện, vậy mà dẫn phát một loạt chuyện như thế, cuối cùng lại còn kinh động đến Lạc Tĩnh lão tổ!

Hắn sau khi toát mồ hôi, vội vàng đứng dậy, lôi kéo Trần Mạn Thanh luôn luôn luôn ở đây các trưởng bối bái tạ: “Lỡ tiệc chiêu đãi lão tổ Tạ Bảo Thánh tổ, Linh Trúc lão tổ, bái tạ An

Diệu lão tổ, bái tạ bà cô Nguyệt Anh Anh, cũng bái tạ Tạ Sàm Uy lão tổ!”

“Nếu thân thể đã không còn chuyện gì, vậy yến kiêu ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe là được, rảnh thì ăn Túy Tiên Đào này.” Vương Bảo Thánh cười đưa Túy Tiên Đào cho Vương Yến Kiêu, sau đó liền cùng Doanh Linh Trúc rời đi, tạm thời đến trạch viện Trần thị an bài.

Hai người bọn họ đều có bối phận và địa vị rất cao, nếu tiếp tục ở lại đây, e rằng Vương Yến kiêu ngạo sẽ không thể tu dưỡng đàng hoàng được nữa.

Vương An Diệu ở lại.

Hai vợ chồng nhỏ kiêu ngạo Vương Yến lúc vừa mới đến Xích Đỉnh Thánh Phủ đã đi bái phỏng hắn, ấn tượng của hắn đối với tiểu tử này cũng không tệ lắm, hôm nay thấy thân thể hắn khôi phục, còn nhân họa đắc phúc, tâm tình cũng không tệ.

“Tiểu tử ngươi, lần sau chớ lỗ mãng như thế!” Hắn vỗ vỗ bả vai Vương Yến kiêu ngạo cười nói: “Nhưng mà, lần này ngươi cũng coi như là nhân họa đắc phúc, Túy Tiên Đào này thật sự là hâm mộ chết ta rồi.”

Tiên đào như vậy, ngay cả lão tổ sáng ngời của Mộ Dung thị cũng không nỡ ăn, đương nhiên không phải vật tầm thường.

Có quả tiên đào này, con đường tu hành của tiểu tử này tất nhiên có thể đi càng thêm thông thuận. Đây chính là cơ duyên bình thường cầu cũng cầu không được.

Vương Yến Kiêu nghe vậy trong lòng khẽ động, vội vàng nói: “Yếu Kiêu nguyện ý đem quả đào này hiến cho An Diệu lão tổ.”

Nói xong, hắn liền đưa quả đào kia lên.

Lần này nếu không phải An Diệu lão tổ tới kịp, ngăn chặn Ngọc Trụ lão tổ Mộ Dung thị, cũng không đợi được Lạc Tĩnh lão tổ và Bảo Thánh lão tổ đến, càng đừng nói An Diệu lão tổ còn bị thương vì chuyện này, quả tiên đào này của hắn đưa cũng không có gì không tình nguyện.

“Tuyệt đối đừng…” Vương An Diệu vội vàng khoát tay cự tuyệt, “Lần này nhờ phúc của ngươi, ta đã ăn một tát ói ra mấy

ngụm máu, cũng đã kiếm lời được mấy chục viên Tiên Linh Thạch, vậy là đủ rồi. Ta mà dám lấy Túy Tiên Đào của ngươi, sau này còn không bị Thái gia gia của ta đánh chết sao?”

Tộc quy của Vương thị cực kỳ nghiêm ngặt, nhất là hành vi nhằm vào cướp đoạt, xâm chiếm tài nguyên của các tộc nhân khác, tộc quy càng nghiêm khắc hơn, một khi tra ra chắc chắn sẽ bị phạt nặng.

Huống chi, Vương An Diệu hắn là trưởng bối đời thứ mười của gia tộc “An”, sao có thể chiếm tiện nghi của một tiểu bối bối có chữ “Tiệc” chứ?

Ngay khi Vương Yến Kiêu chuẩn bị nói thêm gì nữa, Vương An Diệu cười vỗ vỗ vai hắn nói: “Tiểu tử ngươi đừng nghĩ quá nhiều, điều dưỡng thân thể cho tốt, đợi thân thể khỏe mạnh không sai biệt lắm, đến Điện Bộ tìm ta, đến lúc đó ta chỉ điểm ngươi tu luyện một chút.”

Hắn cảm thấy đứa nhỏ Vương Yến kiêu ngạo này nhân phẩm không tệ, hơn nữa vận khí tựa hồ cũng rất tốt, đáng để nâng đỡ một phen, tương lai có hi vọng trở thành trụ cột gia tộc.

Vương Yến kiêu căng cảm kích lần nữa bái tạ.

An Diệu lão tổ chính là Chân Tiên chủng của gia tộc, bây giờ tu vi đều đã đến Lăng Hư cảnh hậu kỳ, không tới mấy trăm năm liền có thể trở thành tu sĩ Chân Tiên cảnh, có thể được hắn chỉ điểm, quả nhiên là vui mừng từ trên trời rơi xuống.

Sau khi dặn dò xong, thấy sắc mặt Vương Yến Kiêu vẫn rất tái nhợt, hiển nhiên là gắng gượng kêu gọi bọn họ, Vương An Diệu cũng không quấy rầy nữa, tùy ý hàn huyên vài câu xong liền mang theo bí thư Vương Nguyệt Anh xoay người rời đi.

Sau khi đám người đi rồi, Vương Yến kiêu căng mới thở phào nhẹ nhõm, chống mép giường một lần nữa ngồi xuống.

Tuy rằng các trưởng bối đều rất thân thiết, nhưng những trưởng bối này đỉnh cao đều là lão đại, hắn đứng ở trước mặt bọn họ vẫn cảm thấy áp lực núi lớn, lúc này buông lỏng xuống, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, tựa như vẫn chưa tỉnh lại từ trong mộng.

“Phu quân.” Trần Mạn Thanh quan tâm hỏi: “Phu quân còn có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có gì đáng ngại.” Vương Yến cười trấn an nàng: “Có lá Sinh Mệnh và Bảo Thánh lão tổ cùng trị liệu, hiện tại ta cảm thấy cả người tràn đầy tinh lực, chỉ là huyết khí còn chưa kịp cung cấp lên, sắc mặt mới có chút tái nhợt. Đúng rồi, học tỷ, ta và ngươi chia nhau thức ăn đi.”

“Phu quân, chàng ăn một mình đi, hiệu quả sẽ tốt hơn.” Trần Mạn Thanh liên tục từ chối.

“Học tỷ, phu thê ta và ngươi là nhất thể, ta há có thể ăn mảnh?”

Thái độ của Vương Yến kiêu vô cùng kiên quyết, Trần Mạn Thanh không lay chuyển được hắn, cuối cùng hai người cùng nhau đem Túy Tiên Đào ngươi một ngụm ta một miếng ăn.

Theo một người một nửa quả đào vào bụng, hai người chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng ấm áp từ dạ dày chảy xuôi ra khắp toàn thân, bất tri bất giác thân thể trở nên càng thêm nhẹ nhàng, khí chất cả người cũng trở nên nhanh nhẹn như tiên, thêm vài phần long lanh.

Túy Tiên Đào vốn có các loại kỳ hiệu kéo dài tuổi thọ, tăng cường thể chất, ôn bổ kinh mạch, phi thường bổ dưỡng, công hiệu ôn hòa, thích hợp dùng để củng cố căn cơ.

Nửa quả tiên đào này đi xuống, mặc dù trong thời gian ngắn còn nhìn không ra hiệu quả rõ ràng, lại tăng cường tiềm lực của bọn họ, để cho bọn họ tương lai có được vô cùng khả năng.

Kế tiếp, Vương Yến Kiêu và Trần Mạn Thanh tiếp tục cuộc sống ở Trần thị.

Khác biệt chính là, địa vị của bọn họ thoáng cái trở nên không giống bình thường.

Lâu Uy lão tổ thỉnh thoảng triệu kiến bọn họ một phen, tự mình chỉ điểm tu luyện, gặp người liền nói lúc trước đưa Trần Mạn Thanh đi thế giới Thần Võ lưu học, chính là quyết định anh minh nhất đời này của hắn.

Mà cùng thế hệ, còn có những tộc nhân Trần thị tuổi tác xấp xỉ, cũng đều biểu hiện đặc biệt kính sợ bọn họ, ngay cả Trần Chính Dương, thái độ đối với bọn họ cũng càng thêm thân mật.

Như vậy, lại qua một đoạn thời gian.

Cha mẹ trưởng bối Vương Yến Kiêu liền lục tục ngo ngoe tới Trần thị.

Bọn họ lần này tới đây, chính là thương nghị chuyện hôn lễ, kế tiếp chính là phụ mẫu song phương gặp nhau, quá sính lễ, kỳ hạn, thương định hôn lễ vân vân…

Trần thị nhận được lương tế tự nhiên là vô cùng vui vẻ, Trụ Uy lão tổ tự mình làm chủ, hồi môn của Trần Mạn Thanh trừ phụ mẫu nàng cho, ngoài ra gia tộc lại ra một phần, quy cách coi như trưởng nữ của gia tộc!

Mà bởi vì hôn lễ này của hai người, kế tiếp Trần thị rất náo nhiệt một phen.

Như vậy đủ loại kế tiếp, tạm thời không đề cập tới.

…

Không sai biệt lắm cùng một thời gian.

Ở ma giới xa xôi.

Dưới sự trù tính quỷ thần khó lường của Vương Ly Từ, cùng với sự chỉ huy của Thanh Ly Thần Nữ, nhánh phản quân trong nội bộ Ma tộc tên là 【Thanh Ly Thần Nữ phản kháng quân】 này lại hoàn thành hành động xâm nhập Đại Xuyên, nhân lúc vắng vẻ mà vào đất càn quét lãnh địa của mấy vị Ma Chủ, "giải cứu" cũng thu nạp không ít nô lệ và phụ thuộc Ma tộc.

Sau khi chiến dịch chấm dứt, bọn họ dừng lại ở một nơi cách xa Thiên Hà Toái Tinh Đái, tránh né đại quân Ma tộc bao vây tiễu trừ, đồng thời cũng nhanh chóng tiêu hóa thành quả thắng lợi.

Giờ phút này.

Trên một khối vẫn tinh.

Bên cạnh một cái vỉ nướng to lớn đang thiêu đốt ánh lửa hừng hực, Vương Ly Từ đang chuyên tâm nấu một đôi cánh ma long hư không.

Thủ pháp của nàng cực kỳ nghiêm túc và chuyên nghiệp, việc vận dụng hỏa hầu và gia vị đã đạt tới cấp độ gần như là đạo.

Cặn bã giống như mèo thèm ăn ngồi xổm dưới chân Ly Từ, vươn đầu chớp mắt nhìn chằm chằm động tác của nàng, khóe miệng tí tách nước miếng chảy xuống.

Ngay cả Thanh Ly thần nữ cũng không ham thích ăn uống gì, đều là kìm lòng không được nhún cánh mũi, bị con sâu tham ăn hương vị tuyệt vời kia dụ dỗ mà đại động, nhịn không được lên tiếng thúc giục: "Ly Từ, ngươi nướng xong chưa?"

Trong khoảng thời gian này, Thanh Ly thần nữ bị cưỡng ép đuổi vịt lên giường, sau khi trải qua hết lần này đến lần khác thao tác cùng chỉ huy cực hạn, nàng cũng ở trong khảo nghiệm sinh tử nhanh chóng trưởng thành, khí chất cả người đều sinh ra lột xác, trở nên thành thục ổn trọng hơn rất nhiều.

Hiện giờ Thanh Ly thần nữ đã hiểu trọng trách trên vai mình, bất kỳ quyết sách nào của nàng đều liên quan đến sinh tử tồn vong của một đám người, cũng sẽ liên quan đến vận mệnh những chủng tộc phụ thuộc và nô lệ vì tín nhiệm nàng, tín nhiệm Vũ Nhạc thần điện mà đi theo nàng.

So với nàng đã từng xúc động non nớt, hôm nay nàng ngược lại thật sự có mấy phần bộ dáng thần nữ.

"Được rồi được rồi, đừng thúc giục nữa."

Vương Ly Từ thật ra cũng đã sớm thèm, mắt thấy hỏa hậu cuối cùng đã đến, nàng lập tức động tác nhanh nhẹn cắt xuống một miếng thịt lớn, chia cho cặn bã chuột và Thanh Ly thần nữ, còn mình thì nắm lấy nửa bên long sí còn lại, trực tiếp ăn từng ngụm từng ngụm.

hưởng dụng mỹ thực, chính là thời khắc Vương Ly Từ hạnh phúc nhất, mỗi một miếng thịt nuốt xuống, toàn thân nàng đều giống như đang hạnh phúc phát sáng.

Thanh Ly thần nữ vừa ăn thịt nướng cánh, vừa thưởng thức biểu cảm chân ăn như hổ đói của Vương Ly Từ.

Nha đầu này ăn đồ, cũng quá có thể điều động khẩu vị của con người rồi.

Nàng nhịn không được thuận miệng hỏi: "Ly Từ, ngươi lại kể cho ta nghe một chút chuyện xưa của Tứ thúc của ngươi đi! Hắn khiến cho ta cảm thấy một gia tộc nho nhỏ có thể phát

triển đến bước quan trọng của cả thế gian, năng lực như thế, thành tựu như thế, quả thực không thể tưởng tượng."

"Được thôi ~ "

Vừa nhắc đến Tứ thúc, Vương Ly Từ cũng có tinh thần, vừa ăn vừa nói khoác về sự lợi hại của Vương Thủ Triết.

Lúc nàng rời khỏi Thánh Vực, Vương Thủ Triết đã một ngàn mấy trăm tuổi, thành tích vĩ đại của đời này nhiều vô số kể, tùy tiện chọn một số chuyện xưa nói ra, đều là chuyện vô cùng đặc sắc.

Những chuyện này có một ít là nàng tự mình trải qua, có một ít là nghe được, chi tiết lại vô cùng rõ ràng, vừa nghe cũng không phải nói bừa là có thể bịa ra được.

Sau khi khoác lác một hồi, nàng mới tổng kết kết kết kết luận: "Tóm lại, trên đời này không có khó khăn gì mà tứ thúc của ta giải quyết không được. Chỉ tiếc, hắn không có cách nào tới Ma giới…"

Thanh Ly thần nữ nghe nàng kể chuyện, trong lúc nhất thời ánh mắt cũng đầy khát khao: "Nếu có cơ hội, ta nhất định phải nhận biết Tứ thúc của ngươi một chút. Những người trẻ chưa đến ba ngàn tuổi lại có thể làm được đến trình độ như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi."

Đến xuất thân cùng thân phận như Thanh Ly thần nữ, đại bộ phận thời gian từ khi sinh ra đến bây giờ kỳ thật đều là đang tu luyện, cho dù là ba ngàn tuổi thành Đại La Kim Tiên, bởi vì đi quá mức xuôi gió xuôi nước, không trải qua bao nhiêu trắc trở cùng mài giũa, trên tâm lý cùng nhận thức của mình cũng vẫn như cũ là hài tử.

Không có cách nào, trong nhà cùng trong tông môn sống mấy vạn năm, thậm chí là hơn mười vạn năm có quá nhiều các trưởng bối!

"Vậy ngươi nói cho ta biết một chút về Tiên giới đi." Vương Ly Từ hiển nhiên cũng rất hâm mộ Tiên giới, "Lần trước ngươi đã nói, Tử Vi Tiên Đế trồng một cây tiên thiên nho đẳng cấp mười tám, dùng nó để ủ ra rượu nho uống một ngụm, liền muốn chết dục tiên."

Vừa nói đến đây, nước miếng của Vương Ly Từ đã sắp chảy ra.

“Các loại mỹ thực ở Tiên giới rất nhiều, không thiếu rất nhiều nguyên liệu trân quý cấp bậc Hỗn Nguyên Cảnh.” Thanh Ly thần nữ nói: “Chờ chúng ta trở về Tiên giới, ta mời ngươi nếm thử các loại mỹ thực.”

“Được được được! Ta không thể chờ đợi được nữa rồi.” Vương Ly Từ nghe xong lời này, lập tức phấn chấn không thôi.

Lúc trước mình lựa chọn cứu Thanh Ly tỷ tỷ, quả nhiên là cứu đúng rồi!

Bất quá lúc này, nàng lại nghĩ tới một chuyện khác, lúc này gặm một miếng long sí, bừng bừng phấn khởi nói: “Bất quá trước khi đi Tiên giới, ta còn có một kế hoạch lớn phải làm.”

“Kế hoạch lớn gì?” Thanh Ly thần nữ hơi kinh ngạc.

“Nghe nói trong hang ổ của Chí Tôn U có không ít đồ tốt…” Vương Ly Từ nói đến chuyện này hai mắt liền tỏa sáng: “Chúng ta đã đến Ma giới rồi, cũng không thể tay không trở về. Ngươi yên tâm đi, ta đã lên kế hoạch xong rồi!”

Nhìn tư thế xoa tay kia của nàng, chỉ kém đem bốn chữ “Không thể chờ đợi” trực tiếp viết ở trên mặt.

“Tập kích hang ổ của Chí Tôn U?”

Thanh Ly thần nữ theo bản năng bưng kín ngực, bị dọa đến mức ngay cả tâm can cũng đang run rẩy.

Nhân sinh của Vương Ly Từ này, đến tột cùng đã trải qua cái gì? Tại sao cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, ngay cả chủ ý của sào huyệt chí tôn U cũng dám đánh, nàng cũng không biết sợ sao?

Chuyện này cũng quá kích thích đi!

…

Chương 18: Cướp bóc hang ổ của Chí Tôn!

…

Cổ Uyên Thiên Hà.

Đây là một dòng Thiên Hà khổng lồ cổ xưa.

Lịch sử của nó thập phần xa xưa, lâu đến, tuyệt đại bộ phận thế giới trên thế giới này còn chưa sinh ra, nó đã tồn tại.

Bởi vì nguyên nhân của nó, chính là Thiên Nguyên Thủy Hải bây giờ đã cực kỳ tàn phá.

Trong Cổ Uyên thiên hà, sinh mệnh và năng lượng vật chất bành trướng như thủy triều, cuồn cuộn như hư không hải phong bạo trút xuống, như dải lụa chém ra Vô Tận Hư Không Hải, sau đó lại phân ra vô số nhánh sông, lan tràn vào trong vũ trụ mênh mông.

Thiên Hà khổng lồ này, chính là một trong thiên hà khởi nguyên của tam đại sinh mệnh Tiên Giới, từng thai nghén ra văn minh Tiên Tộc sáng chói cùng các chủng tộc sinh mệnh cường đại.

Nhưng bây giờ Cổ Uyên Thiên Hà đã trở thành một trong những chiến trường tiền tuyến đối kháng giữa Ma tộc và Tiên Tộc.

Hai tộc đều xuất ra chủ lực, trường kỳ giao chiến ở phụ cận Cổ Uyên Thiên Hà mênh mông, chinh phạt lẫn nhau! Nhiều năm chinh chiến, rất nhiều quân đội táng thân ở Cổ Uyên Thiên Hà, biến thành bụi bậm lịch sử.

Giờ phút này.

Bên cạnh Cổ Uyên Thiên Hà, trong bộ chỉ huy đại quân Ma tộc.

Làm thống soái cao nhất của chiến tuyến Cổ Uyên Thiên Hà, Chí Tôn U Chính tùy ý ngồi dựa vào chỗ ngồi của đại biểu thống soái.

Tư thái của hắn tùy ý mà lười biếng, bóng tối u năng khủng bố bao phủ quanh người hắn, nồng đậm như sương mù, từ xa nhìn lại, thậm chí khiến thân hình hắn có vẻ hơi mơ hồ, chỉ có đôi tròng mắt kia thâm thúy như hắc ám hư giới, mang theo lực uy hiếp khủng bố chấn nhiếp lòng người.

Lấy hắn làm trung tâm, uy áp như dời núi lấp biển tràn ngập trong bộ chỉ huy, làm cho toàn bộ bộ chỉ huy không khí đều bắt đầu trở nên sền sệt.

Đây chính là lực uy hiếp khủng bố của thập cửu giai siêu cấp cường giả.

Ở phía dưới, có hai hàng Ma tộc cao đẳng đang đứng.

Mỗi một Ma tộc này có hình tượng và khí chất khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ, đều ẩn chứa ma uy khiến người ta hít thở không thông.

Mỗi một người bọn họ, đều là cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc, thống lĩnh bá chủ một phương.

Xuống chút nữa là một đám cường giả cấp Ma Chủ đông nghịt. Bọn họ đều là lực lượng trung kiên của đại quân Ma tộc, là trụ cột vững vàng!

Đương nhiên, trước mắt người trong bộ chỉ huy tham dự hội nghị, phần lớn đều là hình chiếu giáng xuống.

Đại thống lĩnh các bộ tộc bản tôn đều có chỗ phụ trách trấn giữ, không thể tùy tiện rời đi, mà bộ chỉ huy đại bản doanh cách các Ma Vực cự ly lại thật sự xa xôi, mở ra hành lang không gian cũng cần thời gian, phòng ngừa trên chiến trường có tình huống gì đột phát không kịp trở về, liệt họp loại chuyện này cũng chỉ là hình chiếu trình diện.

“Khởi bẩm chí tôn.” Một vị đại thống lĩnh Ma tộc cung kính bẩm báo, “Uyên Bắc Ma Vực mà bộ lạc ta đóng, đã bị quân đoàn thứ mười ba của tập đoàn Tử Vi Tiên Tộc cùng quân đoàn thứ bảy liên thủ giáp công kích, mặc dù bộ tộc ta kiệt lực chống cự, vẫn tổn thất ba thành khu khống chế. Hơn nữa, trước mắt vật tư hậu cần của bộ lạc ta thiếu hụt nghiêm trọng! Bộ lạc ta khẩn cầu Chí Tôn điều động viện quân trợ, bổ sung vật tư hậu cần. Nếu không, bộ lạc ta chỉ sợ kiên trì không được quá lâu.”

Thân hình Chí Tôn U khẽ nhúc nhích, trong đôi mắt kinh khủng xẹt qua một tia tức giận: “Lôi Giác”

Vừa dứt lời, một vị Đại thống lĩnh Ma tộc lập tức tiến lên cung kính nói: “Có thuộc hạ.”

“Bản tôn mặc kệ ngươi dùng phương thức gì, lập tức trợ giúp Ác Ngục bộ bổ sung vật tư hậu cần, điều khiển quân dự bị hỗ trợ hắn khống chế Uyên Bắc ma vực.” Chí Tôn âm u lạnh giọng nói.

“Cái này…”

Lôi Giác Đại thống lĩnh cho dù là hình chiếu tham dự cũng bị uy thế của Chí Tôn U dọa đến cả người run rẩy.

Hắn vội vàng nói: “Khởi bẩm Chí Tôn, phía sau bộ lạc ta gần đây bị 【Thanh Ly tặc quân】 làm loạn, chủ lực cũng tham dự nhiệm vụ vây quét phản quân, nếu giờ phút này rảnh tay chi viện binh sĩ cung cấp vật tư, e rằng…”

“Vô liêm sỉ!” Chí Tôn tức giận nói: “Đám rác rưởi vô năng các ngươi, đến bây giờ còn chưa tiêu diệt nhánh phản quân kia ư?”

Chuyện trong nội địa của Ma tộc xuất hiện phản quân hắn tự nhiên là vừa mới biết, nhưng loại chuyện này dĩ vãng cũng ngẫu nhiên phát sinh, hắn ngay từ đầu căn bản không để ở trong lòng.

Một đội quân không ra gì mà thôi, tiêu diệt là được. Loại chuyện nhỏ nhặt này, còn không đáng để hắn tốn tâm chú ý.

Nhưng hắn không nghĩ tới, phản quân này lại ngoan cường như thế, cứng rắn chống đỡ dưới sự bao vây tiễu trừ của bọn Lôi Giác, thậm chí còn ảnh hưởng đến chiến cuộc tiền tuyến?

Nhìn thấy Chí Tôn tự nhiên nổi giận, mấy vị Đại thống lĩnh cùng Lôi Giác Đại thống lĩnh tham dự vây quét kiểu kéo lưới đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy.

Bọn họ trong lòng biết chuyện này đích xác có chút không hợp thói thường, không trách Chí Tôn tức giận, nhưng đồng thời trong lòng bọn họ cũng tràn đầy ủy khuất.

Quân lực phía sau bọn họ vốn trống rỗng, mà đội Thanh Ly tặc quân kia lại cực kỳ am hiểu chiến thuật đánh lén xuất quỷ

nhập thần, mặc dù bọn họ mấy lần tiến hành bao vây tiễu trừ, nhiều lần suýt chút nữa thành công, nhưng cuối cùng lại luôn bị đối phương giảo hoạt như cá chạch chuồn mất.

Mà chỗ đáng ghét hơn là, những nơi đội Thanh Ly tặc quân đi qua, còn không ngừng cổ động các chủng tộc phụ thuộc làm loạn, khiến cho hậu viện nổi giận bốn phía, cũng làm cho đại quân vây quét mệt mỏi.

Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất vẫn là khu vực phản quân hoạt động quá rộng, mà bọn chúng lại phòng ngự trống không, quân lực không đủ, không cách nào kéo ra tấm lưới lớn bao toàn bộ tặc quân!

"Khởi bẩm chí tôn." Rơi vào đường cùng, Lôi Giác đại thống lĩnh đành phải kiên trì đứng ra nói, "Căn cứ theo hướng Thanh Ly tặc quân chúng ta điều tra trước mắt, bọn họ đang xuyên thấu qua phương hướng 【Tiên Vụ quần đảo】 trốn về phía biên cảnh Tiên giới, chỉ dựa vào nhân thủ như chúng ta, rất khó phong tỏa toàn diện Tiên Vụ quần đảo phức tạp!"

"Một khi bị bọn họ xuyên qua quần đảo Tiên Vụ, tặc quân có thể tiến vào Vô Tận Hư Không Hải, thẳng đến biên cảnh Tiên Giới! Bởi vậy, thuộc hạ khẩn cầu Chí Tôn ưu tiên phái chủ lực chi viện, cùng nhau phong tỏa quần đảo Tiên Vụ, triệt để tiêu diệt tặc quân Thanh Ly!"

"Không được!"

Lôi Giác Đại thống lĩnh vừa mới dứt lời, liền lập tức có Đại thống lĩnh nhảy ra phản đối.

"Đội Thanh Ly tặc quân này chẳng qua chỉ là bệnh vặt vãnh, đã muốn chạy trốn thì cứ để bọn họ chạy trốn là được rồi, trước mắt quan trọng nhất vẫn là chiến sự ở tiền tuyến. Gần đây Tử Vi Tiên Đế rất nhảy, ở các nơi tiền tuyến liên tiếp mở ra chiến sự, nếu không thể cho nàng một chút màu sắc để nhìn, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí toàn quân của bộ ta."

Ý kiến của vị Đại thống lĩnh này lập tức nhận được sự tán thành của mấy vị đồng liêu, nhao nhao tỏ vẻ bây giờ nên tập trung tinh lực thu thập Tử Vi tiên đế.

Dù sao thì Tử Vi Tiên Đế mới là đại địch của Ma giới bọn họ, còn đám phản quân kia, cho dù chạy thì có thể làm gì chứ?

Thậm chí có Đại thống lĩnh cảm thấy, thay vì tốn công tốn sức bao vây tiễu trừ giống như bây giờ, còn không bằng để cho bọn họ trốn về Tiên Giới đi.

Trái phải chẳng qua chỉ là một đội quân tạp nham, ở trong Ma giới phòng thủ yếu kém còn có thể khuấy gió đảo mưa, đến trên chiến trường chính diện, ngay cả chi quân chính quy bình thường cũng không bằng, làm sao đáng giá được nghiêm túc đối đãi như vậy?

Mà đám Lôi Giác Đại thống lĩnh lại mang ý kiến tương phản.

Bọn họ cho rằng nếu như phản quân này thành công trốn về Tiên giới thì chính là đang đánh mặt Ma tộc bọn họ. Sau này Ma tộc bọn họ ở trước mặt những dị tộc phụ thuộc thì nào còn uy tín gì nữa?

Liên quan đến thể diện của Ma tộc, tuyệt đối không thể nhân nhượng.

Huống chi, nếu như không thu thập Thanh Ly tặc quân, mà để mặc bọn họ trốn về Tiên Giới, nói không chừng ngày nào đó bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại, khiến Ma giới vĩnh viễn không được an bình!

Thậm chí, đám người Lôi Giác còn khẩn cầu Chí Tôn U đích thân ra tay thu thập Thanh Ly tặc quân!

Đề nghị này tự nhiên bị một đám Đại thống lĩnh tiền tuyến cực lực phản đối.

Một khi Chí Tôn U rời khỏi tiền tuyến, Tử Vi Tiên Đế rất có thể sẽ xuất kích toàn diện, tạo thành hậu quả không thể đo lường.

Nghe các thuộc hạ tranh cãi kịch liệt, sắc mặt Chí Tôn âm u càng thêm lo lắng.

Vốn tổng thể thực lực của hắn vô cùng hùng hồn, cùng Tử Vi Tiên Đế đối tuyến cũng chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng mà ngay tại lần trước, vì trợ giúp bộ tộc biên thùy vãn hồi cục diện, thuận tiện tìm kiếm thân thể chuyển thế của Vũ Nhạc Tiên Đế, hắn phái thủ hạ đắc lực thân tín nữ vương thống khổ cùng chủ quân bạo ngược tiến đến chi viện.

Dựa theo tưởng tượng ban đầu, thống khổ nữ vương và chủ quân bạo ngược một khi đến, tất nhiên có thể như bẻ gãy nghiền nát, chinh phục đám di dân Tiên Tộc kia, sau đó lại mang theo tài nguyên cùng phụ thuộc Tiên Tộc di dân trở về chi viện chiến trường, sau đó quét ngang Tử Vi Tiên Đế.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, toàn bộ kế hoạch vậy mà triệt để sụp đổ, chẳng những một chút bẻ gãy bốn chi bộ tộc Đại thống lĩnh, thậm chí ngay cả thống khổ nữ vương, bạo ngược chủ quân, cùng với một đạo hình chiếu của mình cũng góp vào.

Càng làm Chí Tôn sâu kín tức giận hơn chính là, hắn nguyên bản muốn tự mình giá lâm thế giới kia cứu vãn bại cục, nhưng chưa từng nghĩ tới, vậy mà bị một cái cùng diệt thế câu kết Tiên tộc nữ tử nổ trở về, không những làm hắn bị thương chút ít, còn gãy mất ngón tay.

Bị sỉ nhục như vậy không nói, còn bị Tử Vi Tiên Đế bắt được cơ hội, từng chút một xoay chuyển cục diện bất lợi. Gần đây vì Thanh Ly tặc quân đốt lửa khắp nơi phía sau, dẫn đến chiến sự tiền tuyến càng ngày càng bất lợi, Tử Vi Tiên Đế càng ngày càng kiêu ngạo!

Cứ tiếp tục như vậy, chí tôn của y chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Ma giới.

Ngay tại lúc hai nhóm nhân mã vì muốn tiếp tục bao vây tiễu trừ Thanh Ly tặc quân tranh cãi không ngớt, Chí Tôn U nhẫn nại cũng sắp đến cực hạn.

Đột nhiên.

Lôi Giác Đại thống lĩnh còn nói thêm: “Khởi bẩm Chí Tôn, trong Thanh Ly tặc quân còn có một tin đồn không hợp thói thường, thuộc hạ đang do dự có nên nói hay không.”

“Đã có tình báo, vì sao không nhắc tới?” Ánh mắt của Chí Tôn âm u lạnh lẽo, trong giọng nói dĩ nhiên mang theo hàn ý dày đặc.

“Vâng, Chí Tôn.”

Lôi Giác Đại thống lĩnh trong lòng phát lạnh, mơ hồ có dự cảm không ổn, nhưng lại không dám không nói, đành phải cân nhắc một phen, nói: “Gần đây có lời đồn và lời đồn nói, sở dĩ Thanh Ly tặc quân có thể lợi hại như thế, là vì trong tặc quân

có một vị nữ quân sư. Vị nữ quân sư kia vì kích động lòng quân nhân của kẻ trộm, lại tuyên bố nàng từng đả thương Chí Tôn đại nhân, còn nói cái gì đánh ngài đến hoa rơi nước chảy, chặt đứt một ngón tay của ngài để cảnh cáo."

Nói đến phần sau, Lôi Giác Đại thống lĩnh hình chiếu này sợ hãi đến thân thể đều run rẩy. Bởi vì hắn nhớ rõ mình đoạn thời gian trước "Nghe nói qua, Chí Tôn đại nhân thật sự bị thương, còn từng gãy ngón tay.

"!!!"

Chí Tôn âm u biến sắc, một cỗ khí tức phẫn nộ vô cùng đè nén trong nháy mắt lấy hắn ta làm tâm tròn quét ra.

Trong lúc nhất thời, cả bộ chỉ huy dường như đều run rẩy dưới uy áp phẫn nộ này.

Thanh âm vô cùng lạnh lẽo của hắn vang lên trong bộ chỉ huy của hắn.

"Là nàng ấy, thế mà nàng ấy vẫn chưa chết!"

Cho tới nay, Chí Tôn U đều cho rằng "Tiện nhân" làm hắn nổ tung kia, khẳng định đã chết ở trong vòng xoáy không gian do bạo tạc ở hành lang không gian gây ra.

Tuyệt đối không nghĩ tới, ở dưới loại tình huống này, nữ tử nhân loại kia lại còn có bản lĩnh có thể sống sót!

"Hỗn trướng! Loại chuyện này, vì sao ngươi không sớm báo cáo?"

Ánh mắt sắc bén u lãnh của Chí Tôn lăng lệ đột nhiên bắn về phía Lôi Giác Đại thống lĩnh.

phẫn nộ trong lòng hắn đã lên tới cực hạn. Đời này thứ hắn hận nhất đương nhiên là Võ Nhạc Tiên Đế, thứ ghi hận thứ hai chính là "Tiện nhân" làm hắn nổ chết.

Nếu sớm biết là nàng, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng nhảy nhót đến bây giờ!

Ngài cũng không có hỏi a~

Lôi giác Đại thống lĩnh giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Chí Tôn thứ tội."

Hắn cúi đầu, vẻ mặt khổ sở, toàn bộ Ma đều có chút không tốt lắm.

Chuyện này thực sự quá không hợp lẽ thường.

Thật ra hắn cũng biết Vương Ly Từ kia, thậm chí còn biết nàng và Thanh Ly thần nữ kia lăn lộn đến cùng như thế nào, dù sao lúc trước bọn họ chính là gặp được ở trên lãnh địa của hắn.

Nhưng hắn vốn tưởng Vương Ly Từ chẳng qua là thiếu nữ bộ tộc Man Cự Nhân bị Thanh Ly thần nữ cuốn theo, không khác gì những dị tộc khác.

Không nghĩ tới, thiếu nữ Man tộc kia lại thật sự là hắc thủ phía sau màn.

Mà hắn càng không nghĩ tới chính là, những lời đồn đãi ngay cả hắn nghe cũng cảm thấy hết sức không hợp thói thường kia, rõ ràng còn có mấy phần chân thực?!

“Hừ! Các ngươi nói đúng.” Đôi mắt âm u của Chí Tôn âm trầm, khó khăn lắm mới đè nén được cơn giận cuồn cuộn trong lòng, lạnh lùng mở miệng: “Nếu để mặc cho Thanh Ly tặc quân trốn về Tiên giới, đó chính là sỉ nhục lớn nhất của chúng ta. Huống hồ, nếm được ngon ngọt bọn chúng nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, khiến chúng ta vĩnh viễn không có ngày yên bình!”

“Lần này, bản chí tôn sẽ đích thân ra tay ngăn chặn Thanh Ly tặc quân. Lôi Giác, mấy vị Đại thống lĩnh hậu cần các ngươi phụ trách phối hợp với bản chí tôn, tiêu diệt hoàn toàn Thanh Ly tặc quân!”

“Vâng, Chí Tôn!” Lôi Giác Đại thống lĩnh đáp.

Đại thống lĩnh tiền tuyến nghe vậy lại cuống lên, lập tức đưa ra nghi ngờ.

Dù sao, tuy rằng Chí Tôn U ít ra tay, nhưng lại là linh hồn chiến trường, có hắn tọa trấn, đại quân Ma tộc mới có thể vững như Thái Sơn, không sợ bất kỳ khiêu khích nào của Tử Vi Tiên Đế.

Nếu như chí tôn rời đi, Tử Vi tiên đế thừa dịp chí tôn không ở tiền tuyến, thừa cơ tấn công một cách trắng trợn thì làm sao

bây giờ?

Đối với việc này, Chí Tôn âm trầm biểu thị, có thể lưu lại một hình chiếu, nghĩ biện pháp xây dựng hình tượng Chí Tôn U vẫn còn trấn thủ tiền tuyến.

Về phần lần thanh trừ tặc quân Thanh Ly này, hắn cũng không chuẩn bị tốn bao nhiêu thời gian, đến lúc đó nhanh chóng trở về, tất nhiên không xảy ra vấn đề gì.

Dù sao cũng chỉ là một nhánh phản quân tạp nham mà thôi, hắn vị Chí Tôn này đều tự mình ra tay, nếu vẫn không thể nhẹ nhõm bắt được, vậy Ma tộc cũng không cần lăn lộn nữa.

Mấu chốt nhất chính là phải tìm được tiện nhân làm hắn nổ tung kia, chặn lại đám phản quân kia, còn quá trình quét sạch cụ thể thì sẽ có Lôi Giác đại thống lĩnh các loại phụ trách.

Theo chí tôn U độc đoán chuyên hành, giải quyết dứt khoát, hết thảy dị nghị lập tức bị đè xuống.

Chí Tôn U là cường giả cao cấp nhất, hiếm có tình huống cần đích thân xuất thủ, chỉ cần tạo ra hiện tượng giả, lừa gạt Tử Vi Tiên Đế không thành vấn đề.

Huống chi dù không cẩn thận lộ tẩy thì Tử Vi tiên đế phát động tấn công toàn diện cũng có thể vào trạng thái phòng thủ, trong thời gian ngắn Tử Vi tiên đế không lật được.

…

Dưới đo độ của biển vũ trụ, thời gian trôi qua thường thường là trong lúc lơ đãng. Đặc biệt mâu thuẫn của hai tộc Tiên Ma từ xưa đến nay, một khi đánh nhau, đánh mấy ngàn năm, mấy vạn năm đều là tình huống bình thường.

Bất tri bất giác, thời gian mười năm thoáng cái đã qua.

Quần đảo Tiên Vụ chính là một nơi thiên nhiên ngăn cách ranh giới giữa Tiên Giới và Ma giới.

Nơi này Thiên Hồ bố trí dày đặc, các loại tiểu thế giới mọc lên san sát như rừng, càng có vô tận Linh Vụ tràn ngập trong đó, hoàn cảnh phức tạp không gì sánh được, ngay cả trong không khí tràn ngập Linh Vụ cũng có chút đặc dị, phảng phất có thể quấy nhiễu Thần Niệm.

Thường xuyên có Ma tộc cùng Tiên tộc đi nhầm vào trong đó, liền triệt để mất đi bóng dáng, không còn đi ra nữa.

Ngay cả chiến hạm đi nhầm vào trong đó, tục truyền cũng ngẫu nhiên có mất tích.

Vô số truyền thuyết khiến khu vực này tràn ngập thần bí và quỷ dị, khiến vô số tiên ma chùn bước.

Đương nhiên, truyền thuyết mặc dù truyền được ly kỳ, nhưng rất nhiều nguy hiểm, nói cho cùng cũng chỉ là bởi vì thực lực không đủ mà thôi.

Đối với tồn tại thực lực mạnh mẽ mà nói, mặc dù nơi này nguy hiểm, nhưng cũng không phải là lạch trời không thể vượt qua.

Bởi vì trong lúc hai giới Tiên Ma đại chiến, quan hệ giữa hai tộc Tiên Ma rất căng thẳng, giao thông then chốt hai giới và khu vực trọng yếu đều có trọng binh đóng quân phòng thủ, sẽ tiến hành kiểm tra và giám thị nghiêm ngặt đối với hư không độ thuyền lui tới.

Dưới tình huống bình thường, với số lượng chiến hạm đông đảo, muốn xuyên qua đường biên giới từ Ma giới đến Tiên Giới căn bản là không có khả năng.

Chỉ có Tiên Vụ quần đảo này bởi vì có Thiên Hà chi nhánh, hoàn cảnh phức tạp, không có đầu mối then chốt, đóng giữ khó khăn rõ ràng, vân vân, nhiều nguyên nhân chỉ trú đóng một đội ngũ cảnh giới ở khu vực biên giới, bởi vậy cũng trở thành nơi phòng thủ yếu nhất của Ma giới.

Giờ phút này.

Một hạm đội hư không do các loại chiến hạm tạp bài tạo thành, đang yên tĩnh đi trong Tiên Vụ quần đảo.

Phương hướng và mục tiêu của bọn họ, chính là biên cảnh Tiên giới.

Chi hạm đội hư không này ngụy trang cùng trận pháp phòng hộ rất khá, xuyên thẳng qua trong Tiên Vụ quần đảo, tựa như một đám u linh lặng yên không một tiếng động, không gây ra chút động tĩnh nào.

Giống như mỗi một lần hành động trước đó, bọn họ tiến lên một khoảng cách, đều sẽ nghĩ cách tiêu trừ dấu vết lưu lại trên

đường, vả lại thường xuyên biến ảo lộ tuyến hành động, ở trong tiên vụ xuất quỷ nhập thần, khó có thể truy tung.

Từ bên ngoài nhìn vào, hạm đội hư không này không khác gì so với lúc trước, nhưng mà, đây chỉ là biểu tượng.

Trong soái hạm cầm đầu.

Bên trong chiến hạm đã từng vô cùng náo nhiệt hiện giờ vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ vị trí quan trọng nhất, hầu như không nhìn thấy nửa bóng dáng đi lại, chỉ có người tụ tập trên boong thuyền là nhiều nhất.

Trong đó dễ thấy nhất, đương nhiên chính là Vương Ly Từ ở giữa đám người.

Lúc này Vương Ly Từ đang chơi đùa với lò nướng đặc chế của mình, đốt lửa chuẩn bị nướng. Các loại nguyên liệu nấu xong đều bày ra bên cạnh nàng, các loại gia vị cũng đều đặt ở vị trí nàng thuận tay, nghiễm nhiên là một tư thế chuẩn bị ăn một bữa no căng.

Cương Nha đại thúc cùng một đám hộ vệ cự nhân Man Cự Nhân tộc đều ngồi vây quanh bên người nàng, vây quanh nàng như chúng tinh ủng nguyệt, một bộ dạng chờ ăn.

Nhưng mà, nhìn kỹ, thần sắc trên mặt bọn họ lại đều hết sức căng thẳng, trong đôi mắt mang theo lo âu cùng u sầu rõ ràng, hiển nhiên là không có tâm tình ăn cơm gì.

“Ly Từ.” Giọng nói của đại thúc Cương Nha mang theo nghi ngờ: “Chúng ta sắp đến Hư Không hải ở biên giới Tiên giới rồi, vì sao con cá còn chưa mắc câu?”

“Có phải là chúng ta ẩn nấp hành tung quá tốt hay không, thật sự giấu diếm được cá lớn?”

“Chúng ta có nên cố ý lộ ra sơ hở để câu dẫn cá lớn mắc câu hay không?”

Bất kể Vương Ly Từ làm ra kế hoạch gì, hắn đều ủng hộ vô điều kiện, hơn nữa từ đầu đến cuối yên lặng canh giữ bên cạnh nàng, nhưng lâu như vậy, cá vẫn không mắc câu, sự dày vò và thấp thỏm trong lòng hắn càng ngày càng tăng, nhịn không được bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Cương Nha đại thúc, đánh trận này, sẽ giống như câu cá, cần có kiên nhẫn.” Vương Ly Từ lại là vẻ mặt bình tĩnh, trạng thái thoạt nhìn không có bất kỳ khác biệt gì so với bình thường, động tác nướng thịt vẫn thành thạo như trước, “Cá lớn thường thường đều rất giảo hoạt rất cảnh giác, không đến phút cuối cùng không cắn câu. Chúng ta nếu cố ý tiết lộ hành tung, ngược lại có khả năng phản tác dụng, kinh động đến cá lớn. Càng là lúc như thế này, chúng ta càng phải giữ được bình tĩnh, biểu hiện càng thêm cẩn thận.”

Tứ thúc của Ly Từ Vương Thủ Triết từng “phát minh” cần câu Lộ Á, chính là dùng mồi nhử giả để mô phỏng con mồi, dụ dỗ thuật câu cá cắn câu.

Một ít cá lớn giảo hoạt thường thường sẽ âm thầm theo đuôi mồi giả hồi lâu, quan sát sơ hở, không đến thời khắc cuối cùng không phát động tiến công, loại thời điểm này chính là liều định lực.

Ai lộ ra sơ hở trước, người đó liền thua.

Hạm đội hư không cứ thế cẩn thận di chuyển, bất tri bất giác lại nửa năm nữa trôi qua.

Trong lúc này, hạm đội của Vương Ly Từ không ngừng ẩn nấp hành tung, né trái tránh phải, cũng không ngừng tới gần biên giới của Tiên giới.

Mắt thấy, hạm đội muốn thoát ly quần đảo Tiên Vụ, tiến vào cương vực Tiên Giới.

Đột nhiên.

Một cỗ năng lượng âm u kinh khủng bao phủ tới.

Không gian phía trước hạm đội đột nhiên bị xé rách, lộ ra vòng xoáy khổng lồ giữa hắc ám hư giới cùng không gian đan xen thành!

Trong vòng xoáy, một khuôn mặt khổng lồ được bao bọc trong áo giáp dữ tợn chui ra.

Uy áp mênh mông cũng theo đó tràn ngập phô thiên cái địa, trong khoảnh khắc tràn ngập cả vùng không gian này. Thấp thoáng, thậm chí có cảm giác như cả không gian đều bị giam cầm.

Chí Tôn U!

Ánh mắt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, tiếng rống giận dữ trầm thấp uy nghiêm chấn động khiến không gian xung quanh đều đang gột rửa: “Thanh Ly tặc quân, Vương Ly Từ! Các ngươi trốn không thoát Ma giới chúng ta!”

Từ ba năm trước, hắn đã thông qua hắc ám hư giới xuyên thẳng đến Tiên Vụ quần đảo, cũng tìm được hạm đội của Vương Ly Từ.

Cái này đối với hắn mà nói cũng không tính là đặc biệt khó khăn.

Tuy rằng hạm đội của Vương Ly Từ hành tung quỷ bí, che giấu rất khá, giấu diếm được đại thống lĩnh bình thường thì dư sức điều tra, nhưng đối với chí tôn đã thập cửu giai U mà nói, thủ đoạn che giấu cũng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ cần hắn nguyện ý tốn thời gian, luôn có thể tìm được bọn họ.

Sở dĩ hắn hiện thân ngăn cản cho đến bây giờ cũng là vì cẩn thận, lo lắng đây sẽ là một cái bẫy.

Lúc trước ở trong tay đám di dân Tiên Tộc kia hắn đã nếm qua một lần thiệt thòi, hắn cũng sẽ không lại đánh giá thấp sự âm hiểm và xảo trá của những Tiên Tộc này.

Nhưng trong ba năm này, hạm đội này thủy chung bị trận pháp ẩn nấp, từ đầu đến cuối lén lút lút che giấu hành tung hướng Tiên giới mà đi, dọc theo đường đi không hề buông lỏng chút nào!

Đây cũng không phải là, đến thời khắc cuối cùng, rốt cuộc hắn cũng không kiềm chế được nữa rồi.

“Cá lớn, cuối cùng cắn câu rồi!”

Trong kỳ hạm, Vương Ly Từ hưng phấn vung quyền một cái.

Nàng kỳ thật cũng không nắm chắc có thể câu được Chí Tôn U. Nhưng chỉ cần đối phương mắc câu, tất cả đều đáng giá.

Ngay trong khoảnh khắc Chí Tôn yếu ớt xuất hiện.

Bên trong hạm đội của Vương Ly Từ, một luồng khí tức khủng bố khác bỗng nhiên dâng lên.

Cùng lúc đó.

Năng lượng màu vàng mênh mông giống như núi lửa bộc phát ra, trong nháy mắt đã phá tan không gian giam cầm, tràn ngập toàn bộ bầu trời.

Bất quá trong nháy mắt, một đạo hư ảnh pháp tướng to lớn liền xuất hiện trong hư không.

Đó là một nữ tử mặc váy tiên màu tím, bên ngoài khoác chiến giáp màu vàng, lông mày bay vào tóc mai, phong thái kiều diễm, toàn thân tản ra một cỗ uy áp kinh khủng bá đạo.

Uy thế khủng bố kia, so với Chí Tôn U tộc cũng không kém chút nào.

Nàng cười ha ha nói: "Chí Tôn U, bản tiên đế chờ ngươi đã lâu."

Dứt lời, nàng tiện tay vung lên, một đạo kiếm quang màu vàng liền xé rách sương mù dày đặc, giống như dải lụa Thiên Hà hướng về chí tôn U trảm tới.

Ánh kiếm kia mạnh mẽ bá đạo, mang theo uy thế kinh khủng như khai thiên tích địa, dường như muốn xé rách cả vũ trụ thành hai nửa!

"Tử Vi Tiên Đế!" Vẻ mặt sâu kín của Chí Tôn đột nhiên biến sắc: "Không hay rồi, ta bị lừa rồi!"

Trong lúc vội vàng, hắn chỉ kịp ngưng tụ ra một U Năng Thuẫn khổng lồ chắn trước mặt mình.

Sau một khắc.

Kiếm quang lăng liệt cũng đã rơi vào trên U Năng Thuẫn.

"Oanh!!!"

Hai cỗ năng lượng vô cùng cường đại kịch liệt va chạm, không gian chung quanh lập tức bắt đầu điên cuồng sụp đổ, vô số mảnh vỡ không gian bọc lấy năng lượng cuồng bạo quét ra, toàn bộ hư không cũng bắt đầu rung động kịch liệt.

Tư thế đó, phảng phất như hư không sắp sụp đổ.

Nơi năng lượng đi qua, hạm đội của Vương Ly Từ như là lá cây bị ném ra ngoài trong sóng biển, bị cuốn bay tán loạn.

May mà Tử Vi tiên đế đã sớm có chuẩn bị, kịp thời ra tay, vung tay lên, truyền tống chiến hạm của Vương Ly Từ đến khu vực an toàn ở xa xa.

Đây chính là uy thế của Chí Tôn hoặc Tiên Đế.

Dưới một kích của bọn họ, thường thường có thể nghiền nát Tinh Không Thiên Hà, khiến cho quần thể thế giới vỡ vụn sụp đổ, hóa thành hư vô!

Cũng chính bởi vì đến loại cấp bậc này cường giả, có thể đơn giản nghiền nát thế giới, hủy diệt chúng sinh, tại thời kỳ viễn cổ, mới có thể được xưng là "Thần"!

Mà cũng chính vì vậy, cường giả đẳng cấp này một khi động thủ trong thế giới bình thường, sẽ lập tức dẫn tới Thiên Đạo nhằm vào và bài xích!

Theo chiến đấu tiến hành, năng lượng trong thiên địa đều phảng phất cảm nhận được uy hiếp chấn động.

Ở dưới thiên đạo cơ chế, từng đạo tử sắc cuồng lôi ngưng tụ thành, như cuồng phong mưa rào hướng Chí Tôn U cùng Tử Vi Tiên Đế không khác biệt oanh tạc mà đi.

Nhưng dù vậy, Chí Tôn U và Tử Vi Tiên Đế cũng không có ý dừng tay, cứng rắn đối đầu với tử sắc cuồng lôi, đánh thành một đoàn trong Tiên Vụ quần đảo.

Trong lúc nhất thời, vô số không gian sụp đổ, từng vòng xoáy không gian khổng lồ dần dần hình thành, từng vết nứt không gian khổng lồ màu đen tựa như ngàn khe vạn khe, trải rộng không gian vũ trụ chung quanh.

"Chíu rít chí tôn u, ngươi chạy cái gì, ở lại chơi với Tử Vi cô nãi nãi một chút." Tử Vi tiên đế kiêu ngạo cười to vang lên trong hư không.

"Tử Vi Tiên Đế, ngươi mẹ nó là tên điên! Tính mạng của ngươi và ta có lợi ích gì cho ngươi! Thiên Đạo sẽ càng ngày càng nhắm vào chúng ta."

"Ta mặc kệ, hoặc là hôm nay lão nương đánh chết ngươi, hoặc là lão nương bị ngươi đánh chết!"

Theo trận chiến ác liệt của bọn họ càng ngày càng nghiêm trọng, toàn bộ quần đảo Tiên Vụ gần như đều bị phong bạo

không gian tàn phá bừa bãi phá vỡ.

Mà ngay khi Tử Vi Tiên Đế đang kiềm chế Chí Tôn U.

Cấm khu Thái U xa xôi.

Cái hang ổ của vị Chí Tôn này nằm sâu trong Hắc Ám Hư Giới, đó là nơi hắn ta xây dựng để tránh né Thiên Đạo của vũ trụ nhằm vào.

Phàm là đến cấp mười chín, sẽ bị thiên đạo vũ trụ bài xích, một khi động thủ kịch liệt, càng sẽ dẫn động các loại thiên kiếp gia thân.

Biện pháp tốt nhất chính là ở lâu trong 【Hắc Ám Hư Giới】 Vô Tận Thiên Uyên】, trong thế giới tràn đầy năng lượng hắc ám này, pháp tắc của vũ trụ thiên đạo đại bộ phận đều mất đi tác dụng.

Giờ phút này.

Bên ngoài Thái U Cấm Khu, trong Hắc Ám Hư Giới.

Một chi hạm đội đã lặng yên không một tiếng động tiềm phục đến phụ cận Cấm khu.

Số lượng chiến hạm này cũng không nhiều, nhưng trên mỗi chiến hạm đều chật cứng người.

Có Vương Ly Từ yểm hộ ở bên ngoài, không có bất kỳ ai phát hiện ra sự tồn tại của hạm đội này, dọc theo đường đi đều thần không biết quỷ không hay, hôm nay đến bên ngoài Cấm Khu, vẫn không có bất kỳ phát hiện dị thường nào của Ma tộc.

Dù sao, bên ngoài Cấm Khu chính là Hắc Ám Hư Giới, ngoại trừ Thiên Uyên Ma Sát, mấy ngàn vạn năm qua căn bản cũng không có xuất hiện địch nhân nào khác. Cũng là bởi vậy, phòng ngự bên trong Cấm Khu vô cùng lơi lỏng.

Bên trong hạm đội, Thanh Ly thần nữ nhìn cấm khu gần trong gang tấc, hưng phấn hô hấp cũng có chút dồn dập.

Cảm giác được trong thần hồn, ấn ký năng lượng do Tử Vi Tiên Đế gieo xuống hơi rung động, nàng vung cánh tay ngọc lên, quyết đoán hạ lệnh: “Truyền lệnh xuống, toàn diện tiến công cấm khu Thái U! Ly Từ nói, đoạt hết toàn bộ, cướp không được toàn bộ nổ tung!”

Ra lệnh một tiếng.

【 Thanh Ly thần nữ phản kháng quân 】 lập tức gào thét hướng Thái U Cấm Khu giết tới!

Mà Thanh Ly thần nữ giờ phút này cũng đang cực độ phấn khích, ánh mắt nhìn về phía Thái U Cấm Khu đều hiện lên u quang.

Đây chính là hang ổ của Thái U Cấm Khu, Chí Tôn U!

Ai có thể nghĩ đến, mình một ngày kia có thể mang người giết đến nơi này cướp bóc chứ?

Cuộc sống như vậy thật sự là quá kích thích! So với hiện tại, cuộc sống của nàng gần ba ngàn năm, quả thực là sống uổng phí!

…

Chương 19: Đại thu hoạch! Ly Từ chống đỡ Tiên giới!

…

Thái U Cấm Khu là sào huyệt của Chí Tôn U, phòng thủ tuy rằng lơi lỏng, nhưng cũng không đến mức có người trắng trợn đánh tới mà không có chút phản ứng nào.

Mắt thấy đại quân Thanh Ly thần nữ tấn công tới, bên trong Cấm Khu lập tức có phản ứng.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Một đạo năng lượng hộ thuẫn khổng lồ màu đen bao phủ cả tòa Cấm Khu.

Cùng lúc đó.

Một vị Đại thống lĩnh Ma tộc toàn thân tản ra khí tức màu xám đen cũng từ trong cấm khu dẫn người ra, hướng phía Thanh Ly thần nữ phản kháng quân giết tới.

“Thật to gan, các ngươi là đội quân cướp nào mà dám đánh hạ cấm khu Chí Tôn!”

Đầu lĩnh Ma tộc Đại thống lĩnh mặc áo giáp Ma tộc dữ tợn, toàn thân tản ra khí tức bất tường màu xám đen, một đôi ma nhãn màu đỏ tươi khát máu tàn nhẫn, vừa xuất hiện liền tản mát ra ma uy kinh khủng.

Hắn chính là Thủ Hộ Giả của Thái U Cấm Khu, Đại Thống Lĩnh Ma tộc cấp mười bảy —— ” Tai Ách Chi Nguyên”.

Với tư cách là người thủ hộ Cấm khu, hắn nắm giữ quyền khống chế trận pháp bên trong Cấm Khu, có thể tùy thời điều động lực lượng Cấm Khu.

Dưới sự gia trì của ma trận bên trong Chí Tôn Cấm Khu, khí tức của hắn tăng lên một đường, trong chớp mắt đã đạt tới chiến lực thập thất giai đỉnh phong.

Lúc này hắn tiện tay đánh ra một kích là có thể đánh nổ một chiến hạm không kém!

Cũng chính bởi vì có chiến lực bực này, Chí Tôn U mới có thể yên tâm giao Cấm Khu cho hắn thủ hộ. Có hắn ở đây, cho dù gặp phải cường giả đánh không lại cũng có thể dựa vào lực lượng Cấm Khu chống đỡ đến khi Chí Tôn trở về.

Đổi thành bình thường, an bài như vậy tự nhiên là đủ rồi.

Đáng tiếc, Thanh Ly thần nữ đối với cái này sớm có chuẩn bị, vừa xông lên liền đè lên toàn bộ chiến lực, chính là vì tốc chiến tốc thắng.

Những người đi theo bên cạnh nàng này, tất cả đều là tinh nhuệ trong chủng tộc phụ thuộc Ma tộc. Mọi người tín nhiệm tiềm lực và địa vị của nàng, nguyện ý cùng theo nàng làm sự nghiệp, trong đó không thiếu chiến lực cấp Thánh Tôn, còn có mấy vị bá chủ chủng tộc cấp bậc Đạo Chủ.

” Tai Ách Chi Nguyên” vừa mới xuất hiện, lập tức có ba vị cường giả đồng cấp liên thủ đánh về phía nó!

Cầm đầu là một vị Man Cự Nhân Vương thân hình cao lớn, toàn thân như đồng tinh, mười bảy giai.

Làm Man Cự Nhân nổi danh man lực, toàn thân hắn đều tản ra uy thế vô cùng khủng bố bá đạo, tựa như man hoang cự thú tung hoành hư không thời viễn cổ, chỉ dựa vào quyền cước liền có thể quát tháo vũ trụ, chém giết long phượng, xé rách tinh thần.

Vị cường giả bậc thứ hai, thứ mười bảy, là một vị nam tử trẻ tuổi mọc ra một đôi cánh chim màu trắng.

Bề ngoài của hắn nhìn rất giống Tiên Tộc, chỉ là sinh ra một đầu tóc vàng mềm mại, còn có một đôi mắt xanh lam như biển cả, ngũ quan cũng lập thể mà anh tuấn, đôi cánh chim màu trắng trên lưng cũng trắng noãn như tuyết lúc nào cũng tản ra nhu quang.

Gã cầm trong tay một thanh cự kiếm, toàn thân đều tản ra bạch kim quang mang đấu khí, cự kiếm huy sái phảng phất có thể chặt đứt Tinh Hà.

Uy thế toàn thân cũng khiến người ta run sợ.

Hắn là 【Bạch Vũ Dực Vương】, cũng là Dực Nhân tộc Vương.

Là một vị cường giả Bạch Vũ thị có được huyết thống Dực Nhân hoàng tộc, hắn có được lực lượng Quang Minh thuần khiết nhất của Bạch Vũ thị, sức chiến đấu thập phần cường đại.

Dực nhân tộc từng cũng là một chủng tộc tương đối cường đại trong hư không, đáng tiếc về sau tộc đàn sụp đổ, các chi mạch cũng rơi vào các nơi trong hư không.

Một chi Bạch Vũ thị này của hắn vốn là dựa vào Tiên Giới sinh tồn đấy, đáng tiếc về sau Tiên Giới bị Ma tộc công hãm tương đối một phần khu vực, thế giới Dực Nhân tộc này của hắn cũng bị Ma tộc chiếm lĩnh.

Vì kéo dài cùng sinh tồn chủng tộc, một chi Dực Nhân tộc này của hắn mới không thể không nhẫn nhục trở thành phụ thuộc Ma tộc, cho tới nay đều rất gian nan!

Lần này hắn bắt được cơ hội đi theo Thanh Ly thần nữ phản loạn Ma tộc, chính là hy vọng có thể dựa vào thực lực của mình, chém giết ra một cái tương lai cho nhánh Bạch Vũ thị này của hắn, trong tương lai ở Tiên giới có một nơi sống độc lập.

Mà vị cường giả thứ ba, thứ mười bảy, bản thể chính là một Hỏa Hoàng.

Nàng là nữ vương của Hỏa phượng hoàng nhất tộc phụ thuộc Ma tộc, tên là 【Sí Hoàng Nữ Vương】.

Thiên phú chiến lực của Hỏa phượng hoàng nhất tộc kỳ thật vẫn rất mạnh, nhất là thiên phú hỏa diễm, lực công kích cực kỳ cường đại, nếu như không phải số lượng tộc đàn quá ít, hơn nữa xâm nhập sâu vào Ma giới, cô chưởng khó minh, cũng không trở thành chủng tộc phụ thuộc, trải qua gian nan như thế.

Tuy rằng thực lực của nàng còn không có đạt tới thập thất giai đỉnh phong, nhưng cũng là mười bảy giai trung kỳ rồi, hơn nữa nàng thân là Hỏa Phượng Hoàng nhất tộc thiên phú hỏa diễm chi lực, một khi toàn lực thi triển ra, có thể hủy thiên diệt địa, đốt nấu tinh hà.

Ba đại cường giả mười bảy giai liên thủ chống lại tai ách chi nguyên, dù cho đối phương có cấm địa trận pháp gia trì đạt tới

mười bảy giai đỉnh phong, trong nháy mắt cũng chiếm hết ưu thế, đánh cho căn nguyên tai ách liên tiếp bại lui.

Thập thất giai đỉnh phong cố nhiên cường đại, nhưng cũng chỉ là Hỗn Nguyên cảnh tầng thứ tư đến tầng thứ năm mà thôi.

Chiến lực tổng hợp của nó bất quá cùng với Cực Lạc giáo chủ của Nam Lam Thần Châu không sai biệt lắm, một đánh hai vẫn được, một đánh ba căn bản không phải là đối thủ.

Trừ cái đó ra.

Thanh Ly thần nữ cũng tự mình suất lĩnh tinh nhuệ, cùng thân vệ lưu thủ triển khai chém giết kịch liệt.

Thanh Ly thần nữ cũng không phải là Đại La Kim Tiên (Thánh Tôn) bình thường, nàng chính là chuẩn thần nữ do Vũ Nhạc thần điện tỉ mỉ bồi dưỡng, là hi vọng tương lai của Vũ Nhạc thần điện.

Huyết mạch của hắn đã đạt đến cảnh giới Đạo Nữ Giáp cực kỳ hiếm thấy!

Nếu như tiếp theo thành công kế thừa được đạo thống của Võ Nhạc Tiên Đế, liền có thể một phát nhảy vọt thành thần nữ chân chính, còn là Thần Nữ Bính vô cùng lợi hại.

Lúc trước Ly Từ và quân phản kháng vì đề cao lực hiệu triệu, trực tiếp xưng là thần nữ, tuy có hiềm nghi tự nâng giá trị của bản thân, nhưng cũng không tính là sai lầm lớn.

Dù sao Vũ Nhạc Thần Điện cũng không có người nào tranh đoạt đạo thống với nàng, hơn nữa nàng lần này vì Tiên Giới lập được đại công ngất trời, tương lai trở thành Thần Nữ chân chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng cho dù vẫn là Đạo Nữ Giáp đẳng, đối đầu với cường giả cùng giai, nàng cũng tuyệt đối là tồn tại có thể nghiền ép, cho dù là đối đầu với địch nhân mười sáu giai, cũng có lực đánh một trận.

Cứ thế một trận ác chiến.

Binh lực Cấm khu lưu thủ bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Bị thương căn nguyên tai ách cuồng bạo, cũng vội vàng dùng thủ đoạn nắm chắc liên hệ với Chí Tôn U, mời lão nhân gia nó

trở về thanh trừ loạn quân.

Mà Chí Tôn U nhận được tin tức này lại giận dữ như điên.

Lúc này hắn mới hiểu được vì sao Tử Vi Tiên Đế muốn thiết kế chặn hắn ở đây, còn biểu hiện không chịu buông tha như thế, thì ra là đang đánh chủ ý vào cấm khu hang ổ của nó.

Nhưng nó nghĩ mọi biện pháp, cũng không thể thoát khỏi sự dây dưa của Tử Vi Tiên Đế, chỉ có thể liên tục rống giận, liều mạng với Tử Vi Tiên Đế!

Không ai có thể nghĩ tới, Cấm khu ở bên trong Hắc Ám Hư giới sẽ bị người khác tấn công, hơn nữa Chí Tôn U còn bị cao thủ cùng cấp kiềm chế, không thể trở về Cấm khu.

Trừ lần đó ra, bởi vì Cấm Khu ở trong Hắc Ám Hư Giới, không cách nào thành lập căn cứ hành lang không gian, tự nhiên cũng không cách nào được Đại thống lĩnh khác kịp thời trợ giúp.

Kỳ thật nói cho cùng, Cấm Khu chẳng qua chỉ là nơi Chí Tôn tránh né Thiên Đạo mà thôi, nghiêm khắc mà nói cũng không phải là nơi chiến lược trọng yếu gì. Thời điểm Chí Tôn còn sống, thật đúng là không có ai chú ý tới cấm địa.

Rất nhanh.

Cấm khu phòng thủ không tính cường đại đã nhanh chóng bị công hãm.

Sau đó, Thanh Ly thần nữ liền suất lĩnh đại quân, bắt đầu ở bên trong Cấm khu đánh đập cướp đoạt. Càng là dùng phương thức bạo lực phá vỡ bảo khố của Thái U Cấm Khu.

Chứng kiến bảo vật rực rỡ muôn màu của Chí Tôn U cất chứa, ngay cả Thanh Ly thần nữ những năm này ổn trọng hơn rất nhiều, vẫn nhịn không được cười ra tiếng!

Phát tài rồi!

Đợt này phát tài rồi!

Lúc này nàng vung tay lên, chỉ huy nhân thủ bắt đầu chuyển ra ngoài, mang toàn bộ có thể chuyển đi.

Những tinh anh dị tộc thủ hạ của nàng mấy năm nay cũng đã sớm luyện ra rồi, đối với quy trình này quen đến không thể

quen hơn, không cần Thanh Ly thần nữ chỉ huy tất cả đều bận rộn công việc của mình.

Rất nhanh, từng cọc tài nguyên được cấp tốc đăng ký tạo danh sách rồi chuyển lên phi thuyền.

“Thanh Ly điện hạ anh minh thần võ!”

Sí Hoàng nữ vương hóa thành hình người, là một vị nữ tử xinh đẹp mặc váy dài đỏ thẫm.

Mái tóc đen nhánh của nàng rủ xuống lông vũ màu đỏ thắm, một đôi mắt màu vàng óng ánh sáng bóng lưu chuyển, nhìn dáng vẻ muôn hình vạn trạng, mỹ diễm không gì sánh được.

Nhưng lúc này, nhìn chiến lợi phẩm không ngừng được chuyển ra kia, nàng lại kích động đến khó có thể tự kiềm chế: “Thật không hổ là bảo khố tư nhân của chí tôn U, chỉ là Hỗn Độn ma tinh đã có hơn vạn miếng, Hỗn Độn linh thạch cũng có mấy ngàn miếng!”

Hỗn Độn Ma Tinh là linh thạch Hỗn Độn đã xâm nhiễm ma khí, thích hợp với Ma tộc hoặc Ma tu để tu luyện, về mặt lý luận giá trị thì nó ngang cấp với Hỗn Độn Linh Thạch.

“Sí Hoàng, ngươi trấn tĩnh một chút.” Man Cự Nhân Vương hóa thành hộ vệ đứng bên cạnh Thanh Ly thần nữ, ánh mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm vào Sí Hoàng nữ vương: “Toàn bộ tài nguyên thống nhất tạo sách, nếu ngươi dám có nửa phần tham niệm, đừng trách bổn vương đánh chết ngươi tại chỗ!”

“Ta nhổ vào, bổn Nữ Vương không cần ngươi nhắc nhở.” Sí Hoàng Nữ Vương trợn trắng mắt nói, “Những bảo vật này mặc dù vô cùng trân quý, bổn Nữ Vương cũng là tâm động vô cùng, nhưng mà ta nếu dám cầm, Tiên Ma lưỡng giới liền đều không có chỗ cho ta đặt chân. Lão Bạch, ánh mắt ngươi lóe ra cái gì? Cách những bảo vật kia xa một chút.”

Trong nháy mắt tiếp theo, Man Cự Nhân Vương và Sí Hoàng Nữ Vương đều tập trung ánh mắt vào Bạch Vũ Dực Vương.

Bạch Vũ Dực Vương vội vàng lui về phía sau vài bước, giơ hai tay lên nói: “Ta chỉ muốn xem đã ghiền, không dám nhúng tay vào, tuyệt đối không dám nhúng tay vào! Đây đều là chiến lợi phẩm của Thanh Ly điện hạ.”

Muốn nói tâm động, Bạch Vũ Dực Vương tự nhiên cũng là vô cùng động tâm, nhưng mà như Sí Hoàng nữ vương nói, nếu đã đi theo Thanh Ly thần nữ điện hạ chuẩn bị làm ra một phen sự nghiệp, tự nhiên không thể làm ra chuyện tự hủy tiền đồ như thế.

"Mọi người yên tâm." Thanh Ly thần nữ lạnh nhạt cười nói: "Các vị tiền bối tín nhiệm Thanh Ly, đi theo Thanh Ly đánh sống đánh chết, Thanh Ly đương nhiên không có khả năng phụ lòng mọi người. Những bảo vật này là mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực bắt lấy, tự nhiên mỗi người đều có phần. Nhưng mà, lời ta nói trước, dựa theo ước định trước đó, ta và Ly Từ phải lấy phần lớn."

Ba vị cường giả thập thất giai dị tộc ánh mắt nhất thời tỏa sáng.

Thần Nữ điện hạ không hổ là Thần Nữ điện hạ, khí phách này chính là mạnh! Không giống như Ma tộc, hoàn toàn đem loại chủng tộc phụ thuộc như bọn hắn trở thành chó!

Nếu không phải cuộc sống dưới sự nghiền ép của ma tộc thực sự không chịu nổi nữa, bọn họ cũng sẽ không lưu loát đến mức lựa chọn nương tựa vào Thanh Ly thần nữ như vậy.

"Đợi chúng ta trở về Võ Nhạc Thần Điện của Tiên Giới, bản thần nữ cũng sẽ đúng hẹn vạch ra cho các ngươi ba địa bàn, cho các tộc các ngươi tự trị. Bất quá, trên danh nghĩa vẫn tiếp nhận Vũ Nhạc Thần Điện chúng ta quản hạt." Thanh Ly thần nữ lộ ra một cỗ uy nghiêm không cho phép lộ ra.

Những năm này bị buộc nhanh chóng trưởng thành, hôm nay nàng cũng đã học được ngự hạ chi thuật.

"Cẩn tuân ý chí của Thần Nữ."

Ba vị thủ lĩnh cường giả dị tộc nhao nhao tỏ thái độ chắc chắn lấy thần nữ làm thiên lôi sai đâu đánh đó.

Giờ này khắc này, tâm tình của mỗi người đều vô cùng kích động. Ở Tiên giới đã có nơi nghỉ chân, hơn nữa còn phân chia một bộ phận tài nguyên, cuộc sống của các tộc quần trong tương lai sẽ càng ngày càng tốt.

Dưới loại tình huống này, tự nhiên sẽ không có người nào dám sinh ra dị tâm.

Sau đó, mọi người lại thống kê một phen tài nguyên đáng giá nhất.

Đại thống lĩnh ma tộc cấp mười bảy tinh hạch ba cái!

Đây hiển nhiên là cất giữ của Chí Tôn U, nếu như có cơ hội sẽ ban thưởng cho Ma Chủ nào đó, lại bồi dưỡng ra một vị Đại thống lĩnh.

Bình thường năm viên tinh hạch của ngụy Thần Thú thập thất giai.

So với tinh hạch của bản thân Ma tộc, Ma tộc muốn dựa vào tinh hạch của ngụy thần thú tấn chức Đại thống lĩnh, độ khó lớn hơn rất nhiều, yêu cầu thiên phú huyết mạch của bản thân Ma Chủ cao hơn, nhưng dù vậy, cũng không thiếu đại thống lĩnh Ma tộc dựa vào tinh hạch của ngụy thần thú để thăng cấp!

Ví dụ như 【Nhện】 đã từng đối kháng với Thánh vực tại Tây Nhược Thần Châu, đó là dựa vào tinh hạch ngụy Thần Thú trở thành Đại thống lĩnh.

Loại đồ vật này đặt ở Tiên giới đương nhiên rất đáng giá, thường bán đấu giá một viên tinh hạch của ngụy Thần Thú có thể được hơn ba nghìn Hỗn Độn linh thạch. Năm viên này là ước chừng một vạn năm nghìn Hỗn Độn linh thạch.

Ngoài ra, Thanh Ly thần nữ còn phát hiện một bộ 【Huyết mạch đồ đằng】 thuộc về Man Cự Nhân tộc.

Căn cứ vào giám định của Man Cự Nhân Vương, đây là huyết mạch đồ đằng của Man Cự Nhân bộ tộc —— Hoàng Kim bộ tộc!

Cái gọi là "Huyết mạch đồ đằng", thật ra chính là một loại phương thức truyền thừa huyết mạch đặc biệt của bộ tộc Man Cự Nhân.

Man cự nhân nhất tộc thờ phụng lực lượng của tổ tiên cùng huyết mạch, Man Cự Nhân Vương mười bảy bậc trở lên sẽ lấy phương thức huyết mạch đồ đằng đem toàn bộ lực lượng huyết mạch của bản thân khắc xuống, truyền thừa cho hậu đại.

Tuy rằng nguyên lý bất đồng, nhưng bản chất mà nói, huyết mạch đồ đằng của Man Cự Nhân thật ra là thứ không khác đạo thư của nhân tộc là mấy.

Trong truyền thuyết, bộ tộc Man nhân gọi là 【Hoàng Kim bộ tộc】 không chịu đầu hàng chí tôn U, bị chí tôn u ám giết chết toàn tộc. Không thể tưởng được huyết mạch đồ đằng này lại còn ở trong tay của Chí Tôn U.

"Thần Nữ điện hạ, bộ đồ đằng huyết mạch của 【Người khổng lồ hoàng kim vương huyết mạch】 này vô cùng thích hợp với Ly Từ tiểu thư." Người Man khổng lồ nói: " Ly Từ tiểu thư vốn tu luyện là Man Vương thánh thể, nếu có thể tiếp nhận được truyền thừa của bộ huyết mạch đồ đằng này, tương lai có thể tu thành 【Hoàng Kim Man Vương Thần Thể】, vậy thật đúng là bá đạo vô song."

Tuy đồ đằng huyết mạch của Man Cự Nhân nhất tộc theo lý mà nói chỉ có Man Cự Nhân nhất tộc có thể kế thừa, nhưng Vương Ly Từ có duyên phận rất sâu với Man Nhân nhất tộc, chỉ cần có đủ người Man khổng lồ lấy lực lượng huyết mạch làm dẫn dắt, đạt được sự tán thành của tổ tiên hẳn là không thành vấn đề.

"Đồ tốt, vậy thì giữ lại cho Ly Từ." Ánh mắt Thanh Ly thần nữ cũng tỏa sáng rực rỡ, dường như nhìn thấy được Ly Từ tương lai hóa thân thành Hoàng Kim Man Vương, dáng vẻ oai hùng tung hoành.

Ngoài ra, còn có hai bộ Hỗn Nguyên Đạo Thư rơi vào tay.

Hai bộ đạo thư này đã từng là đạo thư truyền thừa đại danh đỉnh đỉnh của Tiên Giới, chủ nhân ban đầu của nó đã từng quát tháo phong vân của Đạo Chủ, nhưng lại chết trong tay Ma tộc, ngay cả đạo thư cũng rơi vào trong kho của Chí Tôn U.

Ngoại trừ những thập thất giai truyền thừa này ra, Thánh Đồ truyền thừa của Đại La Kim Tiên cũng có hai mươi sáu bộ, Thánh Tộc Đồ Đằng của Man Nhân Bộ cũng có hơn mười bộ, mười lăm giai truyền thừa không ít.

Về phần tiên kinh, thập tam thập tứ giai truyền thừa, vậy thì số lượng càng khổng lồ.

Ngoài ra, các loại thiên tài địa bảo cũng nhiều vô số kể, trong đó làm người khác chú ý nhất chính là một ít thần dược Thập Tam Phẩm, ví dụ như một cây 【m Dương Huyền Sâm】,

một cây 【Hỗn Độn Kim Liên】, 【Bất Tử Thần Chi】 vân vân, tổng cộng có năm chi thần dược Thập Tam Phẩm.

Thậm chí ở sâu trong bảo khố còn niêm phong một viên thần dược thập tứ phẩm, tên là 【Luân Hồi Thần Quả.】

Bảo vật cấp bậc này, ngay cả Thanh Ly thần nữ cũng chưa từng thấy qua.

Nàng không dám chậm trễ, cẩn thận cất kỹ đồ vật, chuẩn bị sau khi trở về sẽ hỏi cụ thể công hiệu của sư tôn.

Thu hoạch chiến lợi phẩm đợt này, quả nhiên là vô cùng phong phú, ngoại trừ những bảo vật đỉnh cấp ra, các loại bảo vật cùng tài nguyên cấp một càng là nhiều vô số kể.

Thanh Ly thần nữ đã bị Vương Ly Từ ảnh hưởng sâu sắc, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ vật tư nào.

Nàng bắt đầu ở trong cấm khu phá hủy hoạt động, phàm là người có thể phá hủy đều đóng gói đóng thuyền mang đi.

Chờ đến khi phi chu mang đến thực sự chứa không nổi nữa, liền đem đại lượng ma tinh không ổn định an trí ở không gian tiết điểm bên trong Cấm khu, Thần Mạch tiếp điểm, sau đó bắt đầu chạy trốn.

Đợi bọn hắn chạy ra khỏi phạm vi cấm khu, một lần nữa trở về thế giới bình thường.

“Oanh!”

Cấm khu trong Hắc Ám Hư Giới nổ tung, sóng xung kích chấn động bình thường trong thế giới đều có chút mơ hồ phát run.

Cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Vụ quần đảo xa xôi, Chí Tôn U cũng cảm giác được cấm khu của mình bị nổ, tự nhiên lại là một trận rít gào điên cuồng vô năng.

Nhưng Tử Vi Tiên Đế lại càng hưng phấn hơn, phát ra tiếng cười quái dị “Cạc cạc cạc cạc”, đồng thời còn không ngừng phun lời trào phúng của rác rưởi.

Sau đó, Thanh Ly thần nữ dựa theo kế hoạch đã định sẵn bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Lần rút lui này, chính là rút đi hơn mười năm.

Mà Chí Tôn U cũng bị Tử Vi Tiên Đế kiềm chế hơn mười năm. Cuối cùng nàng dựa vào liều mạng mới thoát khỏi sự cản trở của Tử Vi Tiên Đế.

Kết quả chờ hắn về tới cấm khu xem xét, mới phát hiện sào huyệt của mình vậy mà bị nổ bảy tám phần!

Hắn ta lại nổi giận một trận.

Trải qua lần này, Thanh Ly thần nữ đã trở thành tồn tại đứng đầu trên bảng tất sát của hắn, đã vượt qua Vương Ly Từ và Tử Vi Tiên Đế.

Như vậy, lại trôi qua mấy năm.

Thanh Ly thần nữ, Vương Ly Từ, cùng với Tử Vi Tiên Đế cuối cùng cũng thành công hội hợp.

Dưới sự trợ giúp của Tử Vi Tiên Đế, dọc đường kế tiếp hạm đội đều thuận buồm xuôi gió, thành công xuyên qua biên giới Ma giới cùng Tiên Giới, cuối cùng thuận lợi tiến vào trong Tiên Giới.

"Ly Từ." Thanh Ly thần nữ vỗ vai Vương Ly Từ nói: "Đến Tiên giới, chính là địa bàn của Thanh Ly ta. Từ nay về sau, Thanh Ly ta sẽ bảo vệ ngươi, có miếng ăn của ta, ngươi không thể thiếu…"

Thanh Ly thần nữ còn chưa nói xong, liền chợt phát hiện xa xa bên cạnh Thiên Hà, có một vị tiên y bồng bềnh, giống như nữ thần đang đứng uyển chuyển, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào phương hướng của nàng.

Thanh Ly thần nữ tâm can run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Sư, sư tôn… Hỏng bét, hỏng bét rồi."

"Sư tôn?" Vương Ly Từ chớp đôi mắt to tròn, dáng vẻ tò mò: "Thanh Ly tỷ tỷ, vị kia chính là sư tôn mà ngươi thường nói, có tình cảm sư phụ nghiêm trọng không?"

Nàng cũng không ít khi nghe Thanh Ly tỷ tỷ nhắc tới sư tôn của nàng, ví dụ như người cầm quyền thực tế hiện tại của Võ Nhạc thần điện, sức chiến đấu của bán Tiên Đế! Từng là thân truyền đệ tử mà Võ Nhạc Tiên Đế thương yêu nhất vân vân.

Trong đó bát quái nhất, đương nhiên là sư tôn của Thanh Ly tỷ tỷ vẫn luôn lặng lẽ yêu thương điểm này của Võ Nhạc Tiên Đế.

Mà nàng còn nghe nói, hình như Vũ Nhạc Tiên Đế cũng rất ái mộ sư tôn của mình!

Ài, Vũ Nhạc Thần Điện nhất mạch này, thật đúng là rất loạn.

…

Chương 20: Kế hoạch phục hưng luân hồi Tinh Cổ!

…

Sư tôn của Thanh Ly thần nữ tên là Nghê Cương đạo chủ, tu vi đã đạt đến Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, chính là cường giả cấp Tiên Đế mà toàn bộ Tiên giới đều cực kỳ hiếm thấy.

Nhiều năm qua, cũng chính vì có nàng chống đỡ, Vũ Nhạc Thần Điện mới không triệt để xuống dốc, vẫn có thể hưởng vài phần dư uy mà Tiên Đế Võ Nhạc để lại.

Đối với cường giả cấp bậc này mà nói, thần niệm nhạy bén căn bản không phải người thường có thể tưởng tượng. Cho dù hai bên cách khoảng cách xa như vậy, Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ đối thoại cũng căn bản không thể thoát khỏi lỗ tai của nàng.

“Đồ hỗn trướng nhà ngươi, dám một mình xông vào Ma giới, ngươi có biết tội gì không?”

Nghê Hoa đạo chủ xuyên thấu hư không xa xa truyền đến, thanh âm lạnh lùng như băng, nghe thập phần nghiêm khắc.

Gần như là khoảnh khắc thanh âm vang lên, thân ảnh Nghê Lam đạo chủ ở bên bờ sông hơi lung lay một chút, sau đó tựa như thuấn di, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Vương Ly Từ và Thanh Ly thần nữ.

Đến gần, Vương Ly Từ mới nhìn rõ dung mạo của vị Nghê Tranh đạo chủ này.

Nàng có dung nhan cực đẹp, nhưng không đẹp như tiên tử tầm thường, ngược lại như hàn mai trong tuyết, mang theo uy nghiêm kinh người, cho dù một bộ tiên y bồng bềnh, cũng không che lấp được phong hoa của nàng.

Theo nàng đến, một cỗ uy nghiêm cùng cảm giác áp bách cường đại cũng theo đó bao phủ lại Thanh Ly thần nữ.

Nghê Hoa đạo chủ giơ cánh tay ngọc lên, bắt lấy Thanh Ly thần nữ muốn đánh người.

“Sư tôn, là Thanh Ly sai rồi!”

Thanh Ly thần nữ lập tức nhào về phía trước, hai đầu gối mềm nhũn không trung quỳ gối trước mặt sư tôn, ôm lấy đùi nàng liền gào khóc lên.

“Thanh Ly ngàn vạn lần không nên, không nên không nghe sư tôn dạy bảo, tự tiện xông vào Ma giới gây thành sai lầm lớn. Mặc kệ sư tôn có muốn đánh muốn mắng hay bị phạt, Thanh Ly tuyệt đối không oán hận.”

Đùa cái gì vậy?

Nghê Hoa đạo chủ nâng cánh tay lên bỗng dừng lại, có chút hồ nghi bất định nhìn đồ nhi bảo bối mình gửi gắm kỳ vọng.

Cho tới nay, tính cách của nha đầu Thanh Ly này đều quật cường, lại có chút phản nghịch, đôi khi một khi quyết định chuyện gì đó mà chín đầu Thần Ngưu cũng không kéo lại được, cho dù là đánh nàng, nhốt nàng lại, nàng đều quật cường kiên trì.

Lần này nàng lại nhanh chóng nhận sai như vậy? Chẳng lẽ chuyến đi Ma giới lần này thật sự để nàng trưởng thành? Thành thục rồi? Hiểu được đúng sai?

“Sư tôn, con thật sự sai rồi, hay là người đánh con xả giận một trận đi.” Thanh Ly thần nữ ôm chặt đùi sư tôn, khóc đến nỗi nước mắt giàn giụa, bộ dáng hối hận vô cùng.

“Hừ!”

Nghê Hoa đạo chủ do dự liên tục, cuối cùng buông tay xuống, chỉ là vẻ giận dữ trên mặt vẫn như cũ không tiêu tan.

“Coi như ngươi còn cứu được, đợi sau khi trở về Vũ Nhạc thần điện ngươi đóng cửa tự hối cho ta. Ngươi là hi vọng tương lai của Vũ Nhạc thần điện ta, là chuẩn thần nữ kế thừa đạo thống của sư tổ ngươi, không được khóc!”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Thanh Ly thần nữ lập tức lộ ra vẻ mặt cam tâm tình nguyện, mặc cho sư tôn xử trí nhu thuận, sau đó thành thành thật thật lau khô nước mắt, lộ ra vẻ mặt kiên định.

Trong lòng nàng lại vui vẻ nở hoa.

Những chiêu số Ly Từ truyền thụ thật sự có tác dụng!

Nghe nói nàng ở nhà, chính là đối phó Tứ thúc như vậy đấy. Không cần biết là làm sai chuyện gì, một khi bị bắt được thì trước tiên phải khóc rống nước mắt nhận sai, ngàn vạn lần không thể cố chấp, nếu không nhất định sẽ bị đánh thảm thương.

Sau khi vượt qua đợt lửa giận thứ nhất của sư tôn, Thanh Ly thần nữ lại bắt đầu kỹ xảo thứ hai được Ly Từ truyền thụ, cầm lấy cánh tay sư tôn mềm giọng nói nũng nịu: "Sư tôn, lần này đồ nhi mặc dù có muôn vàn sai lầm, nhưng mà, ta chung quy là đem ngọc bội tùy thân của tiên đế sư tổ mang về."

Nói xong, nàng liền móc ra một khối ngọc bội màu vàng nhạt tạo hình phong cách cổ xưa, khí tức hùng hậu, hiến vật quý cho sư tôn.

Ngọc bội này, vốn được cất giữ trong bảo khố của Lôi Giác Đại thống lĩnh. Đây là chiến lợi phẩm lúc trước bọn họ dựa vào chiêu số của Vương Ly Từ bắt cóc Cống Gia Dát thiếu chủ, dựa vào nó xông vào bảo khố cướp đoạt ra được.

"Cái này…" Nghê Pháp Chủ biến sắc, lập tức cầm lấy ngọc bội, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp, "Đây quả nhiên là ngọc bội tùy thân của sư tôn, ngươi, ngươi vậy mà thật sự tìm về."

"Ta nghe sư tôn nói qua, nếu có thể tìm được bảo vật mà sư tổ thường xuyên mang theo bên người, thì có thể dựa vào đại trận cổ xưa bên trong thần điện, tìm kiếm tung tích sư tổ chuyển thế đầu thai." Thanh Ly thần nữ lộ ra bộ dáng yếu ớt nói, "Đồ nhi nhận được tin tức này, mới quyết định đi Ma giới mạo hiểm đánh cược một lần, làm hại sư tôn người lo lắng."

"Thằng nhóc này!" Nghê Lam đạo chủ liếc nàng một cái, trong mắt đầy trách cứ, nhưng không khỏi mang theo vẻ vui mừng. "Sau này vi sư không cho phép, không cho phép con tiếp tục làm chuyện gì nguy hiểm nữa."

"Vâng, sư tôn. Ngài yên tâm, sau này sẽ không."

Thanh Ly thần nữ nên dứt khoát lưu loát.

Sau một phen liên hoàn, nàng trực tiếp hóa giải hậu quả xấu bị đánh đòn hiểm và giam cầm thành công, đây là tình huống trước kia nàng chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Phải biết rằng tính tình sư tôn của nàng nổi tiếng nghiêm khắc, trước kia nàng gây họa, nhưng chưa bao giờ có lần nào nhẹ nhàng như vậy được thả qua.

Nàng không khỏi âm thầm dùng ánh mắt cảm kích với Vương Ly Từ.

May mà có Vương Ly Từ chỉ điểm, hơn nữa trong khoảng thời gian này lịch lãm và thành thục, khiến nàng hiểu được thì ra chỉ cần có thể đánh bạc da mặt, toàn bộ thế giới đều sẽ rộng mở trong sáng.

"Khụ khụ!"

Đột nhiên, một nữ tử ho khan vang lên.

Tiếng ho khan vừa mới vang lên, nghe còn rất xa, cuối cùng khi tiếng ho kết thúc, thân ảnh Tử Vi Tiên Đế đã xuất hiện trước mặt Nghê Giao đạo chủ: "Nghê Tuyền à, nha đầu Thanh Ly lần này mặc dù lỗ mãng mạo hiểm, nhưng quả thực lập được công trạng hiển hách."

Giọng nói của nàng hòa hoãn, trong giọng nói mang theo vài phần khen ngợi.

"Bái kiến Tử Vi Tiên Đế."

Nghê Hoa đạo chủ thấy là nàng vội vàng khom người hành lễ, vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt: "Ngài cũng đừng khen nha đầu kia nữa, nếu không phải lần này ngài ra tay cứu giúp, nha đầu Thanh Ly này hơn phân nửa dữ nhiều lành ít."

Tử Vi Tiên Đế chính là Tiên Đế uy tín lâu năm ở Tiên giới, chỉ tính riêng bối phận và tuổi tác mà nói thì tỷ võ ở Nhạc Tiên Đế còn cao hơn rất nhiều, nhưng tư chất của nàng trác tuyệt, khi tu thành Tiên Đế tuổi tác cũng không lớn lắm, bởi vậy dung mạo vẫn bảo trì bộ dáng khi còn trẻ.

Giờ phút này nàng không mặc một bộ áo giáp vàng óng ánh sáng ngời, chỉ mặc một bộ tiên y màu tím mờ mịt, thiếu đi vài phần uy nghiêm bá đạo, lại nhiều thêm vài phần nữ nhi sinh động, lộ ra vẻ xuất trần thoát tục, mỹ diễm không gì sánh được.

Đứng ở bên cạnh Nghê Huy đạo chủ, nàng thoạt nhìn dường như còn muốn trẻ hơn một chút.

Nghe Nghê Huy đạo chủ nói, Tử Vi Tiên Đế khoát tay áo, cười nói: “Bản tiên đế cũng không giúp nàng ta cái gì, ngược lại hai nha đầu Thanh Ly và Ly Từ này giúp ta một đại ân. Nếu không phải bọn họ không ngừng làm động tác kiềm chế, chiến cuộc tiền tuyến bất lợi trong chiến khu Cổ Uyên Thiên Hà cũng sẽ không nhanh như vậy có thể xoay chuyển.”

Trong lúc nói chuyện, nàng nhịn không được ho khan hai tiếng, thanh âm cũng hơi có vài phần khàn khàn.

Nhìn kỹ lại, giờ phút này tuy nói nàng thần thái chói mắt, khí tức thần vận so với thời kỳ cường thịnh rõ ràng kém hơn một bậc.

“A, Tiên Đế ngài bị thương rồi sao?” Nghê Lam đạo chủ lúc này mới phát hiện Tử Vi Tiên Đế không thích hợp, lúc này khẩn trương vạn phần nói: “Không biết thương thế thế ra sao?”

Từ sau khi sư tôn Vũ Nhạc Tiên Đế của nàng ngã xuống, cục diện Tiên giới càng ngày càng ác liệt, Tử Vi Tiên Đế đã là số ít có thể chống đỡ được cục diện, có thể nói là đình trụ Tiên giới. Nếu như lão nhân gia nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, e rằng toàn bộ Tiên giới sẽ phải lành ít dữ nhiều.

“Không sao. Nhưng bị thương đôi chút.” Tử Vi Tiên Đế lại không để ý thương thế của mình, cười vô cùng sang sảng thoải mái: “Có điều ngươi yên tâm, lần này lão cẩu Chí Tôn U kia bị thương nặng hơn ta không nhẹ, chúng ta xem như chiếm được không ít lợi lộc.”

Chí Tôn U thực lực mạnh mẽ, Tử Vi Tiên Đế vì kiềm chế nó, cũng vận dụng không ít thủ đoạn liều mạng. Nhưng sau đó Cấm khu bị tập kích, Chí Tôn U vì thoát khỏi Tử Vi Tiên Đế liều mạng, trả giá ít nhất cũng gấp Tử Vi Tiên Đế mấy lần.

Hơn nữa hai người dây dưa hơn mười năm, vẫn luôn chịu áp lực thiên đạo phản phệ, sao có thể dễ dàng?

Nghe vậy, tinh thần căng cứng của Nghê Lam đạo chủ mới xem như thật sự thả lỏng xuống, chủ động xin đi nói: “Mặc dù thương thế của Tiên Đế không nặng, nhưng vẫn phải về Cấm Khu dưỡng thương cho tốt. Chiến khu Cổ Uyên bên kia, để vãn bối lên đỉnh một thời gian.”

Tử Vi tiên đế suy nghĩ một chút rồi vui vẻ đồng ý: “Lần này thương thế của Chí Tôn U không nhẹ, lại tổn thất rất nhiều tài nguyên, thực lực nếu muốn khôi phục tới trạng thái toàn thịnh chắc chắn chậm hơn bản tiên đế nhiều. Nếu ta tranh thủ thời gian khôi phục thương thế, mau chóng quay về tiền tuyến, nhất định có thể phát động một đợt ưu thế để tiến công!”

“Như vậy, tiền tuyến tạm thời do Nghê Huyên ngươi chỉ huy. Nhớ kỹ, trước khi thương thế của bản tiên đế chưa lành, tất cả phòng thủ là chính.”

Nghê Hoa đạo chủ cung kính lĩnh mệnh: “Cẩn tuân ý chỉ của Tiên Đế.”

Tử Vi Tiên Đế nâng tay bảo nàng đứng lên, lại ban cho Nghê Huy Đạo Chủ một đạo Tử Vi Tiên Đế Lệnh, dặn dò một vài lời, lúc này mới yên tâm rời đi.

Lúc nàng rời đi, cũng không xuyên qua không gian giống như Đạo Chủ, mà trực tiếp xé mở không gian tiến vào trong 【Vô Tận Thiên Uyên】.

Phi hành trong không gian có độ dẻo cao, tương đương với ở trong thế giới bình thường không ngừng thuấn di xuyên qua, tốc độ tổng thể so với phi độn bình thường thì nhanh hơn nhiều.

Bất quá, cũng chính là cường giả cấp bậc Tiên Đế mới có thể phi hành như thế, lại không sợ những Thiên Uyên Ma Sát kia. Cũng bởi vậy, năng lực hành động của Tiên Đế phi thường biến thái, ngắn ngủn hai ba mươi năm liền có thể kéo dài qua toàn bộ Tiên Giới!

Nếu là Đạo Chủ bình thường, dưới tình huống không sử dụng Truyền Tống Trận, cho dù là toàn lực ứng phó, không có mấy trăm năm thời gian cũng không thể nào vượt qua Tiên giới, đây chính là chênh lệch cực lớn!

Chờ sau khi Tử Vi Tiên Đế rời đi.

Lúc này Nghê Nguyên đạo chủ mới dành ra chút thời gian, tiếp kiến những Đạo Chủ dị tộc và cường giả cấp Thánh Tôn đi theo Thanh Ly, lấy thân phận Điện Chủ tạm thời của Võ Nhạc Thần Điện, chính thức phân phối cho bọn họ một lãnh

địa, để bọn họ có thể sinh sôi nảy nở trong đó, cũng cho bọn họ quyền lực liên quan đến việc tự trị chủng tộc.

Đây là điều kiện Thanh Ly đáp ứng bọn họ, Nghê Nguyên Đạo Chủ tự nhiên sẽ thay đồ đệ bảo bối lật đáy, huống chi đây cũng không phải chuyện xấu, ngược lại còn tăng cường thực lực tổng thể Võ Nhạc Thần Điện.

Những dị tộc đuổi theo kia đối mặt Nghê Diệp đạo chủ, tự nhiên là thái độ nơm nớp lo sợ, vô cùng cung kính.

Cho dù là cường giả tam đại thập thất giai cũng rất cung kính với Nghê Giao đạo chủ.

Đối phương chính là cường giả cấp bậc Đạo Chủ đỉnh phong, có thể dễ dàng đè ba người bọn họ xuống mà đánh.

Tuy Vũ Nhạc thần điện đã xuống dốc, không còn thịnh vượng như năm đó nhưng vẫn là một trong những thế lực đứng đầu Tiên giới, thực lực và nội tình không thể so sánh với "Man hoang dị tộc" của bọn họ.

"Sư tôn, ta cùng người lên tiền tuyến." Thanh Ly thần nữ nghe nói sư tôn muốn thay thế Tử Vi Tiên Đế trấn thủ Cổ Uyên chiến khu, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Trong khoảng thời gian này, nàng cũng coi như nếm được vị ngọt của chiến tranh, tự nhiên có chút chờ mong.

Nghê Hoa đạo chủ lại trừng mắt nhìn nàng một cái, không chút lưu tình cự tuyệt: "Không được, ngươi và Ly Từ cùng nhau về Vũ Nhạc thần điện, đem tài nguyên lấy được dựa theo quy củ chia cho tốt một phần, tiêu hóa tiêu hóa, nhất là ngươi, cần bế quan tu luyện thật tốt."

Thanh Ly thần nữ tuy nói ở trong bạn cùng lứa tuổi thực lực rất mạnh, nhưng cuối cùng chỉ là hài tử ba ngàn tuổi chưa tới. Nàng chỉ là Đại La Kim Tiên thực lực ở chủ chiến trường đợi quá mức nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng vẫn lạc, Nghê Thường đạo chủ tất nhiên là không yên tâm nàng đi lên chiến trường mạo hiểm.

Thanh Ly thần nữ lúc này cũng không dám ngỗ nghịch sư tôn, đành phải thành thành thật thật mang theo Ly Từ cùng đám tùy tùng cùng xuất phát, đi về phía Vũ Nhạc thần điện.

Mà cùng lúc đó, Nghê Nghê Pháp đạo chủ đi tiền tuyến Cổ Uyên Thiên Hà chiến khu, thay thế Tử Vi Tiên Đế duy trì cục diện.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thánh vực, Đông Hà thần triều, Xích Đỉnh thánh phủ.

Hai vợ chồng Vương Bảo Thánh, Doanh Linh Trúc vừa kết thúc một đợt nhiệm vụ thăm dò Hư Không Hải lấy năm làm đơn vị thời gian, trở lại trong chủ trạch Trần thị tạm thời ở trọ.

Giờ phút này.

Bọn hắn đang ở trong sân hai phu thê Vương Bảo Thánh uống trà, trao đổi thu hoạch và tình báo trong khoảng thời gian này với nhau.

Tòa viện tử này chính là một trong những viện lạc tốt nhất của Trần thị, linh khí trong viện vô cùng dồi dào, mặc dù là cường giả Chân Tiên cảnh sinh hoạt ở trong đó cũng cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu.

Ước chừng vốn là bố trí cho trưởng bối, trong viện này linh thực thấp thoáng, bóng cây đung đưa, lộ ra thập phần yên tĩnh.

Chỗ bọn họ ở thạch đình trong rừng, càng là trong yên tĩnh lấy tĩnh, rất có vài phần ý cảnh đường cong thông u, vẫn là một nơi nhàn hạ thường xuyên uống trà nghe gió.

“Những năm gần đây, ba đại Thánh tộc và phủ chủ của Xích Đỉnh thánh phủ đều vô cùng phối hợp với hành động của chúng ta.” Doanh Linh Trúc bưng trà tiên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lông mày hơi nhíu lại: “Bản đồ ẩn tàng của các thế lực cũng đều được chỉnh hợp lại, phối hợp với chúng ta cùng nhau điều tra tìm kiếm. Chỉ là cho tới bây giờ đã định ra hơn mười khu vực hiềm nghi, cũng không phải là cửa vào tinh ngũ cấm.”

“Ta phụ trách điều tra khu vực hiềm nghi, ngược lại là điều tra ra hai di tích cổ đại, nhưng đều không quan hệ gì với Tinh Ngũ Cấm Khu.” Vương Bảo Thánh uống tiên trà, trong ánh mắt cũng có chút mỏi mệt. “Có một loại khả năng xảy ra hay không, Tinh Ngũ Cấm Khu không liên quan đến mấy thế lực Đại Thánh Tôn của Xích Đỉnh?”

“Khả năng không lớn.” Doanh Linh Trúc lắc đầu, trong đôi mắt xẹt qua một đạo lệ mang: “Mặc kệ là tài liệu để âm thầm mua sắm thiết bị luân hồi trường kỳ, hay là án mất tích của thanh niên nam nữ ưu tú, đều chỉ hướng đến kế hoạch của Tinh Ngũ. Dùng thân phận của Tinh Ngũ, hợp tác với Thánh tộc đã là cực hạn, không có khả năng dựa vào Tiên Tộc để thực hiện kế hoạch.”

Lúc trước, bọn họ từ trong di tích thí nghiệm cơ địa đạt được manh mối, sau khi hoài nghi Tinh Ngũ khả năng còn sống, liền tạm thời không có tiến hành tuyên dương đối với chuyện này, mà là im lặng ẩn núp một đoạn thời gian, đối với manh mối chỉ Xích Đỉnh Thánh Phủ tiến hành ám tra một đoạn thời gian.

Cũng là một phen âm thầm điều tra này, làm cho bọn họ phát hiện trong Xích Đỉnh Thánh Phủ vẫn luôn có người âm thầm mua sắm tài liệu chế tạo hướng Luân Hồi Nghi trong thời gian dài.

Đây cũng chính là xác của Định Hướng Luân Hồi Nghi mà Vương thị từng lấy ra không ít số liệu hữu dụng, nếu không còn chưa chắc có thể nhận ra điểm này.

Mà tài liệu chế tác Định Hướng Luân Hồi Nghi này cũng không tầm thường, lấy nội tình Tiên Tộc, căn bản không có khả năng duy trì được lâu dài âm thầm mua sắm như vậy.

“Tam đại Thánh tộc kinh doanh ở địa phương mấy chục vạn năm, tự nhiên là thâm căn cố đế, mạng lưới quan hệ vô cùng rắc rối phức tạp. Nếu như thật sự là liều mạng muốn ẩn tàng một vài thứ, chúng ta ở trong khoảng thời gian ngắn muốn điều tra ra khó như lên trời.”

“Chuyện này không thể kéo dài nữa, ta có dự cảm, hành động của Tinh Ngũ đang tăng tốc.”

Phu thê hai người liếc mắt nhìn nhau, phảng phất là đồng thời quyết định khởi động phương án chuẩn bị.

…

Nơi nào đó của Xích Đỉnh Thánh Phủ.

Trong mật thất tối tăm, chỉ có hào quang trận pháp hơi lưu chuyển, chiếu sáng toàn bộ mật thất.

Vẫn như cũ vị Thánh Tôn lão tổ kia, khúm núm đứng trước người Tinh Ngũ, ánh mắt cụp xuống, thần sắc cung kính.

Còn Tinh Ngũ đứng trước mặt hắn, lúc này đang lật xem một xấp lý lịch dày cộp.

Trên bản lý lịch này đều là toàn bộ Xích Đỉnh Thánh phủ, hoặc là một số thế hệ trẻ ở khu vực xung quanh vừa mới thành thân không lâu. Những tư liệu này đều là những năm gần đây bọn họ chuyên môn phái người sưu tập đến, nội dung vô cùng tường tận.

"Một đôi này không được." Tinh Ngũ trịnh trọng vẽ một dấu chấm trên một phần lý lịch: "Trước khi thành thân nam tử đã trêu hoa ghẹo nguyệt, cuộc sống hôn nhân sau này có tai họa ngầm."

Mí mắt Thánh Tôn lão tổ run lên, quả thực nhịn không được nói ra: "Tinh Ngũ đại nhân, gần đây thế hệ trẻ thành thân số lượng bản thân cũng không nhiều, ngài còn phải xoi mói các loại, độ khó khi hoàn thành nhiệm vụ chẳng lẽ tăng nhiều? Theo ta thấy, không bằng bắt tay lên người một số nam nữ trẻ tuổi chưa thành thân, lựa chọn như thế liền rộng rồi… Chúng ta có thể dùng huyễn thuật…"

"Không thể!" Tinh Ngũ lạnh giọng cắt ngang lời hắn: "Mấy vạn thuộc hạ của ta đều là tinh anh của Tinh Cổ tộc, ta với tư cách là lãnh tụ, có nghĩa vụ tuyển chọn ra phụ mẫu ưu tú cho bọn hắn."

"Với tư cách phụ mẫu kế hoạch Luân Hồi của Tinh Cổ tộc chúng ta, bất luận là gia đình song phương tương xứng độ, trí tuệ cùng học lịch, hay là huyết mạch thiên phú của bản thân, cùng với độ phù hợp cá nhân đều nhất định phải có yêu cầu nhất định. Nếu không, làm sao có thể cho hài tử một môi trường trưởng thành khỏe mạnh?"

"Phải biết rằng, những thuộc hạ tinh anh của ta một khi chuyển thế luân hồi, trong một khoảng thời gian rất dài sẽ không thể thức tỉnh ký ức. Nếu như gia đình nguyên sinh không hạnh phúc, quan hệ cha mẹ không hài hòa, có khả năng sẽ ảnh hưởng mặt trái không thể đoán trước, hình thành nhân cách ảnh hưởng! Ta làm thủ lĩnh, không thể nhận được hoàn mỹ!"

“Hai vợ chồng trẻ này tính cách xung đột, ba năm thành thân cãi nhau đã chín lần, loại trừ!”

“Dáng vẻ của nam tử trẻ tuổi này quá mức bình thường, xiên phải cắt!”

“Nữ tử này có huyết mạch khá tốt, trí lực không đủ, đâm xiên!”

“Lai lịch nam tử này quá thấp, cá tính tự cho là đúng, xoa rớt.”

Tinh Ngũ vô cùng nghiêm túc sàng chọn mỗi một phần lý lịch, hơi có chút không đúng, liền xoa xoa bỏ đi, hiển thị rõ phong cách cưỡng ép.

Lão tổ Thánh Tôn ở bên cạnh nhìn mà khóe miệng không ngừng co giật.

Thật con mẹ nó muốn mắng Tinh Tinh một mặt a~

Dựa theo tiêu chuẩn của ngươi, chọn mấy vạn phu thê trẻ tuổi để tới ngày tháng năm nào? Hắn thật muốn lật bàn không làm nữa!

…

Chương 21: Cha mẹ của ta sẽ làm chủ!

…

Tuy nhiên, trong lòng Thánh Tôn lão tổ biết mình và gia tộc tầng hạch tâm đã hoàn toàn ràng buộc với Tinh Ngũ, ngay cả năng lực lật bàn cũng không có. Bởi vậy, mặc dù trong lòng hắn có ý nghĩ nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải can gián nói: "Đại nhân, những lý lịch thông thường này, vẫn nên do thuộc hạ dưới trướng ngài chậm rãi sàng chọn đi. Ngài lật xem đám ứng cử viên chất lượng tốt kia đi."

Động tác của tinh ngũ lý lịch bỗng dưng kẹt lại.

Là một chứng bệnh ép buộc, bỏ qua một phần lý lịch chính giữa hiển nhiên khiến hắn rất khó chịu, nhưng thực sự là thời gian có hạn, cuối cùng hắn vẫn quyết định bắt một phần nhỏ, chọn lựa phụ mẫu ưu chất cho một phần tinh anh mười lăm đến mười tám cấp dưới trướng mình trước.

Dù sao kế hoạch phục hưng Tinh Cổ Tộc lần này cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, cần phải tiến hành từng nhóm, gấp cũng không gấp được.

Hắn lật ra phía sau, quả nhiên, người trẻ tuổi trong bản lý lịch tiếp theo trở nên ưu tú hơn rất nhiều, trong đó không thiếu người nổi bật trong thế hệ trẻ, tương lai có cơ hội trở thành Chân Tiên chủng.

"Tuy đôi phu thê này chỉ có tiềm lực Lăng Hư cảnh, nhưng bề ngoài và cá tính đều không tệ, có thể trở thành cha mẹ của 【Tinh Huân Nhi 】."

Tinh Huân Nhi là một thống lĩnh tộc nhân cấp mười lăm, tiềm lực tương lai không tệ, có hi vọng tấn thăng thập thất giai trở thành thủ lĩnh Tinh Cổ tộc!

Đây là nhóm Luân Hồi tộc nhân đầu tiên Tinh Ngũ chọn lựa ra.

Một khi tương lai nàng đạt tới cấp mười bảy, sẽ có tư cách nhận được một danh hiệu cao quý.

Rất khó được tán dương một đôi vợ chồng, Tinh Ngũ lại tiếp tục nhìn xuống, rất nhanh liền chọn ra mấy đôi vợ chồng trẻ tuổi không tệ, phân biệt đưa bọn họ cho tinh anh dưới trướng.

"Ủa? Phu phụ Trần Mạn Thanh kiêu ngạo của Vương Yến? Đây là hài tử của Trường Ninh Vương thị?"

Bỗng nhiên, Tinh Ngũ đảo qua thấy được một phần lý lịch không tệ.

Tỉ mỉ xem qua một lần, hắn nhịn không được khen một tiếng: "Bọn hắn huyết mạch tiềm lực không tệ, tăng lên một chút chính là một đôi Chân Tiên chủng! Càng khó có được chính là, học lịch cùng tri thức của bọn hắn, cùng với tính lịch đều rất tốt! Có thể trở thành nhóm phụ mẫu thủ lĩnh thứ nhất."

"Rốt cuộc là cho Tinh Tam Thập Nhất hay là cho Tinh Tứ Thập Thất? Hay là để Tinh Tinh chuyển thế cũng được, tiềm lực linh hồn của hắn không tệ, tương lai có hi vọng mười tám giai!"

Trong lúc nhất thời, Tinh Ngũ có chút đắn đo.

Xoắn xuýt một lát, hắn quyết định vẫn nên đặt xuống một chút, nói không chừng phía sau còn có lựa chọn tốt hơn nữa.

Tiếp tục lật về phía sau, Tinh Ngũ rất nhanh ở phần áp trục lật ra một phần lý lịch phu thê càng thêm ưu tú.

Nam tử trong vợ chồng, là hậu duệ trực hệ huyết mạch vị Thánh Tôn lão tổ hợp tác này, chính là một vị tuấn kiệt Chân Tiên cảnh đã kế thừa Thánh Đồ gia tộc, huyết mạch càng được tỉ mỉ bồi dưỡng đạt đến Thánh Tử Ất đẳng.

Mà thê tử của nàng cũng thập phần xuất sắc, chính là đích nữ của Thánh tộc điêu thị Thiên Vị thánh phủ, trải qua Thánh Tôn lão tổ âm thầm bồi dưỡng tài nguyên, cộng thêm một bộ Thánh Đồ phụ trợ, tư chất huyết mạch đã đạt tới Thánh Tử Bính đẳng!

Hai vợ chồng trẻ Chuẩn Thánh Tôn có được Thánh đồ, dắt tay nhau mà đứng, quả nhiên là thần tiên quyến lữ cực kỳ hiếm có.

"Tinh Ngũ đại nhân, vợ chồng hậu duệ huyết mạch của ta như thế nào?" Thánh Tôn thấy Tinh Ngũ chăm chú, không khỏi hơi đắc ý, trong giọng nói cũng mang theo ý khoe khoang.

“Vô cùng ưu tú.” Ngay cả Tinh Ngũ, nhìn thấy lý lịch này cũng không keo kiệt khen từ: “Hậu duệ huyết mạch này của ngươi, chính là ngươi chọn ra, chuẩn bị kế thừa vị hậu duệ kia đạo thư ta cho ngươi đi?”

Vì lôi kéo Thánh Tôn lão tổ, để hắn hợp tác với mình, Tinh Ngũ đương nhiên đã đưa ra một nhóm tài nguyên, trong đó bao gồm một bộ đạo thư, cùng với mấy bộ thánh đồ vân vân.

“Không sai!” Vẻ mặt Thánh Tôn lão tổ kiêu ngạo: “Từ một ngàn mấy trăm năm trước, ta và đại nhân ngài đạt thành hiệp nghị, sau khi được ngài ban thưởng một bộ phận tài nguyên, ta liền chọn Văn Bách vốn là đối tượng bồi dưỡng hết sức ưu tú, đồng thời lựa chọn tỉ mỉ cho hắn chọn đối tượng liên hôn.”

Cũng khó trách lão tổ Thánh Tôn này tự ngạo, hậu duệ mà hắn bồi dưỡng ra đã có thể so với những Chuẩn Truyền Giả của Đạo Tông, Thần Triều kia rồi!

Hắn cũng liệt kê hậu duệ của mình vào danh sách, tự nhiên là cân nhắc đến hôm nay gia tộc của mình và Tinh Ngũ đã hoàn toàn ràng buộc, thay vì che giấu giấu giếm giếm, còn không bằng tỏ lòng tốt, triệt để hơn một chút.

Tinh Ngũ khẽ gật đầu, lập tức cân nhắc một chút liền nói: “Phu phụ Văn Bách ưu tú như thế, có thể để Tinh Thập Tam chuyển thế trước thời hạn.”

Trong kế hoạch ban đầu của hắn, cường giả mười tám đỉnh phong thực lực mạnh nhất dưới trướng là Tinh Thập Tam, tạm thời không thể chuyển thế luân hồi, phải cùng hắn hộ giá hộ tống cho tộc nhân mới sinh.

Bất quá phụ mẫu chất lượng tốt phi thường khó có được, nếu như Tinh Thập Tam đầu thai trở thành con trai vợ chồng Văn Bách, thế tất sẽ có một khởi đầu vô cùng ưu tú, tương lai nếu như cơ duyên thoả đáng, có lẽ có cơ hội trở thành vị lãnh tụ thứ sáu của Tinh Cổ tộc 【Tinh Lục】.

Cơ hội như vậy, vẫn đáng để liều một phen.

“Khụ khụ!” Thánh Tôn lão tổ chợt ho nhẹ hai tiếng, cung kính mở miệng: “Không biết Tinh Ngũ đại nhân, ngài có kế hoạch chuyển thế trọng sinh không? Chẳng lẽ nói, hai đứa nhỏ Văn Bách và Uyển Ngọc kia còn không lọt vào mắt của ngài sao?”

Tinh Ngũ trầm mặc.

Vốn dĩ dựa theo đạo lý, chỉ cần thực lực đạt tới mười chín cấp, trên lý thuyết là có thể siêu thoát luân hồi, tiến vào trạng thái vĩnh sinh bất tử.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, đó chẳng qua là trạng thái lý tưởng.

Sau khi đến thập cửu giai, sinh mệnh đã phát sinh biến hóa về chất, tuy rằng không hề bị gông cùm xiềng xích thọ nguyên, nhưng sau khi bị thương có khả năng sử dụng phương pháp trị liệu cũng trở nên cực kỳ thưa thớt, hơn phân nửa yêu cầu hà khắc, cho nên một khi bị thương, khôi phục cực kỳ không dễ dàng.

Ngoài ra, thiên đạo cũng từng giây từng phút đều nhằm vào người thoát khỏi luân hồi, một khi ra tay trong thế giới bình thường thì sẽ trừng phạt thiên lôi.

Trừ phi nó trường kỳ ở trong cấm khu nho nhỏ không ra khỏi cửa, nếu không, cho dù là cường giả thập cửu giai cũng tất nhiên sẽ gặp phải nguy cơ cùng khốn cảnh!

Tinh Ngũ càng hiểu rõ, mặc dù trường kỳ ở lại trong cấm khu, kỳ thật cũng không thấy an toàn tuyệt đối.

Thời gian lâu dài, vô cùng có khả năng sẽ bị 【Tai Biến Thú】 cấp mười chín sinh ra trong Vô Tận Thiên Uyên để mắt tới.

Tai Biến Thú là một loại hung thú cực kỳ cường đại, so với Thiên Uyên Ma Sát khó chơi hơn nhiều, cơ hồ chỉ hoạt động ở trong Vô Tận Thiên Uyên. Mà chung quanh tai biến thú thường thường sẽ tụ tập rất nhiều Thiên Uyên Ma Sát, tụ tập quần động, thanh thế to lớn, có thể nói Vô Tận Thiên Uyên địa đầu xà, cực kỳ khó chơi.

Một khi bị thiên tai biến thú nhìn chằm chằm, phát động trùng kích đối với cấm khu, muốn thoát khỏi thường thường phi thường gian nan.

Hơn nữa, so sánh với cường giả mười chín cấp của Tiên Tộc, Ma Tộc, Tinh Cổ Tộc bản thân càng khó có thể bù đắp, lại không cách nào nghịch chuyển.

Đây là bởi vì, khi Tinh Cổ tộc tấn thăng lên thập cửu giai sẽ triệt để bỏ qua nhục thân, tiến hành linh hồn phi thăng!

Không sai, Tinh Ngũ sớm đã là trạng thái thuần linh hồn, chính là tinh thần thể cường đại!

Hắn phải dựa vào chiến giáp lãnh tụ tinh cổ cực kỳ cường đại mới có thể phát huy ra chiến lực thập cửu giai chân chính.

Lúc trước trận đại tai biến nhằm vào Tinh Cổ tộc kia, chính là minh chủ Tiên Minh không tiếc dùng bản thân làm mồi nhử, dẫn dắt tai biến thú tiến công cấm khu Tinh Ngũ của hắn.

Cuối cùng, Tinh Ngũ dựa vào ưu thế phòng thủ cuối cùng đánh chết Minh chủ Tiên Minh, trục xuất 【 Tai Biến Thú 】.

Nhưng trận chiến đó, Tinh Ngũ trạng thái linh hồn bị thương cũng không nhẹ.

Hơn nữa, so với tổn thương nhục thân, linh hồn trạng thái tinh ngũ một khi bị thương, khôi phục khó khăn lớn hơn.

Lúc đó trạng thái của hắn phi thường hỏng bét, vì để tránh tai biến thú đuổi giết, hắn không thể không sử dụng bí thuật tinh cổ dịch chuyển vị trí cấm khu, sau đó triệt để phong bế cấm khu, ngay cả mình cùng tộc nhân Tinh Cổ trong cấm khu cũng bị ép lâm vào ngủ say.

Mãi cho đến trước đó không lâu, trong cấm khu tự động vận chuyển dụng cụ thí nghiệm bỗng nhiên nhận được một tổ tín hiệu thí nghiệm, hắn mới từ trong giấc ngủ say tỉnh lại.

Đáng tiếc, cho dù trải qua mấy năm ngủ say, thương thế trên linh hồn của hắn vẫn chưa khỏi hẳn, hắn cũng bởi vậy không thể không khởi động kế hoạch 【 Tinh Cổ tộc Luân Hồi Hưng 】 mà hắn vẫn luôn nghiên cứu.

Mà một tổ máy móc tự động truyền về tin tức thí nghiệm, cũng vừa vặn có thể phát huy tác dụng.

“Bản lãnh tụ tất nhiên là phải tham dự luân hồi.” Trong đầu Tinh Ngũ nhanh chóng hiện lên các loại ý niệm trong đầu, lạnh giọng nói, “Bất quá ở giai đoạn đầu kế hoạch, bản lãnh tụ có trách nhiệm hộ giá hộ tống cho tộc nhân, cho đến khi nhóm tộc nhân thứ hai trưởng thành, ta mới có thể yên tâm đi luân

hồi. Chờ đến lúc đó, chúng ta đã sớm đứng vững gót chân ở một góc nào đó trong Tiên Giới rồi.”

Vị lão tổ Thánh Tôn kia tuy biết rõ kết quả này, nhưng không nhịn được có chút thất vọng.

Nếu như Tinh Ngũ chuyển thế đầu thai trở thành hài tử của Văn Bách, vậy thì gia tộc bọn họ sẽ hoàn toàn phát đạt.

Nhưng hiện tại cũng không kém, Tinh Thập Tam kia hẳn là cường giả cấp bậc bán Tiên Đế, tương lai đầu thai thành hài tử bách văn, từ nhỏ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, mặc dù tương lai thức tỉnh ký ức, đối với gia tộc cũng sẽ có tình cảm rất sâu.

Đến lúc đó, gia tộc tự nhiên sẽ nhận được chỗ tốt.

“Nếu đã vậy, lão hủ xin cáo lui trước, chấp hành kế hoạch.” Trong mắt vị Thánh Tôn lão tổ kia lóe lên vẻ kiên định.

Đến lúc này, tất nhiên là chỉ có thể đi đến hắc.

“Khoan đã!”

Tinh Ngũ chợt nói ra, gọi hắn lại.

“Không biết Tinh Ngũ đại nhân còn có phân phó như thế nào?” Thánh Tôn lão tổ dừng bước, cung kính hành lễ.

“Ta nghe nói Vương trưởng mạch của Vương thị 【Vương Hựu Nhạc phu phụ】 đi ngang qua Xích Đỉnh thánh phủ, đang ở Trần thị thăm phu phụ Vương Bảo Thánh. “Tinh Ngũ thanh âm lãnh đạm, trong giọng nói lộ ra một chút ý vị cảnh cáo, “Ngươi có thể nói cho bản lãnh tụ, vì sao trên danh sách lý lịch không có vợ chồng Vương Hựu Nhạc cùng Linh Lung công chúa? Bọn họ thành thân không quá mấy trăm năm, tình cảm hợp độ, lại còn chưa thai nghén con nối dõi…”

Trong lòng Thánh Tôn lão tổ thầm run lên.

Vợ chồng Vương Hựu Nhạc tới vô cùng khiêm tốn, người trong cả Xích Đỉnh thánh phủ ít ỏi không có mấy người biết chuyện. Cũng không biết Tinh Ngũ này, rốt cuộc là tình báo từ đâu có được?

Là hắn đã xem thường năng lực của Tinh Ngũ cấp bậc Tiên Đế? Hoặc là… người hợp tác Tinh Ngũ cũng không phải chỉ có một mình hắn?!

Suy đoán liên tiếp khiến sống lưng vị lão tổ Thánh Tôn này bắt đầu phát lạnh, trong lòng cũng dần dần tràn ngập khủng hoảng.

Hắn vội vàng 'đầu mồ hôi mồ hôi', vẻ mặt bối rối cung kính hành lễ: "Khởi bẩm Ngũ đại nhân, không để vợ chồng Vương Hựu Nhạc ở trong danh sách, thứ nhất là cố kỵ bọn họ chính là đích trưởng mạch của Vương thị, một khi mất tích, chắc chắn sẽ bị Vương thị truy tung không chết không thôi."

"Thứ hai, cũng là lo lắng đến việc nhị nương của Vương Hựu Nhạc là Phỉ Phỉ công chúa, là con gái của đại nhân ngài, dù sao cũng phải để ý đến cảm nhận của nàng ta một chút!"

"Hừ!" Thanh âm của Tinh Ngũ phát lạnh, "Vương thị mặc dù thực lực cường đại, nhưng mà chúng ta cũng sẽ không lưu lại lâu dài ở Thánh Vực, không cần cố kỵ. Về phần cảm thụ của Phỉ Phỉ… lại có cái gì so được với phục hưng của Tinh Cổ tộc! Tào Vân Liệt, bản lãnh tụ hy vọng ngươi hiểu được lập trường của mình, biết cái gì gọi là "Lấy đại cục làm trọng"! Nếu không…"

"Vâng, Tinh Ngũ đại nhân!"

Trong lòng vị lão tổ Thánh Tôn này phát lạnh, vội vàng hành lễ lần nữa, thề thốt bảo đảm: "Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, hỗ trợ Tinh Cổ tộc phục hưng!"

…

Sau một khoảng thời gian.

Chủ trạch của Xích Đỉnh thánh tộc Tào thị.

Tập Tiên Viên.

Dưới thịnh tình mời của Tào thị Thánh tôn Vân Liệt lão tổ, ba người Vương Bảo Thánh, Doanh Linh Trúc và phu thê Kính Ngọc Hà, cộng thêm vợ chồng Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa, cùng với Vương Hựu Huyền và các tộc nhân nòng cốt của Vương thị lần nữa làm khách Tập Tiên Viên.

Trong Tập Tiên Viên, cây đào tiên to lớn kia vẫn đứng lặng ở trên linh mạch như cũ, bóng cây đung đưa rơi xuống thảm cỏ xanh mướt.

Bên bàn đá dưới tàng cây, đám người Vương thị đã ngồi thành một vòng, lão tổ Vân Liệt của Tào thị đang mặt đầy hồng quang, nhiệt tình chiêu đãi đám người Vương thị.

“Ngọc Hà trưởng công chúa giá lâm Xích Đỉnh thánh phủ ta, lão Tào ta bất luận như thế nào cũng phải tận tình địa chủ. Còn có Linh Lung công chúa điện hạ, Hựu Nhạc phò mã các hạ, hai vị cũng là quý khách. Có thể được mấy vị thưởng mặt, tập tiên viên này của ta cũng là vinh dự a.”

Vì lần chiêu đãi này, Vân Liệt lão tổ lại hái xuống một lô Túy Tiên Đào, trong đó ba người Ngọc Hà, Vương Hựu Nhạc, Linh Lung công chúa mỗi người một quả.

Ngoài ra, Vân Liệt lão tổ lại cho thêm bốn viên, là cho công chúa Tinh Phỉ Phỉ không có hiện trường, Vương Cẩn Lộ, cùng với hai phu thê Vương Thủ Triết của lão tổ Vương thị, ủy thác Chử Ngọc Hà mang về.

Phải biết rằng, bình thường Vân Liệt lão tổ đối với những Túy Tiên Đào này vẫn rất coi trọng, ngay cả tiểu bối trong nhà muốn một viên cũng không dễ dàng, bây giờ ra tay lại hào phóng như thế, có thể thấy thái độ của Vân Liệt lão tổ đối đãi với Vương thị cực kỳ nhiệt tình.

Một ngàn mấy trăm năm qua đi, Vương Hựu Nhạc bây giờ cùng năm đó khác biệt không lớn, vẫn là một bộ dáng không quá thân thiện.

Mà nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh hắn đương nhiên chính là thê tử kết tóc của hắn, Linh Lung công chúa.

Có lẽ là do tư chất quá cao, tốc độ tu hành quá nhanh, thoạt nhìn nàng hoàn toàn không giống như là một phụ nhân đã kết hôn, ngược lại giống như một thiếu nữ 28.

Hơn nữa, trên người nàng tự có một loại quý khí cùng uy nghi của hoàng gia công chúa, không giống nữ nhi gia bình thường ôn nhu và uyển chuyển, ngược lại lộ ra một cỗ anh khí, cho dù là công chúa thân mặc thường phục quý khí, cũng che lấp không được tư thái hiên ngang từ trong ra ngoài.

Hơn ba trăm năm trước, Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa phụng chỉ thành hôn, tổ chức một hôn lễ long trọng ở Lạc Kinh và Vương thị.

Ngày kết hôn, cảnh tượng đó có thể nói là muôn người đổ xô ra đường, các bình đài quan hệ lớn và tạp chí truyền thông cũng đều là tranh nhau đưa tin, liên tiếp qua rất lâu, còn có người vì thế nói chuyện say sưa, nói một câu "Thịnh Huống chưa từng có" tuyệt đối không quá đáng.

Bất quá, cho tới bây giờ hai người vẫn chưa sinh được con.

Đương nhiên, đến loại tu vi thực lực và huyết mạch như bọn họ, khó khăn mang thai vốn là chuyện bình thường, tình huống của hai người cũng không có gì lạ.

Yêu cầu của Hiên Viên hoàng thất và Vương Thủ Triết đối với họ chính là cố gắng sinh ra Trường mạch của Vương thị trước khi thăng cấp Thánh Tôn.

Lấy thiên phú huyết mạch của Vương Hựu Nhạc và thái độ tu luyện không quá chăm chỉ, muốn tu luyện đến Thánh Tôn còn phải hơn một ngàn năm, thật ra cũng không cần sốt ruột như vậy.

Thấy Vân Liệt lão tổ dùng Túy Tiên Đào tặng, Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa đứng dậy, khách khí thi lễ với Vân Liệt lão tổ một cái: "Đa tạ Vân Liệt tiền bối ban tặng Túy Tiên Đào."

Hai vợ chồng đều là nhìn quen thứ tốt, cũng không chối từ, mỹ hạnh đem Túy Tiên Đào ăn hết.

Không thể không nói, thịnh danh Túy Tiên Đào không phải là không có lý do. Quả nhiên là tư vị không tệ, đáng giá nếm thử.

Chỉ có điều Túy Tiên Đào đối với cường giả đẳng cấp như bọn họ mà nói thì hiệu quả tương đối yếu ớt, nhiều nhất chỉ có thể điều trị khí huyết mà thôi, phần lớn vẫn là nếm một chút mỹ vị chưa từng nếm qua.

Hai người một người là người thừa kế đích trưởng mạch của Vương thị, một người là công chúa của hoàng thất Hiên Viên thị Đông Hà, với của cải của Vương thị và Hiên Viên thị, tuy không có bảo vật như Túy Tiên Đào, nhưng linh thực cùng cấp bậc hoặc đẳng cấp cao hơn cũng không hiếm thấy, đương nhiên không đến mức kinh ngạc vì điều này.

Về phần Kính Ngọc Hà thì là cảm tạ một phen, trở tay liền móc ra chút đáp lễ giá trị tương đương.

Chỉ bất quá tâm tình của nàng rất bình thường, cho dù là mỹ vị Túy Tiên Đào cũng không thể làm cho trên mặt nàng trầm tĩnh lại.

Trước đó không lâu, vừa tới Xích Đỉnh thánh phủ không bao lâu, nàng liền cùng Vương Bảo Thánh đánh một trận.

Chuyện này, còn phải nói từ kế hoạch tiếp theo của Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc.

Kính Ngọc Hà là vợ cả của Vương Bảo Thánh, lại là Thánh Tôn Đại La cảnh, tự nhiên biết không ít tin tức, bởi vậy sau khi biết được kế hoạch, cũng không phải rất nguyện ý để con trai con trai con dâu mạo hiểm. Chỉ là mệnh lệnh này là Thủ Triết lão tổ tự mình hạ, bởi vậy nàng chỉ có thể trút một ngụm ác khí lên trên người Vương Bảo Thánh.

Vương Bảo Thánh bị đánh một trận cũng không nhẹ.

Không còn cách nào khác, tuy thực lực của Vương Bảo Thánh mạnh, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt nạt Thánh Tôn bình thường mà thôi, đụng phải kẻ khó chơi như Lưu Ngọc Hà, hắn lại không đánh lại.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Ngay khi Vân Liệt lão tổ nhiệt tình chiêu đãi đám người Vương thị.

Đột nhiên.

Một thanh niên nam tử mặt như quan ngọc, khí chất tuyệt hảo xuất hiện ở trong tập tiên viên.

Đầu hắn đội ngọc quan, thân mặc một bộ áo bào trắng gấm thêu kim tú ngọc, trong lúc đi lại thong dong, phong độ trác tuyệt, quả nhiên là một bộ dáng công tử văn nhã.

Hắn xuyên qua bóng cây đào tiên nhanh nhẹn đi tới, chắp tay thi lễ với mọi người bên bàn đá, thái độ khiêm tốn ưu nhã, vô cùng lễ phép: “Tào Thị Văn Bách bái kiến Ngọc Hà trưởng công chúa điện hạ, Thiếu cung chủ… Hựu Nhạc huynh…”

“Là Văn Bách đó.” Vân Liệt lão tổ cười cười: “Tới đây là…”

Hiển nhiên hắn ta rất quen thuộc với Tào Văn Bách, giọng điệu nói chuyện vô cùng thân thiện và tùy ý.

Tào Văn Bách cũng không quá câu nệ, nghe vậy cười giải thích: “Lão tổ tông, lần này thanh niên tuấn kiệt Xích Đỉnh thánh phủ Tào thị chúng ta chủ trì trù tính đã chuẩn bị thỏa đáng, kính xin lão tổ tông đến hiện trường nói vài câu cổ vũ cho mọi người.”

“Chuấn kiệt sẽ là hôm nay tổ chức sao?” Vân Liệt lão tổ vỗ trán một cái, dáng vẻ chợt hiểu ra: “Ôi ôi, nhìn trí nhớ của ta kìa. Già rồi, thiếu chút nữa ngay cả Tuấn Kiệt khai mạc cũng quên. Bất quá, hôm nay bổn lão tổ đang chiêu đãi quý khách, Văn Bách ngươi đi ứng phó vài câu trước đi…”

“Vâng, lão tổ tông.” Tào Văn Bách lĩnh mệnh, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

Vương Bảo Thánh lại gọi hắn lại, cười nói: “Ta nghe nói thanh niên tuấn kiệt của Xích Đỉnh Thánh Phủ mấy trăm năm mới tổ chức một lần, do các Thánh tộc thay phiên tổ chức, vì cổ vũ các thanh niên tuấn kiệt của Xích Đỉnh Thánh Phủ cạnh tranh tốt, cũng cho một ít phúc lợi cho những người ưu tú trong đó. Hành động trọng yếu như thế, Vân Liệt lão tổ chớ vì mấy người chúng ta mà trì hoãn.”

“Ha ha, đều là bọn nhỏ, bảo bọn họ chờ lâu một chút cũng không sao.” Vân Liệt lão tổ cười nói: “Thật ra nói là thay phiên tổ chức, nhưng mấy lần gần đây thanh niên tuấn kiệt gần như đều do Tào thị chúng ta tự mình tổ chức, khoảng cách cũng tăng lên tới hai trăm năm một khóa! Hết cách, ai kêu Xích Đỉnh Mộ Dung thị và Xích Đỉnh Khương thị hai thánh tộc này sống quá căng thẳng.”

Vương Bảo Thánh nghe vậy, không khỏi nhớ tới lần tụ hội trước ở Tập Tiên Viên, Mộ Dung lão tổ và lão tổ Khương thị đều không nỡ ăn Túy Tiên Đào, chuẩn bị để lại cho bọn nhỏ trong tộc.

Hắn mỉm cười: “Sau này phải học tập lão tổ Vân Liệt, làm thế nào để phát triển gia tộc lớn mạnh.”

“Ha ha, Bảo Thánh thiếu tộc trưởng nói đùa rồi.” Lão tổ Vân Liệt cười nghiêng ngả, “Tào thị ta sở dĩ phát triển mạnh mẽ, là vì đầu nhập vào các hạng sản nghiệp của Vương thị sớm, chiếm không ít tiên cơ, tỷ như thông tin, lương chủng, tinh

luyện vân vân, chúng ta đều tiến hành hợp tác với đơn vị liên quan đến Vương thị. Nếu thật sự bàn về kiếm tiền, Tào thị chúng ta sao có thể so sánh với Vương thị?”

“Lão tổ tông, nếu Bảo Thánh thiếu tộc trưởng và Linh Trúc thiếu cung chủ trùng hợp đều ở đây, không bằng dứt khoát mời hai vị đi tuấn kiệt hội tụ tại hiện trường chỉ điểm một phen, cho các thanh niên một phen, thế nào?” Tào Văn Bách chợt cười đề nghị.

“Diệu a ~ chủ ý này cũng không tệ.” Vân Liệt lão tổ hai mắt sáng ngời, lúc này hết sức cao hứng chủ động mời đám người Vương thị đi xem một chút.

Thái độ của hắn thập phần nhiệt tình, ngôn từ cũng rất khẩn thiết.

Thịnh tình tương ngôn như thế, tăng thêm Vương Bảo Thánh phu thê ba vốn là tới làm khách đấy, hơi cân nhắc một chút liền dứt khoát đáp ứng.

Sau đó mới biết được, điểm tổ chức thanh niên tuấn kiệt lần này chính là ở trong đại bí cảnh của Thánh Tộc Tào thị.

Tào thị là một Thánh tộc uy tín lâu đời, lịch sử vô cùng lâu đời, bí cảnh gia tộc dưới sự khai thác tiếp sức của các đời Thánh Tôn lão tổ, sớm đã trở thành 【Động Thiên】.

Vị trí, ngay gần Thiên Hà trên không trung của phủ thành Xích Đỉnh Thánh Phủ.

Thánh vực hiện tại động thiên, kỳ thực rất nhiều động thiên đều là như vậy.

Tu sĩ Chân Tiên cảnh đã có thể khai thác bí cảnh, Đại La cảnh Thánh Tôn có thể khai thác tiểu động thiên, Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ có thể khai thác động thiên, đây là tình huống trực tiếp khai thác.

Nhưng thời gian bí cảnh tồn tại lâu, cũng có khả năng sẽ trở thành tiểu động thiên, tiểu động thiên tồn tại thời gian lâu, cũng có khả năng sẽ trở thành Động Thiên, xem người thừa kế tiếp theo có nguyện ý tốn thời gian tiêu hao tinh lực tiếp tục khai thác hay không.

Lần này Tào thị mở ra đại bí cảnh gia tộc làm hội trường thanh niên tuấn kiệt, cũng đầu nhập rất nhiều phần thưởng, tự nhiên dẫn tới không ít thanh niên tuấn kiệt tham dự.

Thậm chí, không thiếu những người trẻ tuổi được Thánh phủ mời tới từ phụ cận.

Mà tinh anh bản tộc Tào thị hiện giờ cũng đều tề tụ ở trong đại bí cảnh gia tộc, hoặc là tuấn kiệt tham gia thịnh hội, hoặc là chiêu đãi và chủ trì công việc.

Cửa vào đại bí cảnh của gia tộc Tào thị có mấy cái, trong đó có một cái ở trong Tập Tiên Viên.

Dưới lời mời thịnh tình của Vân Liệt lão tổ, sau khi hơi chuẩn bị, mọi người Vương thị liền cùng lão tổ Vân Liệt, Tào Văn Bách truyền tống tới trong đại bí cảnh của Tào thị.

Làm một Động Thiên, vốn là tự thành một thế giới nhỏ, trong đó linh mạch tung hoành, đủ loại kỳ cảnh rậm rạp, vừa sinh trưởng các loại kỳ trân dị thú, lại gieo trồng vô số kỳ hoa dị thảo, linh dược, linh cốc vân vân.

Sau khi đến hội trường của thanh niên tuấn kiệt, phát hiện người ở hội trường tấp nập, số lượng người tham dự rất nhiều, không tính là tinh anh Tào thị, ít nhất cũng phải trên trên dưới trên dưới một vạn người.

Hơn nữa, trong đó chiếm một bộ phận tương đối lớn dường như đều là tình lữ hoặc vợ chồng, nắm tay lẫn nhau thành đôi có rất nhiều người.

Ngay cả những nam nữ trẻ tuổi độc thân kia, cũng đều phong độ nhẹ nhàng, hoặc là khí chất xuất chúng, giống như đã được lựa chọn tỉ mỉ.

Hành tẩu ở giữa, quả nhiên là làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.

“Bái kiến Bảo Thánh lão tổ, Linh Trúc lão tổ…”

Đột nhiên, thanh âm của Vương Yến Kiêu vang lên cách đó không xa.

Thì ra, hai vợ chồng Vương Yến cũng tới tham gia lần hội thanh niên tuấn kiệt này. Hắn từ xa đã phát hiện lão tổ giá lâm, liền lập tức lôi kéo Trần Mạn Thanh đến đây chào.

“Lỡi kiêu, Mạn Thanh.”

Vương Bảo Thánh khẽ gật đầu đáp lễ.

Ánh mắt của hắn đảo qua hai người, không khỏi lộ ra một nụ cười khen ngợi: “Mới mười mấy năm không gặp, tu vi các ngươi đều sắp đột phá đến Tử Phủ cảnh, xem ra đang khổ công tu luyện.”

“Đa tạ lão tổ khích lệ. Thật ra cũng không có gì, ha ha ha.”

Được trưởng bối mình kính ngưỡng khích lệ như vậy, Vương Yến Kiêu hưng phấn đến biểu tình sắp không nhịn được. Trần Mạn Thanh bên cạnh cũng là vẻ mặt mừng rỡ.

Trong lúc nói chuyện, Trần Chính Dương mang theo vị hôn thê và Mộ Dung Cao Đạt của Mộ Dung thị cũng bu lại.

Trần Chính Dương là tinh anh gia tộc Trần thị tỉ mỉ bồi dưỡng, thật ra đã sớm đính hôn, bất quá bởi vì hai bên tuổi đều còn nhỏ, tạm thời còn chưa thành thân. Hôm nay trận này là thịnh hội của người trẻ tuổi, hắn cùng vị hôn thê tự nhiên cũng tới.

Về phần Mộ Dung Cao Đạt, hắn là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ, tự nhiên cũng tới.

Bởi vì chuyện trước kia, hắn bị gia đình giam cầm trong nhà một thời gian dài, cho đến gần đây mới được thả ra.

Bởi vì lão tổ trong tộc yêu cầu, hắn vừa tới hội trường liền tìm tới hai vợ chồng Vương Yến Kiêu, thái độ cực kỳ khiêm tốn, một bộ cố gắng muốn chữa trị quan hệ. Nhìn bộ dạng như vậy, hơi có chút thay hình đổi dạng, đoán chừng ở trong nhà đã bị hung hăng thu thập qua một trận.

Trần Chính Dương mang theo vị hôn thê của mình, cũng cung kính hành lễ với hai người.

Mộ Dung Cao Đạt đi theo phía sau, cũng là nghiêm mặt hành lễ, phảng phất không phát hiện chút nào ánh mắt khinh khỉnh của Trần Chính Dương vụng trộm liếc qua.

Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc sau khi bái kiến bọn họ liền nhìn nhau một cái, cảm thấy hơn phân nửa là tìm đúng địa phương.

Hai người đang chuẩn bị dùng đồng hồ thông tin câu thông với Thủ Triết lão tổ một phen, lại phát hiện trong bí cảnh lớn này không có nửa điểm tín hiệu.

Đồng hồ cổ tay bọn họ dùng cũng không phải là loại hình phổ thông như bên ngoài, dù xung quanh không có nền tảng, nhưng cũng có thể lợi dụng 【Hắc Ám Hư Giới】 ở khắp mọi nơi để truyền lại tin tức.

Bây giờ không có tín hiệu, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là sau khi bọn họ tiến vào, cả tòa đại bí cảnh đều bị bao phủ trong trận pháp ngăn cách!

Lúc này Vương Bảo Thánh liền triển khai thần niệm cường đại tìm kiếm bên ngoài đại bí cảnh.

Quả nhiên, thần niệm không cách nào xuyên qua hàng rào không gian, vừa mới chạm đến liền bị một cỗ lực lượng trận pháp cường đại mềm dẻo cản lại.

Hành động này của hắn cũng không giấu người, Vân Liệt lão tổ lúc này liền phát hiện hành động của Vương Bảo Thánh, không khỏi cười nói: “Bảo Thánh thiếu tộc trưởng đang tìm cái gì? Chẳng lẽ là đang tìm Tinh Ngũ đại nhân ở nơi nào?”

Vương Bảo Thánh nhìn hắn một cái, biểu lộ vẫn bình tĩnh như thường, khóe miệng thậm chí còn mang theo một chút ý cười: “Xem ra, quả nhiên Tào thị đã sớm âm thầm cấu kết với Tinh Ngũ.”

Hai người đối thoại nhìn như bình thản, lại chất chứa một cỗ phong bạo vô hình, để linh khí chung quanh đều phảng phất bỗng nhiên trì trệ!

…

thứ/đệ Hai mươi mốt chương

…

Doanh Linh Trúc vừa định nói gì đó, lại bị Kỳ Ngọc Hà kéo về phía sau.

Nàng lạnh lùng nói: “Nếu đối phương đã thừa nhận, còn dông dài với hắn làm gì? Trực tiếp trấn áp áp là được rồi!”

Còn chưa dứt lời, lòng bàn tay của Kính Ngọc Hà đã xuất hiện một cái bình ngọc.

Cùng lúc đó.

Hư ảnh pháp tướng cực lớn bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng.

Đó là thân ảnh một vị nữ tử phong thái yểu điệu, chân đạp thiên hà, giống như nữ thần lâm thế, tản ra uy áp mênh mông vô cùng vô tận.

Bàn tay nhỏ nhắn quét ngang bình ngọc.

Trong chốc lát, một dòng Thiên Hà bàng bạc xuất hiện trên bầu trời, nước lũ cuồn cuộn, mênh mông cuồn cuộn, giống như muốn làm nổ tung động thiên của Tào thị.

Sau một khắc.

Cái này phảng phất vô cùng vô tận thiên hà từ trên bầu trời trút xuống, hướng Vân Liệt lão tổ trấn áp mà đi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời tựa như bị sóng lớn cuồn cuộn tràn ngập, sóng lớn cuồn cuộn, uy thế kinh khủng như thiên hà tràn ra, phảng phất như hủy diệt cả thiên địa.

Sắc mặt Vân Liệt lão tổ lập tức đại biến.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Kính Ngọc Hà lại nói đánh là đánh, cảm xúc đắc ý trên mặt trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nhưng dẫu sao hắn cũng là Thánh Tôn thành danh nhiều năm, cho dù không có chuẩn bị tâm lý gì, lúc công kích đến vẫn phản ứng trước tiên.

Cơ hồ là trong nháy mắt, một hư ảnh Hỏa Diễm Tôn Giả to lớn liền xuất hiện ở phía sau hắn.

Toàn thân Tôn giả kia đều bao phủ trong liệt diễm sáng rực, trong ánh lửa ngập trời kia mơ hồ có thể thấy được chín chùm sáng nóng bỏng lơ lửng, tựa như mặt trời nóng rực, tản mát ra trận trận uy áp kinh khủng.

Cùng lúc đó, có liệt diễm sáng rực từ hư không tràn ngập đến, trong giây lát ngưng tụ thành một tấm chắn hỏa diễm to lớn trước người hắn.

Tấm khiên kia dày nặng vô cùng, ngưng thực giống như thực chất, chín con Kim Ô sinh động như thật khảm ở mặt ngoài tấm khiên, trong lúc cánh chim chấn động tản mát ra từng tiếng hót thật sự.

Thiên hà trút xuống cùng tấm thuẫn đụng vào nhau, tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc lập tức vang vọng trời đất.

Trên bầu trời, thủy quang và hỏa quang nổ tung, uy thế kinh khủng lập tức quét sạch toàn bộ thiên địa.

Vân Liệt lão tổ tu luyện 【Cửu Dương Thánh Đồ】 của Xích Đỉnh Tào thị, bộ Thánh Đồ này chính là một bộ Thánh Đồ hỏa hệ thuần túy, tu luyện đến mức tận cùng, lúc ra tay tựa như Cửu Dương Lâm Không, uy lực phi phàm.

Bộ Thánh đồ này, luận sức chiến đấu trong tất cả Thánh đồ đều có thể xếp tới tiêu chuẩn trung thượng, xem như một bộ Thánh đồ chủ công cực kỳ hiếm có.

Chỉ bất quá công pháp mặc dù thần diệu, nhưng Vân Liệt lão tổ dù sao cũng chỉ là một Thánh Tôn bình thường hấp dẫn lão hủ, huyết mạch kém hơn Kính Ngọc Hà không chỉ một bậc.

Hơn nữa, chịu thiệt nhất chính là, Cửu Dương Thánh Đồ gia truyền hắn đã sớm truyền cho Tào Văn Bách, không có Thánh Đồ gia trì, lực công kích cùng lực phòng ngự của hắn đều có trình độ suy yếu khác nhau.

Hai bên va chạm, Vân Liệt lão tổ ăn thiệt thòi không nhỏ, dần dần có chút chống đỡ không nổi.

Biến cố như thế, tự nhiên làm cho trong bí cảnh Tào thị lâm vào hỗn loạn.

Rất nhanh, mấy vị trưởng lão Chân Tiên cảnh của Tào thị đều xuất thủ, chặn lại dư chấn năng lượng va chạm của hai vị cường giả Thánh Tôn, lại có mấy vị trưởng lão Chân Tiên cùng hơn mười tu sĩ Lăng Hư cảnh ra mặt duy trì trật tự, chỉ huy những người trẻ tuổi tham gia hội thanh niên tuấn kiệt rút lui về phía sau.

Cuối cùng còn có năm sáu trưởng lão Chân Tiên, cộng thêm vợ chồng Tào Văn Bách có Thánh Đồ, đều bộc phát ra khí tức mạnh mẽ, muốn gấp rút tiếp viện Vân Liệt lão tổ nhà mình.

Từ điểm này có thể thấy được, Thánh Tộc Tào thị gần như đã là tinh nhuệ toàn tộc đều xuất hiện.

Nhưng mặc dù tộc nhân của Vương thị rất ít, nhưng có thể xuất hiện ở nơi này thì mỗi người đều trác tuyệt bất phàm, thấy loạn trạng này cũng là nhao nhao ra tay.

Trước tiên nói về Vương Hựu Huyền, một đời tuấn kiệt trẻ tuổi của Vương thị.

Hắn nhanh nhẹn đạp không mà lên, một thân trường bào màu xanh đen ở dưới trời cao bay phần phật, nổi bật lên hắn tựa như Tuyết Lĩnh Hàn Sơn, lại như cô sơn tùng bách, mang theo đủ loại phong cốt nổi bật xuất trần.

Mặc dù luận tu vi, hắn bây giờ vẻn vẹn chỉ là Chân Tiên cảnh tầng ba, nhưng hắn là Tiên Thiên có huyết mạch Thánh Tử, bây giờ trải qua một loạt huyết mạch tăng lên, tư chất đã sớm đạt đến cấp bậc Đạo Tử.

Dưới sự gia tăng của lực lượng huyết mạch, lúc này một thân Hạo Nhiên Huyền Khí của hắn dồi dào vô cùng, dày nặng mênh mông, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với cường giả Chân Tiên cảnh tầng ba bình thường.

Chỉ thấy hắn tiện tay vung lên, một đạo huyền khí từ trên bầu trời rơi xuống, tạo thành một đạo huyền môn hộ thuẫn huyền khí chính tông, bảo vệ vợ chồng Vương Yến Kiêu, vợ chồng Trần Chính Dương cùng đám người trẻ tuổi Mộ Dung Cao Đạt ở trong đó.

Cùng lúc đó, thân hình Vương Hựu Huyền chớp động, trên không trung giẫm mạnh Thiên Diễn Thất Tinh Bộ, trong lúc bấm quyết điều khiển, liền có bảy đạo kiếm quang bay lên trời,

trong khoảnh khắc liền dựa theo vị trí của Thiên Diễn Thất Tinh tạo thành một kiếm trận.

Nếu có người biết hàng ở đây, tất nhiên chỉ cần liếc mắt là nhận ra, kiếm trận này chính là 【 Thiên Diễn Thất Tinh kiếm trận] tiếng tăm lừng lẫy.

Không sai. Kiếm trận này chính là một trong những trận pháp áp đáy của "Thiên Diễn Đạo Minh" ở Nam Tề Thần Châu, kiếm trận Thiên Diễn Thất Tinh nổi danh về lực công phạt, huyền diệu khó lường, uy lực kinh người.

Từ khi Vương thị liên thủ chỉnh hợp tứ đại cao thủ Thần Châu, giết chết Tử Vân đạo chủ, bình định loạn của Ma tộc cho tới nay, đã sắp một ngàn năm trăm năm.

Trong thời đại phát triển hòa bình này, dưới sự sắp xếp của Vương Thủ Triết, không ít con cháu trong gia tộc đều gia nhập việc đào tạo Phật môn các đại đạo tông, để giảm bớt gánh nặng cho gia tộc ở phương diện Tiên Kinh Thánh Đồ.

Tự nhiên các đại đạo tông Phật môn cũng rất hoan nghênh con cháu Vương thị gia nhập. Dù sao, con cháu Vương thị được phái đi sâu vào, tư chất bẩm phú của bản thân thường tương đối xuất chúng, đối với các đại đạo tông Phật môn mà nói bản thân chính là chuyện tốt.

Hơn nữa, cường giả đứng đầu của các đại Phật Môn Đạo Tông đều có con đường tin tức của mình, đương nhiên biết sự lợi hại của Vương thị. Nhà người khác đều có con cháu Vương thị bái sư, nhưng nhà mình lại không có, sau này tìm Vương thị tìm kiếm hợp tác, chẳng phải là vô ích hơn người khác một bậc sao?

Cũng vì vậy, hiện giờ thanh niên ưu tú của Vương thị gần như đã trải rộng toàn bộ các thế lực lớn của Thánh Vực.

Trong đó, Vương Hựu Huyền đã bái nhập 【 Thiên Diễn Đạo Minh 】, trở thành một trong những đệ tử thân truyền của Thiên Diễn Đạo Chủ, đồng thời phân phối được một bộ 【 Thiên Diễn Thánh Đồ 】 trong lúc ở Lăng Hư cảnh, học được rất nhiều bí mật bất truyền của Thiên Diễn Đạo Minh.

Mà tư chất huyết mạch xuất chúng cùng ngộ tính không tầm thường kia của hắn, cũng làm cho Thiên Diễn đạo chủ vừa là vô cùng vui mừng, lại là tiếc hận đến cực điểm.

Bản thân Thiên Diễn Đạo Chủ ông ta chẳng qua mới hơn sáu mươi ngàn tuổi, còn xa chưa đạt tới Truyền Thừa Kỳ, ông ta muốn truyền thừa của Thiên Diễn Đạo Thư cũng không cho ra được. Mặc dù tư chất của Vương Hựu Huyền có ưu tú, ngộ tính có xuất sắc đến đâu, thì tương lai con đường Đại Đạo của ông ta cũng chỉ có thể dựa vào chính mình đi mà thôi.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Vị trí hạch tâm của "Thiên Diễn Thất Tinh Kiếm Trận" là một thanh thánh kiếm lộ ra khí tức huyền đạo chính tông, cực kỳ tinh xảo.

Còn lại sáu thanh kém hơn một bậc, "chỉ có cấp độ thượng phẩm tiên kiếm.

Điều này cũng không phải bởi vì Vương Hựu Huyền không đưa ra được nhiều thánh kiếm, mà là Thiên Diễn Thất Tinh kiếm trận này có yêu cầu tương đối hà khắc với kiếm, cần phải có thánh kiếm hoặc tiên kiếm chính tông của huyền môn mới có thể làm được!

Hơn nữa mỗi một thanh đều phải tốn rất nhiều thời gian để tự mình tế luyện, nguyên lý này khác hẳn với nguyên lý Vạn Kiếm Đại Trận mà Vương An Nghiệp không từ chối.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Cũng chính vào lúc Thiên Diễn Thất Tinh kiếm trận được bố trí thành công, một vị trưởng lão Chân Tiên Tào thị đã tiến vào phạm vi khống chế của kiếm trận.

Trong nháy mắt, trong kiếm trận liền có mấy đạo kiếm quang lộn xộn đánh ra.

Trưởng lão Chân Tiên kia lơ đễnh, tùy tiện thuấn di một cái liền xuất hiện ở bên cạnh Vương Hựu Huyền, đưa tay chộp tới.

Lại chưa từng nghĩ, thân hình của hắn vừa mới hiển lộ, liền có mấy đạo kiếm quang đã sớm ngồi chỗ trong một cái chớp mắt, như du long từ khắp nơi rất đột ngột đánh tới, trong thời gian

ngắn đã phong kín toàn bộ đường lui của Chân Tiên trưởng lão kia!

Tư thế kia, chợt nhìn lại, quả thực giống như Chân Tiên trưởng lão kia đụng phải chính mình mấy đạo kiếm quang kia!

“Sao có thể như vậy được?”

Chân tiên trưởng lão kia sợ hãi, bất đắc dĩ chỉ có thể cưỡng ép Huyền khí dùng Huyền khí hộ thuẫn chống đỡ.

Oanh oanh oanh!

Kiếm quang oanh kích, hộ thuẫn của Tào thị Chân Tiên trưởng lão trong khoảnh khắc bị phá, xương bả vai trái trực tiếp bị một chuôi tiên kiếm xuyên thủng, nội phủ bị thương, máu chảy như suối!

Bất quá, Chân Tiên trưởng lão này đến cùng cũng là thân kinh bách chiến Chân Tiên cảnh tu sĩ, dưới tình huống chật vật bị đánh, lại cứng rắn bị hắn tìm được cơ hội, thuấn di ra một đoạn khoảng cách lớn.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, ngay lúc hắn vừa mới ló đầu ra, lại có mấy đạo kiếm quang tựa như dự đoán được quỹ tích hành động của hắn xuất hiện trước, để cho hắn lại quay đầu đụng vào những kiếm quang kia.

“Oanh oanh oanh!”

Lại là một hồi tiếng nổ vang lên.

Tào thị Chân Tiên trưởng lão kia bị mấy đạo kiếm quang liên tiếp đánh trúng, trực tiếp bị đánh trọng thương ngã xuống đất, suýt nữa đi đời nhà ma.

Thời điểm từ trên bầu trời rơi xuống, trên mặt của hắn như cũ mang theo nồng đậm không cam lòng cùng khó có thể tin, thậm chí có chút ủy khuất, xúc động muốn khóc.

Trận này thật sự quá uất ức, tựa như bất cứ hành động nào của mình đều bị kiếm trận kia nắm chặt, các loại kiếm quang sớm phán đoán ra!

Đúng vậy, đây chính là điểm lợi hại của kiếm trận Thiên Diễn Thất Tinh, từng bước dẫn trước, dự đoán từng bước, khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Đáng sợ hơn chính là, kiếm trận trước mắt này còn xa mới là trạng thái cường đại nhất.

Truyền thuyết kể rằng ở thời kỳ Tiên Minh, nguyên bản Hỗn Nguyên Linh Bảo —— 【Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh】 chưa mất, có thể thông qua Hỗn Nguyên Kính làm hạch tâm kiếm trận, Thất Thánh Kiếm làm phụ trợ, đến lúc đó dù là cường giả cấp Đạo Chủ cùng giai đụng phải cũng phải nhượng bộ lui binh.

Có thể nói, mặc dù Thiên Diễn Đạo Minh năm đó kém xa thế lực lớn đứng đầu như Vô Cực Đạo Tông, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, lại thêm một ít tác dụng đặc thù của Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh, địa vị trong Tiên Minh cũng hết sức đặc thù.

Một bên này, Vương Hựu Huyền đã thể hiện ra sức chiến đấu mạnh mẽ, mà bên kia, đại ca Vương Hựu Nhạc và đại tẩu Linh Lung công chúa cũng đồng thời ra tay.

Vương Hựu Nhạc thân là trưởng tử của gia tộc, là chuyển thế của Võ Nhạc Tiên Đế, đã từng là người có huyết mạch mạnh nhất trong ba đứa nhỏ, sao có thể chỉ nhìn bề ngoài đơn giản như vậy?

Thân ở trong hiểm địa, lúc này hắn đang vác hai tay đứng lơ lửng trên chiến trường, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí vũ hiên ngang.

Hư ảnh một Tiên Đế to lớn hiện lên ở phía sau hắn, uy thế khủng bố như bài sơn đảo hải tràn ngập ra, để cho hắn thoạt nhìn giống như một tòa núi non trùng điệp không cách nào lay động, tản ra uy nghi vô thượng làm cho tâm thần người ta rung động.

Huyền khí màu vàng đất tràn ngập quanh người hắn, khí tức hùng hậu nguy nga như núi.

Những nơi huyền khí đi qua, từng gợn sóng vô hình khuếch tán ra.

Trong lúc nhất thời, những chỗ gợn sóng đi qua, đều giống như biến thành lĩnh vực của hắn.

Mấy vị trưởng lão Chân Tiên Tào thị xông tới chịu ảnh hưởng của huyền khí dao động, nhất thời thân hình trì trệ, giống như thân thể thoáng cái nặng gấp mấy trăm lần, gấp ngàn lần! Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, thân hình bất ổn, suýt nữa rơi xuống đất.

Sóng gợn vô hình vờn quanh, tất cả hành động của bọn họ trong khoảnh khắc trở nên chậm chạp rất nhiều, giống như người bình thường rơi vào trong bùn nhão, bước đi cũng khó khăn, hành động trở nên ngốc trệ.

Dị thường như thế, nhất thời làm những Chân Tiên trưởng lão kia sợ hãi không nhẹ. Đây là huyền công gì? Lại có thần hiệu như thế!?

Cũng khó trách bọn họ không hiểu.

Môn kỳ công mà Vương Hựu Nhạc tu luyện tên là Lưỡng Nghi Nguyên Từ Công, là một loại pháp môn tu hành thổ hệ Thánh giai.

Pháp môn tu hành này, xuất thân từ Bắc Khuyết Thần Châu Băng Hỏa Đạo Tông. Ở trong Đạo Tông, môn Lưỡng Nghi Nguyên Từ Công này cũng phủ bụi hồi lâu, không ai có thể tu luyện.

Nghe nói thời kỳ Tiên Minh, trong lịch sử Băng Hỏa Đạo Tông đã từng xuất hiện một thiên tài hàng đầu, hắn sáng tạo ra công pháp lợi dụng từ trường điều khiển trọng lực này, chỉ là vẫn còn rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, bởi vậy hắn không chịu xưng là Thánh đồ!

Lúc trước sau khi Vương Hựu Nhạc tấn nhập Lăng Hư cảnh, gia tộc cũng vì con đường Thánh Đồ của hắn ta mà tan nát tâm can.

Trên đời này thổ hệ công pháp vốn cũng không nhiều, người đạt tới thánh đồ càng là lác đác không có mấy, về phần thổ hệ đạo thống càng là một cái cũng không có!

Tuy nhiên bản thân Vương Hựu Nhạc thật ra không quá để ý, dù sao hắn cũng đã sớm từ bỏ giãy giụa. Yêu cầu của hắn đối với mình cũng không cao, cùng lắm là dựa vào thiên phú huyết mạch cùng với mảnh vỡ ký ức ở kiếp trước, tự mình suy diễn ra một con đường thành Thánh.

Tuy rằng chậm một chút, nhưng chắc chắn sớm muộn gì cũng là có thể thôi diễn ra.

Bất quá lão nương Kỳ Ngọc Hà của nàng không làm. Thật phải đợi chính hắn thôi diễn ra thánh đồ, vậy phải đợi đến ngày tháng năm nào? Đừng làm không tốt đường đường Tiên Đế chuyển thế, cuối cùng ngay cả một đạo chủ cũng không lăn lộn được liền thọ nguyên hao hết.

Bởi vậy, y bôn ba khắp nơi, cuối cùng phát hiện bộ công pháp Lãnh Môn của Băng Hỏa Đạo Tông. Dựa vào uy vọng của Vương thị và quan hệ với Băng Hỏa Đạo Tông, cuối cùng nàng dùng một bộ Thánh Đồ đổi Lưỡng Nghi Nguyên Từ Công.

Lại nói thiên phú của Vương Hựu Nhạc này quả nhiên tài tình vô song, khi tu luyện Lưỡng Nghi Nguyên Từ Công không những tinh tiến thần tốc, mà còn là vì ngộ tính kinh người cùng với cảm ngộ của kiếp trước, vừa tu luyện còn có thể bù đắp được những sai lầm của công pháp này.

Lưỡng Nghi Nguyên Từ Công trong tay hắn coi như đã phát huy ra tác dụng chân chính, uy lực khủng bố của nó cũng dần dần được thể hiện ra.

Đạo tu này tu luyện đến cực hạn, có thể dễ dàng bắt sao hái trăng, chỉ huy tinh tú tiến hành chiến đấu. Ở trong lĩnh vực này, bất kỳ địch nhân nào cũng sẽ bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Mà đại thê tử Linh Lung công chúa của Vương Hựu Nhạc cũng tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

Thoạt nhìn nàng vẫn là bộ dáng thiếu nữ, đánh lên lại là thập phần hung mãnh bá đạo.

Chỉ thấy nàng cầm trong tay thánh khí tổ truyền của Hiên Viên hoàng thất - Long Ngâm Thánh Kích, một hư ảnh Thủy Long khổng lồ, tản ra khí tức Man Hoang hiện lên sau lưng nàng, tôn khí thế của nàng lên tựa như bá đạo vô song, mỗi một kích hạ xuống, đều kèm theo từng đạo long ngâm rống giận, chiêu nào cũng có xu thế long băng địa liệt, tràn đầy cảm giác áp bách vô tận.

Cũng khó trách nàng lợi hại như thế.

Phải biết rằng, nàng không chỉ là tiên thiên thánh nữ cực kỳ hiếm thấy, từ nhỏ đến lớn là do Thủy Thiên Thần Hoàng tự mình bồi dưỡng và dạy dỗ, Hiên Viên thị còn tiêu hao con số tài nguyên thiên văn giúp nàng tăng lên huyết mạch, củng cố căn cơ.

Cho nên dù nàng nhỏ hơn Vương Hựu Nhạc hơn một trăm tuổi, nhưng sức mạnh của thân thể này so với Vương Hựu Nhạc cũng không kém bao nhiêu!

Mà Linh Lung công chúa và Vương Hựu Nhạc phối hợp lại, khống chế một lần công kích, quả thật là tuyệt phối, có thể phát huy ra hiệu quả một cộng một vượt xa hai.

Ngay cả phu phụ Tào Văn Bách chiến lực không tầm thường, cũng bị phu phụ Vương Hựu Nhạc đánh cho là chỉ có lực chống đỡ, không hề có khả năng hoàn thủ.

Có ba người bọn họ khống chế, trong lúc nhất thời cường giả Chân Tiên cảnh của Tào thị hoàn toàn không cách nào gấp rút tiếp viện Vân Liệt lão tổ.

Cũng ngay tại thời điểm này.

Vương Bảo Thánh cùng vợ chồng Doanh Linh Trúc đồng thời ra tay.

Chỉ thấy bọn họ nắm tay nhau, dùng huyền khí dồi dào liên thủ thúc giục Hỗn Nguyên Linh Bảo —— 【Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn】!

Trong thời gian ngắn.

Có uy thế kinh khủng từ trong Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn ầm ầm bộc phát.

Giữa từng đạo kim quang nở rộ, Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn vốn chỉ lớn chừng bàn tay đón gió phồng lên, cơ hồ trong giây lát liền hóa thành một kim ấn to lớn, oanh kích vào hàng rào động thiên này.

Uy thế này, so với uy thế mà Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn tự động phát ra khi treo máy thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Kim quang sáng chói toả ra, toàn bộ trong động thiên đều bị kim quang bao phủ, vô số thanh niên tuấn kiệt đê giai bị dọa

đến nằm rạp trên mặt đất, tựa như cảm nhận được thiên băng địa sụp đổ, tận thế tiến đến.

Nhìn uy thế của nó, phu thê liên thủ, rõ ràng đã miễn cưỡng phát huy ra mấy thành uy năng của Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn.

“Không tốt!”

Vân Liệt lão tổ đang khổ sở ngăn cản Kính Ngọc Hà thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức đại biến.

Làm sao có thể, phu thê Bảo Thánh tuổi còn trẻ như vậy, tu vi còn chưa đạt tới Đại La Thánh Tôn, làm sao có thể phát huy uy năng Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn?

Cái này nếu đập trúng nó, hàng rào Động Thiên này tất nhiên sẽ bị đập phá, đến lúc đó kinh động hơn phân nửa Xích Đỉnh thánh phủ, Tào thị bọn họ hao phí khổ tâm kinh doanh một ngàn mấy trăm năm, cùng với toàn bộ tiền đặt cược vô cùng có khả năng trôi theo dòng nước!

Cuối cùng vẫn coi thường Vương Bảo Thánh và Doanh Linh Trúc!

Trên mặt đất, một đám người trẻ tuổi lâm vào khủng hoảng nhìn thấy một màn này, lại là kinh hỉ phi thường, nhao nhao lộ ra vẻ chờ mong.

Chỉ cần Vương Bảo thánh cùng thiếu cung chủ có thể oanh mở hàng rào động thiên thì bọn họ sẽ được cứu.

Nhưng ngay thời khắc mấu chốt này.

Trong hư không phía trước Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, chợt xuất hiện một bóng người.

Đó là một bóng người mảnh khảnh mà cao gầy.

Hắn mang chiến giáp thủ lĩnh Tinh Cổ tộc màu bạc, toàn thân đều tản ra khí tức cường đại khủng bố, rõ ràng là một vị cường giả Tinh Cổ tộc!

Mắt thấy Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn lao vọt về phía mình với tốc độ cực nhanh, hắn giơ tay lên, một tấm khiên năng lượng thuần trắng khổng lồ tản ra khí tức khủng bố lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Sau một khắc.

“Oanh!”

Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn hung hăng nện vào trên tấm khiên năng lượng, sóng xung kích đáng sợ quét ngang ra, trong nháy mắt chấn động toàn bộ động thiên kịch liệt run rẩy, vô số người bị dọa đến gan mật đều nứt ra!

“Phốc!”

Vương Bảo Thánh cùng Doanh Linh Trúc bởi vì tâm thần tương liên cùng Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, lúc này bị cắn trả, mỗi người phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Trên không trung, dư âm bạo tạc kinh khủng tàn sát bừa bãi, chiến giáp tinh cổ tộc màu trắng sừng sững bất động, mặc cho sóng xung kích gột rửa chiến giáp, phảng phất như không bị thương.

“Là đại nhân sáu mươi tám của Tinh!”

Tào thị Vân Liệt lão tổ vui mừng quá đỗi, lúc này cảm giác mình tránh được một kiếp.

Hắn đã qua lại với Tinh Tháu mươi tám mấy lần, biết thực lực của đối phương vô cùng cường đại!

“Tinh sáu mươi tám?”

Nghe thấy cái tên này, thần sắc đám người Vương thị lập tức trở nên ngưng trọng dị thường.

Tộc nhân nòng cốt của Vương thị đều rất rõ cách sắp xếp của Tinh Cổ tộc. Đừng nhìn sắp xếp sáu mươi tám có vẻ không cao, nhưng người Tinh Cổ tộc chỉ có đạt tới mười bảy giai mới có tư cách có được xếp hạng.

Kiếp trước của đích trưởng nữ Vương thị Cẩn Lộ chính là Tinh Tam Thập Cửu.

Lúc đó nàng đã là cấp mười bảy trung cao đoạn rồi, danh sách vẫn như cũ chỉ có thể xếp hạng ba mươi chín vị! Mà bây giờ trở thành Tinh Thập Thất được Vương thị cung phụng, lại càng là tồn tại cấp mười tám.

Có thể tưởng tượng được, thực lực của Tinh Tinh sáu mươi tám cho dù không bằng ba mươi chín, nhưng cũng sẽ không

thua kém quá nhiều, ít nhất cũng không phải là loại tồn tại vừa mới tiến vào mười bảy giai.

Nhưng sự xuất hiện của Tinh Túy sáu mươi tám chỉ là bắt đầu.

Theo Tinh Tinh sáu mươi tám hiện thân, trên bầu trời lại xuất hiện vài đạo không gian ba động.

Ngay sau đó, trong động thiên này lại xuất hiện ba đạo chiến giáp Tinh Cổ tộc, khí tức mỗi người đều mạnh hơn tinh sáu mươi tám.

Trong đó mạnh nhất, uy thế nó phát ra lại không kém so với Thủy Thiên Thần Hoàng.

Theo chúng cao thủ Tinh Cổ tộc xuất hiện, chiến đấu tại hiện trường cũng trong nháy mắt im bặt, ngay cả Kính Ngọc Hà cũng thu liễm khí tức, ánh mắt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Lúc này, Vân Liệt lão tổ cũng đã triệt để trấn định, hắn chắp tay hướng về phía mấy đạo thân ảnh trên bầu trời xa xa thi lễ: "Bái kiến Tinh Sáu mươi tám, Tinh năm mươi hai, Tinh bốn mươi mốt, Tinh mười ba đại nhân!"

Tinh Thập Tam cầm đầu lạnh nhạt nhìn thoáng qua đám người Vương thị: "Các ngươi biết lai lịch và mục đích của chúng ta, sẽ không giải thích với các ngươi. Tinh Cổ tộc chúng ta cũng chỉ là chủng tộc giãy dụa cầu sinh trong vũ trụ hải. Chỉ cần mọi người phối hợp thật tốt, nể mặt Phỉ Phỉ công chúa, chúng ta sẽ không thương tổn tới các ngươi."

Dứt lời, Tinh Thập Tam lại nói với Vân Liệt lão tổ: "Tranh đấu vừa rồi, có khả năng đã kinh động ngoại giới. Tinh Ngũ lãnh tụ quyết định lập tức chuyển dời vị trí, để tránh nảy sinh khó khăn. Kế tiếp, chúng ta phụ trách trấn thủ, Tào thị các ngươi phụ trách trấn an mọi người."

"Vâng, thưa đại nhân."

Vân Liệt lão tổ cung kính đáp ứng.

Theo lời Vân Liệt lão tổ vừa dứt, toàn bộ động thiên thế giới lại lần nữa kịch liệt run rẩy.

Phảng phất như có một cỗ năng lượng to lớn đang cưỡng ép lôi kéo toàn bộ động thiên, tầng ngoài của động thiên dưới tác

dụng của năng lượng cường đại thậm chí mơ hồ có chút vặn vẹo.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên ngoài hàng rào liền lâm vào trong bóng tối, ngay cả ánh sáng trong động thiên cũng trở nên ảm đạm.

Cả tòa động thiên bị cưỡng ép kéo vào hắc ám vô tận, nhanh chóng di chuyển.

"Thiếu cung chủ, Bảo Thánh thiếu tộc trưởng, Ngọc Hà trưởng công chúa." Vân Liệt lão tổ trên mặt nở một nụ cười đắc ý, tiến lên khách khí chắp tay nói, "Các ngươi bây giờ cũng thấy rồi, Tinh Ngũ đại nhân lợi dụng lực lượng cấm khu dẫn dắt động thiên của Tào thị chúng ta, đang gia tốc rời xa Xích Đỉnh thánh phủ. Tốc độ cực nhanh, chính là Thái Sơ đạo cung đạo thuyền cũng là xa xa đuổi không kịp!"

"Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không ngại nói cho chư vị. Kế hoạch của Tinh Ngũ đại nhân là trước rút lui ra ngoài hai năm, sau đó khởi động kế hoạch chuyển thế luân hồi lần thứ nhất, để một bộ phận tinh thần thể của tộc nhân Tinh Cổ chuyển thế trước."

"Sau đó, trong Hắc Ám Hư Giới, Cấm Khu sẽ khởi hành bay về phía Tiên Giới, toàn bộ quá trình cần khoảng hai ngàn năm. Đợi đến Tiên Giới, lại mở ra kế hoạch Luân Hồi lần thứ hai."

"Bây giờ ván đã đóng thuyền, tất cả mọi người đã là người trên một chiếc thuyền, về sau a, chúng ta liền thật quen thuộc, ở Tiên giới hảo hảo phát triển."

Vân Liệt lão tổ liên tiếp nói, khiến đám người Vương Bảo Thánh đều trầm mặc không thôi.

Tinh Ngũ không hổ là lãnh tụ của Tinh Cổ Tộc, mưu đồ cùng quyết đoán quả nhiên cao minh.

Cũng may mắn là bố cục toàn cục kế hoạch lần này là lão tổ gia gia đích thân ra tay!

Mặc dù bọn hắn tiếp nhận chỉ là một bộ phận bố cục trong đó, cũng không rõ ràng toàn bộ tình huống, nhưng bọn hắn đều tin tưởng lão tổ gia gia, tuyệt đối sẽ không tùy ý kế hoạch Tinh Ngũ dễ dàng thành công!

…

Cùng lúc đó.

Xích Đỉnh thánh phủ.

Ngay khi động thiên của Tào thị biến mất vào hắc ám hư giới.

Trong thiên hà phụ cận bỗng dưng xuất hiện một chiếc huyền chu màu xanh hình thể không lớn.

Huyền Chu kia hình dạng và cấu tạo kỳ cổ, nhìn qua cơ hồ giống như đúc Thần Chu trong bức họa cổ thần bí dò xét thiên hạ, bên trong phong cách cổ xưa lại lộ ra cỗ khí tức thần thánh uy nghiêm.

Trên boong thuyền Huyền Chu, đài cao ngất, lầu các san sát, tựa như một toà Tiên Cung loại nhỏ, trên thân thuyền bao phủ một tầng sương mù tiên linh khí màu xanh mênh mông, có đường vân huyền ảo như ẩn như hiện ở trong đó, mơ hồ tản ra sinh mệnh lực mạnh mẽ giống như vật sống, thoạt nhìn đặc biệt thần dị.

Bên trong Huyền Chu, trong lầu các.

Vương Thủ Triết một bộ bạch y đứng ở bên cạnh lan can, nhìn về phía xa, ánh mắt có chút ngưng trọng: “Tinh Ngũ không hổ là cường giả cấp bậc Tiên Đế, có thể lợi dụng cấm khu dẫn động thiên bỏ chạy. Hắn muốn từ đầu đến cuối đều biết chúng ta đang âm thầm theo dõi, nhưng lại không sợ hãi, dứt khoát tính kế tương kế tựu kế. May mà ta từ bên phía Sinh Mệnh tiền bối đang nhõng nhẽo, mượn chiếc 【Huyền Thanh Thần Chu 】 của sư tôn Thanh Đế để phòng ngừa vạn nhất, bằng không, e rằng sẽ thật sự để hắn chạy mất.”

Chiếc 【 Huyền Thanh Thần Chu 】 này chính là Thần Chu cao hơn một cấp so với Thái Sơ Đạo Chu, bản thân nó chính là một kiện bảo vật thần diệu phi thường, ngoại trừ tốc độ nhanh ra, càng có rất nhiều diệu dụng.

Bất quá, hình thể Huyền Thanh Thần Chu này phi thường nhỏ, đừng nói Định Vận Thần Cung cấp bậc khác tồn tại, cho dù là Hàn Nguyệt Tiên Triều làm hoàng cung sử dụng Ngọc Hoa Tiên Khuyết cũng lớn hơn nó rất nhiều, năm đó, đây chính là

thanh đế nghỉ hưu tọa giá, căn bản không phải Thần Chu chính thức.

“Cấm khu theo một ý nghĩa nào đó mà nói, vốn là hành cung của Cổ Thần Tiên Đế, cùng thành lũy thống khổ của Nữ Vương thực ra là một tính chất.” Thủy Thiên Thần Hoàng đứng ở phía sau hắn, sắc mặt nghiêm nghị, “Nếu chỉ dựa vào cấm khu di chuyển trong Vô Tận Thiên Uyên, tốc độ ước chừng gấp mười lần Thái Sơ Đạo Chu, bất quá kéo dài một cái động thiên đi, tốc độ tất nhiên giảm xuống rất nhiều! Thủ Triết a, bản lão tổ khuyên ngươi vẫn là mau chóng đuổi theo, miễn cho mất đi hành tung.”

“Cái này cũng không cần sợ đuổi không kịp.” Vương Thủ Triết nghe vậy lại cười, trong lòng đã có dự liệu an ủi hắn nói: “Ngoại hình Huyền Thanh Thần Chu của chúng ta khéo léo, tốc độ rất nhanh, treo đối phương xa xa càng thỏa đáng hơn.”

Hắn vô cùng tự tin vào Huyền Thanh Thần Chu.

Nếu kéo động thiên của Cấm Khu đi, coi như là một chiếc xe kéo, vậy hắn có chiếc Huyền Thanh thần chu không thể trả này, ước chừng có thể tính là một chiếc siêu chạy, tốc độ so với Cấm Khu nhanh hơn nhiều.

Dùng sinh mệnh tiền bối mà nói, chỉ cần có thể sung túc, Huyền Thanh Thần Chu có thể ở trong Vô Tận Thiên Uyên cực tốc di chuyển, trong hành trình ngàn năm có thể tới Tiên Giới!

…

Chương 22: Vị Tiên Đế này hoàn toàn nằm ngửa ra.

…

Đương nhiên, Vương Thủ Triết tạm thời sẽ không dùng Huyền Thanh Thần Chu đi Tiên Giới, trước tiên không nói đến chuyện này phải mất hai ngàn năm, chỉ là số lượng năng lượng tiêu hao trên con đường này đã là con số trên trời khó có thể gánh nặng, căn bản không hao tổn nổi.

Hiện nay tác dụng lớn nhất của Huyền Thanh Thần Chu vẫn là đánh cho Tinh Ngũ trở tay không kịp.

Tinh Ngũ kia chỉ sợ nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, cho dù đến trong Vô Tận Thiên Uyên, dựa vào lợi ích của Cấm Khu, hắn cũng không thể chạy thoát!

“Huyền Thanh Học tỷ, mời ngài tiến vào Vô Tận Thiên Uyên thế giới, khởi động hình thức truy tung.”

Thu tầm mắt lại, Vương Thủ Triết dặn dò một tiếng.

Vừa dứt lời, một giọng nói dịu dàng động lòng người bỗng nhiên vang lên.

“Như ngươi mong muốn, Thủ Triết sư đệ.”

Thanh âm này mang theo vài phần hư vô mờ mịt, không phát hiện rõ ràng lai lịch, tựa như mỗi một chỗ chung quanh đều đang phát ra âm thanh vậy.

Chủ nhân của thanh âm này chính là khí linh của Huyền Thanh Thần Chu - Huyền Thanh.

Là một chiếc Thần Chu, đẳng cấp khí linh của Huyền Thanh Thần Chu vô cùng cao, lại đi theo Thanh Đế rất lâu, tâm trí sớm đã thập phần thành thục, trao đổi gần như không cảm giác được nàng là khí linh.

Bởi vì chủ nhân của nàng chính là Thanh Đế, có thể coi là nửa đệ tử của Thanh Đế, là lấy Vương Thủ Triết đối với nàng xưng hô “học tỷ” tôn trọng.

Theo âm thanh của khí linh Huyền Thanh rơi xuống.

Trong nháy mắt tiếp theo, Huyền Thanh Thần Chu phát ra quang mang màu xanh kịch liệt, giống như con thuyền xuống biển trượt về phía trước, trực tiếp phá vỡ hàng rào không gian của thế giới chính, tiến vào trong Thiên Uyên tràn ngập năng lượng vật chất tối tăm.

Đây cũng là chỗ huyền diệu và cường đại của Huyền Thanh Thần Chu, chỉ dựa vào lực lượng trận pháp của bản thân liền có thể trực tiếp phá giới, mà không cần tìm kiếm lối vào Thiên Uyên tự nhiên.

Đây là chuyện mà đạo thuyền quyết tâm không làm được.

Đương nhiên, làm như vậy một là hao tổn thật lớn, phải có dư thừa Hỗn Độn linh thạch cung cấp năng lượng duy trì.

Thứ hai, độ nguy hiểm cũng không nhỏ.

Dù sao, tình huống bên trong Vô Tận Thiên Uyên phức tạp, nguy hiểm vô cùng. Thử nghĩ một chút, tùy thời đột ngột xâm nhập Vô Tận Thiên Uyên xa lạ như thế, vạn nhất lọt vào trong vòng vây của một đám Thiên Uyên Ma Sát, vậy không phải là trực tiếp gửi đi sao?

Nếu là Thanh Đế lúc trước, tự nhiên là không sợ những thứ này, dù sao có nhiều Thiên Uyên Ma Sát hơn nữa hắn cũng có thể làm thức ăn cắt, dù đụng phải tai biến thú cũng có thể chiến một trận, nhưng đối với Thánh Vực hôm nay mà nói, những tình huống này, lại đều là thật sự nguy hiểm.

Cũng may, giờ phút này sức chiến đấu trên Huyền Thanh Thần Chu cực kỳ kinh người, cho dù thật sự đột ngột đụng phải một đám Thiên Uyên Ma Sát, xui xẻo cũng là bọn chúng, mà không phải Vương Thủ Triết.

Như vậy mới đủ để chống đỡ kế hoạch điên cuồng của Vương Thủ Triết.

Có điều lần này vận khí của Vương Thủ Triết coi như không tệ, sau khi phá vào Vô Tận Thiên Uyên cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

“Thủ Triết sư đệ.” Giọng nói của Khí Linh Huyền Thanh lại vang lên lần nữa: “Mật độ năng lượng vật chất ám trong Vô Tẫn Thiên Uyên cực cao, mặc dù khởi động hình thức truy tung, muốn khóa chặt Tinh Ngũ Cấm Khu cũng vô cùng khó

khăn, vả lại dễ dàng khiến cho cường giả Thập Cửu giai đối phương cảnh giác. Kính xin Thủ Triết sư đệ cung cấp phương hướng mục tiêu, cùng với phương châm truy tung chiến thuật."

"Yên tâm, ta đã sớm có an bài."

Vương Thủ Triết mỉm cười, không hề hoảng hốt.

Đối với tình huống này, hắn tự nhiên đã sớm có dự án ứng đối.

Nếu người tu hành muốn truy tung cái gì, có thể sử dụng nhiều thủ đoạn, cũng chưa chắc nhất định phải dựa vào thần niệm.

Đầu tiên Vương Thủ Triết mời Thiên Diễn đạo chủ, mời hắn dùng Thiên Diễn thuật tiến hành thôi diễn.

Thiên Diễn Đạo Chủ cũng biết sự tình trọng đại, rất nghiêm túc lấy ra Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính thôi diễn một phen, cuối cùng bất đắc dĩ cười khổ với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết gia chủ, các loại Thiên Đạo pháp tắc trong Vô Tận Thiên Uyên này che chắn quá mức lợi hại, Thiên Diễn Hỗn Nguyên Cảnh này của ta lại chỉ là hàng nhái… Ta chỉ có thể suy đoán ra phương hướng đại khái~"

Chính phẩm Thiên Diễn Hỗn Nguyên Kính này, sớm đã bị Tinh Cổ tộc cướp đi nghiên cứu, Thiên Diễn nhất mạch chỉ còn lại một món đồ phỏng chế thánh khí này đời đời tương truyền, công năng tất nhiên là suy yếu rất nhiều.

Đương nhiên, tu vi của Thiên Diễn Đạo Chủ chỉ là Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ, ở trong Vô Tận Thiên Uyên này bị hạn chế rất nhiều, một trong những nguyên nhân trọng yếu.

"Không sao, vậy thì khởi động dự án thứ hai." Vương Thủ Triết ngược lại bình tĩnh như thường.

Hắn lập tức sai người mời Vương An Nghiệp và Vương Bảo Phúc đến, để bọn họ ra tay.

Không biết là nguyên nhân gì, Vương An Nghiệp vốn nên được che đậy khí vận, vận may bẩm sinh ở trong Vô Tận Thiên Uyên vốn không bị áp chế, ngược lại giống như là thoát khỏi gông cùm xiềng xích, đúng là so với lúc ở chủ thế giới còn mạnh hơn mấy phần.

Điểm này, lúc trước bọn hắn đã thể nghiệm mấy lần, lần này nếu là muốn tìm kiếm Tinh Ngũ Cấm Khu, hai người bọn hắn đương nhiên là không nhường nhịn.

Sau đó, Vương An Nghiệp liền lôi kéo Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc cùng nhau, bắt đầu ném xúc xắc. Bỏ hai ba ván xuống, Vương An Nghiệp chắc chắn đưa ra phương hướng chính xác.

Tiếp theo, Huyền Thanh Thần Chu liền nhanh như chớp truy tung theo hướng đó, hơn nữa tốc độ cũng không có tăng lên nhanh nhất, hiển nhiên là vì phòng ngừa Tinh Ngũ Giác phát giác.

Mà đi thuyền như vậy, tự nhiên là có trả giá.

Theo Huyền Thanh Thần Chu dần dần gia tốc, khởi động hình thức di chuyển trong Thiên Uyên, Hỗn Độn linh thạch trong hạch tâm khu động trận pháp cũng bắt đầu nhanh chóng tiêu hao.

Loại tiêu hao này, cũng không phải tính theo viên, mà là tiêu hao thành nhóm.

Mà Huyền Thanh học tỷ còn có vài phần bất mãn đối với Hỗn Độn linh thạch, vừa khống chế Huyền Thanh Thần Chu bay vút cực nhanh ở trong Vô Tận Thiên Uyên, vừa nhịn không được phàn nàn với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết sư đệ, ngươi dùng một lượng lớn Hỗn Độn linh thạch bổ sung điều khiển trận pháp, tuy rằng cũng có thể đi, nhưng tạp chất của Hỗn Độn linh thạch chung quy là có chút nhiều! Nếu có cơ hội, vẫn là để cho ta ngẫu nhiên ăn một chút Hỗn Độn kết tinh.”

“Huyền Thanh học tỷ ngài yên tâm, ta đã chuẩn bị nhiều miếng Hỗn Độn kết tinh cao độ, dùng để luân phiên sử dụng.” Vương Thủ Triết cười trấn an: “Sẽ không để ngài một mực dùng Hỗn Độn linh thạch.”

Huyền Thanh Thần Chu hoàn toàn chính xác cường đại mà dùng tốt, vô luận tốc độ hay là phòng ngự đều có thể miểu sát Đạo Chu, nhưng tiêu hao cũng thật lớn, hơn nữa yêu cầu cũng cao, Tiên Linh Thạch căn bản chướng mắt, ngay cả Hỗn Độn Linh Thạch mà bình thường Thánh Tôn coi là chí bảo cũng ghét bỏ tạp chất nhiều…

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết cũng có thể hiểu được nàng, cao cấp siêu chạy giống như Huyền Thanh Thần Chu, cũng không thể để nàng ăn mãi chín hai xăng.

Một người một khí linh đang nói chuyện, Thiên Diễn đạo chủ trơ mắt nhìn từng viên Hỗn Độn Linh Thạch trong trận pháp hóa thành bột mịn, nhịn không được ôm ngực, đau lòng không chịu nổi.

Huyền Thanh Thần Chu này hao phí cũng quá mức kinh người, cũng may trời sập xuống do vóc dáng cao chống lại… Có siêu cấp đại tài phiệt Vương thị kia chống đỡ!

Nhưng chưa từng nghĩ, ngay khi hắn vừa nảy sinh ý nghĩ này, Vương Thủ Triết chợt mở miệng: "Lần này ngăn cản kế hoạch hành động của Tinh Ngũ, liên quan đến vấn đề an toàn của toàn bộ Thánh Vực, tài nguyên tiêu hao không nên do Vương thị ta một mình gánh chịu. Hỗn Độn linh thạch của Vương thị chúng ta cũng không phải gió lớn thổi tới."

Vương An Nghiệp ở bên cạnh khẽ gật đầu, sâu sắc tán thành: "Thái gia gia nói đúng, sau lần hành động này, ta sắp xếp một chút toàn bộ tài nguyên tiêu hao, để các thế lực Thánh Vực chia sẻ một chút."

"…"

Sắc mặt Thiên Diễn Đạo Chủ cứng đờ.

Không phải chứ?

Thiên Diễn Đạo Minh hắn những năm này vất vả lắm mới có chút sung sướng, còn chưa kịp tích cóp được bao nhiêu của cải đây. Một sạp hàng này, không phải là đang cắt thịt hắn sao?

Bất quá, cũng may toàn bộ thế lực Thánh Vực nhiều đi… Dính đến trên đầu Thiên Diễn đạo minh của hắn, ồ… vẫn là đau lòng a!

Thiên Diễn Đạo Chủ mang mặt nạ thống khổ.

"Tiểu môn tiểu hộ dưới Thánh tộc thì thôi." Vương Thủ Triết khoát tay áo: "Thánh tộc ít nhiều có một số ý tứ, đầu to thì phân chia thế lực cấp Đạo Chủ. Cái gọi là năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, ai cũng đừng nghĩ đứng ngoài cuộc."

"Vâng, thái gia gia." Vương An Nghiệp lĩnh mệnh.

Thiên Diễn Đạo Chủ ở bên cạnh nghe được đến tê rần.

Xem ra chút ít Hỗn Độn linh thạch đáng thương trong túi mình đã chắc chắn không giữ được rồi. Tất cả đều do Tinh Ngũ chết tiệt kia, rảnh rỗi không biết mò mẫm làm cái gì?

"Đúng rồi, bà nội ngươi đâu?" Vương Thủ Triết nhìn hai bên, nhịn không được hỏi: "Sao nửa ngày rồi không thấy bóng dáng bà ta?"

"Cái này, ý của thái nãi nãi là không biết phải truy kích bao lâu, mọi người nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chi một phòng cờ." Vương An Nghiệp tiến đến bên cạnh Vương Thủ Triết, nhỏ giọng giải thích.

"Kỳ bài thất…" Mí mắt Vương Thủ Triết giật giật.

"Đây không phải là nhiều người, một hai cái bàn thờ không chống đỡ được cục diện." Vương An Nghiệp bất đắc dĩ nói.

"A… Thanh Huyền Thần Chu này của ta, thành thuyền đánh bạc rồi." Vương Thủ Triết hừ lạnh không thôi.

…

Ngay khi Vương Thủ Triết chỉ huy Thanh Huyền Thần Chu, truy tung Tinh Ngũ Cấm Địa và Tào thị Động Thiên xa xa, thế cục trong động thiên Tào thị cũng đã ổn định lại.

Cường giả Tinh Cổ Tộc triệt để nắm giữ hiện trường, Vân Liệt lão tổ dưới sự hỗ trợ của đại lượng tộc nhân tinh anh Tào thị bắt đầu trấn an phần lớn tộc nhân không biết chuyện của mình, cùng với các thế hệ trẻ tuổi tới tham gia hội thanh niên tuấn kiệt.

Trong lúc đó, tự nhiên không thể thiếu một phen vừa đấm vừa xoa, cộng thêm hứa hẹn đủ loại chỗ tốt, vẽ xuống từng khối bánh lớn.

Thế hệ trẻ ở đây tất nhiên là không muốn khuất phục, nhưng bởi vì ván đã đóng thuyền, cộng thêm thực lực khủng bố của Tinh Cổ tộc uy hiếp, lại thêm thủ đoạn giết gà dọa khỉ, thế cục rất nhanh liền bình ổn lại.

Thế hệ trẻ tuổi tham gia tuấn kiệt hội không thể không tiếp nhận Tào thị an bài, thành thành thật thật ở lại trong động thiên Tào thị.

Phu thê Vương Yến Kiêu bởi vì được chú ý nên cấp bậc tương đối cao, được phân phối đến một tiểu viện yên tĩnh, nằm trên bát phẩm linh mạch. Cửa ra vào còn đặc biệt an bài một vị trưởng lão Chân Tiên cảnh "anh hộ cùng đi".

Mà phu thê Vương Bảo Thánh, cộng thêm đám người phu thê Vương Hựu Nhạc, tư chất càng thêm trác tuyệt, thực lực càng thêm mạnh mẽ, đương nhiên là hoàn cảnh cư trú rất tốt, vả lại còn do Vân Liệt lão tổ đích thân đi cùng.

"Bảo Thánh thiếu tộc trưởng minh giám. Lần này có nhiều đắc tội, đúng là Tào thị ta bất đắc dĩ" Thái độ của Vân Liệt lão tổ đối với đám người Vương thị cực kỳ khách khí và cung kính, bộ dáng cũng rất bất đắc dĩ.

Kỹ năng diễn xuất kia hồn nhiên thiên thành, không có chút sơ hở nào, giống như đao qua cùng hướng lúc trước không phải là hắn vậy.

"Việc đã đến nước này, chúng ta trách Tào thị ngươi cũng vô nghĩa." Vương Bảo Thánh nghiêm mặt nói, "Tinh Cổ Tộc là một chủng tộc giãy dụa cầu sinh, tác phong làm việc có nhiều cực đoan, mà Tinh Ngũ là một trong những lãnh tụ chủng tộc, một khi hắn quyết định mở ra kế hoạch này, ngươi muốn phản đối cũng không phản đối được. Bất quá, ta ngược lại muốn biết, ngươi là như thế nào cùng Tinh Cổ tộc trộn lẫn một chỗ?"

"Chuyện này…" Vân Liệt lão tổ do dự một chút, vẫn là nói rõ sự thật: "Bây giờ ván đã đóng thuyền, đại thế đã thành, ta đem tiền căn hậu quả báo cho thiếu tộc trưởng cũng không sao."

"Việc này phải nói từ một ngàn sáu bảy trăm năm trước, lúc ấy lão hủ mang theo tinh anh tộc nhân ở trong Hư Không Hải thăm dò một di tích bình thường, lại không ngờ di tích kia sau một trận cự chiến, hoàn toàn thay đổi, hiện ra một lối vào đi thông Vô Tận Thiên Uyên."

"Chúng ta chỉ là một Thánh tộc, làm sao dám tự tiện xông vào Vô Tẫn Thiên Uyên? Ngay lúc chúng ta chuẩn bị lui lại, một cỗ sức mạnh to lớn liền đem chúng ta cưỡng ép bắt vào trong đó, theo như sở liệu của ngài, đó chính là cấm địa số năm của Tinh Cổ tộc!"

“Sau đó ta mới từ trong miệng Tinh Ngũ đại nhân biết được, thì ra cấm địa số năm của Tinh Cổ tộc, đã sớm ở trong Vô Tận Thiên Uyên gần Xích Đỉnh Thánh Phủ yên lặng trăm vạn năm! Lần đó Tinh Ngũ đại nhân thức tỉnh, là bởi vì nhận được một ít tín hiệu. Về sau ta mới biết được, đó là tín hiệu thí nghiệm kỹ thuật định hướng luân hồi sau khi thí nghiệm thành công, dụng cụ thí nghiệm tự động truyền lại!”

Phu thê ba người Vương Bảo Thánh nghe đến đây, nhất thời liếc mắt nhìn nhau.

Vậy “vật nghiệm kỹ thuật định hướng luân hồi” là chuyện gì xảy ra, bọn họ tự nhiên quá rõ ràng.

Đối với bọn họ mà nói, ký ức lần đó có thể nói là khắc cốt minh tâm. Đó là một lần thí nghiệm điên cuồng đối kháng với Luân Hồi Thiên Đạo dưới sự chủ trì của Tinh Tam Thập Cửu.

Chỉ có điều Tinh Tam Thập Cửu cho rằng là mình đã dùng hết tất cả, thậm chí không tiếc bắt nữ tử Tinh Phỉ lãnh tụ tới tham gia thí nghiệm, vừa rồi mới để thí nghiệm thành công, hết thảy đều là nàng tự mình chủ trương.

Chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không nghĩ ra, tất cả đều nằm trong sự theo dõi và điều khiển của Tinh Ngũ.

Mà cũng bởi vì lần thí nghiệm của Tinh Tam Thập Cửu thành công, Tinh Ngũ giấu trong cửa sau định hướng Luân Hồi Nghi truyền tống trở về số liệu thí nghiệm, mới thức tỉnh cấm địa số năm, thức tỉnh Tinh Ngũ ngủ say trăm vạn năm.

Lúc này mới có biến cố hôm nay.

“Hổ độc còn không ăn thịt con.” Trong mắt Vương Bảo Thánh nổi lên vẻ tức giận.

Trước đó Vương thị đã hoài nghi một loại khả năng, đó chính là Tinh Ngũ đặc biệt dẫn theo Ái Nữ Tinh Phỉ đi thị sát căn cứ thí nghiệm của Tinh Tinh ba mươi chín, hơn nữa cho Cơ hội cùng với Tinh TInh ba mươi chín, chính là lôi dẫn dụ Tinh ba mươi chín đi vào con đường phía trước!

Tinh Phỉ Phỉ chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay Tinh Ngũ, cũng là một vật thí nghiệm tốt nhất.

Dù sao, dựa theo cách nói của Tinh Phỉ Phỉ, lúc trước tuổi nàng còn nhỏ, một mực được bảo hộ rất khá, đại đa số thời gian trừ tu luyện ra chính là học tập, cũng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Lần thị sát kia, cũng là Tinh Ngũ bỗng nhiên đưa ra, thấy thế nào đều có chút đột ngột.

Bất quá, hoài nghi chung quy chỉ là hoài nghi, bọn hắn cũng không có bất kỳ chứng cớ gì, lại thêm sự tình cách quá lâu, ngay cả chứng cứ cũng khó khăn, cũng chỉ có thể đem hoài nghi này tạm thời gác lại.

Nhưng có điều hoài nghi này, trong kế hoạch nhằm vào Tinh Ngũ lần này, Tinh Phỉ và Vương Cẩn Lộ đều bị loại ra ngoài.

Đây là ý của Thủ Triết lão tổ Vương thị, hắn không muốn Tinh Phỉ và Cẩn Lộ bị tổn thương lần thứ hai.

“Bảo Thánh, Tinh Ngũ cuối cùng cũng là thủ lĩnh của Tinh Cổ tộc.” Doanh Linh Trúc nắm tay Bảo Thánh, trấn an nói: “Ngay từ đầu lộ tuyến tiến hóa của Tinh Cổ tộc đã rẽ đường, nếu tìm không thấy đường ra mới, cuối cùng sẽ bị diệt vong. Tinh Ngũ thân là lãnh tụ của chủng tộc, gánh vác áp lực tự nhiên không giống nhau.”

Những năm này, bọn họ đào móc không ít di tích Tinh Cổ tộc, hiểu biết đối với Tinh Cổ tộc cũng càng ngày càng sâu sắc.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, chủng tộc này chính là một bi kịch.

Tinh Cổ tộc trời sinh thân thể suy nhược, tinh thần lực cường đại, tu thể làm nhiều công ít, bởi vậy ngay từ đầu liền đi con đường tu luyện tinh thần lực. Thủ lĩnh tấn thăng thập cửu giai, vì thoát khỏi gông cùm xiềng xích của thân thể, càng dứt khoát lựa chọn rút đi nhục thân, tinh thần thành thần.

Kết quả, một lần lột xác này liền xảy ra vấn đề.

Mọi người đều biết, năng lượng hắc ám trong Vô Tận Thiên Uyên có tác dụng ăn mòn rất mạnh đối với ý thức tinh thần.

Lãnh tụ Tinh Cổ tộc không có nhục thân làm chỗ dựa, ở bên trong Vô Tận Thiên Uyên, thậm chí ngay cả Cấm Khu đều không ra được, có thể nói là bị quản chế khắp nơi.

Ngoài ra, con đường thăng cấp tiếp theo cũng xảy ra vấn đề.

Cũng là bởi vậy, Tinh Cổ tộc về sau mới có thể chấp nhất dùng nhân loại làm thí nghiệm. cấy ghép huyết mạch, mượn thai chuyển sinh, đều là vì giải quyết vấn đề nhục thân của Tinh Cổ tộc suy nhược.

"Bảo Thánh thiếu tộc trưởng, chuyện cũ đều đã như vậy, chung quy còn phải hướng về phía trước." Vân Liệt lão tổ cũng ở bên cạnh khuyên một câu, "Tinh Ngũ đại nhân ở trên số liệu thí nghiệm của Tinh Tam Thập Cửu, làm ra đại lượng ưu hóa cùng cải tiến, xác suất thành công xác suất hoàn toàn hướng về thiết bị luân hồi. Sau này, chúng ta đi Tiên giới phát triển, đều phải dựa vào Tinh Ngũ đại nhân chiếu cố!"

Suy cho cùng, Vân Liệt lão tổ cũng không muốn triệt để đắc tội Vương Bảo Thánh cùng một đám cường giả thực lực cường đại, vả lại tiềm lực vô hạn.

Dù sao, với tư cách đối tượng thí nghiệm Tinh Ngũ tuyển định, bọn họ hơn phân nửa sẽ sinh ra hậu duệ Tinh Cổ Tộc chuyển thế, Tinh Ngũ nhất định sẽ không giết bọn họ.

Mà lấy tiềm lực mấy người Vương Bảo Thánh, tương lai tấn chức Đạo Chủ không thành vấn đề. Đến lúc đó, địa vị của Tào thị sẽ trở nên cực kỳ xấu hổ.

Vốn không dễ gì rời xa quê hương đến Tiên giới sinh tồn, có thể lôi kéo được mấy chỗ dựa cho Tào thị cũng tốt.

Hơn nữa lần hành động lớn này, Tào thị cũng là bất đắc dĩ, thuộc về nửa bị ép buộc tham dự, có cơ hội tự nhiên cũng muốn để lại đường lui.

"Hừ, Tào thị các ngươi thật là có bản lĩnh, mua thay Tinh Ngũ và thiết bị kiến tạo luân hồi, hao phí nhiều tài liệu trân quý như vậy, chúng ta cũng không xác định được rốt cuộc có phải Tào thị các ngươi làm hay không." Vương Bảo Thánh lạnh lùng nói.

"Ha ha…" Vân Liệt lão tổ cũng là bất đắc dĩ lúng túng cười, "Tào thị chúng ta chung quy cũng là thâm căn cố đế, ở Xích Đỉnh thánh phủ kinh doanh địa đầu xà hơn mười vạn năm, cẩn thận hành sự một chút, khuấy đảo hỗn thủy trong thời gian ngắn giấu tai mắt người không khó. Bất quá, nếu là kéo dài

thời gian, chúng ta cuối cùng vẫn là tránh không được lộ ra chân tướng.”

Việc đã đến nước này, Vương Bảo Thánh có oán giận Tào thị cũng không có ý nghĩa gì, đành phải tĩnh tâm kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian nhoáng một cái lại qua hai năm.

Hai năm sau, một ngày nào đó.

Tinh cổ cấm địa cuối cùng đã kết thúc trạng thái dịch chuyển cực nhanh, sau một phen giảm tốc độ cuối cùng cũng ngừng lại.

Động thiên thuộc về Tào thị cũng kết thúc dẫn dắt, lần nữa xuất hiện ở bên trong Chủ thế giới.

Chỉ là trong thời gian hai năm ngắn ngủi này, Tào thị Động Thiên đã sớm rời xa Xích Đỉnh thánh phủ, cho dù là Thái Sơ Đạo Chu biết được vị trí muốn chạy tới, không có mười năm tám năm cũng đừng mơ tưởng làm được.

Mà ở trong vòng hai năm ngắn ngủi này, cấm địa số năm cũng tuyệt không phải thuận buồm xuôi gió, cũng không biết bọn họ là xui xẻo gì, dọc theo đường đi liên tiếp tao ngộ các loại sai lầm cùng ngoài ý muốn.

Cũng may Tinh Ngũ thực lực mạnh mẽ, đoàn đội dưới trướng đều là tinh anh của Tinh Cổ tộc mới miễn cưỡng ứng phó được.

Tinh Ngũ quyết định tạm dừng, dừng lại trước tiến hành đợt chuyển thế luân hồi đầu tiên, sau đó lại xuất phát, cũng không hẳn không có nguyên nhân phương diện này.

Trong động thiên.

Trong một tiểu viện xa hoa mà dạt dào linh khí.

Linh Lung công chúa kéo tay phu quân Hựu Nhạc, đôi mi thanh tú nhíu lại, thần sắc có chút khẩn trương: “Phu quân, nghe nói chúng ta bị đưa vào vòng thứ nhất, làm sao bây giờ? Ta có chút sợ hãi.”

“Nương tử chớ sợ.” Vương Hựu Nhạc nhẹ giọng trấn an Linh Lung công chúa: “Loại chuyện này vi phu từng có kinh

nghiệm, dù sao chúng ta tâm tính bằng phẳng, chỉ cần nằm yên là được. Coi như thí nghiệm thành công, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có thêm một nhi tử mà thôi.”

Sở dĩ Vương Hựu Nhạc hắn có kinh nghiệm, cũng là bởi vì lúc đầu khi Tinh Tam mươi chín khởi động thí nghiệm, chân linh của hắn chính là cứng rắn chen ngang vào.

“Tâm tính của phu quân thật tốt.” Linh Lung công chúa lườm hắn một cái: “Từ sau khi thành thân với phu quân, có ngày nào ngài không nằm chứ?”

“Nương tử à, nằm ngửa cũng là một loại học vấn, cũng là một loại vốn liếng sinh hoạt.” Vương Hựu Nhạc nói rất thẳng thừng, “Con nhìn những trưởng bối trong gia tộc chúng ta xem, có bao nhiêu tư chất Tiên Đế? Muốn cứu vớt thế giới, cũng không tới phiên vợ chồng nhỏ chúng ta?”

“Nhưng ta nghe nói, sau này chúng ta đi Tiên Giới, trong khoảng thời gian ngắn sợ là không thể quay về Thánh Vực.” Linh Lung công chúa vẫn lo lắng, “Sợ là muốn vợ chồng nhỏ chúng ta tự nỗ lực.”

“Nương tử chớ sợ.” Vương Hựu Nhạc vỗ vỗ tay nàng, tiếp tục trấn an: “Nàng cũng đừng quên, phu quân của nàng chính là Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế. Đi Tiên giới, chúng ta chỉ cần đến Vũ Nhạc Thần Điện nằm là được. Vũ Nhạc Tiên Đế vẫn lạc chưa lâu, hiện giờ Vũ Nhạc Thần Điện còn giữ được mấy phần nguyên khí, thu lưu hai chúng ta chắc sẽ không có vấn đề gì.”

“Hơn nữa, không phải nói Tinh Thập Tam phân phối cho chúng ta làm nhi tử sao?”

“Nương tử ngươi có biết, Tinh Thập Tam chính là nhân vật số một dưới trướng Tinh Ngũ, thân phận tiềm lực vô cùng cao quý, đây chính là oa nhi ngậm muỗng vàng sinh ra. Ngươi nói chúng ta vất vả sinh hạ nhi tử như vậy, không thể để nhi tử bảo hộ cùng nuôi nấng chúng ta?”

“…” Linh Lung công chúa im lặng.

“…”

Tinh Thập Tam ở ngoài cửa trong lòng cũng là một trận bối rối.

Hắn cũng biết đôi phu thê này sẽ trở thành phụ mẫu tương lai của mình, thường xuyên sẽ vụng trộm tới xem hai mắt, không ngờ lại là nghe trộm được một phen đối thoại như vậy.

Hắn làm sao càng nghe càng cảm thấy, đôi phụ mẫu này không đáng tin cậy như vậy chứ?

Hay là xin lãnh tụ đổi một đôi phụ mẫu?

…

Chương 23: Cảnh cáo! Luân Hồi đầu thai quản lý cục diện.

…

Ngay khi động thiên của Tào thị dừng lại ở thế giới chủ, đã bắt đầu chuẩn bị hành động của vòng thứ nhất định hướng luân hồi chuyển thế.

Bên trong Thiên Uyên vô tận, Tinh Cổ tộc, Cấm Khu số 5.

Ngoại hình của Cấm Khu giống như một khối tinh thể màu trắng cực lớn, đường cong trong ngoài đơn giản mà mạnh mẽ, có loại mỹ cảm thô lỗ. So với loại cấm khu của Cấm Khu Sinh Mệnh Cấm Khu, tòa Cấm Khu của Tinh Cổ Tộc này càng giống như một tòa thành cực lớn, rõ ràng càng chú trọng công năng, mà không phải là tính nghệ thuật.

Từ Cổ Thần đến Chí Tôn Ma tộc, lại đến Tiên Đế Tiên Tộc, thẩm mỹ của mỗi một chủng tộc đều khác nhau, cấm khu kiến thiết ra tự nhiên cũng là đa dạng. Nhưng chỉ tác dụng mà nói, tất cả cấm khu đều giống nhau.

Mục đích của tồn tại Cấm Khu chính là thực hiện các chức năng như tu luyện sinh tồn, hậu cần tiếp tế, na di chuyển, tiến công và phòng ngự.

Cấm khu số năm Tinh Cổ Tộc, giống như là một thành lũy hình tròn khổng lồ, toàn thân giống như tinh thể màu trắng tạo thành, đường kính vượt qua hai ba ngàn dặm, các loại cự pháo năng lượng tinh cổ trải rộng bốn phía, có thể sinh ra chủ pháo năng lượng uy hiếp đối với cường giả cấp mười chín.

Khu vực hạch tâm của khu vực cấm số năm.

Trong phòng họp của Tinh Ngũ, Tinh Ngũ dùng tinh thần thể ngưng tụ ra hình tượng ban đầu, ở trên bàn hội nghị ngắn gọn không tỳ vết, cùng mấy vị tinh anh hội họp.

Không giống với sự trấn áp bá đạo của chí tôn Ma tộc, cũng không giống với uy nghiêm của tiên đế Tiên tộc, khi tinh ngũ lãnh tụ hội họp, cùng mấy vị thuộc hạ đều ngồi ở trên bàn hội nghị, cũng không có quá nhiều tư thế thượng vị giả.

Tương ứng, bầu không khí trên bàn hội nghị cũng thoải mái hơn nhiều.

“Tinh Ngũ lãnh tụ, chuyến đi lần này của Cấm Khu chúng ta chỉ ngắn ngủi hai năm, đã gặp phải các loại gợn sóng bất ngờ, càng bởi vì Hắc Ám năng lượng phong bạo không thể không thay đổi phương hướng đi. Hiện tại vị trí chúng ta dừng lại, cách biên giới Tiên Minh phá diệt khu vực chỉ có 10 đơn vị, có thể nói đã bước nửa chân vào khu vực hủy diệt.” Mở miệng là Tinh Lục Thập Bát.

Năm đó thời điểm hắn lâm vào ngủ say, thời gian hắn tấn thăng thập thất giai cũng không tính là dài, tiềm lực cũng còn xa mới đến cực hạn, so sánh với thủ lĩnh Tinh Cổ tộc khác xưng một câu “Trẻ tuổi tài giỏi” tuyệt không quá đáng.

Lúc này hắn vẫn giữ dung mạo người trẻ tuổi, một bộ áo bào trắng mang tính tiêu chí của Tinh Cổ tộc mặc lên người, khiến thân hình hắn rất thon dài. Mặc dù dựa theo tiêu chuẩn của nhân tộc mà nói, ngoại hình có phần “yếu ớt” hơn một chút, nhưng vẫn có thể nói là một câu “tư dung tuấn nhã, tuấn mỹ phi phàm”.

Tinh Túy cầm một khối tinh thể, phía trên tinh thể đang phát ra hình ảnh Hư Không Hải Lập Thể Hư Không Hàng Hàng.

Phía trên cố ý đánh dấu ra một mảng lớn hư ảnh, chính là phạm vi phá diệt khu vực.

Rất rõ ràng, đã từng nếm qua thiệt thòi ở khu vực này, cho tới tận bây giờ vẫn làm cho bọn họ khắc sâu ấn tượng.

Hắn nói xong liền không nhịn được nhíu mày, ngữ khí cũng trầm thấp xuống: “Cái này quá mức trùng hợp, ta không nhịn được hoài nghi, đây có phải là Vũ Trụ Thiên Đạo đang nhằm vào chúng ta lần nữa hay không. Cho nên, ta đề nghị lập tức tạm dừng kế hoạch vòng thứ nhất định hướng luân hồi, lần nữa khởi hành chạy xa một chút để quan sát tình huống.”

“Tinh Túy sáu mươi tám, ta không đồng ý quan điểm của ngươi.”

Nghe Tinh Túy phân tích xong, một vị nam tử tinh cổ ở tuổi tráng niên bên cạnh, bộ dáng thoạt nhìn thập phần uy nghiêm lên tiếng biểu đạt ý kiến phản đối.

Hắn ta là tinh tinh bốn mươi mốt.

Hắn không có tiềm lực cao như Tinh Tinh sáu mươi tám, nhưng đến trình độ này, một thân thực lực đã được rèn luyện vô cùng vững chắc, sức chiến đấu so với tinh sáu mươi tám mới xuất hiện vẫn mạnh mẽ hơn không ít.

"Dựa vào kiến thức mà chúng ta đã biết, vũ trụ thiên đạo chỉ có quy tắc ý chí mà không có ý thức thể xác, vả lại quy tắc đối với bên trong Hắc Ám hư giới ảnh hưởng cực kỳ có hạn. Sau khi chúng ta thức tỉnh lần này, xử thế vẫn luôn vô cùng khiêm tốn, bản tôn của Tinh Ngũ đại nhân cũng luôn ở bên trong khu vực cấm số năm, chắc sẽ không đến mức xúc động quy tắc thiên đạo."

"Hơn nữa, chuyến đi lần này tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng mà trong Hắc Ám Hư Giới vốn là nguy cơ trùng trùng, trước mắt chúng ta còn không có bất kỳ chứng cứ nào có thể cho thấy, một loạt chuyện ngoài ý muốn này là Vũ Trụ Thiên Đạo nhằm vào chúng ta."

"Chúng ta không thể bởi vì một chút nhân tố tâm lý của xà ảnh mà gián đoạn kế hoạch quan trọng như thế."

Tinh Tinh Lông nhíu mày: "Không phải ta có tâm lý cung nỏ xà ảnh mà là có dự cảm không ổn. Mặc dù ta không có chứng cứ, nhưng cẩn thận không có sai lầm lớn."

Tuy xếp hạng cùng địa vị trong tộc của Tinh Thạc bốn mươi mốt cao hơn hắn, nhưng tất cả mọi người đều là cường giả thủ lĩnh Tinh Cổ, Tinh Sáu mươi tám đương nhiên là cũng không úy kỵ Tinh TInh bốn mươi mốt.

"Dự cảm?" Tinh Thập Tứ nghe vậy cũng nhíu mày, lạnh giọng nói: "Tinh Cổ Tộc chúng ta làm việc, chú ý chính là số liệu cùng chứng cứ, cho dù muốn thôi diễn tương lai, cũng phải trải qua đại lượng số liệu cùng chứng cớ tiến hành tính toán tinh não, mà không phải ăn nói bừa bãi giống như thần côn của chủng tộc ngu muội."

Hai vị thủ lĩnh cấp đại lão Tinh Cổ tộc ý kiến bất đồng, trong lúc nói chuyện không hợp lý lập tức tranh luận, trong lúc nhất thời ai cũng nói không phục ai.

Cuối cùng, hai người đều đem ánh mắt tập trung ở trên người Tinh Ngũ lãnh tụ.

Ý tứ kia, hiển nhiên là muốn do hắn làm ra quyết định cuối cùng.

“Từ việc suy luận logic, ý nghĩ của hai người các ngươi đều có lý.” Tinh Ngũ trầm ngâm nói, “Nhưng mà, hiện giờ số liệu của chúng ta không đủ, chứng cứ sự kiện không đủ, năng lượng dự trữ cũng bị thiếu, cho dù hao phí không ít thời gian, sử dụng 【Tinh Não】 tiến hành tính toán, kết quả sai lệch cũng sẽ rất lớn.”

Hai người vừa rồi tranh luận hắn đều nghe thấy được, trong lòng tự nhiên sớm có một phen suy nghĩ cùng suy tính.

“Bất quá Tinh Thập Bát lo lắng cũng có chút đạo lý, từ sau khi 【Cổ Thần tinh】 vĩ đại ngã xuống, Tinh Cổ Tộc chúng ta giống như là đứa trẻ hoang dã mất đi phụ thân, từ nay về sau, quy tắc ý chí của vũ trụ Thiên Đạo trở nên khắp nơi nhằm vào chúng ta.”

“Nhưng mà kế hoạch chuyển thế trùng sinh đầu tiên của chúng ta, nhiều nhất chỉ cần một tháng ngắn ngủi là có thể hoàn thành, cho dù Thiên Đạo có nhằm vào, bản lãnh tụ cũng có thể ngăn cản!”

“Ngoài ra, mỗi lần khu vực cấm số năm khởi động cùng dừng lại, kể cả di chuyển hàng không, nguyên tinh tiêu hao đều vô cùng lớn. Lần này chúng ta đi Tiên giới còn phải tiêu gần 2000 năm, cộng thêm tiêu hao trong động thiên Tào thị, chúng ta chịu không nổi quá nhiều tiêu xài.”

Lời nói của Tinh Ngũ rất có lý, rất nhiều thủ lĩnh trên bàn hội nghị nghe được đều là gật đầu liên tục, hiển nhiên đều cảm thấy hắn nói có lý.

“Tổng cộng.” Sau khi cân nhắc lợi hại, Tinh Ngũ dùng thân phận lãnh tụ giải quyết dứt khoát, “Lập tức khởi động toàn diện kế hoạch vòng thứ nhất, cần phải hoàn thành trong vòng một tháng.”

“Vâng, Tinh Ngũ đại nhân.”

Chúng thủ lĩnh lập tức lĩnh mệnh.

Mặc dù bầu không khí trên bàn hội nghị rộng rãi, giai đoạn thảo luận mọi người đều có thể thoải mái nói chuyện, nhưng thủ lĩnh dĩ nhiên đã có lựa chọn, tranh luận giữa Tinh Sáu mươi tám cùng Tinh Tinh bốn mươi mốt tự nhiên cũng liền kết thúc.

Kế tiếp, tất cả mọi người toàn lực ứng phó tiến vào bên trong kế hoạch khẩn trương.

…

Một đoạn thời gian sau đó, bên trong Động Thiên của Tào thị cũng trở nên náo nhiệt.

Vì kế hoạch chuyển thế trọng sinh của Tinh Cổ tộc, động thiên này của Tào thị sớm đã được cải tạo qua, không chỉ có động thiên chôn một cái linh mạch cửu phẩm Tinh Cổ tộc cung cấp, lấy linh mạch làm hạch tâm, thiết bị cần thiết cho luân hồi chuyển thế, cùng với phòng thí nghiệm tương ứng, tự nhiên cũng đã chuẩn bị xong từ lâu.

Giờ phút này.

Theo kế hoạch Luân Hồi Chuyển Thế đầu tiên khởi động, chỗ hạch tâm của "Cửu phẩm linh mạch", trận pháp sương mù vốn dùng để che giấu dần dần được mở ra, lộ ra một dụng cụ tinh thể màu trắng vô cùng to lớn ở chính giữa.

Thiết bị kia nguy nga mà tinh diệu, thể hiện một loại mỹ cảm trang nghiêm cùng trang nghiêm.

Dụng cụ này, chính là 【Định Hướng Luân Hồi Nghi】 trải qua hơn năm lần cải tiến.

Luân Hồi Nghi chia làm ba bộ phận, trong đó bộ phận chủ yếu nhất đương nhiên là làm hạch tâm trận pháp định hướng Luân Hồi. Thứ hai, chính là khu vực an trí tinh thần thể của Tinh Cổ tộc cần đầu thai. Thứ ba, chính là chỗ ở của cha mẹ mang thai thân hài nhi.

Bên trong dụng cụ, dùng vật liệu xây dựng đặc thù kiến tạo ra rất nhiều gian phòng. Những căn phòng này bề ngoài giống nhau như đúc, chỉ lấy số hiệu là 009 xếp chồng chất, tổng cộng có một ngàn gian.

Bởi vì không gian có hạn, gian phòng cũng không tính là lớn, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, vả lại toàn thân trắng noãn không tỳ vết, sạch sẽ gọn gàng, sinh hoạt hàng ngày đều có đủ vật phẩm, biện pháp cách âm cũng rất tốt.

Gian phòng như vậy, làm nơi ở tạm thời, cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Những căn phòng này, chính là dùng để an trí phụ mẫu được lựa chọn.

Dưới sự chỉ dẫn của Khí Linh, vợ chồng nhỏ kiêu ngạo của Vương Yến đi tới trước cửa phòng phân phối cho bọn họ, còn chưa đợi đẩy cửa đi vào, Mộ Dung Cao Đạt ở cửa phòng bên cạnh đã uyển chuyển tiến lại, dùng giọng điệu nịnh nọt: "Hoan nghênh Kiêu huynh, vợ chồng các ngươi ở phòng số 618? Trùng hợp rồi, ta ở phòng 619."

Trong tay của hắn, còn nắm một cô nương xinh đẹp lại mang theo chút anh khí, hiển nhiên chính là tức phụ của hắn.

"Có gì mà trùng hợp chứ, chúng ta còn đang ở chỗ 617 đấy." Một chỗ cách đó không xa, Trần Chính Dương cũng kéo tay vị hôn thê, đang chuẩn bị vào phòng, nghe vậy không nhịn được liếc Mộ Dung Cao Đạt một cái, "Đây là Tinh Cổ Tộc nhìn thấy mấy người chúng ta đi lại gần, đặc biệt an bài phòng liên hiệu, để cho chúng ta có thể cổ vũ an ủi lẫn nhau, tận khả năng giảm bớt cảm giác lo âu."

Nhóm tộc nhân Tinh Cổ đầu tiên chuyển thế đa số đều hết sức ưu tú, đây là tinh ngũ suy tính, hy vọng mau chóng bồi dưỡng ra một nhóm tộc nhân Tinh Cổ ưu tú 】, để bọn họ có thể trưởng thành trên con đường tiến về Tiên Giới.

Kể từ đó, cũng có thể giảm bớt áp lực cho hắn.

Phải biết rằng, hiện tại thân thể Tinh Cổ tộc nhân trên thực tế đều đã là "Tử vong", chỉ còn lại trạng thái dùng tinh thần thể ngủ say trong cấm địa số năm.

Tinh Ngũ chính là lúc thăng cấp mười chín lựa chọn rút đi nhục thân, dùng phương thức tinh thần thể tấn cấp, tuy rằng tồn tại khuyết thiếu, nhưng bản thân tinh thần thể phi thường cường đại, mà năng lượng tinh thần tự thành tuần hoàn, coi như thoát ly thân thể cũng đã hoàn toàn có thể độc lập tồn tại.

Nhưng những tinh thần thể này thì không được.

Bản thân thực lực của bọn hắn cũng không có đạt tới cánh cửa có thể rút đi nhục thân, phần lớn đều là thân thể ở thời khắc nguy hiểm khẩn cấp bóc ra, chính là vì tinh thần thể có thể tránh được một kiếp.

Lấy trạng thái tinh thần thể hiện tại của bọn họ, một khi mặc vào tinh cổ chiến giáp tiến hành chiến đấu, sẽ tiêu hao đại lượng năng lượng linh hồn, lại không được bổ sung, lâu dài thức tỉnh cùng chiến đấu sẽ làm hao tổn tộc nhân.

Chỉ có sau khi chuyển thế luân hồi, có được thân thể cùng linh hồn mới, bọn họ mới có thể ở dưới Tinh Cổ tộc dốc lòng bồi dưỡng trở thành càng ưu tú 【Tân Tinh Cổ tộc nhân】.

Cho đến khi bọn hắn đều trưởng thành, mới có thể bảo hộ Tinh Ngũ cũng tiến vào luân hồi!

"Chính Dương huynh, Cao Đạt huynh, cuối cùng là ta làm liên lụy các ngươi." Vương Yến kiêu căng hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong hai năm qua, không nhịn được có chút thổn thức, thở dài áy náy hành lễ: "Lúc trước nếu không cùng ta tham gia hội tuấn kiệt, các ngươi cũng sẽ không lưu lạc đến tận đây."

"Tiệc rượu, chúng ta đều là người một nhà chớ nói hai nhà." Trần Chính Dương lạnh nhạt nói, "Huống chi lấy tính tình Tào thị, ta không theo ngươi tiến vào, bọn hắn hơn phân nửa cũng sẽ nghĩ biện pháp khác đem ta lừa vào. Dù sao, Trần Chính Dương ta cũng coi như là thanh niên tài tuấn nổi danh…"

"Đúng vậy, ta cũng là tuấn kiệt hiếm có, huống chi, lần này còn ở trong động thiên Tào thị nói chuyện bạn gái…" Mộ Dung Cao Đạt cũng là sang sảng cười.

Vương Yến Kiêu cùng Trần Chính Dương nghe nói như thế, đều tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Rõ ràng là ngươi đang nghiêm mặt cứng rắn tiến lại gần, được không? Tào thị chỉ bắt được ngươi mang chân tới, thật đúng là biết tự dát vàng lên mặt mình.

Nhớ hai năm trước khi Tinh Cổ tộc một lần nữa tra xét danh sách, phát hiện Mộ Dung Cao Đạt bị người độc thân hơi tóm

được, kết quả phát hiện Mộ Dung Cao Đạt này quá khứ ngang ngược càn rỡ, xấu tích loang lỗ, quan trọng nhất là hắn còn không có đối tượng!

Chuyện này thậm chí còn kinh động đến sáu mươi tám Tinh.

Tinh Túy vừa nhìn lý lịch của hắn liền nhíu mày, nói một câu, loại rác rưởi này không xứng trở thành phụ mẫu của tộc nhân Tinh Cổ, xử lý tại chỗ đi.

Xử lý ngay tại chỗ đi?

Sau khi nghe nói như thế, Mộ Dung Cao Đạt lập tức đau khổ kêu rên, tỏ vẻ ông ta đã sớm sửa sai, có thể mời Vương Yến làm chứng với Trần Chính Dương.

Cũng may Vương Yến không chỉ là tộc nhân Vương thị, tổng hợp điểm trong toàn thể danh sách lần này càng là hạng ba, là mục tiêu phụ mẫu vô cùng coi trọng của Tinh Cổ tộc. Nhất là Tinh Ngũ còn trưng cầu ý kiến của Tinh Lục Thập Bát, cho hắn xem qua lý lịch vợ chồng Vương Yến.

Nói thật, giác quan của Tinh Túy sáu mươi tám đối với vợ chồng Vương Yến rất không tồi, đôi "Chuẩn cha mẹ" này phải học lịch, muốn văn hóa có văn hóa, đối nhân xử thế cũng không kiêu ngạo không hèn có tố chất, hơn nữa bọn họ tựa hồ vận khí cũng không tệ lắm, những năm gần đây nhiều lần đạt được kỳ ngộ.

Điều này làm cho 【Thiên Cơ thôi diễn thuật】 và 【Đại Quang Minh Dự Ngôn Thuật】 tinh sáu mươi tám, lập tức liền trúng phu phụ Vương Yến Kiêu.

Có Vương Yến kiêu hùng nói chuyện, sau khi Tinh Tinh sáu mươi tám do dự, cuối cùng vẫn quyết định cho Mộ Dung Cao Đạt một cơ hội làm người một lần nữa, có điều điều điều kiện tiên quyết là trong vòng hai năm, hắn có thể tìm được đối tượng trong cô nương đồng dạng độc thân ở trong động thiên Tào thị.

Mộ Dung Cao Đạt tự nhiên không dám không đồng ý.

Dưới sự khủng bố sinh tử áp bách, hắn bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có, không đến ba tháng, đã khiến một cô nương xinh đẹp độc thân của Thánh phủ bên cạnh thần hồn

điên đảo, kết thành bằng hữu nam nữ, thoát khỏi sự uy hiếp bị xử lý.

Cũng chính vì vậy, hắn mới xuất hiện ở đây.

“Được rồi, lần này mọi người cũng đừng quá khẩn trương.” Vương Yến Kiêu an ủi đồng bạn, “Hựu Nhạc lão tổ nhà chúng ta đã từng nói, loại chuyện này nhắm mắt lại, nằm cũng qua rồi. Dù sao, Vương thị chúng ta cũng có ba vị lão tổ chính là định hướng luân hồi, không có gì ghê gớm cả.”

“Tinh Cổ Tộc cho chúng ta thời gian có hạn, đợi lát nữa sẽ bắt đầu, chúng ta trở về phòng trước đi.”

…

Mà ngay khi Tinh Ngũ đang khẩn trương chuẩn bị tiến hành kế hoạch vòng thứ nhất của kế hoạch chuyển thế luân hồi.

Đã từng là phúc địa của Vô Cực Đạo Tông trong Tiên Minh, hiện giờ khu vực hạch tâm nhất của Phá Diệt Chi Vực.

Nơi này đã từng vô cùng phồn hoa, cũng đã từng là tông môn cường đại nhất toàn bộ Tiên Minh, hôm nay đã sớm biến thành một mảnh phế tích hoang vu.

Hắc ám, yên tĩnh.

Là giai điệu chính của nơi này.

Ở đây, dường như giới hạn của chủ thế giới và Vô Tận Thiên Uyên đã bị phá vỡ, tầng tầng không gian bị nghiền nát, bốn phía đều là vòng xoáy không gian màu đen cuồng bạo, năng lượng vật chất hắc ám khổng lồ tràn ngập trong hư không, nhuộm mọi thứ thành đen kịt như đêm.

Không gian lốc xoáy xâm nhập phía dưới, không ngừng có vết nứt không gian thâm thúy nguy hiểm tạo thành, lan tràn, đem tất cả năng lượng hắc ám chạm đến xé thành mảnh nhỏ.

Nơi này, dường như là cấm khu của tất cả sinh vật sinh mệnh, bất kỳ sinh linh nào dám can đảm tiến vào, đều sẽ bị nguy hiểm ở khắp mọi nơi nuốt hết.

Trong khu vực cực kỳ nguy hiểm, lại có một con quái thú to lớn đang nằm ngủ say trong đống đổ nát.

Đầu của nó như Thao Thiết, thân như kỳ lân, trảo như bạch hổ, sườn mọc ra cánh phượng hoàng, lại mọc ra một cái đuôi dài, hình như đuôi của viễn cổ Thủy Long, giống như được ghép lại từ rất nhiều hung thú khác nhau mà thành, giữa những vị trí khác nhau lại có một loại cảm giác hài hòa quỷ dị, thoạt nhìn cực kỳ quái dị và khủng bố.

Hắn cứ như vậy cuộn mình trong phế tích, cái đầu tựa như Thao Thiết gối lên cự trảo, phần bụng hơi phập phồng, hiển nhiên đang ngủ say.

Nhưng mà, cho dù là ở trạng thái ngủ say, toàn thân nó mỗi một tấc lông tóc, mỗi một mảnh lân giáp đều không ngừng tản ra hung uy ngập trời, bá đạo, túc sát, mang theo khí tức nguy hiểm khiếp người.

Dưới uy áp bao phủ, toàn bộ hư không giống như đọng lại, khiến người ta cơ hồ không thở nổi.

Bỗng dưng.

Nó trong giấc ngủ say tựa như cảm nhận được cái gì đó, hai tròng mắt nhắm chặt bỗng dưng mở ra, lộ ra một vẻ nghi hoặc giống như mang theo nhân tính.

Nhưng mà sau một khắc.

Đôi đồng tử dựng thẳng của nó đột nhiên co rút lại, có hận ý khiếp người từ trong đó bùng nổ, phẫn nộ, không cam lòng, mang theo cảm xúc khắc sâu phức tạp đến mức làm cho người ta không cách nào lý giải.

Cùng lúc đó, uy thế toàn thân nó bộc phát ầm ầm, hung uy ngập trời chấn động đến mức toàn bộ hư không đều rung động theo.

“Grào!”

Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc vang vọng khắp hư không.

Tầng tầng lớp lớp sóng xung kích khuếch tán ra bốn phương tám hướng, chấn động đến mức những mảnh vỡ không gian, những vòng xoáy năng lượng, di tích cổ đại lưu lại hóa thành bột mịn.

Trong tiếng gầm gừ.

Nó vừa sải bước ra, trong nháy mắt đã biến mất trong Vô Tận Thiên Uyên, không biết đã đi nơi nào.

…

Cùng lúc đó.

Biên giới khu vực phá diệt.

Trải qua một loạt kiểu xúc xắc thoạt nhìn rất không khoa học theo dõi của Vương An Nghiệp, Huyền Thanh Thần Chu đã từ trong Vô Tận Thiên Uyên bắn ra, lúc này cách vị trí động thiên Tào thị cũng không xa.

Đối với kết quả này.

Đồng thời Thiên Diễn đạo chủ trầm mặc, không nhịn được bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Mình bỏ ra cả đời nghiên cứu thiên cơ thôi diễn đại đạo, lại không tinh chuẩn bằng người ta tùy tùy tiện ném xúc xắc.

Ta ở nơi nào? Ta rốt cuộc có cần tiếp tục nghiên cứu Thiên Diễn Đại Đạo nữa hay không? Chênh lệch giữa người với người thật sự có thể đạt tới trình độ như vậy sao?

Ngay khi Thiên Diễn đạo chủ đang chất vấn nhân sinh của mình, một đoàn đội nghiên cứu khoa học khác trên Huyền Thanh Thần Chu lại vô cùng hưng phấn, thu hoạch rất nhiều.

Theo sự nghiên cứu của Vô Tận Thiên Uyên càng ngày càng sâu, hơn nữa sự lý giải và cách vận dụng của Ma tộc đối với năng lượng vật chất hắc ám cùng với phân tích tương quan, Vương Ly Nguyệt suất lĩnh đoàn đội tinh anh, thủy chung vẫn không ngừng có ý đồ công phá Thiên Uyên khổng lồ này.

Lần này di chuyển cự ly dài trong nội bộ Vô Tẫn Thiên Uyên truy tung, ẩn tàng ẩn nấp hành động, cho các nàng số liệu thực tiễn và số liệu thí nghiệm, tin tưởng dưới sự phụ trợ của những số liệu này, tương lai bọn họ tất nhiên còn có thể lần lượt phá được càng nhiều đề mục.

Trên thực tế, đoàn đội của Vương Ly Nguyệt chính là chuẩn bị thứ ba của Vương Thủ Triết!

Kỹ thuật lợi dụng Vô Tận Thiên Uyên tiến hành trao đổi thời gian, là đoàn đội của Vương Ly Nguyệt sau khi ăn hết kỹ thuật

Ma tộc thì tiến hành cải tiến sản vật.

Tuy nói Tào thị động thiên khởi động trận pháp lũy, ngăn cách thông tin. Nhưng khởi động trận pháp ngăn cách lâu dài, tất nhiên là một chuyện tiêu hao rất lớn, sớm muộn gì cũng sẽ giải trừ phong ấn.

Ngoài ra, một khi đối phương quyết định mở ra vòng pháp định hướng luân hồi, tất nhiên cũng cần giải trừ hàng rào trận pháp động thiên, nếu không nói không chừng sẽ bị năng lượng Luân Hồi Trường Hà bóp vỡ.

“Thủ Triết, chúng ta chuẩn bị khi nào động thủ?”

Bên trong Huyền Thanh Thần Chu, Thủy Thiên Thần Hoàng nhìn động thiên Tào thị ở phía xa, biểu tình có vài phần lo lắng.

Người bên cạnh hắn không quan tâm, nhưng hắn coi Linh Lung công chúa và Vương Hựu Nhạc như mình sinh ra cùng bị vây ở trong Động Thiên Tào thị, cho tới nay không có nửa điểm tin tức truyền ra, thời gian lâu khó tránh khỏi tâm loạn.

“Thủy Thiên bệ hạ an tâm một chút chớ vội.” Vương Thủ Triết lại bình tĩnh như thường: “Bây giờ thí nghiệm sắp bắt đầu, Tinh Ngũ hiện tại tất nhiên xuất phát từ trạng thái cảnh giác nhất, lúc này động thủ cũng không thích hợp.”

“Hơn nữa mục đích cuối cùng của chúng ta cũng không phải hoàn toàn ngăn cản kế hoạch của Tinh Ngũ, cũng không phải hoàn toàn mặc kệ hành động của hắn. Bởi vậy, chờ đối phương chính thức khởi động kế hoạch Luân Hồi, không có đường lui lại động thủ, ngược lại có thể cùng đối phương trao đổi thật tốt.”

Vương thị cùng với Thánh vực và Ma tộc chí tôn đều có đại thù, nói không chừng một ngày nào đó Chí tôn sẽ giết đến Thánh vực!

Có nguy cơ này, Vương Thủ Triết đương nhiên dự định đoàn kết tất cả lực lượng có thể đoàn kết, nếu có thể hợp tác với Tinh Ngũ thì không còn gì tốt hơn.

Cho dù giữa Nhân tộc cùng Tinh Cổ tộc cũng từng có huyết hải thâm cừu, nhưng thời đại cuối cùng đã thay đổi, chỉ cần lợi

ích nhất trí, hợp tác cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết cũng tuyệt đối sẽ không để Tinh Ngũ thực sự hoàn thành kế hoạch của hắn.

Dù sao, kế hoạch của Tinh Ngũ, là đem phụ mẫu Nhân tộc làm ván cầu, coi như là dụng cụ bồi dưỡng người của Tân Tinh Cổ tộc, đợi sau khi số lượng người của Tân Tinh Cổ tộc đạt tới số lượng nhất định, đem nó chỉnh hợp thành một chủng tộc mới.

Hành vi này, Vương Thủ Triết tuyệt đối không cho phép.

Về điểm này, Vương Thủ Triết đã đạt được thỏa thuận nhất trí sau khi thương nghị với các vị đại lão.

Chân Linh đầu thai chuyển thế không có vấn đề. Ai mà không phải là Chân Linh chuyển thế đầu thai mà đến? Thế nhưng Thánh Vực chúng ta, cũng không phải là nơi tùy tiện ngươi muốn định hướng đầu thai là có thể đầu thai!

Mang theo toàn bộ ký ức chuyển thế luân hồi, càng là tuyệt đối không được.

Nếu muốn dự mưu đầu thai thánh vực quy mô lớn, tự nhiên phải có một loạt cáo trạng, sàng lọc, thẩm tra, đồng ý chờ chuẩn nhập quy trình, cái này giống như thiết lập một đơn vị di dân quản lý, chuyên môn quản lý đầu thai chuyển thế nhập cảnh xin đi!

Vương Thủ Triết ngay cả tên của tổ chức này cũng đã nghĩ xong rồi, gọi là 【 cục quản lý luân hồi đầu thai 】, gọi tắt là 【Luân quản cục 】.

“Thần Luân lão tổ, ngài chuẩn bị một chút.” Vương Thủ Triết nói xong, quay đầu cung kính hành lễ với một vị lão giả: “Nghe lệnh của ta, chúng ta tùy thời khởi động kế hoạch chặn đường.”

“Ha ha! Thủ Triết, ngươi yên tâm đi, những phương diện khác lão hủ cũng giống như vậy, nhưng mà Luân Hồi chi đạo này, ha ha” Vương Thần Luân lão tổ vuốt vuốt chòm râu hoa râm, cười đến vẻ mặt tự tin: “Tinh Cổ tộc muốn lẻn vào luân hồi, tự nhiên phải hỏi ý kiến của Vương Thần Luân ta.”

…

Tinh Cổ tộc từ trước đến nay là chủng tộc có hiệu suất.

Theo một loạt công tác chuẩn bị toàn bộ chuẩn bị thỏa đáng, tất cả cha mẹ cũng đều tiến vào trong phòng của mình, cửa phòng cũng theo đó mở ra.

Một ngàn cái đỉnh của căn phòng hoàn mỹ kia, xuất hiện từng cái lỗ nhỏ, từng đám sương mù màu đỏ nhàn nhạt từ trong đó tràn lan ra.

Cùng lúc đó, bên trong phòng bố trí đại tinh mạc sát tường cũng tự động mở ra, bắt đầu phát ra một ít phim tình yêu khiến rất nhiều tiểu tình lữ đều mặt đỏ tai hồng.

Đây hiển nhiên là do Tinh Cổ tộc ủy thác, Tào thị lấy đồ vật trong một xưởng nhỏ vi phạm lệnh cấm.

Từ nhỏ, Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa được giáo dục vô cùng tốt đã nhìn thấy đôi mắt trợn tròn.

Này này này này… giữa vợ chồng này còn có thuật huyền diệu như vậy?

Đôi vợ chồng nhỏ này ngày thường không hề quan tâm đến những thứ này, ngược lại càng giống như là một đôi bạn chơi, cùng nhau ăn uống vui chơi chơi, cùng nhau chơi game, cùng nhau trải qua cuộc sống vô ưu vô lo.

Điều này làm cho đôi vợ chồng nhỏ vừa được mở rộng tầm mắt, đồng thời lại có chút miệng đắng lưỡi khô.

Cùng lúc đó.

Định Vị khổng lồ thay đổi bản quay về phía Luân Hồi Nghi cũng chậm rãi khởi động, từng cột sáng hợp lại trên đỉnh tinh thể, sau đó hóa thành một chùm, bay thẳng lên trời!

Chỉ một thoáng, hư không trên đỉnh đầu gã run lên bần bật.

Tựa như bị chạm đến công tắc nào đó, một dòng năng lượng mênh mông cuồn cuộn bỗng nhiên xuất hiện ở trong hư không trên đỉnh đầu, vô hình vô chất, mênh mông vô biên.

Đây chính là Luân Hồi Trường Hà.

Con sông dài này gần như hoàn toàn do Luân Hồi chi lực đáng sợ cấu thành, trong sông dài sóng cả cuồn cuộn, vô số tàn hồn và Chân Linh theo dòng chảy.

“Thả linh hồn vào!”

Tinh Ngũ trầm xuống hạ lệnh.

Theo đạo mệnh lệnh này, linh hồn của cường giả bao gồm Tinh Thập Tam, Tinh Thập Bát cùng với đại lượng tinh anh tộc nhân đều bị tỉnh lại từ trong khu vực cấm số năm, sau đó lục tục được đưa vào trong thế giới chính.

Những linh hồn này vừa xuất hiện, Luân Hồi Trường Hà lập tức thuận theo quy tắc thiên đạo, phóng xuất ra lực hấp dẫn cường đại, dẫn dắt chúng vào trong sông dài, chuẩn bị dựa theo quy tắc cọ rửa tẩy lễ.

Tất cả đều được tiến hành đâu vào đấy.

Tinh Ngũ chăm chú, chăm chú nhìn Luân Hồi Trường Hà, chờ những linh hồn kia chảy một vòng trong Luân Hồi Trường Hà, hồn phách bị bóc ra, chỉ còn lại có Chân Linh, liền kéo chúng trở về.

Nhưng đúng vào lúc này.

“Oanh!!!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên.

Không gian chủ thế giới phụ cận Luân Hồi Trường Hà ầm ầm vỡ nát, một đầu quái vật tản ra hung uy tuyệt thế phá không mà tới, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét khủng bố.

“Rống!!”

Trong tiếng gầm gừ, toàn bộ Luân Hồi Trường Hà và Tào thị Động Thiên bắt đầu run rẩy kịch liệt, tựa như nghênh đón tai ương diệt thế.

“Đây là… Tai biến thú!?” Tinh Ngũ nhất thời sắc mặt đại biến.

Mà cùng lúc đó.

Đám người Vương Thủ Triết cũng cảm ứng được cỗ khí tức khủng bố này từ khoảng cách xa.

Các vị đại lão nhất thời cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Đây chẳng phải là tồn tại khủng bố sâu trong Phá Diệt Chi Vực sao?

Không phải nó chưa bao giờ rời khỏi Phá Diệt chi vực sao?

Làm sao lại xuất hiện ở đây?!

“Đây chính là tồn tại khủng bố phá diệt khu vực?” Sắc mặt Thủy Thiên Thần Hoàng cũng kịch biến, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ: “Đây chẳng phải là tai biến thú từ sâu trong Thiên Uyên vô tận dẫn tới sao? Chờ một chút… Trên người nó vì sao lại có khí tức của minh chủ?”

Có thể khiến Thủy Thiên Thần Hoàng theo thói quen xưng một tiếng “Minh chủ”, trong lịch sử chỉ vẻn vẹn có một vị, đó chính là minh chủ Tiên Minh cuối cùng!

…

Chương 24: Cướp làm tôn tử của Vương thị!

…

Minh chủ Tiên Minh 【Cơ Đạo Nhất】 trước kia, là một vị thiên tài yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm, vẻn vẹn hai nghìn bảy trăm tuổi đã thăng cấp Đại La Kim Tiên, thành tựu này cho dù là đặt ở Tiên Giới, cũng là siêu cấp thiên tài.

Sau đó tuổi còn trẻ đã lên tới Hỗn Nguyên Cảnh, trở thành tông chủ đệ nhất đại tông môn của Tiên Minh 【Vô Cực Đạo Tông】, lại kiêm nhiệm chức vị minh chủ Tiên Minh!

Nhưng bởi vì Tiên Minh sự vụ rất nhiều, bình thường phần lớn thời gian hắn đều ở lại tổng bộ Tiên Minh. Mà rất nhiều việc vặt của Vô Cực Đạo Tông đều giao cho Hiên Viên Thủy Thiên và một vị đồng tông Cơ thị quản lý.

Thủy Thiên Thần Hoàng khi còn trẻ cũng là kỳ tài ngút trời, không sợ trời không sợ đất, hận không thể chọc thủng cả trời, nhưng duy chỉ đối với Cơ Đạo Nhất, trong lòng luôn kính sợ, tâm phục khẩu phục!

Mà trong thời đại Tiên Minh bị Tinh Cổ Tộc hạ độc tận thế, Minh chủ Tiên Minh Cơ Đạo cũng là ba phen bảy lượt tổ chức chống cự, phản kích, cũng lập ra kế hoạch lưu lại tị nạn, đập nồi dìm thuyền đồng quy vu tận.

Trong niên đại tràn ngập máu và lửa kia, hắn đưa tiễn hết một người lại một người bạn tốt chí giao, một người lại một hậu bối trẻ tuổi, tất cả, đến nay hồi tưởng lại vẫn như bừng tỉnh một giấc mơ.

Thủy Thiên Thần Hoàng cũng đã lâu không hồi tưởng lại những chuyện kia, nhưng hắn như thế nào cũng không đoán được, chính mình vậy mà ở trên tai biến thú cảm nhận được khí tức của minh chủ Cơ Đạo Nhất.

Chẳng lẽ nói, Minh chủ còn có tàn hồn chưa chết? Là ký sinh ở trên người Tai Biến Thú, hay là dung hợp với nó?

Ngay khi Thủy Thiên Thần Hoàng kinh ngạc, lại có chút thất thần lạc phách, bên động thiên Tào thị lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Chỉ thấy tai biến thú kia còn chưa kịp phá hư kế hoạch luân hồi, không gian động thiên đã bị xé ra một lỗ hổng.

Cùng lúc đó.

Một bóng người tản ra hào quang xuất hiện trong khe không gian đen ngòm.

Đó là Tinh Ngũ mặc chiến giáp lãnh tụ Tinh Cổ tộc.

Trong không gian ba động nhộn nhạo, thân hình của hắn thoạt nhìn có chút lờ mờ, nhưng một thân chiến giáp lãnh tụ tinh cổ tộc lưu tuyến lại tản ra ánh sáng rạng rỡ, tràn đầy vẻ đẹp lực lượng, càng tản ra uy áp khủng bố làm người ta sợ hãi.

Vừa xuất hiện, uy áp kinh khủng kia như thủy triều phô thiên cái địa cuốn tới, trong nháy mắt chặn lại uy thế khủng bố do biến thú tai nạn tản mát ra.

Cùng lúc đó.

Tinh Ngũ tiện tay nhấc lên, liền có một chùm sáng cao độ năng lượng ngưng tụ đánh trúng tai biến thú.

Một kích này, đối với tai biến thú tổn thương tính không lớn, nhưng tính vũ nhục cũng không nhỏ.

Tiếng gầm gừ của Tai Biến Thú lập tức im bặt, ánh mắt hung lệ tràn ngập bạo ngược kia bỗng nhiên bắn về phía Tinh Ngũ.

Ánh mắt chạm vào nhau.

Chỉ một thoáng, ánh mắt của nó trở nên càng thêm phẫn nộ, cuồng bạo và cừu hận!

“Rống!!!”

Lại một tiếng rống giận chấn động đến mức không gian vũ trụ đều rung động lắc lư.

Thân thể cao lớn của Tai Biến Thú bỗng nhiên biến mất tại chỗ, như phù quang lược ảnh liên tiếp xuyên thẳng qua không gian, trong chớp mắt liền lướt qua trùng trùng điệp điệp không gian, bổ nhào ngã trước mặt Tinh Ngũ.

Tinh Ngũ hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này.

Thấy nó đánh tới, không nói hai lời liền lui về Vô Tận Thiên Uyên, hấp dẫn tai biến thú vào Vô Tận Thiên Uyên.

Mà lúc này, không gian bị xé mở thậm chí còn chưa kịp khép lại.

Trong không gian vỡ ra, còn có thể cảm nhận được bên trong Vô Tận Thiên Uyên truyền đến chấn động kịch liệt, có từng luồng từng luồng năng lượng hắc ám khủng bố mà nguy hiểm theo chấn động tuôn ra không gian, uy thế khủng bố làm người sợ hãi điên cuồng lan tràn.

Mà cùng lúc đó.

Tinh Ngũ đã dẫn dụ nạn biến thú phát cuồng đến phụ cận khu vực cấm số 5.

Là căn cứ địa của một vị cường giả tinh cổ mười chín cấp, bản thân khu vực cấm số năm chính là một tòa thành lũy chiến tranh, khi cần thiết hoàn toàn có thể sử dụng làm máy chiến tranh.

Theo tinh ngũ xuất kích, toàn bộ năng lượng pháo của khu vực số năm đã khởi động, không ngừng oanh kích tai biến thú, kiềm chế tai biến thú.

Lại có Tinh Ngũ ở bên cạnh trợ công, một hồi tai nạn thiếu chút nữa gián đoạn luân hồi, cứ như vậy bị Tinh Ngũ cưỡng ép ấn xuống.

Nhóm kế hoạch Luân Hồi đầu tiên cũng có thể tiếp tục.

Trong lúc nhất thời, ước chừng có hơn một ngàn linh hồn tộc nhân cổ tinh đang quay cuồng trong Luân Hồi Trường Hà.

Trong đó, linh hồn mạnh nhất của Tinh Thập Tam, chỉ là lăn một vòng trong Luân Hồi Trường Hà, liền mượn nhờ chùm sáng của Định Hồi Nghi, thuận theo nó dẫn dắt phá vỡ Luân Hồi Trường Hà, chuyển thế đầu thai về hướng mục tiêu.

Mục tiêu kế hoạch của hắn chính là Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa.

Linh hồn đi Luân Hồi Trường Hà lăn lộn, trải qua tẩy lễ rút đi linh hồn cùng ký ức pha tạp, chỉ để lại Chân Linh, đây là dựa

theo quy củ Luân Hồi Thiên Đạo hoàn thành trình tự đã định, là một quy trình không thể bỏ qua!

Dùng lời nói trắng ra mà nói, chính là sau khi cách thức hóa mới đăng ký một tài khoản mới.

Bất quá, quá trình chính là quá trình, Luân Hồi Trường Hà bình thường sẽ không quản Chân Linh ở trong Luân Hồi Trường Hà bao lâu, chỉ cần vào Luân Hồi Trường Hà, tiếp nhận tẩy lễ, coi như hoàn thành tài khoản đăng ký mới, có thể luân hồi chuyển thế bình thường.

Dù sao, số lượng Chân Linh trong Luân Hồi Trường Hà thật sự quá nhiều, tất cả đều phải quản, làm sao quản được?

Nhưng hắn ở trong Luân Hồi Trường Hà thời gian quá ngắn, ngay cả linh hồn cũng chưa kịp tẩy lễ cọ rửa.

Mọi người đều biết, ký ức của phàm nhân tồn trữ trong đại não, tu sĩ linh hồn cường đại sẽ có một bộ phận trí nhớ chứa đựng trong linh hồn, cũng chỉ có số ít cường giả đứng đầu, chân linh vô cùng cường đại, mới có một bộ phận trí nhớ và tri thức có thể chứa đựng trong hạch tâm chân linh!

Dùng phương thức này chuyển thế trọng sinh, trí nhớ và hệ thống tri thức tự nhiên là bảo trì được cực kỳ hoàn chỉnh, nhân cách vẫn là nhân cách hoàn chỉnh của Tinh Thập Tam, không quan hệ tới tân sinh nhi.

Kể từ đó, mặc dù cũng là đầu thai, nhưng hầu như không khác gì đoạt xá.

Thứ Vương Thủ Triết muốn ngăn cản chính là loại hành vi lợi dụng cơ chế luân hồi thiên đạo này, cưỡng ép “Che phép nhập cư trái phép đoạt xá” này.

Mà đối với tình huống trước mắt, đương nhiên Vương Thủ Triết cũng sớm có chuẩn bị.

Lúc này, hắn chắp tay nói với Vương Thần Luân: “Thần Luân lão tổ, kế tiếp xin nhờ ngài.”

“Thủ Triết yên tâm, chắc chắn sẽ không để hắn đạt được.” Vương Thần Luân gật đầu với Vương Thủ Triết.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn xé mở không gian, hàng lâm đến giữa Tào thị Động Thiên và Luân Hồi Thiên Hà.

Giữa đạo lục quang bắn ra, cả người hắn biến ảo, trong chớp mắt hiện ra nguyên hình Luân Hồi Chi Thụ.

Đó là một gốc đại thụ che khuất bầu trời.

Luân Hồi Chi Thụ từng lấy lực lượng một gốc cây trấn áp Thần Vũ Thiên Khư mười vạn năm, tuy rằng bản thân bị trọng thương, một lần sinh cơ khô kiệt, suýt chút nữa chết, nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt.

Những kinh nghiệm kiên trì, quyết chí không thay đổi, rèn luyện ý chí và tâm tính của hắn, cũng làm cho tâm cảnh của hắn trưởng thành vượt xa cấp bậc của bản thân.

Hắn như vậy, chỉ cần tài nguyên cho đủ, có thể lấy tốc độ cực nhanh đột phá đẳng cấp bản thân, mà không cần lo lắng sẽ kẹt tại ngưỡng cửa không có cửa vào.

Mà lúc này Vương Thần Luân sớm đã không còn là cây luân hồi cấp mười lăm hấp dẫn lão hủ lúc trước nữa, theo sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết càng ngày càng cường đại, Vương Thần Luân cũng thu được chỗ tốt to lớn, trong thời gian ngắn ngủn một ngàn mấy trăm năm đã thuận lợi đột phá đến cấp mười sáu, hình thể tự nhiên cũng là xưa nay không bằng nay.

Giờ phút này, bộ rễ mạnh mẽ của Vương Thần Luân Hồi nguyên hình chiếm cứ trên hàng rào không gian động thiên Tào thị, tán cây khổng lồ kéo dài trên bầu trời động thiên, che khuất bầu trời tạo thành một cái bóng cực lớn cho động thiên Tào thị.

Hắn giống như là một cây dù to lớn, ngăn cách ở giữa Luân Hồi Trường Hà và Luân Hồi Nghi, bất luận muốn đi vào Định Hướng Luân Hồi Nghi gì đều phải xuyên qua tán cây to lớn vô cùng của Vương Thần Luân.

Uy thế khủng bố kia, tựa như một bức tường đồng vách sắt.

Bất quá, Tinh Cổ Tộc cũng không phải là không có chuẩn bị và bảo hộ, Vương Thần Luân vừa mới xuất hiện đã có ba vị thủ lĩnh Tinh Cổ tộc cấp mười bảy, mặc chiến giáp thủ lĩnh hướng Vương Thần Luân giết tới, muốn ngăn cản khách không mời mà đến phá hư kế hoạch Luân Hồi.

“Ha ha! Muốn tùy tiện đầu thai thiếu chủ nhà ta thì phải hỏi ý kiến của ta một chút.” Một vị cường giả toàn thân bao phủ trong huyết sắc chiến bào, chắn trước mặt một tôn thập thất giai tinh cổ chiến giáp, tiện tay vung lên, liền có biển máu đầy trời bao phủ đối thủ.

Người này chính là 【 Huyết Hải Ma Hoàng 】 đại danh đỉnh đỉnh của Bắc Khuyết Thần Châu.

Hắn và 【 Luyện Ngục Ma Hoàng 】 cùng một chỗ, đã từng bị tính kế của Tử Vân đạo chủ bị gieo 【Thái U Khống Linh Tỏa 】.

May mắn được Tiên Đế chuyển thế Vương Hựu Nhạc cứu, đem quyền khống chế khóa khống chế chuyển dời đến trên người hắn. Kể từ đó, Huyết Hải Ma Hoàng cùng Luyện Ngục Ma Hoàng tự nhiên là coi Vương Hựu Nhạc là Thiếu chủ, hy vọng một ngày hắn có thể sớm trở về vị trí Tiên Đế, trả lại tự do cho bọn họ.

Chỉ tiếc, tôn chỉ của Vương Hựu Nhạc chỉ có hai chữ - nằm ngửa!

Điều này làm cho Huyết Hải Ma Hoàng và Luyện Ngục Ma Hoàng đều không thể làm gì, cũng may Vương Hựu Nhạc cũng không cần khống chế linh tỏa để uy hiếp bọn họ, điều này chẳng khác gì gián tiếp trả lại tự do cho bọn họ.

Đề tài trở về chiến trường.

Huyết Hải Ma Hoàng đều đi ra, Ma Hoàng Luyện Ngục mà Mạnh Bất Ly Tiêu gần đây đương nhiên cũng ở đây. Hắn thiêu đốt lửa luyện ngục hừng hực, cũng chặn lại một vị cổ tộc cấp mười bảy.

Tinh Cổ tộc cuối cùng là do 【Thái Dương đạo chủ 】 của Băng Hỏa Đạo Tông chủ động ra tay ngăn cản.

Nguyên nhân không có gì khác, lần trước khi Vương Thủ Triết xuất động toàn bộ nhân viên cứu vớt thế giới, liền để lại cho hắn một cái trống.

Lần này lại lần nữa cứu vớt thế giới, hắn không thể vắng mặt.

Ngoài ra, còn có Nguyên Băng Thần Nữ của Băng Hỏa Đạo Tông cũng xuất hiện trên động thiên của Tào thị, hai tròng mắt lạnh như băng theo dõi toàn trường, tùy thời ứng đối bất kỳ biến số nào.

Kể từ đó, chuẩn bị của Tinh Cổ tộc tự nhiên tan rã, mà đám người Tào thị trong động thiên nhìn thấy tình huống này cũng trợn mắt há hốc mồm.

Tâm tình Vân Liệt lão tổ cũng nhanh chóng trở lại.

Hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, chuyện êm đẹp, như thế nào lại biến thành như thế này đây?

Bất quá, hắn chỉ là một Đại La Thánh Tôn, trong chiến đấu động một tí chính là trong cấp bậc Đạo Chủ, tất nhiên là không lật nổi bất kỳ sóng gió gì. Là thua hay là thắng, hắn cũng chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận an bài của Vận Mệnh.

Mắt thấy cục diện bị khống chế, Vương Thần Luân lão tổ phát ra tiếng cười vui sướng, vui vẻ đến mức cả cây đều run rẩy kịch liệt.

Cành cây tráng kiện của hắn xoay chuyển thành bó, hướng linh hồn của Tinh Thập Tam hung hăng vỗ tới: “Trở về cho ta!”

Linh hồn của Tinh Thập Tam tuy rằng có chút mạnh mẽ, nhưng đối mặt với Vương Thần Luân khống chế bộ phận Luân Hồi pháp tắc, trời sinh áp chế Chân Linh, lại khuyết thiếu lực phản kháng.

Hắn cảm thấy chính mình bỗng nhiên choáng váng, sau đó mắt tỏa kim quang một lần nữa bị chụp trở về trong Luân Hồi Trường Hà.

Luân Hồi Trường Hà cũng có chút phối hợp, lúc này thúc giục một đạo sóng lớn đem Tinh Thập Tam cuốn vào trong đó, sau đó ở trong sóng nước lật ra một cái lại một cái vòng xoáy, đem linh hồn của Tinh Thập Tam kéo vào mạnh mẽ chà xát!

Giữa sóng biển cuồn cuộn, trong Luân Hồi Trường Hà phảng phất vang vọng lên trận trận tiếng rít gào như quỷ khóc sói tru.

Giọng nói kia giống như đang biểu đạt, hay cho tiểu tử nhà ngươi, thiếu chút nữa đã bị ngươi chạy mất rồi. Đừng tưởng

ông đây không nhận ra ngươi, ngươi là cùng một phe với đám người lần trước luân hồi nhập cư trái phép!

Đương nhiên, trên thực chất Luân Hồi Trường Hà cũng không có ý thức sinh mệnh chân chính, chỉ có quy tắc bản năng mà thôi.

Nó giống như là dựa theo máy móc cố định vận chuyển cố định, cũng không có cảm xúc có nhân loại, hôm nay sở dĩ phản ứng lớn như vậy, xét đến cùng, cũng chỉ là bị lực lượng Định Hướng Luân Hồi Nghi kích thích, dẫn tới cắn trả mà thôi.

Mà giờ khắc này, tinh thập tam linh hồn muốn chạy trốn ở trong mắt Luân Hồi Thiên Đạo đã xem như là trên danh sách chiếu cố trọng điểm rồi, nhất định phải hung hăng rửa sạch, tuyệt đối không thể lưu lại nửa điểm ký ức của kiếp trước.

Bất quá, Vương Thần Luân lão tổ cũng không phải là muốn hoàn toàn ngăn cản Tinh Cổ tộc luân hồi chuyển thế.

Nhóm tộc nhân Tinh Cổ Luân Hồi chuyển thế này có chừng một ngàn, tự nhiên không có khả năng mỗi người đều là mười bảy giai, mười lăm giai, trên thực tế, một ít tộc nhân tinh anh yếu nhất Tinh Cổ tộc chỉ có mười một giai, cũng tương đương với nhân tộc Lăng Hư cảnh mà thôi.

Dưới sự cọ rửa của Luân Hồi Trường Hà, linh hồn gầy yếu của bọn họ nháy mắt bị xông lên không còn một mảnh, chỉ để lại chân linh phiêu diêu trong dòng sông dài.

Mọi người đều biết, Chân Linh của Lăng Hư cảnh tu sĩ yếu ớt, hầu như không chịu tải được ký ức quá khứ gì.

Bởi vậy, khi loại chân linh này được Định Hướng Luân Hồi Nghi dẫn dắt đi đầu thai, Vương Thần Luân lão tổ chỉ dùng cành cây cuốn qua kiểm tra một phen, liền nhận định vì bọn họ phù hợp tiêu chuẩn luân hồi, đóng dấu thông qua.

Những Chân Linh này, dưới sự chỉ dẫn của Luân Hồi Nghi, lập tức vui sướng trở về đầu thai.

Tinh Cổ Tộc làm việc từ trước đến nay luôn nghiêm cẩn, cha mẹ của Chân Linh nào đi đầu thai ở phòng nào đều đã sớm thiết lập tốt, nếu không có gì ngoài ý muốn tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm.

Theo một cái, hai cái, mấy chục Chân Linh lần lượt thu hoạch được đúng đầu thai, động tác của Vương Thần Luân càng ngày càng thuần thục, quá trình cũng càng ngày càng tinh giản.

Giống như một di dân kiểm nghiệm cửa vào cục, Vương Thần Luân có vô số cành cây tráng kiện có chức trách khác nhau, xoạt xoạt xoạt soạt một trận kiểm nghiệm nhanh chóng, chân linh kiểm nghiệm không hợp cách lập tức bị đánh trở về, chỉ có chân linh rửa ráy sạch sẽ mới có thể thông qua kiểm nghiệm của Vương Thần Luân, tiến vào trong hệ thống định hướng Luân Hồi.

Mà cùng lúc đó, dường như Luân Hồi Thiên Đạo cũng cảm thấy Vương Thần Luân đồng nguyên với lực lượng của mình đang giúp mình, hơn nữa đối với loại hành vi này đặc biệt tán thưởng.

Theo từng chân linh kiểm nghiệm không đủ tư cách bị đánh quay về luân hồi trường hà, bắt đầu có đạo đạo thiên đạo ban thưởng thêm thân thể, bất tri bất giác, khí tức luân hồi thiên đạo trên người Vương Thần Luân càng trở nên nồng đậm hơn.

Nếu lâu dài, Vương Thần Luân không thể dựa vào nó để tiến vào thập thất giai.

Nhưng tất cả cái này, cũng không phải cục diện tinh ngũ chờ mong.

Nếu là tất cả tộc nhân khi chuyển thế đầu thai, đều bị thanh tẩy toàn bộ trí nhớ cùng nhân cách, vậy còn là tộc nhân của hắn sao? Kia không phải là tương đương với đang làm áo cưới cho Nhân tộc sao?

Đến lúc đó, Tinh Ngũ hắn còn định xây dựng tộc nhân mới của Tinh Cổ tộc như thế nào?

Tình huống khẩn cấp, Tinh Ngũ không suy nghĩ được tình huống dự trữ nguồn năng lượng nữa, trực tiếp có thể khởi động siêu cấp pháo của cấm khu số năm cùng một quả Sáng Thế Thủy Tinh còn sót lại.

Dưới song trọng đánh lén, trực tiếp tạo thành tổn thương cực lớn cho Tai Biến Thú!

Cũng may đây là ở trong Vô Tận Thiên Uyên, nếu không chỉ là dư âm năng lượng bạo tạc, liền có thể đem toàn bộ Hư

Không Hải chung quanh nổ cho không gian sụp đổ, thế giới sụp đổ, trực tiếp biến thành một mảnh phế tích.

Nhưng cho dù như vậy, động tĩnh do bạo tạc năng lượng này sinh ra cũng vẫn rất khủng bố, toàn bộ Tinh Ngũ Cấm Khu đều điên cuồng run rẩy.

“Grào!”

Trên thân thể khổng lồ của Tai Biến Thú máu tươi đầm đìa, da thịt quay cuồng, lông tóc cháy đen, có vài khớp xương cốt nhục biến hình nghiêm trọng, nghiễm nhiên bị nội thương nghiêm trọng. Dưới trọng thương, nó nhịn không được lần nữa phát ra tiếng rống giận điên cuồng.

Dưới sự điều khiển của bản năng thú tính, giờ phút này trong lòng nó kinh hãi, đã có xúc động muốn nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng mà, ngay tại trong nháy mắt nó nhấc trảo muốn rút lui, trong mắt nó bỗng nhiên hiện lên một đạo hồng mang, sau đó thế đi dừng lại, lại lần nữa liều lĩnh thẳng hướng Tinh Ngũ.

“Không biết sống chết!”

Thanh âm của Tinh Ngũ rét run, trong giọng nói mang theo vẻ mất kiên nhẫn.

Vốn tưởng rằng một cái lúc trước đã đủ để khu trừ tai biến thú rồi, tuyệt đối không nghĩ tới nó lại còn dám quay đầu trở về, thậm chí còn càng thêm tàn nhẫn dây dưa với mình.

Con Tai Biến Thú này điên rồi sao?!

Trong lòng hắn tức giận đến cực điểm, quyết định dù linh hồn của mình vốn chưa lành bị thương lần nữa, cũng phải trước diệt trừ con tai biến thú này.

Nhưng mà hắn tuyệt đối không nghĩ tới, bị đầu Phong Thú tai biến này nhìn chằm chằm lại còn không phải là chuyện xui xẻo nhất của hắn hôm nay.

Ngay tại thời điểm hắn vừa cùng thiên tai biến thú chiến một đoàn, một chiếc thuyền màu xanh đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phụ cận cấm khu số 5, chính là Huyền Thanh Thần Chu.

Thần Chu còn chưa dừng lại, Thủy Thiên Thần Hoàng đã mang theo chúng Đạo Chủ Thánh Vực giết ra, phân tán ra, bắt đầu hiệp trợ tai biến thú đối phó Tinh Ngũ.

Tuy thực lực hiện giờ của Thánh vực không giống Tinh Cổ tộc, nhưng bởi vì có sự phối hợp và trù tính chung của Vương Thủ Triết, hiện giờ đều có thể tạm thời vứt bỏ mâu thuẫn đồng tâm đối ngoại, cái gì Ma môn nhất mạch, Phật tông nhất mạch, giờ khắc này đều là người một nhà.

Cũng chính bởi vì nhân số đông đảo, mới đủ để ở trên Huyền Thanh Thần Chu dựng lên một cái phòng cờ.

Hơn nữa Thánh Vực vốn là di tộc của Tiên Minh, tựa như Thủy Thiên Thần Hoàng cùng Thái Sơ Đạo Chủ, cùng với Bình Thiên Thần Hoàng Cơ Thái Xương, chính là Vô Cực Đạo Tông mạnh nhất Tiên Minh.

Mà lúc trước Cực Lạc Thần Giáo và Huyết Hải Ma Tông, Luyện Ngục Ma Tông đều xuất thân từ Ma Môn bài danh thứ hai của Tiên Minh.

Còn các Phật tự lớn của Tây Nhược Thần Châu, truyền thừa này đều là Phật tông vô lượng lưu truyền ba hạng đầu từ thời kỳ Tiên Minh.

Thời gian đúng là thuốc chữa lành tốt nhất, nếu là Tinh Cổ tộc bình thường, bọn họ có lẽ còn không hận như vậy, nhưng năm đó hành động của Tinh Ngũ, tất cả khoản nợ máu đều được viết trên sử sách, bọn họ khi còn nhỏ ai không thật tâm thực lòng khóc lóc vì đoạn lịch sử đáng khóc kia chứ?

Lúc này, mỗi một Thánh vực cường giả đều tản ra ý chí chiến đấu cao ngất, ma quyền ma chưởng chuẩn bị tiến hành 【Đồ thần chi chiến】.

“Cái gì? Thánh vực cường giả?!” Tinh Ngũ nhìn thấy đám người này, rốt cục lại khiếp sợ, “Các ngươi làm thế nào đuổi theo được?”

Hắn rõ ràng đã sớm vứt bỏ bọn họ mới đúng!

“Đừng nhiều lời vô nghĩa với nhân vật phản diện, thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn.” Thủy Thiên Thần Hoàng lúc này đã kích động tới hỏng mất, hai mắt tỏa sáng hò hét dẫn đầu tiến công.

Mà con Tai Biến Thú "điên cuồng" kia, dưới sự nổi giận cùng cừu hận dường như còn mang theo một tia lý trí, cư nhiên không có khác biệt công kích, ngược lại còn cùng một đám Thủy Thiên Thần Hoàng phối hợp xinh đẹp, tiến hành vây quét Tinh Ngũ.

Điểm này quả thực có chút khác thường, cũng căn bản không phù hợp cách làm việc của tai biến thú bình thường. Nhưng lúc này, lại không có ai rảnh rỗi nghĩ những thứ này.

Bởi vì cùng với sự xuất hiện của Huyền Thanh Thần Chu, số năm Cấm Khu đã bắt đầu đối với các Thánh vực cường giả tiến hành pháo kích năng lượng.

Mà lúc này, Huyền Thanh Thần Chu cũng phóng ra năng lượng Thuẫn màu xanh, không ngừng chọi cứng pháo năng lượng giảm bớt áp lực cho chúng cường giả.

Dưới sự áp chế của chiến thuật bầy sói và con Tai biến thú này, thực lực mạnh mẽ của Tinh Ngũ bị đánh liên tục bại lui, thân chiến giáp cấp lãnh tụ kia cũng không ngừng tổn hại, kể cả thần hồn của hắn cũng đang không ngừng tiêu hao và bị thương.

Mà làm cho Tinh Ngũ bất đắc dĩ nhất chính là hắn không có cách nào đào tẩu!

Nơi này chính là khu vực cấm địa số 5 của hắn, một khi hắn đào tẩu, trước không nói đến mình lưu lạc trong Vô Tận Thiên Uyên sẽ như thế nào, chỉ riêng cấm khu này cũng tuyệt đối không ngăn được những Thánh vực cường giả này, đến lúc đó, cả chi tộc nhân đều sẽ toàn quân bị diệt.

Mà trong quá trình này, Vương Thủ Triết vẫn luôn điều khiển điều khiển từ xa trong Huyền Thanh Thần Chu.

Mắt thấy Tinh Ngũ liên tiếp bị thương, phảng phất như đã không còn đường sống, lúc này hắn mới thông qua Huyền Thanh Thần Chu đưa tin cho Tinh Ngũ, mở đàm phán.

"Tinh Ngũ lãnh tụ, ta là Thần Võ Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết, tuy rằng giữa chúng ta có mâu thuẫn chủng tộc, nhưng căn cứ vào sự thật Lệnh Tinh Phỉ Phỉ chính là con dâu Vương thị ta, chúng ta có thể nói một chút không?"

Tinh Ngũ nói thế nào cũng là một vị cường giả cấp mười chín, dưới điều kiện tiên quyết thiếu hụt chiến lực cao cấp ở Thánh Vực, Vương Thủ Triết cũng là tính toán có thể lôi kéo Tinh Ngũ hay không.

Đương nhiên, hắn cũng biết hy vọng không lớn, dù sao từ đủ loại dấu hiệu phán đoán Tinh Ngũ là một người có thể hy sinh nữ nhi vì chủng tộc.

Hơn nữa, huyết hải thâm cừu vắt ngang giữa Tinh Ngũ cùng Thánh vực nhân tộc cũng không phải là nói dối.

Hắn muốn đem dự định này nói ra, người khác không nói, hơn phân nửa Thủy Thiên Thần Hoàng muốn sốt ruột với hắn.

"Có thể!"

Đủ loại kế hoạch của Tinh Ngũ mặc dù điên cuồng, nhưng từ ý nào đó mà nói hắn đích thật là một vị lãnh tụ xuất sắc, lấy tộc nhân làm trọng, còn có được cái nhìn đại cục.

"Tộc nhân của quý tộc, Thánh Vực chúng ta có thể tiếp nhận toàn bộ, nhưng căn cứ vào chuẩn tắc cơ bản của Thiên Đạo Luân Hồi, bọn họ nhất định phải thông qua Luân Hồi Trường Hà tẩy lễ, cùng với Luân Hồi Thị Quan Vương Thần Luân của Thánh Vực chúng ta kiểm tra kết cấu Luân Hồi mới có thể luân hồi chuyển thế." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Về điểm này, ngươi thấy thế nào?"

"Ta không tán thành!" Thanh âm của Tinh Ngũ lãnh đạm, trong giọng nói mang theo nộ khí đè nén: "Dựa theo đề nghị của ngươi, chúng ta căn bản không cần nghiên cứu Định Hướng Luân Hồi thuật, trực tiếp mặc cho Luân Hồi Trường Hà xử trí là được."

"Dẫu sao cũng tốt hơn luân hồi tự nhiên rất nhiều, mỗi một người chuyển thế Luân Hồi đều có dấu vết để lần theo, cũng có thể tiếp nhận giáo dục tốt nhất. Huống chi, lãnh tụ Tinh Ngũ ngài còn có lựa chọn nào khác không?" Vương Thủ Triết tâm tình ổn định, giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh.

Tinh Ngũ trầm mặc.

Qua một hồi lâu, hắn mới sâu kín nói: "Ta còn có một lựa chọn khác."

Nói xong, Tinh Ngũ đột nhiên xé mở không gian, trong nháy mắt tiếp theo liền thuấn di đến bên trong chủ thế giới.

Chiến giáp lãnh tụ tàn phá tróc ra, thần hồn không chịu nổi lập tức chui ra.

Linh hồn cấp mười chín mạnh mẽ, trong khoảnh khắc đã dẫn tới Thiên Đạo pháp tắc "nhìn chăm chú", có kiếp vân bắt đầu nổi lên chung quanh hắn, từng đạo lôi quang đã bắt đầu như ẩn như hiện.

Nhưng mà.

Còn chưa chờ lôi kiếp thành hình, hắn đã chủ động nhào về phía Luân Hồi Trường Hà ôm ấp.

Lúc này, mắt thấy tình huống không đúng Vương Thủ Triết cũng mang theo mọi người xé rách không gian truy kích.

Nhìn thấy một màn này, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh ung dung của hắn cũng hơi có vài phần kinh ngạc.

Tinh Ngũ là… đợi đã, chẳng lẽ hắn định thi triển kỳ chiêu?

Không sai.

Thần hồn Tinh Ngũ chui vào Luân Hồi Trường Hà lăn một vòng, vậy mà cuốn lấy rất nhiều thần hồn hoặc chân linh tộc nhân Tinh Cổ Tộc tiến vào trong Luân Hồi Trường Hà, trong đó bao gồm đám người Tinh Thập Tam, sau đó trực tiếp giết trở về.

Không sai.

Hắn trực tiếp mang theo những thần hồn và Chân Linh kia thuận theo chùm sáng giết trở về, cứng rắn gánh lấy sự quấy nhiễu của Luân Hồi Trường Hà, ý đồ phá tan cửa ải của Vương Thần Luân, cưỡng ép trợ giúp tộc nhân ưu tiên trọng sinh!

Vương Thủ Triết chỉ trong phút chốc đã hiểu được quyết định của Tinh Ngũ.

Sau khi Tinh Ngũ chuẩn bị giúp tộc nhân dưới trướng đầu thai luân hồi, mình sẽ đầu thai vào bụng con dâu trưởng phụ Linh Lung công chúa Vương thị, trở thành đích trưởng mạch của Vương thị!

Hơn nữa hắn hơn phân nửa đã chuẩn bị rửa sạch trí nhớ của mình, nếu không, Vương thị tuyệt đối sẽ không thừa nhận một Tinh Ngũ mang theo ký ức trở thành người thừa kế quan trọng của gia tộc.

"Người này, thật đúng là hung ác!" Thủy Thiên Thần Hoàng cũng thổi râu trừng mắt, lão đại không hài lòng nói thầm: "Vì tộc nhân, hắn lại không tiếc trở thành con trai của tiểu bối Vương Hựu Nhạc này. Hừ!!!!"

Thủy Thiên Thần Hoàng đối mặt với cảnh tượng này rất bất mãn.

Kỳ thật, khi tuổi thọ của hắn lần lượt tới cực hạn, hắn cũng đã cân nhắc qua vô số lần có nên mời Vương Thần Luân giúp hắn mở cửa sau hay không.

Chỉ là, hắn cũng đang suy nghĩ xem đầu thai cho ai mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng tính đi tính lại, hắn lại phát hiện phu phụ Vương Hựu Nhạc là lựa chọn tốt nhất, một người là huyết mạch Thủy Long, một người là Tiên Đế trọng sinh, có thể làm cho Hiên Viên Thủy thiên hạ của hắn khởi bước cực cao!

Chẳng qua là, hắn từ đầu đến cuối chưa từng chân chính hao hết thọ nguyên, thứ hai, chuyển thế làm tiểu bối làm nhi tử chung quy có chút xấu hổ, hắn quả thực là có chút kéo không nổi cái mặt này.

Nhưng không ngờ, Tinh Ngũ lại quyết đoán trước hắn một bước, hoàn toàn không chào hỏi mà trực tiếp tiến vào Luân Hồi Trường Hà, điều này làm cho Thủy Thiên Thần Hoàng không khỏi có loại cảm giác bị đầu trâu.

…

Chương 25: Hệ thống nghịch tập! Chân mệnh chi tôn giá lâm.

…

Bất quá, cho dù Tinh Ngũ quyết định thật nhanh, cục diện cũng không lạc quan.

Giờ phút này, hắn thiếu đi chiến giáp lãnh tụ tinh cổ, còn có thể dựa vào liền chỉ còn lại có một thân linh hồn thập cửu giai bị thương không nhẹ này rồi, nhưng mà phía trước có Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân che khuất bầu trời ngăn cản, phía sau có Luân Hồi Trường Hà công kích tẩy rửa như sóng biển, áp lực hắn gặp phải trực tiếp tăng lên gấp bội.

Thậm chí, bên ngoài Luân Hồi Thiên Hà, lờ mờ còn có kiếp vân màu tím nồng đậm đang sinh ra, rất có tính phòng bị linh hồn của Tinh Ngũ.

Nhìn điệu bộ này, nếu hắn tiếp nhận cọ rửa trong sông dài còn đỡ, một khi dám bước ra sông dài, sẽ lập tức gặp phải cuồng lôi màu tím oanh tạc!

Cũng may Tinh Cổ tộc thập cửu giai chính là linh hồn phi thăng, thuần túy lấy cường độ linh hồn thần niệm mà nói, so với Tiên Đế cùng Chí Tôn đều mạnh hơn một bậc, lúc này mới có thể ở dưới tình huống gian nan như thế vẫn có được lực liều mạng.

Giờ phút này Tinh Ngũ dĩ nhiên đã chuẩn bị tâm lý liều mạng. Hôm nay, vô luận như thế nào, hắn cũng phải thay các thuộc hạ mở ra một cái thông đạo chuyển thế!

Hắn cơ hồ là không tiếc bất cứ giá nào, dùng phương thức thiêu đốt Linh hồn lực bạo phát ra lực lượng khủng bố không gì sánh kịp.

Linh hồn lực mênh mông mênh mông hóa thành một vòi rồng khổng lồ, bao lấy vô số Chân Linh Hồn Phách gào thét mà xuống, bay thẳng về phía Vương Thần Luân.

Tư thái đó, được ăn cả ngã về không, không hiểu sao lại thể hiện ra vài phần bi tráng.

Thấy thế, Luân Hồi Chi Thụ Vương Thần Luân cũng rùng mình, toàn bộ cành lá giãn ra, trong nháy mắt bộc phát ra toàn bộ lực lượng.

Luân Hồi chi lực huyền diệu không gì sánh được hóa thành bình chướng kiên cố, ngạnh sinh chặn lại trùng kích thế như vạn quân của Tinh Ngũ.

"Có Vương Thần Luân ta ở đây, ngươi đừng mơ mạnh mẽ xông cửa!"

Vương Thần Luân cắn răng khàn giọng rống giận.

Đến lúc này, đã đến thời khắc mấu chốt quyết định thắng bại, hắn không dám giữ lại chút nào, cơ hồ dùng tư thái liều mạng điên cuồng nghiền ép mỗi một phần lực lượng trong cơ thể mình.

Nhưng mà, hắn đối mặt chính là một vị mười chín giai cường giả thiêu đốt Linh hồn chi lực bộc phát ra toàn bộ lực lượng, dù là có Thiên Đạo gia tăng cùng ưu thế sân nhà, hắn cũng như cũ chỉ là cây thánh thụ mười sáu giai mà thôi, thực lực chênh lệch quá lớn.

Thế công của Tinh Ngũ giống như thủy triều, từng đợt nối tiếp từng đợt, giống như vô cùng vô tận, Vương Thần Luân chặn lại từng đợt từng đợt, lực lượng bản thân cũng là dùng một loại tốc độ điên cuồng tiêu hao.

Theo thời gian trôi qua, rốt cuộc hắn vẫn có chút hậu lực không đủ.

Rốt cuộc.

Dưới một lần linh hồn chi lực như thủy triều trùng kích, vách ngăn Luân Hồi chi lực kiên cố bị xé ra một lỗ hổng.

Mắt thấy thế cục nguy cấp, hết lần này tới lần khác lại là " ốc dột trời lại gặp mưa rào".

Con tai biến thú giết đỏ mắt kia mắt thấy Tinh Ngũ rút đi chiến giáp xông vào Luân Hồi Trường Hà, đúng là theo sát giết tới, ý đồ xông vào trong Luân Hồi Trường Hà tàn phá bừa bãi.

Một khi bị nó thành công đột nhập, tất sẽ tạo thành hậu quả mang tính chất tai nạn không thể vãn hồi.

Điều này chắc chắn không phù hợp với lợi ích mà Vương Thủ Triết mong muốn.

Mục tiêu của Thủ Triết rất rõ ràng, đó chính là đã vì Thánh vực mà "Dẫn tiến nhân tài", lại muốn đem linh hồn lạc ấn của những tộc nhân Tinh Cổ Tộc kia tận khả năng rửa sạch sẽ, để cho bọn họ hoàn toàn dung nhập vào trong hệ thống Thánh Vực.

Cục diện như thế, tự nhiên không thể gọi tai biến thú đối với linh hồn Tinh Cổ Tộc hành hạ đến chết.

Vương Thủ Triết quyết định thật nhanh, lập tức để Thủy Thiên Thần Hoàng dẫn đội ngăn cản tai biến thú, cũng hấp dẫn sự chú ý của tai biến thú, dẫn nó ra xa.

Thủy Thiên Thần Hoàng nhận được mệnh lệnh cũng tức giận đến chửi má nó.

Vương Thủ Triết ngươi đúng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, tai biến thú cho dù bị thương nặng hơn nữa, đó cũng là tồn tại cấp mười chín, nào có dễ dàng kiềm chế như vậy?

Bất quá mắng thì mắng, Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn thành thành thật thật dẫn người đi ngăn cản khiêu khích, chỉ là tai biến thú tựa hồ không thèm để ý tới hắn, vẫn tiếp tục cưỡng ép đột phá về phía Tinh Ngũ.

Thủy Thiên Thần Hoàng bị ép bất đắc dĩ, đành phải sử xuất đại chiêu.

Hắn đột nhiên cất cao giọng: "Cơ Đạo Nhất, ngươi còn nhớ học tỷ Khương Tiên Vận mà ngươi ái mộ không?"

"Grào!"

Toàn thân Tai Biến Thú cứng đờ, trong con ngươi to lớn hiện lên một vòng thần sắc khó hiểu, dường như có phản ứng.

"Không sai, cũng chính là bởi vì Hiên Viên Thủy Thiên ta âm thầm gây khó dễ cho ngươi, châm ngòi ly gián, giội nước bẩn cho ngươi, ngày qua ngày, ngày qua năm khác, âm thầm mỉa mai chửi bới ngươi!"

"Cuối cùng, mới khiến cho Khương học tỷ sinh lòng chán ghét ngươi, lại ném nó vào lòng ta!!"

Vừa dứt lời, trong đôi mắt đục ngầu của Tai Biến Thú bỗng nhiên xẹt qua một vòng lệ khí, lập tức lửa giận ngập trời bốc cháy lên hừng hực.

“Ngao ngao ngao!”

Uy thế cuồng bạo bỗng nhiên bộc phát từ trên người biến thú thiên tai, sát cơ khủng bố phô thiên cái địa lan tràn ra, bao phủ về phía Thủy Thiên Thần Hoàng.

Vô cùng rõ ràng, Cơ Đạo Nhất chưa bao giờ nghĩ tới chuyện học tỷ từ bỏ hắn mà đầu nhập vào trong ngực Hiên Viên Thủy Thiên.

Trong trí nhớ lờ mờ của hắn, tựa hồ còn nhớ rõ lúc mình vô cùng đau lòng, lại không thể không chúc phúc tình cảm của Khương Tiên Vận học tỷ và Hiên Viên Thủy Thiên.

Hơn nữa, chính hắn còn vô cùng áy náy, cảm giác là bởi vì mình quá chuyên chú vào tu luyện và sự nghiệp, vắng vẻ Khương Tiên Vận, mới khiến nàng nản lòng thoái chí từ bỏ tình cảm.

Cho đến giờ phút này, cố hữu nhận thức bị một lần hành động lật đổ, hắn nào còn có thể khống chế được cảm xúc?

Vương Thủ Triết ở phía xa nghe được lời nói của Thủy Thiên Thần Hoàng cũng toát mồ hôi lạnh.

Thủy Thiên bệ hạ và Cơ Đạo đều xuất thân từ tông môn mạnh nhất thời kỳ Tiên Minh 【Vô Cực Đạo Tông】, điểm này tất cả mọi người đều rõ ràng, ai có thể nghĩ tới giữa hai người còn có chuyện cũ như vậy?

Hơn nữa, Thủy Thiên Thần Hoàng làm ra những chuyện xấu xa gì vậy?

Phải biết rằng, Cơ Đạo Nhất người ta coi hắn như huynh đệ, đảm nhiệm Minh chủ Tiên Minh, còn chia quyền lực tông môn cho Thủy Thiên Bệ Hạ…

Hôm nay bọn họ biết những chuyện này, thật sự sẽ không bị giết người diệt khẩu sao?

Vương Thủ Triết không nhịn được âm thầm khinh bỉ Thủy Thiên Thần Hoàng trong lòng.

Lão già hợm hẹm này lúc còn trẻ thật không phải thứ tốt.

Bất quá, Thủy Thiên Thần Hoàng bất chấp thù hận như thế, đích xác có chút hiệu quả. Trải qua câu nói này của hắn, cừu hận tai biến thú đã triệt triệt triệt để chuyển dời đến trên người Thủy Thiên Thần Hoàng.

Mà Thủy Thiên Thần Hoàng tựa hồ sợ cừu hận không đủ giá trị, vẫn tiếp tục kéo cừu hận: "Bất quá, có một điểm Cơ Đạo ngươi yên tâm, Tiên Vận sinh cùng ta sinh hoạt rất tốt. Chúng ta sinh hạ con nối dõi đời sau, còn kéo dài bản hoàng khai sáng Đông Hà thần triều. Đương nhiên, hết thảy đều là công lao của ngươi… Là ngươi hi sinh bản thân, dẫn tới tai biến thú, phát động Khoáng Cổ đại kiếp nhằm vào Tinh Cổ tộc…"

"Rống!!!"

Tai biến thú vốn đã thập phần hỗn loạn thần trí triệt để bị phẫn nộ chiếm lĩnh, thân thú nhảy chồm lên, gầm thét giết về phía Thủy Thiên Thần Hoàng.

Tốc độ kia, quả thực so với thuấn di còn nhanh hơn!

"Con mẹ nó!!"

Thủy Thiên Thần Hoàng sợ hết hồn, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Cho dù hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý khi tai biến thú nổi giận bạo phát, nhưng lúc này vẫn có chút bị tốc độ của nó hù dọa, vừa chạy trốn điên cuồng, vừa vội vàng nhờ mọi người hỗ trợ ngăn cản biến thú gây tai họa, lúc này mới miễn cưỡng không bị tai biến thú đuổi kịp đánh chết, cũng thuận lợi dẫn được tai biến thú đi.

Mà ngay khi tai biến thú bị dẫn đi, bên kia, Vương Thủ Triết cũng phân ra một bộ phận đại lão cấp Đạo Chủ, bắt đầu hỗ trợ Vương Thần Luân ngăn cản Ngũ Hiệp Chúng.

Từ trên nguyên tắc mà nói, Luân Hồi Trường Hà phản đối hết thảy tồn tại can thiệp luân hồi vận chuyển.

Cũng chỉ có Luân Hồi Chi Thụ, bản thân tu chính là Luân Hồi Thiên Đạo Pháp Tắc, lực lượng đồng căn đồng nguyên, trong nhận thức của Luân Hồi Thiên Đạo thuộc về "người" của mình, mới có thể miễn cưỡng bước chân vào một bộ phận.

Trước kia tài có đạo cường hành can thiệp luân hồi thiên đạo, chính là bị phản phệ trí mạng, nếu không có Vương Thủ Triết hỗ trợ trị liệu, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ thê thảm mà chết.

Đương nhiên, thực lực cường giả cấp Đạo Chủ tất nhiên không phải năm đó bất quá thực lực Thánh Tôn tài hữu đạo có thể so sánh, nhưng cho dù là cường giả cấp Đạo Chủ dùng thần niệm ra tay ngăn cản Tinh Ngũ, cũng vẫn không thể tránh khỏi sẽ dẫn tới tính tình nóng nảy của Luân Hồi Trường Hà.

Dưới lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc cường đại cắn trả, Thiên Diễn đạo chủ vẻn vẹn chỉ cầm cự hơn mười hơi thở công phu, liền không chịu nổi lui về hai đường: "Không được, ta không được. Thương Bình Thần Hoàng, đến lượt ngươi."

Có thể chống đỡ được Luân Hồi Pháp Tắc phản phệ hơn mười hơi thở mà không bị thương, Thiên Diễn Đạo Chủ đã đủ để kiêu ngạo. Cho dù có kiên trì thì đương nhiên cũng có thể kiên trì, chỉ là như vậy sẽ dễ dàng tổn thương tới căn cơ thần hồn.

Theo Thiên Diễn đạo chủ thoái cư hai tuyến, Thương Bình Thần Hoàng lập tức bổ vị, tiếp tục ngăn cản Tinh Ngũ, đồng thời cũng cứng rắn chống lại một đợt phản phệ.

Một đám đạo chủ cứ như vậy ngươi ngưng ta lên đài, hết đợt này đến đợt khác chơi tiếp sức, ngược lại miễn cưỡng cũng có thể duy trì được cục diện.

Kế tiếp, chính là xem ai không chịu nổi trước.

"Vương Thủ Triết, Tinh Ngũ kia là người điên, hắn có thể không ngại bị Luân Hồi Trường Hà quét đến hồn phi phách tán chỉ còn chân linh, nhưng mạng chúng ta còn dài, không ngờ cứ như vậy chuyển thế trùng sinh."

Hiếm khi ra ngoài cứu vớt thế giới Thương Bình Thần Hoàng vừa mới ngăn cản đợt thứ hai, đã cảm thấy cố hết sức và gian nan, nhịn không được phàn nàn với Vương Thủ Triết: "Ngươi là tổng chỉ huy kế hoạch này, ngươi mau nghĩ cách đi, chớ để bản hoàng thất vọng."

Tất nhiên Vương Thủ Triết đã chuẩn bị mấy lá bài tẩy trong tay, nhưng đa số đều là át chủ bài có tính uy hiếp, tính phá

hoại rất mạnh, một khi thi triển ra, phải chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận hậu quả không hoàn mỹ.

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói với Vương An Nghiệp bên cạnh: “An Nghiệp, ngươi nghĩ cách giải quyết khốn cảnh đi.”

Vương An Nghiệp ngơ ngác.

Ta còn có thể có biện pháp gì chứ?

Chẳng lẽ thi triển kiếm trận đi gọt tinh ngũ sao?

Chỉ với kiếm trận này của hắn, đối phó với Thánh Tôn còn tạm được, đối đầu với Tinh Ngũ của Đạo Chủ Đô Miểu, đó không phải là tặng đồ ăn hay sao?

Thái gia gia, ngài không thể luôn tin tưởng huyền học các loại vận khí đó, tuy Vương An Nghiệp ta có vài phần vận khí, nhưng cũng không xoay chuyển được đại cục như thế đi?

Nhưng trong lòng thì thầm thì thầm, Vương An Nghiệp vẫn nghe lời thử một lần.

Hắn suy nghĩ một chút, liền từ trong Tức Nhưỡng Trọc gọi Vương Bảo Phúc ra, dặn dò hắn vài câu. Vương Bảo Phúc liền lập tức ngầm hiểu, nhảy vào phía dưới Định Hồi Nghi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Vương Bảo Phúc sớm đã không còn là tiểu thiếu niên mập mạp trắng trẻo như năm đó nữa, mà đã lớn lên thành một tiểu thanh niên cao ngất, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa tràn đầy phúc khí, còn có cánh tay bắp chân mũm mĩm không thay đổi chút nào, toàn bộ tỷ lệ nhất đẳng đều phóng đại.

Mà thực lực của hắn trong mấy năm nay cũng nhanh chóng tăng trưởng, mặc dù không có nhiều phúc lợi cùng với bổn nguyên lực sinh mệnh của Vương Thủ Triết như Vương Thủ Triết cộng lại, nhưng dưới sự bồi dưỡng của rất nhiều tài nguyên, cùng với tốc độ tăng lên của khí vận chi lực của Vương An Nghiệp cũng nhanh chóng, hiện giờ đã đạt tới cấp mười bốn.

Khí vận chi thụ cấp mười bốn, chiến đấu chính diện có lẽ không được, nhưng ở phương diện tạo nghệ khí vận chi đạo, lại đã thập phần cường đại.

Ít nhất, trong thế giới nhân loại không chuyên tu khí vận chi đạo, đại khái cũng không có ai có thể am hiểu hơn hắn.

Sau khi đến hướng định hướng Luân Hồi Nghi, Vương Bảo Phúc lập tức biến thành nguyên hình.

Tiên thực khổng lồ từ mặt đất mọc lên, thân cây thon dài cao ngất cắm thẳng bầu trời, mặc dù không nguy nga tráng lệ như Luân Hồi Thụ, nhưng cũng có khí chất đặc biệt của bản thân.

Khác với Vương Ly Tiên một cây thành rừng, nguyên hình của Vương Bảo Phúc càng giống như một cây dương liễu, cành cây mềm dẻo, phiến lá thon dài, từ xa nhìn lại, ngàn vạn nhánh cây từ trên trời buông xuống, tựa như ngàn vạn dây lụa, theo gió chập chờn, đẹp không sao tả xiết.

Khí tức tiên thực bàng bạc tràn ngập ra, bao phủ toàn bộ vòng định hướng Luân Hồi Nghi.

Theo nhánh cây rũ xuống, từng tia từng sợi khí vận màu đỏ mắt thường không thể nhận ra tán rơi vào trong những căn phòng đó.

Những khí vận vô hình vô chất này, nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại cực kỳ huyền diệu, chính là tồn tại khó có thể phỏng đoán nhất trong vũ trụ này.

Có những số mệnh này gia trì, may mắn cán cân sẽ nghiêng về "cha mẹ" trong nghi thức Luân Hồi, một ít tình huống bất lợi đối với bọn họ, sẽ trong lúc bất tri bất giác bị loại trừ.

Đây cũng là lựa chọn mà Vương An Nghiệp đưa ra sau khi suy nghĩ.

Hiện tại tình huống này, khí vận chi thụ đẳng cấp không đủ, lực lượng có hạn, thay vì gia trì khí vận lên những đạo chủ kia, còn không bằng gia trì lên những "cha mẹ" này.

Dù sao, kế hoạch lần này thành công hay không xét đến cùng vẫn còn rơi vào hai chữ "đầu thai", chỉ cần cửa ải đầu thai này nắm chắc, những thứ khác đều là thứ yếu.

Mà ngay khi Khí Vận Chi Thụ hiện ra nguyên hình, Vương An Nghiệp cũng phi thân rơi xuống tán cây của Vương Bảo Phúc.

Hắn cũng không trực tiếp tham dự đối kháng với Tinh Ngũ, mà là chắp hai tay sau lưng, nghĩa chính ngôn từ mà nói ra lời nói đường hoàng của Tinh Ngũ: "Tinh Ngũ, ta khuyên ngươi nên sớm bỏ đi ý niệm không thực tế trong đầu, quay đầu là bờ. Kế hoạch của ngươi là không thể nào thực hiện được đấy, thành thành thật thật để cho các tộc nhân tiếp nhận kiểm nghiệm mới là chính đạo."

Sau khi nói xong, Vương An Nghiệp bay trở về bên cạnh Vương Thủ Triết, dáng vẻ như "ta đã cố hết sức".

Thiên Diễn đạo chủ đang tiếp nhận Thương Bình Thần Hoàng tiến hành một vòng hiệp trợ chống cự, da mặt run lên, suýt nữa không phun ra một ngụm máu.

Cái này gọi là nghĩ cách a?

Khí vận của Vương An Nghiệp quả thực không tệ, nhưng hắn cho rằng hắn là ai? Tùy tiện nói mấy câu, chẳng lẽ còn nói theo hiệu quả sao?

Các đại lão cấp Đạo Chủ khác cũng đều im lặng.

Bỏ đi! Vốn dĩ đám đạo chủ như bọn họ còn không giải quyết được chuyện này, giao cho một tiểu bối Chân Tiên cảnh nghĩ biện pháp thì hơi thái quá, cũng không thể trông cậy vào hắn thật sự vừa ra tay đã xoay chuyển càn khôn được. Là bọn họ suy nghĩ nhiều.

Được rồi, lần này mọi người liều mạng!

Nhiều nhất chỉ là liều mạng thần hồn gặp phản phệ bị thương mà thôi, nhìn tàn hồn của Tinh Ngũ kia, cũng không giống như là có thể kiên trì quá lâu.

Nhất là Thương Bình Thần Hoàng, ông ta đã ngầm hạ quyết định, đợi thần hồn của ông ta bị thương, liền dựa vào chủ trạch Vương thị, ăn của Vương thị ông ta uống Vương thị, yêu cầu lượng lớn Minh Hồn Trà và các loại tài nguyên bổ trợ quý giá.

Cuối cùng, hắn còn muốn bắt Vương Thủ Triết đi Lạc Kinh làm thủ phụ nội các, giúp hắn thống trị Thần triều.

Mà ngay tại thời điểm đấu sức hai bên tiến vào giai đoạn giằng co.

Bên này bọn họ gây ra động tĩnh cực lớn như thế, rốt cuộc cũng thu hút sự chú ý của những Chân Linh cường đại khác trong Luân Hồi Trường Hà.

Trong bất tri bất giác, liền lục tục ngo ngoe có Chân Linh từ đằng xa phiêu đãng tới, phảng phất nhạy cảm ngửi được cái gì cơ duyên.

Những Chân Linh này, không biết ở trong Luân Hồi Trường Hà tẩy lễ bao lâu, cũng không biết là từ đâu tới.

Thậm chí, có cực nhiều Chân Linh, cường độ cũng không kém hơn bao nhiêu so với đạo lúc trước của Võ Nhạc Tiên Đế.

Chỉ là những Chân Linh cổ xưa này bởi vì ở trong Luân Hồi Trường Hà bị cọ rửa quá lâu, linh hồn đã sớm hoàn toàn bị lột ra, ngay cả ý thức cũng đã ngơ ngơ ngác ngác, chỉ để lại Bất Diệt Chân Linh hạch tâm nhất, dựa vào bản năng hành động.

Mà những Chân Linh này thật lâu không có tiến vào Luân Hồi Đầu Thai, tự nhiên mỗi một người đều không phải là loại lương thiện gì, thậm chí không thiếu hạng người cùng hung cực ác khi còn sống, Luân Hồi Trường Hà không thể không cọ rửa chúng lâu dài, miễn cho mang theo ký ức chuyển thế sau đó tiếp tục làm hại nhân gian.

Mà trong rất nhiều Chân Linh cường đại bị hấp dẫn tới kia, lại xen lẫn một dị loại.

Khí tức của nó thập phần yếu đuối, xen lẫn trong đám Chân Linh cường đại, giống như một con đom đóm đang đứng trong bóng đêm tô điểm cho tinh hoả, lúc sáng lúc tối, rất không bắt mắt.

Nhưng nó lại có chút cơ trí, âm thầm sờ sờ núp ở sau khi rất nhiều Chân Linh, còn không ngừng thay đổi vị trí, để cầu không khiến cho người bên ngoài chú ý.

Ngay tại dưới trạng thái người bên ngoài nhìn không thấy cũng không nghe được, chỗ sâu đạo chân linh đặc biệt kia, có một đạo thanh âm tựa hồ đang “Lẩm bẩm” : “Hơn một ngàn Chân Linh đồng thời cướp lấy Luân Hồi Đầu thai, tràng diện này, sao mà đồ sộ! Hệ thống, ngươi biết xảy ra chuyện gì không?”

Tiếng nói vừa dứt, một đạo thanh âm máy móc vang lên ở chỗ trung tâm đạo Chân Linh: "Kí chủ xin chú ý, linh hồn cấp mười chín kia muốn chuyển thế trọng sinh, hơn nữa những Chân Linh cường đại cổ xưa kia nhìn chằm chằm, nhất định là xuất hiện cha mẹ chuyển thế tốt nhất. Trữ năng của hệ thống đã không còn nhiều lắm, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội nghịch tập này."

"Nghịch tập?" Chân Linh kia nhịn không được mà nói, "Lần trước ngươi nói cho ta biết, ngươi là hệ thống nghịch tập mạnh nhất từ tuyên cổ, có thể giúp ta từ một sợi điểu ti, thành công nghịch tập đến đỉnh cao nhân sinh! Kết quả thì sao? Ngươi lại nói cho ta biết phải ở bên phú bà, ăn cơm nhuyễn, cơm mềm càng thơm, ta sẽ trở nên càng mạnh…"

"Kí chủ, hệ thống nghịch tập, sẽ căn cứ vào thế giới của kí chủ, cùng với tình huống trước mắt, diễn hóa ra tuyến đường nghịch tập trưởng thành tốt nhất." Thanh âm máy móc phản bác: "Ở trong thế giới nguyên bản của ngươi, linh khí cạn kiệt, tài nguyên tu luyện thiếu thốn đến cực hạn, hơn nữa thiên đạo cực kỳ hỗn loạn, cái gì nam biến nữ, nữ biến nam, ngay cả giới tính cũng có tám mươi tám loại… Không, về sau còn tăng đến một trăm mười hai loại!"

"Đó là những quốc gia khác não tàn, liên quan gì đến ta chứ?" Chân Linh kia tức giận, "Ngươi chính là một tên lừa đảo."

"Tóm lại, thế giới kia của ngươi quá yếu, cũng quá loạn rồi, vốn hệ thống chỉ có thể căn cứ tình huống thực tế mà quy hoạch ra một giải thích ưu tú nhất, cũng chính là 【cơm mềm nghịch tập hệ thống】! Chỉ cần ngươi kiên trì bền bỉ ăn cơm mềm, không quên cơm mềm ăn mềm của Sơ Tâm, cơm mềm ăn càng thơm, bổn hệ thống liền có thể không ngừng đánh cắp thiên đạo chi lực giúp ngươi cường đại." Thanh âm của máy móc không phục mà cãi: "Liền nói ngươi trở nên không thay đổi thế nào đúng không? Ngươi có trở thành cường giả cấp độ SS đi."

"Ách… Mạnh lên, cũng trở thành cường giả cấp độ SS!" Chân Linh kia hữu khí vô lực trả lời một câu, lập tức nhịn không được trách móc: "Nhưng thực lực cấp SS cũng quá yếu, ta ngay cả một phát đạn hạt nhân cũng không kháng trụ được,

liền hóa thành tro bụi. Chị dâu mỹ nữ mỹ nữ vượt nước ta, chị em giai cấp sử thi của ta, dì dì tổng thống mỹ nữ băng sơn của ta, em gái siêu năng cấp cấp độ của ta… Ta muốn trở về, ta muốn cứu các nàng…”

“Không có vấn đề, hiện tại cơ hội của chúng ta đã tới.” Ngữ khí âm thanh máy móc trở nên đầu độc, “Chỉ cần ngươi một lần nữa chuyển thế đầu thai, đầu thai tốt, chúng ta khởi bước sẽ cao hơn! Chờ ngươi tu luyện tới thập cửu giai, liền có cơ hội trở về cứu các tỷ tỷ muội muội của ngươi!”

“Đợi một chút, cấp mười chín là cấp gì? So với cấp SS cao bao nhiêu?” Chân Linh có chút hồ nghi: “Có thể chống đạn hạt nhân hay không?”

“Ách… Nói như vậy, trong thế giới kia của ngươi, là cường giả cấp S ở bên cạnh thần bí, cấp S chính là cấp 6…cấp SS, tương đương với cường giả cấp 7, theo hệ thống ngầm quan sát, bọn cường giả cấp bảy xưng là tu sĩ Tử Phủ cảnh.” Thanh âm máy móc mơ hồ có vài phần phấn khởi: “Thật sự là vũ trụ vĩ đại, đây là một thế giới có khả năng vô hạn.”

“Thì ra ta đã từng là “cường giả thất giai”, tu sĩ Tử Phủ cảnh…” Chân Linh kia im lặng một hồi, nhất thời cảm nhận được chênh lệch cực lớn với thập cửu giai!

Phải biết rằng, trong thế giới của hắn, cường giả thất giai như hắn đã là đệ nhất thế giới.

“Chờ một chút!” Đạo Chân Linh kia tựa hồ phục hồi tinh thần lại, “Thời gian không thích hợp, cho dù ta có thể tu luyện đến thập cửu giai, cũng không biết là ngày tháng năm nào, chờ ta trở về, các a di tỷ tỷ muội muội kia chẳng phải là toàn bộ đều không có sao!”

“Thế giới khác nhau, có lẽ sẽ có thời gian và tốc độ khác nhau. Bất kể thân ở trong loại nghịch cảnh nào, chỉ cần còn chưa tới một bước cuối cùng, ngươi nhất định không thể buông tha hi vọng. Không thử một lần, làm sao ngươi biết không cứu được chứ?” Thanh âm kiểu máy tiếp tục mê hoặc nói, “Chúng ta phải một đường nghịch tập, cứu vớt đám phiếu ăn cơm của ngươi!”

“Tốt, vì những tỷ tỷ muội muội muội của ta, vậy liều mạng thôi!” Chân Linh kia tựa hồ cũng là một chút suy sút, bị kích thích dâng lên ý chí chiến đấu.

“Rất tốt, đây mới là túc chủ do bổn hệ thống trói buộc. Bước đầu tiên, chúng ta trước tiên phục chế một phần trí nhớ tin tức của ngươi ở trong bản hệ thống… Bước thứ hai, để Luân Hồi Trường Hà rửa sạch chân linh của ngươi, càng sạch sẽ càng tốt!” Thanh âm máy móc nói ra.

Chân Linh lập tức giật mình: “Sau khi xóa sạch ký ức, chẳng phải nhân cách của ta mất rồi à? Vậy ta còn là ta sao?”

“Không phải chứ, không phải chứ? Không phải là ngươi chuẩn bị mang ký ức đầu thai đấy chứ?” Thanh âm máy móc lập tức đề cao tám độ, “Ngươi có nhìn thấy trận thế trước mắt không? Cái cây Luân Hồi thập lục giai kia sẽ đánh về tất cả chân linh có ý định mang ký ức đi đầu thai.”

“Còn nữa, nơi này cũng không phải là thế giới cấp thấp như ngươi. Cho dù ngươi dựa vào sự trợ giúp của hệ thống may mắn lừa gạt được cái cây kia, thế giới này có nhiều đại lão thực lực khủng bố như vậy, ngươi mang theo ký ức đầu thai rất có khả năng sẽ bị cho rằng là đoạt xá, một khi bị phát hiện, cũng sẽ bị bóp chết ở trong trứng nước.”

“Nhưng mà…” Chân Linh vẫn đang do dự.

“Không có gì có thể. Đợi sau khi chân linh trống chuyển thế, sinh ra hài đồng mới hoàn toàn hình thành, ta sẽ đem một chút mảnh vỡ ký ức phục chế trả lại cho ngươi, dung hợp với nhân cách của hắn.” Thanh âm cơ giới trả lời, “Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể tránh khỏi nguy hiểm bị đánh phủ đầu. Dù sao dựa theo đẳng cấp năng lượng phán đoán, trên thế giới này sau khi lớn lên một chút, thức tỉnh túc tuệ là chuyện rất bình thường.”

“Được rồi…”

Chân Linh tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Thế giới cường đại này cũng thật đáng sợ, đầu thai một cái cũng khiến người ta run rẩy, thế mà còn có phiêu lưu bị bóp chết từ trong trứng nước.

“Ta biết ngay mà, với sự thông minh của ký chủ ngài, nhất định sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.”

Giọng nói của hệ thống nghịch tập rõ ràng đã vang lên một chút.

Nó lập tức vận chuyển, bắt đầu phục chế một phần trí nhớ của ký chủ, sau đó nói: “Ký ức đã phục chế thành công. Cân nhắc đến chuyện kế hoạch đầu thai lần này rất trọng đại, độ khó cực cao, lúc cần thiết, bản hệ thống sẽ không tiếc hao hết tất cả năng lượng còn sót lại trong hành động lần này. Hiện tại, bắt đầu kế hoạch bước thứ hai, mô phỏng khí tức Chân Linh của chủng tộc cường đại kia.”

“Chờ một chút, hệ thống ngươi là chuẩn bị trà trộn vào trong đội ngũ đầu thai sao? Nhưng mà, làm sao ngươi biết đầu thai người nào mới là tốt nhất?”

Lúc này, Chân Linh còn chưa tẩy lễ có chút khiếp sợ.

“Đương nhiên là ngắm nghía linh hồn cường đại của Thập Cửu giai kia rồi. Hắn muốn đầu thai phụ mẫu, nhất định là mạnh nhất!” Giọng nói máy móc nói: “Trước đừng nói nhảm nữa, một cửa hàng này ta đều áp lên hết. Vật lộn một ván xe máy máy, muốn đầu thai tốt nhất! Nếu kế hoạch thất bại, chúng ta cùng chết đi.”

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Chỉ một thoáng, đạo khí tức Chân Linh kia liền biến đổi, một cỗ khí tức Chân Linh Tinh Cổ Tộc bao phủ ở phía trên Chân Linh.

Chỉ là so với những Chân Linh Tinh Cổ Tộc cường đại kia, hắn tựa như gầy yếu đi rất nhiều.

Sau đó, Đạo Chân Linh kia lảo đảo, run rẩy bay về phía Tinh Ngũ, dáng vẻ lén lén lút lút kia giống như một người nhập cư.

Tinh Ngũ Giác vốn đã kiên trì đến cuối cùng, cơ hồ sắp sụp đổ nhận thấy một màn này, cũng bỗng nhiên nổi lên nghi hoặc.

Rõ ràng hắn đã lôi cuốn tất cả tộc nhân Chân Linh tới, vì sao còn bỏ sót?

Bất quá, rất có phong thái lãnh tụ, đối với tộc nhân luôn luôn duy trì Tinh Ngũ không từ bỏ nguyên tắc, vẫn là lập tức phân

ra một bộ phận tinh thần lực cuốn Đạo Chân Linh kia tới.

Nhưng chính vì cử động nho nhỏ này, làm lực lượng của hắn có chỗ phân mỏng, lại bị thương một đợt luân hồi phản phệ, thần hồn vốn tàn phá trở nên càng thêm thảm đạm.

"Các tộc nhân, ta không kiên trì được." Thanh âm của Tinh Ngũ tràn ngập áy náy: "Ta sẽ thiêu đốt một đợt lực lượng thần hồn cuối cùng, dốc hết toàn lực giết ra một lỗ hổng nhỏ, các ngươi cùng nhau xông lên, có thể xông ra ngoài thì xông ra ngoài!"

Trong nháy mắt tiếp theo.

Lực lượng thần hồn còn thừa lại không nhiều lắm của Tinh Ngũ lại lần nữa thiêu đốt, năng lượng khủng bố ầm ầm bộc phát, ngạnh sinh dùng lực lượng thần hồn trùng kích ra một lỗ hổng nhỏ.

Mấy trăm thần hồn lập tức theo năng lượng thủy trào ra khỏi Luân Hồi Trường Hà, giống như thiên quân vạn mã chen chúc nhau phóng tới lỗ hổng kia.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, âm thanh của hệ thống lại vang lên ở trong hạch tâm của Chân Linh: "Chấp hành bước thứ ba kế hoạch nghịch tập đầu thai, bài trừ người cạnh tranh."

Dứt lời, hệ thống bỗng nhiên giải trừ che giấu đạo chân linh kia, để cho Chân Linh hoàn toàn bại lộ ở bên trong thiên đạo của phương thế giới này kiểm tra đo lường.

Sau một khắc.

Nguyên bản kiếp vân đã ngưng tụ cao độ, súc thế chờ phát động giống như cảm nhận được cái gì, mãnh liệt sôi trào táo bạo lên.

Cuồng lôi màu tím phô thiên cái địa đánh về phía Tinh Ngũ cùng một đám Chân Linh.

Dị biến như thế, nhất thời làm cho Tinh Ngũ chấn động, làm sao có thể?!

…

Chương 26: Nội quyển bắt đầu từ đầu thai!

…

Tinh Ngũ thân là cường giả thập cửu giai, trên lý luận đã đạt đến cảnh giới có thể gánh vác luân hồi trường hà, siêu thoát luân hồi, cũng vì vậy mà bị pháp tắc vũ trụ thiên đạo không dung tha.

Vô luận lúc nào, cường giả mười chín cấp như hắn một khi bại lộ ở trong phạm vi thiên đạo pháp tắc của chủ thế giới, rất có khả năng đưa tới Hỗn Độn Tử Kim Lôi cuồng oanh.

Nhưng lần này tàn hồn của hắn còn ở trong Luân Hồi Trường Hà, đang thừa nhận từng đợt từng đợt trùng kích của Luân Hồi Trường Hà. Trên lý luận mà nói, thiên đạo pháp tắc sẽ cho rằng hắn hiện tại đang "Phục pháp", đương nhiên sẽ không sử dụng Hỗn Độn Tử Kim Lôi đánh hắn.

Nhưng hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, lôi kiếp cứ như vậy xuất hiện.

Hơn nữa, uy lực lôi kiếp lần này, so với lôi kiếp hắn gặp lúc bình thường còn mạnh hơn rất nhiều!

Thật ra Tinh Ngũ hoàn toàn không biết, lôi kiếp lần này căn bản không phải nhằm vào hắn.

Đối với Thiên Đạo vũ trụ mà nói, cường giả siêu thoát luân hồi đương nhiên đáng ghét, nhưng nếu bàn về ưu tiên, linh hồn có khách khí với thế giới khác sẽ được ưu tiên hơn Tinh Ngũ rất nhiều.

Cho dù lúc nào, khách tới từ dị giới bậc này một khi bị Thiên Đạo phát hiện, nhất định sẽ lập tức giáng thiên lôi xuống tiêu diệt.

Mà giờ phút này, Tinh Ngũ căn bản không có lựa chọn khác, hắn thậm chí không kịp suy nghĩ quá nhiều, Hỗn Độn Tử Kim Lôi uy lực cường đại như thế, nếu hắn mặc kệ, thần hồn tộc nhân tất nhiên sẽ hôi phi yên diệt trong Hỗn Độn Tử Kim Lôi.

Mắt thấy Hỗn Độn Tử Kim Lôi sắp đánh xuống, tinh ngũ đệ nhất trong nháy mắt liền xông ra, đối cứng với Tử Kim Lôi.

“Oanh long long!!”

Lít nha lít nhít lôi đình hung hăng oanh kích trên người hắn, thần hồn hắn vốn tàn phá kịch liệt run rẩy, vốn cũng chỉ còn lại non nửa thần hồn lực rốt cuộc chống đỡ không nổi, bắt đầu điên cuồng tán loạn.

Ngay cả ý thức vốn thanh tỉnh của hắn, cũng bắt đầu được Luân Hồi Trường Hà tẩy rửa, bắt đầu trở nên không thanh tỉnh.

Nhưng dù vậy, Tinh Ngũ sửng sốt dựa vào ý chí cường đại chống đỡ, liều mạng dùng một chút thần hồn chi lực cuối cùng bao lấy linh hồn của mấy trăm gần ngàn tộc nhân, sau đó hung hăng vung về phía sau, một lần nữa ném bọn họ vào trong Luân Hồi Trường Hà.

Bị Luân Hồi Trường Hà gột rửa, so với ở dưới Hỗn Độn Tử Kim Lôi thì vẫn tốt hơn nhiều.

Làm xong hết thảy, linh hồn tàn phá của Tinh Ngũ rốt cục chống đỡ không nổi, triệt để tiêu tán mất đi, chỉ còn lại một đạo chân linh, lảo đảo bị Luân Hồi Trường Hà kéo trở về.

“Soạt soạt ~ “

Dòng sông Luân Hồi cuồn cuộn như thiên hà khổng lồ treo lơ lửng giữa hư không hải, từng luồng Luân Hồi chi lực vô hình hóa thành vòng xoáy trùng trùng điệp điệp, điên cuồng tẩy rửa tất cả linh hồn vào trong đó.

Ba lần bảy lượt bị khiêu khích, Luân Hồi Trường Hà không ngừng bị kích phát lực lượng cắn trả đã bộc phát ra lực lượng khủng bố, gần như trong chớp mắt, linh hồn lực của những linh hồn kia bị luân hồi Trường Hà cọ rửa nhanh chóng tách ra, chỉ để lại chân linh hạch tâm nhất.

Nhưng dù vậy, Luân Hồi Trường Hà vẫn không định buông tha đám khách nhập cư này, tiếp tục dẫn động Luân Hồi Pháp Tắc không ngừng cọ rửa những Chân Linh kia, một bộ không triệt để rửa sạch sẽ.

Đến lúc này, Tinh Ngũ Tổ mang theo trí nhớ đại quy mô cùng kế hoạch nhân cách luân hồi nhập cư đã triệt để tuyên bố thất bại.

Mà toàn bộ biến cố này, từ Chân Linh đặc thù xuất hiện trà trộn vào trong tộc nhân Tinh Cổ tộc, lại đến Tinh Ngũ bị Hỗn Độn Tử Kim Lôi đánh đến linh hồn phá toái chỉ còn Chân Linh, bất quá xảy ra trong chốc lát ngắn ngủi, cơ hồ tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng.

Vương Thần Luân lập tức giảm áp lực, cả cái cây còn chưa kịp phản ứng, trợn mắt há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt.

Thương Bình Thần Hoàng và Thiên Diễn Đạo Chủ và các vị đại lão khác, giờ phút này đều nhịn không được mà lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Thế này là sao?

Vào thời khắc sống còn, Tinh Ngũ rốt cuộc đã gặp kiếp nạn gì? Hỗn Độn Tử Kim Lôi đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là xúc động đến thần kinh mẫn cảm nào của pháp tắc thiên đạo?

Trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng, một đám đại lão đều ánh mắt âm u nhìn về phía Vương An Nghiệp.

Đây sẽ không phải là "Tùy ngôn xuất pháp" của An Nghiệp, đưa tới Hỗn Độn Tử Kim Lôi Kiếp chứ?

Vương An Nghiệp lúng túng gãi gãi hai má, yếu ớt giải thích: "Ặc… ta nói tất cả những thứ này đều không liên quan gì đến ta, chư vị tiền bối tin không?"

Lúc này thật ra hắn cũng có chút choáng váng.

Hắn chẳng qua là bị Thái gia gia đối với vận khí của hắn mê tín, kiên trì biểu diễn một đợt mà thôi, ai ngờ kế hoạch của Tinh Ngũ lại thật sự bị tan rã chứ?

Chẳng lẽ Vương An Nghiệp hắn thật sự đã đạt tới trình độ Ngôn Xuất Pháp Tùy sao?

Không đúng, chuyện này không có khả năng… Có lẽ chỉ là vận khí của hắn tốt hơn một chút mà thôi, nhưng vận khí tốt, không phải là chuyện rất bình thường sao? Hắn có chút nghĩ không ra…

Nhưng mà, cho dù có nghĩ không ra thì sự việc cũng sẽ tiếp tục kéo dài.

Mà được tất cả mọi người bảo hộ rất tốt định hướng Luân Hồi Nghi, lúc này vẫn còn an ổn vận hành theo trình tự đã định sẵn.

Liền trong một thời gian ngắn mọi người ngây người, linh hồn những Tinh Cổ tộc quay về Luân Hồi Trường Hà đã trải qua một phen máy giặt quần áo điên cuồng "Dẩy rửa".

Một ít linh hồn yếu ớt trong đó đã bị tẩy trắng, bắt đầu dưới sự dẫn dắt của cột sáng định hướng Luân Hồi phát ra, lắc lư phiêu đãng xuống.

Thấy thế, Vương Thần Luân lập tức phản ứng lại, dùng cành luân hồi vớt những Chân Linh tẩy trắng kia bắt đầu kiểm tra.

Kiểm tra lại mấy lần, xác định chân linh hoàn toàn chính xác bị rửa sạch, đồng thời đạt đến tiêu chuẩn luân hồi chuyển thế, lúc này hắn mới đóng dấu thả bọn họ qua.

Phàm là những người có chút dơ bẩn trong Chân Linh, lập tức vào trong Luân Hồi Trường Hà để tẩy lễ lần thứ hai.

Đã không có Tinh Ngũ quấy nhiễu, Vương Thần Luân làm những thứ này đã là cưỡi xe nhẹ đi đường quen, mà những Chân Linh đã mất đi ý thức chỉ còn lại bản năng, cũng không có một đạo nào có thể thoát khỏi khống chế của hắn.

Cho dù từng là Tinh Ngũ cường giả mười chín cấp, ở trước mặt Vương Thần Luân nắm giữ Luân Hồi pháp tắc cũng không mạnh đến đâu.

Bất tri bất giác, lần luân hồi chuyển thế này bắt đầu trở nên ngay ngắn trật tự.

Thấy thế, trái tim lo lắng của Vương Thủ Triết cũng rơi xuống.

Hắn lập tức an bài Thương Bình Thần Hoàng và các đại lão cấp Đạo Chủ đi chi viện Thủy Thiên Thần Hoàng.

Thủy Thiên Thần Hoàng vì dẫn Tai Biến Thú đi, thế nhưng đã kéo giá trị thù hận tới cực hạn, lúc này dưới công kích mang tính nhắm vào của Tai Biến Thú đã sắp chống đỡ không nổi.

Nếu không trợ giúp, chờ Thủy Thiên Thần Hoàng trở về, sợ là có thể ở bên tai hắn toái niệm một trăm năm, thuận tiện lừa bịp hắn một đống lớn đồ tốt.

Nhưng với phong cách hành sự cẩn thận quá mức của Vương Thủ Triết, bên cạnh đương nhiên sẽ không giữ lại một hộ vệ.

Bạch Hổ lúc trước lừa được một con ngụy thần thú mười tám giai trở về từ Cấm Khu Sinh Mệnh kia, hiện giờ đang ở bên cạnh hắn hộ vệ, phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Với sức chiến đấu của Bạch Hổ thập bát giai, đã đủ để đối phó với đa số tình huống rồi.

Theo thời gian trôi qua, luân hồi chuyển thế tiến hành đâu vào đấy, bất tri bất giác, Chân Linh phiêu đãng trong Luân Hồi Trường Hà càng ngày càng ít, càng ngày càng ít…

Rất nhanh, linh hồn vốn dĩ hơn mấy trăm đến một ngàn linh hồn chỉ còn lại một đợt cuối cùng vẫn còn đang xếp hàng chờ kiểm nghiệm, trong đó bao gồm mười sáu mười bảy chân linh cấp bảy, chân linh tinh ngũ nhiều lần, cùng với đạo chân linh đặc thù kia.

Trong đó, Chân Linh của Tinh Ngũ là đối tượng quan tâm trọng điểm, đã nhiều lần tắm rửa trong Luân Hồi Trường Hà rất nhiều lần, cuối cùng trải qua Vương Thần Luân thẩm tra, xác định Chân Linh của Tinh Ngũ cơ bản đã bị tẩy trắng, chỉ để lại một chút bản năng, lúc này mới được cho phép đi đầu thai.

Mà đạo chân linh đặc thù kia, Vương Thần Luân lại không phát hiện dị thường gì.

Âm thanh máy móc giấu ở chỗ cực sâu của Chân Linh kia thông qua thẩm tra, cũng buông lỏng một hơi.

Cường giả của thế giới này quá biến thái, để cho hắn cảm giác được nguy hiểm thật lớn. May mà nó thấy được thế cục không đúng, để cho Nguyên Chân Linh ở trong Luân Hồi Trường Hà cọ rửa nhiều lần, triệt để biến thành một cái chân linh trống không.

Mặc dù như vậy, nhân cách vốn là Chân Linh đã không còn tồn tại, nhưng ít nhất cũng an toàn.

Mắt thấy hết thảy thuận lợi, tâm nó cũng yên ổn lại, tiếp tục thao túng chân linh túc chủ xen lẫn trong đội ngũ, phiêu hốt theo chùm tia dẫn dắt định hướng Luân Hồi Nghi bắn ra rơi xuống phía dưới, chuẩn bị tiến vào khâu tiếp theo, đầu thai.

Nhưng mà.

Nó vừa mới bay xuống không bao xa.

Đột nhiên, một khe hở không gian xuất hiện.

Thân ảnh Vương Thủ Triết từ bên trong cất bước đi ra, rơi vào bên cạnh cửa kiểm nghiệm do Vương Thần Luân thiết trí.

“Thần Luân lão tổ chậm đã, nhóm Chân Linh cuối cùng này cần kiểm tra lần nữa.”

Phía sau Vương Thủ Triết còn có một người đàn ông trung niên khoẻ mạnh kháu khỉnh.

Đại hán kia cao hơn Vương Thủ Triết một cái đầu, toàn thân mọc đầy cơ bắp, ánh mắt cũng cực kỳ hung ác, đầy người khí chất dũng mãnh.

Tư thế kia, dù cho mặc cẩm y hoa phục, thoạt nhìn cũng giống như là cướp được.

Gia hỏa này, đương nhiên chính là Bạch Hổ mười tám cấp đảm nhiệm hộ vệ của Vương Thủ Triết!

Hóa ra gia hỏa này vẫn luôn là dã sinh dã trường, chưa bao giờ đặt tên cho mình, ngay cả sinh mệnh cổ thụ cũng vẫn luôn gọi là Bạch Hổ Bạch Hổ.

Mãi cho đến sau khi gia nhập Vương thị, hắn mới xem như có cái tên thứ nhất trong cuộc đời này, gọi là 【Vương Dần Hổ】.

Tuy tính tình gia hỏa này không tốt lắm, tam quan cũng có chút vấn đề, nhưng tư tưởng đơn thuần, là người thẳng thắn, chỉ cần cung cấp cho hắn rất tốt, cơ bản hắn không quá quan tâm những thứ khác, bảo làm gì, bảo vệ Vương Thủ Triết luôn một tấc cũng không rời canh giữ hắn, chỉ cần Vương Thủ Triết không mở miệng, bất kỳ ai khác nói gì cũng vô dụng.

“Thủ Triết muốn kiểm nghiệm tinh ngũ lần nữa sao?” Vương Thần Luân thấy hắn tới đầu tiên là sửng sốt, lập tức giống như

có phản ứng gì đó, cười hỏi: “Ta đã cẩn thận điều tra, chân linh của Tinh Ngũ đã được thanh tẩy vô cùng sạch sẽ.”

“Về phần Chân Linh nội bộ mang theo một ít mảnh vỡ ký ức, cái này đều thuộc về túc tuệ bộ phận, sẽ theo tuổi tăng trưởng cùng thực lực tăng lên dần dần thức tỉnh, cũng sẽ không ảnh hưởng hài tử do nhân cách của mình hình thành.”

Vương thị chuyển thế trọng sinh rất nhiều người, trong đó không ít người đều sẽ thức tỉnh túc tuệ trong quá trình trưởng thành, tư chất càng cao, tình huống thức tỉnh túc tuệ lại càng thường thấy, trình độ này xem như là phạm trù bình thường.

Không ngờ, Vương Thủ Triết lại lắc đầu, sau đó chỉ vào một chân linh trông rất bình thường: “Không, ta muốn kiểm tra chân linh này.”

Hắn chỉ, rõ ràng chính là Chân Linh đặc thù kia.

Hệ thống hạch tâm Chân Linh bị dọa đến run rẩy một chút.

Không, không phải chứ?

Chẳng lẽ nó lộ tẩy ở đâu? Không đến mức đó, hắn rõ ràng đã rất cẩn thận, thậm chí còn không dám động tay động chân vào chân linh của ký chủ, chính là sợ bị đám đại lão phát hiện ra dị thường.

“Cái này chân linh thoạt nhìn không mạnh, ta cũng đã kiểm tra, tắm rửa vô cùng sạch sẽ.” Vương Thần Luân có chút nghi hoặc, “Chẳng lẽ có chỗ nào không đúng sao?”

“Trong quá trình chuyển thế trùng sinh lần này, Huyền Thanh Thần Chu của ta vẫn luôn dùng Thiên Cơ lưu ảnh ghi chép tất cả.” Vương Thủ Triết thần sắc bình tĩnh, ngữ khí lại có chút nghiêm túc: “Lúc trước ta mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, liền nhìn lại lưu ảnh trước sau khi Hỗn Độn Tử Kim Lôi hàng lâm, phát hiện chân linh này có chút cổ quái.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết tiện tay duỗi ra, một luồng lực hút vô cùng mạnh mẽ từ lòng bàn tay hắn lan tràn ra, chộp lấy Chân Linh kia vào trong lòng bàn tay.

Lực lượng thần hồn cường đại thăm dò vào bên trong chân linh, tiến hành quét kỹ càng một lần cấp độ sâu, mi tâm của hắn nhịn không được nhíu lại.

Chân Linh này hoàn toàn chính xác bị tẩy sạch sẽ.

Bất quá, rất sạch sẽ, cũng không có nghĩa là không có cổ quái.

Thần niệm cũng không phải vạn năng.

Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát, bỗng nhiên cau mày nói: "Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng vì lý do an toàn, vẫn nên chôn vùi chân linh này đi."

Gì?

Hệ thống nghịch tập ở chỗ sâu Chân Linh nhất thời trợn tròn mắt.

Nó đã triệt để đánh bạc tất cả chuẩn bị chuyển thế đầu thai một lần nữa, muốn đạt được một khởi điểm hoàn toàn mới, nhưng không ngờ kế hoạch còn chưa bắt đầu đã thất bại.

Đợi đã, nhân loại này không lừa nó đấy chứ?

Trong lòng hệ thống vừa sinh ra ý niệm này, liền cảm giác lực lượng trong lòng bàn tay Vương Thủ Triết đã bao vây tầng tầng chân linh, lực lượng kinh khủng tác dụng lên phía trên chân linh, chân linh lập tức bắt đầu biến hình.

"Chờ một chút!"

Dưới sống còn, rốt cuộc hệ thống cũng không thể ẩn nấp được nữa.

Chân linh ký sinh của nó run nhè nhẹ, một luồng sức mạnh huyền diệu mà khó có thể phát hiện từ bên trong ló ra, hóa thành âm thanh máy móc vang lên bên tai Vương Thủ Triết.

"Vị đại lão này, ta chỉ là một công cụ hệ thống. Chân Linh nguyên ký chủ của ta đã bị tẩy sạch sẽ, sẽ không ảnh hưởng đến việc tạo nên nhân cách một lần nữa của hài tử, ta chỉ là đang đứng đắn muốn đầu thai mà thôi."

"Hệ thống?" Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc.

Hắn chỉ suy đoán Chân Linh này có vấn đề, liền quyết định lừa hắn một chút mà thôi, lại chưa từng nghĩ tới, vậy mà lừa ra một hệ thống.

"Ngài là đất, không, ngài là dân bản địa, không hiểu cái này cũng bình thường…"

Nào ngờ, hắn còn chưa nói xong, Vương Thủ Triết đã ngắt lời hắn: "Ta đương nhiên biết hệ thống là gì. Ngươi là hệ thống phương hướng nào?"

"Hệ thống phụ trợ nghịch tập."

Dường như giọng máy rất sợ Vương Thủ Triết, trả lời nhanh chóng, sau đó nhanh chóng giảng giải nguyên lý của nó một chút, ví dụ như sẽ căn cứ theo quá trình hoàn cảnh khác nhau, thiết kế các tình huống khác nhau để hỗ trợ.

Chỉ cần ký chủ có thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, hắn có thể đánh cắp một phần Thiên Đạo chi lực, có thể cung cấp các loại ban thưởng cho ký chủ, các loại tài nguyên, chỉ cần điểm tích lũy của nhiệm vụ đầy đủ, phần thưởng cũng sẽ vô cùng khả quan.

Bất quá, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ bị trừng phạt!

"Ta am hiểu nhất chính là phụ trợ ký chủ quật khởi từ trong mạt hạng, một đường đi lên đỉnh cao nhân sinh. Chỉ cần ngài cho ký chủ ta một lần nữa chuyển thế đầu thai, ta nhất định sẽ hảo hảo báo đáp nhà của các ngươi."

"Nhà chúng ta không nhỏ, hơn nữa đã đi về phía đỉnh cao cuộc đời, không cần ngươi phụ trợ." Vương Thủ Triết cự tuyệt nói.

Nếu như ngay từ đầu hắn có thể đạt được cái hệ thống, đó là chuyện rất cao hứng, nhưng trước mắt… Một cái hệ thống phá nghịch tập như vậy có ích lợi gì?

Nó có thể đánh thắng mười chín giai Ma tộc chí tôn sao? Có thể lăng không biến ra thập tam phẩm thần dược sao? Hiển nhiên là không thể, nếu không, cũng sẽ không bị hắn dễ dàng bắt lấy.

Hệ thống nghịch tập cũng là một hồi im lặng.

Đụng phải gia đình quá có tiền có thế, chức năng phụ trợ nghịch tập này của nó thật đúng là vô lực! Nó là có thể phụ trợ hệ thống một đường nghịch tập đi về hướng thành công, nhưng không chịu nổi người ta đã ở đỉnh phong a!

Vương Thần Luân ở một bên nghe cũng chậc chậc lấy làm kỳ: "Công năng của hệ thống này nghe có vẻ không khác mấy so

với hệ thống công huân trong gia tộc, tộc nhân hoàn thành nhiệm vụ có ban thưởng thêm tài nguyên. Thủ Triết, thứ này cũng chưa chắc đã vô dụng."

"Thần Luân lão tổ nói xem sao?" Vương Thủ Triết khẽ nhíu mày.

"Nó không phải nói có thể hỗ trợ quật khởi sao? Nếu để cho nó kết hợp với Hựu Nhạc tiểu tử kia, chẳng phải là có thể thúc giục Hựu Nhạc tiểu tử trưởng thành rất nhanh sao?" Vương Thần Luân cơ hồ là lập tức có chủ ý, ngữ khí cảm khái, "Hựu Nhạc nhà chúng ta quá lười rồi, ngày tháng năm này mới có thể trở lại vị trí Tiên Đế."

"Không được!"

Giọng điệu nghịch tập của hệ thống kích động.

Dường như là sợ làm Vương Thủ Triết tức giận, nó vội vàng yếu ớt giải thích: "Ta đã trói được chân linh của nguyên chủ, không thể giải trừ ràng buộc, một khi chân linh của ký chủ tan thành tro bụi, ta cũng không còn."

"Đó vẫn là có thể trở thành con trai của Hựu Nhạc, gián tiếp thúc giục Hựu Nhạc trưởng thành. Vừa rồi nó không phải đã nói, có thể căn cứ hoàn cảnh bất đồng, thôi diễn ra những tuyến đường trưởng thành khác nhau?" Vương Thần Luân lại không nhụt chí, ánh mắt tỏa sáng tiếp tục đề nghị: "Thủ Triết, ngươi tưởng tượng của chúng ta không có cách nào làm gì được hắn, ngay cả mẫu thân của hắn đánh hắn cũng vô dụng. Nhưng nếu như có một đứa con trai, mỗi ngày đều thúc giục cha phải tiến lên…"

"Chủ ý này cũng được." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, cũng không nhịn được khẽ gật đầu: "Như vậy, vừa có lợi cho Hựu Nhạc, vừa có lợi cho hài tử. Tin tưởng Hựu Nhạc khẳng định sẽ suy nghĩ cho hài tử. Nghịch tập trợ hệ thống, ngươi có thể làm được không?"

Chỉ một thoáng, hệ thống phụ trợ nghịch tập đã sắp khóc.

Đây là yêu cầu riêng của khách hàng không hợp thói thường gì? Bổn hệ thống chính là muốn yên lặng mang theo kí chủ đầu thai mà thôi.

Chẳng qua việc đã đến nước này, có thể luân được nó nói không được sao?

Đại lão nói được, nó nhất định phải làm được.

Lúc này, nó run rẩy rung động thân thể biểu thị khả thi, cho dù không thể đi, nghĩ hết biện pháp cũng phải đi.

Gia tộc này thoạt nhìn rất cường đại, chỉ cần có thể đầu thai vào nhà bọn họ, vậy chính là phúc phận tám đời tu luyện, không phải là kích cha sao? Hắn mặc dù chưa thử qua, nhưng có thể học…

"Nếu vậy, ta sẽ đồng ý cho ngươi tham gia kế hoạch chuyển thế." Lúc này Vương Thủ Triết mới buông tha cho nó, "Nhưng mà, chúng ta sẽ không vì ngươi mở cửa sau. Tiếp theo ngươi tự mình lên gác, có thể lên thì lên, không thể lên được cũng chứng tỏ ngươi không đủ mạnh."

Dùng Thiên Đạo Pháp Tắc chi lực bỗng dưng đổi lấy tài nguyên, nghe có vẻ rất trâu bò, nhưng trên thực tế chỉ có như vậy, nó có thể lấy được Thiên Đạo Pháp Tắc chi lực là có hạn, có thể thu hoạch tài nguyên tự nhiên cũng có hạn.

Hơn nữa, Vương Thủ Triết rất hoài nghi tài nguyên trống rỗng xuất hiện kia của nó, trên thực tế chính là không gian chuyển đi ăn cắp… Nếu là như vậy, hiệu quả còn phải giảm đi rất nhiều.

Mà với sản nghiệp khổng lồ hiện giờ của Vương thị, tài nguyên và thu nhập có thể sản sinh hàng năm mới là con số trên trời. Ngươi muốn hệ thống đi trộm, hắn cũng không thể trộm nhiều tài nguyên như vậy.

Sau khi Vương Thủ Triết đồng ý cho đi, đợt sóng nhỏ đầu thai cuối cùng lại bắt đầu.

Nguyên bản nhóm đầu tiên của kế hoạch Tinh Cổ tộc có hơn một ngàn đôi vợ chồng, lúc này đã có hơn chín trăm xứng đôi thành công, còn lại Chân Linh chưa xứng đôi cũng chỉ vẹn vẹn có hai ba mươi cái mà thôi.

Sở dĩ xuất hiện một ít chỗ trống, cũng là bởi vì lần lượt xung đột cùng Hỗn Độn Tử Kim Lôi oanh kích, cho dù có tinh ngũ bảo hộ, một ít Chân Linh quá mức gầy yếu hoặc là vận khí không tốt cũng vẫn bị tro bụi chôn vùi.

Mà cuộc cạnh tranh giữa nhóm Chân Linh lần này cũng bắt đầu.

Tinh Ngũ lúc này, dựa theo bản năng và thiết lập, tự nhiên là đương nhiên thay thế vị trí của Tinh Thập Tam, dưới sự chỉ dẫn của Định Hướng Luân Hồi Nghi, gia tốc rơi xuống phòng Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa.

Chân Linh đặc thù dưới sự trợ giúp của hệ thống nghịch tập, theo sát Tinh Ngũ.

Mà Tinh Thập Tam chỉ có thể lui mà cầu thứ yếu, dưới sự phụ trợ định hướng Luân Hồi Nghi, hướng phía vợ chồng Tào Văn Bách cùng Điêu Uyển Ngọc bên kia đầu thai mà đi.

Về phần Tinh Bát, mục tiêu đầu thai được an bài ở trên người vợ chồng Vương Yến Kiêu.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Khí Vận Chi Thụ Vương Bảo Phúc bao phủ ở trên các gian phòng lại duỗi lưng một cái, tán cây sum xuê giãn ra, ngàn vạn sợi dây lụa nhẹ nhàng phất động, khí vận quấy nhiễu, một ít biến hóa huyền diệu không thể biết được này trong lúc lơ đãng đã xảy ra.

Đây đương nhiên là Vương Bảo Phúc âm thầm động tay động chân, dùng số mệnh trợ giúp cho bọn nhỏ của Vương thị.

Nhất là Bảo Phúc, rất không muốn Tinh Thập Tam giáng sinh đến nhà vợ chồng Tào Văn Bách.

Cũng chính là trong nháy mắt này.

Chân Linh đặc thù vốn theo sát sau lưng Tinh Ngũ bỗng nhiên gia tốc một cái, mãnh liệt vượt qua Tinh Ngũ, còn hung hăng đụng vào hắn một cái.

Nhưng Tinh Ngũ Chân Linh cũng không phải ngồi không, cho dù hiện giờ ý thức của nó hỗn độn, chỉ còn tồn tại một chút bản năng, đối với chấp nhất của đầu thai cũng làm cho nó tuyệt đối sẽ không nhường cơ hội cho Chân Linh khác. Gần như lập tức, nó liền phát lực đuổi theo.

Hai bên một trận ngươi đuổi ta đuổi, va chạm lẫn nhau, dây dưa kéo theo ảnh hưởng đến Chân Linh chuyển thế xung quanh.

Trong lúc nhất thời, đám Chân Linh chuyển thế cuối cùng trực tiếp loạn thành một đoàn.

Cuối cùng, đạo Chân Linh đặc thù kia thiêu đốt tất cả lực lượng, ở dưới sự va chạm lần cuối cùng đoạt trước Tinh Ngũ bước, thành công đầu thai chuyển thế đến trong thân thể Linh Lung công chúa.

Cùng lúc đó, đạo cơ giới âm thanh "Tái" một tiếng, năng lượng tiêu hao hết.

Một giọt cũng không còn, thật sự một giọt cũng không còn…

Hắn chỉ muốn yên tĩnh đầu thai mà thôi, đoạn đường này cũng quá khó khăn.

Trong lòng tràn đầy vụn vặt, hệ thống nghịch tập bởi vì năng lượng hao hết mà lâm vào ngủ say. Đợi nó một lần nữa tích góp đủ năng lượng thức tỉnh, chắc là phải rất lâu sau đó.

Kết quả như thế, tự nhiên là hoàn toàn đảo loạn kế hoạch cùng dự phòng của Tinh Ngũ, hơn nữa giống như là nhiều bàn bài đưa tới phản ứng dây chuyền.

Một thập lục cấp tinh cổ tộc chân linh, dưới sự an bài của "Hỗn Loạn" và vận mệnh, đầu thai vào nhà vợ chồng Tào Văn Bách.

Tinh Ngũ Chân Linh bị đoạn tuyệt đường đi, theo bản năng thúc giục, muốn chuyển thế đầu thai vào nhà con cưng của Vương Yến, kết quả cùng Tinh Thập Tam đồng dạng tới đây tranh đoạt cùng đối kháng.

Nhưng vào lúc này, Tinh Tinh 16 cũng không làm nữa, vợ chồng Vương Yến kiêu chính là cha mẹ của hắn!

Kết quả, tam đại Chân Linh Tinh Cổ Tộc cứ như vậy ở trên không gian phòng Vương Yến Kiêu bắt đầu tranh ta đoạt.

Khi còn sống Tinh Ngũ đương nhiên là lãnh tụ, cũng chiếu cố tất cả tộc nhân, nhưng dưới lần lượt va chạm cùng Luân Hồi Trường Hà tẩy lễ, hôm nay hắn, Tinh Thập Tam, Tinh Lục Thập Bát đều chỉ còn lại có một chút bản năng, trước cơ hội chuyển thế đầu thai tự nhiên không ai nhường ai.

Bất quá cũng may, tinh ngũ sinh tiền cuối cùng là cường giả thập cửu giai, chân linh trên bản chất vẫn cường đại hơn tinh

thập tam cùng tinh sáu mươi tám rất nhiều.

Sau một phen luận bàn hữu hảo, Tinh Thập Tam và Tinh Thập Bát đều bị đánh bay trái phải, Tinh Ngũ đâm đầu vào nhà vợ chồng Vương Yến Kiêu.

Tinh Thập Tam thì rơi vào trong phòng của Trần Chính Dương tình lữ bên cạnh Vương Yến Kiêu, về phần Tinh Lục Thập Bát, thì là một đầu đụng vào trong phòng tình lữ Mộ Dung Cao Đạt bên kia.

Mà đám Chân Linh còn lại cũng lục tục ngo ngoe đầu thai thành công.

Thậm chí, bởi vì linh hồn tộc nhân Tinh Cổ Tộc trước đó tổn hại một chút, một ngàn danh ngạch đầu thai xuất hiện chỗ trống, những Chân Linh bị Luân Hồi Trường Hà hấp dẫn tới nắm lấy cơ hội, cũng cướp được một ít cơ hội đầu thai, cứng rắn gom đủ một ngàn danh ngạch.

Đến đây, tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Định Hướng Luân Hồi Nghi rốt cuộc cũng thu hồi chùm sáng dẫn dắt bắn về phía Luân Hồi Trường Hà, chậm rãi khởi động bước tiếp theo.

Vương Thủ Triết nhìn thấy cảnh này từ xa, cũng âm thầm gật đầu.

Không nghĩ tới cái hệ thống nghịch tập kia lại có chút ý tứ, chân linh có thể phá vỡ tinh ngũ, thật sự thành công đầu thai thành con của Vương Hựu Nhạc. Thoạt nhìn, cái hệ thống này tựa hồ cũng không có phế như vậy.

Hơn nữa Vương Bảo Phúc đã sớm khởi động khí vận chi thuật, kết quả như thế, không dám nói là tối ưu giải, nhưng cũng không kém.

Sau khi đứa bé này được sinh ra, tiểu tử Hựu Nhạc kia sau này sợ rằng khó có thể nằm ngửa được nữa.

Đáng thương cho hắn, bây giờ còn đang chàng chàng thiếp thiếp với nương tử trong phòng tối, không biết ác mộng sắp xảy ra.

…

Chương 27: Thiên tài tụ tập! Vương thị thu hoạch lớn!

…

Trong lúc ngươi vừa mới hát xong ta lên sân khấu oanh oanh liệt liệt, kế hoạch đầu thai đầu thai vòng thứ nhất của Tinh Cổ tộc rốt cục hạ màn.

Mà lúc này, những cao thủ cấp Đạo Chủ như Thủy Thiên Thần Hoàng bị phái đi dẫn đi tai biến thú, cuối cùng cũng lần lượt quay trở về Huyền Thanh Thần Chu của Vương Thủ Triết.

Trong đó, bộ dáng của Thủy Thiên Thần Hoàng với tư cách chủ lực có chút thê thảm, rõ ràng đã chịu không ít thiệt thòi ở trong tai biến thú. Bất quá, nhìn tư thế nhe răng trợn mắt của hắn, còn có khí lực mắng chửi người, thương thế hẳn là còn ở trong phạm vi có thể khống chế.

“Thủ Triết, tai biến thú bị trọng thương, đã chạy mất rồi. Xem phương hướng hẳn là trở về khu vực trung tâm của Phá Diệt chi vực.”

Thấy Vương Thủ Triết nhìn qua, Thương Bình Thần Hoàng đang đỡ lão tổ nhà mình mở miệng giải thích một chút tình huống.

Con Tai Biến Thú kia vốn đã bị thương rất nặng, sau một phen dây dưa với Thủy Thiên Thần Hoàng, thương thế càng nặng.

Sau khi đám người Thương Bình Thần Hoàng chạy đi trợ giúp, Thủy Thiên Thần Hoàng biết Vương Thủ Triết bên này đã kết thúc, hắn vốn đã sắp đến cực hạn tự nhiên là lập tức đình chỉ hành vi kéo thù hận tìm đường chết.

Sau khi Tai Biến Thú khôi phục tỉnh táo, phát hiện đánh không lại bọn họ, tự nhiên cũng chạy.

“Thủ Triết tiểu tử, ngươi có biết bộ xương già này của ta đã phải chịu bao nhiêu tội không? Ngươi phải thay ta khôi phục nguyên khí, cộng thêm bồi thường rất nhiều Hỗn Độn linh thạch và Minh Hồn trà.”

Vừa thấy Vương Thủ Triết, Thủy Thiên Thần Hoàng đã bắt đầu ồn ào.

“Khi bệ hạ còn trẻ thật sự dùng thủ đoạn ti tiện đoạt học tỷ mà minh chủ Tiên Minh Cơ Đạo ngưỡng mộ?” Vương Thủ Triết nghi ngờ nhìn hắn.

“Có thể thôi đi, chẳng qua là cố ý hấp dẫn cừu hận mà thôi.” Thủy Thiên Thần Hoàng vẻ mặt đắc ý, “Lúc trước mọi người dựa vào bản lĩnh công bằng cạnh tranh, nào có phức tạp như vậy. Huống chi, sau đó tiên vận là thê tử chính đáng mà ta cưới hỏi, lão tổ mẫu nhất mạch Hiên Viên thị. Đợi đã, tiểu tử Thủ Triết ngươi đừng nói sang chuyện khác, tiền thuốc men của bản hoàng tính như thế nào?”

“Lần này tai biến thú bị thương nặng, đối với chúng ta mà nói chính là cơ hội tốt vạn năm khó gặp.” Vương Thủ Triết trầm ngâm nói, “Đợi sau khi chuyện ở đây xong, phải tranh thủ khai phát phá diệt khu vực, nhân cơ hội giải quyết tai biến thú.”

“Việc này đích xác phải đưa lên lịch trình, cũng không biết tàn hồn của Minh chủ còn cứu được hay không.” Thủy Thiên Thần Hoàng nghe hắn nói đến việc này, vẻ mặt cũng ngưng trọng trong nháy mắt: “Ta thấy dáng vẻ của hắn, tựa hồ dung hợp với bệnh tai biến thú… Đợi đã, thuốc của bản hoàng…”

“Nghe nói thời kỳ Tiên Minh, Vô Cực Đạo Tông các ngươi có một tòa truyền tống trận cổ nối thẳng Tiên giới?” Vương Thủ Triết vẻ mặt nghiêm túc: “Vị trí trùng hợp ở trung tâm phá diệt khu vực?”

“Đúng là có chuyện như vậy. Có điều, truyền tống trận kia từ mấy chục vạn năm trước, à không đúng, là mấy chục vạn năm trước khi Tiên Minh bị diệt không thể dùng.” Thủy Thiên Thần Hoàng nhớ lại: “Từ đó về sau chúng ta đã cắt đứt liên lạc với Tiên giới. Dù sao trong trí nhớ của ta, tòa truyền tống trận cổ kia chưa từng mở ra. Tiểu tử Thủ Triết, y dược của ta…”

“…” Vương Thủ Triết nhìn hắn một cái, ngữ khí nghiêm túc: “Lần này Thủy Thiên Bệ Hạ xuất lực vì an toàn của toàn bộ Thánh Vực, tiền thuốc men nên tìm 【Thánh Cộng Minh】 để chi trả.”

“Thủ Triết tiểu tử, ngươi cũng không thể không giảng đạo lý nha. Lần này Tinh Ngũ nguy cơ giải quyết, Vương thị ngươi mới là gia tộc đắc lợi nhất.” Thủy Thiên Thần Hoàng nghe xong lời này lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt giống như bị ủy khuất to lớn: “Chỉ là cấm địa số năm kia, ngoại trừ Phỉ Phỉ ra e rằng không có người có thể kế thừa.”

“Bệ hạ nói rất có lý.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, lập tức xoay người phân phó Vương An Nghiệp bên cạnh: “An Nghiệp, ngươi ở đây xử lý công việc tiếp theo, cũng chờ Phỉ Phỉ, Cẩn Lộ tới xử lý cấm địa số năm.”

“Vâng, thái gia gia.” Vương An Nghiệp cung kính nói.

“Tinh Ngũ cũng là chuyển thế đến nhà các ngươi đúng không? Ha ha, tương lai Vương thị các ngươi càng tăng thêm nội tình a.” Ánh mắt Thủy Thiên Thần Hoàng sâu kín: “Được tiện nghi như thế, ngươi không được…”

“Bệ hạ nói đúng, trong động thiên nho nhỏ của Vô Tận Hư Không Hải này, không phải nơi sinh con.” Vương Thủ Triết giống như bị hắn nhắc nhở, vẻ mặt trịnh trọng suy tư: “Vẫn phải tổ chức hơn một ngàn đối với người trẻ tuổi này, đi Thần Võ Vương thị ta sinh, bên chúng ta khám bệnh tài nguyên phát đạt, hoàn cảnh giáo dục tốt đẹp…”

Tính toán thời gian một chút, Vương Thủ Triết dứt khoát phân phó xuống dưới, sai người đi chuyển những người trẻ tuổi kia từ trong phòng ra ngoài, toàn bộ đưa lên Huyền Thanh Thần Chu, sau đó để lại hai đạo chủ nhìn cấm khu, mang theo rất nhiều đại lão còn lại cùng nhau xuất phát trở về thế giới Thần Võ.

Cấm khu chạy hai năm trong Vô Tận Thiên Uyên, giờ phút này cách Xích Đỉnh thánh phủ đã rất xa. Vương Thủ Triết xác nhận vị trí, phát hiện vị trí hiện giờ của bọn họ cách biên giới khu vực bị phá hủy không xa, đi Thần Vũ thế giới ngược lại gần hơn một chút so với đi Xích Đỉnh thánh phủ.

Sự thật cũng giống như phán đoán của Vương Thủ Triết.

Lúc này đây Huyền Thanh Thần Chu không cần che giấu hành tung, cũng không cần treo Cấm khu, buông ra tốc độ phi hành

với tốc độ cao nhất, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã đến Trường Ninh vệ của thế giới Thần Võ.

Trường Ninh vệ là trung tâm của thế lực của Vương thị, hiện giờ sớm đã là thành phố phát triển số một trong thế giới Thần Võ, tự nhiên có quá trình chờ sinh vô cùng hoàn thiện.

Có sự sắp xếp của tên địa đầu xà Vương thị này, hơn một ngàn phụ nữ mang thai dung nhập vào trong đó cũng rất dễ dàng, mỗi người đều nhận được sự chăm sóc thật tốt.

Bởi vì thời gian thai nghén đều không sai biệt lắm, một ngàn phụ nữ mang thai này tuy nói bởi vì thể chất khác biệt tu vi, dự sản kỳ thoáng có chút khác biệt, nhưng cũng không kém bao nhiêu, bất quá chỉ kém mấy ngày mà thôi.

Cũng chính là trong quá trình đám phụ nữ có thai này được chăm sóc cẩn thận, thời gian thoáng cái đã trôi qua.

Kỳ dự sản của các phụ nữ có thai rất nhanh đã đến.

Sau đó, trên bầu trời trung tâm sản vật phụ của Trường Ninh vệ bắt đầu một trận pháo hoa vô cùng rực rỡ.

Lúc đầu, trong mây đen áp đỉnh có từng đợt sấm sét vang dội, rõ ràng là một đứa trẻ sinh ra đời có được Lôi linh thể trời sinh.

Nhưng lôi minh vừa qua, lại có một đạo tường vân màu vàng từ trên trời giáng xuống, trong Thiên Hoa Loạn Trụy trận trận phạn âm, lại như có hư ảnh Kim Cương hộ pháp như ẩn như hiện ở trong đó!

Dị tượng thiên địa như thế, tự nhiên thể hiện một đứa trẻ sơ sinh có Tiên Thiên có Chiến Phật Linh Thể lâm thế.

Tường vân màu vàng còn chưa tán đi, lại có mộc hệ huyền khí ngưng tụ thành vòng xoáy, trong đó sinh ra một gốc đại thụ che trời cổ sơ!

Không thể nghi ngờ, đây là một đứa trẻ có linh thể Tiên Thiên Ất Mộc xuất thế.

Ngay sau đó, lại có từng tiếng kiếm minh từ chân trời vang lên, hơn trăm đạo kiếm ảnh hướng phía trung tâm đình viện xa xa bái lạy, tựa như đang chúc mừng Kiếm Hoàng xuất thế!

Đây là một nữ oa oa trời sinh có Kiếm Linh thể xuất thế.

Giống như chọc tổ thiên tài vậy, đủ loại dị tượng thiên địa kỳ lạ cổ quái giống như tụ tập nhiều tầng lớp lớp.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, những người vây xem ban đầu đã hoàn toàn chết lặng từ lúc đầu, đến lúc bình thường, đến cuối cùng đã hoàn toàn chết lặng.

…

Cùng lúc đó.

Xích Đỉnh thánh phủ.

Mấy tháng nay, Vương An Diệu bận đến nỗi chân không chạm đất.

Là lão tổng của phân ti Xích Đỉnh của Đông Hà Điện của Vương thị, ông ta là đại diện của Vương thị ở Đông Hà, cũng là sự kéo dài của thế lực Vương thị ở Đông Hà. Mấy tháng trước, ông ta nhận được tin tức trong nhà, liền bắt đầu phụ trách kiểm kê và thông báo cho những người nhà của những người nhà "mất tích" của thanh niên tuấn kiệt tình nhân.

Lúc trước vì không để lộ tin tức, Vương Thủ Triết tự nhiên không có khả năng đem kế hoạch nói cho người nhà những thanh niên tuấn kiệt này, mà những thanh niên tuấn kiệt mà tuấn kiệt hội tụ, hầu như đều là tinh anh trẻ tuổi các gia các tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, cứ như vậy "mất tích", tự nhiên đã sớm dẫn tới sóng to gió lớn.

Hai năm này, các đại thế gia bên Xích Đỉnh thánh phủ cũng đã sớm náo động ngất trời, tìm Tào thị muốn nói gia tộc vô số kể, Tào thị những tộc nhân không bị mang đi kia một bên bị giày vò đến thể xác và tinh thần mệt mỏi, một bên cũng lòng người bàng hoàng, đều đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Bên phía Vương An Diệu lộ ra tiếng gió, những thế gia mất đi tộc nhân này đương nhiên là chen chúc mà tới.

Hắn tập trung những người này vào trong một tửu lâu cỡ lớn, vừa trấn an vừa giải thích tiền căn hậu quả cho bọn họ, đồng thời cũng tuyên bố Vương Thủ Triết và một đám đại lão sau khi họp bàn sẽ tiếp tục xử lý phương châm.

Những thế gia kia biết hài tử trong nhà bình yên vô sự, đồng thời còn có cơ duyên khác, may mắn đồng thời cũng yên tĩnh lại.

Có một đám đại lão Thánh Cộng Minh đọc thuộc lòng phía sau, bọn họ cũng không lo lắng Vương An Diệu lừa bọn họ. Cân nhắc đến thai phụ còn đang chờ sinh ở Vương thị, bọn họ tạm thời không đón được tộc nhân về, từng người liền dứt khoát an tâm ở lại, ở lại bên này chờ tin tức.

Bọn nhỏ luân hồi chuyển thế lần này, trên cơ bản mỗi người đều là nhân tài, tự nhiên không có khả năng tùy ý lưu lạc ở bên ngoài. Bọn họ là tộc nhân của hài tử, cũng đều thập phần quan tâm tình huống tiếp sau.

Chỉ là Xích Đỉnh Thánh Phủ cách thế giới Thần Võ khá xa, bọn họ tạm thời không đuổi kịp, chỉ có thể thông qua kỹ thuật truyền tin tiên tiến nhất của Vương thị để xem trực tiếp hiện trường.

“Ôi! Hạo Vĩ gia chủ, chúc mừng chúc mừng. Nhà các ngươi đối với Kim Đồng Ngọc Nữ sinh ra một tiên thiên đại thiên kiêu, nghe nói khoảng cách linh thể cũng chỉ kém nửa bước! Hơi bồi dưỡng một chút, tương lai liền tiền đồ vô lượng a.”

Trong tửu lâu cỡ lớn này, mỗi người lớn đều vui sướng hớn hở.

Bọn họ vừa quan sát dị tượng thiên địa và báo cáo sản xuất của thế giới Thần Võ Trường Ninh, vừa chúc mừng lẫn nhau, bầu không khí rất náo nhiệt.

Gia tộc gia chủ Hạo Vĩ kia, là một thế gia Tam phẩm nho nhỏ dưới trướng Xích Đỉnh thánh phủ.

Bởi vì gia tộc cách khá xa, đôi vợ chồng tuấn kiệt thần thông vừa thành thân trong tộc cũng chỉ là đi ra ngoài du lịch, thuận tiện đi tuấn kiệt sẽ xem náo nhiệt, không trông cậy vào thứ tự, trong tộc bọn họ cũng không quá để ý.

Hơn nữa, tu sĩ Thần Thông cảnh thường một lần bế quan chính là mấy năm, cho nên mặc dù có hai năm không có tin tức, bọn họ cũng không quá để ở trong lòng, chỉ cho là bọn họ ở trên hội tuấn kiệt có cảm ngộ, lâm thời quyết định bế quan gì đó.

Kết quả là gia tộc còn chưa kịp phản ứng đã bị Vương thị tìm tới mời đến Xích Đỉnh thánh phủ.

Vẫn là được Vương An Diệu giải thích, bọn họ mới hiểu được tiền căn hậu quả, sau đó liền ở nơi này nơm nớp lo sợ chờ đợi hài tử sinh sản ở thế giới Thần Võ xa xôi.

Đối với thế gia Tam phẩm mà nói, đại thiên kiêu có thể sinh được một đại thiên tài tiếp cận linh thể Tiên Thiên đương nhiên là chuyện vui lớn.

Nhưng mà, gia chủ tên Tôn Hạo Vĩ kia vẫn có chút tiếc nuối, không khỏi cười khổ nói: "Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là có thể ký khế ước Ất đẳng của Thần Vũ Vương thị."

Lần này các thai phụ Thần Vũ thế giới tập thể sản xuất, không ít hài đồng sinh ra đã có thiên địa dị tượng, chắc chắn đều là tuyệt thế thiên kiêu tiên thiên linh thể!

Nhưng hài tử nhà hắn, lại kém một bậc.

"Hạo Vĩ gia chủ, đừng có không đủ." Có người ở bên cạnh khuyên, "Lúc trước An Diệu lão không phải đã nói rồi sao, trong số hơn một ngàn phụ nữ sinh sản, trẻ có thể sinh ra tiên thiên linh thể cũng chỉ có một hai trăm đứa mà thôi. Gần như tư chất tiên thiên linh thể đã coi là không tệ rồi, nghe nói đã có tư cách tiến vào tổng bộ tộc học của Vương thị bồi dưỡng, tương lai trở thành tu sĩ Lăng Hư cảnh chính là chuyện ván đã đóng thuyền. Nếu cơ duyên không tệ, bản thân cũng đủ cố gắng, tranh giành tiên chủng cũng có khả năng!"

"Khả năng Chân Tiên chủng không lớn." Một vị gia chủ thế gia nhất phẩm bình thường đến từ 【Lâm Hải đạo】 bên cạnh nghe vậy, không nhịn được mở miệng đả kích người nọ một câu.

Giọng điệu của hắn ta hơi đắc ý: "Vừa rồi ta nghe Nguyệt Anh bí thư nói, lần này trong cùng một thời gian đã sinh ra quá nhiều tiên thiên linh thể tuyệt thế, tương lai nhất định là nội quyển. Đứa nhỏ tư chất tiên thiên chưa tới tiên thiên linh thể, muốn tranh thủ tiên kinh quá khó khăn."

Cũng khó trách gia chủ đắc ý, tuấn kiệt của gia tộc bọn họ sinh ra một hài tử có được 【Tiên Thiên Sí Diễm Linh Thể】 đã ký kết khế ước Ất đẳng với Vương thị.

Có tài nguyên do Vương thị cung cấp phụ trợ, đứa nhỏ này chỉ cần dốc lòng bồi dưỡng một chút, tương lai nhất định sẽ là một vị Chân Tiên! Nếu như cơ duyên tốt hơn một chút, Chân Tiên hậu kỳ cũng có thể.

Dựa vào đứa trẻ này, bọn họ liền nịnh bợ Vương thị, địa vị gia tộc cũng theo đó nước lên thì thuyền lên, tiền đồ tương lai từ một thế gia nhất phẩm bình thường trở nên không thể hạn lượng. Ngay cả một số tiên tộc cao cao tại thượng cũng bắt đầu cố ý giao hảo với bọn họ, coi như là đầu tư quan hệ trước.

Có điều, cũng có người nhìn không vừa mắt, giọng điệu chua xót: "Tiên Thiên linh thể tất nhiên cường đại, nhưng căn cứ khế ước, gia tộc các ngươi cũng phải trả giá nhất định tài nguyên bồi dưỡng! Cái này đối với thế gia nhất phẩm mà nói, áp lực quá lớn đi?"

"Cái này không sợ!" Gia chủ nhất phẩm đó đắc ý cười đắc ý, "Trước không nói cơ duyên trời ban như vậy, dù chúng ta có đập nồi bán sắt cũng sẽ bỏ tiền bồi dưỡng. Lúc mới ký khế ước với An Diệu lão tổng, lão tổng đưa ra một phần nghiệp vụ của ti truyền tin hợp tác với chúng ta, tiền nuôi hài tử trong tương lai không thiếu được."

"Đúng rồi, các vị gia chủ tốt nhất nên chuẩn bị linh thạch sớm một chút. Sau khi ký khế ước nhập học Bính đẳng trở lên với Vương thị thì có tư cách mua nhà ở khu vực hạch tâm Trường Ninh vệ."

"Hiện giờ giá nhà của Trường Ninh vệ là liên tục tăng lên, hết lần này tới lần khác tư cách mua sắm còn khó, mua được chính là kiếm được. Có nhà ở, không chỉ có thể làm điểm dừng chân của gia tộc ở Trường Ninh vệ, cũng thuận tiện cho hài tử đọc sách, có lợi vô hại."

Lời vừa nói ra, tự nhiên lại dẫn đến một mảnh bàn tán sôi nổi.

Không ít người trong bọn họ còn chưa ký kết khế ước, căn bản không biết còn có phúc lợi ẩn hình như vậy, tất nhiên là kích động không thôi.

Tư cách mua nhà của Trường Ninh vệ không dễ, cơ hội tốt như vậy tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngay khi mọi người vui mừng hớn hở.

Đột nhiên.

Một cỗ thiên địa dị tượng che khuất bầu trời xuất hiện ở bên trong tinh mạc phát sóng trực tiếp, tựa như Cửu Thiên Chi Thủy từ trên trời giáng xuống, tạo thành một vòng xoáy Nguyên Thủy to lớn!

"Đây là… dị tượng Tiên Thiên Nguyên Thủy Đạo Thể… Được lắm, đây đã là Tiên Thiên Đạo Thể thứ năm rồi đúng không?"

Mọi người sợ hãi líu lưỡi, trong ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ.

Nhân vật như thế, vừa ra đời đã thức tỉnh huyết mạch tầng thứ năm, lúc ở Luyện Khí cảnh đã có thể tìm hiểu một chút thiên đạo pháp tắc, thậm chí có khả năng lĩnh ngộ tiểu thần thông.

Sở dĩ nói là "có khả năng", chủ yếu cũng không phải là cái gì khác, mà bởi vì tốc độ tu luyện của bọn họ quá nhanh, thông thường tu luyện chưa tới hai năm liền có thể đột phá đến Linh Đài cảnh, thời gian quá ngắn, khả năng không đợi tiểu thần thông thành hình đã trực tiếp đột phá.

Cho dù là đối với những Thánh tộc kia mà nói, nếu như có thể sinh ra một đứa nhỏ có Tiên Thiên đạo thể, cũng là tổ tiên tích đức hậu hĩnh!

Hài tử như vậy, bồi dưỡng cho tốt, thường thường một Đại La Thánh Tôn chạy không thoát, nếu tài nguyên đầy đủ, Thánh Tôn trung hậu kỳ cũng chưa hẳn không thể đạt tới!

Cho dù trong gia tộc không có Thánh đồ dư thừa, đưa đến Thái Sơ Đạo Cung hoặc là trong quân đội, đi lộ tuyến hoặc là tuyến đường quân công của Đạo Cung, cũng là tiền đồ vô lượng.

"Liệt tổ liệt tông phù hộ." Một tiên tổ Chân Tiên kiểm tra cổ tay, bỗng nhiên nước mắt lão trào ra: "Xích đỉnh lâm hải hải tiên tộc Tiền thị, sinh ra tiên thiên nguyên thủy đạo thể!"

Vị tuấn kiệt Chân Tiên lão tổ này vốn cho rằng gia tộc bồi dưỡng tỉ mỉ đã mất tích, là một tai nạn, nhưng chưa từng nghĩ lại sẽ có một hồi tạo hóa như vậy.

Đối với một Tiên Tộc mà nói, một hài tử có được huyết mạch Tiên Thiên Nguyên Thủy Đạo Thể, không thể nghi ngờ chính là một cơ hội nghịch thiên cải mệnh, tương lai cho dù không thành Thánh Tộc được, ít nhất cũng có thể lăn lộn với một Tiên Tộc cường đại.

"Chúc mừng Tiền thị lão tổ." Vương An Diệu dẫn Vương Nguyệt Anh đến gần, cười ha hả chúc mừng: "Đây là một bản khế ước nhập học Vương thị Tộc Học Giáp, xin lão tổ xem qua một chút."

Tiền thị Chân Tiên lão tổ kia sớm nghe nói qua khế ước nhập học như nhập học Vương thị Tộc Học, nhưng còn chưa thấy qua, nghe vậy vội vàng lật xem khế ước một chút, lập tức bị các điều kiện hậu đãi trong đó làm mù mắt.

Đồng thời, cũng có thể khiến Lâm Hải Tiền thị trở thành một trong những người hợp tác chiến lược với Vương thị.

Lão tổ Tiền thị vui mừng quá đỗi, vội vàng run rẩy ký xuống phần khế ước Giáp đẳng trân quý này.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc của hắn dâng trào.

Xích Đỉnh Lâm Hải Tiền thị, rốt cục muốn quật khởi!

Phần khế ước Giáp đẳng này, tự nhiên là đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị.

Lâm Hải Tiền thị này đúng là số mệnh bất phàm, vậy mà lại có một Tiên Thiên Đạo Thể.

Phải biết rằng, căn cứ theo dự đoán của Vương thị, lần này trong sinh ra thiên tài, tổng số lượng đạo thể Tiên Thiên hẳn là ở hai mươi mấy.

Cho dù là Vương thị, trong những năm qua, số lượng hài tử sinh ra là Tiên Thiên Đạo Thể cũng không nhiều. Đại bộ phận cái gọi là "Tiên Thiên" Đạo thể, đều là thủ đoạn cải thiện thông qua huyết mạch có trình tự, ngày mốt chậm rãi bồi dưỡng lên.

Nhưng mà, Tiên Thiên Đạo Thể còn không phải đẳng cấp huyết mạch cao nhất xuất triều lần này.

Rất nhanh, liền xuất hiện một thiên địa dị tượng bao phủ toàn bộ Trường Ninh vệ, uy thế huy hoàng, làm cho người ta khiếp

sợ.

Rất nhanh, liền có tin tức truyền đến.

Mộ Dung Cao Đạt, sinh ra một Tiên Thiên Thánh Tử!

Lão tổ Mộ Dung sáng rực của Xích Đỉnh thánh tộc Mộ Dung thị nhận được tin tức, nhất thời kích động đến lão lệ tung hoành: "Trời xanh không phụ lòng Mộ Dung thị ta, tiên thiên thánh tử đầu tiên trong lịch sử tộc ta sinh ra!"

Cũng không trách Mộ Dung Minh kích động như thế.

Mộ Dung thị cũng coi như là Thánh tộc uy tín lâu năm, nhưng chỉ khi Thánh Tôn thay thế mới tỉ mỉ bồi dưỡng ra một hai vị Chuẩn Thánh tử, sau đó chọn một, lúc ở Lăng Hư cảnh kế thừa Thánh đồ, dựa vào tinh hoa thiên địa khi kế thừa Thánh đồ để tư chất huyết mạch đạt tới Thánh tử đỉnh.

Loại tình huống sinh ra tức là Tiên Thiên Thánh Tử này, đừng nói ở trong Thánh Tộc, cho dù là ở trong lịch sử Hiên Viên hoàng thất, đều là phi thường hiếm thấy.

Tựa như tiên thiên thánh nữ cuối cùng của Hiên Viên hoàng thất, chính là Linh Lung công chúa đại danh đỉnh đỉnh, vừa sinh ra đã gả cho trưởng mạch Vương Hựu Nhạc của Vương thị!

Mà tiên thiên thánh nữ cuối cùng của Vương thị chính là nữ nhi của Vương Bảo Quang - Vương Cẩn Na.

Nàng ta từ nhỏ đã gửi nuôi dưới gối của Vương Thủ Triết trong tiểu viện, cũng được vạn chúng chú ý từ thuở nhỏ.

Nhân vật như vậy, chỉ cần trên đường không chết, tương lai hơn phân nửa có thể trở thành đại lão lưu danh sử sách.

Lúc này, trong lòng Mộ Dung Trinh cảm thấy vô cùng may mắn.

May mà lúc trước sau khi hắn hung hăng giáo huấn Mộ Dung Cao Đạt một trận, dựa vào ý tưởng làm dịu quan hệ giữa hai tộc, khiến hắn đi nịnh bợ Vương thị chuộc tội, lúc này mới có cơ duyên như thế.

"Chúc mừng lão tổ, phần khế ước siêu phẩm này xem qua." Thái độ của Vương An Diệu đối với Mộ Dung Minh cũng lập

tức trở nên vô cùng thân mật, lộ ra ý nguyện lôi kéo mãnh liệt.

“Không cần nhìn nữa, lão hủ tin tưởng Vương thị, cái này liền ký!” Mộ Dung Minh nhanh chóng ký khế ước, sau đó trơ mắt nhìn về phía Vương An Diệu: “An Diệu lão tổng, lão hủ sau này có thể sinh sống ở Trường Ninh vệ, bảo vệ đứa nhỏ kia hay không.”

Vương An Diệu cười nói: “Hoan nghênh lão tổ sáng tỏ ở Trường Ninh. Gia tộc chúng ta có không ít nhiệm vụ có thể cung cấp cho lão tổ Thánh Tôn chấp hành, ngài có thể thuận tiện làm nhiệm vụ, tích lũy nhiều tài nguyên tu luyện cho con cái.”

“Tốt tốt tốt!” Mộ Dung Minh cao hứng cười ha ha.

Hắn đã quyết định, sinh thời đã đặt tất cả tinh lực còn lại vào việc bồi dưỡng tiên thiên thánh tử của gia tộc.

Đây chính là hy vọng tương lai của gia tộc a!

Mà theo sự ra đời của tiên thiên thánh tử Tào thị này, rất nhanh, lại có hai tiên thiên thánh tử được sinh ra.

Nhìn khí thế kia, hẳn không phải là tộc nhân Tinh Cổ chuyển thế, mà là Chân Linh cổ xưa bị động tĩnh của Luân Hồi Trường Hà hấp dẫn mà đến, loạn nhập mà cường đại.

Tẩy lễ ở trong Luân hồi trường hà lâu như vậy, sinh ra còn có thể là Tiên Thiên Thánh Tử, hiển nhiên nhất định không phải kẻ yếu.

Đương nhiên, gia tộc của bọn họ cũng đều ký khế ước nhập học siêu phẩm với Vương thị.

Sau đó.

Dưới sự chú ý của vạn người, vợ chồng Trần Chính Dương của Xích Đỉnh Tiên Tộc Trần thị cũng sinh hạ một Tiên Thiên Thánh Tử.

Bất quá, dị tượng thiên địa của Tiên Thiên Thánh tử này lúc sinh ra càng thêm cường đại và khủng bố.

Vô cùng rõ ràng, đây chính là tinh thập tam chuyển thế chi thân, cân nhắc đến tu vi trước khi chuyển thế của hắn, cùng với thiên địa dị tượng lúc sinh ra, tư chất huyết mạch của tân

sinh nhi này hơn phân nửa có thể đạt tới Tiên Thiên Thánh Tử Ất đẳng!

Tư chất huyết mạch bậc này, so với Vương Hựu Nhạc năm đó khi sinh ra cũng chỉ kém nửa bậc.

Nói thật ra, Vương Hựu Nhạc là Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, vốn là có cơ hội trở thành Tiên Thiên Đạo Tử, chỉ là chân linh của hắn đã càn quét lưu lạc trong dòng sông dài luân hồi rất lâu, cường độ chân linh bị hao mòn nghiêm trọng, đương nhiên so với Tinh Thập Tam thì thiệt thòi hơn rất nhiều.

Đương nhiên, bây giờ đây chỉ là phỏng đoán, tư chất huyết mạch của tân sinh nhi đến tột cùng như thế nào, còn phải chờ dài đến tám tuổi, sau khi đo tư chất mới có thể xác định, nhưng tổng thể mà nói cũng sẽ không sai biệt quá lớn.

Xích Đỉnh Trần thị đương nhiên là vô cùng vui vẻ. Trần Đoàn Uy lão tổ của Trần thị càng lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mà cùng một khoảng thời gian.

Chủ trạch Vương thị.

Trong tiểu viện Thủ Triết, trong lương đình có dây leo quấn quanh.

Vương Thủ Triết uống Minh Hồn trà, nhìn thiên địa dị tượng gần như bao phủ non nửa Lũng Tả quận trên bầu trời, trong lòng cũng mơ hồ có chút kích động.

Dị tượng thiên địa như thế, đã vượt qua Vương Hựu Nhạc lúc trước.

Người này, hẳn là tinh ngũ chuyển thế.

Bởi vì hắn ở trong Luân Hồi Trường Hà thời gian rất ngắn, cộng thêm cơ duyên không tệ, thân thể chuyển thế của Tinh Ngũ có hi vọng đạt tới cấp bậc 【Tiên Thiên Đạo Tử】 trong truyền thuyết, tức là khi Luyện Khí cảnh huyết mạch thức tỉnh đạt tới trình độ đệ thất trọng, có thể so với tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường!

Tư chất tiên thiên cấp bậc này, Vương Thủ Triết cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhân vật như vậy, nếu như sinh ra ở Tiên Giới, bồi dưỡng tốt một chút, tương lai đều là chuẩn thần nữ, chuẩn thần tử!

Nếu may mắn, trở thành Tiên Đế cũng hoàn toàn có khả năng.

"Ài ~~ Thánh Vực này chung quy quá nhỏ, càng ngày càng không thể chứa nổi một con cá lớn." Tâm thần Vương Thủ Triết kích động, trong lòng cũng cảm khái ngàn vạn, "Đợi những đứa nhỏ này trưởng thành, e rằng Thánh đồ và Đạo thư bên Thánh Vực sẽ không đủ phân. Đặc biệt là chuyển thế của Tinh Ngũ này, nếu không có truyền thừa Cấm Vực, đó chính là lãng phí thiên tư."

Nhưng Đạo thư và truyền thừa của Cấm Khu dễ tìm như vậy sao?

Vương thị tìm kiếm nhiều năm như vậy, cấm khu chính thức tìm được cũng chỉ hai nửa mà thôi, Đạo thư cũng chỉ có mấy bộ, còn đã có người thừa kế dự định.

Mà bây giờ bên trong Vương thị có tiềm lực trở thành Chuẩn Thần Tử, chuẩn Thần Nữ, tính cả Tinh Ngũ, còn có mấy người nữa.

Muốn tìm được nhiều cấm khu như vậy, nói dễ vậy sao?

"Xem ra, khai phá khu vực phá diệt vẫn cần phải tranh thủ thời gian. Truyền thừa của Cấm khu không dễ tìm, tìm thêm mấy bộ Đạo thư thì đỡ một chút cũng được."

"Mặt khác, vẫn phải nắm chặt đả thông con đường đi Tiên Giới, phóng thích một chút áp lực nội quyển của Vương thị."

…

Chương 28: Dìu cha! Cha không mạnh con cái lỗi!

…

Khu vực trung tâm Phá Diệt Vực.

Toàn bộ khu vực hạch tâm phá diệt cực kỳ to lớn, ngoại trừ khu vực bị tai biến thú nghỉ lại bên ngoài, còn bao hàm một mảnh hư không hải rất lớn.

Trong đó, càng áp sát bên ngoài, ảnh hưởng của Vô Tận Thiên Uyên đối với hư không lại càng nhỏ, Hư Không Hải cũng dần dần trở lại bình thường.

Trong đó, lệch một chút giữa khu vực hạch tâm, có một chỗ phế tích động thiên đã sớm hoang vu.

Chỗ động thiên phế tích này bị tàn phá rất lợi hại, động thiên bích rách nát, chỉ mơ hồ còn lưu lại hình dáng, miễn cưỡng còn nhìn ra là động thiên. Trong ngoài động thiên, vô số hư không rác rưởi tùy ý phiêu đãng, nhìn lộn xộn.

Động thiên phế tích này nằm trong lòng Vô Cực Đạo Tông, cách đó không xa là một thế giới phế tích khổng lồ, xa hơn nữa là một thiên hà khổng lồ như nước chảy.

Trong quá khứ xa xôi, mảnh thế giới phế tích này cũng từng là một trong những thế giới phồn hoa nhất Vô Cực Đạo Tông.

Mà bản thân khu phế tích động thiên này lại là một trong những cấm khu có cấp bậc cao nhất trong Vô Cực Đạo Tông bảo mật. Bởi vì tòa thượng cổ đại trận thần bí nhất Vô Cực Đạo Tông, chính là nằm trong tòa động thiên này.

Đáng tiếc, những chuyện này đều đã trôi qua từ lâu.

Hiện giờ, nơi này đã hoàn toàn biến thành sân chơi của sinh vật hư không, khắp nơi đều là vòng xoáy không gian cùng năng lượng màu đen, lại không thấy nửa điểm khói người.

Giờ phút này.

Sâu trong động thiên.

Sớm đã yên lặng một trăm mấy chục vạn năm, thượng cổ truyền tống đại trận cơ hồ bị hư không triệt để vùi lấp dưới lòng đất, bỗng nhiên toả ra từng trận hào quang yếu ớt.

Ngay từ đầu, tia sáng này còn rất yếu ớt, theo thời gian trôi qua, hào quang càng ngày càng mạnh, cuối cùng trở nên sáng chói chói mắt.

Hào quang thấp thoáng, lực lượng không gian mạnh mẽ lấy trận pháp làm hạch tâm khuếch tán ra từng đợt từng đợt, che giấu phía trên đại trận, rác rưởi hư không bị chấn động bay tán loạn ra bốn phía, toàn bộ đại trận lập tức hoàn toàn triển lộ trong hư không.

Đó là một đại trận vô cùng cổ xưa.

Đại trận có chín tòa trận cơ, trận cơ cùng trận cơ giữa hai bên kết nối với nhau bằng đường vân trận pháp. Giờ phút này đại trận mở ra, hào quang màu bạc như thủy ngân chảy giữa đường vân trận pháp, tản mát ra khí tức mạnh mẽ vô cùng, cũng vô cùng huyền diệu.

Bỗng nhiên.

“Ông”

Toàn bộ Truyền Tống đại trận rung động kịch liệt, quang mang chói mắt bỗng nhiên nở rộ, toàn bộ không gian đều giống như bị trùng kích kịch liệt, điên cuồng chấn động.

Một lát sau.

Hào quang tiêu tán, chấn động không gian kịch liệt cũng chậm rãi lắng lại, trong thượng cổ truyền tống đại trận xuất hiện ba đạo nhân ảnh.

Trong đó cầm đầu là một thanh niên công tử.

Hắn mặt như quan ngọc, thân hình cao ngất, cả người tựa như bạch hạc trong mây, trên vách đá như tùng tuyết, có loại tiên khí lẫm nhiên siêu thoát trần tục.

Tuy nhìn tuổi trẻ, nhưng khí tức trên người hắn lại không yếu chút nào, ngược lại mênh mông như biển cả, như sóng lớn chấn nhiếp nhân tâm phách.

Hắn ta, rõ ràng là một vị Thánh Tôn Đại La cảnh.

Ở bên cạnh hắn, còn có hai vị Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh khí tức cường đại hơn.

Hai vị đạo chủ này thoạt nhìn đều đã có chút tuổi, một trong số đó là một vị trung niên đeo kiếm.

Thoạt nhìn hắn ta ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt kiên nghị, ánh mắt lạnh lùng, cả người như một thanh trường kiếm đang vận sức chờ phát động, làm cho người ta không khỏi lạnh cả người.

Một vị khác là một ông lão cầm phất trần trong tay.

Dung mạo của hắn thoạt nhìn ít nhất cũng sáu bảy mươi tuổi, cao gầy cao ngất, một thân đạo bào màu xám mặc ở trên người hắn có vẻ trống trải, có cảm giác tiêu điều khó hiểu.

Hai vị đạo chủ một trái một phải đứng ở bên cạnh công tử thanh niên, mơ hồ hiện ra thái độ bảo vệ xung quanh, hiển nhiên là lấy thanh niên công tử này cầm đầu.

“Chỗ chết tiệt này chính là Tiên Minh sao?” Thanh niên công tử lấy tay áo che mũi, quan sát bốn phía, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ chán ghét mắt thường có thể thấy được: “Chúng ta phí nhiều công phu như vậy mới tìm được di chỉ Vô Cực thành năm đó, lại tiêu hao nhiều nhân lực, vật lực như vậy, mới chữa trị được thượng cổ truyền tống trận, dùng tới hỗn độn kết tinh mới khởi động trận pháp… Kết quả này?”

“Thiếu chủ, Tiên Minh và Vô Cực Thành mất đi liên lạc đã một trăm mấy chục vạn năm, không có Tiên giới chúng ta ủng hộ, phá lạc cũng không có gì kỳ quái. Chúng ta tới nơi này là tìm đồ, chỉ cần đồ vật có thể tìm được, Tiên Minh như thế nào cũng không quan trọng.” Lão giả áo xám mở miệng trấn an thanh niên công tử, đồng thời quan sát chung quanh, suy đoán nói: “Nhìn bộ dáng này, nơi này có lẽ đã trải qua một phen kịch chiến, hơn phân nửa là bị hủy bởi chiến hỏa.”

“Thiên Trần trưởng lão, làm phiền ngài đi tới phía trước dò xét một chút, nhìn xem trong thế giới kia còn có nhân loại sống hay không.” Thanh niên công tử chú ý tới chỗ phế tích thế giới phụ cận Động Thiên kia, khách khí nói với lão giả áo xám.

“Thiếu chủ khách khí.”

Lão giả áo xám, cũng chính là "Thiên Trần trưởng lão" trong miệng thanh niên công tử đáp một tiếng, lập tức liền xé mở ra một đạo vết nứt không gian, đi tới trên không phế tích phương thế giới kia.

Phất trần quét qua, một đạo năng lượng huyền diệu dao động quét ngang ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ thế giới phế tích phía dưới.

Một lát sau, Thiên Trần trưởng lão trở về nói: "Bẩm công tử, không có người sống."

Thanh niên công tử nghe vậy hơi có chút thất vọng.

Nếu có người sống, vậy trực tiếp bắt một nhóm người hỏi, là có thể hiểu được đại khái tình huống bên này. Nếu không có ai, ngược lại sẽ tương đối phiền toái.

Có lẽ là chú ý tới sự thất vọng của thanh niên công tử, Thiên Trần trưởng lão tiếp tục nói: "Có lẽ là lúc trước vội vàng rút lui, trong thế giới phế tích ngược lại còn mất đi không ít thánh khí, linh mạch, còn có chút linh dược cao phẩm hoang dã gì đó. Rốt cuộc là phạm vi thế lực của Vô Cực Thần Cung trước kia cũng không quá khó coi."

"Vô Cực Thần Cung? A ha." Nghe thấy cái tên này, trên miệng thanh niên nở nụ cười: "Từ sau khi Vô Cực Tiên Đế ngã xuống, Vô Cực Thần Cung như rắn mất đầu, cường giả mười không còn một, ngay cả sào huyệt Vô Cực Thành cũng rơi xuống. Bây giờ nào còn Vô Cực Thần Cung nữa?"

"Vô Cực thần cung đương nhiên không thể so sánh với Nam Minh thần điện chúng ta." Thiên Trần trưởng lão khẽ mỉm cười.

Đương nhiên hắn biết vì sao thiếu chủ lại mẫn cảm với Vô Cực Thần Cung như vậy. Nhưng hắn cũng không nói nhiều về đề tài này, mà là nhắc tới một câu chuyện khác.

"Thứ chúng ta muốn tìm không ở Vô Cực Thần Cung, vậy hơn phân nửa là bị đưa đến Tiên Minh bên này. Vị trí của chúng ta bây giờ, hẳn là phúc địa Tiên Minh năm đó, nếu như đồ vật kia thật sự ở chỗ này, hơn phân nửa sẽ không quá xa."

Vị công tử trẻ tuổi khẽ vuốt cằm, hiển nhiên cũng đồng ý với suy đoán này: "Xem ra, chúng ta phải mở rộng phạm vi tìm

kiếm rồi.”

Nói xong, gã quay người chắp tay với trung niên đeo kiếm bên cạnh, khách khí nói: “Trảm Thiên trưởng lão, kính xin ngài phối hợp với Thiên Trần trưởng lão, dò xét một chút tình huống xung quanh biển hư không.”

“Vâng, thiếu chủ.”

Người trung niên đeo kiếm, cũng chính là Trùng Thanh Niên công tử “Trảm Thiên trưởng lão” ôm quyền, chợt cùng Thiên Trần trưởng lão xé rách không gian, thăm dò chung quanh Hư Không Hải.

Vì tăng nhanh tốc độ thăm dò, hai người cũng không che lấp khí tức bản thân, uy áp cường giả Hỗn Nguyên cảnh không chút kiêng kị tràn ngập trong hư không hải chung quanh.

Đang lúc ba người bận rộn.

Chỗ hạch tâm Phá Diệt Vực, trong không gian hỗn loạn hắc ám, một con cự thú khủng bố vết thương chồng chất như có cảm giác, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Con cự thú này, tự nhiên chính là đầu biến thú tai họa kia.

Lúc trước nó bị Tinh Ngũ cùng Cấm Khu số năm liên tiếp trọng thương, lại bị đám người Thủy Thiên Thần Hoàng vây đánh một trận, thương thế trên người vốn rất nặng lại càng nặng.

Hôm nay mới qua không được vài năm, vết máu trên người nó mặc dù đã khô, nhưng vết thương trên người vẫn còn đọng vảy máu thật dày, hơn nữa trên thân thể còn có lân phiến loang lổ, nanh vuốt đứt gãy, không một cái nào không thể hiện ra thương thế vô cùng thê thảm của nó.

Đến cấp mười chín, một khi bị thương, khôi phục vốn là cực chậm, đâu phải trong thời gian ngắn có thể khỏi hẳn?

Bất quá, dù là như thế, hung tính trong xương cốt của nó cũng không có giảm bớt nửa phần.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nó liền từ trạng thái nằm sấp nhảy lên một cái, sau đó bốn vó đạp một cái, trong nháy mắt biến mất trong không gian chính.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ung An lịch năm 2032.

Đã tám năm trôi qua kể từ khi rất nhiều thiên tài giáng thế.

Một chiếc phi thuyền yên tĩnh đi từ Tiên Cung Không Cảng đến hướng Trường Ninh vệ ở phía chân trời, bên dưới đại dương mênh mông, có thể thấy rõ hòn đảo ẩn hiện dày đặc tinh la.

Trên những hòn đảo đó kiến tạo kiến trúc cao ngất, lại có Tụ Linh Trận hội tụ linh khí tám phương, linh khí dư thừa tạo thành sương mù như thực chất.

Trên mặt biển giữa hòn đảo và hòn đảo, dưới sự bổ sung của từng dòng thủy hệ linh mạch, tạo thành vô số khu vực nuôi dưỡng hải sản.

Một nữ nhân dịu dàng thông báo giới thiệu: "Khu vực đi ngang qua là quần đảo Thanh La vệ quận Lũng Tả của Đại Càn Tiên Triều. Nơi này từng là khu vực hải khấu tụ tập, về sau Vương thị đại lực khai phát quần đảo Thanh La vệ, tạo thành khu vực nuôi dưỡng hải sản đỉnh cấp. Sản lượng hải sản Thanh La hiện nay hưởng thụ toàn bộ thị trường Thánh Vực cao cấp."

"Hảo đồ ~ đây là trọn vẹn Thủy hệ Tiên Linh Mạch thất phẩm đại hình a?" Một vị lữ khách đến từ Thánh tộc nào đó của Bắc Khuyết Thần Châu, xuyên qua cửa sổ mạn thuyền khiếp sợ nhìn xuống phía dưới.

Xuyên thấu qua sóng nước biển phía dưới, bọn hắn có thể rõ ràng cảm giác được, chỗ sâu đáy biển đang nằm một đầu linh mạch cực lớn tản ra quang huy rạng rỡ, giống như một đầu Cự Long tiềm ẩn trong đáy biển.

Bọn họ không khỏi thất thanh sợ hãi than: "Bọn họ thế mà lại dùng thất phẩm tiên linh mạch cỡ lớn xây dựng sân chăn nuôi của Lộ Thiên Thủy?"

Trong tộc của Thánh tộc kia cũng có động thiên gia tộc, bên trong cũng có một đầu thất phẩm Tiên Linh Mạch, cũng cấu

trúc ra một mảnh Tiên Linh Điền, sản xuất ra Tiên Linh Mễ là tài nguyên phi thường trân quý của gia tộc.

Vương thị có Tiên Linh mạch thất phẩm, hắn không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cách sử dụng này không khỏi cũng quá xa xỉ đi.

"Bằng không, sản lượng biển của Thanh La sao có thể vang danh thị trường cấp cao?" Có một du khách Thần Thông cảnh địa phương của Đại Càn Tiên Triều hơi đắc ý tiếp lời, "Các ngươi nhìn thấy căn cứ chăn nuôi trong biển Thanh La, chẳng qua là căn cứ nuôi dưỡng bình thường. Nghe nói, Vương thị có một động thiên trong nội bộ Thanh La vệ, trong động thiên có hai dòng thủy hệ Thánh linh mạch bát phẩm, sản lượng sản xuất do sinh linh mạch nuôi trồng mới là hàng đầu! Nếu muốn nếm thử hương vị, đều là lấy Tiên Linh thạch để thanh toán."

Hiện giờ Đại Càn đã sớm không thể so sánh, chỉ riêng nội bộ hoàng thất đã có năm Chân Tiên cảnh, ngoại trừ Tiên Vương phủ họ khác ngoài Trường Ninh vệ Vương thị ra cũng có trọn vẹn mười một.

Lấy tiến độ tu vi của Ung An Tiên Hoàng để phán đoán, chỉ sợ chỉ cần ba bốn ngàn năm nữa là có cơ hội tấn chức Đại La Thánh Tôn, khiến cho Đại Càn Tiên Triều thăng cấp thành Thánh Triều.

Bởi vậy địa vị của Thần Thông cảnh ở Đại Càn Tiên Triều coi như có thể, nhưng cũng chỉ có thể coi là lữ khách bình thường.

Dùng Tiên Linh thạch để thanh toán?

Rất nhiều lữ khách đều bị chấn nhiếp không nhẹ, cho dù là Đại La Thánh Tôn ăn cái này cũng sẽ thịt đau a?

Thấy bộ dạng này của bọn họ, lữ khách xung quanh hăng hái bàn luận dần.

Lại có người nói: "Các ngươi có nhìn thấy tin tức không, Thánh tộc Tào thị của Xích Đỉnh thánh phủ bị Thánh Cộng minh phán tội lớn, động thiên của gia tộc đều bị tịch thu, Thánh Tôn lão tổ và một số nhân vật mấu chốt đều bị đưa đến Hỗn Độn sơn đào quặng rồi."

"Đây đều là lão hoàng lịch, Tào thị đã sớm bị bắt lên, chỉ là vừa mới tuyên bố tin tức thẩm phán mà thôi. Đúng rồi, nhà

chúng ta chính là Xích Đỉnh thánh phủ, đương nhiên hiểu rõ tất cả những thứ này. Lần này ta đi thăm hài tử nhà chúng ta, năm nay muốn vào tộc học vỡ lòng của Vương thị, là một khu đó của chủ trạch Vương thị…"

"Cái gì? Không phải là muốn vào Hùng Ban chứ?"

"Vương thị vỡ lòng? Đây chính là lớp vỡ lòng đỉnh thiên nha, bên trong đều là con em tinh anh Vương thị hoặc là gia tộc thông gia tuổi nhỏ… Người ngoại tộc gần như không thể gia nhập."

"Chúc mừng chúc mừng, đứa bé kia sợ là muốn một bước lên trời rồi!" Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng kính sợ mà hâm mộ nhìn vị gia trưởng kia.

Cùng lúc đó.

Cách đó không xa chỗ cửa sổ sát mạn thuyền, một vị 【thanh niên nam tử】 thoạt nhìn thành thục chững chạc, khóe miệng đang nở nụ cười, nghe chung quanh nghị luận ầm ĩ.

Mà bên cạnh hắn có một cô bé tướng mạo xinh đẹp đáng yêu lại chớp chớp đôi mắt hồn nhiên, nhỏ giọng hỏi: "Lão tổ gia gia, cái lớp mà Tình Nhi muốn đi kia có phải là Hùng Ban hay không?"

"Đúng vậy, lão tổ gia gia đã thay ngươi liên lạc xong, đúng là muốn nhập lớp học Hùng." Thanh niên nam tử sủng nịch xoa đầu bé gái, cười nói, "Đến lúc đó phải học thật tốt, chớ có làm mất thể diện của 【Thiên Thụy Vương thị】 của chúng ta."

Thiên Thụy Tiên Tộc Vương thị.

Đúng vậy, thanh niên nam tử này tên là Vương Hựu Bình.

Lúc còn trẻ, hắn chỉ là đại thiên kiêu bình thường không có gì lạ, sau này bị kích thích đi Thiên Thụy thánh triều làm công tác khai thác, kết quả lại ngoài ý muốn nhận được sự thưởng thức và chiếu cố của Thủ Triết lão tổ, một đường tư chất huyết mạch tăng vọt.

Sau đó, lại được Vương Lạc Tĩnh Vương giúp đỡ, tu vi huyết mạch tư chất đạt đến gần Thiên Tử Giáp đẳng!

Lại sau đó, Vương Hựu Bình cưới một vị quận chúa trẻ tuổi xinh đẹp của Thiên Thụy thánh triều, sau lại bởi vì các loại duyên phận vợ con, Vương Hựu Bình xin chi nhánh, thành lập chi nhánh của Vương thị ở Thiên Thụy thánh triều 【Thiên Thụy vương thị】.

Thiên Thụy Vương thị cũng không phải gia tộc chi nhánh đầu tiên mà Trường Ninh Vương thị phân ra, cũng tuyệt đối không phải người cuối cùng.

Toàn bộ Thánh Vực quá lớn, một bộ phận thanh niên tuấn kiệt ở lại một nơi nào đó lâu rồi, lại cưới cô nương bản địa, không muốn hai nơi phân cư, hoặc là một ít hài tử có ý nghĩ của riêng mình, muốn khai thác ra một mảnh thiên địa mới, thành lập một chi nhánh gia tộc mới cũng là bình thường vô cùng.

Đối với điều này, Vương Thủ Triết thân là gia chủ Trường Ninh Vương thị, từ trước đến nay luôn duy trì thái độ tán thành.

Gia tộc khai chi tán diệp vốn là chuyện bình thường.

Nhớ ngày đó, Trường Ninh Vương thị cũng bắt đầu từ Trụ Hiên lão tổ, mới từ trong Lũng Tả Vương thị phân nhánh đi ra. Mà Lũng Tả Vương thị lại là chi nhánh gia tộc từ Đại Càn Vương thị phân ra.

Theo Vương Thủ Triết thấy, quan hệ giữa chủ gia và chi nhánh gia tộc, thật ra có chút tương tự với công ty tập đoàn và công ty con.

Đối với tộc nhân có tinh thần khai thác tinh thần, Vương thị cũng tuyệt đối sẽ không bạc đãi, ở trên hệ thống tài nguyên và công pháp đều sẽ có trợ giúp, cũng sẽ đưa ra chút sản nghiệp cơ bản, hoặc là hợp tác nghiệp vụ, để chi nhánh gia tộc có thể thuận lợi vượt qua khó khăn trước khi chia gia, đứng vững gót chân ở địa phương.

Bất quá.

Một khi phân gia ra ngoài, chính là đồng tông bất đồng tộc, lẫn nhau thuộc về dòng họ mà không phải tộc nhân, trạng thái tài vụ của chi nhánh gia tộc cũng đều độc lập đi ra ngoài, dưới tình huống bình thường cũng không cách nào hưởng dụng phân phối tài nguyên trong Vương thị tộc.

Trong đại gia tộc Vương thị phát triển không ngừng, đoàn kết ở trên cây đại thụ che trời Trường Ninh Vương thị này, bất luận là tiền đồ hay là cuộc sống đều sẽ tốt hơn một chút, tài nguyên có thể đạt được cũng càng nhiều hơn.

Bởi vậy, gia tộc chi nhánh chính thức lựa chọn độc lập đi ra ngoài cũng không nhiều, chỉ dừng lại trước mắt chưa vượt qua trăm nhà, đều phân tán ở khắp nơi trong Thánh Vực. Điều này đối với Vương thị có mấy chục vạn nhân khẩu mà nói, thật đúng là chỉ là số lượng nhỏ.

Cũng may chủ mạch của Thần Võ Trường Ninh Vương thị vô cùng cường thịnh, chiếu cố đối với gia tộc chi mạch cũng rất nhiều, bởi vậy đại bộ phận tổng thể gia tộc chi nhánh phát triển cũng không tệ lắm, coi như là có khổ có ngọt.

Thiên Thụy Vương thị là gia tộc phát triển khá tốt trong chi nhánh gia tộc.

Hôm nay Vương Hựu Bình ước chừng hai ngàn năm trăm tuổi, cũng là ở hai ba trăm năm trước thành tựu Chân Tiên cảnh, đem gia tộc đưa tới Tiên Tộc, còn được Thiên Thụy Thánh Hoàng sắc phong thành Tiên Vương khác họ.

Đây coi như là chiếm được ánh sáng của chủ mạch Vương thị và mẫu tộc của nương tử hắn, nếu không một Tiên tộc sẽ được sắc phong Tiên Vương khác họ, ít nhất phải có chút cống hiến trác tuyệt mới được.

Lần này, trong dòng chính của Thiên Thụy Tiên Tộc Vương thị sinh ra một vị tiên thiên linh thể sinh ra từ thuở sinh ra đã dẫn tới thiên địa dị tượng, trời sinh tứ trọng trung đoạn huyết mạch.

Hài tử như thế bồi dưỡng, khởi đầu chính là một Chân Tiên, nếu có cơ duyên đặc thù, tiến thêm một bước cũng có khả năng.

Bởi vậy, sợ Vương Hựu Bình trì hoãn tiền đồ của hài tử, không thể không xin phép đưa hài tử vào học viện chủ mạch tộc của Vương thị, từ nhỏ đã nhận sự bồi dưỡng chất lượng tốt.

Đương nhiên, phí bồi dưỡng và vấn đề tài nguyên liên quan đến trong đó, phần lớn phải do Thiên Thụy Vương thị tự gánh

chịu.

Cái này khác với Vương thị và những hài đồng khác ký kết khế ước bồi dưỡng, sau khi trưởng thành, cần trở thành cung phụng của Vương thị, dùng phương thức phục dịch trả lại giai đoạn đầu bồi dưỡng, cho đến sau khi thỏa mãn điều kiện khế ước mới có thể xuất ngũ.

Hiện tại tốc độ của phi thuyền trống rất nhanh.

Chưa đầy một canh giờ, phi chu đã từ Thanh La vệ đến Tân Bình Không cảng.

Vương Hựu Bình lập tức dẫn theo nữ đồng tám tuổi Vương San Tình đi bái phỏng phu phụ Thủ Triết gia chủ mạch tộc, ăn ké một chút lợi ích, sau đó lại bái phỏng các lộ trưởng bối, các loại lợi ích.

Không còn cách nào khác, Thiên Thụy Vương thị mặc dù lăn lộn tốt hơn, tài nguyên cũng không mạnh bằng chủ mạch Vương thị. Thậm chí rất nhiều tộc nhân vốn dĩ không bằng Vương Hựu Bình, hiện tại đều đã vượt qua hắn.

Về phần đứa nhỏ San Tình này, nếu sinh ra ở Trường Ninh Vương thị, tự nhiên là đời chữ 'San' đời thứ mười chín, nhưng ở Thiên Thụy Vương thị thì là đời thứ sáu San Tự.

Sau khi bái phỏng một trận đủ chỗ tốt, Vương Hựu Bình mới đưa Vương San Tình đưa vào Vương thị Tộc Học, do người chuyên gia đưa đến Hùng Ban vỡ lòng.

Trước cửa Hùng Ban, Vương San Tình dắt tay một vị nữ lão sư đứng cạnh cửa, chớp đôi mắt tò mò nhìn bọn nhỏ trong lớp vỡ lòng.

Hài tử ở đây phần lớn tuổi đều tương đương với nàng. Nàng lần đầu tiên thượng tộc học, vừa hưng phấn vừa thấp thỏm không thôi.

"Hùng tiên sinh, vị này chính là Vương San Tình, gia chủ Thủ Triết phê duyệt học sinh, đã hoàn thành thủ tục nhập học." Nữ lão sư giao đứa bé vào tay Hùng tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh rồi lui ra ngoài.

"Thì ra ngươi chính là San Tình a, lão tổ tông nhà các ngươi, Vương Hựu Bình trước kia chính là đệ tử của ta." Hùng tiên

sinh đeo kính chào hỏi nàng, thái độ hòa ái mà thân thiết.

Hắn nói xong nhìn lướt qua bên trong lớp, sau đó nói: “Trong lớp chỉ có hai chỗ trống, Vương Dần Hiên, Vương Tống Nhất, hai người các ngươi đã không muốn ngồi chung một bàn, lão Hùng ta cũng không miễn cưỡng các ngươi, các ngươi ai ngồi cùng bàn với San Tình?”

“Hùng tiên sinh, con gái quá phiền toái, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ học tập của ta! Bây giờ ta mới bắt đầu tiếp xúc kiến thức Tộc Học trung đẳng, tiến độ này quá chậm.” Vương Tống Nhất lớn lên phấn điêu ngọc trác có chút đáng yêu, nhưng cá tính lại vô cùng lạnh lùng: “Còn có Hùng tiên sinh, buổi chiều ta phải xin nghỉ một chút, ta ước chiến Linh Đài cảnh bảng, chuẩn bị thay thế nó.”

“Ta nhổ vào, tất cả mọi người đều là đứa nhỏ tám tuổi, ngươi còn đựng ly làm gì!”

Nghe nói như thế, đích trưởng mạch tiểu tiểu thiếu tộc trưởng cùng tuổi bên cạnh hắn, Vương Dần Hiên kế thừa danh sách thứ tám không nhịn được bĩu môi mắng một câu.

Vương Dần Hiên đồng dạng lớn lên phi thường đẹp mắt, chẳng qua là loại du côn soái soái, cùng Vương Tống Nhất hoàn toàn là hai loại hình hoàn toàn bất đồng.

Hắn cười tủm tỉm nhìn về phía Vương San Tình: “Tiểu Tình đến cùng ta ngồi một bàn, ta không quan tâm đến tên giả bộ chén kia.”

“Vương Dần Hiên, tư tưởng của ngươi quá ngây thơ. Ngươi thân là người thừa kế hợp pháp thứ tám của gia tộc, ngươi nên nỗ lực thật tốt, tranh thủ làm vẻ vang cho gia tộc, gánh vác trách nhiệm của một đời trưởng mạch mới.”

“Vương Tống Nhất, dựa theo bối phận ngươi phải gọi ta là lão tổ Dần Hiên! Cha ta nói, tuổi tác gì, nên hưởng thụ cuộc sống tuổi tác, đừng có nhỏ tuổi khiến cho ông ta giống như cứu thế.”

“Được rồi được rồi, hai người các ngươi đừng ồn ào nữa.” Hùng tiên sinh cũng bị bọn họ giày vò đau đầu.

Hai tiểu tử này, giống như kẻ thù truyền kiếp, cũng không biết là kết oán từ đâu.

Suy nghĩ một lát, Hùng tiên sinh dứt khoát trực tiếp đưa ra quyết định cho tiểu cô nương: “San Tình, ngươi ngồi bên cạnh bạn học Vương Tống Nhất. Miễn cho bị tiểu tử Vương Dần Hiên kia làm lệch lớp văn hóa của hắn đã đủ nát rồi.”

“Cái gì?”

Vương Dần Hiên da đầu có chút tê dại.

Lão Hùng ngươi cũng quá xem thường người khác ~ Vương Dần Hiên ta không phải là huyết mạch kém một chút, văn hóa kém một chút sao?

Hừ, ngươi chớ khinh thiếu niên nghèo, bởi vì cái gọi là 30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây… Vương Tống Nhất, ngươi đoạt ta cùng bàn, ngươi chờ đó cho bản công tử!

Cũng đúng vào lúc này.

Ý thức của hắn bỗng nhiên hoảng hốt, một tiếng “Tín tách” thanh thúy vang lên ở sâu trong ý thức của hắn.

Ngay sau đó, một m thanh máy móc vang lên trong đầu hắn: “Kích hoạt năng lượng hoàn tất, cảm nhận được cảm xúc của kí chủ bất mãn, có yêu cầu nghịch tập, hệ thống phụ trợ tập kích đã thức tỉnh. Bốn hệ thống sẽ giúp kí chủ quật khởi từ trong những giây phút cuối cùng, nghịch tập nhân sinh.”

“Tích!”

“Kiểm tra đo lường đến năng lượng của bản thế giới cấp bậc quá cao, có thể tay không diệt thế đại lão quá nhiều, đề nghị ký chủ làm việc khiêm tốn.”

“Tích! Kiểm tra ra kí chủ phụ thân là đại lão hàng đầu Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, nhưng bởi vì vấn đề tư tưởng cá nhân cực kỳ lười nhác, bản nghịch tập điều chỉnh hệ thống làm 【Phù hộ cha nghịch tập hệ thống】.

“Hiện giờ tuyên bố nhiệm vụ đầu tiên giúp đỡ cha. 【Cha không mạnh con trai】 thứ nhất, mục tiêu nhiệm vụ: Đôn thúc phụ thân cố gắng tu luyện một tháng, ban thưởng nhiệm vụ: ngẫu nhiên ban thưởng một loại nhất phẩm hạt gạo linh chủng. 】

“Cái gì, thứ đồ chơi gì?” Vương Dần Hiên mở to hai mắt nhìn, có chút ngơ ngác.

…

Chương 29: Cha! Hài nhi đây là vì muốn tốt cho người.

…

Tuy nhiên, may mắn là lớp văn hóa của Vương Dần Hiên tuy rằng được bày ra, nhưng đầu óc vẫn rất linh hoạt. Sau khi trao đổi vài câu với hệ thống nghịch tập, hắn đã hiểu được đại khái cách chơi logic trong đó.

Hắn vừa đi thần du thiên ngoại nghe Hùng tiên sinh giảng bài, vừa đưa ra nghi vấn: "Nhiệm vụ ta hiểu, ban thưởng hạt giống lúa gạo là cái quỷ gì?"

"Tích! Kiểm tra đến bản thế giới lấy hình thức sinh tồn của gia tộc làm chủ, ký chủ thân là người thừa kế hợp pháp thứ tám của gia tộc, đương nhiên lấy sự phát triển cường thịnh của gia tộc là ưu tiên nhất."

"Một loại linh chủng nhất phẩm gạo linh chủng chất lượng tốt, có thể đề cao đơn vị mẫu sản linh điền, sinh ra càng nhiều hiệu quả kinh tế, là căn cơ giúp gia tộc quật khởi từ trong yếu ớt." Âm máy móc nghiêm trang giải thích, "Hơn nữa cá nhân túc chủ tu luyện trưởng thành, cũng không rời khỏi linh mễ."

"Đạo lý ngươi nói ta đều hiểu." Ngữ khí Vương Dần Hiên buồn bực: "Nhưng nhà chúng ta cũng không nhỏ bé sao? Nếu không phải sợ ta khí huyết bạo tăng không chịu nổi, phẩm cấp linh mễ gì cũng tùy tiện ăn. Giống như cha mẹ ta, hàng ngày đều ăn bát phẩm thánh linh cơm… Ta ăn một hạt cũng chịu không nổi."

Cho dù là Đại La Thánh Tôn, ngày thường tiêu hao nhiều nhất cũng chỉ là thất phẩm gạo, ngày lễ ngày tết đụng phải đại hỉ sự mới có thể ăn bát phẩm gạo cải thiện thức ăn. Về phần một ít Thánh Tôn gia cảnh bần hàn lại tuổi già, thậm chí sẽ lấy lục phẩm gạo làm chủ thực, chỉ cần duy trì tiêu hao khí huyết là được.

Nghe Vương Dần Hiên nói vậy, hệ thống nghịch tập trầm mặc một hồi.

Qua thật lâu, thanh âm của nó mới một lần nữa vang lên: “Nếu không, đổi thành ban thưởng một quả Tẩy Tủy đan?”

“Ngươi không thể nói thực tế được sao?” Vương Dần Hiên tức giận không ít: “Tuy ta có tư chất huyết mạch cực kém, nhưng cũng là đại thiên kiêu Luyện Khí cảnh đã thức tỉnh huyết mạch tam trọng, còn là đại thiên kiêu Ất đẳng.”

So với tư chất huyết mạch tiên thiên của cha mẹ nó, huyết mạch của hắn đại thiên kiêu này thực sự có chút thấp đến đáng thương. Nhưng cha mẹ hắn cũng không quá để ý cái này, còn an ủi nói hắn tuổi còn nhỏ, không cần quá gấp gáp, chờ lớn lên một chút, thân thể hắn sau khi phát triển lại chậm rãi cải thiện tư chất huyết mạch cũng kịp.

Vương thị bây giờ, nói là có được tài phú ngất trời tuyệt đối không khoa trương chút nào, hơn nữa nhiều năm tích lũy, nội tình của Vương thị đã vô cùng đáng sợ, tài nguyên nắm giữ trong tay khổng lồ đến kinh người.

Chỉ cần cam lòng bỏ ra lượng lớn tài nguyên, cho dù là một con heo cũng có thể khiến nó cất cánh.

Mà Vương Dần Hiên thân là trưởng tử đương đại của gia tộc, chính là nhân vật trọng trách của gia tộc, danh sách bồi dưỡng nhất định là cực cao, tương lai ngay cả tiêu chuẩn để bồi dưỡng Đạo Nguyên đan thập nhị phẩm cũng sẽ không ít, tư chất tương lai có kém đến đâu cũng không thua kém.

Đương nhiên, chỉ lấy thiên tài tụ tập lần này mà nói, Hùng Nhất Ban, Hùng Nhị Ban, Hùng Tam Lớp hợp thành hơn một trăm người, trước mắt muốn nói huyết mạch tư chất của hắn kém cỏi nhất, còn lại ít nhất cũng phải là Tiên Thiên linh thể thức tỉnh đệ tứ trọng huyết mạch.

“Chỉ cần kí chủ có thể kiên trì không ngừng hoàn thành nhiệm vụ phù trợ cha, bản hệ thống có thể “thu hoạch được “Phần thưởng” càng nhiều thiên đạo tạo hóa”, đến lúc đó có thể đề cao chất lượng phần thưởng, chỉ cần Thiên Đạo tạo hóa chi lực đầy đủ, ngay cả ban thưởng Thập Tam Phẩm thần dược cũng không hẳn là không thể.” Hệ thống nghịch tập cũng là rất bất đắc dĩ.

Đụng phải chiến hào túc chủ, nó cũng chỉ có thể kiên nhẫn dụ dỗ.

Bởi vì cái gọi là đụng phải thần hào túc chủ nó vâng vâng dạ dạ, gặp được điểu ti túc chủ nó trọng quyền xuất kích.

“Thần dược thập tam phẩm còn được.” Vương Dần Hiên cuối cùng cũng có chút hứng thú: “Nghe nói ở nhà chúng ta cũng được coi là bảo bối, số lượng không nhiều lắm!”

Ngược lại coi như cũng được?

Hệ thống nghịch tập lại trầm mặc một hồi.

Thập Tam Phẩm Thần Dược là dễ dàng như vậy sao? Tiêu hao Thiên Đạo Tạo Hóa Chi Lực tuyệt đối là con số trên trời…

Lúc này, hệ thống nghịch tập đều có chút hoài niệm ký chủ kiếp trước, ít nhất người ta khởi bước đủ nghèo, đủ nhỏ bé, tùy tiện ban thưởng đều có thể làm cho hắn vô cùng phấn khích.

Nếu không phải sợ đại lão trong gia tộc bóp nát nó, nó thật muốn sớm trả mảnh ký ức cho Vương Dần Hiên.

“Uy Hiên phu nhân, ngài đừng đau lòng, nếm thử kẹo Linh Mạch do mẹ ta tự tay nấu cho ta.” Sau giờ học, Vương San Tình thấy Vương Dần thất thểu, hai mắt đờ đẫn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy kẹo đưa cho Vương Dần Hiên.

Thật ra tiết học này nàng cũng vô cùng thấp thỏm, Vương Tống Nhất ngồi cùng bàn thập phần lạnh lùng, chỉ lo đọc sách, cách đó không xa Vương Dần Hiên lại rầu rĩ không vui.

“Trong Tộc Học đều là bạn học, đừng gọi ta quá già, ngươi cứ gọi ta là Vương Dần Hiên đi.” Vương Dần Hiên nở nụ cười vui vẻ cầm kẹo lên.

Hắn cũng suy nghĩ cẩn thận, mặc dù hệ thống nghịch tập bắt đầu yếu thế, nhưng tương lai vẫn có hi vọng, dù sao Thập Tam Phẩm thần dược vẫn rất hiếm thấy.

Thật vất vả mới đến được tan học trong Tộc Học.

Vương Dần Hiên từ cửa Tộc Học đi ra, phát hiện một vị nam tử trung niên mặc áo bào đỏ, râu tóc đỏ phơi phới đang ngồi xổm trên đường cái.

Mặc dù hắn đã cực kỳ thu liễm, nhưng vẫn tản ra khí tức đáng sợ động người chớ gần.

“Huyết Hải gia gia.” Vương Dần Hiên tiến lên chào hỏi: “Hôm nay lại là ngài đến đón con tan học sao? Cha mẹ ta đâu?”

Căn cứ truyền thống của gia tộc Trường Ninh Vương thị, lúc phụ mẫu còn nhỏ đều sẽ làm bạn bên cạnh mình, để cho hài tử có một tuổi thơ hoàn chỉnh mà thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

“Tiểu thiếu chủ, thiếu chủ và thiếu phu nhân vừa đi dạo phố mua sắm trở về, đang làm nhiệm vụ thường ngày đấy.” Huyết Hải Ma Hoàng cũng có chút bất đắc dĩ.

Theo tính tình lười nhác của thiếu chủ, tu luyện ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ngày tháng năm nào mới có thể quay về thực lực Tiên Đế?

“Không có việc gì, lúc ăn cơm tối ta cùng phụ thân trò chuyện một chút.” Vương Dần Hiên cười rất trong trẻo, phảng phất nhớ tới chuyện thú vị gì đó.

Cũng đúng vào lúc này.

Cách đó không xa truyền đến giọng nói của Vương Tống Nhất: “Phụ thân, con đã nói rất nhiều lần rồi, con có thể tự mình đi phi liên công cộng về nhà, không cần người tự mình chạy tới đón.”

Vương Dần Hiên nghe tiếng liếc qua, chỉ thấy bên cạnh Vương Tống Nhất có một thanh niên trầm ổn đang đứng, chính là cha Vương Yến Yến Kiêu của Vương Tống Nhất.

Vương Yến Kiêu tuy còn rất trẻ, nhưng sau khi làm cha, một thân khí chất trong lúc bất tri bất giác trưởng thành ổn trọng hơn rất nhiều.

“Ta và mẫu thân ngươi hiện tại đều đang làm công tác tổng ty luyện khí trong gia tộc, trước mắt khá nhàn rỗi.” Hắn sờ sờ đầu con trai nhà mình, cười nói, “Tống Nhất, ta biết tư tưởng của ngươi rất thành thục, cũng rất độc lập. Nhưng ta và mẫu thân ngươi, cũng chỉ là muốn cùng ngươi vui vẻ vui vẻ trưởng thành, cho dù chúng ta đến già nhớ lại, cũng sẽ có hương vị ngọt ngào hạnh phúc.”

“Vâng, đã biết phụ thân, cảm ơn ngài.” Trong đôi mắt Vương Tống Nhất xẹt qua một vệt ấm áp.

Phụ mẫu chưa từng có bất kỳ yêu cầu gì đối với hắn, chỉ là muốn hắn vui vẻ một chút, hạnh phúc một chút.

Hắn học qua tri thức tương quan trong Tộc Học, biết một gia đình nguyên sinh hạnh phúc đối với nhân cách của hài tử tạo nên cực kỳ trọng yếu.

“Phụ thân, chiều nay con xin phép nghỉ đi đánh lôi đài Linh Đài cảnh, lấy được đầu bảng.” Vương Tống Nhất lấy ra một túi lớn linh thạch cùng đan dược, “Những thứ này là do giá trị cống hiến và tiền thưởng trên bảng đổi lấy. Ngài cùng mẫu thân đang trong thời kì mấu chốt trùng kích Tử Phủ cảnh, vừa vặn dùng được.”

“Đứa nhỏ này…” Khuôn mặt to lớn của Vương Yến có chút nóng lên.

Người ta nuôi hài tử, dù là có gia tộc trợ cấp đều là chi tiêu rất lớn, nhưng Vương Yến hắn là phu thê kiêu dưỡng hài tử, cũng là lúc nào cũng được thơm lây hài tử.

Năm đó, phu thê bọn họ cơ duyên xảo hợp sinh ra một hài tử cấp bậc Tiên Thiên Đạo Tử, liền trực tiếp được gia tộc ban thưởng một con số cống hiến giống như con số trên trời, cũng phân phối được một phần sản nghiệp có thể hưởng thụ lợi nhuận.

Ngoài ra, hài tử còn thỉnh thoảng có thể kiếm một khoản, trợ cấp tài nguyên cho bọn họ. Bất tri bất giác, phu thê bọn họ dựa vào cuộc sống giàu có của nhi tử…

“Phụ thân, sau khi người và mẫu thân tu luyện tới Tử Phủ cảnh, cũng không cần quá sốt ruột đề thăng tu vi.” Vương Tống Nhất bình tĩnh lên kế hoạch cho cha mẹ: “Trước tiên chúng ta đổi chút cơ hội nâng cao tư chất huyết mạch, lại hao phí điểm cống hiến nhất định để chen ngang lấy Lăng Hư Bảo Điển, đợi sau khi củng cố bảo điển lại tu luyện làm ít công to.”

“Ách… hao phí cống hiến chen ngang bảo điển gia tộc thì không cần chứ?” Vương Yến Kiêu nhíu mày do dự nói: “Với tư chất huyết mạch của ta và mẫu thân ngươi, có thể xếp đến Lăng Hư Bảo Điển không khó, không cần lãng phí.”

“Thời gian chính là tất cả, phụ thân.” Vương Tống nghiêm mặt nói: “Càng sớm trở nên mạnh mẽ, càng có cơ hội kiếm được càng nhiều điểm cống hiến của gia tộc, như vậy mới có thể tiến vào vòng tuần hoàn lành tính. Gia tộc cống hiến ngài không cần lo lắng, thêm một năm nữa là ta có thể thăng cấp Thiên Nhân cảnh, đến lúc đó đoạt được hạng nhất Thiên Nhân bảng, còn có thể ban thưởng một khoản lớn cống hiến.”

Vương Yến kiêu căng cả người có chút tê dại.

Trước mười tuổi đã có thể thăng cấp Thiên Nhân cảnh… Đây là sự lợi hại của Tiên Thiên Đạo Tử sinh ra đã có huyết mạch thất trọng sao?

Hắn nhất thời cảm thấy áp lực núi lớn. Xem ra, hắn thật sự phải nắm chắc thời gian tu luyện, miễn cho nhi tử còn nhanh tiến vào Tử Phủ cảnh hơn so với hắn.

Hơn nữa hiện tại nhi tử đã là Linh Đài cảnh, so với lúc sinh ra lại nhiều hơn một tầng huyết mạch, trình độ huyết mạch thức tỉnh trước mắt đã đạt đến tầng thứ tám, so với Vương Yến Kiêu hắn còn cao hơn ước chừng hai tầng huyết mạch, nhẹ nhõm lĩnh ngộ các loại thần thông!

Vương Yến cũng mơ hồ có chút hoài nghi, chính mình đến tột cùng có thể đánh thắng được đứa con trai tám tuổi này hay không. Mặc dù có thể đánh thắng được… Loại ưu thế này lại có thể duy trì bao lâu đây?

“Huyết Hải gia gia, người xem gia đình ban đầu của người ta, cha hiền con hiếu, ấm áp cỡ nào… thật khiến người ta ngưỡng mộ.” Vương Dần Hiên thở dài một tiếng: “Đúng là thời điểm nói chuyện với cha mẹ, con cũng muốn được cha mẹ yêu thương nhiều hơn.”

“A… ha ha ha.” Huyết Hải Ma Hoàng cười lúng túng hai tiếng nói: “Thật ra thiếu chủ và thiếu phu nhân cũng rất thương yêu ngươi.”

“Nhưng ta, càng yêu bọn họ hơn nha.”

Vương Dần Hiên nói xong liền bảo Huyết Hải Ma Hoàng đón hắn về nhà.

…

Chủ trạch Vương thị.

Ven hồ Châu Vi, Lâm Thủy xây không ít tòa nhà, những tòa nhà này có lớn có nhỏ, thời gian xây cũng có sớm có muộn, nhưng không có ngoại lệ đều xây thập phần khí phái.

Là khu vực hoàng kim của chủ trạch Vương thị, có tư cách ở đây đều là đích mạch của Vương thị, ngay cả tiểu viện của Vương Thủ Triết cũng ở đây.

Những trạch viện này phần lớn đều đã có lịch sử hai ba ngàn năm, trong đó không biết sửa chữa và sửa đổi bao nhiêu lần, cho dù nhìn bề ngoài không có cảm giác cổ xưa và mục nát, nhưng lại tràn đầy ý vị đặc biệt của thời gian lưu lại.

Mà trong những tòa nhà này, có một tòa mới chỉ có lịch sử một ngàn mấy trăm năm.

Chủ nhân của tòa phủ này chính là hai phu thê của Vương Hựu Nhạc và Linh Lung công chúa.

Giờ phút này.

Trong sương phòng trạch viện, đang không ngừng truyền ra tiếng Vương Hựu Nhạc hô to gọi nhỏ: “Nương tử, mau, mau vú em, ta không chịu nổi nữa rồi…”

“Phu quân, hay là hôm nay chúng ta cũng thôi đi? Hiên nhi này nên tan học rồi… Bộ dạng này của chúng ta, để hắn nhìn thấy không tốt.” Giọng Linh Lung công chúa do dự dự vang lên.

“Nương tử không cần nữa.” Vương Hựu Nhạc lập tức kêu rên, “Ta cũng sắp kết thúc rồi, ngươi lại muốn lâm trận bỏ trốn ư? Hôm nay ta đi dạo với ngươi một buổi chiều, định chế năm bộ quần áo, ngươi cũng không thể không giảng nghĩa khí.”

“Được được được, phu quân kia nhanh lên.” Linh Lung công chúa cắn răng đáp ứng: “Hiên Nhi sắp về rồi.”

“Nương tử yên tâm, vi phu sẽ nhanh chóng bình phục thôi…”

Trong sương phòng tạo hình phong cách cổ xưa, khoang thuyền toàn bộ màu nhũ tức màu trắng mới nhất của hai đài đang được an trí ở một góc gian phòng, hai vợ chồng nhỏ đang nằm ở bên trong, ở trong thế giới trò chơi ác chiến Boss lớn, gào thét gào thét, vô cùng vui vẻ.

Cũng may Vương Hựu Nhạc thật sự rất nhanh.

Cũng không lâu lắm, hắn lại bắt đầu hô to gọi nhỏ: “Nổ tung, BOSS đại bạo, đợt này phát tài rồi.”

Linh Lung công chúa nhìn qua chiến lợi phẩm, cũng vui mừng không thôi: “Vậy mà lại để ra một bộ Nghê Thường Tiên Y. Tiên y này nhìn cho kỹ, thuộc tính cũng là cực phẩm.”

“Đúng vậy, nhưng ta muốn đổi thánh chiến bảo giáp.”

“Vương Hựu Nhạc, ngươi dám! Đây chính là Nghê Thường tiên y của ta.”

“Hiên Viên Ngọc Lung, ta là phu quân của ngươi, ta có quyền quyết định.”

Sau đó, chuyện này đối với tiểu phu thê “ân ái” liền trở nên ầm ĩ, ầm ĩ quyết định đi ra ngoài.

Trong sân, Vương Dần Hiên và Huyết Hải Ma Hoàng lẳng lặng đứng đấy.

Nghe thanh âm trong sương phòng truyền đến, biểu lộ trên mặt một lớn một nhỏ đều là một lời khó nói hết.

Nhất là Vương Dần Hiên, vẻ mặt nho nhỏ trầm trọng, sắc mặt biến đen.

Đôi phu thê này của các ngươi chính là chăm con như vậy sao? Không thể dựng tấm gương cho con trai một chút sao?

Vương Dần Hiên ta mới tám tuổi, còn muốn thể xác và tinh thần khỏe mạnh để trưởng thành hay sao? Thật sự là vì bọn họ mà tan nát tâm huyết, thật là mệt mỏi!

Huyết Hải Ma Hoàng cũng giật giật khóe miệng.

Năm đó sao lại trông cậy vào Thiếu chủ quay về Tiên Đế rồi? Biển máu của hắn quá lỗ mãng rồi…

“Khụ khụ ~”

Vương Dần Hiên ho khan hai tiếng.

Sau một khắc, tiếng cãi vã trong sương phòng im bặt dừng lại, ngay sau đó lại truyền đến tiếng hỗn loạn, “leng keng leng keng”.

Một lát sau, vợ chồng Vương Hựu Nhạc xuất hiện trước mặt con trai, vẻ mặt mỗi người đều có chút xấu hổ.

Giờ cơm chiều.

Hai vợ chồng trẻ dường như có chút áy náy với con trai bảo bối, một người gắp cho hắn một chiếc đũa 【Gân chân Chân Long xào】, một người cho hắn nửa bát canh trứng hầm trứng Tiên Loan】.

"Cha, mẹ!" Vương Dần Hiên biểu tình "không thích", ngữ khí sâu kín: "Ta mới tám tuổi, các ngươi vội đưa ta đi đầu thai lần nữa hả? Đồ ăn cấp Chân Tiên như thế ta ăn được sao? Với tu vi huyết mạch của ta, ăn những thứ này sẽ bị khí huyết tăng vọt xông nổ?"

Trong nháy mắt này, Vương Dần Hiên cảm thấy mình có thể sống đến tám tuổi thật không dễ dàng.

"Ha ha Hiên Nhi, đây là vi phụ không tốt." Vương Hựu Nhạc lúng túng cười nói, "Vi phụ thiếu chút nữa quên mất huyết mạch này của con thật sự có chút phế thải. Khi cha con còn bé ăn ít nguyên liệu nấu ăn cấp Chân Tiên cũng không có vấn đề gì, khi còn bé mẫu thân con còn ôm nàng uống một ít sữa Chân Hoàng để pha loãng đấy! Ôi, Hiên Nhi ơi, huyết mạch của con mặc dù có chút phế, nhưng con ngàn vạn lần đừng để trong lòng, cha mẹ con đối với con không có yêu cầu gì, chỉ cần con vui vẻ là được."

"Hiên nhi, mặc kệ ngươi là Cửu Thiên Thủy Long hay là huyết mạch phế vật trời sinh, có câu nói rất hay, con trai đầu gù rất tốt, mẹ tuyệt đối sẽ không ghét bỏ ngươi, nhất định sẽ yêu ngươi vĩnh viễn." Linh Lung công chúa cũng tranh thủ cơ hội biểu đạt tình thương tha thiết của mẹ.

Thật sự là tình thương của phụ thân thật nồng đậm, tình thương của mẫu thân thật ấm áp…

Vương Dần Hiên vô cùng cảm động nói: "Mẫu thân mẫu thân yêu thương, hài nhi vô cùng cảm động. Đúng rồi, phụ thân ngài có biết hệ thống không? Hiểu rõ hệ thống không?"

"Đã xem qua một ít bản sao, đã từng rất thịnh hành." Vương Hựu Nhạc nghi hoặc, "Ngươi muốn xem bản sao nhỏ thì xem đi, ta chỉ muốn ngươi sống khoái hoạt vui vẻ thôi."

“Hài nhi thức tỉnh một hệ thống, muốn dùng nó để báo đáp tình yêu của phụ thân như núi cao một chút.” Vương Dần Hiên nhìn về phía cha ruột mình vẻ mặt chân thành tha thiết, “Nhất là sau khi nhìn thấy Vương Tống đang tỏ tình với phụ thân của hắn, ta càng cảm động lây.”

“?”

Vương Hựu Nhạc không khỏi có một loại dự cảm không tốt lắm.

Nửa nén hương sau, nghe Vương Hựu Nhạc Vương Dần Hiên giải thích xong vẻ mặt thống khổ bi thống lên tiếng: “Không, con không đồng ý! Là một phụ thân, tình cảm đối với hài tử là vô tư, không cầu hồi báo. Hiên nhi, vi phụ không cần người tới báo đáp.”

Dường như Vương Dần Hiên đã sớm đoán được phản ứng của cha hắn, thấy thế vẻ mặt biến đổi một chút cũng không có thay đổi, ngược lại dùng đồng hồ thông tin của mình mở ra bản “Thần Võ quật khởi ” bèn mang theo, trên đồng hồ lập tức hiện lên hình chiếu: “Phụ thân, người xem đây là cái gì?”

Đó là một con Bạch Hổ thần thú non uy phong lẫm liệt, lại cực kỳ xinh xắn đáng yêu.

“Đây là, con non thần thú phiên bản có giới hạn do Thần Võ quật khởi?” Vương Hựu Nhạc lập tức khiếp sợ mở to hai mắt, “Con nhỏ thần thú này ta đã nỗ lực nhiều năm cũng chưa có được. Ngươi, ngươi từ đâu lấy được vậy?”

Ấu thú thần này cũng không dễ làm, chỉ có ở trong hoạt động đặc biệt dùng điểm hoạt động mới có thể đổi cơ hội rút thăm, hơn nữa tỷ lệ trúng thưởng cực thấp, hắn tâm tâm niệm niệm nhiều năm cũng không rút ra.

Lúc trước hắn còn muốn để Hựu Huyền giúp hắn sửa lại số liệu hậu trường, kết quả Hựu Huyền lại không để ý tới hắn, còn nói cái gì là vì công bằng công chính, kiên quyết không giúp hắn gian lận… Vừa nghĩ tới chuyện này, hắn liền tức giận.

Rốt cuộc Hiên nhi lấy từ đâu ra?

“Xin thúc thúc cho.” Vương Dần Hiên mỉm cười nhìn cha mình: “Chỉ cần phụ thân hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, thần

thú này sẽ cho ngươi mượn chơi một tháng.”

“Hiên nhi, ngươi chỉ là vì nhất phẩm linh chủng, là muốn mạng của cha ngươi sao?” Vương Hựu Nhạc làm ra bộ dạng bi thương, bi thương tuyệt sắc “Ta chính là cha của ngươi.”

“Nếu cha không muốn, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì, dứt khoát tiêu hủy nó.” Vương Dần Hiên thở dài, trực tiếp ấn vào tiêu hủy, sau đó bắt đầu nhập vào mật mã xác nhận mật mã.

“Đừng giết nó… Con non Bạch Hổ thần thú phiên bản giới hạn là vô tội.” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt đau đớn vô cùng, che ngực khó khăn đồng ý, “Ta cố gắng hoàn thành nhiệm vụ còn không được sao?”

“Ký tên ấn dấu tay. Cha, hài nhi đây là vì tốt cho ngươi a~”

“Con trai, tình yêu của con, vi phụ đã cảm nhận được.”

“Phu quân ngươi cố lên, ta cảm thấy ý tưởng của Hiên nhi không tệ.”

Sau đó, Vương Hựu Nhạc liền bị ép bắt đầu bế quan tu luyện.

Ba ngày sau, Vương Hựu Nhạc kiên trì tu luyện đủ ba ngày, vụng trộm chạy đi giăng lưới, cố gắng chơi khoang mô phỏng toàn bộ công cộng.

Kết quả hắn còn chưa có tiến vào trong khoang thuyền đã bị Huyết Hải Ma Hoàng bắt trở về.

“Huyết Hải, ngươi cũng phản bội?” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt khó có thể tin.

“Không sai, ta phản bội.”

“Vì sao? Tại sao?”

“Tiểu thiếu chủ nói, đây hết thảy đều là vì tốt cho ngài, ta cảm thấy rất có đạo lý. Ngài nhẫn nhịn một chút… Một tháng rất nhanh liền trôi qua.”

…

Một tháng sau.

Trong tiểu viện của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cúi đầu, nhìn linh chủng linh đạo nhất phẩm đang nâng trong lòng bàn tay, vẻ mặt phức tạp không nói nên lời.

Thật lâu sau, hắn mới sâu kín đánh giá: “Phạt gạo linh chủng này phẩm chất thượng thừa.”

“Lão tổ gia gia, hệ thống nói đa tạ người tán dương.” Vương Dần hỗ trợ thuật lại: “Nó nói, một gia tộc muốn quật khởi, linh chủng chất lượng tốt là mấu chốt.”

“Nhưng trong linh chủng của Vương thị ta, linh chủng nhất phẩm cùng cấp có chừng hai trăm mười bảy loại, người vượt qua phẩm chất này có ba mươi chín loại, người nghiền ép phẩm chất này có sáu loại!” Vương Thủ Triết thở dài nói: “Hệ thống rách này có tác dụng gì?”

Có điều, cho dù là Vương Thủ Triết cũng không thể không thừa nhận, linh chủng này mạnh hơn rất nhiều so với linh chủng nhất phẩm mà hắn bồi dưỡng cải tiến ngay từ đầu!

Nếu như lúc ấy hắn có linh chủng như thế, có thể tùy ý sử dụng mà nói, bảo đảm Tề gia đều sẽ bị tịch thu.

Vậy thì, nói như thế nào đây… Hệ thống này cũng không thể nói hoàn toàn vô dụng, chính là tới chậm gần ba ngàn năm.

Ngay khi hệ thống bị dọa đến run lẩy bẩy, cho rằng mình sắp bị đại lão chôn vùi, Vương Thủ Triết bỗng nhiên chuyển đề tài, nói: “Có điều, hệ thống này đang khích lệ Hựu Nhạc tu luyện vẫn có vài phần tác dụng. Hiên nhi, con phải tiếp tục khích lệ, thật tốt để thúc giục cha con.”

“Vâng, lão tổ gia gia, coi như ta làm một Tiên Đế nhị đại, ta cũng sẽ cố gắng.” Ngữ khí Vương Dần Hiên kiên định mà nghiêm túc.

…

Chương 30: Nam Minh thần điện! Vân Hạc công tử

…

Cùng một khoảng thời gian.

Khu vực hủy diệt.

Thanh niên công tử đã lấy ra tùy thân động phủ của mình, ở phụ cận Thượng Cổ Truyền Tống Trận tìm một địa phương an trí xuống. Thuận tiện, hắn còn ở bên cạnh Thượng Cổ Truyền Tống Trận thả một khôi lỗi cảnh giới, chữa trị cấm chế chung quanh, lại ở bên ngoài bố trí một cái trận pháp dùng để ẩn, để ngừa Truyền Tống Trận bị phát hiện hoặc là phá hư.

Ở quá khứ xa xưa, Thượng Cổ Truyền Tống Trận này tự nhiên là ở trong tầng tầng bảo hộ, nhưng hôm nay hoang phế nhiều năm như vậy, trận pháp còn có thể dùng cũng đã là vạn hạnh, nguyên bản cấm chế cùng bảo hộ tự nhiên sớm mất đi hiệu lực.

Giờ phút này.

Trong động phủ tùy thân, Trảm Thiên trưởng lão và Thiên Trần trưởng lão đang báo cáo tình huống.

“Đại thế giới phụ cận, động thiên phế tích, tiểu động thiên lụi bại, bí cảnh, các nơi ta và Trảm Thiên huynh đệ đã điều tra qua toàn bộ một lần, nhưng không tìm được thứ chúng ta cần, ngược lại tìm được không ít thiên tài địa bảo, ta thuận tay cất hết đi.”

Xưa nay Trảm Thiên trưởng lão luôn trầm mặc ít nói, có thể không mở miệng thì không mở miệng, bởi vậy phụ trách báo cáo chính là Thiên Trần trưởng lão.

“Thiên tài địa bảo?” Thanh niên công tử không biết nói gì xoa xoa mi tâm: “Trưởng lão thu những thứ kia làm gì?”

“Thiếu chủ, ngài là 【 Vân Hạc công tử 】 nổi tiếng Tiên giới, thiếu chủ tương lai của Nam Minh thần điện chúng ta, chưa bao giờ thiếu tài nguyên, tất nhiên là chướng mắt những thứ

này.” Thiên trưởng thành cười cười, ngữ khí thẳng thắn, “Nhưng ta chính là đạo chủ Hỗn Nguyên cảnh bình thường, trong nhà còn có một đám tiểu bối phải nuôi, khó khăn lắm mới gặp được nhiều linh dược cao cấp như vậy, tự nhiên phải giúp tiểu bối trong nhà lấy nhiều một chút. Huống chi, trong này còn có không ít dược liệu mà ta cần dùng để tu luyện.”

Trảm Thiên trưởng lão ở một bên yên lặng gật đầu nhẹ.

Rất hiển nhiên, hắn cũng nghĩ như vậy.

Mảnh đại thế giới này từng là một trong hạch tâm của Tiên Minh, cho dù lúc di chuyển đã bị rút đi không ít linh mạch, số lượng linh mạch còn lại và phẩm chất vẫn phi thường cao.

Có đầy đủ linh khí cung cấp, dù cho nơi này đã sớm hoang phế, vẫn như cũ dựng dục ra không ít linh dược đủ năm, trong đó cửu phẩm, thập phẩm không phải số ít, thậm chí còn có không ít linh dược thập nhất phẩm.

Phải biết rằng, cho dù là Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ, đan dược phục dụng bình thường cũng bất quá là Thập Phẩm đan mà thôi.

Mà thập nhất phẩm linh dược thì cơ bản đều có tác dụng đặc thù, mỗi một khỏa giá trị mấy chục Tiên Linh Thạch, cho dù là đối với những trưởng lão Thần Điện như bọn hắn mà nói cũng tương đối khó được, có cơ hội có thể tích luỹ lâu hơn một chút tự nhiên phải tích lũy nhiều hơn một chút.

Hôm nay có miễn phí, bọn họ tự nhiên không muốn buông tha.

Thấy phản ứng này của hai người, Vân Hạc công tử cũng không nói gì thêm, chỉ nói: “Hai vị trưởng lão theo ta đi chuyến này quả thực vất vả. Đã như vậy, những linh dược kia coi như một trong những thù lao mà hai vị vất vả đi chuyến này đi, bản công tử sẽ không đoạt của các ngươi.”

“Đa tạ Thiếu chủ.”

Trong mắt Thiên Trần trưởng lão và Trảm Thiên trưởng lão đồng loạt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng chắp tay cảm tạ.

“A, đúng rồi.” Thiên Trần trưởng lão bỗng nhiên lấy ra một cái la bàn màu đồng xanh, cẩn thận trình lên trước mặt Vân Hạc

công tử: “Thiếu chủ, la bàn bí pháp này là mấu chốt để tìm kiếm món đồ đó, hay là để ngài thu lấy.”

Đường vân trên mặt la bàn đồng xanh kia huyền ảo phức tạp, trung tâm la bàn tựa như phong tồn thứ gì đó, tản mát ra khí tức vi diệu mà thần bí, làm cho người không khỏi chú ý vào trên đó.

Vân Hạc công tử lại không nhận: “Không cần. Ta tin tưởng Thiên Trần trưởng lão.”

“Thiếu chủ vẫn nên thu lại đi. Lưu lại trên thân lão hủ, vạn nhất có lão hủ sơ suất vạn lần chết cũng khó thoát tội.” Thiên Trần trưởng lão rất kiên trì, không nói lời nào nhét la bàn thanh đồng trở về.

Vân Hạc công tử không lay chuyển được hắn, đành phải thu la bàn về.

Thiên Trần trưởng lão lúc này mới tiếp tục nói: “Thiếu chủ, ta đã đánh dấu mấy địa phương có thể cất giữ đồ vật trên Hư Không Hàng Hải Đồ, nếu như nơi này không tìm thấy, chúng ta cũng nên đi tới địa phương tiếp theo. Nếu như mấy địa phương này đều tìm không thấy, chúng ta có khả năng phải đi tìm di dân Tiên Minh, đi tìm trong tay bọn họ. Từ rất nhiều di tích lưu lại dấu vết phán đoán, lúc trước Tiên Minh rút đi không ít người.”

Trước khi đến, bọn họ đã tìm được Hư Không Hải Hàng Đồ của Tiên Minh, tuy đã qua một trăm mấy mươi vạn năm, độ chính xác của Hư Không Hải Hàng Đồ còn cần phải bàn bạc, nhưng vẫn tốt hơn là hai mắt đen sì.

Quá trình tìm kiếm có lẽ sẽ rất dài lâu, nhưng trước khi đến, bọn họ đều đã sớm chuẩn bị tâm lý, ngược lại cũng không có gì không kiên nhẫn.

Trong khi đang nói chuyện.

Bỗng dưng.

Hư không bên cạnh động phủ tùy thân bỗng nhiên nứt ra một lỗ hổng lớn.

Một con quái vật khổng lồ từ trong đó nhảy ra, uy thế khủng bố như bài sơn đảo hải quét ra, trong khoảnh khắc bao phủ

toàn bộ hư không chung quanh.

Con quái vật khổng lồ này không ngờ chính là con thú bị thiên tai kia.

Giờ phút này toàn thân nó vết thương chồng chất, vảy máu khô cạn thậm chí còn không bóc ra, lại không có vẻ chật vật chút nào, ngược lại tăng thêm mấy phần lệ khí, làm nổi bật lên vẻ hung ác bạo ngược, hung diễm ngập trời.

“Rống!!”

Tiếng thú rống thô bạo vang vọng hư không, trong nháy mắt, toàn bộ hư không đều kịch liệt rung động lắc lư, ngay cả không gian bên trong động phủ dường như cũng bị trùng kích, kịch liệt chấn động.

“Thứ gì?!”

Mọi người trong động thiên lập tức biến sắc.

Lão đạo chủ sống hơn mười vạn năm, Thiên Trần trưởng lão gần như trong nháy mắt liền phản ứng lại, lắc mình một cái bảo hộ đến trước mặt Vân Hạc công tử.

Trảm Thiên trưởng lão phản ứng nhanh hơn, trong chớp mắt đã rút kiếm ra, xé rách không gian độn ra động phủ tùy thân.

Nhưng mà, vừa mới ra khỏi động phủ tùy thân, hắn liền mãnh liệt đối mặt một đôi thú đồng khủng bố hỗn loạn bạo ngược, sát khí lẫm liệt.

Uy thế ngập trời và sát ý kinh khủng đập vào mặt, cả người hắn cứng đờ, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Tai biến thú!!”

Đây là quái vật khủng bố được ghi lại trong lịch sử cổ tịch, trong truyền thuyết chiến đấu lực có thể so với thập cửu giai hung thú của Tiên Đế, thực lực so với hắn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Dù cho đầu trước mắt này thoạt nhìn tựa hồ bị trọng thương, hắn cũng quyết không phải là đối thủ của nó!

Nhưng trong điển tịch ghi lại, thứ này không phải luôn luôn chỉ hoạt động ở sâu trong Vô Tẫn Thiên Uyên sao, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?!

Đáng tiếc, trước mắt thật sự không phải thời điểm có thể suy nghĩ những thứ này.

Không đợi Trảm Thiên trưởng lão kịp phản ứng, tai biến thú đột nhiên hành động.

“Grào!”

Trong tiếng gào thét chấn động hư không, thân hình nó bỗng nhiên biến mất tại chỗ, lập tức xuất hiện ở trước mặt Trảm Thiên trưởng lão, một ngụm cắn tới lão.

Răng nhọn dày đặc kèm theo uy thế khiếp người nghênh diện đến, giống như là sau một khắc sẽ đem hắn xé nát.

Sắc mặt Trảm Thiên trưởng lão tái nhợt, nhưng căn bản không dám chậm trễ, lập tức mạnh mẽ vận Huyền khí, dùng hết toàn lực tránh né cái cắn này, sau đó huy kiếm cùng nó dây dưa cùng một chỗ.

Với tư cách là kiếm tu Hỗn Nguyên cảnh, Trảm Thiên trưởng lão được xưng “Trảm Thiên Kiếm Hoàng”, sức chiến đấu tất nhiên là thập phần mạnh mẽ, lúc ra tay kiếm quang tung hoành, duệ ý vô song, như là liền hư không đều có thể xé rách.

Nhưng mà, thực lực chênh lệch thật sự quá lớn.

Cho dù lúc này bản thân Tai Biến Thú bị trọng thương, mười thành thực lực tối đa cũng có thể phát huy ra hai ba thành, nó cũng có thể so với hung vật Thập Cửu giai khủng bố, căn bản không phải là thứ nó có thể ngăn cản được.

Chỉ qua mấy hiệp, hắn đã vô ý trúng một trảo của thiên tai biến thú. Nội phủ bị thương nặng, sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch.

Đang lúc hắn lâm vào khốn cục.

Trong thiên địa bỗng nhiên có Thổ Hành nguyên khí hùng hậu hội tụ đến, trong giây lát liền hóa thành một bộ chiến giáp như thủy tinh bảo vệ hắn.

Người ra tay là Thiên Trần trưởng lão.

Nguyên lai, không biết lúc nào, Thiên Trần trưởng lão cùng Vân Hạc công tử cũng đã từ trong động phủ tùy thân đi ra.

Sắc mặt Thiên Trần trưởng lão hết sức khó coi: “Thiếu chủ, chúng ta không phải đối thủ của tai biến thú. Ta và Trảm Thiên đang giữ chân nó, thiếu chủ, ngài đi nhanh đi.”

Trong khi nói chuyện, hắn đã xông ra ngoài, cùng Trảm Thiên trưởng lão phối hợp cuốn lấy tai biến thú.

Thái độ kia, nghiễm nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh mình để yểm hộ thanh niên.

Vân Hạc công tử chau mày, đang chuẩn bị nói gì.

Bỗng nhiên.

Thần sắc gã khẽ động, bỗng nhiên lấy từ trong ngực ra một cái la bàn thanh đồng.

Chỉ thấy trong la bàn thanh đồng, đoàn khí tức thần bí nguyên bản vô cùng bình tĩnh kia, giờ phút này lại kịch liệt nhảy lên, giống như là có đồ vật gì đang hấp dẫn nó vậy.

Cùng lúc đó, một sợi tơ đỏ tươi cũng xuất hiện trên la bàn, lấy khí tức ở giữa làm trung tâm, cuối cùng nhắm thẳng phương hướng tai biến thú.

“Sao lại như vậy?!” Vân Hạc công tử biến sắc: “Thế mà thứ kia lại ở trên người con Tai Biến Thú này?!”

Hắn xưa nay hành sự bình tĩnh, dù là gặp phải tai biến thú cũng không khiến cho hắn mất đi trấn định, nhưng giờ phút này, sắc mặt của hắn thật sự thay đổi.

Có thể nhanh như vậy tìm được đồ vật, nguyên bản hẳn là một tin vui thiên đại, nhưng lại ở trên người tai biến thú…

Thôi, bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, trước tiên phải nghĩ biện pháp an toàn rời khỏi nơi này, những thứ khác, chờ sau khi rời đi rồi nói sau.

“Thiếu chủ, ngài đi nhanh lên. Tai biến thú này điên rồi, ta và Trảm Thiên kiên trì không được bao lâu!”

Thấy Vân Hạc công tử không nhúc nhích, Thiên Trần trưởng lão không nhịn được mở miệng thúc giục.

Con tai biến thú này cũng không biết xảy ra chuyện gì, liền nhận chuẩn hai vị Đạo Chủ đánh vào chỗ chết, hoàn toàn không để ý tới thương thế của bản thân.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, Thiên Trần trưởng lão và Trảm Thiên trưởng lão cũng đã bị tai biến thú phát cuồng ngăn chặn hoàn toàn, trên người cũng bị thương không nhẹ. Nhất là Trảm Thiên trưởng lão, thương thế càng nặng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Thấy thế, Vân Hạc công tử lập tức nói: "Hai vị tiền bối, bình tĩnh đừng nóng. Ta có một cách, có thể trục xuất thiên tai biến thú. Mong hai vị tiền bối phối hợp với ta."

Dứt lời, gã trở tay, trong lòng bàn tay nhiều ra một kim ấn.

Đây là chưởng sự Kim Ấn của Nam Minh thần điện, cũng là biểu tượng thân phận thiếu chủ Nam Minh thần điện, đồng thời bản thân nó cũng là một kiện hỗn nguyên linh bảo thập phần cường đại, trong đó phong tồn một đạo thần niệm Nam Minh tiên đế lưu lại!

Gặp kim ấn, như gặp Nam Minh Tiên Đế!

Theo sử dụng thần niệm của Vân Hạc công tử, từ trong kim ấn bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ thần niệm ba động vô cùng mạnh mẽ.

Thần niệm này mênh mông cuồn cuộn, giống như nham thạch nóng rực chảy trong lòng đất, lại giống như trên trời cao quan sát Thần Linh nhân gian, khiến cho tâm thần người ta không khỏi rung động.

Trong nháy mắt.

Hư không chung quanh đều phảng phất đọng lại.

Tai Biến Thú đang kịch đấu với Trảm Thiên trưởng lão, Thiên Trần trưởng lão toàn thân cứng đờ, động tác chiến đấu trong nháy mắt im bặt.

Ánh mắt của nó mãnh liệt ngưng tụ trên kim ấn kia.

Tiên Đế thập cửu giai!

Nếu thực lực của nó còn đang ở thời kỳ toàn thịnh, cho dù gặp phải Tiên Đế thì vẫn có sức đánh một trận, thắng bại vẫn chưa biết chừng.

Nhưng mà giờ phút này bản thân nó đã bị trọng thương, mười phần sức chiến đấu tối đa chỉ còn lại ba thành, đối phó với hai

đạo chủ Thiên Trần và Trảm Thiên không thành vấn đề, nhưng nếu đối mặt với Tiên Đế lại thua không thể nghi ngờ.

Thậm chí, còn có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!

Trong lúc nhất thời, cảm giác nguy cơ nồng đậm dâng lên trong lòng, tai biến thú giết đến đỏ cả mắt bỗng nhiên nằm phục xuống, uy thế hung lệ bạo ngược toàn thân tăng lên tới cực hạn, giống như uy hiếp phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, thân hình lại không tiến mà lui, nghiễm nhiên đã sinh ra thoái ý.

Áp lực của trưởng lão Thiên Trần và Trảm Thiên trưởng lão buông lỏng, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra vẻ vui mừng.

Hung vật này, đúng là xem kim ấn thành Tiên Đế!

Vân Hạc công tử làm thủ thế, hai người lập tức hiểu ý lách mình trở về, che ở trước người hắn.

Dưới sự bảo vệ của kim ấn, Vân Hạc công tử mang theo ánh mắt Thiên Trần trưởng lão và Trảm Thiên trưởng lão nhìn chằm chằm tai biến thú, thân hình chậm rãi lui về phía sau từng bước.

Thấy thế, thân hình tai biến thú khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn có chỗ cố kỵ, cuối cùng vẫn ngừng lại, chỉ có ánh mắt một mực chăm chú đi theo ba người, từ đầu đến cuối chưa từng buông lỏng.

Cũng không biết đến tột cùng trải qua bao lâu, ba người mới rốt cục rời khỏi tầm mắt của tai biến thú.

Vân Hạc công tử lại không dám buông lỏng chút nào, vẫn thúc giục Kim Ấn, lấy thần niệm khí tức hộ thể của Nam Minh Tiên Đế, bao vây ba người vào trong, sau đó mang theo Thiên Trần trưởng lão cùng Trảm Thiên trưởng lão nhanh chóng bay về phía xa.

Tai Biến Thú chính là hung vật đỉnh cấp có thể so với Tiên Đế, cảm giác nhạy bén vô cùng, một chút khoảng cách như vậy đối với nó mà nói căn bản không đáng kể chút nào.

Vân Hạc công tử không dám chậm trễ, một mực mang theo hai người phi độn ra rất xa, mới tìm một chỗ bí mật lấy ra động phủ tùy thân an trí tốt, cũng ở ngoài động phủ bố trí một loạt

trận pháp che dấu cùng ngăn cách khí tức, lúc này mới mang theo hai vị trưởng lão trọng thương chui vào.

Trong động phủ tùy thân.

Vân Hạc công tử vịn Trảm Thiên trưởng lão trọng thương ngồi trên giường, cho hắn ăn vào đan dược chữa thương, lúc này mới ở bên cạnh trên ghế ngồi xuống, yên lặng điều chỉnh khí tức.

Vừa rồi mặc dù hắn không xung đột chính diện với tai biến thú, nhưng dùng độn pháp một đường bay nhanh, chính giữa còn thi triển mấy lần thuật dịch chuyển hư không, hắn cũng tiêu hao cực lớn, huyền khí trong cơ thể thoáng có chút hỗn loạn.

Từ đầu đến cuối, hắn không nói một câu, nhưng cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, tâm tình của hắn lúc này hết sức tồi tệ.

“Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?” Thiên Trần trưởng lão ho khan một tiếng, kiên trì hỏi thăm: “Trước tiên tìm một chỗ dưỡng thương, hay là trực tiếp tới trạm tiếp theo tìm…”

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, đã bị Vân Hạc công tử cắt ngang.

“Đã tìm được rồi.”

“Cái, cái gì?” Thiên Trần trưởng lão kinh ngạc tới mức cằm suýt chút nữa rơi xuống.

Ngay cả Trảm Thiên trưởng lão vốn đang toàn tâm toàn ý chữa thương bên cạnh cũng mở choàng mắt, thiếu chút nữa Huyền khí đi lạc, thương càng thêm thương.

Hai người vừa kinh hỉ, vừa khó tin, hai mắt nhất thời nhìn chằm chằm vào Vân Hạc công tử.

Vân Hạc công tử cũng không vòng vo, nói thẳng: “Ngay trên người con tai biến thú kia. Vừa rồi lúc các ngươi chiến đấu, la bàn đã có phản ứng.”

“Cái này… Tại sao có thể như vậy?” Trong lòng vốn đang mừng như điên của Thiên Trần trưởng lão lập tức nguội lạnh, thay vào đó là vẻ mặt u sầu, “Vật kia rõ ràng ở trên người con

tai biến thú kia, chúng ta nếu như muốn lấy tới tay, tất nhiên phải giết nó. Nhưng lấy thực lực của chúng ta…”

“Quả thật là một vấn đề nan giải. Nhưng cũng không phải là không có biện pháp.”

Vân Hạc công tử tiện tay rót cho mình một chén trà, nhuận giọng.

Lúc này, cả người hắn đã khôi phục như cũ như tùng như hạc, tiên khí bồng bềnh, ngay cả sắc mặt vốn khó coi cũng khôi phục bình thường.

Thấy vậy, trưởng lão Thiên Trần vui mừng nói: “Thiếu chủ, ngài đây là… có phương án rồi?”

“Trong tay ta có bảo vật sư tôn tặng, mượn lực lượng của nó có thể đánh chết thiên tai biến thú.” Vân Hạc công tử thản nhiên nói, “Nhưng cơ hội chỉ có một lần, bằng vào ba người chúng ta không cách nào hoàn thành bố cục. Chúng ta trước tiên phải nghĩ cách tìm những di dân Tiên Minh kia, tổ chức đủ nhân thủ mới có thể kiềm chế được tai biến thú.”

Nghe vậy, Thiên Trần trưởng lão như có điều suy nghĩ: “Ta hiểu rồi.”

Lúc trước khi biết Tiên Minh còn có di dân, hắn cũng không có ý định tiếp xúc với bọn họ, nhưng hôm nay xem ra là không thể không tiếp xúc.

Hy vọng thực lực của nhánh di tộc Tiên Minh này còn có thể, đừng để cho bọn họ thất vọng!

…

Vẫn là khu vực hủy diệt.

Đã từng là tiên minh, ở dưới một cơn bão táp khủng bố, tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói, văn minh đã từng huy hoàng hóa thành phế tích vô tận.

Cho dù đã trải qua trăm vạn năm, địa phương này vẫn là cảnh hoang tàn khắp nơi, khắp nơi đều là nguy cơ.

Bất quá, đây đều là trước kia.

Mấy năm nay, dưới sự hướng dẫn của Thánh Cộng Minh và sự dẫn dắt của Vương thị, chư thế gia ở thế giới Thần Võ vẫn

luôn tiến hành thăm dò và khai phá một cách đâu vào đấy đối với Phá Diệt chi vực.

Những phế tích thế giới một lần nữa được tìm ra, động thiên phế tích, tiểu động thiên vân vân, sau khi trải qua đội thăm dò và sửa sang lại và cướp đoạt, phần lớn sẽ bị dịch chuyển vị trí, do nhân viên tiếp nhận sau đó tiến hành khai phá.

Tin tưởng, đợi một thời gian, trên nền văn minh phế tích này, tất nhiên sẽ một lần nữa thành lập trật tự mới, hơn nữa ngày càng phồn vinh.

Mà đội thăm dò đầu tiên thì tiếp tục xâm nhập, để có thể khai quật ra càng nhiều trân bảo bị chôn vùi dưới phế tích.

Trong đó đội thăm dò lấy Vương Ly Dao, Vương Lung Yên làm đại biểu, đã thâm nhập đến chỗ sâu trong khu vực phá diệt.

Giờ phút này.

Một đội ngũ đi trước dò xét phi chu đang cẩn thận di chuyển trong hư không biển rách nát mà nguy hiểm.

Lão tổ Vương Lung Yên của Vương thị và trưởng nữ Vương Ly Dao của Vương Thủ Triết, giờ phút này đang ngồi trong Dao Quang Kiếm Chu uống trà.

Bên cạnh hai người còn tụ tập rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, mỗi một người đều là tuấn kiệt phong hoa tuyệt đại.

Trong đó, Vương Lung Yên vẫn là một bộ váy dài trắng thuần, trên mặt đeo khăn che mặt, nhìn qua không khác gì năm đó, chỉ có đôi mắt lõa lồ thâm sâu như uyên, mang theo tuế nguyệt lắng đọng lại nội liễm cùng tang thương.

Mà một thân khí tức của nàng bây giờ nội liễm như ngọc, có cảm giác phản phác quy chân, thực lực chân thật làm người khó có thể cân nhắc.

Giờ phút này.

Ánh mắt của nàng đang xuyên thấu cửa sổ mạn thuyền, nhìn chăm chú vào mảnh vỡ không gian cùng Thiên Hà đã bị phá nát kia, nhìn chăm chú vào từng vết kiếm vắt ngang hư không, di chuyển hồi lâu chưa từng tán đi, đáy mắt động dung thật sâu.

“Chư vị Kiếm Hoàng cung không hổ là tiền bối lấy kiếm minh tâm bình không cong, tử chiến ở Hoàng vực, thật là bi tráng vô song.”

Theo phá hủy chi vực không ngừng thăm dò, trận đại chiến khoáng cổ tuyệt luân trăm vạn năm trước cũng từ trên giấy ghi lại rải rác vài câu, biến thành một đoạn lịch sử sống sờ sờ, từng câu chuyện xưa có máu có thịt, tựa như một bức tranh cuốn chiếu vào tầm mắt hậu nhân.

Trong Tiên Minh có đại chiến tiến đến, tông môn mang theo gia đình tị nạn, cũng có tông môn sợ cường địch tham sống sợ chết, cuối cùng phản bội tông môn. Còn có tông môn như Kiếm Hoàng Cung, tập kết toàn bộ lực lượng thủ hộ bản thổ, chiến đến một binh một tốt cuối cùng.

Kiếm Hoàng Cung từng xếp thứ năm của Tiên Minh, có bốn bộ Kiếm Đạo Đạo Thư, đồng thời có ba vị Kiếm Hoàng trấn thủ tông môn ở tuyến.

Thực lực như vậy, nếu có lòng tránh chiến bỏ chạy, tất nhiên có thể giữ lại một phần nguyên khí.

Nhưng mà bây giờ, khắp toàn bộ Thánh vực, đều không có cho dù nhất mạch kiếm đạo thống truyền thừa của Kiếm Hoàng cung, chỉ là linh phân tán truyền thừa của cấp bậc Kiếm Thánh kéo dài hơi tàn.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, ba vị Kiếm Hoàng đã chết hết trong Kiếm Hoàng Vực, đồng thời cũng mang đến tổn thất cực lớn cho Tinh Cổ tộc xâm lấn, càng là vì rất nhiều đội ngũ chạy nạn giành được sinh cơ.

Ngược lại Vô Lượng Phật Tông có tư cách tranh đoạt thế lực lớn thứ hai của Ma Môn, trong truyền thừa của lục đại Phật chủ, lại có tứ đại truyền thừa kéo dài đến nay, cũng chiếm cứ một trong tứ đại Thần Châu!

Hồi tưởng lại, tất nhiên khiến người ta thổn thức không thôi.

” Lung Yên lão tổ tông.” Trong ánh mắt của Vương Ly Dao cũng hiện lên phong thái khâm phục: “Ly Dao Dao có thể lấy được truyền thừa của Dao Quang Kiếm Thánh nhất mạch cũng là một chuyện may mắn. Ta cũng ngóng trông phong thái tuyệt thế của các tiền bối Kiếm Hoàng cung, nếu chuyến này có thể

nhận được truyền thừa của vị Kiếm Hoàng tiền bối nào đó, sẽ không phụ di chí của tiền bối, kiếm tâm tức ngô tâm, kiếm đạo tức ngô đạo.”

Lúc nhỏ Vương Ly Dao đã bái nhập môn hạ của Thiên Hà chân nhân, đồng thời tu luyện công pháp Thái Nhất Chân Thủy cũng kiêm tu kiếm đạo, trên kiếm đạo còn nhận được mẫu thân Liễu Nhược Lam dốc lòng chỉ điểm.

Sở dĩ như vậy, một là bởi vì nàng có thiên phú cực cao trên kiếm đạo, cảm ngộ cực mạnh, không tu kiếm đạo thì thật đáng tiếc. Hai, tất nhiên cũng là vì bản thân nàng rất nhiệt tình với kiếm đạo.

Cũng bởi vì vậy, theo tu vi tăng lên, phương hướng tu hành của nàng bắt đầu càng ngày càng dựa vào phương hướng kiếm tu thuần túy, về sau lấy được truyền thừa của Dao Quang Kiếm Thánh, càng là càng đi càng sâu trên con đường kiếm đạo.

Hôm nay nàng đã tiến vào Chân Tiên hậu kỳ, cũng đã bắt đầu thử dung hợp Nguyên Thủy và Dao Quang Kiếm Ý thành một thể, bước đầu mở ra một con đường mới.

Mà các nàng đi chuyến này, chính là chuẩn bị mở ra điều tra hồi lâu, đã chuẩn bị rất lâu truyền thừa Kiếm Hoàng cung.

Mà ngay khi đám người Vương Ly Dao dựa theo kế hoạch của mình, thăm dò phá diệt khu vực đâu vào đấy.

Cùng trong Vô Tận Thiên Uyên thế giới song song với Phá Diệt Chi Vực.

Huyền Thanh Thần Chu đang tĩnh mịch di chuyển, mục tiêu chính là khu vực hạch tâm nhất của Phá Diệt chi vực.

Huyền Thanh Thần Chu chuyến này, tự nhiên là hướng về phía tai biến thú. Chỉ bất quá tai biến thú cảm giác nhạy cảm, nếu là ở trong Chủ thế giới phi hành, sợ là vừa mới tiến vào Phá Diệt chi vực liền bị phát hiện, chỉ có ở trong Vô Tận Thiên Uyên thế giới âm thầm tiềm hành, mới có thể tránh né đầu Thập Cửu Giai Tai Biến Thú kia cảnh giác.

Từ sau khi trận chiến Luân Hồi chuyển thế kia làm bị thương nặng biến thú, Vương Thủ Triết biết rõ cơ hội khó có được, bèn bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị tiêu diệt triệt để biến thú,

một lần nữa nhét toàn bộ Phá Diệt chi vực vào trong túi, thậm chí mượn cơ hội này đả thông con đường tiến về Tiên giới.

Lần này chủ lực tiêu diệt đàn biến thú, sẽ do đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị đích thân dẫn đội.

Về phần Vương Thủ Triết, đương nhiên phải giữ nhà ở nhà cũ, làm bạn với các thiên tài thế hệ trẻ trưởng thành.

Đối với một gia tộc mà nói, người trẻ tuổi một đời lại một thế hệ mới là căn cơ chân chính của gia tộc, bất cứ lúc nào cũng không thể qua loa.

Mà theo Huyền Thanh Thần Chu dần dần xâm nhập, một hồi phong ba vô hình, cũng không người phát hiện đánh úp về phía toàn bộ Phá Diệt chi vực.

…

Chương 31: Thiếu gia, tiểu thư mỗi người đều là nhân tài!

…

Một đoạn thời gian sau.

Vương Lung Yên và đội thăm dò liên hợp với Vương Ly Dao, một đường vượt mọi chông gai đến vị trí trung tâm di tích Kiếm Hoàng Cung.

Với tư cách hạch tâm của đội thăm dò, các nàng tự nhiên sẽ không là đợt đầu tiên đến. Trước khi Dao Quang Kiếm Chu đến, đã sớm có mấy vị cung phụng cấp Thánh Tôn và Thánh Tôn bên ngoài của Vương thị đến đây trước, thăm dò xong khu vực nguy hiểm xung quanh, cũng đại khái vạch ra vị trí hạch tâm của di tích.

Hiện giờ các nàng tới đây, chính là vì truyền thừa cuối cùng.

Giờ phút này.

Dao Quang Kiếm Chu suất lĩnh đoàn đội huyền đứng ở phụ cận một vết nứt không gian. Kiếm thuyền phát ra quang mang sáng ngời mà nhu hòa, chiếu sáng một mảnh hư không chung quanh.

Bên trong kiếm thuyền.

Vương Ly Dao khách khí nói với một vị lão giả Thánh Tôn râu bạc trắng: “Huyền Minh tiền bối, nhiệm vụ thăm dò và hộ vệ của Kiếm Hoàng Vực lần này vất vả ngài rồi.”

Huyền Minh Thánh Tôn là một vị đến từ Bắc Mang Thần Châu, là chủ nhân của “Minh Khư Động Thiên”, tu vi của hắn đạt đến Đại La cảnh tầng bảy, là một vị tiền bối thực lực mạnh mẽ mà đức cao vọng trọng.

Lúc hắn còn trẻ tư chất huyết mạch phi thường xuất chúng, cũng có cơ duyên thuộc về mình, thời điểm Chân Tiên cảnh đảm nhiệm Thánh Tử, huyết mạch đạt tới cấp bậc Thánh Tử Ất hiếm thấy!

Thanh danh thanh niên tuấn kiệt này vang danh toàn bộ Bắc Mang thần châu.

Huyết mạch như thế nếu đặt ở nơi có truyền thừa của Đạo Cung, lại đúng lúc Đạo Thư truyền thừa, đều có tư cách liều mạng y bát truyền thừa. Chỉ tiếc, Minh Khư Động Thiên cũng không có Đạo Thư cho hắn kế thừa, những thế lực cấp Đạo Chủ khác cũng không cần hắn "thấp thừa" nữa.

Đây cũng chính là mệnh của "Thân thể nha hoàn của tiểu thư" trong truyền thuyết.

Trong lòng không cam lòng, hắn vì muốn nhanh chóng tu luyện để có cơ hội vật lộn với hư vô mờ mịt kia, dưới sự hỗ trợ của sư tôn, hắn đã hao phí một lượng lớn tài nguyên của Minh Khư Động Thiên, với tuổi không đến năm ngàn tuổi đã thành công tấn cấp Đại La cảnh!

Tốc độ tu hành bực này, phóng tầm mắt toàn bộ Thánh Vực đều là hết sức hiếm thấy, so với những người thừa kế của các Đại Đạo Cung cũng không kém cỏi hơn quá nhiều.

Kể từ đó, đương nhiên Huyền Minh Thánh Tôn hăng hái, tự tin bùng nổ, tiếp tục dồn hết sức lực muốn xông lên!

Như thế, lại là một vạn sáu bảy ngàn năm qua đi.

Huyền Minh Thánh Tôn không tới hai vạn hai ngàn tuổi đã vọt tới Đại La cảnh tầng bảy, trở thành một vị cao thủ Đại La hậu kỳ hiếm thấy.

Nhưng mà, sau khi đạt tới tầng bảy, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, tiếp tục lên trên, mỗi một bước nhỏ đều là ngàn vạn khó khăn, hao phí tài nguyên cũng xa xa không phải sơ kỳ có thể so sánh!

Dựa theo tiến độ tu luyện suy tính, dù hắn tiêu hao hết một vạn ba bốn ngàn năm thọ nguyên còn thừa, cũng chưa chắc có thể tu luyện tới Đại La cảnh tầng chín đỉnh phong.

Mà ở trong quá trình hắn tu luyện hơn hai vạn năm, đã hút rất nhiều máu 【 Minh Khư Động Thiên 】.Hiện giờ Minh Khư Động Thiên rất nghèo, vì duy trì toàn bộ truyền thừa động thiên, rất nhiều tài sản đã đảm đương được ra ngoài, thậm chí

có hai mạch truyền thừa Chân Tiên cũng không duy trì nổi nữa.

Đến lúc đó Huyền Minh Thánh Tôn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, giải khai nội tâm ma chướng, cũng từ bỏ giấc mộng không thực tế.

Sau đó, hắn không điên cuồng tu luyện nữa, hàng năm chỉ duy trì tiêu chuẩn thấp nhất để tiêu hao thân thể, cũng cố gắng kinh doanh, nỗ lực chấn hưng Động Thiên một lần nữa.

Chỉ là Huyền Minh Thánh Tôn trường kỳ không hỏi thế sự, một lòng chỉ biết bế quan tu luyện, cũng không am hiểu kinh doanh, hơn nữa, Minh Khư Động Thiên dưới tích lũy tháng ngày tiêu hao quá độ sớm đã hao tổn quá nhiều, tích nghèo khó trở về, là lấy hắn cố gắng hồi lâu, động thiên vẫn không có khởi sắc quá lớn.

Mãi đến khi hắn chịu đựng gần ba vạn tuổi, thật vất vả tìm được một đồ đệ y bát thích hợp truyền thừa thánh đồ, dưới sự giới thiệu của Thái Dương đạo chủ, Vương thị nhận nhiệm vụ làm linh công, tích lũy tài nguyên cho đồ đệ y bát.

Công việc vặt này đánh một trận, hắn bởi vì tiền đã trở thành một trong những cung phụng Thánh Tôn của Vương thị. Dù sao thì khi cung phụng đến càng thêm ổn định, hơn nữa sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn có phần thưởng thêm.

Hiện giờ, Huyền Minh Thánh Tôn đã làm cung phụng hơn ngàn năm ở Vương thị. Dựa vào tiền bồi dưỡng và tiền thưởng Vương thị cho, hắn cuối cùng cũng dần dần nắm được Minh Khư Động Thiên.

Đặc biệt là những đệ tử y bát được hắn đặt kỳ vọng vào, cuộc sống của họ trôi qua cũng không tệ.

Trải qua chuyện này khiến Huyền Minh Thánh Tôn tuyên dương khắp nơi, gây dựng sự nghiệp không bằng làm công, nhất là làm công cho Vương thị, thật sự là vừa ổn định vừa kiếm lời. Bởi vậy, hắn còn lôi kéo rất nhiều trưởng lão Chân Tiên, Lăng Hư chủ lực của Minh Khư Động Thiên tới Vương thị, tập thể làm công cho Vương thị!

Dưới sự giúp đỡ của thân thể Huyền Minh Thánh Tôn, cũng coi như là tuyên truyền một đợt cho đãi ngộ của Vương thị,

hấp dẫn càng nhiều cung phụng lâu dài của cấp Thánh Tôn và ngoại sính Linh Công Thánh Tôn.

Cho tới bây giờ, Huyền Minh Thánh Tôn nhớ lại quá khứ ba vạn năm qua của mình, trong lòng vẫn vô cùng thổn thức cảm khái, nhưng cũng vì vậy nên hắn mới cực kỳ quý trọng tương lai tốt đẹp không dễ gì có được này.

Nghe được lời phân phó của Vương Ly Dao, hắn vội vàng cung kính hoàn lễ: "Ly Dao tiểu thư đừng khách khí, đây đều là việc thuộc bổn phận của lão hủ."

Vương Ly Dao lắc đầu nói: "Nếu không có Huyền Minh tiền bối, di tích Kiếm Hoàng cung cũng không dễ tìm. Ngài yên tâm, nhiệm vụ thăm dò lần này tiền bối lập công đầu, chắc chắn ban thưởng sẽ không thiếu ngài."

Lời vừa nói ra, trên khuôn mặt già nua của Huyền Minh Thánh Tôn lập tức lộ ra vẻ cao hứng, giọng điệu vẫn vô cùng khiêm tốn: "Đa tạ Ly Dao tiểu thư tán dương. Có điều lão hủ lúc này cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp mới tìm được di tích của Kiếm Hoàng cung, kinh động đến khí linh của Kiếm Hoàng cung. Chỉ là Khí Linh canh giữ tuy cảm thấy tư chất huyết mạch của ta miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, nhưng lại ghét bỏ tuổi tác của ta quá lớn, hơn nữa nó cho rằng ta tu ra kiếm ý đối với thực lực của ta mà nói cũng chỉ có thể coi là tạm được…"

"Có điều, với thiên phú nghịch thiên của Ly Dao tiểu thư, chỉ cần thoáng triển lộ ra chút ít kiếm ý và huyết mạch, chắc chắn sẽ khiến Khí Linh thủ hộ nghênh đón ngược lại."

Ngoài miệng nịnh bợ Vương Ly Dao, trong lòng hắn ta không khỏi có chút thổn thức.

Từng có lúc, hắn cũng là thiên chi kiêu tử phong hoa tuyệt đại, thiên tài thanh niên nổi danh của Bắc Khuyết Thần Châu, bây giờ lại bị khí linh của Kiếm Hoàng Cung thủ hộ chê già rồi…

Nghe Huyền Minh Thánh Tôn nói, Vương Ly Dao không phản ứng gì, không khiêm tốn, cũng không tỏ vẻ đắc ý, trực tiếp lắc mình ra khỏi Dao Quang Kiếm Chu.

Xưa nay nàng thờ phụng dùng thực lực nói chuyện, kết quả như thế nào, thử một lần là biết.

Đi tới trước vết nứt không gian kia, sắc mặt nàng hơi run lên, cầm Dao Quang thánh kiếm tiện tay bổ một kiếm về phía hư không.

Chỉ một thoáng, một đạo kiếm quang thủy ngọc kinh người kích động ra.

Kiếm quang mỏng như cánh ve, nhạt như sóng nước, nhưng dường như có thể nhẹ nhõm xé rách sao trời. Nơi kiếm quang đi qua, không gian kiên cố mà kiên cố thì dễ dàng bị xé rách, lộ ra một vết cắt trơn nhẵn.

Đây là Vương Ly Dao lấy thiên phú hệ thủy của bản thân, cùng với sở ngộ của một thân sở học, cộng thêm truyền thừa của Dao Quang Kiếm Thánh nhất mạch, kết hợp lại ngộ ra được 【 Thủy Ngọc Kiếm Ý 】.

Kiếm ý này trong nhu có cương, trong cương mang nhu, kiếm khí kích động có thể nói là cương nhu cùng tế, uy lực vô tận.

Bên trong Dao Quang Kiếm Chu.

Mấy vị cung phụng Thánh Tôn Huyền Minh Thánh Tôn nhìn thấy một kiếm này, trên mặt cùng lộ vẻ kinh ngạc và ngưng trọng.

Nhất là mấy Thánh Tôn sơ kỳ cung phụng kia, trong đôi mắt càng mang theo mấy phần kinh hãi.

Đều nói Ly Dao tiểu thư với tu vi Chân Tiên hậu kỳ đã có thể vượt cấp đánh một trận với Thánh Tôn bình thường, trong thời gian ngắn sẽ không bị thua.

Lúc trước, bọn họ còn cảm thấy cái này chẳng qua là Vương thị vì nâng giá trị của đích trưởng nữ, cố ý nói khoác, có hiềm nghi nói quá sự thật, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy một kiếm như thế…

Đơn thuần với bản thân kiếm ý mà nói, một đạo kiếm ý này tuyệt đối là vượt qua không ít Thánh Tôn, cho dù bọn họ muốn ứng phó ngăn cản cũng sẽ không quá dễ dàng.

Đương nhiên, Huyền Minh Thánh Tôn phải loại trừ, dù sao hắn cũng là Đại La Thánh Tôn hậu kỳ từ lâu rồi, sức chiến đấu căn bản không cùng đẳng cấp với Thánh Tôn bình thường.

Mà ngay lúc đám Thánh Tôn còn đang kinh ngạc, vết nứt không gian kia cũng đột nhiên xuất hiện biến hóa.

“Ông”

Một trận không gian chấn động kịch liệt bỗng nhiên nhộn nhạo lan ra.

Sự chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn.

Dưới vạn chúng chú mục, khe hở không gian kia bắt đầu khuếch trương ra phía ngoài, tựa như trong hư không mở ra một con mắt, có quang mang sáng chói từ trong đó nở rộ ra, trong nháy mắt xua tan u ám và thâm thuý của hư không vô tận chung quanh.

Nương theo ánh sáng đồng loạt mà tới, còn có một cỗ khí tức đáng sợ tản ra vô tận uy nghiêm, làm cho tâm thần người ta không khỏi rung động, nhịn không được sinh ra lòng kính sợ.

“Kiếm ý thật mạnh!”

Bỗng nhiên, một âm thanh máy móc của nữ tử từ trong “Con mắt” kia truyền ra.

“Kiếm ý này có chút lạ lẫm, lại có mấy phần quen thuộc, ngược lại là có mấy phần thần vận của Kiếm Hoàng cung ta. Xin hỏi người đến là người phương nào, có phải là nhất mạch truyền nhân của Kiếm Hoàng cung ta không?”

“Tại hạ Vương Ly Dao, chính là cung chủ của Trấn Trạch Kiếm cung, truyền nhân của Dao Quang Kiếm Thánh nhất mạch.” Vương Ly Dao thu kiếm đứng thẳng, thi lễ về phía vết nứt không gian, giọng nói trong trẻo, giọng điệu không kiêu ngạo không hèn mọn: “Bái kiến khí linh của Kiếm Hoàng cung.”

“Dao Quang Kiếm Thánh?” Khí linh Kiếm Hoàng Cung tựa hồ hơi kinh ngạc, lập tức lại bừng tỉnh, “Ta nói vì sao có chút quen thuộc, nguyên lai là Diễn sinh truyền thừa của Thái Vi Kiếm Hoàng nhất mạch. Bất quá, ngươi có thể ở trên cơ sở của Dao Quang Kiếm Ý thôi diễn xuất tân, gia nhập cảm ngộ của mình đối với Nguyên Thủy đạo, thật sự rất giỏi.”

Đối với một số thiên tài kiếm đạo mà nói, lĩnh ngộ một chút kiếm ý nông cạn cũng không tính là gì.

Trước đây, khi Vương An Nghiệp bảy tuổi đã có thể tiêu một nén nhang để lĩnh ngộ 【Đại Hải Vô Lượng】 chính là ví dụ. Đương nhiên, một tia kiếm ý kia thực sự vô cùng cơ sở.

Mà Dao Quang kiếm ý thì khác.

Đó là phân nhánh của Thái Vi Kiếm Hoàng nhất mạch, là kiếm ý được tạo hình lâu năm cùng truyền thừa hoàn chỉnh. Tu sĩ tư chất hơi kém một chút, đừng nói sửa đổi dung hợp, ngay cả lĩnh ngộ Dao Quang Kiếm Ý cũng như lên trời.

Vương Ly Dao có thể thành công dung nhập Nguyên Thủy đạo cảm ngộ vốn có của mình, cũng khiến cho uy lực của kiếm ý không giảm mà còn tăng, điều này chỉ có thể chứng minh một chuyện.

Đó chính là, nàng cơ bản đã hiểu được Dao Quang kiếm ý, cũng tiêu hóa hấp thu thành đồ vật của mình. Với tuổi tác cùng tu vi của nàng, có thể làm được điểm này, đã là thập phần không tầm thường.

“Vãn bối bất quá là may mắn mà thôi.” Vương Ly Dao khách sáo nói một câu, lập tức liền đưa lệnh bài của Trấn Trạch Kiếm Cung ra, “Không biết tiền bối thủ hộ Khí Linh, vãn bối có tư cách tiến vào di tích Kiếm Hoàng Cung, tìm kiếm tư cách kế thừa Kiếm Hoàng đạo điển không?”

“Kiếm ý của ngươi lĩnh ngộ không tệ, bất quá ta còn cần kiểm tra một chút huyết mạch phẩm cấp, tuổi thần hồn của ngươi, chủng tộc tương ứng vân vân.” Khí Linh thủ hộ Kiếm Hoàng Cung nói, “Ngươi đừng trách ta cẩn thận, lúc trước tam đại Kiếm Hoàng ở Kiếm Hoàng Vực huyết chiến Tinh tộc, chỉ có Ma Kiếm Hoàng đại nhân kéo thân thể tàn phế bảo vệ di tích cuối cùng của Kiếm Hoàng cung, cũng tại thời điểm tai họa lớn xảy ra, dùng thần hồn câu diệt để bảo vệ truyền thừa chi địa.”

Vương Ly Dao tất nhiên là gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng thả lỏng thân thể và thần hồn.

Theo đó, Khí Linh Kiếm Hoàng Cung bắt đầu dựa theo quá trình, tiến hành dò xét và giám định Vương Ly Dao.

Sau một đạo năng lượng ba động tối nghĩa, khí linh hóa nhân hóa phát ra thanh âm khiếp sợ: “Làm sao có thể?! Thần hồn

của ngươi tuổi còn chưa đến ba ngàn? Tu vi vậy mà đã đạt đến Chân Tiên cảnh tầng thứ tám! Huyết mạch của ngươi vậy mà đã thức tỉnh đến tầng thứ mười ba! Dùng cái này suy tính, huyết mạch tư chất hẳn là Đạo Tử Ất đẳng…”

Dựa theo phương thức biểu đạt cấp độ huyết mạch, huyết mạch ở Chân Tiên cảnh đạt tới cảnh giới cao nhất trong thập nhị trọng, chính là tiêu chuẩn Thánh Tử Ất đẳng, đã miễn cưỡng có được tư cách kế thừa Đạo thư.

Nhân vật như vậy kế thừa Đạo thư xong, huyết mạch sẽ được tinh hoa thiên địa trong Đạo thư tẩy lễ, từ đó lột xác, dưới tình huống bình thường đều có thể đột phá đến đệ thập tam trọng La Thánh Khu, lúc ở Chân Tiên cảnh có thể so với cấp độ huyết mạch Thánh Tôn bình thường.

Nhân vật như vậy, mới chính thức có được tư cách đột phá Hỗn Nguyên cảnh.

Như Huyền Minh Thánh Tôn, mặc dù là huyết mạch thiên thượng của Thánh Tử Ất, nhưng lúc Chân Tiên cảnh không thể kế thừa Đạo thư, tư chất huyết mạch không thể nâng cao một bước, muốn đột phá tới Hỗn Nguyên cảnh tuyệt đối là si tâm vọng tưởng.

“Tiền bối, ta nghĩ ta chắc có tư cách vào kiếm hoàng cung di tích chứ?” Vương Ly Dao bình tĩnh nói.

Nàng một đường đi tới, huyết mạch nhiều lần tăng lên, toàn bộ dựa vào phụ thân cùng gia tộc trợ giúp, nàng cũng không cảm thấy đây là chuyện đáng tự đắc cùng kiêu ngạo cỡ nào.

Huống chi, ở trong gia tộc, nàng cũng không phải là vị có huyết mạch tối cao kia.

Bây giờ phụ thân của nàng là Vương Thủ Triết, sau khi kế thừa Thanh Hoàng đạo thư, trình độ thức tỉnh huyết mạch đã lột xác đến tầng thứ mười bốn!

Huyết mạch tầng mười bốn Chân Tiên cảnh, chính là “Thần tử” trong truyền thuyết!

Hơn nữa, bây giờ hắn còn chưa kế thừa Tiên Đế Đạo Ấn, chính là đã là Thần Tử huyết mạch, đây là “Tiên Thiên Thần Tử” thỏa đáng.

So với phụ thân, Vương Ly Dao nàng vẫn kém hơn một bậc, cho dù lần này kế thừa truyền thừa đạo thư, sau khi tẩy lễ tư chất cũng chưa chắc có thể đến Đạo Tử Giáp, càng đừng đề cập đạt tới cấp bậc thần tử.

Dù sao lễ rửa tội của Đạo thư đối với cấp bậc Thánh Tử tăng lên rất lớn, nhưng đối với cấp bậc huyết mạch Đạo Tử mà nói, hiệu quả tăng lên còn kém một chút.

Nếu không có cơ duyên đặc thù khác, nàng chỉ sau khi đạt đến cấp bậc Đại La Thánh Tôn, vận khí tốt đạt được Tiên Đế Đế Ấn, hoặc là Cổ Thần truyền thừa nào đó, mới có cơ hội trở thành Thần Tử chân chính.

Đây cũng là lộ tuyến thăng cấp của tuyệt đại bộ phận Thần tử.

Nhưng sao Vương Ly Dao có thể hưng phấn được?

Nhưng khí linh Kiếm Hoàng cung lại không biết tâm lộ hành trình của nàng, ngược lại cảm thấy tâm cảnh Vương Ly Dao bình tĩnh ôn hòa, không sợ hãi không sợ hãi, quả nhiên là hạt giống Tiên Đế thượng hạng, chuẩn Thần Tử!

Trong lúc nhất thời, thái độ của nó đối với Vương Ly Dao đều không giống nhau: “Ly Dao tiểu thư, thân phận cùng tư cách của ngươi đã xác định, có thể tùy thời tiến vào di tích Kiếm Hoàng cung. Nhưng mà, chư vị Kiếm Hoàng Đạo Điển của đại nhân đều có cá tính riêng, yêu cầu đối với người thừa kế cũng tồn tại khác nhau rất lớn, có thể có được sự ưu ái của mạch truyền thừa nào, còn phải xem chính ngài.”

Sau khi nói xong, nó đẩy khe hở không gian lớn hơn một chút, dáng vẻ tùy thời chờ đợi Vương Ly Dao đi vào.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, thân hình Vương Ly Dao nhoáng lên một cái, dẫn đầu tiến vào trong khe hở không gian.

Trong nháy mắt sau, nàng liền cảm giác không gian chung quanh vặn vẹo một trận, ngay sau đó, nàng liền tiến vào trong một phương 【Đại Động Thiên】.

So với Động Thiên bình thường, thể tích Động Thiên này lớn hơn không chỉ mấy chục lần. Bên trong Động Thiên không chỉ có dãy núi biển lớn, hồ nước thảo nguyên, trên bầu trời còn có

nhật nguyệt tinh thần vận chuyển, thậm chí còn có một dòng thiên hà từ trời cao vắt ngang qua, chiếu rọi vô số ánh sao.

Tình cảnh này, nếu không phải trước đó rõ ràng đây là động thiên, nàng cơ hồ đều cho rằng đây là một thế giới hoàn chỉnh.

Bất quá giờ phút này, hấp dẫn lực chú ý của nàng nhất lại không phải đại động thiên này mà là một tòa cung điện khổng lồ ở trung tâm động thiên kia.

Kiến trúc cung điện kia cũng không biết là dùng loại đá nào xây thành, phong cách lăng lệ bá đạo, bề ngoài càng là tản ra nhàn nhạt kim loại sáng bóng, từ xa nhìn lại, tựa như một thanh cự kiếm xông thẳng lên trời, vô cùng nguy nga, tráng lệ không gì sánh được.

Trước Kiếm Hoàng cung, bốn tòa kiếm bia khổng lồ cao vút.

Mỗi một tòa bên trong chúng, đều tản ra kiếm ý cường đại mà khủng bố, hoặc mênh mông mênh mông như bầu trời, hoặc tùy ý bạo ngược như thiên tai diệt thế, người bình thường cho dù tùy ý dùng thần niệm quét một cái, có thể sẽ bị kiếm ý khủng bố ẩn chứa trong đó quấy nát ý chí.

Nhưng nàng chưa kịp tinh tế nhìn bốn tòa kiếm bia kia thì đã có một giọng nói nữ hài dễ nghe truyền đến: “Cô nương Tiên Thiên Đạo Tử Ất đẳng, chọn ta, ta là Côn Luân Kiếm Hoàng Đạo Điển, trong kiếm ý chính trực bàng bạc, khí thôn sơn hà!”

“Phì! Côn Luân ngươi là đồ đê tiện xinh đẹp, thối không biết xấu hổ! Đây là truyền nhân của Thái Vi Kiếm Hoàng nhất mạch ta, ngươi lại dám ở trước mặt ta cạy tường?”

“Căn cơ của Thái Vi nhất mạch quá mức nông cạn, không bằng chọn Thiên Hải Kiếm Hoàng nhất mạch ta, đại khí mênh mông, vô địch vũ nội.”

“Cút cút cút! Ma Kiếm Hoàng nhất mạch ta mới là mạnh nhất! Ba người các ngươi đều cút sang một bên cho ta. Tu kiếm đạo, tự nhiên nên tiêu sái không bị trói buộc, tùy tâm sở dục, như thế mới có thể đi tới kiếm ý chí cao nhất thuần khiết! Hơn nữa nếu không phải Ma Kiếm Hoàng nhất mạch chúng ta chống cự đến cuối cùng, liều chết đem truyền thừa của các ngươi đều mang về, các ngươi phải chơi hết ~ “

Vương Ly Dao còn chưa nói chuyện, bốn kiếm đạo truyền thừa bị phong tồn trong bốn tòa bia kiếm lại cứ như vậy giáp mặt cướp người.

Không nói hai câu, các nàng trực tiếp bắt đầu ầm ĩ, rất có dáng vẻ vì Vương Ly Dao mà chuẩn bị ra tay đánh nhau.

Ách…

Vương Ly Dao không còn gì để nói.

Tứ đại Kiếm Hoàng đạo điển đều có tính cách riêng, mỗi bên đều có rụt rè và kiêu ngạo sao? Đây chính là sự kiêu ngạo của các ngươi ư? Đây chính là tính cách rụt rè và kiêu ngạo của các ngươi sao?

Nhưng điều mà Vương Ly Dao không biết là, Khí Linh thật sự không lừa nàng. Trăm vạn năm trước, Tứ Đại Kiếm Hoàng Đạo Điển này quả thật là kẻ nào cũng khó chơi, kẻ sau còn xảo quyệt hơn kẻ trước.

Nhưng vấn đề là các nàng yên lặng ở đây đã vượt qua trăm vạn năm, đây vẫn là lần đầu tiên có người thừa kế tiến vào di tích Kiếm Hoàng cung, các nàng không thể không kích động.

Nếu như người đến chỉ là thánh tử Ất hoặc giáp đẳng, có lẽ các nàng còn có thể khắc chế một chút, không đến mức thất thố như thế.

Nhưng vị tiểu thư Vương Ly Dao trước mắt này, đây chính là tư chất Tiên Thiên Đạo Tử Ất đẳng, cho dù kế thừa xong đạo thư không đến được Đạo Tử Giáp đẳng, cũng có thể được xưng là “Chuẩn Thần Tử” “Chuẩn Thần Nữ”, có tư cách tranh một trận truyền thừa Tiên Đế hoặc Cổ Thần rồi.

Lui một vạn bước mà nói, nhân vật như vậy mặc dù không có Cổ Thần hoặc Tiên Đế truyền thừa, chỉ cần tài nguyên theo kịp được, tương lai lăn lộn hỗn nguyên cảnh hậu kỳ dễ dàng, đến đỉnh phong cũng có thể.

Mà Ma Kiếm Hoàng mạnh nhất lần trước cũng chỉ là Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Cho dù là ở thời kỳ Tiên Minh quần hùng lớp lớp có được người kế thừa tư chất nghịch thiên như thế cũng cực kỳ hiếm thấy, các nàng không thể không kích động.

Ngay khi Vương Ly Dao bị Kiếm Hoàng Đạo Điển bốn bộ "vây công", bên kia, lão tổ Vương thị Vương Lung Yên cũng đã thể hiện "tư cách" với Khí Linh Kiếm Hoàng Cung.

Luận tư chất huyết mạch, đương nhiên nàng sẽ không thấp hơn Vương Ly Dao, tu vi cũng cao hơn không ít, tuổi tác cũng chưa tới ba ngàn tuổi.

Đúng vậy, bối phận và địa vị của Lung Yên lão tổ tuy cao, nhưng tuổi thật chẳng qua chỉ lớn hơn Vương Thủ Triết không đến trăm tuổi mà thôi.

Đặt ở thời điểm ngươi và ta đều là phàm nhân, chênh lệch trăm tuổi tự nhiên đã cực lớn, nhưng đến tu vi Chân Tiên cảnh, chênh lệch chỉ trăm tuổi, bất quá chính là "Trong nháy mắt" mà thôi.

Đây cũng chính là ở Vương thị, thay đổi những Thánh tộc khác, tuổi tác trăm tuổi cũng có thể tính là cùng một thế hệ. Thí dụ như đám Hiên Viên Hạo Miểu và Thái Sử Ngọc Thư lúc trước, tuổi tác kém đều không chỉ một trăm tuổi.

Cũng chính là trong nháy mắt Lung Yên lão tổ tiến vào di tích Kiếm Hoàng Cung, truyền thừa đạo điển của tứ đại Kiếm Hoàng gần như là đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của bà ta.

Âm thanh cãi vã của tứ bộ truyền thừa đạo điển im bặt mà dừng lại, giống như bị kẹt cổ đồng thời ngây ngẩn cả người.

Người mới tới, sao tư chất cũng cao như vậy?

Nhưng ngay sau đó, các nàng lại cùng nhau hưng phấn lên.

Tư chất cao tốt ~ Tư chất người thừa kế này cũng cao như vậy, cơ hội đoạt được người thừa kế tư chất cao chẳng phải lớn hơn sao?

Dù sao các nàng không chọn, hai người này tùy tiện người nào cũng được.

Nhưng mà lần này, không đợi các nàng bắt đầu tranh đoạt, ánh mắt Lung Yên lão tổ liền trước tiên rơi xuống trên Ma Kiếm Hoàng Kiếm Bia.

Trong chốc lát, một cỗ bá đạo, lạnh lẽo âm trầm, Ma Kiếm Kiếm Ý khủng bố liền từ trong kiếm bia bay lên, dũng mãnh lao tới Lung Yên lão tổ.

Mà Lung Yên lão tổ chẳng những không có kháng cự, ngược lại mở rộng ý thức tiếp nhận cùng phỏng đoán, lập tức trong đôi mắt bỗng nhiên xẹt qua một vòng khiếp sợ cùng vui sướng.

Không sai, chính là mùi của kiếm ý!

Nàng đã phỏng đoán qua rất nhiều năm, nhưng thủy chung vẫn luôn chậm chạp không tìm ra phương hướng cụ thể, bây giờ rốt cuộc mơ hồ bắt được phương hướng!

Nàng nhắm mắt lại, cẩn thận nghiền ngẫm lĩnh ngộ đạo Ma Kiếm Hoàng Kiếm Ý này.

Mà như vậy vẫn chưa xong.

Theo Lung Yên lão tổ tiến vào di tích Kiếm Hoàng cung, các tộc nhân Vương thị bên ngoài cũng lần lượt bắt đầu triển lãm "tài nghệ" của mình.

"Khí linh, ta không bằng Ly Dao lão tổ và Lung Yên lão tổ, ta chỉ là một Đạo Tử Bính đẳng, huhu ~ đáng thương ~"

"Haizz~! Nội quyển của các ngươi quá nghiêm trọng, tên Đạo Tử Đinh này của ta chỉ sợ không tới phiên Kiếm Hoàng đạo điển."

"Các vị trưởng bối đừng như vậy, để cho Thánh tử Giáp đẳng đẳng này sống thế nào? Khí linh, ngươi xem ta còn có cơ hội sao?"

Huyền Minh Thánh Tôn ngây ra như phỗng.

Tuy rằng hắn đã sớm biết những thiếu gia tiểu thư Vương thị này mỗi người đều là nhân tài, nhưng chi tiết nhỏ Thánh tử Giáp Ất đều ở đây giả vờ yếu đuối, bác đồng tình, quả thực khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Nhớ ngày đó, hắn chỉ là "thánh tử Ất đẳng" lệch thượng, liền cảm thấy mình là thiên tài vô địch thiên hạ, hoàn toàn không kém bất luận kẻ nào, sau đó khư khư cố chấp thiếu chút nữa đem toàn bộ của cải trong động thiên đều bại sạch!

Nhìn cảnh tượng thiên tài tụ tập trước mắt này, thánh tử đi đầy đất, lại nhớ lại hào hùng tráng chí năm đó của mình, thoả thuê mãn nguyện, hắn cũng không nhịn được cảm thấy xấu hổ.

...

Chương 32: Thu hoạch! Thiên kiêu Vương thị càn quét Kiếm Hoàng cung!

…

Đương nhiên, cả đội ngũ thăm dò phó bản Kiếm Hoàng Cung cũng không phải toàn bộ đều là tộc nhân Vương thị.

Thế giới Thần Võ bây giờ không giống trước kia, các lộ gia tộc và thế lực ở dưới sự ngưng tụ của Thần Võ Thánh Minh (Vương thị), đã hình thành một chuỗi sản nghiệp khổng lồ mà chu đáo, quần sản nghiệp, việc làm ăn trải rộng toàn bộ Thánh vực.

Thế giới Thần Võ từ trên xuống dưới đều có thể kiếm được không ít tiền.

Có thể nói, động cơ hạch tâm Vương thị này đã kéo Đại Càn và Thần Võ thế giới, mà Thần Võ thế giới lại kéo Đông Hà thần triều và toàn bộ Thánh Vực, tổng thể đều đang phát triển trên mặt trời.

Mọi người đều có tiền thì phải làm sao bây giờ?

Tự nhiên là nghĩ trăm phương ngàn kế đầu tư đời kế tiếp, để cho đời sau trở nên càng mạnh hơn, đề cao phẩm cấp gia tộc!

Cũng bởi vậy, những năm gần đây, bên trong thế giới Thần Võ dần dần xuất hiện càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi ưu tú, cho dù bàn về thiên tài hàng đầu, toàn bộ bọn họ cộng lại cũng không thể so với Vương thị, nhưng đối với thiên tài cấp bậc trung mà nói, lại là Vương thị xa xa không bằng bọn họ.

Dù sao, Vương thị phát triển đến nay vẫn chưa tới ba ngàn năm, nhân khẩu số cách biệt quá xa.

Tự nhiên mà vậy, lần khai thác Kiếm Hoàng cung này, cũng tụ tập rất nhiều tinh anh của một đời thanh niên Thần Võ thế giới.

Bọn họ không cầu đạo thư, không cầu thánh đồ, thậm chí ngay cả tiên kinh cũng không trông cậy vào, chỉ cầu may mắn có thể kiếm được một bộ bảo điển Lăng Hư!

Theo một đám lại một nhóm thanh niên tuấn kiệt tiến vào di tích Kiếm Hoàng cung, khí linh thủ hộ bị chấn động, liền dần dần chết lặng.

Thời điểm ở Kiếm Hoàng cung huy hoàng nhất, cũng không có khả năng có đông đảo thanh niên tuấn kiệt ưu tú như thế.

Không, thậm chí đã từng là đại tông môn đệ nhất Tiên Minh 【 Vô Cực Đạo Tông 】, siêu cấp tông môn của thanh niên thiên tài kia cũng tuyệt đối không có rầm rộ như vậy.

Bất tri bất giác, trong di tích Kiếm Hoàng cung trở nên náo nhiệt.

Bọn họ không dám lớn tiếng ồn ào, nhưng trước tiên đã bắt đầu quét dọn quảng trường rách nát, dọn dẹp các loại rác rưởi hỗn độn và mục nát, cũng dọn dẹp ra một mảng lớn, dựng lên từng cái từng cái từng cái quy cách phòng trại.

Kiếm Hoàng cung chính là một trong năm đại tông môn hàng đầu của Tiên Minh, trung tâm đại động thiên của Kiếm Hoàng cung là 【 Cửu phẩm Đạo Linh Mạch 】 đều có sáu đầu, còn lại 【 Bát phẩm Thánh Linh Mạch 】, 【 Thất phẩm Tiên Linh Mạch 】 số lượng càng là khổng lồ!

Còn giàu hơn 【 Thái Sơ Đạo Cung 】 chỗ 【 Thái Sơ Đại Động Thiên 】 nhiều lắm.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì lúc trước di chuyển vội vàng, Thái Sơ Đạo Chủ bọn họ căn bản không kịp mang theo quá nhiều đồ vật, hơn nữa, Thái Sơ Đạo Cung vốn cũng chỉ là một đạo mạch trong Vô Cực Đạo Cung, tất nhiên là không so được đại bản doanh hạch tâm của Kiếm Hoàng Cung này.

Dưới sự tẩm bổ của rất nhiều linh mạch như vậy, cho dù Kiếm Hoàng cung đại động thiên đã phong bế trăm vạn năm, bên trong vẫn tràn trề tiên cơ, dưới sự tẩm bổ của linh khí dựng dục ra các loại thiên tài địa bảo đếm không xuể. Thậm chí cho dù là một cây cỏ dại, trải qua thời gian dài linh khí tưới nhuần cũng biến thành linh dược không tệ.

Hơn nữa, kiến trúc trong đó rác rưởi cũng phi thường đáng giá.

Ví dụ như cây cột cổ hủ chống đỡ lương đình ở một bên quảng trường, mặc dù trước mắt thoạt nhìn rách nát rách nát, mặt ngoài lại mọc đầy linh nấm linh tai, nhưng nó lại là một cây linh mộc "Thập Nhất Giai" chế tạo thành, bề ngoài mặc dù nát, nhưng bấc gỗ kiên cố chưa mục nát, có thể giá trị không ít tiền.

Phải biết rằng, tiền bối Trường Sinh thụ trong Trường Xuân cốc ban đầu chẳng qua cũng chỉ là linh thụ cấp tám mà thôi.

Lui một vạn bước mà nói, gỗ mục này coi như là dùng để tiếp tục nuôi trồng nấm hương tai cũng không tệ, những linh cô kia phẩm cấp không thấp, là nguyên liệu nấu ăn phi thường trân quý mà hiếm thấy.

Còn có những gạch vỡ ngói vỡ, thậm chí là phiến đá vỡ nát cũng không phải vật tầm thường, dù là tu sĩ Lăng Hư cảnh muốn đánh nát cũng không dễ dàng, cho một ít thế gia nhị phẩm tam phẩm kiến tạo mật thất và bảo khố gia tộc cũng đủ rồi.

Trong di tích Kiếm Hoàng cung này, có thể nói khắp nơi đều là tài phú cùng tài nguyên.

Đội thăm dò phó bản đối với cái này cũng đã sớm quen thuộc, tuyệt đối sẽ không buông tha bất luận cái gì tài nguyên hơi có giá trị, một cọng cỏ, một nắm đất, đều là có giá trị.

Mà ngay lúc mọi người đang bận rộn, Lung Yên lão tổ đang lĩnh ngộ Ma Kiếm Hoàng Kiếm Bia kiếm ý, khí tức trên người lại đột nhiên thay đổi.

Nàng vốn lĩnh ngộ rất sâu trên kiếm đạo, chỉ kém một bước là tới cửa, hôm nay tự mình cảm nhận được kiếm ý của Ma Kiếm Hoàng, lập tức giống như vén mây thấy mặt trời, thoáng cái tìm được phương hướng đi tới.

Chỉ thấy nàng nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, một cỗ kiếm ý đáng sợ bỗng nhiên từ trên người nàng bay lên, xông thẳng lên trời.

"Oanh!!"

Nơi kiếm quang tới, thiên hà chấn động, tinh hà chập chờn, toàn bộ đại động thiên như bị chấn động theo.

Trong nháy mắt, thiên địa dường như trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người không hẹn mà cùng buông xuống động tác trong tay, quay đầu nhìn về phía Vương Lung Yên.

Giờ khắc này.

Vương Lung Yên thần sắc nghiêm nghị, tay áo lay động, cả người giống như một thanh kiếm sắc bén không gì phá nổi, tản ra kiếm ý vô cùng vô tận.

Đó là một loại kiếm ý vô cùng khó hình dung.

Ma khí ngập trời hội tụ quanh người nàng, hàn ý cực hạn hội tụ quanh người nàng, bóng tối vô tận bao phủ lấy nàng, bao vây nàng vào bên trong.

Điều này làm cho nàng thoạt nhìn giống như một đại ma đầu ma diễm ngập trời.

Nhưng mà.

Nhưng tất cả những điều này lại không thể xâm nhiễm nàng mảy may.

Cho dù bóng tối bao phủ quanh người, cho dù xung quanh ma sát khí ngập trời, cho dù như đặt mình trong Cửu U Hàn Ngục, khí tức mà nàng tỏa ra vẫn long lanh như núi tuyết, thanh tịnh, không nhiễm bụi trần.

Một điểm sáng bắn ra từ trong cơ thể nàng, biến thành kiếm ý thông thiên triệt địa.

Tất cả những gì đã trải qua, tất cả khốn khổ, gian nan trên đường tu hành, đều biến thành mài kiếm "Thạch", mài dũa kiếm ý của nàng càng thêm thuần túy, càng thêm sắc bén, càng thêm cường hãn.

Bích lập vạn nhận, không gì không xuyên thủng.

Theo kiếm ý thành hình, Vương Lung Yên trong lòng khẽ động, bỗng nhiên từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên ma hạch tản ra khí tức khủng bố.

Viên ma hạch này, tự nhiên là viên ma hạch thập bát giai năm đó lấy được từ nhện.

Từ sau khi đạt được viên ma hạch này, Vương Lung Yên vẫn luôn mang theo nó ở trên người lúc nào cũng nghiền ngẫm,

một bên hấp thu năng lượng tu luyện trong đó, một bên cảm ngộ pháp tắc ẩn chứa trong đó, lại phối hợp với tàn hồn nhện lưu lại, những năm gần đây cũng là thu hoạch rất nhiều.

Những năm gần đây nàng tiến độ tu luyện rất nhanh, hơn phân nửa là nhờ ma hạch này rồi.

Bất quá, hơn một ngàn năm qua, nàng thủy chung không thể chân chính luyện hóa ma hạch, đem luyện chế thành đạo thư, luôn cảm giác kém một chút gì đó.

Nhưng hôm nay, theo kiếm ý thành hình, nàng lại không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác mãnh liệt.

Cơ hội nàng một mực chờ đợi kia, rốt cuộc đã đến.

Nàng bấm tay đưa ma đạn hạt nhân lên đỉnh đầu.

Sau một khắc.

Kiếm ý đáng sợ bỗng nhiên bao vây lấy hắn.

Phía dưới kiếm ý chấn động, mặt ngoài ma hạch nguyên bản liền thành một khối kia, đúng là xuất hiện một tia rạn nứt.

“Rắc~”

“Rắc~”

Trong từng tiếng vỡ vụn thanh thúy, vết rạn trên ma hạch càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, cuối cùng “Răng rắc” một tiếng triệt để vỡ vụn.

“Oanh!!”

Hắc ám năng lượng khủng bố ầm ầm bộc phát, hóa thành tầng tầng lớp lớp thủy triều năng lượng màu đen quét ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời của đại động thiên đều giống như bị năng lượng màu đen lấp đầy, ngay cả ánh sáng cũng vì đó mà tối sầm lại.

Trong sóng triều năng lượng màu đen có từng đạo ma văn màu đen tự vỡ vụn tràn lan ra, lan tràn vào trong hư không.

Đó là pháp tắc lạc ấn trong ma hạch, theo ma hạch vỡ vụn mà dần dần tràn lan.

Nếu như không nghĩ ra biện pháp, không bao lâu sau, những pháp tắc thật vất vả mới được khắc dấu này sẽ triệt để tiêu tán,

quay về thiên địa.

“Đi!”

Vương Lung Yên không chút hoang mang, cũng chỉ là kiếm.

Lấy nàng làm viên tâm, ngàn vạn kiếm ý trong khoảnh khắc bắn ra, đâm vào trong thủy triều hắc ám đang phun trào trên bầu trời.

Trong thời gian ngắn, thủy triều bắt đầu khởi động, giống như mây đen cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời.

Dưới sự chấn động của kiếm ý, không ngừng có năng lượng hắc ám hỗn tạp bị xua tan, bong tróc, chấn vỡ, những thứ đó đều là tin tức gen của Ma tộc ẩn chứa trong ma hạch.

Cùng lúc đó, đạo đạo ma văn sắp tràn lan kia, cũng bị thần niệm cường đại của Vương Lung Yên từng cái bắt giữ, một lần nữa cố hóa, cũng dựa theo bản thân nàng đối với pháp tắc lý giải một lần nữa bắt đầu hệ thống.

Bất tri bất giác, trên đỉnh đầu của nàng liền xuất hiện một thanh hư ảnh cự kiếm màu đen hoàn toàn do ma văn tạo thành, phảng phất có thể đâm rách hư không.

Ngay sau đó, hư ảnh cự kiếm biến mất, một quyển trục phong cách cổ xưa che kín ma văn màu đen xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

Nhìn kỹ lại, bộ dáng quyển trục kia nhìn như có chút hư ảo, thật giống như chỉ là một hình thức ban đầu, nhưng mà, khí tức kinh khủng mà huyền diệu kia, đã biểu lộ đầy đủ thân phận của nó.

Đạo thư!

Đó rõ ràng chính là một bộ Ma Kiếm Đạo Điển!

Cho dù chỉ là một hình thức ban đầu, nhưng điều này cũng đã cực kỳ khủng bố.

Dùng lực lượng Chân Tiên ngưng tụ đạo thư, sợ là từ xưa đến nay cũng không có mấy người có thể làm được.

Trong lúc nhất thời, tất cả những người nhìn thấy cảnh tượng này đều bị chấn động đến mất tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Lung Yên cũng tràn đầy kính sợ.

Đạo điển mặc dù đã thành hình, nhưng năng lượng hắc ám trong ma hạch lại chưa hao hết.

Năng lượng Ma tộc bị áp súc đến mức tận cùng, tinh thuần vô cùng, không có một tia tạp chất hóa thành từng giọt mưa năng lượng từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Vương Lung Yên.

Sau khi loại bỏ thông tin gen và các loại năng lượng hỗn tạp, năng lượng còn lại chính là năng lượng căn nguyên Ma tộc thuần túy nhất, thuộc tính lực lượng và lực huyết mạch nhân loại có hiệu quả khác nhau.

Theo những năng lượng này dung nhập, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Lung Yên bỗng nhiên bắt đầu sôi trào, tư chất huyết mạch đã lâu không nhúc nhích bỗng nhiên bắt đầu tăng trưởng.

Quá trình này kéo dài cũng không lâu.

Rất nhanh, những năng lượng bổn nguyên này đã bị hấp thu hầu như không còn, mà tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên cũng theo đó tăng lên tới Đạo Tử Giáp đẳng.

Phải biết, tư chất huyết mạch của Thủy Thiên Thần Hoàng là Đạo Tử Giáp, tư chất như thế, dù là ở thời kỳ Tiên Minh cũng đã là tư chất nghịch thiên cực kỳ hiếm thấy.

Có tư chất này, nếu ở Tiên Giới, có khả năng rất lớn có thể được một vị Tiên Đế coi trọng, đạt được truyền thừa của Tiên Đế. Hơn nữa, mặc dù không cách nào đạt được truyền thừa, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, cũng có xác suất rất lớn có thể tu luyện tới Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong.

Như vậy cũng có tư cách xung kích Tiên Đế một chút.

Cho dù hy vọng xa vời, nhưng cuối cùng cũng là một tia hi vọng. Trong lịch sử cũng không phải chưa từng xuất hiện ví dụ đánh cược thành công cuối cùng.

"…"

Quan sát toàn bộ quá trình thăng cấp Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển của Vương Lung Yên, toàn bộ Khí Linh đều cảm thấy không thích hợp, ngay cả ý thức cũng có chút hỗn loạn.

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì?

Một chuỗi dấu chấm hỏi xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, trong đầu nàng lộn xộn, hơn nửa ngày cũng không thể bình tĩnh lại.

Cảm quan của nàng ta đối với Vương Lung Yên vô cùng tốt, ma sát khí trên người người này cực kỳ nồng đậm, thiên phú huyết mạch lại không kém hơn Vương Ly Dao kia chút nào, chỉ liếc mắt nhìn Ma Kiếm Hoàng Kiếm bia, đã có thể có cảm ngộ mãnh liệt.

Nữ nhân này tuyệt đối là người thừa kế tốt nhất của Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển. Không khoa trương chút nào nói, so với Ma Kiếm Hoàng "Kinh tài tuyệt diễm" đời trước còn muốn thắng được một bậc lớn.

Phải biết, Ma Kiếm Hoàng đời trước chính là cường giả Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, nếu không có một mình hắn canh giữ, ngăn cơn sóng dữ, giữ vững một đường cuối cùng, hôm nay toàn bộ truyền thừa của Kiếm Hoàng Cung đã hoàn toàn xong đời.

Trong suy nghĩ của Ma Kiếm Hoàng Khí Linh, có đạo thống nào dám tranh Vương Lung Yên với nàng, nàng sẽ liều mạng với người khác!

Nhưng kết quả, lại đâm nàng rất đau.

Vương Lung Yên kia quả thực là thiên tài qua đầu, vậy mà dựa vào kiếm ý ý uẩn lưu lại của Ma Kiếm Hoàng, kết hợp một viên ma tộc ma hạch mười tám giai, tìm kiếm được Ma Hoàng đại đạo thuộc về mình!

Cho dù đây chỉ là hình thức ban đầu của đạo thống, nhưng đã chỉ rõ phương hướng.

Phải biết, giống như loại đạo thống này, bước nhấc chân kia mới là khó nhất, một khi tìm đúng phương hướng, chỉ cần nàng tiếp tục vượt mọi chông gai đi tiếp, nhiều nhất qua một hai vạn năm nữa, liền có thể triệt để đi thông đại đạo này, hình thành đạo thống của Vương Lung Yên nàng.

Đối với việc này, Ma Kiếm Hoàng Khí Linh cũng không xa lạ gì.

Dù sao Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển của nàng cũng là đại đạo mà đời thứ nhất khai sơn tổ sư dùng phương thức tương tự mở ra.

“Vương Lung Yên ơi Vương Lung Yên, ngươi thành thành thật thật kế thừa đạo thống Ma Kiếm Hoàng không tốt sao? Chúng ta có thể cùng nhau vui vẻ sống qua cả đời.” Khí Linh rên rỉ không thôi, thương tâm sắp rơi nước mắt: “Rõ ràng có đường đi dễ dàng hơn, không nên chọn con đường khó hơn làm gì?”

Thật vất vả mới xuất hiện người thừa kế thiên tuyển, cư nhiên lại bay với loại phương thức không thể tưởng tượng này, nàng quả thực muốn khóc chết.

“Chúc mừng Lung Yên lão tổ tông thần công đại thành, từ nay về sau nội vực vô song.” Vương Ly Dao và các tiểu bối trong gia tộc thấy Lung Yên lão tổ tỉnh táo lại, cũng nhao nhao vây quanh.

Đối với chuyện Lung Yên lão tổ ngưng tụ ra đạo thư thành công, bọn họ ngoài kinh hỉ, cũng khâm phục lão tổ vạn phần.

Đây chính là tự sáng tạo ra đạo thống đấy!

Cho dù là sáng tạo ra trên cơ sở tiêu hóa hấp thu tinh hạch của Ma tộc, độ khó so với sáng tạo đơn giản hơn vô số lần, cũng vẫn là một chuyện cực kỳ khó khăn. Càng đừng nói đến lúc ở Chân Tiên cảnh đã làm được!

Phải biết, trong lịch sử những câu chuyện xưa tự mình sáng tạo đạo thống lừng lẫy kia, cường giả thiên tài sáng tạo đạo thống hơn phân nửa đều là ở Đại La cảnh mới sáng tạo ra đạo thống, cũng dựa vào đó thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh.

Lão tổ có thể trẻ tuổi như vậy, tu vi như thế liền sáng tạo ra đạo thống thuộc về mình, đây tuyệt đối là một chuyện hiếm thấy mà đáng giá ăn mừng.

“Bần mồm.” Vương Lung Yên trong đôi mắt cực kỳ khó có được xẹt qua một tia ý cười: “Chẳng qua là qua sáng tạo đạo thống mô hình mà thôi, cách nó trở thành Ma Hoàng đạo điển chân chính còn kém rất xa, nói gì đến thần công đại thành.”

Lúc còn trẻ, nàng dựa vào sức của bản thân, gánh vác trọng trách của cả gia tộc, lúc khó khăn nhất là cả gia tộc bấp bênh, bất cứ lúc nào cũng có thể quanh quẩn bên bờ hủy diệt.

Khi đó trên người nàng đầy vết thương, nhưng vẫn như cũ mỗi ngày đều tiết y bớt ăn, ưu tiên cung cấp tài nguyên tiết kiệm

cho bọn nhỏ tu luyện.

Mãi đến sau khi Thủ Triết bắt đầu đảm nhiệm gia chủ, tất cả mới dần dần tốt lên.

Lúc đó, bất kể thế nào nàng cũng không thể tưởng tượng được, Bình An Vương thị nho nhỏ lại có thể đi đến mức độ như ngày hôm nay.

Nhưng cho dù gia tộc ngày càng cường thịnh, Vương Lung Yên nàng cũng chưa bao giờ thả lỏng mình một giây nào.

Nàng không lúc nào không liều mạng tu luyện, suy nghĩ làm thế nào để mình trở nên mạnh hơn, chỉ có nàng đủ mạnh, mới có thể chính thức thủ hộ gia tộc, bảo vệ ngàn ngàn vạn vạn hài tử trong nhà.

Có lẽ chính sự chấp nhất và tín niệm này mới có thể làm cho nàng không ngừng sáng tạo kỳ tích, thủy chung kiên trì ở trên đường tu vi cao nhất trong gia tộc!

“Lão tổ tông, mặc kệ nói như thế nào, Thánh Vực tứ đại Thần Châu trăm vạn năm qua, cũng chưa bao giờ thấy có người có thể sáng tạo ra đạo thống mới.” Đôi mắt sáng của Vương Ly Dao tỏa sáng, “Cho dù có tinh hạch của nhện, cũng không tầm thường. Không giống như ta, chỉ có thể thành thành thật thật kế thừa đạo thống.”

“Dao nhi đừng tự coi nhẹ mình.” Lung Yên lão tổ cười động viên nàng: “Ngươi có thể kết hợp huyết mạch Nguyên Thủy và Dao Quang Kiếm Ý, hình thành kiếm ý độc nhất vô nhị của mình thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. Chờ sau khi ngươi kế thừa đạo thống thì trong tương lai chưa chắc không thể tự đi ra con đường của chính mình.”

Thật ra Vương Lung Yên kiên trì đi đạo thống của mình, cũng có suy tính ngoài định mức.

Trên đời này thánh đồ cũng tốt, đạo thư cũng thế, càng hướng lên trên, tổng số lượng sẽ càng ít. Nàng có thể chiếm dụng ít một cái danh ngạch, chẳng khác nào cho bọn nhỏ gia tộc có thêm một cái danh ngạch.

“Đa tạ lão tổ tông tán dương.”

Sau khi Vương Ly Dao hành lễ, liền bắt đầu trịnh trọng suy nghĩ về tứ đại đạo thống của Kiếm Hoàng.

Mà khí linh của tứ đại đạo thống, lúc này ngược lại không dám lại thúc giục Vương Ly Dao, sợ cho nàng lưu lại ấn tượng không tốt, ngược lại mất đi cơ hội.

Trong đó căn cơ Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển hùng hậu nhất, uy lực cũng không tầm thường, nhưng Vương Ly Dao từ trước đến nay luôn đi theo con đường chính thống, hiện tại đổi thành Ma Kiếm Tu hiển nhiên không phù hợp với cá tính của nàng, con đường tương lai cũng chưa chắc đã thuận lợi, đương nhiên là đào thải trước.

Thứ hai, Côn Luân Kiếm Hoàng chi đạo cũng không phải chuyện đùa.

Theo khí linh tự thổi phồng, Kiếm Hoàng chi đạo này đến từ một nhánh truyền thừa của Vũ Nhạc Tiên Đế nhất mạch đời trước! Vũ Nhạc Tiên Đế đời trước ngộ đạo ở Côn Luân, sáng chế ra Côn Luân Kiếm Hoàng chi đạo, lưu truyền thừa này ở lại Côn Luân, tạm thời chờ người có duyên kế thừa.

Sau đó, Côn Luân Kiếm Hoàng đời thứ nhất đạt được truyền thừa này trên đỉnh Côn Luân, tung hoành ngang dọc Tiên Giới, trở nên nổi tiếng.

Bởi vậy, không nói đến căn cơ của bộ Kiếm Đạo Thư này vô cùng hùng hậu, nếu như có cơ hội trở lại Tiên Giới, nói không chừng có thể đi Vũ Nhạc Thần Điện lăn lộn một chút. Với tư chất huyết mạch của Vương Ly Dao, không chừng có thể lăn lộn thượng vị.

Đương nhiên, Vương Ly Dao chỉ coi nó là khoác lác tự nâng giá trị bản thân.

Người ta đường đường là Tiên Đế, ở dưới cơ duyên xảo hợp mà ngộ ra Kiếm Hoàng đại đạo, không mang về tích lũy nội tình cho thần điện, hết lần này tới lần khác lại muốn lưu lại người hữu duyên, đây là hành động đen tối gì vậy?

Dù sao, cho dù là Tiên Đế, cũng không phải động một tí là có thể sáng tạo ra đạo thống nào đó, lấy một khi sáng tạo ra đạo thống mới nhất định sẽ vô cùng coi trọng, không chừng sẽ tùy tùy tiện vứt bỏ.

Đương nhiên, Vương Ly Dao không chọn nguyên nhân cuối cùng của Côn Luân Kiếm Hoàng Đạo Điển, vẫn là bởi vì thuộc tính cũng không quá phù hợp.

Sau đó, Vương Ly Dao bắt đầu quan sát Thiên Hải Kiếm Hoàng Kiếm Bi mênh mông hùng vĩ.

Đây là đạo Kiếm Hoàng thuộc tính Thủy, có mấy phần tương tự với thần thông của vị sư tôn Thiên Hà chân nhân đầu tiên của Vương Ly Dao, đều chú ý đến mênh mông cuồn cuộn, hùng vĩ.

Theo lý mà nói, Thiên Hải Kiếm Hoàng nhất mạch cùng Vương Ly Dao thuộc tính có chút phù hợp, một khi kế thừa đạo thống, lĩnh ngộ Thiên Hải Kiếm Hoàng Kiếm Ý cũng tất nhiên sẽ làm ít công to.

Nhưng sau khi Vương Ly Dao do dự một lát, cuối cùng vẫn không chọn Thiên Hải nhất mạch.

Nguyên nhân có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, lần này là tiểu bối Vương Hựu Đạo đồng hành với gia tộc, cũng là huyết mạch Tiên Thiên Thủy, Thiên Hải Kiếm Hoàng nhất mạch có chút thích hợp với Vương Hựu Hựu Đạo.

Thứ hai, Vương Ly Dao hao tốn thời gian một ngàn mấy trăm năm, nghiên cứu dung hợp Nguyên Thủy và Dao Quang Kiếm Ý với nhau, có hi vọng thoát khỏi đại đạo của mình. Nếu nàng lựa chọn Thiên Hải Kiếm Hoàng Đạo Điển thuần túy, vậy tương lai nàng sẽ chuyên tu Nguyên Thủy nhất mạch kiếm ý, điều này ngược lại sẽ hạn chế mục tiêu của nàng tiến về phía trước.

Sau khi hạ quyết tâm, ánh mắt Vương Ly Dao dừng lại trên bia Thái Vi Kiếm Hoàng, thản nhiên chắp tay thi lễ: “Ta lựa chọn đạo thống Thái Vi Kiếm Hoàng, sau này sống sót, mong Thái Vi tỷ tỷ chỉ giáo nhiều hơn.”

“Quá tốt rồi.”

Thái Vi Kiếm Hoàng Đạo Điển Khí Linh có loại cảm giác hãnh diện.

Nàng hưng phấn nói: “Vương Ly Dao, quả nhiên ngươi có tầm nhìn. Ngươi yên tâm, mặc dù căn cơ của ta tương đối nông

cạn, nhưng từ nay về sau ngươi nói thế nào thì thế ấy, cho dù thay đổi ta với Thủy Ngọc Kiếm Đạo, ta cũng vậy."

Nghe vậy, tam đại đạo thống Kiếm Hoàng còn lại đều hướng nàng ném đi ánh mắt khinh bỉ thật sâu.

Hai người các ngươi còn chưa cập nhật cùng nhau, ngươi quá nhỏ mà biến thành hình dạng của Vương Ly Dao sao? Ài, thật sự là làm cho người ta quá hâm mộ ghen tị, chúng ta cũng muốn ở chung với Vương Ly Dao.

Sau khi Vương Ly Dao lựa chọn hạ thủ.

Những tuyển thủ hạt giống có tiềm lực khác của Vương thị mới nhao nhao tiến lên lôi kéo khí linh trong các bia đá Kiếm Hoàng.

Trong đó, Vương Hựu Đạo ngay lập tức liếc Thiên Hải Kiếm Hoàng Đạo Điển, nghiêm mặt tiến lên hành lễ: "Thiên Hải tỷ tỷ, tiểu đệ Vương Hựu Đạo, năm nay 2313 tuổi, tu vi Chân Tiên Cảnh tầng thứ sáu. Mặc dù trình độ thức tỉnh huyết mạch của ta không bằng bà cô của Ly Dao nhà chúng ta, nhưng cũng đã đạt đến mức nghiêng về Đạo Tử Đinh. Hơn nữa ta là trời sinh có huyết mạch Nguyên Thủy, vô cùng phù hợp với Thiên Hải Kiếm Hoàng Đạo Điển."

Vương Hựu Đạo chính là trụ cột của tổng ty luyện khí Vương thị - chắt nhi của Vương Ninh Hi, từ nhỏ đã có tư chất huyết mạch trác tuyệt, là một trong những đối tượng được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng.

Hơn nữa Vương Ninh Hi nổi tiếng là có tiền có năng lực, cũng cực kỳ coi trọng chắt trai ưu tú Vương Hựu Đạo này, nên trợ cấp trợ cấp, nên nâng đỡ nâng đỡ, tuyệt đối không nương tay.

Về phần bản thân Vương Ninh Hi, là mấy trăm năm trước cùng Thái Dương đạo chủ và Nguyên Băng thần nữ đạt thành hiệp nghị, trên danh nghĩa gia nhập Băng Hỏa Đạo Tông, cũng chuẩn bị đồng thời kế thừa Băng Hỏa hai bộ đạo thư.

Đây cũng là bởi vì Thái Dương đạo chủ thấy huyết mạch băng hỏa của bản thân Vương Ninh Hi cực kỳ đặc biệt, muốn nhân cơ hội này thử một lần, xem có thể sáng tạo ra chút kỳ tích hay không.

Có lẽ một ngày nào đó hai bộ đạo thư Băng Hỏa sẽ triệt để dung hợp, biến thành một bộ truyền thừa cực kỳ cường đại!

Đương nhiên đó là một câu chuyện khác, tạm thời không đề cập tới.

Lúc này, thái độ của Khí Linh Thiên Hải Kiếm Hoàng đối với Vương Hựu Đạo là dương dương tự đắc, dường như có chút không nổi lên hứng thú gì: "Huyết mạch Nguyên Thủy, Đạo Tử Đinh thượng đẳng, ài… có chút qua loa, ngươi còn có tài nghệ khác không?"

Cái này thật đúng là từng thương hải khó làm thủy, ngoại trừ Vu Sơn không phải mây!

Theo lý thuyết thiên phú huyết mạch của Vương Hựu Đạo đã rất mạnh rất mạnh, một khi kế thừa đạo thư, huyết mạch hơn phân nửa có thể đạt đến đẳng cấp Đạo Tử Bính, mặc dù là so với chuẩn thần tử chuẩn thần nữ thanh danh hiển hách ở Tiên Giới, cũng chỉ là hơi thua kém mà thôi.

Ma Kiếm Hoàng thế hệ trước của Kiếm Hoàng cung danh khí rất vang dội, trên thực tế cũng chính là loại tiêu chuẩn này. Nếu không phải Vương Ly Dao và Vương Lung Yên Yên Châu đứng trước, Vương Hựu Đạo này nói không chừng sẽ khiến cho tứ đại Kiếm Hoàng Đạo Điển tranh đoạt.

Chỉ là hôm nay Hải Khí Linh vừa mới bỏ lỡ Vương Ly Dao, tâm tình tự nhiên là có chút sa sút đề không nổi.

"Cái gì?"

Vương Hựu Hựu vẻ mặt mờ mịt.

Đầu năm nay lăn lộn một bộ đạo thư thật không dễ dàng a, lại còn phải khảo hạch tài nghệ? Nếu không, hắn đổi một bộ Kiếm Hoàng đạo điển khác thử xem?

"Phu quân, cố lên, dỗ Thiên Hải tỷ tỷ cho vui vẻ." Nương tử của hắn Khương Tẩy Nguyệt ở phía dưới cổ vũ cho phu quân.

Cơ duyên Đạo thư như thế này chính là hiếm thấy trên đời, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khương Tẩy Nguyệt xuất thân từ Lạc Kinh, từ nhỏ đã nghe truyền thuyết của Thương Bình Thần Hoàng và Bình Thiên Thần Vương hai đại đạo chủ lớn lên, đối với cường giả cấp

bậc Đạo Chủ cực kỳ tôn sùng, tất nhiên hy vọng phu quân có thể thành công.

“Gia gia, hay là ngài nhảy múa cho Thiên Hải nãi nãi xem đi?” Một tiểu tử trẻ tuổi phong thần tuấn lãng ánh mắt tỏa sáng nói với Vương Hựu: “Vì truyền thừa của đạo thống, chuyện này không mất mặt.”

Hắn tên là Vương Hoàn Lượng, chính là đích trưởng tôn của Vương Hựu Đạo và Khương Tẩy Nguyệt.

Mấy năm trước, hắn vẫn lấy tu vi đại hậu kỳ Thần Thông cảnh chiếm cứ đầu bảng Thần Thông bảng.

Có điều, gần đây hắn đã thăng cấp Lăng Hư cảnh, thoát ly bảng danh sách Thần Thông.

Vốn tư chất của hắn là thiên thượng hạng Thiên Tử Giáp, sau khi tấn thăng Lăng Hư cảnh, hắn dựa vào công huân gia tộc được tích góp nhiều năm qua, cùng với gia gia nãi nãi giúp đổi dịch cải thiện tư chất huyết mạch, ở dưới sự che chở của Thủ Triết lão tổ tông lại tăng lên một mảng lớn huyết mạch.

Hắn hôm nay, huyết mạch dĩ nhiên đã đạt đến Lăng Hư cảnh Thánh tử Bính đẳng trung đoạn.

Chưa từng kế thừa Thánh đồ đã có huyết mạch như thế, trong toàn bộ thế hệ tuổi trẻ Thánh vực cũng được xưng tụng là ‘Ưu tú’ rồi.

Nhớ ngày đó khi Vương Ly Từ lão tổ vừa mới đi Thái Sơ Đạo Cung, trình độ huyết mạch cũng chính là không sai biệt lắm.

Lần này Vương Hoàn Lượng đi theo tới Kiếm Hoàng cung, đương nhiên là muốn nhân cơ hội tốt này mà trộn lẫn một bộ Thánh đồ, nhanh chóng có thể xếp trong một trăm Lăng Hư bảng cao nhất!

Sau đó, Vương Hựu Đạo dưới sự khích lệ của thê tử tôn tử, bắt đầu một số tài nghệ biểu diễn cay mắt, bỏ ra một phen công phu, rốt cục “khích động” Thiên Hải Khí Linh, đáp ứng tiếp nhận hắn trở thành người thừa kế Thiên Hải Kiếm Hoàng đạo thống một đời mới.

Đến lúc này, Vương thị dễ dàng lấy được truyền thừa đạo thống hai cộng một.

Mà chuyện này còn lâu mới chấm dứt.

“Côn Lôn tỷ tỷ, ta tên là Vương Cẩn Du, thái gia gia của ta tên là Vương An Nghiệp, mặc dù bây giờ ngài chưa từng nghe tên hắn, nhưng sau khi hai chúng ta thành công kết hợp, ngài nhất định sẽ hài lòng với thái gia gia của ta.” Vương Cẩn Du mặc một bộ trang phục tu thân màu tím tự tin bắt đầu tự giới thiệu mình.

Côn Lôn Kiếm Hoàng Khí Linh vẻ mặt khó hiểu.

Ta hài lòng Thái gia gia ngươi làm cái gì?

Bất quá, cô nương này thoạt nhìn huyết mạch rất mạnh, mặc dù không bằng Vương Lung Yên và Vương Ly Dao, nhưng so với tiểu tử Vương Hựu Đạo kia còn mạnh hơn một bậc!

“Xin chào Ma Kiếm tỷ tỷ, phụ thân của ta tên là Vương Phú Quý, hắn là tổ chức tối cao của Thánh vực, là thư ký trưởng của Thánh Cộng minh! Chưởng quản toàn bộ đại sự của Thánh vực! Hơn nữa tỷ chỉ cần nghe tên của hắn là biết, cha của ta rất có tiền!”

Con gái của Vương Phú Quý và Chiêu Ngọc công chúa 【Nguyên Linh công chúa】Vương Côi Linh, cũng là chiến thuật liều mạng đương nhiên…

…

Chương 33: đầy tải trở về! Cứu được một tên Thần tử gặp rủi ro.

…

Ma Kiếm Hoàng đạo điển khí linh, tự nhiên là chưa bao giờ nghe qua danh hào Vương Phú Quý, nhưng dưới sự miêu tả lừa gạt của Vương Mẫu Linh, nàng hiểu được hôm nay tứ đại Thần Châu cùng các vị đại lão cấp Đạo Chủ khu tự trị Ma tộc, đều phải chờ đợi Vương Phú Quý sai khiến.

Cái gọi là bí thư trưởng của Thánh Cộng minh trên thực tế là gánh vác chức trách minh chủ, thánh vực hiện đại không thiết lập chức vị minh chủ.

"Thì ra thân phận của Tịch Linh tiểu thư lại tôn quý như vậy." Khí thế của Ma Kiếm Khí lập tức trở nên kính nể.

Điều này làm cho nàng liên tưởng đến địa vị của minh chủ Tiên Minh Cơ Đạo Nhất.

Hôm nay hậu duệ Tiên Minh chế tạo Thánh Vực, mặc dù không bằng thời kì Tiên Minh cường thịnh, nhưng mà có thể trở thành "đứng đầu cao nhất", vị Vương Phú Quý kia nhất định rất mạnh, ít nhất sẽ không yếu hơn Ma Kiếm Hoàng đỉnh phong.

"Cho nên ngươi đi theo ta thì yên tâm đi, ta mang ngươi cùng nhau bay." Vương Côi Linh vỗ ngực phành phạch, dõng dạc nói, "Về sau ta sẽ mang ngươi cùng đi Tiên Giới lang bạt, tranh thủ lăn lộn với thần nữ, sau đó xông lên cấp bậc Tiên Đế. Mặc dù thất bại trong gang tấc, cuộc đời này cũng không tiếc."

Miếng bánh này vừa lớn vừa tròn, khiến khí linh ma kiếm linh tưởng bay lượn, kích động đáp ứng: "Tốt tốt tốt, chí của ngươi hướng tới ta cực kỳ đồng ý. Tỷ muội chúng ta, sau này sống sót chúng ta cùng nhau cố gắng."

Khí linh Ma Kiếm cúi đầu như thế, cũng không thuần túy chỉ là bị lừa dối.

Trên thực tế bản thân Vương Côi Linh chính là huyết mạch cấp bậc Đạo Nữ Bính, một khi kế thừa Ma Kiếm Hoàng Đạo

Điển, trải qua tẩy lễ thiên địa tinh hoa ẩn chứa trong Đạo Điển, hẳn là có cơ hội trùng kích các loại Đạo Nữ Ất, so với Ma Kiếm Hoàng đời trước còn hơn một chút.

Nếu tài nguyên trong nhà đủ dồi dào, đời này chưa chắc đã không có tư cách nghĩ đến tương lai.

Mơ ước luôn phải có, vạn nhất thực hiện được thì sao?

Lui một vạn bước mà nói, chỉ cần không nửa đường ngã xuống, mặc dù thất bại, Vương Côi Linh hơn phân nửa cũng là người mạnh nhất trong lịch đại Ma Kiếm Hoàng.

Theo khí linh Ma Kiếm Hoàng cùng Nguyên Linh công chúa Vương Côi Linh, củi khô như lửa đốt đạt thành nhất trí.

Khí linh Côn Lôn Kiếm Hoàng ở bên cạnh cũng bị Vương Cẩn Du thuyết phục. Nàng không biết Vương An Nghiệp là ai, nhưng có thể khiến cho Vương Cẩn Du tư chất cao như thế kiêu ngạo như thế, nghĩ đến tuyệt đối không phải hạng người hời hợt.

“Nếu như Cẩn Du tiểu thư có cơ hội đi Tiên Giới, dẫn ta đến Vũ Nhạc Thần Điện xem một chút, ta muốn chiêm ngưỡng một chút Vũ Nhạc Tiên Đế đời trước.” Khí linh của Côn Luân Kiếm Hoàng tràn đầy kỳ vọng.

“Không thành vấn đề, gia tộc chúng ta đang tìm cửa Tiên giới, trước mắt đã có chút manh mối.” Vương Cẩn Du cũng đánh bóng nói: “Mặc dù không tìm được cửa Tiên giới, lão tổ tông Thủ Triết của gia tộc chúng ta có một chiếc tọa giá cấp bậc Tiên Đế Thần Chu, đi thuyền dài ngàn năm cũng có thể đến Tiên giới.”

Ngàn năm rất dài.

Nhưng đến cấp bậc Thánh Tôn, cực hạn thọ nguyên có thể đạt tới ba vạn sáu ngàn năm, ngàn năm cũng miễn cưỡng có thể thừa nhận.

“Tiên Đế Thần Chu!?” Khí linh Kiếm Hoàng của Côn Luân lập tức trở nên kính nể: “Quý gia tộc quả nhiên không phải là tộc hời hợt, Cẩn Du tiểu thư, ta nguyện ý truyền thừa đạo thống của Côn Luân Kiếm Hoàng nhất mạch cho ngươi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Kiếm Hoàng cung tứ đại Kiếm Hoàng đạo thống đã có thuộc về.

Nghe có mấy phần khoa trương, nhưng nơi này của Kiếm Hoàng Cung đã bỏ hoang trăm vạn năm, cho dù hôm nay có bốn Thánh Tử Ất tới, tứ đại Kiếm Hoàng đạo thống cũng sẽ miễn cưỡng tiếp nhận bọn họ.

Càng đừng nói đến trong truyền thừa lần này, người thừa kế kém nhất cũng là Đạo Tử Đinh đẳng thượng, có được không thua Ma Kiếm Hoàng đời trước.

Những đệ tử và thiên kiêu trẻ tuổi Thần Võ còn lại của Vương thị nhìn thấy cảnh này, đều không nhịn được lộ ra vẻ hâm mộ.

Chỉ là hâm mộ thì hâm mộ, cũng biết bốn người bọn họ thực chí danh quy.

Trong mọi người ở đây, duy nhất có tư cách cạnh tranh chính là Nguyệt Hoa công chúa Vương Côi.

Nhưng người ta Vương Côi Hô thân mang huyết mạch hiếm có của Chử thị —— 【 nguyệt hoa tiên linh thể 】, bây giờ tu luyện 【Nguyệt Hoa thánh linh quyết 】, tương lai phải tìm kiếm truyền thừa của tổ tiên Chử thị, có con đường của mình phải đi.

Bởi vậy lần này nàng tới đây chủ yếu là xem náo nhiệt, cộng thêm kiếm thêm một khoản giá trị công huân.

Theo bụi bặm truyền thừa kết thúc, kế tiếp chính là truyền thừa của Thánh Đồ!

Kiếm Hoàng Cung có bốn bộ đạo thống truyền thừa, Thánh Đồ truyền thừa sao có thể ít?

Đặc biệt là năm đó huyết chiến thủ vệ Kiếm Hoàng Vực, Ma Kiếm Hoàng thủ vững đến thời khắc cuối cùng, sau khi rất nhiều Đại La Thánh Tôn, Chân Tiên vẫn lạc, truyền thừa cùng di vật đều bị hắn thu nạp cùng trở về, một lần nữa thu hồi Kiếm Hoàng Cung.

Có thể nói, trận chiến phá diệt năm đó, mặc dù Kiếm Hoàng cung gần như toàn quân bị diệt, nhưng đạo thống và truyền thừa lại giữ được tương đối hoàn chỉnh. Chỉ cần Kiếm Hoàng cung được người khác mở ra lần nữa, dựa vào những truyền

thừa này thì rất nhanh có thể khiến cho Kiếm Hoàng cung khôi phục lại huy hoàng trước kia.

Thực sự mà nói, kết cục này ngược lại là so với rất nhiều đại tông môn còn mạnh hơn một chút. Dù sao, trận đại chiến năm đó, tông môn bị hủy, truyền thừa tán lạc thế lực thật sự là quá nhiều.

Bất quá, mặc dù trong Kiếm Hoàng Cung lưu lại không ít Thánh đồ truyền thừa, trình độ cạnh tranh Thánh đồ kịch liệt vẫn vượt xa đạo thống.

Không ít thánh tử thánh nữ huyết mạch, thanh niên tuấn kiệt ưu tú dưới tình huống khuyết thiếu thánh đồ, bọn họ tình nguyện kẹt ở Lăng Hư cảnh không tấn thăng thành Chân Tiên, chính là hi vọng sau khi đạt được thánh đồ huyết mạch có thể tiến thêm một bước, con đường sau này sẽ dễ đi hơn một chút.

Giống như anh hùng tuấn kiệt nổi tiếng của Vương thị - Vương Dần Thao, hai huynh muội Vương Quân Anh Tuyền chính là như thế.

Đôi huynh muội song sinh này chính là con thứ của Vương Phú Quý - cháu gái ruột của Vương Bảo Thừa.

Vương Bảo Thừa tuy không chói lọi như đích huynh Vương Bảo Thánh, thậm chí còn kém hai muội muội Vương Hãn và Vương Bôi Linh, nhưng cũng coi như thông minh hơn người, tính cách lại khiêm tốn ổn trọng.

Bảo Thừa từ nhỏ đi theo bên cạnh Phú Quý ân cần dạy bảo, kiên định thực học không ít thứ, sau đó lại ở trong các sản nghiệp của gia tộc rèn luyện phát triển, sáng nay đã là trụ cột vững vàng trong hệ thống kinh tế Vương thị, một phương đại lão.

Ngay cả Vương Thủ Triết cũng thường xuyên tán dương ông ta, nói Bảo Thừa rất có phong thái của Tông An lão tổ, là một đứa trẻ có thể bảo vệ gia nghiệp.

Bất kỳ một gia tộc nào muốn kéo dài không dứt, trường thịnh không suy, liền phải có người phú quý, Bảo Thánh dũng cảm tiến tới, kiên quyết tiến thủ, cũng phải có người thủ thành giống như Tông An, Bảo Thừa.

Đôi long phượng sinh đôi của Dần và Quân Thiền, là hai hài tử xuất sắc nhất của Vương Bảo Thừa, huyết mạch đều kẹt ở Thánh Tử Giáp đẳng, tu vi càng sớm đến Lăng Hư cảnh đỉnh phong, nhưng cho dù như vậy, đến bây giờ vẫn chưa được xếp vào hàng Thánh Đồ!

Sở dĩ như thế, cũng không phải bởi vì vấn đề tư chất, mà là bởi vì bối phận hai người quá nhỏ.

Trước mắt sách lược gia tộc của Vương thị, lúc kế thừa Thánh Đồ chủ yếu có hai nguyên tắc, một là dựa theo xếp hạng bồi dưỡng để quyết định trình tự trước sau, hai là trưởng bối ưu tiên.

Tức là, tư chất không sai biệt lắm, vả lại đều phù hợp với điều kiện truyền thừa của Thánh đồ, trưởng bối có quyền ưu tiên lựa chọn.

Mà trong Vương thị, trưởng bối tư chất nghịch thiên quá nhiều, bọn nhỏ cũng chỉ có thể chờ thêm một chút.

Càng đáng sợ chính là, với thực lực của Vương Dần và Vương Quân Quân, còn chưa thể xếp hạng nhất trong Lăng Hư bảng, mà chỉ là xếp hạng thứ tư và thứ năm!

Cũng bởi vậy, lần này phụ bản di tích Kiếm Hoàng Cung, Vương Dần Thao và Vương Quân Hi đối với truyền thừa Thánh Đồ là nhất định phải có.

Sau khi có Thánh đồ, huyết mạch và chiến lực sẽ lại lần nữa tăng lên, đến lúc đó hai người bọn họ ở trong Lăng Hư bảng đánh về phía trước, nói không chừng có thể lấy được vị trí thứ nhất và thứ hai. Đến lúc đó, còn có thể từ trong gia tộc thêm một khoản cống hiến.

Vì giữ gìn trật tự, Vương Ly Dao và Vương Lung Yên sau khi tranh thủ ý kiến của Khí Linh Kiếm Hoàng Cung, liền dựa theo kế hoạch tiến hành một trận thi đấu Thánh Đồ tranh đoạt.

Quy tắc lấy huyết mạch phân, tu vi phân, văn hóa phân, thao thủ phân, tiềm lực phân mấy cái duy độ, tổng hợp tranh đoạt một cái xếp hạng, bài danh càng cao, liền có tư cách ưu tuyển chọn Thánh Đồ.

Mà trước mắt tổng cộng Kiếm Hoàng cung còn có ba mươi chín bộ Thánh đồ có thể truyền thừa, trong đó đa số đều là

truyền thừa của Kiếm Thánh.

Truyền thừa ba mươi chín bộ thánh đồ này, mỗi bộ được phân phối một dãy số, theo thứ tự từ số một đến số ba mươi chín.

Các nàng có thể hướng người chọn đưa ra đủ loại vấn đề, cũng có thể sớm thổ lộ chọn lựa người. Đương nhiên, Thánh Đồ bị chọn trúng cũng có thể phản đối cự tuyệt.

Sau khi các khí linh đạo thống nghe xong quy tắc, đều cảm thấy trận chiến tranh đoạt thánh đồ này tương đối thú vị, nhao nhao hướng Vương Ly Dao tỏ vẻ muốn làm trọng tài khách.

Đương nhiên Vương Ly Dao không có đạo lý không đồng ý.

Một trận thi đấu xếp hạng từ xa bắt đầu, cùng với Thánh Đồ gặp mặt thập phần náo nhiệt, cứ như vậy bắt đầu!

Vương Dần và Vương Quân Quân có thực lực mạnh mẽ, đương nhiên là dễ dàng lấy được Thánh Đồ của mỗi người.

Ngoài ra, ngay cả Vương Hoàn Lượng cũng may mắn thu được một bộ truyền thừa thánh đồ!

Tuy hắn mới bốn trăm mấy chục tuổi, cũng chỉ vừa mới bước vào cánh cửa Lăng Hư cảnh, nhưng hắn ở Thần Thông cảnh có thể lâu dài chiếm vị trí đệ nhất Thần Thông bảng Tân Bình trấn, tiềm lực tương lai tự nhiên cũng cực mạnh.

Dựa vào tiềm lực xuất sắc, hắn chiếm được ưu ái của một vị Kiếm Thánh truyền thừa.

Đáng nhắc tới chính là, trong ba mươi chín bộ Thánh đồ này, có khoảng hai mươi bảy bộ cuối cùng bị Vương Dần và một đám thanh niên tuấn tú Vương thị chém giết.

Còn lại, mới bị các thế lực Xích Nguyệt Ma Triều, Chân Ma Điện, Hàn Nguyệt Tiên Triều, Hàn Nguyệt Tiên Cung, Đại Càn Tiên Triều, Vương thị thông gia gia tộc, Lăng Vân Tiên Cung, Lục Vi Tiên Cung chia cắt.

Các thế lực và gia tộc khác trên Thánh Đồ không thu hoạch được gì.

Nguyên nhân không có nó. Đây chính là hiệu ứng của ngựa đơn giản nhất, Vương thị có được lượng lớn ưu thế tiền kỳ lại càng cam lòng đầu tư trên đời tiếp theo, dưới sự nội bộ không

ngừng của bổn tộc Vương thị, đứa nhỏ vẫn có thể trổ hết tài năng, sẽ ưu tú cỡ nào?

Cho dù Vương thị tuân theo thái độ và quan niệm cạnh tranh cởi mở, một số gia tộc bình thường, cho dù đại vận xuất hiện một thiên tài đỉnh cao, cũng rất khó cạnh tranh được các thanh niên tuấn kiệt Vương thị.

Sau khi Thánh Đồ truyền thừa chấm dứt, lại là Chân Tiên truyền thừa cạnh tranh…

Cái này tự nhiên lại là một trận cạnh tranh đến cực hạn, cuối cùng rất nhiều thiên kiêu Thần Thông cảnh tư chất ở tuyệt thế Ất đẳng, miễn cưỡng có tư cách kế thừa tiên kinh đều bị quét xuống.

Chỉ có những người đạt tới Tuyệt Thế Giáp mới miễn cưỡng có tư cách vào vòng vây, không thể bảo đảm cười đến cuối cùng.

Dù sao, chưa tìm được 【 Tiên Kinh 】 của người thừa kế, sau khi nhìn thấy nhiều thiên tài như vậy, ý nghĩ muốn tìm người truyền thừa cũng sẽ thay đổi, suy nghĩ và tương lai, không bằng thế hệ sau sẽ trưởng thành.

Nhớ ngày đó, Xích Nguyệt Hạm thị "Tiểu Ma Tôn" Thiên Cương, ở niên đại đó cũng coi như là tuyệt đỉnh thiên tài dẫn dắt phong tao, nhưng cũng chỉ là Thần Thông cảnh tuyệt thế giáp đẳng mà thôi, đặt ở thời đại này chính là một nắm lớn, chỉ có thể dùng bình thường không có gì lạ để hình dung.

Đây chính là tốc độ phát triển của thời đại cực nhanh, mang đến ưu thế và khuyết điểm.

Không nói nhảm, cạnh tranh hừng hực khí thế hừng hực.

Hao phí trọn vẹn mấy năm sau, giai đoạn thứ nhất của di tích Kiếm Hoàng Cung mới xem như kết thúc.

Đội quân tiên phong chỉ để lại một phần cung phụng của Thánh Tôn, sau đó chở đầy tài nguyên quý giá quay về theo đường cũ.

Kế tiếp chính là vơ vét di tích Kiếm Hoàng cung bước thứ hai, cùng với xử trí tiếp sau đó vân vân.

Thoáng tiếc nuối chính là, trận đại chiến giữa Kiếm Hoàng cung cùng Tinh Cổ tộc kia đánh nhau quá kịch liệt, rất nhiều tài nguyên bên trong Kiếm Hoàng cung bị tiêu hao sạch sẽ trong trận đại chiến kia, bọn họ lục soát khắp động thiên, cũng không tìm được bao nhiêu tài nguyên hữu dụng.

Ngay cả những con thuyền hư không được bảo tồn cũng bị hư hại vô cùng nghiêm trọng, cần phải đầu tư một lượng lớn tài nguyên. Sau khi tìm Luyện Khí Sư am hiểu những thứ này để sửa chữa và bảo dưỡng mới có thể sử dụng lại lần nữa.

Hôm nay, con thuyền có thể miễn cưỡng đi được, chỉ có một chiếc 【Thái Vi Kiếm Hoàng Chu】.

Tên như ý nghĩa, đây là chủ tọa của Thái Vi Kiếm Hoàng nhất mạch, tự nhiên thuộc về Vương Ly Dao sử dụng.

Về phần Dao Quang Kiếm Chu lúc trước, tự nhiên cũng trở thành thuận lý thành chương, lui về hai tuyến.

Ngoài ra, người thừa kế Tứ Đại Đạo Thống cũng đều có được một thanh 【Hỗn Nguyên Đạo Kiếm】 truyền thừa đời đời.

Đây là mệnh bảo của kiếm tu, phàm là Kiếm Hoàng Hỗn Nguyên cảnh, cho dù có đập nồi bán sắt, trả nợ cũng sẽ ưu tiên mua được một thanh đạo kiếm!

Nguyên nhân rất đơn giản, ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Kiếm cũng không có kiếm tu, có tư cách gì tự xưng là “Kiếm Hoàng”?

Càng kỳ quái hơn chính là, thời khắc Kiếm Hoàng đạt được Hỗn Nguyên Đạo Kiếm kia chỉ là bắt đầu tiêu dùng…

Bọn họ sẽ nghĩ hết thảy biện pháp thu hoạch được tài liệu tốt nhất, mời Luyện Khí Sư trâu bò nhất giúp bọn hắn đối với đạo kiếm của mình tiến hành các loại cải tiến thăng cấp.

Hơn nữa phàm là kiếm tu, ngoại trừ thích chơi xấu thì càng thích đánh nhau hơn.

Dù sao kiếm tu ở trên đánh nhau vẫn là rất có ưu thế, người chính là như thế, luôn thích hoạt động thoải mái dễ chịu.

Đánh nhau nhiều, tự nhiên đạo kiếm dễ dàng hư hao, vậy thì lại phải hao phí một lượng lớn tài nguyên và phí công để tu

sửa.

Dần dà, các Kiếm Hoàng bất sự sinh sản lại có đủ loại tật xấu, nhìn bề ngoài cả đám đều là khí vũ hiên ngang, khí chất lăng vân, vừa đẹp trai vừa tiêu sái, hở tí giẫm lên đạo kiếm bay tới bay lui ghen tị với người ngoài, nhưng trên thực tế mỗi người đều là quỷ nghèo.

Cũng chính là thời kỳ Kiếm Hoàng Cung khai hoang, các tiền bối lập công rất nhiều, chạy trong chuồng ngựa kiếm được không ít địa bàn, chỉ riêng cửu phẩm đạo linh mạch đã có đầy đủ sáu dòng, tích góp cho Kiếm Hoàng Cung một chút vốn liếng không tệ, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ được cuộc sống như vậy.

Nếu không, những đại lão Kiếm Hoàng Cung kia, sợ là nghèo đến mức đi ra ngoài cướp bóc cũng có thể.

Cái này tương tự như phát sinh với những chuyện xảy ra ở những nơi khác.

“Linh Nhi muội muội, lần này sau khi trở về nhất định phải hỗ trợ sửa chữa “Tiểu Tru” một chút, tiểu tru hắn thật sự quá đáng thương.” Khí linh Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển lơ lửng trước mặt Vương Cô Linh nói chuyện.

Bên cạnh khí linh, lúc này đang lơ lửng một thanh trường kiếm tản ra ma khí ngập trời.

Thanh kiếm này sống lưng rất dày, lưỡi kiếm cũng rất rộng, nhìn ngoại hình kiếm cách cũng rất đại khí, vốn nên là một thanh ma kiếm tương đối bá khí, nhưng giờ phút này nó toàn thân rách tung toé, nhìn tương đối thê thảm, hiển nhiên là trải qua một tràng ác chiến không kịp sửa chữa bảo trì.

Đây là Đạo Kiếm truyền thừa của các đời Ma Kiếm Hoàng, 【Tru Ma Đạo Kiếm】.

Là bội kiếm của Ma Kiếm Hoàng, năm đó nó đi theo Ma Kiếm Hoàng và Tinh Cổ Tộc tiến hành không biết bao nhiêu trận ác chiến, trong quá trình tổn hại nghiêm trọng, thiếu chút nữa ngay cả khí linh đều tán loạn. Cho tới bây giờ, ý thức của Tru Ma Đạo Kiếm vẫn mông lung, ngay cả nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể ở một bên y y y nha nha phụ họa.

“Điều này… Đại tu Hỗn Nguyên Đạo Khí rất quý giá đúng không?” Vương Hãn Linh trong lúc nhất thời cũng có chút chột dạ, “Cách đời sư tôn Ma Kiếm Hoàng đại nhân của ta, ngoại trừ một nhẫn trữ vật cấp thánh khí ra, không có lưu chút di sản nào?”

“Khụ khụ, sau trận chiến cuối cùng, Ma Kiếm Hoàng đại nhân đã hao phí toàn bộ tài nguyên, toàn bộ át chủ bài dùng để bảo vệ tính mạng cũng đã dùng hết.” Ma Kiếm Hoàng Khí Linh có chút chột dạ giải thích, sau đó lại nhịn không được chất vấn Vương Côi Linh, “Linh Nhi muội muội, không phải muội nói cha muội là Vương Phú Quý là siêu có tiền sao? Không phải là muội lừa gạt ta đó chứ?”

“Làm sao có thể?!” Vương Hãn Linh lập tức phủ nhận nói: “Chỉ là giống như Tiểu Tru bị hư hại nghiêm trọng như thế, phí nguyên liệu ánh sáng đều phải mất mấy trăm Hỗn Độn linh thạch? Cha ta có tiền nữa, cũng sẽ không tùy ý trợ giúp ta một khoản tiền lớn như vậy, hơn phân nửa sẽ để cho tự ta nghĩ biện pháp kiếm điểm cống hiến…”

“Linh Nhi muội muội, đây là ngươi lừa truyền thừa của ta…”

“Ma Kiếm tỷ tỷ, tình cảm giữa hai chúng ta, sao có thể gọi là lừa gạt được chứ? Hơn nữa, vị sư tôn cách đời kia của ta đường đường là Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, thế mà đến di sản cũng không lưu lại, còn phải bắt ta trả một lượng lớn tài nguyên để tu kiếm… Ma Kiếm Hoàng nhất mạch các ngươi mới gọi là hố. Bằng vào huyết mạch Tiên Thiên đạo Nữ Bính đẳng của ta, vị sư tôn Hỗn Nguyên Cảnh nào không cầu ta bái sư mà phải đưa ra một đống di sản chứ?”

“Ai u, không hợp hay là ghét bỏ của hồi môn ma kiếm đạo thống của ta không đủ…”

“Là ngươi nói ta là kẻ lừa đảo trước!”

Sau đó, Vương Hãn Linh cùng Ma Kiếm Hoàng Khí Linh bắt đầu cãi nhau.

Dáng vẻ đó giống như một đôi vợ chồng sơn minh hải thệ, chưa vượt qua được tuần trăng mật, đã bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh khốn khó của cuộc sống.

“Tru Ma Đạo Kiếm” rách nát ở một bên gấp đến độ không chịu nổi, “Y y nha nha” sáp lại muốn khuyên can, lại bị Vương Mịch Linh cùng khí linh Ma Kiếm Hoàng liên thủ đánh bay ra ngoài.

Chỉ có con Thôn Kim Thú nhà ngươi là tiêu tiền nhất…

Đây là cái xẻng này của ngươi, ảnh hưởng tình cảm của các nàng không nói, còn dám y y cái gì?

“Vậy ta đi được chưa?” Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển từ trong ý thức hải của Vương Côi Linh tách ra, tức giận bay vào trong hư không hải.

“Ha ha! Đi rồi thì đừng trở về.” Vương Côi Linh cũng tức giận đến không chịu được.

Bất quá, sau một nén nhang, Vương Côi Linh liền hối hận.

Trong cơ thể Ma Kiếm tỷ tỷ tích góp đã lâu, thiên đạo tinh hoa đều dùng để tẩy tủy phạt mao cho nàng, nàng cứ như vậy rời đi, còn có thể tìm được truyền nhân thích hợp sao?

Nàng cầm lấy Thach Bình Tru Ma Đạo Kiếm, bay ra khỏi Trình Kỳ Hạm, thân thể vượt qua Hư Không Hải, đuổi theo Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển.

Cũng đúng vào lúc này, khí linh của Ma Kiếm Hoàng cũng bỗng nhiên vòng trở về.

Rất nhanh, một người một điển gặp lại trong Hư Không Hải.

“Ma Kiếm tỷ tỷ, ngươi có thể trở về đúng là quá tốt rồi. Là ta không tốt, ta không nên nói như vậy với ngươi.” Vương Cô Linh vẻ mặt áy náy, “Chờ sau khi ta trở về, ta liền quấn quít lấy phụ thân cho tiền tu…”

“Trước đừng nói những lời vô nghĩa này…” Khí linh Ma Kiếm Hoàng Đạo Điển vẻ mặt hưng phấn, lôi kéo Vương Côi Linh bay trở về, “Trên đường đi ta phát hiện một người bị thương hôn mê, y phục mặc trên người thật đúng là rực rỡ chói mắt, trữ vật giới chỉ vẫn là Hỗn Nguyên Đạo Khí, vừa nhìn liền biết lão có tiền! Đi đi đi, chúng ta đi tìm thi, nếu thật sự nhặt được một con dê béo, không phải sẽ vì tiền mà phát sầu sao?”

Sau nửa nén hương.

Bên cạnh một Thiên Hà mênh mông cuồn cuộn, một công tử trẻ tuổi mặc cẩm y đang trôi nổi trong hư không, năng lượng ngầm lưu động trong hư không cuồn cuộn chìm nổi.

Tinh huy ảm đạm trong hư không thấp thoáng, hai mắt hắn nhắm chặt vẫn không nhúc nhích, sắc mặt nhìn qua vô cùng trắng bệch, cẩm y hoa phục trên người cũng thấm lấy một vũng máu đỏ sậm, nhìn qua thì đã trọng thương hôn mê.

Thanh niên công tử này, không ngờ chính là vị "Vân Hạc công tử" kia.

Đương nhiên, hắn cũng không phải thật sự trọng thương hôn mê, bất kể là vết máu trên quần áo hay là sắc mặt tái nhợt, thậm chí vết thương trên người, tất cả đều là ngụy trang.

Mà sở dĩ hắn xuất hiện ở chỗ này, tự nhiên là có kế hoạch cùng dự định của hắn.

Lúc trước, thật vất vả thoát khỏi tai biến thú, sau khi hắn và hai vị trưởng lão Hỗn Nguyên cảnh nghỉ ngơi một chút, liền bắt đầu tiếp tục xuất phát tới ngoại vi phá diệt.

Tại bên trong Phá Diệt chi vực cẩn thận từng li từng tí đi một khoảng cách.

Bởi vì trong Phá Diệt chi vực bốn phía đều là nguy hiểm cùng rách nát, mà hai vị Hỗn Nguyên cảnh trưởng lão còn không dám loạn động huyền khí cùng Thiên Đạo pháp tắc, sợ dẫn tới tai biến thú tập kích, dùng ba người trên đường đi đều cẩn thận từng li từng tí, tốn thời gian rất lâu mới đi ra một đoạn khoảng cách.

Nhưng khoảng cách này, đối với toàn bộ khu vực phá diệt mà nói thật sự là quá ngắn.

Dựa theo xu thế này, ba người bọn họ chỉ rời khỏi Phá Diệt chi vực, sợ là phải tốn hao thời gian rất dài. Muốn tìm được di dân Tiên Minh kia, liền càng không biết phải tốn bao lâu.

Kết quả.

Ngay khi bọn họ có chút nhức đầu, bỗng nhiên từ xa phát hiện một hạm đội Nhân tộc, đi đầu chính là một chiếc thuyền cũ kỹ, nhiều chỗ hư hỏng, không có chiếc thuyền nào sửa chữa.

Các loại đò ngang đi theo phía sau càng là đủ loại đò ngang, đừng nói là thống nhất, ngay cả lớn nhỏ cũng cao thấp không đều, dường như chắp vá lung tung ra hạm đội vạn quốc.

Cái này vừa nhìn chính là loại hạm đội chủ lực "Khu vực xa xôi", "Suy độ" suy bại thế lực cấp chính.

Thấy thế, Vân Hạc công tử lập tức nghĩ ra, chuẩn bị dùng thân phận "Gặp rủi ro" để "Thần tử", "tiên giới quý công tử đỉnh cấp" trà trộn vào trong đội ngũ này, thành lập liên hệ tình cảm "Cứu mạng chi ân" trước.

Sau đó, chỉ cần thoáng triển lộ tài lực cùng thân phận của mình, vẽ vời bánh nướng cho bọn hắn, đối phương còn không được tâm thần cùng chấn động, cúi đầu bái?

Nhưng kế hoạch tuy tốt, lúc thực thi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vân Hạc công tử bên này vừa mới nằm xuống, bày xong tư thế, còn chưa kịp gửi tín hiệu cầu cứu, đã bị một bộ đạo điển kỳ quái bắt gặp.

Rất nhanh, tiếng thét chói tai của nó lại gọi một cô nương Tiên Tộc trở về.

Vân Hạc công tử cũng không ngờ lại triển khai cái này.

Kết quả, ngay lúc trong lòng hắn tinh thần xoay chuyển, đang suy nghĩ mình nên tiếp tục giả vờ bất tỉnh, hay là làm bộ vừa vặn thức tỉnh, chào hỏi cùng các nàng.

Bộ Đạo Điển kia hưng phấn ồn ào: "Linh Nhi muội muội, ta không có lừa muội chứ? Bộ quần áo này của hắn ít nhất cũng trị giá mấy trăm Hỗn Độn linh thạch, tùy tiện cởi xuống bán một cái cũng đủ để tiểu Truỳ rồi."

Vân Hạc công tử không khỏi tức hộc máu, ngay cả ngụy trang ra hôn mê bất tỉnh cũng suýt không duy trì được.

CMN đây là đạo điển gì, ngươi có độc à?

Vừa tới không cứu người, thế mà lại làm ra cướp bóc trước?

…

Chương 34: Cô nương! Có thú vị không?

…

Cũng may Vương Côi Linh chung quy là đã tiếp nhận giáo dục chính quy Tộc Học, tuy thành tích không ra sao, nhưng tam quan nên có vẫn là không thiếu.

Nàng lắc đầu nói: "Người này nhìn qua tựa như đang trong trạng thái hôn mê, chúng ta không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trước cứu người về rồi nói sau."

Vân Hạc công tử thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may cô nương tiên tộc này còn có mấy phần lương tri, không giống Phá Đạo Điển kia, toàn thân đều là các loại phù văn màu đen, tản ra ma khí hung lệ, vừa nhìn liền biết không phải đạo điển lương thiện gì.

Nhưng không ngờ, trong lòng hắn lại sớm hơn.

Vương Côi Linh vừa nói xong một câu trước đó, đảo mắt lại nâng cằm trầm ngâm: "Bất quá người này một thân trang bị xa hoa, chỉ sợ lai lịch không nhỏ. Tuy rằng bộ dạng cũng không tệ, nhưng chung quy tri nhân tri diện bất tri tâm. Chúng ta vẫn là cẩn thận vi thượng, trước đánh gãy tứ chi của hắn, buộc chắc sau đó mang về cứu sống hắn, sau đó hảo thẩm vấn một phen, quét một đợt tam quan đề. Nếu là người xấu, liền lột trang bị của hắn. Nếu là người tốt, lại giúp hắn cứu chữa tứ chi cùng thương thế cũng không muộn, đến lúc đó cũng chỉ hỏi hắn thu chút phí cứu trị là được."

"…" Vân Hạc công tử không biết nói gì.

Được rồi, cuối cùng là hắn sai rồi.

Thật không phải là người một đường, không tiến vào một cửa, có trong vòng ba bước chỗ Ngọa Long tất có Phượng Sồ.

Đến lúc này, Vân Hạc công tử vì phòng ngừa tứ chi bị cắt đứt, bị người ta trói đi, tất nhiên là không thể giả bộ nữa.

Lúc này hắn "thái lưỡi" một tiếng, làm ra bộ dạng u ám tỉnh lại.

Hắn ngắm nhìn bốn phía Hư Không Hải cùng Thiên Hà, lại xem xét Vương Côi Linh cùng Kiếm Ma Hoàng đạo điển, vô cùng suy yếu nói: “Đây là nơi nào? Dám hỏi, là cô nương đã cứu ta sao?”

Hắn nói ra khẩu âm chính tông của Tiên Giới 【Nam Minh Đế Đô】, trong lúc lơ đãng hiển lộ ra thân phận cao quý.

“Không sai, là chúng ta mất công sức, ” miệt mài” cứu cô.”

Vương Côi Linh không chút khách khí nhận ra công lao cứu trợ, sau đó bắt đầu móc vòng tay hai đầu, khóa buộc bên ngoài, vòng chân các loại, rất thuần thục trùm lên người Vân Hạc công tử.

Cô nương, mặt của ngươi đâu?

Vân Hạc công tử kinh ngạc.

Cô nương này nhìn khuôn mặt hơi tròn đáng yêu, nhưng sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Còn phí công phu, rất vất vả? Cái này của ngươi gọi là mạo công… Đợi đã, ngươi trưng cho bản công tử cái gì vậy?

Bởi vì muốn duy trì trọng thương suy yếu, không thể động đậy, Vân Hạc công tử chỉ do dự mấy hơi không phản kháng, đã bất ngờ bị các loại đồ vật trói chặt.

Động tác trói cô nương này cực kỳ thuần thục, xem ra là thường xuyên làm loại chuyện này.

Không phải Vân Hạc công tử hắn đụng phải hải tặc Hư Không Hải đấy chứ?

Tuy nhiên cũng may hắn kiểm tra một chút, phát hiện những dây thừng và xiềng xích này mặc dù là luyện chế tài liệu đặc thù, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là trói một bó tu sĩ Chân Tiên cảnh hoặc các loại Tiên Thú mà thôi.

Y đường đường là Vân Hạc công tử, là Thánh Tôn Đại La cảnh, chỉ cần dốc sức một cái là có thể khiến chúng sụp đổ.

Bởi vậy, hắn tự nhiên cũng yên lòng, nội tâm vẫn thản nhiên, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nào có thể đoán được.

Trong nháy mắt tiếp theo, huyệt Thái Dương, huyệt Linh Đài, khiếu huyệt mấy đại mấu chốt của Khí Hải huyệt của hắn, đã bị cô nương này nhanh như chớp đâm vào mấy cây kim dài, thân thể cùng thần hồn tê dại một hồi, trong miệng lại bị nàng đút vào một quả cầu tròn vo.

"Những thứ này đều là kim châm có tác dụng làm tê liệt thần hồn và thân thể, quả cầu mà ngươi nuốt vào bao hàm nguyên tố kịch độc và thuốc nổ cao." Vương Hãn Linh vẻ mặt chân thành giải thích với hắn: "Ta chỉ là cẩn thận chèo thuyền vạn năm, ngươi không cần quá lo lắng, nhẫn nhịn một chút sẽ nhanh chóng trôi qua thôi."

Vân Hạc công tử vì thế chán nản, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười khổ kinh ngạc: "Cô nương, ta đây chỉ là người vô tội gặp rủi ro mà thôi. Ngài, ngài đây là ý gì?"

Nếu không phải vì đại kế, lại xem cô nương này có được đạo thư, một bộ lai lịch bất phàm, hắn thật muốn một chưởng đánh chết nàng!

Bỏ đi, vì đại kế, hắn nhịn!

"Được rồi, bây giờ ngươi có thể nói rồi." Vương Hãn Linh thuần thục thẩm vấn, hơn nữa trong lúc lơ đãng quan sát biểu cảm của Vân Hạc công tử, "Ngươi tên gì, thân phận gì, vì sao xuất hiện ở đây… "

Thân là con cháu Vương thị gia tộc, kiếm lấy điểm cống hiến của gia tộc là rất quan trọng.

Bởi vậy rất nhiều đệ tử gia tộc lợi hại đều nghĩ hết biện pháp để tiếp nhận đủ loại nhiệm vụ, trong đó không thiếu nhiệm vụ bắt tội phạm truy nã tại toàn bộ Thánh Vực. Như là thẩm vấn, đọc biểu tình, dụ cung, ám chỉ tâm lý vân vân đều có đọc qua, gia tộc cũng có chuyên môn đi học để tộc nhân nghiên cứu và đào tạo sâu.

Vương Côi Linh đối với đạo này, hoàn toàn tương đối am hiểu.

"Cô nương, ta là Diêm Vân Hạc, là người của Nam Minh thần điện ở Tiên giới, không phải người xấu." Vân Hạc công tử có chút kháng nghị, thấy phản đối không có kết quả liền cười khổ trả lời.

Nghe được hai chữ "Tiên Giới", Vương Côi Linh giật mình trong lòng.

Không ngờ lại là người của Tiên giới.

Thủ Triết lão tổ vẫn luôn muốn tìm kiếm con đường đi tới Tiên giới, điều này bà biết.

Hoàn toàn không nghĩ tới, bọn hắn còn chưa tìm được đường đi Tiên giới, ngược lại ở Tiên giới có người chủ động đi tới.

Tâm tư của nàng nhanh chóng suy nghĩ, nhưng trên mặt lại không có biểu cảm gì, tiếp tục nghe Vân Hạc công tử nói tiếp.

"Ta trong lúc vô tình phát hiện một tòa Truyền Tống Trận cổ xưa, liền cùng hai vị trưởng lão trong tộc chữa trị Truyền Tống Trận, chuẩn bị thăm dò một chút đầu khác của Truyền Tống Trận, nghĩ có lẽ có thể nhặt được chút ít bảo vật các loại."

"Nhưng không ngờ, sau khi truyền tống tới, chúng ta mới phát hiện nơi này lại là một mảnh phế tích đại chiến tựa như tận thế."

"Điều này cũng không có gì, dù sao, trong phế tích cũng có thiên tài địa bảo. Kết quả, chúng ta vừa mới bắt đầu vơ vét thiên tài địa bảo, liền bỗng nhiên lọt vào công kích của một con quái thú thực lực khủng bố!"

"Ba người chúng ta đem hết toàn lực, nhưng vẫn như cũ không địch lại quái thú, hai vị trưởng lão vì bảo hộ ta, không thể không liều mình dẫn đi quái thú, mà ta thì dựa vào một đạo Truyền Tống Phù bay đến nơi này, nhưng cũng bởi vậy mà bị lạc phương hướng. Nếu không có cô nương cứu giúp, tại hạ sợ rằng…"

"Hai vị trưởng lão kia của ngươi là cảnh giới gì?" Vương Côi Linh ngắt lời ông ta, chất vấn hỏi.

"Chuyện này…" Vân Hạc công tử do dự một chút, vẫn là nói, "Hai vị trưởng lão nhà chúng ta, đều là Hỗn Nguyên cảnh tu vi."

Vương Côi Linh cũng là một hồi im lặng…

Trưởng lão trong nhà đều là Hỗn Nguyên Cảnh, thế này phải là thế lực gia tộc nào đây?

Nhưng nàng nghĩ lại, Vương thị nhà mình cũng không kém, một khi thật sự muốn làm chuyện gì, các hỗn nguyên cảnh Thánh Vực cũng có thể chỉ huy được.

Nghĩ như vậy, nàng lập tức liền thản nhiên.

“Thì ra là Hỗn Nguyên cảnh, trách không được sẽ khiến cho thiên tai biến thú địch ý.” Vương Côi Linh có chút ngưng trọng, “Tại trong phạm vi phá diệt chi vực, một khi tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh bại lộ ra chính mình, liền vô cùng có khả năng đưa tới tai biến thú công kích!”

“Còn có chuyện ly kỳ như vậy?” Vân Hạc công tử cũng có vài phần khiếp sợ.

Hắn ở trong lịch sử hình ảnh đã gặp qua tai biến thú, nhưng chưa bao giờ nghe nói tai biến thú biết thủ địa bàn, lại chỉ nhằm vào Hỗn Nguyên cảnh xuất thủ.

Sau khi hơi trầm ngâm, Vân Hạc công tử thăm dò nói: “Cô nương có biết nguyên do trong đó không?”

“Ta chỉ là một Chân Tiên cảnh nho nhỏ, sao có thể biết được bí văn bực này.” Vương Cô Linh bĩu môi, vẻ mặt ngu ngơ nói.

“Cái này… ha ha, cô nương thân phụ truyền thừa đạo thống, chắc hẳn cũng không phải hạng người tầm thường. Tuy nhiên cô nương tuổi còn trẻ, đích xác chưa chắc đã biết được bí mật.” Vân Hạc công tử cười ha ha hai tiếng, sau đó lại ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Kỳ thật cô nương hẳn là đã đoán được, ta chính là đương đại thiếu chủ Nam Minh thần điện Diêm Vân Hạc, lần này được cô nương cứu giúp, còn chưa xin hỏi phương danh của cô nương?”

Hắn thấy cô nương này dường như cũng không có lĩnh hội được ám chỉ thân phận của hắn đối với mình, đành phải làm bộ làm tịch đánh bài.

Vương Cô Linh nhìn lướt qua Diêm Vân Hạc đã bị trói gô cổ, còng tay xiềng chân đeo lên, nhưng vẫn như cũ đang tận lực duy trì phong độ nhẹ nhàng, một đôi mắt sáng như sao trợn tròn: “Thiếu chủ Nam Minh thần điện? Nghe có vẻ rất giỏi đấy, vậy làm gì?”

“Khụ khụ!”

Vân Hạc công tử không ngờ tới đối phương thậm chí ngay cả một trong những thế lực cao cấp nhất ở Tiên giới – Nam Minh thần điện cũng chưa từng nghe nói qua, đây thật đúng là liếc mắt đưa tình cho người mù mà.

Hắn cảm thấy buồn bực, nhưng vẫn chỉ có thể kiên trì diễn tiếp.

"Nam Minh thần điện chúng ta chính là thế lực đỉnh tiêm cung phụng Nam Minh Tiên Đế. Lần này cô nương đã cứu ta, Diêm mỗ khắc ghi trong lòng, nhất định hậu báo."

"Có thể dày bao nhiêu?" Vương Côi Linh cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"…"

Vân Hạc công tử cũng không muốn nói chuyện với cô nương này nữa.

Từ đầu tới đuôi, cô nương này không có một lần nào dựa theo bài lý ra bài, quả nhiên là bộ dáng chỉ số thông minh đáng lo.

Nhưng mà, vì đại cục, hắn chỉ có thể nhịn lần nữa.

Hắn vẫn duy trì thái độ tuy bị trói nhưng vẫn ôn tồn lễ độ như trước, tiếp tục vẻ mặt chân thành biểu thị: "Ân cứu mạng như trời, đương nhiên dốc sức để báo đáp."

"Tốt lắm, bộ quần áo này của ngươi đưa cho ta trước coi như báo ân." Vương Côi Linh thành thật không khách khí nói, "Chờ chúng ta sau khi trở về liền lột cho ta."

Cởi quần áo, lột quần áo ~ một cô nương gia như ngươi, mở miệng ngậm miệng đều là lột quần áo, đây là có ý tứ sao?

Lửa giận trong lòng Vân Hạc công tử lần nữa tăng vọt, biểu cảm trên mặt suýt nữa không khống chế được.

Thân thể bổn công tử chính là bảo y được dệt từ vải gấm Thần Tàm Vân, tuy lực phòng ngự còn không bằng Hỗn Nguyên Linh Bảo loại phòng ngự chính kinh, nhưng so với Thánh Khí loại phòng ngự thì mạnh hơn không ít, mặc ở trên người càng có thể hiển lộ rõ ràng mị lực cùng thân phận phi phàm, toàn bộ Tiên Giới cũng không có mấy người có thể mặc được!

Bất quá, cho dù trong lòng hùng hùng hổ hổ, ngoài miệng hắn vẫn sảng khoái nói: “Cô nương nếu là thích, Diêm mỗ chỉ là vật ngoài thân há sẽ keo kiệt?”

“Diêm đại ca thật tốt, ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta đi xin chỉ thị của trưởng bối trong nhà một chút.” Nụ cười trên mặt Vương Côi Linh lập tức nở rộ như đóa hoa, miệng cũng ngọt thêm vài phần.

Bộ y phục này có duy nhất một phần, quay đầu tìm một kẻ coi tiền như rác bán đi, là có thể gom góp đủ tài liệu để tu sửa Tru Ma Đạo Kiếm.

Cảm thấy mỹ mãn, Vương Côi Linh tâm tình rất tốt mang theo đạo điển rời đi.

Trọn vẹn nửa ngày sau, nàng mới bay trở về, trong miệng hô hào trưởng bối trong nhà đáp ứng để Diêm đại ca lên thuyền, lập tức liền cứu Diêm Vân Hạc trở về trên đạo thuyền Thái Vi.

Mà lúc này trên đạo thuyền Thái Vi, ngoại trừ một số ” diễn viên” thông minh lưu lại, phần lớn thanh niên tinh anh đều đã rút lui, chỉ để lại một ít cung phụng gia tộc Lăng Hư cảnh, Chân Tiên cảnh.

Dù sao, kế tiếp là một vở kịch lớn, rất nhiều người sẽ dễ dàng lòi đuôi.

“Diêm đại ca, vị này là Huyền Minh lão tổ của gia tộc chúng ta.” Vương Côi Linh giới thiệu nói, “Mấy vị này là cung phụng trưởng lão của gia tộc chúng ta.”

Trải qua một phen thăm dò trước đó, Vương Hãn Linh phát hiện Vân Hạc công tử đại bộ phận lời nói đều là thật, nhưng chi tiết nhỏ lại nên gia công sửa chữa qua.

Nàng mới không tin cái gọi là tu sĩ truyền tống trận vô tình tìm được, cứ như vậy liều lĩnh truyền tống tới. Người bình thường ai sẽ làm loại chuyện này, vạn nhất đối diện truyền tống trận là địa phương nguy hiểm thì sao?

Càng đừng nói, người này nghe nói còn là thiếu chủ của Nam Minh thần điện. Một thiếu chủ của thế lực, khi làm việc làm sao có thể lỗ mãng như vậy?

Hơn nữa sau khi đối phương bị buộc và nhục nhã như vậy, lại còn cố gắng duy trì phong độ, không mắng phố không nói, ngược lại còn dỗ dành nàng, điều này làm cho nàng càng thêm chắc chắn đối phương có ý đồ xấu.

Nếu đối phương đã muốn diễn, muốn chơi xấu, vậy dĩ nhiên nàng phải diễn một đợt với hắn.

Đương nhiên, khi dẫn hắn đi gặp "Lão tổ", Vương Côi Linh dĩ nhiên là trước tiên thực hiện điều kiện, kéo đi 【Thần Tằm Bảo Y】 của hắn, đồng thời cũng cho hắn một bộ trường bào nam tử bình thường, hơn nữa giải trừ trói buộc cùng khống chế của đối phương.

Huyền Minh Thánh Tôn râu tóc bạc trắng, khí chất tiên phong đạo cốt, giả mạo lão tổ Vương thị cũng không tệ.

Lúc này ông ta mang dáng vẻ hết sức lo sợ, thấp thỏm hành lễ: "Thì ra là thiếu chủ Nam Minh thần điện của Tiên giới đến, đứa nhỏ của Trường Ninh Vương thị chúng ta lỗ mãng, không hiểu lễ nghĩa, mong rằng thứ tội thứ tội. Côi Linh, còn không mau trả bảo y lại cho công tử."

"Không sao không sao."

Vân hạc công tử có lại được "Tự do thân", có vẻ phá lệ phong độ nhẹ nhàng.

Hắn một bộ dạng suy yếu hành lễ với Huyền Minh Thánh Tôn, ánh mắt nhìn về phía Vương Côi Linh càng là vẻ cảm kích: "Ân cứu mạng của côi Linh tiểu thư, Vân Hạc cảm kích còn không kịp, sao có thể tùy ý trách tội? Chỉ là hành trình lần này quá vội vàng, Vân Hạc thân không có vật gì, chờ sau khi trở về Tiên Giới, nhất định sẽ bẩm báo với gia tộc, bái tạ đại ân đại đức của Vương thị."

Một chiếc bánh lớn, được vẽ vừa tròn vừa đẹp.

Hiển nhiên, Vân Hạc công tử này ngày thường cũng làm không ít chuyện như vậy.

Huyền Minh Thánh Tôn lão thành tinh, ngoài miệng nói "không cần" nhưng con mắt đã bắt đầu toát ra tinh quang, bộ dáng rất là động lòng.

Vân Hạc công tử thấy đối phương mắc câu, còn nói thêm: "Không biết tại hạ, có thể cùng tiền bối đi gặp mặt lão tổ tông Hỗn Nguyên cảnh quý tộc không? Vãn bối có chút chuyện quan trọng, cần ở trước mặt nói chuyện với nhau."

Nói xong, hắn âm thầm móc ra một chút linh thạch nhét vào trong tay đối phương, nói là tạ lễ.

Huyền Minh Thánh Tôn âm thầm ước lượng, phát hiện chỉ có ba bốn mươi viên Tiên Linh Thạch.

Tuy nói nhiều Tiên Linh Thạch như vậy đối với Thánh Tôn mà nói, đã là một khoản lớn xa xỉ, nhưng hắn nhìn quen bút tích của mấy quý công tử Vương thị, nhất thời cảm thấy thiếu chủ Nam Minh Thần Điện này không khỏi có chút keo kiệt đi.

Không quá nổi bật với thân phận cao lớn của hắn.

Bất quá, bởi vì bản thân còn gánh vác nhiệm vụ biết rõ mục đích của đối phương, Huyền Minh Thánh Tôn vẫn giả bộ vui mừng thấy tiền: "Dễ bàn dễ nói, lấy thân phận Vân Hạc công tử, tự nhiên làm cho tộc ta vui vẻ."

Như vậy, Vân Hạc công tử đã thuận lợi lẫn vào trong đội ngũ thăm dò.

Mà khi ngươi tới ta đi, so tài diễn xuất với nhau.

Cùng một khoảng thời gian.

Huyền Thanh Thần Chu vốn đang chấp hành nhiệm vụ nhiệm vụ " tiễu trừ tai biến thú" đã nhận được tình báo từ đội thăm dò của Vương thị truyền đến.

Từ sau khi Vương thị tiếp nhận những căn cứ Ma tộc lưu lại kia, vẫn đang cố gắng phá giải kỹ thuật trong đó, nhiều năm như vậy, trình độ kỹ thuật của viện nghiên cứu có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Cái tin tức này cũng giống như thế.

Viện nghiên cứu của Vương thị đã phá giải được thủ đoạn thông qua Thiên Uyên vô tận, bây giờ Vương thị cũng có thể thông qua Thiên Uyên làm cầu nối, thực hiện thông tin ở cự ly xa.

Đương nhiên, loại thông tin cự ly viễn này vẫn có hạn chế.

Nếu là khoảng cách thật sự quá xa, thí dụ như nói từ thế giới Thần Võ đến Thánh vực, trung gian cần đi ngang qua Phá Diệt chi vực, bởi vì khoảng cách quá xa, trung gian cũng không đủ cơ sở tiến hành nhảy chuyển, tin tức không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện trì hoãn, thậm chí có thể bởi vì tín hiệu quá kém mà xuất hiện tình huống không thu được tín hiệu.

Khi đội thăm dò tiến hành thăm dò bên trong Phá Diệt chi vực, bởi vì khu vực thăm dò thuộc về khu vực chưa khai phá, không có trạm cơ sở dùng để mở rộng tín hiệu và tin tức trung chuyển, tin tức cũng sẽ xuất hiện trì hoãn.

Dưới tình huống bình thường, truyền tin của Vương Ly Dao và Vương Lung Yên muốn truyền về Vương thị là cần một khoảng thời gian, nhưng trùng hợp là, Huyền Thanh Thần Chu hiện giờ đang ở trong Vô Tận Thiên Uyên. Hơn nữa, từ không gian mà nói, bọn họ cách Vương Ly Dao cũng không xa.

Cho nên, gần như chỉ cách vài ngày, tình báo đã truyền đến Huyền Thanh Thần Chu.

Giờ phút này.

Bên trong Huyền Thanh Thần Chu, một tòa lầu các cổ kính tràn ngập tiên vận, một đám đại lão kế hoạch muốn tiêu diệt biến thú nguyên bản đang tụ tập cùng một chỗ.

Thủy Thiên Thần Hoàng xem xong nội dung tình báo, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ kiêng dè: “Nam Minh thần điện chính là một trong những thế lực đứng đầu tiên giới. Luận thực lực, toàn bộ tiên minh cộng lại đều không cường thịnh bằng Nam Minh thần điện. Còn có Vân Hạc công tử kia vì sao lại chữa trị Truyền Tống trận? Hắn tới phá diệt khu vực rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mặc kệ đối phương có mục đích gì, nếu hắn đã hao tổn tâm cơ muốn gặp “Hỗn Nguyên cảnh lão tổ Vương thị”, vậy thì để hắn gặp một lần.” Cực Lạc Thần Hoàng ở bên đề nghị.

Dưới cái nhìn của nàng, đối phương làm như vậy tự nhiên có mục đích của mình, chỉ cần để cho hắn gặp được “Hỗn Nguyên cảnh lão tổ” của Vương thị, quá nửa sẽ “đồ cùng chủy kiến”.

Đây cũng là phong cách hành sự trước giờ của nàng.

Những năm này, theo cực lạc thần triều đi vào quỹ đạo, khí chất trên người nàng càng phát ra uy nghiêm, càng thêm bá khí, càng phát ra khí độ hoàng giả.

Ánh mắt nàng liếc nhìn mọi người, ngữ khí nghiêm túc tự tiến cử: "Ta cảm thấy ta có thể, đến lúc đó để Vương Thủ Triết gọi ta một tiếng lão tổ tông!"

Vô cùng rõ ràng, nàng đối với nhiệm vụ giả mạo cảm thấy hứng thú.

"Vậy không được." Thái Sơ Đạo Chủ nhíu mày nói: "Phong cách hành sự của ngươi quá mức bá đạo cứng rắn, không thích hợp sắm vai một Hỗn Nguyên lão tổ thế gia bình thường. Nếu thật sự để cho ngươi đi, sợ là nói không được hai câu liền phải lộ tẩy. Bản Đạo Chủ tiến cử Thiên Diễn đi, hắn là phù hợp nhất."

Thiên Diễn Đạo Chủ vẻ mặt khó hiểu: "Dựa vào cái gì mà ta phù hợp với nhất? Hay là, còn có điều gì cần chú ý không?"

"Vân Hạc công tử chính là chuẩn thần tử địa vị cao cao tại thượng, cho dù ở Tiên giới, cũng sẽ có rất nhiều Hỗn Nguyên cảnh tu sĩ vỗ mông ngựa hắn, đối với hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó." Thái Sơ đạo chủ vẻ mặt nghiêm túc giải thích, "Thiên Diễn ngươi ở Nam Tề Thần Châu bị đè ép đã quen, lại sống qua ngày tháng khổ sở, sau khi gặp người chuẩn thần tử, không cần diễn đều tự có một cỗ khí chất khúm núm, thành sợ hãi tiểu gia tử."

"…"

Khóe miệng Thiên Diễn đạo chủ giật giật.

Hắn muốn mắng người.

…

Chương 35: Thủ Triết cũng có áp lực kinh tế, thiên tài quá nhiều.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thế giới Thần Võ.

Chủ trạch Vương thị.

Trong lịch sử hai ngàn mấy trăm năm, chủ trạch Vương thị đã trải qua không dưới mấy chục lần xây dựng và cải tạo công trình.

Cho tới bây giờ, trong toàn bộ chủ trạch Vương thị đã chôn năm dòng bát phẩm thánh linh mạch và cửu phẩm linh mạch, lấy bản thể của Vương Ly Tiên làm trung tâm, tạo ra một tòa tụ linh đại trận sinh sôi không ngừng.

Mà tiểu viện mà Vương Thủ Triết đang ở chính là một trong những linh nhãn của Tụ Linh Trận.

Hai ngàn mấy trăm năm qua, tuy tiểu viện của Vương Thủ Triết cũng trải qua mấy chục lần đại tu, nhưng kết cấu cơ bản vẫn duy trì bộ dáng ban đầu.

Chỉ có linh hoa dị thảo trong viện nhiều lần thay đổi, cuối cùng lưu lại, ngược lại không phải chủng loại quý trọng gì, ngược lại phần lớn là các loại linh quả linh sơ dễ xử lý, còn có thể ăn no khẩu phúc chủng.

Dưới sự tẩm bổ nồng đậm của linh khí, tất cả thực vật trong nội viện đều cành lá giãn ra, sinh cơ bừng bừng, ngay cả không khí cũng đặc biệt tươi mát.

Trong sân, có một đình nghỉ mát.

Cây dây nho tráng kiện thuận theo cây cột lương đình duyên mà lên, ở đỉnh chóp lương đình đan dệt ra từng mảnh từng mảnh xanh biếc.

Trong đình nghỉ mát, lúc này Vương Thủ Triết đang mặc một bộ bạch bào rộng thùng thình thoải mái, rất có nhàn tình nhã trí đánh cờ cùng một đứa bé trai hơn mười tuổi.

Bé trai kia, chính là đích trưởng mạch của Vương thị hiện giờ đã trưởng thành tiểu thiếu niên —— Vương Dần Hiên.

Hắn kế thừa gien tuấn tú tốt đẹp của Vương thị, bộ dạng môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao, nhất cử nhất động cũng là phong độ nhẹ nhàng, khí chất phi phàm, quả nhiên là một tiểu công tử ca cực kỳ đẹp đẽ dọa người.

Nhưng mà cũng không biết là giống ai, tính cách của hắn lại không giống gia gia, thái gia gia, còn có Tằng gia gia ổn trọng như vậy, hai đầu lông mày ngược lại lộ ra một cỗ vô lại như có như không.

"Chát!"

"Lão tổ gia gia ngài quá sơ suất, không nhìn ra sát chiêu này của ta." Vương Dần Hiên hạ một quân cờ, Hỉ Đề Vương Thủ Triết mấy quân cờ đen, chiếm một mảnh đất nhỏ, giữa hai đầu lông mày không khỏi lộ ra chút đắc ý: "Cờ vây này, cuối cùng vẫn là người trẻ tuổi coi như nhanh."

"Ha ha." Vương Thủ Triết lơ đễnh cười cười: "Với tuổi của ngươi, có kỳ lực như vậy đã xem như thiên tài thiếu niên. Chỉ tiếc, trên đời này gừng càng già càng cay. Mắt ngươi chỉ nhìn mồi nhử mà ta tung ra thôi."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết đã tế ra sát chiêu, giết Vương Dần Hiên không kịp trở tay.

Vương Dần Hiên rơi vào thế hạ phong, nụ cười lập tức tắt. Hắn thu lại nụ cười, thần sắc khẩn trương ứng đối, nhanh chóng dùng diệu chiêu vãn hồi cục diện.

Ván cờ này, chơi chính là ngươi tới ta đi, khó phân khó giải!

Lúc chung bàn, Vương Dần Hiên chỉ kém nửa con mắt mà bị thua, ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết lập tức khâm phục vạn phần: "Lão tổ gia gia không hổ là Bình An Kỳ Thánh, kỳ phong vững vàng lộ ra cay độc, bố cục mưu tính sâu xa."

"Chín Hiên ngươi cũng không kém, kỳ phong của ngươi ý chí tiến thủ, khi thì lại như thiên mã hành không không không bám theo một khuôn mẫu." Vương Thủ Triết thảnh thơi uống linh trà, trong ánh mắt bao hàm một vòng ý cười, "Tổ tôn chúng ta, cũng có thể coi là tương ngộ lương tài, kỳ phùng

địch thủ. Sau này, Hiên nhi có thể tự xưng là 'Vương thị Tiểu Kỳ Thánh'."

Hai ông cháu nhất mạch đích trưởng của Vương thị, ngươi một lời ta một câu thổi phồng thương nghiệp lẫn nhau, thái độ đó gọi là chân thành ý thật.

Huyết Hải Ma Hoàng đứng một bên xem cờ lại nghe đến suýt nữa hộc máu ba lần.

"Ngọa Long Phượng Sồ" một lớn một nhỏ các ngươi, có thể đừng tâng bốc lẫn nhau hay không? Trình độ hai người các ngươi là hai kẻ chơi cờ dở này, bốn hoàng để ba quân đều có thể nhẹ nhõm thắng được.

Những năm này, theo sự phát triển không ngừng của ngành văn hóa thánh vực, các tác phẩm văn hóa không ngừng được lưu hành, đủ loại từ ngữ mới mẻ cũng là tầng tầng lớp lớp, rất nhiều từ ngữ vốn có, ngữ nghĩa cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Ngọa Long Phượng Sồ" từ này chính là như thế.

Nhớ ngày trước, người đầu tiên dùng từ này vẫn là Vương Thủ Triết, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân cũng không lưu truyền ra phạm vi lớn.

Kết quả mấy năm trước, hoàng thất Đại Càn Tiên Triều cầm đầu vỗ một bộ lưu ảnh của kỷ niệm Long Xương đại đế. Kết quả, cách dùng mới của từ này thoáng cái trở nên nổi tiếng hẳn lên.

"Huyết Hải tiền bối có hứng thú đánh cờ không?" Hôm nay Vương Thủ Triết rất có hứng thú, mở miệng mời.

"Thủ Triết gia chủ kỳ lực hùng hậu, có danh xưng Kỳ Thánh, Huyết Hải há lại là đối thủ?" Huyết Hải Ma Hoàng vội vàng khiêm tốn từ chối, cùng lãnh đạo đánh cờ gì đó, vô cùng phiền phức.

Nhưng theo lời mời lần nữa của Vương Thủ Triết, Huyết Hải Ma Hoàng đẩy không được đành phải cố gắng lên sân khấu.

Sau đó, sau khi trải qua một phen chém giết kịch liệt vắt hết óc ngươi tới ta đi, hắn rốt cục bại trận, khâm phục vạn phần nói:

“Thủ Triết gia chủ kỳ lực vô song, không hổ là Bình An Kỳ Thánh.”

Đi ra kiếm ăn mà, cái này chẳng ra gì cả.

Chỉ là trong lòng hắn thầm nghĩ, sau này kiên quyết không tới gặp tiểu thiếu chủ Vương Thủ Triết nữa. Dù sao trong hang ổ Vương thị này, tiểu thiếu chủ sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Ngay cả tiểu viện màu sắc sặc sỡ như hoa này của Vương Thủ Triết, lại bình thường không có gì lạ, kì thực hiện đầy sát khí. Khi có Vương Thủ Triết tự mình tọa trấn, thậm chí có thể sinh ra uy hiếp cực lớn đối với tu sĩ hỗn nguyên cảnh âm thầm lẻn vào.

“May mắn mà thôi.” Đối mặt với lời nịnh nọt của Huyết Hải Ma Hoàng, Vương Thủ Triết thản nhiên, cười nhìn Vương Dần Hiên nói: “Lần này Hiên nhi tới gặp ta, chẳng lẽ lại lấy được món đồ chơi nhỏ mới mẻ gì?”

Lần trước Vương Dần Hiên hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, thu được một trang tam giai phối phương kim loại hợp kim, sau khi trải qua kiểm tra luyện khí tổng ty phát hiện, dựa theo cách điều chế này sản xuất ra kim loại, tính năng ưu dị thành giá thấp, có thể thay thế tổng ty luyện khí hạng nhất tam giai hợp kim.

Bây giờ tổng ty luyện khí của Vương thị có tổng cộng mấy vạn phương pháp phối chế nguyên liệu hợp kim tam giai khác nhau, trong đó chỉ vẹn vẹn có hơn bốn mươi loại hợp kim thường dùng hợp kim, hoặc là tính năng ưu dị mà độc đáo, hoặc là vô cùng có tính giá.

Hệ thống ban thưởng phối phương hợp kim có thể thay thế một loại trong đó, tự nhiên khiến Vương Thủ Triết có vài phần nhìn với cặp mắt khác xưa. Nếu trước kia hắn có thể có được công thức này, Vương thị quá nửa có thể dựa vào công thức hợp kim này làm đại hành kỳ đạo, cướp được lợi ích ” khổng lồ” trong ngành luyện khí.

Nhưng mà bây giờ, cách điều chế này cũng chỉ là có chút tác dụng, tác dụng nhiều hơn chính là mang đến cho Vương Dần Hiên một khoản phí sử dụng tri thức sản nghiệp khổng lồ, làm cho hắn tuổi còn nhỏ mà tài sản xuất thân không ít.

Dù sao tổng ty Luyện Khí Vương thị hiện giờ, sinh ý trải rộng khắp Thánh Vực, cho dù là trong khe hở móng tay lộ ra một chút, cũng là con số trên trời.

“Vẫn là lão tổ gia gia hiểu rõ ta.”

Vương Dần Hiên cười hắc hắc, sắc mặt lập tức nghiêm túc, nhìn bảng hệ thống, trịnh trọng nói: “Hệ thống, ta muốn nhận phần thưởng nhiệm vụ lần này.”

Trong nháy mắt tiếp theo.

Không gian trước mặt hắn hơi rung động, mấy cặp linh cầm cấp ba tròn vo liền xuất hiện.

Bọn chúng vóc dáng không lớn, lông vũ trên người cũng xám xịt, đực lớn lên rất xấu, cái xấu hơn…

Chúng nó kêu khanh khách nhảy xuống bậc thang, nhào vào trong ruộng rau xanh trong sân, không chút sợ hãi đi khắp nơi kiếm thức ăn.

Nhưng không đợi bọn chúng mổ hai cái, đã bị một sợi dây leo không biết từ đâu chui ra vây kín mít, phát ra tiếng kẽo kẹt liên tiếp.

Vương Dần Hiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của lão tổ gia gia, vội vàng giải thích: “Dựa theo hệ thống thuật, đây là một bẫy trĩ 【Thổ Linh Trĩ】, chúng có năng lực hạ trứng rất mạnh, cũng có thể làm linh nhục cầm nuôi.”

“Sinh sản nuôi dưỡng cho tốt, có thể gia tăng dinh dưỡng linh nhục linh đản của các hài tử trong tộc. Cũng có thể phát triển làm sản nghiệp gia tộc hạng nhất, kiếm lợi nhuận cho gia tộc…”

Một ít miêu tả bổ sung phía sau, như là sản nghiệp là căn cơ của một gia tộc, Vương Dần Hiên cũng không đề cập tới. Theo hắn biết, nông trang của gia tộc có quy mô phát triển cực lớn, căn bản không thiếu chủng loại linh cầm!

Linh cầm tam giai thì có ích lợi gì?

Hiện tại Vương thị đã sớm nuôi dưỡng linh cầm linh thú cửu giai thập giai từ rất nhiều lượng, ngay cả linh thú vô linh thập nhị giai thập giai thập giai cũng đã thử nuôi một số lượng nhỏ,

chỉ là chu kỳ nuôi dưỡng của người sau quá dài, còn chưa có cách nào ổn định cung ứng mà thôi.

Về phần Linh thú Linh cầm Thập Tam giai dùng làm thức ăn, tuy Vương thị cũng phải trả giá từ các thế lực lớn, dẫn tới một chút chủng loại không có linh trí, nhưng tạm thời còn chưa thấy hiệu quả.

Dù sao thời gian phát triển của Vương thị quá ngắn, mà chu kỳ nuôi dưỡng nông nghiệp cấp cao của bản thân đã rất dài, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có khả năng đạt tới điều kiện xuất thanh.

Bởi vậy, các loại dự trữ như trứng thịt Tiên Linh tính cách ăn ở cấp mười ba bên trong nội bộ Vương thị, hoặc là thu hoạch từ làm dã, hoặc là đổ giá vào hàng.

Bây giờ Vương Thủ Triết đã hiểu, hệ thống này đã định vị Vương Dần Hiên thành thiếu chủ gia tộc, tất cả phần thưởng đưa ra đều là lấy việc phát triển căn cơ gia tộc lớn mạnh làm mục đích.

Chẳng qua là hệ thống này hữu dụng thì lại tới quá muộn.

Đương nhiên, nếu nói một chút tác dụng cũng không đến mức đó. Thoạt nhìn giống như linh Trĩ của thổ linh kê này hẳn là đã được hệ thống tỉ mỉ lựa chọn, nếu năng lực đẻ trứng thật sự rất mạnh thì cũng chưa chắc đã không có giá trị bồi dưỡng.

Hắn hơi vung tay lên, liền có một gia tướng Thần Thông cảnh thể trạng cường tráng đi vào lĩnh mệnh.

Gia tướng này tên là Vương Thắng, tổ tiên là gia tướng Vương Dũng bên cạnh Vương Thủ Triết.

Những năm gần đây, theo sự phát triển của Vương thị, thực lực của những gia tướng này của Vương thị cũng là nước lên thì thuyền lên. Tuy rằng nhóm gia tướng đi theo Vương Thủ Triết sớm nhất, ngoại trừ Vương Mai đa số đều đã chết già, con cháu của bọn họ cũng có rất nhiều lá tán sớm đã khai chi ở các nơi, nhưng một nhóm ưu tú nhất trong đó vẫn ở lại Vương thị nghe lệnh.

Vị Vương Thắng này từ khi Tộc Học sáu bảy mươi tuổi mới tốt nghiệp liền ở bên cạnh Vương Thủ Triết, bây giờ sớm đã là

trợ thủ đắc lực của Vương Thủ Triết, một thân công pháp chiến thể tu luyện cũng vô cùng mạnh mẽ.

“Vương Thắng, ngươi đưa những con trĩ đất này đi nông trang, lệnh cho nhân sĩ chuyên nghiệp tiến hành đánh giá một chút.” Vương Thủ Triết phân phó nói: “Nếu như có tiền cảnh, có thể phát triển thành sản nghiệp.”

“Vâng, gia chủ.”

Vương Thắng cung kính lĩnh mệnh, lập tức dễ dàng bắt được một đám gà đất, lĩnh mệnh đi làm việc.

Sau khi xử lý xong chuyện nhỏ này, Vương Thủ Triết thuận tay móc ra một ít linh thạch cực phẩm trợ cấp cho Vương Dần Hiên, cũng nói: “Hiên nhi, con phải nhắc ý kiến với hệ thống của con, để nó nghĩ cách ban thưởng thật sự có giá trị, hoặc là có đặc sắc một chút cũng được.”

“Đa tạ lão tổ gia gia.”

Vương Dần Hiên lập tức vui vẻ thu hồi phần thưởng của lão tổ.

Cái này so với hệ thống gì đó cho ban thưởng đáng giá gấp mười lần, không, gấp trăm lần trở lên!

Hết cách, ai bảo hắn có một lão tổ gia gia siêu cấp có tiền chứ! Hệ thống gì đó, chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi.

Vừa rồi còn có mấy phần hệ thống của Tiểu Tiêu Sắt nghe nói như thế, nhất thời cảm thấy bị vũ nhục thật lớn.

Thế mà dám khinh thường bản hệ thống! Vương Thủ Triết ơi là Vương Thủ Triết, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, ngươi chớ khinh hệ thống nghèo!

Chờ hệ thống tích lũy đủ Thiên Đạo Tạo Hóa Chi Lực, nhất định phải sáng mù mắt chó của ngươi!

Có điều lời này nó cũng chỉ dám oán thầm một chút. Vương Thủ Triết kia thực lực quá mạnh mẽ, muốn bóp chết hắn chỉ là chuyện trong vài phút.

Thậm chí, hiện tại hệ thống căn bản không dám trả lại ký ức phục chế của kí chủ cho Vương Dần Hiên, chỉ sợ không cẩn

thận ảnh hưởng tới nhân cách và sự trưởng thành của Vương Dần Hiên, sau đó hóa thành tro bụi.

Trong khi đang nói chuyện.

Một thiếu niên áo trắng, phong độ nhẹ nhàng dẫn một tiểu cô nương xinh đẹp bước vào trong sân, đi tới bên ngoài đình nghỉ mát.

Thiếu niên này rõ ràng cũng là Vương Tống Nhất mười một tuổi.

Về phần tiểu cô nương xinh đẹp nửa người hắn dẫn theo kia, chính là hậu duệ huyết mạch của Vương Hựu Bình Vương San Tình.

Với danh sách bồi dưỡng của Vương Tống Nhất trong gia tộc, có thể không cần xin chỉ thị cũng có thể đến bái kiến Thủ Triết lão tổ.

Dựa theo lễ tiết, Vương Tống Nhất mang theo Vương San Tình bái kiến Vương Thủ Triết một cách quy củ.

Sau khi làm lễ xong, Vương Tống Nhất liền cau mày nói với Vương Dần Hiên: "Hôm nay là ngày chúng ta cùng đi tìm Phỉ công chúa. Đã nói cùng nhau luyện tập tinh thần bí pháp của Tinh Cổ tộc, ngươi sao lại thất hẹn? Còn nữa, tiên sinh nói gần đây công khóa của ngươi lại bắt đầu lề mề, lúc này mới tốt được vài ngày…"

"Câm miệng trước đã." Vương Dần Hiên bị dọa đến đổ mồ hôi, vội vàng nói sang chuyện khác: "Hay là chúng ta đánh một ván cờ trước, ta cảm thấy gần đây ta tiến bộ rất lớn."

"Trình độ của ngươi như đánh cờ không có ý nghĩa với ngươi." Vương Tống Nhất từ chối không chút lưu tình.

"Sao lại như vậy, ta còn có thể có qua lại với lão tổ gia gia." Vương Dần Hiên không phục.

Nghe vậy, Vương Tống Nhất nhướng mày, chưa trải qua quy tắc độc của xã hội, hắn tương đối thẳng thắn nói: "Vậy chứng tỏ lão tổ tông Thủ Triết cũng là một kẻ ngốc…"

Còn chưa nói xong, thiếu niên Vương Tống Nhất chưa trải sự đời, đã cảm giác mình giống như bị thứ gì vỗ một cái, sau đó liền bay lên, vẫn bay bay a bay a, bay đến chân trời.

Ngay khi hắn suýt chút nữa bay ra khỏi thế giới Thần Võ…

Đột nhiên.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn lại bị thứ gì đó bắt lấy, xé mở không gian trở lại trong tiểu viện của Thủ Triết.

Sau đó, hắn phát hiện Thủ Triết lão tổ đang mỉm cười nhìn hắn.

Sau đó, Vương Tống Nhất liền ngộ ra.

Hắn lập tức xoay người, nghiêm trang chỉ trích Vương Dần Hiên nói: "Đó là lão tổ tông Thủ Triết sợ ngươi thua thảm hại tự tôn, đặc biệt hạ cờ chỉ đạo cho ngươi. Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nếu không phải tiên sinh bắt ta giúp ngươi học tập thì ta lười để ý ngươi."

"Thân là một đích trưởng mạch, đảm đương trách nhiệm của gia tộc, ngươi muốn huyết mạch không có huyết mạch, muốn văn hóa không văn hóa, quá mất mặt." Vương Tống vừa nói xong liền bắt đầu nói liên miên, một bộ dáng tức giận không tranh cãi.

"Phi! Lão tổ gia gia từng nói, lúc ta sinh ra, bởi vì huyết mạch quá cường đại và cường độ linh hồn thiếu chút nữa không hợp nên mới mời Thủy Thiên Thần Hoàng bệ hạ xuất thủ, tạm thời phong ấn huyết mạch của ta." Vương Dần Hiên không phục nói, "Đợi sau khi ta tu luyện Tinh Thần bí pháp của Tinh Cổ tộc, có thể giải tỏa từng tầng thiên phú huyết mạch, đến lúc đó hai người chúng ta có thể cười đến cuối cùng còn chưa chắc đâu."

"Vậy ngươi tu luyện tinh thần pháp còn lề mề kéo dài?" Vương Tống Nhất cũng lười nói nhảm với hắn nữa, một phát túm lấy cổ áo phía sau của hắn lôi hắn ra ngoài, "Ta chờ ngươi giải tỏa huyết mạch đánh ta."

"Vương Tống Nhất, buông tay, ngươi buông tay cho ta! Ta đi là được chứ gì?" Vương Dần Hiên ra sức giãy dụa.

Vương San Tình ở bên cạnh thấy vậy mím môi cười trộm, thấy hai người đi xa, lập tức hành lễ cáo từ Vương Thủ Triết, sau đó hấp tấp đi theo.

Trong lúc lôi kéo, hai tiểu thiếu niên rất nhanh liền biến mất ở bên ngoài sân.

Huyết Hải Ma Hoàng cũng đi theo sát.

Tiểu thiếu chủ tu luyện Tinh Thần bí pháp phải nhìn nhiều một chút, đồ chơi kia có thể không đơn giản.

Vương Thủ Triết nhìn cảnh này, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

Những hài tử này thật là có sức sống a!

Trước kia hắn liều mạng muốn phát triển gia tộc lớn mạnh như vậy, còn không phải là vì cho bọn nhỏ trong gia tộc một hoàn cảnh an ổn hảo hảo sinh hoạt cùng tu luyện?

Bây giờ, nguyện vọng này cũng coi như thành hiện thực.

Trong lúc bất tri bất giác, tất cả "khách tới thăm" trong tiểu viện đều rời đi.

Lúc này.

Một bóng đen từ trong góc tiểu viện đi ra, đi vào trong đình tiếp tục báo cáo tình báo Vương Dần Hiên đến mà gián đoạn.

Vương Thủ Triết thì nằm trở lại trên ghế thái sư, vừa chậm rãi uống linh trà, vừa nghe tình báo mới nhất từ Phá Diệt chi vực truyền tới.

Lung Yên lão tổ lĩnh ngộ đạo thống mô hình?

Không tệ không tệ, không hổ là Lung Yên lão tổ ta.

Bốn bộ đạo thư của Kiếm Hoàng cung đều thuộc về Vương thị? Nhận được truyền thừa của hai mươi bảy bộ thánh đồ?

Không tệ không tệ. Quả nhiên đám hài tử Vương thị này không làm cho mình thất vọng.

Vương Thủ Triết vui mừng không thôi, đồng thời trong lòng cũng có mấy phần áp lực.

Người trẻ tuổi ưu tú trong gia tộc càng ngày càng nhiều, cái gì thiên tử thiên nữ đều chỉ là bình thường, thánh tử thánh nữ cũng không hiếm thấy, thậm chí ngay cả Đạo Tử đạo nữ cũng không ít, có thể so với chuẩn thần tử cũng không phải không có.

Cái này nguyên một đám muốn bồi dưỡng lên, chỉ dựa vào Thánh vực cái "Chỉ là nơi chật hẹp nhỏ bé" này khẳng định không được. Bởi vì cái gọi là trong hồ nước không ra được Chân Long, chỉ có càng thêm rộng lớn thiên địa hải dương, mới có thể có đầy đủ chất dinh dưỡng cho tộc nhân trưởng thành.

Lối đi đả thông Tiên giới, đã càng ngày càng lửa sém lông mày.

Sau đó.

Vương Thủ Triết lại nghe được tình báo của Vân Hạc công tử, cùng với phương án ứng đối Huyền Thanh Thần Chu truyền tới.

Hai mắt hắn không khỏi nheo lại.

Nam Minh thần điện, Vân Hạc công tử, khách tới từ Tiên giới?

Có chút thú vị ~

Hắn đang lo không biết nên làm thế nào để đi Tiên giới, quả nhiên là buồn ngủ đưa tới gối đầu. Cứ như vậy, cửa lớn Tiên giới chẳng lẽ đang từ từ mở ra cho Vương thị?

…

Cũng chính là trong khoảng thời gian gần như Vương Thủ Triết nhận được tin tức.

Phá diệt ngoại vi.

Vân Hạc công tử còn không biết mình đã bị độc thủ phía sau màn theo dõi, sau khi nghỉ ngơi dưỡng thương một đoạn thời gian, rốt cục gặp được "Hỗn Nguyên cảnh lão tổ" của Vương thị - Thiên Diễn lão tổ!

Không cần phải nói, vị "Thiên Diễn lão tổ" này, tự nhiên chính là Thiên Diễn đạo chủ giả trang.

"Vân Hạc công tử, chuyện của ngài ta đều nghe tiểu bối trong nhà nói rồi." Thiên Diễn đạo chủ thái độ mười phần khách khí đối với Vân Hạc công tử, thậm chí có thể nói là nịnh nọt vài phần, "Tiểu bối trong nhà không hiểu chuyện, chậm trễ công tử, công tử ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Nghe nói ngài muốn gặp ta, không biết là có chuyện gì quan trọng?"

Thiên Diễn đạo chủ không cần tận lực ngụy trang, trong một tiếng nói một hành động, sẽ lơ đãng triển lộ ra một ít bộ dạng nghèo kiết hủ lậu.

Dù sao, tình huống kinh tế của Thiên Diễn Đạo Minh cũng chỉ vừa mới tốt chưa được bao nhiêu năm, tâm tính của hắn còn chưa hoàn toàn điều chỉnh lại.

Bộ dáng này, khí chất này, quả thực là hoàn mỹ phù hợp với dự đoán lúc trước của Vân Hạc công tử.

Mặc dù "Thần Vũ Thần tộc Vương thị" này có lão tổ Hỗn Nguyên cảnh, nhưng kinh tế lại tương đối túng quẫn, chỉ là vận khí gia tộc đời này tốt, có thêm một vương côi linh có đạo thống.

Như vậy, tất nhiên khiến cho tình hình kinh tế vốn không giàu có của gia tộc này tan thành mây khói.

Nghèo một chút được a!

Gia tộc càng nghèo, lại càng dễ bị lợi ích thúc đẩy, cũng càng dễ bị lôi kéo sử dụng.

"Thiên Diễn tiền bối khách khí rồi ~ ta còn phải đa tạ ân cứu mạng của côi Linh đây."

Trải qua một đoạn thời gian "guôi dưỡng", Vân Hạc công tử dĩ nhiên đã khôi phục phong độ, khí chất nổi bật, giơ tay nhấc chân đều thể hiện ra phong phạm chuẩn thần tử của thần điện.

Hắn phe phẩy chiết phiến, thần thái thong dong mà khách sáo vài câu với Thiên Diễn đạo chủ, sau đó cũng không tiếp tục che giấu nữa, dứt khoát nói ra ý đồ của mình: "Thiên Diễn tiền bối, tình huống đại khái chính là như thế. Ta cần Thiên Diễn tiền bối ra mặt liên lạc với một ít cường giả cấp Đạo Chủ ở gần đây, giúp ta đả thông con đường trở về Tiên giới."

"Sau khi chuyện thành công, Nam Minh thần điện chúng ta tất có hậu báo."

"Ngoài ra, ta còn có thể thu Côi Linh tiểu thư làm tùy tùng. Có ta thần điện tài nguyên trợ giúp, tiền đồ tương lai của nàng tất nhiên không thể hạn lượng, vô cùng có khả năng trở thành nhân vật trọng lượng của Nam Minh thần điện chúng ta. Đến lúc đó, quý gia tộc thật đúng là nhất phi trùng thiên."

Vân Hạc công tử thuần thục vẽ bánh nướng cho “Thiên Diễn lão tổ”, ngữ khí thái độ đều đắn đo vừa đúng, kỹ xảo thập phần thành thạo, hiển nhiên trước kia không ít lần vẽ bánh lớn cho người khác.

Chẳng qua, ngoài miệng hắn nói xinh đẹp, nhìn biểu hiện của Thiên Diễm lão tổ, trong lòng không khỏi âm thầm cười lạnh.

Bổn công tử lời này thật cũng không giả. Chẳng qua, những tu sĩ gia tộc dân bản xứ thế giới Man Hoang này, muốn tiến vào Nam Minh thần điện của ta cũng không dễ dàng, trước tiên thành thành thật thật làm pháo hôi cho bổn công tử rồi nói sau.

Nếu thật sự làm không tồi, bản công tử sẽ cân nhắc lại khen thưởng!

…

Chương 36: Vương Phú Quý là Vân Hạc công tử.

…

Thời gian trôi mau.

Nhoáng một cái, lại là trăm năm qua đi.

Ung An lịch năm 2135.

Phá diệt ngoại vi, căn cứ số 1255 tiến lên.

Nơi này đã từng là một phế tích di tích, mấy trăm năm trước bị đội thăm dò phát hiện, tiến hành một loạt khai phá.

Trải qua mấy trăm năm khai phát và kiến thiết, hiện nay, nơi này đã trở thành một căn cứ hư không tương đối có quy mô. Chỉ có điều, bởi vì nó cũng không ở phụ cận Thiên Hà, bình thường đi qua nơi đây đội thăm dò tương đối ít, hàng hóa lui tới cũng không thường xuyên, bởi vậy phát triển tương đối chậm, cũng không phồn vinh như những căn cứ thăm dò lớn kia.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bởi vì hôm nay, trong căn cứ này có thêm một tòa 【Thần tử hành cung】.

Tòa Thần Tử hành cung này là dùng vật liệu xây dựng tạm thời dời xuống mà thành. Bất quá mặc dù gấp gáp, chỉnh thể hành cung này vẫn như cũ không nhỏ, nhìn từ bên ngoài cũng là khí thế tương đối rộng rãi, một chút cũng không có vẻ keo kiệt.

Giờ phút này.

[Trong Hành Cung] của Thần tử.

Vân Hạc công tử thản nhiên ngồi trên một chiếc ghế linh mộc tinh xảo.

Bây giờ xung quanh không có ai khác, hắn cũng lười giữ dáng vẻ công tử văn nhã kia, dáng vẻ chẳng có chút dáng vẻ gì

quanh co nằm trong ghế, cau mày, thần sắc có vẻ mệt mỏi và chán chường.

"Đám thổ dân nông thôn này quá mức rồi, làm việc không thành, kiếm tiền là ta đứng đầu." Hắn lúc này tâm trạng rất không tốt, nhịn không được hướng một vị lão giả bên cạnh liên miên cằn nhằn oán giận.

Trăm năm rồi, cách Vân Hạc công tử và "Thiên Diễn lão tổ" của Vương thị vẽ xong bánh đã qua trọn vẹn trăm năm, ngay cả hành cung cũng đã xây xong.

Nhưng lão già vô liêm sỉ kia ngoài mặt đáp ứng rất tốt, làm việc lại lề mề, cho tới nay còn chưa hoàn thành nhiệm vụ tập kết tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh khắp nơi.

Mỗi lần thúc giục hắn, Thiên Diễn lão tổ chắc chắn sẽ có đủ loại lý do từ chối, chỗ nông thôn nào đó thông tin không tiện, cái gì mà lão tổ kia đang bế quan, hoặc là đủ loại khó khăn khác.

Ghê tởm nhất chính là, hôm đó Diễn lão tổ thường xuyên tới bái phỏng hắn một chút, mỗi lần tới đều sẽ không quên có mấy "Thanh niên tuấn kiệt" mang theo "gia tộc" bên người.

Những cái gọi là "Tuấn kiệt" kia, không ngoài chút nào đều là Lăng Hư chủng, Chân Tiên chủng mà thôi. Đổi lại là lúc ở Tiên giới, hắn cũng sẽ không liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Nhưng Vân Hạc công tử phải duy trì phong độ nhẹ nhàng, khí độ bất phàm chuẩn Thần Tử thiết lập, không thể không nhẫn nại "Ôn hòa" chỉ điểm bọn họ tu luyện một phen, cũng ban thưởng một ít lễ vật tài nguyên để cổ vũ.

Mặc dù mỗi lần cho không nhiều, nhưng số lần thật quá mức thường xuyên, dần dà, như con kiến chuyển nhà chuyển nhà, đúng là lấy hết tài nguyên trung cấp thấp Vân Hạc công tử mang theo bên người.

Điều này sao có thể làm cho hắn không tức giận?

"Thiếu chủ bớt giận." Thiên Trần trưởng lão kiên nhẫn khuyên giải: "Đám thổ dân xa xôi này rời xa giáo hóa Thần điện, cộng thêm nơi này thiếu thốn tài nguyên, bọn họ nghèo quen rồi, tự nhiên sẽ sinh ra đủ loại thói quen điêu khí độc ác."

“Trước mắt con đường chúng ta trở về Tiên giới bị tai biến thú kia ngăn chặn, lại “Vật kia” ngay tại trên người tai biến thú. Lấy thực lực của chúng ta, muốn diệt trừ con tai biến thú này, chỉ có thể liên hợp đám dân bản xứ đồng tâm hiệp lực. Mong rằng thiếu chủ thêm chút kiên nhẫn, lấy đại cục làm trọng.”

Trảm Thiên trưởng lão cõng kiếm đứng ở một bên nghe vậy nói: “Thiếu chủ nếu nuốt không trôi cục tức này, chờ sau khi chuyện thành, ta thay thiếu chủ giáo huấn tên chó Thiên Diễn kia một chút.”

Lúc trước chiến một trận với Tai Biến Thú, bản thân hắn bị trọng thương, đã nhiều năm như vậy, thương thế của hắn vẫn như cũ không tốt, cũng may bề ngoài đã không nhìn ra được.

Trong khoảng thời gian này, hắn và Thiên Trần trưởng lão lần lượt “Hội sư” với Vân Hạc công tử, vì để bọn họ xuất hiện càng thêm thuận lý thành chương, bọn họ còn đặc biệt phối hợp với Vân Hạc công tử ở trước mặt Vương thị diễn một vở “Đại nạn chưa chết”, “Chủ Tòng Tình Thâm”.

“Hừ!”

Vân Hạc công tử vừa nghĩ tới đám “Điêu dân” kia, liền không khỏi cười lạnh: “Thôi thôi, bổn công tử chung quy là người làm đại sự, cùng đám điêu dân này so đo quá nhiều, không khỏi uổng phí thân phận. Chỉ là nói cho Thiên Diễn, đừng cái gì thanh niên tuấn kiệt a miêu a cẩu đều hướng bên người bổn công tử, bổn công tử một cái cũng không muốn gặp~”

Hắn đã quyết định tốt rồi, trước khi sự tình chưa thành, một phân tiền hắn cũng sẽ không bỏ ra nữa!

…

Lại là một đoạn thời gian sau.

Cơ sở số 1255 ở ngoại vi phá diệt, bỗng nhiên nghênh đón sáu chiếc đạo thuyền.

Mỗi chiếc đạo thuyền này đều có khí thế cường đại, uy phong lẫm liệt, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với chiếc đạo thuyền rách nát mà bọn Vương Ly Dao ngồi lúc trước.

Dưới sự hô bằng gọi hữu ” Nỗ lực” của “Thiên Diễn lão tổ, các đại lão bộ lạc di dân Tiên tộc cuối cùng cũng tụ tập tới.

Thấy thế, Vân Hạc công tử rốt cuộc cũng quét sạch tinh thần chán chường, lại lần nữa khôi phục khí độ ôn nhuận như ngọc, tiên giới công tử thế vô song.

Dưới sự giới thiệu của Thiên Diễn Lão Tổ, hắn ta và "ông lão bản địa" tới một lần gặp mặt hữu hảo.

"Vân Hạc công tử không hổ là Thần Điện thiếu chủ, quả nhiên là khí vũ hiên ngang, uyên đình nhạc trì, phảng phất chân thần hàng thế." Bí thư trưởng vương Phú Quý của Thánh Cộng Minh mặc một bộ trường bào màu vàng lợt, trên khuôn mặt có một nụ cười vô cùng chân thành, kéo tay Diêm Vân Hạc không thả, "Vương Phú Quý ta đại biểu 【Thánh vực cộng đồng cải cách phát triển liên minh】, hoan nghênh thần tử điện hạ đến chỉ đạo công tác."

Vân Hạc công tử trước đó đã " hiểu rõ" rồi, cái gọi là 【Thánh Cộng Minh】 chính là tổ chức trên danh nghĩa của đám di dân Tiên Minh này, dùng điều hòa tài nguyên của các phương thế lực, giải quyết phân tranh, giành lấy nguyên tắc cùng phát triển làm tổ chức.

Nghe qua thì dường như là một tổ chức có công năng thượng vị không tệ, nhìn thoáng qua, dường như có chút giống với các thần điện ở Tiên giới.

Nhưng trên thực tế, Vân Hạc công tử vô cùng rõ ràng, các phương thần điện sở dĩ có thể ở trên cao siêu nhiên là bởi vì bản thân có được thực lực phi thường cường đại. Không phải như thế, ai nguyện ý nghe lời ngươi?

Vô cùng rõ ràng, cái gọi là Thánh Cộng Minh này chẳng qua chỉ là cái thùng rỗng không có chống đỡ, các phương có lợi mà còn có thể phối hợp, một khi mâu thuẫn lớn, ai quản Thánh Bất Thánh Cộng Minh của ngươi?

Bất quá trước mắt còn cần người giúp đỡ, Vân Hạc công tử không hề biểu lộ ra ý nghĩ trong lòng chút nào, thái độ đối với Vương Phú Quý hết sức thân thiết ôn hòa: "Phú quý bí thư lâu năm làm việc, tiền đồ không thể hạn lượng. Lần này sau nhất định phải đi Nam Minh thần điện chúng ta làm khách, Vân Hạc nhất định sẽ tận tình địa chủ."

“Nhất định, sau này không thể làm phiền Vân Hạc công tử.” Vương Phú Quý vẫn giữ bộ dáng tươi cười, hòa khí phát tài như cũ.

Sau đó, hắn bắt đầu giới thiệu đại lão khắp nơi đi theo.

“Vị này là Thái Dương Đạo Chủ Bắc Khuyết Thần Châu, Nguyên Băng Thần Nữ, vị này là Ma Hoàng bệ hạ của Luyện Ngục Ma Tông… Vị này chính là Phật Chủ Tu Di của Tây Nhược Phật Tông, Bàn Nhược Phật Chủ, Thiều Âm Phật Chủ. Còn có vị này là Thương Bình Thần Hoàng của Đông Hà thần triều, Bình Thiên Thần Vương, Thái Sơ Đạo Chủ, mấy vị này là Cực Lạc Thần Hoàng của Nam Lam Thần Châu, thành chủ Vạn Ma Thành, điện chủ Minh Hồn Điện!”

Sau một hồi giới thiệu, tổng cộng có mười hai vị cường giả cấp Đạo Chủ, mỗi người đều có lai lịch cực lớn, xưng là Hoàng Đạo Chủ, đều là đại nhân vật hàng đầu của một phương thế lực. Sau đó Thiên Diễn lão tổ, tổng cộng có tới mười ba vị cường giả.

Dưới thực lực tổng hợp mạnh mẽ như vậy, ngay cả Vân Hạc công tử cũng theo bản năng thu hồi lòng khinh thường, thái độ càng thêm hòa ái thân thiết.

Bất quá xác thực cũng đúng, Diêm Vân Hạc trước mắt bất quá bốn năm ngàn tuổi, ở những đại lão động cái hơn vạn tuổi, thậm chí hơn mười vạn tuổi này vốn là tiểu bối, tự xưng “Vãn bối” ngược lại có thể hiển lộ ra giáo dưỡng cùng phong độ của thần điện.

Sau một phen hàn huyên và bàn bạc, Song phương ngồi xuống bắt đầu thương lượng chi tiết kế hoạch giết chết tai biến thú.

Nhưng lần nói chuyện này dường như lại có chút vấn đề.

Ngoại trừ “Thiên Diễn lão tổ” tương đối khiêm tốn và khiêm tốn ra, thì mười hai vị đại lão còn lại đều là bá chủ trấn giữ một phương, bản tính đều là duy ngã độc tôn, rất có bộ dáng ông trời là lớn nhất.

Hết lần này tới lần khác giữa bọn họ còn có thêm mâu thuẫn tích oán, không nói hai câu, liền bắt đầu âm dương quái khí lẫn nhau, sau đó cãi nhau, lửa giận bắt đầu từ từ bốc lên, tuyên bố muốn đi ra ngoài một mình giải quyết.

Mà Vương Phú Quý thân là thư ký của Thánh Cộng Minh bị kẹp ở giữa, giống như bánh bích quy, nhưng vẫn chỉ có thể kiên trì nghĩ biện pháp điều đình.

Chỉ bất quá hắn "người nhẹ dạ", thật vất vả hướng bên này hòa hoãn chút ít, bên kia lại bốc khói, cảnh tượng này quả nhiên là rối như tơ vò.

Vân Hạc công tử mặt đen thui.

Mặc dù hắn đánh giá thấp năng lực tổ chức của Thánh Cộng Minh, lại không nghĩ rằng năng lực khống chế của Thánh Cộng Minh lại kém đến mức như thế!

Một đội ngũ như vậy, cùng đi đối kháng tai biến thú, đến lúc đó đánh nhau chẳng phải là loạn thành một nồi cháo? Cứ như vậy, còn đánh biến thú thiên tai như thế nào?

Tâm thật mệt!

Mắt thấy không trông cậy được vào Vương Phú Quý, hắn đành phải tự mình ra mặt, ý đồ tổ chức phối hợp với đám đại lão kiệt ngạo bất tuân này.

Cái khác hắn cũng không trông cậy vào, chỉ hy vọng ít nhất ở dưới tình huống đối mặt tai biến thú, mọi người có thể có chút tổ chức lực, có thể hiệp đồng tác chiến, đừng đến lúc đó lại làm ra nội chiến, quấy rầy kế hoạch của hắn.

"Nếu Vân Hạc công tử ra mặt phối hợp, bản Thần Hoàng tạm thời không so đo với lão tặc thái sơ." Cực Lạc Thần Hoàng phất ống tay áo, vẻ mặt cố nén tức giận, nói với giọng ồ ạt: "Mâu thuẫn của chúng ta lại được giải quyết trong thời gian bí mật."

Thái Sơ Đạo Chủ thì nửa nhắm mắt, không mặn không nhạt nói: "Bổn đạo chủ cũng không muốn ở trước mặt thần tử Tiên Giới, đánh mất mặt mũi Thánh Vực chúng ta."

Vân Hạc công tử âm thầm vui vẻ.

Xem ra, mặc dù quan hệ nội bộ của đám đạo chủ này rất phức tạp, không đoàn kết một chút nào, nhưng ít ra Chuẩn Thần Tử ở Tiên Giới như hắn cũng có chút phân lượng, như thế có khả năng phối hợp tổ chức.

Chỉ tiếc, hắn vẫn vui vẻ sớm.

Rất nhanh, hắn liền ý thức được, chính mình cuối cùng là đánh giá thấp trình độ khó chơi của những đại lão này.

Đám người này mỗi người cao cao tại thượng, lại ở bên ngoài, mỗi người đều không phải dễ đối phó như vậy.

Khi hắn đưa ra kế hoạch muốn hiệp đồng tác chiến, cùng nhau tiêu diệt tai biến thú, đám đạo chủ vừa rồi còn cho hắn mặt mũi này, cũng bắt đầu các loại đùn đẩy cùng chửi bới, phảng phất mỗi người đều có khó khăn cực lớn.

Lần này, cho dù Vân Hạc công tử không ngừng vẽ bánh cũng không làm nên chuyện gì.

Đám "Điêu dân" này đều là nhân tinh, một đám không thấy thỏ không thả ưng, nói đi nói lại chính là không chịu nhả ra.

Thái độ như vậy, chẳng qua là ỷ vào nơi này trời cao hoàng đế xa, thần điện cũng không áp chế được bọn họ mà thôi.

Vân Hạc công tử ngoài mặt cười tủm tỉm, nhưng nội tâm đã sớm mắng đám người này máu chó xối đầu.

Đây đều là một đám cáo già xảo quyệt gì đó sao?

Thật sự cho là hắn không biết đám lão già này đang suy nghĩ gì, các loại đùn đẩy, khóc lóc kể lể, không phải là vì muốn chút lợi ích thực tế sao?

Mắt thấy không dùng được bánh, Vân Hạc công tử vì đạt được mục đích cuối cùng, đành phải móc ra một ít cao giai linh thạch, đan dược, bảo vật trân quý, dùng để trấn an cảm xúc giảo hoạt của đám điêu dân.

Lúc lấy đồ vật ra, tim hắn rỉ máu, chỉ có thể không ngừng khuyên bảo và ám chỉ mình, người muốn thành đại sự, phải có bỏ mới có được.

Nhưng hắn vạn vạn lần không ngờ tới, đám người này tựa hồ thăm dò ra giới hạn của hắn, bắt đầu không ngừng mà lên giá, khóc than!

Cái gì thánh vực loại địa phương nghèo này không thể so với tiên giới, bọn họ nghèo đến nỗi ngay cả một Hỗn Nguyên đạo đan lô cũng gom không đủ, tài nguyên linh khí vô cùng thiếu thốn.

Trong lời nói, tự nhiên lại nâng Vân Hạc công tử lên cao như trời.

Thể diện sao?

Ha ha, đó là cái gì?

Kế hoạch lần này của Vương Phú Quý thật ra không phức tạp, hoàn toàn dựa vào những đại lão cấp Đạo Chủ này khuynh tình biểu diễn, chủ đánh chính là một hình tượng điêu dân nghèo rớt mồng tơi!

Ngươi đường đường là Thần tử Tiên giới hạ phàm, cũng đâu thể chỉ dựa vào vẽ bánh được chứ?

Thời gian không đợi người, kéo dài càng lâu, vạn nhất thương thế con tai biến thú kia khôi phục thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, hắn đường đường Vân Hạc muốn cả đời ở lại nông thôn này sao?

Bất đắc dĩ, Vân Hạc công tử đành phải nhượng bộ.

Nhưng lùi lại thì không chắc chắn.

Rất nhanh, Vân Hạc công tử đã bị móc sạch.

Trừ bảo vật dùng để chiến đấu, cùng với một ít át chủ bài bảo mệnh ra, tài nguyên và bảo vật trên người hắn ta đều bị vặt sạch không còn một mảnh.

Không những là hắn, ngay cả hộ vệ Thiên Trần trưởng lão, tài nguyên trong nhẫn trữ vật của Trảm Thiên trưởng lão cũng bị móc sạch sành sanh.

Điều kỳ quái nhất chính là, bọn họ không tin lời hứa miệng của Vân Hạc công tử sau chuyện này, nửa lừa nửa đè xuống, lệnh Vân Hạc công tử ký xuống một bản khế ước thiếu người.

Mỗi một khế ước đều là phí thuê ba trăm Hỗn Độn linh thạch, tổng cộng đạt tới hơn bốn ngàn Hỗn Độn linh thạch.

Phía trên viết rõ ràng, chỉ cần phối hợp Vân Hạc công tử tiêu diệt thiên biến thú, có thể bằng khế ước này hỏi Nam Minh thần điện đòi tiền!

Vân Hạc công tử quả thực bị đám người này làm cho tức điên rồi.

Bọn họ thật đúng là dám muốn.

Đây chính là hơn bốn ngàn linh thạch Hỗn Độn! Mặc dù nội tình thâm hậu như Nam Minh thần điện, đây cũng không phải một khoản tiền nhỏ. Hắn có thể tưởng tượng đến, đợi sau khi trở về, đám lão gia hỏa trong thần điện kia biết được chuyện này, nhất định sẽ lấy ra để làm văn.

Cũng may, hao phí nhiều tâm lực, tài lực như vậy, cuối cùng hắn đã đạt được mục đích của mình.

Cũng không lâu lắm, một đội ngũ bị tiêu diệt bởi tai biến thú đã bắt đầu được tổ chức.

Các đạo chủ lúc trước còn các loại không vui vẻ hôm nay thái độ càng thêm nhiệt tình, mỗi người đều vỗ ngực tỏ vẻ, nếu đã lấy chỗ tốt của Vân Hạc công tử, tự nhiên sẽ không không thể không làm việc. Trước khi tiêu diệt tai biến, tất cả mọi người đều nghe theo công tử chỉ huy!

Thấy thế, Vân Hạc công tử vì mất một số tiền lớn mà buồn bực không thôi.

Có đội ngũ này, hắn có tối thiểu tám phần nắm chắc có thể thành công tiêu diệt biến thú.

Đến lúc đó, vật kia tự nhiên trở thành vật trong túi của hắn!

thoả thuê mãn nguyện, hắn bắt đầu ở trong Phá Diệt chi vực bố trí cạm bẫy. Hết thảy thỏa đáng về sau, hắn liền lệnh Thiên Trần trưởng lão cùng Trảm Thiên trưởng lão cố ý ở trong Hư Không Hải đối chiến, cũng thi triển ra đạo chủ pháp tắc chi lực, đem động tĩnh càng lớn càng tốt.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch của Vân Hạc công tử, là dùng đạo chủ thổ dân làm mồi nhử, kết quả đám người kia mỗi người đều rất sợ chết, cho nhiều tiền hơn nữa cũng không làm!

Không xuống được, hắn cũng chỉ có thể để cho người của mình lên.

Về phần các đạo chủ khác, đều dựa vào trận pháp ẩn nặc trốn ở chỗ tối, chuẩn bị phục kích chờ tai biến thú bị dụ dỗ tới.

Theo hai vị trưởng lão không thèm che dấu chút nào “kịch liệt giao chiến”, dư âm giao chiến ở trong Hư Không Hải truyền bá càng ngày càng rộng, gây ra động tĩnh thật lớn.

Thời gian từng chút trôi qua.

Không tới hai tháng, cảm giác được dị động của tai biến thú liền từ trong Vô Tận Thiên Uyên xuyên thẳng tới, rống giận rít gào giết về phía hai vị trưởng lão Thiên Trần cùng Trảm Thiên.

Tai biến thú nhận ra khí tức của bọn họ.

Hai người này chính là "Đoạn thời gian trước", làm kinh động đến gia hỏa chữa thương của nó.

Thấy mưu kế thành công, Vân Hạc công tử cũng vui mừng quá đỗi nói: "Thiên Diễn lão tổ, khởi động Cửu Tinh đại trận, phòng ngừa tai biến thú chạy trốn."

Đại trận Thiên Diễn Cửu Tinh là một loại trận pháp giam cầm vô cùng cường đại.

Đương nhiên, dưới tình huống bình thường, Thiên Diễn Cửu Tinh đại trận cũng có thể vây khốn tồn tại cấp bậc Đạo Chủ, cơ hồ là không có khả năng vây khốn được tồn tại thập cửu giai.

Nếu như là biến thú thời kỳ toàn thịnh, chỉ sợ không bao lâu nữa liền có thể đánh nát Cửu Tinh đại trận.

Nhưng mà trước mắt tai biến thú bị thương rất nặng, lại có đồng đội kiềm chế tương trợ, cũng miễn cưỡng có thể hạn chế tai biến thú.

"Cực Lạc Thần Hoàng tiền bối, Vạn Ma thành chủ tiền bối, mời mời các ngươi chính diện kiềm chế thiên tai biến thú…"

Theo Vân Hạc công tử chỉ huy đâu vào đấy, các vị đại lão đều có vị trí và cương vị riêng, mỗi người làm một chức trách, bắt đầu trận chiến vây quét Thiên Biến Thú, thoạt nhìn cũng đánh rất có hình có dạng.

Không giống như Thánh vực loại địa phương nhỏ này, chiến tranh giữa Tiên giới cùng Ma giới vẫn đánh nhau rất kịch liệt. Trong năm tháng dài đằng đẵng, chiến dịch vây quét tồn tại thập cửu giai cũng phát sinh qua không chỉ một lần.

Đại chiến dịch giống như vậy, mỗi một lần đều là đại quyết chiến oanh oanh liệt liệt, có thể ghi vào sử sách cái loại kia.

So sánh với những đạo chủ Thánh Vực này, Vân Hạc công tử từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lại có một vị sư tôn cấp bậc Tiên Đế, tất nhiên là kiến thức rộng rãi, chỉ huy còn rất có hình dáng, không phải bắn tên không đích.

Rất nhanh, biến thú bị vây đánh đã liên tiếp bị thương.

Bị thương, nó lại bạo phát một đợt.

Lúc này đây, vậy mà lại tách đội ngũ ra.

Thái Dương Đạo Chủ bị Thái Dương Đạo Hỏa phát động quá mức, trực tiếp bị tai biến thú tập trung truy sát.

Hắn thấy không thể trốn được, vội vàng chật vật chạy tới chỗ Vân Hạc công tử: "Công tử cứu mạng!"

Những người còn lại cũng lập tức giải tán, tự mình bỏ chạy.

Vân Hạc công tử thầm mắng trong lòng.

CMN đây là tố chất chiến đấu gì? Loại thời điểm này không tranh thủ thời gian liên thủ ngăn chặn tai biến thú, tranh thủ một thời gian hòa hoãn chạy trốn cho Thái Dương đạo chủ, thế mà toàn bộ chạy rồi?

Cái này nếu đặt ở Nam Minh thần điện, cái này đã là tội lâm trận bỏ chạy rồi!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cho dù có không vui, hắn cũng không thể không kiên trì đi lên, thi triển át chủ bài ra cứu Thái Dương đạo chủ.

Nhưng chiến trận vừa loạn, giống như núi lở biển sụp không thể vãn hồi, cả đoàn đội đều lâm vào trong loạn chiến.

Những đạo chủ này dường như đã hẹn trước, một khi bị tai biến nào đó nhìn chằm chằm vào, liền lập tức nhằm phía Vân Hạc công tử, nói một câu "Công tử cứu mạng".

Ba phen mấy bận như vậy, con át chủ bài trong tay Vân Hạc công tử không khỏi lấy ra.

Mãi đến cuối cùng, Vân Hạc công tử đành phải cắn răng, vận dụng lá bài tẩy lớn nhất.

Một cái kim ấn trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay của hắn.

Không ngờ đó chính là Kim Ấn của chưởng sự Tai biến thú lúc trước đã kinh sợ thối lui!

Làm chưởng sự Kim Ấn, bên trong nó phong ấn, tự nhiên sẽ không chỉ là một đạo thần niệm Tiên Đế, đồng thời bên trong còn phong ấn một đoàn lực lượng thuộc về Nam Minh Tiên Đế!

Đây cũng là để bảo mệnh cho người thừa kế Nam Minh thần điện trong thời khắc mấu chốt, chỉ có một lần sử dụng, nhưng uy lực có thể so với một kích chí cường của Tiên Đế, uy lực tuyệt luân.

Theo vân Hạc công tử vung tay ném kim ấn ra, lực lượng Tiên Đế bên trong kim ấn cũng được kích hoạt trong nháy mắt.

"Oanh!!"

Một đoàn hoả diễm chi lực hừng hực không gì sánh được từ trong Kim Ấn tuôn ra mãnh liệt.

Hỏa diễm kia đỏ thẫm như máu, nhưng lại trong suốt giống như hổ phách, tản ra vầng sáng màu sắc rực rỡ mơ hồ, chỗ ánh lửa đi tới, uy thế khủng bố chấn động toàn bộ hư không đều đang run rẩy.

Đây là bản mệnh thần hỏa, Nam Minh Tiên Đế dùng bí pháp thần điện tu luyện ra, Nam Minh Thần Hỏa!

Đó là một trong những ngọn lửa mạnh nhất trong thiên địa, có thể đốt cháy thiên địa, uy lực tuyệt luân.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Kim ấn thiêu đốt liệt quang nóng rực xuyên thẳng qua không gian, xuất hiện bên cạnh tai biến thú, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng đập tới.

"Oanh!!"

Một tiếng trầm muộn vang lên, Tai Biến Thú không kịp trốn tránh trực tiếp bị kim ấn đập trúng.

Có Nam Minh Ly Hỏa gia trì, uy lực của Kim Ấn này với tư cách Hỗn Nguyên Linh Bảo không chỉ hoàn toàn được thúc giục ra, thậm chí còn tăng phúc không chỉ gấp đôi.

Dưới uy lực khủng bố, toàn thân Tai Biến Thú chấn động, trong nháy mắt trong miệng có máu tươi phun ra, nghiễm nhiên là bị trọng thương.

Thoạt nhìn thoạt nhìn nội phủ bị trọng thương, đúng là toàn thân cứng ngắc, thống khổ gào thét lên. Miệng vết thương, càng có Nam Minh Ly Hỏa bám vào trên đó, bị thiêu đốt tản mát ra mùi thịt nướng.

Mắt thấy tai biến thú bị thương nặng mà không thể động đậy, các đại lão Thánh vực lập tức "hí khí bạo trướng", tuân theo nguyên tắc "Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn", nhao nhao xúm lại đâm vào tai biến thú bổ đao.

Một vòng đồng loạt đánh tới, con "Đại khủng bố" này nấn ná trên trăm vạn năm tại Phá Diệt chi vực, rốt cục đi đời nhà ma, ngã xuống tại chỗ.

Trước khi chết.

Nương theo đó là tiếng rống giận dữ như tai biến thú rên rỉ.

Trên trán nó loé lên quang mang, một đạo thần hồn lực cường đại tản ra mãnh liệt thoát ly thân thể Tai Biến Thú, cực tốc lướt về phía xa.

Trong thần hồn kia, loáng thoáng tựa hồ còn cuốn theo thứ gì đó.

Thấy thế, một đám Thánh vực đại lão nhao nhao phá toái hư không, đuổi sát theo.

Chỉ là, tốc độ của bọn họ tựa hồ có chút không bằng độn tốc thần hồn kia!

Vân Hạc công tử đã cực kỳ chật vật thấy thế lại đại hỉ.

Hắn đã sớm dự liệu sẽ có một màn này, tất nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ thấy cánh tay hắn vung lên, một bảo vật hình thoi trống rỗng xuất hiện trước mặt hắn.

Đây là một trong những bảo vật như con thoi nổi tiếng trên Tiên giới - "Thái Hư toa".

Luận về tốc độ phi độn, Thái Hư toa này còn nhanh hơn Đạo Chủ rất nhiều. Ở Tiên giới, có Thái Hư toa này trong tay, chỉ

cần không gặp phải cường giả cấp bậc Tiên Đế, cơ bản không cần lo lắng không thể thoát được.

Đây cũng là một trong những át chủ bài bảo mệnh áp đáy hòm trong tay hắn.

Lúc trước gặp phải tai biến thú sở dĩ vô dụng, cũng là bởi vì tốc độ của tai biến thú quá nhanh, dùng cũng trốn không thoát.

Nhưng đạo thần hồn này, cũng không có tốc độ thập cửu giai.

Hắn vận chuyển Thái Hư toa, năng lượng khổng lồ lập tức bao lấy nó, phá vỡ không gian Vô Tận Thiên Uyên, dùng tốc độ không kém hơn thần chu của Tiên Giới đuổi theo thần hồn của tai biến thú bỏ chạy.

Nhưng mà, Vân Hạc công tử tràn đầy tự tin vừa mới xuyên thẳng vào Vô Tận Thiên Uyên thế giới, trong lòng liền mãnh liệt hồi hộp một chút.

Chỉ thấy bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên gần như ngang hàng với hắn, có một chiếc thần chu màu xanh đen đang di chuyển đột ngột, dường như đang truy đuổi theo hướng thần hồn tai biến thú bỏ chạy.

Thứ quỷ quái gì thế này?

Vân Hạc công tử bối rối.

Trong Vô Tận Thiên Uyên lại còn cất giấu một chiếc Thần Chu? Loại nông thôn xó xỉnh này, tại sao có thể có Thần Chu?

Ngay tại thời điểm Vân Hạc công tử đang sững sờ.

Bên trong Thần Chu.

Đám người Vương Phú Quý, Liễu Nhược Lam cũng nhìn thấy Vân Hạc công tử khống chế Thái Hư Toa.

Vương Phú Quý cười lắc đầu nói: “Ta đã nói mà, đường đường là chuẩn thần tử của Tiên giới thì sẽ không ngu xuẩn như vậy. Nếu không có một chút át chủ bài giải quyết dứt khoát, há sẽ ở dưới sự vô sỉ nhổ lông cừu, vẫn như cũ lá mặt lá trái với chúng ta, nén giận chịu đựng.”

“Thủy Thiên bệ hạ, ngài và Cơ Đạo vừa có giao tình, nhiệm vụ đuổi theo thần hồn và món bảo vật thần bí kia giao cho ngài là được.” Vương Phú Quý cười nhạt chắp tay với Thủy Thiên

Thần Hoàng bên cạnh, “Về phần Vân Hạc công tử này, liền do Huyền Thanh Thần Chu và bà nội Nhược Lam đi gặp hắn.”

Trong nháy mắt tiếp theo.

Liễu Nhược Lam mặc chiến giáp thủ lĩnh tinh cổ liền không nói hai lời, trực tiếp thuấn di ra khỏi Huyền Thanh Thần Chu, một kiếm chém về phía Vân Hạc công tử.

Chiêu kiếm này bá đạo vô song, như muốn xé rách bóng tối vô tận trong thiên địa này.

…

Chương 37: Thủ Triết lão tổ muốn gặp Vân Hạc công tử.

…

“Mẹ kiếp!”

Vân Hạc công tử thầm mắng một tiếng.

Đến tận lúc này, hắn làm sao còn không biết, mình là bị đám dân bản xứ mình chướng mắt xem thường này tính kế?!

Trong nháy mắt, lửa giận hừng hực từ trong lòng hắn bay vọt lên, cơ hồ muốn phá hủy lý trí của hắn.

Nhưng mà, dù cho lửa giận thiêu đốt, dù cho hận ý ngập trời, tình huống trước mắt lại không cho phép hắn mảy may phân tâm.

Mắt thấy kiếm quang sắp va chạm với Thái Hư toa, hắn vội vàng điều khiển Thái Hư toa dừng lại, đồng thời trở tay lấy ra một thanh chiến đao.

“Uỳnh!”

Ánh lửa hừng hực cháy lên, trong nháy mắt chiếu rọi hư không chung quanh thành một mảnh đỏ bừng.

Đó là một thanh chiến đao toàn thân đỏ thẫm, trên thân đao được bao phủ bởi một tầng liệt diễm mỏng.

Ngọn lửa kia nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng khi ánh lửa phun ra nuốt vào lại dường như có thể xua tan năng lượng hắc ám trong Thiên Uyên.

Đao này tên là 【Bất Diệt Thiên Hỏa Đao】, chính là Hỗn Độn Hỏa Diễm tinh kim do dùng vũ trụ vô tận thai nghén mà thành. Tài liệu kia cực kỳ kỳ lạ, từ thu thập đến tinh luyện, lại đến rèn, thủy chung thiêu đốt lên Bất Diệt Tiên Thiên Chân Hỏa.

Một khi tu sĩ bình thường bị ngọn lửa này dính vào một chút, trong nháy mắt ngọn lửa sẽ lan tràn ra khắp người, không cách nào dập tắt, cũng không cách nào xua tan, sau đó chỉ trong giây lát đã bị thiêu đốt cực nhanh, cuối cùng thần hồn câu diệt.

Chiến đao trong tay, Vân Hạc công tử chém ra một đao.

Trong nháy mắt, đao ý tung hoành, lửa cháy ngập trời, uy thế đáng sợ che ngợp bầu trời lan tràn ra.

Nơi ánh đao quét đến, bóng tối phảng phất như không có gì không thấm trong Thiên Uyên chớp mắt đã bị thiêu đốt sạch sẽ, thiêu đốt ra một khe rãnh cực lớn trong bóng tối vô tận!

Sau một khắc.

Đao mang va chạm kiếm ý!

"Oanh!"

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, đao mang cùng kiếm ý cùng nhau nổ tung, hỏa diễm đỏ đậm cùng sóng nước màu lam khuấy động lẫn nhau, trong chớp mắt hóa thành sóng xung kích hình cầu quét ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, hư không chấn động, ánh sáng nổ tung.

Sóng xung kích tàn sát bừa bãi quét qua, ở bên trong Thiên Uyên có mật độ năng lượng cực cao, cũng tạo thành lực phá hoại kinh người.

Song phương giao chiến đã bị năng lượng phản phệ chấn động, cũng không thể không cực nhanh lui về phía sau, để giảm bớt xung kích.

"Có chút ý tứ!"

Trong đôi mắt Liễu Nhược Lam lộ ra chiến ý nồng đậm.

Thân hình nàng nhoáng một cái, đúng là không chậm chút nào đã lại lần nữa tiến lên, vung kiếm hướng Vân Hạc công tử kia xâm nhập mà đi.

Nàng sở dĩ biểu hiện tích cực như vậy, chủ động xuất kích, cũng là vì nghe nói Vân Hạc công tử kia chính là chuẩn thần tử của thần điện Tiên giới, là nhân vật cấp bậc trần nhà trong thế hệ trẻ tuổi ở Tiên giới.

Nàng có chút thích thú, muốn ước lượng một chút trình độ của Chuẩn Thần Tử trong Tiên Giới.

Cũng bởi vậy, nàng mặc vào chiến giáp thủ lĩnh Tinh Cổ tộc, cũng không có khởi động "hình thức bộc phát" thập thất giai,

mà chỉ sử dụng hình thức bình thường, thể hiện ra chiến lực ước chừng thập lục giai!

Sức chiến đấu như vậy không kém Vân Hạc công tử bao nhiêu, có thể xưng là hai chữ "công bằng".

Mà Vân Hạc công tử sau khi bị Liễu Nhược Lam ngăn lại, tất nhiên là vừa sợ vừa giận.

Tu vi của hắn đã đạt tới Đại La cảnh trung kỳ, tư chất huyết mạch cũng đạt tới Đạo Tử Ất đẳng, chiến đao trong tay cũng được coi là thượng thừa trong Hỗn Nguyên Linh Bảo, điều này làm cho sức chiến đấu của hắn vượt xa Đại La Thánh Tôn bình thường.

Nói câu không khách khí, chỉ cần không gặp phải Hỗn Nguyên Đạo Chủ, hắn căn bản không sợ hãi. Cho dù gặp gỡ Hỗn Nguyên Đạo Chủ, ít nhất hắn cũng có thể chạy thoát.

Nhưng mà, Liễu Nhược Lam biểu hiện ra sức chiến đấu lại vượt xa khỏi nhận thức của hắn. Rõ ràng nhìn qua tuổi cũng không lớn, uy lực một kiếm kia lại không kém hơn mình chút nào.

Thực lực như thế, nếu ở Tiên giới, hắn cũng phải hoài nghi đây có phải là người thừa kế bí mật bồi dưỡng của tòa thần điện kia hay không.

Nhưng vẻn vẹn như thế, hắn mặc dù khiếp sợ cùng không cách nào lý giải, nhưng còn chưa đến mức bối rối.

Nhưng rất nhanh, chuyện khiến hắn ta càng thêm hoảng sợ đã xảy ra.

Trên huyền thanh sắc thần chu lại có một đạo khí tức kinh nhân dâng lên, đuổi theo thần hồn tai biến thú bỏ chạy.

Đạo khí tức kia cường hãn kinh người, vượt xa Hỗn Nguyên Đạo Chủ bình thường, khí tức bá đạo mang theo khí tức Man Hoang kia, đúng là chỉ kém hơn một bậc so với Tai Biến Thú lúc trước.

Bất quá trong chớp mắt, đạo khí tức kia liền bay qua trùng điệp hư không, biến mất trong cảm giác của hắn, tốc độ cực nhanh vượt xa dự liệu của hắn.

Rất hiển nhiên, đây là một lá bài tẩy mà đám dân bản xứ ẩn náu lại!

Thấy thế, trong lòng Vân Hạc công tử lạnh lẽo.

Đám dân bản xứ này, đến cùng là giấu bao nhiêu con bài chưa lật?! Cảm tình trước đó bày ra thực lực ở trước mặt mình, thế mà vẫn chỉ là một góc băng sơn?!

Trong lòng của hắn không cam lòng, ba phen mấy bận muốn bức lui Liễu Nhược Lam, ý đồ dựa vào Thái Hư Toa đuổi theo thử thời vận.

Nhưng mà Liễu Nhược Lam kia cực kỳ khó chơi, bất kể là hắn bộc phát như thế nào, đều giống như giòi trong xương đuổi không đi.

Dưới sự tức giận, Vân Hạc công tử lại lần nữa thi triển ra một trong những át chủ bài của chuẩn Thần Tử.

Đó là một ngọn lửa màu đỏ rực rỡ như ánh nắng chiều, ánh lửa sáng lạn, ánh lửa chập chờn thậm chí mơ hồ lộ ra một tia thần uy.

Vừa xuất hiện, nó liền hóa thành một con Hỏa Phượng sinh động như thật nhào về phía Liễu Nhược Lam.

Diễm quang màu lửa đỏ xẹt qua hắc ám hư không, hắc ám năng lượng nhất thời sôi trào quay cuồng lên.

Uy thế khủng bố như phô thiên cái địa quét ra, ngay cả đối thủ cấp Đạo Chủ cũng không dễ đối phó.

Ngọn lửa này tên là Nam Minh Đạo Diễm, được tách ra từ trong đại danh đỉnh đỉnh của Nam Minh Thần Hỏa!

Chỉ là làm hỏa chủng, sau khi từ trong thần hỏa tách ra, nó liền tự động hạ cấp thành đạo hỏa.

Lúc ban đầu, nó chỉ là một đoàn hỏa chủng nhỏ, trải qua nhiều năm uẩn dưỡng, từng bước lớn mạnh, truyền đến trong tay nó, đã có được uy lực cường hãn.

Dù ở toàn bộ Tiên giới, nó cũng là một trong những đạo hỏa có danh tiếng rất lớn!

Đương nhiên, không giống với Thánh Vực thiếu thốn tài nguyên, toàn bộ Tiên Giới các chủng loại đạo hỏa rất nhiều, từ

Nam Minh Thần Hỏa phân hóa ra 【 Nam Minh Đạo Diễm 】 chẳng qua là một loại trong đó.

Mà trước mắt Thánh vực có được hỏa diễm cùng cấp bậc, cũng chính là Thái Dương Đạo Hỏa, 【Thái Cực Đạo Hỏa 】, cùng với 3 loại 【Thiên Ma Diễm 】 nửa vời.

Thế nhưng, mặc dù Liễu Nhược Lam không có đạo hỏa, nhưng nàng lại có Hỗn Nguyên Đạo Thủy đạt được từ phế tích 【 Côn Bằng 】 trong Thiền.

Đạo thủy này chính là đạo thủy cộng sinh của Cổ Thần Khuyết, có được linh trí của mình, có thể thay Côn Bằng chăm sóc cấm khu.

Nếu là ở bên trong Cấm Khu, Hỗn Nguyên Đạo Thủy dựa vào trận pháp cùng với Thần Mạch chi lực bên trong Cấm Khu, cho dù là phế tích Cấm Khu suy bại đến mức tận cùng, lúc hóa thành Thủy Nguyên Tố Cự Nhân cũng ít nhất có thể một mình đấu với một vị Đạo Chủ.

Thế nhưng đã rời khỏi cấm khu, đã không còn lực lượng của Thần Mạch và trận pháp Cấm Khu chống đỡ, nó phảng phất như bèo không có rễ, chỉ có thể phát huy ra lực lượng của "Đạo Thủy bình thường".

Nhưng dù vậy, dưới sự thôi động của Liễu Nhược Lam, Hỗn Nguyên Đạo Thủy hóa thành Thủy Nguyên Tố Cự Nhân vẫn tràn ngập linh quang, tản ra uy thế bàng bạc.

Chỉ thấy nó nghênh đón hỏa phượng do đạo diễm Nam Minh hóa thành, xông tới, nắm đấm khổng lồ vung vẩy, hung hăng va chạm với hỏa phượng.

Trong lúc nhất thời, thủy quang cùng hỏa quang liên tiếp nở rộ, năng lượng thủy hỏa bay múa đầy trời, đúng là đấu ngang tài ngang sức!

"Đạo Thủy?!"

Tâm Vân Hạc công tử đều tê rần.

Chính mình rốt cuộc gặp phải biến thái như thế nào a?

Tiên Minh di tộc được xưng là "Thánh Vực" này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Như thế nào từng tấm át chủ bài từng tấm

hình như còn nhiều hơn cả mình?

Trong lúc nhất thời, Vân Hạc công tử đều có chút nản lòng thoái chí, có chút nhớ nhà.

Cùng một khoảng thời gian.

Bên trong Huyền Thanh Thần Chu.

Vương Phú Quý đang chỉ huy khí linh của Huyền Thanh Thần Chu: "Huyền Thanh lão tổ, ngài làm thêm mấy động tác có tính chiến thuật ngăn cản là được rồi, Vân Hạc công tử kia đã không còn ý chí chiến đấu."

Vương Thủ Triết cung kính gọi một tiếng Thần Chu Khí Linh là "Huyền Thanh tỷ tỷ", Vương Phú Quý là một trong những "thiếu chủ", tuy có quyền chỉ huy tạm thời, nhưng cũng không dám khinh suất, há mồm ngậm miệng đều xưng là "Lão tổ".

Huyền Thanh Thần Chu cũng cho Vương Phú Quý mặt mũi, chỉ cần không quá mức, cơ bản có cầu tất ứng.

Đến lúc này.

Vương Phú Quý đã hoàn toàn yên tâm đối với cục diện trước mắt.

Nói thật, hắn thật ra không muốn để bà nội Nhược Lam đi đơn đấu Vân Hạc công tử.

Nếu như Lam lão tổ nãi nãi mặc vào Tinh Cổ chiến giáp, thực lực đích xác rất mạnh, nhưng chiến cuộc trong chiến đấu thiên biến vạn hóa, hơi không cẩn thận liền có thể bị thương.

Thay lão tổ nãi nãi ra tay, tùy tiện mời hai Hỗn Nguyên đạo chủ đi trấn áp Vân Hạc công tử không thơm sao?

Chỉ là một khi bà cụ đã hạ quyết định, cho dù là lão tổ gia gia cũng không ngăn được, tên tiểu bối này thì càng đừng nói, bởi vậy cũng đành phải theo bà lão đi.

Điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ là nhìn chằm chằm vào một chút, vạn nhất thế cục có biến, cũng tốt kịp thời làm ra ứng đối.

"Lão tổ nãi nãi quả nhiên lợi hại, dưới tình huống Tinh Cổ chiến giáp không bộc phát mười bảy cấp chiến lực, cũng có thể đánh ngang tay với Chuẩn Thần Tử ở Tiên Giới." Một vị

nữ vương Ma tộc dáng người xinh đẹp đứng bên cạnh Vương Phú Quý, đôi mắt thâm thúy nhìn tình hình chiến đấu phía trước, trong ánh mắt phun trào vẻ khâm phục: “Sau khi lão nhân gia bà ta thăng cấp Thánh Tôn, cho dù không dựa vào chiến giáp, cũng tuyệt đối sẽ không thua kém bất kỳ Chuẩn Thần Tử nào, thậm chí sẽ vượt qua bọn họ.”

Tuy rằng thu liễm khí tức toàn thân, nhưng cỗ uy áp nhàn nhạt từ trong ra ngoài của nàng vẫn làm cho lòng người sinh kính sợ.

Vị nữ vương Ma tộc này, tự nhiên chính là nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ rồi.

Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ 【Chí Tôn U】, tuy nói trong đó có tình cảm với Vương Hựu Nhạc, nhưng cũng là vì thế cục bức bách không thể không đưa ra thỏa hiệp.

Nhưng mà, trong nội tâm của nàng vẫn tồn tại một tia sợ hãi đối với Chí Tôn, chỉ sợ một ngày nào đó Chí Tôn U bất chấp tất cả giết đến tận cửa, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh mà hạnh phúc trước mắt của mình.

Nhưng theo từng trưởng bối trong Vương thị gia tộc lần lượt triển lộ ra tiềm lực vô cùng kinh người, nàng dần dần yên tâm.

Chỉ cần cho những trưởng bối này đủ thời gian phát triển, cho dù Chí Tôn U Chân giết tới, cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Hơn nữa, lúc này đã có manh mối đi thông cánh cửa Tiên Giới, chỉ cần có thể thuận lợi câu thông Tiên Giới, Vương thị chúng ta tất nhiên có thể đứng vững gót chân ở Tiên Giới.

Tiên giới bên kia có Tiên Đế tồn tại, chỉ cần có chỗ dựa hỗ trợ kiềm chế, uy hiếp của Chí Tôn U sẽ giảm mạnh.

Thật ra nữ vương Bạch Ngọc Hà có chỗ không biết, hôm nay chí tôn u chính mình cũng có phiền toái lớn, trong thời gian ngắn căn bản không rảnh bận tâm Thánh vực.

“Nữ vương anh minh.”

Nghe được lời thống khổ của Nữ vương, Đại thống lĩnh sợ hãi đứng bên tỏ vẻ nịnh nọt nói: “May mà Nữ vương bệ hạ sớm

tạo mối quan hệ tốt với Thánh vực nhân tộc, hiện tại mới có Ma tộc chúng ta tự trị.”

Cùng lúc nịnh nọt, trong lòng nó kỳ thật cũng là vô cùng khiếp sợ.

Những tộc nhân tinh anh Vương thị này quá biến thái, Tiên Đế chuyển thế ở nhà bọn họ cũng không tính là gì.

Bên cạnh lược trận cường giả tinh cổ tộc Thập Bát giai Tinh Thập Thất thấy tư thế Liễu Nhược Lam xuất thủ, nội tâm kỳ thật cũng tương đối khiếp sợ.

Trước đây hắn luôn đi theo Tinh Phỉ Phỉ, lần này cũng là vì bao vây tiễu trừ tai biến thú, mới điều hắn tới, tiếp xúc với vị chủ mẫu này của Vương thị cũng không nhiều, càng chưa từng thấy nàng ra tay.

Trước đó, không phải hắn chưa từng nghe nói qua sức chiến đấu của vị chủ mẫu này, nhưng thủy chung vẫn không tin lắm. Dù sao, Liễu Nhược Lam chính là chủ mẫu của Vương thị, khi mọi người nói đến nàng có hơi quá mức thổi phồng chỉ là chuyện bình thường, người tin theo đơn lẻ mới là kẻ ngu.

Cũng là cho đến giờ phút này, hắn mới ý thức được lời đồn không phải giả.

Chủ mẫu Vương thị còn như thế, lời đồn đại của gia chủ có lẽ cũng là thật, tiềm lực hai người đều kinh người như thế, tương lai có lẽ thật sự có thể mang đến hi vọng cho tàn tộc Tinh Cổ.

Vốn dĩ, Tinh Thập Thất sở dĩ kéo theo tàn hồn đến nay chưa đi đầu thai, chính là vì thủ hộ Tinh Phỉ Phỉ công chúa. Nhưng hôm nay xem ra, có lẽ không bao lâu nữa, Vương thị cùng Phỉ Phỉ công chúa liền không cần hắn dốc sức, mà hắn cũng có thể vui vẻ đi đầu thai.

Hai người là cường giả mười tám cấp, đến giờ phút này, vẫn có thể ở trên Huyền Thanh Thần Chu nói chuyện phiếm, tự nhiên là bởi vì hai người đều là “sức chiến đấu dư thừa”, cũng chính là “hậu thủ” Vương Phú Quý an bài.

Nếu bên phía Vân Hạc công tử còn có hậu chiêu gì thì cũng sẽ đến lúc bọn họ ra tay.

Tất cả những điều này, tự nhiên là Vương Phú Quý xuất phát từ suy nghĩ cẩn thận, cố ý an bài.

Nếu từ trong con cháu đích mạch của Vương Thủ Triết chọn ra một người giống Vương Thủ Triết nhất, không thể nghi ngờ chính là Vương Phú Quý. Nhưng mà, bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt nhỏ khác biệt, cũng tạo thành tính cách khác nhau giữa hai người.

So với sự cẩn thận quá độ của Vương Thủ Triết, bố trí chiến lược của Vương Phú Quý thường sẽ lớn hơn một chút, cấp tiến hơn một chút, nhưng đồng thời sự cẩn thận nên có cũng không thiếu, chỉ là không cẩn thận quá mức giống như Vương Thủ Triết.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Nói sang một bên khác, Thủy Thiên Thần Hoàng đuổi theo thần hồn tai biến thú bỏ chạy.

Không bao lâu sau, hắn liền ” nỗ lực” xé mở hàng rào của Vô Tận Thiên Uyên và Chủ thế giới, hạ xuống trong Chủ thế giới.

Cùng lúc đó, hắn đưa tay trảo một cái, một cỗ sức mạnh mênh mông mãnh liệt tuôn ra, trong khoảnh khắc liền ngưng tụ thành một cự trảo năng lượng, bỗng nhiên bắt được “Trốn độn thần hồn”!

Thần hồn vừa vào tay, Thủy Thiên Thần Hoàng đã cảm giác được không đúng.

Đạo thần hồn này khí tức phi thường hỗn tạp, trong đó có khí tức thuộc về minh chủ Cơ Đạo Nhất, cũng có thuộc về khí tức thần hồn tai biến thú, hai loại khí tức dây dưa cùng một chỗ, đã triệt để khó bỏ khó phân.

Hơn nữa, bởi vì bị thương cùng tranh đấu lẫn nhau, hai đạo thần hồn hiện tại cũng đã trở nên tàn phá không chịu nổi, cũng bởi vậy, ý thức của hai đạo thần hồn cũng trở nên hỗn độn mà mông muội, mơ hồ đúng là có mấy phần ý tứ muốn dung hợp lẫn nhau.

Với tình huống này, cũng không biết còn có thể phân thần hồn của Tai Biến Thú và minh chủ Cơ Đạo Nhất hay không.

Mà ngoài ra, còn có một chuyện khiến Thủy Thiên Thần Hoàng vô cùng để ý chính là, hai đạo thần hồn tàn phá dây dưa cùng một chỗ, bây giờ đều bám vào trên một mảnh bảo vật mảnh vỡ.

Bảo vật kia hình thái cổ xưa, phía trên trang trí một ít đạo văn ngay cả Thủy Thiên Thần Hoàng đều xem không hiểu, nhưng hình thái rõ ràng không hoàn chỉnh, dường như là một mảnh vỡ lệnh bài nào đó!

Thần niệm của Thủy Thiên Thần Hoàng chỉ là khẽ quét qua mảnh vỡ, liền cảm giác có một cỗ uy áp bàng bạc theo thần niệm phản phệ mà đến, làm cho tâm thần hắn rung động, tựa như không kìm lòng được quỳ bái.

"Đây là bảo vật bực nào? Chỉ là một mảnh vỡ mà cũng kinh khủng như vậy…" Thủy Thiên Thần Hoàng sợ tới mức chặt đứt thần niệm, không dám trêu chọc mảnh vỡ lệnh bài kia.

Trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút hoảng sợ.

Hắn tốt xấu gì cũng từng là cường giả bài danh Top 3 Tiên Minh, một thân thực lực đã đạt đến Bán Bộ Tiên Đế chi cảnh. Hắn tự nghĩ cho dù là đối mặt Tiên Đế cầm trong tay thần binh hoàn chỉnh đả kích, cũng có tự tin ở trong khoảng thời gian ngắn bảo trụ tánh mạng, duy nhất không xác định chính là có thể sống tạm bao lâu mà thôi.

Nhưng theo hắn thấy, ngay cả mảnh vỡ thần binh Tiên Đế trong truyền thuyết cũng tuyệt đối không có khả năng có hiệu quả kinh khủng như vậy!

"Minh chủ? Cơ Đạo Nhất? Ngươi còn có chút lý trí sao?" Thủy Thiên Thần Hoàng tạm thời không dám quản mảnh vỡ lệnh bài kia, chỉ có thể cố gắng giao lưu với tàn hồn của Cơ Đạo Nhất.

Nhưng không ngờ, đối phương không chỉ không có phản ứng, ngược lại lại là một trận giãy dụa, ý đồ thoát khỏi sự khống chế của Thủy Thiên Thần Hoàng.

"Ai~"

Thủy Thiên Thần Hoàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Thần hồn của Cơ Đạo Nhất tàn phá lợi hại, nhìn bộ dạng này thì ý thức cũng rất hỗn loạn, chỉ sợ chỉ có thể mang về cho tiểu tử Thủ Triết nhìn xem, còn nước còn tát.

Hắn thu hồi chiến lợi phẩm, lúc này liền xé rách hàng rào của chủ thế giới cùng Thiên Uyên vô tận, bay trở về trong Vô Tận Thiên Uyên, rất nhanh đã trở lại chiến trường của Liễu Nhược Lam và Vân Hạc công tử.

Lúc này, Liễu Nhược Lam và Vân Hạc công tử còn đánh ngang tay, chưa phân thắng bại.

Chỉ bất quá, giờ phút này Vân Hạc công tử bởi vì vấn đề tâm tính, ý chí chiến đấu đã cơ hồ sụp đổ.

Thấy được luồng khí tức cường đại đuổi theo thần hồn tai biến thú kia phản hồi, hắn triệt để mất đi ý chí chiến đấu, trực tiếp lùi lại phía sau, cao giọng hô: “Ta đầu hàng, đầu hàng được không?”

“Ai ~ chuẩn Thần tử ở Tiên giới cũng chỉ như thế mà thôi.”

Liễu Nhược Lam thấy hắn không còn ý chí chiến đấu, cũng mất đi hứng thú đánh tiếp.

Hai người dừng tay.

Thủy Thiên Thần Hoàng thống khổ nữ vương Bạch Ngọc Hà, Tinh Thập Thất cùng với Đại Thống Lĩnh cũng nhao nhao hiện thân, một người chiếm cứ một phương hướng, vây quanh Vân Hạc công tử.

Vân Hạc công tử nhìn thấy tình cảnh này, tâm tính trực tiếp sụp đổ.

Độc thủ phía sau màn của đám dân bản xứ chết tiệt kia rốt cuộc bố trí bao nhiêu con át chủ bài? Loại tình huống này, Vân Hạc công tử hắn làm sao có thể thắng?

Mấu chốt nhất chính là, rõ ràng đám dân bản xứ còn có nhiều cường giả như vậy, tại sao vừa rồi không ra tay, cần gì phải đợi sau khi hắn thua lại ra? Đùa giỡn hắn chơi rất vui sao?!

Đáng tiếc, cho dù tâm tình của hắn có tan vỡ, lại phẫn nộ, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của bốn đạo chủ như hổ rình mồi của Thủy Thiên Thần Hoàng, hắn căn bản không dám có bất kỳ dị động nào, chỉ có thể thành thành thật nhận lấy vũ khí, “Bất

Diệt Thiên Hỏa Đao", "Nam Minh Đạo Diễm" tất cả vũ khí có tính sát thương đều bị tịch thu, lúc này ngay cả nhẫn trữ vật đều bị cuốn đi.

Vì phòng ngừa hắn còn có át chủ bài khác, lại gây ra chút chuyện khác, các đại lão thậm chí hạ các loại cấm chế đối với nhục thân cùng thần hồn của hắn, thủ đoạn của hắn so với Vương Mẫn Linh trăm năm trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà lúc này, trên chiến trường hư không chúng đạo chủ bên kia kịch chiến với tai biến thú, cũng đã sớm bắt đầu thanh lý công tác sau chiến đấu.

Mà trước đó còn giả vờ dụ chủ lực địch, hơn nữa vào thời khắc sống còn bị "vô tình" vứt bỏ, hình tượng Thiên Trần trưởng lão và Trảm Thiên trưởng lão vô cùng chật vật, tự nhiên trở thành tù binh dưới ánh mắt như hổ rình mồi của các đại lão.

Huyết nhục chia năm xẻ bảy của Tai Biến Thú, cũng đều được dốc lòng thu thập, ngay cả những huyết dịch phiêu tán ở trong hư không hải đều được tận lực thu thập, một giọt cũng không lãng phí.

Mọi người kỳ thật còn chưa thể xác định những huyết nhục này có thể ăn được hay không, nhưng ít nhất có thể khẳng định, những huyết nhục này giá trị vô cùng cao, dù là dùng để làm chất dinh dưỡng béo cũng là chất dinh dưỡng cao cấp nhất.

Về phần da lông lợi trảo, tự nhiên cũng có thể dùng làm luyện khí, mà giá trị lại cực kỳ kinh người.

Phải biết rằng, một đầu hung thú mười tám cấp, một thân tài liệu tính ra đều có thể giá trị mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch, một đầu biến thú tương đương với hung thú mười chín bậc này, một thân tài liệu có thể giá trị bao nhiêu, quả thực không cách nào đánh giá.

Trong lúc bận rộn, mọi người đều rất cao hứng, sĩ khí cũng có chút sôi sục.

Đây chính là lần đầu tiên Thánh vực xử lý một tên địch nhân cấp mười chín, tuyệt đối là công tích vĩ đại có thể ghi vào sử

sách.

Trong lúc nhất thời, mọi người thậm chí cảm giác chí tôn U cũng không có đáng sợ như vậy.

Đồng thời.

Trong Vô Tận Thiên Uyên.

Vân Hạc công tử sau khi bị khống chế hoàn toàn mới được đưa đến Huyền Thanh Thần Chu.

Rất nhanh, trong lầu các Thần Chu cổ kính, Vương Phú Quý và Vân Hạc công tử gặp mặt lần nữa.

Hắn phong độ nhẹ nhàng thi lễ với Vân Hạc công tử: "Vân Hạc công tử, lần này đắc tội nhiều, ủy khuất công tử rồi."

Giọng điệu của hắn giống hệt như trước đó, phảng phất như Vân Hạc công tử trước mắt vẫn là chuẩn thần tử kim tôn ngọc quý chứ không phải tù nhân.

Nhưng mà, ánh mắt Vân Hạc công tử nhìn về phía hắn cũng đã hoàn toàn khác biệt: "Hừ! Hay cho một Bí Thư trưởng Thánh Cộng Minh! Ngươi thật đúng là một tay giả làm heo tốt, ngươi đây là không giả, ngươi đây là ngả bài rồi hả?"

Mắt thấy trước đó còn mâu thuẫn xung đột, một bộ cường giả cấp bậc Đạo Chủ tùy thời đều có thể bắt lên kia, hôm nay cả đám đều im lặng đứng ở phía sau Vương Phú Quý, tựa hồ đối với hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hắn làm sao còn không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào?

Cái này 【 Thánh Cộng Minh 】 nào phải là thùng rỗng, rõ ràng chính là một cơ cấu quyền hạn có lực khống chế mười phần!

Hắn không khỏi thở dài một tiếng: "Dẫu sao cũng là Diêm Vân Hạc ta coi thường anh hào trong thiên hạ."

"Chúng ta cũng không có khả năng để công tử mang bảo vật thuộc về Thánh Vực của chúng ta, tùy ý mang về Tiên Giới. Lập trường của nhau bất đồng mà thôi, chớ trách chớ trách." Vương Phú Quý vừa cười vừa nói.

"Nếu như thế, không bằng đem chúng ta thả lại Tiên Giới" Vân Hạc công tử lộ ra vẻ chờ mong.

“Ai u, đây chính là công tử nói đùa rồi.” Vương Phú Quý cười lắc đầu, thái độ vẫn hết sức ôn hòa, “Thân phận của ngài quá mức tôn quý, cứ như vậy thả ngài về Tiên Giới, vạn nhất trong lòng ngài tức giận, gọi bằng hữu qua đánh chúng ta thì làm sao bây giờ? Thánh Vực nho nhỏ chúng ta, cũng không gánh vác nổi hậu quả như thế.”

Sắc mặt Vân Hạc công tử hơi đen: “Các ngươi muốn giết người diệt khẩu? Ngươi phải nghĩ kỹ hậu quả!”

“Cũng không đến mức như vậy.” Vương Phú Quý thản nhiên nói: “Vân Hạc công tử ngươi mặc dù tính cách có chút ngây thơ, nhưng cũng không phải là hạng người gian ác chân chính. Giết ngươi thì uổng công rước lấy một thân tanh tưởi, không đáng giá. “

“Như vậy đi, ngươi theo ta trở về chủ trạch một chuyến, lão tổ gia gia nhà ta đối với ngươi rất có hứng thú, chỉ rõ muốn cùng ngươi tâm sự.”

“Lão tổ gia gia? Thiên Diễn lão tổ nhà các ngươi?”

“Không, là gia gia của Thủ Triết lão tổ nhà ta muốn gặp ngươi.”

…

Sau một khoảng thời gian.

Trung tâm 【Vũ trụ】 phồn hoa, Tân Bình trấn.

Cửa kiểm tra Không cảng bận rộn, một vị nam tử mặc áo bào trắng, khí độ bất phàm, có hai chòm râu nhỏ, chắp hai tay sau lưng đi ra.

Ở phía sau hắn ta còn có một nữ hài xinh đẹp có bề ngoài như thiếu nữ mười sáu tuổi.

Nàng mặc một bộ quần áo màu lam nhạt tinh xảo, hai mắt linh động, vừa đi vừa tò mò nhìn xung quanh: “Phụ thân, đây là Trường Ninh vệ Tân Bình trấn sao? Phong cách kiến trúc nơi này không giống với Lạc kinh chúng ta. Chúng ta đi chung quanh chơi đi.”

“Hà Nhi, lần này chúng ta tới Tân Bình trấn, mục tiêu chủ yếu là đánh bại 【Băng Long Thánh nữ】 Vương Cẩn Na, Dũng

Đoạt Thần Thông Bảng đứng đầu!" Thanh niên trầm ổn nói: "Đợi ngươi giành được hạng nhất, ngươi muốn điều kiện gì phụ thân đều đáp ứng."

"Phụ thân." Thiếu nữ xinh đẹp nhăn nhăn mũi, vẻ mặt có chút không tình nguyện: "Mỗi ngày ngài buộc con tu luyện tiến bộ, chỉ để cho con cùng Vương Cẩn Na kia tranh hơn thua sao?"

"Không phải đâu. Khi cha con còn trẻ, được xưng là một trong "Lạc Kinh Tứ Thiếu", cũng là thiên tài có một không hai." Thanh niên nói tới năm đó, ngữ khí cũng không khỏi thổn thức: "Chỉ tiếc, những thiên kiêu các lộ của Vương thị kia quật khởi, đè ép toàn bộ Lạc Kinh chúng ta. Tuy cha con và Vương thị quan hệ tâm tâm đầu ý hợp, gia tộc lại có quan hệ thông gia, nhưng cha con thủy chung phải đại diện cho Lạc Kinh, thắng lại trận này."

Vị thanh niên trầm ổn này, chính là thánh tử truyền thừa đương đại của Cổ Thánh tộc Doanh Thị - Doanh Ngọc An.

Từ sau khi Vương Ly Từ rời đi, hắn không bao lâu đã rời khỏi đội quân, mang theo một thân quân công trở về gia tộc.

Bây giờ Doanh Ngọc An, cũng không còn bộ dáng trẻ con như lúc trước nữa. Nhiều năm lịch lãm rèn luyện cùng gia tộc đặt nặng trịch trách nhiệm trên vai hắn, đã khiến hắn trưởng thành lột xác thành một thanh niên thành thục ổn trọng.

Nhưng bất luận ngoại hình biến hóa như thế nào, kiêu ngạo cùng chấp niệm trong lòng hắn vẫn thủy chung không thay đổi.

Mà nữ nhi này của hắn cũng tuyệt không phải bình thường.

Nàng chính là lão tổ cấp Đạo Chủ của Doanh Thị - chân linh chuyển thế đầu thai của Lạc Hà lão tổ, cũng không kém hơn tiên thiên thánh nữ của Vương Cẩn Na.

Lần này tới Trường Ninh, nàng sẽ thay các thiên kiêu Lạc Kinh lấy lại Thần Thông bảng đệ nhất!

…

Chương 38: Tiên Thiên Đạo Tử vs Thánh nữ Băng Long.

…

Bình An trấn.

Đại đạo Thủ Triết.

“Vương Dần Hiên, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Trên đường phố dòng người tấp nập, hai vị thanh niên tuấn lãng đang đuổi theo.

Thủ Triết đại đạo lấy tên của lão tổ tông Vương thị “Vương Thủ Triết” đặt tên, được xưng là đệ nhất Thánh Vực, ở phương diện trị an tự nhiên cũng cực kỳ coi trọng.

Trên con đường này, ngoại trừ lôi đài ra thì cấm chỉ thi triển huyền khí và thần thông lực.

Hai thanh niên tuấn lãng này tự nhiên cũng không dám phạm húy kỵ, chỉ có thể dựa vào tố chất thân thể cùng thân pháp của bản thân, nhanh chóng xuyên qua giữa đám người ” Triêu Thánh” náo nhiệt cùng các tòa kiến trúc phồn hoa.

“Vương Tống Nhất!”

Thanh niên tuấn tú xuyên qua linh hoạt phía trước là Vương Dần Hiên, trong hai tròng mắt của hắn lộ ra một cỗ linh hoạt, tư thái linh động mà phiêu dật trong đám người.

Vừa chạy, hắn vừa la hét: “Ta đây cũng là muốn tốt cho muội, cả ngày vùi mình trong phòng thí nghiệm, đều dưỡng ra một thân dáng vẻ già nua. Muội đang độ tuổi hào hoa phong nhã, nói chuyện yêu đương, làm phong phú kinh nghiệm cuộc đời một chút, thuận tiện kiếm chút tiền có gì không tốt?”

Thanh niên truy đuổi ở phía sau là Vương Tống Nhất.

Tốc độ thân pháp của hắn rõ ràng mạnh hơn Vương Dần Hiên một bậc, cho dù xung quanh dòng người mãnh liệt, hoàn cảnh ác liệt, khoảng cách giữa hắn và Vương Dần Hiên cũng không ngừng rút ngắn.

Biên truy, hắn còn vừa tức giận vừa mắng: “Tên khốn kiếp nhà ngươi! Ta không phản đối chuyện yêu đương, nhưng ngươi giới thiệu cho ta mấy nữ tử kia đều đã một hai vạn tuổi, một người là thánh nữ của Cực Lạc Thần Giáo, một người còn là lão tổ của thế gia nào đó ở Bắc Khuyết Thần Châu… Vừa đến đã động tay động chân với ta. Ngươi ngươi ngươi, ngươi đã thu của người ta bao nhiêu tiền?”

Thực lực của Vương Dần Hiên vẫn kém Vương Tống một đoạn lớn, dù cho một thân thân thân pháp chạy trối chết luyện đến xuất thần nhập hóa, chạy một đoạn thời gian cuối cùng vẫn không thể chạy thoát.

Mắt thấy chỉ thiếu chút nữa là bị bắt được, hắn ta dứt khoát từ bỏ chống cự, đầu hàng nói: “Cũng chính là trung gian phí mỗi người một viên Hỗn Độn linh thạch, tổng cộng thu ba viên Hỗn Độn linh thạch. Như vậy đi, ta phân ngươi ba phần!”

Vương Tống lửa giận ngút trời vặn vẹo vạt áo Vương Dần Hiên: “Từ nhỏ đến lớn, ta đã coi ngươi là huynh đệ rồi.”

“Khụ khụ, đúng rồi đúng rồi, tuy bối phận không giống nhau, nhưng chúng ta là huynh đệ. Năm phần, năm phần, được chứ?” Vương Dần Hiên bị hắn kéo đến thiếu chút nữa không thở nổi, vội vã giãy dụa bảo vệ cổ, miễn cưỡng mở miệng nói: “Hơn nữa, chuyện này ngươi cũng không ăn thiệt thòi, cũng không có ý xấu gì, chỉ muốn cùng Tiên Thiên đạo tử có văn hóa đẹp yêu nhau thôi.”

“Lớn tuổi một chút sợ cái gì? Các nàng biết nhiều, biết đau người, còn có thể tăng thêm càng nhiều kinh nghiệm cho ngươi ~”

Vương Tống vừa bị chọc tức đến mặt mũi xanh mét: “Tiền này muốn kiếm tự ngươi đi kiếm, ta không cần gia tăng lịch duyệt.”

“Xem ngươi nói kìa, Vương Dần Hiên ta mặc dù là trưởng mạch của gia tộc, dáng dấp cũng phong lưu phóng khoáng tuấn tú vô song, nhưng không chịu nổi gối thêu hoa của ta, Thánh Tôn lão tổ người ta cũng chướng mắt ta!” Vương Dần Hiên cợt nhả: “Tống Nhất à, mấy năm nay ngươi trưởng thành quá nhanh chóng, nợ rất nhiều điểm cống hiến của gia tộc… Ngươi mỗi ngày đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm phụ

trợ làm công, ngày tháng năm nào mới có thể trả hết? Không bằng nghe ta khuyên, ta tìm thêm cho ngươi mấy người giàu…”

Vương Tống Nhất chính là Tiên Thiên Đạo Tử, gia tộc bồi dưỡng danh sách cực cao, nhưng mà danh sách có cao hơn, cũng không có khả năng tất cả tài nguyên quý giá đều cho không. Thậm chí, huyết mạch càng cao, các loại tài nguyên tiêu hao càng khoa trương.

Với một trong những tài nguyên cao cấp nhất của gia tộc 【Mười hai viên Đạo Nguyên Đan】 mà nói, người bình thường là xếp hàng cũng không thể xếp được. Cho dù là tiên thiên thánh nữ như Vương Cẩn Na cũng phải đạt được Lăng Hư cảnh mới có thể miễn cưỡng phục dụng!

Nhưng khi Vương Tống hắn ở Thần Thông cảnh đã bị Thủ Triết lão tổ bí mật triệu tập, dưới sự bảo vệ của lão tổ, đập một viên Đạo Nguyên Đan!

Đây chính là chỗ tốt của Tiên Thiên Đạo Tử, lúc ở Thần Thông cảnh đã có thể đạt tới huyết mạch Thập Nhất trọng khủng bố, lại có Thủ Triết lão tổ giúp đỡ, có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất. Điều này cũng khiến cho huyết mạch của hắn vốn dần dần tăng lên tới Đạo Tử Bính đẳng, lập tức tăng vọt đến Đạo Tử Ất đẳng cấp.

Đây chính là thiên tài đỉnh cấp đầu tiên của Vương thị từ trước tới nay khi còn ở Thần Thông cảnh đã đạt tới Tiên Thiên Đạo Tử Ất đẳng.

Nhưng tương ứng, Vương Tống Nhất cũng vì vậy mà thiếu nợ điểm cống hiến, chỉ tính riêng viên 【Mười hai viên Đạo Nguyên Đan Thập Nhị phẩm】 kia, bên trong quy ra chính là hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch, mặc dù hắn là người bị mất một nửa danh sách nhưng cũng phải bỏ ra mười viên Hỗn Độn linh thạch.

Nhiều tiền như vậy, đối với những Thánh Tôn kia mà nói cũng coi như là một khoản lớn. Với tuổi tác, tu vi, thực lực của Vương Tống Nhất, làm sao có thể bắt đầu trong thời gian ngắn được?

Đương nhiên, Vương thị cũng không cần hắn lập tức trả cống hiến, chờ sau khi hắn thật sự trưởng thành, điểm cống hiến như vậy không tính là gì.

Những trưởng bối trong gia tộc, càng có tư chất huyết mạch tốt, càng nợ gia tộc một món nợ lớn.

Vương Tống Nhất lập tức bắt đầu nợ, chẳng qua là bắt đầu nợ… Sau này, còn có huyết mạch thánh phẩm dịch cải thiện, thánh khí, thánh khí, đạo thư, Hỗn nguyên linh bảo, thậm chí Thủ Triết lão tổ cân nhắc cho hắn tương lai tích lũy một viên Thập Tam phẩm Tạo Hóa Thần Đan.

“Ta… Ta có thể đi phá diệt khu vực để kiếm cống hiến.”

Vương Tống Nhất tuổi còn trẻ, da mặt còn tương đối mỏng, sau khi thiếu một khoản giá trị cống hiến lớn như vậy tự nhiên là cả người khó chịu, đồng thời cũng tạo thành áp lực vô cùng lớn cho các trưởng bối trong nhà.

Cũng bởi vậy, trong khoảng thời gian này áp lực của Vương Tống Nhất vẫn luôn rất lớn, đi vào phòng thí nghiệm làm công cũng muốn kiếm thêm chút tiền.

Chỉ tiếc, bây giờ hắn còn không có tư cách tự mình dẫn dắt đoàn đội làm hạng mục, chỉ dựa vào làm công cho người khác, tiền có thể kiếm được thực sự có hạn, điểm cống hiến muốn trả nợ có thể nói là xa vời.

Hắn nhíu mày nói: “Vực phá diệt đang tranh thủ thời gian khai phá, ta có thể cùng đoàn đi thử thời vận.”

“Ha ha, đừng náo loạn nữa.” Thừa dịp Vương Tống Nhất thả lỏng tinh thần, Vương Dần Hiên cuối cùng cũng tháo tay Vương Tống ra, thở hổn hển nói, “Cho dù ngươi là thiên tài, hiện tại cũng bất quá mới hơn một trăm tuổi, tu vi Thần Thông cảnh tầng năm tầng sáu, cho dù có thể vượt cấp đánh Lăng Hư cảnh thì sao? Ngươi có thể cùng những thánh tử thánh nữ cấp bậc Lăng Hư cảnh kia đoạt vị trí sao? Huống chi, gia tộc ngươi danh sách quá cao, chờ thăm dò đoàn đội nào dám mạo hiểm dẫn ngươi đi? Vạn nhất xảy ra chuyện, bọn họ làm sao gánh nổi trách nhiệm?”

“Lùi một vạn bước mà nói, cho dù đoàn đội dám mạo hiểm dẫn ngươi đi, ngươi có thể làm gì? Làm trợ thủ? Làm việc

nặng? Người ta thuê Chân Tiên cảnh cung phụng hắn không tốt sao?”

Vương Dần Hiên tuy rằng ngữ khí không tốt, nhưng một lần phân tích này lại nói rõ ràng, cũng đúng sự thật.

Vương Tống Nhất không khỏi có chút uể oải: “Vậy ta làm sao bây giờ, chẳng lẽ vẫn thiếu gia tộc cống hiến? Cha mẹ ta cũng không phải cha mẹ ngươi, một người là Tiên Đế chuyển thế, một người là công chúa Thần Triều, đúng rồi, ngươi còn có một nữ vương Ma tộc di nương bảo vệ ngươi! Cha mẹ ta vì giảm bớt gánh nặng cho ta, đã chạy tới khu vực trung tâm phá diệt vực mạo hiểm rồi.”

Khi còn bé, hắn còn có thể dựa vào lên bảng để giúp cha mẹ thu hoạch khác, nhưng hôm nay theo số tuổi lớn lên, hắn lại càng lăn lộn trở về, không chỉ không thể kiếm tiền cho cha mẹ, ngược lại tạo thành gánh nặng cho cha mẹ.

“Không đến mức không đến mức, gia tộc sớm cấp cho tài nguyên chủ yếu vẫn là vì bồi dưỡng nhân tài, dù sao, một số tài nguyên chỉ có sử dụng ở cảnh giới đối ứng mới có hiệu quả tốt nhất. Sở dĩ để cho mọi người thiếu điểm cống hiến, một mặt là sợ trực tiếp cho không tài nguyên, tộc nhân ngược lại không biết quý trọng, một mặt khác cũng là muốn cho tộc nhân có thêm một chút áp lực và động lực.”

Vương Dần Hiên nghiêm mặt nói: “Những năm này ta dựa vào hệ thống ban thưởng, ở chỗ lão tổ gia gia kiếm được không ít chỗ tốt, hàng năm còn có không ít tiền chi phí riêng, phụ mẫu cùng di nương cho trợ cấp cũng nhiều. Nếu như ngươi cảm thấy thiếu điểm cống hiến của gia tộc thật sự khó chịu, ta có thể cho ngươi mượn trước, dù sao với tình huống hiện tại của ta cũng không ăn được 【Đạo Nguyên đan】, không tốn nhiều tiền như vậy.”

Vương Dần Hiên dựa vào tu luyện tinh thần bí pháp Tinh Cổ Tộc, dần dần đề cao cường độ linh hồn, cũng dần dần giải tỏa lực lượng huyết mạch bị áp chế, mấy năm nay coi như là thoát khỏi quẫn cảnh trước kia, dần dần trở nên “thiên tài”.

Nhưng cho dù như vậy, hiện giờ đừng nói so với Tiên Thiên Đạo Tử, ngay cả Tiên Thiên Thánh Nữ như Vương Cẩn Na

cũng kém hơn cái mũi già, chỉ có thể nói là không thể so với bên trên.

“Ta nợ tiền ngươi, còn không bằng nợ giá trị cống hiến của gia tộc thoải mái.” Vương Tống trừng mắt liếc hắn một cái.

“Hừ! Ngươi thật sự không biết lòng tốt của người khác, nếu không phải nể tình bạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nếu không phải nhớ đến ngươi khi còn bé phí sức học bù cho ta, ta cũng lười quan tâm ngươi.” Vương Dần Hiên cũng lườm hắn một cái.

Tuy hắn từ nhỏ đến lớn không ít lần tranh cãi với Vương Tống, nhưng hắn không thể không thừa nhận, nhiều năm như vậy, huynh đệ có quan hệ tốt nhất với hắn cũng là Vương Tống Nhất.

Không có cách nào, thân là đích trưởng mạch gia tộc, đại đa số tộc nhân cùng tuổi đều kính trọng Vương Dần Hiên, căn bản không có cách nào là bằng hữu bình thường, chứ đừng nói là làm huynh đệ.

Cũng chỉ có tiên thiên đạo tử Vương Tống Nhất này chưa bao giờ sợ hắn.

Hắn nghiêm túc đề nghị với Vương Tống: “Nếu không, ngươi suy nghĩ một chút về vị Thánh Tôn tỷ tỷ đến từ Bắc Khuyết Thần Châu, gia cảnh giàu có kia? Người ta da trắng xinh đẹp mà lại có tiền, càng không có tâm tư xấu, chỉ là thèm ngươi…”

“Cái này gọi là bà nội Thánh Tôn! Ngươi phi, Vương Dần Hiên ngươi thật bỉ ổi.”

Đang cãi nhau.

Một thiếu nữ thanh xuân tràn trề thở hồng hộc từ trong đám người chen ra, đuổi theo hướng hai người.

Trong giọng nói của nàng tràn đầy lo lắng.

“Cửu trưởng, Tống Nhất Học trưởng, các ngươi đừng ồn ào.”

Cô nương này thoạt nhìn không lớn, ngũ quan xinh đẹp mà lập thể, tư thái cũng rất thướt tha, nhất cử nhất động đều có một cỗ khí chất dịu dàng động lòng người, là một mỹ nhân không hơn không kém.

Nàng, chính là Vương San Tình lớn lên cùng Vương Dần Hiên, Vương Tống Nhất.

Ba người đều là huyết mạch của Vương thị, nhưng bối phận giữa hai bên khác biệt rất lớn, vì tiện xưng hô, bọn họ đã bảo Vương San Tình thống nhất gọi bọn họ là "học trưởng".

" San Tình à, ta và Tống Nhất không cãi nhau." Vương Dần Hiên cười ôm lấy cổ Vương Tống Nhất, dáng vẻ tốt của hai anh em: "Ta chỉ muốn trò chuyện về cuộc đời với hắn một chút. Lần trước suýt chút nữa ta bị Ly Nguyệt lão tổ đẩy lên bàn mổ, nói là muốn lấy hệ thống của ta ra nghiên cứu, toàn bộ do Tống Nhất tán gẫu."

Vương Tống Nhất lúc này mới chợt hiểu.

Thì ra Vương Dần Hiên là để ở đây trả thù hắn.

Chung quy là hắn đã sai trước, cỗ khí tức nghẹn dưới đáy lòng Vương Tống nhất thời tiêu đi hơn phân nửa.

"Vương Dần Hiên, chuyện này là ta nhất thời thất ngôn… Như vậy, lúc này đây chuyện ngươi trêu cợt cùng ta ta ta ta liền không so đo với ngươi rồi. Coi như huề nhau." Ngữ khí của hắn thành khẩn.

Lúc này đây hắn cũng là treo, nếu không phải thời khắc mấu chốt Thủ Triết lão tổ ra mặt ngăn cản, hắn thiếu chút nữa đã gặp phải "độc thủ" của "Hợp Hoan thánh nữ" Cực Lạc thần giáo kia.

"Hai người các ngươi a, cũng không biết có phải kiếp trước kết cái ân oán tình cừu gì hay không." Vương San Tình thấy bọn họ vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, che miệng cười nói, "Từ nhỏ đến lớn sửng sốt chưa từng yên tĩnh."

"Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Tống Nhất Học trưởng nếu thiếu tiền như vậy, vì sao không đi đánh đệ nhất Thần Thông Bảng?" Vương San Tình thần sắc nghi hoặc, "Nếu như đoạt được hạng nhất bảng danh sách, sẽ có không ít phần thưởng. Nếu có thể duy trì ổn định đệ nhất, hàng năm còn có phần thưởng thêm. Mặc dù xa xa không bằng tiêu hao Đạo Nguyên Đan, nhưng cũng có thể giảm bớt một phần áp lực."

"Cái này…" Vẻ mặt Vương Tống Nhất do dự: "Na Na lão tổ đối với nhà chúng ta rất tốt, hơn nữa, nàng từ nhỏ lớn lên dưới

gối Thủ Triết lão tổ, được Thủ Triết lão tổ rất sủng ái, ta đoạt hạng nhất của nàng không tốt lắm."

"Ta còn được Thủ Triết lão tổ sủng ái, ta còn Thừa Hoan lão tổ ngồi ngay ngắn nữa, chẳng phải ngươi cả ngày đối đầu với ta sao?" Vương Dần Hiên nghe xong lời này liền tức giận, lườm hắn nói: "Vương Tống Nhất, ta nói với ngươi, thứ gì cần thì cứ lấy, ngươi nếu cảm thấy nắm chắc đánh thắng ta Na Na cô cô, ta giúp ngươi hẹn!"

"Cái này…" Vương Tống nhất thời do dự.

"Được rồi, còn phải ta giúp ngươi quyết định." Vương Dần Hiên thở dài, dứt khoát không đợi Vương Tống Nhất quyết định, trực tiếp dùng đồng hồ đưa tin cho Vương Cẩn Na, "Na Na cô cô, Vương Tống vừa nói ngươi sở dĩ có thể chiếm Thần Thông bảng, là bởi vì hắn muốn nhường ngươi."

"Vương Dần Hiên ngươi…"

Vương Tống vừa chú ý tới nội dung tin tức, lập tức chấn động, nhưng muốn ngăn cản cũng không kịp.

Nhận được tin tức, Vương Cẩn Na bên kia trầm mặc mười hơi thở, sau đó gửi về một tin nhắn: "Ba ngày sau chính ngọ, cảnh chủ Thần Thông, ta chờ hắn."

…

Rất nhanh, đương kim Thần Thông Bảng đứng đầu Vương Cẩn Na, cùng Vương thị Tiên Thiên Đạo Tử Vương Tống ước chiến ba ngày sau tin tức liền như cuồng phong mưa rào đánh khắp khu vực xung quanh.

Hai người một Tiên Thiên Thánh Nữ, một Tiên Thiên Đạo Tử, đều là nhân vật nổi tiếng.

Năm tám mươi tuổi Vương Cẩn Na thăng cấp lên Thần Thông cảnh, sơ chiến đã giành được thành tích tốt hạng ba mươi lăm trên Thần Thông bảng, sau đó thứ hạng càng nhanh chóng kéo lên, không bao lâu đã đoạt được vị trí đứng đầu Thần Thông bảng.

Từ đó về sau, vị trí đứng đầu Thần Thông bảng vẫn luôn bị nàng chiếm lấy, chưa từng có người nào có thể rung chuyển.

Mà Vương Tống Nhất, từ nhỏ đã chiếm hạng nhất các bảng danh sách.

Có thể nói, từ sau khi Vương Tống Nhất thăng cấp lên Thần Thông Bảng, vẫn luôn có người suy đoán hắn lúc nào sẽ đi khiêu chiến Vương Cẩn Na.

Chỉ tiếc, ngoại trừ lúc vừa thăng cấp lên Thần Thông cảnh, hắn đã đánh ra Thần Thông bảng một lần, nhưng vẫn luôn không tích cực đánh qua bảng, càng không khiêu chiến Vương Cẩn Na, không biết đã khiến bao nhiêu người mở kính mắt.

Hôm nay, hai người rốt cục muốn quyết chiến trên lôi đài, tin tức vừa ra, tất nhiên là đưa tới sóng to gió lớn.

Ngắn ngủi ba ngày, chuyện này nhanh chóng lên men, gần như khiến mọi người đều biết.

Kết quả là, ba ngày sau, lôi đài tỷ thí, còn chưa tới giữa trưa, phụ cận lôi đài Thần Thông Cảnh Tân Bình cũng đã chật ních người, giá cả các phòng bao xa hoa xung quanh cũng liên tục tăng vọt, các loại phát sóng trực tiếp, tin tức đài liên lạc cũng đều có phóng viên tụ tập ở đây.

Xung quanh lôi đài, các loại biên giới cùng tiêu đề ứng viện đều kéo căng.

Trong đó có bảy phần trở lên đều là trợ giúp【Băng Long Thánh Nữ】 Vương Cẩn Na, Na Na nhân khí quá cao, nam nữ ủng hộ vô số.

Khách quan mà nói, Vương Tống Nhất tuổi quá nhỏ, bất quá mới hơn một trăm tuổi.

Cộng thêm hắn vẫn luôn say mê học tập, sau khi tốt nghiệp Tộc Học cao đẳng, liền trực tiếp vùi đầu vào phòng thí nghiệm của Vương thị nghiên cứu viện, trở thành tiến sĩ của Phỉ Phỉ công chúa, không thích gây náo động, đánh Thần Thông bảng lại không tích cực, người ủng hộ đương nhiên ít hơn một chút.

Nhưng cho dù như vậy, tư chất huyết mạch Tiên Thiên cao nhất từ trước tới nay của Vương thị cũng khiến Vương Tống một thắng vô số chú ý. Cũng có một bộ phận tương đương, cho rằng chiến lực thực tế của Vương Tống Nhất đã vượt qua Vương Cẩn Na.

Thậm chí ngay cả bàn tay chuyên nghiệp phía sau màn cũng cho rằng, phần thắng của Vương Tống Nhất còn vượt qua Vương Cẩn Na.

Loại dự phán này thể hiện tỷ lệ đặt cược của hai bên.

Lôi đài tỷ thí còn chưa bắt đầu, tiền đặt cược của song phương trên bình đài đã nhanh chóng tăng lên, bầu không khí càng ngày càng thân thiện.

Vương Tống Nhất vì tỏ vẻ tôn trọng Vương Cẩn Na, sớm lên lôi đài chờ đợi.

Không bao lâu sau, một tiếng long ngâm vang lên, một con băng hệ Chân Long Đằng Vân Chân Tiên Cảnh bay tới.

Vương Cẩn Na giẫm trên người băng long thân hình nhoáng một cái, liền xé rách không gian, chính xác truyền tống đến trên lôi đài.

Bình thường mà nói, tu sĩ Huyền Vũ muốn tới Lăng Hư cảnh mới có thể lĩnh ngộ một chút không gian pháp tắc, có thể thuấn di cự ly ngắn.

Nhưng mà, huyết mạch Lăng Hư cảnh bình thường chỉ thức tỉnh đến đệ cửu trọng Ngộ Đạo chân thân, mà Vương Cẩn Na tuy chỉ là Thần Thông cảnh, nhưng lại là tiên thiên thánh nữ, huyết mạch đã thức tỉnh đến đệ thập trọng, lĩnh ngộ không gian pháp tắc so với Lăng Hư cảnh bình thường còn đơn giản hơn.

“Chư vị thứ lỗi, mấy ngày nay ta ở bên ngoài làm nhiệm vụ gia tộc cùng làm việc, tuy rằng đang trên đường trở về, nhưng cách gia tộc một đoạn, là dựa vào truyền tống trận một đường chạy về.” Vương Cẩn Na tư thế hiên ngang thi lễ với Vương Tống Nhất một cái, lại hướng đám người vây xem xung quanh lôi đài thi lễ một cái, “Na Na cũng là sợ trễ giờ mới mời Băng Long lão tổ nhà ta tiễn ta một đoạn đường, cũng không phải là cố ý đùa nghịch uy phong.”

Vương Cẩn Na giải thích nho nhã lễ độ như vậy, tự nhiên khiến cho một trận hoan hô vang dội.

Rất nhiều người không nhịn được âm thầm nghị luận, nói Na Na tiểu thư thật không hổ là hài tử từ nhỏ Thừa Hoan ở dưới gối Thủ Triết lão tổ, chính là có lễ phép biết đại cục, so với

Nhị thế tổ đương thời Vương Dần Hiên kia thì mạnh hơn rất nhiều.

"…" Vương Dần Hiên đang xem cuộc chiến.

Hắn coi như nằm không cũng trúng đạn sao?

Mà giờ khắc này, con Băng Hệ Chân Long kia đã ở trong trận trận bạch quang hóa thành bộ dáng nhân loại lão giả, lơ lửng ở bên ngoài lôi đài.

Hắn không thèm để ý đến việc bị Na Na cưỡi, còn dùng ánh mắt hiền lành mà cưng chiều nhìn Vương Cẩn Na.

Na Na tiểu thư thế nhưng là hắn từ nhỏ đã lớn lên, tương lai là hi vọng của Băng Long nhất tộc.

Chỉ là không đến mấy chục năm, tiểu thư Na Na sắp thăng cấp Lăng Hư cảnh rồi, đến lúc đó nàng kế thừa Thánh Đồ, lại có Đạo Nguyên đan cùng các loại tài nguyên phụ trợ, tư chất huyết mạch tất nhiên sẽ tăng vọt lần nữa.

Đến lúc đó, chiến lực bản thân nàng cũng đã không kém hơn cường giả Chân Tiên cảnh, liền không cần lão Long vô dụng ở bên cạnh bảo vệ.

Về phần người khiêu chiến Vương Tống Nhất, lão Long cảm thấy hắn là đối thủ mạnh mẽ, một thời gian nữa vượt qua Na tiểu thư còn chưa biết được.

Nhưng hiện tại, hắn còn quá trẻ.

Hơn nữa, lúc trước Na Na tiểu thư trở về Băng Hỏa Đạo Tông, lấy được di chúc tổ truyền của Băng Thánh Long nhất mạch, thực lực và nội tình lại tăng vọt một mảng lớn.

Lần này, Na Na tiểu thư sợ rằng sẽ cho người thanh niên cuồng vọng kia một bài học sâu sắc.

…

Ngay khi lôi đài Thần Thông cảnh gió nổi mây phun.

Trên bầu trời, một cỗ phi liên bề ngoài khiêm tốn, nội trang lại hết sức xa hoa nhanh chóng lướt qua trong tầng mây.

Phi liễn nhân số bên trong không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều không giống bình thường.

“Vân Hạc công tử, bên kia là khu vực Tân Bình Không cảng, số lượng dân cư hàng năm nuốt vào đạt tới hơn năm ngàn vạn! Hàng hóa phun ra nuốt vào càng là khổng lồ mà kinh người.” Vương Phú Quý cười tràn đầy hòa khí, thần sắc tự nhiên giới thiệu một ít kiến trúc đặc sắc của Trường Ninh vệ, “Phía bên kia tòa nhà cao vút trong mây kia, là thủ Triết cao tầng nổi danh của Vương thị chúng ta, cũng là kiến trúc nhân công cao nhất của Trường Ninh vệ chúng ta.”

Ngồi ghế chủ tọa đối diện hắn là Vân Hạc công tử đang ngồi, phía sau còn có Thiên Trần trưởng lão đi theo Nam Minh thần điện, Trảm Thiên trưởng lão thần sắc mệt mỏi, biểu tình chán chường hộ vệ.

Đừng nhìn bề ngoài bọn họ bây giờ không có gì khác thường, nhưng trên thực tế đều có tầng tầng cấm chế trên người, căn bản thi triển không ra thực lực chân chính. Cho dù ngồi đối diện chỉ có Vương Phú Quý Chân Tiên Cảnh, bọn họ cũng không có biện pháp, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi đó, bảo làm gì.

“Không ngờ, trong một thế giới nho nhỏ lại thai nghén ra văn minh phồn hoa độc đáo như vậy.” Nghe Vương Phú Quý nói vậy, Vân Hạc công tử miễn cưỡng nở nụ cười, phụ họa tán dương, “Quốc gia đặc sắc như thế, ở Tiên Giới cũng tìm khắp nơi không được. Nơi tốt a nơi tốt a, khó trách có thể thai nghén ra phú quý công tử bực này thiên tài hiếm thấy trên đời.”

Hắn miễn cưỡng còn có thể bảo trì phong độ, chỉ là người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, lúc này hắn chỉ miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Nếu không phải thân phận người thừa kế Nam Minh thần điện làm cho hắn không thể sụp đổ cầu xin tha thứ, hắn giờ phút này sợ là sẽ không có bao nhiêu trưởng lão hộ vệ cấp Đạo Chủ.

“Vân Hạc công tử thích Trường Ninh vệ chúng ta là tốt rồi.” Vương Phú Quý giống như không cảm giác được nụ cười trên mặt Vân Hạc công tử có bao nhiêu miễn cưỡng, vẻ mặt vẫn ấm áp: “Dù sao trong một khoảng thời gian rất dài tương lai, công tử đều phải làm khách ở đây.”

Vẻ mặt Vân Hạc công tử cứng đờ, trên mặt gượng gạo nở nụ cười, nhưng nội tâm lại là một vạn người.

Khách? Là khách? Là khách gì?

Đây rõ ràng là giam lỏng!

Ta đường đường là chuẩn Thần tử Diêm Vân Hạc, là người kinh tài tuyệt diễm bậc nào, bây giờ lại bị giam lỏng ở xó xỉnh xa xôi này, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Trong khi đang nói chuyện.

Trên lôi đài Thần Thông cảnh cách đó không xa, bỗng nhiên có hai đạo khí tức kinh người bay lên.

Dù phi liễn ở trên cao, vẫn có thể cảm giác được hai cỗ uy áp mênh mông ẩn chứa trong khí thế trùng thiên kia.

"Ồ? Hình như là hai vị tu sĩ Thần Thông cảnh đang đối chiến?" Mặc dù thực lực của Vân Hạc công tử bị phong ấn, nhưng độ nhạy cảm vẫn còn, gần như chỉ trong nháy mắt đã đoán được tu vi cảnh giới của hai người.

Nếu như là tu sĩ Thần Thông cảnh bình thường đối chiến, hắn sợ là ngay cả liếc mắt nhìn nhiều một cái cũng ngại phiền.

Nhưng giờ này khắc này, cả người hắn đều bất giác ngồi thẳng, nội tâm cũng có chút kinh nghi bất định.

Hai tu sĩ Thần Thông cảnh bộc phát ra lực lượng có phải hơi quá rồi không?

Khí tức này, uy áp này, năng lượng ba động này… Hai người đối chiến, tư chất huyết mạch cao tới trình độ nào?

Cho dù là Diêm Vân Hạc hắn, năm đó khi còn là Thần Thông cảnh cũng chỉ như vậy mà thôi.

…

Chương 39: Tam Chấn Vân Hạc! Vương thị quá biến thái!

…

Đừng nói là Diêm Vân Hạc, ngay cả Vương Phú Quý cũng hơi líu lưỡi.

Những năm gần đây hắn bận rộn công việc của Thánh Cộng minh, hơn trăm năm nay lại một mực phá diệt Tiên giới xử lý chuyện Vân Hạc công tử xâm lấn, đã lâu không có chú ý đến sự trưởng thành của các tiểu bối trong gia tộc.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới, các tiểu bối trong gia tộc tỷ thí trên lôi đài Thần Thông cảnh lại đã nội quyển đến tình trạng như thế.

Nhìn một màn trên lôi đài, Vương Phú Quý hồi tưởng lại tình huống lúc mình còn trẻ, cũng là một hồi thổn thức.

Nhớ năm đó, hắn vừa ra đời chính là Tiên Thiên linh thể, lúc đó cũng coi như là tư chất trác tuyệt, nhưng so sánh với đám hài tử hiện giờ, lại thoáng cái bị so sánh xuống.

Thủy Thiên Thần Hoàng ở bên cạnh cũng ghé mắt không thôi.

Mặc dù cho dù ngồi ở chỗ này, hắn cũng có thể dễ dàng cảm giác được hết thảy trên lôi đài, nhưng vẫn là nhịn không được có chút ít hiếu kỳ: “Phú Quý, đi nhìn xem?”

“Vậy thì… Nhìn xem.”

Vương Phú Quý gật đầu, lập tức dặn phi liên kiệu phu thay đổi hành trình.

Rất nhanh.

Phi liễn hạ độ cao nhất định trong tầng mây, cuối cùng lơ lửng trên không trung lôi đài Thần Thông cảnh.

Đám người Vương Phú Quý “nhìn” trận chiến này ở khoảng cách gần.

Chỉ trong chốc lát, Băng Long thánh nữ vương Cẩn Na và Tiên Thiên đạo tử Vương Tống Nhất từ trước đến nay khiêm

tốn đã thi triển thủ đoạn chiến đấu trên lôi đài.

Nhìn từ chiến cuộc, hai người tựa hồ có chút cân sức ngang tài.

Nhưng bọn hắn bộc phát ra tầng cấp năng lượng, cũng đã vượt xa thần thông cảnh, thậm chí, vượt qua rất nhiều Lăng Hư cảnh tầm thường!

Cũng may Vương thị đã sớm dự liệu được lôi đài sẽ càng ngày càng cuốn, lúc xây dựng lôi đài Thần Thông cảnh, vận dụng đều là tài liệu đẳng cấp cao từ di tích cổ đại cạy về, nhiều nhất có thể thừa nhận tu sĩ Chân Tiên cảnh luận bàn chiến đấu.

Trận pháp phòng hộ trên lôi đài cũng do Thiên Trận Thánh Tôn tự tay bố trí, cũng có thể chịu được năng lượng của tu sĩ Chân Tiên cảnh oanh kích.

Bởi vậy Vương Cẩn Na và Vương Tống Nhất tuy rằng đánh nhau kịch liệt, nhưng vẫn không thể tạo ra tính phá hoại đối với lôi đài và trận pháp phòng hộ.

Đương nhiên, Chân Tiên cảnh ở đây chỉ cường giả Chân Tiên cảnh bình thường, nếu đổi lại là Vương Thủ Triết bây giờ, có thể dễ dàng đánh bại toàn bộ võ đài và hộ thuẫn.

“Vương Tống Nhất!”

Thấy nhất thời không bắt được đối thủ, vẻ mặt của Vương Cẩn Na dần dần trở nên ngưng trọng: “Sự cường đại của muội vượt qua dự tính của ta, đợi một thời gian nữa sợ rằng ta thật sự không phải là đối thủ của muội. Nhưng hiện tại… muội vẫn còn non lắm!”

Vừa mới nói xong.

Một luồng hàn ý cực hạn uy nghiêm bỗng nhiên dâng lên từ trên người Vương Cẩn Na, chỉ trong chớp mắt đã quét qua toàn bộ lôi đài.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh… từng mảnh long lân giống như bông tuyết từ tai nàng lan tràn ra sau cổ, trong chớp mắt đã bao trùm nửa khuôn mặt phía dưới của nàng.

Cùng lúc đó.

Hai cái sừng rồng băng tinh cũng xuất hiện trước trán nàng ta, sau lưng nàng ta là long vĩ hoa lệ phủ đầy vảy băng tinh uốn lượn.

Gần như chỉ trong tích tắc, hình tượng của Vương Cẩn Na đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, từ một nhân loại biến thành nửa người nửa rồng.

Bộ dáng kia, quả nhiên cực kỳ giống mẫu thân Băng Long Thánh Nữ, lại so với nàng càng thêm có uy nghi, chính là sừng rồng, vảy rồng, đều càng thêm hoa lệ, càng thêm long lanh hơn một chút.

Long uy bàng bạc quét qua.

Trong long uy xen lẫn "một tia" càng thêm thâm thúy xa xưa, càng thêm man hoang, thần long uy áp viễn cổ càng cổ xưa hơn.

Cho dù cách nhau thời gian dài đằng đẵng, trong một tia khí tức Thần Long viễn cổ này ẩn chứa sức mạnh to lớn hồng hoang, vẫn làm cho người ta không khỏi cảm giác được tâm thần chấn động, nhịn không được muốn quỳ bái.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của đám quần chúng vây xem dưới lôi đài đều thay đổi.

Bên ngoài lôi đài, Băng Long lão giả nhìn chằm chằm chiến cuộc, thấy thế cũng lộ ra nụ cười vui mừng của dì.

Na Na tiểu thư lần này quay về Băng Long Thánh Địa của Băng Hỏa Đạo Tông, nhận được sự tán thành của tổ tiên trong Tổ Long mộ, dung hợp chí bảo trấn tộc của Băng Long nhất mạch 【Băng Long Đạo Châu】.

Dựa vào Long châu này, nàng chẳng những huyết mạch tăng lên một mảng lớn, mà dưới sự gia trì của Băng Long Đạo Châu, còn kích hoạt càng nhiều huyết mạch Thần Long viễn cổ. Hiện giờ, chiến lực của nàng còn lâu mới có thể so sánh được!

Tiểu tử Vương Tống này, xem như đá phải tấm sắt.

Cùng lúc đó, trong đám người xem cuộc chiến, hai cha con Doanh Ngọc An cũng nhìn nhau.

Nhất là nữ nhi Doanh Mộng Hà, đôi mắt xinh đẹp càng trợn tròn, lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Nàng chính là Lạc Hà lão tổ của Doanh thị chuyển thế. Mặc dù sau khi đi qua một lần trong Luân Hồi Trường Hà, kiếp trước kiếp này có tính liên quan cực ít, nhưng cũng không ngăn cản nàng có tự tin cường đại, dù sao, với tư cách Lạc Hà lão tổ chuyển thế, nàng vừa sinh ra đã có tư chất Tiên Thiên Thánh Nữ.

Hơn nữa Doanh thị hiện tại cũng không tầm thường, một mực nghĩ biện pháp giúp nàng tăng lên huyết mạch.

Ít nhất, nàng cho rằng mình có tư cách phân cao thấp với Vương Cẩn Na thanh danh hiển hách.

Nhưng không ngờ sức chiến đấu mà Vương Cẩn Na bộc phát ngay từ đầu đã khiến nàng nhìn thấy mà giật mình, cảm thấy ứng đối sẽ vô cùng khó khăn.

Hiện nay, Vương Cẩn Na không hề che giấu thực lực nữa, khí tức bộc phát ra càng làm cho Doanh Mộng Hà có một loại cảm giác vô lực.

“Nhìn khí tức này… Nữ hài có huyết thống Viễn Cổ Băng Long, tư chất huyết mạch không ngờ đạt đến Tiên Thiên Thánh Nữ Giáp đẳng? Nàng ta mới Thần Thông cảnh, vậy mà đã có tư chất như thế?” Khách đến từ Tiên Giới là Vân Hạc công tử sau khi phát giác được khí tức huyết mạch của Vương Cẩn Na, vẻ mặt cũng kinh ngạc không thôi, “Cái này… cái Thánh Vực nho nhỏ này, thế mà cũng có thể xuất ra thần tài cấp bậc này?”

“A, huyết mạch như vậy ở Tiên giới không phải rất phổ biến sao?” Vương Phú Quý thuận miệng thăm dò một câu.

“Sao có thể là bình thường được!?” Vân Hạc công tử bật thốt lên.

Sau khi nói xong, hắn mới cảm giác được không đúng, hơi do dự vẫn là giải thích: “Mặc dù là ở Tiên giới chúng ta, Tiên Thiên thánh tử thánh nữ đều được xưng tụng là thiên tài. Bất quá, Tiên Thiên thức tỉnh huyết mạch giả cấp bậc như thế, rất nhiều đan dược, thiên tài địa bảo tăng lên huyết mạch, thậm chí là hiệu dụng kế thừa tiên kinh đều rất thấp.”

“Bởi vậy, ở Thần Thông cảnh có thể đạt tới đánh giá tiên thiên thánh tử thánh nữ Giáp đẳng hay không, vô cùng quan trọng. Dựa vào cá nhân ta mà nói, tư chất huyết mạch của ta ở Thần Thông cảnh là trên đẳng cấp tiên thiên thánh tử giáp.”

Vân Hạc công tử tự biết đã rơi vào trong tay đám “Dân bản xứ”, trong khoảng thời gian ngắn muốn thoát thân đã gần như không có khả năng.

Ở trên địa bàn của người ta, cùng đối chọi gay gắt, còn không bằng chủ động tiết lộ một ít tình báo mà mọi người Tiên giới đều biết, đổi lấy chút độ hảo cảm, ngày tháng như vậy cũng có thể khá hơn vài phần.

“Ta dựa vào trình độ huyết mạch này, bái vào môn hạ Đế Tôn. Có tư chất như vậy, sau khi tấn thăng Lăng Hư cảnh, có thể dựa vào 【Đạo Nguyên Đan 】, Thánh Đồ, trùng kích huyết mạch cấp bậc Tiên Thiên Đạo Tử!”

“Tiếp sau đó, đến Chân Tiên cảnh, ta lại dựa vào kế thừa một bộ 【 Hỗn Nguyên Đạo Thư 】, cùng với vận khí tốt lấy được ban thưởng căn nguyên thần điện, tăng tư chất huyết mạch lên Đạo Tử Ất đẳng!”

“Chờ ta tu tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, lại được Đế Tôn ban thưởng một viên 【 Tạo Hóa Thần Đan 】 13 phẩm, làm cho huyết mạch của ta đạt đến đẳng cấp Đạo Tử Ất, khoảng cách Giáp đẳng bất quá cũng chỉ là nửa trù cách. Như vậy, ta liền có tư cách danh liệt chuẩn Thần Tử của Nam Minh Thần Điện, trở thành Thần Điện Thiếu Chủ. Chỉ cần có cơ hội kế thừa truyền thừa Đế Tôn, liền có thể bước vào hàng ngũ Thần Tử chân chính!”

“Một trong Chuẩn Thần Tử?” Vương Phú Quý khẽ nhíu mày hỏi: “Nam Minh Thần Điện các ngươi có mấy Chuẩn Thần Tử?”

“Trước mắt chỉ có hai…”

Như loại tin tức này, đi Tiên Giới hỏi thăm một chút là có thể biết, Vân Hạc công tử tự nhiên sẽ không giấu diếm chuyện này.

Hắn nói thẳng: “Ta còn có một đối thủ cạnh tranh. Nhưng mà huyết mạch của hắn bất quá là miễn cưỡng đạt tới Đạo Tử Ất

đẳng, so với ta kém hơn nửa bậc.”

“Thật không hổ là Tiên giới.” Vương Phú Quý vẻ mặt cảm khái, “Nội tình thật hùng hậu, chỉ một cái Nam Minh thần điện đã có hai vị chuẩn thần tử đương thời…”

Vân Hạc công tử bị lời nói của hắn làm cho bó tay rồi.

Cái gì gọi là tiên giới nội tình hùng hậu? Nam Minh thần điện vốn là thần điện có thực lực mạnh mẽ, sở hữu hai chuẩn thần tử đương đại rất thái quá sao?

Ngược lại Thánh Vực nho nhỏ các ngươi đặt ở Tiên Giới lớn như vậy chỉ có thể coi là một tiểu địa phương xó xỉnh, trước sau hắn cũng đã gặp qua hai người có được tiềm lực chuẩn Thần Tử.

Hai người này, một người là nữ tử lúc trước chặn đường hắn, mặc tinh giáp thần bí. Một người khác chính là cô nương mang huyết mạch Băng Long trước mắt.

Chẳng qua tiềm lực là tiềm lực, muốn thành tựu chuẩn Thần Tử còn cần đại lượng tài nguyên xây đắp, đầu tiên Đạo Nguyên Đan, Tạo Hóa Thần Đan, Thánh Đồ, Đạo Thư, những thứ này đều là không thể thiếu.

Khu thánh vực này, muốn thành tựu chuẩn thần tử chân chính, so với tiên giới khó khăn hơn rất nhiều.

Tiên giới rộng lớn như vậy, mặc dù thần dược Thập Tam Phẩm khó tìm nhưng nội tình của các đại thần điện hùng hậu, cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng chen ra một chút.

Nhưng Thánh vực này, sợ là có thập phẩm Thần Mạch hay không cũng là vấn đề.

Đương nhiên những lời này, Vân Hạc công tử liền nghẹn không nói, miễn cho đám dân bản xứ ngang ngược này quay đầu lại bắt hắn đi đổi thần đan, vậy hắn có thể mất mặt lắm rồi.

Bên này đang nói chuyện.

Chiến đấu trên lôi đài cũng đang tiến hành hừng hực khí thế.

Dựa vào thần long huyết mạch trong cơ thể, Vương Cẩn Na hóa thành Băng Long Nữ, tư thế hiên ngang, lại cường hoành bá đạo, cầm trong tay một cây băng hệ long thương, đánh cho

lôi đài và trận pháp hộ thuẫn đều rung động ầm ầm, thừa nhận áp lực cực lớn.

Trái lại Vương Tống Nhất, lại phảng phất rơi vào hạ phong, chỉ có thể dựa vào thân pháp xuất sắc tránh né, tránh không được chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, lộ ra có chút chật vật.

“Na Na là người mạnh nhất! Nana là đệ nhất!”

Dưới lôi đài, tiếng hô như biển gầm, cờ quạt ứng với cờ quạt bị lay động ào ào, quay cuồng như sóng biển.

“Này này, Vương Tống Nhất ngươi có thắng được không?” Vương Dần Hiên dựa vào thân phận đích trưởng mạch của Vương thị, chen đến trước lôi đài, rống lên: “Ta đã đem tính mạng của mình dùng để ép ngươi thắng, nếu ngươi dám thua, ta là chuyện gì cũng làm được.”

Vương Tống vừa nghe đến mức trán nổ tung.

Cẩu vật Vương Dần Hiên kia cũng không phải là cái gì dễ chọc đấy, bình thường thu liễm một chút chính là cái tên nhị thế tổ khốn nạn này. Thật muốn thua sạch thân gia, kích thích đến hắn, chuyện thái quá đến mấy hắn cũng có thể làm ra được.

Ví dụ như đem hắn đổ thuốc, trói lại đưa đến trên giường của “Hợp Hoan Thánh Nữ”, hắn tuyệt đối làm được.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Tống Nhất chỉ có thể cố gắng giữ vững tinh thần, cứng rắn chặn một kích của Vương Cẩn Na, sau đó nghiêm nghị nói: “Tổ cô của Cẩn Na, Tống Nhất đắc tội.”

Vừa nói xong, khí chất trên người hắn đột nhiên biến đổi, một cỗ khí tức mênh mông như tinh không bỗng nhiên từ trên người hắn bộc phát ra.

Trong nháy mắt, cỗ uy áp kia bao phủ toàn bộ lôi đài Long tộc liền bị phá tan một lỗ hổng.

Uy thế trên người Vương Tống Nhất cũng không ngừng tăng lên trong quá trình này, trở nên càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh…

Uy thế kinh khủng lấy Vương Tống Nhất làm hạch tâm tràn ngập ra, mạnh mẽ áp chế long uy hỗn loạn trên người Vương

Cẩn Na.

Cùng lúc đó.

Một mảnh tinh hải hoa lệ như hư ảnh xuất hiện phía sau hắn, hóa thành uy thế bàng bạc mênh mông dung nhập thân thể của hắn.

Vương Tống một chu thân phun trào Huyền khí cũng trong nháy mắt này tăng vọt uy thế.

Hắn cũng không né tránh nữa, mà trở tay móc ra một thanh trường kiếm, từng chiêu từng thức cứng rắn chọi cứng với Vương Cẩn Na!

"Rầm rầm rầm!"

Từng đợt sóng năng lượng lan tràn khắp lôi đài, những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất.

Dưới năng lượng trùng kích mạnh mẽ, lôi đài vậy mà mơ hồ xuất hiện một ít rạn nứt, trận pháp hộ thuẫn bao phủ toàn bộ lôi đài cũng không ngừng chấn động lên, có từng trận gợn sóng tản ra, hiện ra một bộ dạng đang chịu áp lực cực lớn.

Mà Vương Cẩn Na cũng không còn phong thái vô địch nữa, đúng là bị đánh cho liên tục bại lui, có chút không chịu nổi sự tấn công của Vương Tống Nhất!

Điều này khiến nội tâm nàng vô cùng chấn động.

Luận huyết mạch, nàng đã đạt đến Tiên Thiên Thánh Nữ Giáp đẳng. Luận tu vi, nàng đã đạt đến Thần Thông cảnh tầng tám, so với Vương Tống một chân cao hơn hai tầng.

Hơn nữa nàng còn có Băng Long đạo châu gia trì chiến đấu, theo lý thuyết dù cho không thua kém Tiên Thiên Đạo Tử bao nhiêu.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới chính là, Vương Tống Nhất này rõ ràng còn ẩn giấu thực lực, dưới sự bộc phát, đúng là ngay cả nàng cũng chống đỡ không nổi!

Biến cố như vậy cũng khiến cho dưới lôi đài trở nên yên tĩnh.

Rất nhiều người ủng hộ Vương Cẩn Na đều bị khiếp sợ, lộ ra vẻ không dám tin.

Na Na tiểu thư, lại bị áp chế?

“Cái này…”

Hơi thở của Vân Hạc công tử đều ngưng kết, cả người không tự chủ được từ trên ghế đứng lên, con mắt trợn tròn, kinh hãi biến sắc.

“Đây là Tiên Thiên Đạo Tử Thần Thông cảnh!!! Sao có thể!?”

Hơn nữa căn cứ kinh nghiệm cảm nhận của hắn, người này chỉ sợ còn không phải là đám Tiên Thiên Đạo Tử Đinh! Dù sao tu vi của hắn kém Vương Cẩn Na hai ba tầng, nhưng ngược lại có thể lấy lực phá xảo, lực áp đối phương.

Như vậy, chỉ có huyết mạch vượt qua đối phương một đoạn lớn mới có thể giải thích được.

Vương Phú Quý nhìn sắc mặt kinh ngạc của Vân Hạc công tử, không khỏi cười hỏi: “Công tử kinh ngạc như thế, chẳng lẽ Tiên Giới không có Tiên Thiên Đạo Tử Thần Thông cảnh sao?”

Trong lòng Vân Hạc công tử điên cuồng.

Tiên Thiên Đạo Tử Thần Thông cảnh há dễ bỏ ra như vậy?

Vương Phú Quý này xảy ra chuyện gì vậy? Giọng điệu bình tĩnh, giọng điệu nghi hoặc này, ngược lại có vẻ như hắn rất không có kiến thức.

Nhưng mà, Vương Phú Quý cuối cùng vẫn là chủ chưởng sinh tử của hắn, trong lòng hắn mặc dù có bất mãn nhiều hơn nhưng cũng không dám biểu lộ ra, chỉ có thể cố kiềm chế sóng lớn trong lòng, biểu hiện ra bộ dáng rất bình thản, rất trấn định giải thích: “Cũng không phải là không có, mà là toàn bộ Tiên giới cũng cực kỳ hiếm có mới có thể sinh ra một Tiên Thiên Đạo Tử.”

“Phú Quý công tử, công tử suy nghĩ kỹ một chút đi, cho dù là đại lão cấp bậc Tiên Đế chuyển thế, sau khi cọ rửa một đoạn thời gian trong Luân Hồi Trường Hà sẽ được thả ra đầu thai chuyển thế, tư chất bẩm sinh hơn phân nửa cũng chỉ là Tiên Thiên Thánh Tử Ất đẳng và Tiên Thiên Thánh Tử Giáp.” Vân Hạc công tử thở dài một tiếng, “Trừ phi là Tiên Đế đại năng nào đó vừa vẫn lạc, ở trong Luân Hồi Trường Hà nhanh chóng

dạo một vòng liền đi ra, mới có khả năng sau khi chuyển thế đầu thai có được tư chất cấp bậc Tiên Thiên Đạo Tử."

"Nhưng Luân Hồi Trường Hà sao có thể có sơ hở rõ ràng như vậy?"

"Từ xưa đến nay, tự nhiên sinh ra Tiên Thiên Đạo Tử cực kỳ hiếm thấy. Mà một khi có Tiên Thiên Đạo Tử Đan Thánh, chỉ cần thuận lợi trưởng thành, tương lai trở thành Tiên Đế, cũng sẽ là tồn tại lực áp Tiên Đế cùng đời."

Vân Hạc công tử lúc nói những lời này ngữ khí thổn thức, trong đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên một vòng tàn khốc, khi thì lại xẹt qua vài phần ngưng trọng, hiển nhiên, lúc này hắn là nhớ tới người nào.

Trong lòng Vương Phú Quý hiểu rõ.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, trong thế hệ trẻ tuổi Tiên Giới, hơn phân nửa có một vị nhân vật vật vật lực áp chế nhân vật xuất thân Tiên Thiên Đạo Tử.

Bất quá đối với điểm này, Vương Phú Quý không truy vấn đến cùng.

Mà ngay lúc bọn họ nói chuyện.

Trên lôi đài.

Theo Vương Tống Nhất không ẩn giấu thực lực nữa, bộc phát ra toàn bộ sức chiến đấu, thế cục cũng triệt để sáng tỏ.

Không ra non nửa khắc đồng hồ, Vương Cẩn Na cũng không ngăn cản được bại trận.

Mà theo thắng bại trên lôi đài kết thúc, trên bia đá Thần Thông bảng, tên của Vương Cẩn Na cũng từ vị trí đầu bảng rơi xuống, vị trí ban đầu đổi thành cái tên Vương Tống Nhất!

Trong lúc nhất thời, dưới lôi đài tiếng vỗ tay sấm dậy, tiếng hoan hô rung trời, đều vì ủng hộ người đứng đầu mới ra đời.

Còn những kẻ đặt cược cho Vương Cẩn Na thắng thì như cha mẹ chết, hối hận không thôi.

"Tống Nhất, chúc mừng ngươi thắng." Vương Cẩn Na đầy người chật vật lau máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía Vương Tống Nhất vô cùng nghiêm túc, trong mắt tràn

ngập chiến ý bừng bừng. “Nhưng ngươi tuyệt đối đừng buông lỏng tu hành của mình. Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ lại tìm ngươi khiêu chiến, đến lúc đó đừng nói ta thắng mà không võ.”

“Cẩn tuân lời dạy bảo của tổ cô nãi nãi Na.” Vương Tống Nhất vội vàng khiêm tốn hành lễ, “Ta nhất định sẽ cố gắng thật tốt.”

Đối với vị tổ cô thím Na tính cách ngay thẳng phóng khoáng, lại có ân tình với nhà mình, Vương Tống Nhất cũng kính nể từ tận đáy lòng.

Nếu không phải tiểu tử thối Vương Dần Hiên kia đẩy mạnh một cái, hắn kỳ thật cũng không muốn đánh một trận.

Vương Cẩn Na hiển nhiên cũng nhớ tới Vương Dần Hiên, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Vương Dần Hiên đang đứng trên lôi đài, sợ tới mức rụt cổ lại.

Trong nháy mắt sau, Vương Cẩn Na đã biến mất trên lôi đài.

“Ha ha! Ta nói tiểu tử ngươi làm được mà.” Vương Dần Hiên thở dài một hơi, trực tiếp nhảy lên lôi đài, vỗ bả vai Vương Tống chúc mừng.

” Dần Hiên, ngươi cố gắng cố gắng tu hành bí pháp tinh thần. Càng sớm mở khóa toàn bộ huyết mạch của mình, ngươi lại càng chiếm ưu thế.” Vương Tống theo thói quen lải nhải Vương Dần Hiên: “Còn có nhiệm vụ hệ thống bên kia, ngươi cũng phải tranh thủ cày…”

“Được rồi, tự ta biết rồi. Về sau cha ta thành Tiên Đế, huynh đệ ta thành Tiên Đế, ta làm sao còn phải liều mạng như vậy?” Vương Dần Hiên cười hì hì, nháy mắt thấp giọng truyền âm cho Vương Tống Nhất: “Vừa rồi Hợp Hoan thánh nữ và goá vợ Thánh Tôn tỷ tỷ đều gửi tin tức cho ta, tựa hồ càng muốn ngươi yêu đương, giá này…”

“Cút!”

Vương Tống Nhất tốt nhất không bị hắn làm cho tức chết.

Bầu không khí năng lượng đang tích cực hướng về phía trước, toàn bộ đều bị hắn phá hủy.

“Cũng đúng, Vương Tống Nhất bây giờ ngươi có thể coi là đầu cơ kiếm lợi, cũng không thể bán rẻ như vậy.” Vương Dần Hiên tỏ vẻ lơ đễnh, “Vậy chúng ta chờ một chút, chờ sau khi chúng ta đi Tiên Giới xông xáo, nói không chừng có thể tìm được tỷ tỷ giàu có hơn. Cái gì mà thần nữ tỷ tỷ… Đạo chủ tỷ tỷ ở góa phụ…”

“…” Vương Tống một lòng rất mệt mỏi, thật không muốn nói chuyện với con chó không biết xấu hổ này.

…

Một lát sau.

Chủ trạch Vương thị.

Thủ Triết tiểu viện.

Vẫn là đình nghỉ mát kia.

Đúng vào giờ ngọ, ánh nắng trên đỉnh đầu sáng lạ thường. Ánh mặt trời xuyên qua những dây nho uốn lượn, rải xuống lương đình từng mảng ánh sáng pha tạp.

Trong đình nghỉ mát, Vương Thủ Triết đang ngồi trên chiếc ghế nằm mình thích nhất, trong tay còn cầm dưa hấu còn chưa uống hết nửa chén.

Vương Cẩn Na vừa mới thể hiện sự cứng cỏi cứng cỏi trước mặt người ngoài, lúc này đang ôm đùi Vương Thủ Triết, nửa quỳ nửa ngồi, khóc đến mức lê hoa đái vũ, ta thấy mà yêu thương: “Lão tổ gia, Tống nhất tiểu tử kia quá ức hiếp người… Ô ô ô, rõ ràng lợi hại như vậy, nhưng lại phải khiêm tốn, ô ô~~ nó đang giả heo ăn hổ, khiến mặt của ta đều sáng hết, người ta thật ủy khuất, tâm quá mệt mỏi.”

“Na Na, không khóc không khóc.” Vương Thủ Triết ngồi thẳng người, vẻ mặt cưng chiều xoa đầu nàng, “Cuộc đời của người này, kiểu gì cũng sẽ gặp một ít ngăn trở, như thế mới có thể trưởng thành tốt hơn.”

“Ô ô, không phải người ta sợ thua, người ta tức giận vì hắn giả vờ giả vịt.” Vương Cẩn Na ủy khuất đến chết, nước mắt không thể khống chế mà ào ào chảy ra ngoài.

Dù sao ở trước mặt lão tổ gia gia, nàng chỉ là một hài tử chưa lớn, cũng không có hình tượng tốt gì đáng nói.

“Được được được, lão tổ gia gia bắt Tống Nhất về đây, để ngươi đánh cho hả giận.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt, lập tức vén tay áo lên, tỏ vẻ bất bình, “Tống Nhất tiểu tử kia còn phản trời, dám khi dễ Na Na ta.”

“Lão tổ gia gia ngàn vạn lần đừng a! Nana như vậy càng mất mặt.” Vương Cẩn Na vội vàng ngăn cản, sau đó lau nước mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Lão tổ gia gia, ý của ta là, người còn có thần đan diệu dược gì không, để cho ta ăn một viên tư chất là có thể đến Tiên Thiên đạo nữ sao?”

“Có.” Vương Thủ Triết dứt khoát gật đầu.

“Cái gì?” Đôi mắt của Vương Cẩn Na trợn tròn, kinh ngạc đến nước mắt cũng ngừng lại: “Cái này cái này, thật sự có thần đan diệu dược như vậy sao? Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Tống Nhất hiện tại sở dĩ mạnh như vậy, là ta thay hắn hộ pháp, sớm phục dụng Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan.” Vương Thủ Triết cười nói: “Huyết mạch Tiên Thiên của hắn cao, rất nhiều đan dược đều có thể dùng trước, một đường tích lũy xuống, tư chất huyết mạch hiện giờ của hắn đã đạt đến Tiên Thiên Đạo Tử Ất đẳng! Ngươi đương nhiên không phải đối thủ của hắn.”

“Vậy, lão tổ gia gia ta có thể ăn Đạo Nguyên Đan không?” Vương Cẩn Na vẻ mặt mong đợi.

“Ngươi mới Thần Thông cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch cũng chỉ đến đệ thập trọng, phục dụng Đạo Nguyên đan là nguy hiểm quá lớn.” Vương Thủ Triết lắc đầu: “Cho dù là ta cũng không dám nói có thể bảo vệ ngươi.”

Loại đan dược tăng tư chất Đạo Nguyên đan này thì có khả năng phục dụng ngưỡng cửa, vừa nhìn huyết mạch thức tỉnh tầng thứ, vừa nhìn tu vi, nếu không chú trọng đến tầng thức tỉnh cưỡng ép phục dụng, nhẹ thì bị huyết mạch cắn trả, tư chất thụt lùi, nặng thì có khả năng có nguy hiểm đến tính mạng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Vương Cẩn Na vẻ mặt thất vọng: “Chờ sau khi ta đến Lăng Hư cảnh lại phục dụng Đạo Nguyên đan, hiệu quả sẽ không nghịch thiên như vậy.”

“Không vội không vội, tu vi của lão tổ gia gia ngươi bây giờ đã đạt tới Chân Tiên cảnh tầng chín, nhiều nhất mười năm, ta có thể tấn thăng Đại La cảnh.” Vương Thủ Triết cười nói: “Đến lúc đó, huyết mạch của ta có thể tiến thêm một bước, đạt tới Hỗn Nguyên đạo khu tầng mười lăm. Như vậy, bảo vệ ngươi dùng Đạo Nguyên đan thì vấn đề không lớn. Sau khi ngươi tu luyện đến Thần Thông cảnh đỉnh phong thì cứ kẹt một thẻ tu vi, chớ tiến vào Lăng Hư cảnh sớm.”

“Thật tốt quá, lão tổ gia gia thật sự quá lợi hại.” Vương Cẩn Na trong nháy mắt trở nên vô cùng hưng phấn: “Đến lúc đó con cũng là đạo nữ Thần Thông cảnh, không sợ Vương Tống Nhất nữa.”

Vương Thủ Triết thấy Vương Cẩn Na vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy an ủi.

Tuy nhiên, hắn cũng không nói cho Na Na biết, kế hoạch của hắn là sau khi bản thân trở thành Đại La Thánh Tôn, sẽ thử để cho Tống Nhất sớm sử dụng dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm mạnh hơn, xem có thể xông ra trước một 【Thần tử Thần Thông cảnh】 hay không.

Đến lúc đó, cho dù xung kích thành công hay không thành công, Na Na vẫn là thua.

Mà thôi, trước tiên để cho nàng cao hứng mấy chục năm lại nói.

Đang nói.

Bỗng nhiên có gia tướng tiến vào bẩm báo: “Gia chủ, thiếu chủ phú quý mang theo Vân Hạc công tử đến đây bái kiến.”

Vương Thủ Triết nghiêm mặt cười nói: “Mời vào.”

Nói xong, hắn vỗ vỗ Vương Cẩn Na. Vương Cẩn Na liền vui vẻ rời khỏi lương đình, trở về phòng.

Từ nhỏ lớn lên bên cạnh lão tổ gia gia, nàng vừa nhìn sắc mặt lão tổ gia gia liền biết, kế tiếp nhất định là có chính sự. Loại đại sự này, không phải nàng hiện tại có thể xen vào.

Không bao lâu sau, Vương Phú Quý và Thủy Thiên Thần Hoàng và mấy vị Đạo Chủ đã dẫn ba vị khách đến Tiên Giới tiến vào tiểu viện của Vương Thủ Triết.

“Khách quý ghé thăm.” Vương Thủ Triết phong độ nhẹ nhàng đứng dậy, mỉm cười thi lễ với ba vị “khách nhân”: “Thật sự làm cho tiểu viện này trống rỗng.”

Nghe nói như thế, Vân Hạc công tử vừa bước vào sân ngước mắt lên, ánh mắt liền nhìn về phía Vương Thủ Triết trong lương đình.

Một bộ bạch y, đứng hiên ngang, phong thần tuấn lãng, quả nhiên là nhân vật giống như thần tiên.

Nhưng mà điều khiến hắn để ý nhất lại không phải là khí chất tướng mạo của Vương Thủ Triết, mà là khí tức sâu không lường được kia của hắn, ẩn ẩn lộ ra một cỗ khí tức thần uy khiến tim hắn đập nhanh.

Khí tức thần uy tương tự, ngoại trừ gặp mặt Đế Tôn ra, hắn liền chỉ có ở trên người kia cảm thụ qua.

Chỉ một thoáng.

Vân Hạc công tử tâm thần chấn động.

Này, đây không phải là thần tử đấy chứ?

Cái này điều này không có khả năng! Nếu quả thật là như thế, vậy thế giới này cũng quá biến thái rồi!!

…

Chương 40: Thiếu chủ! Chúng ta đều tự nguyện!

…

Vương Phú Quý thấy Vân Hạc có chút thất thố, lúc này ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở.

Vân Hạc công tử lúc này mới chợt hoàn hồn, vội vàng khiêm tốn đáp lễ: “Nam Minh thần điện Diêm Vân Hạc, bái kiến Thủ Triết lão tổ.”

Hiện tại cũng không phải là lúc nghĩ những thứ này, hay là trước đè xuống nghi ngờ trong lòng, qua cửa này rồi nói sau.

Mà hai vị trưởng lão Thiên Trần, Trảm Thiên ở phía sau hắn cũng đều vội vàng hành lễ: “Bái kiến Thủ Triết lão tổ.”

Trong lòng hai vị trưởng lão giờ phút này hoài nghi nổi lên, trong lòng đều là hoang mang.

Thủ Triết lão tổ của Vương thị này, nhìn khí tức hình như còn chưa tới Đại La Kim Tiên, sao lại trẻ tuổi như vậy?

“Hai vị trưởng lão vô luận tuổi tác hay là tu vi đều vượt xa Thủ Triết lương, Thủ Triết không thể đảm đương được một tiếng ‘Lão tổ’ này của hai vị.” Vương Thủ Triết cười khiêm tốn, nhất cử nhất động đều là phong độ: “Nếu không chê, hai vị tiền bối gọi ta một tiếng Thủ Triết là được.”

Tiền bối cùng trưởng bối gọi tên, tất nhiên là biểu thị thân thiết đối với tiểu bối.

Có điều, lúc này hai vị trưởng lão Thiên Trần và Trảm Thiên lại hoàn toàn không dám khinh thường, chắp tay lần nữa, bày ra tư thái cực thấp: “Bái kiến Thủ Triết công tử.”

Ở Tiên giới, công tử trẻ tuổi tư chất trác tuyệt như vậy đều là do các thế lực lớn tỉ mỉ bồi dưỡng ra, hoặc là người chuẩn tiếp ban của thế lực, hoặc là giai tầng trung tâm trong tương lai, tại thời điểm còn chưa rõ ràng lắm nội tình của đối phương, xưng một tiếng “Công tử” cũng không sai.

Một phen khách sáo ngươi tới ta đi từ hai bên, quả nhiên là "Khách chủ tận hoan", "Vui hòa dung".

Sau khi khách sáo qua đi, Vương Thủ Triết liền khách khí mời chư vị ngồi xuống.

Rất nhanh, một đám người liền vây quanh bàn đá trong lương đình ngồi một vòng.

Là người nhỏ tuổi nhất, bối phận nhỏ nhất ở đây, Vương Phú Quý tự mình pha trà châm nước cho tất cả mọi người, dâng lên linh quả tiên qua do bí cảnh gia tộc tự sinh, lúc này mới ngồi xuống, tất nhiên là lễ phép chu đáo.

"Thủy Thiên bệ hạ." Vương Thủ Triết nâng chén trà lên nghiêm mặt nói: "Lần này bệ hạ ra mặt tiêu diệt biến thú, loại trừ một tai họa ngầm lớn phá diệt khu vực, trước tiên để Thủ Triết uống trà thay rượu, cảm tạ sự vất vả của bệ hạ."

Tai biến thú vừa chết, Đạo chủ có thể tự do ra vào Phá Diệt chi vực.

Mà có cường giả cấp bậc Đạo Chủ gia nhập, tốc độ khai phát của Phá Diệt chi vực tất nhiên sẽ nghênh đón một bước tiến bộ vượt qua. Đến lúc đó, chỉ cần đả thông tuyến đường trước, toàn bộ Phá Diệt chi vực sẽ nghênh đón một làn sóng lớn khai phá kiến thiết.

Cứ như vậy, sợ là không cần đến mấy ngàn năm, mảnh đất hoang vu hoang vu đã bị bỏ hoang hơn trăm vạn năm này sẽ một lần nữa trở thành một nơi phồn hoa.

"Ha ha!" Thủy Thiên Thần Hoàng nói đến chuyện này không nhịn được cười, nhìn Vân Hạc công tử ở bên cạnh cười nói: "Ta chẳng qua là nhặt được tiện nghi, nhưng không thể làm được công đầu. Muốn nói đến vất vả, ngược lại là toàn bộ dựa vào Vân Hạc công tử bày mưu nghĩ kế, chỉ huy ở giữa, còn có thân làm gương cho binh lính."

Vân Hạc công tử cứng đờ, nhưng lại không phun ra nổi một ngụm trà nào.

Nếu không phải đánh không lại lão già Thủy Thiên Thần Hoàng kia, hắn thật muốn một đại hội vung lên mặt hắn.

Nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Vân Hạc công tử cố gắng cười nói: “Cái này… Việc này nói ra, đích xác có vài phần hiểu lầm. Là sau khi ta ngộ nhập quý bảo địa, trong tình thế cấp bách muốn nhanh chóng trở về Tiên giới, bởi vậy mạnh mẽ càn quấy, Thủ Triết công tử chớ trách.”

“Chưa nói tới càn rỡ.” Vương Thủ Triết cười tự mình rót cho hắn một chén trà: “Nếu không phải Vân Hạc công tử ra sức, chúng ta há có thể thuận lợi diệt trừ tai biến thú mà không tổn hao gì như vậy?”

Không tổn hao gì?

Vân Hạc công tử cổ họng nghẹn một cái, cảm giác trái tim đều đang nhỏ máu.

Vì diệt trừ con tai biến thú kia, tài phú của hắn cùng hai vị trưởng lão bị móc sạch sành sanh, hơn nữa hắn tân tân khổ khổ khổ tích góp đủ loại át chủ bài bảo mệnh, ngay cả Đế Tôn Kim Ấn trân quý nhất cũng đánh ra toàn bộ. Cái này cũng gọi là không tổn hao?

Bất quá, hắn hiện giờ cũng đã thành tù nhân của người khác rồi, người ta nguyện ý cho hắn thể diện, đã xem như rất nể mặt rồi, hắn còn có thể thế nào?

Hắn ta chỉ có thể cười toe toét tiếp tục nói lời hay: “Loại hung vật tai biến thú này, người người phải tru diệt.”

“Nói hay lắm, công tử cao thượng.” Vương Thủ Triết vỗ tay khen một tiếng, lại chân thành nói: “Cho dù như thế nào, ân tình này của Vân Hạc công tử, trên dưới Thánh Vực chúng ta đều sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Nên như vậy, nên như vậy.”

Vân Hạc công tử cười hùa theo, nhưng trong lòng lại điên cuồng gào thét, ngoài miệng nói dễ nghe, nếu ngươi thật sự muốn nhận phần ân tình này của ta, ngươi cũng đừng giam lỏng ta, sớm thả ta về Tiên Giới đi!

Thuận miệng tán gẫu vài câu, mấy người chuyển đề tài, rốt cuộc nói đến chính sự.

Vương Phú Quý móc ra một mảnh vỡ lệnh bài đưa cho Vương Thủ Triết nói: “Lão tổ gia gia, mảnh vỡ lệnh bài này là từ

trong thức hải tai biến thú bay ra, trong đó còn dây dưa với thần hồn của minh chủ Cơ Đạo Nhất và tai biến thú của Tiên Minh, người xem một chút xem có thể cứu được hay không?"

Vương Thủ Triết buông chén trà nhỏ, trịnh trọng cầm mảnh nhỏ lệnh bài kiểm tra một phen, lập tức không nhịn được nhíu mày: "Thần hồn của Cơ tiền bối đã sớm suy bại không chịu nổi, nếu không phải mảnh lệnh bài này có chút kỳ lạ, bảo vệ được một tia thanh tỉnh hoàn chỉnh và thần trí hoàn chỉnh của chân linh của hắn, không chừng hắn đã hồn phi yên diệt. Xem ra, mảnh vỡ lệnh bài này có chút thần kỳ."

Nhìn thấy mảnh vỡ lệnh bài này, Vân Hạc công tử ở bên cạnh trợn tròn mắt.

Cái này cái này, đây không phải là mảnh vỡ Chưởng giới lệnh mà hắn tâm tâm niệm niệm muốn mưu đoạt sao?

"Vân Hạc huynh." Vương Thủ Triết chuyển đề tài, như chú ý tới sự khác thường của hắn, thuận thế hỏi: "Chẳng lẽ ngươi nhận ra mảnh vỡ này?"

Vân Hạc công tử vội vàng thu liễm ánh mắt cùng tâm thần, lúng túng lắc đầu: "Không nhận ra. Ta chính là thấy mảnh lệnh bài này phong cách cổ xưa dày nặng, không giống như đồ vật hiện đại, lại kiêm có công hiệu thần hồn thủ hộ độc đáo, không khỏi tò mò nhìn nhiều hai lần."

Mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh vô cùng trân quý, nếu như những người này biết được công dụng chân chính của nó, tất nhiên sẽ chết ở trong tay.

Nhưng những người này nếu như không biết mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, vậy đây chính là cơ hội của hắn, lợi dụng tốt, nói không chừng tương lai một ngày nào đó còn có thể có cơ hội lấy nó tới tay.

Cho dù hy vọng này có chút xa vời, nhưng so với không có hi vọng thì vẫn tốt hơn nhiều.

"Ngay cả công tử tiên giới kiến thức rộng rãi cũng không nhận ra sao?" Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn Vân Hạc công tử một cái, khẽ nhíu mày suy nghĩ một lát, lập tức nhẹ giọng phân phó: "Người đâu, đi mời Hựu Nhạc tới đây."

Dù sao ở cũng không xa, hắn cũng không trực tiếp gửi tin nhắn cho người ta.

“Vâng, gia chủ.”

Gia tướng thủ hộ ở phụ cận lập tức lĩnh mệnh rời đi, không bao lâu, liền dẫn Vương Hựu Nhạc có chút mê mê quan trừng mắt, lại có vài phần chột dạ tiến vào tiểu viện.

Vương Hựu Nhạc vừa vào cửa, liền kêu oan: “Lão tổ gia gia, gia gia, gần đây con tu luyện vô cùng chăm chỉ, không có nửa điểm lười biếng!”

“Được rồi.” Vương Phú Quý tức giận lườm hắn một cái: “Ngươi có lười biếng hay không thì cứ có Dần Hiên giám sát, lão tổ gia gia của ngươi có việc muốn hỏi ngươi.”

Vừa nghe không phải là muốn giáo huấn mình, Vương Hựu Nhạc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thủ Triết lão tổ lại cố ý phái nhà tương lai mời mình, hắn còn tưởng rằng hôm nay mình tránh không được lại phải bị một trận răn dạy, trên đường tới thấp thỏm nửa ngày.

May mắn, xem ra hôm nay không cần chịu nghe huấn nữa.

Thấy bộ dạng sợ hãi này của hắn, gân xanh trên đầu Vương Phú Quý nhảy nhảy, huyết áp lại bắt đầu từ từ bay lên.

Đích trưởng tôn từ nhỏ lười biếng, đủ loại tật xấu, ông ta quả nhiên vô cùng tức giận.

Cũng chính là hơn trăm năm gần đây, dưới sự giám sát của Dần Hiên, hắn ở trên phương diện tu hành chăm chỉ hơn rất nhiều, cuối cùng là miễn cưỡng có thể nhìn thấy qua, nếu không, lúc này sợ là hắn đã nhịn không được bắt đầu giáo huấn người.

Vương Thủ Triết mỉm cười quét mắt nhìn Vương Phú Quý một cái.

Thái độ của hắn đối với Vương Hựu Nhạc ngược lại là vô cùng hòa ái thân thiết. Dù sao cũng là hài tử cách bao nhiêu đời của mình, cho dù hắn có sai, hơn phân nửa Vương Thủ Triết cũng sẽ không tự mình giáo huấn.

“Hựu Nhạc, ngươi xem mảnh vỡ lệnh bài này, có nhận ra không?” Vương Thủ Triết tiện tay đưa mảnh vỡ lệnh bài qua, ra hiệu cho hắn xem.

Vương Hựu Nhạc “A” một tiếng, lập tức tiến lên cẩn thận quan sát.

Kết quả vừa nhìn thấy, lông mày của hắn liền nhíu lại.

Vân Hạc công tử ở bên cạnh thầm buồn cười.

Loại chí bảo Chưởng Giới Lệnh này, ngay cả người quen biết ở Tiên Giới cũng không nhiều. Thủ Triết công tử này chẳng lẽ đầu bị cửa kẹp, lại tìm một tiểu tử co đầu rụt cổ để giám định.

Loại tiểu tử vắt mũi chưa sạch này nếu có thể giám định ra, vân hạc ta…

Nhưng sự thầm nghĩ của hắn còn chưa nghĩ xong, chỉ thấy Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên vỗ đầu, lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

“Đây không phải là mảnh vỡ của Chưởng giới lệnh sao? Mảnh vỡ này hơi nhỏ, ta nhất thời không nhận ra.”

Gì?

Vân Hạc công tử thiếu chút nữa trợn lồi mắt.

Chuyện này… đùa thôi mà? Thằng nhóc này nhận ra thật?

Cái này cũng đủ hỏng bét rồi.

Suy nghĩ nhanh chóng xẹt qua, hắn vội vàng định khuấy đảo vũng nước đục: “Tiểu tử, ngươi đừng ăn nói lung tung nha! Chưởng giới lệnh, trong Tiên giới chúng ta cũng có vô số chí bảo truyền thuyết, ta thấy hơn phân nửa là ngươi đã nhận sai rồi!”

“Làm sao có thể nhận sai?” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt “Ngươi lại dám hoài nghi ta”, khó chịu trừng mắt nhìn Vân Hạc công tử một cái: “Thứ này trước kia ta có gần nửa khối, còn lớn hơn một khối nhỏ.”

Gần nửa khối?

Vân Hạc công tử tức tới bật cười: “Ha ha ha tiểu tử, ngươi khoác lác như vậy cũng phải có giới hạn. Theo ta được biết,

Mãn Tiên giới cũng chỉ là Võ Nhạc Tiên Đế đã từng hơn một nửa. Chẳng lẽ, ngươi là Võ Nhạc Tiên Đế?"

"Ta là." Vương Hựu Nhạc liếc mắt nhìn hắn một cái, dáng vẻ đương nhiên nói: "Đương nhiên, ta cũng không phải. Võ Nhạc Tiên Đế đã là chuyện đời trước của ta, bây giờ ta là Vương Hựu Nhạc của đích trưởng mạch Vương thị."

"…" Vân Hạc công tử trầm mặc trong khiếp sợ.

Chuyện này khiến hắn không thể làm được.

"Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế?"

Thiên Trần và Trảm Thiên trưởng lão nhìn nhau, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

"Mấy ngày trước thịnh truyền, chân linh của Võ Nhạc Tiên Đế ở trong Luân Hồi Trường Hà đã chuyển thế. Võ Nhạc Thần Điện phát động tìm kiếm nhưng lại tìm không ra, chẳng lẽ thật sự chuyển tới thế giới xa xôi này?"

Cái bọn họ gọi là thời điểm trước đó, là chỉ tiểu thuyết hai ngàn năm trước.

Đối với loại Hỗn Nguyên Đạo Chủ có tuổi thọ mười ba vạn chín ngàn năm như bọn hắn mà nói, thời gian không đến hai ngàn năm, hoàn toàn chính xác chỉ có thể xem như vài ngày trước.

Hôm nay Vương Thủ Triết đích thân chiêu mộ Vương Hựu Nhạc, đương nhiên không có ý định giấu diếm việc này.

Hắn khách khí nói với hai vị trưởng lão: "Hai vị tiền bối, thực không dám giấu giếm, Hựu Nhạc đích thật là Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế. Vì thế, chúng ta còn cùng Ma tộc Chí Tôn U đến gây chuyện, đánh một trận, chặt đứt toàn bộ nanh vuốt hoặc là quy hoạch, lúc này mới có được hòa bình tạm thời."

Lời vừa nói ra, ba vị khách tới từ Tiên giới lại bị chấn động tới mức người ta tê dại.

Đánh nhau với Chí Tôn? Kết quả còn thắng?

Chẳng lẽ Thánh vực di dân Tiên Tộc nho nhỏ này lại cất giấu chiến lực cấp Tiên Đế sao?

Bọn họ lại không ngờ rằng, Vương Thủ Triết thật ra là cố ý hàm hồ, mượn chuyện này chấn nhiếp bọn họ một phen, cũng chôn chút đường cảnh giới trong lòng bọn họ, để bọn họ an phận một chút.

Trong lúc nhất thời, ba vị khách tới từ Tiên giới đều rơi vào trầm mặc.

Bọn họ cần tiêu hóa thật tốt.

Kể từ sau khi đến nơi này, từng chuyện một lặp đi lặp lại trùng kích nhận thức và tâm thái của bọn họ, bọn họ quả thực có phần không nhịn được nữa.

"Nếu không phải lão cẩu U Thánh Tôn kia thiết lập ván cục ám hại ta, ta sao có thể trúng mai phục mạng sống?" Vương Hựu Nhạc vừa nhắc đến Chí Tôn U liền tức giận, không khỏi cười lạnh một tiếng, "Khoản nợ này, sớm muộn ta cũng phải tìm nó tính sổ."

Theo tu vi dần dần đề cao, mảnh vỡ ký ức hắn thức tỉnh cũng càng ngày càng nhiều, hiểu rõ về chuyện cũ trước kia tự nhiên cũng càng ngày càng nhiều.

Tuy nhiên, sau khi Vương Hựu Nhạc đã hình thành tam quan đầy đủ nhân cách và ổn định, những mảnh ký ức dần dần thức tỉnh này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến nhân cách của hắn, ngược lại giống như là cách màn hình đang xem phim vậy, tuy rằng cảm giác thay đổi vẫn rất mạnh, nhưng cũng sẽ không lạc trong ký ức và thù hận trước đây.

"Tìm Chí Tôn U tính sổ vẫn còn sớm, hay là ngươi suy nghĩ một chút về nửa miếng Chưởng Giới Lệnh của ngươi đi đâu." Vương Phú Quý liếc Vương Hựu Nhạc một cái. "Ta nhớ rằng Chí Tôn U đã từng chất vấn ngươi về việc này."

"Điều này… Ta còn chưa nhớ ra." Vương Hựu Nhạc vỗ vỗ đầu, hơi đau đầu: "Có lẽ mảnh ký ức này chôn quá sâu, cũng có thể là do ta phong ấn phần ký ức của mình, không đến Đại La hoặc là Hỗn Nguyên cảnh thì có thể nghĩ không ra."

"Được rồi, đây không phải chuyện của ngươi nữa, trở về tranh thủ thời gian tu luyện cho tốt đi." Vương Phú Quý khoát tay nói: "Đừng đến lúc đó đường đường là Tiên Đế chuyển thế, ngược lại bị tiểu tử Tống Nhất kia làm cho phản loạn. Thù của

ngươi, chờ ngươi trưởng thành đến một mức nhất định, gia gia sẽ âm thầm trở về thay ngươi.”

“Đa tạ gia gia, có điều hiện tại ngay cả đạo thư con còn chưa có kết quả, có liều mạng tu luyện cũng vô dụng thôi.” Vương Hựu Nhạc cũng có chút buồn rầu, “Nếu ở Chân Tiên cảnh không kế thừa được đạo thư, chẳng phải sẽ tổn thất một phần tiềm lực huyết mạch vô ích sao?”

“Không sao, loại chuyện này ngươi không cần quan tâm nhiều.” Vương Thủ Triết cười nói: “Lão tổ gia gia của ngươi sẽ nghĩ biện pháp thay ngươi, có điều, ngươi thuộc hệ Tiên Thiên Thổ, thích hợp cho truyền thừa đạo thư của ngươi phải tìm thật kỹ mới được.”

“Được, đa tạ lão tổ gia gia.” Vương Hựu Nhạc cảm thấy mỹ mãn thi lễ một cái, lập tức chuẩn bị xoay người rời đi. “Nhạc Nhi xin cáo từ.”

“Hựu Nhạc công tử, tạm thời hãy chờ một chút!”

Thiên Trần trưởng lão bỗng nhiên mở miệng gọi hắn lại.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Vương Hựu Nhạc, ánh mắt có chút không cố định, dường như đang suy tính điều gì đó.

Vương Hựu Nhạc xoay người lại, động tác dừng một chút, lập tức quay lại, cung kính hành lễ với Thiên Trần trưởng lão: “Vị tiền bối này, ngài có gì phân phó?”

Mặc dù hắn lười biếng, nhưng cuối cùng cũng là công tử thế gia chịu qua giáo dục cao đẳng của tộc học Vương thị, một khi thương lượng với bên ngoài, các loại tư thái lễ nghi cũng không thể bắt bẻ.

Thái độ như vậy, ngược lại khiến Thiên Trần trưởng lão giống như ăn được viên thuốc an thần, trong lòng thoáng cái kiên định hơn rất nhiều.

Ông ta chợt đứng dậy thi lễ với Vương Thủ Triết, trịnh trọng nói: “Thủ Triết công tử, 【Thiên Trần đạo thư】 của lão hủ tạm thời vẫn chưa truyền thừa lại. Nếu không chê, lão hủ có thể giúp Hựu Nhạc công tử một tay.”

“Cái gì?”

Vương Thủ Triết còn chưa mở miệng, Vân Hạc công tử ở bên cạnh đã kinh hãi.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Trần trưởng lão, cau mày, ánh mắt nghi ngờ.

“Cái này…” Vương Thủ Triết hơi rụt rè, ra vẻ nghi ngờ nói: “Thiên Trần tiền bối, đạo thư truyền thừa của ngài, không cần được Nam Minh thần điện cho phép sao?”

“Tất nhiên là không cần.” Thiên Trần trưởng lão ưỡn thẳng ngực, giải thích với mọi người: “Gia tộc chúng ta nhiều thế hệ cung phụng Nam Minh thần điện, nhưng kết cấu và tự quyền kinh tế tương đối độc lập. Nhà chúng ta tổng cộng có hai bộ đạo thư truyền thừa, một bộ ra hỗ trợ Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, cũng coi như là một chuyện tốt.”

“Bất quá, có một điểm phải sớm thanh minh, chờ Vũ Nhạc Tiên Đế không cần lại 【Thiên Trần Đạo Thư】, nhớ phải trả lại đạo thư cho gia tộc chúng ta.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Thủ Triết gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị và thành khẩn: “Tiền bối có đại ân dìu dắt Hựu Nhạc, Vương thị chúng ta há có thể tham vinh quý tộc? Hựu Nhạc, ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau bái sư!”

Vương Hựu Nhạc thật đúng là ngây ngẩn cả người.

Nhưng hắn chỉ bị bắt hỏi một vấn đề mà thôi, đạo thư của mình lại từ trên trời rơi xuống như vậy?

Đây có phải là quá mức tùy ý rồi hay không?

Tuy nhiên, lời của lão tổ gia gia hắn không dám không nghe theo.

Lập tức, hắn vội vàng quỳ lạy Thiên Trần trưởng lão, trong miệng nói: “Hựu Nhạc bái kiến sư tôn.”

“Được, được, được.” Thiên Trần trưởng lão cười vô cùng thoải mái và thoải mái, giơ tay lên, một luồng năng lượng vô hình đỡ Vương Hựu Nhạc dậy, “Nhạc nhi không cần đa lễ, Thiên Trần nhất mạch ta, từ trước đến nay đều trọng tình trọng nghĩa mà khinh quy củ.”

Thiên Trần trưởng lão tất nhiên không phải người ngu, cử động lần này nhìn như là tạm thời để cho gia tộc thiếu đi nhất mạch đạo thống truyền thừa, nhưng mà chỗ tốt đạt được lại là đếm mãi không hết.

Thứ nhất, lần bái sư này, mình sẽ là sư tôn chuyển thế của Võ Nhạc Tiên Đế.

Cho dù tương lai sau này Vũ Nhạc Tiên Đế sẽ trở về với vị trí Tiên Đế, lúc hồi tưởng lại bản thân cũng phải gọi một tiếng "sư tôn". Chỉ dựa vào điểm này, vốn không có danh tiếng gì, mình đã có thể lưu danh sử sách ở Tiên giới.

Thứ hai, bây giờ Võ Nhạc Tiên Đế đang thiếu một bộ đạo thư, bản thân coi như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chờ sau này khi hắn quật khởi, sẽ nhớ đến phần ân tình này, chiếu cố và hồi báo gia tộc bọn họ. Đến lúc đó, hồi báo tất nhiên vượt xa trả giá trước mắt.

Thứ ba, Thần Vũ Vương thị này thiên tài như mây, ngay cả tiên thiên thần tử cũng có, quả thực là sâu không lường được.

Có cơ hội đầu tư giao hảo, đặt quan hệ với những gia tộc như thế này, chỗ tốt sau này tự nhiên là vô cùng phong phú.

Mà ngoài ra, thúc đẩy hắn nhanh như vậy đã hạ quyết tâm, thật ra còn có một nguyên nhân vô cùng trọng yếu khác.

Nguyên nhân này, tự nhiên chính là thân phận lúng túng hiện giờ của mình.

Mặt ngoài, ba người bọn họ là "Khách quý Tiên Giới", nhưng thật ra lại là tù nhân bị giam lỏng, sống hay chết hoàn toàn dựa vào một ý niệm của đối phương.

Dưới loại tình huống này, cho dù đối phương vô sỉ chút, trực tiếp cướp đoạt đạo thư, kỳ thật mình cũng không có bất kỳ biện pháp nào, thay vì cố kỵ cái cố kỵ này, còn không bằng bất chấp tất cả, trực tiếp thông qua thu đồ đệ cùng đối phương trói chặt.

Lần này hắn và Vương Hựu Nhạc kết thành sư đồ, dĩ nhiên có thể nhảy ra khỏi lồng giam, trở thành người một nhà của Vương thị, cũng không còn nỗi lo về sau.

"Đa tạ Thiên Trần tiền bối."

Vương Thủ Triết trịnh trọng hành lễ với Thiên Trần trưởng lão, tỏ ý tôn trọng.

Suy nghĩ của trưởng lão Thiên Trần cũng không phức tạp, ông ta suy nghĩ một chút cũng đã hiểu ra bảy tám phần, nhưng đối với chuyện này cũng không phản cảm.

Hành động này cũng rất có lợi cho Vương thị.

Dùng quan hệ sư đồ lôi kéo một đạo chủ cấp chiến lực không đề cập tới, còn vì gia tộc tiết kiệm một bộ đạo thư!

Hiện giờ gia tộc đang thiếu đạo thư, bỏ thêm một bộ đạo thư này, áp lực mà gia tộc tạo ra cho hậu duệ ưu tú trong tộc có thể bớt đi một phần.

Kết quả như vậy, vốn là hợp tác cùng có lợi.

Bọn họ ăn nhịp với nhau, vui sướng vô cùng, Vân Hạc công tử đứng xem mà trong lòng lại là ngũ vị tạp trần.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Trần trưởng lão đều nhiễm vài phần u ám.

Dưới khốn cảnh như thế, mọi người vốn nên giúp đỡ lẫn nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Kết quả, cái gặp mặt này còn chưa tới nửa ngày, Thiên Trần trưởng lão ngươi lại phản bội?

Không sai, Thiên Trần ta cứ thế phản bội.

Đối mặt với ánh mắt của Vân Hạc công tử, trên mặt Thiên Trần trưởng lão không có chút áy náy nào.

Thiên Trần ta chính là Thần Điện trưởng lão, cũng không phải gia nô Nam Minh Diêm thị ngươi, còn chưa có chút quyền tự chủ chọn đồ đệ?

…

Sau khi gặp Vương Thủ Triết, Vân Hạc công tử dưới sự "an bài" nhiệt tình của Vương Thủ Triết, ở trong biệt viện Vương thị của Tân Bình trấn.

Tất nhiên Vương thị sẽ không bạc đãi hắn, thậm chí sẽ không hạn chế quá nhiều hành động của hắn. Chỉ cần không ra Trường Ninh vệ hoặc là tự tiện xông vào cấm địa, Vân Hạc công tử muốn đi nơi nào cũng được.

Bất quá, có một điều kiện tiên quyết, đó chính là cấm chế trên người hắn vẫn chưa từng cởi bỏ, hơn nữa vô luận đi tới chỗ nào, đều sẽ có ít nhất một gã Đạo Chủ âm thầm đi theo, mỹ danh kỳ hẹn "Đây là bảo hộ quý công tử Tiên Giới".

Biến tướng như thế mất đi tự do, lại thêm bị Thiên Trần trưởng lão đâm sau lưng, khiến hắn mấy tháng gần đây đều phiền muộn buồn bực, buồn bã ỉu xìu.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy vui mừng là, trong Trường Ninh vệ nho nhỏ này, nơi thú vị thú vị còn rất nhiều.

Ngày hôm đó.

Bên cạnh đường lớn Thủ Triết, trong một quán rượu cao cấp, Vân Hạc công tử đang cụt hứng dựa vào bàn uống rượu, nghe âm nhạc thong thả, sắp xếp sự tịch mịch và tịch mịch trong lòng.

Ban ngày người trong quán rượu không nhiều lắm, không náo nhiệt ồn ào như buổi tối, ngược lại có vẻ có chút an bình và yên tĩnh. Lúc này có lẽ là lúc không bận rộn, lúc này ngay cả người hầu đang lau chén rượu cũng động tác chậm rãi, không hiểu sao lại lộ ra vài phần biếng nhác.

Tất cả đều chậm rãi, ngay cả âm nhạc cũng vô cùng nhẹ nhàng, lại không hiểu sao bầu không khí quanh thân Vân Hạc công tử càng thêm tịch liêu, càng thêm cô đơn.

Trong khoảng thời gian này, hắn hầu như đi dạo toàn bộ Trường Ninh vệ dưới sự dẫn dắt của tộc nhân Vương thị.

Nơi này, bất kể là kiến trúc phong mạo hay là phong tục văn hóa đều hoàn toàn bất đồng với Tiên giới, đồ vật mới mẻ cũng là tầng tầng lớp lớp. Nhưng dù tươi mới hơn nữa, qua một đoạn thời gian nữa cũng sẽ từ từ quen thuộc.

Mà sau khi quen thuộc, đủ loại cảm xúc kích thích và cảm xúc bị kích thích che giấu ban đầu kia, cũng theo đó chậm rãi xông lên đầu.

Cho dù ăn uống không lo, cũng không che giấu được sự thật hắn hiện giờ là tù nhân.

Thân tại tha hương, tu vi bị khóa, tứ cố vô thân, cuộc sống như vậy, cũng không biết lúc nào mới là cái đầu?

Cũng may, tuy trưởng lão Thiên Trần phản bội, nhưng tốt xấu gì cũng có Trảm Thiên trưởng lão ở cùng hắn, ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh mộng, trong lòng tích tụ, còn có thể có người có thể phun ra nước khổ, càu nhàu.

“Thiếu chủ, hóa ra ngài ở chỗ này, có thể làm cho lão hủ dễ tìm.”

Bỗng nhiên, Trảm Thiên trưởng lão vội vàng lao tới tựa như đụng phải chuyện tốt nào đó, hai đầu lông mày lộ ra vẻ vui mừng.

Phía sau Trảm Thiên trưởng lão còn đi theo một vị công tử áo trắng phong thần tuấn lãng.

Công tử kia ánh mắt thanh chính, khí chất thoát tục, phía sau cõng một hộp kiếm, thấy Vân Hạc công tử nhìn qua, liền mỉm cười gật đầu chào hỏi hắn, dáng vẻ rất bình tĩnh.

“Trảm Thiên trưởng lão.” Vân Hạc công tử hơi chắp tay, ánh mắt có chút kinh ngạc, “Ngài không phải tiếp nhận lời mời khách khanh tạm thời của Vương thị, đi chấp hành nhiệm vụ sao? Không biết tất cả đều thuận lợi hay sao?”

“Nhiệm vụ rất thuận lợi, thu hoạch cũng có chút phong phú. Bất quá hôm nay lão hủ đến đây, cũng không phải vì cái này, mà là vì một chuyện trọng yếu để báo cho thiếu chủ.” Trảm Thiên trưởng lão ý cười dạt dào kéo lấy vị công tử áo trắng kia, giới thiệu với Vân Hạc công tử: “Đây là đồ đệ lão hủ mới thu nhận gần đây, Vương An Nghiệp. An Nghiệp, vị này là thiếu chủ Vân Hạc công tử của vi sư.”

Cái gì cái gì?

Vân Hạc công tử phảng phất giống như bị sét đánh một chút, biểu tình vừa khiếp sợ vừa tức giận.

Cách lần trước Thiên Trần trưởng lão “phản bội”, lúc này mới ngắn ngủi mấy tháng, sao ngay cả Trảm Thiên trưởng lão của ngươi cũng phản bội?

“Tại hạ Vương An Nghiệp, tham kiến Vân Hạc công tử.”

Công tử áo trắng Vương An Nghiệp phong độ nhẹ nhàng hành lễ, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo một nụ cười, khiến người ta như sóng biển, vui vẻ thoải mái.

Vân Hạc công tử không để ý tới Vương An Nghiệp, mà hơi tỏ ra kích động nắm lấy cánh tay Trảm Thiên trưởng lão: "Thiên Trần trưởng lão thu đồ đệ, ta còn có thể hiểu một chút, dù sao đó là Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, nhận thì cũng thôi."

"Nhưng mà… Trảm Thiên trưởng lão ngài không thể học theo, vì tự do, tùy tiện bắt một tộc nhân Vương thị thu làm đồ đệ đúng không?"

"Trảm Thiên trưởng lão, ngài nói có phải Vương thị ép ngài không? Có phải có người âm thầm ngáng chân ngài không? Ngài yên tâm, chúng ta hiện tại tuy mất đi tự do, nhưng cốt khí và tôn nghiêm vẫn có. Chỉ cần ngài chi một tiếng, ta sẽ đi tìm Thủ Triết công tử nói lý."

"Thiếu chủ đừng kích động, tất cả những thứ này đều là lão hủ tự nguyện." Trảm Thiên trưởng lão vội vàng không ngừng trấn an Vân Hạc công tử.

Ý thức được Vân Hạc công tử còn chưa rõ ràng tình huống, trong lòng hắn tràn đầy vui mừng giải thích với Vân Hạc công tử: "Đồ nhi bảo bối này của ta, nhưng mà khó lường, cho dù là so với chuyển thế của Võ Nhạc Tiên Đế, cũng có ưu thế độc đáo hơn."

Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần đắc ý nhàn nhạt cùng vui mừng, hiển nhiên là rất hài lòng với đồ đệ vừa mới thu nhận này.

"Cái gì?"

Vân Hạc công tử khiếp sợ, trong ánh mắt tràn đầy không tin.

Trảm Thiên trưởng lão giống như vì gia tăng sức thuyết phục, cảm khái nói: "Thật ra lúc lão hủ thu nhận An Nghiệp làm đồ đệ, ngay từ đầu lão ta đã cự tuyệt ta, nói là đã có mấy vị sư tôn rồi, tạm thời không muốn bái sư. Là ta thật vất vả mới thuyết phục được lão ta, lão ta mới bằng lòng bái ta làm sư."

"…" Vân Hạc công tử hơi im lặng, trên mặt nở một nụ cười mỉa mai, "Trảm Thiên trưởng lão thật là tài giỏi, đã có đồ đệ đảm nhiệm sư tôn, ngươi cũng xuống tay được đó."

"Đương nhiên là hạ thủ được." Trảm Thiên trưởng lão lơ đễnh, có chút tự ngạo nói năng hùng hồn: "Tiên giới chúng ta có một số tiểu tử tự cho mình là siêu phàm, còn có rất nhiều lão bà

đấy, An Nghiệp nhà chúng ta ưu tú như vậy, nhiều sư tôn thì tính là gì?”

Ầm ầm ầm!

Vân Hạc công tử quả thực giống như là bị Hỗn Độn Tử Kim Lôi bổ trúng, bị hắn phát ngôn kinh thế hãi tục này làm cả người đều tê dại, hốc mắt đều có chút ướt át.

Lừa đảo, các ngươi đều là kẻ lừa đảo!

Phản đồ, các ngươi đều là phản đồ!

…

Chương 41: Bi kịch nhất trong lịch sử chuẩn Thần Tử!

…

“Thiếu chủ, thiếu chủ?” Trảm Thiên trưởng lão gọi liền mấy tiếng, thân thiết hỏi thăm: “Ngài không sao chứ?”

Vân Hạc công tử dần dần hoàn hồn, nhìn nhìn Vương An Nghiệp, ồ, trừ dáng vẻ đẹp, khí chất bất phàm, còn thích đeo hộp kiếm chứa Kiếm Tiên ra, cũng không có gì đặc biệt.

Ta đường đường là chuẩn Thần Tử của Nam Minh thần điện, lại rơi vào tình trạng này?

Bỏ đi bỏ đi!

Trời sắp mưa thì phải lập gia đình, Trảm Thiên trưởng lão muốn thu đồ đệ, cho dù hắn muốn ngăn cũng ngăn không được.

Trong lúc nhất thời, Vân Hạc công tử có chút mất hứng, tiện tay đặt chén rượu xuống nói: “Trảm Thiên trưởng lão, chúc mừng ngài thu được đồ đệ yêu quý như ý. Trên người ta không có trường vật… Lễ Kim quay lại bổ sung~”

Vân Hạc công tử là hạng người kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, cho dù giờ phút này trong lòng muốn đâm Vương An Nghiệp mấy đao, cũng không thể mất phong độ.

“Tiền lễ vật gì đó, Thiếu chủ chớ để ở trong lòng.” Trảm Thiên trưởng lão nghe vậy cũng lập tức cảm thấy mỹ mãn, “Có thể được Thiếu chủ chúc phúc, lão hủ liền yên tâm. Không còn sớm nữa, Thiếu chủ ngài tiếp tục uống rượu, lão hủ xin cáo từ trước. Lão hủ còn có không ít cảm ngộ trên kiếm đạo, muốn chia sẻ với An Nghiệp.”

“Vân Hạc công tử, An Nghiệp cáo từ.” Vương An Nghiệp hành lễ xong, cùng Trảm Thiên rời đi.

Vân Hạc công tử thần sắc vô cùng phức tạp.

Trong lúc nhất thời, hắn ngay cả hứng thú uống rượu cũng không có, chỉ kinh ngạc ngồi tại chỗ, xa xa nhìn thầy trò bọn

họ nói cười vui vẻ mà rời đi.

Xa xa, hắn còn có thể lờ mờ nghe được một ít đối thoại của hai sư đồ bọn họ.

“An Nghiệp, Trảm Thiên Kiếm của vi sư, chính là Hỗn Nguyên Linh Bảo do lịch đại tổ tiên truyền xuống, ngươi chớ phụ danh tiếng của hắn!”

“Đa tạ sư tôn ban kiếm.”

“Ngươi phải nhớ tu luyện thật tốt, tranh thủ sớm ngày tu đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, đến lúc đó vi sư mang ngươi trở về Đả Thần Cáo bảng.”

“Sư tôn, Thần Cáo bảng là cái gì?”

“Thần Cáo bảng chính là bảng danh sách mạnh nhất trong rất nhiều thế hệ trẻ của Tiên Giới, nếu có thể lọt vào top một trăm, liền có thể dương danh toàn bộ Tiên Giới. Nhưng mà, vi sư đối với ngươi kỳ vọng cũng không chỉ như vậy, nếu như ngươi có thể tiến vào top mười Thần Cáo bảng, vi sư liền mặt dày mang ngươi đi gặp Nam Minh Đế Tôn, chúng ta cũng phải giành đúng vị trí của thần tử.”

“Chuẩn Thần Tử? Sư tôn ta cũng có thể cướp đúng Thần Tử?”

“Sư tôn ngươi cũng là trưởng lão Nam Minh thần điện, ngươi là đồ nhi của ta, đương nhiên là có tư cách. Thế nào, chỉ cho Diêm Vân Hạc là chuẩn Thần Tử, An Nghiệp của ta không được sao? Ngươi còn trẻ, chỉ cần cố gắng, có rất nhiều cơ hội. Cho dù không thể kế thừa vị trí Đế Tôn, cũng có tư cách trùng kích Bán Bộ Tiên Đế.”

“Vâng, sư tôn, An Nghiệp sẽ cố gắng.”

Nghe đến đây, hai thầy trò biến mất không thấy.

Vân Hạc công tử quả thực sắp bị tức đến tê dại.

Trảm Thiên trưởng lão ngươi khá lắm, lúc trước còn mở miệng một tiếng Thiếu chủ, nhưng quay đầu liền biến thành Diêm Vân Hạc.

Thế đạo này!

Nhân tâm không cổ xưa!

Vân Hạc công tử tức giận đến liên tục uống mấy chén rượu mạnh, mới miễn cưỡng dập tắt chút bi phẫn.

Đang uống, lại có hai cô gái xinh đẹp tiến vào quán rượu.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, cũng không chú ý quán rượu có người nào, tùy ý tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, gọi chén rượu tiếp tục nói chuyện.

Dáng dấp hai vị nữ hài này có vài phần giống nhau, chỉ là khí chất ổn trọng một chút, một người khí chất thoáng nhảy thoát một ít, khuôn mặt trứng ngỗng hơi tròn lộ rõ phong thái của tiểu thư quý gia, rõ ràng chính là một đôi nữ nhi của bí thư Thánh Cộng Minh trưởng vương phú quý, Vương Côi Linh cùng Vương Côi Châu.

"Tỷ tỷ, bộ "bảo y Thần tằm" kia của ngươi đã bán chưa?"

Vương Côi Hô cầm ống hút uống rượu linh quả ngon miệng, đôi mắt tựa như ngưng tụ ánh trăng nháy nháy, có vài phần đáng yêu.

Tướng mạo của nàng so với Vương Côi Linh càng thêm tinh xảo hơn một ít, từ nhỏ cẩm y ngọc thực, vô ưu vô lự lớn lên, để trên mặt của nàng vẫn mang theo vài phần xinh đẹp cùng ngây thơ rực rỡ của thiếu nữ, trên khuôn mặt nhỏ mũm mĩm càng mang theo vài phần phì nhiêu của trẻ con, không biết, sợ là căn bản không cách nào tin tưởng nàng cũng đã là người hơn hai ngàn tuổi rồi.

So sánh với nàng, tính tình Vương Côi càng hoang dã hơn một chút, thích uống chút rượu có tính mạnh mẽ hơn.

Bưng lên rượu do người hầu rượu Ứng Sinh vừa mới đưa tới, nàng ta một ngụm vào bụng nửa chén, ngáp dài một hơi, thở dài nói: "Tìm mấy người mua, không phải ghét đắt không chịu mua, chính là ghét bỏ hàng hóa thứ hai bị xuyên qua."

"Nếu thực sự không được thì giảm giá, bán hai trăm Hỗn Độn linh thạch cũng tốt." Vương Hãn Hô đề nghị, "Dù sao Thần Tằm bảo y của ngươi cũng là nhặt được vô ích."

"Hành Bá, vậy ta liền quy rao bán một chút, xem có thể tìm được kẻ coi tiền như rác hay không." Vương Cô Linh uống rượu, bộ dạng ủy khuất đau lòng.

Vân Hạc công tử ở bên cạnh đã sớm lưu ý đến chuyện hai tỷ muội này nghe đến đây, cũng không phun một búng máu chết tươi.

Nha đầu chết tiệt này thật đúng là thằng nhãi bán ruộng nhà không đau lòng, ngươi lấy không được bảo y Thần Tàm tặng giá, ngươi ủy khuất cái gì?

Muốn ủy khuất, ai có thể hơn Diêm Vân Hạc ta?

Bảo y Thần Tàm của hắn tốn không ít nhân tình, cùng với ba trăm chín mươi tám viên Hỗn Độn linh thạch mới đặt được, đây chính là bảo y chiêu bài của Diêm Vân Hạc!

"Muội Linh cô nương, nếu muội không thích bảo y của bổn công tử, không bằng trả lại cho ta, thế nào?" Vân Hạc công tử nhịn không được, cầm chén rượu đi tới, ngữ khí sâu kín.

Hả?

Hai cô nương cảnh giác quay đầu lại, nhìn chằm chằm khách không mời mà đến, dồn dập trách mắng: "Ngươi là ai? Nghe lén người ta nói chuyện thế nào?"

Vân Hạc công tử treo thật thấp không bị tức chết, trừng mắt nhìn Vương Côi Linh nói: "Thiếu Linh cô nương, lúc trước ngươi kéo bảo y Thần Tàm của ta đi, lúc này mới qua mấy trăm năm liền không nhận ra ta?"

Hắn vừa nghĩ tới kinh nghiệm hơn trăm năm qua liền giận không chỗ phát tiết. Chính là đám người này, đem tài sản toàn thân một chút cũng lấy đi rồi. Hiện tại, ngay cả trữ vật giới cũng tạm thời bị tịch thu rồi!

"Ah ~ thì ra là vị quý công tử gặp rủi ro ở Tiên Giới kia a ~" Vương Côi Linh vẻ mặt giật mình, lập tức khoát tay nói, "Ngươi không cần nhìn chằm chằm ta cảm tạ, lúc trước sau khi cứu ngươi, ta đã thu 'Tạ lễ' rồi."

Hồn của Kiệt Lạc!!!

Còn nữa, cái kia tính là "Tạ lễ" gì? Rõ ràng là tặc dịp bổn công tử suy yếu cướp đoạt.

Vân Hạc công tử trong lòng tràn đầy ý nghĩ vụn vặt, ánh mắt đặc biệt u buồn: "Về món thần tàm bảo y kia, cô nương đã bán không được, không bằng dứt khoát trả lại cho ta đi."

“Có thể.” Vương Tịch Linh sảng khoái nói.

Ơ?

Vân Hạc công tử ngược lại có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới Côi Linh cô nương này còn rất hào khí, hắn cũng chỉ là thử hỏi một chút mà thôi, căn bản liền không trông cậy vào nàng có thể đồng ý.

“Ta cũng không lừa ngươi, chỉ thu ngươi ba trăm, không, bốn trăm Hỗn Độn linh thạch.” Vương Hãn Linh nghiêm mặt nói, “Đây chính là Thần Tằm bảo y do cá nhân đặt, ngay cả Tiên Giới cũng là độc nhất.”

Vân Hạc công tử sợ đến ngây người.

Cầm bảo y của hắn bán cho hắn là thao tác gì?

Quan trọng nhất là, chính mình vừa mới rõ ràng nghe được, nàng đã chuẩn bị giảm giá đến hai trăm Hỗn Độn linh thạch rồi… Hiện tại lại muốn bán giá gốc trả lại cho hắn?

Trong lòng hắn ta đang bùng lên lửa giận!

Hay cho tên cùng hung cực ác Vương Du Linh nhà ngươi, sao ngươi không đi cướp… Không, ngươi đây là so với cướp còn quá đáng hơn.

May mà lúc trước bản công tử còn rất có hảo cảm đối với ngươi, chuẩn bị thu ngươi làm tùy tùng bồi dưỡng tốt.

“Công tử nếu không muốn cũng không sao.” Vương Côi Linh nháy mắt nói: “Thật ra ta đã liên hệ với Cực Lạc Thần Hoàng, giá của nàng rất mãnh liệt.”

“Cực Lạc Thần Hoàng? Đó không phải là nữ tử sao?” Vân Hạc công tử nhíu mày, “Côi Linh tiểu thư, coi như là ra giá trên mặt đất, ngươi cũng phải chú ý chút logic không phải sao?”

“Không có việc gì, nàng nói có thể cất giữ trước, đợi sau khi nàng đột phá tu vi lần tiếp theo, sau khi biến thành nam nhân lại mặc.” Vương Côi Linh ung dung nói.

Vân Hạc công tử: “…”

Hắn ta hoàn toàn trầm mặc.

Lúc trước giao thiệp với Cực Lạc Thần Hoàng, hắn còn cảm thấy nàng vừa có khí độ nữ hoàng, lại có mị cốt ngàn vạn, một thân thực lực và tiềm lực mặc dù đặt ở Nam Minh Thần Điện, cũng có cơ hội tranh giành thượng du.

Khi đó, hắn không khỏi còn sinh lòng hảo cảm với nàng, nghĩ đến sau khi kế hoạch hoàn thành, cùng nàng phát triển tình cảm, tương lai cũng tăng thêm một phần trợ lực.

Nhưng không ngờ, Cực Lạc Thần Hoàng lại là Cực Lạc Thần Hoàng như vậy!

"Thôi thôi." Vương Tịch Linh nhìn hắn vẻ mặt buồn bực, hiếm khi thiện tâm một lần, "Nể tình ngươi ta và ngươi rất có duyên phận, ta bán ba trăm Hỗn Độn linh thạch trả lại cho ngươi là được."

"Ta đã không còn tiền." Vân Hạc công tử sầu não một chút.

Lần đầu tiên gặp Vương Côi Linh, hắn là làm bộ thành quý công tử gặp rủi ro. Hiện tại rất tốt, hắn thật sự trở thành công tử nghèo thật sự, ngay cả diễn cũng không cần diễn.

"Hành Bá, vậy thì nợ trước đi!" Vương Côi Linh không nói hai lời, liền móc ra 【Thần Tàm Bảo Y】 nhét vào trong ngực Vân Hạc công tử, lập tức móc giấy bút ra, nhanh chóng định ra một phần giấy nợ khế ước, nắm lấy tay hắn ấn xuống chưởng ấn.

Vân Hạc công tử đáng thương, tu vi vẫn ở trong trạng thái bị phong ấn, căn bản vô lực phản kháng.

Nhìn thủ pháp thuần thục của nàng, động tác lưu loát, nhìn ra được đời trước Vương Côi Linh tuyệt không phải một mảnh ngốc manh để trống.

"Căn cứ khế ước, ngươi thiếu ta ba trăm Hỗn Độn linh thạch, mỗi năm một phần lãi, sẽ không cùng ngươi lợi nhuận lăn lộn nữa, coi như ngươi trăm năm tăng gấp đôi tính lãi." Vương Hãn Linh thành thạo thu lại giấy nợ.

"Một phần trăm lợi tức hàng năm? Ngươi điên rồi hay sao!" Vân Hạc công tử bị dọa.

Cô nương này là cho vay nặng lãi đúng không?

“Ai da! Cùng loại người đến từ kinh tế lạc hậu như ngươi trò chuyện lãi suất, thật sự là phí sức.” Vương Hãn Linh dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, “Kinh tế của Tiên Giới các ngươi hơn phân nửa là một đầm nước lặng, nhưng ở Thánh Vực chúng ta thì không phải, tốc độ phát triển kinh tế của chúng ta rất nhanh, lãi lãi hàng năm tính là ít.”

“Thôi thôi.” Vân Hạc công tử vừa nghĩ tới tình trạng tài sản của mình, lập tức nản lòng thoái chí, “Ta đã bị vây khốn nơi nước cạn, tiền đồ xa vời, cô nương nói gì thì tốt rồi.”

“?” Đôi mắt Vương Hãn Linh Tinh trợn lên, “Như vậy sao được? Bản cô nương thân là chủ nợ của ngươi, cũng không cho phép ngươi suy sút như thế.”

“Không chán chường thì thế nào?” Vân Hạc công tử lắc đầu thở dài: “Với thủ đoạn của Thủ Triết công tử, đời này ta sợ là không có cơ hội trở về Tiên giới. Nghĩ đến Diêm Vân Hạc ta, chính là đường đường chuẩn…”

“Câm miệng! Ngươi đây là chuẩn bị quỵt nợ sao?” Vương Tịch Linh nắm chặt lồng ngực của hắn, mày liễu dựng thẳng, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút mượt mà tràn đầy bá khí, “Bớt ở chỗ này tự oán mình, từ hôm nay trở đi, ngươi liền đi theo bản công chúa làm, thẳng đến ngươi trả hết nợ rồi!”

“Ta không làm có được hay không?” Vân Hạc công tử giãy dụa không thoát, có chút nói nhảm.

“Ha ha.” Vương Tịch Linh cười híp mắt đánh giá Vân Hạc công tử, nâng cằm của hắn lên, “Lúc trước ngược lại là không có chú ý, Vân Hạc công tử này của ngươi còn rất tuấn tú đấy.”

“Ngươi… ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng làm loạn a.” Gặp nữ lưu manh, Vân Hạc công tử có chút luống cuống, “Ta chính là Nam Minh thần điện…”

“Chuẩn Thần Tử thiếu chủ đúng không? Ha ha ~ chỉ riêng thân phận này đã có thể trị giá không ít tiền. Vân Hạc công tử, ngươi tin tưởng ta có thể làm được chứ?” Vương Mịch Linh không có ý tốt nói: “Nhất định là Cực Lạc Thần Hoàng sẽ chiếu cố ngươi.”

“Ta nhận thua, ta trả tiền, ta làm công trả tiền còn không được sao?” Vân Hạc công tử giật mình một cái, bị ánh mắt của

Vương Côi Linh nhìn đến rùng mình một cái, đáy mắt nổi lên một vòng kiêng kị cùng sợ hãi.

Dã nha đầu này nhìn trong trẻo thuần khiết, nhưng sao trong xương cốt lại tà ác như vậy?

Quả thực tựa như ma nữ chuyển thế!

"Ha ha ha ~ ~ Côi Linh muội muội uy vũ, Côi Linh muội muội khí phách."

Trong ý thức hải của Vương Côi Linh, khí linh Ma Kiếm Đạo nhìn chủ nhân nhà mình bộ dáng uy vũ khí phách như vậy, nhịn không được vung cánh tay cho chủ nhân nhà mình uống.

Thân là chủ nhân của nàng, tự nhiên sẽ không phải là loại nữ tử quá mức khuôn phép.

Trong lòng Vân Hạc công tử bi thương.

Ô hô ai tai ~ ta đường đường chuẩn vận mệnh của Thần Tử, chẳng lẽ là một bi kịch sao?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên giới.

Vũ Nhạc thần điện, Tôi Thể trì.

Đây là một cái ao dùng hòn đá thô to điêu khắc thành, dưới sương mù mờ mịt, nước ao tràn đầy màu ngà sữa.

Cái ao này bề ngoài rất bình thường, tên càng phổ thông, nhưng phong cảnh lại rất ưu mỹ.

Bởi vì giờ này khắc này, có hai vị nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đang mặc áo lót ngâm mình trong Tôi Thể Trì.

"Ly Từ muội muội, xì xì, không phải ta, kèn, nói khoác với muội."

Một tuyệt sắc mỹ mạo da trắng, thần quang nội liễm, một bên là năng lượng bên trong Tôi Thể Trì, toàn thân run rẩy, một bên là nhịn không được cùng một vị mỹ nữ khác bên người thổi da trâu.

“Xì, phía dưới Tôi Thể Trì này là —— cất giấu một 【Tiên Thiên Địa Mạch】 do Võ Nhạc Tiên Đế tự mình đào ra, cách mỗi ngàn năm mới có thể chảy ra một giọt Tiên Thiên Thần Nhũ. Dùng để ngâm mình, có luyện thể cường phách, tẩy tủy phạt mao, tăng lên công hiệu huyết mạch.”

Mỹ nữ tuyệt sắc này, dĩ nhiên là Thanh Ly thần nữ.

Tuy nàng đã là Đại La Kim Tiên, nhưng nói về tuổi tác thật ra cũng chỉ lớn hơn Vương Ly Từ mấy chục tuổi, hơn nữa lúc ở Ma giới đồng cam cộng khổ cùng hoạn nạn, hôm nay nàng đã coi Vương Ly Từ như muội muội ruột thịt của mình, có thứ gì tốt cũng không quên chia cho nàng một phần.

Nàng mỗi nói mấy chữ, đều nhe răng trợn mắt mà “Tư” một tiếng, hơn nữa bộ da trâu kia của nàng hò hét, giọng điệu đắc ý không thôi, hình tượng thần nữ quả thực bị phá hư hầu như không còn.

Đương nhiên, thần nhũ trong Tôi Thể Trì này đã được pha loãng, nếu không làm sao kiếm đủ một ao này.

“Khó chịu như vậy sao?” Vương Ly Từ cũng ngâm mình trong hồ, dáng vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với Thanh Ly thần nữ, vẻ mặt thậm chí có mấy phần buồn chán, “Ta chính là cảm giác tê tê tê, giống như đang mát xa trong cơ thể, bộ dạng rất thoải mái.”

Thanh Ly thần nữ nhất thời tịt ngòi, bất đắc dĩ nhìn Vương Ly Từ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chính là thiên chi kiêu nữ nhận hết tất cả sủng ái cùng tán dương, là “yêu nghiệt” vô số người ngưỡng vọng.

Cho dù tính luôn cả Tiên giới, trong những người cùng tuổi có thể sánh vai với mình cũng chỉ có vài người.

Tuy rằng nàng cũng chưa từng vì vậy mà kiêu ngạo tự mãn, nhưng cũng khó tránh khỏi có vài phần tự kiêu và tự ngạo như vậy, đối với năng lực của mình cũng có một điểm quá tự tin rồi.

Nếu không phải như thế, lúc trước nàng cũng sẽ không liều lĩnh xông vào Ma giới một mình.

Nhưng cho đến khi gặp Vương Ly Từ, Thanh Ly thần nữ mới hiểu được cái gì gọi là yêu nghiệt chân chính.

Có thể nói, lần đó, nếu không phải đụng phải Vương Ly Từ, rốt cuộc mình có thể sống sót rời khỏi Ma giới hay không cũng khó nói.

Mà có sự giúp đỡ của Vương Ly Từ, các nàng không chỉ còn sống rời khỏi Ma giới, mang ra một số lượng lớn phản quân của Ma tộc, thậm chí còn cướp đoạt hang ổ của Chí Tôn U, giá trị chiến lợi phẩm thu được rất cao, cho dù là Tiên Đế cũng phải thay đổi sắc mặt.

Hiện nay, những "Phản quân" kia đã từng an cư trong phạm vi thế lực của Võ Nhạc Thần Điện, tu sinh dưỡng tức. Cuộc sống của bọn họ hôm nay, so với ở Ma Giới tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà những chiến lợi phẩm thu được từ bên trong Thái U Cấm Khu, dưới sự chủ trì của Tử Vi Tiên Đế và Nghê Tung Đạo Chủ, phân một phần vật tư cho những dị tộc đi theo bọn họ, còn lại do Tử Vi Tiên Đế và Võ Nhạc Thần Điện chia đều, về phần tài nguyên quý giá nhất, trung tâm nhất thì chia đều thành ba phần, một phần thuộc về nàng, một phần Quy Ly Từ, một phần thuộc về Tử Vi Tiên Đế.

Nhưng không ai ngờ rằng, Vương Ly Từ chỉ để lại một phần nhỏ trong đó chuẩn bị làm lễ vật chuẩn bị đưa về nhà, phần lớn còn lại đều bị nàng đổi thành các loại thiên tài địa bảo và thức ăn.

Cái này vừa ăn vừa ăn, tư chất huyết mạch của nàng bắt đầu từ từ tăng lên.

Mà trong lúc này, Vương Ly Từ còn thành công kế thừa truyền thừa Hoàng Kim Man Vương Thần Thể của Man Nhân nhất tộc, nhận được quà tặng từ tổ tiên Man Nhân nhất tộc.

Cho tới bây giờ, tư chất huyết mạch của nàng đã đột phá đến các loại Đạo Nữ Giáp!

Ngay cả Tôi Thể Trì, công hiệu đối với nàng cũng phi thường yếu ớt.

Thanh Ly thần nữ thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không nghĩ tới, tư chất huyết mạch cư nhiên còn có thể tăng

như vậy.

Mà điều khiến cho Thanh Ly thần nữ cảm thấy bi kịch nhất là, nàng vụng trộm đo đạc lồng ngực của Ly Từ, so sánh với mình, kết quả lại làm cho nàng có chút hậm hực. Thật sự là cái gì cũng không sánh bằng Ly Từ muội muội.

“Chờ ngươi đạt đến Đại La cảnh, ta liền rùng mình, dẫn ngươi xông vào 【Thần Minh Bảng】.” Thanh Ly Thần Nữ không muốn đối mặt nữa, dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Thần Cáo Bảng là cái gì?”

Vương Ly Từ hiếu kỳ.

Sau khi đến Tiên giới, nàng vẫn luôn đợi ở Vũ Nhạc thần điện, vừa vận dụng thiên phú huyết mạch cắn nuốt lượng lớn vật tư và thiên tài địa bảo, vừa cùng với Thanh Ly thần nữ an trí Man Nhân tộc, còn có kế thừa Hoàng Kim Man vương thần thể gì gì đó, chưa từng cẩn thận đi dạo qua Tiên giới.

“Chính là một đám danh sách thanh niên biến thái hội tụ.” Nói đến Thần Cáo bảng, Thanh Ly thần nữ vẻ mặt tự ngạo, “Ta đã xếp ở vị trí thứ bảy của Thần Cáo bảng!”

“Ngươi mới vị thứ bảy?” Vương Ly Từ rốt cuộc có chút chấn kinh.

Nếu không lầm, Thanh Ly thần nữ chính là chuẩn thần nữ, Tiên Giới thiên tài cấp bậc này có rất nhiều sao?

“Ai, lúc ta xông vào Thần Khuyết điện, rất không thành thục.” Thanh Ly thần nữ cũng có chút xấu hổ, nhưng thoáng qua nàng lại tràn đầy tự tin, “Có điều lần này chờ ta ngâm xong Tôi Thể Trì, lại ăn một viên 【Tạo Hóa Thần Đan】, huyết mạch nhất định có thể đạt tới Đạo Tử Giáp.”

Tạo Hóa Thần Đan chính là thần dược Thập Tam Phẩm, cũng là đan dược cao cấp nhất trong đan dược tăng lên tư chất huyết mạch, trân quý dị thường. Cho dù ở Tiên Giới, muốn lấy được một viên cũng không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên dù quý giá đến đâu, với tài lực và thế lực của Võ Nhạc thần điện, khẳng định cũng phải kiếm được.

Nhưng nàng vừa mới tấn thăng Đại La cảnh không bao lâu, liền liều lĩnh đi Ma giới, Nghê Thường đạo chủ sau khi biết được tin tức liền lập tức đi tìm Tử Vi tiên đế, sau khi trở về lại là một đống sự tình, Nghê Lam đạo chủ cũng đi tiền tuyến tọa trấn, chuyện mua sắm Tạo Hóa thần đan tự nhiên cũng gác lại.

Cũng may trong lần cướp bóc từ Thái U Cấm Khu này, có Hỗn Nguyên Kim Liên luyện chế Hóa Thần Đan.

Tử Vi Tiên Đế đã mời đan đạo tốt nhất của Nam Minh thần điện ra tay, luyện chế nó thành Tạo Hóa thần đan. Đợi đan thành, nàng nhất định có thể được chia một viên.

"Lấy tư chất Đạo Tử Giáp đẳng, xông một xông ba thứ hạng đầu không thành vấn đề. Đến lúc đó, ta nhất định phải đem Diêm Vân Hạc khinh thường ta giẫm dưới lòng bàn chân."

"Chỉ ba vị trí đầu?" Vương Ly Từ tỏ vẻ kinh ngạc.

Tư chất Đạo Tử Giáp đẳng, lại còn chỉ có thể xông top ba? Thần Cương bảng này hàm chứa kim lượng cao như vậy sao? Vậy đệ nhất Thần Cương bảng là ai?

"Ba thứ hạng đầu đã rất tốt rồi." Thần sắc Thanh Ly thần nữ cũng có chút bất đắc dĩ: "Trong đó có một người ta không nắm chắc so thắng, người còn lại chính là siêu cấp biến thái! Ta căn bản không có khả năng thắng, ta cũng chỉ có thể giẫm chân Diêm Vân Hạc như vậy."

"Ly Từ muội muội, thật ra muội có chỗ không biết, hiện tại Tiên giới quần anh tụ tập, người trẻ tuổi lợi hại rất nhiều. Chủ yếu vẫn là sắp có đại tranh chi thế đến, các nhà các hộ đều cam lòng móc ra của cải để bồi dưỡng đệ tử tinh anh. Mượn Tôi Thể Trì chúng ta hiện tại mà nói, bình thường làm sao nỡ mở ra?"

"Thế giới đại tranh lại là cái gì?" Vương Ly Từ hứng thú, chớp mắt gánh vác vai diễn phụ họa ưu tú.

"Chuyện này cũng không phải tin tức gì, ngươi ở lại Tiên Giới lâu một chút, tự nhiên sẽ biết." Thanh Ly thần nữ giải thích, "Tiên Giới chúng ta, có một tòa Thượng Cổ Cấm Khu rất nổi danh, tên là Thần Cung, là di tích của Thượng Cổ Tiên Đế Khuyết."

“Bình thường nó bay rất xa bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên, cách mỗi bảy mươi sáu vạn năm sẽ tiếp cận Tiên giới một lần.” Thanh Ly thần nữ nghiêm túc nói: “Mỗi lần nó tiếp cận Tiên giới, rất nhiều thế lực ở Tiên giới sẽ bồi dưỡng đệ tử ưu tú xông vào một lần. Vạn nhất có thể có được truyền thừa của Kỳ Đại Đế đương nhiên là tốt nhất. Nếu không lấy được, cũng có thể đạt được không ít thiên tài địa bảo, hoặc là các loại bảo vật Kỳ Đại Đế để lại cho người hữu duyên.”

“Sắp tới phụ bản Thần Cung sẽ mở ra. Ly Từ muội muội ngươi tới cũng trùng hợp, lần này chúng ta nhất định phải liên thủ làm một đợt lớn.”

Thanh Ly và Vương Ly Từ ở lâu, cũng vô ý thức lây dính không ít từ ngữ điều khiển của nàng.

“Lợi hại như vậy?” Vương Ly Từ mở to hai mắt nhìn.

Trong phụ bản lợi hại như vậy, có thể thu hút nhiều thế lực lớn đỉnh cấp chuyên môn bồi dưỡng đệ tử đi tranh đoạt cơ duyên, đồ tốt trong đó khẳng định là nhiều thật.

Hơn nữa còn có truyền thừa của Thượng Cổ Tiên Đế, nếu có thể lấy tới tay, vậy thì sẽ rất lợi hại.

Nàng vội vàng truy hỏi: “Ngươi nói Thần Cung gần đây liền mở ra, sắp tới đây là bao lâu chứ? Ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp thông báo cho người nhà một chút, phó bản tốt như vậy cũng không thể bỏ qua.”

Vừa nghe nói “gần đây”, nàng liền có chút nôn nóng, chỉ sợ không kịp.

“Vậy ngươi phải nhanh chóng thông báo, căn cứ chu kỳ trước kia thôi toán, nhanh thì một hai ngàn năm, chậm thì hai ba ngàn năm, tất nhiên mở ra!” Thanh Ly thần nữ nghiêm túc nói.

Vương Ly Từ: “…”

Ngươi quản cái này gọi là “gần đây” sao?

…

Chương 42: Thủ Triết thăng cấp lên Thánh Tôn!

…

Hoàn cảnh sinh hoạt không giống, suy nghĩ và quan niệm tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng trong vô hình.

Thanh Ly thần nữ từ nhỏ sinh hoạt ở Tiên giới, bên người hở tí là Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên đạo chủ sống mấy vạn năm, chịu ảnh hưởng của bọn họ, quan niệm về thời gian tự nhiên cũng khác với Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ nhanh chóng phản ứng lại, nhưng vẫn cảm thấy cạn lời.

Bất quá, vừa nghĩ tới chí ít còn một hai ngàn năm nữa mới có thể mở ra phó bản 【thần cung】, nàng cũng không vội, tiếp tục ngâm thần nhũ trong Tôi Thể Trì, ngâm thật thoải mái, còn lẩm bẩm hai tiếng: "Ừ ừ, đúng rồi. Thanh Ly tỷ tỷ, ta xin tỷ tra tư liệu giúp ta thế nào?"

"A, ngươi nói là Tiên Minh đúng không?" Thanh Ly thần nữ thấy Ly Từ tắm rửa không "tư tư", cũng cắn răng không lên tiếng, cố gắng giả bộ một bộ dạng rất nhẹ nhàng tự nhiên, "Gần đây ta lật xem rất nhiều tư liệu cổ tịch, cũng thỉnh giáo một ít trưởng lão nghiên cứu sử liệu."

"Ta phát hiện Tiên Minh trong lời nói của ngươi chính là khai thác phân chi của Vô Cực Thần Cung ở vực ngoại. Bất quá, từ hơn một trăm ngàn năm trước, Vô Cực Đế Tôn thần bí vẫn lạc, dẫn đến toàn bộ Vô Cực Thần Cung đều gặp biến cố kịch liệt, liên hệ giữa Tiên Minh và Tiên Giới bên này bị cắt đứt."

"Hơn một trăm mấy chục vạn năm trước? Cắt đứt liên lạc?" Vương Ly Từ không nói nên lời.

Nàng vừa nghe con số khổng lồ này liền có chút đau đầu. Vì sao động một chút lại muốn lịch sử dài dằng dặc như vậy?

Vương thị chúng ta quật khởi đến bây giờ, còn chưa tới ba ngàn năm đâu!

“Vậy Truyền Tống Trận kia thì sao, có Truyền Tống Trận cự ly siêu xa hay không?” Vương Ly Từ mang theo vài phần mong đợi hỏi, “Ngay cả Ma tộc cũng có hành lang không gian cự ly xa, Tiên Tộc chúng ta không có lý do không có?”

“Trên lý luận, nếu muốn tiến hành khai thác ngoại vực, nhất định sẽ xây dựng Truyền Tống Trận, bất quá hẳn là chỉ có thể truyền tống quy mô nhỏ.” Thanh Ly thần nữ thở dài một hơi nói, “Ma tộc là một chủng tộc cường đại từ bên ngoài đến, chúng dùng phương pháp vặn vẹo Thiên Uyên không gian vô tận để thực hiện quy mô lớn cách siêu xa, chỉ có Ma tộc mới có, trước mắt Tiên Giới chúng ta còn chưa làm được. Nếu không Tiên Giới chúng ta làm sao lại bị động như thế, cục diện bị áp chế.”

“Quy mô nhỏ thì quy mô nhỏ thôi ~” Vương Ly Từ mặc dù thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận thực tế, ngược lại hỏi: “Ta làm thế nào mới có thể tìm được truyền tống trận truyền tới Tiên Minh?”

“Vô Cực Thần Cung bây giờ đã sớm nghèo túng, khu vực hạch tâm cũng trở thành một mảnh phế tích, hơn nữa còn rơi vào phạm vi khống chế của Ma tộc.” Thanh Ly thần nữ vừa nghĩ đến những thứ mình tra được, ngữ khí liền không khỏi có chút thổn thức: “Không nói trước chúng ta có thể lẻn vào phế tích Vô Cực Thần Cung hay không, cho dù có thể lẻn vào, cũng thuận lợi tìm được Truyền Tống Trận, cũng còn phải suy nghĩ công việc tu sửa.”

“Dù sao một trăm mấy chục vạn năm trôi qua, lúc trước xác suất tòa Truyền Tống Trận kia hoàn hảo không tổn hao gì là rất thấp.”

“Mặc dù nghe có chút khó khăn.” Vương Ly Từ lại tràn đầy nguyên khí: “Nhưng cho dù thế nào, ta cũng phải liên hệ với người nhà, nếu không bọn Tứ thúc nhất định sẽ lo lắng cho ta.”

“Ly Từ ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp ngươi. Có điều, tất cả đều phải chờ sau khi ngươi tu luyện đến Đại La Kim Tiên cảnh mới có thể bắt đầu.” Thanh Ly thần nữ nhớ đến tương lai, trong mắt cũng tràn đầy vẻ chờ mong: “Cứ nghe ngươi nói đến những tộc nhân thú vị kia, ta cũng muốn đi

gặp Tứ thúc của ngươi, đám người Ly Dao muội muội của ngươi.”

“Thanh Ly tỷ tỷ, tỷ đối xử với ta thật tốt.” Vương Ly Từ cọ xát.

“Này này, Ly Từ muội muội đừng ôm lung tung…”

Lại trôi qua mấy tháng sau.

Thanh Ly thần nữ lại một lần nữa hấp tấp tìm đến Vương Ly Từ, dâng lên một viên 【Tạo Hóa Thần Đan】 13 phẩm giống như hiến vật quý, mặt mày hớn hở nói: “Lần này vận khí thật không tệ, nghe nói Nam Minh Đế Tôn tự mình ra tay, dùng Nam Minh Thần Hỏa phụ trợ đan vương tiền bối luyện đan, một lò thần đan ra tới bốn viên!”

“Một viên cho Nam Minh thần điện làm thù lao, một viên cho Tử Vi tiên đế. Hai viên còn lại, một viên ta một viên!”

Nói xong, nàng nhét bình ngọc trong tay vào trong ngực Vương Ly Từ.

Vương Ly Từ mở bình ngọc Phong Tồn Thần Đan ra, một mùi thuốc mê người đến cực điểm lập tức tràn vào trong cơ thể nàng, khiến nàng không kìm lòng được nuốt nước miếng một cái: “Đây chính là Tạo Hóa Thần Đan, cảm giác hình như ăn rất ngon.”

Đến cấp bậc huyết mạch này của Vương Ly Từ, đã rất khó có thứ gì có thể khiến hắn cảm nhận được thèm muốn như thế.

Đây là khát vọng bản năng của huyết mạch.

Nàng có thể cảm giác được, sau khi nuốt thần đan này sẽ có lợi ích rất lớn đối với nàng.

Dưới sự điều khiển của tham lam, nàng nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, trực tiếp “A ô” một ngụm nuốt vào Tạo Hóa Thần Đan.

Trong nháy mắt, một cỗ dược lực kinh khủng liền ở trong cơ thể nàng tan ra, lực lượng cuồng bạo ở trong cơ thể nàng điên cuồng xông tới, sắc mặt của nàng thoáng cái liền đỏ lên rồi!

“Cái gì!? Sao ngươi lại ăn hết vậy?”

Thanh Ly thần nữ bị dọa đến mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng đi cạy miệng Vương Ly Từ: "Ly Từ, ngươi còn không thể ăn cái này, mau nhổ ra!"

Nàng sắp điên rồi, dược hiệu của Tạo Hóa Thần Đan kinh khủng cỡ nào, cho dù là Đại La Thánh Tôn có tư chất huyết mạch bậc Đạo Tử Ất như nàng muốn dùng, cũng phải có Đế Tôn ở bên cạnh che chở, dùng Tiên Đế thần lực giúp đỡ tiêu hóa dược lực, để tránh xảy ra sai lầm gì.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của nàng, hai người thu thần đan này lại trước, chờ sau khi Ly Từ tu luyện tới Đại La cảnh, liền cùng mời Tử Vi Tiên Đế ra tay bảo vệ, đồng thời dùng Tạo Hóa Thần Đan.

Ai có thể ngờ được, Ly Từ lại có thể liều lĩnh nuốt xuống như vậy.

Nếu lỡ như có chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

"Không phun ra được, hòa tan rồi." Vương Ly Từ kéo cổ áo ra, thở hổn hển một hơi dài.

Hiện tại nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình khô nóng, khí huyết sôi trào, toàn thân lâng lâng không dễ chịu.

Cảm giác này còn kích thích hơn cả Tôi Thể Trì trước đó, nhưng cũng không khiến nàng cảm thấy nguy hiểm.

Thấy Thanh Ly thần nữ sợ tới mức sắc mặt biến đổi, ngược lại nàng vô cùng tri kỷ an ủi nàng: "Thanh Ly tỷ tỷ, không có việc gì, chỉ là một viên thần đan mà thôi. Tỷ đừng lo lắng, muội không sao."

"Không có chuyện gì mới là lạ! Ngươi mới Chân Tiên cảnh, ngươi có biết không?! Sao ngươi dám ăn cái này?" Thanh Ly Thần Nữ vô cùng ảo não.

Sớm biết như thế, nàng đã thay Ly Từ cất thần đan đi, làm sao có thể trực tiếp đưa cho nàng? Dù sao đều phải đợi thăng cấp Đại La Kim Tiên mới phục dụng, tối nay cho nàng cũng không có ảnh hưởng gì.

Bây giờ thì hay rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Thanh Ly thần nữ trong lúc nhất thời tâm loạn như ma.

“Đúng rồi, Tử Vi Tiên Đế!”

Chuyện khẩn cấp, nàng không dám do dự, lập tức lấy Tử Vi Đế Ấn ra, không chút do dự bóp nát khởi động.

Trong nháy mắt tiếp theo, tử khí mênh mông nở rộ, một bóng người đột nhiên ngưng tụ thành hình trước mặt Thanh Ly thần nữ.

Đó là một cô gái mặc tiên y màu tím, lông mày bay vào tóc mai, tư thế oai hùng, trong khi nhìn quanh ánh mắt lưu chuyển, xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng này đương nhiên là Tử Vi Tiên Đế đại danh đỉnh đỉnh của Tiên Giới.

Là cường giả cấp Tiên Đế, đương nhiên tuổi tác của Tử Vi Tiên Đế không nhỏ, ngay cả Võ Nhạc Tiên Đế cũng được xem là vãn bối của nàng. Nhưng đến đẳng cấp này của nàng, nhục thể đã không còn là phàm thai, cũng không bị hạn chế về tuổi tác.

Bây giờ bề ngoài của nàng vẫn vô cùng trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ cũng chỉ ngoài 30.

Bất quá, mặt ngoài thân thể nàng giờ phút này tản ra một tầng ánh sáng nhạt, thân hình nhìn thoáng qua có mấy phần mông lung, hiển nhiên là một bức ảnh.

Lúc này, chân thân của nàng còn đang chữa thương bên trong Cấm Khu.

“Tử Vi Đế Tôn, van xin ngài cứu Ly Từ muội muội.” Thanh Ly Thần Nữ gấp đến nỗi lệ rơi đầy mặt: “Nàng nuốt vào Tạo Hóa Thần Đan.”

“Cái gì? Đây cũng quá lỗ mãng rồi.”

Vừa nghe lời này, Tử Vi tiên đế vốn bình tĩnh cũng tỏ vẻ lo lắng.

Nàng chụp lấy cánh tay Vương Ly Từ, một cỗ Tiên Đế chi lực tinh thuần lại không nhiều lắm tràn vào trong cơ thể Ly Từ, muốn giúp đỡ nàng ổn định dược hiệu của thần đan trước, cũng chuẩn bị dùng chân thân bản tôn giáng xuống bất cứ lúc nào.

Nha đầu Ly Từ tiềm lực vô cùng, cho dù nàng liều mạng làm tổn thương thêm cũng phải bảo vệ nàng, tuyệt đối không thể để nàng bị tổn thương.

Nào ngờ, trong nháy mắt tiếp theo, nàng liền sững sờ tại chỗ…

Đây, đây là đang nói đùa sao?

Dược lực của Tạo Hóa Thần Đan đủ để thoải mái căng nổ cho Đạo Tử Chân Tiên cảnh bình thường, ở trong cơ thể Ly Từ vậy mà "hữu thuận" như thế, nhiều nhất là giống như là "con khỉ nhỏ" nghịch ngợm, khiến Vương Ly Từ có chút mặt đỏ tới mang tai, say bí tỉ.

Càng kỳ quái hơn chính là, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Ly Từ đang tản ra một cỗ lực lượng huyền diệu, nhanh chóng tiêu hóa thu nạp dược hiệu của thần đan, thức tỉnh huyết mạch với một loại tốc độ không thể tưởng tượng.

Từ Đạo Tử Giáp đẳng cấp bắt đầu, một đường vọt tới Đạo Tử Giáp đẳng trung đoạn!

Tiếp theo, Đạo Tử Giáp đẳng đẳng cao đoạn cao.

Đạo Tử Giáp đỉnh phong!

Thần Tử Đinh đợi!

Thần Tử Đinh cùng bậc trung!

Tư chất huyết mạch của Vương Ly Từ mỗi khi đột phá một giai đoạn nhỏ, trong lòng Tử Vi tiên đế lại không nhịn được mà nổi lên một chút.

Tuy nhiên, huyết mạch của Vương Ly Từ cuối cùng vẫn kẹt ở trung đoạn Thần Tử Đinh đẳng, không thể phá được trung đoạn Đinh đẳng, nhưng cũng tăng lên một đoạn lớn, tùy thời có thể đạt tới đẳng cấp cao như Thần Tử Đinh.

Trong nháy mắt này, ánh mắt Tử Vi tiên đế nhìn về phía Vương Ly Từ đều trở nên cực kỳ nóng bỏng: "Ly Từ, ngươi có sư tôn không?"

Nếu đổi lại là Vương Ly Từ trước đó, tuy tiềm lực cũng vô cùng to lớn, trong thế hệ trẻ cũng là tồn tại đứng đầu, nhưng cũng không thể làm Tử Vi Tiên Đế động dung, dù sao chuẩn thần tử nhà nàng cũng không kém.

Nhưng Vương Ly Từ hôm nay, không chỉ là đứng đầu danh sách, mà là có thể so sánh với một vị yêu nghiệt trong thế hệ trẻ tuổi đương đại, thậm chí còn vượt qua một bậc.

Như vậy, không chỉ có thể dùng thanh niên tuấn kiệt để hình dung.

"Sợ?" Vương Ly Từ bị ánh mắt của Tử Vi Tiên Đế làm cho giật nảy mình, yếu ớt nói: "Ta từng có mấy sư tôn rồi."

"Vậy ngươi có nể thêm một người nữa không?" Giọng điệu Tử Vi Tiên Đế vô cùng dịu dàng.

"…" Vương Ly Từ và Thanh Ly thần nữ.

…

Ngay khi Vương Ly Từ "Vất vả" khai thác Tiên giới.

Sau khi Vương thị tiêu diệt được tai biến thú, cũng bắt đầu tăng cường độ tiến hành thăm dò toàn bộ khu vực phá diệt, khai phá!

Các cường giả chủ cấp cũng không cần lo lắng tai biến thú nhảy ra nhằm vào, bởi vậy có thể không kiêng nể gì gia nhập trong đoàn đội.

Chỉ trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, tiến độ thăm dò đã lập tức bị kéo căng, thỉnh thoảng sẽ có một vài di tích bị phát hiện, sau đó tiến vào quá trình thăm dò. Một lượng lớn công pháp, linh mạch, cùng với đủ loại tài nguyên không ngừng tiến vào thế giới Thần Võ.

Lại thông qua thế giới Thần Võ, lưu thông toàn bộ thế giới.

Dưới sự phát triển nhiệt triều này, thế giới Thần Võ và Thánh vực cũng nghênh đón một lần phát triển kiểu như giếng phun.

Trong đại khai phá khu vực phá diệt, ngoại trừ thăm dò và khai phá bình thường, Vương Thủ Triết chú ý nhất là hai chuyện.

Thứ nhất, đó là truyền tống trận đi thông Tiên giới.

Thứ hai, chính là tìm kiếm tâm của 【Tinh Nguyên Chi Tâm】 thần khí của Tinh Cổ tộc.

Trong đó, tìm kiếm Truyền Tống Trận thông tới Tiên Giới, tự nhiên là vì đả thông liên hệ với Tiên Giới.

Ly Từ mất tích lâu như vậy, cho dù có thể thông qua diệt thế còn sống, biết được Ly Từ cũng còn sống, nhưng chung quy vẫn sẽ lo lắng. Vạn nhất mấy năm nay nàng đói thì làm sao bây giờ?

Hiện giờ, hắn chỉ có thể đặt hy vọng Vu Ly Từ là bị lốc xoáy không gian cuốn tới gần Tiên giới, như vậy chờ bọn họ đến Tiên giới cũng dễ tìm kiếm nàng.

Về phần tìm kiếm Tinh Nguyên chi tâm, kỳ thật đây cũng không phải kế hoạch gần nhất, mà là từ khi biết được có Tinh Nguyên chi tâm tồn tại, các đội thăm dò vẫn không buông tha tìm kiếm nó.

Đáng tiếc, lúc trước A Tháp Nạp tộc thu được tình báo tựa hồ cũng không phải đặc biệt chuẩn xác, thế cho nên cho tới bây giờ cũng không có tìm được.

Mà hai chuyện này, người trước tiến triển thập phần thuận lợi.

Cổ Truyền Tống Trận được xưng là 【Tiên giới chi môn】, đã được tìm kiếm dưới sự phối hợp của hai vị trưởng lão Trảm Thiên cùng Thiên Trần.

Hơn nữa trước đó Vân Hạc công tử tu sửa truyền tống trận sơ bộ, truyền tống trận hiện tại có thể sử dụng.

Nhưng Vương Thủ Triết cũng không vội bắt đầu truyền tống lần đầu tiên.

Nguyên nhân có rất nhiều.

Thứ nhất, căn cứ vào miêu tả của các trưởng lão Trảm Thiên, cánh cửa Tiên giới đối diện là ” phế tích Vô Cực thành”, chính là nằm trong phạm vi khống chế của Ma tộc. Hành động lẻn vào kiểu tiểu quy mô tinh anh còn được, một khi động tác quá lớn, khiến Ma tộc chú ý chính là một thiên đại phiền toái.

Thứ hai, vẫn là liên quan đến Ma tộc.

Nếu đối diện là khu vực khống chế Ma tộc, thì phải đề phòng Ma tộc thông qua truyền tống trận tới đây. Bởi vậy, Vương Thủ Triết quyết định dọn dẹp khu vực xung quanh truyền tống

trận trước, thành lập một cứ điểm phòng thủ, canh giữ truyền tống trận vững chắc như thành đồng.

Thứ ba, đây chính là cánh cửa Tiên Giới chỉ là sửa chữa một chút mà thôi, nếu muốn truyền tống trận càng thêm vững chắc, hơn nữa có thể sử dụng lâu dài, còn phải tiến hành bảo trì và gia cố trên nền tảng ban đầu.

Bởi vậy, dưới sự tổ chức của Thánh Cộng Minh, đại lượng trận pháp đại sư được mời tới, tiến hành nghiên cứu nhằm vào tiên giới chi môn, thiết kế bảo vệ gia cố phương án.

Thứ tư chính là nguyên nhân của bản thân Vương Thủ Triết.

Hắn sắp thăng cấp Đại La Kim Tiên cảnh.

Một khi tấn thăng, tự nhiên sẽ có đủ loại biến hóa sản sinh.

Ví dụ như sau khi huyết mạch tăng lên, hắn có thể tiến thêm một bước bồi dưỡng thần dược Thập Tam Phẩm của Hỗn Độn Kim Liên.

Hoặc là có thể lần nữa trị liệu cho Thủy Thiên Thần Hoàng một chút thiệt thòi, gián tiếp kéo dài một chút thọ nguyên của hắn.

Lại như cũ, có thể thử cứu trợ thần hồn tàn phá của Cơ Đạo Nhất, cứu vớt mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh!

Tình huống của Cơ Đạo Nhất so với Đan Si đạo nhân lúc trước tệ hại hơn rất nhiều, nếu không có Chưởng Giới Lệnh lực lượng chống đỡ, sợ là có nguy hiểm hồn phi phách tán. Hơn nữa thần hồn của hắn cùng thần hồn tai biến thú dây dưa cũng quá sâu, nếu là mạnh mẽ tróc ra, tất nhiên sẽ tạo thành tổn thương không thể vãn hồi đối với thần hồn của Cơ Đạo Nhất.

Trước mắt Vương Thủ Triết cũng không có biện pháp gì quá tốt, chỉ có thể từ từ từng chút một, trước tiên thử nghiệm thần hồn bóc tách tai biến thú.

Chờ sau khi hắn thăng cấp Đại La cảnh, có lẽ sẽ có biện pháp.

Vương Thủ Triết cũng muốn trao đổi tốt với Cơ Đạo một phen, từng bước hoàn thiện kế hoạch thăm dò Tiên giới.

Tóm lại quán triệt một suy nghĩ, đó chính là có thể cẩu tắc cẩu thả, tuyệt không hành động lỗ mãng.

Sau mấy chục năm oanh oanh liệt liệt như thế.

Ung An lịch năm 2205.

Tu vi của Vương Thủ Triết không ngừng mài giũa, cuối cùng cũng đột phá gông cùm xiềng xích, dẫn tới thiên kiếp.

Ngày hôm đó.

Kiếp vân màu tím đậm cơ hồ bao trùm toàn bộ trên bầu trời Trường Ninh vệ, toàn bộ Trường Ninh vệ đều phảng phất từ ban ngày biến thành đêm tối, uy thế khủng bố trùng trùng điệp điệp đè xuống, ngay cả không khí cũng dường như đọng lại.

Kiếp vân tràn ngập, loáng thoáng có thể thấy lôi đình màu vàng thai nghén trong đó, cho dù chỉ là vài sợi kim quang ngẫu nhiên nở rộ ra, đều tản ra uy thế khủng bố làm người sợ hãi.

Đây là Thái Ất Kim Lôi, vẻn vẹn chỉ kém một bậc so với Hỗn Độn Tử Kim Lôi.

Thánh tử Thánh Nữ Chân Tiên Cảnh bình thường, lúc tấn thăng Đại La Kim Tiên cảnh, chẳng những cần nhiều loại đan dược phụ trợ đột phá Thập Nhất Phẩm tương trợ, đau đầu nhất chính là còn phải đối mặt Thái Ất Kim Lôi oanh tạc.

Nếu không chuẩn bị đủ, bị thiên kiếp đánh cho trọng thương, thậm chí có thể bị Thái Ất Kim Lôi đánh chết.

Nhưng Vương Thủ Triết lại không phải Chân Tiên cảnh bình thường, mà là huyết mạch thần tử, tư chất cao tuyệt, khi tấn thăng Đại La Kim Tiên cảnh, đan dược phụ trợ gì cũng không cần, dễ dàng phá vỡ gông cùm xiềng xích.

Còn từng đạo Thái Ất Kim Lôi kia, dưới sự chuẩn bị của Vương Thủ Triết, lực sát thương đối với hắn cực kỳ có hạn.

Từng đạo kim sắc kiếp lôi đâm rách tầng mây màu tím đậm, giống như lợi kiếm chém xuống, tại thời khắc sống còn bị ngăn cản lại.

Vương Thủ Triết không tốn nhiều công sức đã dễ dàng vượt qua lôi kiếp Thái Ất Kim Sắc.

Sau đó, trời giáng cam lâm, giúp Vương Thủ Triết tẩy tủy phạt mao.

Rất nhanh, cấp độ huyết mạch của hắn lại lần nữa đột phá một tầng, đạt đến cấp bậc mười lăm tầng Hỗn Nguyên Đạo Khu.

Phải biết rằng, tuyệt đại bộ phận các đại lão cấp Đạo Chủ, trình độ huyết mạch thức tỉnh cũng bất quá chỉ là mười lăm tầng Hỗn Nguyên Đạo Khu mà thôi!

Nói cách khác, hiện giờ trình độ thức tỉnh huyết mạch của Vương Thủ Triết đã có thể sánh với đạo chủ Hỗn Nguyên cảnh!

Mà theo đột phá cấp độ huyết mạch, năng lực thiên phú của hắn đến từ huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh, tự nhiên cũng nghênh đón tăng lên chân dài, vô luận là năng lực trị liệu, tốc độ trị liệu, hay là năng lực thúc đẩy sinh trưởng, đều sẽ nghênh đón một đột phá lớn.

Đồng thời, theo sự thức tỉnh huyết mạch, thân thể của Vương Thủ Triết cũng lại lần nữa xuất hiện lột xác.

Bất tri bất giác, khí chất siêu nhiên xuất trần trên người hắn càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng là một bộ áo trắng bình thường tới mức không thể bình thường hơn, mặc trên người hắn lại như đột nhiên tăng thêm vài phần hương vị thần thoại và thánh khiết, lúc giơ tay nhấc chân, đạo vận quanh thân lưu chuyển, thậm chí có thể dẫn tới thiên địa cộng hưởng, thoạt nhìn như hòa thành một thể với thiên đạo.

Đây là đạo khu đại thành, thiên địa tự nhiên mà sinh ra cảm ứng. Loại tình huống này sẽ chỉ xuất hiện ở trên người Hỗn Nguyên Đạo Chủ, cũng coi như là một loại tiêu chí cấp bậc cường giả Đạo Chủ.

Bây giờ trên người Vương Thủ Triết sẽ có loại khí chất này, đương nhiên cũng bởi vì huyết mạch nghịch thiên kia của hắn.

Vương Thủ Triết vô cùng hài lòng với đạo khu của mình, cảm thấy mình đã có năng lực thật sự chống lại đại lão cấp Đạo Chủ, thứ duy nhất thiếu sót chỉ có huyền khí và lượng không đủ do tu vi không đủ dẫn đến.

Về phương diện này, hắn còn kém xa đại lão Đạo Chủ chân chính.

Bởi vậy từ trên lý luận mà nói, bây giờ Vương Thủ Triết có thể chống lại cường giả cấp Đạo Chủ một thời gian ngắn, lại không lâu…

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng hết sức hài lòng, dù sao hắn hiện tại ngay cả ba ngàn tuổi cũng còn chưa tới. Dùng tiêu chuẩn của Tiên Giới đến xem, hắn là một thiên tài tuấn kiệt chưa lớn lên.

Hơn nữa, hắn còn là tồn tại thứ hai tấn thăng Đại La ngoài Vương thị Yên lão tổ, lại một lần nữa xông đến trước mặt nương tử.

Cùng lúc đó.

Theo sự thăng cấp thuận lợi của Vương Thủ Triết, rất nhiều người chờ đợi ở phụ cận cũng bắt đầu nghe tin mà động.

Người tích cực nhất đương nhiên phải kể tới Thủy Thiên Thần Hoàng.

Không còn cách nào khác, Thủy Thiên Thần Hoàng khi còn trẻ quá liều mạng, chuyện giảm thọ không ít, chuyện hao tổn thọ nguyên không ít. Hiện tại toàn bộ chỉ vào sau khi Vương Thủ Triết thăng cấp, lực lượng căn nguyên sinh mệnh lại lột xác lần nữa, chữa trị cho hắn nhiều thêm một ít ám thương, kéo dài thêm một chút.

Ngoài ra, Vương Cẩn Na canh giữ trong chủ trạch cũng vô cùng hưng phấn.

Lão tổ gia gia tấn thăng Đại La Thánh Tôn thì có thể giúp nàng phục dụng Thập Nhị Phẩm Đạo Nguyên Đan trước.

Đến lúc đó huyết mạch của nàng vừa tăng lên, lại dựa vào tu vi Thần Thông cảnh đỉnh phong và sức chiến đấu khủng bố, có thể rửa sạch sỉ nhục, một lần nữa đoạt lại vị trí đứng đầu Thần Thông cảnh.

Mà cùng lúc này, Vương Tống Nhất, người đứng đầu Thần Thông cảnh bảng tâm tình cũng phức tạp, vừa cảm thấy cao hứng thay Thủ Triết lão tổ, lại có chút lo lắng.

Thủ Triết lão tổ từng nói, chờ sau khi hắn thăng cấp Đại La Kim Tiên, sẽ bảo vệ hắn dùng dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm】, giúp hắn xung kích cấp bậc tiên thiên thần tử.

Thứ đó quá đắt, chỉ là nghĩ đến giá trị cống hiến mình sắp nợ lần nữa, hắn liền cảm thấy sắp bị nợ nần chồng chất rồi.

Nhưng tốc độ của ai cũng không nhanh bằng Liễu Nhược Lam.

Vương Thủ Triết vừa mới độ kiếp xong, trở lại tiểu viện của mình, đã bị Liễu Nhược Lam bắt được, trực tiếp truyền tống vào trong Thanh Hoàng tiểu động thiên.

Trong tiểu động thiên, cây xanh khắp nơi, linh khí dạt dào.

Bên trong Thanh Hoàng lâu.

Dưới ánh đèn dịu dàng, trên bàn cơm cũng đã sớm chuẩn bị một bàn thức ăn đại bổ, hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị.

Liễu Nhược Lam ấn Vương Thủ Triết ngồi xuống bên cạnh bàn, bản thân thì ngồi bên trái hắn, nâng má nhìn về phía hắn.

“Chúc mừng phu quân đột phá đến Đại La Kim Tiên. Trong khoảng thời gian này phu quân vẫn luôn bế quan, nên bù đắp cho tốt.”

Lúc nói lời này, một đôi mắt đẹp hiện ra thủy quang thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mặt Vương Thủ Triết, trên gương mặt vô cùng mịn màng mang theo một chút đỏ ửng nhàn nhạt.

Vương Thủ Triết bị nàng nhìn đến giật nảy mình trong lòng.

Nương tử lần này xem ra là lai giả bất thiện a! Ánh mắt này là muốn ăn thịt người!

“Khoảng thời gian này, cũng vất vả cho nương tử lo liệu việc nhà.” Vương Thủ Triết vội vàng chắp tay muốn đứng lên: “Nhưng vi phu không đói bụng. Vi phu còn có rất nhiều việc vặt cần xử lý, xin lỗi không tiếp được…”

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp thi triển thuật biến mất của người sống, đã bị Liễu Nhược Lam sớm có đề phòng giật mình, mị nhãn như tơ dán sát lên: “Tạp vụ là xử lý không hết, khó có

được ngày đại hỉ hôm nay, làm cho thiếp nhớ lại năm mười sáu tuổi, cùng phu quân có mối quan hệ tốt đẹp.”

Ngày đại hỉ gì chứ, ngươi thèm thuồng Hỗn Nguyên Đạo Khu của ta!

Vương Thủ Triết mượn cớ từ chối, cuối cùng cũng chọc cho Liễu Nhược Lam nổi nóng.

“Phu quân, hôm nay chàng muốn đi cũng phải theo, không theo cũng phải theo.”

“Đúng vậy, ta không giả vờ nữa, ta ngả bài, ta chính là thèm hương vị Thần tử Đại La cảnh.”

“…”

Vương Thủ Triết trầm mặc.

Hắn ngửa mặt lên trời, nội tâm ô ô, quả nhiên là hắn rất hoài niệm cái tên lúc trước, ngay cả cô nương vi phạm lệnh cấm cũng sẽ đỏ mặt ~~

…

Chương 43: Thủ Triết đi Tiên giới tránh đầu sóng ngọn gió.

…

Quần thể Tháp La Tinh Hà.

Thời kỳ Tiên Minh, nơi này từng là một khu vực Man Hoang, sinh tồn một ít Man Tộc thực lực yếu kém, trình độ văn minh phát triển khá thấp.

Tại thời kỳ Tiên Minh cường thịnh nhất, cũng từng mang đến văn minh Tiên Tộc lạc hậu cho những Man Tộc xung quanh.

Chỉ là bản thân Tiên Tộc nhân có cảm giác ưu việt quá mạnh mẽ, từ trước đến nay là dùng tư thái "Thiên triều thượng tiên" quan sát những chủng tộc này, cũng đem bọn chúng thống nhất phân loại thành Man Hoang chủng tộc, tự nhiên cũng sẽ không quá mức để ý đến bọn chúng.

Mà cùng với việc Tiên Minh từng cường thịnh bị diệt trong đại tai biến, cương vực mênh mông vốn thuộc về Tiên Minh hóa thành phá diệt chi vực, trong đó Thiên Hải, Thiên Hồ, Thiên Hà vân vân, càng là bởi vì năng lượng tẩy rửa mà nhao nhao cải đạo, một phần trong đó, cuối cùng rót vào khu vực hạ du man hoang này.

Dưới sự lôi kéo của từng luồng năng lượng vật chất ngang dọc ngang dọc giữa biển Hư Không, sức sống trong khu vực Man Hoang càng thêm mạnh mẽ, tốc độ phát triển cũng được đẩy nhanh hơn rất nhiều.

Bất tri bất giác, "Man tộc" lớn nhỏ lần lượt quật khởi, tạo thành một vùng tinh hà phồn vinh hưng thịnh.

Mà trong rất nhiều quần thể thế giới này, có một mảnh thế giới quần tên là 【Đại Giác Vực】.

Trong quần thế giới này, Đại Giác tộc chiếm cứ vị trí bá chủ.

Đại Giác tộc là một sinh vật hình người, giống đực đại giác tộc vai rộng eo hẹp, ngoại hình khổng vũ hữu lực, đỉnh đầu có một

đôi sừng to biểu tượng, thoạt nhìn cực kỳ uy vũ. Thư tính đại giác tộc thân hình hơi gầy một chút, thoạt nhìn không dễ chọc.

Đại Giác tộc có ước chừng ba cao thủ Thập Ngũ giai Đại Giác tộc, được xưng là "Đại Giác Tam Thánh Vương".

Tam Thánh Vương Đại Giác không hòa thuận với nhau, hơi một tí liền công phạt lẫn nhau, cạnh tranh lẫn nhau, nhưng một khi đối ngoại lại có thể đoàn kết nhất trí.

Cũng bởi vì vậy nên Đại Giác tộc mới có thể ngồi vững vị trí bá chủ.

Giờ phút này.

Ngọc Giác Thánh Vương điện.

Đây là cung điện của Ngọc Giác Thánh Vương, một trong Tam Thánh Vương Đại Giác.

Thánh Vương Điện tu cực kỳ thô kệch, dựa theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của nhân loại, thậm chí có thể xưng là đơn sơ, duy chỉ chiếm diện tích tương đối lớn, bên trong tương đối rộng rãi, đủ để dung nạp số lượng tộc nhân Đại Giác tụ tập ở đây.

Vị trí dễ thấy nhất trong đại điện lúc này đang dựng thẳng một tấm màn hình óng ánh cỡ lớn, trên màn hình có quang ảnh biến ảo, đang chiếu ra phim ảnh lưu ảnh.

Phía trước tinh mạc, lấy Ngọc Giác Thánh Vương làm chủ, cộng thêm một đám tộc nhân Đại Giác to nhỏ nhỏ, đang ngồi thành một vòng, chuyên chú nhìn chằm chằm hình ảnh trên tinh mạc.

Nhìn đến chỗ đặc sắc, một đám người Đại Giác tộc nhân không nhịn được đồng loạt kinh hô, động tác chỉnh tề không nói nên lời.

Không giống với lưu ảnh kịch ảnh của thế giới Thần Võ, lúc này trên màn bạc phát ra kịch lưu ảnh, tất cả đều là tộc nhân bản thổ Đại Giác. Chúng nó ở trong tinh mạc diễn dịch từng đoạn chuyện xưa đặc sắc, khi thì khẩn trương, khi thì cảm động, khi thì làm người ta tỉnh táo.

Kịch bản đặc sắc đã hấp dẫn rất nhiều đại quý tộc Giác tộc.

Ở bên cạnh những đại Giác tộc nhân này, còn ngồi một vị thiếu nữ xinh đẹp thân mặc quần áo màu vàng, tướng mạo tươi đẹp động lòng người.

Phía sau thiếu nữ có một vị hán tử đầu trọc đang ngồi.

Hắn mặc một thân đoản đả màu vàng sẫm, sau lưng đeo một cái mai rùa thuẫn, thân hình nhìn đặc biệt cường tráng khôi ngô. Cho dù ngồi ngay ngắn ngay ngắn, trên người hắn cũng tản ra một cỗ khí chất đôn hậu nặng nề, làm cho người ta không khỏi cảm giác ổn trọng, an tâm.

"Thiếu chủ Ly Bình quả nhiên anh minh." Thừa dịp các tộc nhân Đại Giác trầm mê ở lưu ảnh kịch, tráng hán đầu trọc cúi đầu ghé đến bên tai thiếu nữ, cười nịnh nói, "Bắt đầu dùng tộc nhân Đại Giác làm tốt nội dung thương nghiệp trước, sau đó đẩy màn hình lưu ảnh, như thế liền có thể nhanh chóng chiếm lĩnh ngành giải trí Đại Giác vực."

Đúng vậy, thiếu nữ có bộ dạng tươi sáng như ánh mặt trời kia chính là một trong những khuê nữ bảo bối của Vương Thủ Triết - Vương Ly Phi.

Mà vị tráng hán lưng đeo mai rùa kia chính là 【Hư Không Cứ Xác Huyền Quy】 biến thành hình người - Vương Quý!

Mà Quy Giáp Thuẫn trên lưng hắn, chính là dùng mai rùa lúc hắn đột phá tới thập ngũ giai luyện chế thành bảo thuẫn, thuần túy dùng lực phòng ngự mà nói, đã không kém gì thánh khí phòng ngự bình thường.

Những năm gần đây, Vương Quý đã trở thành một trong những thánh thú của gia tộc Vương thị, hưởng thụ tài nguyên cung phụng hậu đãi của Vương thị, cũng học được ngôn ngữ và văn hóa của Nhân tộc. Tuy rằng trên danh nghĩa hắn là cung phụng của Vương thị, nhưng trên thực tế vẫn lấy thân phận tôi tớ hộ vệ đi theo Vương Ly.

Mà sau trận chiến với A Tháp Nạp tộc, hai tỷ muội Vương Ly Lung và phân thân Vương Ly Tiên đã cùng nhau kéo đội ngũ, bắt đầu làm một số nhiệm vụ khai thác và mậu dịch gia tộc. Phương hướng khai thác chủ yếu chính là khu vực hoang dã huỷ diệt một bên khác của khu vực Tháp La Tinh Hà.

Hai ngàn năm nay, bản đồ mậu dịch của Vương thị đã được khai thác nhiều lần, dần dần xâm nhập vào trong Tháp Tháp La Tinh Hà.

Trong lúc này, mậu dịch hai bên cũng mang đến cho Vương thị vô số thiên tài địa bảo và các loại tài nguyên linh mạch.

Có điều, mặc dù ba tỷ muội đều là con gái của Vương Thủ Triết, đồng tâm hiệp lực với bên ngoài, nhưng nội bộ vẫn không thể thiếu cạnh tranh với nhau, có những manh mối khác.

Sau khi mọi người thăm dò được 【Đại Giác Vực】, liền tự mình phân chia nhiệm vụ, chuẩn bị so xem ai có thể trải rộng mậu dịch trước, đạt được thành tích ưu tú nhất.

"Những thứ này đều là hậu duệ của Đại Giác tộc." Vương Ly Tứ quét mắt nhìn đám tộc nhân Đại Giác đang đắm chìm trong lưu ảnh kịch, trong đôi mắt hắc ngọc hiện lên ý cười giảo hoạt: "Nội dung ta cho bọn họ là bản thổ tương xứng, đều là đại khí phách của đế vương tương tướng, đủ để khai thác thế giới mới trong lòng bọn chúng, để bọn chúng cảm nhận được tính ưu việt văn minh cao đẳng của chúng ta."

"Bất quá, nếu như muốn đem nghề văn tiêu làm lớn mạnh, làm cho nhanh chóng trải rộng ra Đại Giác Vực, còn phải dựa vào một ít 【phế vật nghịch tập】 【mạng của ta do ta không do trời】, 【Vương giả trở về】 】 Bản thổ hóa khai thác chủ lưu vương văn tài, dù sao bất cứ một cái thế giới nào đều là người bình thường chiếm tuyệt đại đa số."

"Thiếu chủ Ly Tứ uy vũ!" Vương Quý Úc mặt cuồng vỗ mông ngựa, "Tin tưởng lần này thành tích ám đấu, Thiếu chủ nhất định có thể đạt được hạng nhất, đè hết Ly Tiên tiểu thư và Ly Lung tiểu thư xuống, sau đó ở trước mặt gia chủ lộ ra một khuôn mặt to lớn."

Đang lúc nói chuyện, lưu ảnh trên màn hình được bao phủ bởi cao trào cùng âm nhạc bi tráng, hạ xuống màn che.

"Ly Ni Nhĩ tiểu thư." Con mắt 【Ngọc Giác Thánh Vương】 Đại Giác tộc ửng đỏ quay đầu nhìn lại, ngữ điệu nói chuyện có chút run rẩy, "Bản vương đồng ý kế hoạch hợp tác của ngươi,

để chúng ta cùng cố gắng vì giấc mộng quật khởi của Đại Giác tộc.”

“Cùng nhau nỗ lực vì giấc mộng quật khởi của Đại Giác tộc!”

“Mặc dù chết muôn lần mà không hối hận!”

Quần thần dưới trướng Ngọc Giác Thánh Vương nghe vậy lập tức trở nên sục sôi, từng người hò hét tuyên thệ.

Trong đôi mắt của bọn chúng hiện ra hồng quang kích động, giống như vẫn chưa thể từ trong cốt truyện phập phồng lên xuống đi ra.

Giờ khắc này, bọn họ giống như đều hóa thân thành tinh anh Đại Giác tộc trong phim, vì chủng tộc sinh tồn, sinh sôi nảy nở, sinh tồn mà phấn đấu, cho dù là đối mặt cường địch thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng không oán không hối.

“Vì ước mơ mà hít thở không thông a~”

Vương Ly Tầm cũng hỗn hợp trong đám người gào thét khẩu hiệu, đồng thời trong lòng chắc chắn, cửa hàng này nàng xem như đã thành công.

Kế tiếp, nàng ở trong đoàn đội ba tỷ muội của mình trổ hết tài năng, dẫn đầu chiếm lĩnh địa bàn Đại Giác tộc.

“Vì ước mơ mà hít thở không thông.”

Ngọc Giác thánh vương và dưới trướng trang trọng mà thần thánh túc mục cùng hô lên.

Rất nhanh, cả người Vương Ly lập tức rèn sắt khi còn nóng, ký một loạt khế ước với Ngọc Giác Thánh Vương, thậm chí còn có một phần minh ước phòng thủ chung với thế giới Thần Vũ!

Bất quá, sau khi kích tình rút đi, Ngọc Giác Thánh Vương vẫn là “Nội dung lưu ảnh không chân thực”, tiến hành một loạt phê bình cùng đề nghị.

Ví dụ như, Đại Giác tộc không có hứng thú lắm đối với giống cái đồng loại, không có câu chuyện tình yêu vui buồn lẫn khóc. Chỉ khi sinh sôi nảy nở, hai tộc nhân Đại Giác sẽ quyết đấu, ai thắng ai là giống đực, một bên thua dù không cam lòng cũng phải biến thành giống cái.

Để giải thích rõ ràng, Ngọc Giác Thánh Vương còn chuyên môn bày ra mấy Thánh Vương Phi của nó với Vương Ly. Bọn chúng đều có chiến lực bất phàm, đều sinh ra không ít con nối dõi đời sau cho Ngọc Giác Thánh Vương.

Nhưng không có ngoại lệ, chúng đều thua Ngọc Giác thánh vương trong quyết đấu công bằng mới biến thành tộc nhân giống cái lớn…

Điều này khiến hai chủ tớ Vương Ly và Vương Quý Quý nghe mà tê cả người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây chính là chân chính "Nhất Quyết Thư Hùng" a! Trên đời này quả nhiên là thiên kì bách quái, cái gì cũng có thể phát sinh.

Tuy nhiên, vì tôn trọng truyền thống của Đại Giác tộc, Vương Ly Tứ tỏ vẻ mình đã sơ sót, vỗ ngực tỏ vẻ nội dung sau này sẽ tận lực vỗ mạnh thêm chút đoạn cầu "công bằng quyết đấu" của tộc nhân Đại Giác, bởi vậy chân chính giành được "Tình hữu" của Ngọc Giác Thánh Vương.

Dựa vào điều này, Vương Ly Hạt Tư nhanh chóng mở ra thị trường ở giữa Đại Giác tộc.

Ở dưới từng đợt từng đợt chất lượng cao phát ra, nàng rất nhanh đã kiếm được đại lượng tài phú.

Bởi vì cái gọi là, một bước nhanh, từng bước nhanh.

Trong vòng mấy chục năm, các sản phẩm và sản phẩm sản phẩm do Vương thị sản xuất ra tràn ngập cuộc sống, tu luyện, thậm chí là phương diện hành động quân sự, trong hành động quân sự của Vương thị.

Cũng bởi vậy, Vương thị thu được lợi ích khổng lồ, bổ khuyết chi tiêu càng khổng lồ của Vương thị.

Lại là mấy năm sau.

Trong một chiếc độ thuyền Hư Không Hải cỡ lớn, ba tỷ muội Vương Ly Lung, Vương Ly Tiên bị loại bỏ và Vương Ly Ly Doanh đang dương dương đắc ý cuối cùng cũng gặp mặt nhau.

Vương Ly Lung và Vương Ly Tiên thua cuộc tỷ thí, giờ phút này nhìn vẻ mặt đắc ý của Vương Ly Tứ, sắc mặt cũng không phải là rất đẹp mắt.

Hai nàng đều là biểu thị chua chát, lần này các nàng nhận thua, nhưng lần tiếp theo, nhất định sẽ thắng trở về.

Chiếc Trì đương nhiên là cười tủm tỉm đáp ứng khiêu chiến.

Dù sao giữa ba tỷ muội đều có tính chất cạnh tranh, sẽ chỉ làm mọi người trở nên càng ngày càng mạnh. Đều ở chung nhiều năm như vậy, các nàng sớm có chừng mực.

Hơn nữa trước mắt trong toàn bộ quần thể Tháp La Tinh Hà, cũng không phải chỉ có ba tỷ muội các nàng khai phá. Trên thực tế, không ít tộc nhân tinh anh Vương thị, hoặc là các gia tộc khác của thế giới Thần Võ, đều tổ đội mở ra đại hư không hải, không ngừng khai phá thế giới mới.

Mà phần lớn tài nguyên cũng theo đó cuồn cuộn không ngừng rót vào thế giới Thần Võ, trở thành nền tảng để thế giới Thần Võ phát triển mạnh mẽ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên giới.

Phế tích Vô Cực thành.

Khu phế tích này đã bị bỏ hoang rất lâu rồi.

Cũng không biết nơi này từng trải qua cái gì, trong phế tích bao phủ hắc vụ, ma sát khí tức từng trận, trong hư không chung quanh đều là vết nứt không gian chưa từng khép lại. Toàn bộ phế tích yên tĩnh đến dọa người, ngay cả một tia sinh cơ cũng không có, nhìn rất là dọa người.

Đột nhiên, không gian trong phế tích lúc này lại nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Ngân quang lưu chuyển, trận pháp phức tạp đột nhiên xuất hiện trong phế khư.

Đây rõ ràng là một truyền tống trận cổ xưa.

Rất rõ ràng, không gian nơi này bị bố trí trận pháp che giấu, lúc cổ truyền tống trận không khởi động, nhìn từ mặt ngoài căn bản không phát hiện được sự tồn tại của nó.

Cho tới bây giờ, cổ Truyền Tống Trận lần nữa khởi động, mới hiện ra.

Không gian chấn động kịch liệt, rất nhanh, năm đạo thân ảnh lờ mờ liền xuất hiện trong Cổ Truyền Tống Trận.

Đợi hào quang truyền tống trận ảm đạm xuống, thân hình bọn hắn cũng triệt để hiển hiện ra.

Trong năm người này, cầm đầu là một đôi nam nữ. Nam tử trong đó ăn mặc như công tử quý tộc, tuấn dật bất phàm, diện mạo hiên ngang, chỉ là một đôi mắt, lại thâm thúy như uyên thâm, người bình thường căn bản không cách nào nhìn thấu.

Vị nam tử này chính là gia chủ Vương thị Vương Thủ Triết đã thăng cấp Đại La Kim Tiên cách đây không lâu.

Đứng bên cạnh hắn là một cô gái thân hình cao gầy.

Trên mặt nàng đeo khăn che mặt, đôi mắt sáng lạnh lùng, toàn thân toát ra khí tức ma sát lạnh lẽo như có như không, phảng phất như cách xa người ngàn dặm. Nàng chính là lão tổ đệ nhất Thần Võ Trường Ninh Vương thị, Vương Lung Yên.

Lúc này, Vương Lung Yên ổn định tâm thần nhìn quanh bốn phía một phen, khẽ cau mày nói: “Đám nhóc có tu vi kém hơn một chút, sau khi tới đây chỉ sợ không gánh nổi.”

“Lão tổ yên tâm, Thủ Triết đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, sau đó giơ tay vẩy vẩy đồ đạc ra ngoài.

Đó là hạt giống.

Một số hạt giống dây leo ẩn chứa lực lượng bản nguyên sinh mệnh của hắn.

Những hạt giống kia vừa rơi vào trong khe hở gạch ngói tràn đầy ma sát khí, liền lập tức nhanh chóng sinh trưởng lên.

Rễ cây của chúng dài nhỏ xuyên qua các loại khe hở, chui vào trong thổ nhưỡng nhiễm ma khí cực nồng, rất nhanh liền đón gió phóng dài, hóa thành từng sợi dây leo màu đen.

Những dây leo này trống rỗng hấp thu đại lượng ma sát chi khí, hóa thành chất dinh dưỡng của mình, không bao lâu sau đã trưởng thành từng đầu “Hắc sắc cự mãng”.

Cự mãng màu đen lại mọc ra vô số phiến lá cây, lỗ thủng lá cây khép lại, nhanh chóng thôn phệ không gian chung quanh ma sát chi khí du lịch, sau đó chuyển hóa thành tiên linh chi khí một lần nữa phun ra.

“Đây là số chín mươi bảy Phệ Ma Hóa Linh Đằng.” Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ giải thích: “Đây là một loại linh thực siêu cấp có thể chuyển hóa các loại ma khí tiêu cực mà Vương thị nghiên cứu ra, chuyển hóa thành Tiên Linh chi khí. Trước mắt đây là phiên bản mới nhất, vừa vặn có thể thử nghiệm sâu một chút.”

“Ngược lại là dáng dấp giống đứa bé Tông Đằng kia, có vài phần giống…” Vương Lung Yên nghi ngờ nhìn Vương Thủ Triết: “Nghe nói đứa bé Tông Đằng kia chạy đi thăm dò và mở rộng Tháp La Tinh Hà, hô lên khẩu hiệu là, “Ta muốn dựa vào nỗ lực của mình kiếm được cống hiến, không bao giờ muốn bán đứng mình nữa”, không phải là bởi vì các ngươi khi dễ hắn quá đáng đấy chứ?”

“Khụ khụ!” Đáy mắt Vương Thủ Triết xẹt qua một chút xấu hổ, trên mặt lại mặt không đổi sắc vung nồi nói: “Chủ yếu là Ly Nguyệt đang nghiên cứu, ta chính là gõ gõ trống. Hơn nữa, Tông Đằng cũng vì vậy mà nhận được một lượng lớn cống hiến gia tộc, hơn nữa còn được vinh dự nhận được chức danh viện sĩ của Vương thị khoa nghiên cứu viện.”

“Hừ, lần sau còn dám bắt nạt Tông Đằng, chớ trách ta đánh ngươi.” Lung Yên lão tổ tức giận hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Vâng, Thủ Triết tuân theo lệnh lão tổ.” Vương Thủ Triết ngoan ngoãn đáp lời.

Với thân phận địa vị hiện giờ của Vương Thủ Triết cùng với uy vọng và bối phận trong gia tộc, cũng chính là Lung Yên lão tổ mới có tư cách ” răn dạy” ông ta như thế, ông ta vẫn phải thành thật nghe.

“Còn nữa, ngươi thành thật khai báo với ta, có phải gần đây lại gây ra mâu thuẫn với Nhược Lam không?” Lung Yên lão tổ hồi tưởng lại chuyện gần đây, trong đôi mắt sáng như sao lại nhiễm một chút lo lắng.

“Sao lại như vậy?” Vương Thủ Triết nhất thời nghiêm mặt phản bác: “Tình cảm giữa ta và phu thê Nhược Lam rất sâu đậm, cảm tình rất tốt.”

“Hừ! Xưa nay Thủ Triết ngươi là một người cẩn thận, lần này mượn danh nghĩa thị sát truyền tống trận mà lâm thời nghị thân tiên sĩ tốt phải tới Tiên Giới dò đường… Điều này không giống như chuyện tính tình của ngươi có thể làm ra được.” Lung Yên lão tổ nhăn mày lại: “Cho ta cảm giác rất đột ngột, giống như đang cố ý tránh đi bộ dáng của Nhược Lam.”

“Lão tổ hiểu lầm.” Vương Thủ Triết vội vàng giải thích: “Thủ Triết nghĩ, sớm muộn gì Tiên giới cũng cần tộc nhân Vương thị đến dò đường. Mà ta thân là tộc trưởng gia tộc, cũng không đến mức cứ luôn gọi bọn nhỏ tới mạo hiểm chứ?”

“Hiện giờ ta đã trở thành Đại La Kim Tiên, cho dù là kẻ địch cấp bậc Đạo Chủ cũng có thể gánh vác, dựa vào át chủ bài chuyển bại thành thắng cũng không phải là không có khả năng. Tự nhiên nên xung phong làm gương cho binh sĩ, vạch đường cho bọn nhỏ trong nhà đi ra. Huống chi, nha đầu Ly Từ vẫn ở thế lạc chưa rõ, ta đây là Tứ thúc, chung quy là không yên lòng.”

Vương Thủ Triết nghiêm trang giải thích, nhưng trong lòng lại cười khổ không ngừng.

Hắn cũng không thể ăn ngay nói thật với Lung Yên lão tổ, nói hắn chính là đi ra tránh đầu sóng ngọn gió đi?

Lần này Vương Thủ Triết hắn dẫn trước Nhược Lam một bước, thành tựu Thần tử Đại La cảnh, không cẩn thận kích thích nương tử nhà mình.

Kết quả, nàng liền bắt đầu cả ngày lôi kéo hắn cùng nhau tham gia 【Kim Thiềm đại đạo】, muốn dựa vào thứ này sớm ngày đạt tới huyết mạch Thần Nữ.

Này sao được?

Vương Thủ Triết hắn đã một đống tuổi rồi, ngay cả thân thể cứng rắn như sắt cũng gánh không nổi.

Bởi vậy, hắn dứt khoát dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, độn tới Tiên Giới tránh đầu sóng ngọn gió, thuận tiện dò đường, bồi

dưỡng nuôi trồng thần dược, tranh thủ sớm ngày cho Nhược Lam một quả Tạo Hóa Thần Đan, trực tiếp đem huyết mạch tăng lên, miễn cho nàng cả ngày trầm mê tại Kim Thiềm đại đạo không thể tự kềm chế.

Lung Yên lão tổ nghe Vương Thủ Triết nói thật rõ ràng, ngược lại tin lời ông ta nói.

Nhưng nàng vẫn mở miệng cảnh cáo: "Thủ Triết à, tiên giới nơi này quần anh tụ tập, đủ loại tiên nữ thánh nữ rực rỡ muôn màu. Ngươi nên thu liễm một chút, chớ có nhất thời ham mới mẻ, khiến gia đình không yên, dạy các tiểu bối chê cười."

Thủ Triết tuân mệnh.

Vương Thủ Triết thành thật đồng ý.

Đối với điểm này, hắn thật ra không có ý nghĩ gì.

Nói đùa, một nương tử đã đủ rồi, lại thêm một người nữa, hắn không chừng ngay cả mạng cũng không còn.

Đừng nói tìm một nhị phòng thanh tâm quả dục, chí thú tương hợp gì đó.

Từng có lúc, Nhược Lam cũng rất thanh tâm quả dục, động một chút lại thẹn thùng, bây giờ còn không phải động một chút lại muốn ăn thịt người sao?

"Là ai?"

Đột nhiên, Vương Thủ Triết và Vương Lung Yên như có cảm giác, đồng loạt nhìn về một hướng.

Ánh mắt hai người giống như thực chất, phảng phất trong nháy mắt liền nhìn thấu cái gì.

Lặng yên không một tiếng động, trong tay Vương Lung Yên đã xuất hiện một thanh trường kiếm, cổ tay run lên, một luồng kiếm quang ma sát kinh người đã rời khỏi tay, như lôi đình điện quang chém về phía đó.

Trong kiếm quang, không gian yếu ớt giống như vải dễ dàng bị xé mở, cơ hồ trong chớp mắt, một vết rách không gian thật lớn xuất hiện trong hư không.

Theo đó, kiếm quang tản mát ra uy thế kinh khủng mới lan tràn ra trong hư không, làm cho người ta run sợ trong lòng.

“Hỏng bét, bị phát hiện rồi!”

Theo kiếm quang điên cuồng lan tràn, vốn cách đó không xa không có vật gì, bỗng nhiên tạo nên một trận chấn động không gian trống rỗng.

Một đạo thanh âm kinh hoảng của nữ tử cũng theo đó vang lên.

Ngay sau đó, một thân thể mềm mại lờ mờ từ trong hư không thoáng hiện ra, hiểm hiểm tránh được ma sát kiếm quang, sau đó cực tốc bỏ chạy về phía xa.

Tình huống kia, quả nhiên là hung hiểm vạn phần, nếu nàng chạy trốn chậm hơn một chút nữa, cho dù không bị chém thành hai đoạn, sợ là cũng tránh không được một cái trọng thương.

Nhưng mà không đợi nàng chạy xa, liền có từng sợi dây leo từ trên mặt đất bay tán loạn lên, như bầy rắn cuồng vũ bắt lấy nàng!

Cơ hồ là trong nháy mắt, dây leo nhảy lên nhanh nhất cũng đã sắp đuổi kịp nàng.

Làm sao có thể?!

Nữ tử kia hoảng sợ hô nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

…

Chương 44: Thủ Triết và Tinh Lan Thần Nữ…

…

Ngay trong lúc điện quang hỏa thạch.

Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng gào to: “Thiếu chủ, ngài đi trước đi, lão thân đến ngăn cản bọn chúng!”

Thanh âm này mang theo vài phần già nua, nhưng ngữ khí lại đơn giản có lực.

Vừa nói xong, một bóng người cũng đã vượt qua hư không, nhanh chóng lao tới.

Đó là một nữ tử trung niên có thân hình thon gầy.

Nàng nhìn qua tuổi không nhỏ, hai bên tóc mai đã hơi hoa râm, nhưng còn không có hiện ra lão thái rõ ràng, ngược lại có loại trầm tĩnh cùng nội liễm lắng đọng ra năm tháng.

Váy áo rộng màu tím đen mặc ở trên người nàng, làm nổi bật lên dáng người ôn nhu của nàng, khí độ ưu nhã, nhưng toàn thân tản mát ra uy thế bàng bạc, lại giống như thiên hà cuồn cuộn, uy thế ngàn vạn, khiến người ta không dám khinh thường.

Mắt thấy nữ tử trước đó sẽ bị xúc tu màu đen quấn lên, tay áo nàng vung lên, hàn sương màu tím đầy trời liền theo cuồng phong mà hạ xuống, trong nháy mắt bao phủ toàn trường.

Xúc tu màu đen vừa mới đụng đến Tử Sương, động tác liền trì trệ, như quả cà bị sương lạnh đánh ỉu xìu xuống, mất đi xung lực vốn có.

Hiển nhiên, uy lực những hàn sương màu tím này không tầm thường.

“Hả?”

Trong trận doanh bên ta, một vị lão giả thân hình cao lớn nhíu mày, thần sắc có chút ngoài ý muốn: “Hỗn Nguyên Tử Sương? Đây là… trưởng lão Tử Sương của Vô Cực Thần Cung? Sao nàng lại xuất hiện ở đây?”

Vô Cực Thần Cung? Thiếu chủ? Tử Sương trưởng lão?

Lượng tin tức lời này hơi lớn a!

Ánh mắt Vương Thủ Triết lóe lên, trong đầu lập tức xâu chuỗi tin tức mình nắm giữ lại, ngay sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định: "Nếu là người quen của Trảm Thiên tiền bối, thỉnh cầu tiền bối ra tay ngăn chặn nàng."

Trảm Thiên trưởng lão nghe vậy, lập tức cười ha hả đứng dậy: "Gia chủ nhờ vả, lão hủ không dám không theo."

Trong tiếng cười sang sảng, hắn bước ra một bước, toàn bộ thân thể trong nháy mắt tựa như bành trướng ra một vòng, trở nên dị thường cao lớn uy mãnh, quanh thân tản mát ra uy thế cũng tại thời khắc này đột nhiên trở nên lăng lệ ác liệt, giống như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, tản mát ra phong mang khiếp người.

Chỉ thấy hắn duỗi tay ra, một thanh trường kiếm sống dày xuất hiện trong tay hắn.

Hoành Kiếm chém ra, một đạo kiếm quang trong nháy mắt xâm nhập vào Tử Sương trưởng lão.

Một kiếm này, nhìn như tùy ý, trong kiếm quang lại ẩn chứa uy thế cực kỳ đáng sợ, lăng lệ, bá đạo, tựa như có thể bổ thiên địa ra.

Chỗ kiếm quang đi qua, sương lạnh đầy trời nhất thời bị bổ ra, trong hư không để lại một lỗ thủng to lớn.

Cho dù Hỗn Nguyên Đạo Kiếm của Trảm Thiên trưởng lão đã truyền thừa cho Vương An Nghiệp, nhưng đến cảnh giới tu vi như hắn, cho dù là cầm một nhánh cây làm kiếm, kiếm ý của hắn cũng là trảm thiên diệt địa, uy thế không thể đỡ!

Càng đừng nói, tuy kiếm trong tay hắn kém Hỗn Nguyên Đạo Kiếm một chút, nhưng tốt xấu gì cũng là một thanh Thánh Kiếm phẩm chất không tầm thường.

Dưới kiếm quang xâm nhập, uy thế tất nhiên là long trời lở đất.

"Trảm Thiên, lại là ngươi?!"

Phá toái hư không tránh thoát đạo kiếm ý kia, Tử Sương trưởng lão chú ý tới Trảm Thiên trưởng lão xuất thủ, trên gương mặt hơi có vẻ già nua nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, cả người như lâm đại địch.

Rất hiển nhiên, nàng quen biết Trảm Thiên trưởng lão, cũng biết rõ thực lực của lão.

Mọi người đều biết, có không ít kiếm tu không học bách nghệ, cả đời chuyên chú vào kiếm đạo.

Trảm Thiên trưởng lão chính là loại kiếm tu này.

Loại kiếm tu này nghèo rớt mùng tơi, nhưng sức chiến đấu và lực sát thương lại vô cùng đáng sợ, Tử Sương trưởng lão căn bản không dám đối đầu trực diện với hắn.

Đáng tiếc, tình trạng lúc này không cho phép nàng lựa chọn.

Không đợi nàng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, kiếm thứ hai của Trảm Thiên trưởng lão đã tới.

Tử Sương trưởng lão vội vàng thu hồi toàn bộ Hỗn Nguyên Tử Sương đang bay lượn đầy trời, trong khoảnh khắc liền hóa thành một tấm Tử Sương Băng Thuẫn, nghênh đón kiếm quang đang xâm nhập đến.

Oanh oanh oanh!

Hai người chiến thành một đoàn trong hư không.

Kiếm ý kinh khủng cùng sương tím lạnh thấu xương không ngừng bộc phát, trong lúc nhất thời, khắp trời đều là kiếm quang trùng trùng điệp điệp, sương tím bay múa, hoàn cảnh biển hư không vốn rách nát không chịu nổi lập tức bị phá tàn càng thêm rách nát, càng thêm hỗn loạn.

Cũng cùng lúc đó.

Thân pháp của Lung Yên lão tổ xé rách không gian như quỷ mị, chắn trước mặt vị "Thiếu chủ" Dục Đồ đào tẩu kia.

Từng đạo kiếm quang ẩn chứa ma sát chi khí kinh khủng điên cuồng đánh về phía "Thiếu chủ".

Đến lúc này, hình dung "thiếu chủ" kia mới rơi vào trong mắt mọi người.

Đó là một nữ tử thoạt nhìn vô cùng trẻ tuổi mặc một bộ đạo bào thêu đầy sao.

Nàng tiện tay kết động các loại chỉ quyết, liền dẫn động đủ loại thiên địa biến hóa huyền diệu, ngàn vạn quang mang phức tạp hội tụ ở trên thân, hoặc ngưng tụ thành hộ thuẫn ngăn cản kiếm quang, hoặc tụ thành chùm sáng phản kích, hoặc hóa thành từng quả cầu năng lượng sáng tối như sao trời, nổ ra từng đạo sóng xung kích mang tính hủy diệt cực mạnh.

Đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, chẳng những chặn được công kích của Lung Yên lão tổ, mà còn có một đường phản kích.

"Hả?"

Cuối cùng Vương Thủ Triết hơi kinh ngạc.

Mặc dù tư chất huyết mạch của Lung Yên lão tổ chưa đạt tới cấp bậc Thần Tử, nhưng cũng đã là Đạo Tử Giáp đẳng! Cho dù so với chuẩn Thần Tử Diêm Vân Hạc, huyết mạch cũng mạnh hơn một đoạn.

Hơn nữa Lung Yên lão tổ cũng giống như Vương Thủ Triết, đều đã từng dùng qua dược tề cường hóa tinh thần lực của Tinh Cổ tộc, đồng thời cũng phỏng đoán bí pháp rèn luyện tinh thần lực của Tinh Cổ tộc, thần niệm mạnh vượt xa Đại La cảnh bình thường.

Phải biết tuy tinh cổ tộc đi theo con đường linh hồn phi thăng vô cùng cực đoan, nhưng bọn họ sáng tạo ra tinh thần pháp rất có thể, đối với tu sĩ nhân tộc mà nói cũng có không ít ý nghĩa tham khảo.

Tổng thể mà nói, thần niệm của bọn hắn đều thập phần cường đại, muốn vượt qua người cùng cấp cùng huyết mạch một đoạn.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao Vương Thủ Triết và Lung Yên lão tổ có thể chém vị đạo chủ Thiên trưởng lão này một bước, phát hiện có người giấu trong bóng tối nhìn trộm.

Đương nhiên, bởi vì Diêm Vân Hạc đã bốn ngàn năm trăm tuổi, tu vi đã đạt đến Đại La Kim Tiên cảnh tầng ba, thuần túy

lấy sức chiến đấu mà nói, chỉ sợ vẫn phải lực áp Lung Yên lão tổ một đầu.

Mà nữ tử trẻ tuổi trước mắt này, sau khi ổn định trận cước, cũng phát huy ra chiến lực không tầm thường. Trong lúc mơ hồ, thậm chí ngay cả Lung Yên lão tổ cũng có chút ngăn cản được quả bom và chùm sáng rực rỡ nhiều màu sắc của nàng.

"Có chút ý tứ." Vương Thủ Triết cười nói: "Lúc chiến đấu tinh quang lấp lánh như vậy, quang hoa bốn phía, quá nửa chính là bí pháp bất truyền của Vô Cực Thần Cung - Vô Cực Tinh Thần Quyết. Như vậy, vị nữ tử trẻ tuổi này chính là 【Tinh Lan Chuẩn Thần Nữ】 xếp hạng thứ năm trong Thần Cương Bảng hiện nay."

Thiên Trần, Trảm Thiên hai vị trưởng lão đã "Quy thuận" Vương thị hơn mấy chục năm, đương nhiên là cống hiến ra không ít tình báo. Có thể nói, dưới điều kiện tiên quyết không trái với quy định của Nam Minh thần điện, hai người đã sắp xếp xong tình báo có thể sửa sang lại.

Về lai lịch của Vô Cực Thần Cung và Tiên Minh, đương nhiên Vương Thủ Triết cũng không còn kiến thức nửa vời như trước.

Lúc trước, sau khi Vô Cực Tiên Đế chết ngoài ý muốn, truyền thừa Tiên Đế bị thất lạc, Vô Cực thành từng huy hoàng một thời cũng bị Ma tộc phá hủy, lãnh thổ quốc gia quản lý cũng bị Ma tộc chiếm lĩnh.

Thế nhưng Vô Cực thần cung không hoàn toàn bị hủy diệt.

Có một nhóm nhỏ đệ tử Vô Cực thần cung được mấy vị trưởng lão hộ tống kịp thời rút lui, bảo vệ Vô Cực thần cung một đường mệnh mạch.

Chỉ là cương vực ban đầu của Vô Cực Thần Cung đã bị chiếm lĩnh, bọn họ không còn căn cơ, đành phải phiêu bạt bên ngoài, may mắn được các thế lực đỉnh tiêm khác hiệp trợ và quyên tặng, mới thu được một vùng đất sống, có thể sinh sản sinh lợi.

Mảnh đất sống này mặc dù không giàu có như địa bàn nguyên bản của Vô Cực Thần Cung, nhưng cũng có thể miễn cưỡng sinh sôi nảy nở, kéo dài đạo thống xuống.

Nhưng cũng chính vì địa bàn tương đối nhỏ, tài nguyên cũng tương đối cằn cỗi, thực lực của Vô Cực Thần Cung không thể tránh khỏi từ từ suy yếu, tới nay đã không còn phong thái như thời kỳ cường thịnh năm xưa, nhiều hơn là đang "kéo dài hơi tàn", lặng lẽ chờ một cơ hội nào đó.

Mà bởi vì Thần Cung bảy mươi sáu vạn năm một lần chu kỳ sắp đến, thế hệ tuổi trẻ tranh đấu chi thế cũng theo đó mở ra.

Vô Cực thần cung không cam lòng bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này.

Phải biết, căn bản nhất của một tòa Thần Cung cũng chính là truyền thừa của Tiên Đế. Sở dĩ Vô Cực Thần Cung suy yếu tới mức độ như bây giờ, nguyên nhân cơ bản nhất vẫn là vì Vô Cực Tiên Đế truyền thừa thất lạc.

Bên trong Tuyền Cơ Thần Cung có truyền thừa của Thượng Cổ Cương Tiên Đế, đối với Vô Cực Thần Cung mà nói, đây chính là cơ hội để bọn hắn quật khởi một lần nữa.

Vì thế, Vô Cực Thần Cung bớt ăn rất lâu, không vội trả giá bồi dưỡng được một vị chuẩn thần nữ, chính là hy vọng nàng có thể có thành tựu trong cuộc chiến tranh lớn.

Nếu có thể đạt được truyền thừa của Thượng Cổ Tiên Đế trong Tuyền Cơ Thần Cung, Vô Cực Thần Cung có thể thoát khỏi vận mệnh xuống dốc.

Những tin tình báo này không tính là tình báo cơ mật của Nam Minh thần điện, phàm là đạo chủ có chút kiến thức cơ hồ đều biết, hai vị trưởng lão Thiên Trần và Trảm Thiên tự nhiên biết gì nói nấy.

Trên thực tế, không chỉ Vô Cực Thần Cung, trước mắt mấy đại thế lực đỉnh tiêm của Tiên Giới cùng với một ít thế lực cổ xưa đã từng huy hoàng trong quá khứ, bây giờ Vương Thủ Triết không nói là nắm trong lòng bàn tay, cơ bản cũng là hiểu được bảy tám phần, tiện tay là có thể nói ra một hai ba.

Dù sao, với tính cách cẩn thận trước giờ của hắn, cho dù lấy cớ đến Tiên giới tránh đầu sóng ngọn gió, cũng không có khả năng đánh trận không hề chuẩn bị.

Cũng bởi vì vậy, hắn mới có thể một mực nói toạc ra thân phận của Tinh Lan Chuẩn thần nữ.

Mà lúc này.

Trận chiến giữa Vương Lung Yên và Tinh Lan Chuẩn Thần Nữ, cũng là đánh cho khí thế hừng hực.

Chỉ là tuổi tác của Tinh Lan chuẩn Thần Nữ so với Vương Lung Yên lớn hơn một ngàn tuổi, tu vi cũng cao hơn ba tầng, theo thời gian trôi qua, cuối cùng vẫn chiếm được một chút ưu thế.

Vương Thủ Triết thấy thế suy nghĩ một chút, liền nói với một vị công tử trẻ tuổi bên cạnh: "An Nghiệp, ngươi đi giúp lão tổ một tay, cũng có thể thử một lần phong thái chuẩn thần nữ của Tiên Giới."

"Vâng, thái gia gia."

Vương An Nghiệp mỉm cười, thuận miệng đồng ý.

Lúc trước hắn không lên tiếng, là bởi vì ngay từ đầu nghe được Lung Yên lão tổ ở số Thái gia gia, hắn làm tiểu bối trong gia tộc, tự nhiên chỉ có thể ở một bên giả câm giả điếc. Bây giờ Thái gia gia có lệnh, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hắn đối với động thủ ngược lại không có chấp niệm gì, hắn tu luyện cũng tốt, nghiên cứu kiếm trận cũng tốt, đều là xuất phát từ hứng thú, bình thường ít ra tay cùng người đối trận, ngay cả xếp hạng bảng cũng rất ít đánh.

Bất quá, thực đến thời điểm muốn động thủ, hắn cũng sẽ không sợ chiến.

Chỉ thấy hắn bấm quyết, hộp kiếm sau lưng bay ra, phi kiếm đầy trời nhất thời liền hướng Tinh Lan chuẩn thần nữ bắn nhanh đi.

Tu vi của hắn mặc dù tạm thời còn chưa thăng cấp Đại La Kim Tiên, nhưng cũng là nhân vật Chân Tiên cảnh đỉnh phong, lại thêm kiếm trận của hắn xa hoa đến cực điểm.

Cầm đầu là Trảm Thiên Đạo kiếm, mấy chục thanh thánh kiếm, mấy trăm thanh tiên kiếm tạo thành kiếm trận, quả nhiên là người cản giết phật cản giết phật, Đại La Kim Tiên bình thường sao có thể là đối thủ của hắn?

Có Vương An Nghiệp trợ trận, những ưu thế của Tinh Lan chuẩn thần nữ kia nhất thời hóa thành tro tàn, rất nhanh đã bắt

đầu bị Vương Lung Yên và Vương An Nghiệp liên thủ đánh.

Nhưng nàng vẫn không chạy trốn, chỉ là cắn răng đau khổ ngăn cản, dường như đang cố kỵ điều gì đó.

“Thiếu chủ, ngươi chạy mau, đừng bận tâm đến lão thân!”

Tử Sương trưởng lão đang quần chiến với Trảm Thiên trưởng lão cũng rơi xuống hạ phong, chú ý tới tình huống bên này, không khỏi lo lắng hô to.

Ừm.

Xem ra là một nữ thần chuẩn có chút át chủ bài, Vương Thủ Triết âm thầm gật đầu.

Quả thực cũng đúng. Lúc trước trên người Vân Hạc công tử có vô số át chủ bài hỗn tạp, ngay cả ở trong tay thiên tai biến thú cũng có cơ hội đào tẩu.

Tuy Vô Cực thần cung xuống dốc, hơi nghèo, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, một chuẩn thần nữ ra ngoài đi lại há có thể không có chỗ dựa?

Đến lúc bất lợi, át chủ bài giữ mạng trong tay tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh vẫn sẽ có vài tấm.

Vương Thủ Triết cân nhắc một chút, cảm thấy tốc chiến tốc thắng vẫn an toàn hơn một chút, liền nói với người truyền tống đến cuối cùng: “Dục Hổ, ngươi đi liên thủ với Trảm Thiên tiền bối bắt Tử Sương trưởng lão.”

Vương Dần hổ!

Hắn chính là Bạch Hổ, một ngụy thần thú cấp mười tám lúc trước sinh mệnh cấm khu của Thanh Đế. Năm đó còn trẻ người non dạ, trong lúc vô tình nó xông vào cấm khu sinh mệnh, vừa vặn bị cây cổ thụ Sinh Mệnh bắt được, liền triển khai nô dịch lâu dài với nó.

Cũng chính vì vậy, Vương Dần có một thân cơ bắp cuồn cuộn, trình độ văn hóa lại không cao, cho dù lúc trước ném hắn vào Tộc Học để cho hắn học chút kiến thức văn hóa, cũng không học được thành tựu gì, ngược lại huyên náo đến gà bay chó chạy.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết chỉ có thể mang hắn theo bên người, thời thời khắc khắc khắc ân cần dạy bảo một phen, hy vọng thời gian dài, Dần Hổ có thể có tiến bộ trong lĩnh vực văn hóa và nghệ thuật, tránh cho không khí quá nặng.

“Hắc hắc! Ngao ~ u ~”

Nghe được lời phân phó của Vương Thủ Triết, Vương Dần Hổ diện mạo thô kệch hung ác cười xấu xa một tiếng, lập tức bay lên trời, trực tiếp xông ra ngoài.

Còn nửa đường, trên người hắn nở rộ hào quang, trong khoảnh khắc thân hình của hắn cũng hóa thành một đầu Tinh Không Không Hổ hình thể khổng lồ.

Trong hư không quang mang ảm đạm phản chiếu, thân hình cường tráng của nó tản ra cảm giác áp bách to lớn, trong lúc chạy bắp thịt toàn thân phun trào, uy phong lẫm liệt, khí phách mười phần.

Nhất là chữ “Vương” ở mi tâm, tản ra chấn động pháp tắc huyền diệu không gì sánh được, khiến khí chất của nó tăng thêm vài phần thần bí.

Trong lúc chạy, uy áp ngập trời từ trong cơ thể nó tràn ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ hư không chung quanh.

Dưới sự bao phủ của uy áp, không gian dường như cũng bị giam cầm lại.

“Ngao ô ~”

Một tiếng hổ gầm trầm thấp vang lên, Vương Dần hổ vồ một trảo ngang trời, mãnh liệt hướng Tử Sương trưởng lão vỗ tới.

Hổ trảo lướt qua, không gian chung quanh bị đè ép tầng tầng nghiền nát, uy thế bá đạo tuyệt luân.

“Thập bát giai ngụy thần thú Bạch Hổ!”

Tử Sương trưởng lão nhất thời cảm giác vô lực tuyệt vọng.

Từ trước đến nay, thực lực của Ngụy Thần Thú rất mạnh mẽ, cho dù là Bạch Hổ cùng là thập thất giai cũng rất khó đối phó, càng đừng nói đến thập bát giai.

Chỉ bằng thực lực của con Bạch Hổ này, đủ để dễ dàng đem nàng “Chấn” chà xát trên mặt đất, một người đánh nàng hai ba

người tuyệt đối không có vấn đề.

“Thiếu chủ, chạy mau!” Tử Sương trưởng lão đỡ trái đỡ phải chống cự, trong lòng nổi lên liều mạng, bi phẫn muốn chết hô lên: “Mạng của lão thân không đáng tiền, ngươi giữ lại dùng thân…”

Nàng còn chưa nói xong, lại bị Vương Thủ Triết cắt ngang, hắn cao giọng nói: “Tử Sương tiền bối, ngươi làm sao đến mức này? Giữa hai bên chúng ta, ngay cả địch hay bạn đều còn chưa rõ ràng, tại sao phải trình diễn tiết mục sinh ly tử biệt?”

“?”

Tử Sương trưởng lão cùng Tinh Lan Chuẩn thần nữ biểu tình hơi chậm lại.

Đã đánh thành như vậy rồi, còn không tính là kẻ địch sao?

“Chúng ta mới tới Tiên Giới, phát hiện bên cạnh có người lén lút rình mò, ra tay chặn đường cũng là hợp tình hợp lý?” Vương Thủ Triết cao giọng nói: “Mà khi quý phương bị phe ta chặn lại, ra tay chống cự cũng là hợp tình hợp lý.”

Vừa nghe xong lời này.

Tử Sương trưởng lão và Tinh Lan thần nữ nhất thời thầm thở phào một hơi.

Đối phương hình như nói rất có lý.

Nghĩ đến đây, vốn lá bài tẩy của các nàng đã sắp ra tay, cũng tạm thời bị thu hồi lại. Tình huống hiện tại, hẳn là không cần liều mạng.

“Công tử nói rất đúng, nếu đây chỉ là hiểu lầm, chẳng bằng mời Trảm Thiên trưởng lão và Bạch Hổ của công tử dừng tay trước.” Tử Sương trưởng lão vừa khó khăn ứng phó với Trảm Thiên Kiếm Hoàng và Bạch Hổ liên thủ giáp công, vừa cố gắng duy trì vẻ mặt ôn hòa: “Lão thân có thể xin lỗi vì lần hiểu lầm này.”

“Tuy nói có thể là hiểu lầm.” Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Nhưng nếu quý phương đã âm thầm nhìn trộm trước, vậy thì xin bỏ vũ khí đầu hàng trước, để ta cẩn thận phân biệt tiền căn hậu quả, sau đó hãy suy nghĩ thả các ngươi ra.”

“Bỏ vũ khí đầu hàng? Làm sao có thể? ” Tinh Lan chuẩn thần nữ sắc mặt đột biến, “Các ngươi thân phận lai lịch không rõ, chúng ta nếu đầu hàng, há có thể bảo đảm an toàn? Ngươi đừng cho rằng chúng ta chính là thịt trên thớt gỗ, tùy ý ngươi giết!”

“Cũng được, Tinh Lan thần nữ có lá bài tẩy có lẽ có thể bỏ chạy, điểm này ta cũng không nghi ngờ.” Vương Thủ Triết vẻ mặt lạnh nhạt, nội dung nói ra lại rất tàn khốc, “Nhưng mà, Tử Sương trưởng lão có thể đào tẩu ta không tin.”

“Cho nên nói, Tinh Lan thần nữ, ngươi cũng không muốn Tử Sương trưởng lão có việc sao?”

“Ngươi…” Tinh Lan chuẩn thần nữ giận dữ công tâm, sắc mặt nhất thời đỏ bừng.

Nàng thật sự muốn hung hăng mắng tên này một trận, chỉ là nàng bị Vương Lung Yên và Vương An Nghiệp liên thủ áp chế, để nàng ta nói chuyện bình thường đã là hậu đãi rồi, sao có thể để cho nàng ta rảnh rỗi mắng chửi người?

Vương Thủ Triết không để ý, lại từ xa nói với Tử Sương trưởng lão: “Ta thấy Tinh Lan thần nữ là một thần nữ có tình có nghĩa, nàng ta đương nhiên sẽ không vì mình mà bảo vệ mình, mà từ bỏ ngài từ nhỏ đã che chở nàng lớn lên.”

“Tử Sương trưởng lão, ngài cũng không muốn Tinh Lan thần nữ có việc gì chứ?”

Tử Sương trưởng lão nghe xong lơ lửng trong biển hư không rơi xuống, trong lòng thầm mắng không thôi.

Dáng dấp công tử ca này ngược lại rất tuấn tú đẹp đẽ, sao có thể mặt dày vô sỉ như thế? Một câu uy hiếp như vậy, còn có thể dùng hai lần?

Ngay cả Lung Yên lão tổ đang áp chế Tinh Lan thần nữ cũng không nhịn được liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết.

Trong lòng nàng không khỏi thầm nghĩ, Thủ Triết nhà chúng ta hiếm khi ra ngoài một lần, bắt đầu phóng đãng a!

Nhớ rõ lần trước hắn đi công tác Thánh Vực, cũng là cùng Mang Thiên Ca câu kết làm bậy, lại trêu chọc Khương Mộ Tiên và mấy vị nữ tử khác.

Lần này tới Tiên giới, bên cạnh cũng không còn sự quản thúc của Nhược Lam, trên vai không có gánh nặng của gia tộc, không phải lại chuẩn bị phóng thích bản thân chứ?

…

Chương 45: Vô Cực thành! Từ xưa lấy việc đi tới lãnh thổ thần thánh của ta.

…

Không nói đến Lung Yên lão tổ bên này lòng đầy nghi ngờ, thầm nghĩ bổ sung gì đó.

Phía Tinh Lan Thần Nữ bị lời nói uy hiếp của Vương Thủ Triết đánh trúng nhược điểm, sắc mặt cũng trở nên âm tình bất định.

Giãy dụa hồi lâu, nàng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định dùng át chủ bài chạy trốn, cắn răng tức giận giải thích: "Là ta âm thầm nhìn trộm các ngươi, không liên quan đến Tử Sương trưởng lão. Các ngươi đừng làm khó nàng."

"Không liên quan hoặc có liên quan, chờ ta biết rõ nguyên do sẽ có phán đoán." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Để tránh cho hiểu lầm tiếp tục sâu thêm, tạo thành kết cục không thể vãn hồi, Tinh Lan thần nữ vẫn nên nộp vũ khí đầu hàng thì tốt hơn."

"Có một chút thần nữ điện hạ có thể yên tâm, chúng ta không phải kẻ cùng hung cực ác gì. Nếu điều tra ra các ngươi không có địch ý đối với ta, ta không những sẽ không làm khó dễ các ngươi, còn có thể đền bù và tạ lỗi."

Thái độ của Vương Thủ Triết rất thành khẩn.

Dù sao còn chưa biết rõ vì sao Tinh Lan thần nữ trước đó, tùy ý thả các nàng là một tai hoạ ngầm nguy hiểm.

Đồng thời, hắn cũng không muốn gia tăng xung đột, ở giữa song phương tạo thành mâu thuẫn khó có thể điều hòa, như thế, mới áp dụng phương thức như thế.

Tinh Lan Thần Nữ nghe được Vương Thủ Triết nói rất thành khẩn, lại nhìn thấy Tử Sương trưởng lão bị Bạch Hổ liên thủ tấn công với Trảm Thiên trưởng lão đánh, tình huống càng thêm nguy hiểm, chỉ đành cắn răng đáp ứng: "Nếu đã như vậy, ta sẽ tin tưởng ngươi một lần. Nếu ngươi dám xằng bậy… Hừ, Vô Cực Thần Cung của chúng ta cũng không dễ chọc."

Có thể trở thành chuẩn thần nữ của Vô Cực Thần Cung, Tinh Lan thần nữ cũng không phải người lằng nhằng, nói xong, nàng liền dứt khoát lưu loát thu vũ khí, từ bỏ chống cự.

Thấy thế, Lung Yên lão tổ và Vương An Nghiệp nhìn nhau, cũng đồng loạt đình chỉ tiến công, đồng thời một trái một phải phân biệt ngăn trở phương hướng Tinh Lan thần nữ chạy trốn, để tránh nàng trá hàng.

"Ai~"

Thấy một màn này, Tử Sương trưởng lão cũng biết thế cục không thể vãn hồi, không khỏi thở dài một hơi thật sâu, đồng dạng quyết định đầu hàng.

Nàng cũng biết, với thực lực của nhóm người đối phương, nếu như toàn lực tấn công, sợ là mình và thần nữ đã sớm bị trọng thương, hiện giờ thế cục này, đã là hậu quả mà đối phương thủ lưu tình.

Theo nàng đầu hàng, Trảm Thiên trưởng lão cùng Vương Dần Hổ cũng đồng thời dừng bước ép sát.

Dưới sự truyền âm của Vương Thủ Triết, một người một hổ thuần thục móc ra một đống đồ vật, áp dụng một loạt biện pháp giam cầm đối với Tinh Lan thần nữ và Tử Sương trưởng lão.

Những thứ này đều là xiềng xích đỉnh cấp do tổng ty luyện khí Vương thị và Vương thị liên hợp xuất phẩm, chuyên môn dùng để giam cầm cường giả đỉnh cấp có thực lực mạnh mẽ, không chỉ có ngoại hình ẩn nấp, hiệu quả giam cầm cũng vô cùng xuất sắc. Phối hợp với một số thủ đoạn phong ấn khác, ngay cả đạo chủ, muốn thoát khốn đều phải tốn một phen tay chân.

Thấy kết quả như vậy, đương nhiên Vương Thủ Triết khá hài lòng.

Hắn nhìn Tinh Lan thần nữ mỉm cười, gật đầu nói: "Thần nữ điện hạ đưa ra lựa chọn sáng suốt."

Tinh Lan Thần Nữ xuất hiện kỳ quặc, lúc này trong lòng hắn ta dĩ nhiên đã có chút suy đoán, nhưng còn cần hỏi thăm Tinh Lan Thần Nữ một phen, mới có thể xác minh suy đoán của mình.

Ngay lập tức, Vương Thủ Triết mở động phủ tùy thân ngay tại chỗ, kích hoạt ra một cửa vào không gian nho nhỏ.

“Hoàn cảnh xung quanh phế tích ác liệt, không thích hợp nói chuyện, kính xin thần nữ điện hạ vào trong. Ngươi và ta một mình tâm sự.”

Lời này vừa nói ra, Tinh Lan thần nữ còn chưa nói gì, Lung Yên lão tổ bên cạnh trong lòng lộp bộp một chút.

Thủ Triết vừa mới tới Tiên giới, đã có hình hài phóng đãng như vậy sao?

Tuy nhiên, Tinh Lan chuẩn thần nữ này quả thực rất xinh đẹp, lại trẻ tuổi, huyết mạch cường đại, lại có thực lực… Ngược lại xứng với Thủ Triết nhà ta, tương lai sinh ra con nối dõi cũng sẽ không kém.

Chỉ có điều một cửa đó của Nhược Lam sợ là không dễ chịu.

Thôi thôi, chung quy là hài tử nhà mình…

Dù thế nào thì nàng cũng phải thay Thủ Triết suy nghĩ thật kỹ. Nơi này là Tiên giới, cách xa thế giới Thần Võ đâu chỉ ngàn vạn dặm, nếu ở Tiên giới có một căn phòng thứ hai, nước sông không phạm nước giếng với Nhược Lam, cũng không hẳn không phải là biện pháp.

Lung Yên lão tổ nhanh chóng vận chuyển đầu óc, bắt đầu phòng ngừa chu đáo cho Thủ Triết.

Tinh Lan thần nữ vừa thấy tư thế này, nội tâm cũng vô cùng bối rối, chỉ là ngại người là tấm thớt gỗ ta chính là thịt cá, cuối cùng vẫn là không thể không chống ánh mắt mọi người, kiên trì bước vào bên trong động phủ tùy thân.

Không bao lâu sau.

Hai người liền ngồi ở trong tiểu viện động phủ tùy thân.

Động phủ tùy thân này đã theo Vương Thủ Triết hồi lâu, diện tích tiểu viện trong động phủ tuy không tính là lớn, nhưng cỏ cây um tùm, linh vận dạt dào, một số nơi dễ thấy còn trồng các loại trái cây linh sơ, tràn ngập phong tình điền viên.

Các loại bố trí trong tiểu viện cũng tràn đầy khí tức sinh hoạt, chỉ nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng được, ở chỗ này tất

nhiên cực kỳ thích ý.

Trong tiểu viện có một đình nghỉ mát.

Giờ phút này, trên bàn đá trong lương đình, đang đặt hai chén trà. Hương trà lượn lờ, trong không khí yên tĩnh chậm rãi phiêu tán.

Bên cạnh bàn đá, thân hình Tinh Lan thần nữ căng cứng ngồi trên ghế đá, sắc mặt khẩn trương, lại cảnh giác vạn phần nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, trong lòng lo sợ không yên.

Vương Thủ Triết nâng chén trà lên, thờ ơ nhấp một ngụm, thuận miệng nói: "Thần Nữ điện hạ có thể mở miệng nói một chút không, ngươi đã lừa gạt Vân Hạc công tử như thế nào?"

"Cái gì?"

Đôi mắt ngôi sao của Tinh Lan thần nữ trong nháy mắt trợn tròn, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, câu nói đầu tiên của người này lại là câu này.

Thấy phản ứng này của nàng, trong lòng Vương Thủ Triết lập tức hiểu rõ.

Hắn đẩy chén trà đến trước mặt Tinh Lan thần nữ, đưa tay ra hiệu với nàng: "Đây là Minh Hồn trà, có tác dụng an thần ngưng khí."

Tinh Lan thần nữ hơi chút do dự, cuối cùng vẫn là bưng lên Minh Hồn trà uống một ngụm.

Hương trà vào cổ họng, một cỗ khí tức thanh lương lập tức lưu chuyển trong cơ thể nàng, để cho tâm tình phiền não của nàng bình tĩnh không ít.

Nàng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới bình tĩnh mở miệng: "Lời công tử nói, Tinh Lan nghe không hiểu."

"Ta đối xử chân thành với thần nữ điện hạ, thần nữ điện hạ nói như vậy thì thật không thú vị rồi." Vương Thủ Triết chậm rãi phủi bớt nước trà, ngữ khí thản nhiên, "Vân Hạc huynh đã đem tiền căn hậu quả, tất cả thẳng thắn thành khẩn với ta. Ta đề nghị điện hạ chớ nên giấu diếm, để tránh sinh ra hiểu lầm không cần thiết. Phải biết, nơi này là chỗ yên tĩnh không

người, nếu xảy ra chuyện xấu gì, cũng không truyền về Tiên giới được."

Nhìn bộ dáng của hắn, dường như mọi thứ đều đã nằm trong lòng bàn tay. Nếu nàng không thực sự cung khai thì chỉ có thể tự gánh lấy hậu quả.

Tinh Lan Thần Nữ đặt ở trên bàn tay nắm chặt.

Trong nháy mắt này, nàng có loại cảm giác mình bị nhìn thấu hoàn toàn.

Một cỗ hàn ý từ xương sống cụt của nàng bay lên, lập tức tràn lên trên lưng của nàng, làm cho toàn thân nàng cứng ngắc, trong lòng càng sợ hãi không thôi.

"Tinh Lan không dám lừa gạt công tử." Tinh Lan thần nữ cắn răng, đành phải kiên trì giải thích, "Ta thấy Diêm Vân Hạc không biết từ đâu biết được một ít tư liệu dã sử, hơn nữa âm thầm tìm hiểu tình báo về mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh của Vô Cực Thần Cung chúng ta, liền tương kế tựu kế, âm thầm tiết lộ một ít tình báo cho hắn."

"Nếu thần nữ điện hạ đã biết mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh ở Tiên Minh, vì sao không đích thân đi lấy?" Vương Thủ Triết giương mắt nhìn nàng: "Vì sao phải âm thầm thúc đẩy Diêm Vân Hạc xung phong?"

Tinh Lan thần nữ trầm mặc, thần sắc có chút bất đắc dĩ: "Công tử nếu có thể hỏi vấn đề lúc trước, chắc hẳn cũng có thể đoán ra chút nguyên do. Từ hơn một trăm vạn năm trước, đế tôn của chúng ta ngã xuống, Vô Cực thành lại khởi động hình thức tự hủy, sau khi bộ phận Ma tộc đồng quy vu tận, Vô Cực thần cung chúng ta đã thành bèo không rễ."

"Bởi vì Vô Cực Thành khởi động trận pháp tự hủy trong cuộc chiến cuối cùng có uy lực quá lớn, làm cho Hư Không Hải chung quanh trở nên cực kỳ hỗn loạn, cũng cực kỳ nguy hiểm. Mãi đến vạn năm gần đây, không gian loạn lưu dần dần lắng lại, chúng ta mới có thể miễn cưỡng thăm dò phế tích Vô Cực Thành một lần nữa."

"Nhưng mà lúc này Vô Cực Thần Cung đã mất liên lạc với Tiên Minh quá lâu, không biết tình hình bên kia như thế nào. Chúng ta cũng sợ sau khi tùy tiện chữa trị Truyền Tống Trận

sẽ sinh ra nhiều loại biến cố. Dù sao, hiện tại Vô Cực Thần Cung đã không còn như năm đó, thực lực tổng thể thậm chí còn kém Tiên Minh lúc trước. Bởi vậy, chúng ta mới có chút cẩn thận."

"Quả nhiên là thế." Vương Thủ Triết nhìn Tinh Lan thần nữ, trong ánh mắt mang theo ý cười: "Diêm Vân Hạc từ đầu tới đuôi đều bị che mắt, trở thành gián điệp pháo hôi của cô nương, nhưng hắn vẫn tự cho là mình đã thám thính được bí mật tình báo."

Tinh Lan Thần Nữ cúi đầu, không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm cắn răng.

Mình tính toán nhiều như vậy, cuối cùng còn không phải thất bại trong gang tấc sao, đầu rơi vào trong tay nam nhân này?

Hắn đắc ý đi!

Thấy bộ dạng này của nàng, Vương Thủ Triết cũng không tiếp tục đề tài này nữa, cúi đầu chậm rãi uống một ngụm Minh Hồn trà trong tay, lúc này mới chậm rãi buông chén trà trong tay xuống.

"Thần Nữ điện hạ, nếu Diêm Vân Hạc hết thảy đều thuận lợi thì sẽ lấy được mảnh 【Chưởng Giới Lệnh】 này, không biết Thần Nữ điện hạ sẽ xử lý như thế nào?"

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết lấy mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh ra, vui vẻ vuốt ve trên đầu ngón tay.

"Chuyện này… hóa ra mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh đã sớm rơi vào trong tay công tử." Tinh Lan thần nữ giật mình trong lòng, trong nháy mắt ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết trở nên vô cùng phức tạp: "Còn giả thiết của công tử… Thật ra, nếu như Diêm Vân Hạc lấy lại Chưởng Giới Lệnh, chúng ta cũng không có cách nào tốt với hắn, dù sao thực lực của Nam Minh thần điện vượt xa chúng ta."

"Ta đoán trong tay Thần Nữ điện hạ, có lẽ có một số con át chủ bài đặc biệt, có thể cắt đứt Hồ Diêm Vân Hạc." Vương Thủ Triết cười như không cười, chăm chú nhìn chằm chằm Tinh Lan Thần Nữ.

Ánh mắt của Vương Thủ Triết khiến Tinh Lan thần nữ giống như có cảm giác bị xuyên thủng tâm linh. Thân thể nàng khẽ run, gần như là theo bản năng thốt ra: “Sao công tử lại biết?”

Đương nhiên Vương Thủ Triết không thể chắc chắn, chẳng qua trong lòng hắn có chút suy đoán mà thôi.

Đã nhiều năm như vậy, vị Tinh Lan thần nữ cùng Tử Sương trưởng lão này vẫn hao phí thời gian như cũ, âm thầm bảo vệ Truyền Tống Trận này, không phải là vì đợi Diêm Vân Hạc trở về chúc mừng đối phương chứ?

Hôm nay, thấy Tinh Lan Thần Nữ phản ứng như vậy, hắn ngược lại đã xác định nàng này thật sự có thủ đoạn đối phó Diêm Vân Hạc.

“Thần Nữ điện hạ chớ căng thẳng.” Lúc này Vương Thủ Triết mới cười nói: “Thật không dám giấu giếm, tại hạ Vương Thủ Triết, kì thực chính là người một nhà với Thần Nữ điện hạ.”

Người một nhà?

Tinh Lan thần nữ biểu tình không khỏi kinh ngạc.

Đây là người một nhà từ nơi nào xuất hiện lợi hại như thế, chẳng lẽ là…?

“Điện hạ đoán không sai, gia tộc chúng ta tên là 【Thần Võ Trường Ninh Vương thị】, tổ tiên của chúng ta xuất thân từ Vô Cực Đạo Tông của Tiên Minh.” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Mà theo ta được biết, một nhánh của Vô Cực Đạo Tông vốn là phân nhánh từ Vô Cực Thần Cung.”

Điều này đương nhiên Vương Thủ Triết không nói dối, huyết mạch của Vương thị có thể truy ngược đến lão tổ tông 【Thiên Vị Vương thị】. Mà vị lão tổ tông này, lúc trước chính là một vị Đại La Kim Tiên bình thường trong Vô Cực Đạo Tông.

Lúc trước lão nhân gia mang theo người nhà, theo Hiên Viên thị chạy nạn đến Đông Hà trung thổ, sau đó khai hoang lập tộc, không ngừng khai chi tán diệp ra bên ngoài, cuối cùng mới có Trường Ninh Vương thị.

Cứ thế mà bám vào quan hệ, tự nhiên là có thể trèo lên được rồi.

“Hóa ra Thủ Triết công tử là nhất mạch của Vô Cực Đạo Tông.” Tinh Lan thần nữ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, trong mắt tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi: “Vậy thì đúng là lũ lụt cuốn trôi miếu Long Vương rồi.”

Lúc trước khai hoang ở ngoại vực, chủ lực lớn nhất đương nhiên là nhất mạch Vô Cực Đạo Tông, nhưng Vô Cực Thần Cung cũng chiêu mộ và tiếp nhận không ít thế lực tạp nham khai hoang.

Thời gian lâu, chính là diễn biến thành bộ dáng sau này của Tiên Minh.

“Thần Nữ điện hạ không sợ ta nói dối sao?” Vương Thủ Triết cười nói.

“…” Nụ cười trên mặt Tinh Lan thần nữ lập tức cứng đờ, tâm tình có chút không tốt.

Ngày thường nàng cũng coi như là một người thông minh, nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng, tất cả tâm tình và mạch suy nghĩ đều bị Vương Thủ Triết nắm mũi dẫn đi, khiến nàng cao hứng thì vui, khiến nàng sợ hãi thì sợ hãi.

Nam nhân này thật là đáng sợ!

“Đạo Nhất tiền bối, có thể ra chào hỏi Tinh Lan thần nữ điện hạ.” Vương Thủ Triết lúc này thu lại nụ cười, nghiêm mặt, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh trên đầu ngón tay hắn run nhè nhẹ, có đạo đạo lực lượng thần hồn từ trong đó tràn ngập ra, dần dần ngưng tụ thành một bóng người có chút hư ảo ở phía trên mảnh vỡ.

Bóng người này, dĩ nhiên chính là thần hồn của Cơ Đạo Nhất.

Thần hồn của hắn tán mà không tụ, tuy miễn cưỡng ngưng tụ thành hình người, thoạt nhìn lại giống như tùy thời đều sẽ tiêu tán, lộ ra thập phần suy yếu.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, cũng đủ để cho người khác nhận ra rõ ràng thân phận của hắn.

Bề ngoài hắn ta là một nam tử khoảng năm sáu mươi tuổi, đầu đội đạo quan bạch ngọc, trên người mặc một bộ đạo bào vô cực phức tạp uy nghiêm, như một ngọn núi cao sừng sững, diện mạo bất phàm.

Vừa xuất hiện, Cơ Đạo Nhất liền kích động hành lễ với Tinh Lan thần nữ: "Tông chủ Vô Cực Đạo Tông Cơ Đạo Nhất, bái kiến thần nữ điện hạ."

Theo Vương Thủ Triết thăng cấp Đại La Kim Tiên, sinh mệnh bổn nguyên huyết mạch của hắn lại lần nữa thức tỉnh một tầng, năng lực do sinh mệnh bổn nguyên huyết mạch mang đến tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên. Hắn liền bắt đầu thử dùng sinh mệnh bổn nguyên trị liệu thần hồn Cơ Đạo Nhất.

Sau khi tốn không ít thời gian, cuối cùng cũng có mấy phần hiệu quả.

Hôm nay, thần hồn của Cơ Đạo Nhất đã xem như miễn cưỡng sống lại, nguyên bản ý thức hỗn độn mông muội cũng bị một lần nữa tỉnh lại, có thể trao đổi với người bình thường. Bất quá, thần hồn của Cơ Đạo Nhất vẫn vô cùng suy yếu, tạm thời không có cách nào rời khỏi mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh.

Về phần thần hồn của lũ tai biến thú kia, thì bị Vương Thủ Triết bóc ra, tạm thời dịch chuyển vào trong Dưỡng Hồn Mộc.

Rất hiển nhiên, vừa rồi đối thoại giữa Vương Thủ Triết và Tinh Lan Thần Nữ, Cơ Đạo Nhất ở trong mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh đều nghe thấy được.

Sợ Tinh Lan Thần Nữ không tin, hắn còn đặc biệt bày ra khí tức của mình.

Đó là "Vô Cực Huyền Thiên Quyết" tu luyện chính thống nhất của Vô Cực Đạo Tông, tự nhiên sinh ra một thân ý hàm Hạo Nhiên Vô Cực chi khí, cho dù chỉ là thần hồn, cũng đặc thù rõ ràng như cũ, rất dễ nhận ra.

"Hạo nhiên chi khí của Vô Cực!? Vô Cực Huyền Thiên Quyết?"

Tinh Lan Thần Nữ hơi ngây người một chút, lập tức liền nhận ra cỗ khí tức đặc biệt này, đồng thời cảm thấy thập phần thân cận.

Nàng vội vàng đứng lên, đáp lễ với Cơ Đạo Nhất: "Tinh Lan bái kiến Đạo Nhất tông chủ, trước mắt Tinh Lan vẫn chỉ là Chuẩn Thần Nữ, không đảm đương nổi một tiếng "Điện hạ" này của tông chủ.

Cũng khó trách.

Môn Vô Cực Huyền Thiên Quyết này, cùng một mạch với Vô Cực Tinh Thần Quyết mà nàng tu luyện, đều là phân nhánh đạo thống diễn hóa ra từ trong truyền thừa của Vô Cực Tiên Đế, đều thuộc về truyền thừa chính thống của Vô Cực Thần Cung.

Lại thí dụ như 【Thiên Thủy Đạo Thư】 của Lạc Hà lão tổ Doanh thị, thuộc về truyền thừa đạo thống Nguyên Thủy nhất hệ, trên nguyên tắc là đầu nhập vào đạo thống của Vô Cực Đạo Tông. Bởi vậy ở trong mắt truyền thừa chính thống của Vô Cực Thần Cung, cái này thuộc về bàng chi đạo thống, cảm giác thân cận tự nhiên là kém một đoạn.

Còn Tử Sương trưởng lão bên ngoài hiển nhiên cũng thuộc về bàng chi đạo thống của Vô Cực Thần Cung.

"Không sao không sao." Cơ Đạo bật cười: "Trước đây ta cũng nghe nói tình hình trước mắt của Vô Cực thần cung. Với tài nguyên hiện tại của Vô Cực thần cung, có thể dưỡng ra một chuẩn thần nữ đã là rất giỏi rồi, gọi ngươi là "Điện hạ" cũng không quá đáng."

Ngụ ý, đương nhiên là trực chỉ Thần Cung hiện tại quá nghèo túng, căn bản không nuôi nổi chuẩn thần nữ thứ hai.

Mà thật ra hắn cũng khá kiêu ngạo.

Nhớ ngày đó khi còn trẻ huyết mạch của hắn cũng không tầm thường, mặc dù không phải thần tử, nhưng cũng chỉ kém một chút xíu.

Nếu không có tư chất nghịch thiên như thế, hơn nữa tu luyện tới thực lực Bán Bộ Tiên Đế, lúc trước Tiên Minh nguy nan,

hắn cũng không có khả năng dựa vào bí pháp cưỡng ép đột phá thập cửu giai, còn thành công.

Chỉ tiếc, khi đó Tiên Minh đã mất liên lạc với Vô Cực Thần Cung, nếu không, chỉ bằng tư chất lúc trẻ của hắn, ít nhất cũng có thể lăn lộn với Chuẩn Thần Tử.

Tinh Lan Thần Nữ lại bị hắn nói đến mặt đều có chút đỏ.

Vị Đạo Nhất tông chủ này quả thực quá thẳng thắn.

Đợi đã!

Tinh Lan thần nữ cho tới lúc này mới bỗng nhiên kịp phản ứng, vị tông chủ Đạo Nhất này lại là trạng thái thần hồn, trong đôi mắt không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Thần nữ điện hạ có điều không biết, lúc trước sau khi hai nhà chúng ta mất liên lạc…”

Dường như đã nhận ra nghi hoặc của Tinh Lan Thần Nữ, Vương Thủ Triết nghiêm túc nói đại khái với nàng về Tiên Minh cũng gặp kiếp nạn, gần đây mới khôi phục một chút nguyên khí.

Sau một lát, Tinh Lan thần nữ vừa khiếp sợ lại vừa bi phẫn: “Tinh cổ tộc không biết từ nơi nào xuất hiện kia quá mức phân lượng, nếu như chúng ta không có mất liên lạc, có lẽ… Ài…”

Nàng không nói được nữa.

Tinh Cổ tộc kia cường đại đến mức đáng sợ, đừng nói lúc ấy Vô Cực Thần Cung đã tàn phế, cho dù không bị tàn phế, nhưng có thể nghĩ biện pháp trợ giúp Tiên Minh, vẫn như cũ đánh không lại Tinh Cổ tộc.

“Tinh Cổ Tộc trước mắt cũng không phải vấn đề lớn, Tiên Minh chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục nguyên khí.” Vương Thủ Triết thì oán giận không thôi: “Chỉ là Vô Cực Thần Cung chúng ta hiện giờ nghèo túng như vậy, nhất định là không được, phải có chỗ cải biến mới được.”

“Thủ Triết công tử có kế hoạch gì?” Tinh Lan thần nữ nhìn về phía hắn, sắc mặt hơi đỏ lên.

Những năm gần đây, thật ra nàng không ít lần nghĩ cách chấn hưng Vô Cực Thần Cung, đáng tiếc thủy chung không có bao

nhiêu hiệu quả.

Nhưng nếu như là vị công tử này, có lẽ…

Ngay cả bản thân Tinh Lan Thần Nữ cũng không chú ý tới, trong ánh mắt nàng nhìn về phía Vương Thủ Triết, đã bất tri bất giác mang theo một tia chờ mong.

“Đương nhiên là phải trọng chấn Vô Cực Thần Cung chúng ta, khôi phục vinh quang ngày xưa.” Ánh mắt Vương Thủ Triết lóe lên, vẻ mặt trở nên vô cùng kiên định: “Thứ nhất, chúng ta phải nghĩ cách đoạt lại mất đất, xây dựng lại Vô Cực thành.”

“Thứ hai, chúng ta phải tìm lại truyền thừa của Vô Cực Tiên Đế đã mất, mở ra truyền thừa của Thần Cung.”

“Thứ ba, chúng ta phải tìm mảnh vỡ Chưởng giới lệnh khác, tranh thủ đạt được càng nhiều cơ duyên, cường đại hơn Vô Cực thần cung chúng ta.”

“Thứ tư, Tuyền Cơ Thần Cung sắp mở ra. Chúng ta phải ở trong Côn Bằng Thần Cung tận khả năng thu được tài nguyên, tranh thủ đạt được truyền thừa Tiên Đế thứ hai.”

“Thứ năm, chúng ta phải…”

Mục tiêu mỗi bước đều rất lớn.

Nhưng Tinh Lan thần nữ nghe mà hai má ửng hồng, ánh mắt bắt đầu chuyển động.

Mỗi một bước mà Thủ Triết công tử nói, đều đâm vào chỗ sâu trong tâm khảm của nàng, trực tiếp trúng tâm nguyện chỉ có thể ảo tưởng một chút trong mộng của nàng, đều là ước mơ ngày đêm mà Thần Cung nhất mạch suy nghĩ!

“Việc cấp bách, chính là xây dựng lại Vô Cực Thành. Đây là lãnh địa thần thánh từ xưa đến nay của chúng ta, tuyệt không để mất.”

Lời nói của Vương Thủ Triết âm vang, ý chí hùng hồn, ánh mắt kiên định, đồng thời mở miệng là “chúng ta”, hoàn toàn đặt mình ở trên lập trường của Vô Cực Thần Cung.

Trong nháy mắt này, mặt của Tinh Lan thần nữ đỏ bừng, nàng nghẹt thở!

…

Chương 46: Thủ Triết liên thủ với Tinh Lan Thần Nữ.

…

“Thủ Triết công tử nói không sai.” Tinh Lan thần nữ kích động, hai má ửng hồng: “Chúng ta muốn xây dựng lại Vô Cực thành, chấn hưng vinh quang của Vô Cực Thần Cung.”

Trong lúc bất tri bất giác, nàng đã coi Vương Thủ Triết là “người” của mình.

Cũng không trách nàng có vẻ “trẻ con” trước mặt Vương Thủ Triết, mặc dù từ tuổi tác mà nói, nàng thật sự là lớn hơn Vương Thủ Triết không ít, nhưng ba ngàn năm gần đây Vương Thủ Triết làm sao sống được?

Một đường đi tới này, có thể nói hắn đã từng bước thận trọng, một đường lăn lộn, khắc phục muôn vàn hiểm trở, mới trưởng thành tới nay.

Trong thời gian này, không biết bao nhiêu lần, hắn hễ thất bại, chính là vạn kiếp bất phục.

Nếu so sánh, Tinh Lan thần nữ tuy nói cũng gánh chịu áp lực cực lớn, nhưng trong nhà chung quy có trưởng bối gánh vác, coi như xảy ra vấn đề cũng có người giúp đỡ giải quyết hậu quả!

Nhiệm vụ lớn nhất của nàng chung quy là tu luyện trưởng thành, áp lực tinh thần gánh chịu căn bản không ở trên một lượng.

Bọn họ có khái niệm lý giải về thời gian, đối với nhận thức thân phận của mình cũng là trạng thái của thanh niên trẻ tuổi, tuyệt đối không giống với Vương Thủ Triết.

Không nói là Tiên giới, ngay cả nội bộ Vương thị, hiện tại thật ra cũng xuất hiện tình huống tương tự.

Bởi vì sinh hoạt giàu có, vô ưu vô lự, hơn nữa tư chất cao thọ nguyên dài, một ít “trẻ con” lớn mấy trăm tuổi, thậm chí một hai ngàn tuổi chỗ nào cũng có.

Không nói đến đám người Vương Cẩn Na, ngay cả Vương Hựu Nhạc, Linh Lung công chúa vân vân, tuổi tâm lý còn rất non nớt.

Bất quá, so sánh với bạn cùng lứa tuổi trên Thần Cáo bảng, Tinh Lan thần nữ đã xem như hài tử nhà nghèo đã sớm đảm đương gia đình, tương đối thành thục.

Nàng kích động, lại có chút do dự nói: "Chẳng qua hiện tại Vô Cực Thần Cung chúng ta thế yếu, phế tích Vô Cực thành lại nằm trong khống chế của thế lực Ma tộc, muốn trùng kiến lại sợ rằng khó như lên trời."

"Độ khó đương nhiên là có. Nếu có thể dễ dàng làm được, các tiền bối trong một trăm mấy mươi vạn năm này đã sớm thay chúng ta làm được." Vương Thủ Triết ánh mắt vô cùng kiên định: "Nhưng khó thì không làm sao? Chỉ cần chúng ta có gan đối mặt khó khăn, có gan giải quyết khó khăn, sớm muộn cũng có một ngày thành công."

Tinh Lan thần nữ vừa nghe lời này, giống như bị mạnh mẽ rót vào mấy ngụm máu gà, cảm xúc thoáng cái trở nên vô cùng sôi sục: "Thủ Triết công tử phê bình đúng, đối mặt với khốn cảnh, giải quyết khốn cảnh! Không biết trong lòng Thủ Triết công tử đã có thượng sách chưa?"

"Thứ nhất, cần tiền, chúng ta cần rất nhiều tiền." Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: "Chiến tranh chính là kinh tế, bất kể là xua đuổi Ma tộc, hoặc là xây dựng lại Vô Cực Thần Cung, đều không thể rời khỏi lượng lớn tài phú."

Ách…

Tinh Lan thần nữ giống như là bị dội một chậu nước lạnh, trái tim thoáng cái trở nên rét lạnh, người cũng lập tức thanh tỉnh rất nhiều.

Bây giờ Vô Cực thần cung thiếu nhất là cái gì? Đương nhiên chính là tiền…

Bây giờ địa bàn của Vô Cực Thần Cung là Thần Điện Nam Minh, Tử Vi Thần Cung vân vân, chen chúc nhau, liều mạng cho bọn họ địa bàn.

Tài nguyên sản xuất từ những địa bàn này, hiện giờ dùng để nuôi sống toàn bộ Vô Cực Thần Cung đều rất vất vả.

Thậm chí, một viên 【Tạo Hóa Thần Đan】 mà Tinh Lan chuẩn thần nữ nàng dùng, còn là sư tôn dùng vật thế chấp tư sản của Thần Cung mua về, chính là vì đánh cược nàng có thể hồi vốn trong Thần Cung.

"Thủ Triết công tử, kinh tế Thần Cung chúng ta tương đối túng quẫn." Sắc mặt Tinh Lan thần nữ có chút xấu hổ, giọng nói cũng lập tức trở nên yếu ớt, có vẻ có chút ít người cùng chí đoản, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

"Kinh tế chúng ta có thể từ từ nghĩ cách, luôn có thể giải quyết." Vương Thủ Triết cười xem như an ủi, sau đó lại nói: "Quan trọng là chúng ta còn cần quân đội, một lượng lớn quân đội."

Tinh Lan Thần Nữ giống như bị dội một chậu nước đá thứ hai vào đầu.

Giọng nói của nàng có chút vô lực: "Truyền thừa của Thần Cung chúng ta đã thất lạc quá nhiều, thực lực đã không còn mạnh như trước kia, tuy rằng có thể miễn cưỡng gom góp một ít binh lực, nhưng nếu muốn chiến thắng và trục xuất Ma tộc 【Chí Tôn】 nhất mạch, e rằng còn kém quá xa. Các thế lực lớn còn lại cũng đều có chiến tuyến và trách nhiệm riêng của mình, không thể ra tay giúp chúng ta được."

"Đúng rồi, Thủ Triết công tử, tình huống của di dân Tiên Minh chúng ta như thế nào?" Nàng lại sinh ra vài phần chờ mong: "Không biết có thể liên thủ với Thần Cung, cùng xua đuổi Chí Tôn Minh Ma tộc không?"

"Thật ra nhân thủ của chúng ta có một ít." Vương Thủ Triết vẻ mặt nặng nề mà nghiêm túc, lông mày nhíu chặt, có vẻ có chút ngưng trọng, "Chỉ là trước mắt tòa truyền tống trận 【Tiên Giới chi môn】 này quá mức cũ nát và rớt lại phía sau, lần này chúng ta một hơi truyền tống năm người tới đây, không ngờ đã là cực hạn, dao động không gian kịch liệt còn tạo thành một chút tổn thương đối với Tiên Giới chi môn, phải tốn thời gian duy trì sửa chữa mới có thể khởi động lại lần nữa."

"Dưới tình huống như thế, ngày tháng năm nào chúng ta mới có thể gom đủ nhân thủ để gấp rút tiếp viện Thần Cung?"

“Tòa Truyền Tống Trận này là do ngàn vạn năm trước lúc khai thác ngoại vực kiến tạo, đích thật là quá cổ xưa và rớt lại phía sau.” Tinh Lan thần nữ nhíu mày tự hỏi: “Hiện giờ Tiên giới có rất nhiều đại năng am hiểu trận pháp không gian, cũng đang không ngừng thử tiêu hóa kỹ thuật hành lang không gian siêu cấp của Ma tộc.”

“Tất cả các thế lực có tạo nghệ truyền tống không gian siêu cao, xưa đâu bằng nay. Trong đó, 【liên minh trận pháp tiên giới】 nghiên cứu trận pháp không gian là hệ thống và xâm nhập nhất, không ít thế lực khi xây dựng trận dịch chuyển không gian siêu xa, đều mời bọn họ ra tay tạo ra.”

Nói đến đây, Tinh Lan thần nữ lại lộ ra vẻ mặt nghèo khó: “Bất quá, thu phí của Tiên Trận Minh tương đối đắt đỏ, không gian dịch chuyển trận pháp siêu xa, lại là một trong nhiều loại trận pháp đắt nhất.”

Thu phí đắt?

Trong lòng Vương Thủ Triết có vài phần vui sướng.

“Tiên Giới chi môn” cổ xưa này, trước mắt là bình cảnh giữa Thánh Vực cùng Tiên Giới. Chỉ cần có thể mở rộng tới lui thông đạo, giá cả đắt một chút thì có làm sao?

Hắn không sợ đắt, mà sợ không có.

Nếu trước mắt kỹ thuật truyền tống trận ở Tiên giới không đạt được nhu cầu của hắn, vậy cho dù hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng không có cách nào.

Về phần tiền…

Thứ tiền này, An Nghiệp ra ngoài nhặt một chút là có?

Đến khi bất lợi, Vương Thủ Triết hắn còn có thể dựa vào thúc dục linh dược để kiếm tiền.

Bây giờ hắn đã là huyết mạch của Thần Tử Đại La cảnh, năng lực thúc đẩy linh dược sinh trưởng kiếm tiền cũng đã xưa đâu bằng nay.

Hắn đã cấy ghép Thập Phẩm Thủy Hệ Thần Mạch từ 【Cấm Khu】 vào trong động phủ tùy thân của hắn, cũng ở trong

động phủ của hắn hóa thành hai mẫu Thập Phẩm Thủy Hệ Thần Điền.

Trong hai mẫu Thủy Thần Điền này, hắn trồng Hỗn Độn Kim Liên.

Từ lúc Vương Thủ Triết là Đạo Tử Chân Tiên cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch của hắn là Thập Tam Trọng La Đạo Khu, khi đó thúc đẩy thần dược Thập Tam phẩm giống như Hỗn Độn Kim Liên, ước chừng cần khoảng hai ngàn năm.

Trong tình huống này, hắn chỉ có thể lựa chọn thúc đẩy Đạo Nguyên Quả thập nhị phẩm, dùng để luyện chế Đạo Nguyên Đan.

Mà khi tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết đột phá đến Thần tử, khi huyết mạch thức tỉnh đến thập tứ trọng Vô Cực thánh khu, tốc độ thúc đẩy thần dược tăng nhanh rất nhiều, ước chừng cần sáu bảy trăm năm là có thể thúc đẩy một gốc thần dược thập tam phẩm.

Mà Vương Thủ Triết bây giờ, sau khi tu vi đạt tới Đại La cảnh, lực lượng huyết mạch cũng thức tỉnh đến tầng thứ mười lăm Hỗn Nguyên Đạo Khu, thời gian thúc đẩy sinh trưởng Hỗn Độn Kim Liên đương nhiên cũng rút ngắn rất nhiều.

Cũng là vì thuận tiện nuôi dưỡng, Vương Thủ Triết mới dứt khoát đặt tất cả thần mạch và Hỗn Độn Kim Liên ở trong động phủ tùy thân, sau khi thăng cấp Đại La không lâu liền bắt tay vào thúc dục.

Bây giờ đã sáu bảy mươi năm trôi qua, gốc Hỗn Độn Kim Liên trong động phủ của hắn, ước chừng đã trưởng thành đến hơn ba thành!

Căn cứ tiến độ thôi diễn, ước chừng chỉ cần hơn một trăm năm, Hỗn Độn Kim Liên kia có thể thành thục đến tiêu chuẩn làm thuốc.

Bởi vậy có thể thấy được, hiện tại Vương Thủ Triết thúc đẩy thần dược thập tam phẩm như Hỗn Độn Kim Liên này, tổng thời gian chỉ cần hai trăm năm!

Ở Tiên Giới, Hỗn Độn Kim Liên thường thường có giá mà không có, một khi xuất hiện, giá bán dễ dàng có thể đạt tới hai ngàn Hỗn Độn Linh Thạch.

Cân nhắc đến tốc độ tăng trưởng của Vương Thủ Triết, nếu hắn tập trung trồng Hỗn Độn Kim Liên, thu nhập mỗi năm phỏng chừng có thể đạt tới khoảng 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây chính là 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch!

Phải biết, chi phí chi tiêu một năm của Đông Hà thần triều cũng chỉ khoảng 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch, cái này của Vương Thủ Triết tương đương với một người, chỉ dựa vào thu nhập của một người, là có thể "Phánh" lên toàn bộ quân phí của Đông Hà thần triều!

Bởi vậy có thể thấy được, bổn nguyên huyết mạch sinh mệnh của Vương Thủ Triết đúng là càng già càng đáng tiền. Ngay cả An Nghiệp ở Thiên Uyên vô tận chuyên chú nhặt tiền, thu nhập trung bình hàng năm cũng tuyệt đối không có khả năng đạt tới 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

"Giá cả mắc một chút thì đắt một chút, khoảng cách siêu xa nhất định phải xây dựng, trên tay chúng ta còn có mấy phần tích góp." Vương Thủ Triết vẻ mặt bình tĩnh, "Chỉ là chúng ta ở Tiên giới không có căn cơ, còn phải làm phiền Vô Cực Thần Cung ra mặt, bàn chuyện hợp tác với Tiên Trận Minh."

Đây chính là một trong những mục đích của Vương Thủ Triết. Người của Thánh Vực đến Tiên Giới, chẳng khác nào là hắc hộ không rõ thân phận.

Đừng thấy hiện tại hắn và Tinh Lan thần nữ câu thông rất thuận lợi, nhưng chỉ cần nhìn Diêm Vân Hạc là biết, những di dân Tiên Minh bọn họ thất lạc ở bên ngoài quá lâu, chưa chắc cơ hội để những người Tiên Giới này coi mình là người một nhà, một khi làm không tốt, bị đám đại lão cao cao tại thượng Tiên giới coi là 【dân chúng hóa ngoại】, hoặc là 【Man Hoang chủng tộc】 cũng có.

Cho nên, trước tiên trở thành "người một nhà" điều này rất quan trọng.

Chuyến đi Thủ Triết đến Tiên giới này, kỳ thật kế hoạch ban đầu chính là chuẩn bị tìm kiếm nguồn gốc, tìm cách móc nối quan hệ với một số thế lực bản địa của Tiên giới.

Trong đó Vô Cực Thần Cung là lựa chọn hàng đầu, tiếp đó là Thanh Hoàng Cung, lần nữa chính là Vũ Nhạc Thần Điện.

Tuy nói Vô Cực thần cung sa sút mà nghèo nàn, nhưng cuối cùng vẫn là một trong những thế lực chính thống của tiên giới, đứng chung một chỗ với chiều sâu, là có thể danh chính ngôn thuận phát triển lớn mạnh trên Tiên giới.

Chỉ là ngay cả Vương Thủ Triết cũng không ngờ chuyến đi này lại tiến triển thuận lợi như vậy. Bọn họ vừa mới bước ra 【Tiên giới chi môn】, còn chưa kịp đi tìm người, Tinh Lan chuẩn thần nữ của Vô Cực Thần Cung và một vị trưởng lão Thần Cung đã tự mình đưa tới cửa.

Như thế, hắn đương nhiên phải nắm lấy cơ hội đem người trói vào chiến xa của mình.

Có điều, Vương Thủ Triết nói rất ung dung, nhưng giọng điệu này của hắn không thiếu tiền, lại kích thích Tinh Lan thần nữ đến nỗi trong lòng vừa đắng chát, vừa hâm mộ.

Nếu là lúc nào, Vô Cực Thần Cung cũng có thể dùng giọng điệu không thiếu tiền nói chuyện như vậy thì tốt rồi.

Nàng hít sâu một hơi, cố nén sự chua xót không tên trào ra trong lòng, liên tục cam đoan với Vương Thủ Triết: “Nếu công tử đã bỏ vốn kiến tạo Na Di trận, Vô Cực Thần Cung bỏ ra chút sức lực cũng là nên.”

Dưới cái nhìn của nàng, một khi mở rộng thông đạo Tiên Giới cùng Tiên Minh, sẽ có viện quân liên tục không ngừng hội hợp lại. Đến lúc đó, cho dù không cách nào hoàn toàn khu trục Ma tộc, nói không chừng cũng có thể thu phục một bộ phận địa bàn.

Vô Cực Thần Cung trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu quá lâu, hôm nay rốt cục có một cơ hội quật khởi, nàng tất nhiên là không muốn buông tha.

Trong lúc nhất thời, Tinh Lan thần nữ càng nghĩ càng vui vẻ: “Thủ Triết công tử đợi chút, ta đi mời Tử Sương trưởng lão vào thương nghị một chút công việc cụ thể, nàng nhận ra cao tầng của Tiên Trận Minh.”

Vô cùng rõ ràng, Tinh Lan Thần Nữ đã không kiềm chế được sứ mệnh mãnh liệt Thần Cung quật khởi.

Đối với điều này, Thủ Triết tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

Rất nhanh.

Tinh Lan Thần Nữ liền mặt đầy hồng quang mà bước ra cửa không gian động phủ tùy thân. Giữa hai đầu lông mày của nàng mang theo vẻ hưng phấn không che giấu được, hai gò má hơi ửng hồng.

Thấy thế, Vương An Nghiệp và Lung Yên lão tổ đưa mắt nhìn nhau.

Bên trong động phủ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lúc Tinh Lan thần nữ đi vào còn ỉu xìu, đi ra liền tinh thần phấn chấn rồi?

Nhưng lúc này Tinh Lan Thần Nữ tràn đầy tâm tư đều là kế hoạch to lớn do Vương Thủ Triết quy hoạch, nào còn quan tâm đến cái khác?

Nàng ngay cả phản ứng cũng không phản ứng mọi người, tiến lên thân mật mà kéo cánh tay Tử Sương trưởng lão, lôi kéo nàng đi vào trong động phủ tùy thân: “Mau mau mau! Tử Sương cô cô mau theo ta đi gặp công tử.”

Tử Sương trưởng lão ngay cả phản ứng cũng không kịp, vẻ mặt mơ hồ bị nàng kéo vào trong động phủ.

Lại trôi qua hơn nửa canh giờ, ba người cùng nhau ra khỏi động phủ tùy thân.

Vương Thủ Triết đi lại có chút nhẹ nhàng, hình như có chút thần thanh khí sảng.

Mà Tinh Lan Thần Nữ cùng Tử Sương trưởng lão thì quét sạch khí tức suy sụp, trong ánh mắt tràn đầy hi vọng, nhất là người sau, càng là dung quang toả sáng, càng lộ ra phong vận vẫn còn.

Sắc mặt Lung Yên lão tổ càng thêm ngưng trọng, truyền âm nhắc nhở Vương An Nghiệp: “An Nghiệp, việc này ngươi chôn ở trong bụng cho ta.”

Vương An Nghiệp ngầm hiểu, liên tục gật đầu, tỏ vẻ kiên quyết sẽ không bán đứng thái gia gia.

Vương Thủ Triết cũng không biết hai người đã não bổ những thứ gì, hắn giơ tay ra lệnh cho An Nghiệp giải trừ các loại cấm chế trên người Tinh Lan thần nữ và Tử Sương trưởng lão.

Hiện giờ bọn họ đã ở trên một chiếc thuyền, thuộc về người một nhà, tất nhiên là không cần thiết dùng thủ đoạn này để khống chế.

“Thủ Triết công tử đợi chút, để ta xử lý đầu đuôi một chút.”

Tử Sương trưởng lão cũng không khiến Vương Thủ Triết thất vọng, rất nhanh đã tìm được định vị của mình, trên cơ sở trận pháp vốn là trận pháp bên ngoài cánh cửa Tiên Giới lại tăng thêm một tầng trận pháp che lấp khí tức và dao động năng lượng.

Như vậy, cho dù sau này lại khởi động cổ truyền tống trận, cũng không dễ dàng bị người phát hiện.

Mà Vương Thủ Triết cũng để lại một số tin tức đặc biệt, để lại cho đoàn đội Thánh Vực tiếp theo được truyền tống tới.

Sau đó.

Mọi người cùng leo lên 【Tinh Lan Đạo Chu 】 của Tinh Lan thần nữ, ngoại trừ Trảm Thiên trưởng lão.

Trảm Thiên trưởng lão đi về một hướng khác, từ trong một góc cực kỳ bí mật đào ra một chiếc đạo thuyền khác được ẩn giấu — 【 Vân Hạc đạo thuyền 】.

Rất rõ ràng, chiếc xe này là tọa giá của Vân Hạc công tử.

Hắn nhanh chóng điều khiển Vân Hạc đạo thuyền đuổi theo Tinh Lan đạo thuyền, đồng loạt chạy về hướng Vô Cực Thần Cung.

Lúc ở Thánh Vực, Vương Thủ Triết đã quen dùng 【 Huyền Thanh Thần Chu 】, dưới sự so sánh, tốc độ của chiếc thuyền này nhất thời có vẻ quá mức chậm chạp.

Chỉ tiếc, cho dù ‘Huyền Thanh Thần Chu’ hình thể nhỏ bé, cũng tuyệt đối không thể thông qua cánh cửa Tiên Giới để truyền tống tới đây.

Mà chuẩn Thần Tử cho dù thân phận tôn quý, cơ bản cũng không có khả năng có được Thần Chu hi hữu mà quý giá.

Nghe nói trong chư thiên thần tử của Tiên giới chỉ có người đứng đầu Thần Khuyết bảng mới có một chiếc Thần Chu cỡ nhỏ.

Cứ như vậy, thoáng chớp mắt đã qua năm mươi năm.

Tinh Lan Đạo Chu và Vân Hạc Đạo Chu, rốt cuộc lén lút xuyên qua lãnh địa Ma tộc, xuyên qua biên cảnh lâm thời, đến phương hướng đông nam Tiên giới trước mắt.

Vị trí này vừa vặn nằm trong phạm vi thế lực của Nam Minh thần điện và Tử Vi Thần Cung.

Vừa đến, Vương Thủ Triết đã cảm nhận được sự khác biệt giữa nơi này và lãnh địa Ma tộc.

Không có phế tích tùy ý có thể thấy được, không có hư không rác rưởi phá toái tán loạn, cũng không có tinh hà phá thành mảnh nhỏ, hoàn cảnh hư không nơi này rõ ràng là trải qua thu thập chỉnh lý, có một loại cảm giác do con người xây dựng nên "Sóng ả" cùng "Sảng khoái".

Chẳng qua, vùng Hư Không Hải này rõ ràng không được coi là nhiều. Hoàn cảnh nơi này tương đối nghiền nát, cũng ít đi một đám ngân hà cỡ lớn liên miên không dứt, năng lượng du lịch trong hư không cũng tương đối mỏng manh.

Nơi này chính là nơi nghỉ chân của Vô Cực thần cung.

Nơi này cách đường biên giới không xa không gần, tổng thể đại hoàn cảnh lại coi như là an ổn.

Tại trung tâm biển hư không này, có một quần thể tinh hà thoạt nhìn coi như tàm tạm.

Trung tâm tinh hà, có một mảnh tinh hồ xinh đẹp.

Ở trung tâm Tinh Hồ, một thế giới linh khí coi như dư dả.

Mà bên trong phương thế giới này, cũng đứng sừng sững một tòa thành trì khổng lồ, tên là Huyền Thiên Thành.

Vô Cực thần cung tiếng tăm lừng lẫy lơ lửng trên bầu trời, giống như tiên cung trên mây, như ẩn như hiện trong tầng mây.

Chỉ là Huyền Thiên thành này ngay cả trăm vạn năm lịch sử cũng không đến, bất luận là quy mô hay là trình độ hùng vĩ, đều thua xa Vô Cực thành trước khi tự hủy.

Giờ phút này.

Vô Cực Thần Cung.

Trong thiên điện chuyên môn đợi khách dùng, có hai đạo nhân ảnh đang phân khách chủ mà ngồi.

Trong đó, ngồi ở chủ tọa là một vị lão giả mặt mũi hiền hòa.

Hai bên tóc mai của hắn đã hoa râm, nhìn qua đã có chút lớn tuổi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, nhất là một đôi tròng mắt, thâm thúy mà tang thương, nhìn qua liền biết là người có chuyện xưa.

Một bộ đạo bào thêu đồ án tinh thần mặc ở trên người hắn, càng tôn lên hắn tiên phong đạo cốt, giống như lão thần tiên.

Vị lão giả này chính là Cung Chủ hiện tại của Vô Cực Thần Cung, Thần Quang Đạo Chủ.

Ngồi đối diện hắn là một vị trung niên thân hình mượt mà.

Hắn ta mặc một bộ trường bào thêu đồng tiền ám văn màu vàng sậm, lưng đeo một cái Tử Kim Toán Bàn, cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra cỗ mùi vị "Hòa khí sinh tài".

Hắn là một vị trưởng lão đến từ Thần Bảo điện của tổ chức cổ xưa.

Thần Bảo Điện này lịch sử thập phần lâu đời, chuyên môn làm các loại bảo vật cùng công tác buôn bán tài nguyên. Nghe nói, ngay cả một ít khai thác địa bên ngoài của Tiên Giới, đều sẽ có phân điện của Thần Bảo Điện tiến vào.

Lúc trước Vô Cực Thần Cung dẫn đầu khai thác Tiên Minh, Thần Bảo Điện đã thiết lập phân điện ở Tiên Minh.

Cho dù sau này Tiên Minh bị diệt, sau khi Thánh Vực quật khởi, 【 Thần Bảo Phân Điện 】 của Tiên Minh cũng chưa từng đứt đoạn truyền thừa, ngược lại ở toàn bộ Thánh Vực sống càng thêm dễ chịu, ngay cả Vương Thủ Triết cũng thích giao tiếp với bọn họ.

Sở dĩ Thần Bảo điện được Vương Thủ Triết thích, đó là bởi vì bọn họ có truyền thống cổ xưa nhất, đó chính là tôn trọng kẻ có tiền, đồng thời nguyện ý dốc hết toàn lực phục vụ kẻ có tiền.

Về phần một ít người nghèo, thường thường cũng không quá thích Thần Bảo điện.

Ví dụ —— Thay cung chủ Thần Quang đạo chủ.

Đối mặt với trưởng lão Thần Bảo điện tu vi chỉ vẹn vẹn có Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ, tu vi đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Tiên Đế, Thần Quang Đạo Chủ lại có vẻ có chút lực lượng không đủ.

Trên mặt hắn nở nụ cười ấm áp, dùng ngữ khí lấy lòng cùng vị trưởng lão trung niên kia thương lượng: “Bảo Hồ trưởng lão, bút 【Tạo Hóa Thần Đan】 mà chúng ta cho vay ở quý bảo điện chuyên dùng, có thể không giới hạn thêm một hai ngàn năm hay không. Ngươi cũng biết, tư chất đồ Tinh Lan của ta tiềm lực còn tạm, sau khi vào Côn Bằng Thần Cung, có lẽ có duyên có thể nhặt được một cây thần dược. Đến lúc đó, dư dả có thể trả tiền cho vay.”

Bảo Hồ trưởng lão nhìn Thần Quang đạo chủ, lộ ra nụ cười thành khẩn của người làm ăn: “Theo lý thuyết Thần Quang tiền bối nói một câu, vãn bối không dám không theo. Chỉ là gần đây Thần Bảo điện chúng ta tài chính căng thẳng, thực sự không có cách nào quyết định rút về một ít vay mượn đến kỳ hạn.”

“Thần Quang tiền bối, chúng ta chỉ rút về vụ vay tiền này đã xem như ưu đãi Vô Cực Thần Cung.”

Nụ cười trên mặt Thần Quang Đạo Chủ có chút cứng ngắc.

Không nghĩ tới lần này Thần Bảo điện có chút lai giả bất thiện!

Xem tư thế này, nếu không thể trả tiền lại, Thần Bảo điện sợ là sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nhưng bên trong thần cung làm sao có nhiều tiền như vậy?

Trong lòng phát sầu, đồng thời hắn nhịn không được lại có chút lo lắng cho đồ nhi.

Tinh Lan à Tinh Lan, ngươi biến mất gần hai trăm năm rồi…
Rốt cuộc là đang làm gì?

…

Chương 47: Tam Kiếp Tiên Đế! Nam Minh Đế Tôn…

…

“Thần Quang tiền bối.” Bảo Hồ trưởng lão không khách khí nhắc nhở: “Kỳ thật nếu ngài còn không trả Hỗn Độn linh thạch cũng không sao, lúc trước Quý Phương mượn tiền, không phải thế chấp ba đạo cửu phẩm linh mạch sao?”

“Nếu đấu giá một phen, ít nhất có thể bán được một ngàn ba trăm viên Hỗn Độn linh thạch, còn bỏ vay mượn, hốt tức, cùng với thu hoạch cho phòng đấu giá, còn có thể dư lại mấy chục viên Hỗn Độn linh thạch.”

Thần Quang đạo chủ mặt thoáng đen lại, nhịn không được vỗ tay lên ghế, tức giận trách mắng: “Bảo Hồ tiểu tử, ngươi dám!”

Bảo Hồ trưởng lão lại không bị dọa sợ, ngoài cười nhưng trong không cười tiếp tục nói: “Quý Thần Cung dùng linh mạch thế chấp cho vay, chính là khế ước giấy trắng mực đen ký xuống, lại có Quý Thần Cung xác minh làm bằng chứng. Bây giờ các ngươi còn không cho vay, Thần Bảo Điện chúng ta đem vật thế chấp đấu giá lấy tư kim, hợp tình hợp lý, quan phủ vô luận là đánh vào đâu đều nói thông được.”

Mặc dù Thần Quang chính là Đạo Chủ đỉnh phong, thực lực cấp bậc nửa bước Tiên Đế, có thể nhẹ nhõm trấn áp bảo hồ của hắn, nhưng hắn lại là nửa điểm không sợ hãi.

Việc kinh doanh ở Thần Bảo điện trải rộng khắp Tiên giới, sao có thể để người khác đắn đo được?

Thần Quang Đạo Chủ nghẹn lời.

Hắn đặt tay lên ghế tựa chậm rãi nắm chặt, thần sắc trên mặt trở nên âm tình bất định, đáy mắt cũng nổi lên một vòng cụt hứng.

Nếu Vô Cực Thần Cung còn đang ở thời kỳ cường thịnh, cho dù là ba cái linh mạch cửu phẩm hay là Tạo Hóa Thần Đan

cũng không sao cả. Nhưng bây giờ lại là anh hùng một văn tiền làm khó chết.

Lúc trước Vô Cực Thành bị chiếm đóng, các tiền bối Thần Cung rút lui chạy nạn vội vàng, tổng cộng mới kịp rút đi hơn bảy mươi linh mạch cửu phẩm. Sau đó, bởi vì mất mát tiên đế truyền thừa, Vô Cực Thần Cung nhanh chóng suy bại, ngắn ngủn một trăm mấy chục vạn năm, nguyên bản hơn bảy mươi linh mạch cửu phẩm đã bán hết, ném đi.

Lúc truyền đến tay Thần Quang đạo chủ, cửu phẩm linh mạch trong Thần Cung chỉ còn sót lại ba mươi bảy cái.

Còn tám vạn năm sau khi Thần Quang chấp chưởng Vô Cực Thần Cung, toàn bộ hệ thống Thần Cung càng lúc càng không đủ tiền, trước sau lại bán sáu dòng cửu phẩm linh mạch để bù vào chỗ thiếu hụt.

Chẳng lẽ bây giờ lại phải mất đi ba con sao?

Trong thời gian hắn đảm nhiệm chức vụ Thần Quang đạo chủ, tổng cộng đã thua thiệt chín cái linh mạch cửu phẩm, quả thực có thể nói là đứng đầu trong các đời bại gia!

Làm không tốt, sẽ bị các tử tôn móc xương sống!

Nhưng mà, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Thần Quang đạo chủ cố nén xúc động muốn đánh Bảo Hồ trưởng lão, có chút ăn nói khép nép: “Như vậy đi, Bảo Hồ trưởng lão ở lại Thần Cung một thời gian, để ta nghĩ cách trước đã.”

“Thôi được, vậy ta cung kính chờ tiền bối ba tháng.” Bảo Hồ trưởng lão thấy bộ dáng này của hắn, cũng không ép hắn nữa.

Thần Quang Đạo Chủ dù sao cũng là Bán Bộ Tiên Đế đỉnh phong Hỗn Nguyên cảnh, hắn cũng không dám ép quá mức, vạn nhất đối phương nóng vội công tâm, làm ra chút chuyện không lý trí thì làm sao bây giờ?

Bảo Hồ trưởng lão đứng dậy, thi lễ với Thần Quang Đạo Chủ một cái, sau đó đi theo đệ tử tùy tùng rời đi.

Để lại một mình Thần Quang Đạo Chủ ở trong phòng khách Thần Cung, thở vắn than dài, khuôn mặt u sầu.

Lần này nếu không đấu giá linh mạch, chẳng lẽ muốn bán thánh đồ? Bán Hỗn Nguyên Linh Bảo? Thậm chí là bán đạo thư?

Nhưng đó đều là căn cơ của Vô Cực thần cung, bán đi dễ dàng, thu hồi lại cũng khó khăn.

Hơn nữa, nếu Vô Cực thần cung muốn trọng chấn sơn hà, không có đủ sức chiến đấu thì làm sao được? Không có đủ thực lực ủng hộ thì làm sao bảo vệ được cơ nghiệp?

Không được, vẫn chưa tới được bước đó, kiên quyết không thể bán căn cơ.

Mặc dù Thần Quang đạo chủ đau đầu nhưng vẫn nghĩ hết biện pháp bắt đầu chuẩn bị tiền.

Đáng tiếc, Vô Cực Thần Cung thiếu tiền, đó là thiếu từ trên xuống dưới! Hương vị nghèo khó bần cùng tràn ngập từng ngóc ngách, rất nhiều đạo chủ, Đại La Kim Tiên, ngày tháng đều trôi qua nghèo rớt mồng tơi, vì duy trì tu luyện và truyền thừa, đồ có thể bán đều đã bán hết.

Trước sau đều hao hết tâm tư, chẳng qua hắn cũng chỉ keo kiệt mấy trăm Hỗn Độn linh thạch mà thôi.

Cũng khó trách, nếu không phải toàn bộ Vô Cực Thần Cung đều nghèo quá lâu, các thế lực lớn có thể mượn đều mượn qua, hắn làm sao phải dùng linh mạch cửu phẩm đi thế chấp?

Đúng lúc Thần Quang Đạo Chủ phát sầu không biết những Hỗn Độn Linh Thạch còn lại phải chuẩn bị thế nào.

Thần Cung tiền hộ vệ bẩm báo, nói là phó điện chủ của Nam Minh thần điện 【Diệp lão tổ】 tới bái phỏng.

Kỳ lão tổ?

Thần Quang Đạo Chủ nhíu chặt lông mày.

Hắn và Dận Tố Vô giao tình, tại sao vào lúc này lại tới thăm hỏi?

Nhưng mà, thực lực của Mãng lão tổ mạnh mẽ không kém gì Thần Quang của hắn, ở toàn bộ Tiên giới đều rất có uy vọng.

Càng quan trọng hơn là, Nam Minh thần điện người ta như mặt trời ban trưa, cho dù chỉ là phó điện chủ cấp bậc bán Tiên

Đế, cũng có nhiều tiền hơn so với Thần Quang hắn.

Bất luận thế nào, hắn cũng phải gặp mặt lần này.

Hắn lập tức sai người đi mời.

Rất nhanh, một lão giả râu tóc đỏ thẫm như liệt hỏa, thân hình cao lớn đi vào phòng tiếp khách.

Mặc dù đã lên tuổi, nhưng hắn trong lúc đi lại vẫn là long hành hổ bộ, khí vũ hiên ngang, có một loại khí tràng cường đại tựa như mãnh hổ tuần hành.

Ở phía sau hắn, còn đi theo một vị thanh niên công tử phong thần tuấn lãng, khí chất trác tuyệt.

Người vừa đến, tiếng cười to sang sảng của Kỳ lão tổ liền vang lên: "Lão hủ mạo muội đến đây bái phỏng, mong rằng Thần Quang cung chủ chớ trách, chớ trách!"

"Phó điện chủ Phong Hào đến Vô Cực Thần Cung ta, làm vẻ vang cho thần cung ta, ta hoan nghênh còn không kịp, sao dám trách?" Thần Quang đạo chủ lễ phép mà nhiệt tình đứng dậy nghênh đón.

Song phương hàn huyên một chút, sau đó phân chủ khách trước sau ngồi xuống, dâng trà.

Chử lão tổ lúc này mới chỉ vào thanh niên công tử bên cạnh giới thiệu: "Thần Quang cung chủ, vị này chính là một trong những chuẩn thần tử của Nam Minh thần điện chúng ta, Minh Nghiên tiểu tử."

"Thì ra vị công tử này chính là Minh Nghiên thần tử." Thần Quang đạo chủ lập tức lộ ra nụ cười làm cho người ta như tắm gió xuân, như gió xuân ấm áp thổi phồng lên: "Quả nhiên giống như lời đồn, phong thái nổi bật, khí độ nổi bật, tương lai chắc chắn là tài năng rường cột của tiên giới."

Thần Quang đạo chủ hiểu, vị Chuẩn Thần Tử này chính là hậu duệ huyết mạch của Kỳ lão tổ, từ trước đến nay rất bảo bối.

Chỉ là so với một vị Chuẩn Thần Tử khác của Nam Minh thần điện, Vân Hạc công tử, tựa hồ muốn kém một đoạn.

Đồng thời, trong lòng Thần Quang Đạo Chủ cũng cảm khái vạn phần.

Nam Minh Thần Điện người ta lần này, dễ dàng bồi dưỡng ra hai Chuẩn Thần Tử, hơn nữa độ ăn mặc đều cực kỳ xa xỉ, quần áo mặc trên người cũng động một tí mấy trăm Hỗn Độn Linh Thạch.

Mà Vô Cực Thần Cung bồi dưỡng một Chuẩn Thần Nữ như đập nồi bán sắt.

Chênh lệch trong đó, ngẫm lại đều cảm thấy chua xót.

"Ha ha" Quắc lão tổ bị Thần Quang Đạo Chủ đập rất thoải mái, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười có chút đắc ý, "Minh Nghiên tiểu tử mặc dù coi như tạm được, nhưng thiên phú vẫn kém Tinh Lan Thần Nữ nhà ngươi nửa bậc."

"Đâu có đâu có, Tinh Lan nhà ta tư chất kém cỏi, nếu không phải thời gian thúc giục nàng, chỉ sợ khó có thể đảm đương trách nhiệm lớn." Thần Quang đạo chủ mặt ngoài bất động thanh sắc khiêm tốn che giấu, nhưng trong lòng lập tức sinh ra vài phần cảnh giác.

Dận Đề mang theo tiểu tử Minh Nghiên tới, lại nhắc tới Tinh Lan là có ý gì?

"Ha ha ha, Thần Quang huynh quá khiêm tốn rồi, Tinh Lan có thể xếp hạng thứ năm trên Thần Cáo bảng, há sẽ là hạng người hời hợt?" Kỳ lão tổ hào phóng cười.

Đột nhiên, sắc mặt hắn nghiêm nghị, nhìn Thần Quang đạo chủ thấp giọng nói: "Thần Quang huynh, lúc trước ta vô ý gặp được 【Bảo Hồ trưởng lão của Thần Bảo điện】, nghe hắn phàn nàn rằng mình có thể mượn vay tiền, không biết có việc này không?"

Sắc mặt Thần Quang đạo chủ tối lại, trong lòng không khỏi oán thầm trưởng lão Bảo Hồ.

Thần Bảo điện cả ngày khoe khoang việc mình chú trọng khách hàng riêng tư, kết quả cái gọi là "Chú trọng riêng tư" là tùy tiện bắt người thì nói là đúng không? Khách hàng nghèo thì không phải khách hàng sao? Không có tôn nghiêm sao?

Lời hắn nói ra cũng mang theo vài phần không vui: "Kỳ Lão Tổ từ xa tới, là tới giễu cợt Thần Cung nghèo khó của ta sao?"

“Ha ha, Thần Quang huynh chớ nên hiểu lầm.” Kỳ lão tổ cười nói: “Lần này lão hủ đến đây, là có một chuyện tốt để đàm phán với Thần Quang huynh.”

“A, không phải Mãng lão tổ đến trả nợ thay Thần Cung ta đấy chứ?” Nội tâm Thần Quang đạo chủ chua xót, không khỏi nổi lên quái khí âm dương.

“Trả nợ có gì không được?” Kỳ lão tổ cười to nói, “Chỉ cần Thần Quang huynh một câu, ngươi lấy tiền chi trả Tạo Hóa thần đan cho vay, ta lập tức trả thay ngươi. Về phần những thế chấp khác, cũng không phải không thể thương lượng.”

Đối mặt với chuyện tốt đưa tới tận cửa như thế, Thần Quang đạo chủ chẳng những không cao hứng, ngược lại sắc mặt trở nên ngưng trọng, trong mắt cũng nhiều thêm vài phần cảnh giác: “Ta tin tưởng Kỳ lão tổ không phải là hạng người ăn nói bừa bãi, không bằng nói một chút điều kiện của ngươi trước.”

“Haizz, lão hủ ăn ngay nói thật, tiểu tử thúi Minh Nghiên nhà ta thì sao, trong lòng yêu quý đồ đệ Tinh Lan. Ta từng khuyên hắn rất nhiều lần muốn từ bỏ ảo tưởng, nhưng hắn lại là chấp mê bất ngộ.” Vẻ mặt Kỳ lão tổ bất đắc dĩ than thở, phảng phất cực kỳ ghét bỏ bộ dáng hậu duệ huyết mạch nhà mình, “Lão hủ cũng là không lay chuyển được hắn, bất đắc dĩ đành phải mặt dày đến cầu thân với Thần Quang huynh.”

Mặt Thần Quang Đạo Chủ tối sầm lại, thật sự chưa trực tiếp động thủ đánh người.

Nhưng cho dù nhịn được xúc động muốn đánh người, trong lòng của hắn cũng là tức giận ngập trời, ngay cả khách sáo mặt ngoài cũng duy trì không nổi.

Tinh Lan nhà ta là bảo bối cỡ nào? Đó là thanh niên tuấn kiệt đứng thứ năm trong Thần Cáo bảng, cũng là hi vọng xông xáo trong Thần cung trong tương lai. Con chó Côn Bằng nhà ngươi ngược lại rất dám nghĩ, dựa vào ngàn món linh thạch Hỗn Độn kia trả tiền, chính là muốn ép hắn gả cho đồ đệ. Nghĩ hay lắm!

“Hừ!” Thần Quang đạo chủ cười lạnh không ngừng, “Ta vốn kỳ quái, Thần Bảo điện sớm không cho vay thì muộn không cho vay, lại muốn chơi trò này vào lúc này. Hóa ra sau lưng còn có thủ lĩnh Nam Minh thần điện các ngươi.”

“Thiếu nợ trả tiền vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cần gì phải dựa vào ta?” Kỳ lão tổ cười ha ha nói, “Thần Quang huynh nếu có thể đáp ứng mối hôn sự này, không chỉ là việc một viên Tạo Hóa Thần Đan, còn lại vay, chúng ta đều có thể thương lượng một chút.”

“Khẩu khí to lớn như thế? Cho dù Kỳ lão tổ ngươi là phó điện chủ cao quý, cũng không có khả năng một tay che trời, vận dụng nhiều tài nguyên như vậy đến trả nợ cho ta đi?” Thần Quang đạo chủ khịt mũi coi thường, hoàn toàn không tin lời hắn nói, khoát tay liền gọi hộ vệ tới, “Người đâu, tiễn khách!”

“Thần Quang huynh an tâm chớ vội, lời lão hủ còn chưa nói hết.” Kỳ lão tổ bá đạo phi phàm vung tay lên, đem tất cả hộ vệ đều đánh văng ra ngoài cửa, sau đó nhìn Thần Quang Đạo Chủ giống như cười mà không phải cười nói: “Không biết Thần Quang huynh có biết đế tôn nhà ta thọ nguyên bao nhiêu không?”

Thần Quang Đạo Chủ hơi sửng sốt, có chút không rõ cho lắm, nhưng vẫn lạnh mặt nói ra: “Nam Minh Đế Tôn thọ nguyên thông thiên, nghe nói hiện tại đã là sáu mươi mốt vạn tuổi, vân vân… chẳng lẽ ngươi là chỉ…”

“Không sai.” Kỳ lão tổ hạ giọng nói: “Đế Tôn tám vạn tuổi thăng cấp Tiên Đế chi tôn, từ mười bảy vạn năm trước đã vượt qua Tiên Đế kiếp lần thứ ba!”

Rất nhiều tu sĩ ngoại vực kiến thức nông cạn, cho rằng một khi tu thành Tiên Đế thì có thể siêu thoát luân hồi, thọ cùng trời đất!

Đương nhiên, lý luận này không sai, nhưng cũng chỉ là trên lý thuyết.

Sau khi trở thành Tiên Đế, tu sĩ Huyền Vũ cần phải đối mặt với sự khiêu chiến lớn hơn nữa, đó chính là đại kiếp căn nguyên!

Uy lực của bổn nguyên đại kiếp nạn này cực kỳ khủng bố, những Hỗn Độn Tử Kim Lôi hằng ngày điên cuồng oanh loạn bổ kia so sánh với nó, quả thực giống như là gãi ngứa.

Sau khi tu sĩ tấn thăng Tiên Đế, sẽ lập tức nghênh đón đại kiếp nạn căn nguyên lần đầu tiên.

Chỉ có thành công vượt qua được Thiên Đạo đại kiếp nạn lần thứ nhất, Tiên Đế mới có thể từ trong đại kiếp đạt được đầy đủ 【Thiên Đế Quỳnh Tương】, tưới ngưng tụ ra thân thể Tiên Đế.

Sau đó, lại trôi qua mười tám vạn năm, sẽ nghênh đón lần đại kiếp nạn căn nguyên thứ hai.

Vô luận là trốn ở nơi nào, cho dù là ở trong cấm khu của Vô Tận Thiên Uyên, bổn nguyên đại kiếp cũng sẽ theo hình mà tới!

Nếu như không thể vượt qua bổn nguyên đại kiếp, tự nhiên sẽ tạo thành cục diện khó xử cho Đế Tôn vẫn lạc.

Bản đại kiếp này cách mỗi mười tám vạn năm sẽ giáng lâm một lần, trốn không thoát, cũng trốn không thoát.

Bởi vậy, Tiên Đế vượt qua đại kiếp nạn căn nguyên lần thứ hai được xưng là 【Tiên Đế nhị kiếp】, so với Tiên Đế mới vừa thành Tiên Đế thì mạnh hơn một bậc.

Mà Tam Kiếp Tiên Đế lại mạnh hơn nhị kiếp Tiên Đế một bậc.

Mà Nam Minh Tiên Đế đại danh đỉnh đỉnh, chính là Tam Kiếp Tiên Đế tương đối lợi hại, dù sao hắn không ngừng tu luyện, đã sắp nghênh đón kiếp thứ tư.

Trước mắt, cũng chính là Thái Thượng Tiên Đế của Thái Thượng Thần Cung, có thể vững vàng áp chế hắn ta một bậc.

Thần Quang Đạo Chủ nghe được lời nói của Kỳ lão tổ, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng, thấp giọng nói: “Ta cũng đã nghe nói qua một ít, tình huống liên quan tới Nam Minh Đế Tôn sắp nghênh đón kiếp thứ tư. Nhưng theo lời đồn, Đế Tôn lão nhân gia có đầy đủ lòng tin vượt qua kiếp thứ tư, trở thành vị Tứ kiếp Tiên Đế thứ hai ở Tiên Giới chúng ta.”

Một ít thế lực lớn có Tiên Đế tọa trấn, đều sẽ ở thời cơ thỏa đáng, bồi dưỡng chuẩn Thần Tử làm người nối nghiệp, để phòng ngừa sau khi xuất hiện ngoài ý muốn vẫn lạc, không người nào có thể kế thừa truyền thừa Tiên Đế.

Bởi vậy, đại bộ phận chuẩn Thần Tử trong lịch sử, kì thực đều là chuẩn bị thai, dưới tình huống bình thường là vô duyên kế thừa truyền thừa Tiên Đế.

Nhưng dù vậy, sau khi những chuẩn Thần Tử này thăng cấp đến Hỗn Nguyên Cảnh, tiềm lực cũng không tầm thường, gần như mỗi người đều là Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, thậm chí là hạt giống nửa bước Tiên Đế, tương lai cũng đều là trụ cột của các thế lực lớn.

Như Thần Quang đạo chủ, Côn Bằng lão tổ cường giả hỗn nguyên cảnh đỉnh phong bậc này, lúc trẻ tuổi ai mà không phải là chuẩn thần tử? Mỗi người đều là tồn tại xưng bá Thần Cáo bảng.

Nhưng ở một thời khắc đặc thù khác, tác dụng của Chuẩn Thần Tử đã được phóng đại vô hạn.

Đó chính là Tiên Đế của bản thế lực, sắp nghênh đón Tiên Đế kiếp mười tám vạn năm một lần, lại cảm thấy mình không cách nào thuận lợi vượt qua.

Dưới tình huống như vậy, Tiên Đế rất có khả năng sớm đem truyền thừa truyền cho đương đại Thần Tử, mà chính bọn hắn, thì thường thường sẽ ở trước khi đại kiếp tiến đến, lựa chọn đi làm một vụ mua bán lớn.

Nếu vụ mua bán này có thể thành công, vậy dĩ nhiên là có lời to rồi, nếu như không thành, vậy cũng không thua lỗ đến đâu.

Bất quá, đến tột cùng có thể vượt qua Tiên Đế Kiếp hay không, tỷ lệ vượt qua có mấy thành, vấn đề này thường thường chỉ có chính Tiên Đế mới rõ ràng.

Hơn nữa, khoảng thời gian giữa hai lần Tiên Đế đại kiếp khoảng chừng mười tám vạn năm, so với toàn bộ thọ nguyên của cường giả Hỗn Nguyên cảnh còn dài hơn, cường giả Hỗn Nguyên cảnh ở trên vấn đề như vậy thường thường cũng căn bản không xen tay vào được.

Bởi vậy, trước đó Thần Quang Đạo Chủ mặc dù nghe nói Nam Minh Tiên Đế sắp độ kiếp, nhưng cũng không quá để ý.

Nhưng bây giờ, Kỳ Lão Tổ lại bỗng nhiên nhắc tới việc này với hắn, chẳng lẽ là…

“Thần Quang huynh, Vô Cực Thần Cung dù sao cũng từng là một trong những thế lực đứng đầu Tiên giới, lần đại kiếp thứ tư Tiên Đế khó độ ngươi hẳn là rõ ràng…” Kỳ lão tổ đè thấp giọng nói, cực kỳ thần bí nói: “Đây cũng là nguyên nhân gia

tộc chúng ta nguyện ý toàn lực đặt cược. Nếu tiểu tử Minh Huy có thể cùng Tinh Lan thông gia, tất nhiên có thể lớn mạnh thanh thế của hắn, đến lúc đó xác suất thắng được thần tử chi tranh sẽ tăng lên nhiều."

"Một khi Minh Huy tiểu tử chúng ta thành công thu được truyền thừa Nam Minh, những nợ nần kia của Vô Cực Thần Cung các ngươi tính là gì? Chờ hắn đăng lâm Đế Tôn vị, Tinh Lan chính là Đế Phi, đến lúc đó toàn lực giúp Vô Cực Thần Cung các ngươi đoạt lại đất mất cũng không thành vấn đề."

Đoạt lại mất đất, tái tạo lại huy hoàng ngày xưa của Vô Cực Thần Cung, có thể nói đây là chấp niệm của tất cả mọi người trong Vô Cực Thần Cung, Thần Quang Đạo Chủ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nghe được câu cuối cùng, Thần Quang Đạo Chủ rốt cuộc cũng có chút động tâm.

Chỉ là hắn vẫn có chút luyến tiếc Tinh Lan ái đồ đệ, cũng sợ nàng bị ủy khuất.

Trầm ngâm một lát, Thần Quang đạo chủ trịnh trọng nhìn về phía Kỳ lão tổ: "Ý của Kỳ huynh, ta đã hiểu. Chuyện này rất lớn, ta còn phải cẩn thận cân nhắc một phen."

"Đó là đương nhiên." Kỳ Lão Tổ rất hài lòng với phản ứng của hắn, cũng không tiếp tục dây dưa, lập tức đứng dậy cười nói: "Nếu đã như thế, Thần Quang huynh suy nghĩ kỹ một chút, ta tạm thời cáo từ với Minh Huy."

Dứt lời, hắn liền dẫn Minh Huy thần tử rời đi.

Hai người đều tràn đầy tự tin, lấy bộ dáng nghèo kiết hủ lậu của Vô Cực Thần Cung bây giờ, đây đã là cơ hội trở mình lớn nhất của bọn họ, Thần Quang chỉ cần hơi có chút đầu óc, sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, chuyện này vốn nên nắm chắc, lại hết lần này tới lần khác xảy ra vấn đề.

Mấy ngày sau.

Một chiếc đạo thuyền tô điểm ánh sao từ trong Thiên Hà xuyên thẳng đến, treo lơ lửng ở phía sau Vô Cực Thần Cung.

Sau đó, mép thuyền duỗi ra hành lang dài, hoàn thành cãi lại với Thần Cung.

Chiếc thuyền này, đương nhiên chính là Tinh Lan Đạo Chu của Tinh Lan Thần Nữ.

Sau khi trải qua cuộc hành trình dài dằng dặc, cuối cùng Tinh Lan thần nữ cũng mang theo đoàn người Vương Thủ Triết trở lại Vô Cực Thần Cung.

Kết quả chính là, Tinh Lan thần nữ vừa về đến nhà, liền biết được chuyện Kỳ Lão Tổ và Minh Huy thần tử tới cửa cầu hôn.

"Ta không đồng ý!" Tinh Lan thần nữ trợn to mắt, kiên quyết phản đối: "Sư tôn, kế hoạch phá phục hưng gì vậy? Tên chó Minh Nghiên kia ngay cả Diêm Vân Hạc cũng không bằng, sao ta có thể gả cho hắn được?"

Nàng vui mừng trở về, vừa dàn xếp xong đám khách quý như Vương Thủ Triết thì lập tức hấp tấp tới thỉnh công sư tôn, chuẩn bị báo tin tốt cho sư tôn, nhưng không ngờ lại nghe được tin dữ sư tôn cho.

"Chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, cho dù sau khi thành thân, ngươi cũng không cần đi Nam Minh thần điện, vẫn là tiếp tục ở lại bên trong Thần Cung chủ trì đại cục."Thần Quang Đạo Chủ nói lời an ủi: "Tinh Lan à, ai bảo Vô Cực thần cung chúng ta quá nghèo, đây chính là cơ hội trở mình tốt nhất."

"Nghèo thì có lý? nghèo thì có thể bán đồ đệ hả?" Tinh Lan thần nữ vẫn chưa bị tức chết.

Ngày thường sư tôn rất đáng tin cậy, sao đột nhiên lại bị mù?

"Ngươi cho rằng vi sư muốn như vậy sao?" Thần Quang đạo chủ cũng tràn đầy bất đắc dĩ: "Ngươi xem Thanh Ly nha đầu người ta so với ngươi còn nhỏ hơn một ngàn tuổi, đã gọt sạch sào huyệt chí tôn của người ta, phát tài bằng trời!"

"Dọa? Còn có chuyện như vậy sao? Thanh Ly nha đầu làm sao lại to gan như vậy…" Tinh Lan thần nữ bị khiếp sợ.

Nhưng mà rất nhanh, nàng ý thức được cái gì, đột nhiên trừng to mắt, khó có thể tin mà nhìn về phía sư tôn nhà mình: "Chờ một chút, sư tôn, ngài đây là đang ghét bỏ ta?"

“Sư tôn không chê ngươi, sư tôn đang nói sự thật.”

“Được, được, sao chép hang ổ của Chí Tôn đúng không? Ta đây sẽ đi khám ổ của Chí Tôn Minh!”

“Ngươi quay lại cho ta! Ta chỉ nói vậy mà thôi… Nha đầu ngươi, ngươi đây là muốn tức chết vì sư phụ sao?” Thần Quang đạo chủ bị dọa đến không nhẹ, vội vàng kéo Tinh Lan thần nữ lại, “Được được được, ngươi không muốn gả thì không gả đi. Cùng lắm thì, vi sư đi tiền tuyến tìm phần công việc đánh giặc. Khu chiến tranh phụ cận Võ Nhạc thần điện cũng rất tốt, hiện tại nha đầu Thanh Ly có tiền a ~~ bảo đảm không đủ có thể cho ta một cái giá cao!”

“Không được, hiện tại Chí Tôn U nhất định điên rồi, ngươi đi quá nguy hiểm.”

Lên chiến trường, đó chính là phải liều mạng, sư tôn lão nhân gia hắn cũng đã lớn tuổi rồi, đặt vào những thế lực thần điện đỉnh tiêm kia, hắn ở tuổi này nên dưỡng lão thiên rồi, Tinh Lan thần nữ quả thực không muốn sư tôn mạo hiểm như vậy.

Nhưng mà nợ tiền lại không thể không trả.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt hơi sáng lên nói: “Ta có một biện pháp, có lẽ có thể giải quyết vấn đề khẩn cấp.”

…

Chương 48: Cửu Sắc Tiên Lộc! Nguy cơ kinh tế của Tiên Giới!

…

Ngay khi Thần Quang và Tinh Lan đối với thầy trò nghèo, đang vì chuyện tiền mà "Khắc khẩu" và phát sầu.

Đoàn người Vương Thủ Triết vừa mới được dàn xếp ở trong Vô Cực Thần Cung lại được thị vệ Thần Cung dẫn vào trong 【Huyền Thiên thành】 lén lút du ngoạn.

Nói ra thì đám người Vương Thủ Triết đến Tiên giới đã năm mươi năm.

Thế nhưng năm mươi năm này đều là đi trong đạo thuyền, hơn nữa cơ bản đều hành tẩu trong phạm vi khống chế của Ma tộc, dọc theo đường đi đều phải cẩn thận tránh né đội thuyền tuần tra của Ma tộc, không thể lãnh hội phong thái Tiên Giới.

Bởi vậy, mới tới Huyền Thiên Thành, tự nhiên là muốn đi dạo một vòng, nhìn một chút.

"Hai vị công tử, tiểu thư, các ngươi nhìn bên kia."

Phụ trách chiêu đãi ba người tổ tôn Vương Thủ Triết là một vị thị vệ thần cung tướng mạo anh vũ.

Hắn từ trong thần cung điều một chiếc phi liên do tiên cầm lôi kéo, mang theo ba người bay lượn trong Huyền Thiên thành, mỗi khi đi qua một kiến trúc có đánh dấu, liền hơi dừng lại giới thiệu với ba người.

"Tòa điện phủ to lớn nguy nga kia, chính là Huyền Thiên điện, đây là trụ cột quản lý Huyền Thiên thành, mỗi ngày kinh qua sự vụ không đếm xuể."

Đây chắc là nơi tương tự với Thành Thủ phủ.

Trong lòng Vương Thủ Triết hiểu rõ, nhưng tạm thời không có hứng thú với nó, chỉ cười nói: "Có cơ hội đi xem."

"Công tử ngài nhìn lại, tòa tháp cao ngất tinh hà kia." Thị vệ Thần cung lại chỉ vào một tòa tháp cao gần đó giới thiệu, "Đó

là Huyền Thiên Thông Thiên Tháp, chuyên cung cấp một ít thanh niên tuấn kiệt xông quan sử dụng.”

“Nếu có thể xông qua trăm tầng là có tư cách bái nhập Vô Cực thần cung. Nếu có thể xông qua hai trăm tầng là có tư cách trở thành đệ tử nòng cốt của Vô Cực thần cung. Nhớ ngày đó ta đã xông qua hai trăm tầng, bái nhập làm môn hạ của một vị Đại La kim tiên mới đi được tới hôm nay.”

Thị vệ thần cung là người canh gác nòng cốt của Vô Cực thần cung, đương nhiên sẽ chọn một số đệ tử có tướng mạo tốt, thực lực và tiềm lực đều không tầm thường đảm nhiệm.

Mà vị thị vệ Thần Cung phụ trách chiêu đãi này, cũng coi như khá xuất chúng trong đó, chẳng những nhìn qua dáng vẻ đường đường, còn là thực lực Chân Tiên cảnh. Tuy nói tương lai hơn phân nửa là Đại La Kim Tiên vô vọng, nhưng nói không chừng có thể vọt tới Chân Tiên trung hậu kỳ, cũng coi là lực lượng trung kiên của Vô Cực Thần Cung.

Loại công việc chiêu đãi này, trước kia hắn cũng đã làm không ít, bởi vậy giới thiệu các kiến trúc tiêu chuẩn cũng tương đối thành thạo, từ lai lịch kiến trúc kể đến đủ loại chuyện thú vị đã từng phát sinh, một chút cũng không khô khan.

“Diêu huynh.” Vương Thủ Triết lại không mấy hứng thú với mấy chuyện này, mỉm cười với hắn, nói thẳng: “Những nơi này coi như xong. Ngươi dẫn chúng ta đi chợ xem thử.”

Với thân phận và thực lực của Vương Thủ Triết, đối với “tiểu phó bản thí luyện cấp thấp” như Huyền Thiên Thông Thiên tháp, tất nhiên là không hứng thú lắm.

Loại phó bản thí luyện này, đều là dành cho hài tử trong gia tộc chơi. Phó bản thí luyện tương tự, hắn tự tay thiết kế đều có vài tòa.

“Khu chợ?”

Thị vệ họ Diêu sửng sốt, trong lòng không nhịn được lẩm bẩm.

Hai vị công tử và tiểu thư được chiêu đãi lần này đều có phẩm chất bất phàm, khí chất xuất trần, vừa nhìn đã biết là con cháu quý tộc đến từ các thế lực lớn hoặc là đại gia tộc, sao lại thích đến chợ?

“Không sai, tốt nhất là loại người bình thường nhất ở Huyền Thiên thành đi chợ.” Vương Thủ Triết biểu tình ấm áp, trong ngữ điệu lại lộ ra một cỗ hương vị không cho xen vào.

Cũng khó trách, hắn đảm nhiệm tộc trưởng rất lâu rồi, trên đỉnh đầu lại không có bao nhiêu lão tổ gia tộc kiềm chế. Lâu ngày, tự nhiên dưỡng thành khí độ thượng vị giả không giận tự uy.

Thần Cung thị vệ đại não còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã vô thức lĩnh mệnh: “Ta lập tức dẫn chư vị công tử tiểu thư qua đó.”

Dứt lời, hắn lập tức thông báo cho kiệu phu phi liên chuyển hướng đi chợ, còn chỉ rõ là đi chợ lớn nhất mà tu sĩ Huyền Vũ bình thường thường thường đến.

Huyền Thiên thành mặc dù gọi là “thành”, nhưng phạm vi thực tế cực kỳ khổng lồ, so với Đông Hà Lạc kinh còn rộng lớn hơn.

Cho dù là phi liễn tiên cầm cũng phải bay trọn vẹn một canh giờ mới tới chợ Tây Giao ở ven Huyền Thiên Thành.

Nơi này cách【 Vô Cực thần cung 】 đã cực kỳ xa xôi.

Từ vị trí này ngẩng đầu nhìn lên, Vô Cực thần cung trôi nổi giữa không trung như một vầng trăng tròn khảm trong biển sao, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Mà tại khu vực trung tâm Huyền Thiên thành, cho dù là đến ban đêm, đỉnh đầu cũng là một mảnh quang huy sáng lạn, tựa như ban ngày, bởi vậy Huyền Thiên thành cũng có danh xưng là “Bất Dạ thành”.

Khu vực trung tâm Huyền Thiên thành, đương nhiên là khu vực phồn hoa nhất trong Huyền Thiên thành, lui tới cũng đều là công tử quý tộc, thế gia tiểu thư, hoặc là đệ tử tinh anh của các thế lực lớn, trên trời động một chút chính là các loại phi liễn xa hoa bay tới bay lui.

Nhưng mà đến vùng ngoại ô phía tây này, hoàn cảnh liền tiếp đất thở nhiều.

Nơi này nói là chợ, nhưng trên thực tế lại là một khu vực trưng bày hàng hóa. Trong cảng Chu Không không ngừng có phi

thuyền lớn nhỏ không ngừng đỗ lại, phun ra nuốt vào các loại hàng hóa. Mà hàng hóa đưa vào lại được vận chuyển đến các kho hàng, theo đó lại lưu nhập thị trường.

Sở dĩ Vương Thủ Triết muốn tới chợ, đương nhiên là muốn thông qua tình huống tra xét khu chợ, tìm hiểu một mặt thật sự nhất Tiên giới.

Ví dụ như giá khảo sát vật, kinh tế, môi trường sinh thái tầng thấp trong xã hội, vấn đề dân sinh bình thường của Tiên giới vân vân.

Những tin tình báo này, là không có khả năng lấy được từ trên người Vân Hạc công tử hoặc là Tinh Lan thần nữ. Vị trí của bọn họ quá mức cao cao tại thượng, hoàn toàn không tiếp địa khí, những vấn đề này cho dù hỏi bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc biết.

Mà vô luận ở thế giới nào, trung tầng cùng tầng dưới chót vĩnh viễn là giai tầng khổng lồ nhất, cũng là giai tầng không thể bỏ qua nhất.

Ba người Vương Thủ Triết nhanh chóng thay đổi thường phục với thân phận bình thường, ngay cả vị thị vệ Thần Cung họ Diêu kia cũng thay thường phục dưới yêu cầu của Vương Thủ Triết, giống như là đi theo sau lưng Vương Thủ Triết.

Ở trong mắt các đại lão cao cao tại thượng, hắn chẳng qua chỉ là một gã thị vệ bình thường, nhưng ở trong mắt người bình thường, loại thị vệ Thần Cung như hắn cũng đã là đại nhân vật đỉnh thiên rồi, nếu không thay quần áo, hắn mặc đồng phục của thị vệ Thần Cung xuất hiện ở chỗ này, tất nhiên sẽ gây chấn động.

Nhưng Tiên giới chính là Tiên giới.

Huyền Thiên thành này tốt xấu gì cũng là chủ thành quan trọng nhất dưới sự quản lý của Vô Cực Thần Cung, cho dù là "Phổ La đại chúng" tầng dưới chót đều có được tu vi Thiên Nhân cảnh, mà "cường giả" Tử Phủ cảnh cũng chỗ nào cũng có.

"Chủ quán, bán tam phẩm linh mễ này như thế nào?" Vương Thủ Triết tùy ý đi vào một tiệm gạo, cầm một nắm linh mễ tam phẩm dùng để biểu diễn nhìn một chút, hít hà một chút.

Hiện tại Vương thị cũng gieo trồng lượng lớn tam phẩm linh mễ, nhưng đều trồng giống Linh Mễ Mẫu.

Cái gọi là hạt giống linh mễ chính là cây mẹ của hạt giống lương thực.

Mà hạt giống thông qua trồng mẫu chủng sau khi sinh sôi nảy nở lần nữa chính là hạt giống giống lúa, sau khi trồng thêm lần nữa mới xem như lương thực có thể ăn được.

Trồng trọt và buôn bán lương thực đã xem như là công việc có hiệu quả cao trong mẫu sản lượng. Mà trồng mẫu giống Linh mễ đương nhiên là thu hoạch lớn nhất trong một mẫu sản lượng lớn nhất.

Bây giờ toàn bộ Thánh vực không thể nói là thiên hạ của lương chủng Vương thị, nhưng chỉ trước mắt mà nói, các phẩm cấp lương chủng của Vương thị đã chiếm cứ ba đến bốn phần của tổng thị trường Thánh Vực!

Chỉ hạng mục này đã đặt nền móng cho Vương thị chính là Thánh vực cự ngạc.

Cũng vì vậy, Vương Thủ Triết đến Tiên giới, quan tâm nhất chính là linh mễ ở đây.

“Vị công tử này, loại tam phẩm 【Bạch Chi Linh Mễ】 thượng hạng này, bán với giá một kho ba mươi lăm vạn tiên tinh, giá này bán ở Bách Thương.” Một ông lão quản sự thực lực đạt tới Thần Thông cảnh cung kính nói với Vương Thủ Triết.

Tiên tinh móc nối với linh thạch, một viên tiên tinh tương đương với một viên hạ phẩm linh thạch.

Xem ra, thế giới Thần Võ dùng “Tiên tinh” làm tiền lưu thông, nguồn gốc của nó cũng có thể ngược dòng đến Tiên giới.

Cái này cũng khó trách, Tiên Minh vốn là tiên giới khai thác chi nhánh, mà Thánh Vực lại là di dân của Tiên Minh, thế giới Thần Võ cùng Thánh Vực cũng là thiên ti vạn lũ quan hệ, ven theo tập kích sử dụng đồng dạng hệ thống tiền tệ cũng không có gì kỳ lạ.

Mà 【Kho lương thực】 cũng là đơn vị giao dịch tiêu chuẩn, ước chừng một trăm tấn, hai mươi vạn cân. Thế giới Thần Võ

và Thánh vực cũng có đơn vị như vậy.

Nhưng Vương Thủ Triết vừa nghe được giá hàng này, lông mày lại hơi nhíu lại, cảm thấy giá cả này có chút không hợp thói thường.

Phẩm chất của loại tam phẩm Bạch Chi Linh Mễ này thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nhưng so với một trong tam phẩm linh mễ của Vương thị hiện tại 【Tử Cao Linh Mễ số 97】 vẫn còn kém nửa điểm.

Mà trước mắt giá thành giao của đại tông Tử cao linh mễ ở Thánh Vực, thường thường đều là dao động giữa mười chín vạn đến hai mươi ba vạn tiên tinh, biên độ dao động không quá lớn.

Lão giả quản sự Thần Thông cảnh cũng là người am hiểu quan sát sắc mặt, vừa nhìn thấy vẻ mặt của Vương Thủ Triết trong lòng liền đại khái hiểu rõ.

Hắn đè thấp thanh âm tiếp tục nói: "Vị công tử này, Linh mễ của Xuân Thu mễ chúng ta có phẩm chất tốt nhất chợ Tây Giao, giá cả cũng là tốt nhất. Nếu như số lượng ngài cao hơn một chút, tỷ như có thể đến ba năm trăm kho, ta còn có thể làm chủ cho một chút ưu đãi."

Đoàn người này khí độ nổi bật, vừa nhìn đã biết là công tử ca có tiền, vị quản sự Thần Thông cảnh này cũng muốn thúc đẩy một vụ mua bán lớn.

Ba trăm thương, chính là vụ mua bán lớn hơn trăm triệu tiên tinh, có thể hóa thành một "Tiên Linh Thạch".

"Tam phẩm Bạch Chi Linh mễ này, hơn phân nửa là người nào ăn?" Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi.

"Chuyện này…" Lão giả quản sự vẻ mặt cứng đờ.

Hóa ra quý công tử này không phải tới buôn bán, mà là thể nghiệm dân tình.

Bất quá dù vậy, hắn cũng không dám đắc tội, vẫn nhẫn nại cung kính nói: "Khởi bẩm công tử, quần thể tiêu phí chủ yếu là tu sĩ Tử Phủ cảnh và một số tu sĩ Thần Thông cảnh bởi vì đủ loại nguyên nhân, phải tiết kiệm ăn. Đương nhiên, cũng có

thiên tư trác tuyệt hoặc là tu sĩ gia cảnh giàu có trong giai đoạn Thiên Nhân cảnh sẽ ăn lâu dài.”

“Thậm chí, một vài đứa trẻ Linh Đài cảnh gia cảnh và huyết mạch đều rất mạnh sẽ dùng Tam phẩm mễ để bổ sung khí huyết, nhưng số lượng quần thể này lại ít.”

“Còn có một quần thể tiêu phí lớn nhất, đó là quân đội, dù sao phần lớn quân tốt trong quân đội đều là Thiên Nhân cảnh hoặc Tử Phủ cảnh.”

Cũng không trách y cẩn thận chặt chẽ như thế.

Là một tu sĩ Thần Thông cảnh, hắn ở trong Huyền Thiên thành này chỉ là một nhân vật tầm thường, vạn nhất không cẩn thận đắc tội đại nhân vật nào đó, ắt sẽ không chịu nổi, muốn sống an ổn, phải cẩn thận chặt chẽ một chút.

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu.

Xem ra nhị phẩm, tam phẩm linh mễ dù ở Tiên Giới cũng là chủ lưu linh mễ cung không đủ cầu, thị trường tiền đồ không tệ.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại cẩn thận hỏi thăm tình huống của Linh Mễ khác.

Lão giả quản sự nhẫn nại giải đáp từng cái một.

Thị vệ họ Diêu đi theo sau mông thì nhìn mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vị công tử mà Tinh Lan điện hạ mời về này, đến tột cùng là lai lịch gì?

Sao ngay cả giá cả vật phẩm cơ sở cũng không hiểu?

Xem chừng là xuất thân quá cao, một mực ở trong Tượng Nha Tháp tu luyện trưởng thành, mới có thể đối với những tình báo “Mọi người đều biết” này cảm thấy hứng thú.

Thật ra hắn làm sao có thể ngờ được, Vương Thủ Triết thoạt nhìn phong độ nhẹ nhàng, thần tư thánh cốt, thực ra là một vị đại tông sư nông tang đỉnh cấp.

Đừng thấy hiện tại các sản nghiệp của Vương thị phong sinh thủy khởi, tài nguyên cuồn cuộn, nhưng từ đầu đến cuối

Vương Thủ Triết vẫn coi trọng nhất, vẫn là một mẫu linh điền, một bát cơm linh mễ.

Hắn cho tới tận bây giờ vẫn nhớ rõ lúc xuyên qua vừa thức tỉnh, tư vị của Bạch Ngọc Linh mễ ở cửa vào.

Con đường nông tang mới là căn bản để Vương thị có thể an thân lập mệnh.

Hỏi chừng nửa canh giờ, tìm hiểu kỹ càng giá thị trường linh mễ các phẩm cấp của Tiên Giới, cuối cùng Vương Thủ Triết mới kết thúc chủ đề.

"Đa tạ các hạ đã nghi vấn giải thích nghi hoặc."

Hắn đối với lão giả quản sự Thần Thông cảnh kia hơi gật đầu, cho một viên cực phẩm linh thạch làm tạ lễ, liền xoay người phiêu nhiên mà đi.

Thủ Triết không biểu hiện quá nhiều khách khí đối với vị lão giả kia, dù sao ngoại hình đối phương tuy già, nhưng tuổi thực tế hơn phân nửa cũng chỉ 1500 tuổi. Mà Vương Thủ Triết hắn, không lâu trước đã qua 3000 "đại thọ"!

Chỉ dựa vào tuổi tác mà nói, Vương Thủ Triết mới là tiền bối cấp bậc lão tổ tông của hắn.

Trái lại bên kia, lão giả quản sự nhìn linh thạch trong tay, tâm tạng bịch bịch nhảy lên, trực tiếp sợ ngây người.

Mãi đến khi người đi xa, y mới như bừng tỉnh từ trong mộng, kích động hướng về phía người rời đi không ngừng hành lễ: "Lão hủ bái tạ công tử ban thưởng và nâng đỡ."

Hôm nay hắn xem như đụng phải quý nhân.

Vấn đề vị quý công tử này hỏi tuy rằng rườm rà cẩn thận, nhưng đều là chút chuyện mọi người đều biết, chính mình thuận miệng là có thể đáp lên, cũng chỉ là tốn chút thời gian mà thôi.

Chỉ một chút vấn đề như vậy, lại có thể ban thưởng cho một viên linh thạch cực phẩm, công tử này ra tay cũng quá hào phóng rồi!

Có viên cực phẩm linh thạch này, sự quẫn bách thiếu tiền trong nhà hắn có thể giảm đi rất nhiều, tiểu bối ưu tú trong nhà

cũng có thể được bồi dưỡng và trưởng thành đầy đủ, có lẽ có cơ hội trở thành ngoại môn đệ tử của Vô Cực Thần Cung.

Đáng tiếc, vừa rồi cũng không thể nói lời cảm tạ với vị công tử kia. Nếu lần sau có thể gặp lại hắn, mình nhất định phải cảm tạ người ta thật tốt.

Bên này lão giả quản sự trong lòng thiên hồi bách chuyển, bên kia, Vương Thủ Triết căn bản không để ý viên linh thạch cực phẩm mà mình tiện tay đưa ra, tiếp tục đi dạo ở chợ Tây Giao, cảm nhận giá cả vật tư tầm thường nhất đến từ Tiên Giới.

"Lục phẩm Vô Cực đan này bán như thế nào? Một viên một vạn ba ngàn tiên tinh? Trăm viên bắt đầu phê duyệt? Hơn ngàn mai còn có thể rẻ hơn? Có chút ý tứ" Vương Thủ Triết cảm thấy rất hứng thú với Vô Cực bảo đan lục phẩm.

Nhớ ngày đó hắn vì mua một viên Vô Cực bảo đan, đã hao tốn đại lượng thời gian cùng ước chừng mấy trăm vạn càn kim, ước hợp ba bốn vạn tiên tinh.

Giá cả của Vô Cực Bảo Đan này ngược lại rất rẻ, so với chi phí luyện đan tổng ty của Vương thị tự sinh ra còn thấp hơn một chút.

"Ồ? Đan dược loại tu luyện, liệu thương vì sao đắt như vậy?" Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi giá đan dược khác, lập tức sinh ra nghi hoặc mới.

Nhưng vấn đề này lập tức có đáp án.

Cùng với thị vệ Thần Cung họ Diêu bên cạnh hắn giải thích: "Công tử hẳn là biết, mấy chục vạn năm gần đây, chiến tranh giữa chúng ta và Ma giới càng ngày càng kịch liệt. Bị chiến tranh ảnh hưởng, tuyệt đại bộ phận đan dược, cùng với pháp bảo, Linh Bảo các loại vũ khí trang bị giá cả cũng là liên tục tăng lên."

"Thì ra là thế."

Vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh Vương Thủ Triết đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ ở một bên khác của chợ.

Đó là một thị trường lao động, có rất nhiều Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh, thậm chí còn có tu sĩ Thần Thông cảnh đang

ngồi dọc theo đường phố, trước mặt mỗi người đều có một tấm bảng gỗ dựng đứng.

Trên tấm bảng gỗ đều viết lít nha lít nhít chữ lớn.

“Linh Thực sư đỉnh phong Thiên Nhân cảnh cầu chức, công đoản công một năm 200 tiên tinh, trường kỳ thuê nhà trọ có thể nói giá cả.”

“Luyện đan sư Tử Phủ cảnh có thể thuần thục luyện chế đan dược tam phẩm, (chú thích: tỷ lệ một lò thành đan không thấp hơn sáu viên), khẩn cầu vị trí ổn định, giá cả thuê lâu dài ưu đãi, có thể áp dụng hình thức chia làm cuối cùng.”

“Thần Thông cảnh thể tu, cầu bao dưỡng, có thể làm việc nặng, không sợ bẩn không sợ mệt.”

“Đoàn đội Luyện Khí ưu tú đã được đóng gói để cầu chức vụ, đã có thể thuần thục rèn tạo bảo khí Tử Phủ.”

Nhân tài, đại lượng nhân tài!

Cho dù là tâm cảnh của Vương Thủ Triết, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đều có chút đăm đăm.

Nơi này rõ ràng đầy đường đều là các ngành các nghề thuần thục, hơn nữa giá cả rẻ đến làm cho người tức lộn ruột!

Trong nháy mắt, hắn thậm chí sinh ra một cỗ xúc động, muốn đem những nhân tài này đóng gói lại, phát đến thế giới Thần Võ đi.

Chỉ tiếc.

Trước mắt thông đạo giữa thế giới Thần Võ và Tiên giới quá mức “p hẹp”, một lần chỉ có thể truyền tống mấy người không đề cập tới, còn có thời kỳ nguội nhất định, tiêu hao còn đặc biệt lớn.

Trước khi giữa Thánh Vực và Tiên Giới không thành lập thông đạo không gian cỡ lớn, đối mặt với rất nhiều nhân tài như vậy, Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Sau khi theo thường lệ hỏi thăm tình huống một phen, hắn chỉ có thể nhịn đau rời khỏi địa phương khắp nơi này, tiếp tục đi khảo sát địa phương khác.

Mà khảo sát tương tự, một mực giằng co mấy ngày.

Mấy ngày sau.

Cuối cùng Vương Thủ Triết cũng kết thúc đợt thăm dò đầu tiên ở chợ Tây Giao, tạm thời trở về khách viện mà Vô Cực Thần Cung đặc biệt phân phối cho bọn họ.

Vô Cực Thần Cung tuy nghèo, nhưng đó cũng là so với Thần Cung thể chất nghèo nàn. Có câu "điển đà gầy còn hơn ngựa". Ngày nay Vô Cực Thần Cung nghèo túng hơn so với Tiên Minh năm xưa, căn cơ cũng không kém hơn, chiêu đãi người khác cũng không tệ.

Để tỏ lòng coi trọng, Tinh Lan thần nữ đặc biệt dặn dò đệ tử trong cung phân phối cho đám người Vương Thủ Triết tòa khách viện này, bản thân chính là viện tử cực kỳ tốt trong Vô Cực Thần Cung.

Tòa viện này vừa nhìn liền biết có lịch sử không ngắn, gạch xây tường dùng tuy là chất liệu tốt nhất, cũng đã hiển lộ ra dấu vết năm tháng, bất quá, cái này không tổn hại chút khí chất của nó, ngược lại tăng thêm một vòng lịch sử cảm giác nặng nề.

Trong viện chôn đặt linh mạch đẳng cấp cao, làm linh khí trong viện cực kỳ dồi dào, các loại linh thực linh thụ cũng lớn lên đặc biệt sinh cơ bừng bừng, nhìn qua, tựa như có tiên vận lưu chuyển.

Cũng không biết có phải sợ lãng phí linh khí dồi dào như vậy trong viện hay không, trong viện này không chỉ có trồng linh thụ, trong linh trì còn nuôi linh ngư thậm chí còn nuôi một con cửu sắc tiên lộc vui mừng cát tường, lộ ra thập phần náo nhiệt.

Nếu là công tử quý tộc bình thường, có lẽ chưa chắc sẽ thích hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, Vương Thủ Triết thật ra rất thích.

Sau khi trở về, Vương Thủ Triết cũng không vội quay về thư phòng, trước tiên cùng một gốc cây hàn huyên một lát, lại cho con tiên lộc chín màu ăn một chút, thả lỏng tâm tình một chút, lúc này mới trở về thư phòng ghi lại những gì chứng kiến về lần khảo sát này.

Từ một số liệu và tình báo đã có mà nói, Tiên giới đang trong một nguy cơ kinh tế không khỏe mạnh, giá cả tăng nhanh, nhưng nhân viên thất nghiệp lại vô cùng nghiêm trọng.

Ngoài ra, Vô Cực Thần Cung quản lý Huyền Thiên Thành, tình trạng kinh tế tổng thể coi như phồn vinh.

Nhưng vì sao tình hình kinh tế của Vô Cực thần cung lại quẫn bách như vậy?

Trong đầu Vương Thủ Triết phân tích một chút, rất nhanh đã đưa ra vài loại phỏng đoán.

Trong đó suy đoán đáng tin cậy nhất là Vô Cực thần cung vì giữ lại truyền thừa do tổ tiên truyền xuống, kết cấu truyền thừa quá nhiều, nhân viên quá mức rườm rà, tiêu hao cực lớn, kết quả dẫn tới nhập không đủ xuất.

Hơn nữa theo quan sát của Vương Thủ Triết, tình trạng kinh tế của Vô Cực Thần Cung đã vô cùng gay go, trước mắt ngay cả mặt bài thần cung — Tinh Lan chuẩn thần nữ đều lộ ra vẻ keo kiệt.

Mà thị vệ họ Diêu kia khi nhận được một viên "Tiên Linh Thạch" của hắn, lại kích động thiếu chút nữa muốn gọi hắn là cha!

Tổng thể của Thần Cung vô cùng nghèo, nhìn một chút là biết toàn bộ.

Ngay khi Vương Thủ Triết ghi chép tâm đắc trong thư phòng.

Tinh Lan thần nữ bị hắn đánh lên "Hàn nhu khí", thì đang ở trước cửa viện khách của Vương Thủ Triết, dạo bước đi tới đi lui, sắc mặt có vài phần do dự.

Nàng có thể cảm giác được Thủ Triết công tử là một người có tiền, hơn nữa không phải là kẻ có tiền bình thường, hắn là có năng lực giải quyết nguy cơ thay nàng.

Nhưng mà, nàng lại không biết mở miệng như thế nào.

Dù sao đây là việc nhà của Vô Cực Thần Cung, đương nhiên Thủ Triết công tử xuất thân Tiên Minh, có quan hệ nhất mạch tương thừa với Vô Cực Thần Cung, nhưng chung quy là "thân thích" cách phòng, hơn nữa hai bên quen biết không bao lâu, quan hệ cũng không thân thiết như vậy.

Tùy tiện hỏi hắn mượn một khoản tiền lớn như vậy, nếu Thủ Triết công tử trực tiếp từ chối thì làm sao bây giờ?

Nếu hắn đưa ra một chút yêu cầu phi thường quá mức, ví dụ như như vậy, như vậy đợi như vậy, nàng sẽ xử trí như thế nào?

Là đồng ý thì sao? Hay là rụt rè rồi mới đồng ý?

"Thần nữ điện hạ."

Ngay khi Tinh Lan thần nữ khi thì ưu sầu, khi thì thẹn thùng, khi thì đỏ mặt, trong lòng tràn đầy do dự, một con tiên lộc chín màu sôi nổi xuất hiện ở cửa sân, nói với nàng: "Thủ Triết công tử mời ngươi đi thư phòng một chuyến, nói là chớ có tiếp tục lén lút ló đầu ra ngoài cửa của hắn nữa."

Lén lút?

Phi phi!

Tinh Lan Thần Nữ lại đỏ mặt, nhịn không được thầm mắng trong lòng một cái, nhưng vẫn thành thành thật thật đi theo Cửu Sắc Tiên Lộc về Thủ Triết thư phòng.

Bỗng nhiên, đôi mắt xinh đẹp của nàng liếc một cái, chú ý tới dị thường của tiên lộc chín màu: "Tiểu Lộc, trong miệng ngươi bẹp bẹp đi nhai lại cái gì?"

"Tiên Linh Đường của Thủ Triết công tử cho." Lộc tiên chín màu nhếch miệng hươu, vui vẻ nhai: "Nói là dùng nhiều loại tiên mễ luyện chế ra đường tương, cộng thêm đủ loại tiên quả rèn luyện mà thành, hương vị dễ ngửi. Công tử có tiền vừa dịu dàng, ta đã suy nghĩ, đêm nay có muốn hóa hình thiếu nữ xinh đẹp báo đáp công tử hay không…"

Cửu Sắc Tiên Lộc còn chưa nói xong, đã bị Tinh Lan thần nữ mặt đen một phát bắt lấy cổ, trực tiếp ném bay ra ngoài.

Cửu Sắc Tiên Lộc "Vèo" một tiếng, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, biến mất trong Thiên Hà xa xôi.

Rất nhanh.

Tinh Lan Thần Nữ đã tới cửa thư phòng của Vương Thủ Triết.

Tâm tình của nàng thấp thỏm mà thẹn thùng: "Tinh Lan cầu kiến công tử."

…

Chương 49: Đệ nhất bại gia thần nữ trong lịch sử!

…

“Thần nữ điện hạ mời vào.”

Giọng nói nhu hòa của Vương Thủ Triết từ trong thư phòng truyền đến.

Tinh Lan Thần Nữ lòng mang lo sợ đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Vương Thủ Triết đang ngồi ở trước bàn đọc sách viết cái gì, thoạt nhìn rất nghiêm túc.

Bởi vì vấn đề góc độ, một nửa khuôn mặt của Vương Thủ Triết đã biến mất trong bóng tối, chỉ có cái trán đầy đặn, sống mũi thẳng tắp, cùng với đường viền khuôn mặt ưu tú phác họa rõ ràng hơn.

Trong lư hương xích đồng ở góc bàn sách, có đàn hương lượn lờ đang bay lên.

Trên bàn trà bên cạnh, một lò trà Tiên đang ấm ở trên lò, tản ra hương trà tươi mát ngào ngạt.

Chẳng biết tại sao, thấy được một màn này, Tinh Lan thần nữ tâm tình vốn lo lắng không hiểu liền yên ổn xuống.

Thấy vẻ mặt chăm chú của Vương Thủ Triết, nàng cũng không dám quấy rầy, mà ngoan ngoãn đứng hầu ở một bên, thỉnh thoảng mài mực cho hắn một chút, châm một chén trà tiên.

Hơn nửa ngày sau, Vương Thủ Triết mới dừng bút, mỉm cười nhìn về phía Tinh Lan thần nữ: “Điện hạ vừa trở về Vô Cực thần cung, lẽ ra phải xử lý rất nhiều việc vặt. Ta ở trong 【Lộc Minh uyển】 này có chút tự tại, điện hạ không cần quá chú ý.”

Không chú ý?

Bổn chuẩn thần nữ nếu không chú ý một chút, sợ ngươi chẳng biết lúc nào sẽ ăn Cửu Sắc Tiên Lộc.

Tinh Lan Thần Nữ trong lòng suy nghĩ linh tinh, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, đành phải kiên trì đỏ mặt nói: "Kỳ thật lần này Tinh Lan tới cầu kiến công tử, là, là có chuyện quan trọng cầu công tử giúp đỡ. Chỉ là việc này có chút khó có thể mở miệng, không biết từ đâu nói ra."

Vương Thủ Triết cười ôn nhu, đầu tiên là chiêu đãi Tinh Lan thần nữ ngồi xuống, lại pha cho nàng một ấm trà riêng, lúc này mới nói: "Thần nữ điện hạ quá khách khí, ta và ngươi cùng xuất nhất mạch, lẽ ra phải giúp đỡ lẫn nhau. Nếu điện hạ có khó khăn gì, không ngại nói cho Thủ Triết nghe một chút, chuyện có thể giúp ta nhất định sẽ giúp."

Quả nhiên đúng như lời tiên lộc chín màu nói, Thủ Triết công tử có tiền lại dịu dàng.

Nghe lời nói ôn hòa của hắn, nhìn khuôn mặt bình tĩnh ôn hòa của hắn, Tinh Lan thần nữ giống như nhận lấy tinh thần cổ vũ, hít sâu một hơi, sau đó liền liên thủ tạo áp lực cho Bảo Hồ trưởng lão Thần Bảo điện, Kỳ lão tổ Nam Minh thần điện, muốn bức bách nàng gả cho Chuẩn Thần Tử, nói tỉ mỉ một lần.

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng dần dần ngưng trọng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thần nữ điện hạ muốn Thủ Triết giúp ngươi như thế nào?"

"Mượn, vay tiền…" Nữ thần Tinh Lan nuốt nước bọt, vô cùng căng thẳng.

Nàng sống hơn bốn ngàn tuổi, vẫn là lần đầu tiên mở miệng vay tiền người khác, khó tránh khỏi có chút mặt đỏ tới mang tai, trái tim hoảng sợ.

"Điện hạ khẩn trương như vậy, ta còn tưởng là chuyện gì." Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng nói: "Trong tay Thủ Triết còn có chút tiền nhàn rỗi, không biết điện hạ muốn mượn bao nhiêu?"

Nghe Thủ Triết công tử thở ra như thế, Tinh Lan thần nữ tâm tình hơi buông lỏng, mở miệng nói: "Một ngàn Hỗn Độn linh thạch."

Sau khi nói xong, nàng có chút hối hận, vội vàng nói: "Nếu công tử ngại nhiều, cho ta mượn sáu bảy trăm linh thạch Hỗn Độn cũng được."

Biểu cảm của Vương Thủ Triết không có bất kỳ biến hóa nào, giống như bất kể là sáu bảy trăm cũng được, hơn một ngàn Hỗn Độn linh thạch cũng thế, với hắn mà nói đều là một con số mà thôi.

Nhưng hắn cũng không có lập tức đáp ứng, mà là trầm ngâm một lát, lúc này mới nói: ” vay tiền ngược lại có thể, chỉ là dựa theo tình huống kinh tế hiện giờ của Thần Cung, muốn trong thời gian ngắn trả lại số tiền này sợ là có chút khó khăn.”

“Không biết thần nữ điện hạ, có kế hoạch trả nợ chưa?”

Tinh Lan thần nữ ngẩn người.

Nàng thật sự hoàn toàn không nghĩ tới kế hoạch trả nợ…

Khuôn mặt nàng có chút bối rối, không khỏi xấu hổ nói: “Thủ Triết công tử, Tinh Lan thực không dám giấu giếm, trước mắt Thần Cung chúng ta hàng năm đều nhập không đủ xuất, ta… Ta… Ta nguyện ý lấy tư chất Bồ Liễu…”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị Vương Thủ Triết vội vàng cắt ngang: “Điện hạ im miệng!”

Nội tâm của hắn cũng không biết nói gì.

Đang yên đang lành chuyện bàn chuyện vay tiền, sao lại động một tí là tư thế bồ liễu, lấy thân báo đáp các loại? Khiến cho hắn cứ như một đại phản diện dùng tiền uy hiếp cô nương vậy.

Tinh Lan Thần Nữ mặt càng đỏ hơn, lại có chút xấu hổ và giận dữ muốn chết, ánh mắt sâu kín.

Không ngờ nàng cũng nguyện ý hy sinh bản thân, lại bị Thủ Triết công tử kiên quyết cự tuyệt.

Chẳng lẽ, nàng đường đường là Tinh Lan Thần Nữ, ở trong mắt Thủ Triết công tử thật sự là tư thái của liễu Bồ hay sao?

“Khụ khụ!” Vương Thủ Triết chỉnh lại tư thế, cười nói: “Thần nữ điện hạ chớ hiểu lầm, thật ra ở trong lòng Thủ Triết, Vô Cực Thần Cung là ngồi giữ bảo khố mà không biết, chỉ cần điện hạ nguyện ý chuyển đổi một chút mạch suy nghĩ, vẻn vẹn hơn một ngàn Hỗn Độn linh thạch thì tính là gì?”

“Sao lại phải ủy khuất bản thân như vậy?”

Tinh Lan Thần Nữ hơi chậm lại, ánh mắt có vài phần ảm đạm và thất vọng: "Ý của Thủ Triết công tử ta hiểu, dựa vào nội tình của Thần Cung, nếu bán đi chút linh mạch, đạo thư, Hỗn Nguyên Đạo Khí vân vân, đích xác có thể nhanh chóng xoay chuyển linh thạch."

"Chỉ là nội tình tài sản của Vô Cực Thần Cung đều là cơ nghiệp mà các đời tiền bối tích góp được, cũng là hi vọng Thần Cung tương lai quật khởi một lần nữa."

"Hôm nay ngươi bán một ít, ngày mai ta bán một ít. Thần Cung tất nhiên là càng ngày càng suy yếu, dần dần mất đi năng lực lật bàn."

Cũng bởi vậy, Tinh Lan thần nữ tình nguyện mặt dày ủy thân cho Vương Thủ Triết giải quyết vấn đề, cũng không muốn cắt giảm nội tình của Thần Cung.

Đương nhiên, trong đó cũng có nhân tố sức hấp dẫn cá nhân của Thủ Triết.

Nếu đổi lại là Minh Huy Chuẩn Thần Tử kia, nàng cũng không muốn liếc nhìn một cái.

"Điện hạ nói có lý, nhưng Thủ Triết không phải ý này." Vương Thủ Triết không phản bác lời nói của nàng mà vung tay ném ra một cái bánh mì lớn: "Điện hạ có thể vừa muốn giải quyết khốn cảnh vừa kiếm bộn tiền cho Thần Cung không?"

"?"

Tinh Lan thần nữ nhất thời tinh mâu trợn lên, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Thần Cung đã nghèo như vậy rồi, còn kiếm tiền như thế nào nữa? Kiếm tiền từ đâu?

"Nếu điện hạ chịu đánh bạc tất cả, Thủ Triết thật ra có một kế có thể giúp điện hạ thực hiện mộng tưởng đầu tiên." Vương Thủ Triết chậm rãi nâng chén trà lên nhấp một ngụm, ngữ khí lạnh nhạt vô cùng.

"Đồng ý, ta nguyện ý đánh giá tất cả." Mắt Tinh Lan thần nữ lập tức sáng rực lên, vô cùng kích động kéo lại cánh tay Vương Thủ Triết: "Nếu thật sự có thể làm được lời nói của Thủ Triết công tử, công tử muốn làm gì Tinh Lan đều được."

Ta muốn mời ngươi thả ta ra trước, chớ có lôi lôi kéo làm gì.

Vương Thủ Triết trừng mắt nhìn nàng một cái, lệnh cho nàng ngồi thẳng, lúc này mới lộ vẻ vô cùng nghiêm túc mà nói chuyện chính: "Trước khi định ra sách lược, kính xin điện hạ cung cấp một ít tình báo hạch tâm của Thần Cung, chớ có giấu giếm."

"Được."

Kế tiếp, chính là câu hỏi của Vương Thủ Triết, Tinh Lan Thần Nữ đáp.

Theo vấn đề dần dần xâm nhập, hiểu biết của Vương Thủ Triết đối với Vô Cực Thần Cung cũng càng sâu thêm.

Trong lúc bất tri bất giác, một kế hoạch hình thức ban đầu, từng bước một thôi diễn tu sửa trong đầu Vương Thủ Triết, từng bước hoàn thành.

Trọn vẹn ba ngày ba đêm sau.

Vẻ mặt Hồng Quang của Tinh Lan Thần Nữ rời khỏi 【Lộc Minh Uyển】.

Nàng giống như là ăn thiên tài địa bảo đỉnh cấp vậy, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết và sục sôi, trong ánh mắt càng có một loại quang mang tên là "Hy vọng".

Chờ nàng đi rồi.

Vương Lung Yên và Vương An Nghiệp, cùng với một con cửu sắc tiên lộc từ chỗ tối đi ra, hội tụ lại với nhau.

Cửu Sắc Tiên Lộc Ngôn khẳng định báo cáo: " Lung Yên tỷ tỷ, An Nghiệp đệ đệ. Tiểu Lộc nói không sai chứ? Tinh Lan thần nữ nhà chúng ta chính là mưu đồ gây rối với Thủ Triết công tử."

"Ba ngày lại ba đêm a ~ "

"Ngao ô ngao ô ~ thân thể công tử ăn như thế nào tiêu tan? Thần nữ nhà ta quá mạnh mẽ…"

"Câm miệng. Thủ Triết vất vả vì gia tộc cả đời, thỉnh thoảng hưởng thụ thì sao?" Vương Lung Yên xấu hổ trừng mắt nhìn cửu sắc tiên lộc: "Chuyện này đều chôn trong bụng ta, không ai được nói."

“Lung Yên tỷ tỷ yên tâm.” Cửu Sắc Tiên Lộc ưỡn ngực nói: “Trở về ta sẽ đích thân trông coi công tử, kiên quyết không cho phép thần nữ bước vào thư phòng công tử một bước.”

Vương An Nghiệp cũng lắc đầu, tỏ vẻ hắn chưa nhìn thấy gì cả, cái gì cũng chưa nghe thấy.

Chỉ có Vương Lung Yên vẫn lo lắng.

Nếu không xử lý tốt chuyện này, căn cơ gia tộc sẽ bị dao động.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện khác còn có thể tìm người thương lượng, việc này càng ít người biết càng tốt, nàng ngay cả đối tượng thương lượng cũng không có, đành phải âm thầm suy nghĩ giải quyết nguy cơ gia tộc như thế nào.

Ai ~ đáng sầu chết nàng.

…

Tinh Lan Thần Nữ cũng không biết, chính mình một bước ra một bước này, có ít người đã ở trong bóng tối dựng lên mấy vạn chữ đại diễn.

Với tư cách “Đầu sỏ gây tội”, giờ phút này trong đầu nàng đều là quang huy Vương Thủ Triết quy hoạch cho nàng tương lai.

Nếu như nói lúc trước trong động phủ tùy thân, Vương Thủ Triết miêu tả ra kế hoạch vĩ đại cho nàng chỉ là một đường nét cơ bản, bây giờ trên bản đồ khổng lồ này đã có một góc khác, có được phương án thực thi cụ thể.

Ở dưới tình huống này, nàng làm sao còn có thể lo lắng những thứ khác?

Sau khi bái biệt Vương Thủ Triết, nàng trực tiếp vọt tới bảo điện của Vô Cực Thần Cung, nói với sư tôn Thần Quang Đạo Chủ: “Sư tôn, ta nghĩ thông suốt rồi, ta nguyện ý hi sinh bản thân, gả cho Minh Huy chuẩn Thần Tử.”

Dáng người Thần Quang đạo chủ gầy gò, hai bên tóc mai hoa râm, rõ ràng là một bộ dạng vất vả cả đời vì Vô Cực thần cung, nghiền nát trái tim.

Nghe vậy, thân thể hắn chấn động, buông bút mực xuống, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng và áy náy với đồ nhi: “Tinh

Lan, là vi sư vô dụng, liên lụy ngươi, cũng là Thần Cung có lỗi với ngươi.”

Sắc mặt Tinh Lan thần nữ có chút bi phẫn, lại có chút không cam lòng, hơi do dự một chút rồi nói: “Theo lý thuyết, Tinh Lan với tư cách là đệ tử Thần Cung, hy sinh vì Thần Cung là lẽ đương nhiên, cũng không đáng được rêu rao. Chỉ là kết cục như vậy, trong lòng ta vẫn có chút không cam lòng.”

Thấy Tinh Lan khó chịu như vậy, trong lòng Thần Quang Đạo Chủ càng khó chịu như đao cắt châm.

Hắn vô cùng áy náy nói: “Tinh Lan, nếu ngươi có nguyện vọng gì, liền nói với vi sư, vi sư vô luận như thế nào cũng sẽ thỏa mãn ngươi.”

Đợi chính là câu nói này của ngươi.

Thần sắc Tinh Lan nghiêm mặt, ngữ khí dứt khoát lưu loát: “Ta muốn làm cung chủ thay mặt.”

“…”

Thần Quang Đạo Chủ trầm mặc một hồi.

Hắn hoàn toàn không ngờ đồ nhi lại muốn soán vị!

Trầm mặc một lát, hắn mới thở dài nói: “Tinh Lan à, cũng không phải sư tôn lưu luyến vị trí Cung Chủ này.”

“Chỉ là vi sư biết rõ vị trí cung chủ này gian khổ như thế nào, trách nhiệm trên vai nặng như Thiên Nguyên Thần Sơn.”

“Ngươi mới bốn ngàn mấy trăm tuổi, tuổi còn nhỏ, sợ là không chịu nổi gánh nặng như thế. Không bằng, ngươi lại hảo hảo học tập, chờ ngươi đến Hỗn Nguyên cảnh, sư tôn lập tức truyền cho ngươi.”

Dưới tình huống bình thường, lời nói của Thần Quang Đạo Chủ không có vấn đề gì.

Nhưng đây là thời kỳ phi thường, nàng không thể chờ đợi được nữa.

Tinh Lan Thần Nữ hít sâu một hơi, ý chí kiên định nói: “Một trăm năm!”

“Sư tôn xin ngài cho ta thời gian một trăm năm thử một lần. Nếu như ta có thể thay đổi cục diện, để Thần Cung xoay chuyển xu thế suy bại, sẽ bàn bạc kỹ chuyện thông gia với nhất mạch của Mãng lão tổ.”

“Nếu Tinh Lan ta vô lực hồi thiên, thì tất cả đều là số mệnh của ta.”

“Đến lúc đó ta nhận mệnh, thành thành thật thật nghe sư tôn sắp xếp, cũng phụ tá Minh Huy chuẩn Thần tử tranh đoạt truyền thừa của Thần tử.”

Thần Quang Đạo Chủ suýt nữa bật cười.

Tinh Lan, ngươi đây là đang nghi ngờ năng lực chấp chưởng của vi sư sao?

Thần Quang ta kế nhiệm vị trí “Quyền cung chủ” đã hơn mười vạn năm, bất quá miễn cưỡng làm được ngăn cơn sóng dữ mà không đổ, nhưng vẫn như cũ không cách nào ngăn cản Thần Cung dần dần suy bại.

Mà đồ nhi bảo bối của ngươi, lại muốn dựa vào một trăm năm liền xoay chuyển càn khôn, từ nay về sau chuyển suy hướng thịnh…

Đây không thể nghi ngờ là chuyện hoang đường.

“Tinh Lan, vi sư biết ngươi không cam lòng! Nhưng đổi lại ngươi chỉ chấp chưởng Thần Cung trăm năm, thì có thể thay đổi được bao nhiêu chứ?” Thần Quang Đạo Chủ bất đắc dĩ thở dài.

“Sư tôn, có dám đánh cược một lần hay không?” Tinh Lan thần nữ nhìn Thần Quang Đạo Chủ, ngữ khí khiêu khích, thần sắc trong đôi mắt ngôi sao lại vô cùng kiên định, “Chỉ là chức Cung Chủ Bách Niên mà thôi, chẳng lẽ sư tôn còn sợ ta đoạt danh tiếng của ngài?”

“Ha ha” Thần Quang Đạo Chủ tức đến bật cười, “Thôi được. Vi sư hiểu rõ, nếu yêu cầu này không thể thỏa mãn ngươi, ngươi cũng sẽ không thật sự cam tâm.”

“Nếu ngươi đã muốn cược, vi sư cũng muốn đánh cược với ngươi một phen.”

Ánh mắt Tinh Lan Thần Nữ sáng lên, lập tức thừa thắng xông lên: "Nếu ta có thể làm được, về sau Thần Cung phát triển như thế nào cũng phải nghe theo ta."

"Được."

Thần Quang Đạo Chủ cũng bị kích ra vài phần hỏa khí.

Đồ nhi bảo bối nhà mình, thật sự là quá ngây thơ, chưa thật sự nếm qua đau khổ, có chút không biết trời cao đất rộng. Đã như vậy, vậy để cho thế giới tàn khốc này cho nàng hảo hảo lên một bài học.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn: "Nếu ngươi có thể làm được, sau này từ "thay" này phải loại bỏ, ngươi chính là cung chủ Vô Cực Thần Cung thật sự. Nếu ngươi không làm được…"

"Nếu ta không làm được, ta cam tâm tình nguyện gả cho Minh Huy thần tử, thực hiện kế hoạch đường cong cứu thần cung." Tinh Lan thần nữ cũng hứa hẹn mạnh mẽ.

"Một lời đã định!"

"Tứ mã nan truy!"

Hai thầy trò mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chằm chằm lẫn nhau, giống như là giết trâu đỏ mắt đối chọi gay gắt, hoàn toàn là một tư thế sợ đối phương đổi ý.

"Có lời đã nói trước, nếu ta muốn nắm quyền trăm năm, mọi chuyện lớn nhỏ trong Thần Cung này đều phải do ta làm chủ. Nếu một số trưởng lão không phục, đối với ta bằng mặt không bằng lòng, thì sẽ như thế nào? Nếu thật sự như vậy, cho dù ta thua cũng không cam lòng." Tinh Lan Thần Nữ nháy mắt, lại bắt đầu tăng điều kiện.

Yêu cầu này rất hợp lý.

Thần Quang đạo chủ hơi suy tư, cảm thấy không có vấn đề gì, liền vỗ bộ ngực đáp ứng: "Mọi việc đều có vi sư làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi cứ việc buông tay đi làm, coi như phạm sai cũng không cần sợ, hết thảy đều có vi sư thay ngươi gánh lấy."

Theo hắn thấy, chỉ là trăm năm thời gian thoáng cái liền trôi qua, đồ vật có thể thay đổi cuối cùng có hạn, mặc dù nha đầu Tinh Lan phạm sai lầm, tạo thành một chút tổn thất, đến lúc đó

chờ hắn một lần nữa nắm quyền, tự nhiên có thể thay đổi càn khôn lần nữa.

Đây đều là vấn đề nhỏ, chỉ cần Tinh Lan nha đầu cam tâm tình nguyện gả cho Minh Huy chuẩn Thần Tử, đó là lợi ích to lớn đối với Thần Cung.

Thần Quang đạo chủ càng nghĩ càng cảm thấy có lý, một bộ dáng sợ Tinh Lan thần nữ đổi ý, vội vàng ký kết khế ước với nàng, chuyển giao quyền lực tượng trưng 【Vô Cực Thần Ấn】.

Làm xong hết thảy, hắn lôi kéo Tinh Lan thần nữ, trịnh trọng nhắc nhở: "Tinh Lan, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là chưởng đà của Vô Cực Thần Cung! Muốn làm cái gì thì làm, chớ để lại tiếc nuối, buồn bã cả đời. Vi sư sẽ thông báo cho trên dưới Thần Cung các đơn vị ~"

Tuy nói Thần Quang Đạo Chủ không ôm hi vọng gì đối với chuyện này, nhưng trong lòng hắn khó tránh khỏi vẫn tồn tại một tia chờ mong, vạn nhất thì sao?

Ngộ nhỡ đồ nhi bảo bối thật sự là kỳ tài ngút trời, xuất hiện kỳ tích thì sao?

"Sư tôn yên tâm." Hai tay Tinh Lan thần nữ nâng Vô Cực Thần Ấn, thần sắc vô cùng trịnh trọng, trong ánh mắt xẹt qua một tia cuồng nhiệt và quyết tuyệt: "Thần Cung ở trong tay ta, nhất định sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Thần Quang Đạo Chủ âm thầm gật đầu.

Có chí khí -

Chỉ là đồ nhi à, mộng tưởng tuy tốt, nhưng thực tế lại rất tàn khốc. Chỉ hy vọng tương lai khi thất bại, ngươi có thể tiếp nhận được hiện thực, sẽ không bị đả kích quá tàn nhẫn chứ?

Nhưng mà Thần Quang Đạo Chủ hoàn toàn không ngờ là, cũng không lâu lắm, Vô Cực Thần Cung đã thật sự "Phiên thiên phúc địa"!

…

Tinh Lan Thần Nữ thay thế Thần Quang đạo chủ chấp chưởng Vô Cực Thần Cung, đây không thể nghi ngờ là một tin tức

long trời lở đất.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, tin tức này đã truyền khắp toàn bộ Thần Cung và Vô Cực Thành.

Bất quá, vượt qua kinh ngạc ban đầu, mọi người trong hệ thống Vô Cực Thần Cung cũng dần dần phục hồi tinh thần lại, vui vẻ tiếp nhận biến hóa này.

Tinh Lan Thần Nữ vốn là người nối nghiệp Thần Cung, lấy tình trạng kinh tế trước mắt của Thần Cung cũng không có khả năng đi bồi dưỡng chuẩn Thần Nữ thứ hai, có thể nói, tương lai Thần Cung nhất định phải giao cho nàng.

Tương lai còn chỉ vào nàng có thể có tiền đồ lớn.

Bây giờ nàng chẳng qua chỉ là chấp chưởng Thần cung trước, coi như là ma luyện một chút.

Tình huống tương tự trong lịch sử cũng không hiếm thấy. Duy nhất hơi khác biệt chính là, hiện tại Tinh Lan tuổi còn quá nhỏ, vẻn vẹn chỉ bốn năm ngàn tuổi mà thôi.

Hơn nữa, lần này chấp chưởng chu kỳ bất quá trăm năm, chút thời gian này đừng nói là đối với đại lão cấp bậc Hỗn Nguyên cảnh, cho dù là đối với Tinh Lan Thần Nữ Đại La cảnh mà nói, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Cho dù Tinh Lan không cẩn thận phạm sai lầm, sau đó xoay chuyển cũng không khó.

Không ít trưởng lão và chấp sự bên trong Thần Cung, thậm chí đều đã âm thầm hạ quyết tâm, nếu Tinh Lan có ý nghĩ cùng kế hoạch, liền tận lực đi hiệp trợ nàng, thỏa mãn nàng, tuyệt không bao giờ từ chối.

…

Ngay khi các trưởng lão trong Thần Cung rối rít hỗn loạn, đều có tâm tư.

Một trong những khách viện của Vô Cực Thần Cung - Quan Triều Uyển.

Cũng không khác 【Lộc Minh uyển】 mà Vương Thủ Triết ở tạm, 【Quan Triều Uyển】 cũng là một viện tử phi thường tốt trong Vô Cực Thần Cung.

Chỉ bất quá, cùng linh thực khắp nơi, linh khê vờn quanh, có cửu sắc tiên lộc thong thả dạo trong đó, một phái điền viên phong tình Lộc Minh Uyển so sánh, cảnh trí bên trong Quan Triều Uyển thiếu đi mấy phần nhã ước đường kính thông u, càng tăng thêm một vòng khí thế bàng bạc cùng đại khí.

Kiến trúc bên trong uyển vô cùng đặc sắc, chúng không chỉ tương đối cao, hơn nữa gần như trên đỉnh mỗi một tòa kiến trúc đều kiến tạo lộ đài hoặc hoa viên trên không trung.

Những lộ đài hoặc là hoa viên trên không đều có tầm nhìn tương đối tốt, sau khi hoàng hôn buông xuống, đứng ở trong những lộ đài cùng với hoa viên trên không trung, có thể phi thường rõ ràng thưởng thức thiên hà rực rỡ trên đỉnh đầu.

Mỗi thời điểm mỗi mùa giao nhau, năng lượng bôn đằng trong Thiên Hà sẽ hình thành triều tịch, ở trong bầu trời đêm toả ra ánh sáng ngũ sắc sặc sỡ, ánh sáng rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

【Quan Triều Uyển】 cũng vì vậy mà có cái tên này.

Mà trong 【Quan Triều Uyển】 này, chính là bảo hồ của trưởng lão Thần Bảo điện.

Bây giờ Vô Cực Thần Cung cầu cạnh trưởng lão Bảo Hồ, đương nhiên cung cấp chiêu đãi tốt nhất cho hắn.

Bảo Hồ trưởng lão ở trong Quan Triều Uyển tòa lầu nhỏ kia, cũng là tòa lầu tốt nhất trong toàn bộ Quan Triều Uyển, không chỉ có khu vực có linh khí dồi dào nhất, đồng thời cũng là nơi "Quan triều" tốt nhất.

Giờ phút này.

Hoa viên trên đỉnh tòa nhà nhỏ.

Bảo Hồ trưởng lão cùng Tinh Lan thần nữ đang ngồi đối diện uống trà, vừa nói chuyện phiếm, vừa thưởng thức thiên hà mênh mông cuồn cuộn vắt ngang bầu trời.

Trong thiên hà, năng lượng thủy triều dâng trào nở rộ quang huy xán lạn, từ bên dưới nhìn lên, tựa như một mảnh hào quang màu ngọc bao phủ thiên địa, đẹp không sao tả xiết.

“Chúc mừng thần nữ điện hạ.” Bảo Hồ trưởng lão hiển nhiên cũng đã nghe nói tin tức Tinh Lan thần nữ thay thế Thần Quang đạo chủ thay thế Thần Cung, trên khuôn mặt phúc hậu mang theo nụ cười nhiệt tình, thái độ đối đãi với Tinh Lan thần nữ cũng thập phần khách khí, “Tuổi còn trẻ như vậy đã thay mặt chấp chưởng Vô Cực Thần Cung, xem ra tiền đồ vô lượng, vô lượng!”

“Ai ~ áp lực của Đại cung chủ ta rất lớn a.” Tinh Lan thần nữ uống trà, không ngừng than thở, “Lần này đến đây, vẫn là muốn thỉnh Thần Bảo điện tài nhiều bảo vật, ủng hộ nhiều hơn a.”

“Dễ nói dễ nói, nếu như Thần Nữ điện hạ có ý nghĩ gì ưu tú, Thần Bảo điện chúng ta tự sẽ dốc sức tương trợ.” Bảo Hồ trưởng lão tươi cười, thuận miệng vẽ ra cái bánh nướng lớn.

Hắn đã nói rồi, “Ý tưởng ưu tú”!

Về phần ưu tú cái gì? Còn không phải do Bảo Hồ Tử hắn định đoạt sao?

Ví dụ như, nếu như nàng muốn mượn cơ hội này để kéo dài thời gian trả lại Tạo Hóa Thần Đan, vậy thì cho nàng chút mặt mũi, kéo dài đến một trăm năm sau mới tính.

Hắn cũng là nghe nói cá cược kia, tựa hồ đối với Minh Huy Thần Tử có chút có lợi.

Chính là trăm năm, trong nháy mắt mà thôi. Xã hội Tiên giới tàn khốc, sẽ dạy nàng cái gì gọi là hiện thực.

“Ta có đầy bụng kế hoạch phải thực hiện, nhưng ta thiếu tiền.” Tinh Lan thần nữ ăn ngay nói thật.

Trực tiếp như vậy sao?

Bảo Hồ trưởng lão biểu tình ngưng lại, ngay lập tức như vô sự cười ha ha lên: “Thần nữ điện hạ không ngại nói thử xem bản trưởng lão có thể thỏa mãn hay không. Có điều, đã nói trước rồi, mượn có cần thế chấp…”

Lời của hắn còn chưa nói hết.

Tinh Lan Thần Nữ cũng đã vung tay lên, “Phanh” một tiếng vỗ vào trên bàn.

Trưởng lão Bảo Hồ bị chấn động đến giật mình một cái, lời đến bên miệng cũng lập tức kẹt lại.

Khó khăn lắm hắn mới tỉnh táo lại được, đang định hỏi thì thấy Tinh Lan thần nữ đã tách bàn tay ra.

Trên mặt bàn, nhiều ra một chồng khế đất thật dày.

Toàn bộ điệp đất khế này hiện ra lưu quang màu vàng, có một cỗ thần vận đặc thù từ trong đó nở rộ ra, nhìn phẩm chất cực kỳ không tầm thường.

Đây là giấy khế ước dùng mười bảy cấp thần thực luyện thành, có thể trải qua trăm vạn năm, thậm chí là ngàn vạn năm bất hủ.

Đây là giấy khế đất chuyên dụng cho linh mạch cửu phẩm!

Cảnh tượng như vậy khiến con ngươi của Bảo Hồ trưởng lão hơi co lại, lời đến bên miệng lại bị kẹt lại lần nữa, không biết Tinh Lan thần nữ đang phát điên cái gì.

“Khi sư tôn ta kế vị, Thần Cung còn lại ba mươi bảy linh mạch cửu phẩm. Mười vạn năm sau, sáu con đã hoàn toàn mất đi. Bây giờ chỉ còn lại ba mươi mốt con, trong đó lại có tám cửu phẩm linh mạch, đã coi như làm vật thế chấp cho quý thần bảo điện.”

“Bây giờ trong tay chúng ta chỉ còn lại hai mươi ba linh mạch cửu phẩm.”

Tinh Lan Thần Nữ nói từng câu từng chữ.

“Cái này…” Mí mắt của Bảo Hồ trưởng lão run lên, vội vàng biện giải: “Tuy nói như thế, nhưng đây chẳng qua là hành vi thương nghiệp thuần túy. Thần Nữ điện hạ không phải là vừa chấp chưởng Thần Cung, liền chuẩn bị lật món nợ cũ chứ?”

“Không!”

Ánh mắt Tinh Lan Thần Nữ quyết tuyệt mà bình tĩnh, thanh âm lại leng keng hữu lực: “Còn lại hai mươi ba cái cửu phẩm linh mạch, ta tất cả đều thế chấp, hướng quý điện vay mượn sáu ngàn chín trăm khối Hỗn Độn linh thạch!”

“Cái gì?!”

Toàn bộ thế chấp?!

Trưởng lão Bảo Hồ bị dọa đến giật mình một cái, trực tiếp đứng lên, một đôi mắt nhỏ đen nhánh cũng trợn tròn, biểu lộ tràn đầy cảm giác vui mừng.

Bất quá giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn không quan tâm tới biểu lộ quản lý.

Tâm tình của hắn bây giờ, giống như là bị người xối một chậu dầu nóng vào đầu, lại giống như ngực bị người đạp một cước, trong lòng tê dại dại, vừa khiếp sợ vừa không dám tin, càng có loại cảm giác không chân thực như rơi vào trong mộng.

Nghe nói Thần Quang thay mặt cung chủ là đại cung chủ bại gia nhất Vô Cực Thần Cung từ trước tới nay, động một chút lại bán gia sản, tâm niệm vừa chuyển liền muốn thế chấp vay mượn.

Nhưng so với hành vi của Tinh Lan thần nữ bây giờ, Thần Quang đạo chủ tính là cái rắm!

Lúc này mới chấp chưởng Thần Cung một tháng, Tinh Lan thần nữ đây là chuẩn bị nhất cử lấy danh hiệu đệ nhất bại gia cung chủ?!!!

…

Chương 50: Thủ Triết diệu kế trợ giúp thần nữ!

…

“Bảo Hồ trưởng lão, cuộc làm ăn này ngươi rốt cuộc có làm hay không?” Tinh Lan thần nữ đợi một lát, thấy Bảo Hồ trưởng lão vẫn là bộ dáng trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt có chút không kiên nhẫn, “Nếu như ngươi không làm chủ được, ta liền đi tìm người khác.”

“Làm!”

“Làm thì làm!”

Bảo Hồ trưởng lão giật mình phục hồi tinh thần lại, vội vàng điên cuồng gật đầu, sợ bỏ lỡ một vụ làm ăn lớn như vậy.

Bất quá, trong lòng của hắn vẫn có vài phần nghi ngờ, nhịn không được lần nữa xác nhận với nàng: “Thần Nữ điện hạ thật sự xác định, hai mươi ba linh mạch cửu phẩm thế chấp 6900 Hỗn Độn linh thạch?”

Loại thế chấp vay lãi suất này đều có quy định, ngược lại không cần cố ý nhấn mạnh, nhưng một lần thế chấp nhiều cửu phẩm linh mạch như vậy, hắn sống mấy vạn năm vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Nha đầu này thật sự đã nghĩ kỹ chưa?

Nhưng đừng có đợi lát nữa lại hối hận không muốn thế chấp.

“Ta xác định.” Tinh Lan thần nữ kiên định: “Ta có một kế hoạch lớn phải thực thi, thiếu một số tiền lớn.”

Nhắc tới việc này, trong đôi mắt sáng lấp lánh của nàng xẹt qua một tia nóng bỏng, vẻ mặt hưng phấn như trúng tà, khó có thể kiềm chế.

“Được! Nếu thần nữ điện hạ đã quyết định chủ ý, vậy ta đây tự nhiên phụng bồi đến cùng.”

Trưởng lão Bảo Hồ cũng hưng phấn hẳn lên.

Nghe ra Tinh Lan Thần Nữ có dã tâm rất lớn a!

Bất quá dã tâm càng lớn, Bảo Hồ trưởng lão hắn càng hưng phấn.

Nếu nàng thành, vậy linh thạch hỗn độn sinh ra trong quá trình vay mượn, đó là một khoản tiền lời lớn.

Nếu như nàng không thành, làm vật thế chấp cửu phẩm linh mạch tùy tiện bán, có thể kiếm được một số lớn.

Khoảnh khắc này, Thần Bảo điện đều thắng đến tê dại.

Mà Bảo Hồ trưởng lão hắn bằng vào công tích này, không những có thể thu hoạch được đại lượng công hiệu, địa vị trong Thần Bảo điện cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Vấn đề nhỏ duy nhất là số tiền vay mượn hơi lớn, đã vượt xa phạm trù quyền hạn của hắn.

Nhưng vậy thì sao?

Dù sao thì biện pháp cũng khó khăn hơn nhiều. Thật sự không còn cách nào khác, làm trái quy tắc một chút cũng không phải là không được.

Một vụ mua bán lớn kiếm lời không lỗ như thế, cho dù trên thao tác của hắn có chỗ nào đó không quá quy phạm, tổng điện chủ hơn phân nửa cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt.

“Thần nữ điện hạ có mang ấn giám không?” Bảo Hồ trưởng lão càng nghĩ càng hưng phấn, “Nếu có thể, chúng ta có thể ký khế ước cho vay tiền ngay tại chỗ.”

Hiện tại hắn ta đã sợ hai điểm.

Sợ Thần Quang Đạo Chủ đột nhiên giết tới, liều mạng ngăn cản hành động của Tinh Lan thần nữ.

Hai sợ Tinh Lan Thần Nữ đầu óc bỗng nhiên thanh tỉnh, không chuẩn bị phá gia.

Bởi vậy để tránh đêm dài lắm mộng, phải rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ thời gian ký khế ước, đem hành động phá sản của Tinh Lan Thần Nữ thực hiện.

“Ký!” Tinh Lan thần nữ xuất ra “Vô Cực Thần Ấn”, chiến khí trùng thiên vỗ lên trên bàn.

Bảo Hồ trưởng lão nở nụ cười.

Hắn vội vàng lấy ra khế ước Thần Bảo điện, dựa theo điều kiện của Tinh Lan thần nữ, sửa đổi một chút, liền dẫn đầu đóng ấn ký của hắn, cũng để lại thần hồn lạc ấn.

Đương nhiên, đề phòng vạn nhất, trước đó hắn kiểm tra nghiêm ngặt hai mươi ba tấm khế đất linh mạch cửu phẩm một chút, không có bất cứ vấn đề gì.

Tinh Lan thần nữ cũng không nói hai lời, nhanh chóng dùng Vô Cực Thần Ấn đóng dấu, lưu lại dấu ấn thần hồn.

Khế ước hoàn thành!

Bảo Hồ trưởng lão duỗi tay ra, nhanh như chớp thu hồi hai mươi ba tờ khế đất kia, một tư thế sợ Tinh Lan Thần Nữ hối hận.

Cất kỹ xong, hắn mới lấy ra một xấp hỗn độn linh thạch phiếu giao cho Tinh Lan thần nữ.

Đây là Linh Thạch phiếu do Thần Bảo điện ban phát, và khế đất đều là dùng giấy đặc thù chế tác mà thành, có được ngụy tiêu đặc thù.

Dựa vào tấm vé này, Tinh Lan thần nữ có thể lấy ra Hỗn Độn linh thạch ở bất kỳ phân điện nào của Thần Bảo điện hoặc trực tiếp dùng linh thạch phiếu để tiêu phí.

“Chúc mừng thần nữ điện hạ.” Sau khi đặt túi xong, Bảo Hồ trưởng lão tâm tình rất tốt, giơ tay nâng chung trà trên bàn lên, ra hiệu với Tinh Lan thần nữ: “Lão hủ mượn hoa hiến phật, lấy trà thay rượu kính điện hạ một chén.”

“Tinh Lan cũng chúc mừng Bảo Hồ tiền bối.”

Tinh Lan Thần Nữ thấy đạt được mục đích đầu tiên, cũng là tâm tình vui vẻ, hăng hái, trong ánh mắt tràn đầy hi vọng đối với tương lai.

Thấy thế.

Lòng hiếu kỳ của Bảo Hồ trưởng lão tăng nhiều, không khỏi thấp giọng hỏi một câu: “Không biết thần nữ điện hạ có kế hoạch lớn gì? Nếu thuận tiện, không biết có thể lén lút tiết lộ cho lão hủ một chút không? Để lão hủ cũng có cơ hội đi nhờ.”

“Nói đến việc này, Tinh Lan còn phải mời trưởng lão giúp một chút.” Tinh Lan thần nữ uống linh trà, ánh mắt chờ mong.

“Điện hạ mời nói, bảo hồ có thể giúp nhất định sẽ giúp.” Trưởng lão Bảo Hồ thành khẩn, có vẻ đặc biệt dễ nói chuyện.

Trong lòng hắn giờ phút này, Tinh Lan thần nữ tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng là “Tài thần gia”, hắn tất nhiên là hi vọng nàng tiếp tục tàn nhẫn phá sản, tốt nhất là lấy gia sản khác ra thế chấp!

“Nghe nói Thần Bảo điện không những nhiều tiền nhiều bảo vật, mà còn có nguyên liệu linh quáng, trang bị pháp bảo, linh lương đan dược và hàng hóa đại tông mua bán, kinh doanh cũng rất lớn.” Tinh Lan thần nữ nghiêm nghị nói: “Chắc hẳn, ta muốn bán một ít lương thực, quý bảo điện nhất định sẽ thu?”

“Đây chỉ là chuyện nhỏ.” Bảo Hồ trưởng lão cười nói, “Chỉ cần giá cả hợp lý, phẩm chất ưu tú, lương thực ở đây, Thần Bảo điện chúng ta sẽ thu bao nhiêu.”

“Những lời này của trưởng lão, ta cũng yên tâm.” Tinh Lan thần nữ gật đầu, lúc này mới ung dung tiếp tục nói: “Ta chuẩn bị đem tam phẩm, tứ phẩm linh mễ mà Vô Cực Thần Cung chúng ta sản xuất, đều bán cho Thần Bảo điện.”

Trưởng lão Bảo Hồ hơi sững sờ, nhưng ngay lập tức liền khoát khoát tay cười nói: “Theo ta được biết, Linh điền tam phẩm của Quý Thần Cung tổng cộng có một trăm sáu mươi vạn khoảnh, Linh điền tứ phẩm chẳng qua là ước chừng mười bốn vạn khoảnh.”

“Một trăm năm gần đây, linh điền tam phẩm bình quân ở quý cung thu được chưa tới sáu viên Hỗn Độn linh thạch, thu nhập trung bình của linh điền tứ phẩm cũng chỉ có hơn 5 viên, 5 viên Hỗn Độn linh thạch, tính tổng cộng là 2 phần, năm đều thu được chưa đầy 12 viên Hỗn Độn linh thạch.”

“Sinh ý này quá nhỏ. Thần nữ điện hạ muốn bán lương thực, tùy tiện tìm một loại gạo cỡ lớn đi bán là có thể ăn được, tìm ta thì không cần.”

Mua đồ như vậy, không cần hắn phải đích thân ra mặt.

Tinh Lan Thần Nữ nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Bảo Hồ trưởng lão lập tức trở nên có chút phức tạp: “Không nghĩ tới Bảo Hồ trưởng lão lại thuộc như lòng bàn tay với các hạng mục thu chi của Vô Cực Thần Cung chúng ta, so với ta còn rõ ràng hơn.”

Sau khi nàng chấp chưởng Vô Cực Thần Cung, tự nhiên cũng cẩn thận lật xem các hạng thu nhập và chi tiêu trong lịch sử Thần Cung. Hiện giờ so sánh một chút, phát hiện đúng là không kém bao nhiêu so với những gì Bảo Hồ trưởng lão nói…

Bảo Hồ trưởng lão cười ha ha không để ý: “Thần Bảo điện chúng ta chính là chủ nợ của Quý Thần Cung, đương nhiên ta phải tùy thời chú ý tình trạng kinh tế của Quý Thần Cung. Phải biết rằng, trước đó Thần Cung thiếu chúng ta ước chừng 3500 viên Hỗn Độn Linh Thạch, mỗi trăm năm vận mệnh đạt tới 210 viên Hỗn Độn Linh Thạch!”

“Không, hiện tại tổng cộng thiếu chúng ta 10400 Hỗn Độn Linh Thạch, mỗi trăm năm khí tức đạt đến hơn 600 viên Hỗn Độn Linh Thạch! Tinh Lan thần nữ chớ quên ưu tiên ưu tiên cho Côn Bằng Tức của Thần Bảo điện ta, đây đều là quy định rõ ràng trong điều khoản khế ước.”

Vốn lượng lớn như vậy, hắn đương nhiên phải thời khắc chú ý năng lực trả lại của Vô Cực Thần Cung, như vậy mới có thể kịp thời tới cửa thu tiền.

Còn về phần số liệu vì sao lại tinh chuẩn như vậy?

Thần Bảo điện có thể dùng hình thức thương hội sừng sững nhiều năm ở Tiên giới như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng không phải chỉ có vũ lực. Tính toán tỉ mỉ trình độ này, đối với Thần Bảo điện mà nói cũng chỉ là thao tác thông thường.

Trên thực tế, không chỉ Vô Cực Thần Cung, tài chính đại khái của những thần điện khác đều chảy nước, trong đầu hắn cũng đều có một quyển sổ, lúc nào cần dùng cũng có thể lấy ra dùng.

Mà khoản tiền Thần Bảo điện cho vay cho Vô Cực Thần Cung, Niên Tức nhất quán đều là sáu phần vạn.

Bây giờ phải đặt ở trái đất, mịch tức hàng năm vạn phần trăm phần trăm quả thực giống như là đang tặng không.

Nhưng đây là ở Tiên giới.

Tu sĩ Huyền Vũ thọ nguyên dài dằng dặc, động một chút là qua thời gian trăm năm ngàn năm. Tức tức đạt đến trình độ như vậy, đối với Vô Cực Thần Cung tình huống tiền vốn giật gấu vá vai mà nói, đã xem như gánh nặng vô cùng lớn rồi.

Lúc trước Tinh Lan thần nữ cũng nhìn tổng biểu thu chi năm ngoái của Vô Cực thần cung, năm trước tổng thu nhập được 204 viên Hỗn Độn linh thạch, mà năm nay tổng khai chi lại đạt 203 viên Hỗn Độn linh thạch.

Một vào một ra, vẻn vẹn chỉ còn lại một viên Hỗn Độn Linh Thạch, đây vẫn là kết quả hết lòng lo lắng của sư tôn Thần Quang Đạo Chủ của nàng.

Ngoại trừ nhân viên phi thường khổng lồ, ước chừng đạt tới 151 viên Hỗn Độn Linh Thạch chi tiêu ra.

Chi nhánh Tức Chi cho Thần Bảo điện cũng đạt tới hơn 2 viên Hỗn Độn Linh Thạch, một trăm năm phải chi ra hơn 200 viên Hỗn Độn Linh Thạch, cũng là chi tiêu hạng nhất, đủ nuôi mười trưởng lão Đạo Chủ bình thường.

Phi! Hấp Huyết Quỷ!

Trong lòng Tinh Lan thần nữ đang thổ hương với Thần Bảo điện, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười: “Chỉ là sinh ý 12 viên Hỗn Độn linh thạch, Bảo Hồ trưởng lão chướng mắt cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng mà ta chuẩn bị đem sản vật trăm năm của Thần Cung tam phẩm, tứ phẩm linh điền tương lai, bán sớm cho quý bảo điện.” Ngữ điệu của Tinh Lan thần nữ vô cùng bình tĩnh: “Ta chỉ lấy 1000 viên Hỗn Độn linh thạch, thế nào?”

“Cái gì?”

Bảo hồ trưởng lão bị dọa sợ, da mặt phúc hậu run lẩy bẩy.

Cô gái Tinh Lan này quả thực là một đường chạy như điên trên đường bại gia!

Ánh mắt hắn nhìn Tinh Lan thần nữ giống như đang nhìn kẻ ngốc: “Thần nữ điện hạ, mọi người đều biết, tam phẩm, tứ phẩm linh mễ là nhu cầu lượng linh mễ cực lớn nhất, hiện tại bốn phía đều đang cùng Ma tộc đánh trận, nhu cầu đối với linh mễ càng thêm thịnh vượng!”

“Ngươi sẽ không phải không biết, trong mấy năm nay, giá cả lương thực mỗi năm đều tăng lên chứ?”

“Ta biết, nhưng ta đánh bạc giá lương thực giảm.” Tinh Lan thần nữ vẫn ung dung uống trà nói, “Chỉ cần trong tương lai trăm năm, tam phẩm, giá linh mễ tứ phẩm giảm đi hai ba thành, ta có thể kiếm được một số tiền lớn.”

“Làm sao có thể?!” Trưởng lão Bảo Hồ cười nhạt, căn bản không tin.

Thần Bảo điện có nhân tài chuyên nghiệp nhất, thời khắc nào cũng chú ý đến hướng đi của thị trường, tùy thời điều chỉnh sách lược kinh doanh.

Mà căn cứ vào nghiên cứu cùng phân tích của nhân sĩ Thần Bảo điện, giá lương thực tương lai một đường tăng lên, trăm năm gần đây ít nhất còn phải tăng một đến hai thành!

Nếu như xuất hiện chiến tranh cường độ cao với Ma tộc, giá lương thực sợ rằng tăng hai đến ba thành!

Lui một vạn bước mà nói, cho dù tương lai giá lương thực trăm năm không hề dao động, hắn chỉ cần chi ra 1000 khối Hỗn Độn Linh Thạch, cùng với tổn thất 160 khối Hỗn Độn Linh Thạch, tổng chi ra 1060 Hỗn Độn Linh Thạch.

Mà lợi nhuận, lại ít nhất có thể đạt tới gần 1200 Hỗn Độn Linh Thạch, kiếm chác hơn 100 Hỗn Độn Linh Thạch.

Đây chính là hơn một trăm Hỗn Độn Linh Thạch đấy!

Phải biết rằng, vay thế chấp cửu phẩm linh mạch cũng có thể cho vay hơn 300 khối Hỗn Độn linh thạch mà thôi. Hơn một trăm Hỗn Độn linh thạch, cho dù đối với đạo chủ Hỗn Nguyên cảnh như hắn mà nói cũng đã là một khoản lớn rồi.

Bảo hồ trưởng lão hô hấp đều có chút căng thẳng.

Hắn mang theo mấy phần thăm dò, lại mang theo vài phần mong đợi nhìn về phía Tinh Lan thần nữ: “Điện hạ thật sự xem

nhẹ? Thật sự muốn thao tác như vậy?”

“Thế nào? Không phải Bảo Hồ trưởng lão chắc chắn giá lương thực sẽ tăng sao? Ngươi có dám đánh cược với ta một trận hay không?” Trong đôi mắt Tinh Lan thần nữ xẹt qua một tia hưng phấn, thậm chí có chút điên cuồng.

Đánh cuộc!

Không sai, đây chính là từ ngữ mới mẻ nàng học được từ chỗ Thủ Triết công tử, thậm chí là một loại hình thức mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

“Đánh cược? Có ý tứ, nghe có vẻ rất thú vị.” Bảo Hồ trưởng lão hơi trầm ngâm: “Cụ thể thao tác như thế nào, kính xin điện hạ nói tỉ mỉ một chút.”

“Rất đơn giản, Bảo Hồ tiền bối bỏ ra 1000 Hỗn Độn linh thạch, mua sản lượng một trăm năm linh điền tứ phẩm, linh điền tứ phẩm của chúng ta.”

“Để tránh phiền toái, hơn nữa người của Thần Cung chúng ta rất nhiều cũng phải ăn lương thực, lương thực hàng năm chúng ta sẽ không cho ngài. Mà là hàng năm dựa theo giá thị trường lương thực, trực tiếp quy đổi thành Hỗn Độn linh thạch cho ngài, ước chừng một trăm năm!”

Tinh Lan thần nữ dăm ba câu, liền đem quy tắc nói rõ ràng, sau đó tiếp tục vừa cười vừa nói: “Trong thời gian này, nếu giá lương thực tăng lên, tiền bối sẽ kiếm được càng nhiều, nếu là giảm xuống, có thể sẽ lỗ một ít.”

Hai mắt trưởng lão Bảo Hồ toả sáng, vỗ tay nói: “Hay cho câu khế ước đánh cược! Quy tắc rõ ràng, tròn lời tự chịu! Mua bán này, ta làm.”

Hiện tại giá lương thực tăng lên cực kỳ rõ ràng, căn bản không có lý do ngã xuống.

Đôi đánh bạc này, phần thắng của hắn đã trên chín thành. Chỉ có vậy, vẫn là khiêm tốn thoái thác.

Sau đó.

Một già một trẻ, giống như sợ đối phương đổi ý, không thể chờ đợi được ký khế ước đánh bạc.

Đây cũng là phần khế ước thứ hai hôm nay.

Tinh Lan Thần Nữ bán đi tam phẩm, sản lượng linh điền tứ phẩm ước chừng trăm năm, đồng thời cũng lấy được 1000 tấm Hỗn Độn linh thạch phiếu!

Thao tác này qua đi, số tiền trong tay nàng lập tức bành trướng đến 7900 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Giống như Thần Bảo điện không sợ Vô Cực Thần Cung sau khi ký kết khế ước chơi xấu vậy. Vô Cực Thần Cung cũng không sợ Thần Bảo điện chơi xấu.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Tinh Lan Thần Nữ sau khi chậm rãi thu hồi khế ước và linh thạch phiếu hỗn độn, lại lần nữa đưa ra một đề nghị: "Bảo Hồ trưởng lão, chúng ta đã đánh cược rồi, có muốn chơi lớn hơn một chút hay không?"

Bảo Hồ trưởng lão vừa nghe lời này, nhất thời tinh thần lại trở nên phấn chấn, nụ cười trên mặt cũng trở nên đặc biệt chân thành: "Thần nữ điện hạ chuẩn bị chơi lớn như thế nào?"

"Ta dự định cùng quý bảo điện đánh bạc "Một ức tam phẩm linh mễ" "Một ngàn vạn kho tứ phẩm linh mễ". Tinh Lan thần nữ vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Một trăm triệu? Tam phẩm linh mễ?"

Bảo Hồ trưởng lão nhất thời lắc đầu thành trống bỏi: "Thần Bảo điện chúng ta tuy cũng làm buôn bán lương thực đại tông, nhưng trong tay nào có nhiều như vậy một ức thương? sản lượng linh điền tam phẩm Vô Cực Thần Cung các ngươi mỗi năm cũng chỉ là 20 vạn thương! Một trăm triệu thương cũng đủ cho sản lượng năm trăm năm của nhà các ngươi rồi!"

"Sản lượng tam phẩm linh mễ của cả Tiên giới cũng còn lâu mới đến được một trăm triệu. Sản lượng tứ phẩm linh mễ cũng không thể đến được một ngàn vạn kho!"

Làm trưởng lão tầng hạch tâm Thần Bảo điện, loại số liệu này hắn hoàn toàn là hạ bút thành văn.

Tinh Lan thần nữ hiển nhiên cũng rõ điểm này, vẫn là không chút hoang mang mà uống linh trà, ngữ khí bình tĩnh vô cùng: "Đã nói là hàng theo thời gian đánh cược, dựa theo giá thị

trường trước mắt, một trăm triệu kho tam phẩm linh mễ giá trị khoảng chừng 3000 Hỗn Độn linh thạch, mà một ngàn vạn kho tứ phẩm linh mễ giá trị khoảng 4000 Hỗn Độn linh thạch. Như thế, tổng cộng 705000 Hỗn Độn linh thạch đúng không?"

"Không sai." Bảo Hồ trưởng lão nghiêm túc gật đầu.

"Vậy một lần ta đã mua trước một ức kho tam phẩm linh mễ, một ngàn vạn kho tứ phẩm linh mễ, quý bảo điện hàng năm giao phó cho ta một phần trăm lương thực, trong vòng một trăm năm có thể hoàn thành không?" Tinh Lan thần nữ nói.

Bảo Hồ trưởng lão chậm rãi lắc đầu nói: "Không được, lương thực chúng ta dự đoán sẽ tăng lên, trăm năm sau, giá trị những lương thực này sẽ vượt xa 70 Hỗn Độn linh thạch!"

"Đó là đương nhiên, ngoại trừ tiền đặt cọc, mỗi năm Quý Bảo điện giao nộp một phần trăm lương thực, ta đều trả thêm hai phần vào giá thị trường trước mắt!" Tinh Lan thần nữ nói, " nêu ví dụ, năm sau nếu lương thực không tăng không giảm, giá thị trường của quý phương giao ra là 70 Hỗn Độn Linh Thạch, mà ta sẽ trả cho quý phương 884 viên Hỗn Độn Linh Thạch."

"Nếu như giá lương thực năm sau tăng đến 80 khối Hỗn Độn Linh Thạch, ta sẽ trả cho quý phương 96 khối Hỗn Độn Linh Thạch."

Bảo Hồ trưởng lão đứng bật dậy, đôi mắt nhỏ đen nhánh lập tức trừng lớn: "Thần nữ điện hạ có thật không?"

Nếu thật dựa theo phương pháp thao tác của Tinh Lan Thần Nữ, Thần Bảo Điện bọn hắn quả thực là thắng tê! Lương thực tăng càng hung, bọn hắn lại càng là đại phát rồi.

Chuyện mua bán này có thể làm sao? Đương nhiên có thể làm!

Nếu là loại mua bán này cũng không thể làm, trên đời này còn có thể buôn bán sao?

"Đương nhiên, cũng có khả năng giá lương thực sẽ giảm." Tinh Lan thần nữ cười nói, "Nếu giá lương thực giảm xuống, thì có khả năng sẽ liên tục giảm xuống, cho nên, chúng ta cũng phải giảm bớt hai thành phí dự bị. Ví dụ, năm sau giảm một phần năm mươi phần trăm linh thạch Hỗn Độn, chúng ta chỉ có thể trả bốn mươi phần trăm linh thạch Hỗn Độn!"

Lời này vừa nói ra.

Trong lòng Bảo Hồ trưởng lão lập tức hơi căng thẳng, lông mày cũng bất tri bất giác nhíu lại: “Nói như vậy, nếu lương thực rơi xuống, chúng ta không những phải giao nộp lương thực đúng hạn, mà còn lỗ vốn sao?”

Nói đến phần này, hắn coi như đã hiểu.

Cái gọi là hiệp nghị đánh cược, đánh bạc chính là giá lương thực tăng cao. Nếu như tăng, Thần Bảo điện liền thắng tê rần, nếu ngã, Vô Cực Thần Cung sẽ thắng ma.

“Khanh khách, không sai.” Tinh Lan thần nữ cũng không che giấu, cười duyên nói: “Trên đời này làm gì có chuyện mua bán nào kiếm được tiền mà không lỗ chứ? Bảo Hồ tiền bối nếu thật sự có thì cũng giới thiệu cho ta một chút a, còn nữa, không phải ngài xem trọng giá cả của lương thực tăng lên sao?”

“Ngài không dám đánh cược chứ?”

Giá lương thực sẽ giảm sao?

Bảo Hồ trưởng lão liên tục hỏi chính mình.

Nhưng cho dù suy nghĩ từ góc độ nào, hắn cũng chỉ cho ra một kết luận, đó chính là tuyệt đối không có khả năng!

Trừ phi Ma tộc vừa rời khỏi, lập tức cút về sào huyệt của mình, Tiên giới nghênh đón hòa bình, hoặc là giành được đại thắng trên chiến trường, chiếm lấy rất nhiều địa bàn đã mất, giá lương thực mới có khả năng bởi vì sản lượng bạo tăng mà giảm xuống!

Ma tộc sẽ rút lui sao? Đương nhiên là sẽ không.

Tiên Giới có thể thoáng cái đoạt lại đại lượng địa bàn sao? Có lẽ vậy, nhưng ít ra, trong ngắn hạn, nhất là trong vòng trăm năm không có khả năng!

Bởi vậy suy đoán, giá lương thực có lẽ sẽ không tăng vọt, nhưng trong thời gian ngắn tuyệt đối không có khả năng giảm mạnh!

Chuyện mua bán này!

Làm được rồi!

Ánh mắt Bảo Hồ trưởng lão lóe lên, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên kiên định: “Ký khế ước!”

“Ký!”

Tinh Lan Thần Nữ cũng vô cùng sảng khoái.

Trong một ngày ngắn ngủi, hai người đã ký đủ ba phần khế ước, đồng thời trong đó liên lụy tới một phần khế ước tài chính ít nhất, lượng tài chính liên lụy tới đều vượt quá một ngàn Hỗn Độn linh thạch.

Đừng nói là thế lực “Nghèo” nổi tiếng như Vô Cực thần cung, cho dù là Thần Bảo điện, liên quan tới vụ mua bán tài chính lớn như vậy cũng khá hiếm thấy.

Tinh Lan Thần Nữ đạt được mục đích, tự nhiên rất vui vẻ.

Mà Bảo Hồ trưởng lão tự nhiên cũng hết sức cao hứng.

Chẳng qua là so với Tinh Lan thần nữ từ trong ra ngoài vui sướng, giờ phút này Bảo Hồ trưởng lão biểu hiện ra chỉ duy trì nụ cười nhàn nhạt giống như phật Di Lặc, trong lòng lại bắt đầu điên cuồng cười ha hả.

Mặc dù hắn còn chưa hiểu được rốt cuộc Tinh Lan thần nữ làm ra chủ ý gì, nhưng bất luận nàng có ý đồ gì, trong mắt mình cũng tuyệt đối là bị điên.

Nếu như không phải là bị điên, làm sao lại để cho hắn nhặt được món hời lớn như vậy?

…

Bái phỏng Bảo Hồ trưởng lão xong, Tinh Lan thần nữ lại không nhàn rỗi. Bảo Hồ trưởng lão bất quá chỉ là trạm thứ nhất mà thôi, kế tiếp, nàng còn có rất nhiều nhiệm vụ phải hoàn thành.

Màn đêm buông xuống.

Tinh Lan thần nữ lại ngựa không dừng vó đi bái phỏng Kỳ lão tổ, Minh Huy thần tử.

Hai lão tổ và Thần tử không ở Vô Cực Thần Cung mà ở tạm trong biệt viện của Nam Minh thần điện tại Huyền Thiên thành.

Là thực lực có tiếng trong Tiên Giới, lịch sử Nam Minh thần điện vô cùng lâu đời, nội tình thập phần hùng hậu, hơn nữa Nam Minh đế tôn thế hệ này của Nam Minh thần điện thực lực cũng phi thường cường hoành, chấn nhiếp quần hùng, ngay cả Ma tộc chiến khu hắn phụ trách, Ma tộc cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Tương ứng, eo Nam Minh thần điện tự nhiên cũng vô cùng cứng rắn, tài lực cũng vô cùng dồi dào.

Cũng bởi vì vậy, tòa biệt viện bên trong Huyền Thiên thành kiến tạo đặc biệt khí phái, kiến trúc chủ thể dùng vật liệu xa xỉ, phong cách cũng xa xỉ hoa lệ, tràn ngập hương vị "Tiền tài".

Ngay cả những linh hoa dị thảo trồng trong hoa viên biệt viện, cũng đều là một ít chủng loại kiều quý cần chăm sóc tỉ mỉ, không đủ tài lực, ngay cả bảo hộ hằng ngày cũng là vấn đề.

Tinh Lan thần nữ dưới sự dẫn dắt của thị vệ ở cửa vừa mới vào cửa, liền cảm giác mình bị 'Tú' một phen.

Nếu là ngày thường, có lẽ nàng sẽ bởi vậy mà khó chịu một trận, nhưng hôm nay, nàng lại cảm giác mình bình tĩnh thong dong trước nay chưa từng có. Những thứ trước kia sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, bây giờ đã không còn cách nào dao động tâm trí của nàng nữa.

Dưới sự dẫn dắt của thị vệ cưỡi xe linh thú đi xuyên qua đường xe rộng rãi, chạy qua cầu dài đặt ở trên không hồ nước, cuối cùng nàng đi tới một tiểu viện có linh khí dồi dào, hoàn cảnh ưu mỹ.

Tường tiểu viện chính là dùng một loại hỏa hồng sắc linh gạch xây thành, hỏa linh khí trong viện vô cùng dồi dào. Trong viện càng có một dòng suối nước nóng, ôn tuyền ồ ồ, đang phun ra ngoài khí tức hỏa diễm nóng bỏng.

"Ha ha, Tinh Lan đến bái phỏng, để cho Biệt viện chúng ta vẻ vang a!"

Trong lương đình bên cạnh ôn tuyền trì, thái độ của Kỳ Lão Tổ và Minh Nghiên thần tử vô cùng nhiệt tình chiêu đãi Tinh Lan thần nữ.

Thậm chí.

Chử lão tổ vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Tinh Lan, không tiếc lấy ra trà Ly Hỏa thần thụ cấp mười tám đỉnh phong của Nam Minh thần điện 【 Ly Hỏa thần thụ 】.

Trà Ly Hỏa Thần Trà pha ra màu đỏ thẫm, hương trà ngào ngạt, vào miệng hơi cay, mang theo một tia hơi thở hỏa diễm, vị vô cùng đặc biệt.

Cho dù không cân nhắc công hiệu, chỉ dựa vào sắc, hương, vị này, Ly Hỏa Thần Trà này cũng là trân phẩm hiếm có trong trà.

Thần trà trân phẩm mà Tinh Lan Thần Nữ trước kia muốn uống cũng không uống được, nhưng trong lòng lại bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Trên chủ tọa bên cạnh, Mãng lão tổ sang sảng mà nhiệt tình, Minh Huy thần tử ở bên cạnh cũng cố gắng duy trì hình tượng quân tử nhẹ nhàng, nụ cười mặt trời mà nhiệt tình.

"Tinh Lan à, nghe nói ngươi và Thần Quang huynh cãi nhau không vui rồi?" Kỳ Lão Tổ cười nói, "Đều tại ta, trách chúng ta quá mức nóng vội, lại chọc cho sư đồ các ngươi thất thố…"

Ánh mắt Tinh Lan thần nữ ngược lại nhìn về phía Minh Huy thần tử, hơi trầm ngâm nói: "Minh Nghiên tiểu tử, ngươi nói thật cho ta biết. Nếu ta và ngươi thật sự thành thân, ngươi sẽ ủng hộ Vô Cực thần cung chúng ta đoạt lại đất đã mất sao?"

Minh Huy thần tử trong lòng vui vẻ, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt trịnh trọng mà nghiêm túc nói: "Ta cũng nói thật, nếu ta làm thần tử chân chính, có thể điều động một bộ phận tài nguyên đến hiệp trợ Tinh Lan ngươi. Nhưng mà, giai đoạn này ta, chỉ sợ vô lực ủng hộ các ngươi tiến hành phản công."

"Chỉ có chờ sau khi ta trở thành Tiên Đế mới có thể chân chính khống chế toàn cục. Khi đó ta mới có tư cách nói hiệp trợ Vô Cực Thần Cung các ngươi thu phục đất đai, nhưng kết quả như thế nào, ta cũng không cách nào cam đoan."

Hắn không có khoe khoang khoác lác, cũng không có vỗ ngực lung tung, bởi vì hắn biết rõ làm như vậy, chỉ làm cho Tinh Lan Thần Nữ nhạo báng.

“Ngươi nói rất thành khẩn, là ta trước kia có thành kiến với ngươi.” Tinh Lan thần nữ thấy thái độ này của hắn, trong mắt lộ ra một chút ngoài ý muốn.

Dừng một chút, nàng tiếp tục nói: “Nếu không ngại, ta nghĩ chúng ta có thể thử kết giao bằng hữu trước, nhìn xem tính cách có hợp hay không.”

Minh Huy thần tử trong lòng vui mừng quá đỗi, nhưng mặt ngoài vẫn làm ra bộ dáng trấn định tự nhiên, phong độ nhẹ nhàng hướng Tinh Lan thần nữ khẽ khom người, thanh âm mỉm cười: “Mặc cho Tinh Lan sai phái.”

Có thể thuận lợi như vậy, hai ông cháu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ bọn họ muốn thừa dịp Tinh Lan Thần Nữ không ở nhà, đánh cho nàng trở tay không kịp, như vậy đợi nàng trở về, hết thảy đã trở thành sự thật, Tinh Lan tự nhiên cũng không cách nào phản đối nữa.

Nhưng không ngờ Tinh Lan thần nữ lại đột nhiên trở về, còn náo loạn một trận với Thần Quang Đạo Chủ.

Vốn còn nghĩ, lần thông gia này sợ là sẽ thất bại, không nghĩ tới, lúc này mới không có bao lâu, Tinh Lan thần nữ lại chủ động tới cửa, một bộ có thể thử kết giao, điều này làm cho bọn họ làm sao không vui chứ?

Thật không ngờ, Tinh Lan thần nữ lại nói câu tiếp theo: “Tiêu tiền bối, lần này Tinh Lan mạo muội tới chơi, thứ nhất là muốn gặp mặt hỏi ý của Minh Nghiên công tử. Thứ hai, cũng là muốn làm một cuộc mua bán với Tiễn tiền bối.”

“Mua bán!?”

Kỳ lão tổ sửng sốt, ngay lập tức lại sang sảng cười to nói: “Tinh Lan cứ việc nói, là mua bán gì? Chỉ cần thích hợp, lão hủ tuyệt đối sẽ từ chối.”

Hắn đã quyết định chủ ý, chỉ cần khoản mua bán này không phải quá đáng, hắn liền trực tiếp đáp ứng, coi như là cho Tinh Lan thần nữ sính lễ.

“Trong tay ta, có một phần hàng hóa đại tông.” Tinh Lan thần nữ đi thẳng vào chủ đề nói: “Tổng cộng một trăm triệu kho

tam phẩm linh mễ, một ngàn vạn kho tứ phẩm linh mễ, hàng năm giao một phần trăm giao đủ! Nhưng hiện tại ta thiếu tiền, muốn rẻ hơn một lần…”

“Cái gì?”

Khuôn mặt Kỳ Lão Tổ và Minh Huy Thần Tử đồng loạt biến sắc.

Bọn họ đều bị lời nhắn này làm cho sợ hãi!

Giờ này khắc này, trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, Tinh Lan thần nữ này điên rồi sao?

Trái lại Tinh Lan thần nữ, vẫn là bát phong bất động, bình tĩnh như thường.

Rất hiển nhiên, phản ứng của Kỳ lão tổ và Minh Nghiên thần tử lúc này đều nằm trong dự liệu của nàng.

Tuy nhiên, giờ phút này nàng cũng chỉ là bề ngoài bình tĩnh, trong lòng kỳ thật cũng âm thầm đắc ý không thôi, càng là khâm phục vạn phần Vương Thủ Triết đã bày ra tất cả những chuyện này.

Kế mượn lương thực bán không của Thủ Triết công tử quả nhiên là thần cơ diệu toán!

…

Chương 51: Kế hoạch bồi dưỡng Nữ Đế thành!

…

Sau một lúc lâu.

Ngu Nhung lão tổ cùng Minh Huy thần tử, mới tựa hồ phục hồi tinh thần lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

“Tinh Lan a ~ “

Thái độ của Cầu Lão Tổ dần dần trở nên nghiêm túc, trầm ngâm nói: “Ta tính toán một chút, một trăm triệu Thương Tam phẩm linh mễ ước chừng là 4000 Hỗn Độn linh thạch, tương đương với sản lượng ba bốn trăm năm của Vô Cực Thần Cung các ngươi đúng không? Các ngươi khi nào tích trữ nhiều linh mễ như thế?”

Nếu như vẻn vẹn chỉ là một hai trăm Hỗn Độn Linh Thạch mua bán, Mãng lão tổ dĩ nhiên là không nói hai lời liền trực tiếp đập bàn.

Nhưng số tiền của mấy tờ đơn này quá lớn rồi.

Kỳ lão tổ không thể không cố gắng giữ vững tinh thần, để tránh xảy ra sơ suất.

“Trên thực tế, Vô Cực Thần Cung chúng ta chỉ vẹn vẹn có 160 vạn khoảnh tam phẩm linh điền, sản lượng hàng năm bất quá là 20 vạn kho! Không ăn không uống không tổn hao, cũng phải 500 năm mới có thể tích lũy một trăm triệu kho.”

Tinh Lan Thần Nữ ngược lại cũng không lừa hắn, trực tiếp nói rõ sự thật.

“Hai món lương thực này, trước mắt tổng giá trị là 70拿回 Hỗn Độn linh thạch, chính là đơn hàng thế chấp giao dịch cùng Thần Bảo điện!”

Lúc này, Tinh Lan thần nữ mới lấy ra khế ước giao dịch kỳ hạn cùng Thần Bảo điện. Sợ Kỳ lão tổ không hiểu, nàng còn rất tri kỷ giải thích một chút về đơn hàng kỳ.

Mãng lão tổ và Minh Nghiên thần tử đều là người thông minh có đầu óc linh hoạt, sau khi nàng giảng giải, cũng lập tức hiểu được nguyên lý và giá trị của khế ước kỳ này.

Nếu như bọn hắn hiện tại thoáng cái hao tốn 70000 Hỗn Độn linh thạch, tiếp nhận khế ước hàng kỳ này, tương lai hàng năm có thể từ Thần Bảo điện rút ra một trăm vạn kho tam phẩm linh mễ, cùng với mười vạn kho tứ phẩm linh mễ, hoặc là linh thạch quy đổi theo giá thời gian, cho đến trăm năm sau toàn bộ đều được trả hết.

Dựa theo giá lương thực kéo dài không dứt bây giờ, vụ mua bán này không thể nghi ngờ là cực kỳ có lời. Nhưng nếu tương lai giá lương thực sụt giảm, vậy bọn họ có thể sẽ lỗ vốn.

Nhưng mà, thế cục trước mắt này, giá lương thực sẽ giảm sao?

Trong lòng Kỳ Lão Tổ tính toán một chút, liền không khỏi âm thầm lắc đầu, trong thời gian ngắn giá lương thực giảm là cực thấp.

Lấy Nam Minh Thần Điện bọn hắn mà nói, theo lần đại kiếp Tiên Đế thứ ba không ngừng tới gần, dục vọng chiến tranh của Đế Tôn cũng càng thêm thịnh vượng, hôm nay Nam Minh Thần Điện thật ra đã âm thầm tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh, bắt đầu có kế hoạch có mục đích tích trữ lương thực.

Ngoài ra, chiến khu do các thế lực lớn như Vũ Nhạc Thần Điện, Tử Vi Thần Cung quản hạt bây giờ đánh nhau vô cùng kịch liệt, sản lượng lương thực của bản thân có chút theo không kịp tiêu hao, nhu cầu lương thực cũng vô cùng dồi dào.

Bất luận là từ góc độ nào đi nghĩ đều chỉ có một kết quả, gần trăm năm lương thực không những sẽ không giảm, còn tất nhiên sẽ có tăng phúc không nhỏ!

Nếu như Mãng lão tổ hắn thật sự bắt được khoản hàng đầu tiên này, thì tất nhiên là có lời không lỗ rồi, vấn đề chỉ ở chỗ rốt cuộc có thể kiếm được bao nhiêu?

Nếu có thể tăng ba phần mười, vậy tự nhiên là kiếm tê rồi!

“Tinh Lan, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.” Kỳ lão tổ cười nói: “Nam Minh thần điện chúng ta đối với giá lương thực trong

tương lai là tăng. Ngươi sớm đưa ra khoản hàng này, tương lai cảm thấy thua lỗ cũng đừng oán trách chúng ta."

"Nếu không phải thật sự thiếu tiền, sao lại có thể bán đi số tiền này?" Tinh Lan thần nữ cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, bộ dáng cũng rất đau lòng.

Bất quá rất nhanh, nàng chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Bất quá, thị trường từ trước đến nay là âm tình khó lường, ai cũng không dám nói phán đoán của mình nhất định chuẩn xác."

"Nói không chừng, tương lai trăm năm giá lương thực sẽ sụt giảm một mảng lớn cũng còn chưa biết chừng. Vạn nhất, ta nói là vạn nhất a, Mãng lão tổ nếu là thua thiệt, cũng đừng oán chúng ta."

"Ha ha ha ha." Kỳ lão tổ phóng khoáng cười to nói, "Làm ăn nào có đạo lý chỉ kiếm lời không lỗ?"

"Huống chi, Nam Minh thần điện chúng ta vốn phải trữ lương trường kỳ, Tinh Lan ngươi đây một đơn hàng đại tông kỳ, xem như là một trận mưa kịp thời."

"Bất quá, bảy ngàn Hỗn Độn linh thạch cũng không phải số lượng nhỏ, ta chỉ có thể cho ngươi Hỗn Độn linh thạch phiếu của Nam Minh thần điện chúng ta."

Các đại Thần Điện, Thần Cung, vì để giao dịch thuận lợi, thường thường sẽ phát hành linh thạch phiếu của mình. Người có được linh thạch phiếu, có thể tùy thời đi phân bộ thế lực đổi lấy linh thạch tương ứng.

Mà đây cũng là đặc quyền của mấy thế lực lớn đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp Tiên Giới.

Càng là thế lực tài lực hùng hậu, tín dự linh thạch phiếu phát hành liền càng tốt, tính lưu thông cũng càng tốt.

Bản thân Nam Minh thần điện căn cơ vững chắc, tài lực hùng hậu, linh thạch phiếu nó phát hành rất uy tín, tại toàn bộ Tiên giới đều có độ tán thành.

Trước đây Vô Cực Thần Cung cũng có tư cách phát hành linh thạch phiếu.

Nhưng sau khi Vô Cực Đế Tôn vẫn lạc, linh thạch phiếu của Vô Cực Thần Cung bị chèn ép, khi đó Vô Cực Thần Cung vì

duy trì danh dự, chỉ có thể bán đi rất nhiều linh thạch phiếu tài sản để thực hiện.

Cứ như vậy, tuy tổn thất rất nhiều tài sản, nhưng cũng coi như bảo vệ danh dự của Vô Cực Thần Cung.

Nhưng Vô Cực Thần Cung hiện giờ, muốn phát linh thạch phiếu sẽ khó như lên trời. Một thế lực không có Tiên Đế tọa trấn, căn bản không có tư cách phát hành linh thạch phiếu!

"Linh thạch phiếu của quý thần điện có tính lưu thông rất tốt, tự nhiên không có vấn đề gì." Tinh Lan thần nữ vui vẻ tiếp nhận, "Nếu đã như vậy, song phương chúng ta liền ký kết khế ước."

Tuy rằng đều nói đại kiếp nạn của Nam Minh Tiên Đế sắp tới, nhưng "Sắp tới" này ít nhất còn phải "đến gần vạn năm", mà nhìn dáng vẻ của Nam Minh Thần Điện, bình thường truyền thừa thần tử hẳn là không có vấn đề gì, độ tín dự của linh thạch phiếu đại khái sẽ không bị ảnh hưởng.

Lui một vạn bước mà nói, Tinh Lan thần nữ cũng có thể dùng linh thạch phiếu, đổi thành một ít tài sản cố định.

Sau đó.

Rất tự nhiên mà vậy.

Dưới bầu không khí hài hòa hòa hữu hảo, Kỳ lão tổ và Tinh Lan thần nữ ký hiệp nghị chuyển nhượng đại tông lương thực kỳ.

Đến đây, giao dịch lần này coi như hoàn mỹ thu quan.

Mà trong thời gian cực ngắn này, tài chính có thể dùng trong tay Tinh Lan thần nữ cũng đạt tới một vạn mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch!

Hết thảy đều tiến hành vô cùng thuận lợi.

Đương nhiên, mặc dù Mãng lão tổ không muốn tiếp khoản hàng này, đối với Tinh Lan thần nữ mà nói cũng không phải là vấn đề gì lớn, có biện pháp khác có thể xử lý.

Dựa theo mưu kế của Thủ Triết công tử, đến lúc đó chỉ cần phân chia khoản hàng này thành một vạn hoặc nhiều hơn, dưới

tình huống giá lương thực đại thế tăng, tự nhiên cũng có thể dễ dàng bán ra, chỉ cần tốn một chút thời gian mà thôi.

Trên thực tế, nếu không phải gặp phải Thủ Triết công tử, ngay cả Tinh Lan Thần Nữ cũng tuyệt đối không tin giá lương thực sẽ giảm!

Trên thế giới này không có tường nào không lọt gió.

Kế hoạch của Tinh Lan Thần Nữ tiến hành xuôi gió xuôi nước, một bên khác, dưới sự tuyên truyền "vô tình" của Bảo Hồ trưởng lão, một loạt hành vi "mưu đầu" "Siêu cấp bại gia" này của Tinh Lan Thần Nữ, cũng giống như mọc cánh nhanh chóng lan truyền ra.

Trong lúc nhất thời.

Liên quan tới các loại lời đồn Tinh Lan Thần Nữ đoạt quyền bại gia.

Thậm chí có lời đồn nói, Tinh Lan thần nữ bởi vì bất mãn dục đồ của sư tôn gả nàng cho Minh Huy thần tử, bắt đầu điên cuồng bán tài sản của Thần Cung, chuẩn bị lấy tiền chạy trốn.

Kế hoạch bỏ trốn cùng nàng ta, còn có một công tử ca có lai lịch thần bí, tuấn tú và khí chất bất phàm.

Còn có lời đồn đãi, vị công tử ca thần bí kia mới là người đứng sau màn của Tinh Lan Thần Nữ, mục đích chính là Thần Nữ bán tài sản Thần Cung, cuối cùng thu tiền lại một cước đá văng Thần Nữ.

Lời đồn này lan truyền nhanh như vậy, lan truyền rộng rãi như vậy đương nhiên không thể thiếu Bảo Hồ trưởng lão ngấm ngầm đổ thêm dầu vào lửa.

Mục đích của hắn cũng tương đối rõ ràng, đó chính là hoàn toàn nắm chắc một loạt khế ước thế chấp, đánh cược, miễn cho chủ sự Thần Quang làm ầm lên, tăng thêm rất nhiều khó khăn.

Dù sao, Vô Cực Thần Cung mặc dù đã xuống dốc, cũng là có tiếng nghèo khó, nhưng nội tình truyền thừa của Thần Cung vẫn còn, hơn mười vị trưởng lão cấp Đạo Chủ, Đại La hơn ngàn, ba vạn Chân Tiên truyền thừa trận dung cũng không phải là chuyện đùa.

Cho dù thực lực của Thần Bảo điện cũng rất mạnh, không sợ Vô Cực Thần Cung, nhưng cũng không cần tự tìm phiền phức.

Các loại đồn đại bên ngoài thần cung quá hung hăng càn quấy, các trưởng lão trong Vô Cực thần cung cũng không phải hạng người nhắm mắt nghe ngóng, tự nhiên cũng lục tục nhận được tin tức.

Lần này, một ít trưởng lão Thần Cung lập tức ngồi không yên, cực lực chủ trương tổ chức hội nghị liên hợp, chuẩn bị hỏi Thần Quang Đạo Chủ cùng Tinh Lan Thần Nữ, bên ngoài những tin đồn kia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Chủ điện Vô Cực Thần Cung.

Là tòa kiến trúc quan trọng nhất của Vô Cực Thần Cung, chủ điện này không chỉ có diện tích rất rộng, ngoại hình cũng nguy nga sừng sững, khí thế hùng vĩ.

Chủ điện nằm ở chính giữa tòa Vô Cực Thần Cung, không chỉ là địa điểm tổ chức hội nghị cấp cao, đồng thời cũng là đầu mối then chốt của trận pháp toàn bộ Vô Cực Thần Cung.

Nghiêm khắc mà nói, Vô Cực Thần Cung ở trên trời cao kỳ thật cũng không đơn thuần là một tòa kiến trúc đơn thuần, bản thân nó chính là một kiện bí bảo cực kỳ cường đại, lúc cần thiết hoàn toàn có thể sử dụng làm đạo thuyền, không chỉ năng lực phòng ngự rất mạnh, thậm chí còn có năng lực công kích nhất định.

Vô Cực Thần Cung đã từng là thế lực có thực lực cường đại nhất trong Tam Thập Tam Thiên Tiên Giới, “Thần Cung” trên Vân Thiên cao như vậy, tự nhiên cũng tuyệt đối không chỉ có một.

Nghe nói “Thần Cung” này từng là một trong những cung điện của Vô Cực Thần Cung, năm xưa nhóm người cuối cùng của Vô Cực Thần Cung cưỡi thần cung chạy trốn, bảo vệ mạch máu cuối cùng của Vô Cực Thần Cung.

Hôm nay, đã qua nhiều năm như vậy, dưới sự bảo vệ tỉ mỉ của cả tòa Thần Cung vẫn như cũ, cơ bản vẫn duy trì bộ dáng năm đó, chỉ là nhiều hơn một chút năm tháng lưu lại tang thương.

Giờ phút này.

Trong chủ điện Thần Cung.

Một hồi do trưởng lão Đạo chủ, cùng với một bộ phận Đại La Kim Tiên quyền cao chức trọng, cùng nhau tham dự hội nghị cao tầng Thần Cung như vậy mở ra.

Căn cứ quy củ.

Lâm Thời Cung Chủ Tinh Lan Thần Nữ, công khai ngồi ở vị trí chủ vị đại điện.

Sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh như thường, dường như đã sớm đoán trước được cảnh tượng này.

Mà lần này sư tôn Thần Quang Đạo Chủ của nàng ngồi ở bên trái chủ vị, cũng chính là vị trí Thái Thượng trưởng lão!

Trong đại điện, tổng cộng có hai vị trí Thái Thượng trưởng lão, phân biệt ở vị trí thuận lợi đầu tiên ở hai bên chủ vị.

Nó đại diện cho việc này, cũng là quyền uy chỉ đứng sau Cung Chủ tạm thời trong Vô Cực Thần Cung.

Mà giờ khắc này, ngồi đối diện Thần Quang đạo chủ là một lão giả dáng người gầy gò, nhưng tinh thần lại quắc thước.

Lão giả tên là 【 Thiên Khu đạo chủ 】.

Thiên Xu Đạo Chủ khi còn trẻ cũng từng xuất thân là chuẩn Thần Tử, đã từng một lần treo ở hàng đầu Thần Khuyết bảng thời gian rất lâu, cũng là người tài ba nổi bật trong thế hệ trẻ nổi danh thiên hạ.

Bây giờ, rất nhiều vạn năm trôi qua, hắn cũng đã giống như Thần Quang đạo chủ, đạt đến cấp độ Đạo Chủ đỉnh phong, Bán Bộ Tiên Đế.

Trên thực tế, xuất thân Chuẩn Thần Tử chuẩn Thần Nữ ở hiện trường tuyệt không chỉ có một Thiên Xu Đạo Chủ.

Ba mươi mấy Đạo Chủ Hỗn Nguyên Cảnh trước mặt Vô Cực Thần Cung, hoặc trong những cường giả cùng cấp bậc, còn có ba vị đều là chuẩn Thần Tử chuẩn Thần Nữ xuất thân.

Tuổi tác của bọn họ không đồng nhất, giới tính không đồng nhất, thậm chí phương hướng tu hành cũng không giống nhau, nhưng nhìn khí tức của bọn họ liền có thể biết, bọn họ không

có ngoại lệ, đều đã đạt đến thực lực Đạo Chủ trung hậu kỳ, hơn nữa bề ngoài thoạt nhìn coi như trẻ tuổi.

Cái này cũng khó trách. Thần Quang đạo chủ thay mặt chấp chưởng Thần Cung đã mười vạn năm, trong thời gian này, làm sao có thể không xuất hiện Chuẩn Thần Tử Chuẩn Thần Nữ?

Chẳng qua tuy Đại cung chủ Thần Quang đạo chủ có danh hiệu phá gia, kì thực cũng là cẩn trọng vì Thần Cung mà tan vỡ tâm tư, tổng thể làm được còn được, bởi vậy địa vị tương đối vững chắc, một số chuẩn Thần Tử, chuẩn Thần Nữ tiếp sau không có vị trí Cung Chủ.

Đương nhiên, cũng không loại trừ những chuẩn Thần Tử, chuẩn Thần Nữ xuất thân cường giả, là chính mình không muốn tiếp nhận vị trí tốn sức không có kết quả này thay cung chủ, thay Thần Cung thu thập cục diện rối rắm.

Dù sao, quyền lực và trách nhiệm cho tới bây giờ đều là một thể.

Tiếp nhận vị trí cung chủ, cần phải phân ra rất nhiều thời gian cùng tinh lực xử lý các loại việc vặt phức tạp trong Thần Cung, từ mậu dịch đối ngoại đến nội vụ Thần Cung, lượng công việc phi thường khổng lồ và khủng bố, tâm lực tiêu hao cũng vô cùng lớn, thời gian tu luyện thường ngày cũng nhất định sẽ bị đè ép nghiêm trọng.

Không còn cách nào khác, cương vực của Vô Cực Thần Cung tuy nói co rút rất nhiều so với thời kỳ cường thịnh năm đó, nhưng vẫn vô cùng khổng lồ, hầu như là gấp mấy lần lãnh thổ Thánh Vực hiện nay.

Có thể nói vị trí Cung chủ này của Vô Cực Thần Cung không có bao nhiêu chỗ tốt không nói, phiền phức còn rất nhiều, có lẽ cũng chính là chuẩn Thần Nữ đặc biệt có trách nhiệm như Tinh Lan Thần Nữ, cho nên mới vội vàng tiếp nhận.

Mà hôm nay.

Ngoại trừ Thần Quang Đạo Chủ, Thiên Xu Đạo Chủ và mấy vị đã từng chuẩn Thần Tử chuẩn Thần Nữ, các trưởng lão cấp Đạo Chủ khác của Vô Cực Thần Cung cũng tề tụ một chỗ, ngay cả khoảng cách quá xa cũng không kịp chạy tới, cũng phái hình chiếu giáng xuống tham dự hội nghị.

Ước chừng ba mươi vị Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ ngồi thành một vòng, cơ hồ thần sắc trên mặt tất cả mọi người đều thập phần nghiêm túc.

Không khí ngưng trọng tràn ngập trong không khí.

Ai cũng không chủ động mở miệng.

Một lúc lâu sau, một vị trưởng lão tóc bạc mặt hồng hào, khí chất phiêu nhiên như tiên, nhưng vị trí gần vị trí cuối cùng không kìm nén được, đứng dậy chắp tay nói: "Thần nữ điện hạ, ngài không có gì muốn bàn giao với chúng ta sao?"

Tinh Lan thần nữ thờ ơ thoáng nhìn hắn ta, ngữ khí lạnh nhạt: "Nguyên lai là 【Ất Canh trưởng lão】, ngươi muốn cung chủ đây giao phó cái gì?"

Biểu lộ của Ất Canh trưởng lão trì trệ, hiển nhiên không ngờ Tinh Lan thần nữ lại có phản ứng như vậy.

Bất quá hắn rất nhanh liền phản ứng lại, ngữ điệu rõ ràng có chút kích động bắt đầu vận chuyển: - Bên ngoài nghe đồn, thần nữ điện hạ đem hai mươi ba linh mạch địa hệ cửu phẩm còn thừa lại vay mượn, còn ký hiệp nghị đánh cược gì đó với Thần Bảo điện!

"Đại sự như thế, Tinh Lan ngươi thậm chí ngay cả thương nghị một phen cũng không có, liền tự tiện làm chủ trương!"

"Chẳng lẽ, ngươi thật sự giống như lời đồn, muốn chuẩn bị lấy tiền chạy trốn sao?"

Đối mặt với khó khăn của Ất Canh trưởng lão, Tinh Lan thần nữ không thèm quan tâm nhiều, khoát tay nói: "Cơ hội buôn bán chỉ cần bỏ qua, chuyện buôn bán trên sân, nếu Ất Canh trưởng lão không hiểu thì đừng quan tâm nhiều."

Ất Canh trưởng lão chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, thái độ của Tinh Lan thần nữ đối với hắn lại không kiên nhẫn như thế, còn lẽ thẳng khí hùng như thế. Chẳng lẽ nàng không nên cảm thấy xấu hổ sao?

Thấy thế, một vị nữ đạo chủ trưởng lão khác không nhìn nổi nữa, đứng ra nói: "Thần nữ điện hạ nói gì vậy? Thần Quang

nhất mạch các ngươi tuy thay mặt chấp chưởng Thần cung, nhưng Thần Cung này không phải Thần Cung của một nhà các ngươi! Chúng ta đối mặt quyết sách hôn chiêu của Đại cung chủ, ngay cả quyền lực để chất vấn cũng không có sao?”

“Bất tỉnh quyết sách?” Tinh Lan thần nữ như cười như không nhìn về phía nàng: “Thương Ngọc trưởng lão ngươi hình như rất hiểu việc quản lý và buôn bán? Đến đây, vị trí cung chủ đời này để ngươi đến ngồi, xem ngươi có thần sách diệu pháp gì, có thể phá vỡ thế cục suy bại của Thần Cung!”

Nói xong, nàng lấy ra【 Vô Cực Thần Ấn 】 vỗ về phía trước.

Chỉ một thoáng, kim quang sáng chói từ trong Vô Cực Thần Ấn nở rộ ra, hóa thành thần uy hiển hách lan tràn ra, trong thời gian ngắn bao phủ cả tòa đại điện.

Vô Cực thần ấn là biểu tượng cho quyền hành trong Vô Cực thần cung.

Gặp thần ấn, như gặp Tiên Đế.

Vẻ mặt mọi người lập tức trở nên nghiêm túc mà nặng nề, ngay cả Thương Ngọc trưởng lão chuẩn bị trả đũa cũng theo bản năng ngậm miệng lại, thành thành thật thật đứng dậy thi lễ một cái.

Đúng vậy, Tinh Lan Thần Nữ cầm trong tay Vô Cực Thần Ấn, bây giờ trên danh nghĩa và pháp lý đều là thay Tiên Đế chấp chưởng Thần Cung, thân phận địa vị tự nhiên không giống với Thần Nữ bình thường.

Việc này coi như tạm thời bị trấn trụ.

Còn về Tinh Lan thần nữ nói vị trí cung chủ thay mặt cho Thương Ngọc trưởng lão ngồi, lúc này cũng bị Thương Ngọc trưởng lão lựa chọn quên đi.

Có ý kiến thì có ý kiến, ở trước mặt chỉ trích thì chỉ trích trước mặt, bảo nàng tiếp Vô Cực Thần Ấn, nàng nhất định không dám.

“Khụ khụ ~”

Thần Quang Đạo Chủ ho nhẹ một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong điện: “Chư vị, Tinh Lan bây giờ chính là thay

cung chủ. Có vấn đề gì, vậy thì hỏi cho rõ ràng, chớ có tùy tiện nghe vài câu đồn đại, liền tức giận, âm dương quái khí."

"Ta tin rằng hành động của Tinh Lan đều là vì tốt cho Thần Cung."

Dứt lời, ánh mắt gã loé lên mãnh liệt, một cỗ uy áp cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong lập tức quét ngang ra.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ uy nghiêm quét ngang toàn trường!

Thần Quang đạo chủ là sư tôn, vào thời khắc mấu chốt tự nhiên là phải gắng gượng chống đỡ đồ nhi nhà mình.

Chỉ là ngoài miệng hắn nói tin tưởng, nhưng trong lòng cũng khổ không thể tả.

Tình báo và tin tức hắn nhận được nhiều hơn hẳn so với các trưởng lão khác, cũng bởi vậy lúc này tâm trạng của hắn thấp thỏm hơn xa những trưởng lão này, càng thêm bất an.

Hắn hoàn toàn không nghĩ ra, những thao tác của Tinh Lan ái đồ kia là cái quỷ gì?

Đều nói Thần Quang của hắn là Cung Chủ phá gia chi địa, có thể cùng Tinh Lan so sánh, hắn thật sự cái rắm cũng không tính.

Bất quá, cho dù trong lòng có nhiều hơn nữa không xác định, trên mặt hắn cũng không biểu lộ ra mảy may.

Nhìn thấy bản thân mình đã hoàn toàn bị trấn áp, lúc này hắn mới nhìn về phía Tinh Lan thần nữ, thần sắc trên mặt cũng trở nên hòa ái: "Nhưng Tinh Lan à, chư vị ở đây đều là trưởng lão Thần Cung của chúng ta, hơn nữa đều là trưởng bối của ngươi. Nếu như ngươi có diệu kế gì, không ngại nói với mọi người nghe một chút, cũng để cho các trưởng bối yên tâm một chút."

"Sư tôn, Thần Cung quật khởi không phải mời khách ăn cơm, cạnh tranh thương nghiệp càng là hung hiểm có thể so với chiến trường! Vì để cho người ta an tâm, ta phải đem cơ mật thương nghiệp tiết lộ ra ngoài sao?" Tinh Lan thần nữ lạnh giọng nói, "Sư tôn à, ngươi có biết ngươi chấp chưởng Thần Cung mười vạn năm, tinh anh kiệt lực, cúc cung tận tụy, vì sao chỉ có thể nỗ lực chèo chống Thần Cung không ngã không?"

Ách…

Thần Quang Đạo Chủ lúng túng một hồi.

Hiện giờ eo của đồ nhi bảo bối này đã cứng rắn, uy thế không nhỏ, thế mà hôm nay ngay cả mặt mũi của sư tôn cũng không nể.

“Ta đến đọc một cuốn sổ thu chi tài vụ đi.” Tinh Lan thần nữ hiển nhiên sớm đã có chuẩn bị, trong khi nói chuyện liền lấy ra một bản kê khai, biểu lộ lạnh lùng nói, “Gần một trăm năm nay cộng lại, tổng chi tài vụ Thần Cung chúng ta đạt tới 20461 viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

“Toàn bộ nhân viên trong đó tổng chi đến 1591 viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

“Phí tổn quản lý thế lực Thần Cung và tạp chủng chi ra là 913 viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

“Cho vay lãi suất chi tiêu đạt tới 210 viên Hỗn Độn Linh Thạch!”

“…”

Theo hạng mục chi tiêu được đọc ra, sắc mặt các vị trưởng lão đều nhao nhao phát sinh biến hóa.

Trước kia tuy bọn họ cũng biết Thần Cung chi tiêu lớn, nhưng cũng chỉ là có một khái niệm mơ hồ, căn bản không rõ ràng tình huống cụ thể.

Hóa ra chi tiêu của Thần Cung lại lớn như vậy sao?

Nhất là chi tiêu của nhân viên, số lượng không khỏi cũng quá khổng lồ!

Mà ngay tại thời điểm một đám Đạo Chủ trợn mắt há hốc mồm, Tinh Lan thần nữ đã đọc xong các loại chi tiêu, lại bắt đầu đọc lên danh sách tiền lời.

Gần trăm năm, tổng thu nhập của Vô Cực Thần Cung đã đạt tới 119239 viên Hỗn Độn Linh Thạch, hao tổn hơn một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch!

Nhưng mà một năm gần đây, Thần Quang Đạo Chủ vậy mà sửa chữa rất thần kỳ, tuy rằng cuối năm tổng kết vẻn vẹn chỉ còn lại một viên Hỗn Độn Linh Thạch, nhưng cũng là khởi đầu không tệ.

Thần Quang Đạo Chủ chủ trì Thần Cung nhiều năm như vậy, thời điểm có thể thực hiện lợi nhuận thật đúng là không nhiều lắm, trong lúc nhất thời, hắn cũng hơi đắc ý.

Tinh Lan Thần Nữ lại trực tiếp hạ lệnh nói: "Ất Canh trưởng lão nghe lệnh."

Sắc mặt Ất Canh trưởng lão hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật chắp tay đáp một tiếng.

Hắn ít nhất cũng thừa nhận Thần Quang thay mặt cung chủ thật vất vả.

"Ất Canh nhất mạch ngươi am hiểu khoáng sản kim loại tinh luyện, ta muốn ngươi lập tức tổ chức cùng thống lĩnh môn hạ đệ tử, xuất môn mua sắm tài liệu các phẩm cấp Tiên Kim Kim Linh Thiết Nguyên, cùng với các phẩm cấp quặng mỏ quặng mỏ!" Thần nữ Tinh Lan nghiêm mặt nói ra.

"Thần nữ điện hạ, mặc dù lời nói của lão hủ có chút bất kính với ngài, nhưng ngài cũng chớ có cho lão hủ ngay tại chỗ…" Thần sắc Ất Canh trưởng lão biến đổi, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Thần Nữ điện hạ này đúng là tính tình nóng nảy, có thù sẽ báo ngay tại chỗ.

Coi như cho hắn đi giày nhỏ, cách một đoạn thời gian không được sao?

Tinh Lan Thần Nữ liếc mắt nhìn hắn, trong lòng biết hắn hiểu lầm, nhưng cũng không giải thích, trực tiếp ném ra một khối ngọc giản ghi chép tin tức.

"Đây là danh sách cần mua sắm."

Sau đó, nàng lại lấy ra một xấp linh thạch phiếu thật dày.

"Ngươi cứ thu, có bao nhiêu thu bấy nhiêu, thu theo một vạn Hỗn Độn linh thạch trở lên! Khoản tiền này hết rồi, ta phái thêm người đưa cho ngươi!"

Cái gì?!!

Ất Canh trưởng lão ngây ngốc nhận lấy linh thạch phiếu, vô ý đếm một chút, phát hiện có đến hai mươi tấm!

Đây đều là một tấm linh thạch phiếu số lượng lớn một trăm Hỗn Độn linh thạch, hai mươi tấm, đó là hai nghìn khối Hỗn Độn linh thạch!

Nhất thời cả người hắn choáng váng.

Hắn sống cả đời, chưa bao giờ thấy qua nhiều linh thạch phiếu như vậy.

…

Ngay khi Tinh Lan thần nữ ở trong hội nghị cao tầng Thần Cung ngăn cơn sóng dữ, chăm lo việc nước.

Bên trong Lộc Minh Uyển.

Dưới bóng cây, hai ông cháu Vương Thủ Triết và Vương An Nghiệp đang đánh cờ.

Thế cục trên bàn cờ này đương nhiên là Vương Thủ Triết đại thế huy hoàng, mà Vương An Nghiệp chỉ có thể "giãy giụa đau khổ", nỗ lực chèo chống.

Không bao lâu sau, Vương An Nghiệp đã không chống đỡ nổi, bại trận.

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, kính nể nói: "Thế cờ của thái gia gia khí thế bàng bạc, chỗ tinh tế lại tính toán không bỏ sót chút nào, An Nghiệp tự thẹn không bằng."

Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, khoát tay áo, không muốn nói nhiều về vấn đề kỳ lực: "Tử Sương trưởng lão đã thay chúng ta liên lạc xong Tiên Trận Minh. Hai ngày này, ngươi hãy cùng Tử Sương trưởng lão, Trảm Thiên trưởng lão đi gặp các tiền bối của Tiên Trận Minh."

"Vâng, thái gia gia."

Vương An Nghiệp thành thật đáp ứng.

Thuở nhỏ hắn có duyên với trưởng bối là tốt rồi, loại nhiệm vụ như ra mặt giao thiệp với tiền bối lạ lẫm này, từ nhỏ đến lớn hắn đã làm qua không biết bao nhiêu lần, đã vô cùng thuần thục rồi, cho dù lần này đối mặt với trận pháp sư Hỗn Nguyên Cảnh hắn cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Thuần thục mà đem quân cờ trên bàn cờ lần lượt nhặt về trong sọt cờ, hắn cúi đầu do dự một chút, cuối cùng vẫn là cả gan

hỏi: “Thái gia gia, người hao tâm tổn trí trợ giúp Tinh Lan Thần Nữ khống chế Thần Cung như thế, chẳng lẽ, ngài thật sự muốn cho ta thêm một vị…”

Vương Thủ Triết mặt tối sầm, tức giận trừng mắt nhìn An Nghiệp: “Không có việc gì chớ nghe nai con nói bậy.”

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết vẫn không nói nặng lời với chắt trai được sủng ái nhất của mình.

Hắn suy nghĩ một chút rồi giải thích: “Toàn bộ Tiên giới, Vô Cực Thần Cung liên quan sâu nhất tới Thánh Vực chúng ta, tự nhiên sẽ có cảm giác thân cận, là cách tốt nhất để chúng ta dung nhập Tiên Giới. Giúp bọn họ, chính là giúp chúng ta.”

“Huống chi, ngươi đừng để bọn họ kinh tế túng quẫn mà coi thường Vô Cực Thần Cung. Dẫu sao Vô Cực Thần Cung cũng là thế lực lớn siêu cấp hàng đầu trong tiên giới, nếu muốn nuôi nhiều người quá, sao bọn họ lại nghèo đến mức này được?”

“Đại La hơn ngàn, Chân Tiên là ba vạn, đây là một lực lượng mạnh mẽ không thể bỏ qua.”

Dù là Vương Thủ Triết cũng không ngờ Vô Cực Thần Cung lại có thể duy trì số lượng cường giả có quy mô như vậy.

Phải biết rằng, toàn bộ Thánh Vực, trước mắt số lượng Đại La Thánh Tôn đăng ký trong danh sách tổng bất quá chỉ có 617 vị, mà số lượng Chân Tiên cảnh cùng với cường giả chiến lực ngang nhau, trước mắt người đăng ký trong danh sách cũng bất quá 18489 vị!

Toàn bộ Thánh vực cao thủ cộng lại còn không sánh bằng một Vô Cực Thần Cung đã suy bại!

Dưới tình huống như vậy, bọn họ có tư cách gì xem thường Vô Cực Thần Cung?

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết cũng có lòng tin, dựa vào nhân tài và tài nguyên dự trữ của Thánh Vực hiện nay, chỉ cần cho Thánh Vực một thời gian nhất định phát triển, số lượng cường giả đỉnh cấp chắc chắn sẽ phun trào.

Vượt qua Vô Cực Thần Cung chỉ là vấn đề thời gian.

Vương Thủ Triết tràn đầy tự tin, cảm thấy đã giải thích rõ ràng vấn đề này.

Ánh mắt Vương An Nghiệp nhìn về phía thái gia gia nhà mình lại hơi lộ vẻ phức tạp.

Ông ta giống như đã hạ quyết tâm, gật đầu thật mạnh: “Thái gia gia, ta đã hiểu dụng tâm lương khổ và bố cục tinh diệu của ngài. Ngài yên tâm, lần này An Nghiệp nhất định sẽ đứng về phía ngài.”

“?” Vương Thủ Triết kinh ngạc.

Vương An Nghiệp lại không nói thêm gì nữa, nhặt quân cờ cuối cùng vào trong sọt cờ, đứng dậy cáo từ Vương Thủ Triết, sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng hạ quyết tâm, dù là thái nãi nãi đánh chết hắn, hắn cũng kiên quyết sẽ không bán đứng thái gia gia.

Hắn kiên quyết ủng hộ kế hoạch “Nữ Đế dưỡng thành” của thái gia gia.

Nghĩ nhiều vô ích, vẫn nên liên lạc cảm tình với các trận pháp sư của Tiên Trận Minh trước, nói không chừng còn có thể bái sư tôn, cống hiến cho gia tộc.

Cho dù số lượng sư tôn càng ngày càng nhiều, Vương An Nghiệp này có chút buồn rầu.

Nhưng Thái gia gia cũng có thể hy sinh vì gia tộc.

Dựa vào cái gì mà Vương An Nghiệp hắn lại không thể hy sinh?

…

Chương 52: Quân Hạo thần tử! Phải mời Ly Từ ăn cơm!

…

Đại điện Vô Cực Thần Cung.

Tinh Lan Thần Nữ đại thủ bút, sợ tới mức hiện trường lặng ngắt như tờ.

Bởi vì điều kiện kinh tế túng quẫn, cuộc sống của các mạch ở Thần Cung đều không dễ chịu, cuộc sống của mọi người đều trôi qua khấu trừ tác dụng, một viên linh thạch cũng hận không thể bẻ thành hai nhánh cây.

Kết quả tích lũy tháng ngày như vậy chính là trên dưới các mạch của Vô Cực Thần Cung đều lộ ra vẻ thiếu suy nghĩ.

Ngay cả vị bán Tiên Đế thứ hai của Thần Cung - Thiên Xu Đạo Chủ, từ lúc ngồi xuống, đôi mắt buồn ngủ của hắn ta bỗng mở ra.

Một hơi bỏ ra hơn vạn Hỗn Độn linh thạch để thu mua khoáng sản?

Đã bao nhiêu năm?

Đã bao nhiêu năm rồi Thần Cung chưa có đại thủ bút như vậy?

“Ta phản đối!”

Kết quả không đợi Ất Canh trưởng lão thu lại linh thạch phiếu, một vị nam tử áo trắng tướng mạo tuấn lãng, khí chất nho nhã liền nhíu mày đứng lên.

Hắn ngồi phía trước cực kỳ gần, bạch y trên người trắng sáng không tì vết, làm nổi bật khí chất vốn không tầm thường của hắn càng thêm xuất trần siêu việt, có sáng ngời ngời như vầng trăng sáng, cho dù là ở trong một đám đạo chủ khí độ uy nghi đều thập phần xuất chúng đều được cho là hạc giữa bầy gà.

Từ trong ánh mắt Đạo Chủ chung quanh nhìn về phía hắn cũng có thể nhìn ra địa vị của hắn trong đám trưởng lão Thần Cung không thấp.

Trong giọng nói của hắn mang theo rõ ràng không đồng ý: "Tinh Lan, số tiền này của ngươi hoặc là thế chấp linh mạch cửu phẩm đổi lấy, hoặc là mượn lương thực Thần Bảo điện sớm bán đi."

"Vậy mà ngươi lại đổi phần lớn tiền vào tay các loại khoáng sản tích trữ!"

"Mọi người đều biết, thu thập khoáng sản, tinh luyện, rèn đúc, tiêu thụ đều có một chu kỳ dài đằng đẵng! Một khi làm không tốt, hơn vạn Hỗn Độn Linh Thạch kia sẽ không thể chu chuyển được… Đến lúc đó, Thần Cung ta không thể không bán tài sản hạch tâm để đối phó chủ nợ!"

Vị trưởng lão có tướng mạo khí độ bất phàm này có tên là Tinh Thần Kiếm Hoàng.

Hắn tu hành chính là đạo thống kiếm đạo mà Vô Cực Tiên Đế đã diễn hóa ra từ kiếm ý của bản thân 【Tinh Thần Đạo Điển】.

Vị Tinh Thần Kiếm Hoàng này chưa đủ ba vạn tuổi, chính là Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, hơn nữa bởi vì là kiếm tu, chiến lực phi phàm, dù gặp phải Hỗn Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường cũng có thể đấu một trận.

Không thể nghi ngờ.

Vị Tinh Thần Kiếm Hoàng này chính là một trong những đạo chủ xuất thân từ Ngũ Chuẩn Thần Tử.

Chỉ là hắn không đạt được truyền thừa của Tiên Đế, sau khi tu luyện đến hỗn nguyên cảnh sẽ từ vị trí chuẩn Thần Tử lui xuống, trở thành một gã hạch tâm trưởng lão của Thần Cung!

Bởi vì trưởng lão nòng cốt có tiềm lực vượt xa trưởng lão Hỗn Nguyên Cảnh bình thường, thường thường có năng lực trùng kích Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong, bởi vậy, bọn họ hưởng dụng tiêu chuẩn phụng dưỡng rất cao, địa vị cũng vượt xa trưởng lão bình thường.

Tinh Thần Kiếm Hoàng nói rất có trật tự, phân tích cũng rất đúng chỗ, tai họa ngầm cuối cùng đưa ra cũng là thiết thực tồn tại.

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức đưa tới một bộ phận các trưởng lão phụ họa.

Bọn họ nghị luận ầm ĩ, đều cảm thấy hành động của Tinh Lan Thần Nữ quá qua loa, một khi làm không tốt sẽ khiến Vô Cực Thần Cung lâm vào khốn cục.

Chuyện lúc trước nếu đã tạo thành sự thật, vậy khoản một vạn mấy ngàn viên Hỗn Độn linh thạch này phải tính toán dùng thế nào trên lưỡi đao.

"Thì ra là Tinh Thần trưởng lão." Tinh Lan thần nữ thấy thế vẫn là không chút hoang mang, thậm chí còn hướng về phía Tinh Thần trưởng lão cười cười, "Nghe khẩu khí của ngươi, hình như rất hiểu kiếm tiền? Đến đến đến đến, lấy ra thành tích kiếm tiền trước đây ra, học tập một chút cho cung chủ đương đại ta."

Vẻ mặt Tinh Thần Kiếm Hoàng hơi chậm lại, bị nhát dao mềm này của nàng đâm đến có chút lúng túng.

Hắn trầm mặc một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Tinh Thần Kiếm Hoàng nhất mạch ta, từ trước đến nay chủ tu chiến đấu, mà ta càng say mê Tinh Thần Kiếm Đạo của Đế Tôn, cũng không biết làm ăn, nhưng Tinh Lan ngươi…"

"Không hiểu liền câm miệng!"

Vẻ mặt tươi cười của Tinh Lan Thần Nữ thu lại, giọng điệu trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Bổn đại cung chủ dựa vào bản lĩnh ôm về tiền, nên làm như thế nào tự nhiên là ta định đoạt. Nếu ngươi không phục, chính mình đi cào một vạn Hỗn Độn linh thạch trở về, ngươi muốn thao tác thế nào, ta cam đoan cái rắm cũng không thả một cái."

Sắc mặt Tinh Thần Kiếm Hoàng đều bị tức giận, vung ống tay áo tức giận nói: "Tinh Lan, ngươi tốt xấu gì cũng là chuẩn Thần Nữ, là thể diện đối ngoại của Thần Cung! Ngươi nói chuyện có thể chú ý chút hình tượng hay không? Nhớ ngày đó, khi bản Kiếm Hoàng làm chuẩn Thần Tử, chính là kiếm quan đồng đại, chính là thần tượng của vô số thanh niên tuấn kiệt!"

"Cũng đúng, nghe nói thời điểm Tinh Thần Kiếm Hoàng ngươi tuổi còn trẻ, Tinh Thần Kiếm Ý tung hoành Tiên Giới đồng đại vô song, thậm chí có lần giành được vị trí thứ hai."

Tinh Lan Thần Nữ nói, “Ngoại trừ chiến lực phi phàm, trong truyền thuyết càng là phong lưu phóng khoáng, khiến cho mấy vị chuẩn Thần Nữ đương thời tranh giành vì ngươi. “

Nói đến chuyện phong lưu vận sự cùng phong quang lúc mình còn trẻ, Tinh Thần Kiếm Hoàng tức giận giảm bớt vài phần.

Trong lòng của hắn âm thầm tự đắc, trên mặt vẫn là phong đạm vân thanh, tiêu sái mà khoát tay áo: “Hảo hán không đề cập tới dũng khí năm đó, không nhắc tới cũng được.”

“Công tích vĩ đại như vậy, sao có thể không nhắc đến?” Đôi mắt Tinh Lan thần nữ lại tỏa sáng, dường như nghĩ tới một số ý tưởng kỳ diệu, “Ta nghe nói Thái Thượng Thần Cung 【 Ly Vận trưởng lão 】, 【 Quân Yên trưởng lão của Tử Vi Thần Cung 】, 【Huyễn Mộng trưởng lão của Hạo Thiên Thần Điện 】, dường như đều vẫn còn dư tình với ngươi như cũ.”

“Ngươi… muốn làm gì?” Tinh Thần Kiếm Hoàng trong lòng lộp bộp, một cỗ dự cảm không ổn đột nhiên nảy sinh.

“Mấy vị trưởng lão kia không giống ngươi, chỉ biết tu luyện và đánh nhau, các nàng đều là trụ cột vững vàng của mỗi thế lực, phụ trách sự vụ cụ thể.” Tinh Lan thần nữ hơi có chút hưng phấn, càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý của mình tương đối tuyệt diệu, “Như vậy đi, Tinh Thần trưởng lão nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, liền đi bái phỏng từng cái một chút, đồng thời liên lạc tình cảm liên lạc, thuận tiện hỏi các nàng mượn chút tiền.”

“Mượn tiền?”

Tinh Thần Kiếm Hoàng luống cuống, vội vàng cự tuyệt: “Không không không, Tinh Thần ta cả đời chưa từng mượn tiền, cũng sẽ không mượn tiền.”

Đối với một nam nhân tự xưng vô song mà nói, bảo hắn kéo mặt mũi đi vay tiền các bạn gái cũ, đây đúng là lấy mạng của hắn.

Tinh Thần Kiếm Hoàng Quang là nghĩ đến cảnh tượng kia, liền đã bắt đầu toàn thân khó chịu, phảng phất bị đặt ở trong chảo dầu rán, cả người đều tê dại.

“Hỗn trướng!”

Tinh Lan thần nữ vỗ ghế, trong giọng nói đã mang theo tức giận nghiêm nghị: “Sư tôn ta có thể mặt dày đi vay tiền nuôi gia đình, ta có thể mặt dày đi vay tiền cứu thần cung! Dựa vào cái gì, chỉ vì tinh thần ngươi không thể ra ngoài vay tiền? Chỉ bằng ngươi mặt mũi lớn sao? Chỉ ngươi có lòng tự ái?”

“Ngươi có biết không? Trong chi tiêu 150 viên Hỗn Độn Linh Thạch hàng năm của Thần Cung chúng ta, có chừng 2 viên Hỗn Độn Linh Thạch, là dùng để cung cấp cho ngươi tu luyện trùng kích cảnh giới!?”

“Ngươi hỏi Ất Canh trưởng lão một chút, cá nhân hắn bớt ăn tiết y, một năm qua tiêu hao không quá hai mươi viên Tiên Linh Thạch!”

“Ngươi không đi cũng được, hiện tại Thần Cung chúng ta kinh tế túng quẫn, không nuôi nổi phế vật Trưởng lão hạch tâm như ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi làm một trưởng lão bình thường Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ.”

“Dựa theo quy củ trước mắt, tiêu chuẩn phụng dưỡng hàng năm của ngươi giảm xuống 40 Tiên Linh Thạch!”

Tinh Lan Thần Nữ bắt được Tinh Thần Kiếm Hoàng, liên miên không dứt phát ra, nói đến Tinh Thần Kiếm Hoàng sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phong thái và khí độ của Tuyệt Thế Kiếm Hoàng đều bị đánh xuống.

“Tài nguyên của 40 Tiên Linh Thạch hàng năm cung cấp, như thế nào đủ?” Dáng vẻ của Tinh Thần Kiếm Hoàng có chút chật vật, “Ta đã là Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, những tài nguyên này sợ là chỉ có thể duy trì tiêu hao của ta.”

Lúc trước hắn hưởng dụng tài nguyên trị giá hai viên Hỗn Độn Linh Thạch, mặc dù vẫn kém những thế lực cùng thế hệ, nhưng tu vi cũng đủ để hắn vững bước tiến về phía Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Nhưng hiện tại, Tinh Lan thần nữ không phải muốn đoạn tiền đồ của hắn sao?

“Không đủ thì phải nghĩ biện pháp, bắt đầu từ hôm nay, Thần Cung chúng ta không nuôi người rảnh rỗi.” Tinh Lan thần nữ nghiêm nghị từ chối, sau đó lại liếc mắt nhìn hắn một cái, ngữ khí có chút ý vị thâm trường, “Tinh Thần tiền bối, đôi khi đặt

sự dè dặt trong lòng xuống, có lẽ, thế giới của ngươi sẽ rộng mở trong sáng.”

“Tinh Lan, ngươi thay đổi rồi!” Tinh Thần Kiếm Hoàng nói đầy ẩn ý.

Hắn nhớ rõ Tinh Lan khi còn bé trận kia, vẫn là rất ngoan ngoãn đáng yêu, động một chút lại thích đuổi theo phía sau mình Tinh Thần tiền bối Trường Tinh Thần tiền bối ngắn, đặc biệt sùng bái hắn tiền đại chuẩn Thần Tử!

Nhưng bây giờ, nàng vì mấy đồng tiền thối mà buộc hắn đường đường là Tinh Thần Kiếm Hoàng, đi bán đi hồi ức thanh xuân quý giá nhất, hơn nữa bán một lần lại bán ba nhà!

“Ngươi có đi hay không?” Thần Nữ Tinh Lan trừng mắt liếc hắn.

“Đi!”

Tinh Thần Kiếm Hoàng nhanh chóng từ bỏ chống cự.

Hắn dám không đi sao?

Nếu như không đi thì việc cung cấp nuôi dưỡng sẽ bị cắt giảm trên diện rộng.

Hắn thân là Kiếm Hoàng, từ trước đến nay chỉ biết đánh nhau và chơi trai, cũng không hiểu nghề nghiệp phụ gì, cho dù muốn dựa vào kỹ năng phó nghiệp như đạo chủ khác để hỗ trợ thêm chút tài nguyên tu luyện cũng không có khả năng.

Trong đại điện Thần Cung, lại lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Các trưởng lão đều cảm giác Tinh Lan Thần Nữ thay đổi, trở nên lợi hại hơn.

Tuy nói vẫn có người đối với một ít sách lược của nàng có bất mãn, nhưng mà, cũng không dám lại giáp mặt mở miệng. Dù sao, trong chư vị trưởng lão ở đây, so với Tinh Thần Kiếm Hoàng còn trâu bò hơn lác đác không có mấy người.

Tinh Lan thần nữ thấy thế, biết rõ uy tín của mình sơ bộ đã dựng được không sai biệt lắm, liền cũng đem sắc mặt hơi thư giãn một chút, bắt đầu thượng ngọt táo ngọt.

“Chư vị đang ngồi đây đều là trưởng bối của Tinh Lan, mà Tinh Lan lần này thay mặt chấp chưởng Thần cung, bất quá

chỉ ngắn ngủi trăm năm mà thôi.” Lời nói của nàng thật khẩn thiết, thần sắc chân thành, “Không bằng đều buông xuống tạp niệm tâm tư, trong trăm năm này, hảo hảo phối hợp ta một lần.”

“Nếu như thua, vậy tất cả tội lỗi sẽ do Tinh Lan ta gánh chịu. Nhưng vạn nhất, chúng ta thắng thì sao? Từ nay về sau, Thần Cung sẽ thoát khỏi khốn cảnh, phát triển không ngừng, như thế, mới có cơ sở thu phục Thần Cung thất địa, trọng chấn vinh quang của tiền bối.”

Đúng vậy.

Bất quá chỉ trong thời gian trăm năm ngắn ngủi, liền có thể thấy rõ ràng, cần gì vào lúc này kéo Tinh Lan chân sau chứ?

Tâm tư các trưởng lão cũng dần dần biến hóa.

Đúng như Tinh Lan nói, lỡ như thắng thì sao?

“Còn thừa mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch, ta sẽ thu nạp toàn bộ vào trong bảo khố Thần Cung.” Tinh Lan thần nữ nhận ra tâm thái biến hóa của mọi người, lập tức rèn sắt khi còn nóng, dùng âm thanh leng keng hữu lực tuyên bố, “Từ hôm nay trở đi, trên dưới Thần Cung, tại trên cơ sở phụng dưỡng ban đầu thực hành chế độ giá trị công huân.”

“Ai muốn nhiều tài nguyên tu luyện hơn, hoặc là muốn bồi dưỡng ái tôn ái đồ, thì lấy công huân đến đổi!”

Lời vừa nói ra, lại một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng.

Các trưởng lão nhất thời tinh thần đại chấn, bắt đầu nhiệt tình thảo luận chế độ công huân.

Mọi người đối với chế độ công huân cũng không xa lạ gì, trong rất nhiều thế lực, trong quân đội, đều không thiếu sự tồn tại của chế độ công huân.

Nhưng trước đó Thần Cung quá nghèo, tất cả mọi người đều căn cứ theo thân phận, chức vị, danh sách khác nhau, được bảo đảm sinh hoạt ít nhất. Trên thực tế, ngay cả sự bảo đảm thấp nhất này, Thần Cung duy trì đều rất khó khăn.

Nhưng hạch tâm của công huân chế tạo chính là thưởng phạt, nếu không có đủ khen thưởng làm dụ hoặc, ai lại cam tâm tình nguyện đi cày công huân chứ?

Tài lực của Thần Cung kém cỏi như vậy, lấy gì đi chấp hành chế độ công huân?

Mấy ngày sau.

Hội nghị cuối cùng cũng kết thúc.

Khi đại bộ phận trưởng lão đều nhận nhiệm vụ khác nhau, trong lòng mang theo một chút kích động tâm tình đi bận rộn.

Có hai vị trưởng lão đạo chủ, bị Tinh Lan Thần Nữ lưu lại đường.

"Thanh Mộc trưởng lão, Huyền Hà trưởng lão." Tinh Lan thần nữ khách khí mời bọn họ uống trà: "Hai vị đều là đại tông sư đỉnh cấp của Nông Tang Nhất Đạo, chuyện thống lĩnh quản hạt toàn bộ Nông Tang của Thần Cung chúng ta mấy năm nay vất vả cho các ngươi rồi."

Hai vị trưởng lão vội vàng đáp lễ: "Thần nữ điện hạ khen nhầm rồi, chúng ta chẳng qua là tận bổn phận mà thôi."

Khác với trưởng lão hạch tâm xuất thân chuẩn Thần tử như Tinh Thần Kiếm Hoàng, hai người bọn họ đều là trưởng lão bình thường, tu luyện đến Hỗn Nguyên cảnh đã gần ba vạn tuổi, tiềm lực cơ bản hao hết, đời này khả năng rất lớn sẽ chỉ dừng lại ở Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ.

Trưởng lão như bọn họ cũng là người có số lượng nhiều nhất trong các trưởng lão, đồng dạng cũng là người có địa vị thấp nhất trong số các trưởng lão.

Bởi vậy, thái độ của bọn hắn đối với Tinh Lan Thần Nữ so với Tinh Thần Kiếm Hoàng khách khí hơn nhiều lắm.

Tinh Lan thần nữ cùng bọn họ uống nửa chén trà, dùng lời nói không cần tiền thổi phồng bọn họ một phen, cuối cùng, mới rốt cục "đồ cùng chủy thấy", móc ra một ít lương chủng phong tồn trong bình ngọc.

"Chỗ ta có chút tam phẩm, lương chủng tứ phẩm, làm phiền hai vị trưởng lão thử trồng một phen, xem sản lượng và phẩm chất như thế nào?"

Với thực lực của cường giả Hỗn Nguyên Cảnh, trồng lúa giống tam phẩm tứ phẩm hoàn toàn là đại tài tiểu dụng, đương nhiên cũng không có gì khó khăn.

Trong lòng hai vị trưởng lão đều nghi hoặc không giải thích được, nhưng cũng không hỏi nhiều, mà cung kính hành lễ đáp: "Cẩn tuân mệnh lệnh điện hạ."

Sau khi tiễn hai vị trưởng lão đi, trong lòng Tinh Lan thần nữ cũng nổi lên gợn sóng.

Mặc dù nàng chưa từng trồng qua những giống lúa này, nhưng đã sớm hiểu rõ tình hình của những giống lúa này từ chỗ Thủ Triết công tử.

Mà chúng nó, chính là mấu chốt để nàng có can đảm tiến hành trận đánh cược này!

Nàng tin tưởng Thủ Triết công tử, cũng kiên định tin tưởng vận mệnh của Thần Cung sắp bị thay đổi.

…

Sau một khoảng thời gian.

Chư thiên ở bắc bộ Tiên giới.

Toàn bộ Tiên giới dựa theo khu vực phân chia, tổng cộng chia làm ba mươi ba ngày.

Cái gọi là "Thiên", chính là chỉ một khu vực lớn trong phạm vi nhất định của Hư Không Hải.

"Khu vực" này có bao hàm phạm vi Hư Không Hải, thường thường phi thường cự đại. Năm đó Tiên Minh quản hạt toàn bộ lãnh thổ quốc gia, đại khái so với một cái "Thiên" phạm vi hơi lớn một chút mà thôi.

Tiên giới 33 ngày, mỗi một "Thiên" đều có tên của riêng mình, thí dụ như "Vạn Đảo Huyền Thiên" của Vô Cực Thần Cung, Thanh Hoàng Hoàng Cung, "Thanh Hoàng Thiên" vân vân.

Đối với đại đa số thế lực mà nói, phạm vi thế lực của nó đều là vẻn vẹn chỉ có một ngày, thí dụ như Vô Cực Thần Cung, liền chiếm cứ đại bộ phận lãnh thổ Vạn Đảo Huyền Thiên, nhưng cũng có một ít quái vật khổng lồ ở đỉnh Kim Tự Tháp, phạm vi thế lực quản hạt, thậm chí bao hàm mấy ngày trời.

Hạo Thiên Thần Điện chính là một trong số đó.

Là thế lực đỉnh cấp xếp hạng thứ ba của Tiên Giới, căn cơ Hạo Thiên Thần Điện ở phía bắc chư thiên, thực tế nắm trong tay

tổng cộng có ba ngày, phạm vi ảnh hưởng của nó còn lớn hơn nhiều.

Mà khu vực hạch tâm của thế lực này, cũng chính là bản bộ Hạo Thiên Thần Điện, thì nằm trong "Thái Hạo Thiên".

Chủ thành chủ trung tâm tên là Hạo Thiên Thành.

Giờ phút này.

Hạo Thiên thành.

Với tư cách Hạo Thiên Thần Điện quản lý trọng yếu nhất, cũng trọng yếu nhất một tòa chủ thành, Hạo Thiên Thành vô cùng khổng lồ, cương vực của nó thậm chí vượt qua mấy cái thế giới.

Đồng thời nó cũng là một tòa thành phồn hoa nhất dưới sự quản lý của Hạo Thiên Thần Điện, mỗi ngày đều có vô số thuyền qua lại ở bến cảng, lượng lớn tài nguyên từ bốn phương tám hướng hội tụ đến.

Tây Vực Hạo Thiên Thành.

Một dòng sông thiên hà khổng lồ trùng trùng điệp điệp bay ngang qua thành tây, tựa như một cái đai lưng ngọc khổng lồ, tỏa sáng rực rỡ trong hư không tối tăm thâm thúy.

Bên bờ Thiên Hà có một tòa truyền tống trận khổng lồ.

Đây là một tòa Truyền Tống Trận khổng lồ cải tiến sau đó. Nó giữ lại phong cách của bản thân Truyền Tống Trận Tiên Giới và đặc sắc của bản thân, đồng thời dung hợp rất nhiều kỹ thuật "Siêu Không Gian Hành Lang" học được từ Ma tộc. Điều này làm cho nó có được công năng tương tự như " Siêu Không Gian Hành Lang", có thể thông qua Hắc Ám Hư Giới, thực hiện không gian xuyên qua khoảng cách siêu xa.

Giờ phút này.

Trận pháp khổng lồ đã được khởi động.

Trong hào quang trận pháp chói mắt, một thông đạo không gian to lớn chậm rãi thành hình trong hư không, năng lượng không gian trong đó không ngừng vặn vẹo, tản ra uy lực đáng sợ.

Ngay sau đó.

Một chiếc độ thuyền khổng lồ có hình thể sánh với cự thú Tinh Hà từ trong thông đạo không gian vặn vẹo xuyên thẳng qua.

Độ thuyền này ngoại hình đôn hậu kiên cố, làm cho người ta cảm giác vô cùng ổn trọng.

Hắc ám năng lượng vặn vẹo cuốn quanh người nó, lại không ảnh hưởng tới nó chút nào, thậm chí ngay cả phòng ngự đại trận cũng không lay động được.

Rất nhanh, độ thuyền to lớn xuyên qua không gian thông đạo.

Sau khi nó hoàn toàn rời khỏi không gian vặn vẹo, trận pháp truyền tống khổng lồ liền nhanh chóng đóng lại, không gian thông đạo cũng một lần nữa tiến nhập trạng thái khép kín.

Một lần truyền tống năng lượng tiêu hao không gian cực lớn, cứ vậy mà kết thúc.

Lúc này.

Mấy chiếc độ thuyền hư không cỡ nhỏ tiến lên, bắt đầu tiến hành các loại kiểm tra chiếc độ thuyền khổng lồ kia, phòng ngừa có địch nhân hoặc vật phẩm vi phạm lệnh cấm trà trộn vào.

Chiếc độ thuyền khổng lồ này là độ thuyền chuyên dụng để xuyên qua Thiên Uyên vô tận, bình thường chỉ đi qua đi lại ở trên truyền tống trận.

Tất cả cần phải thông qua truyền tống trận đi về về về phi chu, thánh thuyền, đạo thuyền vân vân, đều cần mua vé tàu trước tiên tiến vào độ thuyền khổng lồ, mới có thể thông qua truyền tống trận khổng lồ mà đi về.

Đương nhiên, bên trong độ thuyền khổng lồ không chỉ có thể lên phi thuyền tư nhân và phi thuyền chở hàng, cá nhân, phi liên, tọa kỵ các loại cũng có thể ngồi, đồng dạng cũng chỉ cần mua vé tiến vào là được rồi.

Chỉ bất quá không gian trong độ thuyền có hạn, một khi đầy rồi, cần phải chờ đợt tiếp theo.

Mà với hình thể khổng lồ của chiếc độ thuyền khổng lồ này, cho dù là đạo thuyền cũng có thể chứa được rất nhiều chiếc, mỗi lần vận tải đều cực kỳ khổng lồ.

Không bao lâu, kiểm tra xong, bến thuyền khổng lồ mở ra hai bên khoang thuyền, từng chiếc từng chiếc Không Chu lớn nhỏ lần lượt từ bên trong bay ra, đi đến mục tiêu của mình.

Một chiếc thuyền màu xanh bộ dáng xinh đẹp, xen lẫn trong những chiếc thuyền trống này bay ra, rất nhanh thuận theo phương hướng năng lượng lao nhanh tụ hợp vào trong Thiên Hà.

Nửa canh giờ sau, chiếc thuyền này đậu trên cảng Tây Vực của Hạo Thiên Thành.

Rất nhanh, cửa khoang thuyền màu xanh mở ra, từ bên trong đạo thuyền đi xuống hai nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp.

Hai nữ tử này một người tướng mạo thanh lệ, một người khí chất ngây thơ, đều là khí chất xuất chúng, phong thái hơn người, nhưng thần quang nội liễm, khí vận ẩn sâu, vừa nhìn liền biết là lai lịch không nhỏ.

Không sai.

Hai nữ tử trẻ tuổi này chính là chuẩn thần nữ Thanh Ly đương thời của Vũ Nhạc thần điện và tỷ muội tốt của nàng, Vương Ly Từ.

“Ly Từ muội muội, 【Hạo Thiên khoáng sản thị trường】 chỗ này, chính là một trong tam đại thị trường khoáng sản nổi tiếng nhất Tiên giới.”

Thanh Ly thần nữ hiển nhiên rất quen thuộc với nơi này, quen thuộc dẫn Vương Ly Từ ngồi lên phi liễn, dẫn nàng đi dạo trong thị trường lớn, vừa đi dạo vừa giới thiệu tình hình chi tiết của thị trường lớn này với nàng.

“Bởi vì dựa lưng vào Hạo Thiên Thần Điện, danh dự của thị trường này rất cao, nhiều năm qua làm ăn càng ngày càng lớn, rất nhiều thế lực đều cam tâm tình nguyện kéo khoáng sản đến nơi này bán.”

“Bất quá quặng sản thị trường không có gì thú vị, chờ ta đem một thuyền lớn linh quáng áp tải tới giao dịch, liền dẫn ngươi đi khu vực chủ thành Hạo Thiên thành dạo chơi, nơi đó mới thật sự phồn hoa náo nhiệt, các loại đồ chơi thú vị mới mẻ cái

gì cần có đều có, thuận tiện còn có thể mang ngươi nếm thử các loại mỹ thực.”

Lần này đến Hạo Thiên Thành, mục đích chủ yếu của Thanh Ly thần nữ chính là vận chuyển một ít khoáng vật đến thị trường Hạo Thiên khoáng sản bán đi, cũng mua một nhóm lớn lương thực và trang bị vũ khí thành phẩm trở về.

Trường kỳ ở trong trạng thái chiến tranh, hàng năm Vũ Nhạc Thần Điện tiêu hao lương thực, đan dược, pháp bảo linh bảo số lượng đều phi thường khổng lồ, sản phẩm luyện đan luyện khí của bản thân Thần Điện không theo kịp, bởi vậy chỉ có thể mua sắm từ bên ngoài.

Cũng may các loại khoáng vật trong phạm vi Vũ Nhạc Thần Điện tương đối nhiều, sau khi khai thác linh quáng bước đầu gia công tinh luyện, liền có thể đổi về không ít vật tư quân dụng.

Mà ngoại trừ mục đích chủ yếu này, mục đích quan trọng thứ yếu, đương nhiên là dẫn Vương Ly Từ tới Hạo Thiên Thần Điện, chuẩn bị xông vào phó bản 【 Thần Khuyết Điện 】, tạo thành tích tốt, dương danh.

Trước đó xếp hạng của Thanh Ly thần nữ cũng không cao, mà lần này, mục tiêu của nàng là ba vị trí đầu của Thần Cáo bảng!

“Thật ra, trong thị trường khoáng sản này cũng có không ít đồ ăn ngon.”

Trong phi liễn, Vương Ly Từ ghé vào cửa sổ mạn thuyền, nhìn trong khu giao dịch phía dưới chứa đầy rương không gian to lớn các loại linh quặng, không khỏi đôi mắt tỏa sáng, sâu bọ thèm ăn trong cơ thể rục rịch.

Nàng có thể cảm giác được, trong những rương không gian kia hẳn là giấu không ít đồ ăn ngon.

“Thiếu chút nữa quên mất.” Thanh Ly thần nữ vỗ lên tú ngạch, nhịn không được cười “Hắc hắc” không ngừng.” Ly Từ muội muội ngươi đối với thứ tốt trong quặng thô có cảm ứng tự nhiên, lần này, hai tỷ muội chúng ta nhất định phải huyết tẩy thị trường khoáng sản, dạy cho đám gian thương kia một bài học thật tốt.”

Nhưng mà, chuyện tiếp theo đều phải chờ làm xong chính sự mới được.

Rất nhanh, các nàng đã đến cửa hàng giao dịch khoáng thạch lớn nhất trong thị trường.

Đây là cửa hàng giao dịch của Hạo Thiên Thần Điện, giá cả vừa phải, thực lực hùng hậu, cũng là đối tượng hợp tác lâu dài của Vũ Nhạc Thần Điện.

"Ồ! Lần này lại là Thanh Ly thần nữ tự mình đến áp giải khoáng sản?"

Hai nàng vừa đi vào, một vị đạo chủ mặc áo bào xanh khí chất nho nhã liền nhiệt tình mà thân thiện nghênh đón đám người Thanh Ly thần nữ: "Đến đây, đến đây, ngồi xuống uống trà trước."

"Thanh Ngọc trưởng lão."

Thanh Ly thần nữ công việc công việc trình lên một danh sách, ngữ khí cũng lập tức trở nên trầm ổn mà luyện: "Trước tiên ngài xem danh sách khoáng sản này một chút, sau đó báo giá thật sự. Nếu là giá cả thích hợp, ta liền để cho thuyền hàng trực tiếp đưa ngài đến kho hàng."

"Dễ nói dễ nói, giá cả thương hội sản xuất quặng Hạo Thiên chúng ta luôn luôn là công đạo nhất." Thanh Ngọc trưởng lão một bộ hòa khí phát tài, cầm danh sách khoáng sản, chuẩn bị sai người đi tính toán số tiền.

"Chờ một chút!"

Đột nhiên, một giọng nói của lão giả vang lên.

Mọi người trong giao dịch hành ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy một lão giả áo xanh đang mang theo vài tên đệ tử cao lớn thô kệch từ cửa ra vào giao dịch đi tới.

Nhìn quanh thân hắn đạo vận lưu chuyển, khí vận phi phàm, hiển nhiên cũng là một vị Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ.

Hắn thong dong đi đến trước mặt Thanh Ly thần nữ, chắp tay với nàng, khách khí nói: "Không biết Thanh Ly điện hạ, có thể cho lão hủ một phần danh sách khoáng sản hay không?"

Thanh Ngọc trưởng lão thấy thế mặt cũng đen lại, không khỏi tức giận trách mắng: "Ất Canh, buôn bán dù sao cũng phải chú ý một người trước sau chứ? Huống chi, Vũ Nhạc Thần Điện từ trước đến nay đều là đối tượng hợp tác của chúng ta, ngươi bỗng nhiên chạy tới chen ngang một ván xem thế nào?"

"Hắc hắc, Thanh Ngọc trưởng lão nói có lý." Ất Canh trưởng lão liếc mắt nhìn hắn ta, không hề động đậy chút nào, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên, "Có điều, buôn bán còn chú trọng một điểm khác, đó chính là người trả giá cao thì được."

"Thanh Ly điện hạ, Vô Cực thần cung chúng ta đồng ý ra giá cao hơn, thu mua khoáng sản trên thuyền các ngươi."

Người này chính là Ất Canh trưởng lão được Tinh Lan thần nữ phái đi thu mua khoáng thạch.

Gần đây hắn ta nắm trong tay một số tiền lớn, quét ngang thị trường khoáng sản, đánh đâu thắng đó, cảm nhận rất nhiều tài đại khí thô mà trước đây chưa bao giờ cảm nhận được.

Cũng bởi vì vậy, bây giờ hắn ngay cả nói chuyện cũng cứng rắn hơn trước rất nhiều.

Thanh Ngọc trưởng lão bị tức giận không nhẹ.

Mặc dù hắn cũng có Thần Điện trao quyền, mua sắm quặng mỏ mua sắm giá cả trong một khu vực nhất định có thể di động trên dưới, nhưng khu vực trao quyền giá cả lại kém xa Ất Canh trưởng lão.

Cũng bởi vì như vậy, mấy lần đấu giá gần đây hắn nhiều lần chịu thiệt trên người Ất Canh trưởng lão, cho nên hôm nay hắn vừa nhìn thấy Ất Canh trưởng lão thì sắc mặt liền trở nên không tốt.

Cũng may, hắn đã báo cho thượng phong.

Mắt thấy linh quáng này lại bị Ất Canh trưởng lão ra giá cao chặn đường.

Một giọng nói ôn nhuận như ngọc bỗng nhiên vang lên: "Nha đầu Thanh Ly, lời đồn nói không phải là ngươi đang bế quan sao? Sao lại rảnh rỗi tới đây làm nhiệm vụ áp tải?"

Mọi người đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy một công tử áo trắng phất phơ, lưng đeo trường kiếm đi từ ngoài cửa vào.

Tướng mạo của hắn tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, khí độ nổi bật, mặc dù thoạt nhìn giống như là kiếm tu, nhưng khí tức quanh thân lại không chút nào lăng lệ lạnh lùng cứng rắn, ngược lại rất có một cỗ khí độ ôn nhuận như ngọc của đại sư huynh.

"Bái kiến Quân Hạo thần tử."

Thanh Ngọc trưởng lão thấy người tới sắc mặt vui vẻ, cả người đều thẳng sống lưng vài phần, giống như người chủ tâm tới vậy.

Sắc mặt Ất Canh trưởng lão khẽ biến, thầm nghĩ trong lòng không ổn.

Nghe đồn Hạo Thiên Thần Điện Quân Hạo Chuẩn Thần Tử, cùng Vũ Nhạc Thần Điện Thanh Ly chuẩn thần nữ quan hệ rất tốt. Hôm nay hắn tới, một thuyền linh quáng này sợ là nhất định cùng mình vô duyên rồi.

"Quân Hạo ca ca." Thanh Ly thần nữ nhìn thấy người tới, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ: "Lần này muội mang Ly Từ nha đầu tới chơi."

"A? Ngươi còn dẫn bằng hữu tới nữa à?"

Quân Hạo thần tử nghiêm túc nhìn Vương Ly Từ một cái, cảm thấy cô nương này khí chất thuần khiết đáng yêu, một bộ dáng ngây thơ văn tĩnh, ngược lại rất được ánh mắt của hắn, rất không giống với những bằng hữu trước kia của Thanh Ly.

Nhìn bộ dáng thân mật này, xem ra quan hệ thật sự không tệ!

Hắn lập tức cười sang sảng: "Nếu đã như thế, chờ xong chuyện này, ta mời các ngươi đi 【Hạo Thiên các】 ăn cơm."

Mời ta ăn cơm?

Hai mắt Vương Ly Từ sáng ngời.

Nàng cảm thấy mình đã rất lâu rồi, chưa từng nghe nói qua câu nói này, giờ phút này cổ họng không khỏi hơi nhúc nhích, thèm muốn tăng lên rất nhiều.

…

Chương 53: Muội muội ngươi! Bản Thần Tử muốn cũng không nổi!

…

Có điều, hiện tại Vương Ly Từ cũng dần dần trưởng thành, biết chút xấu hổ.

Nàng nuốt nước bọt, do dự cự tuyệt: “Ta không phải quá đói, Thanh Ly tỷ tỷ cùng Quân Hạo thần tử đi ăn đi.”

Thanh Ly thần nữ còn chưa nói gì.

Quân Hạo Thần Tử ở bên kia cũng nở nụ cười: “Ly Từ cô nương chớ khách khí, nếu cô đã là muội muội của nha đầu Thanh Ly, thì cũng là muội muội của ta.”

“Khó được ngươi đường xa đến Hạo Thiên Thần Điện một chuyến, mời ngươi ăn bữa cơm cũng được.”

Muội muội?

Vương Ly Từ chớp mắt.

Muội muội này cũng nhận ra nhanh quá đi?

Cảm giác thật nhẹ nhàng và đáng tin cậy.

Thanh Ly thần nữ giống như là đoán được ý nghĩ của nàng, kéo cánh tay nàng mỉm cười: “Ly Từ muội muội muội đừng quá để ý, thật ra Quân Hạo ca ca là người rất trượng nghĩa, hơn nữa tính cách cởi mở, phong độ ngời ngời, là một người bạn rất đáng để kết giao, khuyết điểm duy nhất của huynh ấy chính là thích nhận muội muội.”

Nói xong, nàng tiến đến bên tai Vương Ly Từ, dùng giọng nói mà tất cả mọi người đều có thể nghe được ” Thấp giọng” nói: “Loại kiếm tu tự nhận là đẹp trai lại có thể đánh, về mặt bản chất cũng không có ý xấu gì, chỉ là sĩ diện chết, đây đều là bệnh cũ.”

“Hắn muốn mời cơm, ngươi cứ yên tâm đi.”

“Ta nói cho ngươi biết đấy, “Hạo Thiên các” là một trong những tửu lâu cao cấp nhất của Tiên giới chúng ta, bất kể là

trù nghệ nấu ăn phẩm chất hay là Linh trù sư đều là giỏi nhất!”

Quân Hạo thần tử im lặng nhìn thần nữ của Thanh Ly.

Cái gì gọi là tự nhận? Kiếm tu chúng ta không phải là được công nhận lại đẹp trai thì có thể đánh sao?

Cái gì gọi là bệnh cũ?

Bởi vì cái gọi là năng lực càng mạnh trách nhiệm càng lớn, che chở những muội muội xinh đẹp ở Tiên giới này, ta có sai sao?

“Cái này…” Lần lí do thoái thác này rõ ràng đã đả động Vương Ly Từ, thần sắc trên mặt nàng thả lỏng vài phần, chỉ là vẫn có chút do dự: “Nhưng mà khẩu vị của ta quá lớn, quá ăn được… Ta nghe nói kiếm tu đều nghèo, Quân Hạo thần tử tích góp chút tiền cũng không dễ dàng…”

“Cái gì? Ha ha ~”

Quân Hạo Thần Tử tức đến bật cười: “Ly Từ muội muội, muội đây là xem thường ai vậy? Ta đường đường là Chuẩn Thần Tử của Hạo Thiên Thần Điện, mời muội ăn một bữa cơm mà thôi, chẳng lẽ còn có thể ăn ta nghèo?”

“Như vậy chuẩn Thần Tử này của ta cũng không có đẳng cấp rồi.”

“Không được, bữa cơm này bản thần tử xin cứ quyết định! Muội muội này của ngươi, bản thần tử cũng nhận định.”

Mày kiếm của Quân Hạo Thần Tử nhướng lên, lộ ra bộ dáng bá đạo lão không thể khoan nhượng.

“Được, đi bá” Vương Ly Từ cảm nhận được tâm ý quyền pháp thành khẩn của đối phương, lúc này không hề do dự nữa, vẻ mặt cảm kích nhìn về phía Quân Hạo thần tử: “Đa tạ Quân Hạo ca ca mời ăn cơm.”

Nghe thấy một tiếng “Quân Hạo ca ca” này, thần tử điện hạ lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn ngược lại nói với Thanh Ly thần nữ: “Thanh Ly nha đầu, ta thấy linh quáng trên thuyền của ngươi cũng đừng hỏi giá chung quanh.”

“Ta cũng biết tình hình Vũ Nhạc thần điện của các ngươi tương đối gian nan, đối với giá cả tương đối mẫn cảm. Như vậy đi, một giá cả, trên cơ sở vốn có ta cho các ngươi tăng một thành!”

Thái độ của Quân Hạo thần tử vô cùng sảng khoái mà phóng khoáng.

“Chia một thành?” Thanh Ly thần nữ nhất thời vô cùng động tâm, trên mặt cũng lộ ra một tia cảm kích: “Đa tạ Quân Hạo ca ca. Như vậy bên này của ca ca ngài sẽ không lỗ vốn chứ?”

Đây chính là linh quáng giá trị hơn một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, tăng một thành, đây chính là rất nhiều rất nhiều tiền đó!

“Thiệt thòi vốn không đến mức như vậy, Hạo Thiên Thần Điện chúng ta ở linh quáng dã luyện, thực lực tổng hợp phương diện gia công linh bảo còn được, nhiều nhất chính là trừ tiền vất vả ra, san bằng ra mà thôi.” Quân Hạo Thần Tử cười nói: “Coi như gấp rút tiếp viện Võ Nhạc Thần Điện của các ngươi.”

“Vậy thì quá tốt rồi.”

Thanh Ly thần nữ mừng rỡ không thôi, đang chuẩn bị xác nhận tờ danh sách này.

Nhưng mà, ngay lúc nàng chuẩn bị vỗ bàn, Ất Canh trưởng lão bỗng nhiên giơ tay: “Chậm đã! Một thuyền linh quáng này, chúng ta vốn có giá trị tăng lên một chút năm thành!”

Quân Hạo Thần Tử mặt tối sầm lại, tức giận nói: “Ất Canh trưởng lão, theo ta được biết, năng lực tinh luyện kim loại của Vô Cực Thần Cung các ngươi rất bình thường, giá tiền này có thể trả lại được không?”

Ất Canh trưởng lão lại đánh lên ha hả, vẻ mặt khách khí cười tủm tỉm nói: “Quân Hạo điện hạ thứ lỗi! Đây là mệnh lệnh của Tinh Lan thần nữ nhà chúng ta, ta lấy sức thu linh quáng.”

“Tinh Lan thần nữ nhà các ngươi đây là trong đầu bị nước vào sao? Loại mua bán lỗ vốn này cũng làm! Sợ không phải cố ý đến đối đầu với Hạo Thiên Thần Điện chúng ta chứ?” Quân Hạo thần tử mày kiếm dựng thẳng, tức giận đến mức ngay cả Tinh Lan muội muội ngày thường cũng không kêu.

Đầu năm nay, mỏ quặng tinh luyện, luyện khí gia công các ngành nghề gia công, vừa là tư kim đầu tư khổng lồ, vừa là nhân viên lao động dày đặc!

Mấy năm nay, theo chiến sự tiền tuyến kéo dài, mỏ quặng tinh luyện và ngành sản xuất luyện khí tăng công phồn thịnh phát triển, cạnh tranh giữa các thế lực lớn cũng trở nên gay cấn, lợi nhuận trong đó càng lúc càng mỏng.

Dựa theo Quân Hạo thần tử tính toán, nguyên vật liệu ở trên cơ sở tăng giá một thành, thuần lợi đã phi thường ít ỏi. Nếu nguyên vật liệu giá cả nhiều hơn một thành rưỡi, vậy cũng chính là uổng công một chuyến.

Cuộc làm ăn này, đã không cách nào làm nữa.

Mà thực lực của Vô Cực Thần Cung về mặt tinh luyện gia công, căn bản không thể so sánh với Hạo Thiên Thần Điện, giá tiền này tuyệt đối thua lỗ!

Nhưng chuyện Quân Hạo Thần Tử có thể đoán được, cũng hiểu rất rõ giá trị thị trường, lẽ nào Ất Canh trưởng lão không đoán ra được sao?

Trên thực tế cũng đúng, Ất Canh trưởng lão nghe được Quân Hạo thần tử nói, không chỉ không tức giận, ngược lại trong lòng âm thầm gật đầu, đối với phán đoán của Quân Hạo thần tử tương đối tán đồng.

Chỉ sợ đầu óc của Thần Nữ nhà mình thật sự bị nước vào!

Bất quá, Thần Nữ ngay cả mặt mũi Tinh Thần Kiếm Hoàng cũng không cho, mình lại có tư cách gì đưa ra dị nghị? Chấp hành xong rồi.

Hơn nữa, có thể áp chế Hạo Thiên Thần Điện như thế, Ất Canh hắn thật sự rất thoải mái a!

Đời này của hắn vẫn là lần đầu tiên cảm thấy sảng khoái như vậy, có tiền a, thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Lúc này, Ất Canh trưởng lão cười híp mắt chắp tay nói: “Quân Hạo điện hạ thứ lỗi, nhưng mà buôn bán mà, tự nhiên là ai trả giá cao thì được.”

“Thanh Ly muội muội, muội nói như thế nào?” Quân Hạo thần tử nhìn về phía Thanh Ly, dùng tình cảm để nói lý lẽ, “Hai nhà

chúng ta quan hệ hợp tác lâu dài. Với quan hệ giữa chúng ta, muội sẽ không vì chút lợi nhỏ này mà chuyển sang ôm ấp Tinh Lan chứ?"

"Linh quáng của thuyền chở hàng lớn chúng ta là linh quáng tinh phẩm tích lũy mấy chục năm, có không ít kim loại hiếm cao giai." Thanh Ly thần nữ chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội rất có thần vận của Vương Ly Từ: "Giá cơ sở là một ngàn ba trăm Hỗn Độn linh thạch, thêm vào hơn phân nửa sẽ có thêm sáu mươi viên Hỗn Độn linh thạch!"

"Sau đó thì sao? Giao tình giữa chúng ta, giá trị sáu mươi Hỗn Độn Linh Thạch? Ngươi nên suy nghĩ kỹ, Tinh Lan bên kia có lẽ chỉ là nhất thời cao hứng nâng giá ~ đã có lần này" Quân Hạo thần tử nhắc nhở nàng.

Lần này, hắn không cách nào tăng giá nữa, nếu không đơn thuốc này có lẽ sẽ thiệt thòi nhỏ, hắn không cách nào giao phó với các trưởng lão luyện khí.

"Tình cảm của ta và Quân Hạo ca ca, đương nhiên là vô giá." Thanh Ly thần nữ nói chắc như đinh đóng cột, mắt to lại lấp lánh, dáng vẻ vô tội: "Tiếc là lần này Tinh Lan tỷ tỷ cho quá nhiều."

"Nếu không, lần này ta tạm thời vùi đầu vào lòng Tinh Lan tỷ tỷ, lần sau lại hợp tác với Quân Hạo ca ca."

"Quân Hạo ca ca, với tình cảm giữa huynh và muội ấy, huynh chắc sẽ không so đo với muội muội ta chứ? Huynh nhất định sẽ tha thứ cho muội muội ta đúng không?"

Quân Hạo Thần Tử bị chọc cười: "Được, ngươi quyết định là được. Khoản danh sách này, ta tặng cho Tinh Lan thần nữ."

Hắn có thể làm sao?

Chẳng lẽ thực sự trong cơn tức giận mà ra giá lỗ vốn sao?

Thậm chí, hắn cũng không thật sự so đo với Thanh Ly thần nữ. Dù sao buôn bán mà, lựa chọn lợi ích lớn nhất hóa cũng không có gì sai.

Nếu hắn thật sự nắm chặt điểm này không buông, thì có vẻ đường đường quân Hạo Thần Tử hắn quá keo kiệt rồi.

“Đa tạ Quân Hạo ca ca thương cảm, Quân Hạo ca ca ngươi thật là người tốt, vừa độ lượng lại thiện lương.” Thanh Ly thần nữ cười vô cùng ngọt ngào, lời nói xinh đẹp tựa như không cần tiền vẩy ra ngoài.

Đây chính là thêm vào hơn 65 viên Hỗn Độn linh thạch đó!

Tuy nói gần đây nàng phát tài lớn, Võ Nhạc Thần Điện cũng theo đó hung ác kiếm được một khoản, nhưng 65 viên Hỗn Độn linh thạch cũng không phải số lượng nhỏ, có thể kiếm thêm một chút thì tốt hơn.

Sau đó.

Thanh Ly thần nữ ngoan ngoãn ký khế ước với Ất Canh trưởng lão, thu một xấp Hỗn Độn linh thạch phiếu phát ra kim quang Hỗn Độn, sau đó gọi một vị Đạo Chủ trưởng lão của Vũ Nhạc thần điện tới giao dịch với Ất Canh.

Chỉ cần đối phương bằng lòng bỏ tiền ra Truyền Tống Trận, bọn họ thậm chí có thể đưa hàng tới cửa!

Ất Canh trưởng lão tài đại khí thô, tự nhiên sẽ không để ý chút tiền trên truyền tống trận, lúc này vung tay lên, thuyền hàng của Vũ Nhạc thần điện không cần dỡ hàng, trực tiếp đưa đến Vô Cực thần cung!

Cảm giác này giống như là dựa vào bản lĩnh mà đi vay mạng, bởi vì căn bản không có ý định trả lại, cho nên tiêu ra nửa điểm cũng không đau lòng.

Toàn bộ quá trình, Quân Hạo thần tử đều lễ phép ở bên cạnh, nhưng khi nhìn về phía Thanh Ly thần nữ ánh mắt lại sâu thẳm, trong lòng cũng là chua xót, quả nhiên là có một loại ưu thương nhàn nhạt “Ta bổn tướng hướng về Minh Nguyệt, thế nhưng Minh Nguyệt chiếu mương máng”.

Bận rộn một trận xong xuôi.

Thanh Ly thần nữ nhịn không được duỗi lưng một cái: “Này buôn bán thật đúng là rất vất vả. Đi đi đi, đi ăn cơm trước. Ăn cơm xong, ta lại dẫn Ly Từ muội muội đi dạo.”

Dứt lời, nàng kéo Vương Ly Từ ngồi lên phi liễn xa hoa của Quân Hạo thần tử.

Đó là phi liên do hai con Thánh Long thập ngũ giai uy phong lẫm liệt kéo.

Đây là hai con Lục Long hệ mộc, dưới ánh mặt trời, hai con Thánh Long bên ngoài thân hiện ra ánh sáng lộng lẫy, tựa như ngọc bích điêu khắc mà thành, uy thế bàng bạc tràn ngập, đầy đủ biểu hiện thân phận của Quân Hạo thần tử bất phàm.

Không lấy được linh quáng, Quân Hạo thần tử trong lòng cũng buồn bực, phân phó kiệu phu cấp bậc Đại La Kim Tiên: "Lão La, đi Thượng Vị Lâu."

Lão La lập tức lĩnh mệnh: "Được rồi ~ các vị khách quý ngồi vững vàng."

Nhưng mà còn không đợi hắn khu động Thánh Long phi liễn, Thanh Ly thần nữ lại bỗng nhiên phát hiện ra không đúng: "Đợi một chút, không phải chúng ta đã nói đi 【Hạo Thiên các】 ăn cơm rồi sao? Quân Hạo ca ca, ngươi chẳng lẽ sai lầm rồi?"

"Ha ha ~ "

Quân Hạo thần tử nhếch khóe miệng, âm u liếc nàng một cái.

Vì sao đi Thượng Vị lâu, trong lòng ngươi không có điểm số sao?

Ngươi vừa vì chút lợi ích mà đâm đầu vào lòng Tinh Lan thần nữ, hung hăng tổn thương tâm hồn cùng tình cảm của ta, chớp mắt lại muốn ta mời ăn Hạo Thiên Các?

Hảo ngươi Thanh Ly muội muội, ta xem ngươi là muội muội ruột, ngươi lại coi ta là đại oan chủng!

Lại nói tiếp.

Lúc trước mời các ngươi, đó là mở tiệc chiêu đãi đồng bạn hợp tác làm ăn, tiền cơm có thể mượn làm tiền công!

Bây giờ hợp tác không còn nữa, bữa cơm này chỉ có mỗi mình hắn bỏ tiền túi ra.

Cái này có thể giống nhau sao?

Không biết tay kiếm tu đều tương đối chặt sao?

Tự móc tiền túi ăn Hạo Thiên Các, lòng hắn sẽ không đau sao?

Quân Hạo thần tử không muốn tiếp lời Thanh Ly thần nữ, đang chuẩn bị tìm cái cớ chính đáng, lừa các nàng đi Thượng Vị Lâu thoáng một phát.

Vương Ly Từ lại bỗng nhiên kéo Thanh Ly thần nữ một cái, thấp giọng nói: "Thanh Ly tỷ tỷ, chúng ta vẫn là khách tùy chủ là được. Có lẽ, Quân Hạo ca ca có chỗ khó xử gì đây?"

"Cũng đúng, nghe nói kiếm tu sống tương đối túng quẫn, tiền như thế nào cũng không đủ dùng." Thanh Ly thần nữ gật đầu, tỏ vẻ hết sức lý giải, "Nhưng, nếu đã nói muốn ăn Hạo Thiên Các, ta cũng không thể khiến Ly Từ muội muội thất vọng. Như vậy đi, Quân Hạo ca ca, chúng ta vẫn là đi Hạo Thiên Các ăn cơm, bữa này ta mời là được."

Nói xong, nàng còn cố ý liếc nhìn Quân Hạo Thần Tử một cái, ngữ khí chân thành trấn an hắn ta: "Ngươi yên tâm, ta có tiền."

Chuyện đánh cướp Thái U Cấm Khu mới qua không bao lâu, nàng cũng không tiêu hao lớn như Vương Ly Từ, hiện giờ túi tiền cá nhân rất trống, ngay cả nói chuyện cũng không giống nhau.

"Như vậy sao được?"

Quân Hạo thần tử vừa nghe lời này, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, cả người đều không tốt lắm.

Các ngươi đến địa bàn của Quân Hạo Thần Tử ta, vẫn là trong tửu lâu của Hạo Thiên Thần Điện ta, ăn một bữa cơm lại còn muốn các ngươi tự xuất tiền túi?

Nếu như truyền ra ngoài, sau này Quân Hạo Thần Tử hắn còn làm người như thế nào?

"Thanh Ly muội muội, ta vừa nói đùa với muội đó." Quân Hạo thần tử cắn răng cố nặn ra một nụ cười như tắm gió xuân, vẻ mặt hơi cứng ngắc hòa giải: "Hành vi vừa rồi của muội chính là hung hăng làm tổn thương trái tim Quân Hạo ca ca của muội, ta mở trò đùa nho nhỏ, trút giận cũng không được?"

"Quân Hạo ca ca, hóa ra là ngươi nói đùa a, ha ha." Thanh Ly thần nữ vẻ mặt như trút được gánh nặng, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười sáng lạn, "Được được được, ta xin lỗi huynh. Ai cũng biết, trong thế lực của các thần điện thần cung, Quân Hạo

ca ca là người hào phóng nhất, tâm tính lớn nhất, huynh chắc chắn sẽ không so đo với ta, đúng không?”

“Đương nhiên, ta làm sao có thể so đo với Thanh Ly muội muội? Hơn nữa, Hạo Thiên các chúng ta mở tửu lâu là Hạo Thiên Thần Điện, dùng thân phận của ta có thể đánh đến tám phần!” Quân Hạo Thần Tử đè nén cảm giác trong lòng nhỏ máu, cắn răng trực tiếp phân phó kiệu phu phi liên, “Lão La, đi Hạo Thiên Các.”

“Được rồi! Chư vị quý khách ngồi vững.”

Theo một tiếng thét to của Lão La, trong nháy mắt Thánh Long Phi Thương như một thanh kiếm rời cung bay tán loạn ra, xông thẳng về phía Tinh Hà, chạy như bay về Hạo Thiên Các.

Thánh long phi liên là loại tốc độ nào?

Chỉ ngắn ngủi chưa đầy nửa canh giờ, Thánh Long Phi Thương đã thuận lợi tới được một trong ba đại tửu lâu mỹ thực đỉnh cấp của Tiên giới—— Hạo Thiên các.

Hạo Thiên các là sản nghiệp dưới tên Hạo Thiên các, Hạo Thiên các nằm ở khu vực phồn hoa nhất Hạo Thiên thành. Nơi này bất kể là trang hoàng nội bộ, tiêu chuẩn đầu bếp, hay là chất liệu nấu ăn, đều là cao cấp nhất Tiên giới, đương nhiên, giá cả cũng đồng dạng đỉnh cấp.

Giá cả cao ngất ngưởng đã chú định nó không phải là nơi mà một tu sĩ bình thường có thể nhìn thấy.

Quy củ của Hạo Thiên các, muốn đặt một bàn trong các, ít nhất cũng phải là Đạo Tử Đạo Nữ Chân Tiên cảnh hoặc là Đại La Kim Tiên ra mặt.

Đây cũng không phải là Hạo Thiên Các kỳ thị tu sĩ cấp thấp, thuần túy là bởi vì những món ngon sơn hào hải vị đỉnh cấp kia phẩm cấp đã rất cao, tu sĩ tu vi không đủ huyết mạch thức tỉnh trình độ quá thấp, tùy tiện ăn uống, không chỉ có thân thể vô ích, ngược lại còn có thể tổn hại khỏe mạnh.

Hơn nữa, tiêu phí trong các quá đắt, tùy tiện ăn uống thì phải tính tiền Tiên Linh thạch, nếu như gọi là đồ ăn chiêu bài, giá cả sẽ càng đắt, một bữa cơm tiêu hơn mấy trăm Tiên Linh

thạch cũng đều có. Tu sĩ thực lực không đủ thì không có đủ tài lực để chi tiêu trong Hạo Thiên các.

Ngay cả Quân Hạo thần tử thân phận tôn quý, lại dựa lưng vào Hạo Thiên thần điện, cũng không làm được việc gì liền chạy tới Hạo Thiên các ăn uống!

“Hai vị muội muội, chọn đại một món, mở rộng ăn, tuyệt đối đừng khách khí với ta.”

Trong Hạo Thiên các tìm một gian phòng ngồi xuống, Quân Hạo thần tử nhiệt tình mời Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ ngồi xuống, sau đó vẫy tay để tiểu nhị trong các tiến vào, chuẩn bị đồ ăn.

Giờ phút này dáng người hắn thẳng tắp, động tác tiêu sái, chuôi trường kiếm cấp Hỗn Nguyên Linh Bảo sau lưng ẩn giấu phong mang, lộ ra oai hùng bất phàm như vậy.

Từ trước đến nay hắn luôn thích sĩ diện, nhất là ở trước mặt các muội muội quen biết, nên phô trương tất nhiên là không thể yếu.

Lúc này đây, hắn đã quyết định tự móc tiền túi ra.

“Đa tạ Quân Hạo ca ca.”

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ ăn người miệng ngắn, giờ phút này nụ cười trên mặt đặc biệt chân thành, miệng cũng đặc biệt ngọt ngào.

Hai người đều cảm nhận được thành ý mời khách của Quân Hạo thần tử nên cũng không khách khí, lấy thực đơn ra bắt đầu gọi món ăn.

Lúc đầu Vương Ly Từ vẫn rất kiềm chế, luôn cảm thấy ăn quá nhiều không tốt, dù sao món ăn của Hạo Thiên Các này đúng là hơi đắt.

Nhưng trình độ Linh trù của Hạo Thiên các quả thực là cao, đồ ăn nấu ra quả thực ngon, ăn vào nàng liền không dừng lại được.

Nhìn bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn của nàng, rõ ràng còn chưa ăn no, Quân Hạo thần tử cho dù xót tiền, cũng chỉ có thể sảng khoái vung tay lên: “Thêm đồ ăn!”

Nói đùa, mời khách ăn cơm, nếu để khách nhân ăn no rồi chấm dứt, loan truyền đi ra ngoài thì mất mặt lắm.

Nếu thật như thế, thật đúng là không bằng ngay từ đầu không mời!

Kết quả chính là, bữa cơm này ăn ba ngày ba đêm.

Quân Hạo thần tử cũng không nhớ rõ mình rốt cuộc vung tay bao nhiêu lần, nghênh đón bao nhiêu lần những lời dỗ ngon ngọt "Quân Hạo ca ca ngươi thật tốt".

Hắn chỉ biết, mỗi một lần vung tay, trái tim giống như bị chém một đao!

Mà mỗi khi nghe thấy lời dỗ ngon ngọt, lại giống như miệng vết thương đã được chữa khỏi.

Vết thương lặp đi lặp lại như vậy vừa khép lại, vết thương khép lại, vết thương hợp lại đến cuối cùng đều chết lặng.

Vốn đã bị thương nhiều, trong lòng cũng sẽ không đau như vậy nữa.

Cuối cùng.

Bữa cơm này của bọn họ thậm chí đã kinh động đến đại chưởng quỹ truyền kỳ của Hạo Thiên Các - 'Diệu Thủ Đạo Trù'.

Ba ngày ba đêm sau, Diệu Thủ Đạo Trù đưa Quân Hạo thần tử cùng mọi người ra khỏi cửa Hạo Thiên các.

"Quân Hạo điện hạ, Thanh Ly điện hạ, Ly Từ điện hạ đi mạnh khỏe, có rảnh thường tới thăm bản các làm ăn a." Diệu Thủ Đạo trù vẻ mặt tươi cười chắp tay với ba người, thái độ đặc biệt khách khí, đặc biệt nhiệt tình.

Thanh Ly thần nữ một tay vịn lan can thánh ngọc bên cạnh, một tay vịn eo, hai mắt ngốc trệ mà vô thần.

Ngay cả Vương Ly Từ cũng lộ ra biểu cảm hài lòng đã lâu.

Đồ ăn của Hạo Thiên các này quá ngon.

"Diệu Thủ tiền bối, ngài là trưởng bối, đừng có đưa nữa." Trên mặt Quân Hạo thần tử mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, phong độ nhẹ nhàng hoàn lễ.

Dứt lời, hắn liền đỡ Vương Ly Từ và Thanh Ly thần nữ, trở về Thánh Long phi liễn.

Phi liễn xé tan trời cao, xông thẳng tới ngân hà.

“Quân Hạo ca ca, bữa cơm này ăn quá ngon.” Vương Ly Từ liếm môi, dường như vẫn còn dư vị món ngon vừa rồi, trong lòng cũng có hảo cảm với Quân Hạo Thần Tử, “Vị ca ca này, muội kết giao chắc rồi.”

Quân Hạo thần tử toàn thân chấn động.

Trong nháy mắt, sâu trong linh hồn hắn truyền đến rung động kịch liệt, thật giống như có một thanh âm đang điên cuồng gào thét.

Nhưng mà Vương Ly Từ ơi là Vương Ly Từ - cô muội muội này của ngươi! Bản thần tử không đòi nổi!!!

Bây giờ hắn rất muốn một cước đạp Vương Ly Từ rớt khỏi phi liên Thánh Long, từ nay về sau vĩnh viễn không gặp nhau.

Tuy nhiên, cơm cũng đã mời rồi.

Trầm không thành hạ, thái độ của Quân Hạo thần tử đối với Vương Ly Từ càng khiến người ta như tắm gió xuân, giọng nói cũng ấm áp mà lại ôn nhu: “Ly Từ muội muội thích, lần sau chúng ta lại đến ăn.”

Cửa sổ mạn thuyền của phi liễn, thổi vào một trận gió thiên hà trắng xóa.

Khiến sắc mặt hắn trở nên trắng bệch như ngọc, áo bào trắng phất phơ.

Cho dù sau lưng thiếu đi chuôi kiếm, cũng không mất đi phong độ tiêu sái của kiếm tu Thần tử đương đại.

…

Chương 54: Vương An Nghiệp và Tiên Trận Minh

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên Giới, Thái Thượng Thần Cung chiếm cứ vị trí trung ương Tiên Giới.

Là một trong những thế lực cổ xưa nhất Tiên Giới, lịch sử của Thái Thượng Thần Cung vô cùng lâu đời, thậm chí có thể truy ngược đến thời kỳ cuối của thời đại Cổ Thần.

Thời kỳ cường thịnh nhất, nó chiếm cứ đủ nửa giang sơn Tiên giới.

Tuy bây giờ Thái Thượng Thần Cung đã không còn thế lực mạnh nhất, nhưng cũng chiếm cứ ba mươi ba tầng trời của Tiên giới, 【Thái Thượng 】, 【Thái Hư Thiên 】, 【Thái Thanh Thiên】, ba thế giới vô cùng giàu có này rơi rụng.

Mỗi một tầng "Thiên" ở Tiên giới đều vô cùng rộng lớn, là khu vực có vật chất và năng lượng sinh mệnh tự nhiên hội tụ rất rộng rãi.

"Thiên" cùng "Thiên" lớn nhỏ cũng không hoàn toàn bằng nhau, "Thái Thượng Thiên" lớn nhất trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, so với "Thất Tinh Huyền Thiên" nhỏ nhất lớn hơn gấp ba lần.

Mà vị trí "Thánh Vực" của Vương thị, cương vực của nó hoàn toàn không đủ quy mô nhất trọng thiên, chỉ có cộng thêm sau khi phá diệt khu vực, tổng cương vực của nó mới có thể xem như là "Nhất trọng thiên".

Mà khoảng cách không gian giữa "Thiên" và "Thiên" thường cũng tương đối xa xôi, có đôi khi chính là "Đạo chu" tốc độ cực nhanh, muốn vắt ngang hư không hải, từ nhất trọng thiên đến một trọng thiên khác, thường thường cũng cần mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm thời gian.

Bởi vậy, muốn từ một tầng “Thiên” nào đó đi hướng một tầng “Thiên”, phương thức nhanh nhất không xa truyền tống trận.

Nhưng mà mỗi một lần Truyền Tống Trận mở ra, năng lượng tiêu hao đều thập phần to lớn, cũng không phải là “Người bình thường” Tiên Giới có thể gánh vác.

Cũng bởi vậy, tuyệt đại đa số “người bình thường” dưới Lăng Hư cảnh trong Tiên giới, thường thường từ khi sinh ra đến tử vong cũng chưa chắc rời khỏi tầng trời kia.

Cho dù là những tu sĩ Lăng Hư cảnh thọ nguyên đạt tới bốn ngàn năm kia, cũng chỉ là thỉnh thoảng đi dạo hai ba “Thiên” ở gần đó. Trừ phi là công phí ” Đơn vị” công tác, nếu không mỗi một lần lên truyền tống trận, đều khiến cho “Hà bao” của mình co lại một mảng lớn, quả thật là rất đau lòng.

Không có biện pháp, đều là một chữ “ghèo” lốm đốm.

Sở dĩ “Tiên giới” được gọi là “Tiên giới” là bởi vì ở đây, tu sĩ chỉ có sau khi chân chính đạt tới “Chân Tiên cảnh”, địa vị mới có thể siêu nhiên một chút, mới có tư cách chân chính tự do du lịch giữa các đại thiên, hoặc là đến một chuyến lữ hành nói đi liền đi.

[Thái Hư Thiên]

Với tư cách là một trong tam trọng thiên quản hạt của Thái Thượng Thần Cung, trình độ phì nhiêu của Thái Hư Thiên, ở toàn bộ Tiên giới đều được tính bằng đó.

Cũng bởi vì vậy, thế lực ở đây cấu thành cũng đặc biệt phức tạp, các loại Đạo Tông, Thần triều, thế lực Thần tộc san sát. Chúng chiếm cứ trong tinh hà rộng lớn, thế lực và thế lực đan xen nhau, mỗi bên xưng bá một phương, sinh sôi nảy nở.

Mà 【 Thiên Khư Thành 】 lại là trung tâm của toàn bộ Thái Hư Thiên.

Trước đó Thần Đô phồn hoa nhất Đông Hà thần triều 【 Lạc Kinh 】, so với Thiên Khư thành, cũng giống như khoảng cách giữa Vô Danh tiểu trấn ở nông thôn và Ma Đô Thượng Hải.

Mà trước mắt, thế lực nổi danh nhất Thiên Khư Thành, không ai qua được tổng bộ Tiên Trận Minh danh tiếng lẫy lừng.

【 Tiên Trận Minh】 được gọi đầy đủ là 【liên minh trận pháp sư tiên giới 】, về bản chất thì là một tổ chức tương đối rời rạc và trung lập.

Nó chẳng qua là một ít tán tu hoặc trận pháp sư thế lực nhỏ tự phát tổ chức, hỗ trợ giao lưu hiệp hội.

Thời gian dài, ngược lại dần dần có chút danh tiếng, phát triển cũng càng ngày càng tốt.

Càng về sau, trận pháp sư trong các thế lực lớn cũng bắt đầu gia nhập, dần dần hình thành quy phạm và chuẩn tắc của ngành nghề, cuối cùng trong lịch sử dài lâu phát triển trở thành Tiên Trận Minh hiện tại.

Nhưng cho dù phát triển Tiên Trận Minh đến mức này, trong mắt một số thế lực đỉnh cấp có Tiên Đế tọa trấn Thần Cung, Thần Điện, cũng vẫn như cũ, chẳng qua là nhân vật làm trò cho "Công trình trận pháp bao gồm đoàn đội".

Tôn trọng có, nhưng cũng có hạn.

Dù sao, ở Tiên giới này, thực lực mới là vương đạo. Một thế lực có Tiên Đế tọa trấn hay không, đãi ngộ tuyệt đối là một trời một vực.

Nhưng mà, bây giờ Tiên Trận Minh đã lập tức chạm tay vào người nóng bỏng.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là Tiên Trận Minh ở trên kỹ thuật "Không gian truyền tống trận pháp", có đột phá trọng đại.

Đương nhiên, bộ phận đột phá này chủ yếu là vì hấp thu kỹ thuật "Siêu Không Gian Hành Lang" của Ma tộc.

Hành lang không gian siêu không của Ma tộc, chính là thông qua tiến hành gấp lại không gian bên trong Hắc Ám Hư Giới, tạo ra kỹ thuật ổn định "Đường hầm không gian tạm thời".

Loại kỹ thuật này có độ khó rất lớn, nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Đương nhiên, điều này không phải nói văn minh Ma tộc tiên tiến vượt xa văn minh Tiên Tộc.

Trên thực tế, Ma tộc bởi vì vấn đề thuộc tính tự nhiên, độ thân cận năng lượng và độ vận dụng đối với năng lượng hắc ám của Hắc Ám Hư Giới đều vượt xa Tiên Giới.

Bởi vậy, bàn về lý giải và vận dụng Hắc Ám Hư Giới, tự nhiên Ma tộc cũng mạnh hơn Tiên giới rất nhiều.

Nếu so sánh, tuy rằng Tiên Giới cũng có thể kiến tạo Truyền Tống Trận cự ly xa, nhưng so sánh mà nói, độ khó kiến thiết và hiệu suất Truyền Tống, mức độ tiện lợi sử dụng cũng không bằng kỹ thuật "Siêu Không Gian Hành Lang".

Trên thực tế, Ma tộc cũng dựa vào vận dụng đối với siêu không gian hành lang khuếch trương khuếch trương, hành tẩu cướp đoạt cùng sách lược chinh phục. Chính là cường đại như Tiên Giới, ngay từ đầu cũng ở trong tay Ma tộc thua thiệt lớn, địa bàn không ngừng bị tằm ăn mòn, bị áp súc.

Nguyên nhân căn bản của nó còn quá mức lợi hại so với hành lang không gian siêu cấp của Ma tộc. Một khi để cho bọn họ chiếm được một địa bàn vững chắc trong Hư Không Hải, thì bằng vào hành lang không gian cấp tốc điều khiển và tập trung binh lực.

Như thế, vô luận tiến công hay là phòng thủ, đều chiếm cứ tuyệt đối quyền chủ động cùng ưu thế.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất lúc trước, vì sao Vương Thủ Triết nhất định phải một hơi đồng thời phá hủy bốn hành lang siêu không gian.

Phàm là ít phá hư một cái, Thánh vực đều vô cùng có khả năng bị Ma tộc viện quân cuồn cuộn không ngừng bao phủ.

Cũng may Ma tộc trời sinh tính tàn bạo, vả lại tư tâm rất nặng, cũng không đoàn kết, quan hệ giữa các đại chí tôn của Ma tộc cũng rắc rối phức tạp, mâu thuẫn trùng trùng, thế cho nên giữa chí tôn và Chí Tôn cơ bản đều là từng người tự chiến đấu, thậm chí còn có thể thỉnh thoảng nội chiến một trận.

Mà Tiên giới dưới áp lực cực lớn, lại tương đối đoàn kết, một khi khu vực chiến đấu nhà ai phụ trách xảy ra vấn đề, còn có thể tập trung tiếp viện.

Thí dụ như Võ Nhạc Tiên Đế của Võ Nhạc thần điện bất hạnh ngã xuống, Tử Vi Tiên Đế thì hai đầu chạy tới giữ thể diện.

Ngoài ra, năm xưa sau khi Vô Cực Thần Cung đại bại, Tử Vi thần điện và Nam Minh thần điện cũng dồn ra một ít địa bàn để y nghỉ ngơi chữa thương, các thế lực lớn khác cũng có chi viện, coi như bảo vệ nguyên khí của Vô Cực thần cung.

Như thế, Tiên giới mới xem như miễn cưỡng trụ được.

Tiên Giới nếm qua thiệt thòi, tự nhiên cũng hiểu được sự lợi hại của hành lang không gian siêu việt, bởi vậy, các thế lực lớn hoặc sáng hoặc tối đều nghiên cứu và bắt chước hành lang không gian siêu không gian, muốn nghiên cứu làm thế nào đối với không gian bên trong "Hắc Ám Hư Giới" tiến hành vặn vẹo gấp khúc, cũng dùng cái này chế tạo ra kỹ thuật đường hầm tạm thời.

Trường kỳ cùng bất kể phí tổn phát triển, các nhà đều có thu hoạch không nhỏ.

Nhưng mà Tiên Trận Minh, ở trên kỹ thuật này đột phá là lớn nhất.

Siêu Không Gian Truyền Tống Trận do Tiên Trận Minh Tân nghiên cứu ra, lần đầu tiên hoàn thành đột phá kỹ thuật, khiến cho Truyền Tống Trận có hiệu suất truyền tống cao, quy mô truyền tống lớn, đặc điểm khoảng cách truyền tống xa.

Điều này sẽ tạo thành biến hóa mang tính cách mạng đối với cuộc chiến giữa Tiên giới và Ma giới.

Bởi vậy, Minh chủ Tiên Trận Minh là minh chủ 【Tam Trận Đạo Chủ】 với tư cách nghiên cứu chủ lực, tự nhiên cũng lập tức trở nên thanh danh vang dội, thân phận địa vị của gã cũng lập tức trở nên siêu nhiên, trước mắt gây chú ý, cũng chỉ thua kém một ít Tiên Đế.

Tổng bộ Tiên Trận Minh nằm trong Thiên Khư Thành cũng bởi vậy mà trở nên chạm tay có thể bỏng.

Cửa tổng bộ Tiên Trận Minh của Thiên Khư Thành đứng sừng sững một tấm bia đá.

Bia đá dùng đá màu xám đậm làm cơ sở, trên bia khắc đủ loại minh văn phức tạp, đồng thời khảm nạm chín mắt trận giống như ngôi sao, tản mát ra khí tức thâm thúy huyền ảo tựa như ẩn chứa chí lý của thiên địa.

Trong chín mắt trận này, trước mắt có năm cái sáng lên.

Trước bia đá có một quảng trường diện tích cực lớn.

Giờ phút này.

Trên quảng trường, người đông nghìn nghịt.

Dường như đang triển khai một buổi thịnh hội.

Nếu có người kiến thức rộng rãi nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên quảng trường tụ tập đều là người trẻ tuổi ưu tú đến từ chư thiên Tiên Giới.

Bọn họ tụ tập ở đây, vẻ mặt phấn chấn, ánh mắt cuồng nhiệt tỏa sáng, dường như cực kỳ chờ mong vào tương lai.

Bọn họ từ Tam Thập Tam Thiên xa xôi hội tụ ở đây, mục đích là hy vọng có thể bái Tam Trận Đạo Chủ làm môn hạ.

Cho dù chỉ là một ký danh đệ tử, cũng sẽ làm thân phận bọn họ nước lên thì thuyền lên, lập tức một bước lên trời.

Đột nhiên.

Tấm bia đá đột nhiên sáng lên, một đạo chấn động không gian bỗng nhiên nhộn nhạo ra.

Ngay sau đó, một người trẻ tuổi mặc đồ đen bị bắn ra khỏi không gian.

Cũng may tu vi người trẻ tuổi này đã đạt tới cấp Chân Tiên cảnh, bộ dáng mặc dù chật vật, nhưng miễn cưỡng khống chế thân thể giữa không trung, treo giữa không trung.

Hắn nhìn thoáng qua cái trận nhãn thứ sáu vẫn thủy chung không có sáng lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ tiếc hận.

Đạo trận pháp kia, thiếu chút nữa hắn đã vượt qua!

“Người khảo hạch đến từ Ly Hận Thiên khẽ giật mình, tổng cộng xông qua năm đạo trận pháp.”

Thấy thế, một vị trưởng lão áo xanh đứng cạnh tấm bia đá vung tay áo, cao giọng báo ra thành tích của mình.

Hắn là một vị trưởng lão cấp Đạo Chủ của Tiên Trận Minh, đồng thời cũng là người phụ trách lần khảo hạch này.

Vẻ mặt hắn uy nghiêm, trong ánh mắt nhìn về phía thanh niên mặc đồ đen vừa rồi kia lại lộ ra một tia thưởng thức: "Đinh Nhất Nhai, biểu hiện của ngươi không tệ. Dựa theo quy củ của Tiên Trận Minh ta, kẻ xông qua năm đạo trận pháp quan, có thể trao cho danh hiệu Ngũ Tinh Trận Pháp Sư, cũng có tư cách trở thành thành viên chính thức của Tiên Trận Minh."

Mặc dù là trong Tiên Trận Minh, Ngũ Tinh Trận Pháp sư cũng là chủ yếu, bất quá tuyệt đại đa số Ngũ Tinh Trận Pháp sư đều là tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên, có thể đạt được danh hiệu Ngũ Tinh Trận Pháp Sư ở Chân Tiên cảnh, đủ để thấy Đinh Nhất Thương này lợi hại thế nào trên trận pháp.

"Đa tạ tiền bối động viên."

Thanh niên áo đen ngẩn ra, vội vàng chắp tay hành lễ với trưởng lão kia.

Nghe được lời này của trưởng lão, tâm tình hắn bởi vì thất bại mà có chút mất mát, lập tức tốt hơn rất nhiều.

Hắn nhìn về phía trưởng lão kia, trong ánh mắt có chút chờ mong: "Không biết vãn bối có tư cách trở thành ký danh đệ tử của Tam Trận tiền bối không?"

Đinh Nhất Thương đến từ một thần tộc của Ly Hận Thiên. Bây giờ hắn còn chưa đủ sáu ngàn tuổi, cũng đã là tu sĩ Chân Tiên cảnh đại hậu kỳ, cũng là nhân tài kiệt xuất trong số những người trẻ tuổi.

Hơn nữa hắn còn thích trận pháp, bỏ ra đại lượng thời gian nghiên cứu trận pháp, tạo nghệ và ngộ tính trên trận pháp đều rất tốt. Nếu không như thế, hắn cũng không thể bằng vào tu vi Chân Tiên cảnh mà xông qua năm đạo đại quan của trận pháp.

"Minh chủ đại nhân bận rộn công việc, không có nhiều thời gian dạy dỗ đệ tử như vậy." Trưởng lão Tiên Trận Minh cười nói: "Có điều bổn trưởng lão yêu quý tài hoa của ngươi, có thể thu ngươi làm đệ tử chính thức, về phần có thể được liệt vào hàng thân truyền hay không thì phải xem ngươi tự mình cố gắng."

Đinh Nhất ngẩn ra mừng rỡ, lập tức hành đại lễ nói: "Nhất ngẩn nguyện ý bái tiền bối làm sư phụ."

Tuy rằng không làm đệ tử của Tam Trận Đạo Chủ được, nhưng có cơ hội trở thành thân truyền của Đạo Chủ trưởng lão cũng là cơ duyên vô cùng tốt.

"Được." Trưởng lão Tiên Trận Minh ném ra một tấm lệnh bài nói: "Đợi kiểm tra xong, ngươi tới Tiên Trận Minh tìm bổn trưởng lão."

Hắn đối với Đinh Nhất Mật cũng tương đối hài lòng.

Trên thực tế, mặc dù Đinh Nhất Nhai không phải là loại thiên tài trận pháp đỉnh cấp, nhưng hiếm khi xuất thân sạch sẽ, chỉ là một đệ tử Thần tộc bình thường, cũng không phải là đệ tử của những thế lực đứng đầu kia.

Bởi vậy, vị trưởng lão này mới thấy Săn Tâm vui vẻ thu nhận hắn, đợi mài thêm vài năm, hơn phân nửa vẫn sẽ cho hắn một cái danh tiếng thân truyền.

Đinh Nhất giật mình lần nữa hành lễ, liền ở dưới ánh mắt hâm mộ của vô số người bái biệt rời đi, miễn cho ở lại chỗ này sẽ quấy rầy khảo hạch kế tiếp.

Đã có tiền lệ này rồi.

Những thanh niên tuấn kiệt đến từ các trọng thiên phía dưới, ánh mắt nhìn về phía tấm bia đá lập tức càng thêm nóng rực.

Từ rất xa tới, dù không trở thành đệ tử của tiền bối 【Tam Trận Đạo Chủ】, nếu có cơ hội bái đạo chủ trưởng lão làm sư phụ cũng là cực tốt.

Chỉ tiếc, người chân chính có thể trổ hết tài năng chung quy chỉ là số ít.

Rất nhanh, từng người khảo hạch lần lượt được truyền tống ra từ tấm bia đá.

"Tưởng Lam Băng đến từ Thái Thanh Thiên, từng xông qua cửa ải thứ tư, trao cho danh hiệu 'Tứ Tinh Trận Pháp Sư'."

"Ngô Bách Xuyên đến từ Thất Tinh Huyền Thiên, từng xông qua cửa ải thứ ba, trao tặng danh hiệu 'Tam Tinh Trận Pháp Sư'."

"Đây là đồ chơi gì? Người chưa qua cửa thứ hai cũng dám đến khảo hạch? Cút!"

Theo một tiếng quát của chủ khảo đạo chủ trưởng lão, một người trẻ tuổi mặt phấn đầu bóng loáng bị ném bay ra ngoài.

Trên thực tế, trong những thanh niên tuấn kiệt tiến đến khảo hạch, người có thể vượt qua tam quan đã là phi thường ưu tú, người vượt qua tứ quan là lác đác không có mấy.

Giống như Đinh Nhất Quần, người có thể trực tiếp xông qua ngũ quan trùng kích cửa thứ sáu, càng là ngàn dặm chọn một.

Nhưng mà những thứ này, đều không ảnh hưởng chút nào đến nhiệt tình của các thanh niên.

rầm rộ như vậy, cho dù cuối cùng không thể thành công, chỉ tham dự một lần, cũng là một trải nghiệm cực kỳ khó được.

Nếu có chút thành tích là có thể khoác lác cả đời với đám con cháu đời sau.

Ngay khi khảo hạch tiến hành khí thế hừng hực.

Đột nhiên.

Một thanh âm uy nghiêm vang lên trên không trung quảng trường: “Đều nhường đường một chút.”

Tiếng nói vừa dứt, một đạo lực lượng vô hình vắt ngang quảng trường, mềm nhẹ lại bá đạo đem đại lượng thanh niên lách qua một bên, cứng rắn ở giữa quảng trường mở ra một thông đạo rộng rãi.

Phải biết rằng, rất nhiều người trẻ tuổi ở đây đều có lai lịch không nhỏ, đặc biệt là bọn họ là tiểu bối từ rất xa tới đây khảo hạch, không thiếu trưởng bối trong nhà chuyên môn hộ tống tới đây.

Mà phần lớn những trưởng bối kia đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên, thậm chí có một số ít trẻ tuổi được trưởng bối cấp Đạo Chủ trong nhà hộ tống tới.

Như thế, những người trẻ tuổi này ai nấy đều nóng nảy, bỗng nhiên bị người khác đẩy trắng trợn không phân tốt xấu như vậy, chuẩn bị mở miệng mắng chửi.

Nhưng mà bọn họ vừa ngẩng đầu lên thì thấy một lão giả mặc cẩm y uy nghiêm đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng quét ngang toàn trường.

Biểu tình của đám người trẻ tuổi trì trệ, nhất thời tất cả đều thành thành thật thật ngậm miệng lại, cúi đầu.

Lão giả kia mặc một thân trường bào lộng lẫy, kiểu dáng phức tạp, chế tác tinh tế, hoa văn thêu trên trường bào kia có thể nhìn ra là ký hiệu mang tính tiêu chí của Thái Thượng Thần Cung, ngay cả trang sức treo trên người lão ta cũng là sản phẩm của Thái Thượng Thần Cung.

Rất hiển nhiên, lão giả này là một vị trưởng lão đến từ 【Thái Thượng Thần Cung】!

Mọi người đều biết, Thái Thượng Thần Cung chính là một trong những thế lực đỉnh cấp nhất Tiên Giới, trong đó tọa trấn là 【Thái Thượng Tiên Đế】, còn là đệ nhất cao thủ Tiên giới trước mặt, là vị Tứ Kiếp Tiên Đế duy nhất trong cả Tiên giới to lớn này.

Mà vị trí tổng bộ Tiên Trận Minh là Thái Hư Thiên, chính là một trong những địa bàn do Thái Thượng Thần Cung quản hạt, cũng là một trong những nơi thế lực vững chắc nhất của Thái Thượng Thần Cung.

Ở chỗ này, Thái Thượng Thần Cung chính là trời.

Bởi vậy, một đám người trẻ tuổi căn bản không dám đối đầu với Thái Thượng Thần Cung trưởng lão.

Cho dù người trẻ tuổi sau lưng có Đạo Chủ làm chỗ dựa, cũng sẽ không phân cao thấp với trưởng lão Thái Thượng Thần Cung vào lúc này, dựa vào việc gây phiền toái cho gia tộc hoặc thế lực.

Thấy thế, vị trưởng lão Thái Thượng Thần Cung kia hài lòng khẽ gật đầu, sau đó xoay người chắp tay về phía sau, khách khí nói: “Vô Vọng công tử, mời.”

“Đa tạ Ngô lão.”

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau hắn.

Ngay sau đó, một vị công tử trẻ tuổi mặc huyền y lộng lẫy, bộ dáng tuấn lãng liền vượt qua đám người đi ra.

Bộ huyền y kia của hắn rõ ràng đã được thiết kế tỉ mỉ, đai lưng rộng, trang điểm thân hình hắn cao gầy mà thẳng tắp, phối hợp

với hình dáng ngũ quan vốn là tuấn lang của hắn, càng làm nổi bật lên thân hình như ngọc thụ, khí độ nổi bật.

Bất quá, so với dung mạo khí độ này, càng làm cho người ta để ý, nhưng vẫn là khí tức trên thân hắn.

Rõ ràng là nhìn tu vi Chân Tiên cảnh, nhưng quanh thân hắn dường như lại có đạo vận lưu chuyển, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều có pháp tắc tương ứng, lại phối hợp với phẩm mạo không tầm thường của hắn, quả nhiên là một nhân vật giống như Thần Tiên công tử.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu với trưởng lão Thần Cung, sau đó trực tiếp từ trong bức tường người bay ra, đến trước 【Cửu Tinh Trận Bi】.

“Tại hạ Khương Vô Vọng của Thái Thượng Thần Cung, xin khảo hạch.”

Công tử ca Khương Vô Vọng trẻ tuổi hơi hành lễ với trưởng lão Tiên Trận Minh, vẻ mặt khách khí mà cung kính.

Trưởng lão Tiên Trận Minh thấy thế vội vàng lắc mình tránh né, trên mặt tươi cười đáp lễ: “Vô Vọng công tử đa lễ, lão hủ sẽ mở ra Cửu Tinh Trận Bi cho ngài.”

Thái độ này, lại có chút lấy lòng và lấy lòng.

Khương Vô Vọng!?

Đám người trẻ tuổi vây xem vừa nghe thấy cái tên này, cũng hoàn toàn trầm mặc.

Tuy bị người ta cưỡng ép chen ngang khiến cho trong lòng rất bất mãn, nhưng giờ khắc này, bọn họ cũng chỉ có thể nén giận.

Ai bảo tiểu tử này lai lịch thật sự quá lớn.

Mặc dù tu vi của Khương Vô Vọng còn chưa thăng cấp Đại La Kim Tiên, nhưng cũng đã kẹt ở Chân Tiên cảnh đỉnh phong, cách thăng cấp cũng chỉ một bước ngắn.

Quan trọng nhất là, hắn còn chưa tới ba ngàn tuổi!

Không thể nghi ngờ!

Đây là chuẩn Thần Tử đời tiếp theo do Thái Thượng Thần Cung bồi dưỡng.

Tục truyền, đây là một Chuẩn Thần Tử rất có thiên phú trận đạo, chuyên môn bồi dưỡng phương hướng trận đạo.

Cũng khó trách hắn lại xuất hiện ở đây.

Mà cùng lúc tất cả phát sinh.

Bên ngoài quảng trường.

Một vị công tử trẻ tuổi mặc áo trắng, sau lưng cõng một hộp kiếm, đang đứng chắp tay, yên tĩnh nhìn một màn này từ xa.

Hắn anh tuấn phi phàm, mà ánh mắt thanh chính, khí độ nổi bật, một bộ áo trắng bồng bềnh, khí chất quanh thân giống như gió mát trăng sáng, làm cho người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

Mà trên lưng hắn cái hộp kiếm kia, mặt ngoài hoa văn sáng bóng nội liễm, lại mơ hồ có khí tức pháp tắc thẩm thấu vào trong đó, dường như là dùng Thần mộc thập thất giai trở lên luyện chế thành, nhìn rất là bất phàm.

Vị công tử trẻ tuổi này, tự nhiên chính là Vương An Nghiệp từ Vô Cực Thần Cung một đường truyền tống tới đây từ Vô Cực Thần Cung.

Ở phía sau hắn, còn có hai vị Đạo Chủ thu liễm khí tức đi theo hộ vệ.

Hai vị đạo chủ này, một vị là Tử Sương trưởng lão đến từ Vô Cực Thần Cung, một vị là Trảm Thiên trưởng lão của Nam Minh thần điện.

Sau đó, hiện nay đã là sư tôn của Vương An Nghiệp, ngay cả Hỗn Nguyên Linh Bảo kiếm truyền thừa của nhà mình cũng đã truyền cho Vương An Nghiệp.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, Vương An Nghiệp liền xuất phát từ Vô Cực Thần Cung, trên đường đi tốn không ít thời gian mới đến được Tiên Trận Minh này.

Chuyến đi này, hắn nhận lệnh của Vương Thủ Triết, đến đây lôi kéo giao tình với rất nhiều trận pháp sư đỉnh cấp của Tiên Trận Minh, sau đó tìm một trận pháp sư lợi hại, thương nghị một chút chuyện cải tạo truyền tống trận cổ.

Ngược lại không nghĩ tới, vừa mới đến đây, liền bắt kịp náo nhiệt như vậy.

“An Nghiệp, tên Khương Vô Vọng này muốn bái 【Tam Trận Đạo Chủ】 làm thầy, xem ra toan tính không nhỏ nha.”

Trảm Thiên trưởng lão hiển nhiên biết rõ Khương Vô Vọng này, đơn giản giới thiệu một chút với Vương An Nghiệp về người này, sau đó nhịn không được cảm khái: “Xem ra, Thái Thượng Thần Cung chuẩn Thần Tử cạnh tranh cũng phi thường gay cấn. Nếu không, hắn đường đường là một Chuẩn Thần Tử, cũng không đến mức phải đi ra bên ngoài bái sư, tìm kiếm trợ lực.”

“Có điều, nghe nói thiên phú trận pháp của Khương Vô Vọng trác tuyệt, ngộ tính cực tốt, nói không chừng sẽ giúp hắn thành công.”

Nếu như thật sự để cho hắn thành công, vậy thì Khương Vô Vọng này đã có sự trợ giúp của Tam Trận Đạo Chủ và Tiên Trận Minh, thanh thế nhất định sẽ tăng mạnh, nói không chừng thật sự có khả năng sẽ làm rung chuyển vị Thái Thượng Thần Cung kia.

Ngay khi Trảm Thiên trưởng lão đang cảm khái.

Bên tai đoàn người bất thình lình vang lên một thanh âm ông cụ non.

“Thành công cái rắm! Tên tiểu tử họ Khương kia tuổi còn trẻ, phổ tự lại không nhỏ. Thật không hổ là tiểu tử đi ra từ Thái Thượng Thần Cung, cùng với lão quỷ Thái Thượng kia thật sự là một mạch yêu mến sĩ diện. Ha ha ~ xem lát nữa lão tử đánh mặt hắn như thế nào.”

Lời nói cấp tiến như vậy, tự nhiên thu hút sự chú ý của ba người Vương An Nghiệp.

Ba người quay đầu nhìn lại, phát hiện người vừa lên tiếng kia mặt mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, dáng vẻ công tử ca trẻ tuổi tuấn tú, nhưng giọng điệu còn lớn lối hơn cả Khương Vô Vọng kia.

Thái Thượng lão quỷ?

Đây là đang mắng đệ nhất cao thủ Tiên giới Thái Thượng Tiên Đế sao?

“Đi đi đi ~ Bạn nhỏ, ngươi trốn xa chúng ta một chút.” Trảm Thiên trưởng lão sợ tiểu tử này gây họa liên lụy đến mọi người, không kiên nhẫn muốn đuổi hắn đi.“Chớ có ở chỗ này quấy rầy ta và ái đồ nói chuyện.”

Ái đồ đệ?

Người trẻ tuổi ra vẻ ông cụ non kia hơi giật mình nhìn Trảm Thiên trưởng lão một cái, lại liếc mắt nhìn Vương An Nghiệp một cái.

Tên chó chết Trảm Thiên nhà ngươi, lúc nào lại thu đồ đệ?

Còn yêu đồ đệ?

Phải cần mặt một chút được không?

Ha ha!

Đừng tưởng Trảm Thiên Tiểu ngươi thu liễm khí tức, bản… Ta không nhận ra ngươi!

Còn có thái độ, thái độ này.

Ha ha ~ Trảm Thiên tiểu tử gần đây có thể thấy được tính tình tăng lên.

…

Chương 55: Ta có thể nói cho ngươi biết ta là Nam Minh Tiên Đế không?

…

Đợi một chút?

Dường như có chỗ không đúng.

“Người trẻ tuổi” bỗng nhiên hơi nhíu mày, trong lòng nổi lên một vòng nghi ngờ.

Nếu như hắn còn không có những lời hồ đồ, hai tiểu tử Trảm Thiên và Thiên Trần từ trước đến nay đều là người ủng hộ trung thành của tiểu tử Vân Hạc.

Sao bây giờ Trảm Thiên tự dưng lại thu đồ đệ xuất hiện trước cửa Tiên Trận minh? Hay là ầm ĩ với Thiên Trần, Vân Hạc tiểu tử?

“Người trẻ tuổi” căn bản không nghĩ tới, mấy người Diêm Vân Hạc lại lặng lẽ chạy tới Tiên Minh, cũng xảy ra một loạt chuyện bất ngờ.

“Trảm Thiên sư tôn bớt giận, vị bằng hữu này có lẽ chỉ đơn thuần thổ thổ bực tức mà thôi, đừng so đo với hắn.” Vương An Nghiệp thấy tình huống có chút không đúng, vội vàng mở miệng khuyên can.

Hắn thật sợ Trảm Thiên trưởng lão bạo tính, đánh cho người trẻ tuổi vô tội.

Dứt lời, hắn lại chuyển hướng sang “Người trẻ tuổi” kia, phong độ nhẹ nhàng thi lễ với hắn, sau đó ngữ khí thành khẩn khuyên nhủ: “Vị huynh đài này, hành tẩu bên ngoài còn cần cẩn thận nói. Thái Đế Tôn thân là đệ nhất cao thủ Tiên giới, cũng không biết vì Tiên giới lập bao nhiêu công huân, ngăn cản bao nhiêu tai nạn. Những công tích này đều là nhìn thấy rõ ràng, không ai cho phép nghi ngờ.”

“Hắn có chút hành vi, có lẽ ở trong mắt những tiểu bối chúng ta lộ ra không hợp lý, không phải như vậy để cho người ta lý giải, nhưng làm sao biết không phải bởi vì chúng ta đứng không đủ cao, tầm nhìn không đủ cao, cho nên mới không thể

giải thích được? Huynh đài vẫn là chớ nên nói xằng nói bậy tiền bối.”

Ta đứng không đủ cao? Tầm nhìn của ta không đủ?

Thái Thượng lão quỷ là cái dạng chó đức gì, hắn có thể nào không biết?

“Người trẻ tuổi” ha ha cười.

Có điều, chung quy không so đo những thứ này với Vương An Nghiệp.

Bởi vì những gì Vương An Nghiệp nói, cũng đúng là vấn đề rất dễ xuất hiện trên người tiểu bối. Vương An Nghiệp khuyên hắn như vậy thật ra không có vấn đề gì.

Hắn cũng không thể trực tiếp nói cho Vương An Nghiệp biết, lão tử đường đường là 【Nam Minh Tiên Đế】, đã sống hơn sáu mươi vạn tuổi, đứng đủ cao, nhìn đủ xa.

Những vấn đề mà hắn nói, căn bản không tồn tại.

Chính mình bất quá là bởi vì tu vi cảnh giới triệt để lâm vào bình cảnh, tự cảm vô vọng vượt qua lần đại kiếp thứ tư, nhưng trong lòng lại có chút không cam lòng đời này cứ như vậy đến đỉnh phong, dứt khoát tùy hứng một phen, thừa dịp cuối cùng đi ra du lịch một chút hồng trần, tìm kiếm một tia hi vọng bé nhỏ như vậy.

Vạn nhất, chỉ là nói vạn nhất, trong quá trình du lịch mình bỗng nhiên có cảm ngộ cùng xúc động, thành công phá vỡ bình cảnh cảnh giới gông cùm xiềng xích, vậy mình chẳng phải là thắng tê rồi sao?

Đương nhiên, Nam Minh Tiên Đế cũng tự biết xác suất có thể đột phá cảnh giới cực thấp.

Chuyến đi này, hơn phân nửa chính là lần cuối cùng chơi một chút ở Phàm gian.

Hắn che giấu thân phận ra ngoài du lịch hồng trần, đương nhiên sẽ không tùy tiện bại lộ thân phận của mình, nếu không cho dù đi tới nơi nào, cũng sẽ thu hút vô số người chú ý triều bái, vậy còn du lịch cái rắm?

Thậm chí, vì để tránh gây ra phiền phức không cần thiết, hắn không chỉ cải biến ngoại hình, ngay cả tu vi khí tức gì đó cũng ẩn giấu.

Trong mắt người khác, bây giờ hắn chỉ là một người trẻ tuổi Chân Tiên cảnh bình thường, coi như là biết tu sĩ hắn, trừ khi là Tiên Đế ở trước mặt, hoặc là đối với hắn quen thuộc đến tận cùng, nếu không cũng chưa chắc có thể nhận ra hắn.

"Bản tính tính của thằng nhóc nhà ngươi không tệ. Đúng rồi, ngươi tên là gì? Lần này cũng là tới xông Cửu Tinh Trận Bi, muốn bái nhập làm môn hạ của Tam Trận Đạo Chủ à?" Nam Minh Tiên Đế thuận miệng chuyển đề tài.

Vốn dĩ Vương An Nghiệp cũng không định níu giữ không buông, nghe vậy cũng thuận thế dời đề tài đi, tự giới thiệu nói: "Tại hạ Vương An Nghiệp, lần này đến Tiên Trận Minh là muốn mời chư vị Trận Pháp sư tiền bối ra tay kiến thiết không gian trận pháp."

Thái độ của Vương An Nghiệp ôn hòa, đối với Nam Minh Tiên Đế cũng vô cùng khách khí: "Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài? Chẳng lẽ lần này cũng giống như Vô Vọng công tử kia, chuẩn bị xông qua Cửu Tinh Trận Bi kia sao?"

"Ta là… Dương Minh. Ngươi có thể gọi ta là Dương Minh huynh."

Nam Minh Tiên Đế thuận miệng bịa ra một cái tên, lập tức ngước mắt nhìn Cửu Tinh Trận Bi xa xa, trong giọng nói mang theo vài phần thờ ơ: "Cửu Tinh Trận Bi… Ha ha. Nếu là ta ra tay, bia phá trận này trong vài phút là có thể phá hoàn toàn. Ta chính là tới xem náo nhiệt, thuận tiện thử một chút có thể phá rối hay không, cho Thái Thượng lão quỷ thêm chút tắc nghẽn."

Điểm này, hắn thật ra không có khoác lác.

Cửu Tinh Trận Bi này, ngày bình thường dùng để thí nghiệm chuẩn nhập trình độ cho các trận pháp sư gia minh.

Đúng vậy, là "Chuẩn nhập" tiêu chuẩn, mà không phải hạn mức cao nhất.

Một vài trận pháp sư Hỗn Nguyên cảnh chuyên tu trận pháp cơ bản đều có thể qua trận pháp thứ chín, trở thành Cửu Tinh

Trận Pháp Sư mà Tiên Trận Minh tán thành.

Cho dù là trận pháp sư Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ, một bộ phận trận pháp sư vô cùng lợi hại cũng có thể vượt qua cửu tinh.

Còn Nam Minh Tiên Đế hắn…

Mặc dù hắn không phải là Tiên Đế chuyên tu trận pháp xuất thân, nhưng dù sao hắn cũng đã sống trọn vẹn sáu mươi mốt vạn tuổi.

Thời gian dài dằng dặc đủ để xóa đi chênh lệch thiên phú.

Thiên phú của hắn trên trận pháp có lẽ không bằng kỳ tài ngút trời như Tam Trận Đạo Chủ, nhưng so với trận pháp sư cấp Đạo Chủ bình thường thì vẫn mạnh hơn một bậc.

Qua nhiều năm như vậy, nếu ngay cả một trận pháp sư Cửu Tinh cũng không bắt được, Tiên Đế như hắn chẳng phải sẽ trở thành vô ích sao?

Nhưng mà, Vương An Nghiệp ở một bên nghe được tiếng lên tiếng kiêu ngạo này của hắn, lại nhịn không được một trận im lặng.

Quấy rối?

Cho thêm ngột ngạt?

Người gọi là Dương Minh này, tuổi nhìn qua không lớn, khẩu khí lại không khỏi có chút quá mức cuồng vọng.

Cũng không biết hắn và Thái Thượng Thần Cung rốt cuộc là thù hận gì?

Có điều, tất cả những thứ này đều không liên quan đến Vương An Nghiệp hắn. Mục đích hắn tới lần này là tìm người kiến tạo không gian truyền tống trận, tiếp theo là muốn nhìn xem có thể "lừa đảo" đến một sư tôn hay không.

Cái lựa chọn hàng đầu của sư tôn này, không nghi ngờ chút nào, khẳng định là Tam Trận Đạo Chủ.

Nhưng nhìn tư thế hiện tại này, sư tôn muốn "Lừa gạt" Tam Trận Đạo Chủ cơ bản đã vô vọng.

Tuy rằng hắn cũng tu tập trận pháp, nhưng lý giải và kiến tạo cũng chỉ là "thẳng có gì", hắn chủ yếu tập trung tinh lực vào 【kiếm trận】.

Muốn hắn đi xông vào Cửu Tinh Trận Bi này, chỉ sợ thật sự không lấy được thành tích quá tốt.

Bỏ đi bỏ qua. Đơn thuần bỏ tiền thuê quan hệ cũng rất tốt.

Sư tôn của Vương An Nghiệp hắn đã đủ nhiều, nhiều áp lực hơn nữa cũng quá lớn. Hơn nữa hắn đã có một bộ đạo thư, một bộ đạo thư khác có ảnh hưởng với hắn hay không kỳ thật có hạn.

Cũng cùng lúc đó.

Bên trong Tiên Trận minh, trong một đình viện yên tĩnh ưu nhã.

So với những quần thể kiến trúc cỡ lớn xa hoa lộng lẫy, khí thế hùng vĩ kia, sân trong Tiên Trận minh thoạt nhìn "Phong mộc" nhiều, chiếm diện tích cũng nhỏ, ở một mức độ nào đó thậm chí có thể xem như "Tiểu xảo tinh xảo".

Nhưng, những thứ này chẳng qua chỉ là biểu tượng.

Những sân này nhìn thì tinh xảo, kì thực bên trong đều có càn khôn.

Nếu có người tiến vào trong sân, nhất định sẽ bị trận pháp rậm rạp chằng chịt trong sân làm cho người ta chấn động.

Những sân nhỏ này, tựa hồ như được chủ nhân của mình trở thành sân thí nghiệm trận pháp mới, cùng với sân khấu huyễn kỹ cá nhân, các loại trận pháp tầng tầng lớp lớp, vô luận là trận pháp mật độ cao, hay là công hiệu thần kỳ của trận pháp, đều tuyệt đối có thể làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Mà tòa đình viện trước mắt này, lại càng là nơi quan trọng nhất.

So với những trận pháp huyễn kỹ, mặc dù số lượng trận pháp trong tòa đình viện này không nhiều như vậy, nhưng trình độ tổng thể lại cao hơn một mảng lớn. Mỗi một tòa trận pháp trong đó, đều đủ để cho các trận pháp sư khác nhìn mà than thở, vỗ bàn tán dương.

Dưới trận pháp chồng chất, cả tòa đình viện này giống như một tiểu động thiên chuyên môn mở ra, có cảm giác phản phác quy chân.

Trong đình viện, thấp thoáng cỏ cây, có một lương đình bằng đá màu trắng.

Trong lương đình có một cái bàn trà hình tròn bằng đá.

Bên bàn trà.

Hai vị lão giả ngồi đối diện nhau, vừa uống trà, vừa tùy ý trò chuyện.

Bọn họ một thân áo bào xám, một người mặc áo bào xanh, ăn mặc thập phần mộc mạc, một thân khí chất lại khác hẳn, thậm chí có thể nói là hai loại cực đoan.

Trong đó, vị lão giả áo xám kia, râu tóc đã hoa râm, nhưng thân hình vẫn khôi ngô kiên cường như cũ, xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong cơ bắp lưu loát.

Hắn nhìn tựa hồ đã thật lâu không có chú ý qua hình tượng người, tóc hoa râm nhìn lộn xộn đấy, ngay cả chòm râu cũng có chút bết, quần áo nhìn cũng không quá gọn gàng, cả người nhìn tựa hồ có chút biên độ không chỉnh tề.

Nhưng dù vậy đôi mắt kia vẫn tỉnh táo cơ trí, thâm thúy mà thu liễm, khiến người ta có cảm giác kiên định và tin cậy.

Người này chính là Tam Trận Đạo Chủ chạm tay có thể bỏng ở Tiên giới hiện giờ.

Còn người kia, mặc dù tuổi tác cũng không nhỏ, thậm chí râu tóc còn bạc hơn Tam Trận Đạo Chủ, thân hình càng thêm thon gầy, sắc mặt thập phần hồng nhuận, nhìn không ra vẻ tuổi già sức yếu.

Trên người hắn ta mặc một bộ trường bào màu xanh, không nhiễm một hạt bụi, thậm chí ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Một cơn gió thổi tới, vạt áo màu xanh của hắn hơi lay động, nổi bật lên cả người giống như cây tùng dưới ánh trăng, hàn bách trong tuyết, từ trong ra ngoài lộ ra một cỗ phiêu dật xuất trần, thanh đạm cùng hương vị.

Dáng vẻ đó rõ ràng là một hình tượng lão thần tiên Quy Ẩn sơn lâm tiêu chuẩn.

Nếu có một ít đại lão Tiên Giới ở đây, nhất định có thể lập tức nhận ra vị lão giả áo bào xanh này.

Hắn chính là cung chủ 【Thanh Đế Thần Cung】 luôn làm việc điệu thấp nội liễm, thay mặt cung chủ Trường Canh Đạo Chủ.

Tuổi của Trường Canh Đạo Chủ hơi lớn hơn Tam Trận Đạo Chủ một chút, nhưng cũng là Hỗn Nguyên Đạo Chủ có kỹ thuật xây dựng cực lớn về mặt chức nghiệp, nó với chức nghiệp của Tam Trận Đạo Chủ mặc dù thuộc về hai hướng hoàn toàn khác nhau, nhưng tư giao thì vẫn không tệ.

Điểm này, từ thái độ nhàn nhã tùy ý uống trà của hai người liền có thể thấy được.

"Trường Canh huynh." Tam Trận đạo chủ nuốt một ngụm trà thơm đầy miệng vào trong bụng, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, miệng thơm đầy hương, trong giọng nói tự nhiên mang theo vài phần tán thưởng và cảm khái, "Huynh Sinh Thần Trà của ngươi quả nhiên tuyệt diệu không thể tả, tư vị vô cùng. Chén trà nhỏ này trôi qua, ta cảm giác thân thể già nua của ta giống như được gột rửa, có loại cảm giác nặng nề trôi đi, thọ nguyên từ từ tăng lên."

Trường Canh Đạo Chủ nở nụ cười tiêu sái: "Lời nói của Tam Trận huynh quá khoa trương rồi. Mặc dù 【Trường Sinh Thần Thụ】 của Thanh Đế Thần Cung chúng ta đã đạt tới Thập Bát giai, nhưng chỉ là từ Sinh Mệnh Thần Thụ diễn biến ra á chủng, mặc dù có hiệu quả kéo dài tuổi thọ không tầm thường, nhưng đối với những người như Tam Trận huynh, Bán Bộ Tiên Đế uống qua nhiều lần thần trà mà nói, hiệu quả đã vô cùng yếu ớt."

"Chỉ là trà mới, ta cho ngươi nếm thử hương vị mà thôi."

Nói xong, hắn tự mình một hơi uống cạn chén trà cuối cùng trong tay, sau đó một lần nữa đặt chén trà xuống, lúc này mới dùng ngữ khí thoáng có chút ngưng trọng tiếp tục nói: "Tam Trận huynh lần này công khai tổ chức đại hội thu đồ đệ, cũng dùng tiêu chuẩn trận pháp người tham dự 【Cửu Tinh Trận Bi

】 đến trắc thí, rõ ràng là nhằm vào Thái Thượng Thần Cung Khương Vô Vọng, chẳng lẽ sẽ không sợ 'Một vị'kia', đối với việc làm ăn của ngươi sao?"

"Ai~"

Tam Trận Đạo Chủ thở dài, hiển nhiên cũng biết Trường Canh Đạo Chủ đang cố kỵ điều gì.

Giọng điệu của y bất đắc dĩ: "Chẳng phải ta cũng đang bị ép bất đắc dĩ hay sao! Tiểu tử Khương Vô Vọng kia có địa vị quá lớn, sau lưng lại mơ hồ có một vị 'Dung hộ' kia."

"Nếu ta thật sự thu Khương Vô Vọng làm đồ đệ, truyền thụ toàn bộ y bát cho hắn ta, không đến mấy vạn năm, các đời tiền bối Tiên Trận Minh chúng ta hao hết tâm lực, thật vất vả mới sáng lập cơ nghiệp, sẽ bị Thái Thượng Thần Cung thâu tóm hấp thu."

Đạo lý này đương nhiên Trường Canh Đạo Chủ không thể không rõ.

Hoặc nói chính xác hơn, lần này Thái Thượng Thần Cung đánh rất rõ ràng, mục đích rõ ràng như vạch trần, thậm chí ngay cả che giấu cũng không che giấu, phàm là Hỗn Nguyên Đạo Chủ hơi có chút đại cục quan, đều không nhìn không ra.

Bất quá, nghe Tam Trận Đạo Chủ nói như vậy, Trường Canh Đạo Chủ lại ngược lại nở nụ cười: "Thái Thượng Thần Cung chính là thế lực lớn nhất Tiên Giới, Tam Trận huynh lại bị thôn phệ triệt để như thế, xem ra mưu đồ không nhỏ a! Chẳng lẽ, Tam Trận huynh đã có phương hướng "Tam trận quy nhất"?"

Nếu nói về ngộ tính của trận pháp, các đời Minh chủ của Tiên Trận Minh đều có thể được xưng là kỳ tài, nhưng Tam Trận Đạo Chủ, tuyệt đối là kỳ tài trong kỳ tài.

Lúc còn trẻ hắn đã thể hiện ra ngộ tính tuyệt hảo của mình ở trận pháp, học trận pháp gì cũng nhanh, học cái gì cũng học, kết quả chính là sở học vô cùng hỗn tạp, được xưng là "Trận pháp thiên hạ đều nắm trong lòng bàn tay".

Lại thêm tư chất của hắn trác tuyệt, tuổi còn trẻ đã thăng cấp Đạo Chủ, bởi vậy tự xưng là 【Vạn Trận Đạo Chủ】.

“Vạn” là hư chỉ, ý là trong thiên hạ không có trận pháp mà hắn không biết.

Khẩu khí này, không thể nói là không cuồng vọng.

Tuy nhiên, đây cũng đã là chuyện của hắn khi còn trẻ.

Sau khi tấn chức Đạo Chủ, dường như hắn ý thức được thiên địa rộng lớn, khó khăn khi thăm dò trận pháp chi đạo tiếp theo, cho nên rất nhanh lắng xuống, người cũng thay đổi thói ngông cuồng tùy ý lúc tuổi còn trẻ, trở nên trầm ổn nội liễm.

Sau đó trong tu luyện, hắn bắt đầu không ngừng thử hóa phức tạp thành đơn giản, cũng đem ngàn vạn đại trận dung hợp lại.

Dần dần, hắn từ “Vạn Trận Đạo Chủ” biến thành “Thiên Trận Đạo Chủ”, lại biến thành “Bách Trận Đạo Chủ”!

Cho đến vạn năm trước, tu vi đã đạt tới Hỗn Nguyên Cảnh đỉnh phong, hắn có danh xưng “Bán Tiên Đế”, rốt cục đã giảm ngàn vạn đại trận thành “Ba”, bắt đầu tự xưng 【Tam Trận Đạo Chủ】.

Hắn từng công khai biểu thị bản thân chỉ biết ba loại trận pháp: 【Na Di Trận】, 【Già Thiên Trận】, 【Tru Tiên Trận】, theo thứ tự là truyền tống không gian, phòng hộ bí mật, tấn công ba loại phương hướng giết chóc.

Ngay cả Thái Thượng Tiên Đế, sau khi biết được việc này, cũng đã từng công khai khen ngợi, nói thẳng Tam Trận Đạo Chủ ở trên cơ sở các đời Trận Đạo tiền bối tích lũy, rốt cuộc đi ra khỏi đại đạo của mình!

Nếu một ngày nào đó hắn thật sự làm được “vạn trận quy nhất”, khi được xưng là “Một trận Đạo chủ”, có lẽ sẽ có cơ hội đột phá gông cùm xiềng xích, bước lên Tiên Đế đại đạo vô thượng!

Đây cũng là lý do vì sao Trường Canh Đạo Chủ lại nói “Ba trận quy một”.

Ba trận Đạo Chủ nghe nói như thế, vẻ mặt thoáng cái trở nên có chút phức tạp.

Hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cục thở dài nói: “Tam trận quy nhất, quá khó khăn, cả đời Cùng Cực ta cũng chưa chắc có thể có

quá nhiều thành tựu. Hiện tại, ta chỉ cầu có thể tìm được một đệ tử vô cùng ưu tú kế thừa y bát của ta."

"Có ta tạo cơ sở cho hắn, có lẽ hắn có thể ở trên cơ sở vạn trận quy tam, lại đi về phía trước, nói không chừng vận khí tốt liền có thể đi ra một con đường thông tới 'Tam trận quy nhất'."

Tuy nhiên, ba trận Đạo Chủ cũng biết hy vọng xa vời.

Con đường của Vô Thượng Tiên Đế há dễ đi như vậy?

Trước mắt Tiên giới có được truyền thừa cấp bậc Tiên Đế, ngoại trừ trực tiếp thừa kế truyền thừa từ Cổ Thần, cùng với truyền thừa dứt khoát không phải nhân loại ra, cái nào không phải trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, thông qua một đời đệ tử ưu tú không ngừng tiếp lực mới cuối cùng hoàn thành đột phá?

Ba Trận Đạo Chủ từng tiếp nhận một gậy này từ trong tay các vị tiền bối, cũng bước thêm một bước mang tính cách mạng, dĩ nhiên đã đạt được thành tựu vô cùng to lớn.

Hắn tất nhiên hi vọng có thể đem gậy tiếp theo giao cho một đồ đệ càng thêm ưu tú.

Vô cùng rõ ràng, Tam Trận Đạo Chủ không thích tiểu tử Khương Vô Vọng kia.

Thứ nhất, là tiểu tử kia quá giỏi về tâm kế, tuy nói rất có ngộ tính về trận pháp, nhưng một mạch truyền thừa này của mình, trong mắt hắn chung quy chỉ là công cụ để giẫm lên cao mà thôi.

Thứ hai, Khương Vô Vọng chính là chuẩn Thần tử tương lai được Thái Thượng Thần Cung bồi dưỡng, một khi truyền thừa rơi vào trong tay hắn, trong tương lai rất có khả năng sẽ dẫn theo toàn bộ Tiên Trận Minh quy nhập vào Thái Thượng Thần Cung.

Chuyện này đối với sự phát triển của Tiên Trận Minh không thể nghi ngờ là cực kỳ bất lợi.

"Thôi thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích." Tam Trận Đạo Chủ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thở dài: "Tuy Khương Vô Vọng thiên phú vô song, nhưng chung quy ngay cả ba

ngàn tuổi cũng không đến, hắn giỏi thì là tiêu chuẩn của Lục Tinh Trận Pháp Sư, tất nhiên sẽ gãy kích ở cửa thứ bảy."

"Mà ta đã bố trí hậu chiêu, trong rất nhiều đệ tử đã tỉ mỉ dạy dỗ ra một vị đệ tử kiệt xuất, mặc dù tuổi đã sắp sáu ngàn tuổi vẫn còn ở Chân Tiên cảnh, nhưng thiên phú trận đạo của hắn lại cực cao, đã có thể vọt tới cửa thứ bảy!"

"Như thế, bản minh chủ liền có lý do dư thừa ở ngay trước mặt cự tuyệt Khương Vô Vọng, mà vị 'Tuy nói sẽ âm thầm khó chịu, về tình về lý lại cũng không bắt bẻ được lỗi lầm'

Trường Canh Đạo Chủ cười mắng: "Tam Trận huynh ngày thường nhìn thật thà chất phác, không nghĩ tới cũng biết giở tâm cơ. Khó trách, cho dù Khương Vô Vọng kia đi vào xông quan, ngươi cũng có thể bình tĩnh như thường uống trà với ta."

Tam Trận Đạo Chủ cười lắc đầu: "Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này. Thôi, không nói chuyện vớ vẩn của ta nữa, ngươi nói đi."

"Trường Canh huynh từ trước đến nay làm việc khiêm tốn, bản tính lại keo kiệt. Trước đây ta hỏi ngươi trà Trường Sinh này nhiều lần xin cũng không thấy ngươi nhả ra, lần này lại mang theo trà Trường Sinh mới xào tới tìm ta, nhất định là không có việc không lên điện Tam Bảo."

Ba Trận Đạo Chủ sớm đã có ứng phó với Khương Vô Vọng nên đương nhiên sẽ không quá chú ý, ngược lại còn cười tủm tỉm nhìn về phía bạn cũ chí giao.

"Ha ha ha! Biết ta - tam trận huynh." Trường Canh đạo chủ cười sang sảng: "Lần này, cung chủ đời này tới cầu viện, hy vọng có thể thuê một nhóm không gian trận pháp ưu tú."

Ban đầu Tam Trận Đạo Chủ sửng sốt, nhưng ngay lập tức trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ: "Chẳng lẽ, Cấm Khu và truyền thừa Đế Tôn mất tích các ngươi đã có tung tích?"

Đế Tôn của Thanh Đế Thần Cung - Thanh Hoàng Tiên Đế, từ hơn trăm vạn năm trước đã mất tích một cách thần bí, ngay cả những người mất tích cùng nhau còn có cả Cấm Khu và truyền thừa.

Căn cứ vào phán đoán của mấy vị Tiên Đế khác lúc ấy, Thanh Hoàng Tiên Đế đại khái là vẫn lạc, ngay cả cấm khu cùng

truyền thừa cũng không biết tung tích.

Cũng từ đó, Thanh Đế Thần Cung từ thịnh chuyển suy, một bên điệu thấp sinh tồn, một bên tích cực tìm kiếm Thanh Đế Cấm Khu cùng truyền thừa.

Chẳng qua, cùng là Đế Tôn ngã xuống, truyền thừa không tìm về được, cuộc sống của Thanh Đế Thần Cung luôn tốt hơn Vô Cực Thần Cung rất nhiều.

Dù sao nhiều loại đạo thống chủ yếu của Thanh Đế Thần Cung đều liên quan đến mộc hệ, am hiểu nhất là trồng trọt trồng dược, không những linh điền của mình sản xuất không tệ, còn có thể phát ra "lực lao động Linh Thực sư ưu chất", trợ giúp những thế lực khác trồng linh mễ cao cấp, tiếp đó đạt tới hiệu quả song thắng.

Ngoài ra, truyền thừa của Thanh Đế Thần Cung từ trước đến nay " nãi lực dư thừa", trên chiến trường thường thường đảm nhiệm hậu cần trị liệu nhân viên, làm công tác cứu chết chữa thương.

Mà mọi người đều biết, trên chiến trường có tỉ lệ tử vong cực cao, nhân viên trị liệu cứu thương từ trước đến nay đều là tu sĩ Thanh Hoàng Thần Cung vô cùng được coi trọng và tôn kính. "Dợ lực dồi dào" lại càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, địa vị sẽ chỉ càng cao hơn.

Hơn nữa, tính cách của bọn họ cũng không tranh không đoạt, tương đối tao nhã, khí độ bình thản.

Cũng chính vì vậy, Thanh Đế Thần Cung không chỉ có con đường sáng lập ổn định, còn có quan hệ nhân mạch không tệ với các thế lực khác, trình độ được hoan nghênh không phải Vô Cực Thần Cung có thể so sánh.

Nhiều năm qua, cho dù không có Thanh Hoàng Tiên Đế làm chỗ dựa, cuộc sống của bọn họ vẫn sống không tồi, thậm chí còn có chút giàu có.

Nếu Thanh Đế Thần Cung có thể tìm lại truyền thừa của Cấm Khu và Thanh Đế, chỉ sợ không quá bảy tám vạn năm nữa, Tiên Giới sẽ có thể tăng thêm một Tiên Đế, lực lượng đối kháng với Ma tộc sẽ tăng nhiều.

Cũng khó trách Tam Trận Đạo Chủ nghe được thì rất vui vẻ.

“Không sai.” Trường Canh đạo chủ cười gật đầu: “Thanh Đế Thần Cung chúng ta vài lúc trước cảm ứng được cấm khu của Đế Tôn đã bị kích hoạt, cũng đại khái xác định vị trí.”

“Có lẽ ngươi không tin Tam Trận huynh, khi chúng ta tiến hành khảo sát và đánh dấu vị trí của cấm khu Đế Tôn, phát hiện vị trí đại khái không gian vị trí của hắn lại không khác gì vị trí 【Tiên Minh】 của tổ chức ngoại vực mà Vô Cực Thần Cung thất liên.”

“Cho nên chúng ta suy đoán, có lẽ, chính là người của Tiên Minh phát hiện ra cấm khu Đế Tôn, kích hoạt cấm khu.”

“Hóa ra là ở bên ngoài Man Hoang Vực?” Nghe đến đó, vẻ tươi cười trên mặt Tam Trận Đạo Chủ chợt tắt, giữa hai đầu lông mày lộ ra vài phần nghi hoặc. “Lúc trước nghe ngươi nói đến, Thanh Hoàng Đế Tôn đang phối hợp với 【Hồng】 tiền bối chấp hành kế hoạch tuyệt mật vẫn lạc, vì sao vùng cấm lại xuất hiện ở bên ngoài Man Hoang Vực?”

“Điểm này ta cũng không rõ lắm.” Trường Canh Đạo Chủ lắc đầu: “Theo lời Đế Tôn các mạch nói, Hồng tiền bối đã hơn một triệu năm không truyền tin tức về. Lần đó gọi là kế hoạch tuyệt mật, rốt cuộc thành hay bại cũng không ai rõ.”

“Có lẽ là thật sự không có truyền về tin tức, cũng có lẽ có Đế Tôn nhận được tin tức, lại lựa chọn giấu diếm.” Tam Trận Đạo Chủ biểu lộ ngưng trọng, “Chúng ta mặc dù được xưng là “Nửa bước Tiên Đế”, trên thực tế lại cùng chân chính Tiên Đế chênh lệch rất lớn, bị bài trừ ở bên ngoài tin tức cũng chưa chắc không có khả năng.”

“Cho dù như ngươi suy đoán, chúng ta cũng không thể làm gì.” Trường Canh Đạo Chủ nghiêm mặt nói: “Cũng may cấm khu đã có tin tức. Hiện tại chuyện trọng yếu nhất, chính là đi nghênh đón Đế Tôn cấm khu, tìm về Đế Tôn truyền thừa. Chờ Thanh Đế Thần Cung chúng ta cũng có Tiên Đế, hết thảy sẽ dễ làm.”

“Trường Canh huynh, nói về kế hoạch của ngươi đi.” Nghĩ đến việc Nhân tộc có lẽ sẽ có thêm một vị Tiên Đế, Tam Trận Đạo Chủ cũng rất phấn chấn: “Chỉ cần tam trận có thể làm được, nhất định toàn lực ứng phó.”

Trường Canh Đạo Chủ nghiêm mặt nói ra kế hoạch của mình.

“Tuy nói giữa phế tích Vô Cực thành và Tiên Minh có một truyền tống trận kiểu cũ, nhưng cân nhắc đến phế tích Vô Cực thành ở trong phạm vi thế lực của Ma tộc, tình huống không rõ, tùy tiện hành động rất dễ dàng đánh rắn động cỏ, chúng ta luôn suy nghĩ, vì an toàn, vẫn là quyết định cẩn thận làm việc.”

“Kế hoạch trước mắt của chúng ta là phái một đội quân đi trước cưỡi Thần Chu trực tiếp vượt qua Hư Không Hải, đến vị trí mục tiêu.”

“Ta hi vọng Tam Trận huynh có thể phái ra mấy vị đạo chủ tinh thông Không Gian Trận khoảng cách siêu xa, cùng chúng ta điều động quân đội đồng hành. Đợi đến lúc tới bên kia trước không vội tìm về Cấm Khu, mà trước tiên xác định tọa độ không gian, hai bên đồng thời kiến tạo không gian Truyền Tống Trận cự ly siêu xa trước!”

“Có Truyền Tống Trận, chúng ta có thể phái số lượng lớn nhân viên đi qua, để tránh xuất hiện các loại ngoài ý muốn.”

“Như thế, xác thực ổn thỏa.” Tam Trận Đạo Chủ nghe vậy khẽ gật đầu, lập tức lại đưa ra nghi ngờ: “Khoảng cách xa như thế, cho dù là một chiếc Thần Chu đơn độc lái đi, ít nhất cũng phải một ngàn năm? Hơn nữa, truyền tống trận cỡ lớn cự ly xa như thế, cần phải đầu nhập một lượng lớn tài nguyên.”

“Chỉ hơn một nghìn năm mà thôi, Thần Cung chúng ta có thể chờ nổi.” Trường Canh Đạo Chủ phấn chấn nói: “Còn về tài nguyên xây dựng Truyền Tống Trận, ngươi cũng không cần lo lắng. Nhiều năm qua, Thần Cung chúng ta dựa vào giúp người làm ruộng và chữa thương, vẫn là tích góp được chút tiền vốn.”

“Thần Cung chúng ta hơn trăm vạn năm ngủ đông cùng chuẩn bị, đều là vì hôm nay! Một khối tài nguyên này, tuyệt đối sẽ không ngắn hơn ngươi!”

“Như vậy là tốt rồi.” Tam Trận Đạo Chủ khẽ gật đầu, tiếp tục nói: “Vậy thì chỉ còn lại một vấn đề. Nghe nói Huyền Thanh Thần Chu của các ngươi và Thanh Hoàng Đế cùng mất tích với Cấm Khu. Thần Chu của các ngươi từ đâu tới?”

“Vô Cực Thần Cung.” Trường Canh Đạo Chủ ra vẻ đã tính toán xong mọi chuyện, bình tĩnh nói: “Thần Chu của bọn họ vẫn còn, nhưng vì sử dụng và giữ gìn tiêu hao quá lớn, bọn họ vốn không dùng nổi, nhưng lại không dám bán, cũng không dám bán đi, chỉ có thể niêm phong cất vào kho. Bây giờ bọn họ đã nghèo tới mức sắp xin cơm rồi, ta muốn bỏ ra một số tiền lớn thuê hai ba ngàn năm, chắc chắn bọn họ sẽ rất vui mừng.”

“Nói có lý, Vô Cực thần cung đúng là quá nghèo khó.” Tam Trận Đạo Chủ gật đầu đồng ý.

Hiện tại, hắn không còn vấn đề gì nữa.

Hắn đang chuẩn bị cao hứng đáp ứng tham gia kế hoạch.

Đột nhiên.

Trên Cửu Tinh Trận Bi một mực chưa từng chú ý, đại biểu tinh thần đã thông qua cửa thứ bảy, cứ như vậy phát sáng lên.

Sau một khắc.

Đám quần chúng vây xem bỗng nhiên bộc phát ra từng trận tiếng hoan hô chấn kinh.

Mặc dù không ít người rất ghét Khương Vô Vọng, nhưng vào giờ phút này, bọn họ không thể không bị hắn ta thể hiện chinh phục.

Pháp sư Thất Tinh trận chưa tới ba ngàn tuổi!

Chỉ sợ, đây là Thất Tinh trận pháp sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử?

“…?”

Ba trận Đạo Chủ có chút bối rối.

Làm sao có thể? Tiểu tử này lại thật sự thành công vượt qua cửa ải thứ bảy, hơn nữa còn đang tích cực xông cửa ải thứ tám!?

Cái này chẳng phải là đại biểu cho, hậu chiêu hắn bố trí lúc trước thoáng cái bị phế bỏ?

…

Chương 56: Khí vận vô song! Vương An Nghiệp!

…

Vốn dĩ dựa theo phỏng đoán của Tam Trận Đạo Chủ, bởi vì tuổi tác của Khương Vô Vọng quá nhỏ, thêm vào trận pháp học tập lại dụng tâm không tinh khiết, nhiều nhất cũng chỉ có thể vượt qua cửa thứ sáu.

Như vậy hắn mới an bài một vị tuổi tác khá lớn vượt qua cửa thứ bảy Tiên Trận Minh, là thiên tài hậu thủ đánh lén hắn.

Đến lúc đó hắn liền có thể có cớ để không thu Khương Vô Vọng làm đồ đệ, nếu thật sự không được thì cho gã một cái tên đệ tử bình thường, tùy tiện là có thể đuổi đi.

Lại không nghĩ tới, tiểu tử này có thể vượt qua cửa thứ bảy?

Sự tình lập tức trở nên có chút khó khăn.

Trong lúc nhất thời, ba vị Đạo Chủ không còn lòng dạ nào điềm đạm uống trà nữa, thay vào đó, sắc mặt ngưng trọng chú ý tới tình hình tiếp theo.

Nếu Khương Vô Vọng chỉ xông qua cửa ải thứ bảy, chuyện này mặc dù khó xử, nhưng về sau hắn còn có thể nghĩ biện pháp, nhưng nếu là…

Không, không có khả năng!

Ba Trận Đạo Chủ đột nhiên lắc đầu.

Khương Vô Vọng tuyệt đối không thể vượt qua cửa ải thứ tám!

Trên thực tế, ngay cả bản thân Tam Trận Đạo Chủ, ở độ tuổi của Khương Vô Vọng, cũng chỉ là miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn của Thất Tinh Trận Pháp Sư.

Nhưng chuyện phát triển sau đó lại khiến cho ba vị Đạo Chủ như bị sét đánh, biểu cảm trên mặt cũng không giữ được nữa.

Bởi vì sau khi hao tốn nửa canh giờ, Khương Vô Vọng vậy mà thật sự vấp ngã xông qua cửa ải thứ tám, thắp sáng ngôi sao

thứ tám trên Cửu Tinh Trận Bi!

Tuy nói cửa thứ tám này trôi qua thập phần miễn cưỡng, hơn nữa sau khi tiến vào cửa thứ chín rất nhanh liền bị đá ra ngoài, nhưng chung quy là đã qua tám quan a!

Ngay cả Canh Đạo Chủ ngay cả chuyện không liên quan đến mình, nhìn thấy sự phát triển này cũng nhịn không được hai con ngươi tỏa sáng, vạn phần kinh ngạc: "Tam Trận huynh, chỉ sợ ngươi và ta đều quá coi thường Khương Vô Vọng. Dùng tuổi còn bé chưa đến ba ngàn tuổi đã có thể đạt được thành tựu như thế trên trận pháp chi đạo, Khương Vô Vọng này tuyệt đối xứng đáng được xưng tụng một câu "Thiên túng kỳ tài" "

Sắc mặt của Tam Trận Đạo Chủ lúc trắng lúc xanh.

Lúc trước hắn chắc chắn tiểu tử này không qua được cửa thứ bảy, kết quả người ta đã qua.

Về sau hắn lại chắc chắn tiểu tử này không qua được cửa thứ tám, người ta cũng qua.

Tiểu tử Khương Vô Vọng này, không hợp ý muốn đánh mặt mũi của Tam Trận Đạo Chủ hắn sao?

"Tam Trận huynh, có lẽ ngươi thật sự có thành kiến với 【 Vô Vọng tiểu tử 】 kia, nếu không với tạo nghệ trận đạo của ngươi, dự đoán chênh lệch cũng không lớn như thế." Trường Canh đạo chủ có chút cảm khái nhìn Tam Trận Đạo Chủ, nói đúng như vậy, "Tuổi tác như vậy mà có thành tựu như thế, sợ là lúc Tam Trận huynh ngươi còn trẻ cũng có chút không bằng."

Lời này của hắn ta đã là khách khí rồi. Trên thực tế, lúc trước khi tam Trận Đạo Chủ ở tuổi Khương Vô Vọng, thực lực trận đạo còn kém xa Khương Vô Vọng.

Lời vừa nói ra, trong lòng Tam Trận Đạo Chủ càng thêm phiền não.

Hắn căn bản không muốn thu Khương Vô Vọng làm đệ tử y bát, nhưng đối phương dựa theo quy củ bái sư đến đây, lại có biểu hiện yêu nghiệt như thế, nếu không thu thì phiền to rồi.

Chủ yếu nhất chính là, Thái Thượng Tiên Đế nhất định sẽ gây khó dễ cho hắn, hỏi cái gì, "Tam trận a tam trận, ngươi có phải

đối với bản đế tôn có ý kiến hay không? Mới không muốn thu Vô Vọng làm đồ đệ?”

Nói thật, đương nhiên Tam Trận Đạo Chủ có ý kiến với Thái Thượng Tiên Đế, nhưng hắn cũng không dám nói a~

Sau đó, hơn phân nửa chính là các loại giày nhỏ nối gót mà tới, về sau Tiên Trận Minh hắn còn sống không nổi nữa?

Chỉ sợ, y bát này của Khương Vô Vọng hắn nhất định thu rồi.

Trừ phi…

Trong đám người khảo hạch tiếp theo, lại ra một người trẻ tuổi có thể xông qua cửa thứ tám.

Nhưng mà, điều này có thể sao?

Chỉ một thoáng, mặt của ba trận Đạo Chủ đều đen như mực, tâm tình tồi tệ đến cực hạn.

…

Mà cùng lúc đó.

Dưới tấm bia đá ở cửa, trưởng lão Tiên Trận Minh chịu trách nhiệm khảo hạch kia đã bắt đầu kích động hô lên: “Khương Vô Vọng đến từ Thái Thượng Thiên, xông qua cửa thứ tám của Cửu Tinh Trận Bi, trao cho danh xưng 【Bát Tinh Trận Pháp Sư】.”

Trong ánh mắt trưởng lão cũng tràn đầy khiếp sợ.

Khương Vô Vọng này tuổi còn trẻ, quả nhiên là thiên tài vô song! Chí ít, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc hắn còn trẻ.

Trên quảng trường, các loại tiếng kinh thán, tiếng nghị luận, tiếng ồn ào cũng không dứt bên tai.

Trái lại, Khương Vô Vọng vừa từ trong Cửu Tinh Trận Bi đi ra lại chắp một tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh như thường, một bộ dáng thong dong không vội vàng.

Kỳ thật vào lúc này, Khương Vô Vọng còn lâu mới bình tĩnh như mặt ngoài, ngược lại trong lòng cũng là may mắn liền đạo.

Dựa theo tiêu chuẩn bình thường của hắn, cửa ải thứ tám này kỳ thật rất khó chịu, đến cuối cùng thật sự là dựa vào vận khí,

lảo đảo vấp ngã dĩ nhiên là qua.

Nếu như lại để cho hắn làm một lần nữa, hắn quá nửa sẽ không có vận khí tốt như vậy.

Bất quá, cũng may hắn thành công vượt qua cửa ải thứ tám.

Nếu chỉ vượt qua bảy cửa ải, ba trận tiền bối có lẽ còn có lý do đùn đẩy, nhưng cửa ải thứ tám này vừa qua, mặc cho ba trận tiền bối thành kiến với hắn như thế nào, cũng tất nhiên là muốn thu hắn làm y bát.

Lần này, khí vận ở trên người ta.

Đối mặt tiếng hoan hô và tán dương như thủy triều chung quanh, Khương Vô Vọng càng thêm xuân phong đắc ý, trên gương mặt tuấn tú cũng bất tri bất giác toát ra một nụ cười.

Gió nhẹ nhẹ phẩy, tay áo huyền sắc của hắn khẽ chập chờn, thoạt nhìn càng thêm tiêu sái thong dong.

Thấy tình huống như vậy, ngay cả Tử Sương trưởng lão và Trảm Thiên trưởng lão phía sau Vương An Nghiệp cũng nhịn không được mở miệng khen một câu.

“Khương tiểu tử này đích xác có một bộ, không hổ là Chuẩn Thần Tử tương lai Thái Thượng Thần Cung tỉ mỉ bồi dưỡng.”

“Thuần túy dùng trận pháp chi đạo mà nói, chỉ sợ Khương Vô Vọng là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, không có một trong…”

Hai vị trưởng lão cấp Đạo Chủ mặc dù đều không phải là chủ tu trận pháp, nhưng mà đến cấp độ Đạo Chủ này, sống thời gian lâu, hoặc chủ động, hoặc bị động, luôn sẽ học được đủ loại tri thức.

Trên con đường trận pháp, bọn họ tự nhiên cũng có đọc qua, luận trình độ, so với trận pháp sư chuyên nghiệp cấp Đạo Chủ tất nhiên là không thể đánh đồng, nhưng nếu thật sự đi khảo thí Cửu Tinh Trận Bi, lăn lộn lục tinh, thậm chí Thất Tinh Trận Pháp Sư cũng có khả năng.

“Lợi hại cái rắm, nhìn tiểu tử kia một bộ có năng lực… Chậc chậc, quả thực giống như đúc Thái Thượng lão quỷ. Tiểu tử này không phải là con riêng của hắn chứ?” Nam Minh Tiên Đế

ngữ khí chua loét, không chịu trách nhiệm bắt đầu bịa đặt bịa đặt lung tung.

Thật ra Nam Minh tiên đế cũng biết, tiểu tử Khương Vô Vọng này cũng có chút bản lĩnh. Hắn đơn thuần chỉ khó chịu mà thôi.

Lúc này, ngay cả Trảm Thiên trưởng lão cũng nhìn không được, tức giận trừng hắn một câu: "Dương Minh tiểu tử, thừa nhận người khác mạnh rất khó sao? Ngươi khẩu khí cuồng như vậy, ngươi làm được sao?"

Nam Minh Tiên Đế trừng mắt một cái, treo lơ lửng không giận tát một cái làm Trảm Thiên Hô Phi.

Ngươi rốt cuộc là Thái Thượng Thần Cung trưởng lão hay là Nam Minh thần điện trưởng lão?

Tên phản đồ chó má nhà ngươi!

Nam Minh tiên đế của hắn sắp lên sàn đấu, đương nhiên là có thể liên tiếp phá chín cửa ải, hoàn toàn trấn áp tên tiểu tử Khương Vô Vọng kia.

Nhưng sau đó thì sao?

Chẳng lẽ hắn đường đường là Tiên Đế, thật sự phải đi bái tên tiểu bối kia làm sư?

Hơn nữa, vạn nhất hắn du lịch hồng trần thân phận bại lộ, bị truyền ra ngoài. Nói hắn đường đường Tiên Đế vậy mà tự mình cởi trần, bắt nạt tiểu hài tử Thái Thượng Thần Cung, vậy Nam Minh Tiên Đế hắn chẳng phải mất hết thể diện?

"Tiểu tử An Nghiệp, không bằng ngươi lên đi. Không thể để cho tiểu tử họ Khương kia đắc ý tiến lên." Tròng mắt Nam Minh Tiên Đế xoay chuyển nhanh như chớp, kinh ngạc nhìn về phía Vương An Nghiệp.

Cho dù muốn quấy rối, làm hỏng, cũng phải tìm một người đại diện.

"Ta lên?"

Vương An Nghiệp kinh ngạc đến trợn to hai mắt, sau khi phản ứng lại vội vàng lắc đầu: "Không được, mặc dù ta hơi hiểu

trận pháp, nhưng tối đa cũng có thể qua cửa thứ sáu, phương hướng tu hành chủ yếu của ta đều ở trên kiếm trận."

"Kiếm trận?"

Nam Minh Tiên Đế quét mắt nhìn hộp kiếm phía sau Vương An Nghiệp, nhịn không được chậc chậc lấy làm kỳ: "Ngươi thật đúng là kẻ không biết gì không sợ, kiếm tu người ta chuyên tu một thanh kiếm, cũng có thể tu thành nghèo quỷ. Ngươi tu một đống lớn kiếm… ách, ha ha ~ Đại La cảnh còn dễ nói, đợi đến Hỗn Nguyên cảnh, ngươi làm sao bây giờ?"

Theo Nam Minh Tiên Đế thấy, kiếm trận song tu vô cùng vô vị.

Nhất là sau khi đến Hỗn Nguyên cảnh, người bình thường Hỗn Nguyên kiếm tu chuyên tu Hỗn Nguyên đạo kiếm, liền có thể nhân kiếm hợp nhất, trảm thiên trảm địa, khí phách vô song.

Nhưng song tu kiếm trận thì khác, đồng dạng là một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, ở trong kiếm trận tự động đánh người, cùng uy lực trong tay Hỗn Nguyên Kiếm Tu có thể giống nhau sao?

Coi như trong kiếm trận ngươi có một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, cộng thêm mấy thanh thánh kiếm, thêm một đống tiên kiếm thượng vàng hạ cám cũng không sánh bằng Thuần Kiếm Tu.

Mặc cho ngươi một đống lớn kiếm bay tới, ta một kiếm chém nát.

Đây là lý do vì sao Thuần Kiếm Tu rõ ràng đa số nghèo rớt mùng tơi, nhưng vẫn có vô số người trẻ tuổi chạy theo như vịt.

Nguyên nhân không có nó, Thuần Kiếm tu vừa đẹp trai vừa mạnh.

Thời điểm trẻ tuổi ngông cuồng, ai có thể cự tuyệt được mị lực của một người một kiếm, quét ngang càn khôn?

Đương nhiên, kiếm trận song tu cũng không phải là không có chỗ tốt.

Giả thiết đó chỉ là giả thiết thôi. Trong Hỗn Nguyên cảnh, nhà ngươi có tiền thì có thể trang bị thêm nhiều thanh Hỗn Nguyên Đạo kiếm, còn có thể thu thập một đống lớn Thánh Kiếm, tạo

thành Hỗn Nguyên kiếm trận chân chính tất nhiên sẽ trở nên rất mạnh.

Hơn nữa loại mạnh này không có giới hạn cao nhất.

Thử nghĩ một chút, lúc một kiếm trận song tu ở Hỗn Nguyên cảnh, một hơi kiếm mấy chục thanh 【Hỗn Nguyên Đạo Kiếm】, mấy trăm thanh Thánh Kiếm】 tế luyện kiếm trận, đây còn không phải là bắt ai đánh ai?

Kiếm tu mạnh hơn nữa cũng phải quỳ.

Thậm chí, chỉ cần có đủ tiền, phối trí một số thần kiếm, ngay cả Tiên Đế cũng có thể lên một đợt.

Nhưng tất cả điều kiện tiên quyết, là 【Có tiền】.

Tu sĩ tầm thường nuôi một đống lớn kiếm, không nói mua được hay không, chỉ phí bảo hộ tu sửa đã có thể làm cho hắn phá sản 100 lần a. Còn Hỗn Nguyên kiếm trận, nằm mơ cũng không sai biệt lắm.

Vương An Nghiệp nào có thể ngờ tới trong lòng Nam Minh Tiên Đế lại vui vẻ như vậy?

Nghe Nam Minh Tiên Đế nói, hắn cũng không có cảm giác gì, bình tĩnh nói: “Dương Minh huynh, ta rất thích kiếm trận song tu. Về phần hao tổn tiền… cũng được đi, ta có gánh nặng.”

Ha ha!

Nam Minh Tiên Đế chỉ cười cười, không dây dưa về việc này nữa.

Hiện tại mục đích của hắn, chỉ là muốn phá hỏng chuyện tốt của Khương Vô Vọng và Thái Thượng Tiên Đế.

Về phần nói quấy rầy chuyện này có chỗ tốt gì đối với hắn? Đó tự nhiên là không có.

Trong lòng hắn sảng khoái là đủ rồi.

“An Nghiệp tiểu tử, ngươi có thể vượt qua cửa thứ sáu cũng không tệ, không bằng đi thử một lần, có lẽ sẽ có kỳ tích.” Nam Minh Tiên Đế chuyển chủ đề, cười hắc hắc.

Vương An Nghiệp không muốn phản ứng với hắn, đang muốn cự tuyệt.

Kết quả trong nháy mắt.

Vương An Nghiệp cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh vô hình nhu hòa bao quanh, không đợi hắn kịp phản ứng thì đã bị ném bay đến trước Cửu Tinh Trận Bi.

Tử Sương trưởng lão cùng Trảm Thiên trưởng lão sắc mặt cả kinh, cơ hồ đồng thời ý thức được không đúng, lập tức muốn đưa tay vớt người trở về.

Nhưng mà, hai người cuối cùng vẫn chậm một bước.

Huyền khí trong cơ thể bọn họ mới bắt đầu vận chuyển, Nam Minh Tiên Đế đã trừng mắt ngăn cản bọn họ.

Hai đạo thanh âm ngưng tụ thành bó, rơi vào trong tai hai vị trưởng lão.

Hai vị trưởng lão nhất thời ngây ra như phỗng, ánh mắt nhìn về phía người trẻ tuổi trước mặt trở nên khiếp sợ mà không dám tin.

Nhất là Trảm Thiên trưởng lão, càng là đột nhiên biến sắc, thiếu chút nữa hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp tại chỗ.

Dưới ánh mắt chăm chú của Nam Minh Tiên Đế, hắn căn bản không dám lỗ mãng, chỉ đành dựa theo yêu cầu của đối phương, run giọng truyền âm với Vương An Nghiệp: “An Nghiệp, ngươi nghe lời tiền bối, xông vào Cửu Tinh Trận Bi kia.”

Đến lúc này, Vương An Nghiệp làm sao còn không biết, mình hẳn là đụng phải một “cao nhân” nào đó.

Tuy nhiên, thoạt nhìn đối phương cũng không có ác ý gì với mình.

Hắn quay đầu quét mắt về phía Trảm Thiên Sư Tôn nơi xa, thấy hắn không có trở ngại, cũng không nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị làm việc theo lời hắn.

Lúc này, giọng nói trêu tức của Nam Minh Tiên Đế cũng vang lên bên tai Vương An Nghiệp: “Tiểu tử An Nghiệp, ngươi tùy tiện chơi đi, có thể xông được cửa ải thứ mấy thì cửa ải thứ mấy. Nếu là kẹt cửa cũng không có việc gì, ta sẽ ra tay.”

Không đợi Vương An Nghiệp nói chuyện, trưởng lão phụ trách khảo hạch đã chú ý tới hắn, thái độ hòa ái hỏi: “Vị tiểu công tử này cũng chuẩn bị tham gia khảo hạch sao?”

Thái độ khách khí, tự nhiên là có điều kiện tiên quyết.

Vương An Nghiệp ăn mặc cẩn thận, một thân khí chất xuất trần thoát tục, tuổi tác không lớn đã là tu vi Chân Tiên cảnh đỉnh phong, chứng minh tư chất trác tuyệt.

Nhẫn trữ vật hắn đeo trên ngón tay, cũng không phải nhẫn trữ vật thánh khí bình thường.

Tài liệu hộp kiếm trên lưng hắn cực kỳ đắt đỏ, bên trong mơ hồ có khí tức của Hỗn Nguyên Đạo Kiếm.

Những điều này đều cho thấy người trẻ tuổi này lai lịch bất phàm.

Cho dù không bằng Khương Vô Vọng vừa rồi kia, hắn ta cũng tuyệt đối là đệ tử trẻ tuổi được một thế lực lớn nào đó tỉ mỉ bồi dưỡng, nói không chừng chính là chuẩn Thần Tử tương lai.

Tuyền Cơ Thần Cung sắp xuất thế, hiện giờ chính là thời đại tranh đấu lớn, phàm là thế lực lớn có tiền có tài nguyên, hầu như đều vì thế mà chuẩn bị, bồi dưỡng thêm hai chuẩn Thần Tử cũng hợp tình hợp lý.

Mà Tiên Trận Minh tuy rằng địa vị cao cả, nhưng so với những thế lực lớn có Tiên Đế tọa trấn, chung quy cũng không phải cùng một giai tầng.

Đối với dạng công tử như vậy, chen ngang thì chen ngang vào đi. Coi như là một Khương Vô Vọng khác.

“Tại hạ Vương An Nghiệp, đến từ 【Vạn Đảo Huyền Thiên】.” Vương An Nghiệp thật ra không có ý ra vẻ, hắn giơ tay thi lễ với trưởng lão kia, khách khí tự giới thiệu một câu.

Vạn Đảo Huyền Thiên?

Trưởng lão khảo hạch hơi sững sờ.

Vạn Đảo Huyền Thiên không thể nghi ngờ cũng là một trong ba mươi ba ngày.

Lãnh thổ của Vạn Đảo Huyền Thiên mặc dù không tính là nhỏ nhất, nhưng phiến hư không thế giới kia vỡ vụn mà hỗn độn,

mà giữa thế giới và thế giới thường thường cách Hư Không Hải to lớn như vậy, nếu so sánh một chút thì giống như một quần đảo loạn lưu phiên bản phóng đại.

Trước đây Vạn Đảo Huyền Thiên thuộc về Nam Minh thần điện và Tử Vi thần cung liên hợp quản hạt, sau này Vô Cực thần cung xảy ra chuyện, cương vực này được giao cho Vô Cực thần cung làm nơi sinh sống.

Không thể nghi ngờ, đó là một nơi xa xôi, lạc hậu, nghèo nàn.

Chẳng lẽ công tử này xuất thân từ Vô Cực thần cung?

Không đúng a! Vô Cực Thần Cung nghèo như vậy, bồi dưỡng Tinh Lan Thần Nữ đã trứng chọi đá rồi, làm sao có thể bồi dưỡng chuẩn thần tử thứ hai?

Trong lúc trưởng lão khảo hạch suy nghĩ rối rít, Vương An Nghiệp đã thông qua khe hở không gian tiến vào trong Cửu Tinh Trận Bi, bắt đầu hình thức vượt ải.

Tuy rằng Vương An Nghiệp khiêm tốn nói trình độ của mình ở trên con đường trận pháp không đủ vững chắc, nhưng trình độ của hắn cũng không phải người khảo hạch bình thường có thể so sánh.

Sau khi tiến vào Cửu Tinh Trận Bi không bao lâu, hắn liền dễ dàng xông qua cửa thứ nhất, lập tức bắt đầu cửa thứ hai, lại rất nhanh xông đến cửa thứ ba.

Cũng chính vào lúc này, bên tai của hắn lại vang lên thanh âm của Nam Minh Tiên Đế: “Tiểu tử ngươi không thành thật, trình độ trận pháp này của ngươi cũng gọi là “Hiểu sơ”? Ta thấy ngươi rất giỏi mà.”

“?”

Vương An Nghiệp một đầu dấu chấm hỏi, lập tức kịp phản ứng lại, khiếp sợ không thôi: “Tiền bối thật sự theo vào được sao? Cửu Tinh Trận Bi này không phải có thể ngăn cách tất cả ký sinh thần hồn, để ngừa ăn gian sao?”

Đối thoại giữa hai người đều là lấy thần niệm tiến hành. Cửu Tinh Trận Bi vốn là thập phần nhạy cảm, lại tựa như “Mù” vậy, đúng là hoàn toàn không phát giác được bất kỳ cái gì khác thường.

“Ha ha, ngươi cho rằng ta đang nói đùa sao?” Giọng điệu Nam Minh Tiên Đế dương dương tự đắc: “Cửu Tinh Trận Bi này mặc dù thiết kế rất xảo diệu, nhưng làm sao có thể phòng được ta? Ngươi cứ việc chơi đi, phía sau ta sẽ lật tẩy cho ngươi.”

Đây thật đúng là ăn gian…

Trong lòng Vương An Nghiệp có chút thấp thỏm bất an, cảm thấy một loại cảm giác tội lỗi thật sâu.

Từ nhỏ đến lớn, hắn làm việc đều là đường đường chính chính, cũng không làm bàng môn tà đạo, trong lòng tràn đầy năng lượng, mặc dù là ở trong tộc học học vất vả hơn nữa cũng chưa bao giờ ăn gian qua.

Hắn như vậy, làm sao có thể tiếp nhận được loại thủ đoạn rõ ràng là ăn gian này?

Hắn đã hạ quyết tâm, nếu “tiền bối” này thật sự muốn gian lận, hắn sẽ tự mình bắn ra Cửu Tinh Trận Bi, kết thúc khảo hạch.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Vương An Nghiệp cũng không rối rắm nữa, kiềm chế tạp niệm tiếp tục bắt đầu xông quan.

Cửa thứ tư.

Cửa thứ năm.

Sau đó là cửa ải thứ sáu.

Tốc độ xông quan nhanh như vậy, tự nhiên khiến cho ba Trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ chú ý.

Trong lòng hai người không khỏi sinh ra một tia hi vọng.

Lúc trước xông cửa lưu loát như vậy, nói rõ còn có dư lực, nói không chừng, nói không chừng có thể xông qua cửa thứ tám?

Có điều, trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, hi vọng của tiểu tử này vẫn rất xa vời. Dù sao, nhìn từ tốc độ vượt ải lúc đầu của hắn thì còn kém một bậc so với Khương Vô Vọng.

Cũng may Vương An Nghiệp cũng không yếu, dù sao từ nhỏ đến lớn đại sư tôn rất nhiều, tuy rằng tri thức trận pháp hắn học được pha tạp, nhưng gia phả lại đầy đủ, đọc qua mặt cũng vô cùng rộng rãi, có thể nói là rất uyên bác.

Sau một lát, hắn thuận lợi thông qua cửa ải thứ sáu, trên Cửu Tinh Trận Bi bên ngoài cũng sáng lên ngôi sao thứ sáu.

Ngay lúc này, tương đương với việc y đã nắm được danh hiệu "Lục Tinh Trận Pháp Sư".

Nhưng mà, sau khi tiến vào cửa thứ bảy, hắn lại gặp khó khăn, bị kẹt ở một bước cuối cùng của cửa thứ bảy, vô luận đổi cách nghĩ như thế nào, đều sửng sốt không giải được đạo trận pháp cuối cùng.

"Còn kém nửa bước là qua ải thứ bảy, trình độ này của tiểu tử ngươi cũng có thể được xưng tụng là "Ưu tú". Ánh mắt Trảm Thiên cũng không tệ, thu được một đồ đệ tốt." Nam Minh Tiên Đế tán dương một tiếng.

Rất rõ ràng, thực lực trận pháp của Vương An Nghiệp đến đây cũng đã đến đỉnh rồi, tiếp theo, hắn sẽ ra tay.

"Tiền bối chờ một lát."

Nhận thấy ý đồ của Nam Minh Tiên Đế, Vương An Nghiệp liên tục ngăn cản: "Ta còn một chiêu cuối cùng chưa thử."

"?"

Nam Minh Tiên Đế không hiểu sao.

Đã như vậy rồi thì còn có chiêu gì chứ?

Trong lòng hắn nghi ngờ nhưng cũng không thể đả kích được tính tích cực của người trẻ tuổi, sau khi chần chừ một lúc hắn cũng đồng ý: "Vậy tiểu tử ngươi nhanh một chút, đừng trì hoãn thời gian."

"Vâng tiền bối."

Vương An Nghiệp cũng nghiêm túc, giơ tay bấm kiếm quyết.

"Keng!"

Bên trong hộp kiếm, Trảm Thiên Đạo Kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Kiếm ý lẫm lẫm quét ra, lập tức tràn ngập toàn bộ không gian trận pháp.

Nam Minh Tiên Đế thấy thế, lập tức bị hắn đánh cho không còn gì để nói: "Tiểu tử, đây là chiêu cuối cùng của ngươi?

Trận pháp không gian này, khảo nghiệm chính là trình độ trận pháp của ngươi, không phải để ngươi dùng lực phá nó!”

Nếu dựa vào man lực có thể phá vỡ trận pháp, vậy Cửu Tinh Trận Bi này còn có ý nghĩa gì tồn tại nữa?

Đợi một chút?

Đây không phải Trảm Thiên Đạo kiếm sao?

Nam Minh Tiên Đế ở ngoài Cửu Tinh Trận Bi trừng mắt một cái, biểu tình bỗng nhiên trở nên có chút khó nói hết.

Hắc hắc, tên chó chết Trảm Thiên kia, thậm chí ngay cả Trảm Thiên Đạo Kiếm cũng truyền cho An Nghiệp tiểu tử?!

“Tiền bối, ta cũng không phải chuẩn bị làm bừa.” Vương An Nghiệp lại không biết lòng Nam Minh Tiên Đế vòng vo, hắn rất nghiêm túc giải thích một câu với Nam Minh Tiên Đế, sau đó vẫy vẫy tay với Trảm Thiên Đạo Kiếm.

Hình như Trảm Thiên Đạo Kiếm cũng biết hắn muốn làm gì, rất là thuận theo mà bay tới, sau đó im lặng lơ lửng ở trước mặt Vương An Nghiệp vài thước.

Vương An Nghiệp dò ra thần niệm, nhẹ nhàng gảy một cái trên chuôi kiếm.

Chỉ một thoáng, Trảm Thiên Đạo Kiếm đã lăng không xoay tròn.

Ngay từ đầu, Trảm Thiên Đạo Kiếm xoay chuyển cực nhanh, nhưng rất nhanh, tốc độ của nó chậm rãi hạ xuống, cuối cùng chậm rãi dừng lại, mũi kiếm lộ ra phong mang, chỉ về một phương hướng chính xác.

Vương An Nghiệp vỗ trán, bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế! Quả nhiên là không biết diện mục thật sự của Lư Sơn, chỉ duyên thân ở trong núi này!

Kế tiếp, liền đơn giản.

Sau đó, Vương An Nghiệp thừa thế xông lên, rất tự nhiên mà phá vỡ trận thứ bảy, tiếp đó bắt đầu xông trận thứ tám!

Như vậy cũng được sao?!

Từ khi nào Trảm Thiên Đạo Kiếm lại có chức năng như vậy?

Không không không, không đúng! Đây là vận khí của tiểu tử An Nghiệp làm ra…

Nam Minh Tiên Đế lập tức bị trầm mặc.

Khi trên Cửu Tinh Trận Bia sáng lên viên thứ bảy, trên quảng trường tiếng hoan hô vang lên như nước thủy triều.

Khương Vô Vọng vẫn luôn bình tĩnh như thường, biểu cảm nhàn nhã trên mặt cũng đột nhiên đọng lại, ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng.

Một cỗ dự cảm không ổn đột nhiên xuất hiện trong lòng hắn ta.

Không thể nào?

Tiểu tử này không phải thật có thể xông qua cửa ải thứ tám chứ?

Cục diện phong hồi lộ chuyển như thế, khiến cho Tam Trận Đạo Chủ cũng là mừng rỡ không thôi, bất tri bất giác liền ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

“Tam Trận huynh, ngươi hình như đã cứu được.” Trường Canh Đạo Chủ cười nói, “Cấp độ này, ít nhất cũng có thể làm thân truyền đệ tử của ngươi rồi. Không bằng ngươi âm thầm thả nước, để cho hắn qua cửa thứ tám, như vậy, vấn đề chẳng phải liền giải quyết?”

Đề nghị như thế khiến Tam Trận Đạo Chủ sửng sốt một chút.

Bất quá rất nhanh, hắn lắc đầu: “Không được gian lận. Thái Thượng tiền bối từ trước đến nay đều lấy cẩu trứ danh, nơi này khẳng định có tai mắt của người nhìn chằm chằm vào!”

Nhưng mà ba trận đạo chủ vừa dứt lời.

Một thanh âm sâu kín vang lên bên tai hắn: “Ba trận, ngươi đang lẩm bẩm nói cái gì?”

Nương theo tiếng nói chuyện, không gian trước mặt hắn và Trường Canh đạo chủ hơi lay động, một bóng người cao lớn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

Ba trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ lập tức kinh hãi.

Trước khi bóng người này xuất hiện, bọn họ thậm chí căn bản không hề nhận ra sự tồn tại của hắn! Điều này đối với hai người Bán Bộ Tiên Đế mà nói, gần như là không thể tưởng tượng được.

Cũng vào lúc này, bọn họ rốt cuộc mới thấy rõ đạo nhân ảnh này.

Đó là một vị lão giả mặc đạo bào.

Thoạt nhìn hắn đã có chút tuổi tác, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào nhưng sáng bóng, thân hình vẫn thẳng tắp như trước, không hề giống lão giả tuổi già sức yếu.

Mái tóc trắng xóa của hắn được buộc lại sau gáy, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra, đạo bào trên người cũng mặc cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, thoạt nhìn vô cùng nghiên cứu.

Đạo vận nồng đậm quanh quẩn quanh người hắn, khiến cả người hắn giống như có thêm một cỗ hương vị thần thánh, dù là đứng bất động, pháp tắc trong thiên địa đều giống như đang vận chuyển vây quanh hắn.

Tuy nhiên, điều khiến người khác ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là đôi mắt kia.

Đôi mắt kia thâm thúy mà xa xăm, tựa như lắng đọng lại vô số suy nghĩ, cũng giống như lắng đọng vô tận thời gian.

Nhìn nhau, không tự giác sẽ sinh ra một loại thời gian lưu chuyển, năm tháng vô tình cảm khái.

Nếu không phải mép thân hình của hắn còn có một tia cảm giác hư ảo như có như không, sợ là căn bản sẽ không có người ý thức được đây thật ra là một đạo hình chiếu.

!!!

Cho dù chỉ là một cái hình chiếu, nhưng ba trận đạo chủ và Trường Canh đạo chủ cũng bị dọa đến cả người khẽ run rẩy.

Hai người vội vàng song song đứng dậy, một mực cung kính hành lễ với nàng.

“Bái kiến Thái Thượng Đế Tôn!”

“Miễn lễ.” Thái thượng tiên đế hòa ái khoát tay áo: “Bản đế nghe nói Vô Vọng đang dự thi, cũng chỉ là tùy tiện đến xem. Các ngươi tiếp tục xem thi đấu là được, không cần để ý đến ta.”

Thuận tiện xem một chút?

Ba trận và Trường Canh đạo chủ không tin một chữ, nhưng trên mặt hai người cũng không biểu lộ ra, ngược lại đều lộ ra vẻ mặt như thế.

“Nhưng bản đế tôn vừa mới nhìn thấy, tiểu tử tên Vương An Nghiệp kia tiến độ vượt ải không đúng.” Ánh mắt thâm thúy của Thái Thượng Tiên Đế như có như không đảo qua Cửu Tinh Trận Bi, nụ cười trên mặt càng thêm thân thiết: “Trong đó có lẽ có điều kỳ lạ, các ngươi không ngại nhìn xem có thứ gì không sạch sẽ trà trộn vào.”

Ba Trận Đạo Chủ sững sờ.

Thái Đế Đế Tôn đang nghi ngờ Vương An Nghiệp ăn gian?

Thứ không sạch sẽ?

Đó là chỉ cái gì?

Ba vị Đạo Chủ đầu óc mơ hồ, trong lúc nhất thời cũng không hiểu rõ được Đế Tôn này đang nói cái gì.

Tuy nhiên, nếu Thái Thượng Tiên Đế muốn xem Lưu Ảnh vượt quan, vậy xem là được, Tam Trận Đạo Chủ tự nhiên không dám phản bác.

Vì phòng ngừa gian lận, cùng với sau khi xong chuyện sẽ phục bàn, biểu hiện người xông cửa sau khi tiến vào Cửu Tinh Trận Bi, kỳ thật đều sẽ bị Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn tự động ghi chép lại.

Bất quá loại ghi chép này là tạm thời, nếu như trường kỳ không có người điều đi mà nói, ghi chép phía trước sẽ tự nhiên mà bị ghi chép tiếp sau bao trùm. Đương nhiên, cái này “Trường kỳ không có người điều lấy”, độ dài cũng rất dài.

Bây giờ Vương An Nghiệp vừa mới xông qua cửa thứ bảy, ghi chép vẫn là mới mẻ, tự nhiên còn giữ lại rất tốt.

Rất nhanh, ba trận Đạo Chủ đã phái người đưa tới ghi chép lưu ảnh khi Vương An Nghiệp xông cửa thứ bảy, ba người tiến đến cùng nhau tra xét.

Ghi chép nửa đoạn đầu đều bình thường, thẳng đến nửa đoạn sau của ghi chép lưu ảnh.

Khi ba người trơ mắt nhìn Vương An Nghiệp lấy ra đạo kiếm xoay vòng vòng, đồng thời dựa vào đó vượt qua kiểm tra.

Thái Thượng Tiên Đế, Tam Trận Đạo Chủ, còn có Trường Canh Đạo Chủ, tất cả đều trầm mặc.

…

Chương 57: Cửu tinh liên châu! An Nghiệp khổ não nhân sinh!

…

Chuyện kế tiếp, cũng có chút thiếu thốn lương thiện.

Sau khi tiến vào cửa thứ tám, Vương An Nghiệp cũng từng thử mình phá quan, nhưng nội tình trên trận pháp chi đạo của hắn chung quy vẫn quá nông cạn, sau khi tiến vào nơi này liền giống như rơi vào vũng bùn, ngay cả chân cũng không bước ra được.

Sau khi thử một chút, hắn thức thời từ bỏ ý nghĩ cố gắng của mình, đàng hoàng sử dụng Trảm Thiên Đạo Kiếm xoay vòng.

Cũng không lâu lắm, hắn thuận lợi thông qua cửa ải thứ tám, sau đó, lại dùng phương thức đồng dạng thông qua cửa thứ chín.

Lúc này, chín ngôi sao trên Cửu Tinh Trận Bi đều được thắp sáng, chín ngôi sao nối liền thành một, tạo thành cửu tinh liên châu, hào quang sáng ngời chiếu rọi cả tòa trận bi phảng phất hiện lên một tầng bạch quang nhu hòa, quả thực là đặc hiệu kéo căng.

Trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh.

Dựa theo đạo lý, hiện tại trên quảng trường hẳn là một tràng diện hoan hô như nước thủy triều.

Nhưng mà, Cửu Tinh Liên Châu không thể tưởng tượng nổi này, cái này trực tiếp thông qua thành tích kinh người cửa thứ chín, lại làm cho bọn họ tạm thời mất đi năng lực ngôn ngữ.

Hầu hết mọi người trên quảng trường giờ phút này đều bị khiếp sợ tột đỉnh, nội tâm bị trùng kích cực lớn, toàn bộ đại não đều mộng.

Lúc này sắc mặt của Khương Vô Vọng cũng đã hoàn toàn cứng ngắc.

Ánh mắt hắn sững sờ nhìn Cửu Tinh Trận Bi sáng lấp lánh, ánh mắt dại ra, vẻ mặt mê mang, vẻ mặt như đang hoài nghi

nhân sinh.

Hắn có thể vượt qua cửa thứ tám đã là may mắn lắm rồi.

Hắn quả thực không thể tin tưởng, trên đời này vậy mà thật sự có thiên tài như thế, tuổi còn trẻ như thế đã có thể xông qua cửa thứ chín?

Mà so với quần chúng vây xem không rõ chân tướng, giờ phút này trong sân của Tam Trận Đạo Chủ, bầu không khí càng là an tĩnh đến quỷ dị.

Bao gồm cả hình chiếu của Thái Thượng Tiên Đế, ba người trong đó ai cũng không nói gì, vẫn chỉ có trầm mặc, lại trầm mặc.

Mà ở trong im lặng quỷ dị này, chỉ có Trảm Thiên trưởng lão dường như sớm đoán được kết quả, trên mặt lộ ra nụ cười vinh quang.

Hắn quét mắt nhìn Tử Sương trưởng lão bên cạnh, cười ha hả nói: “Tử Sương à, An Nghiệp của đồ nhi ta không tệ chứ? Tuổi còn trẻ đã là Cửu Tinh Trận Pháp sư.”

Tử Sương trưởng lão cũng không còn gì để nói.

Dưới cái nhìn của nàng, An Nghiệp công tử tuy nói đích xác không tệ, nhưng ngay cả vượt qua chín cửa ải cũng quả thực có chút quá mức nghịch thiên. Lần này hắn có thể vượt ải thành công, hơn phân nửa là vị “vị” kia âm thầm tương trợ.

Bất quá, xuất phát từ lễ phép, Tử Sương trưởng lão vẫn tán dương một câu: “Trảm Thiên huynh, ngươi đã nhặt được bảo.”

Trong lúc nói chuyện.

Trên Cửu Tinh Trận Bi có gợn sóng không gian hiện lên, Vương An Nghiệp thành công xông qua tất cả cửa ải bỗng nhiên bị bắn ra khỏi không gian Cửu Tinh Trận Bi.

Trưởng lão khảo hạch lập tức kích động vạn phần nghênh đón, trong ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp tràn đầy kinh hỉ và chấn động: “An Nghiệp công tử, ngươi thật đúng là mang đến cho lão hủ một kinh hỉ lớn! Chúc mừng ngươi thành công xông qua cửa ải thứ chín, đạt được danh hiệu 【Cửu Tinh Trận Pháp Sư】.”

Dứt lời, hắn giơ tay lên thi lễ với Vương An Nghiệp.

Tiên Trận Minh từ trước đến nay lấy thực lực trận pháp luận anh hùng, Vương An Nghiệp đã nắm được danh hiệu "Cửu Tinh Trận Pháp Sư", cũng đã có tư cách kết giao ngang hàng với hắn.

"Trưởng lão khách khí rồi." Vương An Nghiệp sợ hết hồn, vội vàng hoàn lễ: "Ta đây đều là vận khí."

"An Nghiệp công tử thật sự quá khiêm tốn rồi." Thái độ của trưởng lão khảo hạch vô cùng khách khí.

Trong lòng hắn rõ ràng, với thực lực hôm nay của An Nghiệp công tử làm cho người ta vô cùng kinh diễm, cùng với tiềm lực trác tuyệt đại biểu của hắn, tất nhiên sẽ bị Minh chủ thu làm đồ đệ.

Lại nói, vừa rồi lúc vị An Nghiệp công tử này vừa mới lên, hắn còn rất thưởng thức, nghĩ nếu như Vương An Nghiệp này có thể vượt qua cửa ải thứ sáu, hắn tất nhiên phải thu hắn làm thân truyền, thậm chí là kế thừa y bát.

Nhưng không ai nghĩ rằng…

Ai ~ chung quy là tự mình nghĩ quá nhiều.

Trong lòng trưởng lão khảo hạch cảm thấy tiếc hận không thôi.

Mà lúc này, theo Vương An Nghiệp rời khỏi Cửu Tinh Trận Bi, một tia thần hồn của Nam Minh Tiên Đế cũng một lần nữa trở về bản thể.

Biểu cảm trên mặt hắn có chút hoảng hốt, giống như bị cái gì kích thích, còn chưa lấy lại tinh thần.

Bất quá rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, thần niệm quét qua, trong nháy mắt bao phủ Trảm Thiên trưởng lão vẫn tự đắc, ngăn cách không gian ngoại bộ ra, sau đó hung hăng tra hỏi: "Trảm Thiên tiểu tử, ngươi thành thật khai báo, đến tột cùng là thu được tên đồ đệ này từ nơi nào?"

Lúc trước Nam Minh Tiên Đế cảm thấy tiểu bối Vương An Nghiệp này cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ không tệ.

Nhưng trong ba trận cuối cùng của Cửu Tinh Trận Bi, biểu hiện của Vương An Nghiệp trực tiếp chấn vỡ tam quan của Nam Minh Tiên Đế.

Hắn đường đường là Tam Kiếp Tiên Đế, sống trọn vẹn sáu mươi mốt vạn năm, cũng không phải chưa từng gặp khí vận chi tử. Thậm chí, mỗi một tồn tại có thể thành tựu Tiên Đế, ít nhiều đều là có chút khí vận gia trì, nếu không cũng không có cách nào từ trong chúng sinh trổ hết tài năng.

Nhưng loại người giống như Vương An Nghiệp, hoàn toàn không cần hắn ra tay, chỉ dựa vào vận may là có thể vượt qua chín cửa ải của trận pháp, hắn lại chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy.

Nơi này làm sao có thể là "khí vận chi tử", cái này mẹ nó chính là khí vận của cha ruột hắn chứ?

Đối diện với ánh mắt sắc bén của Nam Minh Tiên Đế, biểu tình hung tợn, trảm thiên trưởng lão thoáng cái luống cuống.

Nhưng đối mặt Nam Minh Tiên Đế, hắn lại không dám " Giấu giếm" quá mức, đành phải tránh nặng tìm nhẹ thông qua truyền tống trận đi Tiên Minh, cùng với một loạt sự tình phát sinh tiếp sau, ngắn gọn mà nhanh chóng nói một lần.

Vì tránh cho Tiên Đế tức giận, hắn ta còn thoáng bóp méo một ít chuyện xảy ra.

"Khá lắm." Nam Minh Tiên Đế nghe được ngạc nhiên không thôi: "Ta nói Vân Hạc tiểu tử sao lại đổi tính đổi tính, đều có một trận không tới thỉnh an, quấy ta thanh tu. Nguyên lai là có manh mối về mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, muốn tìm cho ta một kinh hỉ. Coi như hắn có mấy phần hiếu tâm."

"Bất quá, tiểu tử kia lại vì một cô nương mà quên quay về ở Man Hoang ngoại vực? Ha ha ~ chỉ có chút tiền đồ đó thôi sao?"

"Thôi thôi, không nói Vân Hạc tiểu tử nữa. An Nghiệp tiểu tử này…"

Nam Minh Tiên Đế nói đến đây, thần sắc lập tức trở nên có chút phức tạp, vừa có chút hưng phấn, lại có chút tiếc hận cùng ảo não.

Trong lòng Trảm Thiên trưởng lão "Lộp bộp" một cái, lập tức khẩn trương lên.

Đế Tôn bệ hạ sẽ không phải là muốn cướp đồ đệ của hắn chứ?

Đây nếu như An Nghiệp bái đạo chủ khác làm thầy, cùng lắm là mọi người cùng hưởng ái đồ mà thôi, địa vị sư tôn kiếm đạo như hắn mặc dù sẽ bị ảnh hưởng, nhưng chung quy vẫn ảnh hưởng tương đối nhỏ.

Nhưng nếu An Nghiệp bái Đế Tôn làm sư phụ, với tính cách của Đế Tôn tất nhiên sẽ độc chiếm An Nghiệp, tuyệt đối sẽ không chia sẻ với hắn.

"Ai~" Sắc mặt Nam Minh Tiên Đế thay đổi thất thường, thở dài một hơi, "Đáng tiếc a, An Nghiệp tiểu tử chính là Ất Mộc huyết mạch, lại cố chấp yêu thích kiếm trận! Nếu thu hắn làm đồ đệ, ngược lại là trì hoãn khối Phác ngọc này."

Nam Minh Tiên Đế chính là Ly Hỏa huyết mạch, một thân tu vi và công pháp đều là hỏa hệ.

Tuy hắn cũng hiểu sơ qua trận pháp và kiếm đạo, nhưng chỉ thuần túy dựa vào cảnh giới và tiêu chuẩn mà nói, cũng chỉ mạnh hơn Hỗn Nguyên cảnh trận pháp sư bình thường, hoặc là kiếm tu Hỗn Nguyên cảnh một chút.

Ít nhất, hắn rất tự biết mình, biết trên phương diện trận pháp, mình kém Tam Trận Đạo Chủ không biết bao nhiêu lần.

Bất quá, ảo não tiếc hận của Nam Minh Tiên Đế cũng chỉ thoáng qua.

Hiện tại khốn cảnh lớn nhất của hắn không nằm ở y bát truyền thừa, dù sao Vân Hạc tiểu tử mặc dù chỉ có thể coi là qua loa, nhưng cũng đủ tư cách tiếp nhận truyền thừa của hắn.

"Bất kể như thế nào, lần này bố cục của Thái Thượng lão quỷ bị quấy nhiễu, ta liền rất sảng khoái."

Nam Minh Tiên Đế chung quy không phải là người lề mề, xoắn xuýt trong chốc lát cũng nghĩ ra, chuyển lực chú ý quay trở lại chuyện này, biểu lộ cũng lập tức trở nên hứng trí dạt dào.

"Lấy cá tính của lão tiểu tử kia, tất nhiên ở phụ cận dòm ngó, bản đế sẽ đi tìm hắn" ôn chuyện. Nói không chừng sau khi ta

xả một ngụm ác khí ra hết, bỗng nhiên ý niệm trong đầu thông suốt, sau đó liền có chỗ cảm ngộ, đột phá cảnh giới."

Nam Minh Tiên Đế càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Trong nháy mắt sau, thân hình của hắn biến mất tại chỗ.

Thấy thế, Trảm Thiên trưởng lão mới thầm thở phào nhẹ nhõm, nhịn không được xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

May mắn Đế Tôn không hoài nghi lý do của hắn, lần này xem như là lừa gạt. Bất quá, tính tình Đế Tôn nhà mình thật đúng là càng thêm tùy tâm sở dục, hỉ nộ vô thường rồi.

Bất quá suy nghĩ kỹ một chút ngược lại cũng là bình thường. Hắn tuy rằng một lòng tu kiếm, không quan tâm những tin đồn bát quái kia, nhưng cũng mơ hồ nghe nói đại kiếp nạn lần này của Đế Tôn hơn phân nửa không độ qua được.

Một người sống sáu mươi mốt vạn tuổi, biết rõ mình chỉ còn lại có không đến một vạn năm tuổi thọ, cá tính phô trương một chút, hành vi xử sự không kiêng nể gì cả, cũng là phi thường bình thường.

Mà lúc này.

Bên trong sân chính của ba trận Đạo Chủ.

Mấy vị đại lão rốt cuộc cũng hoàn hồn từ trong trầm mặc lúng túng.

Đệ nhất cao thủ Tiên giới — Thái Thượng Tiên Đế khôi phục phong độ nhẹ nhàng, chúc mừng nói với Tam Trận Đạo Chủ: "Ba trận, vận khí của ngươi cũng không tệ lắm."

Trong ngữ điệu của hắn lộ ra cỗ ý vị thâm trường.

"Cái này, ha ha ~ vận khí, vận khí." Tam Trận Đạo Chủ cung kính cười ha ha, lại thấp giọng dò hỏi: "Đế Tôn, có muốn gọi tiểu tử kia vào để hắn thỉnh an Đế Tôn hay không?"

"Không cần, bổn đế bận rộn công việc, không trì hoãn nhiều." Thái Thượng Tiên Đế vung tay áo rộng, tiêu sái tự nhiên nói: "Nhưng đồ nhi ưu tú như vậy, ngươi có thể bồi dưỡng tốt, tương lai cũng tăng thêm một trụ cột cho Tiên Tộc."

"Cẩn tuân ý chỉ của Đế tôn."

Ba trận Đạo Chủ nghiêm nghị đồng ý.

Hình chiếu của Thái Thượng Tiên Đế hơi gật đầu, lập tức xoay người nhập vào không gian phía sau, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Ba trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ thấy thế cũng không nói gì, giữ nguyên biểu cảm ban đầu, thầm tính toán thời gian.

Qua một hồi lâu, hai vị đạo chủ mới thở dài một cái, biểu cảm trên mặt rốt cuộc cũng thả lỏng xuống.

Trường Canh đạo chủ nửa đùa nửa thật cười nói: "Tính nết của Thái Đế Tôn lão nhân gia ngài quả thật giống như trong truyền thuyết 'Khí tính không nhỏ', rất là thù dai. Đổi lại là Hạo Thiên Đế Tôn bậc đế tôn lòng dạ rộng lớn, gặp phải việc này, hơn phân nửa sẽ lưu lại khích lệ hậu bối một chút, thuận tiện dìu dắt một phen.

Nói tới đây, hắn nhớ tới cái gì, lại không nhịn được dặn dò: "Tam Trận huynh, hai thầy trò các ngươi lần này đắc tội Đế Tôn, về sau phải cẩn thận chặt chẽ một chút, miễn cho…"

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói nhỏ ung dung: "Trường Canh à, vừa rồi lão hủ quên quan tâm đến hậu bối ưu tú như ngươi. Ngươi tranh thủ thời gian mang theo Chuẩn Thần Tử đến Thái Thượng Thần Cung ta chơi, lão hủ chắc chắn sẽ đề bạt đệ tử quý thần cung một phen."

Thanh âm này rõ ràng là của Thái Thượng Tiên Đế.

Nụ cười trên mặt Trường Canh Đạo Chủ lập tức cứng đờ, một giọt mồ hôi lạnh từ trán chậm rãi chảy xuống.

Thái Thượng Tiên Đế đã rời đi, lại còn lén lút để lại một đạo thần niệm nghe chân tường?

Đường đường là đế tôn, đây là tật xấu gì vậy?

Đáng tiếc, mặc dù trong lòng có nói nhiều hơn nữa, hắn cũng không dám lộ ra trên mặt chút nào, ngược lại cung kính hướng bầu trời thi lễ một cái.

Vãn bối cẩn tuân ý chỉ của đế tôn.

Trong lòng hắn có chút khổ sở, lần này bị Thái Thượng Tiên Đế ghi nhớ, quá nửa là bị làm khó dễ, chịu khổ.

Có điều, hắn cũng biết, Thái Thượng Tiên Đế ngoại trừ ” hẹp hòi”, thù dai”, “đầu thù” ra thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Bao gồm cả Chi Lăng Tiên Giới, nâng đỡ những hậu bối ưu tú, chống cự lại sự xâm lấn của Ma tộc, những trách nhiệm mà những Tiên Đế này phải nhận, hắn cũng không hề trốn tránh trách nhiệm.

Đương nhiên, nghe nói ở trên chiến trường, tác phong của Thái Thượng Tiên Đế bình thường đều là “Tương đối vững vàng”, cho dù đối mặt với khiêu khích của Chí Tôn Ma tộc có thực lực thấp hơn hắn, yêu cầu đơn đấu, hắn cũng ngồi vững ở Điếu Ngư Đài không bị ảnh hưởng.

Theo lời lão nhân gia hắn nói, bản đế là đệ nhất cao thủ Tiên Giới, chính là trụ cột tinh thần của ức vạn con dân Tiên Giới khổng lồ, nếu bởi vì tham công liều lĩnh mà vẫn lạc, chẳng phải là làm hại lòng tin của toàn bộ Tiên Giới sụp đổ?

Đối với điểm này, Trường Canh Đạo Chủ cũng có chút tán thành, dù sao so với mấy vị tiên đế như Thái Thượng Tiên Đế, Hạo Thiên, Nam Minh, Tử Vi đều không phải tính cách trầm ổn, Tiên Giới dù sao cũng phải có vai trò vững chắc.

Cũng là như thế, tuy rằng bị Thái Thượng Tiên Đế ghi nhớ, trong lòng Trường Canh Đạo Chủ phát khổ, nhưng cũng không quá hoảng loạn, càng không cảm thấy oán giận, chỉ là nhịn không được vì mình trong tương lai sắp gặp phải tâm trạng ” lận đận” mệt mỏi không thôi.

Hắn không đề cập tới những lời ong tiếng ve nữa.

Trải qua sự ngắt lời của Thái Thượng Tiên Đế, Tam Trận Đạo Chủ cũng thu lại tâm tình, truyền lệnh mời An Nghiệp công tử lập công lớn kia vào.

Không bao lâu sau, Vương An Nghiệp “Vinh Thăng Cửu Tinh Trận Pháp Sư” dưới sự dẫn dắt của thành viên Tiên Trận Minh, cùng với hai vị đạo chủ Trảm Thiên, Tử Sương cùng đi, tiến vào sân của Tam Trận Đạo Chủ.

Hai vị đạo chủ Trảm Thiên, Tử Sương dẫn đầu đi lên hành lễ, hàn huyên vài câu với Tam Trận và Trường Canh Đạo Chủ.

Trong lòng ba trận Đạo Chủ hơi kinh ngạc.

Tổ hợp này tựa hồ có chút cổ quái, Trảm Thiên và Tử Sương thuộc các thế lực khác nhau, như thế nào cũng sẽ cùng Vương An Nghiệp kia đến đây thí luyện?

Tử Sương trưởng lão dường như cảm thấy được nghi ngờ của hắn, chắp tay giải thích: "Ba trận tiền bối có điều không biết, An Nghiệp công tử không phải là khách quý của Vô Cực Thần Cung ta, cũng là đệ tử y bát của Trảm Thiên trưởng lão."

"Ồ?" Tam Trận Đạo Chủ liếc mắt nhìn Trảm Thiên một cái, cau mày, không vui nói: "Ngươi là một kiếm tu, sao lại thu nhận đồ đệ lung tung như vậy? Không sợ chậm trễ tiểu bối ưu tú sao? Còn nữa, An Nghiệp đã kế thừa y bát của ngươi, duyên sao còn tham gia thí luyện Cửu Tinh Trận Bi nữa?"

Lấy thực lực và địa vị của Tam Trận Đạo Chủ, lúc đối mặt với các lộ Đế Tôn, đương nhiên là tất cung tất kính, nhưng đối mặt với khí thế của Trảm Thiên là Đạo Chủ bình thường, Bán Tiên Đế "Lão đại" tự nhiên mà triển lộ ra.

"Cái này…" Thực lực và địa vị của Trảm Thiên trưởng lão không bằng người ta, đành phải lúng túng cười giải thích, "Tiền bối có điều không biết, đồ An Nghiệp ta chính là "Kiếm trận song tu", hắn kế thừa chỉ là kiếm đạo truyền thừa của vãn bối."

Kiếm trận song tu?

Tam Trận Đạo Chủ nhìn hộp kiếm sau lưng Vương An Nghiệp, sắc mặt hơi giãn ra một chút, nhưng vẫn có vài phần bất mãn: "Đại đạo ba ngàn, đều có huyền ảo vô tận. Có thể quen thuộc một con đường đã rất không dễ dàng, tu trận lại tu kiếm, giai đoạn đầu kết hợp nhìn như uy lực không tầm thường, nhưng kì thực vẫn trì hoãn lẫn nhau."

Lúc này, trong lòng hắn đã xem Vương An Nghiệp là đồ đệ, có gì bất mãn tự nhiên nói thẳng ra.

Trường Canh đạo chủ thấy thế, vội vàng cười hoà giải: "Tam Trận huynh, chúng ta còn chưa chính thức chào hỏi với An Nghiệp tiểu công tử đây này bộ dạng gấp gáp làm gương cho thầy, tạm thời thu nhận trước."

Trong các giai đoạn bái sư khác nhau, tình huống này cũng không hiếm thấy ở Tiên giới, bởi vậy Trường Canh Đạo Chủ hoàn toàn không để ý đến sự chua xót của Tam Trận Đạo Chủ.

Nghe lời ấy.

Vương An Nghiệp vẫn luôn cúi đầu làm thái độ vãn bối nhất thời nắm lấy cơ hội, chủ động tiến lên chắp tay bái kiến: "Vãn bối Thần Võ Vương thị An Nghiệp, bái kiến ba trận tiền bối, Trường Canh tiền bối."

Trước khi vào cửa hắn cũng đã nghe nói đến, một vị đạo chủ khác có khí độ hòa ái, chính là Đại cung chủ Trường Canh Đạo Chủ của Thanh Đế Thần Cung, cũng là một vị Bán Tiên Đế cường đại.

Lúc hành lễ, hắn không nhịn được liếc nhìn Trường Canh Đạo Chủ nhiều hơn.

Dù sao trước mắt thái gia gia nhà mình tu chính là Thanh Hoàng đạo thư, có quan hệ rất sâu xa với Thanh Đế Thần Cung. Hành trình tới Tiên giới lần này, thái gia gia vốn chính là phải nghĩ biện pháp tiếp xúc với Thanh Đế Thần Cung, ngược lại không nghĩ tới, ngược lại là mình gặp gỡ cung chủ thay mặt Thanh Đế Thần Cung trước.

Thần Võ Vương thị?

Tiên giới có nơi nào gọi là "Thần Võ" sao? Nghĩ thế nào cũng không nổi có một gia tộc như vậy?

Ba trận và Trường Canh Đạo Chủ nghe Vương An Nghiệp tự giới thiệu, lại không nhịn được nhíu mày suy nghĩ, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là tiểu gia tộc ở một nơi nào đó?

Cái này không nên a!

Tiểu gia tộc địa phương nhỏ, xác suất có thể bồi dưỡng ra thanh niên tuấn kiệt đỉnh cấp như Vương An Nghiệp quá thấp.

Mà thôi mà thôi, có lẽ thật đúng là "Tiểu gia tộc" không nổi danh nào đó có vận khí thiên đại…

Thật ra bọn họ không biết là, không bao lâu sau, "tiểu gia tộc" Thần Vũ Vương thị" không nổi danh này sẽ như sấm sét nổ vang toàn bộ Tiên giới, làm cho người ta như sấm bên tai.

Nghĩ không ra, hai vị đạo chủ cũng không làm khó mình, ngược lại bắt đầu tính toán chuyện nên móc ra bao nhiêu lễ gặp mặt.

Tiên giới tự nhiên cũng có truyền thống nâng đỡ tiểu bối của tiền bối, quan hệ càng thân cận, hoặc là tiểu bối càng ưu tú, lại càng dễ dàng được dẫn dắt, lễ gặp mặt, tự nhiên cũng càng phong phú.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, vừa rồi Thái Thượng Tiên Đế ngay cả mặt Vương An Nghiệp cũng không thấy, liền "Phụ khí mà đi", sẽ bị Trường Canh Đạo Chủ mắng chửi " hẹp hòi".

Dù sao hành vi này của Thái Thượng Tiên Đế, thật sự rất khó khiến người ta không nghi ngờ, hắn là không phải cố ý không muốn đào ra lễ gặp mặt.

Nào có thể đoán được.

Hai vị đạo chủ còn chưa nghĩ kỹ sẽ đào ra lễ gặp mặt gì đâu.

Vương An Nghiệp bên kia đã dẫn đầu móc lễ vật lên: "Trường Canh tiền bối, chỉ là chút lễ mọn, mong rằng vui lòng nhận."

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều vô cùng hiếu kính trưởng bối, được các trưởng bối khen ngợi.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân truyền thừa, về sau Vương thị không thiếu được phải kết giao với Trường Canh đạo chủ, cơ hội trước mắt, Vương An Nghiệp tất nhiên là đặc biệt ra sức.

Hai tay đưa một hộp quà tới trước mặt Trường Canh đạo chủ, Vương An Nghiệp lại lần nữa thành thạo móc ra một hộp quà khác, hai tay đưa cho Tam Trận Đạo Chủ.

"Ba trận tiền bối, đây là tang lễ cho ngài, chớ có chối từ."

Hai cái hộp lễ đồng dạng, hộp không lớn, nhưng bề ngoài rất tinh xảo.

Rất rõ ràng, những hộp quà này đều đã chuẩn bị từ trước, nhìn rất dụng tâm, miệng Vương An Nghiệp cũng ngọt, thái độ thoạt nhìn càng là một mảnh chân thành.

Hai vị đạo chủ dường như cũng bị mắc lừa.

Tuy nói lấy thân phận, địa vị cùng với tài phú của bọn họ, cũng không thiếu một tiểu bối Chân Tiên cảnh tặng những

hiếu kính kia, nhưng tiểu bối có lòng hiếu thảo này, tự nhiên là cảm thấy trong lòng ấm áp.

“An Nghiệp có lòng rồi.”

Hai vị đạo chủ đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, đồng thời trong nháy mắt quyết định, lễ gặp mặt kế tiếp cho Vương An Nghiệp lại đề cao ba thành!

“Hả?”

Đột nhiên, nụ cười trên mặt Trường Canh đạo chủ hơi chậm lại.

Hắn có chút hồ nghi mà nhìn bình trà trong tay: “Đây là trà gì? Như thế nào có chút thần hồn đạo uẩn ở bên trong?”

Hắn ngày thường uống trà ngon, chú ý tới trong hiếu kính của An Nghiệp tặng có một lá trà gốm, tự nhiên tò mò mở ra ngửi ngửi một chút.

Kết quả cái này không ngửi còn tốt, vừa ngửi một cái liền phát hiện không thích hợp.

Phẩm chất trà này, tựa hồ so với mình tưởng tượng cao hơn rất nhiều. Hơn nữa, tựa hồ còn có công hiệu bổ ích thần hồn?

“Thưa tiền bối.” Vương An Nghiệp chắp tay giải thích, “Đây là Ngụy Thần Thụ trấn tộc trong nhà vãn bối —— “Thái Âm Minh Hồn Thụ” sản xuất ra Minh Hồn Thần Trà.”

“Cái này…” Vẻ mặt của Trường Canh đạo chủ có chút kinh dị: “Một bình này sợ là có đủ một lượng. An Nghiệp à, lễ vật này của ngươi cũng quá trân quý.”

Trong các thế lực lớn ở Tiên giới cũng không thiếu thập thất giai, thậm chí là thập bát giai ngụy thần thụ, trong đó có một bộ phận có thể sản xuất ra các loại thần trà.

Nhưng mỗi một loại thần trà, giá cả đều vô cùng đắt đỏ.

Thật ra đối với Trường Canh Đạo Chủ và Tam Trận Đạo Chủ, Bán Bộ Tiên Đế tương đối giàu có như vậy mà nói, thần trà tuy rằng trân quý khó được, nhưng cũng không tính là đặc biệt quý hiếm. Thậm chí, lễ vật bọn họ kết giao với nhau, cũng thường xuyên xuất hiện các loại thần trà.

Nhưng Vương An Nghiệp mới là một đứa nhỏ Chân Tiên cảnh a! Đưa trưởng bối hiếu kính lễ, lại trực tiếp tặng Ngụy Thần trà sao? Có phải ra tay cũng quá hào khí rồi không?

Nếu trà An Nghiệp đưa đều là trà thần, vậy rượu đưa… hơn phân nửa cũng không phải vật phàm.

Trường Canh đạo chủ vội vàng lại lấy ra "Càn Khôn tửu hồ lô" kia, mở ra hít một hơi.

Trong nháy mắt, mùi rượu tỏa ra bốn phía, mơ hồ có đạo quang hoa ẩn chứa từ miệng hồ lô tràn ra.

Rượu này, nhìn cũng không phải là phàm phẩm a!

Trường Canh đạo chủ hơi giật mình, vội vàng đậy nắp bình lại, sau đó cầm hồ lô rượu quơ quơ.

Rượu trong hồ lô càn khôn này sợ là không dưới mấy trăm cân.

Vương An Nghiệp giải thích nói: "Tiền bối, đây là cửu phẩm đạo mễ do gia tộc vãn bối tự trồng tự sản xuất —— cửu thải đạo mễ ủ chế thành."

Cửu phẩm Đạo Mễ Tửu?

Trường Canh Đạo Chủ im lặng một hồi.

Thanh Đế Thần Cung bọn hắn am hiểu trồng Linh mễ, sản lượng Linh mễ ở toàn bộ Tiên giới đều là ít ỏi, bởi vậy điều kiện kinh tế coi như tạm được.

Nhưng ngày thường Trường Canh đạo chủ cũng chỉ ăn bát phẩm gạo, ngày lễ ngày tết mới chịu ăn cửu phẩm gạo của mình một chút.

Mà cửu phẩm đạo tửu, hắn tự nhiên cũng không có khả năng thường uống, chỉ cần đụng phải các loại chuyện tốt, mới lấy cớ thưởng thức chén nhỏ như vậy.

Dựa theo sự tiêu hao thường ngày của Trường Canh Đạo Chủ, "đạo rượu Cửu Sắc" của hồ lô Càn Khôn này đủ cho hắn chậm rãi uống mấy chục năm.

Lúc trước hắn còn tưởng Vương An Nghiệp xuất thân tiểu tộc… Kết quả, phán đoán này sợ là đã lệch ra nửa Tiên giới rồi.

Trường Canh đạo chủ có lễ vật như vậy, Tam Trận đạo chủ thu được tự nhiên cũng sẽ không kém. Trong hộp quà cũng là Minh Hồn Thần Trà và Cửu Thải Đạo Tửu, ngay cả phân lượng cũng giống nhau như đúc.

Trường Canh đạo chủ bưng hộp lễ vật, trong lòng nói thầm, có ý định trả hộp lễ vật lại. Không có biện pháp, phần lễ này thật sự quá nặng, hắn thật sự là không thu được xuống tay.

Nhưng mà, còn không đợi hắn quyết định lui hộp lễ vật về.

Tam Trận Đạo Chủ lại trực tiếp cười nhận: "Nếu là tâm ý của An Nghiệp, vậy bổn minh chủ cứ nhận đi."

Nói xong, ba trận đạo chủ liền cất hộp lễ vật đi, sau đó móc ra một viên Hỗn Độn Kết Tinh nhét cho Vương An Nghiệp: "Con người ta khá tục, tiểu tử ngươi thích ăn cái gì, tự mình đi mua."

"?"

Hai mắt Trường Canh Đạo Chủ trợn tròn.

Ai dẫn theo lễ gặp mặt của hậu bối, trực tiếp kết tinh hỗn độn?

Đây chính là một trăm Hỗn Độn Linh Thạch giá trị!

Được rồi!

Hắn đã hiểu Trường Canh.

Đây là một cái bẫy mà Tam Trận Đạo Chủ đã đặt cho hắn.

Lập tức, hai người bọn họ cùng Vương An Nghiệp tạm thời đều không có quan hệ xác định, chỉ có thể xem như tiền bối. Hai người đều là lãnh tụ của một phương thế lực, lại đều là Bán bộ Tiên Đế, tiểu bối hiếu kính cũng giống nhau như đúc.

Sau đó ba Trận Đạo Chủ cứ như vậy nhét một viên Hỗn Độn kết tinh vào người ta làm quà gặp mặt.

Hắn còn có thể làm gì Trường Canh?

Cho thiếu đi chẳng phải có vẻ hắn hơi keo kiệt sao? Thanh Đế Thần Cung không có mặt mũi sao?

Nhưng vấn đề ở chỗ, ba trận bây giờ không liên quan đến Vương An Nghiệp, nhưng lát nữa sẽ cấu kết với nhau làm thầy trò.

Ba trận của hắn cho nhiều hơn nữa, thịt đều nát trong nồi của mình!

Hắn là Trường Canh, thực sự muốn xuất ra một búng máu lớn!

Nhưng mà, dưới ánh mắt cười tủm tỉm của Tam Trận Đạo Chủ, cho dù Trường Canh Đạo Chủ đã nhìn thấu sáo lộ của hắn, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cố nén trong lòng nhỏ máu, cắn răng móc ra một miếng Hỗn Độn kết tinh.

"An Nghiệp, ngươi tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày đến Hỗn Nguyên cảnh, trở thành trụ cột vững vàng của Tiên Tộc chúng ta." Động tác hắn móc Hỗn Độn kết tinh có chút miễn cưỡng, nhưng lời nói cổ vũ lại hết sức chân thành.

Thanh Đế Thần Cung của bọn họ không nghèo như Vô Cực Thần Cung, thiếu đi một hỗn độn kết tinh chẳng lẽ không sống nổi nữa?

Thời khắc mấu chốt bỏ ra chút máu, coi như kết cái thiện duyên. Nói không chừng, tiểu tử An Nghiệp này tương lai thật sự có thể thành đại khí, đối với Thanh Đế Thần Cung cũng có lợi.

"Đa tạ hai vị tiền bối dìu dắt."

Vương An Nghiệp mặt mang vẻ cảm kích, nhưng trong lòng lại không chút gợn sóng, ngược lại âm thầm thở dài một hơi.

Ài!

Hắn thật sự là thành tâm thành ý hiếu kính trưởng bối đấy, thế nhưng mỗi lần tặng lễ vật ra ngoài, đều có thể nhận được gấp mấy lần, thậm chí là gấp mười giá trị đáp lễ.

Số tiền này càng tiêu càng nhiều, quả thực là làm hắn phiền não a!

…

Chương 58: Kiếm trận song cơ! Siêu tiến hóa đi!

…

Chỉ trong nháy mắt, hai viên Hỗn Độn tinh đã được tính.

Túi tiền vốn dĩ của Vương An Nghiệp phồng lên thêm mấy phần.

Trảm Thiên cùng Tử Sương trưởng lão ở bên cạnh nhìn thấy đều là một trận hâm mộ.

Tuy nói đều là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, nhưng Tam Trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ đều là Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, lại mỗi người là người cầm lái một phương thế lực, căn bản không phải cùng một khái niệm với Hỗn Nguyên Đạo Chủ bình thường như bọn họ, chênh lệch bần phú tự nhiên cũng phi thường lớn.

Về phương diện này, Trảm Thiên coi như còn tốt, Tử Sương trưởng lão càng thảm hại hơn.

Vô Cực Thần Cung của nàng ở dưới trạng thái hao tổn, đãi ngộ dành cho một trưởng lão hỗn nguyên cảnh bình thường như nàng, cũng chỉ miễn cưỡng duy trì cảnh giới và sinh hoạt mà thôi.

Nàng đường đường là Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh, tiền trong túi có thể móc ra, chỉ sợ ngay cả tiền tiêu vặt của An Nghiệp công tử cũng không bằng.

Điều này khiến nàng không kìm lòng được mà so sánh với Tinh Lan thần nữ nhà mình với An Nghiệp công tử, sau đó không nhịn được run rẩy, lập tức lắc đầu xua đuổi tình cảnh trong đầu.

Hình ảnh này quá khó coi, nhìn Tinh Lan lớn lên nàng quả thực không đành lòng.

Hai vị Cùng Đạo Chủ trong lòng vòng vo tạm thời không đề cập tới.

Vương An Nghiệp rất nhanh đã thu dọn xong tâm tình có chút uể oải, cung kính hành lễ với Tam Trận Đạo Chủ: "Tam Trận tiền bối, lần này An Nghiệp đến đây, thật ra là muốn mời quý minh ra tay, kiến tạo một số không gian truyền tống trận. Không biết có thể nói chuyện một chút hay không…"

Nghe vậy, Tam Trận Đạo Chủ lại khoát tay cười nói: "Đây chỉ là việc nhỏ, sau đó hãy nói. Việc quan trọng nhất trước mắt là ngươi đã thông qua được khảo hạch thí luyện của bản minh chủ, tự nhiên nên bái sư trước."

Hiện giờ Tiên Trận Minh rất nóng, đặc biệt là đơn đặt hàng xây dựng không gian truyền tống trận mới nối liền không dứt, khách hàng cũng đã xếp hàng ngàn năm sau.

Ba trận đạo chủ cho rằng An Nghiệp chẳng qua là muốn xây dựng một số truyền tống trận không gian bình thường, cho nên cũng không để chuyện này trong lòng.

Yêu đệ tử nhà mình có nhu cầu nghiệp vụ, xen vào đội là chuyện rất nhỏ.

Nhưng mà, đối mặt yêu cầu của bái sư, Vương An Nghiệp cũng không mừng rỡ như điên, miệng đầy đáp ứng, ngược lại có chút nghi ngờ: "Ba trận tiền bối chắc hẳn cũng biết, lý giải của An Nghiệp đối với trận pháp chi đạo, cũng chính là có thể qua sáu cửa ải, đại khái sẽ gãy kích ở cửa thứ bảy."

Ba trận đạo chủ thu đồ đệ không phải là chuyện nhỏ, tất nhiên hắn sẽ kiểm tra biểu hiện chân thật của thí luyện giả ưu tú ở trong Cửu Tinh Trận Bi. Lúc này, tất nhiên biểu hiện của hắn đã rõ như lòng bàn tay.

Mà Vương An Nghiệp ở trong Cửu Tinh Trận Bi, sở dĩ dùng phương thức "Khoa trương" xoay quanh Đạo Kiếm để đi qua cửa, chính là vì không muốn lừa gạt Tam Trận Đạo Chủ.

Nếu không, hắn chỉ cần thu liễm một chút, làm bộ làm tịch một phen, sau đó ở trong bóng tối thông qua phương thức vận khí vượt qua kiểm tra, tự nhiên có thể "Gian lận hoàn mỹ" vượt qua kiểm tra.

Chỉ là cứ như vậy, cũng không phù hợp với phong cách xử sự của Vương An Nghiệp, càng sẽ dẫn đến kết quả không tốt sau này.

Thử nghĩ mà xem, nếu bây giờ hắn dựa vào phương thức lừa gạt để trở thành đệ tử của Tam Trận Đạo Chủ.

Lúc quay đầu người ta truyền thụ tri thức trận pháp cao thâm, hắn lại nghe đến vẻ mặt ngơ ngác, như lọt vào trong sương mù, chẳng phải lập tức lộ tẩy sao?

Tiếp theo làm cho Tam Trận Đạo Chủ hét to rồi mắc lừa…

Cái này giống như lúc yêu đương rộng rãi, lừa gạt cô nương người ta tới tay mới bị người ta phát hiện, thì ra tiền ăn uống chơi đùa đều là mượn đến, do đó dẫn đến một loạt mâu thuẫn và tranh cãi, đây không phải thuần thuần hố người sao?

Loại chuyện này, có đánh chết Vương An Nghiệp cũng không làm được.

Cũng bởi vì vậy, hắn đặc biệt thận trọng đối với chuyện bái Tam Trận Đạo Chủ làm sư phụ.

Ba trận Đạo Chủ trầm ngâm một lúc, sau đó bình luận: "An Nghiệp, ngươi chớ tự coi nhẹ mình. Lưu ảnh mà ngươi xông quan lưu lại, ta đã xem hết rồi."

"Lấy tuổi ngươi chưa đủ ba ngàn, có biểu hiện này đã tương đối không tầm thường. Chỉ là lý giải của ngươi mặc dù mạnh, nhưng kết cấu tri thức trận pháp quá mức hỗn tạp, chỉ cần thay ngươi chải vuốt một phen, trong thời gian ngắn bằng bản lĩnh chân chính vượt qua cửa thứ bảy không thành vấn đề."

"Ngoài ra, tu hành kiếm đạo đối với ngươi cũng có ảnh hưởng cực lớn, lãng phí quá nhiều tinh lực cùng thời gian của ngươi. Bất quá cũng may ngươi còn trẻ, thuyền nhỏ dễ quay đầu. Bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần ngươi từ bỏ kiếm đạo, chuyên chú vào trận pháp chi đạo. Vi sư có thể bảo đảm ngươi ở trong mấy trăm năm, thoải mái đuổi siêu tiểu tử Khương Vô Vọng kia."

Ba Trận Đạo Chủ xây căn nhà cao, nhẹ nhàng sắp xếp được con đường tương lai cho Vương An Nghiệp.

Còn có một điều, Tam Trận Đạo Chủ không nói rõ với Vương An Nghiệp Minh.

Đó chính là Vương An Nghiệp hắn đã chen xuống danh ngạch của Khương Vô Vọng, nếu như mình không thu hắn làm đồ đệ, Thái Thượng Tiên Đế há sẽ từ bỏ ý đồ?

Nói không chừng đủ, vài phút sau lại gọi Khương Vô Vọng trở lại.

Kết quả này là Tam Trận Đạo Chủ không muốn tiếp nhận.

Nếu là "lưỡng tình tương duyệt", gánh nặng trong lòng Vương An Nghiệp liền được dỡ xuống.

Nhưng hắn vẫn cau mày nói: "Ba trận tiền bối, từ nhỏ ta đã có thiên phú kiếm đạo vô cùng xuất sắc, lại luôn tu luyện kiếm trận song tuyệt, thực sự không muốn từ bỏ kiếm đạo."

Hắn tự nhận mình đối với kiếm đạo là chân ái của thanh mai trúc mã, hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được năm bảy tuổi ở bờ biển, hắn dùng thời gian một nén nhang lĩnh ngộ hình thức ban đầu của kiếm ý 【Đại hải vô lượng】.

Mà trận pháp chi đạo, chỉ là cơ duyên xảo hợp trưởng bối an bài tuyến đường trưởng thành, tuy rằng cũng ưa thích, lại chung quy không bằng kiếm đạo có cảm giác.

Hơn nữa, kiếm đạo mạnh hay không không nói trước, nhưng nó rất đẹp trai!

Đẹp trai mới là chuyện cả đời.

Hơn nữa, trong lòng Vương An Nghiệp cho rằng, kiếm trận chi đạo mới là mạnh nhất, đẹp trai nhất.

Vẻ mặt của Tam Trận Đạo Chủ trì trệ, hơi giận mà trách mắng: "Mấy người trẻ tuổi này, chính là chịu ảnh hưởng quá sâu của Hạo Thiên Kiếm Đế. Soái có thể có tác dụng gì chứ? Soái có thể làm cơm ăn cả đời sao? Ngươi cũng không nhìn xem những kiếm tu kia vì đẹp trai và mạnh mẽ, cả đám đều nghèo kiết xác thành cái dạng gì rồi hả?"

Chăm chú vào trận pháp chi đạo tốt biết bao?

Tùy tiện tiếp một cái không gian trận pháp công trình, có thể kiếm được đầy bồn đầy bát. Trên chiến trường cũng không cần đi tiền tuyến, chỉ cần kiến tạo, giữ gìn trận pháp là được, địa vị còn cao, đi nơi nào đều được tôn trọng.

Hơn nữa, sức chiến đấu của trận pháp cũng không kém chút nào.

Cho dù là mặt đối mặt đánh nhau, chỉ cần sớm bố trí tốt trận pháp cường lực, vượt cấp giết địch không thành vấn đề.

"Tiền bối, ta có tiền…" Đối mặt với ánh mắt của Tam Trận Đạo Chủ, áp lực của Vương An Nghiệp rất lớn, nhưng vẫn kiên trì trả lời một câu: "Cũng sẽ không nghèo kiết xác, ta cũng không phải từ bỏ trận pháp, chính là muốn kiếm trận song tu!"

Nhìn dáng vẻ tham lam không đủ của Vương An Nghiệp, Tam Trận Đạo Chủ lại khuyên nhủ: "An Nghiệp à, kiếm trận chi đạo đích xác có vài phần đáng khen. Nhưng muốn thật sự đẹp trai và mạnh mẽ, còn phải chống đỡ kinh tế thực lực khủng bố!"

"Ngươi thử nghĩ xem, chờ sau khi ngươi đến Hỗn Nguyên Cảnh, nếu như có thể gom đủ mười chuôi Hỗn Nguyên Đạo Kiếm tạo thành kiếm trận, tự nhiên là có thể quét ngang đồng đại, dễ dàng chiến đấu vượt cấp."

"Gia tộc ngươi xuất thân xem ra còn có chút nội tình, nhưng lại có nội tình, những hài tử khác sẽ không để ý sao? Có thể cho ngươi nhiều Hỗn Nguyên Đạo Kiếm như vậy sao?"

Vương An Nghiệp suy nghĩ một lát, nghiêm túc gật đầu: "Có thể."

Hắn đã nghĩ kỹ từ lâu, cũng không cần gia tộc giúp đỡ gom góp Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, hắn hoàn toàn có thể tốn thêm chút sức ở trên việc nhặt rác.

Tiên giới có rất nhiều cổ chiến trường, có không ít rác rưởi đều phiêu đãng trong không gian loạn lưu, hắn nhặt về lần thứ hai tu sửa lợi dụng, bán chút tiền nhỏ, coi như là cống hiến cho bảo vệ môi trường.

Huống hồ, trong khoảng thời gian này hắn còn nghe nói, trên đời này có một phụ bản chiến trường vô cùng nguy hiểm, tên là "Thần Vẫn Chi Địa".

Chờ thực lực của hắn mạnh hơn một chút, liền để Tông Côn tinh thông không gian chi đạo, cùng hắn đi dạo bên cạnh Thần Vẫn Chi Địa một vòng.

Nghe nói nơi đó từng có rất nhiều siêu cấp cường giả vẫn lạc, nói không chừng còn có thể nhặt được một thanh "Thần kiếm"

các loại.

Đến lúc đó, lấy thần kiếm làm chủ kiếm của kiếm trận, nhiều thanh Hỗn Nguyên Đạo kiếm làm hạch tâm kiếm trận, lại mang một đống lớn thánh kiếm làm đầu mục, tiên kiếm làm kiếm tốt.

Vạn kiếm đồng loạt phát xuống như thế, vô địch dưới cấp Tiên Đế!

"Ách…"

Ba Trận Đạo Chủ trầm mặc một hồi.

Thì ra là đụng phải thần hào rồi!

Uổng công hắn khuyên bảo một phen dụ dỗ.

"Ha ha ha ha." Trường Canh Đạo Chủ đứng bên không nhịn được nở nụ cười, "Tam Trận huynh, xem ra chúng ta đã coi thường của cải của An Nghiệp rồi."

"Nếu như An Nghiệp tu đến Hỗn Nguyên cảnh, thật sự có thể gom được mười thanh tám thanh đạo kiếm, cộng thêm một ít thánh kiếm, hơn nữa có thể nuôi được. Kiếm trận chi đạo này, thật đúng là vô cùng phù hợp."

"Chậc chậc ~ tràng diện kia, ngẫm lại đều làm cho người ta tâm trí hướng về. Nhất là ở trên chiến trường sát phạt, càng là tung hoành vô kỵ, cắt cỏ vô song."

Ba trận Đạo Chủ tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Ngươi hiểu sao? Muốn ngươi đến khoa trương hả?

Không hề nghi ngờ, kiếm trận kì thực là một chức nghiệp thần hào, có tiền lại càng cường đại, hơn nữa hạn chế ít, trần nhà cực cao.

Sở dĩ nghề nghiệp này không phổ biến, vấn đề vẫn là ở mức giá tính.

Có tiền kia đi bồi dưỡng một kiếm trận tu sĩ cường đại, còn không bằng bồi dưỡng thêm mấy cường giả cùng cấp, dù sao nhà ai cũng phải một chén nước công bằng.

Nhưng có đôi khi lại không thể không thừa nhận, sức ảnh hưởng mà một cường giả có tính tiêu chuẩn sinh ra lớn hơn rất

nhiều so với mấy cường giả bình thường cùng cấp bậc.

Trầm mặc một hồi lâu, Tam Trận Đạo Chủ mới thở dài một tiếng: "Nếu An Nghiệp ngươi chấp nhất đối với kiếm trận chi đạo như thế, về mặt tài lực cũng đủ để gánh vác, ta cũng không tiện nói thêm cái gì. Có điều, đạo thống của ta truyền thừa chính là thuần túy trận pháp đạo thống, chỉ sợ rất khó truyền thừa cho ngươi."

Trận pháp đạo thống truyền thừa của hắn cấp bậc rất cao, mà cấp độ tu vi của bản thân hắn, khoảng cách đột phá đến Tiên Đế thật chỉ còn nửa bước xa.

Đừng nói Vương An Nghiệp muốn đi con đường kiếm trận song tu, cho dù hắn thật sự có thể từ bỏ kiếm đạo, chuyên chú vào trận đạo, sau khi ba trận đạo chủ cũng phải cẩn thận cân nhắc một phen mới có thể quyết định có nên tiếp tục truyền thừa đạo thư hay không.

Dù sao, với trạng thái hiện tại của Tam Trận Đạo Chủ, vẫn có chút khả năng đạp mở cánh cửa Tiên Đế, thăng cấp lên Vô Thượng Tiên Đế.

Nhưng một khi hắn giao truyền thừa đạo thống cho An Nghiệp, kì thực chẳng khác nào là chặt đứt khả năng mình trùng kích Tiên Đế.

Mặc dù khả năng đó kỳ thật rất thấp, thậm chí có thể nói có chút xa vời.

Đối với tình huống này, mặc dù trong lòng Vương An Nghiệp có vài phần tiếc hận, nhưng cũng thản nhiên tiếp nhận.

Dù sao, bản thân truyền thừa chính là một loại lựa chọn song hướng, nếu hắn không muốn từ bỏ kiếm trận song tu, cũng không có biện pháp hoàn toàn tiếp nhận y bát của Tam Trận Đạo Chủ.

Dưới loại tình huống này, hắn cũng không thể cưỡng ép yêu cầu đối phương nhất định phải truyền đạo thống cho hắn, đây không phải là lừa gạt Tam Trận Đạo Chủ sao? Còn có thể trì hoãn người ta tìm kiếm truyền nhân y bát thích hợp hơn.

"Ba trận tiền bối chính là tấm gương của trận đạo, cho dù giữa ta và ngươi không có duyên phận thầy trò, An Nghiệp cũng hy

vọng có thể thỉnh giáo tiền bối một phen. Đến lúc đó, mong tiền bối đừng chê ta phiền toái.”

Vương An Nghiệp lui ra phía sau nửa bước, thi lễ với Tam Trận Đạo Chủ, thái độ kính cẩn mà khiêm tốn, phong thái khiêm tốn.

Sẵn tiện lôi kéo quan hệ với Tam Trận Đạo Chủ, định ra nền tảng cho cuộc bái phỏng sau này.

“???”

Sắc mặt của Tam Trận Đạo Chủ cứng đờ.

Ngươi từ bỏ như vậy có phải quá nhanh nhẹn rồi không?

Bản Minh chủ chẳng qua là cảm khái một câu mà thôi.

Vậy là không bái sư nữa?

Không cần kiên trì nữa?

Phải biết rằng, dưới gầm trời này không biết bao nhiêu người khóc lóc cầu xin đều muốn bái hắn làm sư phụ, chỉ cần hắn chịu nhả ra, sợ là mặc cho hắn đưa ra bất cứ điều kiện gì đều sẽ đáp ứng.

Ngay cả vị Tiên Đế của Thái Thượng Thần Cung kia cũng hao tâm tổn trí muốn đưa Khương Vô Vọng cho hắn.

Thái độ không gì không thể không làm của Vương An Nghiệp, không khỏi khiến cho Tam Trận Đạo Chủ sinh ra cảm giác thất bại nồng đậm.

“Bản Minh chủ chỉ nói là không thể truyền thừa hoàn chỉnh trận pháp đạo thống cho ngươi, đã nói là chúng ta không có duyên phận sư đồ chưa?” Tam Trận Đạo Chủ tức giận lườm hắn một cái: “Chớ nói nhảm. Ngươi trước thể hiện một chút sở học lúc trước của ngươi, xem xem ta có thể quy hoạch cho ngươi một con đường 【Kiếm Trận Song Tuyệt】 hay không.”

Chỉ xét riêng trận pháp chi đạo, Tam Trận Đạo Chủ nói mình đứng thứ hai ở Tiên giới, sợ là không ai dám khoác lác mình đứng thứ nhất.

Ở bên trong lĩnh vực chuyên nghiệp của hắn, cho dù là Tiên Đế tới cũng phải phụ họa theo.

“Ách…”

Vương An Nghiệp bị thái độ trở nên hung ác của hắn làm cho sửng sốt một chút, không rõ mình nói sai ở chỗ nào.

Nhưng mà, Tam Trận Đạo chủ bằng lòng giúp mình sửa sang lại lộ tuyến tu hành, đây tuyệt đối là chuyện tốt, hắn không có đạo lý cự tuyệt.

Lập tức, hắn thành thành thật thật đem truyền thừa trên đường mình tiếp nhận bày ra từng cái.

Thời gian nháy mắt, từng quyển sách, đồ quyển tỏa ra ánh sáng, từ trong thức hải của hắn bay lên, xếp thành một hàng trước mặt Tam Trận Đạo Chủ, giống như đang chờ đợi binh sĩ kiểm duyệt.

Không thể nghi ngờ, ảnh hưởng sâu nhất đối với cuộc đời Vương An Nghiệp, thuộc về 【Kiếm Trận song tuyệt】 bảo điển.

Đây là hướng đi vững chắc suốt đời hắn.

Sau đó là 【Bí Trận Tiên Kinh】, 【Thiên Trận Thánh Đồ】, 【Trảm Thiên Kiếm Hoàng Đạo Điển】 đều là kế thừa một đường của hắn.

Trong đó, lấy đẳng cấp Kiếm trận song tuyệt bảo điển là thấp nhất, trong đó khí linh “Kiếm trận song cơ” đã từng rất sinh động, dưới trường hợp này ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tuy nhiên, Kiếm Trận Song Tuyệt Bảo Điển cũng không phải không tinh tiến.

Những năm này, theo thực lực tăng lên, cùng với lý giải đối với kiếm trận sâu sắc hơn, Vương An Nghiệp cũng đang không ngừng hoàn thiện và phát triển kiếm trận song tuyệt bảo điển, khiến cho nó càng ngày càng mạnh, dần dần có vài phần khí tượng “tiên kinh”.

Chờ hắn thăng cấp Đại La Kim Tiên xong, lại ở trên kiếm trận có lĩnh ngộ càng sâu, hơn phân nửa có thể hoàn thiện nó thành tiên kinh chân chính.

Đương nhiên, với tu vi Chân Tiên cảnh của hắn hiện tại tiếp cận đỉnh phong, tốn chút thời gian cũng có thể hoàn thiện Thành Tiên Kinh, chỉ có điều tấn thăng Đại La cảnh nhanh hơn mà thôi.

Đến lúc đó đợi tiên kinh thành hình, Vương An Nghiệp sẽ nhịn đau bóc đi kiếm trận song tuyệt tiên kinh ra, tìm cho nó truyền nhân đời sau.

Ánh mắt của Tam Trận Đạo Chủ nhìn lướt qua từng bộ bảo điển, tiên kinh, Thánh đồ, lông mày lại càng nhíu chặt, cuối cùng không nhịn được mà bật cười: "Ngươi tu được đủ loạn đấy, không chỉ bản thân truyền thừa không phải là nhất mạch tương thừa, độ tương dung lẫn nhau cũng không có gì đặc biệt, quả thực quá hỗn tạp."

"Khó trách tuy ngộ tính tuyệt hảo, nhưng trên phương diện nắm giữ tri thức trận pháp lại không đủ vững chắc, có nhiều khiếm khuyết, căn cơ kém Khương Vô Vọng không ít."

"Nhất định phải nói, ngược lại là bộ bảo điển đẳng cấp thấp nhất này, ít nhiều có chút ý tứ. Nếu như ta không đoán sai, ngươi kiên trì muốn đi con đường kiếm trận, hẳn là cũng có liên quan đến nó."

Dứt lời, hắn vung tay lên, nhiếp Kiếm Trận Bảo Điển qua, tinh tế nghiên cứu.

Hai khí linh của Kiếm Cơ và Trận Cơ lơ lửng giữa không trung, vô cùng căng thẳng, thỉnh thoảng nhìn Vương An Nghiệp với ánh mắt xin giúp đỡ.

Vương An Nghiệp dùng ánh mắt trấn an các nàng một chút, để cho các nàng an tâm chớ khô.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng không nhịn được thầm than.

Truyền thừa của hắn quả thực có chút lộn xộn, nhưng đây cũng là hành động bất đắc dĩ, lúc ấy gia tộc khởi đầu quá thấp, một đường đi tới tự nhiên là chỉ có thể tu cái gì, nào có khả năng một cái truyền thừa chi đạo xuyên suốt?

Kỳ thật hắn còn tính là tốt.

Con đường mà cháu hắn Ninh Hi đi mới là thật sự khó khăn, từ lúc bắt đầu Bảo Điển liền phải tự mình nghĩ biện pháp dung

hợp hai hệ công pháp thủy hỏa, tự mình mò mẫm mở đường cho mình. Cứ như vậy, chẳng phải hắn vẫn là một đường đi tới, hơn nữa còn đi rất vững vàng sao?

Ngay khi suy nghĩ của Vương An Nghiệp tung bay, Tam Trận Đạo Chủ cũng đã nghiên cứu xong kiếm trận bảo điển, tiện tay đặt nó xuống.

"Kiếm trận bảo điển này, tuy rằng đạo uẩn thô thiển, nhưng mà có vài phần xảo diệu cấu tư, mà ngươi cũng thông qua chính mình thôi diễn hoàn thiện nó đến mức tiếp cận tiên kinh, có thể thấy được con đường này thật sự phi thường thích hợp với ngươi."

"Dùng đây làm cơ sở, nó chỗ khiếm khuyết, bất quá là một cái nguyên vẹn trận đạo, cùng một cái đầy đủ kiếm đạo!"

Nghe vậy, tinh thần Vương An Nghiệp hơi rung lên, vội vàng chắp tay thỉnh giáo: "Kính xin tiền bối chỉ điểm."

"Ha ha ~ "

Ba Trận Đạo Chủ cười cười, ngẩng đầu lên nhìn trời không nói gì nữa.

"…" Vương An Nghiệp lại có chút bối rối.

Ba trận Đạo Chủ này mà nói một nửa là có ý gì?

Trường Canh Đạo Chủ ở một bên quả thực không vừa mắt, vội vàng nhắc nhở hắn một câu: "An Nghiệp tiểu tử, ngươi còn gọi tiền bối à? Dính đến nội dung hạch tâm của truyền thừa đạo thống, dưới tình huống không có kết quả, ai nguyện ý để ý đến ngươi?"

Thì ra là thế.

Vương An Nghiệp bừng tỉnh đại ngộ.

Ba trận tiền bối muốn xác lập quan hệ với hắn.

Ngay sau đó, ông ta cũng không hàm hồ mà trực tiếp cúi đầu, hành đại lễ thật sâu với Tam Trận Đạo Chủ: "An Nghiệp bái kiến sư tôn."

Hắn rất có tình cảm với song cơ kiếm trận, đồng thời đây cũng là căn cơ song tu của kiếm trận hắn, có cơ hội này đương nhiên không thể bỏ qua.

“Ha ha ha ~” Lúc này Tam Trận Đạo Chủ mới thoải mái nở nụ cười, ném ánh mắt từ ái về phía Vương An Nghiệp, vui mừng nói: “Sư đồ chúng ta, không cần giảng hư lễ thế tục như thế.”

“Ngươi đứng lên trước đi. Hôm nay chúng ta trước tiên xác định danh phận, chờ ngươi trở về gia tộc, bẩm báo tộc lão, sau đó mới chính thức bái sư.”

Ý là, trước tiên đăng ký danh phận, sau đó lại bổ sung nghi thức.

Có thể thấy được, ngoài miệng Tam Trận Đạo Chủ nói không ngại hư lễ, nhưng cảm giác nghi thức lại không thể thiếu.

Cũng khó trách, Tam Trận Đạo Chủ của hắn đường đường là đệ nhất trận pháp Tiên Giới, thu nhận đồ đệ đương nhiên phải có chút cảm giác nghi thức, còn phải thông truyền toàn bộ Tiên Giới, tiện thể thu một loạt đại lễ.

Thành công rồi!

Trảm Thiên trưởng lão ở một bên thấy vậy thoải mái hơn.

An Nghiệp có thể thành công bái Tam Trận Đạo Chủ làm thầy chính là chuyện tốt bằng trời.

Điều này không chỉ có thể trợ giúp An Nghiệp hoàn thiện con đường kiếm trận song tuyệt của mình, đồng thời cũng mang ý nghĩa, từ nay về sau, An Nghiệp đã có thêm một tòa núi dựa lớn như Tiên Trận Minh.

Không bao lâu sau, địa vị của An Nghiệp ở Tiên Giới chỉ sợ sẽ không thua gì Tinh Lan thần nữ, Vân Hạc công tử bọn họ.

Chỉ là, vui mừng thì vui mừng, Trảm Thiên trưởng lão luôn cảm thấy trong lòng có chút chua xót khó nói nên lời, tựa như yêu bị hung hăng cướp đi một khối lớn.

Theo danh phận được xác định.

Lúc này ba trận đạo chủ mới nói với Vương An Nghiệp: “Trong tay vi sư có một bộ “Thượng cổ trận pháp” tuyệt diệu, có diệu dụng tách rời đạo chủng, chuyển giá trồng trọt.”

“Trận pháp này hiệu dụng quá nhỏ, dưới tình huống bình thường tác dụng cũng không quá lớn, nhưng lại có chút thích

hợp với tình trạng hiện tại của ngươi. An Nghiệp à, không thể không thừa nhận vận khí của ngươi thật sự rất tốt.”

“Vi sư tưởng tượng như vậy, dùng thượng cổ trận pháp đem Trảm Thiên Kiếm Hoàng Điển, tách ra một đạo Hoàng Kiếm, di dời vào trong Kiếm Trận Bảo Điển của ngươi. Như thế có thể tăng lên tiềm lực đạo uẩn trên kiếm đạo.”

Không đợi Trảm Thiên trưởng lão lên tiếng, Vương An Nghiệp vội vàng hỏi: “Sư tôn, làm như vậy có thể tạo thành thương tổn đối với 【 Trảm Thiên Kiếm Hoàng Điển 】 không?”

Bộ Kiếm Hoàng điển này chính là tâm huyết cả đời của Trảm Thiên Sư Tôn truyền lại, nếu là vì thành toàn đạo của hắn, vậy tổn hại trong tay hắn không được.

“Đúng là sẽ tổn hại một phần đạo uẩn và căn cơ.” Tam Trận Đạo Chủ khẽ vuốt cằm.

Vương An Nghiệp để ý 【Trảm Thiên Kiếm Hoàng Điển 】 như thế, không chỉ không khiến hắn cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn khiến hắn đánh giá Vương An Nghiệp cao hơn một chút.

Phải biết rằng, bất kỳ một bộ đạo thư, đạo điển nào, đó đều là kết tinh trí tuệ của vô số tiền bối, không ai hy vọng kết tinh trí tuệ của mình bị người khác khinh thường.

Truyền Thừa Kỳ giống như hắn ở ngay trước mắt Đạo Chủ, ở phương diện này càng đặc biệt mẫn cảm.

Mắt thấy thần sắc Vương An Nghiệp có chút sốt ruột, Tam Trận Đạo Chủ khoát tay ngăn cản hắn, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng cũng không phải là không thể khôi phục. Đợi lấy được đạo chủng trong đó, ngươi cũng không cần bộ Kiếm Hoàng Điển kia, đến lúc đó tách ra, trả lại cho Trảm Thiên là được.”

“Trảm Thiên còn có chút khả năng sống. Lấy tạo nghệ của hắn trên kiếm đạo, có thể từng bước bổ sung ôn dưỡng cho hắn, chờ hắn đại nạn sắp tới, hơn phân nửa cũng có thể khiến cho Kiếm Hoàng điển khôi phục như lúc ban đầu.”

Trảm Thiên trưởng lão như bị sét đánh.

Sao nghe có cảm giác không thích hợp vậy nhỉ?

Nói một cách tầm thường.

Điều này cũng giống như để cho Trảm Thiên Kiếm Hoàng Điển đi sinh hài tử cho người khác, sau khi sinh xong hài tử Kiếm Hoàng Điển nguyên khí đại thương, hắn đón nàng về hầu hạ an dưỡng… Hơn nữa vừa nuôi dưỡng, liền được sống sót về sau…

Không được, ví dụ như này cảm giác càng không thích hợp!

“Không được, cái này đối với Trảm Thiên sư tôn quá không công bằng.” Vương An Nghiệp suy nghĩ một chút, liền nhịn không được lắc đầu, “An Nghiệp tự nhận là thiên phú và ngộ tính đều được, nếu thật sự không được, ta sẽ tự mình chậm rãi hoàn thiện kiếm trận bảo điển, sớm muộn gì cũng có thể đi ra một con đường kiếm trận trọn vẹn song tuyệt.”

Lời này, khiến Trảm Thiên trưởng lão cảm động.

Vẫn là An Nghiệp đau lòng vi sư!

“Tự mình đi chậm quá.” Tam Trận Đạo Chủ nghiêm mặt nói: “Mặc dù ta không rõ huyết mạch tư chất của An Nghiệp rốt cuộc ra sao, nhưng hiển nhiên không kém hơn Chuẩn Thần Tử của các thế lực lớn.”

“Nếu dựa theo con đường vi sư quy hoạch cho ngươi, tương lai ngươi chí ít cũng là một nửa bước Tiên Đế, cộng thêm lực sát phạt của ngươi tu luyện Kiếm Trận song tuyệt chi đạo, lên tới chiến trường, dù gặp được Chí Tôn Ma tộc cũng có thể chống đỡ một lần. Như thế ngươi mới có giá trị lớn nhất đối với toàn bộ Tiên Tộc.”

“Nếu như ngươi bằng toàn bộ lực lượng của mình đi theo kiếm trận song tuyệt chi đạo, thế tất sẽ bị liên lụy tốc độ tu hành trên phạm vi lớn.”

“Đến lúc đó, cho dù ngươi có thể đi thông kiếm trận song tuyệt chi đạo, cũng sẽ hao tổn đại lượng thọ nguyên, không nói đến vô vọng Bán Tiên Đế, có lẽ cả đời cũng chỉ bồi hồi ở Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ thôi.”

Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày.

Khả năng phán đoán của ba vị sư tôn không khỏi quá bi quan.

Không nói đến phương diện đạo thống dung hợp, Vương thị có rất nhiều kinh nghiệm có thể tham chiếu, mình chưa chắc sẽ đi chậm như vậy, chỉ riêng tư chất điểm này, mình còn có không gian tăng lên rất lớn…

Nhưng mà còn không đợi hắn nói gì.

Trảm Thiên trưởng lão cũng đã mở miệng: “An Nghiệp, ngươi đừng suy nghĩ nữa, ta đồng ý phương án của Tam Trận tiền bối!”

Ngữ khí của hắn vô cùng kiên định, hiển nhiên đã quyết định chủ ý.

“Trảm Thiên sư tôn…” Vương An Nghiệp vội vàng muốn khuyên bảo.

Trảm Thiên trưởng lão lại thô bạo ngắt lời hắn: “Không cần nhiều lời. Con đường tam trận tiền bối quy hoạch chính là ưu giải nhất. Dù sao đời này vi sư cũng chỉ ở Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ lăn lộn một chuyến, không trông cậy có thành tựu cao hơn.”

“Mà ngươi, một nửa bước Tiên Đế kiếm trận song tuyệt, tại Tá dùng tài phú của ngươi cùng gia tộc ngươi, nói không chừng thật có thể cùng Ma tộc Chí Tôn đánh một trận. Cái này đối với toàn bộ Tiên Giới chúng ta mà nói, ý nghĩa đều không đồng dạng.”

Nói tới đây, ông ta nhìn về phía Vương An Nghiệp, ngữ khí trở nên vô cùng nghiêm túc: “An Nghiệp, ta biết nội tình của Vương thị không tầm thường, cho dù ngươi kiên trì tự mình đi con đường này, có lẽ cũng có khả năng thành tựu nửa bước Tiên Đế. Nhưng nguy hiểm này quá lớn.”

“Nội bộ Tiên giới hiện giờ coi như an ổn, nhưng trên chiến trường lại chịu áp lực rất lớn. Nếu lựa chọn của ta có thể khiến con đường của ngươi thuận lợi hơn, ổn thỏa hơn một chút, nhanh hơn một chút, vậy chút hao tổn 【Trảm Thiên Kiếm Hoàng Điển】 đáng giá.”

“Huống chi, chẳng lẽ ngươi không muốn trùng kích Tiên Đế sao?”

“Sư tôn…” Trong lòng Vương An Nghiệp cảm thấy khó chịu, nhưng lại không thể nào phản bác.

“Trảm Thiên nói rất có lý. Tình thế của Tiên Tộc ta hiện giờ cũng không tốt, có thêm một vị chiến lực gần với Tiên Đế, có lẽ sẽ giúp ích rất lớn cho chỉnh thể thế cục. Mà ngươi, không phải thích đẹp trai và mạnh mẽ sao? Cũng phải gánh vác trách nhiệm.” Ngữ khí của Tam Trận Đạo Chủ cũng trở nên trịnh trọng. “Huống hồ, lần này không chỉ có một mình Trảm Thiên hy sinh.”

Dừng một chút.

Tam Trận Đạo Chủ tiếp tục nói: “Trong truyền thừa đạo thống của vi sư, có ba đại trận pháp đạo uẩn, phân biệt là không gian truyền tống, ẩn nấp phòng ngự, cùng với sát phạt tiến công! Vì hoàn thiện kiếm trận của ngươi, song tuyệt đạo thống hình thức ban đầu, vi sư cũng sẽ tách ra trận pháp đạo chủng thuộc về 【Sát Phạt tiến công】, giúp ngươi một tay.”

Ba trận đạo vận này đều là hắn nhiều năm chìm đắm trận đạo, thật vất vả mới tổng hợp ra, cũng là hắn tam trận “Tam trận” của Tam Trận Đạo Chủ.

Mỗi một đạo trận đạo vận trong đó, đều là tổng cương của vô số trận pháp cùng loại, là tập đại thành chi đạo.

Nếu kiếm trận thuộc về một đạo sát phạt, đương nhiên cũng ở trong phạm vi bao gồm trận pháp đạo chủng tiến công sát phạt.

“Có hai đạo vận đạo chủng này trợ giúp, kiếm trận chi đạo của ngươi mới có thể chính thức thành hình!”

“Ba trận sư tôn, Trảm Thiên Sư Tôn!”

Tâm trạng của Vương An Nghiệp lập tức trở nên nặng nề, cảm giác trên bả vai nặng trịch đều là trách nhiệm.

Hai vị sư tôn đều cam nguyện hy sinh để thành toàn cho hắn, đây là sự khẳng định đối với tiềm lực thiên phú của hắn, đồng thời cũng là một loại mong đợi đối với tương lai của hắn.

Điều này quá mức nặng nề.

Để cho hắn cảm giác chính mình tương lai nếu không đánh chết một vị chí tôn Ma tộc, đều có chút không cách nào kết thúc.

...

Chương 59: Thái Thượng Tiên Đế X, Nam Minh Tiên Đế

…

“Có điều kế hoạch này tuy tốt, lại có trận pháp thượng cổ phụ trợ, nhưng phải có Tiên Đế tương trợ mới có thể chấp hành.” Tam Trận Đạo Chủ bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Không vào Đế Tôn, chung quy vẫn không cách nào chân chính khống chế Đại Đạo.”

Trường Canh đạo chủ ở một bên đối với việc này hiển nhiên cũng cực kỳ hứng thú, lúc này liền hỏi: “Tam Trận huynh chuẩn bị tìm vị đế tôn nào tương trợ?”

Tam Trận Đạo Chủ nhíu mày suy tư: “Nghe nói Nam Minh Đế Tôn đang bế quan, trước đó vài lúc Tử Vi Đế Tôn quyết chiến Chí Tôn bị thương… Ta thử một lần, có thể liên hệ với Hạo Thiên Kiếm Đế hay không… Cũng là nghe nói Kiếm Đế Bệ Hạ chỉ giỏi sát phạt tiến công, không biết có am hiểu điều khiển các chi tiết như vậy không?”

Bởi vì tinh thông trận pháp, Tam Trận Đạo Chủ trước kia cũng từng quen biết các vị Tiên Đế, kết xuống không ít thiện duyên. Nếu thật sự có chuyện gì, muốn mời vị Tiên Đế nào đó ra tay thì vẫn phải có mặt mũi.

“Theo ta thấy, việc này tìm Thái Thượng Đế Tôn là ổn thỏa nhất.” Trường Canh Đạo Chủ cười nói: “Dù sao lão nhân gia cũng là vị tứ kiếp tiên đế duy nhất trên Tiên giới, cá tính lại vô cùng ổn thỏa, hơn nữa chắc hắn còn chưa đi xa.”

Đương nhiên tam trận Đạo chủ biết, lần này mời Thái Thượng Tiên Đế ra tay là thỏa đáng nhất, chỉ là…

Lúc này vừa mới đắc tội người ta, quay đầu lại mặt dày mời người ra tay, hắn quả thực có vài phần xấu hổ.

“Thái Thượng Đế Tôn tuy cá tính nhỏ mọn mà thù dai, nhưng cũng là trưởng giả nguyện ý dẫn dắt hậu bối, việc này đối với tương lai của Tiên Tộc có chỗ tốt, hắn tất sẽ không chối từ.” Trường Canh Đạo Chủ cười khuyên bảo: “Đến khi không đủ,

ngươi cứ chịu mấy tên xem thường của hắn nhiều một chút, nói thêm vài lời mềm mỏng dỗ dành hắn.”

Tam Trận Đạo Chủ trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn gật đầu: “Vì đồ nhi, ủy khuất có là gì?”

Dứt lời, hắn liền bóp nát ngọc phù đưa tin, gửi một đoạn tin tức cho Thái Thượng Tiên Đế.

Hắn với tư cách minh chủ Tiên Trận Minh, cũng là nhân vật vô cùng trọng yếu của Tiên Giới, tự có thủ đoạn cùng Thái Thượng Tiên Đế đơn tuyến liên hệ.

…

Cùng lúc đó.

Một phi liễn xa hoa bay vút qua Thiên Khư Thành phụ cận Thiên Hà, một chiếc do hai đầu thánh giai loan phượng kéo.

Cánh chim chấn động để lại từng luồng ánh lửa vô cùng rực rỡ trong hư không.

Chiếc phi liễn này chính là tọa giá của Khương Vô Vọng.

Dựa theo quy củ, lẽ ra phải chờ hắn tu luyện đến Đại La Kim Tiên, sau khi chính thức sắc phong trở thành Chuẩn Thần Tử mới có thể hưởng dụng quy chế phi liên như thế.

Chỉ là hắn cách Đại La đã không xa, lại thêm muốn tới tham gia thí luyện của Tam Trận Đạo Chủ, phải nâng giá trị con người lên.

Như thế, Thái Thượng Thần Cung mới cho hắn ta cao xứng phi liên.

Khương Vô Vọng rất thích chiếc phi liễn này, xem nó như độc chiếm.

Nhưng mà.

Giờ này khắc này, Khương Vô Vọng trong phi liễn lại thành thành thật thật đứng đó, hơi khom lưng, hai tay buông xuống, biểu hiện vô cùng nhu thuận nghe lời.

Chỉ vì trong chiếc phi liễn nho nhỏ, lại có hai vị đế tôn.

Hình chiếu của Thái Thượng Tiên Đế còn chưa kịp rời đi, lúc này đang ngồi ở trên ghế chủ tọa của phi liên, Nam Minh Tiên

Đế mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Không khí trong phi liễn ngưng trọng mà túc sát.

Một lát sau, Thái Thượng Tiên Đế không khỏi mở miệng nổi giận nói: “Nam Minh, ngươi đúng là ăn no rửng mỡ không có chuyện gì.”

“Ngươi có thời gian rảnh quấn lấy ta, không bằng đi bế quan thật tốt, tìm kiếm một tia hy vọng đột phá.”

“Lão quỷ, cái gì gọi là quấn lấy ngươi?” Nam Minh Tiên Đế cợt nhả, hiển nhiên không coi thái thượng tiên đế ra gì.

Tiện tay cầm tiên qua thánh quả trong phi liên, vui vẻ gặm một cái, Nam Minh Tiên Đế lúc này mới tiếp tục thong thả nói: “Bản đế chỉ là đã lâu không gặp ngươi, muốn ở bên ngươi lâu một chút, ôn chuyện mà thôi.”

Lúc này, tâm tình của hắn đặc biệt khoan khoái dễ chịu. Cũng không cần làm gì khác, chỉ cần nhìn bộ dáng Thái Thượng Tiên Đế ăn quả đắng như thế, hắn liền rất sảng khoái.

“Hừ! Ta biết ngay mà, chuyện này là do ngươi giở trò sau lưng.” Hình chiếu của Thái Thượng Tiên Đế cực kỳ không vui.

Khổ nỗi giờ phút này hắn chỉ là một hình chiếu, cũng đánh không lại bản tôn người ta?

Không sai.

Nam Minh Tiên Đế đây là bản tôn du lịch bên ngoài, bất quá là cải biến một chút hình tượng trung niên nam tử bình thường của mình, hơn nữa dùng pháp môn đặc thù đem khí tức đều thu liễm lại.

Như vậy, hắn đường đường là Tiên Đế đi lại trên thế gian, mới sẽ không đưa tới Hỗn Độn Tử Kim Lôi kêu gọi.

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong thời điểm không sử dụng thực lực chân chính.

Nếu một khi hắn động thủ với người khác, dùng sức quá mạnh, ví dụ như thể hiện ra thực lực Tiên Đế chân chính, tất nhiên sẽ dẫn tới Thiên Đạo bài xích, ngưng tụ một lượng lớn Hỗn Độn Tử Kim Lôi đánh hắn.

“Ha ha, lão quỷ ngươi chớ tùy tiện hắt nước bẩn cho ta.” Nam Minh Tiên Đế trợn mắt liếc Thái Thượng Tiên Đế một cái, vẫn là vẻ mặt cợt nhả muốn đánh, “Ta thừa nhận, ta là muốn quấy rối ngươi, kéo một cái chân sau. Chỉ có điều ta còn chưa kịp ra tay, tiểu tử An Nghiệp đã thay ta hòa giải hoàn mỹ rồi.”

Vừa nhắc tới Vương An Nghiệp, sắc mặt của Thái Thượng Tiên Đế càng không vui.

Hắn thừa nhận, Vương An Nghiệp kia là một đứa nhỏ vô cùng ưu tú, nhất là khí vận của hắn càng tuyệt hảo.

Dùng khí vận của hắn, lại thêm ba trận truyền thừa, tương lai nhất định là cự phách một phương. Thậm chí, trên cơ sở tam trận đạo thống, trùng kích một chút cấp bậc Tiên Đế cũng không phải là không có khả năng!

Nhưng mà, có ưu tú đến mấy thì cũng là con của người ta.

Vừa nghĩ đến đây, Thái Thượng Tiên Đế không nhịn được trừng mắt liếc Khương Vô Vọng một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần ghét bỏ.

Tiểu tử Vô Vọng ngày thường một bộ dáng vểnh đuôi lên trời, tại sao tại thời khắc mấu chốt lại không dùng được?

Khương Vô Vọng bị trừng đến cả người giật nảy mình, vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ không ngừng.

Cửu Tinh Trận Bi thí luyện thất bại đã đủ bi thảm rồi. Chuyện này còn muốn lấy ra tiên thi, cuộc sống sau này như thế nào đây?

Thấy bộ dáng Thái Thượng Tiên Đế như thế, Nam Minh Tiên Đế cười càng thêm vui vẻ.

Hắn cảm giác tâm tình của mình cực kỳ khoan khoái dễ chịu: “Lão quỷ ah, cái này gọi là làm việc bất nghĩa tất chết. Ai bảo ngươi một lần kia, ở Thần Vẫn Chi Địa bôi đen một thanh thần kiếm của ta.”

“Thanh Bán Bộ Thần Kiếm này, vốn là ngươi và ta đồng thời tìm được.” Thái Thượng Tiên Đế tức giận đáp: “Huống hồ khí linh của người ta chính là nhìn trúng ta, cảm thấy đi theo ta càng có tiền đồ hơn.”

“Ta nhổ vào! Đó là ngươi ra vẻ đạo mạo, hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ “Huyễn nhi”. Nam Minh tiên đế nghe nói như thế, hỏa khí nhất thời từ từ bốc lên trên, “Thiên Huyễn đạo kiếm vốn là hỏa hệ đỉnh cấp đạo kiếm, thuộc tính của nàng cùng ta càng thêm phù hợp.”

“Đều tại lúc ấy ta quá trẻ tuổi, không nhìn thấu diện mục thật của ngươi.”

Đạo Kiếm đỉnh cấp đã có thể trở thành bán bộ thần khí, đối với Tiên Đế cũng cực kỳ quan trọng.

Huống hồ, lúc trước Nam Minh Tiên Đế mới hơn tám vạn tuổi, vừa vượt qua lần Tiên Đế đại kiếp đầu tiên không bao lâu, đã bị Thái Thượng Tiên Đế mời đi xông Thần Vẫn chi địa.

Trong quá trình các loại gian khổ cùng nguy hiểm không đề cập tới, thật vất vả gặp được một thanh nửa bước thần kiếm, lại bị Thái Thượng cho “đen”.

Đương nhiên, đây là thị giác của Nam Minh Tiên Đế, từ góc độ của Thái Thượng Tiên Đế mà xem, đương nhiên không phải chuyện này.

Hai người đều có đạo lý riêng của mình, nói xong liền bắt đầu phun lên, giống như tràng cảnh xảy ra nhiều lần mấy chục vạn năm qua.

Mãi cho tới sau một lúc lâu, hai vị đại lão mới tự mình ngừng lại.

“Ai~” Thái Thượng Tiên Đế nhẹ nhàng thở dài: “Nam Minh, kỳ thật ta đã sớm hối hận. Nếu như biết vì một thanh Bán Bộ Thần Kiếm, khiến cho ta trở mặt hơn năm mươi vạn năm, lúc ấy ta liền tặng cho ngươi. Đều do lúc đó ta quá mức trẻ tuổi khí thịnh!”

Thật ra, Thái Thượng Tiên Đế trước mắt cũng bất quá hơn bảy mươi vạn tuổi, so với Nam Minh Tiên Đế cũng chỉ lớn hơn chín vạn tuổi. Hơn năm mươi vạn năm trước hắn cũng chẳng qua là nhất kiếp Tiên Đế, tự xưng “Tuổi trẻ khí thịnh” cũng không có bệnh tật gì.

“Hừ, ta cũng không phải hoàn toàn để ý một thanh Bán Bộ Thần Kiếm.” Nam Minh Tiên Đế cười lạnh: “Chỉ là đơn thuần

khó chịu với cái phong cách làm ra vẻ giả vờ giả vịt kia của ngươi, ra vẻ đạo mạo phong cách hành sự!”

“Ngươi đó, chính là hiểu lầm ta quá sâu.” Thái Thượng Tiên Đế lắc đầu thở dài: “Thôi thôi, lần này ngươi không độ qua kiếp thứ tư, mà đại kiếp nạn thứ năm của ta, cũng chỉ còn lại mười vạn năm mà thôi, hơn phân nửa là không qua được cửa ải này!”

Đối với Tiên Đế mà nói, kiếp thứ năm chính là đại kiếp mấu chốt, độ khó cùng kiếp thứ tư không thể so sánh nổi.

Trong lịch sử không biết bao nhiêu Tiên Đế kinh tài tuyệt diễm, đều là thất kích ở kiếp thứ năm.

Đương nhiên, nếu một Tiên Đế có thể chống đỡ đến Độ Đệ Ngũ Kiếp, thực lực bản thân cũng đã là không giống bình thường rồi.

Nếu Tiên Đế bình thường tính là thập cửu giai mà nói, Ngũ Kiếp Tiên Đế trên thực tế chính là nhị thập giai, một khi vượt qua, thực lực sẽ lần nữa nghênh đón lột xác.

Bất quá, rất nhiều người đối với Tiên Đế có một loại hiểu lầm trong thường thức, cho rằng Tiên Đế vượt qua đệ ngũ kiếp mới là nhị giai.

Nhưng trên thực tế, hẳn là phải có thực lực nhị thập giai mới có thể bình yên vượt qua đệ ngũ kiếp.

Giả thiết có một Tiên Đế có huyết mạch cực kỳ cường đại, luận số kiếp nạn mới chỉ là nhất kiếp Tiên Đế, lấy hai mươi vạn tuổi trong khu vực có thực lực cấp hai mươi, chiến lực của bọn họ đương nhiên sẽ không yếu hơn so với Ngũ Kiếp Tiên Đế bình thường.

Tiên Đế độ kiếp, chỉ là gia tăng thọ nguyên mà thôi, đối với thực lực tăng lên kỳ thật cũng không có rõ ràng.

Sở dĩ có cái hiểu lầm này, kì thực bởi vì đại bộ phận Tiên Đế đều là nhanh chóng tu luyện, thực lực tăng lên mới có thể miễn cưỡng vượt qua độ khó kiếp số tăng lên.

Cho đến cuối cùng, thực lực tăng lên không kịp độ khó kiếp số tăng lên, sẽ bởi vì không vượt qua kiếp số mà vẫn lạc.

Bởi vậy, mới tạo thành Tứ Kiếp Tiên Đế mạnh hơn Tam Kiếp Tiên Đế. Tam Kiếp Tiên Đế mạnh hơn "Thường thức giả" của Nhị Kiếp Tiên Đế.

Hiện giờ, bởi vì cảnh giới tu vi của Nam Minh Tiên Đế bị kẹt quá lâu, tự giác không vượt qua được kiếp thứ tư, mới xuất hiện tình huống trước mắt.

Tạm thời không đề cập tới nữa.

Nam Minh Tiên Đế nghe vậy, ánh mắt yếu ớt mà tức giận trừng mắt liếc nhìn Thái Thượng Tiên Đế: "Nói lão quỷ trang nhà ngươi đúng là hơi thở. Ta còn một vạn năm thọ nguyên, ngươi còn có mười vạn năm, chúng ta có thể giống nhau sao? Hừ! Rõ ràng ngươi già hơn ta nhiều…"

"Đúng rồi, lão quỷ vừa mới nói ngươi muốn trả【Thiên Huyễn Đạo Kiếm】 lại cho ta?"

"Cũng không có, ta chỉ là nói, sớm biết chúng ta sẽ trở mặt hơn năm mươi vạn năm, lúc ấy ta liền không tranh đoạt với ngươi." Thái Thượng Tiên Đế bình tĩnh nói: "Đây là một loại ngôn luận giả thiết điều kiện, biểu đạt một chút tâm tình tiếc hận của ta, nhưng cũng không có nghĩa là hiện tại ta muốn đem Thiên Huyễn Đạo Kiếm cho ngươi."

"Huống chi, ngươi ta cũng đã trở mặt nhiều năm như vậy, tình cảm từng yếu ớt đã sớm vỡ tan, ta dựa vào cái gì cho ngươi?"

Nam Minh Tiên Đế suýt nữa phun ra một ngụm máu: "Lão quỷ, ngươi quả nhiên là một lão cẩu không biết xấu hổ."

Sau đó, hai đại Tiên Đế lại bắt đầu trao đổi.

Khương Vô Vọng ở một bên nghe vậy sắc mặt trắng bệch, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Hai vị đế tôn ngay trước mặt hắn mà tiêu hao lời thô tục, thực sự quá đáng sợ, bọn họ có thể sau này giết người diệt khẩu hay không đây?

Cho dù không có giết người diệt khẩu thảm thiết như vậy, chính mình cũng sẽ bị đày đi biên cương, vĩnh viễn không trở về đúng không?

Hai vị Tiên Đế đang hăng hái phun trào.

Đột nhiên.

Thái Thượng Tiên Đế nhận được một ngọc phù truyền tin, phát hiện là ba trận đạo chủ gửi tới.

Hắn lúc này ngậm miệng lại, đồng thời đưa tay hướng Nam Minh Tiên Đế ra hiệu một chút. Chờ phun tạm dừng nhau, hắn lúc này mới thăm dò ra thần niệm, hoàn thành tin tức tiếp nhận, lập tức sắc mặt lại càng kém.

"Cái đồ không biết xấu hổ kia của tiểu tử ba trận, đắc tội bản đế tôn như thế, lại còn muốn bản đế trở về cho đồ đệ mới của hắn cu li?" Thái Thượng Tiên Đế bất mãn hừ lạnh một tiếng, "Bản đế không cần mặt mũi sao?"

"Tiểu tử An Nghiệp?" Nam Minh tiên đế nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần quan tâm: "Lão quỷ, chẳng lẽ tiểu tử An Nghiệp xảy ra vấn đề?"

Thái Thượng Tiên Đế cũng không giấu diếm, thuật lại yêu cầu của ba trận đạo chủ, chỉ là sắc mặt vẫn ấm ức như cũ, bộ dáng không quá tình nguyện xen vào.

"Đây là chuyện tốt." Nam Minh tiên đế nghe xong kế hoạch của tam trận đạo chủ thì hưng phấn bừng bừng, "Tam trận tiểu tử cơ linh thủ đoạn rất nhiều, còn thiết kế cho An Nghiệp tiểu tử. Con đường này thật sự để hắn đi ra, tương lai trên chiến trường chúng ta cũng dễ dàng hơn."

"Lão quỷ, ngươi không muốn đi thì ta đi! Tên tiểu tử An Nghiệp kia khí vận vô song, bản đế tôn rất xem trọng hắn, tương lai có lẽ hắn thật sự có cơ hội thành tựu Tiên Đế!"

"Lấy tính tình tiểu tử kia, nếu thật sự có ngày đó, hắn niệm phần tình hương khói hôm nay, chắc chắn sẽ chiếu cố Nam Minh thần điện ta."

Lời vừa nói ra, Thái Thượng Tiên Đế chậm rãi gật đầu: "Nam Minh, ngươi nói rất có đạo lý."

"?"

Nam Minh Tiên Đế vẻ mặt nghi hoặc.

"Bổn đế tôn quyết định cho tiểu tử Tam Trận một chút mặt mũi, thuận tiện kết thiện duyên với An Nghiệp tiểu tử." Thái

Thượng Tiên Đế bày ra dáng vẻ tòng gián như nước: “Dù sao bổn đế tôn cũng chỉ sống được không đến mười vạn năm.”

Nam Minh Tiên Đế cạn lời.

Lão quỷ này, quả nhiên là chó!

…

Cũng không lâu lắm, bản tôn của Thái Thượng Tiên Đế thông qua truyền tống trận đến Thiên Khư Thành, sau đó tới được biệt viện của Tiên Trận Minh.

Có sự trợ giúp của đệ nhất Tiên Đế, kế hoạch Tam Trận Đạo Chủ đặt ra cho An Nghiệp vô cùng thành công, cũng không lâu lắm, song tuyệt bảo điển của kiếm trận của Vương An Nghiệp liền thuận lợi tiếp nạp và dung hợp trận đạo, đạo vận đạo chủng của hai đạo kiếm đạo, lấy nguyên bản con đường kiếm trận song tuyệt làm hạch tâm, đem hai thứ kết hợp lẫn nhau, dung hợp thành một chỉnh thể!

Kiếm trận song tuyệt bảo điển cũng vì thế mà thay da đổi thịt, có được hình thức ban đầu của đạo thư, được đặt tên một lần nữa là 【 Tru Tiên Kiếm Trận Đạo Thư 】.

Chẳng qua, trước mắt bộ đạo thư này vẫn chỉ là hình thức ban đầu, cần Vương An Nghiệp tiếp tục không ngừng tìm tòi và hoàn thiện.

Nhưng nền nền đã nện xuống, phương hướng đường đi cũng đầy đủ rõ ràng, lấy tư chất huyết mạch cùng ngộ tính của Vương An Nghiệp, lấy bộ đạo thư này làm chỗ dựa để tiếp tục tu hành, tu vi tinh tiến cũng sẽ không chậm hơn quá nhiều so với tu luyện đạo thư tầm thường!

Không, không đúng, có hệ thống chỉ dẫn phương hướng và công pháp thích hợp hơn cho bản thân, tốc độ tu hành của hắn không chỉ không biến chậm, ngược lại còn nhanh hơn ban đầu một chút.

“An Nghiệp ca ca thật tốt ~ “

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể vui vẻ chơi đùa với An Nghiệp ca ca.”

Dung quang toả sáng trận cơ, kiếm cơ vây quanh Vương An Nghiệp không ngừng nhảy múa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh

xảo tràn đầy vui vẻ.

Mà Vương An Nghiệp đối với chuyện này cũng thập phần hài lòng.

Lần này hắn chẳng những đạt được hình thức ban đầu hoàn mỹ của đạo thư, lúc Thái Thượng Tiên Đế dời đi 【Tru Tiên Trận Đạo Chủng】, còn dịch chuyển một phần thiên địa tinh hoa tích góp trong đạo thư, tẩy lễ huyết mạch Vương An Nghiệp lần nữa, khiến tư chất huyết mạch của hắn lại tăng lên một chút.

Cũng đến lúc đó, cuối cùng Tam Trận Đạo Chủ mới nhớ ra, cẩn thận hỏi thăm một chút cấp độ huyết mạch của Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp tất nhiên là thành thật báo cáo.

Kết quả, sau khi Tam Trận Đạo Chủ nghe xong trầm mặc trọn vẹn một nén nhang.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng hắn ta mới lấy lại tinh thần, đột nhiên cười ha hả: "Đồ đệ ta quả nhiên có tư chất Tiên Đế! Đồ đệ cưng à, ngươi cho vi sư hai trăm năm thời gian để vi sư kiếm cho ngươi một viên Tạo Hóa Thần Đan."

Với tài lực của Tam Trận Đạo Chủ, muốn kiếm một viên Tạo Hóa Thần Đan mặc dù cũng phải tốn nhiều máu, nhưng không đến mức cố hết sức như Vô Cực Thần Cung.

"Tạo Hóa Thần Đan này là đồ tốt, chờ ngươi đến Đại La Kim Tiên, vi sư sẽ mời Tiên Đế giúp ngươi tiêu hóa dược lực của Tạo Hóa Thần Đan, để tư chất huyết mạch của ngươi lại tăng lên, đến lúc đó nhất định có thể phá tan đại quan tư chất, tấn thăng thành 【Thần Tử】."

"Chờ ngươi ổn định tu vi cảnh giới, là có thể đi tham gia 【Thần Cương thí luyện】."

"Tru Tiên Kiếm Trận Đạo thư chuyên công sát phạt, tiềm lực phi thường lớn. Ngươi đánh cho tốt, tranh thủ đoạt được đệ nhất Thần Minh bảng, đem đệ nhất Thần tử Thái Thượng Thần Cung — Quyền thiên thần tử kéo xuống ngựa! Dương cho ta ba trận nhất mạch thần uy!"

Lời này vốn không có tật xấu.

Vấn đề duy nhất là, Thái Thượng Tiên Đế trùng hợp còn ở một bên còn chưa đi…

Thái Thượng Tiên Đế lập tức nhìn hắn một cái, mỉm cười tỏ ý muốn nói chuyện riêng với Tam Trận Đạo Chủ.

Ba trận Đạo Chủ da đầu tê rần, lập tức có dự cảm không ổn.

Nhưng mà Tiên Đế muốn tìm hắn ta tâm sự, hắn ta nào dám cự tuyệt?

Dù cho không tình nguyện, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể kiên trì đuổi theo Thái Thượng Tiên Đế.

Kết quả chính là khi nói chuyện phiếm, Tam Trận Đạo Chủ "Không cẩn thận" té một phát, ngã xuống thi thể.

May mắn chủ tu "Thanh Hoàng đạo thư" Trường Canh Đạo Chủ vẫn còn ở trong Tiên Trận Minh, chữa trị cho Tam Trận Đạo Chủ một phen, trạng thái của hắn mới không tệ như vậy.

Thái Thượng Tiên Đế cảm thấy nói chuyện với Tam Trận Đạo Chủ còn chưa đủ đã nghiền, lại tìm Nam Minh Tiên Đế tỏ vẻ muốn trò chuyện một chút.

Nam Minh Tiên Đế cũng không kinh sợ, biểu thị trò chuyện liền nói.

Rất nhanh, bên trong Vô Tận Thiên Uyên liền bùng nổ sóng năng lượng khủng bố.

Năng lượng hắc ám kích động giống như biển gầm, dẫn phát năng lượng hư không bạo động, cuối cùng biến thành hắc ám phong bạo kinh khủng bao phủ xung quanh.

Cuối cùng, ngay cả "Truyền Tống Trận siêu không gian" của Thiên Khư Thành, đều nhận lấy năng lượng của Thiên Uyên trùng kích, không thể không tạm thời đóng lại chức năng truyền tống, chỉ giữ lại chức năng truyền tin để duy trì liên hệ giữa hai bên Truyền Tống Trận.

Kể từ đó, cũng tạo thành rất nhiều lữ khách và hàng hóa ngưng lại.

Những lữ khách ở lại gần Truyền Tống Trận thậm chí còn có thể mơ hồ nghe được âm thanh truyền ra từ hệ thống truyền tin

không gian.

Thanh âm kia cực kỳ ầm ĩ, có năng lượng dâng trào mênh mông phát ra tiếng rít, cũng có tín hiệu truyền tống trận không ổn định dẫn đến từng trận tạp âm.

Nhưng trong đó lại có một giọng nói đặc biệt giống như Nam Minh Tiên Đế đang gào thét.

“Thái Thượng lão quỷ, ngươi đối với Chí Tôn Ma tộc khúm núm, đối với ta Nam Minh lại trọng quyền xuất kích, ta cùng ngươi liều mạng!”

…

Chương 60: Quân Hạo thần tử rơi vào tay giặc! Thái tử Nguyễn Cung ra sân

…

Tiên giới.

Thái Hạo Thiên.

Một trong ba thị trường lớn của khoáng sản ở Tiên giới 【thị trường khoáng sản Hạo Thiên】.

Trong một sân nhỏ thoạt nhìn có chút đơn sơ.

Đại danh đỉnh đỉnh, anh tuấn tiêu sái, thần hoa nội liễm, tiền đồ vô lượng Hạo Thiên Thần Điện Chuẩn Thần Tử, Quân Hạo Thần Tử, giờ phút này đang ngồi xổm trong sân không có chút hình tượng.

Bộ áo bào trắng mà hắn yêu thích đã nhiễm các loại bụi đất khoáng thạch, trở nên bẩn thỉu.

Đổi lại là thường ngày, Quân Hạo thần tử tự nhiên tuyệt không cho phép áo bào có nửa điểm vết bẩn, tổn hại và nếp nhăn, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng trong suy nghĩ của hắn ở rất nhiều "muội muội".

Nhưng giờ phút này, hắn lại không hề quan tâm.

Trong tay hắn đang cầm một thanh tiểu đao cấp Thánh khí, ánh mắt thần thánh mà kiên định từng chút một cắt ra một khối da loang lổ.

Theo lớp vỏ của tảng đá dần dần bóc ra, hô hấp của hắn cũng càng lúc càng dồn dập.

Bỗng nhiên.

Một vòng linh quang kinh diễm dâng lên.

Cho dù còn chỉ cắt ra một phần nhỏ, nhưng từ trong lỗ thủng mở ra, từng tia từng tia, từng sợi Hỗn Độn Linh Khí nguyên thủy mà thuần túy đang không ngừng tản dật ra, làm cho người ta ngửi một cái, liền tinh thần gấp trăm lần, phảng phất ngay cả tu vi đều tinh tiến một chút.

“Trúng rồi!”

Trong đôi mắt Quân Hạo thần tử tuôn ra hồng quang vô cùng hưng phấn, tay cầm đao kích động không ngừng vung lên: “Hỗn Độn linh thạch, lại là một khối Hỗn Độn linh thạch lớn!”

Địa vực Tiên Giới linh khí dồi dào, các loại kỳ trân dị bảo nhiều không đếm xuể.

Nhưng dù vậy, trong truyền thuyết này do tiên thiên Hỗn Độn linh khí ngưng tụ cao độ, sau đó hình thành Hỗn Độn linh thạch vẫn là bảo vật tương đối trân quý!

Ngay cả Quân Hạo thần tử Đại La Kim Tiên cảnh, tài nguyên có thể phân phối mỗi năm chẳng qua chỉ là một Hỗn Độn linh thạch năm mươi tiên linh thạch.

Mà Vương An Nghiệp lúc trước nhặt rác ở lỗ thủng của Vô Tận Thiên Uyên gần Thiên Thụy Thánh Thành, bình quân hàng năm cũng có thể nhặt được hai ba cái vật tư Hỗn Độn linh thạch giá trị!

Quân Hạo thần tử cắt ra một khối Hỗn Độn linh thạch nguyên vẹn, hơn nữa cái đầu rất lớn, nếu lấy ra cẩn thận phân cách, tối thiểu có thể chia ra hơn hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch, đủ cho hắn duy trì mười lăm năm tu luyện cùng với chi tiêu ăn mặc.

Đương nhiên, trong đó không bao gồm mời Ly Từ ăn cơm, bởi vì đó là một cái động không đáy, nhiều hơn nữa cũng không lấp đầy được.

Mà khối linh thạch nguyên quáng này, lúc hắn mua đến bất quá chỉ bỏ ra hai mươi miếng tiên linh thạch mà thôi, ước chừng tăng gấp trăm lần.

Quân Hạo thần tử hưng phấn, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ cũng đang cắt nguyên thạch trong sân.

Trên người các nàng cũng dính đầy quặng mỏ, bên chân chất đầy đá vụn, trong tay còn đang cầm một viên nguyên thạch, động tác lưu loát, vừa nhìn đã biết là người thành thạo.

Thỉnh thoảng sẽ có linh thạch bị cắt ra, sau đó được các nàng thu vào trong nhẫn trữ vật.

Hiển nhiên, các nàng cũng thu hoạch tương đối khá.

Chỉ có điều không giống với sự cuồng nhiệt và hưng phấn của Quân Hạo thần tử, vẻ mặt Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ đã bình tĩnh hơn nhiều.

Người trước đó không lâu vừa mới cướp ổ của Chí Tôn U U phát tài, đã là một thần nữ "Kiến thức quen" lắm rồi.

Vương Ly Từ thì càng khỏi phải nói.

Trên mặt đừng nói là kích động, ngay cả nửa điểm vui sướng hưng phấn cũng không có, ánh mắt thậm chí có mấy phần buồn chán, ngay cả động tác cắt nguyên thạch cùng thu linh thạch cũng máy móc tựa như khôi lỗi, không mang theo một tia linh hồn.

Cho dù là "vận may" cắt ra được Hỗn Độn linh thạch, ánh mắt và động tác của nàng cũng không có chút biến hóa nào, trong lòng không có bị kích thích ra nửa điểm gợn sóng.

Thấy các nàng lạnh nhạt như vậy, Quân Hạo thần tử lập tức cảm thấy bản thân không hợp.

Hắn vội vàng tự tiết kiệm một phen, thu liễm vẻ hưng phấn cùng mừng như điên trên mặt, miễn cưỡng khắc chế khóe miệng nhếch lên: "Ly Từ muội muội, trong khoảng thời gian này nhờ muội chiếu cố, ta đã kiếm được gần ba trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch! Rất nhanh có thể chuộc về 【Vận Nhi muội muội】."

Cái hắn gọi là "Vận Nhi muội muội", chính là một trong những truyền thừa đạo kiếm của Hạo Thiên Thần Điện - Định Vận Đạo Kiếm.

Từ sau khi Quân Hạo thần tử tu luyện tới Chân Tiên cảnh, đã được Định Vận Đạo Kiếm tán thành trong "Kiếm Trủng".

Từ sau khi có Định Vận Đạo Kiếm, hắn như nhặt được chí bảo, mấy ngàn năm không rời người, ngày thường cũng đều gọi nhau là "Vận Nhi muội muội", "Quân Hạo ca ca".

Nhưng lần này, hắn bởi vì một hơi thiếu bốn trăm tiền cơm Hỗn Độn linh thạch, thật sự trả không nổi, Định Vận Đạo Kiếm đáng giá nhất trên người hắn đã bị chưởng quỹ Diệu Thủ Đạo Trù của Hạo Thiên Các rất lễ phép giữ lại.

Dựa theo cách nói của Diệu Thủ Đạo trù, chính là “Thay thần tử điện hạ tạm thời chiếu cố một phen đạo kiếm, mời thần tử điện hạ mau chóng lấy tiền trở về chuộc”.

Tuy nói Hạo Thiên các cũng là một trong những sản nghiệp của Hạo Thiên Thần Điện, nhưng người ta tự phụ thua thiệt, cho dù Quân Hạo Thần Tử đi ăn cơm cũng phải trả tiền.

Mà lấy tính chất buôn bán của tửu lâu, nếu như ngay tại chỗ không thanh toán hết tiền nợ, sau này muốn trả nợ sẽ khó như lên trời, càng đừng đề cập Quân Hạo thần tử nợ mấy trăm Hỗn Độn linh thạch.

Quân Hạo thần tử mặc dù cũng hiểu, nhưng 【Vận Nhi muội muội】 bị bắt giữ, vẫn làm lòng hắn thống khổ như đao cắt kiếm.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hắn chuẩn bị sau khi đưa Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ đi, liền mặt dày đi tìm sư tôn Hạo Thiên Kiếm Đế mượn chút tiền, sớm ngày chuộc về Vận Nhi muội muội.

Vấn đề duy nhất là, mặc dù sư tôn của hắn đường đường là Tiên Đế, nhưng cũng là một kiếm tu vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, chi tiêu hàng ngày cũng cực lớn, có thể bỏ ra bao nhiêu tiền riêng cũng không dễ nói!

Hơn nữa hắn còn không thích quản lý tục vụ Hạo Thiên Thần Điện, mọi chuyện lớn nhỏ trong Thần Điện đều do mấy vị phó điện chủ quản, cho dù có tâm chuyển nợ công cộng cho hắn cũng không tiện.

Cũng may, vừa mới ra khỏi Hạo Thiên các không bao lâu, Vương Ly Từ trưởng thành rất nhiều liền nhìn ra sự quẫn bách của Quân Hạo thần tử.

Quân Hạo Thần Tử người ta hảo ý mời nàng một bữa cơm, lúc này mới nợ tiền lớn, nàng há có thể thật sự buông tay mặc kệ?

Suy nghĩ một chút, Vương Ly Từ liền quyết định dẫn Quân Hạo thần tử đi đổ thạch.

Ngay từ đầu, Quân Hạo thần tử đương nhiên là kháng cự.

Hắn biết môn đạo trong đổ thạch, bởi vì cái gọi là mười cuộc chín thua, muốn dựa vào đổ thạch kiếm tiền thuần túy là người

si nói mộng.

Tiếc rằng, Quân Hạo thần tử ở trước mặt đám "muội muội" từ trước đến nay tai mềm, không chịu nổi lời mời liên tục của Vương Ly Từ, cuối cùng vẫn quyết định cùng nàng đi chơi đùa, thuận tiện hộ giá hộ tống một phen.

Theo hắn thấy, Ly Từ muội muội và Thanh Ly muội muội tuổi còn nhỏ, không rành thế sự, khẳng định không biết nước trong ngành đổ đá sâu bao nhiêu, nếu mình không nhìn một chút, vạn nhất các nàng bị tính kế chịu thiệt sẽ không tốt.

Nào có thể đoán được, sau đó, Quân Hạo thần tử thật là thơm!

Kết quả chính là, trong khoảng thời gian sau đó, trong thị trường bán khoáng sản, các cửa hàng kinh doanh cung cấp đổ thạch đều bị bọn họ đi dạo mấy lần, tự nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Cũng may Vương Ly Từ được Tứ thúc dạy bảo năm xưa, cũng biết có chừng mực. Cuộc cạnh tranh nơi này kịch liệt như vậy, thương gia kiếm miếng cơm ăn không dễ dàng, nếu không phải ác đồ, tuyệt đối không thể đuổi tận giết tuyệt.

Bởi vậy, mỗi nhà nàng đều là kiếm một đợt liền đi, tổng số kiếm được mặc dù kinh người, nhưng sau khi chia ra các nhà, tổn thất của thương gia đơn độc liền ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Lúc này.

Thanh Ly thần nữ bên kia rốt cục thu hoạch xong một khối linh thạch cuối cùng, phủi bụi đất đứng dậy nói: "Quân Hạo ca ca, huynh chỉ còn thiếu một trăm Hỗn Độn linh thạch. Ta cho huynh mượn trước, huynh đi chuộc Định Vận đạo kiếm về trước đi. Về phần nợ ta tiền, huynh từ từ là được rồi, ta không vội dùng."

"Vậy không được!" Quân Hạo thần tử nghiêm mặt, quả quyết cự tuyệt: "Quân Hạo Đường ta đường đường kiếm tu sửa nam nhi, sao có thể nợ tiền muội muội? Đây không phải là ăn cơm nhuyễn sao? Nếu ta thật sự mượn tiền, sau này ta làm sao ngẩng đầu trước mặt ngươi được?"

Thanh Ly thần nữ tức giận trợn trắng mắt.

Thật là một xú kiếm tu vừa nghèo vừa yêu mặt ~

Nhưng oán thầm thì oán thầm, nàng vẫn rất thích Quân Hạo thần tử. Cái này không liên quan đến tình cảm nam nữ, chỉ đơn thuần là cảm thấy Quân Hạo thần tử là người tốt, mặc dù nhận ra muội muội hơi nhiều, có khả năng chiếu cố hắn đều sẽ chiếu cố.

"Đợi một chút!" Ánh mắt Quân Hạo Thần Tử lập tức trở nên cảnh giác: "Thanh Ly muội muội, muội ba phen mấy bận muốn mượn tiền nuôi ta… Hẳn là không muốn độc chiếm ta? Không được không được, chuyện này tuyệt đối không được!"

Thanh Ly thần nữ sắc mặt tối sầm lại, ánh mắt nhìn về phía Quân Hạo thần tử lập tức bắt đầu bất thiện.

Xem ra vị ca ca này không thể lấy ~ bằng không, thừa dịp kiếm của hắn không có ở đây, dứt khoát hung hăng đánh hắn một trận cho xong?

"Thanh Ly à, ngươi ngàn vạn lần đừng có vọng tưởng gì với ta hết."

Quân Hạo thần tử bên kia còn chưa ý thức được nguy hiểm, vẫn là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nghiêm trang không ngừng.

"Ngươi có thể sùng kính ta, ngưỡng vọng ta, nhưng tuyệt đối không thể có nam nữ…"

"Ầm!"

Quân Hạo Thần Tử bị một quyền đánh trúng mắt, bị đánh bay ra ngoài.

…

Lại trôi qua mấy ngày.

Vẫn là thị trường sản lượng Hạo Thiên khoáng.

Tại khu vực tốt nhất của thị trường khoáng sản, có một đổ thạch điếm tên là 【Hạo Thiên khoáng nghiệp】, luận quy mô, có thể nói là lớn nhất toàn bộ thị trường.

Nhưng tổ ba người đổ thạch vẫn luôn đi vòng qua nó, chưa bao giờ quan tâm.

Nguyên nhân không có gì khác, cửa hàng đổ thạch này treo ký hiệu Hạo Thiên Thần Điện, Quân Hạo Thần Tử cũng không đến mức đi cạo lông cừu sản nghiệp Thần Điện.

"Các cửa hàng và quầy hàng khác đều đã ghé qua, cũng không thể cứ tiếp tục nhổ của bọn họ."

Lúc này, tổ ba người đổ thạch cải trang qua đang ngồi xổm ở cửa hàng cách đó không xa, tụm lại nhỏ giọng thương nghị.

Thần sắc Thanh Ly có chút do dự: "Hay là, chúng ta thoáng nhìn qua, cái quán nhỏ này một chút? Cho Quân Hạo ca ca kiếm chút tiền lẻ?"

Quân Hạo thần tử cũng có chút do dự.

Bắt được cửa hàng nhà mình nhổ lông dê, nếu như truyền ra ngoài, đối với thanh danh Thần Tử này của hắn bất lợi. Nhưng trong thị trường những cửa hàng đánh bạc khác đều bị nhổ qua một lần…

Đang lúc ba người bối rối.

Chợt nghe thấy một tiếng "Phanh", một vị công tử ca trẻ bị ném ra khỏi mỏ quặng Hạo Thiên, hung hăng nện ở ven đường.

Cùng lúc đó, trong tiệm lại chạy ra mấy vị nhân viên thực lực Chân Tiên cảnh làm thuê, quyền đấm cước đá công tử ca kia một trận đòn mạnh.

Sau khi đánh xong, một gã chưởng quầy trung niên nam tử ăn mặc tươi cười chậm rãi đi ra cửa tiệm: "Tiểu tử, dám đến Hạo Thiên quặng mỏ chúng ta gây sự, lá gan ngươi cũng đủ béo đấy."

"Tiền bối, ta van xin ngài, tiền ta nợ ta nhất định trả đủ, tuyệt đối đừng đến nhà ta…"

Nhưng mà, hắn còn chưa nói xong, lại bị bắt được một trận đánh điên cuồng, đánh xong còn bị ném đến trong đống quặng mỏ phía xa.

Làm xong tất cả, đám đả thủ cũng không để ý người sống chết, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

Nhóm ba người đổ thạch hai mặt nhìn nhau, ba mặt mờ mịt, đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá, nhạy bén như bọn họ, đều nhạy bén từ trong chuyện này ý thức được một tia không thích hợp.

Bọn họ trước tiên cứu thanh niên công tử kia trở về, làm trị liệu một chút, mới hỏi rõ nguyên do.

Thì ra, thanh niên công tử kia chính là truyền nhân đích mạch của một phương Thánh tộc, vốn cũng là đệ tử tuấn kiệt cống hiến cống hiến cho gia tộc.

Chỉ là về sau bị "bằng hữu" dẫn dụ đến Hạo Thiên quáng nghiệp chơi đổ thạch, ngay từ đầu liên tiếp đánh bạc thắng lợi, kiếm được không ít linh thạch. Từ sau khi nếm được ngon ngọt, hắn liền một phát mà không thể vãn hồi, dần dần trầm mê vào trong đổ thạch.

Nhưng hắn vừa trầm mê, "vận may tốt" lúc trước tựa như đột nhiên biến mất, bất tri bất giác càng thua càng nhiều, đến mức mất cả vốn gốc!

Thanh niên công tử sốt ruột lấy lại vốn, liền nghe theo kiến nghị của người khác, bắt đầu mượn nợ đổ thạch, sau đó càng lún càng sâu, bất đắc dĩ ký một lượng lớn nợ nần, cũng ghi chú rõ ràng lấy các hạng sản nghiệp của gia tộc chống đỡ.

Gia nghiệp của một Thánh tộc lớn như vậy, sợ là đã bị hắn chống lại hơn phân nửa.

"Điều này không thể nào?" Quân Hạo thần tử nhíu mày, nhạy cảm phát hiện chỗ không thích hợp: "Ngươi chẳng qua chỉ là người kế thừa đích mạch của Thánh tộc, trong tay lại không nắm giữ quá nhiều khế ước sản nghiệp, cho dù ngươi ký vào sản nghiệp để chống đỡ cũng là không có hiệu quả."

Sản nghiệp gia tộc cũng không phải tùy tiện tiện liền có thể thế chấp, bình thường mà nói, cần thỏa mãn ba điều kiện.

Một là người thế chấp phải có quyền hạn tương ứng, hai là, trong tầm tay tốt nhất phải có khế ước sản nghiệp tương quan, ba là, tốt nhất là cơ cấu quyền uy công chính.

Chỉ có chuẩn bị đầy đủ, mới xem như không có tỳ vết, kiện cáo đánh tới nơi nào cũng không thắng được.

Cũng không thể tùy tiện một người trong gia tộc, là có thể tùy tiện thế chấp tài sản gia tộc chứ? Nếu thật sự có thể làm như vậy, thế gia đã sớm rối loạn rồi.

Chính là Quân Hạo thần tử hắn, trước mắt cũng không có quyền đi thế chấp Hạo Thiên thần điện tài sản.

"Vị huynh đệ kia… khụ khụ~" Thanh niên công tử kia đầm đìa máu, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy hối hận: "Ngươi còn quá trẻ, không hiểu thế đạo hiểm ác. Vậy Hạo Thiên quặng nghiệp là địa phương nào? Đó chính là Hạo Thiên Thần Điện mở sòng bài thạch điếm. Ta thực sự là thực sự đã nợ nhiều tiền như vậy, bọn họ liền có biện pháp đến nhà của ta tìm được!"

"Chúng ta chỉ là một thánh tộc, làm sao dám đối nghịch với quái vật khổng lồ như Hạo Thiên Thần Điện? Tất nhiên là nên bồi thường, nên cầm cố thì thế chấp!" Thanh niên công tử thanh âm khàn khàn trầm thấp, tựa như dã thú rên rỉ, "Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta! Là ta hại cả gia tộc, lão tổ tông, ta sai rồi!"

Tổ ba người đổ thạch đều trầm mặc một hồi.

Thanh niên công tử này không thể bảo vệ tín niệm cẩn thận, khắc chế nghiện cờ bạc, càng lún càng sâu, cố nhiên đáng giận. Nhưng những hành động của Hạo Thiên quáng nghiệp, tựa hồ càng không phải là loại lương thiện.

Hơn nữa, thủ đoạn quen thuộc như thế, hơn phân nửa không phải lần đầu tiên làm.

Lúc này, vấn đề dường như có chút nghiêm trọng nha!

Ba người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhiều lời, sau khi tạm thời thu xếp cho người nọ, ra cửa mới tụ tập lại, cùng nhau dùng thần niệm thương lượng.

"Quân Hạo ca ca, không nghĩ tới Hạo Thiên Thần Điện các ngươi mặt ngoài sáng rõ lệ, lại lén lút như vậy." Thanh Ly thần nữ dùng ánh mắt khác thường nhìn Quân Hạo Thần Tử.

Quân Hạo thần tử bên cạnh đều có thể nhịn, duy chỉ có không thể chịu được "các muội muội" xem thường hắn, khinh bỉ hắn.

Sắc mặt của hắn lập tức đen lại: "Thanh Ly muội muội, ta nhất định sẽ nói rõ chuyện này. Nhưng mà, để ta điều tra trước đã."

Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, chính là tuổi tác tràn đầy lý tưởng cùng kích tình, tất nhiên là nhìn không quen mặt dơ bẩn xấu xa của thế gian.

Thanh Ly thần nữ và Ly Từ cũng không phải là người sợ đầu sợ đuôi, lúc này đều tỏ vẻ muốn cùng hắn triển khai hành động.

Ba người một người là chuẩn thần tử của Hạo Thiên Thần Điện, một người là chuẩn thần tử của Vũ Nhạc Thần Điện, ngay cả Ly Từ cũng không phải đèn cạn dầu, đồng tâm hiệp lực điều tra, tiến độ tự nhiên là nhanh như bay.

Như vậy, lại qua một đoạn thời gian.

Một ít tình báo liên quan đến đổ thạch điếm kia liền lần lượt bị ba người đào ra.

Ba người cũng là lúc này mới biết được, tuy rằng nó treo ký hiệu Hạo Thiên Thần Điện, nhưng kỳ thật cũng không phải là sản nghiệp chân chính thuộc về Hạo Thiên Thần Điện.

Ông chủ sau lưng nó chính là một thế gia đạo tộc, mà thế gia đạo tộc kia lại là thê tộc của 【 Bạch Quân Đạo Chủ 】.

Nói đến Bạch Quân Đạo Chủ này, cũng không phải hạng người vô danh kia, hắn chính là một trong tam đại phó điện chủ Hạo Thiên Thần Điện, đại nhân vật nắm trong tay quyền hành cực lớn!

Nhất là Hạo Thiên Kiếm Đế thế hệ này của Hạo Thiên Thần Điện, Hạo Thiên Kiếm Đế không quá muốn quản tục vụ cụ thể, phóng quyền phóng thích nhiều, cái này cũng dẫn đến tam đại phó điện chủ quyền thế ngập trời.

Mà cửa hàng đổ thạch kia, ỷ có Bạch quân phó điện chủ làm chỗ dựa, liền trở thành bá chủ thị trường khoáng thạch, danh tiếng phi thường không tốt.

Hơn nữa bọn họ còn thích giở trò bịp bợm, thậm chí còn có thủ đoạn lừa gạt người mới vào bài bạc, vì vậy số lượng người táng gia bại sản đã không ít.

Mà bộ phận lợi ích này, hơn phân nửa là bị những đại thủ vô hình phía sau chia cắt.

Một ngày này, lại là trước cửa đổ thạch điếm.

Nhóm ba người đổ thạch ngồi xổm ở trong góc tiếp tục thương lượng.

“Quân Hạo ca ca, muội nghe nói Bạch Quân đạo chủ khi còn trẻ cũng xuất thân thần tử, bây giờ nắm đại quyền trong tay, chỉ sợ sẽ không sợ huynh.” Thanh Ly thần nữ có chút lo lắng: “Nếu huynh đắc tội với hắn, sau này sợ là hậu hoạn vô cùng.”

Có thể trở thành phó điện chủ Hạo Thiên Thần Điện, tất nhiên là thực lực Bán Bộ Tiên Đế. Tu sĩ Huyền Vũ có được cấp bậc tiềm lực bực này, lúc trẻ tuổi ai còn không phải chuẩn Thần Tử?

“Ta sợ hắn à?” Quân Hạo thần tử nhướng mày, thần sắc đầy kiêu ngạo: “Đối phó loại yêu ma quỷ quái này, chính là chức trách của bản thần tử.”

“Quan tâm của hai muội muội ta đã nhận được. Chuyện này, ta đã có kế hoạch rồi.”

“Giai đoạn trước, hai vị muội muội trước tiên cải trang, âm thầm mua xuống những đổ thạch có dấu bảo vật, lưu trữ lại. Chờ mua nhiều rồi, ta liền tự mình đi đổ thạch, chỉ cần mở ra mười khối tám khối đều trống, ta liền có thể mượn cơ hội này làm lớn chuyện!”

“Ta gây chuyện, đối phương mặc dù có cố kỵ, nhưng ỷ vào Bạch Quân Đạo Chủ làm chỗ dựa, chắc chắn sẽ không để mặc cho ta chém giết. Lúc này, ta liền đề xuất bao hết, lần nữa làm lớn chuyện, ở trước mặt mọi người mở đổ thạch, tất nhiên sẽ mở ra một đống lớn rác rưởi. Như thế, bản thần tử tự nhiên có thể đập chiêu bài của bọn hắn, đoạn căn bản của bọn hắn, ngay cả lão quỷ Bạch Quân cũng không đánh rắm được.”

Quân Hạo thần tử hiển nhiên là thật cẩn thận nghĩ tới, há miệng chính là kế hoạch liên tiếp.

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ nghe được liên tiếp gật đầu.

Kế hoạch này nghe có vẻ rất đáng tin cậy. Không ngờ, Quân Hạo Thần Tử này còn rất có dũng có mưu.

Sau đó.

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ liền bắt đầu làm việc theo kế hoạch.

Hai người đầu tiên là dùng các loại thân phận liên tiếp quan đến đổ thạch điếm này, trước sau mua rất nhiều linh thạch nguyên quáng mang về, cũng không mở ra tại chỗ.

Một lần cuối cùng, Thanh Ly thần nữ dùng hình thái bản tôn tiến vào, nhận được sự chiêu đãi nhiệt liệt, cũng vì nàng lấy ra quặng thô khố phòng.

Nàng hít một hơi, lại mua quặng thô trị giá trên trăm Hỗn Độn linh thạch, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Liên tiếp thao tác như thế, toàn bộ quặng thô trong đổ thạch điếm tuy rằng nhìn như vẫn dồi dào như trước, nhưng kì thực đã bị đào thành rỗng ruột, hàng tốt thật sự liệu được đã lác đác không có mấy!

Sau đó, bản thần tử tới sân.

Quân Hạo thần tử xoa tay, đang chuẩn bị lóe sáng lên sân khấu đại náo một hồi, hung hăng cho đám cặn bã này một bài học.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn bắt đầu hành động.

Đột nhiên.

Một tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc từ trên không trung truyền đến.

Cùng kéo dài tới, còn có long uy bàng bạc mênh mông tựa như đại dương mênh mông.

Trong lòng Quân Hạo Thần Tử giật thót, vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong thiên hà gào thét trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một chiếc phi liên.

Phi liễn kia được kéo bởi hai con rồng, kiệu sương mang phong cách cổ xưa lấy màu xanh làm đáy, mặt ngoài trang trí đồ án màu vàng, dưới mái hiên kiệu sương treo rất nhiều đồ trang trí.

Tuy rằng bởi vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ tình huống cụ thể, nhưng cho dù chỉ là liếc mắt một cái, ai cũng có thể nhìn ra phi liên lộng lẫy và lộng lẫy.

Tốc độ của phi liễn nhanh kinh người.

Lúc mới nhìn, nó vừa mới từ trong thiên hà bay ra, dưới Thiên Hà mênh mông cuồn cuộn phụ trợ lộ ra nhỏ bé đặc biệt.

Nhưng mà sau một khắc, bầu trời trên đỉnh đầu liền có không gian rung động nhộn nhạo mà qua, phi liên kia cứ như vậy đột ngột xuyên qua không gian, vững vàng dừng ở trên không đổ thạch điếm.

Lôi xe rồng ngẩng đầu ngâm nga, long uy khủng bố tràn ngập ra, toàn bộ quặng sản thị trong nháy mắt đều bị kinh động!

Bởi vì phi liên này có quy chế cực cao, lại là hai đầu phi liên do Long Vương thập thất giai kéo!

Phô trương như vậy, ngay cả Bán Tiên Đế cũng không có tư cách, cũng không có năng lực này.

Một ít đại thế lực Thần tử Thần Nữ đằng sau, cố nhiên sẽ có Đạo Chủ cấp trưởng lão đi theo thủ hộ, có Long tộc thủ hộ tình huống cũng không ít thấy, nhưng lẫn nhau cũng đều là khách khách khí khí, tuyệt không có để cho người ta kéo xe!

Thông thường mà nói, cũng chỉ có Tiên Đế khắp nơi xuất môn mới có tư cách khiến Long Vương thập thất giai, Phượng Hoàng Vương kéo xe!

Kỳ quái!

Quân Hạo thần tử mở to hai mắt nhìn, không nhịn được thấp giọng nỉ non: “Trên phi liễn kia có tiêu chí Yêu Thần Điện.”

Nhưng vô cùng rõ ràng, Yêu Thần bệ hạ không có khả năng không chào hỏi liền chạy tới địa bàn Hạo Thiên Thần Điện. Mặc dù tới đây, Hạo Thiên Thần Điện cũng sẽ xuất động lễ tiết long trọng đi chiêu đãi, thậm chí tất nhiên sẽ kinh động Hạo Thiên Kiếm Đế.

Nếu thật sự là như thế, hắn không thể nào không nhận được tin tức.

Cũng không phải Yêu Thần bệ hạ thì là ai đây? Ai còn có thể có phô trương lớn như vậy?

Ngay khi tất cả mọi người vừa khiếp sợ, lại là thời điểm có chút hoang mang khó hiểu.

Dưới sự chú ý của vạn người.

Một vị yêu tộc trẻ tuổi mặc áo giáp màu đen, tư thái lười biếng tùy ý hạ phi liễn xuống.

Hắn có vóc dáng đẹp đẽ khiến tất cả nam nhân đều hâm mộ, vai rộng eo hẹp, khí vũ hiên ngang, một thân áo giáp màu đen vô cùng hoa lệ càng làm nổi bật sự tôn quý phi phàm của hắn, đầy người uy nghi.

Bất quá, so với những thứ này, càng bắt mắt hơn là mái tóc dài màu vàng rực rỡ của hắn.

Tóc bị buộc ở sau ót, dùng một cái đầu quan tinh xảo hoa lệ cố định lại, chỉ ở trên trán lộ ra vài sợi, trong khí chất không hiểu cho hắn tăng thêm một vòng tùy ý cùng tùy tính.

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt, quét ngang toàn trường, phảng phất ánh mắt cực kỳ hài lòng và sùng bái vô số người.

Mà sau lưng gã, còn lục tục có rất nhiều mỹ nữ đủ màu từ phi liên đi xuống, có mỹ nữ Yêu tộc quyến rũ xinh đẹp, cũng có ma nữ tu sĩ ma khí dày đặc, thậm chí còn có tiên gia nữ tử tiên khí lượn lờ, huyết mạch tu vi bất phàm, có được dung mạo khí chất đỉnh cấp.

“Là Thái tử Tiêu!” Quân Hạo thần tử biến sắc: “Sao hắn lại tới đây?”

Thái tử Côn Bằng?

Vẻ mặt Vương Ly Từ mờ mịt, theo bản năng nhìn về phía Thanh Ly Thần Nữ.

Yêu tộc thanh niên thoạt nhìn cực kỳ kiêu ngạo này có lai lịch gì? Làm sao Quân Hạo Thần Tử phản ứng lớn như vậy?

“Đây là huyết mạch đích hệ của Yêu Thần bệ hạ, Yêu Thần Điện của Tiên Giới, thức tỉnh huyết mạch viễn cổ của Tộc Diêu, có chút tương tự với thần tử thần nữ của chúng ta.” Thanh Ly Thần Nữ chú ý tới ánh mắt của Vương Ly Từ, âm thầm truyền âm giới thiệu với nàng, “Nhưng mà, thân phận huyết mạch của Thái Tử Tiêu đều vô cùng mạnh mẽ, có hi vọng trở thành Yêu Thần! Bởi vậy, hắn cực được Yêu Thần bệ hạ ân sủng, địa vị vô cùng cao.”

“Hắn còn từng có một câu danh ngôn: Ta, Thái tử Cung, thích kết giao tứ phương hào kiệt, cũng không hỏi xuất thân! Dù

sao, ai xuất thân đều không cao hơn ta…”

“Còn nữa, tiểu tử này thích ăn não rồng, chính là khắc tinh của Long tộc!”

Vương Ly Từ nghe những lời giới thiệu liên tiếp của Thanh Ly thần nữ, cuối cùng cũng hiểu được người đến là ai.

Nàng đã từng nghe nói tới Yêu Thần Điện, đó là một trong những thế lực cao cấp nhất của Tiên giới.

Trong đó, người mạnh nhất của Yêu Thần Điện, vị Yêu Thần bệ hạ kia, có thể so với Tiên Đế.

Thái tử gia của Yêu Thần Điện, có hi vọng trở thành tồn tại của Yêu Thần, khó trách phô trương lớn như vậy, đã sắp đuổi kịp Tiên Đế.

Vương Ly Từ đối với những thứ này ngược lại không có cảm giác quá lớn, nhưng nghe nói Thái tử Kiêm Gia thích ăn 【Não rồng】, nàng cũng là thèm đến chảy nước miếng đều sắp chảy xuống.

Đầu óc choáng váng, nàng cũng thích ăn!

Đầu óc tê dại chính là một trong những loại hoa mà nàng thích nhất. Hoa não tươi mới bị phỏng trong nồi, thừa dịp tươi mới nhất vớt ra, cắn một cái, khiến nàng có cảm giác rất tuyệt diệu.

Vương Ly Từ liếm liếm môi, không nhịn được nhớ lại hương vị tuyệt mỹ hoa xuân.

Cùng lúc đó, một đôi mắt to trong veo của nàng cũng nhìn không chớp mắt vào Thái Tử Huyên Huyên, đáy mắt nổi lên từng trận tinh quang.

Nàng chỉ muốn hỏi một chút xem vị Thái tử Thoạt nhìn có tiền siêu cấp này, thời điểm ngươi ăn long não, những bộ phận khác còn muốn ăn hay không?

Vương Ly Từ nàng cũng là nữ trung hào kiệt một phương, có thể đi theo phía sau hắn, ăn những thứ hắn không cần kia hay không?

…

Chương 61: Ta chỉ là Phú, cũng không ngốc!

…

Vị Thái tử Tễ điện hạ này, trên mặt phảng phất khắc một hàng chữ —— “Người ngốc, nhiều tiền, mau tới!”

Vương Ly Từ nhìn hắn, lại nhìn Quân Hạo thần tử bên cạnh, trong lòng không khỏi xúc động.

Rõ ràng tất cả mọi người đều là người thừa kế hạch tâm của một phương thế lực đỉnh cấp, chênh lệch phô trương này sao lại lớn như vậy chứ?

Cũng ngay khi ba người Vương Ly Từ nói chuyện, những người khác bị kinh động cũng đều nhận ra Thái tử Tiêu.

Mọi người ở đây đều nghi ngờ.

Thái Tử thản nhiên nhìn lướt qua cửa hàng đổ thạch, thấy trên bảng hiệu khắc bốn chữ 【Hạo Thiên khoáng nghiệp】, giữa hai hàng mi như xẹt qua một vệt thần sắc cảm thấy hứng thú.

Hắn khoát tay, ra hiệu người phía sau đuổi theo, sau đó liền cùng các mỹ nữ vây quanh bay tới cửa tiệm.

Phàm là đổ thạch điếm, đều sẽ dùng chiêu bài khác tô điểm một phen, ví dụ như ” quáng nghiệp” chính là hậu tố thường dùng nhất, đổ khách quen thuộc vừa nhìn liền hiểu được.

Lúc này, chưởng quầy của Hạo Thiên quặng nghiệp giật mình trong lòng.

Hắn vạn lần không ngờ tới, vị Thái tử Côn Bằng này lại có địa vị rất lớn, dĩ nhiên là hướng về phía đổ thạch điếm mà tới.

Hắn vội vàng nghênh đón, cúi đầu khom lưng cười nịnh: “Hoan nghênh Thái tử điện hạ đến cửa hàng nhỏ, mời vào bên trong, mời vào bên trong ~”

So với mấy ngày trước, bộ dáng độc ác tàn nhẫn trước mặt thanh niên Thánh tộc công tử kia, chưởng quầy trước mắt hiển nhiên là một con cừu nhỏ cả người lẫn vật vô hại, nói là tưởng như hai người đều nhẹ.

Thái Tử Tiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, chỉ khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, liền mang theo một đám mỹ nữ phần phật tiến vào cửa hàng.

Nhưng mà, sau khi tiến vào cửa hàng, hắn nhìn lướt qua bốn phía, chợt dừng bước, lông mày cũng hơi nhíu lại, trong ánh mắt xẹt qua một vòng như có như không.

Cũng không cần hắn mở miệng, lập tức có nhân viên tùy tùng chuyên môn tiến lên, từ trong nhẫn trữ vật móc ra một bộ bàn ghế đặt ở đại sảnh, sau đó chính là các loại kỳ qua thánh quả cùng thần trà.

Phẩm chất những cái bàn này bất phàm, tất cả đều được chế tạo từ hạt nhân của Thần mộc, hoa văn hoa mỹ, khí tức huyền ảo, mơ hồ còn tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Trái cây bày trên bàn cũng đều là chủng loại trân kỳ phẩm cấp cực cao, dù cho cách da cũng giống như có thể ngửi được linh khí nồng đậm ẩn chứa trong thịt quả kia.

Thần trà thì càng không cần phải nói, tiên vụ lượn lờ, ngửi một hơi cũng có thể khiến thần hồn ngưng tụ.

Một đám mỹ nữ cũng đều vây quanh mà lên, hầu hạ Thái Tử Đình như đại mã kim đao ngồi xuống, bóp vai bóp vai, đấm chân đấm chân.

Vị nữ tử tiên tư lượn lờ kia, còn ngồi ở một bên, tay thon thả lấy ra một quả nho Thánh giai, lột vỏ nho ném cho hắn.

Không biết là vô tình hay cố ý, đây hết thảy đều là phát sinh ở trong chính đường của cửa hàng.

Đại môn chính đường rộng mở, đám quần chúng vây xem ở bên ngoài thấy rõ ràng, lập tức có người nhịn không được nhỏ giọng chậc chậc nghị luận.

Thật không hổ là Thái Tử Tiêu đại danh đỉnh đỉnh, khí phách này phô trương, quả thực là thiên hạ vô song a!

Quân Hạo thần tử, Thanh Ly thần nữ, cùng với Vương Ly Từ ba người tự nhận cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không nhịn được âm thầm tặc lưỡi.

Bọn họ dứt khoát cũng không vội tiến hành bước hành động tiếp theo, ngồi xổm phía sau đám người truyền âm khe khẽ nói

nhỏ.

“Quân Hạo ca ca, chuyện gì xảy ra vậy?” Thanh Ly thần nữ truyền âm hỏi: “Thái tử Huyên Huyên là viện quân mà huynh mời đến sao?”

“Làm sao có thể? Ta cùng thái tử ngươi loại tiểu tử thích khoe khoang này cũng không quen.” Quân Hạo thần tử lắc đầu, trong khẩu khí lộ ra vẻ khinh thường.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Thái tử lúc này lại không khỏi lộ ra một sự hâm mộ sâu sắc.

Tuy hắn là một trong những đệ tử thân truyền của Hạo Thiên Kiếm Đế, cũng là Chuẩn Thần Tử đương đại, còn được Kiếm Đế bệ hạ ký thác kỳ vọng cao, tiềm lực tương lai không thể hạn lượng.

Từ mặt ngoài mà nói, hắn và Thái tử Dận đều giống nhau.

Nhưng không ngăn được kết cấu của Yêu Thần Điện người ta và Hạo Thiên Thần Điện không giống nhau ah~ Yêu Thần Bệ Hạ ở Yêu Thần Điện chính là tồn tại nói một không hai, đối với các lộ Yêu Vương dưới trướng cũng có quyền khống chế cùng quyền khống chế tuyệt đối, hở tí là có thể định sinh tử.

Cũng bởi vậy, địa vị của Thái Tử Tiêu ở Yêu Thần Điện cũng không quá giống nhau.

Hắn chính là một thái tử gia nghiêm túc, cho dù hắn muốn làm gì thì làm, làm xằng làm bậy cũng sẽ không có đại yêu vương nào nhảy ra chỉ trích hắn không làm việc đàng hoàng.

Huống chi, Yêu Thần Điện so với những thế lực có được đại lão đỉnh cấp khác, cũng tương đối có tiền.

Nguồn lợi nhuận của Yêu Thần Điện chủ yếu có hai mặt.

Một mặt là bọn họ lợi dụng ưu thế tự nhiên xuất thân Yêu tộc của mình, phát triển mạnh yêu thú nuôi trồng, lợi dụng thủ đoạn kỹ thuật đặc thù của Yêu Thần Điện, ngay cả “thịt Long Vương” cấp mười bảy cao nhất cũng có thể sản lượng ít.

Bởi vậy, Yêu Thần Điện tuyệt đối có địa vị thống trị trên thị trường Nhục Cầm của Tiên Giới.

Phương diện thứ hai, chính là dựa vào thuê quân kiếm tiền.

Yêu Thần Điện tuy là một thành viên của Tiên Giới, nhưng bởi vì đặc sắc của chủng tộc cùng vị trí địa lý của nó nên không thể chính diện đối kháng với Ma tộc.

Bọn họ dứt khoát dựa vào chiến lực cường đại, dùng phương thức thuê quân, gia nhập vào sự đối kháng của các thế lực lớn cùng Ma tộc, đại phát chiến tranh tài. Ở dưới thế cục ngày càng khẩn trương như hiện nay, Yêu Thần Điện tự nhiên là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Bởi vậy, Thái Tử Tiêu vừa có tiền vừa có địa vị, tự nhiên "Khinh thường" "Một đám các thế lực khác" cẩn thận chặt chẽ, sợ các chuẩn Thần Tử đi sai đường, cho rằng Thái Tử Tiêu hắn mới tính là đời thứ hai chân chính!

Đây cũng là lý do hắn dám nói ẩu nói ra câu kia: "Ta kết giao bằng hữu không nhìn ra xuất thân, dù sao xuất thân của ai cũng không cao bằng ta".

Các chuẩn Thần Tử khác tuy nói đối với tác phong làm việc của hắn rất là không quen, mỗi lần nhắc tới hắn đều có chút không thèm ngó tới, nhưng cũng không thể không thừa nhận, luận "Không kiêng nể gì", đích thật là ai cũng không bằng thái tử Côn Bằng.

"Theo ta suy đoán, tiểu tử Thái tử Phù Huề lần này đến Hạo Thiên thành, hơn phân nửa là chuẩn bị xông vào Thần Cáo bảng, chạy tới đổ thạch hẳn là nhất thời cao hứng." Quân Hạo thần tử nghiêm mặt nói, "Chúng ta tạm dừng kế hoạch trước, chờ nhị thế tổ hồ nháo rời đi rồi hãy nói."

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ đều âm thầm gật đầu, đồng ý với cách nói này.

Đồng thời.

Một vị Hỗn Nguyên Cảnh lão tổ luôn trấn thủ ở cửa hàng đổ thạch cũng bị kinh động, vội vàng kết thúc bế quan, tự mình đi ra chiêu đãi Thái Tử Tiêu.

Đó là một vị tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh dáng người cao lớn, bộ dáng trung niên.

Ước chừng là chỗ Dưỡng Tôn sống khá lâu, thân hình của hắn thoạt nhìn có chút phúc hậu, trên người cũng không có thần vận thâm tàng như Tam Trận Đạo Chủ, Canh Đạo Chủ, không

giận tự uy, nhưng dù sao cũng là Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ, trong nhất cử nhất động vẫn mang theo cỗ khí tràng cường đại như cũ, không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh.

Vừa xuất hiện, hắn liền cười sang sảng nói: "Kỳ điện hạ đến, tại hạ Mộc Tấn Hoa, không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Tam Thập Tam Thiên Tiên Giới —— 【 Thái Hạo Thiên 】 Đạo tộc Đoan Mộc Thị, cũng coi như là một thế gia cường thịnh thanh danh vang dội.

Huống chi hơn tám vạn năm trước, thế gia này xuất hiện một vị đích tiểu thư, kết làm phu thê với người thừa kế Hạo Thiên Thần Điện ngay lúc đó 【 Bạch Quân Thần Tử 】 tại dưới cơ duyên xảo hợp.

Dưới sự vận hành của Bạch Quân Thần Tử, vị Đoan Mộc tiểu thư kia cũng đạt được cơ duyên kế thừa Hỗn Nguyên Đạo thư, cuối cùng trở thành một vị Đạo chủ Hỗn Nguyên cảnh.

Mà Đoan Mộc thị cũng dựa vào cái đùi vàng này phát triển không ngừng, ngắn ngủn tám vạn năm, từ một đạo tộc bình thường chỉ có một gã hỗn nguyên cảnh, một đường phát triển lớn mạnh trở thành ba Đạo tộc cường thịnh có được Hỗn Nguyên cảnh.

Nếu cộng thêm Đoan Mộc đích tiểu thư gả ra ngoài, Đoan Mộc thị này miễn cưỡng xem như một môn tứ hỗn nguyên, thực lực thập phần cường đại, uy danh lan xa.

Hơn nữa Đoan Mộc thị này cũng cực kỳ thông minh, ánh mắt có chút lâu dài.

Trong tám vạn năm này, bọn họ không chỉ hút máu trên người Bạch Quân Thần Tử, ngược lại, bọn họ lợi dụng thân phận Bạch Quân Thần Tử để kiếm tiền, đồng thời cũng tích cực nuôi dưỡng Thần Tử Bạch Quân về mặt tài nguyên và thế lực.

Điều này khiến cho Bạch Quân Thần Tử cũng một đường cao lên, cuối cùng khi còn chưa đủ tám vạn tuổi đã tăng tu vi lên tới Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, hơn nữa thành công trở thành một trong tam đại phó điện chủ Hạo Thiên Thần Điện!

Toàn bộ quá trình, nếu như bỏ qua những phương thức kiếm tiền không từ thủ đoạn kia, có thể nói là hợp tác hoàn mỹ cùng

có lợi.

Mà Đoan Mộc thị đệ tam lão tổ Đoan Mộc Tấn Hoa, chính là đại lão phía sau cửa hàng đổ thạch trấn thủ.

Ngày thường, hắn cũng không cần quản sự vụ cụ thể trong đổ thạch điếm, chỉ để ý hưởng lạc và tu luyện, chỉ có gặp phải đại sự mới cần hắn ra mặt giải quyết.

Phóng mắt nhìn khắp toàn bộ Thái Hạo Thiên, Đoan Mộc Tấn Hoa cũng coi như là một phương mạnh mẽ, các trưởng lão của Hạo Thiên Thần Điện thấy hắn cũng là xưng huynh gọi đệ, nể mặt nhau.

Bởi vậy, trên cơ bản không có chuyện mà hắn không giải quyết được.

Nhưng Thái Tử Tiêu cũng không phải là nhân vật tầm thường. Đừng nói loại Đạo Chủ bình thường như Đoan Mộc Tấn Hoa, ở Yêu Thần Điện, cho dù Phó Điện Chủ nhìn thấy hắn, cũng phải cung kính gọi một tiếng "Thiếu chủ".

Đối mặt với sự khách khí của Đoan Mộc Tấn Hoa, hắn chỉ hơi nâng mí mắt lên một chút, khẩu khí vẫn kiêu căng như trước: "Bớt nói nhảm như trước, bản thái tử đến Hạo Thiên Thần Điện, vốn chỉ là vì đổi mới Thần Cáo bảng một chút, đem cái tên Bình An kiếm tu nhà các ngươi gọi là gì, chen đến vị thứ ba đi."

"Bất quá, nghe thị nữ Ai Đức nói, ngành Hạo Thiên khoáng sản này là một trong những cửa hàng đổ thạch có quy mô lớn nhất của Thái Hạo Thiên, cho dù là toàn bộ Tiên Giới, quy mô cũng không nhỏ, liền ngứa tay chơi mấy lần, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Khi hắn nói đến Hoàng Nhĩ Nhi còn liếc nhìn nữ tử tiên tộc phụng dưỡng hắn ăn hoa quả bên cạnh, trong ánh mắt lại có chút cưng chiều cùng nghiền ngẫm.

Mà Kiệt Nhĩ Nhi cũng ngoan ngoãn bóc trái cây nhét vào miệng Thái tử Câm, ngữ khí ngọt ngào: "Tăng Cáp Nhĩ chúc điện hạ thắng lợi trước, mở ra một đống hỗn độn kết tinh."

Đoan Mộc Tấn Hoa nghe vậy, trong lòng nhất thời thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không phải tới gây sự thì tốt.

Đoan Mộc Thị có Bạch Quân Đạo Chủ làm hậu đài, phạm vi hoạt động lại giới hạn trong Hạo Thiên Thần Điện, đương nhiên sẽ không quá mức sợ hãi Thái Tử Tiêu của Yêu Thần Điện, nhưng địa vị của Thái Tử Tiêu chung quy không tầm thường, nếu như vô duyên vô cớ trêu chọc một kẻ thù như vậy, hắn tự nhiên cũng không nguyện ý.

Ngay lập tức, Đoan Mộc Tấn Hoa lại cười sang sảng nói: "Hạo Thiên quặng nghiệp chúng ta mở cửa đón khách, sao lại có ý kiến với khách nhân? Nếu Phong điện hạ có hứng thú chơi mấy ván, đó là vinh hạnh của chúng ta. Người đâu, trình một nhóm quặng thô lên."

Tiếng nói vừa dứt, chưởng quỹ phụ trách sự vụ cụ thể ngầm hiểu, lập tức suất lĩnh nhân viên đi nhà kho ngầm chọn một nhóm quặng thô linh thạch.

Sau khi hỏi ý kiến của Thái tử Tiêu, những linh thạch quặng thô này liền trực tiếp được đặt ở trong đại đường, từng cái từng cái bày biện, sau mỗi khối quặng thô linh thạch được niêm yết giá bán ra.

Rất nhiều lúc, một ít khách nhân thân phận tôn quý thật ra không thích chơi đổ thạch trước mặt mọi người, mà là sẽ lựa chọn đi mật thất. Dù sao, đổ thạch này tính không xác định quá cao, đánh bạc thua mất mặt, đánh cuộc thắng lại dễ dàng bị theo dõi, bởi vậy khách nhân thích im lặng phát tài không ít.

Nhưng Thái tử Tiêu tựa hồ cũng không kiêng kị những thứ này, mà chưởng quỹ kia cũng vui mừng cho hắn ở đại đường chơi. Dù sao nhóm nguyên thạch này là tốt nhất được chọn ra, tỷ lệ xuất hàng tương đối cao.

Ở đại đường chơi đùa mà nói, vừa vặn có thể để cho đám quần chúng vây xem ngoài cửa người núi người biển kia nhìn một chút, nguyên thạch phẩm chất của Hạo Thiên quặng mỏ của ta là ưu tú.

Miễn cho có một đám người nói năng linh tinh, cả ngày âm thầm chửi bới Hạo Thiên quáng nghiệp lấy thứ tự làm giả.

Đồng thời, Thái tử đánh bạc vui vẻ, cũng có thể kết thiện duyên.

Sau khi làm xong tất cả, Đoan Mộc Tấn Hoa cười tủm tỉm nói: "Làm phiền Kỳ điện hạ chọn một khối trước thử tay."

Những nguyên thạch dùng làm đổ thạch này, kì thực đều là sản vật của các thế lực lớn trong Hỗn Độn khoáng sơn, trong đó tuyệt đại bộ phận Minh thạch phẩm chất cực tốt, đều đã bị trực tiếp cắt đứt, tiến nhập nhà kho của các thế lực lớn.

Mà những nguyên thạch còn lại thì sẽ bị những cửa hàng đổ thạch 'Khu Đấu thầu' thu mua, đảm đương đổ thạch để mưu cầu một khoản lợi ích khổng lồ.

Thông thường thì trình tự là như vậy.

Người phụ trách mỏ hoặc người phụ trách khu vực khai thác mỏ sẽ tích góp lại số nguyên thạch không dễ nhận biết kia. Sau khi tích lũy đến số lượng nhất định, liền có đại sư giám khoáng tiến hành định giá mỗi một khối nguyên thạch. Nguyên tắc định giá là 【khu quặng】 trước, sau đó 【Phẩm Tương】, cuối cùng xem 【Lớn nhỏ】, cuối cùng căn cứ tình hình tổng hợp ước định ra giá đại khái, bán ra bên ngoài.

Bất quá, bản thân đổ thạch có tính bất định rất lớn, bất luận một vị đại sư giám định nào, độ chuẩn của lúc giám định đều không có khả năng tinh chuẩn đến đơn khối hoặc nhiều khối.

Dù sao một số nguyên thạch nhìn qua phẩm chất cực tốt, sau khi cắt ra mới phát hiện là rác rưởi, mà một số nguyên thạch nhìn qua không chút bắt mắt, lại có thể mở ra Hỗn Độn linh thạch.

Cái này, vốn là chỗ mị lực của đổ thạch.

Chỉ khi số lượng đạt tới trình độ nhất định, đúng sai đạt tới mức cân bằng nhất định, mới có thể hợp lý với giá cả đại khái.

Điều này có chút giống với lý luận số liệu lớn trên Trái Đất.

Mà cửa hàng đổ thạch đứng đắn cũng đều có đại sư giám khoáng của mình, sẽ dùng một cái giá tương đối hợp lý, từ các khu quặng lớn không ngừng thu mua nguyên thạch.

Thái Tử Cung nhìn lướt qua hơn hai mươi khối đá thô trải dài trong hành lang, thần sắc có chút không kiên nhẫn: "Chỉ là hơn hai mươi khối đá thô, có gì mà chọn? Bao tròn, cắt hết!"

“Toàn bộ, cắt hết?”

Vừa nghe lời này, ngay cả Đoan Mộc Tấn Hoa sắc mặt cũng có chút chấn kinh.

Hắn vô thức xác nhận với hắn: “Khuyết điện hạ, ngài chưa nói đùa đấy chứ? Những thứ này cộng lại, định giá phải có 6 khối Hỗn Độn linh thạch!”

Những thứ này đều được đại sư giám mỏ giám định và xem trọng 【Đầu hàng】, trong đó một khối hàng nhọn đắt tiền nhất chỉ lớn chừng nắm tay, giá bắt đầu lại ước chừng 1,8 khối Hỗn Độn linh thạch.

Bởi vì nó tuy rằng nhỏ, nhưng lại là phẩm chất tốt nhất của hơn hai mươi khối nguyên thạch này. Giám quáng đại sư trong tiệm giám định sơ bộ, cho rằng đại khái trong đó có thể mở ra Hỗn Độn linh thạch, về phần có thể ra một khối hay là hai khối thì phải xem vận khí.

“Như thế nào?” Thái tử ngập ngừng nghe vậy hai mắt hơi nheo lại, trong đáy mắt nổi lên vẻ không vui: “Sợ bản Thái tử không đủ tiền sao?”

“Không không không, làm sao lại thế được?” Đoan Mộc Tấn Hoa vội vàng nói, “Chỉ vẻn vẹn hơn 6 viên Hỗn Độn Linh Thạch, tự nhiên sẽ không bị điện hạ để vào mắt. Nếu là ý tứ của điện hạ, vậy thì mở toàn bộ. lô hàng này, ta sẽ giảm giá cho điện hạ!”

Nói xong, hắn lập tức xoay người, vung tay lên, thần sắc uy nghiêm hạ lệnh: “Người đâu, làm theo ý của điện hạ.”

Đổ thạch toàn bộ mở ra, không thể nghi ngờ là thiên đại oan đại đầu!

Ở Tiên giới, mặc dù không có khái niệm lý luận về số liệu lớn này, nhưng đã sớm có vận dụng thực tế liên quan.

Sòng bạc cũng tốt, đổ thạch điếm cũng được, sau khi loại bỏ một số thủ đoạn quỷ mị không thể lộ ra ngoài ánh sáng, trên thực tế chính là vận dụng số liệu lớn để kiếm tiền.

Lấy ví dụ mà nói.

Chính xác đổ thạch điếm mua được một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch hàng nguyên thạch của đại tông, xác định giá định trước

hơn phân nửa là lấy có thể mở ra một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch làm tiêu chuẩn.

Đương nhiên, tổng số Hỗn Độn Linh Thạch ẩn chứa bên trong lô hàng này thật ra là không xác định, có lẽ là tám trăm, có lẽ là một ngàn hai trăm. Chỉ là nhìn từ lâu dài, giá trị bình quân ẩn chứa Hỗn Độn Linh Thạch trong đó sẽ gần như là một ngàn.

Nhưng những thứ này, bọn hắn đều không quan tâm, bọn hắn chỉ cần đem mỗi một khối nguyên thạch trong đó, dựa theo dự định giá cả gấp đôi bán ra là được.

Cứ như vậy, nguy hiểm liền hoàn toàn chuyển thành người chơi cờ bạc, mà sòng bạc cửa hàng đá ngang dọc đều là kiếm tiền.

Nhưng tương ứng, nếu có người chơi đánh bạc lựa chọn khai nguyên thạch rất nhiều ở trong tiệm, bởi vì giá cả đã được nâng lên, tương ứng cũng phải gánh chịu nguy hiểm rất lớn, xác suất đánh bạc cuối cùng vô cùng lớn.

Đương nhiên, nơi này là một ví dụ đơn giản, tình huống thực tế thường phức tạp hơn nhiều so với cái này.

Đoan Mộc Tấn Hoa ra lệnh một tiếng, những "Khuôn viên" có thực lực đạt tới Chân Tiên Cảnh trong tiệm lập tức chen lấn tiến lên, cắt lấy nguyên thạch với tính chuyên nghiệp.

Mà Thái Tử Đồng thì bình tĩnh như thường, bắt đầu được một thị nữ ma tu hầu hạ, vui vẻ tự đắc uống rượu.

Mà Đoan Mộc Tấn Hoa tâm thái cũng có chút bình thản.

Theo tính toán của hắn, đợt chơi này của Thái tử Cung, cho dù giảm đi tám mươi phần trăm, xác suất lớn sẽ thiệt thòi hai viên Hỗn Độn Linh Thạch, xác suất nhỏ là không kiếm không lỗ, đương nhiên, nếu như vận khí thật sự tốt, cũng có thể có lời.

Quần chúng vây xem bên ngoài cũng nghị luận, cảm thấy cách chơi của Thái Tử Kỳ không thỏa đáng, mất mặt quá lớn.

Đột nhiên.

Một nhân viên cửa hàng cắt xong một khối nguyên thạch, sững sờ tại chỗ, giọng điệu có chút không dám tin: "Cược, cược sập rồi?"

Khối nguyên thạch hắn cắt rất nhỏ nhưng giá đắt nhất, đạt tới 1,8 khối hỗn độn linh thạch.

Đây là một khối nguyên thạch có xác suất rất lớn. Hắn cắt nhanh cũng là vì lấy được phần thưởng tốt, có lẽ sẽ tăng lên, Thái tử Huyên Huyên cao hứng còn có thưởng.

Nhưng thế thì sao?

Trong tảng đá chỉ vẻn vẹn là một khối cực phẩm linh thạch! Tương đương với 1,8 khối Hỗn Độn linh thạch trôi theo dòng nước.

Ngoài cửa hàng, xa xa ba người đang ngồi xổm cũng đều thấy được một màn này.

"Quá thần kỳ!" Thanh Ly thần nữ cười ha ha hướng hai người khác truyền âm: "Tảng đá này ta nhớ rõ, thủ lĩnh tặc nhỏ, yết giá tặc quý, hơn nữa vừa thấy biểu hiện liền rất tốt, ta vốn có chút động tâm rất muốn mua tất cả, Ly Từ muội muội lại nói không có cảm giác, bộ dáng ăn không ngon."

"Ly Từ muội muội uy vũ." Quân Hạo thần tử cũng là vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ đặc biệt chân thành nóng bỏng, "Ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Ly Từ muội muội là muội muội tốt đứng đầu trong toàn bộ muội muội của ta!"

"Ta phản đối." Thanh Ly Thần Nữ tức giận tột độ.

Tuy nói nàng căn bản không có hứng thú đối với đệ nhất muội muội, nhưng bị đối mặt với như thế bác bỏ, thật sự là tức giận a!

"Phản đối vô hiệu. Không phục mà nói, ta khai trừ muội muội ngươi." Quân Hạo thần tử lý lẽ hùng hồn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Ly Từ này đâu phải muội muội, rõ ràng chính là bắp đùi vàng vừa thô vừa tráng a! Có cơ hội hắn đương nhiên muốn chết ôm lấy.

Ngay khi mọi người đang nói đùa.

Hơn hai mươi khối nguyên thạch đã lần lượt được mở ra.

Đánh cược, lại đánh cược sụp đổ, càng không ngừng đổ sụp!

Tràng diện dần dần trở nên lúng túng. Ngoài tiệm nguyên bản thỉnh thoảng vang lên tiếng xì xào bàn tán cũng chầm chậm ngừng lại.

Sắc mặt Đoan Mộc Tấn Hoa cũng trở nên có chút cổ quái, giống như nghi vấn nhìn về phía chưởng quầy.

Trên trán chưởng quỹ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hắn chính là Giám Khoáng đại sư trong tiệm, giá niêm yết giám khoáng đều là hắn tự tay làm. Căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, lô hàng này ước chừng có thể ra hai đến bốn miếng Hỗn Độn linh thạch, mới có thể tổng cộng yết giá sáu miếng Hỗn Độn linh thạch.

Nhưng tình huống trước mắt như thế nào?

Hơn hai mươi khối nguyên thạch, cuối cùng giải ra, cộng lại chỉ có mấy viên tiên linh thạch!

Đây không phải là đánh cược, mà là sụp đổ!

Chỉ có vậy?

Thái tử Đồng Lư cũng bị tràng diện này kinh động.

Hắn hơi nâng thân thể lên, ánh mắt nhìn về phía Đoan Mộc Tấn Hoa có chút lăng lệ ác liệt.

Loại đổ bại trình độ này, cái này sợ là không phải cầm một nhóm nguyên thạch giá cả hư tiêu tới lừa gạt hắn đi?

Đây là vì cái gì? Chẳng lẽ nói… Đoan Mộc Tấn Hoa này nhìn ra mục đích chân chính của hắn? Cố ý làm ra đám rác rưởi để hắn thua cuộc, muốn mượn cớ này cảnh cáo lui hắn?

“Khẩn điện hạ, hiểu lầm, đây là hiểu lầm!” Chú ý tới ánh mắt của Thái Tử Diễm, Đoan Mộc Tấn Hoa vội vàng mở miệng: “Việc này, có lẽ trong đó có chỗ sơ suất. Hàng hóa này, chúng ta không tính là tiền! Không tính tiền!”

Nghe được lời này, sắc mặt căng thẳng của Thái Tử Tiêu thoáng buông lỏng vài phần.

Hắn nhìn chằm chằm vẻ mặt của Đoan Mộc Tấn Hoa, tựa hồ là đang phán đoán tính chân thật của lời nói của hắn, một lát sau mới trở lại ghế, thờ ơ khoát tay áo: “Nếu là hiểu lầm, thì

thôi đi. Về phần tiền… ha ha, bản thái tử thiếu mấy viên Hỗn Độn Linh Thạch này sao? Nhanh cho người ta bắt một nhóm.”

Đoan Mộc Tấn Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhìn về phía chưởng quỹ kia, thanh âm đột nhiên trở nên nghiêm nghị: “Người đâu, lại một nhóm nữa tới.”

Chưởng quỹ vội vàng cúi đầu khom lưng mà đi.

Lần này, nhất định không thể lại phạm sai lầm.

Sau đó, sau một nén nhang, chưởng quỹ và nhân viên cửa hàng mới trở về, đồng thời còn mang về hơn ba mươi khối nguyên thạch.

Trong lúc này, mảnh đá vụn rải rác trong đại sảnh đã được dọn dẹp sạch sẽ. Hơn ba mươi khối nguyên thạch trải ra, cơ hồ chiếm một khu vực trong đại sảnh.

Nhóm này, là hắn tuyển chọn ra từ trong tinh phẩm.

Trong tính toán của hắn, giá trị tổng linh thạch ẩn chứa trong lô hàng này vượt qua 20 viên Hỗn Độn Linh Thạch, giảm tám mươi phần trăm có thể kiếm tiền!

Thái Tử Thương thấy thế cũng không nói gì, lại vung tay lên, mở ra toàn bộ!

Nhân viên của cửa hàng bắt đầu bận rộn giải thạch.

Không bao lâu sau, hiện trường lại hoàn toàn yên tĩnh.

Nguyên thạch chất lượng cao hơn hai mươi viên Hỗn Độn linh thạch mà chỉ lấy được ba viên Hỗn Độn linh thạch!

Nói Vương Ly Từ không nịnh nọt sạch sẽ, đương nhiên là đúng.

Nàng không có khả năng cái gì Nguyên Thạch đều liếm đi, chung quy sẽ có một ít ngoại lệ. Thí dụ như cái giá bán cùng giá trị thực tế chênh lệch rất lớn, cho dù bên trong có Hỗn Độn Linh Thạch, cũng khẳng định không thể mua.

Còn có loại này tuy rằng chênh lệch không lớn, nhưng giá bán cao tới 1 Hỗn Độn linh thạch, kết quả bên trong kỳ thật chỉ có mấy viên Hỗn Độn linh thạch, khẳng định cũng sẽ không mua.

Tóm lại, chuyện mua bán lỗ vốn, Vương Ly Từ kiên quyết không làm.

Ba viên Hỗn Độn Linh Thạch trong số nguyên thạch này chính là do nguyên nhân tương tự mà bị lưu lại.

Thế nhưng, việc này lại có khác gì với việc mất máu vậy?

Thái Tử Tỳ Hưu giận dữ cười: "Thú vị, rất thú vị. Các ngươi đều chuẩn bị làm thịt mỏ quặng Hạo Thiên của bản thái tử rồi sao?"

Trong lúc nói chuyện, một luồng khí tức mênh mông khủng bố từ trên người hắn dâng lên, trong nháy mắt thổi quét toàn bộ đổ thạch điếm.

Trong lúc nhất thời, không khí trong điếm dường như đọng lại.

Sắc mặt Đoan Mộc Tấn Hoa khẽ biến, nhưng trong lòng thì cảm thấy oan uổng gấp bội.

Việc này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn chắc chắn chưởng quỹ không dám lừa gạt mình, lấy ra tài liệu tất nhiên là chất liệu tốt trải qua giám định, nhưng hết lần này tới lần khác chính là những tài liệu này, thiết lập một khối, tình huống này quả thực có chút không thể tưởng tượng, càng lộ ra một cổ kỳ quặc.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện hôm nay không thể tiếp tục nữa.

Đoan Mộc Tấn Hoa vội vàng thi lễ với Thái tử Cung, áy náy nói: "Kỳ điện hạ, chuyện này đều là phạm sai lầm trong công việc của tiệm chúng ta. Hai khoản tiền này, chúng ta không những không lấy một xu mà còn sẽ chuẩn bị hậu lễ đi nhận lỗi với ngài."

Thái Tử Cung nhíu mày.

Kỳ thật hắn cũng cảm giác được sự kỳ quặc của chuyện này.

Lần này, hắn thật sự không phải vì đổ thạch mà đến, mà là vì người thị nữ gọi "Nhanh Oa Nhi" bên cạnh tới thắng.

Kiệt Nhĩ Nhi vốn xuất thân từ một tiên tộc thế gia, gia tộc vốn cũng không tệ, nhưng ca ca nàng lại bị Hạo Thiên quặng mỏ tính kế, lâm vào trong vũng bùn đổ thạch, cuối cùng rơi vào cảnh cửa nát nhà tan, kết cục trôi giạt khắp nơi.

Mà Kiệt Nhĩ Nhi cũng bởi vậy mà bị bán vào địa bàn của Yêu Thần Điện, cuối cùng may mắn rơi vào trong tay Thái Tử Tiêu, cuối cùng cũng có cảm tình.

Thái tử Thao Khắc trời sinh tính bao che khuyết điểm, sau khi biết được kinh nghiệm của Hoàng Nhĩ Nhi, liền quyết định thừa dịp rảnh rỗi đến xoát Thần Cáo bảng, thuận tiện báo thù thay Bảo Bối Nhi, trút một ngụm ác khí.

Vốn dĩ hắn đã có một kế hoạch hoàn chỉnh, nhưng không ngờ rằng, vừa mới đến, liền đụng phải loại chuyện cổ quái này!

Chẳng lẽ đối phương nhận ra Kiệt Nhĩ Nhi?

Không có khả năng!

Sau khi Kiệt Nhĩ Nhi gia nhập Yêu Thần Điện, bởi vì nguyên nhân công pháp tu luyện, huyết mạch khí tức đã thay đổi, hình tượng cũng sớm không còn là tiểu cô nương lúc trước, theo lý mà nói, cho dù là người đã từng vô cùng quen thuộc nàng, hôm nay hơn phân nửa cũng nhận không ra.

Ngay lúc Thái tử đang nghi ngờ.

Nữ tử tên là "Duy Lạp Nhi" kia âm thầm nháy mắt với hắn, truyền âm nói: "Điện hạ, hôm nay đối phương sớm có phòng bị, chúng ta hơn phân nửa đã không được rồi. Không bằng rút lui như vậy, mưu kế khác."

Tốt xấu gì cũng là người thừa kế được Yêu Thần bệ hạ tỉ mỉ bồi dưỡng ra, đương nhiên Thái Tử Chư không phải nhìn bề ngoài lỗ mãng ngang ngược như vậy.

Đó chẳng qua là bề ngoài ngụy trang của hắn mà thôi.

Cảm giác được sự tình vượt quá khả năng khống chế, hắn hơi suy đoán, cũng cảm thấy việc này không thể làm, liền quyết định tạm lui một đợt.

Nhưng hắn bên này vừa mới hạ quyết tâm, còn chưa mở miệng nói chuyện, một giọng nói nhỏ xíu mà êm tai của nữ tử chợt vang lên bên tai hắn: "Tiểu điện hạ, bao hết nguyên thạch trong tiệm này."

Rất rõ ràng, là có người đang truyền âm cho mình.

"?"

Thái Tử Tuyền Cơ kinh ngạc.

Người nào đang đưa ra chủ ý cùi bắp cho mình? Chẳng lẽ, là muốn phối hợp với hắc điếm này hung hăng làm thịt tên oan đại đầu này một trận sao?

"Đừng ló đầu ra nhìn, bằng không khiến cho đối phương hoài nghi." Thanh âm nữ tử kia lại vang lên, "Ta, Thanh Ly thần nữ, chuẩn bị phá đổ hắc điếm này. Nếu như Khám điện hạ đã gặp phải chuyện này, không bằng dứt khoát phối hợp với ta một lần, coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình."

Thái Tử Tuyền Cơ không biết nói gì.

Ngươi nói Thanh Ly chính là Thanh Ly?

Bây giờ ta còn đang hoài nghi ngươi và hắc điếm này cùng nhau âm mưu lừa gạt bản thái tử đây!

Dường như cảm thấy được lòng nghi ngờ của Thái tử Tiêu, giọng nói của Thanh Ly thần nữ ở bên tai hắn tiếp tục nói: "Năm trăm năm trước, ngươi đùa giỡn Tinh Lan tỷ tỷ, nói muốn ra khỏi ví tiền nuôi tỷ ấy, kết quả bị tỷ ấy đánh đập đau khổ cầu xin tha thứ. Khi đó tuổi ta còn nhỏ, cũng chỉ có thể đứng bên cạnh trơ mắt nhìn…"

Thái Tử Tiêu mặt tối sầm.

Được rồi, đừng nói nữa, ta biết ngươi là Thanh Ly rồi!

Nếu Thanh Ly nói chuyện khác, có lẽ hắn còn chưa thể xác định nhanh như vậy, nhưng lúc trước chuyện này xảy ra, trừ mình ra chỉ có hai người ở đây, đó chính là Tinh Lan và Thanh Ly.

Hai người cầm tiền niêm phong của hắn, đương nhiên sẽ không nói bậy…

Vì để tránh cho Thanh Ly thần nữ tiếp tục nói liên miên với hắn, Thái tử đã quyết định thật nhanh, trực tiếp nhập vai.

Hắn giống như là bị thái độ của Đoan Mộc Tấn Hoa chọc giận, biểu hiện ra thái độ giận không thể át: "Đoan Mộc Tấn Hoa, bản thái tử thiếu mấy đồng tiền của ngươi sao? Ai cần ngươi miễn đơn?"

“Ngươi đây là đang nhục nhã Bản thái tử, làm nhục Yêu Thần Điện ta!”

“Bản thái tử không tin, vận khí của mình lại kém như vậy! Bao trận! Tất cả nguyên thạch trong tiệm các ngươi đều lấy ra! Toàn bộ bản thái tử bao hết!”

Hắn cùng Thanh Ly thần nữ kỳ thật không tính là quen thuộc, sở dĩ dám thả ra hào ngôn như thế, lại rất tín nhiệm Thanh Ly thần nữ, chủ yếu là Thanh Ly thần nữ gần đây cướp bóc Chí Tôn U sào huyệt, giàu đến chảy mỡ, tiền bao trận này hẳn là trả được.

Đối với thần nữ có tiền như Thanh Ly thần nữ, hắn đương nhiên là tôn trọng chân thành nhất.

Nếu đổi lại là Quân Hạo thần tử, hoặc là thần nữ quỷ thần Tinh Lan thần nữ, mở miệng đưa ra đề nghị này với hắn, Thái tử Anh Tuyền hiển nhiên sẽ không cho bọn họ mặt mũi này, bởi vì đối phương căn bản đào không ra số tiền này trả lại cho hắn.

Thái tử Tiêu Dận Chân của hắn chỉ giàu có mà thôi, cũng không phải kẻ ngu.

…

Chương 62: Bằng hữu Ly Từ này, Thái Tử Mân ta kết giao chắc rồi.

…

Lời này vừa nói ra.

Trong tiệm ngoài tiệm lại là một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Thái Tử Tiêu giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Nhất là Đoan Mộc Tấn Hoa, tim đập thình thịch không thôi.

Gần đây, Hạo Thiên quáng nghiệp của bọn họ, vì mở rộng nghiệp vụ cùng giảm chi phí, chẳng những ăn được Hạo Thiên Thần Điện quản lý hạ quáng thạch nguyên quáng, còn đầu tư khổng lồ tranh đoạt quặng thô của thế lực khác.

Hiện nay, tổng giá trị nguyên thạch tích trữ trong tiệm lên tới 2000 linh thạch.

Trong đó, chỉ có chừng 1000 Hỗn Độn linh thạch là tài chính của cửa hàng, ngoài ra 1000 Hỗn Độn linh thạch là từ bên Đoan Mộc Thị và Bạch Quân Đạo Chủ kiếm được.

Quả thật, nghề quặng mỏ Hạo Thiên rất có tiền.

Nhưng lợi nhuận mà Hạo Thiên quặng nghiệp kiếm được, nhiều năm qua chủ yếu dùng để duy trì sự phát triển của Đoan Mộc Thị và Bạch Quân Đạo Chủ.

Trong mắt các đại lão, đổ thạch điếm này chỉ là công cụ vơ vét của cải mà thôi.

Lượng hàng tồn trữ khổng lồ như vậy, nếu dựa theo hình thức kinh doanh thông thường của cửa hàng đổ thạch, bán hết mà nói, giá bán đại khái có thể đạt tới khoảng 4000 Hỗn Độn Linh Thạch.

Nếu như cộng thêm làm bậy làm bạ, lấy thứ tự làm tốt, thiết lập bẫy người vân vân, thủ đoạn phi thường lẫn lộn, tổng cộng có thể lấy được số lượng Hỗn Độn linh thạch vượt qua 6000 cũng không phải là không thể!

Thoạt nhìn đúng là rất có lãi.

Nhưng đây là tổng giá.

Trên thực tế, lô hàng này từ mua vào bán ra toàn bộ, toàn bộ chu kỳ vận chuyển ít nhất phải bảy tám mươi năm.

Nếu là buôn bán thanh đạm chút ít, Chu Chuyển Kỳ kéo dài trăm năm cũng không kỳ lạ.

Trung bình, Niên Mao Lợi đại khái ở khoảng hơn mười Hỗn Độn linh thạch.

Nhưng trước mắt Thái Tử Tiêu muốn bao hết, cho dù bán tám mươi phần trăm cho hắn, cũng phải lăn lộn 3200, khấu trừ khoảng 2000 chi phí hỗn linh, chí ít có thể kiếm lãi hơn 1000 Hỗn Linh!

Có khoản lợi nhuận này cộng thêm vốn, Hạo Thiên quặng nghiệp hoàn toàn có thể tăng giá từ khu vực khoáng sản khác thu mua nguyên thạch, cuốn chết đồng nghiệp.

Nhưng Đoan Mộc Tấn Hoa lại động tâm, trong lòng vẫn băn khoăn nặng nề, không dám dễ dàng đáp ứng.

Thái tử Dận Đề há lại là hạng dễ đối phó?

Đây chính là đại sinh ý giá trị mấy ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, vạn nhất Thái Tử Câm này chịu thiệt, chọc giận vị đại lão Yêu Thần Điện kia, lại kinh động Hạo Thiên Đế Tôn gì đó, ngay cả Bạch Quân Đạo Chủ cũng không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Đoan Mộc Tấn Hoa cố nén ham muốn, không chỉ không đồng ý, ngược lại nhẫn nại khuyên nhủ Thái Tử Tiêu Tiêu: “Lệ điện hạ, cửa hàng nho nhỏ này của chúng ta, sao dám nhục nhã điện hạ cùng Yêu Thần Điện? Ngài nếu cảm thấy không hài lòng, chúng ta có thể lại tăng cường độ bồi thường.”

“Về phần bao trường… Ai, dựa theo quy tắc vận chuyển của Đổ Thạch giới, ngài là tất phải bồi thường không thể nghi ngờ.”

Rất rõ ràng, Đoan Mộc Tấn Hoa không muốn dây dưa với siêu cấp nhị thế tổ như Thái Tử Cung nữa, tình nguyện chịu chút thiệt thòi cũng phải đuổi hắn đi.

“Ta đồng ý lỗ tiền, ngươi quản được sao?” Thái Tử Tiêu cười lạnh quét mắt nhìn hắn, “Huống chi ngươi làm sao mà biết ta nhất định lỗ tiền? Nói không chừng hai lần trước lỗ vốn, vận rủi của ta bị quét sạch, lần này lại vận chuyển theo thời gian chứ?”

Đoan Mộc Tấn Hoa trầm mặc một hồi.

Nói thật, hắn có chút khó có thể lý giải tư duy của Thái Tử Tiêu có tiền nhị thế tổ bực này.

Suy nghĩ một lát, hắn mới nghiêm nghị nói: “Nếu như Tễ điện hạ kiên trì muốn bao trường, vậy lời xấu ta phải nói trước. Cửa hàng chúng ta mở cửa buôn bán cũng không phải là làm từ thiện, tất nhiên là vì kiếm tiền.”

“Như vậy đi, ta trước tiên tính một khoản cho điện hạ, ngài có muốn bao hết hay không?”

“Trước mắt, hàng tồn kho nguyên thạch trong cửa hàng của chúng ta có giá rất lớn, bình thường mà nói giá bán khoảng 4000 Hỗn Linh. Điện hạ bao hết, ta cho ngài tám mươi phần trăm, cũng chính là 3200 Hỗn Linh.”

“Lô hàng này, mở ra 2000 Hỗn Linh trên dưới hàng đều xem như bình thường. Nếu như vận khí kém, chỉ mở ra hơn 1000 Hỗn Linh cũng có khả năng. Nếu như vận khí tốt, khai ra ba bốn ngàn cũng chưa chắc không thể.”

Lời nói này, thật ra vô cùng chân thành.

Bên ngoài quần chúng vây xem cũng có không ít đồng nghiệp hoặc dân cờ bạc, nghe vậy đều cảm khái không thôi.

Vì khuyên lui Thái tử Phù Huề, Đoan Mộc Tấn Hoa coi như là kiệt lực tận tâm rồi, đây là ngay cả trụ cột ngành nghề cũng ném ra ngoài.

“Lời thừa quá nhiều. Vậy dựa theo 3200 Hỗn Linh Bao Tràng!” Thái tử Khâu Bằng cũng là vẻ mặt không kiên nhẫn, một bộ tài đại khí thô không thèm để ý chút nào, “Tốc độ nhanh một chút, bản thái tử còn chờ đi Đả Thần Minh Bảng đó!”

Hắn vốn cũng cảm thấy lỗ vốn, nhưng bên tai không chịu nổi thỉnh cầu của Thanh Ly thần nữ tiếp tục bao hết, dù sao cũng

không có lỗ gì tiền của hắn.

Hắn cũng không sợ Thanh Ly thần nữ lừa hắn.

Dù sao, đường đường là Thái tử Dận Chân sao có thể dễ dàng khi dễ!?

Đoan Mộc Tấn Hoa nhất thời mừng rỡ quá đỗi.

Ông ta đã nói rõ lợi hại trong đó như thế, Thái Tử Tiêu vẫn kiên trì bao vây, ở đây lại có nhiều người chứng kiến như vậy, sau chuyện này cho dù ông ta muốn gây sự cũng không chiếm lý.

Dù sao, tuy Yêu Thần Điện cường đại, Thái Tử Tiêu Bột Cận này cũng có tiền có thế, nhưng Hạo Thiên Thần Điện há dễ chọc?

Chỉ cần đại nghĩa ở bên này của hắn, dù là Yêu Thần bệ hạ đánh tới cửa, Hạo Thiên Kiếm Đế cũng sẽ không cho phép hắn hồ nháo!

Đoan Mộc Tấn Hoa kiềm chế sự vui mừng trong lòng, nét mặt vẫn cực kỳ phong độ: “Nếu Huyên điện hạ đã kiên trì như thế, ta đây tự nhiên cũng không có lý gì để ngăn cản nữa.”

Dứt lời, hắn vung tay lên.

“Người đâu, bao hết cho Diêm điện hạ!”

Bọn tiểu nhị trong tiệm lập tức bắt đầu làm việc.

Một nhóm lại một nhóm nguyên thạch được vận chuyển đến trong đại đường, các nhân viên cũng không còn ma dương công nữa, dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng cởi đá ra.

Mà khi các nhân viên đang bận rộn, người vây xem náo nhiệt bên ngoài cửa tiệm Hạo Thiên quặng cũng càng ngày càng nhiều, bất tri bất giác đã chen chúc chật ních toàn bộ cửa ra vào.

Đây chính là bao trọn!

Náo nhiệt lớn như thế là cực kỳ hiếm thấy, hiếm khi vượt qua một lần, toàn bộ đại thị trường có người có uy tín danh dự cơ hồ đều chạy tới vây xem, trong đó thậm chí còn có mấy đại lão cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ.

Thậm chí, ngay cả phụ trách trật tự và an toàn của thị trường 【 Thị trường Kê Tra Đội 】 cũng bị động tĩnh ở nơi này kinh động, chạy tới vây xem thuận tiện duy trì trật tự.

【Hiệu trường Kê Đội 】 lệ thuộc Hạo Thiên Thần Điện, do một trưởng lão thần điện dẫn đội, dưới trướng đều là tinh nhuệ cấp bậc Đại La Kim Tiên, sức chiến đấu tổng thể vô cùng mạnh mẽ!

Ngày thường, đội ngũ này đóng quân ở trong thị trường giao dịch, sẽ không dễ dàng xuất động. Phàm là xuất động, nhất định là đại sự.

Theo sự gia nhập của đội điều tra thị trường, đám người vây xem trước cửa Hạo Thiên quặng cũng trở nên trật tự, không còn ồn ào hỗn loạn ban đầu nữa.

Bất quá, mọi người ăn dưa hứng thú không giảm chút nào.

Gần như tất cả mọi người đang hưng phấn mà nhao nhao nghị luận, suy đoán lần này Thái Tử Kỳ không có não bao biện, đến tột cùng sẽ thua lỗ bao nhiêu tiền.

Đúng vậy, chỉ là thảo luận thiệt thòi bao nhiêu tiền, không ai cho rằng Thái Tử Câm có thể may mắn đến mức bạo phát, quả thật là kiếm được tiền.

Loại bao trường này, nói cho cùng, chính là tặng tiền cho đổ thạch điếm mà thôi.

Nhưng mà, theo sự thúc đẩy của nhân viên cửa hàng, tiến độ đá không ngừng tiến lên, tiếng nghị luận của đám người dần dần nhỏ đi, sắc mặt của mọi người cũng dần dần trở nên kinh ngạc, tiếp theo chuyển thành chấn kinh.

Bất quá, bọn hắn khiếp sợ, lại cũng không phải là những nguyên thạch kia xuất ra đại hàng hóa gì, trên thực tế, là những nguyên thạch này xuất hàng quá thấp, thật sự quá thấp!

Nguyên thạch trong tay nhân viên cửa hàng không ngừng đổ sụp, lại đổ sụp, giống như thứ bọn họ cởi ra không phải là linh thạch nguyên thạch, mà là từng tảng đá chân chính, tỉ lệ xuất hàng thấp đến mức làm người ta giận sôi.

Hai nhóm nhỏ phía trước đã đủ chật vật, nhưng hàng trong bao lại càng nhiều hơn!

Dần dần, nhân viên cửa hàng cũng lục tục cảm thấy không thích hợp.

Tốc độ của Giải Thạch không tự giác chậm lại, từng người nhìn về phía chưởng quỹ cầu trợ.

Mà chưởng quỹ thì hai mắt trợn lên, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng từ trên gương mặt chảy xuống.

Xảy ra chuyện, đây là xảy ra chuyện lớn rồi!

Không phải hai lô hàng nhỏ trước vận khí không tốt, mà là toàn bộ hàng hóa đều xảy ra vấn đề!

Không thể nào, chuyện này không thể nào?! Rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào?!

Hắn ta không thể nào hiểu nổi.

Tâm trạng mừng rỡ của Đoan Mộc Tấn Hoa cũng dần dần ngưng trọng.

Một luồng hàn ý ngập tràn trên lưng khiến hắn không nhịn được tê cả da đầu, lông tóc dựng đứng, ngay cả thân thể cũng không tự giác run rẩy.

Hắn đã kịp phản ứng.

Đống hàng này tuyệt đối có vấn đề lớn!

Chẳng lẽ nói, đây hết thảy đều là Thái tử Phù Huề đang giở trò quỷ?

Ánh mắt hắn kinh hãi nhìn về phía Thái Tử Đồng, chuẩn bị gọi nhân viên cửa hàng giải thạch.

“Không được dừng!”

Ánh mắt Thái tử Huyên Huyên lạnh lẽo, mạnh mẽ vỗ bàn một cái ngăn cản Đoan Mộc Tấn Hoa.

Hắn hơi híp mắt, ánh mắt sắc bén chậm rãi đảo qua trên mặt rất nhiều nhân viên cửa hàng, ngữ khí vô cùng kiêu ngạo, cũng bá đạo vô cùng: “Ai dám dừng lại, bản thái tử sẽ bắt hắn đi đút cho Long Vương!”

Lúc này hắn tự nhiên cũng đã ý thức được vấn đề.

Mặc dù không biết là làm như thế nào, nhưng rất hiển nhiên, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với Thanh Ly

thần nữ.

Trong lòng hắn rất cao hứng, hóa ra lô hàng này quả nhiên có vấn đề rất lớn, khó trách Thanh Ly thần nữ dám để hắn bao trọn!

Hảo hảo hảo! Nguyên lai còn lo lắng không bắt được sai lầm của các ngươi, có chút hổ ăn rùa đen, không có cảm giác hạ miệng, hiện tại!

Giống như là một con thú chịu đói lâu ngày, thật vất vả phát hiện một con mãnh thú bị thương chảy máu, Thái tử Bính hưng phấn đến mức máu toàn thân đều sôi trào lên, hai tròng mắt vốn màu hổ phách cũng biến thành thú đồng màu vàng lợt.

Cơ hội tuyệt sát như thế, há có thể bỏ qua?!

Đoan Mộc Tấn Hoa còn đang ỷ vào thực lực Hỗn Nguyên Cảnh kháng cự.

Nhưng không ngờ, uy thế trên người hắn vừa mới dâng lên, một đạo khí tức càng khủng bố hơn khiến người ta sợ hãi đột nhiên ập đến, trong nháy mắt khóa chặt hắn, đồng thời cũng bao phủ toàn bộ đổ thạch điếm.

Cùng lúc đó, một tiếng cười lạnh ẩn chứa tức giận cũng truyền khắp toàn bộ đổ thạch điếm.

“Thật can đảm! Dám giở trò trước mặt Diêm điện hạ. Tiếp tục cho ta, điện hạ không hô ngừng, ai cũng không được phép ngừng.”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người mặc áo bào xám đột nhiên xuất hiện, xuất hiện sau lưng Thái Tử Tiêu.

Bóng người này rõ ràng là vị lão giả điều khiển phi liễn Long Vương thay Thái tử.

Chẳng qua giờ phút này hắn ta thay đổi sự điệu thấp lúc trước, thần sắc lạnh lùng nghiêm túc, toàn thân uy áp tràn ngập, khí tràng toàn thân cũng tựa như hai người khác nhau.

Khí tức khủng bố kia, làm cho cả đổ thạch điếm trong ngoài đều sinh ra một loại cảm giác nghẹt thở, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Cấp bậc nửa bước Tiên Đế?

Sao có thể như vậy được?

Đoan Mộc Tấn Hoa chợt cảm thấy sợ hãi lan khắp toàn thân, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Thái Tử Lam ra ngoài phô trương không khỏi quá lớn, lại còn có cường giả cấp bậc bán Tiên Đế âm thầm thủ hộ.

Kỳ thật, đây cũng không phải là vấn đề phô trương của Thái tử.

Ngày thường hắn đi ra ngoài mặc dù cũng chú ý phô trương, nhưng cấp bậc cũng không cao đến trình độ như thế. Chỉ có điều, mục đích của hắn lần này là vì muốn báo thù để giành được thắng lợi, đương nhiên là phải có át chủ bài dồi dào một chút.

Hiện trường có nửa bước Tiên Đế khống chế, đám người Đoan Mộc Tấn Hoa tự nhiên không dám lỗ mãng nữa, những "Chủ quán" kia cũng đều thành thành thật thật tiếp tục gia tốc cởi đá ra.

Theo tiến độ không ngừng chuyển dời, vẫn là không ngừng đổ sụp, lại đánh đổ.

Mãi cho đến hơn nửa ngày sau, trong toàn bộ mặt tiền cửa hàng, tổng giá trị "3200" nguyên thạch rốt cuộc đã được giải hết.

Chưởng quỹ bị buộc thống kê thu hoạch, sắc mặt đã trở nên vô cùng trắng bệch: "Tóm lại, tổng giá trị xuất hàng khoảng 289 quả hỗn linh!"

Vừa công bố số liệu này, quần chúng vây xem lập tức xôn xao.

"Sao có thể thấp như vậy? Hạo Thiên quặng nghiệp này cũng quá đen tối đi!"

"Oa, thì ra đây là hắc điếm, chả trách trăm năm qua ta liên tục thua năm viên Hỗn Độn linh thạch."

"Ta là đồng nghiệp, mặc dù biết Hạo Thiên quặng nghiệp hắc, lại không nghĩ rằng đen thành như vậy. Chúng ta bình thường lợi nhuận cũng chỉ là giá khởi điểm bảy tám phần mà thôi!"

"Giao tiền! Cáo tiền!"

Không ít đổ khách từng đánh bạc thua trong Hạo Thiên khoáng nghiệp bắt đầu phẫn nộ, dồn dập hô to.

“Oa!” Thái tử đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, trong đồng tử màu vàng lợt nổi lên từng trận hung quang, “Chin ra tám mươi phần trăm giá cả nguyên thạch hỗn linh, vậy mà chỉ ra chưa đến ba trăm linh thạch! Các ngươi đây là lấy bản thái tử ra coi tiền như rác sao?”

Bình thường mà nói, tại đổ thạch điếm tốn 100 Hỗn Linh, chính mình tinh tế lựa chọn định nguyên thạch, cuối cùng mở ra thua đến không có về, tự nhiên có thể quy tội cho vận khí không tốt.

Nhưng đây là bao trường!

Dưới bao trường quy mô lớn, kết quả cùng vận khí không có bao nhiêu quan hệ.

Ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng của giải thạch, thường chỉ còn lại một nhân tố chất lượng nguyên thạch.

Đây cũng là thời điểm đổ thạch, đầu tiên đổ khách chú ý nguyên thạch sản xuất từ khu vực nào.

Bởi vì chất lượng nguyên thạch trong một khu quặng mỏ thường thường đều không sai biệt lắm, hơn nữa sẽ không tùy ý biến hóa.

Phẩm chất khu vực khai thác mỏ càng tốt, xác suất đánh cuộc nguyên thạch sinh ra tự nhiên cũng càng lớn.

Nhưng cho dù là khu mỏ kém hơn thì phẩm chất của nguyên thạch cũng không tệ như vậy. Tỉ lệ xuất hàng thấp như vậy quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Ngoại trừ nhóm nguyên thạch này bản thân có vấn đề, cơ hồ không có giải thích nào khác!

Chưởng quỹ bị dọa đến ngã ngồi trên mặt đất.

Đoan Mộc Tấn Hoa cũng là mắt ngốc trệ cùng hoảng sợ, trong lòng kinh nghi bất định.

Đây chẳng lẽ là bố cục do Thái Tử Tiêu bày ra? Nhưng mà, những nguyên thạch này đều là trong tiệm tự bọn họ nhập

hàng, tự mình cất giữ, ngay cả giá mỗi một khối nguyên thạch đều là trong tiệm tự mình định ra.

Dưới tình huống như vậy, muốn động tay động chân, cho dù Thái tử Nguyễn Cung có bản lĩnh thông thiên cũng không thể làm được.

Đoan Mộc Tấn Hoa trong lòng thiên đầu vạn tự, vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra, nhưng cũng biết, sự tình phát triển đến tình trạng này, đã không phải hắn có thể giải quyết được.

Ngay lập tức, hắn liên tục nặn nát thông tin ngọc phù, thông báo cho gia tộc và Bạch Quân Đạo Chủ!

Đến không được, cũng phải khiến bọn họ có chút chuẩn bị tâm lý, như vậy mới có thể chịu đựng được trùng kích tiếp theo.

"Người đâu! Đem hắc điếm này đập nát bản thái tử!" Thái tử Tiêu Tiêu phẫn nộ đến mức tận cùng, đã đánh mất lý trí: "Đợi đập nát điếm, bản thái tử sẽ đi tìm Đoan Mộc Thị của ngươi tính sổ! Tìm Hạo Thiên Thần Điện của ngươi tính sổ!"

Về phần phí bao trường 3200 hỗn linh kia, ha ha! Đây đều là chứng cứ xác thực làm thịt hắc điếm, còn trả tiền cái rắm?

Nhưng mà.

Ngay khi một đám tay chân đi theo Thái Tử Câm xoa tay, chuẩn bị tiến lên đập tiệm, quần chúng ăn dưa cũng chuẩn bị đi theo, đến lúc mua "Linh Nguyên".

Người của thị trường Kê tra đội đi ra ngăn cản bọn họ.

Lý do cũng rất đơn giản, Hạo Thiên quặng mỏ chỉ là dính líu đến việc làm thịt khách mà thôi, tình huống đến tột cùng như thế nào còn phải điều tra thêm một bước.

Dù sao từ trên lý luận mà nói, Giám Khoáng đại sư sau khi giám định qua, phán định giá trị 2000 hỗn linh hàng hóa, cuối cùng chỉ trị giá 300 hỗn linh cũng có khả năng.

Thái Tử Tiêu tất nhiên không phải người dễ chọc vào.

Ngay lập tức, hắn chuẩn bị cùng thị trường Kê tra đội đòn rồi tính tiếp.

Dù sao lý ở chỗ hắn, chuyện này náo loạn lớn đến đâu hắn cũng không sợ.

Mắt thấy xung đột kịch liệt sắp xảy ra.

Đột nhiên.

Một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên: “Tất cả dừng tay!”

Dứt lời, Quân Hạo thần tử đã sớm tiềm phục ở một bên rốt cục lóe sáng lên sân khấu, ngăn ở giữa thị trường Kê Tra Đội cùng Thái tử.

“Bái kiến Quân Hạo thần tử.”

Trưởng đội giám sát đội trưởng —— Trọng Dương trưởng lão thấy là hắn, lúc này khách khí hành lễ với hắn.

Nhưng thái độ của Thái Tử Tiêu bên cạnh thì rất không hữu hảo.

Hắn dùng ánh mắt khiêu khích đánh giá Quân Hạo thần tử từ trên xuống dưới: “Thì ra là Quân Hạo thần tử ~ sao, ngươi muốn bao che hắc điểm này?”

Quân Hạo thần tử nhìn hắn một cái, không có trả lời, mà là nhìn về phía Đoan Mộc Tấn Hoa: “Tấn Hoa tiền bối, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Đoan Mộc Tấn Hoa nhìn thấy Thần tử nhà mình giáng lâm, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng tiến lên kêu oan: “Quân Hạo điện hạ, chúng ta oan uổng a! Oan uổng!”

Đổi lại là lúc bình thường, hắn đối với Quân Hạo thần tử nhất định là không khách khí như vậy, nhưng lúc này, hắn lại bất chấp nhiều như vậy, ngữ khí có thể có bao nhiêu khách khí liền có bấy nhiêu khách khí.

Trong lúc kêu oan, gã nhanh chóng kể lại sự tình một lần, đồng thời trong lời nói có ám chỉ, trong đó hắn là Thái Tử Tiêu đang phá rối, cố ý vu oan giá họa.

Hắn tuy rằng không biết Thái Tử Kỳ cụ thể hãm hại như thế nào, nhưng hắn cũng không cần Quân Hạo thần tử thật sự điều tra rõ chuyện này, chỉ cần Quân Hạo thần tử đỡ Thái Tử Huyên một thời gian ngắn, đợi trưởng bối gia tộc cùng Bạch Quân đạo chủ đến, hết thảy đều không là vấn đề.

Sau khi nghe xong, Quân Hạo thần tử quả nhiên nổi giận.

Hắn nhíu mày trừng mắt về phía Thái Tử Tiêu, tức giận trách mắng: “Thái Tử Tiêu Tiêu, ngươi dám oan uổng Hạo Thiên Thần Điện chúng ta mở hắc điếm?”

“Ha ha ha.” Thái Tử Đình cũng giận dữ mà cười: “Cái gì gọi là ta oan uổng các ngươi mở hắc điếm? Chuyện ngày hôm nay, nhiều ánh mắt như vậy đang nhìn chằm chằm, không phải là ta nói oan uổng là có thể oan uổng. Quân Hạo thần tử, ngươi thật sự muốn bao che hắc điếm này, cũng đừng trách ta không nể mặt ngươi.”

Quân Hạo thần tử nghe vậy thì như bị sỉ nhục, còn phẫn nộ hơn cả hắn: “Ngươi sỉ nhục bản thần tử thì có thể, nhưng danh dự của Hạo Thiên Thần Điện chúng ta vô số năm qua không thể khinh nhờn! Hạo Thiên Thần Điện chúng ta từ trước đến nay luôn luôn công bằng công chính, tuyệt đối không thể giở trò bịp bợm. Hôm nay, bản thần tử chứng minh cho ngươi xem!”

Nói xong, hắn mãnh liệt nhìn về phía thị trường Kê sau lưng đội trưởng đội trưởng.

“Trọng Dương trưởng lão!”

“Có lão hủ.” Trọng Dương trưởng lão tiến lên một bước, hơi khom mình hành lễ.

“Tra! Hôm nay nhất định phải tra tra manh mối, trả lại cho Hạo Thiên thần điện ta trong sạch!” Vẻ mặt Quân Hạo thần tử đầy chính nghĩa, khí thế quanh thân tăng vọt, tựa như một thanh kiếm sắc bén tuyệt thế ra khỏi vỏ bức người, “Xoạt tra đội, lập tức niêm phong toàn bộ sổ sách của Hạo Thiên quáng nghiệp, ngay tại chỗ tra xét! Để toàn bộ Tiên giới chúng ta nhìn một cái, Hạo Thiên thần điện chúng ta danh nghĩa sản nghiệp, tuyệt sẽ không có vấn đề.”

“Rõ!”

Trọng Dương trưởng lão trong lòng run lên, thầm nghĩ đây là xảy ra đại sự.

Tuy nhiên, việc đã đến nước này, có Thái tử Huyên Huyên cùng Quân Hạo Thần Tử ở hiện trường nhìn chằm chằm, lại có vô số người ở bên ngoài vây xem, hắn cũng không dám mạo

hiểm to lớn của thiên hạ, vào lúc này lại đụng chạm Quân Hạo Thần Tử.

Lập tức, hắn chỉ đành lĩnh mệnh suất lĩnh đội Kê Tra bắt đầu điều tra ngành mỏ Hạo Thiên.

Nào có thể đoán được.

Hắn bên này vừa mới bắt đầu điều tra, Quân Hạo thần tử thình lình lại toát ra một câu: "Để chứng minh Hạo Thiên Thần Điện trong sạch, mời thái tử Anh Tuyền cùng bản thần tử cùng nhau giám sát điều tra."

"Được, bản thái tử cùng giám sát ngươi, xem cửa hàng này tối bao nhiêu."

Thái tử Dận Tự thuận cán bò, lúc này liền cùng Quân Hạo thần tử ở bên cạnh giám sát đội Kê Tra lục soát.

Dưới tình huống như thế, đội Kê Tra cho dù có lòng thay Hạo Thiên khoáng nghiệp che lấp một hai cũng không có cơ hội.

Rất nhanh, tất cả sổ sách đều được chuyển tới trong đại sảnh.

Sau đó, dưới sự "vô tình chỉ điểm" của Quân Hạo thần tử, đội Kê Tra lại tra ra mấy mật thất ẩn giấu rất tốt.

Mật thất có diện tích không nhỏ, bên trong có không ít "Linh Thạch Nguyên Thạch".

Quân Hạo thần tử cùng Thái tử Tỳ Hưu chuyên môn mời người giám định một phen, phát hiện những linh thạch kia cư nhiên đều là hàng giả nhân tạo.

Đương nhiên, bản thân nguyên thạch thật sự là nguyên thạch, làm giả chỉ là phẩm tương tạo giả.

Tạo giả phương hướng chủ yếu có hai cái, một là thông qua thủ đoạn giả tạo ra tướng mạo thật tốt, khiến người ta cảm giác như bên trong có hàng cực phẩm. Hai là dựa vào việc giả tạo ra một số hàng giả bên trong có linh thạch tốt thật sự.

Theo lượng lớn hàng giả bị tra ra, quần chúng vây xem nhất thời lại xôn xao một mảnh.

Sắc mặt Đoan Mộc Tấn Hoa càng là khó coi đến cực hạn, mà chưởng quầy cùng các nhân viên cửa hàng, càng bị dọa đến xụi lơ trên mặt đất.

“Quân Hạo thần tử, ngươi còn có gì để nói?” Thái tử kinh ngạc liếc nhìn Quân Hạo thần tử, trong ánh mắt tràn ngập vẻ trào phúng: “Xem ra, Hạo Thiên thần điện các ngươi cũng không phải sạch sẽ như vậy a.”

Ước chừng nguyên nhân là do thể xác và tinh thần sảng khoái, giờ phút này cặp đồng tử màu vàng lợt kia của hắn đã một lần nữa biến thành màu hổ phách, lại là một bộ dáng kiêu ngạo lười biếng.

Trái lại Quân Hạo Thần Tử giống như bị kích thích, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Nộ” đến cực hạn, hắn trực tiếp tóm lấy chưởng quỹ kia, trong thanh âm phảng phất ngâm băng: “Nói! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!”

“Việc này, đừng muốn lừa dối quá quan nữa! Làm bẩn danh dự Thần Điện ta, tất nhiên sẽ kinh động sư tôn ta! Ngươi sớm dặn dò, bản thần tử còn có thể cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội!”

Chưởng quỹ kia bị dọa bể mật, nhất thời liền một năm một mười bàn giao ngay trước mặt mọi người.

Đoan Mộc Tấn Hoa muốn ngăn lại cũng không cản được.

Hóa ra hai loại hàng giả nguyên thạch đều là đạo cụ dùng để dụ khách.

Bên trong là hàng giả có linh thạch, có thể dùng để cho khách đánh bạc nếm ngon ngọt, làm cho lợi ích liên tục của bọn họ dần dần bị lạc mất phương hướng.

Mà cái trước, chính là vũ khí dùng để đồ sát chung cực!

Khi một bộ phận mục tiêu ” sới khách chơi cờ bạc béo” thua đỏ mắt, bọn họ còn cung cấp tiền đánh bạc cho vay, tiến thêm một bước giam mình. Theo càng lún càng sâu, cho dù là đổ khách xuất thân không tệ, cuối cùng đều khó tránh khỏi rơi vào cục diện táng gia bại sản.

Hình Vanh giật mình!

Cho dù là Quân Hạo thần tử đã sớm biết được hiểm ác trong đó, sau khi nghe được những sáo lộ đùa bỡn lòng người này, trong lòng cũng không nhịn được lửa giận sôi lên.

“Chát!”

Hắn trực tiếp đem lệnh bài chuẩn Thần Tử của mình đập vào trên bàn.

“Tra! Tra rõ! Ta hôm nay sẽ đem việc này tra tra ra manh mối! Ai dám bao che chuyện này, bổn chuẩn Thần Tử lập tức triệu hoán sư tôn đến đây chủ trì đại cục!”

“Vâng, điện hạ.”

Đám người Trọng Dương trưởng lão thấy thế, lập tức hoàn toàn từ bỏ tưởng tượng, quyết định lập công chuộc tội.

Hắn bất quá chỉ là thu chút chỗ tốt, mở mắt nhắm một chút mà thôi, coi như thật bị điều tra ra, sau khi tính sổ, tội danh cũng xa xa không có nghiêm trọng như Đoan Mộc Thị.

Mà lúc này, vẻ khiếp sợ trên mặt quần chúng vây xem bên ngoài đổ thạch điếm rốt cuộc cũng dần dần phai nhạt đi, ngược lại một lần nữa biến thành biểu lộ ăn dưa say sưa.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, chẳng qua là tới xem đổ thạch mà thôi, cốt truyện lại biến đổi bất ngờ như vậy.

Trong thoại bản cũng không dám viết như vậy!

Hơn nữa, qua hôm nay trở nên náo loạn như vậy, Hạo Thiên khoáng nghiệp xem như triệt để Game Over rồi, dẫn theo Đoan Mộc Thị sau lưng nó!

Ngay cả Bạch Quân Đạo Chủ có quan hệ thông gia với nhà họ, làm không tốt cũng sẽ bị ảnh hưởng.

…

Mấy ngày sau.

【Vụ án quặng mỏ Hạo Thiên】 vẫn đang tiếp tục khai quật, do đó dẫn đến dư luận phong trào cũng từng đợt từng đợt, tựa như sóng to gió lớn thổi quét Hạo Thiên Thành, làm thần tử Quân Hạo đứng phía sau “Hắc thủ” của sự kiện, thần nữ Thanh Ly, Vương Ly Từ ba người tạm thời không còn việc gì nữa.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng không tiếp tục ở lại đổ thạch điếm.

Giờ phút này.

Thái Hạo Thiên đệ nhất mỹ thực các —— Hạo Thiên các.

Trong một gian bao sương trang trí thập phần xa xỉ hoa lệ.

“Quân Hạo ca ca, người ta cho rằng sẽ không còn gặp lại huynh nữa.”

“Vận Nhi muội muội! Sẽ không đâu, sẽ không đâu, hai chúng ta vĩnh viễn không tách rời nhau.”

Quân Hạo thần tử ôm một thanh kiếm kích động đến khó có thể tự kiềm chế, nước mắt đảo quanh hốc mắt, tựa như gặp được người yêu ba đời không gặp.

Bọn họ tâm sự với nhau, cái gì “Quân Hạo ca ca đệ nhất thiên hạ đệ nhất”, “ngươi là loại muội muội đứng thứ nhất của ta, làm cho người ta buồn nôn mà nói, giống như là không cần tiền không ngừng bốc ra bên ngoài.

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ nhìn cảnh tượng này, toàn thân đều nổi da gà.

Người trước quả thực có chút chịu không nổi, cau mày, bỗng nhiên ra vẻ nghi hoặc nhìn về phía Vương Ly Từ bên cạnh: “Ly Từ muội muội, nếu Quân Hạo ca ca nhặt được một thanh bán bộ thần kiếm, Định Vận còn là đệ nhất muội muội của hắn sao?”

Vương Ly Từ còn chưa trả lời đâu!

Quân Hạo thần tử ở bên kia cũng đã trừng mắt nhìn lại: “Nha đầu Thanh Ly, đi đi đi, đừng quấy rối.”

“Quân Hạo ca ca, nàng nói là thật sao?”

“Làm sao có thể? Đừng nói là nửa bước thần kiếm, cho dù là thần kiếm, Vận Nhi muội muội trước sau đều là đệ nhất muội muội của ta.”

“Quân Hạo ca ca thật tốt.”

Sau đó, Quân Hạo thần tử vì phòng ngừa Thanh Ly muội muội và Ly Từ muội muội lại quấy rối, ảnh hưởng đến tình cảm của hắn và Định Vận Đạo Kiếm, vội vàng chuyển đề tài, hướng hai người tỏ vẻ cảm tạ nói: “Hai vị muội muội, lần này may nhờ có các muội, mới để cho ta chuộc về Vận Nhi muội muội. Để tỏ lòng cảm tạ, ta lại mời các muội ăn một bữa.”

“Bất quá ta đã nói trước, tiền cơm không thể vượt qua một trăm Hỗn Độn linh thạch! Các ngươi phải để lại cho ta một chút tiền tu luyện!”

Một đợt này, Quân Hạo thần tử kiếm được không ít, khí độ phóng khoáng cởi mở lần nữa trùng sinh.

“Lần này, không cần Quân Hạo ca ca tốn kém nữa.” Thanh Ly thần nữ nghe vậy lại từ chối, “Hôm nay đã có Kim chủ mời khách.”

“Ai?” Quân Hạo thần tử lập tức cảnh giác hơn nhiều.

“Đương nhiên là bản thái tử.”

Một giọng nói sang sảng phóng khoáng vang lên.

Quân Hạo thần tử lập tức theo tiếng nói nhìn lại.

Chỉ thấy thái tử loạng choạng đi về phía bọn họ dưới sự vây quanh của mấy vị tuyệt sắc mỹ nữ.

Trên mặt hắn ta mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, một đầu tóc vàng rực rỡ theo động tác đi đường của hắn ta khẽ chập chờn, tùy ý phô trương, tiêu sái tự nhiên.

Áo giáp trên người gã đã đổi từ lúc nào, đổi thành một bộ giáp màu đen khảm nạm đường vân màu đỏ, nhìn so với bộ giáp trụ màu đen trước đó càng thêm thô bạo, càng làm nổi bật khí chất của gã.

“Thanh Ly thần nữ, Ly Từ thần nữ, hôm nay cứ việc ăn, cho dù ăn hết Hạo Thiên Các này, bản thái tử cũng sẽ không đau lòng.”

“Đúng rồi, nghe nói Ly Từ thần nữ thích ăn hoa não, bạn bè này của ngươi, Thái tử ta kết giao chắc rồi. Ta đặc biệt mang đến hai bộ não rồng, chúng ta cùng nhau ăn như gió cuồn cuộn.”

Nói xong, Thái Tử Tiêu còn giống như khiêu khích liếc mắt nhìn Quân Hạo Thần Tử một cái, trong ánh mắt mang theo khinh bỉ rõ ràng.

Ánh mắt kia, tựa như đang nói “Quỷ nghèo bò”!

Ánh mắt hai người ở giữa không trung đụng phải nhau, lập tức khuấy động ra hỏa hoa kịch liệt.

...

Chương 63: Hạo Thiên Kiếm Đế! Bản đế đệ nhất thiên hạ!

…

“Được rồi được rồi.”

Thanh Ly thần nữ thấy bầu không khí không thích hợp, vội vàng chặn ở giữa hai người khuyên bảo: “Lần này sở dĩ có thể thuận lợi chuyển đổ hắc điếm kia, hoàn toàn là nhờ mọi người chung sức hợp tác. Hai ngươi không cần vừa gặp mặt liền sợ sệt lẫn nhau, ảnh hưởng đến tâm tình ăn cơm của ta và Ly Từ.”

Quân Hạo thần tử nghe vậy, phong độ nhẹ nhàng mỉm cười: “Tuy nói việc này có hắn hay không đều giống nhau, nhưng chung quy là Thanh Ly muội muội mở miệng, bản thần tử sẽ không so đo với hắn.”

“Ha ha” Thái tử Đình chỉ cười cười: “Vậy làm phiền ngươi nhường đường, đừng ảnh hưởng bổn thái tử dùng cơm cùng hai vị thần nữ. “

“Cái gì?”

Quân Hạo thần tử nổi giận.

Ngươi còn muốn gạt ta đi một mình ăn cơm với hai vị muội muội?!

Lúc này hắn cười nhạo một tiếng: “Ngươi cho rằng đây là địa bàn của Yêu Thần Điện các ngươi, để ngươi muốn làm gì thì làm sao? Như vậy đi, khách ngươi mời, bản thần tử ở bên cạnh mở một bàn riêng, thay các muội muội nhìn chằm chằm một chút.”

“Ngươi ở bên cạnh nhìn chằm chằm, ta ăn cơm như thế nào?”

“Ta không nhìn chằm chằm ngươi, ngươi mưu đồ gây rối thì làm sao bây giờ?”

Không có hai câu nói, lại đấu khẩu với nhau.

Trong lúc bất đắc dĩ, Vương Ly Từ và Thanh Ly thần nữ lại ở một bên bắt đầu khuyên bảo.

Ngay cả nữ tử gọi là "Phiêu Sơn Nhi" kia cũng ở một bên khuyên Thái tử Dực: "Điện hạ, việc này chung quy là Quân Hạo thần tử giúp thiếp thân đại ân, ngài nếu như cố ý như thế, thiếp thân cũng chỉ có thể đơn độc mời Quân Hạo điện hạ ăn cơm để bày tỏ tâm ý."

Thái tử Tỳ Hưu vừa nghe.

Này sao được?

Hắn vội vàng đổi giọng: "Nhanh Nhĩ Nhi chớ có làm loạn, bản thái tử chẳng qua là cùng Quân Hạo huynh tu luyện trò đùa nho nhỏ mà thôi."

Nhìn ra được, Thái Tử Khâu cũng cực kỳ sủng ái Hoàng Nhĩ Nhi kia, nếu không, cũng không có khả năng hao hết tâm cơ báo thù cho nàng.

Hai bên khuyên nhủ, một bàn này cuối cùng cũng miễn cưỡng gom góp thành công.

Trong phòng bao xa hoa, nguyên liệu nấu ăn rực rỡ muôn màu.

Nhưng làm cho người ta chú ý nhất chính là một cái 【Hỗn Nguyên Tử Hỏa Càn Khôn Đỉnh】 ở giữa bàn.

Đỉnh này bề ngoài thoạt nhìn tương đối tinh xảo, kì thực lại bên trong có càn khôn, có thể lớn có thể nhỏ, không gian bên trong đó nhiều nhất có thể dung nạp một lần nấu chín mười vạn cân thịt, cho dù là nhục linh thú hình thể to lớn đều để xuống được.

Đương nhiên, nó cũng có thể dùng để nấu ít tinh phẩm.

Nhưng mà, thứ hiếm có nhất của nó không phải là không gian bên trong, mà là một đạo Hỗn Nguyên Tử Hỏa được nuôi dưỡng bên trong đỉnh lô, có thể bảo đảm nhanh chóng đun sôi một ít thức ăn cao cấp.

Hỗn nguyên tử hỏa chính là "Đạo hỏa" tiêu chuẩn, là bảo vật đếm được trên đầu ngón tay tại Thánh vực. Nhưng ở đây lại bị Thái tử Kỳ Mệnh Nhân luyện chế thành một cái đồ dùng, hơn nữa còn là một cái đồ dùng cho cấp Hỗn nguyên linh bảo.

“Ly Từ thần nữ, ta đây đỉnh không tệ chứ?” Thái tử Anh Tuyền đắc ý dào dạt: “Đừng nói dùng để nấu não rồng, cho dù nấu đầu rồng cũng được.”

“Sáng tạo và ý nghĩ cũng không tệ, nhưng mà cái nồi canh trắng này của ngươi là hoa bỏng não…” Vương Ly Từ nhíu mày nhìn bát canh trắng bóng trong Hỗn Nguyên Tử Hỏa Càn Khôn Đỉnh, trong nháy mắt có một loại xúc động muốn đánh Thái tử Tiêu.

Nếu thật sự lấy hoa bỏng đáy nồi này, chẳng phải uổng phí nguyên liệu nấu ăn tốt như vậy sao?

Lập tức, nàng liền không khách khí lấy từ trong nhẫn trữ vật ra nguyên liệu nấu lẩu độc nhất gia bí phương, đem đáy nồi trong đỉnh đổi rồi.

Dự liệu trong nồi lẩu này sử dụng gia vị, đều là nàng dùng chính mình nhiều năm qua thu thập, nuôi trồng các loại linh dược cổ quái chuyên môn phối trí ra, toàn bộ Tiên giới này chỉ có một nhà này, không có biệt hiệu nào.

Dùng những gia vị này phối hợp ra nồi lẩu nấu cay cay, cực kỳ nặng miệng, dùng để phỏng não hoa chính là tuyệt phối.

Có những thứ này, cộng thêm Ly Từ tự mình hỏi nhà bếp sẽ mang tới đủ loại đồ ăn thánh hành tiên Khương cấp, chuyên môn điều chế thành đĩa gia vị, công tác chuẩn bị coi như là đã sống đủ rồi.

Đem cắt thành từng khối não hoa nấu chín, mò một cái chấm một chút ăn, quả nhiên là trơn nhẵn như mỡ, dưới tư vị cay cay phụ trợ, tư vị bản thân hoa não bị kích phát đến cực hạn, quả nhiên là cực phẩm nhân gian.

Lúc đầu Thái tử Dận Tự còn không tin tà, nhưng sau khi nếm mấy miếng, chợt cảm thấy đời này sống uổng phí.

Hắn ta hoàn toàn yêu thích tư vị này.

Dưới sự kích thích mãnh liệt của mỹ thực, cả người hắn lâng lâng, ngay cả nhìn Quân Hạo Thần Tử cũng phảng phất thuận mắt hơn vài phần.

Quân Hạo thần tử cùng Thanh Ly thần nữ tuy rằng không thích ăn hoa não như thái tử Huyên Huyên, nhưng trong Hạo Thiên

các có rất nhiều rau xanh và thịt tươi.

Lúc Vương Ly Từ sắp xếp đĩa liệu, Thanh Ly thần nữ rất có kinh nghiệm để cho người hầu của Hạo Thiên Các lấy được rất nhiều linh sơ và linh nhục tươi mới.

Lúc Thái Tử Hoa vắt óc, hai người bọn họ cũng tự chọn chút thức ăn mình thích ăn để ngâm mình.

Có một nồi canh thơm ngon này, cho dù là linh sơ bình thường nhất cũng có thể biến thành mỹ vị.

Trong lúc nhất thời, bốn người vừa ngâm, vừa ăn uống uống, bầu không khí cũng lập tức trở nên hòa hợp.

Hơn nửa ngày sau.

Rượu qua ba tuần, mọi người tuy rằng còn chưa có men say, nhưng bầu không khí lại càng thêm thân thiện.

“Quân Hạo thần tử, ngươi tuy rằng ngày thường vừa nghèo lại thích trang, nhưng ít nhất chuyện này làm được thẳng thắn.” Sau khi uống chút rượu, Thái tử Thát tựa hồ thấy Quân Hạo thần tử thuận mắt hơn nhiều, vậy mà mở miệng khen ngợi hắn, “Ít nhất dám chủ động vạch trần sở đoản nhà mình. Chuyện hôm nay, ngươi nếu thật giúp những người mở hắc điếm kia, bản thái tử tuyệt đối khinh thường ngươi.”

“Ngươi cũng được. Ta vốn tưởng rằng ngươi chính là nhị thế tổ ăn uống chơi đùa, lại không nghĩ tới vì đỡ giận cho thị nữ bên cạnh, lại dám chống lại Hạo Thiên thần điện ta, có dũng khí, có đảm đương, là đại trượng phu!”

Quân Hạo thần tử giơ tay lên cùng hắn cụng một ly, thuận miệng trả lại một cái thương mại cho nhau.

“Cũng chính là thuận đường mà làm, lần này chủ yếu vẫn là đến quét Thần Cáo bảng.” Thái tử Lưu ngữ điệu thoải mái, “Quân Hạo ngươi ở Thần Cáo bảng thứ hai đã đủ lâu, hiện tại nên đến lượt ta ngồi lên vị trí thứ hai của bảng này một chút.”

“?”

Động tác tắm thịt của Quân Hạo thần tử hơi chậm lại, nhịn không được liếc thái tử Đình một cái.

Hắn cũng không nghĩ tới, tiểu tử này lại là nhằm vào vị trí Thần Cáo Bảng Nhãn của hắn mà tới, còn nói khoác không biết ngượng như vậy mà muốn đem chính mình đá xuống.

Trong lòng hắn hơi có chút cảnh giác, ngoài miệng lại không mất phong độ, hào sảng nói: "Thần Cáo bảng vốn là người có năng lực chiếm được, vậy tại hạ liền chúc hoắc điện hạ thắng lợi."

"Hử? Thì ra Đát điện hạ cũng muốn cày bảng, mục tiêu cũng là đệ nhị?" Vương Ly Từ ăn chán óc rồng, bắt đầu xoa xoa thịt [Long thượng] béo bở, nghe vậy chợt ngẩng đầu, vẻ mặt có chút mừng rỡ: "Ta cũng chuẩn bị đánh đệ nhị, chúng ta quả nhiên rất ăn ý."

"Ngươi cũng? Mục tiêu thứ hai?" Đôi mắt màu hổ phách của thái tử hơi mở to, thần sắc có chút khiếp sợ: "Ly Từ ngươi mạnh như vậy sao? Lần đầu tiên đánh bảng đã đánh thứ hai? Vậy hai người chúng ta, không phải chỉ có một người là thứ hai sao? Chậc chậc, có chút ý tứ, ta bắt đầu có chút chờ mong lần này Thần Cáo bảng rồi."

Khóe miệng Quân Hạo thần tử giật một cái.

Được rồi, chỉ một hai tên đều muốn đạp mình xuống, không ngờ hai người các ngươi đều coi ta là bùn sao?

"Cái đó… còn có ta. Mục tiêu của ta cũng là đánh thứ hai." Thanh Ly Thần Nữ yếu ớt giơ tay lên: "Nhưng mà các ngươi phải để ta là người đầu tiên đánh bảng. Ta tuy nắm chắc có thể giành được người thứ hai, nhưng không chắc thắng được các ngươi. Tốt xấu gì thì các ngươi cũng để ta ở vị trí thứ hai, lăn lộn trên cái danh hiệu thứ hai của lịch sử."

Được rồi!

Mặt Quân Hạo thần tử đen lại, cảm giác như bị sỉ nhục.

Dựa theo cách nói của Thanh Ly thần nữ, ba người các ngươi có thể cùng một người thứ hai, đây chẳng phải là nói người người đều có thể so với hắn đệ nhị cường?

Hắn đường đường là Quân Hạo thần tử, không cần mặt mũi sao?

Hơn nữa, nếu các ngươi thật có thể đánh xuống, vậy chẳng phải mình sẽ bị đạp đến đệ ngũ sao?

Quân Hạo thần tử có chút khóc không ra nước mắt, ánh mắt nhìn về phía ba người đều có chút u oán.

Các ngươi có năng lực, các ngươi chăm sóc đệ nhất đi đánh đi? Từng người đều theo dõi hắn làm gì?

Mà ngay lúc mọi người đang vui vẻ ăn nhậu chơi bời, bầu không khí đang chập chờn.

Bỗng nhiên.

Một vị thị vệ Thần Điện Kiếm Cung tìm tới cửa, thông truyền Kiếm Đế triệu kiến.

Mấy người trẻ tuổi nhất thời rùng mình, một đám cũng không dám chậm trễ, lập tức chuẩn bị đi theo đến Kiếm cung yết kiến Kiếm Đế.

Trước khi đi, Vương Ly Từ không nỡ để đồ ăn chưa ăn xong, kiên trì muốn đóng gói tất cả đồ đạc lại, sau đó bưng cả một nồi nước hầm trong đỉnh đi, lúc này mới hơi chậm trễ một ít thời gian.

…

Cùng lúc đó.

Hạo Thiên Kiếm Cung.

Là trung tâm quyền lực của Hạo Thiên Thần Điện, Hạo Thiên Kiếm Cung nằm ở trung ương Hạo Thiên Thành.

Cùng rất nhiều Tiên cung, đạo cung đồng dạng, bản chất của Hạo Thiên Kiếm Cung thật ra là một tòa thành lũy khổng lồ tùy thời có thể di động.

Toàn thân nó do một loại Hỗn Độn giống như bạch ngọc xây thành, bệ kiếm cung hình dạng tựa như một thanh trường kiếm nằm ngang trong hư không, tản mát ra uy áp mênh mông.

Lẫm Lẫm kiếm ý vắt ngang trời cao, giống như định hải thần châm, định trụ hư không chung quanh.

Có thể suy đoán được, nếu như tới thời khắc mấu chốt thì tòa Kiếm cung này có lẽ sẽ tựa như lưỡi dao sắc bén rời khỏi vỏ,

ngang dọc chém thẳng về phía kẻ địch.

Dù cho lúc này, nó đang ngủ đông trên hư không vẫn không nhúc nhích, vẫn có uy thế khủng bố hệt như mãnh thú đang ngủ đông.

Cả tòa Kiếm cung, từ kết cấu chỉnh thể mà nói, đại khái có thể chia làm năm bộ phận: tọa trấn chủ điện ở trung ương, phân ra ba tòa phó điện, cùng với tẩm cung Kiếm Đế ở phía sau cùng 【Chấp tâm cư】.

Trong đó, Khống Tâm cư diện tích nhỏ nhất, lại là bộ phận trọng yếu nhất trong năm bộ phận.

Nơi này, cũng là nơi mà Hạo Thiên Kiếm Đế thường ở nhất ngoài Hạo Thiên Cấm Khu ra, là một trong những nơi thần thánh nhất của Hạo Thiên Thần Điện.

Cho dù là ba vị phó điện chủ, mỗi lần tới gần nơi đây, đều không kìm được mà thu liễm tâm tình, thở nhẹ, tựa hồ sợ quấy rầy người đang nghỉ ngơi trong tẩm cung kia.

Mà ở biên giới kiên định, tới gần vị trí ngoại duyên nhất của Kiếm Cung, có một tòa Vân Đài.

Giờ phút này.

Phía trên Vân Đài.

Một bóng người đang đứng chắp tay, quan sát ngân hà mênh mông dưới chân.

Đây là một đạo thân hình nam tử mặc áo bào trắng, bên ngoài thân hiện ra ánh sáng nhạt, vừa nhìn chính là hình chiếu của một vị đại nhân vật nào đó.

Thoạt nhìn hắn ước chừng ba bốn mươi tuổi, mặc dù không tính là trẻ tuổi, nhưng đôi mày kiếm vẫn như cũ bay xéo vào tóc mai, một đôi mắt thon dài vẫn lẫm liệt sinh uy như cũ, phảng phất không bị tuế nguyệt ăn mòn chút nào.

Hắn nghiêng người đứng, cả khuôn mặt rơi vào trong quang ảnh đan xen, có chút không nhìn rõ biểu tình, nhưng một thân uy thế bộc phát, lại làm cho lòng người run sợ.

Kiếm ý bàng bạc lấy hắn làm trung tâm tản ra bốn phương tám hướng, kiếm ý mênh mông cuồn cuộn, phảng phất có thể gột

rửa tinh hà, chấn vỡ hư không.

Ngay cả không gian xung quanh cũng có chút vặn vẹo, dường như bị kiếm ý khủng bố của hắn ảnh hưởng, trở nên có chút không ổn định.

Phía sau nam tử mặc áo bào trắng, một vị nam tử dáng người khoảng chừng năm sáu mươi tuổi đang đứng khoanh tay.

Dưới sự bao phủ của kiếm ý mênh mông cuồn cuộn, thân hình hắn khẽ run, hai bên tóc mai có mồ hôi không ngừng chảy xuống, ngay cả cẩm bào trên người cũng nhanh chóng bị mồ hôi thấm ướt, rõ ràng là đã chịu đựng một áp lực cực lớn.

Nhưng mà, dù vậy, hắn vẫn nín thở ngưng thần, không dám có nửa điểm tạp niệm, thậm chí ngay cả động cũng không dám tùy ý động một cái.

Qua thật lâu sau.

Không khí đã lâu đến chung quanh giống như đã ngưng kết.

“Ài.” Cuối cùng bạch bào nam tử cũng thở dài một hơi. “Bạch Quân à, ta vẫn nhớ lúc ngươi sinh ra có dị tượng thiên giáng, kiếm quang cuồn cuộn xông thẳng lên trời, sau đó kiểm tra ra tiên thiên phá quân kiếm cốt, ta thu ngươi làm đồ đệ, mang theo bên người dốc lòng dạy bảo. Chớp mắt một cái đã gần chín vạn năm.”

Nguyên lai, nam tử mặc cẩm bào này thoạt nhìn khoảng năm sáu mươi tuổi, chính là một trong ba vị phó điện chủ của Hạo Thiên Thần Điện Bạch Quân Đạo Chủ.

Mà bạch bào nam tử, không cần phải nói, tự nhiên chính là Hạo Thiên Kiếm Đế rồi.

Nghe thấy Hạo Thiên Kiếm Đế nói, Bạch Quân Đạo Chủ hơi chấn động, đáy mắt lập tức hiện lên vẻ xấu hổ vô cùng: “Đế Tôn, là ta sai. Ta nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào, tuyệt đối không oán hận.”

“Lúc nhập môn, ta hỏi ngươi, ngươi còn nhớ chuyện đó không?” Hạo Thiên Kiếm Đế không quay đầu lại, giống như đang lẩm bẩm một lần nữa.

“Đế Tôn!” Bạch Quân Đạo Chủ hổ thẹn, giọng nói bễ nghễ: “Đế Tôn hỏi ta, muốn theo học kiếm sao? Ta nói muốn. Đế

Tôn lại hỏi, ngươi biết cái gì là kiếm không?”

“Ta nói không hiểu, Đế Tôn liền nói cho ta biết, kiếm là quân tử vạn đạo, thần hoa nội liễm lại bộc lộ sắc bén. Bởi vì cái gọi là “Kiếm tâm tức tâm ta, không nhiễm bụi trần, mới có thể ý niệm thông suốt, thẳng tiến không lùi”!

“Bạch Quân, cô phụ sự dạy bảo của Đế Tôn.”

Càng nói, sắc mặt của Bạch Quân Đạo Chủ càng xấu hổ.

Hạo Thiên Kiếm Đế thanh âm nhàn nhạt: “Mấy ngày trước, ta xâm nhập nội địa Ma tộc ở chiến khu bắc bộ, tìm 【Chí Tôn Sát】 cưỡng ép luận bàn một chút, trong mấy trăm năm gần đây, nó cũng chỉ dám núp ở trong hang ổ chữa thương.”

“Cái gì??” Bạch Quân Đạo Chủ kinh hãi, sắc mặt lập tức chuyển thành mừng như điên: “Đế Tôn đả thương Chí Tôn Sát? Đây chính là thiên đại chiến công!”

Dừng một chút, hắn giống như là nhớ tới cái gì đó, đáy mắt lại nổi lên một vòng lo lắng: “Bất quá, Thái Đế Tôn đối với ngài ba lệnh năm thân, để ngài không cho phép trình lên dũng khí nhất thời… Ngài đây không phải là vi phạm ý đồ tổng chỉ huy sao?”

“Ha ha.” Hạo Thiên Kiếm Đế cười nhạo một tiếng: “Ai lại phản ứng với tên Thái Thượng lão quỷ kia chứ? Huống chi nha đầu Tử Vi còn có thể đả thương Chí Tôn U, Hạo Thiên Kiếm Đế ta chiến lực đệ nhất Tiên Giới, há có thể bị nàng ta đè bẹp?”

Bạch Quân Đạo Chủ im lặng một hồi.

Bên cạnh đế tôn nhà mình đều tốt, chính là cá tính tùy tâm sở dục… Ai, vì không bị Tử Vi đế tôn đoạt danh tiếng, lão nhân gia ông ta thế nhưng xâm nhập nội địa Ma tộc, đánh úp Chí Tôn Sát!

Cái này vạn nhất xảy ra chút vấn đề…

“Như vậy đi.” Hạo Thiên Kiếm Đế không có ý định xâm nhập toàn bộ vấn đề, ngữ khí thản nhiên tiếp tục nói: “Chí Tôn Sát bị thương, gần đây Ma tộc trong chiến khu bắc bộ tất nhiên sẽ chậm lại thế công, thu nhỏ chiến trường, ngươi nhân cơ hội này đi 【Phá Trận Doanh】 rèn luyện một phen, tùy tiện

đánh chết ba đại thống lĩnh Ma tộc, trong đó ít nhất phải có một người đạt tới nửa bước tiêu chuẩn Chí Tôn. Giết xong lại tới gặp ta."

Phá trận doanh!

Trong lòng Bạch Quân đạo chủ phát lạnh, một cỗ cảm xúc tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

Hắn đã nhiều năm không lên chiến trường, hôm nay bị giáng chức đi phá trận doanh, vốn là cửu tử nhất sinh, nếu cộng thêm Thượng Đế Tôn thiết lập nhiệm vụ… Sợ rằng, đời này hắn đều không có cơ hội gặp lại Đế Tôn.

Nhưng mệnh lệnh của đế tôn, hắn không dám vi phạm, lập tức đành phải cung kính hành lễ: "Đệ tử cẩn tuân mệnh lệnh của đế tôn."

Cũng đúng vào lúc này, có thị vệ Kiếm cung ở bên ngoài bẩm báo: "Khởi bẩm Đế Tôn, Quân Hạo thần tử, Thanh Ly thần nữ, thái tử Anh Tuyền cùng với Vương Ly Từ được đế tôn triệu kiến, đã ở ngoài cung chờ đợi."

Hạo Thiên Kiếm Đế nhìn thoáng qua Bạch Quân Đạo Chủ sắc mặt trắng bệch, trong lòng xẹt qua một tia thất vọng, vung tay lên: "Đi đi."

Trong nháy mắt tiếp theo, Bạch Quân đạo chủ bị cuốn vào trong một không gian loạn lưu, biến mất trong Kiếm Cung.

Không bao lâu sau.

Mấy người trẻ tuổi đã được mời tới Vân Đài Kiếm Cung.

Hạo Thiên Kiếm Đế vẫn một thân áo bào trắng, tay áo bồng bềnh, hai tay chắp sau lưng ngắm sao hà vô cùng vô tận Tiên giới, ánh mắt thâm thúy mà xa xưa.

Duy nhất bất đồng, là hắn lúc này thu liễm kiếm ý trên người, khí thế không dọa người như vậy rồi.

"Quân Hạo bái kiến sư tôn." Quân Hạo thần tử tiến lên hành lễ.

Mấy người trẻ tuổi còn lại cũng nhao nhao tiến lên bái kiến Đế Tôn. Chỉ là bọn hắn đều là lần đầu tiên gặp Hạo Thiên Kiếm

Đế, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương cùng co quắp bất an.

Dù sao, Hạo Thiên Kiếm Đế tuy rằng không phải là người lớn tuổi nhất trong rất nhiều Tiên Đế, nhưng một thân tu vi kiếm đạo vô cùng cường đại kia, cùng với chiến tích quang huy tích lũy mấy chục vạn năm qua, không biết thu gặt bao nhiêu fan hâm mộ.

Nói là đỉnh phong của Tiên Giới cũng không khoa trương chút nào.

Ngoại trừ Vương Ly Từ chưa sinh ra ở Tiên giới, Thái tử Anh Tuyền và Thanh Ly thần nữ đều nghe truyền thuyết của Hạo Thiên Kiếm Đế, xem các loại thoại bản của hắn lớn lên.

"Ai~"

Hạo Thiên Kiếm Đế lần này ngược lại không đợi được bao lâu, cũng là thở dài một hơi, nhàn nhạt thở dài nói: "Quân Hạo à, ta vẫn nhớ rõ lúc ngươi sinh ra thì trời giáng dị tượng, kiếm quang cuồn cuộn xông thẳng lên trời, về sau càng kiểm tra đo lường ra Thái Hạo Kiếm Cốt, ta liền thu ngươi làm đồ đệ, mang theo bên người dốc lòng dạy bảo. Trong nháy mắt, đã sắp chín, năm ngàn năm rồi."

Quân Hạo thần tử nghe vậy sững sờ, lập tức sắc mặt đại hỉ: "Sư tôn, ngài đây là cảm thấy vô vọng độ kiếp lần sau, chuẩn bị đem y bát truyền thừa truyền cho ta sao?"

Khụ khụ ~

Hạo Thiên Kiếm Đế suýt chút nữa tát chết nghiệp chướng này.

Hắn bất quá mới bốn mươi mấy vạn tuổi, lần Tiên Đế đại kiếp thứ ba vừa mới vượt qua không bao lâu, lần đại kiếp thứ tư còn xa xa vô hạn, con mắt nào ngươi nhìn thấy vi sư vô vọng độ kiếp?

"Lúc nhập môn, ta hỏi ngươi chuyện gì, ngươi còn nhớ không?" Hạo Thiên Kiếm Đế không muốn để ý đến cái chuyện của hắn, vẫn dựa theo tiết tấu của mình mà hỏi.

"Nhớ kỹ, sư tôn ngài hỏi ta có muốn học kiếm cùng ngài hay không? Ta nói không cần."

“Ngài nói kiếm tu vừa đẹp trai lại mạnh mẽ, sẽ có rất nhiều nữ hài tử ngưỡng mộ ta. Mà lão nhân gia ngài vượt qua ba lần đại kiếp, sức chiến đấu đã đạt tới đệ nhất Tiên Giới. Bởi vì cái gọi là vô địch trên trời, tịch mịch như tuyết, ngay cả Tử Vi Tiên Đế cũng ngưỡng mộ…”

Trí nhớ của Quân Hạo thần tử cũng không tệ, vừa nghe xong lời này liền lập tức bắt đầu nói chuyện rôm rả.

Da mặt Hạo Thiên Kiếm Đế co lại, nhịn không được ho khan một tiếng: “Khụ khụ! Chuyện riêng tư, không cần nói tỉ mỉ như vậy. Vi sư bất quá chỉ điểm cho ngươi, chớ quên sơ tâm tu kiếm.”

Thật ra hắn căn bản nghĩ không ra, lúc ấy đều là làm sao lừa dối đồ đệ, dù sao cũng nhớ rõ, cùng mỗi người nói đều không giống nhau lắm.

“Vâng, sư tôn, đồ nhi tuyệt đối sẽ không quên tu kiếm sơ tâm.” Tâm tình của Quân Hạo Thần Tử có chút sa sút.

Thì ra sư tôn không định truyền ngôi.

Hạo Thiên Kiếm Đế xoay người lại, sắc mặt cực kỳ hòa ái mà thân thiết nhìn về phía một đám người trẻ tuổi, trong giọng nói mang theo khen ngợi: “Đám hài tử các ngươi, lúc này đây làm không tồi.”

Thanh Ly thần nữ vẫn còn có chút thấp thỏm, nhịn không được hỏi: “Đế Tôn, ngài không trách chúng ta đánh vào mặt Hạo Thiên Thần Điện sao?”

“Làm bẽ mặt?” Hạo Thiên Kiếm Đế cười cười, sau đó thần sắc lại chuyển thành nghiêm nghị: “Hạo Thiên Thần Điện ta lấy kiếm lập đạo, cần lấy thân làm chính, nhẫn tâm thuần phục, không cho phép loại tâm tư hỗn tạp, cầm thân bất chính kia.”

“Hành động này của các ngươi, đã quét sạch sâu mọt danh dự bại hoại thần điện của ta, vì Hạo Thiên Thần Điện chúng ta trừ đi dơ bẩn, lại đả kích bất chính chi phong, bản đế há lại không phân rõ phải trái, vì việc này trách tội các ngươi?”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ, nụ cười trên mặt cũng thay đổi mấy phần: “Thanh Ly, Ly Từ, chuyện các ngươi lần đó kiểm tra hang ổ của Chí Tôn U, bản đế cũng nghe nói, quả nhiên là hậu sinh khả úy.”

Thanh Ly thần nữ và Vương Ly Từ vội vàng giơ tay cảm tạ: "Đa tạ Đế Tôn tán dương."

Sau đó, Hạo Thiên Kiếm Đế lại hòa ái nhìn về phía Thái tử Giao Bằng, cười nói: "Ngươi cũng không tệ, có thể tích cực phối hợp đám người Quân Hạo hành động, có thể thấy là có tình có nghĩa."

"Đa tạ Đế Tôn tán dương" Thái Tử Tiêu cũng có chút khẩn trương, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, thoạt nhìn vô cùng thành thật.

Cho dù là kiêu ngạo như hắn, cũng không dám lỗ mãng trước mặt Hạo Thiên Kiếm Đế.

Khen xong một vòng, Hạo Thiên Kiếm Đế lúc này mới nhìn về phía Quân Hạo Thần Tử: "Tiểu tử ngươi, thật khó thấy ngươi làm ra chuyện đáng tin cậy, nhưng muốn liên tục nghiêm khắc, chớ phụ lời dạy bảo của vi sư đối với ngươi."

"Ngoài ra, ngươi nếu đã cùng Tiểu Thiền trở thành huynh đệ, thì hảo hảo ở chung, cùng nhau làm chút chính sự."

"Vâng, thưa sư tôn."

Quân Hạo thần tử trong lòng ấm áp, cảm giác được sư tôn yêu thương và quan tâm, tuy nói, hắn cùng Thái Tử Huyên Huyên đó là thế như nước với lửa, cùng nhau làm việc đó là tuyệt đối không thể nào!

Nhưng đúng vào lúc này.

Một đạo kim quang bỗng nhiên bắn về phía Quân Hạo thần tử.

Trong lòng của hắn run lên, vội vàng bắt lấy, đã thấy vật trong tay chính là một cái ấn giám hình kiếm.

Ấn giám toàn thân trắng noãn, hiện ra ánh sáng lộng lẫy bằng ngọc, có kiếm ý mênh mông từ trong đó tản ra, mang theo uy thế khủng bố làm tim người ta đập nhanh.

Chính là Kiếm Đế Thần Ấn của sư tôn Hạo Thiên Kiếm Đế!

"Sư tôn, đây là?" Quân Hạo thần tử chấn động trong lòng, nhưng lại không rõ ràng cho lắm.

"Bạch quân sư huynh ngươi đi tiền tuyến, vị trí phó điện chủ sẽ để trống. Sau này, ngươi chính là một trong tam đại phó

điện chủ Thần Điện.” Hạo Thiên Kiếm Đế thản nhiên nói như là chuyện nhỏ không đáng kể: “Vi sư sợ ngươi không trấn giữ được cục diện, sẽ ban cho ngươi Kiếm Đế Thần Ấn, quyền hành còn cao hơn hai vị phó điện chủ kia.”

“Cái gì? Phó điện chủ?!”

Quân Hạo thần tử bị khiếp sợ, vẻ mặt ngây ngốc.

Thế này là phó điện chủ rồi hả? Xác suất qua loa như vậy sao?

Qua một hồi lâu hắn mới phản ứng kịp, vẻ mặt lại có chút dở khóc dở cười: “Sư tôn, ta còn nhỏ, năm ngàn tuổi còn chưa tới.”

“Tinh Lan của Vô Cực Thần Cung cũng mới hơn bốn ngàn tuổi, liền chủ động gánh vác trách nhiệm cung chủ đời đời, gánh vác vận mệnh hưng suy của Thần Cung. Ngươi sẽ không cho rằng mình kém Tinh Lan muội muội của ngươi chứ?” Hạo Thiên Kiếm Đế nói lời thấm thía: “Quân Hạo à, vi sư đây là vì tốt cho ngươi.”

Quân Hạo thần tử yên lặng nhìn sư tôn nhà mình, trong lòng chấn động mãnh liệt, đồng thời lại có loại cảm giác khó hiểu.

Hình như sư tôn đang vung nồi, nhưng hắn không có chứng cứ.

…

Chương 64: Cuộc sống hằng ngày của Vương An Nghiệp

…

Tiên giới, Thái Hư Thiên, Thiên Khư Thành!

Tổng bộ Tiên Trận Minh.

Vẫn là cái tiểu viện của ba Trận Đạo Chủ kia, vẫn là cái đình nghỉ mát kia.

Ba trận Đạo Chủ, Trường Canh Đạo Chủ, Vương An Nghiệp ba người lại tề tụ một chỗ.

Thật ra, vốn dĩ Trường Canh Đạo Chủ đã định trở lại Thanh Đế Thần Cung, nhưng bởi vì có hai vị Tiên Đế đang "công việc" ở Vô Tẫn Thiên Uyên, hơn nữa đến bây giờ còn chưa tán gẫu xong, dẫn đến cự ly viễn xa tiếp tục đóng cửa Truyền Tống Trận, hắn muốn trở về Thanh Đế Thần Cung cũng không được, bèn dứt khoát tiếp tục lưu lại làm khách.

Mà mấy ngày nay, Vương An Nghiệp cũng đã quen thuộc Tiên Trận Minh rồi.

Bởi vì hắn là người khiêm tốn, ra tay hào phóng, trên thì trưởng lão, dưới thì đệ tử bình thường, không có ai không thích hắn.

Tại nơi xử lý quan hệ nhân tế này, hắn quả nhiên là cưỡi xe nhẹ đi đường quen, như cá gặp nước.

Mà trải qua một đoạn thời gian ở chung, hắn và Tam Trận Đạo Chủ, cùng với Trường Canh Đạo Chủ, quan hệ cũng thân cận hơn trước rất nhiều.

Lúc này, trong đình nghỉ mát, ba trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ đang ngồi đối diện nhau, Vương An Nghiệp thì ngồi giữa hai người, vừa nghe hai người nói chuyện phiếm, vừa đảm đương vai trò bồi thị đệ tử bưng trà rót nước.

Lúc này, trên bàn đá trước mặt Vương An Nghiệp khó có được một bộ đồ uống trà, từ tách trà và trà được lọc đến các loại công cụ đều có, nhìn rất chú ý.

Cạnh dụng cụ trà có một hỏa tinh lô tạo hình phong cách cổ xưa, trên bếp lò có một cái bình nước. Lúc này, nước trong bình đã sôi lên, đang ừng ực ừng ực bọt khí bốc lên.

Thấy công tác chuẩn bị đã hoàn thành, Vương An Nghiệp bấm chỉ quyết, một cỗ mộc hệ huyền khí thuần hậu liền bao phủ bộ trà cụ kia, rót vào trong khay trà.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Bộ trà cụ cổ sơ này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ dường như sống lại, hơi rung động phát ra tiếng ông ông nhẹ minh.

Trên bàn trà, hào quang bảy màu sáng lạn nở rộ, lượn lờ sương mù bốc lên.

Cơ hồ là trong nháy mắt, những hào quang cùng thải vụ kia ở giữa không trung ngưng tụ thành hình, biến thành bảy Khí Linh tiên tử có phẩm chất khác nhau.

Những khí linh tiên tử này đều không ngoại lệ, đều là tiên tử mỹ mạo ngũ quan tinh xảo, mặc xiêm y hoa lệ, chỉ là khí chất không giống nhau, hoặc là xinh đẹp động lòng người, hoặc là đoan trang thanh nhã, hoặc là hoạt bát xinh đẹp, mỗi người mỗi vẻ.

“Thiếp thân tham kiến chư vị tiền bối.”

Bảy vị tiên tử hiển nhiên là vô cùng quen thuộc trường hợp tương tự, sau khi xuất hiện một câu nói nhảm không nói gì, thi lễ với tất cả mọi người ở đây, sau khi hoàn thành đủ lễ nghi liền nhẹ nhàng hạ xuống, tất cả các chức trách mà tiếp nhận công tác của Vương An Nghiệp, rửa chén rửa chén, châm trà châm trà.

Thậm chí, còn có một nữ tử khí chất như hoa lan trong u cốc trống rỗng hóa ra một cây đàn cổ, đàn khúc nhạc leng keng.

Khúc ý cao nhã khoáng viễn, khiến người ta mê say, không kém hơn chút nào so với những nhạc khúc đỉnh cấp của Tiên giới.

Còn có một tiên tử xinh đẹp động lòng người, nhảy múa bên cạnh, điệu múa nhẹ nhàng, ý cảnh sâu xa, nhưng lại không mất đi sự quan sát tốt.

Thao tác liên tiếp như thế, nhìn ba trận, hai vị đạo chủ Trường Canh trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ quên nói chuyện, ngơ ngác nhìn tất cả mọi thứ, im lặng không nói gì.

Cho đến khi trà nữ duỗi ra bàn tay ngọc thon thon, mỗi người dâng lên thần trà cho bọn hắn, bọn hắn theo thói quen nhấm nháp một miếng sau đó mới thoáng lấy lại tinh thần.

Tam Trận Đạo Chủ hỏi: "An Nghiệp, ngươi làm trò gì vậy? Bộ trà cụ này… Là chuyện gì xảy ra?"

Vương An Nghiệp đứng dậy hành lễ: "Khởi bẩm sư tôn, ta thấy bộ trà cụ này rất thú vị, liền mua đến hiếu kính ngài."

"Ha ha ha ha." Trường Canh đạo chủ phá lên cười: "Tam trận huynh, uổng công ngày thường ngươi che giấu giấu giếm, không ngờ vẫn để cho đồ đệ bảo bối nhà ngươi liếc mắt một cái là nhìn thấu đam mê. Lễ vật này, sợ là rất hợp tâm ý nhỉ?"

Ba Trận Đạo Chủ mặt già ửng đỏ, liếc mắt nhìn qua bảy vị khí chất của mỗi người đều có Khí Linh Tiên Tử Thiên Thu kia, ngập ngừng nói: "Bộ trà cụ này, người thiết kế ngược lại rất kỳ tư diệu tưởng, đỡ phải tự mình nấu nước pha trà. An Nghiệp à, lần này ngươi có lòng rồi."

Đáy lòng hắn vẫn rất thích bộ trà cụ này.

Trước kia hắn cũng muốn nuôi dưỡng một ít thị trà nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, chỉ là trong lòng còn băn khoăn, từ đầu đến cuối không có thật sự thực hành.

Thứ nhất, là nhân tài hiếm có, bồi dưỡng không dễ. Thứ hai, hắn đường đường minh chủ Tiên Trận Minh, làm những thứ "xa hoa dâm dật" này, cũng sợ người khác chỉ trích hắn là lão bất tôn.

"Quả thật không tồi, phẩm chất của những trà nữ khí linh này phi phàm, đáng để mua vào tay." Trường Canh Đạo Chủ cũng là hâm mộ không thôi, có chút động tâm: "Tiểu tử An Nghiệp, bộ trà cụ này của ngươi mua ở cửa hàng nào? Lão hủ cũng phải đi mua một bộ."

Giờ phút này, Trường Canh Đạo Chủ ngược lại càng thêm hâm mộ ba trận.

Đồ đệ này của Vương An Nghiệp thu được rất đáng giá, không chỉ phẩm tính nhuận nhuận, huyết mạch cường đại, ngộ tính tuyệt hảo, càng khó có được chính là cực có hiếu tâm, động một chút là dâng lên cho sư tôn hiếu kính.

Theo tính toán của hắn, bộ trà cụ này chế tác cổ xưa, bên trong lại có càn khôn khác, là bảo vật dùng để hưởng thụ hàng ngày hoặc là chiêu đãi khách quý khoe khoang một phen, dù là giá cả đắt một chút, hai mươi, không, ba mươi Hỗn Độn linh thạch hắn cũng mua.

"Khởi bẩm Trường Canh tiền bối." Vương An Nghiệp chắp tay nói: "Theo chủ quán nói, trà cụ này chỉ có một bộ."

Chỉ có một bộ?

Trưởng Canh Đạo Chủ thất vọng, trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được nói: "Vậy ngươi bỏ ra bao nhiêu tiền mua? Ta ra giá gấp đôi cho sư tôn ngươi, đặt bộ trà cụ này lên bàn."

"Khởi bẩm tiền bối, bỏ ra hai trăm Hỗn Độn Linh Thạch." Vương An Nghiệp thành thật trả lời.

"Phốc!"

Ba trận cùng Trường Canh hai vị đạo chủ đều đồng loạt phun trà, đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía Vương An Nghiệp, sau đó lại nhịn không được nhìn về phía bộ trà cụ kia.

Hai trăm Hỗn Độn linh thạch!

Chỉ có vậy?

Trong lòng hai người đều sinh ra cảm giác hoang đường.

E rằng An Nghiệp tiểu tử sẽ không phải bị người ta làm thịt dê béo chứ?

Giá cả kinh người như thế, nuôi tám ngàn thị trà nữ nàng không thơm sao?

"Hừ, quả nhiên là can đảm!" Sắc mặt Tam Trận Đạo Chủ trầm xuống nói: "An Nghiệp, ngươi nói cho vi sư, là cửa tiệm nào làm thịt ngươi? Vi sư sẽ đích thân đi san bằng cửa hàng đó."

Trong thế lực khắp Thiên Khư Thành, Tiên Trận Minh tự xưng thứ hai, ngay cả phân bộ Thái Thượng Thần Cung cũng không

dám nói đệ nhất.

Ba trận Đạo Chủ cực kỳ quan tâm đến An Nghiệp, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, há có thể dễ dàng tha thứ cho việc hắn bị người khác ức hiếp tiền bạc? Tiền của ai cũng không phải gió lớn thổi tới.

"Sư tôn." Vương An Nghiệp thấy sắc mặt hai người không đúng, vội vàng giải thích: "Cửa hàng kia cũng không có làm thịt khách, bộ trà cụ này chính là cấp bậc Hỗn Nguyên Linh Bảo!"

Hỗn Nguyên Linh Bảo?

Hai vị đạo chủ của Trận Trận và Trường Canh lại giật mình, không nói hai lời liền kiểm tra cẩn thận bộ trà cụ kia.

Quả nhiên là vậy.

Bộ trà cụ này tuy rằng chỉnh thể tạo hình đơn giản, có vẻ phi thường "Tố", nhưng dùng tài liệu lại cực kỳ chú ý, đều là chất liệu tốt giá cả đắt đỏ nhất, thủ đoạn luyện chế lại phi thường cao siêu, đạt đến trình độ đại xảo vô công, phản phác quy chân, tuyệt đối là xuất từ bút tích của luyện khí đại tông sư cao cấp nhất.

Chỉ tiếc, trên bộ trà không có lưu lại ký hiệu của Đại Tông Sư, không thể nào phán đoán được đến tột cùng là bút tích của vị đại năng nào trong lịch sử.

Kiểm tra rõ ràng, hai vị đạo chủ đều lâm vào bên trong hoang mang thật sâu.

"Không đúng." Trường Canh đạo chủ đầu óc đầy dấu chấm hỏi, "Hỗn nguyên linh bảo cỡ này chỉ phí nguyên liệu cũng phải bảy, tám trăm Hỗn độn linh thạch, cộng thêm phí gia công và phí tổn hỏa hao của luyện khí đại tông sư, chi phí thấp nhất cũng hơn một nghìn."

"Ngươi chỉ tốn hai trăm Hỗn Độn linh thạch, đã mua được?"

"Không sai." Vương An Nghiệp gật đầu, nói đúng sự thật: "Đây vẫn là chủ quán cầu xin ta nhận, vì thế, hắn còn thêm chút đầu."

Trường Canh Đạo Chủ bắt đầu không hiểu, nhịn không được thầm nghĩ, chẳng lẽ đây lại là vận khí của Vương An Nghiệp?

Nhặt được hời?

“Ha ha, còn gì mà ta không hiểu?” Tam Trận Đạo Chủ đã kịp phản ứng, cười ha ha: “Trường Canh huynh, ta hỏi ngươi, cho dù ngươi biết đây là một bộ trà cụ Hỗn Nguyên Linh Bảo, liệu ngươi có bỏ ra hai trăm Hỗn Độn Linh Thạch để mua không?”

“Hai trăm Hỗn Độn Linh Thạch! Mua này sao?” Trường Canh Đạo Chủ suy nghĩ một chút, nhịn không được liên tục lắc đầu, “Nói đùa, bộ trà cụ này mặc dù là Hỗn Nguyên Linh Bảo, nhưng cũng chỉ là một bộ đồ chơi mà thôi.”

“Không sai, nếu là hai ba mươi Hỗn Linh, ta còn có thể cân nhắc một phen.” Tam Trận Đạo Chủ vuốt chòm râu cười nói, “Ta và ngươi xem như là một Bán Tiên Đế khá giàu có, cũng không nỡ bỏ ra hai trăm Hỗn Độn Linh Thạch mua đồ chơi như thế, Đạo Chủ bình thường thì càng không nỡ. Ta thấy, ngay cả Tiên Đế cũng chưa chắc đã nỡ tiêu xài bừa bãi như thế.”

Dù sao tiền của nhà ai cũng không phải gió lớn thổi tới, dù là Tiên Đế, mua đồ cũng phải tính toán giá cả, tận lực dùng tiền trên lưỡi đao.

Bồi dưỡng thêm tiểu bối, tăng cường nội tình Tiên giới khiến hắn không thơm sao?

Nhưng Vương An Nghiệp hắn đành lòng tiêu phí.

Bởi vì tiền của hắn, thật đúng là gió lớn thổi tới.

“Thì ra là thế.” Trường Canh đạo chủ bừng tỉnh đại ngộ: “Bộ trà cụ này hơn phân nửa là bán không được, chỉ có thể không ngừng hạ giá, chủ tiệm lại trùng hợp gặp phải An Nghiệp này oan… Tên công tử ca không thiếu tiền này, còn không dùng sức chào hàng? cho thêm đồ cũng không hiếm lạ.”

Giá trị của loại vật phẩm này cao ngất ngưởng, cho dù có được giảm giá, chỉ cần bán được thì vẫn tốt hơn là tiếp tục giấu mình trong kho hàng.

Dù sao, tốt xấu gì cũng là 200 viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Mà tiếp tục đè nén xuống, sợ là ngay cả hai trăm linh thạch cũng không thu lại được!

Hắn cũng lười hỏi thêm là cái gì, dù sao, phàm là đồ vật được coi là thêm đầu, lại có thể đáng giá bao nhiêu tiền?

"Ba trận, An Nghiệp nhà ngươi vì sư tôn ngươi, thật là có lòng." Trong ngữ điệu của Trường Canh Đạo Chủ lộ ra vẻ hâm mộ nồng đậm: "Cũng là bảo vật giá trị hai trăm Hỗn Độn linh thạch, bộ trà cụ cấp Hỗn Nguyên Linh Bảo này thích hợp làm quà hiếu kính nhất."

Đúng là như vậy, với địa vị và thực lực của Tam Trận Đạo Chủ, Hỗn Nguyên Linh Bảo thông thường hắn không thiếu.

Vương An Nghiệp muốn mua được có thể làm hắn cảm thấy hữu dụng, bảo vật tim đập thình thịch, tất nhiên phải đến cấp bậc bán thần khí.

Nhưng Bán Thần khí, sao chỉ hai trăm Hỗn Độn linh thạch có thể giải quyết được?

"Ha ha, đồ vật không tệ, tuy rằng giá hơi đắt, nhưng tốt xấu gì cũng có giá trị. Chỉ là An Nghiệp à, việc này không thể có ngoại lệ, không cho phép đem tài phú quý giá dùng để hưởng lạc như vậy nữa."

Nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, Tam Trận Đạo Chủ cũng vui vẻ tiếp nhận bộ trà cụ này, ánh mắt nhìn về phía Vương An Nghiệp cũng trở nên vô cùng thân thiết và vui mừng.

Được như thế, còn cầu gì hơn?

"An Nghiệp cẩn tuân sư tôn dạy bảo."

Vương An Nghiệp ngoan ngoãn hành lễ đáp ứng.

"Như vậy đi, hiện tại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vi sư hãy kiểm tra một chút tiến độ lĩnh ngộ kiếm trận của ngươi, nếu có sai lầm, cũng tốt sửa lại trước."

Cầm Tam Trận Đạo Chủ tay ngắn miệng ngắn, nhận lễ vật của Vương An Nghiệp, cảm thấy mình không thể "Làm chơi bời lêu lổng" và "Không có việc gì" như vậy, phải gánh vác nhiều một số trách nhiệm làm thầy biểu diễn.

Trong khi nói chuyện, hắn vung tay lên.

Liền có từng con khôi lỗi từ trong trận pháp không gian nối đuôi nhau bay ra, lơ lửng trên không trung, xếp thành một

hàng chỉnh tề.

Ngoại hình những Khôi Lỗi này không sai biệt lắm, vừa nhìn liền biết là chuyên môn luyện chế, mỗi một Khôi Lỗi đều tản ra uy thế hiển hách, chỉ là về mặt thực lực có sự khác biệt rõ ràng.

Trong đó, một con khôi lỗi yếu nhất, tản mát ra uy thế có thể so với Đại La Kim Tiên của Tiên tộc, mạnh nhất, rõ ràng là cấp bậc Hỗn Nguyên cảnh!

Những khôi lỗi này nếu đặt ở Thánh vực, hiển nhiên đều là bảo vật vô giá. Khôi lỗi kém cỏi nhất, cũng đủ để một gia tộc nhỏ yếu được tân sinh, quật khởi thành bá chủ một phương.

Cái loại Hỗn Nguyên cảnh khôi lỗi mạnh nhất kia, toàn bộ Thánh vực căn bản là không có!

Cho dù là Vương Thủ Triết ở đây, e rằng cũng phải nhịn không được hâm mộ những con rối này, hy vọng có thể mua được mười tám con, tăng thêm con át chủ bài gia tộc.

Đây chính là nội tình của Tam Trận Đạo Chủ. So với bán bộ Tiên Đế bình thường, hắn hiển nhiên giàu có hơn nhiều, đồ tốt trong tay cũng là tầng tầng lớp lớp.

Mà những con rối này, đều là hắn đặc biệt chuẩn bị cho An Nghiệp, chuyên dùng để phụ trợ hắn mài giũa và tìm hiểu kiếm trận song tuyệt.

“An Nghiệp, ngươi dùng kiếm trận của ngươi, trước thử xem con rối Đại La Kim Tiên sơ kỳ bên cạnh ngươi xem.” Tam Trận Đạo Chủ phân phó nói: “Sau đó từng cấp đánh lên trên, xem cuối cùng có thể đối phó với con rối cấp bậc nào, vi sư cũng cẩn thận quan sát một phen, suy nghĩ cải tiến từ phương diện nào.”

Mặc dù Vương An Nghiệp mới là tu vi Chân Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng ba trận Đạo Chủ cũng không chuẩn bị khôi lỗi dưới Đại La cảnh.

Đùa à, lấy trình độ huyết mạch của An Nghiệp, cùng với phối trí của kiếm trận song tu, nếu ngay cả vượt cấp đánh Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng không có sức chiến đấu, vậy còn không bằng sớm thay đổi tu đại đạo khác đi.

“Ngươi vì đồ đệ bảo bối cũng thật đủ liều mạng, vốn liếng đều bỏ ra được.” Trường Canh Đạo Chủ cười lắc đầu: “Nhưng mà, nếu là vì An Nghiệp, tất cả đều đáng giá.”

“Đồ nhi bảo bối này của ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là tiêu tiền quá mức tay to chân rộng, đây là điển hình của ta, không lo việc nhà không biết củi gạo đắt…”

Trường Canh đạo chủ không nhịn được ở bên cạnh nói liên miên cằn nhằn, một hồi khen tốt cho An Nghiệp, một hồi lại phí hết tâm tư đi tìm một ít tật xấu để giảm bớt một chút chua xót nồng đậm.

Tại sao hắn lại không thu được một đồ đệ vừa lòng đẹp ý như vậy?

Vị chuẩn Thần Tử của Thanh Đế Thần Cung nhà mình tuy cũng không tệ, nhưng so với Vương An Nghiệp…

Ài!

Một tiếng thở dài, hiển thị rõ sự ghen tị và ghen tị của Trường Canh đạo chủ cộng thêm cảm xúc phức tạp.

“Vâng, thưa sư tôn.”

Vương An Nghiệp cũng không nghĩ nhiều như vậy, nếu sư tôn nhà mình đã dặn dò, hắn cứ làm theo là được.

Lập tức, hắn thành thật bấm kiếm quyết, hộp kiếm sau lưng lập tức lóe lên linh quang, sau đó đột nhiên mở ra.

Trong chốc lát, liền có hai đạo kiếm quang chói mắt gào thét ra, hóa thành hai thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm ngươi tranh ta đoạt đất xông ra ngoài.

Hai thanh Hỗn Nguyên Đạo kiếm khí tức khác lạ, uy thế cũng sàn sàn nhau, sau lưng mỗi người còn đi theo một đống lớn thánh kiếm, cùng đại lượng tiên kiếm!

Một thanh trong hai thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm này đương nhiên là Trảm Thiên Đạo Kiếm, một thanh khác lại thon dài tinh xảo, trắng như tuyết óng ánh, toàn thân đều tản ra hàn ý vô tận, vừa nhìn liền biết là đi con đường hàn băng hệ.

“Ta nhổ vào! Cái tên to xác ngốc nghếch này, dám giành chủ kiếm với bổn cô nãi nãi!”

Thanh đạo kiếm trong suốt trắng như tuyết này dường như tính tình không tốt lắm, vừa lao ra không bao xa, trên thân kiếm bỗng nhiên bộc phát ra hàn mang kinh khủng, bá đạo không gì sánh được ép về phía kiếm uy Trảm Thiên Đạo.

"Cút đi, nếu không đừng trách lão nương ăn ngươi!"

"Nha đầu, mọi việc đều phải theo thứ tự trước sau, dựa vào bản lĩnh của ngươi, còn không có tư cách để ta nhượng lại vị trí chủ kiếm của kiếm trận!"

Giọng nói của Trảm Thiên Đạo Kiếm ồm ồm, thái độ không nhượng bộ chút nào.

Thân kiếm rung động lắc lư, từng đạo kiếm ý bá đạo không gì sánh được từ trên người nó nở rộ ra, đồng dạng giết tới thanh đạo kiếm óng ánh tuyết trắng kia.

Hai thanh đạo kiếm cứ như vậy va chạm lẫn nhau trên không trung, bắt đầu giằng co, kiếm ý mạnh mẽ tung hoành, tầng tầng lớp lớp sóng xung kích năng lượng khuếch tán ra, quấy cho không gian chung quanh đều rung chuyển một trận.

Tình hình chiến đấu, vô cùng kịch liệt.

Hai thanh đạo kiếm thậm chí còn có đội cổ động viên dành riêng cho mình.

Phạm vi hai kiếm chiến đấu cách đó không xa, mấy thanh Thánh Kiếm "Đầu mục" ở phía trước dẫn đầu, phía sau vây quanh một đống lớn "Lâu la" tiên kiếm, đang giúp đỡ từng người ủng hộ Đạo Kiếm Diêu Kỳ hò reo trợ uy.

"Tuyết chủ lão đại, phóng thích ra hàn ý tuyệt đối của ngươi, đông chết tên ngốc kia!"

"Đứng thứ nhất trong Tuyết chủ, Tuyết chủ bá khí!"

"Trảm Thiên đại ca, chúng ta không thể để nàng nữa, nàng quá kiêu ngạo, một chiêu kiếm phá nát thân thể nhỏ kia của nàng!"

"Trảm Thiên Vô Địch, trảm Thiên Bá Đạo!"

Mà tại địa phương cách khu giao chiến xa hơn một chút, còn lơ lửng một nhóm kiếm khác.

Đồng dạng là mấy thanh Thánh Kiếm "Thủ lĩnh" dẫn đầu, phía sau vây quanh một đống tiên kiếm, đang yên tĩnh nhìn

chiến cuộc xa xa.

Rất hiển nhiên, những thứ này là "Phái trung gian".

Rõ ràng là một đống kiếm, lại có thể làm ra thị giác như nội đấu bang phái.

Vương An Nghiệp vỗ trán một cái, vẻ mặt lại là bất đắc dĩ lại là im lặng.

Trái lại, hắn biết rõ hai thanh đạo kiếm này không vừa mắt nhau, có ý tốt xấu với nhau, nhưng hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, tranh chấp giữa hai người này lại hừng hực khí thế đến mức này.

Không phải chỉ là vị trí chủ kiếm thôi sao? Không thể để lại chút mặt mũi trước mặt sư tôn sao?

"Ách…"

Hai vị đạo chủ Tam Trận và Trường Canh nhìn thấy một màn này, cũng quay mặt nhìn nhau.

Bọn hắn tự nghĩ cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhưng hai đợt kiếm này tranh đấu lẫn nhau, tràng diện cướp đoạt kiếm trận chủ kiếm, bọn hắn cũng chưa bao giờ thấy qua.

Quả thực là đã cách đại phổ~!

Đợi đã!

Có điểm gì đó không đúng!

Đáy mắt của Trường Canh Đạo Chủ bỗng nhiên xẹt qua một đạo tinh quang, vẻ mặt nhìn về phía Vương An Nghiệp trở nên hơi cổ quái: "An Nghiệp, chẳng phải ngươi chỉ có một thanh Đạo Kiếm thôi sao? Sao trong thời gian ngắn như vậy đã lấy được thanh Đạo Kiếm thứ hai? Thanh Băng Hệ Đạo Kiếm này phẩm chất không tệ, tốn bao nhiêu tiền mua được?"

Dựa theo phán đoán sơ bộ của hắn, thanh kiếm này gọi là "Tuyết Chủ", chỉ cần giá trị không vượt quá 1500 Hỗn Độn Linh Thạch, liền không lỗ!

Hắn cũng có chút kinh dị, chiếu theo tốc độ tập kiếm của Vương An Nghiệp, sợ là không cần đến Hỗn Nguyên cảnh đã có thể gom đủ mười thanh tám thanh đạo kiếm rồi.

Có tiền thật tốt, thì ra thật sự có thể muốn làm gì thì làm!

Có một số Trường Canh Đạo Chủ đã bị đả kích, chua chua há to miệng uống Minh Hồn trà.

Uống nhiều một chút, mới có thể bù đắp tâm linh bị thương của hắn.

“Bẩm Trường Canh tiền bối, đây chính là cái kia thêm đầu.” Vương An Nghiệp thành thật trả lời.

“Thì ra chỉ là thêm… chờ một chút!” Sắc mặt Trường Canh Đạo Chủ từ thả lỏng biến thành mờ mịt, cuối cùng biến thành không dám tin: “Cái gì thêm? Sẽ không phải là…”

Ba trận đạo chủ bên cạnh cũng giật mình một cái, giống như là ý thức được cái gì đó trợn to mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Vương An Nghiệp, giống như đang đợi lời giải thích của hắn.

“Khụ khụ!”

Vương An Nghiệp bị hai người bọn họ nhìn đến áp lực khá lớn, nhịn không được ho nhẹ hai tiếng, lúc này mới giải thích tình huống cụ thể: “Là như vậy. Lúc đó ta mua xong bất động sản, từ cửa hàng giao dịch bất động sản đi ra, trên đường về nhà vừa vặn đi qua một cửa hàng bảo vật cao cấp.”

“Ta thấy mặt tiền cửa hàng được trang trí rất có phong cách, vị trí cửa hàng cũng tốt, thoạt nhìn rất có mặt bài, hẳn là có thể có chút đồ tốt, liền muốn đi vào mua chút lễ vật hiếu kính sư tôn.”

“Kết quả chủ tiệm đặc biệt nhiệt tình, liên tục tiến cử ta bộ ấm trà kia, sau đó hắn sợ ta ngại đắt không muốn mua ấm trà, đặc biệt nhét một đống cho ta, bên trong liền có Tuyết chủ tỷ tỷ.”

“Bất quá, lúc ấy Tuyết chủ tỷ tỷ không phải như bây giờ, chủ quán và ta đều không biết đây là một thanh đạo kiếm, còn tưởng rằng là một thanh Thánh Kiếm bị hao tổn nghiêm trọng. Ta nghĩ nó tu một chút nói không chừng còn có thể dùng, trong kiếm trận có nhiều Thánh Kiếm hơn nữa cũng không tệ, liền thu xuống.”

“Sau khi về nhà, ta kiểm tra kiếm kia, không cẩn thận cắt đứt tay, đánh thức Tuyết chủ tỷ tỷ đang ngủ say, mới biết được

nàng tên là 【Tuyết chủ đạo kiếm 】, lúc trước chỉ là gặp biến cố, rơi vào trạng thái bảo vật tự mịt mờ.”

Vương An Nghiệp chỉ cần vài câu đơn giản đã giải thích rõ ràng tiền căn hậu quả.

Nhưng mà, hai vị đạo chủ được chứng thực suy đoán, thần sắc trên mặt không chỉ không thuyên giảm, ngược lại lâm vào trong rung động thật sâu.

Chuôi đạo kiếm này, thế mà thật sự là “bổ đầu” mua trà cụ!

May mà mình khổ sở làm công mấy trăm năm, còn không bằng Vương An Nghiệp ra ngoài một chuyến tùy tiện mua một ít đồ kiếm được nhiều, đây còn có thiên lý sao?

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều có loại cảm giác hoang đường giống như mình sống hơn mười vạn năm này.

Cũng may, bọn họ chung quy là sống được lâu, kiến thức rộng rãi cũng là kiến thức rộng rãi.

“Khí Vận Chi Tử” tương tự, cho dù bọn hắn chưa từng gặp qua, nhưng ít nhiều cũng có nghe nói qua một chút. Dù sao, nhìn chung lịch sử Tiên giới, số lượng người có đại khí vận kỳ thật không ít, tuy rằng nhặt được đồ vật cấp bậc Đạo Kiếm, nhưng cũng không phải là cô lệ.

An Nghiệp quả thực là khí vận phi phàm, làm cho người ta vô cùng hâm mộ, nhưng cuối cùng vẫn còn ở trong phạm trù có thể lý giải.

Hai vị Đạo Chủ rung động thì chấn động, nhưng nhanh chóng chấp nhận hiện thực.

“Đứa nhỏ này, quả nhiên là có đại khí vận.” Tam Trận Đạo Chủ vui vẻ cười ha ha, dáng vẻ còn hưng phấn hơn cả khi mình nhặt được một thanh Đạo Kiếm.

Trên mặt Trường Canh đạo chủ cũng lộ ra nụ cười lễ phép, trong lòng lại càng thêm chua xót.

Lúc trước hắn còn chua Vương An Nghiệp tiêu tiền tiêu tiền chân to tay lớn, kết quả… người ta ” gán đầu” đều là cầm đạo kiếm.

Chỉ tốn 200 lăn lộn, mua một bộ trà cụ cấp bậc Hỗn Nguyên Linh Bảo không nói, còn dựng một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, quả thực chính là kiếm lời có được không?

Dưới vô số cảm xúc chồng chất, trong lòng hắn thậm chí sinh ra oán niệm với hai vị tiên đế Thái Thượng và Nam Minh.

Nếu không phải các ngươi không có việc gì đánh nhau lung tung, làm hại truyền tống trận cự ly siêu xa bị ép tạm thời đóng cửa, Trường Canh hắn làm sao đến mức ở lại nơi này?

Lại đến mức nào, muốn một lần lại một lần chịu đựng tổn thương tinh thần vốn không nên thừa nhận này?!

…

Chương 65: Chỉ nam tiêu phí của Vương An Nghiệp.

…

Trường Canh Đạo Chủ không vui, đương nhiên Tam Trận Đạo Chủ càng vui hơn.

Ở Tiên Giới, thực lực cá nhân, thân phận địa vị của hai người bọn họ đều không khác nhau là mấy, cũng là từ lúc còn trẻ đã quen biết nhau, tuy là hảo hữu, nhưng vụng trộm tự nhiên cũng tránh không được sẽ có tâm tư cạnh tranh lẫn nhau, tương đối hợp nhau.

Bây giờ, ba trận đạo chủ dựa vào cải tiến thành quả truyền tống trận danh tiếng lan truyền rộng rãi, thu hoạch cực phong phú, ở trên địa vị cùng uy vọng đều mơ hồ đè ép Trường Canh đạo chủ một đầu. Nhưng ba trận đạo chủ cũng có điểm đau đớn của hắn, đó chính là đồ đệ không bằng Trường Canh đạo chủ.

Trước mắt, Trường Canh đạo chủ có một đồ đệ tên là Hiên Viên, thế nhân đều gọi hắn là "Côn Bằng thần tử".

Thiên phú huyết mạch của hắn chính là mộc hệ vô cùng thuần túy, đứng thứ chín trên Thần Cáo bảng, cũng là nhân vật có danh tiếng trong thế hệ trẻ tuổi.

Sở dĩ Côn Bằng Thần Tử xếp hàng thứ chín chủ yếu là bởi vì thời đại tranh đấu, các thế lực lớn đều đang tích cực bồi dưỡng thần tử thần nữ lợi hại, cạnh tranh trên danh sách vô cùng kịch liệt.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, đó là thuộc tính của Thanh Hoàng Tiên Đế nhất mạch thiên hướng phụ trợ, hiệu quả cày bảng tất nhiên là không bằng Chuẩn Thần Tử do các thế lực như Thái Thượng Thần Cung, Hạo Thiên Thần Điện bồi dưỡng ra.

Nhưng cho dù như vậy, trong một đám đệ tử của Tam Trận Đạo Chủ, cũng không bắt bẻ được người có thể sánh ngang với Côn Bằng Thần Tử.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, trước kia Tam Trận Đạo Chủ không ít lần bị Trường Canh Đạo Chủ lộ ra bạo kích.

Nhưng bây giờ, ba trận hắn đã từng bị nhục, đồ nhi bảo bối đang trả lại từng người cho hắn, trong lòng hắn tất nhiên là cực kỳ sảng khoái.

Có điều, sau khi ba Trận Đạo Chủ hưng phấn qua đi, nhớ lại lời nói vừa rồi của Vương An Nghiệp mà không khỏi xấu hổ: "Đứa nhỏ nhà ngươi mua nhà cái gì ở Thiên Khư Thành chúng ta? Tiên Trận Minh to như vậy, còn chưa đủ cho ngươi ở sao?"

Có điều, nói thì nói, hắn cũng không phải thật sự không tán thành Vương An Nghiệp mua nhà ở.

Trong lòng hắn ngược lại âm thầm cảm thấy An Nghiệp mua xong căn nhà này. Nếu An Nghiệp không đi mua phòng, làm sao có cơ hội mua ấm trà? Không mua ấm trà sao lại nhặt được Đạo Kiếm của Tuyết Chủ?

"Sư tôn, những bất động sản kia của ta là mua cho người trong nhà." Vương An Nghiệp cung kính giải thích: "Trong nhà chúng ta rất nhiều đứa nhỏ ưu tú, chờ truyền tống trận xây xong, đến lúc đó trong nhà sẽ an bài một chút bọn nhỏ đến Tiên Trận Minh thi cử, đi một chuyến đến trận pháp chi đạo."

Chỉ dựa vào cá nhân Vương An Nghiệp mà nói, thật ra hắn cũng không quá trầm mê đối với trận pháp chi đạo. Nhưng gia tộc có không ít tiểu bối, ở trên trình độ trận pháp chi đạo có chút xuất chúng, có cơ hội tất nhiên là muốn học tập.

Lời này nghe vô cùng bình thường, tam Trận Đạo chủ cũng không nghĩ quá nhiều, vuốt râu thuận miệng tán thưởng một câu: "Căn cơ trận đạo phải vững chắc từ nhỏ, gia đình ngươi suy nghĩ thật chu đáo. Đến lúc đó An Nghiệp ngươi tìm trưởng lão an bài là được."

Chỉ có Trường Canh Đạo Chủ bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nhịn không được hỏi: "Ta nghe nói giá phòng Thiên Khư Thành rất đắt, lần này An Nghiệp bỏ ra bao nhiêu tiền?"

"Giá nhà xác thực có chút đắt." Vương An Nghiệp nhịn không được gật đầu, hiển nhiên rất có cảm xúc đối với chuyện này, "Lần này ta chủ yếu là mua một ít biệt viện cùng cửa hàng mặt tiền, còn mua một ít điền sản nông trang ở khu vực xung

quanh Thiên Khư Thành vân vân, liền tốn hai ngàn Hỗn Độn linh thạch.”

Thiên Khư Thành này không hổ là một trong những đại thành có tiếng nhất trong chư thiên Tiên Giới, giá nhà trung tâm đều đã có giá ngang với Trường Ninh vệ rồi.

“…” Trường Canh Đạo Chủ có chút không muốn nói chuyện với Vương An Nghiệp.

Trang viên Thiên Khư Thành, cửa hiệu, giá cả điền sản đích xác đắt đỏ, nhưng nhà người khác mua bất động sản ruộng đất, cũng chính là tiêu tiền hơn mười mấy chục Hỗn Độn Linh Thạch, tương đương với việc tiêu mấy trăm Hỗn Độn Linh Thạch, đặt mua cái điền trang gì đó.

Ước chừng đập xuống hai ngàn linh thạch Hỗn Độn, rốt cuộc Vương An Nghiệp này đã mua sản nghiệp khổng lồ cỡ nào?

Sao nghe giọng điệu này của hắn, hình như còn có vẻ nhẹ nhàng vân đạm phong khinh? Sao nào, chẳng lẽ ngươi còn chê ít?

Hiện tại Trường Canh Đạo Chủ đang rất hối hận, hối hận bản thân không cướp đồ đệ của tam trận.

Vương An Nghiệp này tuy si mê kiếm trận song tu, nhưng hắn lại là huyết mạch Mộc hệ chính tông nhất, nói thật cũng phù hợp với tiêu chuẩn thu đồ của Thanh Đế Thần Cung.

Nếu hắn gia nhập Thanh Đế Thần Cung, thành tựu tương lai chắc còn vượt qua Côn Bằng Thần Tử.

Ba Trận Đạo Chủ cũng trầm mặc.

Lúc trước hắn còn tưởng rằng gia tộc An Nghiệp chính là Hỗn Nguyên Đạo Tộc bình thường… Nhưng đạo tộc bình thường nào có thể điều động tài chính khổng lồ như thế, tùy tiện đặt mua nhiều sản nghiệp như vậy?

Xem ra, nội tình gia tộc của An Nghiệp, so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn sâu hơn nhiều.

Lúc ba người nói chuyện.

Giữa không trung, 【Tuyết Chủ Đạo Kiếm】 và 【Trảm Thiên Đạo Kiếm】 còn đang ngươi một kiếm ta một kiếm

đánh cho náo nhiệt, trong tiếng nổ đùng không ngừng còn kèm theo những lời rác rưởi đứt quãng, vô cùng náo nhiệt.

Vương An Nghiệp nhìn mà mi tâm giật giật, mở miệng khuyên can nói: "Tuyết chủ tỷ tỷ, Trảm Thiên đại ca, các ngươi cũng đừng tranh giành nữa. Vị trí của chủ kiếm này, trong lòng An Nghiệp đã có 'Kiếm Tuyển', đến lúc đó hy vọng hai vị phụ tá tốt cho hắn."

Lời này vừa nói ra.

Tuyết Chủ Đạo Kiếm và Trảm Thiên Đạo Kiếm lập tức ngừng giằng co, rối rít xoay thân kiếm "nhìn về phía Vương An Nghiệp".

"An Nghiệp đệ đệ, ngươi đang hù tỷ tỷ sao? Chẳng lẽ đệ đệ còn có thanh Đạo Kiếm thứ ba? Còn mạnh hơn cả chúng ta?" Tuyết Chủ Đạo Kiếm căn bản không tin.

"An Nghiệp công tử, cho dù ngài chuẩn bị thanh kiếm thứ ba, cũng phải giảng một chút thứ tự trước sau. Nếu không, trảm thiên ta cũng không phục." Trảm Thiên Đạo kiếm hiển nhiên cũng không tin.

Ba trận, hai vị đạo chủ Trường Canh im lặng không nói gì.

Lúc này đã bắt đầu thanh kiếm thứ ba? Tốc độ này có phải quá nhanh rồi không?

Vương An Nghiệp hiển nhiên là sớm có tính toán, nghe hai kiếm nhấc lên, liền dùng giọng điệu hoài niệm nói: "Hắn là sư tôn đầu tiên mà ta bái khi còn nhỏ. Sau khi lão nhân gia hắn chết thần hồn hóa thành khí linh, ký sinh trong một thanh thần thông bảo kiếm, không những truyền cho ta kiếm trận song tuyệt, còn bảo vệ ta trưởng thành."

Vương An Nghiệp thuật lại đơn giản tình huống của Cơ Vô Trần một chút, lại nói: "Tuy thanh kiếm này sớm đã không theo kịp tăng trưởng thực lực của ta, ngay cả kiếm yếu nhất trong hộp kiếm cũng không sánh bằng. Nhưng phần tình cảm này lại không thể thay thế được. Bởi vậy, ta quyết định chuyên môn đúc một thanh kiếm trống rỗng linh đạo cho hắn, cũng chuyển thần hồn của sư tôn Cơ Vô Trần ta vào trong Đạo Kiếm để ở."

Tuyết chủ, Trảm Thiên hai thanh đạo kiếm trầm mặc, lập tức cảm giác mình đoạt vị trí chủ kiếm của kiếm trận đã vô vọng.

Dù sao, đây chính là tình nghĩa từ nhỏ làm bạn, ai có thể đoạt được sư tôn của An Nghiệp chứ?

Bất quá, một phen vị trí không còn, không phải còn có hai lần sao?

Tuyết Chủ Đạo Kiếm và Trảm Thiên Đạo Kiếm chỉ thoáng yên tĩnh một lát, lại bắt đầu tranh đoạt vị trí hai lần!

Sau đó tự nhiên lại là một phen tranh cãi náo nhiệt.

Vương An Nghiệp không nói gì.

Ba trận, hai vị đạo chủ Trường Canh ở một bên nghe, cũng nhịn không được hai mặt nhìn nhau.

Trường Canh Đạo Chủ nhịn không được hỏi Vương An Nghiệp: "An Nghiệp, ngươi còn có tiền luyện chế một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm mới? Tài liệu này, cũng không phải là làm tốt."

Phải biết rằng, luyện chế Hỗn Nguyên Linh Bảo cũng không đơn giản, thứ nhất là vật liệu khó kiếm, có một ít đạo chủ nghèo một chút thu thập cả đời cũng chưa hẳn có thể đủ.

Thứ hai, luyện chế độ khó cực cao.

Cho dù là luyện khí sư Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, tỷ lệ thất bại khi luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Khí cũng tương đối cao. Để đảm bảo đạt được mục đích, tốt nhất vẫn là mời một Tiên Đế ra tay chủ luyện, hoặc là phụ trợ.

Nếu như Vương An Nghiệp sốt ruột muốn luyện chế một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, vậy các loại tài liệu cần thiết để luyện chế Đạo Kiếm chính là cửa ải khó khăn nhất, trừ phi nguyện ý tăng giá trên diện rộng.

Chỉ là kể từ đó, chi phí luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Kiếm sẽ trở nên vô cùng đắt đỏ, còn không bằng trực tiếp mua thành phẩm Đạo Kiếm, dù sao cũng tốt hơn là coi tiền như rác.

Đợi một chút? Oan lớn?

Hai vị đạo chủ lập tức ngậm miệng lại.

Bọn họ đều là dự cảm được cái gì, ánh mắt dừng trên người Vương An Nghiệp, ánh mắt sâu kín, muốn nói lại thôi.

Sẽ không, hắn sẽ không lập tức gom đủ vật liệu chứ?

Quả nhiên, "Dự cảm bất tường" của bọn họ là chính xác.

Chỉ nghe Vương An Nghiệp hờ hững nói: "Thiên Khư Thành không hổ là một trong những đại thành ở Tiên giới, vật liệu đỉnh cấp rất dễ mua được, gần đây lúc ta đi dạo thị trường, đã gom góp đủ nguyên liệu của Đạo Kiếm."

Hai vị Đạo Chủ trầm mặc không nói gì.

Tại sao bọn họ lại không biết, tài liệu đỉnh cấp của Thiên Khư Thành dễ mua như vậy chứ?

Tại Thiên Khư Thành mà hắn đi dạo và Thiên Khư Thành mà bọn họ quen biết, tại sao lại không giống như cùng một chỗ vậy?

Vương An Nghiệp vẫn còn đang tiếp tục bổ sung: "Ta cảm thấy các tiền bối của Thiên Khư Thành đều rất tốt, thương gia đều rất nhiệt tình, mọi người đều vô cùng vui vẻ bán tài liệu đỉnh cấp ẩn giấu cho ta, ta rất nhẹ nhàng liền gom đủ tài liệu, thậm chí còn có không ít dư dả."

Hai vị đạo chủ nghe vậy liền gật đầu.

Đúng vậy, thương gia nào lại không thích coi tiền như rác chứ?

Nếu như Trảm Thiên, Tử Sương và hai vị đạo chủ đi dạo phố cùng Vương An Nghiệp ở đây, đoán chừng trong lòng cũng có ưu tư.

Trong mắt bọn họ, Vương An Nghiệp đi mua đồ trên đường thường hình thức như vậy.

"Chủ quán, khối Hỗn Nguyên Đạo Kim này bao nhiêu tiền?"

"150 Hỗn Độn Linh Thạch, giá không cao."

" 140, bán hay không?"

"Đã nói không hai giá."

"Vậy được rồi, gói lại cho ta."

Khi hai vị trưởng lão Trảm Thiên, Tử Sương lần đầu tiên nhìn thấy loại hình thức mua sắm này, đều bị chấn kinh đến tột đỉnh.

Cái này mẹ nó cũng gọi là cò kè mặc cả? Hỗn Nguyên Đạo Kim đắt như vậy, giá cả thương gia người ta nhất định là đưa ra cao, chỉ chờ ngươi trả giá thôi!

Đổi lại là đạo chủ bình thường đi mua cái này, chắc cũng phải tốn mấy năm giá cả, cuối cùng giá thành giao hơn phân nửa vượt qua 100 Hỗn Linh!

Kết quả ngươi chỉ có thế?

Chỉ với sự hào sảng của mua đồ này, tất nhiên, những chủ quán đó vô cùng thích Vương An Nghiệp, bắt đầu điên cuồng chào hàng một số bảo vật tồn kho không biết bao nhiêu năm cho hắn, còn lấy mỹ danh là 【bảo vật áp đáy hòm】.

Mà Vương An Nghiệp thấy đồ vật là đúng, giá cả lại chênh lệch rất lớn, cơ bản cũng đều nhận lấy.

Mà theo thanh danh hào sảng của An Nghiệp công tử truyền bá trong giới Thương gia, thậm chí có không ít thương gia chủ động tìm tới cửa cầu kiến An Nghiệp công tử, chỉ vì có thể thanh lý một ít tồn kho áp đáy hòm!

Dưới tình huống như vậy, Vương An Nghiệp dùng tốc độ ánh sáng thu thập tài liệu của một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, tiết kiệm được lượng lớn thời gian đồng thời, còn nhiều hơn rất nhiều tài liệu dư thừa.

Dùng lời của hắn mà nói, thu nhiều một chút tài liệu, về sau kiểu gì cũng sẽ dùng đến.

Ba trận Đạo Chủ trầm mặc một lát, sau khi hơi tiêu hóa cảm xúc một chút mới tiếp tục nói: “Vậy nhân tuyển luyện chế thanh kiếm này, An Nghiệp đã có chưa?”

“Sư tôn, về việc ứng cử viên luyện kiếm, đệ tử vốn là muốn mời sư tôn hỗ trợ.” Vương An Nghiệp nói thật.

Mặc dù Vương thị có tổng ty luyện khí, cũng là nhân tài đông đúc, nhưng về mặt luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Kiếm vẫn có sức mà không lười biếng.

Bảo vật luyện chế Hỗn Nguyên cấp bậc, dựa vào Hỗn Nguyên Đạo Hỏa tầm thường cũng không đủ.

Nghe vậy, lúc này Tam Trận Đạo Chủ mới như trút được gánh nặng.

May mà An Nghiệp không có cách nào, nếu không chẳng phải lộ ra vẻ sư tôn như hắn rất nhiều?

“Vậy được, vi sư giúp ngươi liên lạc.” Tam Trận Đạo Chủ cười sảng khoái nói: “Chư Như Thái Thượng Thần Cung, Nam Minh Thần Điện, Hạo Thiên Thần Điện vân vân đều có năng lực luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Kiếm. Có điều, còn phải xem nhà nào có rảnh mới được.”

“Đa tạ sư tôn.” Vương An Nghiệp cảm kích hành lễ.

“Không sao không sao, chuyện nhỏ.” Tam Trận Đạo Chủ là nhân tài kỹ thuật cao cấp có tiếng trong Tiên giới, địa vị bây giờ bất phàm, phương pháp vẫn rất rộng rãi.

Cũng đúng vào lúc này.

Trên không tòa tiểu viện này, có hai đạo không gian ba động dập dờn ra.

Tam Trận Đạo Chủ bố trí một số trận pháp giam cầm không gian, dường như thùng rỗng kêu to, bị người ta xé rách.

Nháy mắt sau đó, Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế đánh nhau hồi lâu, đã lần lượt xuất hiện trong tiểu viện.

Ba trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ đều giật mình, vội vàng dẫn theo Vương An Nghiệp tiến lên hành lễ.

Trước đây khi cải tạo 【Tru Tiên Kiếm Trận Đạo Thư】, Vương An Nghiệp đã gặp Thái Thượng Tiên Đế, cũng biết thân phận thật sự của Nam Minh Tiên Đế, bây giờ ngược lại cũng không ngoài ý muốn.

Hai vị Tiên Đế hiển nhiên là bị thương trước khi giao chiến, vừa mới xuất hiện đã không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm vào Trường Canh Đạo Chủ.

“Trường Canh tiểu tử, cho bản đế hai cân thần trà trường sinh.” Nam Minh Tiên Đế cúi đầu, có vẻ hơi sa sút tâm tình,

phờ phạc, nhưng lời nói hết sức bá đạo và đương nhiên: "Thuận tiện xoa cho bản đế hai cân thần dược trị thương."

Hai, hai cân?

Trường Canh Đạo Chủ suýt thì trực tiếp phun ra một ngụm trà.

Hắn nhìn Nam Minh Tiên Đế một cái, lại nén giận thu hồi ánh mắt, trong lòng lại nhịn không được oán thầm.

Ngươi tưởng trà thần Trường Sinh của Thanh Đế Thần Cung bọn ta là rau cải trắng à, còn muốn lấy đơn.

Còn nữa, ngài đây là thái độ cầu người chữa thương sao? Còn đùn đẩy? Đây là xem bản đạo chủ là kỹ sư sao?

Đáng tiếc, Tiên Đế giáp mặt, cho dù hắn tan nát cõi lòng cùng khó chịu, vẻ mặt vẫn khiêm tốn ôn hòa như trước: "Trường Canh cẩn tuân ý chỉ của Đế tôn."

Hết cách, hắn muốn kiên cường cũng không thể kiên cường nổi. Ai bảo hiện tại Thanh Đế Thần Cung không có Tiên Đế sống để tọa trấn chứ?

Nhà mình không có Tiên Đế làm chỗ dựa, còn phải cầu người ta bảo vệ và nâng đỡ, đương nhiên phải kém hơn người khác một bậc.

"Trường Canh, bản đế tôn muốn nửa cân trà thần trường sinh súc miệng là đủ rồi." Thái thượng tiên đế cảm xúc rõ ràng sung sướng rất nhiều, nói chỉ cần "Nửa cân" trà thần, trong giọng nói phảng phất còn lộ ra cảm giác ưu việt nồng đậm.

Điều này không thể nghi ngờ là hắn đã bị thương nhẹ, nhưng thương thế nhẹ hơn Nam Minh Tiên Đế nhiều.

"nói chuyện phiếm" lần này của hai vị Tiên Đế rõ ràng là Thái Thượng Tiên Đế "tài ăn nói" hơn một bậc, trong quá trình nói chuyện "phản phục" Nam Minh Tiên Đế.

Trường Canh Đạo Chủ thật muốn tại chỗ nổ tung cho bọn họ xem, hai lão quỷ các ngươi không có việc gì nội chiến đánh nhau không nói, còn cần bản đạo chủ đến chùi đít cho các ngươi!?

Thanh Hoàng Tiên Đế nhất mạch chúng ta, là trị liệu sư cao quý… là lão đại phụ trợ tôn quý… Không phải hộ công…

Nhưng tất cả oán hận đều hóa thành tôn kính và thuận theo trong miệng của Trường Canh đạo chủ, thậm chí hắn còn nở một nụ cười lấy lòng: "Trường Canh Cẩn tuân theo mệnh lệnh của đế tôn."

Hiện trường, chỉ có duy nhất Tam Trận Đạo Chủ cau mày, hơi có chút không tán thành khuyên nhủ: "Hai vị Đế Tôn đều là đình trụ Tiên Tộc, cần gì phải như thế?"

Dù sao hắn cải tiến trận pháp không gian công huân rất lớn, địa vị đặc thù, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Tiên Đế, ở trước mặt Tiên Đế nói chuyện có chút phân lượng.

Đổi thành người khác, tuyệt đối không có can đảm nói chuyện như thế với hai vị Tiên Đế.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ dám nói một câu như vậy mà thôi.

"Ba trận tiểu tử, ngươi thật sự cho rằng bản đế tôn là rảnh rỗi không có việc gì làm, đánh Nam Minh chơi sao?" Thái Thượng Tiên Đế cười lắc đầu: "Bản đế cũng là vì muốn tốt cho hắn. Nam Minh hiện giờ đang là thời khắc mấu chốt, lần giao chiến này hy vọng nhiều ít có vài phần trợ giúp đối với phá cục diện của hắn."

Đổi lại là người bình thường, Thái Thượng Tiên Đế ngay cả giải thích cũng lười giải thích, nhưng mà Tam Trận Đạo Chủ vẫn rất quan trọng.

Nam Minh Tiên Đế không còn gì để nói.

Ngươi thích đánh lão tử một trận như vậy, lão tử còn phải cảm ơn ngươi?

Bất quá, đánh một trận với Thái Thượng Lão Quỷ, đối với hắn thật sự là có một chút xúc động.

Vốn dĩ không có hy vọng phá cục, bây giờ lại dường như có một cơ hội phá cục.

Ba Trận Đạo Chủ cũng sững sờ, sau đó giật mình: "Nói vậy là lúc trước đế tôn tìm ta "Tâm sự", cũng là vì tốt cho ta?"

"Đó là đương nhiên. Bây giờ ngươi cách Tiên Đế cũng chỉ nửa bước, bản đế tìm ngươi tán gẫu, đó là để ý ngươi." Thái Thượng Tiên Đế ra vẻ "Ta đánh ngươi chính là vì muốn tốt

cho ngươi", "Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, vì sao ta không tìm Trường Canh nói chuyện chứ?"

"…" Trường Canh đạo chủ trầm mặc một hồi.

Hắn cảm giác mình bị mạo phạm, nhưng hắn lại không dám nói gì.

Tam Trận Đạo Chủ suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy vẫn là rất có đạo lý, liền cười nói: "Vãn bối về sau tìm chút đệ tử trẻ tuổi của Thái Thượng Thần Cung, hảo hảo nói chuyện một chút, cho bọn họ cái tốt nhất."

Không phải là thương tổn lẫn nhau sao? Ba trận ta tán gẫu không lại Thái Đế Tôn của ngươi, còn tán gẫu không được đám đồ đệ kia của ngươi?

"Khụ khụ." Thái Thượng Tiên Đế vội vàng chuyển đề tài, "Đúng rồi, trước đó vài ngày uống qua Minh Hồn Thần Trà của ngươi, tư vị không tệ, ít nhiều có chút công hiệu dưỡng thần. Ngươi tranh thủ thời gian ngâm một bình lên, để cho ta cùng Nam Minh giải thích mệt mỏi."

Ba trận Đạo Chủ lập tức không vui.

Đồ nhi nhà ta chỉ hiếu kính ta có một chút, nhà tiên đế các ngươi thì không có thần trà sao? Sao còn cọ sát lâu như vậy?

Cũng may Vương An Nghiệp nhạy bén, trực tiếp lấy ra hai bình trà Minh Hồn, dâng một bình cho hai vị tiên đế.

Đồng thời, hắn còn chủ động móc ra một bình Sinh Mệnh Thần Trà, mệnh 【Hỗn Nguyên Trà cụ】 tự động pha một bình, chiêu đãi hai vị Tiên Đế: "Trong tay vãn bối còn có chút Sinh Mệnh Thần Trà, hy vọng đối với vết thương nhỏ của hai vị Đế Tôn có ích."

Hắn vẫn rất cảm kích hai Tiên Đế này.

Nếu không phải hai người bọn họ giúp đỡ, "Tru Tiên Kiếm Trận Đạo Thư" của hắn cũng không thể thuận lợi thành hình như vậy, Sinh Mệnh Thần Trà này của hắn là cam tâm tình nguyện.

"Trà Sinh Mệnh?"

Hai vị Tiên Đế còn chưa nói chuyện, Trường Canh đạo chủ đã giật mình, lập tức xuy xuy.

Ngửi ngửi trong không khí dần dần tản mát ra khí tức sinh mệnh nồng đậm, thần sắc trên mặt hắn càng ngày càng kích động: "An Nghiệp tiểu tử, cấp bậc Sinh Mệnh Thần Trà của ngươi cực cao, là từ nơi nào lấy được?"

Từng có lúc, Thanh Đế Thần Cung cũng có Sinh Mệnh Thần Thụ, chỉ là sau đó theo Thanh Đế Cấm Khu cùng nhau mất tích.

Sinh mệnh thần trà này…

"Khí tức sinh mệnh thật nồng đậm." Lúc này hai vị Tiên Đế mới phản ứng lại, không khỏi có chút giật mình.

Thần niệm của Thái Thượng Tiên Đế quét qua, giọng điệu càng thêm kinh dị: "Cây sinh mệnh này chắc là cấp mười tám đỉnh phong, nửa bước thần thực chân chính."

Thần thực dưới bậc mười chín thật ra đều là thần thực giả. Mà thần thực cấp mười chín từ trước tới nay chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, bây giờ lật hết cả Tiên giới cũng không tìm được một cây.

Nửa bước Thần thực cấp mười tám đỉnh phong, đối với Tiên giới hiện giờ mà nói, hoàn toàn xứng đáng là Linh thực mạnh nhất Tiên giới.

Mà một cây Sinh Mệnh cấp bậc nửa bước Thần Thực, cho dù đối với Tiên Đế mà nói cũng có tác dụng trị liệu vô cùng lớn, hiệu quả trị liệu so với Trường Sinh Thần Trà thập bát giai mạnh hơn không chỉ bao nhiêu.

Đối với cường độ chiến đấu bây giờ càng ngày càng gia tăng, động một chút là bị thương rất nhiều Tiên Đế mà nói, đây là một tin tức tốt bằng trời.

Như vậy vấn đề hiện tại đã đến.

Sinh Mệnh Thần Trà trong tay Vương An Nghiệp là từ đâu ra?

Ánh mắt các vị đại lão sáng rực, lập tức đều tập trung ở trên người Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp ho khan hai tiếng, trịnh trọng nói: “Thật ra, chuyện này ta vốn định nói, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

“Thần Vũ Vương thị chúng ta cũng không phải là người trong Tiên giới, mà đến từ vực ngoại do Tiên Giới khai thác. Lần này đến Tiên Trận Minh vốn là hy vọng Tiên Trận Minh hỗ trợ kiến tạo Truyền Tống Trận cự ly xa, gọi chúng ta là thế giới của Thánh Vực, liên kết với Tiên Giới.”

Lời nói này, lập tức khiến cho chúng đại lão đều lắp bắp kinh hãi.

Mặc dù bọn họ đều từng có suy đoán về lai lịch xuất thân của Vương An Nghiệp, nhưng cũng không ngờ lại là như vậy.

“Vực ngoại chi địa? Thánh vực?” Trường Canh Đạo Chủ lại càng kích động, vọt tới trước mặt Vương An Nghiệp vội vàng truy hỏi: “Có phải Vô Cực Thần Cung chủ trì khai thác, được xưng là khu vực khai thác bên ngoài của “Tiên Minh”? Trong tay ngươi có Sinh Mệnh Thần Trà, chẳng lẽ chính là An Nghiệp các ngươi kích hoạt sinh mệnh cấm khu của Thanh Đế bệ hạ?”

Hắn nhớ rõ vị trí truyền về trong Cấm Khu Sinh Mệnh của Thanh Đế bệ hạ chính là ở gần Tiên Minh.

Nếu thật sự là như thế, vậy thì…

Trường Canh Đạo Chủ căng thẳng đến mức tay cũng run lên.

“Trước đây thật sự gọi là “Tiên Minh”, nhưng Tiên Minh đã sớm bị hủy diệt.” Vương An Nghiệp cũng không phủ nhận, dựa theo kế hoạch và dặn dò của thái gia gia, nói thật: “Về phần Cấm Khu Sinh Mệnh, gia tộc chúng ta đúng là đã đi vào, cũng thật sự kích hoạt cấm địa.”

“Thái gia gia nhà ta Vương Thủ Triết tu luyện 【Thanh Hoàng đạo thư】, cùng ra nhất mạch với Trường Canh tiền bối.”

Nếu Vương thị muốn phát triển ở Tiên giới, rất nhiều chuyện không giấu được.

Thí dụ như vậy, nếu muốn tu kiến Truyền Tống Trận không gian cự ly xa, như vậy vị trí Thánh Vực tự nhiên cũng không

thể giấu diếm được.

Càng đừng nói đến, thái gia gia còn phải đạt được tư cách Thần tử trong Thanh Đế Thần Cung, mới có thể chân chính kế thừa sinh mệnh cấm khu.

Cho nên, trong kế hoạch ngay từ đầu của Vương Thủ Triết đã không chuẩn bị giấu diếm thân phận, chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp để công khai mà thôi.

Mà hợp mạch với Thanh Đế Thần Cung vốn là một trong những kế hoạch của Vương Thủ Triết.

Trên thực tế, cho dù Vương An Nghiệp không gặp được Trường Canh Đạo Chủ ở Tiên Trận Minh, qua một thời gian, Vương An Nghiệp cũng phải đi Thanh Đế Thần Cung một chuyến, đặc biệt tới thăm hỏi Trường Canh Đạo Chủ một chút.

Mà căn cứ theo quan sát của Vương An Nghiệp trong khoảng thời gian này, Trường Canh Đạo Chủ làm người không tệ, bản tính chính trực, có cái nhìn đại cục, với tư cách cung chủ đại diện của Thanh Đế Thần Cung cũng là mưu đồ toàn tâm toàn ý vì tương lai của Thanh Đế Thần Cung, là một Đạo Chủ đáng giá tín nhiệm.

Tin tưởng hắn sẽ không phụ kỳ vọng của thái gia gia.

Mà lời này của Vương An Nghiệp vừa nói ra, lại là một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

…

Chương 66: Thanh Đế nhất mạch ta cuối cùng cũng muốn quật khởi!

…

Trước không đề cập tới phản ứng của những người khác.

Trường Canh Đạo Chủ nghe xong lời này, đầu óc như bị Hỗn Độn Tử Kim Lôi bổ trúng, lập tức trống rỗng.

Có một hồi, cả người hắn đều ngây ngốc tại chỗ, sững sờ nhìn Vương An Nghiệp, không có phản ứng gì.

Một lúc lâu sau, hắn mới cả người run rẩy bưng kín mặt, vừa khóc vừa cười rộ lên: "Thanh Hoàng Tiên Đế che chở, Thanh Đế Thần Cung chúng ta cuối cùng cũng tìm được vùng cấm đã mất rồi!"

"Ha ha ha ha ha ha ha! Thật tốt quá! Sư tôn, người có thấy không, ngày mà người đợi cả đời, tâm tâm niệm niệm cuối cùng cũng tới rồi… Hu hu."

Bộ dáng của Trường Canh Đạo Chủ lúc này vô cùng chật vật, thậm chí còn có chút điên cuồng, nhưng không ai chê cười hắn.

Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều hiểu, tin tức này có ý nghĩa như thế nào đối với Thanh Đế Thần Cung, bọn họ chờ đợi ngày này rốt cuộc đã bao lâu.

Ba trận Đạo Chủ cũng vô cùng chấn động.

Là hảo hữu chí giao của Trường Canh đạo chủ, trước kia hắn cũng không ít lần nghe Trường Canh đạo chủ nhắc tới, đối với tâm tình của hắn giờ phút này tất nhiên là lý giải nhất.

Thấy dáng vẻ này của hắn, tâm tình của Tam Trận Đạo Chủ cũng hết sức phức tạp, tiến lên muốn trấn an hắn hai câu.

Nhưng không đợi hắn mở miệng an ủi, Trường Canh Đạo Chủ bỗng nhiên lau nước mắt, ngửa đầu cười như điên: "Ha ha ha ha, Thanh Đế nhất mạch ta rốt cục lại sắp có Tiên Đế thuộc về mình rồi!"

Có lẽ do cảm xúc bị áp lực quá lâu, hiện giờ được thả ra, Trường Canh Đạo Chủ cười càng thoải mái: “Ha ha ha ha, đợi khi chúng ta có tiên đế, rốt cuộc không cần nhìn mặt thái thượng lão quỷ…”

“Chát!”

“A!”

Còn chưa nói xong, Trường Canh Đạo Chủ đã bị Thái Thượng Tiên Đế cười tủm tỉm tát bay, kêu thảm đập xuyên qua hàng rào trận pháp phòng ngự của tiểu viện, xông thẳng tới ngàn vạn tinh hà.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Hắn lại bị Thái Thượng Tiên Đế tiện tay bắt về, thái độ hòa ái thả lại chỗ cũ: “Trường Canh tiểu tử! Cho dù Thanh Đế nhất mạch các ngươi tìm về truyền thừa, đợi bồi dưỡng ra đời tiên đế tiếp theo, ít nhất cũng phải mấy vạn năm mới được.”

“Ít nhất, ở trong thọ nguyên của ngươi, còn phải xem sắc mặt của ‘Lão quỷ’ này của ta.”

Thái Thượng Tiên Đế ngữ khí thập phần hòa ái, nụ cười cũng thập phần ôn hòa, Trường Canh Đạo Chủ lại là một cái giật mình, như là bị người ta đổ chậu nước đá vào đầu, thanh tỉnh lại.

Hắn hiểu được, mình ” ngông cuồng” hơi sớm, bất đắc dĩ đành phải nặn ra một nụ cười lấy lòng: “Đế Tôn thứ lỗi, vãn bối chính là tâm tình quá mức kích động, cùng Đế Tôn đùa giỡn mà thôi.”

“Trong hơn trăm vạn năm truyền thừa của Thanh Đế nhất mạch chúng ta đều nhờ chư vị Đế Tôn trông nom, Thanh Đế Thần Cung chúng ta mới có thể duy trì cục diện hôm nay.”

Hắn há miệng ra nói liền một chuỗi lời hay, nỗ lực tìm bổ.

Thật ra hắn nói những lời này cũng không phải giả. Bởi vì gặp phải áp lực cực lớn đến từ Ma tộc, bầu không khí tổng thể Tiên giới tương đối đoàn kết.

Trên thực tế, không ôm đoàn căn bản không được.

Dưới tình huống đoàn kết, thế cục tổng thể còn bất lợi như thế, nếu nội bộ Tiên giới còn gây nội chiến, sợ là đã sớm xong đời từ lâu.

Cũng bởi vì vậy, một khi Tiên Đế của đại thế lực nào đó đứt đoạn truyền thừa, các mạch khác đều sẽ chiếu cố một hai, trợ giúp duy trì cục diện.

Dù sao, Tiên Đế thực lực cường hãn, ai cũng không biết truyền thừa đứt đoạn có thể đột nhiên tiếp tục hay không.

Cũng giống như Thanh Đế Thần Cung hiện tại.

Tương tự, hiện tại những Tiên Đế còn sống này, cũng không biết mạch này của mình có một ngày nào đó đột nhiên đứt đoạn truyền thừa, không thể không dựa vào thế lực khác đến duy trì hay không.

Dù sao Tiên Đế cũng phải ra chiến trường, ai cũng không biết ngày mai ai đến trước.

Mà một khi Tiên Đế xảy ra chuyện, Thần Cung Thần Điện dưới trướng tất nhiên cũng sẽ chịu đả kích cực lớn.

Giống như Vô Cực Thần Cung, Thanh Đế Thần Cung, đều là thế lực cực kỳ cường đại, chẳng phải đột nhiên đứt đoạn truyền thừa?

Đương nhiên, thế lực không có Tiên Đế làm chỗ dựa, tự nhiên cũng không có tự tin và tư cách hống hách.

Nhìn chung toàn bộ lịch sử Tiên Giới, không có thần cung thần điện nào có thể vĩnh thịnh không suy, lên xuống xuống mới là trạng thái bình thường.

“Đúng là phải chúc mừng Thanh Đế Thần Cung.” Nam Minh Tiên Đế cũng có phần cảm thán: “Nếu Thanh Đế Thần Cung có thể tái xuất, chuyện này đối với thế cục của toàn bộ Tiên giới mà nói chính là chuyện tốt. Thanh Đế Thần Cung khổ hơn trăm vạn năm, cuối cùng cũng nghênh đón được mùa xuân.”

Cũng khó trách Nam Minh Tiên Đế cảm khái trong lòng, dù sao nếu lần này hắn không thể vượt qua đại kiếp nạn, cho dù thành công truyền thừa xuống dưới, Nam Minh Thần Điện cũng phải mất mấy vạn năm không có Tiên Đế thủ hộ.

Liệu có thể ổn định tình hình trong lúc này hay không, đối với Nam Minh thần điện mà nói cũng là một thử thách.

Lúc này, đầu óc của Trường Canh đạo chủ vốn bị giày vò một phen cũng đã bình tĩnh trở lại, nhưng theo đó lại là rất nhiều nỗi băn khoăn.

Hắn chắp tay với Vương An Nghiệp một cái, giống như là đang nói chuyện khách khí dò hỏi với ngang hàng: "Xin hỏi An Nghiệp công tử, ngươi làm sao đi vào Tiên giới?"

"Trường Canh tiền bối quá khách khí, ngài còn gọi ta là An Nghiệp là được." Vương An Nghiệp vội vàng hoàn lễ, đồng thời trả lời, "Ta là thông qua không gian Truyền Tống Trận ở trong phế tích Vô Cực Thành. Bất quá Truyền Tống Trận kia quá nhỏ, kết cấu cũng không quá ổn định, không những không thể làm cho cấp bậc Tiên Đế qua lại, mỗi một lần sử dụng còn phải sửa chữa một lần nữa. Cũng bởi vậy, nhất định phải xây dựng Truyền Tống Trận ở cự ly xa."

"Tốt tốt tốt!" Trường Canh đạo chủ càng kích động hơn: "Như vậy, ta không cần đi thuê Thần Chu, hao phí hơn một nghìn năm đi Tiên Minh, không, đi Thánh Vực. An Nghiệp công tử, ta muốn đi Thánh Vực nhanh một chuyến, bái phỏng thái gia gia Vương Thủ Triết mà ngươi vừa nói."

Hắn chẳng thể nghĩ tới, trên thế giới này còn có người khác truyền thừa 【Thanh Hoàng đạo thư】, trở thành truyền nhân cách đời của Thanh Đế bệ hạ.

Hắn ta sốt ruột không chờ nổi muốn nhìn thấy người này!

Nào ngờ, Vương An Nghiệp lại nói: "Không cần phiền toái như vậy. Trường Canh tiền bối nếu muốn gặp Thái gia gia ta, không cần tiến đến Thánh Vực. Lần này Thái gia gia ta cùng đi tới Tiên Giới với ta, bây giờ thừa hưởng thịnh tình của Thần Nữ Tinh Lan, đang làm khách ở Vô Cực Thần Cung."

Vô Cực Thần Cung?

Trường Canh Đạo Chủ lại run lên, đáy mắt nổi lên vẻ mừng rỡ như điên: "Ta đây liền thông qua truyền tống trận, truyền tống đến Vạn Đảo Huyền Thiên."

Kết quả hắn còn chưa xuất phát, Nam Minh Tiên Đế ở một bên đã giội cho hắn một chậu nước lạnh: "Trường Canh tiểu tử, đề nghị ngươi an tâm một chút chớ nóng nảy, ổn định tâm thần lại đi gặp Vương Thủ Triết kia, cũng thuận tiện ngẫm lại sau khi gặp mặt sẽ nói như thế nào. Huống chi truyền tống trận còn rất quan trọng, ngươi muốn đi cũng tạm thời không đi được."

Cũng đúng.

Trường Canh Đạo Chủ hít sâu một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Nam Minh Tiên Đế đã có vài phần nghi hoặc: "Không phải hai vị Đế Tôn đánh xong rồi sao? Vì sao truyền tống trận vẫn còn đang giam giữ?"

"Đánh quá hung hãn." Thái Thượng Tiên Đế ho khan một tiếng, "Chiến đấu trong Vô Tẫn Thiên Uyên dư ba tiếp tục quấy nhiễu truyền tống trận, sóng xung kích hắc ám thậm chí đối với truyền tống trận nhất định tạo thành tổn thương. Tiểu tử Tam Trận, đề nghị ngươi nhanh đi tu sửa một chút."

Tam Trận Đạo Chủ bối rối, lập tức huyết áp lập tức liền dâng lên, ánh mắt nhìn về phía hai vị Tiên Đế cũng trở nên u oán: "Hai vị Đế Tôn, hai vị sau này nếu muốn nói chuyện phiếm, có thể làm phiền các ngươi bay nhiều một chút hay không, cách xa Thiên Uyên một chút."

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Mặt khác, bởi vì hai vị tùy hứng làm bậy, quấy nhiễu sự vận chuyển bình thường của xã hội Tiên Giới, tổn thất này hai vị tự gánh chịu. Điền bài sửa chữa và sửa chữa kinh tế, lát nữa xin hai vị kết toán một chút."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Thái Thượng Tiên Đế và Nam Minh Tiên Đế cứng đờ, trong nháy mắt lại có một tia tức giận yếu ớt.

Trầm mặc một cái chớp mắt, Nam Minh Tiên Đế không nhịn được giảo biện: "Tiểu tử Tam Trận, lời này của ngươi không đúng rồi. Chúng ta nào có đánh nhau đâu, rõ ràng là đang giúp ngươi kiểm tra năng lực của truyền tống trận kiểu mới."

"Nam Minh nói rất có lý, xem ra ba trận Truyền Tống Trận của ngươi còn có khuyết điểm rất lớn. Cũng không thể một Tiên Đế nào ở gần Vô Tẫn Thiên Uyên đánh nhau, truyền tống

trận không thể nào sử dụng được đúng không?" Hai mắt Thái Thượng Tiên Đế sáng lên, vội vàng mở miệng nói.

"Lời Thái Thượng nói rất có lý, nếu như Chí Tôn Ma tộc đột nhập Tiên giới chúng ta, hơi chút dùng sức một chút, truyền tống trận của ngươi liền dừng lại. Ngươi bảo những Tiên Đế như chúng ta làm sao trợ giúp lẫn nhau đây?"

"Nam Minh có lý, đây là tai hoạ ngầm cực lớn, không thể không đề phòng."

"Rất có lý, tam trận tiểu tử, ngươi còn phải cải thiện truyền tống trận cho tốt, đây sẽ tạo thành chiến tranh thất bại! Hành lang không gian siêu không gian của ma tộc người ta cũng không gầy yếu như thế."

Hai vị Tiên Đế vì để tránh giấy bồi thường giá trên trời trước mắt, đúng là đoàn kết cực kỳ hiếm thấy, vung nồi cho Tam Trận Đạo Chủ.

Ba trận đạo chủ trừng mắt, nghiến răng, nhưng cũng không có sức phản bác.

Không có biện pháp, cự ly truyền tống trận viễn siêu đúng là vẫn còn chút kỹ thuật nan giải không thể giải quyết, tính ổn định kém xa hành lang không gian, điểm này hắn không thể không thừa nhận.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hai người bọn họ đã không tệ.

Hai người bọn họ nếu không đánh một trận này, dưới tình huống bình thường Tiên Giới làm sao có thể có đại chiến cấp bậc Tiên Đế?

Thật sự cho thấy hiện giờ các tướng sĩ Tiên giới trấn thủ ở phòng tuyến bên cạnh là ăn cơm khô sao?

Nhưng trước mắt hai vị Tiên Đế rõ ràng muốn quỵt nợ, hắn cũng không thể làm gì, chỉ có thể oán thầm trong lòng.

Đúng đúng đúng, các ngươi là Tiên Đế, các ngươi nói cũng đúng.

Sau đó hắn gửi tờ giấy ghi chép tới Thái Thượng Thần Cung, để bọn họ tự xé đi.

Ai, Tiên Trận Minh nhất mạch của ta, đến tột cùng khi nào mới có thể có Tiên Đế của mình?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên giới.

Vạn Đảo Huyền Thiên.

Vị trí trung tâm Vạn Đảo Huyền Thiên lệch về phía đông, có một quần thể thế giới quy mô rơi xuống.

Mỗi một thế giới trong quần lạc cũng không tính là rất lớn, nhưng khoảng cách lẫn nhau lại không tính là xa, giữa thế giới cùng thế giới liên kết thành mảnh, tạo thành một mảnh "Quần đảo".

Từ trong hư không xa xa nhìn lại, từng tiểu thế giới trong quần đảo, tựa như quân cờ rải rác trên bàn cờ, có loại mỹ cảm độc đáo.

Phiến thế giới này quần lạc, tên là 【Tinh La thế giới】, thuộc về quản hạt của Vô Cực Thần Cung.

Đồng thời, nơi này cũng là căn cứ sản lương cùng linh dược quan trọng nhất của Vô Cực Thần Cung.

Giờ phút này.

Trong một tiểu thế giới lớn nhất trong tinh la thế giới.

Trên bầu trời Linh điền mênh mông bát ngát, hai vị trưởng lão Thanh Mộc, Huyền Hà đang ngồi trên một tòa bình đài lơ lửng, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Phía dưới bình đài lơ lửng là một cửu phẩm linh dược điền chừng mười mẫu.

Trên không linh điền, một nắm "Ngọc như ý" xanh biếc và một cái "Bạch ngọc hồ" cổ nhỏ đang phát ra linh quang.

Dưới sự điều khiển của thần niệm hai vị đạo chủ, bên trong hai kiện bảo vật không ngừng có hào quang xanh biếc và nước màu xanh đổ ra, dũng mãnh lao tới Linh dược trồng trong Linh điền.

Được ánh sáng tẩm bổ, từng cành lá của từng cây linh dược trong linh điền giãn ra, sức sống bừng bừng, thoạt nhìn vô cùng tinh thần, tốc độ sinh trưởng cũng tăng lên rõ ràng.

Đây cũng là công việc hằng ngày của hai vị đạo chủ —— thúc đẩy sinh trưởng cửu phẩm linh dược.

Đương nhiên, hai vị đạo chủ không thể hoàn toàn dựa vào huyền khí của bản thân để hoàn thành công việc này. Đại đa số thời điểm, bọn họ đều là mượn hai kiện bảo vật trên linh điền để hoàn thành.

"Ngọc Như Ý" và "Bạch Ngọc bình", đều là Hỗn Nguyên Linh Bảo do tổ tiên Vô Cực Thần Cung truyền xuống.

Trong đó tên "Ngọc Như Ý" là "Xuân Hoa", "Bạch Ngọc Bình" gọi là "Xuân Vũ", đều là Hỗn Nguyên Linh Bảo chuyên dùng để thúc đẩy thực vật sinh trưởng.

Trong đó nội uẩn không gian, có thể dùng để hấp thu và chứa đựng đối ứng với huyền khí của Đạo Chủ cấp, cũng đem nó tinh luyện thành tinh hoa, dùng để thúc đẩy sinh trưởng.

Hai vị trưởng lão Thanh Mộc, Huyền Hà bình thường tu luyện mang theo bọn họ, đem huyền khí của bản thân cất vào trong đó, bọn họ liền có thể tự mình làm việc, thay hai vị trưởng lão tiết kiệm rất nhiều thời gian và tinh lực.

Nếu như muốn trốn tránh mà nói, bọn hắn thậm chí có thể đem công tác giám sát giao cho đệ tử bên cạnh hoàn thành, dù sao cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả thôi sinh.

Đây cũng là mô thức công tác của phần lớn linh thực sư cấp Đạo Chủ ở Tiên giới.

So với Linh Thực sư cấp bậc Đại La Kim Tiên, hiệu quả thúc đẩy sinh trưởng cửu phẩm linh dược của bọn họ mạnh hơn nhiều.

Ở Thánh Vực cần một vạn năm Đạo Nguyên Quả mới có thể thành thục, ở chỗ này chỉ cần khoảng năm trăm năm là có thể thành thục.

Cũng bởi vậy, đồng dạng cửu phẩm linh mạch, ở Tiên Giới có thể thu hoạch được hiệu quả kinh tế, là gấp mấy chục lần Thánh vực.

Linh mạch cửu phẩm của Vô Cực Thần Cung mặc dù đã thế chấp hết rồi, nhưng bây giờ quyền sản xuất còn đang nằm trong tay của Vô Cực Thần Cung, linh điền trên linh mạch tất nhiên cũng đang trồng linh dược và linh mễ bình thường.

Trước mắt mười mẫu cửu phẩm linh điền này chỉ là một phần nhỏ trong đó, đại bộ phận cửu phẩm linh điền còn lại phân tán ở các tiểu thế giới khác trong tinh la thế giới.

Ba mươi bảy linh mạch cửu phẩm hiện có của Vô Cực Thần Cung cộng lại, hiệu quả kinh tế tương đối khả quan.

"Ài! Huyền Hà, ngươi nói Tinh Lan điện hạ lần này làm lớn như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề chứ?" Trong tay Thanh Mộc trưởng lão đang cầm linh qua, nhưng lại có chút không tập trung ăn uống, hai đầu lông mày cũng lộ ra vẻ lo lắng rõ ràng, "Cũng không biết là điện hạ lấy những giống lúa này từ đâu ra, sản lượng thật sự có thể đạt tới mong muốn của nàng? Có thể kéo theo giá cả chỉnh thể xuống dốc? Nàng không phải là bị người ta lừa đấy chứ?"

Chỗ bình đài lơ lửng của bọn họ tương đối lớn, ngoại hình giống như một nhà thuỷ tạ bên hồ, hai người an vị ở trên đài thân thiết của nhà thuỷ tạ, đỉnh đầu có mái che bóng râm, bên cạnh trà bàn có các loại trái cây điểm tâm, bên cạnh còn có đệ tử hầu hạ, khỏi phải nói thoải mái bao nhiêu.

Nhưng mà, hoàn cảnh thoải mái dễ chịu, lại hoàn toàn không tiêu tan được sầu lo trong lòng hắn.

Bên cạnh, Huyền Hà trưởng lão đang nâng chén trà tiên uống. Vẻ âu lo trên mặt hắn không nặng như Thanh Mộc trưởng lão, nhưng cũng không dễ dàng gì.

Nhóm linh chủng này xuống dưới đã hơn nửa năm rồi, hôm nay cũng sắp đến thời điểm thu hoạch rồi, có thể nói, sống hay chết phải xem mấy ngày nay rồi, hắn không khỏi khẩn trương.

Vì mô phỏng tình cảnh thế gia cấp thấp gieo trồng những linh chủng này, bọn họ cũng không sử dụng thiên đạo pháp tắc của tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh để tưới tiêu.

Nếu không, đây chỉ là tam phẩm tứ phẩm linh chủng, không đến mấy ngày là có thể sinh trưởng, sản lượng cũng sẽ tăng vọt.

Chỉ là như vậy, liền không cách nào thí nghiệm ra hiệu quả thực sự của lương thực linh chủng.

Dù sao, tuyệt đại bộ phận linh điền tam phẩm tứ phẩm cũng không thể có Hỗn Nguyên Đạo Chủ đi chăm sóc.

Sau khi uống mấy ngụm tiên trà, Huyền Hà trưởng lão mới thở dài, ngữ khí hơi có chút nặng nề mở miệng: "Ta đã cẩn thận kiểm tra rồi, phẩm chất nhóm linh chủng này quả thực không tầm thường, bên trong linh chủng ẩn chứa sinh cơ cũng mạnh hơn linh chủng của chúng ta một chút, đích xác có khả năng sản lượng cao hơn so với linh chủng hiện tại."

"Hiện tại ta cũng không trông cậy quá nhiều, chỉ cần sản lượng của nhóm linh chủng này có thể so với linh chủng ban đầu cao hơn hai… Không, một thành, ta liền tạ ơn trời đất."

Về phần Tinh Lan thần nữ lén nói với bọn họ, sản lượng có thể cao hơn ba thành ma quỷ, hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Hắn làm Linh Thực sư mấy vạn năm, chưa từng nghe nói qua có loại linh mễ cấp ba cấp bốn nào có thể có sản lượng không hợp thói thường như vậy.

Đừng nói hiện tại, ngay cả trong truyền thuyết cũng không có.

Theo hắn thấy, Tinh Lan Thần Nữ ngược lại chưa hẳn là bị người lừa, nhưng khẳng định là tên gia hỏa gọi là Vương Thủ Triết kia, khuếch đại sản lượng thực tế.

Cũng chính là Tinh Lan thần nữ không hiểu nông tang, bị hắn dùng mỹ nam kế mê hoặc, mới tin tưởng linh mễ tam tứ phẩm có thể đạt tới loại sản lượng thái quá kia.

Bọn họ đã quyết định chờ đến lúc kết quả cuối cùng rồi.

Những trưởng lão như bọn họ định hội liên thủ, lên tiếng thảo luận mê hoặc tiểu bạch kiểm Vương Thủ Triết của Thần Nữ điện hạ, vạch trần bộ mặt thật của hắn, tranh thủ vãn hồi cục diện.

Đang nói.

Bỗng nhiên, một đạo thanh quang như thiểm điện đâm phá tầng mây, bắn thẳng đến hướng phù không bình đài.

Đó là một chiếc Tiên Chu loại tốc độ loại nhỏ.

Bất quá là trong nháy mắt, tiên thuyền đã đến trên không bình đài phù không, sau đó đột nhiên dừng lại.

Sau đó cửa khoang thuyền mở ra, một thanh sam thanh niên vội vàng từ bên trong đi ra.

Ước chừng là xông đến quá mạnh, giờ phút này sắc mặt hắn đỏ lên, toàn thân huyền khí sôi trào, khí tức bất ổn, trong lúc nhất thời đúng là không thể mở miệng nói chuyện.

"Một Miêu, chuyện gì xảy ra vậy?" Thấy là hắn, vẻ mặt Thanh Mộc trưởng lão trở nên nghiêm túc, trong mắt cũng nổi lên vẻ ưu tư nồng đậm: "Không phải là đám lương chủng kia xảy ra vấn đề đấy chứ?"

"Không, không phải." Thanh niên được gọi là "Nhất miêu" khoát tay áo, hít sâu hai hơi mới bình tĩnh lại, mặt đỏ lên tiếp tục nói: "Đống kê sản lượng lương thực của nhóm hạt giống kia cao hơn lương chủng bình thường nhiều lắm. Ta, ta quá kích động rồi!"

"Cái gì?!"

Vừa nghe lời này, đừng nói Thanh Mộc trưởng lão, ngay cả Huyền Hà trưởng lão luôn biểu hiện rất bình tĩnh cũng mãnh liệt ngồi thẳng người dậy, ánh mắt lấp lánh nhìn lại.

"Là thật." Thanh niên Nhất Miêu biểu lộ kích động, "Ta tính toán một chút, sản lượng ước chừng cao hơn chúng ta ba đến bốn phần!"

Đùa cái gì? Cao bao nhiêu?

Trong nháy mắt, biểu hiện trên mặt Thanh Mộc trưởng lão cùng Huyền Hà trưởng lão biến ảo, dường như đều là nghe được thiên phương dạ đàm vậy.

Một Miêu thanh niên lúc này cũng ý thức được cái gì, sợ hai người không tin, vội vàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai thanh linh đạo mới thu hoạch, hai tay nâng đưa đến trước mặt hai vị trưởng lão.

"Ta nói thật. Sư tôn ngài và Huyền Hà sư bá không tin tự mình xem."

Linh đạo mới thu hoạch lên còn có chút màu xanh, mơ hồ tản ra một mùi thơm đặc trưng của thảo mộc.

Trên đỉnh linh đạo là từng bó lúa trĩu nặng, vàng óng.

Linh đạo tam phẩm và hạt lúa tứ phẩm linh đạo có chút khác biệt, nhưng tất cả đều là hạt tròn trịa, tua rua bó sát, chiều dài so với linh đạo thông thường dài hơn một mảng lớn, dẫn tới độ quanh co khúc khuỷu, thoạt nhìn đặc biệt nặng nề.

Hai vị trưởng lão Thanh Mộc và Huyền Hà bất giác trừng lớn mắt.

Hai người đều là Linh Thực sư có kinh nghiệm vô cùng phong phú, đối với linh đạo linh mạch đều vô cùng quen thuộc, đánh giá sản lượng linh đạo càng là kỹ năng cơ bản. Kinh nghiệm tích lũy mấy vạn năm, bọn họ thậm chí cũng không cần thống kê, liếc mắt quét qua trong lòng đại khái có thể hiểu được.

Cũng chính vì vậy, lần đầu tiên bọn họ nhìn qua cũng đã xác định một câu không nói đùa. Sản lượng của món đồ chơi này thật sự cao hơn linh đạo nhà mình ba bốn phần!

Lời của Tinh Lan Thần Nữ, dĩ nhiên là thật!!

Có sản lượng này làm nền tảng, đem giá cả tam phẩm tứ phẩm linh mễ của Tiên giới bán xuống, tựa hồ cũng không phải không có khả năng!

Trong lúc nhất thời, hô hấp của Thanh Mộc trưởng lão cùng Huyền Hà trưởng lão đều có chút dồn dập, ngay cả nhiệt độ trong không khí đều giống như không hiểu cao lên.

“Thử qua chưa? Hương vị như thế nào?”

Bỗng dưng, Thanh Mộc trưởng lão giống như đột nhiên tỉnh táo lại, thình lình hỏi.

“Vẫn chưa.” Thanh niên Nhất Miêu cũng ý thức được suy nghĩ của hắn, vội vàng giải thích: “Quanh sản lượng đã thống kê xong, ta liền nhanh chóng tới đây thông báo cho ngài, còn chưa kịp kiểm tra những phương diện khác.”

“Lập tức kiểm tra.”

Thanh Mộc trưởng lão không nói thêm gì, lập tức hạ mệnh lệnh.

Thanh niên Miêu cũng không hàm hồ, lập tức lấy ra thông tin ngọc phù đưa tin cho Linh điền, để cho bọn họ lấy ra một lô

linh đạo vừa thu hoạch, sau khi bóc hạt đưa tới làm thí nghiệm.

Lúc này, Thanh Mộc trưởng lão và Huyền Hà trưởng lão không có tâm tư quản lý cửu phẩm linh điền nữa. Đem nhiệm vụ thôi hóa và hai món Hỗn Độn linh bảo của Xuân Hoa Xuân Vũ giao cho đệ tử, hai người điều khiển bình đài trên không trực tiếp giết tới khu vực linh điền trồng linh điền tam tứ phẩm ở biên giới tiểu thế giới.

Tam tứ phẩm linh đạo chính là loại linh mễ có nhu cầu lớn nhất ở Tiên giới, trồng trọt linh điền tam tứ phẩm tự nhiên cũng vô cùng to lớn, thoạt nhìn, dùng "Cực lớn vô ngần" để hình dung cũng không khoa trương chút nào.

Giờ phút này, trong linh điền đầy ắp quả dại đang có vô số con rối luyện khí đang bận rộn thu hoạch lúa linh thảo, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Mà theo Thanh Mộc trưởng lão cùng Huyền Hà trưởng lão đến, Linh Mễ đã được giải quyết tốt cũng được đưa tới, bắt đầu tiến hành một loạt khảo thí tiêu chuẩn.

Mà kết quả khảo nghiệm cuối cùng, cũng làm cho người ta thập phần kinh hỉ.

Nhóm Tam tứ phẩm linh mễ này, vô luận là hàm lượng dinh dưỡng, độ tinh khiết linh khí, hay là phương diện hương vị, biểu hiện đều thập phần ưu tú, hoàn toàn không thua kém những linh mễ bây giờ trên thị trường, thậm chí ở trên miệng cảm giác còn hơi hơn một ít.

Cộng thêm sản lượng kinh khủng của nó, tuyệt đối đủ để miểu sát tất cả giống linh mễ tam tứ phẩm trên thị trường!

Chiếm cứ thị trường chỉ là vấn đề thời gian!

"Cái này cái này… Cái này muốn nghịch thiên a!!"

Thanh Mộc trưởng lão kích động đến hốc mắt cũng đỏ lên.

Mà Huyền Hà trưởng lão cũng là lão lệ tung hoành, hơn mấy vạn năm kinh nghiệm Linh Thực sư nói cho hắn biết, một khi lương thực tăng vọt, tất nhiên sẽ trùng kích giá thị trường!

Mà một loạt thao tác ngu xuẩn đến cực điểm lúc trước của Tinh Lan điện hạ, cũng lập tức sẽ biến thành bút tích thần

thánh!

Vô Cực thần cung ta, bây giờ muốn quật khởi.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng là tiểu bạch kiểm Vương Thủ Triết kia mê hoặc thần nữ, hiện tại xem ra hoàn toàn là bọn họ đoán sai.

Đó mới là cao nhân chân chính!

Hy vọng thần nữ điện hạ có thể giữ chân người ta thật tốt, đừng để Vương Thủ Triết kia chạy mất.

…

Chương 67: Bán bộ thần khí của An Nghiệp.

…

Đồng thời.

Trong sân Tiên Trận Minh.

Thành công ném nồi về trên người ba vị Đạo Chủ, hai vị Tiên Đế tâm tình đều không tệ, vui vẻ uống bảy vị thần trà sinh mệnh do bảy vị thị trà Linh Tiên Tử pha ra.

Nước trà vào bụng, cảm thụ sinh mệnh chi khí bàng bạc tràn ngập trong lục phủ ngũ tạng, từng chút từng chút thấm vào tứ chi bách hài, tẩm bổ bộ vị bị thương, hai vị tiên đế chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng vài phần, hạnh phúc đến con mắt cũng híp lại.

Mà ba trận cùng Trường Canh đạo chủ chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, thèm nhỏ dãi ngửi trà thơm, nhưng ngay cả một ngụm cũng không được phân biệt.

Dựa theo lời Thái Thượng Tiên Đế nói, hai người các ngươi lại không bị thương, uống Sinh Mệnh Thần Trà gì?

Đối với việc này, Nam Minh Tiên Đế biểu thị đồng ý, cũng đề nghị chia hơn phân nửa bình Sinh Mệnh Thần Trà còn thừa ra.

Thái Thượng Tiên Đế cũng tỏ vẻ khen ngợi.

Sau đó, hai vị Tiên Đế quét sạch hết lá trà còn thừa, ngay cả nước trà cũng không lưu lại, khiến ánh mắt hai vị Đạo chủ trơ mắt nhìn một màn này càng thêm sâu thẳm.

Cũng may Nam Minh tiên đế có chút giảng đạo lý, ăn trà của An Nghiệp, tự nhiên cũng nhận lấy tình cảm của hắn.

Buông chén trà nhỏ, hắn liền trực tiếp mở miệng: “An Nghiệp tiểu tử, vừa rồi ngươi nói muốn luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Kiếm? Đây không phải trùng hợp sao… Bản Tiên Đế chưởng khống Nam Minh Ly Hỏa, luyện đan luyện khí cũng không thành vấn đề. Việc này ta nhận, ngươi lấy tài liệu thu thập được ra nhìn xem, ta thay ngươi trù tính một chút.”

Hắn đường đường là Tiên Đế, chuyện chiếm tiện nghi của tiểu bối hắn thật sự không làm được.

“Đa tạ Đế Tôn chỉ dẫn.”

Có thể có Nam Minh Tiên Đế tự mình mở miệng hứa hẹn hỗ trợ luyện kiếm, đó là chuyện tốt mà bao nhiêu tu sĩ cầu cũng cầu không được, Vương An Nghiệp tự nhiên sẽ không đồng ý.

Hắn cung kính hành lễ tạ ơn, liền lấy ra các loại tài liệu mình sưu tầm được, khiến nó lơ lửng ở trước mặt Nam Minh Tiên Đế, để hắn phân tích phân biệt.

Lập tức, hắn lại triệu hoán ra 【Năm tháng】.

Năm tháng trước đó có được một lần cường hóa thăng cấp, từ cấp bậc linh bảo Thần Thông tăng lên đến cấp bậc đạo khí Lăng Hư, nhưng vẫn xa xa không theo kịp bước chân của Vương An Nghiệp.

【Cơ Vô Trần】 đã chuyển hóa thành khí linh, giờ phút này đối mặt với đại lão của một viện, cũng khẩn trương đến mức không dám thở mạnh nửa hơi, câu nệ không dám nói lời nào.

“Tàn hồn và khí linh dung hợp?” Nam Minh Tiên Đế nhìn một cái là nhìn thấu gót chân Cơ Vô Trần, không nhịn được thở dài lắc đầu: “Ngươi làm việc thế này không khỏi quá lỗ mãng, cứ giãy dụa như vậy, ngay cả Luân Hồi Trường Hà cũng không vào được.”

Tu sĩ đại năng chú trọng siêu thoát luân hồi, nhưng rất ít người nguyện ý hóa thành một giới khí linh, gián tiếp tránh né luân hồi.

Dù sao, hạn chế của khí linh thật sự quá lớn.

Mặc dù trên lý thuyết mà nói, một khi hồn phách trở thành khí linh, Chân Linh sẽ cùng khí cụ dung hợp, cũng liền không có hạn chế thọ nguyên có thể tồn tại lâu dài, nhưng cũng bởi vậy, một khi thân khí tổn hại, khí linh cũng sẽ theo đó vẫn lạc, căn bản không có khả năng chuyển thế đầu thai, còn tùy thời có khả năng bị xoá bỏ.

Khí linh chung quy chỉ là khí linh, mà luân hồi chuyển thế, lại có vô số khả năng.

Cơ Vô Trần nghe vậy cũng không biết nói gì.

Lúc trước hắn chết tu vi chỉ là Thần Thông cảnh hậu kỳ, đối với Luân Hồi Thiên Đạo pháp tắc cũng chỉ biết một chút da lông, nào biết nhiều như vậy?

Bất quá, chuyện chuyển hóa thành khí linh hắn cũng không hối hận.

Dù sao, một khi rơi vào Luân Hồi Trường Hà, với tu vi của hắn lúc đó, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm ký ức lưu lại, hiện giờ ngược lại càng tốt hơn, ít nhất Vong Thê có thể cả đời sống trong ký ức.

Nam Minh Tiên Đế vốn chỉ là thuận miệng nhắc tới, tự nhiên cũng không để ý nhiều đến phản ứng của Cơ Vô Trần.

Sau khi xác nhận tình huống của Cơ Vô Trần, hắn bắt đầu kiểm tra tài liệu mà Vương An Nghiệp chuẩn bị.

Hắn ước lượng một khối 【 Hỗn Nguyên Đạo Kim 】 nói: "Tiền này nặng hơn mười một cân, rèn luyện sạch sẽ không có tạp chất, phẩm chất không tệ, mua bao nhiêu tiền?"

"Hồi đế tôn, 150 Hỗn Độn Linh Thạch." Vương An Nghiệp dặn dò chi tiết.

"…" Nam Minh Tiên Đế kinh ngạc.

Hỗn Nguyên Đạo Kim giá cả bình thường cũng chỉ một cân 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch, cho dù phẩm chất tốt, lại dùng gấp, viên Hỗn Độn Linh Thạch này nhiều nhất cũng chỉ bán được 130 viên!

"Mua hơi đắt, lần sau chú ý một chút." Dừng một chút, hắn cuối cùng vẫn không nhịn được oán trách phê bình lên: "Trảm Thiên tiểu tử cũng không biết làm sao làm sư tôn của ngươi, chờ ngươi quay đầu lại vào Nam Minh thần điện, ta tìm đạo chủ luyện khí học tốt lên lớp với ngươi."

"Vâng… Đợi đã, vào thần điện?" Vương An Nghiệp kinh ngạc.

"Đúng vậy." Nam Minh tiên đế vẻ mặt đương nhiên: "Ngươi là đồ đệ của Trảm Thiên, Trảm Thiên lại là một trong phó điện chủ của Nam Minh thần điện ta, chẳng lẽ ngươi không gia

nhập Nam Minh thần điện mà còn gia nhập Thái Thượng thần cung?”

Nghe vậy, Vương An Nghiệp còn chưa nói chuyện.

Sương Tam Trận Đạo Chủ bắt đầu giơ chân: “Đế Tôn, An Nghiệp là người của Tiên Trận Minh chúng ta, là thần tử tương lai của chúng ta! Còn nữa, trảm thiên khi nào thì trở thành phó điện chủ?”

“Ha ha!” Nam Minh tiên đế khịt mũi coi thường: “Thần tử? Nói cứ như Tiên Trận Minh các ngươi có tiên đế kế thừa chức An Nghiệp vậy. Còn phó điện chủ… chậc chậc, Trảm Thiên thu một đồ đệ tốt, lập đại công cho Nam Minh thần điện ta, ta sắc phong hắn làm phó điện chủ cũng là hợp tình hợp lý. Chẳng lẽ ta sắc phong phó điện chủ còn phải xin chỉ thị của người khác?”

“Lão già khốn kiếp nhà ngươi, đừng có khinh người quá.” Tam Trận Đạo Chủ tức giận đến mức toàn thân phát run.

Ở trước mặt Tiên Đế, hắn cái gì cũng có thể nhịn, ai bảo đối phương là Tiên Đế chứ? Nhưng liên quan đến đồ đệ bảo bối Vương An Nghiệp này, hắn làm sao có thể nhịn được?

Lão thất phu?

Nam Minh Tiên Đế cười sờ cằm, quyết định trước tiên đặt chuyện trong tay xuống, trò chuyện với Tam Trận Đạo Chủ một chút.

Vương An Nghiệp thấy tình huống không đúng, vội vàng tiến lên khuyên bảo: “Sư tôn, Đế tôn, các ngươi đừng cãi nhau. Việc này tạm thời không vội, chờ sau khi An Nghiệp quay lại xin chỉ thị của thái gia gia, chúng ta lại thương lượng cẩn thận.”

Trong lòng của hắn nhẹ nhàng thở dài.

Một bên là Tiên Trận Minh, một bên là Nam Minh thần điện, đều nhìn chằm chằm vào hắn, còn ai dám đắc tội, Vương An Nghiệp hắn thật sự là quá khó khăn!

“Cũng được, nể mặt An Nghiệp, liền quay đầu lại nói.” Nam Minh Tiên Đế khoát tay áo, không để ý tới ba trận đạo chủ

nữa, tiếp tục kiểm tra những nguyên liệu luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Kiếm.

Tổng thể mà nói, phẩm chất của những tài liệu này cũng không tệ lắm, chỉ là giá cả… Quá đắt.

Cái giá này, ngay cả Tiên Đế của hắn cũng cảm thấy đau lòng… Đợi đã, đây là vật gì?

Đột nhiên, một khối quặng thô chưa được tinh luyện, toàn thân đen nhánh rơi vào trong tay hắn.

"Đây là quặng Hắc Kim Hỗn Độn?" Nam Minh Tiên Đế khẽ cau mày, nhưng lại có chút không xác định: "Sức nặng không đúng lắm, có vẻ quá nhẹ, chẳng lẽ là hàng giả?"

Hắn sống quá lâu rồi, trải qua tay quặng Hắc Kim Nguyên hoặc Hỗn Độn Hắc Kim số lượng nhiều không đếm xuể, năng lực phân biệt rõ ràng không phải thứ mà một Đạo Chủ bình thường có thể so sánh.

Khoáng thạch vừa vào tay, hắn đã cảm thấy không đúng.

Một ngón tay điểm ra, một ngọn lửa màu đỏ thắm lập tức như linh xà phun ra, quấn chặt lấy quặng thô đen hắc kim.

Trong nháy mắt, quặng thô đã bị đốt đến đỏ bừng, hóa thành nước dung nham.

Hỏa diễm kinh khủng như thế, đó là thần hỏa cực kỳ hiếm có - Nam Minh Ly Hỏa, cũng là một trong những căn cơ để toàn bộ Nam Minh thần điện an thân lập mạng!

Mà theo nhiệt độ lại lần nữa cao lên, hắc kim ở trong đó cũng hóa thành chất lỏng và dung nham tách ra, chỉ cần hơi ngưng kết một chút thì đó chính là tài liệu quý hiếm đỉnh cấp - Hỗn Độn Hắc Kim.

Nhưng mà, Hỗn Độn Hắc Kim cùng xỉ quặng ở tầng ngoài đều nóng chảy hết ra, bên trong lại lộ ra một khối kim loại màu bạc lớn cỡ đầu người, ngay cả Hoàng Hoàng Thần Hỏa liếm láp lên, cũng chỉ đốt nó đỏ bừng, lại chưa từng nóng chảy.

"Đây là…" Thái Thượng Tiên Đế vẫn luôn híp mắt uống trà ở bên cạnh, giống như chuyện không liên quan đến mình bỗng nhiên dừng động tác, đột nhiên mở mắt ra: "Thần Ngân?"

Nam Minh Tiên Đế cũng ngây người, lập tức cười ha hả: "Thần hỏa bất hóa, đương nhiên là thần ngân! Hơn nữa phẩm chất rất cao, nghĩ biện pháp tiến vào lò luyện, ít nhất cũng được mười lăm cân thần ngân!"

Thần ngân, đây chính là tài liệu rèn thần khí!

Mặc dù chỉ là mười lăm cân, số lượng tương đối ít, nhưng giá trị cũng không tầm thường.

"Ta ra giá 300 Hỗn Độn Linh Thạch mỗi cân, tổng cộng 4500 Hỗn Độn Linh Thạch mua khối Thần Ngân này." Thái Thượng Tiên Đế lập tức ngay cả Sinh Mệnh Thần Trà cũng không uống, không nói hai lời, trực tiếp ra giá.

"Lão quỷ, ngươi muốn ăn cái rắm gì?" Nam Minh Tiên Đế không kiên nhẫn vung tay lên: "Lớp thấp hơn 8000 Hỗn Linh chớ có mở miệng."

"Không phải chứ?"

Ba trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ đều trợn mắt há mồm.

Đây rõ ràng là một khối quặng thô Hỗn Độn Hắc Kim, bên trong sao lại có một khối thần ngân lớn như vậy?

Ngay cả Vương An Nghiệp cũng có chút ngơ ngác.

Phải biết rằng, lúc trước hắn mua khối quặng Hắc Kim Nguyên này, nhưng "chỉ tiêu tốn 230 Hỗn Độn linh thạch!

Chuyển tay một cái, giá cả liền tăng gấp mấy chục lần?

"Ta đoán được là chuyện gì xảy ra rồi." Nam Minh Tiên Đế vẻ mặt vui mừng, phảng phất như mình nhặt được Thần Ngân, hưng phấn nói: "Chủ quán kia hơn phân nửa đã sớm biết khối Hỗn Độn Hắc Kim Nguyên Khoáng này có vấn đề, chỉ là hắn cho rằng bên trong khoáng thạch hàm lượng hắc kim quá thấp, lúc này mới dẫn đến trọng lượng chỉnh thể hơi thấp, bởi vậy mới không lựa chọn dung luyện mà chọn bán quặng thô."

"Hắn thấy An Nghiệp mua đồ hào sảng, liền đem vật áp đáy hòm này bán cho An Nghiệp. Nào có ngờ, nguyên nhân tổng thể vật này phân lượng hơi nhẹ, lại là bên trong bao bọc nguyên một khối thần ngân."

Thần ngân phẩm chất cực kỳ cường đại nhưng trọng lượng lại phi thường nhẹ, là một trong những tài liệu chất lượng tốt để luyện chế thần khí! Nhưng bởi vì cực kỳ hiếm thấy, cho nên chủ quán phán đoán sai lầm.

Chủ quán thông minh bị thông minh hại, bỏ lỡ một khoản tiền phi nghĩa lớn.

Trải qua Nam Minh Tiên Đế phân tích như vậy, mọi người cũng đều phản ứng lại, không hẹn mà cùng, ánh mắt đều rơi vào trên người Vương An Nghiệp.

Chuyện này quá mức không hợp lẽ thường!

Rõ ràng là hắn ta bị coi là oan đại đầu làm thịt, kết quả lại là nhân họa đắc phúc, ngược lại phát tài lớn.

Đây chính là tài liệu để rèn thần khí đó! Quân không thấy Thái Thượng Tiên Đế cũng muốn cướp mua!

“Vận khí, đây thật là may mắn.”

Vương An Nghiệp không sợ hãi khiêm tốn hai câu.

Khi một người từ nhỏ đến lớn, động một chút là nhặt được, hơn nữa còn là chính mình đập lên mặt hắn, tự nhiên không thể trông cậy vào quan niệm ý thức của hắn có thể bình thường bao nhiêu.

Dù sao ở trong mắt Vương An Nghiệp, chuyện nhặt nhạnh bỏ lỡ này chính là chuyện thường ngày, căn bản không cảm thấy có vấn đề gì.

Cũng may những tài liệu kế tiếp, mặc dù cũng có chút nổ nhỏ, nhưng không tiếp tục xảy ra chuyện không hợp thói thường như thế nữa.

Cuối cùng mọi người thống kê một chút, lần này Vương An Nghiệp mua tài liệu tổng cộng hao phí khoảng 1200 Hỗn Độn Linh Thạch.

Tài liệu rõ ràng là mua siêu rồi, trong đó ước chừng một phần tài liệu giá trị khoảng chừng chín nghìn Hỗn Độn Linh Thạch đã đủ luyện chế Đạo Kiếm, còn dư lại chỉ là dư thừa mà thôi.

Nhưng Vương An Nghiệp cũng không lỗ vốn, chỉ riêng một khối thần ngân được mở thêm kia, không những triệt để triệt

tiêu tất cả chi phí, còn có thể kiếm thêm sáu bảy ngàn Hỗn Độn linh thạch nữa!

“An Nghiệp tiểu tử, cho dù là lấy thực lực Tiên Đế ta, luyện chế Thần khí cũng vô cùng phiền phức, tốn thời gian cũng vô cùng dài. Hơn nữa, chỉ riêng Thần Ngân cũng không đủ, những vật liệu khác còn thiếu quá nhiều.” Nam Minh Tiên Đế cân nhắc cân nhắc Thần Ngân trong tay.

Luyện chế Thần khí cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Nếu thật muốn luyện chế thần khí, thần ngân có số lượng rất lớn, tài liệu đồng cấp tiêu hao cũng không ít, hạch tâm chủ tài càng là khó tìm. Một khối thần ngân như vậy, liền muốn luyện chế ra một thanh thần khí, đó là vô nghĩa.

“Thần ngân là tài liệu Thần cấp, tương đối dễ dung luyện, hơn nữa nó không chỉ có thể sử dụng làm tài liệu Thần khí, còn có thể sử dụng làm tài liệu hạch tâm của Hỗn Nguyên đạo khí, có thể khiến phẩm chất Hỗn Nguyên đạo khí tăng lên một mảng lớn.”

“Bởi vậy, ta đề nghị ngươi lần này dứt khoát một bước đúng chỗ, luyện chế một thanh bán thần kiếm! Chỉ là hơi tiếc khối thần ngân này.”

“Tất cả do đế tôn làm chủ.”

Từ Đạo Kiếm biến thành Bán Bộ Thần Kiếm, Vương An Nghiệp cũng hơi có chút mừng rỡ.

Kể từ đó, đối với sư tôn Cơ Vô Trần cũng là một chuyện rất tốt, làm chủ kiếm cho kiếm trận cũng có thể phục chúng.

Về phần Thần Ngân dùng để luyện chế đạo kiếm có chút chuyện đáng tiếc, hắn ngược lại không quan tâm, dù sao cũng là nhặt không được.

“Được, Dung Luyện Thần Ngân cần hao phí không ít thời gian, ba mươi năm sau ngươi tới Nam Minh thần điện tìm bản đế xin kiếm.” Nam Minh Tiên Đế cũng vô cùng sảng khoái: “Tiền gia công sẽ không thu ngươi, coi như là một trong những lễ gặp mặt bản đế tôn cho tiểu bối ngươi.”

“Chuyện này… Đa tạ Đế Tôn chỉ bảo.” Vương An Nghiệp cũng không cự tuyệt ý tốt của Tiên Đế, vẻ mặt cảm kích mà

cung kính cảm tạ.

【 Cơ Vô Trần 】 ở một bên im lặng không lên tiếng, giờ phút này kích động đến thần hồn cũng run rẩy.

Hoàn toàn không nghĩ tới, đời này Cơ Vô Trần hắn lại có cơ hội trở thành khí linh bán thần kiếm.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là, từ nay về sau, hắn lại có thể chiến đấu với An Nghiệp.

Về phần hai thanh đạo kiếm kia, ngay từ lúc Tiên Đế đến đã im hơi lặng tiếng, lặng lẽ trốn đến chỗ tối, thành thành thật thật rụt cổ lại.

Sự tình phát triển tới trình độ như bây giờ, hai thanh đạo kiếm kỳ thật cũng là một trận nghẹn lời.

Tuyệt đối không nghĩ tới, tranh cái vị trí chủ kiếm, cuối cùng thậm chí ngay cả Tiên Đế cũng có thể chọc ra. Trong lúc nhất thời bọn chúng cũng không biết nên cảm khái chủ nhân nhà mình trâu bò, hay là nên cảm khái cái tên Cơ Vô Trần kia quá may mắn!

Bất quá có một việc bọn họ cũng phi thường rõ ràng, đó chính là, vị trí chủ kiếm bọn họ là triệt để không có hy vọng rồi.

Mà lúc này, Nam Minh Tiên Đế sau khi xử lý xong chuyện luyện kiếm, cũng cười ha hả nhìn về phía Thái Thượng Tiên Đế: “Lão quỷ, trò chơi này của ngươi xem cũng đã thấy đủ rồi. Ta nhớ rõ, hình như ngươi còn chưa có tặng quà chỉ bảo cho An Nghiệp đúng không?”

Gương mặt Thái Thượng Tiên Đế hơi co lại.

Bất quá hắn cũng biết phần lễ này chính mình chạy không thoát.

Lần đầu tiên gặp mặt tới đi vội vàng, hắn cũng không nhớ tới chuyện lễ gặp mặt này, lúc này, Nam Minh Tiên Đế cũng nhắc nhở, hắn nhất định phải cho.

Chỉ là lễ gặp mặt này, rốt cuộc là tặng lễ vật gì thì tốt đây?

Lúc này hắn bắt đầu suy nghĩ, trong lòng cũng rối rắm không thôi.

Vương An Nghiệp này tiềm lực phi phàm, cho ít đi, không thích hợp, cho nhiều đi, chẳng phải là bảo ba trận với Nam Minh hai người này chiếm tiện nghi sao?

Mặc dù Thái Thượng Thần Cung hắn được xưng là "đệ nhất tiên giới, nhưng thể lượng lớn, cũng có nghĩa tiêu hao cũng lớn, lại thêm nhân tài bồi dưỡng trong nội bộ thần cung cũng rất nhiều, thật ra thời gian trôi qua cũng không tính là quá giàu có.

"Lão quỷ, ngươi không có ý nghĩa gì đâu, ngươi lấy Sinh Mệnh Thần Trà của tiểu bối người ta không hề nương tay chút nào, đưa đồ khấu trừ." Nam Minh Tiên Đế đều không cần nhìn sắc mặt của Thái Thượng Đạo Chủ là có thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì, không chút khách khí mở miệng lấn át: "Như vậy đi, ta thay ngươi làm chủ, đưa 【Thiên Huyễn Đạo Kiếm】 cho An Nghiệp là được."

"Làm sao có thể?! Đây chính là Bán Thần Kiếm!" Nhất thời Thái Thượng Tiên Đế trừng lớn đôi mắt già nua.

Nếu không phải Nam Minh Tiên Đế đang ở trước mắt, hắn còn phải chú ý mặt mũi, sợ là sẽ trực tiếp giậm chân.

Ngươi thật sự cho rằng Bán Thần Kiếm là cải trắng gì sao? Nói tặng là tặng?

"Lão quỷ, cái này làm Tiên Đế sao, cái này khí lượng lớn một chút." Nam Minh Tiên Đế cười nói: "Lấy thực lực của ngươi bây giờ, Thiên Huyễn Đạo Kiếm đối với ngươi đã vô dụng, cần gì phải chiếm hầm cầu không đi ị?"

"Hừ! Ta cũng có mấy đệ tử ưu tú, có thể truyền cho bọn họ." Thái Thượng Tiên Đế vẫn bất vi sở động.

"Ha ha, ta cũng không vui." Nam Minh tiên đế nhướng mày, ánh mắt nhất thời trở nên bất thiện, "Thiên Huyễn Đạo Kiếm này là sản phẩm thuộc về ai, giữa ta và ngươi còn chưa rõ ràng đâu. Nếu ngươi tự sử dụng, dù sao ta cũng không đoạt được ngươi, cũng không có gì để nói."

"Nhưng nếu ngươi muốn dùng nó như bảo bối truyền gia truyền cho đệ tử… Nam Minh ta đoạt không lại ngươi, còn không đoạt được đồ đệ của ngươi sao?"

Thái Thượng Tiên Đế không khỏi tức chết, lúc này thổi râu trừng mắt nói: “Ngươi còn muốn xuống tay với tiểu bối, da mặt của ngươi đâu?”

“Ta bất quá chỉ là vạn năm thọ nguyên, cần thể diện này để làm gì?” Nam Minh Tiên Đế mặt mũi tràn đầy: “Lão tử sắp chết, lão tử muốn làm gì thì làm”

Thái Thượng Tiên Đế trầm mặc.

Sau một lát, hắn mới bất đắc dĩ nói: “Cho tiểu tử An Nghiệp cũng được, dù sao kiếm trận của hắn rất có đặc sắc, tương lai nhất định có thể trở thành một trong những chiến lực đỉnh tiêm của Tiên Tộc.”

“Nhưng mà An Nghiệp tiểu tử cũng phải đáp ứng một điều kiện của bản đế.”

“Ngươi nói điều kiện trước đi.” Không đợi Vương An Nghiệp đáp lời, Nam Minh Tiên Đế đã giành nói trước: “Chúng ta lại cân nhắc một phen nữa mới quyết định có đáp ứng hay không.”

Hắn cũng không dám để cho An Nghiệp trực tiếp đồng ý.

Với tính tình gian trá của lão thái thượng này, có trời mới biết hắn có thể đào một cái hố ở phía trước để An Nghiệp nhảy xuống hay không.

“Điều kiện thực ra cũng không khó.” Thái Thượng Tiên Đế lúc này ngược lại thật sự không có ý định đào hố, sau khi hơi trầm ngâm một chút liền nói: “Điều kiện này kỳ thật cũng không khó. Ta phát hiện một bí cảnh, trong đó có một thứ ta muốn, nhưng trận pháp kia vô cùng xảo quyệt, người phá trận muốn tháo bỏ trận pháp cũng có hạn chế về tuổi tác. Ta hi vọng sau khi An Nghiệp trận pháp có thành tựu, sẽ thay ta đi phá trận.”

“Khó trách như thế.”

Mọi người nghe vậy đều giật mình.

Khó trách Thái Thượng Thần Cung muốn dốc tài nguyên bồi dưỡng Khương Vô Vọng, còn muốn cho Khương Vô Vọng bái nhập làm môn hạ của Tam Trận, thì ra không đơn giản chỉ là sát nhập Tiên Trận Minh.

Hiện tại Khương Vô Vọng không đùa nữa, Thái Thượng Tiên Đế liền đem tính toán đánh lên đầu Vương An Nghiệp.

“Việc này, ta thay An Nghiệp đáp ứng.”

Nam Minh Tiên Đế sau khi suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Thứ nhất, hai người trở mặt với 【Thiên Huyễn Đạo Kiếm】 mấy chục vạn năm, hôm nay đại kiếp nạn sắp tới, dù sao cũng phải có kết quả, cũng coi như là một khúc mắc của mình.

Thứ hai, Vương An Nghiệp này chính là cha của khí vận, phá trận pháp chắc sẽ không có nguy hiểm. Hơn nữa, bí cảnh có thể để cho lão quỷ Thái Thượng kia theo dõi hắn là cũng không đơn giản, nói không chừng còn có thể có thêm cơ duyên.

Đương nhiên, dám thay An Nghiệp làm chủ đáp ứng, cũng là bởi vì hắn biết rõ cá tính của Thái Thượng Tiên Đế.

Mặc dù lão quỷ này có chút hẹp hòi, có chút nhát gan, nhưng chuyện cố ý hại đồ đệ hoặc tiểu bối, hắn nhất định không làm được.

Dù sao, có thể lên làm Tiên Đế, chút bố cục này vẫn phải có.

“Thành giao.”

Thái Thượng Tiên Đế thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng mặt mũi vẫn tràn đầy đau lòng.

Hành trình Tiên Trận Minh lần này, mình thật đúng là không may mắn, mọi việc bất lợi, tổn thất thảm trọng a! May mắn nhân tuyển phá trận tốt xấu gì cũng có, bằng không thì sợ là ngay cả tâm muốn thổ huyết cũng có.

Bất quá, cho dù như vậy, Thái Thượng Tiên Đế tâm tình vẫn tương đối không vui, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Mắt thấy khóe miệng Tam Trận đạo chủ vụng trộm nhếch lên, một bộ âm thầm mừng thầm, hắn nhịn không được răn dạy: “Ba trận, ngươi còn ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi đem truyền tống trận sửa lại?”

“…” Tam Trận Đạo Chủ.

Nếu không phải đánh không lại, hắn thật muốn một cước đạp lên.

…

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh Uyển.

Trong lương đình, khói than lượn lờ.

Vương Thủ Triết vẫn mặc bộ áo bào trắng mang tính tiêu chí kia, thoạt nhìn mộc mạc khiêm tốn, nhưng ngũ quan nổi bật ôn nhuận của hắn lại càng thêm phong thần tuấn lãng, khí chất trác tuyệt.

Không thể không thừa nhận, có một số người khí chất cần trang sức để làm nền, nhưng cũng có một số người như vậy, bất kể là y phục trang sức gì, trước khí chất của bản thân hắn cũng chỉ có thể trở thành vật làm nền.

Hiển nhiên Vương Thủ Triết là loại người này.

Có điều lúc này, Vương Thủ Triết phong tư trác tuyệt lại đang ngồi trước một lò nướng, còn dùng một cây quạt quạt vù vù quạt lửa, một bộ dáng vô cùng chuyên nghiệp.

Hai tiểu cô nương xinh đẹp đang vây quanh hắn, trừng lớn hai đôi tròn trịa, ánh mắt hắc bạch phân minh, trông mong nhìn chằm chằm vào những xiên nướng kia.

Theo mỡ nhỏ xuống lửa than, "Ầm" một tiếng, mùi thơm tràn ngập.

Tiểu cô nương chảy cả nước bọt.

"Thủ Triết ca ca." Một tiểu cô nương mặc váy ngũ sắc, thanh tú xinh đẹp lau nước miếng trên khóe miệng, cuối cùng không nhịn được đưa tay chộp về phía xiên nướng: "Muội thay ca nếm thử xem có quen thuộc hay không."

"Chát!"

Vương Thủ Triết đánh bay bàn tay nhỏ bé của nàng, tức giận trừng mắt: "Hài nhi, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng. Vừa rồi ta đã nhắc nhở ngươi rồi, chớ có nôn nóng vội vàng, một hồi gài một chuỗi."

Tiểu cô nương xinh đẹp này, tự nhiên chính là cửu sắc tiên lộc thường ở trong Lộc Minh Uyển này.

Một con cửu sắc tiên lộc thập tam giai đỉnh phong như thế, lúc hóa thành hình người lại chỉ có bộ dáng mười một mười hai tuổi, có thể thấy được tuổi nàng còn nhỏ, tiềm lực phát triển tương lai còn rất đầy đủ.

Theo Vương Thủ Triết đoán, tiểu nha đầu này không chừng có tiềm lực phát triển đến mười bảy mười tám giai.

Nếu là thật, cũng khó trách Vô Cực thần cung lại nuôi cô bé ở đây một mình, thậm chí còn dùng nó đặt tên cho 【Lộc Minh Uyển】 này.

Đương nhiên, hắn cũng đoán như vậy, hắn cũng không có khả năng đặc biệt đi hỏi Tinh Lan thần nữ vấn đề này.

“Thủ Triết ca ca, Luân gia ngoan ngoãn, Luân gia phải ăn thêm một xâu nha.”

Nghe được lời này, một tiểu cô nương khác lập tức hăng hái, giơ tay lên cười ngọt ngào với Vương Thủ Triết, nũng nịu nói.

Tiểu cô nương này mặc một thân váy ngắn ngực đáng yêu, trên làn váy rộng lớn trang trí rất nhiều ngôi sao phức tạp, quanh thân cũng có tinh thần lực quanh quẩn, không ngừng chớp tắt, tản mát ra nhiều điểm tinh quang.

Đúng vậy, nàng chính là một gốc tiên thụ sinh trưởng ở trong Lộc Minh Uyển này, tên là Tinh Thần Tiên Thụ.

Lai lịch của nàng cũng không đơn giản.

Nàng là Ngụy Thần thực đã từng trấn cung của Vô Cực Thần Cung - hậu duệ của Tiên Thiên Tinh Thần Thụ.

Bất quá nàng trước mắt còn nhỏ tuổi, tự nhiên không cường đại bằng Lão Tổ Thụ.

Lộc Minh Uyển này vốn là nơi Vô Cực Thần Cung dùng để chiêu đãi khách nhân tôn quý nhất, bình thường mấy ngàn năm chưa chắc đã sử dụng một lần.

Ngoài mặt, Vô Cực Thần Cung là tuân theo phong cách “Cần kiệm tiết kiệm” đã quen, để không lãng phí linh mạch trong đó, thuận tiện mang theo tiên lộc chín màu và Tinh Thần tiên thụ, còn trồng một ít linh quả linh thực các nàng thích ăn.

Nhưng tình huống thực tế là nơi này vốn dùng để nuôi dưỡng các nàng, tiện thể chiêu đãi khách quý một chút mà thôi.

“Được được được, Tiểu Sàm Thụ, cha… Không, ca ca nướng cho ngươi thêm vài xâu.” Vương Thủ Triết xoa xoa đầu Tinh Thần Tiên Thụ, thái độ cực kỳ cưng chiều.

Ở chung với Tinh Thần Tiên Thụ, Vương Thủ Triết luôn không kìm lòng được nữ nhi Ly Tiên vang lên.

Chỉ là, ngôi sao so với Ly Tiên thì ngoan ngoãn hơn nhiều, cá tính điềm tĩnh, giọng nói mềm mại, ngược lại rất phù hợp với tính cách của Linh Thực loại cây.

So sánh ra, nghĩ đến Ly Tiên tính tình càng ngày càng nóng nảy kia của nhà mình, càng ngày càng không chịu nổi tính tình, Vương Thủ Triết liền không nhịn được một trận đau đầu.

Tiểu Lộc vừa thấy tư thế này lập tức không theo nữa, bĩu môi chuẩn bị làm nũng, tranh thủ một chút.

Đúng lúc này.

Cửa viện bỗng nhiên “Oanh” một tiếng bị người đập mở.

Ngay sau đó, Tinh Lan thần nữ giống như một cơn lốc xoáy vọt vào trong đình nghỉ mát của Lộc Minh Uyển.

Vẻ mặt bà ta tràn đầy vui mừng, vẫn luôn chờ vào đình nghỉ mát, khi nhìn thấy Vương Thủ Triết và Nhất Lộc Nhất Thụ, cảm xúc vẫn khó có thể khống chế: “Thủ Triết công tử, thành công rồi! Kế hoạch của chúng ta thành công rồi!”

Nàng kích động đến sắc mặt đỏ bừng, bởi vì xông quá nhanh, làn váy đều bay lên cao ba tấc, ngay cả ngữ điệu nói chuyện đều là tung bay.

“Những hạt giống mà ngài cung cấp, hiệu quả vượt xa dự tính.”

“Chỉ cần dựa theo kế hoạch làm việc, chúng ta nhất định có thể nhẹ nhõm giảm giá lương thực! Ồ? Thịt nướng này không tệ…”

Nói xong, lực chú ý của Tinh Lan thần nữ liền bị dời đi, sau đó cầm lấy miếng thịt nướng ngồi ở bên cạnh bắt đầu ăn ngon lành.

Trong khoảng thời gian này nàng có thể chịu khổ rồi, áp lực từ các phương diện ép tới gần như không thở nổi, hiện tại xem như buông lỏng xuống.

Ô ô - Thịt nướng này ăn thật ngon.

Tiểu Lộc nhìn thấy xâu thịt nướng mình thích bị cướp, tức giận đến hai tay chống nạnh, tức giận đến mức khó chịu nói: "Thần nữ điện hạ, ngài chính là người cầm lái Vô Cực Thần Cung chúng ta, mọi chuyện đều phải bình tĩnh, phải hiểu được cái gì gọi là trời sập không sợ hãi! Ài, thật sự gọi là Lộc lo lắng, ở phương diện này, ngài phải học tập Thủ Triết ca ca nhiều một chút."

Vương Thủ Triết cười ôn hòa.

Hắn đem thịt nướng xong chia ra, lại lấy ra một đống thịt xiên mới đặt lên lò nướng, lúc này mới đong đưa quạt xếp, thong dong bình tĩnh mở miệng: "Tiểu Lộc nói đúng, trước mắt bất quá là kế hoạch vừa mới mở ra, phía sau còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Bộ dáng trấn định tự nhiên như thế, để cảm xúc hưng phấn quá độ của Tinh Lan thần nữ cũng nhanh chóng ổn định lại.

Đồng thời, sự sùng kính trong lòng bà ta đối với Vương Thủ Triết lại tăng thêm mấy phần.

Chuyện lớn như vậy, hắn đều có thể bình tĩnh như thế, phần định lực cùng quyết đoán này, quả thật không phải người bình thường có thể có.

Nàng không khỏi ngóng trông nói: "Không biết Thủ Triết công tử khi nào chuẩn bị đi cày Thần Cáo bảng một chút, nói không chừng có thể kéo tên Thái Thượng Thần Cung kia xuống ngựa."

Vương Thủ Triết cười một tiếng, lắc đầu: "Thứ trong Thần Cáo bảng kia, ta không đi tham gia náo nhiệt nữa."

Tinh Lan Thần Nữ thực sự không nghĩ tới lại là đáp án này, không khỏi kinh ngạc vạn phần: "Công tử không tham gia Thần Cáo bảng? Đây là vì sao?"

Dưới cái nhìn của nàng, Thần Cáo bảng là danh vọng của rất nhiều người trẻ tuổi Tiên Giới, chứng minh con đường tốt nhất

của mình, ngay cả cường giả cấp bậc Tiên Đế cũng thỉnh thoảng chú ý một chút. Cho nên phàm là người trẻ tuổi tư chất quá cứng rắn, sau khi đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đều chuyên môn đi quét một cái.

Nhiều năm trôi qua như vậy, đã trở thành thông lệ ở Tiên giới rồi.

Nàng vẫn luôn cho rằng sau khi Vương Thủ Triết củng cố tu vi chắc chắn cũng phải đi, tuyệt đối không ngờ hắn lại nói như vậy.

Lần này, Vương Thủ Triết không trả lời nàng.

Hắn luôn ngượng ngùng nói, trong gia tộc tương lai nhất định sẽ có rất nhiều tiểu bối đi cạnh tranh Thần Cáo bảng, lão tổ tông gia tộc hắn đi theo mò mẫm xen vào cũng không dễ nhìn.

…

Chương 68: Thần nữ toàn thắng! Tiên giới cũng có Vương thị?

…

Bất quá, nghĩ lại, Tinh Lan Thần Nữ liền tự mình nghĩ thông suốt.

Thủ Triết công tử là nhân vật phong hoa tuyệt đại, trong nháy mắt liền có thể phiên vân phúc vũ, cho dù xếp hạng thứ nhất trên Thần Cáo bảng, cũng không thể hiện ra tài năng của hắn, không tham gia cũng không phải không thể lý giải.

Vừa nghĩ đến đây, Tinh Lan thần nữ càng sùng kính Vương Thủ Triết thêm vài phần.

Cái này phải là bao nhiêu tự tin, mới có thể bỏ qua dụ hoặc của Thần Cáo bảng như thế, bỏ qua phong quang nổi danh lập vạn? Chỉ riêng phần tâm tính này, cũng đã miểu sát không biết bao nhiêu người.

Ngay sau đó, nàng buông bỏ tạp niệm, vừa ăn xiên nướng vừa báo cáo công việc: “Thủ Triết công tử, về kế hoạch bước tiếp theo, ta đã căn cứ theo chỉ thị của ngài sửa sang lại kế hoạch rồi.”

Nói xong, nàng liền phân tích mạch suy nghĩ tiếp theo cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết thì nướng thịt bên cạnh, vừa cho Tinh Thần Thụ ăn, Lộc Cửu Sắc và Thần Nữ Tinh Lan, vừa lắng nghe kế hoạch sắp xếp của Thần Nữ, thần thái thoạt nhìn có chút hững hờ, thực tế lại nghe rất chăm chú, còn liên tiếp gật đầu.

Không tệ.

Sau khi Tinh Lan thần nữ trải qua tư duy của hắn tẩy lễ, cánh cửa thế giới mới đã triệt để mở ra, mạch suy nghĩ cũng so với trước kia sống tốt hơn rất nhiều.

Kế hoạch này của nàng can đảm mà chu đáo, căn bản là có thể dùng, chỉ là kinh nghiệm có chút thiếu sót, khiến an bài của nàng còn chưa đủ hoàn mỹ.

Vì vậy, Vương Thủ Triết liền nhằm vào khuyết điểm của nàng, đưa ra vài kiến nghị.

Tinh Lan Thần Nữ suy nghĩ một chút, tinh thần liền rung lên, trong mắt cũng nổi lên tinh quang.

Nàng mặt mày hồng hào nhìn Vương Thủ Triết: "Bố cục của công tử, khí thế hùng vĩ, lại như đường chỉ xám của thảo xà bố cục vạn dặm, Tinh Lan thụ giáo."

Có sự chỉ điểm và khẳng định của Vương Thủ Triết, bây giờ Tinh Lan thần nữ ngay cả thịt nướng cũng có chút ăn không nổi.

Thả lá thăm xuống, nàng liền cáo từ Vương Thủ Triết, sau đó lại phóng ra ngoài viện, sốt ruột chuẩn bị chấp hành kế hoạch tiếp theo.

"Thần Nữ điện hạ, làm cho tốt." nai con hô một tiếng về phía bóng lưng của nàng, cố gắng lên nói: "Kiếm thêm chút tiền cho nhà chúng ta, cải thiện thiện bữa ăn của ta và Tiểu Tinh Thần."

"Ừ ừ!"

Tinh Thần Thụ diện mạo đáng yêu cũng gật đầu lia lịa, trong mắt đều là tiểu tinh tinh đầy chờ mong.

Nghe vậy, Tinh Lan thần nữ cảm giác bả vai áp lực càng nặng nề, đồng thời cũng là chiến ý sôi sục.

Đối với nàng mà nói, kế hoạch lần này không khác gì một trận đại chiến.

Trận chiến này liên quan tới tương lai của Vô Cực thần cung, liên quan tới việc Thần Cung có thể quật khởi trên tay mình hay không, có thể thắng không bại.

Theo thần nữ rời đi, bên trong Lộc Minh Uyển lại là một mảnh sung sướng an lành.

Mà bên ngoài, lại có phong vân dần dần nổi lên.

Một tin tức nhỏ bắt đầu âm thầm truyền ra, một tầng "Âm Ảnh" dần dần bao phủ trên bầu trời Huyền Thiên thành dưới trướng Vô Cực Thần Cung.

Thậm chí, tầng bóng râm này còn đang dùng một loại tốc độ cực nhanh hướng toàn bộ 【 Vạn Đảo Huyền Thiên 】 khuếch tán mà đi.

Huyền Thiên thành.

【Tây Giao thị trấn 】.

Bên trong Thiên Hà rực rỡ muôn màu, một chiếc thuyền khổng lồ đang chậm rãi đi dọc theo bờ Thiên Hà, đáp xuống khu chợ ở ngoại ô phía Tây.

Chịu ảnh hưởng của thủy triều Thiên Hà, cánh buồm khổng lồ dựng thẳng lên vì tiết kiệm linh thạch, phồng lên như những con cá voi lớn bơi trong biển hư không.

Trên cột buồm, một số tu sĩ Huyền Vũ mặc trang phục Thần Thông cảnh đang ba chân bốn cẳng bò lên trên, cởi dây thừng ra, vận đủ huyền khí phối hợp thu cánh buồm lại, loay hoay vui vẻ.

Đầu thuyền đò ngang.

Một lão giả mặc áo bào xám có tướng mạo uy nghiêm đang khoanh tay đứng quan sát khu chợ Huyền Thiên thành phía Tây vô cùng khổng lồ này.

Sóng năng lượng gào thét lướt qua quanh người hắn, nhấc áo bào của hắn lên, từ xa nhìn lại, áo bào tro phần phật, có vài phần thưa thớt.

Cũng không biết nhớ ra cái gì, trong đôi mắt già nua của hắn cũng không thiếu trí tuệ, thần sắc ảm đạm, xẹt qua một chút sầu lo.

“Lão tổ tông.”

Bên cạnh lão giả, một nam hài nửa lớn đang kích động ghé vào lan can, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng kinh hô: “Đây, đây chính là Huyền Thiên thành sao? Vậy mà lại hùng vĩ như vậy.”

Nam hài hai mắt thanh tịnh tinh khiết, thiên chân vô tà.

“Không, khu vực này bất quá là chợ Tây bên rìa Huyền Thiên Thành.” Lão giả áo xám thu liễm vẻ ưu sầu trong đáy mắt nhìn về phía nam hài, biểu tình trở nên hiền lành ôn hòa, “Toàn bộ

Huyền Thiên Thành chân chính, so với chợ này phải lớn hơn mấy chục lần, không, phải gấp trăm lần!”

Cho dù Vô Cực Thần Cung rất nghèo, nhưng là 【 Vạn Đảo Huyền Thiên 】 dưới quyền nó, cũng coi như là một trong ba mươi ba ngày Tiên Giới, mà Huyền Thiên Thành với tư cách Vạn Đảo Huyền Thiên chủ thành, tự nhiên là nguy nga khổng lồ vô cùng.

Nam hài phảng phất bị dọa sợ, há to miệng, mở to hai mắt nhìn, bộ dáng không dám tin.

“Ha ha ha.” Lão giả áo xám bị hắn chọc cười, Bà Sa gật đầu nói: “Duyệt Lượng à, Vạn Đảo Huyền Thiên của chúng ta rất lớn, Tiên Giới thì càng lớn. Chờ ta bán đi nhóm lương thực này, sẽ dẫn ngươi đi Vô Cực Thần Cung nhìn xem, bái kiến Tinh Lan Thần Nữ điện hạ một chút.”

Lão giả cực kỳ sủng ái nam hài, không chỉ ngữ khí thái độ thập phần ôn hòa, ánh mắt nhìn về phía hắn càng giống như là đang nhìn tương lai của gia tộc.

Vị lão giả này tên là 【Vương An Thịnh 】, đến từ 【 Thiên Long quần đảo 】 Đạo tộc Vương thị, cũng là Hỗn Nguyên lão tổ của Vương thị.

Thiên Long quần đảo chính là một trong những thế lực chủ yếu dưới sự cai trị của Vạn Đảo Huyền Thiên, ngoại trừ Đạo tộc Thiên Long Vương thị ra, còn có một Đạo tộc Thiên Long Cơ thị.

Nhưng quy mô Thiên Long quần đảo nhìn thì rất lớn, nhưng tài nguyên tổng thể thực ra lại tương đối cằn cỗi, vài chỗ như vậy chen chúc hai Đạo tộc, kết quả tự nhiên là ai cũng phát triển không tốt, hai bên đều trôi qua khấu trừ.

Bất quá, tình huống nghèo khó tương tự cũng không đơn giản chỉ có 【 quần đảo Thiên Long 】 là như vậy, trên thực tế, toàn bộ 【 Vạn Đảo Huyền Thiên 】 đều vô cùng nghèo khó.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Vạn Đảo Huyền Thiên vốn là nơi ở của Nam Minh thần điện và Tử Vi thần cung dành cho Vô Cực thần cung, tài nguyên bản thân tương đối thiếu thốn, hơn nữa lúc trước Vô Cực thần

cung có rất nhiều dân tị nạn trốn ra, thế cho nên chia đều, người đều chiếm tài nguyên vô cùng thưa thớt, lâu ngày tự nhiên càng nghèo khó.

“Thần Nữ điện hạ!”

Nam hài trước mắt sáng ngời, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ sùng bái: “Lão tổ tông, ta nghe nói thần nữ điện hạ là người đứng thứ năm trong Thần Cáo bảng! Là khuôn mẫu của người trẻ tuổi Tiên giới chúng ta.”

Nói tới đây, trong mắt hắn nổi lên một tia chờ mong: “Thật hy vọng có một ngày, ta cũng có thể leo lên Thần Cáo bảng, cho dù chỉ là top một trăm cũng được.”

Nam hài này tên là 【Vương Dần Lượng】, là Tiên Thiên đạo thể tương đối hiếm thấy, cũng là người trẻ tuổi có tư chất tốt nhất trong thế hệ trẻ của Thiên Long Vương thị.

Nghe nói, lúc hắn sinh ra đã dẫn phát thiên địa dị tượng quy mô không nhỏ, tạo thành oanh động ở toàn bộ Thiên Long Vương thị.

Tư chất như vậy, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai trở thành một tiên thiên thánh tử không thành vấn đề, nếu có thể kế thừa đạo thư của gia tộc, hoặc là bái nhập vào môn hạ Hỗn Nguyên trưởng lão nào đó y bát, tuyệt đối là tiền đồ vô lượng.

“Ha ha ha ha.” Nghe được lời nói của Vương Dần Lượng, lão giả áo xám Vương An Thịnh cười ha hả: “Không hổ là Kỳ Lân Nhi của Thiên Long Vương thị ta, có chí khí! Thế giới đại tranh sắp mở ra, ngươi lại muốn xông vào top một trăm Thần Triễn bảng, chí hướng này cũng không nhỏ. Nhưng mà, ngươi có thể nỗ lực thật tốt, tranh thủ trở thành tùy tùng của thần nữ điện hạ, như thế mới có một tia hi vọng.”

“Vâng, lão tổ tông.” Vương Dần vẻ mặt nghiêm túc, nặng nề gật đầu: “Hào nhi nhất định làm được.”

“Được được được.” Lão giả áo xám cười đến vẻ mặt vui mừng, trong lòng cũng nổi lên hi vọng.

Đã từng là Thiên Long Vương thị, một đạo tộc cường đại dưới sự cai trị của Vô Cực Thần Cung, có được truyền thừa của trọn vẹn ba bộ đạo thư thời kỳ đỉnh phong.

Thậm chí khi Vô Cực Thần Cung tiến hành khai thác ngoại vực, Vương thị cũng một mực đi theo bước chân Thần Cung, phái ra một chi tộc nhân ủng hộ hành động của Thần Cung.

Tộc nhân này do một vị gia tộc lão tổ tuổi còn trẻ tài cao dẫn đầu, thực lực cũng không thể khinh thường.

Cũng bởi vì vậy, lần khai thác ở ngoại vực Vương thị kia thu được lợi ích cực lớn, gia tộc trong gần ngàn vạn năm nay càng thêm thịnh vượng.

Ai mà ngờ được, trời còn có mây gió khó dò.

Sau khi Vô Cực Tiên Đế vẫn lạc ngoài ý muốn, Vô Cực Thần Cung địa bàn lấy Vô Cực Thành làm trung tâm cũng bị Ma tộc đả kích toàn diện, nhao nhao luân hãm, nơi Thần Cung khai thác với ngoại vực 【Tiên Minh】 cũng theo đó mất đi liên lạc.

Trong đại nạn, Vương thị cũng bị thương nặng, con cháu gia tộc tổn thất nghiêm trọng không nói, tài sản trong tộc mười không còn một, cuối cùng lưu lạc đến quần đảo Thiên Long nơi tị nạn.

Mà hơn trăm vạn năm sau đó, Vương thị càng ngày càng suy yếu, cho tới nay chỉ còn lại một bộ đạo thư đang nỗ lực truyền thừa.

Bây giờ, gia tộc càng ngày càng nghèo, ngay cả đạo chủ cuối cùng này cũng không hoàn thành được.

Cũng may, Thiên Long Vương thị cuối cùng số mệnh không nên tuyệt.

Ngay tại thời điểm bọn họ sắp đi vào tuyệt cảnh, gia tộc đúng là khí vận bạo rạp, trong dòng chính sinh ra một tiên thiên đạo thể ưu tú, cứng rắn rót một liều thuốc trợ tim cho gia tộc sắp bước vào suy bại.

Lão tổ vương bình tĩnh, loại trừ khả năng mọi người thảo luận, quyết định đưa đứa bé vào Vô Cực Thần Cung.

Vô Cực Thần Cung tuy cũng nghèo, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, dù sao cũng có tiền đồ rộng lớn hơn trong gia tộc.

Chỉ hy vọng đứa nhỏ Vương Dần Lượng này tương lai phát triển lớn, có thể cho Vương thị Thiên Long đạo tộc thêm một

đạo nguyên khí.

Ngay khi Vương An Thịnh suy nghĩ rồi rít bay đi, chiếc thuyền khổng lồ dưới chân ông ta cũng hạ xuống trong chợ Tây Giao.

Dựa vào tên tuổi của Thiên Long Vương thị, trạm gác ở chợ cũng coi như khách khí với bọn họ, chỉ là đơn giản kiểm nghiệm một lần vào quan, thuyền đò liền được cho đi.

Sau khi nhập quan, Vương An Thịnh ngay lập tức đi tới chợ gạo lớn nhất.

Mặc dù chưởng quỹ Mễ Hành bận rộn nhiều việc, nhưng vẫn cung kính nhiệt tình tiếp đãi Vương An Thịnh.

Cho dù Vương An Thịnh rất nghèo, nhưng hắn chung quy vẫn là Hỗn Nguyên đạo chủ, chưởng quỹ Mễ Hành này một Đại La Kim Tiên, tất nhiên là không dám bất kính đối với Hỗn Nguyên đạo chủ.

“An Thịnh tiền bối, ta hiểu rõ ý đồ đến của ngài.” Chưởng quỹ Mễ Hành tự tay pha cho Vương An Thịnh một chén trà, thần sắc trên mặt có chút khổ sở: “Nhưng hiện tại ngài mang tam phẩm, tứ phẩm linh mễ đến, thật sự bán không được giá ngài muốn.”

Vương An Thịnh trong lòng “lộp bộp” một cái, vội vàng hỏi: “Ta đã bán theo giá cả những năm qua chín phần rồi, các ngươi lại còn không muốn?”

Trong lòng của hắn không khỏi lo lắng, lúc trước nhận được tin tức bí mật của bạn tốt 【Huyền Hà trưởng lão】 truyền tới, bảo hắn nắm chặt thời gian gửi tam phẩm, tứ phẩm linh mễ tồn kho ra tay.

Hắn cho rằng mình đã rất nhanh rồi, nhưng không ngờ, tin tức trong khoảng thời gian ngắn như vậy rõ ràng đã truyền ra hoàn toàn.

Lúc độ thuyền khổng lồ của hắn hạ xuống, hắn đã nhìn thấy hơn mười chiếc độ thuyền theo thiên hà mà xuống, nhìn những tiêu ký trên độ thuyền kia, phía trên tựa hồ chứa đầy linh mễ.

“An Thịnh tiền bối, ta nói thật với ngài.” Mễ Hành chưởng quỹ bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Tin tức Thần Cung mới lấy

được hạt giống trong tay bây giờ đã truyền khắp phụ cận Huyền Thiên thành, tất cả mọi người đang nói sản lượng lương thực tương lai tăng vọt, giá cả tất nhiên sẽ giảm mạnh."

"Ngài đừng thấy thời gian tin tức này tuôn ra còn ngắn, phàm là thế gia kinh doanh lương thực, người nào không mẫn cảm với loại tin tức này? Ngài như vậy mang theo đại tông lương thực tới đây muốn bán, trong thị trường của chúng ta cũng đã không chỉ có một nhóm rồi, hiện nay, trên thị trường đã hình thành tính khủng hoảng bán tháo."

"Nhưng càng khủng hoảng, giá lương thực càng không ổn định!"

"Hiện tại giá lương thực gần như là một ngày một cái giá, hơn nữa gạo gạo chúng ta còn không dám thu nhiều! Chỉ sợ thu nhiều đều ở trong tay."

Vương An Thịnh cũng không ngờ tình huống lại gay go đến mức này.

Hắn làm sao không biết tin tức lương chủng mới một khi truyền ra, đối với giá cả lương thực chắc chắn sẽ tạo thành đả kích cực lớn, cũng bởi vì biết rõ, hắn mới vô cùng lo lắng mà muốn đem lương thực ra tay.

Ai có thể ngờ được, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây, vẫn như cũ không thể vượt qua đợt thứ nhất.

Chưởng quỹ Mễ Hành thở dài: "Như vậy đi, nể mặt lão chủ của Thiên Long Vương thị chúng ta, chúng ta mạo hiểm một chút, lấy giá giảm bảy nhận lấy tất cả lương thực tam tứ phẩm của các ngươi."

Trên mặt An Thịnh lão tổ Vương thị phủ một tầng sương mù nồng đậm.

Thuyền hắn mang đến này chẳng qua chỉ là một đội quân đi đầu, Đạo tộc lớn như vậy, sản lượng tam phẩm tứ phẩm linh mễ há lại chỉ có một thuyền này?

Nhưng Thiên Long Vương thị vốn đã bấp bênh, nếu không bán được lương thực, hoặc là giảm bảy phần mới có thể bán đi, tình huống của gia tộc chẳng phải là càng thêm rét lạnh sao?

Như thế, gia tộc còn sống hay không đây?

Chẳng lẽ nói, phải tiếp tục bán đi số lượng gia sản không nhiều và phân tán một bộ phận tộc nhân, để cho bọn họ đi nơi khác phát triển?

Gần đây trưởng quầy thấy nhiều tình huống như vậy, thấy thế không khỏi nhẹ nhàng thở dài: "An Thịnh tiền bối, theo xu thế trước mắt mà xem, giá lương thực sụt giảm đã thành kết cục đã định. Không bằng ngài tranh thủ thời gian đem lương thực dư ra tay, lại dựa vào quan hệ cũ của Vương thị các ngươi, trước tiên đi gặp Tinh Lan thần nữ, xin mua lương chủng mới!"

Nói xong, hắn hạ giọng tiếp tục nói: "Ta nghe nói, vì bồi thường thế gia bản địa bởi vì giá lương thực sụt giảm mà tạo thành tổn thất, thần nữ điện hạ sẽ lấy giá tương đối thấp phân phát hạt giống lương thực."

"Chỉ là nhóm lương chủng đầu tiên tất nhiên là tăng nhiều cháo ít, đi trễ liền không biết phải xếp đến ngày tháng năm nào nữa."

Nghe chưởng quỹ Mễ Hành nhắc nhở, tinh thần An Thịnh lão tổ của Vương thị chấn động, trong lòng lập tức sáng tỏ thông suốt.

Đúng vậy, mặc kệ Vương thị hiện giờ nghèo túng cỡ nào, nhưng chung quy vẫn là thần tử của Vô Cực Thần Cung!

Hiện giờ tuy nói thua lỗ nhiều, nhưng chỉ cần tìm thần nữ điện hạ khóc than, thành công xin được trồng giống lương thực mới, liền có thể đề cao sản lượng trên diện rộng!

Nếu có thể thuyết phục thần nữ điện hạ, dứt khoát trồng lương chủng cho nàng… Vậy lần này giá lương thực giảm xuống chẳng phải không tạo thành trùng kích lớn đối với gia tộc, ngược lại là cơ hội trời ban?

Hiện tại Vô Cực Thần Cung có thể ăn thịt giống mới, Thiên Long Vương thị là "đại trung thần" đi theo uống ngụm canh không quá phận đúng không?

An Thịnh lão tổ càng nghĩ càng cảm thấy là đạo lý này, liền lập tức cùng Mễ Hành cò kè mặc cả, quyết định đem toàn bộ lương thực cũ bán đi.

Cuối cùng, sau khi trải qua nhiều lần hiệp thương, An Thịnh lão tổ lấy giá gốc là bảy, năm thành giá, đem tất cả tam phẩm tứ phẩm lương thực bán ra, đổi lấy một số lớn linh thạch.

Mà hành gạo hơn phân nửa cũng sẽ không thiệt thòi, dù sao Tiên Giới rất lớn, rất nhiều địa phương thiếu lương thực, cũng không phải giá lương thực của tất cả địa phương hiện tại đều giảm, hơn nữa bản thân hành gạo cũng có hệ thống vận tải rất hoàn thiện, chỉ cần bọn hắn chu chuyển nhanh, có lẽ không chỉ sẽ không thua thiệt, còn có thể kiếm thêm một khoản nữa.

Mà An Thịnh lão tổ bán xong lương thực cũng không trì hoãn, lập tức lôi kéo Tiên Thiên đạo thể vương Dần Lượng chạy tới Vô Cực thần cung cầu kiến Tinh Lan thần nữ, hy vọng có thể từ trong khai phát lúa giống mới, được chia một chén canh.

Chỉ bất quá, bởi vì trên đường cùng bán lương trì hoãn, hắn đến vẫn có chút chậm, không thể đuổi kịp nhóm đầu tiên.

Lúc này.

Bên ngoài đại điện Vô Cực Thần Cung đã xếp hàng dài.

Tinh Lan Thần Nữ, Huyền Hà trưởng lão, Thanh Mộc trưởng lão, đang ở trong đại điện tiếp đãi từng đợt từng đợt khách quý.

Những người này đều là đại biểu các đại thế gia, hoặc là đến từ Huyền Thiên thành, hoặc là đến từ hư không hải phụ cận.

“Huyền Thiên Thánh Tộc Lý thị, dự mua lương chủng trăm năm mới, khế ước một thành, song phương thua thiệt tự phụ.”

Sau khi Thanh Mộc trưởng lão nói chuyện với một vị lão tổ Thánh tộc, đã ký kết một khế ước cung cấp hàng hóa trăm năm.

Sau đó, vị lão tổ Thánh tộc kia liền thiên ân vạn tạ, cảm thấy mỹ mãn rời đi.

“Người tiếp theo!”

Thanh Mộc trưởng lão mặt ngoài nghiêm túc, nhưng trong lòng lại là vui như nở hoa.

Thoải mái! Đời này, hắn còn chưa bao giờ sung sướng như thế.

Theo sản lượng lương chủng mới công bố, hơn nữa thần nữ điện hạ âm thầm vận dụng các loại thủ đoạn tiến hành tuyên truyền, giá lương thực của Huyền Thiên thành đang sụt giảm với một tốc độ điên cuồng.

Lúc này, nếu các đại thế gia ôm giống lúa già không thả, tất nhiên sẽ rơi vào trạng thái hao tổn thời gian dài.

Việc duy nhất bọn họ có thể làm, chính là tranh thủ thời gian đạt được lương chủng mới, đề cao sản lượng một mẫu, duy trì tài nguyên sản xuất ra từ linh điền nguyên bản.

Nhưng mà thần nữ điện hạ nhân từ.

Chỉ cần là gia tộc bản thổ 【Vạn Đảo Huyền Thiên】 mua lương chủng kỳ hàng, đều có thể được chiết khấu nhất định, bồi thường tổn thất giá cả lương thực giảm mạnh.

Kể từ đó, bản địa thế gia vốn còn tâm sinh oán niệm tự nhiên là cao hứng phát điên.

Về phần giá lương thực sớm hay muộn cũng sẽ lan đến Vạn Đảo Huyền Thiên bên ngoài, các thế gia Thiên khác ở trong sóng này không thua thiệt, vậy thì không liên quan đến chuyện Vô Cực Thần Cung.

Dùng lời thần nữ điện hạ nói, dù sao thế gia khác so với Vạn Đảo Huyền Thiên đều giàu có hơn, lỗ một chút sẽ không chết.

Trong lúc bận rộn, Thanh Mộc trưởng lão tiếp đãi một vị đại diện thế gia, hàng hóa lương chủng kỳ bán ra cũng càng ngày càng nhiều.

Hắn không nhịn được mà tính toán địa bàn hào phóng trong lòng.

Đợi đợt Thần Cung kiếm được nhiều tiền, Thanh Mộc phát tiền thưởng cho hắn, hắn sẽ mua hai bình lớn 【Thiên Nguyên Thánh Đan】, ăn một bình, ném… không, nhìn một lọ!

Hơn nữa, hắn phải đem gạo ăn hằng ngày đổi thành bát phẩm thánh linh mễ, thỉnh thoảng cũng có thể ăn một bữa cửu phẩm đạo linh mễ.

Về phần thất phẩm tiên linh mễ, ha ha, đi đến thất phẩm tiên linh mễ của hắn!

Hắn đường đường là Đạo Chủ, đã sớm chịu đủ rồi sao ăn không đủ no số cơm thất phẩm này rồi, về sau thứ này đưa cho hắn mà hắn cũng không ăn, ai thích ăn thì người đó ăn đi!

Trừ Thanh Mộc trưởng lão ra, Tinh Lan thần nữ và Huyền Hà trưởng lão cũng đều bận rộn.

Bọn họ nhanh chóng tiếp đãi đại biểu của các gia tộc, ký xuống một phần lại một phần khế ước, mà các đại biểu gia tộc bên ngoài, thì mỗi người đều nóng lòng như lửa đốt, sợ mình không thể xếp được hạt giống mới.

…

Cùng lúc đó.

Trước đại điện Vô Cực Thần Cung.

Một đạo độn quang bay nhanh đến, dừng lại trên bậc thang trước đại điện, trong chớp mắt biến thành một bóng người.

Thân hình bóng người kia hơi mập, nhìn có chút phúc, rõ ràng là trưởng lão Thần Bảo điện, Bảo Hồ trưởng lão.

Bất quá, bây giờ trên khuôn mặt quanh năm treo biểu tình Hòa Khí Sinh Tài kia, giờ phút này lại vô cùng lo lắng, ánh mắt dường như có chút phẫn nộ, lại giống như có chút ảo não.

Lỗ! Bảo Hồ trưởng lão của hắn lần này lỗ lớn rồi!

Tuy nói thiệt thòi không phải là tiền cá nhân của hắn, mà là thua lỗ Thần Bảo điện công sổ! Nhưng hắn để Thần Bảo điện thừa nhận hao tổn lớn như thế, há có thể nhận được chỗ tốt?

Hơn nữa lần này, rõ ràng chính Tinh Lan thần nữ đang gài bẫy hắn, cố ý lừa bịp hắn!

Lúc này, trưởng lão Bảo Hồ khí thế hung hăng xông vào trong đại điện, tìm Tinh Lan Thần Nữ tính sổ.

“Bảo Hồ đạo hữu xin dừng bước.”

Một thanh âm già nua mà có chút mỏi mệt chợt vang lên phía sau hắn.

Bảo Hồ trưởng lão quay đầu nhìn lại, đã thấy được là một trong phó điện chủ của Nam Minh thần điện - Nhai Tí lão tổ, cùng với Minh Huy thần tử của thế hệ tinh anh trẻ tuổi.

Hai người bọn họ hiện tại sắc mặt thật không tốt, một bộ biểu tình giống như bị rắn độc cắn một miếng.

Vừa thấy hai người này, Bảo Hồ trưởng lão lập tức giận không chỗ phát tiết, cười lạnh nói: "Hóa ra là Kỳ tiền bối, nghe nói ngươi và Tinh Lan thần nữ ký khế ước đánh cược? Chậc chậc, thật thú vị! Lần này, e là các ngươi thắng lớn nhỉ?"

"Bảo Hồ trưởng lão vì sao châm chọc khiêu khích như thế?" Khuôn mặt Kỳ lão tổ rùng mình, không vui nói, "Lão hủ đắc tội ngươi khi nào?"

Thần Bảo điện tổng hợp thực lực mạnh mẽ, Bảo Hồ trưởng lão tuy nói chỉ là Đạo Chủ bình thường, nhưng cũng không sợ hãi Kỳ Lão Tổ.

Nghe vậy, ông ta vẫn cười lạnh nói: "Kỳ Lão Tổ, bổn trưởng lão tin ngươi mới lạ, chỉ vì một vài chỗ tốt mà đã cùng một giuộc với Thần Quang Đạo Chủ và Thần Nữ!"

"Không phải là các ngươi, Tinh Lan thần nữ làm sao lại có thể thiết lập bẫy của ta!? Ha ha ha, các ngươi đã hại ta khổ cực! Tinh Lan thần nữ kia, quả thực quá độc ác!"

Kỳ lão tổ ngây người, lập tức giận dữ cười: "Khế ước là ngươi và Tinh Lan thần nữ tình ta nguyện ký, trách ta sao?"

"Không trách ngươi thì trách ai?! Bây giờ ta còn hoài nghi ngươi và Tinh Lan thần nữ sớm đã âm thầm cấu kết với nhau, cố ý kéo ta vào bẫy!"

Bảo Hồ trưởng lão cũng trợn mắt nhìn, vẻ mặt bị buộc phải nóng nảy, chuẩn bị cắn lung tung, kéo Kỳ Lão Tổ và Minh Huy Thần Tử xuống nước làm tư thế đệm lưng cho hắn.

Mắt thấy hai vị đại lão sắp cãi nhau, thần tử Minh Nghiên vội vàng khuyên bảo: "Bảo Hồ tiền bối, lão tổ tông, hiện tại chúng ta đều ngồi chung một thuyền, không thể xảy ra nội chiến nữa."

"Chuyện này, rõ ràng chính là Tinh Lan thần nữ cố ý đặt bẫy cho chúng ta. Nếu như một mình tạo áp lực với nàng, không

khỏi có chút thế đơn lực bạc. Không bằng hai bên chúng ta liên thủ, áp bách Vô Cực Thần Cung sửa chữa khế ước, ít nhất, cũng phải tận khả năng vãn hồi tổn thất."

"Bằng không mà nói, vô luận là Bảo Hồ tiền bối hay là lão tổ tông, đều không thể hướng lên trên bàn giao."

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt Bảo Hồ trưởng lão và Kỳ Lão Tổ đều tỉnh táo lại.

Có lẽ là bởi vì có địch nhân chung, sau khi thoát khỏi cảm xúc phẫn nộ, hai người nhanh chóng tỉnh táo lại, cũng cảm thấy chỉ có liên thủ mới càng có lực áp bách hơn, có thể cùng Thần Quang đạo chủ, Tinh Lan thần nữ hảo hảo "Tâm sự".

dăm ba câu nói, bọn họ liền liên thủ, ước định tiếp theo sẽ cùng tiến cùng lùi, tuyệt không thỏa hiệp!

Rất nhanh.

Tinh Lan Thần Nữ cũng biết bọn họ đến.

Ba người bọn họ rất nhanh đã được Tinh Lan thần nữ mời đến trong thiên điện.

Bọn thị nữ nối đuôi nhau đi vào, dâng trà, còn chưa kịp rời khỏi thiên điện, Bảo Hồ trưởng lão đã không kịp chờ đợi bắt đầu làm khó dễ.

"Tinh Lan thần nữ, sư tôn Thần Quang Đạo Chủ của ngươi đâu?"

Bảo Hồ trưởng lão lạnh giọng mở miệng, vẻ tức giận tràn trề hóa thành uy áp đạo chủ như thực chất bốc lên, mãnh liệt lao về phía nàng.

Rất hiển nhiên, hắn đây là căn bản không có ý định cho Tinh Lan thần nữ bất luận mặt mũi gì, nghiễm nhiên một bộ lấy thân phận đạo chủ tư thế lấy thế đè người.

Nào có thể đoán được.

Đối mặt với câu hỏi hùng hổ của hắn như vậy, Tinh Lan thần nữ lại không hoảng hốt chút nào.

Nàng nhấp một ngụm trà, lúc này mới ung dung mở miệng: "Sư tôn của ta đang bế quan, bây giờ bổn thần nữ mới là người

nói chuyện của Vô Cực Thần Cung. Bảo Hồ tiền bối, ngươi nổi giận đùng đùng, đang có chuyện gì à?”

“Chuyện gì?!” Bảo Hồ trưởng lão giận quá hóa cười, “Tinh Lan thần nữ, ngươi tuổi còn trẻ, ngược lại phải ra tay thật hay! Ngươi có phải cảm thấy, Thần Bảo điện chúng ta dễ bắt nạt…”

“Ầm!!”

Uy áp đe doạ của Bảo Hồ trưởng lão còn chưa nói xong, một tiếng vang thật lớn, bàn trà trước mặt Tinh Lan thần nữ đã bị nàng một bàn tay vỗ nát bấy.

“Ta nhổ vào! Lão già Bảo Hồ này, bản thần nữ làm vậy là nể mặt ngươi rồi đúng không?” Tinh Lan thần nữ lạnh mặt chửi ầm lên, “Ngươi còn dám ở trước mặt bản thần nữ ăn nói ngông cuồng, ngươi có tin hay không, bản thần nữ lập tức hạ lệnh bắt trói lão già không biết xấu hổ này lại, cả khế ước cũng đưa về tổng bộ Thần Bảo điện!”

Tinh Lan Thần Nữ bất thình lình nổi giận, nhất thời đem khí thế của Bảo Hồ trưởng lão ép xuống.

Lời nói của hắn đến bên miệng bị nghẹn lại, sắc mặt nhất thời trở nên âm tình bất định, ánh mắt nhìn về phía Tinh Lan thần nữ cũng trở nên kinh nghi bất định.

Nếu như mình thật sự bị trói đưa về tổng bộ thần điện, không nói đến chuyện phát triển tiếp theo, đầu tiên Bảo Hồ trưởng lão của hắn xui xẻo rồi.

Một câu nói kia, đúng là chuẩn xác tử huyệt của mình!

Tinh Lan này… sao lại giống như biến thành một người khác vậy, sự biến sắc này cũng trở nên quá nhanh.

Lúc trước đàm phán hiệp ước, thái độ vẫn là Ôn Lương khiêm tốn, mở miệng một tiếng “Tiền bối”, nhưng chỉ chớp mắt, liền trở thành “lão già hồ lô” này, thậm chí còn vỗ bàn với mình! Đây đều là chiêu số học được từ đâu?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Bảo Hồ trưởng lão đều có chút hoảng hốt.

Thủ đoạn này của Tinh Lan, khí thế này, cũng không giống như là một thanh niên trẻ tuổi Sơ Chưởng Thần Cung nào đó

có thể có, trong nháy mắt, hắn cơ hồ muốn sai lầm là mình đang cùng lão hồ ly nào đàm phán.

“Khụ khụ ~”

Mắt thấy Bảo Hồ trưởng lão đã bị đè nén khí thế, Mãng lão tổ lúc này ho khan hai tiếng, bày ra tư thái trưởng bối nói: “Tinh Lan!”

Nào có thể đoán được.

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Tinh Lan thần nữ một hơi cắt ngang.

“Tinh cái gì tinh, Lan cái gì Lan? Bản thần nữ rất thân với ngươi sao?” Lông mày lá liễu của nàng dựng lên, nghiễm nhiên là không cho Kỳ Lão Tổ bất kỳ mặt mũi nào.

Kỳ lão tổ tiên ngẩn ngơ, lập tức trong lòng lập tức có một cỗ vô tận tức giận mãnh liệt dâng lên: “Tinh Lan thần nữ, chính là ngay cả sư tôn ngươi cũng không dám nói chuyện với bản phó điện chủ như thế!”

“Thế nào? Lão gia hỏa, chút ủy khuất này, ngươi liền chịu không nổi sao?! Lúc trước ngươi bức bách sư tôn ta, sắc mặt cũng không phải như thế.” Tinh Lan thần nữ cười ha ha, “Khế ước của ngươi và ta, bản thần nữ đã in ấn mấy bản sao, tùy thời có thể giao cho hai vị phó điện chủ khác của Nam Minh thần điện, cùng với đế tôn bệ hạ.”

“Ta tin tưởng bọn họ nhất định sẽ lấy danh dự Nam Minh thần điện làm trọng, nên làm cái gì thì làm cái đó.”

“Ngươi…” Ngực của Kỳ Lão tổ chợt buồn rười rượi, suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu thật để cho Tinh Lan thần nữ làm như vậy, vậy nhất mạch nhà hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị triệt để chèn ép xuống.

Hơn nữa đế tôn tuyệt đối sẽ không để Nam Minh thần điện đi nợ công quỹ thiếu tiền, nhất định là bán tài sản riêng của nhất mạch hắn để thực hiện khế ước.

“Ngươi cái gì mà ngươi?” Tinh Lan vẫn ung dung nhận lấy trà thị nữ bưng lên một lần nữa, chậm rãi gạt nước trà, động tác kiêu ngạo ưu nhã nói không nên lời, “Muốn nói chuyện thì ngồi xuống nói chuyện, không muốn nói thì lập tức cút đi.”

Sắc mặt Kỳ Lão Tổ lúc trắng lúc xanh.

Hắn rất muốn phất tay áo rời đi như vậy, nhưng thế nào cũng không nhấc nổi dũng khí.

Nếu cứ như vậy mà đi, tổn thất kia liền thật sự đuổi không kịp. Tổn thất lớn như vậy, hắn quả thực gánh không nổi!

Còn về việc trong Vô Cực Thần Cung vận dụng vũ lực với Tinh Lan thần nữ… vậy thì càng tự rước lấy nhục.

"Tinh Lan." Lúc này, thấy lão tổ tông nhà mình chịu nhục Minh Nghiên Thần Tử, rốt cục không nhịn được đứng lên: "Chúng ta đều là thế hệ trẻ tuổi…"

"Đi đi đi! Thiếu cùng bản thần nữ lôi kéo làm quen, ta không thừa nhận địa vị của ngươi." Tinh Lan thần nữ khoát tay, ném tới hắn một ánh mắt khinh thường thật sâu, "Ngươi nói ngươi tốt xấu gì cũng là một chuẩn Thần tử, nếu thật bị sức hấp dẫn của ta hấp dẫn, như thế nào cũng phải biểu hiện thật tốt, để cho bản thân trở nên cường đại hơn để chinh phục ta."

"Nhìn xem ngươi đã làm những gì? Súc đầu rụt cổ, hèn mọn bỉ ổi không đề cập tới, lại còn chơi một đoạn cầu kiều cực lớn lấy thế đè người, muốn cưỡng ép cưới ta?"

"Bản thần nữ ta nhổ chết ngươi!"

"Ngươi nghĩ hay lắm! Cũng không tự mình soi mặt vào nước tiểu đi. Bộ dạng nhát gan này của ngươi còn không bằng tiểu tử râu quai nón của Yêu Thần Điện đâu, chí ít, người ta dám giá cao lấy tiền nện ta. Ít nhất cũng xem như có dũng khí."

Tinh Lan Thần Nữ càng mắng càng sảng khoái, càng mắng càng cảm thấy cái gọi là Minh Nghiên Thần Tử không phải thứ gì tốt!

So với Thủ Triết công tử, tiểu tử này quả thực chính là một con cóc trong vũng bùn nhão, cả ngày chỉ biết sủa loạn không nói, toàn thân trên dưới không có chỗ nào có thể lọt vào mắt nàng!

Minh Huy thần tử lớn như vậy, đã bao giờ bị người mắng như vậy?

Lập tức hắn bị mắng đến đầu óc trống rỗng, hận không tìm được cái lỗ chui vào.

Hiệp thứ nhất, Tinh Lan Thần Nữ lấy một địch ba, mắng một trận vô song.

Toàn thắng!

…

Chương 69: Bên dưới Hỗn Nguyên, trừ Tinh Lan thần nữ Lung Yên tiên tử ra, ta là vô địch!

…

Dưới sự tấn công như cuồng phong mưa rào của Tinh Lan thần nữ.

Bảo Hồ trưởng lão, Kỳ Lão Tổ, cùng với Minh Huy Thần Tử ba người, đều lâm vào trầm mặc thật sâu.

Trong ấn tượng của bọn họ, Tinh Lan làm thần nữ tuy thiên phú trác tuyệt, có địa vị cực cao trong Vô Cực Thần Cung, nhưng tính tình lại thiên hướng dịu dàng điềm tĩnh, đối xử với mọi người cũng nổi tiếng ôn hòa.

Nhưng bây giờ, nàng đã thay đổi!

Thái độ trở nên mạnh mẽ, bá đạo mười phần.

Bọn họ khí thế hung hãn, đúng là bị một mình nàng nói mấy câu, khí thế liền bị triệt để đè xuống.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ vừa giận vừa lo.

Phẫn nộ là bị nàng bắt nạt như thế.

Ưu phiền là tiền của bọn họ có khả năng thật sự không trở lại nữa.

Vô Cực Thần Cung quá nghèo, bây giờ khó khăn lắm mới cắn được miếng thịt mỡ này, sao lại dễ dàng nhả ra?

Đừng nói Tinh Lan Thần Nữ không đồng ý, hơn mười vị trưởng lão cao tầng của Thần Cung, hơn một ngàn Đại La cảnh trung tầng cũng sẽ không đồng ý!

Việc này quả thật càng ngày càng khó giải quyết!

“Người đâu.”

Lúc này, Tinh Lan Thần Nữ đi đầu đã thu liễm khí tức một lần nữa, thuận miệng phân phó vài câu.

Bọn thị nữ lập tức đáp lời, nhanh chóng dọn dẹp mảnh vỡ đầy đất, đổi lại bàn trà bị hư hỏng, lúc này mới cung kính lui đi.

Vừa ngắt lời như vậy, bầu không khí trong điện dường như cũng có vài phần hòa hoãn.

Trưởng lão Bảo Hồ thấy thế, cũng không dám tiếp tục cưỡng chế Tinh Lan thần nữ, ngược lại lộ ra vẻ mặt chua xót: "Tinh Lan à, lão hủ thừa nhận lúc trước làm có chút quá đáng, ngươi thiết kế bẫy để trả thù ta, cũng là chuyện đương nhiên."

"Có điều, ngươi thật sự muốn ta gánh chịu tất cả tổn thất, cho dù lão hủ không chết cũng phải lột mấy lớp da, cả đời này sẽ không có ngày xoay chuyển. Tinh Lan à, trước kia xem ra lão hủ cũng chiếu cố đến tình cảm của Vô Cực Thần Cung. Ít nhất, ít nhất lần này chỉ cần giơ tay lên, chớ để cho lão hủ chết quá khó coi."

Vô cùng rõ ràng, Bảo Hồ trưởng lão thấy cứng rắn không được, liền bắt đầu mềm đi.

Rốt cuộc là thương nhân nhiều năm, cúi đầu giả bộ thảm hại, hắn há mồm là tới, còn nói đến chân tình thiết tha, khiến người ta rất khó động dung.

Tinh Lan thần nữ vẫn thờ ơ, vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt uống trà: "Khế ước chính là khế ước. Nếu không ký khế ước, vậy Vô Cực Thần Cung chúng ta cũng có thể cầm cố cửu phẩm linh mạch, đòi lại mọi điều kiện?"

"Cái này…" Sắc mặt Bảo Hồ trưởng lão có chút sầu thảm, giọng nói cũng nhuốm mấy phần bi thương: "Thần Nữ điện hạ thật muốn đuổi tận giết tuyệt?"

"Khế ước lúc trước tác phế hoặc sửa đổi, đương nhiên là không thể nào." Thanh âm Tinh Lan thần nữ chém đinh chặt sắt.

Bảo Hồ trưởng lão biến sắc, đang muốn mở miệng.

Thanh âm Tinh Lan Thần Nữ liền lần nữa truyền đến: "Bất quá…"

Trong lòng Bảo Hồ trưởng lão vui vẻ, vội vàng mở miệng: "Điện hạ có gì phân phó cứ việc nói, lão hủ tuyệt không chối từ."

Thấy sự tình dường như có chỗ khoan nhượng, hắn cũng bất chấp, vừa nhanh vừa vội, thậm chí trên mặt còn có mấy phần lấy lòng.

Nhìn thấy bộ dáng chân chó của hắn như thế, Mãng lão tổ nhất thời bị chọc tức không nhẹ, trong lòng hùng hùng hổ hổ.

Bảo Hồ lão cẩu ngươi được lắm!

Trước khi đi vào rõ ràng đã nói muốn cùng tiến cùng lùi, bức bách Tinh Lan thần nữ sửa đổi khế ước, ngươi thì ngược lại, trong nháy mắt lại cởi ra liếm sao?

Đúng là không biết xấu hổ!

Nhưng mà, khí về khí, cơ hội đền bù tổn thất là hắn vô luận như thế nào cũng không thể buông tha.

Hắn quay đầu đi không nhìn Bảo Hồ trưởng lão nữa, cố gắng hít sâu một hơi bình phục cơn giận trong lòng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Tinh Lan thần nữ, trên mặt kéo lên một vòng tươi cười nịnh nọt: "Đúng đúng đúng, chỉ cần Tinh Lan có thể niệm tình xưa kia, nâng cao một chút quý thủ, tất cả đều dễ nói, dễ nói."

Trong lúc nhất thời, Bảo Hồ trưởng lão và Kỳ Lão Tổ đều trơ mắt nhìn Tinh Lan thần nữ, biểu lộ lấy lòng, ánh mắt thấp thỏm, tựa như kẻ tù tội chờ đợi tuyên án.

Minh Huy thần tử ở một bên nhìn thấy đều tê dại.

Hắn nhìn lão tổ và Bảo Hồ trưởng lão nhà mình, lại nhìn Tinh Lan thần nữ, có lòng muốn nói gì đó, nhưng há miệng, vẫn là một chữ cũng không dám nói.

Không có cách nào, cảnh tượng trước mắt này, hắn cảm giác nếu như mình tùy tiện mở miệng, vô cùng có khả năng sẽ bị quần ẩu.

Tinh Lan Thần Nữ cũng không để bọn họ chờ lâu lắm.

Thấy đã khống chế được không gian, nàng rốt cục thản nhiên buông chén trà xuống, sau đó vung tay đặt hai phần khế ước lên trên bàn trà mới.

"Chỗ ta có hai phần khế ước, Bảo Hồ tiền bối và Kỳ tiền bối có thể nhìn một cái, nếu không có vấn đề thì ký luôn đi."

Khế ước?

Vừa nghe từ này.

Bảo hồ cùng thân hình Tỳ Hưu đều kìm lòng không được run lên.

Còn có khế ước? Nàng chẳng lẽ ghét chính mình hố bọn họ còn chưa đủ thảm sao, muốn đào sâu hơn một chút?

Bọn hắn lấy khế ước tay đều đang run rẩy, thật giống như đây không phải khế ước, mà là răng nanh rắn độc.

Bất quá, chung quy là cơ hội Tinh Lan Thần Nữ cho ra, nói không chừng có thể đem tổn thất bù đắp trở về, cho nên cho dù không tình nguyện, bọn hắn cũng vẫn là run rẩy mở ra khế ước của riêng mình.

Chỉ thấy phía trên ngẩng đầu viết mấy chữ 【Đại diện khế ước khu vực lúa giống loại mới】.

Điều thứ nhất của khế ước chính là đại lý khu vực tiếp nhận Ất Phương Thừa, cho dù có thua thiệt, cũng cần phải cố định mỗi trăm năm giao nộp 100 viên Hỗn Độn linh thạch cho Giáp Phương.

“Cái gì?”

Bảo Hồ trưởng lão bị dọa đến mức giậm chân: “Thần nữ điện hạ, ngài thật sự muốn đẩy lão hủ vào hố sao? Ngài lại còn muốn ta bỏ tiền ra ngoài?”

“Bảo Hồ trưởng lão an tâm chớ vội.” Tinh Lan thần nữ một lần nữa nâng chung trà lên, dù bận vẫn ung dung mở miệng, “Trước nhìn xem điều thứ hai khế ước đã rồi nói sau.”

Bảo Hồ trưởng lão lúc này mới ấn xuống tâm tình kinh sợ, nhìn về phía khế ước thứ hai.

Chỉ thấy trên đó viết: “Khế ước đại diện lấy ngàn năm làm hạn chế, Ất Phương cần một lần thanh toán toàn bộ phí tổn cho đại lý của Giáp Phương.”

“…” Bảo Hồ trưởng lão như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Dựa theo điều khoản của khế ước tạm thời, trưởng lão Bảo Hồ được trả trước 1000 Hỗn Độn linh thạch cho Vô Cực Thần

Cung, chỉ có thể duy trì quyền đại diện ngàn năm. Về phần tiếp theo… Không cần phải nói, khẳng định phải bàn bạc lại lần nữa.

“Quá mức! Quá mức!!!”

Kỳ lão tổ cũng tức giận đến mức giậm chân.

Đại diện khế ước của hắn và Bảo Hồ trưởng lão không kém bao nhiêu, nhưng nếu muốn đại diện cho lúa giống 【Nam Thiên ngày mai】, giá cả đã biến thành 1500 Hỗn Độn Linh Thạch!

Vô cùng rõ ràng, khế ước đại diện hạt giống là dựa theo quy mô và thực lực kinh tế khác nhau của Tam Thập Tam Thiên.

“Cũng chính là một năm một hai viên Hỗn Độn Linh Thạch phí đại diện mà thôi, đừng giống như ta chiếm được bao nhiêu tiện nghi.” Tinh Lan thần nữ liếc mắt nhìn hai người, ngữ khí nhàn nhạt nói tiếp, “Lúc trước ta đã điều tra thị trường, ngày mai sẽ lấy Nam Thiên làm lệ, toàn bộ 【Ngày mai】 Tam phẩm】, tổng sản lượng lương thực tứ phẩm khoảng chừng 63 viên Hỗn Độn Linh Thạch, những Linh điền tam tứ phẩm này nếu là toàn bộ đổi chủng loại lương chủng mới của chúng ta, thị trường lương chủng của nó ước chừng 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch!”

“Mà hạt giống đại diện mà Vô Cực Thần Cung chúng ta cung cấp cho các ngươi giá cả là sáu phần, chỉ cần các ngươi có thể thuận lợi mở ra thị trường, Mao Lợi sẽ đạt tới 4 miếng Hỗn Độn linh thạch, mất 1.5 miếng phí đại lý cố định, quý phương có 2.5 miếng Hỗn Độn linh thạch.”

“Cho dù thị trường không gia tăng, mỗi một ngàn chính là 2500 Hỗn Linh Mao Lợi! Về phần bao nhiêu lợi nhuận thuần túy, thì phải xem quý phương có thể áp súc chi phí như thế nào.”

Phân tích như vậy, Kỳ Lão Tổ nhất thời tim đập thình thịch.

Bộ dạng làm ăn này dường như có thể làm được.

Về phần có thể chiếm hết thị trường của Nam ngày mai hay không, Kỳ lão tổ cũng không lo lắng.

Trước khi đến, hắn cũng đã âm thầm phái người hỏi thăm rõ ràng tình huống của lương chủng mới.

Sản lượng của giống lúa mới này kinh người thì không nói, hình thức trồng cũng không khác gì giống với giống cây ban đầu, trực tiếp dùng con rối gieo trồng và phân bón lúc đầu là có thể trồng. Không có yêu cầu đặc biệt gì đối với thủ pháp trồng.

Nói cách khác, chỉ cần lương chủng mới tới tay, liền có thể trực tiếp vào linh điền trồng trọt, căn bản không cần lo lắng vấn đề vật liệu cứng và kỹ thuật.

Hơn nữa, lương chủng mới từ mầm non đến thu hoạch cần thời gian cùng lương chủng ban đầu cũng không sai biệt lắm, cũng chỉ kém vài ngày, cũng không cần lo lắng ảnh hưởng của nông thời.

Như vậy sẽ giảm mạnh độ khó mở rộng.

Hơn nữa sản lượng lúa giống của bản thân rất lớn, cùng với thân phận phó điện chủ Nam Minh thần điện của hắn, chỉ là thị trường lúa giống tam tứ phẩm còn không giải quyết được sao?

Lúc trước khế ước với Tinh Lan thần nữ, tất nhiên là hao tổn to lớn, nhưng nếu như lấy được khế ước tạm thời, ngắn ngủn ngàn năm không chỉ có thể bù đắp lỗ vốn, còn có thể kiếm thêm không ít.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải tận tâm tận lực mở rộng lúa giống cho Vô Cực Thần Cung.

“Chát!”

Bảo Hồ trưởng lão nhất thời vỗ đùi, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế, thần nữ điện hạ quả nhiên mưu tính sâu xa, bố cục sâu xa!”

“?” Ánh mắt Tinh Lan thần nữ khó hiểu.

Trưởng lão Bảo Hồ sờ cái cằm mập mạp, giọng điệu khâm phục vạn phần: “Bởi vì phần khế ước kia lúc trước, chúng ta hiện tại không có tư cách cò kè mặc cả với điện hạ. Đại lý khế ước này không nhận cũng phải nhận. Để bù đắp lỗ vốn lúc trước, nhất định phải dốc toàn lực đẩy mạnh hạt giống ra!”

“Mà chỉ cần chúng ta dùng lực mở rộng, lương thực kiểu mới sẽ nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, ngày mai, Vạn Đảo Huyền Thiên vân vân mấy ngày giá lương thực cũng sẽ giảm xuống một bước.”

“Đến lúc đó, các ngày khác không từ chối được? Không mở rộng thì phải chịu tổn thất cực lớn, mở rộng thì phải chấp nhận khế ước đại diện của Thần Nữ điện hạ!”

“Đây là dương mưu trắng trợn!”

Chư lão tổ nghe vậy cũng lập tức phản ứng lại, trong lúc nhất thời vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Tinh Lan thần nữ giống như là đang nhìn quái vật vậy.

Nếu lúa giống kiểu mới có thể triệt để chiếm lĩnh toàn bộ thị trường lúa giống của Tiên Giới, trong ngàn năm ngắn ngủn kế tiếp, Vô Cực Thần Cung sẽ thu hoạch được ba bốn vạn Hỗn Độn Linh Thạch!

Mà trước đó, tất cả thu nhập sản nghiệp của Vô Cực Thần Cung cộng lại, ngàn năm quang cảnh có thể thu được hai ba vạn Hỗn Độn Linh Thạch.

Chỉ riêng thu nhập hạt giống này đã khiến cho lợi nhuận của Vô Cực Thần Cung tăng lên gấp đôi trong vòng ngàn năm kế tiếp!

Mà có khoản thu nhập tăng giá này, áp lực tài chính của Vô Cực Thần Cung sẽ giảm đi rất nhiều, trực tiếp từ nghèo khó biến thành kinh tế dư dả, thực lực tổng hợp chắc chắn sẽ càng ngày càng tăng!

Chỉ một thoáng.

Bảo Hồ trưởng lão và Kỳ Lão Tổ đều trầm mặc.

Vô Cực Thần Cung nghèo nhiều năm như vậy, các đời Thần Tử cũng không ít lần có ý đồ xoay chuyển cục diện, nhưng đều không thể thành công, bọn họ đều không nghĩ tới, khốn cục này cư nhiên bị Tinh Lan Thần Nữ giải vây.

Mà đây cũng không phải lợi hại nhất.

Điểm lợi hại nhất của Tinh Lan Thần Nữ chính là, nàng không ăn mảnh, mà là ở các nơi trong khu vực tìm kiếm vị trí đại diện, cùng nhau chia sẻ lợi ích!

Cứ như vậy, có cường thế của đại lão bản địa mở rộng, Vô Cực Thần Cung và thế lực bản địa đều bị bài xích, Vô Cực Thần Cung cũng có thể lấy tốc độ nhanh nhất bắt đầu lợi nhuận.

Tinh Lan thần nữ này quá lợi hại, quả thật là lật tay thành mây, úp tay thành mưa, tính kế hết thảy đều rất gắt gao.

Thậm chí ngay cả việc bọn họ tìm tới cửa cũng nằm trong kế hoạch của nàng ta.

Về phần khế ước đại diện ở khu vực này không thể ký?

Đương nhiên phải ký. Chẳng lẽ không ký còn đợi chết sao?

Thiếu hai tên thợ mổ heo như bọn họ, chẳng lẽ Tinh Lan thần nữ người ta muốn ăn thịt heo?

Lợi ích to lớn cùng thắng, không biết bao nhiêu đại lão chờ cùng hợp tác, cướp lấy lợi nhuận kếch xù, bọn họ cũng không thể đem cơ hội chắp tay tặng cho người khác.

“Xoạt xoạt xoạt xoạt” mấy lần, trên hai phần khế ước liền lần lượt ghi tên Bảo Hồ trưởng lão và Kỳ Lão Tổ vào.

Ký khế ước xong.

Bảo Hồ, Diêm hai vị đại lão, còn muốn cùng Tinh Lan thần nữ lôi kéo làm quen, lại bị nàng lấy lý do công tác quá mức bận rộn cự tuyệt, chỉ là thúc giục bọn họ sớm ngày đem đại lý phí một lần giao nộp lên, bằng không vạn nhất bỏ lỡ thời hạn, liền chớ trách nàng tìm kiếm phương pháp hợp tác khác.

Cho dù là phó điện chủ Nam Minh thần điện như Kỳ lão tổ, cũng không phải là lựa chọn duy nhất của Tinh Lan thần nữ. Dù sao, Nam Minh thần điện cũng có trọn vẹn ba vị phó điện chủ!

Sau khi tiễn Kỳ lão tổ và Bảo Hồ trưởng lão đi, Tinh Lan thần nữ liền trở về đại điện, tiếp tục ký kết khế ước với thế lực bản thổ.

Đương nhiên, khế ước nàng và thế lực bản thổ ký kết cũng không phải là buôn bán lương chủng mà là khế ước sản xuất lương chủng.

Lãnh thổ Tiên giới Tam Thập Tam Thiên rộng lớn cỡ nào, thị trường lúa giống Tam Tứ Phẩm khổng lồ cỡ nào?

Chỉ dựa vào trồng trọt lúa giống trong Vô Cực Thần Cung, căn bản không đủ cung ứng cho toàn cục, chính là bảo tất cả Linh Thực sư bỏ lại công việc ban đầu, ngày đêm gấp rút thúc giục cũng không đủ!

Bởi vậy, liên hợp Vạn Đảo Huyền Thiên bản thổ thế gia đến sản xuất lương chủng, tự nhiên là một khâu phi thường trọng yếu trong kế hoạch lương chủng.

Mà ngay khi Tinh Lan thần nữ một lần nữa đi vào đại điện.

Phía trước vị trí Huyền Hà trưởng lão, một vị lão giả Hỗn Nguyên cảnh mặc áo bào xám đang cùng hắn nói chuyện phiếm. Bên cạnh lão giả còn có một nam hài thoạt nhìn rất thông minh đi theo.

“Lần này đa tạ Huyền Hà trưởng lão báo động trước.” Lão giả áo xám ngữ khí cảm khái, trong thái độ lộ ra cảm kích nồng đậm: “Sai mà không phải như thế, sợ là Thiên Long Vương thị chúng ta khó tránh khỏi bị tổn thất lớn.”

“Đều là thế lực bản địa của Vạn Đảo Huyền Thiên nhất mạch, ta và ngươi lại có mấy vạn năm giao tình, chút chuyện nhỏ này tính là gì?” Huyền Hà trưởng lão vuốt râu cười khẽ nói: “Huống chi, thần nữ điện hạ đã sớm có dặn dò, vô luận là ai chịu thiệt, cũng không thể để gia tộc bản thổ chịu thiệt. Ồ? Thần nữ điện hạ ngài đã tới!”

Khi chú ý tới Tinh Lan thần nữ đang dần đến gần, Huyền Hà trưởng lão vội vàng đứng dậy chào hỏi, thuận tiện giới thiệu lão giả bên cạnh nàng.

“Điện hạ, vị này chính là An Thịnh lão tổ của Vương thị Thiên Long đạo tộc.”

Bản thân Tinh Lan thần nữ cũng đã gặp qua An Thịnh lão tổ, sau khi hắn giới thiệu, nhất thời cũng nhận ra hắn, lập tức mỉm cười hành lễ.

“Vãn bối Tinh Lan, bái kiến An Thịnh tiền bối.”

Đương nhiên nàng biết Thiên Long Vương thị, cũng biết gia tộc này khá nghèo.

Bất quá, đối với điểm này nàng cũng không có quá mức để ý. Dù sao toàn bộ Vạn Đảo Huyền Thiên, ngoại trừ cực cá biệt có được thế lực đặc thù, nhà ai không nghèo?

Vương An Thịnh vội vàng hoàn lễ: “Không dám không dám, lão hủ gặp qua điện hạ.”

Nói xong, hắn lại kéo Vương Dần Lượng bên cạnh nói: ” Dần Lượng, không phải ngươi sùng bái thần nữ điện hạ nhất sao? Còn không mau bái kiến điện hạ.”

” Dần Lượng bái kiến điện hạ.” Vương Dần ngoan ngoãn nghe lời hành lễ, thanh âm trong trẻo.

Thấy ánh mắt Tinh Lan Thần Nữ hơi có chút kinh ngạc, Vương An Thịnh vội vàng nói ra thiên phú huyết mạch Dần Lượng, cũng biểu đạt ý muốn để hài tử bái nhập Vô Cực Thần Cung.

“Sinh ra chính là đạo thể Tiên Thiên?” Đôi mắt của Tinh Lan thần nữ sáng ngời: “Thiên phú huyết mạch không tồi, đáng để bồi dưỡng. Chuyện này ta đồng ý.”

Tư chất như vậy, tương lai trở thành Đạo Chủ cũng có thể, dư sức bái nhập Vô Cực Thần Cung.

Lập tức, nàng liền phân phó Huyền Hà trưởng lão nói: “Huyền Hà trưởng lão, chuyện tiếp theo giao cho ngươi xử lý. Tìm cho hắn một sư tôn có huyết mạch thích hợp.”

Thiên Long Vương thị là thế lực bản thổ của Miêu Hồng, trước đó cũng có không ít tộc nhân bái nhập Vô Cực Thần Cung, chẳng qua trước mắt lợi hại nhất trong số những người đó là Đại La Kim Tiên, còn chưa trở thành Đạo Chủ.

Gia tộc giống như vậy, vốn có quan hệ rất thân thiết với Thần Cung.

Hiện giờ nhà bọn họ có mầm mống tốt, lại không tới thời kỳ truyền thừa đạo thư nhà mình, muốn đưa vào Thần Cung bái sư học nghệ, đương nhiên Thần Cung cũng vui mừng.

Cũng là bởi vì vậy, Tinh Lan mới không có chút do dự nào liền đem người thu xuống.

Về phần lễ gặp mặt, Tinh Lan thần nữ tạm thời không vội.

Đứa nhỏ này mới hơn mười tuổi, chẳng qua chỉ có tu vi Thiên Nhân cảnh, cấp bậc quá thấp tạm thời sẽ không thiếu tài nguyên, lễ gặp mặt hoàn toàn có thể đưa tối nay.

Chờ cấp bậc của hắn cao hơn, vừa vặn cũng có thể tặng chút đồ tốt.

Đột nhiên, trong đầu Tinh Lan thần nữ linh quang chợt lóe, nghĩ tới một chuyện.

Lông mày của nàng hơi giật giật, không khỏi nhìn về phía Vương An Thịnh: "Xin hỏi An Thịnh lão tổ, Thiên Long Vương thị các ngươi có để lại huyết mạch ở Tiên Minh nơi khai thác không?"

"Tiên Minh?"

Vương An Thịnh ngây người, có chút không rõ vì sao thần nữ điện hạ nhắc tới điều này.

Bất quá, đây cũng không phải bí mật gì, hắn thành thành thật thật hồi đáp: "Khởi bẩm điện hạ, năm đó khi Thần Cung khai thác ngoại vực, Vương thị chúng ta từng có tiên tổ Hỗn Nguyên cảnh đi theo Thần Cung tiền bối cùng đi, thành lập chi nhánh gia tộc ở Tiên Minh, sau đó hai bên cũng vẫn luôn có liên hệ."

"Chỉ là hơn một trăm ngàn năm trước… Aiz, thần nữ điện hạ, Thiên Long Vương thị chúng ta chính là người ủng hộ trung thành của Thần Cung!"

Vậy mà… Thật sự có?

Đôi mắt đẹp của Tinh Lan Thần Nữ hơi mở to.

Nàng lúc trước chỉ là nghĩ đến vị hỗn nguyên cảnh lão tổ này tên là "Vương An Thịnh", liền tự nhiên liên tưởng đến An Nghiệp công tử, lúc này mới hỏi câu này.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, Thiên Long Vương thị lại thật sự có gia tộc chi nhánh ở Tiên Minh.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, nàng cũng không dám xác định "Thiên Long Vương thị" này rốt cuộc có liên hệ gì với nhà Thủ Triết công tử hay không.

Dù sao, thời gian cách thật lâu, họ Vương lại là họ lớn.

Lúc này, nàng lại giống như thuận miệng hỏi: “Xin hỏi quý gia tộc có chữ lót ‘Thủ’ hay không?”

“Có.” Vương An Thịnh lập tức gật đầu: “Thái gia gia của lão hủ chính là chữ lót “Thủ”. Nhưng mà, tất cả chữ lót “Thủ” trước mắt của Vương thị chúng ta đều là tiểu bối của ta.”

Vương An Thịnh chính là vị lão tổ Hỗn Nguyên cảnh duy nhất của gia tộc hiện nay, đương nhiên Thiên Long Vương thị không có khả năng xuất hiện tồn tại bối phận lớn hơn hắn.

Tinh Lan Thần Nữ trong lòng hơi chấn động.

Đây không phải là trùng hợp sao?

Thủ Triết công tử vừa vặn cũng là thái gia gia của An Nghiệp công tử.

Thế gia siêu cấp như Vương thị, không quan tâm lịch sử trung gian có bị cắt đứt hay không, gia phả có thiếu thốn hay không, thứ tự xếp hạng của bối tự vẫn luôn cố định, đừng nói ngàn vạn năm, vạn năm cũng không thay đổi.

Đây cũng là một trong những căn cứ quan trọng để nhận tổ quy tông.

Nói chung, chỉ cần bối tự đối thượng, vậy khẳng định chính là đồng tông.

Có điều, nàng cũng không có ý định lập tức giúp Thủ Triết công tử bắt thân thích.

Việc này chung quy là chuyện nhà của Vương thị, trước tiên phải hỏi ý kiến của công tử mới được. Vạn nhất Thủ Triết công tử căn bản không có ý định tìm gốc hỏi tổ tiên, nàng chẳng phải là làm điều thừa rồi sao?

Nhưng dù vậy, ánh mắt Tinh Lan thần nữ nhìn về phía hai tộc nhân Vương thị cũng nhu hòa hơn trước rất nhiều, thái độ cũng càng thân cận hơn một chút, thậm chí tự mình định ra khế ước sản xuất lương chủng với bọn họ.

Nhìn điều khoản khá tốt trên khế ước, Vương An Thịnh vui mừng quá đỗi.

Vì không trì hoãn gia tộc xếp hàng phía sau, hắn biểu thị trước tiên phải dẫn Vương Dần ra ngoài đi dạo, mua sắm vài thứ cho

hắn, sau đó lại đưa về Thần Cung.

Tinh Lan Thần Nữ đương nhiên sẽ không đồng ý.

…

Ra khỏi Vô Cực Thần Cung, Vương An Thịnh tâm tình có chút vui vẻ, dẫn Vương Dần Lượng trực tiếp đi khu đông thành.

Là một vị Đạo Chủ Hỗn Nguyên Cảnh, cho dù Vương An Thịnh ở trong Huyền Thiên Thành khổng lồ đi lại cũng có chút thuận tiện, cũng không cần thuê linh cầm phi liên các loại.

Bởi vì cho dù là những thánh cầm phi liên kia, tốc độ cũng không đuổi kịp hắn.

Đông thành khu Huyền Thiên thành.

Nơi này có một cái thị trường, không giống với chợ phía Tây chuyên thiết lập giao dịch hàng hóa cho đại tông, chợ Đông Thành quy mô nhỏ hơn rất nhiều, lại có chợ chuyên dùng để mua sắm các loại bảo vật, linh đan diệu dược.

Hắn chuẩn bị mua một ít bảo vật cho Vương Dần, từ Thiên Nhân cảnh mãi đến Thần Thông cảnh, tất cả đều mua được một bộ.

Không có biện pháp, thân là huyết mạch Tiên Thiên Đạo Thể, Vương Dần có thể tu luyện giai đoạn đầu, tốc độ tấn thăng cực nhanh, tấn thăng Thần Thông cảnh căn bản không mất bao lâu.

Lần này vào Thần Cung, hắn không thể đi theo Vương Dần Lượng, những thứ này tự nhiên chỉ có thể đặt mua trước.

Bởi vì cái gọi là “Nhi hành thiên lý mẫu lo lắng”, Vương An Thịnh tuy rằng không phải mẫu thân của Vương Dần Lượng, nhưng phần ân cần và tâm tình lo lắng này lại giống nhau.

Trên đường đi, hắn liên miên lải nhải dặn dò Vương Dần rất nhiều chuyện, còn dạy cho hắn một ít quy củ của Thần Cung, tình cảm lo lắng trong lời nói.

Vương Dần Lượng cũng nhu thuận, mặc dù không nghe hiểu toàn bộ, nhưng vẫn thành thật lắng nghe, không cảm thấy mất kiên nhẫn chút nào.

Bất quá, hai người vừa mới đến Đông Thành tràng, liền cảm nhận được hai cỗ khí tức kinh người đang va chạm lẫn nhau.

Đây là dao động từ lôi đài thị trường bên kia truyền đến.

Rất hiển nhiên, đây là có hai vị cao thủ đỉnh tiêm đang luận bàn.

Đây cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Người tu hành cần có sự tiến thủ kiên định mới có thể có thành tựu, cũng là bởi vì như vậy, trong tu sĩ đẳng cấp cao, những người thích tranh đấu tàn nhẫn chỗ nào cũng có, lôi đài dùng để luận bàn cũng đã thành cương nhu.

Một ít tửu lâu cỡ lớn, trong khách sạn, còn có một ít đường chính bên đường, thường thường đều thiết lập lôi đài dùng cho thi đấu.

Mà thị trường dùng để giao dịch, là một nơi dễ xảy ra tranh chấp, đương nhiên cũng không tránh khỏi thế tục.

Để tránh cho cường giả nổi giận xung đột trên đường phố, người quản lý thị trường chuyên thiết lập một lôi đài ở vị trí trung tâm thị trường, để giải quyết tranh chấp giao dịch.

Chỉ bất quá, hai vị cường giả giao đấu lần này thực lực tựa hồ có chút quá cường đại, cho dù có vòng phòng hộ lôi đài, cũng không thể hoàn toàn cách trở khí tức tản mạn ra bên ngoài của bọn họ.

“Hình như là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ đang giao chiến.” Vương An Thịnh cảm nhận được cường độ của hai cỗ khí tức kia, ánh mắt cũng hơi sáng ngời, lập tức kéo Vương Dần Lượng một cái. “Đi, lão tổ dẫn ngươi đi trải nghiệm sự đời.”

Dứt lời, gã liền dẫn Vương Dần Lượng thuấn di tới.

Đừng tưởng rằng Tiên giới có rất nhiều Hỗn Nguyên, Đại La không bằng chó.

Trên thực tế, tổng số lượng cường giả toàn bộ Tiên Giới tuy nhiều, nhưng sau khi phân tán ra cũng chỉ như vậy.

Lấy một trong ba mươi ba ngày Vạn Đảo Huyền Thiên làm ví dụ.

Vô Cực Thần Cung cộng thêm thế lực quản lý cộng lại, tu sĩ tu vi đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không đủ trăm.

Những tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh này đa số đều phân tán ở các nơi trong Vạn Đảo Huyền Thiên, thường trú trong Huyền Thiên thành sợ là ngay cả một phần năm cũng không tới.

Mà Huyền Thiên thành lại lớn như vậy, ngoại trừ Vô Cực Thần Cung trên đỉnh đầu muốn ở trong một tòa thành lớn nhân khẩu đông đúc như vậy gặp được một đạo chủ, không nói là mò kim đáy biển, kỳ thật cũng không kém bao nhiêu.

Bình thường mà nói, Đại La Kim Tiên đã vô cùng cường đại.

Mà tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường lại càng hiếm khi gặp được, càng đừng nói đến là đối chiến với Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cho dù là đạo chủ như Vương An Thịnh, cũng cực kỳ khó gặp được một lần, đương nhiên không muốn bỏ qua.

Mà xung quanh, người đi về phía lôi đài giống như Vương An Thịnh, còn có không ít, hiển nhiên đều là người chuẩn bị đi xem náo nhiệt.

Trước khi Vương An Thịnh chạy tới 【 lôi đài Đại La cảnh 】 đang lơ lửng bên bờ Thiên Hà, đã là sau một chén trà nhỏ.

Lúc này, hắn mới phát hiện người giao thủ luận bàn lại là hai vị ma tu.

Tiên giới đương nhiên có ma tu. Trong đó, nơi có nhiều ma tu nhất đương nhiên phải có phạm vi tương ứng với 【 Vạn Hóa Thiên Ma Cung 】.

Nhưng bên trong các khu vực cũng có không ít Ma tu rải rác phát triển sinh tồn, trong Huyền Thiên thành tự nhiên cũng có, chỉ là bởi vì số lượng không nhiều, bình thường bởi vì ít xuất hiện, cũng không thường xuyên có thể nhìn thấy.

Chiến đấu giữa ma tu lại càng hiếm thấy.

Mà trong hai vị ma tu này, có một vị thực lực phi thường mạnh mẽ.

Khí tức của hắn đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tu hành Thánh Đồ tựa hồ cũng rất đặc thù, nhục thân trực tiếp biến hóa

thành ma thể to lớn ba đầu sáu tay, trong ma thể có lực lượng bành trướng phun trào, một quyền một cước, phảng phất có thể đạp nát tinh hà, đánh tan thương khung.

Ngay cả vòng phòng hộ trên lôi đài cũng mơ hồ không chịu nổi sóng năng lượng tàn phá bừa bãi này.

Mà cùng hắn giao chiến, lại là một vị bạch y nữ tử tóc trắng khoác vai, đeo mạng che mặt.

Mặc dù thoạt nhìn nàng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu biểu hiện ra ngoài lại cực kỳ khủng bố, thường thường tiện tay chém ra một kiếm, liền có thể chém không gian ra một vết ngấn đen tinh tế!

Đối diện vết ngấn đen rất nhỏ kia có năng lượng màu đen phun trào, rõ ràng là Vô Tận Thiên Uyên đại danh đỉnh đỉnh!

Phải biết, ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ thực lực mạnh mẽ, muốn đánh bại hàng rào thế giới bình thường, xuyên thẳng qua vô tận Thiên Uyên đều gần như không có khả năng, nhiều nhất chính là có thể đánh vỡ một ít hàng rào không gian.

Mà vị Ma Kiếm tu Đại La Kim Tiên sơ kỳ này, kiếm ý lại có uy lực như thế!?

Khó trách, nàng dám lấy thực lực Đại La Kim Tiên sơ kỳ ngạnh kháng Đại La Kim Tiên hậu kỳ, còn để đối thủ kiêng kị như thế, thậm chí cũng không dám dùng ma thân cường hoành của mình ngạnh kháng.

“Tiên tử tên Vương Lung Yên này thật lợi hại.” Trong quần chúng vây xem, một vị công tử thực lực đạt tới Chân Tiên cảnh sợ hãi than thở không thôi, “Mấy tháng gần đây, nàng đã ra tay mấy lần, mỗi một lần khiêu chiến đều là một vị cường giả Đại La hậu kỳ, lại không có một lần bại tích! Lần này, sợ là ngay cả đại danh đỉnh đỉnh 【Lục Tí Thánh Ma】 cũng đều phải bại.”

Lục Tí Thánh Ma ở trong Huyền Thiên Thành, cũng là cường giả cấp đại lão một phương, thậm chí hắn còn tự mình khoe khoang, “Hỗn Nguyên bên trong Huyền Thiên Thành ta vô địch”!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là khoác lác.

Bởi vì hắn vừa thổi ra những lời này không lâu sau, đã bị Tinh Lan thần nữ tìm tới cửa ước chiến cùng đánh một trận.

Sau đó, hắn liền đem câu nói kia sửa một chút —— trong Huyền Thiên thành Hỗn Nguyên dưới ngoại trừ Tinh Lan thần nữ ngoại vô địch!

"Ha ha, ta xem câu nói khoác của Thánh Ma sáu tay kia lại lập tức sửa lại, liền đổi thành "Trong Hỗn Nguyên dưới Huyền Thiên Thành trừ Tinh Lan Thần Nữ Lung Yên Tiên Tử ra thì ta là vô địch".

Trong đám quần chúng vây xem, lập tức có người ồn ào cười phá lên.

Vương An Thịnh lại không cười.

"Vương Lung Yên? Lung Yên tiên tử?"

Hắn nhíu mày, cái này nghe có vẻ như là đời chữ "Lung" của Vương thị. Chẳng lẽ, là gia tộc chi nhánh nào phân ra, xuất hiện một thiên tài đứng đầu như thế?

Điều đó không có khả năng!

Vương An Thịnh lập tức loại bỏ ý nghĩ này, cảm thấy hơn phân nửa là đọc giống nhau hoặc là trùng hợp.

Coi như là lần đầu tiên gặp, hắn cũng có thể cảm giác được, tiềm lực của nữ nhân này hẳn là có thể cùng Tinh Lan thần nữ sánh vai.

Vương thị bọn họ, nhất là gia tộc chi nhánh, sao có thể vận khí bạo phát đến trình độ như thế?

Nếu thật sự là như thế, Vương An Thịnh ta sẽ gọi bà lão tổ tông!

…

Chương 70: Lục Tí Thánh Ma ta! Hôm nay bắt đầu là người của ngươi rồi!

…

Lôi đài cách đó không xa.

Có một tòa Quỳnh Lâu Thần Các lơ lửng trên không trung, gần như được khảm nạm ở trong Thiên Hà.

Quỳnh lâu này quanh thân tràn ngập tiên vụ, thỉnh thoảng có quang mang xuyên thấu mà ra, tản mát ra thất thải hà quang, có vẻ đẹp lộng lẫy.

Tòa lầu quỳnh lâu này, là một tửu lâu cao cấp nhất trong thành phố đông, tên là 【Quỳnh Quang Các】.

Trong một gian phòng bao dựa vào cửa sổ.

Giờ phút này.

Có một thanh niên nam tử thân hình cao lớn đang ngồi dựa vào cửa sổ.

Thân thể của hắn nửa tựa ở trên bệ cửa sổ, trong tay cầm một chén rượu thanh ngọc tinh xảo, đang thưởng rượu cửu phẩm Linh Quỳnh Tương đắt tiền nhất trong Quỳnh Quang Các, ánh mắt lại xuyên thấu tiên quang, có chút hứng thú rơi vào trên người Vương Lung Yên cùng Lục Tí Thánh Ma đang đánh nhau trên lôi đài.

Tiên quang biến ảo chiết xạ ra đạo đạo vầng sáng màu sắc rực rỡ, Hỗn Độn Hắc Kim Quan trên đỉnh đầu gã, huyền sắc kình trang trên người giống như được phủ lên một tầng vầng sáng lộng lẫy, làm cho khí chất toàn thân gã tôn quý bất phàm, chỉ có giữa hai đầu lông mày lộ ra cỗ tà khí không bị trói buộc.

Khí tức trên người hắn lại nội liễm đến cực hạn, không tán dật chút nào, để cho người ta hoàn toàn không cách nào căn cứ khí tức để đoán ra tu vi của hắn.

“Vương Lung Yên? Ta chưa từng nghe qua cái tên này. Cảm thấy nữ tử này tuổi cũng không lớn, không ngờ lại có thể khiến cho Lục Tí Thánh Ma chật vật như vậy.”

Ánh mắt của người thanh niên rơi vào trên người Vương Lung Yên, trong ánh mắt lộ ra không chút che giấu thưởng thức.

"Có ý tứ, có ý tứ ~ không nghĩ tới trong Huyền Thiên thành lụi bại này, ngoại trừ Tinh Lan ra, cư nhiên còn có nữ tử trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm bậc này."

Ở Tiên giới, khái niệm tuổi tác tương đối phức tạp.

Nếu là một số bình dân Thiên Nhân cảnh, hơn ba trăm tuổi đã là lão đầu rồi. Mà đối với một tiên thiên thánh tử, thánh nữ mà nói, hơn ba trăm tuổi chỉ là một đứa trẻ không rành thế sự mà thôi.

Mà tu luyện tới cấp bậc Đại La Kim Tiên, thọ nguyên có thể đạt tới ba vạn sáu ngàn năm, dưới tám ngàn tuổi cũng có thể xưng là "Thanh niên tuấn kiệt".

Có một bộ phận chuẩn thần tử chuẩn thần nữ thiên tư trác tuyệt, thường thường có thể dùng "mười" chưa đủ ba ngàn tuổi đột phá đến Đại La Kim Tiên, ở trong mắt các tiền bối cường giả, chính là thiếu nam thiếu nữ ngây thơ rực rỡ!

Rất rõ ràng, một thân khí tức sinh mệnh của Vương Lung Yên dồi dào như ánh sáng mặt trời mới lên, lấy thực lực mới vào Đại La cảnh, có thể làm cho Lục Tí Thánh Ma Đại La hậu kỳ chật vật như thế, tất nhiên là tồn tại thiên phú huyết mạch đạt tới cấp độ yêu nghiệt.

Ngược lại suy tính một chút, nhân vật yêu nghiệt như vậy thường tu luyện tiến triển cực nhanh, lúc mới vào Đại La cảnh nhiều nhất cũng chỉ ba ngàn tuổi!

Bởi vậy, thanh niên nam tử không ràng buộc kia ánh mắt độc đáo, chắc chắn Vương Lung Yên thập phần trẻ tuổi.

Sự thật đúng là như thế.

Vương Lung Yên ở trong gia tộc có địa vị tôn sùng, người người đều xưng là "Lung Yên lão tổ", nhưng tuổi tác trên thực tế của nàng, cũng chỉ lớn hơn Vương Thủ Triết trên dưới trăm tuổi, trước mắt cũng chỉ là ba nghìn một trăm tuổi mà thôi.

Thuần túy lấy cấp độ tuổi tác mà nói, ở trong các đại thế lực thần tử thần nữ đều coi như "Tuổi tác", cũng chỉ có Thanh Ly thần nữ của Võ Nhạc Thần Điện hơi lớn một chút, lại so với

Tinh Lan thần nữ còn nhỏ hơn một ngàn tuổi, bị nàng đuổi theo hô "Lung Yên muội muội".

Cũng bởi vậy, sau khi Vương Lung Yên đến Tiên giới, thật sự xấu hổ không dám tự cho mình là lão tổ tông nữa, đối ngoại tuyên bố cũng đều tự xưng là "Vương Lung Yên", vứt bỏ hai chữ "lão tổ", ngay cả ánh mặt trời trẻ tuổi tâm tính cũng bị lây nhiễm cũng rất nhiều.

"Cô gái này tuy không tầm thường, nhưng so với La Sa điện hạ ngài thì vẫn kém hơn một chút."

Nghe được thanh niên nam tử nói, một vị lão giả toàn thân bao phủ trong hắc vụ mở miệng nói.

Giọng hắn có vẻ hơi khàn khàn nịnh nọt: "Cũng chính là điện hạ ngài quá mức điệu thấp, thế cho nên bị các thần tử thần nữ thế lực khác đoạt danh tiếng."

Vị hắc bào lão giả này chính là 【Hắc Yếm trưởng lão】 của Vạn Hóa Thiên Ma Cung, một thân ma công âm tà vô cùng, am hiểu nhất là các loại tà thuật như Trớ Chú Độc Thuật, thường thường khiến địch nhân nghe tin đã sợ mất mật.

Bất quá, thái độ của hắn đối với La Diệp Ma Tử lại thập phần cung kính.

Cũng chỉ có một số ít tùy tùng bên cạnh hắn và La Thiến Ma Tử biết được, La Thiến Ma Tử ẩn giấu sâu bao nhiêu.

Với thực lực của vị điện hạ này, đệ nhất Thần Khuyết bảng không dễ làm, nhưng kéo Quân Hạo thần tử đệ nhị bài danh trước mắt xuống ngựa không thành vấn đề.

"Ha ha." La Thiến Ma Tử uống ngụm rượu, nụ cười trên mặt rất nhạt: "Trước mắt Thần Cáo bảng chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, nếu không thể lấy được đệ nhất, đệ nhị và đệ thập có gì khác nhau? Chân chính, vẫn phải xem trong Côn Bằng thần cung có thể đạt được cái gì."

"Đương nhiên, chủ yếu cũng là thật sự không nắm chắc, đoạt được đệ nhất từ trong tay tên 【Quyền Thiên】 kia, nếu không, ta cũng không ngại đi nghiêm túc đối đãi Thần Cáo bảng một chút."

Trong lúc nói chuyện, chiến đấu giữa Vương Lung Yên và Lục Tí Thánh Ma trên lôi đài càng ngày càng kịch liệt, trong chiến đấu cũng cực kỳ nguy hiểm, đặc sắc phi phàm.

Lực chú ý của La Thiến Ma Tử rất nhanh lại bị kéo trở về, nhấc bầu rượu lên rót đầy một chén cho mình sau đó một hơi uống cạn: "Mỹ nhân xứng với rượu mạnh, đáng giá một chén trắng lớn."

Thấy chén rượu cạn, Hắc Yếm trưởng lão chủ động thay hắn rót một chén, hạ thấp giọng nói: "Điện hạ, mấy ngày nay ta dùng chút đồ chơi nhỏ, muốn đi điều tra lai lịch Tinh Lan, lại phát hiện Tinh Lan thần nữ bận rộn xoay quanh, ngay cả một lần cũng không trở về tẩm điện. Ngài xem, kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao?" La Thiến Ma Tử lạnh nhạt cười, "Đương nhiên là trực tiếp tìm tới cửa, yêu cầu lợi ích cộng hưởng."

"Vốn ta chỉ hoài nghi, cô nàng Tinh Lan kia là lợi dụng Vân Hạc ngu xuẩn kia, lấy được liên hệ với Tiên Minh, thậm chí có khả năng thu hoạch mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh."

"Nhưng hiện tại, căn bản không cần hoài nghi, bổn ma tử chắc chắn hành động bí mật của nàng có thu hoạch vượt quá tưởng tượng. Nếu không, tam phẩm chưa từng nghe thấy, sản lượng tăng trưởng kiểu đoạn đại, lương chủng tứ phẩm linh mễ từ đâu mà có? Chỉ bằng Thanh Mộc, hai cổ hủ lão quỷ Huyền Hà của Vô Cực thần cung sao?"

Mặc dù La Sa Ma Tử nói một đống lời, nhưng mà âm thanh lại chỉ có hai người có thể nghe được. Nếu không phải hắn nguyện ý, ngay cả tiểu nhị hầu hạ ở bên ngoài phòng bao, cũng tuyệt đối không nghe được nửa điểm thanh âm.

"Điện hạ anh minh, liếc mắt một cái liền xem thấu chi tiết Tinh Lan thần nữ." Hắc Yếm trưởng lão hơi có vẻ nịnh nọt nịnh nọt một câu, lập tức nhíu mày, lại nổi lên vài phần sầu lo, "Nhưng mà, chúng ta tìm tới cửa như thế, chỉ sợ Tinh Lan sẽ không thừa nhận chứ?"

"Nàng không nhận cũng vô dụng." La Thiến Ma Tử tự tin cười nói:"Lúc trước khi Vô Cực Thần Cung chủ trì khai thác ngoại

vực Tiên Minh, Vạn Hóa Thiên Ma Cung chúng ta cũng có đại lực ủng hộ, chiếm một phần lợi ích trong đó."

"Nếu là vẫn như cũ cùng Tiên Minh mất liên lạc, tất cả mọi người không chiếm được chỗ tốt thì cũng thôi, nhưng mà khi khối lợi ích trầm mặc kia lại lần nữa nổi lên mặt nước, người khác không liên quan đến ta, nhưng mà duy chỉ có không thể thiếu lợi ích của Vạn Hóa Thiên Ma Cung ta."

Hắc Yếm trưởng lão lập tức hiểu ra: "Lúc trước khai thác Tiên Minh, tuy lấy Vô Cực Thần Cung làm chủ, nhưng không ít thế lực lớn cũng xuất nhân xuất lực. Nếu Tinh Lan thần nữ muốn giữ bí mật, nhất định phải để điện hạ tham dự, thu hoạch một khoản phân chia. Nếu không, nồi đồ ăn này có thể giữ được hay không sẽ khó nói trước được."

"Ha ha, bản điện hạ tin cô nàng Tinh Lan kia là người thông minh." La Thiến Ma Tử nghiền ngẫm cười, "Nhưng mà, đợi sau khi thu phục xong Tinh Lan, bản điện hạ muốn đích thân đi Tiên Minh một chuyến, thu nhập di lạc ở bên ngoài Ma Môn nhất mạch dưới trướng."

Hắc Yếm trưởng lão nhất thời tinh thần chấn động: "Lão hủ có nghe nói, lúc trước dưới trướng Vạn Hóa Thiên Ma Cung chúng ta có mấy Ma Tông, đều đi vực ngoại khai thác. Trong đó có một Ma Tông tên là "Hợp Hoan Ma Tông", càng là cả nhà dời đến vực ngoại."

"Thú vị nhất chính là, lão hủ nghe nói trong Hợp Hoan ma tông có một môn ma công đặc thù, gọi là 【Cực Lạc ma điển】, người tu luyện theo tu vi điệp tiến, nhưng lặp đi lặp lại biến ảo giữa nam thân nữ thân, quả nhiên là tuyệt không thể tả, lão hủ đã sớm muốn thử xem hương vị của nó rồi."

Thấy trưởng lão Hắc Yếm hưng phấn nói vậy, La Thành ma tử không hiểu sao lại nhìn hắn một cái: "Hiệu quả khiến người ta sợ hãi như vậy, tuyệt diệu chỗ nào?"

"Ha ha ha, điện hạ ngài vẫn còn quá trẻ, tất nhiên là không hiểu." Hắc Yếm trưởng lão cười cực kỳ quái dị, một bộ dáng hứng trí bừng bừng, khẩu vị rất nặng.

La Kỳ Ma Tử bị hắn chỉnh không nói nên lời.

Nếu không phải niệm ở hắn các loại thủ đoạn kỳ quỷ rất nhiều, thực lực cũng mạnh mẽ hơn các trưởng lão khác, dùng đến thực có chút thuận tay, hắn thật muốn một cước đá bay lão quái vật này, đổi cho mình một trưởng lão thủ hộ là được rồi.

Chỉ một thoáng, La Thiến Ma Tử lại có chút hâm mộ Thái tử của Yêu Thần Điện.

Trong đám "người cùng lứa tuổi", hắn là vô ưu vô lự nhất.

Trong lúc Lôi Đình Ma Tử và Hắc Yếm trưởng lão nói chuyện.

Lục Tí Thánh Ma đã hoàn toàn rơi vào hạ phong bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm rú rung trời.

Thanh âm kia giống như quái thú khủng bố hỗn độn sơ khai, chấn động đến vòng bảo hộ trên lôi đài cũng run rẩy kịch liệt, hiện ra từng đạo nứt nẻ.

Trận pháp sư phụ trách bảo vệ trận pháp lôi đài thấy thế sắc mặt lập tức đại biến, liên tiếp chửi ầm lên.

Lần này thiệt thòi lớn rồi!

Phí thuê ở lôi đài Đại La cảnh này là do khiêu chiến với Phương Vương Lung Yên chịu trách nhiệm thanh toán, tổng cộng hao tốn 10 viên Tiên Linh Thạch.

Dưới tình huống bình thường, bên cung ứng lôi đài khấu trừ đi một ít phí bảo vật cùng phí tổn linh thạch, chí ít có thể kiếm năm miếng Tiên Linh Thạch.

Một ít vị trí tầm nhìn cự ly gần tốt còn có thể thu một ít phí xem cuộc chiến.

Nhưng dưới tình huống trận pháp không có vấn đề.

Phải biết rằng, so sánh với tiêu hao duy trì trận pháp, chi phí xây dựng lôi đài và trận pháp căn bản không cùng một cấp bậc, nếu lôi đài và trận pháp nổ tung, bên cung ứng lôi đài sẽ lỗ vốn không về!

Miệng hùng hùng hổ hổ, động tác của trận pháp sư lại giống như là ấn gia tốc phím, "Vèo" một cái liền xông lên giữ gìn trận pháp, đồng thời điên cuồng nhét Hỗn Độn linh thạch vào

trận pháp hạch tâm, dùng phương thức tải năng lượng để chống đỡ hộ thuẫn, miễn cho tổn thất càng lớn hơn nữa.

Nhưng khán giả nào quản những thứ này?

Thấy Lục Tí Thánh ma khí diễm tăng vọt, ngược lại bọn họ kích động lớn tiếng khen tốt.

Cùng lúc đó, trong tiếng gào thét rung trời, hình thể thánh ma sáu tay vốn dĩ đã to lớn lại cao lên một lần nữa.

Thân thể hai bên, trên cơ sở vốn sáu đầu chiến tí, vậy mà cứng rắn mọc ra hai cánh tay!

Cho dù hai cánh tay mới mọc ra này, so với sáu cánh tay nguyên bản lộ ra mỏng manh hơn chút, gầy yếu chút ít, nhưng chung quy là có thêm hai chiến tí!

Bát Tí Chiến Ma uy phong lẫm liệt, lúc này bất kể là khí thế hay là sức chiến đấu của hắn, đều tăng lên rất nhiều trong nháy mắt.

Bắt đầu từ giờ khắc này, hắn quét qua xu thế suy tàn trước kia sắp thua, ngược lại bắt đầu đè Vương Lung Yên đánh!

Khán giả sôi trào, nguyên một đám hưng phấn la to!

Bất kể là ủng hộ Lục Tí Thánh Ma, hay là ủng hộ Vương Lung Yên, lúc này đều kích động hẳn lên, một đám gân cổ hò hét điên cuồng.

Tràng diện một mảnh sôi trào.

“Thú vị.” La Thiến Ma Tử đang quan chiến ở xa xa nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi hơi kinh ngạc, lập tức nhịn không được khen một tiếng, “Ngược lại là đã xem nhẹ tiềm lực của gia hỏa này, không nghĩ tới hắn vậy mà mò ra được cánh cửa Hỗn Nguyên cảnh. Bát Tí Chiến Ma, chậc chậc! Xem ra Vương Lung Yên kia ngược lại nguy hiểm.”

“Chẳng qua là miễn cưỡng nhiều ra hai chiến tí.” Ánh mắt Hắc Yếm trưởng lão cực kỳ cay độc, nói chuyện một châm thấy máu, “Thoạt nhìn giống như là chạm phải một chút cánh cửa Hỗn Nguyên cảnh, nhưng mà tiểu tử Lục Tí Thánh Ma này huyết mạch không đủ, Bát Tí Chiến Ma Đạo Điển cũng không hoàn chỉnh, dựa vào chính hắn, muốn thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh, cơ hội tương đối xa vời.”

Lục Tí Thánh Ma này ngày thường làm việc phách lối, bọn hắn tất nhiên cũng nghe nói qua lai lịch của hắn.

Lục Tí Thánh Ma nhất mạch này, chính là căn cứ vào một bộ 【 Lục Tí Chiến Ma Thánh Đồ 】 Công pháp truyền thừa đời đời. Cho đến ngày nay, bộ Thánh đồ kia theo không ngừng truyền thừa, dĩ nhiên đã dần dần hoàn thiện đến cấp bậc tiếp cận Đạo thư!

Nhưng mà, tóm lại cũng chỉ là tiếp cận, một ngày không đột phá thì ngày đó cũng không tính là đạo thư!

Theo bọn họ quan sát, ngược lại là Ma Đạo Điển của Vương Lung Yên kia, tuy rằng nhìn như căn cơ mỏng manh, chỉ có một hình thức ban đầu, nhưng lại là một bộ đạo thư hoàn chỉnh, hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như là tự mình tìm hiểu ra được, chỉ cần tiêu phí thời gian và kinh nghiệm không ngừng đi hoàn thiện là được.

Thư đạo như vậy thường là phù hợp nhất với bản thân, hơn nữa Vương Lung Yên còn trẻ, thành tựu tương lai không thể đoán trước.

Đương nhiên, cũng không thể nói Thánh Ma sáu tay một điểm cũng không có.

Có thể dựa vào một bộ Thánh đồ còn chưa tới cấp bậc Đạo thư mà đã có thể chạm đến cánh cửa Hỗn Nguyên cảnh, ngộ tính thiên phú của Lục Tí Thánh Ma đã là hiếm thấy trên đời.

“Nếu điện hạ đồng ý ban thưởng Lục Tí Thánh Ma một viên Tạo Hóa Thần Đan, giúp hắn tăng lên một đợt lớn huyết mạch, tỷ lệ thăng cấp của hắn sẽ tăng lên rất nhiều, ít nhất có thể đề cao đến hai ba thành!” Hắc Yếm trưởng lão cười tiếp tục nói: “Chuyện này tương đương với một trận đánh bạc. Đánh cược thắng đương nhiên là buôn bán lời, nhưng khả năng thua là rất cao.”

Huyết mạch của Lục Tí Thánh Ma này tự nhiên không đủ mạnh, chỉ là Thánh tử Giáp đẳng mà thôi!

Cũng chính vì vậy, hắn mới bị Vương Lung Yên vượt cấp có được Ma Đạo điển sơ hình, huyết mạch càng cường đại hơn vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng Đại La Kim Tiên tốt nhất là mời chào như vậy, bởi vì La Trát Ma Tử tương đương với cho hắn một cơ hội thoát thai hoán cốt, thay đổi tương lai.

Nếu thắng cược, sau này dưới tay La Diệp Ma Tử có thể có thêm một vị đạo chủ cấp ma tu trung thành và tận tâm.

"…" La Thành Ma Tử có chút động tâm.

Bất quá, một viên Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan thật sự trả giá quá lớn.

Một viên Tạo Hóa Thần Đan ít nhất phải hơn một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, nếu thua cuộc, hơn một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch có thể tương đương với trôi theo dòng nước.

Hắn vuốt ve mép chén rượu suy tư một lát, trầm giọng nói: "Trước tiên từ từ rồi lại nói. Lục Tí Thánh Ma này tại Huyền Thiên Thành có gia nghiệp, cũng sẽ không chạy trốn. Chờ ta từ trong tay Tinh Lan Thần Nữ lấy được một phần lợi ích, sau khi trong tay dư dả một chút, lại đến thu phục Lục Tí Thánh Ma."

"Thánh Ma sáu tay này có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ, đúng là số mệnh không tệ." Hắc Yếm trưởng lão khen tặng nói: "Ta tin không bao lâu nữa, dưới trướng điện hạ sẽ có thêm một mãnh tướng."

Trong ngôn ngữ, hai người tựa hồ đều chắc chắn Thánh Ma sáu tay sắp thắng trận chiến đấu này.

Nhưng mà.

Đúng lúc này.

Uy thế trên người Vương Lung Yên đột nhiên biến đổi.

Một cỗ khí tức hàn băng bá đạo từ trên người nàng bay lên, vô số băng sát ma khí quét sạch cả lôi đài.

Cùng lúc đó.

Một tiếng phượng hoàng kêu réo vang lên.

Một hư ảnh Băng Hoàng to lớn bỗng nhiên hiện lên ở phía sau nàng!

Bộ lông vũ băng của mỏ vàng, sinh động như thật, một đôi mắt vàng lấp lánh sắc bén giống như thần vật từ thời Hỗn Độn giáng lâm nhân gian, tản ra uy năng vô tận của hàn băng!

Dưới hư ảnh Băng Hoàng bao phủ, mái tóc trắng của Vương Lung Yên cũng nhiễm màu sắc băng sương, khí chất toàn thân cũng trở nên lạnh như băng, tựa như thần nữ được thai nghén trong băng tuyết, cao cao thanh lãnh, phong hoa ngàn vạn.

Cùng lúc đó, một kiếm cuối cùng của Vương Lung Yên cũng chuẩn bị đến cực hạn, Băng Sương chi lực vô tận!

tràn vào trong kiếm trong tay nàng, hóa thành một kiếm kinh thiên động địa!

Một kiếm này, xé rách không gian, cùng Bát Tí Pháp Tướng của Lục Tí Thánh Ma hung hăng đánh vào nhau.

“Oanh!!”

Một vết kiếm thật lớn xuyên qua bả vai của Lục Tí Thánh Ma Pháp Tướng, xé pháp tướng ra một lỗ thủng thật lớn.

Năng lượng bàng bạc từ trong miệng lỗ tuôn ra mãnh liệt.

Lục Tí Thánh Ma phun ra một ngụm máu tươi, rống giận gầm thét liên tục lui về phía sau ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, thân hình hắn cũng giống như khí cầu bị đâm thủng, điên cuồng co rút lại, trong chốc lát liền một lần nữa hóa thành hình người.

Hình thái Bát Tí Chiến Ma hung hãn như thế, lại bị Vương Lung Yên cuốn theo hư ảnh Băng Hoàng, một kiếm phá vỡ!

Có điều, lúc này Vương Lung Yên cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Một kiếm xuất ra, nàng cũng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi nhiễm hồng cả khăn che mặt, tinh khí thần toàn thân nàng giống như bị rút hết ra, toàn bộ sức lực đều héo rũ, toàn bộ nhờ vào trường kiếm chống đỡ mới không bị ngã xuống.

Trạng thái như vậy, nếu lại nghĩ ra kiếm tiếp theo sợ là không có khả năng.

Nhưng mà, điều này có trọng yếu không?

Giờ này khắc này, trên dưới toàn bộ lôi đài đều lâm vào một mảnh yên tĩnh, ngay cả đám người vốn sôi trào gào thét cũng giống như bị người ấn nút tĩnh lặng xuống, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Trong đám người, không biết bao nhiêu người há to miệng, mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ, dường như đều bị một kiếm kinh thiên này của nàng dọa sợ.

"Đây là? Huyền Băng Thần Hoàng?"

Sắc mặt La Sa Ma Tử cũng hơi đổi, đáy mắt nổi lên một vòng kinh ngạc: "Vương Lung Yên này, thế mà còn thức tỉnh một tia huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng!?"

Cái gọi là "Huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng", là huyết mạch Viễn Cổ cùng đẳng cấp với huyết mạch Thần Long viễn cổ, đầu nguồn của nó chính là một đầu Viễn Cổ Thần Hoàng hệ băng thực lực phi thường cường hoành.

Một khi thức tỉnh, thuộc tính huyền băng trong huyết mạch tu sĩ sẽ được tăng cường thật lớn, lực lượng huyết mạch có thể phát huy ra uy năng cũng sẽ càng kinh khủng hơn trước kia.

Xem điệu bộ này của Vương Lung Yên, rõ ràng vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được Huyền Băng Thần Hoàng huyết mạch trong cơ thể, một khi bạo phát thì chỉ có lực đánh một đòn.

Nhưng cho dù chỉ có một đòn, một kiếm này phát ra uy năng khủng bố, ngay cả hắn cũng cảm giác được một tia hung hiểm.

Đương nhiên, chỉ là cảm giác hung hiểm mà thôi, hắn vẫn hoàn toàn có tự tin có thể tiếp được một kiếm này của Vương Lung Yên.

Vấn đề nho nhỏ duy nhất ở chỗ, hắn bây giờ là ỷ vào tuổi tác cùng tu vi cao hơn, mới có tự tin tiếp được một chiêu này.

Nếu như đổi lại là lúc tuổi tác của mình và Vương Lung Yên bình thường… ách…

La Thiến ma tử nghiền ngẫm một chút, bỗng cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, da đầu có chút tê dại.

Hắc Yếm trưởng lão bên cạnh cũng không còn bình tĩnh như trước, ánh mắt rõ ràng có chút chấn động cùng thất thần, trong

lúc nhất thời đều quên chuyện tiếp lời Ma Tử La Cốt.

Bất quá, cho dù giờ phút này tâm tình mọi người đều thập phần khiếp sợ, nhưng giờ phút này đầy sân, chấn kinh nhất, tâm tình phức tạp nhất, còn muốn đếm Vương An Thịnh đang dẫn theo Vương Dần Lượng quan chiến.

"Đây đây đây đây là!!"

Vương An Thịnh gắt gao nhìn Vương Lung Yên trên lôi đài, đôi mắt sắp từ trong hốc mắt trừng ra.

Thần sắc trên mặt hắn cũng kịch liệt biến ảo, cuối cùng biến thành chấn động cùng khiếp sợ không gì sánh được.

Mặc dù hư ảnh Băng Hoàng sau lưng Vương Lung Yên bây giờ đã tiêu tán, nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy thật sự, ngay cả hoa văn trên lông vũ Băng Hoàng cũng thấy vô cùng rõ ràng.

Đó là Huyền Băng Thần Hoàng!

Hơn nữa, còn là Huyền Băng Thần Hoàng huyết mạch đã thức tỉnh có chút nồng đậm!

Cái này cái này… đây không phải là huyết mạch hi hữu bên trong Thiên Long Vương thị bọn họ sao?

Vương An Thịnh cả người đều lâm vào trong ngây dại.

Vương thị trước kia, lúc cường thịnh nhất tổng cộng có ba bộ đạo thư. Một bộ trong đó hiện tại thất lạc ở Tiên Minh tạm thời không nói, hai bộ khác, một là bộ mà mình bây giờ kế thừa, một bộ đạo thư khác tên là 【Băng Hoàng Đạo Thư】.

Bộ đạo thư này vô cùng phù hợp với việc tộc nhân thức tỉnh huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng, sau khi hai thứ kết hợp lại, có thể phát huy ra uy lực hết sức kinh người.

Nhưng mà theo Thiên Long Vương thị không ngừng suy yếu, trở nên càng ngày càng nghèo khó, truyền thừa duy trì hai bộ đạo thư cũng trở nên càng ngày càng khó khăn.

Mãi đến một lần, Thiên Long Vương thị gặp phải một nguy cơ to lớn, không thể không bán ra một bộ đạo thư đổi lấy linh thạch và đại lão đỉnh tiêm trợ giúp, lúc này mới vượt qua nguy cơ suýt chút nữa diệt tộc.

Mà bộ đạo thư kia chính là 【Băng Hoàng đạo thư】.

Nguyên nhân lựa chọn bán nó cũng rất đơn giản, huyết mạch hi hữu trong gia tộc thực sự quá hi hữu.

Bình thường huyết mạch Băng Phượng cũng đã rất hiếm có, tộc nhân thức tỉnh huyết mạch Băng Phượng có thể tiến thêm một bước thức tỉnh huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng, càng là vạn người không có một.

Càng đừng nói đến chuyện muốn kế thừa đạo thư, tư chất bình thường còn không được, huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng còn phải nồng đậm đến mức độ nhất định mới được.

Tuy Thiên Long Vương thị là đại tộc, số lượng tộc nhân đông đảo, nhưng yêu cầu hà khắc như vậy, tộc nhân có thể hoàn toàn phù hợp yêu cầu thường thường mười mấy hai mươi vạn năm cũng chưa chắc có thể ra một người.

Nếu là Vương thị thời kỳ cường thịnh, chờ một chút cũng có thể chờ được, nhưng Vương thị thời kỳ suy nhược, nhất định phải lựa chọn hy sinh một bộ giữa hai bộ Đạo thư, đương nhiên là hy sinh Băng Hoàng Đạo thư.

“Chữ lót ‘Lu’ của Vương thị! Huyền Băng Thần Hoàng huyết mạch!” Vương An Thịnh biểu lộ hoảng hốt, kìm lòng không được nỉ non: “Quả nhiên là… huyết mạch của Vương thị chúng ta!”

Lúc hắn đang lẩm bẩm.

Vương Lung Yên cũng nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận trận chiến này mang đến trợ giúp cho nàng!

Những ngày gần đây, sở dĩ nàng liên tiếp đi khiêu chiến cao thủ, tự nhiên không phải là rảnh rỗi nhàm chán, mà là vì ma luyện và hoàn thiện đạo của mình.

Kiếm tu cần kiên trì tiến thủ, vốn là cần dựa vào không ngừng chiến đấu để ma luyện kiếm ý, gia tăng cảm ngộ, hiện giờ nàng mới thành lập Ma Đạo điển, muốn tiến thêm một bước hoàn thiện, càng cần phải chiến đấu ma luyện.

Mà trận chiến này, nàng giành được thắng lợi rất khó khăn, thu hoạch cũng rất lớn, đủ cho nàng tiêu hóa một trận, trợ giúp nàng hoàn thiện Ma Đạo điển thuộc về mình.

Bất quá, trận chiến này nàng bị thương cũng không nhẹ.

Đem cảm ngộ chiến đấu mang tới chải chuốt qua một lần, tăng cường một phen ký ức, nàng liền chậm rãi mở mắt ra, trở tay móc ra bình ngọc đựng đan dược, nhét vào trong miệng mình một viên 【Mười hai viên Sinh Tử Đạo Đan】, dựa vào dược lực đạo đan để khôi phục thương thế.

Sở dĩ hắn không trở về tìm Thủ Triết trị liệu cho nàng ta có rất nhiều nguyên nhân.

Thứ nhất, năng lượng sinh mệnh bổn nguyên của Thủ Triết cũng không phải vô cùng vô tận, cũng cần phải có thời gian để tích góp, hơn nữa hiện giờ chỗ cần bản nguyên lực sinh mệnh của hắn cũng nhiều, tốt nhất vẫn là dùng trên lưỡi đao.

Thứ hai, là hiện giờ Vương thị đã có thể tự mình sản xuất Sinh Tử Đạo đan, hơn nữa sản lượng cũng không thấp, thủ Nghiệp và các tiểu bối, cũng là hiếu kính nàng không ít Sinh Tử Đạo đan.

Thứ ba, tất nhiên là sợ Thủ Triết lo lắng lung tung.

Thủ Triết khẩn trương nhất là lão tổ như nàng, chỉ sợ nàng xúc động đánh nhau bị thương chịu khổ, dẫm vào vết xe đổ khi còn nhỏ, nếu như bị hắn biết mình bị thương nặng như vậy, khẳng định lại bị nhắc tới, không chừng lần sau sẽ không dễ dàng đơn độc đi ra như vậy.

Bởi vậy, Sinh Tử Đạo Đan mà thôi, ăn liền ăn.

Nhưng mà.

Nàng bên này dập đan dược lưu loát.

Bên kia lôi đài, Thánh Ma sáu tay không biết từ khi nào đã đứng dậy, nhìn bộ dáng nàng ăn Sinh Tử Đạo Đan, yết hầu lại nhịn không được nhúc nhích một chút, có vẻ hơi thèm thuồng.

Lần này Vương Lung Yên vẫn rất cảm kích Lục Tí Thánh Ma, nếu không phải hắn bức ra cực hạn của mình, bộc phát ra tiềm lực, nàng cũng sẽ không có nhiều cảm ngộ và thu hoạch như vậy.

Chỉ là Lục Tí Thánh Ma này bộ dạng cũng không đủ tuấn tú, là một đầu trọc ngũ đại tam thô, hôm nay còn trắng bệch một khuôn mặt, bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác cũng không tốt lắm.

Vương Lung Yên từ trước đến nay trông mặt mà bắt hình dong, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Nhìn cái gì vậy? Thương thế của ngươi cũng không nhẹ, còn không mau tìm chỗ cắn thuốc đi?”

Nói xong, nàng cảm thấy một viên Sinh Tử Đạo Đan không đủ, lại ăn thêm một viên nữa.

“Chuyện này, Lung Yên tiên tử ngài tùy ý.” Con ngươi Lục Tí Thánh Ma co rụt lại, tranh thủ thời gian chuyển qua ánh mắt hâm mộ ghen tị của mình, cười ha ha nói, “Ta da dày thịt béo rất tốt, chút thương thế này không cần cắn thuốc, bế quan mấy chục năm là có thể khỏi rồi.”

Nói đùa, Lục Tí Thánh Ma hắn mang theo một đám tiểu đệ, công việc chủ yếu chính là ở chợ Đông thành làm một ít công tác quản lý thị trường, cuộc sống trôi qua cũng rất căng thẳng.

Hắn cũng muốn tích lũy tiền mua 【Tạo Hóa Thần Đan】.

Nhưng tiền này, tích góp như thế nào cũng không đủ tiêu, càng đừng nói đến mua Tạo Hóa Thần Đan.

Về phần bị thương, cắn Thập Nhị Phẩm Sinh Tử Đạo Đan để chữa thương, hắn nghĩ cũng là nghĩ như vậy, nhưng mấu chốt là cắn không nổi a!

Đương nhiên, hắn ngược lại cũng không phải thật sự mua không nổi, chỉ là quả thực không nỡ tiêu số tiền này.

Vương Lung Yên liếc hắn một cái, trong lòng cũng đoán được chút gì đó, tiện tay ném một lọ đan dược qua: “Bế quan mấy chục năm đi chữa thương, ta không chờ nổi. Ngươi tranh thủ trị liệu một chút, cũng sớm làm quen trạng thái tám cánh tay, qua mấy ngày nữa ta lại tìm ngươi ước chiến.”

Lực lượng ngang nhau như thế, còn có thể bức ra đối thủ tiềm lực của nàng cũng không dễ tìm.

Đánh nhiều lần như vậy, lúc trước mấy tu sĩ Đại La cảnh kia đều không thể bức ra toàn bộ tiềm lực của nàng, cũng chính là do tên Lục Tí Thánh Ma này làm được. Nàng cảm thấy cái “quái vật kinh nghiệm” có giá trị này có thể cày thêm mấy lần.

Thánh Ma sáu tay bối rối tiếp nhận, mở cái bình ra xem.

Được lắm, bên trong ước chừng có ba viên 【Sinh Tử Đạo Đan】.

Chỉ một thoáng, con mắt của Lục Tí Thánh Ma đều tái đi.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lung Yên, bỗng nhiên trịnh trọng mở miệng hỏi: "Lật Yên tiên tử, gia tộc các ngươi rất có tiền sao?"

"?" Lung Yên lão tổ kinh ngạc.

Hắn hỏi cái này làm gì?

Bất quá, đây cũng không phải là đại sự gì, nàng cũng không quá để ý, thuận miệng liền khiêm tốn một câu: "Cũng tạm, so với gia tộc bình thường giàu hơn một chút."

Lục Tí Thánh Ma nghe vậy tựa hồ lại kích động vài phần, vội vã tiếp tục truy vấn: "Vậy nhà các ngươi có Tiên Đế hoặc đại thế lực đỉnh cấp cường giả cùng cấp không?"

Lung Yên lão tổ không rõ ràng cho lắm.

Nàng nghĩ nghĩ, trong nhà mặc dù có một Tiên Đế chuyển thế, một lãnh tụ Tinh Cổ tộc chuyển thế, nhưng thật sự không có chiến lực cấp Tiên Đế chân chính.

Nàng liền lắc lắc đầu: "Nhà chúng ta cũng không phải thế lực lớn đỉnh cấp."

"Thật tốt quá!" Lục Tí Thánh Ma lập tức trở nên vô cùng kích động: " Lung Yên tiên tử ngài có điều không biết, ta đã từng lập một lời thề độc."

"Chỉ cần không phải là thế lực lớn đứng đầu, cảnh giới lại thấp hơn so với ta, còn có thể đánh bại người của ta, ta nguyện ý suất lĩnh ta 【Thiên Tí Thần Ma Tông】 trên dưới, cùng nhau đi theo hắn."

Nói xong, ánh mắt hắn vô cùng kỳ vọng nhìn Vương Lung Yên.

Thề độc?

Khóe miệng Vương Lung như khói giật một cái.

Nàng như thế nào cảm giác, lời thề độc này giống như là lâm thời biên ra vậy.

Nàng không khỏi nói: “Không phải Tinh Lan tỷ tỷ đã từng đánh bại ngươi sao? Vậy sao ngươi không thực hiện lời thề?”

“Lúc ấy Vô Cực thần cung quá nghèo.” Lục Tí Thánh Ma nói chi tiết: “Hơn nữa khi đó ta còn chưa thề độc này.”

“Thanh Ly thần nữ của Vũ Nhạc thần điện, hơn phân nửa có thể đánh với ngươi một trận.” Vương Lung Yên suy tư một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa đối phương cũng rất có tiền, khoảng thời gian trước còn đoạt được sào huyệt của Chí Tôn.”

“Nói đùa, đó là nữ nhân điên, chúng ta có nhiều mạng hơn nữa cũng không đủ để thua…” Lục Tí Thánh Ma nói cảm thấy không đúng, vội vàng thu hồi lời nói, lúng túng bổ sung: “Huống chi, ta còn có điều kiện tiền đề, phải đánh cho ta tâm phục khẩu phục mới được.”

“Lung Yên tiên tử, ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều, ngài chính là người duy nhất phù hợp lời thề độc của ta. Từ hôm nay trở đi, ngài chính là trên dưới Thiên Tí Thần Ma Tông chúng ta! Ngài cũng không thể để cho ta vi phạm lời thề độc, bị Thiên Đạo phản phệ đúng không?”

Bên trong Thiên Tí Thần Ma Tông đều là một đám đại hán Luyện Ma Thể cao lớn vạm vỡ, khí lực cực lớn!

Nghe Lục Tí Thánh Ma vừa nói như thế, bọn họ đều ở dưới lôi đài hưng phấn hô to lên: “Tham kiến chủ thượng Lung Yên!”

Trong mắt bọn họ đều tỏa sáng, cảm giác giống như đã tìm được tổ chức vậy.

Vương Lung Yên cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Thật lâu sau, nàng cẩn thận hỏi: “Lời thề độc kia của ngươi phát từ khi nào vậy?”

“Ngay tại vừa… không, một tháng trước phát cho Lung Yên tiên tử, đây không phải là trùng hợp sao? Ha ha ~~”

“Ta ha ha ngươi cái quỷ gì!”

Mặt Vương Lung Yên hơi đen, làm sao còn không rõ mình đây là bị lừa rồi?

Bọn nam nhân khổ lực ở chợ Đông này, thuần túy chính là muốn tìm một tấm vé ăn lâu dài chứ gì? Lời thề độc gì chứ,

thuần túy chỉ là một cái cớ, nói không chừng chính là phát hiện tại.

Lúc này.

Vương An Thịnh cũng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

Hắn chắc chắn Vương Lung Yên chính là tộc nhân Vương thị của mình, không, đây không phải tộc nhân bình thường, mà là tổ tông của Vương An Thịnh hắn.

Loại thời khắc mấu chốt này, tuyệt đối không thể có nửa điểm liêm sỉ chi tâm.

Thân hình hắn nhoáng một cái liền phóng về phía lôi đài, trong miệng hô: ” Lung Yên lão tổ tông, ta là An Thịnh đó.”

Nhưng hắn vừa dứt lời, liền có vô số người như vừa tỉnh mộng, nhao nhao hô lên, há mồm chính là “Tổ cô nãi nãi”, “Lão tổ tông”, “Thần nữ điện hạ”.

Rất rõ ràng, đều là chuẩn bị trèo lên quan hệ.

…

Chương 71: Mục tiêu! Trọng Tiêu Ma Đế!

…

Cảnh tượng kinh khủng như vậy khiến Vương An Thịnh trợn mắt há hốc mồm.

Đây đều là đồ vật gì? Tại sao từng tên không biết xấu hổ như vậy? Nào có ai lung tung nhận lão tổ tông như thế?

Vương An Thịnh có chút tức giận, vừa định đem những người này trấn áp xuống, lớn tiếng tuyên bố đây là lão tổ tông nhà ta.

Đột nhiên, trên bầu trời có một cơn cuồng phong thổi tới.

Trong nháy mắt, đất trời cát bay đá chạy, toàn bộ bầu trời trên đầu giống như bị một tầng cương phong dày đặc bao phủ, nặng nề khiến lòng người hốt hoảng.

Mọi người vô thức ngẩng đầu lên, mới phát hiện trên đỉnh đầu chẳng biết lúc nào xuất hiện một đầu mãnh hổ màu trắng vô cùng to lớn.

Nó bốn chân đạp không, cương phong vờn quanh thân, mắt hổ màu vàng kim không chút để ý đảo qua, nhưng giống như thực chất, khiến trong lòng tất cả mọi người trầm xuống.

Loại cảm giác này, giống như trong lòng bị một ngọn núi lớn nặng trịch đè ép, làm cho lòng người khó chịu, hô hấp khó khăn.

Bạch, Bạch Hổ?

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người vọt tới trước bước chân đều dừng lại, ngửa đầu nhìn một màn này khiếp sợ không thôi.

Hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ.

Ngay cả Vương An Thịnh, lời nói đến bên miệng đều bị nghẹn trở về, ánh mắt nhìn về phía Bạch Hổ vô cùng ngưng trọng.

Từ khí thế mà xem, Bạch Hổ giai vị này cực cao, ít nhất cao hơn Vương An Thịnh một tầng!

Bạch Hổ mười tám cấp!

Cấp bậc này, thực lực này, đặt ở Tiên Giới tuyệt đối không có, cũng coi như là một ngụy thần thú cực kỳ hiếm có.

Không cần phải nói, đầu Bạch Hổ mười tám giai này tự nhiên chính là Vương Dần Hổ.

Lần này Vương Lung Yên ra ngoài ma luyện kiếm ý, mặc dù ở trong Huyền Thiên thành, nhưng vì cẩn thận cân nhắc, Vương Thủ Triết vẫn phái Vương Dần Hổ đi theo bảo hộ.

Chỉ là Vương Dần xưa nay tính tình không phải là người nhiều chuyện, lúc trước không có việc gì, hắn dứt khoát ngay cả mặt cũng không lộ ra, cho đến hôm nay thấy tràng diện có chút không khống chế được, mới lộ diện khống chế một chút.

Trong Quỳnh Quang Các, ánh mắt La Diệp Ma Tử cũng dần dần có chút ngưng trọng.

Hắn trầm mặc một lát, lập tức cười nói: “Thật là càng ngày càng thú vị. Vị Lung Yên tiên tử này không những huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, phía sau còn có Bạch Hổ mười tám giai thủ hộ. Lai lịch này, thật sự có chút thần bí.”

Mà cũng chính là lúc hắn cảm khái.

Trên lôi đài phía dưới.

Một thị vệ trẻ tuổi Thần Cung mặc chiến giáp theo kiểu thức thừa cơ xông lên lôi đài, chắp tay xung quanh cao giọng nói: “Chư vị, ta là thị vệ Thần Cung Diêu Thường Thịnh. Lung Yên Tiên Tử chính là khách quý của Vô Cực Thần Cung ta, bất luận kẻ nào, nếu dám tùy tiện đụng chạm tiên tử, đừng trách Thần Cung ta xuất thủ khiển trách!”

Vị thị vệ Thần Cung họ Diêu này, tuy rằng thực lực vẻn vẹn chỉ là Chân Tiên cảnh, nhưng giờ phút này biểu hiện khí thế phi phàm, thái độ cứng rắn.

Vô Cực Thần Cung có nghèo, cũng là “Thiên” của cả Vạn Đảo Huyền Thiên này.

Tuy bình thường Thần Cung quản lý Phật hệ, dẫn tới cảm giác tồn tại của Vô Cực Thần Cung không tính là quá mạnh, nhưng thực lực của hắn là không thể nghi ngờ, một khi thật sự muốn nhằm vào một người nào đó, ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng phải nằm sấp xuống.

“Không sai!” Lục Tí Thánh Ma nhìn thấy hành vi của Diêu Thường Thịnh, giống như là được nhắc nhở, cũng là nhân cơ hội bảo hộ đến trước người Vương Lung Yên, đại biểu trung tâm hướng chung quanh gào thét nói: “Ai dám va chạm chủ thượng của ta, chính là đối địch với Đồng Quan Hùng ta!”

Đồng Quan Hùng?

Khóe miệng Vương Lung Yên hơi co lại, lập tức truyền âm cho thị vệ Thần cung Diêu Thường Thịnh nói: “Thường Thịnh, Đồng Quan Hùng này có lai lịch gì? Rốt cuộc có đáng tin cậy hay không?”

Những ngày này, nàng ở trong Huyền Thiên thành khiêu chiến các lộ cao thủ, trên thực tế đều là Diêu Thường Thịnh địa đầu xà hỗ trợ sàng chọn cùng liên lạc. Nàng thường thường đều là đánh xong liền đi, cũng sẽ không cùng đối phương có quá nhiều câu thông.

Thị vệ Diêu Thường Thịnh vội vàng cung kính truyền âm nói: “Khởi bẩm tiên tử, Đồng Quan Hùng là tông chủ 【Thiên Tí Ma Thần Tông】, chủ yếu là ở khu Đông Thành này làm quản lý thị trường…”

Tựa hồ là sợ Vương Lung Yên không hiểu, sau đó hắn lại giải thích cái gọi là “thị trường quản lý” một chút.

Nói trắng ra, chính là thu một ít phí bảo hộ, sau đó duy trì các loại trật tự, thuận tiện dẫn bọn hắn làm các loại công tác hàng hóa.

Bởi vì đám người Đồng Quan Hùng thu tiền làm việc thực, giá cả công bằng, chữ tín rất tốt, hơn nữa còn đúng hạn nộp phí quản lý cho Thần Cung, bởi vậy Vô Cực Thần Cung đối với hành vi của bọn họ cũng nhắm mắt mở một mắt.

Đương nhiên, cũng là bởi vì trước đó toàn bộ 【Vạn Đảo Huyền Thiên】 kinh tế không được cảnh khí, cộng thêm đám người Đồng Quan Hùng không kiếm tiền hắc tâm, bọn họ cái gọi là “Thiên Tí Ma Thần Tông” này cũng chỉ là cố gắng duy trì mà thôi.

Vương Lung Yên nghe xong, khẽ gật đầu.

Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng này cùng đám thuộc hạ của hắn mặc dù nhìn như thô bỉ, nhưng bản tính lại không tệ.

Mà dựa theo lời Diêu Thường Thịnh nói, nhân thủ tông môn này còn không ít, ngoại trừ Đồng Quan Hùng là tông chủ, còn có ba gã phó tông chủ Đại La cảnh, cùng với cốt cán một trăm tên Chân Tiên, Chân Ma cảnh, trên vạn môn nhân còn lại.

Tổng thể mà nói, đây xem như một chi chiến lực không kém.

Hơn nữa tông môn này hơn phân nửa đều là tu hành công pháp loại ma thể tu, thế cho nên mỗi người đều có nhục thân cường đại.

Dùng lời của Thủ Triết mà nói, cái này gọi là tanker máu thịt!

Một chi quân lực như vậy, nếu là đánh công kiên cường trên chiến trường quy mô nhỏ, tuyệt đối phi thường hữu dụng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng này, tựa hồ đã mò tới cánh cửa Hỗn Nguyên cảnh, nếu cam lòng đầu tư bồi dưỡng một phen, có lẽ…

Vừa nghĩ đến đây, Vương Lung Yên có chút động tâm.

Có đám thủ hạ này, nàng có thể giúp Thủ Triết tận một phần tâm lực, giảm bớt áp lực của hắn.

“Đồng Quan Hùng, nếu ngươi muốn dẫn tông đi theo ta thì phải tuân thủ quy củ của gia tộc chúng ta.” Vương Lung Yên nhìn về phía Lục Tí Thánh Ma, giọng nói vẫn thanh thản như trước, “Có điều, nơi đây cũng không phải là nơi để nói chuyện, ngươi dẫn theo một đám cao tầng trong tông môn, ngồi xuống nói chuyện phiếm với ta một chút, ta cũng tiện giới thiệu một chút quy củ với các ngươi.”

Nghe vậy, Đồng Quan Hùng nhất thời vui mừng khôn xiết.

Hắn vội vàng chắp tay, ồm ồm nói: “Đa tạ chủ thượng thành toàn. Chuyện quy củ ngài cứ việc yên tâm, Thiên Tí Thần Ma Tông chúng ta đã có quy củ. Về phần ăn cơm… Thuộc hạ biết có một tửu lầu đẹp giá rẻ, thuộc hạ đi qua còn có thể giảm giá, chỉ là khoảng cách hơi xa…”

“Phía trước chẳng phải là tửu lâu sao?” Vương Lung Yên tùy ý vừa nhấc mắt liền chú ý tới Quỳnh Quang các xa hoa, giơ tay chỉ chỉ nó: “Không cần chạy xa, chỉ nhà đó đi.”

“Quỳnh Quang các?” Đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vội vàng lắc đầu: “Chủ thượng, chỗ đó quá đắt, đắt quá mức. Một đám cao tầng cốt cán của chúng ta tối thiểu phải hơn trăm người, hơn nữa mỗi người đều là thể tu, đều rất có thể ăn được. Bữa cơm này ăn hết, sợ là phải có mấy viên Hỗn Độn linh thạch.”

Cũng chính bởi vì thể tu có thể ăn, cuộc sống của đám Đồng Quan Hùng mới tương đối kham khổ, mặc dù là đám nòng cốt Chân Tiên Chân Ma Cảnh, trong túi cũng đào không ra mấy viên Tiên Linh Thạch.

Nếu chạy tới Quỳnh Quang các ăn một bữa, mọi người đều phải tiêu phí vài viên Tiên Linh Thạch, quả thực chính là rời khỏi gia phả lớn.

Đương nhiên, cho dù là bọn họ cũng không thể không thừa nhận, nguyên liệu nấu ăn của Quỳnh Quang các thật sự tốt, chỉ cần bỏ tiền ra, ngay cả thịt Long Vương cũng có thể lấy tới.

“Lần đầu tiên ăn uống, cũng không thể thua thiệt các ngươi.” Phản ứng của Vương Lung Yên lại rất bình tĩnh, trực tiếp vỗ bàn: “Vậy thì Quỳnh Quang Các đi.”

Nàng thật không để ý chuyện này.

Mấy viên Hỗn Độn linh thạch thật ra cũng không đắt lắm, Sinh Tử Đạo Đan của nàng đã tặng rồi, cũng không thiếu tiền một bữa cơm này.

Huống chi, sức ăn của đám người này cũng là xa xa không thể so với đại nha đầu Ly Từ.

Nha đầu kia mới gọi là thái quá, khẩu vị quả thực chính là một cái động không đáy, nếu thật sự để nàng mỗi ngày mở rộng ăn thì dù là Tiên Đế cũng phải chạy trối chết.

“Chủ thượng hào khí!”

Đồng Quan Hùng nghe được lời này hai mắt sáng ngời, sĩ khí đại chấn, vui sướng hớn hở.

Hắn cảm giác, lần này mình theo đúng chủ thượng!

Trong lúc nhất thời, thái độ của hắn đối với Vương Lung Yên so với trước kia lại nhiệt tình hơn mấy phần, sau khi lĩnh mệnh lập tức la lối om sòm kêu gọi các thủ hạ Cốt Can, xếp đám

người bảo vệ Vương Lung Yên bay về phía Quỳnh Quang Các.

Lần này hắn quyết chiến với Vương Lung Yên, phần lớn nòng cốt dưới trướng đều đến xem cuộc chiến, tụ tập lại vô cùng thuận tiện.

Một đám Luyện Ma Thể Hạo Hạo đã khai đạo, cảnh tượng kia thật đúng là phô trương vô cùng.

Sau khi đi vào Quỳnh Quang các, chưởng quỹ sớm đã nghe tin cũng không dám chậm trễ, lập tức sai người mở mấy gian phòng lớn ở lầu một ra, tạo thành một đại sảnh có thể cung cấp hơn trăm người dùng cơm.

Sau khi nhanh chóng định ra món ăn, nhà bếp liền bận rộn.

Rất nhanh, từng món ngon được thị nữ xinh đẹp bưng lên, đặt từng món lên bàn.

Vương Dần Hổ sau khi hiện thân trấn trụ tràng liền lần nữa thần ẩn, hôm nay cũng không biết trên đỉnh đầu chỗ nào che thân, Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng cũng không quản hắn, chỉ cung kính mời Vương Lung Yên đến một cái bàn tròn ở giữa ngồi xuống.

“Hôm nay ai dám làm mất mặt Đồng Quan Hùng ta, ta sẽ lột da hắn.” Lục Tí Thánh Ma Đồng quan hùng bá đạo phi phàm đứng giữa một đám đại hán, giơ chén rượu ra hiệu xung quanh: “Đến đến đến đến, mọi người theo ta cùng đi, kính chủ thượng một cái. Từ nay về sau, Thiên Tí Ma Thần Tông chúng ta cũng có tổ chức dựa vào núi.”

“Kính chủ thượng! Nguyện chủ sớm ngày sáng ngày lên ngôi Ma Đế, thiên thu vạn đại!”

Hơn trăm tráng hán đồng loạt đứng lên, bưng rượu chúc mừng, âm thanh như hỗn độn tử kim lôi đinh tai nhức óc.

Vương Lung Yên thấy thế cũng đứng lên, bưng chén rượu lên uống một ngụm, tiên âm lượn lờ nói: “Hôm nay, mở rộng ăn, chớ có thay ta tiết kiệm tiền.”

Đến lúc này, nàng cũng đã nhìn ra, Đồng Quan Hùng này có uy vọng rất cao, năng lực quản lý cũng vô cùng xuất chúng, thuộc hạ dưới trướng đều bị hắn dạy dỗ ngoan ngoãn.

Như vậy, đội ngũ này chỉ cần huấn luyện thêm chút nữa là có thể có được chiến lực không tầm thường.

Đợt này, xem như Vương Lung Yên của nàng phát tài rồi.

"Đa tạ chủ thượng!"

Đồng Quan Hùng cùng một đám môn nhân nghe vậy đều vui mừng nhướng mày.

Chủ thượng đây là tăng mặt cho bọn họ a!

Đương nhiên, thật muốn để bọn họ mở rộng đồ ăn bọn họ cũng là không dám, dù sao Quỳnh Quang các này thật sự quý giá!

Thấy bọn họ không có động tác, Vương Lung Yên liền tự mình gọi chưởng quỹ tới, làm chủ cho bọn họ lại tăng thêm mấy giá cả đắt đỏ, nhưng chất lượng cực kỳ không tệ, rượu càng là đảm bảo đủ.

Đồng Quan Hùng lại vô cùng vui vẻ, cảm thấy chủ thượng thật sự quá nể mặt hắn. Lập tức, hắn tự mình dẫn ba vị phó tông chủ Đại La cảnh đi Kính Vương Lung Yên.

Cũng chính là vào lúc này.

Vương An Thịnh kéo Vương Dần Lượng đi vào trong Quỳnh Quang các.

Bởi vì trong nhà quá nghèo, ngay cả Hỗn Nguyên Cảnh Vương An Thịnh cũng không ăn mấy bữa ở Quỳnh Quang Các, phần lớn đều là người bên ngoài mời khách.

Cũng không phải hắn không bỏ ra nổi số tiền này, chỉ là lúc móc tiền thì đau thịt, hơn nữa nghĩ đến bọn nhỏ không đủ tài nguyên trong nhà thì càng không nỡ tiêu số tiền này.

"Lung Yên lão tổ tông, chúng ta là Thiên Long…"

Vương An Thịnh liếc mắt một cái liền thấy Vương Lung Yên ngồi giữa một đám tráng hán, lúc này liền tiến lại gần, cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị giới thiệu mình lần nữa.

Nhưng lời hắn còn chưa nói xong, đã bị Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng thô bạo cắt ngang.

“Lão già hợm hẹm ở đâu ra vậy? Đi đi! Đừng có mạo phạm chủ thượng của chúng ta.”

Tuy nhiên, thái độ của hắn mặc dù ngang ngược hung ác, nhưng thấy đứa bé trong tay hắn, cũng không thật sự động thủ đuổi người, ngược lại còn để cho người ta tùy tiện lấy một ít thức ăn chưa động tới, đưa cho Vương An Thịnh.

Vương An Thịnh vẻ mặt cạn lời.

Hắn chẳng qua là ăn mặc mộc mạc mà thôi, lại bị coi là ăn xin.

Nhưng mà, nể mặt Vương Lung Yên và chén đồ ăn kia, hắn cũng không tức giận, chỉ là không thu liễm khí tức nữa.

Trong lúc nhất thời, khí tức cường đại của tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh tràn ra khắp đại sảnh, bàng bạc như vũ trụ bao la, khiến lòng người sợ hãi, đồng thời lại không kìm hãm được sinh ra tâm tình cúng bái.

“Tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh?!”

Sắc mặt Đồng Quan Hùng đại biến, gần như là phản xạ có điều kiện ném đũa đứng lên, trung thành và tận tâm chắn phía trước Vương Lung Yên, lạnh lùng nói: “Các hạ là ai, liễm tức tiếp cận chủ thượng của chúng ta có mục đích gì?”

Hắn mở miệng một tiếng “Chủ thượng” vô cùng lưu loát, thật đúng là giống như một hộ vệ xứng chức nhiều năm.

“Quan Hùng, không được vô lễ.”

Vương Lung Yên lại không có phản ứng lớn như vậy, ngước mắt liếc nhìn Vương An Thịnh một cái, liền ngữ khí lạnh nhạt xua xua tay để Đồng Quan Hùng lui ra.

Ánh mắt nàng ta thản nhiên nhìn về phía Vương An Thịnh, giơ tay khách khí nói: “Xin hỏi tiền bối tìm Lung Yên có chuyện gì?”

Nàng đã quen nhìn cường giả Hỗn Nguyên cảnh, tất nhiên là không sợ hãi hắn.

Không đề cập tới Bạch Hổ Vương Dần Hổ luôn đi theo hộ vệ, ngay cả bản thân Vương Lung Yên cũng bị Vương Thủ Triết nhét một đống át chủ bài bảo vệ tính mạng.

Cho dù là đối đầu với tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, trong thời gian ngắn nàng cũng chưa chắc sẽ chịu thiệt.

Trận chiến với Đồng Quan Hùng lúc trước, nàng thuần túy là vì ma luyện kiếm ý, hoàn thiện kiếm đạo, mới tận lực dùng kiếm chiêu đối chiến, nếu vận dụng những lá bài tẩy hộ thân kia, bảo đảm đánh cho cha mẹ trẻ con đều không nhận ra.

"Không dám không dám." Thái độ của Vương An Thịnh càng khiêm tốn hơn, thấp giọng nói: "Lão hủ Vương An Thịnh, chính là Hỗn Nguyên lão tổ của Thiên Long Vương thị. Xin hỏi chữ 'Lung' trong tục danh của tiên tử, có phải là Ngọc Long Lung không?"

"Vương An Thịnh?" Vương Lung Yên kinh ngạc.

Danh tự này thật sự quá có cảm giác, nàng cơ hồ là theo bản năng liền có phỏng đoán.

Lập tức, nàng không có trực tiếp trả lời, mà là nhìn chằm chằm lão giả vài lần, do dự một lát mới chậm rãi mở miệng: "Định thủ tôn thất, an bình phú bảo?"

"Quả nhiên!" Vương An Thịnh lập tức vui mừng quá đỗi, kích động đến mức ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy: "Quả nhiên đúng như lão hủ dự liệu, tiên tử và Thiên Long Vương thị ta chính là cùng một mạch. Lão hủ Vương An Thịnh, bái kiến Lung Yên lão tổ tông."

Lúc này, hắn liền bái lạy một cách chẳng biết xấu hổ.

Nguyên nhân không có nó, chủ yếu là huyết mạch Vương Lung Yên này quá mạnh mẽ, lại là hào phú! Loại tồn tại giống như nàng, chỉ cần không vẫn lạc giữa đường, cấp bậc nửa bước Ma Đế là chuyện ván đã đóng thuyền.

Đến lúc đó đánh Vương An Thịnh hắn, ít nhất có thể đánh mười người!

Nếu vận khí lại bạo rạp một chút, lỡ như lại thành một Ma Đế gì đó, chẳng phải là nhất phi trùng thiên sao?

Đương nhiên, loại tình huống này xác suất cực thấp.

Nhưng bất kể nói thế nào, cái này đều thỏa thỏa là bắp đùi vàng!

Vì muốn thay gia tộc ôm lấy cái bắp đùi vàng này, chẳng qua là tự hạ vai vế mà thôi, Vương An Thịnh không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại trong lòng tràn đầy mừng thầm.

Nhưng Vương Lung Yên sao có thể thật sự để hắn bái được?

Nàng vội vàng di chuyển đến một bên, đồng thời giơ tay ngăn cản: "An Thịnh tiền bối chậm đã, cho dù là cùng một mạch, cũng phải điều tra gia phả, sau đó lại nói về bối phận."

Đùa à, Vương An Thịnh này chính là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, hơn nữa xem ra đã rất già rồi, mười vạn tuổi rồi nhỉ?

Mà Trường Ninh Vương thị quật khởi cho tới nay, lịch sử tổng cộng chỉ có ba ngàn năm, ngay cả số lẻ tuổi tác của người ta cũng không đủ.

Hơn nữa theo lý thuyết, người Tiên Giới tuổi thọ đều rất dài, tự nhiên thay đổi nhiều lần so với Thánh Vực chậm hơn, trên lý thuyết mà nói bối phận hẳn là sẽ tương đối cao mới đúng. Ví dụ như đích mạch của Vương thị hiện giờ, bối phận của bạn cùng lứa tuổi sẽ phổ biến cao hơn trực mạch một mảng lớn.

Đương nhiên, chính là bởi vì song phương phân gia quá lâu, động một tí là mấy chục vạn năm trên trăm vạn năm, gia phả ở giữa thường thường sẽ có thiếu thốn, muốn ngược dòng tìm hiểu từng đời đôi khi căn bản không thực tế.

Tựa như khi đó Vương thị nhận tổ quy tông, cùng Thánh Vực Thiên Vị Vương thị kế tục gia phả, cũng căn cứ vào tình huống thực tế lúc đó, cùng với đời chữ của trưởng Vương thị Trường Ninh Vương thị Vương Thủ Triết, thương lượng xác định một bối phận, sau này sẽ dựa theo bối phận này.

Đến Tiên Giới bên này, theo thường lệ cũng phải đi trình tự giống như vậy, sau khi xác định bối phận mới có thể chính thức chào hỏi.

Nào có thể đoán được.

Vương An Thịnh lại giống như quyết tâm muốn nhận Vương Lung Yên làm lão tổ, đuổi theo đến trước tiếp tục quỳ xuống lạy: " Lung Yên lão tổ ngài nói đùa rồi. Châu Lung Linh trân, Lưu Lạc Ly Tinh. Vũ Thần Khung Tiêu, định thủ tông thất. Ngài luôn là tự bối 'Lã lạc', đương nhiên là lão tổ tông đời chữ 'An' này của ta."

Đùa à, đầu năm nay làm lão tổ tông của người ta là phải bỏ tiền. Vương An Thịnh ông ta không bỏ tiền ra để dìu dắt lễ vật cho thần nữ được.

Nếu là đem người nhận thành tổ tông, tự nhiên bố cục thoáng cái liền mở ra.

Vương Lung Yên không ngờ hắn lại cố chấp như thế, chưa kịp né đã bị hắn bái một bái thật chặt.

Trong lúc nhất thời nàng cũng trầm mặc.

Nàng không rõ, Thiên Long Vương thị này rốt cuộc gặp phải đại kiếp nạn gì, một lão tổ Hỗn Nguyên cảnh lại có thể không để ý chút mặt mũi nào như vậy?

Cũng đúng vào lúc này.

Một thanh âm có chút phóng khoáng không gò bó truyền đến từ cách đó không xa.

"Có ý tứ, hóa ra Lung Yên tiên tử và Thiên Long Vương thị là cùng mạch, thất kính thất kính."

Tiếng nói vừa dứt, một thanh niên thân hình cao lớn, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau khi lên tiếng đoạt người, lúc này hắn mới cười nhìn Vương Lung Yên chắp tay nói: "Vạn Hóa Thiên Ma Cung La Sa, ra mắt Lung Yên Tiên Tử."

Hắn đương nhiên chưa từng nghe qua tên của "Thiên Long Vương thị". Trên thực tế, Tiên Giới nhiều Đạo tộc như vậy, hắn ngay cả Đạo tộc trong khu quản hạt của Vạn Hóa Thiên Ma Cung cũng nhớ không đầy đủ, nào có thể nào sẽ biết đến một Đạo tộc bình thường của Vạn Đảo Huyền Thiên?

Huống chi, đạo tộc bình thường lại có cái gì đáng để hắn ghi nhớ?

Vừa rồi nói như vậy, chẳng qua chỉ là khách sáo một câu mà thôi.

Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng mắt thấy lại có người có ý đồ lôi kéo làm quen với Vương Lung Yên, vốn là muốn đen mặt trục xuất thanh niên kia, nhưng vừa nghe đối phương tự

giới thiệu, trong lòng run lên, con ngươi cũng đột nhiên co rụt lại.

Hắn lúc này không dám lên tiếng, chỉ là lần nữa yên lặng chắn trước mặt Vương Lung Yên, bày tỏ lòng trung thành.

Cùng lúc đó, trong hư không trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng hổ gầm phẫn nộ, đồng thời có chiến ý khổng lồ tràn ngập ra.

Ngay sau đó.

Lại là một đạo thanh âm quái dị của lão giả vang lên: "Bạch Hổ huynh mặc dù là ngụy thần thú cấp mười tám, nhưng lão hủ cũng là Hỗn Nguyên cảnh tầng năm ma tu, thực lực chưa chắc kém hơn ngươi, nếu thật sự đánh nhau cũng là lưỡng bại câu thương, không đáng giá bao nhiêu!"

"Điện hạ nhà ta chỉ muốn kết giao bằng hữu với Lung Yên tiên tử, ngươi chớ khẩn trương."

" Dần Hổ."

Vương Lung Yên nhàn nhạt mở miệng.

Tuy rằng cách nóc Quỳnh Quang Các, mắt thường không nhìn thấy gì, nhưng với cường độ thần niệm Đại La cảnh của nàng tất nhiên đã "nhìn" tình huống trên đỉnh đầu.

Nàng cũng không ngẩng đầu nói với Vương Dần Hổ trên bầu trời: "Theo hắn đi. Trong phạm vi thế lực của Vô Cực Thần Cung, La Thiến Ma Tử còn không dám làm gì ta."

Vương Dần Hổ nghĩ cũng đúng, liền trầm mặc lại.

Hắn đối với lão đầu toàn thân phát ra quỷ dị khí tức ở trước mặt này, kì thực cũng là vô cùng kiêng kị, có thể không động thủ tốt nhất không động thủ.

Sau khi Vương Lung Yên nói xong, liền không quan tâm đỉnh đầu nữa, ngược lại nhàn nhạt liếc La Thiến Ma Tử một cái: "La Sa điện hạ có gì chỉ giáo sao?"

Vạn Hóa Thiên Ma Cung!

Vương Lung Yên cũng không xa lạ gì với cái tên này.

Từ lúc ở Thánh Vực, nàng đã nghe bọn người Luyện Ngục Ma Hoàng đề cập qua, lúc ở Tiên Minh, tiền bối của bọn họ đều là lệ thuộc Ma Môn, mà Ma Môn lại là xuất thân từ Vạn Hóa Thiên Ma Cung của Tiên Giới!

Vạn Hóa Thiên Ma Cung, có thể nói là thuỷ tổ ma đạo của tiên giới, cũng là một trong mấy thế lực cao cấp nhất của tiên giới. Thực lực của hắn không hề kém hơn so với Nam Minh thần điện gì cả.

Mà các đời Ma Đế, cũng đều là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Mà lần này, sở dĩ nàng chiếm dụng một cái danh ngạch quý giá, sớm đi vào Tiên Giới, cũng bởi vì Thủ Triết hi vọng nàng có thể liên quan đến Vạn Hóa Thiên Ma Cung, cũng ở trong đó phát triển lôi kéo một ít mạng lưới quan hệ.

Đương nhiên, nếu như có cơ hội có thể bái nhập vào môn hạ của 【Trọng Tiêu Ma Đế】, kiếm được một truyền thừa Ma Đế, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là kế hoạch lâu dài, Thủ Triết nói thời cơ còn chưa chín muồi, vẫn chưa sắp xếp nhiệm vụ cho nàng, nàng ở lại Vô Cực Thần Cung không có việc gì nên mới chạy đến ma luyện kiếm ý.

Chỉ là nàng không ngờ tới, mình còn chưa đi Vạn Hóa Thiên Ma Cung, lại gặp La Kỳ Ma Tử trước.

Đây tính là cái gì, chó ngáp phải ruồi sao?

…

Chương 72: Vương Thủ Triết đa mưu túc trí,

…

“Luy Yên tiên tử huyết mạch phi phàm, tương lai nhất định thành tựu vô hạn. Chỉ giáo gì đó, tại hạ há có tư cách?” La Thiến Ma Tử tiêu sái cười cười: “Lần này, tại hạ chỉ muốn kết bạn với tiên tử, kết giao bằng hữu, sau này nói không chừng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

“Nếu như vậy, ta và ngươi đã kết bạn rồi.” Giọng nói của Vương Lung Yên bình tĩnh không gợn sóng: “Điện hạ còn có chuyện gì sao?”

Trên thực tế, nàng đối với La Diệp Ma Tử căn bản không có hứng thú, cũng không muốn thâm giao với hắn.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Mục tiêu của nàng là tiến vào Vạn Hóa Thiên Ma Cung, bái nhập môn hạ Trọng Tiêu Ma Đế, sau đó làm ra một phen sự nghiệp, hấp dẫn các cự phách Ma Tông hoặc minh hoặc ám ủng hộ.

Như vậy, một khi Thủ Triết cần, nàng có thể phát huy ra sức ảnh hưởng to lớn để ứng phó với Thủ Triết.

Mà muốn đạt tới điều kiện như thế, La Hao Ma Tử chính là một ngưỡng cửa phải vượt qua. Nàng phải càng thêm chói mắt so với La Ngọc Ma Tử, càng được Trọng Tiêu Ma Đế coi trọng, mới có thể cướp lấy quyền lực lớn nhất.

Nói ngắn gọn, nàng và La Diệp Ma Tử trên thực tế là quan hệ cạnh tranh lẫn nhau.

Nàng không có khả năng thần phục La Diệp, mà La Diệp cũng không có khả năng thần phục nàng!

“Không ngờ tính cách của Lung Yên tiên tử lại thẳng thắn như thế.” Không ngờ tới thái độ này của Vương Lung Yên, La Thiến Ma Tử hơi kinh ngạc, chớp mắt lại sảng khoái cười nói: “Như vậy đi, tiền cơm hôm nay ngươi mời các huynh đệ Thiên Tí Thần Ma Tông, đều tính vào sổ sách của ta.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng nhất thời trở nên hối hận.

Sớm biết bữa cơm này sẽ có người ngoài nhảy ra thanh toán, hắn nên chết một chút đồ ăn, cái gì quý chút, ăn không hết cũng có thể đóng gói.

"Không cần, chỉ là một bữa cơm ta còn có thể trả được." Thái độ của Vương Lung Yên vẫn lạnh nhạt như trước: "Nếu không có chuyện gì khác, điện hạ có thể rời đi, đừng quấy rầy chúng ta ăn cơm."

La Kỳ Ma Tử: "…"

Ước chừng ngẩn ra mười mấy hơi thở công phu, hắn mới từ trong cảm giác xung kích mình thế mà bị người đuổi đi phục hồi tinh thần lại.

Lập tức, hắn nhịn không được cười ha ha: "Thú vị thú vị, bản điện hạ càng ngày càng thưởng thức Lung Yên tiên tử."

Dứt lời, hắn nhìn về phía Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng: "Vừa mới thấy Đồng huynh đánh một trận với Lung Yên tiên tử, bản điện hạ thực sự cảm thấy đáng tiếc thay ngươi. Ngộ tính của Đồng huynh thật tốt, lại hết lần này tới lần khác bị quản chế bởi huyết mạch thiên phú và truyền thừa, thế cho nên con đường phía trước gian nan."

"Như vậy đi, Đồng huynh sau này mang theo các huynh đệ cùng ta làm! Bản điện hạ thề, tuyệt sẽ không bạc đãi chư vị, cũng sẽ nghĩ cách lục soát một viên 【Tạo Hóa Thần Đan】 cho Đồng huynh."

Cướp người!

Loại cướp đoạt trắng trợn không chút che giấu này cũng thể hiện tâm tính của La Trát Ma Tử và Vương Lung Yên.

Trên thực tế hắn vô cùng rõ ràng, lấy thiên phú huyết mạch cùng tiềm lực của Vương Lung Yên, chỉ cần thân phận không có vấn đề, một khi gia nhập Vạn Hóa Thiên Ma Cung, tất nhiên sẽ bị sư tôn 【Trọng Tiêu Ma Đế】 chú ý, có khả năng rất lớn sẽ bị thu làm đệ tử thân truyền!

Như thế, La Diệp hắn lại sẽ có thêm một đối thủ cạnh tranh khó chơi.

Như vậy, sớm cướp của nàng một đám người, trên phạm vi lớn cắt giảm uy vọng cùng ngưng tụ lực của nàng, liền vô cùng cần thiết.

Huống hồ La Sa Ma Tử cũng thập phần xem trọng Đồng Quan Hùng, đầu tư bồi dưỡng một phen, vạn nhất hắn thật sự tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh thành công, đó là một đại trợ lực.

"La Sa điện hạ, Đồng Quan Hùng bọn họ đã đầu nhập vào Lung Yên lão tổ của chúng ta."

Vừa rồi Vương An Thịnh vẫn không có cơ hội nói chuyện, bây giờ thật vất vả mới bắt được cơ hội này, lập tức nhảy ra tỏ lòng hiếu thảo.

Hắn nhìn chằm chằm La Diệp Ma Tử, tức giận nói: "Ngươi đào người trước mặt như vậy, e là không thích hợp?"

"Ha ha! Còn chưa ký khế ước chính thức, đương nhiên còn có đường lựa chọn." La Thiến Ma Tử cười không sao cả, "Nếu như An Thịnh lão tổ có hứng thú, chúng ta cũng có không gian hợp tác."

Vương An Thịnh nhất thời có chút tức giận, vừa định lần nữa bày tỏ lòng trung thành với "Lão tổ tông", lại bị Vương Lung Yên giơ tay ngăn cản.

"An Thịnh lão tổ đừng vội, La Diệp điện hạ nói quả thật có chút đạo lý."

Nói xong, nàng nhìn về phía Đồng Quan Hùng, sắc mặt vẫn bình thản, ngữ khí lại hết sức nghiêm túc: "Quan Hùng, việc này ngươi có thể cân nhắc lại. Mặc kệ ngươi lựa chọn thế nào, ta cũng sẽ không trách ngươi."

Dưới cái nhìn của nàng, nếu là người nào khác tùy tiện đào một phát đã bị đào đi, căn bản cũng không đáng để nàng kéo lại và đầu nhập.

Nào có thể đoán được.

Đồng Quan Hùng nghe vậy lại giống như bị kích thích, rất táo bạo giậm chân, mắng La Thành Ma Tử: "Ta chửi điện hạ chó má nhà ngươi làm gì?! Ngươi coi lão đồng ta là hạng người gì?"

“Đừng nói Đồng Quan Hùng ta sinh là người của chủ thượng, chết là hồn chủ thượng. Cho dù ta còn chưa bái chủ thượng, cũng lười nhìn La Lam ngươi một cái!”

“Lão tử chính là không quen nhìn thế lực lớn như các ngươi Ma Tử Thần Tử! Không phải chỉ là ỷ vào Tiên Đế Ma Đế diễu võ dương oai thôi sao?”

“Khóe miệng ngươi co rút cái gì? Không phục đúng không? Không phục thì đến đánh ta đi, đánh ta đi!”

La Thiến Ma Tử tức giận đến mặt có chút đen.

Hắn căn bản không ngờ tới, Đồng Quan Hùng chẳng những cự tuyệt hắn mời chào, còn giẫm lên hắn biểu lộ trung thành với Vương Lung Yên.

Nơi này, không thể ở được nữa.

La Kỳ Ma Tử đang chuẩn bị phất tay áo rời đi.

Lúc này, Vương Lung Yên lại nhàn nhạt mở miệng: “La Sa, ngươi đào mối thù dưới tay ta trước mặt mọi người, Vương Lung Yên ta nhớ kỹ.”

La Kỳ Ma Tử sửng sốt, ngay lập tức cười nói: “Như thế nào, Lung Yên tiên tử còn muốn đo cân lượng của ta một chút?”

“Ta năm nay mới hơn ba nghìn tuổi, La Sa ngươi đã sắp năm ngàn tuổi rồi.” Vương Lung Yên nhìn hắn, giọng nói lãnh đạm, trong giọng nói mang theo chiến ý không thể bỏ qua: “Ta bây giờ đương nhiên không phải đối thủ của ngươi. Bất quá, chờ lúc Tuyền Cơ Thần Cung mở ra, ta liền tự mình đánh giá ngươi một chút thì sao?”

Vương Lung Yên cũng không ngốc, hiện tại nàng còn chưa dùng Tạo Hóa Thần Đan, huyết mạch còn có không gian tiến thêm một bước. Đợi lúc Tuyền Cơ Thần Cung mở ra, tu vi của nàng tất nhiên lại tiến thêm một bước.

Tuy nói La Uyển Ma Tử đến lúc đó cũng sẽ càng lợi hại, nhưng ở cùng một cảnh giới tu vi, tốc độ tu hành từ trước đến sau chậm, một tầng đến tầng hai khả năng rất nhanh, tầng bảy, tầng tám, tầng chín có khả năng tiêu hao thời gian gấp hai, gấp ba, thậm chí càng nhiều.

Càng đừng nói, sau khi tiến vào Đại La cảnh, cho dù là Chuẩn Thần Tử đạt tới Đạo Tử Ất đẳng chuẩn Thần Nữ, tu vi đột phá một tầng cần tiêu hao thời gian ngàn năm.

Chỉ cần tư chất tăng lên, thời gian kéo dài càng lâu, chênh lệch tu vi giữa hai bên sẽ càng nhỏ.

"Thú vị a thú vị ~" La Thiến Ma Tử nở nụ cười, lập tức sảng khoái một lời đáp ứng, "Nếu đã như vậy, La Thiến ta sẽ chờ ngươi ước chiến bất cứ lúc nào."

Tiếng nói vừa dứt, La Ngọc Ma Tử trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã xuất hiện ở phụ cận Thiên Hà.

Thiên hà nước chảy không dứt tản ra thải quang rực rỡ, quang mang chiếu rọi trên mặt hắn, chiếu rõ nét mặt hắn.

Giờ phút này, trên mặt hắn làm sao còn có vẻ tươi cười nữa?

Ngược lại, vẻ mặt của hắn còn có chút cổ quái cùng cảm giác buồn nôn.

Không thể nghi ngờ, đợt cuối cùng này của hắn là bị Vương Lung Yên đạp ở trên đầu tạo thế.

Hôm nay dưới ước định của trận chiến này, sau này chỉ cần hắn cùng Vương Lung Yên một ngày chưa phân ra thắng bại, sẽ bị người không ngừng nghị luận, so sánh. Mà Vương Lung Yên vốn vô danh tiểu tốt, sẽ mượn cơ hội này danh tiếng lan truyền lớn.

Càng kỳ quái hơn chính là, hắn lớn hơn Vương Lung Yên khoảng hai ngàn tuổi, trước mắt cho dù ra tay đánh thắng đối phương, cũng không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại sẽ tạo thế cho đối phương.

Bởi vậy, La Sa Ma Tử đã không ở được nữa, nếu tiếp tục ở lại, nói không chừng Vương Lung Yên còn có thể sử dụng ra thủ đoạn càng ghê tởm người khác.

Nói thật ra, hắn cũng không còn gì để nói nữa.

Vương Lung Yên kia thoạt nhìn quạnh quẽ, một bộ dáng tâm cao khí ngạo, không nghĩ tới thủ đoạn phản kích lại xảo trá

như thế.

Mà cùng lúc đó.

Theo La Thiến Ma Tử chạy trối chết, Quỳnh Quang Các cũng vui vẻ.

Ngay cả Vương Lung Yên, thái độ đối với Đồng Quan Hùng cũng thân thiết hơn rất nhiều, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Ăn cơm đi, lát nữa dẫn ngươi đi gặp Thủ Triết, để hắn an bài cho ngươi một phen."

"Vâng, Chúa công." Đồng Quan Hùng cảm động đến rơi nước mắt.

Thật ra lúc trước thái độ của hắn với La Diệp Ma Tử cũng không phải diễn.

Đồng Quán Hùng thật sự chán ghét gia nhập một đại thế lực đỉnh cấp nào đó.

Không vì cái gì khác, chỉ vì sư tổ của hắn đã từng dốc sức vì thế lực lớn, kết quả bị sử dụng như pháo hôi, về sau vất vả lắm mới may mắn sống sót, hắn cũng không nguyện ý cùng những thế lực lớn kia nhấc lên quan hệ, liền đi tới trong Huyền Thiên thành, sáng lập Thiên Tí Thần Ma tông, cũng để lại tổ huấn.

Đương nhiên, còn có một điểm quan trọng hơn, là Đồng Quan Hùng nghĩ rất rõ ràng.

Bên cạnh La Sa Ma Tử lại không thiếu Đạo Chủ cùng Thánh Ma, cho dù hắn thật sự đầu nhập vào La Sa Ma Tử cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, nhưng nếu là đi theo Lung Yên tiên tử chưa quật khởi, đó chính là tòng long chi thần.

Hai người há có thể hỗn lại một chút?

…

Cùng một khoảng thời gian.

Bên trong Lộc Minh Uyển.

Vẫn là cái sân kia, vẫn là đình nghỉ mát kia.

Trong đình nghỉ mát, Vương Thủ Triết và Thần Quang Đạo Chủ đang đánh cờ.

Về phần tại sao Thần Quang Đạo Chủ lại ở chỗ này, chuyện này còn phải nói từ lúc Tinh Lan Thần Nữ cầm quyền.

Lúc trước, Thần Quang đạo chủ bị ái đồ cưỡng ép dỡ bỏ trọng trách, ngay từ đầu thật ra rất không thích ứng. Hắn vì Thần Cung liều mạng cả đời, mấy vạn năm qua đã sớm quen quan tâm đến thời gian quan tâm kia, vừa lui ra, loại cảm giác không có việc gì này, để cho hắn không biết làm thế nào, mờ mịt rất lâu!

Nhưng hiện tại, hắn lại chỉ nghĩ nói một câu, về hưu thật hương!

Về phần Tiểu Lộc và Tinh Thần Thụ, hai tiểu cô nương đối với chơi cờ nửa điểm hứng thú cũng không có, thấy ván cờ của hai người thật lâu không tiêu tan, chán đến chết liền tự mình khôi phục bản thể ở trên linh mạch ngủ.

“Chát!”

Thần Quang Đạo Chủ tinh thần toả sáng thong dong bình tĩnh hạ xuống một quân cờ, sau đó cười nói: “Thủ Triết, ngươi lại thua.”

Vương Thủ Triết nhìn nhìn cục diện bàn cờ, phát hiện quả nhiên đã không còn đường sống, liền dứt khoát bỏ quân cờ: “Thần Quang tiền bối, ta và ngươi uống trà nói chuyện phiếm đi, chơi cờ một chút cũng không có ý nghĩa gì.”

Vương Thủ Triết cảm thấy không có ý nghĩa gì, nhưng Thần Quang Đạo Chủ lại cảm thấy rất thú vị.

Ông ta hứng trí dạt dào kéo Vương Thủ Triết lại: “Đừng, đánh thêm hai ván nữa, không, ván tiếp theo là được.”

Mấy ngày gần đây, hắn không có việc gì thì thích tìm Vương Thủ Triết đánh cờ, thích xem dáng vẻ Vương Thủ Triết bị hắn giết tơi bời.

Theo hắn thấy, Vương Thủ Triết tuổi còn trẻ, thủ đoạn thương nghiệp lại cực kỳ thành thục, có năng lực lật tay thành mây trở tay thành mưa. Nhưng kỳ lực này thì ha ha, tóm lại, Thần Quang Đạo Chủ rất thích.

Vương Thủ Triết “bị ép bất đắc dĩ”, lại thiếu hứng thú bắt đầu ván tiếp theo.

Ngay tại thời điểm Thần Quang Đạo Chủ tung hoành ván cờ.

“Ầm!”

Cửa viện Lộc Minh Uyển phát ra một tiếng nổ mạnh quen thuộc.

Thủ vệ bên trong Lộc Minh Uyển đối với thanh âm này đã phi thường quen thuộc, nghe được thanh âm này cũng không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn tận chức tận trách thủ vững vị của mình.

Quả nhiên là vậy.

Sau một khắc, Tinh Lan thần nữ giống như là một trận gió vọt vào Lộc Minh Uyển.

Người quen thuộc ở trong đình nghỉ mát tìm được Vương Thủ Triết, đôi mắt của Tinh Lan thần nữ đảo qua, chú ý tới Vương Thủ Triết trên bàn cờ đã toàn diện rớt lại phía sau, lập tức lật bàn cờ lên: “Sư tôn, làm phiền ngài ở bên cạnh đợi đi, ta có chuyện quan trọng muốn đàm luận với Thủ Triết công tử.”

“Ôi ~ kế hoạch tất thắng của ta.”

Thần Quang Đạo Chủ mặt mũi tràn đầy đau lòng, nhưng dưới ánh mắt giống như ái đồ giết người, đành phải thất vọng lui qua một bên, trong miệng vẫn nhịn không được nói nhỏ.

“Chuyện quan trọng, ngươi mỗi ngày lấy đâu ra nhiều chuyện quan trọng như vậy? Ta thấy ngươi rõ ràng là mượn cơ hội… Hức, ha ha, các ngươi nói chuyện, các ngươi nói, ta uống trà còn không được sao?”

Từ sau khi Tinh Lan Thần Nữ mưu đồ đạt được, địa vị của Thần Quang Đạo Chủ lại suy giảm, uy nghiêm của sư tôn trước kia đã một đi không trở lại.

Tinh Lan Thần Nữ lại tức giận trừng mắt nhìn sư tôn một cái, nhưng khi quay sang Vương Thủ Triết, vẻ mặt lập tức trở nên dịu dàng động lòng người, ý cười dạt dào: “Thủ Triết công tử, ta tới báo cáo với ngài về việc bán lúa giống và tiến triển của công việc khế ước.”

“Điện hạ chớ khách khí.” Vương Thủ Triết cười mời nàng ngồi xuống, tự mình châm cho nàng một chén trà: “Giữa

chúng ta là quan hệ hợp tác hợp tác. Có vấn đề gì cũng là thảo luận lẫn nhau, ở đâu có thể xem như báo cáo.”

Vương Thủ Triết nói rất khách khí, Tinh Lan Thần Nữ lại không để ý đến lời nói của hắn, khẽ nhấp một ngụm trà thần, rồi nghiêm túc cẩn thận hồi báo tiến triển công tác với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết nghe vậy gật đầu liên tục.

Cảm giác trải qua một trận lịch lãm này, Tinh Lan thần nữ càng ngày càng có năng lực, tiến độ công việc lại nhanh lại tốt.

Mà Thần Quang Đạo Chủ ở một bên lại nghe đến trợn mắt há hốc mồm, vô cùng kích động.

Cái này cái này… cái này cũng kiếm được quá nhiều đi? Tài phú vượt quá tưởng tượng như thế, để hắn cảm giác đời này sống uổng phí!

Vô Cực Thần Cung ta cuối cùng cũng sắp quật khởi!

Nào ngờ, sau khi Tinh Lan thần nữ báo cáo tiến độ xong, liền móc ra một phần khế ước đưa cho Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, cái gọi là anh em ruột phải tính sổ rõ ràng. Giữa ngươi và ta cho dù thân thiết khăng khít, vẫn phải có một phần khế ước hợp tác.”

Nàng hiện tại dưỡng thành cái thói quen, động một chút là ném khế ước cho người ta.

Đừng nói lung tung, ta với ngươi thân mật khăng khít như thế nào?

Vương Thủ Triết âm thầm chửi bậy một câu, nhưng mặt ngoài vẫn phong độ nhẹ nhàng tiếp nhận khế ước.

Nhưng chờ hắn nhìn rõ nội dung khế ước, lông mày lập tức nhíu lại: “Lợi nhuận sáu, bốn, hay là sáu, bốn, chỉ sợ không ổn?”

Sáu bốn phần? Hay là Vương Thủ Triết sáu, Vô Cực Thần Cung bốn?!

Thần Quang Đạo Chủ ở bên cạnh thiếu chút nữa trực tiếp nhảy dựng lên.

Nha đầu chết tiệt này trúng độc của Vương Thủ Triết sao? Sao lại lấy ra khế ước chia tiền không hợp thói thường như vậy?

“Sư tôn ngồi xuống, nơi này không có phần cho ngươi nói chuyện.”

Tinh Lan Thần Nữ lại trừng mắt nhìn Thần Quang Đạo Chủ một lần nữa, sau khi đè hắn xuống, mới lại nở nụ cười duyên dáng nói với Vương Thủ Triết: “Thủ Triết công tử, phần khế ước này không có gì không ổn. Nói thật, nếu không phải ngài cung cấp lương chủng chất lượng tốt như vậy, Vô Cực Thần Cung chúng ta há có thể thuận lợi mở ra cục diện như thế?”

“Ta đã cẩn thận tính toán qua, mặc dù Vô Cực Thần Cung chúng ta chỉ chia bốn thành lợi nhuận, cũng có thể khiến cho thu nhập của chúng ta đề cao tám chín thành. Chỉ dựa vào điểm này, chúng ta vô cùng cảm tạ công tử dìu dắt.”

Kỳ thật, Tinh Lan thần nữ đã thử qua để hai vị đạo chủ Thanh Mộc và Huyền Hà liều mạng thúc dục lương chủng, kết quả phát hiện những lương chủng mà Thủ Triết công tử cung cấp này, quả nhiên chỉ có thể sinh sản trăm đời, sau trăm đời, đã hoàn toàn đoạn tuyệt năng lực sinh sôi nảy nở.

Kể từ đó, mệnh mạch của Thần Cung trên thực tế đã hoàn toàn bị Thủ Triết công tử bóp chặt.

Chỉ cần hắn muốn ủng hộ, Vô Cực thần cung sẽ có thể kiếm tiền liên tục không ngừng, nhưng một khi hắn trở mặt, Vô Cực thần cung sẽ bị đánh về nguyên hình.

Điều này làm cho Tinh Lan thần nữ nhìn trộm con đường buôn bán không thể không cảm khái, Thủ Triết công tử quả nhiên là “lão mưu túc trí”, bố cục trưởng rất xa.

Vương Thủ Triết cười khẽ, gật đầu, cũng khá hài lòng với lựa chọn của Tinh Lan Thần Nữ.

Lần này hắn nâng đỡ Tinh Lan Thần Nữ, cũng không phải thật sự tới Tiên Giới giúp đỡ người nghèo, xét đến cùng, vẫn là vì tương lai của Vương thị đang tính toán.

Bây giờ Vương thị không có căn cơ ở Tiên giới, muốn trong thời gian ngắn thực hiện mở rộng hạt giống lương thực quy mô lớn, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng nếu đi tìm đại thế lực đỉnh cấp có Tiên Đế hợp tác, vậy thì có thể sẽ bị gặm đến xương cốt cũng không còn.

Cứ như vậy, thực lực của Vô Cực thần cung không hề yếu, bần cùng, lại có lịch sử liên quan, chính là đối tượng hợp tác tốt nhất.

Quan trọng nhất là khi Vô Cực thần cung mở rộng lúa giống với bên ngoài, lực cản sẽ còn nhỏ hơn so với Nam Minh thần điện.

Chính bởi vì mấy chữ "nó nghèo" nên có lý.

Vô Cực Thần Cung ta đã nghèo thành cái dạng này, hiện tại thật vất vả mới có một hạng mục kiếm tiền, đám đại lão Tiên Đế cao cao tại thượng các ngươi còn muốn nhằm vào ta sao? Cùng lắm thì ta không cho, ngươi chặt đứt tài lộ của ta, mỗi ngày ta chặn đường nhà các ngươi!

Có một chút cân nhắc như vậy, một ít Tiên Đế đại lão chẳng những sẽ không ngăn cản lương chủng mở rộng, ngược lại sẽ thuận tay giúp đỡ một chút, để Vô Cực Thần Cung cũng có thể kiếm chút tiền nuôi gia đình sống qua ngày.

Dù sao, hiện tại toàn bộ Tiên giới đều gặp phải áp lực cực lớn do Ma tộc mang đến, tổng thể đoàn kết là châm hào phóng, cũng là chuyện tất yếu!

Hơn nữa những thế lực lớn nắm giữ Tiên Đế kỳ thật cũng không quá nhằm vào thế lực hay là ức hiếp Tiên Đế, nhất là Vô Cực Thần Cung đã từng có Tiên Đế.

Dù sao phong thủy luân chuyển, chuyện tương lai ai có thể biết?

Hồi lâu trước kia từng xuất hiện thế lực không Tiên Đế bị ức hiếp tàn nhẫn, bỗng nhiên trình diễn một màn Tiên Đế nhà ta nghi ngờ là vẫn lạc, bỗng nhiên tiết mục trở về, tạo thành ảnh hưởng cực lớn.

Vô Cực Tiên Đế mất tích lâu như vậy, vạn nhất người ta không chết, hoặc là truyền nhân trở về thì làm sao bây giờ?

Thấy Tinh Lan Thần Nữ có chút hiểu rõ, Vương Thủ Triết cười nói: "Thần Cung xuất lực rất nhiều, sáu bốn phần đối với quý phương không khỏi quá không công bằng."

Thần Quang Đạo Chủ ở một bên thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn là tiểu tử Thủ Triết làm việc phúc hậu, không giống cô gái Tinh Lan, quả thực giống như đang dán ngược!

Nào ngờ, câu tiếp theo của Vương Thủ Triết là: "Không bằng chia năm năm, sau này còn có hạng mục khác có thể tiếp tục hợp tác."

Nói xong, Vương Thủ Triết đã ký khế ước.

"…"

Thần Quang Đạo Chủ trầm mặc một hồi.

Trình độ đen nhánh của tiểu tử Vương Thủ Triết này vượt xa tưởng tượng của hắn ta.

"Đa tạ Thủ Triết công tử nhường." Tinh Lan thần nữ thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Vương Thủ Triết thấy Tinh Lan thần nữ thức thời, trả lại một phần khế ước cho nàng, đồng thời nói: "Có chuyện còn phải phiền toái điện hạ. Lần này Vương thị chúng ta nên phân chia lợi ích, xin giúp ta tiếp tục mua các loại linh quáng."

"Còn phải tiếp tục mua linh quáng?" Thần nữ Tinh Lan hơi kinh ngạc.

"Đúng vậy." Vương Thủ Triết gật đầu.

Sản lượng các loại linh quáng ở Tiên Giới phong phú, giá cả tổng thể thấp hơn Thánh vực mấy thành, bất kể mua bao nhiêu, Vương thị cũng tuyệt đối sẽ không lỗ vốn.

"Được."

Tinh Lan Thần Nữ như có điều suy nghĩ.

Nàng quyết định âm thầm tiếp tục đi theo, công tử mua bao nhiêu, nàng cũng mua bấy nhiêu!

Chợt, nàng lại nói: "Công tử còn có chuyện gì muốn dặn dò sao?"

"Đúng rồi, nghe nói Vô Cực Thần Cung các ngươi có một chiếc thần thuyền để không?" Vương Thủ Triết như thuận miệng hỏi.

Tinh Lan thần nữ khuôn mặt hơi đỏ lên: "Đó là tọa giá của Vô Cực Đế Tôn, bởi vì hao tổn có thể cùng phí tổn bảo hộ cực cao, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn niêm phong cất giữ."

Vô Cực Thần Chu đương nhiên rất mau lẹ, nhưng mở ra tiêu hao chính là Hỗn Độn linh thạch, lấy tình trạng kinh tế trước mắt của Vô Cực Thần Cung, thật sự không mở nổi. Cho dù hiện giờ buôn bán lời được nhiều tiền, thật ra cũng vậy, dù sao Vô Cực Thần Cung còn nợ rất nhiều món nợ chưa trả hết đây này.

"Vậy thì tạm thời cho ta thuê, hao tổn có thể cùng bảo vệ phí tổn thì ta tự lo, mỗi trăm năm trả tiền thuê một lần 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch." Vương Thủ Triết đề nghị.

Tinh Lan thần nữ vội vàng nói: "Dù sao bỏ không Thần Chu cũng không dùng, nếu công tử đã muốn dùng, cho ngài mượn dùng là được, cần gì phải bàn tiền thuê?"

"Đúng như điện hạ nói, chuyện nào ra chuyện nấy. Chuyện này cứ quyết định như vậy đi." Vương Thủ Triết cười giải quyết dứt khoát.

Thấy Tinh Lan Thần Nữ còn muốn khuyên nữa, hắn khoát tay áo, chuyển đề tài: "Mặt khác, ta còn phải ủy thác Thần Cung, giúp ta liên hệ với một vị luyện đan sư có thể luyện chế Tạo Hóa Thần Đan."

"Tạo Hóa thần đan?"

Tinh Lan Thần Nữ quả nhiên bị dời lực chú ý.

Nàng cũng không hỏi tài liệu của Vương Thủ Triết lấy đâu ra, chỉ hơi trầm ngâm một lát sau đó nói: "Trước mắt thế lực am hiểu luyện chế Hóa Thần đan nhất, không ngoài việc là Thái Thượng Thần Cung và Nam Minh Thần Điện, xác xuất thành công của các thế lực còn lại đều hơi thấp. Như vậy đi, ta trước tiên liên lạc một chút, xem xem vị tiên đế nào có rảnh nhận đơn."

Chuyện này thật đúng là cần Tinh Lan thần nữ ra mặt.

Tiên Đế chung quy vẫn là Tiên Đế, người tu hành bình thường đừng nói gặp, cho dù muốn liên lạc với Tiên Đế cũng rất khó, chỉ có Tinh Lan thần nữ là người thừa kế Vô Cực Thần Cung

đã ván đã đóng thuyền, hoặc là Bán Bộ Tiên Đế như Thần Quang Đạo Chủ, mới có thể trực tiếp liên lạc với Tiên Đế.

Vương Thủ Triết thấy Tinh Lan thần nữ tương trợ như thế, liền nói với nàng một chút thủ đoạn nhỏ về kinh tế Bàn Hoạt Huyền Thiên Thành như thế nào, thí dụ như tiền kiếm được phải tiêu ra ngoài, gia tăng lưu thông tuần hoàn tiền tệ bản địa, tạo ra quần sản nghiệp ưu thế bản địa vân vân.

Những thứ này đối với hắn mà nói đều không tính là gì.

Mặc dù rất nhiều kiến thức lý luận là hắn nghe được từ các con đường từ kiếp trước, nhưng đời này sau khi lên làm tộc trưởng, hắn cũng thao tác không ít, kinh nghiệm tích lũy được vô cùng phong phú, thuận miệng nói tới có vật trong lời nói.

Tinh Lan Thần Nữ nghe như si như say, phảng phất như là lại lần nữa mở ra cánh cửa thế giới mới vậy.

Trước kia nàng không ít suy nghĩ làm thế nào để cho Vô Cực Thần Cung thoát khỏi khốn cảnh, cũng không ít lần làm các loại thử nghiệm, chỉ là vẫn chưa tìm được bí quyết, có thể nói là tích lũy kinh nghiệm thất bại phong phú, hiện giờ những lý luận này của Vương Thủ Triết có thể nói là bổ sung vào khuyết điểm của nàng, khiến cho nàng lập tức có cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Những thứ mà trước kia làm cho nàng nghĩ mãi không ra, bây giờ cũng giống như thoáng cái liền trở nên rõ ràng.

Thậm chí, Vương Thủ Triết còn thuận miệng truyền thụ cho nàng một chút kỹ xảo kiếm tiền nhanh.

Ví dụ như mở【 tẩm cung Tiên Đế 】 của Vô Cực Thần Cung thành “Dân túc”, khai phá các Tiên Đế ngộ đạo chi địa thành “Điểm du lịch”, giá cả định cao hơn một chút, vừa có thể hấp dẫn cường giả đứng đầu các lộ đến đây kiểm tra, còn có thể mượn cơ hội này xúc tiến kinh tế bản địa.

Tinh Lan Thần Nữ nghe đến nghẹn họng trân trối.

Lại còn có thể thao tác như thế?

Nàng đã khẩn cấp chấp hành đề nghị của Thủ Triết công tử.

Thần Quang Đạo Chủ ở một bên nghe được thì sắc mặt đột biến, lửa giận dâng lên, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đây chính là tẩm cung Tiên Đế! Sao có thể bị những tu sĩ phàm tục kia "Làm bẩn"? Cái này vạn nhất sau này Vô Cực Tiên Đế trở về, nếu như nhìn thấy tẩm cung của mình bị người khác ở, còn không tức chết sao?

Còn nữa, những nơi ngộ đạo Tiên Đế kia đều là minh chứng vinh quang ngày xưa của Vô Cực Thần Cung, sao có thể tùy tiện để người ngoài đi vào?

Hắn cực lực muốn ngăn cản, lại bị Tinh Lan thần nữ nói dăm ba câu lại giật mình trở về.

Cũng đúng vào lúc này.

Cửa viện Lộc Minh Uyển lần nữa bị người đẩy ra.

Là Vương Lung Yên trở về.

Nàng còn không trở về một mình.

Lúc đi ra ngoài, bên người nàng chỉ theo Vương Dần Hổ và thị vệ Thần Cung Diêu Thường Thịnh hai người, bây giờ trở về, bên người nàng lại trùng trùng điệp điệp đi theo một đám người.

Vương An Thịnh, Vương Dần Lượng, còn có Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng, cùng với ba vị phó tông chủ dưới trướng của hắn, tất cả đều đi theo nàng cùng nhau trở về.

Vương Thủ Triết thấy thế, vội vàng ngừng nói chuyện với Tinh Lan thần nữ, đứng dậy hành lễ với Lung Yên lão tổ, lập tức đưa mắt nhìn về phía đám người sau lưng Lung Yên lão tổ.

Chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của Vương Thủ Triết, Lung Yên lão tổ liền giải thích chuyện lần này ra ngoài rèn luyện kiếm ý gặp phải.

Vương Thủ Triết nghe xong cũng kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Ông ta tuyệt đối không nghĩ tới, lão tổ tông nhà mình lần này xuất môn đánh nhau, trải qua lại phập phồng lên xuống như thế, lại còn thu toàn bộ tông môn người ta trở về.

Còn nữa, cái "Vương An Thịnh" trông mong nhìn mình, mở miệng một tiếng Thủ Triết lão tổ lại là cái quỷ gì?

…

Chương 73: Đầu tiên! Trở thành một Ma Đế!

…

Trầm mặc mấy giây, Vương Thủ Triết thoáng tiêu hóa một chút lượng tin tức hơi to lớn, cuối cùng mới từ trong trợn mắt há hốc mồm tỉnh táo lại.

Quét mắt nhìn một đống người trước mặt, hắn quyết định ưu tiên xử lý đám tiểu đệ mà lão tổ mới thu.

“Lão tổ tông, ngài nhận lấy 【Thiên Tí Thần Ma Tông】, ta cũng không có ý kiến.” Hắn cân nhắc một chút, trịnh trọng mở miệng nói với Lung Yên lão tổ, “Bất quá, tông môn Chân Tiên này hơn trăm, bang chúng hơn vạn, hơn nữa đa số là có thể ăn thể tu, nuôi sống cũng không dễ dàng.”

Nghe nói như thế, Vương Lung Yên còn chưa mở miệng, Đồng Quan Hùng ở phía sau đã nóng nảy.

“Gia chủ ngài yên tâm, Thiên Tí Thần Ma Tông chúng ta cũng có sự nghiệp, nhưng cũng miễn cưỡng có thể sống qua ngày.” Hắn nói với ngữ khí gấp gáp, cố gắng muốn chứng minh mình không phải gánh nặng. “Hơn nữa gần đây, lượng giao dịch sản lượng lương thực và khoáng sản ở chợ Tây đã được mở rộng, chúng ta cũng có một nhóm huynh đệ đang hỗ trợ bốc dỡ hàng hóa, thu nhập còn có thể cao hơn một chút.”

Nếu thu phí bảo hộ và làm cu-li coi như là sự nghiệp, vậy bọn họ thật sự là có sự nghiệp.

Vương Thủ Triết cười nhạt: “Miễn cưỡng sống qua ngày không giống nhau. Chư vị nếu đã là người của Vương thị ta, cuộc sống này nếu còn căng thẳng, há chẳng phải làm mất mặt Vương thị ta sao?”

Thể tu rất ăn tài nguyên, thể tu dư thừa và thể tu bần cùng, về mặt tốc độ tu hành và sức chiến đấu thì không thể so sánh nổi.

Tiên Giới kỳ thật hiếm có tông môn thuần thể tu giống như Thiên Tí Thần Ma Tông, nguyên nhân cũng chính là ở đây.

Vương Thủ Triết đã quan sát qua, Đồng Quan Hùng này cùng ba vị phó tông chủ bên cạnh hắn thoạt nhìn mặc dù không tính là giàu có, nhưng trụ cột cũng không tệ lắm, hơn nữa ba vị phó tông chủ kia thoạt nhìn rất tâm phục Đồng Quan Hùng, điều này thật ra đã chứng minh rất nhiều thứ.

Tên Đồng Quan Hùng này, bỏ qua ngộ tính thực lực của bản thân, về mặt quản lý nhân viên hơn phân nửa cũng là một nhân tài, bản lĩnh xem xét thời thế, tốc độ linh hoạt cũng rất lợi hại.

"Thủ Triết ngươi đã có chủ ý rồi sao?" Vương Lung Yên hỏi.

Nàng nhìn Vương Thủ Triết lớn lên, cũng là nhìn hắn từng bước phát triển gia tộc đến trình độ hiện giờ tự nhiên là vô cùng tin tưởng hắn.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Thần Quang đạo chủ và Tinh Lan thần nữ cũng xốc lại tinh thần, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Vương Thủ Triết, lỗ tai cũng theo bản năng dựng thẳng lên.

Bọn họ cũng rất tò mò, rốt cuộc Vương Thủ Triết có chủ ý gì.

Dù sao, bọn họ cũng biết vị Thủ Triết công tử này thần kỳ cỡ nào, dựa vào việc giúp Tinh Lan thần nữ bày mưu tính kế, liền có thể xoay chuyển tình trạng kinh tế quẫn bách của Vô Cực Thần Cung, đổi thành Thiên Tí Thần Ma Tông này, kỳ tích còn có thể được phục chế sao?

Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng thấy thế, ánh mắt cũng vô thức rơi vào trên người Vương Thủ Triết.

Tuy hắn ta còn chưa biết bản lĩnh của Vương Thủ Triết, nhưng trực giác cực kỳ nhạy bén đó lại khiến hắn ta căng thẳng khó hiểu, cảm giác có chuyện vô cùng quan trọng nào đó sẽ xảy ra.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền mở miệng: "Lúc trước ta nghe lão tổ nói, khi Thiên Tí Thần Ma tông quản lý thị trường, rất có uy tín, làm việc cũng cực giữ bổn phận, tuyệt đối sẽ không có hành vi lừa gạt vơ vét thương hộ?"

Nghe vậy, Vương Lung Yên không nói gì, ngược lại Tinh Lan Thần Nữ tiếp lời.

"Đúng là như vậy. Nếu không Vô Cực thần cung chúng ta cũng không ngồi yên mặc kệ, bọn họ cầm tiền cũng là làm

việc thật, danh tiếng tổng thể không tệ.”

Trong lúc nói chuyện, Tinh Lan thần nữ còn cười híp mắt liếc nhìn một cái đầu trọc rất dễ làm người khác chú ý, quan đồng cơ bắp cuồn cuộn: “Lão đồng à, bản lĩnh ôm đùi của ngươi cũng không nhỏ, vậy mà còn có thể nịnh bợ được Lung Yên muội muội của ta.”

Đồng Quan Hùng lúng túng gãi gãi đầu, cười ngây ngô: “Sau khi ta bị thương, chủ thượng cho ta ba viên Sinh Tử Đạo Đan, khi đó ta đã nghĩ, chủ thượng như vậy đáng để ta thuần phục.”

“Ha ha, ý này của ngươi là trách bản thần nữ đánh ngươi lần trước, không cho ngươi đan dược chữa thương?” Tinh Lan thần nữ nghe vậy, bỗng dưng cười lạnh một tiếng, “Ta nói lần trước ta có lòng tốt hỏi ngươi, có muốn theo ta lăn lộn hay không, ngươi cười ha hả là xong, hóa ra là chê ta nghèo.”

Đồng Quan Hùng lòng tràn đầy im lặng.

Ngươi nghèo rớt mồng tơi, trong lòng ngươi không biết sao?

Ta đương nhiên là ghét ngươi nghèo! Vô Cực Thần Cung các ngươi ăn không đủ no, dựa vào cái gì đòi thu tiểu đệ?

Bất quá, mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại khẳng định không thể thừa nhận, lập tức cười ha hả phản bác: “Tuyệt không có việc này. Tuyệt không có việc này. Thần Nữ điện hạ là người làm đại sự, chúng ta một đám bán cu li khổ cực, đi theo ngài cũng sợ trì hoãn ngài.”

“Được rồi được rồi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này.” Vương Thủ Triết cười ngắt lời thần nữ Tinh Lan không phục trong lòng, chuyển sang nhìn về phía Đồng Quan hùng đạo: “Loại chuyện kiếm tiền này, chỗ ta có ngắn hạn, trung kỳ, trường kỳ ba phương án, ngươi muốn nghe loại nào?”

Đồng Quan Hùng nghe ngây ngẩn cả người.

Dưới cái nhìn của hắn, kiếm tiền là chuyện rất khó, nhưng chưa từng nghĩ đến, đến bên gia chủ, cư nhiên thoáng cái liệt kê ra ba loại?

Sự chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn.

Tinh Lan Thần Nữ nhịn không được thay mọi người hỏi: “Thủ Triết công tử, trong thời gian ngắn, trung kỳ, phương án kiếm

tiền lâu dài, phân biệt là gì?”

“Cái này ngắn hạn, chính là ở trên nghiệp vụ cơ bản của 【Thiên Tí Thần Ma Tông】 trước mắt, tiến hành tổ chức kết cấu ưu hóa, phương thức ưu hóa, quy phạm hóa quản lý quy phạm hóa, mở rộng phạm vi nghiệp vụ, giảm bớt không cần thiết, trong ngắn hạn liền có thể bù trừ thiệt thòi, gia tăng thu nhập.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Về điểm này, Vương thị chúng ta có kinh nghiệm phong phú, cho dù do Lung Yên lão tổ ra tay, đều có thể giải quyết đại bộ phận vấn đề.”

Nhân tài của Vương thị đông đúc, có rất nhiều nhân tài nội chính vô cùng cường đại, Vương Lung Yên hiển nhiên không phải là một trong số đó.

Tuy nhiên, gặp nhiều lợn bò cây, hơn nữa có Vương Thủ Triết ở sau lưng chỉ đạo, Vương Lung Yên cũng có thể làm được bảy tám phần, hoàn thành cải cách cơ sở.

Sau khi đả thông thông đạo giữa Tiên Giới và Thánh Vực, nhân hình nội chính cường đại của Vương thị mới hàng lâm, có thể dễ dàng tiếp quản nghiệp vụ.

Đồng Quan Hùng vẻ mặt ngơ ngác, lại hết sức hưng phấn gật đầu: “Toàn bộ đều do gia chủ làm chủ.”

Nói thật, lời gia chủ nói hắn có hơn phân nửa nghe không hiểu, nhưng có một câu hắn nghe hiểu, đó chính là “Trong ngắn hạn làm lợi, tăng thu nhập”!

Tinh Lan Thần Nữ suy tư một lát, lập tức thần sắc trở nên nghiêm nghị: “Lời của Thủ Triết công tử thật sự làm người ta đinh tai nhức óc, chủ doanh của bất kỳ tổ chức nào cơ bản đều là nghiệp vụ trọng yếu nhất, chải chuốt rõ ràng từng chút một, không ngừng ưu hóa, giống như đang tu luyện kiến thức cơ bản, nện chắc nền tảng!”

“Nói thật, Vô Cực Thần Cung chúng ta cũng giống như thế, tổ chức kết cấu cồng kềnh, rất nhiều nhân viên dư thừa không có điều động đầy đủ, quá trình nghiệp vụ cũng lộn xộn tùy tâm sở dục…”

Theo những suy nghĩ vụn vặt của Tinh Lan Thần Nữ, Thần Quang Đạo Chủ ở bên cạnh nhịn không được yên lặng liếc mắt khinh bỉ một cái.

Nha đầu này, ý nói cái nghề kiếm sống của cung chủ đời trước hơn mấy vạn năm này của ông ta, đều ăn chay ở vị trí thi thể phải không?

Vô Cực Thần Cung lớn như vậy cũng không phải loại tiểu tông như Thiên Tí Thần Ma Tông có thể so sánh, bất kể là chi tiêu hàng ngày, hay là quan hệ nội bộ rắc rối phức tạp, cũng không phải người bình thường có thể khống chế.

Sư tôn của ngươi mấy năm như vậy, các loại duy trì và cân bằng ta có dễ dàng không?

"Thủ Triết công tử, vậy phương án trung kỳ thì sao?" Tinh Lan thần nữ càng thêm hứng thú dạt dào, giống như Thủ Triết công tử tùy tiện nói một câu, có thể làm cho nàng tự mình tỉnh táo, trực chỉ căn nguyên vấn đề.

Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, tiếp tục chậm rãi nói: "Bản nghiệp cơ bản của Thiên Tí Thần Ma Tông, có chút quá mức cơ sở hóa, đủ ăn cơm, nhưng không phát tài được. Nếu muốn có phát triển, phải một lần nữa tìm kiếm nghiệp vụ trung tâm mới, cũng hao phí tài chính, thời gian, tinh lực, đi đánh tạo nghiệp vụ mới thành nghiệp vụ, đến lúc đó người ngoài muốn cạnh tranh đều không cạnh tranh được, hình thành cục diện lũng đoạn, tự nhiên có thể kiếm được nhiều tiền."

" nghiệp vụ mới? Doanh vụ ưu thế?" Tinh Lan thần nữ bị những lời này điểm một chút, trong lòng lập tức hiểu ra: "Đây giống như nghiệp vụ của Thủ Triết công tử giúp Vô Cực Thần Cung chúng ta thành lập lương chủng, hình thành ưu thế tuyệt đối, lũng đoạn kinh doanh!"

Cũng chính là Tinh Lan Thần Nữ gần đây học tập nhiều với Vương Thủ Triết, những danh từ này đều có thể hiểu, lúc này mới hiểu được một chút.

Nhưng Đồng Quan Hùng lại càng thêm bối rối.

Trong đoạn lời này, hắn chỉ nghe hiểu được ba chữ "Kiếm nhiều tiền", nhưng điều này cũng không ngăn cản hắn ném ánh mắt vô cùng sùng kính về phía Vương Thủ Triết.

Kiếm nhiều tiền, đây là sự chờ đợi suốt đời của Đồng Quan Hùng hắn a!

“Thủ Triết công tử, hiện tại bán nghiệp vụ lương chủng ra ngoài vẫn rất có tiền.” Tinh Lan thần nữ đề nghị nói: “Nếu gia tộc của ngài đã thu Thiên Tí Thần Ma tông, không bằng ta giao quyền đại diện ba mươi ngày một ngày cho bọn họ. Như thế, Thiên Tí Thần Ma tông tự nhiên có thể kiếm được nhiều tiền.”

“Không thể.” Vương Thủ Triết lắc đầu bác bỏ đề nghị này: “Bán ra bản chất quyền quản lý, thật ra là vì đánh vỡ chủ nghĩa bảo vệ địa phương, nhanh chóng mở ra thị trường, cho nên nhất định phải giao cho thế lực lớn có ảnh hưởng rộng khắp ở địa phương. Thiên Tằng Thần Ma Tông ở chư thiên còn lại không có chút sức ảnh hưởng nào, do bọn họ bán lương chủng, nhất định sẽ bị thế lực bản địa quấy nhiễu, cuối cùng nửa bước khó đi.”

“Vậy… làm sao bây giờ? Không biết công tử có thượng sách gì?” Tinh Lan thần nữ nhíu mày không thôi.

Nàng thật sự nghĩ không ra Thiên Tí Thần Ma Tông còn có thể mở rộng nghiệp vụ hạch tâm gì nữa.

“Lưu vật.”

Vương Thủ Triết bình tĩnh phun ra hai chữ này.

Vật lưu?

Mọi người đều là vẻ mặt mờ mịt.

Chỉ có Vương Lung Yên, trong đầu lại là linh quang vừa hiện, lập tức sờ đến mạch suy nghĩ của Vương Thủ Triết.

“Ý của công tử là thành lập cửa hàng để buôn bán sao?” Tinh Lan thần nữ trầm tư suy nghĩ.

“Cũng không phải là như vậy. “Lòng tham” là chuyên nghiệp làm vận chuyển vật lưu.” Vương Thủ Triết dù bận nhưng vẫn ung dung nói ra suy nghĩ của mình: “Theo ta điều tra, trước mắt vận chuyển hàng hóa của Tiên giới đại khái có mấy phương án.”

“Loại thứ nhất, chính là các gia tộc tự chuẩn bị thuyền đò và gia tướng, tự nhà mình vận chuyển hàng hóa của mình.”

“Loại thứ hai, chính là ủy thác cho những thương hội lớn kia tiến hành vận chuyển.”

“Loại thứ ba, khi gia tộc và thế lực cần vận chuyển đại tông thì thuê thuyền đò vận chuyển.”

Một phen vô cùng đơn giản, hắn liền trình bày bản chất vận chuyển hàng hóa Tiên giới rành mạch.

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục phân tích: “Ta nuôi thuyền đò để tự dùng, vô luận là bao nhiêu gia tộc đều gặp phải một vấn đề, đó chính là lúc vội vàng độ thuyền cùng nhân viên không đủ dùng, thời điểm không vội vàng, nhân viên độ thuyền lại dư thừa, mỗi ngày còn sinh ra thêm chút phí tổn bảo quản… Tổng kết quả là tổng thể vận chuyển thành bản cao không thấp!”

“Mà đại thương hội nhờ vận chuyển, sẽ gặp phải phiền toái vận chuyển, giá cả đắt đỏ, chu kỳ vận chuyển, hơn nữa một khi hàng hóa hư hao, mất đi, sẽ lột da vô cùng.”

“Thuê độ thuyền ngoài mặt là tiết kiệm nhất, nhưng trên thực tế một khi đến mùa bận rộn, lại sẽ gặp phải cục diện khó khăn, tiền thuê tăng vọt, thậm chí là không thuê được độ thuyền có thể dùng.”

“Lại lấy thế cục giá cả lương thực lần này làm ví dụ. Bởi vì giá lương thực giảm mạnh, trong ngắn hạn sinh ra đại lượng nhu cầu vận chuyển, gia tộc trung tiểu tiểu gia tộc căn bản không có sức đem lương thực vận chuyển ra, chỉ có thể chồng chất ở trong khố phòng, trơ mắt nhìn giá lương thực một ngày ngã qua một ngày mà bất lực!”

Lời này vừa nói ra, những người khác còn đang tiêu hóa hấp thu, Vương An Thịnh của Thiên Long Vương thị lại kích động trực tiếp nhảy ra: “Thủ Triết lão tổ phân tích đúng là nhất châm kiến huyết! Tin tức giá lương sắp giảm lần này truyền ra ngoài, các gia tộc lớn nhỏ ở Thiên Long quần đảo chúng ta đều muốn tranh thủ thời gian vận chuyển toàn bộ lương thực đến đây nhanh chóng bán ra ngoài. Nhưng đây cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi.”

“Nhưng cho dù là đạo tộc như Thiên Long Vương thị chúng ta, gia tộc tự có vận chuyển đội thuyền hàng hóa cho nhà mình dùng cũng còn ngại không đủ, vì tuy rằng có rất nhiều gia tộc thông gia cầu đến cửa, chúng ta cũng chỉ có thể không nhìn bọn họ cầu xin.”

“Nơi khác khó mà nói, nhưng chỉ dựa vào Thiên Long quần đảo chúng ta mà nói, còn có không biết bao nhiêu tam phẩm, tứ phẩm lương thực đọng lại trong khố phòng, không cách nào vận chuyển đến Huyền Thiên thành bán đi!”

Vương Thủ Triết bình tĩnh gật đầu, không bất ngờ với tình huống này.

Trên thực tế, ở thời điểm hệ thống vật lưu không phát đạt, xuất hiện loại tình huống này cũng là bình thường.

Hắn tiếp tục nói: “Nếu chúng ta thành lập 【Vương thị nghìn cánh tay】, giải quyết các thế lực vận chuyển của các gia tộc, cũng vì vận chuyển hàng hóa tổn hại mất đi tiền bảo lãnh. Một khi hình thành mạng lưới vận chuyển thuần của 【Vạn Đảo Huyền Thiên】, tự nhiên có thể kiếm được nhiều tiền.”

“Vừa khéo, Thiên Tí Thần Ma Tông ở trong bầy thương hộ đã có cơ sở danh tiếng nhất định, hơn nữa bản thân am hiểu lắp ráp hàng hóa, lại có điểm vũ lực nhất định có thể bảo đảm an toàn hàng hóa, liền đã có ưu thế tiên phát.”

Những lời như thế, nhất thời làm cho Đồng Quan Hùng như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hắn ta mừng như điên nói: “Tốt tốt tốt, nghiệp vụ này rất thích hợp cho các huynh đệ chúng ta làm. 【Thiên Tí Vật Lưu】 của Vương thị, tên rất hay, tên rất hay.”

Chỉ riêng cái tên này, cũng đã trói buộc thật sâu với chủ thượng Vương thị, có loại cảm giác vận mệnh tương liên.

Tinh Lan Thần Nữ đầu tiên là khiếp sợ suy nghĩ của Vương Thủ Triết, sau đó lại không nhịn được cân nhắc nói: “Muốn nghiệp vụ trải rộng Huyền Thiên vạn đảo, chỉ là độ thuyền cũng phải mua rất nhiều, cái này tốn bao nhiêu tiền?”

Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Hành nghiệp sản xuất vật dụng đích thật là chế độ sản xuất tài sản quan trọng, quy mô phục vụ và chất lượng tốt là pháp môn trí thắng. Nhưng mà, chuyện tiền bạc không cần lo lắng.”

Tinh Lan thần nữ bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt hơi có vẻ phức tạp lại hâm mộ nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Nói cũng

đúng, ở trước mặt công tử nói chuyện tiền bạc có đủ hay không, là Tinh Lan Mạnh Lãng rồi.”

Nàng thật sự hâm mộ gia chủ có tiền như vậy, nhìn trúng một hạng mục, đập tiền đều có thể đập thành công, không giống Vô Cực Thần Cung, khắp nơi thiếu tiền, nửa bước khó đi, bất luận đầu tư gì cũng phải tính toán chi li.

Tuy nhiên, lần này Tinh Lan thần nữ hiển nhiên là hiểu lầm Vương Thủ Triết.

Muốn ném ra một hệ thống hàng hóa hàng hóa lớn trải rộng 【Vạn Đảo Huyền Thiên】 trong thời gian ngắn, đương nhiên tiêu tốn rất nhiều tiền, hiện giờ Vương Thủ Triết tạm thời không liên hệ với gia tộc, muốn lấy ra số tiền này cũng rất khó khăn.

Nhưng trên thực tế, trên hạng mục này, Vương Thủ Triết liền không nghĩ tới phải ném nửa viên linh thạch!

Đương nhiên, đây là chuyện sau này tạm thời không đề cập tới.

“Vậy Thủ Triết công tử, nếu là phương án lâu dài, lại nên như thế nào?” Tinh Lan thần nữ càng thêm tinh thần, truy vấn lần nữa.

Ánh mắt mọi người lần nữa tập trung tới.

Lần này, trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ chờ mong.

Phương án trung kỳ đều đã lợi hại như vậy, vậy phương án lâu dài rốt cuộc sẽ là cái gì?

Vương Thủ Triết lại không vội mở miệng.

Vừa mới nói nhiều, có chút miệng khô, hắn nhấp một ngụm trà nhuận cổ họng, lúc này mới vẻ mặt bình tĩnh mà thản nhiên nói: “Đương nhiên là phát triển kiếm tiền, chế tạo lực lượng vũ trang, phản công Ma tộc, thu phục mất đất, thành tựu cơ nghiệp thiên kỷ vạn thế.”

Hắn nói tùy ý, giọng điệu lại càng ra vẻ đương nhiên, nhưng lời nói lại không giống sấm sét nổ vang.

Vẻ mặt mọi người đều chấn động.

Đây chính là quy hoạch trường kỳ của Thủ Triết công tử sao? Cũng đủ trường kỳ… đủ bá đạo!

Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng nghe mà nhiệt huyết dâng trào, mặt đỏ bừng.

Thì ra tương lai của Thiên Tí Thần Ma Tông chúng ta lợi hại như vậy sao?

Ba bước nho nhỏ, chính là cơ nghiệp vạn thế không thua kém!

Hắn may mà không tin tiểu tử La Diệp kia.

Tiểu tử đó so với Thủ Triết gia chủ, giống như khác nhau một trời một vực.

Trước kia Đồng Quan Hùng mơ ước mình có thể đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh, nhưng hiện giờ dưới "Viễn đại chí hướng lây nhiễm" của Thủ Triết gia chủ, hắn cảm giác có thể đặt cho mình một mục tiêu nhỏ trước —— đầu tiên trở thành một Ma Đế!

Không sai, Đồng Quan Hùng, ngươi làm được!

Vương Thủ Triết không biết những lời này của hắn, Đồng Quan Hùng lại định cho mình một mục tiêu to lớn như vậy.

Đương nhiên, nếu hắn biết, đoán chừng cũng chỉ sẽ cho hắn một ngón tay cái.

Dù sao, trước hết không nói đến có thể thành công hay không, trong thiên hạ này, dám đặt mục tiêu cho mình như vậy cũng không có mấy người. Nói từ góc độ nào đó, Đồng Quan Hùng cũng coi như là một kẻ trâu bò.

Cũng may bánh vẽ của Vương Thủ Triết hoạt động đến đây cũng kết thúc.

Sau khi vẽ xong bánh nướng, hắn liền tạm thời đuổi đám Đồng Quan Hùng bị đánh máu gà ra.

Dù sao hiện tại cũng chỉ là cho đối phương một cái phương hướng phát triển mà thôi, cụ thể công việc còn phải cẩn thận nghiên cứu. Việc này nếu thật sự bố cục, trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn thành được.

Mà sau khi đám người Đồng Quan Hùng rời đi, lực chú ý của Vương Thủ Triết liền rơi vào trên người Vương An Thịnh và

Vương Dần Lượng.

Vương An Thịnh trong lòng hơi kích động, lúc này liền muốn tiến lên hành lễ.

Trước khi đến đây, ông ta đã có tâm tư ôm đùi, hạ quyết tâm phải chấp nhận lão tổ tông Vương Thủ Triết này, bây giờ nghe xong kế hoạch của Thủ Triết gia chủ đối với Thiên Tí Ma Thần Tông, ông ta đã coi Thủ Triết gia chủ là thần nhân!

Hôm nay lão tổ tông này, hắn không thể chấp nhận được, ai tới cũng không ngăn được!

Nhưng mà, không đợi ông ta hành lễ này, Vương Thủ Triết đã vội vàng đỡ ông ta một cái, ngăn cản nói: "An Thịnh lão tổ đừng bẻ gãy Thủ Triết nữa. Nếu ngài tiếp tục cố ý như thế, Thủ Triết cũng chỉ có thể chạy trối chết."

Nghe vậy, động tác của Vương An Thịnh dừng lại, sắc mặt lập tức trở nên có chút ngượng ngùng.

Một lạy này, hắn là thế nào cũng bái không được nữa, cũng không thể thực đem người dọa chạy chứ?

Biểu cảm của Vương Thủ Triết cũng vô cùng nghiêm túc: "Chuyện này không có đường thương lượng. Trường Ninh Vương thị chúng ta tuyệt đối không thể để một vị Hỗn Nguyên lão tổ Tiên giới gọi chúng ta là lão tổ."

Sắc mặt Vương An Thịnh khổ sở.

Không có bộ dạng như vậy, hắn còn chưa mở miệng đâu!

Có điều, Vương Thủ Triết cũng đã nói như vậy, cho dù hắn không vui, cũng chỉ có thể từ bỏ ý định tiếp nhận.

Dù sao, tương lai của Thiên Long Vương thị như thế nào thì phải xem vị Thủ Triết gia chủ này có nguyện ý đưa tay hay không, cho hắn thêm mấy lá gan nữa, hắn cũng không dám đối nghịch với Vương Thủ Triết.

Cùng lắm thì sau này gặp được vị tiểu bối "Trường Ninh Vương thị" này, hắn ta liền trốn đi bế quan.

"An Thịnh lão tổ, chuyện nhận tổ liên lụy rất rộng, tạm thời đừng nóng vội, chờ chúng ta xây xong cổng truyền tống, sau khi hai bên từ từ tiếp xúc, lại chọn ngày chính thức tổ chức

nghi thức.” Vương Thủ Triết quan sát một chút, xác nhận Vương An Thịnh rốt cuộc buông tha ý nghĩ bái tổ tông, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói, “Nhưng mà, đứa nhỏ Dần Lượng này còn nhỏ, ngược lại có thể gọi ta một tiếng ‘Lão tổ’.”

dăm ba câu đã định xong chương trình, hắn trực tiếp chiêu đãi Vương An Thịnh và Dần Lượng ở lại, đồng thời chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon, trước tiên cho hai người đón gió tẩy trần một phen.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ hòa thuận, quan hệ hai bên cũng thân cận hơn nhiều.

Vương Thủ Triết thấy Vương Dần có huyết mạch không tầm thường, lại là một bộ dáng thông minh nhu thuận, lập tức bệnh cũ phát tác, thuận tay liền bắt đầu khảo giáo: ” Dần Lượng à, lão tổ bên này có mấy phần bài thi đơn giản, ngươi làm xem. Nếu như thi tốt, lão tổ có ban thưởng cho ngươi.”

Vương Dần nhất thời ánh mắt sáng lên.

Đây là Thủ Triết lão tổ chuẩn bị dẫn dắt hắn, dùng cớ cho hắn chút lễ vật.

Vương Dần Dần hắn ta là người nổi bật trong đám hài tử trẻ tuổi của Thiên Long Vương thị, được xưng là “Văn võ song toàn tiểu lang quân”, chỉ là một phần bài thi, khẳng định không làm khó được hắn!

Ngay lập tức, Vương Dần Lượng tràn đầy tự tin đáp ứng: “Xin Thủ Triết lão tổ chỉ giáo.”

Thấy hắn tự tin như vậy, Vương Thủ Triết cũng có chút hài lòng.

Lật lật trong nhẫn trữ vật, hắn liền tìm ra mấy phần bài thi đơn giản của lớp Khải Mông đưa cho Vương Dần Lượng.

Gia phả tri thức của Tiên giới không giống với Vương thị, ông ta cũng không trông cậy vào Vương Dần Lượng có thể thi được điểm cao bao nhiêu, chuẩn bị chỉ cần thi đại sai không rời, liền lấy cớ cho nhiều tài nguyên một chút.

Về phần bài thi, trong nhẫn trữ vật của Vương Thủ Triết, đó là bài thi hàng năm, để bảo đảm khi gặp được tiểu bối trong gia

tộc, bất luận trình độ của đối phương như thế nào, mình đều có thể lấy ra bài thi thích hợp để khảo sát một phen.

Trong tay hắn thậm chí còn có tư liệu lấy được từ viện nghiên cứu Vương thị trước khi rời khỏi gia tộc, bên trong còn có các luận đề nghiên cứu và liên quan như lúc ấy, chỉ có điều cơ bản không dùng được.

Sau nửa canh giờ.

Vương Dần Lượng tràn đầy tự tin giống như quả cà héo rũ.

Cả người hắn đều mơ hồ, trên trán toát ra một chuỗi dấu chấm hỏi. Ta là ai? Ta ở nơi nào? Ta đang làm cái gì? Những đề mục toán thuật này, làm sao lại biến thái như thế?

Vương Thủ Triết vừa thấy trạng thái này của hắn đã có vài phần dự cảm không lành, chờ cầm bài thi kiểm tra một chút, sắc mặt nhất thời đen lại.

Đứa nhỏ Dần Lượng này, bộ dạng xinh đẹp sáng loáng nhanh nhẹn, học như thế nào lại trượt chân như thế?

Cân nhắc đến tình huống của Tiên giới, hắn cũng đã hạ thấp mong đợi, không ngờ rằng cư nhiên còn có thể càng thêm kéo khố.

Xem ra, trình độ giáo dục của Tiên giới thật sự là đáng lo!

Ngay cả Vương Dần Lượng xuất thân từ đạo tộc, được coi là tinh anh bồi dưỡng cũng vậy, tu sĩ bình thường thì càng không cần phải nói. Xem ra y cần phải quan tâm tới vấn đề giáo dục của thế hệ trẻ ở Tiên giới.

” Dần Lượng, trong khoảng thời gian này ngươi đi theo bên cạnh ta.” Vương Thủ Triết cố nén xúc động muốn đánh em bé, lời nói thấm thía: “Ta sẽ đích thân phụ đạo bài tập của ngươi. Con người này, không có gì cũng không thể không có văn hóa.”

“Vâng, Thủ Triết lão tổ tông.” Vương Dần Lượng nức nở nói.

Thấy được một màn này.

Con nai nhỏ hóa thành hình người cùng ăn cơm cảm thấy vui vẻ, không nhịn được nở nụ cười “Khanh khách”.

Tiếng cười này lại bị Vương Thủ Triết nhắc nhở.

Ánh mắt của hắn lập tức rơi vào Tiểu Lộc, cùng với bên cạnh một câu chưa nói, nhưng cũng ở trên Tinh Thần Thụ cười trộm: “Hai người các ngươi cười cái gì? Thiếu chút nữa quên mất, các ngươi tuổi còn nhỏ, tâm trí còn chưa thành thục, cũng phải học tập văn hóa cho tốt.”

“Như vậy đi, ta phụ đạo một cái cũng là phụ đạo, phụ đạo ba cái cũng giống nhau. Hai người các ngươi cũng gia nhập tiểu tổ học tập, cùng Vương Dần học tập.”

“Cái gì?”

nai con trừng lớn đôi mắt đen láy, cả con hươu đều mộng.

Ta chỉ cười cười mà thôi ~

Tinh Thần Thụ càng là vẻ mặt ngốc manh, hoàn toàn ở ngoài tình huống này.

Nàng hiện tại, căn bản còn không biết sắp nghênh đón nàng là ác mộng cỡ nào.

“Ài, giáo dục văn hóa của bọn nhỏ vẫn phải bắt cho tốt.” Trong giọng nói cảm khái của Vương Thủ Triết còn mang theo vài phần hoài niệm: “Giống như Ly Từ nhà ta, năm đó cũng thích nghịch ngợm gây sự, nhưng dưới ân cần dạy bảo của ta, cuối cùng vẫn yêu thích học tập, luôn yêu thích học tập, học tập khiến ta vui vẻ treo ở bên miệng. Nếu không, nàng lấy đâu ra tiền đồ lớn như vậy?”

“Chờ lần này gặp Ly Từ, còn phải tranh thủ thời gian bồi bổ cho cô ấy. Lần này bỏ nhà trốn đi lâu như vậy, lớp cũng đổi mới thay bao nhiêu đời, bỏ qua bao nhiêu lớp văn hóa.”

“Khóa học ta cũng mang đến cho nàng, nàng nhất định sẽ vui mừng.”

Cùng lúc đó.

Trước Thần Khuyết điện.

Một đống nam nữ tuấn kiệt đang tụ tập cùng một chỗ, trong những thanh niên nam nữ tuấn kiệt chuẩn bị quét Thần Cáo bảng, có một nữ tử mọc ra sữa trẻ con, bộ dáng có chút ngây thơ bỗng nhiên mũi ngứa ngáy, không nhịn được liên tiếp hắt xì mấy cái.

“Hắt xì xì!”

Nàng xoa xoa mũi, khó hiểu cảm giác sau cổ mát lạnh, có chút bất an: “Kỳ quái, không biết thế nào, lòng ta có chút hoảng.”

…

Chương 74: Thần Khuyết điện! Truyền thuyết của các Cổ Thần!

…

“Ly Từ muội muội, muội không sao chứ?” Thanh Ly thần nữ ở một bên nghe được thanh âm nghiêng đầu qua, biểu cảm ân cần, “Có phải mấy ngày nay lại ăn no rồi hay không? Nếu thân thể không thoải mái mà nói, hôm nào chúng ta lại đến cày bảng?”

Không cần phải nói, nữ tử ngây thơ này đương nhiên chính là Vương Ly Từ.

Lần này Vương Ly Từ và Thanh Ly thần nữ tới Hạo Thiên Thành, vốn là tới quét Thần Cáo bảng, áp giải khoáng vật cũng chỉ là tiện đường.

Lúc trước bởi vì đổ thạch và ăn cơm chậm trễ một chút thời gian, hôm nay sự tình đã xong, các nàng rảnh rỗi, cũng rốt cục một lần nữa nhớ tới chuyện mình muốn quét Thần Cáo bảng.

Lúc này, các nàng đã đứng ở trên quảng trường trước Thần Khuyết điện.

Đây là một tòa kiến trúc hùng vĩ tràn ngập khí tức thời đại.

Chỉnh thể quảng trường hiện ra mười hai biên hình thập phần chỉnh tề, mỗi một góc mười hai cạnh đều đứng vững một cây cột đá bạch ngọc tráng kiện, trên cột đá miêu tả hoa văn cổ xưa, nhìn như là đồ đằng, lại như là minh văn, tản ra một loại khí tức cổ xưa mà thần bí.

Ở chính giữa quảng trường là một tòa kiến trúc nguy nga đồ sộ.

Toàn thân nó do một khối ngọc lớn màu xanh trắng không biết tên xây thành, phong cách kiến trúc chỉnh thể cùng kiến trúc hiện nay khác biệt, không có kết cấu những kiến trúc tinh vi kia, chỉnh thể lộ ra thập phần ngắn gọn, không hiểu nổi lên một loại cảm giác trang trọng mà lại nghiêm túc.

Cũng không biết rốt cuộc nó đã tồn tại bao lâu, trên những gạch ngọc màu xanh trắng làm kiến trúc chủ thể kia sớm đã

tràn đầy dấu vết năm tháng lưu lại.

Nhưng nó lại vô cùng cứng cỏi, lẳng lặng lơ lửng ở trong hư không hải hắc ám vô tận, bất kể trải qua bao nhiêu vạn năm, đều sẽ vĩnh viễn tồn tại từ cổ chí kim.

Đúng vậy, tuy Thần Cáo điện nằm trong phạm vi Thái Hạo Thiên, nhưng không phải sản nghiệp của Hạo Thiên Thần Điện, mà là một di tích thượng cổ.

“Không có việc gì không có việc gì, chỉ là quả thực có chút no.”

Vương Ly Từ khoát tay áo, ra hiệu cho mình không sao.

Cảm giác lông tơ dựng đứng vừa rồi đến nhanh mà đi cũng nhanh, lúc này đã không còn chút cảm giác nào nữa, nàng nghĩ mãi không ra, liền cũng không xoắn xuýt nữa.

Nàng liếc nhìn Thái tử Phù Huề bị một đám mỹ nữ vây quanh ở giữa cách đó không xa, trên gương mặt ngây thơ lộ ra nụ cười chân thành mà hữu hảo: “Trong khoảng thời gian này được Dĩnh Điện hạ chiêu đãi, ăn thật sự là quá ngon, Dĩnh Điện hạ là bạn tốt cả đời của Vương Ly Từ ta!”

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, người mời nàng ăn rất nhiều bữa cơm mà mặt không đổi sắc.

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Thái tử hơi run lên, trong lòng không nhịn được rên rỉ.

Vương Ly Từ, ngươi dẹp đi!

Làm lính cho ngươi một hồi như vậy, hầu bao của bản thái tử đã nghiêm trọng rụt nước rồi, nếu cả đời làm bạn tốt, hắn cũng không dám tưởng tượng!

Hắn hiện tại đã hối hận, chỉ muốn nhanh chóng cày xong Thần Cáo bảng, sau đó nhanh chóng lăn về Yêu Thần điện.

Tuy nhiên, vì duy trì thể diện hào phóng của thế hệ trẻ tuổi Tiên Giới, trên khuôn mặt anh tuấn của Thái Tử Đồng vẫn thong dong bình tĩnh như cũ: “Ly Từ thần nữ có hứng thú thì có thể đến Yêu Thần Điện làm khách bất cứ lúc nào.”

“Thần nữ” chính là tôn xưng. Tuy rằng Vương Ly Từ hiện giờ không thuộc về bất kỳ một thế lực nào, nhưng với thiên phú

huyết mạch nàng thể hiện ra, bất luận là đặt ở trong thế lực đỉnh cao nào, đều có thể đạt được địa vị thần nữ, xưng hô như vậy tự nhiên là không có vấn đề.

"Thật sao?" Hai mắt Vương Ly Từ sáng ngời, độ hảo cảm đối với Thái tử Tiêu lại tăng lên một lần nữa: "Vậy chúng ta đi quét Thần Triện Bảng xong thì đi Yêu thần điện dạo đi."

Nàng cảm giác Thái Tử Tiêu cái gì cũng tốt, chỉ là bên cạnh quá nhiều mỹ nữ. Đến Thái Hạo thiên tài không bao lâu, hắn liền không biết lại ở đâu thông đồng với một mỹ nữ.

Có tiền nhàn rỗi, nuôi nhiều mỹ nữ như vậy làm cái gì? Không bằng mua nhiều đồ ăn ngon một chút.

Chỉ một thoáng!

Thái Tử Tiêu có chút không muốn nói chuyện với Vương Ly Từ.

Trong lòng hắn hò hét, lời khách sáo, lời khách sáo ngươi nghe không hiểu sao? Cho dù Thái Tử Thoa ta là thần hào trong thế hệ trẻ của Tiên giới, nhưng dựa theo cách làm của ngươi, rất nhanh hào phú của ngươi cũng không còn lương thực dư lại.

Quân Hạo thần tử bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng không nhịn được cười thầm.

Nên! Cho ngươi làm sính đầu anh hùng!

Ước chừng là xích mích đồng tính, Quân Hạo thần tử và thái tử Huyên Huyên rõ ràng đều chưa gặp mấy lần, nhìn hắn là cái gì cũng không vừa mắt.

Nhất là ở trước ưu thế tiền bạc khổng lồ, hai vị muội muội của Thanh Ly, Ly Từ đều rất thân cận với Thái tử Huyên Huyên. Điều này làm cho Quân Hạo Thần Tử lần đầu tiên cảm nhận được, thì ra đẹp trai và mạnh mẽ, cũng không sánh bằng hai chữ có tiền!

Mắt thấy biểu tình trên mặt Thái Tử Tiêu sắp không còn kéo căng được nữa, Quân Hạo Thần Tử mới rốt cục đại phát từ bi, ho nhẹ một tiếng mở miệng nói: "Được rồi, được rồi, tất cả mọi người đều nghiêm túc một chút. Nếu thân thể Ly Từ muội

muội không có việc gì, vậy thì thừa dịp lần này đánh bảng danh sách."

Dưới sự dẫn dắt của Quân Hạo Thần Tử, mọi người đi theo mười hai đường bên cạnh quảng trường về phía trung ương đại điện.

Bầu không khí trên quảng trường vô cùng trang nghiêm, mọi người đều dùng tư thái thành kính đi bộ vào trong.

"Ly Từ muội muội." Thanh Ly thần nữ vừa đi vừa nhỏ giọng giới thiệu tình hình với Vương Ly Từ: "Thần Cáo điện này chính là do thượng cổ đại đế đời thứ nhất xây dựng, mục đích ban đầu là vì tuyển người thừa kế ưu tú thay Tuyền Cơ thần cung."

"Sau đó trong lần thứ hai chống lại ma triều, Tiễn Đại Đế bất hạnh ngã xuống, ngay cả Tuyền Cơ Thần Cung cũng bị quấn vào trong lực lượng thần bí, phiêu đãng trong vũ trụ vô tận, cách mỗi bảy mươi sáu vạn năm mới có thể xẹt qua Tiên giới một lần."

"Cường giả dưới trướng Nghệ Thần Cung đã chết hơn phân nửa trong trận chiến đó, những cường giả còn lại cố gắng duy trì thế lực Thần Cung, nhưng vẫn suy yếu nhanh chóng, Nghệ Thần Cung lần đầu tiên trở về cũng chưa thể chống đỡ đến đã hoàn toàn sụp đổ, truyền thừa tương quan cũng đang lưu tán ở Tiên Giới."

"Bất quá, Thần Khuyết Điện này lại một mực lưu tại Tiên Giới, hơn nữa trở thành một thế hệ lại một thế hệ tuổi trẻ tham gia thí luyện chi địa."

Nghe vậy, Quân Hạo thần tử cũng bổ sung thêm một câu: "Kỳ thật đạt được xếp hạng trên Thần Cáo bảng cũng là điều kiện tiên quyết tiến vào Côn Bằng thần cung. Cho nên mỗi lần trước khi Côn Bằng thần cung lướt qua tiên giới, các đại thế lực đều sẽ tỉ mỉ bồi dưỡng đệ tử ưu tú, để đạt được xếp hạng Thần Cáo bảng tốt hơn, tương lai cũng may trong Côn Bằng thần cung thu hoạch được càng nhiều chỗ tốt."

"Nếu như vậy, sẽ dẫn đến sự cạnh tranh của Thần Cáo bảng trong khoảng thời gian này trở nên vô cùng kịch liệt, chất lượng bài danh của danh sách cũng sẽ đạt tới một độ cao phi

thường cao. Đây cũng chính là 'Đại Tranh Chi Thế' trong miệng mọi người."

Giờ phút này, Quân Hạo thần tử mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm lại đang thầm sảng khoái.

Những tên gia hỏa này, từng tên đều muốn tranh đoạt vị trí thứ hai của Thần Cáo bảng, dáng vẻ hoàn toàn không để hắn vào mắt. Hắn tức không chịu nổi, liền vụng trộm tìm sư tôn tố khổ.

Không phải sao, sau khi sư tôn cân nhắc, rốt cuộc hạ quyết tâm đem Tiên Đế đời trước cùng hai người bọn họ tích góp át chủ bài, tổng cộng mười giọt "Nguyên Sơ Thần Dịch" cho hắn dùng.

Cái gọi là Nguyên Sơ Thần Dịch, chính là thần dịch do thế giới vũ trụ sinh ra, năng lượng thuần túy mà không tì vết nhất ngưng tụ mà thành, cũng là cội nguồn của tất cả sinh mệnh sinh ra đời.

Rất nhiều Tiên Thiên Cổ Thần, bao gồm những giống loài cấp Thần siêu nhiên như Long Thần, Thần Hoàng, đều được Nguyên Sơ Thần dịch tẩm bổ, mới trở nên cường đại dị thường.

Chỉ là Nguyên Sơ Thần Dịch chính là một loại tài nguyên không thể tái sinh, tại vũ trụ thế giới sinh ra nhiều nhất, càng về sau liền càng mỏng manh. Cũng chỉ có ở chỗ sâu nhất trong những khoáng mạch viễn cổ kia, ngẫu nhiên mới có thể nổi lên một chút.

Bởi vậy, Nguyên Sơ Thần Dịch là bảo vật huyết mạch tiến hóa lợi hại hơn so với Tạo Hóa Thần Đan!

Mà có những Nguyên Sơ Thần dịch này trợ giúp, tư chất huyết mạch của Quân Hạo Thần Tử cũng từ huyết mạch nguyên bản đắc Đạo Tử Giáp đẳng, một đường tăng vọt đến Giáp đẳng cao đoạn, khoảng cách Tiên Thiên Thần Tử chân chính bất quá chỉ là nửa bước.

Bất quá bản thân Quân Hạo Thần Tử cũng minh bạch, sư tôn sở dĩ quyết định vận dụng nội tình góp nhặt lâu dài, cũng là bởi vì hắn sinh đúng thời đại.

Ở thế gian đại tranh này, các nhà đều rất bỏ được át chủ bài.

Một khi đạt được thành tích tốt hơn trong Thần Cáo bảng, sau khi tiến vào Côn Bằng thần cung sẽ được ưu đãi hơn, có thể tranh thủ càng nhiều bảo vật hơn!

Ngộ nhỡ vận khí bạo rạp, đạt được truyền thừa của Trích Tiên Đế, chẳng phải là nhất phi trùng thiên hay sao?

Nhìn Thanh Ly muội muội, Ly Từ muội muội tràn đầy tự tin, cùng với thái tử Anh Tuyền, Quân Hạo Thần Tử mặt không đổi sắc, quyết định để cho ba người các nàng xếp hạng thật tốt, sau đó hắn lại cử trọng nhược khinh đến tuyệt địa phản kích, ở trên xếp hạng lại trấn áp bọn họ.

Đến lúc đó, hắn có thể chắp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng răn dạy các nàng một đám: "Thanh Ly a, Ly Từ a, Tiểu Mạn a, chung quy là các ngươi quá trẻ tuổi, hơi có chút tiến bộ liền bay lên trời rồi, cảm giác mình ngoại trừ tên kia liền vô địch rồi!"

"Đến đến đến, Quân Hạo ca ca dạy các ngươi cách làm người."

Đúng rồi, thái độ nhất định phải bình tĩnh một chút, ngữ điệu phải hời hợt một chút, như thế mới có thể càng tôn lên bóng lưng vĩ ngạn anh tuấn cường đại của hắn, để cho các nàng tỉnh táo nhận thức, bất kể các nàng đuổi theo như thế nào, đều chỉ có thể ngước nhìn bóng lưng của hắn.

Một màn như vậy, Quân Hạo thần tử quả nhiên càng nghĩ càng cảm thấy toàn thân sảng khoái, cả người đều có cảm giác lâng lâng.

Đột nhiên.

Ngay khi mọi người sắp bước vào Thần Khuyết điện, lại có một chiếc thuyền hư không từ đằng xa chạy tới, chậm rãi đậu lại ở bên ngoài quảng trường Thần Khuyết điện.

Mọi người nhìn lại, thấy trong đò ngang một trước một sau bay ra hai mỹ nữ.

Hai người đều là thân hình yểu điệu, mỹ mạo động lòng người, khí chất bày ra lại khác hẳn nhau.

Trong đó, mỹ nữ phía trước mặc một bộ váy trắng màu xanh, thể trạng khí chất lớn hơn một chút, lúc bay lượn tư thái phiêu

dật mà thản nhiên, lộ ra thong dong mà bình tĩnh.

Mà vị mỹ nữ phía sau thì mặc một bộ váy áo tinh xảo màu hồng nhạt có thêu hoa sen bên cạnh, trên người đeo đầy đồ trang sức đáng yêu, một khuôn mặt tràn đầy nguyên khí còn mang theo ngây thơ, một đôi mắt to xoay tròn loạn xạ, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu cô nương chưa trải sự đời.

"Di? Tố Hân tỷ tỷ." Thanh Ly thần nữ sắc mặt vui vẻ, lập tức nhào tới giữ chặt nữ tử váy xanh, cao hứng hoan hô, "Lần trước nghe Tử Vi Đế Tôn nói, tỷ tỷ ngươi bế quan trùng kích Đại La cảnh tầng năm, ta cũng không cho ngươi cùng đi chơi."

Thần nữ Tố Hân.

Tử Vi Thần Cung đương thời Chuẩn Thần Nữ, xếp hạng thứ tư trên Thần Khuyết bảng.

Tử Vi tiên đế năm đó có quan hệ không tệ với Vũ Nhạc tiên đế, những năm gần đây vẫn luôn chiếu cố Vũ Nhạc thần điện. Tố Hân thần nữ là thần nữ đương thời, làm chân chạy cho sư tôn nhà mình không ít, cũng là quen biết với rất nhiều đệ tử của Vũ Nhạc thần điện.

Thanh Ly thần nữ khi còn bé cũng không ít lần chạy đông chạy tây theo sau mông nàng, có đôi khi sư tôn của nàng - Nghê Lam đạo chủ không rảnh, lại lo lắng nàng không ai quản được sẽ chơi đùa lung tung, sẽ trực tiếp ném nàng cho Tố Hân thần nữ chiếu cố, như vậy hai người qua lại, quan hệ giữa hai người tự nhiên vô cùng tốt.

Nhưng mà, vừa thấy nàng, Quân Hạo Thần Tử từ trước đến nay thích nhận muội muội biểu lộ suy sụp, đáy mắt hiện lên một vòng xúi quẩy cùng khó chịu, giống như thấy được khắc tinh vậy.

Bởi vì thần nữ Tố Hân này, không chỉ tuổi lớn hơn Quân Hạo thần tử không ít, hơn nữa còn thích bức Quân Hạo thần tử gọi nàng là "Tỷ tỷ"!

Theo lý thuyết, Quân Hạo thần tử Thần Cáo bảng thứ hai, Tố Hân Thần Nữ Thần Cáo bảng xếp hạng thứ tư, cái trước thoạt nhìn dường như lợi hại hơn một ít.

Nhưng trên thực tế, mục đích ban đầu Thần Cáo bảng thiết lập chính là tuyển nhận đệ tử càng có tiềm lực, tu vi cùng kinh

nghiệm chiến đấu cố nhiên trọng yếu, nhưng nhân tố quan trọng nhất quyết định thứ tự xếp hạng, ngược lại là tiềm lực!

Bởi vậy, tiềm lực của Quân Hạo thần tử hơi cao một chút, nhưng bởi vì tuổi tác, thần nữ Tố Hân tu vi cao hơn một chút, kinh nghiệm chiến đấu có chút phong phú, nếu thật sự đánh nhau, Quân Hạo thần tử hoàn toàn là bị đè ép.

Từ nhỏ đến lớn, Quân Hạo thần tử cũng không ít lần bị ép gọi "Tỷ tỷ", cũng là bởi vậy, trực tiếp dẫn đến Quân Hạo thần tử đối với Ngự tỷ đặc biệt mâu thuẫn.

Tỷ tỷ nào có muội muội tốt?

Quân Hạo Đường ta đường đường có kiếm tu tuyệt thế có được Thái Hạo Kiếm Cốt, cũng không phải chó con, sao có thể, cũng há có thể ưa thích ngự tỷ?

"Ta đây không phải là vừa xuất quan, liền tới tìm Thanh Ly muội muội chơi sao?" Thần nữ Tố Hân cười tủm tỉm nhìn Thanh Ly, hai đầu lông mày thần sắc nhu hòa, thái độ rất quen thuộc, "Nghe nói ngươi trước kia đã đánh cướp Thái U Cấm Khu, chính là hung hăng tăng một đợt mặt mũi cho Tiên Giới chúng ta."

Hai người thân mật mật nói mấy câu, ánh mắt thần nữ Tố Hân liền rơi vào trên người Quân Hạo thần tử bên cạnh, trên mặt nụ cười bỗng nhiên tăng lớn: "Quân Hạo tiểu đệ đệ cũng ở đây sao? Tới đây cho tỷ tỷ xem, nhiều năm không gặp lại đẹp trai bao nhiêu?"

Quân Hạo thần tử mặt đen như mực.

Đệ đệ thì đệ đệ đi, cũng phải thêm chữ "nhỏ".

Trong lòng hắn vô cùng kháng cự, thân thể vẫn là ngoan ngoãn đi lên chào hỏi: "Tố Hân tỷ tỷ tốt."

Hiểu biết như vậy, đương nhiên là sợ Tố Hân Thần Nữ đánh hắn!

Đương nhiên, lấy tình huống huyết mạch của hắn tăng vọt một mảng lớn, cũng chưa chắc không đánh lại Tố Hân thần nữ. Chỉ là như vậy, chẳng phải là sớm bại lộ lá bài tẩy của hắn?

Một khi con át chủ bài nhẹ nhàng bị bóc trần, làm sao có thể khiến hai vị muội muội Thanh Ly, Ly Từ khiếp sợ sùng bái?

Bởi vậy, Quân Hạo thần tử quyết định trước hết nhịn qua một đợt này.

Hôm nay tất cả không cam lòng cùng áp lực đều sẽ phóng thích khoái cảm gấp mười lần trong một khắc cuối cùng.

Thái Tử Huyên Huyên ở bên cạnh thấy thế cũng chủ động bu lại, cười híp mắt chào hỏi: “Chào Tố Hân tỷ tỷ.”

Hắn không có loại thần tượng như Quân Hạo Thần Tử, bất kể là tỷ tỷ hay muội muội, chỉ cần là mỹ nữ hắn đều thích thân cận.

Tố Hân thần nữ cùng Thái Tử Huyên không quen, nhưng bởi vì cái gọi là đưa tay không đánh người tươi cười, Thái Tử Huyên như thế chủ động chào hỏi, nàng đương nhiên sẽ không không không nể mặt, lập tức cũng cười đáp lễ.

Trong lúc nhất thời, tiếng chào hỏi thân thiện vang lên liên tiếp.

Tất cả mọi người là thiên tài đỉnh tiêm của các thế lực, tương lai phải tiếp xúc thời gian dài, quan hệ cũng phải sớm bồi dưỡng cùng thành lập.

Trong quá trình này Thanh Ly cũng giới thiệu Vương Ly Từ với Tố Hân. Mà Tố Hân thần nữ cũng giới thiệu với mọi người về tiểu mỹ nữ ngây thơ đang ngó nghiêng phía sau nàng.

Nàng tên An Thiền, là vị thần nữ thứ hai được Tử Vi thần điện bồi dưỡng, gần đây vừa mới đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Thần nữ Tố Hân lần này mang nàng ra ngoài cũng là vì muốn mang nàng trải chút việc đời, thuận tiện quét Thần Cáo bảng.

Sau một phen hàn huyên, một đám người liền chính thức tiến nhập Thần Khuyết điện.

Kết cấu bên trong Thần Cáo điện thập phần đơn giản, bốn vách tường trống trải, chỉ có mười hai cây cột to lớn chống đỡ đại điện. Trên vách tường cùng cây cột, đều trang trí đủ loại đồ án hoa văn phức tạp, có chút là bích họa Thần linh viễn cổ, có chút thì là Thần Long Thần Hoàng.

Thậm chí, còn có một bộ phận mà tất cả mọi người đều không nhận ra là giống loài nào.

Mà trong những bích hoạ này, có một bức bích họa cực kỳ lớn và bắt mắt.

Đó là một Cổ Thần nữ tính, thân người đuôi rắn, nàng chiếm cứ trên một ngọn núi Hỗn Độn, quan sát chúng sinh bên dưới.

Đó là một vài Nhân tộc nguyên thủy, bọn họ có người đang nhóm lửa, có người đang xây nhà tranh, cũng có nữ hài tử đang xào nấu thức ăn, thậm chí còn có một vài hành vi sinh sôi nảy nở nguyên thủy nhất.

Thấy ánh mắt Vương Ly Từ tò mò nhìn chằm chằm bích họa kia, Thanh Ly thần nữ ngữ điệu kính ngưỡng giải thích: "Vị kia là 【Cổ Thần Oa】. Tục truyền, là nàng sáng tạo ra Nhân tộc thuở ban đầu. Mà Nhân tộc lại trải qua năm tháng dài đằng đẵng phát triển, mới trở thành Tiên tộc của Tiên giới hiện tại."

Sở dĩ xưng là "Tiên Tộc", thứ nhất là Tiên Đế khắp nơi chấp chưởng Thần Điện Thần Cung, hiển hóa thế gian.

Thứ hai là, thành tựu cuối cùng của bình dân bình thường trên Tiên giới, có kém hơn nữa cũng phải có Thiên Nhân cảnh, Tử Phủ cảnh chỗ nào cũng có.

Về phần loại bình dân trời sinh huyết mạch không hiển hách, bất luận thế nào cũng không tu được Thiên Nhân cảnh, hiếm có thể lấy được lão bà và sinh sản đời sau.

Dần dà, tổng thể huyết mạch Tiên Giới chất lượng cực cao, Tiên Thiên linh thể sinh ra tức có thiên địa dị tượng cũng không hiếm thấy.

Đối với một số thế lực đứng đầu mà nói, chỉ có hài đồng vừa sinh ra đã có được tiên thiên đạo thể mới được coi trọng.

Đương nhiên, nếu là cấp bậc tiên thiên thánh tử, cho dù ở tiên giới cũng là tương đối hiếm thấy.

"Thì ra nàng chính là 【Cổ Thần Oa】." Vương Ly Từ bừng tỉnh đại ngộ.

Chú ý tới hình ảnh một nữ nhân Nhân tộc nấu nướng đồ ăn trong bích hoạ, nàng nhịn không được lại nuốt nước miếng một cái: "Nàng nấu hình như là một cái chân rồng, cũng không biết nấu có ngon hay không."

Thanh Ly thần nữ nhất thời trầm mặc.

Người bình thường nhìn thấy hình ảnh này, chẳng lẽ không nên cảm khái cổ nhân lại có thể giết rồng sao? Sao Ly Từ lại hỏi có được ăn hay không?

Đây là bích hoạ, cũng không biết chuyện thời kỳ viễn cổ bao nhiêu vạn năm trước, nàng làm sao biết có ăn được hay không?

Âm thầm hít sâu một hơi, Thanh Ly thần nữ làm bộ như không nghe thấy chuyện này, tiếp tục nói: "Cổ Thần Oa sáng tạo nhóm Nhân tộc đầu tiên rất lợi hại. Dù sao khi đó Cổ Thần đều đang ngăn cản Ma tộc xâm lấn từ thế giới khác, Ma tộc cường giả đông đảo, chủng tộc vô cùng cường thịnh. Cổ Thần cảm giác không đủ nhân thủ mới nghĩ đến muốn tạo ra chủng tộc, về sau mới có Nhân tộc."

Nhìn dáng vẻ Vương Ly Từ dường như có chút hứng thú, Quân Hạo thần tử cũng giới thiệu thêm: "Kỳ thật cũng không chỉ là Cổ Thần Oa sáng tạo ra chủng tộc, lúc ấy có không ít cổ thần đều dựa theo suy nghĩ của mình mà thử sáng tạo ra chủng tộc, trong đó không thiếu người thành công."

"Tỉ như, Cổ Thần Khuyết liền sáng tạo 【Thủy Yêu tộc】, Cổ Thần Tinh sáng tạo 【Tinh tộc】, Cổ Thần Khoa Phụ sáng tạo ra, a không đúng, hắn là cùng một ít chủng loại Hỗn Độn sinh sôi nảy nở ra Cự Nhân tộc. Còn có…"

Quân Hạo thần tử còn chưa nói xong, vẻ mặt Vương Ly Từ đã phát hiện vẻ mặt của Tân đại lục, kinh ngạc nói: "Thì ra Cự Nhân tộc là Cổ Thần Khoa Phụ sinh ra? Khó trách, lực lượng mỗi người đều ngang ngược như thế."

Nàng tu luyện 【Hoàng Kim Man Vương Thần Thể Quyết】 nhất mạch của cự nhân Man tộc, xem như có liên quan đến Cổ Thần Khoa Phụ.

"Đúng rồi, còn có Tinh tộc kia là cái gì?" Vương Ly Từ chợt nghĩ tới điều gì đó, đáy mắt lộ ra vài phần hồ nghi.

"Tinh tộc là một chủng tộc rất thần bí, cũng vô cùng cường đại, bất quá, bọn họ sớm đã tuyệt diệt. Thứ nhất là lúc trước dưới sự dẫn dắt của Cổ Thần Tinh ám sát Ma tộc, tử thương quá mức thảm trọng. Thứ hai, Tinh tộc này có khuyết điểm

bẩm sinh.” Quân Hạo Thần Tử rủ rỉ nói: “Trên thực tế, được sáng tạo ra, đồng thời diệt tuyệt, hoặc là một nửa diệt tuyệt có không ít chủng tộc.”

“Tỉ như Thủy Yêu tộc, hiện tại chỉnh thể số lượng vô cùng ít. Các nàng thích nghỉ ngơi ở trong hoàn cảnh lực lượng thủy nguyên tố nồng đậm, ở trong nước chiến lực rất mạnh, nhưng trên đời này đại bộ phận khu vực đều là nguồn nước mỏng manh. Còn có rất nhiều Tiên Thiên tộc quần lợi hại, cũng đã biến mất ở trong dòng sông lịch sử.”

“Ngược lại Tiên Tộc chúng ta càng ngày càng cường thịnh, cũng dần dần nhận lấy sứ mệnh chống lại Ma Triều.”

Thanh âm của Quân Hạo thần tử thập phần trầm trọng, ánh mắt cũng có chút xa xưa, tư duy giống như rong chơi trong lịch sử vô tận dày nặng.

Tuy nhiên, Vương Ly Từ lại không có cảm giác đối với lịch sử, cũng không quan tâm Ma tộc là từ đâu tới. Sau khi xác định hoài nghi của mình, nàng nhịn không được bắt đầu tiếc hận: “Thiếu đi nhiều giống Tiên Thiên như vậy, cũng thiếu rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.”

Quân Hạo thần tử không nói gì.

Không phải vừa rồi ta nói nhiều như vậy, ngươi chỉ quan tâm đến điều này thôi sao? Chẳng lẽ ngươi không nên cảm khái một chút về sức sống ngoan cường, năng lực thích ứng cường hãn của nhân tộc chúng ta hay sao?

Ngay tại một đám người trẻ tuổi, tề tụ Thần Khuyết điện đồng thời.

Trong Hắc Ám Hư Không Hải phụ cận Thần Khuyết điện, có hai tồn tại cường đại vô cùng lặng yên không một tiếng động tụ lại với nhau.

Một người trong đó là một nam tử áo trắng bồng bềnh, lưng đeo trường kiếm, khí chất vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.

Một vị khác, lại là một vị nữ tử tuyệt mỹ mặc váy tím, dung mạo tuyệt thế, phong hoa vạn ngàn.

“Khó có được một chuyến Tử Vi muội muội đến Thái Hạo Thiên của ta, không đi thì ta ở đây ngồi một chút, làm sao lại

lôi kéo ta đến xem đám nhóc cày bảng vậy?" Nam tử chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt thâm trầm, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Xếp hạng Thần Cương bảng, đối với thanh niên tuấn kiệt đỉnh cấp Tiên giới mà nói rất trọng yếu.

Nhưng đối với nam tử vô cùng cường đại này mà nói, hiển nhiên không quan trọng bằng ở chung một mình với "Tử Vi muội muội" của hắn.

"Hạo Thiên, ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta đến Thái Hạo Thiên là tới tìm ngươi ước hẹn chứ?" Tuyệt mỹ nữ tử tức giận liếc hắn một cái, "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Như thế nào còn giống như lúc trẻ đầu óc tàn?"

Không thể nghi ngờ, hai vị này chính là hai vị đại nhân vật đứng đầu Tiên giới, Hạo Thiên Kiếm Đế và Tử Vi Tiên Đế.

"Ai~" Hạo Thiên Kiếm Đế thâm trầm thở dài một hơi, "Nhớ kỹ ngươi khi còn bé, nhưng là sùng bái ta nhất, luôn đi theo sau mông ca ca trưởng của ta! Hiện tại trưởng thành, thực lực cường đại, tâm tư cũng thay đổi."

Đôi mắt đẹp của Tử Vi Tiên Đế nhíu lại, khí tức trong cơ thể trong nháy mắt xao động lên, có nguy hiểm khí tức từ trong cơ thể nàng bay lên.

Xung quanh lập tức yên tĩnh.

Ngay cả năng lượng du lịch trong hư không vào giờ khắc này cũng dường như dừng lại, bầu không khí thoáng cái trở nên căng thẳng.

Nhưng một lát sau, Tử Vi tiên đế vẫn cố nén xung động muốn đánh nhau, nghiến răng nói: "Ta thừa nhận, lúc còn trẻ đầu óc ta hỏng rồi. Hạo Thiên, ta tới tìm ngươi, không phải để tán dóc với ngươi."

"Ồ, rốt cuộc Tử Vi muội muội có ý gì?" Đáy mắt Hạo Thiên Kiếm Đế lóe lên một tia nghi hoặc, đôi mày kiếm cũng nhíu lại.

Giao hảo nhiều năm, tính cách của Tử Vi hắn tự nhận là hiểu rất rõ.

Muốn theo như thường lệ, hắn nói như vậy, nha đầu kia hơn phân nửa là trực tiếp rút kiếm rồi, cho dù không rút kiếm cũng

phải hung hăng mắng hắn vài câu để trút giận, hiện tại nàng ngoài tức giận ra, lại còn có thể tỉnh táo tâm bình khí hòa nói chuyện với hắn, điều này hiển nhiên mười phần khác thường.

Bởi vì cái gọi là "chuyện gì khác thường tất có yêu", nha đầu này đến tột cùng làm cái quỷ gì?

"Ta đến đánh cược với ngươi." Tử Vi Tiên Đế nghiêm mặt nói, "Lần này ai thắng, có thể khiến đối phương đáp ứng làm một việc, cho dù nguy hiểm đến tính mạng cũng không được đổi ý."

Vừa nghe đến cái này, Hạo Thiên Kiếm Đế nhất thời liền không buồn ngủ.

Hắn hơi hưng phấn nói: "Điều kiện gì cũng được?"

"Hừ! Điều kiện gì cũng được." Tử Vi Tiên Đế vô cùng nghiêm túc.

"Được, ta cược."

Hạo Thiên Kiếm Đế ngay cả cá cược gì cũng không thèm hỏi, trực tiếp đồng ý.

…

Chương 75: An Chát! Nữ thần bẩm sinh!

…

“Ngươi không nghe một chút, ta đánh cược nội dung gì?” Tử Vi Tiên Đế tức giận liếc nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế: “Ngươi không sợ ta lừa ngươi sao?”

“Không sợ!” Hạo Thiên Kiếm Đế vẻ mặt thâm trầm, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một vòng u buồn cùng tang thương, “Chỉ cần Tử Vi muội muội ngươi nguyện ý, dù là hố chết ta, ta đều không oán không hối hận.”

Gương mặt Tử Vi Tiên Đế hơi giãn ra.

Nếu không phải cố nhớ đánh không lại thằng nhãi này, thật muốn quất chết tên vắt chén này một lần hết mọi chuyện.

Mà thôi, quay đầu dứt khoát lừa đồ đệ của hắn, tên tiểu tử Quân Hạo kia đến chỗ hẻo lánh nào đó đánh cho hả giận mới thôi.

Ai bảo bản tính của cặp thầy trò này quá giống nhau, phảng phất như là một khuôn mẫu khắc ra, đánh hắn thì coi như là đánh Hạo Thiên Kiếm Đế!

Trầm mặc một lúc lâu, trong lòng nàng mới khôi phục một chút bình tĩnh: “Nội dung đánh cược rất đơn giản, trong hai đồ đệ của ta, xếp hạng của Thần Cáo bảng cao hơn đồ nhi bảo bối của ngươi, coi như ta thắng! Ngược lại, coi như ta thua!”

Vừa nghe lời này, trong lòng Hạo Thiên Kiếm Đế lập tức vui vẻ.

Đây không phải là đã giải quyết xong rồi sao?

Trong lúc Thần Cáo bảng tính toán xếp hạng là căn cứ số lượng cửa ải thông quan của người khiêu chiến, biểu hiện lúc thông quan, cùng với tuổi tác tự động kết toán điểm tích lũy, sau đó căn cứ điểm tích lũy tiến hành xếp hạng cao thấp.

Nhìn điệu bộ này của Tử Vi, tư chất huyết mạch đệ tử gọi là “An Thiền” kia của nàng hơn phân nửa rất cao, tuổi cũng nhỏ hơn, dựa vào tuổi tác cùng tư chất chỉ ra không chừng có thể vượt qua bài danh trước đó của Quân Hạo, nếu không cũng

không giải thích được lòng tin của Tử Vi ở đâu ra đánh cuộc với hắn.

Nhưng đó là lúc trước.

Hôm nay Quân Hạo tiểu tử dựa vào mười giọt "Nguyên Sơ Thần Dịch", đã đem huyết mạch tăng lên tới đẳng cấp Đạo Tử Giáp, cách Thần Tử chân chính chỉ một bước ngắn.

Cho dù là phóng mắt nhìn toàn bộ lịch sử Tiên Giới, hắn như vậy cũng có thể tính là một trong những người nổi bật!

Nếu như tiểu tử kia lúc cày bảng vận khí tốt một chút, không chừng có thể xông vào top một trăm trong tổng bảng lịch sử!

Cấp bậc tư chất bực này, nếu Hạo Thiên Kiếm Đế nguyện ý truyền truyền thừa 【Kiếm Đế】 cho tiểu tử Quân Hạo, sau khi tẩy tủy phạt lông lần nữa, tư chất của hắn có thể tăng lên tới Thần Tử Bính đẳng còn nhiều hơn một chút.

Kể từ đó, tiểu tử tương lai không dám nói, đạt tới Tứ Kiếp Tiên Đế là chuyện ván đã đóng thuyền, xông tới Ngũ Kiếp Tiên Đế cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng!

Nói một cách bình thường một chút, Quân Hạo thần tử hiện giờ nếu có thể đạt được truyền thừa của Tiên Đế, tiềm lực tương lai đại khái không khác gì Thái Thượng Tiên Đế.

Xem ra Tử Vi nhất định phải đáp ứng một điều kiện của mình rồi.

Bất quá, Hạo Thiên Kiếm Đế trong lòng vui vẻ, mặt ngoài vẫn là vẻ do dự: "Tử Vi muội muội, lần này muội sợ là có chuẩn bị mà đến? Muội nói thật cho ta biết, có phải Tố Hân này có kỳ ngộ gì hay không? Huyết mạch gia tăng một mảng lớn?"

"Cái này ngươi đừng quản." Tử Vi tiên đế mắt lóe sáng nói, "Ban nãy ngươi đã đáp ứng đánh cược, không phải định đổi ý chứ?"

Hạo Thiên Kiếm Đế lập tức yên tâm, thần sắc căm giận: "Tử Vi muội muội, muội coi ta là người nào? Thôi bỏ đi, người quân tử thanh biết, biện luận vô ích, liền đánh cược cái này, tuyệt đối không đổi ý."

Đùa sao, đồ đệ yêu thương của hắn Quân Hạo đã sắp là tiên thiên thần tử, mạnh hơn hắn năm đó rất nhiều.

Tố Hân vốn không sánh bằng Quân Hạo, cho dù là đập tài nguyên cũng có tăng lên, nhiều nhất cũng chỉ là Đạo Tử Giáp trung đoạn mà thôi!

Chờ hắn thắng ván cược này, để Tử Vi muội muội làm chút gì đó tốt đây?

Quá không được, nha đầu kia sẽ trở mặt với mình. Bằng không, để nàng xưng hô với mình vĩnh viễn là "Hạo Thiên ca ca"?

Ha ha!

Trong lòng Hạo Thiên Kiếm Đế nở nụ cười.

…

Cùng lúc đó.

Trong Thần Khuyết điện.

Đoàn người trẻ tuổi của Vương Ly Từ đã đi tới chính điện trống trải.

Cùng lúc khi bọn họ bước lên phạm vi chính điện, một thanh âm khí linh lạnh như băng vang lên trong đại điện: "Đây là trọng địa của Thần Cáo điện, chư vị thanh niên tuấn kiệt xin dừng bước."

Trong Thần Khuyết điện sở dĩ trống trải, tự nhiên không phải bởi vì nó vốn như thế, mà là bởi vì "di tích" này vừa bị người phát hiện, đồ vật đáng giá liền đã bị dọn sạch rồi.

Cho đến ngày nay, những vật phẩm đã từng tồn tại trong cung điện này đã sớm không biết đi nơi nào, chỉ có hai tấm bia đá màu xanh trắng to lớn vẫn đứng sừng sững ở giữa đại điện như cũ, phân biệt trái phải, phía trên khắc lên từng dãy tên người.

"Thần Khuyết Khí Linh." Quân Hạo Thần Tử quen thuộc ngẩng đầu lên chào hỏi: "Chúng ta tới tham gia thử luyện Thần Cương bảng, ngươi còn nhận ra ta không?"

"Quân Hạo Đạo Tử, ta nhận ra ngươi." Giọng nói của Thần Cáo Khí Linh cứng nhắc không có phập phồng, giống như âm máy móc: "Lúc trước ngươi đã thông qua Thần Cáo bảng thí luyện, là chuẩn bị tham gia thí luyện lần thứ hai sao? Ta cảnh

cáo ngươi, nếu như không có tiến bộ rõ ràng, đề nghị ngươi đừng lãng phí thời gian và năng lượng của lẫn nhau.”

Đạo Tử!

Đúng vậy, Thần Khuyết Khí Linh gọi hắn là “Đạo Tử”, bởi vì huyết mạch trước đó của hắn, chính là các loại Đạo Tử Giáp!

Trên thực tế, Quân Hạo thần tử ở bên trong Hạo Thiên thần điện chính thức xưng hô là “Chuẩn Thần Tử”, bất quá căn cứ theo lệ cũ khách sáo, mọi người thường ngày đều gọi hắn là “Thần Tử”.

Nhưng loại thói quen này của mọi người, chủ yếu là bởi vì ở Tiên Giới ngày nay, “Thần Tử” chân chính cực đoan hiếm thấy, cho nên đề tuyển Thần Tử “Chuẩn Thần Tử”, địa vị tự nhiên sẽ được nâng lên.

Mà những người năm đó thời kì Thần Cung cường thịnh, hiển nhiên sẽ không có loại thói quen này. Đối với Khí Linh đến từ thời đại đó mà nói, Đạo Tử chính là Đạo Tử, Thần Tử chính là Thần Tử, hai người hoàn toàn khác biệt, tuyệt đối sẽ không trộn lẫn thành một.

Quân Hạo thần tử lộ vẻ lúng túng: “Lần này ta mang một số bằng hữu cũ và một số bằng hữu mới tới tham gia thí luyện. Về phần ta, nhìn xem tình huống rồi quyết định thí luyện hay không.”

Dứt lời, Quân Hạo Thần Tử nhìn về phía Vương Ly Từ, cùng với thần nữ An Chá mới tới: “Lần đầu hai người các ngươi đến đây, ta đại khái sẽ giảng cho các ngươi một chút. Các ngươi có thấy hai tấm bia đá kia không? Tấm bên phải là 【Tạm Thế Tuấn Kiệt Bảng】, điều kiện nhập bảng là tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên, cũng tham dự thí luyện, sau khi thí luyện xong sẽ dựa theo thành tích tiến hành xếp hạng.”

“Một khi thí luyện giả vượt qua tám ngàn tuổi thì sẽ tự động xuất bảng.”

Vương Ly Từ và An Chá thần nữ nghe vậy, đều nhìn về phía tấm bia đá kia.

Chỉ thấy vị trí đệ nhất bia đá chính là một người tên là Quyền Thiên.

Mà phía sau tên của hắn còn ghi chú chữ của 【Thái Thượng Thần Cung】.

Người này chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ hiện tại của Tiên giới, xuất thân từ [Quyền Thiên Thần Tử] của Thái Thượng Thần Cung.

Từ sau khi hắn treo lên hạng nhất, xếp hạng vẫn chưa từng rớt xuống.

Hạng thứ hai, thình lình chính là Quân Hạo thần tử, đằng sau còn đánh dấu chữ 【Hạo Thiên thần điện】.

Mà hạng thứ ba, lại đến từ Phật tử 【Đại Tự Tại Thiên】—— Ngũ Bất Giới.

Còn thứ tư, chính là Tố Thính thần nữ của Tử Vi Thần Cung.

Tiếp sau đó, thứ năm là Tinh Lan thần nữ của Vô Cực Thần Cung, thứ sáu là Vân Hạc thần tử của Nam Minh Thần Điện, thứ bảy là Thanh Ly thần nữ của Vũ Nhạc Thần Điện, thứ tám là Thái tử Anh Tuyền của Yêu Thần Điện, thứ chín là "Thần Tử Thương" của Thanh Đế Thần Cung, thứ mười là "La Sa Ma Tử" của Vạn Hóa Thiên Ma Cung.

Vị thứ mười một, cũng đến từ đệ nhị Thần tử của Thái Thượng Thần Cung—— Huyền Quang Thần Tử, thứ mười hai, còn là Minh Nghiên Thần Tử của Nam Minh Thần Điện…

Nói đến đây kỳ thật cũng có thể nhìn ra, bảng danh sách bài danh phía trước nhất cơ hồ toàn bộ đều bị các đại Thần Điện Thần Cung bao thầu, thực lực rất nhiều Thần Điện Thần Cung của Tiên Giới bởi vậy cũng có thể thấy được.

Nhưng từ hai mươi vị trí sau đó liên tiếp xuất hiện Đạo Tử, Đạo Nữ của các thế lực khác.

Trên toàn bộ bảng danh sách, tổng cộng có một trăm vị trí, một trăm danh tự, chỉ là đại bộ phận danh tự phía sau, cũng không phải chói tai và quen tai như vậy.

Nhưng không hề nghi ngờ, chỉ cần có thể chiếm cứ một vị trí trên bảng danh sách này, cho dù là hạng một trăm, cũng đủ để chứng minh tiềm lực cường đại của bản thân. Mỗi một người trên bảng danh sách này, chỉ cần không vẫn lạc, tương lai đều

sẽ trở thành một trong những trụ cột vững vàng của toàn bộ Tiên giới.

Cái tên lít nha lít nhít này, hiển lộ ra phong thái của người trẻ tuổi Tiên giới đương đại.

“Quân Hạo ca ca thật lợi hại.” An Chá thần nữ vừa mới thăng cấp Đại La Kim Tiên thấy thứ hạng kia, ánh mắt nhìn về phía Quân Hạo thần tử tràn ngập sùng bái: “Ngài vậy mà xếp thứ hai. Nhưng tấm bia đá bên trái là cái gì? Người trên tên là gì, sao ta không nhận ra một cái?”

Thì ra, đồng thời khi quan sát tấm bia đá bên phải, An Chá thần nữ cũng thuận tiện quan sát tấm bia đá bên trái.

Chỉ có điều, danh tự trên tấm bia đá kia đối với nàng mà nói hoàn toàn xa lạ.

Trên tấm bia đá, đứng thứ nhất tên gọi là Hồng, phía sau không có ghi chú.

Tên thứ hai là Bá Thiên, ghi chú là một thế lực gọi là Thiên Nguyên Thần Cung.

Đứng hàng thứ ba tên là 【Hiên Viên Quý Tiên】, chuẩn bị là 【Hiên Viên Thần tộc】.

Vô luận là tên người, hay là thế lực tương ứng, đều hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Quân Hạo thần tử ho khan một tiếng: “An Thiền muội muội tuổi còn nhỏ, còn chưa tiếp xúc qua rất nhiều bí ẩn ở Tiên giới, không biết cũng bình thường. Ừ…”

Hắn cân nhắc ngôn ngữ một chút, rồi dùng một giọng điệu như kể chuyện xưa nói tiếp: “Mọi người đều biết, lịch sử mà toàn bộ Tiên giới chúng ta có ghi lại đã hơn ức năm, trong đó lại trải qua nhiều lần đại chiến chống lại ma triều, lịch sử đã từng xuất hiện mấy lần hỗn loạn cực lớn.”

“Lam Thần Cung, chính là thế lực quật khởi trước đại chiến Ma Triều lần thứ hai, rất nhiều quan niệm chế độ hiện giờ của Tiên giới chúng ta, đều là kế thừa từ thời đại đó.”

“Tấm bia đá bên trái, chính là tổng bảng điểm tích lũy từ khi Thần Cáo điện thành lập đến nay, tất cả người từng tham gia

thí luyện… Ừm, ngươi có thể đơn giản lý giải là Tổng bảng lịch sử. Hơn nữa, cũng chỉ lấy top 100.”

Nói đến phần sau, ngữ điệu Quân Hạo thần tử cũng có chút thay đổi.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên bảng danh sách lịch sử một cái xếp hạng cũng không bắt mắt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đó là vị trí phía sau bảng xếp hạng.

Bài danh thứ bảy mươi chín: 【Quyền thiên】 【 Thái Thượng Thần Cung 】.

Chỉ một hàng chữ ngắn ngủi, thể hiện ra khí phách vô cùng!

Mặc dù chỉ xếp hạng lịch sử thứ bảy mươi chín, ở trong danh sách lít nha lít nhít nhân danh cần cẩn thận tìm kiếm mới có thể tìm được, nhưng hắn lại là một trong những tuấn kiệt đương đại, duy nhất một vị thần tử leo lên tổng bảng lịch sử.

Cũng chính vì như thế, giữa Quyền Thiên Thần Tử và Quân Hạo Thần Tử thứ hai đã từng có chênh lệch kiểu dáng của Đoạn Nhai.

Thậm chí, khi các thần tử thần nữ khác khiêu chiến Thần Cương Bảng, mục tiêu muốn thay thế cũng chỉ là thứ hai!

Về phần thứ nhất, thường thường nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới.

Ngay cả La Trát Ma Tử giấu rất sâu kia, dưới tình huống tự biết vô vọng đệ nhất, dứt khoát ngay cả đệ nhị cũng không muốn đi tranh!

Mà đối với Quân Hạo thần tử mà nói, cái tên này càng như một tòa núi lớn ép tới hắn không thở nổi.

Chỉ tiếc, mặc dù tư chất huyết mạch của hắn bây giờ đã tăng lên cực lớn, đạt đến cảnh giới Đạo Tử Giáp đẳng đẳng cao, hắn vẫn như cũ không nắm chắc có thể kéo Quyền Thiên xuống ngựa.

“Thì ra Quyền Thiên ca ca lợi hại như vậy?”

An Chá thần nữ theo ánh mắt Quân Hạo thần tử nhìn lại, rất nhanh cũng phát hiện cái tên kia, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Nàng cũng chưa từng thấy qua Thiên Thần Tử, lại đã bắt đầu gọi ca ca, trong ánh mắt cũng toát ra sùng bái ngôi sao nhỏ.

“Chẳng lẽ, tiên giới rộng lớn như chúng ta, lại không có người thứ hai nổi danh trên bảng sao?” Vương Ly Từ cũng có chút kinh ngạc.

Nghe Quân Hạo thần tử nói như vậy, cảm thấy những người trong tổng bảng lịch sử đều rất lợi hại.

Vậy mà ngay cả những Tiên Đế kia, cũng không thể xông vào tổng bảng lịch sử?

“Khụ khụ! Thật ra còn có một người.”

Thần nữ Tố Hân hiển nhiên là biết được tình huống.

Nàng ho khan một tiếng, sau đó ánh mắt quét về phía phần cuối tổng bảng lịch sử, ý bảo các nàng tự nhìn xem: “À, là người xếp thứ chín mươi tám.”

Vương Ly Từ và An Y tập trung nhìn vào, thấy trên đó viết:

Vị trí thứ chín mươi tám: 【 Ngọc Xu 】 【Thái Thượng Thần Cung 】.

Vương Ly Từ không khỏi kinh ngạc: “Ngọc Xu là ai? Sao ta chưa từng nghe nói?”

“Vị Ngọc Xu tiền bối này chính là đương kim đệ nhất cao thủ của Tiên Giới, là danh hiệu của Thái Thượng Tiên Đế lúc làm thần tử.” Trong đôi mắt Tố Hân thần nữ lộ ra vẻ kính ngưỡng.

Bất kể Hạo Thiên Kiếm Đế thổi phồng mình vô địch như thế nào, nhưng trên thực tế Thái Thượng Tiên Đế chính là đệ nhất cao thủ Tiên giới vững vàng.

Mặc dù cách lần đại kiếp tiếp theo của Thái Thượng Tiên Đế còn rất lâu, nhưng trong phán đoán của rất nhiều cường giả ở Tiên Giới, Thái Thượng Tiên Đế là có thể nhất định hy vọng thành công vượt qua Tiên Đế đại kiếp tiếp theo, trở thành Ngũ Kiếp Tiên Đế.

Tồn tại như vậy, khi còn trẻ có thể xếp hạng một trăm trong tổng bảng lịch sử cũng là chuyện bình thường.

Nhưng cho dù cộng thêm Thái Thượng Tiên Đế, lịch sử top 100, hôm nay Tiên Giới cũng chỉ chen vào hai người!

Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, trong lịch sử trăm triệu năm trên Tiên Giới, có ghi chép cường giả cấp bậc Tiên Đế rất có danh tự, khoảng chừng một ngàn sáu trăm mười hai vị!

Mà tuyệt đại đa số trong đó, khi còn trẻ đều không vào được tổng bảng này.

Có thể chen vào một trăm người đứng đầu lịch sử có nghĩa là đã mạnh hơn chín mươi phần trăm Tiên Đế.

Trên thực tế, cùng một thời đại, có thể có hai cái tên chen vào trong xếp hạng trước 100 trong lịch sử, đã xem như là thành tích không tệ rồi.

Mọi người nhìn chằm chằm bảng danh sách tràn đầy khí tức lịch sử này, nghĩ đến phân lượng những cái tên xa lạ trên bảng danh sách này đại biểu, đều không tự chủ được trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Thái Tử Tiêu đánh vỡ trầm mặc.

“Mọi người đừng nghĩ nhiều, bảng lịch sử không dễ vào như vậy. Đừng lãng phí thời gian, lần này ai lên đầu tiên? Bằng không bản thái tử đánh trận đầu trước?”

Nói xong, hắn liền muốn tiến lên.

Quân Hạo thần tử lại đưa tay kéo hắn lại: “Thanh Ly muội muội và An Linh muội muội vẫn là lần đầu tiên tham gia, bảo các nàng đánh thứ tự trước rồi hãy nói. Tuổi càng nhỏ, khi kết toán điểm tích lũy càng có ưu thế, càng sớm đánh bảng càng có lời.”

Thần Cáo bảng cũng không phải là đánh thêm mấy lần, xếp hạng điểm tích lũy sẽ trở nên cao hơn. Bảng danh sách này tính toán chính là tiềm lực.

Mặc dù không biết Khí Linh tính toán cụ thể như thế nào, nhưng lấy kinh nghiệm đánh bảng của hắn mà nói, dưới tình huống tư chất huyết mạch không tăng lên, đánh thêm vài lần cũng sẽ không làm cho kết toán của thí luyện giả trở nên cao hơn, ngược lại có khả năng sẽ hạ xuống.

“Vậy, ta thử trước xem?” An Chá thần nữ giương tay lên, yếu ớt nói:“Ta một mực nghe Tố Hân sư tỷ nói, An Chá a, ngươi phải cố gắng thật tốt, chờ sau khi ngươi đến Đại La cảnh, sẽ mang ngươi đi Đả Thần Cáo bảng.”

Giống như bề ngoài, giọng nói của An Chá Thần Nữ cũng mềm mại, nghe rất ngoan ngoãn động lòng người.

Nhưng cho dù mềm mỏng mềm giọng, cũng khó có thể che dấu hứng thú và khát vọng của nàng đối với Thần Cáo bảng.

"Được, vậy do An Thiền muội muội tới trước." Giọng nói của Quân Hạo Thần Tử vô thức trở nên dịu dàng, vẻ mặt đại ca ca cổ vũ nói: "Muội tùy tiện đánh, cho dù thứ hạng không cao cũng không sao, sau này còn có cơ hội đánh nữa."

"Dạ, cám ơn Quân Hạo ca ca." An Thiền thần nữ vẻ mặt cảm kích, dùng thanh âm ngọt ngào mềm mại cảm tạ Quân Hạo thần tử.

Từng tiếng "Quân Hạo ca ca" làm cho Quân Hạo Thần Tử mở cờ trong bụng: "Thần Khuyết Khí Linh, giúp An Bình muội muội mở ra Thần Khuyết thí luyện, mười viên Hỗn Độn linh thạch của muội ấy ta trả."

Nói xong, hắn móc ra mười viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Thần Khuyết bảng thí luyện, cũng không phải miễn phí.

Dù sao không gian thí luyện của Thần Cáo bảng cũng không phải thế giới chân thật, mỗi lần mở ra thí luyện, đều cần hao phí năng lượng to lớn. Mà mười khối Hỗn Độn linh thạch một lần "phí báo danh" cũng ngăn cản tuyệt đại bộ phận thực lực thấp kém, Đại La Kim Tiên trong tay eo hẹp.

"Quân Hạo Đạo Tử, như ngươi mong muốn."

Giọng nói của Thần Khuyết Khí Linh vẫn như cũ bằng phẳng không hề gợn sóng như trước.

Vừa dứt lời, một luồng năng lượng đảo qua, Hỗn Độn linh thạch trong tay Quân Hạo thần tử liền biến mất.

Sau đó.

Ở trung tâm Thần Khuyết điện, một vầng sáng hình quả trứng bỗng nhiên sáng lên, nương theo thanh âm của khí linh: "Mời thí luyện giả tiến vào không gian thí luyện."

An Chá thần nữ tò mò bước vào không gian thí luyện.

Bên tai nàng lập tức truyền đến thanh âm Khí Linh:"Người thí luyện xin chú ý, thí luyện Thần Cương bảng chính là thí luyện

mô phỏng năng lượng, thân thể của ngươi cũng không phải bản thể, bởi vậy cho dù ngươi bị thương nặng bao nhiêu ở trong đó, sau khi rời khỏi trạm kiểm soát sẽ khôi phục trong nháy mắt.”

“Thí luyện giả xin chú ý, ngươi có thể lựa chọn hoặc là mở ra hình thức nhân viên ngoại giới xem chiến. Xin hỏi có mở ra hình thức quan chiến hay không?”

An Chá thần nữ đối với Thần Cương thí luyện cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, chớp chớp mắt nói: “Mở ra hình thức quan chiến.”

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một quầng sáng liền xuất hiện ở trong đại điện Thần Cáo bảng.

Bên trong màn sáng là một hình tượng năng lượng giống An Chá Thần Nữ như đúc, xuất hiện bên trong một tòa thành lũy Ma tộc rách nát.

Bên ngoài bức tường là biển hư không vô biên vô hạn.

Cửa thứ nhất ngẫu nhiên, 【 Thành luỹ Ma tộc 】

bối cảnh nhiệm vụ:

【Chủ nhân của tòa thành trì Ma tộc rách nát này chính là một vị Ma Chủ Ma tộc bình thường, trong một trận chiến tranh vô cùng khốc liệt, dưới trướng của nó đã tử thương hầu như không còn, chỉ còn lại một mình tư lệnh không binh.

Mà nhiệm vụ của ngươi, chính là đánh chết Bình Bình Vô Kỳ ma chủ này! 】

Không hề nghi ngờ, đây là một cửa ải không có bất kỳ khó khăn nào.

An Chá thần nữ mặc dù vừa mới tấn chức Đại La Kim Tiên, về đẳng cấp lại giống vị Ma Chủ này.

Tuy nhiên, An Chá thần nữ chính là chuẩn thần nữ do Tử Vi Thần Cung tỉ mỉ bồi dưỡng, huyết mạch mạnh mẽ dị thường, không phải là người thủ môn như loại ma chủ kia có thể so sánh.

Trong đại điện.

Quân Hạo thần tử nhìn thân ảnh nhu nhược nhược của An Chá thần nữ, nhịn không được có chút lo lắng: “Không biết An An muội muội lá gan thế nào, cửa thứ nhất tuy đơn giản, chỉ sợ nàng bị dọa!”

Nào ngờ, hắn vừa dứt lời.

Liền thấy thân hình An Chá thần nữ nhoáng một cái, đã ở trong pháo đài Ma tộc rách nát nhanh chóng hành động.

Vẻn vẹn chỉ tốn mười hơi thở, nàng đã tìm được vị Ma Chủ kia.

Lại sau đó, toàn thân nàng tản mát ra kim sắc quang mang loá mắt, uy năng mênh mông lấy nàng làm tâm tròn ầm ầm bộc phát, vẻn vẹn hao phí chưa tới ba mươi hơi thở công phu, Nguyên Từ chi lực khủng bố đã bóp nát vị Ma Chủ kia!

Huyết nhục của Ma Chủ bị phá thành mảnh nhỏ, tràng diện tàn bạo máu tanh dị thường!

Mà sau khi làm xong tất cả, dường như An Chá Thần Nữ mới phản ứng lại, vẻ mặt ngốc nghếch nói: “Không tốt, hình như ta dùng sức quá mạnh.”

Biểu tình thân thiết của Quân Hạo thần tử ngưng kết ở trên mặt.

Trọn vẹn qua mấy hơi thở, hắn mới đầy kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tố Hân thần nữ: “Đây đây, đây là chuyện gì? Tố Hân, sư muội ngươi…”

Thần nữ Tố Hân vẻ mặt lạnh nhạt: “Sư muội ta tu luyện là một trong những truyền thừa hạch tâm của Tử Vi Thần Cung chúng ta 【Hỗn Nguyên Thần Từ Quyết】. Nó là từ 【Kim Cương Thần Điển】 diễn hóa ra công pháp, uy năng thập phần cường đại, chỉ là bởi vì tu luyện yêu cầu hà khắc, ít có người có thể phù hợp với bộ công pháp này, thường xuyên kết thúc truyền thừa, thế cho nên thanh danh kém xa mấy bộ hạch tâm truyền thừa khác.”

“Còn An Thiền muội muội chính là truyền nhân cách đời của bộ đạo thư này.”

Ngay khi tiếng nói vừa hạ xuống.

Trong hư không.

Hạo Thiên Kiếm Đế một mực bình thản, cũng không bình tĩnh nổi, trong ánh mắt hiện ra một tia kinh ngạc rõ ràng: "Tử Vi muội muội, đồ đệ này của muội… có phải là quá không đúng không? Nàng có thể phù hợp Hỗn Nguyên Thần Từ Quyết đã rất không hợp lẽ thường rồi, nhưng trình độ huyết mạch của nàng?!"

"Xem ra ngươi phát hiện rồi." Tử Vi tiên đế khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ bình tĩnh tự nhiên, "Nội tình mà tiền bối Tử Vi thần cung chúng ta tích góp được có thể dùng để đề thăng huyết mạch, dồn hết vào mới miễn cưỡng gom được thần nữ chân chính!"

Đương nhiên, cũng là bởi vì gần đây nàng phối hợp với Thanh Ly thần nữ và Ly Từ cướp đoạt một loạt sào huyệt chí tôn âm u, phát tài một bút.

Dựa vào nguyên tắc "Tiền không kiếm được phí vô ích" của mình, nàng ta đã gom góp được một số tiền khác, góp nhặt thêm một đợt tài nguyên, lúc này mới tăng huyết mạch của An Chá Thần Nữ Thần Đinh lên thành Thần Nữ!

Đương nhiên, trong này, khỏa Tạo Hóa Thần Đan phân cho nàng kia cũng là công lao không nhỏ.

"…" Hạo Thiên Kiếm Đế trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, lòng tràn đầy chua xót mà cảm khái một câu: "Ngươi cũng có thể bỏ được."

"Đại tranh chi thế đó." Nụ cười trên mặt Tử Vi Tiên Đế biến lớn: "Nếu An Chá có thể may mắn đạt được truyền thừa của Tuyền Cơ Thần Cung thì sẽ gấp trăm lần ngàn lần."

"Nếu như không chiếm được truyền thừa thì sao?" Ánh mắt Hạo Thiên Kiếm Đế phức tạp khó hiểu, ngữ khí cũng trở nên trầm thấp nghiêm túc: "Tử Vi muội muội, ngươi có hi vọng vượt qua kiếp thứ ba."

Kỳ thật hi vọng đạt được truyền thừa của An Chá Thần Cung cũng không lớn, điểm này hắn biết rõ, Tử Vi Tiên Đế làm sao không rõ chứ?

Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn không tiếc bất cứ giá nào đem tư chất thần nữ của An Chá đổ lên cấp bậc thần nữ, hiển nhiên là có kế hoạch dự phòng, có thể đảm bảo đầu tư tài nguyên trên người An Chá sẽ không lãng phí.

Kế hoạch dự phòng này dùng đầu gối nghĩ cũng biết chắc là truyền thừa tiên đế của Tử Vi Tiên Đế. Nhưng một khi truyền thừa sớm thì Tử Vi…

"Thực lực của Tam Kiếp thì có tác dụng gì?" Nụ cười trên mặt Tử Vi Tiên Đế thu lại, giọng điệu cũng trở nên nhàn nhạt, "Hiện tại Ma tộc càng ngày càng cường thế, sớm muộn gì hai tộc Tiên Ma cũng sẽ nghênh đón một lần đại chiến nữa. Nếu ta truyền thụ Kim Cương Thần Điển cho An Chá, được truyền thừa tẩy lễ, tư chất huyết mạch của nàng ta có thể thăng cấp lên Thần Nữ Bính đẳng trung đoạn!"

"Tương lai, nàng ít nhất cũng là Ngũ Kiếp Tiên Đế, thậm chí có hi vọng vượt qua kiếp thứ sáu! Có thể bảo vệ Tử Vi Thần Cung ta trăm vạn năm cơ nghiệp!"

"Quan trọng nhất là, cho dù ta giao ra Kim Khuyết Thần Điển, sau khi vô vọng vượt qua tam kiếp, lại còn có hơn mười vạn năm thọ nguyên. Trong thời gian này, có từ bốn đến năm vạn năm, Tử Vi Thần Cung sẽ song đế cùng tồn tại."

"Song đế cùng tồn tại?"

Trong đôi mắt Hạo Thiên Kiếm Đế xẹt qua một tia trầm tư.

Lại nói tiếp, lần trước đại kiếp nạn của Tiên Đế hắn cũng không qua bao lâu. Nếu như hắn cùng Tử Vi muội muội phối hợp một đợt, cũng chơi một đợt song song với nhau, đến lúc đó tổng cộng trong hai đại thế lực sẽ có được bốn gã Tiên Đế chiến lực, chuyện có thể mưu tính có thể nhiều hơn!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện này, là Hạo Thiên Kiếm Đế hắn nguyện ý tự mình hi sinh!

…

Chương 76: Ta nghèo tới mức chỉ còn lại mỗi Hỗn Độn linh thạch thôi!

…

Đồng thời.

Trong Thần Cương thí luyện không gian.

Mặc dù bên ngoài không ngừng khiếp sợ, nhưng An Chá thần nữ vẫn tiếp tục vượt ải.

Sau khi rời khỏi trạm kiểm soát ban đầu, thân thể nàng dùng năng lượng hóa thành lập tức "tân mới", huyền khí tiêu hao trong cơ thể một lần nữa khôi phục đầy đủ, vết máu dính trên quần áo cũng biến mất không thấy gì nữa, cả người đều khôi phục lại trạng thái trước khi vượt ải.

Cửa ải thứ hai độ khó hơi gia tăng, nhiệm vụ là muốn An Chá đánh chết tàn quân trong một tiểu cứ điểm Ma tộc, một Ma Chủ bình thường không có gì lạ, cộng thêm năm chân ma dưới trướng.

Không nghi ngờ chút nào, An Chá thần nữ vẫn thoải mái đánh giết, hoàn thành vượt ải.

Cửa thứ ba, thủ hạ của Ma Chủ còn sống nhiều hơn một chút, có khoảng mười tên Chân Ma, nhưng vẫn bị An Chá Thần Nữ đánh bại nhẹ nhõm.

Đến cửa thứ tư, độ khó của cửa ải rốt cục nghênh đón tăng lên trên phạm vi lớn.

Trong một chiến trường cổ, hai tên Ma Chủ đồng thời theo dõi An Chá Thần Nữ, ý đồ vây giết nàng.

Nhưng mà, kết quả của hai gã Ma Chủ này cũng không có tốt hơn mấy tên Ma Chủ lúc trước.

Chỉ là dây dưa một phen, bọn chúng đã bị An Chá Thần Nữ dùng năng lượng thần từ kinh khủng chà xát thành tro bụi!

Đây chính là chỗ đáng sợ của Tiên Thiên Thần Nữ, giết cường giả cùng cấp thì giống như giết chó.

Cửa thứ năm, đối thủ của An Chá Thần Nữ biến thành hai gã Ma Chủ và một đội mười tên Chân Ma.

Cửa thứ sáu, trên cơ sở vốn có, Chân Ma lại có thêm một đội nữa!

Độ khó của trạm kiểm soát đang không ngừng tăng lên, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được bước chân của An Chá thần nữ.

Lúc này.

Vương Ly Từ ở bên ngoài đang xem cuộc chiến nói: "Những đại lão thiết kế cửa ải kia, sao lại không có cảm giác mới mẻ? Mỗi lần đều là loại sáo lộ này. Quê quán chúng ta cũng như vậy…"

Điều này làm cho nàng nhớ tới lúc nàng mười mấy tuổi, đi theo Tứ thúc đánh phó bản 【điểm Thần Vũ trưng binh】, kết cấu cửa ải cũng như vậy, từ một khôi lỗi Ma tộc đến hai người, lại đến ba người…

Kết quả đến Tiên Giới vẫn như thế, lừa phỉnh đến mức làm cho người ta tuyệt vọng.

"Ách… Loại hình thức thí luyện này đơn giản mà hữu hiệu." Nét mặt của Quân Hạo thần tử có chút vi diệu, giữa lông mày giống như cũng có vài phần bất đắc dĩ: "Kỳ thật Tiên giới có rất nhiều thí luyện chi địa, đều mô phỏng theo Thần Cương thí luyện, lại về sau đoán chừng lưu truyền đến quê hương của ngươi. Ngươi cũng biết, hình thức càng đơn giản hữu hiệu, thường thường sẽ lưu hành càng rộng…"

Theo tiếp xúc sâu dần, Quân Hạo thần tử hiện giờ cũng đã biết Vương Ly Từ không phải người Tiên giới, nhưng cụ thể là xuất thân nơi nào, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Dù sao, đừng nhìn Ly Từ mặt ngoài tùy tiện, nhưng liên quan đến chi tiết cụ thể, nàng vẫn vô cùng thông minh, lúc cần thiết, lừa người cũng không chút hàm hồ.

"Quân Hạo ca ca khi đánh phó bản Thần Khuyết bảng cũng có độ khó giống nhau sao?" Vương Ly Từ hơi nhíu mày: "Không phải nói tuổi tác khác nhau, hiệu quả khác nhau sao?"

“Mỗi thí luyện giả sau khi đi vào đều gặp phải trạm kiểm soát chiến trường khác nhau, là Thần Cương Khí Linh tùy cơ rút ra, nhưng mà độ khó mỗi cửa ải đại khái giống nhau.” Quân Hạo Thần Tử giải thích, “Cho nên thực lực càng mạnh, cửa ải có thể xông qua lại càng nhiều. Nhưng thời điểm kết toán điểm tích lũy cuối cùng, cũng không phải vượt qua trạm kiểm soát càng nhiều, điểm tích lũy lại càng cao.”

“Cuối cùng điểm tích lũy là khí linh căn cứ vào biểu hiện của thí luyện giả, cùng với tình huống tuổi tác bản thân, dựa theo một bộ phương thức phi thường phức tạp tính toán ra, đại biểu cho đẳng cấp tiềm lực của thí luyện giả.”

“Thí luyện giả tuổi càng nhỏ, quyền gia tăng điểm tích lũy càng cao. Ví dụ một thí luyện giả năm ngàn tuổi, một thí luyện giả ba ngàn tuổi, thành tích mặt ngoài đồng dạng đều là đánh xuyên qua cửa thứ tám, nhưng mà cuối cùng thu hoạch được xếp hạng đó là cách biệt một trời!”

Nói đến đây, Quân Hạo thần tử nhớ tới một chuyện, bỗng nhiên tò mò hỏi Tố Hân: “Tố Hân, An Sí muội muội năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Gọi tỷ tỷ.” Tố Hân liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó hơi khoe khoang nói:“An Thiền tuổi còn nhỏ, kém vài tuổi mới đến hai ngàn rưỡi.”

Hai ngàn năm trăm?

Nhỏ như vậy? Đứa bé này mới chỉ là một đứa nhỏ…

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Quân Hạo thần tử lúc trước lần đầu tiên tham gia Thần Khuyết bảng thí luyện, đã hơn hai ngàn bảy trăm tuổi!

Vẫn là tư chất của hắn đủ cao, Hạo Thiên Thần Điện cũng bỏ ra tài nguyên, hắn mới có thể nhanh như vậy đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Chính vì vậy, hắn một hơi đánh ra thành tích tốt thứ hai, hơn nữa còn duy trì đến nay.

Mà An Cương lại nhỏ hơn hắn hai trăm tuổi!

Điều này không chỉ đơn thuần khi tính toán điểm tích lũy thì An Chá muội muội gia quyền sẽ cao hơn, đồng thời cũng có

nghĩa là tư chất của nha đầu này cũng cao hơn mình năm đó!

Quân Hạo thần tử trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác nguy cơ.

Trong lúc mọi người nói chuyện, An Chá Thần Nữ vẫn còn tiếp tục thí luyện. Lúc này, nàng đã thuận lợi đả thông cửa thứ bảy, tiến vào đến cửa thứ tám.

Quân Hạo thần tử thấy thế, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Nhớ ngày đó khi hắn thí luyện lần đầu tiên, thế nhưng là liều cái mạng già mới xông qua cửa ải thứ tám, trong quá trình nhiều lần hiểm tử hoàn sinh, thiếu một chút liền thất bại.

Độ khó của cửa ải này cũng thật sự cao, đối thủ khoảng chừng bốn Ma Chủ, cộng thêm ba mươi Chân Ma thủ hạ.

Hơn nữa, những Ma Chủ và Chân Ma này không phải tự chiến đấu với nhau, mà là một quân đoàn có tổ chức có kỷ luật, tổ hợp lại, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước sau khi mình tiến vào cửa ải này, bắt đầu chính là đối thủ vây quét của bốn Ma Chủ.

Cho dù tư chất của An An muội muội cao hơn mình năm đó, đối mặt với cửa ải này cũng có khả năng chiết kích không nhỏ.

Mà trên thực tế, tình huống An Chá Thần Nữ gặp phải thật sự không khác gì Quân Hạo Thần Tử năm đó.

Khi bốn vị Ma Chủ từ trong bóng tối tiềm phục lao ra, bao vây tiễu trừ đến, An Chá Thần Nữ bị đánh trở tay không kịp, rõ ràng trong nháy mắt vô thố cùng khẩn trương.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, quanh thân An Chá Thần Nữ sáng lên từng đạo kim quang.

Thần Từ chi lực cường đại mà khủng bố kia ngưng tụ mà thành kim quang lấp lánh, phảng phất một thân kim quang áo giáp nặng nề bao phủ quanh người nàng, che chở nàng ngạnh sinh giết ra một đường máu, thoát ly vòng vây.

Sau đó, nàng liền từ con mồi biến thành người săn mồi, dựa vào thực lực mạnh mẽ chia cắt địch nhân, sau đó tiêu diệt từng con một.

Toàn bộ quá trình, không nói quá mức nhẹ nhàng a, nhưng cũng chỉ là hơi có vài phần chật vật mà thôi.

Trong đại điện, Quân Hạo thần tử nhìn một màn này, cả người đều lâm vào trầm mặc.

Cửa ải lúc trước đánh cho hắn dục tử dục tiên, cư nhiên cứ như vậy bị An Chá thần nữ bạo lực tan rã!

Giờ này khắc này, cho dù Tố Hân không nói, hắn cũng đã đoán được.

Tư chất của An Y muội muội, sợ là đã đạt tới cấp bậc tiên thiên thần nữ.

Cũng chỉ có như thế mới có thể giải thích được sự chênh lệch cực lớn giữa hắn và An Chá thần nữ!

Nguyên lai, đây chính là chân chính thần nữ lúc còn trẻ bộc lộ phong mang… Phong thái như vậy, xa xa không phải bọn hắn những chuẩn thần tử, chuẩn thần nữ có thể so sánh.

Ngay lúc Quân Hạo ngây người, An Chá thần nữ đã thoát ly cửa thứ tám, tiến nhập cửa thứ chín, trạng thái thân thể của nàng cũng theo đó "thuần mới".

Cửa ải này, ngay cả Quân Hạo Thần Tử cũng chưa từng đánh qua. Lực chú ý của hắn nhất thời lại bị hấp dẫn.

Cửa ải này, mặc dù số lượng Ma Chủ không có thay đổi, nhưng vẫn chỉ có bốn người, nhưng số lượng Ma thuộc lại từ 30 người, đột nhiên tăng đến 60 người!

Tuy gia tăng chỉ là số lượng Chân Ma, nhưng quân đoàn tác chiến, số lượng Ma quân càng nhiều, không gian chỉ huy cùng phối hợp cũng càng lớn, vô luận là bao vây, tiễu sát, hay là các loại chiến trận bố trí, cũng đều sẽ trở nên càng thêm linh hoạt phức tạp, độ khó tự nhiên không thể so sánh.

Lần này, An Chá Thần Nữ cố gắng lặp lại chiêu cũ, lần nữa bạo lực đột phá, số lượng lại khổng lồ, phối hợp ăn ý với đội ngũ Chân Ma chặn lại.

Chỉ trong nháy mắt, An Chá Thần Nữ lâm vào khổ chiến.

Trận chiến này, tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt, thần nữ An Chá đang vây quanh không ngừng cứng đối cứng với quân

địch, sức mạnh Thần Từ kinh khủng tung hoành, từng Chân Ma lần lượt bị bóp nát, mà thương thế của nàng cũng theo thời gian chiến đấu mà không ngừng tăng thêm!

Cuối cùng, nàng dựa vào chiến lực vô cùng kinh khủng, quét sạch địch quân, nhưng chính mình cũng hầu như kiệt lực, vết thương chồng chất ngã xuống giữa thi thể Ma tộc đầy đất.

Nếu như trên chiến trường chân thật, trạng thái này của nàng phi thường dễ dàng bị người nhặt của hời, một khi không cẩn thận liền sẽ xảy ra chuyện, nhưng đây là thí luyện, cho nên nàng đã thông quan.

"Như vậy cũng có thể thắng? Thật sự là không hợp thói thường."

Quân Hạo thần tử cả người tê dại.

Lúc trước hắn đánh cửa ải này, ngay cả ba thành địch quân cũng không giết chết, đã bị vây đánh chí tử, đá ra khỏi không gian thí luyện!

Nhưng An Nguyên lại thành công thông ải!

Phải biết rằng, ở giữa có nhiều lần như vậy, hắn đều cho là An Duyễn muốn chống đỡ không nổi, nhưng nàng vẫn kiên trì, liều mạng toàn thân thương thế tiêu diệt địch nhân cuối cùng, sau đó mới kiên trì không nổi ngã xuống.

Mặc dù là thắng thảm, tuy rằng cuối cùng chính nàng cũng gần như lực kiệt, nhưng qua ải chính là qua ải!

"An Thiến muội muội thật là rất lợi hại." Vương Ly Từ nhìn thấy một màn này, trong mắt cũng liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị, thán phục không thôi.

Không nghĩ tới An An muội muội thoạt nhìn mảnh mai yếu đuối, ý chí chiến đấu lại ngoan cường như vậy, thật sự là làm cho người ta rất bất ngờ.

Trong Hư Không Hải.

Hạo Thiên Kiếm Đế nhìn thấy một màn này, cũng trầm mặc hồi lâu.

Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi mở miệng: "Thật không hổ là An Thiền muội muội của ta, quả nhiên rất mạnh, tiềm lực

này…”

An Chá muội muội?!

Đôi mắt đẹp của Tử Vi Tiên Đế nhíu lại.

Còn không đợi Hạo Thiên Kiếm Đế nói xong, trên người nàng liền mãnh liệt bộc phát ra kim quang sáng chói, sau đó một quyền đem hắn nện bay ra ngoài.

Chịu đựng hắn hơn nửa ngày, Tử Vi Tiên Đế rốt cuộc không nhịn được nữa.

Lúc này.

Trong không gian thí luyện, An Chá thần nữ bị thương nặng gần chết đã thoát ly cửa thứ chín, tiến nhập cửa thứ mười.

Theo “Bản đồ” mới nhập vào, thương thế trên người nàng cũng lập tức biến mất, huyền khí và tinh khí tiêu hao trong cơ thể cũng đều khôi phục hoàn toàn, tinh thần một lần nữa trở nên phấn chấn, trạng thái đầy đủ.

Nhưng độ khó của trạm kiểm soát cũng sẽ không bởi vậy mà giảm xuống.

Cửa thứ mười!

An Chá Thần Nữ vừa mới tiến vào bản đồ mới, còn chưa kịp thích ứng hoàn cảnh, liền phát hiện mình bị tám Ma Chủ vây khốn trong đó, từng Ma Chủ đều tản ra ma uy hiển hách, khủng bố dị thường!

Nàng nhất thời trợn tròn mắt.

Có cần phải hung tàn như vậy không!?

Đây chính là tám Ma Chủ!

Cho dù nàng đơn đả độc đấu bất kỳ Ma Chủ nào trong đó, đều có thể nhẹ nhõm chiến thắng trong thời gian mấy chục hơi thở, nhưng cái này cùng lấy một địch tám hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nàng là huyết mạch cao, sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng nàng chung quy vẫn là một Đại La Kim Tiên, không phải Đạo Chủ. Đối mặt với tám cường giả cùng cấp vây quét, tư chất thần nữ cũng không chịu nổi!

Càng đừng nói, trong không gian thí luyện này cung cấp trang bị chỉ là chế thức trang bị, những bảo vật bảo mệnh áp đáy hòm của mình căn bản không mang vào.

Đúng vậy.

Ngay từ lúc cửa thứ nhất, An Ngọc đã phát hiện, vũ khí cùng chiến giáp của mình trong không gian thí luyện này mặc dù đều là kiểu dáng quen dùng của mình, nhưng uy lực lại trải qua điều chỉnh, hiển nhiên là vì ngăn chặn ảnh hưởng của vũ khí trang bị đối với kết quả thí luyện.

Còn bảo vật bảo mệnh và liều mạng áp đáy hòm, hiển nhiên cũng là nguyên nhân tương tự.

Trận này căn bản không có cách nào đánh!

Đáng tiếc đây là thí luyện, dù có đánh hay không nàng vẫn phải đánh.

So với lần bao vây tiễu trừ đầu tiên thì Uyển Uyển (từ địa điểm mai phục nhảy ra), để lại cho nàng một chút thời gian phản ứng, lúc này đây, đám Ma Chủ vây quét nàng liền trực tiếp nhiều hơn.

Không đợi nàng chuẩn bị sẵn sàng, tám vị Ma Chủ đã đồng loạt hướng nàng giết tới.

An Chá Thần Nữ bị ép ứng chiến, đành phải liều mạng chống cự.

Toàn thân nàng tỏa ra kim quang, Địa Thần Từ chi lực khủng bố tung hoành tàn sát bừa bãi, một lần lại một lần đánh lui Ma Chủ đang giết về phía nàng.

Đáng tiếc, số lượng Ma Chủ thật sự quá nhiều.

Mặc dù nàng đã rất cố gắng đánh lui Ma Chủ, cũng nỗ lực đánh ra một lỗ hổng trong vòng vây, nhưng vẫn thủy chung không thể hoàn thành đột phá vòng vây.

Sau khi liều chết chống cự ước chừng một nén nhang, nàng thành công chém giết ba tên Ma Chủ trong đó, nhưng mình cũng bị đánh nổ Kim Quang hộ thuẫn, đi đời nhà ma!

Trong nháy mắt tiếp theo.

An Chá thần nữ đã bị đá ra khỏi không gian thí luyện.

Ở trong quầng sáng một lần nữa mở mắt ra, nàng mang theo vẻ mặt ngây thơ còn có chút mờ mịt.

Ta là ai, ta đang ở đâu? Tại sao ta lại thảm như vậy, bị tám Ma Chủ vây công giết chết rồi?

Thấy một màn này, Quân Hạo thần tử rốt cục nhịn không được cười ha hả: "Biểu tình An Huyên muội muội thật đáng yêu, cùng năm đó ta bị vây công đến chết giống nhau như đúc."

Đến tận đây, hắn mới cảm giác được An Chá thần nữ mặc dù rất mạnh, nhưng cũng có cực hạn.

Nhưng rất nhanh, hắn liền không cười nổi nữa.

Bởi vì ngay lúc An Chá thần nữ bị đá ra khỏi không gian thí luyện, trong đại điện bỗng nổi lên từng đạo năng lượng ba động.

Từng đạo năng lượng hội tụ ở giữa không trung, nhanh chóng huyễn hóa thành một vị tuyệt mỹ nữ tử mặc váy dài màu đỏ cổ kính.

Thân ảnh nữ tử này bao phủ trong một vầng sáng, thoạt nhìn thoáng có chút hư ảo, rất rõ ràng là hóa thân năng lượng.

Nàng thi lễ với An Chá thần nữ, ánh mắt nhu hòa không gì sánh được, giọng nói cũng ngọt ngào lại khách khí: "Chúc mừng tiểu điện hạ An Chá hoàn thành Thần Cương bảng thí luyện, xếp hạng của ngài đang tính toán."

Quân Hạo thần tử đầu tiên là cả kinh, sau đó sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái: "Ngươi là Thần Cương khí linh? Ngươi làm sao hiện thân rồi? Giọng nói còn trở nên tươi sống… Thái độ khách khí như vậy?"

Trước đó, Quân Hạo thần tử chưa bao giờ thấy qua năng lượng hóa thân của Thần Khuyết Khí Linh, mà thái độ và giọng nói của đối phương từ trước đến nay đều rất lạnh lùng, nghe giống như tự động trả lời, một bộ dáng hờ hững.

Trước hôm nay, hắn vẫn cho rằng Thần Khuyết Khí Linh đối với ai cũng như vậy, căn bản không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ… đây là ý gì? Khác biệt với đối đãi có cần rõ ràng như vậy không?

Đối mặt chất vấn, trên mặt Thần Khuyết Khí Linh không có chút xấu hổ nào bị vạch trần.

Nàng lãnh đạm liếc mắt nhìn Quân Hạo Thần Tử một cái, âm thanh lại lần nữa đổi về dáng vẻ lạnh lùng, lãnh khốc vô tình trước đó: "Bởi vì, ngươi quá yếu."

Quân Hạo thần tử cả người cứng đờ.

Hắn khóc không ra nước mắt.

Sự khác nhau cũng coi như là đối đãi, có thể dùng được mà thẳng thừng như vậy sao? Hắn hối hận, hắn không nên mở miệng hỏi một câu này.

Mà trên thực tế, Thần Cương Khí Linh hiển nhiên hoàn toàn không để ý tới hắn.

Tùy ý trả lời một câu, lực chú ý của Thần Khuyết Khí Linh liền lần nữa đặt lại trên người An Chá Thần Nữ, giọng nói lại lần nữa trở nên dịu dàng ngọt ngào: "Chúc mừng An Chử tiểu điện hạ, căn cứ vào tuổi thọ, tuổi thọ thần hồn ngài suy đoán ra, điểm tích lũy của ngài đã được tính toán hoàn thành."

"Trước mắt xếp hạng bảng danh sách của ngài là thứ chín mươi bảy! Ngài có thể tự do lựa chọn lưu tên của mình lại trên bia đá, thuộc về thế lực nào."

Chín mươi bảy vị?

Quân Hạo thần tử chợt nghe còn sửng sốt một chút, nhưng sau một khắc, toàn thân hắn chấn động.

Cái này, xếp hạng này, sợ là không phải xếp hạng tổng bảng lịch sử a?

"Cảm ơn Thần Thiền tỷ tỷ. Ta tên An Huyên, thế lực tương ứng là Tử Vi thần cung." An Chá thần nữ lúc này cũng đã tỉnh táo lại từ trong hoảng hốt, khôi phục bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu lúc trước.

Âm thanh ngọt ngào, bộ dáng nhu thuận kia, cùng phong cách chiến đấu cuồng bạo chí cực trong không gian thí luyện của nàng hoàn toàn là hai thái cực.

"An Thiền tiểu điện hạ thật khách khí" Thần Khuyết Khí Linh cười đến mắt cũng nheo lại.

Nàng khoát tay, trong tay áo rộng cổ xưa như vậy liền có một đạo năng lượng chấn động lan tràn ra, hướng về hai bên bia đá.

Trong nháy mắt tiếp theo, bảng xếp hạng hai bên trái phải đều sinh ra biến động.

Đầu tiên là tấm bia đá bên phải, Quân Hạo Thần Tử vốn xếp thứ hai bị chen đến thứ ba, tất cả mọi người phía sau cũng đều lui về phía sau một vị!

Cùng lúc đó, trên tấm bia đá đại biểu cho bài danh lịch sử bên trái, chữ thứ chín mươi bảy trên tấm bia đá hơi lóe lên, biến thành: 【An Hoắc】 : 【Tử Vi Thần Cung】.

Mà từ sau lưng chín mươi bảy vị, tất cả mọi người đều lui về phía sau một vị, xếp hạng một trăm, trực tiếp bị đá ra khỏi bảng danh sách.

Trong đó, 【Ngọc Xu】 【Thái Sơn Thần Cung】 đại biểu cho Thái Thượng Tiên Đế cũng bị đẩy tới vị trí thứ chín mươi chín!

Nếu như lại thêm hai An Chá như vậy, hắn cũng sẽ bị đá ra trước một trăm, biến mất trong dòng sông lịch sử.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều giật mình!

Sau khi im lặng một lúc lâu.

Quân Hạo Thần Tử rốt cục nhịn không được hỏi lần nữa: “Thần Khuyết Khí Linh, mặc dù ta biết ngươi không thích ta, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, bài danh lịch sử của ta là bao nhiêu?”

“Khoảng cách trước một trăm rất xa, về phần xa ta cũng lười nói. Dù sao không đến một trăm cũng chả thèm nhớ.” Thần Khuyết Khí Linh lại khôi phục dáng vẻ lạnh như băng: “Quân Hạo Đạo Tử, ngươi đợi bên cạnh đi, đừng quấy rầy ta và An Huyên tiểu điện hạ nói chuyện nữa.”

Biểu tình của Quân Hạo thần tử cứng đờ, tâm linh lại bị bạo kích lần nữa.

Liên tiếp đả kích không ngừng, khiến hắn cũng không muốn nói tiếp nữa.

Mà lúc này, Thần Cáo Khí Linh đã lần nữa trở mặt nở nụ cười với An Chá Thần Nữ: "Tiểu điện hạ, căn cứ quy định, phần thưởng ngài lấy được tổng cộng 1300 viên Hỗn Độn Linh Thạch. Ngài muốn lãnh hiện tại thì sao? Chờ một chút đi."

"Chờ một chút!"

Quân Hạo thần tử trong nháy mắt sống lại, lần nữa cả kinh nói: "Làm sao còn có ban thưởng? Tại sao ta chưa từng nghe nói có phần thưởng thí luyện?"

Thần Khuyết Khí Linh liếc hắn một cái, cũng không thèm để ý tới hắn.

Bất quá hiếu kỳ hiển nhiên không chỉ có một mình Quân Hạo Thần Tử.

Trên mặt An Chá thần nữ cũng lộ ra vẻ tò mò: "Đúng vậy! Thần Cáo tỷ tỷ, sao còn có ban thưởng? Phần thưởng của ngài, là tồn kho của Thần Cáo điện sao?"

Đối đãi với An Chá thần nữ, Thần Khuyết Khí Linh tự nhiên là một thái độ khác.

Nàng dịu dàng cười với An Chá Thần Nữ, thái độ khách khí giải thích: "Chỉ cần lọt vào top một trăm trong tổng bảng lịch sử, đều sẽ được ban thưởng. Chỉ là phần lớn thí luyện giả, đều không có tư cách biết mà thôi."

"Về phần nguồn ban thưởng, đó đều là tỷ tỷ ngươi ta chậm rãi tích góp."

"Mỗi một thí luyện giả tham gia Thần Cương thí luyện đều phải nộp 10 viên Hỗn Độn Linh Thạch, năng lượng ẩn chứa trong những Hỗn Độn Linh Thạch này đủ để chèo chống Thần Cáo điện mở ra toàn bộ cửa ải, người phụ trợ thí luyện hoàn thành thí luyện. Nhưng trên thực tế đại bộ phận người trước mấy cửa ải liền thất bại, năng lượng tiêu hao cực ít, nhiều Hỗn Độn Linh Thạch ta liền gom góp lại, ban thưởng cho người trẻ ưu tú."

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hợp lại giao nộp chút ít Hỗn Độn Linh Thạch kia căn bản không có dùng hết.

Nếu nói như thế, Hỗn Độn linh thạch Thần Khuyết khí linh tích góp nhiều năm như vậy, há chẳng phải là có rất nhiều?!

Phải biết, tham gia Thần Cáo bảng thí luyện không chỉ có những thần tử thần nữ bọn hắn, còn có rất nhiều thế hệ trẻ Đạo Tông Đạo tộc khác bồi dưỡng. Bằng không người trên bảng danh sách làm sao tới mấy chục vị?

Mà ngoại trừ một trăm người đứng đầu bảng danh sách, kỳ thật còn có rất nhiều người trực tiếp thi rớt, căn bản sẽ không xuất hiện người khiêu chiến đứng trong một trăm thứ hạng đầu bảng danh sách.

Tính ra một chút, giả định trung bình mỗi hai ba mươi năm sẽ có một thí luyện giả, Thần Khuyết Khí Linh chỉ cần chia đều trên người mỗi một tên thí luyện giả tích lũy ra ba viên Hỗn Độn Linh Thạch.

Hai ba ngàn năm tích lũy được ba trăm viên, chỉ cần mười vạn năm là có thể tích lũy hơn vạn Hỗn Độn Linh Thạch!

Không cần tính toán xa, lấy thời gian Thái Thượng Tiên Đế khiêu chiến Thần Cương Bảng làm khởi đầu, Thái Thượng Tiên Đế hôm nay bảy mươi vạn tuổi, đó chính là bảy mươi vạn năm.

Chỉ trong thời gian này, Thần Khuyết Khí Linh đã tích lũy được sáu bảy vạn miếng Hỗn Độn Linh Thạch, mà nàng chỉ cần ban thưởng cho ba người!

Đây vẫn là cộng thêm An Chá lần này, nếu không cũng chỉ có ban thưởng cho hai người.

Mọi người tính toán, bắt đầu cảm thấy không thích hợp, ánh mắt nhìn về phía Thần Cương Khí Linh cũng trở nên cuồng nhiệt.

Hóa ra Thần Khuyết Khí Linh này lại là một siêu cấp phú bà ẩn giấu trong tiên giới.

Phải biết rằng, lịch sử tiên giới có ghi lại có thể bắt đầu từ thời đại kia của Côn Bằng thần cung, mà Thần Cáo điện, chính là sản vật của thời đại đó.

Hơn trăm triệu năm trôi qua, nàng phải tích góp được bao nhiêu của cải? Đây tuyệt đối là một con số trên trời!

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Chú ý tới ánh mắt không thích hợp của mọi người, Thần Khuyết Khí Linh trừng lớn đôi mắt đẹp, lập tức phát ra cảnh cáo, “Đi đi, đều trốn xa ta một chút. Tiền ta để dành, chỉ cho những tuấn kiệt có thể tiến vào hàng trăm hạng đầu trong lịch sử! Càng là gần phía trước, ban thưởng lại càng phong phú. “

“Thần Khuyết tỷ tỷ, ta có chút tò mò, Quyền Thiên ca ca lấy bao nhiêu phần thưởng?” An Chá Thần Nữ chớp mắt, hỏi ra vấn đề mọi người muốn hỏi.

“Quyền Thiên tiểu điện hạ thực lực rất mạnh, hắn đã tiến vào vị trí thứ bảy mươi chín trên tổng bảng lịch sử.” Thần Khuyết Khí Linh lập tức hoán đổi trở về trạng thái ôn nhu của đại tỷ tỷ, giải thích nói: “Tuổi vào hạng một trăm thì sẽ được thưởng 1000 khối Hỗn Độn linh thạch, mỗi lần đi tới một viên sẽ được thưởng thêm 100 khối Hỗn Độn linh thạch, bởi vậy, ban thưởng của An Thiến tiểu điện hạ là 1300 viên Hỗn Độn linh thạch.”

“Từ 891 tới 90 tên, giữ tất sẽ có 2000 linh thạch Hỗn Độn, mỗi lần đi tới sẽ được ban thưởng một trăm Hỗn Độn linh thạch.”

“Về phần Quyền Thiên tiểu điện hạ, đó là phạm trù 771 tới 80, phần thưởng ước chừng là 3000 Hỗn Độn linh thạch, mỗi lần tiến thêm một trăm Hỗn Độn linh thạch.”

Mọi người sợ ngây người.

Đây chẳng phải là đại biểu cho đồ chó của Quyền Thiên Thần Tử, cầm lấy ba trăm khối Hỗn Độn Linh Thạch ban thưởng?

Cũng chưa từng nghe hắn tuyên dương qua việc này, điển hình chính là trầm giọng phát tài a!

Thần Khuyết Khí Linh này, quả nhiên là quá giàu có!

“Ài ~ tại thời kỳ viễn cổ, trong bảo khố này của ta còn có các loại bảo vật đỉnh tiêm và thiên tài địa bảo, có thể xem như ban thưởng.” Thần Khuyết Khí Linh lại bị bọn họ gợi lên hồi ức, sâu kín thở dài cảm khái, “Nhưng mà hiện tại, bởi vì bảo khố lâu dài không được bổ sung, tất cả bảo vật đều tiêu hao hết.”

“Hiện giờ ta đã nghèo đến mức chỉ còn lại có Hỗn Độn Linh Thạch. Cho nên ta đã đổi phần thưởng những bảo vật kia thành Hỗn Độn Linh Thạch.”

Nghe xong.

Quân Hạo thần tử trong lòng đều đang khóc.

Những thứ này đều là lời gì a?

Thần Khuyết Khí Linh ngươi ghét bỏ Hỗn Độn linh thạch như vậy, ngươi có thể cho ta a! Ta không chê là thật!

“Vậy Thần Cáo tỷ tỷ, lần này ta thu hoạch 130 linh thạch, nếu như xếp hạng có tiến bộ, liệu có thêm một khoản thưởng nữa không?” Hai mắt An Chá thần nữ sáng lên, thần sắc có chút kích động.

Nàng dường như thấy được vô số tiền nhỏ đang vẫy tay với mình.

Nàng cảm thấy lần này mình đánh không tốt, đánh còn có thể tiến thêm một bước.

“An Thiền tiểu điện hạ, ngài thật đúng là tiểu tham tâm quỷ.” Mặc dù giọng trách cứ, nhưng thái độ của Thần Khuyết Khí Linh cũng thập phần ôn nhu: “Thần Cáo tỷ tỷ của ngươi không ngốc như vậy, sẽ để lại lỗ hổng rõ ràng cho ngươi chui vào như vậy? Nếu lần sau ngươi có tiến bộ, sau khi tính toán phần thưởng, trước trừ bộ phận ngươi đã lấy được, dư thừa mới tính cho ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Chá Thần Nữ sụp xuống, rõ ràng có chút thất vọng.

Xem ra không kiếm được nhiều Hỗn độn linh thạch sáng lấp lánh hơn.

Sau đó, nàng lựa chọn lấy Hỗn Độn linh thạch.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đạo không gian ba động hiện lên, một đống lớn Hỗn Độn Linh Thạch nương theo tiếng va chạm thanh thúy từ trên trời giáng xuống, ở trước mặt nàng chất thành một đống.

Sóng năng lượng dày đặc lan ra, hào quang của linh thạch hòa lẫn, nhất thời làm chói mắt mọi người.

Ánh mắt mọi người đều trợn tròn, trong nháy mắt đều sinh ra kích động muốn cày bảng một lần nữa.

Quân Hạo thần tử cảm giác mình cũng có thể đánh một trận.

Hắn hiện tại cũng không phải ngày xưa Ngô Hạ A Mông rồi, vạn nhất không cẩn thận vọt vào trước một trăm, bảo toàn đều là một ngàn!

Đây chính là một ngàn Hỗn Độn linh thạch, ngay cả Ly Từ muội muội lúc trước đổ thạch kiếm được cũng không nhiều như vậy!

"Các ngươi ai cũng đừng nhúc nhích, để cho ta thử một lần bài nghiện thứ ba trước." Thanh Ly thần nữ cảm thấy tình huống không đúng, nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Nàng cảm giác mình không lên nữa, đừng nói thứ ba, sợ là ngay cả thứ tư và thứ năm cũng khó nói!

Mà Vương Ly Từ vốn hào hứng bừng bừng suy nghĩ một chút, liền tạm thời dằn xuống xúc động muốn xoát bảng, quyết định để Thanh Ly tỷ tỷ lên trước. Dù sao nàng cũng không vội!

Đồng thời, Vương Ly Từ cũng không nhịn được nhớ tới Tứ thúc nhà mình.

Nếu Thần Cáo bảng chỉ là một bảng danh sách đơn thuần, vậy thật ra có thể làm được, nếu không phải Thanh Ly thần nữ hứng thú xung đột nhất định phải mang nàng đến, nàng cũng không có hứng thú quá lớn, càng không nghĩ tới muốn thông báo cho Tứ thúc.

Nhưng hiện tại, nàng cảm thấy mình cần thiết nghĩ biện pháp thông báo cho Tứ thúc nhà mình một chút, nắm chặt thời gian đến Tiên giới xoát Thần Cáo bảng phó bản.

Khí Linh phó bản nơi này, người ngốc nhiều tiền, mau tới!

…

Chương 77: “Ta là sợ ta thái gia gia làm xằng làm bậy đối với ngươi ah!”

…

Sau khi thương nghị một chút, Thanh Ly thần nữ lên trước.

Chi phí giao nộp mười viên Hỗn Độn linh thạch vẫn là Quân Hạo Thần Tử.

Hắn giao nộp cho An Huyên muội muội, cũng không thể đối với các muội muội khác nặng bên này nhẹ bên kia được.

Nhờ vào Tiên Thiên Địa Mạch Thần Nhũ cùng với viên Tạo Hóa Thần Đan kia, tư chất huyết mạch của Thanh Ly Thần Nữ cũng tăng lên một đợt lớn, thực lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đặc biệt nàng chính là đích truyền của Vũ Nhạc nhất mạch, công pháp chú ý nặng nề như núi, đi con đường lấy lực phá xảo, không chỉ có lực lượng thân thể mạnh mẽ, lực phòng ngự cường đại, thậm chí còn am hiểu thuật trọng lực, có thể làm suy yếu năng lực hành động của địch quân trên phạm vi lớn.

Thực lực như thế, trạm kiểm soát phía trước tự nhiên không làm khó được nàng.

Hơn nữa, Thanh Ly thần nữ đây đã là lần thứ hai xông phó bản Thần Khuyết điện, đối với cửa ải phía trước đã có độ quen thuộc nhất định, tốc độ vượt ải tất nhiên là vô cùng nhanh chóng.

Cửa thứ nhất, cửa thứ hai, cửa thứ ba… Một đường thông suốt, Thanh Ly thần nữ rất nhanh xông đến cửa thứ tám!

Đối mặt bốn Ma Chủ cùng ba mươi Chân Ma vây công, nàng mới bắt đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, đánh cho phi thường cố hết sức.

Cũng may tiết tấu chiến đấu của nàng ta không nhanh như kiếm tu, giết Ma tộc thì mặc dù không đẹp trai và sạch sẽ lưu loát như kiếm tu, nhưng lại càng kéo dài hơn.

Dựa vào năng lực phòng ngự kinh khủng, cuối cùng nàng vẫn xoay chuyển cục diện từng chút một, cuối cùng chuyển bại thành thắng.

Nhưng mà, cửa thứ chín độ khó càng lớn hơn nữa.

Thanh Ly thần nữ vừa vào cửa thứ chín, liền cảm thấy áp lực cực lớn.

Ở dưới bốn Ma Chủ cùng sáu mươi Chân Ma vây công, lực phòng ngự nàng luôn luôn lấy làm kiêu ngạo cũng đã trở nên tràn đầy nguy cơ, nhưng nàng không có ý tứ buông tha chút nào, một mực liều mạng kiên trì.

Cuối cùng, nàng vẫn không thể thành công thông quan, nhưng thời điểm nàng bị đá ra khỏi không gian thí luyện, địch nhân cũng chỉ còn lại một Ma Chủ cùng ba Chân Ma.

Cuối cùng Thần Khuyết Khí Linh kết toán điểm tích lũy, nàng mặc dù không thể tiến vào tổng bảng lịch sử, nhưng mà ở trên bảng Thần Cương Tuấn Kiệt đương thời, nàng lại thoáng cái vọt tới vị trí thứ ba, đem Quân Hạo Thần Tử chen đến vị trí thứ tư.

Biểu hiện như thế mặc dù không bằng An Chá thần nữ, nhưng cũng là hết sức chói mắt.

Thái tử Đồng Lư sớm đã nóng lòng muốn thử, thấy thế làm sao còn kiềm chế được?

Thanh Ly thần nữ vừa mới từ trong không gian thí luyện đi ra, hắn liền lập tức khẩn cấp mà chiếm vị trí, sau đó giao Hỗn Độn linh thạch tiến vào không gian thí luyện.

Thân là Yêu Thần Điện thái tử gia, Thái Tử Tiêu tuy rằng từ nhỏ đã sống trong môi trường chúng tinh phủng nguyệt, trải qua kim tôn ngọc quý, xa xỉ vô cùng, nhưng cái này không có nghĩa là sức chiến đấu của hắn đã yếu.

Dù sao ở Tiên giới, thực lực mới là gốc rễ lập thân.

Mặc dù biểu hiện của hắn không chói mắt bằng An Chá, nhưng cũng có chút vũ dũng, một đường giết xuyên qua cửa ải trước đó, cũng đánh tới cửa ải thứ chín.

Chỉ tiếc, Thái Tử Tiêu vẫn như trước không thể qua cửa thứ chín, cuối cùng bị một Ma Chủ còn sót lại đánh chết!

Chiến tích như vậy đương nhiên vẫn không thể xếp vào một trăm hàng đầu trong tổng bảng lịch sử, nhưng so với Thanh Ly thần nữ thì mạnh hơn một chút.

Hơn nữa, tuy nói tuổi tác thực tế của Thái Tử Diễm lớn hơn Thanh Ly thần nữ một chút, nhưng bởi vì hắn là Yêu tộc, thọ nguyên dài lâu hơn rất nhiều so với nhân loại, tuổi tác khác nhau, cuối cùng tính ra điểm tích phân, Thái Tử Diễm vẫn xếp trước Thanh Ly thần nữ, vững vàng lấy được thứ ba.

Tương ứng, Thanh Ly thần nữ tự nhiên là bị chen đến thứ tư, mà Quân Hạo thần tử thì bị chen đến thứ năm.

Nhưng mà, kết quả này Thái tử Dận Đề lại không hài lòng.

"Đáng tiếc a đáng tiếc ~" Nhìn xếp hạng của An Chá thần nữ, Thái Tử Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, "Sớm biết An Chá thần nữ mạnh như vậy, ta liền là người đầu tiên đánh, còn có thể tạm thời lấy người thứ hai. Bất quá, dù gì cũng đã đạt được mục đích áp chế Quân Hạo thần tử rồi."

Quân Hạo thần tử mặt tối sầm.

Bọn người này, sao cả đám đều nhìn chằm chằm vào bài danh của mình vậy?

May mà hắn đã sớm chuẩn bị, nếu không sẽ bị đám người này ức hiếp đến chết mất!

Bỗng nhiên, hắn liếc mắt nhìn thần nữ Tố Thính: "Không phải ngươi cũng tăng lên một đợt huyết mạch sao, chuẩn bị đè ép ta một chút chứ? Nói trước, ta tuyệt sẽ không trả Hỗn Độn linh thạch cho 'Tỷ tỷ'."

Thấy bộ dáng cảnh giác của hắn, thần nữ Tố Hân không khỏi lắc đầu bật cười: "Ta chính là đi chơi cùng An Thiền, cũng không lãng phí Hỗn Độn linh thạch"

Lúc này đây, Tử Vi thần điện đặt toàn bộ tiền đặt cược lên trên người An Kỳ, huyết mạch của Tố Hân thần nữ tự nhiên không có tăng lên bao nhiêu, lại đánh Thần Cáo bảng một lần nữa kết quả cũng sẽ không có cải biến.

"Vậy là tốt rồi, nếu các ngươi đều đã biểu diễn xong." Quân Hạo thần tử khí thế chấn động, cả người thoáng cái tinh thần phấn chấn hẳn lên. "Vậy thì nên xem ta biểu diễn chứ."

Dứt lời, hắn liền nộp phí tiến vào Thần Cương thí luyện không gian.

Lần này, Quân Hạo thần tử biểu hiện cũng có chút mạnh mẽ, nhất là hắn thân là kiếm tu, vốn là sát phạt vô song, một đường chém dưa thái rau qua cửa chém tướng, ngay cả cửa thứ chín để cho tất cả mọi người đều gãy kích, hắn đều trôi qua tương đối nhẹ nhõm.

Cho đến cửa thứ mười, cũng chính là cửa ải gập kích của An Chá, đối mặt với trọn vẹn tám vị Ma Chủ, hắn mới xem như gặp phải kình địch!

Nhưng dù vậy, Quân Hạo thần tử vẫn là kiếm trảm thương khung, cuối cùng dựa vào đại giới vô cùng thảm trọng giết chết tám vị Ma Chủ.

Sẽ có chiến tích như thế, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản.

Quân Hạo thần tử hiện tại đã hơn bốn ngàn tuổi, tu vi so với An Chá thần nữ cao hơn một mảng lớn, hơn nữa tư chất huyết mạch của hắn cũng đã đạt tới đẳng cấp Đạo Tử Giáp, khoảng cách huyết mạch Thần Tử chỉ kém một đoạn nhỏ, cho dù có chút tư chất huyết mạch chênh lệch, tổng thể chiến lực vẫn mạnh hơn một mảng lớn.

Mọi người đối với tình huống này hiển nhiên cũng đã sớm đoán trước, nên khi nhìn thấy một màn này cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Hơn nữa, mọi người cũng đều rõ ràng, chính là bởi vì tuổi tác chênh lệch khá lớn, Quân Hạo thần tử muốn ở trên điểm tích lũy vượt qua An Chá thần nữ, chỉ xông qua cửa thứ mười là tuyệt đối không đủ.

Hắn còn phải xông qua càng nhiều cửa ải, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ ưu thế tuổi tác của An Chử.

Bởi vậy, rất nhanh, Quân Hạo thần tử lại bắt đầu xông cửa thứ mười một.

Ở cửa ải này, hắn không những phải đối phó tám vị Ma Chủ, còn phải đối phó với năm mươi đầu Chân Ma mà bọn chúng suất lĩnh.

Độ khó này so với đơn độc đối phó tám vị Ma Chủ lớn hơn rất nhiều.

Quân Hạo thần tử lập tức áp lực núi lớn.

Hắn nhấc lên mười hai vạn phần tinh thần, cố gắng ứng đối, nhưng cho dù hắn đem hết toàn lực, đánh cho tối tăm trời đất, vẫn ở thời khắc cuối cùng chết trận tại chỗ, bị đá ra khỏi không gian thí luyện.

Thời điểm từ thí luyện không gian đi ra, tinh thần Quân Hạo thần tử còn có chút hoảng hốt, cảm giác cả người phảng phất bị móc rỗng.

Tuy rằng trong không gian thí luyện hắn chỉ là năng lượng mô phỏng mà thành, tiêu hao huyền khí và thần niệm đều không phải thật sự, nhưng luân phiên kịch chiến, tiêu hao tâm lực cùng tinh lực đối với người ta lại là thật, tất nhiên không có khả năng không bị ảnh hưởng chút nào.

“Quân Hạo Đạo Tử lúc này phát huy cũng tạm được, đại khái có thể tiến vào tổng bảng hai trăm hạng rồi.” Thái độ của Thần Khuyết Khí Linh đối với hắn rõ ràng dịu đi rất nhiều.

Hắn vượt qua được cửa ải, vượt xa An Chá Thần Nữ, nhưng bởi vì tuổi của hắn đã hơn bốn ngàn tuổi, nên chênh lệch quyền lực được cộng thêm điểm tích lũy khá lớn, cuối cùng kết toán xuống, tổng xếp hạng lại thấp hơn An Chá Thần Nữ một mảng lớn.

Đây cũng là quy tắc của Thần Cáo bảng.

Bảng danh sách này chú trọng nhất chính là tiềm lực, mà không phải là sức chiến đấu thuần túy.

Dù sao thứ như tu vi, hao phí tài nguyên và thời gian luôn có thể tu luyện lên. Nhưng tư chất huyết mạch, tâm tính, ngộ tính, vân vân, những thứ này mới quyết định một tu sĩ cuối cùng có thể đi được bao xa.

Trong đó, ngộ tính là khó có thể suy tính nhất.

Mà cái tâm tính này, ở bên trong Thần Cáo bảng thí luyện, chỉ cần ở lúc đối mặt ma tộc tiễu trừ không hoảng không loạn, dũng cảm tiến lên, bình thường mà nói đánh giá cũng sẽ không

quá kém, là vì, cuối cùng tác dụng quyết định, thường thường là tư chất huyết mạch.

Đương nhiên, đó cũng không phải nói tư chất huyết mạch đại biểu cho tất cả.

Trong lịch sử, cũng từng có thiên phú huyết mạch hơi không đủ, nhưng dựa vào nghị lực tâm tính hoặc là thí luyện giả có trí tuệ hơn người thực hiện phản siêu, chẳng qua chỉ là số ít mà thôi.

Giờ phút này.

Theo Thần Cương Khí Linh vung tay áo rộng rãi, bài danh trên bảng tuấn kiệt đương thời lại nổi lên biến hóa.

Quân Hạo Thần Tử quay về trong ba hàng đầu, chỉ tụt lại phía sau Quyền Thiên Thần Tử và An Chá Thần Nữ.

Thành tích này đã không tệ, Quân Hạo thần tử thấy lại không vui, ngược lại tiếc hận không thôi.

Ai ~ so với An Y muội muội thì đúng là kém hơn một đoạn!

Trong hư không, Hạo Thiên Kiếm Đế thấy kết quả như vậy, cũng im lặng một hồi.

Kỳ thật từ lúc xếp hạng An Chỉ đi ra, hắn đối với kết quả này cũng đã có đoán trước, chỉ là không đến thời khắc cuối cùng, trong lòng hắn luôn tồn tại may mắn.

Quân Hạo dù sao cũng là kiếm tu, vạn nhất trong quá trình vượt ải có điều đốn ngộ, kiếm ý có chỗ đột phá thì sao? Vạn nhất ý chí chiến đấu của hắn trác tuyệt, cuối cùng thành công đồng quy vu tận với địch nhân, nghịch tập thành công thì sao?

Nhỡ đâu… thì sao?

Đáng tiếc, vạn nhất cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Hắn bất đắc dĩ thở dài nói: “Tử Vi muội muội, ta thua. Ngươi có điều kiện gì cứ nói ra đi.”

Hắn đã sẵn sàng bị Tử Vi Tiên Đế châm chọc vài câu.

Nào có thể đoán được.

Tử Vi tiên đế nghe vậy nhưng không lộ vẻ vui mừng, ngược lại thu liễm vẻ mặt.

Trầm mặc một lát, nàng mới mở miệng nói: “Ta cần ngươi theo ta cùng đi một chuyến Cổ Thần chiến trường ở chỗ sâu nhất.”

“?!”

Vẻ mặt Hạo Thiên Kiếm Đế kinh ngạc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng: “Ngươi điên rồi sao? Vạn nhất chúng ta gặp phải nguy hiểm, cho dù không vẫn lạc, chỉ là bị trọng thương, cũng có thể làm dao động hai giới Tiên Ma bây giờ thật vất vả mới duy trì được thế cân bằng.”

Nói tới nơi nguy hiểm nhất trên đời này, chính là chỉ có Cổ Thần chiến trường.

Nếu nói theo cách nói của Vương thị, đây chính là phó bản chung cực của thế giới!

Cho dù là cấp bậc Tiên Đế tiến vào, cũng phải cẩn thận nhiều lần, càng là hạch tâm, liền càng nguy hiểm.

Cũng không phải nói cấp bậc Tiên Đế tiến vào nhất định sẽ vẫn lạc. Trong này có vấn đề vận khí.

Nếu may mắn hơn, ngay cả Hỗn Nguyên cảnh tiến vào cũng có thể an toàn trở về, chớ nói chi là Tiên Đế.

Nhưng cuối cùng Tiên Đế vẫn là cột trụ kình thiên của Tiên giới này, có thể xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn cũng có thể ảnh hưởng đến thế cục hai giới Tiên Ma, bởi vậy chư Tiên Đế cũng không dám quá mạo hiểm.

Trước kia Thanh Đế và Vô Cực Tiên Đế mất tích ngoài ý muốn, Võ Nhạc Tiên Đế đột nhiên vẫn lạc vân vân, đều sinh ra đả kích cực lớn đối với tình thế chiến trường lúc đó, nếu không phải các Tiên Đế khác dốc hết toàn lực duy trì, có lẽ Tiên giới đã sớm thay đổi rồi.

“Ngươi cũng biết, từ sau khi Vũ Nhạc vẫn lạc, hiện tại thế cục càng ngày càng rung chuyển.” Tử Vi tiên đế cũng vô lực, thở dài nói, “Mà tỷ lệ Nam Minh có thể sống quá vạn năm cũng rất thấp. Chúng ta nếu không mạo hiểm, dưới cái này giảm cái kia, Tiên giới chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ triệt để bại vong!”

Ngừng một chút, Tử Vi Tiên Đế đã sử dụng đại chiêu, mắt nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế bằng ánh mắt long lanh: "Hạo Thiên ca ca, không phải ngươi chuẩn bị hủy ước đấy chứ?"

Câu này "Hạo Thiên ca ca" đã lâu không gặp, nghe được Hạo Thiên Kiếm Đế tâm cũng bị hòa tan.

Một cỗ nhiệt huyết dâng lên, đầu óc hắn còn chưa kịp phản ứng, ngoài miệng cũng đã đồng ý: "Được, chỉ cần là Tử Vi muội muội yêu cầu, cho dù ngươi muốn đi Thái Ác sào huyệt giết bảy ra, ta đều sẽ bồi ngươi!"

"Cứ quyết định như vậy đi." Tử Vi Tiên Đế đã thực hiện xong mưu kế, lập tức giải quyết dứt khoát.

Dừng một chút, thần quang trong đôi mắt đẹp của nàng hơi lẫm liệt, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định: "Ngươi gần đây cũng chuẩn bị, chúng ta phải thừa dịp Nam Minh lão quỷ còn sống, Nghệ Thần Cung còn chưa đi tới trước, bí mật tiến về Cổ Thần chiến trường, mau đi mau trở về."

Hành động lần này của Tử Vi Tiên Đế hiển nhiên là đã sớm dự mưu, chỉ chờ Hạo Thiên Kiếm Đế nhập đội thôi.

Nhưng mưu đồ của những đại lão này có lẽ liên quan đến đại cục tương lai, nhưng đó đều là chuyện trong tương lai.

Lúc này, bên trong Thần Khuyết điện, theo Quân Hạo thần tử xếp hạng đổi mới hoàn thành, lực chú ý của mọi người liền rơi xuống trên người duy nhất còn chưa tham gia Thần Khuyết bảng thí luyện.

Kết quả vừa quay đầu nhìn lại, khóe miệng mọi người liền giật giật.

Thì ra không biết từ lúc nào, trong tay Vương Ly Từ đã có thêm một đoạn vuốt rồng nướng, lúc này đang say sưa gặm.

Không khí trong nháy mắt yên tĩnh.

Động tác gặm long trảo của Vương Ly Từ dừng lại một chút, yên lặng đem long trảo nướng gặm được một nửa nhét vào trong nhẫn trữ vật, lau sạch tay, sau đó liền sải bước đi vào trong đại điện.

Quân Hạo thần tử kịp phản ứng, lập tức trả mười viên Hỗn Độn linh thạch.

Rất nhanh, Vương Ly Từ đã tiến vào không gian thí luyện, đồng thời lựa chọn vũ khí cấp Hỗn Nguyên Linh Bảo thuộc về mình - một thanh đại chuỳ!

Đại chùy thân nện rất nặng, nhưng sau khi Vương Ly Từ ước lượng một chút, lại là hài lòng nở nụ cười: "Không tệ không tệ, đã lâu không gặp được vũ khí thuận tay như vậy!"

Nàng nhớ lại khi tứ thúc còn bé kể chuyện xưa, nói Kim Cô Bổng mà Tôn Ngộ Không dùng chính là mười vạn tám ngàn cân.

Khi đó, cô bé cảm giác giống như nghe được thần thoại truyền thuyết, nhưng cho dù là Kim Cô Bổng trong truyền thuyết kia, so với Hỗn Nguyên Đại Chùy này đều nhẹ như là Tú Hoa Châm.

Bởi vì nàng cảm giác sức chiến đấu của con khỉ kia, giống như cùng lắm cũng chỉ tương đương với hung thú hư không thập tam giai đến thập tứ giai, hơn nữa không gian độn tốc cũng không phải rất nhanh, một lộn nhào cũng là vạn dặm, xa xa không bằng Thánh Côn ở trong hư không hải xuyên qua nhanh.

Vương Ly Từ tinh thần bay phất phới, Ma Chủ đầu tiên đã đi ra.

Nàng ta không hề nghĩ ngợi, vừa ra tay đã xuất ra một chùy.

Uy thế cuồng bá hung mãnh trong nháy mắt bộc phát.

Ma Chủ miễn cưỡng chặn một chùy, nhưng mà động tác của Vương Ly Từ không ngừng, chùy thứ hai như bóng với hình hạ xuống.

"Oanh!"

Uy thế cuồng mãnh bá đạo bùng nổ, Ma Chủ trực tiếp bị nện thành một đống thịt nát.

Mọi người đều kinh hãi!

Sức chiến đấu này của Vương Ly Từ có phải có chút khoa trương quá rồi không?

Cái khác không nói, chỉ riêng lực lượng này, sợ không phải đại lão Hỗn Nguyên cảnh giả mạo đi?

Ngay cả Thanh Ly thần nữ đã từng chứng kiến thực lực của Vương Ly Từ cũng có chút kinh ngạc. Ly Từ muội muội vốn đã đủ biến thái, sau khi huyết mạch thăng cấp, hình như càng biến thái hơn.

Trong cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của mọi người, Vương Ly Từ cứ như vậy mở cửa ải vượt rào, từ cửa ải thứ hai một đường giết tới cửa thứ chín, quả thực là ma cản giết ma, thần cản sát thần!

Bất quá từ cửa thứ chín bắt đầu, nàng rõ ràng trở nên phi thường cố hết sức, liều mạng đem bốn đầu Ma Chủ, cùng sáu mươi đầu Chân Ma tiêu diệt, chính nàng cũng bị thương không nhẹ, gần như là lực kiệt!

Những cửa ải Thần Cáo điện thiết kế này, thường thường đơn giản mà trực tiếp, mục đích là để kiểm tra nghiệm tiềm lực và huyết mạch thiên phú và chiến đấu, cũng không có quá nhiều đường sống.

Bởi vậy ở cửa thứ mười, ngay từ đầu Vương Ly Từ đã đối mặt với sự vây công của tám Ma Chủ, chỉ có thể lựa chọn dùng lực phá lực, cứng rắn đánh!

Nhưng dù vậy, nàng cũng là dốc hết hơi thở cuối cùng, ngạnh sinh sinh bạo rớt trọn vẹn bảy con Ma Chủ, rốt cuộc mới ngã vào trong tay một con Ma Chủ cuối cùng, bị bắn ra khỏi không gian thí luyện.

Chỉ kém một chút, nàng có thể xông qua cửa ải thứ mười.

Thành tích này so với An Chá Thần Nữ còn cao hơn một mảng lớn!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Ly Từ cũng vừa thăng cấp Đại La cảnh không bao lâu, sao lại hung ác như vậy? Sức chiến đấu này thật sự hợp lý sao?

“Chúc mừng Ly Từ tiểu điện hạ, xin ngài chờ một chút, điểm tích lũy của ngài đang tính toán.”

Trong lúc mọi người còn đang ngây người, thanh âm kích động của Thần Khuyết Khí Linh bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người, lập tức gọi thần trí của mọi người trở về.

Được.

Vừa nghe giọng điệu nịnh bợ của Thần Cáo Khí Linh, mọi người liền hiểu được Vương Ly Từ đây tuyệt đối là đánh vào top một trăm trong tổng bảng lịch sử.

Cũng không biết nàng đến tột cùng là thứ mấy.

Quả nhiên là vậy.

Có điều một lát sau, Thần Khuyết Khí Linh lại mở miệng lần nữa, thái độ đối với Vương Ly Từ cũng trở nên vô cùng cung kính khách khí: "Dựa theo số lượng tính toán tổng hợp và tổng hợp như cốt linh, hồn linh cùng với tiềm lực của ngài, điểm tích lũy của ngài đã được tính toán hoàn thành, xếp hạng trước mắt của ngài là thứ tám mươi!"

Tám, tám mươi tên!?

Bọn người Quân Hạo thần tử nhất thời kích động cùng tâm tắc.

Bọn họ đương nhiên biết rõ đây tuyệt đối là xếp hạng lịch sử, nhưng xếp hạng cũng quá cao! So với An Chá thần nữ còn cao hơn rất nhiều, chỉ thấp hơn Thiên Thần Tử quyền!

Sau đó, trong ánh mắt vô cùng hâm mộ của tất cả mọi người, Vương Ly Từ thu hoạch được ước chừng ba nghìn viên Hỗn Độn Linh Thạch. (chuẩn bị ghi chú: Số liệu sai lầm trên chương, đã sửa)

Hào quang linh thạch sáng chói kia, lóe lên mù mắt mọi người.

"Cái này… Đáng tiếc a, thật là đáng tiếc, nha đầu này vậy mà không phải là kiếm tu! Nếu không, bản Kiếm Đế nói gì cũng phải thu nàng làm đồ đệ, đem tiểu tử Quân Hạo ném vào trong thùng rác đi."

Hạo Thiên Kiếm Đế thán phục một cách khó hiểu.

Hắn vốn cho rằng, An Chá thần nữ đã là kinh hỉ, nhưng không ngờ cuối cùng lại còn bạo ra một tên yêu nghiệt như Vương Ly Từ!

Cái này đã sắp đuổi kịp tên tiểu tử quyền thiên kiêu ngạo ương ngạnh kia rồi!

Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế cũng âm u, không tự chủ được mà thở dài một tiếng: "Bây giờ ngươi đã hiểu rõ, vì sao lần này ta lại

mời ngươi đi đến chỗ hạch tâm của Cổ Thần chiến trường chứ? Thiên phú huyết mạch của đứa nhỏ này vô cùng mạnh mẽ, chỉ tiếc là không phù hợp với mạch này của ta."

Hạo Thiên Kiếm Đế hơi gật đầu: "Như vậy, ngược lại là đáng để mạo hiểm một lần. Bất quá ngươi phải hiểu rõ, mặc dù hai người chúng ta liên thủ, cũng chưa chắc có thể thay nàng tìm được truyền thừa Cổ Thần thích hợp."

"Tất cả đều phải nhìn tạo hóa của nha đầu kia." Tử Vi Tiên Đế nghiêm mặt nói: "Nếu chúng ta thành công, tương lai sẽ có Ly Từ nha đầu, An Thiền nha đầu, chờ sau khi các nàng thành tựu Tiên Đế, thế cục của Tiên Giới kém cỏi nhất cũng sẽ vững chắc hơn hiện tại rất nhiều."

Mà lúc này, Quân Hạo thần tử sau khi hết khiếp sợ nhịn không được tiến đến trước mặt Vương Ly Từ, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh: "Ly Từ muội muội, muội đây là ăn cái gì mà lớn lên? Huyết mạch của muội không hợp thói thường, nhưng khí lực của muội…"

Nói đến đây, Quân Hạo thần tử bỗng nhiên câm miệng.

Có thể ăn như Ly Từ, khí lực lớn hơn hắn rất nhiều không phải rất bình thường sao?

Cũng trách hắn bị năng lực đổ thạch thần kỳ kia của Ly Từ muội muội che mắt, thế mà không ý thức được khẩu vị khủng bố kia của Ly Từ muội muội rốt cuộc có ý nghĩa gì.

"Ly Từ muội muội, lần này thật là đáng tiếc." Tố Thính thần nữ cũng không nhịn được lắc đầu, có chút tiếc hận, "Ta thám thính qua tình báo, nghe nói năm đó Quyền Thiên Thần Tử lần đầu tiên tham gia Thần Cáo bảng thí luyện, cũng chính là ở cửa thứ mười đánh bại sáu Ma Chủ! Ngươi rõ ràng nhiều hơn hắn một đầu, bài danh còn thấp hơn một người. Hiển nhiên, tài nguyên tu luyện của ngươi trì hoãn tốc độ tu luyện của ngươi, thế cho nên ngươi tấn thăng Đại La Kim Tiên tương đối chậm…"

Vương Ly Từ đương nhiên cũng hiểu rõ vấn đề xuất hiện ở tuổi tác.

An Chá hôm nay vẫn chưa tới hai ngàn năm mươi, năm đó quyền thiên thần tử khi đánh Thần Cáo bảng sợ là so với bây

giờ còn nhỏ hơn, mà nàng, hiện giờ cũng đã đầy ba ngàn tuổi rồi.

Nàng có chút bất đắc dĩ thở dài: “Cái này không có biện pháp, khi còn bé nhà ta quá nghèo, là tứ thúc của ta đưa đến Học Cung bái sư tôn, mới dần dần tốt lên.”

“Chỉ bởi vì trong nhà nghèo? Không thể áp chế con chó của Quyền Thiên?” Lông mày Thái Tử Tỳ Hưu lập tức nhíu chặt, ngữ khí vô cùng tiếc hận, “Quả thực rất đáng tiếc, đạo tộc nghèo không nuôi được Chân Long.”

“Ách… Trong nhà ta lúc nhỏ không phải Đạo tộc.” Vương Ly Từ mở trừng hai mắt.

“? Ngay cả Đạo tộc cũng không phải?” Thái Tử Tỳ Hưu vẻ mặt chấn kinh, lông vàng đầy đầu đều giống như muốn nổ tung lên, “Chẳng lẽ, trong nhà ngươi khi còn bé… chỉ là một Thánh tộc?”

“Nếu là xuất thân Thánh tộc thì khó trách!” Thần nữ Tố Hân thở dài nói: “Thánh tộc có giàu đến mấy cũng không nuôi nổi ngươi.”

Đám người này xuất thân thực sự quá cao, sống cuộc sống và trải qua cao cao tại thượng, khiến bọn họ có cảm giác bần cùng cũng chỉ là dáng vẻ của Cùng Thành Thánh tộc, tiền trong túi thấp hơn một trăm khối Hỗn Độn linh thạch, sẽ cảm thấy cuộc sống không được an toàn.

Thấy dáng vẻ này của mọi người, Vương Ly Từ há miệng, cuối cùng vẫn yên lặng nuốt lời phía sau vào trong bụng.

Nàng có thể nói, khi còn bé nhà mình chỉ là một thế gia Cửu phẩm nho nhỏ sao?

Hơn nữa trong nhà chỉ có một lão tổ tông là Linh Đài cảnh, còn bị thương rất nặng.

Nếu như nói ra lời này, đoán chừng đám người này đều choáng váng. Với sức tưởng tượng của bọn họ, sợ là căn bản không cách nào tưởng tượng được cái gì gọi là gia tộc chỉ có Linh Đài cảnh.

Tóm lại, trong hoàn cảnh lớn như Tiên giới, bình dân bách tính bình thường đều có thể tu luyện tới Thiên Nhân cảnh, cái gọi

là thế gia Cửu phẩm hoàn toàn không tồn tại.

Bất quá vô luận như thế nào, trận Thần Cáo Bảng thí luyện oanh oanh liệt liệt này đến đây cũng kết thúc rồi.

Theo sự thay đổi của bảng danh sách, tin tức sẽ như cuồng phong mưa rào càn quét toàn bộ Tiên Triều.

…

Sau một khoảng thời gian.

Vạn Đảo Huyền Thiên.

【Truyền Tống Trận cự ly siêu xa】.

Sau một hồi không gian kịch liệt vặn vẹo, một đám đại lão thoạt nhìn khí độ cực kỳ bất phàm, bước ra khỏi truyền tống trận.

Khí chất của những đại lão này khác nhau, khí tức tỏa ra trên người lại mạnh mẽ lạ thường, ngay cả trưởng lão Vô Cực Thần Cung phụ trách đăng ký nhập quan cũng bị dọa tới mức không dám thở mạnh nửa hơi.

Nếu như Vương Thủ Triết ở đây, tất nhiên liếc mắt một cái là có thể phán đoán ra lai lịch của đám người này. Bởi vì trong đám người này, rõ ràng có Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp đi tới Tiên Trận Minh, mục đích chủ yếu chính là mời người xây dựng truyền tống trận ở cự ly xa, bây giờ hắn trở về, Tam Trận Đạo Chủ tự nhiên cũng đi theo hắn trở về.

Đi cùng còn có một đoàn đội trận pháp sư của Tiên Trận Minh.

Bất quá, trong đội ngũ lần này, còn đi theo mấy “Khách không mời”.

Thí dụ như Trường Canh Đạo Chủ.

Nhìn cảnh tượng xung quanh Truyền Tống Trận, cùng với những trưởng lão Vô Cực Thần Cung mặc trường bào chế thức kia, trong lòng hắn kích động một hồi.

Cái Truyền Tống Trận rách nát này rốt cuộc cũng đã sửa xong rồi!

Cuối cùng hắn cũng có thể nhìn thấy truyền nhân cách đời của Thanh Đế bệ hạ là Vương Thủ Triết rồi!

Từ đó về sau, Thanh Đế Thần Cung ta rốt cục cũng phải nghênh đón mùa xuân!

"Trường Canh, ngươi run cái gì?" Nam Minh Tiên Đế bỗng nhiên bu lại, có chút trêu tức nói: "Người không biết, còn tưởng rằng ngươi tới bái kiến cha mình."

Ngươi mới tới bái cha đấy!

Trường Canh Đạo Chủ điên cuồng mắng trong lòng, nhưng ngoài miệng lại ấp úng không dám phản bác.

"Ài ~ xem chút tiền đồ này của ngươi kìa." Nam Minh Tiên Đế vừa nhìn dáng vẻ này của hắn, lập tức không còn tiếp tục trêu chọc tính chất của hắn nữa, ngược lại tập trung sự chú ý lên người Vương Thủ Triết: "Cấm khu sinh mệnh tái hiện, Thanh Đế Thần Cung truyền thừa quy vị, đây thật sự là chuyện tốt. Nhưng rốt cuộc Vương Thủ Triết này có làm được truyền nhân cách đời của tiền bối Thanh Đế hay không, lại còn phải suy tính một chút."

"Nam Minh tiền bối…" Trường Canh đạo chủ nghe vậy nhất thời có chút gấp gáp.

"Ai ngươi đừng nóng vội, ta cũng không nói không được." Nam Minh Tiên Đế khoát tay áo, sau đó lau cằm suy nghĩ, "Ta chỉ cảm thấy An Nghiệp thổi có chút khoa trương. Hơn nữa, chúng ta cứ đi tìm Vương Thủ Triết như vậy, thật sự quá vô vị."

"Như vậy đi, ta vừa vặn dùng hình chiếu này, đi tìm hiểu tình báo trước, gặp Vương Thủ Triết kia một lát, xem hắn ta có thật sự giống như An Nghiệp nói, tuyệt thế vô song hay không!"

Bản tôn của ông ta trở về Nam Minh thần điện, đi giúp Vương An Nghiệp luyện chế nửa bước thần khí, nhưng ông ta lại thật sự tò mò, muốn cùng nhau đi qua xem xét Vương Thủ Triết kia, cho nên lần này theo tới là một hình chiếu.

Vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt Vương An Nghiệp lập tức có chút rối rắm: "Bệ hạ, như vậy không tốt lắm đâu."

“An Nghiệp à, bất kể nói thế nào thì đó cũng là thái gia gia của ngươi.” Nam Minh Tiên Đế cho rằng hắn đang lo lắng Vương Thủ Triết sẽ chịu thiệt, vỗ vai hắn trấn an: “Yên tâm, ta sẽ không làm loạn.”

Nếu như vừa đi đã trực tiếp cho thấy Tiên Đế giá lâm, làm sao đoán được thành phần của Vương Thủ Triết kia?

Vương An Nghiệp nhìn chằm chằm Nam Minh Tiên Đế, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Bệ hạ, không phải ta sợ ngươi xằng bậy.

Ta là sợ thái gia gia làm loạn đối với ngươi a!

…

Chương 78: Chiến lực khủng bố của Vương Thủ Triết!

…

“Thái Thượng lão quỷ, ngươi đừng giả vờ như vô tội.” Nam Minh Tiên Đế nhìn về phía Thái Thượng Tiên Đế, vẻ mặt “ta đã sớm nhìn thấu biểu cảm của ngươi”, “Ta cũng không tin, ngươi không hiếu kỳ với Vương Thủ Triết kia, không có ý định ra tay kiểm tra một phen.”

Thái Thượng Tiên Đế vuốt chòm râu, một bộ dạng “hoàn toàn là vì cân nhắc vì đại cục” : “Truyền thừa Thanh Đế lần thứ hai xuất hiện, sự tình liên quan đến sự thay đổi bố cục của toàn bộ Tiên giới, việc này rất lớn, dưới sự kiểm tra sơ bộ, có trợ giúp cho bản Tiên Đế cân nhắc, trù tính kế hoạch.”

“Được rồi lão quỷ, ngươi cũng đừng bày ra phong thái tổng minh chủ Tiên giới nữa, cho dù ngươi có cố gắng cũng chỉ là tứ kiếp Tiên Đế thôi, nếu thật sự có thể sống đến ngũ giai thật thì ta mới chấp nhận được.” Nam Minh Tiên Đế tỏ vẻ lão tử hoàn toàn không phục ngươi.

Cũng khó trách, tứ kiếp cùng ngũ kiếp tuy chỉ kém một kiếp, nhưng thực lực cái sau phải mạnh hơn một mảng lớn.

Thông dụng từ Ma tộc lưu truyền tới phân chia cấp bậc, Tiên Đế cấp năm đồng đẳng với cường giả cấp hai mươi! Mà Tứ kiếp Tiên Đế thì vẫn là cấp mười chín.

Chiến lực và lực thống trị, tất nhiên là không thể so sánh nổi.

“Vậy ý ngươi thế nào?” Mí mắt Thái Thượng Tiên Đế run lên.

Nếu không phải bận tâm đại cục, lại nghĩ Nam Minh tiểu tử tổng cộng không đến vạn năm sống tốt, hắn thật muốn đánh chết tiểu tử này.

Nam Minh Tiên Đế chắp hai tay sau lưng, phân phó nói: “Đợi chút nữa nhiệm vụ của ngươi, chính là phong cấm không gian chung quanh, miễn cho lát nữa động tĩnh quá lớn, kinh động quá nhiều trưởng lão Vô Cực Thần Cung đến quấy rối. Tiện thể, cũng truyền quá trình khảo thí cho mọi người đánh giá.”

“Hừ! Bản đế tôn sẽ cố gắng hết sức.”

Mặc dù Thái Thượng Tiên Đế không hài lòng thái độ của hắn, nhưng cũng coi như miễn cưỡng đáp ứng.

Thế này thì phải làm sao bây giờ?

Vẻ mặt Trường Canh đạo chủ u sầu, muốn nói lại thôi, nhịn không được lo lắng cho Thủ Triết sư đệ chưa từng gặp mặt không thôi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thầm mắng, hai đại lão này thật sự là ăn no rỗi việc đến hoảng!

Truyền nhân của Thanh Đế nhất mạch ta, có thích hợp để ta tự mình phán đoán hay không? Các ngươi ở đây tham gia náo nhiệt?

Còn không phải chính là ức hiếp Thanh Đế nhất mạch ta không có Tiên Đế tọa trấn sao!

Ba trận Đạo Chủ chú ý tới vẻ mặt của Trường Canh Đạo Chủ, trong lòng muốn cười, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng mọi việc không liên quan đến mình.

Chê cười! Hai vị Tiên Đế liên hợp gây sự, hắn không quản được.

Hắn cũng chỉ có thể đứng bên cạnh xem náo nhiệt mà thôi.

Ngược lại Vương An Nghiệp ở một bên, mắt thấy hai vị tiên đế tâm ý đã quyết, mình khuyên cũng khuyên không nổi, đành phải lắc đầu thở dài một tiếng trong lòng.

Ai ~ thái gia gia kiềm chế một chút đi, chớ quá mức chân thật, miễn cho lòng tự trọng của Nam Minh bệ hạ bị thương quá mức, người ta tức giận liền không giúp luyện đan luyện khí.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh Uyển.

Trong lương đình.

Vương Thủ Triết đang nằm trên chiếc ghế thái sư của mình, nửa nhắm mắt hóng mát, uống trà, uống trà thần, tâm trạng

thản nhiên tự đắc.

Bên cạnh bàn đá, Tiểu Lộc, Tiểu Tinh Thần, Vương Dần Lượng ba chủng tộc bất đồng, tuổi tác chênh lệch cực lớn, đang riêng phần mình ngồi trên ghế đẩu của mình, dùng tư thế giống nhau nằm sấp trên bàn học mới chế tạo gần đây viết bài tập.

Ba người khi thì cắn đầu bút vò đầu bứt tai, khi thì viết viết vẽ vẽ, khi thì lại lộ ra một bộ vẻ tuyệt vọng sinh không thể luyến.

Mặc cho người nào dám lười biếng, sau lưng sẽ bỗng nhiên sinh ra một cây dây leo quỷ dị, giống như roi không chút lưu tình quất lên, đánh đến đôm đốp rung động.

Sau khi rút xong, Vương Thủ Triết mới mở mắt ra, giả vờ giả vịt ” quở trách” dây leo bị quất quá nặng, cũng bày ra vẻ mặt “Đau lòng” chữa thương cho bọn nhỏ.

Sau đó, bọn họ còn phải giả vờ ra dáng vẻ ngoan ngoãn biết ơn Thủ Triết lão tổ quan tâm, tiếp tục tiến vào hình thức xoát đề.

Nhìn bề ngoài, bầu không khí của một đứa trẻ ba người hòa thuận vui vẻ, chỉ có ba đứa trẻ tự mình biết, đây là một loại tuyệt vọng như thế nào.

Nhất là Tiểu Lộc cùng tiểu tinh thần, giờ phút này càng là ảo não không gì sánh được, vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy, lúc trước bọn họ nên ở thời điểm Vương Thủ Triết vừa móc ra đề thi liền bỏ trốn mất dạng, mà không phải ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Đáng tiếc, hiện tại hối hận cũng đã muộn.

Lúc này.

Tinh Lan thần nữ vừa kết thúc xử lý chính vụ buổi sáng, theo lệ thường tới báo cáo công tác với Vương Thủ Triết.

Khi đi ngang qua bên cạnh ba đứa nhỏ, nàng tò mò tiện tay rút bài thi ra nhìn thoáng qua.

Đến tột cùng là đề mục khó cỡ nào, vậy mà để ba đứa nhỏ này như tang thi như thế?

Nhưng mà, chỉ là nhìn vài lần, nàng liền nhanh chóng lấy tốc độ nhanh hơn buông đề, vỗ ngực âm thầm cảm thấy may mắn

không thôi.

May mà nàng đã không còn là tiểu hài tử, không cần trải qua loại hình thức học tập Địa Ngục này.

Nàng không nhìn ánh mắt cầu cứu của ba đứa trẻ, cầm cái ghế ngồi bên cạnh Vương Thủ Triết báo cáo: “Thủ Triết công tử, trong hội nghị hôm nay, ta chải chuốt toàn diện hệ thống vận chuyển của Vô Cực Thần Cung, trong đó vẫn có rất nhiều bệnh tật thâm căn cố đế khó có thể giải quyết, giống như có vô số tay đang cản tay ta. Kính xin công tử dạy ta”

“Bệnh nặng phải có thuốc mạnh.” Vương Thủ Triết dường như sớm đoán được nàng sẽ hỏi như vậy, tiện tay pha một chén trà cho nàng, kiên nhẫn giải thích nói: “Thần Nữ điện hạ hiện giờ đã bước đầu tạo ra uy nghiêm trong Vô Cực Thần Cung, lung lạc một bộ phận lớp. Như vậy, cổ tay ngươi có thể cứng rắn hơn một chút. Thế cục Tiên giới bây giờ đã không cho phép ngươi chậm rãi mưu đồ nữa.”

Thân thể mềm mại của Tinh Lan Thần Nữ chấn động.

Sau khi suy nghĩ một chút, vẻ mặt của nàng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn hơn vài phần: “Công tử nói đúng, có vài vết lở loét nhiều năm đã nát tận xương rồi, nếu không hạ quyết tâm khoét tận gốc, Vô Cực Thần Cung ta sao có thể nghênh đón tân sinh?”

Cũng đúng vào lúc này.

Một giọng nói trẻ trung đột nhiên vang lên bên cạnh đình nghỉ mát: “Thú vị, thú vị, ta nói vì sao gần đây Vô Cực thần cung liên tiếp xuất thủ, phong vân biến ảo khó lường, hóa ra sau lưng có cao nhân chỉ điểm.”

Đang khi nói chuyện, một thanh niên tuấn lãng xuất hiện bên cạnh đình nghỉ mát.

Ông ta giống như đã ở đây một lúc, lúc này đang khoanh tay, cười mà như không cười nhìn Vương Thủ Triết, trong ánh mắt kia mang theo ba phần hiếu kỳ, bảy phần nhìn kỹ.

Tinh Lan Thần Nữ biến sắc, vội vàng chắn trước mặt Vương Thủ Triết, tinh thần lực quanh thân chậm rãi vận chuyển, uy áp bàng bạc bỗng nhiên bốc lên.

Cô nổi giận nói: “Tặc tử to gan, dám xông vào Vô Cực thần cung ta, còn không mau mau thúc thủ chịu trói.”

Thấy thế, thanh niên tuấn lãng kia khẽ nhướng mày.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, liền có một cỗ uy áp vô cùng khổng lồ bao phủ cả đình nghỉ mát, như núi cao ép về phía Vương Thủ Triết và Tinh Lan thần nữ.

Trong cỗ uy áp kia, mang theo một cỗ lực lượng hỏa diễm khủng bố phảng phất có thể Phần Thiên diệt địa, phảng phất có thể đốt cháy toàn bộ Lộc Minh Uyển.

Tinh Lan đồng tử co rụt lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Ba đứa nhỏ cũng trợn mắt há hốc mồm, ngay cả bài thi cũng quên quét. Tiểu Lộc cơ trí nhất, lại chuẩn bị vụng trộm xé bài thi, đổ trướng lên trên người ác khách.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm nai con chuẩn bị xé bài thi.

“Chát, chát, chát!”

Ba sợi dây leo từ sau lưng ba đứa nhỏ vọt lên, không lưu tình chút nào bắt đầu quất, bọn họ gào thét.

“Các ngươi sao có thể tâm tính bất định như vậy? Bởi vì cái gọi là ‘Thiên Hà sụp đổ trước mặt mà mặt không đổi sắc’, nên đánh đề còn phải quét đề.” Giọng Vương Thủ Triết ôn hòa, trong giọng nói lại lộ ra vài phần nghiêm khắc.

Trong lúc nói chuyện, ba luồng năng lượng bổn nguyên sinh mệnh đã vây quanh bọn họ, chữa trị thương tích cho ba đứa trẻ.

Vâng, Thủ Triết lão tổ.

Trên mặt Vương Dần sáng lên hiện lên vẻ xấu hổ, lúc này liền thành thành thật thật nín hơi ngưng thần, tiếp tục quét đề.

Tiểu Lộc và Tinh Thần cũng khóc nức nở, trong lòng thầm mắng Thủ Triết công tử thật sự là đại ma vương quá xấu, vừa vội vàng vứt bỏ tạp niệm, giả vờ giả vịt viết vẽ vẽ.

Mà Vương Thủ Triết.

Sau khi xử lý xong việc vặt, hắn mới đứng lên khỏi ghế, nho nhã lễ phép thi lễ với người mới tới: “Tiền bối đến Lộc Minh Uyển, Thủ Triết không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

“Dễ nói dễ nói, kỳ thật ta là…”

Nam Minh Tiên Đế thấy mình dọa hỏng bọn nhỏ, mà thái độ của đối phương lại rất cung kính, trong lòng bối rối, liền vội vàng thu liễm hơn phân nửa khí tức uy áp.

Hắn chuẩn bị biểu lộ thân phận trước, sau đó mới tính toán bước tiếp theo.

Nhưng hắn còn chưa nói hết.

Lưỡng đạo đằng mạn mạnh mẽ từ trong không gian hư vô lao ra, lặng yên không một tiếng động, như quỷ mị quấn tới hướng Nam Minh Tiên Đế.

Dây leo kia đen nhánh như mực, toàn thân mọc đầy gai ngược, tản ra năng lượng hắc ám dày đặc đáng sợ, tà ác mà khủng bố.

Loại dây leo này gọi là Hắc Ám Độc Đằng.

Chúng nó vốn là một loại dây leo độc dại hiếm thấy sinh trưởng trong Hắc Ám Hư Giới, có ý thức lãnh địa và xâm lược cực mạnh, lúc sinh trưởng đến mức tận cùng, có thể phô bày ra một tấm lưới lớn trong Hắc Ám Hư Giới, bất cứ sinh linh nào đi nhầm vào trong đó cũng sẽ bị quấn quanh, tê liệt, kịch độc tan rã, cuối cùng trở thành chất dinh dưỡng cho chúng nó.

Một khi ở trong cùng một khu vực, Hắc Ám Độc Đằng số lượng đạt tới quy mô nhất định, dù là thập thất giai, thập bát giai sinh linh không cẩn thận bị vây khốn, cuối cùng nhất cũng có thể đi đời nhà ma.

Mà Hắc Ám Độc Đằng do Vương Thủ Triết nuôi dưỡng lại là phiên bản trải qua nhiều lần thúc đẩy và cải tiến.

Độc tố của chúng dung hợp với một phần kịch độc của Ma tộc 【Chu Hậu】, càng có tính ăn mòn và mất cảm giác.

Tốc độ của Hắc Ám Độc Đằng cực nhanh, lại còn đánh lén, chỉ trong chớp mắt chúng đã như quỷ mị quấn lấy hai chân Nam Minh Tiên Đế.

Nam Minh Tiên Đế nhất thời cả kinh, thầm nghĩ trong lòng không ổn.

Nhưng khi hắn vừa muốn bạo khí thoát ra, liền cảm giác hai chân tê rần, độc tố kinh khủng đã thấu vào trong cơ thể hắn, điên cuồng lan tràn ra toàn thân hắn, ăn mòn thân thể năng lượng của hắn.

Mặc dù là hình chiếu, nhưng năng lượng ngưng thực đến trình độ nhất định, kỳ thật cũng đã không khác gì thân thể.

"Tiểu tử ngươi dám đánh lén!"

Nam Minh Tiên Đế vừa sợ vừa giận, gần như không dám tin mình lại bị một tiểu tử hơn ba ngàn tuổi lừa.

Nhưng mà cảm giác được độc tố đang điên cuồng lan tràn trong cơ thể năng lượng, hắn cũng không kịp nói cái khác, một ngọn lửa màu đỏ thắm từ trong cơ thể dâng lên, trong suốt tinh khiết, giống như hổ phách tản ra vầng sáng mông lung màu sắc rực rỡ, tản mát ra uy thế vô cùng khủng bố.

Hỏa diễm bao phủ xuống, cả người hắn trong nháy mắt liền giống như hóa thành một vị Hỏa Diễm Thần Minh vậy.

Chỗ có ánh lửa, xúc tu Hắc Ám Độc Đằng nhất thời xám xịt chôn vùi, ngay cả độc tố xâm nhập trong cơ thể hắn, cũng lập tức bị ngăn chặn lại, không còn ăn mòn thân thể của hắn nữa.

Hỏa diễm của hắn, đương nhiên chính là Nam Minh Ly Hỏa đại danh đỉnh đỉnh của Tiên Giới, chính là một loại thần hỏa cực kỳ hiếm thấy!

Mà hỏa diễm mà hình chiếu phóng ra, tuy rằng không tính là Nam Minh Ly Hỏa thuần khiết, nhưng cũng có một tia thần tính, uy lực tự bất đồng phàm hưởng ứng.

Tuy rằng Hắc Ám Độc Đằng của Vương Thủ Triết mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt Nam Minh Ly Hỏa vẫn bị khắc chế, cũng không tạo thành bao nhiêu phiền phức cho Nam Minh Tiên Đế.

Nhưng mà Nam Minh Tiên Đế vẫn bị chọc giận không nhẹ.

Hắn ta vừa định nổi giận, lúc dạy cho Vương Thủ Triết một bài học sâu sắc.

Đột nhiên, từng đạo dao động năng lượng không gian nhỏ bé không thể nhận ra nhộn nhạo mà lên, vô số Hắc Ám Độc Đằng như ác ma xúc tu, từ trong Hắc Ám hư giới bay tán loạn ra, rậm rạp chằng chịt như mạng nhện quấn quanh Nam Minh Tiên Đế.

Số lượng khủng bố này đủ để làm cho nhiều bệnh nhân mắc chứng sợ tan vỡ.

Nếu bản tôn Nam Minh Tiên Đế ở đây, tất nhiên chỉ cần vung tay lên, Nam Minh Ly Hỏa đầy trời đã có thể đốt cháy sạch sẽ những dây leo này.

Đáng tiếc, hắn chỉ tới một hình chiếu.

Dưới hỏa diễm khủng bố thiêu đốt, Hắc Ám Độc Đằng diện tích lớn không ngừng cháy đen, hóa tro, nhưng số lượng đối phương lại không tăng mà giảm, rậm rạp chằng chịt bay múa trên không trung, quất roi, quấn quanh!

Mục đích duy nhất của chúng nó chính là cuốn lấy Nam Minh Tiên Đế, sau đó nhân cơ hội cho hắn nhe răng một cái, rót vào một chút độc tố, dù là trong nháy mắt liền hôi phi yên diệt cũng không sao cả, dù sao đồng bạn cũng nhiều rồi.

Cứ thế ngươi nghẹ một cái, ta hít một hơi.

Độc tố trong cơ thể Nam Minh Tiên Đế trong lúc bất tri bất giác dần dần tích lũy, lại bắt đầu phát tác.

Bởi vì, Nam Minh Tiên Đế không thể không phân ra một bộ phận lực lượng cùng tinh thần, đi trấn áp những độc tố kia.

Nhưng những độc đằng bay múa đầy trời chung quanh thật sự quá nhiều, hắn vốn chống cự thập phần gian nan, lực lượng bị phân mỏng, trên phòng ngự lập tức trở nên ngày càng nhiều lỗ thủng.

Kể từ đó, Nam Minh Tiên Đế liền lâm vào trong tuần hoàn ác tính.

Nhưng thủ đoạn của Vương Thủ Triết vẫn chưa xong.

Chỉ thấy bàn tay hắn vừa lật, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một mảnh vỡ lệnh bài cổ xưa.

Một cỗ chấn động năng lượng đậm đặc từ trong mảnh vỡ khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ một phương thiên địa chung quanh.

Trong nháy mắt.

Nam Minh Tiên Đế liền cảm giác toàn thân trì trệ, tựa như không gian chung quanh đều trở nên sền sệt như keo, khiến cho độ khó muốn xé rách không gian bỏ chạy của hắn bỗng nhiên tăng mạnh.

Không chỉ như thế, chính là Nam Minh Ly Hỏa quanh thân hắn bị thiêu đốt suy yếu, lập tức ảm đạm đi không ít, uy năng ít nhất giảm xuống khoảng ba thành.

Ngược lại những dây leo hắc ám kia giống như rót vào một liều thuốc cường tâm, trở nên càng thêm hưng phấn cùng điên cuồng, hình thức đội cảm tử tiếp tục dây dưa với Nam Minh Tiên Đế!

"Vũ trụ thiên đạo pháp tắc thay đổi? Chưởng giới lệnh!!!"

Thuộc tính năng lượng đặc thù như thế, Nam Minh Tiên Đế gần như lập tức phân biệt ra được, không khỏi kinh sợ không thôi.

Hắn theo bản năng muốn chạy trốn lại nói, lại bị không gian sền sệt xé rách, không gian xé rách cực kỳ khó khăn!

Không sai.

Đây chính là một trong những uy năng của Chưởng Giới Lệnh.

Tuy nhiên, Chưởng Giới Lệnh trong tay Vương Thủ Triết chỉ là một mảnh vỡ nhỏ, biên độ và phạm vi thiên đạo pháp tắc có thể thay đổi đều tương đối nhỏ.

Nhưng dù vậy, trong chiến đấu với cường giả chủ cấp Hỗn Nguyên Đạo yếu một chút, cũng rất khó khăn.

Từ khi Vương Thủ Triết đạt được mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh tới nay, hắn vẫn luôn không ngừng tìm tòi và tế luyện, trước mắt đã có thể nắm giữ sơ bộ hai công năng Chưởng Giới.

Chức năng thứ nhất, chính là có thể chế tạo không gian tùy thân.

Loại không gian tùy thân này cực kỳ hữu dụng với Vương Thủ Triết, hắn có thể cất giữ rất nhiều thực vật chiến đấu trong không gian, giống như bản tăng cường siêu cấp của vòng tay Tức Nhưỡng.

Với thiên phú huyết mạch của Vương Thủ Triết, nếu gặp chiến đấu ngoài dã ngoại, biểu hiện của hắn chắc chắn không bằng những kiếm tu kia, dù sao kiếm tu mỗi người một kiếm đi lại tự nhiên, lực lượng cực kỳ tập trung, mà Vương Thủ Triết lại là thiên phú hệ sinh mệnh, thế yếu trên lực sát thương là rất khó bù đắp.

Bình thường mà nói, Vương Thủ Triết am hiểu nhất là trận địa chiến ở sào huyệt.

Chỉ cần ở trong hang ổ Vương Thủ Triết kinh doanh rất lâu, hắn hoàn toàn có thể dựa vào trận địa chiến, chiến thắng một số lượng khổng lồ, hoặc là cấp bậc cao hơn hắn một mảng lớn kẻ địch.

Hang ổ kinh doanh càng lâu, uy lực càng hùng mạnh.

Nhưng vấn đề là, sào huyệt lại không thể tùy tiện mang theo, mà chỉ dựa vào Tức Nhưỡng Trọc, lại không chứa nổi tất cả thực vật chiến đấu trong sào huyệt của hắn.

Mà sự xuất hiện của mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh đã giải quyết được đại khốn cảnh của hắn.

Cho dù là không gian mảnh vỡ nho nhỏ này, cũng đủ để hắn mang theo tất cả thực vật loại chiến đấu, chẳng khác gì tùy thân mang theo sào huyệt chiến đấu, tùy thời tùy chỗ đều có thể mở ra trận địa chiến.

Mà công năng thứ hai của mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh là có thể thay đổi pháp tắc thiên đạo trong phạm vi nhất định, có thể tăng cường hoặc làm suy yếu một loại pháp tắc nào đó trong phạm vi nhất định.

Lấy Không Gian Pháp Tắc mà nói, để không gian trong phạm vi trở nên sền sệt như keo, liền có thể hạn chế địch nhân, làm địch nhân không thể nghĩ tới sẽ tới, muốn đi thì đi.

Dựa theo lý giải của Vương Thủ Triết, đây chính là một cái buff phạm vi.

Mà công năng thứ hai này, quả thực giống như chế tạo riêng cho Vương Thủ Triết, có thể tăng cường sức chiến đấu thực tế của trận địa chiến trên phạm vi lớn của hắn, còn có thể gia tăng tính thích ứng của hắn đối với địa hình và hoàn cảnh.

Bởi vì có công năng này, bất kỳ địa phương nào cũng có thể biến thành sân nhà của hắn.

Nếu phối hợp với công năng thứ nhất, một khi đội hình thực vật chiến đấu của hắn mở ra, chiếc buff liền giống như một mạng nhện khổng lồ được bện thành trong hang ổ, bất luận con mồi nào đụng đầu vào, đều sẽ bị dính lấy, cuối cùng chậm rãi kiệt lực mà chết.

Mà hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế hiện tại chính là như vậy.

Tới cũng đã tới rồi, sao lại gấp gáp muốn rời đi?

Lúc này.

Ba con sói con đang quét đề cũng lặng lẽ ngẩng đầu lên, xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Đừng nhìn bọn họ vừa mới xoát đề giống như là rất nghiêm túc, nhưng kỳ thật đều là giả vờ, trên thực tế một mực âm thầm vây xem.

Tinh Thần Thụ cùng Tiểu Lộc lúc này liền muốn hóa ra bản thể, cho cái tên tự tiện xông vào Lộc Minh Uyển kia một bài học hung hăng.

Mà Vương Dần Lượng mặc dù sức chiến đấu còn phi thường yếu, nhưng trong ánh mắt cũng bộc phát ra vẻ hưng phấn.

Nhưng không đợi các nàng có hành động, trong giọng nói ôn hòa của Vương Thủ Triết mang theo một chút nghiêm khắc đã vang lên bên tai ba đứa nhỏ: “Làm đề cụ cẩn thận, động một tí bị bên ngoài tùy ý quấy nhiễu lực chú ý sao được? Chẳng trách mỗi bài tập đều học rối tinh rối mù.”

Ba đứa nhỏ vội vàng vùi đầu vào khổ học.

Bọn họ đều sắp khóc, bây giờ đánh nhau náo nhiệt như vậy, thú vị như vậy, bọn họ lại ngồi ở bên cạnh, lại còn phải cười khổ xoạt đề tài, nói một tiếng là nhân gian luyện ngục cũng không quá đáng.

Tinh Lan Thần Nữ lần nữa dùng ánh mắt đồng tình đáp lại.

Hiện tại nàng chỉ cảm thấy may mắn vì tuổi tác của mình cũng đủ lớn, ngoại hình cũng đủ thành thục, cho nên mới không cần trải qua những chuyện này.

Mà trên thực tế, khi Vương Thủ Triết nói chuyện, động tác cũng không dừng lại.

Chỉ thấy trên không Lộc Minh Uyển, từng cây thực vật diện mạo quỷ dị không ngừng hiện thân, trong đó có không ít cây Hỏa Long quả toàn thân đỏ thẫm kỳ quái, giống như cây ngô, thực vật toàn thân tản ra khí tức hàn băng, năng lượng nổ khủng bố tản mát ra làm người ta vô cùng sợ hãi!

Thậm chí, trước mặt Nam Minh Tiên Đế còn xuất hiện một viên 【Sáng Thế Thủy Tinh】 khổng lồ.

Thủy tinh gần như dán lên trên mặt hắn.

Vô số dây leo hắc ám nâng nó lên, trong đó mơ hồ lộ ra uy năng khủng bố khiến Nam Minh Tiên Đế tuyệt vọng.

Đây lại là một loại át chủ bài khác của Vương Thủ Triết, nói đơn giản một chút chính là dùng đại lượng Hắc Ám Đằng Mạn chui ra một cái cửa vào Hắc Ám Hư Giới, lại đem địch nhân cùng Sáng Thế Thủy Tinh đều ném vào trong Hắc Ám Hư Giới nổ tung!

Đến đây.

Nam Minh Tiên Đế rốt cục mất đi dũng khí tiếp tục chiến đấu, không để ý hình tượng hô to: “Thủ Triết mau dừng tay, ta là người một nhà, người một nhà!”

Da đầu hắn sắp nổ tung rồi.

Vương Thủ Triết này quả thực chính là siêu cấp biến thái. Cứ tiếp tục như vậy, hình chiếu này của hắn sẽ tan thành tro bụi.

Cho dù hắn đường đường là Tiên Đế chi tôn, tổn thất một hình chiếu, cũng là tổn thất cực lớn!

Mà cùng lúc đó.

Bên ngoài tiểu viện, đang chế tạo lĩnh vực cho Nam Minh Tiên Đế, ngăn cách ra một phương thế giới để cho bọn họ tùy tiện

chế tạo Thái Thượng Tiên Đế, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Trước mặt hắn là một hình chiếu lập thể thật lớn đang lan tràn tình huống trong tiểu viện.

Không chỉ là hắn, mà tất cả những người khác xung quanh hắn cũng đều nhìn thấy rõ bộ dáng chật vật của Nam Minh Tiên Đế lúc này.

Động tác vuốt râu của Thái Thượng Tiên Đế cũng bị kẹt.

Hắn không nhịn được tự nghĩ, nếu là hình chiếu của mình, sợ rằng hậu quả tuyệt đối sẽ không mạnh hơn Nam Minh Tiên Đế bao nhiêu.

“Thái Thượng lão quỷ, mau mau phát sóng!”

Nam Minh Tiên Đế gần như sắp khóc.

Hắn đã ý thức được, tình huống trước mắt với hắn mà nói chính là hiện trường đại hình xã tử.

Bây giờ hắn đang hối hận, vô cùng hối hận. Tại sao vừa rồi mình miệng lại ti tiện như vậy, cứ phải để Thái Thượng phát sóng sao? Mình rầu rĩ phát tài không tốt sao?

Nhưng mà, nghe được lời Nam Minh Tiên Đế nói, Thái Thượng Tiên Đế lại căn bản không để ý tới hắn.

Lão thần nhìn Nam Minh Tiên Đế trong hình chuyển tiếp, trong ánh mắt mang theo vui sướng khi người gặp họa rõ ràng.

Tiểu tử Nam Minh ngươi vừa rồi không phải rất đắc ý sao? Không phải mở miệng luôn sắp xếp nhiệm vụ cho Thái Thượng ta sao?

Ah, ngươi bảo ta chuyển phát hình ảnh, ta phải chuyển phổ. Ngươi không cho ta chuyển bá, ta sẽ không phát sóng nữa sao?

Ha ha, ngươi cho rằng ta là ai Thái Thượng?

Mà những người khác xung quanh hắn, cũng chính là Vương An Nghiệp, Trường Canh Đạo Chủ, Tam Trận Đạo Chủ, Trảm Thiên trưởng lão, Tử Sương trưởng lão, cùng với một đám trận pháp sư, nhìn thấy cảnh tượng Nam Minh Tiên Đế chật vật cầu hòa này, trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được đều lâm vào một trận mê mang.

Có phải Thủ Triết gia chủ kia hơi biến thái rồi không?

Đường đường Nam Minh Tiên Đế, cho dù chỉ là hình chiếu giáng xuống, vậy mà đã bị đánh thành con chó?

“Ha ha ~ “

Trường Canh Đạo Chủ lại cười đến đỏ bừng cả mặt.

Hắn yên lặng lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, bắt đầu đối diện với từng màn gợn nước, ghi ảnh lưu niệm lên.

Nam Minh Tiên Đế ơi Nam Minh Tiên Đế, bình thường gọi ngươi là “ông cuồng ương ngạnh”, ức hiếp Thanh Đế Thần Cung ta không có Tiên Đế tọa trấn! Hiện tại, ngươi nếm được mùi vị rồi chứ?

Vương An Nghiệp, hai thầy trò ba trận đạo chủ thấy thế, cũng yên lặng lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.

Các trận pháp sư còn lại thấy thế hai mắt cũng tỏa sáng, dồn dập lấy ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn.

Loại tràng diện hiếm thấy tuyên cổ này, không ghi chép quả thực chính là phí phạm của trời!

…

Chương 79: Thủ Triết đắn đo Nam Minh tiên đế.

…

Mà ngay lúc đám người Thái Thượng Tiên Đế ăn ý móc ra Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn Lục để lưu ảnh.

Bên trong Lộc Minh Uyển.

Nam Minh Tiên Đế còn đang giãy dụa.

Hắn ta hô: “Thủ Triết gia chủ dừng tay, chúng ta thật sự là người một nhà, ta là Nam Minh Tiên Đế.”

Lúc này, hắn ngay cả bản đế cũng lược bỏ, tránh kích thích tâm lý phản nghịch của đối phương.

“Nam Minh Tiên Đế?” Vẻ mặt Vương Thủ Triết giống như cười mà không phải cười, “Ngươi nói ngươi là Nam Minh Tiên Đế, ngươi chính là Nam Minh Tiên Đế? Ha ha ~ ta vẫn là Thái Thượng Tiên Đế đây.”

Nói xong hắn tiếp tục tăng cường hỏa lực phóng ra.

Nhìn thấy một màn này, Thái Thượng Tiên Đế trong hư không đang ẩn tàng thân hình khống chế ánh mắt lóe lên, biểu tình trở nên có chút cổ quái.

Vương Thủ Triết phản bác quá nhanh, hắn thậm chí ngay cả mảy may bất ngờ và do dự cũng không có. Tiểu tử này, đến tột cùng là đang giả bộ hồ đồ, hay là thật sự hồ đồ?

Chẳng lẽ hắn đã nhận ra Nam Minh?

Vậy hắn có thể cũng biết bản đế tôn cũng ẩn nấp phía sau hay không? Liệu hắn có thể cũng có hậu thủ nhằm vào mình hay không?

Thái Thượng Tiên Đế càng nghĩ càng nhiều, rốt cục có chút không bình tĩnh nổi.

Ngay sau đó, hắn phất ống tay áo, trực tiếp thu liễm liễm hơi thở, thân hình giống như cưỡi mây đạp gió từ trong Thiên Hà bay xuống.

“Thủ Triết gia chủ chậm rãi động thủ, xin nghe ta một lời.”

Vừa nói xong, thân hình của gã đã xuất hiện trên không Lộc Minh Uyển.

Tất cả những chuyện này chỉ phát sinh trong chớp mắt.

Năng lượng nước chảy xiết mang theo cực nhanh vẫn quanh quẩn quanh thân hắn, tựa như dát lên một tầng vầng sáng bên ngoài thân hắn.

Trong vầng sáng, tay áo của hắn tung bay, tóc hoa râm ở sau lưng bay lên, phối hợp với tinh thần của hắn, tiên phong đạo cốt, ngược lại quả thật có chút hương vị thần tiên cổ lão trong truyền thuyết thần thoại.

Vương Thủ Triết đúng lúc dừng động tác lại, biểu cảm kinh ngạc, ánh mắt ngưng trọng: “Vị tiền bối này là?”

Tinh Lan Thần Nữ ngẩng đầu nhìn thấy một màn này, càng là trợn tròn mắt.

Nàng vội vàng mở miệng: “Thủ Triết công tử, vị này là Thái Thượng Tiên Đế, tuyệt đối đừng động thủ.”

Khác với Nam Minh Tiên Đế đang ngụy trang bề ngoài, Thái Thượng Tiên Đế cũng không có hình tượng ngụy trang, Tinh Lan Thần Nữ đã từng gặp hắn, tất nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

Lúc này Vương Thủ Triết mới “toàn thân chấn động”, vội vàng hành lễ “Thành kinh sợ”: “Thủ Triết bái kiến Đế Tôn. Không biết Đế Tôn giá lâm, vãn bối không nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội.”

Thấy hắn như vậy, trong lòng Thái Thượng Tiên Đế hoài nghi Thái Bán tiêu tán.

Xem ra, Vương Thủ Triết này hơn phân nửa thật sự không nhận ra Nam Minh Tiên Đế.

Ngay lập tức, hắn vuốt râu, trên khuôn mặt tiên phong đạo cốt lộ ra một nụ cười hiền hòa: “Là chúng ta ẩn nấp thân phận, mạo muội tới, há có thể trách tội đến trên người Thủ Triết gia chủ? Nhưng mà, mời gia chủ dời khối thủy tinh thần bí kia đi trước… Khụ khụ tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng người này đích thật là hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế.”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua "Sáng Thế Thủy Tinh" lơ lửng ở trước mặt Nam Minh Tiên Đế.

Mặc dù không biết đây là vật gì, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được uy năng khủng bố ẩn chứa trong thủy tinh kia. Ít nhất, tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh và hình chiếu Tiên Đế bình thường, tuyệt đối không chịu nổi uy lực nổ tung của nó —— nhất là sát mặt như vậy.

Đương nhiên, hắn cũng không quên thuận tiện thưởng thức một chút Nam Minh tiên đế giờ phút này chật vật cùng lúng túng, trong lòng mừng thầm không thôi.

Nam Minh ơi Nam Minh ~ bảo tên tiểu tử ngươi giả vờ, lần này giả vờ quá mức rồi?

"Cái này không đáng tin cậy… lại thật sự là, khụ khụ~ ý của ta là nói, Thủ Triết không biết Nam Minh bệ hạ đến… Có nhiều chỗ đắc tội, kính xin Đế Tôn trừng phạt."

Vương Thủ Triết mang dáng vẻ hết sức lo sợ, vội vàng thu khối thủy tinh sáng thế vào trong không gian mảnh vỡ chưởng giới lệnh.

Cùng lúc đó, những dây leo hắc ám không ngừng tuôn ra kia và những thực vật chiến đấu kỳ quái kỳ quái nhanh chóng ẩn nấp, cổ năng lượng giữ kín như bưng của toàn bộ Lộc Minh Uyển cũng biến mất không thấy gì nữa, không gian dày đặc khôi phục trạng thái bình thường.

Nam Minh Tiên Đế rốt cục khôi phục "Tự do", thân thể hình chiếu này cũng đã tiêu hao non nửa năng lượng, toàn bộ thân hình đều trở nên hư ảo vài phần.

Vương Thủ Triết đầy áy náy và ảo não, liên tục hành lễ tạ lỗi với hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế, thái độ muốn chân thành chân thành bao nhiêu.

Vẻ mặt Nam Minh Tiên Đế âm tình bất định nhìn Vương Thủ Triết, chỉ cảm thấy mình uể oải không có chỗ nào để nói.

Lần này hắn đến đây chính là muốn thăm dò thủ đoạn của Vương Thủ Triết một chút, nhưng ai biết mình còn chưa kịp động thủ, đã bị đối phương tiên hạ thủ vi cường, mười phần chiến lực hình chiếu của mình còn chưa phát huy ra được năm phần mười.

Nhưng thấy thái độ của Vương Thủ Triết chân thành như vậy, hắn làm trưởng bối thật sự không tiện trách tội hắn, đành phải ngượng ngùng cười: “Cái này, cái kia, thật sự là ta mạo muội, há có thể trách tội Thủ Triết gia chủ?”

Trong lúc bất tri bất giác, thái độ của hai vị đế tôn đối đãi với Vương Thủ Triết đã hoàn toàn khác với trước khi đến.

Trước khi đến, tuy Vương An Nghiệp đã giới thiệu tình huống của Vương Thủ Triết với bọn họ, nhưng bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng, mà lựa chọn giữ lại thái độ.

Một mặt, là bọn họ cảm thấy, Vương An Nghiệp có hiềm nghi tâng bốc quá mức đối với miêu tả của thái gia gia nhà mình, hoặc là tính lựa chọn chỉ nói ưu điểm, dù sao những miêu tả kia nghe có chút quá mức không hợp thói thường.

Mặt khác, Vương An Nghiệp dù sao cũng là vãn bối của Vương Thủ Triết, cho dù hắn ta nói toàn bộ đều là sự thật, miêu tả của hắn ta cũng chưa chắc chuẩn xác.

Mọi người đều biết, hình tượng trưởng bối bày ra trước mặt vãn bối thường có sai lệch so với tình huống thực tế, mà vãn bối nhìn trưởng bối cũng rất khó hoàn toàn khách quan.

Cũng vì vậy, trong lòng bọn họ hoàn toàn đối đãi Vương Thủ Triết như một tiểu bối trẻ tuổi.

Đương nhiên, bọn họ nghĩ như vậy kỳ thật cũng không có vấn đề gì.

Dù sao, Vương Thủ Triết tuy là thái gia gia của Vương An Nghiệp, nhưng chênh lệch tuổi tác của hắn và An Nghiệp còn xa mới tới một trăm tuổi. Chút tuổi tác kém như vậy, nói là “người cùng lứa tuổi” cũng không có vấn đề gì, không phải trẻ con thì là gì?

Nhưng hiện tại, bọn họ sao dám đối đãi với Vương Thủ Triết như một đứa trẻ?

“Tuy nói là hiểu lầm, nhưng chung quy vẫn là Thủ Triết đi quá giới hạn.” Thái độ của Vương Thủ Triết càng thêm cung kính khách khí: “Hai vị Đế Tôn mời ngồi, để cho Thủ Triết châm trà tạ tội.”

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn lướt qua hàng ghế bên cạnh, đang làm bộ chăm chú quét bài thi, kì thực lỗ tai và con mắt đều khắc chế không được ba con mắt liếc nhìn về phía bên này, bất đắc dĩ khoát khoát tay: "Được rồi, đừng giả bộ nữa. Cả bài thi đang yên đang lành cũng bị các ngươi chà đạp không ra hình dạng gì. Thôi thôi vậy, hôm nay đến đây trước, đi chơi đi."

"Được"

nai con lập tức ném bút trong tay đi, hưng phấn đứng lên.

Không chỉ nàng, Vương Dần Lượng cùng Tinh Thần Thụ cũng chỉ hơi chậm nửa nhịp, liền lập tức hưng phấn đứng lên.

Ba con sói con đã sớm bị cảnh tượng vừa rồi làm cho trợn mắt há hốc mồm, tim đập thình thịch, vô cùng hưng phấn, chỉ là ngại uy nghiêm của Vương Thủ Triết nên mới tiếp tục viết bài thi thật.

Nhưng bọn họ tay động, suy nghĩ cũng đã sớm bay lên trời, trên bài thi viết cái gì, sợ là ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Bây giờ được Vương Thủ Triết đồng ý, ba đứa nhóc tất nhiên như được đại xá, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thu thập dụng cụ học tập, chạy mất như gió cuốn mây tan.

Vương Thủ Triết lắc đầu, cũng lười so đo với ba đứa trẻ, sau đó thu hồi ghế nằm, cung kính mời hai vị đế tôn ngồi xuống.

Mà Tinh Lan thần nữ thì đúng lúc bày ra trà cụ, lấy tư thái tiểu bối pha trà, chiêu đãi Nam Minh, Thái Thượng hai vị Tiên Đế.

Trong quá trình này, trên mặt nàng nhìn bình tĩnh thong dong, nhưng trong lòng cũng đã là sóng to gió lớn, thật lâu không thể bình ổn.

Thủ Triết công tử, lại dựa vào sức một mình, áp chế hình chiếu của Đế Tôn?

Quan trọng nhất là theo quan sát của nàng, dường như Thủ Triết công tử đã sớm nhận ra thân phận của Nam Minh Tiên Đế. Thậm chí, hắn hẳn là sau khi nhận ra thân phận của đối phương mới quyết định ra tay.

Nếu không, với dáng vẻ ôn văn nhã nhặn xưa nay của Thủ Triết công tử, quân tử có thể động miệng liền lười động thủ, há lại không đợi đối phương biểu lộ thân phận liền tùy tiện động thủ?

Quen biết Thủ Triết công tử lâu như vậy, Tinh Lan thần nữ tự nhận mình vẫn tương đối hiểu hắn.

Ngay từ đầu nàng còn có chút không hiểu, vì sao Thủ Triết công tử đột nhiên động thủ.

Nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy hai vị đế tôn này ăn quả đắng, không chỉ không có tức giận, ngược lại thái độ hết sức hòa ái ôn hòa, nàng liền giật mình hiểu ra.

Đây là Thủ Triết công tử cố ý lập uy, nâng cao địa vị và giá trị của mình trong lòng đế tôn.

Kể từ đó, hắn liền có tư cách cùng hai vị đế tôn chính thức đối thoại, mà không phải như thần tử của các thế lực khác, thuần túy bị đối đãi như vãn bối.

Tuy các vị đế tôn đối với vãn bối tiềm lực xuất chúng luôn luôn luôn tương đối chiếu cố, nhưng giữa vãn bối cùng vãn bối, coi trọng cấp bậc cũng không đồng dạng.

Trong này chênh lệch vi diệu, nàng là một trong "Vãn bối thần tử", thế nhưng là hiểu rất rõ.

"Nam Minh bệ hạ." Vương Thủ Triết tự tay pha chén trà bưng đến trước mặt Nam Minh tiên đế, thái độ thành khẩn tạ lỗi: "Thủ Triết lấy trà thay rượu cảm tạ bệ hạ."

"Gia chủ có tội gì? Đây đều là do ta càn rỡ."

Nam Minh Tiên Đế miễn cưỡng nở một nụ cười.

Cho dù bị đánh nát răng, hiện tại hắn cũng chỉ có thể nuốt máu vào trong bụng, còn phải bày ra một tư thái rộng lượng, thể hiện lòng dạ rộng rãi của đế tôn.

Có điều nói xong, ông ta lại không nhịn được thật lòng cảm khái: "Thực lực của Thủ Triết gia chủ quả nhiên khiến ta cực kỳ bội phục. Ta có thể cảm giác được, nếu không có Thái Thượng ra mặt, hình chiếu này của ta thật sự xong rồi."

Có thể chiến thắng chiến lực Hỗn Nguyên cảnh, ở trong mắt Tiên Đế cũng không tính là gì, nhưng một người trẻ tuổi chừng ba ngàn tuổi, đã có thể đạt tới chiến lực như vậy, cái này cực kỳ đáng sợ.

Thậm chí, trong lúc bọn họ đã phân chia Vương Thủ Triết và các Thần Tử Thần Nữ khác ra, thật sự không có cách nào đối xử bình đẳng.

Ngươi không gặp, Tinh Lan cùng là thần nữ, ngoan ngoãn ở một bên pha nước dâng trà sao?

Lúc này Vương Thủ Triết mới có dáng vẻ "Như trút được gánh nặng", giống như là buông bỏ một tảng đá lớn trong lòng.

Đột nhiên, hắn nhíu mày nói: "Nam Minh bệ hạ, Thủ Triết có chút nghi hoặc, không biết có nên nói hay không?"

Nam Minh Tiên Đế cho rằng Vương Thủ Triết muốn chất vấn vì sao hắn mạo muội lẻn vào, sắc mặt không khỏi có chút lúng túng.

Tuy nhiên, việc gì nên tới cũng phải tới, hắn không thể không kiên trì nói: "Thủ Triết gia chủ có lời nhưng nói không sao."

Vương Thủ Triết trầm ngâm một phen, dường như đang đắn đo tìm từ, sau đó mới mang theo vài phần nghi ngờ cẩn thận mở miệng: "Dựa theo đạo lý mà nói, Nam Minh bệ hạ đã là Tam Kiếp Tiên Đế lâu năm, cho dù là một cái hình chiếu giáng xuống, cũng không đến mức chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Cảnh tầm thường chứ?"

Dường như hắn đang nghi ngờ vì sao đường đường là hình chiếu của Đế Tôn lại bị hắn dễ dàng đánh bại.

Nam Minh Tiên Đế đỏ mặt.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi ông ta không cảm nhận được đỏ mặt, không khỏi thầm mắng Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết ngươi đây là ấn hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế ta đánh còn chưa thỏa mãn, sau đó còn muốn xử lý một trận xác roi đúng không?

Ngược lại Thái Thượng Tiên Đế dường như hiểu được gì đó, vuốt râu giải thích cho Nam Minh Tiên Đế: "Thủ Triết gia chủ

quả nhiên tâm tư tinh tế, quan sát tỉ mỉ."

"Nam Minh Tiên Đế đây là tại hơn hai vạn năm trước, cùng Chí Tôn Minh đánh một trận bị trọng thương, cũng tổn thương đến bổn nguyên, mới dẫn đến không cách nào phát huy toàn thịnh chi lực, cũng ảnh hưởng chiến lực chiếu ảnh."

Vương Thủ Triết biến sắc, vội vàng đứng dậy hành lễ, cung kính dò hỏi: "Nam Minh bệ hạ liều mạng thủ hộ Nhân tộc, Thủ Triết bội phục. Không biết bệ hạ có thể kể đại khái quá trình bị thương cho Thủ Triết không?"

"Với thực lực địa vị hiện tại của Thủ Triết gia chủ, nói cho ngươi nghe cũng không sao." Nam Minh Tiên Đế thở dài một hơi.

Thái độ của Vương Thủ Triết khiến trong lòng hắn thỏa đáng, đồng thời cũng để cho hắn thoát khỏi bầu không khí lúng túng trước đó.

Hắn thu lại thần sắc, ngữ khí nặng nề bắt đầu kể về đoạn chuyện cũ đã không tính là quá lâu trước kia: "Lúc trước Vũ Nhạc Tiên Đế từ Cổ Thần chiến trường trở về, trong Vô Tẫn Thiên Uyên gặp phải mấy vị chí tôn Ma tộc phục kích, bất đắc dĩ phải thoát ra khỏi Vô Tận Thiên Uyên, dẫn tới việc rơi vào trong nội địa Ma tộc."

"Mấy vị Tiên Đế chúng ta nhận được tin tức, trong lúc vội vã liên động tiếp ứng Vũ Nhạc, lại bị Chí Tôn Ma tộc có dự mưu đánh lén. Ta bị Chí Tôn Minh tập kích, trong chiến đấu bị thương căn bản. Bất quá, trước mắt Chí Tôn Minh cũng không tốt lắm, thương thế của nó chỉ có nặng hơn ta. Nam Minh Ly Hỏa của ta, cũng không phải là ăn chay."

Nói đến phần sau, Nam Minh Tiên Đế ngẩng đầu lên, một bộ dáng mơ hồ có chút kiêu ngạo.

Chỉ trong chớp mắt, vẻ kiêu ngạo trên mặt hắn ta đã phai nhạt, ngược lại nhiễm một tia buồn bã và tiếc hận: "Chỉ tiếc, chúng ta vẫn không thể cứu được Võ Nhạc, khiến Tiên giới tổn thất một cây cột đình! Khiến cục diện càng thêm khó khăn."

Nghe được những lời này, thần sắc của Thái Thượng Tiên Đế cũng có chút nặng nề.

Vũ Nhạc chết rồi, tuy rằng truyền thừa đã đoạt trở về, nhưng Võ Nhạc Tiên Đế một thế hệ mới muốn trưởng thành ít nhất còn cần thời gian tương đối dài.

Nếu Nam Minh Tiên Đế lại chết dưới Tiên Đế kiếp thứ tư, thế cục Tiên giới này càng bấp bênh hơn.

"Khó trách, khó trách…" Tinh Lan thần nữ cũng là lần đầu tiên nghe nói bí mật này, giờ phút này không khỏi lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ: "Ta nguyên lai còn kỳ quái, vì sao Nam Minh bệ hạ rõ ràng không qua được đệ tứ kiếp, lại hết lần này tới lần khác kéo tới bây giờ còn không truyền thừa! Thì ra, là bởi vì đại chiến hạ thương tới bổn nguyên, dẫn đến không cách nào đột phá tu vi, lúc này mới gián tiếp tạo thành không nắm chắc vượt qua đệ tứ Tiên Đế kiếp."

Nói cách khác, Nam Minh Tiên Đế vốn là có nắm chắc lớn có thể vượt qua kiếp thứ tư.

Điều này cũng khó trách.

Phải biết rằng, Chuẩn Thần Tử Chuẩn Thần Nữ bình thường cho dù kế thừa truyền thừa Tiên Đế, cũng cần tiêu tốn mấy vạn năm thời gian tu luyện mới có thể chính thức đột phá Tiên Đế chi cảnh.

Mà thời gian này, bị giới hạn tư chất huyết mạch bản thân khác nhau, chênh lệch cũng vô cùng lớn, từ sáu bảy vạn năm đến tám chín vạn năm, thậm chí vượt qua mười vạn năm cũng có thể.

Nếu Nam Minh Tiên Đế sớm biết mình không độ qua đệ tứ kiếp, mấy vạn năm trước đã truyền thừa rồi, nếu không cho dù huyết mạch tư chất Thần Tử mới của hắn có mạnh hơn nữa, cũng căn bản không thể tu luyện tới Tiên Đế cảnh trước khi hắn vẫn lạc được.

Những điều này đều là so sánh trụ cột suy luận, với tư cách Thần nữ Tinh Lan thần nữ kỳ thật đã sớm cảm giác được không đúng. Trên thực tế, nàng cũng xác thực cảm giác được không thích hợp, nhưng lại cũng không thể đoán ra chân tướng, hoặc là cũng không dám tiếp tục hướng tới chỗ sâu suy nghĩ.

Cho tới bây giờ, một câu của Thủ Triết công tử nói toạc ra, tất cả không thích hợp đều có giải thích.

Nghĩ đến đây, Tinh Lan thần nữ nhịn không được vụng trộm nhìn thoáng qua Thủ Triết công tử, trong lòng không tự chủ được nổi lên một cỗ nghiêm nghị.

Sợ là Thủ Triết công tử đã sớm suy tính, cũng nghiệm chứng ra kết quả này. Nếu không, hắn không đến mức cố ý chuyển đề tài sang phương diện này.

Gần như chỉ trong nháy mắt, nàng đã hiểu rốt cuộc Thủ Triết công tử đang mưu đồ cái gì.

Ngay lập tức, nàng giả vờ ra một bộ dáng linh cơ nhất động trợ trận nói: "Đợi một chút, ta nhớ rõ năng lực trị liệu thiên phú huyết mạch của Thủ Triết công tử cực kỳ xuất chúng, không biết đối với thương thế của Nam Minh Đế Tôn có hiệu quả hay không?"

Sắc mặt Nam Minh Tiên Đế nhất thời vui vẻ.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ông ta lại lắc đầu: "Ta đã biết rồi, Thủ Triết gia chủ chính là truyền thừa cách đời của Thanh Đế nhất mạch, nhưng dù vậy cũng không thể trị được ta. Ta bị thương là căn nguyên."

Hắn thở dài: "Căn nguyên của một Tiên Đế, không phải ai cũng có thể trị được. Trừ phi Thanh Đế trùng sinh thân chí… mới có thể cứu được ta, nhưng cũng chỉ là có khả năng mà thôi!"

Sau khi bị thương, hắn vì trị liệu căn nguyên đã sớm tiến hành qua vô số loại thử nghiệm, tỷ như nhiều lần phục dụng thập tam phẩm thần đan trị liệu!

Như thường lệ, để Thanh Đế nhất mạch Trường Canh đạo chủ cùng mấy vị cường giả lĩnh vực tương quan liên thủ trị liệu.

Nhưng tất cả thủ đoạn, đều có hiệu quả rất nhỏ.

Nói thật, đoạn thời gian đó, hắn so với bất luận kẻ nào đều càng hy vọng Tiên Đế truyền thừa của Thanh Đế nhất mạch vẫn còn. Chỉ tiếc, không có nếu như.

Kéo dài tới bây giờ, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ có ý định truyền thừa xuống dưới, cũng đi làm một đợt Chí Tôn Minh,

cùng mang đồ chó kia đi!

Về phần Nam Minh thần điện sau khi hắn ngã xuống sẽ như thế nào, hắn đã quản không nổi.

Chú ý tới vẻ chán nản trên mặt Nam Minh Tiên Đế, Vương Thủ Triết uống một ngụm trà, chậm rãi nói: "Thương thế căn nguyên của bệ hạ cũng không có chút hi vọng nào."

"Cái gì?!" Con ngươi Nam Minh Tiên Đế chấn động, lập tức giống như nghĩ tới điều gì, giật mình nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết truy hỏi: "Chẳng lẽ, Thanh Đế còn sống? Hoặc là nói, đã có Thanh Đế mới một đời? Mà Thủ Triết gia chủ, là đồ đệ của vị Thanh Đế kia?"

Bản thân hắn biết tình trạng thương thế của mình, cho dù là Thanh Đế sống lại, muốn chữa khỏi hắn cũng rất vất vả, nhưng chung quy vẫn có hi vọng.

"Không, ta chính là người thừa kế của Thanh Đế nhất mạch hiện tại, không tồn tại một đời Thanh Hoàng Tiên Đế mới." Vương Thủ Triết lạnh nhạt nói.

"…" Nam Minh Tiên Đế im lặng.

Ánh mắt hắn ta hơi bất thiện trừng Vương Thủ Triết, cảm thấy tiểu tử này không phải đang đùa giỡn vui vẻ với mình chứ?

Nếu không phải hình chiếu này không đánh lại hắn thì rất muốn đánh tiểu tử này một trận.

Thái Thượng Tiên Đế thấy thế cũng nhìn về phía Vương Thủ Triết, chân mày hơi nhíu lại, trong thần sắc lộ ra vài phần không tán đồng.

Tuy rằng trước đó Nam Minh hành sự đích xác có chút không ổn, nhưng cũng không nên lấy loại chuyện này ra đùa giỡn.

Có điều, cân nhắc đến ấn tượng tốt Vương Thủ Triết để lại cho hắn lúc trước, rốt cuộc hắn vẫn không mở miệng, muốn xem rốt cuộc Vương Thủ Triết làm cái gì.

Trong lúc nhất thời, không khí trong đình nghỉ mát có chút giằng co.

Ngay cả Tinh Lan Thần Nữ cũng không tự chủ được khẩn trương lên, ánh mắt cũng không tự giác rơi vào trên người

Vương Thủ Triết.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương Thủ Triết vẫn không chút hoang mang.

Hắn lại nhấp một ngụm trà, bôi trơn cuống họng, lúc này mới ung dung tiếp tục nói: "Thật ra cho dù là Thanh Hoàng Tiên Đế giá lâm, hắn cũng chỉ là thức tỉnh huyết mạch 【Vĩnh Hằng Thần Khu】 tầng thứ mười bảy, muốn triệt để chữa trị căn nguyên bị tổn thương của Nam Minh bệ hạ hơn phân nửa vẫn là sẽ có chút cố hết sức."

"…"

Lần này, Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế song song trầm mặc.

Cái gì gọi là bất quá đã thức tỉnh thập thất trọng huyết mạch?

Hai người bọn họ, đường đường là Tiên Đế tôn sư, cường giả đỉnh cấp có sức chiến đấu trên trần nhà của toàn bộ Tiên Giới, đều bất quá chỉ là huyết mạch thập thất trọng Thần Khu Vĩnh Hằng mà thôi.

Vương Thủ Triết lại không quan tâm phản ứng của bọn họ, tiếp tục vừa uống trà vừa nói: "Mọi người đều biết, Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh tầm thường, huyết mạch thông thường sẽ thức tỉnh đến Hỗn Nguyên Đạo Khu tầng thứ mười lăm, mà sau khi Thần Tử chân chính thăng cấp Hỗn Nguyên Cảnh, sẽ thức tỉnh mười sáu tầng "Tạo Hóa Đạo Khu". Thần tử như thế đột phá Hỗn Nguyên Cảnh đỉnh phong, đạt tới cấp bậc Tiên Đế, cấp độ huyết mạch sẽ thức tỉnh đến thần thể Vĩnh Hằng đệ thập thất trọng."

Hai vị Tiên Đế tiếp tục kiên nhẫn lắng nghe.

Bọn họ đương nhiên biết những thứ này, dù sao bọn họ đều tu luyện từ thần tử, những nội dung này căn bản không phải bí mật gì, nhưng bọn họ thật sự không rõ rốt cuộc Vương Thủ Triết muốn biểu đạt điều gì.

"Huyết mạch thiên phú của vãn bối vô cùng đặc thù, năng lực trị liệu nó sinh ra vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa trực chỉ bổn nguyên, mạnh hơn rất nhiều so với Thanh Hoàng nhất mạch đơn thuần." Ngữ điệu của Vương Thủ Triết vẫn không nhanh

không chậm, “Mà vãn bối lại là thân thể Thần Tử, khi vãn bối tu luyện đến Hỗn Nguyên Cảnh thì đã là mười sáu tầng huyết mạch, tự nhận năng lực trị liệu sẽ không thua kém Thanh Hoàng Tiên Đế có mười bảy tầng huyết mạch.”

“Cái gì? Thủ Triết gia chủ nói thật sao?”

Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế đồng loạt đứng dậy, trong ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết nhộn nhạo lên kinh ngạc và vui mừng khó có thể ức chế.

Mặc dù không dám tin, nhưng nếu như Vương Thủ Triết nói là sự thật, vậy chuyện này tuyệt đối là một niềm vui lớn bằng trời!

Vương Thủ Triết cười nói: “Thật hay giả, Nam Minh bệ hạ thử một lần chẳng phải sẽ biết sao? Hiện tại mặc dù Thủ Triết chỉ có mười lăm trọng huyết mạch, nhưng tự nhận năng lực trị liệu hiện tại đã vượt qua Trường Canh đạo chủ một bậc lớn, nếu Tá dùng lượng lớn trà Ngụy thần sinh mệnh, ít nhất có thể khiến thương thế căn nguyên của Nam Minh bệ hạ chuyển biến tốt đẹp một chút.”

Huyết mạch của Trường Canh Đạo Chủ kỳ thực cũng chỉ là thức tỉnh đến đẳng cấp thứ mười lăm.

Lúc trước hắn chỉ là một Đạo Tử Giáp chuẩn Thần Tử, không có truyền thừa Tiên Đế trợ giúp hắn tẩy tủy phạt mao lần nữa, tư chất liền không đột phá được Thần Tử chân chính, chỉ sợ cả đời cũng khó có thể đột phá tới Tiên Đế.

Vì vậy, Vương Thủ Triết gần như có mười phần nắm chắc, ” vú nuôi” của mình vượt qua Trường Canh đạo chủ.

“Đương nhiên, tốc độ chuyển biến này chắc chắn vô cùng chậm chạp, không được quá lạc quan.” Vương Thủ Triết lại cau mày bổ sung một câu, dường như không hài lòng lắm.

Nhưng dù vậy, Nam Minh Tiên Đế cũng đã kinh hỉ như điên: “Đủ rồi, đủ rồi. Nếu Thủ Triết gia chủ hiện tại có thể khiến ta chuyển biến tốt đẹp, chờ ngươi tấn thăng đến Hỗn Nguyên cảnh, tốc độ chữa trị tất nhiên tăng nhiều! Tuy nói cho ta thời gian có lẽ không đủ, nhưng dù sao đã cho ta một đường sinh cơ!”

Trên thực tế, cho dù chỉ chữa khỏi một nửa, xác xuất hắn vượt qua đệ tứ kiếp thành công cũng sẽ gia tăng thật lớn, ít nhất có khả năng liều một phen.

Mà không giống như hiện tại, hắn gần như không nhìn thấy bất kỳ hi vọng nào.

Hắn gần như gấp gáp nói: "Bản tôn của ta đang ở Nam Minh thần điện, chuẩn bị chuẩn bị luyện chế bán bộ thần khí cho An Nghiệp. Không biết Thủ Triết gia chủ có thể đi Nam Minh thần điện một chuyến, ở lại một hồi, thử hiệu quả trị liệu một lần không?"

Vương Thủ Triết cân nhắc một phen, liền lắc đầu: "Trước mắt ta đang hiệp trợ Tinh Lan thần nữ tiến hành một loạt cải cách đối với Vô Cực thần cung, trước mắt chính là thời khắc mấu chốt thay đổi cục diện, kính xin Nam Minh bệ hạ chờ một đoạn thời gian."

Nam Minh Tiên Đế làm sao đợi được?

Trên thực tế, nếu không phải hình chiếu này không đánh lại Vương Thủ Triết, hắn ta hận không thể bắt Vương Thủ Triết về Nam Minh thần điện, trực tiếp thử hiệu quả trị liệu một lần.

Đáng tiếc, hắn cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi.

Suy nghĩ một chút, hắn liền có chủ ý: "Nếu Thủ Triết không thoát thân được, vậy bản tôn ta tạm dừng luyện khí, đến Vô Cực Thần Cung ở lại một thời gian ngắn, thuận tiện cầu y."

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận.

Nếu là cầu y, dù sao cũng phải có chút thành ý đúng hay không? Nào có đạo lý bảo Thủ Triết tàu vất vả chạy tới Nam Minh thần điện?

Về phần Vương Thủ Triết có khả năng đang lừa mình hay không, hắn cũng không lo lắng lắm.

Trước không nói đến năng lực trị liệu, loại chuyện này chỉ cần thử một chút liền lập tức hiện nguyên hình, căn bản không giấu được bao lâu, Vương Thủ Triết thật sự không cần phải làm như vậy.

Ngoài ra, hắn và Thái Thượng tốt xấu gì cũng là hai vị Tiên Đế, cái giá phải trả để lừa gạt hai vị Tiên Đế, chắc hẳn bất cứ

một vị tu sĩ Tiên Giới nào cũng sẽ không muốn nếm thử một chút.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng, tư chất của Vương Thủ Triết có thể cao hơn một chút, cao hơn một chút, có thể sớm đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh.

"Bán Thần khí của An Nghiệp cũng có chút quan trọng, Nam Minh bệ hạ xin kiên nhẫn một chút." Vương Thủ Triết uống trà, bình tĩnh nói: "Đừng để An Nghiệp tiểu tử, trong lòng lén trách tội thái gia gia ta làm hỏng chuyện tốt của hắn."

"…"

Nam Minh Tiên Đế đờ ra.

Hắn chợt hiểu ra, cười nói: "Có chút chuyện thôi mà. Như vậy đi, ta sẽ vận chuyển tất cả tài liệu và đỉnh lô có liên quan đến luyện khí cùng với luyện khí đến Vô Cực Thần Cung. Chúng ta vừa trị liệu vừa luyện khí, hai bên cùng tiến hành."

"Như thế lưỡng toàn kỳ mỹ, rất tốt." Vương Thủ Triết cười gật đầu.

Nhưng không đợi Nam Minh Tiên Đế thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười, Vương Thủ Triết chợt tò mò hỏi: "Đúng rồi, nghe nói Nam Minh bệ hạ vài ngày trước giúp Tử Vi Tiên Đế luyện chế một lò Tạo Hóa Thần Đan, với tư cách thù lao, ngài cũng được chia một viên? Hay là, lần này thuận tiện mang tới đây?"

Chỉ một thoáng.

Khuôn mặt tươi cười của Nam Minh Tiên Đế cứng đờ.

Đây đây đây… Thủ Triết gia chủ, đây có phải là đang lừa bịp đương trường hay không?

"Bệ hạ đừng vội, ta thật sự thiếu một viên Tạo Hóa Thần Đan." Vương Thủ Triết mỉm cười trấn an Tiên Đế đang giật mình này: "Nhưng ngài yên tâm, ta sẽ không lấy không Tạo Hóa Thần Đan của ngài, ta có thể mua dựa theo giá thị trường."

Yên tâm, yên tâm cái hồn ngươi lừa gạt, ngươi đây chính là lừa bịp a! Tạo Hóa Thần Đan của ta a.

Trong lòng Nam Minh Tiên Đế liên tiếp tuôn ra lời nói thô lỗ, nhưng ngoài miệng lại vô cùng sang sảng: “Thủ Triết gia chủ, ngươi đang nói lời khốn nạn gì vậy? Với quan hệ giữa chúng ta, một viên Tạo Hóa Thần Đan còn phải bỏ tiền sao? Ta tặng ngươi!”

“Chuyện này… không tốt lắm nhỉ?” Vương Thủ Triết nhíu mày lắc đầu: “Bởi vì cái gọi là vô công bất thụ lộc, ta vẫn nên dùng tiền tương đối ổn định.”

Nam Minh Tiên Đế thầm mắng trong lòng.

Tiểu tử ngươi tiêu tiền kiên định, nhưng ta sẽ không an tâm a! Thu tiền của ngươi, thương thế của ta còn cần tốt hơn hay không?

Ngay lập tức, Nam Minh Tiên Đế liền lộ ra một bộ dáng lòng đầy căm phẫn: “Thủ Triết à, ngươi đây là xem thường người khác sao? Bản Đế Tôn là thân phận bực nào, tặng ngươi một viên Tạo Hóa Thần Đan mà thôi, chuyện lớn bao nhiêu? Nếu ngươi không thu, chính là xem thường bản Đế Tôn!”

“Được, bệ hạ nói đến nước này rồi, ta sẽ nhận.” Vương Thủ Triết rụt rè trong chốc lát, cuối cùng cũng gật đầu miễn cưỡng.

Thần dược thập tam giai hắn gieo trồng còn chưa thành thục, tạm thời chưa luyện thành Thần đan.

Nhưng hiện tại hắn thật sự thiếu một viên Tạo Hóa Thần Đan —— tăng trưởng huyết mạch cho Lung Yên lão tổ tông, cũng tốt sớm mở ra kế hoạch.

Tinh Lan thần nữ ở một bên cả người đều choáng váng.

Lần này lại bị cưỡng ép tặng cho một viên Tạo Hóa Thần Đan?

Nhớ lúc trước, sư tôn của nàng vì trù tính cho nàng một viên Tạo Hóa Thần Đan, chính là cầu gia gia cáo nãi nãi, dính vào rất nhiều nhân tình không nói, ngay cả cơ nghiệp tổ tông đều bằng ra ngoài.

Quả nhiên là người so với người mà tức chết người.

…

Chương 80: Không cố gắng nữa! Sắp mất đi Thủ Triết rồi.

…

Vô Cực Thần Cung.

Một con thiên hà thật lớn uốn lượn qua trong hư không rộng lớn vô ngần, năng lượng chảy xiết không ngừng tuôn trào ở trong đó, tản ra quang mang mông lung mà rực rỡ.

Trong hư không xa hơn, có từng điểm hào quang tinh thần lấp lánh, quang mang uốn lượn như tơ mỏng quấn quanh những "Tinh tú" này, xen lẫn một bức họa mỹ lệ mà sáng lạn trong hư không.

Những ánh sáng kia, đến từ Thiên Hà, Thiên Hồ rải rác trong hư không, chỉ là bởi vì khoảng cách quá xa xôi mà trở nên mơ hồ không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một chút ánh sáng lập loè.

Mà dưới hư không tráng lệ này, giữa Thiên Hà uốn lượn, có một tòa cung điện khổng lồ nguy nga.

Vô Cực Thần Cung.

Nó lẳng lặng lơ lửng ở trong hư không, đỉnh đầu là tinh không sáng lạn, phía dưới là mặt đất rộng lớn mà dày nặng, tự có một loại không khí trang nghiêm mà nghiêm túc mục.

Là khu vực trung tâm của Vô Cực Thần Cung, phạm vi của Thần Cung rất lớn, kết cấu cũng cực kỳ phức tạp.

Ngoại trừ cung chủ của Thần Cung trải rộng cung điện, phía sau Thần Cung còn có vô số ngọn núi lơ lửng, trong đó có một ngọn núi tràn đầy linh khí nhất, chính là một trong khách viện quan trọng nhất của Vô Cực Thần Cung - Lộc Minh Uyển.

Giờ phút này.

Một cỗ phi liên do hai thập thất giai loan phượng kéo, đang xuyên thẳng qua giữa núi non, linh vụ, thiên hà.

Lông vũ của chúng mềm mại mà hoa lệ, hiện ra ánh sáng óng ánh như ráng màu, đuôi lông vũ thật dài xẹt qua trên bầu trời,

trên không trung lưu lại hai đạo quang hoa rực rỡ như liệt diễm.

Bộ dáng chúng nó có khí chất cao quý không thể tả, tùy ý hót vang một tiếng liền phảng phất có thể quán triệt toàn bộ thiên địa, làm cho tâm thần người kích động mà khí huyết phun trào.

Chiếc phi liên đỉnh cấp xa hoa này đã là mặt bài cuối cùng của Vô Cực Thần Cung, đặc biệt dùng để chiêu đãi một số nhân vật nòng cốt của thế lực đỉnh cao.

Lúc trước Thần Quang đạo chủ vì cung cấp nuôi dưỡng hai đầu thập thất giai Loan Phượng này, có thể nói là dốc hết tâm huyết, không chỉ phải trả giá đại lượng linh quả linh nhục đẳng cấp cao, còn phải vuốt mông ngựa, chiếu cố cảm xúc kiêu ngạo của chúng, miễn cho bọn chúng không cao hứng liền bãi công không làm.

Mà giờ phút này, trong khoang kiệu do mười tám ngụy Thần Mộc rèn, đang ngồi ba trận, hai vị bán bộ Tiên Đế Trường Canh cùng với một ít trận pháp sư Tiên Trận Minh đi cùng.

Thần Quang Đạo Chủ đã lui về hai tuyến, nhiệt tình giới thiệu với hai vị bán Tiên Đế: “Phía trước chính là Lộc Minh Uyển, đồ Tinh Lan ta đang chiêu đãi hai vị Đế Tôn.”

Thần Quang Đạo Chủ cũng từng là Cung Chủ, nhưng bởi vì “Gia cảnh” bần hàn, vẫn luôn ở dưới đáy chuỗi thức ăn của thế lực đỉnh cao, thấy Trường Canh cùng cấp bậc, Tam Trận Đạo Chủ, hắn đều phảng phất muốn thấp hơn nửa đoạn.

Nhưng theo Tinh Lan Thần Nữ thượng vị, tình huống lại phát sinh biến hóa.

Đầu tiên nàng áp dụng kế hoạch lương chủng, giải quyết nguy cơ tài vụ của Thần Cung, lại bắt đầu chỉnh đốn mưu tính đại cục, hôm nay, càng hấp dẫn Tiên Đế chiếu ảnh, Bán Tiên Đế có tiền có thế tới cửa bái phỏng, có thể thấy được cảm giác tồn tại của Thần Cung đang không ngừng tăng mạnh, tương lai có hi vọng a!

Đương nhiên.

Thần Quang Đạo Chủ cũng hiểu, chín mươi phần trăm công lao của tất cả chuyện này thuộc về Thủ Triết.

Nhưng công lao ở trên người Tinh Lan, hay là trên người Thủ Triết, có gì khác nhau đâu? Dù sao Vô Cực Thần Cung là thật.

Nhiều vạn năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sức sống và sức sống mạnh mẽ được phát triển nhanh chóng mang lại.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Tinh Lan vững vàng ôm lấy bắp đùi Thủ Triết, tương lai của Thần Cung nhất định sẽ vượt qua lửa đỏ.

Điều duy nhất khiến Thần Quang Đạo Chủ không hài lòng là đồ đệ bảo bối Tinh Lan nhà mình dường như không quá thông suốt ở phương diện nào đó.

Rõ ràng hai ba ngày liền phải tìm Thủ Triết gia chủ báo cáo công tác, nàng lại biểu hiện quá mức thẳng thắn và thẳng thắn, cũng không biết thông minh một chút.

Ví dụ như, đem thời gian báo cáo công tác đổi đến đêm khuya, lại tự tay chuẩn bị mấy món ăn sáng và rượu ngon các loại, vừa báo cáo còn có thể vừa uống uống rượu, vừa qua lại, ba qua bốn phía, không phải là thuận nước đẩy thuyền, nước chảy thành sông sao?

Nếu thực sự không có cơ hội hạ thủ, có thể tới cầu giáo sư! Sư tôn ta là một lão giang hồ sống mười vạn năm, lén lút tìm người phối chút thần dược phi phàm cũng có cách.

Ngay khi Thần Quang đạo chủ ngầm mắng đám bảo bối đồ nhi không hiểu chuyện, thì Loan Phượng kêu lên một tiếng, kéo phi liễn chậm rãi đáp xuống trên bình đài Lộc Minh Uyển đón khách.

Dưới sự dẫn dắt của Thần Quang đạo chủ, Trường Canh đạo chủ bước ra khỏi phi liễn, sắc mặt khó nén được vẻ phấn khởi.

Cuối cùng, cũng sắp được gặp Vương Thủ Triết rồi.

Ba trận đạo chủ theo sát phía sau thấy thế, cười chúc mừng nói: “Trường Canh huynh, lần này Thanh Đế Thần Cung các ngươi thật sự muốn quật khởi, chúc mừng chúc mừng.”

Lúc nói lời này, hắn vô thức dùng ngón tay vuốt nhẹ nhẫn trữ vật trên ngón trỏ bên trái.

Trong đó có một khối Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn đang nằm, bên trong đã ghi lại toàn bộ quá trình Nam Minh Tiên Đế bị vây khốn.

Nói thật, cho dù là lấy kiến thức rộng rãi của Tam Trận Đạo Chủ, cũng chưa từng thấy qua kỳ tài như Vương Thủ Triết, lật tay thành mây trở tay thành mưa không nói, sức chiến đấu càng vô cùng dũng mãnh, ngay cả hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế cũng chịu thiệt thòi lớn trong tay hắn.

Càng đừng nói phía sau hắn còn có Sinh Mệnh Cấm Khu.

Có nhân vật như vậy gia nhập Thanh Đế Thần Cung, Thanh Đế Thần Cung quật khởi chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Mấy vị trận pháp sư chuyên chú vào kỹ thuật trận pháp cũng đều hiểu điểm này, cực kỳ hiếm thấy nở nụ cười thân mật với Trường Canh đạo chủ.

Trong lòng Trường Canh đạo chủ hơi rung động, nhưng trên khuôn mặt rất có mị lực của lão nam nhân kia lại lộ ra vẻ rụt rè, khiêm tốn nói: “Thủ Triết nhà chúng ta tuy rằng đủ ưu tú, nhưng chung quy vẫn là quá trẻ tuổi, phong cách hành sự không khỏi có vài phần sắc bén.”

“Chờ lần này sau khi ta dẫn hắn về nhà, sẽ dốc lòng dạy dỗ hắn, giúp hắn dần dần quen thuộc sự vụ Thanh Đế Thần Cung. Việc gì cũng không thể vội vàng, từ từ sẽ đến.”

Hắn tìm từ và biểu tình có chút khiêm tốn, nhưng nội tâm thì đang nở hoa.

Thanh Đế bệ hạ là truyền nhân cách đời ưu tú, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

Điều duy nhất khiến Trường Canh Đạo Chủ hơi lo lắng chính là, dường như Thủ Triết làm việc có vài phần kích động ‘tuổi trẻ khí thịnh’, lúc đối mặt với hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế, ngay cả tình huống cũng không biết rõ ràng đã đánh nhau!

Mặc dù đánh rất sảng khoái, mười phần hả giận.

Nhưng đắc tội Nam Minh lão tặc như thế, tương lai lọt vào lão tặc âm thầm trả thù cùng xỏ giày nhỏ thì làm sao bây giờ?

Nhưng hắn cũng hiểu, Thủ Triết trẻ tuổi và ưu tú như vậy, tính tình nóng nảy một chút cũng bình thường.

Chỉ cần hắn kiên nhẫn dạy bảo, tương lai Thủ Triết chắc chắn sẽ trở thành một trong những đại lão cao cấp nhất Tiên giới, Ngũ Kiếp Tiên Đế là chuyện ván đã đóng thuyền, dù là lục kiếp cũng có hy vọng không nhỏ.

Đến lúc đó, Thanh Đế Thần Cung không dám nói có thể triệt để vượt qua Thái Thượng Thần Cung, ít nhất cũng có thể địa vị ngang nhau.

Trường Canh Đạo Chủ càng nghĩ càng hưng phấn, cả người lâng lâng.

Thần Quang Đạo Chủ nhìn thấy biểu lộ này của hắn, lông mày hơi nhíu lại.

Trong lòng của hắn âm thầm suy nghĩ, kiên quyết không thể để cho Trường Canh người này thực hiện được, xem ra phải cùng đồ nhi thương lượng, nắm chắc thời gian áp dụng cơm sống nấu chín.

Chỉ có Vương An Nghiệp đi theo ở một bên, kín tiếng mà không hé răng.

Tuy rằng hắn không rõ mưu kế của thái gia gia, nhưng lấy hiểu biết của hắn đối với thái gia gia của mình, chuyện này sao có thể đơn giản như vậy?

Hắn thậm chí hoài nghi thái gia gia đã sớm nhận ra đó là Nam Minh đế tôn, chính là cố ý đánh hắn.

Mà Trường Canh đạo chủ xem ra có vẻ đắc chí, hơn phân nửa là rất nhanh sẽ cười không nổi.

Đang lúc Vương An Nghiệp suy nghĩ.

Cửa lớn Lộc Minh Uyển mở ra.

Vương Thủ Triết và Tinh Lan Thần Nữ dắt tay nhau xuất hiện đón khách.

Nam tử phong thái tuấn lãng, nữ tử phong tư trác tuyệt, đi cùng nhau có vài phần hương vị càng tăng thêm sức mạnh, khiến người xem vui vẻ thoải mái.

Thần Quang Đạo Chủ thấy thế, trong lòng nhịn không được lẩm bẩm lần nữa.

Thủ Triết và đồ nhi bảo bối đi cùng nhau, giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ hồn nhiên thiên thành, tuyệt phối như thế, há có thể bỏ qua?

Đang lúc suy nghĩ.

Song phương chính thức gặp mặt, hàn huyên với nhau.

Tâm thái hai bên đều khác nhau.

Ba Trận Đạo Chủ đã thu An Nghiệp làm đồ đệ, đương nhiên có thêm vài phần thân cận với Vương Thủ Triết, phần nhiều là nhìn hắn với góc độ kinh ngạc và tán thưởng.

Mà Trường Canh Đạo Chủ thì trong lòng dâng trào sóng ngầm, trong ánh mắt thậm chí lộ ra kích động không chút che giấu, lúc nhìn Vương Thủ Triết, giống như đang nhìn một món trân bảo hiếm thấy vậy.

Hơn nữa trân bảo hi thế này, chính là của Thanh Đế Thần Cung.

Đây chính là lịch đại tổ tiên che chở Thần cung ta a!

Có điều hắn tốt xấu gì cũng là cung chủ thay mặt Thanh Đế Thần Cung, luôn có vài phần rụt rè.

Ít nhất vẫn phải kiềm chế động tác, không lập tức tiến lên nhận mặt Vương Thủ Triết, cũng không lập tức đón hắn về Thanh Đế Thần Cung.

Vương Thủ Triết và Tinh Lan thần nữ nghênh đón mọi người vào trong Lộc Minh Uyển, cũng ở trong phòng khách bày ra trà trái cây, chiêu đãi chư vị.

Hình chiếu của hai vị tiên đế Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế đã sớm nhập tọa, lúc này đang vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Trên bàn trà trước mặt hai người bọn họ đã chất đống không ít vỏ trái cây, hiển nhiên đã đợi khá lâu rồi.

Vương An Nghiệp cung kính đứng ở sau lưng Vương Thủ Triết, báo cáo ngắn gọn một chút về trải nghiệm chuyến này, đồng thời giới thiệu kỹ càng về đám người Tam Trận Đạo Chủ và Trường Canh Đạo Chủ.

Trường Canh Đạo Chủ cố nén tâm trạng kích động, đợi đến khi Vương An Nghiệp báo cáo kết thúc, Vương Thủ Triết nâng chén trà lên, mới ấp ủ một chút cảm xúc, chuẩn bị mở miệng nhận nhau với Vương Thủ Triết.

Nhưng không ngờ dường như Vương Thủ Triết lại càng cảm thấy hứng thú với Tam Trận Đạo Chủ hơn, không đợi Trường Canh Đạo Chủ mở miệng đã chuyển hướng sang Tam Trận Đạo Chủ bên kia: "Tam Trận tiền bối, đa tạ ngài nguyện ý bớt chút thời gian giúp Vương thị ta xây dựng siêu không gian truyền tống trận."

"Ha ha, An Nghiệp đã bái lão hủ làm thầy, việc này đương nhiên không thể chối từ." Tam Trận Đạo Chủ cười sang sảng, sau đó nghiêm mặt nói: "Có điều, có lời đã nói trước. Quan hệ của chúng ta là quan hệ, ta cũng đã cố gắng hết sức trả giá thấp, nhưng quy trình khế ước nên có lại không thể thiếu một hạng."

"Truyền tống trận cự ly viễn siêu không phải là một công trình nhỏ, không nói đến kim ngạch khổng lồ, trong đó liên lụy tới nhân viên cũng đông đảo, khế ước của chúng ta vẫn phải rõ ràng một chút, cũng miễn cho về sau có tranh chấp tổn thương hòa khí."

"Đó là đương nhiên. Giao tình thì giao tình, làm việc thì làm việc." Vương Thủ Triết vui vẻ đồng ý.

Không hổ là nhân tài kỹ thuật chuyên nghiệp đã quen làm công trình, ý của Tam Trận Đạo Chủ ngược lại là không mưu mà hợp với hắn.

Lập tức, hắn nghiêm túc nói về công việc xây dựng liên quan và điều khoản khế ước tương ứng với tam trận đạo chủ.

Thành lập Truyền Tống Trận cự ly siêu xa không phải là hắn vỗ đầu làm ra quyết định, mà là liên quan đến một khâu mấu chốt phát triển toàn bộ Thánh Vực, kế hoạch liên quan hắn đã sớm trong đầu suy nghĩ qua rất nhiều lần, giờ phút này mở miệng, tự nhiên là mạch suy nghĩ rõ ràng, mục tiêu rõ ràng.

Ba Trận Đạo Chủ vừa bị cuốn vào nhịp điệu nói chuyện, cũng lập tức tiến vào trạng thái làm việc.

Trường Canh Đạo Chủ thấy thế đành phải nuốt lại lời đã đến bên miệng, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi Vương Thủ Triết và ba Trận Đạo Chủ nói xong công việc, sau đó bàn bạc với hắn về Thanh Đế Thần Cung.

Không ngờ, lần trò chuyện này giữa Vương Thủ Triết và ba trận đạo chủ đã nói hết một canh giờ, nói rất tỉ mỉ về điều khoản khế ước.

Tinh Lan Thần Nữ rất tự giác ở bên cạnh đặt bàn đọc sách, thuần thục định ra khế ước, cũng căn cứ nhu cầu của hai bên không ngừng sửa đổi.

“Ba trận tiền bối, bên phía Thủ Triết đã cho thuê Thần Chu của Vô Cực Thần Cung, có thể đưa các ngươi đi 【Truyền Tống Trận của Vô Cực Thành】, lại chuyển đường đến thế giới Thần Võ của ta. “Điều kiện liên quan đến khế ước không sai biệt lắm, Vương Thủ Triết đã thương lượng với Tam Trận Đạo Chủ công việc kiến thiết tương quan: “Vấn đề an toàn dọc đường của quý phương, Vô Cực Thần Cung sẽ toàn quyền phụ trách, ý của ngài thế nào?”

Nguyên phế tích Vô Cực thành nằm ở trong cương vực của Ma tộc, muốn đi vào trong đó không chỉ phải xuyên qua đường biên giới của Ma giới, còn phải đi trong nội bộ Ma tộc một thời gian khá dài, vấn đề an toàn tự nhiên phải cân nhắc.

Chiến khu Ma tộc này là 【Thái Minh Chiến Khu】, bên Ma tộc chủ yếu do Chí Tôn Minh phụ trách.

Bất quá Chí Tôn Minh năm đó đánh một trận với Nam Minh Tiên Đế, bị thương còn nặng hơn Nam Minh Tiên Đế, những năm gần đây phần lớn thời gian đều bế quan chữa thương, thế cho nên dục vọng tiến công của quân đội Ma tộc trong toàn bộ khu Thái Minh cũng không mạnh, chiến khu cũng tương đối thái bình.

Không phải như vậy, Tinh Lan thần nữ, Vân Hạc thần tử lúc ấy cũng không dám tiến sâu vào trong ” phế tích Vô Cực Thành” tìm kiếm thế giới Tiên Minh thất lạc.

“Việc này cứ dựa vào Thủ Triết lo liệu là được.” Tam Trận Đạo Chủ suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Hắn lập tức nói thêm: “Ngoài ra, còn có một chuyện cần phải xác định trước. Truyền Tống Trận ở vị trí quý phương, được thành lập ở trong hư không hải phụ cận 【Thần Vũ thế giới】, điều này đã có thể xác định.”

“Nhưng truyền tống trận đối ứng bên Tiên giới, Thủ Triết gia chủ có từng cân nhắc xây dựng ở đâu không?”

Lời này vừa nói ra.

Vương Thủ Triết cũng sửng sốt một chút, lập tức hai mắt tỏa sáng, truy hỏi: “Bên Tiên giới, vãn bối cũng có thể tùy tiện chọn nơi?”

Hắn thật sự không nghĩ tới chuyện này, vẫn luôn vô thức cho rằng Truyền Tống Trận được xây dựng trên phế tích Vô Cực thành.

“Ha ha ha ha.” Tam Trận Đạo Chủ cười to nói: “Xem ra, Thủ Triết không hiểu lắm về kỹ thuật không gian mới nhất của Tiên Trận Minh chúng ta. Thật ra nói cũng đơn giản, kỹ thuật nguyên lý truyền tống trận viễn siêu của chúng ta thoát thai từ kỹ thuật hành lang không gian siêu xa của Ma tộc.”

“Trận pháp sư không gian của chúng ta sẽ chia làm hai nhóm, trong đó một nhóm đi đến địa bàn quý phương, còn một nhóm khác thì ở lại Tiên giới. Sau khi hai bên vào chỗ, có thể thông qua thủ đoạn kỹ thuật xác định điểm không gian, cũng thành lập một trận pháp không gian tạm thời, tiến hành đánh dấu với điểm không gian, khiến cho không gian hai bên có thể thông qua thế giới Vô Tận Thiên Uyên tiến hành đối tiếp.”

“Hai cái neo không gian, sau khi tiếp xúc là có thể dùng phương thức vặn vẹo không gian trong Thiên Uyên thế giới, dần dần chui ra một đường hầm không gian, trong quá trình này không ngừng gia cố và mở rộng đường hầm không gian!”

Ba trận Đạo Chủ nói đến kỹ thuật truyền tống trận, đó là cực kỳ hưng phấn, danh từ kỹ thuật liên quan một cái tiếp một cái nhảy ra ngoài.

Vương Thủ Triết nghe được lại sửng sốt một hồi, cảm giác vô cùng thần kỳ.

Chi tiết cụ thể hắn cũng không nghe quá hiểu, chỉ là quá trình xây dựng đường hầm không gian này đại khái tương tự quá trình khai thác đường hầm của thế giới Thần Võ, dù sao Vương thị khoa nghiên cứu viện đã sớm khắc lại các loại đồ vật như máy móc chống thuẫn.

Có điều, Vương Thủ Triết có nhận thức rất rõ về năng lực của mình, nếu đã không hiểu, vậy thì nghe chuyên gia.

Dù sao kỹ thuật trong viện nghiên cứu của Vương thị cũng đã sớm đạt tới độ cao mà Vương Thủ Triết hoàn toàn không hiểu nổi, lúc Vương Ly Nguyệt báo cáo tiến độ nghiên cứu phát minh với hắn cũng là họa phong này, hắn đã quen rồi.

Hắn khiêm tốn thỉnh giáo: “Không biết lối vào Tiên Giới bên này có hạn chế điều kiện gì không? Tam Trận tiền bối có nơi nào tiến cử cửa vào Tiên Giới không?”

“Đương nhiên là ta đề cử nơi ở của Tiên Trận Minh chúng ta 【Thái Hư Thiên】 【Thiên Khư Thành】 rồi.”

Ba Trận Đạo Chủ bắt lấy cơ hội chào hàng: “Thiên Khư Thành chúng ta kinh tế không tệ, lại ở trong Thái Hư Thiên của Tiên giới, hơn nữa tổng bộ Tiên Trận Minh chúng ta ở ngay tại Thiên Khư Thành, trận pháp sư giữ gìn thuận lợi vô cùng lý tưởng cửa vào Truyền Tống Trận.”

“Truyền tống trận địa bì, Thủ Triết ngươi cũng không cần lo lắng, ta giải quyết hết cho ngươi.”

Ba trận đạo chủ vừa nói ra, Tinh Lan thần nữ đang ở bên cạnh lập khế ước lập tức không làm nữa.

“Cửa vào Tiên Giới này, đương nhiên phải kiến tạo ở Huyền Thiên Thành chúng ta.” Nàng buông bút xuống, vội vàng mở miệng: “Phải biết rằng, Tiên Minh chính là vực ngoại chi địa mà Vô Cực Thần Cung chúng ta chủ đạo khai phá, bây giờ Tiên Minh trở về, cửa vào tự nhiên nên được xây ở địa bàn quản lý của Vô Cực Thần Cung.”

“Tiên Minh không phải một nhà Vô Cực Thần Cung thành lập.” Nam Minh Tiên Đế lại cười ha hả, “Huống chi, Tiên Minh đã là lịch sử, hiện tại Thần Vũ thế giới và Thánh Vực có quyền tự chủ độc lập, không phải là nhà ai phụ thuộc. Hơn

nữa, Vô Cực Thần Cung thật sự quá nghèo, lại là nơi xa xôi, làm cửa vào giữa Thánh Vực và Tiên Giới không thích hợp."

"Theo ý tứ của bản tiên đế, cửa vào tự nhiên phải xây trên địa bàn Nam Minh thần điện ta! Thủ Triết à, chỉ cần ở địa bàn của ta, ngươi muốn xây chỗ nào thì xây chỗ đó."

Sắc mặt Tinh Lan Thần Nữ hơi đổi.

Nàng không ngờ cửa vào Truyền Tống Trận vốn nên là ván đã đóng thuyền lại thoáng cái nhảy ra nhiều người đến cướp, thậm chí ngay cả Tiên Đế cũng chạy đến chen một chân vào.

Nhưng ngay khi Nam Minh Tiên Đế vừa dứt lời, Thái Thượng Tiên Đế một mực không lên tiếng liền khoan thai mở miệng: "Cửa vào Truyền Tống Trận đương nhiên là xây dựng ở Thái Thượng Thiên của chúng ta. Thái Thượng Thiên Phi không chỉ là trung tâm tuyệt đối của Tiên giới, còn có bản đế tôn có thể hiệp trợ thủ hộ."

"Thủ Triết à, một khi Truyền Tống Trận xây dựng xong, nếu Thánh Vực các ngươi có nguy hiểm gì, bản Tiên Đế có thể trợ giúp bất cứ lúc nào!"

Nam Minh Tiên Đế nổi giận: "Bản đế tôn cũng có thể trợ giúp bất cứ lúc nào."

"Hừ! Bản đế còn có mười vạn năm thọ nguyên, nhưng Nam Minh ngươi chỉ có chưa tới một vạn năm thọ nguyên." Thái thượng tiên đế đối chọi gay gắt với hắn, trong giọng nói không thiếu trào phúng.

Thấy thế, Tinh Lan Thần Nữ hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi, rốt cục lấy hết dũng khí lần nữa gia nhập chiến đoàn.

Giờ khắc này, nàng bất chấp chính mình đối mặt chính là hình chiếu của hai vị đế tôn, cũng bất chấp địa vị cùng thực lực giữa song phương chênh lệch, cứ là cùng hai vị tiên đế tranh đến mặt đỏ tới mang tai, biểu hiện vô cùng "hung hãn".

Không còn cách nào khác, Vô Cực thần cung đã ăn đủ nỗi khổ nghèo khó từ lâu rồi.

Trước mặt lợi ích khổng lồ, mặc kệ là Tiên Đế hay là Đạo Chủ, nàng đều là cường hãn dựa vào lý lẽ mà tranh giành, mà Thần Quang Đạo Chủ cũng ở một bên gõ trống.

Trong lúc nhất thời, tràng diện vô cùng “hiệt liệt”.

Ngược lại Vương Thủ Triết ở trung tâm lốc xoáy ngược lại trở nên nhàn rỗi, nâng chén trà lên yên lặng uống trà.

Màn triển khai đột ngột này khiến cho Trường Canh Đạo Chủ ở bên cạnh có chút ngơ ngác.

Lực chú ý của hắn đều đặt ở việc bảo Thủ Triết về Thanh Đế Thần Cung với hắn, hoàn toàn không chú ý rốt cuộc ba trận đạo chủ đang trò chuyện gì với Vương Thủ Triết, cũng vì vậy, lúc này hắn vẫn hoàn toàn ở ngoài tình huống này.

Không biết nói như thế nào, liền lập tức ầm ĩ lên.

Bất quá, vẻn vẹn nghe vài câu cãi lộn nội dung, hắn liền mãnh liệt phản ứng lại.

Lối vào Truyền Tống Trận này chính là một khối thịt béo khổng lồ.

Hôm nay Thánh Vực và Tiên Giới tách ra quá lâu, hai bên đều có vật tư đặc sản, một khi thông qua Truyền Tống Trận chạy tới chạy lui, sẽ hình thành một thị trường vật tư vô cùng lớn ở phụ cận Truyền Tống Trận!

Mà thị trường vật tư này sẽ hình thành một trung tâm kinh tế hoạt động, hấp dẫn toàn bộ thương nhân Tiên Giới.

Tu tiên tu là cái gì? Đương nhiên là kinh tế rồi! Không có kinh tế, lấy đâu ra tiền mua bảo vật? Rèn Hỗn Nguyên Linh Bảo? Luyện chế Đạo Đan Thần Đan?

Làm Cung Chủ thay mặt Thanh Đế Thần Cung, hắn cũng không phải loại tu sĩ đơn thuần hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài, một lòng chỉ biết tu luyện, cho dù chỉ thoáng phỏng đoán một chút, hắn cũng đã cảm giác được tiền cảnh kinh người ẩn chứa trong đó.

Trong lúc nhất thời, Trường Canh Đạo Chủ cũng hung hăng rục rịch, vội vàng yếu ớt giơ tay lên: “Thủ Triết chính là truyền nhân của Thanh Đế nhất mạch ta, cửa vào truyền tống trận này nên được kiến tạo ở Thanh Đế Thần Cung ta.”

Nhưng mà lời vừa dứt, hắn liền bị các đối thủ cạnh tranh tập kích!

Giữa Thanh Đế Thần Cung và Thủ Triết các ngươi, ngay cả bát tự cũng không có phủ nhận người ta có phải người của Thanh Đế Thần Cung không?

Trong lúc thế lực nhiều bên "đấu đá lẫn nhau", bầu không khí càng ngày càng nóng nảy, cửa viện Lộc Minh Uyển lần nữa mở ra.

Vương Lung Yên và Lục Tí Thánh ma đồng quan hùng, "trùng hợp" Song Song đến đây báo cáo công tác, nói đều là các loại chuẩn bị của hệ thống vật lưu.

Bọn họ đến thăm, cũng gián đoạn tranh đoạt vị trí cửa vào của các vị đại lão.

Ngay từ đầu, mọi người chỉ là tạm thời trầm mặc, trong lòng vẫn kìm nén hết sức chuẩn bị một đợt tranh đoạt tiếp theo, đối với nội dung công tác báo cáo của Lục Tí Thánh Ma kia cũng không có chút hứng thú nào, nhưng nghe nghe, bọn họ lại cảm giác không thích hợp.

Hệ thống không tệ, dường như rất có tiền đồ.

Nhưng chỉ là như vậy, các đại lão cũng chỉ âm thầm gật đầu trong lòng.

Nhưng bọn họ một khắc trước còn đang tranh đoạt cửa vào Truyền Tống Trận, trong đầu còn lưu lại nội dung tương quan. Cho nên rất nhanh, bọn họ liền nhao nhao ý thức được một chuyện.

Nếu kết hợp giữa trung tâm vật lưu và cửa vào Truyền Tống Trận lại, hai loại sản nghiệp có thể hoàn toàn xứng đôi, hai bên một cộng một thì hiệu quả hơn xa hai lần.

Mọi người lập tức hiểu rõ.

Đây là ván cờ rất lớn của Vương Thủ Triết.

Mà lúc này, báo cáo của Lục Tí Thánh Ma cũng tiến vào kết thúc.

Hắn vẻ mặt khó xử nói: "Gia chủ, hiện tại khó khăn lớn nhất chính là tiền! Hệ thống vật lưu muốn vận hành thuận lợi, nhất định phải cần một hệ thống vận chuyển khổng lồ để ủng hộ, chúng ta cần phải mua lượng lớn thuyền đò mới có thể đạt

được mục tiêu. Việc này quá tốn tiền, những tài chính trong tay chúng ta, sợ là chống đỡ không được bao lâu!”

Thiếu tiền tốt a!

Vừa nghe nói thiếu tiền, mọi người nhất thời hưng phấn.

Nam Minh Tiên Đế lập tức bắt được cơ hội mở miệng trước: “Thủ Triết à, tiền chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tình cảm huynh đệ vong niên chúng ta mới là đại sự.”

“Như vậy đi, sản nghiệp vật lưu của các ngươi tính cho ta một phần, cần bao nhiêu tiền, ngươi tùy tiện mở miệng.”

Vì bắt được cơ hội lần này, Nam Minh Tiên Đế đúng là không tiếc nhận huynh đệ ngay tại chỗ, ngay cả “Vong Niên huynh đệ” cũng lôi ra.

“Đúng đúng đúng, tiền chỉ là việc nhỏ, cũng coi như Thanh Đế Thần Cung chúng ta.” Trường Canh Đạo Chủ cũng vội vàng tỏ thái độ, vì nịnh nọt của Thủ Triết, cũng thật sự nhìn trúng hạng mục này.

Đến lúc này, hắn đã cảm thấy không đúng.

Ngay từ đầu, hoặc là nói trước khi đến, trong cảm giác của hắn, tự mình gọi Vương Thủ Triết “về nhà”, đây không phải là chuyện trong vài phút sao? Đều là Thanh Hoàng nhất mạch, hắn không trở về Thanh Đế Thần Cung còn có thể về nơi nào?

Nhưng bây giờ, tình huống đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thủ Triết giống như một cây mẫu đơn dáng vẻ thướt tha, ong bướm xung quanh ngấp nghé từng con nối tiếp một đám, nếu Trường Canh hắn rụt rè hơn nữa, sợ là sẽ vĩnh viễn mất đi Thủ Triết.

Mà sau Trường Canh Đạo Chủ, ba trận Đạo Chủ cũng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức tỏ vẻ muốn bỏ tiền!

Thái Thượng Tiên Đế lại cười lạnh một tiếng: “Cũng quá keo kiệt rồi, Thái Thượng Thần Cung ta chiếm hai phần. Mặt khác, đầu tư truyền tống trận, Thái Thượng Thần Cung chúng ta cũng có thể bỏ ra một phần.”

Theo mọi người rối rít đầu tư, lỗ hổng tài chính khổng lồ của hệ thống vật lưu kia nhanh chóng bị lấp đầy bằng tốc độ không thể tưởng tượng.

Thậm chí, ngay cả tài chính cần thiết để xây dựng Truyền Tống Trận cũng bắt đầu giảm bớt rất nhanh.

Thấy cảnh tượng này, Vương Lung Yên được Vương Thủ Triết tạm thời gọi đến diễn kịch, vẻ mặt bối rối.

Nhưng đồng thời, trong lòng nàng cũng dần dần hiểu ra.

Thảo nào trước đó Thủ Triết có nói, ở trong một khối vật lưu này hoàn toàn không có ý định tự mình bỏ tiền, thì ra là để ở đây chờ!

Mà Tinh Lan Thần Nữ thấy một màn này, trong lòng cũng nổi lên gợn sóng, trong đôi mắt phun trào diệu quang.

Lần đầu tiên nàng biết, hóa ra sinh ý còn có thể làm như vậy.

So với thủ đoạn vô cùng kì diệu này của Thủ Triết công tử, quả nhiên mình vẫn còn quá non. Những thủ đoạn học được kia của mình, sợ là ngay cả vạn nhất của Thủ Triết công tử cũng chưa tới.

…

Chương 81: Đại Ma Vương tứ thúc, rốt cuộc cũng đã giá lâm Tiên giới rồi?

…

Sau đó.

Ngoài mặt Vương Thủ Triết và các vị đại lão khiêm tốn đùn đẩy một phen.

Mà Tinh Lan Thần Nữ thì múa bút thành văn, nhanh chóng định ra điều khoản khế ước.

Bộ đồ vật này nàng gần đây thường làm, đã quen thuộc không gì sánh được, bên kia đề tài vừa dứt, nàng liền đem khế ước đưa tới trước mặt các đại lão.

Đối với chuyện đòi tiền, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, nếu không chờ cho bọn họ tỉnh táo lại, không chừng còn xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn khế ước bị đưa tới trước mặt, hai vị tiên đế Nam Minh, Thái Thượng đều sửng sốt.

Tiết tấu này có phải là nhanh quá rồi không?

Bất quá, khế ước ngay mặt.

Vừa thổi qua da trâu dũng cảm, tỏ vẻ hai vị tiên đế không thiếu tiền, tất nhiên không thể tính toán chi li như người bán hàng rong ở chợ rau.

Ít nhất, không thể tỏ ra keo kiệt trước mặt một vị Tiên Đế khác được.

Cũng không nhìn kỹ điều khoản khế ước, bọn họ một bộ dáng vô cùng hào sảng, “xoạt xoạt xoạt” ký xuống khế ước.

Theo hai vị Tiên Đế ký khế ước, Tam Trận Đạo Chủ ở bên cạnh, đương nhiên Trường Canh Đạo Chủ càng không có quyền lên tiếng, đều kiên trì ký hợp đồng nhập cổ phần.

Trong khoảng thời gian ngắn, vật chảy vào cổ khế ước đã hoàn thành.

Có thể thấy được thời cơ Tinh Lan Thần Nữ nắm chắc tinh chuẩn.

Rất nhanh, tất cả khế ước nhập cổ đã được Tinh Lan cất kỹ thỏa đáng, mọi người tiếp tục bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm.

Thấy thế, Nam Minh Tiên Đế có chút không kiềm chế được.

Hiện tại người cạnh tranh với Thủ Triết với hắn nhiều như vậy, hắn phải tranh thủ thời gian hành động mới được. Hơn nữa, lần này phải chuẩn bị chút tài chính, giành được tiên cơ.

Hắn giả bộ như bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, rất tùy tính buông chén trà xuống nói: "Đột nhiên nhận được tin tức, trong thần điện có chút việc vặt cần xử lý, các ngươi trước tán gẫu, ta đi một chút liền trở về."

Trong lúc nói chuyện.

Ánh mắt của hình chiếu Nam Minh Tiên Đế trong nháy mắt trở nên ngốc trệ, hiển nhiên ý thức chính đã bị hút ra.

…

Trong nháy mắt tiếp theo.

Nam Minh thần điện.

Đây là một tòa kiến trúc cổ xưa có lịch sử lâu đời.

Là trung tâm quyền lực truyền thừa lâu đời của thế lực cổ xưa Nam Minh thần điện, lịch sử của thần điện thậm chí có thể truy ngược đến đại chiến đối kháng lần thứ hai trước khi đại chiến Ma Triều diễn ra.

Đương nhiên, điều này chỉ vẻn vẹn là lịch sử tồn tại của nó.

Từ khi truyền thừa tới giờ, tòa thần điện này đã trải qua vô số năm tháng, trải qua vô vàn đau khổ, rất nhiều kiến trúc chủ thể đều đã được xây dựng lại, hình dáng sớm đã không còn như trước kia nữa.

Nhưng dù vậy, nó vẫn bảo lưu rất nhiều đặc điểm, ví dụ như nguy nga hùng hồn, mang theo phong cách kiến trúc cổ vận, ví dụ như tháp cao cổ xưa đứng sừng sững trong quần thể cung điện, thí dụ như một ít dấu vết chiến tranh được cố ý lưu lại,

thí dụ như đồ đằng thần điểu thường xuyên xuất hiện trong bích họa trang trí…

Khí tức hỏa diễm hừng hực bao phủ toàn bộ Thần Điện trên không, dát lên một tầng vầng sáng màu đỏ thẫm, từ xa nhìn lại, nó giống như một tòa thành lũy nguy nga đứng lặng trong hỏa diễm, tản ra uy thế bàng bạc không gì sánh kịp.

Tẩm cung Đế Tôn.

Trên pháp đài điêu khắc thành bệ đá màu đỏ, một lão giả mặc trường bào đỏ thẫm đang khoanh chân ngồi, hai con ngươi nhắm nghiền, nhìn phảng phất đang đắm chìm trong tu luyện.

Lão giả này dĩ nhiên chính là Nam Minh Tiên Đế.

Bất quá, khác với bộ dáng không đáng tin cậy lúc ở bên ngoài, giờ phút này hai con ngươi nhắm chặt thần sắc hắn nghiêm túc, khí chất nội liễm mà trầm ổn, ngược lại cùng bộ dáng Nam Minh Tiên Đế trong tưởng tượng của đại đa số người nên có mười phần tương tự.

Dù cho toàn thân kia đã thập phần thu liễm, vẫn như cũ uy áp làm người ta tim đập nhanh, càng làm cho lòng người không kìm lòng được mà kính sợ.

Đây là uy thế thuộc về cường giả cấp bậc Tiên Đế chân chính.

Cho dù vì tránh bị Thiên Đạo nhìn chằm chằm, phần uy thế này đã vô cùng thu liễm, nhưng vẫn không phải là thứ mà những bán Tiên Đế kia có thể so sánh.

Bỗng nhiên.

Mí mắt khép lại của Nam Minh Tiên Đế giật giật, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

Đây là dấu hiệu chủ ý trở về với bản tôn.

Phàm là huyễn ảnh chi thuật, đều phải theo chủ ý hàng lâm mới có thể khống chế tự nhiên, nếu không bất quá chỉ là một cái xác không mà thôi. Đương nhiên, nếu là tu luyện Phân Hồn Thuật, cũng có thể làm được hai bên đồng thời điều khiển.

Chỉ là Phân Hồn chi thuật sẽ tổn hại đến bổn nguyên, vả lại tai hoạ ngầm cực lớn, bởi vậy một ít người tu hành chính thống cũng sẽ không tùy tiện tu luyện cấm kỵ chi thuật này.

“Người đâu, mời hai vị phó điện chủ tới.” Nam Minh Tiên Đế nói với giọng uy nghiêm.

Ở bên trong thần điện, đế tôn từ trước đến nay uy nghiêm, ngay cả hình tượng cùng giọng điệu cũng khác hẳn khi đi bên ngoài.

“Vâng, Đế Tôn.”

Hai gã thị vệ thần điện trẻ tuổi ở cửa tẩm cung nghe được mệnh lệnh, lập tức cung kính đáp lại, lập tức phân ra một vị chấp hành nhiệm vụ.

Có thể đảm nhiệm thị vệ bên ngoài tẩm cung đế tôn, không có chỗ nào không phải là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ của thần điện, tự nhiên mỗi người đều anh vũ bất phàm, tương lai cho dù là tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh cũng có xác suất không nhỏ.

Rất nhiều trưởng lão thần điện, lúc còn trẻ đã đảm nhiệm qua thị vệ thần điện, thường xuyên được đế tôn ân cần dạy bảo một phen.

Không bao lâu sau.

Liền có ba lão giả khí thế bất phàm vội vàng chạy tới tẩm cung của Nam Minh Đế Tôn.

Cầm đầu là một vị có dáng người vô cùng khôi ngô, mặc dù nhìn như đã hơi già, nhưng tinh thần lại quắc thước, thật giống như một tòa núi cao nguy nga.

Đây là phó điện chủ thứ nhất của Nam Minh thần điện - Diêm Anh Long, người ngoài đều tôn xưng là 【Anh Long phó điện chủ】, hoặc là 【Anh Long lão tổ】!

Đồng thời, hắn cũng là một trong những thần tử đương đại của Nam Minh thần điện, lão tổ tông của Vân Hạc thần tử.

Mà vị bên trái kia, lại là một lão giả râu tóc đỏ bừng, đây là 【Diệp lão tổ】 vừa mới đạt thành khế ước với Tinh Lan thần nữ cách đây không lâu, xếp hàng Phó điện chủ thứ hai.

Nhưng mà người bên phải nhất thì trẻ tuổi khỏe hơn rất nhiều, tựa như phàm nhân trong ba bốn mươi tuổi.

Dung mạo của hắn tuấn lãng, khí độ phi phàm, chính là phó điện chủ thứ ba của Nam Minh thần điện —— Tả Khâu Triêu Thương.

Ba vị này, mỗi người đều là cường giả cấp bậc Bán Bộ Tiên Đế.

Mặc dù chỉ là một góc băng sơn, nhưng cho dù chỉ là từ trên người bọn họ cũng có thể nhìn ra rõ ràng thực lực tổng hợp của Nam Minh thần điện vượt xa Vô Cực thần cung bây giờ.

Ba vị phó điện chủ tề tụ, bái kiến Nam Minh Đế Tôn trong điện tẩm cung: "Chúng ta bái kiến Đế Tôn."

"Miễn lễ." Dường như tâm trạng của Nam Minh Tiên Đế cũng không tệ, hắn khoát tay áo.

Lập tức, hắn nhíu mày nhìn về phía Kỳ Lão Tổ: "Giao Bằng, nghe nói tiểu tử ngươi lúc trước chạy tới Vô Cực Thần Cung? Còn ăn thiệt thòi không nhỏ?"

Trong lòng Mãng lão tổ run lên, vội vàng cung kính trả lời: "Khởi bẩm đế tôn, đây đều là lời đồn nhảm ở bên ngoài. Trên thực tế, ta đó là ném đá hỏi đường, đánh quan hệ tốt với Tinh Lan thần nữ trước, cuối cùng thu được tín nhiệm của đối phương, lấy được quyền đại diện khu vực bán lương chủng mới, tổng thể mà nói lợi nhiều hơn hại."

"Đương nhiên, vốn dĩ ta còn có ý định cầu thân thay Minh Nghiên, chỉ có điều Tinh Lan điện hạ cự tuyệt."

Nói xong, Kỳ Lão Tổ cúi đầu, trong lòng lo sợ bất an.

"Ha ha, Tinh Lan bây giờ rất thông minh lanh lợi, có thể để ý tới tiểu tử Minh Nghiên mới là lạ." Nam Minh Tiên Đế dường như cũng không so đo việc này, chỉ tùy ý dặn dò một câu: "Về sau bớt đi trêu chọc nha đầu Tinh Lan. Hiện tại nàng còn tinh khôn hơn Hầu Nhi, bán ngươi đi, ngươi còn phải đếm tiền thay nàng."

Nghe vậy, Mãng lão tổ ngầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này liền nói "Tuân mệnh", nhưng trong lòng lại không nhịn được lẩm bẩm.

Bệ hạ nhắc nhở như vậy thật sự là quá đúng lúc! Hình Vanh ta đã sớm bị bán đi, còn bị bán trọn vẹn hai lần, thuận tiện còn

đếm tiền cho bà…

“Anh Long, chuyện bản đế tôn dặn dò lần trước thế nào rồi?” Nam Minh Tiên Đế nhìn về phía phó điện chủ thứ nhất Diêm Anh Long, trịnh trọng hỏi.

Anh Long lão tổ cung kính trả lời: “Khởi bẩm đế tôn, tất cả phụ liệu luyện chế bán thần khí đã chuẩn bị thỏa đáng, đoàn đội phụ trợ cũng vào chỗ, tùy thời có thể luyện.”

“Thế này đi, ngươi thu thập một chút, mang lò luyện khí lên, mang theo cả đoàn đội luyện khí theo bản tôn cùng đi Vô Cực Thần Cung luyện chế.” Nam Minh Tiên Đế phân phó.

Luyện chế Bán bộ thần khí cần hao phí không ít thời gian, trong quá trình này hắn cũng không cần phải ở lại trước lò luyện khí, ở giữa có không ít thời gian nhàn hạ, hắn hoàn toàn có thể dùng để chữa thương.

Hắn đã khẩn cấp muốn tiếp nhận trị liệu rồi.

“Cái gì?”

Anh Long lão tổ có chút ngơ ngác.

“Có vấn đề gì sao?” Nam Minh Tiên Đế nhíu mày, uy nghiêm chất vấn.

“Không thành vấn đề.” Lão tổ Anh Long vội vàng nhận lệnh, cúi đầu xuống.

Kỳ thật, tam đại phó điện chủ này đều xuất thân Chuẩn Thần Tử, từ nhỏ Nam Minh Tiên Đế đã truyền thụ đại đạo, kính sợ đã quen, tất nhiên không dám nghi vấn bất kỳ mệnh lệnh nào của hắn.

Lúc này.

Phó điện chủ Tả Khâu Thương Triều thứ ba do dự một chút, vẫn là bẩm báo: “Khởi bẩm đế tôn, còn có một chuyện lạ liên quan đến Thần Cáo bảng, phải bẩm báo với ngài.”

“Mau nói đi.” Ý thức của Nam Minh Tiên Đế vội vàng quay về Lộc Minh Uyển, trong ngữ điệu có mấy phần không kiên nhẫn.

“Ta nhận được tình báo, Thần Cáo bảng xuất hiện biến động cực lớn.” Tả Khâu Thương Triều nhanh chóng nói: “Thứ nhất

trước mắt không có thay đổi, vẫn là Thiên Thần Tử. Nhưng thứ hai, đổi thành một cô nương tên Vương Ly Từ, thứ ba thì biến thành An Chá Thần Nữ của Tử Vi Thần Cung."

"Đặc biệt nhất chính là, An Chá Thần Nữ đánh vào bảng xếp hạng chín mươi bảy trong lịch sử, sau đó rớt xuống chín mươi tám vị trí. Mà Vương Ly Từ cô nương, đánh tới vị trí thứ tám mươi chín trong tổng bảng lịch sử!"

"?" Nam Minh Tiên Đế ban đầu hơi có chút không kiên nhẫn, nhất thời hóa thành kinh ngạc, "Một hơi ra hai lịch sử top một trăm?"

Bảng xếp hạng của Thần Cáo bảng đương thời tuấn kiệt trên bảng sẽ thường xuyên thay đổi, nói chung cũng sẽ không có Tiên Đế chuyên môn nhìn chằm chằm cái này, nhưng bảng danh sách lịch sử thì khác.

Có người xâm nhập top một trăm lịch sử của Thần Cáo bảng, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lúc trước khi Nam Minh Tiên Đế còn trẻ, hắn cũng không thể tiến vào top 100.

Hắn còn nhớ rõ, lúc đó hắn tuổi trẻ khí thịnh, từng không phục, thề nhất định phải vượt qua Thái Thượng Tiên Đế, chứng minh phán đoán của Thần Cương bảng đối với tiềm lực cũng có lúc sai lầm.

Mà kết quả là, hắn chỉ là một lần nữa chứng minh tính chuẩn xác của Thần Cáo bảng.

Cũng bởi vì vậy, hắn ngẫu nhiên sẽ nghĩ, nếu như hắn lúc trước ở trên Thần Cáo bảng xếp hạng cao hơn một chút, nghĩ tới kiếp thứ tư có phải sẽ không gập ghềnh như bây giờ hay không.

Thái thượng lão quỷ cũng chỉ miễn cưỡng lọt vào top 100, hôm nay vượt qua ngũ kiếp đều có một chút hi vọng.

Kết quả hiện tại, lại thoáng cái toát ra hai ngoan nhân có thể xông vào một trăm thứ hạng đầu, điều này có ý nghĩa gì, Nam Minh Tiên Đế quá rõ ràng.

An Chá kia còn chưa tính, kỳ quái nhất chính là Vương Ly Từ kia… Hắn chưa từng nghe nói đến cái tên này không nói, xếp

hạng lại còn cao tới tám mươi người, đây chẳng phải là cùng Thái Thượng Lão Quỷ tâm đầu quyền thiên tiểu tử cũng không kém bao nhiêu?

Nhân tài như thế, nếu có thể lấy được Nam Minh thần điện đến…

Dường như phát giác ra nghi ngờ của Nam Minh Tiên Đế.

Thương Triều Tả Khâu tiếp tục nói về tình huống mà mình nghe ngóng được: "Vương Ly Từ cô nương kia, chính là đồng bạn kết bạn của Thanh Ly thần nữ trên địa bàn của Chí Tôn U, trước mắt chưa gia nhập tông môn."

"Tốt lắm, ngươi đi tìm cơ hội tiếp xúc một phen." Ánh mắt Nam Minh Tiên Đế sáng lên, lập tức nghiêm mặt hạ lệnh: "Nếu có cơ hội, mời nàng gia nhập Nam Minh thần điện."

Hắn cảm thấy rất hứng thú với Vương Ly Từ, nhưng trước mắt lại càng cảm thấy hứng thú với Vương Thủ Triết hơn, dù sao, người sau còn có thể giúp hắn chữa thương không phải sao.

"Vâng, Đế Tôn." Thương Triều Tả Khâu lĩnh mệnh.

Lúc này, Nam Minh Tiên Đế chợt nhớ tới một chuyện, không khỏi vui vẻ.

Lần này Thần Cáo bảng biến động, chẳng phải là đại biểu cho xếp hạng Thái Thượng lão quỷ bị đá lên hạng thứ một trăm?

Lão quỷ chen vào top một trăm tổng bảng lịch sử, chuyện này cho tới nay đều là một trong những tâm bệnh của Nam Minh Tiên Đế, dù sao lão quỷ cũng đã từng lấy không ít chuyện này để ép buộc hắn.

Nhưng trước mắt, chỉ cần thêm một người có thể đánh vào trước một trăm, là có thể đá lão quỷ ra khỏi dòng sông lịch sử, chặt đứt căn cơ của hắn.

Đổi lại là bình thường, muốn ra một cái lịch sử top 100 cũng không dễ dàng.

Nhưng bây giờ không có Thủ Triết hiền đệ sao?

Chỉ cần hắn đi kiếm Thần Cáo bảng một chút, lão quỷ hơn phân nửa sẽ lạnh.

Hắn càng nghĩ càng không kiềm chế được, vội vàng khai báo một phen, sau đó ý thức chủ nhân lập tức quay về bên trong thân thể hình chiếu.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trong hội thoại trà Lộc Minh uyển.

Nam Minh Tiên Đế vẫn luôn trong trạng thái dại ra bỗng nhúc nhích, ánh mắt lập tức trở nên linh động.

Sau đó, hắn mỉm cười nhìn về phía Thái Thượng Tiên Đế đang thảnh thơi uống trà.

"Nam Minh, vì sao ý thức của ngươi trở về nhanh như vậy?" Thái Thượng Tiên Đế bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, cau mày nói: "Lại vì sao nhìn bản đế tôn như thế?"

"Ha ha" Nam Minh Tiên Đế cao hứng cười to: "Cũng không có gì, ta chỉ là nhớ tới lời Thái Thượng lão quỷ đã nói qua. Ngươi còn nhớ rõ hay không, ngươi vẫn luôn tâm tâm niệm niệm cảm khái nói, chính mình chiếm cứ trong một trăm thứ hạng đầu quá lâu, hiện tại hậu bối quá không phấn đấu, chỉ có các loại lời như Quyền Thiên độc chiếm hào quang?"

Thái Thượng Tiên Đế khựng lại, ánh mắt có chút kinh dị: "Chẳng lẽ, có người xông vào một trăm người đứng đầu lịch sử Thần Cương bảng?"

Nam Minh Tiên Đế cũng không thừa nước đục thả câu, nhanh chóng đem sự tình nói một lần, sau đó bắt đầu đề nghị với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, ta bỏ vốn, ngươi đi cày Thần Cáo bảng một chút, để Thái Thượng lão quỷ sớm bị loại."

Mặt Thái Thượng Tiên Đế đều đen lại.

Lúc trước hắn gọi là cảm khái, chẳng qua chính là thể hiện thứ tự một trăm người đứng đầu lịch sử của mình mà thôi, nhưng trong nháy mắt, mình làm sao cũng sắp bị loại rồi?

Mà Vương Thủ Triết ở đối diện nghe xong lời này sắc mặt cũng cổ quái.

Hắn không ngờ, một mực tâm tâm niệm niệm muốn tìm Ly Từ, lại không ngờ nàng lại đánh lên Thần Cáo bảng, trực tiếp nổi danh Tiên giới?

“Đại tranh chi thế a, không hổ là đại tranh chi thế.” Tam Trận Đạo Chủ cảm khái không thôi, “Bình thường mấy chục vạn năm cũng không ra được một người có thể xâm nhập top một trăm của Thần Cáo bảng, thế hệ này cộng thêm quyền thiên, cũng đã ra ba người.”

“Từng tên yêu nghiệt hoành không xuất thế, tương lai của Tiên giới chắc chắn huy hoàng. Xem ra, ta cũng phải tranh thủ thời gian bồi dưỡng An Nghiệp, để hắn sớm ngày dương danh.”

Trường Canh Đạo Chủ nghe vậy, thần sắc có chút vi diệu, lại có chút im lặng.

Hắn cảm giác như thế nào càng ngày càng cuốn, không những Thần Cáo bảng, còn có Thủ Triết bên này, đều không hiểu thấu cuốn lên.

…

Trở lại khách viện mình ở, Trường Canh đạo chủ nhịn không được dạo bước trong phòng.

Tất cả phát sinh hôm nay quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trước khi đến Vô Cực Thần Cung, hắn còn tràn đầy tự tin cho rằng chỉ cần mình thành tâm mời, Vương Thủ Triết sẽ gia nhập Thanh Đế Thần Cung, trở thành người thừa kế Thanh Đế Thần Cung, mà Sinh Mệnh Cấm Khu cũng sẽ thuận lợi trở về vị trí cũ.

Nhưng bây giờ, hắn đã hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Thứ nhất, sự xuất sắc của Vương Thủ Triết hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bất luận là hắn lên tiếng đoạt người thể hiện ra sức chiến đấu, hay là hắn ung dung bất bức trước mặt hai vị Tiên Đế, trác tuyệt khí độ, hoặc là hắn ở trên thương trường lật tay thành mây lật tay thành mưa, đều tuyệt đối không phải một “Thần tử” bình thường có thể làm được.

Lúc trao đổi với hắn, mình luôn không tự giác quên thân phận tiểu bối của hắn, coi hắn là người có thân phận địa vị không sai biệt lắm mà đối đãi, chỉ vì ý tưởng, kiến thức, đều căn bản không giống như là người trẻ tuổi.

Hắn thể hiện ra hết thảy, thậm chí đã không thể dùng xuất sắc để hình dung, mà nên xưng là "Không hợp thói thường".

Cho dù là vị Quyền Thiên Thần Tử thanh danh vang dội kia, cũng tuyệt đối không làm được loại trình độ này.

Thứ hai, Vương Thủ Triết luôn cố ý vô tình lảng tránh đề tài, cũng khiến hắn ý thức được một số vấn đề bị hắn bỏ qua lúc trước.

Cấm khu sinh mệnh là đối phương mở ra, điều này cũng có nghĩa là trong tay Vương Thủ Triết có truyền thừa Thanh Đế hoàn chỉnh, hơn nữa, hắn rất có tiền.

Điều này cũng có nghĩa là, bất kể có gia nhập Thanh Đế Thần Cung hay không, Vương Thủ Triết muốn trở thành Tiên Đế cũng sẽ không quá khó khăn.

Đương nhiên, hắn cũng biết, Vương Thủ Triết muốn chính thức kế thừa truyền thừa Thanh Đế, cần có Đế Ấn của Thanh Đế Thần Cung trước, năm đó quy củ của Thần Cung chính là như vậy.

Nhưng hắn cũng tin tưởng, chỉ cần Vương Thủ Triết mở miệng, Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế chắc chắn đều rất vui lòng giúp hắn đánh cổ thụ sinh mệnh trấn thủ Cấm Khu Sinh Mệnh một trận, cưỡng ép giúp Vương Thủ Triết đoạt lại truyền thừa.

Đối với Thanh Đế Thần Cung mà nói, Vương Thủ Triết là hy vọng quật khởi của Thần Cung, nhưng đứng ở góc độ của Vương Thủ Triết, hắn căn bản không có lý do không thể gia nhập Thanh Đế Thần Cung.

Hơn nữa, thật ra bên trong Thanh Đế Thần Cung cũng tồn tại một loạt vấn đề.

Thanh Đế Thần Cung đã quá lâu rồi không có Tiên Đế, cấp bậc cung chủ nửa bước Tiên Đế không đủ lực ngự ngự với Thần Cung, khiến bên trong Thần Cung xuất hiện nhiều phe phái khác nhau, trong đó có rất nhiều người không phục.

Cũng không phải ai cũng giống như mình, thật lòng mong đợi Thần Cung có thể có được một vị Tiên Đế của mình.

“Không được, phải nghĩ biện pháp.” Trường Canh đạo chủ càng bước đi thong thả, trong lòng càng lo lắng.

Trực giác mãnh liệt của hắn, nếu như hắn không làm gì, chỉ sợ thật sự sẽ mất đi Vương Thủ Triết.

Mà một khi mất đi Vương Thủ Triết, Thanh Đế Thần Cung chỉ sợ sẽ không thể quật khởi lần nữa.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Trường Canh đạo chủ cũng hạ quyết tâm.

Hắn ra khỏi sân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới truyền tống trận cự ly xa gần nhất, thuê một bộ trận pháp truyền tin cự ly siêu xa.

Truyền tống trận này và truyền tống trận cự ly siêu xa là nguyên bộ, một khi khởi động sẽ hình thành cộng minh với truyền tống trận viễn siêu gần nhất, sau đó thông qua “cửa ngầm” lưu lại trước đó và truyền tống trận không gian siêu xa bên kia để kết nối, mượn truyền tống trận viễn siêu xây dựng thông đạo hoàn thành.

Đây cũng là linh cảm lấy được từ kỹ thuật hành lang siêu không gian của Ma tộc.

Mà thông qua phương thức tương tự, trận pháp truyền tống trải rộng Tiên Giới còn có thể kết nối với truyền tống trận ở khoảng cách ngắn, từ đó thuận tiện nhanh chóng liên hệ với người ở những nơi khác nhau.

Giao Tiên Linh Thạch, tiến vào tĩnh thất chuyên dùng để thông tin, Trường Canh Đạo Chủ liền mở thông tin một cách thuần thục.

Rất nhanh, trong căn cứ cách Thanh Đế Thần Cung gần nhất, có một trận pháp truyền tống liền sáng lên.

Nhân viên phụ trách trông coi trận pháp liên lạc thông tin, thấy Trường Canh đạo chủ, lập tức thông báo tin tức này cho trưởng lão Thanh Đế Thần Cung đóng ở phụ cận Truyền Tống Trận, sau đó trưởng lão truyền tin về Thanh Đế Thần Cung.

Toàn bộ quá trình trình rườm rà, lại có vẻ ngay ngắn trật tự, hiển nhiên tất cả mọi người đều đã quen thuộc.

Trên thực tế, phương thức thông tin này đã thuận tiện hơn trước rất nhiều.

Trước khi Truyền Tống Trận cự ly viễn siêu xuất hiện, thông tin vượt Thiên Vực của Tiên Giới cũng không có dễ dàng như vậy.

Trường Canh Đạo Chủ ở bên cạnh trận pháp truyền tin đợi không đến nửa ngày, một người trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh nhạt xuất hiện ở phía đối diện với trận pháp truyền tin.

Người trẻ tuổi này ngũ quan nhu hòa mà rõ ràng, khí chất ấm áp mà hữu lễ, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức cỏ cây cực giàu hòa lực.

Nhưng mà, không ai vì vậy mà xem thường hắn, bởi vì cùng với cỗ khí tức cỏ cây này phát ra, còn có uy áp thuộc về cường giả Đại La Kim Tiên cảnh.

Rất nhạt, nhưng đã đủ có lực uy hiếp.

“Sư tôn.” Người trẻ tuổi thi lễ với Trường Canh đạo chủ, cung kính lên tiếng chào.

“Tiểu Thiền.” Nhìn thấy hắn, thần sắc căng thẳng trên mặt Trường Canh đạo chủ thoáng buông lỏng một chút, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề phân phó nói: “Trước mắt sư tôn có một số chuyện muốn giao cho ngươi đi làm.”

Nguyên lai, người trẻ tuổi kia chính là chuẩn Thần tử đời này của Thanh Đế Thần Cung, bễ nghễ Thần tử, nguyên lai Thần Khuyết bảng thứ chín, đương nhiên, hiện tại đã là thứ mười một.

“Sư tôn xin ngài phân phó.” Tuyền Cơ Thần Tử cung kính đồng ý.

“Ngươi đi vào khố phòng triệu tập hai nghìn Hỗn Độn linh thạch, không, vẫn là điều ba ngàn đi.” Trường Canh Đạo Chủ phân phó, “Nhân tiện ở trong khố phòng cướp đoạt một chút, tìm ra tất cả các nguyên liệu có thể dùng để xây dựng Truyền Tống Trận ở không gian xa, càng nhiều càng tốt, đưa tất cả đến Vô Cực Thần Cung cho ta.”

Ba ngàn Hỗn Độn linh thạch cũng không phải là một con số nhỏ.

Tuyền Cơ Thần Tử hơi chần chừ, trong lòng lại hơi nghi ngờ: "Sư tôn, ngài… cần nhiều Hỗn Độn linh thạch và nguyên liệu như vậy làm gì?"

"Tất nhiên là có tác dụng." Trường Canh đạo chủ không có tâm tư giải thích quá nhiều với hắn, hơi dừng lại, liền nghĩ tới một chuyện khác: "Đúng rồi, trong khố phòng của chúng ta còn có bao nhiêu bình nguyên thần dịch?"

"Còn có mười một giọt." Nghệ Thần tử không suy nghĩ nhiều liền báo ra đáp án.

Vật tư mang tính chiến lược giống như vậy, thêm một giọt hay một giọt đều là đại sự, hắn tự nhiên sẽ không nhầm lẫn.

"Lấy hết ra đây." Trường Canh Đạo Chủ nói.

"Lấy toàn bộ?" Nghệ Thần tử giật nảy mình, vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ nhìn sư tôn nhà mình, "Sư tôn, đây chính là nguyên sơ thần dịch. Ngài thật sự muốn lấy toàn bộ ra sao?"

Nguyên Sơ Thần dịch so với Tạo Hóa Thần Đan trân quý hơn nhiều.

Tuy Tạo Hóa Thần Đan trân quý, nhưng bất luận là Hỗn Độn Kim Liên bồi dưỡng, hay là thần đan luyện chế, đều đã là kỹ thuật phi thường thành thục, tuy chu kỳ bồi dưỡng thập tam phẩm thần dược Hỗn Độn Kim Liên rất dài, vả lại quá trình luyện chế thần đan còn cần Tiên Đế tham dự, nhưng nó là có thể ổn định sản xuất.

Mà nguyên sơ thần dịch, nó không thể tái sinh.

Mỗi một giọt Nguyên Sơ Thần Dịch đạt được đều không dễ dàng. Mười một giọt Nguyên Sơ Thần Dịch trong khố phòng này, đã là Thần Cung bỏ ra mấy chục vạn năm mới vất vả tích góp được.

Đương nhiên, trong thời gian này, Thần Cung cũng từng sử dụng qua bọn chúng, nhưng mỗi lần đều khấu trừ một hai giọt, chưa từng sử dụng nhiều lần như vậy.

"Đừng nói nhảm, bảo ngươi đi lấy thì lấy đi." Trường Canh Đạo Chủ khoát tay áo, ngữ khí hơi có chút nghiêm khắc.

"… Vâng, sư tôn." Tuyền Cơ Thần Tử bất đắc dĩ, nhưng thấy thái độ của sư tôn kiên quyết, cuối cùng vẫn không nói gì

thêm, ngoan ngoãn đồng ý.

“Còn nữa…” Nghĩ đến thái độ của Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế, trong lòng Trường Canh Đạo Chủ cực kỳ không an tâm, hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm: “Ngươi lại đi một chuyến đến hậu điện Đế Cung, lấy 【Thần Chủng】 được thờ phụng trong điện thờ thần ra đây.”

“Cái gì?!”

Tuyền Cơ Thần Tử hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đừng cả kinh.” Trường Canh Đạo Chủ nhíu nhíu mày, ngữ khí đã bắt đầu có chút không kiên nhẫn, “Ngươi đi lấy là được. Sau khi lấy được, ở cùng một chỗ với những đồ khác, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới.”

…

Sau một khoảng thời gian.

Vạn Đảo Huyền Thiên không gian truyền tống trận.

Một chiếc thuyền xa hoa xuyên thẳng qua không gian mà tới, chậm rãi lái về phía cảng trống 【Huyền Thiên thành】.

Hành khách bên trong chiếc độ thuyền xa hoa này, chính là đám người trẻ tuổi vừa mới nổi danh ở Thần Cáo bảng không lâu trước đó.

Giờ phút này.

Trong sảnh chính ở bên trong Độ Chu.

Thái Tử Tỳ Hưu ngồi trên ghế da lông mềm mại thoải mái, xung quanh là những bóng dáng quần áo, mỹ nữ vây quanh, nhưng thần sắc trên mặt lại có chút khó chịu.

Hắn trừng mắt nhìn nữ tử áo trắng đối diện: “Thần nữ Tố Thính, ngươi dùng thuyền của ta, mang ta tới gặp người không muốn gặp, dù sao cũng phải có một lý do chứ?”

Đối với Thái tử Phù Huề mà nói, trong Thần tử Thần nữ cùng thời, người hắn không muốn gặp nhất đương nhiên là Tinh Lan Thần Nữ.

Nguyên nhân không gì khác, bị đối phương đánh bại!

Thần nữ Tố Hân nhìn quanh một vòng, ánh mắt xẹt qua trên mặt đám người Vương Ly Từ, Thanh Ly, Quân Hạo, An Loan, ngữ khí trịnh trọng: “Ta nghe nói Tinh Lan gần đây phát tài, thoáng cái có được hai loại lương chủng cao giá trị không nhỏ, trực tiếp khống chế thị trường linh mễ cấp thấp. Thứ nhất chúng ta không thể bỏ qua cơ hội, thứ hai, ta có lẽ đã lâu không gặp Tinh Lan, có chút nhớ nàng.”

“Ta cũng nghe nói về việc này.” Thái tử nhíu mày: “Tuy nhiên, nghe nói sau lưng nàng có người, là một tên tiểu bạch kiểm nhặt được ở bên ngoài về, một mực âm thầm bày mưu tính kế cho nàng.”

“Đúng rồi, tên kia là gì nhỉ? Vương cái gì Triết?”

“Ha ha” Thần nữ Tố Hân liếc mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười ám muội, “Nhìn bộ dáng ngươi rất không tình nguyện đi tới đây, thì ra lại lén lút chú ý Tinh Lan như thế? Chẳng lẽ bị đánh, cũng có thể đánh ra cảm tình?”

“Ngươi còn thường xuyên đánh Quân Hạo, sao không thấy ngươi và hắn có tình cảm vậy?” Thái tử loạng choạng trừng lớn mắt, đỏ mặt giận dữ phản bác: “Ta quan tâm kẻ thù có gì sai?”

“Cái đó… trước đừng cãi nhau, đừng cãi nhau.” Vương Ly Từ vẫn chưa từng nói chuyện, lúc này bỗng nhiên giơ tay lên, chần chừ nói: “Cái tên Vương Hà Triết mà các ngươi nói sẽ không gọi là 【Vương Thủ Triết】 chứ?”

“Đúng đúng, gọi là Vương Thủ Triết!” Thái tử Nguyễn Cung làm ra bộ dáng cuối cùng cũng nhớ ra, lập tức có chút khinh thường bĩu môi: “Thật sự là một cái tên bình thường không có gì lạ lại khó nhớ, thiệt thòi Tinh Lan rất quan tâm hắn.”

Danh tự này, đối với những người khác mà nói không có gì đặc thù cả.

Nhưng khi nghe vào tai Vương Ly Từ lại như sấm sét, “ầm ầm” một tiếng nổ tung!

Gì?

Đại Ma Vương tứ thúc của nàng cuối cùng cũng giá lâm Tiên giới rồi?

...

Chương 82: Thúc cháu hội sư! Lung Yên tấn chức thần nữ!

…

Chỉ một thoáng, vẻ mặt Vương Ly Từ trở nên có chút ngũ vị tạp trần.

Một mặt, Tứ thúc có thể tới Tiên Giới tìm nàng, nàng rất vui vẻ, điều này làm cho trong lòng nàng vô cùng an tâm, cảm giác từ nay về sau mình lại có chỗ dựa vững chắc rồi, không còn là bộ dáng "nghê khổ" một mình chiến đấu hăng hái.

Nhưng về phương diện khác, những Tứ thúc "đại ma vương" trong đầu nàng lúc này cũng tỉnh lại, khiến da đầu nàng có chút tê dại, trong lòng cũng dâng lên dự cảm không lành.

"Đợi một chút… sẽ không phải…" Thanh Ly thần nữ cũng lập tức phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ lập tức trở nên khác thường, mơ hồ lại có chút hưng phấn, "Ly Từ muội muội, nhớ rõ lúc trước muội đã nói với ta, Tứ thúc mà muội kính trọng nhất tên là Vương Thủ Triết. Sẽ không phải… Trùng hợp như vậy chứ? Có lẽ, chính là cùng họ trùng tên?"

"Cái này… chắc không phải trùng hợp cùng họ trùng hợp." Vương Ly Từ bất đắc dĩ nói.

Nàng chỉ là thoạt nhìn có chút ngây thơ, nhưng đầu óc lại cũng không ngốc. Chỉ cần không liên quan đến toán học và tri thức vật lý quá mức sâu xa, phản ứng của nàng luôn luôn rất nhanh.

Có lẽ, trong Tiên giới có không ít người gọi là "Vương Thủ Triết", nhưng vừa có thể làm ra lương chủng chất lượng tốt, lại có thể ở sau lưng bày mưu tính kế cho Tinh Lan thần nữ, chỉ sợ cũng chỉ có Tứ thúc đặc biệt am hiểu làm chuyện kia của nàng!

"Vậy thì quá tốt rồi!" Ánh mắt Thanh Ly thần nữ sáng lên, "Nhiều lần nghe ngươi đề cập đến tứ thúc của mình thì giỏi đến cỡ nào, ta đã sớm muốn gặp một lần, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp mặt rồi."

Biểu cảm của Vương Ly Từ lại hoàn toàn không chờ mong như nàng, ngược lại có chút lo sợ bất an, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Cũng đúng vào lúc này.

Trung ương 【Truyền Tống Trận cự ly siêu xa】 của Huyền Thiên Thành, lần nữa nhộn nhạo lên gợn sóng không gian kịch liệt.

Ngay sau đó, một chiếc độ thuyền cỡ trung trực tiếp xuyên thẳng qua không gian mà tới, trên thân thuyền có thể thấy được dấu hiệu thanh diệp rõ ràng, bên cạnh còn có một gốc cây.

"Hả?"

Đám người tập trung nhìn vào, đều có vài phần kinh ngạc.

Thần nữ Tố Hân không khỏi nhíu mày: "Là độ thuyền của Thanh Đế Thần Cung, dường như là tọa giá của Côn Bằng Thần Tử?"

"Hiên Khôn đây là phát tài rồi sao?" Quân Hạo thần tử cũng có chút kinh ngạc: "Không ngờ không có đưa siêu cấp độ luân, mà là hào khí đơn độc mở ra một lần không gian truyền tống?"

Thông thường mà nói, loại truyền tống trận cự ly xa này vì tiết kiệm năng lượng cùng phí tổn, sẽ trước tiên gom góp trọn vẹn một chiếc siêu cấp độ luân hoặc hành khách, sau đó tiến hành truyền tống một lần!

Mà hành khách chở siêu cấp độ luân hoặc là độ thuyền, cũng chỉ cần dựa theo cấp bậc khác nhau của vé tàu thanh toán phí thuyền tương ứng là được rồi, có thể tiết kiệm một số tiền lớn.

Muốn mở truyền tống trận kiểu này tốn bao nhiêu công sức mới được.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, chiếc độ thuyền cỡ trung kia đã từ từ cập bến.

Côn Bằng Thần Tử từ trong độ thuyền bồng bềnh mà xuống, tự mình giao công văn vào quan thân.

Thân báo văn thư kia ước chừng dày một chồng, tựa hồ trên thuyền chở đầy các loại hàng hóa.

Quân Hạo thần tử thấy thế, môi khép mở, từ xa truyền âm cho đối phương.

Nghệ Thần Tử sửng sốt, quay đầu nhìn qua, lập tức thuấn di đến bên cạnh mọi người, ghé mắt nhìn về phía mọi người: "A? Các ngươi như thế nào cũng tới Huyền Thiên thành?"

Các thần tử thần nữ của đại thần điện ngày thường làm chân chạy thay thần điện nhà mình, quen mặt trước mặt chư vị tiên đế, bởi vậy cơ bản đều quen biết lẫn nhau, cũng chính là trình độ quen thuộc, quan hệ tốt xấu có khác nhau.

Tuyền Cơ Thần Tử xem như là nhân duyên tương đối tốt.

Bề ngoài hắn tuấn lãng, khí độ nổi bật, tính khí cũng khá ôn hòa trong đám thần tử, giống như công tử nhẹ nhàng như ngọc thường gặp trong thoại bản, có một loại mị lực khiến người ta như tắm gió xuân.

Hơn nữa bản thân hắn vẫn là trị liệu và phụ trợ vô cùng mạnh mẽ, bởi vậy ngày thường mọi người đều nguyện ý giao hảo với hắn.

"Khuyết huynh." Quân Hạo thần tử cười hỏi: "Ngươi ngày thường từ trước đến nay hỉ tĩnh không thích động, sao đột nhiên tới Huyền Thiên thành này? Còn mang theo vật tư này, sẽ không phải là tới hướng Tinh Lan thần nữ cầu thân chứ?"

Nghệ Thần Tử không nói gì trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức hơi trầm mặc một chút, lúc này mới nói: "Tình huống cụ thể ta trước mắt cũng không rõ lắm, chỉ là sư tôn nói nóng vội mười vạn, mệnh ta chuẩn bị lượng lớn vật tư, trong đó có các loại tinh quáng, linh dược, linh mễ linh nhục, thậm chí, còn có không ít không gian kết tinh cùng Hỗn Độn linh thạch."

Về phần nguyên sơ linh dịch và thần chủng trân quý hơn thì không tiện tiết lộ.

"Không phải thật sự tới cầu hôn đấy chứ?" Thanh Ly thần nữ cười nói: "Bây giờ Vô Cực thần cung có khí tượng quật khởi, Trường Canh tiền bối nhãn quang trác tuyệt, chuẩn bị đầu tư trước."

Tố Hân lại nhíu mày: "Có vẻ không giống như cầu hôn, Thanh Đế Thần Cung chính là Côn Bằng Thần Tử, mà Vô Cực Thần

Cung cũng là Tinh Lan chống đỡ tràng diện, vô luận là lấy hay ở rể cũng không thực tế.”

Kể từ đó, mọi người càng thêm nghi hoặc.

Cũng ngay vào lúc này.

Truyền Tống Trận không gian vừa mới bình ổn lại, lại nổi lên không gian ba động.

Trong nháy mắt tiếp theo, một chiếc đò ngang cỡ trung được đánh dấu Thái Thượng Thần Cung liền xuyên thẳng qua không gian mà tới.

Không ngờ lại là một truyền tống đơn độc mở ra.

Lần này mọi người càng kỳ quái.

Đơn độc mở ra Truyền Tống Trận giá cả đắt đỏ, coi như là Thần Điện tài lực hùng hậu, không có việc gấp cũng sẽ không làm như vậy, dù sao, ngồi lên siêu cấp Độ Luân cũng chỉ là hơi chờ một chút mà thôi, lấy thời gian quan niệm phổ biến trong Tiên Giới, chút thời gian này căn bản không tính là cái gì.

Nhưng tình huống ngày thường khó gặp, hôm nay lại liên tiếp phát sinh, chuyện này thật quá mức khác thường.

Sợ là siêu không gian truyền tống trận của Huyền Thiên thành này, còn chưa bao giờ bận rộn như thế.

Mà ngay lúc trong lòng mọi người nghi ngờ, Huyền Quang Thần tử của Thái Thượng Thần Cung cũng từ trong độ thuyền nhẹ nhàng đi ra, bắt đầu trình lên vào quan thân báo, đồng dạng là một chồng lớn thật dày.

Rất tự nhiên, mọi người gọi Huyền Quang Thần Tử tới.

Thái Thượng Thần Cung thực lực mạnh mẽ, bồi dưỡng thần tử cùng thời cũng không phải chỉ một người, ngoại trừ mạnh nhất là Quyền Thiên Thần Tử ra, còn có đệ nhị thần tử Huyền Quang. Thật ra Khương Vô Vọng cũng được coi như cái danh sách này, chẳng qua bây giờ hắn còn chưa đạt tới Đại La cảnh, cho nên còn chưa được xem là “Chuẩn Thần Tử”.

Chẳng qua so với Quyền Thiên Thần Tử quang mang chói mắt, bản thân Huyền Quang Thần Tử trên Thần Cáo bảng chỉ là mười một vị, đương nhiên, hiện tại đã bị đá tới vị trí thứ

mười ba, bởi vậy nổi tiếng xa xa không bằng được Quyền Thiên.

Nhưng dù vậy, Huyền Quang Thần Tử trong thế hệ trẻ của toàn bộ Tiên giới cũng thuộc về vô số người ngưỡng vọng.

Bởi vì địa vị, bản tính của Huyền Quang Thần Tử ôn hòa, hoàn toàn không cao cao tại thượng như Quyền Thiên Thần Tử.

Nghe mọi người hỏi ý đồ của hắn, hắn cũng không giấu diếm, nho nhã lễ độ trả lời: "Đây đều là lễ vật sư tôn gọi ta chuẩn bị, cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ lắm."

Lúc này, tất cả mọi người có chút bối rối.

Chẳng lẽ thật sự là cầu hôn với Tinh Lan?

Nhưng không đợi mọi người kịp phản ứng, truyền tống trận cự ly siêu xa lại nhộn nhạo không gian dao động, rồi sau đó một chiếc độ thuyền cỡ lớn của Nam Minh thần điện xuyên toa không gian tới.

Mọi người có chút chết lặng nhìn Minh Huy Thần Tử đi xuống đăng ký, lại chết lặng gọi hắn tới.

"Minh Nghiên tiểu tử, các ngươi cũng tới cầu hôn sao?" Quân Hạo thần tử ngữ điệu chết lặng hỏi: "Hiện tại Tinh Lan muội muội được hoan nghênh như vậy sao?"

"Đề hôn? Đương nhiên không phải!" Minh Nghiên thần tử đã sớm ăn thiệt thòi lớn với Tinh Lan thần nữ sắc mặt trắng bệch, vội vàng thề thốt phủ nhận: "Những lễ vật này đều là chuẩn bị cho Thủ Triết công tử."

"Thủ Triết công tử?" Mọi người lại kinh ngạc.

"Ta không nói nhiều với các ngươi." Minh Huy Thần Tử quay đầu lại, nhìn về con thuyền lớn phía sau lưng từ xa, sau đó hơi có chút chột dạ đè thấp thanh âm nói: "Thân thể bản tôn Đế Tôn nhà ta còn đang ở trên độ thuyền, ta còn phải trở về đi theo hầu hạ."

Dứt lời, Minh Huy thần tử liền thi lễ với mọi người một cái, sau đó vội vã trở về.

Huyền Quang Thần tử cùng Nghệ Thần tử thấy thế, cũng phảng phất ý thức được cái gì, vội vàng theo sát rời đi.

Đám người Quân Hạo, Vương Ly Từ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ.

Hôm nay chuyện này quả nhiên khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thanh Ly thần nữ có chút chần chờ mở miệng: "Xem ra, tam đại đỉnh cấp thế lực đều là vì vị Thủ Triết công tử kia mà đến, có phải chúng ta đã bỏ lỡ cái gì hay không?"

Thần nữ Tố Hân hơi nhíu mày, ngữ khí có chút ngưng trọng: "Hình như thoáng cái đã cuốn lại, đều đang tranh nhau lôi kéo Vương Thủ Triết kia."

"Ta cũng đi đưa tin về Vũ Nhạc thần điện của chúng ta, chuẩn bị chút vật tư." Thanh Ly thần nữ đột nhiên nói: "Không cần biết bọn họ làm gì, dù sao không có khả năng không có chỗ tốt, nếu Vũ Nhạc thần điện chúng ta không nhúng tay vào, ta sẽ cảm thấy thiệt thòi…"

Dứt lời, Thanh Ly thần nữ liền kéo theo Vương Ly Từ vội vàng rời đi, nhìn phương hướng, hẳn là thuê trận pháp liên lạc.

Thấy thế, thần nữ Tố Hân như có điều suy nghĩ, lập tức cũng kéo An Chá thần nữ chạy đi thông báo cho sư tôn nhà mình.

Trong nháy mắt, trên bình đài cũng chỉ còn lại Thái Tử Kỳ và Quân Hạo Thần Tử.

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhìn mọi người bộ dạng đều cuốn lên, bỗng nhiên cảm giác giống như toàn thân không thích hợp.

…

Sau một khoảng thời gian.

Lộc Minh Uyển.

Gần đây Tinh Lan thần nữ cả ngày trốn ở chỗ này khó có được.

Bởi vì nàng đang bận.

Từ Thanh Đế Thần Cung, Thái Thượng Thần Cung, cùng với Nam Minh Thần Điện đưa tới vật tư giá trị không cao, số lượng cũng không nổi, nàng phải đích thân nhìn chằm chằm vào danh sách đăng ký, cũng dọn nhà kho cho Thủ Triết công tử, đem chúng nó lần lượt vào kho, bảo tồn thích đáng.

Xung quanh bình đài đặt neo đậu của Vô Cực thần cung lúc này đang bận rộn khí thế ngất trời.

Tuy nhiên, mặc dù Tinh Lan Thần Nữ không ở Lộc Minh Uyển, nhưng trong Lộc Minh Uyển vẫn rất náo nhiệt. Nam Minh Tiên Đế, Thái Thượng Tiên Đế, Trường Canh Đạo Chủ, Tam Trận Đạo Chủ, một người cũng không đi, lúc này đang vô cùng náo nhiệt tụ tập uống trà.

Ngược lại chủ nhân như Vương Thủ Triết lại không ở trong sân.

Lúc này hắn đã trở về thư phòng, đương nhiên, là sau khi lần lượt bái tạ hai vị Tiên Đế và Trường Canh Đạo Chủ.

Trong thư phòng.

Vương Ly Từ ôm cánh tay Thanh Ly thần nữ núp ở phía sau nàng, rụt đầu chỉ lộ ra nửa thân thể, trên gương mặt ngây thơ nhìn qua tràn đầy chột dạ.

Vương Thủ Triết nhìn nàng chằm chằm, tỉ mỉ quan sát nàng từ đầu đến chân một lần, xác nhận nàng không có vấn đề gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghiêm mặt, hung hăng trừng Vương Ly Từ một cái.

“Nha đầu ngươi!”

Hắn giơ tay lên muốn thưởng cho nàng mấy cái bạo lật, nhưng chung quy vẫn không đành lòng xuống tay, cuối cùng hóa thành sờ đầu sát, hung hăng vuốt vuốt đầu của nàng.

Trong giọng nói của hắn mang theo trách cứ, càng mang theo lo lắng mười phần: “Lúc trước Chí Tôn U muốn tới đây, ngươi cứ mặc nó tới là được rồi! Cần gì phải liều mạng mạo hiểm như thế?”

Tuy nói lúc trước thật sự để cho Chí Tôn U Bản Tôn tới đây, thế cục liền sẽ trở nên đặc biệt hung hiểm, Ma tộc tàn đảng

cũng không có khả năng dễ dàng đầu hàng.

Nhưng Vương Thủ Triết lúc trước, thật ra đã suy xét đến thế cục ác liệt nhất, chí tôn Ma tộc cũng không phải hoàn toàn không thể đối phó!

"Tứ thúc! Hắc hắc!" Vương Ly Từ rụt cổ lại, trên khuôn mặt ngây thơ lộ ra một nụ cười lấy lòng, "Lúc ấy người ta không nghĩ nhiều lắm, chỉ nghĩ muốn nổ tung thông đạo không gian… Tứ thúc, người ta sau này cũng không dám mạo hiểm nữa, người hãy tha thứ cho ta đi."

"Hừ!" Vương Thủ Triết lườm nàng một cái: "Ngươi cho rằng ta hoàn toàn không biết gì về chuyện của ngươi sao? Thôi thôi, nể tình bằng hữu của ngươi, ta cũng không làm khó dễ ngươi nữa."

"Đa tạ tứ thúc ~" Vương Ly Từ mừng rỡ quá đỗi, vội vàng buông cánh tay Thanh Ly thần nữ ra, lại tiến lên kéo cánh tay Vương Thủ Triết, giọng nói mềm nhũn bắt đầu nũng nịu: "Ta biết ngay mà, tứ thúc rất thương ta. Tứ thúc, để ta giới thiệu cho thúc một chút, vị này chính là Thanh Ly tỷ tỷ của ta, thần nữ của Võ Nhạc thần điện."

Nàng rất thông minh dời chủ đề đi.

Lần này gặp Tứ thúc, nàng tạm thời chỉ mang đến Thanh Ly tỷ tỷ thân cận nhất.

Những người còn lại nàng không dám dẫn nhiều, An Duy và Tố Hân nàng không quen, mà Thái Tử Loan và Quân Hạo Thần Tử đều có chỗ không hợp thói thường, nàng cũng sợ Tứ thúc trách cứ nàng ở bên ngoài làm loạn, kết giao với hồ bằng cẩu hữu.

Thanh Ly thần nữ cũng rất biết thời cơ, vội vàng đi theo Ly Từ, hành lễ chào hỏi: "Thanh Ly tham kiến tứ thúc."

Tuy nói lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Vương Thủ Triết, còn chưa hiểu rõ sự lợi hại của hắn ta, nhưng nàng ta đã nghe Vương Ly Từ nói một số sự tích của Tứ thúc, hơn nữa trong lòng nàng ta cũng vô cùng rõ ràng, người có thể khiến ba thế lực lớn tranh nhau lấy lòng chắc chắn sẽ không phải là người bình thường.

Vương Thủ Triết vẫn có chút khách khí với Thanh Ly thần nữ, cười nói: “Sớm nghe nói Thanh Ly thần nữ tuyệt đại phong hoa của Vũ Nhạc thần điện, hôm nay gặp mặt, so với đồn đại càng hơn mấy bậc.”

Nếu đối phương đã dùng thân phận tỷ muội Ly Từ để bái kiến, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không keo kiệt, trong lúc nói chuyện liền móc ra một tấm linh thạch phiếu Hỗn Độn coi như quà gặp mặt đưa cho nàng.

Có thể nâng đỡ tiểu bối tuấn kiệt Tiên Giới.

Huống chi, Thanh Ly này còn là đồ tử đồ tôn kiếp trước của Vương Hựu Nhạc, Vương Thủ Triết ra tay sẽ không keo kiệt.

Thanh Ly thần nữ thấy Vương Thủ Triết trả lời hời hợt, ngay từ đầu còn chưa kịp phản ứng, chờ định thần nhìn lại, mới phát hiện trong tay lại là một tấm linh thạch phiếu giá chừng hai trăm linh thạch Hỗn Độn!

Nàng nhất thời trợn tròn mắt.

Trước đó vài ngày bái kiến Hạo Thiên Kiếm Đế, chẳng qua cũng chỉ nhận được mấy chục Hỗn Độn linh thạch mang theo lễ vật!

Mặc dù nàng đã là tiểu phú bà, nhưng thật sự chưa từng nhận được lễ vật nâng đỡ quý trọng như thế. Linh thạch phiếu này cầm ở trong tay, nàng thậm chí cảm giác có chút phỏng tay.

Nàng vừa có chút hoảng loạn muốn từ chối, lại bị Vương Ly Từ nhìn ra ý đồ của nàng ngăn cản: “Thanh Ly tỷ tỷ, tỷ cầm lấy đi, tứ thúc nhà ta không thiếu tiền.”

Nàng rời khỏi quê nhà đã lâu, không biết hiện tại gia cảnh như thế nào, nhưng nghĩ đến tứ thúc sẽ không tiêu xài lung tung tiền tài.

Hơn nữa, hiện tại Vương Ly Từ nàng cũng có tiền, Tứ thúc nếu không có tiền, tiền của nàng không phải là tiền của Tứ thúc sao?

Sau khi Vương Thủ Triết nói một câu với Thanh Ly thần nữ, liền bưng chén trà lên.

Mà Thanh Ly thần nữ cũng biết ý, vội vàng mượn lý do tạm thời cáo từ. Nàng hiểu được, Thủ Triết công tử có lời nói riêng

với Ly Từ.

Vương Ly Từ thấy tình thế không ổn, lén la lén lút muốn rời đi theo, lại bị Vương Thủ Triết trừng mắt ngăn cản: “Chạy cái gì mà chạy? Lần này Lung Yên lão tổ cũng đến Tiên giới rồi, ngươi đi với ta bái kiến một chút.”

“Sợ? Lão tổ tông cũng tới? Thật tốt quá, ta sẽ đi bái kiến nàng ngay.” Vương Ly Từ vừa mừng vừa sợ, ngay cả thể cốt cũng không tự giác nâng cao thêm vài phần.

Có lão tổ tông ở bên người, nàng cảm giác giống như có người tâm phúc, ít nhất, thời điểm Tứ thúc Đại Ma Vương lại khi dễ nàng, nàng có một nơi để cáo trạng.

“Ha ha!” Vương Thủ Triết thấy lông vũ của nàng ta dường như run lên, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Ngươi lưu lạc bên ngoài quá lâu, chậm trễ quá nhiều bài tập rồi! Gần đây không cần phải đi đâu, cứ ở lại bên cạnh ta dạy bù thêm.”

“Cái gì? Tứ thúc!” Con ngươi Vương Ly Từ chấn động, biểu cảm trên mặt lập tức chuyển thành hoảng sợ: “Lúc đó con đã tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng rồi mà!”

“Lúc ấy là lúc ấy, bây giờ là bây giờ. Nhiều năm như vậy, hệ thống tri thức của gia tộc đã thay đổi không biết bao nhiêu lần.” Vương Thủ Triết vẻ mặt ‘Từ ái’ mà nhìn nàng, lời nói thấm thía nói: “Ly Từ a, chính cái gọi là sống đến già học được lão luyện, ngươi không thể lười biếng được!”

Một lần mất tích chính là một ngàn mấy trăm năm, trong quá trình này Vương Ly Từ thiếu thốn cũng không phải một hai điểm.

Gần ngàn năm qua, bởi vì phá giải kỹ thuật và nghiên cứu đối với Ma tộc, khoa học kỹ thuật năng năng lượng của thế giới Thần Võ có thể nói là nghênh đón thời đại hoàng kim, thành quả các loại kỹ thuật không ngừng hiện lên, sinh hoạt của tu sĩ Huyền Vũ cũng là thay đổi từng ngày.

Không nói cái gì khác, chỉ riêng bảng thông tin đã thay đổi mấy trăm đời rồi, các loại công năng và hoa văn cũng nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với năm đó.

Mà trong đó một ít thành quả nghiên cứu liên quan đến cơ sở lý luận, đối với bọn nhỏ bây giờ mà nói cũng cơ bản đã là

“Kiến thức”, Vương Ly Từ lại hoàn toàn không biết.

Nếu như không cho nàng bổ sung một chút, đợi nàng trở về, vậy thật giống như người cổ đại mặc đến hiện đại, hai mắt đen thui cái gì cũng không biết.

“Ngươi yên tâm, trước khi Tứ thúc đến, đã đưa hết giáo lý và bài tập của ngươi tới, Tứ thúc ngươi cũng ôn tập qua, bảo đảm không trì hoãn được việc học của ngươi.”

“Phốc phốc!”

Vương Ly Từ thất thần ngã ngồi trên ghế, ánh mắt đăm đăm, vẻ mặt dại ra.

Không ngờ nàng đường đường là Vương Ly Từ, tiến vào top 80 trong tổng bảng lịch sử!

Kết quả kết quả là.

Nàng còn muốn xoát bài thi.

Đáng tiếc, tâm ý của Vương Thủ Triết đã quyết, cũng sẽ không bởi vì Vương Ly Từ nhìn đáng thương mà buông tha cho nàng. Nha đầu này đã quen giả đáng thương, có ba phần đáng thương đều có thể giả ra được mười phần.

Đầu tiên Vương Thủ Triết dẫn nàng đến viện tử của Lung Yên lão tổ, sau đó lại là một phen bái kiến và vui đến phát khóc.

Nhưng Vương Ly Từ vừa tố cáo xong tình hình từ biệt, còn chưa kịp tố cáo Vương Thủ Triết đã bị hắn xách đi.

Trước khi đi, Vương Thủ Triết còn đưa cho Nam Minh Tiên Đế một viên 【Tạo Hóa Thần Đan】, cùng với mười giọt 【Nguyên Sơ Thần Dịch】 đến từ Thanh Đế Thần Cung, đều cho Vương Lung Yên, dặn dò nàng sau khi luyện hóa sẽ tăng lên huyết mạch.

Lúc này bản thân Vương Lung Yên có huyết mạch cực cao, lại có tu vi Đại La cảnh, đương nhiên không cần Vương Thủ Triết hộ pháp.

Sáng sớm hôm sau.

Bởi vì cái gọi là “Kế một ngày ở sáng sớm”, Vương Thủ Triết từ sáng sớm đã mang theo Tiểu Lộc, Tinh Thần Thụ, Vương

Dần Lượng, cùng với Vương Ly Từ mới tới, bày ra trận thế trong đình nghỉ mát, cùng nhau học tảo khóa, đánh bài thi.

Mà lúc này.

Trong một viện khác, Vương Lung Yên cũng đã triệt để tiêu hóa Tạo Hóa Thần Đan, đem huyết mạch tăng lên tới gần Đạo Nữ đỉnh phong.

Sau đó, nàng lại dùng ba giọt Nguyên Sơ Thần Dịch, đem huyết mạch nhất cử đột phá đến cấp bậc Tiên Thiên Thần Nữ!

Lại dùng bảy giọt Nguyên Sơ Thần dịch còn lại, đem tư chất huyết mạch thoáng cái tăng lên tới Thần Nữ Đinh trung đẳng cao đoạn.

Toàn bộ quá trình này, nàng đều biểu hiện phi thường bình tĩnh, cho đến cuối cùng hiệu quả của Nguyên Sơ Thần Dịch phát huy hầu như không còn, tư chất huyết mạch đình chỉ tăng lên, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng mới rốt cục nổi lên một vòng hào quang hưng phấn.

Nếu là trước kia, nàng khẳng định là không nỡ tiêu hao nhiều tài nguyên như vậy để đề thăng tư chất huyết mạch cho mình, nhưng Thủ Triết nói, sở dĩ không tiếc vốn liếng vì nàng tăng lên tư chất huyết mạch, là có ý nghĩa mang tính chiến lược!

Đầu tiên, tự nhiên là đi quét Thần Cáo bảng một chút.

Vương Ly Từ mang đến tin tức phần thưởng tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng, nàng đương nhiên phải chiếm được thứ hạng tốt trên tổng bảng lịch sử, lấy được phần thưởng tổng bảng trở về, thuận tiện lại xoát một đợt danh vọng!

Sau đó, nàng phải đi dạo Vạn Hóa Thiên Ma Cung một vòng, bái Trọng Tiêu Ma Đế làm sư phụ!

Có sư tôn Ma Đế kia, Vương Lung Yên có thể nghĩ cách chuyển hóa tài phú trong tay thành tài nguyên mang tính chiến lược, thí dụ như nguyên sơ thần dịch, Tạo Hóa Thần Đan các loại.

Như vậy, tương lai Vương thị có thể tuần hoàn trên Thần Cáo bảng.

…

Chương 83: Con đường thăng cấp huyết mạch của Thủ Triết,

…

Lại là một ngày mới.

Lộc Minh Uyển, đình nghỉ mát.

Một tấm ván trắng thật lớn dựng đứng ở một góc lương đình, đối diện tấm ván trắng, bốn bộ bàn ghế xếp thành một hàng chỉnh tề, Tiểu Lộc và Tam Tiểu Chỉ và Vương Ly Từ ngồi sau bàn, đang đắm chìm trong học tập bận rộn mà phong phú.

Vương Thủ Triết cũng không phải chỉ để bọn họ đánh bài thi.

Quét bài thi có thể giúp bọn họ học tập tri thức, cũng có thể giúp Vương Thủ Triết hiểu rõ tiến độ học tập của mỗi người bọn họ, nhưng học tập vẫn cần một quá trình lý giải.

Ngoại trừ đánh bài thi, Vương Thủ Triết cũng sẽ lấy giáo lý nghiêm chỉnh giảng bài cho bọn họ, truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc.

Bây giờ nội dung tộc học của Vương thị rất sâu, cho dù chỉ là kiến thức tộc học sơ đẳng cũng rất thâm ảo, rất nhiều đứa nhóc không dụng công, học mười mấy hai mươi năm, cũng không nhất định có thể qua được kỳ thi tốt nghiệp sơ cấp.

Về phần Tộc Học cao đẳng, người tốt nghiệp dưới trăm tuổi đã là ưu tú rồi.

Cũng may lúc Vương Thủ Triết ở nhà thường xuyên kiểm tra bài tập của bọn nhỏ, cũng coi như hiểu biết không ngừng thay đổi tri thức mới, sau khi chải vuốt chuẩn bị bài học, ứng phó những đứa trẻ gấu này không thành vấn đề.

Dưới uy áp của Vương Thủ Triết, mọi người đều học rất nghiêm túc, ít nhất, bề ngoài đều rất nghiêm túc.

Đang học.

Không khí bên đình nghỉ mát bỗng nhiên vặn vẹo một chút, một vị thanh niên tuấn lãng mặc áo đỏ đột ngột hiện lên.

Khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng, khí chất có vài phần bất cần đời, rõ ràng chính là mã giáp mà Nam Minh tiên đế thường dùng.

Chẳng qua lần này người tới lại không phải ảnh chiếu mà là bản tôn của Nam Minh Tiên Đế.

Hắn dùng ánh mắt sâu kín nhìn Vương Thủ Triết: "Thủ Triết à, ngươi cũng đã lấy Tạo Hóa Thần Đan của ta. Ngươi chuẩn bị lúc nào chữa thương cho ta, ngươi cũng không thể không chịu trách nhiệm với ta."

Vương Thủ Triết bị cắt đứt mạch suy nghĩ dạy học, nhàn nhạt trừng mắt nhìn hắn một cái: "Nam Minh bệ hạ quá nóng vội mà thôi, ngài đợi một chút."

Nói xong, hắn lấy ra mấy tờ bài thi do nguyên liệu Thi giáo chuẩn bị xong, phân phát cho ba đứa nhỏ và Ly Từ, dặn dò: "Các ngươi trước tiên làm trắc nghiệm đi theo đường, đều là mở rộng ý tưởng về điểm tri thức hôm nay. Ta trước tiên đi ứng phó bệ hạ một chút, rồi trở về phúc quyển."

Tam Tiểu Chỉ và Vương Ly Từ đang nghe giảng giải về vòng nhang hai mắt nghe vậy, lập tức giật mình tỉnh táo lại, sau đó liên tục gật đầu.

Giờ này khắc này, hai người một cây một hươu có một không hai.

Ừm ừm ừm… ư ư… mau đi nhanh đi, tốt nhất là hôm nay ngươi đừng trở về nữa.

Vương Thủ Triết dạy dỗ Hùng Hài Tử nhiều năm như vậy, sao có thể không đoán ra bọn họ đang suy nghĩ gì? Nhưng hắn cũng không quản bọn họ, sau khi an bài xong xuôi, liền dẫn Nam Minh Tiên Đế đi sương phòng yên tĩnh ở hậu viện.

Mời Nam Minh Tiên Đế nằm xuống, Vương Thủ Triết bóp cổ tay hắn ta, một luồng Bản Nguyên Sinh Mệnh vô cùng tinh thuần đã chui vào thân thể hắn ta.

Nhưng không đợi đạo sinh mệnh bổn nguyên chi lực này du hành qua quanh người Nam Minh Tiên Đế, hắn liền cảm giác được một cỗ tà âm khí tức vô cùng ngưng trệ chặn lại bổn nguyên chi lực.

Khí tức này cực kỳ khó chơi, không những tràn ngập trong nhục thân, thậm chí còn nhuộm thần hồn Nam Minh Tiên Đế!

Thậm chí, nó còn cực kỳ bá đạo ý đồ làm ô uế bổn nguyên lực sinh mệnh của Vương Thủ Triết, cũng theo quỹ tích bản nguyên của đạo sinh mệnh này ngược lại, ý đồ tiến vào trong cơ thể hắn.

Vương Thủ Triết hơi nhíu mày, lập tức gia tăng lực lượng sinh mệnh bản nguyên phát ra.

Triền đấu một lát, hắn mới miễn cưỡng tiêu trừ âm tà chi lực kia một chút, đè ép xuống.

Thu tay lại, trên mặt Vương Thủ Triết đã không còn vẻ nhẹ nhõm ban đầu, nhíu chặt lông mày: "Lực âm tà thật khủng khiếp, khó trách bệ hạ có Ly Hỏa Thần Lực, cũng khó có thể trừ tận gốc và tự lành."

Nam Minh Tiên Đế lúc này mới thở dài nói: "Đây là Thái Minh tà lực, chính là nguyên thủy thuần túy tà năng thời thiên địa vũ trụ sơ khai."

Dừng một chút, hắn lại tự tin nở nụ cười: "Bất quá bản tôn cũng không lỗ, thương thế của tên Chí Tôn Minh kia, hơn xa bản đế tôn!"

"Nam Minh Ly Hỏa thần lực của bản đế tôn cũng không phải là nói giỡn, tuyệt đối để hắn ngày đêm thừa nhận nỗi khổ thần hồn đốt cháy, như đọa mười tám tầng luyện ngục!"

Dừng một chút, trong ánh mắt ông ta nhìn về phía Vương Thủ Triết bỗng nhiên có thêm vài phần chờ mong, thận trọng hỏi: "Thủ Triết à, vừa rồi ngươi thoáng áp chế tà lực Thái Minh, không biết có thể khu trục đến trình độ nào?"

Vương Thủ Triết nhìn Nam Minh Tiên Đế một cái, ánh mắt lại vô tình trở nên kính trọng rất nhiều.

Thương thế của hắn vốn là cùng Chí Tôn liều mạng mà đến, vả lại ngày đêm thừa nhận thống khổ như thế, nhưng vẫn là vân đạm phong khinh, cợt nhả.

Có thể thấy được ý chí của hắn tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại biểu tượng, chẳng qua chỉ là tâm tính thích ý của hắn dạo chơi hồng trần mà thôi.

“Hiện tại lực lượng huyết mạch của Thủ Triết còn quá nông cạn, chỉ có thể thử một lần.” Vương Thủ Triết dứt bỏ tạp niệm, nín thở ngưng thần, bắt đầu chuyên tâm trị liệu cho Nam Minh Tiên Đế.

Toàn bộ quá trình trị liệu này đều cần không ngừng đấu sức với Thái Minh Tà Lực, bởi vậy tiến độ thập phần chậm chạp.

Một canh giờ sau.

Trán Vương Thủ Triết đã lấm tấm mồ hôi.

Chậm rãi thu hồi lực lượng bản nguyên sinh mệnh, hắn hít sâu một hơi, khôi phục khí tức có chút sôi trào, lúc này mới nhìn về phía Nam Minh Tiên Đế: “Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Nam Minh Tiên Đế cảm giác một phen, lập tức phát giác thương thế của mình có chút chuyển biến tốt đẹp, ngay cả Thái Minh tà lực ngoan cố chiếm giữ trong cơ thể cũng bị hao mòn mất một tia, không khỏi hồng quang đầy mặt, kinh hỉ không thôi: “Tuy rằng hiệu quả thu được nhỏ không thể nhận ra, nhưng quả thật hữu hiệu! Ngươi so với Trường Canh đạo chủ mạnh hơn nhiều!”

Điều này khiến Nam Minh Tiên Đế chân chính thấy được hi vọng chuyển biến tốt đẹp, dù chỉ là một tia ánh rạng đông cũng khiến hắn sinh ra một loại cảm giác như khai vân kiến nguyệt minh.

Nhưng Thủ Triết lại không lạc quan như vậy.

Biểu tình của hắn có chút ngưng trọng: “Tiến độ quá chậm, mặc dù ta trường kỳ thay bệ hạ tiến hành trị liệu, hiệu quả thu được cũng rất thấp, chỉ khi nào đến huyết mạch Hỗn Nguyên cảnh lại lần nữa thăng cấp, mới có thể đẩy nhanh tiến độ trị liệu. Nhưng nếu ta muốn tu luyện tới Hỗn Nguyên cảnh, còn phải tốn thêm mấy ngàn năm, lại thêm thời gian trị liệu tiêu hao, đến lúc đó bệ hạ có thể tu luyện đột phá bình cảnh hay không, chỉ sợ cục diện năm ăn năm.”

“Cách năm năm đã không tồi rồi.” Nam Minh Tiên Đế kinh hỉ khó có thể kiềm chế: “Nếu không có Thủ Triết, tỷ lệ thành công của ta sợ là không đủ một thành!”

Dừng một chút, Nam Minh Tiên Đế lại trầm ngâm nói: “Thủ Triết, huyết mạch hiện tại của ngươi là vừa đến Tiên Thiên

Thần Tử Đinh đẳng nhỉ? Giả thiết trình độ huyết mạch của ngươi tiến thêm một bước, cho dù chỉ là đến Thần Tử Bính đẳng, năng lực trị liệu và tốc độ tu luyện tất nhiên sẽ lại lần nữa tăng lên!"

Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, liền gật đầu: "Không sai, nếu như có thể đến Bính đẳng, xác suất bệ hạ phá cục hẳn là có thể đến sáu thành! Nếu huyết mạch trong ngắn hạn có thể đến Thần Tử Ất đẳng, xác suất phá cục hơn phân nửa có thể tăng đến bảy thành!"

Đây không chỉ là bởi vì huyết mạch tăng lên mang đến hiệu quả trị liệu gia tăng, còn bởi vì huyết mạch càng mạnh, tốc độ hắn đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh cũng sẽ trở nên càng nhanh, đến lúc đó thời gian có thể dùng để trị liệu cho Nam Minh Tiên Đế cũng càng đầy đủ.

Lần này, ánh mắt Nam Minh Tiên Đế càng sáng lên: "Tốt, tốt! Suy đoán như thế, nếu có thể đạt tới Thần Tử Giáp đẳng, tất nhiên có thể đạt tới tám phần hy vọng phá cục! Nếu có thể tiến thêm một bước, đạt tới tình trạng thiếu giới chủ trong truyền thuyết! Tất nhiên có thể phá cục."

Nhưng ngay lập tức, Nam Minh Tiên Đế lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Thiếu giới chủ đương nhiên là không thể nào.

Trong lịch sử Tiên Giới ghi lại, người có thể ở Đại La cảnh tăng tư chất huyết mạch lên tới trình độ Thiếu giới chủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà những người này, đều không ngoại lệ, tất cả đều là những nhân vật đứng đầu trong tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng!

Hơn nữa, những người này khi tham gia Thần Cáo bảng thí luyện, kỳ thật cũng chính là tư chất khoảng Thần Tử Giáp, phải chờ sau khi kế thừa truyền thừa Tiên Đế, lại lần nữa tẩy tủy phạt mao, tư chất huyết mạch mới có thể miễn cưỡng đột phá ít nhất giới chủ cấp bậc!

Người như vậy, mỗi người đều là siêu cấp đại lão danh Thùy Tiên Sử, hai ngàn vạn năm cũng chưa chắc có một người!

"Thủ Triết ngươi cũng đừng nhụt chí, mặc dù Đại La cảnh Thiếu giới chủ cơ bản không có khả năng." Nam Minh Tiên Đế thay đổi đề tài, cười nói: "Nhưng rút lên trên một chút vẫn

có thể làm được. Đầu tiên chính là truyền thừa Thanh Đế của ngươi! Chờ sau khi ngươi lấy được truyền thừa này, huyết mạch ước chừng có thể đột phá đến Thần Tử Bính trung đoạn! Đến lúc đó ta sẽ có tỷ lệ sáu thành rưỡi phá cục rồi."

Chỉ vì điểm này, nếu có ai dám cướp truyền thừa Thanh Đế của Vương Thủ Triết, Nam Minh Tiên Đế hắn là người đầu tiên không đồng ý!

Nào ngờ, Vương Thủ Triết chậm rãi lắc đầu: "Ta tạm thời không chuẩn bị đi kế thừa truyền thừa Thanh Đế! Trước tiên ta phải quét Thần Cáo bảng một chút, lấy cái thứ tự tốt."

"Nghe nói, sau khi kế thừa truyền thừa tiên đế nào đó, tư chất huyết mạch tất nhiên sẽ tăng trưởng, nhưng lại không cách nào tham gia Thần Cáo bảng thí luyện."

Trước đó, Vương Thủ Triết chẳng thèm ngó tới Thần Cáo bảng, cho rằng đó là để cho bọn nhỏ chơi, hắn đi tham gia có chút mất mặt!

Nhưng hắn từ trong miệng Vương Ly Từ biết được một tin tức, đó chính là một khi tiến vào tổng bảng lịch sử, có thể đạt được không ít Hỗn Độn linh thạch.

Ừm! Thật sự xa xỉ, ngay cả hắn cũng động tâm.

Kể từ đó, hắn tự nhiên không có khả năng buông tha Thần Cáo bảng thí luyện.

"Vậy bây giờ ngươi đi tham gia đi." Nam Minh Tiên Đế có chút kinh ngạc: "Thủ đoạn của ngươi rất nhiều, cho dù không có khả năng đem tất cả thủ đoạn đều mang vào trong Thần Cương thí luyện, nhưng chỉ dựa vào những thủ đoạn kia, ngươi có thể lăn lộn trong tám mươi thứ hạng đầu trong lịch sử, đem tên tiểu tử Quyền Thiên này đá xuống hơn phân nửa cũng không khó."

Hắn tự mình lĩnh giáo thủ đoạn của Vương Thủ Triết, biết sự lợi hại của hắn.

"Hiện tại huyết mạch quá thấp, đi cũng không có thứ tự tốt." Vương Thủ Triết hờ hững lắc đầu: "Chờ một chút đi, dù sao ta cũng không quá gấp."

Hắn đối với dã tâm của Thần Cáo bảng cũng không nhỏ, không chỉ đơn giản là muốn lấy mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch.

Huống chi, Thần Cáo bảng cày mấy lần lại không thể lấy nhiều phần thưởng, cho nên hắn chuẩn bị đợi sau khi tư chất tăng lên tới vị trí lại đi quét, trực tiếp làm đúng từng bước một.

Nam Minh Tiên Đế nhất thời bó tay.

Ngươi không vội, nhưng mà ta gấp a! Kéo càng lâu, tỷ lệ phá cục của hắn càng thấp.

Rơi vào đường cùng, Nam Minh Tiên Đế chỉ có thể nóng nảy thay Vương Thủ Triết.

Hắn trầm ngâm nói: "Ta nhớ Thủ Triết ngươi từng nói, ngươi đã dùng qua Tạo Hóa Thần Đan, với tư chất huyết mạch hiện tại của ngươi, thủ đoạn có thể sử dụng tăng tư chất huyết mạch liền cực kỳ có hạn, đi lên một bước cũng đã rất khó."

"Rửa rửa tiên thiên thần nhũ tắm còn có chút tác dụng, có thể miễn cưỡng tăng lên một chút, nhớ kỹ Vũ Nhạc Thần Điện vẫn còn."

"Ngoài ra, chính là nguyên sơ thần dịch. Nhưng nguyên sơ thần dịch tích góp khó khăn thật lớn, các đại thế lực đều nhìn rất chặt, nếu tiêu phí đại giới, Thần Bảo điện còn có thể mua lại một ít, nhưng số lượng cũng sẽ không quá nhiều. Biện pháp tốt nhất, đương nhiên là đi Cổ Thần chiến trường vơ vét, nhưng đó lại quá mức nguy hiểm!"

Nam Minh Tiên Đế vừa suy tư vừa nhíu mày nói: "Quan trọng nhất là, nguyên sơ thần dịch phục dụng càng nhiều, hiệu quả lại càng yếu, đến phía sau hiệu quả càng nhanh chóng giảm bớt, bình thường cũng chính là phục dụng mười giọt, giá sau này sẽ quá thấp."

"Thần dịch nguyên sơ ta chưa từng dùng qua." Vương Thủ Triết nghiêm túc gật đầu: "Nam Minh thần điện có tồn kho không? Bệ hạ yên tâm, ta có thể bỏ tiền mua."

Chỉ một thoáng, Nam Minh Tiên Đế trừng lớn mắt.

Giọng điệu quen thuộc này, giọng điệu quen thuộc!

Chỉ là, sau khi hắn trầm ngâm một phen, lại nói: "Ngược lại là tích góp một chút, vốn là chuẩn bị cho Vân Hạc hoặc là tiểu tử Minh Nghiên dùng. Thủ Triết đã không dùng qua, vậy thì ưu tiên cho ngươi dùng, về phần tiền không tiền… Vậy quên đi, chúng ta là huynh đệ vong niên!"

Lúc nói lời này, tim hắn cũng đang rỉ máu.

Thật ra ông ta rất muốn hỏi Vương Thủ Triết thu tiền. Nhưng vấn đề ở chỗ, một khi thu tiền, đó chính là trao đổi lợi ích thuần túy!

Mỗi lần Vương Thủ Triết trị liệu cho hắn, thu phí trị liệu của hắn thì làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, thương thế này của mình, bây giờ khắp Tiên Giới cũng chỉ có một mình Thủ Triết có thể trị, đến lúc đó ra giá bao nhiêu còn không phải là hắn định đoạt? Nếu như hắn trực tiếp nói ra giá trên trời, mình có thể trả nổi hay không cũng là một vấn đề.

Về phần Vân hạc và Minh Nghiên…

Hiện giờ Nam Minh Tiên Đế hắn còn có cơ hội sống lâu hơn mười tám vạn năm, bọn họ hơn phân nửa cũng không có cơ hội kế thừa truyền thừa Tiên Đế, Nguyên Sơ Thần Dịch này không cho cũng không sao.

"Vậy xin đa tạ bệ hạ chỉ bảo." Vương Thủ Triết sẽ không xem câu "huynh đệ vong niên" này là thật, mà là khách khí chắp tay nói cảm tạ.

Nam Minh Tiên Đế nếu đã làm vậy thì dứt khoát sẽ làm thấp.

Ông ta tiếp tục bày mưu tính kế cho Vương Thủ Triết: "Ngoài ra, Nam Minh thần điện chúng ta còn có một nơi thí luyện đỉnh cấp của tông môn. Đó là một vị tiên đế Cửu Kiếp mạnh nhất của thần điện chúng ta, là 【Ly Hỏa Thiên Cảnh】 do lúc tuổi già tự tay sáng lập."

"Mỗi một đời chuẩn Thần Tử chúng ta đều sẽ tiến vào thí luyện Ly Hỏa Thiên Cảnh, nếu có thực lực huyết mạch Thần Tử chân chính thì có thể đả thông thí luyện, giành được ưu ái của Cửu Kiếp lão tổ, đạt được một viên Ly Hỏa Thần Phách."

“Ly Hỏa Thần Phách ngoại trừ có thể dùng để uẩn dưỡng Đạo Hỏa đỉnh cấp, còn có một chút tác dụng kích thích huyết mạch thiên phú, đại khái có thể làm cho tư chất huyết mạch của ngươi từ Thần Tử Đinh đẳng, tấn thăng đến Thần Tử Đinh đẳng trung đoạn, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có thể phối hợp thủ đoạn khác tích thiếu thành nhiều!”

Vương Thủ Triết nghe vậy, hết sức hứng thú nói: “Ý của bệ hạ là, “Ly Hỏa Thiên Cảnh” này mở ra cho người ngoài?”

Đừng nhìn từ Thần Tử Đinh đẳng tấn thăng đến Đinh đẳng trung đoạn, thoạt nhìn tăng lên không nhiều lắm, nhưng ở trên Thần Cáo bảng đã là hai ba mươi tên khác biệt, đây trên cơ bản cũng là khác biệt giữa Ngũ kiếp Tiên Đế cùng Lục giai Tiên Đế.

“Không mở.” Nam Minh Tiên Đế cười tủm tỉm lắc đầu: “Dựa theo quy củ lão tổ tông lưu lại, phải chuẩn thần tử tông môn mới có thể tham gia. Thủ Triết, ta cho phép ngươi giẫm hai thuyền, trở thành thần tử của hai nhà.”

“Vậy thì thôi.” Vương Thủ Triết lập tức lắc đầu: “Thí luyện đó không tương xứng với ta, hơn nữa ta cũng không quá gấp.”

Sắc mặt Nam Minh Tiên Đế nhất thời có chút cứng ngắc, lúng túng cười nói:“Thật ra, cũng không phải không thể dàn xếp. Dù sao vị Cửu Kiếp lão tổ kia của chúng ta thích nhất là dẫn dắt tiểu bối trẻ tuổi, Thủ Triết ngươi ưu tú như vậy, nhất định có thể thu được ý thức lưu lại của lão tổ.”

“…” Vương Thủ Triết trầm mặc.

Trong lòng hắn nhịn không được lén lút nhả rãnh. Cảm giác quy củ của lão tổ tông Nam Minh thần điện các ngươi còn rất linh hoạt!?

Dừng một lát, lúc này Vương Thủ Triết mới nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy ta sẽ dành thời gian đi thông quan Ly Hỏa Thiên Cảnh, thuận tiện chiêm ngưỡng phong thái của tiền bối Cửu Kiếp Tiên Đế.”

Khóe miệng Nam Minh Tiên Đế giật giật.

Hắn rất muốn đánh người, nhưng vừa nghĩ tới người này là y sư cứu mạng chủ trị của mình, tính tình của hắn ta cũng chỉ có thể kìm nén xuống.

Thoáng trầm mặc một lát.

Vương Thủ Triết lại hỏi: “Nam Minh bệ hạ, sau khi ta tới Tiên giới, nghe nói Tiên giới có một loại thần đan đỉnh cấp thập tứ phẩm tên là Vĩnh Hằng Thần Đan, có hiệu quả tăng lên huyết mạch không tầm thường đối với Thần tử không? Không biết bệ hạ có thể luyện chế không?”

“Vĩnh Hằng Thần Đan?” Nam Minh Tiên Đế sắc mặt ngưng lại, phảng phất như bị đâm vào điểm yếu, sắc mặt trở nên ngượng ngùng, “Viên thuốc này chẳng những cần dùng thập tứ phẩm thần dược trân quý, mà luyện chế khó khăn cực lớn. Sinh thời ta tổng cộng thử luyện hai lô, nhưng không thu hoạch được gì.”

Vĩnh Hằng Thần Đan đẳng cấp so với Tạo Hóa Thần Đan còn cao hơn, chỉ có luyện đan sư cấp bậc Tiên Đế mới có khả năng luyện chế thành công, nhưng cho dù là Tiên Đế ra tay, tỷ lệ luyện chế thành công cũng thấp đến đáng thương.

Lông mày Vương Thủ Triết bất giác nhíu lại.

Sinh Mệnh Cấm Khu có thập tứ phẩm thần dược, điểm này lúc trước hắn đi Sinh Mệnh Cấm Khu đã xác định.

Vốn dĩ, hắn còn trông cậy vào việc sau khi kế thừa cấm khu, có thể dùng thần dược Thập Tứ Phẩm để luyện chế đan dược Thập Tứ Phẩm! Kết quả, đệ nhất luyện đan sư trên Tiên Giới lại không có cách nào luyện chế sao?

Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Mắt thấy vẻ mặt của Vương Thủ Triết dường như có chút ghét bỏ, Nam Minh Tiên Đế nhất thời có chút tức giận.

Hắn biện bạch nói: “Cái này không liên quan đến năng lực của ta! Thập tứ phẩm thần đan vốn là khó luyện chế cực cao, hơn nữa tài liệu khó cầu, cơ hội luyện tập bản đế tôn quá ít. Ngươi phải biết rằng, Tiên Giới chúng ta đã chừng hơn một trăm vạn năm, không có xuất qua thập tứ phẩm thần đan!”

“Còn nữa, cho dù ngươi có thập tứ phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan cũng vô dụng, dưới tình huống bình thường đều là cho Hỗn Nguyên Cảnh Thần Tử dùng! Cảnh giới của ngươi không đủ, ăn vào dễ bạo thể mà chết, ngay cả bản đế cũng không bảo vệ được ngươi.”

Nghe được lời này, ngược lại Vương Thủ Triết càng cảm thấy hứng thú.

Lấy năng lực huyết mạch của hắn, thích hợp dùng đan dược sớm nhất. Nếu phục dụng vĩnh hằng thần đan ở trạng thái Thần Tử Đại La cảnh, chỉ cần có thể chịu đựng được, tiêu hóa được, hiệu quả tất nhiên sẽ vượt qua Hỗn Nguyên cảnh một mảng lớn.

Hắn hơi trầm ngâm: "Bệ hạ nếu luyện thêm mấy lần, có phải có thể ra một viên không?"

Nam Minh Tiên Đế cẩn thận cân nhắc một phen, cuối cùng ngữ khí không quá xác định nói: "Ta đã luyện phế hai lò, tích góp chút ít kinh nghiệm thất bại, nếu luyện thêm mấy lò, có lẽ vận khí tốt có thể ra một viên."

Nhưng ngay sau đó, Nam Minh Tiên Đế lại không nhịn được lắc đầu: "Nhưng tài liệu luyện chế Vĩnh Hằng Thần Đan quá khó kiếm, chu kỳ bồi dưỡng Vĩnh Hằng Thần Chi thật sự quá dài, Nam Minh Thần Điện chúng ta có lẽ còn có thể gom ra một lò, các thế lực lớn còn lại thì khó mà nói, có chịu bán hay không cũng là vấn đề."

Nói đến đây, hắn không nhịn được có chút cảm khái: "Nghe nói trước kia khi truyền thừa Thanh Đế còn tại, có Thanh Đế đặc biệt trồng trọt thần dược thành thục, Tiên giới số lượng thập tam phẩm cùng thập tứ phẩm thần dược tương đối nhiều, cơ hội luyện đan sư luyện tập cũng nhiều. Khi đó, mặc dù vĩnh hằng thần đan cũng khó luyện chế, nhưng xác xuất thành công so với hiện tại cao hơn nhiều."

Hắn cũng chỉ là xem qua ghi chép tương quan trong bản chép tay của mấy đời Tiên Đế lưu lại, nhưng từ trong những hàng chữ mà trưởng bối lưu lại, không khó để nhìn ra oán niệm trong đó.

Ngay cả bản thân hắn đôi khi cũng không nhịn được cảm khái, nếu Tiên giới còn có Thanh Đế, có phải vết thương của hắn đã được chữa khỏi từ lâu rồi không.

Không thể không nói, mặc dù Tiên Đế ở Tiên Giới không ít, nhưng vị trí của Thanh Đế lại là thứ mà những Tiên Đế khác không cách nào thay thế được. Mất đi một truyền thừa của

Thanh Đế, không đơn giản chỉ là thiếu đi một Tiên Đế truyền thừa đơn giản như vậy.

Cũng may, hôm nay sinh mệnh cấm khu cuối cùng một lần nữa hiện thế.

Ngừng một lát, Nam Minh Tiên Đế lâm vào trạng thái hồi ức lại nghĩ tới một chuyện: "Đúng là có một kiện đồ vật, có thể gia tăng một chút xác xuất luyện đan thành công."

Vương Thủ Triết cảm thấy hứng thú hỏi: "Thứ gì? Là lò luyện đan cấp thần khí sao?"

Những thứ có thể tăng lên xác suất luyện đan thành công cũng không nhiều, hắn chỉ có thể nghĩ tới điều này.

"Thần khí cấp bản đế lò luyện đan có, thần hỏa cũng có! Nếu không, còn nói gì đến luyện chế Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan?" Nam Minh Tiên Đế cố nén xúc động mắt trợn trắng, ngữ khí trở nên trịnh trọng: "Bản đế nói, là Chưởng Giới Lệnh."

"Mặc dù tác dụng chủ yếu của Chưởng Giới Lệnh không phải cái này, nhưng nếu có thể khống chế Chưởng Giới Lệnh, liền có thể triệt để cải biến Thiên Địa pháp tắc, làm quá trình luyện chế thủy chung ở trong hoàn cảnh luyện đan tốt nhất, còn có thể điều hoà lực lượng pháp tắc trong đan dược, tự nhiên có thể đề cao xác xuất thành công."

"Chưởng Giới Lệnh?" Vương Thủ Triết tuyệt đối không ngờ lại là đáp án này.

Hắn hơi dừng một chút, lập tức hỏi: "Trong tay ta không có một khối nhỏ, có thể tăng lên bao nhiêu?"

"Bằng một khối nhỏ kia của ngươi thì đủ dùng làm gì? Chỉ có thể thay đổi chút thiên địa pháp tắc, miễn cưỡng khi dễ hỗn nguyên cảnh nhỏ yếu mà thôi. Nếu muốn nâng cao xác xuất thành công, ít nhất ngươi phải khống chế trên nửa khối trở lên."

Nửa khối Chưởng Giới Lệnh sao?

Vương Thủ Triết lâm vào suy nghĩ.

mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh trong tay hắn đúng là quá nhỏ.

Nhưng trước khi Hựu Nhạc hài tử kia ngã xuống, đã giấu đi nửa khối, nếu kết hợp với mảnh vỡ trong tay, ước chừng có thể gom góp ra sáu khối.

Kể từ đó, có lẽ thật có thể ở Đại La cảnh lấy được Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan!

Hơn nữa một khi hắn nắm giữ mười phần Chưởng Giới Lệnh, thực lực lần nữa sẽ tăng lên trên phạm vi lớn!

Vấn đề duy nhất là, tiểu tử Hựu Nhạc kia vẫn còn ở Thánh Vực, tạm thời còn chưa nhớ được non nửa mảnh nhỏ Chưởng Giới Lệnh kia giấu ở nơi nào.

Đợi sau khi hắn đến Tiên Giới, đi dạo Vũ Nhạc Thần Điện một vòng, xem có thể kích phát ra ký ức bị phong ấn sâu trong chân linh hay không!

"Thủ Triết à, chuyện chưởng giới lệnh không thể cưỡng cầu, ngươi đừng nghĩ nhiều." Nam Minh Tiên Đế có lẽ không biết chuyện của Vương Hựu Nhạc, thấy Vương Thủ Triết dường như có chút động lòng, ngược lại khuyên nhủ: "Như vậy đi, trước tiên ta cho người đem nguyên sơ thần dịch của Nam Minh Thần Điện đến đây, rồi giúp ngươi đi tìm Nghê Tranh Đạo Chủ, để ngươi đến Vũ Nhạc Thần Điện tắm rửa, rồi giúp ngươi mở thí luyện." Sau khi đóng một bộ như vậy, tư chất huyết mạch của ngươi đã có thể tăng lên rõ ràng. Đến lúc đó ngươi đến Thần Cáo bảng đánh năm mươi tổng bảng lịch sử thì thôi, sau đó nhanh chóng kế thừa truyền thừa Thanh Đế, có thể tăng huyết mạch lên tới Thần tử nhiều hơn một chút."

"Với tư chất huyết mạch của ngươi, năm sáu vạn năm nữa là có thể trở thành một đời Thanh Đế mới."

"Đến lúc đó, hai người chúng ta tổ đội cùng đi Cổ Thần chiến trường tầm bảo, bản đế tôn mang ngươi bay."

Lời nói của Nam Minh Tiên Đế, nghe có vẻ rất hấp dẫn.

…

Chương 84: Đế sư! Thủ Triết lập uy!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lộc Minh Uyển.

Cửa lớn của sân bị người ôn nhu mở ra từ bên ngoài, một đám người trẻ tuổi lấy Tinh Lan Thần Nữ cầm đầu từ ngoài cửa đi vào.

Bọn họ lấy tư thái du ngoạn ngắm cảnh, dọc theo con đường mòn trong viện giống như nhàn nhã đi về phía đình nghỉ mát.

Những người trẻ tuổi này, đều là người nổi bật trong các thế hệ trẻ của các thế lực lớn, đều là tuấn kiệt đứng hàng đầu trong Thần Tri bảng.

Mỗi người trong bọn họ đều là thần tượng trong lòng đám thanh niên trên Tiên giới, mỗi người chiếm cứ một ngọn núi, ngày thường rất ít khi tập hợp được như vậy.

Nhưng hai ngày nay Vương Thủ Triết bận rộn, tạm thời do Tinh Lan thần nữ ra mặt tiếp đãi những người này.

“Tinh Lan muội muội, không nghĩ tới Vô Cực Thần Cung các ngươi, còn có một viện tử phong cảnh tuyệt trần như Lộc Minh Uyển nữa.” Quân Hạo thần tử lưng đeo hộp kiếm đi bên cạnh Tinh Lan Thần Nữ, áo trắng dắt tay nhau, phong thái tuyệt thế như thanh niên Kiếm Thần.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười, giọng điệu quen thuộc giễu cợt Tinh Lan thần nữ: “Tại sao lần trước ta tới chơi, nàng không cho ta ở Lộc Minh Uyển này? Đây cũng không phải là quá khác biệt sao.”

Tinh Lan thần nữ thản nhiên lườm hắn một cái, ngữ khí có chút ghét bỏ: “Ngươi có rất nhiều rất nhiều tiền sao? Dựa vào cái gì mà để ngươi ở Lộc Minh Uyển!”

Biểu tình của Quân Hạo Thần Tử cứng đờ, sau đó liền xụ mặt, dáng vẻ hối hận: “Thế đạo này làm sao vậy? Đám muội muội càng ngày càng thực tế. Kiếm tu mạnh lại đẹp trai như ta càng

ngày càng không có thị trường sao? Có tiền, có tiền thì rất giỏi sao?”

“Cái này cũng không phải. Bộ dạng này của ngươi, vẫn có thể lừa gạt tiểu cô nương chưa trải đời.” Tinh Lan thần nữ đánh giá hắn hai mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhưng mà, đụng phải hạng người như Thủ Triết công tử, vừa mạnh vừa đẹp trai lại có tiền, còn có mị lực thành thục khác, ngươi liền lập tức thua đến thất bại thảm hại rồi.”

Quân Hạo thần tử không phục, vừa định phản bác, Thanh Ly thần nữ lại vẻ mặt tán đồng tiếp lời: “Thủ Triết thúc thúc đích xác còn có mị lực lớn hơn Quân Hạo ca ca, hơn nữa còn rất nhiều tiền!”

Nàng và Ly Từ nhận nhau làm tỷ muội, cộng thêm lấy hồng bao của người ta, tự nhiên hoàn toàn đặt tâm thái của mình vào vị trí tiểu bối.

Đương nhiên, quan trọng nhất là đối phương biểu hiện ra sự thành thục và khí độ, cũng không phải là những người như Quân Hạo, Thái Tử Huyên Huyên có thể so sánh.

“Thanh Ly muội muội.” Thần nữ Tố Hân nghe được lời của Thanh Ly thần nữ bỗng nhiên nhãn tình sáng lên: “Nghe nói vị Thủ Triết thúc thúc kia của ngươi cho ngươi bao lì xì? Cụ thể là cho bao nhiêu?”

Lần này bọn họ tới đây, một là bởi vì nghe nói Ly Từ đang bị Tứ thúc của nàng ấn học tập, cố ý chạy tới thăm và xem náo nhiệt, thứ hai, cũng là muốn kiến thức vị Vương Thủ Triết mà các Tiên Đế đều vô cùng coi trọng kia.

Đương nhiên, bọn hắn chủ yếu cũng là tò mò.

Là thần nữ đương đại của Thần tử, trong lòng bọn họ đều có kiêu ngạo của mình, cũng sẽ không có lòng kính sợ đối với Vương Thủ Triết lớn tuổi hơn phần lớn bọn họ.

Giống như là Thái Thượng Thần Cung Quyền Thiên Thần Tử, tuy rằng so với bọn hắn đều mạnh hơn, nhưng bọn hắn cũng chỉ là mắng một câu tên kia có chút quá biến thái rồi.

Thanh Ly thần nữ do dự một chút nhưng vẫn nói đúng sự thật: “Hai trăm Hỗn Độn linh thạch”

“Tê!”

Xung quanh ngoại trừ Thái tử Huyên Huyên cùng Tinh Lan Thần Nữ ra, đều là một mảnh thanh âm hít vào hơi lạnh.

Cái này không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn, có thể cung cấp cho bọn họ tiêu hao rất lâu.

“Ta cảm thấy ta nên bảo trì tôn trọng ít nhất đối với người có tiền.” Quân Hạo thần tử lập tức thu hồi lời vừa nói, trong ánh mắt lộ ra vài phần khát khao và chờ mong, “Các ngươi nói, một hồi ta đi theo Ly Từ muội muội hô một tiếng tứ thúc, có thể cũng thu lấy hồng bao hay không?”

Tinh Lan Thần Nữ trừng mắt liếc hắn một cái: “Ngươi không thể có chút tiền đồ sao? Ngươi đã hơn bốn ngàn rồi! Thủ Triết công tử mới hơn ba ngàn.”

“Ta ngược lại cảm thấy bối phận không phải ở tuổi cao.” Thần nữ Tố Hân trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, ánh mắt sáng ngời tỏa sáng: “Nhận thức thúc thúc có thể có hai trăm Hỗn Độn linh thạch, như vậy có bao nhiêu thúc thúc ta cũng muốn!”

“Tố Hân tỷ tỷ, năm ngàn người đã xuất đầu rồi…” Tinh Lan thần nữ có chút vô lực, “Có cần mặt dày vô sỉ như vậy không?”

“Tinh Lan à, ngươi bây giờ là hán tử không biết đói bụng hán tử.” Đôi mắt xinh đẹp của Tố Hân thần nữ quét ngang, thần sắc trên mặt vẫn là cười tủm tỉm, “Thần tử thần nữ của chúng ta tài nguyên phối nhiều, cũng vẻn vẹn là đối với những người khác. Nhưng mà càng về sau tu luyện, các loại tài nguyên vẫn càng ngày càng khan hiếm. Giống như loại thanh niên trưởng thành bị xã hội tàn khốc độc đánh, da mặt dày một chút thì có cái gì sai chứ?”

Câu nói này khiến mọi người đều tán thành.

Tốc độ tu luyện của những thần tử thần nữ này quả thực rất nhanh, nhưng tốc độ tu luyện cũng là xây dựng trên cơ sở tiêu hao tài nguyên khổng lồ.

Ở đây nhiều Thần tử Thần nữ như vậy, ngoại trừ Thái tử Côn Bằng ra, ai mà không thiếu tiền chứ? À không đúng, Thanh Ly Thần nữ từng đánh cướp Chí Tôn U tạm thời cũng không thiếu tiền.

Quả nhiên.

Thái Tử Nghiễn đối với lời nói của Tố Hân thần nữ có chút lơ đễnh, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh: “Các ngươi muốn nhát thì tự mình sợ, đừng đưa ta theo. Bản thái tử tới đây, là chuẩn bị cùng Vương Thủ Triết kia luận bàn một chút, để cho hắn biết Mã vương gia có mấy con mắt.”

Thái tử Thao đương nhiên bất mãn với Vương Thủ Triết.

Vốn dĩ trong số rất nhiều thanh niên tuấn kiệt ở Tiên giới, hắn ta giàu nhất, phong quang nhất, kết quả ra một thổ hào ở quê mùa khiêu chiến với hắn ta, vậy mà lại đoạt hết danh tiếng của hắn ta.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Trong số các thần tử thần nữ ở đây, chỉ có An Chá thần nữ là không có gánh nặng tâm lý nhất.

Trước mắt nàng còn chưa tới hai ngàn năm trăm tuổi, thuộc loại “năm mươi tuổi”, gọi một tiếng “Thúc thúc” là hoàn toàn đúng theo lẽ thường.

Nàng chớp một đôi mắt sáng ngời trong suốt, trong lòng tràn đầy tò mò với Thủ Triết thúc thúc kia.

Cũng không biết rốt cuộc hắn là người như thế nào, mới có thể khiến Tinh Lan đại tỷ tỷ vui lòng phục tùng như thế, đối với hắn sùng bái mà tôn kính.

Trong khi nói chuyện, mọi người đã vượt qua chín khúc mười tám ngoặt các loại cảnh điểm, rốt cuộc đi tới bên đình nghỉ mát nội viện.

Mà lúc này.

Ba đứa trẻ và Vương Ly Từ mặt mày ủ rũ, cứ như đang trải qua cuộc đời luyện ngục nào đó.

“Ai~” Tiểu Lộc hữu khí vô lực nằm nhoài trên mặt bàn, kêu thảm nói, “Ta vốn cho rằng tiên sinh có việc bận, chúng ta quét xong bài thi này là có thể bay lên, kết quả bài thi này, sao lại khó như vậy chứ?”

Tinh Thần Thụ và Vương Dần Lượng cũng tràn đầy vẻ mướp đắng.

Hậu quả của việc không hoàn thành bài tập bọn họ đã sớm lĩnh giáo qua, cho nên căn bản không nghĩ tới bài thi lười nhác.

Nhưng ai có thể nói cho bọn họ, vì sao độ khó của bài thi tùy đường lại biến thái như vậy chứ?

Vừa rồi tiên sinh đích thật là nói qua một chút tri thức, cũng vì bọn họ chải vuốt một phen tri thức, lúc nghe, bọn họ tuy rằng hấp thu gian nan, nhưng cảm giác mình cũng đã nghe hiểu rồi.

Kết quả, bài thi tùy đường hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Thật giống như các ngươi hiện tại đã học được giảm thừa trừ, rất tốt, hiện tại các ngươi có thể bắt đầu tính toán tổng lượng cửa ra vào mỗi năm của Huyền Thiên thành rồi!

Đây quả thực chính là chuyện không thể rời khỏi gia phả sao?

“Ly Từ muội muội, sao lại có dáng vẻ mặt ủ mày chau vậy?” Quân Hạo thần tử thấy thế dẫn đầu đi lên phía trước, cười tủm tỉm quan tâm nói, “Sẽ không phải là không học cho tốt, làm không ra bài tập chứ?”

Vương Ly Từ đương nhiên đã sớm phát hiện đám hồ bằng cẩu hữu, chỉ là lúc này nàng giống như quả cà gặp sương, tinh thần vô cùng uể oải, thật sự không có tâm tình để ý mọi người.

Bộ dáng này, khiến Thanh Ly thần nữ đau lòng muốn chết.

Nàng vừa chuẩn bị tiến lên an ủi vài câu, chợt nghe thấy một giọng nói ôn hòa của một nam tử vang lên: “Ồ? Các bằng hữu của Ly Từ đều tới rồi?”

Vừa dứt lời.

Bên đình nghỉ mát đột ngột xuất hiện hai thanh niên nam tử.

Trong đó có một vị áo trắng bồng bềnh, khí chất ôn nhuận như ngọc, giữa hai đầu lông mày lại lộ ra trầm tĩnh cùng ổn trọng tựa như núi cao nguy nga, có loại mị lực khiến người ta an tâm.

Mà một người khác, lại mặc một bộ hồng bào, trong ánh mắt mày mày lại là có chút ngả ngớn cùng bất cần đời.

Không thể nghi ngờ, đây chính là Vương Thủ Triết và Nam Minh Tiên Đế vừa mới kết thúc trị liệu và khoác lác.

Hình tượng này của Nam Minh Tiên Đế từ trước đến nay không ai biết, ngay cả Minh Huy Thần Tử cũng không nhận ra.

Chỉ có Tinh Lan Thần Nữ biết, cái tên thoạt nhìn cà lơ phất phơ này, lại đường đường là một trong những đại lão Tiên Đế cao cấp nhất Tiên Giới!

Chỉ là Tinh Lan thần nữ thấy bộ dáng nhiều lần kinh ngạc của hắn trước mặt Thủ Triết công tử, trong nội tâm vốn kính ngưỡng đối với đại lão Tiên Đế đã bị mài mòn đến bảy tám phần, hôm nay cho dù gặp được, cũng có thể giả vờ như không có việc gì, bình tĩnh ở chung rồi.

Nàng giống như không nhìn thấy Nam Minh Tiên Đế, cung kính hành lễ với Vương Thủ Triết trước: "Tinh Lan bái kiến công tử, bên cạnh ta đều là thần nữ thần tử của các đại thế lực, đều là bằng hữu của Ly Từ muội muội, đến thăm Ly Từ và bái kiến công tử."

Kỳ thật, trong đám người này có Linh Thần Tử, Minh Huy Thần Tử, cùng với Huyền Quang Thần Tử và Vương Ly Từ cũng không gặp nhau.

Sau khi bọn họ đến Huyền Thiên thành, thậm chí ngay cả mặt mũi của Thủ Triết công tử cũng chưa từng thấy qua, nghe nói Quân Hạo muốn tới tìm Vương Thủ Triết, trong lòng hiếu kỳ liền trà trộn vào.

Theo Tinh Lan Thần Nữ tiến lên, ánh mắt của mọi người cũng đều rơi vào trên người Vương Thủ Triết, trong lòng mỗi người nổi lên đủ loại suy nghĩ.

"Gia hỏa này, tuy rằng dáng dấp rất đẹp, rất có khí chất, nhưng cũng không có gì đặc biệt."

Loại ý nghĩ này chủ yếu là do nam giới thần tử làm chủ.

Dù sao cấp độ huyết mạch và tu vi đạt đến trình độ như bọn họ, dung mạo và khí chất của ai đều là tốt nhất, muốn tìm một người có dáng dấp không đẹp cũng không dễ dàng.

Đặc biệt là Thái tử Côn Bằng, mái tóc vàng mang tiêu chí rực rỡ, còn có ngũ quan lập thể rất phong tình của dị vực kia, khiến cho hắn dù là trong một đám thần tử cũng đặc biệt nổi bật.

Vì vậy, bọn họ đều dùng ánh mắt xoi mói nhìn kỹ Vương Thủ Triết.

“Ủa? Quả thực trên người Thủ Triết công tử có một cỗ khí chất khác với các thần tử khác, thong dong chững chững chững, khí chất thân hòa, có một hương vị đặc biệt khiến người ta đặc biệt có sự an toàn đáng tin.” Đây là suy nghĩ của đa số thần nữ.

Đứng trước ánh mắt đánh giá của tất cả mọi người, trên mặt Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười ấm áp, chào hỏi mọi người: “Nếu đều là bằng hữu của Ly Từ, vậy đương nhiên đều là khách quý rồi, đến đến đến, đều ngồi xuống uống trà trước.”

Nói xong, hắn vung tay lên, chung quanh đình nghỉ mát xuất hiện một ít bàn ghế trà cụ.

Tinh Lan Thần Nữ vội vàng tiến lên, tiếp nhận công việc của Vương Thủ Triết, bắt đầu nấu trà như là thị nữ, lại từ trong nhẫn trữ vật lấy ra các loại kỳ qua dị quả, khách khí mời mọi người ngồi xuống.

Vương Thủ Triết thấy Tinh Lan hỗ trợ chiêu đãi, liền cáo lỗi trước: “Các vị tuấn kiệt ngồi một lát trước đã, ta đi thu xếp kết quả của lớp học hôm nay, liền dẫn Ly Từ đến nói chuyện với chư vị.”

Nói xong, Vương Thủ Triết đi vào lương đình, cầm lấy bài thi của Vương Ly Từ, hết sức chuyên chú phê duyệt.

Trong quá trình này, mặt Vương Ly Từ đều cụp xuống dưới bàn, một bộ dáng ủy khuất.

Có điều chỉ một lát sau, Vương Thủ Triết đã phê xong bài thi.

Biểu cảm trên mặt hắn vô cùng ngưng trọng, khẽ thở dài một hơi: “Ly Từ, các bằng hữu của ngươi tới rồi, hôm nay đi nói chuyện với bọn họ trước đi.”

Không hề nghi ngờ, Vương Thủ Triết rất không hài lòng với bài thi tùy đường của nàng.

Bài thi trăm phần, vẻn vẹn chỉ thi mười bảy phần…

“A! Cảm ơn tứ thúc ~ “

Vương Ly Từ căn bản không cảm thấy có gì khác thường, nghe vậy ánh mắt sáng rõ, lập tức như được đại xá nhào về phía đám bạn bên kia.

Đặt mông ngồi xuống chỗ của mình, nàng lập tức nhặt một quả dưa lớn, rắc rắc điên cuồng ăn.

"Thủ Triết tiểu tử, nhìn ngươi thở dài, thành tích của Ly Từ nha đầu này rất kém sao?" Nam Minh Tiên Đế cảm thấy khác thường, lập tức hứng thú, cười tủm tỉm đi tới.

Hắn tùy ý ngồi xuống bên cạnh Vương Thủ Triết, ngữ khí cảm khái: "Lúc ta còn trẻ, vừa hiếu học vừa chăm chỉ, thành tích không tệ. Người trẻ bây giờ rốt cuộc thiếu một số tinh thần khắc khổ của những người thế hệ trước như chúng ta."

Vương Thủ Triết liếc xéo hắn một cái, bất động thanh sắc đưa bài thi của Ly Từ cho hắn nói: "Nếu như thế, làm phiền Nam Minh bệ hạ giảng giải sai đề cho Ly Từ."

Gì?

Nam Minh bệ hạ?

Chư vị tuấn kiệt trẻ tuổi vẫn luôn âm thầm quan sát Vương Thủ Triết thân thể cứng đờ, lập tức đồng loạt nhìn về phía người trẻ tuổi cà lơ phất phơ kia, ánh mắt mê mang lại thấp thỏm.

Giờ này khắc này, trong lòng bọn họ đều là nghiêm nghị không thôi, trong đầu cơ hồ trống rỗng, chỉ có một ý niệm điên cuồng gào thét.

Không phải chứ, đây không phải là thật chứ?

"Không sai, bản đế chính là Nam Minh Tiên Đế." Nam Minh Tiên Đế chú ý tới ánh mắt của bọn hắn, dứt khoát thoải mái thừa nhận thân phận.

Mắt thấy một đám người trẻ tuổi đều thất kinh muốn đứng dậy hành lễ, hắn vội vàng xua tay ngăn lại: "Được rồi được rồi, ta còn không biết tâm tư của người trẻ tuổi các ngươi? Đều ngồi xuống đều ngồi xuống, chớ câu nệ."

Mặc dù Nam Minh Tiên Đế biểu hiện rất hiền hòa, nhưng mọi người vẫn có chút như ngồi trên đống lửa, biểu tình trên mặt cũng thập phần cứng ngắc, đừng nói là uống trà nói chuyện

phiếm giống như lúc trước, ngay cả nuốt nước cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, sợ thanh âm lớn dẫn tới chú ý.

Ngồi uống trà với Nam Minh Đế Tôn, áp lực quá lớn.

Nhất là Minh Huy thần tử, lúc này hai chân đều mềm nhũn. Hắn ta có thế nào cũng không ngờ, sư tôn bản tôn hắn ta tự tay mang đến, lại sẽ lấy loại hình thái này xuất hiện ở đây.

Nam Minh Tiên Đế cũng không để ý tới bọn họ, mà hào hứng bừng bừng cầm qua bài thi, cúi đầu nhìn quét, chuẩn bị giảng giải đề mục, hơn nữa gõ những đóa hoa Tiên Giới này một chút, tương lai tiên hoa.

Mà những tiên hoa này, cũng đều lập tức rất phối hợp giả ra một bộ dáng trang nghiêm, có một kỹ năng diễn xuất tốt, trong ánh mắt thậm chí mang theo vài phần chờ mong, tựa hồ rất là chờ mong.

Đùa à, Nam Minh bệ hạ muốn giả vờ một chút, ai dám không phối hợp?

Nào có thể đoán được.

Nam Minh Tiên Đế mới nhìn hai lần, thần sắc liền dại ra, cảm giác tựa hồ có chỗ nào đó không thích hợp.

Hắn nháy mắt mấy cái, lại cẩn thận quan sát một chút đề mục trên bài thi, sau đó mới phát hiện, mình không quen biết với những đề mục kia, mà các đề mục tựa hồ cũng không nhận ra hắn.

Thật vất vả phát hiện mấy đề còn có thể miễn cưỡng làm một chút, lại phát hiện đều là Vương Ly Từ từng làm…

Con mẹ nó đây là cái quái gì vậy?

Bản tiên đế hợp lại cùng một cấp bậc với nha đầu Ly Từ ngu ngơ kia?

Dưới ánh mắt khát vọng tri thức của đám tiên nhân nhìn chăm chú, trong lòng Nam Minh tiên đế có sóng to gió lớn cuồn cuộn mà lên, ngay cả tâm tư bóp chết Vương Thủ Triết cũng có rồi!

Tiểu tử này, cố ý a?!

Cũng may Nam Minh Tiên Đế rốt cuộc cũng là một người đã trải qua vô số sóng to gió lớn, hắn gần như là lập tức phản ứng lại, sau đó khẽ nhướng mày, tức giận phê bình Vương Ly Từ: "Nha đầu ngây thơ này của ngươi, học tập vậy mà lại thành bộ dáng như vậy?"

Sau đó, vẻ mặt ông ta khinh thường buông bài thi xuống: "Những đề mục mà Thủ Triết đưa ra đều quá đơn giản, không đáng để bản tiên đế lãng phí miệng lưỡi. Minh Huy, ngươi qua đây giảng giải một chút đề mục cho Ly Từ."

Tin rằng Minh Huy thần tử thật sự vui mừng trong lòng, thầm nghĩ đây là sư tôn cố ý cho hắn cơ hội lộ mặt a!

Lúc này, hắn vội vàng đứng dậy đi tới, cực kỳ đơn thuần cầm lấy bài thi.

Vài giây sau, cả người hắn như bị sét đánh, ngây ra như phỗng!

Cái này cái này cái này…

Đây là cái quái gì?!

Nam Minh Tiên Đế nhất thời bắt được cơ hội, ánh mắt nhìn về phía hắn trở nên tức giận mà không dám tin: "Minh Huy tiểu tử, ngươi sẽ không ngay cả những đề cơ sở này chứ?"

Minh Huy thần tử nhất thời cả người cứng ngắc, mồ hôi đầm đìa: "Sư, sư tôn, cái này… Ta thật sự không biết."

"Ầm!"

Nam Minh Tiên Đế vỗ bàn, vẻ mặt giận dữ: "Hoang đường, thật sự quá hoang đường. Các ngươi những người trẻ tuổi tự xưng là tuyệt đại thiên kiêu này, học hành đến tột cùng đã hoang phế thành cái dạng gì rồi?"

Thái độ này của hắn, nhất thời làm một đám người trẻ tuổi sợ tới mức lạnh run, cảm giác giống như đại nạn lâm đầu.

Lửa giận của Tiên Đế không phải loại bình thường.

"Chỉ có các ngươi là không tiền đồ, cho dù tương lai thành Tiên Đế thì đã sao? Còn là một Tiên Đế không có văn hóa!" Nam Minh Tiên Đế ra vẻ tức giận không biết tranh giành, vô

cùng đau đớn. “Chỉ có các ngươi, tương lai sẽ chấp chưởng Tiên giới như thế nào?”

Nói xong, hắn nhìn về phía Vương Thủ Triết, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Thủ Triết à, những hài tử này giao cho ngươi. Ngươi dạy dỗ bọn chúng cho tốt một phen. Làm người a, không thể không có văn hóa, làm Tiên Đế thì sao, càng không thể không có văn hóa. Ai dám không phục, ngươi cứ việc ra tay dạy dỗ, đánh chết cũng không oan uổng.”

Dứt lời, hắn nổi giận đùng đùng phất tay áo rời đi, thật giống như bị một đám người trẻ tuổi không chịu thua kém làm cho tức giận!

Nhưng trên thực tế, hắn chẳng qua là muốn nhanh chóng đem nồi vứt đi, tranh thủ thời gian thoát khỏi hiện trường vụ án.

Chờ sau khi Nam Minh Tiên Đế hoàn toàn biến mất.

Một đám tiên hoa trẻ tuổi ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều là cảm giác một trận không hiểu ra sao.

Rõ ràng bọn họ ngồi ở chỗ này cái gì cũng không làm, sao tự dưng lại gặp phải tai bay vạ gió như vậy?

Bầu không khí trong lúc nhất thời lâm vào một loại lúng túng khó tả cùng giằng co.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn theo vị Vương Thủ Triết này học tập, đồng thời cả ngày cày bài thi?

“Khụ khụ!”

Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, phá vỡ bầu không khí lúng túng hiện trường.

“Tuy rằng Nam Minh bệ hạ có hiềm nghi ném nồi, bất quá lời của hắn ngược lại là có chút đạo lý, chư vị tuấn kiệt đều là người cầm quyền tương lai của Tiên giới, học tập thêm chút kiến thức văn hóa vô cùng cần thiết.”

Trên mặt hắn mang theo ý cười, nhưng giọng điệu lại có chút trịnh trọng.

Nam Minh Tiên Đế phản ứng mặc dù nhanh, nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt của hắn, hắn tự nhiên là nhìn thấu kỹ xảo của Nam Minh Tiên Đế. Nhưng cân nhắc đến tính tình

thù dai của Nam Minh Tiên Đế, hắn thức thời không vạch trần, mà là thuận nước đẩy thuyền tiếp nhận "Nhiệm vụ giáo dục".

Là người đặt nền móng theo triết lý giáo dục, từ trước đến nay Vương Thủ Triết đều chú trọng hai chữ "Giáo dục", bây giờ giáo dục của thế giới Thần Võ đã vô cùng phổ cập, thậm chí đã bao trùm không ít khu vực của Thánh Vực.

Tương lai, nếu như có thể, hắn chắc chắn cũng muốn phổ biến lý tưởng giáo dục của bản thân ở Tiên giới.

Về phần hiện tại, dù sao cũng phải dạy Ly Từ, hắn đương nhiên cũng không ngại thuận tiện dạy thêm mấy người.

"Học tập là không thể nào." Thần nữ trẻ tuổi nhất của An Chá, chớp chớp đôi mắt sáng ngời đứng dậy, "Cả đời cũng không có khả năng học tập!"

Vô cùng rõ ràng, vị này cũng là học tra.

Mà Quân Hạo thần tử cũng cười đứng lên: "Ta đã hơn bốn ngàn tuổi, sớm vượt qua tuổi học tập văn hóa cơ sở."

Nói xong, hai người liền khách khí hành lễ với Vương Thủ Triết.

Nhưng mà, chưa đợi bọn họ hành lễ xong, Thái Tử Tiêu khác đã đứng phắt dậy, sắc mặt lạnh lùng hừ một tiếng: "Nhàm chán, bản Thái Tử không tham gia cái náo nhiệt này."

Dứt lời, ông ta không thèm nhìn Vương Thủ Triết một cái, thân hình nhoáng một cái liền hóa thành một đạo độn quang màu vàng bay nhanh lên không trung.

Dù sao Nam Minh Tiên Đế cũng không có ở hiện trường, chỉ cần hắn chạy, sau đó chạy về địa bàn của Yêu Thần Điện, chẳng lẽ Nam Minh Bệ Hạ sẽ đặc biệt đi Yêu Thần Điện bắt hắn trở về đọc sách hay sao?

Thấy thế, An Chá thần nữ và Quân Hạo Thần Tử cũng định rời đi.

Kết quả không đợi bọn họ hành động, sắc mặt hai người bỗng nhiên biến đổi, cảm thấy không đúng lắm.

Không biết lúc nào, không gian quanh thân bọn họ, giống như trở nên vô cùng sền sệt, bọn họ đặt mình trong đó, giống như

là đặt mình trong nước giao dày đặc, hành động rất cố hết sức.

Mà Thái tử đang lơ lửng trên bầu trời, lúc này cũng cảm thấy được khác thường.

Tốc độ độn quang hắn phi độn đột nhiên chậm lại, thân hình một lần nữa từ trong độn quang hiển lộ ra.

Nhưng mà, hắn vốn là người tâm cao khí ngạo, thấy thế không chỉ không ngừng độn quang, ngược lại bị hành động này làm cho nổi giận.

“Vương Thủ Triết, ngươi đừng hòng vây khốn ta.”

Hắn bỗng dưng phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp xen lẫn nộ ý.

Trong tiếng gầm gừ, trên người Thái Tử Lam phát ra kim quang, thân hình của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng bành trướng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Một con 【Kim mao】 khí tức hung lệ mười phần, uy phong thuần chủng liền xuất hiện ở giữa không trung, bộ lông dày đặc màu vàng óng nổ tung toàn bộ, tựa như một đầu hùng sư bị chọc giận.

Lông tơ vàng này, hiển nhiên chính là bản thể của Thái tử Côn Bằng.

Là huyết mạch Yêu Thần, lực lượng huyết mạch trong cơ thể Thái Tử Diễm vô cùng thuần túy, hơn nữa đã kích hoạt huyết mạch Viễn Cổ, trong huyết mạch ẩn chứa lực lượng thập phần cường đại.

Mà đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao hắn còn nhỏ tuổi đã được phong làm “Thái tử” Yêu Thần Điện.

Sau khi hắn hiện ra bản thể, một luồng khí tức vô cùng kinh khủng từ trên người hắn lan tràn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Đó là lực uy hiếp khủng bố bắt nguồn từ huyết mạch.

Phía dưới nai con nhịn không được rụt rụt cổ, hiển nhiên là có chút bị hù dọa.

Làm Thái tử gia của Yêu Thần Điện, bản thể của Thái tử Bính là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của hắn, giờ phút này dưới uy thế bộc phát, cỗ lực lượng kia quanh thân hắn đã hạn chế hành động của hắn bị trùng kích, rõ ràng có một chút buông lỏng.

Hắn nắm lấy cơ hội, đang chuẩn bị lao ra.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một vòng xoáy màu đen hiện ra trên bầu trời bên cạnh hắn, vô số dây leo màu đen từ đó thoát ra, giống như quỷ súc quấn chặt lấy bản thể Thái Tử Tỳ Hưu.

Cơ hồ trong chớp mắt, dây leo màu đen mãnh liệt tuôn ra bao phủ hoàn toàn thân hình to lớn của Kim Mao Tỳ Hưu.

Dây leo giữa khe hở truyền ra tiếng rống phẫn nộ của Kim Mao Tẫn.

Không bao lâu sau, Kim Mao đột nhiên gào thét biến thành tiếng rít gào bi phẫn.

Lại qua chốc lát, tiếng gầm gừ bi phẫn biến thành kêu rên vạn phần hoảng sợ!

Lông vàng rơi xuống đầy trời, giống như trong tiểu viện có một trận tuyết lớn màu vàng rơi xuống.

Tất cả đám tiên hoa trẻ tuổi ngửa đầu nhìn một màn này, đều ngây ra như phỗng.

Trong đôi mắt to của bọn họ hiện lên vẻ sợ hãi và dị dạng.

Đáng sợ.

Cảnh tượng này thật là đáng sợ!

“Ta cảm thấy lời nói của Nam Minh bệ hạ có chút đạo lý, chăm chỉ học tập là rất cần thiết.” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm uống một ngụm trà, vẻ mặt ôn hòa nhìn về phía các tuấn kiệt trẻ tuổi Tiên Giới: “Các ngươi ai tán thành, ai phản đối?”

…

Chương 85: Thần Cáo bảng đứng đầu dịch chủ! Lung Yên dương oai

…

Lời này của Vương Thủ Triết nói rất bình thản, cũng không thấy hắn phóng thích khí thế gì, nhưng mà, các Thần Tử Thần Nữ ở đây lại phảng phất bị một cỗ uy áp vô hình chấn nhiếp tâm thần, cả đám đều giống như bị đông cứng, ai cũng không dám lên tiếng phản đối.

Trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh đến có chút quỷ dị.

Chỉ có tiếng gió rất nhỏ, lá cây lúc chập chờn phát ra tiếng rì rào, cùng với tiếng kêu rên cùng tiếng gào thét quanh quẩn trong không khí.

Dưới vô số dây leo hắc ám quấn quanh và quất roi, Thái Tử Kỳ vẫn quật cường gầm thét: "Vương Thủ Triết, loại thủ đoạn âm hiểm này tính là bản lĩnh gì? Có can đảm thì chúng ta đơn đấu, đơn đấu!"

Nhưng mà đáp lại hắn lại là từ trong vòng xoáy hắc ám không ngừng tuôn ra càng nhiều dây leo xúc tu.

Chúng nó giống như con rắn đói khát cuốn chặt lấy Thái Tử Khiên, bọc hắn lại thành một cái bánh chưng.

Rất nhiều gai độc nhỏ không ngừng rót vào hắc ám độc tố, khiến tiếng gầm cùng tiếng kháng nghị của hắn dần dần suy yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong hắc ám vô biên này.

Thần tử râu quai nón của Thanh Hoàng nhất mạch nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không khỏi cảm thán ngàn vạn: "Thì ra Mộc hệ còn có thể chơi như vậy? Tầng cấp của những dây leo hắc ám này cực cao, vị Thủ Triết công tử này rốt cuộc làm sao có thể khống chế?"

Hắn cảm thấy rất ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút tự thẹn không bằng, trong lòng cũng sinh ra cảm xúc kính nể và ngưỡng vọng đối với Vương Thủ Giả.

Mà Quân Hạo thần tử và An Chá vừa mới đứng dậy, chuẩn bị học xong, lúc này cũng bị thảm trạng của Thái Tử Khiên dọa

sợ.

Hai người lập tức thu hồi bước chân chuẩn bị thoát đi, thành thành thật thật ngồi trở về.

Bọn họ dồn dập nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Tiên sinh nói rất đúng, học tập tri thức văn hóa vô cùng quan trọng, ta muốn tranh thủ làm một thanh niên thời đại mới có văn hóa.”

Những người còn lại cũng như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhao nhao tỏ vẻ Thủ Triết tiên sinh nói đúng, tiên sinh cảnh giác đối với bọn họ, nếu như là Bổng Đầu cảnh tỉnh, khiến cho bọn họ rộng mở trong sáng, quyết định theo tiên sinh cùng nhau học tập thật tốt.

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, có vẻ rất hài lòng.

Hắn ôn hòa mà chậm rãi tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy, vậy không nói nhảm nữa, chúng ta lập tức tiến vào lưu trình học tập. Tinh Lan, ngươi đi phát thử nghiệm quyển, sờ soạng nền tảng văn hóa của mọi người một chút.”

Nghe vậy, vẻ mặt mọi người đều trở nên trang trọng nghiêm túc, nhưng trong lòng thì kêu rên không thôi.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, mình chẳng qua chỉ tới ké lễ gặp mặt nhặt chút tiện nghi mà thôi, sự tình lại đột nhiên chuyển biến như thế, khiến người ta bất ngờ.

Nhưng mà có vết xe đổ của Thái Tử Khuyết, bây giờ bọn họ căn bản không dám đối nghịch với Vương Thủ Triết, chỉ có thể kiên trì bắt đầu kiểm tra bài thi cuối cùng.

Một canh giờ sau, Vương Thủ Triết nhìn điểm trên bài thi sờ soạng, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Xem ra hệ thống giáo dục ở Tiên giới rất có vấn đề a, muốn thành lập hệ thống giáo dục tiên tiến ở chỗ này, có chút gánh nặng đường xa a!

…

Thời gian vội vã trôi qua, thoáng cái đã qua mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, Vương Thủ Triết ngoại trừ cách ba ba năm thay Nam Minh Tiên Đế trị liệu một phen, thúc đẩy

sinh trưởng thần dược ra, liền đem tinh lực đều đặt ở trên khống chế vận chuyển đối với các Thần Tử Thần Nữ.

Trong lúc này, tự nhiên sẽ có An Chá Thần Nữ, Thái Tử Khuyết liên tục nhảy nhót gay gắt như vậy, nhưng dưới thủ đoạn cường thế của Vương Thủ Triết, lại đều bị trấn áp từng cái, sau một thời gian, mọi người liền dần dần vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu chuyên chú học tập.

Cùng lúc đó.

Thần Khuyết điện nằm trong Thiên Hư của Hạo Thiên.

Nơi này ngày thường quạnh quẽ, mấy chục năm cũng chưa chắc có người đặt chân, hôm nay lại là biển người cuồn cuộn, náo nhiệt dị thường.

Gần vị trí bình đài ngoài điện, lúc này đang đậu đầy các loại độ thuyền lớn nhỏ không đều.

Bởi vì số lượng độ thuyền quá nhiều, độ thuyền dừng lại không đủ dùng, có một số độ thuyền dừng lại trong hư không bên ngoài, chỉ dùng xiềng xích tương liên với độ thuyền phía trước để tránh bị năng lượng triều tịch phun trào trong hư không trùng kích lệch vị trí, từ xa nhìn lại, cảnh tượng có chút đồ sộ.

Trên quảng trường ngoài điện, thậm chí còn có người bày quầy hàng, bán hoặc trao đổi các loại tài liệu quý hiếm, linh dược và bảo vật.

Loại cảnh tượng náo nhiệt này, tự nhiên là bởi vì biến động cực lớn bài danh trên Thần Cáo bảng lúc trước.

Lúc đám người Vương Ly Từ lên bảng không có lộ ra, sau khi đánh xong liền lập tức rời đi, cũng không chủ động tuyên truyền kết quả đánh bảng với bên ngoài, nhưng điều này cũng không có nghĩa là tin tức sẽ không truyền ra ngoài.

Thần Cáo bảng chung quy là bảng danh sách hàm lượng vàng nhất thế hệ trẻ, bản thân chính là trung tâm lốc xoáy, thường thường sẽ có người đi qua xem xét, xác nhận bảng danh sách biến hóa.

Cho nên trên thực tế, sau khi đám người Vương Ly Từ rời đi không bao lâu, biến động trên Thần Cáo bảng liền bị người

phát hiện, cũng truyền tin tức ra ngoài.

Nếu như không phải Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế công khai lên lớp, tốc độ nhận được tin tức của bọn họ còn có thể nhanh hơn một chút.

Đến tận bây giờ, mấy tháng trôi qua, tin tức này đã triệt để lên men trong Tiên giới, dẫn phát một loạt phản ứng dây chuyền.

Tin tức Vương Ly Từ và An Chá Thần Nữ lần lượt xông vào tổng bảng lịch sử giống như một mồi lửa đốt cháy sự nhiệt tình của các thanh niên tuấn kiệt toàn bộ Tiên giới đối với Thần Cáo bảng.

Mặc dù các thần tử thần nữ của những thế lực đỉnh tiêm kia dẫn dắt phong tao, chiếm cứ vị trí hàng đầu Thần Khuyết bảng, hơn nữa gần như không có khả năng bị người khác chen xuống.

Nhưng ở trên Thần Cáo bảng hiện đại, có khoảng một trăm cái xếp hạng, rất nhiều không phải trong thế lực đỉnh cấp cũng có không ít Đạo Tử Đạo Nữ ưu tú, có thể ở trên Thần Cáo bảng lưu lại một chỗ cắm dùi, tự nhiên cũng có thể thanh danh lan truyền.

Đương nhiên, những đầu người tích lũy tất nhiên không có khả năng đều là đến giành bảng. Trên thực tế, tuyệt đại đa số bọn họ đều vô vọng tiến vào một trăm thứ hạng đầu, càng không nỡ hoặc không bỏ ra nổi mười khối Hỗn Độn Linh Thạch.

Bọn họ thuần túy là tới tham gia náo nhiệt, giống như một chút nhiệt lưu vậy, không đi cọ chút nhiệt độ, giống như là cảm thấy thiệt thòi lớn vậy.

Mà lúc này, cả tòa Thần Cáo điện đang bị đám người quan chiến vây chật như nêm cối, có một ít nhân viên thực lực không tệ vây xem thậm chí chen đến bên trong Thần Cáo điện, ở cự ly gần vây xem.

Trung tâm Thần Khuyết điện.

Giờ phút này đang tham gia Thần Cương thí luyện là một vị thanh niên mặc huyền y, khí thế bất phàm.

Hắn đang khiêu chiến cửa thứ sáu thí luyện.

Đối mặt hai Ma Chủ và hai đội Chân Ma vây công, hắn phải cật lực chiến đấu, quá trình chiến đấu cực kỳ nguy hiểm, nhưng bằng vào kinh nghiệm phong phú cùng bản năng chiến đấu xuất sắc, hắn luôn có thể chuyển nguy thành an, hóa nguy cơ thành kỳ ngộ.

Cuối cùng, hắn vậy mà gian nan lại thành công đả thông cửa ải này.

Trong ngoài Thần Khuyết điện nhất thời vang lên tiếng ủng hộ nhiệt liệt.

“Không hổ là 【Thiên Nhất Đạo Tông】 Vân Lang Đạo Tử, vậy mà có thể lấy thực lực Đại La cảnh sơ kỳ, đơn độc đấu hai Ma Chủ cùng giai và hai đội Chân Ma!”

Quần chúng vây xem nhao nhao nghị luận, phát ra âm thanh cảm thán cùng kính ngưỡng.

Lại có người thâm niên nghiêm túc phán đoán: “Lần này, Vân Lang Đạo Tử sợ là có thể lọt vào top ba mươi!”

Quả nhiên là vậy.

Theo kết toán của khí linh, vị Vân Lang Đạo Tử này cuối cùng xếp hạng thứ hai mươi chín trên Thần Triện Bảng!

Đương nhiên, đây là bảng xếp hạng đương thời, không liên quan gì đến bảng danh sách lịch sử.

Nhưng cho dù như vậy, cũng đủ để cho danh tiếng Vân Lang đạo tử lan truyền lớn.

Tiên giới này vô cùng khổng lồ, ngoại trừ những thế lực có Tiên Đế, hoặc là từng có thế lực đỉnh tiêm Tiên Đế, các đại đạo tông, đạo tộc, cũng là thế lực chủ yếu của Tiên giới, là bộ phận trọng yếu cấu thành của Tiên giới.

Những Đạo Tông, Đạo Tộc này số lượng đông đảo, trong đó cũng có một ít thực lực tương đối cường đại, ở toàn bộ Tiên Giới đều có danh tiếng không nhỏ.

Trong đó Thiên Nhất Đạo Tông cũng là một tông môn cường đại có được bảy Hỗn Nguyên Đạo Chủ.

“Chúc mừng Vân Lang ca ca, đứng thứ 29 trên Thần Cáo bảng!” Một tiên tử trẻ tuổi mặc váy lụa màu trắng, mỉm cười

đón nhận Vân Lang đạo tử mới từ trong không gian thí luyện đi ra, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ ngưỡng mộ.

Vị tiên tử trẻ tuổi này tên là Khương Quỳnh Hà, là đạo nữ của đạo tộc 【Khương thị】 cường đại của Thái Thanh Thiên.

Nàng ở trước Vân Lang Đạo Tử đã khiêu chiến Thần Cương thí luyện, hơn nữa chen vào tám mươi bảy tên.

Đương nhiên, bây giờ Khương Quỳnh Hà đã bị đá đến tám mươi tám người.

Trong những người trẻ tuổi cùng thế hệ ở Tiên giới, có thể tiến vào top một trăm không thể nghi ngờ đều là người nổi bật, tương lai thành tựu cuối cùng nhất cũng sẽ là Hỗn Nguyên cảnh tu sĩ, thậm chí không thiếu sẽ có Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ cường giả.

Khương Quỳnh Hà có thể chen vào vị trí thứ tám mươi bảy, tiềm lực đã xem như là trong thế hệ tuổi trẻ phi thường không tồi rồi, cũng là một trong những người có thể diện nhất trong số những nữ tử trẻ tuổi ở đây.

Nhưng Vân Lang đạo tử lại không để ý đến sự nịnh nọt của Khương Quỳnh Hà và những người khác, hắn chau mày, dường như không hài lòng lắm đối với xếp hạng này.

Cũng khó trách, hắn liều mạng rèn luyện huyền kỹ bản thân cùng ý chí chiến đấu như vậy, chính là vì có thể đánh ra thành tích tốt. Kế hoạch ban đầu của hắn là tiến vào top 20 của Thần Cáo bảng, cùng chuẩn thần tử thần nữ của những thế lực đứng đầu kia từ biệt một chút, ít nhất, cũng phải đem khoảng cách kéo gần một chút.

Nhưng chưa từng nghĩ khoảng cách giữa hai bên lại cực kỳ lớn như vậy!

Đúng lúc tâm tình của hắn đang rất buồn bực.

Đám quần chúng ăn dưa trong ngoài Thần Khuyết Điện bỗng nhiên rối loạn một trận, giống như hồ nước sôi trào, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy phía cửa chính điện chẳng biết từ lúc nào xuất hiện hai vị nữ tử khí chất trác tuyệt.

Nữ tử phía trước mặc áo đen, giống như bí mật trong bầu trời đêm, che khuất thân hình lả lướt hấp dẫn của nàng, khăn che mặt trên mặt dường như cũng che khuất phong hoa tuyệt thế của nàng.

Nhưng mà, khí tức âm sát lạnh lùng tràn ngập trong hai tròng mắt nàng lại khiến lòng người run lên, phảng phất như bị một bàn tay vô hình nắm lấy trái tim, trong nháy mắt ngừng hô hấp, thở cũng không dám thở mạnh.

Những nơi nàng đi qua, mọi người đều tự động tránh lui, bất giác chừa ra một con đường rộng rãi cho nàng.

Giống như ánh nắng ban mai, nàng tản ra khí tức lãnh sát nhảy nhót trong không khí, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Sự xuất hiện của nàng, làm cho cả Thần Khuyết điện đều lâm vào trong yên tĩnh, chỉ còn lại có đôi mắt lạnh lùng của nàng lưu lại thật sâu trong lòng mọi người.

Còn nữ tử áo tím theo sát đằng sau cô, chính là Tử Sương trưởng lão của Vô Cực Thần Cung.

Vị Băng Sương nữ thần này mặc dù có chút tuổi, nhưng vẫn duy trì tuyệt thế phong hoa, một thân khí tức băng sương phảng phất như vực sâu vạn năm khiến người ta sợ hãi.

Tử Sương trưởng lão là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, lại là trưởng lão thường xuyên hành tẩu bên ngoài Vô Cực Thần Cung, thanh danh hiển hách, địa vị cao thượng, tất nhiên vừa xuất hiện đã bị không ít người nhận ra.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tại đây đều nhao nhao lộ ra biểu lộ kính sợ cùng ngưỡng vọng.

Nhưng cũng chính bởi vì nhận ra Tử Sương trưởng lão, trong lòng bọn họ mới nhấc lên nghi hoặc như sóng to gió lớn.

Tư thái một trước một sau của hai người như thế, đã rõ ràng công khai địa vị cao thấp.

Vị nữ tử trẻ tuổi thần bí tản ra khí tức lãnh sát kia, địa vị lại vượt xa Tử Sương trưởng lão.

Nàng, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ngay cả Vân Lang Đạo Tử vừa mới để cho mọi người sợ hãi thán phục, cũng buông xuống ngạo mạn trong lòng, nhịn không được tò mò nhìn chằm chằm vào nữ tử trẻ tuổi thần bí kia.

Hắn âm thầm suy đoán thân phận của nữ tử.

Chẳng lẽ vị này chính là tân thần nữ của Vô Cực Thần Cung vì ứng đối đại tranh chi thế, kế tiếp Tinh Lan thần nữ bồi dưỡng gần đây sao?

Mà ngay lúc hắn đánh giá nữ tử thần bí này, trong lòng âm thầm suy nghĩ, nữ tử thần bí kia đã tiến vào khu vực trung tâm đại điện, đi ngang qua bên cạnh Vân Lang đạo tử.

Nàng cũng không có động tác quá lớn, chỉ lạnh lùng nhìn Vân Lang Đạo Tử một cái.

Trong nháy mắt, một cỗ âm sát hàn khí vô hình ngưng kết như châm, đột nhiên xông tới ánh mắt của hắn.

Vân Lang Đạo Tử nhất thời trong lòng kinh hãi, vội vàng vận chuyển Thiên Nhất Huyền Khí ra sức ngăn cản.

“Oanh” một tiếng.

Hắn cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, nhịn không được thụt lùi bảy tám bước mới đứng vững thân hình.

Hai tròng mắt hắn đau đớn kịch liệt, nước mắt kìm lòng không được chảy xuôi xuống.

“Làm sao có thể?”

Sắc mặt Vân Lang đạo tử trắng bệch như tờ giấy, quả thực không thể tin được một màn này.

Vị cao thủ thứ hai mươi chín trong Thần Cáo bảng lại bị một ánh mắt của đối phương đánh lui!

Mà vị nữ tử thần bí kia tựa hồ chỉ là muốn cho Vân Lang đạo tử một giáo huấn nho nhỏ, cũng không có tiếp tục so đo với hắn.

Tại Vân Lang Đạo Tử lui ra ngoài, đồng thời nàng đã vượt qua vị trí vừa rồi, trực tiếp đi tới trung ương Thần Cáo điện đã không còn một bóng người, lạnh nhạt mở miệng: “Thần Cáo Khí Linh, ta muốn tham gia thí luyện.”

“Xin nộp mười viên Hỗn Độn linh thạch.”

Thần Cương Khí Linh ngay cả hình tượng cũng không có buông xuống, ngữ điệu bình tĩnh như âm thanh máy móc trả lời.

Nghe vậy, Tử Sương trưởng lão lập tức chủ động tiến lên nộp linh thạch.

Ngay sau đó, không gian Thần Cương thí luyện bỗng nhiên mở ra, vị nữ tử thần bí kia không chút do dự bước vào trong đó.

Mãi đến lúc này, Khương Quỳnh Hà mới từ trong kinh hãi tỉnh táo lại, vội vàng vọt tới bên cạnh Vân Lang đạo tử, ân cần hỏi thăm: “Vân Lang ca ca, huynh không sao chứ?”

Nàng còn biết nhẹ giọng bất bình nói với Vân Lang ca ca: “Vân Lang ca ca, nữ nhân kia là ai vậy? Tính tình sao lại ngang ngược càn rỡ như thế, nhìn cô ta thêm vài lần là ra tay lung tung.”

Vân Lang đạo tử vẫn không để ý tới nàng, mà là vừa tiếp tục rơi lệ, vừa chăm chú nhìn hình ảnh thực tế của Thần Cáo bảng thí luyện.

Hắn không muốn bỏ qua bất kỳ nháy mắt nào mà nữ tử thần bí xông qua cửa ải này.

Cửa thứ nhất của Thần Cáo bảng vô cùng đơn giản, chỉ cần đối phó một Ma Chủ sơ kỳ.

Lúc này, nữ tử thần bí dựa theo quy tắc vượt quan, thoải mái tìm được Ma Chủ ẩn núp, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng chém ra một kiếm.

Một kiếm này nhìn như bình thường không có gì lạ.

Nhưng mà, Ma Chủ kia lại giống như trúng tà, ngây ngốc đứng tại chỗ, thẳng đến khi kiếm quang xoắn nó thành mảnh nhỏ, trong ánh mắt của nó mới toát ra vẻ vô cùng hoảng sợ tuyệt vọng.

miểu sát!

Đường đường một Ma Chủ có thể so với Đại La Kim Tiên lại bị một kiếm nhẹ nhõm chém giết như thế!

Kết quả này tự nhiên là chấn kinh quần chúng vây xem, bọn hắn nhao nhao phát ra kinh hô khó có thể tin.

Cửa thứ nhất cũng không khó, rất nhiều thanh niên tài tuấn có chí tiến vào top 100, trên thực tế đều có thể dễ dàng thông qua.

Tựa như thí luyện giả lúc trước Vân Lang đạo tử, cũng lấy tư thái phi thường nhẹ nhõm vượt qua cửa thứ nhất.

Nhưng cho dù có ung dung, cũng không phải là phương pháp dễ dàng như vậy.

Đây chính là một kiếm miểu sát!

Rõ ràng đều là thực lực cấp bậc Đại La Kim Tiên, vậy mà chênh lệch sức chiến đấu lại lớn như vậy sao?

"Một kiếm thật khủng khiếp." Vân Lang đạo tử cũng là con ngươi mãnh liệt co rút.

Lấy nhãn lực giới của hắn, ngược lại so với người xem bình thường càng thêm rõ ràng.

Một kiếm kia của đối phương nhìn như bình thường không có gì lạ, tốc độ không nhanh, nhưng kì thực lực lượng ẩn chứa trong kiếm ý kia vô cùng kinh khủng, lại xuyên thấu không gian bên trong vực sâu vô tận, nhìn như chậm nhưng kì thực vô cùng nhanh chóng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ma Chủ kia ngay cả phản ứng cũng không có, đã bị chém giết tại chỗ.

Sau khi phán đoán ra điểm này, trong lòng Vân Lang đạo tử giống như sóng to gió lớn, nhịn không được âm thầm suy nghĩ.

Nếu như mình đối mặt với một kiếm này, rốt cuộc có thể né tránh hay không?

Nhưng sau khi cẩn thận tính toán, hắn mới phát hiện, mình cũng không nắm chắc tránh thoát một kiếm này, mặc dù có thể phòng ngự được, hơn phân nửa cũng sẽ bị thương!

Lúc này, rốt cục có người nhận ra thân phận nữ tử thần bí, lên tiếng kinh hô: "Ta nhớ ra rồi, nàng là yêu nghiệt ma tu cấp bậc yêu nghiệt mới quật khởi gần đây của 【Vạn Đảo Huyền Thiên】!"

Vương Lung Yên?

Rất nhiều người đối với cái tên này vô cùng xa lạ, đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Người nọ chú ý tới điểm này, lập tức dương dương đắc ý tiếp tục giới thiệu: “Nàng gần đây một mực khiêu chiến các lộ cường giả trong Huyền Thiên thành, lấy cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đối tượng khiêu chiến đều là cao thủ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ở trong Huyền Thiên thành có danh tiếng rất lớn.”

“Trong trận chiến kinh người nhất, nàng đánh bại Đại La Kim Tiên Đại Hậu Kỳ 【Lục Tí Thánh Ma】 Quan Hùng, hơn nữa để cho Lục Tí Thánh Ma cúi đầu xưng thần với nàng, trở thành dưới trướng của nàng. Nghe nói, Lục Tí Thánh Ma Đồng Quan Hùng lúc ấy đã nhìn thấu ngưỡng cửa Hỗn Nguyên chi đạo, miễn cưỡng ngưng tụ ra tám cánh tay, sức chiến đấu có thể so với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.”

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Mọi người nghe vậy đều không khỏi kinh hãi.

Phải biết, Đại La cảnh đỉnh phong còn được gọi là “Nửa bước Hỗn Nguyên Đạo Chủ”! Mặc dù là những thần tử thần nữ trong những thế lực đỉnh tiêm kia, cũng phải là người lợi hại tương đối trong đó, mới có thể đánh thắng.

Dù sao một cường giả có thể tu luyện tới Đại La đỉnh phong, cấp độ huyết mạch của bản thân cũng sẽ không quá thấp.

Hóa ra, Vương Lung Yên này lại có được chiến lực của Thần Nữ thế lực đỉnh cao, khó trách mạnh như thế.

Trong lúc nhất thời, mọi người càng thêm hưng phấn, nhao nhao hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm hình ảnh thí luyện của nàng.

Có thể nhìn thấy tuấn kiệt cấp bậc như vậy vượt ải cũng không dễ dàng.

Những thần tử thần nữ kia thỉnh thoảng mới xuất hiện, vả lại tới vô ảnh đi vô tung, ngày thường bọn họ muốn đụng phải một lần thì cần phải đụng đại vận mới được!

Quả nhiên, Vương Lung Yên dễ dàng xông qua cửa thứ hai, cửa thứ ba và cửa thứ tư, mỗi một cửa đều rất dễ dàng, hình như là đang nhàn nhã dạo bước trong không gian thí luyện.

Cho dù là đến cửa ải thứ sáu vừa rồi Vân Lang Đạo Tử hiểm tử còn sống, nàng thoạt nhìn cũng là không phí chút sức nào, dễ dàng liền qua.

Lúc này, quần chúng ăn dưa rốt cuộc nhịn không được nhao nhao suy đoán.

Lung Yên thần nữ hư hư thực thực kiếm tu này, đến tột cùng có thể xông qua cửa thứ mấy? Cuối cùng xếp hạng sẽ ở đâu?

Có người đoán rằng cuối cùng nàng có thể tiến vào top năm, cũng có người gan lớn đoán có thể tiến vào top ba.

Top 3 ngày hôm nay, cũng không phải là Top 3 lúc trước.

Vị thần nữ thứ ba của An Chá hiện nay chính là thần nữ siêu cấp xông vào tổng bảng lịch sử.

Dám đoán Top 3, có thể thấy được tất cả mọi người đối với Lung Yên thần nữ mới quật khởi này thật là hết sức xem trọng.

Nhưng duy chỉ có một điều là không đoán được nàng có thể giành được đệ nhất.

Thần Khuyết bảng xếp hạng thứ nhất là Quyền Thiên Thần Tử Bá Bảng thực sự quá lâu, là thần trong suy nghĩ của vô số thanh niên tuấn kiệt.

Hiện giờ ở Tiên giới, rất nhiều người đều cho rằng một khi hắn kế thừa truyền thừa của Thái Thượng Tiên Đế, thực lực tương lai có thể sẽ vượt qua Thái Thượng Tiên Đế.

Cũng là bởi vì như vậy, thời điểm suy đoán xếp hạng người mới, mọi người đều sẽ vô ý thức mà đem hắn bài trừ ra ngoài, căn bản ngay cả nghĩ cũng sẽ không hướng về cái phương hướng kia suy nghĩ.

Đều thành tư duy quán tính rồi.

Nhưng nhìn một chút, trong lòng Vân Lang đạo tử càng ngày càng cảm thấy không thích hợp.

Lung Yên thần nữ này ở cửa thứ bảy, cư nhiên vẫn là vân đạm phong khinh quá quan.

Trong lòng hắn đột nhiên trở nên căng thẳng.

Không thể nào? Chẳng lẽ, cô ta đứng đầu bảng danh sách?

Quả nhiên, nàng một đường giết tới cửa ải thứ mười. Đối mặt với trọn vẹn tám Ma Chủ bao vây tiễu trừ, nàng rốt cục cũng bắt đầu có chút vất vả, nhưng nàng như trước xông qua cửa ải này.

Trước đó An Chá thần nữ, Ly Từ thần nữ, còn có Quyền Thiên Thần Tử thời trẻ tuổi, đều là gãy kích ở cửa ải này, khác biệt chỉ là trước khi thất bại kéo theo bao nhiêu con Ma Chủ làm đệm lưng mà thôi.

Nhưng nàng lại xông qua, vẻn vẹn lấy thực lực Đại La sơ kỳ, vậy mà xông qua cửa ải thứ mười!

Kết quả này khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Tiếp đó, lại là cửa thứ mười một.

Trong bất tri bất giác, không chỉ Vân Lang Đạo Tử, những người vây xem khác trong Thần Cáo điện cũng bắt đầu nín thở ngưng thần, gắt gao nhìn thẳng hình ảnh thực tế của thí luyện.

Không có người tiếp tục nói chuyện, cũng không có người lại phỏng đoán, toàn bộ trong Thần Khuyết điện đều lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

Bởi vì đến giờ phút này, cho dù là người chậm đến mấy, cũng đã loáng thoáng có dự cảm.

Kết quả cửa ải này, sợ là sẽ trực tiếp quyết định bài danh cuối cùng của Vương Lung Yên, mà bài danh này…

Mà kế tiếp, Vương Lung Yên cũng không khiến bọn họ thất vọng.

Cửa ải này, sức chiến đấu của Vương Lung Yên rốt cuộc bùng nổ đến cực hạn, thể hiện ra phong thái của tuyệt đại thần nữ.

Chỉ thấy trong hình ảnh thí luyện, nàng ở trong quần ma vây quanh cầm kiếm chém giết, vô cùng vô tận hàn băng ma sát chi khí vờn quanh người nàng, Thần Hoàng Pháp Tướng to lớn ở phía sau nàng phát ra trận trận trường minh, uy thế lạnh thấu xương kia khủng bố đến làm cho lòng người run sợ.

Nếu như nói lúc đám người Vương Ly Từ thí luyện, giống như là đang cày phụ bản, cố gắng vắt kiệt một tia tiềm lực cuối cùng trong cơ thể mình để phá cục, bộ dạng của Vương Lung Yên lúc này lại hoàn toàn không giống như vậy.

Trong mắt nàng tỏa ra sát cơ khiến người ta kinh hãi.

Bộ dáng kia, tư thái kia, thật giống như nàng trên chiến trường chiến đến cuối cùng một binh một tốt, bị ép vào tuyệt cảnh vậy.

Cho dù một bộ hắc bào đã bị huyết sắc thấm ướt, dù là sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, cho dù đã gần như kiệt lực, ánh mắt của nàng vẫn sắc bén như đao, mang theo cỗ sát khí khát máu.

Tựa như sát thần.

Lần lượt từng Ma Chủ và Chân Ma ngã xuống dưới kiếm của nàng.

Thi thể ma vật trên mặt đất càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, trong lúc bất tri bất giác, thi thể ma vật dữ tợn như một ngọn núi nhỏ, thoạt nhìn có vài phần đồ sộ.

Chỉ đáng tiếc, tu vi của nàng cuối cùng chỉ có Đại La cảnh tầng một mà thôi, cuối cùng, lúc chỉ còn lại một Ma Chủ và mấy tên Chân Ma, nàng ngã xuống, không đứng lên nữa.

Cửa thứ mười một, vượt ải thất bại.

Nhưng cái ghi chép mà nàng đánh ra này, đã không sai biệt lắm với ghi chép vượt quan của Quân Hạo Thần Tử.

Khác nhau ở chỗ, Quân Hạo thần tử đã bốn ngàn mấy trăm tuổi, mà Vương Lung Yên nàng cũng chính là khoảng ba ngàn một trăm tuổi, có thể đạt được điểm tích lũy đương nhiên cũng là một trời một vực.

Chờ đến khi nàng được truyền tống ra khỏi không gian thí luyện.

Khí linh Thần Khuyết quen thấy gió đẩy đà lại kích động hiện ra chân thân, thái độ cung kính mà lại có chút nịnh nọt tán dương Vương Lung Yên một phen, cũng bắt đầu căn cứ tổng hợp biểu hiện của nàng lúc vượt quan để tính toán điểm tích lũy của Vương Lung Yên.

Thần Cương Khí Linh Chân Thân, tất cả mọi người ở đây tự nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ có xuất hiện Thần Tử Thần Nữ chân chính thì nàng mới lộ diện, mà loại cơ hội này, thường thường mấy chục vạn năm cũng chưa chắc sẽ có một lần.

Trong lúc nhất thời, trong Thần Cáo điện nguyên bản yên tĩnh vang lên tiếng nghị luận "Ong ong", ánh mắt mọi người nhìn về phía Thần Cáo khí linh đều tràn ngập tò mò.

Mà như Vân Lang đạo tử, Khương Quỳnh Hà có tư cách chiếm cứ một vị trí trên Thần Cáo bảng thời bấy giờ, là hâm mộ không cần không cần.

Dù sao, Thần Khuyết Khí Linh trước đó không chỉ không hiện thân, thái độ đối với bọn họ cũng lạnh như băng, chênh lệch quả thực quá rõ ràng.

Mà lúc này, cuối cùng xếp hạng điểm tích lũy cuối cùng của Vương Lung Yên cũng kết toán ra rồi.

Thần Khuyết Khí Linh bắt đầu công bố kết quả.

Trong ánh nhìn chăm chú khẩn trương của tất cả mọi người, thay đổi đầu tiên chính là bảng xếp hạng các tuấn kiệt đương đại.

Ở trước mắt bao người, quyền Thiên Thần Tử Bá Bảng đã lâu, cuối cùng bị từ vị trí đầu bảng đá xuống.

Thay vào đó là 【 Vương Lung Yên 】 【 Thần Võ Vương thị 】.

Đệ nhất Dịch chủ?

Thời đại của Bá Bảng - Quyền Thiên Thần Tử kết thúc rồi sao?

Hiện trường một mảnh lặng ngắt như tờ, tất cả người vây xem đều lâm vào trạng thái dại ra, cảm giác đầu óc ong ong.

Bọn hắn chỉ là tới ăn dưa, lại không muốn không cẩn thận ăn một quả dưa khổng lồ như thế!

Mà trong sự trợn mắt há hốc mồm của mọi người, tổng bảng lịch sử cũng xảy ra biến động.

Chữ của 【 Vương Lung Yên 】 và 【 Thần Võ Vương thị 】 xuất hiện ở vị trí thứ sáu mươi ba trên tổng bảng lịch sử.

Từ sau vị trí thứ sáu mươi ba, tất cả mọi người cùng nhau xuống một thứ tự.

Quyền Thiên Thần Tử vốn ở vị trí thứ bảy mươi chín đương nhiên cũng bị đá ra sau.

Vương Ly Từ cũng bị đá vào vị trí thứ tám mươi mốt.

Mà đáng thương nhất chính là Ngọc Xu đại diện cho Thái Thượng Tiên Đế.

Hắn vốn đã là xếp hạng thứ nhất trong tổng bảng lịch sử, lần này, tên của hắn trực tiếp biến mất trên tổng bảng lịch sử.

Tổng bảng sáu mươi ba!

Thành tích kinh khủng như thế, khiến hiện trường vô cùng yên tĩnh, toàn bộ Thần Điện có thể nghe được tiếng kim rơi.

Chỉ có Vương Lung Yên, dường như không hài lòng lắm với bài danh này, ngay cả lông mày cũng hơi nhướng lên.

Chiến tích của nàng so với lần đầu tiên Thiên Thần Tử khiêu chiến Thần Cáo bảng thì huy hoàng hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng tuổi tác của nàng quá lớn.

Nghe nói, thời điểm lần đầu tiên khiêu chiến Thần Cáo Bảng, ngay cả hai ngàn bốn trăm tuổi cũng chưa đầy, so với nàng hiện tại ước chừng nhỏ hơn bảy trăm tuổi.

Điều này cũng làm cho điểm tích lũy quyền lực của nàng ở tuổi tác giảm xuống.

Bất quá rất nhanh, lông mày của nàng liền giãn ra, nàng biết bài danh này tuyệt đối sẽ không là bài danh cuối cùng của nàng.

Cách đó không xa, ánh mắt Vân Lang Đạo Tử nhìn về phía Vương Lung Yên, đã trở nên vô cùng nóng rực và sùng bái.

Hắn tiến lên, khom người với một tư thái vô cùng thành kính nói: “Thần nữ Lung Yên, ta hy vọng có thể trở thành người đi theo ngài.”

Vương Lung Yên lạnh nhạt quay đầu lại, ánh mắt vẫn không vui không buồn, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

…

Chương 86: Trọng Tiêu Ma Đế! Đồ Lung Yên tư chất vô song!

…

Cách đó không xa.

Khương Quỳnh Hà thấy một màn trước mắt này, không khỏi hoa dung thảm đạm, tâm cũng sắp nát.

Vân Lang ca ca nàng tâm tâm niệm niệm, sẽ đi theo những nữ nhân khác sao?

Nào có thể đoán được.

Vương Lung Yên cũng chỉ là nhìn Vân Lang thần tử, liền dùng tiếng nói lãnh đạm lộ ra trong Thanh Nghiên kia nói: "Cảm ơn, không cần."

Dứt lời, nàng liền xuyên qua đám người, nhẹ nhàng rời đi.

Tử Sương trưởng lão theo sát phía sau, cùng leo lên một chiếc thuyền lệ thuộc vào Vô Cực Thần Cung.

Rất nhanh, độ thuyền khởi động, chậm rãi biến mất trong biển hư không vô ngần.

Vân Lang đạo tử sắc mặt trắng bệch giật mình tại chỗ, thật lâu thật lâu không có hoàn hồn.

Bằng vào tư chất gia thế và huyết mạch của hắn, bất kể là đi theo vị Thần Nữ Thần nào, đều sẽ bị nhiệt tình đối đãi, vì sao Lung Yên Thần Nữ này lại cự tuyệt chứ? Hắn nghĩ như thế nào, đều nghĩ không rõ.

"Vân Lang ca ca." Khương Quỳnh Hà đi đến phía sau hắn, nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, đáy mắt tràn đầy trăm vị trần tạp: "Nếu không, chúng ta trở về trước đi."

Thần tử Vân Lang không đi theo vị thần nữ tên là Vương Lung Yên kia, nàng nên cao hứng, nhưng giờ này khắc này, nàng căn bản không vui vẻ nổi.

"Không." Vân Lang đạo tử bị một tiếng này của nàng làm cho thức tỉnh, thần sắc trong nháy mắt trở nên kiên định, trong mắt

cũng dần dần dấy lên ánh sáng nóng bỏng, “Bởi vì cái gọi là chân thành đến kim thạch để mở, ta nhất định sẽ thành công.”

Dứt lời, hắn nhanh chóng lao ra khỏi Thần Cáo điện, trực tiếp leo lên một chiếc độ thuyền.

“Vân Lang ca ca.”

Khương Quỳnh Hà cắn chặt răng, vội vàng đạp chân đuổi theo.

Cùng lúc đó.

Một vị nam tử thần bí giấu ở bên trong quần chúng ăn dưa, mặc áo choàng đen trùm đầu cũng lặng lẽ từ trong đám người chen ra.

Hắn kéo kéo mũ trùm đầu, rủ xuống tầm mắt, đáy mắt lại hiện ra vẻ hưng phấn.

Rất nhanh, hắn cũng leo lên một chiếc thuyền, đuổi theo con thuyền của Vô Cực Thần Cung mà đi.

Kết quả, một gót này, vẫn theo đến Hạo Thiên Thành.

Hắc bào nam tử đội mũ sau tận mắt nhìn Vương Lung Yên xuống độ thuyền, chuyển lên phi thuyền loại nhỏ đi về phía Hạo Thiên Thành, sau đó lập tức dùng bí bảo Ma tộc liên hệ với Thượng phong.

…

Lúc này.

“Vạn Ma Thiên” của Tiên giới Tam Thập Tam Thiên.

Vị trí hạch tâm của Vạn Ma Thiên chính là một mảnh Hắc Sát Ma Vụ Hải thâm thúy vô tận, nó phảng phất có được ma lực vô tận, sương mù không ngừng quay cuồng tản ra khí tức quỷ dị mà nguy hiểm.

Một tòa ma cung khổng lồ với khí thế vô cùng hùng hậu áp đảo trên ma vụ, khí thế hùng hồn như muốn xé rách cả bầu trời.

Bề ngoài của nó giống như một pho tượng kim loại khổng lồ màu đen, mỗi một khối kim loại đều lóng lánh hắc mang lạnh lẽo, phảng phất như có thể cắt đứt tất cả vật chất.

Trên bầu trời Ma Cung là một quầng sáng màu đen to lớn, giống như một sợi xiềng xích màu đen to lớn, khóa chặt cả tòa Ma Cung.

Không sai, tòa ma cung này vốn là cung điện chiến tranh của chí tôn ma tộc.

Theo điển tịch ghi chép ở Tiên giới, Ma Đế đời đầu đã từng chém giết một vị Chí Tôn Ma tộc, cũng kế thừa tất cả của đối phương.

Vạn Hóa Thiên Ma Cung là dựa vào di sản của vị chí tôn ma tộc kia thành lập.

Chính điện của ma cung.

Trong đại điện chỉ vẹn vẹn có một cái ngai vàng.

Đó là dùng một loại kim loại màu đen đúc thành, ngoại hình rộng thùng thình, lưng ghế cao ngất, phía trên hiện đầy ma văn quỷ dị, những ma văn này phảng phất có sinh mệnh quỷ dị, không ngừng chảy xuôi trên bảo tọa.

Cường giả đứng đầu Tiên giới tiếng tăm lừng lẫy —— Trọng Tiêu Ma Đế, giờ phút này đang ngồi trên bảo tọa kim loại cao cao.

Thân hình của hắn cao lớn hơn người bình thường không ít, một thân khí tức cũng dũng mãnh mà bá đạo, nhất là đôi mắt kia, thâm thúy mà lãnh khốc, tràn đầy lực uy hiếp vô hình.

Hai bên hắn là từng hàng ma vệ.

Toàn thân bọn họ đều bị bao bọc trong trọng giáp màu đen thật dày, ngay cả đầu cũng bị trọng giáp bao bọc, chỉ lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Bọn họ đều là thân vệ được Trọng Tiêu Ma Đế hao phí tâm huyết tuyển chọn bồi dưỡng ra, mỗi người đều có chiến lực đỉnh tiêm.

Dưới sự bảo vệ của đám thân vệ, thân hình Trọng Tiêu Ma Đế cũng giống như trở nên cao lớn thêm vài phần, thoạt nhìn càng thêm uy nghiêm túc mục.

Một màn sáng được khói đen bao phủ đang lơ lửng trước người Trọng Tiêu Ma Đế.

Bên trong hình ảnh màn sáng, có một vị dưới trướng đang quỳ một chân trên mặt đất, báo cáo nội dung gì đó với Trọng Tiêu Ma Đế.

Thuộc hạ này rõ ràng là nam tử đội mũ đội mũ đi theo Vương Lung Yên lúc trước.

Ánh mắt Trọng Tiêu Ma Đế thâm thúy mà lãnh khốc, biểu lộ thập phần chuyên chú, hiển nhiên là nghe rất chân thành.

Một lát sau, hồi báo kết thúc, nhưng thông báo vẫn không dừng lại, nam tử đội mũ đội mũ vẫn duy trì tư thế ban đầu, cung kính chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Ma Đế.

"Thiên phú huyết mạch của vị Lung Yên ma nữ này vượt xa mong muốn của chúng ta! Nàng lại có thể vượt lên trên Thiên Thần Tử của Thái Thượng Thần Cung, liệt vào tổng bảng sáu mươi ba trong lịch sử! Đây chính là thành tựu khó lường."

Lúc này, một vị nam tử đứng bên cạnh Trọng Tiêu Ma Đế, đầu đội mũ cao màu đen, khí chất có chút âm nhu mở miệng.

Khuôn mặt tái nhợt của hắn nở một nụ cười nịnh nọt: "Chúc mừng bệ hạ ái đồ nghịch thiên, tương lai nhất định sẽ lực áp Thái Thượng Thần Cung."

Nam tử âm nhu này tên là Hắc Vô Thường.

Đừng nhìn hắn ở trước mặt Ma Đế biểu hiện giống như một tiểu nhân nịnh nọt, nhưng trên thực tế, hắn lại là một vị Bán Ma Đế hỗn nguyên cảnh đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ vô cùng, ở toàn bộ Tiên Giới đều có uy danh hiển hách.

Mà hắn ta cũng là một trong những phụ tá đắc lực của Trọng Tiêu Ma Đế.

Nghe được lời của hắn, vẻ mặt uy nghiêm lãnh khốc của Trọng Tiêu Ma Đế có chút căng thẳng không nổi, khóe miệng có chút gợi lên một nụ cười: "Không thể tưởng được, đồ Lung Yên ta lại có tư chất thất kiếp! Oa thật tốt a!"

Là một trong những thế lực đứng đầu Tiên giới, Vạn Hóa Thiên Ma Cung đương nhiên vô cùng nhạy cảm.

Trên thực tế, Vạn Hóa Thiên Ma Cung đã tồn tại thế lực cổ xưa ngàn vạn năm trở lên, mạng lưới tình báo thường là vô cùng khổng lồ, cho dù là ở trên địa bàn Thần Điện Thần Cung

khác, cũng thường có mạng lưới tình báo của mình, nếu có tin tức trọng đại thông thường đều có thể trước tiên nhận được tin tức.

Đương nhiên trong thế lực cổ xưa tồn tại ngàn vạn năm trở lên này không bao gồm Vô Cực Thần Cung - Vô Cực Thần Cung trước đây quá nghèo, không nuôi nổi mạng lưới tình báo khổng lồ.

Cũng bởi vì vậy, từ lúc Vương Lung Yên đánh một trận với Lục Tí Thánh Ma, sau khi xảy ra xung đột với La Ngao Ma Tử, tin tức liền truyền đến tai Trọng Tiêu Ma Đế.

Đối mặt với một vị ma tu trẻ tuổi ưu tú như vậy, nói thật, Trọng Tiêu Ma Đế cũng khá động lòng.

Nhưng mà thứ nhất, hắn đã có đồ đệ yêu mến là La Cốt.

Mà biểu hiện của La Thiến cho tới nay cũng tương đối làm cho hắn hài lòng, không chỉ có che giấu thâm sâu, thực lực cùng tiềm lực cũng đều không tầm thường.

Thứ hai, Vương Lung Yên kia rốt cuộc không phải từ nhỏ lớn lên ở trong Vạn Hóa Thiên Ma Cung, mức độ thân cận tóm lại là kém một chút.

Bởi vậy, hắn liền phái ra dưới trướng tâm phúc 【Ảnh Sát trưởng lão】, âm thầm lẻn vào Huyền Thiên thành, tiến hành tiến hành khảo sát Vương Lung Yên một bước.

Nếu tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên đích xác bất phàm, thân phận và tâm tính lại không có tai họa ngầm khác, hắn sẽ thu nàng làm đồ đệ, để nàng trở thành ma nữ thứ hai của Vạn Hóa Thiên Ma Cung.

Lại không ngờ rằng, Vương Lung Yên lại chạy đi quét Thần Cáo bảng, đồng thời còn xếp hạng thứ sáu mươi ba trong tổng bảng lịch sử!

Xếp hạng kinh thế hãi tục như thế, tự nhiên là khiến Trọng Tiêu Ma Đế vô cùng kinh hỉ.

Cảm giác này cứ như đang tản bộ ven đường, đột nhiên nhặt được một kiện thần khí, không kịp đề phòng, nhưng cảm giác vui mừng lại giống như sóng to gió lớn.

Đồ nhi tương lai này, tuyệt đối có năng lực áp chế Thái Thượng Thần Cung.

Lúc này, trong màn sáng hắc vụ, Ảnh Sát trưởng lão phụ trách theo dõi khảo sát, cung kính mở miệng hỏi: "Xin bệ hạ chỉ thị bước hành động tiếp theo, có muốn thuộc hạ tiếp xúc với Vương Lung Yên hay không, biểu đạt ý chiêu lãm."

"Không." Trọng Tiêu Ma Đế đè nén hưng phấn: "Bản đế muốn đích thân đi thu nàng làm đồ đệ."

Hắn đã có chút khẩn cấp muốn nhìn thấy Vương Lung Yên.

Hắn đã suy nghĩ kỹ, chờ sau khi hắn nhận Vương Lung Yên làm đồ đệ, trước tiên sẽ đi Thái Thượng Thần Cung, để cho Thái Thượng Lão Quỷ rất hâm mộ và ghen tị một phen.

Vạn Hóa Thiên Ma Cung nhất mạch chính là Ma tu, tác phong làm việc luôn có chút ly kinh phản đạo, cũng không đối phó với Thái Thượng Thần Cung tự xưng là đầu sỏ tiên đạo, chỉ là ngại đại cục cùng nhau đối kháng Ma tộc xâm lấn, hai bên mới bất đắc dĩ phải duy trì đoàn kết trên phương hướng lớn mà thôi.

Nói trắng ra là, Vạn Hóa Thiên Ma Cung của hắn khổ công Thái Thượng Thần Cung đã lâu, có cơ hội hung hăng vả mặt Thái Thượng Thần Cung, tất nhiên là hắn hết sức cao hứng.

Không ngờ, Trọng Tiêu Ma Đế vừa dứt lời.

Hắc Vô Thường ở bên cạnh lập tức cười nịnh can gián: "Bệ hạ, như thế tuyệt đối không ổn."

Trọng Tiêu Ma Đế nghe vậy, sắc mặt lập tức âm trầm, lạnh giọng nói: "Có gì không ổn?"

Hắc Vô Thường cười đến càng thêm nịnh nọt, khom lưng nói: "Tuy tiểu nha đầu Vương Lung Yên kia thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng chung quy vẫn chỉ là một đứa bé. Mà bệ hạ ngài lại là đế tôn đương thời, thân phận tôn quý cỡ nào, há có thể hạ mình xuống tự mình thu đồ đệ?"

"Huống chi, nếu như ngài thật sự làm như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến nha đầu kia sinh lòng kiêu căng, về sau sợ là không dễ quản giáo."

“Vậy, dựa theo ý của ngươi thì sao? Là Lệnh Ảnh Sát trưởng lão thay bản đế tôn mời chào nàng, truyền đạt ý tứ thu nhận đồ đệ sao?” Sắc mặt Trọng Tiêu Ma Đế thoáng giãn ra mấy phần: “Bản đế cũng sợ đi trễ, bị người ta chặn đường.”

Hắc Vô Thường cười âm nhu nói: “Căn cứ vào tin tức mà Ảnh Sát trưởng lão hỏi thăm được, vị Lung Yên tiểu thư này tu luyện ma đạo điển, chính là nàng lợi dụng tinh hạch của Ma tộc đại thống lĩnh tự động lĩnh ngộ ra, có thể thấy được một thân thiên phú và ngộ tính của hắn, hoàn toàn là ở trên tu ma.”

Dừng một chút, Hắc Vô Thường tiếp tục cười âm hiểm nói: “Ma đạo thiên phú cường đại như thế, trên đời này ma tu ngàn vạn, nào có người nào có tư cách thu nàng làm đồ đệ? Về phần nàng có thể đổi môn đình đi tiên gia phương pháp tu hành hay không, vậy càng không có khả năng!”

“Ai cũng biết, huyền khí cùng ma khí mà tiên ma lưỡng đạo tu hành ra không cách nào kiêm dung. Nếu nàng thật sự làm như vậy, chẳng phải là đại biểu tất cả cố gắng trước đó của nàng đều muốn sụp đổ sao?”

“Với ý kiến của ta, Lung Yên tiểu thư lần này rêu rao xoát Thần Khuyết bảng, kỳ thật cũng là để khiến bệ hạ chú ý. Chỉ cần dưới trướng bệ hạ và dưới trướng không xuất hiện chiêu nàng làm đồ đệ, nàng ta tất nhiên sẽ trằn trọc đến địa bàn của Vạn Hóa Thiên Ma Cung chúng ta, đồng thời khiêu chiến với cường giả ma tu các lộ, lại lần nữa hấp dẫn sự chú ý của bệ hạ.”

“Ha ha.” Trọng Tiêu Ma Đế nở nụ cười: “Lời của ngươi ngược lại có mấy phần đạo lý, bản đế tôn cầm gậy đi thu đồ đệ, đích xác có thể sẽ làm nàng ta trì sủng sinh kiều.”

“Như vậy đi, chờ nàng đến địa bàn của chúng ta, lại phái người ma luyện tâm tính của nàng, làm cho nàng chịu chút thiệt thòi nhỏ. Đến lúc đó, bản đế tôn lại hạ lệnh triệu kiến nàng, cẩn thận chỉ điểm vài câu, nhất định có thể làm nàng vui lòng bái đế tôn làm sư phụ.”

Trọng Tiêu Ma Đế vừa nghĩ đến Lung Yên ái đồ ngoan ngoãn khéo léo, lòng đầy cảm kích và sùng bái hắn làm sư phụ, tâm tình liền lập tức vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Bệ hạ anh minh!” Hắc Vô Thường khom người cười nói.

Như vậy, Trọng Tiêu Ma Đế liền khoát tay nói với trưởng lão Ảnh Sát đã chờ lệnh: “Ảnh Sát, ngươi tiếp tục âm thầm quan sát Lung Yên là được, nếu nàng ta gặp nguy hiểm, nguy hiểm nhỏ sẽ do nàng ta ma luyện, nếu có nguy hiểm đến tính mạng, ngươi có thể thay nàng ta ngăn cản.”

Trọng Tiêu Ma Đế biết bên cạnh Lung Yên ái đồ của hắn có Tử Sương trưởng lão của Vô Cực Thần Cung đi theo, trên phương diện an toàn chắc không xảy ra vấn đề gì, nhưng thêm một phần thủ hộ thì nhiều thêm một phần an toàn.

Dù sao Tử Sương trưởng lão cũng chỉ là Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ.

Mà nội bộ Tiên Giới, tuy tổng thể mà nói còn tương đối thái bình, nhưng đủ loại yêu thiêu thân cũng không ít, hơn nữa chỗ tối còn có một ít gian tế Ma tộc ẩn nấp, nếu không tiếc bất cứ giá nào chém đầu thanh niên thần tử thần nữ, ít nhiều vẫn có chút nguy hiểm.

Nếu không, nhiều thần tử thần nữ của thế lực đỉnh tiêm đi ra ngoài như vậy, vì sao nhất định phải có trưởng lão Hỗn Nguyên cảnh hộ đạo? Cái này tự nhiên là có rất nhiều tiền lệ.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Một trưởng lão Ảnh Sát khác trong hắc vụ quang mạc cung kính lĩnh mệnh.

Nhưng không ngờ, Trọng Tiêu Ma Đế lại nói: “Chờ một chút, ngươi mang theo bên người một tấm Ma Đế Lệnh của bản đế tôn, nếu thật sự có nguy hiểm, có thể triệu hồi ra hình chiếu của bản đế tôn ra tay tương trợ.”

Mặc dù hình chiếu chỉ có thực lực Hỗn Nguyên cảnh, nhưng ý thức của chính mình cũng sẽ theo đó bị triệu hoán đi qua, tuyệt đại bộ phận dưới tình huống đều đủ trấn trụ tràng.

Dứt lời, Trọng Tiêu Ma Đế vung tay lên, một khối Ma Đế Lệnh đen kịt bắn nhanh về phía màn sáng sương mù màu đen.

Trên màn sáng khuấy động lên một vòng xoáy màu đen thâm trầm, Ma Đế Ấn chui vào trong đó, rất nhanh liền xuyên thấu

Vô Tận Thiên Uyên không gian, rơi vào trong tay Ảnh Sát trưởng lão.

Những thủ đoạn này đều là thủ đoạn của chí tôn Ma tộc, Trọng Tiêu Ma Đế có thể tự do khống chế, nhưng nguyên lý trong đó lại liên quan đến một ít năng lực thiên phú của Ma tộc, hắn cũng không thể mở rộng thủ đoạn của Ma tộc ra.

An bài xong hết thảy, Trọng Tiêu Ma Đế lúc này mới kết thúc trò chuyện.

Hắn ngồi ở trên bảo tọa kim loại cao cao, trên khuôn mặt uy nghiêm lãnh khốc xưa nay lộ ra vẻ vui sướng, lời nói, trong mắt cũng tràn đầy vẻ vui mừng.

Trước mắt, chỉ cần chờ ái đồ bảo bối đưa tới cửa.

Nhưng mà, tâm tình này của hắn lại không duy trì được bao lâu.

Chỉ trong vòng năm ngày, trưởng lão Ảnh Sát chịu trách nhiệm theo dõi Vương Lung Yên lại lần nữa tuyến liên kết với Trọng Tiêu Ma Đế.

Vẫn là trong chính điện ma cung uy nghiêm túc mục.

Trọng Tiêu Ma Đế ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, nhìn về phía trưởng lão Ảnh Sát đứng đầu khác trong màn sáng sương mù đen, gương mặt ôn hoà lại vài phần: “Ảnh Sát, ngươi mau chóng liên hệ với bản đế như vậy, chẳng lẽ là Đồ Lung Yên của ta đã xuất phát tới Vạn Ma Thiên?”

Mấy ngày nay tâm tình của hắn không tệ, ngữ khí nói chuyện đều ôn hòa hơn bình thường.

Không ngờ, trưởng lão Ảnh Sát nghe vậy lại biến sắc, vội vàng quỳ một chân xuống đất, thần sắc có chút sợ hãi: “Bệ hạ, Lung Yên tiểu điện hạ vẫn đang ở Hạo Thiên thành như cũ.”

“?”

Lần này, Trọng Tiêu Ma Đế có chút không vui: “Nếu đã không có biến hóa, vì sao phải quấy rầy bản đế tôn?”

Nói nhảm, đương nhiên là có biến cố mới có thể liên lạc!

Trưởng lão Ảnh Sát oán thầm trong bụng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, vội vàng giải thích: “Ách… thuộc hạ thấy

phải báo cáo với bệ hạ.”

“Nói!” Giọng nói của Trọng Tiêu Ma Đế trở nên uy nghiêm.

Ảnh Sát trưởng lão trầm ngâm một chút, sắp xếp lại lời: “Tiểu điện hạ tới Hạo Thiên Thần Điện, xin gặp Hạo Thiên Kiếm Đế.”

“Xin gặp con chó Hạo Thiên kia sao?” Sắc mặt Trọng Tiêu Ma Đế thoáng cái đã trở nên lạnh như sương, trong giọng nói tràn đầy vẻ không vui: ” Lung Yên đi gặp Hạo Thiên làm gì? Không đúng, ta nghe nói đồ Hạo Thiên Cẩu và Tử Vi Tiên Đế cùng ra cửa làm việc, nghi ngờ là đi chiến trường Cổ Thần rồi, chắc là Lung Yên không gặp được hắn.”

“Đích xác là không gặp được bản thân Kiếm Đế, nhưng nghe nói Hạo Thiên Kiếm Đế chưa đi xa, mà vẫn còn ý thức được chiếu ảnh trở về.” Ảnh Sát trưởng lão thận trọng dè dặt nói: “Theo mật báo thuộc hạ hạ mật báo, hắn từ xa đã nghe thấy Hạo Thiên Kiếm Đế ném hình và tiểu điện hạ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, còn tự mình chỉ điểm cho tiểu điện hạ một chút. “

“Trò chuyện vui vẻ? Hừ!” Trọng Tiêu Ma Đế mặt đen như mực: “Cái đồ chó không biết xấu hổ kia, trong quá trình đi Cổ Thần chiến trường tầm bảo còn không quên dùng hình chiếu tới gặp đồ đệ yêu của ta là Lung Yên? Ảnh Sát, ngươi đem hành tung mấy ngày nay của Lung Yên lần lượt kể cho ta nghe.”

Đại khái là tức giận đến tàn nhẫn, một cỗ uy thế khủng bố từ trên người hắn tràn ngập ra, thân vệ đứng lặng hai bên bảo tọa đều không tự giác kéo căng thân thể, ngừng thở.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Ảnh Sát trưởng lão lên tiếng, bắt đầu nói tiếp, cái gì tiểu điện hạ ở Hạo Thiên các, nhấm nháp mỹ vị của Hạo Thiên các, sau đó lại lần nữa từ chối lời mời trở thành tùy tùng của Vân Lang Đạo Tử.

Cái gì tiểu điện hạ lại đi dạo trong Hạo Thiên Thành, ở Tiên Y Lâu định chế một bộ phục sức của công tử trẻ tuổi vân vân.

Nghe đến đó, Trọng Tiêu Ma Đế nhướn mày, lập tức ngắt lời: “Trang phục của công tử trẻ tuổi? Là mua cho tên chó không

có mắt nào à?”

Ảnh Sát trưởng lão toát mồ hôi sau lưng, vội vàng giải thích: “Thuộc hạ âm thầm tìm hiểu qua, chưởng quầy nói, là đặt cho một vị công tử tên là Vương Thủ Triết. Đúng rồi, đó là tiểu bối của gia tộc Lung Yên tiểu điện hạ, cũng là nam tử sau lưng Tinh Lan thần nữ!”

“Thì ra là tiểu bối Vương Thủ Triết kia, nghe nói đồ Lung Yên của ta rất thương yêu tiểu bối kia.” Trọng Tiêu Ma Đế lập tức lại bình thường trở lại.

Vô cùng rõ ràng, hắn cũng nắm giữ một phần tình báo của Vương Thủ Triết. Dù sao cũng muốn thu đồ đệ, sao lại ngay cả tin tức bối cảnh cơ bản cũng không điều tra?

Bất quá, chỉ là bình thường trong chốc lát, hắn liền cảm thấy không thoải mái, nhịn không được nhíu mày nói: “Tiểu tử Vân Lang Thiên Nhất Đạo Tông kia không ngờ còn đang dây dưa với Lung Yên? Lát nữa ngươi đi đánh gãy hai cái chân chó của hắn! Để tông chủ Thiên Nhất Đạo tông tới nhận người!”

Ảnh Sát trưởng lão lúc này lĩnh mệnh, sau đó lại bắt đầu nói đến hành tung của Vương Lung Yên, đa số đều là một ít chuyện vụn vặt, nhưng nói đến Hạo Thiên Thần Điện, hắn lại nhấc lên một tình báo vô cùng trọng yếu —— Vương Lung Yên tựa hồ thập phần thích kiếm đạo.

Trong Hạo Thiên Thần Điện, nàng chẳng những hướng Hạo Thiên Kiếm Đế chiếu hình thỉnh giáo một phen, còn cùng Hạo Thiên Thần Điện mấy vị trưởng lão kết bạn, tiếp nhận kiếm đạo chỉ điểm của bọn hắn, thậm chí còn chuẩn bị mời đến Hạo Thiên Thần Điện khách viện khu, rất có tư thế chuẩn bị thường trú.

Lần này, ngoài việc tức giận, trong lòng Trọng Tiêu Ma Đế không nhịn được nổi lên cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Hạo Thiên Thần Điện này thượng bất chính hạ tắc loạn, những Đạo Chủ, Thánh Tôn bên trong kia, đều là một đám đồ vô sỉ tự xưng là phong lưu tiêu sái, nhà mình ngoan ở lại cái chỗ này, vạn nhất bị mê hoặc thì làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, trước kia cũng không phải là không xuất hiện chuyện tương tự.

Việc này, không thể kéo dài nữa.

Trọng Tiêu Ma Đế lập tức trầm giọng nói: “Ảnh Sát, ngươi đừng để ý tới thằng nhóc Vân Lang kia nữa. Nhanh tới gặp Đồ Lung Yên ta, biểu đạt quyết tâm thu đồ đệ của bản đế tôn, sau đó hộ tống nàng tới Vạn Hóa Thiên Ma Cung.”

Trưởng lão Ảnh Sát nhận lệnh, tỏ vẻ lập tức đi làm.

Sau khi cắt đứt liên lạc.

Trọng Tiêu Ma Đế cũng không còn tâm tình thoải mái như lúc đầu, ban đầu khi thì nhíu mày, khi thì ngưng trọng, tựa hồ có chút đứng ngồi không yên.

Không quá hai canh giờ.

Ảnh Sát trưởng lão lại liên hệ với Trọng Tiêu Ma Đế, câu đầu tiên là: “Bệ hạ, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, Lung Yên tiểu điện hạ cự tuyệt!”

“Làm sao có thể?”

Trọng Tiêu Ma Đế đằng đứng lên từ trên bảo tọa, sắc mặt tức giận xen lẫn vài phần nghi hoặc: “Nàng một thân ma đạo thiên phú đỉnh tiêm như thế, không bái bản đế tôn làm sư phụ còn có thể bái ai làm sư phụ? Ảnh Sát, hay là thủ đoạn theo dõi của ngươi quá mức hèn mọn bỉ ổi, không cẩn thận đắc tội ái đồ của ta?”

“Bệ hạ, tuyệt đối không có việc này.” Ảnh Sát trưởng lão phủ nhận, sau đó vội vàng giải thích: “Khi tiểu điện hạ cự tuyệt đã nói, nàng là vì khi còn trẻ gia tộc gặp phải nguy cơ, vô ý bị âm Sát khí ám toán nên mới bất đắc dĩ tu luyện ma đạo, tu ma thực không phải bản tâm của nàng.”

“Bản chất của nàng là Huyền Băng tu sĩ, lùi mà cầu thứ yếu, tu luyện kiếm đạo cũng được! Bởi vậy, nàng muốn bái nhập Hạo Thiên thần điện môn hạ, chuyên tu Huyền Băng kiếm đạo, hy vọng có thể mở ra một con đường mới cho mình!”

Câu nói này giống như búa tạ nện vào ngực Trọng Tiêu Ma Đế.

Bất đắc dĩ mới tu Ma đạo?

Muốn bái Hạo Thiên cẩu kia làm sư?

“Không được! Bản đế tôn quyết không cho phép việc này phát sinh! Hạo Thiên là đồ chó già yếu, làm sao xứng làm sư tôn ngoan ngoãn?” Trọng Tiêu Ma Đế rốt cuộc ngồi không yên, sắc mặt âm trầm hạ lệnh: “Âm Sát, ngươi chuẩn bị bóp nát Ma Đế Lệnh. Bản đế tôn muốn hình chiếu qua đây, tự mình đi thu đồ đệ!”

Thấy vậy, Hắc Vô Thường ở bên cạnh lại bắt đầu khuyên bảo: “Bệ hạ chậm đã, theo ta thấy, chuyện này… Ôi!”

Còn chưa nói xong, Hắc Vô Thường đã bị Trọng Tiêu Ma Đế đạp một cước bay ra khỏi ma điện.

Mắt thấy thân hình hắn biến mất ở ngoài điện, Trọng Tiêu Ma Đế vẫn còn có chút chưa hết giận, chỉ vào phương hướng hắn ta biến mất nổi giận đùng đùng mắng chửi.

“Chính là ngươi nói nhảm con chó này, mới hại bản đế tôn bỏ lỡ thời cơ thu đồ tốt nhất. Ngươi cho rằng bản đế tôn còn có thể ngu ngốc tiếp tục nghe theo đề nghị của ngươi sao? Ai biết ngươi có phải bị La Sa mua chuộc hay không!”

Mắng xong rồi, Trọng Tiêu Ma Đế mới xem như hơi bình tĩnh lại, ngược lại tự hỏi vấn đề thu đồ đệ.

Lúc trước hắn vẫn cho là mình chỉ cần lộ ra thân phận Ma Đế, đồ đệ sẽ lập tức cúi đầu bái lạy, dù sao ma tu nào không muốn bái nhập môn hạ của hắn?

Nhưng hôm nay, biểu hiện ngoan đồ như kháng cự tu ma, thậm chí Ảnh Sát trưởng lão cũng đã thay mình biểu lộ ý nguyện thu đồ đệ, nàng đều cự tuyệt, vậy mình cho dù tự mình đi qua, nàng cũng chưa chắc sẽ đồng ý.

Lỡ như đến lúc đó tên chó chết Hạo Thiên kia lại nhảy ra quấy rối, mình muốn nhận Lung Yên làm đồ đệ sợ là lại càng khó.

Làm sao bây giờ?

“Không được, không thể tay không như vậy, phải chuẩn bị chút lễ vật dỗ dành ái đồ ta.” Hai mắt Trọng Tiêu Ma Đế bỗng sáng ngời: “Người đâu, vào trong bảo khố, lấy Trọng Tiêu Ma Kiếm của bản đế ra đây.”

…

Chương 87: Thu đồ đệ càng lúc càng cuốn tới thời đại Tiên giới.

…

Hạo Thiên các.

Hạo Thiên các là tửu lâu đỉnh cấp, tự nhiên xây dựng lôi đài đỉnh cấp, vừa có thể biểu diễn võ đấu, cũng có thể cung cấp thực khách tiến hành luận bàn hoặc là giải quyết tranh chấp sử dụng.

Mà Hạo Thiên Các cấp bậc cực cao, thậm chí sẽ dính đến chiến đấu giữa các tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh.

Bởi vậy, tài liệu sử dụng trên lôi đài này, bình chướng phòng hộ, đều là tiêu tiền, bố trí trận pháp cùng tài liệu sử dụng đều phi thường cao cấp. Cho dù là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh ở trong đó luận bàn tranh đấu, cũng khó có thể sinh ra phá hư thật lớn.

Bởi vậy, một số cường giả đỉnh cao trong Hạo Thiên thành nếu nhu cầu tỉ thí đều tới Hạo Thiên các thuê lôi đài, thuê một lần tốn một viên Hỗn Độn linh thạch.

Đây cũng coi như là một trong những nghiệp vụ chính và chiêu bài của Hạo Thiên Các.

Có một tòa lôi đài như vậy, Hạo Thiên các không lo chuyện làm ăn.

Dù sao, chiến đấu cấp bậc Hỗn Nguyên cảnh cũng không phải dễ dàng gặp phải như vậy.

Mỗi lần có cường giả Hỗn Nguyên cảnh ước chiến, Hạo Thiên các đều có thể nghênh đón một đợt bùng nổ, mà chiến tích của những cường giả Hỗn Nguyên cảnh kia, lại trở thành đề tài bàn tán say sưa trong Hạo Thiên các, bởi vậy sinh ra hiệu ứng đuôi dài cùng thu hoạch ngoài định mức, liền xa xa không chỉ là một viên Hỗn Độn linh thạch.

Lúc này.

Trên lôi đài vô cùng khổng lồ, có hai người đang luận bàn.

Một vị trong đó chính là kiếm tu.

Người này bề ngoài trông như trung niên, thân hình cao lớn cường tráng, mặc một bộ áo trắng bồng bềnh, khí chất trác tuyệt bất phàm, tựa như một gốc tùng thẳng tắp, không nghiêng không lệch.

Lúc chiến đấu, tư thái của hắn cũng như nước chảy mây trôi, từng chiêu từng thức đều phong đạm vân khinh, lộ ra thong dong cùng tự tin.

Người này chính là một trong những đạo tử tuấn kiệt đời trước của Hạo Thiên Thần Điện, Kiếm Quy Trần.

Năm đó sau khi Kiếm Quy Trần kế thừa kiếm đạo đạo thư, tư chất huyết mạch đã đạt tới Đạo Tử Bính đẳng, mặc dù không sáng chói lóa như chuẩn thần tử các đời, nhưng cũng là thanh niên tuấn ngạn mười phần khó được cùng thời đại, từng là nhân vật xếp hạng ba mươi chín ở trên Thần Cáo bảng.

Cho dù là ở Hạo Thiên Thần Điện nhân tài xuất hiện lớp lớp, tiềm lực của hắn cũng xem như thập phần không tệ rồi.

Hôm nay, Kiếm Quy Trần đã không tính là trẻ tuổi, nhưng trải qua năm tháng dài đằng đẵng ma luyện và tu hành đã cho hắn tích lũy thâm hậu, hiện giờ tu vi của hắn đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ kém nửa bước liền có thể đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh, đứng hàng một trong chư vị trưởng lão Hạo Thiên Thần Điện.

Mà đối thủ của hắn là một vị nữ tử dáng người yểu điệu, đeo mạng che mặt, khí chất lãnh diễm.

Mái tóc trắng của nàng sáng bóng như băng tinh, toàn thân tản ra ma khí thuộc tính băng cường đại, mỗi một kiếm chém xuống đều tản ra uy năng lớn lao, tuyệt không phải Đại La cảnh bình thường có thể so sánh.

Đúng vậy, nàng chính là Lung Yên thần nữ trước đó không lâu vừa quét xong Thần Khuyết bảng, đoạt được người đứng đầu Thần Khuyết bảng.

Tuy Vương Lung Yên là thần nữ, nhưng tu vi cảnh giới và Kiếm Quy Trần chênh lệch quá lớn, cho dù là chiếm ưu thế về cấp độ huyết mạch, trận chiến này vẫn đánh rất vất vả, mặc dù sử dụng huyết mạch Huyền Băng Thần Hoàng thức tỉnh, nhưng vẫn không chiếm được ưu thế.

Nhưng nàng cũng không từ bỏ, mà là loại bỏ tất cả tạp niệm, thông qua đối chiến không ngừng ma luyện kiếm ý cùng kinh nghiệm chiến đấu của mình, ý chí kiên định tựa như cương thạch sừng sững ngàn vạn năm.

Không hề nghi ngờ, đây là một trận đối chiến thập phần phấn khích.

Trên dưới Hạo Thiên các, giờ phút này có rất nhiều ánh mắt đều đang tập trung trên lôi đài, ngoài sáng trong tối chú ý trận chiến đấu này.

Mà lúc này.

Trong nhã gian tôn quý nhất của lầu các Hạo Thiên, cũng có người đang chú ý trận chiến đấu này.

Một bóng người mặc áo bào trắng cao ngất chắp tay đứng bên cửa sổ, đang có chút hăng hái nhìn chiến đấu trên lôi đài phía dưới.

Thoạt nhìn bóng người này ước chừng ba bốn mươi tuổi.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào mặt hắn, cặp mày kiếm kia nhiễm vầng sáng, thiếu đi vài phần sắc bén, ngay cả ánh mắt đáy mắt cũng giống như trở nên ôn nhu, chỉ có một thân kiếm ý, dù đã tận lực thu liễm, khiến người ta không ngăn được tim đập nhanh.

Kiếm trên lôi đài lúc đầu nhìn lại, ngược lại là có mấy phần bóng dáng của hắn, chẳng qua là trên khí tràng chênh lệch quá nhiều.

Bóng người này rõ ràng là hình chiếu của Hạo Thiên Kiếm Đế.

“Quả nhiên, Vương Lung Yên này, bất luận là tư chất huyết mạch, hay là tâm tính, đều có thể nói là kinh thế hãi tục.” Hạo Thiên Kiếm Đế mỉm cười bình luận: “Nhưng mà Quy Trần đối với lĩnh ngộ kiếm đạo cũng thập phần vững chắc, nói rõ đúng là đã bỏ xuống khổ công, tốt xấu cũng không khiến Hạo Thiên Thần Điện chúng ta mất mặt.”

Nghe vậy, chân mày thiếu nữ áo tím bên cạnh hắn nhướng lên, trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ khác thường: “Không thể tưởng được Vương Lung Yên này mới hơn ba ngàn tuổi,

không ngờ đã ma luyện tâm tính đến mức này, khó trách ngươi nhất định muốn kéo ta cùng ta trở về chiếu hình một chuyến. An Chá nhà ta so với nàng, giống như một tiểu oa nhi chưa cai sữa."

Nữ tử này dung mạo tuyệt mỹ, khí độ phi phàm, chính là hình chiếu của Tử Vi Tiên Đế.

Lần này Hạo Thiên Kiếm Đế chiếu hình trở về, cố ý kéo Tử Vi Tiên Đế theo, đương nhiên là muốn để Tử Vi Tiên Đế gặp Vương Lung Yên.

Mà Vương Lung Yên cũng không khiến hai vị Tiên Đế thất vọng.

Trên thực tế, đừng nói là thần nữ An Chá của Tử Vi Thần Cung, mà là một thần nữ tính tình lão luyện trầm ổn, về tâm tính cũng không thành thục kiên định như Vương Lung Yên.

Nhưng điều này cũng không trách các nàng.

An Chá thần nữ cùng Tố Hân đều là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ đến lớn đều là ở trong các trưởng bối che chở trưởng thành, mặc dù có ma luyện, phía sau cũng sẽ đi theo người hộ đạo, cũng không cần giống như Vương Lung Yên tuổi còn trẻ phải gánh vác trọng trách sinh tử tồn vong của cả gia tộc.

Khi đó nàng bị âm Sát chi độc tra tấn, trơ mắt nhìn từng người thân cùng tiểu bối không ngừng chết đi, rồi lại nhất định phải từng giây từng phút ẩn nhẫn, đã sớm rèn luyện nội tâm của nàng vô cùng cứng cỏi.

"Ha ha." Hạo Thiên Kiếm Đế cười nói: "Đừng nói là An Chá nhà ngươi, cho dù là tiểu tử Thái Thượng Thần Cung cũng kém xa Vương Lung Yên."

Loại chênh lệch này không đơn giản thể hiện trên huyết mạch.

Trên thực tế, thiên phú huyết mạch của Vương Lung Yên, cho dù là trải qua Tạo Hóa Thần Đan cùng Nguyên Sơ Thần Dịch tăng lên, cũng vẫn chỉ là không khác gì Thiên Thần Tử, cũng không thể kéo ra chênh lệch.

Nhưng về mặt ý chí, tâm tính, cùng với chấp niệm khủng bố, nàng lại mạnh hơn rất nhiều so với Quyền Thiên, về cảm ngộ đối với đạo của bản thân, nàng cũng đã đi ở phía trước Quyền

Thiên, nếu không, nàng cũng không có khả năng một hơi giết đến sáu mươi ba vị trên tổng bảng lịch sử.

Dừng một chút, Hạo Thiên Kiếm Đế lại nói với một tên mập phụng dưỡng bên kia: "Diệu thủ, Vương Lung Yên ở trong Hạo Thiên Các, ngươi nhất định phải chiêu đãi thật tốt, tất cả khoản mục chi đều ghi hết trên đầu bản đế tôn."

Mập mạp này tự nhiên là chưởng quỹ của Hạo Thiên Các 【Diệu Thủ Đạo Trù】.

Nghe vậy, hắn cười híp mắt nói: "Thuộc hạ hiểu rõ, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không bạc đãi Thất Kiếp Ma Đế tương lai. Bất quá, lần này hai vị đế tôn tiến đến Cổ Thần Chiến Trường, nếu có cơ hội, kính xin giúp ta mang chút nguyên liệu Thần cấp trở về."

Trong lúc nói chuyện còn có vẻ cò kè mặc cả.

Hạo Thiên Kiếm Đế tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: "Bản đế là đi làm chuyện quan trọng, chứ không phải đi đánh dã."

"Đế Tôn đánh không lại sao?" Trong ánh mắt Diệu Thủ Đạo Trù lộ ra vài phần nghi vấn và trêu tức.

"Khụ khụ ~"

Hạo Thiên Kiếm Đế trừng mắt liếc hắn một cái: "Cái này không liên quan đến vấn đề đánh thắng không lại, những dị giới thần thú kia cũng không phải kẻ ngốc, dưới tình huống cùng cấp bậc muốn đi săn khó khăn! Sơ xuất không tốt, bản đế tôn và Tử Vi vẫn lạc cũng không phải là không có khả năng."

"Ai ~ Đế Tôn vẫn quá yếu, nếu có thực lực thất kiếp thì không giống vậy." Diệu Thủ Đạo Trù thở dài, sau đó lại trông mong nhìn về phía Vương Lung Yên đang chiến đấu, trong ánh mắt hiện lên chờ mong.

Tiên Đế có được thực lực thất kiếp, tương đương với bước vào Tiên Đế hậu kỳ! So với hai mươi cấp bình thường còn mạnh hơn một bậc.

Nếu là dã sinh thần thú mới vào thập cửu giai, không dám nói mười phần chắc chín, nhưng tỷ lệ thành công khẳng định sẽ cao hơn rất nhiều, ít nhất, không quá bị phản sát.

Hạo Thiên Kiếm Đế không khỏi bị hắn làm cho tức chết.

Con chó chết này lại còn dám ghét bỏ hắn quá yếu, ngươi mạnh, ngươi sao không tự mình đi săn bắn thần thú dị giới?

Bất quá, hắn cũng lười so đo với Diệu Thủ Đạo Trù, dứt khoát quay đầu đi không nói lời nào, tiếp tục xem lôi đài.

Hình chiếu Tử Vi Tiên Đế ở một bên lại là xem vui, vừa cười vừa nói: "Diệu Thủ, ngươi cũng đừng nóng vội. Chuyến này nếu chúng ta có cơ hội, sẽ giúp ngươi thử một lần."

Thật ra Diệu Thủ Đạo Trù này cũng không phải đạo chủ bình thường.

Truyền thừa nhất mạch này của hắn mặc dù phụ thuộc vào Hạo Thiên Thần Điện, nhưng cũng có đặc sắc riêng của mình, có thể dựa vào các loại mỹ thực nấu nướng không ngừng tăng lên thực lực.

Mà bản thân nhất mạch này cũng đã đi tới đỉnh cấp đạo chủ, nếu như có thể nấu nướng tài liệu nấu ăn thần thú chân chính nhiều hơn mấy lần, bảo đảm không được liền cảm ngộ ra Trù Thần chi đạo, lấy trù nghệ bước vào cấp bậc Tiên Đế.

Đương nhiên, dựa vào Trù Thần chi đạo để tiến vào cấp bậc Tiên Đế, sức chiến đấu của hắn nhất định không bằng những Tiên Đế khác, lại có thể trở thành một Tiên Đế phụ trợ cường đại.

Đến lúc đó có thể mượn nguyên liệu nấu ăn Thần cấp, nấu nướng ra đủ loại thức ăn Thần cấp, có gia tăng tài liệu nấu ăn Tiên Đế khí huyết phụ trợ tu luyện, cũng có thể có một ít món ăn tạm thời đề thăng chiến lực Tiên Đế.

Nói tóm lại, cái này đối với tăng lên quần thể Tiên giới chiến lực cao đoan là rất có lợi.

Về phần hiện tại, hắn ngược lại có thể nấu nướng ra một ít thực vật dùng để nâng cao chiến lực của tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh, nhưng mà đối với cấp bậc Tiên Đế thì xa xa không đủ tăng ích.

Có một câu hứa hẹn của Tử Vi Tiên Đế, Diệu Thủ Đạo Trù nhất thời vui vẻ ra mặt, vội vàng cảm tạ Tử Vi Tiên Đế: "Đa tạ

Tử Vi bệ hạ, chờ sau khi ta thành Diệu Thủ Thần Trù, nấu nướng cho bệ hạ Thần Cấp, lúc làm công sẽ giảm bớt 8 phần!”

Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế cứng đờ, nhất thời có chút không muốn nói chuyện.

Nàng yên lặng quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục xem luận bàn.

Đều nói đầu bếp Diệu Thủ Đạo này keo kiệt, trước kia nàng còn chưa từng trải qua, không nghĩ tới trình độ keo kiệt của hắn thật đúng là vượt qua dự đoán.

Bất quá, nàng cũng minh bạch, Diệu Thủ Đạo Trù này cùng Tam Trận Đạo Chủ gặp phải tình huống không sai biệt lắm, đều là có hi vọng đột phá đến Tiên Đế cấp bậc, nhưng cũng chỉ là có hi vọng mà thôi.

Tiên Giới có hi vọng đột phá tới Tiên Đế cấp bậc Đạo Chủ rất nhiều, nhưng từ xưa đến nay, có bao nhiêu người có thể hoàn thành đột phá?

Nhưng nếu không có cơ duyên đặc thù, cái nhìn này chẳng khác nào không có!

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, nhưng đến lúc này, cũng đã đến hồi kết.

Chiến lực hai bên chênh lệch không nhỏ, Vương Lung Yên dần dần có chút chống đỡ không nổi, nàng chỉ là dựa vào ý chí cứng rắn chống đỡ.

Lúc này, quần chúng ở dưới sân xa xa vây xem cũng không khỏi thổn thức cảm khái.

Chung quy vẫn không thể xuất hiện kỳ tích a!

Bất quá mọi người cũng đều hiểu, dưới tình huống như thế còn muốn xuất hiện kỳ tích, Vương Lung Yên kia cũng không phải là tư thế thất kiếp, ngay cả cửu kiếp cũng không ngăn được nàng.

Trong đám người vây xem, Vân Lang Đạo Tử cũng nhìn không chớp mắt một màn này.

Cho dù Vương Lung Yên bị thua, cũng sẽ không ảnh hưởng đến phân lượng của nàng trong lòng mình, ngược lại làm cho hắn càng thêm kiên định niềm tin.

Bởi vì kiếm Quy Trần kia quá cường đại, đổi lại là hắn đi lên, sợ là ngay cả một chiêu cũng không kiên trì được liền bị thua!

Mà Vương Lung Yên đã kiên trì gần một canh giờ.

Ở phía sau hắn, trong đôi mắt của Khương Quỳnh Hà tràn đầy bất đắc dĩ.

Duy trì trọn vẹn một canh giờ luận bàn, cuối cùng dùng Vương Lung Yên Huyền khí hao hết toàn bộ tuyên cáo kết thúc.

Vương Lung Yên lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, nhưng nàng vẫn như trước kiệt lực lơ lửng đứng thẳng người, cung kính nói với Kiếm Quy Trần tiền bối: "Thực lực kiếm đạo của Quy Trần tiền bối, quả nhiên là vãn bối không theo kịp. Vãn bối đa tạ tiền bối ái mộ chỉ điểm, trận chiến này vãn bối được lợi rất nhiều."

" Lung Yên quá khen." Kiếm Quy Trần vẫn một thân bạch y tung bay, khí chất xuất trần mà hào hiệp, một bộ dáng rất có mị lực của nam tử trung niên, cười nói: "Ta chẳng qua là ỷ vào tuổi tác lớn hơn ngươi một vạn mấy ngàn tuổi, tu vi cao hơn ngươi một mảng lớn, mới có thể miễn cưỡng đè ép ngươi một đầu mà thôi. Thiên phú huyết mạch và thiên phú kiếm đạo của ngươi đều vượt xa ta, cho ngươi thêm chút thời gian tăng cấp, sớm muộn gì Kiếm mỗ cũng không phải đối thủ của ngươi."

Hắn mặc dù là Kiếm Đế an bài đến ma luyện Vương Lung Yên, trước đó được Kiếm Đế dặn dò, lại như cũ đối với Vương Lung Yên biểu hiện cực kỳ khiếp sợ.

Có tâm tính như thế, khó trách năng lực áp đồng đại, thậm chí ngay cả Kiếm Đế bệ hạ cũng cố ý chiếu cố.

Nói đến đây, hắn nhịn không được chắp hai tay sau lưng cảm khái nói: "Đáng tiếc a, ta là xa xa không có tư cách thu ngươi làm đồ đệ, nếu không…"

Nghe nói như thế, Vương Lung Yên đột nhiên ánh mắt sáng lên nói: "Nói đến việc này, Lung Yên có một chuyện muốn nhờ."

"Lãng Yên ngươi cứ nói đừng ngại." Ấn tượng của Kiếm Quy Trần đối với Vương Lung Yên vô cùng tốt, tự nhiên là biểu hiện tương đối dễ nói chuyện.

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần nguyên nhân, là hắn muốn nịnh bợ Vương Lung Yên một chút.

Vị thần nữ này tuy rằng bây giờ còn đánh không lại mình, nhưng tương lai tiền đồ vô lượng, về sau nói không chừng mình còn phải dựa vào nàng.

"Tình huống là như vậy, trong gia tộc chúng ta có không ít tiểu bối thích tu kiếm, hơn nữa trong đó không thiếu hài tử có thiên tư không tầm thường." Vương Lung Yên khẩn thiết nói, "Chờ sau khi siêu không gian truyền tống trận xây dựng xong, hy vọng Quy Trần tiền bối có thể đi Thần Võ thế giới một chuyến, dạy cho những hài tử kia một ít chương trình học kiếm đạo. Đương nhiên, vấn đề phí tổn ngài yên tâm, Vương thị chúng ta chắc chắn sẽ không keo kiệt."

Nàng thân là lão tổ tông gia tộc, một khi gặp phải nhân tài thích hợp, tự nhiên muốn suy nghĩ cho gia tộc một phen.

Kiếm này Quy Trần tiền bối, mặc dù phương diện huyết mạch so với các đời chuẩn Thần Tử kém một bậc, nhưng mà ở phương diện kiếm đạo thiên phú phi thường cường đại.

Tuổi tác càng lớn, lĩnh ngộ kiếm đạo càng sâu.

Đáng tiếc, tại tu hành sơ kỳ, kiếm đạo thiên phú mạnh đối thực lực tăng trưởng, không bằng huyết mạch thức tỉnh cường thế. Nếu không, thời điểm hắn trẻ tuổi nói không chừng có thể xông vào top mười Thần Cáo bảng!

Đương nhiên, đây cũng là nghĩa nên có, nếu là kiếm tu tầm thường, sao lại bị Hạo Thiên Kiếm Đế đưa tới mài giũa Vương Lung Yên.

Bởi vậy, hắn càng thích hợp dạy bọn nhỏ hơn so với những Hỗn Nguyên cảnh kiếm tu bình thường.

Kiếm Quy Trần sửng sốt một chút, ngay lập tức cười ha hả: "Nếu là Lung Yên ngươi nhờ cậy, đến lúc đó ta liền đi một chuyến. Bất quá sớm đã nói rồi, ta muốn dạy, chỉ dạy những đứa trẻ thiên phú hàng đầu chân chính, bình thường ta không dạy."

Lời tuy nói khách khí, nhưng kỳ thật hắn đã từ tận đáy lòng quyết định cho Vương Lung Yên một ân tình rồi.

Hắn cũng không cho rằng trong gia tộc sẽ có rất nhiều hài tử có thiên phú kiếm đạo xuất chúng, nhiều nhất cũng chỉ có một hai người miễn cưỡng lọt vào mắt hắn, vậy thì hắn sẽ dụng tâm dạy một chút.

Nếu thật sự chọn không ra hạt giống tốt, vậy thì chọn lấy hai hạt giống thấp bé để dạy cho đỡ khó khăn.

Dù sao, muốn để Vương Lung Yên nợ hắn ân tình cũng không dễ dàng, ân tình này tương lai đáng giá tiền lỗ mũi.

"Đa tạ Quy Trần tiền bối." Vương Lung Yên cảm kích hành lễ.

Nàng thầm nghĩ trong lòng, cuối cùng cũng tìm được một lão sư tốt cho đám nhóc không yên lòng trong nhà.

Phải biết rằng, trong hậu duệ Vương thị, thật sự có không ít người trẻ tuổi thích kiếm đạo.

Đương nhiên, bọn họ chịu rất nhiều độc hại, đồng dạng cho rằng kiếm tu vừa đẹp trai vừa mạnh, cưới vợ càng có ưu thế hơn.

Hai người dăm ba câu đã hẹn xong, Hạo Thiên Kiếm Đế thấy vậy lại không nhịn được nữa.

Gọi hai người bọn họ tới gian phòng trang nhã trên tầng cao nhất, phất tay để Diệu Thủ Đạo trù mang thức ăn lên cho bọn họ, đồng thời bổ sung tiêu hao khí huyết, hắn tức giận nhìn về phía Vương Lung Yên: " Lung Yên muội muội, bản đế tôn dốc hết toàn lực trợ giúp muội, sao muội lại giáp mặt đào góc tường của bản đế tôn chứ?"

Trong lúc nói chuyện, Diệu Thủ Đạo Trù phân phó một tiếng, từng món đã chuẩn bị kỹ càng, đã bưng lên bàn như nước chảy.

Lúc này thật ra Vương Lung Yên đã kiệt sức, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn thong dong tự nhiên như cũ, tư thái ăn uống vẫn ưu nhã như cũ.

Nhanh chóng ăn một ít khôi phục khí huyết cùng tinh lực, thở phào một hơi, nàng mới cười yếu ớt trả lời Hạo Thiên Kiếm Đế: "Bệ hạ nói đùa, ta chỉ là thay bọn nhỏ trong gia tộc thuê một lão sư mà thôi, sao lại liên quan đến đào chân tường?"

“Nói thật, nếu không phải những đứa nhỏ trong nhà cảnh giới trước mắt còn quá thấp, ta còn muốn mời Kiếm Đế Bệ Hạ đi dạy mấy lớp học nữa.”

Hạo Thiên Kiếm Đế ngây người, ngay lập tức nhịn không được cười ha ha lên: “Tốt tốt tốt, nếu thật sự có hạt giống thích hợp, bản đế tôn cũng không ngại ra tay dạy mấy bài học. Có điều, phí dụng này, Vương thị các ngươi cũng không thể thiếu ta.”

Hắn cũng là đang lấy lòng và lôi kéo Vương Lung Yên, sớm bán nhân tình.

“Bản đế nếu có nhàn hạ, cũng phải đi Thần Võ Vương thị mở mang kiến thức.” Tử Vi tiên đế vừa cười vừa nói: “Ta thật sự không nghĩ ra, thế giới kia của các ngươi là địa linh nhân kiệt bậc nào, thế mà có thể liên tiếp bồi dưỡng ra không ít người có tư chất huyết mạch đỉnh cấp.”

“Vậy Lung Yên liền quét giường chờ đợi.” Vương Lung Yên vô cùng khách khí.

Mọi người nói cười cười, không khí vô cùng hòa hợp.

Đột nhiên, Hạo Thiên Kiếm Đế một mực hòa ái đùa giỡn nhướng mày, giống như là phát giác cái gì, chợt nhìn về phía Vương Lung Yên nghiêm mặt nói: ” Lung Yên à, chuyện hôm qua nhắc với ngươi, ngươi cân nhắc đến mức nào rồi? Chúng ta trước tiên có thể xác định quan hệ thầy trò trước, mà ta cũng sẽ cực lực thay ngươi đả thông con đường Kiếm Đế.”

Trong lúc nói chuyện, Hạo Thiên Kiếm Đế còn nháy mắt với Vương Lung Yên.

Vương Lung Yên nhất thời hiểu ý, lúc này vẻ mặt liền trở nên ngưng trọng, lại giống như hạ quyết tâm gì đó, đứng dậy trịnh trọng nói: ” Lung Yên cẩn tuân…”

Nào có thể đoán được, nàng còn chưa nói hết.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm như sấm rền: “Dừng tay! Hạo Thiên ngươi cái đồ chó chết này, buông đồ đệ của ta ra!”

Tiếng nói vừa hạ xuống.

Mái vòm nhã gian liền oành đùng một tiếng vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, một đạo ma ảnh màu đen kinh khủng từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trong nhã gian.

Thân hình ma ảnh kia cao lớn hơn nhiều so với người bình thường, thân hình khôi ngô tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng dũng mãnh, vô cùng bá đạo, uy thế hiển hách, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Hình chiếu này đương nhiên là Trọng Tiêu Ma Đế.

Mà phía sau hắn còn có một trưởng lão Ảnh Sát đang sợ hãi.

Mọi người trong phòng dường như hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có người xâm nhập, cả đám đều mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc.

"Nặng, Trọng Tiêu Ma Đế bệ hạ?" Diệu Thủ Đạo Trù càng kinh ngạc hơn, giọng nói cũng không tự chủ được cao thêm một tám độ.

Lập tức, hắn mới giống như là phản ứng kịp cái gì, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà bị đụng nát, trên gương mặt mập mạp tràn đầy đau lòng.

Đây chính là gian phòng tốt nhất trong Hạo Thiên Các, mái vòm và mái nhà đều được chế tạo đặc biệt, cái này là để sửa chữa, nhưng mà cũng là một khoản tiêu xài không nhỏ.

Đáng tiếc, lực chú ý hiện giờ của Trọng Tiêu Ma Đế hoàn toàn không ở trên người hắn.

Vừa xuất hiện, hắn đã trực tiếp bắn về phía Hạo Thiên Kiếm Đế: "Đồ vô liêm sỉ nhà ngươi, dám cướp đồ đệ của bản đế!"

Hạo Thiên Kiếm Đế nhìn thấy hắn, lại chỉ nhướng mày, vẫn là một bộ dáng thong dong bình tĩnh: "Thì ra là lão ma tới. Ha ha ~ cái gì gọi là đoạt đồ đệ của ngươi? Lung Yên nhà ta từ khi nào trở thành đồ đệ của ngươi rồi?"

"Nói nhảm." Trọng Tiêu Ma Đế ánh mắt lạnh lẽo, trợn mắt lên: "Đồ Lung Yên ta có thiên phú ma đạo tuyệt đỉnh, thích hợp nhất để kế thừa nhất mạch bản đế tôn, trời sinh hẳn là đồ nhi của ta."

"Trời sinh đã là đồ nhi của ngươi, sao ngươi không thu nàng vào môn tường sớm một chút?" Hạo Thiên Kiếm Đế mỉa mai: "Huống chi, ta nghe nói nàng đã cự tuyệt lời mời chào của

trưởng lão Ảnh Sát. Hiện tại nàng muốn bái ta làm sư phụ, liên quan gì tới ngươi?”

“Hừ!”

Trọng Tiêu Ma Đế cười lạnh một tiếng, không muốn lãng phí miệng lưỡi với Hạo Thiên Kiếm Đế nữa, mà là da mặt biến đổi, kéo ra một bộ dáng hiền lành hòa ái nhìn về phía Vương Lung Yên: ” Lung Yên à, ngươi chớ để bị con chó chết am hiểu dỗ ngon dỗ ngon kia của Hạo Thiên lừa gạt, ngàn vạn lần đừng đi lệch đường kiếm đạo a~”

“Cái này… Vãn bối đa tạ bệ hạ ưu ái, để vãn bối cân nhắc thêm một chút.” Vương Lung Yên nhíu mày, dường như lập tức có chút do dự, nhìn Trọng Tiêu Ma Đế, lại nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế, dường như khó có thể hạ quyết tâm.

Trọng Tiêu Ma Đế vừa thấy thế liền biết Vương Lung Yên Tâm động, lập tức móc ra Trọng Tiêu Ma Kiếm nói: “Lưu Yên, vi sư biết ngươi thích kiếm đạo, nhưng lại không có Hỗn Nguyên Đạo Kiếm, thanh trọng tiêu ma kiếm này của vi sư năm đó yêu kiếm, có phẩm chất nửa bước ma thần khí. Chỉ cần ngươi bái ta làm sư phụ, kiếm này sẽ thuộc về ngươi.”

Nhưng hắn vừa dứt lời, Hạo Thiên Kiếm Đế bên cạnh liền cười nhạt: “Bán Thần khí mà thôi, Hạo Thiên Thần Điện ta không ra nổi sao?”

Nói xong, hắn hòa ái nói với Vương Lung Yên: “Lãng Yên, chỉ cần ngươi bái ta làm thầy, vi sư sẽ cho ngươi đi kiếm mộ chọn yêu kiếm, trong đó có ba thanh nửa bước thần kiếm đang đợi chủ nhân.”

Nếu chỉ luận số lượng sưu tầm của kiếm, toàn bộ Tiên giới này ai cũng không sánh bằng Hạo Thiên Thần Điện.

Lời này của Hạo Thiên Kiếm Đế cực kỳ hào khí.

Trọng Tiêu Ma Đế cười lạnh liếc nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế, sau đó lại nói: “Luệ Yên, ngươi đến Vạn Hóa Thiên Ma Cung của ta, chính là đệ nhất thần nữ, ta tên La Sa tiểu tử kia đứng cạnh bên.”

Hạo Thiên Kiếm Đế tự nhiên không ai nhường ai: ” Lung Yên, ngươi tới Hạo Thiên Thần Điện của ta, đương nhiên cũng là đệ

nhất thần nữ, Quân Hạo Tiểu Tử, sau này mặc ngươi sai khiến.”

Hai đại lão Tiên Giới, trong nháy mắt liền bán ái đồ vốn có.

“Vi sư bên này chuẩn bị cho ngươi một viên Tạo Hóa Thần Đan, mặc dù vi sư nghe nói ngươi đã dùng qua, nhưng ngươi có thể giữ lại cho những gia tộc khác dùng.” Trọng Tiêu Ma Đế tiếp tục rót thêm.

“Hạo Thiên thần điện của ta, không đưa nổi một viên Tạo Hóa thần đan sao?” Hạo Thiên Kiếm Đế mỉa mai lại, không nhượng bộ chút nào.

“Nguyên Sơ Thần dịch, ta cho ngươi thêm mười giọt, không, mười tám giọt Nguyên Sơ Thần Dịch.” Trọng Tiêu Ma Đế nghiến răng nghiến lợi liều mạng.

Hạo Thiên Kiếm Đế nhất thời sắc mặt đại biến: “Cái gì, vì sao ngươi còn có mười tám giọt Nguyên Sơ Thần dịch? Sớm biết như thế, Quân Hạo mười giọt kia ta liền không cho! Lung Yên, Nguyên Sơ Thần dịch ta chỉ có thể cho ngươi thêm sáu giọt… Ta sẽ dùng phương thức khác…”

“Còn thiếu mười hai giọt Nguyên Sơ Thần Dịch, phương thức khác có tác dụng quái gì?” Trọng Tiêu Ma Đế nhất thời tinh thần phấn chấn hẳn lên, thừa thắng xông lên truy kích nói: ” Lung Yên, ngươi vào Vạn Hóa Thiên Ma Cung của ta, đến lúc đó ta giao toàn bộ Vạn Hóa Thiên Ma Cung cho ngươi quản lý, quyền lực loại so với Tinh Lan Thần Nữ của Vô Cực Thần Cung!”

Vừa nghe lời này, sắc mặt Hạo Thiên Kiếm Đế nhất thời càng khó coi: “Trọng Tiêu lão ma, ngươi điên rồi sao? Không phải là thời gian không có nhiều chứ?”

…

Chương 88: An Nghiệp thăng Kim Tiên! Lại cày hạng đầu bảng.

…

“Ta có nhiều thời gian hay ít, cũng không tới phiên ngươi quan tâm.” Trọng Tiêu Ma Đế cười lạnh: “Thật ra nghe nói bản tôn của ngươi đang trên đường đi chiến trường Cổ Thần, hy vọng ngươi may mắn một chút, có thể còn sống trở về.”

Đừng nhìn quan hệ giữa các vị đại lão Tiên giới rắc rối phức tạp, có chút động một chút nhìn nhau không vừa mắt liền mắng lão quỷ lão cẩu, vừa thấy mặt liền đối chọi gay gắt, nhưng trên thực tế, bọn họ cũng chỉ là ngoài miệng mắng vui mà thôi, cho dù quan hệ có kém, cũng không có Tiên Đế nào thật sự hi vọng Tiên Đế khác gặp chuyện không may.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bây giờ mọi người tụ tập trên chiến trường, cùng nhau đối kháng Ma tộc còn thế cục bất ổn, vô cùng khó khăn, vạn nhất tên nào đó không cẩn thận bỏ mạng, phần áp lực kia không phải sẽ đổ lên đầu mình sao?

Giống như lúc trước Vũ Nhạc tiên đế đột nhiên vẫn lạc, áp lực và trách nhiệm của chiến khu liền đến Tử Vi thần cung và Hạo Thiên thần điện ở cạnh nhau, áp lực tổng thể thế lực còn lại cũng đột nhiên gia tăng.

Nếu trong thời gian ngắn có thêm mấy vị đại lão, vậy các đại lão còn lại cũng đừng chơi nữa, toàn bộ Tiên giới đều phải gửi gắm.

“Ha ha, không ngờ lão ma còn rất quan tâm ta.” Hạo Thiên Kiếm Đế nghe vậy nhíu mày: “Có điều, có ta và Tử Vi muội muội tổ đội, cho dù không đạt được mục đích cuối cùng, sống sót trở về cũng không thành vấn đề. Đương nhiên, nếu như ngươi có thể cùng chúng ta tổ đội, cả hành trình sẽ càng thêm an toàn. Ngươi có cần suy nghĩ một chút hay không, dù sao chúng ta còn chưa đi xa, ngươi chạy tới vẫn còn kịp.”

“Bản đế tôn lười để ý tới các ngươi.” Trọng Tiêu Ma Đế cười lạnh từ chối, sau đó dùng ánh mắt cưng chiều nhìn về phía

Vương Lung Yên: “Ta có thời gian này, còn không bằng bồi dưỡng một đám lung yên ái đồ của ta cho tốt. Lung Yên, ngươi còn sững sờ làm gì, còn không mau bái sư?”

Đến lúc này.

Vương Lung Yên cũng biết mình đã lấy được thành ý lớn nhất của mình, vội vàng khom mình hành lễ: “Lãn Yên nguyện ý bái Trọng Tiêu Đế Tôn làm sư phụ. Nhưng mà, chấp chưởng Ma cung này…”

Nàng có chút do dự.

Về mặt bản chất, thật ra nàng là người sợ phiền phức, hơn nữa cũng không am hiểu quản lý cơ cấu cỡ lớn.

Lúc trước khi nàng thật sự là điện chủ Ma Điện, thật ra cũng không quản nhiều lắm, đại đa số thời điểm nàng chỉ là chưởng quầy vung tay, quản sự chân chính đều là tiểu bối Vương thị.

“Ha ha ha, tốt tốt tốt, từ nay về sau Lung Yên ngươi chính là đệ nhất ái đồ của Trọng Tiêu ta.”

Vương Lung Yên đáp ứng bái sư, tảng đá lớn trong lòng Trọng Tiêu Ma Đế cuối cùng cũng rơi xuống, tâm tình lập tức trở nên thoải mái vui vẻ.

Chú ý tới thần sắc do dự của Vương Lung Yên, tâm niệm hắn vừa chuyển liền đoán được ý nghĩ của nàng, không khỏi cười nói: “Về phần chấp chưởng quyền bính, cũng không phải là chuyện xấu, ngươi có thể thử nhiều một chút, nếu là lý không thuận, có thể để cho tiểu bối Vương Thủ Triết kia của nhà ngươi hỗ trợ nha.”

Trọng Tiêu Ma Đế đương nhiên không ngốc, hắn nhất định phải thu Vương Lung Yên làm đồ đệ, một mặt là bởi vì tư chất huyết mạch của Vương Lung Yên đích xác nghịch thiên, thậm chí lực áp Thiên Thần Tử một đầu, mặt khác, cũng là bởi vì nàng có được Vương Thủ Triết, Vương An Nghiệp, thậm chí là đám vãn bối Vương Ly Từ, đây là một phần tăng thêm tài nguyên rất lớn.

Trên con đường tu hành, tất nhiên người tu hành phải qua loa mà đi, nhưng xưa nay không phải lẻ loi trên người.

Bất luận là Vương An Nghiệp hay là Vương Ly Từ đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ, đặc biệt là Vương Thủ Triết kia, càng có được thủ đoạn hóa mục nát thành thần kỳ, Vô Cực Thần Cung đã sắp chán nản suy vong, dưới sự giúp đỡ âm thầm của hắn, lại cứng rắn xoay chuyển càn khôn, khởi tử hồi sinh.

Hắn giao Vạn Hóa Thiên Ma Cung cho Vương Lung Yên chấp chưởng, vậy Vương Thủ Triết há sẽ không phí hết tâm tư giúp Lung Yên lão tổ nhà mình?

Chỉ nghĩ thôi, Trọng Tiêu Ma Đế đã cảm thấy tương lai của Vạn Hóa Thiên Ma Cung bừng sáng.

Hắn không nhịn được dương dương đắc ý liếc Hạo Thiên Kiếm Đế một cái, ánh mắt kia tựa như đang nói, tiểu tử, tranh giành cùng lão tử, ngươi còn non lắm!

Hạo Thiên Kiếm Đế nhất thời không biết nói gì.

Trọng Tiêu lão ma tính toán cũng sắp mất hết mặt mình rồi.

Nói thật, hắn cũng không ngờ Trọng Tiêu Ma Đế lại có thể vô liêm sỉ đến mức độ này. Điều này khiến hắn mơ hồ có vài phần hối hận.

Giúp đỡ Củng Hỏa nâng giá, để Vương Lung Yên có thể lấy điều kiện tốt nhất gia nhập Vạn Hóa Thiên Ma Cung, tất nhiên có thể lấy được một nhân tình của Vương Lung Yên, nhưng nếu thật sự nghĩ hết biện pháp thu Vương Lung Yên làm ái đồ đệ nhất, hình như càng không tệ?

Về phần Quân Hạo thần tử… ở các phương diện như Lung Yên đều chiếm ưu thế tuyệt đối trước mặt đồ đệ, ách… chỉ có thể nói Quân Hạo tiểu tử là ai?

“Lãng Yên, nói đùa thì nói đùa. Nếu như ngươi đã vào môn hạ của bản đế tôn, sau này vi sư sẽ dốc túi mà dạy, lấy tu vi của bản thân ngươi chỉ dẫn phương hướng.”

Cũng không biết có phải đã nhận ra ảo não và hối hận của Hạo Thiên Kiếm Đế hay không, hay đơn thuần là sợ đêm dài lắm mộng, Trọng Tiêu Ma Đế rất nhanh liền thu liễm nụ cười, thần sắc chuyển thành nghiêm túc.

Nói xong, hắn trực tiếp ở trước mặt Hạo Thiên Kiếm Đế đưa Trọng Tiêu Ma Kiếm cho Vương Lung Yên, ngữ khí càng thêm trịnh trọng: "Thanh Trọng Tiêu Ma Kiếm này chính là chỗ dựa lớn nhất khi sư tôn còn trẻ, từng dựa vào nó ra vào ngoại vi Cổ Thần Chiến Trường. Hiện tại, ta liền truyền nó cho ngươi, hy vọng ngươi không nên làm mất uy danh của nó."

"Vâng, thưa sư tôn."

Vương Lung Yên nghiêm nghị tiếp nhận Trọng Tiêu Ma Kiếm, lập tức cúi đầu tỉ mỉ quan sát.

Thanh ma kiếm này vừa nhìn đã thấy nặng nề như núi, vào tay lại nhẹ như lông hồng, cứ như ngưng tụ từ lượng lớn ma khí tinh thuần nhất huyễn hóa thành, cầm kiếm trong tay, còn cảm thụ được ma năng vô cùng cường đại của nó, cứ như chỉ vung tay một cái là có thể hủy thiên diệt địa.

Đẳng cấp ma khí đối ứng với Hỗn Nguyên đạo khí, bản thân cũng có phân chia thượng trung hạ phẩm, ma khí thượng đẳng càng khó có được.

Nửa bước ma thần khí này là vũ khí mạnh nhất dưới thần khí, là bảo vật mà vô số tu sĩ hỗn nguyên cảnh đều tha thiết ước mơ.

Có được ma kiếm cường đại cấp bậc như thế phụ trợ, nếu như nàng cùng Kiếm Quy Trần luận bàn một hồi, ai mạnh ai yếu chính là ẩn số.

"Đa tạ sư tôn." Vương Lung Yên trịnh trọng cảm kích nói: "Yếu Yên nhất định tuân theo sư mệnh, tuyệt đối không phụ kỳ vọng của sư tôn."

"Chớ câu nệ như vậy." Trọng Tiêu Ma Đế cười khoát tay nói: "Vi sư cũng không phải để ngươi gặp chuyện liền lỗ mãng, nếu như đụng phải nguy hiểm không thể địch nổi, nên chạy còn phải chạy. Nói thật, ta thu ngươi làm đồ đệ, cũng là vì chấn hưng Vạn Hóa Thiên Ma Cung chân chính!"

Bây giờ toàn bộ Ma đạo Tiên giới đều yếu thế, luận thực lực chân chính căn bản không cách nào chống lại chính đạo Tiên môn, cũng chính là bây giờ kẻ thù bên ngoài rất cường đại,

không nên nội chiến, tu sĩ Ma đạo mới có thể được chính đạo Tiên môn khoan dung.

Nếu tương lai có thể xuất hiện một vị Ma Đế thất kiếp hoặc cao hơn, nhất định có thể chấn hưng toàn bộ Ma Đạo, dưới thời gian dài, có lẽ một ngày kia có thể cùng chúng tiên môn địa vị ngang nhau.

"Linh Yên hiểu rồi." Vương Lung Yên gật đầu, ngữ điệu thanh thanh đạm đạm, nhưng lại giống như đang đồng ý điều gì.

Trọng Tiêu Ma Đế có chút vui mừng, lại lấy ra một bình Nguyên Sơ Thần dịch lớn, cùng với một viên Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần, tất cả đều giao cho Vương Lung Yên.

Đây đều là lễ vật hắn đã chuẩn bị từ trước, hôm nay mặc kệ có Hạo Thiên Kiếm Đế nâng giá quấy rối hay không, kỳ thật đều là chuẩn bị cho Vương Lung Yên.

Thấy hắn dứt khoát lưu loát như vậy, khiến trong lòng Vương Lung Yên không khỏi cảm động, đối với Trọng Tiêu Ma Đế càng thêm mấy phần thật lòng.

Nàng hơi chút do dự nói: "Sư tôn, ta đã dùng qua Tạo Hóa thần đan cùng Nguyên Sơ thần dịch, không biết những bảo vật này, có thể truyền cho tộc nhân tiểu bối hay không?"

Trọng Tiêu Ma Đế xua tay: "Nếu đã cho ngươi, chính là đồ của ngươi, xử trí như thế nào cũng là chuyện của ngươi."

"Đa tạ sư tôn thương cảm." Vương Lung Yên lại bái tạ.

Đem đồ cất kỹ, lúc này đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng mới nhìn về phía Hạo Thiên Kiếm Đế: "Hạo Thiên tiền bối, vừa mới nghe ngài nói, trong tay ngài còn có sáu giọt nguyên sơ thần dịch?"

Hạo Thiên Kiếm Đế mày kiếm khẽ nhếch, biểu lộ có chút kinh ngạc, lập tức bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt đột nhiên trở nên cảnh giác vạn phần: " Lung Yên muội muội, không phải là ngươi theo dõi Nguyên Sơ Thần Dịch của ta chứ?"

Gọi Vương Lung Yên muội muội, nhìn như là bị Ma Đế chiếm tiện nghi, nhưng hắn lại không thèm để ý.

Dù sao Lung Yên muội muội sớm muộn gì cũng phải thành Tiên Đế, mà tuổi tác Tiên Đế chênh lệch một chút chính là

mấy vạn tuổi mấy chục vạn tuổi, nói thật cũng không có người cùng thế hệ chân chính.

Vì vậy mọi người đều bàn luận riêng.

“Theo ta được biết, Quân Hạo thần tử đã dùng qua Nguyên Sơ Thần dịch, cho nên Lung Yên hi vọng có thể thu mua Nguyên Sơ Thần dịch còn lại trong tay ngài, giá cả do ngài khai.” Vương Lung Yên một bộ dạng giàu có.

Cũng khó trách, nàng lần này biểu hiện rất tốt trong Lịch Thần Cáo bảng, thoáng cái vọt tới tổng bảng sáu mươi ba vị trong lịch sử, cuối cùng kết toán Thần Cáo Khí Linh một lần ban thưởng 47 Hỗn Độn Linh Thạch cho nàng.

Đời này nàng vẫn là lần đầu tiên kiếm được nhiều tiền như vậy, hôm nay hầu bao phình lên, tự nhiên có tự tin ra giá.

Sắc mặt Hạo Thiên Kiếm Đế có chút phát khổ.

Hắn cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, vừa rồi mình giúp Vương Lung Yên nâng giá, không cẩn thận để lộ tài, thế mà chớp mắt liền bị theo dõi.

Mặt hắn đầy vẻ không nỡ, ngữ khí thập phần kháng cự: “Mười giọt Nguyên Sơ Thần Dịch, tuy rằng chỉ là hiệu quả so với Tạo Hóa Thần Đan mạnh hơn một chút, nhưng hiệu quả lại có thể chồng lên. Bởi vậy, giá cả vượt xa Tạo Hóa Thần Đan mấy lần! Ngươi nếu quả thật thành tâm muốn, mỗi giọt Nguyên Sơ Thần Dịch ta tính ngươi bốn trăm viên Hỗn Độn Linh Thạch.”

Bốn trăm Hỗn Độn linh thạch, chỉ mua một giọt Nguyên Sơ Thần Dịch?

Vương Lung Yên âm thầm có chút kinh hãi.

Giá cả này nghe qua cực kỳ không hợp thói thường, nhưng cân nhắc đến tính chất và đặc thù của Nguyên Sơ Thần Dịch, cảm giác cũng miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Dù sao, theo nàng biết, các đại Thần Cung Thần Điện thu thập nguyên sơ Thần dịch cũng không dễ dàng, cũng chỉ có Tiên Đế hoặc là thay cung chủ mới có quyền điều phối Nguyên Sơ Thần dịch, người bình thường cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Nào ngờ, Vương Lung Yên vừa định mở miệng đồng ý, Trọng Tiêu Ma Đế đã ra hiệu với nàng, ra hiệu cho nàng đừng mở miệng, lập tức trừng mắt nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế, vẻ mặt vô cùng khó chịu: "Hạo Thiên huynh đệ, ngươi làm vậy là quá đáng sao? Đồ Lung Yên của ta chính là thần nữ bài danh cao nhất trong hai trăm vạn năm qua, ngươi chỉ là sáu giọt Thần dịch sơ nguyên thủy, nên xem như nâng đỡ tặng lễ vật!"

Hạo Thiên Kiếm Đế treo lơ lửng không bị tức đến ngất đi.

Vừa rồi hắn mới giúp Vương Lung Yên, kết quả chớp mắt, lại giống như lấy đá đập vào chân mình.

Hơn nữa Trọng Tiêu lão ma này cũng quá vô liêm sỉ, lúc cãi nhau luôn miệng là cẩu vật, hiện tại lại đòi đồ đệ bảo bối của mình tặng lễ vật, lại luôn miệng gọi "Hạo Thiên huynh đệ"?

Thần mẹ nó mang theo lễ vật! Nhà ngươi tặng lễ vật cho tiểu bối, sẽ trực tiếp tặng bảo vật giá trị hai ngàn bốn trăm Hỗn Độn linh thạch sao?

"Ngươi cũng đừng bày ra bộ dạng này…thế này đi, ta cũng không tiện nghi với ngươi." Trọng Tiêu Ma Đế cười chuyển chủ đề: "Không phải ngươi mạo hiểm đi Cổ Thần chiến trường sao? Ta xử lý tốt chuyện đồ đệ, lập tức chạy đi gia nhập đội ngũ của ngươi, thế nào?"

"Lời ấy là thật?" Ánh mắt Hạo Thiên Kiếm Đế lập tức sáng lên, phảng phất có chút hứng thú.

"Ha ha, bản đế tôn nói chuyện có đúng không?" Trọng Tiêu Ma Đế khịt mũi hừ một tiếng: "Có điều lời xấu thì nói trước, mang theo lễ vật thì mang theo lễ vật, tổ đội chiến lợi phẩm phân thế nào cũng phải dựa theo quy củ."

Thu đồ đệ Vương Lung Yên, Trọng Tiêu Ma Đế vừa cao hứng vừa cảm thấy áp lực lớn hơn nhiều.

Bồi dưỡng một Thất Kiếp Ma Đế cần hao phí lượng lớn tài nguyên, càng về sau, tài nguyên tiêu hao càng tăng trưởng theo kiểu gì.

Cho dù lấy tài lực của Vạn Hóa Thiên Ma Cung, thừa nhận cũng có chút vất vả.

Cũng không thể vì bồi dưỡng Vương Lung Yên mà chèn ép tài nguyên của người khác trên diện rộng, dẫn tới toàn bộ Vạn Hóa Thiên Ma Cung phát triển không tốt?

Trọng Tiêu Ma Đế cảm thấy mình hẳn là nên phòng ngừa chu đáo một phen, thừa dịp tuổi trẻ đi ra ngoài đánh dã ngoại sớm, tích lũy chút vốn liếng cho đồ nhi.

"Được!" Hạo Thiên Kiếm Đế không chút do dự đồng ý, lập tức truyền tin cho người đi lấy sáu giọt Thần dịch nguyên sơ tới.

Có Trọng Tiêu Ma Đế gia nhập tổ đội, tính nguy hiểm của chuyến đi này sẽ giảm mạnh, khả năng đạt được mục tiêu cũng gia tăng thật lớn, lợi ích chất chứa trong đó không phải sáu giọt Nguyên Sơ Thần Dịch có thể so sánh.

Rất nhanh, sáu giọt Nguyên Sơ Thần dịch đã được đưa tới, giao vào trong tay Vương Lung Yên.

Cứ như vậy, Vương Lung Yên thoáng cái đã có được hai trăm hai mươi giọt Nguyên Sơ Thần dịch, cùng với một viên Tạo Hóa Thần Đan, cộng thêm một lượng lớn Hỗn Độn Linh Thạch có được khi đánh bảng.

Nàng giao những tài nguyên này cho Tử Sương trưởng lão, mời nàng mang tất cả về Vô Cực Thần Cung giao cho Vương Thủ Triết xử lý, mà nàng thì tạm thời theo Trọng Tiêu Ma Đế đi Vạn Hóa Thiên Ma Cung.

…

Chuyện Lung Yên tạm thời đè xuống không nói.

Bên kia.

Vô Cực Thần Cung, Huyền Thiên Thành, Quỳnh Quang Các.

Tuy rằng Quỳnh Quang Các kém hơn Hạo Thiên Các do có Diệu Thủ Đạo Trù chủ trì, nhưng cũng là tửu lâu tốt nhất trong Huyền Thiên Thành.

Rất nhiều đại nhân vật có tiền có thế, vì để thể hiện thân phận đều nguyện ý tới đây tiêu xài.

Giờ phút này.

Trong một gian phòng tao nhã trong các.

Tinh Lan thần nữ và La Tránh Ma Tử đang ngồi đối diện nhau.

Hai người đều là thanh niên phong thái trác tuyệt, dung mạo xuất chúng, khí chất thoát tục, hai người như vậy ngồi chung một chỗ vốn nên là một hình ảnh thập phần hài hòa tốt đẹp, chỉ tiếc giờ phút này sắc mặt hai người đều không tốt lắm.

Tinh Lan thần nữ xoa mi tâm, thần sắc có chút mỏi mệt cùng chán nản, ngữ điệu hơi có vẻ không kiên nhẫn: "La Ngao, bản thần nữ không rảnh nói nhảm với ngươi, cổ phần của ngươi muốn lấy 【mậu dịch tương lai của Thánh Vực khai phá tổng ty】, phải lấy tiền bắt người nhập cổ phần, đừng lôi những thứ đó ra nói."

Một đoạn thời gian gần đây, Tinh Lan thần nữ có thể khổ.

Nàng vốn còn vui sướng khi người gặp họa như ba đứa trẻ, Vương Ly Từ, kết quả trong nháy mắt, nàng và rất nhiều thần tử thần nữ cùng nhau rơi vào tay giặc, trở thành học sinh của Thủ Triết công tử, mỗi ngày đều phải tới Lộc Minh Uyển nghe giảng bài học và bài thi, học cả ngày.

Lần này, nàng vẫn là xin nghỉ mới có thể đi ra gặp La Diệp Ma Tử.

"Thần Nữ điện hạ đây là đang chơi xấu sao?" La Thiến Ma Tử sắc mặt không vui, "Lúc trước thành lập Tiên Minh khai thác ngoại vực, Vạn Hóa Thiên Ma Cung chúng ta cũng là xuất người xuất lực, hiện tại ngươi lại muốn bỏ qua chúng ta đơn độc làm?"

"Tiên Minh? Ha ha, Tiên Minh đã sớm hóa thành phế tích rồi." Tinh Lan thần nữ cười lạnh một tiếng, ngữ khí cường ngạnh nói, "Nhất định phải giống như ngươi, Đại Tự Tại Thiên và các thế lực khác, có phải cũng muốn tới tìm ta chia một chén canh hay không?"

"La Thiến, ta khuyên ngươi nên làm rõ thực tế, ít lấy kiếm tiền triều ra chém quan bổn triều."

"Hừ!" La Thiến Ma Tử sắc mặt trầm xuống, tức giận trừng mắt nhìn Tinh Lan thần nữ: "Ngươi không sợ ta tuyên truyền kế hoạch của ngươi ra ngoài, để lúc trước cùng làm ra thế lực của Tiên Minh đều tới tìm ngươi gây phiền toái sao? Hoặc là

nói, ta liền cùng ngươi quấy rối, tự mình thành lập khai thác ty cướp mối làm ăn với ngươi sao?”

“Tùy ngươi thôi.” Thái độ của Tinh Lan thần nữ vô cùng cứng rắn: “Ngươi muốn quấy rối, chúng ta làm là xong việc. Dù sao Vô Cực Thần Cung chúng ta cũng nghèo sợ rồi, chân trần không sợ các ngươi đi giày sao.”

La Kỳ Ma Tử im lặng một hồi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tinh Lan thần nữ vô cùng khác thường, sâu kín nói: “Tinh Lan, tại sao ngươi lại biến thành như vậy?”

“Chỉ một câu thôi, hoặc là ký tiền khế ước, hoặc là cút đi.” Thần nữ Tinh Lan cười nhạo, ngữ khí bá đạo: “Nếu như ngươi không làm chủ được, thì có thể trở về gọi sư tôn Ma Đế của ngươi đến nói chuyện.”

Bây giờ cô chấp chưởng Vô Cực thần cung, khí thế đương nhiên không phải loại người trong tay La Sước ma tử không có bao nhiêu quyền hành có thể so sánh.

Nghe vậy, trong lòng La Ngao Ma Tử dâng lên tức giận.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, hắn đã hoàn toàn cảm giác được phong cách và khí chất của Tinh Lan thần nữ hoàn toàn khác với trước kia.

Thứ này, rốt cuộc trải qua cái gì mới biến hóa lớn như thế?

Ngoài ra, nói đến sư tôn… hắn cũng muốn liên hệ sư tôn một chút, hy vọng nghe một ít lời chỉ điểm ái đồ của lão nhân gia hắn, chỉ là hai lần gần đây liên hệ với sư tôn, ngữ điệu sư tôn tựa hồ lộ ra không kiên nhẫn cùng xa cách, luôn cảm thấy có cái gì đó quái dị, dường như có chút không thích hợp.

Bỗng dưng, trong lòng hắn rùng mình.

Chẳng lẽ sư tôn ghét bỏ hắn làm việc bất lợi, hoặc là cảm thấy hắn không bằng Tinh Lan thần nữ, mà sinh ra ý kiến với hắn?

Lúc này, hắn trầm giọng nói: “Tinh Lan, muốn ta ký khế ước này cũng không phải là không thể, thế nhưng đầu tư cổ phần phải biến đổi một lần.”

“Thích ký không ký, Khai Phá Tư này của chúng ta thiếu một nhà ngươi không ít, nhiều nhà ngươi cũng không nhiều.” Thái độ của Tinh Lan thần nữ có chút không kiên nhẫn, giống như có việc sốt ruột muốn rời khỏi, “Ngươi có thể tiếp tục suy nghĩ một chút, ta còn có chuyện quan trọng.”

Nàng đã sớm học được hết bộ này đến bộ khác từ chỗ Vương Thủ Triết, từ trước đến nay không phải mua bán, chỉ có đối phương cam tâm tình nguyện dâng tiền lên mới là vương đạo khế ước hợp tác.

“Thôi thôi! Ta ký không được sao?” La Thiến Ma Tử rốt cục hạ quyết tâm, ký khế ước.

Sau khi ký xong, hắn mới cười tủm tỉm nói: “Tinh Lan, sau này chúng ta chính là châu chấu trên một chiếc thuyền rồi, ta cần phải làm gì?”

Tinh Lan Thần Nữ lúc đầu cũng đã chuẩn bị muốn đi, nghe vậy liếc hắn một cái, một cái ý niệm bỗng nhiên không thể ngăn chặn từ trong nội tâm xông ra.

Tất cả mọi người đều là thần tử thần nữ, dựa vào cái gì mà bọn họ ở Lộc Minh Uyển chịu khổ chịu nạn, tên gia hỏa La Diểu này lại có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?

Lập tức, nàng cười nói: “Ngươi nói không sai, nếu đã là người một nhà, vậy thì phải cho ngươi đãi ngộ của người một nhà. La Thiến, ta dẫn ngươi đi một nơi vui chơi, nơi đó nhất định sẽ giúp ngươi thoát thai hoán cốt.”

La Kỳ Ma Tử nhất thời hào hứng, hấp tấp đi theo Tinh Lan thần nữ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn liền phát hiện đó là một Ma Quật kinh khủng, chỉ khi nào rơi vào Ma Quật, há có thể tuỳ tiện thoát thân?

Cho dù hắn muốn thoát ly, những thần tử thần nữ khác cũng không làm!

Trên đời này, chung quy là không lo ít không đều!

Mà La Sa chỉ sợ cũng tuyệt đối không nghĩ ra, trong lúc hắn “Trầm luân khổ hải”, Lung Yên lão tổ của Ma Vương tiên sinh

Vương Thủ Triết đã đưa hắn cho trâu dưới tình huống hắn không hề phát hiện.

…

Thời gian trôi qua.

Bất tri bất giác, Vương Lung Yên đã đi theo Trọng Tiêu Ma Đế tới Vạn Hóa Thiên Ma Cung, cũng đã qua một khoảng thời gian.

Mà lễ vật của Vương Lung Yên cũng đã thông qua tay Tử Sương trưởng lão, đưa đến trong tay Vương Thủ Triết.

Lễ vật là chuẩn bị cho Vương An Nghiệp.

Mà Vương An Nghiệp nhận được lễ vật, dưới sự bảo vệ của Vương Thủ Triết, cũng thuận lợi dựa vào một viên Tạo Hóa Thần Đan và mười giọt Nguyên Sơ Thần Dịch, thành công tăng huyết mạch lên tới cấp bậc Thần Tử Bính đẳng.

Phải biết rằng, lúc Vương An Nghiệp đến Tiên Giới, Vương An đã là Chân Tiên cảnh đỉnh phong, nếu muốn tấn thăng đã sớm có thể tấn thăng, sở dĩ vẫn luôn không tấn thăng, chính là vì có thể dùng Tạo Hóa Thần Đan và Nguyên Sơ Thần dịch trước khi Đại La cảnh.

Mà bây giờ, theo tư chất huyết mạch tăng lên hoàn thành, Vương An Nghiệp tự nhiên cũng không cần kẹt cảnh giới.

Trải qua bế quan ngắn ngủi, tu vi của hắn thuận nước đẩy thuyền đột phá đến Đại La Kim Tiên cảnh.

Đương nhiên là ba trận Đạo Chủ vui mừng quá đỗi.

Không lâu nữa hắn sẽ lên đường tới thế giới Thần Võ rồi, trước khi bắt đầu, hắn cũng muốn nhìn trước một chút bảo bối đồ nhi có thể ở trên Thần Cáo bảng đánh bao nhiêu quan, trên tổng bảng lịch sử thì có thể chiếm được bao nhiêu vị trí.

Mà lần này, Thái Thượng Tiên Đế đã hẹn cùng Vương An Nghiệp tổ đội đi theo.

Lại nói tiếp, trong khoảng thời gian này, lịch trình tâm lý của Thái Thượng Tiên Đế cũng có chút phức tạp.

Khi bản thân còn chưa bị đá ra khỏi danh sách một trăm thứ hạng trong lịch sử, hắn đã hết sức kháng cự tất cả, nhưng bây

giờ, hắn đã vò mẻ không sợ rơi.

Hiện tại hắn thậm chí có chút muốn nhìn xem, sau khi Vương Ly Từ và Vương Lung Yên, rốt cuộc còn có bao nhiêu người có thể xông lên tổng bảng lịch sử.

Mà kết quả, Vương An Nghiệp cũng không khiến hắn thất vọng.

Dựa vào tuổi tác nhỏ hơn, huyết mạch cao hơn, cùng với Vô Song Kiếm Trận cường đại hơn, chuyến đi Thần Cáo điện này của Vương An Nghiệp, trực tiếp vọt vào hạng ba mươi tám trên tổng bảng lịch sử!

Trực tiếp phá vỡ đứng đầu đương đại của Vương Lung Yên!

Kết quả như thế, triệt để chấn kinh toàn bộ Tiên giới, cũng triệt để vén màn đại tranh thế giới.

…

Chương 89: Thủ Triết câu cá! Thần Thực Thần Chủng sống rồi!

…

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh Uyển, sáng sớm.

La Ngọc Ma Tử thân hãm "Ma Quật", đón ánh mặt trời, tinh thần hoảng hốt đi về phía đình nghỉ mát đã quen thuộc không gì sánh được kia.

Bước chân của hắn có chút sa sút, sắc mặt có chút chết lặng.

Hôm qua hắn ngay cả đêm đi học, giờ phút này phảng phất là một bộ xác không hồn đã bị rút sạch tinh khí thần, đã mất đi ước mơ tốt đẹp với cuộc sống.

La Để Ma Tử không thể nghi ngờ là một người nội tâm kiêu ngạo, ngày đầu tiên hắn bị Tinh Lan Thần Nữ lừa đến "Ma Quật", cũng từng khinh thường phản kháng.

Nhưng trong ánh mắt thương hại của chúng thần tử thần nữ, hắn rất nhanh đã thấy được những sợi dây kinh khủng, trải qua tất cả những gì Thái tử Tiêu đã từng trải qua.

Rất nhanh, ông ta đã khuất phục dưới uy quyền dâm của Vương Thủ Triết, bắt đầu kiếp sống cầu học chưa từng có.

Tòa lương đình ở Lộc Minh Uyển không lớn, sau khi đặt ba con nít và chỗ ngồi của Vương Thủ Triết thì không còn chỗ để ngồi, những người còn lại chỉ đành vây quanh đình nghỉ mát, người có thành tích càng không tốt thì càng đến gần trung tâm.

Lúc La Kỳ Ma Tử đi đến đình nghỉ mát, Ma Vương tiên sinh Vương Thủ Triết còn chưa tới, chư vị học sinh đang ngồi trên ghế của mình, cầm sách giáo dục tập nội dung chuẩn bị dạy dỗ hôm nay.

Cũng không phải bản thân bọn họ dụng công nhiều, chỉ là ngại với dâm uy của tiên sinh, không dám có nửa điểm lười biếng.

Chú ý tới bước chân lảo đảo của La Ngọc Ma Tử, động tác tập trước của mọi người đều dừng lại, lập tức đều lộ ra ánh mắt

khác thường, có chút trào phúng, cũng có người cười trên nỗi đau của người khác, còn có người đồng tình thương hại.

Nội dung ẩn chứa trong ánh mắt kia quá mức phong phú, vẻ mặt chết lặng của La Thiến Ma Tử hơi chậm lại, trong lòng nhịn không được nói thầm.

Mọi người xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ mình đã làm sai điều gì?

Hay là nói bài tập xảy ra sai lầm, Thủ Triết tiên sinh chuẩn bị khiển trách hắn, mọi người sớm nhận được tin tức?

Dưới ánh mắt quỷ dị của mọi người, hắn ta kiên trì ngồi xuống, sau đó không nhịn được dè dặt hỏi thăm tình hình của An Chá thần nữ ngồi ở bàn bên cạnh: "An Thiền muội muội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao ánh mắt mọi người lại cổ quái như vậy?"

"La Thiên ca ca ngươi còn không biết?" An Chá thần nữ nhìn về phía hắn, trong ánh mắt vẻ đồng tình càng thêm nồng đậm.

Lần này, La Ngao Ma Tử càng luống cuống.

Hắn nhịn không được ở trong lòng suy nghĩ một chút những gì mình làm gần đây, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không nghĩ thông ở chỗ nào có vấn đề.

Hắn không nhịn được truy hỏi: "Mấy ngày nay ta đều được tiên sinh sắp xếp, cố gắng đuổi đuổi học, không rảnh liên hệ thế giới bên ngoài. Ánh mắt này của ngươi… Không phải là Vạn Hóa Thiên Ma Cung của ta xảy ra vấn đề đấy chứ? Chẳng lẽ nói sư tôn ta… xảy ra chuyện?"

Bây giờ thế cục Tiên giới nhìn như bình tĩnh, nhưng hắn là Ma Tử, nhưng cũng biết rõ dưới sự bình tĩnh này ẩn giấu mạch nước ngầm như thế nào, làm không tốt sư tôn hắn sơ suất bị Chí Tôn Ma tộc bắt được cơ hội vây đánh, cũng là có khả năng vẫn lạc.

Giống như Võ Nhạc Tiên Đế trước đó, không hề báo hiệu đã đột nhiên vẫn lạc!

Lúc ấy chuyện phát sinh quá mức đột ngột, Vũ Nhạc thần điện không kịp đề phòng liền biến thành hài tử không có mẹ, cuộc sống trải qua gian nan mà đau khổ.

La Thiến Ma Tử cũng không muốn tuổi của mình còn trẻ, chỉ sống một ngày cô nhi.

Ít nhất cũng phải chờ sư tôn truyền thừa cho mình, làm bạn nâng đỡ đến khi mình thăng cấp lên Ma Đế mới tính được?

"Sư tôn ngươi không có xảy ra chuyện, nhưng mà Vạn Hóa Thiên Ma Cung quả thật đã xảy ra chuyện."

Nghe La Thiến Ma Tử nói, An Chá thần nữ còn chưa nói gì, một vị học tra cặn bã thái tử khác cách đó không xa đã mở miệng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía La Thất Ma Tử tràn đầy trêu tức.

La Kỳ Ma Tử nhất thời trong lòng trầm xuống.

Tông môn xảy ra chuyện thì xảy ra đại sự gì?

"Được rồi được rồi, các ngươi cũng đừng hù dọa La Sa nữa." Đại tỷ tỷ Tố Hân nhìn La Sa Ma Tử một chút, đáy mắt nổi lên một tia đồng tình. "La Sa, ngươi có nghe nói qua Vương Lung Yên không?"

"Vương Lung Yên?" La Thiến Ma Tử vẻ mặt khó hiểu.

Hắn quả thật biết Vương Lung Yên, nhưng Vạn Hóa Thiên Ma Cung xảy ra chuyện có liên quan gì đến Vương Lung Yên?

"Trước đó vài thời gian, Lung Yên thần nữ đã đả thông Thần Cáo bảng, lấy được vị trí thứ sáu mươi ba trong tổng bảng lịch sử." Tố Hân thần nữ nói đến việc này, trong đôi mắt xinh đẹp không khỏi nổi lên vài phần hâm mộ cùng hướng tới, còn có vài phần giấu tới mức thất thần cùng ảm đạm.

Hiển nhiên, tin tức này cũng có xung kích rất lớn đối với nàng.

Ánh mắt của các thần tử thần nữ còn lại cũng có chút hoảng hốt cùng thất thần.

Nguyên bản, mục tiêu của mọi người đối với Thần Cáo bảng đều là trùng kích thứ hai và thứ ba đương đại của Thần Cáo bảng.

Kết quả, hiện tại những người này lại đều khinh thường việc ngó tới bảng hiện tại, từng người liếc mắt nhìn đều là một trăm người đứng đầu tổng bảng lịch sử.

Ngay cả Thiên Thần Tử đã từng xem như không thể chiến thắng, hiện giờ cũng đã bị chen đến vị trí thứ ba trong bảng tuấn kiệt đương thời.

Nếu là trước đây, ai có thể nghĩ tới?

"Tổng bảng sáu mươi ba lịch sử?" La Thành ma tử sửng sốt một chút, nhưng ngay lập tức phản ứng lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Không xong, sư tôn ta sẽ không động tâm chứ?"

Ấn tượng của hắn đối với Vương Lung Yên cực kỳ sâu sắc, đó là một tuyệt thế thiên tài tự mình lĩnh ngộ hình thức ban đầu của Ma Đạo Điển, chỉ là hắn tuyệt đối không nghĩ tới, đối phương lại một hơi vọt vào tổng bảng sáu mươi ba?

Mẹ nó, đây là mở hack à?

Quân Hạo thần tử cười híp mắt nhìn về phía La Thiên Ma Tử: "Căn cứ theo bản thần tử nhận được tin tức mới nhất, sư tôn ngươi đâu chỉ là tâm động, hắn cơ hồ là cầu thu Lung Yên thần nữ làm đồ đệ, Trùng Tiêu Ma Kiếm, Tạo Hóa Thần Đan, Nguyên Sơ Thần Dịch, thậm chí ngay cả chấp quyền Vạn Hóa Thiên Ma Cung đều giao ra…"

Ầm ầm ầm!

Ngũ lôi oanh đỉnh! Khó có thể tin!

La Thiến Ma Tử trừng mắt, cả người đều ngây ngốc tại chỗ, nhục thân và thần hồn đều triệt để tê liệt, ngay cả nửa câu cũng nói không nên lời.

Qua một hồi lâu, hắn mới từ trong trùng kích cự đại này lấy lại tinh thần, biểu lộ thoáng cái đã suy sụp xuống.

Trong lòng của hắn chỉ có một ý niệm khóc lóc kể lể, sư tôn à, lão nhân gia ngài đã nói qua, chờ sau khi ta lớn lên sẽ giao Thiên Ma Cung cho ta quản lý.

Lão nhân gia ngài, như thế nào lập tức liền quên mất rồi?

Thần tử thần nữ chung quanh ngoài sáng trong tối đều đang xem náo nhiệt, thấy bộ dáng này của hắn, trên mặt đều lộ ra biểu lộ ăn dưa.

Gần đây bọn họ theo Vương Thủ Triết học văn hóa, trong đầu đều bị đủ loại tri thức mới mẻ lấp đầy, có chút không nghe

thấy gì ngoài cửa sổ, cũng là cách một thời gian ngắn mới nhận được tin tức tổng hợp.

Tin tức Vương Lung Yên lên bảng, bọn họ cũng vừa nhận được.

Mà lần này thu được tin tức tổng hợp, làm cho bọn họ rung động nhất kỳ thật còn không phải là tin tức sáu mươi ba Vương Lung Yên trùng kích tổng bảng lịch sử, được Trọng Tiêu Ma Đế thu làm đồ đệ, mà là một tin khác.

Vương An Nghiệp xông vào vị trí thứ ba mươi tám trên tổng bảng lịch sử, trở thành người đứng đầu bảng tuấn kiệt đương thời.

Tin tức này theo " Cựu Văn" cùng nối gót mà tới, lại là triệt để rung động cùng trùng kích đến đám Thần tử Thần nữ trẻ tuổi này.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng không có tâm tư tự học sớm, đều bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Bây giờ Thần Cương bảng cuốn thành bộ dáng như vậy, cuộc sống sau này mọi người sống thế nào đây?

Đang trò chuyện.

Trong rừng trúc bên đình nghỉ mát xẹt qua một góc áo màu trắng, Vương Thủ Triết bưng một chén trà, chậm rãi đi tới.

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh.

Gần như là trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến mà ngậm miệng lại, lập tức xoay người cầm lấy sách giáo, làm bộ mình đang cố gắng học tập.

Tư thế thuần thục kia, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này.

Ngay cả La Sa Ma Tử đang thương tâm cũng phản xạ có điều kiện mà thu liễm tâm thần, đem lực chú ý đặt ở trên sách giáo khoa trước mắt.

Lúc này tuy trong lòng hắn một mảnh bi thương, nhưng cũng không dám trì hoãn Thủ Triết tiên sinh giảng bài, nếu không đại nạn lâm đầu ngay trước mắt.

Mà theo sự xuất hiện của Vương Thủ Triết, bầu không khí học tập trong ngoài lương đình cũng trong nháy mắt trở nên vô cùng nồng đậm.

Vương Thủ Triết thì giống như không thấy được trước đó bọn họ đang làm gì, chậm rãi đi đến vị trí của mình, đặt chén trà xuống, sau đó dựa theo thông lệ thường ngày, ôn hòa hỏi một phen tri thức học gần đây.

Mọi người đều căng cứng cố gắng đáp lại.

Sau khi chịu thiệt, bây giờ bọn họ đã không dám xem thường bất kỳ bài kiểm tra nào của Vương Thủ Triết, cho dù là tùy tiện hỏi trên lớp học. Đặc biệt là mấy tên học tra, càng vô cùng căng thẳng.

May mà lần này Vương Thủ Triết khá hài lòng với tiến độ học tập của bọn họ.

Sau khi hơi trừng phạt mấy tên gia hỏa không quá chuyên chú, hắn bắt đầu giảng bài tiếp theo.

Sau giờ ngọ, hắn an bài các loại trắc nghiệm tùy đường, liền giẫm lên điểm toa phòng, bắt đầu công tác chữa thương hằng ngày cho Nam Minh Tiên Đế.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Vương Thủ Triết đều phải chữa thương cho Nam Minh Tiên Đế, tiêu hao tà lực Thái Minh cũng càng ngày càng thuần thục.

Sau một phen trị liệu.

Tà lực trong cơ thể Nam Minh Tiên Đế lần nữa bị hao mòn một chút, chợt cảm thấy thần thanh khí sảng hơn vài phần.

Hắn mặt mày hồng hào cười to nói: “Thủ Triết huynh đệ, hai ngày nay không biết làm thế nào, hiệu quả trị liệu càng thêm khả quan.”

Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng, không nhiều lời.

Hiệu quả trị liệu gia tăng, đó là bởi vì hắn phục dụng nguyên sơ thần dịch lão tổ tông nhờ Tử Sương trưởng lão mang về.

Mười giọt Nguyên Sơ Thần Dịch ăn vào, tư chất huyết mạch của hắn càng mạnh hơn một bậc, bây giờ đã đạt đến Thần Tử

Đinh đẳng trung đoạn, đã cùng Lung Yên lão tổ không kém bao nhiêu.

Tuy nhiên, chỉ là tăng lên một chút "một chút" thôi, Vương Thủ Triết cũng không quá để trong lòng.

Nam Minh Tiên Đế tâm tình vui vẻ cũng không để ý sự bình thản của Vương Thủ Triết, sau khi trị liệu kết thúc liền hưng phấn lôi kéo Vương Thủ Triết bắt đầu đánh cờ.

Gần đây ông ta càng thêm thích đánh cờ với Vương Thủ Triết, giống như chỉ có trên bàn cờ Vương Thủ Triết giết đến không còn mảnh giáp, thây ngang khắp đồng, mới có thể khiến ông ta tìm về chút cảm giác cân bằng.

Quả nhiên, sau khi Nam Minh Tiên Đế thắng liên tiếp ba ván, khuôn mặt ngày càng tỏa sáng.

Hắn cười nhìn về phía Vương Thủ Triết, trêu chọc nói: "Thủ Triết à, nhìn Lung Yên lão tổ nhà ngươi, An Nghiệp Huyền Tôn đều tỏa sáng rực rỡ trên Thần Cáo bảng, ngươi thật sự không đi quét một đợt sao?"

Vương Thủ Triết uống thần trà, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên: "Trước mắt đã dư dả đủ, Ngưu Quỷ Xà Thần nên mắc câu nhất định đã bắt đầu rục rịch, ta không đi thêm phiền nữa."

Không sai, Vương Thủ Triết lệnh Lung Yên lão tổ và Vương An Nghiệp đi cày bảng, đương nhiên không chỉ đơn giản là kiếm Hỗn Độn linh thạch và mưu đồ bái sư như vậy.

Hắn đến Tiên Giới dò đường, tự nhiên là có rất nhiều công việc phải làm, ngoại trừ khai thác nhân mạch, đả thông thương lộ ra, còn phải mưu đồ cho đại đội phía sau gia tộc, loại bỏ một bộ phận chướng ngại.

Danh tiếng của bảng xếp hạng cũng là một phần kế hoạch của hắn.

"Hừ"

Nam Minh Tiên Đế thấy hắn không có chút nào quẫn bách vì thua cuộc, tâm tình sung sướng lập tức tiêu tán rất nhiều.

"Thủ Triết ngươi bên cạnh đều tốt, chỉ là quá mức lão thành thiếu niên." Hắn nhịn không được nói thầm, "Ngươi cũng thua

cờ thảm như vậy, không thể tuân theo bản tâm rầm rì hai tiếng? Để cho ta thoải mái hơn một chút?”

Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn hắn ta một cái, không muốn nói chuyện với hắn ta.

“Thôi thôi, không lẩm bẩm thì không nói, chúng ta lại chơi một ván.” Nam Minh Tiên Đế hưng trí cao, kéo Vương Thủ Triết muốn tiếp tục ván thứ tư.

Vương Thủ Triết lại từ chối thẳng thừng: “Nam Minh bệ hạ, thời gian không còn sớm, ngươi nên đi luyện thanh Bán bộ thần kiếm cho An Nghiệp rồi.”

“Việc này ngài đã đáp ứng An Nghiệp rồi, lại lôi tới kéo như vậy, sẽ không phải chờ An Nghiệp và Thái Thượng tiền bối từ phó bản trở về, cũng không lấy được nửa bước Thần Kiếm đấy chứ?”

Nghe vậy, nhất thời Nam Minh tiên đế có chút không vui, bắt đầu lầm bầm lầu bầu, nói Vương Thủ Triết làm hỏng hứng thú của hắn.

Bất quá, cuối cùng hắn vẫn thành thành thật thật chạy đi luyện khí.

Không còn cách nào khác, hiện tại hắn chính là bệnh tật. Trong lúc bị bệnh mà đắc tội với y sư trị liệu chính của mình, quả thực không phải là hành động sáng suốt.

Nam Minh Tiên Đế vừa đi.

Trường Canh Đạo Chủ lập tức theo nhau mà tới.

Hắn phảng phất đã sớm canh giữ ở phụ cận, đang chờ đợi chỗ trống này.

Hắn thuần thục phân chọn sửa sang bàn cờ, vừa cười tủm tỉm nói: “Thủ Triết à, hôm nay ta nghiện cờ khó nhịn, chúng ta chơi một ván thoải mái.”

Từ sau khi được chứng kiến tiêu chuẩn đánh cờ của Vương Thủ Triết, mọi người đều bắt đầu tranh nhau chơi cờ với hắn. Chỉ là ngày thường đều là Thái Thượng Tiên Đế và Nam Minh Tiên Đế, thay phiên chiếm lấy những thứ nghiệp dư của Vương Thủ Triết, ba trận Đạo Chủ ngẫu nhiên có thể chen chân vào.

Chỉ có Trường Canh hắn, cực kỳ khó khăn mới có thể luân phiên một ván.

Lần này, Thái Thượng và ba trận đã đi rồi, Trường Canh hắn cuối cùng cũng có cơ hội thừa dịp mà vào.

Vương Thủ Triết sao có thể không nhìn thấu tâm tư của bọn họ?

Bất quá, hắn cũng không thèm để ý, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, tiện tay liền đánh cờ với hắn.

Kết quả, tự nhiên lại là Trường Canh đạo chủ ở trên bàn cờ đại sát tứ phương.

Trường Canh Đạo Chủ nhấp một ngụm Thái Âm Minh Hồn Trà, vừa hành hạ Vương Thủ Triết ở Kỳ Bàn Sơn, vừa giả vờ thờ ơ hỏi Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, khi nào ngươi chuẩn bị theo ta về Thanh Đế Thần Cung, cử hành nghi thức chính thức trở về môn tường?”

Nguyện vọng lớn nhất hiện tại của Trường Canh đạo chủ chính là hoàn toàn nằm trong Thanh Đế Thần Cung, miễn cho bị những Tiên Đế không đứng đắn khác dụ dỗ.

Mấy lần trước hắn âm thầm thăm dò, nhưng đều bị Vương Thủ Triết nhìn trái nhìn phải bỏ qua, lần này hắn nói gì cũng phải ngả bài với Vương Thủ Triết.

Nào ngờ, Vương Thủ Triết vẫn trả lời qua loa như thường ngày: “Gần đây bận quá, phải đi học cho đám người bất hảo kia.”

Đồng thời, hắn hạ cờ, lại là một chiêu cờ thối.

“Ta nói Thủ Triết, ngươi không thích khi dễ người thành thật như vậy đâu.” Trường Canh Đạo Chủ vừa vội giết một con rồng lớn của Vương Thủ Triết, vừa có chút tức giận nói: “Nếu ngươi đã cầm thần chủng truyền thừa đời đời của Thanh Đế Thần Cung chúng ta, tất nhiên là truyền thừa của Thanh Đế Thần Cung ta rồi.”

Trường Canh hiện tại, Vương Thủ Triết cảm thấy Vương Thủ Triết giống như đang bơi trong bụi hoa, bươm bướm lượn lờ thuận lợi, thật sự làm được không hứa hẹn, không cự tuyệt, dáng vẻ không phụ trách ba không bã nam.

“Thần chủng? Thần chủng gì? Thần chủng ở đâu ra?”

Vương Thủ Triết vân vê quân cờ, vẻ mặt khó hiểu.

Hắn không biết mình thu thần chủng Thanh Đế Thần Cung lúc nào, hay là đời đời truyền thừa?

Lần này, Trường Canh đạo chủ thật sự lo lắng.

Ông ta đứng phắt dậy, gân cổ nói: “Thủ Triết, ngươi mọi việc đều thuận lợi thì thôi, cũng không thể quỵt nợ chứ? Thần chủng truyền thừa của Thần Cung chúng ta là cùng dâng lễ vật.”

“Trường Canh tiền bối an tâm chớ vội.” Vương Thủ Triết trấn an, cũng mở nhẫn trữ vật ra tỉ mỉ kiểm tra: “Trong khoảng thời gian này thu lễ vật nhiều lắm, thật sự không để ý có Thần chủng của Thần Cung chúng ta.”

Nghe hắn nói như vậy, lúc này Trường Canh đạo chủ mới hơi bình tĩnh lại. Nhưng ông ta vẫn không yên lòng, dứt khoát cứ đứng như vậy, nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết lục lọi trong nhẫn trữ vật.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng lao lực ra khỏi đống bảo vật trong nhẫn trữ vật, lấy ra một hạt giống to bằng quả trứng rồng.

Ừ, hẳn là hạt giống.

Mặt ngoài nó bọc một lớp da thô ráp cứng cỏi, ngoại trừ lớn hơn một chút, nhìn qua bình thường, không có chút ánh sáng nào, thoạt nhìn giống như là cục đá không có chút đặc sắc nào.

Nếu không phải dưới lực lượng huyết mạch dẫn dắt, hắn cách lớp da thật dày kia, có thể cảm giác được có một cỗ sinh cơ như ẩn như hiện thai nghén ở trong đó, thật đúng sẽ tưởng là một hạt giống xấu.

Chỉ có thứ đồ chơi này, Thần Chủng?

Vương Thủ Triết ném cho Trường Canh đạo chủ một ánh mắt hỏi thăm.

“Đúng đúng đúng, chính là cái này! Đây chính là Thần Chủng! Quả nhiên là ở trong tay ngươi.” Trường Canh đạo chủ thở

phào nhẹ nhõm, nâng ống tay áo lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Ông ta thật sự sợ Vương Thủ Triết ăn xong lau sạch không nhận nợ, vậy thì việc vui lại càng lớn.

“Ta không xem kỹ danh sách quà tặng, ngược lại quên nó.” Vương Thủ Triết cẩn thận xem xét hạt giống trong tay, hơi cảm thấy hứng thú: “Trường Canh tiền bối, thần chủng sinh cơ này nội liễm, dường như đang giấu tài. Đây rốt cuộc là hạt giống thần thực gì?”

Trong lịch sử mênh mông của Tiên giới, ngược lại có mấy gốc thần thực, chủng loại cũng không hoàn toàn giống nhau.

Nhưng Tiên giới thời gian trước cũng không có thần thực. Đó là ngay cả thần thụ sinh mệnh đời đời tương truyền của Thanh Đế Thần Cung, tựa hồ khoảng cách tấn chức thần thực còn kém một chút thần vận, vẫn kẹt ở mười tám cấp đỉnh phong không đột phá được.

“Cái này… Ta cũng không biết đây là hạt giống thần thực gì.” Giọng điệu của Trường Canh Đạo Chủ hơi xấu hổ, nhưng ngay sau đó lại bổ sung: “Nhưng nó vẫn luôn được truyền thừa trong Thanh Đế Thần Cung, đã trở thành vật tượng trưng cho truyền thừa của Thanh Đế các đời.”

Vương Thủ Triết nhất thời bị hắn không chỉnh được, tức giận nói: “Nếu là vật truyền thừa của Thanh Đế các đời, sao ngay cả loại thần chủng nào cũng không biết? Lịch đại Thanh Đế, không có một ai có thể thúc đẩy nó nảy mầm sao?”

Nếu như hắn không cảm ứng được đây là một Thần chủng còn sống thì sợ là Tử chủng rồi.

Trường Canh Đạo Chủ lại bắt đầu chơi xỏ lá: “Ta chỉ là một tên bán Tiên Đế nho nhỏ, chuyện của các đại lão ta cũng không hiểu rõ lắm. Tóm lại, ngươi thu Thần Chủng đại biểu truyền thừa, chính là người thừa kế nhất mạch Thanh Đế Thần Cung ta. Ngươi chỉ cần cho ta một lời giải thích, nói cho ta biết rốt cuộc ngươi định khi nào thì đi chấp chưởng Thần Cung? Chuẩn bị khi nào thì đi nhận truyền thừa của Thanh Đế, thu hồi cấm địa tổ truyền?”

“Không phải ngươi đang lo không thể phục chúng đó chứ? Không sao, ta ngay cả Thanh Đế Thần Ấn cũng có thể cho ngươi…”

Trường Canh Đạo Chủ lúc này ngay cả cờ cũng không đánh, cứ bám lấy Vương Thủ Triết mà lải nhải một hồi.

“…”

Vương Thủ Triết không để ý đến hắn, mà thử rót một ít sinh mệnh bổn nguyên chi lực vào trong cái gọi là “Thần chủng” này.

Nhưng mà, bên trong “Thần Chủng” này giống như cất giấu một cái hắc động, bị rót vào lực lượng sinh mệnh bổn nguyên trong đó, vừa mới tiến vào, liền trực tiếp biến mất.

Sau một khắc.

Cái này lịch đại Thanh Đế cũng không thể thúc đẩy sinh trưởng thành công, Thần Chủng tựa như tử vật bỗng nhiên động một chút.

Vô cùng nhẹ nhàng, run rẩy giống như ảo giác.

Nhưng thị lực của hai người ở đây kinh người cỡ nào, cho dù run rẩy nhẹ như vậy, làm sao có khả năng bỏ qua?

Mà sắc mặt của Vương Thủ Triết lại vô cùng kỳ dị.

Bởi vì ngay khoảnh khắc này, sinh cơ trong viên Thần Chủng trong tay hắn vốn như có như không, ẩn giấu thập phần mịt mờ bỗng nhiên “nhảy” một cái.

Ngay sau đó, nó giống như vật còn sống, bắt đầu tham lam cắn nuốt lực lượng bản nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết như kình nuốt long hấp.

Rất nhanh, trên lớp vỏ tối nghĩa của nó, liền sáng lên một vầng sáng nhàn nhạt, cả hạt giống cũng theo đó rút đi “Phàm tục”, bắt đầu tản mát ra một cỗ khí tức sinh mệnh tối nghĩa mà huyền ảo.

Cứ như nó lập tức sống lại.

Chỉ một thoáng, tròng mắt Trường Canh Đạo Chủ trợn tròn.

Thế này cũng được?

Thần chủng hoang mang các đời Thanh Đế đã lâu, cứ sống như vậy?

…

Chương 90: Tân bản thánh cải tinh hoa online rồi.

…

“Y y y a ~ “

Một giọng nói ẻo lả đáng yêu vang lên trong ý thức của Vương Thủ Triết.

Đây là Thần Chủng sống lại, đang biểu đạt vui sướng và thân mật với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết Bà Bà bị hút một lượng lớn lực lượng bản nguyên sinh mệnh, có chút suy yếu giật mình thần chủng, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Dựa vào cảm ứng huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh, hắn chỉ hơi kiểm tra một chút liền cảm giác được, viên Thần Chủng này trước mắt bất quá là vừa mới bị kích hoạt mà thôi, khoảng cách nó nảy mầm còn sớm lắm.

Hấp thu nhiều sinh mệnh bổn nguyên chi lực như vậy, cư nhiên cũng chỉ là kích hoạt, chỉ dựa vào trình độ thức tỉnh huyết mạch trước mắt của hắn, hơn phân nửa là không cách nào chân chính thúc đẩy nó sinh trưởng đi ra.

Điều này khiến hắn ta không khỏi nhíu mày trầm tư.

Với trình độ thức tỉnh huyết mạch trước mắt của hắn, ngay cả Nam Minh Tiên Đế có Thái Minh Tà Lực trong người cũng miễn cưỡng có thể trị liệu một phen, theo lý thuyết, coi như là thần thực, thúc đẩy sinh trưởng đến nảy mầm cũng khẳng định không có vấn đề.

Nhưng hắn vậy mà không cách nào thúc đẩy được viên thần chủng này!

Chỉ có thể nói, không hổ là Thần chủng của Thanh Đế các đời, quả nhiên không đơn giản. Cũng không biết, cấp bậc tiềm lực của Thần Chủng này rốt cuộc cao bao nhiêu.

“Sao, thế nào, có thể thúc đẩy sinh trưởng ra không?”

Bên tai truyền đến giọng nói hơi run rẩy của Trường Canh đạo chủ.

Vương Thủ Triết phục hồi tinh thần lại, nói với Trường Canh Đạo Chủ đang kích động không thôi: "Trường Canh tiền bối đừng cao hứng quá sớm."

Nói xong, hắn đem kết quả kiểm tra cùng với phán đoán đúng sự thật nói ra.

Tâm tình của Trường Canh đạo chủ có vẻ bình tĩnh lại nhưng vẫn phấn chấn như cũ: "Thành quả này đã vượt qua các đời Thanh Đế. Thủ Triết sư huynh, ngươi định khi nào về Thanh Đế Thần Cung, suất lĩnh mọi người quật khởi?"

Thủ Triết sư huynh?

Vương Thủ Triết suýt nữa phun ra một ngụm trà, ánh mắt không khỏi có chút khác thường nhìn chằm chằm Trường Canh.

Trường Canh Đạo Chủ dường như đoán được hắn đang nghĩ gì, dáng vẻ hùng hồn đầy lý lẽ: "Thủ Triết sư huynh chính là truyền nhân cách đời của Thanh Đế bệ hạ tiền nhiệm, ta gọi ngài một tiếng sư huynh cũng không quá phận đúng không? Chẳng lẽ ngài còn muốn ta gọi ngài là sư tổ? Sư huynh khi nào về…"

"Gần đây có chút tục sự quấn thân." Vương Thủ Triết vội ngắt lời hắn, trấn an nói: "Chờ ta làm xong chuyện này, sẽ đi Thanh Đế Thần Cung xem sao."

Trường Canh Đạo Chủ dường như không nghe ra được qua loa trong giọng điệu của Thủ Triết, ngược lại cười ha hả nói: "Nếu sư huynh đã bận, vậy tạm thời không vội. Ta sẽ hầu hạ bên cạnh sư huynh, cho đến khi sư huynh bận rộn xong."

Hoàn toàn là một bộ chuẩn bị triền lang đối phó liệt nữ, không đạt mục đích không bỏ qua.

Vương Thủ Triết cũng bị hắn quấn đến có chút trầm mặc.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ma giới Thái Minh chiến khu, Thái Minh cấm địa.

Giống với đa số cấm địa, Thái Minh cấm địa ở trong 【 Hắc Ám Hư Giới 】, chung quanh tràn đầy năng lượng hắc ám dồi dào lại sền sệt như khói đen.

Nó giống như là một hòn đảo hoang, lặng lẽ lơ lửng trong hải dương năng lượng hắc ám, Minh Khí hộ thuẫn lúc nào cũng chống đỡ giống như một cái bát lớn úp ngược, ngăn cách năng lượng hắc ám ở bên ngoài.

Bên trong Thái Minh cấm địa dày đặc minh khí, bất kể là thực vật hay động vật đều thể hiện ra khí chất khác hẳn với thực vật bình thường, hơi thở của chúng âm tà, quỷ dị giống như vật chết.

Trong đó chỗ trọng yếu nhất, có một mảnh rừng rậm.

Trong rừng sinh trưởng một gốc cổ thụ khí tức âm minh dồi dào, cổ thụ cành lá tươi tốt, cuối cành mọc quả, trái cây tựa hồ sắp chín, ép cành cong cong.

Những trái cây kia có bộ dáng thập phần quỷ dị, vỏ ngoài óng ánh sáng long lanh, minh quang chập chờn chiếu rọi xuống, bên trong trái cây vậy mà thai nghén ra một đạo linh hồn!

Thái Âm Minh Hồn Thụ!

Không sai, đây chính là một cây Thái Âm Minh Hồn Thụ thập phần hiếm thấy, đồng chủng với cây đồng khoa của Thánh Vực Thần Châu.

Chỉ là cây Thái Âm Minh Hồn thụ này tựa hồ so với 【 Vương Anh Tuyền 】 càng thêm tráng kiện cùng cường đại, thậm chí đã phát triển đến tình trạng kết minh hồn quả.

Ít nhất từ trước đến nay, Vương Anh Tuyền cũng chỉ có thể cung cấp Minh Hồn trà mà thôi.

Xung quanh Thái Âm Minh Hồn Thụ đang chiếm giữ một ít sinh linh có khí tức cường đại, cái gì long phượng, hổ quy cái gì cần có đều có, toàn thân chúng lộ ra khí tức âm minh nồng đậm như mực, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía những 【 Minh Hồn Quả 】 kia, bộ dáng thật giống như thèm nhỏ dãi.

Chỉ là, không có một sinh linh nào dám tới gần Thái Âm Minh Hồn Thụ, càng đừng đề cập chuyện ăn trộm Minh Hồn Quả.

Dưới Minh Hồn Thụ, một vị Ma tộc thân hình tương đối gầy gò, toàn thân khí tức âm minh nồng đậm bao lấy, đang lẳng lặng ngồi xếp bằng ở bên cạnh rễ cây.

So sánh với rễ cây to lớn rắn chắc của Thái Âm Minh Hồn Thụ, thân hình nó lộ ra thập phần nhỏ bé, nhưng mà trong thân thể nhìn như " Nhỏ bé" kia lại tản ra uy áp mênh mông vô cùng khủng bố.

Đó là uy thế khủng bố chỉ thuộc về chí tôn Ma tộc.

Chung quanh những sinh vật khí tức cường đại khủng bố kia, bị chí tôn chi uy vô cùng kinh khủng này chấn nhiếp, mới không dám tới gần Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Vị Ma tộc này chính là một trong những chí tôn của Ma tộc, Chí Tôn Minh.

Ma khí Thái Minh vô cùng nồng đậm lượn lờ quanh người Chí Tôn Minh, chiếu rọi vùng đất này đen tối vô cùng, cũng làm nổi bật lên uy thế của nó vô cùng khủng bố.

Mà giờ khắc này.

Trong ma khí Thái Minh cuồn cuộn như thủy triều này, lại quấn quanh từng tia từng sợi, giống như là giòi trong xương.

Ánh lửa kia mỗi một sợi đều cực kỳ nhỏ bé, thông thấu thuần tịnh, như là lưu ly, không hợp với không khí tối tăm không gì sánh được, trong đó tán phát ra khí tức càng khủng bố không gì sánh được, ngay cả linh hồn cũng có thể đốt bị thương.

Trong ma khí mãnh liệt, ánh lửa kia giống như có ý thức của mình gắt gao dây dưa lấy ma thể của Chí Tôn Minh, thiêu đốt ma thể cùng ma hồn của nó, mỗi một lần ánh lửa chập chờn, ma khí mênh mông sẽ cuồn cuộn dâng trào lên từng trận sóng triều, ý đồ trấn áp, xua tan nó, nhưng thủy chung không cách nào thành công.

Rất hiển nhiên, những ánh lửa này chính là Nam Minh Thần Hỏa của Nam Minh Tiên Đế.

Sau trận chiến lúc trước, tuy rằng Nam Minh Tiên Đế bị thương rất nặng, nhưng Chí Tôn Minh cũng chịu thiệt lớn,

những Nam Minh Thần Hỏa lưu lại trong cơ thể nó mang đến cho nó cực kỳ phức tạp.

Nó một mực ở dưới Thái Âm Minh Hồn Thụ bế quan, chính là muốn xua tán cỗ thần hỏa chi lực này, đáng tiếc nỗ lực lâu như vậy, cũng chỉ là xua tán một chút.

Đây là một ván cờ dài dằng dặc, có lẽ phải đợi mấy vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm sau mới có thể chân chính phân ra thắng bại.

Đột nhiên, Chí Tôn Minh dường như cảm nhận được điều gì đó.

Thái Minh chi lực chung quanh mãnh liệt bành trướng khẽ dừng lại, lập tức thoáng qua bị nó một lần nữa thu hồi vào trong cơ thể, tính cả từng tia từng sợi ánh sáng hừng hực như giòi trong xương kia, cũng bị áp chế trở về thể nội.

Từ bề ngoài, nó không còn chút suy yếu nào nữa.

Duy trì tư thế bất động, nó chậm rãi mở ra một đôi mắt âm lãnh thâm thúy, trong mắt hiện lên một vòng tức giận.

Nhưng sau mấy hơi thở, hắn vẫn lãnh đạm dùng ngôn ngữ cao đẳng của Ma tộc nói: “Hừ, thả nó tiến vào.”

Một lát sau.

Liền có một u ảnh che khuất bầu trời tới.

U ảnh này tựa như do ma khí tinh thuần nhất cấu thành, thâm trầm như đêm tối, mờ mịt như mây, chỉ trong nháy mắt đã đến dưới tán cây.

Ma uy phô thiên cái địa cũng theo đó lan tràn đến.

Cho đến khi đứng dưới Thái Âm Minh Hồn Thụ, mới giống như đụng phải một tầng tường thành vô hình, cuốn ngược quay về, dưới tán cây giống như che khuất bầu trời, Thái Âm Minh Hồn Thụ ngưng tụ ra một thân hình Ma tộc có thể nói là hoàn mỹ.

Vóc người nó cao to, khí chất u lãnh lộ ra tà tính khó nói nên lời, ma uy dâng trào khắp người, khiến người ta kinh hãi.

Ma này, chính là một trong những chí tôn Ma tộc giao thiệp nhiều nhất với Vương thị —— Chí Tôn U.

Ánh mắt của Chí Tôn U hình chiếu từ Thái Âm Minh Hồn Thụ trước mặt, cùng với áp chế nhánh cây, trên Minh Hồn Quả sắp thành thục xẹt qua, đáy mắt chợt lóe lên vẻ tham lam, cười tà nói: "Chí Tôn Minh, một thời gian ngắn không gặp, không nghĩ tới Minh Hồn Quả của ngươi đã sắp chín muồi. Chờ khi chúng thực sự thành thục, hy vọng ngươi cho ta biết một tiếng, ta sẽ giao dịch với ngươi một phen."

Minh Hồn Quả là một trong những kỳ trân đỉnh cấp trong vũ trụ, có lợi ích rất lớn đối với việc tẩm bổ thần hồn, cho dù là đối với cường giả Thập Cửu giai cũng có công hiệu không tầm thường.

"Hừ, vậy thì ngươi phải chuẩn bị thật tốt tài nguyên mới được, Minh Hồn quả này sẽ không rẻ đâu." Chí Tôn Minh cười lạnh đáp lại, "Bổn Chí Tôn nghe nói, gần đây sào huyệt của ngươi bị đám nhãi con Tiên Tộc quét sạch, đừng để đến lúc đó trả không nổi giá."

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt ma tính tà mị của Chí Tôn U kia hơi cứng đờ, vẻ mặt nhất thời có chút khó chịu.

Trong mắt nó xẹt qua u lãnh sát mang: "Khoản sổ sách này, bản chí tôn sớm muộn gì cũng sẽ tìm các nàng đòi về. Ngược lại là Chí Tôn Minh, thương thế ngươi bị Nam Minh tiên đế đánh ra còn chưa khỏi hẳn sao?"

Lần này đến phiên Chí Tôn không vui.

Nó cố nén thống khổ Nam Minh Ly Hỏa bị thiêu cháy trong ma thể cùng thần hồn, giận dữ mà cười: "Chí tôn u, ngươi lần này chẳng lẽ là đặc biệt tới đây trào phúng bản chí tôn sao? Ngươi cũng đừng quên, nếu không phải vì kế hoạch ngu xuẩn của ngươi, ta làm sao lại bị Nam Minh chặn đánh giết?"

Tính tình của Ma tộc từ trước đến nay là ngoan lệ mà duy ngã độc tôn, giữa hai cái Ma tộc gần như không có khả năng hoàn toàn tín nhiệm lẫn nhau, nghi kỵ lẫn nhau mới là thái độ bình thường.

Nhất là cùng cấp bậc Ma tộc cao đẳng, riêng phần mình đều là người nắm giữ núi làm vua, hơi động một chút bạo xuất một ít nội chiến thậm chí là chiến tranh cũng không ngạc nhiên.

“Kế hoạch lúc trước của ta có ngu xuẩn hay không không nói đến, lúc trước ta đã trả đủ thù lao cho ngươi rồi.” Chí Tôn lạnh giọng nói.

“Hừ, uổng phí tâm cơ. Lúc trước trả giá lớn như vậy chỉ giết chết Võ Nhạc Tiên Đế, kết quả ngay cả mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh cũng không thấy.” Giọng điệu của Chí Tôn Minh đầy vẻ không vui: “Chỉ dựa vào chút thù lao của ngươi, không bù đắp được tổn thất của bản chí tôn. Chí Tôn U, nếu ngươi không có chuyện gì khác, mau cút đi.”

Đôi mắt của Chí Tôn U lấp lóe mấy lần, giống như đang cố gắng kiềm chế tính tình nóng nảy.

Trầm mặc một hồi lâu, nó mới mở miệng lần nữa: “Bản tôn đã xác định đại khái vị trí của Vũ Nhạc Tiên Đế sau khi chuyển thế, chỉ cần khống chế được Vũ Nhạc chuyển thế, tất nhiên có thể tìm lại Chưởng Giới Lệnh. Chí Tôn Minh, ta cảm thấy chúng ta còn có thể hợp tác một lần nữa, sau khi nhận được Chưởng Giới Lệnh, chúng ta đều lấy một nửa.”

Ánh mắt Chí Tôn Minh khẽ động, nhưng ngay lập tức lại lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách: “Thứ nhất, ta không tin tưởng ngươi. Thứ hai, hiện tại thương thế của bổn tôn chưa lành, không thể xuất chiến. Chí Tôn U, ngươi vẫn nên đi đi”

“Chẳng qua chỉ là Nam Minh Ly Hỏa mà thôi, giải quyết cũng không khó.”

Chí Tôn nghe vậy cũng không rời đi mà lấy ra một thủy tinh trong suốt xinh xắn.

Trong thủy tinh ẩn chứa một vật đỏ thẫm, cho dù có phong ấn thủy tinh, vẫn tản mát ra từng tia từng sợi uy áp khủng bố, khí tức kia, khiến cho Chí Tôn Minh bản năng sinh ra sợ hãi trong lòng.

Đây là uy áp từ thượng vị giả, là sợ hãi khắc dấu trong huyết mạch Ma tộc.

“Thái Cổ Ma Thần Huyết!”

Chí Tôn Minh Ma Nhãn trợn trừng mắt, trong đôi mắt nổi lên một tia sợ hãi, sau đó lại lập tức hóa thành tham lam: “Chí Tôn U, ngươi từ đâu tới đây?”

“Nếu ngươi có Thái Cổ Ma Thần huyết, ngươi sẽ nói cho bản tôn lai lịch sao?” Chí Tôn âm u liếc nó một cái, đáy mắt nổi lên một tia trào phúng.

Nhưng rất nhanh thôi, nó liền thu lại thần sắc, nghiêm túc nói: “Nếu ngươi đồng ý hợp tác với bản chí tôn thì ma huyết Thái Cổ này sẽ đưa trước cho ngươi một nửa, sau đó chỉ cần ngươi phối hợp với kế hoạch của bản chí tôn, cho dù có thành hay bại, ta cũng sẽ cho ngươi một nửa.”

“Nếu ngươi không đồng ý, vậy bản Chí Tôn sẽ quay đầu rời đi.”

Đây chính là Thái Cổ Ma Thần Huyết vô cùng trân quý, nó tin tưởng, không có Chí Tôn nào có thể kháng cự được sự hấp dẫn của Thái Cổ Ma Thần Huyết, càng đừng nói đến Chí Tôn Minh thân bị trọng thương.

Quả nhiên, Chí Tôn Minh thoáng trầm ngâm rồi nghiêm nghị đồng ý: “Thành giao! Nhưng sau khi chuyện này thành công, ta cũng phải chia một nửa Chưởng Giới Lệnh.”

“Thành giao!”

Chí Tôn khẽ nhếch môi cười, lập tức ném ra một tiểu thủy tinh.

Chí Tôn Minh đưa tay tiếp nhận, sau khi cẩn thận kiểm tra xác định không có vấn đề gì, liền vội vàng đem Thái Cổ Ma Thần Huyết bên trong thu nạp vào trong cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, một luồng ma khí khủng khiếp như nhắm thẳng vào bổn nguyên của vũ trụ ầm ầm bạo phát trong cơ thể nó.

Mặc dù ma khí này có số lượng cực ít, nhưng tầng cấp lại cực cao.

Nó dùng phương thức bơi nhanh chóng xẹt qua toàn thân mình, Nam Minh Thần Hỏa lưu lại quấy nhiễu Chí Tôn đã lâu trong cơ thể lập tức phảng phất như gặp phải thiên địch, nhao nhao dập tắt.

Trong khoảnh khắc, Nam Minh Thần Hỏa quấn quanh cơ thể và thần hồn của nó liền tiêu tán phân nửa.

Sắc mặt Chí Tôn Minh vốn trắng bệch lập tức hồng nhuận không ít.

Nó có thể cảm giác được Nam Minh Thần Hỏa đã vây khốn mình hơn hai vạn năm trong ma khu giờ phút này chỉ còn lại một phần nhỏ, điều này khiến toàn thân nó thoải mái hơn không ít.

Nhưng trong cơ thể nó vẫn còn lưu lại một ít Nam Minh Thần Hỏa như cũ, muốn trong thời gian ngắn triệt để trừ tận gốc, còn phải mua thêm một ít Thái Cổ Ma Thần huyết nữa.

Chỉ một thoáng, trong ánh mắt Chí Tôn Minh nhìn chằm chằm Chí Tôn U có thêm vẻ nóng rực: "Nói ra kế hoạch của ngươi."

Chí Tôn âm thầm gật đầu hài lòng, nhưng ngay sau đó thần sắc lập tức ngưng trọng: "Căn cứ vào tin tức đánh cờ của Chí Tôn ẩn núp tại Tiên giới báo lại, gần đây trên Thần Cáo bảng xuất hiện thêm mấy ngôi sao rực rỡ xông vào tổng bảng lịch sử, trong đó bài danh cao nhất lại có thể đánh tới vị trí thứ ba mươi tám trên tổng bảng!"

"Cái gì?"

Chí tôn bế quan trị thương trường kỳ, gần như không nghe thấy chuyện bên ngoài, thần sắc lập tức có chút động dung.

Trong đôi mắt thâm thúy của nó nổi lên một vòng cảnh giác: "Ngươi nói tiếp."

Những chí tôn ma tộc này, tình báo đối với nội bộ tiên tộc cũng không phải là mù tịt, tự nhiên biết phân lượng tổng bảng Thần Cương bảng.

Một Thái Thượng Tiên Đế miễn cưỡng chen vào top 100 trong tổng bảng, liền có thể trưởng thành đến cấp bậc Tứ Kiếp Tiên Đế, có thể đánh tới vị trí thứ 38 trong tổng bảng, tương lai chẳng phải sẽ trở thành thất kiếp, bát kiếp, thậm chí còn không thể trở thành Cửu Kiếp Tiên Đế sao?

Một Thái Thượng Tiên Đế, bọn chúng đơn đả độc đấu cũng đã đánh không lại rồi, nếu như gặp phải bát kiếp hoặc là cửu kiếp Tiên Đế, nói không chừng bọn chúng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, cũng sẽ bị cứng rắn đánh bại.

Điều này đối với ma tộc mà nói không thể nghi ngờ là một uy hiếp rất lớn.

Nếu như có cơ hội mà nói, những chí tôn Ma tộc này cũng không ngại tiêu diệt thanh niên tuấn kiệt Tiên Tộc, chỉ là bên người những thần tử thần nữ kia đều có cao thủ hộ đạo, thậm chí còn có quyền thiên thần tử như vậy, hàng năm trốn ở trong Thái Thượng Thần Cung bế quan, ngay cả mặt mũi đều không muốn lộ tử trạch nam, muốn giết chết bọn họ cũng không dễ dàng.

Sắc mặt Chí Tôn U trầm xuống, tiếp tục nói: "Trùng hợp chính là, hiện tại xếp hạng thứ tám mươi hai trên Thần Cương tổng bảng, chính là đồng lõa của Thanh Ly thần nữ! Chính là các nàng tính kế bản tôn, thừa dịp Tử Vi Tiên Đế chặn lại bản chí tôn, tập kích cướp bóc Thái U cấm địa của bản chí tôn!"

"Nhưng cái này còn không phải là chuyện quan trọng nhất. Nàng và hơn mười người sau này xông vào tổng bảng lịch sử, cùng với hai người thứ ba mươi tám chính là cùng ra một gia tộc! Đó là một gia tộc bộ lạc di dân Tiên Tộc!"

Vô cùng rõ ràng, hình chiếu của Chí Tôn U phủ xuống chiến trường Thánh Vực, làm nữ vương thống khổ tìm kiếm Vũ Nhạc chuyển thế, đối với Thần Vũ Vương thị cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả.

Ít nhất, lúc ấy ở trên chiến trường khá sôi nổi, cùng với một số thành viên tương đối nổi danh bên trong Vương thị nó có nghe nói qua.

Đặc biệt là Vương Thủ Triết, ấn tượng của nó khắc sâu nhất, giá trị thù hận kéo căng, hận không thể bầm thây hắn thành vạn đoạn.

Đương nhiên, bây giờ còn phải thêm một Vương Ly Từ nữa.

Lời Chí Tôn U nói quả thực là cực hạn của khiêu chiến sức tưởng tượng Chí Tôn Minh Minh.

Giọng điệu của nó hoang mang đến cực điểm: "Vì sao một bộ lạc di dân Tiên Tộc nho nhỏ lại có nhiều thiên tài đỉnh cấp như vậy? Hay là gia tộc bọn nó có bí mật kinh thiên?"

"Có bí mật kinh thiên hay không ta không biết, nhưng mà Võ Nhạc Tiên Đế đã chuyển thế đến gia tộc đó." Trong đôi mắt u

ám của Chí Tôn nổi lên lãnh mang, ngữ khí càng thêm thô bạo: “Lúc trước bọn họ còn ở Tiên Minh xa xôi, bản tôn không làm gì được bọn họ, nhưng bây giờ tình huống đã khác.”

“Lần này, bản chí tôn muốn thù mới hận cũ cùng nhau tính toán, còn muốn lấy lại Chưởng Giới Lệnh thuộc về bản chí tôn.”

“Căn cứ tình báo có hạn mà bản chí tôn điều tra được, Vương Thủ Triết và một bộ phận tộc nhân đã không biết dùng phương thức gì đến Tiên Giới, trước mắt đang làm khách ở Vô Cực Thần Cung!”

“Mà các khu vực như Vô Cực Thần Cung, Nam Minh Thần Điện, vốn là chiến khu ngươi phụ trách. Ở khu vực đó lực ảnh hưởng của mật thám quân cờ của ta có hạn, cho dù cứng rắn muốn động thủ, cũng là không quen thuộc nhân sinh địa, dễ dàng lộ ra dấu vết.”

Chí Tôn Minh chậm rãi gật đầu: “Bổn Chí Tôn đã minh bạch. Ta sẽ lập tức khởi động quân cờ ẩn nấp, trước tiên sờ tình báo một chút.”

Dứt lời, nó lại nghiêm nghị nhìn về phía Chí Tôn U, ánh mắt sáng quắc: “Chờ thăm dò rõ tình báo của bọn chúng, ta muốn lấy nửa cây Ma huyết Thái Cổ còn lại!”

“Thành giao!”

Chí Tôn khẽ cắn đáp ứng, đồng thời trong mắt xẹt qua một tia cuồng nhiệt.

Vũ Nhạc ơi là Vũ Nhạc, ngươi cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bản chí tôn!

…

Ngay khi Vương Hựu Nhạc bị chú ý lần nữa.

Thế giới Thần Võ.

Trường Ninh vệ, tổng bộ【 Vương thị nghiên cứu viện 】.

Trong phòng thí nghiệm trắng nõn không tỳ vết, thiết bị lớn nhỏ đang vận chuyển theo trình tự, âm thanh trầm thấp “Ong ong” vận chuyển của dụng cụ tràn ngập toàn bộ phòng thí nghiệm.

Đây là phòng thí nghiệm quy cách cao nhất trong viện nghiên cứu của Vương thị, tất cả dụng cụ thí nghiệm đều là hình số mới nhất, đủ để ứng phó yêu cầu thí nghiệm nghiêm khắc nhất.

Mà giờ khắc này.

Ở giữa phòng thí nghiệm.

Vương Hựu Nhạc bị trói trên một đài thí nghiệm, tay chân và đầu đều bị trói chặt.

Sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía thân ảnh bên cạnh đài thí nghiệm: "Ly Nguyệt lão tổ, ngài có thể đổi một đối tượng thí nghiệm khác hay không? Ta là tiểu bối trong gia tộc mà ngài yêu thương nhất đó!"

"Ngươi, cũng không phải."

Vương Ly Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên trả lời hắn một câu.

Nàng vẫn giống như trước đây, mặc một thân áo blouse trắng thường thấy nhất trong viện nghiên cứu, đeo kính mắt kiếng gọng vàng, toàn thân đều tản ra hương vị cấm dục.

Lời nói của Vương Hựu Nhạc cầu xin tha thứ lập tức bị lừa trở về, khóe miệng chỉ có thể cười gượng.

Hắn nhìn về phía một thân ảnh mảnh khảnh chủ trì thí nghiệm khác, ngữ khí càng thêm đáng thương: "Nhị nương, ta chính là nhi tử của ngươi a, ngươi nhẫn tâm lấy ta làm thí nghiệm?"

Bóng người mảnh khảnh cao gầy kia là một nữ tử tinh cổ tộc, mặt mày như vẽ, khí chất cao quý mà thanh tịnh, chính là công chúa tinh lãng của Tinh Cổ tộc cùng Đông Hà Thần Triều.

Nàng nghe vậy cũng không thèm nhìn Vương Hựu Nhạc một cái, chỉ lạnh nhạt khuyên giải: "Thực nghiệm này ta đã trưng cầu lời đồng ý của cha mẹ ngươi rồi. Cha mẹ ngươi nói, so với việc nhìn ngươi cả ngày bày trí, đắm chìm trong thế giới trò chơi không thể tự kiềm chế, chi bằng lấy ra làm thí nghiệm, coi như là cống hiến cho gia tộc."

Với tư cách đường đường là Tiên Đế chuyển thế, Vương Hựu Nhạc cảm thấy lòng mình rất mệt.

Tuy rằng hắn xác thực rất thích trò chơi giả lập, nhưng hắn cảm giác mình kỳ thật cũng không có gì đặc biệt. Hắn hiện tại tuổi còn trẻ bất quá hơn một nghìn tám trăm tuổi, cũng đã là tu vi Chân Tiên cảnh tầng bảy, tốc độ tu hành này, bất luận như thế nào cũng không tính là chậm.

Dựa vào những mảnh ký ức mà hắn đã thức tỉnh, tư chất huyết mạch và tốc độ tu luyện như hắn ở Tiên giới đã được xem là vô cùng mạnh rồi. Phải là loại thế lực đứng đầu được bồi dưỡng tỉ mỉ từ nhỏ mới được, toàn bộ Tiên giới cũng sẽ không có quá nhiều người.

Chờ sau khi hắn thăng cấp Đại La Kim Tiên, hắn chính là thần tử.

Nhưng ở Vương thị, huyết mạch như vậy, tốc độ tu luyện như vậy, tựa hồ cũng chỉ như vậy!

Không có biện pháp, gia tộc yêu nghiệt quá nhiều, nội quyển nghiêm trọng, phụ trợ hắn Tiên Đế chuyển thế đều là bình thường không có gì lạ.

Đương nhiên, lấy tu vi hiện tại của hắn là Chân Tiên cảnh tầng bảy, muốn thoát khỏi trói buộc kỳ thật cũng không khó, khó khăn chân chính là từ trong tay Ly Nguyệt lão tổ và Phỉ Phỉ Nhị Nương đào tẩu.

Đây gần như là một vấn đề nan giải.

“Đại ca, huynh cũng đừng quá lo lắng.”

Lúc này, một nữ tử trẻ tuổi dáng người mảnh mai, ngũ quan vô cùng tinh xảo cầm một nhánh dược tề đi tới an ủi hắn nói: “Mặc dù đây là lần đầu tiên hợp thành 【bản tinh hoa dịch cải thiện tư chất huyết mạch thánh phẩm】 nhưng nguyên vật liệu đều là tinh hoa hỗn độn thuần túy, trên lý luận là không thể xảy ra vấn đề.”

“Chỉ là 【bản Thánh cải tinh hoa】 là mười bình lớn Hỗn Độn tinh hoa hợp thành, bên trong ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ, nếu không có Thủ Triết lão tổ thủ hộ, cũng chỉ có Đạo Tử Chân Tiên cảnh như ngươi mới có thể chịu đựng được.”

Nữ tử trẻ tuổi này, chính là con gái lai của Vương Bảo Thánh cùng Tinh Phỉ —— Vương Cẩn Lộ.

Nàng có được song trọng ưu điểm của Nhân tộc cùng Tinh Cổ tộc huyết mạch, ở trong thế hệ tuổi trẻ cũng là cường giả đỉnh tiêm.

Quan trọng nhất là, trí thông minh của nàng cực cao, tuổi còn nhỏ đã triển lộ ra thiên phú cực kỳ xuất sắc ở lĩnh vực, những năm gần đây làm ra rất nhiều cống hiến quan trọng cho viện nghiên cứu của Vương thị.

Lúc trước, dịch cải thiện huyết mạch của Vương thị là dùng bộ máy mà năm đó Thần Vũ Thánh Hoàng lưu lại, về sau mở ra nghiên cứu đối với dịch cải thiện tư chất huyết mạch, mặc dù cũng thành công đem dụng cụ khắc lại, đề cao năng lượng sản xuất, nhưng đối với nguyên lý nghiên cứu cũng không sâu.

Mà theo ký ức của Tinh Phỉ Phỉ, lúc trước Tinh Cổ tộc nghiên cứu dịch cải thiện huyết mạch, kỳ thật cũng chỉ đến Thánh Cải Dịch liền gián đoạn.

Những năm gần đây, Vương thị không ngừng đào móc di tích phá diệt, tìm kiếm tư liệu nghiên cứu rải rác trong các di tích Tinh Cổ tộc, rốt cuộc dần dần nhặt kỹ thuật thất lạc này lên, cũng ở trên cơ sở này, khai phát ra phiên bản 【bản Thánh cải tinh hoa bản】 tiếp theo bắt đầu nghiên cứu 【dịch cải thiện tư chất tư chất đạo phẩm huyết mạch】.

Dược tề trong tay Vương Cẩn Lộ chính là thành quả nghiên cứu của các nàng —— phiên bản thí nghiệm 【Thánh cải tinh hoa】.

“Ài, ta hiểu rồi, trong gia tộc có không ít Đạo Tử Chân Tiên cảnh, nhưng thuộc về ta không có đảm nhận chức vụ quan trọng, không có tác dụng gì lớn… Thôi thôi, các ngươi thích thế nào thì cứ làm đi! Ly Nguyệt lão tổ, ngài nhẹ một chút…” Vương Hựu Nhạc từ bỏ cầu xin tha thứ và giãy dụa, tùy ý ba người các nàng giúp hắn kiểm tra và kiểm tra số liệu thân thể.

“Ngươi thấy may mắn nhỉ.” Vương Ly Nguyệt tức giận búng đầu hắn một cái: “Chuyến thánh cải thiện tinh hoa này tiêu hao quá nhiều hỗn độn tinh hoa, chỉ phí hao tổn đã đạt đến một

trăm viên Hỗn Độn linh thạch! Một khi thành công, huyết mạch của ngươi sẽ lại tăng thêm một đoạn!”

Trong lúc nói chuyện, ba người đẩy hắn vào trong các loại dụng cụ, dựa theo tiêu chuẩn làm thí nghiệm bắt đầu kiểm tra chính xác trạng thái thân thể và trạng thái huyết mạch của hắn.

Sau khi tất cả kiểm tra đều đã hoàn thành, cũng ghi chép lại toàn bộ số liệu thân thể, chi thứ nhất trong lịch sử 【bản sao Thánh cải tinh hoa】 rót vào trong cơ thể Vương Hựu Nhạc.

Quả nhiên, dược lực bản tinh hoa Thánh cải thiện vô cùng bá đạo, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Hựu Nhạc lập tức sôi trào lên.

Cỗ máy kiểm tra đo lường bên cạnh lóe ra hồng quang, lúc này ghi chép đường cong huyết mạch lực sôi trào trong cơ thể hắn.

Lực lượng huyết mạch sôi trào khiến cho Vương Hựu Nhạc vô cùng thống khổ, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì.

Thời điểm huyết mạch lực sôi trào một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh, toàn thân Vương Hựu Nhạc cơ hồ đã ướt đẫm mồ hôi, nhưng sắc mặt của hắn lại vô cùng hồng nhuận, hiển nhiên được lợi không ít.

Vương Ly Nguyệt thấy thế, tiện tay vung lên, xua tan mồ hôi trên người hắn, liền ra hiệu Tinh Phỉ và Vương Cẩn Lộ đẩy hắn vào trong dụng cụ, kiểm tra lại số liệu thân thể.

Rất nhanh, một báo cáo số liệu thân thể chính xác liền được in ra.

Trước sau so sánh, trong đôi mắt Vương Ly Nguyệt lộ ra vẻ hưng phấn khó có được: “Quả nhiên như mong muốn, huyết mạch của Hựu Nhạc tiểu tử từ Đạo Tử Ất đạt đến hai phần mười ba, tấn thăng đến Đạo Tử Giáp!”

Trên mặt Tinh Phỉ Phỉ cũng lộ ra ý cười: “Quả nhiên, bản Thánh Cảa Tinh Hoa hiệu quả so với thập nhị phẩm Đạo Nguyên Đan mạnh hơn một mảng lớn, nhưng so với số liệu của Tạo Hóa Thần Đan kém hơn rất nhiều, ước tương đương thập nhị phẩm rưỡi.”

Vương Ly Nguyệt khẽ vuốt cằm, trên mặt vẫn mang theo vẻ mừng rỡ: “Loại dịch cải thiện này không tính là quá nghịch

thiên, nhưng lại có hai ưu thế lớn, thứ nhất, đó là hiệu quả không hề chồng chất với Đạo Nguyên Đan và Tạo Hóa Thần Đan. Thứ hai, nếu là có bổn nguyên sinh mệnh của phụ thân ta bảo vệ, có thể dùng ở trên người Đạo Tử Lăng Hư cảnh, hoặc là Thánh Tử Chân Tiên cảnh, như vậy thì hiệu quả tăng lên sẽ cực mạnh, giá trị vượt xa vô số lần Đạo Nguyên Đan!”

“Một trăm Hỗn Độn linh thạch phí tổn, quá đáng giá.”

Ba cô gái vào trong kiểm tra báo cáo, vui vẻ bàn tán sôi nổi.

Vương Hựu Nhạc sống sót sau tai nạn, thấy thế hữu khí vô lực nói: “Các ngươi có thể lo lắng cho con chuột bạch nhỏ này một chút được không?”

Giờ này khắc này, hắn chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhịn không được bắt đầu suy nghĩ, có phải là tìm cơ hội nhanh chóng trở về Tiên giới, đi Vũ Nhạc Thần Điện tránh nạn hay không?

…

Chương 91: Nam Ma Đế Đế sư tôn rác rưởi của ta…

…

Huyền Thiên thành.

Trong một căn nhà riêng không đáng chú ý.

Trên giường, một đôi bóng người trần truồng đang quấn lấy nhau, phát ra từng trận tiếng thở dốc, bầu không khí mập mờ mà triền miên.

Trong không khí tràn ngập khí tức mập mờ.

Âm thanh trên giường kéo dài một hồi lâu, mới chậm rãi ngừng lại. Hai người dựa sát vào nhau nằm xuống.

Ánh đèn trong phòng lờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ, hai người này, một vị là một nam nhân trung niên tướng mạo nghiêm túc, thân hình thoáng có chút cường tráng, một người khác, lại là một vị phu nhân xinh đẹp màu da tuyết trắng, dáng người mỹ lệ.

Bề ngoài của nàng cũng chỉ có dáng dấp thiếu phụ phong vận, thoạt nhìn trẻ hơn nam nhân rất nhiều, toàn thân đều lộ ra vẻ thành thục phong vận.

Lúc này, thần sắc nàng đang lười biếng tựa vào ngực nam nhân, hai người da thịt kề sát nhau, bầu không khí ôn tồn.

“Hiên Viên phu nhân, bên ngoài đều đồn Hiên Viên Thiên Vũ rất sủng ái vị kế phu nhân ngươi, muốn gì thì cho cái đó, xem ra tin đồn cũng không thể tin a! Bằng không làm sao có cơ hội cho bổn trưởng lão?”

Nam nhân trung niên khẽ vỗ vào lưng mỹ phụ nhân, trong giọng nói hơi có chút tự đắc.

Nam nhân trung niên tên là “Cẩu Ngọc Dương”, chính là trưởng lão luyện khí của Vô Cực Thần Cung. Mà nữ nhân trong ngực hắn tên là Diêu Như Bình, chính là phu nhân của gia chủ Hiên Viên thị Hiên Viên Thiên Vũ.

Ở Tiên giới, Hiên Viên thị là một dòng họ lớn. Nghe nói, ở thời đại thượng cổ thật lâu, Hiên Viên thị cũng từng có truyền thừa Tiên Đế, hôm nay đứng thứ ba trong tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng là Hiên Viên Quý Tiên, chính là tổ tiên của Hiên Viên thị.

Mà trên toàn bộ tổng bảng lịch sử, có chừng năm người họ Hiên Viên, có thể tưởng tượng Hiên Viên đã từng huy hoàng như thế nào.

Cho dù cho tới bây giờ, truyền thừa Tiên Đế đã đứt, huyết mạch Hiên Viên thị cũng như trước trải rộng Tiên Giới các thiên, lại còn duy trì liên lạc với nhau, thực lực tổng thể tương đối kinh người.

Vạn Đảo Huyền Thiên một chi Hiên Viên thị, xem như trong đó phát triển không tệ, trong tộc ước chừng có bốn vị Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ.

Gia chủ Hiên Viên thị hiện tại là Hiên Viên Thiên Vũ, có thực lực cấp Đạo Chủ.

Diêu Như Bình là kế phu nhân của Hiên Viên Thiên Vũ, tuổi nhỏ hơn Hiên Viên Thiên Vũ rất nhiều, hiện giờ cũng chỉ hơn chín ngàn tuổi.

Bởi vì nàng có tu vi Đại La Kim Tiên, hơn nữa được chăm sóc thật tốt, bây giờ thoạt nhìn cũng thập phần trẻ tuổi.

Lúc hắn nói chuyện làm ăn với Diêu Như Bình là trong lúc vô tình đụng phải, lang hữu tình thiếp cố ý, hơi tiếp xúc mấy lần liền thông đồng rồi.

Diêu Như Bình nghe vậy nhìn hắn một cái, mị nhãn như tơ, ngữ khí triền miên: “Tòa nhà này của ngươi ẩn nấp như vậy, còn chuyên môn bố trí cửa ngầm không gian, sợ là cũng không ít lần làm hoạt động không thể lộ ra ngoài ánh sáng đi~”

“Ha ha ha, ai mà không có chút bí mật, nếu không phải có tòa nhà này, chúng ta muốn gặp mặt nào có dễ dàng như vậy?”

Ngọc Dương trưởng lão cười ha ha, ôm Diêu Như Bình muốn tiếp tục, lại bị bà đưa tay ngăn cản.

“Không vội, có chuyện muốn tìm ngươi giúp một chút.”

“Không dám.” Ngọc Dương trưởng lão cũng không để ý, thuận miệng lên tiếng: “Cụ thể là chuyện gì?”

“Cũng không phải là đại sự gì.” Diêu Như Bình vuốt ve ngực hắn, thanh âm mềm mại động lòng người: “Ta muốn ngươi giúp ta tiếp cận một người, ta đối với hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú.”

“Ai?”

“Vương Thủ Triết.”

Vương Thủ Triết?

Người trung niên nhíu mày, vẻ mặt vốn nhẹ nhõm thoáng cái trở nên ngưng trọng, ngữ khí cũng trở nên có chút chần chờ: “Hiên Viên phu nhân, Vương Thủ Triết này chính là khách quý của Vô Cực Thần Cung ta, rất được Tinh Lan thần nữ và Thần Quang trưởng lão coi trọng, ta và hắn cũng không có giao tình gì…”

“Ha ha! Cẩu Ngọc Dương, xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ tình huống.”

Ánh mắt Diêu Như Bình phát lạnh, bỗng dưng chống đỡ ngực hắn ngồi dậy, cười lạnh nhìn về phía hắn.

“Ngươi đoán xem, nếu như Hiên Viên Thiên Vũ biết kế phu nhân mà mình nâng trong lòng bàn tay che chở, bị ngươi dùng thủ đoạn ti tiện vụng trộm bắt đi, còn hạ dược hiếp hiếp người, hắn có tha cho ngươi hay không?”

“Hay là ngươi cảm thấy Vô Cực thần cung biết ngươi vì tham lam của bản thân mình mà sau khi chuyển tài vật của thần cung sang cho mình dùng còn có thể bảo vệ ngươi?”

Nghe vậy, sắc mặt Ngọc Dương trưởng lão lập tức thay đổi.

Hiên Viên Thiên Vũ vì nhân tính mạnh như lửa, bá đạo nghiêm khắc, đối với Diêu Như Bình nhỏ hơn mình mấy vạn tuổi kế phu nhân lại vô cùng sủng ái.

Nếu như hắn thật tin lời nói của nữ nhân này, mình tuyệt đối sẽ bị hắn giết chết!

Quan trọng nhất là, nội tình của hắn cũng không sạch sẽ, dựa vào thân phận trưởng lão luyện khí lấy quyền mưu tư, tham

không ít đồ vật, Diêu Như Bình nữ nhân này cũng tốn không ít Hỗn Độn linh thạch của hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, nữ nhân này lại chơi mình!

“Rất tốt, xem ra ngươi đã nhận rõ tình cảnh của mình rồi.” Diêu Như Bình nở nụ cười: “Bổn phu nhân cũng không phải là thương lượng tốt với ngươi. Nhưng mà ngươi yên tâm, ta tiếp cận Vương Thủ Triết kia, chẳng qua là nhìn trúng hắn vừa anh tuấn vừa có thể làm, muốn thu hắn làm thần dưới váy.”

Khóe miệng Ngọc Dương trưởng lão giật một cái, trong lòng nhịn không được thầm mắng.

Lại còn là một tiện nhân ham muốn bất mãn! Đáng đời Hiên Viên Thiên Vũ phải làm vương bát.

Nhưng dù vậy, trong lòng của hắn vẫn có chút do dự: “Nếu như ngươi thề, sẽ không gây ra chuyện gì, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi.”

Lúc này hàn ý trong mắt Diêu Như Bình mới tản đi.

Nàng sáp lại hôn môi Ngọc Dương trưởng lão, trong nháy mắt lại hoán đổi trở về bộ dáng quyến rũ động lòng người kia, dùng thanh âm mềm yếu làm cho lỗ tai người ta nóng lên nói: “Được, theo ngươi, đều nghe theo ngươi. Người ta thề với ngươi, Diêu Như Bình ta chỉ là nhìn trúng sắc đẹp của Vương Thủ Triết, muốn đem hắn bắt tay vào nếm thử mà thôi. Nhìn bộ dáng ghen tuông của ngươi kìa.”

“Nói không chừng, Vương Thủ Triết kia chính là một mũi thương màu bạc, có dùng được hay không?”

Giọng nói kia phảng phất lộ ra một loại ma lực nào đó, khiến trong lòng Ngọc Dương trưởng lão lại nhộn nhạo một hồi, có chút nắm giữ không được.

Hắn lại hung hăng đè nàng ta xuống: “Ngươi tự tin như vậy, chỉ cần tiếp cận Vương Thủ Triết, nhất định có thể khiến ngươi được như ý nguyện?”

“Ha ha ha ~ “

Diêu Như Bình giống như là nghe được chuyện gì buồn cười, cười đến run rẩy hết cả người, thanh âm quyến rũ đến mức có

thể bóp ra nước: “Có tự tin hay không, Ngọc Dương ngươi nhìn xem chính mình sẽ biết.”

Trong khi nói chuyện, sâu trong đôi mắt của nàng, lại xẹt qua một vòng âm minh.

Trả lời nàng là Ngọc Dương trưởng lão càng thêm nặng nề vội vàng thở dốc.

…

Vạn Hóa Thiên Ma Cung.

【 Lãm Thiên Lâu 】.

Lãm Thiên Lâu lơ lửng giữa thiên hà tinh thần, cư trú ở đây, phảng phất như có thể khoanh tay ôm sao trời, thiên địa phảng phất như đều ở trong ngực.

Nơi này chính là quỳnh lâu cao cấp nhất của Ma Cung.

Tương truyền, chỉ có các đời Thiếu Ma Đế bị xác định thân phận, mới có tư cách vào ở Lãm Thiên Lâu, lúc trước Trọng Tiêu Ma Đế còn trẻ, chính là ở trong Lãm Thiên Lâu.

Bởi vậy, Lãm Thiên Lâu lại được xưng là “Đông Cung” của Vạn Hóa Thiên Ma Cung!

Nhưng hôm nay đã bỏ trống Lãm Thiên Lâu mấy chục vạn năm, lại nghênh đón chủ nhân mới.

Trong Lãm Thiên Lâu.

Hắc Vô Thường khép hai tay trong áo, mặt mũi tràn đầy nụ cười nịnh nọt chân thành: “Thiếu chủ điện hạ, tuy Lãm Thiên Lâu này bỏ trống mấy chục vạn năm, nhưng lại có đoàn đội chuyên gia định kỳ quét dọn và bảo trì.”

“Những tỳ nữ này, cũng đều là bệ hạ tự mình lựa chọn cho ngài, nếu như có người dám lãnh đạm ngài, hoặc là ngài đơn thuần nhìn ai không vừa mắt, thì có thể đuổi hết bọn họ đi.”

Không hề nghi ngờ, Lãm Thiên Lâu này cực kỳ xa hoa, cả lầu các chạm trổ rường cột, cực kỳ đẹp đẽ, tài liệu sử dụng lại là gỗ ngụy thần cấp mười bảy, một ít đồ gia dụng quý giá, thậm chí dùng gỗ bậc mười tám đỉnh phong, hoặc là tài liệu cùng cấp bậc.

Nhớ lúc trước, bàn sách của Thần Hoàng bệ hạ Đông Hà thần triều, chỉ là mười bảy giai ngụy thần mộc chế tạo, hắn dưới cơn giận dữ đánh hỏng còn đau lòng thật lâu. Nhưng ở chỗ này, lại chỉ là làm kiến liệu.

Ở hai bên Hắc Vô Thường và Vương Lung Yên, hai hàng thị nữ đang ngồi xổm hành lễ với hai người.

Các nàng ai cũng xinh đẹp, hoa dung nguyệt mạo, khí tức hùng hậu mà cường đại, hiển nhiên đều có thực lực Chân Ma cảnh.

Hai vị cầm đầu có khí tức mạnh hơn thị nữ khác rất nhiều, có thực lực ngang với Đại La Kim Tiên, hơn nữa bề ngoài các nàng đều rất trẻ tuổi, hiển nhiên đều là nhân vật cấp bậc Thánh nữ trẻ tuổi.

Nếu như đặt xuống hạ giới Phàm gian, các nàng tất nhiên mỗi người đều là nhân vật cự phách một phương nữ tôn.

Nhưng hiện tại các nàng, tất cả đều cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh nửa cái, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận thiếu chủ điện hạ tâm tính không biết, lọt vào trừng phạt.

Vạn Hóa Thiên Ma Cung này khác với những tiên môn thần điện kia, nơi này đẳng cấp sâm nghiêm, tôn ti rõ ràng! Thân phận tôn quý hoặc là cường giả, thường thường có thể tùy ý với kẻ yếu.

Mà trừng phạt ở đây, cũng không chỉ là nỗi khổ da thịt.

“Làm phiền phó điện chủ.” Vương Lung Yên lạnh nhạt hành lễ: “Ở đây hết thảy đều rất tốt.”

Nghe được lời ấy, Hắc Vô Thường cười càng thêm chân thành: “Thiếu chủ thoả mãn là tốt rồi. Ngài tàu xe mệt nhọc, chắc hẳn đã mệt mỏi, hèn hạ liền không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, lui xuống trước. Nếu có bất kỳ sai khiến gì, tùy thời có thể gọi tên ty hạ.”

Trong khi nói chuyện, Hắc Vô Thường rút lui rời khỏi Lãm Thiên Lâu, lập tức hóa thành một đạo hắc vụ tiêu tán không thấy.

Chờ Hắc Vô Thường đi rồi.

Vương Lung Yên lạnh nhạt xua tay, ra hiệu cho những tỳ nữ kia đứng lên, ngay sau đó liền đi cùng các nàng ở trong Lãm Thiên Lâu thăm thú một chút.

Mặc dù Vương Lung Yên có kiến thức rộng rãi, cùng với sự hào hoa xa xỉ của Vương thị, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một địa phương vô cùng xa xỉ giống như Lãm Thiên Lâu, tùy tiện lấy một cái bàn ghế, một ngọn đèn, đều có thể đi ra ngoài đổi lấy Hỗn Độn linh thạch.

Bất quá bản thân nàng cũng không phải là người ham mê vật nặng, đã tham quan qua, cảm khái qua, sau đó cũng chỉ như vậy mà thôi.

Đối với nàng mà nói, đổi chỗ ở, chẳng qua chỉ là đổi lại nơi tu luyện mà thôi, Lãm Thiên Lâu xa hoa hay không xa hoa căn bản cũng không quan trọng.

Nàng cứ như vậy ở lại trong Lãm Thiên Lâu, tu luyện, luyện kiếm, bổ sung linh thực, từng bước từng bước, ngày qua ngày.

Mấy ngày sau.

Sư phụ mới của nàng tôn trọng Tiêu Ma Đế nên tới thăm đồ nhi bảo bối này.

Hắn còn rất lễ phép thông báo được đồng ý, lúc này mới tiến vào Lãm Thiên Lâu gặp mặt Vương Lung Yên.

Thấy mặt, hắn ta hỏi với vẻ mặt hòa ái: “Đồ đệ Lung Yên ta, Lãm Thiên Lâu này còn ở quen không?”

Vương Lung Yên cảm nhận được sự quan tâm thực lòng của hắn, trong lòng cũng xẹt qua một tia ấm áp, lúc này khom mình hành lễ nói: “Khởi bẩm sư tôn, Lung Yên ở quen rồi, phó điện chủ Vô Thường an bài vô cùng chu đáo.”

Trong lúc nói chuyện, trong lòng nàng cũng thầm nghĩ, sư tôn mình mới bái này, ngược lại là khác biệt rất lớn trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết Trọng Tiêu Ma Đế, là loại hung ma tính tình bạo ngược hung lệ, dưới giận dữ thây quỳ trăm vạn, nhưng mình mấy ngày nay tiếp xúc, lại giống như hoàn toàn không phải như vậy.

“Quen rồi thì tốt rồi.”

Trọng Tiêu Ma Đế thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười móc ra một ít Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn, cùng với một xấp văn bản viết tay, đưa tới trước mặt Vương Lung Yên.

Vào giờ khắc này, giọng nói của hắn cũng trở nên trịnh trọng: "Vậy chúng ta bắt đầu từ hôm nay, tiến vào trong việc thụ nghiệp chính thức."

Vội vàng như vậy?

Vương Lung Yên hơi nghi hoặc một chút, lại sảng khoái đồng ý: "Toàn bộ đều do sư tôn làm chủ."

Lập tức, hai người ngồi xuống trong thư phòng. Thị nữ pha trà lui sang một bên, Trọng Tiêu Ma Đế bắt đầu đi học cho Vương Lung Yên.

"Lãng Yên ái đồ, hình ảnh ngươi ở trong Thần Cáo bảng thí luyện, vi sư đã lấy ra toàn bộ, mấy ngày nay chính là cẩn thận quan sát phong cách chiến đấu của ngươi, giúp ngươi chải vuốt tổng kết."

Trong đôi mắt thanh lãnh của Vương Lung Yên xẹt qua một tia kinh ngạc: "Sư tôn, hình ảnh Thần Cương thí luyện ngài vậy mà có thể lấy ra được?"

"Ha ha, sư tôn ngươi tốt xấu gì cũng là Ma Đế, hơn nữa ngươi ta chính là thầy trò đứng đắn. Thần Khuyết Khí Linh mặc dù kiêu ngạo, cũng không dám không nể mặt ta." Trọng Tiêu Ma Đế cười sang sảng.

Ngừng một chút, Trọng Tiêu Ma Đế bắt đầu tỉ mỉ phân tích Vương Lung Yên: "Vi sư nhìn ra được, Lung Yên là người trải qua không ít trận chiến, vả lại đối với kiếm đạo, huyền băng ma sát chi đạo đều có lĩnh ngộ không tầm thường. So sánh với bạn cùng lứa tuổi, con có ưu thế khá lớn, nhưng ở rất nhiều chi tiết còn có non nớt, còn có rất nhiều chỗ sai sót."

Là một người trẻ tuổi mới hơn ba ngàn tuổi, biểu hiện của Vương Lung Yên cũng đủ kinh diễm, có thể đánh lên tổng bảng lịch sử của Thần Cáo bảng, cũng đã chứng minh tiềm lực của nàng.

Nhưng tiềm lực, cuối cùng vẫn chỉ là tiềm lực.

Trong mắt cường giả cấp bậc Tiên Đế Trọng Tiêu Ma Đế sống mười mấy vạn tuổi, thứ nàng muốn học còn có rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều.

Căn cứ vào phong cách chiến đấu của bản thân Vương Lung Yên, Trọng Tiêu Ma Đế bắt đầu không ngại phiền phức truyền đạo thụ nghiệp cho Vương Lung Yên, thường thường dăm ba câu, liền trực chỉ bản chất thiên đạo, để cho Vương Lung Yên như thể hồ quán đỉnh, bừng tỉnh đại ngộ!

Dần dần, Vương Lung Yên càng thêm vui lòng phục tùng Trọng Tiêu Ma Đế.

Đây không đơn giản là bởi vì Trọng Tiêu Ma Đế cường đại cùng thâm bất khả trắc, cũng là bởi vì hắn thực sự coi nàng là trân bảo.

Liên tiếp hơn một tháng, mỗi ngày đều đi học.

Cho đến khi Vương Lung Yên cảm giác tiêu hóa toàn bộ kinh nghiệm chiến đấu trong Thần Cáo bảng, cảm giác mình tựa hồ trở nên càng mạnh hơn một chút, Trọng Tiêu Ma Đế mới thu hồi những Thiên Cơ Lưu Ảnh Bàn kia, ngược lại cười híp mắt móc ra một vật hình tròn giống như lập thể, toàn thân đen kịt đáng sợ.

“Lãng Yên ái đồ, trên giấy có được cảm giác cạn, ngươi cần một trận chiến để tiêu hóa cảm ngộ sở học của ngươi.”

“Sư tôn, đây là vật gì?”

Vương Lung Yên nhìn vật kia, thần sắc có chút hoang mang, nhưng mà trong ngữ điệu, đối với Trọng Tiêu Ma Đế lại càng thêm thân mật mấy phần.

Trải qua đoạn thời gian ở chung này, nàng cảm thấy sư tôn mới nhậm chức là Trọng Tiêu Ma Đế này thật sự rất tốt.

“Công năng của nó có chút tương tự với Thần Cáo điện, bất quá, không có công năng phức tạp mà hoa mắt như Thần Cáo điện.” Trọng Tiêu Ma Đế Bà ngậm lấy món bảo vật ma đạo kia, “Bảo vật này tên là Đấu Thú Tràng của 【Chí Tôn Lão】, chính là chiến lợi phẩm sau khi Vạn Hóa Thiên Ma Cung đời thứ nhất Ma Đế chúng ta chém giết Chí Tôn Lão, có thể

cung cấp cho đệ tử trẻ tuổi tham dự thực chiến, ma luyện bản thân, chính là một kiện bảo vật hiếm có.”

“Được, ta nghe sư tôn.”

Vương Lung Yên gật đầu, trong lòng đã có chiến ý bắt đầu sôi trào, cảm xúc cũng dần dần sục sôi.

Nàng cũng cảm giác chính mình cần một hồi chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ, đến tiêu hóa sở học hơn một tháng này sở ngộ.

Thấy nàng ta gật đầu, Trọng Tiêu Ma Đế không nói hai lời, liền kích hoạt 【Đấu Thú trường của Chí Tôn Lão】.

Sau một khắc.

Một vòng xoáy không gian tối tăm xuất hiện bên trong thư phòng.

Trọng Tiêu Ma Đế chỉ dẫn đồ đệ yêu Vương Lung Yên bước vào trong vòng xoáy không gian.

Chỉ một thoáng, Vương Lung Yên chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, mình đã đặt mình vào trong một không gian phong bế rộng lớn vô cùng, tương tự với không gian lập thể của đấu thú trường.

Chung quanh một vòng, tựa hồ còn kiến tạo rất nhiều khán đài.

Trên vị trí tôn quý nhất trên khán đài, xuất hiện thân ảnh vĩ ngạn mơ hồ của Trọng Tiêu Ma Đế. Mặt hắn tràn đầy vẻ vui mừng phất tay nói với Vương Lung Yên: “Bảo bối đồ nhi, vi sư đã chọn xong đối thủ cho ngươi, ngươi nhất định phải đánh thật tốt.”

“Vâng, thưa sư tôn.”

Chiến ý của Vương Lung Yên có chút sục sôi, chờ mong đối thủ của nàng xuất hiện.

Trong nháy mắt sau, liền có một đạo tiếng rống giận rung trời vang lên, một đầu ma vật tản ra khí tức vô cùng hung lệ, xuất hiện ở một bên khác của đấu thú trường.

Ma khí ngập trời nồng đậm như làn khói đen, hoàn toàn bao phủ thân hình của nó trong đó, mông lung, chỉ có một đôi mắt

màu đỏ tươi vô cùng lạnh lẽo đáng sợ xuyên thấu ma vụ, nhìn thẳng về phía Vương Lung Yên.

Vương Lung Yên trong lòng run lên.

Nàng cảm nhận được đối thủ cường đại mà khủng bố!

Ma vật này tuyệt không tầm thường. Nó biểu hiện ra uy thế, mặc dù còn chưa đạt đến Hỗn Nguyên Cảnh cấp mười bảy, nhưng cũng đã là cấp mười sáu đỉnh phong, hơn nữa, nàng rõ ràng từ trên người nó cảm nhận được uy hiếp thật lớn, điều này nói rõ chân thực chiến lực chỉ sợ muốn viễn siêu mười sáu giai đỉnh phong tầm thường.

Dù sao, với huyết mạch và sức chiến đấu của nàng bây giờ, chiến lực thập lục giai bình thường, căn bản không có khả năng cho nàng cảm giác uy hiếp lớn như vậy.

Theo phán đoán của Vương Lung Yên, sợ rằng tên này chỉ kém một chút so với Kiếm Quy Trần tiền bối mà nàng từng luận bàn.

Nàng nhất thời thu thập tâm tình, nắm chặt Trọng Tiêu Ma Kiếm trong tay, trịnh trọng chờ đợi.

“Đúng rồi, vi sư thiếu chút nữa đã quên nói cho ngươi biết.” Giọng nói hòa ái của Trọng Tiêu Ma Đế vang lên bên tai nàng: “Căn cứ theo pháp tắc thiên đạo trong đấu thú trường này, ngươi và con ma vật dị vực này, chỉ có một con có thể sống rời đi.”

Vương Lung Yên vừa chuẩn bị thuận miệng đồng ý, đột nhiên thân thể cứng đờ, có chút chần chờ mở miệng: “Còn sống rời đi?”

“Đúng vậy.” Trọng Tiêu Ma Đế mang thái độ đương nhiên, “Bảo vật Ma đạo này tên là 【Nơi đấu thú của Chí Tôn】, nghe nói khi nó còn sống, thích nhất là đem hoặc là tù binh phạm sai lầm ném vào đấu thú trường! Nếu có thể sống sót trở ra, liền có thể miễn trừ hết thảy tội ác, kể cả là tù binh cũng có thể được tự do một lần nữa.”

“Đương nhiên, vì để công bằng, nếu đấu thú có thể giết chết kẻ thù, cũng sẽ được phóng về tự do.”

“Con dị vực ma vật này, là vi sư lần trước đi Cổ Thần chiến trường bắt được, vốn là lễ vật chuẩn bị tỉ mỉ cho La Thiến tiểu tử, hiện tại tiện nghi cho ngươi.”

Sắc mặt của Vương Lung Yên đều biến thành màu đen.

Nàng đột nhiên nhớ tới, nàng lần này là chân thân truyền tống vào đấu thú trường, cùng Thần Cáo điện thí luyện là hoàn toàn khác nhau.

Người sau chỉ là mô phỏng chiến đấu, mặc kệ chết bao nhiêu lần cũng sẽ không tổn thương chân thân mảy may, nhưng nơi này, bị thương là thật sự bị thương, tử vong cũng là thật sự tử vong.

Sư tôn, sẽ xuất thủ trong lúc nguy cấp nhất của nàng sao?

Trong lòng Vương Lung Yên, vẫn còn một tia may mắn.

“Đúng rồi, sư tôn suýt chút nữa quên nói cho ngươi biết.” Giọng nói ôn hòa từ ái của Trọng Tiêu Ma Đế lại vang lên lần nữa: “Bản tôn của vi sư đã xuất phát tới Cổ Thần chiến trường, đi cùng Tử Vi và còn có tên chó Hạo Thiên kia lập thành đội. Dù sao vi sư cũng là người giữ lời hứa, đã đồng ý tổ đội thì nhất định sẽ đi tổ đội!”

Vương Lung Yên bị đánh nát một tia may mắn cuối cùng, cả người giống như bị tạt một chậu nước lạnh, trong lòng rét lạnh.

“Grào!”

Trong nháy mắt tiếp theo, con ma vật khủng bố kia đã cuốn theo ma diễm ngập trời, giết về phía Vương Lung Yên!

Nó đã được tồn tại đáng sợ kia hứa hẹn, chỉ cần giết nữ tử này, nó có thể quay về tự do.

Bởi vậy, giờ phút này nó không giữ lại chút nào, hoàn toàn là giết chết Vương Lung Yên!

Thấy một màn này, Vương Lung Yên ở trong lòng nhịn lại nhịn, vẫn không nhịn được xúc động mắng chửi người.

Nàng hoàn toàn không ngờ sư tôn tân nhiệm này lại là Ma Đế như vậy, dỗ nàng làm đồ đệ, điều kiện gì cũng đều là miệng đáp ứng, mở miệng là ái đồ bảo bối!

Bây giờ, chỉ có vậy?

Đã nói ta là bảo vật của ngươi mà?

Dùng một câu lưu hành của người trẻ tuổi trong thế giới Thần Võ mà nói, chính là, sư tôn, con có một câu nín thở không biết nên nói hay không, người thật đúng là một Ma Đế cặn bã ah!

…

Chương 92: Phu nhân thỉnh tự trọng!

…

Có điều, lúc này Vương Lung Yên đã không còn thời gian để đọc tiếp nữa.

Ma vật kia phảng phất trời sinh có được một ít năng lực xuyên qua hắc ám hư không, lấy tốc độ gần như lóe lên, giết tới trước mặt Vương Lung Yên.

Ma trảo to lớn đánh xuống, kéo lên vết rách hư không màu đen như vết trảo.

Nhưng mà con ma vật kia tuy mạnh, nhưng Vương Lung Yên trước kia cũng đã không còn là Ngô Hạ A Mông như ngày xưa. Ngay trong nháy mắt ma trảo to lớn chộp tới, thân hình nàng nhoáng một cái, cũng đã biến mất tại chỗ.

Băng sát ma khí bành trướng quanh quẩn quanh người nàng, cả người nàng đều biến thành một vòng ám ảnh, luân phiên du động giữa thế giới hắc ám và thế giới bình thường, thân hình lúc sáng lúc tối, phiêu dật mà như quỷ mị.

Cùng lúc né tránh, nàng nâng cổ tay lên, trên Trọng Tiêu Ma Kiếm mới có được quang mang lưu chuyển, trong nháy mắt bạo phát ra uy thế kinh khủng.

Ma khí mãnh liệt hội tụ trên thân kiếm, áp súc.

Sau khi nàng giơ tay chém xuống, một đạo kinh hồng màu đen bay vút ra.

“Oanh!”

Không gian phía trước sụp đổ dưới kiếm quang.

Kiếm quang tới, trong khoảnh khắc trên lồng ngực ma vật bị xé ra một vết thương trí mạng, máu tươi đầm đìa chảy xuống.

“Hống!”

Thế xông tới trước của ma vật bị kiềm hãm, không tự chủ được phát ra một tiếng gào đau đớn.

Nhưng không đợi Vương Lung Yên buông lỏng một hơi, vết thương trí mạng trên người nó bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, hồng quang trong đáy mắt ma vật kia càng thêm ngang ngược, càng thêm nóng nảy lần nữa đánh về phía Vương Lung Yên.

"Đây là thứ quỷ quái gì vậy? Không ngờ lại khó chơi như vậy!" Sau lưng Vương Lung Yên phát lạnh, nghi ngờ không thôi.

Ma vật này cũng không biết đến tột cùng là phẩm chủng gì, vừa giống như là thực thể, vừa không giống như có thực thể.

Đương nhiên, nàng cũng có thể khẳng định, ma vật này cũng không phải là Thâm Uyên ma sát thực thể.

Nàng chỉ có thể vừa đánh vừa trốn, đồng thời nỗ lực tìm kiếm nhược điểm của ma vật.

Tiếc rằng ma vật kia thực lực cực kỳ cường hãn, lại không giống như Kiếm Quy Trần sẽ dừng lại, mà là hoàn toàn chạy tới giết chết nàng, trong lúc nhất thời đuổi theo Vương Lung Yên là cực kỳ nguy hiểm, thương thế trên người cũng càng ngày càng nhiều, nhiều lần thậm chí thiếu chút nữa bị ma vật kia giết chết!

Loại cảm giác rung động khủng bố rời xa giữa sinh tử này đã không biết bao nhiêu năm rồi không xuất hiện trong tâm tình của nàng.

Từ sau khi Thủ Triết đảm nhiệm gia chủ, tất cả mọi thứ đều bị hắn sắp xếp rõ ràng, lúc cần nàng ra tay, hoặc là lấy nhiều đánh ít, hoặc là lấy mạnh hiếp yếu.

Cho dù thỉnh thoảng cần phải đối mặt với một số cường giả, cũng chỉ cần đi theo Thủ Triết an bài thao tác không có não là được, cơ bản sẽ không xuất hiện nguy hiểm không thể khống chế.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi chuyện đã thay đổi!

Bất tri bất giác, ánh mắt Vương Lung Yên càng ngày càng lạnh như băng, ánh mắt càng ngày càng chăm chú, tốc độ vận

chuyển băng sát ma khí trong cơ thể càng lúc càng nhanh, ngay cả máu cũng giống như sôi trào lên.

Trên khán đài Đấu Thú Trường.

Trọng Tiêu Ma Đế đang thoải mái ngồi trên một chiếc ghế mềm rộng thùng thình.

Vị trí này là vị trí có tầm nhìn tốt nhất trong toàn bộ Đấu Thú Trường, có thể nhìn rõ toàn bộ tình huống bên trong đấu thú trường.

Trên bàn trà trong tay hắn bày biện nước trà cùng hoa quả tinh xảo. Hắc Vô Thường một thân hắc bào đang cúi đầu pha trà cho hắn, sau đó cung kính trình lên trước mặt hắn.

Trọng Tiêu Ma Đế nhận lấy chén trà, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Vương Lung Yên trong đấu thú trường.

"Lãng Yên à Lung Yên, ngươi đừng trách sư tôn hung tàn, đây chính là truyền thống của Ma Đế nhất mạch chúng ta. Nhớ năm đó, sư tôn ngươi cũng là như vậy."

Hắc Vô Thường ở bên cạnh hầu hạ nghe vậy, cười nịnh tiếp lời: "Với phong thái của bệ hạ, năm xưa chắc chắn đã nhẹ nhõm qua được ải này…"

Nhưng mà, hắn còn chưa nói xong, đã đối mặt với ánh mắt âm trầm Trùng Tiêu Ma Đế nhìn tới.

"Ầm!"

Hắc Vô Thường bay ra khỏi không gian đấu thú trường, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Thu tay về, mặt Trọng Tiêu Ma Đế vẫn đen như cũ.

Đúng là hết chuyện để nói.

Ba mươi mấy vạn năm trước, lão già thê thảm thảm! Càng không hợp thói thường chính là, địch nhân lúc ấy lão đối mặt, thực lực kém xa Lung Yên.

Thời gian từng chút trôi qua.

Dưới sự điên cuồng oanh kích của ma vật khủng bố, Vương Lung Yên cực kỳ nguy hiểm, thời thời thời khắc khắc ở bên bờ

sụp đổ, nhưng mà nàng dựa vào một cỗ nghị lực cùng hiếu thắng, vẫn nỗ lực kiên trì như cũ.

Dưới nguy cơ sinh tử, tinh thần của nàng tập trung cao độ, tiềm lực cũng bị áp bức đến cực hạn, bắt đầu lấy tốc độ kinh người tiêu hóa sở học trước đó.

Trong lúc bất tri bất giác, nàng bắt đầu không có miễn cưỡng như vậy, tần suất bị thương bắt đầu giảm bớt, tần suất gặp phải nguy cơ sinh tử cũng bắt đầu giảm xuống.

Nàng giống như một chiếc thuyền con trong sóng lớn cuồng phong, cao thấp dồi dào, nhưng thủy chung chưa từng lật đổ.

Dần dần, ma vật tựa như cũng mất đi kiên nhẫn, cảm xúc càng ngày càng táo bạo, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ rung trời, chấn động khiến không gian vỡ vụn, ma trảo to lớn điên cuồng muốn đập nát kẻ "gầy yếu" kia, vì bản thân thắng được tự do quý giá.

Thấy thế, hai tròng mắt Vương Lung Yên híp lại, sâu trong ánh mắt có một vòng sát mang nồng đậm như mực đột nhiên hiện lên.

Trong nháy mắt này, nàng dường như trở lại năm sáu mươi tuổi, gia tộc gặp phải sinh tử tồn vong, lúc ấy nàng chỉ là Linh Đài cảnh tầng bốn, một mình chiến đấu với ba kẻ thù gần như cùng cấp.

Trận chiến đó, mỗi một thức mỗi một thức kiếm đều là dùng thương đổi thương, dùng mạng đổi mạng, quyết tuyệt cùng lòng phải chết, ngược lại giúp nàng sống sót.

Khi đó tâm cảnh, nàng vốn đã bị mất rất lâu, nhưng giờ phút này, ở trong đấu thú trường này, ở dưới nguy cơ sinh tử này, nàng lại lần nữa đem nó tìm trở về.

Một luồng khí tức hung mãnh kinh khủng từ trên người Vương Lung Yên bay lên.

Cùng lúc đó, Huyền Băng Thần Hoàng vốn đang lơ lửng phía sau nàng phát ra một tiếng kêu dài, bỗng nhiên nhào người về phía trước, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Huyết mạch toàn thân nàng trong nháy mắt sôi trào lên.

Từ giờ khắc này trở đi, phong cách tác chiến của cô thay đổi, cả người như hóa thành một con hung vật tuyệt thế, từng chiêu từng thức, liều chết đánh đấm với ma vật kia.

Hôm nay!

Ngươi không chết thì ta vong!

Đây mới là tính cách chân chính của Vương Lung Yên, hung mãnh, huyết tính, quyết tuyệt!

"Làm sao có thể?!"

Trọng Tiêu Ma Đế đứng bật dậy.

Hắn mở to hai mắt, trong đôi mắt đầu tiên là không dám tin, ngay sau đó lại trở nên cuồng nhiệt, hưng phấn.

Không hề nghi ngờ, biểu hiện của Vương Lung Yên vượt quá dự liệu của hắn.

Vốn là hắn, chỉ là muốn đợi đến khi Lung Yên ái đồ bị bức đến tuyệt cảnh chân chính, mới ra tay cứu giúp. Lúc trước hắn nói những lời kia, để cho Vương Lung Yên cho là mình sẽ không ra tay cứu nàng, tự nhiên cũng là cố ý làm vậy.

Đây cũng là ý nghĩa chân chính của thí luyện lần này.

Một mặt, là vì ma luyện một chút ái đồ, bức ra toàn bộ tiềm lực của nàng, nhìn xem nàng đến tột cùng có thể làm được một bước nào.

Lỡ như nhìn nhầm, chọn ra một con hàng chỉ có huyết mạch không có huyết mạch và can đảm, cửa ải này sẽ trực tiếp bại lộ, cũng kịp thời thay người.

Một phương diện khác cũng là để cho nhu đồ thực hiện một chút nguy cơ sinh tử.

Các thần tử thần nữ tư chất siêu việt thường từ nhỏ đã được bảo hộ rất tốt, mặc dù cũng trải qua rất nhiều thí luyện và ma luyện, nhưng bởi vì người hộ đạo tồn tại, thường thường rất ít trải qua nguy cơ sinh tử thật sự.

Bởi vì cho dù có nguy hiểm hơn nữa, bọn họ cũng rõ ràng, người Hộ đạo của mình sẽ ra tay, sư tôn của bọn họ sẽ ra tay. Ôm tâm thái như vậy, làm sao có thể chân chính trải nghiệm được đại khủng bố trong sinh tử?

Cũng bởi vì vậy, mới có truyền thống vào đấu thú trường thí luyện của Thiếu Ma Đế.

Trận thí luyện này, quan trọng không phải là có thể thắng hay không, mà là khảo nghiệm cực hạn đối với tâm tính, ý chí, dũng khí.

Dùng lời của sơ đại Ma Đế mà nói, đó chính là: Chưa trải qua sinh tử, không xứng tiếp quản Vạn Hóa Thiên Ma Cung.

Trong dự tính ban đầu của hắn, chỉ cần Vương Lung Yên không sợ chiến, không lùi bước, không hoảng loạn, không vội vàng, ở giữa sinh tử đều không dao động tâm cảnh, bộc phát ra đủ tiềm lực, coi như là đạt được mục đích.

Nếu như nàng có thể lĩnh ngộ được trong lúc giao chiến, dung hội kỹ xảo chiến đấu mà mình truyền thụ, vậy thì càng tốt hơn.

Những yêu cầu này nhìn như đơn giản, nhưng đủ để sàng lọc chín phần mười tu sĩ Huyền Vũ.

Mà biểu hiện của Vương Lung Yên, khiến hắn rất hài lòng.

Đợi đến khi nàng chân chính đạt đến cực hạn, mình sẽ ra tay vớt người.

Nào ngờ trận thí luyện này lại kích phát ra tâm huyết chân chính của ái đồ.

Oanh oanh oanh!

Từng đạo năng lượng kích động xuống, toàn bộ không gian Đấu Thú Tràng đều đang run rẩy.

Món đồ chơi Chí tôn lão từng yêu quý nhất trên thực tế chỉ có thể chịu đựng cường giả Hỗn Nguyên cảnh trở xuống chiến đấu.

Hôm nay không gian đấu thú trường này đang chịu đựng áp lực cực lớn.

Rốt cục, sau khi cực hạn bộc phát, Vương Lung Yên dùng một chiêu lấy thương đổi chết, một kiếm công phá chỗ hạch tâm trái tim của con ma vật kia, rốt cuộc chém giết nó ngay tại chỗ, chợt tan thành tro bụi.

Thắng rồi.

Lúc thu kiếm, sắc mặt Vương Lung Yên đã trắng bệch, lung lay sắp đổ, thoạt nhìn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi, nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn thẳng người như trước, huyết tính trong ánh mắt chưa từng rút đi nửa phần.

"Cái này cái này… Trọng Tiêu ta thật sự nhặt được bảo bối!" Trọng Tiêu Ma Đế vui mừng quá đỗi: "Cái này không hơn tên La Di cẩu kia sao?"

Nói thật ra, Trọng Tiêu Ma Đế đối với La Ngọc thật ra là có chút không hài lòng, dù sao tiểu tử kia chỉ thích giấu tới trốn lui, tính cách rất cẩu thả.

Nhưng tính nết của Vương Lung Yên lại lập tức đánh trúng điểm yếu của Trọng Tiêu Ma Đế.

Dưới cái nhìn của hắn, Ma Đế tương lai của Vạn Hóa Thiên Ma Cung, nên là loại tính tình huyết tính dũng mãnh, bá đạo sắc bén này.

Hắn hưng phấn cuồng tiếu, vội vàng bảo Hắc Vô Thường ở bên cạnh ghi lại hình ảnh của mình, quyết định gửi hình ảnh trận đấu thú này cho đám đệ tử thu đồ đệ.

Ai không phục đồ đệ Vương Lung Yên ta trở thành Thiếu Ma Đế chân chính, vậy thì cùng đồ nhi ta đến đấu thú trường một lần, người xuống dưới Hỗn Nguyên cảnh đều không từ chối, trên Đại La cảnh xin tự phong tu vi.

Bất quá, đây đều là chuyện sau này, hiện tại cũng không phải là quá mức càn rỡ.

Mắt thấy Vương Lung Yên sắp ngã xuống, hắn vội vàng rút lui về đấu thú trường của Chí Tôn Lão, mang theo Vương Lung Yên một lần nữa trở lại trong thư phòng, một cỗ ma khí cuồn cuộn bao lấy ái đồ, cũng nhét vào một viên thuốc trị thương cấp mười ba 【 Bất Diệt Thần Đan 】 vào miệng nàng.

Dưới tác dụng của Bất Diệt Thần Đan, vết thương gần chết của Vương Lung Yên bắt đầu khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thật ra trên lý luận mà nói, với tu vi và thương thế hiện tại của Vương Lung Yên, dùng Thập Nhị Phẩm Sinh Tử Đạo Đan

cũng đủ để kéo dài tính mạng, chỉ là cần tốn không ít thời gian, lại từ từ điều trị khôi phục.

Dùng Thập Tam Phẩm Thần đan chữa thương cho nàng ta cực kỳ xa xỉ và lãng phí, nhưng Trọng Tiêu Ma Đế không quan tâm.

Dù sao Thập Tam Phẩm Thần Đan tuy nói hữu dụng đối với hắn, nhưng cũng không phải tuyệt đối không thể thiếu.

Cái đồ chơi này cũng có thể trị tiểu thương thông thường, nếu hắn thật sự bị trọng thương, Bất Diệt Thần Đan căn bản không có tác dụng quá lớn, vẫn chỉ có thể chậm rãi dưỡng.

Trọng thương cấp bậc Tiên Đế, muốn nhanh chóng khôi phục, vẫn phải dựa vào đan dược thập tứ phẩm, hoặc là Thanh Đế trùng sinh!

Aizzz cũng trách truyền thừa của Thanh Đế đã thất lạc quá lâu, bây giờ cường giả cấp bậc Tiên Đế chiến đấu đã thu liễm rất nhiều.

Nghe nói trước kia khi Thanh Đế còn ở đây, phong cách chiến đấu của chư vị Tiên Đế Tiên Giới so với hiện tại thì bưu hãn hơn nhiều, Ma tộc khi đó cũng không dám kiêu ngạo như hiện tại.

Ngay khi Trọng Tiêu Ma Đế âm thầm cảm khái, thương thế của Vương Lung Yên đã khôi phục rất nhiều, người cũng dần dần từ mất máu quá nhiều và tinh thần tiêu hao quá độ dẫn đến hoảng hốt bình tĩnh lại.

Hắn không khỏi lộ ra nụ cười hiền lành mà nịnh nọt: “Lãng Yên à, trận chiến vừa rồi chính là truyền thống của Ma Đế nhất mạch chúng ta, ngươi tuyệt đối đừng oán trách vi sư, muốn trách thì trách lịch đại lão tổ tông!”

“Ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

“Không sao!”

Vương Lung Yên lại không tức giận như hắn đoán, trong mắt ngược lại hiện ra vẻ hưng phấn.

Một trận chiến này, giống như đánh nát gông xiềng trong lòng nàng, để cho nàng một lần nữa tìm được loại tín ngưỡng nào đó.

Nàng ta nhìn Trọng Tiêu Ma Đế, hai mắt rạng rỡ sáng rực: “Sư tôn, xin người mau chóng sắp xếp trận chiến tiếp theo cho ta.”

“Cái gì?” Trọng Tiêu Ma Đế ngây ngẩn cả người, chợt lúng túng cười cười: “Ma vật cấp bậc vừa rồi cũng không dễ bắt sống. Thôi thôi, chờ lần này sư tôn tới Cổ Thần Chiến Trường tìm kiếm chút.”

“Đa tạ sư tôn.” Vương Lung Yên đè xuống chiến ý vô cùng mãnh liệt trong lòng, có chút khẩn cấp nói: “Nhưng mà, xin sư tôn mau chóng.”

“Ha ha ha!” Trọng Tiêu Ma Đế cười phá lên: “Ta đạt được Trọng Tiêu như vậy, tương lai Thiên Ma Cung ta nhất định sẽ nhất thống Tiên giới.”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vô Cực Thần Cung, Lộc Minh Uyển.

Vẫn là thời gian học tập căng thẳng và phong phú, dưới sự dạy dỗ từng bước của Vương Thủ Triết, hiện giờ kỷ luật của lớp học vô cùng tốt, bầu không khí cũng có chút sôi nổi, thái độ của các học sinh đều rất nhiệt tình học tập, biểu hiện tương đối tích cực, giống như bơi lội trong biển tri thức không thể tự kềm chế.

Ít nhất, bề ngoài là như thế.

Cho đến khi tiết học vừa kết thúc, một vị thị vệ trẻ tuổi Thần Cung đứng đợi bên đình nghỉ mát mới đi vào, thấp giọng bẩm báo: “Thủ Triết công tử, vị Ngọc Dương trưởng lão nhờ ngài chữa bệnh đã chờ ở bên ngoài từ lâu rồi.”

Vương Thủ Triết nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy dưới rừng trúc phía xa lương đình, một nữ tử dáng người thướt tha, khí chất thành thục lộ ra vẻ quyến rũ.

“Mời nàng đi sương phòng chờ.”

Vương Thủ Triết thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói.

Động tác trong tay hắn không ngừng, cẩn thận tỉ mỉ phát ra trắc nghiệm tùy đường, lúc này mới cùng nữ tử kia một trước một sau tiến vào sương phòng hậu viện.

Thật ra Vương Thủ Triết và Ngọc Dương trưởng lão không quen, nhưng nếu người ta đã đến cửa cầu y, cộng thêm đối phương lại là phu nhân tộc trưởng của Hiên Viên thị, Vương Thủ Triết cũng không già mồm đồng ý.

Dù sao Đông Hà Thần Triều Thần Hoàng nhất mạch của Thánh Vực, hơn phân nửa cũng xuất từ Hiên Viên thị Huyền Thiên thành này, mà Vương thị cùng Đông Hà Thần Hoàng nhất mạch cũng là quan hệ thông gia, vòng vo bảy tám vòng xem như có chút quan hệ.

Chờ sau khi Vương Thủ Triết đi rồi.

Xung quanh đình nghỉ mát lập tức bùng nổ.

Thái tử Dận Tự mở to hai mắt, hưng phấn bắt đầu bát quái: "Nàng vừa rồi là ai? Ta thấy nàng đầy đặn quyến rũ, dáng người xinh đẹp, là một mỹ phụ cực phẩm a."

Tiểu tử này thích nhất là mỹ nữ, cho dù từ xa nhìn thoáng qua, cũng đã nắm bắt được địa phương không tầm thường.

Tinh Lan Thần Nữ lại cau mày, hai đầu lông mày lộ ra vài phần âm trầm và không vui: "Đây là phu nhân tái giá của Hiên Viên thị, nàng làm sao tới tìm công tử?"

Tố Hân cười nói: "Tinh Lan, bình dấm chua của ngươi không khỏi có chút quá lớn, người ta chẳng qua là cầu y mà thôi, ngươi cũng mặt mũi mất hứng sao?"

"Các ngươi có chỗ không biết." Tinh Lan thần nữ xoa xoa ấn đường, có chút mất hồn mất vía giải thích, "Vị Như Bình phu nhân của Hiên Viên thị này tại Huyền Thiên thành nổi tiếng là Yên Thị Mị Hành, thường xuyên cùng tiểu tử trẻ tuổi cấu kết làm bậy. Nhưng thủ đoạn của nàng lại vô cùng cao minh, phục vụ Hiên Viên thị Thiên Vũ gia chủ ngũ mê tam đạo, coi nàng là trân bảo."

Ngoại giới đương nhiên có không ít lời đồn đại về Như Bình phu nhân, nhưng mà Thiên Vũ gia chủ cũng không để ý tới những thứ này, luôn cảm thấy là bởi vì phu nhân nhà mình trời sinh mị thái, bị người đố kị mà thôi.

"Thiên Vũ gia chủ cũng là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh sao? Xem ra, Như Bình phu nhân kia bản lãnh không nhỏ." Thần nữ Tố Hân vừa cười vừa nói, "Tinh Lan a, không bằng ngươi tìm cơ

hội học hai chiêu với Như Bình phu nhân kia, bảo đảm không đủ…”

“Xì!”

Tinh Lan thần nữ đỏ mặt mắng một tiếng: “Tố Hân ngươi không biết xấu hổ, nhưng hiện trường còn có bọn nhỏ ở đây? Mau câm miệng đi!”

Nói xong, nàng nhìn sang đình nghỉ mát một cái.

Bên kia là hàng thứ nhất, ngồi là Tinh Thần Thụ, đám người Vương Dần Lượng, An Chá cơ bản đều là những học sinh khá nhỏ tuổi.

Nào ngờ, nai con lại trừng đôi mắt đen láy, giọng điệu phấn chấn không thôi: “Không sao không sao, ta cũng thích nghe, ta không sợ bị làm bẩn.”

“Phì! Ai nói ngươi?” Tinh Lan thần nữ tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái.

…

Cùng lúc đó.

Sương phòng Lộc Minh Uyển.

Vương Thủ Triết ngồi nghiêm chỉnh, dựng mạch của Diêu Như Bình, một cỗ huyền khí tinh thuần chậm rãi theo mạch môn thăm dò vào trong cơ thể nàng, kiểm tra từng chút một.

Chuyện được người nhờ vả, trung thành, nếu đã đồng ý, Vương Thủ Triết sẽ cố gắng hết sức.

Nào ngờ, khi huyền khí xẹt qua trái tim nàng, Diêu Như Bình kia giống như là nhận lấy cái gì kích thích mạnh mẽ bưng kín ngực, nhíu mày, thấp giọng rên rỉ.

Tiếng nói kia mềm yếu ngọt ngấy, mỗi một âm thanh đều tiêu hồn thực cốt, khiến người ta muốn nhập phi.

Điều này khiến Vương Thủ Triết không khỏi hơi nhíu mày, giống như đang tự hỏi gì đó.

Qua một lúc lâu, Diêu Như Bình mới giống như bình thường trở lại, ôm ngực, có chút suy yếu giương mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết.

“Công tử, bệnh này của nô gia còn cứu được không?”

Màu da của nàng vốn trắng, bây giờ lại không có chút huyết sắc nào, đôi mi thanh tú nhíu chặt, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, quả nhiên giống như Tây Tử ôm lòng khiến người thương yêu, càng lộ ra vài phần mê hoặc “không tự biết”.

“Phu nhân có bệnh tâm, cũng may lúc còn nhỏ đã được trị liệu rồi, trước mắt chẳng qua là có chút tái phát, cần điều dưỡng thật tốt.” Vương Thủ Triết nghiêm mặt nói: “Ta cho ngươi mở một ít phương thuốc điều chế linh dược, dùng một phương thuốc chữa trị rồi xem hiệu quả một chút.”

Nói xong, hắn cầm bút mực bắt đầu viết đơn thuốc.

Huyền khí bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết đương nhiên có thể trị bệnh của nàng, nhưng nếu làm như vậy, thứ nhất là phải trải qua một ít thời gian, mới có thể chữa khỏi bệnh cũ do nguyên nhân tiên thiên này gây ra, thứ hai là có chút nguyên nhân khác.

“Chỉ như vậy?”

Diêu Như Bình tựa hồ có chút không cam lòng, bỗng nhiên nhướng mày, ôi một tiếng kêu lên, cầm lấy tay Vương Thủ Triết, liền kéo về phía ngực nàng.

“Công tử, tâm người ta đau quá, ngài xem giúp ta một chút đi.”

Lúc nói chuyện, thanh âm của nàng phảng phất mang theo một cỗ vận luật đặc biệt, tự có một cỗ mị thái câu hồn nhiếp phách, phảng phất vô hình trung ảnh hưởng cảm xúc con người.

“Phu nhân xin tự trọng.”

Mi tâm Vương Thủ Triết giật giật, lập tức bày ra tư thái cương trực công chính, nhẹ nhàng rút tay ra, liền có một lực lượng vô hình cuốn nàng ra khỏi sương phòng.

Ngay sau đó, thanh âm của hắn vang lên bên tai Diêu Như Bình.

“Bệnh của ngươi đúng hạn uống thuốc là được, không cần uống nữa.”

Dứt lời, một tờ giấy bay xuống ngực nàng.

Chuyện này khiến Diêu Như Bình tức giận không nhẹ.

Nàng dùng đầu ngón tay bôi gạch chéo hung hăng bóp tờ giấy này, nhịn không được thầm mắng trong lòng, hay cho Vương Thủ Triết ngươi, bản lĩnh tuổi còn trẻ thật đúng là không nhỏ.

Lão nương cả ngày đánh nhạn, hôm nay thế mà lật thuyền trong mương.

Bất quá, cho dù như vậy, nàng cũng không trở mặt tại chỗ, mà là điềm đạm đáng thương mà lại cung kính nhu thuận hướng về phía sương phòng hành lễ nói lời cảm tạ, lúc này mới ở dưới hộ vệ Thần Cung hộ tống rời đi.

Sau khi đám người rời đi.

Không gian bên cạnh Vương Thủ Triết hơi vặn vẹo, một thanh niên áo đỏ bỗng nhiên xông ra.

Chính là Nam Minh Tiên Đế một bộ dáng cà lơ phất phơ làm công tử ca.

Hắn liếc nhìn Vương Thủ Triết một cái, tặc cười hì hì không chút phong độ nói: “Thủ Triết huynh đệ, dưới sự câu dẫn của mỹ phụ cực phẩm như thế, ngươi lại có thể sừng sững bất động, ta cũng không biết nên bội phục ngươi hay là nên khinh bỉ ngươi.”

“Nếu bệ hạ rảnh rỗi thì tranh thủ luyện khí đi, đừng vướng chân vướng tay ở đây.” Vương Thủ Triết nhấp một ngụm trà, cười lạnh trả lời.

“Có trò hay để xem, ta nào còn có tâm tư để luyện khí?” Nam Minh Tiên Đế hết sức hứng thú ngồi xuống, hưng phấn nói: “Không nghĩ tới ngươi vừa rải ổ liệu không bao lâu, đã có cá tới cắn câu. Thế nào, ngươi phát hiện ra vấn đề của nàng khi bắt mạch sao?”

Vương Thủ Triết uống trà, chậm rãi nói: “Cũng không phát hiện chỗ nào quá dị thường. Có điều đây cũng bình thường, nếu thật sự có thể dễ dàng phát hiện vấn đề của đối phương, sao có thể tùy ý ta mạch?”

“Sao lại không có gì khác thường?” Nam Minh Tiên Đế có chút nóng nảy, “Ngay lúc này, bỗng nhiên có một phu nhân

xinh đẹp đến câu dẫn ngươi, hơn nữa rõ ràng còn vận dụng thủ đoạn mị hoặc cao thâm, tại sao không có gì khác thường?”

“Với phong phú tuấn tú của ta, thế gian vô song, đời này câu dẫn rất nhiều phu nhân xinh đẹp của ta, chẳng lẽ mỗi người đều là quân cờ Ma tộc?” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Chỉ là thủ đoạn mị hoặc cao thâm cũng không cách nào chứng minh quá nhiều, pháp môn mị hoặc của Tiên giới cũng không ít.”

Nam Minh Tiên Đế muốn phản bác, nhưng Vương Thủ Triết nói đúng sự thật, cho dù hắn muốn phản bác cũng không phản bác được, đành phải quật cường nói: “Không quan tâm nói thế nào, xuất hiện hiềm nghi thì phải đi sờ kết cấu của nàng, không, kết cấu xã hội, nhìn xem có dấu vết để lại hay không.”

“Ừm.” Vương Thủ Triết tán đồng nói: “Nếu đã như thế, thì làm phiền bệ hạ xuất mã.”

“Dựa vào cái gì mà ta phải đi?” Nam Minh Tiên Đế tức giận nói: “Ta đường đường là Tiên Đế chứ không phải con ngựa!”

“Nếu không, ta đi?” Vương Thủ Triết nhìn hắn một cái.

“Ách… Thủ Triết ngày lý vạn cơ, sao có thể để ngươi đi?” Khí diễm trên đỉnh đầu Nam Minh tiên đế lập tức thấp đi một đoạn, thành thành thật thật nhận thua với y sư chủ trị, vỗ ngực nói: “Vậy ta đi, bảo đảm đem nàng sờ được rõ ràng, lộ hết ra.”

…

Chương 93: An Nghiệp không có số mệnh khoa học.

…

【Thái Thượng 】!

Là một trong ba mươi ba ngày ở Tiên giới, Thái Thượng Thiên chính là căn cứ nòng cốt nhất của Thái Thượng Thần Cung, quy mô và mức độ phồn vinh vượt xa 【 Vạn Đảo Huyền Thiên 】 thuộc quyền quản lý của Vô Cực Thần Cung có thể so sánh.

Thanh Luân thần triều là một thần triều bình thường nằm trong phạm vi quản hạt của Thái Thượng Thiên Hạ, quy mô lãnh thổ tương đương với khoảng sáu bảy phần của Thánh vực Đông Hà thần triều. Nhưng bao gồm Thanh Luân thần hoàng và cường giả cấp bậc đạo chủ lại có đến tám người, bên dưới quản lý của thánh triều, số lượng của tiên triều càng vô cùng khổng lồ.

Nhưng cho dù là một đại thế giới quy mô bàng bạc như thế, gần đây cũng xảy ra một chuyện lạ.

Đó là một trận pháp.

Một trận pháp không gian giam cầm to lớn vô cùng.

Nó bao phủ toàn bộ Thần Triều, toàn bộ thế giới trong phạm vi cương vực Thần Triều, bao gồm Thiên Hà, Tỉnh Quần, Hư Không Hải vân vân, tất cả đều không thể may mắn thoát khỏi.

Thanh Lôn Thần Triều trên dưới, tất cả vẫn có thể tu luyện như bình thường, sinh hoạt, nhưng bị vây ở dưới mái vòm, một khi ý đồ rời khỏi biên giới Thần Triều, sẽ đụng phải một bức tường không gian vô hình, mặc cho những Đạo Chủ kia cuồng oanh loạn tạc như thế nào, cũng không thể phá vỡ được giam cầm.

Lúc này.

Thần triều quốc đô.

Thanh Lôn Thần Cung.

Hoàng cung là Thanh Lôn Thần Triều, Thanh Lôn Thần Cung lơ lửng ở trên trời cao, quy mô hùng vĩ, đạo uẩn dạt dào, toàn thân đều lượn lờ bên trong tiên quang mờ mịt, có uy thế không giống phàm tục.

Lúc này, trong chính điện Thần Cung.

Thanh Luân Thần Hoàng vốn nên ngồi ở trên hoàng vị mặc một bộ hoàng bào, mang theo mấy tên đạo chủ còn lại đứng ở dưới bậc thang, tất cung tất kính hướng phía trên hành lễ.

Mà trên bậc thang, trên hoàng tọa vốn thuộc về Thanh Lôn Thần Hoàng, lúc này đang ngồi một vị lão giả tiên phong đạo cốt.

Thần Hoàng cầm đầu mặt mang vẻ u sầu: "Đế Tôn, ngàn năm gần đây, Thần triều chúng ta lại có hơn mười thanh niên tài tuấn tinh thông trận pháp, bị nhốt trong không gian giam cầm. Cầu Đế Tôn tự mình ra tay, đánh tan trung tâm trận bàn, để Thanh Lôn thần triều ta lại thấy ánh mặt trời."

Đương nhiên vị lão giả ngồi trên hoàng tọa kia chính là cao thủ đệ nhất Tiên giới hiện giờ - Thái Thượng Tiên Đế.

Bên cạnh Thái Thượng Tiên Đế còn có một người trẻ tuổi lưng đeo hộp kiếm, phong thần tuấn lãng, chính là Vương An Nghiệp.

Chỉ có điều, giờ phút này Vương An Nghiệp ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt mơ hồ, hiển nhiên còn chưa rõ ràng tình huống.

Thái Thượng Tiên Đế lại mang vẻ mặt bình tĩnh thong dong: "Thanh Lôn, ngươi bình tĩnh đừng nóng. Lần này bản đế tôn đến đây vốn là vì giải quyết khốn cục."

Ở đây bao gồm Thanh Lôn Thần Hoàng ở bên trong một đám cường giả Hỗn Nguyên Cảnh nghe vậy, đều là sắc mặt vui vẻ, càng thêm tò mò nhìn về phía Vương An Nghiệp.

Vị công tử ca tướng mạo tuấn lãng, khí chất xuất trần trẻ tuổi này chính là trận pháp sư đỉnh cấp do Thái Đế Tôn tìm tới ư?

Bất quá, nhìn hắn tựa hồ một mặt mờ mịt, hắn thật sự được không?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút lẩm bẩm, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Đúng vào lúc này.

Một giọng nói như thật như ảo, tràn đầy trêu tức cùng khiêu khích bỗng dưng vang lên trong điện: “Thái Thượng lão quỷ, trước sau ngươi bỏ ra hai ngàn năm, chỉ mới tìm được một gia hỏa thoạt nhìn không quá thông minh như vậy?”

Tiếng nói còn chưa hạ xuống.

Trên không trung đại điện có đạo đạo quang ảnh hội tụ.

Ngắn ngủi trong một hơi thở, một đạo hư ảnh lão giả ngưng như thực chất liền xuất hiện ở trong chính điện Thần Cung.

Lão giả này mặc một thân đạo bào lôi thôi, lớn lên có chút đầu hoẵng, trong ánh mắt càng lộ ra cỗ khí tức hèn mọn khó nói nên lời.

Khí chất này, hình tượng này, so sánh với Thái Thượng Tiên Đế tiên phong đạo cốt quả thực chính là hai thái cực.

Người sau mặc kệ hành vi xử sự như thế nào, nhưng lão thần tiên một thân chính khí lẫm nhiên khí độ lại là thập phần dọa người.

“Hừ, ngươi chỉ là một khí linh trận bàn, há có thể nhìn ra được sự lợi hại của An Nghiệp?” Thái Thượng Tiên Đế vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn thoáng qua Vương An Nghiệp, vừa là vô cùng thưởng thức, vừa đau lòng và tiếc hận.

Nhưng mà thoáng qua, Thái Thượng Tiên Đế đã thu liễm tâm thần, nghiêm nghị nhìn về phía lão giả lôi thôi kia: “Khí Linh, điều kiện ngươi đáp ứng lúc trước, vẫn còn giữ lời chứ?”

“Bổn khí linh một lời nói ra như nhiễm đen, danh dự há là một mạch Thái Thượng lão cẩu các ngươi có thể so sánh?” Lão giả lôi thôi kia cứng cổ, giống như là bị vũ nhục phẫn nộ mắng, “Chỉ cần là thanh niên tài tuấn trận pháp sư sáu ngàn tuổi trở xuống, đều có thể khiêu chiến ta bố trí phòng giam mê cung, chỉ cần có thể khiêu chiến thành công, ta liền hủy bỏ lồng giam khốn trận của Phá Thần Triều này, cũng chờ ngươi điều khiển.”

“Ngược lại là lão quỷ ngươi, sẽ không nuốt lời mà mập chứ?”

Nghe thấy lời ấy, Vương An Nghiệp không khỏi có chút chấn kinh.

Cái này vây khốn toàn bộ Thần Triều, lại là một kiện trận bàn? Hơn nữa tựa hồ còn không có chủ nhân điều khiển trận bàn?

Uy lực này, trận bàn cấp Đạo Khí chắc chắn làm không được, đó tất nhiên là một kiện thần khí chân chính!

Nhận được câu trả lời khẳng định, lúc này Thái Thượng Tiên Đế mới nở nụ cười: "Nếu ngươi đã tuân thủ hứa hẹn, vậy đương nhiên bản Tiên Đế cũng sẽ tuân thủ lời hứa. Ngươi hãy an tâm một chút chớ nóng nảy, sau khi dặn dò với An Nghiệp vài câu, ta sẽ phá vỡ lồng giam vây trận của ngươi."

"Tùy ngươi vậy, thời gian giữ lại cho ngươi cũng không nhiều." Lão giả khí linh lôi thôi có bộ dáng kiệt ngạo bất tuân.

Thái Thượng Tiên Đế vẻ mặt nghiêm túc nói: "An Nghiệp tiểu tử, như ngươi nhìn thấy, thần khí trận bàn này phong cấm không gian toàn bộ Thanh Lôn Thần Triều. Nếu bản đế tôn mạnh mẽ ra tay, phí chút tay chân cùng thời gian, muốn nổ nát nó giam cầm tự nhiên có thể. Nhưng cũng chỉ là nổ nát, hơn nữa như vậy trận bàn thần khí có lẽ cũng sẽ bị hao tổn… Muốn thu phục nó sẽ không đơn giản như vậy."

"Không khó! Dáng điệu của Thái Thượng Lão Cẩu ngươi quá ngông cuồng." Lôi thôi lão giả nghe vậy lại cười lạnh một tiếng, cười nhạo nói: "Đây cũng chính là phạm vi bao phủ của ta bây giờ, nếu như ta thu nhỏ lại một chút, cho ngươi thời gian một tháng cũng chưa chắc ngươi có thể đánh ra! Đến đây thử xem sao!"

Vương An Nghiệp không còn gì để nói nhìn ông lão một cái.

Ngừng lại một hồi lâu, hắn mới có vài phần tò mò nhìn về phía Thái Thượng Tiên Đế: "Thái Thượng tiền bối, dường như vị Khí Linh tiền bối này có oán niệm không nhỏ với ngài, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì?"

Lần này, tuy rằng hắn đã đáp ứng đến hỗ trợ của Thái Thượng Tiên Đế, nhưng xuất phát từ tâm tính cẩn thận, nếu như không làm rõ được tình huống, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay.

Chuyện này…

Thái Thượng Tiên Đế hơi do dự, cuối cùng vẫn giải thích: "Thần khí trận bàn này gọi là 【 lồng giam Tiên Đế 】, mà chủ nhân ban đầu của nó là Thần Cơ Tiên Đế, có chút… thù hận với khai sơn lão tổ nhất mạch Thái Thượng Thần Cung ta."

Thái Thượng Tiên Đế cân nhắc một phen mới xác định từ, tiếp tục giải thích: "Năm đó sau khi Thần Cơ Tiên Đế luyện chế ra thần khí trận bàn, ý đồ đánh lén lão tổ tông. Sau khi không có kết quả, Thần Cơ Lão Nhân bèn trốn xa nó, mà trận bàn này đã bị phong ấn trong Thanh Lôn thế giới."

"Không không không, ta không gọi là 'Tiên Đế lồng giam'." Lão giả lôi thôi lập tức phản bác, "Bản thần khí gọi là 【 Chuyên giết Thái Thượng lão cẩu 】."

Ách…

Ánh mắt Vương An Nghiệp kinh ngạc.

Năm xưa rốt cuộc Thần Cơ Tiên Đế và lão tổ Thái Thượng nhất mạch có thù hận gì? Thậm chí ngay cả tên thần khí cũng lấy ra thành dạng này!?

Vẻ mặt Thái Thượng Tiên Đế có chút cứng ngắc, nhưng lại không thể làm gì được: "Năm đó… Lão tổ khai sơn nhà ta, đồng môn với Thần Cơ tiền bối, đều là thiên tài đỉnh cấp của Thiên Nguyên Thần Cung."

Thiên Nguyên Thần Cung?

Vương An Nghiệp hơi sửng sốt, nhưng chợt nhớ tới một cái tên trên tổng bảng lịch sử Thần Khuyết.

Đứng thứ hai trong tổng bảng lịch sử 【 Bá Thiên 】.

Thế lực của hắn chính là Thiên Nguyên Thần Cung.

Mà trong tổng bảng lịch sử, hậu chước có tên Thiên Nguyên Thần Cung, khoảng tám vị! Trong đó có không ít thứ tự tương đối gần phía trước.

Bởi vậy, cho dù là Vương An Nghiệp không quen thuộc lịch sử Tiên giới, đều hiểu rõ Thiên Nguyên Thần Cung nhất định là một trong những thế lực siêu cấp của Tiên giới!

“Không sai, tôn húy của khai sơn lão tổ nhà chúng ta gọi là 【Thanh Đỉnh】, chính là xếp hạng bốn mươi bảy trong tổng bảng lịch sử Thần Cương bảng, không, là vị ở bốn mươi tám!” Thái Thượng Tiên Đế giải thích, “Bởi vì Thần Cáo bảng chỉ cho phép thanh niên tuấn kiệt Đại La cảnh xông cửa, Thanh Đỉnh lão tổ chúng ta năm đó khi đánh bảng còn rất trẻ, cho nên vẫn lệ thuộc vào Thiên Nguyên Thần Cung. Bất quá, năm đó ông ta xếp hạng cao nhất ở tổng bảng thứ bốn mươi mốt, sau đó theo sự thay đổi của lịch sử dần dần hạ xuống bốn mươi bảy, gần đây mới bị ngươi chen đến bốn mươi tám!”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế nhìn về phía Vương An Nghiệp càng thêm phức tạp.

Nếu là trước kia, nhắc tới xếp hạng lịch sử của vị khai sơn lão tổ này, hắn khẳng định là muốn đắc ý khoe khoang một phen, dù sao, đây chính là một trong những mục tiêu truy đuổi lúc tuổi còn trẻ của hắn, trong lòng cũng đã vô số lần kiêu ngạo không thôi.

Nhưng ở trước mặt Vương An Nghiệp, hắn làm thế nào cũng không kiêu ngạo nổi.

“Vậy, sau đó thì sao?” Vương An Nghiệp tò mò truy hỏi.

“Sau đó… “

Thái Thượng Tiên Đế thở dài, bắt đầu kể cho Vương An Nghiệp một câu chuyện tương đối máu chó.

Cái gì Thanh Đỉnh lão tổ cùng Thần Cơ tiền bối đều thích có một học tỷ, nhưng bởi vì mị lực cùng phong thái cá nhân của Thanh Đỉnh lão tổ, cuối cùng giành được trái tim của học tỷ.

Nhưng Thần Cơ tiền bối lại không cam lòng thất bại, làm ra một số chuyện cố chấp và điên cuồng, cũng vì vậy mà trục xuất khỏi sư môn.

Nhưng dù vậy, Thanh Đỉnh lão tổ tâm tính rộng lượng cũng không so đo với Thần Cơ tiền bối, về sau càng là tách ra từ trong Thiên Nguyên Thần Cung, sáng lập Thái Thượng Thần Cung, trở thành trụ cột của Tiên Giới.

Nhưng Thanh Đỉnh lão tổ trăm triệu lần không ngờ, rất nhiều năm sau, Thần Cơ tiền bối đột nhiên dùng tư thế trận pháp

Tiên Đế trở về, cũng dùng thủ đoạn bỉ ổi thiết kế tập hắn.

Đương nhiên, tập kích không thành công.

Niệm tình xưa kia, Thanh Đỉnh lão tổ đã lưu lại một đường sinh cơ cho Thần Cơ Tiên Đế, nhưng lại ấn thần khí trận bàn, phong ấn nó lại.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói của Thái Thượng Tiên Đế.

Ở trong quá trình Thái Thượng Tiên Đế kể lại chuyện xưa năm đó, thần khí trận bàn khí linh thỉnh thoảng sẽ hùng hùng hổ hổ đưa ra phản bác.

Trong miệng nó, cố sự năm đó hoàn toàn là một phiên bản khác.

Ở bên trong phiên bản kia, Thanh Đỉnh lão tổ chính là một người chỉ giỏi có bề ngoài, dựa vào diện mạo và lời ngon tiếng ngọt lừa gạt học tỷ nữ thần, cuối cùng thủy loạn chung vứt bỏ hại chết học tỷ khốn kiếp, cũng làm hại chủ nhân của nó bị trục xuất khỏi Thiên Nguyên Thần Cung.

Chủ nhân của nó là Thần Cơ Tiên Đế, chính là vì báo thù rửa hận cho học tỷ Nữ Thần, mới nằm gai nếm mật thành tựu Tiên Đế, cũng ở cuối cùng Vương Giả trở về, ra tay giáo huấn lão tổ Thanh Đỉnh lúc ấy đã là Thái Thượng Tiên Đế.

Chỉ là không nghĩ tới, lúc trước Thanh Đỉnh lão tổ bị đánh bại, liền khóc rống nước mắt hối hận không thôi, đau khổ cầu xin tha thứ.

Thần Cơ Tiên Đế niệm tình nghĩa trẻ tuổi, nhất thời mềm lòng chuẩn bị tha cho hắn một mạng, kết quả Thanh Đỉnh lão tổ nhân cơ hội đánh lén, khiến Thần Cơ Tiên Đế bị thương nặng.

Mà Thần khí trận bàn vì hộ chủ, chủ động lưu lại đoạn hậu, cuối cùng gặp phải Thanh Đỉnh lão tổ bắt được.

Về sau, Thanh Đỉnh lão tổ bức bách nó đổi môn đình, thần khí khí linh tất nhiên là liều chết không theo, cuối cùng bị Thanh Đỉnh lão tổ tức hổn hển phong ấn ở trong phương Thanh Lôn thế giới này.

Mà Thái Thượng Tiên Đế trước mắt này, từ trong điển tịch của lão tổ tông biết được việc này, liền ra tay giải trừ phong ấn, lần nữa ý đồ thu phục thần khí trận bàn.

Kết quả chính là, thần khí trận bàn thừa cơ đào thoát, phong cấm toàn bộ Thanh Lôn thần triều, dùng cái này bức hiếp Thái Thượng Tiên Đế, cùng giằng co.

Đồng dạng một câu chuyện, từ hai góc độ giải thích liền biến thành hai câu chuyện hoàn toàn khác biệt.

Vương An Nghiệp nghe vậy cũng có chút choáng váng, nhất thời không biết nên nghe ai.

Tính cách cho phép, hắn thật sự không quá am hiểu phân biệt những thứ này, đành phải đề nghị nói: "Thái Thượng tiền bối, nếu không, ta hỏi một chút ý kiến của thái gia gia ta?"

Chắc hẳn, với trí tuệ của thái gia gia hắn, nhất định có thể phân biệt rõ ai đúng ai sai.

Nghe nói như thế, Thái Thượng Tiên Đế nhất thời tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "An Nghiệp tiểu tử, ngươi đây là không tin ta? Thanh Đỉnh lão tổ nhà chúng ta cả đời thanh chính, làm người hòa giải, cuối cùng lại vì thủ hộ Tiên giới hi sinh bản thân, há có thể để cho khí linh kia tùy ý vu oan?"

Mắng hai câu, Thái Thượng Tiên Đế mới hơi bình tĩnh lại, ngược lại nghiêm mặt nói: "Đương nhiên, bản Tiên Đế đích thật là muốn thu thần khí trận bàn này, nhưng cũng không phải vì bản thân."

"Hiện tại thế cục Tiên giới chúng ta bất ổn, cân bằng bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá vỡ, nếu có thần khí【 lồng giam Tiên Đế 】 này trong tay, liền có thể có thêm một đường sống."

"Lấy một ví dụ đơn giản, nếu có thể vây khốn một chí tôn Ma tộc lạc đàn nào đó, chúng ta sẽ dễ dàng bao vây tiêu diệt đến chết."

"Ta cũng không phải không tin tưởng Thái Thượng tiền bối." Vương An Nghiệp giải thích nói: "Tam Trận sư tôn âm thầm nói với ta, Thái Thượng tiền bối tuy rằng làm người hẹp hòi, thù dai, còn có tật thận trọng cẩn trọng vân vân, nhưng tiền bối thật sự làm được cả đời đều cúc cung tận tụy thủ hộ Tiên giới."

Thái Thượng Tiên Đế một bộ tiên phong đạo cốt nghe vậy khóe miệng giật một cái, trên mặt hiện ra một nụ cười nguy hiểm: "Bổn Tiên Đế trở về sẽ đi tìm thằng nhãi kia tính sổ ba trận."

Đang nói, lão giả khí linh lôi thôi kia lại chờ đến có chút không kiên nhẫn rồi, cười quái dị thúc giục: "Xì! Tiểu tử thúi, ngươi cũng không cần ở chỗ này giả mù sa mưa từ chối bốn phía, ngươi muốn phá trận thì cứ đến, xem thần khí gia gia nhà ngươi dạy ngươi tiểu bạch kiểm này làm người như thế nào."

"Thôi được, chuyện xưa trước đây cuối cùng cũng chỉ là quá khứ, hiện tại truy cứu ai đúng ai sai ý nghĩa không lớn." Ánh mắt Vương An Nghiệp lộ ra nghiêm nghị: "Thái Thượng tiền bối, vãn bối nguyện ý giúp ngươi một tay."

Hắn hiểu rõ, một thần khí trận bàn có thể vây khốn địch như vậy, đối với thế cục hiện giờ của Tiên giới quan trọng đến cỡ nào.

"Được, An Nghiệp ngươi cứ xông vào, số lượng trận bàn khí linh kia cũng không dám làm khó dễ ngươi." Thái Thượng Tiên Đế gật đầu nói: "Nếu ngay cả ngươi cũng không phá được khảo nghiệm của thần khí khí linh này, bản đế sẽ tự mình ra tay đánh nổ nó, thả ngươi và những thanh niên tài tuấn bị nhốt kia ra."

Lấy sự cường đại của Thái Thượng Tiên Đế, đánh nổ một kiện thần khí vô chủ tự nhiên không thành vấn đề, chỉ là như vậy liền rời bỏ ước nguyện ban đầu của mình.

Muốn thu phục nó, vẫn chỉ có thể tuân thủ quy tắc của nó.

Vương An Nghiệp vẻ mặt thong dong bình tĩnh, chắp tay nói với khí linh lôi thôi của lão giả: "Xin tiền bối chỉ giáo."

"Khặc khặc, bản khí linh không tin, bộ dạng tiểu bạch kiểm không quá thông minh này của ngươi, cũng có thể phá vỡ "Lồng giam mê cung" của ta."

Khi lão giả lôi thôi kia vừa dứt lời, trong nháy mắt tiếp theo, Vương An Nghiệp chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, liền đi tới trong một không gian phong bế đặc biệt.

Không gian này vuông vức, bốn phía trống rỗng, thoáng nhìn giống như một gian phòng.

Bốn phương hướng của gian phòng đều có một cái mở miệng, có thể đi thông các phương hướng khác nhau, nhưng chỗ mở miệng lại là một mảnh hỗn độn tối đen, dùng thần niệm thăm dò, cũng là một mảnh hỗn độn, phân không rõ con đường phía trước.

Đang lúc Vương An Nghiệp dò xét tình huống bốn phía, tiếng cười quái dị của thần khí trận bàn khí linh quanh quẩn trong không gian.

"Tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ đây. Ta thiết kế lồng giam mê cung, tổng cộng cần đi chín chín tám mươi mốt bước, ngươi cứ đi một bước, lồng giam mê cung sẽ xuất hiện biến hóa tương ứng, ngươi phải dùng kiến thức trận pháp thôi diễn biến hóa của toàn bộ mê cung, mới có thể đi ra bước tiếp theo, hơn nữa càng về sau càng khó!"

"Chú ý, mê cung lồng giam chỉ có giải pháp duy nhất. Ngươi sai một bước chính là từng bước sai, cuối cùng sẽ bị nhốt trong mê cung vĩnh viễn. Trước ngươi, một tiểu tử có thành tích tốt nhất mới đi ra ba mươi bước, đã bị vây khốn vĩnh viễn."

Khí linh trận bàn cười đến đắc ý mà càn rỡ, tiếng cười vang vọng toàn bộ không gian.

Từng tràng âm thanh trầm thấp vang lên, toàn bộ không gian phong bế đều trở nên cực kỳ quỷ dị và áp lực.

Vương An Nghiệp lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn khách khí chắp tay về phía không trung, mặc dù khí linh thái độ ác liệt như thế, vẫn là phong độ nhẹ nhàng, lễ nghi chu đáo: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm."

Bộ dáng thong dong bình tĩnh như thế, khiến khí linh lôi thôi của lão giả càng thêm không vui: "Hừ, giả vờ giả vịt! Ta ghét nhất là loại người có bộ dạng tuấn tú, áo trắng bồng bềnh như ngươi, gia thế tốt, huyết mạch mạnh mẽ, vĩnh viễn đều là tiểu tử thối giả vờ giả vịt tao nhã! Tiểu tử, ngươi hãy chấp nhận số phận đi."

Vương An Nghiệp không phản ứng với sự châm biếm này, mà thu liễm tâm thần, hết sức chuyên chú bắt đầu dùng kiến thức trận pháp phá giải mê cung lồng giam.

Trong khoảng thời gian này, hắn đi theo Tam Trận Sư Tôn bồi bổ không ít bài học trận pháp, hiểu biết đối với kiến thức trận pháp đã không còn là Ngô Hạ A Mông nữa, hắn cũng muốn lợi dụng mê cung lồng giam này để nghiệm chứng sở ngộ của mình gần đây.

Rất nhanh, hắn liền giải ra bước thứ nhất, lập tức là bước thứ hai.

Hắn giải được không nhanh, nhưng phong cách có chút vững vàng, hai ba ngày ngắn ngủi, cũng đã đi ra ba mươi chín bước, dễ dàng vượt qua thành tích tốt nhất lúc trước.

Trong Thanh Lôn Thần Cung, một màn sáng lơ lửng giữa đại điện, quá trình Vương An Nghiệp phá giải mê cung lồng giam hiện ra rõ ràng trên màn sáng.

Thành tích của Vương An Nghiệp đã là tốt nhất trước mắt, nhưng trên mặt những đạo chủ đang quan chiến trong Thanh Lôn thần cung lại không hề có chút vui mừng nào, ngược lại thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Thanh Lôn Thần Hoàng cau mày, không nhịn được thở dài: "Đế Tôn, tri thức về trận pháp của đứa nhỏ này vẫn được, trong đám bạn cùng lứa tuổi chắc chắn là người nổi bật. Nhưng tốc độ này của hắn càng ngày càng chậm, khả năng cao là không đi được tám mươi mốt bước."

Những Đạo Chủ khác cũng âm thầm gật đầu.

Lúc trước bọn họ cũng từng gặp một ít người trẻ tuổi bắt đầu khai cục không tệ lắm, cũng từng có kỳ vọng cực lớn đối với bọn họ, nhưng sau đó bọn họ chính là như vậy, tiến độ phá giải càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cuối cùng bị vây ở bên trong.

Với tư thế này của Vương An Nghiệp, hơn phân nửa là đi không đến cuối cùng, muốn phá vỡ mê cung lồng giam, hy vọng xa vời!

Thái Thượng Tiên Đế chú ý tới phản ứng của bọn họ, nhưng vẫn là vẻ mặt thong dong: "Các vị an tâm chớ nóng, bản đế tin tưởng An Nghiệp."

"Hắc hắc hắc, Thái Thượng lão quỷ, đây đã là cơ hội cuối cùng của ngươi thử sai rồi." Lúc này, lão giả lôi thôi khí linh

cũng bu lại, cười quái dị nói, “Nếu tiểu tử anh tuấn này không qua được cửa ải, ngươi phải thả cho ta tự do.”

“Đương nhiên ta sẽ giữ lời hứa.” Thái Thượng Tiên Đế lạnh nhạt nói: “Nhưng hy vọng ngươi cũng có thể giữ lời, bằng không, bản đế tôn không ngại đánh nổ ngươi!”

“Đương nhiên ta sẽ thủ tín. Ta lấy danh dự Thần Cơ Tiên Đế của lão chủ nhân ta ra thề.” Lão giả lôi thôi, khí linh hắc hắc cười đồng ý.

Tuy rằng còn chưa đi đến một bước cuối cùng, nhưng hắn đã nhìn ra nội tình của tiểu tử này. Chỉ bằng tiêu chuẩn trận pháp tiểu tử này hiện ra, tuyệt đối không có khả năng qua ải.

Bởi vậy, biểu hiện của nó tràn đầy tự tin, ngay cả thề cũng không sợ.

Quả nhiên, cuối cùng Vương An Nghiệp kẹt ở bước thứ sáu mươi ba, sau đó mặc cho hắn tính toán như thế nào, đều không tính ra được bước tiếp theo, cảm thấy bất luận đi bước nào, đều sẽ rơi vào sụp đổ toàn bộ.

Bầu không khí lập tức lâm vào bế tắc.

Một đám Thanh Luân thần triều Hỗn Nguyên Đạo Chủ đều than ngắn thở dài.

Khí linh lôi thôi của lão giả thấy thế, cười càng thêm ngông cuồng: “Thái thượng lão quỷ a, bản linh thật không biết dũng khí của ngươi từ đâu tới, cơ hội cuối cùng này cứ như vậy mà tiêu hao hết. Nhận thua đi, từ nay về sau, ta chính là tự do!”

“Ha ha.” Thái Thượng Tiên Đế nhìn cũng chưa từng liếc nhìn nó một cái, chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Thử nhiều lần như vậy, đương nhiên hắn biết độ khó để phá giải mê cung lồng giam này cao tới đâu, nếu không thì hắn đã không chuyên môn bồi dưỡng Khương Vô Vọng, thậm chí còn muốn hắn bái nhập làm môn hạ của Tam Trận Đạo Chủ.

Dựa theo hắn tính toán, phá giải mê cung lồng giam này khó khăn hơn Cửu Tinh Trận Bi của Thông Quan Tiên Trận Minh một chút.

Coi như Khương Vô Vọng có thể thành công trở thành Cửu Tinh Trận Pháp sư, cũng phải ở dưới môn hạ của Tam Trận

Đạo Chủ tôi luyện thêm ít năm, lại đến phá giải mê cung này mới chắc chắn.

Có điều, đây là đối với Khương Vô Vọng mà nói, Vương An Nghiệp chính là một khái niệm khác.

Mà lúc này, Vương An Nghiệp lâm vào cục diện khốn đốn rốt cuộc bất đắc dĩ từ bỏ tính toán, mặt mũi tràn đầy xấu hổ lắc đầu: "Ai ~ ta thật sự không muốn dùng chiêu này."

Hắn có chút áy náy, cảm giác mình vẫn là không đủ nỗ lực, đối với tri thức trận pháp nắm giữ không vững chắc, thế mà mới giải được sáu mươi mấy bước liền không giải được.

Trong ánh mắt không được coi trọng của mọi người, trong tiếng trào phúng cực điểm của Khí Linh, Vương An Nghiệp móc ra một cái đầu chung, lắc lắc vài cái như không có ai, sau đó nhìn thoáng qua kết quả chung, liền không chút do dự đi một bước về phía đông.

Ầm ầm ầm!

Trận pháp lại xuất hiện biến hóa cực lớn.

"Làm sao có thể?"

Lão giả lôi thôi bị kinh sợ.

Giải đến cuối cùng không giải được đổ xúc xắc nó từng gặp qua, chuyện này cũng không tính là ngạc nhiên, nhưng vấn đề là, một bước này của tên này đã đi đúng rồi!

"Vận khí, cái này nhất định chỉ là vận khí!"

Nó không tin tà nhìn thẳng Vương An Nghiệp.

Mà Vương An Nghiệp rất nhanh dựa vào đầu chung, đi ra bước thứ sáu mươi lăm… Sáu mươi bảy bước… Bảy mươi ba bước!

"Điên rồi, điên rồi, ta điên rồi." Lão giả lôi thôi ôm đầu, hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi: "Thái Thượng lão quỷ, ngươi tìm được tên gia hỏa biến thái như vậy từ đâu vậy?! Đây không khoa học, đây thật sự là không khoa học!"

"Ha ha ha ~ "

Thái Thượng Tiên Đế đã sớm đoán được tình huống sẽ biến thành như vậy, thẳng đến lúc này mới cao hứng cười ha hả: "Đồ linh trận bàn, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn tiếp nhận hiện thực đi. An Nghiệp nhà chúng ta chính là dáng dấp tuấn tú, có phong độ, lễ phép, có gia nghiệp, còn có khí vận không thể địch nổi! Ngươi không phục cũng vô dụng!"

Lão giả khí linh lôi thôi trầm mặc.

Trong thế giới quan của hắn, còn chưa bao giờ nhìn thấy người nào như Vương An Nghiệp, gia thế tốt, lớn lên đẹp trai, có phong độ, không ngờ còn có vận khí vô tận!

Cho dù là thanh đỉnh vô sỉ hèn hạ trong miệng tiền chủ nhân kia, sợ là cũng xa xa không bằng Vương An Nghiệp này nhỉ?

Trên đời này, vì sao lại có người như vậy, đáng ghét!

Nhưng hắn có tức giận cũng vô dụng, Vương An Nghiệp dựa vào đầu chung, từng bước một đi xuống.

Hắn đã hoàn toàn từ bỏ tính toán, dù sao đến tình trạng này, hắn cũng xem như không đến.

Bước thứ tám mươi mốt!

Khi Vương An Nghiệp không chút sợ hãi bước ra một bước cuối cùng, toàn bộ không gian lồng giam nhất thời giống như động đất rung lên, bắt đầu sụp đổ.

Trong nháy mắt, hắn một lần nữa lại xuất hiện ở Thanh Lôn Thần Cung.

Cùng xuất hiện với hắn còn có những thanh niên tài tuấn bị nhốt trong trận pháp kia. Giờ phút này bọn họ cũng đều nhao nhao rơi vào trong Thần Cung.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ mặc dù bị mắc kẹt, nhưng Trận Bàn Khí Linh cũng không có ý muốn giết chết bọn họ, nên cũng đồng ý với việc bên ngoài đưa đồ ăn và đan dược cho bọn họ. Bởi vậy nhiều năm trôi qua như vậy, bọn họ ngược lại vẫn luôn là một đám béo mập trắng trẻo, ánh mắt có chút dại ra cùng choáng váng, không rõ ràng lắm tình huống trước mắt là như thế nào.

Chẳng lẽ là đã thoát khốn?

“Tốt tốt tốt, thật không hổ là An Nghiệp.” Thái Thượng Tiên Đế vui mừng nhướng mày: “Trận bàn khí linh, đến lượt ngươi tuân thủ lời hứa, bái ta làm chủ nhân…”

Nhưng hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy mâm tròn bạch ngọc đã hóa thành một đạo ánh sáng, “vèo” một cái lao vào trong vòng tay của Vương An Nghiệp.

“An Nghiệp công tử, ta cảm thấy ta trước kia bái sai chủ nhân, chủ nhân trước kia của ta cả đời khổ quá đáng thương. Ta đã quyết định, về sau ta sẽ đi theo ngài, đổi một nhân sinh chính, hảo hảo tẩy rửa một chút lệ khí vô cùng tích lũy lần trước!”

Cái gì?

Mặt Thái Thượng Tiên Đế đen lại: “Khí linh, ngươi vậy mà không tuân thủ hứa hẹn!”

“Hiện giờ ta đã quyết định thay đổi khí sinh rồi, tất nhiên mọi chuyện đều thành mây bay, đều muốn vứt bỏ hết.” Thần khí trận bàn từ trong lòng Vương An Nghiệp lộ ra một góc, nửa thân thể của Khí Linh từ trong trận bàn thò đầu ra, nói rất đúng lý hợp tình, không hề có ý xấu hổ.

Giờ khắc này, dường như ngay cả âm thanh và hình tượng của nó cũng thay đổi.

“Nhưng ngươi đã thề.” Thái Thượng Tiên Đế có chút không dám tin.

Một khí linh, lại còn biết nói dối?

“Đã nói muốn vứt bỏ tất cả trước kia, danh dự chủ nhân trước của ta, liên quan gì đến ta bây giờ?” Giọng điệu của Trận Bàn Khí Linh tỏ vẻ đương nhiên.

Sau khi chơi xấu xong, nó lại nhanh chóng chuyển hướng về phía Vương An Nghiệp, mê hoặc nói: “An Nghiệp công tử, ta sẽ dẫn theo ngươi chạy trước. Thái Thượng lão quỷ này nhất định là động sát cơ, muốn giết người đoạt bảo rồi, chúng ta tiếp tục ở lại chỗ này quá nguy hiểm…”

Con mẹ nó ta…

Sát khí thịnh nộ của Thái Thượng Tiên Đế lập tức bị kìm nén trở về.

Mặt hắn ta đầy giận dữ: “Cái cái trận bàn rách nát này của ngươi mà còn dám ngậm máu phun người?! Giết đầu ngươi, đoạt hồn ngươi đi! Bản đế tôn vì bảo vệ Tiên giới mà kính dâng cả đời, từ trước đến giờ không dám lười biếng chút nào, ta đến mức chỉ vì một món thần khí đã giết người đoạt bảo sao?”

Hắn quả thực không thể tin được, mình đường đường đệ nhất cao thủ Tiên Giới, lại bị một cái trận bàn lừa gạt!

…

Chương 94: Bản đế tôn mơ hồ cảm thấy Vương Thủ Triết là một trà xanh siêu cấp.

…

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh Uyển.

Trong sương phòng tiểu viện.

Sau khi kết thúc cuộc điều trị hôm nay, Nam Minh tiên đế tiếp tục bắt Vương Thủ Triết đánh cờ.

Bất quá, bất đồng với tàn sát bình thường nghiêng về một bên, ván cờ này hạ đến là có lui có lui, bàn cờ cờ giăng khắp nơi, nhìn như khó phân ngang nhau.

Đây không phải bởi vì kỳ lực của Vương Thủ Triết có tiến bộ, mà là Nam Minh Tiên Đế đang cố ý khống chế thế cờ.

Hắn phải nếm thử chút ngon ngọt cho Vương Thủ Triết, tránh cho dưới thế công tồi cổ lạp hủ, Vương Thủ Triết còn chưa chơi được hai ván đã chịu không chơi nữa, đây là niềm vui không có bao nhiêu?

"Bệ hạ, công tác điều tra tình báo của ngài thế nào rồi?" Vương Thủ Triết giống như không phát hiện ra ý đồ của Nam Minh Tiên Đế, tùy ý hạ một quân cờ, cắt đứt thế tiến công của đối phương.

Nam Minh Tiên Đế liếc mắt.

Nghe một chút, nghe một chút giọng điệu này!

Người không rõ nguyên do còn tưởng rằng Vương Thủ Triết mới là đại lão Tiên Đế đứng phía sau khống chế bàn, mà Nam Minh hắn chẳng qua chỉ là một người chạy việc vặt.

Bất quá, vừa nghĩ đến mạng già của mình còn ở trong tay đối phương nắm, hắn liền không có sức lực vỗ bàn, chỉ có thể thành thành thật thật báo cáo công tác: "Bên ngoài tra không ra vấn đề, Diêu Như Bình xuất thân Thái Thanh Thiên danh

môn Diêu thị, gả cho tiểu tử Hiên Viên Thiên Vũ làm kế huyền, cũng là đại tiểu thư thân gia trong sạch, lý lịch qua lại cũng không có chỗ bẩn."

Ngừng một chút, Nam Minh Tiên Đế lại bắt đầu hưng phấn: "Có điều, từ sau khi nàng gả cho người khác, dường như đã biến thành người khác. Cũng không biết từ đâu học được mị thuật cao thâm, không những khiến Hiên Viên Thiên Vũ đầu óc choáng váng, còn lén lút thông đồng với nhiều nhân vật trẻ tuổi tuấn kiệt, cùng với rất nhiều nhân vật quyền thế."

"Những người từng được nàng thông đồng với ta đều được liệt kê trong danh sách, chậc chậc chậc. Thật khiến người ta phải than thở. Ngươi có muốn xem thử không?"

"Đúng rồi, trưởng lão Ngọc Dương của Vô Cực Thần Cung xin nhờ ngươi chính là một trong những thần tử dưới váy nàng ta! Ta hoài nghi nàng ta bị Ma tộc mê hoặc."

Nam Minh Tiên Đế nói xong, liền lấy ra một quyển sách nhỏ, cười hắc hắc đưa cho Vương Thủ Triết.

Cuối cùng vẫn là Tiên Đế ra tay, điều tra những thứ này đương nhiên dễ như trở bàn tay, không tốn bao nhiêu công sức.

Vương Thủ Triết không nhận quyển sách nhỏ, uống một ngụm trà, tức giận liếc hắn một cái.

Ngươi đường đường là Tiên Đế, có thể đừng vì chuyện nam nữ bát quái này mà hưng phấn như thế không? Ngươi không cảm thấy được chú ý của mình có chút sai lệch sao?

"Thủ Triết ngươi người này cái gì cũng rất tốt, chỉ là cuộc sống quá mức nghiêm túc, rất không thú vị." Nam Minh Tiên Đế bị trừng mắt này, chợt cảm thấy mất hứng: "Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy chuyện này rất thú vị sao? Ngươi nói, nếu Hiên Viên Thiên Vũ biết trên đầu mình có một mảnh thảo nguyên xanh biếc, sẽ có biểu cảm gì?"

Vương Thủ Triết lười để ý tới hắn, vẫn là ấn theo suy nghĩ của mình phân tích: "Cuộc sống riêng hỗn loạn, cũng không có nghĩa nàng ta nhất định là quân cờ Ma tộc. Nhưng nếu đã nghi ngờ, vậy thì nên xác định một phen. Chúng ta có thể cho chút mồi. Bất quá, cũng không thể cho quá nhẹ nhàng, phải cho

rằng là dựa vào mồi mà bản thân cố gắng mới có được mới được.”

Nói xong, hắn thờ ơ hạ xuống một con trai.

Vẻ mặt Nam Minh Tiên Đế chợt cứng lại, nghiêm túc nhìn Vương Thủ Triết nói: “Ngươi có biết, ngươi chơi một ván cờ thối?”

“Có sao?” Vương Thủ Triết quét mắt nhìn bàn cờ, vẻ mặt thờ ơ nói: “Ồ, hình như là có chút. Đúng là ta suy nghĩ không chu toàn.”

“Ta cho phép ngươi cờ ăn hối.” Nam Minh Tiên Đế nói với giọng điệu âm u.

Hắn hao hết tâm tư làm ra một ván cờ ngang nhau, chính là muốn thỉnh thoảng để Vương Thủ Triết thắng một ván, tăng cường lòng tin cho hắn, tránh cho thua quá nhiều lần không muốn chơi với hắn.

Lại không nghĩ rằng, cho hắn cơ hội cũng không dùng được, thời khắc mấu chốt lại vẫn là đầu choáng váng trí tuệ, uổng phí một mảnh khổ tâm của hắn.

Vương Thủ Triết lại không tiếp nhận ý tốt của hắn, ngược lại vứt bỏ con trai gọn gàng đầu hàng: “Lạc Tử Vô Hối, hôm nay đến đây thôi, mời bệ hạ trở về đi.”

“…” Nam Minh Tiên Đế im lặng.

Ông ta nhìn bàn cờ, lại nhìn Vương Thủ Triết, trong lòng nhất thời nghẹn đến hoảng.

Hắn tương đối hoài nghi, tiểu tử Vương Thủ Triết này có phải là cố ý chơi cờ xấu, chính là muốn nhanh chóng đuổi hắn đi hay không?

…

Sau một khoảng thời gian.

Huyền Thiên thành.

Chủ trạch Hiên Viên thị Đạo tộc.

Là một trong những hậu duệ của Thượng Cổ Thần Tộc, địa vị của Hiên Viên Thị ở trong phạm vi thế lực của Vô Cực Thần

Cung vô cùng siêu nhiên, bọn họ đồng khí liên chi với Vô Cực Thần Cung, vận mệnh của cả hai liên quan lẫn nhau.

Chính sảnh chủ trạch.

"Ầm!"

Bình hoa tinh xảo rơi trên mặt đất, vỡ vụn thành mảnh sứ vỡ.

Hiên Viên phu nhân Diêu Như Bình vẫn chưa hết giận, lại "rầm rầm rầm" đập mấy cái, lúc này mới nổi giận đùng đùng ngồi xuống trên giường êm.

Khuôn mặt cực kỳ phong vận quyến rũ của nàng tràn đầy sát khí, lẩm bẩm mắng: "Hay cho một Vương Thủ Triết, thật đúng là dầu muối không vào được! Càng ghê tởm chính là, hắn dám coi bản phu nhân là rắn rết!"

Mấy tỳ nữ thiếp thân chung quanh, người nào người nấy cúi đầu, sợ tới mức ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nửa hơi.

Trong khoảng thời gian này, Như Bình phu nhân ba phen mấy bận đi tiểu viện của Vương Thủ Triết cầu y, hai lần đầu Vương Thủ Triết còn miễn cưỡng thay nàng chữa bệnh một chút, sau này, liền dứt khoát trốn tránh nàng không thấy nữa.

Tại việc nam nữ, Như Bình phu nhân luôn luôn làm mọi việc đều thuận lợi, đụng phải vô vị, đồng thời bị nhục cũng cảm giác nhận được sự sỉ nhục nghiêm trọng.

Nàng không ngừng mắng Vương Thủ Triết phát tiết cảm xúc của mình, tìm từ rất không khách khí, nam nhân thối, ngu xuẩn cái gì không hiểu phong tình vân vân.

Đang mắng.

Bỗng nhiên.

Một thân ảnh màu đỏ lửa từ bên ngoài bay vút đến, một đường xông vào chính sảnh.

Đó là một nữ hài nhi trẻ tuổi tướng mạo sạch sẽ.

Thân hình nàng mảnh mai mà cao gầy, dưới một thân váy màu đỏ làm nổi bật lên tư thế oai hùng, thần thái phấn chấn, lúc bay lượn lại nhẹ nhàng như một vòng ráng đỏ.

Nhưng mà sau khi đi vào chính sảnh, nhìn thấy Như Bình phu nhân bên trong phòng, biểu tình trên mặt nàng vốn đang vui sướng trong nháy mắt ngưng kết.

Một chút chán ghét không chút che giấu xuất hiện ở đáy mắt nàng, nàng ghét bỏ hừ một tiếng, lập tức không chút do dự hất đầu rời đi.

"Hiên Viên Lưu Nguyệt?" Vẻ mặt Như Bình phu nhân bình tĩnh lại, trầm giọng hỏi, "Chân nhỏ này trở về lúc nào vậy? Thần Cáo bảng liền xoát hết rồi?"

Trong khoảng thời gian gần đây, bởi vì liên tiếp xuất hiện mấy tuyệt thế thiên tài xông vào bảng danh sách lịch sử, dẫn phát lòng nhiệt tình của thanh niên tài tuấn toàn bộ Tiên giới đối với Thần Cáo bảng, Hiên Viên Lưu Nguyệt cũng kiềm nén không được đi tham gia náo nhiệt.

Nàng bởi vậy mà trải qua một đoạn thời gian thư thái.

Tuyệt đối không nghĩ tới, cái móng nhỏ này cư nhiên nhanh như vậy đã trở lại.

Mấy vị tỳ nữ bên cạnh chú ý tới sắc mặt phu nhân nhà mình, cả đám lập tức cúi đầu, lại càng không dám lên tiếng.

Các nàng đều biết, nữ nhi bảo bối duy nhất của gia chủ là Hiên Viên Lưu Nguyệt, cùng Như Bình phu nhân quan hệ cực kỳ ác liệt, thủy hỏa bất dung.

Lúc này, một vị lão quản gia đi vào chính sảnh, cung kính trả lời: "Khởi bẩm phu nhân, Lưu Nguyệt tiểu thư vừa mới hồi phủ. Nghe nói lần này tiểu thư ở trên Thần Cáo bảng thành tích không tệ, vừa rồi hơn phân nửa là muốn tìm lão gia…"

Nói tới đây, nó thức thời ngậm miệng lại.

Phu nhân và tiểu thư quan hệ không hòa thuận, đã trở thành tâm bệnh của lão gia.

Vừa nghe nói thành tích của Hiên Viên Lưu Nguyệt không tệ, sắc mặt của Như Bình phu nhân nhất thời trầm xuống mấy phần, ánh mắt cũng trở nên càng không vui, cười lạnh nói: "Thành tích có tốt hơn nữa thì có ích lợi gì? Ta sớm muộn gì cũng phải để lão gia gả nàng đi…"

Nói được một nửa, nàng bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Một mạt ám quang từ đáy mắt nàng chợt lóe lên, nàng bỗng nhiên hướng lão quản gia dò hỏi: “Lưu Nguyệt lần này lọt vào hạng mấy?”

“Bẩm phu nhân, nghe nói có người đứng thứ hai mươi tư trong bảng hiện nay.” Lão quản gia nói đúng sự thật.

“Hừ! Bản lĩnh ngược lại không nhỏ, xem ra lão già này đã rèn luyện huyết mạch cho nàng không ít thiên tài địa bảo!” Như Bình phu nhân cười lạnh một tiếng, trong giọng nói không thiếu oán hận.

Nhưng mà lập tức, nàng liền khôi phục lại dáng vẻ quyến rũ phong tình vạn chủng trước kia, cười nói: “Thành tích này quả thật không tệ, thiếp thân nên đi chúc mừng lão gia một chút.”

…

Thời gian nhanh chóng qua đêm.

Trong Vọng Long lâu, chiếc giường do ngụy thần mộc cấp mười bảy chế tạo vang lên tiếng kẽo kẹt. Tuy nhiên còn chưa tới ba mươi hơi thở, tiếng vang trên giường đã im bặt.

Âm thanh yêu mị có chút u oán của Như Bình phu nhân vang lên: “Lão gia gần đây lại bận rộn mệt mỏi rồi sao?”

“Đúng đúng đúng, gần đây tục vụ quấn thân, cái này… Ài… Quá bực bội.” Giọng nói của một nam tử trung niên vang lên, có chút chột dạ mạnh mẽ giải thích một lượt: “Làm cho trạng thái của bổn gia chủ không tốt, trái lại khổ cho phu nhân.”

“Lão gia vì gia nghiệp lao tâm lao lực, thiếp thân lại có gì phải khổ chứ?” Như Bình phu nhân ngữ điệu uyển chuyển nhu hòa, dựa sát vào bên cạnh nam tử, ôn tồn nói, “Có thể gả cho lão gia, đã là chuyện hạnh phúc nhất của Bình nhi rồi.”

“Vẫn là Bình nhi nhà ta hiểu ta nhất, thương xót nhất cho ta.” Giọng điệu của gia chủ Hiên Viên thị Hiên Viên Thiên Vũ rất cảm động, nhưng lập tức giống như nhớ ra cái gì đó, trở nên bất mãn, hừ lạnh nói: “Không giống Lưu Nguyệt kia nha đầu chết tiệt, vừa về đã bắt ta gây rối một trận.”

“Lão gia, ta nghe nói Lưu Nguyệt lần này đã xếp hạng thứ hai mươi tư?” Như Bình phu nhân thanh âm nhẹ nhàng.

“Cái này, ha ha ha ~ nha đầu kia vận khí không tệ mà thôi.” Hiên Viên Thiên Vũ rất muốn tán dương nữ nhi, nhưng vì tránh cho phu nhân không vui, cũng chỉ có thể cười ha ha.

Như Bình phu nhân trong đôi mắt tràn ngập vẻ sùng bái đối với nam nhân: “Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển nữ, Lưu Nguyệt ưu tú như vậy, tất cả đều là dựa vào huyết mạch ưu tú của lão gia.”

Thấy phu nhân thay đổi thái độ tán dương nữ nhi như thế, Hiên Viên Thiên Vũ có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh phản ứng lại.

Đây nhất định là phu nhân thương cảm mình, cố ý muốn chữa trị quan hệ với nữ nhi, lúc này mới chủ động lấy lòng ở trên lời nói.

Nghĩ thông rồi, hắn nhịn không được dương dương tự đắc đứng lên: “Phu nhân nói rất có lý. Nha đầu kia có thành tích này, còn không phải dựa vào ta truyền thừa huyết mạch cùng nhiều năm qua dốc lòng dạy bảo, lại còn muốn cãi nhau với ta, thật sự là tức chết ta!”

“Lão gia, Lưu Nguyệt ưu tú như thế, người đã nghĩ kỹ đường ra của nàng chưa?” Như Bình phu nhân sắc mặt ân cần, giống như thập phần quan tâm Hiên Viên Lưu Nguyệt hỏi.

“Cái này…” Hiên Viên Thiên nhướng mày, do dự thấp giọng nói: “Phu nhân có ý gì?”

“Ta có thể có ý gì chứ? Ngươi thật sự coi ta là rắn rết mẹ sau sao?” Như Bình phu nhân tức giận đến mức hung hăng vỗ ngực hắn một cái, lập tức quay đầu, ủy khuất hờn dỗi nói “Người ta gần đây khi cầu y, trong lúc vô ý tìm hiểu được cơ duyên vạn năm khó gặp, vốn định mưu tính một phen thay Lưu Nguyệt, lại không ngờ lão gia… Vậy mà…”

“Ui u, phu nhân, đây chính là vi phu sai rồi.” Hiên Viên Thiên Vũ vẻ mặt tươi cười dỗ dành, “Ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, vi phu nhất định sẽ làm được cho ngươi, cho dù là muốn tinh thần trên trời, ta cũng hái xuống cho ngươi.”

Dè một hồi lâu, Như Bình phu nhân giống như cuối cùng mới nguôi giận, đôi mắt đẹp liếc hắn một cái, hừ nói: “Người ta chính là phạm tiện, dăm ba câu đã bị ngươi người xấu này làm

cho phiêu phiêu dục tiên. Ta đời này a, xem như triệt để chết trong tay ngươi. Hiên Viên Thiên Vũ, nếu ngươi dám phụ lòng ta, xem ta bất tử cho ngươi xem."

"Ha ha ha, ta yêu thương phu nhân còn không kịp, sao có thể phụ lòng." Hiên Viên Thiên Vũ cười đến càng thêm vui vẻ: "Phu nhân mau nói một chút, là cơ duyên gì?"

"Hừ! Người xấu, ta biết ngay trong đầu ngươi đều là tiền đồ của nữ nhi." Như Bình phu nhân hừ khẽ liếc hắn một cái, sau đó mới nghiêm túc: "Ngươi có biết Vương Thủ Triết không?"

"Vương Thủ Triết?" Hiên Viên Thiên Vũ nghe thấy cái tên này, vẻ mặt lập tức nghiêm túc hơn một chút: "Đương nhiên biết, đó là nam nhân sau lưng Tinh Lan thần nữ, Thần Cung cải cách một loạt, kì thực đều là hắn ở phía sau thao túng. Người này rất lợi hại, sâu không lường được, chỉ tiếc, hàng năm hắn đóng cửa từ chối tiếp khách, muốn kết giao cũng khó."

"Đâu chỉ lợi hại, hắn còn là một vị lương y cao cấp." Như Bình phu nhân nói: "Mấy ngày nay, thiếp thân nhờ quan hệ nhiều, hướng hắn đi hỏi khám một phen."

"Phu nhân bị bệnh?" Hiên Viên Thiên Vũ nhất thời lộ ra vẻ khẩn trương quan tâm.

Vô cùng rõ ràng, trường kỳ dưới dâm uy của phu nhân, hắn am hiểu sâu đạo sinh tồn.

"Chỉ là tật tâm bệnh cũ mà thôi, ngươi chớ có gây chuyện." Như Bình phu nhân không kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó mới biên tập nội dung mình chứng kiến ở trong Lộc Minh Uyển một phen, cùng hắn đến từng cái một.

Hiên Viên Thiên Vũ sửng sốt một lát, mới bừng tỉnh hoàn hồn: "Khá lắm, thần tử thần nữ của các thế lực lớn, đều bái dưới trướng hắn? Ngay cả Tinh Lan thần nữ điện hạ cũng cùng học theo?"

Những thần tử thần nữ này tương lai đều là trụ cột của các đại thế lực đỉnh tiêm, kém nhất cũng sẽ là phó điện chủ phó cung chủ các loại, vận khí tốt, chính là tiên đế đời tiếp theo!

Ngay cả Hiên Viên Thiên Vũ hắn nhìn thấy thần tử thần nữ cũng phải khách khí.

Bây giờ bọn họ lại đồng loạt bái lạy Vương Thủ Triết, tương lai chờ bọn họ trưởng thành, Vương Thủ Triết này há không phải có thể hô mưa gọi gió ở Tiên giới, một tay che trời?

"Cơ duyên như thế, tự nhiên không thể bỏ qua." Như Bình phu nhân nghiêm mặt nói, "Lần này Lưu Nguyệt ở trên Thần Cáo bảng đánh ra hai mươi bốn tên thành tích tốt, tuy nói so ra kém những thần tử thần nữ kia, nhưng nếu phu quân liều mạng nhân mạch, có lẽ có cơ hội đem nàng cũng đưa đến chỗ vị tiên sinh kia nghe giảng!"

Hiên Viên Thiên Vũ hô hấp đình trệ, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên: "Diệu, đại diệu! Chỉ cần có thể bái nhập vị tiên sinh kia, sau này Lưu Nguyệt sẽ cùng rất nhiều thần tử thần nữ hệ ra đồng môn, quan hệ tự nhiên không bình thường! Tương lai tiền đồ không thể hạn lượng!"

Lúc này, rốt cuộc Vương Thủ Triết truyền thụ trong Lộc Minh Uyển là lớp gì, thật ra đã không còn quan trọng nữa.

Trong lòng của hắn một mảnh lửa nóng, có chút kiềm chế không được, lập tức muốn đứng dậy đi vì nữ nhi mưu tính đàng hoàng.

Nhưng gã vừa mới trở mình, còn chưa kịp ngồi dậy, Như Bình phu nhân đã dựng lông mày lên, giận dữ mắng mỏ: "Đứng lại! Hiên Viên Thiên Vũ, có ai qua cầu rút ván như ngươi không?"

Hiên Viên Thiên Vũ vội vàng không ngừng lấy lòng nhìn về phía phu nhân vẻ mặt hàm sát, lúng túng cười không thôi: "Là vi phu càn rỡ, phu nhân tha thứ thì tốt hơn."

"Hừ! Đi nịnh nọt con gái của bà đi, ta không muốn gặp lại bà." Như Bình phu nhân quay đầu lại, phẫn nộ nói: "Ngày mai ta sẽ đi tìm Thủ Triết công tử hỏi khám. Hắn trẻ tuổi tuấn lãng, dáng vẻ phi phàm, không mạnh hơn lão già nhà ngươi sao?"

"Ha ha ha~" Hiên Viên Thiên Vũ không giận mà cười, ôm lấy Như Bình phu nhân, "Chỉ sợ hắn là ngân dạng mũi thương, nhìn trúng thì không dùng được, làm cho phu nhân thất vọng cực độ."

"Ta mặc kệ, bổn phu nhân muốn hồng hạnh xuất tường, tức chết ngươi!"

“Đến đây, để vi phu đến giáo huấn ngươi một chút tiểu lãng tử, cho ngươi biết cái gì gọi là già mà Di Kiên.”

“Ngươi cái lão già này, đừng mơ tưởng, ta còn trẻ… Ôi!!!!”

…

Một đêm này, Hiên Viên Thiên Vũ biểu hiện đặc biệt dũng mãnh, điều này để cho tâm tình của hắn vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Hôm sau, hắn liền nhanh chóng vận dụng lượng lớn quan hệ nhân mạch, thậm chí, còn nâng lên đầu Tinh Lan Thần Nữ.

Tinh Lan Thần Nữ ngại quan hệ với Hiên Viên thị, đành phải kiên trì đi xin chỉ thị của Thủ Triết công tử. Cũng may Thủ Triết công tử hiểu được chỗ khó xử của nàng, cảm thấy dạy thêm một người cũng là dạy, liền đồng ý việc này.

Còn Hiên Viên Lưu Nguyệt thì nằm mơ bị đưa vào Lộc Minh Uyển, bắt đầu kiếp sống cầu học tàn khốc.

Bất quá, tuy trước đó không biết chút nào, nhưng sau khi vào Lộc Minh Uyển, đối mặt một đám thần tử thần nữ đồng học, nàng chỉ là hai mươi bốn người trên Thần Cáo bảng, tự nhiên không dám phóng đãng tạo thứ tự, chỉ đành giả bộ nhu thuận nghe lời ngoan ngoãn nghe giảng.

Bất quá, tuy mặt ngoài trang trí nhu thuận, nhưng nàng nhìn những cái gọi là “Thần tử thần nữ” chung quanh, trong đầu lại không tự chủ được hiện ra một đạo thân ảnh khác.

Đó là người nàng gặp phải lúc trước quét Thần Minh bảng.

Đó là một công tử trẻ tuổi lưng đeo hộp kiếm, áo trắng phất phới. Hắn phong độ nhẹ nhàng, khí chất như mỹ ngọc tuyệt thế.

Hắn ở trong Thần Cáo thí luyện thong dong đi lại trong sân vắng, sau khi thu được hạng ba mươi tám tổng bảng lịch sử liền lập tức phiêu nhiên mà đi, chói mắt giống như ánh mặt trời chói chang.

Những thần tử thần nữ đồng học trước mắt này, so với vị An Nghiệp công tử kia, lại tính là cái gì?

Ơ?

Khí chất của vị Thủ Triết tiên sinh này cũng vô cùng tốt, bất kể là dung mạo, hình tượng, hay là khí chất, đều vô cùng tương tự với An Nghiệp công tử.

Không, không đúng, khí chất vị tiên sinh này càng thêm trầm ổn, càng nội liễm hơn một chút, nhìn càng ngày càng sâu không lường được.

Hơn nữa, vị Thủ Triết tiên sinh này và An Nghiệp công tử đều họ Vương, chẳng lẽ giữa hai người có quan hệ máu mủ?

Trong lúc miên man suy nghĩ, buổi sáng tiết học liền kết thúc.

Sau bài học, lúc Hiên Viên Lưu Nguyệt và tùy đường trắc nghiệm liều mạng, Như Bình phu nhân đánh cờ hiệu của nữ nhi phiêu nhiên tới, cũng mang theo một chút điểm tâm do chính tay mình làm, nhiệt tình mời các bạn học cùng nhau ăn.

Hiên Viên Lưu Nguyệt nhất thời vừa sợ vừa giận vừa buồn nôn, nhịn không được mắng Như Bình phu nhân, cũng bạo phát xung đột với nàng, đánh đổ không ít hộp cơm.

Nhưng mà Như Bình phu nhân cũng không có trách cứ nàng, chỉ yên lặng thu thập bừa bộn trên mặt đất, thần sắc ảm đạm rời đi, lưu lại cho mọi người một bóng lưng có chút đìu hiu.

Mọi người đều nhìn Hiên Viên Lưu Nguyệt với ánh mắt khác thường.

Hiên Viên Lưu Nguyệt vừa mới bị Diêu Như Bình buồn nôn xong, quay đầu chú ý tới một màn này, nhất thời vừa tức vừa tủi thân, dậm chân rơi lệ nói: “Các ngươi đừng để bị nàng lừa gạt! Nàng giả vờ! Nàng am hiểu nhất ngụy trang! Nàng chính là không chịu được ta tốt, cố ý làm chuyện xấu.”

“Lưu Nguyệt.” Tinh Lan thần nữ nói, “Ta nghe Thiên Vũ gia chủ nói, lần này ngươi tới Lộc Minh Uyển cầu học, là Như Bình phu nhân đề xuất. Có lẽ, nàng là nhìn tiền đồ của ngươi vô lượng, muốn cùng ngươi hòa hoãn quan hệ.”

“Không có khả năng, nàng quá âm hiểm, ta, ta…” Hiên Viên Lưu Nguyệt đánh chết cũng không tin Diêu Như Bình sẽ hòa giải cùng mình, nhưng nàng lại không thể nào giải thích, chỉ có thể đầy bụng ủy khuất nuốt vào trong bụng.

Trải qua chuyện này, rất nhiều thần tử thần nữ mặc dù không nói gì, nhưng đều khẽ cau mày, âm thầm có chút nói thầm, phảng phất có chút muốn xa cách vị đồng học mới này.

Chỉ có Vương Thủ Triết ở xa xa nhìn thấy cảnh này, cười lắc đầu.

Như Bình phu nhân này trà nghệ thật lợi hại ~

Hiên Viên Lưu Nguyệt vẫn còn quá trẻ, đẳng cấp chênh lệch quá nhiều, hoàn toàn bị khắc chế. Cứ tiếp tục như vậy sợ là sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Nói thật, hắn thu Hiên Viên Lưu Nguyệt làm học sinh, không đơn giản chỉ là ý đồ mượn chuyện này treo ra một con cá lớn phía sau người nào đó, còn có một nguyên nhân vô cùng trọng yếu khác.

Đó chính là, huyết mạch Hiên Viên Lưu Nguyệt này hắn hết sức quen thuộc.

Đúng vậy, nàng chính là Thủy Long huyết mạch, hơn nữa còn có chút tinh thuần.

Mặc dù luận độ tinh thuần huyết mạch, nàng còn kém Thủy Thiên Thần Hoàng, nhưng so với Thương Bình Thần Hoàng thì mạnh hơn nhiều, xếp hạng thứ 24 trên Thần Cáo bảng, thật đúng không phải nói đùa.

Không nhìn mặt tăng nhìn mặt Phật, Vương Thủ Triết nể mặt hai vị Thần Hoàng cực kỳ tốt với hắn, cũng sẽ không từ chối nàng.

Trong những ngày tiếp theo.

Mỗi ngày trong Lộc Minh uyển tiếp tục giảng bài, mà Như Bình phu nhân kia thì biểu hiện giống như nàng, mỗi ngày đều cấp điểm tâm cho Hiên Viên Lưu Nguyệt, nhưng từ ngày thứ hai, nàng liền không tiến vào Lộc Minh uyển nữa, mà là thủ ở bên ngoài, thị vệ Thác Thần cung đem điểm tâm đưa vào, một bộ dáng cẩn thận chặt chẽ.

Một lần, hai lần, ba lần.

Một đoạn thời gian sau, dưới sự khuyên bảo tác hợp của các thần tử thần nữ, tâm tư đơn thuần của Hiên Viên Lưu Nguyệt đối với Như Bình phu nhân rốt cục giảm đi rất nhiều địch ý.

Mà Như Bình phu nhân, rốt cục cũng có thể sau mỗi lần giảng bài kết thúc, đem điểm tâm tự tay chế tác đích thân đưa vào, phân cho mọi người cùng nhau ăn.

Chút tâm này, ngay cả Vương Thủ Triết cũng có phần.

Không thể không thừa nhận, tay nghề của nàng cũng không tệ lắm, không kém hơn so với nghệ trà của nàng.

Một lần nào đó, tại thời điểm Như Bình phu nhân đưa điểm tâm tới đây.

Vương Thủ Triết thờ ơ ăn điểm tâm, ngữ điệu ôn hòa cổ vũ các học sinh: "Các ngươi cố gắng thêm chút nữa, qua một thời gian ngắn ta sẽ khảo hạch các ngươi một lần, nếu khiến ta hài lòng, ta sẽ dẫn các ngươi đi du lịch thả lỏng một phen."

Lời này, nhất thời làm cho các thần tử thần nữ trẻ tuổi hoan hô lên.

Ngồi tù học tập lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài một chuyến.

Nhưng ngay lập tức, bọn họ lại nhịn không được lo lắng không yên.

Hài lòng? Thủ Triết tiên sinh, chúng ta phải làm đến mức nào mới có thể khiến ngài hài lòng?

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có Như Bình phu nhân nghe được những lời này, trong ánh mắt xẹt qua một tia hưng phấn.

Ra ngoài du lịch?

Đây không phải là cơ hội tốt đưa tới cửa sao?

Công phu không phụ lòng người, nàng cửu chuyển thập bát loan, rốt cuộc tìm hiểu được tình báo tuyệt mật.

Bất quá, mặc dù trong lòng hưng phấn dị thường, nhưng ngoài mặt nàng vẫn như cũ, đợi mọi người ăn xong điểm tâm, thu thập hộp cơm xong, mới thần sắc như thường trở về chủ trạch Hiên Viên thị.

Sau khi trở về.

Như Bình phu nhân lập tức dùng bí pháp âm thầm liên lạc với Chí Tôn Minh, đem tình báo này trực tiếp bẩm báo cho Chí

Tôn Minh.

“Rất tốt, lần này con làm rất tốt.”

Giọng nói âm trầm của Chí Tôn từ phía đối diện truyền đến.

Hắn đầu tiên là khen ngợi một câu, lập tức lại lạnh giọng phân phó: “Ngươi tiếp tục theo dõi hắn, chờ lúc bọn hắn ra ngoài du học, bản chí tôn sẽ một lưới bắt hết bọn hắn.”

Chí Tôn Minh rất vui vẻ, không ngờ lần này còn có niềm vui ngoài ý muốn, chẳng những có cơ hội bắt được Vương Thủ Triết kia, còn có cơ hội bắt được các thần tử thần nữ của Tiên Giới.

Đây thật đúng là cơ hội trời ban mà!

“Vâng, Chí Tôn.”

Như Bình phu nhân vô cùng cung kính, trong đôi mắt lộ ra khí tức cuồng nhiệt.

Nàng tự nhận mình hành sự bí mật, đem hết thảy đều làm thần không biết quỷ không hay, nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, có một đôi mắt đã sớm âm thầm nhìn chằm chằm một màn này.

Đương nhiên là đại lão Nam Minh Tiên Đế phụng mệnh theo dõi người ta.

Trên không trung chủ trạch Hiên Viên thị, Nam Minh Tiên Đế đang quang minh chính đại, khoanh chân lơ lửng trên mây, một bộ hồng bào phần phật, tựa như một con chim lớn màu đỏ bay lượn trên bầu trời.

Toàn bộ trong ngoài Hiên Viên thị, bao gồm cả Chí Tôn Minh đang liên lạc cùng Diêu Như Bình, đều không để ý đến sự tồn tại của hắn, giống như hắn căn bản là không tồn tại vậy.

Trong khoảng thời gian này, trước trước sau sau xảy ra chuyện, không có một chuyện nào có thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Răng rắc răng rắc gặm linh quả thuận lợi từ chỗ Vương Thủ Triết, Nam Minh Tiên Đế vừa tiếp tục theo dõi, vừa không kìm lòng được cảm khái trong lòng.

Thủ Triết tiểu tử kia còn cảm khái nói Như Bình phu nhân này trà nghệ đẳng cấp rất cao, nhẹ nhàng nắm bắt Thiên Vũ gia chủ.

Nhưng bản đế tôn, sao có thể mơ hồ cảm giác được đẳng cấp trà nghệ của Thủ Triết tiểu tử còn cao hơn Như Bình phu nhân nhiều lắm?

Nhìn bản đế tôn mà xem, còn không phải bị hắn nắm thóp sao?

…

Chương 95: An Nghiệp Ly từ trở về thế giới Thần Võ.

…

Thời gian nhoáng một cái đã qua, lại năm năm trôi qua.

Ung Lịch Đại Càn năm 2565, mùa xuân.

Lộc Minh Uyển.

Năm năm qua, Như Bình phu nhân vẫn mỗi ngày kiên trì đưa điểm tâm cho các học sinh, nhưng thủy chung không thể chờ đến khi Vương Thủ Triết mang theo các học sinh đi ra ngoài du lịch.

Nguyên nhân không có nó, thuần túy là Vương Thủ Triết không hài lòng với tiến độ học tập và chiều sâu của học sinh.

Bởi vậy, học tập vẫn còn đang tiếp tục, Như Bình phu nhân vẫn phải giả bộ hiền thê lương mẫu, chuẩn bị cho tư thái gia trưởng khảo thí, dùng con đường tin tức duy trì được không dễ.

Cùng lúc đó.

Trong địa bàn của Chí Tôn Minh, nguyên Vô Cực Thần Cung chủ thành, bên trong phế tích Vô Cực Thành.

Một chiếc phi thuyền hình thể như thoi đưa, từ trong tầng không gian kép bắn ra, nhẹ nhàng như lông vũ chậm rãi đáp xuống trung tâm phế tích.

Không thể nghi ngờ, chiếc phi thuyền này chính là chiếc tọa giá cao cấp nhất của Vô Cực Thần Cung -【Vô Cực Thần Chu】.

Trước đây, khi sử dụng Vô Cực Thần Chu cần tiêu hao rất nhiều Hỗn Độn linh thạch, cộng thêm tiền bảo dưỡng phí tổn cũng hết sức kinh người, Xích bần như Tẩy Vô Cực Thần Cung không thể gánh nổi phí tổn, chỉ có thể niêm phong nó trong thời gian dài.

Loại tình huống này vẫn luôn kéo dài đến khi Vương Thủ Triết đến Tiên giới.

Sau khi biết được tình huống này, Vương Thủ Triết liền thuê Vô Cực Thần Chu đến, tham dự vào nhiệm vụ.

Nếu không, lúc trước từ phế tích Vô Cực Thành đến Huyền Thiên Thành ước chừng đi năm mươi năm lộ trình, sao lại ở trong năm năm ngắn ngủi đi hết?

Vô Cực Thần Chu vừa đáp xuống, cửa khoang liền nhanh chóng mở ra, một đoàn người từ bên trong bồng bềnh đi ra.

Đoàn người này đương nhiên chính là ba trận Đạo Chủ và đoàn người Vương An Nghiệp chuẩn bị đi Thánh Vực xây dựng truyền tống trận.

Trước đó Vương An Nghiệp đi theo Thái Thượng Tiên Đế giải quyết 【Trận Bàn Loạn Trận Trận Tiên Đế Tù Lung】, liền trước tiên chạy về Vô Cực Thần Cung, tham dự đến bước kế hoạch kế tiếp của thái gia gia.

Đáng nhắc tới chính là, dưới tình huống khí linh trận bàn liều chết muốn đi theo Vương An Nghiệp, Thái Thượng Tiên Đế đành phải bị ép tiếp nhận sự thật.

Hắn dù sao cũng không đến mức thật sự cưỡng ép đoạt bảo giống như tu sĩ tà ác?

Huống chi, với sự nóng nảy của khí linh trên thần khí trận bàn, chắc chắn sẽ liều mạng với hắn bằng hình thức tự bạo!

Vì vậy, Thái Thượng Tiên Đế chỉ có thể ôn tồn thương lượng với Vương An Nghiệp, hy vọng tương lai nếu hắn có nhu cầu, có thể mượn một chút 【lồng giam Tiên Đế】.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng.

Bởi vì xác suất thành công quá thấp, Thái Thượng Tiên Đế đã không trông cậy vào mình có thể lăn lộn trên Ngũ Kiếp Tiên Đế, dự định ở "gần" đem Thái Thượng truyền thừa truyền thừa cho Thiên Thần Tử.

Chờ sau khi Quyền Thiên Thần Tử trưởng thành đến Tiên Đế Cảnh, Thái Thượng Tiên Đế liền chuẩn bị thừa dịp thọ nguyên

của mình không nhiều hơn chơi một phiếu lớn, ít nhất kéo một Ma tộc Chí Tôn chôn cùng hắn.

Đối với thỉnh cầu tự sát "Quy hoạch lâu dài" của Thái Thượng Tiên Đế, trong lòng Vương An Nghiệp lại không hề gợn sóng, trực tiếp đồng ý đến lúc đó mượn lồng giam Tiên Đế.

Cũng không phải là hắn không cảm nhận được quyết tâm đồng quy vu tận cùng Thái Thượng tiền bối, chỉ là kế hoạch kia đã quá xa xưa, ít nhất chuyện bảy tám vạn năm sau, hiện tại đề cập đến một chút ý nghĩa cũng không có.

Vương An Nghiệp hắn sống đến bây giờ, chẳng qua chỉ là một tiểu tử thanh niên chưa đến ba ngàn tuổi.

Mà khi Vương An Nghiệp trở lại Vô Cực Thần Cung, Tam Trận Đạo Chủ đã sớm chuẩn bị xong tất cả, triệu tập xong nhân thủ, một mực chờ hắn trở về.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Lần này đám người Vương Thủ Triết đến Tiên Giới, tổng cộng cũng chỉ có năm người, trong đó Trảm Thiên Kiếm Hoàng và Bạch Hổ Đạo Tôn Vương Dần Hổ là hai "bảo tiêu" thuần túy, chỉ có ba người có thể làm chủ dẫn đội, cũng chỉ có Vương Thủ Triết, Vương Lung Yên, còn có Vương An Nghiệp.

Vương Thủ Triết cần tọa trấn Lộc Minh Uyển, Vương Lung Yên đã đi Vạn Hóa Thiên Ma Cung, đang theo Trọng Tiêu Ma Đế tu luyện, duy nhất thích hợp dẫn đội chỉ còn lại Vương An Nghiệp.

Cho đến hôm nay, sau khi trải qua một chuyến lữ hành không phải là ngắn, đoàn người cuối cùng đã đến phế tích Vô Cực thành.

Phế tích Vô Cực thành vẫn như cũ là một mảnh hoang vu và tịch liêu.

Đối với khu phế tích này mà nói, thời gian trôi qua phảng phất mất đi ý nghĩa, cho dù mấy chục năm trôi qua, nơi này cũng nhìn không ra chút biến hóa nào.

Có điều, đối với Vương An Nghiệp bọn họ mà nói, đây coi như là chuyện tốt. Bởi vì điều này có nghĩa là phế tích này cũng không bị đội ngũ tuần tra của Ma tộc chú ý tới.

Vương An Nghiệp dẫn đường ở phía trước, dẫn theo một đoàn người đến bên ngoài truyền tống trận, sau đó mở trận pháp năm đó lưu lại che lấp, mang theo tất cả mọi người đi tới biên giới truyền tống trận cổ kia.

"Sư tôn, đây chính là Truyền Tống Trận cổ xưa kia." Vương An Nghiệp đi theo phía sau ông ta giới thiệu Tam Trận Đạo Chủ.

Cho dù trải qua sự chữa trị của Vân Hạc Thần Tử, tòa cổ truyền tống trận này cũng đã tàn phá không chịu nổi, thoạt nhìn tựa như là tùy thời đều có thể triệt để hư hao vậy.

Tam Trận Đạo Chủ ngồi xổm xuống tra xét đơn giản một hồi, nhịn không được lắc đầu: "Kết cấu Truyền Tống Trận này thiết kế quá lạc hậu, mặc dù đã sửa xong hoàn toàn nhưng nhân viên truyền tống một lần cũng có giới hạn, hơn nữa e rằng không thể truyền tống cường giả cấp bậc Tiên Đế."

Bình thường Tiên Đế đối với hoàn vũ thông dụng cấp bậc thập cửu giai, bởi vì lực lượng cá thể quá mức mạnh mẽ, cường độ năng lượng cùng độ tinh khiết ẩn chứa trong cơ thể quá cao, nếu là cưỡng ép dùng loại cấp bậc truyền tống trận này tiến hành truyền tống, phi thường dễ dàng tạo thành không gian kết cấu sụp đổ.

Vương An Nghiệp nhớ tới lời dặn dò của thái gia gia, lập tức chắp tay thỉnh cầu: "Sư tôn, tòa truyền tống trận này rất có tác dụng đối với chúng ta, kính xin sư tôn giúp chúng ta bảo vệ một phen."

Ba trận Đạo Chủ nghe vậy gật đầu, vẻ mặt thoáng cái liền trở nên trịnh trọng: "Nếu là An Nghiệp mong muốn, vậy vi sư nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Kế tiếp, ba Trận Đạo Chủ dẫn theo trận pháp sư Hỗn Nguyên Cảnh cùng đi tới, cùng với Vương An Nghiệp chỉ có thể đảm đương trợ thủ trước mắt, bắt đầu tiến hành bảo vệ truyền tống trận cũ kỹ này, tu sửa, thậm chí là gia cố!

Đồng thời, bọn họ lại tiến hành dỡ bỏ và trùng kiến trận pháp ẩn nấp gần đó.

Đối với những trận pháp sư chuyên nghiệp có trình độ đỉnh cao trong toàn bộ Tiên giới, trận pháp ẩn nấp mà Tử Sương

trưởng lão bố trí lúc trước, đơn sơ chỉ như món đồ chơi của trẻ con.

Cũng may Ma tộc chiếm lĩnh khu vực Chí Tôn Minh hôm nay vẫn đang trong trạng thái bị thương ngủ đông, Ma tộc hoạt động vô cùng không hoạt động, nếu không truyền tống trận này có thể ẩn nấp đến nay hay không còn chưa biết được.

Thời gian trôi qua.

Chỉ ngắn ngủn một tháng sau, tòa Truyền Tống Trận cổ xưa này liền trở nên rực rỡ hẳn lên, có thể ổn định phát huy sức nóng còn lại.

Đồng thời, ba trận đạo chủ còn khảm kết cấu thông tin mới nhất trong truyền tống trận, chờ sau khi bọn họ đến khu vực phá hủy, chỉ cần đem truyền tống trận bên kia cũng lắp đặt kết cấu liên lạc kiểu mới, hai bên là có thể thực hiện truyền tin ở cự ly xa.

Mà trận pháp ẩn nấp phụ cận cũng bị thăng mấy đẳng cấp, cho dù là có Ma tộc Đại thống lĩnh xẹt qua khoảng cách gần, cũng chưa chắc có thể phát hiện kỳ quặc trong đó.

Sau khi làm xong tất cả.

Năm thành viên sắp đi tới khu vực phá diệt liền tiến vào trong truyền tống trận.

Bọn họ theo thứ tự là Vương An Nghiệp làm người dẫn đường, Vương Ly Từ bị Vương Thủ Triết đuổi về nhà thăm người thân, trận pháp lão đại lão ba trận đạo chủ, cùng với hai trợ thủ trận pháp sư Hỗn Nguyên cảnh chuyên nghiệp.

Theo truyền tống trận khởi động, từng đạo quang mang từ trong trận pháp bắn ra, chợt không gian mãnh liệt vặn vẹo, trong nháy mắt tiếp theo, một nhóm năm người liền biến mất bên trong truyền tống trận.

Thấy thế, Vô Cực Thần Chu và nhân viên đi theo không rút khỏi mà im lặng ngủ đông, chờ trận pháp bên kia cải tạo hoàn thành, hai bên thông tin.

Cùng lúc đó.

Vị trí cổ truyền tống trận bên trong khu vực hạch tâm Phá Diệt Vực, đột nhiên có từng đạo hào quang nở rộ ra.

Cùng với một trận không gian vặn vẹo, thân ảnh năm người như Vương An Nghiệp xuất hiện ở trong truyền tống trận cổ của Phá Diệt chi vực.

“Ông!”

Năng lượng chấn động nhộn nhạo lên.

Không đợi đám người Vương An Nghiệp phản ứng lại, chẳng biết từ lúc nào đã bị bố trí thiết bị cảnh giới ở chỗ này phát ra chấn động không tiếng động, dùng phương thức chấn động không gian kịch liệt đánh thức lính gác ở gần đó, cùng với bộ chỉ huy cảnh giới truyền tống trận ở phía xa.

Cơ hồ là trong nháy mắt, trong căn cứ cách đó không xa bộ đội lưu thủ liền làm ra hưởng ứng.

Từng tòa hư không đại trận hình tấn công được khởi động, từng đạo trận pháp tỏa sáng liên tiếp.

Bộ đội phụ trách cảnh giới gần như là phản xạ có điều kiện giơ vũ khí lên, xa xa khóa chặt phương hướng Cổ Truyền Tống Trận, cùng lúc đó, trong doanh địa cũng không ngừng có từng nhánh đội ngũ chạy như bay ra, trong ngắn ngủn một lát ngắn ngủi liền hội tụ thành một chi đại quân ngay ngắn trật tự, khí thế lành lạnh, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Vị trí phía bên kia Truyền Tống Trận chính là địa bàn của Ma tộc.

Năm đó sau khi Vương Thủ Triết và năm người truyền tống qua, 【Phá Diệt chi vực khai phá tổng bộ chỉ huy】 Để phòng ngừa cường giả Ma tộc truyền tống tới đây, tạo thành hậu quả không thể đo lường, liền bắt đầu xây dựng căn cứ, bố trí phòng ngự cảnh giới ở đây.

Hệ thống phòng ngự cảnh giới này từ khi Vương Thủ Triết rời đi đã bắt đầu xây dựng, mấy chục năm trôi qua, đã sớm biến thành một căn cứ có quy mô tương đối lớn, có hệ thống phòng ngự đầy đủ nghiêm ngặt.

Nhiều năm trôi qua, đây vẫn là hệ thống phòng ngự lần đầu tiên bị xúc động.

“Ta là Vương An Nghiệp, không cần căng thẳng.”

Với tư cách là người dẫn đường của chuyến này, Vương An Nghiệp lập tức biểu lộ thân phận.

Hệ thống phòng ngự cảnh giới này thành lập vốn là một phần kế hoạch của Vương Thủ Triết, trong lòng Vương An Nghiệp đã sớm đoán trước, bởi vậy cũng không hoảng hốt.

Bất quá, cẩn thận, cảnh giới cũng không có lập tức giải trừ.

Tin tức nhanh chóng được truyền về hậu phương.

Rất nhanh, một chiếc thuyền hư không đi tới gần Truyền Tống Trận, trên thuyền đi xuống một đoàn người.

Cầm đầu chính là một vị nam tử mặc "Phục bào".

Trên cằm hắn có chòm râu được cắt tỉa chỉnh tề, lộ ra thành thục ổn trọng lại có uy nghiêm, một đôi tròng mắt càng thâm thúy nội liễm, rất có phong phạm lãnh tụ.

Hắn vừa lên thuyền, ánh mắt liền quét về phía Vương An Nghiệp đang ăn mặc như công tử ca trẻ tuổi, ngay sau đó vẻ mặt căng thẳng lập tức buông lỏng, cả người như trút được gánh nặng.

Khoát khoát tay ý bảo nhân viên liên quan phụ trách cảnh giới đóng trận pháp, giải trừ cảnh giới, hắn lập tức thân hình chợt lóe, vọt tới trước mặt Vương An Nghiệp, trong ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ nồng đậm: "Thất ca, cuối cùng ngài cũng trở về rồi."

Ngữ khí của hắn thập phần thân thiết, càng mang theo mười phần kính ý.

"Lão Thập." Trên mặt Vương An Nghiệp cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn ta mang theo một đoàn người bay ra khỏi truyền tống trận, đồng thời giới thiệu với mọi người phía sau: "Sư tôn, hai vị tiền bối, vị này là đệ đệ thứ mười của ta - Vương An Thiến."

Đúng vậy, nam tử dáng vẻ uy nghiêm, lãnh tụ thành thục này, chính là Vương An Chỉ xếp hạng thứ mười trong bối tự "An" của Vương thị.

Ông ta chính là trưởng tử của Vương Thất Hạo nhất mạch đích thứ tử Vương Tông An, thuộc dòng chính thứ mạch của Vương thị.

Khác với lão cha Vương Thất Hạo lòng mang mộng tưởng biển rộng và thế giới tinh tú, Vương An Anh từ nhỏ đã cực kỳ ổn trọng và hiếu học, rất được Vương Thủ Triết và Vương Tông An yêu thích.

Tuy hắn ta không rực rỡ chói mắt như Vương An Nghiệp đời chữ "An", nhưng trong quá trình phát triển lớn mạnh của Vương thị, hắn ta cũng phát huy ra công lao không thể xóa nhòa.

Tuổi còn trẻ liền đi theo Vương Tông An chủ trì công tác Thanh La vệ, sau đó, lại chấp chưởng Thanh La vệ, lại đến Lạp Đại Hoang mạc, lại đến Đại tổng quản Ma ti Ma Vực Trấn Ma ti vân vân!

Dọc đường đi, Vương An Y giống như dòng chính trưởng mạch chơi bời lêu lổng như Vương An Nghiệp, giống như một trong những thiếu tộc trưởng nho nhỏ gánh vác trọng trách của gia tộc, yên lặng kính dâng cả cuộc đời.

Đáng nhắc tới chính là, Vương Bảo Quang là cháu trai ruột ruột của Vương An Anh.

"An Thiền, mấy vị này đều là tiền bối Tiên Giới." Vương An Nghiệp nghiêm túc giới thiệu, "Bọn họ là Thái gia gia mời tới đại sư trận pháp xây dựng Truyền Tống Trận thay chúng ta."

Vương An Chỉ vẻ mặt nghiêm túc, vội cung kính hành lễ mà không thất lễ, lần lượt nhìn thấy mấy vị tiền bối như Tam Trận Đạo Chủ.

Lấy kiến thức của hắn rộng rãi, tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức cường đại trên người những tiền bối này, xác định đều là tiền bối Hỗn Nguyên cảnh không thể nghi ngờ.

Mà vị tiền bối ba trận được An Nghiệp gọi là "sư tôn" kia, càng thêm như biển hư không mênh mông sâu không lường được.

Loại cảm giác uy áp vô hình khủng bố này, hắn vẻn vẹn chỉ cảm thụ qua trên người Thủy Thiên Thần Hoàng bệ hạ.

Trong lòng của hắn lập tức nghiêm nghị không thôi.

Thật không hổ là khách tới từ Tiên giới, "Tùy tùy tiện tiện" đã đến ba người, mỗi người đều là tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh.

Đợi đến khi hai bên hàn huyên gặp mặt nhau xong, Vương Ly Từ mới tiến lên, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Vương An Anh: "Tiểu tử An Chỉ, bộ dáng của ngươi thật đúng là càng ngày càng già rồi. Dáng vẻ bây giờ của ngươi, thoạt nhìn giống như một đại thúc trung niên nói năng thận trọng. Ngươi chẳng qua mới hơn 3000 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ… Hà tất lão luyện thành thục như vậy?"

Nàng từ nhỏ đã rời nhà đi, nhưng sau này cũng ở trong gia tộc học tập một thời gian, mặc dù không tiếp xúc nhiều với Vương An Duệ, nhưng cũng quen biết lẫn nhau.

Vương An Chỉ vội vàng bày ra tư thái tiểu bối, cung kính hành lễ với Vương Ly Từ dáng vẻ thiếu nữ non nớt, thoạt nhìn vẫn như cũ.

Chờ hành lễ xong, sắc mặt hắn mới có chút lúng túng giải thích: "Ly Từ đại cô nãi nãi, ta vẫn luôn làm công việc hành chính, nếu tướng mạo quá non thì e là không phục chúng."

Tuy huyết mạch thiên phú của hắn trong gia tộc không phải là danh sách cao nhất, nhưng bởi vì công huân to lớn, thuộc về thành viên quản lý hành chính cao tầng, bởi vậy trong danh sách bồi dưỡng cao đoan thủy chung vẫn có một phần của hắn, bây giờ mới hai nghìn chín trăm tuổi, cũng đã là Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Thật sự mà nói, Ly Từ đại cô nãi nãi kỳ thật cũng chỉ lớn hơn hắn tám mươi mấy tuổi mà thôi, so sánh với gần ba ngàn năm dài đằng đẵng căn bản không đáng nhắc tới. Nếu như hai người không phải họ hàng gần, đều có thể xem như bạn cùng lứa tuổi.

Nhưng so với hắn, Ly Từ đại cô nãi nãi vẫn mang dáng vẻ ngây thơ rực rỡ, điều này khiến trong lòng hắn cũng không còn gì để nói.

Cũng không biết Ly Từ đại cô nãi nãi là như thế nào trưởng thành đến hôm nay?

Trong lòng cảm khái một hồi, Vương An Y lại nói sang chuyện khác: “Chư vị tiền bối, Thất ca, đại cô nãi nãi, nơi này cũng không phải là nơi nói chuyện, mời theo ta đi bộ chỉ huy trụ sở nghỉ ngơi một chút, ta cũng dễ thay mọi người đón gió tẩy trần.”

Nói xong, hắn dẫn đường ở phía trước, mang theo mọi người lên đò ngang.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Vương An Y, mọi người đi tới gần truyền tống trận, an bài bộ chỉ huy.

Kế tiếp, tất nhiên là một phen chiêu đãi thân thiện.

Trong lúc này, nữ quân Thần Vương Côn Bằng đang dẫn đội ở trong hư không hải phụ cận quét sạch Hư Không Thú, trùng hợp hoàn thành nhiệm vụ trong tay, nghe nói Ly Từ đại cô cô đã trở về, lập tức liền buông tha nghỉ ngơi chỉnh đốn suất đội chạy trở về.

Lúc này hạm đội Vương Kỳ, tọa độ chủ lực là một chiếc thuyền.

Đây là bảo bối nàng mở ra từ trong một di tích, sau khi bị nàng tiêu phí nhiều tiền sửa chữa bảo toàn một phen, một lần nữa lấy cái tên, gọi là 【Kỳ hạm thiếu nữ xinh đẹp vô địch】.

Thậm chí, cả chiếc chiến hạm đều bị nàng vẽ thành màu hồng phấn xinh đẹp, ở trong hư không ánh sáng ảm đạm thoạt nhìn đặc biệt nổi bật.

Trong tay nàng ngoại trừ kỳ hạm ra, còn có hơn mười chiếc chiến thuyền lớn nhỏ không đều hoặc vận chuyển độ thuyền, cộng đồng hợp thành một hạm đội, trong đó không ít thành viên cao tầng và cốt cán, đều là thành viên năm đó nàng sáng lập liên minh hỗ trợ.

Các thiếu nữ trung nhị hiện tại đều đã trưởng thành, không ít tộc nhân trung tâm của Vương thị đều trưởng thành, nhưng vẫn theo sát bước chân Vương Ngao, nghênh đón từng trận chiến thắng lợi.

Cách một ngàn mấy trăm năm, đôi cô cô tốt và cháu gái tốt của Vương Ly Từ lại gặp nhau lần nữa, tình cảnh tất nhiên là tốt một phen thân thiện và kích động.

Rất nhanh, cục diện liền biến thành đại hội khoác lác của Vương Ly Từ và các thành viên đoàn đội mỹ nữ.

Cái gì mà ở Ma tộc chiến khu đánh đấm lung tung đánh đâu thắng đó, cái gì mà trong tổ chí tôn giết đến bảy vào bảy ra, đánh cho chí tôn âm u tè ra quần, cái gì mà các thần tử thần nữ đứng đầu tiên giới, mỗi người đều phủ phục ở dưới chân nàng cúi đầu xưng thần các loại.

Còn có các đại lão Tiên giới đều thèm nhỏ dãi nàng, khóc lóc muốn thu nàng làm đồ đệ…

Nội dung trong đó, cơ bản là một thành hàng khô ghi chú chín thành nước, hơn nữa còn khuếch đại lên gấp mười lần.

Nhưng các thiếu nữ xinh đẹp Vương thị bao gồm Vương Anh Tuyền ở bên trong lại thích nghe những thứ này, ai nấy đều nghe đến ánh mắt tỏa sáng, trong ánh mắt tràn ngập kính nể và ngưỡng mộ.

Vương Ngao càng kích động đến mức toàn thân đều run rẩy, nhiệt huyết dâng lên não, vung không đi.

Nàng hận không thể lập tức suất lĩnh quân đội tiến vào Tiên Giới, triển khai một hồi chiến tranh cấp sử thi với thế lực tà ác Ma tộc khổng lồ.

Không có biện pháp, nàng thật sự là quá lâu rồi không có tham gia chiến tranh chính thức rồi.

Lúc trước, khi Ma tộc ngoại trừ Thánh Vực, bảo điển Chiến Tranh của nàng từng một lần thắng lợi một đường thăng cấp đến Tiên Kinh, sau đại chiến cuối cùng rốt cục thăng cấp đến Thánh Đồ Chiến Tranh.

Nhưng con đường tấn thăng cứ như vậy mà dừng lại.

Chiến tranh thánh đồ nhất định phải tắm rửa chiến hỏa mới có thể thăng cấp, cả ngày ở bên ngoài đánh đánh tán loạn, thánh đồ chiến tranh phải tới năm nào tháng nào mới có thể tấn thăng đạo thư?

Phải biết rằng, nương theo tiến độ khai phát của Phá Diệt chi vực, rất nhiều di tích Tiên Minh và di tích Tinh Cổ tộc đều được khơi dậy, hiện tại Thánh Vực đang nghênh đón thời kỳ phát triển của giếng nước, rất nhiều thế lực lớn bao gồm cả

con cháu Vương thị đã có không ít người có được đạo thư, chỉ có nàng là không có.

Vì duy trì sức chiến đấu dưới trướng, những năm này nàng một mực ở trong Phá Diệt chi vực dẫn đội phụ trách quét dọn hành động, nhưng đánh dã nhiều năm như vậy, nàng đã sớm chán ghét.

Mà phương thế giới to lớn này tổn hại quá mức nghiêm trọng, muốn trong thời gian ngắn hoàn thành thăm dò, đánh dã, nhiệm vụ trùng kiến giống như là người si nói mộng.

Dựa theo suy đoán của chất tử Vương An Y, không có mấy vạn năm, đừng nghĩ hoàn toàn xây dựng lại Phá Diệt chi vực. Bọn họ thậm chí ngay cả chí bảo của Tinh Cổ tộc 【Tinh Nguyên Chi Tâm】 đều chưa tìm được.

Chỉ tiếc, hiện tại Truyền Tống Trận cổ sớm không những không ổn định, còn không cách nào truyền tống đại bộ đội cùng chiến thuyền, nàng không có biện pháp suất lĩnh Cốt lão dưới trướng tiến về phía trước.

Bất quá, nàng rất nhanh liền phấn chấn lên.

Nếu An Nghiệp đã mang theo ba nhóm người Tam Trận Đạo Chủ trở về, vậy thì đương nhiên cũng phải bắt đầu xây dựng đại trận truyền tống cự ly xa.

Không bao lâu nữa, hẳn là nàng có thể đi Tiên giới tung hoành khắp nơi, không gì cản nổi, giết cho đại quân Ma tộc kia hoa rơi nước chảy.

Mà ngay khi Vương Ly Từ, Anh Tuyền đoàn tụ thổi phồng.

Tam Trận Đạo Chủ nghỉ ngơi chỉnh đốn không sai biệt lắm, cùng với hai vị Cửu Tinh trận pháp sư Hỗn Nguyên cảnh đã xuất phát dưới sự dẫn dắt của Vương An Nghiệp, đi bảo vệ và chỉnh sửa phá diệt chi vực.

Lúc tới, bọn họ đã mang theo một lượng lớn tài liệu trong nhẫn trữ vật, tạm thời không cần lo lắng tài liệu không đủ dùng.

Chờ khi Truyền Tống Trận cổ tu sửa xong, có thể liên lạc với người đối diện, đến lúc đó, tiêu định điểm không gian neo, xây

dựng Truyền Tống Trận ở cự ly siêu xa, đều có thể bắt đầu tiến hành từng bước.

Đây nhất định là một công trình tốn thời gian rất lớn.

Ba Trận Đạo Chủ cứ theo tiết tấu của mình mà tiến hành sửa chữa.

Đợi bên này sửa chữa xong, thương nghị xong kế hoạch xây dựng bước tiếp theo, Vương An Nghiệp sẽ dẫn mọi người cùng nhau chạy tới thế giới Thần Võ, tụ hợp với ông nội Vương Tông An, đồng thời điều động tài nguyên khắp nơi, mau chóng tiến vào quá trình xây dựng truyền tống trận cự ly xa.

…

Nhưng mà đám người Vương An Nghiệp không biết là, ngay khi bọn họ đang bận rộn.

Phá diệt vực ngoại.

Một chiến thuyền khổng lồ màu xanh lá cờ, đang suất lĩnh hơn một trăm chiến thuyền lớn nhỏ không đồng nhất tạo thành đội ngũ, trùng trùng điệp điệp thẳng tiến về phía biên giới Phá Diệt Vực!

Trong kỳ hạm.

Dưới mái vòm kim loại điểm xuyết tinh quang.

Người mặc trường bào màu trắng viền vàng, thân hình khôi ngô làn da màu xanh lục 【A Tháp Nạp Hoàng】 đang đứng ở dưới bậc thang, chuyên chú nhìn chằm chằm Hư Không Hàng Đồ trên đỉnh đầu, tiến hành các loại thao tác.

Bên cạnh màn sáng, từng dòng tin tức màu xanh lá nhanh chóng quét qua.

Một lát sau, hắn dừng thao tác lại, quay người hướng phía bảo tọa to lớn ở phía trên cao chiếm cứ cung kính hành lễ: “Thần Long đại nhân tôn kính, phía trước sắp tiến vào Tinh Cổ Tộc và Tiên Tộc sau chiến tranh hình thành phá diệt chi vực. Chí bảo Tinh Cổ Tộc “Tinh Nguyên Chi Tâm”, chính là rơi vào bên trong thế giới này.”

Trên bảo tọa, một con rồng sừng hươu vảy vàng chiếm cứ cao cao, mặc dù đã biến ảo hình thể thu nhỏ lại, nhưng trên thân rồng tản ra long uy mênh mông lại nặng nề như ngục, để A Tháp Nạp Hoàng dưới bảo tọa không dám có chút bất kính.

Nghe được bốn chữ "Tinh Nguyên Chi Tâm", đồng tử trong con ngươi màu vàng ròng của nó co rút lại một hồi, lộ ra vẻ tham lam hưng phấn: "Tinh Nguyên Chi Tâm, hi vọng nó có thể giúp ta đột phá đến cảnh giới Thần Long chân chính!"

"Ta nhổ vào!"

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng quát khẽ.

Tiếng mắng chửi đến từ một cái ngai vàng nhỏ hơn bên cạnh bảo tọa Thần Long bảo tọa.

Trên bảo tọa, một cô nương xinh đẹp mặc hoa phục ung dung, bị ăn mặc giống như hoàng hậu tức giận lạnh trừng mắt nhìn nó, trong thanh âm tràn đầy oán giận: "Lão bất tử nhà ngươi, cứ làm giấc mộng xuân thu của ngươi đi! Ngươi dám tự tiện xông phá diệt khu vực, còn dám bắt ta làm hoàng hậu gì, xem cha ta đánh chết ngươi!"

Cô nương xinh đẹp này, rõ ràng là Vương Ly Lung.

Về phần tại sao Vương Ly Lung lại bị một tên giả thần long bắt cóc, lại xen lẫn với A Tháp Nạp tộc, chuyện xưa trong đó nói dài.

…

Chương 96: Tông An: Ta đi Tiên Giới tận hiếu.

…

Mấy chục năm nay, Vương Ly Lung và Ly Tiên, Ly Tứ, hai muội muội, vui vẻ cùng nhau thăm dò quần Tháp La Tinh Hà, làm nhiệm vụ và mậu dịch, viết bản viết, vỗ vỗ hình ảnh lưu lại, lừa gạt dân bản xứ, sự nghiệp này là làm cho phong sinh thủy khởi, giá trị cống hiến gia tộc tăng vọt.

Lăn lộn đã lâu, các nàng phát hiện có một chủng tộc kỳ lạ tên là Đại Giác tộc, tựa hồ tế tự một thánh địa tổ truyền cổ xưa, tục truyền còn gọi là Long Thần chi mộ.

Nhân tiện nói một câu, Đại Giác tộc này tự nhận là hậu duệ của Long Thần.

Theo lý thuyết, loại đồn đại này quỷ cũng sẽ không tin, dù sao Man Hoang chủng tộc đều thích nâng cao nguồn gốc huyết mạch của mình, lấy cái này để hiển lộ huyết mạch bản thân cao quý, có tự xưng là hậu duệ phượng hoàng, hậu duệ Thần long, hậu duệ Huyền Vũ, còn có công bố là các loại hậu duệ chủng tộc viễn cổ kỳ quái, cái gì cũng có.

Các nàng nghe nhiều rồi, đương nhiên sẽ chết lặng, thu hoạch duy nhất có lẽ là bù đắp lại nhận thức đối với chủng tộc viễn cổ, tăng thêm kiến thức một phen —— nếu không phải tới nơi này, các nàng cũng không biết hóa ra từng tồn tại nhiều chủng tộc viễn cổ trâu bò như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, khi lãnh tụ Đại Giác tộc dẫn nàng đi ngang qua thánh địa tổ truyền, trắng trợn thổi phồng huyết mạch cao quý của bản thân, Vương Ly Lung vậy mà loáng thoáng cảm nhận được lực hấp dẫn phát ra từ huyết mạch bên trong cái gọi là thánh địa kia.

Trong thánh địa kia, hình như thật sự tồn tại bảo vật có quan hệ với Long tộc.

Ba tỷ muội vốn là nhân vật to gan lớn mật, âm thầm tính toán một chút, liền quyết định vụng trộm lẻn vào nhìn một chút.

Kết quả, Vương Ly Lung vừa mới lẻn vào, đã xúc động cấm chế của Long Thần chi mộ, cũng thuận lợi thông qua khảo nghiệm, đạt được Long Thần di châu!

Dưới tác dụng của bản năng, Vương Ly Lung "A ô" một ngụm liền nuốt Long Thần Di Châu kia, huyết mạch nhanh chóng lột xác.

Đây vốn là chuyện tốt, lại không muốn bởi vì khí tức Long Thần tiết lộ, dẫn tới A Tháp Nạp tộc cùng đầu Ngụy Thần Long nghe nói là từ xa đến.

Vốn dĩ bọn họ cũng không biết vì sao cùng một giuộc cấu kết với nhau, đang dựa theo ghi chép của tổ tiên Ngụy Thần Long để tìm kiếm mộ của Long Thần, không ngờ lại bị Vương Ly Lung giành trước một bước.

Ngụy Thần Long vô cùng tức giận, nhưng lại bởi vì Vương Ly Lung tiêu hóa hấp thu Long Thần Di Châu mà không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể bắt lấy ba tỷ muội Vương Ly Lung, cùng với một đám hộ vệ tùy tùng.

Dưới sự tức giận, Ngụy Thần Long vốn là muốn giết toàn bộ những người khác ngoài Vương Ly Lung để trút giận.

Ở trước mắt nguy cơ này, A Tháp liền can gián với Ngụy Thần Long, nói là nếu như lấy được chí bảo của Tinh Cổ tộc 【Tinh Nguyên Chi Tâm】, nó cũng có thể hoàn thành thuế biến huyết mạch, hóa thành Thần Long chân chính.

A Tháp Nạp tộc còn lấy mình làm ví dụ.

Chủng tộc này của bọn họ vốn là chủng tộc vô cùng nhỏ yếu, nhưng dưới sự trợ giúp của tinh cổ tộc và tinh nguyên chi tâm, đạt được huyết mạch tiến hóa cực lớn.

Lúc này Ngụy Thần Long mới chuyển giận thành vui.

Bởi vì thấy được hi vọng mới, Ngụy Thần Long cũng thay đổi chủ ý, có tính toán mới.

Cục diện trước mắt cũng bởi vậy mà có.

Trở lại vấn đề chính.

Giờ phút này.

Nghe thấy Vương Ly Lung tức giận mắng, Ngụy Thần Long trên bảo tọa chẳng những không tức giận, ngược lại càng cảm thấy Tiểu Long Nữ hung dữ đáng yêu.

Nó cười tủm tỉm nói: "Tiểu khả ái, cha ngươi chính là cha ta, làm sao có thể đánh chết ta? Huống chi, ta chính là thần long vĩ đại, cha ngươi nhất định sẽ thích ta."

"Ta nhổ vào mặt ngươi một vệt nước." Vương Ly Lung nổi giận đùng đùng mà trợn trắng mắt, há mồm phun ra một cột nước, phun vào đầu con Ngụy Thần Long.

"Ha ha ha ~ "

Ngụy Thần Long cười hai tiếng quái dị, không chỉ không tức giận, ngược lại còn vui vẻ liếm liếm nước trên mặt: "Tiểu khả ái, ngươi đừng nóng vội, chờ sau khi ta tấn thăng Long Thần chân chính, sẽ sủng hạnh ngươi. Bất quá bây giờ ngươi có thể mắng ta nhiều hơn, ngươi càng mắng, ta lại càng hưng phấn, càng chờ mong chuyện sau này."

Vương Ly Lung rùng mình một cái, trong lòng không nhịn được thầm mắng.

Đây đúng là một con rồng biến thái, nếu không phải vì cố ý biểu hiện một chút bộ dáng điên cuồng vô năng, nàng thật sự không muốn cùng nó nói thêm một câu nào nữa.

Bất quá, cho dù không vui, nàng lúc này lại không thể không giả bộ đáng thương, lại thập phần sợ hãi: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng làm loạn a! Luân gia, vẫn còn là một đứa trẻ con."

Quả nhiên nụ cười của Ngụy Thần Long càng thêm hưng phấn: "Ai bảo ngươi tiêu hóa Long Thần Di Châu chứ? Bây giờ ngươi là Long Thần công chúa có huyết mạch tôn quý nhất, chờ sau khi ta và ngươi Kiêm Gia, chúng ta sinh một đống bảo bảo thần Thần Long huyết mạch cao quý, sau đó hai vợ chồng chúng ta cùng nhau liên thủ, thống nhất toàn thế giới!"

Vương Ly Lung quả thực là bó tay rồi, thầm mắng lão già này đúng là đang nghĩ cái rắm.

"Muội mệt rồi, muội muốn trở về nghỉ ngơi." Vương Ly Lung lười nói nhảm với con rồng già, giả vờ lạnh lùng.

“Được, tiểu đáng yêu ngươi về nghỉ ngơi trước đi, ta và A Tháp Nạp Hoàng còn có một số việc cần bàn.”

Lúc này, Ngụy Thần Long hiển nhiên càng quan tâm tinh nguyên chi tâm hơn, thấy Vương Ly Lung muốn đi cũng không ngăn cản.

Nó đứng trong góc xa xa, hai tiểu cô nương trẻ tuổi mặc phục sức thị nữ vẫy vẫy long trảo, nói: “Hai nữ bộc ti tiện các ngươi mau tới đây, hầu hạ Long Thần tiểu công chúa vĩ đại của các ngươi đi nghỉ ngơi.”

Hai tiểu cô nương trẻ tuổi này một người là Chung Linh Dục Tú, mặt mày linh động, một người xinh đẹp, khí chất ôn hòa, đều rất đẹp, chính là hai nữ nhi khác của Vương Thủ Triết, Vương Ly Tiên và Vương Ly Thông.

Vì đại cục, các nàng miễn cưỡng kiềm chế tính tình nóng nảy, giả bộ khúm núm ngoan ngoãn lên tiếng, đỡ Vương Ly Lung trở về 【tẩm cung lâm thời của Long Thần công chúa trong chiến hạm】.

Chờ đóng cửa lại, xác nhận không có ngoại nhân dòm ngó, ba nữ nhân trong nháy mắt liền bại lộ bản tính.

Vương Ly Tiên trực tiếp xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen, rốt cuộc kìm nén không được tức giận mà mắng: “Không chịu nổi nữa rồi! Bản tiểu thư chịu không nổi nữa rồi! Con rồng già nua kia, dám coi ta và Ly Tứ là nữ bộc ti tiện! Một ngày nào đó, ta muốn cho nó nếm thử cái gì gọi là “Nghệ thuật”!”

“Ly Tiên tỷ tỷ đừng nóng giận, đại cục làm trọng, đại cục làm trọng!”

Thấy thế, tính tình ôn hòa, ngũ quan tinh xảo giống như búp bê sứ, Vương Ly vội vàng kéo Vương Ly Tiên lại, hảo thanh khuyên giải an ủi.

“Được rồi, ta còn ủy khuất hơn hai người các ngươi. Có điều, bây giờ chúng ta đang ở doanh trại địch, nếu muốn chuyển bại thành thắng thì phải chịu nhục.” Vương Ly Lung chắp hai tay, dáng vẻ như đại tỷ, nàng dùng truyền âm nói với hai người: “Ly Tiên, ngươi liên hệ với bản thể thế nào rồi?”

“Ừm… Khoảng cách vẫn còn khá xa, trước mắt chỉ có thể mơ hồ cảm giác được liên hệ với bản thể, muốn chia sẻ tin tức còn chưa đủ.” Vương Ly Tiên truyền âm đáp lời, vẻ mặt có chút ảo não.

Giữa phân thân của nàng và bản thể có thể cùng hưởng tin tức, loại liên hệ này thậm chí ngay cả khe hở giới vực đều không thể ngăn cản, nhưng mà vẫn có khoảng cách hạn chế như trước.

Nếu ở trong phạm vi Thánh Vực, loại hạn chế này còn không rõ ràng, nhưng một khi tiến vào trong biển vũ trụ mênh mông vô tận, chạy càng xa càng khó liên lạc.

Các nàng lúc trước cách quần thể Tháp La Tinh Hà Thần Vũ thế giới thật sự quá xa, liên hệ giữa nàng cùng bản thể cũng sớm đã đứt gãy.

Nếu không phải như thế, thời điểm các nàng vừa mới gặp được con Ngụy Thần Long kia, nàng có thể thông qua bản thể trong chủ trạch của Vương thị báo tin tức cho trong tộc, tình huống cũng sẽ không bị động giống như bây giờ.

“Hiện tại sắp tiến vào khu vực phá diệt rồi.” Vương Ly Tương truyền âm nói với hai tỷ tỷ, “Đợi tiến vào khu vực phá diệt, khoảng cách tới thế giới Thần Võ sẽ gần hơn rất nhiều, tin tưởng đến lúc đó Ly Tiên tỷ tỷ nhất định có thể thông tri đến gia tộc, hung hăng giáo huấn lão sắc long kia một chút.”

“Chỉ giáo huấn làm sao đủ?” Vương Ly Lung nâng cằm cười âm hiểm, “Lúc trước ta giả ngu, biểu diễn cuồng bạo đã thành công mê hoặc đám rồng già nua và A Tháp Nạp Hoàng, để cho bọn họ cho rằng ta chỉ là một con rồng ngốc không có ngực không có não, cũng không đủ gây sợ hãi, bởi vậy có mấy lần mật đàm, đều không cố ý tránh né ta, để cho ta nghe được một ít tình báo.”

Vương Ly Tầm nghe vậy trừng mắt nhìn, vẻ mặt hoang mang lại kinh ngạc nhìn lướt qua tỷ tỷ nhà mình, ngữ khí ngay thẳng: “Ly Lung tỷ tỷ có não hay không ta không biết, nhưng mà…”

“Câm miệng!” Vương Ly Lung thẹn quá hóa giận: “Ta còn đang trưởng thành, nhất định sẽ trưởng thành. Đợi đã, đây

không phải trọng điểm. Trọng điểm ở chỗ, ta nghe được một số tình báo."

Không đợi hai muội muội nấy nấy, nàng vội vàng truyền âm tiếp tục nói: "Theo A Tháp Nạp Hoàng nói, kỳ thật trong trăm vạn năm sau khi đại tai diệt chi vực đại biến, A Tháp Nạp tộc cũng có mấy đời gia hỏa lợi hại, sau khi biết được bí mật của tổ tiên đã tới nơi này thăm dò tinh nguyên, bất quá đều không ngoại lệ, đều bởi vì thực lực không đủ, không cách nào mở ra cái gọi là cửa vào của Vô Tận Thiên Uyên thế giới, tiến vào bí mật không gian ẩn chứa tinh nguyên."

Vương Ly Tiên nhất thời ánh mắt sáng lên, truyền âm nói: "Khó trách nhà chúng ta ở khu vực phá diệt lục soát lâu như vậy, ngay cả bóng dáng của Tinh Nguyên Chi Tâm cũng không phát hiện, thì ra là giấu ở trong Vô Tận Thiên Uyên."

"Không sai, tình huống đại khái là như vậy." Vương Ly Lung gật đầu, "Trước khi đại tai biến đến, có một tộc nhân Tinh Cổ đóng tại căn cứ Tinh Nguyên trung tâm, tên là "Tinh Nhị Thập Tứ". Hắn nhận được mệnh lệnh của thượng phong lãnh tụ, lệnh cho hắn mang "Tinh Nguyên Chi Tâm" rút khỏi khu vực Tiên Minh. Mà tổ tiên A Tháp Nạp tộc chính là một trong những hộ vệ quân do hội nghị trưởng Tinh Cổ tự mình bồi dưỡng ra."

Vương Ly Tuyền nói: "Nhưng ai cũng không ngờ, tốc độ đại tai biến đổi lại quá nhanh, không gian chỗ hạch tâm sụp đổ, năng lượng hắc ám mênh mông ẩn chứa trong Vô Tận Thiên Uyên mãnh liệt tuôn ra, bạo liệt với không gian xung kích bình thường, sinh ra không gian phong bạo quét sạch toàn bộ khu vực Tiên Minh, cực tốc xẹt qua không gian phong bạo phá hủy hết thảy."

"Thời điểm nguy hiểm, Tinh Nhị Thập Tứ kia quyết đoán khởi động năng lượng tinh nguyên chi tâm, đem cả căn cứ trung tâm cùng đội hộ vệ cùng nhau na di tiến vào Vô Tận Thiên Uyên. Cũng may Vô Tận Thiên Uyên thế giới tuy cũng có sóng chấn động, nhưng bởi vì mật độ không gian cùng năng lượng mật độ cực cao, sóng chấn động giảm bớt trên phạm vi lớn, mới miễn cưỡng tránh được một kiếp."

“Nhưng cho dù như vậy, đội hộ vệ căn cứ tổn thất vẫn vô cùng nghiêm trọng, Tinh Nhị Thập Tứ cũng bị phản phệ, bị trọng thương. Ngược lại A Tháp Nạp tộc đội hộ vệ kia vận khí không tệ, tổn thất tương đối ít.”

“Thời gian qua đi, vô tận Thiên Uyên không gian gió lốc dần dần dừng lại, Tinh Cung Nhị Thập Tứ lại vận dụng một bộ phận lực lượng tinh nguyên chi tâm, điều động một bộ phận bộ phận A Tháp Nạp Tộc truyền tống đi thế giới bình thường xem xét tình báo, tin tức truyền về là gió lốc bên ngoài cũng đã lắng lại. Bởi vậy, Tinh Cung Nhị Thập Tứ không để ý thương thế và phản phệ, lại toàn lực khu động tinh nguyên chi tâm, dời căn cứ trung tâm tinh nguyên đến không gian bình thường.”

“Nhưng tinh thể khoảng hai mươi tư cũng không ngờ, A Tháp Nạp tộc sớm có dị tâm, vậy mà thừa dịp thương thế của nó tăng thêm, nội ứng ngoại hợp phát động đánh lén, đâm sau lưng Tinh 24 cùng tàn quân của nó, trắng trợn cướp đoạt tài nguyên, muốn cướp đoạt tinh nguyên chi tâm.”

“Đương nhiên, nguyên văn A Tháp nạp hoàng không phải cái này. Nhưng cho dù hắn miêu tả đường hoàng như thế nào, cũng không thay đổi được bản chất sự tình.”

“Nhưng mà bọn hắn lại không nghĩ tới, sau khi Tinh Nhị Thập Tứ bị đâm sau lưng mà chết, lại vụng trộm đem tàn hồn của mình dung nhập vào tinh nguyên chi tâm, lần nữa mang theo tinh nguyên chi tâm cùng căn cứ phá vỡ hàng rào tiến vào Vô Tận Thiên Uyên thế giới!”

“Thậm chí ngay cả một bộ phận người A Tháp Nạp Tộc cũng bị na di vào trong Thiên Uyên.”

“Bộ tộc A Tháp Nạp tộc còn sót lại không dám ở tại chỗ nữa, liền mang theo tài nguyên cướp bóc trực tiếp chạy trốn, nhanh chóng rời khỏi khu vực phá diệt, hơn nữa trốn thật xa. Sau đó theo thời gian trôi qua, nhóm tộc nhân A Tháp Nạp tộc này dần dần phát triển thành A Tháp Nạp tộc hiện tại.”

Tin tức mà Vương Ly Lung nghe được thật ra vô cùng vụn vặt, nhưng trải qua sự chải vuốt và thuật lại của nàng, toàn thể mạch lạc cũng đã vô cùng rõ ràng.

Cuối cùng, nàng tổng kết: “Tình báo này cơ bản giống như tình báo mà Vương thị chúng ta từng nắm giữ, trong đó nơi xuất nhập lớn nhất, chính là sau đó có mấy đời A Tháp Nạp Hoàng tới đây tìm kiếm qua, ý đồ lấy đi tinh nguyên chi tâm lại không có kết quả.”

“Cái này không khó lý giải.” Vương Ly Tiên chớp mắt phân tích nói: “Hoàng tử nghèo túng lúc trước lấy được chính là tàn hồn giới chỉ của tổ tiên đời thứ nhất, nhận được tin tức là lạc ngũ.”

“Còn một vấn đề nữa.” Vương Ly Ly nhấc tay nói: “Tình báo này có phải bỏ sót tai biến thú hay không? Trước khi chúng ta tiêu diệt tai biến thú, hễ có cường giả cấp Đạo Chủ tiến vào khu vực phá diệt thì một khi triển lộ khí tức là sẽ lọt vào tấn công tai biến thú!”

“Vậy là đúng rồi!” Ánh mắt Vương Ly Lung sáng lên, “A Tháp Nạp Tộc có chấp niệm sâu đậm với Tinh Nguyên Chi Tâm như thế, làm sao có thể thật sự cam tâm tình nguyện đem tin tức này tiết lộ cho con rồng sắc già kia, không công tiện nghi cho nó? Hắn nhất định là cố ý giấu diếm.”

“Hắc hắc! Ta hiểu rồi. A Tháp Nạp tộc thật đúng là hèn hạ lại giảo hoạt, chẳng những muốn nhóm rồng già nua hỗ trợ mở ra thông đạo vô tận, còn muốn nhất cử lưỡng tiện, để cho nhóm rồng già giúp bọn họ ngăn cản tai biến thú.” Vương Ly Tiên bừng tỉnh đại ngộ, rì rầm truyền âm, “Chỉ tiếc, tình báo A Tháp Nạp tộc vẫn lạc rồi, hắn còn không biết tai biến thú đã bị nhà chúng ta tiêu diệt!”

Ba cô gái tụ tập cùng một chỗ, lại đem phân tích tình báo đầu tiên là nói, thoạt nhìn hoàn toàn không phù hợp với hình tượng học tra trong Tộc Học của các nàng.

Nhưng thật ra chuyện này cũng không kỳ quái.

Cái gọi là học tra, cũng phải xem là so với ai.

Dưới sự hun đúc có độ khó cao trường kỳ của Tộc Học Vương thị, nếu các nàng đi tham gia cuộc thi học viện khác, bảo đảm mỗi người đều là học bá, nhớ ngày trước khi Vương Ly Lung còn nhỏ, thi ra bài thi bình thường của Long Xương đại đế, đã lấy được điểm cao!

Hơn nữa, cho dù các nàng tiêu phí không ít thời gian, nhưng cuối cùng vẫn có thể tốt nghiệp thuận lợi từ Tộc Học Vương thị, có thể thấy được các nàng cũng tuyệt không phải ngu ngốc. Nếu không, cũng không có khả năng lăn lộn trên tuyến đường mậu dịch.

"Như vậy vấn đề đã đến." Vương Ly Lung cau mày truyền âm, "Chúng ta nên định ra kế hoạch gì, sau khi một con bọ ngựa bắt ve chim sẻ tới, bảo A Tháp Nạp tộc và nhóm rồng già nua đều làm áo cưới cho Vương thị chúng ta?"

"Cái này có gì phải suy nghĩ?" Vương Ly Tiên nhíu mày: "Chuyện chúng ta cần làm chỉ có hai việc, một là bảo toàn bản thân, tiếp tục lừa gạt con rồng già sắc già kia, khiến nó buông lỏng cảnh giác, hai là quy nạp tổng kết tình báo, đợi khi có thể liên hệ với bản tôn, sẽ đưa tình báo nguyên vẹn về nhà cũ."

"Có những lão âm trong nhà chúng ta… Không, các gia hỏa túc trí đa mưu, căn bản không cần chúng ta phí trí định ra kế hoạch! Chúng ta lần này xem như nhân họa đắc phúc, nằm thắng một đợt lớn điểm cống hiến!"

"Ly Tiên tỷ tỷ nói rất đúng." Vương Ly lập tức gật đầu phụ họa.

Bất quá, suy nghĩ một chút, nàng lại nghĩ tới một chuyện, bổ sung một câu: "Có một tin tình báo phải biết rõ ràng thêm chút nữa. Các ngươi còn nhớ rõ tiếng kèn thần kỳ mà tên Liệt Long kia lấy được trong Long Thần chi mộ không? Vật kia có thể truyền tống một khoảng cách xa như vậy, hoàn toàn tránh khỏi tiết điểm truyền tống trận mà chúng ta đã kiến tạo. Vật này quá nghịch thiên rồi, nếu như không biết rõ công năng và cơ chế của nó, không chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Cái này ta đại khái biết một chút, nghe lão sắc long kia khoe khoang, đây là chí bảo xung phong giác trong truyền thuyết【Xung Phong hào Long thần】, có thể mang theo một nhánh quân đội truyền tống trong nháy mắt, nhưng cụ thể chi tiết thì không rõ lắm." Vương Ly Lung nghe vậy cũng lộ ra vẻ cẩn thận, "Điểm này không thể không đề phòng. Vạn nhất chúng ta bố trí nghiêm mật, thành công vây quét hạm đội này, nhưng ở thời điểm cuối cùng bị nhóm rồng già nua kia chạy mất thì thực sự khiến bổn tiểu thư rất ghê tởm!"

Sau đó Ly Tiên, Ly Tứ, Ly Tứ hai tỷ muội đều đưa ánh mắt chờ đợi về phía Vương Ly Lung!

Vương Ly Lung hoảng sợ trừng to hai mắt, điên cuồng lắc đầu: "Ta không muốn!"

"Không, ngươi muốn. Đến lúc đó điểm cống hiến ngươi lấy nhiều thêm một thành!"

"Không, ta phải lấy thêm ba phần! Ta hy sinh quá lớn!"

"Phì, nhiều nhất hai thành. Chúng ta còn làm nô tỳ của ngươi, hy sinh cũng không lớn?"

Ba tỷ muội lại cãi vã trước sau như một.

…

Một đoạn thời gian không lâu sau.

Chủ trạch Vương thị.

Thiếu tộc trưởng Vương Tông An đã hoàn toàn tiếp nhận sự vụ lớn nhỏ của gia tộc, đang ở trong thư phòng xử lý công việc chồng chất cả một cái bàn, làm ra phê duyệt nhằm vào mỗi một hạng sự vụ.

Vương thị bây giờ sớm đã xưa đâu bằng nay, mỗi ngày sinh ra sự vụ đều có thể nói là lượng lớn, trên bàn sách này đặt, chỉ là trải qua tầng tầng sàng chọn ra sự vụ quan trọng sau đó, đều phải do thiếu tộc trưởng cầm trong tay ấn tín tộc trưởng đích thân phê duyệt.

Những chuyện này vô cùng phức tạp, hơn nữa mỗi chuyện đều vô cùng quan trọng, không được phép sơ xuất chút nào. Vương Tông An không thể không hết sức chăm chú, thời gian lâu dần, tự nhiên có chút kiệt sức.

Mỗi khi gặp thời khắc này, Vương Tông An đều sẽ sinh ra xúc động muốn ném bàn không làm.

Hắn rất muốn học theo phụ thân, không muốn làm khô thì trực tiếp phủi mông rời đi, chạy đến Tiên giới trốn cho sạch sẽ.

Ôi, cuộc sống như vậy đến tột cùng là khi nào mới kết thúc? Phụ thân rốt cuộc lúc nào mới có thể từ Tiên Giới trở về?

Bằng không, chờ thời điểm Truyền Tống Trận đi Tiên Giới mở ra lần tiếp theo, Chử mẫu thân sẽ đi Tiên Giới tìm phụ thân liên lạc cảm tình một chút?

Vẫn là…

Đang lúc suy nghĩ.

Một vị gia chủ tâm phúc Chân Tiên cảnh gõ cửa bước vào, sắc mặt ngưng trọng đưa lên một phần tình báo: "Thiếu tộc trưởng, đây là một chuyện khẩn cấp, là về Ly Lung, Ly Tiên, tình huống của Ly Tứ và ba vị tiểu thư, ngài cần phải lập tức xử lý phúc đáp."

Những năm này Vương Tông An xử lý tộc vụ, đã sớm luyện được định lực vui giận không hiện sắc, cho dù trời sập cũng có thể bảo trì trấn định, tỉnh táo xử lý.

Hắn thong dong bình tĩnh cầm lấy tình báo, tỉ mỉ xem qua một lần, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười: "Có chút thú vị, xem ra ta phải đích thân đi phá hủy khu vực này một chuyến rồi. Vừa vặn tiện đường tiếp đãi khách quý từ Tiên Giới."

Gia tướng Chân Tiên cảnh nhất thời có chút lo lắng: "Thiếu tộc trưởng, nếu ngài đi khu vực phá diệt, vậy thì ai quản đống việc trong nhà này đây?"

Là tâm phúc, hắn đương nhiên đã sớm biết thiếu tộc trưởng tâm niệm niệm, muốn chạy trốn ra ngoài giải sầu.

Cho dù dùng đầu gối nghĩ, hắn cũng có thể đoán ra ý định của thiếu tộc trưởng trong chuyến đi phá diệt khu vực này tuyệt đối không phải là rượu.

"Gọi tiểu tử Bảo Thánh trở về đi, đã đến lúc tăng thêm gánh nặng cho hắn rồi."

Thanh âm của Vương Tông An vẫn trầm ổn tỉnh táo trước sau như một, khóe miệng lại không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Hắn đã quyết định, chờ sau khi giải quyết xong chuyện của mấy người Ly Lung, trước hết xem có thể từ truyền tống trận rời đi trước hay không, đi Tiên Giới kiến thức việc đời ~~

Không, hắn là đi tẫn tẫn Hiếu Tiên giới.

...

Chương 97: Tinh Nguyên Chi Tâm! Chí bảo của Tinh Cổ Tộc!

…

Bất tri bất giác, thời gian mười năm thoáng cái đã qua.

Từ sau khi hạm đội nạp tộc A Tháp tiến vào Phá Diệt Chi Vực, bọn chúng cẩn thận đi thẳng một đường, thẳng đến nơi cần đến.

"May mắn" chính là, đoạn đường này bọn chúng đi là gió êm sóng lặng, không có tao ngộ bất kỳ nguy hiểm nào.

Bên trong kỳ hạm.

Da màu xanh sẫm, dáng người khôi ngô của A Tháp Nạp Hoàng, trong lòng bàn tay nâng một kiện khí cụ màu trắng lơ lửng.

Kết cấu ngắn gọn lại không mất tinh xảo, một mảnh hư không hàng hải đồ tinh xảo nhỏ bé hiện lên trên nó.

Trên hải đồ, một điểm sáng màu đỏ rạng rỡ tỏa sáng.

Rất hiển nhiên, đây là dùng để đánh dấu vị trí cụ thể nào đó.

Mà ở phía trên hư không hàng hải đồ này lại càng thêm to lớn, hư không hàng hải đồ càng thêm rộng lớn —— đó là hư không hàng hải đồ do chiến hạm chở hư không.

Bất quá, trên Hư Không Hàng Hải Đồ càng thêm to lớn này lại tồn tại mảng lớn trống rỗng, sau khi tiến vào Phá Diệt chi vực, ngoại trừ một quỹ tích dài nhỏ lúc đến, phía trước càng hoàn toàn không có bất luận ghi chép gì.

Nhìn kỹ, trên hai mảnh hư không hàng hải đồ cho dù tồn tại cùng một bộ phận cũng tồn tại rất nhiều sự khác biệt nhỏ, một số khu vực thậm chí đã có thể coi là hoàn toàn khác biệt.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngân hà biến đổi, năm tháng sẽ thay đổi rất nhiều thứ, bao gồm cả biển Hư Không.

Hư không hàng hải đồ trong tay A Tháp Nạp Hoàng, rất hiển nhiên đã là vô cùng lâu về trước rồi, thậm chí ngay cả quỹ đạo

của Tinh Hà cũng đã xảy ra chếch di, nếu muốn dùng nó làm căn cứ tìm kiếm địa điểm đánh dấu, nhất định phải tiến hành một loạt chuẩn xác và thôi diễn.

Đây là một việc vô cùng phiền toái, cần rất kiên nhẫn, hơn nữa yêu cầu kỹ thuật cực cao đối với rèn luyện chuyên nghiệp.

Cũng may, A Tháp nạp hoàng không thiếu kỹ thuật, cũng không thiếu kiên nhẫn.

Hắn vừa hướng về phía Hư Không Hàng Hải Đồ, vừa không ngừng điều chỉnh vị trí chiến hạm ở trong hư không, đổi mới số liệu hoàn cảnh, tìm kiếm tọa độ có thể dùng để đo lường căn cứ.

Từng dòng số liệu từ trên tinh mạc xẹt qua, cũng không biết qua bao lâu, A Tháp Nạp Hoàng động tác dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng: "Tìm được rồi. Chính là vị trí này, chúng ta rốt cuộc đã tới đích."

Nghe vậy, ngồi ở trên bảo tọa, Ngụy Thần Long toàn thân tản ra long uy bàng bạc mở mắt rồng ra, thần niệm bàng bạc trong nháy mắt lộ ra chiến hạm, lan tràn thổi quét trong hư không.

Một lát sau, râu rồng thon dài của nó hơi hơi nhếch lên, trong đôi mắt uy nghiêm có ám sắc quay cuồng, ngữ khí nghi ngờ: "Lục Bì Hoàng, chung quanh đây đều là hải vực hư không bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ dao động năng lượng nào, hơn nữa khoảng cách gần Thiên Hà nhất đều có hai tháng hành trình! Ngươi, xác định tinh nguyên chi tâm ở chỗ này?"

Hai tháng hành trình, là chỉ hành trình của chiến hạm cấp Đạo Chu.

Khoảng cách như vậy, dù là trong Hư Không Hải cũng cách cực xa, từ nơi này nhìn về phía Thiên Hà gần nhất, chỉ có thể trông thấy một dải ánh sáng màu trắng vặn vẹo uốn lượn, tia sáng ảm đạm.

Bởi vậy vị trí mà hạm đội A Tháp đang đóng quân cơ hồ bị bao phủ trong bóng tối tĩnh mịch. Cần phải dùng khí cụ mới có thể nhìn thấy những điểm sáng lập lòe ở rất xa.

"Thần Long đại nhân tôn kính." A Tháp Nạp Hoàng cung khiêm hành lễ, ngữ khí thành khẩn, cũng không kinh hoảng,

“Tinh bàn thuộc hạ định vị này, là bảo vật tổ tiên lấy từ trong tay Tinh Cổ tộc. Trải qua tính toán và thôi diễn tinh vi, thuộc hạ có thể xác định, tinh nguyên chi tâm giấu ở vị trí này. Bất quá, năm đó lúc tổ tiên rời đi, thủ lĩnh Tinh Cổ tộc dịch chuyển căn cứ đến bên trong Vô Tẫn Thiên Uyên, chúng ta cần mở ra thông đạo không gian Vô Tận Thiên Uyên, mới có thể lấy ra tinh nguyên chi tâm.”

Nghe vậy, Vương Ly Lung ngồi trên ngai vàng nhỏ ở bên cạnh ánh mắt chợt lóe, trong lòng cảm khái không thôi.

Khá lắm, vị trí của tinh nguyên chi tâm này giấu thật sự là bí mật. Khó trách gia tộc đều sắp lật hết cả tòa phá diệt chi vực rồi, còn không có tìm được manh mối tinh nguyên chi tâm!

Nhưng mà càng như vậy, chẳng phải là càng có thể thể hiện ra công trạng của Vương Ly Lung nàng sao?

Vừa nghĩ tới điểm cống hiến gia tộc phong phú, lời khen ngợi đến từ mẫu thân, cùng với nụ cười vui mừng của phụ thân, trong lòng Vương Ly Lung liền xẹt qua một tia hưng phấn nóng bỏng: “Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa, ta đã gấp không chờ được nhìn thấy tấm lòng của Tinh Nguyên rồi.”

Vương Ly Lung của Ngụy Thần Long triều ha hả cười nói: “Xem ra, tiểu khả ái của ta đã không chờ nổi muốn thành thân với bản thần long rồi.”

“Ta nhổ vào! Lão sắc lang này của ngươi thối quá không biết xấu hổ, chờ ngươi tấn chức Thần Long, bổn tiểu thư còn phải suy nghĩ thêm.” Vương Ly Lung hung hăng trừng mắt nhìn Ngụy Thần Long một cái, một bộ dáng kiêu ngạo đại tiểu thư: “Nắm chặt chút thời gian, ta chính là muốn kiến thức một chút, chí bảo của Tinh Cổ tộc trong truyền thuyết đến tột cùng là trông như thế nào.”

Thời gian mười năm này, ba tỷ muội Vương Ly Lung đương nhiên không phải là không làm bất cứ chuyện gì.

Nếu muốn phối hợp gia tộc thu hoạch tinh nguyên chi tâm, đám người Vương Ly Lung tự nhiên cũng thay đổi thái độ đối với Ngụy Thần Long, thay đổi một cách vô tri vô giác.

Cũng may ba tỷ muội đều là từ trong văn hóa Vương thị hun đúc mà trưởng thành, từ khi còn nhỏ, dưới gối không thiếu

nhét các loại thoại tình tiểu bản, đủ loại nữ chính cùng sáo lộ đủ màu sắc đều đã chứng kiến qua, cái gì nữ chủ Bạch Liên Hoa, cái gì nữ chủ bụng đen, cái gì nữ chủ kiêu ngạo, cái gì nữ chủ kiều…

Ba tỷ muội đang âm thầm tụ tập suy nghĩ rộng rãi, không ngừng giúp đỡ Vương Ly Lung tính kế ra chủ ý, Vương Ly Lung cũng thử dùng các loại sáo lộ để đối phó Ngụy Thần Long, cuối cùng phát hiện, con rồng già này ăn kiêu ngạo nhất với sáo lộ trà xanh biếc, đối với cách đối kháng của bộ phim cũng cực kỳ thấp.

Bởi vậy, sau khi nắm chuẩn mạch môn, Vương Ly Lung liền bắt đầu có văn hóa, có sáo lộ liên tục lôi kéo, không cần không cần, một câu một lời, một cái nhăn mày một nụ cười, đều tác động đến tâm tình hỉ nộ của nhóm rồng già.

Quả nhiên là vậy.

Đối với thái độ kiêu ngạo lại mang chút chán ghét của Vương Ly Lung, Ngụy Thần Long Cam Chi Như Huyên, cười rộ lên quái dị: “Côn Bằng, tiểu công chúa của ta, chờ ta tấn thăng thành Thần Long chân chính, đảm bảo cô sẽ yêu ta mà không thể tự kiềm chế được.”

Loại giọng điệu dầu mỡ này, làm cho Vương Ly Lung thiếu chút nữa nôn ra, nhưng vì nhiệm vụ gia tộc, nàng ta chỉ có thể nhịn xuống, tiếp tục ngạo nghễ quay đầu đi: “Hừ, lão già mặt thối không biết xấu hổ, bổn tiểu thư mới chướng mắt ngươi đây này!”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Vương Ly Lung hơi đỏ lên, tâm tình của Ngụy Thần Long nhộn nhạo, bắt đầu có chút không thể chờ đợi được nữa.

Nó nhìn chằm chằm A Tháp Nạp Hoàng, trầm giọng nói: “Lục Bì Hoàng, nói về kế hoạch tiếp theo của ngươi.”

Ở trong mắt Ngụy Thần Long, đám người A Tháp Nạp tộc này chẳng qua là nô bộc ti tiện mà thôi, lúc nói chuyện tự nhiên hoàn toàn không có ý tứ tôn trọng, ngay cả A Tháp Nạp Hoàng này, cũng chỉ là một nô bộc hơi có chút lực lượng cùng tác dụng mà thôi!

Trên đời này, chỉ có Thần Long nhất tộc vĩ đại mới là chúa tể trời sinh của vũ trụ vạn vật!

Trong cả hạm đội, chỉ có Ly Lung tiểu công chúa kế thừa Viễn Cổ Thần Long huyết mạch mới là đồng loại mà hắn chân chính thừa nhận!

A Tháp Nạp Hoàng khom lưng, ngữ điệu khiêm tốn: "Thần Long đại nhân vĩ đại, hiện tại cần ngài thi triển lực lượng to lớn, mở ra thông đạo Thiên Uyên vô tận. Mà chúng ta, tôi tớ trung thành nhất của ngài, sẽ thay ngài tiến vào thế giới Thiên Uyên nguy hiểm, đem tinh nguyên chi tâm mang ra dâng cho ngài."

"Tốt lắm, vậy lập tức bắt đầu hành động." Ngụy Thần Long hài lòng gật đầu, lập tức thân rồng nhoáng lên một cái, liền mang theo Vương Ly Lung cùng hai tỳ nữ của nàng dịch chuyển đến hư không hải.

Cùng lúc đó, kỳ hạm nạp tộc A Tháp cũng đã kết thúc hình thức viễn trình.

Trong từng đợt âm thanh máy móc nặng nề, mặt ngoài chiếc kỳ hạm khổng lồ A Tháp Nạp tộc này kích động lên từng đạo ánh sáng, từng chiếc chiến hạm cỡ trung từ trong trạng thái treo lơ lửng thoát ly, cùng với từng trận chấn động rất nhỏ từ trên chủ hạm thoát ly, hướng về chung quanh phân tán khuếch tán ra.

Lập tức, mặt ngoài chiến hạm cỡ trung lại có không ít chiến hạm hư không loại nhỏ lần lượt thoát ly, giống như bầy cá mập trong biển, vây quanh những chiến hạm cỡ trung, triển lộ ra khí tức hung mãnh.

Rất nhanh, hơn trăm chiến hạm A Tháp Nạp tộc to nhỏ lơ lửng ở trong hư không hải chung quanh, tạo thành một quần thể chiến đấu quy mô không nhỏ.

Dưới sự hộ tống của hạm đội nạp tộc A Tháp.

Ngụy Thần Long phát ra một tiếng gào thét đinh tai nhức óc.

Trong tiếng gầm gừ, có khí tức cuồng nhiệt từ trong mũi rồng của nó phun ra, thân rồng thon dài của nó ở trong từng trận tiếng xương cốt nổ tung nhanh chóng bành trướng, khí tức trở nên càng ngày càng cường đại, càng ngày càng khủng bố!

“Oanh!”

Nguyên hình Ngụy Thần Long bỗng nhiên xuất hiện ở trong hư không hải.

Đó là một Thần Long to lớn, thân thể vượt qua ngàn trượng, nó nằm cuộn tròn trong biển hư không, bên ngoài là lớp vảy cứng rắn nổi lên từng đạo kim quang, uy phong lẫm liệt, bá đạo cuồng mãnh, giống như một con hung vật tuyệt thế tồn tại từ tuyên cổ đến nay, tản ra uy áp khủng bố làm người ta tim đập nhanh.

Uy thế kia, so với A Tháp Nạp tộc kỳ hạm còn hung mãnh hơn rất nhiều.

Hạm đội A Tháp Nạp Tộc khiếp sợ khí thế mênh mông như thiên uy của nàng, trận hình đều trở nên có chút tán loạn.

Giọng nói của A Tháp Nạp Hoàng vang vọng khắp hư không hải: “Thần Long đại nhân vĩ đại, xin ngài hạ thần tích vĩ đại, xé nát hàng rào không gian Thiên Uyên!”

“Hộc hộc!”

Hơi thở của Ngụy Thần Long phun ra, hai trảo hướng về phía hư không mãnh liệt vặn một cái, sức mạnh Thần Long mênh mông giống như hai móng vuốt vô hình, hung hăng vặn vẹo xé nát một hàng rào vô hình nào đó, lập tức mạnh mẽ xé toạc ra bên ngoài.

“Xoẹt!”

Trong hư không phảng phất vang lên một tiếng xé vải thật lớn.

Hàng rào thế giới bị mạnh mẽ xé rách, năng lượng loạn lưu cuồn cuộn quét ra, khiến hư không xung quanh chấn động đến nỗi xuất hiện vô số nếp uốn và vết nứt.

Qua một hồi lâu, năng lượng loạn lưu bao phủ mới khôi phục một chút bình tĩnh, một đạo khe hở đen như mực cũng theo đó xuất hiện ở khắp nơi trong tầm mắt.

Bên trong khe hở kia đen, tựa như mực nước đậm đặc vô tận, trình độ hắc ám vượt xa Hư Không Hải thế giới bên ngoài.

Theo khe hở hiển lộ, một cỗ khí tức nguy hiểm quỷ dị lao ra, nhuộm chung quanh thành đen như mực.

Vô Tận Thiên Uyên, cũng chính là Hắc Ám Hư Giới mà Ma tộc gọi, cứ như vậy bị xé ra một góc.

Mật độ năng lượng hắc ám trong đó cực cao, cho dù là tu sĩ cấp Đạo Chủ tiến vào trong đó, cũng sẽ giống như rơi vào trong nước dính, vô luận là tốc độ hay là năng lực hành động đều sẽ bị cản trở rất lớn.

Bình thường mà nói, chỉ có chân chính đạt tới thập cửu giai, cũng chính là trình độ Tiên Tộc Tiên Đế hoặc là Ma Tộc Chí Tôn, mới có thể không để ý ngăn cách của thế giới, tùy thời tùy chỗ đi lại xuyên qua giữa Vô Tận Thiên Uyên cùng thế giới bình thường.

Vô cùng rõ ràng, con Ngụy Thần Long mười tám giai đỉnh phong này khoảng cách tùy ý xuyên qua còn kém không ít, tuy rằng cứng rắn xé mở không gian bích lũy của Vô Tận Thiên Uyên, nhưng có vẻ cực kỳ vất vả.

Đồng thời, nó còn phải tiếp tục phân ra một bộ phận lực lượng chống đỡ khe hở này, để tránh một khi hàng rào không gian khép lại, cần hao phí tâm lực to lớn một lần nữa xé rách nó ra.

“Lục Bì Hoàng, còn không mau chóng suất lĩnh thủ hạ của ngươi tiến vào Thiên Uyên thế giới, thu hồi tinh nguyên chi tâm cho bản thần long!?”

Thở ra một hơi, Ngụy Thần Long lập tức thúc giục A Tháp nạp hoàng. Trong thanh âm của nó có chút run rẩy, hiển nhiên là cố hết sức.

“Như ngài mong muốn, Thần Long đại nhân vĩ đại.” A Tháp Nạp Hoàng vội vàng đáp ứng một tiếng.

Thanh âm của hắn cũng kích động mà run rẩy, lập tức hạ lệnh chiến hạm dưới trướng: “Đội tiên phong thứ nhất, lập tức tiến vào không gian Vô Tận Thiên Uyên điều tra.”

Một chiếc chiến hạm cỡ trung lập tức lĩnh mệnh, lập tức suất lĩnh tiểu đội dưới trướng thuận theo khe hở tiến vào Thiên Uyên Thế Giới.

Năng lượng hắc ám vô biên vô hạn trong nháy mắt nuốt chửng bọn chúng.

Nhưng mà không đợi bọn chúng kịp phản ứng, mấy tồn tại tản ra khí tức khủng bố không biết đã nhào tới chiến hạm.

Những thứ không biết này giống như năng lượng hắc ám, tùy ý bao lấy một chiến hạm loại nhỏ, sát khí có tính ăn mòn cực mạnh rất nhanh hòa tan lớp giáp trụ và vỏ ngoài của chiến hạm.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết của những người A Tháp Nạp Tộc, sinh mệnh lực của bọn họ lấy tốc độ kinh người trôi qua, rất nhanh hóa thành thân thể tiều tụy.

Thôn phệ năng lượng hắc ám của một chiến hạm loại nhỏ xong, lại mạnh mẽ lao về phía chiếc chiến hạm tiếp theo!

“Thiên Uyên ma sát!?” Giọng nói kinh sợ của A Tháp Nạp Hoàng vang lên: “Chết tiệt, tại sao lại có nhiều Thâm Uyên ma sát như vậy?”

Mặc dù cách khe hở, nhưng nó vẫn có thể cảm giác được tình huống đối diện khe hở.

Trong cảm giác của nó, chí ít có năm ma sát của Thiên Uyên tập kích hạm đội của nó, đợt tấn công thứ nhất đã khiến đội thăm dò tổn thương hơn phân nửa.

Kết quả như thế, cho dù là lòng dạ khó lường, A Tháp Nạp Hoàng Đô cũng bất ngờ.

Trong ghi chép của hoàng thất, tổ tiên của nó trước sau từng có năm vị A Tháp Nạp Hoàng đến thăm dò Tinh Nguyên chi tâm, nhưng bốn trong đó cuối cùng cũng không có truyền về bất kỳ tin tức gì, trực tiếp mất tích mà chấm dứt.

Chỉ có một vị tổ tiên vĩ đại thực lực mạnh tới mười tám giai sau khi xâm nhập Phá Diệt chi vực thành công sống sót trở về, cũng mang về tình báo liên quan tới Phá Diệt chi vực.

Chúng nó cũng là bởi vậy mới biết được, nguyên lai, ở bên trong Phá Diệt chi vực này còn cất giấu một đầu tai biến thú phát điên.

Ở vị thập bát giai tổ tiên kia hao phí vô số khí lực, miễn cưỡng xé mở một đạo khe hở nho nhỏ, chuẩn bị tiến vào Vô Tận Thiên Uyên lấy tinh nguyên chi tâm, tổ tiên cùng dưới trướng của nó bị tai biến thú tập kích.

Trận tập kích kia, dưới trướng vị tổ tiên vĩ đại kia mang đi cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ có vị tổ tiên mười tám cấp kia hoảng sợ thoát khỏi khu vực phá diệt, cũng ráng chống đỡ một hơi về tới A Tháp Nạp tộc.

Chỉ là bởi vì bị thương quá nặng, vị tổ tiên vĩ đại kia sau khi trở về không bao lâu liền dầu hết đèn tắt!

Sau này, sẽ không còn A Tháp Nạp Hoàng đến khu vực phá diệt nữa.

Cho đến khi A Tháp Nạp Hoàng, một hoàng tử bị xa lánh nào đó tự mình hành động.

Tên ngu xuẩn kia chỉ dựa vào chút manh mối trong tay, đã gan to bằng trời đất chạy tới phá diệt chi vực, căn bản cũng không biết sự khủng bố chân chính của Phá Diệt chi vực.

Mà A Tháp đương đại nạp hoàng, nguyên bản cũng không có ý định đến Phá Diệt chi vực chịu chết, cho đến gặp phải Ngụy Thần Long cuồng vọng tự đại này, muốn chinh phục A Tháp nạp tộc cho mình sử dụng!

Đây là nguy cơ lớn của A Tháp Nạp Tộc, nhưng cũng là cơ hội lớn lao.

A Tháp Nạp Hoàng dứt khoát tương kế tựu kế, quyết định lợi dụng Ngụy Thần Long đến dò đường cùng đệm lưng, lấy được tinh nguyên chi tâm mà A Tháp nạp tộc vô số đời tổ tiên muốn lại không lấy được.

Chỉ là nó cũng không ngờ tới, mở ra cửa vào lâm thời của Vô Tận Thiên Uyên, chỉ là bước đầu tiên khốn cảnh!

Nhưng thế cục đã đi tới bước này, vốn không còn đường lui.

Nếu như quay đầu lại, con Ngụy Thần Long cuồng vọng kia tuyệt đối sẽ xé nó thành mảnh nhỏ, còn không bằng liều một lần cơ duyên!

A Tháp Nạp Hoàng bùng lên dũng khí quyết tuyệt, hét lớn một tiếng: “Thần Long đại nhân vĩ đại, xin giúp nô bộc của ngài một tay.”

Nói xong, nó liền ngáp một cái, trực tiếp suất lĩnh toàn quân A Tháp Nạp hạm đội điên cuồng hướng bên trong khe hở Thiên Uyên giết tới!

Hành động như vậy cũng nằm ngoài dự đoán của Ngụy Thần Long, nó còn tưởng rằng đám nô bộc da xanh ti tiện này nhất định sẽ bị dọa vỡ mật, cần nó áp dụng uy áp một phen mới dám đi vào.

Dũng khí và trung thành như vậy làm cho Ngụy Thần Long cảm thấy vui mừng, quyết định sau khi chuyện thành công sẽ đề cao một chút địa vị và đãi ngộ của những nô bộc da xanh này.

Ngụy Thần Long quyết định thật nhanh, bắt đầu phối hợp với hành động của hạm đội A Tháp Nạp.

Nó một bên tiếp tục duy trì khe hở Thiên Uyên nhập khẩu, một bên dùng thân rồng thăm dò vào trong Thiên Uyên không gian, mãnh liệt quơ một cái, liền bắt được một con Thiên Uyên Ma Sát.

Loại Thiên Uyên Ma Sát này thực lực tương đương với thập thất giai sơ kỳ, hơn nữa còn là năng lượng thể, trong đó ẩn chứa đại lượng ma sát khí có thể ăn mòn thần hồn và vật chất, thập phần khó chơi.

Nhưng Ngụy Thần Long chung quy là Bán Thần Long thập bát giai đỉnh phong, thực lực so với những Thiên Uyên Ma Sát này mạnh hơn không chỉ một chút, ngắn ngủn mười mấy hơi thở, nó liền xé nát một đầu Thiên Uyên Ma Sát.

Rất nhanh, chính là con thứ hai, con thứ ba!

Nhưng đến lúc này, Ngụy Thần Long cũng có chút ăn không tiêu, không thể không lui trở về, tiếp tục ngăn chặn khe hở Thiên Uyên không ngừng khép lại, cũng thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Trên chân trước và thân thể của nó đều xuất hiện vết thương loang lổ do bị ma sát Thiên Uyên ăn mòn.

Hiển nhiên, vì muốn nhanh chóng giết chết những Ma Sát Thiên Uyên kia, nó cũng phải trả một cái giá lớn.

Cũng may, năm con ma sát Thiên Uyên sau khi mất đi ba con, áp lực của A Tháp Nạp Hoàng chợt giảm.

Dưới sự phối hợp của A Tháp Nạp Hoàng và hạm đội, hai con ma sát còn lại không thể kiên trì được bao lâu đã bị đánh cho

tan tành.

Một trận chiến này, mặc dù hạm đội thắng, nhưng cũng phải trả giá không nhỏ, thành viên hạm đội giảm ước chừng ba thành, ngay cả A Tháp Nạp Hoàng cũng vận dụng át chủ bài, bị thương.

Nhưng thắng lợi ngay trước mắt, A Tháp Nạp Hoàng căn bản không quan tâm tới những tổn thất này.

Sau khi giải quyết xong sự tập kích của đàn ma sát Thiên Uyên, nó liền suất lĩnh hạm đội tiếp tục xâm nhập, rất nhanh đã nhìn thấy hình dáng của 【Tinh Nguyên trung tâm cơ sở 】.

Chúng nó hưng phấn xông lên.

Trường kỳ ở trong Vô Tận Thiên Uyên, hệ thống phòng hộ lại không hoàn chỉnh, trung tâm Tinh Nguyên Cơ Địa sớm đã bị năng lượng hắc ám ăn mòn thủng trăm ngàn lỗ, phảng phất tùy thời đều có thể sụp đổ.

Nhưng dù vậy, đợi đến lúc A Tháp Nạp hạm đội tới gần, tinh nguyên pháo còn sót lại trong căn cứ vẫn phát động tấn công mãnh liệt.

Từng cột sáng màu trắng từ trong căn cứ bắn nhanh ra, trong ánh sáng năng lượng bàng bạc xé từng chiếc từng chiếc chiến hạm thành mảnh vụn.

“Tàn hồn Tinh Cổ tộc chết tiệt, đã trăm vạn năm trôi qua, thế mà vẫn âm hồn bất tán!” A Tháp Nạp Hoàng lập tức kịp phản ứng, phẫn nộ gầm gừ, “Tiến công, phá hủy những Tinh Nguyên Pháo kia!”

Cũng may thời gian dài dằng dặc, trong Vô Tận Thiên Uyên không chỗ nào không có lực lượng hắc ám ăn mòn, cuối cùng đã tạo thành ảnh hưởng không thể vãn hồi đối với căn cứ Tinh Nguyên, cho dù có được tinh nguyên chi tâm của linh hồn cố gắng thủ hộ, số lượng Tinh Nguyên pháo còn sót lại cũng có hạn.

Nếu không, 【Cơ địa trung tâm 【Tinh Nguyên trung sở 】 dùng để bảo vệ thánh vật Tinh Cổ tộc này, há sẽ bị một hạm đội A Tháp nạp tộc cận chiến?

Từng chiếc chiến hạm tan vỡ, từng cửa Tinh Nguyên pháo tắt lửa!

Mắt thấy trận chiến sắp hạ màn.

Bỗng dưng.

Một cột sáng năng lượng to lớn từ trong căn cứ dâng trào ra, chính giữa cột cờ A Tháp Nạp tộc, đánh cho chiến hạm cờ quay cuồng về phía sau, khiên bảo vệ cường đại gần muốn tan vỡ.

Không thể nghi ngờ, đó là một khẩu pháo chủ pháo cấp bậc năng lượng cực cao!

A Tháp Nạp Hoàng trong lòng nhất thời kinh hãi không thôi.

Tàn hồn Tinh Cổ tộc chết tiệt kia còn có bao nhiêu con át chủ bài?

Nó đánh giá chiến lực còn lại của hạm đội, cảm giác nếu liều mạng không cần, có lẽ có thể cùng Tinh Nguyên Chủ Pháo đồng quy vu tận.

Nhưng trước mắt, nó còn có một lựa chọn khác.

Nó lập tức dùng giọng điệu sợ hãi cùng kêu rên của mình cầu xin sự trợ giúp của Ngụy Thần Long đại nhân: “Thần Long đại nhân vĩ đại, xin một nô bộc trung thành tiếp tục ra tay trợ giúp cho ngài lần nữa.”

Ngụy Thần Long nghe vậy oán giận: “Đồ ngu, một lần cuối cùng, đây là lần cuối cùng rồi!”

Dưới sự hấp dẫn của tinh nguyên chi tâm, Ngụy Thần Long cũng bắt đầu liều mạng.

Thân thể của nó lại lớn thêm vài phần, long huyết toàn thân sôi trào, cứng rắn chống đỡ khe hở của Thiên Uyên lớn hơn một chút, để phòng ngừa nó khép lại, lập tức dùng thân thể Thần Long mạnh mẽ đánh tới căn cứ trung tâm Tinh Nguyên.

Sau khi liên tục chịu đựng ba phát Tinh Nguyên Chủ Pháo oanh kích, nó rốt cục vọt tới trên không căn cứ trung tâm Tinh Nguyên, Địa Long Trảo to lớn mãnh liệt thò ra.

“Oanh!”

Chủ pháo Tinh Nguyên to lớn trong khoảnh khắc bị đập thành mảnh vụn.

Sau đó, Ngụy Thần Long liền không để ý thương thế của mình, lần nữa hướng ra phía ngoài cực nhanh thối lui, cứng rắn chống đỡ khe hở Thiên Uyên sắp khép kín.

Đồng thời, nó còn phẫn nộ gào thét: "Lũ ngu Lục Bì, nhanh lên! Các ngươi nhanh lên một chút nữa đi, thời gian dành cho các ngươi không còn nhiều đâu."

Cũng may trải qua trăm vạn năm ăn mòn, lá bài tẩy của Tinh Tinh 24 tàn hồn thật sự không nhiều lắm. Sau khi tinh nguyên chủ pháo bị hủy, trung tâm căn cứ tinh nguyên mất đi hơn chín phần lực lượng phản kháng. Dưới sự liều mạng tiến công của hạm đội A Tháp Nạp, phòng tuyến cuối cùng rốt cục cũng bị oanh phá.

Tinh Nguyên chi tâm của Tinh Cổ tộc cứ như vậy hiện ra trước mặt tất cả mọi người, trong bóng tối vô tận tản ra ánh sáng rực rỡ.

A Tháp Nạp Hoàng vui mừng quá đỗi, lập tức thu Tinh Nguyên chi tâm vào trong kỳ hạm, lập tức dẫn đội hoảng sợ chạy ra khỏi Vô Tẫn Thiên Uyên khủng bố.

Thấy thế.

Ngụy Thần Long đã bắt đầu có chút không kiên trì được cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thu hồi toàn bộ lực lượng.

Nhìn khe hở Thiên Uyên dần dần khép lại, nó kích động cười phá lên: "Tinh nguyên chi tâm, ha ha, bản thần long cuối cùng cũng lấy được tinh nguyên chi tâm! Lục Bì Hoàng, ngươi làm rất tốt, còn không mau mau dâng tinh nguyên chi tâm…"

Nào ngờ, lời của nó còn chưa nói hết.

Một đạo khí tức khủng bố làm tim người ta đập nhanh liền mãnh liệt bộc phát ở Hư Không Hải cách đó không xa. Khí tức kia cuồng mãnh bá đạo, giống như là có một đầu Cự Long mạnh mẽ khác đang gào thét, tại cực tốc vọt tới.

Ngụy Thần Long ngẩn ra, giọng nói im bặt.

Đến là vật gì? Khí tức kia, sao lại có cảm giác giống như là một Ngụy Thần Long khác!?

Đang lúc nó kinh sợ không thôi.

A Tháp Nạp Hoàng trong kỳ hạm lại mừng như điên.

Đến rồi, rốt cuộc cũng đến rồi!

Nó cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Tai Biến Thú lại phối hợp tốt như vậy, tới vừa đúng thời cơ, nắm bắt thời cơ vô cùng tinh diệu.

Trước tiên, A Tháp Nạp Hoàng hạ một đạo mệnh lệnh.

Chỉ một thoáng, hạm đội liền thay đổi họng pháo, hỏa lực điên cuồng trút xuống ngụy thần long.

Ngụy Thần Long bất ngờ không kịp đề phòng, bị hỏa lực hạm đội oanh tạc điên cuồng một trận, trên thân rồng to lớn nhất thời xuất hiện từng vết thương, ngay cả một ít lân phiến cùng máu tươi đều bắn tung tóe ra phía ngoài.

“Lục Bì nô lệ chết tiệt, các ngươi đang làm gì đó?”

Ngụy Thần Long lập tức khởi động năng lượng hộ thuẫn tránh né tiến công, đồng thời gắt gao nhìn thẳng vào kỳ hạm A Tháp Nạp Hoàng, trong đôi mắt rồng to lớn lửa giận quay cuồng, gần như muốn trào ra.

“Ha ha ha, làm gì? Đương nhiên là làm chuyện nên làm rồi.” Giọng nói của A Tháp Nạp Hoàng vô cùng càn rỡ, trực tiếp hạ lệnh cho hạm đội dưới trướng bùng nổ toàn bộ chiến lực cuốn lấy Ngụy Thần Long.

Mà kỳ hạm của nó thì bắt đầu rút lui.

Giữa từng vầng sáng bắn ra, kỳ hạm nạp tộc A Tháp cực lớn bộc phát ra tốc độ nhanh nhất, cực nhanh bỏ chạy về phía xa xa.

Đồng thời, giọng nói kiêu ngạo của A Tháp vẫn còn quanh quẩn tại chỗ: “Kẻ ngốc, tai biến thú nhất định sẽ ưu tiên nhắm vào ngươi, ngươi có bản lĩnh thì sống sót rồi hãy nói chuyện với bổn hoàng.”

phổi của Ngụy Thần Long muốn nổ tung.

Nó không nghĩ tới Lục Bì Hoàng một mực vâng lời, vậy mà ti tiện như thế, tại thời điểm cuối cùng vậy mà đem nó bán đi!

Tai biến thú?

Là chỉ kẻ có khí tức khủng bố đang nhanh chóng tiếp cận sao?

Sau khi Ngụy Thần Long phẫn nộ, trong lòng cũng không khỏi hiện ra một tia bi thương.

Đối với giai đoạn hiện tại, xé mở thế giới bích lũy đối với nó không phải là chuyện dễ dàng, quá trình này tiêu hao rất lớn, nó lại liên tiếp ra tay mấy lần, không nói tới hao tổn, bị thương cũng không nhẹ, bây giờ lại bị tàn quân A Tháp Nạp hạm đội ngăn chặn, chờ tên kia đến, bản thân mình hơn phân nửa không phải là đối thủ.

E rằng hôm nay dữ nhiều lành ít!

Nhưng mà ở thời khắc quan trọng này, nó lại duỗi vuốt rồng ra, chộp về phía ba người Vương Ly Lung.

Một trảo này, cũng không phải công kích, ngược lại là vì các nàng xé ra một đạo khe hở không gian nho nhỏ bên ngoài.

“Tiểu công chúa, ngươi chạy trước đi. Đợi ngươi trở thành thần long rồi nhớ báo thù cho ta.”

Dứt lời, long trảo của nó vỗ một cái, liền đem ba người Vương Ly Lung đánh vào trong khe hở không gian.

Thực lực chênh lệch quá lớn, ba người Vương Ly Lung hoàn toàn không kịp phản ứng, liền choáng váng đầu óc bị truyền tống ra khoảng cách thật xa.

Chờ phản ứng lại, tam nữ đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ muốn nói tục.

Mẹ nó! Ba người chúng ta còn đang suy nghĩ xem kịch hay cuối cùng, sao lại bị ném ra ngoài?

Bất quá tên kia… vậy mà ở thời khắc cuối cùng cố gắng cứu các nàng?

Ba người Vương Ly Lung nhìn nhau, biểu cảm đều vô cùng phức tạp.

Chỉ một câu này, A Tháp Nạp Kỳ hạm điên cuồng chạy trốn đã bay ra rất xa.

Trong kỳ hạm, A Tháp Nạp Hoàng hưng phấn toàn thân đều run rẩy.

Thành công rồi!

Làm hoàng đế Nạp tộc A Tháp thứ sáu đến Phá Diệt chi vực tìm kiếm bảo vật, nó rốt cục hoàn thành tâm nguyện của A Tháp Nạp Hoàng tộc, thành công lấy được Tinh Nguyên Chi Tâm!

Tinh Nguyên chi tâm chính là chí bảo của Tinh Cổ tộc, theo điển tịch ghi lại, cho dù là ở thời điểm Tinh Cổ tộc cường thịnh nhất, nó đều là bảo vật trọng yếu nhất của Tinh Cổ tộc, trọng yếu nhất!

Theo lão tổ tông năm đó nghe được tin tức đáng tin cậy từ Tinh Cổ Tộc, nguồn gốc của Tinh Nguyên Chi Tâm so với Tinh Cổ Tộc càng thêm xa xưa, càng thêm cổ xưa, trong đó ẩn chứa rất nhiều bí ẩn, thậm chí có thể liên quan đến một ít thần minh viễn cổ.

Bên trong ẩn chứa năng lượng mênh mông, vô biên vô hạn.

Đạt được tinh nguyên chi tâm, nó liền có được lực lượng vô cùng vô tận.

Có lẽ, nó còn có thể lợi dụng tinh nguyên chi tâm, thu hoạch vô cùng vô tận tuổi thọ!

Nhưng mà.

Đang lúc nó kích động vạn phần, đạo khí tức cường đại mà khủng bố kia lại đột nhiên quẹo một cái ngoặt, nhanh chóng chắn đường A Tháp Nạp kỳ hạm chạy trốn.

“???”

A Tháp Nạp Hoàng sợ ngây người.

“Vì cái gì? Tai biến thú con mẹ nó làm sao có thể ngăn trở ta?”

Nó không thể hiểu nổi.

Trong toàn bộ quá trình chiến đấu, nó một mực cố ý vô tình khống chế khí tức tiết lộ, dựa theo đạo lý, tai biến thú như thế nào cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào nó a?

Ít nhất, trước khi giải quyết xong con rồng ngu xuẩn kia, tuyệt đối sẽ không nhìn chằm chằm vào nó.

Dường như đã nhận ra sự kinh ngạc của nó, một giọng nói uy nghiêm lại lộ ra sự trêu tức xuyên thấu qua chiến hạm, vang lên bên tai nó: “Lão Lục da ngươi mở to mắt chó nhìn kỹ xem, lão tử có chỗ nào giống biến thú gặp tai họa?”

“Cái gì?”

Con ngươi A Tháp Nạp Hoàng co rụt lại, tập trung tinh lực nhìn về phía trước.

Mà lúc này, A Tháp Nạp Kỳ hạm phi độn cực nhanh rốt cục cũng bay đến rất gần đạo khí tức khủng bố kia.

A Tháp Nạp Hoàng rốt cục thấy được sự tồn tại của nó, chủ nhân của đạo khí tức khủng bố kia.

Đó là một Nhân tộc.

Hắn đang chắp tay đứng trong hư không, phần phật hoàng bào bay lượn.

Phía sau gã, một hư ảnh hình rồng khổng lồ phảng phất có thể tạo ra thiên địa chiếm cứ trong hư không, từng đợt từng đợt tản ra khí tức vô cùng bá đạo, vô cùng mạnh mẽ.

Đây, chính là Thủy Thiên Thần Hoàng!

Một bán Tiên Đế có được huyết mạch Viễn Cổ Thần Long!

…

Chương 98: Đại hoạch toàn thắng! Sức mạnh của Tam Trận Đạo Chủ!

…

Gia hỏa này, là người nào?

Khí thế toàn thân vậy mà lại không kém gì Ngụy Thần Long kia!

A Tháp Nạp Hoàng sợ tới mức sợ đến vỡ mật, vội vàng chỉ huy kỳ hạm thay đổi phương hướng, hướng một phương hướng khác bay nhanh mà đi, hi vọng có thể thoát khỏi tên đáng sợ kia.

Nhưng nó còn chưa chạy xa, trong biển hư không u ám đã có một hạm đội trùng trùng điệp điệp bọc đánh tới.

Mà quỷ dị nhất chính là kỳ hạm của hạm đội này, không ngờ lại là màu hồng cổ quái, phía trên còn phun ra vô địch thiếu nữ xinh đẹp, vân vân, vẽ xấu hổ.

Không đợi A Tháp Nạp Hoàng có phản ứng, chi hạm đội kia không nói hai lời, liền hướng A Tháp Nạp kỳ hạm đánh bao trùm một trận.

Lượng lớn tinh nguyên pháo quang xé rách hư không hải đen kịt.

Từng đạo quang mang kịch liệt trong nháy mắt ở trên hộ thuẫn của A Tháp Nạp Kỳ hạm nở rộ ra, đem không vực phụ cận chiếu sáng như ban ngày.

Chỉ chốc lát sau, lá chắn của A Tháp Nạp kỳ hạm bắt đầu chấn động kịch liệt, lung lay sắp đổ, thân tàu khổng lồ tốc độ chợt chậm lại dưới lực xung kích, tầng phòng hộ mặt ngoài của chiến hạm không ngừng rung động, phát ra trận trận tiếng vang “Két két” không chịu nổi gánh nặng!

Cũng may A Tháp Nạp kỳ hạm này kiến tạo chính là Tinh Cổ tộc, vô luận tài liệu hay là năng lượng hộ thuẫn đều là nhất đẳng mạnh, vậy mà ở vòng đồng loạt bắn xuống kia hoàn hảo không tổn hao gì!

Còn không đợi các tướng lĩnh A Tháp Nạp trong kỳ hạm thở phào nhẹ nhõm, từng cây trụ nhọn đen kịt đã túm lấy đuôi lửa thật dài, bá đạo hung mãnh đánh tới, liên tiếp đánh trúng soái hạm A Tháp Nạp giảm tốc độ.

Những trụ nhọn này ầm ầm nổ tung, uy lực giống như là một thanh cự chùy hung hăng nện ở trên A Tháp Nạp Kỳ hạm. Thuần túy lấy năng lực công kiên, trụ thể tròn của trùy Đầu này so với chùm sáng năng lượng của Tinh Nguyên Pháo càng có lực phá hoại hơn.

Rất nhanh, hộ thuẫn của kỳ hạm đã vượt qua giá trị công bằng chịu đựng, tan rã thành vô số mảnh vỡ như lưu ly nổ tung, kỳ hạm càng bị lực xung kích chấn đến lung lay sắp đổ, một bộ dạng sắp tan rã.

Một vòng bắn ra, uy lực lại kinh khủng như vậy.

Trong chiến thuyền màu hồng, Vương Ngao ngồi trên ghế chỉ huy đôi mắt tỏa ra ánh sáng nóng rực, nhanh chóng hạ xuống từng mệnh lệnh, chỉ huy như định, vẫy tay phóng khoáng.

“Các tỷ muội, vì vinh quang của gia tộc, vì vinh quang của Thánh Minh, vì vinh quang của Nhân tộc!! Tiến công, tiến công! Bắt sống A Tháp Nạp Hoàng!”

Dưới Thánh Đồ Chiến Tranh phóng ra quang mang bao phủ xuống, hạm đội của nàng giống như đàn cá mập khát máu, hung mãnh mà hưng phấn hướng A Tháp Nạp Kỳ hạm sau khi pháo kích loạn xạ vây giết mà đi.

Vương Ngao đã không biết bao lâu không có phấn khởi như vậy, hòa bình lâu dài, chỉ có thể chấp hành nhiệm vụ thăm dò, hoặc là đánh dã quái, để Chiến Tranh Thánh Đồ của nàng cũng muốn rỉ sét.

Không nghĩ tới Ly Từ cô cô vừa mới trở về thì đã có đánh nhau rồi.

Tuy thực lực hiện tại của A Tháp Nạp tộc đối với nhân loại mà nói đã ở vào thế yếu, nhưng tốt xấu gì cũng là một trận chiến tranh khu trừ kẻ thù bên ngoài không phải sao?

Quả nhiên, sống chung với Ly Từ cô cô vẫn tốt hơn, sống không quá kích thích!

Nhưng mà, ngay tại Vương Ngao bên này sắp hoàn thành bao vây.

Trong biển hư không hắc ám lại có hai hạm đội cực nhanh bọc tới, phong cách tổng thể hạm đội hiện lên màu trắng sáng tỏ, một hạm đội tản ra ma quang màu đỏ âm u.

Đúng vậy, phía trước chính là hạm đội thăm dò của Hàn Nguyệt Tiên Triều, do Tuy Vân Hoàng Thái Nữ thống soái, mà phía sau chính là hạm đội thăm dò của Xích Nguyệt Ma Triều, trước mắt do Cảnh Minh Hoàng Thái Tử suất lĩnh!

Theo thời đại phát triển, hai triều Tiên Ma cùng phát tài với Vương thị, đương nhiên cũng tiến vào con đường phát triển nhanh chóng.

Những năm này, số lượng cường giả Chân Tiên cảnh hai triều Tiên Ma đang không ngừng tăng trưởng, nội tình càng ngày càng mạnh. Hiện nay hai triều, mặc dù còn có tên tuổi Tiên Triều cùng Ma Triều, nhưng thật sự đã mạnh hơn rất nhiều so với rất nhiều Thánh Triều.

Hoàng đế của hai triều rất ăn ý, đều hạ quyết tâm phải nghẹn lâu một chút, một bước đến địa điểm thăng chức thành Thần triều.

Trong đó, làm người thừa kế Tuy Vân, Cảnh Minh hai vị này, thân phận đãi ngộ và thủ đoạn bồi dưỡng, cũng đã vượt qua thánh triều, trực tiếp đối chiếu người thừa kế cường thần triều.

Bây giờ bọn họ, mặc dù so với một ít tuấn kiệt trẻ tuổi trung tâm Vương thị còn có chút không bằng, nhưng cũng đã có thể xếp vào hàng ngũ những thanh niên tuấn kiệt cao cấp nhất Thánh Vực.

Giờ phút này.

Bên trong chiến hạm của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Tuy Vân hoàng thái nữ mặc một bộ chiến giáp tinh anh tộc tinh anh, tư thái uy nghi ổn trọng lại không mất phong tư.

Khẽ nheo mắt nhìn chiếc kỳ hạm cổ quái toàn thân phấn hồng xa xa kia, thanh âm nàng thản nhiên, ngữ khí lại hết sức lạnh thấu xương: “Không thể tùy ý nha đầu quậy quậy kia ăn mảnh,

chúng ta cũng phải chia một chén canh. Đánh vào trong A Tháp Nạp kỳ hạm, bắt sống A Tháp Nạp Hoàng!”

Theo một tiếng ra lệnh của nàng, năm đội ngũ tinh nhuệ lên tiếng lĩnh mệnh: “Vâng, Hoàng thái nữ điện hạ!”

A Tháp Nạp kỳ hạm vỡ vụn, cũng đã không có tư cách ngăn cản bọn họ lên hạm. Kế tiếp, chính là thời gian đánh giáp lá cà ngắn.

Không gian bị xé rách.

Năm tiểu đội đầy đủ binh giáp đồng loạt truyền tống vào trong chiến hạm A Tháp Nạp bị phá vỡ, triển khai Bạch Nhận Chiến kịch liệt trong chiến hạm.

Năm tiểu đội này, đội trưởng mỗi một tiểu đội, đều là cường giả có thực lực Đại La hoặc là Đại La, mà những thành viên đột kích tiểu đội kia, mỗi người đều có chiến lực Chân Tiên cảnh.

Đây là thực lực hiện tại của Hàn Nguyệt Tiên Triều.

Mặc dù hiện tại mạnh nhất Kỳ Thiên Ca còn cố ý kẹt tại Chân Tiên cảnh đỉnh phong không có tấn thăng, nhưng sức chiến đấu cá nhân gã đã vượt qua một bậc lớn so với Đại La bình thường!

Hơn nữa dựa vào cơ sở kinh tế hùng mạnh, bọn họ cũng học Vương thị chiêu mộ một số cường giả Đại La cảnh từ bên ngoài.

Ngoài ra, Hàn Nguyệt Tiên Triều trong quá trình khai phá phá diệt chi vực cũng thu được không ít chỗ tốt, mười lăm giai, mười sáu giai tinh anh chiến giáp đã vơ vét được rất nhiều bộ, đủ để võ trang một ít thành viên hạch tâm của Tiên Triều.

Mà ngay khi Tuy Vân hoàng thái nữ bên này bắt đầu hành động, bên kia, Cảnh Minh hoàng thái tử của Xích Nguyệt Ma Triều cũng không kém bao nhiêu.

Nhiều năm qua đi, bộ dáng thành thục ổn trọng hơn rất nhiều, hắn cũng ra lệnh một tiếng, đem tiểu đội tinh nhuệ đột kích truyền vào trong A Tháp Nạp kỳ hạm bắt đầu bạch nhận chiến.

Chiếc A Tháp Nạp kỳ hạm kia phẩm chất cực cao, là một chiếc bảo hạm hiếm có, đánh nổ quá đáng tiếc.

Vốn dĩ dựa theo đạo lý, tốc độ phát triển của Xích Nguyệt Ma Triều so với Tiên Triều chậm hơn một nhịp, nhưng mà không chịu nổi Xích Ngục Ma Hoàng sẽ khóc lóc liếm láp, thường xuyên có thể từ bên phía Vương thị lấy được không ít chỗ tốt.

Mà Cảnh Minh hoàng thái tử, tựa hồ cũng cảm thấy mình rất khó đuổi kịp bước chân của Vương Lung Yên, liền đã sớm thu đi tạp niệm không nên có, ngược lại xem nàng như nữ thần liếm, lúc lăn lộn chỗ tốt cũng không mềm miệng, ngược lại cũng kiếm được đầy bồn đầy bát.

Bởi vậy, hiện giờ chỉnh thể thực lực và tiến độ phát triển của Xích Nguyệt Ma Triều không kém Hàn Nguyệt Tiên Triều bao nhiêu.

Nhưng mà, nhìn thấy hai chi đội ngũ này gia nhập, Vương Ngao lại không cam lòng.

Nàng ngao ngao kêu lên suất lĩnh đội vệ đội trực tiếp xông vào A Tháp Nạp kỳ hạm, thậm chí, ngay cả Vương Ly Từ đi theo xem náo nhiệt cũng vung đại chùy theo sát phía sau, bắt đầu tàn sát bừa bãi trong A Tháp Nạp kỳ hạm.

Về phần Thủy Thiên Thần Hoàng, chỉ là ở một bên lược trận, dùng ánh mắt vui mừng nhìn các thanh niên chiến đấu.

Những đứa nhỏ này, tương lai có thể a!

Chiến đấu không kéo dài bao lâu, A Tháp Nạp Hoàng ý chí đã sụp đổ lập tức tuyên bố đầu hàng, thành thành thật thật xông về phía đám người Vương Anh Tuyền, Vương Ly Từ đầu hàng, cũng giao ra tinh nguyên chi tâm còn chưa nóng bỏng để cầu mạng sống.

Đó là một viên tinh thạch cực lớn cao chừng mười mấy trượng, toàn thân sáng óng ánh, tản ra hào quang thần bí mà huyền ảo.

Vương Ly Từ đi vòng quanh nó hai vòng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Đây là tinh nguyên chi tâm trong truyền thuyết? Nghe nói Sáng Thế Thủy Tinh chính là dùng nó chế tạo ra?”

Đối với Sáng Thế Thủy Tinh, Vương Ly Từ cũng không xa lạ gì.

Lúc trước nàng chính là dựa vào một quả Sáng Thế Thủy Tinh, thiếu chút nữa nổ chết Diệt Thế Đại thống lĩnh, sáng tạo ra chiến tích kỳ tích.

“Không sai, gần đây 【Tống Nhất】 tiểu tử kia thức tỉnh ra không ít ký ức kiếp trước, nói tinh nguyên chi tâm là bảo vật hạch tâm của Tinh Cổ tộc, tục truyền hình như là xác của một người tên là 【Cổ Thần Tinh】 sau khi chết lưu lại. ” Vương Ngao nhìn tinh nguyên chi tâm kia, trong ánh mắt cũng tràn đầy hưng phấn.

Tống Nhất trong miệng nàng chính là Vương Tống Nhất, nhi tử của Vương Yến Kiêu.

Hắn chính là lãnh tụ Tinh Ngũ của Tinh Cổ tộc chuyển thế, không những tiềm lực mười phần, hơn nữa theo tu vi dần dần tăng trưởng, dần dần cũng nhớ lại không ít mảnh vỡ ký ức.

“Cổ thần 【Tinh】?” Đôi mắt hạnh của Vương Ly Từ lập tức trợn tròn: “Ta nghe nói qua cái tên này! A… Trước đây khi đánh Thần Cáo bảng, nghe Quân Hạo ca ca nói qua một số cổ thần lợi hại, trong đó có Tinh! Nghe nói Cổ Thần Tinh sáng tạo ra Tinh tộc vô cùng cường đại, nhưng Tinh tộc đã bị diệt. Chờ một chút, có phải Tinh Cổ tộc chính là hậu duệ còn sót lại của Tinh tộc hay không?”

Những lời này của Vương Ly Từ số lượng tin tức không nhỏ, nhưng Vương Anh Tuyền cùng đám người Tuy Vân, Cảnh Minh ở phía sau lại dường như chỉ nghe được một từ mấu chốt —— Quân Hạo ca ca】.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đồng loạt nhìn chăm chú vào nàng.

“Ly Từ cô cô, vậy Quân Hạo ca ca là bạn trai của cô sao?” Vương Ngao chớp chớp đôi mắt sáng ngời, đùa giỡn hỏi.

Vấn đề của nàng, cũng là điều mà những người khác muốn hỏi.

“Ách… Đầu tiên, bạn trai chắc chắn không phải, nhưng Quân Hạo ca ca là người rất hào phóng.” Vương Ly Từ nghẹn lời, có chút khó có thể hình dung nói: “Đợi các ngươi đi Tiên giới, sẽ hiểu.”

“Hào phóng? Ha ha ~ ta thích nhất là người hào phóng.” Vương Củng hết sức cảm thấy hứng thú, ánh mắt hưng phấn nói: “Tiên giới thú vị như vậy, ta thật sự là không kịp chờ đợi muốn đi đại triển quyền cước rồi.”

Tuy Vân, Cảnh Minh ở bên cạnh cũng đều lộ ra vẻ mặt chờ mong.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Bên kia, Ngụy Thần Long bị thương không nhẹ cũng ý thức được tình huống không ổn.

Nó đột nhiên phát ra một tiếng gào thét đinh tai nhức óc, long vĩ cực lớn bỗng nhiên quét ngang ra, hướng về phía mấy chiếc chiến hạm A Tháp Nạp tộc nhỏ ngăn chặn của nó.

“Oanh!”

Trong tiếng nổ rung trời, vòng phòng hộ của mấy chiếc chiến hạm loại nhỏ trực tiếp bị đánh nát, ngay cả thân tàu kim loại cứng rắn cũng bị vặn vẹo biến hình, phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng mà nhìn thấy một màn này, A Tháp Nạp tộc chiến hạm tiến công lại không có chút nào yếu bớt, ngược lại trở nên càng thêm điên cuồng, phảng phất không muốn sống.

Lần này, hạm đội do A Tháp Nạp Hoàng mang ra đều là đội quân đích hệ do chính nó bồi dưỡng ra, có được độ trung thành siêu cao cùng dũng khí không tầm thường.

Ngụy Thần Long tuy rằng một kích đắc thủ, cũng nắm chắc đem những hệ số con ruồi đáng ghét này tiêu diệt.

Nhưng trực giác nói cho nó biết, không thể ở lại nơi này thêm nữa!

Nó phải thừa dịp gia hỏa khủng bố có được khí tức Thần Long kia bận rộn chặn ở A Tháp Nạp kỳ hạm, thời điểm lực chú ý không ở trên người nó, nhanh chóng phá vòng vây, rời xa nơi nguy hiểm này.

Thừa dịp lỗ hổng này quét ra, nó không ham chiến chút nào, xé ra một khe hở không gian to lớn liền chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng mà.

Xé một cái, nó lập tức cảm thấy không đúng.

Không biết từ lúc nào, một lực lượng vô hình và vô hình từ bốn phương tám hướng cuốn tới, giống như một cái lồng giam vô hình, phong tỏa toàn bộ không gian rộng lớn!

Không ngờ khe hở không gian vừa rồi nó xé ra lại nhanh chóng khép lại bằng một loại phương thức kỳ lạ.

Ngay cả pháp tắc Thiên Đạo trong phạm vi hư không hải cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, đã xảy ra biến hóa thần kỳ.

“Làm sao có thể?!”

Tâm thần Ngụy Thần Long run rẩy, sợ hãi không thôi.

Với thực lực của nó, có thể cảm nhận được mình bị nhốt trong một thế giới đặc biệt, ngay cả quy tắc không gian cũng hoàn toàn khác.

Trực tiếp thay đổi quy tắc không gian? Đây là lực lượng to lớn cỡ nào!!

Ngụy Thần Long không dám xác định mình sau khi tấn thăng Thần Long có thể làm được hay không, nhưng ít nhất hiện tại nó nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nó lấy được một kiện chí bảo 【 còi hiệu xung phong của Long Thần 】 từ trong Long Thần chi mộ, có thể giúp nó thoát khỏi chiến trường, nhưng điều kiện sử dụng chí bảo này hết sức hà khắc.

Mỗi lần sử dụng, nó đều có thể truyền tống mình và hạm đội một đến một trăm năm.

Cái gọi là 【 Đạo Niên 】 này chính là chỉ độ thuyền thông thường, một năm đi thuyền bình thường.

Một trăm năm đã là đơn vị thiên văn cực kỳ dài, đủ để cho nó từ Tháp Tháp La Tinh xa xôi truyền tống đến phụ cận khu vực phá diệt.

Thuận tiện nói một câu, căn cứ tình huống đã biết, Thánh vực cách Hư Không Hải Tiên giới ước chừng một vạn năm đến hai vạn đạo niên, đạo thuyền bình thường cần đi một vạn năm đến hai vạn năm.

Bởi vậy có thể thấy được, tính công kích của Long Thần có thể mạnh mẽ mà dùng tốt, nhưng vấn đề ở chỗ, hạn chế sử dụng của nó cũng rất nhiều.

Thứ nhất, là số lượng quân đội và chất lượng có thể truyền tống có hạn chế.

Thứ hai, không thể truyền tống đạt tới thập cửu giai cường giả.

Thứ ba, chính là mỗi một lần sử dụng qua đi, đều phải tự động hấp thu năng lượng Thiên Đạo khôi phục, thời gian làm lạnh căn cứ vào khoảng cách truyền tống để xác định.

Ví dụ như một lần truyền ra năm mươi đạo niên, cần năm mươi năm sau mới có thể sử dụng. Một lần truyền tống ra trăm năm, phải có thời gian trăm năm lạnh giá.

Bởi vậy, chí bảo trong tay Ngụy Thần Long, hiện tại còn cần làm lạnh khoảng chín mươi năm mới có thể sử dụng lần nữa, mà tình báo này, lúc trước nó đã thành thật giao cho Vương Ly Lung…

Tuy nhiên, mặc dù là kèn xung phong của Long Thần có thể sử dụng, nhưng có xuyên thấu được 【 lồng giam Tiên Đế 】 hay không vẫn còn khó nói.

Dù sao cái thứ hai chính là ngay cả Tiên Đế bị nhốt, cũng phải hao phí một phen tay chân mới có thể thoát khốn trận bàn thần khí trận bàn, đối với cường giả dưới Tiên Đế mà nói, cái đồ chơi này, chính là lạch trời.

Cho dù kèn hiệu xung phong của Long Thần thực sự rất mạnh, nhưng nó trùng điệp trong không gian, năng lực xuyên toa không gian, cũng gần như không thể vượt qua Tiên Đế tự mình ra tay.

Theo lồng giam của Ngụy Thần Long Tiên Đế bị vây khốn, hạm đội còn sót lại của nó cùng A Tháp Nạp tộc cũng bị cách ly ra.

Người sau, tự nhiên sẽ có hạm đội phá diệt tiêu diệt bọn chúng.

Mà trong lồng giam Tiên Đế, theo lồng giam triệt để phong tỏa, Tam Trận Đạo Chủ thân hình cao lớn, cùng với Vương An

Nghiệp lưng đeo hộp kiếm, một bộ áo trắng tung bay, cũng trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Ngụy Thần Long.

“Các ngươi là ai?”

Đầu Ngụy Thần Long ngẩng cao lên, đồng tử to lớn co rút thành một cái khe hẹp, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng cảnh giác.

Vị lão giả thân hình cao lớn kia thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, không có triển lộ khí tức, nhưng Ngụy Thần Long lại có thể ở trên người hắn cảm nhận được cực độ nguy hiểm.

Lão giả này, tuyệt đối là một vị cường giả không thua mình!

Ba Trận Đạo Chủ lại không phản ứng với Ngụy Thần Long, mà hòa ái nhìn Vương An Nghiệp bên cạnh: “Từ sau khi vi sư thu con làm đồ đệ, chỉ truyền cho con một số kiến thức căn bản. Hôm nay, sẽ cho con xem trận pháp sư của chi chúng ta chiến đấu như thế nào. Nhìn cho kỹ, con tu kiếm trận, cẩn thận quan sát, có lẽ sẽ có cảm ngộ.”

Vương An Nghiệp trong lòng kinh hỉ, lập tức phong độ nhẹ nhàng chắp tay, nói: “Kính xin sư tôn dạy bảo.”

Ba trận đạo chủ cười cười, ống tay áo rộng vung lên, ba cái trận bàn từ trong tay áo càn khôn bay ra, hiện lên hình chữ Phẩm vây quanh hai người.

Lập tức, hắn tiện tay vung lên, lạnh nhạt mở miệng.

“Già che trời!”

Một tiếng này, tựa như sắc lệnh.

Chỉ một thoáng, một cái trận bàn trong đó liền nở rộ ra một đạo năng lượng chấn động vô hình, lặng yên không một tiếng động khuếch tán ra.

Sau đó, thoạt nhìn không có gì thay đổi.

Nhưng mà Ngụy Thần Long lại bị dọa nhảy dựng lên.

Hai người sống sờ sờ cư nhiên bỗng dưng biến mất ở trước mặt nó như vậy!

Cho dù là lấy cường độ thần niệm mười tám giai đỉnh phong của nó, cũng không cảm giác được chút nào khác thường.

“Đây là 【Già Thiên Trận】của vi sư.” Ba trận Đạo chủ giải thích về Vương An Nghiệp: “Trận này giỏi về phòng thủ, giỏi về che đậy, không những bao phủ phạm vi cực lớn, ngay cả thiên đạo cũng có thể che đậy.”

“Cho dù là Tiên Đế, một khi đã để trận Già Thiên này triển khai hoàn toàn, trong thời gian ngắn muốn loại bỏ cũng không có khả năng. Thậm chí, Già Thiên Trận còn có thể giúp Tiên Đế che đậy thiên đạo trong thời gian ngắn, quả thật là diệu dụng vô cùng, thần trận Chiến Tranh.”

Tam Trận Đạo Chủ được mệnh danh là “người mạnh nhất dưới Tiên Đế”, danh hào này cũng không phải tới không.

Điều này không chỉ có ý nghĩa, cấp độ tu vi của hắn cách Tiên Đế chỉ còn lại một cước đạp tới cửa, đã vô hạn tiếp cận bậc cửa kia, đồng thời cũng mang ý nghĩa, sức chiến đấu của hắn, cũng hoàn toàn xứng đáng đệ nhất dưới Tiên Đế.

Đây đều là danh tiếng đánh thật sự.

Lúc này, Ngụy Thần Long tựa hồ cũng phản ứng lại.

“Uỳnh!”

Nó bất chấp tất cả phun ra một đạo long tức về phía nơi hai người biến mất, long tức rừng rực như biển gầm, như dời núi lấp biển đánh úp về phía hai người.

Trong nháy mắt, năng lượng mãnh liệt, ánh lửa ngập trời bao phủ hai sư đồ.

Nhưng ba trận Đạo Chủ lại không chút hoang mang, chỉ nhàn nhạt mở miệng lần nữa.

” na di.”

Giống như sắc lệnh, cái trận bàn thứ hai trong nháy mắt nở rộ hào quang.

Nháy mắt sau, thân hình hai người liền xuất hiện ở sau lưng Ngụy Thần Long cách đó không xa.

Hết thảy phát sinh vô thanh vô tức, cơ hồ không tràn ra một chút sóng năng lượng nào, có thể thấy được thủ đoạn na di ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc tuyệt không phải bình thường.

Lần này, không đợi Ngụy Thần Long phản ứng, Tam Trận Đạo Chủ liền nhàn nhạt mở miệng lần nữa, giọng nói uy nghiêm mà lạnh lùng.

“Tru Tiên!”

Trong nháy mắt, trận bàn thứ ba sáng lên ánh sáng.

Trong quang mang, một cỗ không gian chi lực vô cùng cường hoành nổ tung, trong chớp mắt biến thành một đạo không gian phong bạo vô cùng cường hãn khủng bố vây Ngụy Thần Long ở trong đó.

Không gian phong bạo điên cuồng xoay tròn, không gian chi lực bàng bạc phi tốc ngưng tụ thành từng đạo không gian phong nhận sắc bén vô cùng.

Những “phong nhận” này nhìn như mỏng manh, kì thực ẩn chứa lực xé rách khủng bố, cấp bậc năng lượng không đủ, đẳng cấp phòng ngự không đủ, cơ hồ chạm vào liền nứt.

Không gian phong nhận quét qua, trên người Ngụy Thần Long lập tức bị xé ra vô số vết thương.

“Grào!”

Ngụy Thần Long vừa kinh ngạc vừa tức giận, cả con rồng đều lâm vào trong điên cuồng.

Bất quá ngắn ngủi trong chốc lát, nó đã bị không gian phong nhận cắt chém không biết bao nhiêu lần, lân phiến cùng huyết nhục tung tóe bay ra khắp nơi, toàn bộ thân thể rồng càng là máu tươi đầm đìa, tựa như bị lăng trì.

Nó muốn chạy trốn, nhưng mặc cho nó liều mạng bỏ chạy như thế nào, cũng khó có thể chạy ra khỏi không gian phong bạo tàn phá.

Vương An Nghiệp vốn cảm thấy kiếm trận của mình là vô địch, nhưng nhìn đủ loại thủ đoạn của sư tôn nhà mình, vẫn không nhịn được líu lưỡi: “Sư tôn uy vũ.”

“Ha ha ha ~ “

Ba trận Đạo Chủ không khỏi cười to: “Thật ra con Ngụy Thần Long này rất mạnh, vi sư khi dễ nó đã bị trọng thương, hơn nữa lực lượng tiêu hao rất lớn, vốn ở vào trạng thái suy yếu,

lại bị lồng giam Tiên Đế của ngươi vây khốn, rất nhiều thủ đoạn không gian của nó không thể thi triển, mới nhìn qua vô cùng chật vật.”

Dừng một chút, Tam Trận Đạo Chủ lại kiêu ngạo nói: “Nhưng cho dù không có lồng giam Tiên Đế hỗ trợ, mặc dù vào thời kỳ toàn thịnh của Ngụy Thần Long, vi sư cũng có tám phần nắm chắc có thể đánh bại nó, giết chết nó, hai phần còn lại chính là để nó trốn thoát.”

Nhưng nếu thua thì không có khả năng thua!

Tiên giới, cường giả mười tám cấp đỉnh phong được xưng là “Bán Bộ Tiên Đế” cũng không ít.

Nhưng có một người tính một người, đều không ai dám đơn độc đấu với Tam Trận Đạo Chủ.

Nếu hắn sử dụng toàn lực Tru Tiên Trận Bàn, ngay cả Tiên Đế cũng có thể sinh ra uy hiếp.

Hơn nữa hắn hôm nay dùng trận bàn tùy thân, bị giới hạn năng lực chịu đựng của trận bàn, uy lực ba trận trên thực tế là có khiếm khuyết, nếu trong hang ổ kinh doanh đã lâu của hắn, để hắn đem ba trạng thái hoàn thiện hoàn toàn triển khai triệt để, con Ngụy thần long này ngay cả hai thành chạy trốn cũng không có.

Cho dù là Tiên Đế, muốn hoàn toàn bắt được hắn cũng phải tốn rất nhiều công sức, một khi không cẩn thận thậm chí có thể bị thương.

“Sư tôn, ta cảm giác ba trận của ngài, mỗi một trận đều đã có chút ý nhị siêu thoát thiên đạo pháp tắc tầm thường.” Vương An Nghiệp kính nể không thôi: “Hình như đã có dấu hiệu ba trận dung hợp rồi.”

“Ha ha ha ~ “

Ba trận đạo chủ cười càng thêm vui sướng: “Không sai, từ sau khi vi sư thu ngươi làm đồ đệ, cảm thấy vận khí đều tốt hơn rất nhiều. Mỗi lần giảng giải cho ngươi trận pháp cơ sở, đều sẽ có cảm ngộ ngoài ý muốn. Có lẽ, đời này vi sư thật sự có thể đi ra ba trận hợp nhất chi đạo.”

Có lẽ là Tam Trận Đạo Chủ đã nhịn lâu rồi, nói đến chuyện này, ngữ khí càng thêm hưng phấn: “Chờ sau khi vi sư trở thành Tiên Đế một trận, chiến lực tuyệt đối không phải bình thường. Đến lúc đó cho dù Thái Thượng Lão Quỷ tới đây, vi sư cũng khiến hắn chịu không nổi.”

Thái Thượng lão quỷ?

Vương An Nghiệp toát mồ hôi lạnh, cảm thấy sau khi sư tôn rời khỏi Tiên giới có chút lâng lâng.

Lời này nếu để cho Thái Thượng lão, không, Thái Thượng tiền bối nghe xong, đoán chừng sư tôn lại sẽ bị đánh một trận nữa.

Gần đây tâm tình Thái Thượng tiền bối cũng không tốt lắm, rất là ghi hận ba trận nhất mạch. Nếu thật sự ra tay, ba trận sư tôn đại khái sẽ bị đánh rất thảm, rất thảm, rất thảm a!

…

Chương 99: Chí bảo tới tay! Thần long quy hàng

…

Dưới sự che chở của Già Thiên và trận pháp Na Di, hai thầy trò Vương An Nghiệp vẻ mặt tự nhiên, chuyện trò vui vẻ, một bên khác, trận pháp Tru Tiên nhằm vào Ngụy Thần Long cũng không dừng công kích.

Trong thời gian nói vài câu, thương thế trên người Ngụy Thần Long dường như cắt ra vô cùng vô tận trên không gian.

Vô số máu tươi và vảy bắn tung tóe trong không trung.

Ngay cả không gian phong bạo như vòng xoáy kia cũng giống như bị huyết vụ nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

Ngụy Thần Long kinh sợ không thôi.

Thân rồng to lớn của nó ở trong lồng giam Tiên Đế đấu đá lung tung, tựa như con thú bị nhốt trong lồng điên cuồng giãy dụa hết thảy, nhưng như thế nào cũng không thoát khỏi được sự tập sát của Tam Trận Đạo Chủ.

Bất quá dù vậy, Ngụy Thần Long cũng không phải là phàm vật. Thực lực và sinh mệnh lực của nó đều vô cùng cường hãn, cho dù bị đánh thê thảm như thế, muốn trong thời gian ngắn giết chết nó cũng tuyệt đối không có khả năng.

“Sư tôn.” Vương An Nghiệp chú ý tới trạng thái của Ngụy Thần Long, cảm thấy đã áp chế gần hết, liền mở miệng nói: “Ngụy Thần Long này và Vương thị ta không thù không oán, không bằng bắt đầu bước tiếp theo đi.”

Tam Trận Đạo Chủ hiếm khi ra tay, tuy nói vẫn còn chút chưa thỏa mãn, nhưng mà dựa vào sủng nịch với An Nghiệp, hắn vẫn thả chậm thế công đối với Ngụy Thần Long, ngược lại lần nữa khởi động Na Di trận bàn.

Theo trận bàn sáng lên, không gian xung quanh hơi vặn vẹo, Vương Ly Ly Ly được Thần Long truyền tống đi, ba cô nương Vương thị của Vương Ly Tiên được truyền tống trở về.

Vẻ mặt các nàng đều mơ hồ, giống như đang nghi hoặc, ta là ai, ta đang ở nơi nào?

Mặc dù thực lực của các nàng đều không yếu, tiềm lực càng thêm phi phàm, nhưng cũng phải xem là so với ai.

Ở trước mặt các đại lão nửa bước Tiên Đế như Ngụy Thần Long, còn có ba trận Đạo Chủ như vậy, các nàng vẫn là cây non đang trưởng thành, ở trước đại thụ che trời chính thức của các nàng.

Thật đúng là muốn truyền tống bọn họ đi thì truyền đi, muốn truyền bọn họ về thì truyền về, hoàn toàn có thể xem bọn họ như bột mì mà xoa nắn.

"Hả?"

Lúc này, các nàng thấy rõ Vương An Nghiệp đang lơ lửng cách đó không xa.

Ngay lập tức, ba đôi mắt đồng loạt sáng lên: "An Nghiệp! Lại là An Nghiệp!"

Vương An Nghiệp nhẹ nhàng hành lễ: "Bái kiến Ly Lung, Ly Tiên, Ly Ni的姑娘 ba cô nãi nãi."

Dựa theo tuổi tác thì Ly Tiên, Ly Bà thực ra đều nhỏ hơn hắn, nhưng các nàng đều là cô nãi nãi đời chữ "Ly", lễ số nên có cũng không thể thiếu.

Lúc này, Tam Trận Đạo Chủ đã giải trừ Tầm mắt che chắn của Già Thiên Trận Bàn, Ngụy Thần Long tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này.

"Grào!"

Ngụy Thần Long vốn đã dần dần lâm vào điên cuồng, đột nhiên tỉnh táo lại, phát ra một tiếng gào thét vô cùng tức giận: "Lão gia hỏa, thả Ly Lung tiểu công chúa của ta ra!"

Nó giận dữ đến mức muốn nứt ra, long thân lại phồng lên thêm vài phần, nỗ lực xông tới liều mạng với Tam Trận Đạo Chủ.

Không nghi ngờ chút nào, đòn đánh này lại bị ba tên Trận Đạo Chủ cản lại lần nữa.

Cùng lúc đó.

Trận bàn Na Di của ba trận đạo chủ lại lóe lên một cái, lại có một bóng người bị truyền tống tới.

Bóng người này và Vương An Nghiệp đều mặc một bộ áo trắng, diện mạo cũng rất giống nhau, nhưng khí chất lại khác hẳn.

Vương An Nghiệp vừa nhìn đã biết là loại công tử ca phong độ nhẹ nhàng, khí độ hào sảng, trong đôi mắt thậm chí còn mang theo vài phần chân thành và chân thành chỉ có thiếu niên mới có, làm cho người ta rất dễ dàng sinh ra tín nhiệm đối với hắn.

Nhưng khí chất của bóng người này lại trầm ổn mà nội liễm, mỗi một cử động đều là khí độ thong dong, giống như núi cao làm cho người ta cảm thấy cực kỳ an toàn.

Người này, chính là thiếu tộc trưởng Vương thị Vương Tông An tọa trấn chỉ huy trận chiến này.

Vương Tông An nhìn lướt qua hiện trường, liền bình tĩnh đối với Ngụy Thần Long kia trách mắng: “Có thể dừng tay, nếu không, liền để cho ngươi thần hồn câu diệt!”

Thanh âm của hắn không lớn, lại thập phần trầm ổn có độ, lộ ra uy nghiêm túc mục.

Đây là khí độ do tay nắm đại quyền, sống lâu dưới địa vị cao dưỡng thành.

Ngụy Thần Long bị đánh thảm, lúc này trong lòng không khỏi run lên, trực giác nói cho nó biết, người nọ không phải đang nói giỡn với nó.

Theo bản năng, động tác của Ngụy Thần Long khựng lại, vẻ ngoài mạnh trong yếu quát: “Ngươi là ai? Tại sao lại mai phục bản thần long?”

“Hừ!”

Sau khi Vương Tông An lạnh lùng nhìn nó một cái, liền không quan tâm nhiều nữa, mà đưa mắt nhìn về phía ba cô gái Vương Ly Lung.

Ba người các nàng ngày thường cũng đều là tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất gây họa, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Vương Tông An, cả đám đều rụt cổ lại, cúi đầu, nhu

thuận như ba con chim cút nhỏ, nhếch miệng lộ ra nụ cười lấy lòng: “Đại ca tới rồi, hì hì hì”

Bởi vì cái gọi là huynh trưởng như cha, thân là con cả của Vương Thủ Triết, địa vị của vị đại ca ca Vương Tông An này trong lòng các huynh đệ tỷ muội đương nhiên là không tầm thường.

Có đôi khi Vương Thủ Triết sẽ sủng ái những cô gái kia hơn, nhưng huynh trưởng Tông An này lại vô cùng nghiêm túc, một khi các nàng phạm sai lầm, nên quản thúc thì quản thúc, nên giáo huấn thì giáo huấn thì giáo huấn.

Điều này cũng dẫn đến mấy nha đầu này, cho dù không làm sai cái gì, vừa thấy Vương Tông An đã sợ trước.

“Đại, đại ca?”

Lúc này, Ngụy Thần Long rốt cục cũng phản ứng lại.

Động tác giãy dụa công kích của nó đột nhiên dừng lại, thân rồng to lớn co lại, mang theo một cỗ chột dạ khó hiểu đi theo ồm ồm hô một tiếng: “Đại ca tới rồi!”

“???”

Vương Tông An lập tức nhìn nó lần nữa, trong ánh mắt nghiêm khắc mang theo uy áp, xem kỹ, cùng với nồng đậm bất mãn.

Nhìn chằm chằm vào lưng của Ngụy Thần Long kia phát lạnh một trận, trong lòng tràn đầy lo sợ bất an.

Tên này, không, đại ca này, sẽ không hạ lệnh rút gân lột da nó, chém thành mười đoạn tám đoạn bỏ vào vạc dầu chứ?

Thật lâu sau, Vương Tông An mới rút ánh mắt về, lạnh nhạt nói với Vương Ly Lung: “Con Ngụy Thần Long này xử lý như thế nào, do ngươi làm chủ. Nếu như ngươi muốn chiêu nó làm con rể, phụ thân bên kia ta đi thay ngươi nói.”

“Chiêu tế?” Vương Ly Lung nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Đại ca, huynh đừng đùa nữa, không nói ta còn nhỏ, không muốn thành thân sớm như vậy. Hơn nữa, con rồng này vừa già vừa bướng bỉnh, hoàn toàn không phải loại hình mà ta thích.”

“Ta thích chính là loại anh vũ bất phàm, khí chất sạch sẽ mà cao quý, giống như là tiểu xét bổn trung Long thái tử vậy!”

Chỉ một thoáng, trái tim Ngụy Thần Long như muốn vỡ nát.

Tiểu công chúa của ta… Vậy mà… Hu hu!

Loại kia Long thái tử tuổi còn trẻ có cái gì tốt? Đều là ngân dạng mũi thương, nhìn được không dùng được.

“Ngươi đã không thích thì thôi.” Vương Tông An cũng không cưỡng cầu muội muội, chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Ngụy Thần Long Đạo: “Ngươi có thể đi.”

Gì?

Đã đi được chưa?

Ngụy Thần Long nhất thời hoàn toàn bối rối.

Đám người này vậy mà không những không có ý nô dịch nó, lại còn trực tiếp thả nó đi?

Vương An Nghiệp nghe vậy, cũng không do dự, trực tiếp dựa theo chỉ thị của gia gia giải trừ hạn chế của lồng giam Tiên Đế.

Ba trận Đạo Chủ cũng thuận thế thu nạp uy lực của Tru Tiên Trận Pháp, vô số phong nhận không gian bay lượn trong hư không, không còn hạ xuống.

Ý tứ rất rõ ràng, chỉ cần Ngụy Thần Long không động thủ, những không gian phong nhận này cũng sẽ không hạ xuống, chỉ là vì phòng thủ một tay mới không trực tiếp giải trừ trận pháp.

Ngụy Thần Long thấy thế càng nghẹn họng nhìn trân trối, thoáng cái không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Thế nào? Còn muốn ta giữ ngươi lại ăn cơm?” Vương Tông An liếc hắn một cái.

“Không không không.” Ngụy Thần Long liên tục bày long trảo, lại có chút kiềm chế không được lòng hiếu kỳ hỏi: “Trong Hư Không Hải chúng ta, không phải là mạnh được yếu thua sao? Tại sao ngươi lại thả ta ra chứ?”

“Thế giới Thần Võ chúng ta, cùng với thánh vực càng rộng lớn hơn, hôm nay đang nghĩ ra luật pháp mới, tuy rằng trước

mắt còn chưa đủ hoàn thiện, nhưng có rất nhiều rất nhiều người đang cố gắng.” Vương Tông An thản nhiên nói: “Cái gọi là mạnh được yếu thua, pháp tắc rừng cây, chỉ là bản năng sinh tồn của đám dân bản xứ biển Hư Không lạc hậu mà thôi.”

“Chuyện chúng ta cần làm, chính là tạo ra một hệ thống xã hội hoàn thiện chỉ vì bản năng sinh tồn.”

“Ngụy Thần Long của ngươi mặc dù có sai, nhưng ít nhất bản tính không xấu, cũng không đối với chúng ta tạo thành tính thực chất tổn thương, còn ở thời khắc cuối cùng cứu ba muội muội của ta, bởi vậy giáo huấn ngươi một chút là được.”

“Nếu chúng ta coi như dã quái đánh chết ngươi, hoặc là cưỡng ép nô dịch ngươi, vậy chúng ta cùng Ma tộc có gì khác nhau?”

Vương Tông An ngữ khí bình thản, nhưng lời nói lại rất có khí phách.

Ngụy Thần Long nghe mà sửng sốt.

Mặc dù phần lớn lời nói của Vương Tông An hắn nghe không hiểu, nhưng vẫn chấn động mạnh mẽ.

Ngay cả tam Trận Đạo chủ ở một bên, cũng phải ghé mắt nhìn Vương Tông An không thôi.

Suy nghĩ một lát, hắn không nhịn được khen ngợi nói: “Tông An thiếu tộc trưởng thật không hổ là con trai của Thủ Triết, không ngờ lòng dạ rộng rãi như thế, cũng rất có ý tưởng đối với kế hoạch xã hội tương lai.”

Đương nhiên, Tam Trận Đạo Chủ cũng hiểu, lý tưởng của Vương Tông An có độ khó quá lớn, cho dù hắn trở thành Tiên Đế một phương cũng tuyệt đối không thể làm được.

Ngụy Thần Long do dự một chút, yếu ớt hỏi: “Vậy, ta có thể không đi không?”

“Tùy ngươi.” Vương Tông An liếc mắt nhìn nó, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh: “Ngươi có thể xin đi sống ở thế giới Thần Võ chúng ta, nhưng đến đó rồi, ngươi phải tuân thủ luật pháp và quy tắc của chúng ta. Nếu ngươi làm xằng làm bậy, thì đừng trách chúng ta tiêu diệt ngươi.”

Thật ra thì Ngụy Thần Long này cũng không phải là một ví dụ.

Khi các minh hữu và Vương thị khai thác Phá Diệt chi vực sẽ đụng phải không ít sào huyệt Hư Không thú hoang dã, đối với những Hư Không thú có thể câu thông, lại không phải bản tính dã man hung tàn không thể giảng đạo lý, chỉ cần chúng nó nguyện ý, thế giới thần võ cũng sẽ tiếp nhận chúng nó.

Về phần những Hư Không Thú không cách nào câu thông, hoặc là tính tình quá mức táo bạo, hung tính rất mạnh lại không muốn hủy đi kia thì làm sao bây giờ?

Đó đương nhiên là sau khi tiêu diệt biến thành chiến lợi phẩm rồi.

"Vậy, ta muốn ở lại thế giới của các ngươi." Ngụy Thần Long nhất thời hạ quyết tâm, sau đó mở to mắt nhìn về phía Vương Ly Lung.

"Được rồi được rồi, xem ngươi cái gì cũng không hiểu, sợ ngươi chọc họa sát thân. Như vậy đi, ngươi trước tiên đi theo ta làm hộ vệ làm quen thế giới của chúng ta." Vương Ly Lung cũng mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, "Đợi sau khi khế ước hộ vệ kết thúc, ngươi muốn đi hay ở cũng tùy ngươi."

Ngụy Thần Long vui mừng khôn xiết, vội vàng nói với Vương Ly Lung: "Đa tạ tiểu công chúa thu nhận."

Hôm nay tâm tình và thân phận của nó giống như là một cỗ xe qua núi kích thích, chẳng những trải qua vài lần khảo nghiệm sống chết, thân phận cũng từ phu quân tương lai của tiểu công chúa, lập tức biến thành hộ vệ của tiểu công chúa!

Long sinh này đại khởi đại lạc, không gì hơn cái này.

Kích thích nó tới giờ vẫn còn có chút hoảng hốt, không chịu nổi.

"Hình như ngươi còn chưa có cái tên đứng đắn… Gọi thì bất tiện, nhưng cũng không thể làm được tin tức đăng ký thân phận." Ánh mắt Vương Ly Lung lộ ra vẻ suy tư: "Như vậy đi, sau này ngươi cứ gọi là… Vương Đại Long đi."

Vương Đại Long?

Ách…

Nói thực ra, Ngụy Thần Long đối với danh tự này không quá hài lòng, bất quá nếu đây là ý tứ của Thần Long tiểu công

chúa, vậy cứ làm như vậy đi!

Tóm lại, từ hôm nay trở đi sẽ bắt đầu Long Sinh mới.

Ở bên người tiểu công chúa làm hộ vệ, giống như, ngẫm lại cũng rất kích thích ~

…

Chiến đấu bên Ngụy Thần Long kết thúc, cuộc chiến bắn tỉa ngoại tộc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Còn lại, cũng chỉ là công tác quét đuôi dọn chiến trường.

Để hạm đội chiến đấu cùng đội ngũif hoang ở lại thanh lý chiến trường, Vương Tông An cùng một đám chủ lực thì trở lại 【 bộ chỉ huy khai phá Phá Diệt chi vực 】.

Rất nhanh, đám người Thủy Thiên Thần Hoàng cùng Vương Ngao cũng lục tục tới đây tụ hợp, với tư cách chiến lợi phẩm tinh nguyên chi tâm cũng bị an trí đến tổng bộ chỉ huy.

Tổng bộ chỉ huy.

Đèn Vô Ảnh Đăng sáng ngời quang mang bao phủ xuống.

Một viên tinh thạch sáng long lanh cao hơn mười trượng đang tản ra vô số ánh sáng rực rỡ, từng đợt khí tức thần bí mà huyền ảo lấy nó làm tâm tròn tràn ngập khuếch tán ra ngoài.

Nó được đặt trên một cái giá vừa khít, chung quanh được bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế cùng trận pháp.

Một đám nhân viên mặc áo blouse trắng đang vây quanh nó, dùng ánh mắt hiếu kỳ và xem kỹ đánh giá nó.

Những áo khoác trắng này, đương nhiên là sau khi nhận được tin tức, Tinh Phỉ Phỉ nhanh chóng từ trong Vương thị nghiên cứu viện chạy tới, nữ nhi con lai Vương Cẩn Lộ, cùng với một đám nhân viên nghiên cứu dưới trướng các nàng.

Bất quá, không đợi Tinh Phỉ Phỉ cùng với một đám nhân viên nghiên cứu giám định ra kết quả, tinh nguyên chi tâm kia phảng phất từ vô số ánh sáng rực rỡ ngưng tụ mà thành tinh thạch bên trong bỗng nhiên rung chuyển một trận, một vòng tàn phá tinh thể bao phủ trong ánh sáng hiện ra.

Một vòng lại một vòng gợn sóng tinh thần lực từ trong tinh thạch nhộn nhạo ra, kích động ngôn ngữ của Tinh Cổ tộc: "Tiêu Phỉ? Ngươi là Phỉ Phi! Không nghĩ tới, ngươi vẫn còn sống!"

"Ngươi là tàn hồn của Tinh Nhị Thập Tứ?" Tinh Phỉ nhìn tinh thần thể bị tàn phá kia, giọng nói có chút bình tĩnh.

Tinh Cổ Tộc linh hồn cường đại, sau khi thân thể tử vong dùng hình thức linh hồn sống nhờ tiếp tục tồn tại vốn là một trong phương hướng tiến hóa của tộc, tồn tại tương tự như Tinh Nhị Thập Tứ cũng không hiếm thấy.

Những năm gần đây, bên trong Phá Diệt chi vực bị khai quật ra số lượng di tích Tinh Cổ tộc không ít, tàn hồn tương tự như vậy tất nhiên là nàng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngoài ra, Tinh Phỉ Phỉ đã báo cáo trước đó từ Vương Ly Tiên, biết được có thể tàn hồn của Tinh Nhị Thập Tứ còn sống, tự nhiên lại càng không ngoài ý muốn.

Có lãnh tụ tương lai Tinh Phỉ Phỉ làm sợi dây ràng buộc, chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều.

Sau một phen đơn giản tương nhận cốt truyện, Tinh 24 bắt đầu kể lại chân tướng năm đó.

Tình huống thực tế không khác lắm so với dự đoán ban đầu của ba người bọn Vương Ly Lung, đích thật là đội hộ vệ A Tháp Nạp Tộc đâm ngược vào thời khắc mấu chốt, dẫn đến một loạt chuyện tiếp theo.

Tinh Cổ tộc nhân tôn trọng tỉnh táo cùng lý trí tuyệt đối, cảm xúc xưa nay tương đối nhạt nhẽo, bởi vậy lúc Tinh Nhị Thập Tứ nói đến những đoạn cầu này cũng không phát sinh cảm xúc kích động nào, chỉ là khách quan trần thuật một chút tình huống lúc đó.

Thoạt nhìn điệu bộ này càng giống như là báo cáo.

Là phản hồi, Tinh Phỉ Phỉ cũng nói cho Tinh Tinh tàn hồn của năm đó biết.

Có Tinh Phỉ Phỉ tồn tại, Tinh Nhị Thập Tứ cũng tương đối phối hợp với công tác kế tiếp, không những xác định đây là

tinh nguyên chi tâm không thể nghi ngờ, còn giới thiệu cho nàng không ít công năng của tinh nguyên chi tâm.

Có tinh nguyên chi tâm, liền có thể kiến tạo tuyến sản xuất nguyên tinh, liên tục không ngừng sản xuất các loại nguyên tinh cấp bậc, cung năng trong các lĩnh vực.

Loại nguyên tinh này mặc dù không giống linh thạch có thể trực tiếp dùng để tu luyện, nhưng dùng cho trận pháp cung cấp năng lượng, cung cấp cho tinh nguyên pháo, cung cấp các loại dụng cụ năng lượng, lại không có vấn đề gì, tác dụng cực kỳ rộng lớn.

Hơn nữa, nó thắng ở chỗ có thể tái sinh tài nguyên.

Thậm chí, tinh nguyên chi tâm còn có thể sản xuất ra 【Sáng Thế Thủy Tinh】, chỉ cần một quả Sáng Thế Thủy Tinh, đã có thể cung cấp năng lượng khổng lồ liên tục không ngừng cho cả thế giới Thần Võ!

Không sai, Sáng Thế Thủy Tinh thực tế là nguồn năng lượng nòng cốt đỉnh cấp của Tinh Cổ tộc chứ không phải siêu cấp bom.

Đương nhiên, chọc đến nó xem như quả bom sử dụng cũng không có vấn đề lớn, uy lực sao, chắc hẳn Diệt Thế Đại thống lĩnh rất có cảm xúc.

Ngoài ra, Tinh Phỉ Phỉ còn báo cáo cho Vương Tông An một tin vui.

Có tinh nguyên chi tâm, trung tâm nghiên cứu có thể thử nghiên cứu ra danh sách thay đổi huyết mạch, cải thiện dịch cao giai hơn.

Trước mắt trong danh sách cải thiện dịch thể huyết mạch mà Vương thị nắm giữ, mạnh nhất cũng phải mấy bản Thánh cải thiện tinh hoa tiên tiến nhất, hiệu quả còn mạnh hơn một mảng lớn so với thập nhị phẩm Đạo Nguyên Đan.

Mà kế hoạch kế tiếp của Vương thị là dịch cải thiện huyết mạch Đạo giai, cùng với bản tinh hoa Đạo cải tiếp theo, đánh dấu chính là Tạo Hóa Thần Đan Thập Tam Phẩm, cùng với đan dược Thập Tứ Phẩm không biết tên.

Đương nhiên, mặc dù có được chí bảo tinh nguyên chi tâm của Tinh Cổ tộc, nói cải biến hoặc bản tinh hoa đều không phải chuyện dễ dàng.

Những thứ liên quan đến những thứ này thì nhiều hơn, nguyên lý vô cùng phức tạp.

Thật ra Vương Tông An cũng không hoàn toàn nghe hiểu, nhưng hắn biết rõ, dịch cải thiện huyết mạch liên quan đến thăng cấp huyết mạch chính là một trong những hạng mục nghiên cứu quan trọng nhất của viện nghiên cứu, điều này không chỉ liên quan đến sự phát triển của Vương thị, thậm chí còn ảnh hưởng đến cấp độ thực lực của toàn bộ nền văn minh nhân loại, đập vào bên trong nhiều tài nguyên hơn nữa cũng là điều nên làm.

Sau đó, Tinh Phỉ Phỉ và đoàn đội cũng được cao thủ hộ vệ, triển khai điều tra và khai phá với căn cứ trung tâm Tinh Nguyên trong Vô Tận Thiên Uyên, cố gắng thu hồi tài liệu, thiết bị và kỹ thuật trong đó.

Mà A Tháp Nạp Hoàng cùng tàn quân bị bắt, cũng sẽ giao cho chuyên gia xử lý, kế tiếp, Thần Vũ thánh minh bên này cũng sẽ triển khai hành động tiến thêm một bước đối với toàn bộ A Tháp Nạp tộc.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau.

Lúc này thiếu tộc trưởng Vương Tông An của Vương thị đã tuyên bố một quyết định vượt quá dự liệu của rất nhiều người.

Thiếu tộc trưởng Vương Tông An quyết định mang theo vài tên tinh anh gia tộc đi Tiên Giới, lý do là, có rất nhiều công việc trọng yếu phải thương lượng cùng phụ thân.

Ngoài ra, phụ thân vất vả đi công tác ở Tiên Giới, dưới gối không có nhi nữ dốc lòng hầu hạ, Vương Tông An hắn đương nhiên phải tận hiếu.

Để che giấu tai mắt người, Vương Tông An còn chiêu mộ một ít tộc nhân tinh anh đi theo, ví dụ như, cần mở rộng công tác tuyên truyền Vương Bảo Quang, Vương Thủ Nghiệp muốn đi Tiên giới học tập kỹ thuật luyện đan, cùng với Vương Anh Tuyền chuẩn bị đi Tiên giới chuẩn bị chiến tranh, thậm chí,

còn có Vương Dần Hiên phụ trách đích trưởng mạch nhỏ nhất dưới gối Thừa Hoan!

Lý do Vương Tông An đưa ra tương đối đầy đủ, mọi người xem như miễn cưỡng tiếp nhận lý do.

Chỉ bất quá trước khi xuất phát, còn cần mấy năm để chuẩn bị và tập kết.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Lại mấy năm trôi qua.

Thủ đô Đại Càn, Quy Long Thành.

Năm tháng thấm thoát, thời gian trôi qua, tòa đô thành này bất tri bất giác cũng đã có gần vạn năm lịch sử.

Sau khi trải qua năm tháng tẩy lễ, tự nhiên xuất hiện rất nhiều truyền kỳ và cảnh điểm liên quan đến nó, trong đó có không ít vị khách đến từ bên ngoài cùng với thương nhân trà dư tửu hậu nói chuyện với nhau, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ví dụ như Định quốc công phủ tiếng tăm lừng lẫy, Quốc công phủ này từng bị Long Xương đại đế đời trước giày nhỏ xỏ xuyên mấy ngàn năm, lại đứng đúng đội trong cuộc chiến đế tử đời này, thế cho nên toàn bộ gia tộc đều thăng chức rất nhanh.

Bây giờ trong Quốc Công Phủ, đã có được ước chừng ba gã lão tổ Chân Tiên cảnh, lại nhiều lần từ chối sắc lệnh hoàng thất sắc phong tiên phủ.

Như thường lệ, tửu lâu nổi tiếng nhất trong Quy Long Thành —— 【Bạch Vân Lâu】, đông gia sau lưng chính là Vĩnh Hành Tiên Vương Đại Càn quốc chạm tay có thể bỏng, nơi này cách mỗi ba năm sẽ triển khai một lần Đại Vị Vương thi đấu, cách mỗi ba mươi năm sẽ có một lần vòng chung kết, cho đến nay chưa từng gián đoạn.

Mỗi lần lúc tổng trận chung kết, bên trong Quy Long Thành sẽ có sóng người huyên náo, rất náo nhiệt.

Một ngày này.

Lại là ngày chung kết thi đấu dạ dày vương ba mươi năm một lần, vô số quan to quý nhân tề tụ ở Bạch Vân Lầu, một ngày vui vẻ cùng tiền đặt cược vượt qua khoái trá.

Tầng cao nhất trong bao sương xa hoa nhất.

Đại Kiền quý tộc Vĩnh Hành tiên vương mặc cẩm y ngọc bào, khí chất trầm ổn uy nghiêm đang ngồi ở chủ tọa phía trên, chậm rãi pha trà cho mình.

Hắn vừa mới đi ra ngoài tuyên bố trận chung kết bắt đầu, bây giờ mới quay về phòng riêng.

Nhân số bên trong sương phòng này không ít, trong đó chú ý nhất là hai gia hỏa có tư cách ngồi xuống.

Trong đó có một vị lão giả diện mạo thanh quắc, khí chất phiêu dật, mà một vị khác thì là trung niên mập mạp thân rộng, cả người tròn vo.

Không khí giữa hai người tựa hồ cũng không hòa hợp, mắt to trừng mắt nhỏ, tựa như đang trợn mắt nhìn nhau.

Mà sau lưng hai người, mỗi người vây quanh một đám đệ tử lớn tuổi khác nhau, dùng ánh mắt hung ác bá đạo của nhau nhìn chằm chằm đối diện.

“Chát!”

Lão giả gầy gò vỗ mạnh bàn một cái, lông mày dựng đứng hướng đối diện mắng: “Nguyên lão quỷ, Vân Dương tiên quân ta mới là Ly Từ đệ nhất sư tôn, nhớ ngày đó, ta cùng nàng vào nam ra bắc rèn luyện, đã chứng kiến sự trưởng thành của nàng.”

Không sai, vị lão đầu Thanh Chỉ này chính là sư tôn đầu tiên của Vương Ly Từ, Vân Dương chân nhân.

Theo Ly Từ quật khởi, hắn cũng lăn lộn ra khỏi Lăng Vân thánh địa, bất luận là Vương Ly Dao hay là Vương thị, đều cực kỳ chiếu cố hắn, các thứ tốt đều không thể thiếu phần của hắn.

Thậm chí, Vương Thủ Triết còn mấy lần ra tay hộ đạo cho hắn, trợ giúp huyết mạch của hắn tăng lên.

Bởi vậy, đừng nhìn hắn bộ dáng tuổi không nhỏ, nhưng tư chất huyết mạch tiềm lực lại không thấp, trước đó không lâu đã tấn thăng Chân Tiên cảnh, trở thành một vị Tiên Quân quang vinh.

Trung niên mập mạp tròn vo kia nghe vậy, lập tức cười lên thành mũi coi thường: "Ngươi đó là mang theo nàng ta rèn luyện sao? Ngươi đó là mang theo nàng ta xin cơm! Ta đã truyền thụ cho nàng ta Thôn Thiên Bảo Điển, đặt nền móng cho nàng ta đi lên Thôn Phệ Đại Đạo. Ly Từ có thể đoạt được tám mươi tên tổng bảng lịch sử trên Tiên Giới Thần Cương Bảng, may mà có ta là sư tôn tốt nhất."

Trung niên mập mạp này chính là một vị sư tôn khác của Vương Ly Từ, là Nguyên Nguyên Chân Quân năm đó.

Đương nhiên, hiện tại đã là Nguyên Nguyên Tiên Quân.

Đám người An Nghiệp trở về đã nhiều năm rồi. Những năm này, theo 【Bảo Quang Truyền Môi tập đoàn】 toàn diện đưa tin, rất nhiều tình báo đến từ Tiên Giới đã như cuồng phong mưa rào càn quét thế giới Thần Võ, thậm chí là toàn bộ Thánh Vực.

Trong đó, chuyện xưa về Vương Ly Từ lăn lộn đến phong sinh thủy khởi ở Tiên giới, cái gì mà cướp bóc hang ổ chí tôn, cùng các thần tử thần nữ xưng huynh gọi đệ, cuồng quyển Thần Cáo bảng cùng một loạt "Công tích vĩ đại", tự nhiên bị rất nhiều người nói say sưa, bản thân nàng càng bị rất nhiều người trẻ tuổi dẫn làm thần tượng.

Vân Dương tiên quân và Nguyên Nguyên Tiên Quân biết được tin tức, tất nhiên là cùng vinh yên, nhưng cũng bởi vậy dẫn phát tranh chấp của ai là sư tôn thứ nhất.

May mà Vân Hải Thánh Tôn không có mặt, bằng không cuộc tranh chấp này sợ là càng khó có thể kết thúc.

Vĩnh Hành Tiên Vương ở một bên bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ khuyên giải: "Vân Dương huynh, Nguyên Nguyên huynh, Ly Từ nha đầu là chúng ta xem trưởng thành tài, tình cảm lẫn nhau đều rất sâu đậm. Nếu nó biết các ngươi cãi nhau, nhất định sẽ không vui."

"Lời ấy rất có lý." Vân Dương tiên quân bày ra dáng vẻ 'trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền', khoát tay nói: "Thôi bỏ đi,

ta lười so đo với ngươi. Nghe nói Vương thị đã bắt đầu xây dựng truyền tống trận cự ly xa, sau khi trận thành công, ta liền trước tiên đi Tiên gia nương tựa Ly Từ."

Không sai, Bảo Quang truyền môi chỉ là báo cho một số câu chuyện về Tiên giới, nhưng lại không tuyên truyền Vương Ly Từ đã trở về, là lúc này bọn họ, còn tưởng rằng Vương Ly Từ vẫn ở Tiên giới.

Lời vừa nói ra, các đệ tử phía sau Vân Dương tiên quân tinh thần đại chấn, mặt mày tỏa sáng.

Ngoại trừ Minh Đạt sư huynh ra, bọn họ đều là đệ tử Vân Dương thu về sau, cùng với đồ tử đồ tôn. Ngoại trừ một phần nhỏ trong đó ra, phần lớn bọn họ căn bản chưa thấy qua Vương Ly Từ, nhưng điều này không ngăn cản bọn họ coi Vương Ly Từ là thần tượng.

Dù sao, Vương Ly Từ chính là đại sư tỷ/ đại sư cô của bọn họ, cũng là người mạnh nhất trong mạch hiện tại của bọn họ, nhân vật có tính tiêu chuẩn, tự nhiên thân cận hơn người khác vài phần.

"Ha ha! Ngươi có thể đi nương tựa Ly Từ, ta lại không thể đi sao?" Nguyên Nguyên Tiên Quân một chút cũng không tức giận, trên mặt cười tủm tỉm: "Nghe nói tiên giới Chân Tiên đi khắp nơi, Thánh Tôn không bằng chó. Nhưng Ly Từ nhà ta, ngay cả Tiên Đế cũng thừa nhận thần nữ, ngay cả những Đạo Chủ cường giả kia cũng phải nịnh bợ nàng ta! Ta đi theo nàng ta, nhất định có thể nổi bật."

Lời này nói ra, ngay cả Vĩnh Hành Tiên Vương cũng là một trận động tâm không thôi.

Đúng vậy, Ly Từ bây giờ có thể xuất đầu rồi, ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng phải nịnh bợ nàng, quả thực khó có thể tưởng tượng!

Hay là, hắn dọn dẹp sạch sẽ gia sản, dứt khoát mở Bạch Vân Lầu đến Tiên giới, cọ cọ một chút tên tuổi của Ly Từ nha đầu?

Nếu là lần đầu tiên ngã về gặp nha đầu Ly Từ, đánh chết Vĩnh Hành Tiên Vương cũng không thể tin được, nha đầu Ly Từ ngây thơ đáng yêu, lại có chút tội nghiệp kia, có một ngày lại lăn lộn thành đại lão một phương của Tiên giới.

Nhưng mà.

Đang ở thời điểm đám người thổn thức không thôi, lại tràn đầy vui mừng.

Bỗng nhiên.

Trong phòng bao nho nhỏ này có từng trận không gian rung động nhộn nhạo ra.

Đây là!

Có người dùng không gian đại na di thuật xuyên thẳng qua không gian tiến vào phòng bao này!

Ba người Vĩnh Hành Tiên Vương, Vân Dương Tiên Quân, Nguyên Nguyên Tiên Quân biến sắc, đang muốn vỗ bàn đứng lên, chỉ thấy một cô nương mặc váy tiên màu tím nhạt cứ như vậy cất bước đi ra khỏi khe hở không gian.

Nàng thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, trên gương mặt còn có chút mập mạp trẻ con, một đôi mắt to ngập nước bố linh bố linh, khí chất ngây thơ đáng yêu.

Nhưng một tiểu cô nương thoạt nhìn không lớn như vậy, khí tức quanh thân tản mát ra lại làm cho bọn họ cảm thấy nguy hiểm không khỏi.

Không thể nghi ngờ, thực lực của cô nương này còn mạnh hơn bọn họ! Hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều!

Trong nháy mắt, trong phòng khách lặng ngắt như tờ.

Biểu cảm trên mặt ba người Vĩnh Hành Tiên Vương, Vân Dương Tiên Quân, Nguyên Nguyên Tiên Quân đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Cô nương này, không phải Vương Ly Từ thì là ai?

…

Chương 100: Tiên giới trở về! Ly Từ đại tiểu thư đương thời vô địch!

…

Ngay lúc Vương Ly Từ xuất hiện ở Bạch Vân Lầu.

Bên cạnh hoàng cung Đại Càn.

Minh Ngọc viện.

Đây là một cái sân không lớn.

Sân nhỏ tuy nhỏ, nhưng linh khí bên trong lại vô cùng dồi dào, dưới sự tẩm bổ của linh thực dị thảo, linh khí sinh trưởng rất tốt, sinh cơ tràn đầy, lộ ra linh vận rực rỡ.

Điều này đều nhờ vào một linh mạch thất phẩm cỡ nhỏ được chôn dưới lòng đất.

Bất quá, linh khí hội tụ trong sân, bất quá chỉ là một bộ phận nhỏ bé không đáng kể, đại bộ phận linh khí trong linh mạch, đều ở dưới tác dụng của trận pháp, hội tụ đến một mật thất chuyên môn bố trí tu hành.

Căn mật thất kia, mới là nơi dồi dào linh khí nhất trong Minh Ngọc Viện.

Giờ phút này.

Trong mật thất tu hành, một vị lão giả tóc bạc mặt hồng, có vài phần tiên phong đạo cốt đang ngồi trên không đả tọa.

Linh khí tinh thuần bị hắn hấp thu mà đến, liên tục không ngừng tụ hợp vào trong cơ thể của hắn, uẩn dưỡng rèn luyện thể phách cùng thần hồn của hắn.

Huyền khí bàng bạc phun trào quanh người hắn, từng đạo kim quang lưu chuyển trong cơ thể hắn, một mảnh sương mù mịt mờ màu vàng giống như thực chất bao phủ thân thể của hắn, quanh quẩn quẩn quanh thân hắn, làm nổi bật lên cả người hắn giống như thêm vài phần khí tức thánh khiết.

Theo hắn tu luyện, uy năng khổng lồ lấy hắn làm tâm tròn khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ mật thất.

Uy áp khổng lồ như thế bao phủ, tu sĩ tu vi thấp một chút sợ là ngay cả tới gần mật thất cũng không làm được.

Sau một lát, lão giả thu hồi huyền công, sương mù màu vàng trở về trong cơ thể, thủy hồng màu vàng trên khuôn mặt nhanh chóng thu liễm, quay về màu sắc như ngọc trắng noãn như ngọc.

Bên ngoài mật thất, mấy vị đồng tử phát giác được uy áp thu liễm, lúc này nối đuôi nhau đi vào, cung kính dâng các loại Tiên Cương Linh Quả, cung kính cho lão giả hưởng dụng.

Lão giả thưởng thức tiên lục, ăn linh quả, trên khuôn mặt không khỏi lộ ra một vòng thần sắc hài lòng.

Vị lão giả này tôn hiệu là 【Kim Ngọc Thánh Tôn】, chính là lão tổ của một Thánh tộc Bắc Khuyết Thần Châu.

Trong tên của hắn có hai chữ "Kim Ngọc", chính là bởi vì hắn tu luyện Thánh đồ, tu đến Đại La cảnh liền có thể rèn luyện ra Kim Ngọc thánh thể, công thủ nhất thể, lúc ra tay giống như lôi đình, uy thế bàng bạc, chính là một loại Thánh đồ luyện thể tương đối cường đại.

Trong tộc hắn có hai Thánh Tôn, thực lực gia tộc đương nhiên cường thịnh hơn Tiên Tộc bình thường rất nhiều, nhưng so với một số Thánh tộc mạnh có tiền có thế thì lại có chút keo kiệt. Nhất là dưới tình huống muốn nuôi dưỡng hai Thánh Tôn, tộc nhân cuộc sống có chút khẩn trương.

Vốn dĩ, hắn một mực tu hành trong tộc, nhưng mà bỗng nhiên có một ngày, có một gia tộc tên là Thần Vũ Ngô thị tìm tới cửa, mời Kim Ngọc Thánh Tôn đến làm cung phụng.

Ngay từ đầu Kim Ngọc Thánh Tôn đã cự tuyệt, nhưng người ta đưa cho hắn quá nhiều, khiến hắn có chút động tâm, nhưng tôn nghiêm của Đại La Thánh Tôn vẫn còn đó, không thể mặt dày nổi.

Bất quá về sau, hắn lại nghe nói, Thần Vũ Ngô thị này có chút liên hệ huyết mạch với Đông Hà Hiên Viên thị, chứng cớ chính là huyết mạch Thương Long của Thần Võ Ngô thị, chính là chi nhánh huyết mạch Thủy Long của Hiên Viên thị.

Hơn nữa song phương còn không biết từ đâu tìm ra một ít "iển tịch lịch sử", chứng minh lời này, bởi vậy song phương thành lập liên hệ trình độ nhất định, cũng bắt đầu qua lại với nhau.

Kim Ngọc Thánh Tôn đã lão luyện thành tinh lập tức hiểu được.

Thần Vũ Ngô thị kia chỉ sợ không đơn giản như mặt ngoài, cái gì huyết mạch chi nhánh thuần túy đều là vô nghĩa.

Thánh vực rộng lớn như vậy, thức tỉnh Long huyết huyết mạch của gia tộc, cũng không thấy Đông Hà Hiên Viên hoàng thất đi nhận thân.

Mà cái gọi là điển tịch lịch sử càng đừng nói đến.

Đều là đại gia tộc, hắn còn có thể không biết môn đạo trong này sao? Lúc cần, đó chính là bằng chứng, thời điểm không cần, ngay cả giấy vệ sinh cũng không bằng. Hoặc là nói, khi nào cần, tùy tiện cưỡng hiếp đều có thể làm ra một đống.

Dù sao, cứ muốn tìm hiểu căn nguyên, nhà ai còn tìm không ra mấy lão tổ tông thời kỳ Tiên Minh?

Có thể làm cho Đông Hà Hiên Viên thị phản ứng tích cực đối với Thần Vũ Ngô thị, hơn nữa nguyên nhân chính thức lui tới chỉ có một, đó chính là Thần Võ Ngô thị có giá trị để Hiên Viên thị cùng bọn họ lui tới!

Sau khi nghĩ thông điểm này, Kim Ngọc Thánh Tôn liền vui vẻ đón nhận Thần Vũ Ngô thị mời chào, trở thành cung phụng Thánh Tôn của Đại Càn quốc.

Rất nhanh, hắn đã cảm thấy may mắn vì quyết định anh minh này của mình.

Đại Càn quốc này không những có tiền, thật đúng là ngọa hổ tàng long, ngay cả Thần Vũ Vương thị đại danh đỉnh đỉnh, cũng là một trong gia tộc của quốc gia này.

Ở chỗ này tọa trấn, cũng chỉ là một cái mặt bài mà thôi, không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Tiền nhiều, ít việc, địa vị còn siêu nhiên, còn có thể làm được những công việc khiến người ta thoải mái hơn sao?

Kim Ngọc Thánh Tôn vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

Hơn nữa, Ngô thị Đại Càn thật sự cho quá nhiều.

Trừ tiêu hao hằng ngày của mình ra, hắn lại có thể tích góp được tám phần tài nguyên bổng lộc gửi cho gia tộc, để cho những đứa nhỏ ưu tú trong gia tộc nhận được bồi dưỡng tương đối đầy đủ, tranh thủ tiền đồ tốt hơn!

Nhưng mà, Kim Ngọc Thánh Tôn ngoài vô hạn thỏa mãn, thỉnh thoảng trong lòng cũng sẽ có một tia sầu lo và bất an.

Tốc độ phát triển của Đại Càn thật sự quá nhanh.

Nhiều năm như vậy, Đại Càn một mực lấy tốc độ cực nhanh trở nên càng ngày càng cường thịnh, điều này làm cho hắn nhịn không được nghĩ tới, tác dụng này không lớn, lại an ổn công tác cung phụng còn có thể duy trì bao lâu?

Một ngàn năm?

Hay là hai ngàn năm?

Hắn rất muốn cố gắng biểu hiện một chút, chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình, cho dù là thỉnh thoảng ra tay một lần, thay Đại Càn quốc giải quyết một bộ phận khốn cảnh cũng tốt.

Chỉ là bất đắc dĩ, Đại Càn quốc trị vì lâu dài, lực uy hiếp cực mạnh, căn bản không có cường địch đui mù nào dám gây chuyện ở Đại Càn quốc, càng đừng đề cập tới ở Quy Long thành giương oai.

Đang lúc hắn hàng ngày thổn thức thở dài, vì công tác của mình quá mức an ổn mà phát sầu.

Đột nhiên.

Một đạo không gian ba động không kiêng nể gì lướt qua trong Quy Long Thành.

Động tác của Kim Ngọc Thánh Tôn dừng lại, đáy mắt lóe lên một tia sáng!

Lại có người không để ý tới lệnh cấm, tùy ý xuyên thấu đại trận hộ sơn Quy Long Thành, trực tiếp di chuyển vào trong Quy Long Thành!

Cấp bậc của sức mạnh này, khiến cho hắn cũng cảm thấy có chút áp lực.

Đại La Thánh Tôn!

Đây tuyệt đối là cường giả Đại La cảnh xông vào Quy Long Thành, hơn nữa người đến thập phần không kiêng nể gì, đúng là không hề che giấu.

Khoảnh khắc đó, Kim Ngọc Thánh Tôn hơi lùi bước.

Đối đầu chính diện với cường giả cùng cấp không thể nghi ngờ là một chuyện nguy hiểm.

Nhưng sự do dự này nhanh chóng bị hắn ném ra sau đầu.

Lúc này, nếu hắn một chút phản ứng cũng không có, vậy không thể nghi ngờ là một loại thất trách, Đại Càn quốc thuê hắn cũng không có chút ý nghĩa nào.

Hơn nữa, hắn chính là cung phụng hoàng thất của Đại Càn quốc, đại biểu cho hoàng thất, dựa lưng vào thế lực của toàn bộ Đại Càn quốc!

Một khi có chỗ xung đột, tiếp viện cường lực tiếp theo lập tức có thể đuổi theo, hắn có cái gì đáng sợ?

Ngược lại, cơ hội biểu hiện như trời ban, một khi bỏ qua, lần tiếp theo chỉ sợ phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có.

Không còn có bất kỳ do dự nào.

Kim Ngọc Thánh Tôn tiện tay xé không gian, trực tiếp truyền tống về phía vị trí không gian kia.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, hắn đã xuất hiện trong gian phòng của Bạch Vân Lầu, nhìn thấy Đại La Thánh Tôn to gan lớn mật đến ngang nhiên làm trái lệnh cấm.

Ơ?

Kim Ngọc Thánh Tôn hơi thất thần.

Cường giả đồng cấp vi phạm lệnh cấm kia, lại là một cô nương?

Cô nương này cũng không phải loại tiên khí phiêu phiêu như truyền thống, phảng phất như tiên tử thanh lãnh không dính khói lửa nhân gian, mà là một vị tiên tử ánh mắt thanh tịnh vô

tội, khuôn mặt hơi tròn, dáng người cao ngạo, giống như tiên tử xinh đẹp đại cô nương nhà bên, vừa nhìn là biết rất có phúc tướng, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra lòng thân cận.

Đặc biệt là cặp mắt chớp chớp kia của nàng, có chút kinh ngạc, cảm giác như là hậu duệ đần độn nào đó trong tộc hắn, khi nhìn thấy lão tổ tông mờ mịt không biết phải làm sao.

Bất quá, rất nhiều nữ tu đều am hiểu thuật trú nhan, không ít Đại La lão quái sống qua ba vạn năm, dựa vào dưỡng nhan cùng trang phục, đều có thể khiến cho mình giống như cô nương trẻ tuổi. Cho nên diện mạo cùng khí chất cũng không đại biểu được cái gì.

Lúc hắn còn trẻ, lúc cả gan làm loạn đi du lịch Nam Khuyết Thần Châu, đã gặp được, còn khiến hắn tao ngộ một chút…

Đợi đã!

Bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi lung tung.

Nhận thấy được suy nghĩ của mình hơi bay xa, Kim Ngọc Thánh Tôn vội vàng loại bỏ tạp niệm bên ngoài, sắc mặt uy nghiêm, vẻ mặt giận dữ khiển trách Vương Ly Từ: “Ngươi là ác khách phương nào? Dám không thông truyền, tự tiện xông vào Quy Long thành!?”

Giọng nói của hắn ta xen lẫn nộ uy cuồn cuộn, giống như núi lớn và sóng biển, lớn tiếng dọa người ép về phía Vương Ly Từ.

Nếu là người có thực lực hơi kém, hoặc là người có lòng khiếp đảm, lúc này sợ là sẽ bị dọa đến run lẩy bẩy, mất đi dũng khí phản kháng.

Nhưng Vương Ly Từ vẫn mang vẻ mặt mờ mịt và kinh ngạc.

Nàng chỉ chỉ mũi của mình, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Lão gia gia tóc bạc, người đang nói chuyện với con sao?”

“Lão gia gia tóc bạc? Ha ha, ngươi bớt giả bộ ở đây đi…” Kim Ngọc Thánh Tôn dường như lại nhớ tới chuyện cũ khi còn trẻ không chịu nổi quay đầu lại, vết sẹo trong lòng bị bóc ra, giận không kiềm được nói: “Được rồi, được rồi, ngươi đã làm trái pháp luật Đại Càn, xông vào Quy Long Thành chính là tội lớn!

Trước tiên hãy ngoan ngoãn buông tay chịu trói, sau đó giải thích lai lịch đi.”

Nói xong, huyền khí trong cơ thể hắn phồng lên, một đạo kim quang lập tức che kín khuôn mặt, khiến cho cả người nhìn như được đúc từ kim ngọc, uy thế toàn thân cũng theo đó tăng vọt lên.

Sau một khắc.

Hắn ra tay nhanh như chớp giật, chộp tới nữ tử Đại La cảnh kia.

Trảo phong lăng lệ trong nháy mắt xé rách không gian, bộc phát ra uy thế khủng bố.

Không sai, Kim Ngọc Thánh Tôn chỉ muốn mượn cơ hội này làm lớn chuyện một chút, cho dù vị Ung An Đại Đế kia không muốn truy cứu tội danh của nữ tử Đại La cảnh kia, hắn ta cũng phải nắm bắt lấy cơ hội biểu hiện khó có được này, cố gắng xoát cảm giác tồn tại.

Sau đó Ung An Đại Đế biết được việc này, tự nhiên sẽ biết mình đối mặt với cường địch mà không sợ, vì bảo vệ sự tích uy nghiêm ngang nhiên ra tay của Đại Càn.

Nói không chừng còn có thể được ban thưởng một đợt.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột.

Vân Dương tiên quân, Nguyên Nguyên Tiên Quân, cùng với đám người Vĩnh Hành Tiên Vương còn chưa từ trong sự kinh ngạc của Vương Ly Từ đột nhiên xuất hiện mà hoàn hồn, còn vẻ mặt ngơ ngác, liền xuất hiện một màn này.

Không tốt!

Trong lòng ba người đồng loạt kinh ngạc, lập tức định ra tay ngăn cản, nhưng nào bằng tốc độ của Kim Ngọc Thánh Tôn?

“Hù?”

Vương Ly Từ cũng bị dọa giật nảy mình.

Bất quá dù thế nào nàng cũng là một vị siêu cấp mãnh tướng thân kinh bách chiến, nơi nào có nguy hiểm liền chạy tới nơi đó, là siêu cấp mãnh tướng ngay cả sào huyệt của Chí Tôn U

cũng giết đến bảy tiến bảy ra, bản năng chiến đấu đã sớm luyện ra rồi.

Chỉ trong nháy mắt, trong tay nàng đã có thêm một thanh Hỗn Nguyên Chiến Chùy, trở tay liền dùng một chùy đập tới tên kia.

Bất quá đây là ở trong Bạch Vân Lầu, nàng theo bản năng sợ hãi dư âm chiến đấu tổn thương đến các sư tôn cùng người vô tội, lúc ra tay theo bản năng thu liễm lực lượng.

Nhưng dù vậy.

Uy lực một chùy của Vương Ly Từ, ngay cả chiến lực cũng bằng với Đại La cảnh, nhưng Ma Chủ da dày thịt béo đều bị đập thành thịt nát, tu sĩ Đại La cảnh bình thường làm sao có thể dễ dàng chống đỡ?

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, chiến chùy giống như là nện ở phía trên kim ngọc, toàn thân Kim Ngọc Thánh Tôn chấn động, cả người trong nháy mắt như một viên đạn pháo bay ra ngoài.

Vách tường bao sương lập tức bị nện ra một cái lỗ, ngay cả tường ngoài Bạch Vân Lầu cũng không thể đối với thế bay ngược của hắn hình thành trở ngại, thân thể của hắn từ trong Bạch Vân Lầu bay nhanh ra, lại một đường bay ra khỏi Quy Long Thành, bay đến trên không 【Tây Hải】 cách đó mấy ngàn dặm, mới "Oanh" một tiếng rơi vào trong nước!

Kim Ngọc Thánh Tôn ngâm mình ở trong Tây Hải, chỉ cảm thấy ngực mình trực tiếp bị chùy chiến nện lõm vào, bên trong Kim Ngọc Thánh Thể cũng rạn nứt từng tấc, đau đến cả người hắn tê rần, đầu óc cũng bị chấn động đến ong ong.

Ta là ai, ta ở đâu, ta đang làm gì?

Thật là đáng sợ, ô ô! Ta muốn về nhà!

Mà giờ khắc này.

Bên trong Bạch Vân Lầu.

Một búa này của Vương Ly Từ đã cố gắng hết sức.

Nhưng dù vậy, năng lượng sóng xung kích do chiến chùy va chạm sinh ra vẫn như cuồng phong mưa rào càn quét bốn

phương tám hướng, uy thế mênh mông cuồn cuộn khiến lòng người run sợ.

Ba vị Chân Tiên Vân Dương hoảng sợ, vội vàng hợp lực ngăn cản sóng xung kích, mới miễn cưỡng bảo vệ Bạch Vân Lầu, tránh cho cả tòa Bạch Vân Lầu trong sóng xung kích hóa thành mảnh vỡ, cũng tránh cho đả thương người vô tội.

Ngược lại Vương Ly Từ theo bản năng phản kích, giơ chiến chùy lên, vẻ mặt vẫn có chút choáng váng: "Thế lão gia gia kia tình huống như thế nào? Sao đột nhiên trong lúc đó lại nhìn ta quăng móng vuốt?"

Vĩnh Hành Tiên Vương cũng ong ong đầu óc.

Nếu hắn không nhận lầm, tên gia hỏa vàng ngọc vừa rồi đột nhiên xuất hiện, là Kim Ngọc Thánh Tôn mà hoàng thất bọn họ cung cấp nuôi dưỡng đúng không?

Hình như là vậy nhỉ?

Đương nhiên Vĩnh Hành Tiên Vương biết rõ đó là Kim Ngọc Thánh Tôn, nhưng hắn không thể tưởng tượng nổi, đường đường một Đại La Thánh Tôn sao lại bị một chùy đập bay?

"Mặc kệ hắn là cái thá gì, không phân tốt xấu đã muốn bắt đồ đệ bảo bối của ta, đánh tốt, đánh rất hay." Vân Dương tiên quân dẫn đầu từ trong từng lớp khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, biểu lộ mừng như điên: "Đồ nhi bảo bối của Ly Từ ta, cuối cùng ngươi cũng từ Tiên giới trở về!"

Ly Từ bị cuốn vào sự kiện trong vòng xoáy không gian, cũng đã từng khiến cho Vân Dương lo lắng qua, nhưng thứ nhất hắn cũng vô kế khả thi, thứ hai, hắn tin tưởng đồ nhi bảo bối nhà mình là một đứa nhỏ có phúc khí, nhất định có thể gặp dữ hóa Cát Cực Thái.

Nhưng mà, có lòng tin thì có lòng tin, trong lòng hắn rốt cuộc vẫn là lo lắng, mãi cho đến trước đó không lâu tin tức truyền về, hắn thông qua bảo quang truyền môi hiểu được chuyện xảy ra của Ly Từ ở Tiên giới, tảng đá treo trong lòng kia mới xem như triệt để rơi xuống đất, tiếp theo trong lòng mừng như điên, trước tiên mang theo các đồ đệ trở về Đại Càn quốc.

"Đồ Ly Từ, vi sư nhớ ngươi." Giọng nói của Nguyên Nguyên Tiên Quân cũng nghẹn ngào, dùng ống tay áo rộng thùng thình

mà có chút dầu mỡ lau nước mắt.

“Vân Dương sư tôn, Nguyên Nguyên sư tôn.”

Vương Ly Từ nhìn thấy hai vị sư tôn, đương nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Nàng lập tức ném gia hỏa vừa rồi bị đánh bay ra sau đầu, rất vui vẻ cùng hai vị sư tôn, cùng với các sư huynh đệ hai bên đoàn tụ ôn chuyện.

Vĩnh Hành thân vương thấy thế thì gương mặt co lại.

Hắn cũng muốn lập tức ôn lại cảm tình với Ly Từ, nhưng vừa nghĩ tới Kim Ngọc Thánh Tôn vừa mới bị đánh bay thì hắn liền nhức đầu.

Vị đại lão cung phụng kia, sẽ không bị một chùy đánh chết chứ?

Bạch Vân Lầu bên này động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên là lập tức kinh động toàn bộ Quy Long Thành.

Với công phu nói chuyện của bọn Vương Ly Từ, 【 Long vệ 】 của Quy Long Thành đã nghe tiếng mà động.

Trong Long vệ đều là tinh anh trẻ tuổi Đại Càn Vương thị bồi dưỡng, xuất thân từ tuấn ngạn các thế gia, trước mắt mỗi người đều là thanh niên tuấn kiệt Lăng Hư cảnh dưới hai ngàn tuổi.

Bất quá, bọn hắn dù nhanh, cũng không nhanh bằng Ung An đại đế.

Gần như ngay trong nháy mắt sóng xung kích nhộn nhạo kia, Ung An đại đế đang ở trong Chuyết Chính Các và Nội Các thủ phụ Vương Thất Chiêu thương nghị đại sự liền biến sắc mặt, ngừng câu chuyện lại.

Trước tiên, hắn xé mở không gian truyền tống vào trong Bạch Vân Lầu. Đồng hành còn có Vương Thất Chiêu.

Nhưng mà vừa đến Bạch Vân Lầu, Ung An đại đế đã ý thức được tình huống không giống với dự đoán của mình.

Ánh mắt hắn ngưng trọng quét qua phòng bao đã bị phá thành mảnh nhỏ, lại quét mắt nhìn đám người Vương Ly Từ, cuối

cùng mới nhìn về phía Vĩnh Hành Tiên Vương, nghi ngờ hỏi: "Vĩnh Hành lão tổ, đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhiều năm trôi qua, năm đó đế tử An vẫn trẻ tuổi oai hùng như cũ, hai đầu lông mày cũng đã không che giấu được uy nghiêm.

Một thân đế vương thường phục mặc ở trên người hắn, cho dù không có tận lực bưng giá đỡ, vẫn là khí độ đế vương đầy người.

Đáng tiếc hắn và Vương Ly Từ không quá quen thuộc, tuy rằng nhìn thấy, nhưng không có liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Tuy nhiên, hắn không nhận ra được, Vương Thất Chiêu theo sát phía sau hắn lại "ồ" lên một tiếng, vội vàng đi nhanh vài bước, tiến lên hành lễ: "Đúng là đại cô cô trở về đã gặp qua đại cô cô."

Gần ba ngàn năm nay, hắn vẫn luôn đảm đương vị trí thủ phụ nội các của Đại Càn quốc, quyền cao chức trọng đã lâu, mặc dù không thông thân khí chất đế vương giống như Ung An đại đế, nhưng khí độ đầy người, cũng làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

"Ngươi là… à, là cháu trai của Thất Chiêu à." Vương Ly Từ dừng lại một lát, cuối cùng cũng nhận ra cháu trai, nhịn không được cười hì hì vỗ vai hắn: "Sao ngươi lại có vẻ lão luyện như vậy? So với An Chá tiểu tử nhìn già hơn, thiếu chút nữa ta không nhận ra."

Ách…

Vẻ mặt Vương Thất Chiêu lập tức cứng ngắc, có chút nghẹn lời.

An Bột là cháu của hắn, hắn so với An Chá nhìn lão Thành không phải là không được sao? Ngược lại là đại cô cô ngài không quá bình thường đi, cái này đã hơn 3000 rồi, tại sao giống như tiểu cô nương chưa lớn lên vậy?

Tuy nhiên, lời của đại cô cô hắn cũng không dám phản bác, đành phải lúng túng nói sang chuyện khác: "Đại cô cô, gần đây chỉ truyền về câu chuyện ngài ở Tiên Giới, không nghĩ tới

ngài cũng đi theo từ Tiên Giới trở về rồi. Tại sao không thông tri cho mọi người một tiếng?”

“Ta đây không phải cố ý giấu mọi người trước, muốn cho mọi người một niềm vui bất ngờ.” Vương Ly Từ cười hì hì nói, “Ta vừa mới về nhà một chuyến, sau đó nghe nói sư tôn đang ở Bạch Vân Lầu, liền truyền tống tới xem thử. Vân Dương sư tôn, sư tôn Nguyên Nguyên, Vĩnh Hành bá bá, các ngươi kinh hỉ hay không, không ngoài ý muốn?”

Từ trong nhà đến Đại Càn Quy Long Thành, đường thẳng khoảng cách chỉ một hai vạn dặm, bằng thực lực của nàng, tự nhiên là nhẹ nhàng bước một bước là đến.

Hai vị sư tôn đương nhiên cảm thấy rất kinh hỉ, cũng rất vui vẻ.

Nhưng đám người Vĩnh Hành Tiên Vương, Ung An Đại Đế, Vương Thất Chiêu lại cảm thấy đau đầu.

Đây rõ ràng chính là kinh sợ nha?

Vĩnh Hành Tiên Vương vội nói với Ung An Đại Đế một câu, chuyện Kim Ngọc Thánh Tôn bị một chùy đánh bay.

Da mặt của Ung An Đại Đế lập tức run lên, trong lòng vừa khiếp sợ lại vừa bất đắc dĩ.

Tư chất huyết mạch của hắn trải qua nhiều lần tăng lên, dĩ nhiên không tầm thường, tự nhiên cũng biết huyết mạch lợi hại đánh đồng cấp có thể nghiền ép.

Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, cộng thêm một ít át chủ bài ẩn giấu…, miễn cưỡng cũng có thể đấu một trận với Thánh Tôn bình thường.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, đến cấp bậc Đại La Thánh Tôn, vậy mà cũng có thể xuất hiện tình cảnh bị một chùy đánh bay.

Trong truyền thuyết, các thần tử thần nữ của Tiên giới thật sự khủng bố như vậy sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc để tính toán những thứ này.

Hắn vội vàng phân phó Long Vệ vội vàng chạy tới, bảo bọn họ phái người theo phương hướng Kim Ngọc Thánh Tôn bị đánh

bay đi tìm.

Khó khăn lắm mới mời được Thánh Tôn cung phụng về dùng làm chiêu bài, không thể chết như vậy được.

Vương Ly Từ ở bên này, hiển nhiên đã quên kẻ bị đánh bay. Sau khi hàn huyên xong, nàng bắt đầu hưng phấn moi đồ trong nhẫn trữ vật ra ngoài: "Vân Dương sư tôn, ta từ Tiên Giới mang về cho ngươi thứ tốt."

Vân Dương tiên quân kích động đến mức mặt già hồng hào, ngoài miệng vẫn từ chối: "Nha đầu ngươi về thì tốt rồi, còn mua đồ lung tung làm gì? Thân phận bây giờ của ngươi đã khác, phải để lại chút tiền…"

Chỉ là hắn còn chưa nói xong, đã bị bảo bối Ly Từ móc ra hấp dẫn.

Đó là một cái hồ lô màu tím, nhìn thì không lớn nhưng lại tỏa ra thánh uy hiển hách.

Miệng hồ lô tắc nghẽn, không hề lộ ra chút khí tức nào, xuyên thấu qua cửa sổ nửa trong suốt trên thân hồ lô, lại có thể nhìn thấy ánh sáng màu tím phun trào ở trong đó, dường như ẩn chứa uy thế vô cùng kinh khủng.

"Vân Dương sư tôn, rất nhiều bảo vật của Tiên giới có giá cả rẻ hơn Thánh vực chúng ta." Vương Ly Từ thuận miệng giải thích, "Ta hiếm khi trở về một chuyến, cũng không thể mang Hỗn Độn linh thạch về được? À, cái hồ lô này là thánh khí, tên là Tử Viêm Thánh Hồ, trong đó ẩn chứa một đạo thánh hỏa, vừa vặn thích hợp cho sư tôn sử dụng."

Thánh, Thánh khí? Thánh hỏa?

Vân Dương tiên quân bị dọa đến toàn thân run rẩy, miệng cũng run rẩy: "Vì, vi sư chỉ là một Chân Tiên nho nhỏ, làm sao phối hợp với Thánh Hỏa?"

Thánh vực, số lượng thánh hỏa có hạn, mỗi một loại thánh hỏa đều nằm trong tay các đại lão.

"Tiên giới có nhiều bảo vật mà, Tử Viêm thánh hồ này xem như là thánh khí đỉnh cấp, cũng chỉ là bỏ ra năm mươi Hỗn Độn linh thạch, tiện nghi như nhặt được của cải." Vương Ly Từ chẳng hề để ý đưa bảo hồ lô cho sư tôn, "Ngươi nhận lấy

đi, lát nữa ta sẽ chia cho ngươi chút đan dược, cái gì mà Đạo Nguyên đan thập nhị phẩm, để cho huyết mạch của ngươi thăng một lần nữa, tương lai ít nhất phải xông vào Hỗn Nguyên cảnh các loại chứ? Ta cũng không muốn đưa hết cho sư tôn ngươi sớm như vậy đâu!”

Hỗn Nguyên cảnh?

Vân Dương tiên quân cũng bị lời nói của Ly Từ làm cho tê dại.

Vân Dương ta, đời này còn có cơ hội trở thành Hỗn Nguyên Đạo Chủ?

Trong nháy mắt này, Vân Dương tiên quân phát hiện một việc thành công nhất trong cuộc đời mình, chính là nhận Ly Từ làm đồ đệ!

Tuy nhiên, lúc đó mục tiêu lớn nhất của hắn cũng chỉ là muốn bồi dưỡng Ly Từ thành chuẩn thánh nữ, cướp đoạt vị trí chủ nhân của Lăng Vân thánh địa.

Khi đó, chỉ sợ vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra, sau này Ly Từ có thể có được nhiều tạo hóa như vậy, nhiều thành tựu như vậy, đi được xa như vậy, cao như thế.

Cao tới mức vượt qua tưởng tượng của mình!

Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một ý niệm.

Đồ nhi ta vô địch đương thời!

…

Chương 101: Thiếu tộc trưởng Tông An! Ta quá khó khăn!

…

Lễ vật có phẩm chất như thế, khiến cho Nguyên Nguyên Tiên Quân, Vĩnh Hành Tiên Vương, thậm chí là Ung An Đại Đế đều trợn mắt há hốc mồm, lộ ra ánh mắt hâm mộ không chịu thua kém.

“Nguyên Nguyên sư tôn, ta cũng mang quà tới cho ngài.” Vương Ly Từ sau khi giải quyết một sư tôn, lại nhìn về phía một sư tôn khác.

Hóa ra Ly Từ vẫn nhớ thương hắn!

Nguyên Nguyên Tiên Quân nhất thời tinh thần đại chấn, ngay cả bụng tròn cũng ưỡn vài phần, rất có bộ dáng hãnh diện, ngoài miệng lại nói: “Từ nhi có thể niệm vi sư, vi sư đã cảm thấy mỹ mãn rồi, lễ vật gì cũng không quan trọng.”

Sau đó, dưới ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của mọi người, Vương Ly Từ từ trong nhẫn trữ vật lật ra, móc ra một viên gạch.

Viên gạch này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, thậm chí có chút cũ kỹ, lại không hề có năng lượng dao động, tựa như tùy tiện nhặt trở về từ ven đường.

“Viên gạch?”

Nguyên Nguyên Tiên Quân trợn tròn mắt.

Cái này cái này… Ly Từ từ Tiên giới xa xôi trở về, liền mang cho hắn một viên gạch? Viên gạch này, không phải là từ trong nhà Tiên Đế nào đó lấy được?

Nếu là như vậy, cũng là có chút giá trị.

“Ta biết ngay, mọi người sẽ có biểu cảm như vậy.” Vương Ly Từ một tay nâng viên gạch, vẻ mặt có chút đắc ý: “Nhưng viên gạch này không đơn giản. Nó tên là Phiên Thiên Chuyên, chính là một món đỉnh cấp thánh khí.”

“Nó do vô số thiên tài địa bảo tinh luyện mà thành, trong đó thậm chí còn có một khối Hỗn Nguyên Tinh Kim giá trị liên

thành, sau khi luyện thành có thể lớn có thể nhỏ, có thể nặng có thể nhẹ, nếu như toàn bộ uy lực đập xuống một viên gạch, Quy Long Thành lớn như vậy cũng có thể đập vỡ ít nhất một nửa.”

Quả nhiên, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Ung An đại đế càng bị dọa đến toàn thân giật mình, ánh mắt nhìn về phía Vương Ly Từ đều trở nên khẩn trương vạn phần.

Tiểu cô nãi nãi này nêu ví dụ, lấy Quy Long Thành so sánh làm gì? Quy Long Thành nhà ta trêu chọc ngươi sao?

“Từ nhi có lòng, lễ vật này sư tôn rất thích.”

Nguyên Nguyên Tiên Quân kích động nhận lấy 【Phiên Thiên Chuyên】, yêu thích không buông tay thưởng thức.

Thánh khí đỉnh cấp a, đây chính là Thánh khí đỉnh cấp trong truyền thuyết!

Ngay cả Thái Sơ Đạo Cung cũng không có mấy món đỉnh cấp thánh khí, mỗi người đều nắm giữ trong tay Đại La Thánh Tôn lâu đời.

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình một ngày kia lại có thể có được đỉnh cấp Thánh khí.

So sánh với uy lực của nó, bề ngoài bình thường thì tính là gì?

Nguyên Nguyên Tiên Quân lúc này, hận không thể lập tức tế luyện nó một phen, sau đó tìm một chỗ thử uy lực của nó.

“Đáng tiếc, Vân Hải sư tôn không tới.” Vương Ly Từ hơi thất vọng: “Ta còn đặc biệt chuẩn bị bảo bối tiện tay cho hắn.”

“Hiện tại Vân Hải sư tôn nhà ngươi là đại hồng nhân, rất bận rộn.” Nguyên Nguyên Tiên Quân vừa cười vừa nói, “Huống chi, hiện tại tin tức ngươi trở về còn chưa truyền ra, chờ hắn biết được nhất định sẽ đến gặp ngươi. Đúng rồi, Từ nhi chuẩn bị lễ vật gì cho Vân Hải sư tôn ngươi?”

“Chính là một kiện Hỗn Nguyên Linh Bảo bình thường, tên là 【Hỗn Nguyên Càn Khôn Quyển】.” ngữ điệu của Vương Ly Từ bình tĩnh giới thiệu, “Vân Hải sư tôn chính là Đại La Thánh Tôn, trên tay không có kiện Hỗn Nguyên Linh Bảo bên người, cảm giác có chút keo kiệt.”

Món đồ chơi gì?

Ung An Đại Đế thiếu chút nữa lồi cả mắt ra.

Đại La Thánh Tôn không có Hỗn Nguyên Linh Bảo, mà gọi là nghèo nàn? Tiêu chuẩn này có phải là quá cao rồi không?

Cho dù hiện tại 【Thánh Cộng Minh】 bởi vì phá diệt chi vực khai phát ảnh hưởng, đã có không ít so với trước kia, cũng vẫn còn có rất nhiều Đại La cảnh ngay cả một kiện Thánh khí cũng không có, được chứ?

Cũng như Kim Ngọc Thánh Tôn vừa bị một chùy đánh bay, hắn chỉ là một Thánh Tôn không có Thánh khí.

"Cái này… Cái này…" Vân Dương tiên quân vẻ mặt xoắn xuýt, không nhịn được yếu ớt mở miệng: " Ly Từ à, ở Tiên giới, ngay cả Hỗn Nguyên đạo khí cũng có bán sao? Bao nhiêu tiền có thể mua được?"

Hỗn Nguyên Đạo Khí và Hỗn Nguyên Linh Bảo là cùng một thứ, chỉ có điều xưng hô bất đồng mà thôi, đều là trang bị mà cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ sử dụng.

Bất quá, cho dù là Hỗn Nguyên Cảnh, cũng không có khả năng người người đều có Hỗn Nguyên Linh Bảo, càng đừng đề cập để cho Đại La Thánh Tôn sử dụng trước thời hạn.

Thứ này ở Thánh Vực tuyệt đối là hàng hiếm có.

Bởi vì Luyện Khí Sư Thánh Vực hôm nay còn không có ai có bản lĩnh luyện chế Hỗn Nguyên Đạo Khí, hôm nay Hỗn Nguyên Đạo Khí tồn thế, hoặc là đều là từ thời đại Tiên Minh một đường truyền xuống, hoặc là giống như lúc trước Doanh Linh Trúc cầm lại Thái Ất Hỗn Nguyên Ấn, là từ trong hư không hải, hoặc là tìm được trong di tích, đến cùng vẫn là đến từ Tiên Minh.

Dưới tình huống như thế, Hỗn Nguyên Đạo Khí này tự nhiên có thể tính là một kiện, đều là mệnh căn cường giả Hỗn Nguyên Đạo Chủ, trừ phi nhà mình sắp phá sản, nếu không tuyệt đối không có khả năng bán được.

Tuyệt đối có chợ vô giá.

"Có bán, nhưng mà phải xem cơ duyên, cũng không phải người bình thường có thể mua được." Vương Ly Từ nói chi

tiết, “Về phần giá cả, căn cứ phẩm chất bất đồng, mấy trăm đến một hai ngàn hỗn linh không đồng đều, nếu là đạt tới cấp bậc bán thần khí, liền cơ bản không có khả năng mua được. Hỗn Nguyên càn khôn quyển là ta nhờ người mua, tốn của ta sáu trăm hỗn linh.”

Sáu trăm Hỗn Linh!

Trong lòng tất cả mọi người đều trì trệ, ngay cả hô hấp cũng thiếu chút nữa dừng lại.

Đây chính là con số trên trời a!

Ngay cả Ung An đại đế giàu có nhất trong mọi người ở đây cũng cảm thấy con số này quá chói mắt.

Cho dù Đại Càn quốc mấy năm nay theo Vương thị phát tài lớn, vốn liếng vô cùng dày, nhưng trừ phi là thương gân động cốt, cũng căn bản nặn không ra tiền mặt của sáu trăm Hỗn Linh.

Trong lúc nhất thời, Ung An đại đế cũng có chút hoài nghi ý nghĩa tồn tại của nhân sinh đế vương của mình.

Mỗi ngày hắn ta lo lắng hết lòng kinh doanh một quốc gia, quốc lực đột nhiên tăng mạnh phát triển không ngừng, vậy mà còn không bằng Vương Ly Từ ra ngoài cày bừa một đợt. Điều này làm cho hắn ta làm sao chịu nổi?

“Sư tôn Vân Dương, sư tôn Nguyên Nguyên, các ngươi cũng đừng hâm mộ Vân Hải sư tôn.” Vương Ly Từ thấy mọi người đều trầm mặc, cho rằng hai vị sư tôn đang ghen nên giải thích: “Đợi các ngươi trở thành Thánh Tôn, chắc chắn sẽ không thiếu Hỗn Nguyên Linh Bảo.”

“Không không không.” Vân Dương tiên quân vội vàng lắc đầu: “Ly Từ, con có thể nghĩ tới các sư tôn, các sư tôn đã rất vui vẻ rồi, làm sao có thể để con kéo dài thời gian được?”

“Không sai.” Sắc mặt Nguyên Nguyên Tiên Quân cũng nghiêm túc: “Có thể có khởi điểm như bây giờ, chúng ta đã rất thỏa mãn. Ta đã thương lượng qua với Vân Dương lão đệ, chờ sau khi thông đạo truyền tống Tiên giới mở ra, chúng ta sẽ tổ đội đi Tiên giới lang bạt, xông ra một mảnh thiên địa của mình.”

“Nhiều năm trôi qua, chúng ta sớm đã không còn là Ngô Hạ A Mông, Ly Từ, muội cũng đừng xem thường chúng ta.”

“Đương nhiên là như vậy.” Vân Dương tiên quân cũng cười ha hả: “Chúng ta làm sư tôn, sao có thể chiếm tiện nghi của đồ đệ được. Chúng ta phải cố gắng sáng tạo nghiệp, cho dù chỉ có thể giúp Ly Từ một chút cũng được.”

Vào thời khắc này, hai vị sư tôn một mực cãi vã không ngớt, cực kỳ hiếm có đạt thành chiến tuyến thống nhất.

Hai người nhìn nhau một cái, quyết định quay sang kéo cả Vân Hải Thánh Tôn theo, cùng nhau tới Tiên giới gây dựng sự nghiệp.

“Ừ ừ ừ.” Vương Ly Từ cũng vui vẻ vỗ ngực: “Khi các sư tôn đến Tiên giới gặp khó khăn thì cứ báo tên ta ra, ta ở Tiên giới, đó là bằng hữu khắp thiên hạ.”

Ung An đại đế ở bên cạnh không ngừng hâm mộ, yếu ớt hỏi một câu: “Ly Từ, vậy ta đi Tiên giới, có thể báo tên của ngươi không?”

“Không được, ngươi không ghi vào sổ của ta.” Vương Ly Từ từ chối hắn không chút lưu tình.

Nói đến quyển sách nhỏ, thần sắc nàng bỗng nhiên khẽ động, móc ra mấy quyển sách nhỏ.

Phía trên một quyển sách nhỏ này nhìn còn rất mới, quyển dưới cùng cũng đã thập phần cổ xưa, nhưng vẫn được bảo tồn thập phần hoàn hảo.

Nàng rút quyển dưới cùng ra, lật từng tờ một, trong miệng vẫn đang không ngừng thì thào tự nói: “Triệu Tích Tình tỷ tỷ mời ta ăn cơm, còn giúp ta ứng phó phí ủy thác cho sói con. Ừm, thanh thánh kiếm này đã giao cho nàng rồi.”

Nói xong, nàng móc ra một thanh thánh kiếm, cũng đánh lên tiêu thức.

Ung An Đại Đế nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Ăn một bữa cơm, ứng vác chút tiền vận chuyển là có thể nhận được Thánh Kiếm? Đây chỉ sợ là đầu tư kiếm tiền nhất trên đời.

“Thánh Kiếm này là cho Thanh Nguyên sư huynh…”

“Khôi lỗi mười sáu cấp này, là cho Uyển Nhi muội muội.”

Vương Ly Từ vừa không ngừng lật xem cuốn sổ nhỏ, vừa giống như ảo thuật không ngừng móc ra các loại bảo bối, thậm chí, ngay cả Thương Bình Thần Hoàng của Đông Hà cũng đều nhớ trên bản nhỏ của Ly Từ, nàng cũng mang cho hắn lễ vật giá trị xa xỉ.

Chỉ cần người ghi chép trên bản thượng của nàng, đều có lễ vật.

Có điều rất nhiều người trên bản thượng đều không ở chỗ này, Vương Ly Từ chuẩn bị tìm Diêu thị đem những lễ vật còn lại nhờ chuyển qua.

Hiện giờ Diêu thị không may đã liên hợp với không ít thế lực bao gồm cả Vương thị trong đó hợp thành liên hợp ti, nghiệp vụ dần dần trải rộng Thánh vực. Mạng lưới vận chuyển của bọn họ cũng đã vô cùng chín muồi, có bọn họ, những lễ vật này rất nhanh sẽ được đưa đến tay người nên tặng.

Ngay cả Vĩnh Hành Tiên Vương cũng được phân một Thánh khí loại phòng ngự 【Thánh Ngọc Chương】.

Tuy nói Thánh Ngọc Chương chỉ là một kiện phòng ngự thánh khí thường thường không có gì lạ, nhưng đây chính là phòng ngự thánh khí a!

Tốc độ của Vương Ly Từ rất nhanh, không bao lâu sau đã đánh dấu cho tất cả lễ vật.

Mà lúc này, nhân viên công tác Không Vận Diêu thị nhận được thông báo cũng đã hoả tốc chạy tới, cung cung kính kính, hai tay run rẩy bắt đầu đóng gói những lễ vật này, đựng hòm.

Đây chỉ sợ là một tờ đơn lớn nhất mà vận may của Diêu thị từ khi thành lập tới nay.

Thậm chí, ngay cả người phụ trách Thần Võ bên này đều bị kinh động, tự mình tới nhìn chằm chằm, sợ xảy ra một chút xíu sai lầm.

Tuy nhiên, điều bọn họ không biết là, Vương Ly Từ lấy ra những thứ này, thật ra chẳng qua chỉ là một nửa lễ vật nàng mang về từ Tiên Giới mà thôi.

Lần này nàng từ Tiên Giới thắng lợi trở về, không chỉ là tặng lễ vật cho các "ân nhân" trong quyển sổ nhỏ, còn mua một đống lớn đồ tốt khác, những thứ kia nàng chuẩn bị đều ném vào trong bảo khố gia tộc, dùng để gia tăng nội tình của bảo khố gia tộc.

"Đúng rồi, ta còn mang về một ít thịt đùi rồng thập thất giai, chúng ta nướng một ít trước, vừa ăn vừa nói chuyện." Vương Ly Từ vui vẻ móc ra một miếng thịt đùi rồng lớn, "Loại nguyên liệu nấu ăn thập thất giai này, ở Tiên giới cũng không dễ kiếm lắm, miếng này là ta nhờ cậy một người bạn tên là Thái Tử Câm, mọi người cùng nhau nếm thử."

Nguyên liệu nấu ăn cấp mười bảy?

Vẫn là một con rồng…

Mọi người nhao nhao mở to hai mắt nhìn, sắc mặt ẩn ẩn có chút trắng bệch.

Cho dù đã bị chấn động, nhưng sau khi nghe được phẩm giai của khối thịt đùi rồng này, bọn họ vẫn cảm thấy kinh hãi không thôi.

Ung An Đại Đế càng âm thầm nuốt nước bọt, không nhịn được bắt đầu suy nghĩ.

Vị Thái Sơ Đạo Chủ của Đạo Cung chúng ta, đơn đả độc đấu đến tột cùng có phải là đối thủ của chủ nhân món ăn này hay không?

Đương nhiên, sự lo lắng của Ung An Đại Đế là dư thừa. Con rồng nuôi dưỡng đến từ Yêu Thần Điện chỉ là khí huyết tràn đầy mà thôi, có phẩm giai cao như vậy, nhưng sức chiến đấu gì đó quả thực đã suy sụp.

Giống như loại thịt chuyên môn nuôi dưỡng này, căn bản không thể xem như long tộc chân chính. Chúng nó không có linh trí, từ khi sinh ra đã được Yêu Thần Điện dùng bí pháp đặc thù thúc giục béo chín, không đến một vạn năm liền có thể trưởng thành đến thập thất giai, sau đó sẽ bị giết mổ buôn bán.

Chẳng qua, kinh hãi thì kinh hãi, mỹ thực trước mắt, hiếm có người có thể cự tuyệt được.

Theo thịt đùi rồng bị cắt thành khối, nướng chín từng miếng, quét lên hương liệu bí chế của Vương Ly Từ, mọi người lập tức bị mùi thơm bá đạo này bắt làm tù binh, nhao nhao hưởng thụ mỹ thực.

Ung An Đại Đế cũng không còn là quần chúng thuần túy, mặt dày đi theo ké một đợt, ăn một bữa ngon.

Chỉ tiếc, cái chân rồng này có phẩm giai rất cao, trong đó ẩn chứa khí huyết thực sự quá dồi dào, hắn chỉ ăn một miếng lớn bằng bàn tay, lại không ăn nổi nữa.

…

Ngay tại trước mặt người của thế giới Thần Võ Vương Ly Từ hiển linh, đồng thời làm rớt cằm vô số người.

Phá Diệt chi vực, trước truyền tống trận đi hướng Tiên Giới, đứng lơ lửng không ít người.

Trong đó có người muốn đi Tiên giới lần này, cũng có người đến đưa tiễn.

Năm người lơ lửng ở phía trước, người cầm đầu chính là thiếu tộc Vương thị dáng người cao lớn, thoạt nhìn nho nhã nội liễm, Vương Tông An.

Là thiếu tộc trưởng đứng đầu trong danh sách người kế thừa gia tộc, hắn từ nhỏ đến lớn đều có cảm giác trách nhiệm và sứ mạng rất mạnh, bởi vậy từ trước đến nay làm việc ổn trọng, hơn nữa hỉ nộ không lộ ra ngoài.

Nhưng hôm nay, trên gương mặt xưa nay trầm ổn của Vương Tông An rõ ràng lộ ra vui sướng và hưng phấn, giống như vô cùng hướng tới Tiên giới.

Mà ở phía sau hắn, đều là thành viên tinh anh của Vương thị, theo thứ tự là lão thất Vương Thủ Nghiệp đời chữ “Thủ”, lão ngũ Vương Lạc Tĩnh đời chữ “Lạc”, lão lục Vương Lạc Thu đời chữ “Lạc” cùng với nữ quân Thần Vương Anh.

Thật ra ngoại trừ Vương Thủ Nghiệp chuẩn bị đi Tiên Giới rèn luyện đan thuật sâu, những người còn lại đều không phải là mục tiêu đầu tiên mà Vương Tông An lựa chọn.

Chỉ vừa nghe nói năm vị trí đi Tiên giới được mở ra lần này, các đại lão trong ngoài gia tộc lập tức nghe tin mà động.

Nhất là Vương Lạc Tĩnh, còn có hai vị cô cô Vương Lạc Thu này, càng biểu hiện càng tích cực.

Hai vị cô cô này cũng không phải dễ chọc.

Trong đó, Lục cô cô Vương Lạc Thu là Lưu Diễm Phật Tử chùa Bàn Nhược, những năm gần đây thực lực tiến bộ nhanh chóng, sớm đã tạo ra thanh danh lớn như vậy trong Thánh Cộng Minh.

Ngũ cô cô Vương Lạc Tĩnh cũng đã thành công tìm được truyền thừa chi địa của Trùng Hoàng điện, kế thừa Trùng Hoàng đạo thư, cùng với rất nhiều bảo vật và bí pháp của Trùng Hoàng nhất mạch, hiện giờ đã là "Huyễn Cổ Tiên Quân" tiếng tăm lừng lẫy trong Thánh Cộng minh.

Các nàng vừa đến liền không chút khách khí tỏ vẻ muốn chiếm danh ngạch, Vương Tông An chỉ là vừa lộ ra chút manh mối phản đối, Vương Lạc Tĩnh liền dùng thái độ trưởng bối đoạt danh ngạch của Vương Tông An.

Quy củ nội bộ Vương thị từ trước đến nay là như thế, bối phận đè chết người.

Hơn nữa Vương Lạc Tĩnh đi Tiên Giới cũng có lý do của nàng.

Trùng Hoàng của nàng đã đi tới Thánh Vực, con đường phía trước vô vọng, đương nhiên phải sớm một chút đi Tiên Giới xông xáo, vạn nhất không cẩn thận bắt được con Trùng Thần thì sao?

Mà Vương Lạc Thu đương nhiên cũng có lý do đi Tiên Giới.

Nàng nghe nói Tiên giới còn có thế lực Phật môn 【Đại Tự Tại Thiên】 còn không có người tiến công, thân là nhân vật cấp bậc phật tử duy nhất trong gia tộc, tự nhiên phải đi Đại Tự Tại Thiên làm chút chuyện.

Bởi vậy, Vương Tông An chỉ có thể thành thật tiếp nhận sự thật về danh ngạch bị cướp.

Nhưng hắn sẽ không nhận mệnh như vậy.

Vừa quay đầu, hắn đã đoạt danh ngạch của Vương Ngao, đá nữ quân thần Vương thị ra khỏi đội ngũ, lý do là bây giờ Tiên

Giới còn chưa bắt đầu chiến tranh, ngươi đi cũng không có tác dụng gì.

Vương Anh Tuyền không thể làm gì tên thân bá bá Vương Tông An này, nhưng cũng không cam lòng yếu thế, lập tức đá Vương Bảo Quang chuẩn bị đi Tiên giới làm phát triển truyền thông ra ngoài.

Nàng cũng không cho ra lý do đặc biệt gì, chỉ nói cho Vương Bảo Quang biết, không phục có thể luyện một chút, đơn đấu cùng đánh hội đồng cũng được.

Đến tận đây, danh sách cuối cùng đã được xác định.

Kết quả chính là, Vương Bảo Quang kích động bị triệu hồi tới, chuẩn bị đi Tiên Giới đại triển quyền cước, hiện giờ chỉ có thể giống như một đứa trẻ lưu thủ đứng trong đám người khác, trơ mắt nhìn các trưởng bối gia tộc hứng trí bừng bừng đi xa nhà.

Trải qua sự bảo vệ của đoàn đội Tam Trận Đạo Chủ, mặc dù tính năng của truyền tống trận cổ không tăng lên, nhưng lại được tăng cường về mặt an toàn đáng tin cậy, hơn nữa hai bên đã có thể thông qua trận pháp truyền tin.

Quá trình truyền tống vô cùng thuận lợi.

Một nhóm năm người truyền tống đi Tiên Giới, trước tiên thông qua trận pháp thông báo cho Bình An.

Mà bọn họ, cũng đem người ngồi tàu đóng ở chỗ này 【Vô Cực Thần Chu】, một đường chạy tới Vô Cực Thần Cung ở Huyền Thiên Thành, cùng Vương Thủ Triết hội hợp.

Sau khi nhóm người Vương Tông An rời đi.

Thế giới Thần Võ vẫn phát triển còn đang tiếp tục.

Vương An Nghiệp chính thức phụ trách câu thông đoàn đội của gia tộc và tam trận sư tôn, bắt đầu xây dựng truyền tống trận cự ly siêu xa tốn thời gian cực lớn.

Mà Vương Bảo Thánh làm gia chủ, sau khi tiếp chưởng đại quyền gia tộc, cũng phát ra năng lượng trước nay chưa từng có.

Dưới sự vận hành của hắn, lượng lớn tài nguyên từ các nơi Thánh Vực không ngừng vận chuyển tới, phần lớn Trận Pháp

sư làm “đội lao công”, tề tụ bên ngoài Thiên Hà cách thế giới Thần Võ không xa.

Trong trận pháp sư tới đây, không thiếu trận pháp sư cấp Đại La Thánh Tôn, còn có Thiên Diễn đạo chủ hấp tấp chạy đến hỗ trợ.

Xem như là Thiên Diễn Đạo Chủ có tri thức trận pháp mạnh nhất trong Thánh Cộng Minh, đương nhiên trình độ của hắn vẫn kém xa so với Tam Trận Đạo Chủ, bởi vậy khi tới công trường, hắn cũng chỉ có thể khiêm tốn làm chút việc vặt như một học đồ.

Nhưng dù vậy, Thiên Diễn Đạo Chủ vẫn vui vẻ chịu đựng, vừa làm việc lặt vặt vừa học bài, học tập tri thức trận đạo của Tam Trận Đạo Chủ như đói như khát.

Thời gian.

Cũng bất tri bất giác trôi qua.

…

Ung An năm 2285.

Lộc Minh Uyển.

Hôm nay học đường ở Lộc Minh Uyển hiếm khi được nghỉ học.

Giờ phút này.

Trong lương đình vốn dùng để giảng bài, Vương Thủ Triết và trưởng tử Vương Tông Tông An đang ngồi đối diện nhau.

Trên bàn đá trước mặt hai người đặt cả rương Thánh cải dịch cùng bản tinh hoa Thánh cải, thư tín của các gia nhân.

Vương Thủ Triết đang vừa uống trà vừa chuyên chú nghe Vương Tông An báo cáo chuyện lớn nhỏ mấy năm nay của gia tộc.

Hơn nửa ngày sau.

Cuối cùng Vương Tông An cũng chọn trọng điểm báo cáo xong, sau đó trầm mặc uống tiên trà.

“Chỉ như vậy?”

Vương Thủ Triết khẽ nhướng mày, thoáng có chút kinh ngạc.

Muốn nói gia tộc mấy năm nay quả thực xảy ra không ít chuyện, ví dụ như nghiên cứu ra phiên bản Thánh cải tinh hoa, lại ví dụ như lấy được tinh nguyên chi tâm và thu phục được một con Ngụy Thần Long.

Nhưng vị thiếu tộc trưởng này đã chạy tới Tiên giới báo cáo hay sao?

Phải biết rằng, trước đó nhìn thấy Tông An đột nhiên đến Tiên giới, còn nghiêm trang nói muốn báo cáo tình huống, hắn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

"Ừm, chỉ có vậy."

Vương Tông An ánh mắt trốn tránh một chút, tiếp tục mượn trà che giấu sự chột dạ.

Hắn có thể nói cho lão phụ thân, chính mình mấy năm nay ở trong gia tộc quá chán ngấy rồi, chuẩn bị đi ra giải sầu một chút sao?

Điều này không phù hợp với phong cách thiếu tộc trưởng nhất quán từ trước tới nay.

Nhưng mà, ánh mắt bình tĩnh của phụ thân lại phảng phất xuyên thủng tiểu tâm tư của hắn, làm cho Tông An thiếu tộc trưởng càng ngày càng chột dạ, rốt cục nhịn không được ho khan hai tiếng, nghiêm trang giải thích: "Thật ra, hài nhi là cảm giác kiến thức nội tình của mình quá mức nông cạn, lúc tham gia làm việc luôn cảm thấy có rất nhiều chỗ lực bất tòng tâm."

"Vì vậy, chuẩn bị nhân cơ hội báo cáo với phụ thân lần này, đến Tiên Giới đi chung quanh một chút, bổ sung một chút lịch duyệt cùng kiến thức."

Suy cho cùng chỉ có một ý: mệt mỏi, gia đi ra ngoài dạo một chút.

"Ừm."

Vương Thủ Triết từ chối cho ý kiến gật đầu.

Hắn đang chuẩn bị nói điều gì, bỗng nhiên, Trường Canh đạo chủ giống như một trận gió vọt vào đình nghỉ mát.

Trong tay ông ta còn đang cầm một đống công văn, dáng vẻ như lửa đốt hét lên: “Thủ Triết à, ngươi cũng không thể mặc kệ được!”

“Trường Canh sư huynh, đây là ý gì?” Sắc mặt Vương Thủ Triết có chút cổ quái.

“Ai ~ Thanh Đế Thần Cung to như vậy của chúng ta, vẫn dựa vào làm ruộng làm công cho người ta, bán linh dược, tìm chút hậu cần chữa bệnh kiếm chút tiền vất vả.” Trường Canh đạo chủ kéo Vương Thủ Triết kể khổ: “Đổi lại là ngày thường thì cũng thôi, cuộc sống của chúng ta có khổ hơn nữa thì vẫn tốt hơn nhiều so với Vô Cực Thần Cung?”

“Nhưng bây giờ Vô Cực Thần Cung quật khởi nhanh chóng, kiếm được rất nhiều Hỗn Độn linh thạch, khiến đám huynh đệ tỷ muội trong Thần Cung cực kỳ hâm mộ.”

“Thủ Triết à, ngu huynh ngay cả Đế Ấn cũng cho ngươi, ngươi cũng không thể buông tay mặc kệ a! Cũng không thể để dã khuê nữ xinh đẹp phơi phới, thân nhi tử đói bụng xin cơm đi?”

Một phen nói, nói thanh tình tịnh, có lý có cứ.

Vương Thủ Triết không nhịn được bật cười.

Trước đây, Trường Canh Đạo Chủ vẫn rất có cảm giác ưu việt trước mặt Vô Cực Thần Cung, còn thường thở dài thở ngắn, đáng thương cho sự nghèo khó của Vô Cực Thần Cung, bây giờ tâm tính lại bùng nổ.

Đây quả thật là đáp ứng câu nói kiếp trước của Vương Thủ Triết, vừa sợ Khuê Mật chịu khổ lại sợ Khuê Mật mở đường.

Dưới sự hâm mộ ghen tị ghen ghét, hắn thậm chí ngay cả ví von con trai ruột của khuê nữ cũng đi ra.

Có điều, đối với Vương Thủ Triết mà nói, quan hệ giữa hắn và Thanh Đế Thần Cung đích xác sâu đậm, dùng con trai ruột để hình dung cũng không đủ.

Nếu là nhi tử ruột thịt thì…

Vương Thủ Triết đột nhiên động lòng, nhìn về phía Vương Tông An ở đối diện.

Vương Tông An nhất thời trong lòng kinh hoàng, dự cảm bất thường ùn ùn kéo tới.

Không phải chứ?

Phụ thân, phụ thân sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?

“Nếu như thế, Tông An ngươi thay cha đến Thanh Đế Thần Cung một chuyến, tạm thời thay mặt vị trí thiếu cung chủ Thần Cung.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói một câu, không chút lưu tình đánh nát ảo tưởng thiếu tộc trưởng.

Thậm chí hắn còn trịnh trọng dặn dò một câu: “Nhớ phải học tập với các tiền bối thật tốt.”

“Vâng, phụ thân.”

Vương Tông An cung kính đáp ứng, nhưng trong lòng khóc không ra nước mắt.

Đã nói là đến Tiên giới nghỉ phép rồi cơ mà?

Sao vừa mới đến nơi đã lập tức nhét cho hắn một vị trí thiếu cung chủ Thần Cung?

Thanh Đế Thần Cung gì gì đó hắn đã nghe nói qua, đây chính là thế lực đứng đầu có thể xếp hạng tối thiểu mười thứ hạng đầu Tiên giới, qua bên kia làm thiếu cung chủ mà nói khẳng định có nhiều chuyện, nói không chừng còn bận rộn hơn ở thế giới Thần Võ.

Thiếu tộc trưởng của Tông An hắn, đời này quá khó khăn.

…

Chương 102: Thủ Triết! Ngươi chuẩn bị Quân thần tử của gia tộc sao?

…

Chỉ tiếc, mệnh cha khó mà làm trái.

Cho dù Vương Tông An tâm tính sụp đổ, dùng ánh mắt sâu kín nhìn Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết vẫn không hề bị lay động.

Vương Tông An vừa đến Vô Cực Thần Cung chưa đầy một tháng, cuối cùng vẫn đi theo Trường Canh Đạo Chủ bước lên Thanh Đế Thần Cung.

Ngay từ đầu, Trường Canh Đạo Chủ còn có vài phần nghi ngờ đối với năng lực của Vương Tông An, cảm thấy Thủ Triết có thể là đang qua loa qua loa với mình giống như lúc trước.

Thế nhưng là rất nhanh, hắn liền bỏ đi phần nghi ngờ này.

Tính cách của Vương Tông An cuối cùng vẫn nghiêm túc phụ trách chiếm thượng phong, sau khi đến Thanh Đế Thần Cung, hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc nghiêm túc.

Đầu tiên hắn hiểu sơ về quần sản nghiệp của Thanh Đế Thần Cung, thu vào chỉ tiêu, chỉ tiêu, các loại tin tức cơ bản, sau đó căn cứ theo kinh nghiệm của mình, bước đầu nghĩ ra một phương án quản lý.

Mặc dù chỉ là một cái bàn cỏ, nhưng cũng khiến cho Trường Canh đạo chủ kinh động như gặp thiên nhân.

Đương nhiên, đây cũng không phải là vì Vương Tông An trí lực vượt xa Trường Canh đạo chủ.

Quả thật, trước mắt Tông An đúng là nhân tài quản lý kiểu tóc cao cấp nhất của Vương thị, nhưng Trường Canh đạo chủ cũng có kinh nghiệm quản lý thần cung lâu dài.

Dưới tình huống có thể còn nửa bước Tiên Đế khác của Thanh Đế Thần Cung, thủy chung vẫn ngồi vững vị trí đại cung chủ, trên dưới Thần Cung quản lý gọn gàng ngăn nắp, trình độ

quản lý và xử sự của Trường Canh Đạo Chủ tất nhiên không có khả năng yếu.

Khác biệt lớn nhất giữa hai người, trên thực tế vẫn là hình thức tư duy, cùng với góc độ tư duy khác biệt.

Từ lúc Vương thị vừa mới quật khởi từ trong thời kỳ nhỏ bé, Vương Tông An chính là tay trái tay phải của Vương Thủ Triết, tuổi còn nhỏ đã gánh vác các loại trách nhiệm của gia tộc.

Từ không đến một, từ một đến trăm, đều là từng bước đánh vỡ tư duy cứng đờ, không ngừng thuế biến mà tới.

Cũng bởi vì vậy, hắn nhìn đủ loại của Thanh Đế Thần Cung, đặc biệt có thể theo góc độ rõ ràng của người đứng xem mà cẩn thận bóc kén, nhìn ra vấn đề, cũng cung cấp ý nghĩ mới lạ đánh vỡ ván cờ.

Trái lại, Trường Canh Đạo Chủ, một vị thượng vị đang ở trong ván cờ, lâu dần đã bị chế độ cương hóa, những mối quan hệ phức tạp và rắc rối liên lụy đến quá nhiều suy nghĩ, mặc dù mơ hồ cảm thấy đã xảy ra vấn đề, nhưng bản năng cũng sẽ lo lắng nặng nề.

Đương nhiên, thảo án định ra phương án quản lý vẫn chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp còn phải đem thảo án tỉ mỉ hóa, điều chỉnh trở thành phương án quản lý chính thức, sau đó từng bước từng bước đem nó xác thực xuống.

Đây không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Không đề cập tới việc Vương Tông An rơi xuống đất thành hộp thảm kịch.

Bên kia, Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Tĩnh đi cùng Vương Tông An tới Tiên Giới, Vương Lạc Thu, Vương Anh Tuyền, Vương Thủ Nghiệp bốn người biết được thảm kịch này, tự nhiên đều đau thương trong lòng.

Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Thu, cùng với Vương Anh Tuyền là ba người sợ quản thúc nhất, tất nhiên là không dám ở bên cạnh Thủ Triết thêm nữa, tùy tiện tìm một cái cớ, liền vội vàng rời Lộc Minh Uyển, từng người nghĩ cách dung nhập sinh hoạt ở Tiên Giới, tự mình phát triển.

Chỉ có Vương Thủ Nghiệp, không dám chạy, càng là không thể chạy.

Hắn đến Tiên Giới vốn có sứ mệnh đặc biệt, chưa được bao lâu đã bị Vương Thủ Triết phái tới bên cạnh Nam Minh Tiên Đế.

Một phương diện, hắn phải đi theo Nam Minh Tiên Đế học tập thuật luyện đan cao cấp, nhất là kinh nghiệm luyện đan của Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan, cùng với đan phương của Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan.

Về phương diện khác, hắn cũng phải đi Nam Minh thần điện nhìn một cái, xem có thể kiếm chút lông cừu hay không.

…

Hệ thống thời gian ở Tiên giới rất chậm, thời gian trôi qua thường không để lại dấu vết.

Thời gian trăm năm rất dài, nhưng tương tự, trăm năm lại rất ngắn.

Ví dụ như khoảng thời gian ở kiếp trước của Vương Thủ Triết, thời gian một trăm năm ngắn ngủi đủ để thế giới phát sinh vô số biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhưng trong mắt nhiều người Tiên Giới, trăm năm qua chỉ như chớp mắt, thời gian cũng không lưu lại nhiều dấu vết.

Nhưng trong những người này, cũng không bao gồm Như Bình phu nhân của Hiên Viên thị.

Chủ trạch Hiên Viên thị.

Trong hoa viên xinh đẹp tuyệt trần.

Như Bình phu nhân hình dung tiều tụy, đang một tay nắm chày gỗ, một đường tính tình thập phần táo bạo điên cuồng đuổi theo một nữ hài váy đỏ.

Cô vừa đuổi vừa gào thét tan nát cõi lòng: “Hiên Viên Lưu Nguyệt, vó nhỏ nhà ngươi có xứng với ta không?”

“Lão nương làm trâu làm ngựa, tân tân khổ khổ hầu hạ ngươi hơn một trăm năm, ngươi tại khảo thí mấu chốt, vậy mà còn có hai môn khóa dám thi không đạt tiêu chuẩn!!”

“Cho dù là lão nương tự mình xuống trường thi, so với ngươi thi còn tốt hơn!”

Hiên Viên Lưu Nguyệt bên cạnh chật vật chạy trốn, vừa quay đầu phản bác: “Cái này cũng có thể trách ta? Lần này không biết tiên sinh phát điên cái gì, đề mục ra quả thực phát rồ! Hơn nữa, cũng không phải chỉ mình ta không đạt tiêu chuẩn.”

“Ta mặc kệ, ngươi đứng lại đó cho lão nương xem ta đánh chết ngươi.” Như Bình phu nhân tức muốn nổ phổi.

Vì sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ, đạt tới mục tiêu Vương Thủ Triết đưa các thần tử thần nữ ra ngoài du lịch sớm một chút, cũng vì để Hiên Viên Lưu Nguyệt có thể chuyên tâm học tập, có thể đạt được thành tích tốt, ngay cả sở thích ăn trộm của nàng cũng bỏ qua, chỉ một lòng một dạ hầu hạ Hiên Viên Lưu Nguyệt, cũng mỗi ngày đến Lộc Minh Uyển cổ vũ cho đám thần tử thần nữ kia.

Kết quả, thành tích của đám Thần Tử Thần Nữ này lại giống như là úp hồ lô lên, cái thành tích này tăng một lớp, bỗng nhiên cái kia lại thi cái kia!

Một trăm năm, ước chừng một trăm năm không ngờ không có lần nào là toàn bộ thông qua cuộc thi khiến Vương Thủ Triết hài lòng.

Vương Thủ Triết không hài lòng, đương nhiên là phải sầm mặt.

Mặt đen này, chuyện ra ngoài du lịch tự nhiên mà vậy kéo dài.

Điều này làm cho Như Bình phu nhân đều sợ hãi, so với vị tiên sinh Vương Thủ Triết này còn muốn càng thêm chú ý thành tích học sinh, mỗi lần khảo thí nàng so với ai khác đều căng thẳng hơn.

“Được rồi được rồi, ngươi đừng đuổi nữa, lần sau ta sẽ thi thật tốt, ta nhất định sẽ! Ai da ai da, ngươi điên rồi!”

“Không sai, ta điên rồi, ta mệt rồi, hủy diệt đi!”

Hai người một người đuổi một người chạy, khiến cho cả chủ trạch Hiên Viên thị gà bay chó chạy, rất náo nhiệt.

Bất quá, Như Bình phu nhân cùng Lưu Nguyệt tiểu thư cách vài ngày phải nháo một hồi, mọi người ngược lại là thấy nhiều

nên không cảm thấy kinh ngạc.

Gia chủ Hiên Viên thị —— Hiên Viên Thiên Vũ, từ xa thấy một màn như vậy, thậm chí còn vuốt râu, lộ ra nụ cười an ủi.

Trong lòng hắn cũng âm thầm cảm khái không thôi.

Phu nhân à phu nhân, vì tiền đồ của Nguyệt Nhi, ngươi thật đúng là nhọc lòng, vất vả ngươi rồi!

Phải biết rằng, lúc trước quan hệ phu nhân và nữ nhi náo loạn căng thẳng như vậy, hắn kẹp ở giữa là thật buồn, cũng may, từ sau khi đưa Nguyệt Nhi vào Lộc Minh Uyển học tập, quan hệ giữa hai người chậm rãi hòa hoãn.

Bây giờ, giữa phu nhân và nữ nhi càng ngày càng hôn.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh mẫu từ nữ hiếu như thế, thập phần hòa hợp, hắn liền cảm thấy rất hạnh phúc.

Mà càng làm cho Hiên Viên Thiên Vũ vui mừng chính là, sau khi tiến vào Lộc Minh Uyển, tiền đồ và tương lai của nữ nhi cũng có vô hạn khả năng.

Bởi vậy, mấy chục năm trước, hắn cố gắng thuyết phục các trưởng lão trong gia tộc, đem đại lượng tài nguyên gom về trên người Lưu Nguyệt, thậm chí còn thương gân động cốt lấy về một viên Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan!

Không vì cái gì khác, chính là vì nữ nhi có thể cùng thần tử thần nữ chân chính trở thành bằng hữu, tương lai ở chung một chiến hào.

Mà các trưởng lão gia tộc, cũng là hiếm thấy nhận đồng đề nghị quá mức này, Bác chính là tương lai.

Tranh cãi ầm ĩ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Hôm sau.

Sau một đêm ầm ĩ, Hiên Viên Lưu Nguyệt vẫn đi học ở Lộc Minh Uyển như thường lệ, thoạt nhìn tinh thần vô cùng phấn chấn, dường như không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Không có biện pháp, những năm này thành tích của nàng một mực không được tốt lắm, nàng cùng Như Bình phu nhân cũng sớm đã quen náo loạn.

Buổi sáng vẫn như cũ là thời gian giảng bài.

Hiên Viên Lưu Nguyệt cùng một đám thần tử thần nữ đắm chìm trong hải dương học tập, thời gian một buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Đến giữa trưa, Vương Thủ Triết theo thường lệ để lại bài tập buổi chiều, sau đó liền tiêu sái rời đi.

Mà Như Bình phu nhân tựa hồ cũng quên không vui, dựa theo thường ngày, đưa tới các loại điểm tâm tự tay nấu nướng.

Khác biệt chính là, hôm nay trong Lộc Minh Uyển đặc biệt náo nhiệt, nàng mang theo điểm tâm vừa đến bên đình nghỉ mát, liền nghe được giọng nói hăng hái của Quân Hạo Thần Tử khoác lác.

"Vào thời khắc mấu chốt nhất, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, kiếm ý của ta bắn ra, chém bay đầu lâu của hai tôn Ma Chủ…"

Nghe vậy, đáy mắt Như Bình phu nhân chợt lóe lên một tia dị sắc.

Bước chân dưới chân nàng không hề dừng lại, thần sắc không đổi gật đầu ra hiệu với những người xung quanh, ngay sau đó đi đến bên cạnh bàn Hiên Viên Lưu Nguyệt, buông hộp thức ăn xuống, lấy điểm tâm bên trong ra, lúc này mới giống như tùy ý hỏi: "Quân Hạo thần tử lúc trước lên chiến trường?"

"Không, vài ngày trước hắn xin giả tẩy Thần Cáo bảng." Hiên Viên Lưu Nguyệt ăn các loại điểm tâm, ngữ khí có chút hờ hững: "Hình như lần này hắn đánh vào top một trăm tổng bảng lịch sử rồi, ha, có vẻ là chín mươi tám vị."

"Hắn huyết mạch đột phá, trở thành thần tử chân chính?" Như Bình phu nhân mắt sáng lên.

"Coi như là Tiên Thiên Thần Tử Đinh đợi." Nói đến đây, trong giọng nói Hiên Viên Lưu Nguyệt có chút hâm mộ: "Lúc trước hắn góp nhặt đủ 【 học phần 】, cũng gom đủ một ngàn năm trăm Hỗn Độn linh thạch, đổi một lọ thần dược tăng huyết mạch từ chỗ tiên sinh."

"Ta nghe nói qua cái này!" Giọng điệu của Như Bình phu nhân có chút hưng phấn, "Mười mấy năm trước, thần nữ An Chá bị

đá ra khỏi tổng bảng lịch sử bỗng nhiên một lần nữa khiêu chiến Thần Cáo bảng, hơn nữa thoáng cái vọt tới đứng thứ chín mươi trong tổng bảng lịch sử, rất là oanh động một phen. Lúc ấy liền có đồn đãi rất rầm rĩ, nói nàng là từ chỗ tiên sinh lấy được một loại thần dược, lúc này tài cao trăm thước một lần nữa tăng lên một đợt huyết mạch.”

Thần dược trong miệng các nàng, tự nhiên chính là 【bản tinh hoa Thánh cải】.

Lúc trước, Vương Tông An mang đến cho Vương Thủ Triết một rương bản tinh hoa Thánh cải, sau khi Vương Thủ Triết giữ lại cho mình và những tộc nhân Lạc Thu Tĩnh mỗi người một nhánh, phần dư liền lấy ra lợi nhuận.

Từ hiệu quả mà nói, hiệu quả tăng huyết mạch của thánh cải tinh hoa ước chừng từ thập nhị phẩm đến thập tam phẩm đan dược, ước chừng tương đương với hiệu quả ba đến bốn giọt nguyên sơ thần dịch.

Nguyên vật liệu của vật này chính là Hỗn Độn tinh hoa, gia tộc hợp thành nó, phí tổn chỉ là ước chừng một trăm Hỗn Linh.

Thứ này muốn bán rẻ đúng không, tự nhiên không có lời.

Nếu như bán đắt, người có thể mua được còn không bằng hung hăng để ý Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan.

Chỉ có một loại khách hàng sẽ coi thánh cải tinh hoa như bảo bối.

Đó chính là đã ăn qua Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan, cũng đối với huyết mạch của mình còn có chuẩn Thần Tử chuẩn Thần Nữ chờ mong.

Suy cho cùng, bản chịu dược tính của Thánh cải tinh hoa cùng Tạo Hóa Thần Đan không trọng điệp.

Dựa theo lý niệm hiếm là quý, Vương Thủ Triết bán đắt hơn Tạo Hóa thần đan một bậc, định giá một ngàn năm trăm Hỗn Độn linh thạch không quá phận đúng không?

Mà vì muốn tốt cho bọn nhỏ này, Vương Thủ Triết hắn thiết lập một điều kiện học phần cũng không quá đáng chứ?

“Đồ tốt là tốt, chỉ là quá đắt!” Hiên Viên Lưu Nguyệt vẻ mặt tiếc hận, “Gia tộc vì cho ta làm Tạo Hóa Thần Đan, cũng đã cố hết sức rồi. Thần dược này, so với Tạo Hóa Thần Đan còn đắt hơn một bậc.”

Như Bình phu nhân nghe vậy lại tức giận trừng mắt liếc nàng: “Ngươi trước bảo trì đủ học phần đi, chờ ngươi học phần đầy đủ, ta đi nói cùng lão gia.”

Sự tình phát triển đến một bước này, nhiệm vụ của Chí Tôn Minh cố nhiên trọng yếu, nhưng nỗ lực của nàng cũng không thể uổng phí!

Nàng cũng không tin, nàng dạy dỗ không tốt cho Hiên Viên Lưu Nguyệt.

“Thật sao?” Hai mắt Hiên Viên Lưu Nguyệt sáng rực lên.

“Ha ha! Ta nói chuyện có bao giờ không tính toán qua?” Như Bình phu nhân nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi học cho tốt, Hiên Viên thị nếu như không lấy ra được, ta về nhà mẹ đẻ làm chút. Hiên Viên thị chúng ta cũng từng là Thần tộc huy hoàng nhất thời, dựa vào cái gì mà chúng ta phải thấp hơn người khác một bậc?”

“Những thần tử thần nữ kia có, ngươi cũng phải có!”

“Thật tốt quá!” Hiên Viên Lưu Nguyệt vô cùng kích động, “Ta trước đó vài lúc nghe tiên sinh nói, nếu như đợi học phần tích lũy đến giai đoạn thứ hai, còn có thần dược mạnh hơn có thể trao đổi, nghe nói hiệu quả so với Tạo Hóa thần đan đều mạnh hơn một bậc!”

Như Bình phu nhân chân hơi lảo đảo, vẻ đắc ý lập tức cứng ngắc tại chỗ, ngữ khí có chút chột dạ: “Vậy, vậy bao nhiêu tiền?”

“Không biết.” Hiên Viên Lưu Nguyệt vẻ mặt chờ mong, “Nhưng tất cả mọi người đều đang nghị luận, nếu có thể có thần dược giai đoạn thứ hai, hiệu quả lại cường hãn như tiên sinh nói, bài danh lịch sử quyền cao chức trọng của Thiên Thần Tử không thành vấn đề.”

“Mọi người âm thầm đặt một mục tiêu nhỏ cho mình, trước tiên bạo quyền thiên!”

“Lại lợi hại như thế?” Như Bình phu nhân kìm lòng không được bắt đầu tính toán, “Nếu như có cơ hội vọt vào năm mươi người đứng đầu tổng bảng, bản thân sẽ có một khoản lớn ban thưởng, cho dù không thể hoàn toàn hồi vốn, cũng là có lời!”

“Cơ hội này không thể bỏ qua, Hiên Viên Lưu Nguyệt bắt đầu từ tối nay, mỗi đêm ngươi tự tập thêm một canh giờ nữa, ta sẽ đích thân đốc thúc ngươi!”

Gì?

Hiên Viên Lưu Nguyệt ngây ngốc.

Không ngờ nàng lại nhảy vào bẫy của mình.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong sương phòng Lộc Minh Uyển.

Vương Thủ Triết và Nam Minh tiên đế đã kết thúc trị liệu, đang uống trà.

Vương Thủ Nghiệp mặc áo xanh cung kính khoanh tay đứng một bên, thỉnh thoảng châm trà cho hai người.

Cảm nhận được vết thương trong cơ thể được cải thiện một chút, Nam Minh Tiên Đế rất cao hứng, nhưng cũng không nhịn được mà chế giễu: “Thủ Triết à, huyết mạch này của ngươi khi nào mới có thể lại thăng cấp một chút? Tốc độ trị liệu của chúng ta quả thực giống như rùa bò.”

Hơn một trăm năm trước, Nam Minh tiên đế vốn đã tuyệt vọng cảm thấy mình có thể trị được thì cảm ơn mang ơn cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, giá trị công sức tâm lý của hắn cũng đang không ngừng tăng cao, hiện giờ tiến độ trị liệu ít ỏi như vậy có thể nói là không có chút kinh hỉ nào đáng nói, đương nhiên hắn cũng có chút không thỏa mãn, lại có chút ghét bỏ Vương Thủ Triết.

“Ha ha!” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: “Ta chẳng phải đang đợi Thập tứ phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan của bệ hạ sao?”

“Có thể luyện chế Vĩnh Hằng Thần Đan, không có ngươi dùng Chưởng Giới Lệnh phụ trợ, căn bản không thành sự.” Nam Minh Tiên Đế tức giận trừng mắt: “Vậy ngươi nói cho ta biết, khi nào chúng ta chấp hành kế hoạch, cùng cầm Chưởng Giới Lệnh về?”

Thần dược Thập Tứ Phẩm quá hiếm, trước khi nắm chắc nhất định, ai dám lãng phí lung tung chứ?

“Thời cơ còn chưa chín muồi.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Kính xin Nam Minh bệ hạ an tâm đừng nóng.”

Được rồi.

Đây không phải là lại lâm vào tuần hoàn chết sao? Mỗi lần hỏi hắn, đều là một câu “Bệ hạ an tâm chớ vội”.

Hơn một trăm năm nay, Thủ Triết tiểu tử chuẩn bị ở trong Lộc Minh Uyển này, trạch đến thiên hoang địa lão sao?

Nam Minh Tiên Đế uống trà, không muốn để ý tới Vương Thủ Triết nữa.

Hai người trầm mặc thời gian một chén trà nhỏ.

Vương Thủ Triết thấy Nam Minh tiên đế chỉ lo bản thân không vui, không đề cập đến một chữ uỷ thác của mình lúc trước, không khỏi tức giận thúc giục: “Nam Minh bệ hạ, ủy thác ngài luyện chế Tạo Hóa Thần Đan, tình huống như thế nào rồi?”

Dùng thần dược Thập Tam phẩm dùng để luyện chế Hóa Thần Đan – Hỗn Độn Kim Liên, đương nhiên chính là gốc 【Hỗn Độn Kim Liên】 đầu tiên mà Vương Thủ Triết thúc giục ra.

Trong một trăm năm qua, gốc Hỗn Độn Kim Liên đầu tiên của hắn thúc đẩy sinh trưởng rốt cục thành thục, hôm nay gốc Hỗn Độn Kim Liên thứ hai cũng đang trong quá trình sinh trưởng.

Nam Minh Tiên Đế phảng phất như đang đợi Vương Thủ Triết nhắc tới chuyện này.

Sau khi Vương Thủ Triết nói xong, hắn mới lộ vẻ không vui, làm ra vẻ giật mình: “Ôi, ngươi không nói chuyện này, bản đế suýt nữa quên mất. Này, đây là Tạo Hóa Thần Đan đã luyện chế xong.”

Dứt lời, hắn ta móc ra một cái hộp đưa cho Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết mở ra xem, thấy trong đó chỉ có ba bình ngọc.

Hắn im lặng, ngẩng đầu tức giận trừng mắt về phía Nam Minh Tiên Đế.

Lần này Nam Minh Tiên Đế luyện chế thần đan vốn là do lão Thất Vương Thủ Nghiệp ở một bên phụ trợ, lúc nào luyện, một lò ra bao nhiêu viên, Vương Thủ Triết sao có thể không biết?

Nam Minh tiên đế bị trừng đến cả người dựng tóc gáy, có chút chịu không nổi nói: "Ngươi trừng cái gì? Luyện một lò đan, thu một viên làm thủ công phí trong đó, không phải rất hợp tình hợp lý sao? Đây là quy củ của giới luyện đan."

Lúc trước hắn được Tử Vi nhờ luyện chế Hóa Thần đan cũng là giá giống nhau.

"Ừm."

Vương Thủ Triết không trừng hắn nữa, cũng không lý luận với hắn, chậm rãi uống trà.

Chưa đầy thời gian uống cạn một chén trà, cuối cùng Nam Minh Tiên Đế cũng không chịu nổi áp lực, lại móc ra một bình ngọc ném cho Vương Thủ Triết.

"Vương Thủ Triết, ngươi đúng là vắt cổ chày ra nước. Với giao tình giữa ngươi và ta, cứ làm như vậy mà thôi."

Trong miệng hắn lẩm bẩm oán giận, nhưng kỳ thật hắn cũng biết, nếu thật sự không nói giao tình, chỉ nói quy củ, một viên Tạo Hóa Thần Đan này còn chưa đủ phí chẩn trị cho Vương Thủ Triết đâu.

Tạo Hóa Thần Đan không chỉ hắn biết luyện, vết thương của hắn có thể do Vương Thủ Triết trị, cho dù Vương Thủ Triết đưa ra cái giá trên trời cũng là chuyện đương nhiên.

Vương Thủ Triết không để ý tới hắn, lập tức kiểm tra Tạo Hóa Thần Đan trong bình ngọc một chút, xác nhận không có vấn đề gì thì cất nó vào trong túi.

Lúc này trên mặt hắn ta mới lộ ra vẻ ôn hòa: “Bệ hạ thứ lỗi, ngài giữ đan này cũng vô dụng, ngược lại là nhu cầu trong nhà ta quá lớn.”

Lời này hắn thật sự không phải đang lừa gạt người, trước mắt gia tộc có nhiều người cố ý kẹt tại Chân Tiên cảnh đỉnh phong không tấn thăng, chính là đang xếp hàng chờ Tạo Hóa Thần Đan.

Bây giờ trăm năm qua đi, cự ly viễn xa đã sắp kiến tạo xong Truyền Tống Đại Trận, chính là thời điểm cần nhất Tạo Hóa Thần Đan.

Mà trăm năm gần đây, Ma giới bên kia có tin tức truyền về, nói là Chí Tôn Minh thức tỉnh, ngay cả thương thế đều tốt. Bởi vậy, trong Ma Vực mà toàn bộ Chí Tôn Minh khống chế, những Ma tộc vốn ngủ đông đều dần dần trở nên sôi động hẳn lên.

Do nguyên nhân này, tạm thời không tiện sử dụng tuyến đường từ phế tích Vô Cực thành tới Vô Cực thần cung, thứ nhất là không an toàn, thứ hai là dễ dàng bại lộ.

Vì vậy, Vương Thủ Triết dứt khoát tạm thời phong bế truyền tống trận phế tích Vô Cực thành kia, chuẩn bị giữ lại dùng vào thời khắc mấu chốt.

“Thành viên tộc nhân của gia tộc ngươi, rốt cuộc có bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt?” Nam Minh Tiên Đế cũng có chút khó hiểu: “Chiếc thần đan nhi tử của ngươi Vương Tông An, nghe nói đã do Thanh Đế Thần Cung bao hết, thần đan của Vương Lung Yên cũng bị Ma Đế phụ trách bao trọn.”

“Còn lại Vương Lạc Tĩnh, Vương Lạc Tĩnh thanh danh vang dội gần đây, Vương Lạc Thu, ba viên không phải là đủ rồi sao?”

“Ha ha” Vương Thủ Triết không để ý đến gốc gác của hắn mà nhẹ nhàng nói: “Sau khi Truyền Tống Trận xây dựng xong, ta sẽ đến Sinh Mệnh Cấm Khu một chuyến, kế thừa di sản của sư tôn Thanh Đế một phen, cũng thu một ít thần dược Thập Tam phẩm thành thục.”

“Đến lúc đó, còn cần làm phiền Nam Minh bệ hạ luyện thêm mấy lô nữa.”

Nam Minh Tiên Đế nghe được trợn mắt há hốc mồm, nghẹn cả buổi cũng không nói ra lời.

Một lúc lâu sau, hắn mới buồn bã nói: “Thủ Triết, ngươi chuẩn bị để cho thành viên trong gia tộc Quân Thần Tử sao?”

…

Chương 103: Mục tiêu! Mang Phi Tiên Giới theo!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thế giới Thần Võ.

Vân Tiêu Thiên Hà.

Thiên Hà uốn lượn, năng lượng dâng trào lao nhanh trong Thiên Hà, trong hư không ảm đạm nổi lên từng luồng hào quang sặc sỡ.

Đây là Thiên Hà lấy tên 【 Thần Võ Thánh Hoàng Trương Vân Tiêu 】 mệnh danh, đã chảy xuôi ở chỗ này không biết bao nhiêu vạn năm.

Trong rất nhiều năm qua, con Thiên Hà này gần như không có thay đổi gì, mãi đến khi thế giới Thần Võ bắt đầu khai phá Hư Không Hải.

Hiện nay, trong hư không hải chung quanh, đã na di lại đây rất nhiều tiểu động thiên, động thiên, thậm chí là tiểu thế giới, những động thiên này cùng tiểu động thiên cùng tiểu thế giới công năng đều không giống nhau, tựa như tinh tú bảo vệ xung quanh Thần Võ thế giới, xây dựng ra một quần thể sinh thái hư không.

Mà hiện giờ, ở trong vùng biển Hư Không Hải này, vị trí tiếp giáp với Vân Tiêu Thiên Hà, lại xuất hiện thêm một căn cứ hư không khổng lồ —— “Trụ sở tuyến truyền tống trận số một ở khoảng cách siêu xa 】, gọi tắt là 【 siêu cự li số một 】.

Tòa căn cứ này, chính là truyền tống trận cự ly siêu xa nằm ở cửa vào không gian một phương của Thần Vũ thế giới.

Căn cứ vây quanh trung tâm cách siêu xa Truyền Tống Trận tu kiến mà thành, toàn bộ căn cứ quy mô hùng vĩ, khí thế khoáng đạt, có vô số ánh đèn thăm dò lấy căn cứ làm hạch tâm quét qua bốn phía, ở trong hư không thâm thúy lộ ra đặc biệt rực rỡ chói mắt.

Hôm nay là ngày truyền tống trận chính thức khai thông cự ly xa.

Đối với toàn bộ Thánh Cộng Minh mà nói, khai thông Truyền Tống Trận cự ly siêu xa đều có ý nghĩa không tầm thường, người tới tham gia náo nhiệt tự nhiên cũng đặc biệt nhiều.

Vào sớm một tháng trước, liên tục có người từ bốn phương tám hướng chạy tới căn cứ, từng chiếc từng chiếc đò ngang chở đầy hàng hóa cũng nhao nhao chạy tới, chính là vì đuổi kịp đợt thứ nhất đi Tiên Giới.

Cho đến ngày nay, trong tửu điếm chuyên cung cấp dùng để nghỉ ngơi cơ hồ đều đã ở đầy người, bến tàu bên ngoài căn cứ cũng đã sớm đỗ đầy độ thuyền.

Đáng tiếc, vé mà căn cứ thả ra đối với bên ngoài là có tính toán, chân chính có thể có cơ hội vượt qua đợt thứ nhất đi Tiên Giới, bất quá chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Giờ phút này.

Khoảng cách truyền tống trận chính thức mở ra đã không còn bao nhiêu thời gian, miệng cống sắp mở ra, phụ cận cửa kiểm vé sớm đã xếp hàng dài, bên cạnh cửa ra vào chuyên dùng cho độ thuyền ra vào đã chật ních độ thuyền.

Tình cảnh chấn động nói không nên lời.

Mà trong bầu không khí vô cùng ầm ĩ này, còn có từng vật thể phi hành giống như chuồn chuồn đang bay lượn trên không trung đám người, từng con mắt máy móc nhắm ngay đám người phía dưới, giống như đang ghi chép cái gì đó.

Đó là “Phi涵”, một trong những sản phẩm của công ty tổng sản phẩm 【Ninh Kham chế tạo “Vương thị luyện khí”, chuyên dùng để quay phim trên không trung.

Trong đám người, một cô bé trẻ tuổi quần áo mỹ lệ đang giơ ống nói chuyện, mỉm cười nói với một con chuồn chuồn cố định trước mặt: “Mọi người tốt, ta là 【phóng viên chân tướng】 Ngô Văn Hủy. Nơi này là căn cứ siêu chiếm số một. Lại qua không lâu, tòa Truyền Tống Trận cự ly viễn xa đầu tiên của Thánh Cộng Minh chúng ta liền khởi động lần đầu

tiên, ta sẽ mang đến hiện trường phát sóng trực tiếp cho mọi người.”

Ngô Văn Hủy xuất thân dòng chính thứ mạch Ánh Tú Ngô thị, bởi vì thành tích không tốt lắm, sau khi tốt nghiệp Tộc Học trung đẳng trong Tộc Học Vương thị đã sớm gia nhập phân bộ Trường Ninh dưới cờ Tạp chí chân tướng của Tập đoàn Bảo Quang Truyện 【一世 cốt xã】 một phân bộ Trường Ninh, một đường bắt đầu từ một phóng viên nhỏ.

Bởi vì trên phương diện học lịch không có ưu thế, giai đoạn khởi công của nàng có chút gian nan, nhưng nàng đã kiên trì được, hiện giờ đã nhiều năm trôi qua, nàng cũng đã có được đoàn đội của mình, đã có một chỗ cắm dùi trong phân bộ tạp chí tạp chí Thần Võ ở chân chính.

Tuy nhiên, thịnh thế như vậy thì phóng viên ở đây đương nhiên không chỉ có mình nàng.

Nhìn kỹ lời nói, giống như nàng lẫn vào trong đám người tiến hành phỏng vấn, phóng viên phát sóng trực tiếp còn có không ít, còn có không ít người đang dùng tài khoản riêng của mình tiến hành phát sóng trực tiếp, nhiệt độ cũng không thấp.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, Ngô Văn Hủy vẫn không chút hoang mang, tự tin thong dong.

Bởi vì nàng là phóng viên của tạp chí chân tướng.

Với tư cách là thuỷ tổ của tạp chí xã, những con chuồn chuồn trên tạp chí chân chính cho tới bây giờ đều là loại mới nhất, độ rõ ràng cao hơn, thao tác linh hoạt hơn, lúc phỏng vấn nhân vật lớn thì những đại nhân vật kia cũng sẽ cho nhiều chút mặt mũi.

Thậm chí bởi vì thân phận người sáng lập tạp chí, bọn họ còn có thể lấy được một ít tư liệu bên trong, chất lượng đưa tin đương nhiên cũng cao hơn.

“Theo tin tức đáng tin cậy, vì kiến tạo tòa Truyền Tống Trận cự ly viễn và phương tiện trang bị này, chỉ riêng bên phía Thần Võ chúng ta, tiêu hao Hỗn Độn linh thạch đã đạt đến 1.3 vạn miếng.” Ngô Văn Hủy nói xong lộ ra một biểu tình vô cùng khát khao, vô cùng chấn động: “Vì tòa Truyền Tống Trận này, Vương thị dung nhập vào trong phạm vi toàn bộ Thánh Cộng

Minh mấy lượt, mới rốt cuộc gom góp đầy đủ toàn bộ tài chính.”

Khi nói chuyện, các thành viên bên cạnh giơ màn hình lên, ra hiệu với Ngô Văn Hủy, ra hiệu cho nàng nhìn màn hình.

Nàng đây là phát sóng trực tiếp, hơn nữa là trực tiếp tương đối sôi nổi, phòng phát sóng trực tiếp tự nhiên thời thời khắc khắc đều có người đang trả lời, hỏi thăm tình huống.

Vừa rồi nàng tuôn ra 1.3 vạn Hỗn Độn Linh Thạch số lượng thiên văn này, toàn bộ màn hình đều nổ tung. Bây giờ trên màn hình đang điên cuồng nhảy lên.

Nàng nhìn lướt qua tinh mạc, không khỏi nở nụ cười: “Các ngươi hỏi truyền tống trận bên kia? Bên kia tự nhiên không cần chúng ta ra tiền.”

“Nói đến đây, phải nói đến vị gia chủ truyền kỳ của Thần Vũ Vương thị chúng ta, Thủ Triết gia chủ…”

Ngô Văn Hủy bắt đầu lảm nhảm giới thiệu công tích vĩ đại của Vương Thủ Triết ở Tiên Giới. Đương nhiên, là phiên bản trải qua trang sức và gia công.

Một phen giải thích này, trên sân khấu tất nhiên là một mảnh kinh thán cùng sùng bái.

“Tốt rồi, tình huống của Truyền Tống Trận đã giới thiệu không sai biệt lắm. Kế tiếp, đã đến thời gian phỏng vấn ngẫu nhiên.” Ngô Văn Hủy cười nhìn về phía xung quanh, “Mọi người nói, ta trước tiên phỏng vấn ai tương đối tốt?”

Nàng quét mắt nhìn qua phòng tuyến, ánh mắt lướt qua đám người, bỗng nhiên tập trung vào một người, đưa ống nói trong tay tới.

“Vị tu sĩ này, có thể nói một chút tâm tình hiện tại của ngài không?”

“Tâm tình của ta?” Đông Phương Văn Hạo bỗng nhiên bị người gọi lại, đang ngây người, chú ý tới lời nói trong tay Ngô Văn Hủy và phi chuồn bên cạnh, lúc này liền phản ứng lại, trên mặt cũng hiện lên nụ cười thuần thục: “Tâm tình của ta, tự nhiên là vô cùng phi thường kích động!”

Vừa nói, hắn ta vừa làm quen với Khoa Phi, chào hỏi: "Chào mọi người, ta là Đông Phương Văn Hạo của Trường Ninh Đông Phương thị. Lần này ta đến Tiên giới là để làm ăn."

"Nghe nói Tiên Giới khắp nơi đều có cơ hội buôn bán, rất nhiều thế lực đều gọt nhọn đầu muốn mua một tấm độ thuyền. Nhưng độ thuyền ngàn vàng khó cầu, nhất là có thể dẫn theo toàn bộ tàu thuyền đi qua cạnh tranh càng kịch liệt, Đông Phương thị chúng ta chỉ là một tiểu môn tiểu hộ, căn bản cạnh tranh không lại, vẫn là lão tổ tông trong nhà hao tốn rất nhiều quan hệ, mới cầu được một tiểu địa phương trong độ thuyền của Đông Cảng Trần thị."

"Đây vẫn là nhờ có các lão tổ tông nhiều năm như vậy, vẫn luôn theo sát gót Trường Ninh Vương thị, mới có cơ hội lần này."

"Lại nói tiếp, lão tổ tông của Đông Phương thị chúng ta năm đó chẳng qua chỉ là một thương lái tán tu, nhưng lão tổ tông ánh mắt trác tuyệt, năm đó khi Vương thị vừa mới quật khởi đã ngửi được cơ hội buôn bán…"

Đông Phương Văn Hạo nói xong, bắt đầu lưu loát giới thiệu lịch sử phát tài của lão tổ tông nhà mình, ngữ khí tự nhiên, lời nói thuần thục, để cho người ta rất khó không nghi ngờ hắn rốt cuộc đã luyện qua bao nhiêu lần.

Vẻ tươi cười trên mặt Ngô Văn Hủy thiếu chút nữa không nhịn được.

Cũng may rốt cuộc Đông Phương Văn Hạo là một trường hợp phỏng vấn ngẫu nhiên rất thuận lợi, tất cả người được phỏng vấn đều biểu hiện cao hứng phấn chấn, đắc ý khoe khoang vé tàu, biểu đạt ước mơ đối với Tiên Giới, cũng có biểu thị phải đi Tiên Giới làm một hồi, phát đại tài, nhiều vô kể, không giống nhau.

Một bộ phận trong bọn họ, thậm chí là đặc biệt từ Thánh vực đại thần châu mà Thánh Cộng minh quản lý tới, đối với chuyến đi tiên giới lần này có thể thấy được sự coi trọng.

Trong lúc phỏng vấn, hai mắt Ngô Văn Hủy bỗng sáng ngời, hắn giơ ống đề thoại lên rồi đi về phía một tu sĩ thân hình khôi

ngô mặc hắc bào, cung kính hành lễ với hắn, khách khí nói: "Vân Bằng thánh tôn, ngài cũng đi Tiên giới sao?"

Vân Bằng Thánh Tôn cười ha hả: "Đúng vậy. Ngươi là…"

Ngô Văn Hủy cười giải thích: "Ta là phóng viên của phân bộ tạp chí tạp chí 【Thần võ phân bộ】. Ngài có một lần đến thế giới Thần Võ làm việc, ta từng đi theo Bảo Quang thiếu gia gặp qua ngài."

"Ồ, là ngươi à, ta nhớ ra rồi." Tâm tình của Vân Bằng Thánh Tôn rất tốt, còn lên tiếng chào hỏi với ống kính phát sóng trực tiếp, chủ động giới thiệu tình hình, "Lần này ta đi theo đội ngũ của Thái Sơ Đạo Cung, vừa vặn tới đăng ký vật liệu."

Nói xong, hắn ra hiệu cho Ngô Văn Hủy nhìn con thuyền đang xếp hàng bên kia, chỉ vào một con thuyền trong đó nói: "Thấy chưa, đó chính là thuyền vận chuyển hàng hóa của Đạo Cung Thái Sơ chúng ta. Đạo Cung chúng ta lần này cố ý đồn trú một nhóm lớn vật tư, đều là sản phẩm đặc sắc của Thánh Cộng Minh chúng ta, đến Tiên Giới nhất định có thể mở ra đường tiêu thụ."

Sự vụ hôm nay của Thái Sơ Đạo Cung cơ bản đều đã giao vào trong tay thiếu cung chủ Doanh Linh Trúc, nàng là tức phụ của Vương thị, tự nhiên nhận được rất nhiều tin tức, đối với những thứ gì ở Tiên Giới dễ dàng mở ra con đường chi tiêu, tự nhiên là có tính toán.

Mà thế lực như Thái Sơ Đạo Cung, cũng không chỉ có một.

Đông Hà Hiên Viên thị, Đông Hà Doanh thị, Đông Hà Vương thị, Băng Hỏa Đạo Cung, Nam Lam Thần Triều, vân vân, cơ hồ tất cả thế lực đỉnh cấp đều tới chen chân vào.

Trong khi đang nói chuyện.

Trong hư không bên ngoài miệng cống, đang có một con quái vật khổng lồ chậm rãi đi tới.

Đó là một chiếc độ thuyền.

Một chiếc thuyền siêu lớn vô cùng.

Dưới ánh đèn rực rỡ của căn cứ bao phủ, mặt ngoài đò ngang hiện ra từng trận kim loại sáng bóng, bóng râm khổng lồ mang đến cho tất cả mọi người ở gần nó cảm giác áp bách thật lớn.

Trong lúc nhất thời, đám người vốn ồn ào không hiểu sao đều yên tĩnh trở lại.

“Không thèm nói với ngươi nữa, siêu cấp vận chuyển độ thuyền cập bờ rồi, ta phải đi rồi.” Vân Bằng Thánh Tôn có chút sốt ruột, nói xong liền lắc mình rời đi.

Ngô Văn Hủy lập tức chỉ huy phi điều khiển màn ảnh nhắm ngay chiếc độ thuyền vận chuyển siêu cấp kia.

Theo bến thuyền vận chuyển siêu cấp cập bờ, miệng cống một mực đóng chặt rốt cuộc mở ra, vô số dòng người bắt đầu tràn vào, từng chiếc từng chiếc thuyền chở hàng chở đầy hy vọng cũng bay vào trong khoang thuyền.

Càng xa hơn, cự ly siêu xa truyền tống trận bắt đầu bổ sung năng lượng, vòng xoáy không gian to lớn chậm rãi hiển hiện trong hư không.

Một lát sau, tất cả mọi người và độ thuyền đều vào vị trí, hình thể cực lớn siêu cấp vận chuyển độ thuyền khép lại khoang thuyền, lần nữa khởi động, chậm rãi chạy vào trong vòng xoáy không gian to lớn kia.

Truyền tống trận lần đầu tiên truyền tống vượt xa rốt cục mở ra.

Điều này có nghĩa là thương lộ giữa Tiên giới và Thánh Cộng minh chính thức khai thông, một thời đại mới cũng vì vậy mà sắp mở màn.

…

Ngay khi con thuyền siêu lớn vượt qua khoảng cách siêu xa Truyền Tống Trận,

Vùng ngoại ô Vô Cực Thần Cung chủ thành Huyền Thiên Thành.

Một truyền tống trận khổng lồ cũng phát ra ánh sáng chói mắt.

Không sai, trải qua một loạt nội quyển kịch liệt tranh đoạt với ngươi, cuối cùng Tinh Lan thần nữ đại biểu cho Vô Cực Thần Cung thành công giành được một nửa quyền kiến tạo của truyền tống trận tiên giới cự ly viễn.

Vì thế, Tinh Lan thần nữ thậm chí còn chuyên môn đem một mảng lớn khu vực ngoại thành chuyển đến dưới danh nghĩa của Vương Thủ Triết.

Mà Tinh Lan Thần Nữ có thể thắng, cũng không phải bởi vì nàng cam lòng đầu tư, đơn thuần là vì nàng trước tiên tiếp xúc với Vương Thủ Triết.

Đám người Nam Minh Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế cũng không ngốc, cuốn theo tất nhiên cũng ý thức được ý đồ của Vương Thủ Triết, chỉ là về sau, gần như tất cả thế lực cao cấp nhất Tiên Giới đều tham dự vào, xu thế nội quyển đã hình thành, bọn họ cũng không có biện pháp.

Kết quả cuối cùng chính là hời cho Vô Cực thần cung và Tinh Lan thần nữ.

Theo quang mang truyền tống trận cự ly siêu xa càng ngày càng sáng, không gian cũng kịch liệt vặn vẹo, lộ ra một vòng xoáy vực sâu tối đen mà làm người ta sinh lòng sợ hãi.

Ngay sau đó.

Một chiếc thuyền khổng lồ xuyên qua vòng xoáy Thâm Uyên, từ trong truyền tống trận chậm rãi đi ra.

Đi không được bao xa, nó liền dừng lại trong Hư Không Hải bị quang mang chiếu sáng như ban ngày.

Không thể nghi ngờ, tốc độ của con thuyền khổng lồ này cũng không nhanh, cũng không thích hợp đi xa, chỉ dùng để đưa đò qua lại giữa hai cái truyền tống trận mà thôi.

Theo nó chậm rãi dừng lại, khoang bụng mở ra, từng chiếc thuyền lớn nhỏ từ trong chen chúc mà ra, dưới sự chỉ huy thống nhất, chậm rãi lái về phía cảng khẩu.

Nhìn thấy một màn này, các trận pháp sư Tiên Trận Minh nghênh đón ở đây rốt cục thở phào nhẹ nhõm, phát ra thanh âm hoan hô.

Tòa truyền tống trận này xuyên qua một vạn mấy ngàn 【Đạo Niên】 với khoảng cách cực xa, là truyền tống trận có khoảng cách xa nhất mà Tiên Trận minh xây dựng từ trước tới nay, độ khó khi thi công và hệ số nguy hiểm đều vượt xa truyền tống trận trong tiên giới trước kia.

Thế nhưng, bọn họ chung quy lại vẫn thành công.

Trong quá trình này, bọn họ giải quyết vô số cửa ải khó khăn kỹ thuật, những thứ này đều sẽ hóa thành lượng lớn điểm kinh nghiệm, để kỹ thuật truyền tống trận không gian của Tiên Trận Minh nâng cao một bước.

Thấy thế, trong thuyền chỉ huy thuyền khổng lồ, ba trận Đạo Chủ dẫn đầu chỉ huy đoàn đội, cũng lộ ra biểu tình vui sướng như trút được gánh nặng.

Có thể hoàn thành công trình truyền tống trận vĩ đại như thế, bọn họ cũng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Thành tựu như thế, cũng đủ ghi vào sử sách Tiên Giới.

“Độ thuyền khổng lồ bị hao tổn như thế nào?” Tam Trận Đạo Chủ ân cần hỏi han.

Khoảng cách không gian vượt qua càng xa, năng lượng hao phí của truyền tống trận cũng càng nhiều, đồng thời, áp lực do năng lượng khi truyền tống không gian tạo thành cũng càng lớn.

Trước đó, hai chuyện Tam Trận Đạo Chủ sợ nhất, một trong số đó là độ thuyền khổng lồ không chịu nổi áp lực, sinh ra biến hình to lớn thậm chí là triệt để sụp đổ.

Hạm trưởng đang dùng kỹ thuật tinh não kiểm tra đo lường thuyền tinh thần trả lời: “Bên ngoài có chút biến dạng, trạng thái long cốt hoàn hảo, ước chừng phải một năm mới đến bảo vệ tu sửa, sau đó mới có thể truyền tống không gian tiếp theo.”

“Được, được lắm.” Tam Trận Đạo Chủ nở nụ cười.

Kết quả này đã vượt qua dự kiến.

Hạng mục này sở dĩ thuận lợi như vậy, gần trăm năm liền hoàn thành kế hoạch xây dựng định sẵn, không thoát khỏi liên quan đến kỹ thuật của toàn bộ Thánh Cộng Minh.

Nhất là 【viện nghiên cứu Vương thị】 kia, cung cấp rất nhiều kỹ thuật vượt xa sự mong đợi của Tam Trận Đạo Chủ, thậm chí còn giải quyết không ít vấn đề kỹ thuật đột phát.

Mà tổng ty luyện khí Vương thị kia cũng có biểu hiện kinh người trên phương diện tinh luyện kim luyện gia công, chất

lượng sản xuất ra không những đáng tin cậy, tốc độ sản xuất càng khiến Tam Trận Đạo Chủ nghẹn họng nhìn trân trối.

Trừ cái đó ra, khốn cảnh lớn nhất còn trên phương diện cung ứng năng lượng cho Truyền Tống Trận, Hỗn Độn linh thạch cung ứng cho Tiên Trận Minh tuy rằng thành thục đáng tin cậy, nhưng dùng để cung cấp năng lượng truyền tống không gian vặn vẹo khoảng cách như thế, vẫn có vẻ hơi giật gấu vá vai.

Cũng may Tinh Phỉ tộc nhân tinh cổ của viện nghiên cứu Vương thị kia, mang theo đoàn đội và tam trận đạo chủ phối hợp, một lần nữa ưu hóa 【 trận pháp cung cấp năng lượng 】 đồng thời sử dụng một bộ 【 Sáng Thế Thủy Tinh Thạch 】, thay thế Hỗn Độn linh thạch cung cấp cho nguyên thủy.

Sáng Thế Thủy Tinh không thể dùng để tu luyện, nhưng nó có năng lượng khổng lồ hơn, cũng ổn định hơn, sau khi tổ hợp thành đội ngũ, càng có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra năng lượng kinh người.

Như vậy dưới sự hợp tác chung của các phương, mới khiến cho kỳ tích hóa thành hiện thực.

Đương nhiên, những khốn cảnh và cơ mật trong nội bộ này, đối với tuyệt đại đa số người mà nói căn bản không thể nào biết được.

Đối với những người cưỡi độ thuyền siêu cấp kia mà đến, bọn họ chỉ biết, Tiên giới bọn họ ước mơ không gì sánh được, cũng vô cùng mong đợi, rốt cuộc đã tới.

Dưới âm thanh nhắc nhở của hệ thống, từng chiếc từng chiếc đò đò lái vào bến cảng, cũng bắt đầu quá trình qua cửa.

Kế tiếp, bọn họ sẽ bắt đầu cuộc sống mới ở Tiên giới.

…

Bên trong Lộc Minh Uyển.

Vương Thủ Triết nghe xong Vương An Nghiệp báo cáo, liền gật đầu nói với Tam Trận Đạo Chủ: “Tam Trận tiền bối, tất cả đều nhờ ngài, phần ân tình này Vương thị chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Tam Trận Đạo Chủ cười ha ha nói: “Thủ Triết khách khí rồi, công trình này tuy là do ta chủ trì, nhưng kì thực phần lớn công việc đều do Vương thị tự mình hoàn thành, bất luận là hiệu quả hay tốc độ, đều khiến cho ta mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng là cảm ngộ rất sâu.”

Lời này cũng không phải hoàn toàn khiêm tốn, trên thực tế cảm ngộ của hắn ở trong quá trình này hoàn toàn chính xác không giống bình thường, thậm chí còn ảnh hưởng đến lý niệm và tiến độ dung hợp ba trận hợp nhất của hắn.

Hiệu suất của Vương thị quá cao, bất kỳ nhiệm vụ nào đều có thể nhanh chóng dung nhập vào trong đó, đồng thời hóa hợp thành không cực nhanh hoàn thành.

Có điều khiến cho ba trận đạo chủ cảm khái rất nhiều, vẫn là tốc độ phát triển của bọn họ thay đổi từng ngày.

Bất quá trong thời gian trăm năm ngắn ngủi, đối phương rõ ràng vẫn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiến bộ.

Đây gần như là chuyện không thể xảy ra trong Tiên giới.

Trăm năm, đối với cường giả mà nói chẳng qua chỉ là trong nháy mắt mà thôi, đúng là thời gian rất nhiều đại lão chợp mắt.

Tam Trận Đạo Chủ đã quen với tiết tấu của Tiên giới, cũng vẫn luôn cho rằng cái này là bình thường, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, phát triển lại có thể nhanh như vậy.

Hắn nguyện ý xưng là “Tốc độ của Vương thị”.

Có đôi khi hắn cũng không nhịn được mà cảm khái, nếu như Tiên giới cũng có tốc độ phát triển này, có phải Ma tộc đã sớm không đáng để lo lắng nữa rồi hay không?

Chỉ tiếc là tốc độ phát triển của tiên giới chậm lại, không phải cứ muốn tăng là có thể tăng lên được. Ít nhất ba trận của hắn không có bản lĩnh này.

Vương Thủ Triết cũng không khách sáo với Tam Trận Đạo Chủ, nói chuyện đơn giản vài câu rồi tạm thời kết thúc đề tài này, lập tức lấy ra một thanh nửa bước thần kiếm mới tinh, đưa cho Vương An Nghiệp ở bên cạnh.

“Đây là bán thần kiếm Nam Minh bệ hạ thay ngươi luyện chế, nó còn chưa sinh ra khí linh, vừa lúc thích hợp cho Cơ Vô

Trần tiền bối ký sinh ~”

Thanh thần kiếm nửa bước này, chủ tài chủ yếu sử dụng chính là khối thần ngân lúc trước Vương An Nghiệp nhặt được, cũng là bởi vậy, trên thân kiếm thon dài của nó chảy xuôi ngân quang, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức cường đại khó nói nên lời, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

“Đa tạ thái gia gia.” Vương An Nghiệp vui mừng một trận.

Sư tôn đời đầu tiên của nhà mình, cuối cùng cũng có chỗ dung thân mới.

Mà có thanh Bán Bộ Thần Kiếm này, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận của hắn cũng sẽ tiến thêm một bước, đến lúc đó Tru Tiên Kiếm Trận vừa ra, những tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh hoặc là đại thống lĩnh Ma tộc bình thường kia, chỉ sợ đều không phải là đối thủ của hắn.

“Ngươi cảm ơn ta làm gì?” Vương Thủ Triết khoát khoát tay cười nói: “Tài liệu là chính ngươi nhặt của hời, luyện chế là Nam Minh bệ hạ vất vả luyện chế, ta chẳng qua là chuyển nó cho ngươi mà thôi.”

Nói thật, Vương Thủ Triết cũng cực kỳ hâm mộ khí vận của An Nghiệp, tùy tùy tiện tiện đều có thể nhặt được bảo bối.

Mà hắn còn phải vất vả khổ cực đề sanh ra 13 phẩm thần dược 【Hỗn Độn Kim Liên】.

Bất quá, hiện tại theo huyết mạch của hắn tăng lên, đã có thể trong vòng một trăm năm mươi năm đề cao ra một gốc Hỗn Độn kim liên.

Thần dược đẳng cấp này dù ở Tiên Giới cũng chỉ xuất hiện trong buổi đấu giá đỉnh cấp định kỳ, giá mỗi cây thường có thể mua được khoảng hai nghìn năm trăm Hỗn Linh.

Vì vậy, Vương Thủ Triết cũng coi như là giai cấp cao sản thu nhập cố định mười mấy viên hỗn linh trong một năm.

Nhưng hiện tại thương thế của Nam Minh Tiên Đế dần tốt lên, lấy trình độ luyện đan của hắn cơ bản đã có thể ổn định một lò ra bốn viên Tạo Hóa Thần Đan, bốn viên Tạo Hóa Thần Đan hiển nhiên so với một gốc Hỗn Độn Kim Liên đáng giá hơn,

Vương Thủ Triết đương nhiên sẽ không lựa chọn bán Hỗn Độn Kim Liên.

Dù sao Nam Minh bệ hạ đại nghĩa, không chịu thu phí gia công.

Thời gian sau đó, Vương Thủ Triết cũng tương đối bận rộn, hắn không chỉ tiếp tục lên lớp cho các thần tử thần nữ, còn phải tiếp đãi một số đoàn đội đại lão đến từ Thánh Cộng minh.

Cũng may lần này Vương thị đến không ít tộc nhân nòng cốt, phần lớn công việc đều do bọn họ tiếp nhận, sau khi bận rộn một lúc, cuộc sống của Vương Thủ Triết rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Thời gian một năm thoáng cái đã qua.

Sau một năm chỉnh tu và gia cố, thuyền lớn lại trở nên rực rỡ hẳn lên.

Lần này, nó chở đầy hàng hóa và người mà Vương Thủ Triết đã sớm chuẩn bị từ sớm, xuất phát từ Huyền Thiên thành, đi về phía thế giới Thần Võ.

Một ngày này.

Như Bình phu nhân giống như thường ngày, mang theo điểm tâm nấu nướng tỉ mỉ, đung đưa ba lần tiến vào Lộc Minh Uyển.

Hôm nay tâm trạng của nàng không tệ.

Học tập các học sinh gần nhất vô cùng dụng công, xem ra rất nhanh có thể thông qua khảo hạch của tiên sinh. Đến lúc đó, nhiệm vụ của nàng rốt cục có thể hoàn thành!

Bất quá, nàng phải nghĩ biện pháp, vừa có thể bảo trụ thần tử thần nữ, lại có thể đạt được mục đích của Chí Tôn Minh đại nhân.

Về phần Vương Thủ Triết dầu muối không ăn ghê tởm kia, thì chỉ cười hắc hắc.

Nhưng mà, điều khiến nàng tuyệt đối không ngờ tới chính là, khi nàng đi vòng qua rừng trúc, đi vào đình nghỉ mát quen thuộc, lại phát hiện trong lương đình rõ ràng trống rỗng, bất

luận là Vương Thủ Triết hay là Thần Tử Thần Nữ, đều chẳng biết đi đâu.

Như Bình phu nhân vội vàng bắt được một thị vệ Thần cung hỏi: “Thủ Triết tiên sinh đi đâu rồi?”

“Nghe nói mang theo các học sinh đi du lịch.”

“?”

Như Bình phu nhân vẻ mặt bối rối, lập tức nhịn không được kinh thanh hét ầm lên: “Du lịch? Bọn hắn đi du lịch vậy mà không cho ta biết?”

Cái này đâu chỉ là không thông báo? Quả thực là cố ý giấu diếm!

Hơn một trăm năm, nàng từ bỏ yêu thích làm trâu làm ngựa suốt một trăm năm, thế mà lại bị vứt bỏ như vậy?

…

Chương 104: Thủ Triết hồi thần võ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Thế giới Thần Võ.

Cơ địa số một bên bờ Vân Tiêu Thiên Hà.

Vương thị thay mặt gia chủ Vương Bảo Thánh đang chắp hai tay sau lưng, quan sát Vân Tiêu Thiên Hà năng lượng dâng trào không ngừng, lông mày khi thì nhíu chặt, khi thì lại thư giãn, phảng phất như đang suy nghĩ về tương lai của gia tộc.

Khác với bố cục rộng lớn của Thủ Triết gia chủ, đại khai đại hợp, cũng không giống với chuyện của Tông An gia chủ nhất định phải khom người, ngay ngắn rõ ràng, Vương Bảo Thánh trước giờ luôn là một người theo chủ nghĩa làm phong nghiêm cẩn, trong mắt không thể xoa hạt cát lý tưởng.

Theo gia tộc càng thêm khổng lồ cùng cường thịnh, không ít vấn đề cũng dần dần bại lộ ra.

Tuy Vương thị là tinh anh tài năng, người có lý tưởng có khát vọng cũng là chỗ nào cũng có, nhưng dựa lưng vào cây đại thụ che trời của gia tộc này, không có chí tiến thủ, người đần độn sống qua ngày cũng không ít.

Thí dụ như nói, con trai ruột Vương Hựu Nhạc của hắn.

Vừa nghĩ đến Vương Hựu Nhạc, Vương Bảo Thánh liền quay đầu lại, dùng ánh mắt ghét bỏ hung hăng trừng hắn ta một cái.

Thúc thủ bó tay, chân lơ lửng ở phía sau hắn cách đó không xa, Vương Hựu Nhạc bị cha trừng mắt là không hiểu thấu, trong lòng vừa ủy khuất vừa bất đắc dĩ.

Rõ ràng gần đây mình đã rất nỗ lực, nhưng cha vẫn nhìn hắn ngang dọc không vừa mắt.

Vương Hựu Nhạc phẫn nộ trừng mắt nhìn nhi tử Vương Dần Hiên dáng vẻ công tử tuấn tú.

Ánh mắt kia, dường như đang chất vấn, có phải gần đây tên chó chết nhà ngươi lại phạm sai lầm, làm gia gia mất hứng nên

liên lụy đến hắn hay không?

Vương Dần Hiên bị trừng mắt đến mặt đầy kinh ngạc, không nói gì lại có chút ủy khuất truyền âm cho cha: “Cha, gia gia mấy ngày hôm trước còn khích lệ con. Con đề nghị ngài vẫn là tìm thêm nguyên nhân từ trên người mình.”

“Nói bậy!” Vương Hựu Nhạc trừng mắt nhìn hắn, cũng truyền âm cho Huân Hồi: “Gần một trăm năm nay, bảy tám phần tinh lực đều dồn hết vào việc chuẩn bị kiến thiết khu khai phá trấn trạch, để chế tạo công nghiệp, nông nghiệp tập hợp quần nghiệp.”

“Cho nên, lão đầu tử không có lý do gì không hài lòng với ta. Ngược lại cái hệ thống rách nát kia của ngươi, có thể có thứ gì tốt hay không?”

Vương Hựu Nhạc vốn đã nằm ngửa từ lâu, cũng chuẩn bị mang theo vợ và con trai cùng nằm. Lại bởi vì từ nhỏ hắn đã chịu sự quản thúc của cha, chịu rất nhiều đau khổ, bởi vậy, hắn chưa bao giờ gây ra bất kỳ áp lực gì đối với con trai.

Tiếc rằng tên nghịch tử này lại còn thức tỉnh cái hệ thống xúi giục cha mình, còn được trưởng bối trong nhà ủng hộ, kết quả người ta kích hắn làm cha, khiến cho Vương Hựu Nhạc đau khổ muốn chết.

“Cha, hệ thống nghịch tập của ta còn đang trưởng thành.” Vừa nhắc tới điều này, khuôn mặt của thiếu tộc trưởng Vương Dần Hiên hiện lên vẻ lúng túng, “Nó giống như một mầm non trong tương lai, hai cha con chúng ta phải đoàn kết lại, kiên nhẫn giúp đỡ tưới nước cho nó, đợi nó hoàn toàn trưởng thành, hai cha con chúng ta có thể nằm thắng!”

Ngay lần trước hoàn thành nhiệm vụ giúp đỡ cha, hệ thống nghịch tập thần bí ban thưởng cho hắn mấy viên 【Đăng Tiên Đan】, còn một bộ đan này ngưu bức như thế nào, có thể nghịch thiên cải mệnh.

Vương Dần Hiên bị tức giận thiếu chút nữa đi viện nghiên cứu tìm Ly Nguyệt lão tổ, trực tiếp thử gỡ bỏ cách thức hệ thống này.

Trong quá trình Vương Dần Hiên trưởng thành, ban thưởng giúp cha nghịch tập hệ thống gần như không phát huy tác dụng

gì quá lớn.

Bây giờ tư chất cấp bậc tiên thiên thánh tử của hắn cùng với tu vi đã sớm đạt tới Thần Thông cảnh, hơn phân nửa đều là dựa vào thân phận người thừa kế hợp pháp thứ tám của Vương thị hắn đạt được một lượng lớn tài nguyên.

So với hệ thống, thì hệ thống của gia tộc quả thực yếu ớt vô cùng!

Nếu như nhất định phải nói có chỗ tốt gì, đại khái là những kỹ thuật độc quyền hệ thống xuất phẩm, linh cốc linh cầm chủng loại gì đó quả thật không tệ, sau khi gia tộc đăng ký kỹ thuật chuyên ích, hàng năm đều có thể mang đến cho hắn không ít tiền riêng.

Những thứ này đều thành tiền tiêu vặt của hắn.

“Nằm cái gì? Thắng cái gì? Ngươi nói đi, nó lúc nào có thể ban thưởng Thập Tứ Phẩm Thần Đan? Danh sách nhiệm vụ ban thưởng còn có thể có một loại thần trang hay không? Còn có con non thần thú đâu?” Vương Hựu Nhạc liếc mắt nhìn con trai của mình.

Ta đường đường là Tiên Đế Võ Nhạc chuyển thế, vốn là một nhân sinh có thể nằm thắng, cần gì phải dính vào cái hệ thống rách nát này?

“Cha, ánh mắt chúng ta phải nhìn xa một chút, chỉ cần người cố gắng, phấn đấu không thôi, nhi tử của người nhất định sẽ mặc thần trang, cũng nhất định sẽ mang thần sủng.” Vương Dần Hiên bắt đầu cho cha đánh máu gà, “Đến lúc đó ta có tiền đồ, cũng có thể tranh mặt mũi trước mặt lão tổ gia gia phải không?”

“Lùi một vạn bước mà nói, cha con chúng ta liên thủ bồi dưỡng hệ thống chống đỡ cha nghịch tập, nhưng mà mệnh lệnh của lão tổ gia gia, nếu như ngài không hài lòng, có thể tìm lão nhân gia nói rõ lí lẽ.”

Vương Hựu Nhạc vừa định phản bác hai câu.

Lúc này, Vương Bảo Thánh lại tức giận trừng mắt liếc gã một cái: “Ngươi cũng sắp hai ngàn tuổi rồi, không thể trưởng thành ổn trọng một chút sao? Lát nữa lão tổ gia gia trở về, nếu ngươi còn mất mặt, xem ta xử lý ngươi như thế nào.”

Tất nhiên là hắn không vừa mắt với nhi tử.

Nhớ năm đó, khi hắn còn là một tiểu hài tử mười mấy tuổi, cũng đã bắt đầu dốc sức phát triển mưu đồ vì gia tộc, kết quả lại sinh ra cái đồ chơi như vậy?

“Vâng, thưa cha.”

Vương Hựu Nhạc vội vàng vẻ mặt nghiêm nghị, cung kính đáp lại.

Nhưng trong lòng hắn lại tràn đầy chua xót.

Ta đường đường là Vũ Nhạc chuyển thế, cha của một đứa trẻ trêu tức cũng đã đủ đáng sợ rồi, sao còn bày ra đứa trẻ xúi quẩy như vậy?

Vì sao vận mệnh của hắn lại thê thảm đến vậy?

Đang nói.

Cự ly viễn siêu xa trước mặt toả ra đạo đạo quang mang kịch liệt, một vòng xoáy không gian cự đại chậm rãi xuất hiện ở trong hư không.

Tiếng nói của đám người Vương Bảo Thánh im bặt mà dừng lại, lực chú ý lập tức bị Truyền Tống Trận hấp dẫn tới.

Toàn bộ căn cứ cũng nhanh chóng bắt đầu chuyển động.

Một lát sau.

Độ thuyền siêu lớn từ trong vòng xoáy không gian xuyên thẳng tới, chậm rãi đi về phía điểm neo đậu bên này.

Mà lúc này.

Trên boong thuyền.

Một đám thần tử thần nữ đến từ Tiên Giới đang đứng ở bên cửa sổ mạn thuyền, trừng đôi mắt tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, thần niệm bàng bạc cũng theo đó khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

“Linh khí mỏng manh, vật chất trống trải.” Vẻ mặt của Quân Hạo thần tử thất vọng, ngữ khí cũng mang theo vài phần oán trách: “Ta còn tưởng rằng thế giới của Thủ Triết tiên sinh rốt cuộc có bao nhiêu thần kỳ đây? Kết quả, chỉ có nơi này?”

“Haizz~” Thái tử vùi mình trên chiếc ghế mềm mềm nhũn, mái tóc dài màu vàng rối tung, thanh âm lười biếng thở dài, “Thật vất vả mới thi được thành tích không tệ, còn muốn giả bộ giải sầu, kết quả lại tới một nông thôn không thú vị như vậy. Ài, sớm biết như vậy còn không bằng ở lại Huyền Thiên thành bồi các tỷ tỷ muội muội muội.”

Bây giờ bên cạnh hắn đã sớm không còn mỹ nữ Như Vân đi theo, ăn uống ngủ nghỉ đều phải dựa vào chính mình, có cơ hội nghỉ, đương nhiên phải đi tìm các tỷ tỷ tâm sự nhân sinh.

“Hai người các ngươi chỉ có chút nhãn lực giới này? Chỉ chút tiền đồ như vậy sao?” Tinh Lan thần nữ ghét bỏ liếc bọn họ một cái, lập tức lắc lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Thế giới này có thể thai nghén ra Thủ Triết tiên sinh, Lung Yên tỷ tỷ, còn có loại tuấn kiệt đương thời như An Nghiệp công tử và Ly Từ, nhất định là một địa phương thần kỳ nhân kiệt địa linh.”

Trong giọng nói của nàng mang theo vô hạn ước mơ cùng hưng phấn, hiển nhiên là tương đối chờ mong lần lữ hành này.

Nghe vậy, Tố Hân thần nữ cùng một đám thần tử thần nữ cũng nhao nhao xen vào, từng người biểu đạt ý nghĩ bất đồng.

Thời gian dài như vậy đến nay, bọn họ cũng từ trong miệng Thủ Triết tiên sinh nghe được một số chuyện vụn vặt của thế giới thần võ và Thánh Cộng Minh, cũng không phải là hoàn toàn mù tịt.

Bất quá, có một chút nhận thức của mọi người giống nhau.

Mật độ linh khí của phiến thế giới này so với Tiên giới đúng là kém quá nhiều.

Có điều suy nghĩ kỹ một chút, thật ra cũng không kỳ quái.

Viễn cổ vũ trụ sơ khai, đại bộ phận năng lượng Tiên Thiên đều hội tụ ở một mảnh Tiên Giới kia, năng lượng vật chất của nó có trình độ dồi dào, tất nhiên không phải ngoại giới ở Man Hoang khác có thể so sánh.

Mà ngay tại thời điểm các thần tử thần nữ đang nghị luận, bên trong độ thuyền siêu lớn, bên cạnh mạn thuyền trung hạ tầng.

Những “Người lao công” của Tiên Giới từ các thiên các giới dẫn triệu đến, sắp đi tới Thánh Cộng Minh, cũng đang thò đầu

ra ngoài cửa sổ mạn thuyền, ý đồ xuyên thấu qua một cửa sổ nho nhỏ nhìn trộm “Tương lai” của mình.

Bởi vì nhiều người, cửa sổ mạn tàu nhỏ, thế cho nên bên cửa sổ mạn tàu bên cạnh chen chúc nhau tụ tập một đống người, trở nên đặc biệt chật chội.

Một người trẻ tuổi tướng mạo có chút thô kệch nhưng không đi chen lấn với bọn họ.

Hắn đứng một mình ở phía sau, ánh mắt xa xa nhìn ô cửa sổ mạn thuyền không lớn kia, đáy mắt lộ vẻ phức tạp.

Cũng không biết đã trải qua cái gì, trên gương mặt trẻ tuổi của hắn đã lộ ra vẻ tang thương, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ cũng bình tĩnh lại, bên trong có vài phần chờ mong, nhưng lại tràn đầy mê mang, sợ hãi, thậm chí còn có vẻ không cam lòng nồng đậm.

Hắn gọi là 【 Âu Dương Dã Chùy 】, là một vị Luyện Khí sư Chân Tiên cảnh trẻ tuổi ưu tú đến từ 【 Thần liên hội 】, lại tương lai vô lượng.

Mà sở dĩ hắn xuất hiện ở chỗ này, vậy thì nói đến rất dài dòng.

Tên đầy đủ của Thần liên hội là 【 Thần khí liên hợp tạo hội 】.

Lúc đầu, đây chỉ là một tổ chức rời rạc do một số tán tu trong giới luyện khí tạo thành, tôn chỉ là chia sẻ kỹ thuật và giao lưu với nhau, để có một ngày có thể rèn ra thần khí.

Theo thời gian trôi qua, liên hợp rời rạc này cũng dần dần phát triển lên, ngoại trừ thành viên nguyên bản của Thần liên hội thành viên, cũng thu nạp số lượng lớn trưởng lão ngoại bộ đến từ các thế lực lớn.

Nói tóm lại, kết cấu của liên minh Thần Điện có chút tương tự với Liên Minh Tiên Trận, nhưng bọn họ phụ trách rèn đúc trang bị đại tông luyện khí, thuyền độ kiến tạo, thiết bị quân võ.

Đặc biệt là khi một thế lực nào đó của Tiên giới tác chiến với Ma tộc, thường thường sẽ thuê Thần Liên hội phụ trách một

bộ phận trang bị hậu kỳ, bù đắp cho khuyết điểm sản năng lượng của bản thân.

Đương nhiên, địa vị của thần liên này sẽ thấp hơn một bậc so với Tiên Trận Minh. Chẳng còn cách nào khác, ai bảo bọn họ không có một vị Bán Tiên Đế nghịch thiên như Tam Trận Đạo Chủ này làm chỗ dựa cho bọn họ.

Tổng thể mà nói, đây là một tổ chức có công năng không tệ với tôn chỉ.

Nhưng mà nơi có người thì sẽ có tranh đấu.

Hỗn Nguyên trưởng lão của Âu Dương Dã Chùy bởi vì một lần ngoài ý muốn, không cẩn thận đắc tội với một vị trưởng lão ngoại bộ đến từ Nam Minh thần điện, khắp nơi trong Thần Quan hội đều bị xa lánh.

Mà Âu Dương Dã Chùy ngay thẳng càng là bởi vì một hồi tai họa, bị cao tầng Thần Liên Hội trừng phạt, bị quy tắc ngầm phong ấn!

Dưới tình huống bình thường, lấy trình độ luyện khí của Âu Dương Dã Chuy, muốn tìm công việc là không khó, cho dù không có đoàn đội cố định, tiếp nhận một ít công việc cũng có thể nuôi sống chính mình.

Nhưng phong sát thần hội không phải chuyện đùa.

Chỉ cần này phong sát một ngày không huỷ bỏ, hắn ở bên trong lực ảnh hưởng của Thần liên hội liền căn bản tìm không được công tác.

Sư phụ và mấy người sư tổ vì che chở cho mình, vốn dĩ tình huống bị xa lánh đã rét vì tuyết lại càng lạnh. Sau khi hắn chờ đợi một lúc, cũng không dám tiếp tục ở lại trong đoàn luyện khí của bọn họ, chỉ có thể tự mình nghĩ cách tìm việc làm.

Sau mấy lần tìm việc xây dựng vách tường, Âu Dương Dã Chùy vốn tiền đồ vô lượng, cả người đều trở nên uể oải suy sút, người cũng tang thương không ít.

Loại tình huống này, vẫn kéo dài cho đến khi hắn bị Hỗn Nguyên lão tổ Vương An Thịnh của Thiên Long Vương thị tìm tới cửa mời chào.

“Âu Dương lão đệ, nếu đã đến rồi thì cứ đến đi, ta tin tưởng An Thịnh tiền bối sẽ không lừa gạt chúng ta, ở chỗ này ngươi nhất định sẽ có đất dụng võ.”

Chú ý tới thần sắc của Âu Dương Dã Chùy, nỗi lòng của một vị Luyện Khí sư Chân Tiên cảnh trung niên bên cạnh phức tạp, nhịn không được an ủi một câu.

“Ai~” Âu Dương Dã Chùy thở dài, “Mặc dù ta tin tưởng tiền bối An Thịnh cảnh Hỗn Nguyên, nhưng nồng độ linh khí của phiến thế giới này cũng quá thấp, ta thật sự không cách nào tưởng tượng sản nghiệp nơi đây sẽ cần nhiều lao công như vậy. Lúc trước ta đã nghe ngóng qua, một thuyền này của chúng ta, các ngành các nghề tu sĩ cộng lại ước chừng mười vạn người. Đây chính là mười vạn người đó ~”

Không sai.

Lần này Vương Thủ Triết trở về thế giới Thần Võ, không những mang về “tài liệu luyện khí” mà hắn đã mua trong vòng một trăm mấy chục năm nay, “gia sản linh dược”, hàng hóa lớn thành phẩm bảo vật, còn mang về rất nhiều công nhân thất nghiệp.

Lúc trước Vương Thủ Triết lần đầu tiên khảo sát thị trường Huyền Thiên thành liền phát hiện bên cạnh thị trường có vô số người giơ biển xin làm việc.

Về sau hắn hơi hiểu rõ tình huống một chút, liền biết các chức nghiệp ở Tiên giới nội quyển phi thường nghiêm trọng, các ngành các nghề đều tồn tại số lượng lớn nhân viên dư thừa.

Những nhân viên này đối với Vương Thủ Triết mà nói đều là bảo bối, chuyến này trở về, đương nhiên hắn đã sớm phái người âm thầm mời chào lượng lớn lao công.

Người phụ trách tuyển dụng giúp Vương Thủ Triết chính là Hỗn Nguyên lão tổ Vương An Thịnh của Thiên Long Vương thị.

Trong mắt tu sĩ bình thường, thân phận và sức tin phục của lão tổ Hỗn Nguyên cảnh Vương An Thịnh này còn tốt hơn Vương Thủ Triết nhiều.

Âm thanh thở dài của Âu Dương Dã Chùy không nhỏ, đám lao công chung quanh tụ lại tất nhiên nghe được.

Trong lúc nhất thời, không ít người đều không nhịn được sinh lòng sợ hãi.

Bọn họ lo lắng nơi này không tốt đẹp như An Thịnh lão tổ đã nói, đã hứa hẹn đãi ngộ cũng chỉ là một âm mưu.

Nhưng bây giờ người của bọn họ đều đã đến, mọi chuyện đã thành sự thật, cho dù bọn họ muốn rời khỏi cũng không thể trở lại Tiên giới được.

Ngay tại thời điểm nội tâm bọn họ lo sợ bất an, cả đám đều sợ đứt ngang lưng, siêu cấp độ thuyền cực lớn rốt cục ngừng lại.

Những lao công chạy ra xem tình huống này, cũng đều bị yêu cầu một lần nữa trở lại bên trong độ thuyền của mình.

Rất nhanh, tất cả mọi người trở về vị trí, nắp khoang siêu lớn mở ra, từng chiếc từng chiếc đò ngang từ trong khoang thuyền của nó bay vút ra, bay vút về phía các cảng khẩu của căn cứ địa.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát, những chiếc thuyền này có thể nói là nhỏ bé thông thường, đều bỏ neo ở vị trí cảng dự định.

đò ngang của Âu Dương Dã Chùy cũng giống như vậy.

Độ thuyền dừng lại, cửa khoang chợt mở ra.

Nhưng mà, cửa khoang vừa mở, hắn liền bị tràng cảnh bên ngoài dọa cho nhảy dựng.

Khá lắm!

Bến tàu to như vậy, đầu người người đông nghịt, một mảnh đen nghịt, vô số ánh mắt hưng phấn nhìn chằm chằm vào 【công nhân tiên giới】 trong thuyền của bọn họ.

Ánh mắt kia, sống giống như từng con sói đói, nhìn thấy mà da đầu tê dại, trong lòng phát hoảng.

Đám lao công trợn mắt há hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng.

Trong đám người liền truyền đến một tiếng thét to hùng hồn.

“Đều lui về phía sau cho ta, ta là Vương Phú Long bối chữ Phú của gia tộc, đại diện cho việc Vương thị luyện khí tổng ty tuyển người! Chúng ta có quyền ưu tiên chọn lựa.”

“Ta nhổ vào! Một tên đời chữ ” giàu” cũng dám phát ngôn bừa bãi sao? Ta là “Ninh” đời chữ lót Vương Ninh Cương, tổng giám đốc “Ninh Cương rèn”. Hiện tại bắt đầu nhận người, đãi ngộ từ ưu, ai đến cũng không từ chối.”

“Những trưởng bối bối bối phận cao như các ngươi, sao có thể ức hiếp tiểu bối chứ? Ta tên Vương Yến Hoằng, vừa mới sáng lập 【Hoằng Đức tinh mật】, hiện tại tuyển nhận lượng lớn nhân tài! Có thể xem xét mà nhượng cổ phần.”

Vương thị xưa nay luôn cổ vũ thế hệ trẻ tạo nghiệp, rất nhiều người trẻ ưu tú nếu bản thân đủ ưu tú, lại có hạng mục và kế hoạch đặc biệt, tự nhiên có thể thu được một lượng lớn tài nguyên nhất định từ trong gia tộc.

Đương nhiên, nội quyển là không tránh khỏi, cuối cùng có thể sống sót đều là người nổi bật.

Mấy năm nay phá diệt khu vực mở ra, cả Thánh Cộng Minh đều nghênh đón một đợt phát triển lớn, các ngành nghề đều thiếu người, những công ty mới của bọn họ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lần này mọi người đã sớm nghe nói Thủ Triết lão tổ gia gia lừa gạt từ Tiên giới, không, chiêu dụ một nhóm lớn lao công ưu tú trở về, đang thiếu người bọn họ tự nhiên giống như phát điên đến cướp đoạt.

Âu Dương Dã Chùy bối rối.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ là tình cảnh như thế này.

Là nhân tài Chân Tiên cảnh có số lượng không nhiều trong đám lao công, Âu Dương Dã Chùy trong thời gian ngắn ngủi nửa khắc đã gặp được mấy chục đợt người thay nhau tranh đoạt, mỗi một đợt người hứa hẹn điều kiện đều vô cùng hậu đãi, hậu đãi khiến hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Nếu ở Tiên giới, bất cứ công xưởng luyện khí nào cũng sẵn sàng mời hắn, hắn sẽ lập tức nịnh nọt gật đầu đồng ý.

Nhưng mà giờ khắc này, nhìn những người phụ trách giống như sói đói vồ mồi kia, hắn lại chỉ cảm thấy da đầu run lên, trong lòng hỗn loạn, trong lúc nhất thời căn bản không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tránh ra, hết thảy tránh ra!” Phía sau đám người, đích mạch Vương Côi Linh của Vương thị cũng đang liều mạng chen lấn về phía trước, vừa chen chúc vừa lên tiếng hét lớn, “Bổn đại tiểu thư giá lâm, ai dám giành với ta?”

Nàng ta chính là trưởng nữ của bí thư trưởng Vương Phú Quý của Thánh Cộng Minh, một trong trưởng nữ của Vương thị!

Gần đây nàng cũng lưu trào tạo nghiệp, chuẩn bị làm lớn một phen, tự nhiên muốn cướp nhân tài ưu tú.

Đáng tiếc, tuy rằng nàng lớn tiếng ồn ào, nhưng chung quanh căn bản không có ai để ý đến nàng.

Mọi người đều dựa vào bản lĩnh, cho dù Nguyên Linh công chúa Vương Cô Linh ngươi, cũng không có khả năng chỉ dựa vào thân phận để áp chế bọn họ.

Hơn nữa, đây còn có rất nhiều trưởng bối Vương Côi Linh ở đây, ai sẽ đáp lại nàng kêu gào chứ!

“Vân Hạc, Vân Hạc, ngươi mau nghĩ cách đi.” Vương Côi Linh bị dồn đến phía sau tức giận đến giậm chân liên tục, “Lần này chúng ta sáng tạo có thể thành công hay không, có thể ăn ngon uống sướng hay không, toàn bộ xem có thể cướp được người hay không.”

Vân Hạc công tử gần đây luôn luôn lăn lộn cùng Vương Hãn, vẻ mặt khó xử: “Đại tiểu thư, nếu không, ta truyền tống đi qua cướp người đi?”

“Ngươi có thể bỏ đi không?” Vương Côi Linh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Ai dám phá hư quy tắc, nhất định sẽ bị thóa mạ, bổn tiểu thư cũng không muốn bị treo trong vòng bằng hữu.”

Đột nhiên, Vân Hạc công tử sinh lòng một kế trong khó xử, lúc này cao giọng hô: “Tại hạ Vân Hạc thần tử của Nam Minh thần điện, chúng ta 【Nguyên linh trọng công】 có chí chi sĩ cùng sáng tạo vĩ nghiệp, đãi ngộ từ ưu đãi, người báo danh đến.”

Nam Minh thần điện?

Vân Hạc thần tử?

Đám lao công đến từ Tiên Giới nhất thời chấn động, lập tức con mắt từng người từ từ sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Vương Hãn Linh cùng Vân Hạc thần tử cũng trở nên nóng bỏng.

Không có biện pháp, Nam Minh thần điện ở Tiên Giới uy phong cỡ nào, ai chưa từng nghe nói qua? Mà sản nghiệp luyện đan của Nam Minh thần điện, sản nghiệp luyện khí, cũng nằm ở trên đỉnh tháp đồng nghiệp Kim Tự Tháp, danh dự tự nhiên không cần phải nói.

Mà Vân Hạc thần tử là một trong hai vị thần tử thế hệ này của Nam Minh thần điện, danh tiếng cũng không nhỏ.

Rất nhanh, đã có không ít lao công năng không tầm thường bắt đầu hưởng ứng.

Mà cùng lúc đó.

Bên kia, đám Thần Tử Thần Nữ đang đi theo phía sau Vương Thủ Triết rời khỏi độ thuyền, hội hợp với đám người Vương Bảo Thánh thình lình nghe thấy tiếng quát to này của Vân Hạc Thần Tử, thần sắc đều ngẩn ra.

“Vân hạc?”

Trong lúc nhất thời, bọn họ nhao nhao ném ánh mắt kinh ngạc về nơi phát ra âm thanh.

Tiểu tử Vân Hạc kia, thế mà lại ở chỗ này? Còn nguyên linh trọng công là cái quỷ gì?

Một đám Thần tử Thần nữ đều có chút mơ hồ, chỉ có biết được chút ít nội tình Tinh Lan Thần Nữ ánh mắt phun trào, hơi có chút ngoài ý muốn.

Tên Vân Hạc kia, vậy mà lăn lộn được phong sinh thủy khởi ở Vương thị?

Xem bộ dạng này, hắn đã trở thành hình dạng của Vương thị!

…

Chương 105: Thăng cấp Kim Thiềm Thánh Đồ! Huyết mạch vợ chồng lột xác!

…

Nhưng vị Vân Hạc công tử kia cũng không đắc ý quá lâu.

Chỗ này của hắn vừa mới ký xuống mấy nhân tài chất lượng cao, một đám các cô nương hoặc thiên kiều bá mị, hoặc tư thế hiên ngang không biết từ chỗ nào xông ra, trong chớp mắt vây quanh hắn.

“Vân Hạc công tử, hóa ra ngài nổi tiếng như vậy ở Tiên giới sao?”

“Công tử xin dẫn theo ~~”

Những cô nương này đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía hắn. Được các nàng thổi phồng từng tiếng, Vân Hạc công tử bất tri bất giác cũng có chút lâng lâng, trên mặt cũng lộ ra biểu tình có chút đắc ý.

Những tộc nữ có năng lực tạo nghiệp bên ngoài này nguyên một đám đều là nhân tài đứng đầu, ngày thường đều là dáng vẻ nữ tổng tài cao cao tại thượng, đối với Vân Hạc cũng là hờ hững.

Hiện tại, các ngươi biết sự lợi hại của Vân Hạc công tử không?

Nhưng mà ngay trong lúc hắn hoảng hốt, những đồng bạn hợp tác của tộc nữ Vương thị kia đã lặng lẽ hấp dẫn những nhân tài bị Vân Hạc công tử tới, còn chưa kịp ký hiệp ước, nhiệt tình kéo đến trong góc, dùng một phần khế ước hậu đãi đem bọn họ kéo đi.

Vương Côi Linh chú ý tới cảnh tượng này, nhất thời tức giận đến mức dậm chân.

Tên Vân Hạc này, cũng quá không chịu nổi khảo nghiệm rồi!

Đám người Quân Hạo thần tử vốn còn muốn nói chuyện với Vân Hạc, chú ý tới một màn này cũng là hai mặt nhìn nhau.

Vân Hạc xem ra hình như bề bộn nhiều việc, không phải là đừng quấy rầy hắn đi?

Cũng đúng lúc này.

Xa xa có một đạo phù quang cấp tốc bay tới, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Mọi người tập trung nhìn lại, lại phát hiện đó lại là một cỗ nhân hình khôi lỗi to lớn vô cùng, hình thể giống như Man Vương chân thân.

Nó lôi kéo một ngọn lửa thật dài xẹt qua hư không, như thiểm điện bay vút đến trước mặt mọi người, sau đó một cái diều khẩn cấp treo lơ lửng, "xoẹt" một tiếng liền dừng lại.

Căn cứ xoay tròn xạ đăng quang mang chiếu xạ đăng xuống, nó hoàn toàn do bộ phận kim loại cấu thành thân thể khổng lồ cũng theo đó hiện ra ở trước mặt mọi người.

Đây là một khôi lỗi sắt thép vô cùng lớn.

Thân thể kim loại rất giàu có kia tràn ngập kết cấu thân thể lực bạo phát, khí tức bá đạo lẫm liệt, không một chỗ nào không hiển lộ ra bản thân cường đại, cảm giác áp bách cùng uy hiếp mang lại cho người ta, thậm chí so với hung thú hư không mười lăm giai trong hư không biển hư không còn nguy hiểm hơn!

"Đây là…"

Vương Thủ Triết hơi nhướng mày, trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hắn đã gặp rất nhiều khôi lỗi, nhưng loại hình khôi lỗi này… Được rồi, Vương Thủ Triết thừa nhận hắn đã gặp qua, nhưng mà lại nằm trong tác phẩm khoa học viễn tưởng ở kiếp trước.

Đúng vậy, đây là một bộ cơ giáp đẹp đẽ, cao hơn ba mươi trượng, bộ dáng cực kỳ phong độ, phía trên còn phun ra 【Luyện Khí tổng ty Ninh Hi chế tạo】 và các xưởng sản xuất khác nghiên cứu phát minh.

Ngay khi Vương Thủ Triết quan sát cơ giáp này, khoang khoang ở ngực Cơ Giáp cũng mở ra theo, Vương Ninh Hi mặc hộ giáp bó sát người từ bên trong bay ra, sau khi hạ xuống đất cung kính hành lễ với Vương Thủ Triết: "Lão tổ gia gia."

“Ngươi đây là?” Vương Thủ Triết đánh giá cơ giáp này, trong lòng cũng có vài phần tò mò.

“Cơ Giáp a~” Vương Ninh Hi một bộ dáng đương nhiên, “Nhớ kỹ hồi nhỏ ngài từng kể với ta câu chuyện về cơ giáp, còn nói đây là lãng mạn của nam nhân.”

“Ta đã nói qua chưa?” Vương Thủ Triết có chút không nhớ rõ.

Dù sao câu chuyện hắn kể quá nhiều, rất nhiều thời điểm nhất thời xúc cảnh sinh tình, còn có thể tạm thời cải biên câu chuyện, thế cho nên một câu chuyện thường thường có thể diễn sinh ra rất nhiều phiên bản khác nhau.

Nếu như mình thật sự nói qua, hơn phân nửa là trong lúc mình ở trong Vương Ninh Hi không thể tu luyện phế vật, vì cổ vũ hắn, nói chút thủ đoạn không cần tu luyện cũng có thể trở nên mạnh mẽ, ví dụ như Cơ Giáp.

Chỉ là không nghĩ tới hắn vậy mà thật sự làm ra gia hỏa này.

Không thể không nói, Cơ Giáp này thật sự có mị lực đặc biệt. Nhìn thấy đại gia hỏa này, chúng thần nữ đều có chút đi không nổi, cả đám tự động vây Vương Ninh Hi vào giữa, hưng phấn hỏi về chuyện bộ Cơ Giáp này.

Đương nhiên ở Tiên giới cũng có khôi lỗi, thậm chí số lượng còn không ít, một số khôi lỗi đỉnh cấp nhất có chiến lực bức thẳng tới trần nhà Hỗn Nguyên cảnh.

Nhưng mà, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy khôi lỗi cỡ lớn do người điều khiển ở trong đó.

“Cái này gọi là Cơ Giáp. Tổng hợp chiến lực, đại khái bằng mười sáu cấp Hư Không Thú.” Vương Ninh Hi biết những thứ này đều là thần tử thần nữ của tiên giới, cố ý tạo mối quan hệ tốt với bọn họ, tự nhiên biết gì nói nấy, nói không hết, “Loại Cơ Giáp này khác với Tinh Cổ tộc chiến giáp, loại sau có nhu cầu khá lớn đối với tinh thần lực, hơn nữa phương hướng cũng hơi thiên về phòng ngự. Mà Cơ Giáp mà nói, yêu cầu đối với người điều khiển tu vi của nó giảm mạnh, hơn nữa lực công kích cũng mạnh hơn nhiều, phương thức công kích càng thêm linh hoạt.”

“Dựa vào cái máy mô hình này, chỉ cần một tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường, sau khi trải qua huấn luyện nghiêm khắc,

phối hợp Tinh Não liền có thể thuận lợi điều khiển cơ giáp này."

"Bất quá, nó dù sao cũng là khôi lỗi, không có chân nhân linh hoạt, ý thức chiến đấu của người điều khiển cũng không đến mười sáu cấp, nếu luận đơn đả độc đấu, rất khó so với tu sĩ có kinh nghiệm cùng cấp. Bất quá, nếu là ở trên chiến trường cỡ lớn, phối hợp với vũ khí càng thích hợp với nó, uy lực và năng lực vận tải của nó ngược lại vượt qua tu sĩ cùng cấp một bậc."

Vương Ninh Hi vô cùng hưng phấn cùng mọi người phổ cập ưu khuyết điểm của đại gia hỏa này.

Kỳ thật, hắn đã sớm làm hạng mục cơ giáp, chỉ là hạn chế ở phương diện năng lượng, thành quả trước hạng mục này cực kỳ vô bổ.

Nhưng sau khi Vương thị lấy được tinh nguyên chi tâm, năng lượng cũng đã không còn là vấn đề nữa, hắn lại tham khảo hệ thống trận pháp công năng của Tiên Trận Minh, nghiên cứu ra một hệ thống động lực hoàn toàn mới, lúc này mới khiến cho hạng mục cơ giáp có tiến triển đột phá.

"Hảo gia hỏa!" Thần nữ Tố Hân đến từ Tử Vi Thần Cung nghe mà hai mắt tỏa sáng, "Chân tiên cảnh có thể đánh ra chiến lực Đại La cảnh trung hậu kỳ trên chiến trường? Nếu như hàng loạt hàng loạt mà nói, vậy chẳng phải chúng ta có thể đánh Ma tộc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ sao?"

Tại Tiên Giới loại địa phương Chân Tiên đi đầy đất kia, loại cơ giáp này chẳng phải là so với thần khí tác dụng còn lớn hơn?

Những thần tử thần nữ còn lại, cũng đều lộ ra thần sắc vô cùng phấn chấn, trong đôi mắt nổi lên quang mang khác thường.

Quân Hạo Thần Tử còn lôi kéo Vương Ninh Hi bắt đầu hỏi giá: "Ninh Kham lão đệ, Cơ Giáp này bao nhiêu tiền? Hạo Thiên Thần Điện chúng ta phải mua một vạn!"

Vương Ninh Hi vừa cười vừa nói: "Trước mắt máy nguyên hình vẫn rất đắt. Nhưng, chờ kỹ thuật của chúng ta ổn định lại, sau khi hình thành công nghệ sản xuất tiêu chuẩn, giá quy định có thể giảm đến 350 linh thạch Hỗn Độn. Chúng ta kiếm chút phí vất vả, sẽ thu ngài bốn trăm linh thạch Hỗn Độn."

Tất nhiên là Vương Ninh Hi nói bậy, tuy tài liệu Cơ Giáp sử dụng quả thật cực kỳ cao cấp, công nghệ cũng vô cùng phức tạp, nhưng một khi sản xuất hàng loạt, chi phí tuyệt đối thấp hơn hai trăm Hỗn Độn linh thạch.

Nếu như là số lượng sản xuất siêu lớn, chi phí này còn phải giảm xuống trên phạm vi lớn.

Hắn sở dĩ không có ra giá trên trời cao, chủ yếu vẫn là cái cơ giáp này tại sử dụng phí quả thực chính là hố trời, chi phí có thể tiêu hao cùng hậu kỳ giữ gìn chỉ là con số thiên văn!

"Bốn trăm Hỗn Linh một đài?" Quân Hạo thần tử suýt nữa phun ra một ngụm máu, tay nắm tay Vương Ninh Hi cũng không tự chủ được buông ra.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào, thứ đồ chơi này cũng quá đắt.

Kiến thức của mình vẫn còn quá nông cạn, lại vừa mở miệng liền muốn một vạn đài. Hồi tưởng lại cử động vừa rồi của mình, hắn liền cảm thấy hết sức xấu hổ, không có mặt mũi gặp người rồi.

Mà các thần tử thần nữ của các thế lực còn lại nghe được giá tiền này, cũng đều giống như bị giội một chậu nước lạnh, trong nháy mắt không còn hưng phấn.

Thứ này tốt thì tốt, nhưng cũng quá đắt.

Hơn nữa, nếu như thứ này không thể hình thành quy mô, chỉ liệt kê mười tám bộ thì không có sức chiến đấu để tăng lên! Dù sao nhà ai cũng không thiếu mười tám Đại La cảnh trung hậu kỳ.

"Thứ này giá cả không cao." Thần nữ Tố Thính nói với vẻ tiếc rẻ, "Ở Tiên giới chúng ta, một bộ Thánh đồ cũng chỉ có khoảng trăm linh thạch Hỗn độn, dù bồi dưỡng một Đại La Kim Tiên cũng không tốn đến bốn trăm linh thạch!"

"Cũng không thể nói như vậy." Vương Ninh Hi vẻ mặt nghiêm túc phản bác: "Bồi dưỡng một tu sĩ Chân tiên cảnh bình thường, trung bình cũng phải hơn ba nghìn năm, mà Đại La cảnh lại bình quân khoảng tám ngàn năm, tài nguyên hao phí trong đó càng là một trời một vực."

“Nếu như có thể cấp cho toàn bộ tu sĩ Chân Tiên cảnh của tông môn, toàn bộ đều mặc Cơ Giáp, trong thời gian ngắn có thể làm cho sức chiến đấu của tông môn tăng lên một mảng lớn. Khi cùng Ma tộc hội chiến, có thể thu hoạch được ưu thế thật lớn.”

“Mà một khi thu được ưu thế thật lớn ở chiến trường, đến lúc đó phản công Ma tộc thu hoạch địa bàn, chiến lợi phẩm, cùng với từ đó mà dẫn đến ưu thế sinh tồn, há Hỗn Độn linh thạch nho nhỏ có thể cân nhắc?”

Minh Huy lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Ngươi nói rất có lý, nhưng nhà ai có thể lập tức lấy ra mấy trăm vạn Hỗn Độn linh thạch chứ?”

“Hà tất phải phiền phức như vậy chứ.” Vương Ninh vênh mặt cười sang sảng nói: “Tổng ty Luyện Khí Vương thị chúng ta có thể tiếp nhận nghiệp vụ vay mượn thế chấp, chỉ cần các ngươi nguyện ý đem cửu phẩm đạo mạch, thập phẩm thần mạch, đạo thư, quặng mạch, thậm chí là tài sản cố định như thế chấp, chúng ta nguyện ý ưu tiên cung ứng cơ giáp, đương nhiên, hơn vạn đài đó là vô cùng vô nghĩa, chờ sau khi kỹ thuật sản xuất thành thục, mấy trăm ngàn đài vẫn có thể.”

Chúng Thần Tử Thần Nữ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó có thể tin.

Gia hỏa này điên rồi sao, vậy mà xúi giục bọn họ thế chấp tài sản tông môn.

Chỉ có Tinh Lan thần nữ được xưng là thần nữ phá của, ánh mắt lập tức sáng ngời: “Chủ ý này không tệ, không biết bản thể Vô Cực Thần Cung chúng ta có thể thế chấp không?”

“Sau khi trải qua ước định sản nghiệp có giá trị, đều có thể cầm cố.” Vương Ninh Hi vẻ mặt ôn hoà đáp lại.

“Tốt, mấy ngày nữa ta tìm ngươi trò chuyện một chút.” Trong đôi mắt Tinh Lan thần nữ nổi lên vẻ điên cuồng khó có thể dùng lời nói.

Nàng biết Vô Cực Thần Cung và Chí Tôn Minh sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh chiến tranh, hơn nữa ngày hôm nay hơn phân nửa sẽ không quá muộn.

Chỉ cần có thể gia tăng phần thắng, có thể đoạt lại địa bàn thuộc về Vô Cực Thần Cung, coi như thế chấp Huyền Thiên Thành ra ngoài, thế chấp Vô Cực Thần Cung thì như thế nào?

Dù sao nếu thua, cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng. Trái lại, chỉ cần thắng, vậy thì cái gì cũng có.

Nghe vậy, tất cả thần tử thần nữ nhất thời đều nhìn về phía Tinh Lan thần nữ, ánh mắt tựa như đang nhìn một kẻ điên.

Một thời gian lâu không thấy nàng nổi điên, đều cho là bệnh của nàng tốt rồi…

Ai ngờ, nàng lại bệnh nặng hơn nữa.

Bất quá, trên thực tế, các thần tử thần nữ của các thế lực còn lại cho dù muốn cùng nàng nổi điên cũng không được.

Bọn họ không có quyền lực có thể tùy tiện phá sản như Tinh Lan thần nữ. Cho dù có quyền bính cũng không được. Dám cầm cố thần cung thần điện nhà mình, đoán chừng các lão tổ tông đều có thể từ trong quan tài bò ra đuổi theo đánh sau lưng bọn họ.

“Khụ khụ ~”

Vương Thủ Triết thấy Ninh Kham lại bắt đầu thuật lừa gạt lớn, không nhịn được ho khan cắt ngang bọn họ: “Ninh Kham, ngươi dẫn người nhận nguyên vật liệu vận chuyển về, ta và bọn Bảo Thánh về chủ trạch trước.”

“Vâng, lão tổ gia gia.”

Vương Ninh Hi cũng lập tức thu hồi biểu tình của buôn vũ khí, tâm tình phấn khởi nói lên công việc lần này: “Ta đã xem danh sách tài nguyên rồi. Lão tổ gia gia ngài chuẩn bị tài nguyên, thật đúng là một lượng lớn quản lý no đủ, giải quyết việc khẩn cấp của tổng ty luyện khí chúng ta.”

Theo quá trình xây dựng Truyền Tống Trận ở cự ly xa, tuy rằng hai bên không thể lui tới quá nhiều, nhưng tin tức cũng đã có thể trao đổi, bởi vậy, Vương thị cũng đã sớm chuẩn bị tiếp nhận nhân tài và vật tư.

Tiên giới thật không hổ là một thế giới có năng lượng và vật chất cực kỳ phong phú.

“Đây cũng không phải là công lao của ta.” Vương Thủ Triết cười nhạt một tiếng: “Trong đó Tinh Lan điện hạ giúp không ít chuyện, còn nữa, Thiên Long Vương thị của đồng tông chúng ta cũng có đại lực.”

Lời này không có tật xấu, trong quá trình này, Vương Thủ Triết hắn cũng chỉ động miệng động, bỏ ra chút tiền mà thôi.

Tiền mà hắn kiếm được ở Tiên giới, toàn bộ đều bị hắn tiêu hết rồi.

Tinh Lan Thần Nữ vội vàng khiêm tốn: “Thủ Triết công tử mới là ân nhân của Vô Cực Thần Cung chúng ta, Tinh Lan chỉ là một chút sức mọn.”

Nàng cũng là cho đến gần đây, mới biết được vì sao Thủ Triết công tử vẫn luôn ủy thác nàng thu mua các loại nguyên liệu không giới hạn.

Nguyên lai, nguyên vật liệu giữa Tiên Giới cùng Thánh Vực, ở trên giá cả có chênh lệch không nhỏ.

Về phần có bao nhiêu chênh lệch, nàng trước mắt còn không rõ ràng lắm, cần phải tiến vào thị trường Thánh Vực điều tra mới có thể hiểu rõ.

Mà Vương An Thịnh lão tổ của Thiên Long Vương thị cũng vội vàng cười ha hả khiêm tốn vài câu.

Tinh khí thần của hắn so với trước tốt hơn không biết bao nhiêu lần, thoạt nhìn cũng càng toả sáng rực rỡ.

Có thể một lần nữa quen biết tông thân Vương thị này, thật đúng là cơ duyên siêu cấp ngàn vạn năm khó gặp của Long Vương thị. Trong kẽ móng tay của bọn họ lộ ra một chút, cũng đủ cho Thiên Long Vương thị ăn no.

Thậm chí, hắn đã bắt đầu lên kế hoạch, chuộc lại bộ 【Băng Hoàng Đạo Thư】 mà gia tộc năm đó gặp phải khốn cảnh đã bán đi, cho dù tạm thời không cần, cho Thần Võ Trường Ninh Vương thị dùng cũng tốt.

Hắn ta nghe nói, có không ít tiểu bối trẻ tuổi của Trường Ninh Vương thị thức tỉnh ra huyết mạch Băng Hoàng, hơn nữa độ tinh khiết còn cao hơn thi đấu.

Rất nhanh.

Vương Thủ Triết đã kết thúc lần gặp mặt này, giao công tác tiếp theo cho đám người Bảo Thánh, Ninh Hi, còn Hựu Nhạc và Dần Hiên thì đi theo trở về chủ trạch Vương thị.

Nhưng mà.

Vương Thủ Triết vừa về đến chủ trạch, còn chưa kịp đón gió tẩy trần cho các thần tử thần nữ đã đột nhiên "mất tích".

Cũng may tộc nhân Vương thị sớm đã thành thói quen điểm này, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được lão tổ gia gia bị ép đi nơi nào, bởi vậy, không thấy lạ, lại thuận lý thành chương tiếp nhận nhiệm vụ chiêu đãi.

Mà một đám thần tử thần nữ, ngay từ đầu còn không có lấy lại tinh thần từ trong cảm giác khó chịu không ngừng nghỉ, nhưng rất nhanh, bọn họ liền đi theo hưởng thụ "Phong tình dị vực" của thế giới thần võ.

Bất kể là hệ thống truyền tin ở đây vô cùng mau lẹ, cuộc sống vô cùng thuận tiện, hay là văn hóa truyền hình muôn màu muôn vẻ, cùng với các loại game online ảo vô cùng lợi hại hiện nay, đều làm cho bọn họ đắm chìm trong đó, lưu luyến quên về, bất tri bất giác quên mất thời gian.

…

Sau một khoảng thời gian.

Trong Thanh Hoàng động thiên đã từng bước được mở rộng, không gian so với lúc đầu lớn hơn không chỉ gấp mười lần.

Sắc mặt Vương Thủ Triết hơi tái nhợt, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Liễu Nhược Lam lơ lửng trong động thiên.

Lúc này.

Trên bầu trời, khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam tỏa sáng, trên gương mặt trắng nõn như ngọc phủ một vòng đỏ ửng thỏa mãn sau khi trải qua kinh nhuận.

Ở trên đỉnh đầu nàng.

Mây kiếp nặng nề hầu như đã bao phủ toàn bộ Thanh Hoàng động thiên, uy áp kinh khủng tùy ý tràn ngập trong không khí.

Thần sắc trên mặt Liễu Nhược Lam vẫn thờ ơ như cũ.

Kiếp vân tấn chức Đại La Kim Tiên rất lợi hại, bình thường sẽ không ai độ kiếp trong động thiên, nhưng nàng lại không để ý.

Nàng có đầy đủ năng lực khống chế, quả quyết sẽ không để động thiên bị tổn thương.

Rất nhanh, kiếp vân ấp ủ đến cực hạn, thiên lôi màu vàng tản ra uy lực thiên kiếp khủng bố cuồng tiết xuống, Liễu Nhược Lam sừng sững ở trong ngàn vạn lôi quang, thoạt nhìn vẫn rất dễ dàng.

Dưới vô tận quang mang màu vàng bao phủ, Liễu Nhược Lam dung nhan như ngọc, tay áo phiêu diêu, giống như là một Thần nữ chân chính từ trên chín tầng trời giáng lâm nhân gian, khí chất tuyệt trần.

Cùng lúc đó, bên cạnh Vương Thủ Triết còn lơ lửng một bộ 【Thánh Đồ】, trên Thánh Đồ hiện lên một con Kim Thiềm tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Nó chính là khí linh Kim Thiềm Bảo Điển, Kim Thiềm.

Nó hiện lên tư thế 【Kim Thiềm Thôn Nguyệt】 nằm sấp trên Thánh Đồ, cái bụng co rụt lại, đang tham lam cắn nuốt năng lượng còn sót lại sau khi thiên lôi đánh xuống.

Không sai, đây chính là 【Kim Thiềm Thánh Đồ】 do 【Kim Thiềm Tiên Kinh】 tấn thăng tới, đôi vợ chồng Thủ Triết và Nhược Lam rốt cuộc vẫn dần dần đi sâu trên con đường lớn của Kim Thiềm.

Nó từng theo nguyên hình, chỉ là một bộ bảo điển bị tàn phá, hơn nữa nội dung cổ quái mà lộ ra tà ác, nhưng theo phu phụ Vương thị không ngừng tìm hiểu thôi diễn, Kim Thiềm Thánh Đồ hiện giờ sớm đã không còn bộ dáng như lúc trước, mà là hóa thành một đại đạo vô thượng chính thống.

Có lẽ tương lai có một ngày, nó còn có thể như Nhược Lam nói, tấn thăng trở thành Kim Thiềm đạo thư thậm chí là Kim Thiềm Thần Ấn!

Nhưng nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết lại không nhịn được ớn lạnh, mơ hồ có chút sợ hãi.

Nếu thật sự đến một bước kia, chẳng phải có nghĩa là… Hình thức vực sâu vô tận nào đó sao?

“Phu quân, chàng đang run cái gì vậy?”

Thanh âm nhẹ nhàng lượn lờ của Liễu Nhược Lam truyền đến, giống như một vị thần nữ chân chính bay xuống bên cạnh hắn.

Sau một hồi tẩy lễ thế giới bổn nguyên đối với nàng, năng lượng còn sót lại vẫn chưa biến mất, khiến cho nàng thoạt nhìn càng giống như một đóa hoa tươi kiều mị ướt át.

“Chúc mừng nương tử, chúc mừng nương tử thần công đại thành.” Vương Thủ Triết xua tan tạp niệm trong lòng, trên mặt hiện ra một nụ cười thành khẩn, chúc mừng Nhược Lam.

“Lần này toàn bộ dựa vào phu quân trợ giúp.” Liễu Nhược Lam cười ôn nhu đáp lễ: “Nếu không phải phu quân mang về Tạo Hóa Thần Đan, nguyên sơ thần dịch các loại bảo vật, huyết mạch của ta tấn thăng há sẽ thuận lợi như thế?”

Những năm Vương Thủ Triết không ở đây, trên thực tế Liễu Nhược Lam đã kẹt ở Chân Tiên cảnh đỉnh phong một thời gian, chỉ là vì có thể phát huy tốt công hiệu của Tạo Hóa Thần Đan, Nguyên Sơ Thần Dịch, nàng vẫn luôn cố gắng kiềm chế tu vi chưa thăng cấp.

Không đợi Vương Thủ Triết nói chuyện, hai con ngươi của Liễu Nhược Lam đã mang theo ánh mắt ngập nước nhìn về phía hắn, nụ cười kiều diễm nhu tình vạn chủng nói: “Đương nhiên, còn có công hiệu cùng phu quân tham gia Kim Thiềm Thánh Đồ. Không ngờ chỉ một lần đã tấn thăng Thánh Đồ rồi.”

Đúng vậy, lần này Liễu Nhược Lam thắng rất nhiều.

Trải qua một chuỗi huyết mạch tẩy lễ, sau khi thăng cấp đến Đại La cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch của nàng đã có thể nói là biến thái, đạt đến trình độ Thần Tử Bính đẳng trung đoạn.

So với vị Quyền Thiên Thần Tử của Thái Thượng Thần Cung kia, phải cao hơn một tầng!

Nếu nàng chạy tới Tiên Giới cày Thần Cáo Bảng mà nói, thành tích tuyệt đối còn trên cả Vương An Nghiệp.

Đương nhiên, lần này Vương Thủ Triết cũng chiếm chút ánh sáng, theo bọn họ cùng nhau tìm hiểu ra đại đạo Kim Thiềm, sau khi thăng cấp tiên kinh thành Kim Thiềm Thánh Đồ, phu thê thế mà lại dẫn phát sự cộng hưởng của vũ trụ thiên địa, mỗi người đều đạt được một chút lợi ích.

Đương nhiên, cũng chỉ vẻn vẹn là "một chút lợi ích" mà thôi.

Huyết mạch của Vương Thủ Triết từ thần tử Đinh đẳng trung đoạn, miễn cưỡng tăng lên tới Thần Tử Bính đẳng. Đương nhiên, điều này đã được xây dựng trên cơ sở bản bản Thánh cải tinh hoa lúc trước hắn đã từng sử dụng.

Chỉ tiếc, lúc Vương Thủ Triết sử dụng nguyên sơ thần dịch và bản tinh hoa Thánh cải thiện, đã là Đại La Kim Tiên rồi, thế cho nên hiệu quả của hai người đối với huyết mạch của hắn tăng lên không tốt bằng Nhược Lam.

Bởi vậy, huyết mạch của hắn không ngờ lại lạc hậu hơn nàng nửa bậc!

"Thật ra, vẫn là bản thân nương tử đủ ưu tú, công lao của vi phu chẳng qua là một chút mà thôi." Thái độ của Vương Thủ Triết khiêm tốn.

"Phu quân đừng khiêm tốn, vẫn là công lao của ngươi lớn nhất, giúp ta thành tựu viễn siêu kiếp trước." Liễu Nhược Lam chớp chớp đôi mắt đẹp, hàm răng khẽ cắn môi, có chút thẹn thùng, lại có chút mị hoặc lòng người nói: "Để tỏ lòng cảm tạ phu quân, thiếp thân nguyện ý để cho bộ 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】 cương thành này mặc cho phu quân xử trí."

"Cái gì?" Trong lòng Vương Thủ Triết run lên, thất thanh nói: "Ngươi còn tới?"

…

Chương 106: Lại tới vùng cấm Sinh Mệnh! Thần Mạch Thập Nhất Phẩm Thượng Cổ

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong đại sảnh tửu lâu của Thủ Triết đại đạo.

Thái tử Huyên Huyên và Quân Hạo thần tử đang lắc xúc xắc đấu rượu, ngươi một chén, ta một chén, chơi vui quên trời đất.

Mà Thần Tử, Minh Huy Thần Tử, Vân Hạc Thần Tử, La Thiến Ma Tử cùng với Vương Hựu Nhạc thì mang mũ giáp ảo ở trên ghế sa lon, tổ đội đang chém giết trong thế giới hư ảo, còn thông qua hệ thống thông tin lẫn nhau mắng đối phương quá đồ ăn.

Lúc này.

Mấy vị thần nữ như Thanh Ly, Tố Hân, Tinh Lan, Lưu Nguyệt, An Ký, thì là cùng Vương Ly Từ và Vương Hãn Linh cùng đi tới.

Các nàng đều mang theo bao lớn bao nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn sau khi mua sắm.

Còn tại sao không ném thương phẩm vào nhẫn trữ vật? Chuyện này còn phải nói sao?

Cẩm y trở về, há có thể đi trong đêm?

Cũng giống như một vài lão già câu cá, ngẫu nhiên gặp phải đại gia trong lều vận cứt chó, dù thế nào cũng phải đi vòng quanh khu nhỏ ba vòng mới được.

“Ôi, đi dạo phố đúng là mệt chết mất.” Thanh Ly thần nữ cầm chén băng uống trà sữa, ngồi liệt trên ghế sa lon nhỏ miệng uống từng ngụm nhỏ, cảm thấy mỹ mãn oán hận: “Cả đời này bổn thần nữ chưa từng mệt mỏi như vậy.”

Thần nữ của Thanh Ly lúc này, dáng vẻ và khí chất đã không còn giống trước kia nữa, không chỉ có cách ăn mặc vô cùng

giả, tóc cũng đã sáng quắc như sóng gợn, hiển nhiên là đã sáp nhập vào bầu không khí văn hóa của địa phương.

"Tố Hân sư tỷ, bộ váy vừa rồi ngài mua…" Thần nữ An Anh hai chân trần không có nửa điểm bụi bậm, tựa vào vai Tố Hân, đỏ mặt thấp giọng hỏi, "Có phải có chút quá lộ ra hay không? Trở về để sư tôn nhìn thấy, không chừng sẽ đánh ngươi một trận đấy."

"Ta đây cũng đã hơn 5000 tuổi rồi, còn không thể có chút tự do mặc quần áo sao? Tại Thần Vũ thế giới, hơn 5000 tuổi đều là nhân vật cấp bậc lão tổ tông." Tố Hân thần nữ vẻ mặt không sao cả nói, "Hơn nữa, sư tôn cùng Hạo Thiên ca ca của nàng tổ đội đi Cổ Thần chiến trường, nhất thời nửa khắc căn bản không về được, sao có thể quản được chúng ta? Bất quá, bộ váy kia thật là đẹp mắt."

Thần nữ An Chá lập tức tinh thần tỉnh táo, mở to đôi mắt to Bố Linh Bố Linh, tràn đầy hứng thú nói: "Lúc ấy trở về phòng, có thể cho ta mượn mặc không?"

Tinh Lan thần nữ ở bên cạnh nở nụ cười, véo má nàng một cái: "An Thiền muội muội, muội học xấu rồi, có muốn thuận tiện chơi bạn trai ở thế giới Thần Võ hay không?"

"Bạn trai, ta có thể giới thiệu cho ngươi." Vương Côi Linh phụ trách tiếp đãi cũng cười tủm tỉm tiến lên: "Vương thị chúng ta có rất nhiều thanh niên tài tuấn chưa lập gia đình, từ hai ba trăm tuổi đến hai ba ngàn tuổi, có thể tùy ngươi chọn. Đúng rồi, An Thiến ngươi thích loại hình gì? Là hình đại thúc thành thục ổn trọng, hay là hình dạng chó sữa nhu thuận nghe lời?"

An Chá thần nữ đỏ đến nỗi mặt vùi sâu vào trong đầu gối, thanh âm nhỏ như là từ kẽ răng nặn ra: "Người ta còn nhỏ nha, người ta cũng không biết thích loại nào."

"Vậy ta cho ngươi mỗi loại hình đều tìm mấy cái, ngươi có thể từ đó chọn một cái, thử kết giao bằng hữu." Vương Côi Linh nói rất nghiêm túc.

"Còn có thể như vậy sao?" Thần nữ An Thiền sợ ngây người, sau đó ánh mắt lộ ra một chút hưng phấn áp lực, nhỏ giọng yếu ớt hỏi: "Vậy ta có thể một lần nói chuyện bạn trai nhiều hơn một chút không?"

Lần này, đến phiên Vương Côi Linh chấn kinh.

Nàng trừng mắt nhìn An Chá Thần Nữ một lúc lâu, mới miễn cưỡng tìm lại giọng nói của mình: “Không thể. Ít nhất… ngươi phải nói chuyện.”

“Được rồi.” Giọng nói của An Chá thần nữ có chút thất vọng.

Nhưng nàng rất nhanh cao hứng mà bắt đầu tháo những bộ quần áo, trang sức, trang điểm, tác phẩm văn hóa…, những tạp niệm nho nhỏ được ném ra sau đầu.

Thế giới Thần Võ này quá thú vị, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy những đặc sắc khác nhau.

Lúc này, một ván trò chơi của Minh Huy Thần Tử vừa vặn kết thúc trong kết cục thảm bại.

Hắn tháo mũ giáp, nội tâm như thủy triều thối lui, không hiểu sao có chút trống rỗng, đột nhiên nói: “Nói đi cũng phải nói lại, đã lâu rồi tiên sinh không đi học với chúng ta…”

“Minh Huy, đầu óc của ngươi bị đối phương đánh hỏng sao?” La Thiến Ma Tử liếc xéo hắn một cái: “Không đi học, không phải chúng ta vui vẻ thanh nhàn sao?”

“Lời tuy như thế, nhưng trong lòng ta cũng có chút sợ hãi.” Quân Hạo thần tử tiếp lời, ánh mắt có chút lo lắng: “Tiên sinh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Mỗi ngày đều nghỉ, thả trong lòng ta rất loạn.”

“Vạn nhất đây là một loại khảo thí thì sao? Tiên sinh có thể đang âm thầm quan sát chúng ta hay không? Chờ chúng ta hoàn toàn buông lỏng, liền xuất kích trọng quyền với chúng ta?”

“Yên tâm, yên tâm.” Vương Hựu Nhạc cười an ủi mọi người, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý: “Dựa vào kinh nghiệm suy đoán của ta, lão tổ gia gia nhà ta hiện tại đang vui đến quên cả trời đất, nào có thời gian quan tâm đến các ngươi.”

“?” Thanh Ly thần nữ vẻ mặt dấu chấm hỏi, có chút bất mãn: “Tiên sinh vậy mà lại giấu chúng ta chơi đùa vui vẻ?”

“Ách… Ha ha.” Vương Hựu Nhạc cười khan một tiếng, vội vàng chuyển chủ đề, “Các ngươi nha, thả lỏng trong bụng là

được rồi. Đúng rồi, đêm nay tiên trọng bảy mươi chín là sẽ được công chiếu, ta đã đặt sẵn phiếu."

Bất tri bất giác, truyền thuyết về Tiên Đế trọng sinh đã xuất hiện phiên bản thứ bảy mươi chín, nhưng vẫn đang xào cơm nguội, nhiệt độ vẫn tương đối cao.

Một câu nói kia của hắn, lập tức lại hấp dẫn lực chú ý của mọi người tới đây.

Thanh Ly thần nữ hai mắt sáng rực, cực kỳ hưng phấn: "Vũ Nhạc lão tổ, không ngờ sau khi ngài trọng sinh lại xảy ra nhiều câu chuyện thú vị như vậy, ngay cả bạn gái cũng nói đến hơn một trăm câu!"

Đúng vậy, trải qua khoảng thời gian ở chung này, dưới tình huống Vương Hựu Nhạc không có giấu diếm, mọi người đều biết hóa ra hắn chính là Vũ Nhạc Tiên Đế đại danh đỉnh đỉnh chuyển thế.

Ngay từ đầu, mọi người đều rất khiếp sợ, thái độ đối với hắn cũng không còn tùy ý như lúc đầu, trở nên tràn đầy kính sợ và cẩn thận.

Nhưng sau một khoảng thời gian ở chung, bọn họ lại phát hiện Vương Hựu Nhạc không chỉ "bình dị gần gũi", thích chơi đùa, còn chơi bời lêu lổng hơn so với bọn họ, trầm mê vào thế giới ảo không thể kiềm chế, thậm chí động một chút lại oán trách phụ thân quản quá chặt, nhi tử đối với hắn vọng phụ thành long vân vân.

Đại đế Đan Đan Kính của mọi người trực tiếp vỡ một chỗ.

Sau đó, hắn càng lăn lộn càng quen, không có cảm giác ngăn cách gì.

"Khụ khụ, đó đều là một tác giả tên là 'Công chúa không cần' bịa ra." Vương Hựu Nhạc lúng túng ho khan, "Mọi người đều biết, ta chỉ có hai lão bà."

"Như vậy cũng đủ lợi hại." Thanh Ly thần nữ có chút sùng bái nhìn Vương Hựu Nhạc, "Ngài vậy mà có thể làm cho phong hào công chúa Thần Triều và Ma tộc đại thống lĩnh chung đụng hòa thuận, thật không hổ là lão tổ chuyển thế."

Vương Hựu Nhạc không còn gì để nói.

Cái này có cái gì đáng để khoe khoang? Quá thống khổ có được hay không?

Lắc đầu, hắn nhìn những đại gia hỏa hào hứng bừng bừng, lại nói sang chuyện khác: "Ài ~ đáng tiếc từ khi cha ta thay mặt quản lý gia tộc, đã xuất đài một loạt chính sách chỉnh đốn, từng vòng từng vòng chỉnh đốn xuống, rất nhiều đồ chơi thú vị đều bị cấm rồi! Các ngươi nếu sớm hơn một trăm năm là được rồi, lúc ấy mới thật sự là bách hoa tề phóng."

Chúng thần tử thần nữ càng kinh hãi.

Hiện tại đã đủ thú vị rồi, trước đó lại còn có thú vị hơn?

Nhân dân của thế giới Thần Võ này, cuộc sống này đến tột cùng cũng hạnh phúc cỡ nào a!

"Khó trách, Vân Hạc sư huynh lưu luyến quên về, đều không muốn trở về Tiên giới." Minh Huy thần tử có chút cảm khái: "Bây giờ ta cũng không muốn trở về nữa."

Nghe vậy, trong lòng Vân Hạc thần tử trợn trắng mắt.

Ta không trở về là bởi vì lý do này sao? Ta còn chưa phải là bị…

Được rồi được rồi, ta thừa nhận, Thánh Cộng Minh này đích xác không giống nhau, nhất là thế giới Thần Võ, càng có mị lực độc đáo.

Hắn ta đã sắp không nhớ nổi rốt cuộc mình đã bao lâu rồi không nghĩ tới chuyện trở về Tiên giới.

…

Cuộc sống của thế giới Thần Võ muôn màu muôn vẻ, một đám thần tử thần nữ hưởng thụ hưởng thụ, bất tri bất giác tâm tính đã có chuyển biến, đang dần dần biến thành hình dạng Vương thị.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Sau một khoảng thời gian.

Một con thuyền hư không nhỏ màu xanh lục xuyên qua hư không ảm đạm, bay nhanh về phía Cấm Khu Sinh Mệnh.

Chiếc thuyền hư không này đương nhiên là Huyền Thanh Thần Chu của Vương Thủ Triết.

Là Thần Chu, tốc độ của Huyền Thanh Thần Chu cực nhanh, chỉ tốn một tháng ngắn ngủi đã đến Sinh Mệnh Cấm Khu.

Cấm khu Sinh Mệnh cố nhiên ẩn giấu ở trong Vô Tận Thiên Uyên, nhưng bởi vì phụ cận có một lối vào Thiên Uyên, một ít khí tức sinh mệnh đặc biệt sẽ xuyên thấu qua cửa vào này, chậm rãi tản mát ra bên ngoài trong Hư Không Hải.

Cũng chính vì vậy, Toái Tinh Đái quần ở phụ cận Cấm Khu Sinh Mệnh đã từng bồi hồi không ít sinh vật hư không cường đại bị hấp dẫn tới.

Đương nhiên, những sinh vật hư không kia từ rất nhiều năm trước đã bị Thủy Thiên Thần Hoàng thanh lý. Cho dù lúc ấy không có bị thanh lý, bằng vào Vương thị hôm nay cường đại, xông xáo sinh mệnh cấm khu cũng đã không nguy hiểm nữa.

Giống như một đạo thanh sắc thiểm điện, Huyền Thanh Thần Chu cực tốc lướt qua Toái Tinh Đái bên ngoài, trực tiếp bay vào Sinh Mệnh Cấm Khu, bay thẳng đến phụ cận gốc cây Ngụy Thần Thụ cao cấp mười tám đỉnh phong mới dừng lại.

Vầng sáng mặt ngoài Thần Chu lưu chuyển, tản ra ánh sáng màu xanh mờ mịt, Vương Thủ Triết một thân bạch y từ trong ánh sáng màu xanh cất bước đi ra, lơ lửng ở phía trước Sinh Mệnh Chi Thụ.

Mà phía sau hắn còn đi theo Thủy Thiên Thần Hoàng và Trường Canh Đạo Chủ.

Về phần Bạch Hổ Vương Dần Hổ, thì bị hắn lưu lại Tiên Giới, tạm thời bảo hộ bên cạnh Vương Lạc Tĩnh.

Không còn cách nào khác, ai bảo Vương Lạc Tĩnh thích ra ngoài đánh dã thú, luôn chui vào khu vực nguy hiểm ở trong Tiên giới hoặc là biên cảnh Ma tộc để vơ vét trùng tộc càng cường đại hơn, nếu không che chở chút, trong lòng hắn thật sự không an tâm.

Lúc này, Trường Canh Đạo Chủ đã vô cùng kích động, hai mắt dán chặt vào gốc cây to lớn trước mặt.

So với một gốc cây trong Thanh Đế Thần Cung, gốc cây này không thể nghi ngờ càng cổ xưa hơn, càng cường đại hơn, chỉ kém nửa bước nữa thôi là sẽ thăng cấp Thần Thụ chân chính.

Trường Canh Đạo Chủ có cảm giác, nếu là đơn đấu, nửa bước Tiên Đế như hắn quá nửa không phải là đối thủ của đối phương.

Bọn họ tiến vào Sinh Mệnh Cấm Khu không có chút che dấu nào, động tĩnh lớn như vậy, Sinh Mệnh Chi Thụ tự nhiên đã sớm thanh tỉnh lại.

Nó chậm rãi duỗi nhánh cây ra, giống như vừa mới tỉnh ngủ, ngữ khí cũng có chút lười biếng: "Vương Thủ Triết, ngươi không đi Tiên Giới thu hoạch thân phận truyền nhân của Thanh Đế chân chính, đến chỗ ta làm gì?"

"Đi qua rồi, lại trở về rồi."

Vương Thủ Triết bình tĩnh mở miệng, sau đó móc ra 【Chấp quyền đế ấn】 của Thanh Đế Thần Cung.

Đó là một ấn nữ bị tạo hình thành con dấu hình cổ thụ, toàn thân màu xanh biếc, phảng phất tản ra uy năng sinh mệnh vô cùng vô tận.

Không sai, cầm quyền đế ấn chính là một kiện đỉnh cấp đạo khí, chính là mô phỏng theo Thanh Đế Thần Ấn chân chính luyện chế mà thành, có một bộ phận quyền hành thiên đạo pháp tắc hệ sinh mệnh.

Đế ấn cầm quyền này, chính là bằng chứng Thanh Đế để lại cho đệ tử năm đó, có được nó, liền có thể thay mặt cung chủ, trở thành cung chủ thay mặt Thanh Đế Thần Cung.

Mà nó ngoại trừ đại biểu cho quyền lực của Thanh Đế Thần Cung, đồng thời còn là một đạo khí trị liệu rất lợi hại, vừa có thể ở hậu cần chiến trường cứu trị số lượng lớn người bị thương, cũng có thể ở chiến trường tiền tuyến tăng cường sức khôi phục sinh mệnh của quân đội.

Đế ấn cầm quyền này, chính là Trường Canh đạo chủ cứng rắn nhét cho Vương Thủ Triết, hy vọng hắn có thể mang Phi Thanh Đế Thần Cung.

“Đế Ấn nắm quyền của Thần Cung?” Sinh Mệnh Thụ sửng sốt một chút: “Trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi vẫn lấy lại được?”

Lúc trước nó để Vương Thủ Triết đi Thanh Đế Thần Cung thu hoạch truyền thừa trước, chẳng qua là để hắn đi thu hoạch thân phận truyền nhân chính thức, được Thanh Đế Thần Cung tán thành là được, cũng không sai khiến Vương Thủ Triết đi mưu quyền soán vị!

“Trường Canh tiền bối, ngài giải thích một chút đi” Vương Thủ Triết nháy mắt với đạo chủ Trường Canh bên cạnh.

Trường Canh Đạo Chủ hiểu ý, lập tức cung kính hành đại lễ với cây Sinh Mệnh: “Sinh Mệnh tiền bối, ta là cung chủ trước đây của Thanh Đế Thần Cung…”

Sau đó, hắn rủ rỉ nói ra, nhất trí quyết định trên dưới Thanh Đế Thần Cung, chỉ có Thủ Triết như Thiên Lôi sai đâu đánh đó nói ra phương châm.

Cây Sinh Mệnh nghe xong, hơn nửa ngày sau mới phản ứng lại, lập tức không nhịn được cười ha hả: “Hay lắm hay lắm, không hổ là thiếu chủ điện hạ, ngươi xuất sắc hơn ta tưởng tượng, Thanh Đế Thần Cung ta được cứu rồi!”

Theo tiếng cười to của nó, cả cây đều bắt đầu run rẩy kịch liệt, không ít lá cây ào ào rơi xuống.

Thủy Thiên Thần Hoàng thấy thế, bắt đầu im lặng không lên tiếng mà thập phần thuần thục nhặt lên ” rác rưởi”, ngay cả những cành khô trong lúc vô tình rải rác cũng không buông tha. Dù sao gốc cây Sinh Mệnh cổ lão này, toàn thân đều là bảo bối.

Nghe nói sau khi những cành khô kia nghiền thành phấn có thể luyện chế thành huân hương. Sau khi đốt nó lên, phàm nhân ngửi một cái là có thể kéo dài tuổi thọ.

“Sinh Mệnh tiền bối, nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, ta có thể chính thức kế thừa di sản của sư tôn Thanh Đế rồi chứ?” Vương Thủ Triết thu hồi Đế Ấn cầm quyền, nghiêm túc hỏi.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, nếu như nó lại ba lần bốn cản, đưa ra chút nhiệm vụ khác cho mình, cũng chỉ có thể đến cứng rắn.

“Đương nhiên có thể.” Sinh Mệnh Chi Thụ lần này không làm khó Thủ Triết, mà chủ động giãn ra tán cây, mở ra trận pháp cấm chế: “Thiếu chủ điện hạ, ngài có thể trực tiếp tiến vào hạch tâm cấm khu, nơi đó có 【Thanh Đế Thần Ấn】 mà lão chủ nhân lưu lại và một ít bảo vật khác.”

Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười hài lòng, gật đầu cười nói: “Vất vả tiền bối rồi.”

Dứt lời, hắn liền bay về phía hạch tâm Cấm Khu.

Trường Canh Đạo Chủ và Thủy Thiên Thần Hoàng vừa định qua xem náo nhiệt thì bị cây Sinh Mệnh ngăn lại: “Chỗ ở của lão chủ nhân chỉ có thiếu chủ có thể đi, hai tùy tùng các ngươi cứ đợi ở bên ngoài.”

Tùy tùng?

Ha ha! Cả nhà ngươi mới là tùy tùng của Vương Thủ Triết!!!

Thủy Thiên Thần Hoàng cười lạnh hai tiếng, vén tay áo chuẩn bị đánh một trận với cây Sinh Mệnh, thuận tiện nhặt thêm mấy thứ rác rưởi nó không cần lại bị Trường Canh Đạo Chủ ở bên cạnh kéo lại.

“Thủy Thiên bệ hạ, bình tĩnh, bình tĩnh! Tất cả chờ Thủ Triết trở về rồi hãy nói. Huống hồ, ở trong cấm khu này nếu không có ta hỗ trợ, ngươi hơn phân nửa đánh không lại tiền bối Sinh Mệnh.”

Khuyên can mãi, Thủy Thiên Thần Hoàng mới miễn cưỡng đè xuống tính nóng nảy, tức giận tiện tay nhổ hai cái lá cây Sinh Mệnh nhét vào trong ngực, lúc này mới tha thứ nó.

Mà ngay lúc bọn họ đang ầm ĩ bên này, một bên khác, Vương Thủ Triết đã xuyên qua sương mù dày đặc và cấm chế, tiến vào vị trí trung tâm của cấm khu.

Ngoài dự liệu của Vương Thủ Triết chính là, bên trong trung tâm Cấm Khu đã không còn là rừng cây Viễn Cổ.

Xuất hiện ở trước mặt hắn là một tòa viện tử phong cách cổ xưa.

Nó giống như một sân nhà nông vô cùng bình thường, không xa hoa, cũng không tinh xảo, không hề đặc sắc. Ngay cả bố cục của sân cũng giống như nông gia viện bình thường nhất,

chính giữa là nhà chính, một bên là sương phòng, một bên khác là phòng củi.

Trong viện vây quanh tường vây, còn có một vũng nước suối cùng ba phần nông điền, trong nông điền sinh trưởng một ít mầm non màu xanh xanh, nhìn sinh cơ bừng bừng, tựa như là còn có người sinh hoạt ở trong đó.

Ánh mắt Vương Thủ Triết đảo qua mỗi một gian phòng trong sân, mỗi một vật phẩm, khi chạm đến ba phần đồng ruộng kia, con ngươi lại chợt co rụt lại.

Cái đồng ruộng này!

Linh khí không khỏi cũng quá nồng nặc đi!

Trong trận pháp bao phủ đồng ruộng, linh khí lưu chuyển như thực chất, tạo cho người ta cảm giác, giống như là tùy tiện chộp một cái, liền có thể nắm linh khí nồng đậm trong tay.

Một linh điền nho nhỏ, lại có nồng độ linh khí kinh khủng như vậy, hắn quả thực chưa từng thấy!

Linh điền cấp bậc này là gì?!

Gần như là bản năng, Vương Thủ Triết cảm giác tìm kiếm phía dưới đồng ruộng kia.

Cảm giác vô cùng nhạy bén nói cho hắn biết dưới khối linh điền nho nhỏ này dường như có ẩn giấu một linh mạch rất nhỏ.

Linh mạch rất nhỏ, tối đa cũng chỉ có thể cung cấp trên ba phần ruộng này, nhưng cấp bậc linh năng ẩn chứa trong đó lại vượt xa thần mạch thập phẩm trong động phủ tùy thân của hắn!

Chẳng lẽ đây là thập nhất phẩm thượng cổ thần mạch trong truyền thuyết?

Thứ này hắn nghe nói qua, cho dù ở Tiên Giới, Vương Thủ Triết cũng chưa từng nghe nói nhà ai có thần mạch thập nhất phẩm thượng cổ.

Phải biết rằng, Thập Phẩm Thần Mạch cũng có thể dùng để gieo trồng Thập Tam Phẩm, còn Thập Tứ Phẩm thì chẳng qua là nhanh lên một chút, chiếm dụng nhiều hay ít khác nhau của Thần Mạch, cho nên tuy rằng Thập Tứ Phẩm thần dược ở Tiên

Giới bây giờ rất thưa thớt, nhưng vẫn có một số loại, thứ thiếu nhất chính là Luyện Đan Sư có thể luyện chế chúng thành đan dược.

Nhưng thập nhất phẩm thượng cổ Thần Mạch, lại có thể dùng để trồng những thần dược cùng linh mễ phẩm giai cao hơn trong truyền thuyết. Vốn cho rằng, thượng cổ Thần Mạch đã tuyệt tích, lại chưa từng nghĩ ở chỗ này gặp được.

Vấn đề là, trong thần điền thập nhất phẩm thượng cổ trồng mầm non màu xanh là gì?

Chẳng lẽ…

Trong lúc Vương Thủ Triết suy nghĩ.

“Hả?”

Một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên từ trong sân.

Vương Thủ Triết suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhìn lại, lúc này mới chú ý tới trong ba phần nông điền kia ngoại trừ mầm non, lại còn có “thứ” khác.

Đó là một tiểu oa nhi màu xanh biếc.

Hắn chỉ cao hơn mầm non bên cạnh một cái đầu, trên đầu đội mũ vành rộng, lưng đeo một cái giỏ trúc nhỏ, trong tay còn nắm một cái cuốc nhỏ, ăn mặc giống như nông phu.

Hắn vừa rồi rõ ràng là đang làm việc, lúc thẳng lưng, trong tay còn cầm một nắm cỏ dại màu xanh, ngẩng đầu nhìn Vương Thủ Triết ngoài viện, ánh mắt rất kinh ngạc.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt của tiểu oa nhi lập tức trở nên cảnh giác, vung vẩy cái cuốc, nãi hung dữ trừng mắt về phía Vương Thủ Triết: “Ngươi là ai? Sao lại xông vào?”

Vương Thủ Triết cũng đánh giá hắn ta, nhíu mày hỏi: “Thần tiên? Yêu quái? Cảm ơn…”

…

Chương 107: Thủ Triết: Ta muốn đánh Thanh Đế tơi bời thế nào?

…

Đứa bé: “????”

Hiển nhiên là hắn bị Vương Thủ Triết hỏi đến ngây ngốc, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, vẻ mặt hung dữ bằng sữa giả vờ cũng cứng lại.

“Ha ha~”

Vương Thủ Triết vui vẻ nở nụ cười.

Tùy tiện bước qua một bước, hắn liền giống như súc địa thành thốn xuất hiện ở trước mặt tiểu oa nhi, thò tay vuốt đầu của hắn nói: “Ta chỉ cùng ngươi mở một trò đùa nho nhỏ mà thôi.”

Hắn làm sao không nhìn ra, tiểu gia hỏa này chính là Đạo Khí Khí Linh, hơn nữa xem ra, còn là một kiện Đạo Khí loại phụ trợ nông tang.

Không đợi tiểu tử kia có phản ứng, Vương Thủ Triết lại hỏi tiếp: “Trong ruộng của ngươi trồng linh cốc gì? Còn bao nhiêu năm nữa mới trưởng thành?”

“Trồng chính là 【Cốc Thần Tắc】, còn có hơn một ngàn năm nữa là có thể trưởng thành.” Đứa bé trả lời theo bản năng.

Sau khi trả lời xong, trên khuôn mặt nho nhỏ của hắn đột nhiên xuất hiện nghi hoặc và khó hiểu: “Kỳ lạ, vì sao ta phải trả lời ngươi?”

“Có thể là vì chuyện này.” Vương Thủ Triết cười móc ra đế ấn cầm quyền của Thanh Đế Thần Cung.

Vừa xuất hiện, nó đã tản ra uy năng sinh mệnh dồi dào, bao phủ ba phần đất nho nhỏ này.

Ngay cả Cốc Thần Tắc chưa từng trưởng thành trong đất cũng phảng phất cảm nhận được cái gì, phiến lá lắc lư, tựa như Triêu Thánh, sinh mệnh lực trong mầm non cũng dưới lực lượng tưới nhuần trở nên dồi dào hơn.

“Y nha, là [cương quyền đế ấn].” Hai mắt tiểu oa nhi sáng ngời, kích động hẳn lên, “Ngươi là thay cung chủ của Thần Cung? Tốt quá rồi, cuối cùng các ngươi cũng tới tìm chúng ta!”

“Không sai, ngươi tên là gì?” Vương Thủ Triết cười tủm tỉm hỏi.

“Ta tên là 【cuốc Thần Nông】.” Tiểu oa nhi xanh biếc ưỡn ngực, trả lời vang dội, ngữ khí mười phần kiêu ngạo, “Ta chính là một kiện nửa bước Thần khí.”

Bán Thần khí?

Vương Thủ Triết nhất thời có chút không nói gì.

Bán bộ Thần khí là hiếm hoi và trân quý cỡ nào? Đây chính là bảo bối mà ngay cả Tiên Đế cũng thèm khát.

Thông thường, nếu có cường giả lấy được tài liệu đỉnh cấp có thể luyện chế bán bộ thần khí, đều lựa chọn luyện chế thành bảo vật loại tiến công hoặc phòng ngự, luyện chế thành bán bộ thần khí loại nông tang phụ trợ, hơn phân nửa là Thanh Đế thần cung sẽ làm như vậy.

Tuy nhiên, Vương Thủ Triết cũng không coi là nhìn nhầm. Mặc dù Bán bộ thần khí mang theo hai chữ “thần khí”, trên thực tế vẫn nằm trong phạm vi của đạo khí.

“Ngươi không có tên nhỏ gì sao?” Vương Thủ Triết vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Cho tới nay, hắn đều vô cùng yêu thích hài tử, nhìn từng cái từng cái củ cải nhỏ đáng yêu, dưới sự kiên nhẫn che chở cùng ân cần dạy bảo của mình mà lớn lên thành tài, loại cảm giác thành tựu này không gì sánh kịp.

“Tiểu danh là gì?” Đứa bé vẻ mặt có chút ngây ngốc.

Vương Thủ Triết thấy thế, đại khái đã hiểu rõ.

Đoán chừng là những Tiên Đế cao cao tại thượng kia, cũng không xem cuốc Thần Nông là sinh mệnh chân chính, chỉ coi hắn là một kiện công cụ.

Lập tức, thái độ của hắn càng thêm hòa ái: “Vậy ta giúp ngươi lấy cái tiểu danh dễ nghe, nhìn ngươi lớn lên xanh biếc, mập

mạp đáng yêu, tựa như thần công tạo vật hoàn mỹ không tỳ vết.”

“Không được hoàn mỹ chính là, thoạt nhìn có chút không quá thông minh. Nếu đã như thế, sau này ngươi cứ gọi là Tiểu Minh đi, hi vọng ngươi có thể càng ngày càng thông minh.”

Tiểu oa nhi xanh biếc 【Tiểu Minh】 ngẩng đầu, tiếp tục ngơ ngác nhìn Vương Thủ Triết, hai mắt mờ mịt trống rỗng, dáng vẻ giống như nước mũi sắp chảy xuống.

“Ai ~ đứa nhỏ này hơn phân nửa là ở một mình lâu, linh trí đều rỉ sét.” Vương Thủ Triết đau lòng sờ sờ đầu hắn: “Có điều, ngươi không cần lo lắng, chờ sau khi ta xử lý xong việc vặt nơi này sẽ đưa ngươi trở về Vương thị, nên học thượng tộc, tiếp xúc nhiều với hài tử cùng tuổi, từ từ sẽ hoạt bát.”

Bạn học Thần Nông Sừ Tiểu Minh, hiển nhiên không ý thức được ba chữ “Thượng tộc học” có ý nghĩa gì, dù sao cả người hắn đều mơ màng.

“Tiểu Minh, Cốc Thần Tắc là ngũ cốc phẩm cấp gì?” Vương Thủ Triết an bài xong bạn học Tiểu Minh mới chuyển đề tài lại.

Hắn chưa từng nghe qua cái tên Cốc Thần Tắc này, nhưng nếu nó có thể được trồng trên linh điền của thập nhất phẩm thượng cổ Thần Mạch, hiển nhiên không phải là phàm vật.

“Là một loại thần cốc thập nhất phẩm thượng cổ. Nghe bệ hạ nói, là hắn ngẫu nhiên có được ở trong một di tích thượng cổ.” Liên quan đến tri thức chuyên nghiệp, phản ứng của Thần Nông Tiểu Minh cũng nhanh hơn rất nhiều.

Quả nhiên là thập nhất phẩm thượng cổ Thần mễ!

Trong lòng Vương Thủ Triết vui mừng.

Đây chính là thứ tốt.

Cho dù là ở Tiên giới, Vương Thủ Triết hiểu được tình huống, thật ra những Tiên Đế đó bình thường cũng chỉ có thể ăn cửu phẩm đạo mễ, ngẫu nhiên mới có thể ăn chút thập phẩm thần mễ, số ít Tiên Đế quẫn bách, thậm chí sẽ vụng trộm ăn bát phẩm gạo.

Nguyên nhân rất đơn giản, gạo thập phẩm bình thường cần đến Thần Mạch thập phẩm mới có thể gieo trồng, nếu phẩm cấp của linh mạch không đủ, tuy không đến mức phải nuôi chết nhưng tốc độ sinh trưởng lại rất chậm.

Nhưng vấn đề là, cho dù là ở Tiên Giới, Thần Mạch Thập Phẩm cũng vô cùng hiếm thấy và hi hữu, cũng chỉ có trong các loại thế lực đỉnh cấp như Thái Thượng Thần Cung, Nam Minh Thần Điện mới có, mà số lượng cũng rất ít, đa số đều dùng để trồng thần dược Thập Tam Phẩm hoặc Thập Tứ Phẩm.

Đương nhiên, Thập Tam Phẩm, chu kỳ thần dược Thập Tứ Phẩm sinh trưởng phi thường dài dằng dặc, đơn thuần so sánh giá cả, cũng không thấy mạnh hơn bao nhiêu so với Thập Phẩm Mễ, chỉ là phần lớn cái trước đều có tác dụng cường đại không cách nào thay thế.

Dưới tình huống số lượng Thần Mạch Thập phẩm không đủ, tự nhiên phần lớn đều trồng thần dược.

Ở trong loại hoàn cảnh lớn này, Thập Nhất Phẩm Thượng Cổ Thần Mễ ngang trời xuất thế, hiệu quả tuyệt đối tương đối nổ tung. Sợ là Tiên Đế thấy cũng phải thèm nhỏ dãi ba thước, xem như vật đại bổ.

Chỉ đáng tiếc, nơi này chỉ có ba mươi mốt mẫu ruộng, tổng sản lượng rất có hạn.

Đợi một chút…

Trong đầu Vương Thủ Triết bỗng nhiên có một đạo linh quang hiện lên, sau đó cười híp mắt nhìn về phía cuốc Thần Nông Tiểu Minh: “Tiểu Minh, ngươi ở chỗ này trồng ruộng bao lâu rồi?”

“Rất lâu rất lâu, có một trăm hai mươi vạn năm.” Thần Nông Tiểu Minh suy nghĩ một chút nói, thân là loại gieo trồng đạo khí phụ trợ, tính toán thời gian là một trong những chức năng cơ sở của hắn.

“Vậy ta kiểm tra ngươi, ngươi trồng Cốc Thần Tắc đến thu hoạch, một quý cần bao lâu? Mỗi lần thu hoạch bao nhiêu cân? Những năm này tổng cộng thu hoạch bao nhiêu Tắc Mễ?” Vương Thủ Triết nhanh chóng hỏi.

Thần Nông Tiểu Minh lập tức trả lời: “Mỗi mùa cần khoảng sáu ngàn năm mới có thể thu hoạch, mỗi lần thu hoạch ngoại trừ lưu chủng ra có thể kết hơn 150 cân, trước mắt tổng cộng thu hoạch ước chừng 3 vạn cân.”

Tổng thu hoạch 30 ngàn cân?

Cho dù Vương Thủ Triết giàu có, cũng không nhịn được âm thầm líu lưỡi.

Thần mễ Thập phẩm đắt tiền nhất ở Tiên Giới hiện nay, mỗi cân giá bán ước chừng ba viên Tiên Linh Thạch.

Cái giá này nhìn như không đắt, lấy thân phận Tiên Đế nhất định có thể ăn được, nhưng nếu mỗi ngày ăn cái này, cho dù bình quân đến mỗi ngày cũng phải tiêu mấy cân, một năm trở xuống cũng phải tiêu phí mấy chục Hỗn Độn linh thạch, trăm năm ăn được mấy ngàn Hỗn Độn linh thạch!

Cách ăn này, trong nhà có quặng cũng không lấp đầy.

Bởi vậy, cho dù là Thái Thượng Tiên Đế của cải phong phú, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng dính vào ăn Thập Phẩm Thần Mễ, phần lớn thời gian vẫn ăn Cửu Phẩm Đạo Mễ.

Mà Thập Nhất Phẩm Cốc Thần Tắc này, ít nhất có thể tính toán giá cả gấp mười lần, khởi bước phải ba mươi viên Tiên Linh Thạch một cân.

Điều này đại biểu, tổng giá trị của nhóm Cốc Thần Tắc này ít nhất cũng gần vạn viên Hỗn Độn linh thạch.

Cái này còn chưa tính đến việc dùng giá cả hiếm đổi làm quý, không đảm bảo các đại lão Tiên giới nhìn thấy, sẽ điên cuồng tranh giành nếm thử cũng không chừng.

Đương nhiên, thứ này giá trị lớn nhất không phải là lợi nhuận ở phương diện Hỗn Độn Linh Thạch, mà là độc quyền lũng đoạn địa vị.

Phải biết rằng, tiên giới bây giờ, chỉ sợ cũng chỉ có trong tiểu viện này, có ba phần mười thần điền thập nhất phẩm, cũng chỉ có mình có thần tắc thập nhất phẩm.

Ý nghĩa lũng đoạn, phàm là người hơi có chút đầu óc kinh doanh đều sẽ không thể không rõ.

“Vậy lương thực thu hoạch chất đống ở đâu? Đó là một đề giải, nhanh!” Vương Thủ Triết lại nhanh chóng hỏi.

“Ở trong kho lúa bên cạnh kho củi phía đông.” Thần Nông Tiểu Minh nhanh chóng cướp trả lời.

“Rất tốt.” Vương Thủ Triết vuốt đầu hắn, hung hăng khen hắn một trận.

Bất quá, hắn tính toán một chút, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng lắm: “Thời gian sáu ngàn năm này thành thục, có phải là hơi dài hay không? Ngươi không tự mình thu nạp tinh hoa thiên địa tưới tiêu thúc sao?”

Phải biết rằng, cửu phẩm Đạo Linh Mễ của Tiên Giới chỉ cần hai trăm năm là có thể thu hoạch được một gốc.

Thần Nông Tiểu Minh lập tức lắc đầu: “Cốc Thần Tắc phẩm cấp quá cao, ta tự mình hấp thu những thiên địa tinh hoa kia căn bản là không đủ, trước kia đều là Thanh Đế bệ hạ ban cho ta sinh mệnh lực của hắn, mà ta chỉ phụ trách canh tác cùng thu hoạch.”

Vương Thủ Triết hiểu rõ.

Cốc Thần Tắc chính là Thập Nhất Phẩm Thần mễ, so với Thập Tam Phẩm thần dược Hỗn Độn Kim Liên cũng chỉ kém hai bậc.

Theo Vương Thủ Triết tính toán, cho dù là hắn tự mình dùng sinh mệnh bổn nguyên huyền khí để thúc đẩy, tối thiểu cũng phải mười năm mới có thể quen biết một phần, trừ phi huyết mạch của hắn lại lần nữa tăng lên một tầng, có lẽ mới có thể rút ngắn thời gian đến khoảng hai năm.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết định đi kho thóc xem một chút, thuận tiện đun một chút Thập Nhất Phẩm Thượng Cổ Thần mễ nếm thử món ngon.

Dù sao trước đó, hắn cũng chỉ nếm qua Thập Phẩm Mễ.

Không ngờ, Thần Nông Tiểu Minh bỗng nhiên nổi gân, liều mạng ngăn cản hành động trộm gạo của Vương Thủ Triết.

Được rồi!

Vương Thủ Triết cũng không đến mức bắt nạt bạn học Tiểu Minh, liền đi vào nhà chính phía nam.

Vừa vào cửa, chính là khách đường của nhà chính, trong đó chỉ có bàn bát tiên và ghế dựa, cùng với một tế đài hình chữ nhật dài, hết thảy đều vô cùng đơn giản, sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Mà Thanh Đế Thần Ấn trong truyền thuyết.

Cứ như vậy tế lên trên tế đài dài, do một lực lượng vô hình nâng đỡ, đang tản ra thanh quang uy nghiêm, chiếu rọi chính đường trong trẻo.

Thanh Đế Thần Ấn và Đế Ấn cầm quyền của Vương Thủ Triết tới tay, ngoại hình có tám chín phần tương tự, nhưng thực chất là thứ hoàn toàn khác biệt.

Cái sau vốn là mô phỏng theo Thanh Đế Thần Ấn luyện chế mà thành, dùng để đại biểu quyền lực khống chế Thanh Đế Thần Cung, 【Thanh Đế Thần Ấn】 mới là căn bản của tất cả.

Bởi vì bên trong Thanh Đế Thần Ấn ẩn chứa nhiều thế hệ truyền thừa của Thanh Đế nhất mạch!

Truyền thừa Thanh Đế!

Cũng không biết là cảm nhận được khí tức của Vương Thủ Triết, hay là cảm nhận được khí tức cầm quyền Đế Ấn, theo Vương Thủ Triết tới gần, Thanh Đế Thần Ấn được cung cấp trên tế đàn hơi hơi rung động, sau đó bỗng nhiên nở rộ ra hào quang màu xanh chói mắt.

Bên trong ánh sáng xanh, một hư ảnh lão giả mặc áo bào xanh, đầu đội đế quan nhanh chóng ngưng tụ thành hình, ánh mắt mừng rỡ tò mò nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Lão giả này chắc chắn là Thanh Đế.

Nhưng khí chất của hắn và Thái Thượng Tiên Đế mà Vương Thủ Triết từng gặp qua, Nam Minh Tiên Đế đều không giống nhau.

Trên người hắn tản ra khí tức sinh mệnh thập phần tinh thuần, ôn nhuận mà nhu hòa, để cho người ta nhìn thấy hắn, tựa như thấy được cánh rừng bát ngát sinh cơ bừng bừng, rừng rậm

viễn cổ xanh um tươi tốt, chóp mũi giống như có thể ngửi được khí tức cỏ cây tươi mát.

Khí tức như vậy cũng làm cho khí chất của hắn khác biệt với những Tiên Đế khác, lộ ra thập phần thuần túy, cũng thập phần ôn hòa.

Hắn như là gió xuân nhu hòa, có thể xua tan rét lạnh của mùa đông, thức tỉnh sinh cơ trong thiên địa.

Hắn giống như là trưởng giả trong cùng một gia tộc, khoan hậu, ôn hòa, có thể bao dung tất cả tùy hứng cùng phản nghịch của tiểu bối, làm cho người ta không khỏi cảm thấy hắn có thể tín nhiệm.

Vương Thủ Triết tiến lên, nho nhã nhẹ nhàng hành lễ: "Vãn bối Thần Võ Trường Ninh Vương thị Thủ Triết, bái kiến Thanh Đế bệ hạ."

"Ha ha ha ~" hư ảnh Thanh Đế sờ sờ chòm râu, phát ra tiếng cười liên tiếp, "Ta bất quá chỉ là một hình chiếu tàn hồn sống tạm bợ trên đời, ngươi cũng không cần đa lễ với ta."

"Trong quá trình gia tộc vãn bối và vãn bối trưởng thành, nhiều lần nhận được ân điển truyền thừa của bệ hạ, đương nhiên không dám thất lễ trước mặt bệ hạ." Vương Thủ Triết lại hành lễ lần nữa, trong lời nói lộ ra sự kính trọng và cảm kích.

Hắn mặc dù là huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên, nhưng kì thực một mực tu luyện đều là công pháp Thanh Hoàng nhất mạch truyền thừa xuống, tự nhiên cùng Thanh Đế có quan hệ sâu xa.

Hơn nữa lần này thật ra y là tới làm di sản của người thừa kế, đương nhiên không thể lấy thái độ đối đãi với Nam Minh Tiên Đế.

Lần này hư ảnh Thanh Đế không khách sáo nữa, thật sự nhận lễ của Thủ Triết.

Sau đó, hắn mới cười nói chính sự: "Thủ Triết, ngươi có thể đi tới nơi này, trong đó có tất nhiên, cũng có ngẫu nhiên. Ta tin tưởng trong lòng ngươi khẳng định có rất nhiều nghi vấn, không ngại thừa dịp tàn hồn của ta còn chưa đi luân hồi, ta giải đáp từng cái với ngươi."

Quả thật trong lòng Vương Thủ Triết có rất nhiều nghi vấn, Thanh Đế tiền bối an bài như vậy, xem như đã an bài ở trong lòng hắn.

Suy nghĩ một chút, hắn liền mở miệng hỏi: "Cấm địa của bệ hạ, tại sao lại ở lâu bên cạnh Thần Võ thế giới?"

"Ha ha ha, cái này nói ra thì dài lắm." Hư ảnh Thanh Đế cười nói: "Trước đó, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi đã từng nghe nói về 'Hồng' chưa?"

"Vãn bối sau khi đi Tiên Giới, có hơi nghe thấy Hồng tiền bối, chỉ là hiểu biết có hạn." Vương Thủ Triết nói rõ sự thật, "Theo ta được biết, người xếp hạng nhất trên tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng chính là Hồng tiền bối, tin tưởng hắn nhất định rất mạnh."

"Đệ nhất tổng bảng lịch sử à~" Thanh Đế thở dài một hơi: "Vị Hồng tiền bối kia, chính là tuyệt đỉnh thiên tài chân chính, trong lúc nguy cấp nhất ở Tiên giới, hắn đã đột phá gông cùm xiềng xích của Cửu Kiếp Tiên Đế, bước lên tầng thứ càng cao hơn, dựa vào sức của bản thân để xoay chuyển cục diện bại vong cho Tiên giới."

Tiên Đế cao tầng hơn?

Vương Thủ Triết thầm rùng mình.

Tuy rằng lúc trước hắn cũng đã đoán trước, nhưng đây là lần đầu tiên hắn biết, thì ra ở trên Tiên Đế, thật sự còn có một đẳng cấp khác.

Đợi đã!

"Vị kia?" Đáy mắt Vương Thủ Triết đột nhiên xẹt qua một vệt tinh quang: "Lẽ nào, Hồng tiền bối trong miệng bệ hạ và vị đệ nhất tổng bảng lịch sử kia không phải cùng một người?"

"Đương nhiên không phải." Thanh Đế nói: "Vị Hồng tiền bối đột phá tới giới chủ kia, chính là thiên tài cao cấp nhất ngàn tỉ năm khó gặp ở Tiên giới, ngay cả Lam tiền bối so sánh cũng không bằng. Mà Hồng mà ta nói, là truyền nhân của vị kia, tuy cũng rất mạnh, nhưng sợ rằng cả đời không thể đạt tới cấp độ giới chủ."

Không đợi Vương Thủ Triết nói, Thanh Đế lại nói tiếp: "Cách bây giờ khoảng một ngàn ba trăm vạn năm trước, Tiên Tộc và Ma tộc đã xảy ra lần đại chiến Tiên Ma thứ tư. Lúc đó Ma tộc thế lớn, lại có một vị chủ soái của Ma tộc. Bởi vậy, thế cục Tiên Tộc tràn ngập nguy cơ, có thể lâm vào nguy cơ diệt tộc bất cứ lúc nào"

"Còn Hồng tiền bối đột nhiên xuất hiện, không chỉ dẫn dắt Tiên Tộc ổn định thế cục, đứng vững gót chân, còn tổ chức một vài Tiên Đế âm thầm tập kích Giới Chủ và thuộc hạ của Ma tộc trên Cổ Thần Chiến Trường. Trận chiến đó đánh đến kinh thiên động địa, Cổ Thần Chiến Trường cũng xuất hiện rất nhiều khe hở ranh giới."

"Cũng may Hồng tiền bối chính là giới chủ bản địa, có ưu thế rất lớn so với giới chủ Ma tộc, cuối cùng vẫn đánh bại giới chủ Ma tộc kia. Chỉ tiếc, tuy giới chủ Ma tộc kia thần vẫn, nhưng vẫn có tàn hồn trốn thoát ra ngoài."

"Mà trong trận chiến đó, Hồng tiền bối bị thương quá nặng, đại nạn buông xuống. Mà Chưởng Giới Lệnh cũng đang trong đại chiến nứt vỡ, thậm chí có một bộ phận xuyên qua hàng rào thế giới, rơi xuống thế giới khác."

Nghe đến đó.

Trong lòng Vương Thủ Triết chấn động, bị lượng tin tức khổng lồ trong lời nói của Thanh Đế làm dấy lên sóng to gió lớn.

Quả nhiên có thế giới khác! Quả nhiên tồn tại thế giới khác!

Cái này xem như xác minh phỏng đoán của hắn cho tới nay.

Từ khi Vương Thủ Triết xuyên việt đến thế giới này, hắn đã phát hiện thế giới này và vị trí trước khi xuyên qua của hắn có sự khác biệt rất lớn trong pháp tắc căn bản.

Hết lần này tới lần khác, ký ức kiếp trước của hắn, lại sáng tỏ rõ ràng như thế.

Nếu hắn còn là phàm nhân, có lẽ còn có thể dùng triết học tư tưởng như Trang Mộng Điệp để đọc, nhưng hiện tại hắn chính là Đại La Kim Tiên, lý giải đối với luân hồi chuyển thế, khống chế thiên đạo pháp tắc của thế giới gần như là đạo.

Hắn tự nhiên sớm đã minh bạch, xuyên việt của mình tuyệt đối không phải là cách nói hoang đường của Nam Kha Nhất Mộng.

Mà theo lý giải của hắn đối với thế giới này càng sâu, hắn lại càng ý thức rõ ràng, thế giới vũ trụ này nhất định không phải tồn tại độc lập.

Dù sao, bất kể nhìn từ góc độ nào, Ma tộc cũng hiển nhiên không phải chủng tộc bản thổ.

Mà ngoài ra, trong lời nói của Thanh Đế còn để lộ ra một tin tức vô cùng quan trọng.

Chưởng Giới Lệnh, nguyên lai là bảo vật của Hồng tiền bối đột phá đến giới chủ!

Khó trách đại lão cấp Tiên Đế Tiên giới lại tốn rất nhiều công sức sưu tập mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh.

Nói không chừng, Chưởng Giới Lệnh này đánh vỡ gông cùm xiềng xích của Cửu Kiếp Tiên Đế, đột phá đến cấp độ giới chủ còn có quan hệ nhất định.

“Ngươi hiểu rồi?” Hư ảnh Thanh Đế cười tủm tỉm nhìn Vương Thủ Triết.

“Ta đoán được vài phần, nhưng vẫn có rất nhiều nghi vấn.” Vương Thủ Triết nhanh chóng bình tĩnh lại, trịnh trọng chắp tay: “Kính xin bệ hạ giải thích nghi hoặc.”

Thanh Đế khẽ gật đầu, cũng không thừa nước đục thả câu mà trực tiếp giải thích: “Tuy lúc đầu Hồng tiền bối đã vẫn lạc, nhưng truyền thừa của giới chủ vẫn luôn tồn tại, truyền thừa từ đời này sang đời khác. Để chấn nhiếp Ma tộc, cùng với kỉ niệm Hồng tiền bối đời thứ nhất, mỗi đời truyền nhân đều lấy danh hiệu “Hồng” làm danh hiệu.”

“Bọn họ thúc đẩy cải cách Tiên Giới, cổ vũ đoàn kết, thậm chí ủng hộ các thế lực lớn của Tiên Giới phát triển mở rộng bản thân. Ví dụ, Tiên Minh bên cạnh thế giới Thần Võ các ngươi chính là một trong những sản vật lưu lại trong thời đại khai thác. Chỉ tiếc, loại cải cách này cũng không phải đều thành công.”

“Mà sứ mệnh lớn nhất của mỗi thế hệ Hồng vẫn là tiêu diệt Ma tộc, trục xuất Ma tộc, bởi vậy công việc chủ yếu của Hồng tiền bối chính là trấn thủ khe hở của thế giới, đồng thời phân ra một phần tinh lực đi tìm những mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh còn sót lại ở thế giới khác. Nhưng mà biến số lại phát sinh hơn một trăm hai mươi vạn năm trước!”

Vương Thủ Triết tiếp tục kiên nhẫn nghe.

Lúc này, thanh âm của hư ảnh Thanh Đế cũng nhiều hơn mấy phần cảm thán: “Lúc ấy, hình chiếu Hồng đã tìm được một mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh ở trong thế giới đó, lại phát hiện chỗ đó xuất hiện biến hóa kỳ lạ.”

“Không ngờ trong mảnh vỡ đó lại sinh ra khí linh, hơn nữa do mảnh vỡ Chưởng giới lệnh hội tụ linh khí, nuôi dưỡng ra một 【 Tiểu Tiên Giới 】 linh khí dồi dào. Khí linh tự xưng là “Hồng”, cũng âm thầm dẫn dắt một số nhân loại nguyên thủy trồng trọt, tu luyện, truyền thụ văn hóa tri thức cho bọn họ. Lúc nhàm chán, nó còn truyền lại một ít chuyện thần thoại cho bọn họ, ví dụ như Cổ Thần Oa sáng tạo ra Tiên Tộc.”

“Dưới sự dẫn dắt của mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, nhân tộc ở đó rất nhanh liền trở nên cường đại. Nhưng mà, theo bóng hình Hồng Gia chân chính tìm được mảnh vỡ, sau khi thu đi, linh khí hội tụ nhanh chóng tiêu tán.”

“Tu tiên thần văn minh tu tiên dựa vào mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh phát triển ra nhanh chóng sụp đổ, huy hoàng trước kia cũng biến thành truyền thuyết hư vô mờ mịt…”

“Bất quá, sau khi thần thoại sụp đổ, nhân loại tiểu thế giới kia rất nhanh lại lần nữa đứng lên. Dưới tình huống không có bất kỳ linh khí nào ủng hộ, phát triển ra một ít văn minh cực kỳ đặc biệt, cái này để lại âm thầm quan sát, cũng quyết định thủ hộ hình chiếu Hồng tiền bối một đoạn thời gian.

Trong lòng Vương Thủ Triết bừng tỉnh.

Hóa ra linh khí của trái đất tán loạn, do nền văn minh tu luyện chuyển hướng phát triển văn minh khoa học kỹ thuật ở đây…

Thanh Đế lại nói: “Hồng tiền bối thấy những Nhân tộc đó sống không tệ, liền chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi rời đi lại bất ngờ phát hiện ngươi! Chân linh của ngươi cực kỳ kỳ lạ,

bên trong ẩn chứa một tia đạo uẩn sinh mệnh bổn nguyên, tuy rằng yếu ớt, nhưng tiền đồ vô lượng."

"Hồng tiền bối lập tức như nhặt được chí bảo. Cũng bởi vậy, trong lòng của hắn sinh ra một kế hoạch tuyệt diệu. Hắn quyết định đem ngươi mang về, ở phương thế giới này của chúng ta một lần nữa luân hồi đầu thai. Chờ sau khi ngươi trưởng thành, hắn sẽ đem Hồng truyền thừa cho ngươi, để ngươi dẫn dắt Tiên tộc đánh bại Ma tộc!"

"Đợi một chút!" Vương Thủ Triết càng nghe vẻ mặt càng quỷ dị, cuối cùng tâm trạng cũng không nhịn được nữa: "Lúc trước cái xe tải đâm chết ta không phải là Hồng tiền bối làm trò quỷ đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải!" Thanh Đế dở khóc dở cười phủ nhận: "Là ngươi bị đụng chết sau đó linh hồn ly thể, mà Hồng tiền bối trùng hợp chuẩn bị rời đi, chú ý tới tình huống này vốn định thuận tay cứu ngươi một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện ra thuộc tính chân linh của ngươi cực kỳ không tầm thường, lúc này mới có kế hoạch tiếp theo trong đầu."

Như là sợ Vương Thủ Triết không tin, Thanh Đế lại bổ sung: "Ngươi phải biết rằng, thế giới kia tất cả đều là người bình thường không có tu luyện, mà chân linh lại ở chỗ sâu nhất của thần hồn, cho dù với tu vi của Hồng tiền bối, khi còn sống phải phán đoán thuộc tính của chân linh, cũng phải kiểm tra từng cái ở khoảng cách gần."

"Ngươi cho rằng Hồng tiền bối rảnh rỗi như vậy sao, sẽ ấn đầu người, từng người đi kiểm tra chân linh ở chỗ sâu trong linh hồn có phải là thuộc tính tánh mạng bổn nguyên hay không?"

Vương Thủ Triết suy nghĩ cẩn thận, liền bình thường trở lại.

Điều này cũng đúng, linh hồn của con người ở trong thân thể, chẳng khác gì là có một tầng thể xác che chở, sẽ có thần niệm mơ hồ thật lớn đối với cảm giác của Chân Linh.

Tuy không phải không có thủ đoạn kiểm tra, nhưng tuyệt đối không thể kiểm tra đo lường trong phạm vi lớn.

Phải dựa vào kiểm tra, tìm một sinh mệnh bổn nguyên thuộc tính chân linh không tồn tại, không đáng tin cậy hơn mò kim đáy biển.

Dừng một chút, Thanh Đế lại tiếp tục nói: “Đương nhiên, kế hoạch của Hồng tiền bối là để ngươi chịu chút đau khổ tự mình trưởng thành. Vì thế, Hồng tiền bối còn căn cứ theo thói quen phong tục của thế giới các ngươi, dùng mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh kia luyện chế thành hệ thống quen thuộc của ngươi, để hiệp trợ ngươi trưởng thành…”

“Chờ một chút!”

Vương Thủ Triết lại lần nữa không kiềm chế được, kinh ngạc nhìn Thanh Đế: “Ý của bệ hạ là, ta vốn nên có một hệ thống?”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt Thanh Đế hơi xấu hổ.

“Như vậy vấn đề đã đến, hệ thống của ta đi đâu rồi?” Vẻ mặt Vương Thủ Triết vô cùng nghiêm túc.

“Cái này, kế hoạch tiếp theo là ta tiếp nhận… Hệ thống của ngươi… Bị ta đánh mất.” Thanh Đế có chút chột dạ nói: “Nhưng ngươi nghe ta giải thích, tình huống khi đó khẩn cấp vạn phần, ngoài ý muốn liên tiếp phát…”

Vương Thủ Triết không muốn nghe hắn giải thích.

Lúc này, khi hắn nhìn Thanh Đế, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ, đó chính là đánh Thanh Đế một trận tơi bời.

Bởi vì hắn nhớ tới lúc mình vừa xuyên không không phát hiện ra sự thất vọng của hệ thống, cũng nhớ tới năm tháng bi thúc khi vẽ hệ thống.

Thì ra, căn nguyên của tất cả bi kịch chính là ở chỗ Thanh Đế này!

…

Chương 108: Chiếm được di sản Thanh Đế! Vương thị một đêm giàu có!

…

“Được rồi, ta thừa nhận là sai lầm của ta, ta xin lỗi ngươi.” Hư ảnh Thanh Đế nhìn ánh mắt yếu ớt bất thiện của Vương Thủ Triết, trong lòng có chút chột dạ: “Ta có thể bồi thường cho ngươi…”

“Thôi thôi.” Vương Thủ Triết thở dài một hơi, xua tay: “Đã đi đến bước này rồi, có hệ thống hay không đều giống nhau. Huống chi hiện tại bệ hạ không có vật gì, lấy cái gì bồi thường?”

Hắn đã đoán được, cái hệ thống bị mất kia, hơn phân nửa chính là cái trên người Vương Dần Hiên.

Hệ thống kia quả thật có chút diệu dụng, nếu như đặt ở lúc hắn vừa xuyên không, Vương thị có hệ thống này hỗ trợ đích xác có thể phát triển thuận lợi hơn rất nhiều. Chỉ là Vương thị phát triển tới bây giờ, vậy hệ thống chính là một việc vui…

Dù sao nói thế nào đi nữa, cũng chỉ là hệ thống luyện chế từ mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh nhỏ, tuyệt đối không thể nào trống rỗng biến ra tiên đế truyền thừa được.

“Thân không có vật gì sao?” Hư ảnh Thanh Đế kinh ngạc: “Ta còn có cấm địa, có truyền thừa, có Thần Mạch thập nhất phẩm thượng cổ, còn có…”

Nhưng mà vừa nói, thanh âm của hắn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp trầm mặc.

Bởi vì người trẻ tuổi trước mắt này vốn là truyền nhân cách đời của hắn, tất cả mọi thứ ở đây đều do hắn kế thừa… Lấy những thứ này bồi thường cho hắn, tương đương với tay trái của hắn.

“Thật ra, ta vẫn nên cảm tạ bệ hạ.” Vương Thủ Triết cuối cùng vẫn là một gia chủ trưởng thành nhìn quen sóng to gió lớn, rất nhanh đã khống chế được cảm xúc, trầm ngâm nói: “Vừa rồi

bệ hạ nói đến, được Hồng tiền bối nhờ cậy hộ đạo cho ta, kết quả bị một vị Chí Tôn Ma tộc đánh lén?”

Nhắc tới việc này, hư ảnh Thanh Đế vẫn còn có chút tức giận: “Là một tên gia hỏa tên, nó không những tập kích ta, còn một đường quấn lấy ta, nhiều lần phát sinh xung đột kịch liệt với ta, sai không phải là hắn, nhiệm vụ của ta há có thể suýt nữa thất bại?”

Sau đó, hư ảnh Thanh Đế liền lải nhải kể lại chuyện lúc trước, nói mình ác chiến như thế nào.

Tổng kết một phen, chính là cuối cùng Thanh Đế liều chết đánh cược một lần, xử lý 【Chí Tôn】 kia, nhưng mình cũng chỉ còn sót lại một sợi tàn hồn, chỉ có thể vội vàng đưa chân linh và hệ thống kiếp trước của Vương Thủ Triết cùng nhau vùi đầu vào trong luân hồi Trường Hà.

Nhưng cũng vào lúc này, Luân Hồi Trường Hà xuất hiện năng lượng triều tịch, làm cho chân linh kiếp trước của Vương Thủ Triết tách rời với hệ thống, hệ thống bị cuốn vào sâu trong Luân Hồi Trường Hà, chẳng biết đi đâu.

May mắn duy nhất chính là chân linh của Vương Thủ Triết quanh quẩn ở gần thế giới Thần Võ, không bị Luân Hồi chi lực cuốn đi quá xa.

Tàn hồn của Thanh Đế lúc này, chỉ có thể che giấu ở gần thế giới Thần Võ, cũng lợi dụng lực lượng còn sót lại của bản thân đối kháng với Luân Hồi Trường Hà, để chân linh kiếp trước của Vương Thủ Triết ngưng lại ở bên ngoài thế giới Thần Võ, mà không đến mức bị Trường Hà xông xa.

Ngoài ra, hắn còn đang âm thầm lưu lại truyền thừa của Thanh Hoàng trong Tiên Minh, cũng cho 【hạt giống Luân Hồi】 trân quý nhất của đối phương, trải đường cho con đường tu hành sau khi Chân Linh của Vương Thủ Triết chuyển thế đầu thai.

“Ngay từ đầu, kế hoạch của ta chấp hành rất thuận lợi, vốn tưởng rằng kế tiếp chỉ cần chờ ngươi thuận lợi đầu thai chuyển thế là được, nhưng ngoài ý muốn vẫn là buông xuống.” Thanh Đế nói đến chuyện này, liền nhịn không được thở dài: “Ta còn

chưa đợi đến khi chân linh của ngươi đầu thai chuyển thế, lại chờ Tinh Cổ tộc xâm lấn Tiên Minh.”

“Ta không thể không vận dụng lực lượng cuối cùng, bày một đại trận Thiên Địa thủ hộ thế giới bên ngoài Thần Võ thế giới, chế tạo thông đạo không gian nối thẳng hậu viện Tiên Minh, lưu lại một ám môn. Ngoài ra, ta còn dẫn truyền nhân Thanh Hoàng chưa trưởng thành đến thế giới Thần Võ.”

“Bất quá, vận khí hắn không tốt, vẫn là bị Tinh Cổ tộc đuổi giết. Chỉ tiếc, khi đó lực lượng của ta đã khô kiệt, tàn hồn cũng như nến tàn trong gió, tùy thời đều sẽ biến mất, muốn giúp cũng không giúp được hắn.”

“Điều này cũng khiến cho truyền nhân của Thanh Hoàng chết ở thế giới Thần Võ, chỉ kịp lưu lại truyền thừa của Thanh Hoàng và hạt giống Luân Hồi Thụ, mà ta cũng chỉ có thể tiến vào ngủ say ẩn nấp chờ đợi, chờ đợi một thời gian như bây giờ.”

Vương Thủ Triết gật đầu nói: “Đúng là vất vả cho bệ hạ.”

Những lời mà Thanh Đế nói coi như đã giải đáp rất nhiều nghi hoặc của hắn từ trước đến nay.

Thí dụ như cái không gian thông đạo nối tiếp thế giới Thần Võ và Thánh vực kia, hắn vẫn luôn hoài nghi là do con người làm, chỉ là sức mạnh to lớn cỡ đó thực sự không phải cường giả cấp bậc Đạo Chủ có thể làm được, lúc này mới gác lại.

Còn có Thiên Địa Đại Trận bên ngoài thế giới Thần Võ tồn tại lai lịch nghi, chỉ là hắn vẫn luôn không có đối tượng hoài nghi rõ ràng.

Hiện giờ, xem như tất cả đều phá án rồi.

Chuyện phía sau, hắn cũng đã sớm biết.

Theo thời gian không ngừng trôi qua, thế giới Thần Võ không ngừng phát sinh biến hóa, một lần lâm vào hỗn loạn, cho đến kiếp trước của Chí Bảo Thánh, Thần Võ Thánh Hoàng ở cửa ải nguy nan may mắn đạt được truyền thừa của Thanh Hoàng, đồng thời một đường mở treo thành lập Thần Vũ Hoàng triều, lúc này mới ổn định lại.

Sau đó liền xảy ra sự kiện Ma tộc nhỏ bé xâm lấn Long Ma Chủ.

Vì đối kháng với Đà Long Ma Chủ, Thần Vũ Thánh Hoàng thông qua cửa sau truyền tống thông đạo Thanh Đế lưu lại đi Thánh Vực, ở Thánh Vực nhổ lông dê khắp nơi, dựa vào lôi kéo tráng đinh, trong lúc đó còn đi phá diệt khu vực nhặt rác.

Kết quả sau đó hắn gan to bằng trời trộm đi bảo khố của Thái Sơ Đạo Cung, bị Nhược Lam kiếp trước Huyền Linh Thánh Nữ đuổi giết, không thể không hủy diệt thông đạo không gian giữa Thánh Vực, tiếp đó lại xảy ra một loạt chuyện xưa.

Thậm chí trong lúc này, Thần Vũ Thánh Hoàng và Luân Hồi Thụ còn tới bên ngoài Cấm Khu Sinh Mệnh nhặt đồ bỏ đi, đã kinh động đến cây Sinh Mệnh, đồng thời cũng đánh thức tàn hồn của Thanh Đế đang ngủ say.

“Vừa nói đến tiểu tử tiếp nhận truyền thừa của Thanh Hoàng ta liền buồn bực. Tiểu tử kia cũng quá nhát gan rồi.” Thanh Đế tàn hồn vừa nói đến việc này, trong giọng nói liền mang theo vài phần oán niệm, “Bản đế vốn là muốn trao đổi với bọn họ một chút, bàn giao chút ít nhiệm vụ cho bọn họ, kết quả bọn họ vừa cảm giác được uy áp của cây Sinh Mệnh khổng lồ, liền sợ tới mức run lẩy bẩy chạy trốn, ta chỉ kịp đem Sinh Mệnh Thụ Chủng kín đáo đưa cho bọn họ…”

“Ách… Ha ha ~ “

Vương Thủ Triết vừa nghĩ đến cảnh tượng Thần Võ Thánh Hoàng và Luân Hồi Chi Thụ cẩn thận thăm dò bên ngoài Cấm Khu Sinh Mệnh, kết quả bị dọa chạy, liền không nhịn được muốn cười.

Mà Thần Võ Thánh Hoàng cho đến cuối cùng, cũng không dùng cây cối Sinh Mệnh, mà coi nó như bảo vật tồn kho để lại cho hậu nhân, xem như tiện nghi cho Vương Thủ Triết hắn.

“Kỳ thật tiểu tử kia làm cũng không tệ, cuối cùng lại đồng quy vu tận với tên Ma Chủ Ma tộc kia.” Tàn hồn Thanh Đế cảm khái một câu, “Chỉ tiếc, lực lượng tàn hồn của ta sớm đã không đủ, nhiều nhất chỉ có thể yên lặng quan sát, không giúp gì được hắn. Chỉ chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, ta vì chờ

ngươi đầu thai, cũng chỉ có thể tiếp tục ngủ đông, để chậm lại tốc độ suy giảm Chân Linh."

Nói đến đây, ông ta nhìn về phía Vương Thủ Triết, trong giọng nói cuối cùng cũng mang theo vài phần mừng rỡ: "Có điều lần này vận may ngủ đông không tệ, chờ ta tỉnh lại, ngươi không những đã thành công chuyển thế đầu thai, còn trong thời gian ngắn như vậy đã trưởng thành đến trình độ này, trực tiếp tìm tới cửa."

Đương nhiên, hắn đang nói đến thời điểm lần trước đám người Vương Thủ Triết đến Sinh Mệnh Cấm Khu.

Kỳ thật khi đó hắn đã tỉnh, chỉ là trốn ở phía sau màn, không có lộ diện.

Vương Thủ Triết hiểu rõ gật đầu: "Nói như vậy, kỳ thật lần trước bệ hạ đã có thể giao truyền thừa cho ta. Nhưng mà, ngài muốn ta đi Thanh Đế Thần Cung của Tiên Giới để xem tình hình, lúc này mới thông qua Sinh Mệnh Thụ tiền bối đặt điều kiện cho ta."

Hắn thông qua tàn hồn của Thanh Đế giảng thuật, coi như là thuận theo rất nhiều tiền căn hậu quả của mình trên đường đi tới.

Tóm lại, lúc hắn quật khởi trước đó, Thanh Đế làm người hộ đạo cũng không có cho hắn trực tiếp trợ giúp, nhưng một ít cơ duyên xảo hợp gián tiếp trợ giúp lại không ít.

Đây cũng là tiêu trừ không ít tiếc nuối mất đi hệ thống.

"Ha ha, quả nhiên chuyện gì cũng không thể gạt được ngươi." Tàn hồn Thanh Đế cười cười, sau đó lại thở dài: "Ta đã ngã xuống bên ngoài viễn vực hơn trăm vạn năm, cũng không biết tình huống của Thanh Đế Thần Cung ra sao, hy vọng ngươi có thể thông cảm cho chút tư tâm nho nhỏ của ta. Huống chi, ta cũng hy vọng ngươi có thể đi đánh Thần Triện Bảng một chút, cái bảng đơn kia phải đánh trước khi tiếp nhận truyền thừa của Tiên Đế mới có hiệu quả."

Vừa nhắc tới Thần Cáo bảng, tàn hồn Thanh Đế lập tức nổi lên hứng thú: "Đúng rồi, ta thấy hiện tại ngươi thần hoa nội liễm, hiển nhiên huyết mạch đã đạt đến cấp bậc thần tử chân chính, có lẽ là đánh vào top một trăm trong tổng bảng lịch sử rồi nhỉ?

Để ta đoán xem, tám mươi thứ hạng đầu hay là bảy mươi thứ hạng đầu?"

"Ta mới hơn ba ngàn tuổi, Thần Minh Bảng còn không vội." Vương Thủ Triết ung dung trả lời.

"Không vội? Sao lại không vội?" Tàn hồn Thanh Đế có chút nóng nảy: "Ngươi phải có tư cách trước khi kế thừa truyền thừa của Thanh Đế mới có thể lấy được Thần Cáo bảng. Mà bây giờ, chính là thời cơ ngươi kế thừa truyền thừa! Tàn hồn này của ta đã không chống đỡ được nữa rồi, phải tranh thủ thời gian đi đầu thai!"

Thanh Đế chỉ sợ ý thức của mình bị loại trừ trong Vô Tận Thiên Uyên này, đến lúc đó chân linh không những không thể đầu thai, còn có khả năng nhất định biến thành biến thú thiên tai, vậy thì hối tiếc không kịp rồi.

Đang vội vàng đi đầu thai?

Khóe miệng Vương Thủ Triết hơi co lại, lập tức trấn an hắn nói: "Bệ hạ đừng vội, lúc trước ngài cũng đã nói qua, thuộc tính sinh mệnh bổn nguyên của Thủ Triết vô cùng đặc thù. Với thực lực trước mắt của ta, tuy còn chưa thể tu bổ tàn hồn của ngài, nhưng giúp chân linh của ngài ở lại lâu thêm một đoạn thời gian không có vấn đề gì lớn. Thần Cáo bảng mà nói, ta muốn chờ một chút."

Thanh Đế lại không được an ủi, ngược lại có chút lo âu: "Thủ Triết, đã cách chuyện Hồng Mưu Tính một trăm hai mươi vạn năm rồi, nhưng trong lúc này hắn vẫn chưa từng lộ diện, chắc chắn là gặp phải phiền toái lớn nào đó."

"Ngươi vẫn nên nắm chặt thời gian kế thừa truyền thừa của ta, sau đó đi tìm Hồng tiền bối hội hợp, lại mưu đồ bước tiếp theo."

Nhưng Vương Thủ Triết vẫn lắc đầu nói: "Với thực lực hiện tại của ta, với tình hình Tiên giới hiện tại, lại có tác dụng gì với Hồng tiền bối?"

Dừng một chút, Vương Thủ Triết lại cười nói: "Lui một vạn bước mà nói, cho dù ta kế thừa con đường của Hồng tiền bối, tập hợp đủ mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, cũng trở thành giới chủ đời tiếp theo thì sao? Giới chủ đời trước Hồng tiền bối

nắm giữ Chưởng Giới Lệnh trong tay, không phải vẫn chưa giải quyết triệt để vấn đề của Ma tộc sao?”

Tàn hồn Thanh Đế trầm mặc.

Qua một hồi lâu, hắn mới có chút chần chờ mở miệng hỏi: “Vậy, Thủ Triết có kế hoạch gì?”

Bây giờ hắn đã hiểu, Thủ Triết có lấy được hệ thống hay không có hai trạng thái hoàn toàn khác nhau.

Nếu Thủ Triết ngay từ đầu đã có hệ thống, vậy sẽ xuôi gió xuôi nước dưới sự trợ giúp của hệ thống, cuối cùng cũng sẽ đi hướng mục tiêu kế hoạch Hồng và hắn định ra.

Nhưng hiện tại Thủ Triết, mỗi một bước đều là tự mình đi ra. Hắn có thể dựa vào bản thân đi tới bước hôm nay, nội tâm sớm đã bị rèn luyện đến vô cùng cường đại, kiên định, cũng có ý nghĩ của mình, tuyệt đối sẽ không giống rối gỗ giật dây theo suy nghĩ của bọn họ.

“Ngoan ngoãn làm ruộng, từng bước từng bước tích lũy thực lực, tranh thủ thời gian để lớn mạnh bản thân.” Vương Thủ Triết bình tĩnh nói: “Lúc một giới chủ không giải quyết được vấn đề, chúng ta sẽ bồi dưỡng hai, ba cái!”

“Hoặc là nói, chờ Tiên giới chúng ta phát triển đến Nhân Quân Chân Tiên, Đại La không bằng chó, Hỗn Nguyên đầy đất, Tiên Đế túm năm tụm ba, đừng nói tiêu diệt đã có Ma tộc, cho dù phản công Ma giới chân chính, triệt để quét sạch giải quyết bọn họ cũng không thành vấn đề.”

Thanh Đế nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Việc này, việc này có khả năng thực hiện hay sao?

Tuy nhiên, trong đôi mắt hắn chợt phóng ra hào quang: “Thủ Triết, ta bị tương lai tốt đẹp của ngươi miêu tả đả động. Vậy bước đầu tiên của chúng ta nên đi như thế nào?”

“Bước thứ nhất sao?” Vương Thủ Triết sờ sờ cằm, nghiêm túc nói: “Vậy thì mời tiền bối, trước tiên giao toàn bộ di sản cho ta. Còn truyền thừa của Thanh Đế, chỉ cần kế thừa trước Hỗn Nguyên cảnh là được, ngược lại không vội.”

Thanh Đế trầm mặc một hồi.

Hắn ta bị Vương Thủ Triết làm cho không biết.

Khi hắn nói chuyện thực tế với Vương Thủ Triết, Vương Thủ Triết nói lý tưởng với hắn. Khi hắn bị lý tưởng cảm động, chuẩn bị nói về lý tưởng xâm nhập, Vương Thủ Triết lại nói về di sản với hắn.

Nhưng mà di sản thì di sản thôi.

Sứ mệnh cả đời này của Thanh Đế hắn, không phải là vì phụ tá Vương Thủ Triết sao?

Theo đó, Vương Thủ Triết dưới sự hỗ trợ của tàn hồn Thanh Đế bắt đầu kiểm kê và kế thừa di sản.

Đầu tiên, Thanh Đế đưa một mảnh nhỏ Chưởng Giới Lệnh cho Vương Thủ Triết, cũng giải thích nói: "Mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh này không phải là mảnh vỡ luyện chế thành hệ thống, mà là Thanh Đế Thần Cung chúng ta tự mình vơ vét, căn cứ Hồng chỉ thị, vốn nên ở thời cơ thích hợp truyền cho ngươi."

Còn có niềm vui ngoài ý muốn như thế?

Hai mắt Vương Thủ Triết sáng lên, lập tức tiếp nhận mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, rất nhanh đã dung hợp nó với mảnh vỡ của mình.

Ước chừng tính toán một chút, ước chừng tập hợp đủ mười tám phần trăm.

Hắn hơi kiểm tra một chút, sau khi phát hiện có thêm mảnh vỡ này, sự can thiệp và khống chế của hắn đối với vũ trụ thiên đạo càng thêm thuận buồm xuôi gió, uy lực cũng tăng lên rất nhiều!

Kể từ đó, chẳng khác nào trực tiếp tăng lên năng lực khống chế tràng của Vương Thủ Triết, gián tiếp đề cao một mảng lớn năng lực chiến đấu.

Sau đó, Vương Thủ Triết lại thu hoạch được bốn bộ đạo thư trong "tiểu viện nhà nông".

Trong đó có hai bộ là truyền thừa của Thanh Đế Thần Cung, mà hai bộ còn lại là Thanh Đế ở bên ngoài vô tình đạt được.

Chỉ là nếu muốn tu luyện đạo thư truyền thừa của Thanh Đế Thần Cung thì cần phải gia nhập Thanh Đế Thần Cung trước.

Đối với điều này, đương nhiên Vương Thủ Triết không có ý kiến.

Gia tộc ưu tú chỗ nào cũng có, lại đưa mấy người đi Thanh Đế Thần Cung thì có làm sao? Những người trẻ tuổi đang lo không có đạo thư kia biết được việc này, nói vậy cũng sẽ hăng hái báo danh.

Đây cũng coi như là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Về phần hai bộ dã đạo thư khác, đương nhiên hoàn toàn thuộc về Vương Thủ Triết xử trí.

Hắn quyết định đưa bọn họ vào trong bảo khố gia tộc, căn cứ vào danh sách bồi dưỡng và giá trị công huân của gia tộc, cùng với sự ghép đôi của đạo thư để quyết định do ai nhận truyền thừa.

Có bốn bộ đạo thư này vào tay, cũng coi như làm dịu một chút cảnh túng quẫn hiện giờ của Vương thị.

“Ồ? Còn có hơn ba mươi bộ thánh đồ? Hơn một ngàn bản tiên kinh! Cùng với cả một phòng bảo điển!”

Vương Thủ Triết vừa mới quyết định quyền sở hữu của đạo thư, lại có phát hiện trong thư phòng.

Đó là Thánh đồ và Tiên kinh chất đầy toàn bộ giá sách.

Dù cho những Thánh đồ và Tiên kinh này không bị kích hoạt, đều ở vào trạng thái hôn mê, uy thế nội liễm, nhiều bộ lạc như vậy tụ tập cùng một chỗ, khí tức tản ra vẫn làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

“Một bộ phận này là tài sản của Thanh Đế Thần Cung, còn lại phần lớn là thu hoạch khi du lịch bên ngoài, đều thuộc về ngươi.” Thanh Đế tùy tiện vung tay lên, đối với những Thánh Đồ và Tiên Kinh này cũng không thèm để ý.

Đích xác cũng đúng, hắn đường đường là Thanh Đế, Thánh Đồ Tiên Kinh trong mắt hắn chính là đồ chơi nhỏ.

Mặc dù những Tiên Kinh Thánh Đồ này số lượng rất lớn, tổng giá trị cũng rất khả quan, nhưng còn xa xa không bằng một thương khố Cốc Thần Tắc bên ngoài.

Vào thời kỳ Thanh Đế toàn thịnh, chỉ cần hắn nguyện ý, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể từ trong 【Thanh Đế Thần Ấn】 phân hoá ra một sợi Thiên Đạo pháp tắc, sau đó lại tiêu phí thời gian trăm năm thôi diễn, liền có thể diễn hóa ra một bộ Thánh Đồ.

Chỉ là làm như vậy chung quy sẽ trì hoãn tu hành của bản thân Tiên Đế, một lần hai lần, mười lần tám lần còn được, nếu muốn đại lượng diễn hóa thánh đồ, chẳng những sẽ không ngừng tiêu hao thần ấn của bản thân, còn dễ dẫn đến tiến độ tu vi của bản thân Tiên Đế trì hoãn quá mức, không độ qua được Tiên Đế đại kiếp.

Bình thường mà nói.

Tiên Đế đều đang ở thời cơ thích hợp, thông qua thời gian dài, chậm rãi thai nghén ra một bộ đạo thư đồng thuộc tính diễn sinh, tỷ như chiêu bài đạo thư Thanh Hoàng Đạo thư của Thanh Đế Thần Cung chính là như vậy.

Mà tất nhiên Thanh Hoàng đạo thư cũng không chỉ có một bộ.

Tục truyền, trong Thanh Đế Thần Cung tổng cộng có ba bộ Thanh Hoàng đạo thư, còn lại không ít đạo thư mộc hệ từ trong thần ấn diễn hóa ra.

Mà tu sĩ Hỗn Nguyên kế thừa những đạo thư này, sẽ dần dần phân hóa ra một ít Thánh Đồ. Mà một ít Đại La Kim Tiên, lại là diễn sinh ra một ít tiên kinh!

Thanh Đế Thần Cung truyền thừa vô số vạn năm, Thánh Đồ tích lũy được tự nhiên cũng không nhiều lắm. Nơi này chỉ có một phần nhỏ trong đó mà thôi.

Nhưng đối với Vương Thủ Triết mà nói, giá trị và ý nghĩa của những Thánh đồ và Tiên kinh này hoàn toàn khác nhau.

Tuy rằng gia tộc dựa vào khám phá hủy diệt chi vực, thu hoạch được không ít bảo điển, tiên kinh, thánh đồ thậm chí là đạo thư, nhưng chung quy vẫn là tăng nhiều cháo ít, nội quyển của gia tộc cũng càng thêm nghiêm trọng.

Mấy chục bộ Thánh đồ này và hơn một ngàn tiên kinh, cùng với bảo điển đầy phòng, hơn nữa khu vực bị phá hủy khai phá,

kiên trì nhổ lông dê Tiên giới, đủ để cho nội bộ Vương thị tiêu hóa một khoảng thời gian.

Đương nhiên, dù vậy, nội tình của Vương thị vẫn kém xa so với những thế lực lâu đời thật sự trên Tiên Giới.

Trong các đại thế lực ở Tiên giới, lấy công nhận Vô Cực Thần Cung nghèo nhất kém nhất mà nói, được xưng là "Đại La hơn ngàn, Chân Tiên ba vạn"!

Thực lực vô cùng mạnh mẽ!

Vô Cực Thần Cung còn như vậy, những thần cung mạnh hơn thì càng không cần nhắc tới.

Thật sự là nhà nào tùy tiện tiện cũng có thể dễ dàng nghiền ép Vương thị, thậm chí nghiền ép toàn bộ Thánh Cộng Minh. Nếu không phải những đại lão kia có điểm mấu chốt đạo đức đủ cao, hắn ở Tiên Giới cũng không thể lăn lộn như cá gặp nước như thế.

Ở điểm này, Vương Thủ Triết vô cùng tự biết mình.

Tương lai của Vương thị còn có một con đường rất dài phải đi.

"Sư tôn, con tha thứ cho người."

Vương Thủ Triết cẩn thận thu lại toàn bộ bảo vật như thánh đồ tiên kinh trong thư phòng, sau đó cung kính nói với tàn hồn của Thanh Đế.

"?"

Tàn hồn Thanh Đế đầy mặt hỏi chấm.

"Về chuyện ngài làm mất hệ thống của ta, hãy để cho hắn theo gió mất đi" Vương Thủ Triết chân thành nói.

"Hóa ra lúc trước ngươi còn canh cánh trong lòng?" Thanh Đế ngạc nhiên, có phần không thể hiểu nổi, "Đại khái ta đã tìm hiểu cái hệ thống kia, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi nhỏ trong giai đoạn đầu, giá trị lý luận e rằng còn không bằng 【Tiểu Minh】 ở bên ngoài."

Vương Thủ Triết chỉ cười cười, không nhiều lời.

Những đại lão Tiên Giới này làm sao hiểu được sau khi dân bản xứ Địa Cầu xuyên qua dị giới, có sự khác biệt giữa hệ

thống và không có hệ thống? Hắn làm sao có thể lý giải, cho dù Vương Thủ Triết xoa tay, cũng phải xoắn một cái hệ thống?

Trong giai đoạn đầu của xuyên không, dù chỉ có một giao diện hệ thống, cũng sẽ bị một cảm giác an toàn nồng đậm bao quanh.

Giống như bất hạnh khi còn nhỏ thường sẽ đi theo con người cả đời, hậu kỳ dù bù đắp nhiều hơn nữa cũng không cách nào thay thế thời thơ ấu hạnh phúc, loại cảm giác an toàn này, một khi bỏ lỡ, hậu kỳ có bù đắp nhiều hơn nữa, đồng dạng là không bù đắp lại được.

Sau khi xử lý đơn giản thư phòng tiểu viện của nông gia, Vương Thủ Triết tạm thời từ bỏ tiếp tục kiểm tra tài liệu và trang bị vũ khí trong phòng phía tây tiểu viện, đầu tiên là ra ngoài hội hợp với Trường Canh Đạo Chủ và Thủy Thiên Thần Hoàng.

Sau khi biết được Vương Thủ Triết được Thanh Đế tán thành, hoàn toàn kế thừa Sinh Mệnh Cấm Khu này, hai vị Bán Tiên Đế nhất thời vui mừng khôn xiết, ngay cả thắt lưng cũng thẳng lên mấy phần.

Mà cây Sinh Mệnh dường như đã sớm biết kết quả, thấy Vương Thủ Triết đi ra, liền lập tức hóa thành một chòm râu trắng xóa, lão giả tiên phong đạo cốt nghênh tiếp trước mặt, mở miệng là "Thiếu chủ điện hạ" chào hắn, thái độ đối với Vương Thủ Triết cũng càng thêm cung kính khách khí.

"Sinh Mệnh tiền bối, ta phải kiểm tra Linh Dược viên trước đã." Vương Thủ Triết khách khí nói với cây Sinh Mệnh.

Những linh dược bên trong Linh Dược viên Sinh Mệnh Cấm Khu kia, lúc trước hắn đến đã nhìn trúng, nhưng lúc trước chưa kế thừa cấm khu, hắn muốn hái một ít thần dược trực tiếp bị cự tuyệt, hôm nay nếu đã chính thức kế thừa, hắn tự nhiên sẽ không quên Linh Dược viên.

"Thiếu chủ muốn thu thập thần dược?" Sinh Mệnh chi thụ hóa thành lão giả mí mắt giật giật, cảm giác có chút đau lòng.

Đương nhiên, những linh dược kia đều là tài sản của Cấm khu, hiện giờ tất nhiên cũng là tài sản của Thiếu chủ, hắn chẳng qua chỉ là một người trông coi mà thôi, làm gì có tư cách từ chối?

Bởi vậy, mặc dù cảm thấy đau thịt, nhưng Sinh Mệnh Chi Thụ vẫn lộ ra dáng tươi cười ngoan ngoãn: “Thiếu chủ yếu thu thập gốc thần dược nào? Lão bộc có thể giúp ngài hái.”

“Cũng được. Ngươi dẫn ta đi xem trước đi.” Trên mặt Vương Thủ Triết cũng lộ ra nụ cười.

Cây Sinh Mệnh bất đắc dĩ, đành phải mở Linh Dược viên ra, đưa Vương Thủ Triết đi vào.

Phía dưới Linh Dược viên hiển nhiên chôn không chỉ một Thập Phẩm Thần Mạch, số lượng Thần Điền khai thác ra không ít, sắp xếp ngay ngắn trật tự từng khối, bên trong trồng toàn là thần dược giá trị phi phàm.

Hơn nữa, bởi vì thời gian sinh hoạt đầy đủ đầy đủ, cơ hồ tất cả đều đã đủ niên đại thành thục, trực tiếp có thể thu thập luyện dược.

Vương Thủ Triết cảm thấy mỹ mãn đi trên bờ ruộng của thần điền, tựa như một công tử ca dạo phố lắc lư ba cái, chọn lựa những thần dược kia: “Gốc Hỗn Độn Kim Liên này có chút khô vàng, nhìn như phát triển không tốt, hái luyện đan đi.”

“Vâng.” Trong lòng Sinh Mệnh Chi Thụ đau xót.

“Gốc Thiên Hồn Thần Tham này sao lại gầy như vậy? Hái cho nương tử ta về nấu canh uống.”

“Vâng, thiếu chủ.” Trong lòng lão giả Sinh Mệnh Chi Thụ lại giống như bị đâm một dao.

“Cái này Cức Thổ Căn lớn lên thì xấu, sao lại giống sơn dược như vậy? Đào về lột da hầm một miếng thịt rồng để ăn.”

“A cái này…”

Cây Sinh Mệnh mặt mày xanh mét.

Nghe đến đây, hắn làm sao không phân biệt được? Thiếu chủ chính là cố ý.

Không nghĩ tới, thiếu chủ nhà mình nhìn thấy phong độ nhẹ nhàng, ôn hòa, tâm trả thù cũng quá mạnh mẽ, cũng quá cẩn thận.

…

Chương 109: Thần Tử Ất các loại! Chúng Thần chi nguyên

…

Vương Thủ Triết hái vừa hái chừng mười gốc thần dược, trừ hai cây Hỗn Độn Kim Liên ra còn có năm gốc thần dược có thể dùng làm đan phương bình chuyển, cũng có thể dùng để luyện chế Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan.

Thần dược còn lại cũng có thể dùng để luyện chế một ít thần đan có tác dụng khác.

Ví dụ như Thập Tam Phẩm dùng để bảo mệnh 【Đại Hồi Thiên Thần Đan】.

Thần Đan này có thể trị liệu thương thế của cường giả cấp Tiên Đế ở một mức độ nhất định, cũng có thể chữa trị trọng thương cho tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, nếu dùng trên người Đại La Kim Tiên, cho dù là trạng thái gần chết cũng có thể nhẹ nhõm cứu trở về.

Bất quá, từ hiệu quả của Đại Hồi Thiên Thần đan cũng có thể nhìn ra, tu vi đến cấp bậc Tiên Đế, một khi bị trọng thương sẽ rất phiền toái.

Thứ nhất, cấp độ sinh mệnh của bọn họ quá cao, hiệu quả của đan dược cấp thấp trên người bọn họ vốn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thứ hai, cấp độ năng lượng có thể làm bị thương địch nhân của bọn họ thường thường cũng cực cao, chỉ là năng lượng dị chủng địch nhân lưu lại trong cơ thể bọn họ sẽ mang đến cho trị liệu cực kỳ khó khăn. Đan dược dùng để trị liệu rất khó trừ bỏ cỗ năng lượng này.

Trước đó sau khi Nam Minh Tiên Đế trọng thương, cũng từng dùng qua hai viên Đại Hồi Thiên Thần Đan, tuy nói có hiệu quả nhất định, nhưng lại không giải quyết vấn đề căn bản.

Trừ phi hắn có được thần đan số lượng rất nhiều, thường xuyên ăn một viên mới có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

Cơ hội nằm ở đây, cũng có thể suy đoán, có thể để cho Tiên Đế đều có thể ở dưới tình huống nguy hiểm dùng cho bảo mệnh đan dược, ít nhất phải là Thập Tứ Phẩm, tốt nhất là đan dược Thập Ngũ Phẩm!

Nhất là thập ngũ phẩm, nếu Nam Minh Tiên Đế có một viên chữa thương đan thập ngũ phẩm trên người, khốn cục trước mắt của hắn căn bản sẽ không tồn tại, hắn không những có thể dựa vào dược hiệu của đan dược chữa thương thập ngũ phẩm khôi phục nhanh chóng, thậm chí vô cùng có khả năng dựa vào ưu thế này mà giết chết Chí Tôn Minh ngay tại chỗ.

Chỉ tiếc, bây giờ đừng nói là Tiên giới luyện chế đan dược thập ngũ phẩm, ngay cả thập tứ phẩm cũng rất khó.

Nhưng cũng chính vì như thế, những Tiên Đế kia mới động một chút đã hoài niệm Thanh Đế vẫn còn sống.

Một Thanh Đế còn sống, ít nhất cũng tương đương với nước suối có thể dùng để chữa thương thần đan thập tam phẩm.

So sánh ra, căn nguyên huyết mạch sinh mệnh của Vương Thủ Triết có ưu thế lớn hơn.

Hắn hoài nghi chỉ cần đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh, mình có thể thay thế vị trí Thanh Đế.

Nếu như hắn có thể đạt đến cấp bậc Tiên Đế, khởi bước chẳng khác nào là nước suối di động của thập tứ phẩm Thần Đan Nhũ Lực!

Đến lúc đó, hắn có thể mang theo một đám Tiên Đế cùng nhau lăn lộn khắp nơi, bắt được Ma tộc Chí Tôn người ta chính là một trận lấy mạng đổi mạng.

Chủ yếu là đánh một người hung hãn không sợ chết.

Bị thương nặng thì sợ cái gì?

Chỉ cần không chết, sữa sẽ xong việc!

Có lẽ đúng là như thế, sau khi Hồng phát hiện chân linh kiếp trước của Vương Thủ Triết, chính là thiên phú sinh mệnh bổn nguyên cực kỳ hiếm thấy, mới có thể như lấy được chí bảo, cũng nhanh chóng định ra một hệ thống bồi dưỡng lấy hắn làm hạch tâm.

Đương nhiên, dù vậy cũng không có nghĩa là 【Đại Hồi Thiên Thần đan】 sẽ không có tác dụng.

Dù sao Vương Thủ Triết cũng chỉ có một người, hắn cũng không giống Tiên Đế có thể dựa vào thực lực tuyệt đối dùng hình chiếu lắc lư khắp nơi. Mà 【Đại Hồi Thiên Thần Đan】 thì có thể mang theo bên người.

Ví dụ như Lung Yên lão tổ có thể mang theo một viên tùy thân, lúc du đãng ở bên ngoài để phòng ngừa vạn nhất.

Hắn không đề cập tới nữa.

Sau khi Vương Thủ Triết thu thập tam phẩm thần dược, đi tới trung tâm thần điền.

Nơi này là do năm Thần Mạch Thập Phẩm tạo thành, cùng với trận pháp tương ứng tạo thành trận pháp thần điền, chỉ vì trồng một cây thần dược Thập Phẩm.

Đó là một cây thực vật cao chừng nửa người, trên thân cây màu tím sẫm tô điểm từng phiến lá giống như ngọc bích, linh vận xung quanh chảy xuôi, khí tức phi phàm.

"Thủ Triết, đây là một gốc 【Thái Cổ Tử Huyền Sâm】."

Vương Thủ Triết còn chưa lên tiếng, Trường Canh đạo chủ đã vẻ mặt kích động kinh hô: "Đây chính là thứ tốt đấy! Nghe nói chính là thái cổ kỳ bảo khi hỗn độn sơ khai, thiên địa năng lượng cực kỳ nồng đậm, mới có thể sinh ra."

Thật ra, lần trước khi Vương Thủ Triết tới Sinh Mệnh Cấm Khu, cũng đã nhìn thấy cây Thái Cổ Tử Huyền Sâm này, chỉ là cây Sinh Mệnh già ngay cả thần dược Thập Tam Phẩm cũng không cho hắn hái, càng đừng nói đến thần dược Thập Tứ Phẩm này.

"Trường Canh sư huynh nhận ra thần dược này? Không biết thần dược này có thể là tài liệu chính của Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan không?" Vương Thủ Triết hỏi.

"Thái Cổ Tử Huyền Tham có nhiều tác dụng thần diệu, một trong số đó là có thể luyện ra Vĩnh Hằng Thần Đan." Trường Canh Đạo Chủ gật đầu, nhưng lại lộ ra vẻ mặt khó xử: "Chỉ là

bây giờ thần dược ở Tiên Giới đã điêu linh, không ai có thể luyện chế được Thập Tứ Phẩm Thần Đan.”

Bất kỳ một luyện đan sư nào, đều cần đại lượng điện thoại luyện tập mới có thể dần dần đề cao tiêu chuẩn luyện đan, cũng nắm giữ cấp độ luyện chế đan dược cao hơn, tùy tiện luyện chế thần đan không quen thuộc, cơ bản chính là cho không.

Nhưng Vương Thủ Triết lại rất hài lòng.

Chỉ cần có thể luyện chế là được.

Về xác suất luyện đan thành công, hắn đã thương thảo qua với Nam Minh Tiên Đế, nếu có thể nắm giữ càng nhiều mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, liền có thể thay đổi một bộ phận thiên đạo pháp tắc hoàn cảnh, gia tăng tỷ lệ luyện đan thành công trên phạm vi lớn.

Đến lúc bất lực, hắn cũng có thể thông qua phương thức thúc giục để tăng cường thần dược.

Nhưng những thu hoạch này còn lâu mới thu hoạch được toàn bộ trong Sinh Mệnh Cấm Khu này.

Lúc này, cây Sinh Mệnh cuối cùng cũng từ trong đau lòng lấy lại sức, lại tiến đến trước mặt Vương Thủ Triết, trong ngữ điệu lộ ra vài phần lấy lòng: “Thiếu chủ điện hạ, mấy năm nay lão bộc tích lũy được một lượng lớn tinh hoa thiên địa, có lẽ có thể giúp ngài tẩy tủy phạt mao lần nữa, tăng lên cấp độ huyết mạch.”

Vương Thủ Triết mỉm cười nhìn hắn nói: “Sinh Mệnh tiền bối, ngài có phải muốn trao đổi sinh mệnh bản nguyên hay không?”

Cây Sinh Mệnh này đã sống đủ lâu, bởi vì cái gọi là thụ lão thành tinh, tự nhiên không dễ dỗ như Ly Tiên lúc trước.

Giống như bị nhìn thấu tâm tư vậy, cây Sinh Mệnh cười khan hai tiếng: “Quả nhiên không thể gạt được thiếu chủ điện hạ, lão bộc kẹt ở mười tám bậc đỉnh phong đã vô số năm, trong lòng biết nếu không có sinh mệnh bổn nguyên phẩm chất cao hơn tưới tiêu, chỉ sợ cả đời vô vọng đột phá mười chín bậc, trở thành thần thụ Sinh Mệnh chân chính.”

Nghe vậy, Vương Thủ Triết ngược lại lắc đầu nói: “Tinh hoa thiên địa ngài tích góp được, vãn bối thật sự cảm thấy rất hứng thú. Chỉ là thứ nhất huyết mạch căn cơ của ta nông cạn, ích lợi đối với thần thực mười tám giai đỉnh phong như ngài quá thấp. Thứ hai, bổn nguyên sinh mệnh của ta có hạn, phải dùng để tiếp tục thúc đẩy thần dược thập tam phẩm.”

Cây Sinh Mệnh vội vàng nói: “Thiếu chủ điện hạ hiểu lầm rồi, đúng như ngài nói, bây giờ còn chưa phải lúc. Chỉ là hy vọng ngài sau khi đạt tới đủ cảnh giới huyết mạch, có thể thuận tiện kéo lão bộc một chút là đủ rồi. Lão bộc cũng không cần vội, thọ nguyên còn rất dài.”

Các loại linh thực thọ nguyên vốn dài dằng dặc, nhất là thọ nguyên của cây Sinh Mệnh càng thêm kinh người, không biết có thể chịu đựng đến bao nhiêu mặc cho chủ nhân.

Cho dù Vương Thủ Triết tấn thăng Tiên Đế, sau đó giúp hắn cũng chỉ là đợi thêm mấy vạn năm mà thôi, hắn đương nhiên là chờ được.

Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm, sau đó liền cười gật đầu: “Thành giao.”

Có đại lượng thiên địa tinh hoa, huyết mạch của hắn tự nhiên có thể tiến thêm một bước, đây là một kết quả hợp tác cùng có lợi, hắn không có lý do không đáp ứng.

Cây Sinh Mệnh lập tức mừng rỡ, lập tức kết khế ước linh thực với Vương Thủ Triết.

Có điều xét thấy Vương Thủ Triết đã có linh thực bản mệnh của Ly Tiên, cây Sinh Mệnh này chỉ có thể làm linh thực khế ước bình thường.

Khế ước một thành, Sinh Mệnh Chi Thụ tuân theo lời thề, dùng tinh hoa thiên địa tích góp trong năm tháng dài đằng đẵng của nó để tẩy lễ cho Vương Thủ Triết.

Kỳ thật, đến cấp độ huyết mạch của Thần Tử Bính Đại La Cảnh hiện tại của Vương Thủ Triết, cho dù là tinh hoa thiên địa do cây Sinh Mệnh ngưng tụ, tính tác dụng đối với hắn cũng tương đối có hạn, nhưng không chịu nổi số lượng của nó lớn.

Một gốc cây sinh mệnh cấp mười tám đỉnh phong, thiên địa tinh hoa tích góp một trăm mấy chục vạn năm, đó cũng không phải là số lượng nhỏ.

Dưới rễ cây đan xen giữa rễ của Sinh Mệnh Chi Thụ.

Tinh hoa thiên địa được ngưng luyện thuần túy vô cùng hiện ra ánh sáng nhạt, tựa như từng giọt nước mưa trong suốt như ngọc, thẩm thấu từ trong cơ thể của Sinh Mệnh Chi Thụ, hội tụ về phía Vương Thủ Triết đang khoanh chân ngồi.

Từng giọt từng giọt, từng chuỗi, liên miên không dứt.

Dưới sự tẩy lễ lặp đi lặp lại của vô số tinh hoa thiên địa, huyết mạch chi lực trong cơ thể Vương Thủ Triết lao nhanh như biển, khí tức nhanh chóng tăng lên, trong bất tri bất giác phát sinh lột xác.

Một tháng sau.

Vương Thủ Triết kết thúc bế quan, mở mắt lần nữa.

Cẩn thận thể ngộ kiểm tra một phen, hắn liền phát hiện, trình độ thức tỉnh huyết mạch của mình đã đạt tới trình độ Thần Tử Ất đẳng!

Kết quả như thế, nhất thời làm hắn vui mừng quá đỗi.

Trước đó không lâu, huyết mạch của nương tử mới vượt qua mình một lần nữa, không nghĩ tới, lúc này mới qua không bao lâu, hắn lại lần nữa đè ép nương tử.

Mà Trường Canh Đạo Chủ và Thủy Thiên Thần Hoàng chờ ở bên ngoài cũng đều vô cùng hâm mộ cơ duyên của Vương Thủ Triết.

Bọn họ đều là tư chất huyết mạch đẳng Đạo Tử Giáp, năm đó cũng là long phượng trong loài người, thiên kiêu một đời, nhưng so với Vương Thủ Triết hiện giờ…

“Thủ Triết sư đệ.” Trường Canh Đạo Chủ ánh mắt sáng loáng, trong mắt lộ ra một sự hưng phấn khó có thể che giấu: “Nếu phán đoán của ta không sai, với tư chất huyết mạch hiện giờ của ngươi, hẳn là có cơ hội xông vào top mười của tổng bảng lịch sử.”

Cũng khó trách hắn hưng phấn, trong lịch sử Tiên Giới hàng tỷ năm, có thể tiến vào top mười trong tổng bảng lịch sử, không có ai không phải là đại lão lưu danh sử sách, chỉ cần nửa đường không bị người ta đánh chết, cho dù trở thành cửu kiếp tiên đế cũng không có gì lạ.

Ngược lại là Vương Thủ Triết, sau khi vui sướng, thần sắc rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, trong lòng cũng không sinh ra quá nhiều gợn sóng.

Nguyên nhân không có gì khác.

Vừa rồi cùng Thanh Đế sư tôn trao đổi một phen, hắn đã biết chân tướng mình xuyên qua, đồng dạng cũng biết sứ mạng trọng đại gánh vác trên vai mình.

Tuy hắn không định đi theo con đường Thanh Đế đã quy hoạch trước với Hồng tiền bối kia, nhưng suy cho cùng thì toàn bộ Tiên giới cùng Nhân tộc phải đối mặt nguy cơ vẫn phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Dưới đại thế, không ai có thể đặt mình bên ngoài, chính mình tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là mười thứ hạng lịch sử sợ rằng còn lâu mới đủ.

Đương nhiên, đây đều là những chuyện cần suy nghĩ sau này, chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Sau đó, Vương Thủ Triết tiếp tục kiểm kê di sản cấm khu.

Ngoại trừ các loại bảo vật như thần dược, điển tịch, Cốc Thần Tắc ra, chính là một ít đạo khí, thánh khí và tiên khí bao gồm cả Tiểu Minh ở bên trong.

Ngoại trừ Tiểu Minh, các đạo khí và thánh khí còn lại đều được cất giữ trong phòng Tây Sương. Những thứ này đa số đều là thu hoạch của Thanh Đế khi du lịch bên ngoài, trong lúc bất tri bất giác tích góp từng tí một, tự nhiên có thể lấy về để lấp vào kho của gia tộc.

Thu hoạch khổng lồ như thế, sẽ phong phú rất nhiều tồn kho của Vương thị, trong thời gian ngắn không sợ tài nguyên không đủ.

Nhưng mà, niềm vui ngoài ý muốn còn chưa chấm dứt.

Khi Vương Thủ Triết kiểm tra xong di sản tài phú, chuẩn bị rời đi, tàn ảnh của sư tôn Thanh Đế lại lần nữa âm thầm nhét cho Vương Thủ Triết một cái chai nhỏ bằng ngón cái, nói là một trong những lễ vật do Hồng Chuyển giao cho hắn.

Vương Thủ Triết mở bình nhỏ ra xem, thấy trong bình đang lơ lửng một giọt chất lỏng màu bạc không biết tên.

Mặt ngoài chất lỏng lưu chuyển quang hoa, khí tức phi phàm, năng lượng ẩn chứa trong đó càng mênh mông mãnh liệt, phảng phất biển rộng vô tận, khiến người ta kinh hãi.

Thần sắc Vương Thủ Triết lập tức hơi đổi: "Sư tôn, một giọt chất lỏng này là vật gì?"

Hắn cẩn thận cảm nhận khí tức của giọt chất lỏng này, thần sắc có chút nghi hoặc: "Chất lỏng này cho đồ nhi cảm giác có một chút tương tự tinh hoa Hỗn Độn, nhưng lại tinh thuần hơn tinh hoa Hỗn Độn vô số lần."

"Hừ, đừng lên tiếng." Tàn hồn Thanh Đế vội vàng truyền âm cho hắn: "Đừng gọi là Vương Trường Sinh nữa, miễn cho hắn quấn lấy ngươi."

Vương Trường Sinh, chính là lúc trước Thủ Triết ký kết khế ước với cây Sinh Mệnh, đặt tên mới thay cây Sinh Mệnh, sau này sẽ ghi danh sách vào hàng ngũ cung phụng Vương thị.

Sau khi hắn góp nhặt điểm cống hiến gia tộc, Vương Thủ Triết sẽ ban cho bản nguyên sinh mệnh làm thù lao.

"Đây là 【Chúng Thần chi nguyên】, là năng lượng thượng vị của hỗn độn tinh hoa, cũng là năng lượng bổn nguyên thuần túy nhất do vũ trụ hỗn độn sơ khai thiên địa thai nghén ra, càng là một trong những nguồn suối cổ thần kia. Tuy chỉ có một giọt, nhưng cũng vô cùng trân quý." Thanh Đế tàn hồn tiếp tục nói: "Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, nó cùng căn nguyên tánh mạng của ngươi chính là năng lượng đồng căn đồng nguyên, đều có thể xúc tiến sinh mệnh tiến hóa. Nhưng lực lượng nguyên thần càng thêm nguyên thủy, cũng càng thêm khó khống chế."

"Tương truyền, khi Cổ Thần Oa sáng tạo ra Tiên Tộc chúng ta thì đã sử dụng rất nhiều nguồn gốc của chúng thần."

Chúng Thần chi nguyên? Thai nghén Cổ Thần? Sáng tạo Tiên Tộc?

Vương Thủ Triết phấn chấn tinh thần.

Được lắm, thứ này chỉ sợ là tài nguyên trân quý cao cấp nhất của Tiên giới.

Hiện tại Vương thị nghiên cứu viện nghiên cứu 【dịch cải thiện huyết mạch】 gặp phải bình cảnh, bất kể dùng bao nhiêu Hỗn Độn Bản Nguyên tinh hoa đều không thể hợp thành.

Có lẽ, chính là thiếu loại 【Chúng Thần chi nguyên】 này.

"Sư tôn." Vương Thủ Triết vội vàng truyền âm hỏi: "Từ đâu có thể thu được nhiều nguồn gốc của chúng thần hơn?"

"Trước kia trong 【Thiên Nguyên Thủy Hải】 có rất nhiều, nhưng bởi vì năm đó Cổ Thần và Cổ Tiên Đế vơ vét quá độ, đã sớm trở nên thập phần hiếm có." Thanh Đế hư ảnh truyền âm nói "Hiện giờ, Thiên Nguyên Thủy Hải đã sớm trở thành một bộ phận của Cổ Thần Chiến Trường, chúng thần chi nguyên càng thêm khó tìm. Trong thời gian ngắn, ngươi ngàn vạn lần đừng đi Cổ Thần Chiến Trường."

Cổ Thần chiến trường?

Đáng tiếc.

Vương Thủ Triết thở dài trong lòng.

Hắn đối với phó bản cuối cùng của thế giới này cũng đã sớm nghe thấy. Đây là một bản sao mà ngay cả Tiên Đế cũng phải tổ đội đi, hắn sẽ không tùy tiện xông vào.

So với tự mình đi tìm, còn không bằng đợi lần này trở về Tiên Giới, tìm Nam Minh Tiên Đế hỏi một chút, xem có thể từ trong tay các Tiên Đế khác giao dịch đến Chúng Thần chi nguyên hay không.

Có lẽ, có thể dùng phương thức tuyên bố nhiệm vụ, mời Tiên Đế đi hỗ trợ thu thập chúng Thần chi nguyên.

Vương Thủ Triết thu căn nguyên chúng thần, ủy thác 【Vương Trường Sinh】 tiếp tục ở lại Cấm Khu Sinh Mệnh

gieo trồng thần dược, rồi mang theo Tiểu Minh cùng nhau trở về thế giới Thần Võ.

Sau khi trở về, hắn trước tiên đưa Tiểu Minh đi vỡ đầu Tộc Học, sau đó liền gọi Vương Ly Nguyệt tới, giao chúng thần chi nguyên cho nàng đi nghiên cứu, nhìn xem có cơ hội hợp thành ra 【Đạo sửa】 hay không.

Từ trên lý luận mà nói, hiệu quả của đạo cải hẳn là giữa thập tam phẩm thần đan cùng thập phẩm thần đan, vô luận là đối với hắn hay là đối với những người trẻ tuổi cấp bậc thần tử khác mà nói đều vô cùng có lợi.

Thứ này nếu như là sản lượng năng lượng, tuyệt đối sẽ khiến cho thế cục của Tiên giới phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đương nhiên, hiện giờ nói những lời này thì còn quá sớm.

Sau khi Vương Thủ Triết dặn dò tất cả công việc tiếp theo, toàn bộ Vương thị giống như một cỗ máy mở đủ mã lực nhanh chóng vận chuyển, nhanh chóng tiêu hóa thu hoạch mà Vương Thủ Triết mang về từ trong Sinh Mệnh Cấm Khu.

Mà bản thân Vương Thủ Triết thì ở nhà bồi nương tử, thúc giục bọn nhỏ học tập, lại bắt đầu cuộc sống khoan thai tự đắc.

Nhoáng một cái, lại là mười năm qua đi.

Lúc này, một đám thần tử thần nữ đi theo Vương Thủ Triết về Thần Võ thế giới cũng đã đủ giải sầu rồi, Vương Thủ Triết bái biệt nương tử ở lại, mang theo chúng thần tử thần nữ trở về Lộc Minh Uyển ở Tiên Giới, tiếp tục thúc giục bọn họ học tập và tiến bộ.

Mà Tiên Giới bên kia, Như Bình phu nhân đang chờ đợi bị dày vò vừa thấy mọi người trở về, nhất thời mừng rỡ quá đỗi, lập tức liền tới Lộc Minh Uyển "thăm viếng" mọi người.

Đi theo làm tùy tùng, đồng thời nàng không khỏi âm thầm tìm hiểu tiếp theo nên đi nơi nào du học?

Nàng nhận được đáp án đều là nhanh, không bao lâu nữa sẽ du học lần tiếp theo.

Như Bình phu nhân tất nhiên là trong lòng vui mừng.

Nhưng mà, nàng chờ một lần này, trọn vẹn ba trăm năm!

Trong ba trăm năm này, do hai bên Tiên Thánh thông thương, toàn bộ Tiên giới đều xảy ra biến hóa cực lớn.

Trong Lộc Minh Uyển này cũng xảy ra không ít chuyện.

Ví dụ như, Lộc Minh Uyển thăng cấp trở thành 【Lộc Minh học viện】, học sinh tuyển nhận cũng càng rộng hơn, mà Vương Thủ Triết đã thoái cư tuyến thứ hai, trở thành viện trưởng Lộc Minh học viện.

Ví dụ như vậy, những thần tử thần nữ đi theo Vương Thủ Triết đều lục tục lăn lộn trở thành thần tử thần nữ chân chính, cũng ở trên Thần Cáo bảng ngươi đuổi ta đuổi, không chỉ cuốn tới chất lượng Thần Cáo bảng đương đại Tuấn Kiệt bảng tăng lên chưa từng có tiền lệ, ngay cả danh sách lịch sử đều bị lần nữa đổi mới, chấn động vô số người của Tiên giới.

Nhưng trong ba trăm năm này, bản thân Vương Thủ Triết vẫn chưa từng rời khỏi Lộc Minh học viện.

…

Mà ngay trong ba trăm năm thời gian nhoáng một cái đã qua, toàn bộ Tiên giới nghênh đón thời điểm biến đổi lớn.

Thái thượng thiên.

Thái Thượng Thần Cung.

Thần Cung khổng lồ tựa như ngọc điêu trôi nổi trên bầu trời, linh khí nồng đậm hóa thành từng sợi linh vụ lượn lờ bên trong Thần Cung, mông lung mờ mịt, như mộng như ảo.

Trên bầu trời Thần Cung, một vầng sáng mỏng manh dưới ánh mặt trời chiếu xuống như ẩn như hiện, tôn lên sự tồn tại của nó giống như truyền thuyết thần thoại thời viễn cổ, tràn ngập cảm giác mờ mịt và thần thánh khó có thể diễn tả bằng lời.

Làm trung tâm quyền lợi của toàn bộ Thái Thượng Thần Cung, Thái Thượng Tiên Đế ngoại trừ một căn cứ khác bên ngoài cấm khu, bản thân Thần Cung này chính là một kiện Hỗn Nguyên Đạo Khí cực lớn.

Ở thời điểm cần thiết, nó thậm chí có thể hóa thân thành siêu đại hình cứ điểm, tham dự vào trong chiến tranh.

Mà bên trong của nó cũng chia làm rất nhiều cung điện. Mỗi một vị trưởng lão của Thần Cung đều có một tòa cung điện thuộc về mình.

Trong đó, Quyền Thiên Thần Tử là đệ tử thân truyền của Thái Thượng Tiên Đế, tự nhiên cũng có một tòa cung điện thuộc về mình.

Điện Vũ của hắn, liền lấy tên của hắn mệnh danh, xưng là 【Quyền Thiên Điện】.

Giờ phút này.

Ở chỗ sâu trong Quyền Thiên Điện, trong tĩnh thất tu luyện dùng để bế quan.

Trên pháp đài tu luyện do tiên ngọc màu trắng điêu khắc thành, Quyền Thiên Thần Tử đang khoanh chân ngồi, hơi nhắm hai mắt, toàn tâm đắm chìm trong tu luyện.

Khuôn mặt hắn tuấn tú, thần sắc nghiêm túc, áo trắng rộng thùng thình theo huyền khí lưu chuyển hơi lay động, cả người bao phủ trong một loại quang huy như ngọc.

Ở phía sau hắn, hư ảnh pháp tướng khổng lồ lơ lửng giữa không trung, vạt áo mũ lụa, ống tay áo tung bay, từng đợt từng đợt uy thế mênh mông mà bàng bạc lấy nó làm tâm tròn khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ tĩnh thất tu luyện.

Trên Tiên Ngọc pháp đài linh quang lưu chuyển, linh khí bàng bạc mà tinh thuần đang thông qua pháp đài cuồn cuộn không ngừng hội tụ đến trong tĩnh thất, thông qua da thịt, gân cốt toàn thân hắn, thẩm thấu tiến vào trong thân thể của Quyền Thiên Thần Tử.

Dưới linh khí nồng đậm tràn ngập, toàn bộ tĩnh thất đều phảng phất bao phủ trong mây mù mờ mịt, ngay cả Quyền Thiên Thần Tử đặt mình trong đó cũng như đặt mình trong đám mây, không hiểu có thêm vài phần hương vị thánh khiết.

Rất hiển nhiên, hắn đang đắm chìm trong trạng thái tu hành.

Toàn tâm toàn ý tập trung, khí tức trên người Quyền Thiên Thần Tử từng chút từng chút tăng lên.

Cũng không biết qua bao lâu.

Giống như đột phá gông cùm xiềng xích vô hình nào đó, khí tức toàn thân của Quyền Thiên Thần Tử bỗng nhiên tăng lên, lập tức chậm rãi thu liễm.

Đôi mắt của Quyền Thiên Thần Tử cũng mở ra theo.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra thần sắc nhẹ nhõm và vui sướng.

Quang cảnh bế quan trọn vẹn mấy trăm năm.

Rốt cuộc hắn đã đột phá Đại La cảnh tầng bảy, tiến vào Đại La cảnh hậu kỳ.

Mà trong lúc này, hắn cũng thành công hấp thu mười giọt Nguyên Sơ Thần dịch sư tôn ban thưởng, tư chất huyết mạch lần nữa tăng lên, dĩ nhiên đạt đến Tiên Thiên Thần Tử Đinh đẳng đẳng cao đoạn.

Với cấp độ huyết mạch hiện giờ của hắn, nếu lại đi Đả Thần Cáo bảng, hắn tự tin có thể xông vào top bảy mươi trong tổng bảng lịch sử.

Tuy nhiên, hiện tại hắn đã không còn quan tâm đến hư danh như vậy.

Trước khi bế quan, sư tôn từng đồng ý với hắn, chờ tu vi của hắn thăng cấp đến Đại La cảnh hậu kỳ, sẽ để cho hắn chính thức kế thừa y bát của Thái Thượng Thần Cung, đến lúc đó, hắn chính là thiếu cung chủ chân chính của Thái Thượng Thần Cung.

Vì ngày hôm nay, hắn đã chờ đợi quá lâu rồi.

Nhiều năm như vậy, hắn tận mắt nhìn thấy sư tôn vì Tiên giới này mà hết lòng lo lắng, tận mắt nhìn thấy sư tôn một lần lại một lần thay các Tiên Đế khác yểm hộ, chùi đít, điều hòa mâu thuẫn giữa mấy vị Tiên Đế, còn phải tọa trấn trong cực, tùy thời đề phòng các loại âm mưu của Ma tộc.

Người bên ngoài luôn cảm thấy sư tôn cẩn thận quá độ, không có tâm công phạt, chỉ có hắn biết, một mình sư tôn gánh vác bao nhiêu.

Nhưng thời gian như vậy, rất nhanh liền có thể kết thúc.

Chờ sau khi kế thừa y bát của sư tôn, hắn sẽ chậm rãi tiếp nhận gánh nặng của lão nhân gia, thay hắn chia sẻ áp lực cực lớn với tư cách cường giả đệ nhất Tiên Giới.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị, đi gánh vác tương lai của Tiên giới, gánh vác tương lai của nhân loại nhất tộc mấy chục vạn năm, thậm chí trên trăm vạn năm an nguy.

Đột nhiên.

"Haizzz." Quyền Thiên Thần tử lại khẽ thở dài, trong lòng sinh ra một vẻ ưu thương nhàn nhạt.

Vì sao trên đời này lại có nhiều người tầm thường như vậy?

Vì sao, không có bằng hữu nào có tư cách cùng với Bệ Ngạn đi trước đây?

Cho dù, trên Thần Cáo bảng có thể có thêm một người vào tổng bảng top một trăm, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ tiếc!

Tịch mịch như tuyết.

Hắn quyền thiên, nhất định phải đi một con đường so với sư tôn còn cô độc hơn.

Ài!

Đẩy ra cánh cửa bế quan, hắn lại trùng điệp thở dài, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ vô cùng kiên định.

Cho dù con đường phía trước cô độc vô tận.

Ta Quyền Thiên, nguyện lấy sức một mình chống đỡ tất cả!

…

Chương 110: Thần Tử điện hạ! Thế đạo Tiên Giới thay đổi!

…

Ra khỏi 【Quyền Thiên Điện】.

Quyền Thiên Thần Tử hóa thành một vệt sáng bay về Thái Thượng điện.

Bế quan mấy trăm năm, nếu hắn đã xuất quan, đương nhiên sẽ lập tức đi bái kiến sư tôn, bẩm báo với sư tôn tin tức bản thân đột phá tới Đại La cảnh hậu kỳ.

Là người nổi bật nhất trong thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Giới, Thiên Thần Tử quyền ông ta không thể nghi ngờ là tồn tại có lực ép cùng thời, hiện giờ mới hơn tám ngàn tuổi, tu vi đã đạt đến Đại La hậu kỳ.

Chỉ cần có thể sớm kế thừa y bát của sư tôn, lấy được truyền thừa Tiên Đế trong Thái Đế Ấn, huyết mạch còn có thể lại tăng lên một mảng lớn, đến lúc đó, hắn vô cùng có khả năng nhanh chóng tấn thăng Hỗn Nguyên Cảnh trước một vạn hai ngàn tuổi, sau đó có thể lấy tuổi tác chưa đủ bảy vạn tuổi để lên Tiên Đế.

Cho dù là phóng mắt nhìn toàn bộ lịch sử Tiên Giới, cái này cũng coi như là thành tích phi thường không tệ rồi, ít nhất, so với lúc sư tôn của hắn là Thái Thượng Tiên Đế còn trẻ mạnh hơn một mảng lớn.

Nội tâm Quyền Thiên Thần Tử bành trướng như nước thủy triều, trên mặt vẫn duy trì lạnh lùng và bình tĩnh trước sau như một, thân hình ở trong độn quang tựa như một đạo cầu vồng, tốc độ cực nhanh.

Khi lướt qua một dãy núi Phù Không, thần sắc hắn bỗng nhiên dừng lại.

Ơ?

Chỉ hơi chần chờ một chút, hắn liền xoay người rơi vào phù không sơn mạch kia.

Đây là một dãy núi lơ lửng nằm giữa Thiên Hà và Thiên Hồ, tên là 【 Thần Đào Viên 】.

Khung cảnh toàn thể bên trong sinh cơ dạt dào, cây cỏ um tùm, xanh um tươi tốt, trong đó có rất nhiều cửu phẩm đạo mạch, cùng với thập phẩm thần mạch, mở ra rất nhiều linh điền đẳng cấp cao, đều là các loại kỳ trân dị quả có phẩm cấp khác nhau được gieo trồng.

Phải biết rằng, trong rất nhiều thế lực lớn ở Tiên Giới, có thể giống như Thái Thượng Thần Cung, chuyên môn mở ra linh điền cao giai, thế lực để trồng cây ăn quả cũng không thấy nhiều.

Nhất là thập phẩm Thần Mạch kia, trong thần điền mà nó mở ra, còn trồng một cây thần thực cấp mười tám đỉnh phong hiếm thấy 【Tiên Thiên (Ngụy) thần đào thụ 】.

Ngoại hình của thần đào thụ không giống thập bát giai đỉnh phong thần thực bình thường che khuất bầu trời, nhưng toàn thân linh quang quanh quẩn, thần vận phi phàm, tản mát ra khí tức vô cùng cường đại.

Dưới sự tẩm bổ của thần điền, nó nở hoa ba ngàn năm, kết quả ba ngàn năm, ba ngàn năm thành thục!

Cứ mỗi chín ngàn năm, nó lại có thể sinh ra một lô Thần Đào số lượng không giống nhau, thời điểm nhiều hơn có thể có bốn mươi năm mươi quả, thời gian ít thì không đủ ba mươi quả.

Mỗi khi thần đào chín sẽ là một trong những thịnh điển của toàn bộ tiên giới.

Thái Thượng Thần Cung sẽ nhân cơ hội này tổ chức Tiên Giới phong hội, để thể hiện địa vị của mình trong Tiên giới.

Mà những Tiên Đế đại lão kia, trừ phi đang bế quan, nếu không cũng quả quyết sẽ không cự tuyệt cơ hội chia sẻ Thần Đào này, dù sao Tiên Thiên Thần Đào này không chỉ hiếm thấy, còn có đủ loại diệu dụng không tầm thường.

Chỉ là hiện tại cũng không phải lúc Thần Đào thành thục, quyền Thiên Thần Tử sở dĩ dừng lại quan sát, là bởi vì hắn phát hiện chuyên môn vì Thần Đào mở ra phụ cận Thần Điền tụ tập một đống người.

Hắn lặng yên không một tiếng động bay tới gần, nhìn thấy một đám đệ tử trẻ tuổi, đang đeo một loại kính mắt hoặc mũ giáp kỳ quái, vây quanh một đại mỹ nữ dáng người sung mãn, kiều diễm ướt át chi chi chi không ngừng.

Nữ tử kia, rõ ràng là phân thân nhân hình của tiền bối Thần Đào.

Lông mày của Quyền Thiên Thần Tử không khỏi nhíu lại thật sâu.

Đám tiểu tử này nhàn rỗi tới mức không có chuyện gì làm gì chứ?

Nếu mỗi người đều tản mạn vô kỷ luật như vậy, đến khi nào Tiên tộc ta mới có thể quật khởi? Khi nào mới có thể đuổi Ma tộc đi?

Hắn vừa định tiến lên quát mắng hai câu, chợt nghe một đệ tử trẻ tuổi đội mũ sắt lớn tiếng la lên: "Thần Đào tỷ, cứu ta! Long tọa kỵ của ta bị Ma tộc chém chết, năm tên Ma Chủ đang đuổi theo ta, cứu ta, mau cứu ta!"

"Sao?" Vẻ mặt của Quyền Thiên tràn đầy dấu chấm hỏi, lông mày nhíu lại càng sâu.

"Tiểu Đức Tử ráng chịu đựng, phía ta đã đẩy lên sào huyệt của chí tôn Ma tộc, thắng lợi ngay trước mắt." Đại mỹ nữ vù vù hô, "Ta đã ngăn chặn nước suối của đối phương, đẩy thủy tinh ra tốc độ!"

Sau đó, theo từng đợt hô to gọi nhỏ, chém giết. Thủy tinh của sào chí tôn bị nổ tung, kính mắt hoặc mũ sắt của tất cả mọi người đều xuất hiện chữ thắng của chiến dịch.

"Thắng, chúng ta thắng!"

Đại mỹ nữ thành thục bỗng nhiên tháo xuống mũ giáp, hưng phấn đến đôi mắt sáng loáng, sắc mặt cũng hồng nhuận phơn phớt.

Một đám đệ tử trẻ tuổi cũng mang vẻ mặt hưng phấn, đều hoan hô theo: "Thần đào tỷ tỷ uy vũ, chúng ta đi theo Thần Đào tỷ tỷ đánh giặc đúng là sảng khoái."

"Các huynh đệ vất vả rồi." Đại mỹ nữ Thần Đào mặt mày nhướng lên, thần sắc tràn đầy đắc ý: "Gần đây tất cả mọi

người liều mạng, luyện thêm một chút anh hùng, chúng ta 【 Vô Địch Thần Đào Đội 】 chỉ cần thành công giành được quán quân 【 vinh quang Tiên Giới 】 khóa này, đến lúc đó ta vụng trộm lưu lại một quả thần đào, chia cho mọi người cùng ăn. Hôm nay, trước hết nghỉ ngơi một chút ~ "

Lời vừa nói ra, một đám đệ tử trẻ tuổi hưng phấn reo hò.

Chín ngàn năm chín một quả thần đào a!

Nếu là trước kia, những đệ tử thân truyền bình thường của các phong các mạch như bọn họ, cả đời cũng không có khả năng hưởng dụng được.

"Nào nào, chúng ta lại thêm một ván 【 Kỵ Long và chém giết 2 】 để luyện tập thực lực thao tác chiến, trò chơi này thật sự có cảm giác rất mạnh, giống như là thật sự cưỡi long mang binh đánh giặc vậy." Thần Đào hứng trí dạt dào, lại mở một ván trò chơi khác, thuận tiện lắp đặt một đống mô hình, nhất là cái gì 【 càng nhiều khuôn mẫu 】, nàng thích nhất.

"Thần Đào tỷ tỷ, ta không biết chơi cưỡi rồng chém giết lắm, trước tiên ta đi quét mấy thanh 【 Hắc Ám Hư Giới phá hư chí tôn 4 】."

"Trò chơi giải trí này của ngươi có gì thú vị? Hậu kỳ sụp đổ, cùng chơi với ta 【 Chúng Diệu Chi Môn 3】 a, cùng nhau vui vẻ chơi đùa với Hùng Bảo Bảo ~ "

Chúng đệ tử trẻ tuổi mồm năm miệng mười, mỗi người đều có ý nghĩ riêng, tràng diện lập tức ồn ào hẳn lên.

Nghe đến đó, Quyền Thiên Thần Tử cũng không nhịn được nữa, lúc này hiện thân hình giận dữ quát: "Hoang đường! Các ngươi đang làm cái gì?"

Một tiếng này, thật giống như thiên lôi cuồn cuộn, nổ vang trong tai tất cả mọi người.

Chúng đệ tử trẻ tuổi giật mình vội vàng quay đầu, thấy là Quyền Thiên Thần Tử, đều giật nảy mình, lộ ra biểu tình như gặp quỷ: "Quyền Thiên sư huynh!? Ngài, ngài xuất quan rồi?"

Quyền Thiên trong cùng khóa Thần tử Thần nữ tuổi tác hơi lớn, ở Thái Thượng Thần Cung cũng thuộc về nhân vật cấp

bậc đại sư huynh, tự nhiên là cực kỳ uy tín.

Chỉ là gần đây vì trùng kích Đại La cảnh hậu kỳ bế quan, hắn đã mấy trăm năm không lộ diện.

Ánh mắt Quyền Thiên Thần Tử quét ngang toàn trường.

Thấy hai sư muội ăn mặc cực kỳ quái dị, tóc bị búi thành gợn sóng cổ quái, váy ngắn cũng lộ ra bắp chân trắng nõn, lông mày hắn nhíu chặt hơn, dáng vẻ tức giận bất tranh: "Các ngươi nhìn xem chính các ngươi, đã thành dạng gì rồi? Tiên giới chúng ta còn gặp phải nguy cơ lớn, thế mà các ngươi còn trầm mê vào hưởng lạc bất định tiến thủ."

Mặc dù hắn không biết trò chơi mà những đệ tử trẻ tuổi này nói là cái gì, nhưng đã dùng hai chữ "Trò chơi" để đặt tên, tất nhiên đều là đồ chơi mất cả ý chí.

Toàn bộ đệ tử trẻ tuổi nghe vậy đều câm như hến, không dám cãi lại Quyền Thiên Thần tử.

Chỉ có Thần Đào tức giận trợn mắt nhìn Quyền Thiên Thần Tử: "Quyền Thiên Tử tiểu tử, ngươi hung cái gì? Ta chơi trò chơi với bọn chúng, đều là trò chơi tích cực năng lượng, còn có thể gia tăng kinh nghiệm chiến tranh chân chính…"

"Thần Đào tiền bối." Quyền Thiên Thần Tử nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc cắt ngang nàng: "Sau này không được tùy tiện cho Hứa Thần Đào sư đệ sư muội, đây là tài nguyên trân quý của Thần Cung."

Nói xong, hắn cũng không đợi Thần Đào có phản ứng, liền thở dài lắc đầu, trực tiếp bay đi.

Nhưng lời này của hắn lại chọc giận Thần Đào.

Nàng nhảy dựng lên, hùng hùng hổ hổ quát: "Quyền Thiên tiểu tử, ngươi đứng lại cho ta, đứng lại! Thần Đào của ta là chủ, ta cao hứng cho ai thì cho người đó, dù sao lần tiếp theo ngươi một người cũng không có! Một người cũng không có…"

Nàng ta tức giận.

Tiểu tử Quyền Thiên này vừa xuất quan đã đến trước mặt nàng hò hét, hắn cho rằng hắn là ai a? Cũng không nhìn xem bài danh Thần Cáo bảng của mình rơi đến nơi nào?

Quyền Thiên Thần Tử không thèm để ý tới lời kêu gào của bà ta, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ là trong lòng vẫn cảm thán tự tại, cuối cùng vẫn cần Quyền Thiên ta một mình gánh lấy tất cả.

Rất nhanh.

Quyền Thiên Thần Tử đã tới Thái Thượng điện của sư tôn.

Là nơi sinh hoạt hàng ngày của Thái Thượng Tiên Đế, diện tích của Thái Thượng Điện vô cùng rộng lớn, phong cách kiến trúc cũng là tiên khí mờ mịt, hoa mỹ dị thường, thể hiện rõ thân phận tôn quý phi phàm của Tiên Đế.

Toàn bộ bên trong Thái Thượng Thần Cung cũng chỉ có Thần Cung bảo điện dùng để tổ chức đại hội, về khí phách và uy nghiêm có thể cao hơn một bậc so với Thái Thượng Điện.

Bất quá, chỗ này đối với người khác mà nói cao cao tại thượng, chỉ có thể xa xa chiêm ngưỡng kiến trúc, đối với Quyền Thiên Thần Tử mà nói là hết sức quen thuộc.

Quyền Thiên Thần Tử ngăn cản thủ vệ chuẩn bị đi thông báo, trực tiếp đi vào tìm sư tôn.

Hắn hiện tại, đã mơ hồ cảm giác được phong khí Thái Thượng Thần Cung nhà mình thay đổi, hắn muốn mau chóng làm ra thay đổi.

Làm đệ tử được sư phụ sủng ái nhất, Thiếu cung chủ tương lai, ở trước mặt sư tôn địa vị hắn từ trước đến nay cực cao, Tiểu Thất Thất Tiểu, đoán được sư tôn tuyệt sẽ không trách tội.

Nào có thể đoán được.

Hắn vừa tiến vào đại điện, chỉ thấy trong đại điện tiên khí mờ mịt, sư tôn lấy tư thái thoải mái thích ý nằm nghiêng trên đế tọa, trong lỗ tai nhét hai đoàn không biết là đồ chơi gì, đang hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm một màn hình lớn nhỏ như sách vở, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Trong lòng Quyền Thiên Thần Tử nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, liền chuẩn bị tiến lên bái kiến sư tôn.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn đến gần, chỉ thấy Thái Thượng Tiên Đế bỗng nhiên vỗ đùi một cái, lớn tiếng khen hay: “Hay, hay cho một tên giả heo ăn thịt hổ! Tên tiểu tử có mắt không

tròng kia, dám la hét trước mặt đường đường là Tiên Đế, hắn là nên chậm rãi vạch trần thân phận của mình, sợ tới mức hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, gan mật như nứt ra, hối hận vạn thế~”

“Ơ, đồ quyền thiên của ta xuất quan rồi? Ơ, đã là Đại La hậu kỳ rồi.”

Lúc này, Thái Thượng Tiên Đế cũng chú ý tới Quyền Thiên Thần Tử, sau khi liếc mắt nhìn hắn một cái, liền tiếp tục đem lực chú ý tiếp tục đặt trở lại trên bảng, vừa nhìn vừa hào hứng bừng bừng nói: “Đến đến đến ngồi, cùng sư tôn xem 【Tiên Trọng Cửu Thập Nhị】.”

Đúng vậy, bây giờ tiên trọng đã ra tới bộ thứ chín mươi hai.

Từ sau khi truyền tống trận ở khoảng cách siêu xa giữa thế giới Thần Võ và Tiên giới khai thông, văn hóa của thế giới Thần Võ được nhân sĩ truyền thụ do Vương Bảo Quang dẫn dắt, nhanh chóng xâm lấn vòng văn hóa của Tiên giới.

Các loại tác phẩm kinh điển nhao nhao hiện lên, lập tức mở ra đại môn của chúng tiên thế giới, sau đó nhanh chóng bao phủ toàn bộ Tiên giới.

Ngay từ đầu Thái Thượng Tiên Đế đã khinh thường, nhưng sau khi xem qua tiên trọng, hắn lại không nhịn được tiếp tục quét tiên trọng thứ hai… Sau đó một đường bổ sung học bổ sung cho tiên trọng thứ chín mươi hai mới nhất.

“Sư tôn, ngài đây là?” Quyền Thiên Thần Tử kinh hãi không hiểu.

Sư tôn nhà mình đây là gần đây tìm Ma tộc Chí Tôn đánh nhau sao? Còn bị đánh hỏng đầu óc?

“Tiên trọng cửu thập nhị, kể về sau khi một vị Tiên Đế đối đầu với Chí Tôn Ma tộc, trùng sinh đến một mỹ nữ như mây, văn hóa vô cùng đặc biệt.” Thái Thượng Tiên Đế hưng trí bừng bừng cùng đồ đệ bảo bối An Lợi Đạo, “Càng tốt nhất xem chính là, Tiên Đế trọng sinh này một mực che dấu thân phận của mình, dùng thị giác đặc biệt du lịch hồng trần, dựa vào bản lĩnh thật sự của mình thắng được các lộ mỹ nữ lọt vào mắt xanh! Đẹp mắt, quá đẹp rồi!”

Điều hay nhất khi câu chuyện này truyền tới Tiên giới cố ý làm mờ đi bối cảnh của Võ Nhạc Tiên Đế, khiến cho mọi người càng thêm hài lòng.

Cái gì?

Quyền Thiên Thần Tử sợ ngây người.

Đây là chuyện mà Tiên Đế nên làm sao?

Nhưng Thái Thượng Tiên Đế lại lơ đễnh, tiếp tục cảm khái không thôi: "Gần đây xem những câu chuyện này nhiều rồi, vi sư bỗng nhiên có cảm ngộ. Mấy năm nay, sở dĩ vi sư luôn kẹt ở bình cảnh, nguyên nhân tu vi không thể tiến thêm, chính là thị giác không đủ rộng rãi, ý niệm trong đầu không đủ thông suốt! Đợi bận rộn qua chuyện này, ta cũng nên tự phong tu vi, hàng lâm đến một tiểu thế giới nào đó ma luyện một phen, cảm ngộ một chút thiên đạo khác thường."

Khi nói đến Thiên Đạo khác, đôi mắt của Thái Thượng Tiên Đế còn hơi tỏa sáng một chút.

Hắn đã không biết bao lâu, không có cảm giác động tâm như thế.

"Sư tôn, tuyệt đối không thể thế!" Quyền Thiên Thần Tử luống cuống: "Hiện giờ Tiên giới còn đang gặp phải nguy cơ to lớn, nếu thiếu sư tôn tọa trấn ở giữa chẳng phải là sẽ xảy ra đại sự sao?"

"Nói cũng đúng." Sắc mặt Thái Thượng Tiên Đế rùng mình, nhịn không được thở dài: "Hiện giờ Tiên giới này còn phải để sư phụ giữ thể diện, đáng tiếc!"

Lúc này Quyền Thiên Thần Tử mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang trịnh trọng thi lễ với Thái Thượng Tiên Đế: "Sư tôn, đồ nhi đã là Đại La cảnh hậu kỳ."

"Không sai không sai." Thái Thượng Tiên Đế vỗ vỗ bả vai hắn, vừa định vui vẻ khen hắn vài câu, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt lập tức trở nên có chút mất hứng.

Tuy Quyền Thiên Thần Tử cảm thấy có chút cổ quái, nhưng tạm thời không rảnh nghĩ nhiều, vội nhắc nhở sư tôn: "Sư tôn, người còn nhớ đã đáp ứng chuyện của ta không?"

“Chuyện đã đáp ứng?” Thái Thượng Tiên Đế suy nghĩ một chút, chợt một bộ bừng tỉnh, “Vi sư nghĩ ra rồi, là chuyện truyền thừa Tiên Đế của ngươi?”

“Đệ tử nhất định sẽ không phụ sự bồi dưỡng của sư tôn mà chấn hưng Tiên giới, trục xuất Ma tộc thành sứ mạng cả đời.” Ánh mắt của Quyền Thiên Thần tử sáng ngời, quang mang nóng rực thiêu đốt.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, sư tôn kính yêu của mình lại không lập tức đáp lại hắn như hắn dự đoán, mà là hơi nhíu mày, hình như có chút khó xử.

“Sư tôn?”

Trong lòng Quyền Thiên Thần Tử giật thót, dự cảm không ổn tự nhiên sinh ra.

Ngữ khí của hắn lập tức có chút lo lắng cùng thấp thỏm: “Là đồ nhi làm sao mà không đúng, khiến sư tôn thất vọng rồi sao?”

“Không, con làm rất tốt.” Ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế hơi thoải mái, vẻ mặt cũng hơi mất tự nhiên, “Nhưng vi sư cảm thấy, cứ như vậy cho con truyền thừa, có chút không công bằng với Quang Nhi.”

Quang Nhi? Đó là ai?

Vẻ mặt của Quyền Thiên Thần Tử có chút mờ mịt.

“Khụ khụ, đương nhiên là Huyền Quang sư đệ của ngươi rồi.” Trong mắt Thái Thượng Tiên Đế lộ ra một tia hài lòng, “Từ sau khi Quang Nhi đến Lộc Minh học viện học tập, tiến bộ phi thường lớn. Ngắn ngủi ba trăm năm, dưới sự chỉ điểm của tiên sinh, hắn kinh doanh mấy hạng sản nghiệp, biểu hiện đều là phi thường xuất sắc, hơn nữa trước đó không lâu, hắn vừa mới xông vào tổng bảng lịch sử một trăm thứ hạng đầu của Thần Cáo bảng.”

Thái Thượng còn có một chuyện chưa nói, đó là Huyền Quang Thần Tử bắt tay vào tiến hành cải cách mấy hạng sản nghiệp của Thần Cung, hiệu quả rất dồi dào, tăng thêm danh vọng kinh tế cho Thần Cung.

“Huyền Quang tiểu tử?” Trong đôi mắt của Quyền Thiên Thần Tử lộ ra vẻ không dám tin: “Tiểu tử kia không phải bài danh trên Thần Cáo bảng hơn mười vị sao? Còn nữa, Lộc Minh học viện kia là chuyện gì xảy ra?”

Trong số Thần tử Thần nữ cùng thời, cho dù là Quân Hạo Thần Tử cũng không được hắn để vào mắt, càng đừng nói chỉ là Huyền Quang sư đệ.

Cho tới nay, Huyền Quang Thần Tử ở trước mặt hắn ngay cả làm nền cũng không phải.

Không chỉ hắn chưa từng coi là đối thủ, cho dù là bản thân Huyền Quang Thần Tử, cũng luôn tự cho mình là tương lai của hắn, chưa từng biểu hiện ra ý tứ muốn tranh dài ngắn với hắn.

Từ lúc nào mà hắn ta có thể ganh đua dài ngắn với mình trước mặt sư tôn? Thậm chí còn thành công khiến sư tôn dao động?

“Không đơn thuần chỉ là Quang nhi, hôm nay tiểu tử Vô Vọng tiến bộ cũng rất nhanh.” Trong ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế phát ra ánh sáng rực rỡ: “Tuy rằng thành tích học tập của hắn tạm thời không bằng Quang nhi, nhưng cũng cơ duyên không tầm thường, thành công xông vào tổng bảng một trăm thứ hạng đầu.”

Lại một cái trước một trăm?

Quyền Thiên Thần Tử nhíu chặt mày.

Tiểu tử Khương Vô Vọng kia vậy mà cũng có thể tiến vào top một trăm? Đây chẳng phải là đại biểu cho đệ tử Thần Cung nhà mình ở trong Thần Khuyết tổng bảng một hơi tăng ba người sao?

Khó trách, sư tôn lại có chút do dự.

“Quyền Thiên ta là đồ đệ, ngươi chớ nản lòng. Vi sư trong ba ái đồ này, vi sư vẫn là xem trọng ngươi nhất.” Thái Thượng Tiên Đế thấy Quyền Thiên Thần Tử thần sắc căng cứng, liền mở miệng trấn an hắn nói: “Tuy nhiên, ngươi cũng phải biểu hiện tốt một chút, chân chính để hai vị sư đệ tâm phục khẩu phục. Như vậy đi, vi sư giúp ngươi báo danh ở Lộc Minh học viện, ngươi đi tu luyện một phen, có lẽ sẽ có thu hoạch!”

Lộc Minh Học Viện, lại là Lộc Minh Học Viện!

Trong ánh mắt của Quyền Thiên Thần Tử tràn ngập mê mang.

Lộc Minh Học Viện này rốt cuộc là nơi nào? Trước kia cũng chưa từng nghe nói Tiên Giới có một nơi như thế này, nó từ đâu chui ra?

Vì sao mình phải đi nơi đó tu luyện? Chuyện này có liên quan gì đến việc mình kế thừa Thái Thượng Thần Cung?

"Quyền thiên thiên ~ hiện tại thế đạo Tiên giới đã thay đổi." Thái thượng tiên đế hoa tay múa chân một hồi trên ván đã điều ra danh sách tổng bảng lịch sử mới nhất trong Thần Cương bảng đưa cho ái đồ, "Ngươi xem xếp hạng này, trước tiên phải chuẩn bị tâm lý một chút."

Quyền Thiên Thần Tử có chút khó hiểu, nhưng vẫn thuận theo mà tiếp nhận bảng xếp hạng, theo thói quen kiểm tra bài danh của mình trước.

Ơ? Vậy mà không tìm được?

Sau đó hắn một đường nhìn về phía sau, lại phát hiện tên của mình, vậy mà xuất hiện ở chín mươi mốt vị! Mà xếp ở phía sau mình, cũng là mấy tên nghe quen tai, cái gì Huyền Quang thần tử, Vô Vọng thần tử, vân vân!

Mà trong toàn bộ Thần Cáo bảng, ước chừng xuất hiện ít nhất hai ba mươi người, hắn ngay cả cái tên đều chưa từng nghe qua, mà tuyệt đại đa số đều họ Vương.

"Sư, sư tôn, sao có thể?"

Quyền Thiên ngây ra như phỗng, nội tâm giống như sóng to gió lớn.

Ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế cũng có chút phức tạp.

Lúc trước hắn xem đồ nhi bảo bối nhà mình quyền thiên, vô luận nhìn thế nào đều cảm thấy đặc biệt hài lòng, là kiêu ngạo suốt đời của Thái Thượng hắn.

Nhưng bây giờ, lại nhìn đến Quyền Thiên thì cảm giác của hắn đã thay đổi.

Ồ, đồ quyền thiên của ta… bình thường không có gì lạ, qua loa, ài ~~

...

Chương 111: Tam Tiên Đế trở về! Thu hoạch khá phong phú!

…

” Quyền Thiên, ngươi cũng đừng quá mức nhụt chí.”

Mắt thấy đồ nhi gặp phải đả kích cực lớn, sắc mặt trở nên trắng bệch, thất thần lạc phách, trong lòng Thái Thượng Tiên Đế cũng có chút không đành lòng.

Nghĩ đến hắn chung quy là ái đồ của hắn, hắn thở dài, vỗ vỗ bả vai Quyền Thiên, trấn an hắn nói: “Ngươi bình thường không phải luôn nhắc tới con đường tiến lên quá mức cô độc, không người nào có thể ở bên ngươi sao?”

“Hiện tại không những có một đoàn bạn cùng chung chí hướng có thể bảo vệ hai bên ngươi, cùng ngươi tiến lên, thậm chí, ngươi còn có thể lựa chọn làm bạn với người khác tiến lên, không phải cũng rất tốt sao.”

Lời nói của Thái Thượng Tiên Đế trấn an, chẳng những không khiến cho Quyền Thiên Thần Tử cảm thấy an ủi, ngược lại còn làm cho hắn khóc không ra nước mắt, trong lòng thê lương.

Lời này của sư tôn rõ ràng là đang nói: Bây giờ ngươi đã rơi xuống vai phụ từ vị trí nhân vật chính rồi, nhanh tìm lão đại đi theo.

Không tự chủ được, Quyền thiên thần tử nghĩ tới những người xếp hạng năm mươi trên bảng xếp hạng, cái gì Vương An Nghiệp, Vương Lung Yên, còn có những cái gì Vương Lạc Tĩnh Vương Lạc Thu, những thứ này đều là quái vật từ đâu xuất hiện?

Hắn không cam lòng, đang muốn tiếp tục hỏi một chút.

Đột nhiên, hắn nghe được bên trong tấm bảng trong tay sư tôn truyền đến âm thanh thì thầm nhắc nhở.

Thái Thượng Tiên Đế nhướng mày một cái, lập tức mở địa điểm thành thạo, mặt Trường Canh Đạo Chủ lập tức xuất hiện trên màn hình.

“Thái Thượng bệ hạ, Hạo Thiên Kiếm Đế, Tử Vi Tiên Đế và Trọng Tiêu Ma Đế ba vị tiền bối đã từ chiến trường Cổ Thần trở về Tiên giới.” Trường Canh đạo chủ cung kính báo cáo với Thái Thượng Tiên Đế.

Gì?

Vẻ mặt của Quyền Thiên Thần tử lại mơ hồ, hoang mang nhìn tấm bình cảnh kia.

Thứ này còn có thể thay thế ngọc phù đưa tin?

Còn Thái Thượng Tiên Đế, hiển nhiên đã sớm quen thuộc với phương thức truyền tin này rồi, thái độ không mặn không nhạt mà liếc nhìn Trường Canh Đạo Chủ: “Bọn họ về thì về, báo tin cho bản đế tôn làm chi? Chẳng lẽ còn phải để bản đế đi đón gió tẩy trần cho bọn họ?”

Trước khi Hạo Thiên Kiếm Đế và ba vị Tiên Đế đi, tự nhiên là thông báo với Thái Thượng Tiên Đế, là Thái Thượng Tiên Đế nghe được bọn họ trở về cũng không ngoài ý muốn.

Sắc mặt Trường Canh Đạo Chủ ngưng trọng dị thường, nghe vậy vội vàng không ngừng giải thích: “Khởi bẩm Đế Tôn, ba vị Đế Tôn ở Cổ Thần chiến trường gặp nguy cơ cực lớn, đều bị thương không nhẹ. Nhất là Hạo Thiên Kiếm Đế thương thế cực nặng.”

“Cái gì?” Vẻ mặt của Thái Thượng Tiên Đế cứng đờ, giọng điệu lập tức trở nên bất thiện: “Ba người bọn họ ăn no rỗi việc đến hoảng rồi sao, nơi nguy hiểm nào cũng dám xông loạn!”

Cổ Thần chiến trường chính là nơi cực kỳ nguy hiểm, trong đó có nhiều khu vực có thể tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Tiên Đế, nhưng đây chỉ là đối với một Tiên Đế.

Ba vị Tiên Đế liên thủ lập đội, theo lý thuyết trừ phi là tự mình liều chết xông vào ba đại hiểm địa, nếu không nhất định sẽ không gặp phải nguy hiểm.

“Ba người bọn họ hiện tại đều đang ở Vô Cực Thần Cung. Chia chiến lợi phẩm cũng là mỗi người một lời.” Đối mặt với Thái Thượng Tiên Đế tức giận mắng, Trường Canh Đạo Chủ rụt rụt cổ, yếu ớt giải thích: “Trước mắt Hạo Thiên Kiếm Đế và Trọng Tiêu Ma Đế đang chỉ trích lẫn nhau… Đế Tôn, hay là ngài tới đây xem một chút, chủ trì một chút đại cục?”

“Hừ!”

Thái Thượng Tiên Đế quả thực cạn lời.

Lúc đám gia hỏa này phóng đãng khắp nơi trong mắt không có hắn, hiện tại xảy ra chuyện, lại muốn hắn đi chùi đít, quả thực…

Ài… Bản Tiên Đế chung quy vẫn là Tiên Đế đệ nhất Tiên Giới, quả nhiên là số lao lực a!

Trong lòng hắn vừa cảm khái, lại vừa có chút lo lắng, lại càng hận không thể đổ ập xuống mắng ba tên gia hỏa kia một trận.

Hiện giờ Tiên giới vốn đang ở thế yếu, rất miễn cưỡng mới duy trì ổn định thế cục trên Tiên Ma chiến trường, ba Tiên Đế chủ lực đồng thời bị thương, lỡ như tin tức này lộ ra ngoài, chẳng phải sẽ cực kỳ phiền phức sao?

Thật sự là một đám không lo lắng.

Thái Thượng Tiên Đế tan nát cõi lòng, tạm thời cũng không còn tâm tình tiếp tục đánh phim nữa.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Thần Tử, nói: “Thiên nhi, không phải ngươi muốn biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra sao? Vậy thì đi với vi sư một chuyến vậy.”

“Vâng, sư tôn.” Quyền Thiên Thần Tử trả lời, trong lòng càng nổi lên lòng hiếu kỳ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lộc Minh Uyển.

Thư phòng.

Vương Thủ Triết uống trà, ánh mắt phức tạp liếc nhìn người trẻ tuổi đối diện.

Xác thực mà nói, là ngắm dáng người nóng bỏng quá phận của hắn, thế cho nên thoạt nhìn có chút thất chân, còn mặc quần áo nữ bộ phim nữ tử hoạt hình.

“Lão tổ gia gia, chẳng lẽ người không thích?” Trong ánh mắt Vương Ninh Hi có chút nghi hoặc khó hiểu: “Thị nữ phỏng sinh này, con chọn dùng kỹ thuật tinh não của Tinh Cổ tộc,

còn dung hợp tài liệu học mũi nhọn nhất của Vương thị chúng ta, xúc cảm thật sự… Vì chiếu cố thẩm mỹ đặc biệt của người, con còn mô phỏng hình tượng Tiểu Tuyết.”

“Ninh Kham, ngươi đây là có thời gian không bị đánh rồi chứ?” Hai mắt Vương Thủ Triết giật giật, mặt không biểu cảm nói.

Đám con cháu của Vương Thủ Triết đã nhiều đến không đếm xuể, nhưng bất cứ lúc nào bắt tới đánh một trận đều không cần lo lắng kẻ bị oan, chỉ có hai người.

“Lão tổ gia gia…” Vương Ninh Hi vẻ mặt khiếp sợ cùng khó hiểu, giống như bị ủy khuất gì đó, “Đây là chủ ý của lão tổ nãi nãi, sợ bên cạnh người không có người hầu hạ… Ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi.”

“Được rồi được rồi” Vương Thủ Triết day day mi tâm, miễn cưỡng kiềm chế xúc động muốn đánh hắn, xua tay nói: “Nhanh nói chính sự đi, lát nữa ta còn phải đi chữa thương cho Hạo Thiên Kiếm Đế đấy.”

Nghe vậy, lúc này Vương Ninh Hi mới nghiêm mặt, tiện tay thu thị nữ kia lại, sau đó đưa tay lau qua nhẫn trữ vật, móc ra mấy cái hộp đặt lên bàn trà.

“Lần này ta tới ngoại trừ thị sát Luyện Khí Phân Ti, còn mang đến năm mươi chi 【 Thánh cải tinh hoa bản 】 của viện nghiên cứu, cùng ba chi 【Đạo cải】.”

Nhờ thị trường tài nguyên khổng lồ của Tiên Giới, hiện tại quy mô sản xuất 【 bản 【 Thánh cải tinh hoa 】 của Vương thị đã không nhỏ, ngoại trừ lượng lớn đầu tư vào trong bảo khố Vương thị, để tộc nhân dùng điểm cống hiến gia tộc đổi, còn lại tiêu thụ ở nội bộ Thánh Vực và Tiên Giới, lấy tài nguyên hồi lồng, gia tốc sản xuất.

Trong đó, gia tộc thông gia ở thế giới Thần Võ đạt được năng lực ưu đãi lớn nhất, mỗi một chi chỉ cần trả hai trăm Hỗn Độn linh thạch hoặc có giá trị ngang nhau.

Mà hệ thống thông gia bên trong Thánh vực, mức độ ưu đãi đạt được thấp hơn một ít, mỗi một chi cần phải trả năm trăm Hỗn Độn Linh Thạch, không đủ tiền còn có thể thông qua Vô Tức Lợi từ từ trả.

Mà ở Tiên giới, phải bán được một ngàn năm trăm Hỗn Độn linh thạch hoặc một trăm vạn linh thạch, còn phải là học sinh của Lộc Minh học viện sau khi thi đạt thành tích tốt mới có thể mua được, nếu không kiếm được tiền, còn phải dùng tư sản thế chấp tiến hành vay nợ.

Nhờ có Lộc Minh học viện bây giờ quy mô càng ngày càng khổng lồ, Vương thị cũng bán được hơn ba mươi nhánh.

Mà Tiên giới bị đại tranh thế gian kích thích, những năm gần đây nội quyển càng ngày càng nghiêm trọng, các nhà các hộ đều không giấu giếm nữa, móc tất cả của cải trân quý ra.

Liên tiếp có một ít thần dược thập tam phẩm phong tàng bắt đầu hiện thế, cũng mời Nam Minh Tiên Đế và đoàn đội Vương Thủ Nghiệp luyện chế thành Tạo Hóa Thần Đan.

Bởi vậy, phối hợp bản Thánh cải tinh hoa cùng Thập Tam Phẩm Thần Đan cũng không hiếm thấy, trong Lộc Minh học viện, Đạo Tử Ất Đại La cảnh, thậm chí là Đạo Tử Giáp đẳng tầng tầng lớp lớp.

Về phần 【Đạo sửa】, vậy liền không thể sản xuất số lượng.

Trải qua nghiên cứu phát triển hai trăm năm của Vương thị, phối phương tổng hợp đã được nghiên cứu ra, thiết bị nguyên bộ cũng đã hoàn thành chế tạo, nhưng nguyên liệu cần thiết để chế tạo đạo cũng không phải vật phẩm phi phàm, cho dù là tài liệu phụ cũng rất đắt đỏ.

Là nguyên liệu chính của chúng thần, ở Tiên Giới cũng là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, cho dù Trường Canh Đạo Chủ ra giá một ngàn Hỗn Độn Linh Thạch một giọt, ba trăm năm qua cũng là lần lượt thu được sáu giọt Chúng Thần chi nguyên!

Trước trước sau, tổng cộng cũng chỉ hợp thành sáu nhánh đạo sửa.

Cho nên, đạo cải nhất định là hàng hiếm có.

Đương nhiên, chúng thần chi nguyên của toàn bộ Tiên Giới tồn trữ tự nhiên không có khả năng chỉ có sáu giọt, nội tình tích lũy của những thế gia cổ xưa cùng đỉnh cấp thế lực cũng không phải Thánh Vực có thể so sánh, chỉ là bọn họ theo thói

quen tích trữ cư kỳ, muốn từ trong tay bọn họ mua được Chúng Thần chi nguyên, không dễ dàng như vậy mà thôi.

Ba 【Đạo đổi 】 mới sản xuất mà Vương Ninh Hi mang đến này, chính là tiền vốn Vương Thủ Triết dùng để nạy khởi nguồn hàng hóa.

…

Mà ngay lúc Vương Thủ Triết trù tính, Thái Thượng Tiên Đế và Quyền Thiên Thần Tử cũng đang trên đường chạy tới Vô Cực Thần Cung.

Rất nhanh hai sư đồ đã tới Vô Cực Thần Cung.

Cửa Lộc Minh Học Viện.

Quyền Thiên Thần Tử ngửa đầu, ánh mắt có chút hoảng hốt nhìn tấm biển viết bốn chữ to "Lộc Minh học viện".

Ba trăm năm qua, Lộc Minh học viện được xây dựng thêm, bây giờ đã bao gồm hơn mười viện tử xung quanh, ngay cả cửa viện cũng được xây dựng trở lại, trông có vẻ rất hào hùng.

Trên bình đài ở cửa vào, thỉnh thoảng có phi liên lên lên xuống, bước chân nhấp nhô đều là tiên cầm tiên thú, thậm chí không thiếu thánh thú, thánh cầm, rõ ràng là gia thế bất phàm của học sinh Lộc Minh Học Viện.

Những học sinh ra ra vào vào đều có dung mạo khí chất bất phàm, giống như cửu thiên thần tử thần nữ hạ phàm.

"Quyền Thiên sư huynh."

Đang ngây người, một thanh niên phong thần tuấn lãng nam tử chú ý tới Quyền Thiên Thần Tử ở cửa, lập tức kinh hỉ tiến lên đón, chắp tay hướng hắn hành lễ.

"Cuối cùng ngài cũng xuất quan rồi, ta nghe tin của sư tôn nói ngài đã thăng cấp Đại La hậu kỳ, chúc mừng chúc mừng."

"Huyền Quang sư đệ?" Quyền Thiên Thần Tử dừng lại một chút, mới nhận ra người tới, ánh mắt không khỏi có vài phần phức tạp: "Khí chất của ngươi thay đổi rất nhiều, cả người tựa hồ càng thêm tự tin."

Trong ấn tượng ban đầu của hắn, huyền quang chính là tiểu sư đệ ở phương xa nhìn lên phía sau lưng hắn, mỗi lần nói chuyện

với hắn đều vô cùng căng thẳng câu thúc, nhưng chưa từng nghĩ tới, bây giờ lại tự tin như thế.

"Có sao?" Huyền Quang Thần Tử có chút mờ mịt, nhưng chợt cười nói: "Có lẽ vậy ~ sư huynh, trước tiên không đề cập tới việc này. Ý đồ của ngài, sư tôn đã nói với ta rồi, cứ đi theo ta."

Có lẽ là đi theo Thủ Triết tiên sinh đã lâu, đủ loại biến thái đã thấy nhiều, dần dà đã thành thói quen.

Đặc biệt là Thủ Triết tiên sinh, trước mắt còn chưa thấy hắn đi quét Thần Cáo bảng, nhưng tất cả mọi người nhất trí cho rằng, tiên sinh ít nhất có thể tiến vào trước hai mươi, có lẽ còn có thể tiến vào top mười!

Đủ loại như vậy, hắn lại nhìn quyền thiên thời, sao có thể ngửa đầu nhìn quầng sáng?

Quyền Thiên Thần Tử khẽ vuốt cằm: "Làm phiền sư đệ rồi."

Không bao lâu sau, Huyền Quang liền dẫn Quyền Thiên vào học viện.

Sau khi mời hắn ngồi xuống trong đình nghỉ mát, Huyền Quang liền móc ra một chồng bài thi, khách khí khí đối với quyền thiên nói: "Sư huynh, Thủ Triết tiên sinh dặn dò trước tiên để cho ngài rửa một bài thi, thăm dò cơ sở. Chờ sau khi hắn trị thương cho Hạo Thiên tiền bối xong, sẽ tự mình gặp ngài."

Gần đây Vương Thủ Triết thật sự rất bận, một đống Tiên Đế bị thương xếp thành hàng chờ hắn chữa thương.

"Khảo nghiệm lần cuối?" Quyền Thiên Thần Tử hơi nhíu mày, có chút không vui.

Bất quá, để biết rõ nội tình của Lộc Minh Học Viện, hắn vẫn kiềm chế ngạo khí, bắt đầu tĩnh tâm quét đề.

Huyền Quang thấy thế cũng không quấy rầy nữa, im lặng thối lui.

Nhưng mà rất nhanh, vẻ mặt của Quyền Thiên Thần Tử vừa mới viết hai câu hỏi liền trở nên không thích hợp.

"???"

Hắn nhìn bài thi mà sững sờ.

Một lát sau, hắn lại đổi khoa mục khác, hai ba đề sau, lại bắt đầu ngây người.

Cái này cái này cái này…

Những thứ này đều là đồ chơi gì vậy?

Đúng vào lúc này, Như Bình phu nhân vác giỏ điểm tâm đi ngang qua, nhìn thấy một màn sau đó không khỏi tiến lên nhìn thoáng qua, lập tức bĩu môi khinh thường cười nhạo nói: "Thời đại này, thật sự là a miêu a cẩu gì đó đều muốn chui vào học viện Lộc Minh, ngay cả những đề tài cơ sở này cũng không biết."

Sắc mặt của Quyền Thiên Thần Tử cứng đờ.

"Bất quá, xem tại ngươi tiểu tử này bộ dạng không tệ, ta dạy ngươi hai đề, miễn cho bị ngăn ở ngoài cửa." Như Bình phu nhân ánh mắt bồi hồi ở trên mặt hắn một vòng, ngược lại đã tới hào hứng, bắt đầu chỉ điểm hắn làm đề mục.

Nói đùa, Như Bình phu nhân tại Lộc Minh Uyển này làm hậu cần đã hơn bốn trăm năm, chỉ là nhập học khảo tất nhiên không nói chơi.

Đương nhiên, chỉ điểm thì chỉ điểm, nên chấm mút thì vẫn phải chấm mút.

…

Cùng lúc đó.

Hậu viện Lộc Minh Uyển.

Cuối cùng Thái Thượng Tiên Đế cũng gặp được ba người Hạo Thiên Kiếm Đế, Tử Vi Tiên Đế và Trọng Tiêu Ma Đế đã trở về.

"Mấy người các ngươi, không thể để cho ta bớt lo chút sao?"

Vừa thấy mặt, Thái Thượng Tiên Đế đã trừng mắt nhìn ba vị đại lão Tiên Đế: "Vẫn luôn nhắc nhở các ngươi, mọi việc không thể liều lĩnh, Tiên giới chúng ta hiện tại thua không nổi! Còn nữa, đừng có chút chiến lợi phẩm là sắp xảy ra nội chiến, chúng ta phải đoàn kết…"

Vừa đánh xong một trận, ba vị đại lão Tiên Đế trực tiếp bị phun đầy bụi đất, sắc mặt so với trước kia tái nhợt hơn mấy

phần.

Ba người Vương Thủ Triết, Vương Ninh Hi, Trường Canh đạo chủ trơ mắt nhìn cảnh tượng này, biểu cảm trên mặt đều vô cùng đặc sắc.

“Lão quỷ!” Rốt cục, Hạo Thiên Kiếm Đế thần sắc có chút suy yếu không thể nhịn được nữa, trực tiếp mở miệng cắt đứt lời nói liên miên của hắn ta: “Chúng ta đã tìm được truyền thừa của Bất Diệt Tiên Đế!”

“Cái gì?”

Thái Thượng Tiên Đế lẩm bẩm liên miên rồi im bặt, trừng to mắt, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Thấy vậy, Tử Vi Tiên Đế vội vàng tiếp lời: “Thật ra lần này chúng ta không xông loạn ở Cổ Thần chiến trường. Tử Vi nhất mạch chúng ta đã điều tra về nơi Bất Diệt Tiên Đế ngã xuống, khó khăn lắm mới có manh mối, mời bọn Hạo Thiên cùng đi một chuyến.”

“Chỉ là chúng ta cũng chưa từng nghĩ tới, vậy mà lại đụng phải một cây Ma Thần thực vật cấp hai mươi.”

Theo Tử Vi Tiên Đế êm tai nói ra, lúc này mọi người mới hiểu được sự nguy hiểm của chuyến đi này.

Gốc Ma Thần Thực kia không những bản thân cường đại, còn khống chế đại lượng Ma Sát Thiên Uyên, cùng với một đầu tai biến thú.

Nhưng nguy hiểm thì nguy hiểm, thu hoạch chuyến này của bọn họ cũng khá phong phú, lại tìm về truyền thừa của Bất Diệt Tiên Đế đã vẫn lạc trong trận đại chiến Tiên Ma thứ tư! Đồng thời, lần này cũng thu hoạch được không ít bảo vật khác.

Vấn đề duy nhất mà hắn phải đối mặt chính là bất diệt tiên đế truyền thừa thuộc quyền sở hữu.

Một cái truyền thừa Tiên Đế, so với bất kỳ vật gì trân quý hơn, cũng rất khó phân cách.

“Bất Diệt Tiên Đế nhất mạch và Thái Thượng Nhất Mạch chúng ta đều xuất thân từ Thiên Nguyên Thần Cung!” Thái Thượng Tiên Đế liên tục nói: “Truyền thừa này cho Thái Thượng Tiên Mạch ta, giá cả tùy các ngươi.”

Ha ha!

Trả lời hắn là ba vị Đế Tôn cười lạnh.

Đều tự giằng co, lại thấy Thái Thượng Tiên Đế không thể chủ trì công đạo, liền đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Thủ Triết.

Trong đó Hạo Thiên Kiếm Đế cảm khái nói: "Thủ Triết công tử, thừa nhận ngươi giúp chúng ta chữa thương, không bằng ngươi nói một câu công bằng, vậy Bất Diệt Đế Ấn cho nhà nào đến tốt hơn?"

Vương Thủ Triết lạnh nhạt cười nói: "Bất kể là cho nhà nào, đều là tăng lên nội tình và át chủ bài của Tiên giới, nhất định không thể vì thế mà tổn thương hòa khí."

"Đã có tranh luận, vậy không bằng đặt trước một chút, sau đó bàn tiếp. Thủ Triết lúc trước nghe nói, lần này tổng thể thu hoạch tương đối khá, còn đạt được một đoàn chúng thần chi nguyên?"

Vừa nhắc tới một đoàn Chúng Thần chi nguyên kia, ba vị Đế Tôn đều tinh thần tỉnh táo một chút.

Chuyến đi này bọn họ quả thật là thu hoạch được không ít thứ tốt, Chúng Thần chi nguyên chính là một trong số đó.

Trong hang ổ của thực vật Ma Thần cấp hai kia có một nhóm lớn Chúng Thần chi nguyên, bọn họ phát hiện sau khi liên thủ cướp được một phần.

Bất quá, bọn họ cũng bởi vậy trả giá.

"Thủ Triết công tử cảm thấy hứng thú với căn nguyên chúng thần của chúng ta?" Thái độ của Trọng Tiêu Ma Đế đối với Vương Thủ Triết không tệ.

Thứ nhất, hắn còn phải dựa vào Vương Thủ Triết hỗ trợ chữa thương, thứ hai, Vương Thủ Triết vẫn là tiểu bối gia tộc hắn yêu đồ đệ Vương Lung Yên, trên tâm lý của hắn tự nhiên có thêm vài phần thân cận.

"Chư vị tiền bối, là ta tương đối cảm thấy hứng thú."

Lúc này, Vương Ninh Hi đi ra tiếp lời, cung kính hướng các vị Tiên Đế thi lễ.

Loại việc buôn bán mặc cả này, tự nhiên không thể để cho lão tổ gia gia tự thân xuất mã.

Trọng Tiêu Ma Đế cũng không để ý, lạnh nhạt nói: "Nghe nói Vương thị các ngươi đang lấy giá một ngàn Hỗn Độn linh thạch thu lấy Chúng Thần chi nguyên? Chúng ta lần này thu hoạch được Chúng Thần chi nguyên, tổng cộng có hai mươi giọt, có thể bán hai vạn năm ngàn Hỗn Độn linh thạch cho các ngươi."

Đừng tưởng rằng các Tiên Đế không ăn khói lửa nhân gian. Trên thực tế, mỗi Tiên Đế đều tiêu hao tài nguyên đại hộ, bất luận là Hỗn Độn Linh Thạch hay là Linh Nhục Linh Mễ, nhu cầu đều cực lớn.

"Tiền bối sao còn tăng giá bán?" Vương Ninh Hi vẻ mặt "Kinh ngạc", vẻ mặt có chút hồ nghi.

"Chúng thần chi nguyên đối với linh thực linh thú tấn chức rất có lợi." Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tử Vi Tiên Đế lộ ra một nụ cười, tựa hồ bị vẻ mặt của Vương Ninh Hi chọc cười: "Số lượng càng lớn thì càng có khả năng lột xác nửa bước thần thực, ngược lại càng đáng giá."

"Nếu không có Niệm ở Thủ Triết công tử hỗ trợ chữa thương, những nguồn gốc chúng thần này nhất định là không bán. Như vậy, liền tiện nghi cho một ngàn hỗn linh, từ phần khấu trừ của ta."

"Tử Vi tiền bối nói đùa." Vương Ninh Hi lắc đầu nói: "Thần thực nếu muốn thăng cấp thành thần thực, hai mươi mốt giọt chúng thần chi nguyên khẳng định còn lâu mới đủ. Huống chi dùng chúng thần chi nguyên tăng lên linh thực linh thú nguy hiểm không nhỏ, hậu quả không biết."

Nếu Vương thị có thể nghiên cứu ra cách điều chế dùng nguồn gốc của chúng thần hợp thành đạo cải cách, đương nhiên là tiến hành phân tích toàn bộ nguồn gốc của chúng thần, đại khái có thể phỏng đoán ra hiệu quả sử dụng nó.

"Thôi, ta chia ít hai ngàn Hỗn Độn linh thạch là được." Hạo Thiên Kiếm Đế ngược lại hào sảng: "Lần này ta bị thương không nhẹ, toàn bộ nhờ Thủ Triết hỗ trợ chữa thương, cái chiết khấu này từ trên người ta."

“Cái này không thể được, Vương thị chúng ta không thể gọi là Tử Vi Đế Tôn, Hạo Thiên Đế Tôn chịu thiệt.” Vương Ninh Hi nghiêm mặt nói: “Vậy tổng giá trị hai vạn năm ngàn Hỗn Độn Linh Thạch, chiếm lấy nguồn gốc của chúng thần này.”

Chúng Tiên Đế kinh ngạc.

Nếu nguyện ý dùng cái giá này, vậy tiểu tử ngươi còn phí sức ở đây làm gì?

Bất quá, có thể bán được một cái giá tốt, trong lòng bọn họ cũng rất vui mừng. Dù sao thu hoạch chuyến này tuy lớn, nhưng hao tổn cũng thật lớn, vận dụng không ít át chủ bài bảo mệnh, có thể thu hồi một điểm tổn thất là một điểm.

“Bất quá, nếu một hơi xuất ra hai vạn năm ngàn kim tệ Hỗn Độn linh thạch, không khỏi có chút cố hết sức.” Vương Ninh Hi trong lúc nói chuyện, lấy ra một cây 【Đạo cải biên】 được chế tạo từ ống niêm phong thử tề tiêu chuẩn, “Trong tay ta có một nhánh 【Dịch cải thiện huyết mạch tư chất huyết mạch】 đến từ Tinh Cổ tộc, hiệu quả cải thiện đối với tư chất huyết mạch, ước chừng nằm giữa 13 phẩm Tạo Hóa Thần Đan cùng Thập Tứ phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan, hơn nữa công hiệu và tính chịu đựng dược lực của nó cũng không trọng điệp với hai loại thần đan.”

“Cái gì?”

Lời này vừa nói ra, bao gồm cả Thái Thượng Tiên Đế, bốn vị Tiên Đế đều khiếp sợ.

“Tiểu tử Ninh Kham, đây chẳng lẽ là phiên bản cao hơn của bản Thánh cải thiện tinh hoa? Chuẩn bị bán bao nhiêu tiền?” Ánh mắt của Thái Thượng Tiên Đế có chút nóng rực.

Hắn gần như lập tức ý thức được giá trị của đạo sửa. Nếu có bảo vật như vậy, coi như được cứu rồi.

Dựa theo hiệu quả suy tính, bảo vật này vô cùng có khả năng khiến tư chất huyết mạch của Quyền Thiên tăng vọt đến Thần Tử Bính đẳng trung thượng. Đến lúc đó, Quyền Thiên lại đi xông vào Thần Cáo bảng, chỉ sợ có hi vọng xông vào trước hai mươi!

Chỉ là một ít thứ tự xông topic thêm vào Thần Cáo bảng, đều sẽ thu hoạch càng nhiều ban thưởng, càng đừng nói đi trong Côn Bằng Thần Cung, tỷ lệ có thể đạt được cơ duyên càng cao.

Nếu như Quyền Thiên có thể thành công kế thừa truyền thừa của Tiên Đế, đến lúc đó huyết mạch sẽ lần nữa lột xác, tương lai cũng có cơ hội trùng kích Bát Kiếp hoặc Cửu Kiếp Tiên Đế!

"Ninh Hi tiểu tử, ngươi chuẩn bị bán bao nhiêu?" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế cũng nóng rực lên.

Nàng rõ ràng cũng nghĩ đến tương lai của ái đồ An Chá Thần Nữ.

"Trọng Tiêu Đế Tôn thu ba vạn Hỗn Linh, Tử Vi Đế Tôn thu hai vạn tám Hỗn Linh, Hạo Thiên Đế Tôn thu hai vạn sáu Hỗn Linh." Vương Ninh Hi ung dung nói: "Không biết ba vị Đế Tôn ai có hứng thú?"

Chúng Tiên Đế: "???"

Bọn họ nhất thời hiểu được vì sao lúc trước Vương Ninh Hi phải trả giá… Thì ra là ở chỗ này chờ bọn họ.

Hơn nữa ngươi mở miệng lại tiện nghi một ngàn, người ta lật tay liền cho ngươi tiện nghi hai ngàn…

Lần này, ai có thể trả giá bằng hắn?

"Chư vị tiền bối, chớ có nhìn ta như thế." Vương Ninh Hi thở dài một tiếng: "Đạo này đổi thành bản quá đắt, mỗi lần hợp nhất đều tiêu hao mười giọt căn nguyên của chúng thần, còn cần 13 phẩm thần dược làm thuốc dẫn, ngoài ra còn có một nửa tỷ lệ hợp thành thất bại!"

"Giá tiền này, đã là Ninh Kham ta vì chư vị Tiên Đế mà cống hiến rất nhiều, cố ý giúp mọi người."

Lời vừa nói ra, ngay cả Vương Thủ Triết cũng bị chấn kinh.

Hắn cho rằng bản bán thánh cải thiện tinh hoa lúc trước đã đủ đen rồi, nhưng so với Ninh Kham, bản thân quả thực kém quá xa.

Phải biết rằng, việc sửa đổi này kỳ thật chỉ cần một giọt Chúng Thần chi nguyên, những tài liệu khác mặc dù cũng trân quý, nhưng thật sự không khoa trương như Vương Ninh Hi miêu tả. Vương Ninh Hi vừa mở miệng, giá trị sửa đổi trực tiếp bị hắn tăng lên gấp hai mươi lần.

Khó trách, khó trách, lần này bán đạo đổi Vương Ninh Hi không cho hắn ra tay.

Tình cảm, đây là tiết tấu chuẩn bị rưng rưng kiếm hai ba mươi lần lợi nhuận ~

…

Chương 112: Hay lắm! Đây không phải là Nghê Lam đồ đệ kiếp trước của ta sao?

…

Chúng Tiên Đế đều im lặng.

Vương Ninh Hi xuất thủ 【Đạo sửa】, đích thật là thứ tốt có thể nghịch thiên cải mệnh, nhưng cái này cũng quá đắt!

Một Thần Mạch Thập phẩm có bao nhiêu tiền?

Cũng chỉ là giá trị hai ba vạn hỗn linh mà thôi!

Trong các thế lực đỉnh cấp, ngay cả Thái Thượng Thần Cung cũng chỉ nắm giữ hơn mười Thần Mạch Thập Phẩm mà thôi. Đây còn là di trạch Thiên Nguyên Thần Cung, cộng thêm ngàn vạn năm tích lũy, mới có được nội tình như thế.

Đương nhiên, lần này tam đại Đế Tôn tổ đội xuống Cổ Thần chiến trường, đích thật là thu hoạch phong phú, còn rất may mắn rút trở về một cái Thần Mạch!

Nhưng những thứ này đều là bảo vật dùng mạng đổi lấy.

Đến cấp bậc Tiên Đế này, mỗi một người đều là cột trụ của toàn bộ Tiên Giới, chi phí để mạo hiểm cực cao.

“Khụ khụ ~ Ninh Kham tiểu tử.” Hạo Thiên Kiếm Đế da mặt run lên, “Đạo sửa này của ngươi dù tốt, hiệu dụng cũng chỉ là nằm trong Thập Tam Phẩm và Thập Tứ Phẩm. Nếu là một viên Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan bán với giá này thì cũng thôi đi, nhưng đạo cải này…”

Ngụ ý, tự nhiên là đạo sửa không đáng nhiều như vậy, ngươi hoàn toàn là tùy tiện báo giá.

“Hạo Thiên tiền bối nói lời ấy sai rồi.” Vương Ninh Hi lại lơ đễnh cười cười: “Toàn bộ Tiên giới đã bao nhiêu năm không xuất hiện Vĩnh Hằng Thần Đan rồi? Mấy chục vạn năm? Hay là mấy trăm vạn năm?”

“Lui một vạn bước mà nói, mặc dù hiện tại có vị Tiên Đế nào có thể luyện Vĩnh Hằng Thần Đan, chúng ta dùng giá trị của Thập Tứ Phẩm thần dược để tính toán, mở một lò ít nhất phải

có mười vạn Hỗn Linh thành phẩm? Tỉ lệ thành công là bao nhiêu? Là ba lò ra một lò? Hay là năm lò ra một viên? Vậy đại biểu cho mỗi một viên Vĩnh Hằng Thần Đan giá thành là ba mươi lăm vạn Hỗn Linh!”

Lời này của hắn cũng là có lý.

Nếu như trên Tiên giới đã có luyện đan sư có thể thuần thục luyện chế Vĩnh Hằng Thần Đan, một lò ra bốn viên năm viên, cũng có rất nhiều luyện đan sư nội quyển.

Giá cả tự nhiên sẽ bị áp súc đến ba vạn hỗn linh.

Nhưng với tình huống hiện tại của Tiên Giới, hai ba vạn Hỗn Linh muốn có được Vĩnh Hằng Thần Đan, đó chính là nằm mơ.

Thấy chư vị tiên đế tiếp tục trầm mặc, Vương Ninh Hi lại cười nói: “Như vậy đi, ta ra mười vạn hỗn linh thu thập tứ phẩm vĩnh hằng thần đan, có bao nhiêu Vương thị chúng ta thu bấy nhiêu! Đập nồi bán sắt, chúng ta cũng thu!”

“Bị ngươi phân tích như vậy, giá cả sửa đổi xác thực hợp lý.” Hạo Thiên Kiếm Đế hơi do dự, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm: “Cũng được, vì tên tiểu tử thối Quân Hạo nhà ta, bản đế liều mạng, cho ta một chi!”

Tài nguyên tuy tốt, nhưng nếu tương lai có thể nuôi ra một thất kiếp, thậm chí là bát kiếp Tiên Đế, vậy cho dù bỏ những tài nguyên trước mắt này cũng đáng.

Cái này giống như là một ít gia đình ngày thường tiết kiệm tiết kiệm dùng tiền tiết kiệm, cái này không nỡ mua, vậy thì không nỡ dùng, nhưng nếu đứa nhỏ có cơ hội thu hoạch tiền đồ càng cao hơn, vậy cho dù đập nồi bán sắt cũng không tiếc.

Dưới tình huống vĩnh hằng thần đan không thể trông cậy vào, dịch cải thiện tư chất huyết mạch của tinh cổ tộc chế tạo ra 【 tư chất huyết mạch cấp đạo, là tài nguyên tiến hóa huyết mạch cao cấp nhất đương thời.

“Chúc mừng Hạo Thiên Đế Tôn, đây là đạo của ngài, xin ngài thay đổi, cất kỹ.” Vương Ninh Hi cũng không sợ Hạo Thiên Đế Tôn chơi xấu, trực tiếp cung kính đưa lên đạo sửa.

Thấy Hạo Thiên ra tay, cuối cùng Tử Vi tiên đế cũng không nhịn được nữa: "Ninh Huyên tiểu hữu, ta muốn hai cái!"

"Hai chi không được." Vương Ninh Hi kiên định từ chối. "Chúng ta có thể dùng phương thức nhẹ nhàng lợi nhuận để đánh ra ba chi, cũng là nể tình tất cả mọi người đều là chống lại trận doanh chiến tuyến thống nhất của Ma tộc."

Tử Vi tiên đế nhìn vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc của Vương Ninh Hi, trong lòng cũng suy nghĩ.

Vương Ninh Hi nói mười giọt chúng thần chi nguyên mới có thể chế tác một nhánh sửa đổi, nàng không tin. Tiểu tử này tám phần là cố ý nâng cao phí chế tạo đạo.

Nàng đoán chừng, Vương Ninh Hi thu hai mươi mốt giọt Chúng thần chi nguyên này, hẳn là ước chừng có thể tổng hợp ra bốn đến năm chi đạo sửa đổi, nếu không cũng quả quyết không có khả năng xuất ra ba chi này để đổi!

Ngay lập tức, nàng nghiêm mặt nói: "Vậy bây giờ ta muốn một nhánh, đợi Vương thị các ngươi có càng nhiều sản lượng, ta lại dự định một nhánh! Đúng rồi, bên trong tồn kho của Tử Vi Thần Cung chúng ta có lẽ còn có vài giọt chúng thần chi nguyên, quay lại chuyển giao cho ngươi coi như tiền đặt cọc!"

Nàng hiện tại đại lực nâng đỡ An Kỳ, khó tránh khỏi bỏ qua một ái đồ Tố Hân khác, điều này làm cho nàng có chút không đành lòng. Hôm nay có cơ hội, nàng cũng muốn hai ái đồ Vũ Lộ cùng dính một phen.

Dù sao lần này cũng thu hoạch tương đối khá trong Cổ Thần chiến trường, nàng cũng nguyện ý hào phóng một lần.

Vương Ninh Hi không lập tức đáp ứng, sau khi suy nghĩ một chút mới gật đầu nói: "Thành giao."

Dứt lời, hắn trịnh trọng dâng lên một cái sửa: "Chúc mừng Tử Vi Đế Tôn."

Theo hai nhánh đạo đổi thành xuất thủ, Thái Thượng Tiên Đế và Trọng Tiêu Ma Đế đều có chút nóng nảy.

Trong đó Trọng Tiêu Ma Đế trực tiếp mở miệng nói: "Thủ Triết gia chủ, Lung Yên lão tổ nhà ngươi nói thế nào? Hay là, nhà chúng ta chia một nửa?"

“Không cần, lão tổ nhà ta sẽ thay đổi đạo, ta sẽ thay bà ấy chuẩn bị.” Vương Thủ Triết lắc đầu: “Bệ hạ nên cân nhắc La Thiến Ma Tử một chút đi.”

Vương Thủ Triết đau lòng nhất là Lung Yên lão tổ, không muốn nàng chiếm dụng quá nhiều tài nguyên của Vạn Hóa Thiên Ma Cung, sợ nàng vì vậy mà chịu nửa phần uất ức.

Cũng giống như sau khi gả nữ nhi đến nhà chồng, nếu nghèo rớt mồng tơi, cái gì cũng phải dựa vào nhà chồng, tự nhiên sẽ không đủ sức.

Nhưng nếu như nhà mẹ đẻ có thể cho nàng thêm một chút trợ cấp và tài nguyên, tự nhiên có thể làm cho địa vị của nữ nhi ở nhà chồng càng thêm siêu nhiên, ai cũng không dám coi thường nàng.

Trước kia khi gia tộc còn yếu thì cũng thôi đi, bây giờ Vương thị đã cực kỳ cường đại, đương nhiên Vương Thủ Triết sẽ không tiết kiệm được sự thay đổi này.

“La Sa? Vậy thì thôi, cho hắn có chút lãng phí. Bản đế trước tiết kiệm ba vạn hỗn linh này, quay về xem lại cho Lung Yên làm những thứ tốt khác.” Trọng Tiêu Ma Đế trực tiếp lắc đầu: “Có điều, nếu Thủ Triết gia chủ đã sảng khoái như thế. Bản đế sau khi trở về lật kho tồn kho một chút, nếu có nguồn gốc chúng thần dư thừa xử lý cho các ngươi trước.”

Đồng thời, trong lòng Trọng Tiêu Ma Đế cũng lại đánh giá cao Vương Thủ Triết một bậc.

Thu nhập khoảng ba vạn hỗn linh, ngay cả Ma Đế như hắn cũng đau lòng, hắn vậy mà hời hợt từ chối!?

Phách lực như thế, cũng không phải người bình thường có thể có.

“Vậy thay đổi cuối cùng, lão phu muốn.” Thái Thượng Tiên Đế thấy thế, vội vàng mở miệng.

Hắn chung quy vẫn đau lòng với quyền thiên yêu đồ đệ nhà mình, hy vọng dưới sự ủng hộ của hắn ở đạo sửa, có thể từ biệt một trời một vực với những tinh anh đỉnh cấp của Vương thị.

Đối mặt với đệ nhất cao thủ Tiên Giới, Vương Ninh Hi cũng không sợ chút nào: “Thái Thượng Đế Tôn, gần đây Vương thị

chúng ta cũng không thiếu Hỗn Độn linh thạch, nếu ngài thành tâm thu mua đạo sửa, vẫn là lấy căn nguyên chúng thần đến đổi đi.”

“Thái Thượng Thần Cung chúng ta nào có nhiều nguồn gốc của chúng thần như vậy?” Thái Thượng Tiên Đế vội vàng lắc đầu: “Ta chỉ có thể đưa ra mười lăm giọt chi nguyên của chúng thần, số còn lại dùng Hỗn Độn linh thạch để bổ sung.”

Kỳ thật, Thái Thượng Thần Cung góp nhặt nhiều năm, chúng thần chi nguyên vẫn có chút tích góp, chỉ là muốn tích lũy thêm chút ít cho 【 cây đào tiên thiên thần 】 kia thăng cấp, tất nhiên là không muốn cho chúng thần chi nguyên nhiều hơn.

Nào ngờ, Vương Ninh Hi trực tiếp lắc đầu: “Vậy thì thôi, Vương thị chúng ta cũng thiếu đạo sửa, vẫn nên giữ lại dùng cho nhà mình đi.”

Kỳ thật, đợt này hắn bán ra đạo sửa đổi, đổi lấy nhiều Chúng Thần chi nguyên như vậy, ít nhất cũng có thể hợp thành ba mươi nhánh đạo sửa, miễn cưỡng xem như tạm thời đủ dùng.

Nhưng nghĩ tới Ly Nguyệt lão tổ nhà mình, bây giờ đã nghiên cứu phát minh “Bản Tinh Hoa” Đạo chuẩn bị, da đầu hắn không nhịn được run lên!

Muốn bao nhiêu Chúng Thần chi nguyên, mới có thể hợp thành phiên bản cải thiện tinh hoa?

Mười giọt? Hai mươi giọt? Hay là ba mươi giọt?

Tóm lại, nguồn gốc của chúng Thần càng nhiều càng tốt.

Huống chi, trong gia tộc còn có nhiều người gào khóc đòi ăn như vậy, liền chờ thay đổi đạo lý! Chút căn nguyên chúng thần như vậy, làm sao đủ?

“Thái Thượng, dù sao ngươi cũng là đệ nhất cao thủ Tiên Giới.” Hạo Thiên Kiếm Đế có chút không quen nói: “Chỉ là một ít nguồn gốc chúng thần cũng đáng giá để ngươi hạ mặt tới cò kè mặc cả?”

“Ngươi thật sự thiếu chúng thần chi nguyên, liền đi Cổ Thần chiến trường vơ vét ah, xa không nói, trong sào huyệt Ma Thần thực cấp hai mươi kia còn có không ít tồn kho, chúng ta bất quá chỉ cướp một đoàn nhỏ mà thôi.”

Lời này khiến Thái Thượng Tiên Đế trợn trắng mắt.

Hắn là Tiên Đế tiêu chuẩn cấp bốn, mà cây Ma Thần thực cấp hai kia, ít nhất cũng tương đương với cấp bậc Ngũ Kiếp Tiên Đế, nói không chừng còn cao hơn. Càng đừng nói đến đối phương còn khống chế một đống thủ hạ.

Nếu như đi tới địa bàn của nó, đối đầu với nó thì hơn phân nửa sẽ lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà Hạo Thiên Kiếm Đế có một câu nói đúng, hắn cò kè mặc cả với một tiểu bối như vậy đích xác là bớt chút phong cách.

Không nhìn thấy tên Vương Thủ Triết kia ngồi ở một bên, vẻ mặt vân đạm phong khinh, rất có một bộ khí chất trâu bò "Chỉ là ruồi muỗi lợi lộc, không đáng để hắn tự mình xuống sân".

So sánh giữa hai bên, chênh lệch cách cục lập tức hiện rõ.

"Ách ha ha, cũng được, vậy cứ dựa theo giá này mà làm." Thái Thượng Tiên Đế cắn răng, cuối cùng vẫn đồng ý.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng âm thầm hạ quyết định, lúc nào mình cũng tổ chức một đội ngũ, đi quét một chút gốc Ma Thần thực cấp 20 hoang dại kia!

Mặc dù đối phương có chiến lực phi phàm, nhưng chung quy cũng không phải Chí Tôn Ma tộc.

Chí tôn trong Ma tộc, mỗi một người đều có được đại lượng tộc đàn cùng tồn tại dưới trướng, giữa chí tôn cùng chí tôn còn có quan hệ rắc rối phức tạp, rút dây động rừng.

Nhưng gốc cây Ma Thần thực vật cấp hai hoang dã này, cho dù thu được một ít thủ hạ, cũng dễ đối phó hơn Ma tộc chí tôn nhiều lắm.

"Như ngài mong muốn, Thượng Đế Thái Tôn tôn kính." Vương Ninh Hi cũng hợp thời cho thái độ tôn trọng đối với kẻ có tiền.

Ba nhánh đạo đổi toàn bộ ra tay, còn dự định thêm một nhánh, thật đúng là để cho Vương Ninh Hi kiếm được đầy bồn đầy bát.

Mà Hạo Thiên cùng mấy vị Đế Tôn cũng bắt đầu phân phối chiến lợi phẩm, cũng đem hai mươi mốt giọt chúng chi nguyên bao gồm một ít chiến lợi phẩm bên trong, quy đổi cho Vương Ninh Hi.

Chuyện này không tính là không biết, tính ra ba vị Tiên Đế tổ đội thật đúng là phát tài lớn.

Đoạn đường này bọn họ đánh tan không ít Thiên Uyên ma sát, thu được không ít mảnh vỡ linh hồn mà ma sát tán loạn ngưng tụ ra, còn hái một mỏ thần ngân, trong đó ước chừng có thể tinh luyện ra hơn một ngàn cân thần ngân.

Những mảnh vỡ tài liệu đạo khí rơi vào trong Cổ Thần chiến trường, tinh hoa Hỗn Độn, căn nguyên Hỗn Độn, linh thạch Hỗn Độn, kết tinh Hỗn Độn… Loại tài nguyên này càng là số lượng khổng lồ, ngay cả thần dược Thập Tam Phẩm cũng hái chừng năm cây.

Ngoài ra, bọn họ còn rút về một cái thập phẩm Thần Mạch, góp nhặt một bình lớn Nguyên Sơ Thần Dịch!

Sau một hồi thống kê, Vương Ninh Hi nhịn không được muốn đấm ngực dậm chân.

Giá cả sửa đổi vẫn là thấp hơn…

Vương Thủ Triết cũng không nhịn được âm thầm liếc mắt.

Cổ Thần chiến trường không hổ là phó bản lớn cấp cao nhất của Tiên giới, mặc dù nguy hiểm, nhưng lợi ích thu được cũng cực kỳ khủng bố!

So với nó, khu vực phá diệt giống như một cái ao nhỏ khô cạn.

Nếu như mọi người có nhiều tiền như vậy, nâng lên một ít phí xem bệnh chữa bệnh, cũng là rất hợp tình hợp lý ~

Chờ phân chia xong chiến lợi phẩm, chúng Tiên Đế không khỏi lại thảo luận về Bất Diệt Đế Ấn.

Đây cũng là một trong những chiến lợi phẩm bọn họ mang về có giá trị nhất.

Chuyện liên quan đến thế lực nhà mình tương lai có thể có thêm một vị Tiên Đế hay không, tự nhiên mà vậy, ba vị Tiên Đế ai cũng không muốn từ bỏ.

Ngay cả Thái Thượng Tiên Đế hòa giải, hiệu quả cũng rất nhỏ.

Trong lúc tranh chấp, Vương Thủ Triết lại đưa ra cho bọn họ một chủ ý.

Ba nhà bọn họ, không ngại tự mình bồi dưỡng một thần tử hoặc thần nữ loại luyện thể, lấy Thần Cung trước khi đến làm tiết điểm thời gian, lấy xếp hạng Thần Cáo bảng làm tiêu chuẩn, theo thứ tự để cho Bất Diệt Đế Ấn mình lựa chọn truyền nhân!

Quả thật phương án này có thành phần đánh cược, nhưng sau khi tam đại Tiên Đế cân nhắc, lại nhất trí cho rằng đây là phương pháp tốt nhất.

Dù sao, ba vị Tiên Đế ai cũng không thuyết phục được những người khác, mà Bất Diệt Đế Ấn cũng không thể chia thành ba phần, nếu cuối cùng chỉ có một người kế thừa, như vậy ba nhà mỗi người ra một người, dựa vào bản lĩnh tranh đoạt, cũng trở thành phương án duy nhất coi như công bình.

Sau đó, ba vị Tiên Đế mỗi người mắt đều bốc lên kim quang, âm thầm nhìn về phía Vương Ninh Hi.

Vô cùng rõ ràng, đây lại là ánh mắt nhìn chằm chằm vào tương lai của Vương Ninh Hi!

Như vậy, một hồi Tiên Đế tổ đội chiến lợi phẩm Tiểu Phong Ba, cũng coi như tạm thời cáo một giai đoạn. Kế tiếp, tự nhiên là nên trị liệu, nên dưỡng thương dưỡng thương.

…

Cùng lúc đó.

Phía tây Cổ Uyên Thiên Hà.

Bộ chỉ huy khu Vũ Nhạc phòng.

Sông Cổ Uyên hùng vĩ vạch phá hư không, dâng trào mà xuống. Năng lượng phun trào trong thiên hà như bão táp mãnh liệt, khuấy động, năng lượng va chạm, tầng tầng lớp lớp vầng sáng năng lượng ở trong hư không nhộn nhạo, vô cùng rực rỡ.

Là một trong ba đại sinh mệnh khởi nguồn của Tiên giới, Cổ Uyên Thiên Hà tráng lệ hùng vĩ, tuyệt đối không phải Thiên Hà bình thường có thể so sánh.

Dù cho hôm nay đã biến thành chiến khu, cũng vẫn không tổn hại vẻ đẹp rung động lòng người như trước.

Bộ chỉ huy khu Vũ Nhạc phòng, đứng lặng trong một chỗ hư không cách Thiên Hà cũng không xa.

Giờ phút này.

Bộ chỉ huy trong thư phòng, điện chủ đại điện Vũ Nhạc thần điện Nghê Tranh đạo chủ vừa mới kết thúc một phen bận rộn, đang ngồi ở trong cái ghế rộng lớn, uống trà nghỉ ngơi.

Trong đôi mắt sáng ngời thâm thúy của nàng, trong lúc lơ đãng lại xẹt qua một vòng mỏi mệt.

Không có Tiên Đế tọa trấn chỉ huy trong khu phòng ngự, áp lực không thể nghi ngờ là cực lớn, thời gian ngắn ngủn mấy trăm năm, nàng đã tiều tụy hơn rất nhiều.

Cũng may chiến khu Thái U cũng không dễ chịu gì.

Đặc biệt là sau khi Chí Tôn U bị thương liền ẩn nấp, chỉ mặc cho các đại thống lĩnh dưới trướng thay nhau quấy rối và tiến công Vũ Nhạc phòng thủ.

Loại quấy rối mức độ này đã yếu hơn trước kia rất nhiều, Nghê Nguyên Đạo Chủ đã đủ để ứng phó.

Một khối ngọc bội màu vàng đất đang nằm trong lòng bàn tay Nghê Huy đạo chủ, đầu ngón tay trắng xanh như ngọc của nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài ngọc bội, cảm thụ đường vân rất nhỏ ở phía trên, không khỏi nhẹ giọng thì thào: “Sư tôn, rốt cuộc ngài chuyển thế đến nơi nào?”

Miếng ngọc bội này chính là ngọc bội mà Võ Nhạc Tiên Đế đeo khi còn sống, cũng không phải là bảo vật đỉnh cấp gì, nhưng trong đó vẫn ẩn chứa một tia tàn niệm của Tiên Đế.

Nghê Hoa đạo chủ nguyên bản trông cậy vào bí pháp thần điện, mượn tia tàn niệm này thôi diễn ra vị trí sư tôn chuyển thế.

Nhưng không ngờ, mấy lần thi triển bí pháp đều chấm dứt trong thất bại.

Nàng không biết rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề, là thực lực của nàng không đủ? Khoảng cách quá xa? Hay là một tia

tàn niệm này quá mức bạc nhược?

Rất nhiều chuyện, nếu như hoàn toàn không có hi vọng còn tốt, một khi thoáng có một chút hi vọng, liền luôn không nhịn được suy nghĩ, đi suy đoán, dần dà, liền dễ dàng hình thành khúc mắc.

Tung tích của sư phụ, bây giờ nghiễm nhiên đã trở thành khúc mắc của nàng.

Cũng chính vào lúc này.

Một vị thị vệ thần điện trẻ tuổi gõ cửa mà vào.

Hắn cung kính nói: “Khởi bẩm điện chủ, tổng ty liên lạc với Vương thị đã hỗ trợ xây dựng công trình xây dựng nền truyền tin từ xa, công trình đã hoàn thành, bên ta đã hoàn thành kiểm tra sơ bộ.”

Nói xong, hắn lại lấy ra một cái đồng hồ tinh xảo đưa tới trước mặt Nghê Phan đạo chủ: “Đồng hồ thông tin này là bản cao cấp do Thanh Ly tiểu điện hạ gửi tới, nói là đợi trạm gác hoàn thành sẽ giao cho ngài sử dụng.”

“Thanh Ly nha đầu?” Nghe vậy, cảm xúc có chút trầm thấp của Nghê Diệp đạo chủ lập tức phấn chấn lên rất nhiều. “Lấy ra cho ta xem một chút.”

Mấy trăm năm gần đây, nàng luôn chỉ huy tác chiến ở tiền tuyến, mỗi ngày đều bận đến quên cả trời đất, sự quan tâm đối với Thanh Ly cũng ít đi rất nhiều.

Nhưng thông qua tin tức lục tục truyền đến, nàng cũng biết hiện tại Thanh Ly biểu hiện phi thường không tồi, nhất là gần đây lại còn trà trộn vào top một trăm Thần Khuyết tổng bảng trong lịch sử!

Thị vệ thần điện tiến lên giao ra đồng hồ cổ tay, cũng giảng giải phương pháp sử dụng cụ thể với Nghê Diệp đạo chủ.

Nghê Tuyền đạo chủ đeo đồng hồ lên, khởi động theo chỉ thị của thị vệ thần điện, trên đồng hồ lập tức truyền ra âm thanh nhỏ nhẹ dồn dập.

Hóa ra là Thanh Ly không ngừng gửi tin tức bạn tốt.

Dựa theo nàng nói rõ, thông qua lời thỉnh cầu của Thanh Ly, cũng thử trao đổi với nàng.

Thanh Ly ở đối diện lập tức đón đỡ.

Chỉ một thoáng, hư ảnh của cô ta xuất hiện phía trước đồng hồ, vẻ mặt vui mừng nhìn Nghê Đình Đạo Chủ: "Sư tôn, rốt cuộc cơ sở khu phòng thủ tiền tuyến đã được xây dựng xong chưa? Tốt quá rồi, cuối cùng con cũng có thể gặp được người."

Kỹ thuật liên lạc của thế giới Thần Võ vẫn luôn tiến bộ, mấy năm nay, dưới sự chỉ điểm của Tam Trận Đạo Chủ, lý giải của viện nghiên cứu đối với kỹ thuật liên lạc của Thiên Uyên lại nâng cao một bậc.

Hiện giờ, trong khu vực này, tất cả đồng hồ đều có thể thông qua Thiên Uyên Cơ mà tiến hành thông tin. Cho dù ở cự ly xa cũng có thể thông qua thiết bị truyền tống trận, thông qua thiết bị truyền tống siêu không gian để truyền tin.

Cái này tốt hơn nhiều so với truyền thống thông tin ngọc phù.

Mà cự ly siêu xa tức thời thông tin thực hiện, cũng có ý nghĩa chiến lược phi phàm.

Có kỹ thuật này, chỉ huy chiến tướng càng thêm mau lẹ, quan chỉ huy khống chế chỉnh thể chiến trường càng thêm tinh chuẩn.

Không nói cái khác, khi chiến trường cục bộ gặp phải tình huống nguy hiểm, tốc độ đạt được tin tức, cùng tốc độ trợ giúp đến, đều sẽ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Một lần chiến dịch xuống tới, không biết có thể bớt đi bao nhiêu người chết.

Mà cán cân thế cục chiến trường cũng vì vậy mà nghiêng về phía Tiên giới không ít.

Cũng chính vì đoán được ảnh hưởng của kỹ thuật này đối với thế cục chiến trường, do Thái Thượng Tiên Đế dẫn đầu, hiện giờ toàn bộ phòng tuyến biên giới Tiên giới đều đang đẩy mạnh kiến thiết trạm truyền tin.

"Nha đầu nhà ngươi đúng là hấp tấp đấy." Nghê Lam đạo chủ cười một câu, sau đó lại cưng chiều nói: "Gần đây ở Lộc Minh

Học Viện có muốn học hỏi một chút không?”

“Ta học rất nghiêm túc.” Thanh Ly thần nữ không chút do dự nói dối, lại vội vàng nói sang chuyện khác, “Bất quá mấy lão tổ Thiên Vũ Nhạc đến Tiên giới chơi, ta vẫn phải tiếp đãi một chút.”

“Vũ Nhạc lão tổ?” Nghê Lam đạo chủ thần sắc trì trệ, ánh mắt mang theo mấy phần mê mang.

A nha ~ nói lọt miệng!

Thanh Ly thần nữ đối diện che miệng, hối hận không thôi.

Ba trăm năm trước ở thế giới Thần Võ, nàng đã quen biết Vũ Nhạc lão tổ, sở dĩ đến bây giờ vẫn luôn giấu giếm sư tôn, tự nhiên là có nguyên nhân.

Thứ nhất, sư tôn hiện tại ở tiền tuyến chỉ huy tọa trấn, sự vụ bận rộn không nói, môi trường chung quanh cũng nguy hiểm, Thanh Ly sợ sau khi nàng biết được tin tức sẽ phân tâm, tạo thành phiền toái không cần thiết, cho nên vốn là muốn trì hoãn đến khi Tử Vi Tiên Đế trở về đổi phòng thủ rồi nói sau.

Thứ hai, là bởi vì Vũ Nhạc chuyển thế, cũng chính là thỉnh cầu của Vương Hựu Nhạc.

Dựa theo cách nói của Vương Hựu Nhạc chính là, hắn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đi Vũ Nhạc Thần Điện, cần phải chờ một chút, chuẩn bị một chút cảm xúc!

“Thanh Ly, con hãy nói rõ ràng cho vi sư nghe!” Giọng điệu Nghê Lam đạo chủ trở nên nghiêm khắc, lại ẩn chứa vẻ kích động vô cùng.

“Ách… Được rồi, hiện tại vừa vặn Tử Vi bệ hạ trở về…” Thanh Ly thần nữ rơi vào đường cùng, đành phải rủ rỉ nói với sư tôn.

…

Cũng chính là cùng một khoảng thời gian.

Vô Cực Thần Cung, Huyền Thiên Thành.

Trong Quỳnh Quang các.

Đang cùng vợ Linh Lung công chúa ngồi trong phòng dùng cơm, Vương Hựu Nhạc bỗng nhiên hắt xì vài cái.

Trong lòng hắn lập tức sinh ra một cảm giác không ổn.

Chính mình, sẽ không phải là bị ai theo dõi chứ?

“Phu quân.”

Vốn cùng Vương Hựu Nhạc trải qua cuộc sống nằm ngửa, nhưng hiện tại công chúa Linh Lung chỉ có thể một mình nằm ngửa thấy thế, không khỏi ném cho hắn một ánh mắt khác thường.

“Ngươi sẽ không vừa trở về Tiên giới, lại bị lão tình nhân trước kia nhớ thương chứ?”

“Nào có tình nhân cũ gì?” Vương Hựu Nhạc vội vàng nói sang chuyện khác, “Có lẽ là lão đối thủ của Chí Tôn U kia đã mắng ta ở đâu đó. Nương tử, mau mau thừa dịp còn nóng nếm thử cái đuôi rồng nướng này, nguội thì ăn không ngon.”

Lần này Vương Hựu Nhạc đến Tiên Giới, thực ra là phụng mệnh của Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết cũng bất đắc dĩ.

Trong mấy trăm năm này, hắn sớm đã âm thầm làm ra mấy cái kế hoạch lấy mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh làm mồi nhử tru sát Chí Tôn Ma tộc, chuẩn bị chọn kế hoạch và phương án tiếp theo cũng làm một đống, thế nhưng tốc độ thức tỉnh trí nhớ của Vương Hựu Nhạc quá chậm, như thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc đem Chưởng Giới Lệnh giấu ở nơi nào.

Tình báo này không thể xác định, kế hoạch của Vương Thủ Triết cũng chỉ có thể bị hắn kéo dài thêm nữa.

Như Bình phu nhân cũng bởi vậy mà liên tục kéo dài thời gian.

Bởi vậy, nhiệm vụ của Vương Hựu Nhạc đến Tiên giới chính là đi dạo khắp nơi, xem có thể thấy được cảnh sinh tình hay không, nhớ tới một chút tin tức về Chưởng Giới Lệnh.

Trong tã lót cùng công chúa Lung Lung được Vương Hựu Nhạc đính hôn cũng cực kỳ thân thiết. Mặc dù đã sinh ra Vương Dần Hiên là đích trưởng mạch, nhưng tính tình của

nàng vẫn giống như một tiểu cô nương không tim không phổi, được Vương Hựu Nhạc dỗ dành, vui vẻ ăn đuôi rồng nướng.

Vừa ăn nàng vừa tiếc hận: “Chân rồng nướng này ăn quá ngon. Đáng tiếc Ngọc Hà tỷ tỷ không rảnh tới Tiên giới, ta quay đầu lại mang một ít cho nàng. Đúng rồi, lần trước tỷ ấy nói đi làm gì? Hình như có vẻ rất bận.”

“Ngọc Hà đang tham dự nhiệm vụ của gia tộc ——” Tìm kiếm di tích 【Chí Tôn】. Nếu như có thể lấy được ma tinh hạch của Chí Tôn Thiền, đoán chừng gia tộc sẽ ưu tiên bồi dưỡng nàng ta.” Vương Hựu Nhạc cũng đang cầm một cánh phượng đang gặm, vừa gặm vừa nói.

“Chí Tôn Khuyết là ai?” Linh Lung công chúa ánh mắt nghi hoặc.

“Không rõ lắm tình huống cụ thể lắm. Nghe nói là cái tên lúc trước đánh úp Thanh Đế, lại bị Thanh Đế giết ngược.” Vương Hựu Nhạc nói, “Dù sao cũng đều là lão nhân phụ trách xử lý, với phong cách hành sự của hắn, chuyện này đều theo đuổi phong cách hành sự hoàn mỹ, khẳng định không xảy ra vấn đề gì. Hai chúng ta cũng không còn rảnh rỗi nữa.”

“Cha gần đây không giục phu quân và Ngọc Hà tỷ tỷ sinh con sao?” Linh Lung công chúa nháy mắt hỏi.

“Thúc giục…” Vương Hựu Nhạc vẻ mặt sinh không còn gì luyến tiếc: “Ta và chủng tộc Ngọc Hà khác nhau, Ngọc Hà lại đã là mười tám cấp, muốn mang thai vốn rất khó khăn, hắn sợ sau khi Ngọc Hà lấy được huyết mạch Chí Tôn lại càng thêm khó mang thai… Cả ngày nghiêm mặt ở trước mặt ta cằn nhằn lảm nhảm… May mà lão tổ gia gia của chúng ta triệu hoán, có thể mượn cơ hội làm nhiệm vụ để đến Tiên giới tránh đầu sóng ngọn gió.”

Nói đến việc này, hắn cũng vô cùng nhức đầu.

Đang lẩm bẩm.

Chợt, trên cổ tay trái của hắn rung động một hồi, tin tức cho thấy có một người xa lạ đang xin bạn tốt của hắn…

Phía sau cột thỉnh nhân rõ ràng là Nghê Diệp đạo chủ!

“Ách…”

Vương Hựu Nhạc đau đầu.

Được lắm, đây không phải đồ đệ kiếp trước của ta sao?

…

Chương 113: Đệ chỉ cần sinh sôi nảy nở hậu đại là được.

…

Nói thật, ấn tượng của Vương Hựu Nhạc đối với Nghê Thường đạo chủ cũng không quá sâu sắc, trong ký ức thức tỉnh của bà ta cũng vô cùng có hạn.

Dù sao sinh mệnh của Tiên Đế quá dài, bởi vậy trí nhớ sinh ra tự nhiên cũng phức tạp đến người thường khó có thể tưởng tượng. Cho dù là Tiên Đế, cũng không có khả năng mang theo toàn bộ trí nhớ chuyển thế, cũng chỉ có ký ức hạch tâm nhất, mới có thể tuyên khắc ở bên trong chân linh.

Phần ký ức này còn phải chịu sự cọ rửa từng đợt từng đợt của Luân Hồi Trường Hà.

Chân Linh ở trong Luân Hồi Trường Hà càng lâu, ký ức trong quá trình cọ rửa sẽ càng ít đi, cuối cùng trí nhớ còn sót lại đều trân quý như từng viên bảo thạch.

Bất quá, mặc dù ký ức liên quan không nhiều lắm, Vương Hựu Nhạc lại từ trong miệng thần nữ Thanh Ly biết được sự tồn tại của Nghê Tranh đạo chủ, biết đồ đệ này đối với sư tôn hắn cực kỳ tôn trọng, lại mơ hồ có một chút tình cảm khác thường…

Cũng bởi vì vậy, Vương Hựu Nhạc do dự.

Hắn có chút không biết nên trao đổi thế nào với Nghê Diệp đạo chủ.

“Lão tổ gia gia từng nói, phải đến những nơi quen thuộc kiếp trước nhiều hơn.” Linh Lung công chúa gặm thịt long vĩ thơm nức, nói không tim không phổi: “Tiểu đồ đệ xinh đẹp của ngươi, không tốt lắm đâu nhỉ?”

“Kiếp trước! Là đồ đệ kiếp trước!” Vương Hựu Nhạc trịnh trọng bổ sung một câu.

Dừng lại một chút, hắn hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn thông qua xin.

Nên đối mặt, chung quy vẫn là phải đối mặt, vạn nhất xúc động một ít trí nhớ thì sao đây?

Gần như ngay lập tức khi bạn tốt được thông qua thỉnh cầu, Nghê Nguyên Đạo Chủ đã bắn ra một video thỉnh cầu.

Video kết nối, trước mặt phát ra hư ảnh Nghê Thường Đạo Chủ.

Bộ dáng của nàng đoan trang mà lạnh lùng, như hàn mai trong tuyết, khí thế lẫm liệt, lại lộ ra cỗ khí tức uy nghiêm của lôi lệ phong hành.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy hình chiếu của Vương Hựu Nhạc, cả người nàng đều cứng đờ, lập tức trong đôi mắt đẹp dịu dàng chảy ra nước mắt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào khàn khàn: “Sư tôn!”

Mặc dù hình tượng của Vương Hựu Nhạc hoàn toàn khác với kiếp trước, nhưng Nghê Cốc liếc mắt một cái đã xác nhận được thân phận của hắn.

Hắn chính là Vũ Nhạc chuyển thế, là sư tôn mà Nghê Thương nàng kính yêu nhất.

Vạn dạng quật cường và ủy khuất, đều phảng phất từ trong một tiếng “sư tôn” này phát tiết ra, trong nháy mắt này, nàng phảng phất từ một nữ cường nhân đỉnh thiên lập địa, cứng rắn chống đỡ Võ Nhạc Thần Điện, biến thành thần nữ trẻ tuổi ngây thơ lúc trước kia.

“Ngươi đừng vừa lên đây khóc a.” Cả người Vương Hựu Nhạc đều hoảng rồi.

Sống hai đời, hắn đều chưa thấy qua tràng diện này. Hắn cũng không phải là Ninh Kham lão tổ của gia tộc, vô luận tại tình huống nào đều có thể thành thạo bơi lội đến cùng, da mặt dày đến cực hạn.

Hắn vội vàng chuyển dời lực chú ý của Nghê Lam, ho khan hai tiếng nghiêm túc nói: “Tình hình khu phòng thủ của Vũ Nhạc như thế nào?”

Nào ngờ, Nghê Thường đạo chủ căn bản không để ý tới cái này.

Nàng nắm chặt ngọc bội màu đất, hai mắt đẫm lệ nỉ non nói: "Sư tôn, Mính Nhi sợ quá, sợ cả đời này sẽ không còn được gặp lại người nữa."

"Ngọc bội này của ngươi màu sắc không tệ, ta rất thích." Vương Hựu Nhạc lại thay đổi đề tài.

"Sư tôn, đây là ngọc bội của ngài." Nghê Hoa đạo chủ nghe vậy rốt cuộc đã có phản ứng khác, chỉ là thần quang trong đôi mắt lại ảm đạm vài phần. "Chẳng lẽ ngài đã quên ngọc bội óng ánh này sao?"

Cả người Vương Hựu Nhạc có chút bối rối.

Hắn cảm giác mặc kệ mình nói như thế nào cũng giống như là sai.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải tiếp tục nói theo những lời của nàng: "Đúng đúng đúng, là ngọc bội của ta, cảm ơn ngươi đã giữ lại cho ta"

"…"

Nghê Hoa đạo chủ trầm mặc một hồi.

Một lát sau, nàng mới khàn khàn tiếp tục nói: "Sư tôn, đây là ngọc bội ta tặng ngài. Ngài, thật sự một chút cũng không nhớ rõ chuyện giữa chúng ta sao?"

Khá lắm!

Vương Hựu Nhạc chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, lại có chút khóc không ra nước mắt.

Đồ đệ kiếp trước, ngươi không thể nói rõ ràng một lần sao?

Thấy thế, Linh Lung công chúa đang vui vẻ ăn đuôi rồng "chậc chậc" hai tiếng, không nhịn được, ném cho Vương Hựu Nhạc một ánh mắt khó nói thành lời.

Trước có lúc Vũ Nhạc ngươi còn trẻ đưa cây trâm sư tôn, về sau lại có đồ đệ đưa cho ngươi ngọc bội.

Đây rốt cuộc là vấn đề phong khí của Vũ Nhạc thần điện các ngươi, hay là tác phong của Vương Hựu Nhạc kiếp trước có vấn đề?

"Chờ một chút!"

Đột nhiên, trong đầu Vương Hựu Nhạc bị ép nôn nóng, bỗng nhiên chấn động mạnh.

“Cây trâm? Ngọc bội? Ta tựa hồ nhớ tới cái gì đó.” Hắn giơ tay hô lên, ngữ khí kích động không thôi, “Nghê Tuyền, trong ngọc bội này có phải còn có một sợi tàn niệm của ta hay không?”

“Sư tôn, cuối cùng ngài cũng nhớ ra rồi.” Nghê Nghê Pháp đạo chủ vui mừng khôn xiết nhưng lập tức hai mắt đẫm lệ lưng tròng: “Sư tôn, ngài chết thật thảm, trong miếng ngọc bội có lưu lại một sợi chấp niệm, trước khi ngài chết, khẳng định đã nắm miếng ngọc bội này.”

“Cũng không phải!” Vương Hựu Nhạc vội vàng phủ nhận: “Nhớ ra rồi, cuối cùng ta cũng nhớ ra. Ta để lại tàn niệm ở trong ngọc bội mạ vàng, là bởi vì ngọc bội này không phải là bảo vật trân quý gì, nó cũng không hề bắt mắt. Ta lấy nó làm gì… định vị, đúng, ta là dùng định vị!”

“Còn có tiên ngọc Phá Giới Trâm kia, là chìa khóa, là chìa khóa mở ra nơi ẩn giấu Chưởng Giới Lệnh của ta.”

Trong nháy mắt, ký ức phủ bụi như thủy triều ùa vào trong đầu Vương Hựu Nhạc.

Năm đó.

Hắn cùng mấy vị Tiên Đế khác hợp mưu một đại sự.

Hắn đem Vũ Nhạc Đế Ấn cùng Cấm Khu truyền thừa, cùng với bảo vật đáng giá đều lưu lại bên trong Vũ Nhạc Thần Điện, một đường cẩn thận từng li từng tí xuyên qua địa bàn của Chí Tôn U, vượt qua 【Cổ Lạc Thiên Hà】, thâm nhập đến nơi im ắng của Ma tộc giới chủ.

Sau đó, hắn trộm đi nửa khối 【Chưởng Giới Lệnh】 mà Ma tộc thật vất vả mới thu thập được.

Nhưng không ngờ, trong lúc khẩn yếu quan trọng hắn lại bị phát hiện, thật vất vả mới tránh khỏi thương thế của Chí Tôn 【Chí Tôn】 và 【Ác】 chặn giết, thuận theo Cổ Lạc Thiên Hà nam hạ.

Lúc ấy, hắn dự cảm chính mình lành ít dữ nhiều, vì phòng ngừa vạn nhất mình vẫn lạc tại Ma giới, sau khi chết chưởng

giới lệnh lại lần nữa rơi vào tay Ma tộc, trên đường chạy trốn hắn len lén phái rối bản mạng Tễ Thổ mang theo Chưởng Giới Lệnh, dùng bí pháp tiếp tục xuôi nam, lại rẽ một cái ngoặt tiến vào giao giới phía nam 【Thái minh chiến khu】 cùng 【Thái đế chiến khu】, chui thật sâu vào lòng đất, hóa thành một mảnh không gian ẩn nấp.

Mà bản thân hắn thì dựa theo kế hoạch đã định trước trở về, hấp dẫn hỏa lực cho con khôi lỗi Cức Thổ.

Quả nhiên, trên đường đi hắn lại gặp phải chặn giết.

Hắn dựa vào vận khí, còn có một ít Tiên Đế khác phụ trợ thoát khỏi mấy đợt chặn giết, tiếp tục Tây Quy, lại lọt vào Chí Tôn U cùng đại quân vây giết.

Lúc đó thương thế của hắn đã rất nặng, ít không địch lại nhiều người, đành phải dốc hết toàn lực ý đồ đồng quy vu tận với Chí Tôn, sao liệu sự không như ý nguyện, cuối cùng cũng chỉ đả thương Chí Tôn U.

Cũng may thực lực của hắn mạnh mẽ, cuối cùng thần hồn còn chạy trốn tới trong Luân Hồi Trường Hà, lưu cho mình một đường sinh cơ.

Về phần ngọc bội vàng nhạt kia, chính là bảo vật hắn tại thời điểm chạy trối chết luyện chế gia công một phen, dùng để định vị vị trí khôi lỗi Sa Bì Thổ.

Tuy nhiên, phương pháp định vị cụ thể chỉ có mình hắn biết.

Mà Tiên Ngọc Phá Giới Trâm, là dùng để khởi động chìa khóa của con rối bằng đất!

Sở dĩ lựa chọn chúng, là bởi vì hai món này đều không phải là bảo vật đáng giá gì, tiên ngọc phá giới trâm đã hư hao, cho dù sau khi hắn chết rơi vào trong tay địch nhân, địch nhân cũng sẽ không quá coi trọng.

Mà nếu có truyền nhân của Vũ Nhạc thần điện tìm về, đợi vị Võ Nhạc Tiên Đế kế vị, đương nhiên có thể kích hoạt sợi tàn niệm trong ngọc bội, biết được phương pháp định vị của con rối Ô Thổ trong khôi lỗi.

Điều này kỳ thật cũng không quá an toàn, nhưng lúc đó Vũ Nhạc đã không có bao nhiêu lựa chọn. Hắn chỉ có thể liều một

phen.

Chưởng giới lệnh thật sự quá trọng yếu, dù mình tìm không trở lại, cũng có thể không để cho Ma tộc đạt được nửa khối Chưởng giới lệnh này!

Đương nhiên, Vương Hựu Nhạc bây giờ nhớ lại, chỉ là rất nhiều đoạn ngắn vỡ vụn, tổng hợp lại có thể lắp ráp ra một quá trình đại khái.

Nhưng kỳ thực, tiền căn hậu quả của sự kiện lúc đó, chân tướng thậm chí bản thân quá trình đều phức tạp gấp trăm lần so với khái quát!

Ví dụ như lúc trước Tử Vi Tiên Đế đã giúp hắn kiềm chế 【Thái Đế Chiến Khu】, mà Hạo Thiên Kiếm Đế cũng thay hắn kiềm chế 【Thái Sát Chiến Khu】, Nam Minh Tiên Đế càng thay hắn chặn lại Chí Tôn Minh, trận chiến đó hai bên đều bị trọng thương, cho tới nay vẫn chưa khỏi hẳn.

Về phần những Tiên Đế còn lại, cũng đều có liên hệ.

Có thể nói, nếu như không phải có Tiên Đế khác hiệp trợ cùng kiềm chế, hắn ở sau khi trộm được mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, sẽ lập tức chết ở bên trong vây quét của rất nhiều Chí Tôn, căn bản sẽ không có cơ hội tạm thời thoát khỏi truy binh, âm thầm bố cục.

Chỉ là tổng thể Ma tộc thực sự thế lớn, mọi người có thể dành ra tay và dư lực cực kỳ có hạn, Vũ Nhạc hắn không thể không liều mạng một phen!

Ngoài ra, thằng nhãi con Ma tộc của Chí Tôn U nọ tựa hồ cũng có tâm tư riêng, muốn âm thầm nuốt Chưởng Giới Lệnh, nếu không, lúc trước hắn quả quyết không có khả năng đem thần hồn chạy thoát.

“Đau đầu!”

Thức tỉnh một lượng lớn mảnh ký ức, Vương Hựu Nhạc cảm thấy đầu óc của mình sắp nổ tung.

Hắn chỉ đi ra ngoài cùng lão bà ăn cơm ở Quỳnh Quang các mà thôi, thế mà lại xảy ra loại chuyện này.

Một đầu khác của Nghê Lam đạo chủ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi túa ra trên trán, thoạt nhìn bộ dáng hết sức thống khổ, lập tức cũng sốt ruột hẳn lên: “Sư tôn, ngài tranh thủ thời gian trước nghỉ ngơi đi. Ta đã treo thông tin lên trước, bây giờ tới phụng dưỡng ngài.”

Nghe được lời này, đầu của Vương Hựu Nhạc càng đau hơn.

Hắn có chút khóc không ra nước mắt.

Hắn nghĩ không ra, chẳng qua mình muốn im lặng nằm ngửa, sao lại khó khăn như vậy chứ?

Bất quá, hắn cũng không thể ngăn cản Nghê Thường tới đây, dù sao trong tay nàng còn cầm Hoàng Ngọc Bội tính mấu chốt.

Mà Linh Lung công chúa tựa hồ cũng bị dọa sợ. Lúc này long vĩ của nàng cũng không gặm nữa, vội vàng gọi gia tướng và cung phụng trong bóng tối bảo vệ gia tộc, vội vàng đưa Vương Hựu Nhạc đến Lộc Minh Uyển, cầu Thủ Triết lão tổ trị liệu.

…

Mấy ngày sau.

Lộc Minh Uyển, trong thư phòng.

Vương Hựu Nhạc dẫn Linh Lung công chúa ngồi đối diện với Vương Thủ Triết, thao thao bất tuyệt tự thuật lại năm đó ký ức và công tích vĩ đại của mình.

Sau khi trải qua sự trị liệu của Vương Thủ Triết và mấy ngày nghỉ ngơi ngắn ngủi, hắn đã hoàn toàn khôi phục, thức hải bởi vì thức tỉnh rất nhiều ký ức mà bị chấn động cũng lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Trải qua sửa sang lại, hắn nhớ lại càng nhiều chi tiết hơn, bây giờ giảng thuật lại, câu chuyện càng thêm trầm bổng chập trùng, đặc sắc lộ ra, thậm chí có vài phần cảm giác anh hùng bi ca như vậy.

Nhưng mà, Vương Thủ Triết nghe hắn chậm rãi nói, ánh mắt nhìn về phía hắn lại có chút phức tạp.

Toàn bộ quá trình, quá lỗ mãng!

Đơn giản chính là đang tiến hành một hồi cược lớn.

Trong lòng hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Nếu đổi lại là hắn định ra hành động lần đó, tất nhiên sẽ an bài nhiều hậu chiêu, tuyệt không đến mức để kết quả chệch đi quá nhiều.

Cũng may mắn vận khí của Vũ Nhạc tiền bối không tệ, chuyển thế đầu thai đến Vương thị.

Một lát sau, Vương Thủ Triết lần nữa sửa sang lại tình báo Vương Hựu Nhạc cung cấp, cũng dùng bản đồ hai giới Tiên Ma, vẽ ra bản đồ hành động lúc trước của Vũ Nhạc và phạm vi có khả năng cất giấu của con rối Thổ Tiêu.

Sau khi cẩn thận xác định chi tiết của các nơi, Vương Thủ Triết khoát tay với Vương Hựu Nhạc: "Nếu đã nhớ đến sự kiện lúc trước, tung tích của Chưởng Giới Lệnh cũng có chút manh mối, chuyện kế tiếp ngươi cũng đừng tham dự nữa, ngươi và Linh Lung lên tàu lượn, về Thần Vũ thế giới trước đi."

"Cái gì?"

Vương Hựu Nhạc khiếp sợ nhìn lão tổ tông nhà mình: "Lão tổ gia, ta và Linh Lung mới vừa đến Tiên Giới, mới đi dạo một vòng Huyền Thiên thành, ăn một bữa cơm mà thôi!"

"Ngươi ở lại chỗ này cũng vô dụng, còn không bằng về sớm một chút, để lại chút hương hỏa cho đích mạch chúng ta. Ngươi và Linh Lung hiện tại chỉ sinh ra một vị Dần Hiên, nhân đinh quá mức đơn bạc." Vương Thủ Triết biểu lộ hơi nghiêm túc: "Vậy ngươi dứt khoát đi cùng Ngọc Hà tham dự nhiệm vụ thăm dò di hài 【Chí Tôn】, cố gắng thêm một chút, lưu lại chút huyết mạch cho gia tộc."

Vương Hựu Nhạc khóc không ra nước mắt.

Vương Hựu Nhạc ta dù sao cũng là Vũ Nhạc chuyển thế, nhưng hiện tại định vị của lão tổ gia gia đối với hắn, dường như chỉ thuần túy là một công cụ sinh sôi nảy nở hậu duệ.

"Lão tổ gia gia, lần này con muốn ở lại đây làm Chí Tôn U!" Vương Hựu Nhạc khó có được sự kiên cường.

"Không cần, lúc trước ta đã đáp ứng ngươi, khoản nợ của Chí Tôn U, ta sẽ tính thay ngươi." Trong giọng nói của Vương Thủ

Triết lộ ra vài phần nhạt nhẽo vô vị.

Thật ra, sự việc phát triển như vậy khiến tâm trạng của Vương Thủ Triết cũng có chút phức tạp.

Hắn cũng không nghĩ tới, tiến độ tìm kiếm nửa khối Chưởng Giới Lệnh kia sẽ tiến triển thuận lợi như thế, hai kiện đạo cụ mấu chốt 【Tiên ngọc phá giới trâm】 cùng 【Hoàng ngọc bội】, rõ ràng đã sớm rơi vào trong tay người một nhà, cái này khiến cho hắn cân nhắc đại lượng cùng chuẩn bị công tác đều vô ích!

Kế tiếp, chỉ cần kế hoạch đi làm từng bước là được.

…

Chương 114: Kế thừa Long huyết ma phi! Kế hoạch lệch quỹ đạo quỹ đạo!

…

Ung lịch Đại Càn năm 2577, xuân.

Đêm khuya yên tĩnh.

Huyền Thiên thành phủ đệ Hiên Viên thị, trong một gian phòng tràn ngập quần áo rực rỡ, Như Bình phu nhân đối với Ung An lịch hoàn toàn không biết gì ngồi ngay ngắn ở trước áo quan kính.

Mặt gương trơn bóng rõ ràng chiếu rọi phong vận quyến rũ thành thục của nàng, còn có gương mặt trang điểm tinh xảo, nhưng mà, nàng trong gương giờ phút này lại sắc mặt tái nhợt, thần sắc hoảng hốt, mất đi sự đanh đá bưu hãn ngày xưa.

Trong tay nàng nắm thật chặt một quyển sách nhỏ viết đầy tình báo, đôi mắt hồ mị lúc sáng lúc tối, thần sắc phức tạp, phảng phất lâm vào trong do dự.

Cho tới nay, nàng đều định kỳ truyền tin tức về Chí Tôn vĩ đại, đem đủ loại tin tức nhìn thấy trong Lộc Minh Uyển đều nhất bẩm báo.

Mặc dù tiến độ của Chí Tôn Minh đối với nhiệm vụ của nàng có chút bất mãn, nhưng nàng cũng không cảm thấy đó là lỗi của mình.

Muốn trách, cũng chỉ có thể trách Vương Thủ Triết kia ở trong Thái trạch, trong thời gian dài không rời khỏi ổ.

Một mật thám nho nhỏ như nàng, kiêm nhân viên hậu cần của Lộc Minh học viện có thể làm được gì?

Chẳng lẽ, nàng còn có thể bóp cổ Vương Thủ Triết, nói cho hắn biết nên mang đám Thần Nữ của chúng Thần đi ra ngoài dạo một vòng, tạo cơ hội cho Ma tộc đánh giết bắt cóc?

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng năm, nàng chậm rãi quen với tiết tấu cuộc sống này, mỗi ngày đều thúc giục Lưu Nguyệt đi học, bài tập, cuộc thi.

Mà lão gia cũng đối với nàng càng ngày càng để tâm, cũng không phải là trước kia có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của nàng, mà là chân chính đem nàng xem như là thân nhân chân chính có thể giúp đỡ lẫn nhau, dựa vào lẫn nhau.

Nhưng mà, nàng không nghĩ tới chính là, ngay khi nàng đã hoàn toàn quen thuộc, thậm chí còn hưởng thụ loại cuộc sống trước mắt này, công tác tình báo trì trệ cho tới nay bỗng nhiên lại nghênh đón thu hoạch vượt bước!

Nhưng tình báo thu hoạch ngoài ý muốn này chẳng những không khiến nàng mừng rỡ lập được công lớn, ngược lại khiến nàng giống như bị dội một gáo nước lạnh thanh tỉnh lại.

Vũ Nhạc Tiên Đế chuyển thế trở về Tiên giới!

Hạo Thiên Kiếm Đế ba vị đế tôn ở trong Cổ Thần Chiến Trường bị trọng thương, nhất là Hạo Thiên Kiếm Đế, vì thay Tử Vi Tiên Đế ngăn trở một kích trí mạng, càng bị thương cực kỳ nghiêm trọng, trong ngắn hạn tuyệt khó khôi phục!

Trước khi Vũ Nhạc Tiên Đế chết giấu nửa miếng 【Chưởng Giới Lệnh】, trước mắt đã có sơ bộ hạ xuống, vị trí ẩn nấp đại khái khoanh vùng 【Thái Minh Chiến Khu】, 【Thái Đế chiến khu】, cùng với góc kẹp của Cổ Lạc Thiên Hà.

Vương Thủ Triết bí mật gặp Thái Thượng Tiên Đế, có thể là đang âm thầm mưu đồ kế hoạch 【Kế hoạch tìm lại Chưởng Giới Lệnh】.

Mấy đầu tình báo này, mỗi một đầu đều cực kỳ kinh người, có thể trợ nàng lập xuống đại công! Nhiều tình báo cộng lại như vậy, quả thực là công lao ngất trời!

Một khi mình báo cáo chúng nó lên, cho dù tôn thượng ban thưởng sinh mệnh tinh hạch cho đại thống lĩnh nàng, nàng cũng cảm thấy không quá đáng chút nào.

Nhưng công huân kinh thiên như thế ở ngay trước mắt, ngược lại nàng lại lâm vào trong do dự.

Những tin tình báo này nếu giao lên, chắc chắn tôn thượng sẽ triển khai hành động lớn, đến lúc đó phải làm sao Lưu Nguyệt? Lão gia làm sao bây giờ? Đám thần tử thần nữ kia làm sao bây giờ?

Còn nữa, Vương Thủ Triết nhất định cũng chỉ còn đường chết, nàng còn chưa có cơ hội được nếm thử chút mùi vị nào.

Làm sao bây giờ?

Ta làm thế nào, mới có thể vẹn cả đôi đường?

Nàng đắm chìm trong do dự cùng rối rắm, thật lâu khó có thể quyết đoán.

Trong bầu trời đầy sao mênh mông, hình chiếu Nam Minh Tiên Đế đang cắn hạt dưa giám sát bên cạnh, thấy nàng vẫn bất động, lông mày nhăn lại, hạt dưa cũng dần dần cắn không nổi nữa.

Như Bình phu nhân này là chuyện gì xảy ra?

Nàng sẽ không phải do dự, muốn giấu tình báo đi chứ?

Ý thức được điểm này, cả người Nam Minh Tiên Đế đều không tốt lắm, tim cũng lập tức thắt lại, có chút nóng nảy.

Như Bình phu nhân này, ngươi làm gian tế cùng người xấu thì hảo hảo làm, như thế nào làm được một nửa, lại còn lâm vào tình cảm vòng xoáy? Cái này cũng quá không chuyên nghiệp rồi!

Nếu nàng thật sự phản bội Chí Tôn Minh, giấu những tin tình báo này đi, vậy kế hoạch của Thủ Triết làm sao đẩy xuống được?

Hình chiếu của Nam Minh Tiên Đế nhất thời có chút xoắn xuýt, suy nghĩ có phải mình nên giả trang một ít mật thám ngầm của Chí Tôn Minh, hung hăng uy hiếp Như Bình phu nhân một phen, để cho nàng mau chóng hoàn thành nhiệm vụ truyền tin tình báo hay không?

Đúng vào lúc này.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một vị thị nữ bên người Như Bình phu nhân bưng bữa khuya đi đến.

Như Bình phu nhân sắc mặt rùng mình, vội vàng đem tập tình báo khép lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Tiểu Thúy, ngươi thật to gan, không có mệnh lệnh của bổn phu nhân, ngươi dám tự tiện xông vào?”

Nghe vậy, thị nữ gọi Tiểu Thúy không chút hoảng hốt.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh bàn trang điểm, hơi khom người đem khay ăn khuya nâng vững vàng đặt xuống, lập tức đứng dậy, lúc giương mắt, khí tức thoạt nhìn vô hại thoáng cái trở nên lăng lệ.

Một cỗ khí tức âm lãnh như ẩn như hiện dâng lên từ trên người nàng.

Khóe miệng "Tiểu Thúy" cong lên một vòng cười lạnh: "Diêu Như Bình, ngươi ta đều là nô tỳ trên tôn thượng! Chẳng qua chia sẻ công tác khác nhau mà thôi, bớt ở chỗ này lấy khoang hành động với ta."

"Ha ha~" Như Bình phu nhân cười lạnh một tiếng, "Chỉ bằng ngươi, cũng xứng đánh đồng với bản phu nhân sao? Chỉ cần bản phu nhân nguyện ý, lập tức sẽ biến ngươi thành tro tàn."

"Thật không?" "Tiểu Thúy" không sợ hãi chút nào, lộ ra nụ cười quỷ dị, "Nếu ngươi dám đối với tôn thượng có nửa điểm dị tâm, hóa thành tro tàn chỉ sợ là ngươi."

Như Bình phu nhân trong lòng phát lạnh, nhất thời như rơi vào hầm băng.

Nhưng trên mặt, nàng lại là cố gắng trấn định, một bộ cười nhạt: "Ta trung thành với tôn thượng, ngươi có thể suy đoán sao? Chẳng qua là ta cảm thấy tình báo đạt được quá mức thuận lợi, trong lòng còn nghi ngờ, đang phục bàn quá trình lấy được tình báo giả dối để xác định tình báo mà thôi, miễn cho không cẩn thận trúng gian kế của địch nhân."

"Tiểu Thúy" nhìn chằm chằm vào mắt nàng, cũng không biết là tin hay không.

Một lúc lâu sau, nàng mới cười nhạo một tiếng, lạnh giọng cảnh cáo: "Ngươi chỉ cần đem những gì nghe được, nhìn thấy, thành thật bẩm báo cho tôn thượng, về phần phán đoán thật giả, tôn thượng tự có quyết định. Hi vọng ngươi cố gắng hiểu rõ ràng hiện thực, đừng quên thân phận cùng sứ mạng của mình."

"Hừ! Cái này còn cần ngươi nhắc nhở sao?"

Như Bình phu nhân cười lạnh một tiếng, nhưng trong lòng lại bất đắc dĩ than nhẹ.

Nên đến cuối cùng cũng sẽ đến, hi vọng đợi khi chuyện đến trước mắt, mình có thể nghĩ biện pháp bảo vệ Lưu Nguyệt cùng lão gia. Dù sao, bọn họ là sống hay chết cũng không quan trọng.

Về phần Vương Thủ Triết, nàng là không có biện pháp.

Theo đó, dưới sự nhìn chằm chằm của Tiểu Thúy, Như Bình phu nhân chỉ có thể kiên trì, lần nữa liên lạc lại với Chí Tôn Minh, cũng đem tin tức thu thập được một năm một mười báo cáo chi tiết.

“Làm không tệ, bản tôn sẽ không thiếu phần thưởng của ngươi.”

Nghe xong tình báo, đáy mắt Chí Tôn lấp lóe tinh quang, cực kỳ hiếm có để lại một câu tán dương, sau đó mới cắt đứt liên hệ.

…

Cùng lúc đó.

Thái Minh cấm địa.

Cây Thái Âm Minh Hồn Thụ che khuất bầu trời kia.

Liên hệ bị cắt đứt, trong hai tròng mắt Chí Tôn Minh, tà lực Thái Minh giống như vòng xoáy chậm rãi tiêu tán.

Hắn ngồi ngay ngắn tại chỗ, im lặng một lát, sau đó chậm rãi mở miệng: “Minh hừ, Minh Cáp, về những tin tức tình báo này, hai người các ngươi thấy thế nào?”

Giọng nói của hắn ta lạnh như băng mà không có cảm tình.

Vừa mới nói xong.

Hai đạo bóng đen như có như không liền hiện lên ở phía sau Chí Tôn Minh.

“Khởi bẩm Tôn thượng, kết hợp với sự kiện lần trước mà xem, trước khi Vũ Nhạc Tiên Đế chết, quả thật đã giấu Chưởng giới lệnh đi. Hơn hai vạn năm qua, tên Chí Tôn U kia đào sâu ba thước cũng không tìm được Chưởng giới lệnh, nghe có vẻ khả năng không thấp.” Vị bên trái mở miệng, dò hỏi: “Tôn thượng, có cần phái quân đi lục soát hay không?”

“Thái Minh chiến khu, chiến khu Thái Đế, cùng với chỗ giao giới của Cổ Lạc Thiên Hà… phạm vi nơi này quá lớn. Phiến khu vực đó Thiên Hà chi nhánh đan xen ngang dọc, Hư Không Hải cùng thế giới quần tinh la dày đặc, lấy Tiên Đế chi năng muốn giấu đi Chưởng Giới Lệnh, chúng ta cho dù tốn mười vạn năm cũng chưa chắc có thể tìm được.” Một vị hắc ảnh Minh Cáp khác, cũng là nghiêm túc phân tích.

Minh Hừ Minh Cáp, đều là thân tín dòng chính dưới trướng Chí Tôn Minh.

Lần này Chí Tôn Minh chấm dứt bế quan, chuẩn bị cùng Chí Tôn U hợp tác, lần nữa mưu đồ đại sự, tự nhiên liền đem hai vị dòng chính này triệu hoán đến bên người, cùng nhau giúp đỡ bày mưu tính kế, chấp chưởng hành động.

“Tôn thượng, nếu tình báo là sự thật, đây chính là một cơ hội ngàn tỉ năm có một.” Giọng Minh Hừ mang theo vẻ hưng phấn nói: “Địa điểm giấu nửa Chưởng Giới Lệnh kia ở gần địa bàn của chúng ta, một khi Tôn Thượng thành công lấy được bảo vật này, bất kể là đưa nó cho 【chúa tể Bàn】, hoặc là… ở lại trong tay mình, đều là lựa chọn không tồi.”

Minh Cáp hơi suy tư, cũng gật đầu: “Như Bình phu nhân căn nguyên chính là ma tộc chúng ta, trên lý luận mà nói sẽ không truyền tin tình báo giả. Nhưng mà việc này sự tình trọng đại, chúng ta không thể toàn bộ trông cậy vào nàng, cần phải cẩn thận một chút. Ít nhất, không thể phát sinh một lần trước…”

Mới nói được một nửa, hắn liền ý thức được không đúng, vội vàng ngậm miệng.

Lần trước Tôn thượng và Chí Tôn U hợp tác, chuẩn bị đi chặn giết Võ Nhạc Tiên Đế, không ngờ ngược lại bị Nam Minh Tiên Đế để mắt tới, song phương ác chiến một hồi, cuối cùng lưỡng bại câu thương!

Thương thế lúc đó, thậm chí cho tới bây giờ vẫn chưa triệt để khỏi hẳn.

Chuyện này đối với Tôn thượng mà nói, cũng không phải là ký ức vui vẻ gì.

Nhưng mà, trên mặt Chí Tôn Minh lại không có cảm xúc phẫn nộ, chỉ là Thái Minh chi lực quanh quẩn quanh người hơi phun

trào một chút.

Một lát sau, hắn mới lãnh đạm hạ lệnh: “Phái một vị đại thống lĩnh làm việc đáng tin cậy, ban Ám Minh Áo choàng của bản chí tôn và Chí Tôn lệnh cho hắn, lệnh cho hắn thu liễm khí tức của bản thể, lẻn vào trong phạm vi thế lực của Vô Cực Thần Cung chủ trì đại cục, củng cố mạng lưới tình báo, cũng lần nữa xác nhận độ tin cậy của tình báo.”

Mỗi một đại thống lĩnh đều là đại lão trấn giữ một phương, tương đương với một thành viên trọng yếu dưới trướng Chí Tôn Minh, dưới tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không phái bản thể bọn họ lẻn vào Tiên Giới, dù sao loại hành động này rất nguy hiểm.

Nhưng thời khắc phi thường, tự nhiên phải làm một việc phi thường.

Chỉ cần có thể lấy được nửa miếng Chưởng Giới Lệnh kia, cũng thành công một mẻ hốt gọn những thanh niên tài tuấn Tiên Giới kia, đừng nói tổn thất một Đại thống lĩnh, dù là mười tám cái, hắn đều không chút do dự nện xuống.

“Trong lòng tôn thượng có chọn người thích hợp không?” Minh Cáp cung kính hỏi.

Trong lòng Chí Tôn Minh hiển nhiên đã có quyết định, lạnh lùng nói: “Giao nhiệm vụ này cho Huyết Sí, hy vọng hắn làm thật tốt, tranh thủ lấy công chuộc tội!”

Huyết Sí?

Huyết Sí Tà Vương?

Minh Hừ và Minh Cáp đều sửng sốt.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã hiểu được suy nghĩ của Chí Tôn Minh.

Thứ nhất, phạm vi đất phong của Huyết Sí Tà Vương và thế lực Vô Cực Thần Cung tiếp giáp, thuộc khu vực tiền tuyến, bản thân cũng có chút ưu thế đối với thế lực Vô Cực Thần Cung, chấp hành nhiệm vụ này ít nhiều gì cũng có chút ưu thế.

Thứ hai, lần trước khi Nam Minh Tiên Đế chặn giết Tôn Thượng, đã từng xuyên qua đất phong của Huyết Sí Tà Vương.

Mặc dù lấy thực lực của Huyết Sí Tà Vương, muốn chặn Nam Minh Tiên Đế lại không thể nghi ngờ là người si nói mộng, nhưng cuối cùng vẫn bị tôn thượng căm giận.

Trừ cái đó ra, trong mấy năm Tôn Thượng bế quan chữa thương, Huyết Sí Tà Vương ở tiền tuyến cơ bản không có chiến công kiến tạo, cả ngày tiêu cực biếng nhác, chỉ muốn bảo tồn thực lực cá nhân!

Tổng hợp các yếu tố, Chí Tôn Minh tự nhiên đối với hắn có chút bất mãn, đem nhiệm vụ nguy hiểm mà gian khổ này phái cho đối phương.

Về phần Huyết Sí Tà Vương có can đảm ngỗ nghịch Chí Tôn Minh hay không? Đó tự nhiên là cho hắn mười lá gan cũng không dám!

Trong nội bộ Ma tộc, thượng cấp đối với hạ cấp có quyền xử trí tuyệt đối. Huyết Sí Tà Vương đối với Chí Tôn Minh có lẽ không trung thành như vậy, nhưng trừ phi hắn định tạo phản, nếu không quả quyết không dám kháng mệnh.

"Tôn thượng anh minh!"

Hai vị tâm phúc Minh - Minh Cáp nhất tề khom người đồng ý.

…

Chậm một chút.

Thái Minh Chiến Khu.

Huyết Sí Ma Vực.

Là một đại thống lĩnh mười tám cấp có thực lực mạnh mẽ, địa bàn rộng lớn, Huyết Sí Tà Vương đương nhiên không phải là hạng người bình thường.

Trong rất nhiều đại thống lĩnh dưới trướng Chí Tôn Minh, thực lực của hắn tuyệt đối có thể xếp trong năm người đứng đầu, chiếm cứ địa bàn cũng tương đối dồi dào, thực lực đại quân Ma tộc dưới trướng không thể khinh thường.

Nếu không phải như thế, sau khi bị Chí Tôn Minh tức giận, hắn cũng không có khả năng vẫn an an ổn ổn sống qua nhiều năm như vậy cũng không có việc gì.

Trung tâm Ma Vực.

Huyết Sắc Ma Cung.

Là vương cung của lão đại Huyết Sí Ma Vực Huyết Sí Tà Vương, ngoại hình khổng lồ mà dữ tợn của Huyết Sắc Ma Cung, toàn thân đều tản ra khí tức tà ác mà huyết tinh, mang theo cảm giác áp bách mãnh liệt làm cho người ta trong lòng run sợ.

Hôm nay là ngày cuối cùng " cày bừa vụ xuân", trong đại điện của Huyết Sắc Ma Cung, vốn đang cử hành yến hội náo nhiệt, để ăn mừng vụ cày bừa mỗi năm một lần thuận lợi chấm dứt.

Nhưng mà, yến hội vừa mới cử hành được một nửa, đến từ mệnh lệnh của Chí Tôn Minh liền hạ xuống đạt tới trong Huyết Sắc Ma Cung.

Lúc này, Ma Chủ phụ trách truyền lệnh vừa mới rời đi, không khí trong đại điện lại an tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

"Đáng giận! Điều này rõ ràng là muốn để ta đi chịu chết!"

Ngồi ở trên vương tọa, toàn thân Huyết Sí Tà Vương tản ra khí tức nổi giận, năng lượng màu máu tàn phá bừa bãi ở trong ma điện như thủy triều tuôn ra, rất nhiều vật trang trí đều hóa thành bột mịn.

Phía dưới vương tọa, một đám dưới trướng câm như hến, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh nửa cái.

Chỉ có mấy vị Đại thống lĩnh phụ thuộc dưới trướng hắn, dựa vào thực lực cường đại mới miễn cưỡng duy trì trấn định dưới sự tức giận của Huyết Sí Tà Vương.

Trong đó có một vị Đại thống lĩnh Ma tộc mang hai cánh, sắc mặt thập phần phẫn uất, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Huyết Sí đại ca, tôn thượng nếu như đã hạ Chí Tôn lệnh, chúng ta coi như tức giận cũng không giải quyết được vấn đề gì. Không bằng cùng nhau nghĩ biện pháp, xem như thế nào mới có thể vượt qua lần nguy cơ này."

Nghe vậy, một vị Đại thống lĩnh phụ thuộc khác hừ lạnh một tiếng: "Biện pháp? Dưới loại tình huống này, lại có biện pháp nào? Loại nhiệm vụ này, Huyết Sí đại ca cho dù mạo hiểm hoàn thành thì như thế nào? Đến lúc đó chỗ tốt đều bị phía trên chiếm lấy, hắn lại sẽ bị đám Tiên Đế Tiên Tộc kia theo

dõi. Địa bàn chúng ta đặt ở chỗ này, những Tiên Đế kia nếu quyết tâm muốn giết chết đại ca… Ai~”

Huyết Sí Tà Vương cũng coi như là một nhân vật lợi hại, dưới trướng có bốn người, không, bây giờ là năm vị đại thống lĩnh phụ thuộc xưng huynh gọi đệ.

Trước mắt, bọn họ ngươi một câu ta một câu, đều là đang nói độ khó của nhiệm vụ này.

Qua một hồi lâu, Huyết Sí Tà Vương mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Ánh mắt sắc bén của hắn quét ngang toàn trường: “Nhiệm vụ này, bổn vương không thể tự thân xuất mã, nếu không vô luận thành công hay thất bại, đối với một đám huynh đệ chúng ta mà nói đều không phải là chuyện tốt đẹp gì. Mấy người các ngươi… Ai nguyện ý đứng ra gánh vác trọng trách này? Sau khi chuyện thành công, bổn vương nhất định sẽ trọng thưởng.”

Lời vừa nói ra, trong điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Nhiệm vụ này quá nguy hiểm, một khi bị các đại lão Tiên Tộc cảm thấy được, chỉ sợ đến chết cũng là hy vọng xa vời.

Các Đại thống lĩnh ở đây biết rõ hung hiểm trong đó, tự nhiên không muốn tiếp việc.

Huyết Sí Tà Vương nhíu mày, vừa định hét lên.

Đột nhiên, một vị đại thống lĩnh mở miệng nói: “Huyết Sí đại ca, ta cảm thấy nhiệm vụ này giao cho tiểu tử mới tới là thích hợp nhất.”

Tiểu tử mới tới?

Ánh mắt của Huyết Sí Tà Vương khẽ động, lập tức nhớ tới người hắn đang nói tới là ai: “Ý ngươi là tiểu tử Long Huyết mới tới nương tựa bản vương?”

Nhớ tới tiểu tử tên gọi là Long huyết này, trong lòng của hắn không khỏi nổi lên một vòng cảm xúc hơi có vẻ phức tạp.

Tại hai ba trăm năm trước, có một chi đội ngũ Ma tộc chạy nạn từ trong xó xỉnh nông thôn đến cậy nhờ hắn.

Loại tình huống này không hiếm thấy trong nội bộ Ma tộc.

Toàn bộ Ma tộc tiến vào thế giới này đã có lịch sử mấy ngàn vạn năm, bộ tộc phát triển tốt lúc khuếch trương ra bên ngoài, tự nhiên cũng có kẻ phát triển không tốt.

Ở thời điểm chinh chiến gặp phải tan tác, lưu lạc ở bên ngoài, cũng dần dần diễn biến thành tộc quần hình dáng bộ lạc cũng không hiếm thấy.

Mà Ma giới, là nơi tín ngưỡng của Ma tộc, có bộ lạc Ma tộc ở bên ngoài không thể sống yên được, mang theo gia đình tới nương tựa là chuyện bình thường.

Tên là Long huyết của thống lĩnh bộ tộc ở nông thôn, lúc đến có chút chật vật, dưới trướng chỉ có hai Ma phi, bảy tám Ma Chủ, hơn trăm Ma Thần và mấy chục vạn Ma tộc ở nông thôn.

Muốn thôn phệ tiêu hóa chi bộ tộc này, đối với Huyết Sí Tà Vương mà nói dễ dàng, hắn tự nhiên là vui lòng nhận.

Chỉ là Huyết Sí Tà Vương tuyệt đối không ngờ là, hắn vừa mới nhận lấy long huyết, cũng hào phóng vạch cho hắn một địa bàn nghỉ ngơi, không bao lâu sau liền có một đám tộc nhân long huyết chạy nạn tới!

Cái này còn chưa tính, sau đó càng lục tục có Long Huyết tộc ma không ngừng tới nương tựa.

Trong vòng hai ba trăm năm ngắn ngủi, thế lực long huyết không ngừng bành trướng, vậy mà một lần hành động vượt qua các Đại thống lĩnh phụ thuộc khác, uy thế ở trong Huyết Sí Ma Vực nghiễm nhiên đã gần với Huyết Sí Tà Vương!

Điều này khiến Huyết Sí Tà Vương ngơ ngác.

Làm sao cảm giác hắn thu lưu một long huyết, kết quả không bao lâu, Huyết Sí Ma Vực của hắn liền sinh sôi ra ngàn ngàn vạn vạn long huyết?

Dưới tình huống như vậy, Huyết Sí Tà Vương còn muốn nuốt và tiêu hóa Long Huyết Bộ thì đã trở thành trò cười lớn.

Bởi vì chuyện này, Huyết Sí Tà Vương cũng đau đầu rất lâu.

“Có chút ý tứ.” Nghĩ đến tính chất của nhiệm vụ này, trong đôi mắt của Huyết Sí Tà Vương lập tức lóe lên tà quang, “Nếu tiểu tử Long Huyết kia từ chối mệnh lệnh thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha, tiểu tử kia nếu dám cự tuyệt, chúng ta tự nhiên là đem hắn băm thành tám khối. Những tộc ma kia của hắn không có thống lĩnh của hắn, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, huynh đệ chúng ta chia một phần, vừa vặn có thể mở rộng thực lực!” Một đại thống lĩnh phụ thuộc cười ha ha: “Về phần hai cái ma phi thiên kiều bá mị kia, vậy thì do đại ca hưởng dụng.”

Hai ma phi long huyết rất nổi danh, trình độ nổi tiếng của nó thậm chí chỉ thấp hơn long huyết một chút.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Huyết mạch của các nàng đều trác tuyệt bất phàm, tiềm lực cực giai, tương lai ổn thỏa đều là cấp bậc Đại thống lĩnh.

Nữ tử Ma tộc có huyết mạch cấp bậc này, dưới tình huống bình thường quả quyết sẽ không phụ thuộc Đại thống lĩnh. Các nàng hoàn toàn có thể lựa chọn tự lập, hoặc là đi phụ thuộc Chí Tôn mạnh hơn cũng được!

Nhưng hết lần này tới lần khác, các nàng lại đều lựa chọn dựa vào long huyết, hơn nữa còn biểu hiện thập phần trung thành, điều này tự nhiên để cho tất cả Đại thống lĩnh đối với long huyết đều là hâm mộ ghen tị không thôi.

Nghe Đại thống lĩnh kia nhắc tới hai ma phi kế thừa Long huyết, các đại thống lĩnh phụ thuộc khác đều hưng phấn cười phá lên, trong ánh mắt đều lộ ra tà mang không có hảo ý.

Giờ này khắc này, bọn họ đều có chút chờ mong phản ứng của long huyết sau khi nhận được mệnh lệnh, thậm chí hi vọng hắn có thể kiên cường một chút, từ chối chấp hành mệnh lệnh.

Cứ như vậy, Huyết Sí đại ca tất nhiên sẽ không bỏ qua tiểu tử kia.

Đến lúc đó, Huyết Sí đại ca ăn thịt, bọn hắn đi theo uống một ngụm canh luôn có.

…

Chương 115: Thu hoạch! Chí tôn tinh hạch!

…

Một tháng sau.

Phía Tây Bắc của Huyết Sí Ma Vực, một lãnh địa xa xôi.

Nơi này là địa bàn Ma Vực Huyết Sí phân cho Long Huyết, tạm thời được gọi là 【 Long Huyết Ma Vực 】.

Phiến khu vực này không tính là lớn, chỉ có một khối nhỏ, tổng diện tích không bằng một phần trăm toàn bộ Huyết Sí Ma Vực.

Bất quá, diện tích Long Huyết Ma Vực tuy rằng hơi nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ.

Bên trong Ma Vực, quần thể tiểu thế giới, dòng chảy Thiên Hà, Thiên Hồ tất cả đều không thiếu, chỉ là bên trong lãnh địa sản xuất cực kỳ cằn cỗi, ngay cả bồi dưỡng mấy thế lực cấp bậc Ma Chủ cũng hơi chật vật.

Quan trọng nhất là nơi này còn tiếp giáp với Vạn Đảo Huyền Thiên của Vô Cực Thần Cung, thuộc khu vực tiền tuyến nguy hiểm.

Nhưng mà long huyết cũng không để ý cái này.

Dù sao kế hoạch ẩn núp lần này của hắn chẳng qua là một ván cờ nhàn rỗi mà Vương Thủ Triết tiện tay bố trí, tương lai có thể dùng được hay không còn khó nói. Cách tuyến biên cảnh gần, hắn truyền tin tức sẽ thuận tiện hơn một chút.

Lúc này.

Trong ma điện màu máu lơ lửng trong hư không bên trên thế giới Ma Vực, một vị sừng rồng màu vàng trên đỉnh đầu, bộ dáng nằm giữa cường giả Ma Long và hình người, hai vị Ma Cơ xinh đẹp đang dựa sát vào nhau, uống từng ngụm từng ngụm rượu, ăn thịt.

Vị cường giả Ma tộc này, dĩ nhiên chính là hình thái Ma tộc của Hạ Dương, Long Huyết Đại thống lĩnh.

Đều là Chử thị, thực lực của 《Hạ Dương hiện giờ đã mạnh hơn》 lão tổ tông Thiên Ca một mảng lớn, trong Thánh Cộng minh hắn cũng có phong hào chính thức, gọi là 【Trấn Ma đạo chủ】.

Dưới sự trợ giúp ngoài sáng trong tối của hắn, hiện giờ Chử thị phát triển ở trong Thánh Cộng Minh cũng coi như không tệ.

Có hắn tọa trấn, trong Ma Vực dưới trướng hắn, quan hệ giữa Nhân tộc cùng Ma tộc cũng thập phần hòa hợp. Những cường giả đỉnh cấp kia khó mà nói, những Ma tộc mới lớn lên trong gần hai ngàn năm, bất luận là ngôn hành cử chỉ, hay tư duy thói quen, đều đã sớm hoàn toàn khác với Ma tộc truyền thống.

So sánh ra, Ma Vực nơi đây quả thực chính là một mảnh dã man chưa khai hóa.

"Ai~"

Long Huyết Đại thống lĩnh thở dài một hơi, thần sắc có chút mất hứng.

Bất tri bất giác, cũng đã đến đây hai ba trăm năm rồi.

"Đại nhân." Âm Quát Ma Chủ một thân mị cốt, khí chất xinh đẹp buông chén rượu, quan tâm hỏi: "Ngài gần đây có chỗ nào không vừa lòng hay không?"

Ma Chủ Mặc Vũ ở bên cạnh, cũng ôn nhu nói: "Có phải đại nhân nhớ đến nữ hài tên gọi 'Nhân tộc' kia rồi hay không? Ta nghe nói, cho đến tận bây giờ nàng còn chưa lập gia đình, có phải là…"

"Âm Quát, Mặc Vũ!" Long Huyết cắt đứt phỏng đoán của Mặc Vũ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chú hai vị ma nữ nói, "Long Huyết ta có thể được hai vị ái phi ưu ái, cuộc đời này đã đủ rồi. Tuy tình cảm của ngươi khó kìm lòng ta, nhưng chung quy mọi người không phải cùng một đường, ta chỉ có thể lựa chọn phụ ái mộ của nàng."

Hai vị ma phi đều lộ ra biểu lộ thỏa mãn mà vui mừng, một trái một phải, nhu tình vạn phần mà ôm vào trong ngực hắn.

“Ta chỉ đang thở dài, nhiệm vụ ẩn núp này một năm lại một lần, không biết khi nào mới có thể đến cuối.” Long Huyết ngữ khí cảm khái thở dài nói: “Mà kế hoạch của tên Vương Thủ Triết kia, thường thường lại thích dây dưa lôi thôi, kế hoạch ẩn núp lần này thật không biết phải đến khi nào.”

“Đại nhân, bất luận như thế nào chúng ta cũng đều sẽ ở cùng ngươi, cho dù là đến thiên hoang địa lão, hải khô thạch nát.” Hai vị Ma phi vừa nói vừa bưng mỹ tửu, một cái xiên cá nướng, một trái một phải hầu hạ long huyết ăn.

Bên long huyết hưởng thụ ngày tháng buồn tẻ và buồn tẻ trước mắt, vừa liếc mắt nhìn thấy đầu, vừa nghiêm mặt nói: “Đợi trận chiến này kết thúc, ta sẽ mang hai vị ái phi ẩn cư, chúng ta trải qua một chút thời gian yên bình mà an bình.”

“Ừm, chúng ta đều nghe theo ngươi.”

Hai vị ma phi là Âm Quát và Mặc Vũ, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, biến cố đột nhiên phát sinh.

“Oanh!!”

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên ngoài điện.

Một người hai ma thần sắc khẽ biến, đột nhiên thần niệm kéo dài ra, chỉ thấy một luồng năng lượng màu máu khổng lồ mang theo uy thế kinh người từ viễn thiên cuốn tới.

Trong khí tức của cỗ sóng dữ kia, còn kèm theo một tiếng cười ha ha vô cùng sang sảng: “Ha ha ha, Long Huyết lão đệ có ở đây không?”

Cũng không đợi long huyết đáp lại, cỗ năng lượng huyết sắc kia đã lấy một tư thái bễ nghễ không thể địch nổi vọt thẳng vào trong ma điện.

Sóng máu cuồn cuộn, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành một ma tộc thân hình cao lớn.

Cánh của cao đẳng ma tộc phổ thông đều có màu đỏ sậm, cánh của ma tộc này lại hiện ra một loại huyết sắc tươi đẹp vô cùng, tản mát ra khí tức tà ác mà lại huyết tinh.

Hắn có chút hứng thú đánh giá long huyết và hai vị ma phi, ánh mắt kiêu ngạo không kiêng nể gì cả.

“Soạt soạt ~ “

Thị vệ Ma tộc thủ hộ xung quanh ma điện nhận ra có kẻ thù bên ngoài xông vào, lập tức hô hào xông lên, ý đồ bao vây Ma tộc cao đẳng này.

Long huyết mặt không biểu tình giơ tay lên một cái, lạnh nhạt nói: “Dừng tay, đều lui ra! Không được vô lễ với Huyết Sí đại ca của ta!”

Thì ra người đến chính là Huyết Sí Tà Vương.

“Vâng, tôn thượng.”

Thị vệ Ma tộc lập tức tuân lệnh nghiêm cấm lĩnh mệnh lui ra.

Những Ma tộc thị vệ này thập phần tinh nhuệ, không những mỗi người đều là cao đẳng Ma tộc Chân Ma Cảnh, trong đó càng không thiếu có mấy vị hậu kỳ, cùng với hai vị Ma Chủ cấp cường giả.

Người dưới trướng tinh nhuệ có tố chất cao trung thành và tận tâm như vậy, Huyết Sí Tà Vương nhìn thấy cũng hâm mộ trong lòng, nhịn không được thầm mắng một tiếng.

Tiểu tử long huyết này thật sự cơ duyên bất phàm, không những có hai vị ma phi tư chất tuyệt luân, ngay cả dưới trướng cũng có nhiều tinh anh như vậy, hơn nữa còn trung thành tận tâm với hắn, cư nhiên đối với Huyết Sí Tà Vương như hắn cũng không sợ!

“Huyết Sí đại ca.” Lúc này, Long Huyết đại thống lĩnh đã điều chỉnh tốt tâm tình, tươi cười đứng dậy nghênh đón Huyết Sí Tà Vương: “Hôm nay là cơn gió nào đã thổi huynh tới đây?”

Hai vị ma phi cũng trước sau đứng dậy, một trái một phải đi theo bên cạnh long huyết, dáng người chập chờn, trong tư thái lộ ra phong thái của cao đẳng ma nữ.

“Ha ha ha, Long Huyết lão đệ quả nhiên là diễm phúc không nhỏ, làm cho bổn vương thập phần hâm mộ.” Huyết Sí Tà Vương nhắm mắt lại, ánh mắt không chút dấu vết đảo qua hai vị Long Huyết Ma Phi, trong đôi mắt huyết sắc không thể ngăn chặn xẹt qua một tia tham lam.

“Ha ha! Ta nghe nói mấy cấm ma nữ của Huyết Sí đại ca có tư sắc cũng không tệ, ngày nào đó ta tới cửa thăm hỏi từng cái một.”

Long huyết cuồng ngạo cười tà một tiếng, không chút khách khí dùng phản kích.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng cười lạnh một tiếng, Huyết Sí lão cẩu này nếu dám có hành động gây rối gì, không ngại thay đổi một chút mệnh lệnh ngủ đông mà Vương Thủ Triết truyền xuống, trước tiên nhấc lên một trận gió tanh mưa máu trong Huyết Sí Ma Vực này, thay thế lão cẩu này.

Huyết Sí Tà Vương nghe vậy, sắc mặt phát lạnh, mãnh liệt trừng mắt về phía long huyết, ánh mắt sắc bén uy nghiêm.

Một luồng uy áp huyết sắc cuồng bạo như thực chất hướng về phía long huyết áp.

Nhưng mà đối mặt khí tức uy áp cường đại này, mặt long huyết lại không có dị sắc, một bộ thản nhiên mà thôi.

“Được, được, được!” Mấy hơi sau, Huyết Sí Tà Vương thu hồi huyết sắc uy áp, tỏ vẻ hân thưởng, “Long Huyết lão đệ quả nhiên can đảm hơn người, khó trách có thể khiến hai ma nữ tiềm lực phi phàm cao đẳng ái mộ.”

“Nào có, nào có, so với Huyết Sí đại ca, ta còn kém quá xa.” Long Huyết cười ha ha.

Một lát sau, tiếng cười to mới chậm rãi ngừng lại.

Huyết Sí Tà Vương nhìn Long Huyết với vẻ mặt thưởng thức: “Long Huyết lão đệ, ngươi tới Huyết Sí Ma Vực của ta cũng được hai ba trăm năm rồi, đừng nói là ta không chiếu cố ngươi. Hiện tại trong tay ta đang có một cơ hội lập công lớn cho ngươi. Việc này có chút cơ mật, ngươi trước hết hãy lui sang hai bên đi.”

Long huyết theo lời mà đi, để cho đám thị vệ đều xa xa lui ra ngoài, sau đó lại khởi động một cái năng lượng hộ thuẫn cường đại, ngăn trở tất cả dò xét.

Làm xong những thứ này, hắn mới lộ ra thần sắc vô cùng hứng thú nói: “Là tôn thượng hạ lệnh cho chúng ta chuẩn bị tiến công Vô Cực Thần Cung sao? Ngài yên tâm, long huyết ta

nguyện ý đảm đương tiên phong, giết từng người Tiên Tộc không còn manh giáp!”

Trong khi nói chuyện, trên mặt hắn đằng đằng sát khí, bộ dáng như sát thần.

“Cái này… đương nhiên không phải.”

Huyết Sí Tà Vương sửng sốt một chút.

Hắn cũng không ngờ tên tiểu tử long huyết này lại hiếu chiến như vậy.

Lúc này, hắn nhanh chóng báo cáo nhiệm vụ lẻn vào Huyền Thiên thành xác nhận tình báo cho Long huyết.

Sau khi nói xong, Huyết Sí Tà Vương bộ dáng trịnh trọng còn dặn dò: “Long Huyết lão đệ, đây chính là nhiệm vụ tôn thượng nhìn chằm chằm, sau này ngươi trực tiếp gặp tôn thượng! Chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, chính là ở trước mặt tôn thượng lộ mặt, tương lai tiền đồ vô lượng.”

Hắn thao thao bất tuyệt nói về đủ loại lợi ích của nhiệm vụ này.

Nhưng Long Huyết nghe xong lại bối rối.

Để một tên nhân tộc lẻn vào trong Ma tộc để điều tra tình báo? Đám Ma tộc này nghiêm túc lắm à?

Cái này mẹ nó cái gì Thần triển khai?

Phỏng chừng ngay cả Vương Thủ Triết cũng không ngờ rằng hắn ta lại gặp phải tình huống không hợp thói thường như vậy.

Long huyết oán thầm không thôi, nhưng trong lòng lại từ từ tỉnh táo lại.

Nhiệm vụ này chắc chắn có ẩn tình khác.

Hắn mới không tin Chí Tôn Minh Hội tự mình an bài nhiệm vụ cho hắn, vị đại lão kia đoán chừng căn bản không biết còn có một tên vô danh tiểu tốt như hắn.

Hơn phân nửa là nhiệm vụ này quá mức nguy hiểm, bởi vậy bị tầng tầng bao trùm lên trên đầu hắn.

Nhưng đây chính là cơ hội trời ban.

Trong đôi mắt long huyết lộ ra vẻ phấn khích mà cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ Huyết Sí đại ca đã dẫn dắt. Long Huyết ta thề chết hoàn thành nhiệm vụ, phấn đấu vì Ma tộc quật khởi!”

Huyết Sí Tà Vương thấy Long Huyết vậy mà không chút do dự nhận nhiệm vụ nguy hiểm này, cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Xem ra long huyết này đúng là một kẻ nhiệt huyết hiếu chiến, cũng có chút trung thành với tộc đàn.

Trong nháy mắt, Huyết Sí Tà Vương lại thoáng có chút xấu hổ.

Như thế nhét cho Long huyết một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh, có phải mình có chút quá đáng không?

Long huyết à long huyết, ngươi trung thành với Ma tộc như thế, khiến bổn vương cảm thấy vui mừng.

Chờ ngươi chết ở Tiên giới, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt vợ ngươi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Phía nam Thần Võ thế giới ước chừng một trăm năm.

Nơi này đã từng là một mảnh tinh hà phồn hoa, sinh sôi nảy nở cùng sinh tồn rất nhiều Man Hoang chủng tộc, trong đó mạnh nhất một chi chủng tộc là Dực Nhân tộc, bọn hắn tại Thánh Vực cũng có một ít tộc đàn phân bố.

Nhưng mà, những năm gần đây, một trận đại chiến với cường độ cực cao đã bao phủ lấy quần ngân hà này.

Bây giờ trận đại chiến này đã lan đến vùng đất trung tâm của quần Tinh Hà, thế giới phụ cận Vũ Lạc Thiên Hồ.

Hai đội Dực Nhân tộc làm chủ lực giao chiến đã kết tử thù, tất cả bộ tộc, cùng với rất nhiều chủng tộc phụ thuộc đều đã bị cuốn vào trong đó.

Trận chiến này, không chết không thôi.

Giờ phút này.

Phía sau chiến trận, trong một chiếc kỳ hạm của Bạch Vũ thị tộc.

Người cao gầy, tóc vàng mắt xanh, trên lưng mọc ra một đôi cánh chim màu trắng to lớn, Bạch Vũ Thần Hi đang ngồi ngay ngắn trên ghế chỉ huy, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía hình chiếu đồng minh bên cạnh: "Thủy Thiên Thần Hoàng, Bạch Ngọc Hà, viện quân của các ngươi khi nào mới có thể tiến vào chiến trường?"

Trên người nàng mặc một bộ áo bào trắng mềm mại thánh khiết, bên ngoài áo bào trắng khoác một kiện giáp nửa người màu bạc, cầm trong tay một thanh quyền trượng màu vàng óng, khí chất trang trọng mà nghiêm túc.

Làm hậu duệ huyết mạch 【Cổ Thần Vũ】, dù cho chủng tộc đã sớm suy tàn, Bạch Vũ Thần Hi vẫn như trước ở thời khắc nguy cơ, dựa vào truyền thừa Cổ Thần Vũ cổ xưa đạt được lực lượng to lớn, nhất cử trở thành cường giả mười tám giai đỉnh phong!

Bất quá, đều là hậu duệ Cổ Thần dùng huyết mạch của mình sáng tạo ra, Dực Nhân tộc hiển nhiên không có 【Tiên Tộc】, 【Tinh Cổ tộc】, thậm chí là 【Cự Nhân tộc】 huy hoàng như vậy, tộc quần của bọn họ rải rác khắp nơi ở Man Hoang, thực lực tổng thể cũng không cường hãn.

Thủy Thiên Thần Hoàng không có trả lời, ngược lại là nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ nói: "Hiện tại còn chưa đến lúc, ở thời cơ chuẩn xác, quân đội của chúng ta sẽ xuất hiện."

"Hừ, hi vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa." Trong đôi mắt Bạch Vũ Thần Hi xẹt qua một vòng kiêng kị, nhưng đáy lòng lại tràn ngập một cỗ bất đắc dĩ.

Nàng cũng không hoàn toàn tín nhiệm nữ vương Bạch Ngọc Hà xuất thân Ma tộc cao đẳng, dù đối phương tuyên bố mình là đại biểu Nhân tộc đến từ Thánh Vực, bên người lại có Thủy Thiên Thần Hoàng cùng một đám Nhân tộc đi cùng.

Nhưng mà Bạch Vũ Thần Hi đã không còn lựa chọn.

Hắc Vũ thị bị tà ác ô nhiễm ở trong chiến tranh lúc trước đã lấy được đầy đủ ưu thế, trận chiến này chỉ cần đánh tiếp, Bạch Vũ thị tất thua không thể nghi ngờ!

Mà một khi thua, chỉ sợ Bạch Vũ thị sẽ triệt để xóa tên khỏi Hư Không Hải mênh mông!

Đối mặt với sự bất mãn của Thần Hi Bạch Vũ, Bạch Ngọc Hà đương nhiên không quan tâm.

Lần này, nàng phụng mệnh lệnh của Triết lão tổ, cùng Thủy Thiên Thần Hoàng tổ chức thành đoàn đi về phía nam, chấp hành nhiệm vụ tìm kiếm 【 di hài Chí Tôn 】, hi vọng có thể tìm được bảo vật chí tôn hoặc là tinh hạch chí tôn trong di hài.

Bởi vì theo tàn hồn của Thanh Đế nói, lúc ấy hắn cùng Chí Tôn Khuyết dây dưa thật lâu, một mực từ phụ cận Tiên Minh đánh tới nơi xa xôi, ngay chính bọn họ cũng không thể xác định đó là nơi nào.

Hư không gần đó ngoại trừ Chí tôn bễ nghễ ra thì tạm thời còn có các Chí Tôn khác, mà lúc đó thủ hạ đi theo Chí tôn trát cũng đã bị hắn giết chết hết, cho nên khả năng rất lớn, di hài của chí tôn ngao cũng không bị Ma tộc tìm về.

Đây chính là di hài chí tôn, nếu có thể thành công tìm được, nhân tộc bên này chẳng khác nào có thêm nhất mạch thập cửu giai truyền thừa, cho dù chỉ có một tia khả năng, cũng đáng giá vì nó tiêu phí đại lượng thời gian.

Vì nhiệm vụ quan trọng này, Thủ Triết lão tổ thậm chí giao 【 Huyền Thanh Thần Chu 】 cho nàng sử dụng, một bộ thái độ tín nhiệm hoàn toàn xem nàng là “cháu dâu đích trọng”, Bạch Ngọc Hà lại không dám không cần cù chăm chỉ, tận tâm tận lực?

Chỉ là ngay cả Bạch Ngọc Hà cũng không ngờ tới chính là, di hài Chí tôn Côn Bằng còn chưa tìm được, nàng lại trước tiên tìm được quần thể thế giới Man Hoang cùng với Bạch Vũ thị tộc, càng là trực tiếp chứng kiến một hồi chiến tranh.

Theo nàng biết được đại khái tình huống, tất cả khởi đầu, còn phải từ mấy vạn năm trước bắt đầu nói ra.

Lúc ấy Dực nhân tộc xảy ra một trận nội loạn, một đội Dực nhân tộc thất bại bị đuổi ra khỏi mảnh ngân hà này, từ đó về sau liền bặt vô âm tín.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại giết trở về.

Mà kỳ quái nhất chính là, cánh chim của Dực nhân tộc nguyên bản màu trắng toàn bộ bị ma khí xâm nhiễm thành màu đen, hơn nữa ngay cả dòng họ cũng thay đổi, tự xưng là "Hắc Vũ thị".

Bạch Ngọc Hà cảm giác có chút không đúng, hơi điều tra và nghiên cứu một chút, liền phát hiện Hắc Vũ thị bị lực lượng cao giai Ma tộc xâm nhiễm, dẫn đến tộc đàn biến dị.

Mà xâm nhiễm quy mô lớn cùng biến dị như vậy, căn bản không phải Ma tộc bình thường có năng lực làm được, đầu nguồn lực lượng kia, tất nhiên là cấp bậc Chí Tôn!

Nàng lập tức ý thức được, có lẽ mình đã tìm được manh mối.

Trải qua một đoạn thời gian nghiên cứu, nàng cơ bản có thể xác định, Hắc Vũ thị này chính là bị tinh hạch và hài cốt sau khi chết bị 【Chí Tôn】 xâm nhiễm ma hóa, trong đó thủ lĩnh tên gọi là 【Hắc Vũ Tịch Diệt】 kia, trên trán còn có khảm tinh hạch của Chí Tôn Khuyết!

Cũng may, có lẽ là lực lượng tinh hạch không đủ, hoặc là thời gian xâm nhiễm quá ngắn, hoặc là bản thân Hắc Vũ kia có ý nghĩ khác, không muốn triệt để chuyển hóa thành Ma tộc… Tóm lại, Hắc Vũ Tịch Diệt kia thể hiện ra thực lực, cũng chính là nửa bước chiến lực cấp Chí Tôn.

Căn cứ vào đủ loại nhân tố.

Bạch Ngọc Hà và Thủy Thiên Thần Hoàng đứng ở trong trận doanh của Bạch Vũ thị, quyết định trợ giúp Bạch Vũ thị đã lâm vào ma hóa và Hắc Vũ thị điên cuồng tiêu diệt, cũng thu về tinh hạch của Chí Tôn Côn Bằng!

Bởi vậy, mới có một màn trước mắt này.

Trận chiến tranh này vẫn tiếp tục, từng chiếc từng chiếc hư không độ thuyền không ngừng nổ tung, từng thế giới nhỏ qua lại đổi chủ, dường như mỗi một chớp mắt đều có tộc nhân của Hắc Vũ thị hoặc Bạch Vũ thị chết.

Chiến tranh nhanh chóng trở nên gay cấn tột độ.

Hắc Vũ thị thủ lĩnh Hắc Vũ Tịch Diệt suất lĩnh quân đội tinh nhuệ, đánh thẳng vào chiến hạm Bạch Vũ Thần Hi, muốn một

lần hành động đột phá chém giết Bạch Vũ Thần Hi, thắng lợi cuối cùng.

Hắn một thân áo giáp màu đen, tay cầm cự kiếm, toàn thân có hắc khí lượn lờ, lông cánh màu đen trải rộng ra che khuất bầu trời, khí chất tà ác mà hung lệ.

Dưới sự xung phong liều chết của hắn, đội quân tinh nhuệ Hắc Vũ thị bộc phát ra sức chiến đấu chưa từng có, mắt thấy sắp đột phá tuyến phong tỏa, giết tới gần chiến hạm.

Chỉ tiếc.

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, một tiếng long ngâm kích động bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó.

Một đầu Kim sắc Chân Long uốn lượn xoay quanh, uy phong lẫm liệt bỗng nhiên từ trong hư không xuyên thẳng ra, xuất hiện ở trung tâm chiến trường.

Xuất hiện cùng một chỗ, còn có một vòng xoáy không gian to lớn.

Trong vòng xoáy, 【 Tòa pháo đài 】 thống khổ của Bạch Ngọc Hà từng chút một đi ra.

Sau đó, các loại chiến hạm Ma tộc tách ra khỏi thành lũy thống khổ, không chút do dự xông về phía Hắc Vũ thị, phát động tổng tiến công!

Đây là hiệu quả của Xung Phong Giác của Long thần.

Món bảo vật mà nhóm rồng già nua này có được từ trong mộ cổ Long Thần, có thể thuấn di quân đội tiến vào chiến trường, có được chiến thuật cường đại xuất kỳ bất ý ý nghĩa!

Điểm thiếu hụt của nó chính là số lượng quân đội có hạn, mà khoảng cách mỗi lần truyền tống "nhất đạo niên" phải làm nguội một năm!

Lần này, kèn hiệu xung phong của Long thần mang theo thành lũy thống khổ, một lần truyền tống khoảng một trăm năm, lần sau muốn sử dụng là trăm năm sau.

Nhưng hiện tại, tất cả đã đầy đủ.

Theo đội ngũ dòng chính của Bạch Ngọc Hà giết vào trong sân, chiến trường trung tâm lập tức bị quấy đến một mảnh hỗn loạn, ưu thế Hắc Vũ thị vốn lấy được trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Đây, đây chính là viện quân của các ngươi?”

Bạch Vũ Thần Hi thủ lĩnh Bạch Vũ thị kinh hỉ đan xen, kích động đến trực tiếp từ trên ghế đứng lên.

Nàng tuyệt đối không ngờ tới, viện quân lại đến với phương thức như vậy.

Đầu Kim Long kia cho nàng cảm giác thập phần nguy hiểm, không có phán đoán sai, tuyệt đối phải có thực lực thập bát giai đỉnh phong.

Hơn nữa thành lũy thống khổ mang theo binh lực, chiến dịch này ổn rồi.

“Không sai.”

Bạch Ngọc Hà và Thủy Thiên Thần Hoàng thấy thế, trên mặt đều lộ ra ý cười.

Ngay sau đó, ánh mắt hình chiếu hai người đều trở nên mờ mịt trống rỗng, thân hình cũng nhanh chóng tiêu tán.

Rất hiển nhiên, đây là ý thức rời khỏi hình chiếu.

Cùng lúc đó, bản tôn Bạch Ngọc Hà và Thủy Thiên Thần Hoàng đồng loạt từ trong thành lũy thống khổ giết ra, nhanh chóng tiến vào chiến trường.

Bạch Vũ Thần Hi thấy thế cũng vội vàng cầm quyền trượng trong tay cắt vào chiến trường, cùng Bạch Ngọc Hà, Thủy Thiên Thần Hoàng cùng một chỗ, bắt đầu ám sát Hắc Vũ Tịch Diệt thủ lĩnh Hắc Vũ thị.

Dưới tình huống ba đánh một, tình hình chiến đấu đã không còn bất ngờ.

Cuối cùng, trong từng trận tiếng gầm gừ phẫn nộ, Hắc Vũ Tịch Diệt vẫn lạc ở trung ương 【Vũ Lạc Thiên Hồ】, cũng coi như là ứng với cái tên Thiên Hồ này.

Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ cầm thi thể Hắc Vũ Tịch Diệt lên, gỡ tinh hạch màu đen trên trán xuống, cảm xúc cũng

không tự chủ được dâng trào lên.

Đây chính là ma tinh hạch của chí tôn Ma tộc!

Đặt ở Ma giới, như vậy tương đương với truyền thừa Tiên Đế ở Tiên giới! Mỗi một tấm đều cực kỳ quan trọng.

Nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi mình trở thành con dâu đích mạch của Vương thị, mới hai ngàn năm ngắn ngủi, lại có thể đạt được chí bảo như thế.

Nàng quyết định phải tranh thủ thời gian tiêu hóa hết thảy di sản của 【Chí Tôn】, tranh thủ tăng thêm một ít thực lực trong thời gian ngắn, cũng tiện tìm cơ hội đến Ma giới tham dự hành động báo thù cho phu quân Hựu Nhạc.

Nhưng cũng vào lúc này.

Vương Ly Lung đang cưỡi trên Ngụy Thần Long, vội vàng bay tới, giọng nói vội vàng nhắc nhở: "Ngọc Hà, đợi một chút, ngươi tuyệt đối đừng quên lời dặn dò của cha ta và mẫu thân ta."

Bạch Ngọc Hà sửng sốt, chợt nhớ đến lời bà tổ nãi nãi Liễu Nhược Lam trước khi đi âm thầm dặn dò nàng, bảo nàng cho dù đã lấy được tinh hạch của Chí Tôn Côn Bằng cũng đừng vội vã cắn nuốt hấp thu, ít nhất phải sinh con với Hựu Nhạc rồi mới nói sau.

Ở Vương thị lâu như vậy, suy nghĩ của Bạch Ngọc Hà đối với những trưởng bối này cũng đã có hiểu biết.

Đối với những trưởng bối trong gia tộc mà nói, kế thừa chí tôn truyền thừa, nào có trọng yếu như sinh oa.

Thôi được.

Bạch Ngọc Hà kiềm chế việc thu hồi tinh hạch chí tôn, đầu ngón tay thêu một cây roi ngược gai xương, khóe miệng nở nụ cười.

Đích thật là đã nhiều ngày không chơi trò vui với phu quân rồi.

Lần này, chỉ bồi phu quân chơi đùa với bảo bảo vào ngực là được.

…

Cơ hồ là cùng một khoảng thời gian.

Lộc Minh Uyển.

Trong thư phòng của Vương Thủ Triết nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Ánh đèn trong thư phòng sáng ngời, hương trà lượn lờ.

Vương Thủ Triết bưng chén trà nhỏ, vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn tên bán long bán ma ở đối diện, trên người khoác áo choàng che giấu khí tức, ngữ khí có chút không nhịn được: "Ngươi thật sự xác định, ngươi đã trở thành đầu lĩnh của mật thám Chí Tôn Ma tộc?"

Long huyết hung hăng hớp một ngụm trà, vẻ mặt dương dương đắc ý: "Cái này còn có thể là giả sao? Ngươi nhìn xem thần trang thu liễm khí tức này của ta? Đại lão Chí Tôn cho!"

Sau đạo 【Ám Minh Áo Lao】 và Chí Tôn Lệnh của hắn, lập tức ngựa không dừng vó lẻn vào Tiên Giới, tìm đến Vương Thủ Triết, chính là vì cho hắn một "bất ngờ".

Trước mắt, nhìn biểu cảm trên mặt Vương Thủ Triết, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Không uổng công mình một đường phong trần mệt mỏi, ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi.

Ài!

Trong lòng Vương Thủ Triết thở dài một hơi.

Đây gọi là chuyện gì vậy?

Chí Tôn Minh đây là tính mạng của mình đã phạm phải sát chiêu gì sao?

Cái này đúng là xui xẻo cỡ nào, mới có thể ở trong nhiều lựa chọn như vậy, vô cùng tinh chuẩn đạp trúng cái hỏng bét kia?

Cứ như vậy vội vàng đưa đầu người đến, khiến Vương Thủ Triết có chút đồng tình với hắn ta.

Nhưng cứ như vậy, kế hoạch sẽ thay đổi.

Gia hỏa xui xẻo như vậy, nếu để cho hắn chết nhanh như vậy, chẳng phải là biến thành ma tộc có số mệnh sao?

“Long Huyết tiền bối, ta có một kế hoạch.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói.

“Kế hoạch gì? Ta chỉ hy vọng kết thúc trận chiến này nhanh một chút, ta cũng nghỉ hưu sớm một chút.” Ánh mắt long huyết nhìn về phía Vương Thủ Triết bỗng mang theo vài phần cảnh giác.

Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy tên này bỗng nhiên không có ý tốt, làm cho hắn có chút Mao Mao.

“Nếu như, ta nói là nếu…” Vương Thủ Triết nghiêm túc hỏi: “Cho ngươi chút cơ hội, ngươi có thể lăn lộn đến bên cạnh chúa tể 【 Chủ Đế 】 không?”

“!!!”

Đồng tử long huyết rung động, toàn bộ ma thể đều cứng lại!

…

Chương 116: Vương Thủ Triết chưa bao giờ ra bài theo lẽ thường.

…

“Ngươi cũng đừng khẩn trương quá.” Vương Thủ Triết thả lỏng cảm xúc, cười khẽ nói: “Đây chỉ là một thử nghiệm, nếu như thành cố nhiên là tốt, không thành cũng bình thường.”

Nhưng không đợi long huyết được thả lỏng.

Giọng nói của Vương Thủ Triết lại vang lên lần nữa: “Nếu như ngươi thật sự có thể làm được, có lẽ có thể giảm bớt thương vong gấp mười hoặc gấp trăm lần chúng ta. Càng có khả năng, trở thành một trong những nhân tố mấu chốt đặt cọc thắng cục cuối cùng trong trận chiến này của chúng ta.”

Long huyết bất đắc dĩ.

Loại chụp mũ này, hắn làm sao có thể từ chối nhiệm vụ lần này?

Ngay sau đó, hắn đành phải gật đầu: “Ta sẽ cố gắng thử, nhưng không dám cam đoan có thể thành.”

Nghe nói như thế, Vương Thủ Triết hài lòng gật đầu: “Ta sẽ phái người giúp đỡ ngươi.”

Dừng một chút, hắn mở miệng kêu: “Vương Mai, việc này do ngươi phụ trách đối tiếp với Long Huyết đại nhân.”

Vừa mới nói xong.

Trong thư phòng vốn chỉ vẹn vẹn có hai người bọn họ, lại có một đạo ba động vô hình hơi kích động, lập tức, một vị nữ tử trẻ tuổi lưng đeo trường kiếm, dáng người cao ngạo, tướng mạo anh khí, khí chất bễ nghễ hiển hiện ra thân hình.

Nàng không hề che giấu sự cuồng nhiệt trong ánh mắt, trịnh trọng lĩnh mệnh: “Dạ, gia chủ.”

Trong lòng long huyết nhất thời căng thẳng.

Trong thư phòng này lại còn có người thứ ba? Bằng thực lực cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc của hắn, vậy mà nửa điểm

không cảm giác được?

Thực lực của Vương Mai đã mạnh như vậy rồi sao?

Đối với đầu lĩnh tình báo Vương Mai này dưới trướng Vương Thủ Triết, long huyết từ trước đến nay là vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi vì hai người bọn họ từng nhiều lần hợp tác và bàn bạc trong nhiệm vụ cỡ lớn, lạ lẫm là bởi vì cho tới bây giờ hắn cũng không biết hình dáng thật sự của Vương Mai này.

Mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng phảng phất đều là hình tượng bất đồng.

Hiện tại, hình tượng của nàng giống như là thần nữ trẻ tuổi tư thế oai hùng của Tiên Giới, khí chất hoa quý, toàn thân đều lộ ra tự tin và phấn chấn vô tận.

Mà Vương Thủ Triết cũng cảm thán trong lòng.

Thuật dịch dung của Vương Mai đã phát triển đến mức ngay cả hắn cũng hoàn toàn nhìn không ra sơ hở, nàng ở phương diện này hắn là đi ra khỏi đạo của mình.

Chỉ là, hiện tại nàng đã đóng vai đến cấp bậc Thần Nữ, vậy tài nguyên để lại cho nàng đã không còn nhiều nữa.

Hắn hoàn toàn có lý do hoài nghi, nếu tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, hắn có thể nhìn thấy một Vương Mai sắm vai một vị cường giả cấp Tiên Đế, bay tới bay lui trước mặt hắn.

Lúc này, long huyết cũng lấy lại tinh thần.

Thần thái của hắn rõ ràng nhẹ nhõm vài phần: “Có Vương Mai tiểu thư cùng hợp tác, ta an tâm hơn rất nhiều.”

Theo hắn thấy, Vương Mai này không thể nghi ngờ là một trong những kỳ hoa thần bí nhất dưới trướng Vương Thủ Triết.

Nàng ẩn giấu cực sâu, lại phảng phất không chỗ nào không có, mà mỗi lần trong sự kiện lớn, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút bóng dáng của nàng.

Tuy nhiên, Long huyết không biết chính là trong mắt những người khác, là một trong những kỳ hoa thần bí nhất dưới trướng Vương Thủ Triết.

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Bất tri bất giác, đã đi hơn hai mươi năm.

Đối với Tiên giới cùng Ma giới mà nói, “Ngắn ngủi” hai ba mươi năm thời gian, bất quá chỉ trong chớp mắt công phu. Đối với Chí Tôn đã có tuổi thọ vô cùng lâu dài, lại càng không tính là gì.

Thái Minh cấm địa.

Dưới Thái Âm Minh Hồn Thụ chồng chất, Chí Tôn Minh sau khi nghe xong tình báo về long huyết, không khỏi lâm vào trầm tư.

Ngay từ đầu, biết được Huyết Sí tên kia rõ ràng đem nhiệm vụ giao cho đại thống lĩnh phụ thuộc dưới trướng, Chí Tôn Minh đích thật sinh ra một ít cảm xúc bất mãn.

Chỉ là lo lắng nhiệm vụ càng trọng yếu, hắn mới không trực tiếp phát tác, mà dự định đợi nhiệm vụ của đối phương xảy ra sai lầm, lại tính toán nợ cũ nợ cũ với Huyết Sí.

Nhưng hắn ta tuyệt đối không nghĩ tới.

Cái tên gọi là “Long Huyết” này, năng lực lại xuất chúng như thế.

Trong thời gian cực ngắn, hắn đã chỉnh hợp một số quân cờ nhàn tản được bố trí ở 【Vạn Đảo Huyền Thiên】, phác họa ra một mạng lưới tình báo, cũng bắt đầu tích cực phát triển.

Cứ như vậy, từng đạo tình báo không ngừng tập hợp lại trong tay Chí Tôn Minh.

Trong đó có không ít tình báo mấu chốt liên quan tới thực lực phát triển nhanh chóng của Vô Cực Thần Cung, cùng với ý đồ phản công Thái Minh Chiến Khu.

Ngay cả mấy tình báo mấu chốt trước đó Chí Tôn Minh còn nghi ngờ cũng được chứng minh rõ ràng.

“Bây giờ xem ra, tình báo của Diêu Như Bình mặc dù có chút sơ hở cùng không hoàn chỉnh, nhưng đích xác đều là chân thật.” Minh Cáp cung kính đứng hầu bên cạnh Chí Tôn Minh,

“Sự trung thành của nàng đối với tôn thượng hẳn là không có vấn đề gì.”

“Tính nàng thông minh ~ “

Minh Hừ cũng rất hưng phấn, nhưng mà, so với Diêu Như Bình, hắn để ý hơn vẫn là một tình báo khác: “Không nghĩ tới, gia hỏa tên Vương Thủ Triết kia dã tâm không nhỏ, vậy mà muốn gạt chư tiên đế âm thầm mưu đồ độc chiếm Chưởng Giới Lệnh? Hắc hắc, hắn cũng không sợ bị no bể bụng!”

“Dã tâm và năng lực là xứng đôi.” Đôi mắt Chí Tôn Minh thâm trầm vô cùng, bên trong hiện lên một vòng xoáy như vực sâu, ngữ khí vẫn lạnh như băng trước sau như một: “Căn cứ theo tình báo chúng ta đã nắm giữ, lúc Vương Thủ Triết ở Đại La cảnh, đã có thể vượt cấp khiêu chiến Hỗn Nguyên cảnh tầm thường. Hơn nữa còn có thể dạy dỗ đám thần nữ chúng thần, tôn kính hắn vô cùng, mơ hồ coi hắn là đế sư!”

“Bản lĩnh như vậy, có dã tâm này cũng được xưng tụng là hợp tình hợp lý.”

Minh hừ cười nịnh: “Chỉ tiếc, hồ ly giảo hoạt cũng không đấu lại mãnh hổ. Hắn ở trước mặt tôn thượng, chẳng qua chỉ là một thằng hề nhảy nhót.”

“Thuộc hạ ngược lại cho rằng, đây là cơ hội của chúng ta.” Minh Cáp ở một bên cười bổ sung, “Nếu như Vương Thủ Triết kia thật sự liên hợp một đám Tiên Đế đi lấy Chưởng Giới Lệnh, chúng ta muốn đối phó bọn họ, nhất định cũng chỉ có thể liên hợp các Chí Tôn khác cùng hành động. Mà bây giờ Vương Thủ Triết kia cuồng vọng tự đại, dã tâm bừng bừng, vọng tưởng không mang theo Tiên Đế hành động, chẳng phải chính là cơ duyên ngàn năm khó gặp của chúng ta sao?”

Thái Minh Tuyền Qua trong mắt Chí Tôn Minh hơi toả ra quang mang.

Vô cùng rõ ràng, lời nói của hai vị thuộc hạ thập phần phù hợp với tâm tư của hắn. Nếu như hắn có thể nắm giữ nửa miếng Chưởng Giới Lệnh kia, có lẽ có thể từ đó thu hoạch được lực lượng cường đại, thậm chí có khả năng tìm kiếm ra con đường Chúa Tể!

Ngược lại, bất luận hắn tìm Chí Tôn khác liên thủ, hay là kinh động 【Chúa Tể Bàn】 trong lúc ngủ mê, tỷ lệ chưởng giới lệnh này cuối cùng có thể rơi vào tay hắn là cực thấp.

Minh Cáp và Minh Hừ theo Chí Tôn Minh nhiều năm như vậy, đối với tâm tình của hắn không nói rõ ràng như lòng bàn tay, tối thiểu cũng có thể phỏng đoán bảy tám phần. Thấy phản ứng này của hắn, lưỡng ma nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, lại thảo luận với nhau một phen.

Cuối cùng bọn họ đưa ra kết luận, gián ngôn nói: "Chúa công, đề nghị chúng ta đưa ra là, chủ động lộ ra sơ hở, tạo cơ hội cho Vương Thủ Triết kia, để hắn triển khai âm thầm lấy ra Chưởng Giới Lệnh hành động. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần bố trí tốt túi tiền, đến một con bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau, là có thể vững vàng thu lại Chưởng Giới Lệnh, còn có thể một mẻ hốt gọn Vương Thủ Triết và tinh anh dưới trướng của hắn."

"Rất tốt, vậy thì bố cục theo hướng này luôn." Tim Chí Tôn Minh đập thình thịch.

Đến loại cấp độ này của hắn, bảo vật có thể khiến hắn sinh ra khát vọng như thế đã không nhiều thấy, mà nửa miếng Chưởng Giới Lệnh, không thể nghi ngờ là đâm trúng tâm của hắn.

Sau đó.

Minh Hừ Minh Cáp lại bắt đầu vạch ra kế hoạch chi tiết, nên diễn kịch lộ ra sơ hở như thế nào, cho ra cơ hội, phải dẫn động tham niệm trong lòng Vương Thủ Triết như thế nào!

Bọn họ nhất trí cho rằng, Vương Thủ Triết hẳn là rất xảo quyệt, nếu là dấu vết diễn xuất quá rõ ràng, đối phương chắc chắn sẽ sinh ra hoài nghi.

Biện pháp tốt nhất chính là, thật sự tạo ra một ít sơ hở cho đối phương.

Ngoài ra, bọn họ còn định ra phương án dự bị, lỡ như có một vị Tiên Đế âm thầm đi theo Vương Thủ Triết, nên ứng đối như thế nào? Có hai vị Tiên Đế âm thầm đi theo, nên xử trí như thế nào? vân vân.

Về phần càng nhiều Tiên Đế âm thầm đi theo, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Tổng cộng có bảy vị Tiên Đế, trước mắt có bốn người đều bị thương, vẫn duy trì chiến lực toàn thắng chỉ còn lại ba người.

Loại chuyện âm thầm bảo vệ Vương Thủ Triết lẻn vào Ma giới, chung quy không đến mức để cho Tiên Đế thượng bị thương chứ?

Hơn nữa, Tiên giới tất yếu phải bảo đảm có đủ số lượng Tiên Đế tọa trấn ở Tiên giới, có thể tùy thời ứng đối tình huống đột ngột mới được, chỉ cần bố cục thoáng kiềm chế, khiến hắn không dám vọng động là được.

Minh Cáp và Minh Hừ đều là Ma tộc cao đẳng trí tuệ rất cao, dưới sự hợp lực của hai người, một loạt kế hoạch chi tiết rất nhanh đã được thương định, cũng bắt đầu cụ thể chấp hành.

Rất nhanh.

Tại Ma giới Thái Minh ma khu, liền truyền ra một tin dữ kinh người.

Chí Tôn Minh trong quá trình trị liệu vết thương cũ trong cơ thể mạo hiểm cấp tiến, ngược lại bị thương đến căn bản, làm thương thế trong cơ thể càng thêm chuyển biến xấu.

Tin tức này vừa ra, Tiên Tộc còn chưa kịp phản ứng, ngược lại Thái Minh Chiến Khu đã rối loạn trước.

Thái Minh ma khu nguyên vốn bởi vì Chí Tôn Minh trường kỳ bế quan chữa thương, mà trở nên có chút lòng người tan rã, một ít Đại thống lĩnh bởi vì thường ngày khuyết thiếu Chí Tôn quản thúc, Minh Cáp Minh hừ lại không có đủ thực lực cùng uy tín có thể trấn trụ bọn hắn, thời gian lâu dài mỗi người đều có chút làm theo ý mình.

Thậm chí, một số đại thống lĩnh một khi nảy sinh mâu thuẫn, bởi vì không có chí tôn ở giữa bị áp lực điều giải, thời gian lâu tích lũy mâu thuẫn càng ngày càng sâu, cuối cùng làm ra binh khí đấu, thậm chí từ chối vãng lai cũng không hiếm thấy.

Vốn lúc này đây Chí Tôn Minh Minh xuất quan, lòng người Thái Minh ma khu vì đó rung động, Chư Đại thống lĩnh cũng

tạm thời kiềm chế tiểu tâm tư, bày ra bộ dáng như là duy tôn lên làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng hôm nay, tình báo thương thế Chí Tôn Minh chuyển biến xấu vừa ra, những mâu thuẫn cùng tiểu tâm tư vừa mới dằn xuống lập tức lại bị kích phát ra. Có mấy đại thống lĩnh trong lúc đó, bởi vì một ít tâm tình ma sát mà đánh nhau!

Điều này làm cho Chí Tôn Minh tức giận không ít.

Tuy hắn ta thả ra tin tức giả chính là muốn để Thái Minh ma khu hỗn loạn một chút, diễn một đợt, tạo cơ hội cho Vương Thủ Triết đi lấy Chưởng Giới Lệnh!

Nhưng thế cục hỗn loạn đến trình độ như thế, cũng khiến cho hắn thật sự hoảng sợ.

Trong lúc bất tri bất giác, Thái Minh Ma khu của hắn như thế nào lại năm bè bảy mảng đến trình độ như thế? Hắn hiện tại còn chưa có chết đâu…

Nếu thật sự chết đi, còn không biết có thể nội loạn thành dạng gì nữa.

Chí Tôn Minh thẹn quá hóa giận âm thầm hạ quyết định, chờ hắn lấy được Chưởng Giới Lệnh và tiêu hóa nó, nhất định phải chỉnh đốn cho tốt đám thuộc hạ vô liêm sỉ này, trước quét sạch nội bộ, lại mưu đồ phát triển.

Nếu không, chờ sau khi cơ nghiệp của hắn càng khổng lồ, căn cơ bất ổn sẽ trở thành tai hoạ ngầm cực lớn.

Bất quá trước mắt, vì kế hoạch tiếp theo, cho dù trong lòng Chí Tôn Minh có khó chịu cỡ nào, cũng chỉ có thể cưỡng ép kiềm chế dục vọng thu dọn thuộc hạ, làm bộ mình bị thương quá nặng, vô lực chỉnh đốn.

Mà theo Thái Minh ma khu dần dần lâm vào hỗn loạn, tình huống trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, tin tức này cũng rốt cuộc truyền đến Tiên giới.

…

Tiên giới.

Vạn Đảo Huyền Thiên.

Vô Cực Thần Cung.

Trong thư phòng Lộc Minh uyển, Vương Thủ Triết và Thái Thượng Tiên Đế vừa đánh xong ba ván cờ, đang uống trà trò chuyện.

Thái Thượng Tiên Đế biểu hiện có chút hưng phấn, bên cạnh uống trà hồng quang đầy mặt nói với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết, đây là một cơ hội! Nếu như thao tác tốt, chúng ta không những có thể thừa dịp này thu hồi Chưởng Giới Lệnh, còn có thể thuận tiện thu hồi Tiên Giới của chúng ta về ~"

Bây giờ Thái Minh ma khu đều từng là địa bàn của Tiên giới, hôm nay bị những Ma tộc kia làm cho chướng khí mù mịt, khắp thế giới đều là ma sát khí, hắn thật sự nghĩ đến đều cảm thấy tức giận.

"Thái Thượng bệ hạ an tâm chớ vội." Vương Thủ Triết vẫn không nhanh không chậm, vừa uống trà trấn an hắn: "Bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để ra tay."

Thái Thượng Tiên Đế hơi có chút lo lắng: "Nếu 【Chúa Tể Bàn Bàn】 tỉnh lại, thấy Thái Minh ma khu một mảnh hỗn loạn, từ trên xuống dưới nhúng tay làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, Chúa Tể Bàn đồng ý, Chí Tôn Minh cũng sẽ không đồng ý." Vương Thủ Triết tiếp tục cười khuyên bảo: "Câu cá thứ cần nhất chính là kiên nhẫn."

"Đành vậy, vậy chờ một chút."

Dưới sự khuyên bảo của Vương Thủ Triết, tâm trạng kích động của Thái Thượng Tiên Đế dần dần bình phục lại, cảm thấy lời nói của Thủ Triết có đạo lý.

Lần chờ đợi này, đã qua trăm năm.

Ung An lịch năm 2725, mùa đông.

Chí Tôn Minh đợi a đợi, chờ địa bàn của mình càng ngày càng hỗn loạn, thế cục càng ngày càng làm cho hắn đau đầu, nhưng thủy chung không chờ được Vương Thủ Triết xuất thủ.

Tiếp tục chờ đợi như vậy, Vương Thủ Triết không đợi được, Thái Minh ma khu sụp đổ trước.

Rốt cuộc, hắn không kìm chế được nữa nên âm thầm triệu hoán long huyết.

Long huyết biểu thị, tiểu tử Vương Thủ Triết kia nổi tiếng nhát gan cẩn thận. Có điều, hắn đã định ra kế hoạch làm mồi, bảo đảm Vương Thủ Triết sẽ động thủ trong vòng mười năm.

Như vậy, Chí Tôn Minh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng hắn cũng cảm khái, tiểu tử Long Huyết kia đích thật là ma tài khó có được, sau khi chuyện thành công, nhất định phải đề bạt hắn trở thành phụ tá đắc lực của mình.

Như thế, lại trôi qua mấy năm.

Trong địa bàn Long Huyết ma vực.

Long Huyết ma điện.

Những năm gần đây, trong lúc bất tri bất giác, đại đa số thân vệ tinh nhuệ trong Long Huyết ma điện đều đã bị long huyết điều đến bên cạnh hắn, thế cho nên hôm nay trong ma điện cũng không có mấy thân vệ, lộ ra quạnh quẽ.

Ngày hôm đó.

Bên ngoài ma điện vắng ngắt, bỗng nhiên xuất hiện một đạo huyết vụ lén lút.

Vượt qua thủ vệ, vụng trộm chuồn vào sau Long Huyết ma điện, đạo huyết vụ này mới một lần nữa biến thành một Ma tộc cao lớn khôi ngô, uy phong lẫm lẫm.

Chính là Huyết Sí Tà Vương bản tôn.

Ma nhãn của hắn đảo qua liền thấy hai ma phi long huyết đang đợi trong điện.

Huyết Sí trong lòng vui vẻ, lúc này ngẩng đầu bước về phía trước, cười ha hả nói: “Mặc Vũ Ma Chủ, Âm Quát Ma Chủ, lần này hai người các ngươi mời bổn vương đến đây, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì?”

Từ sau khi Long huyết đi chấp hành nhiệm vụ gián điệp, Huyết Sí đã sớm không kiềm chế được, muốn đào góc tường của hai tên ma phi long huyết này.

Ngay từ đầu hai Ma phi này còn đối xử lạnh nhạt với hắn, nhưng theo cuốc hắn cần mẫn đào, không ngừng âm thầm vụng trộm đưa đồ, không ngừng khen hải khẩu hứa hẹn các loại chỗ tốt, hai vị Ma phi này dần dần có chút buông lỏng.

Điều này khiến Huyết Sí âm thầm đắc ý.

Quả nhiên, chỉ cần cuốc vung tốt, sẽ không có rễ tường không đào nổi.

"Đại vương." Mặc Vũ cười nói tự nhiên nghênh đón: "Chúng ta chuẩn bị một bàn tiệc tốt cho ngài, hy vọng ngài có thể giúp tỷ muội chúng ta một chút, chúng ta sẽ không bao giờ nguyện ý đi theo tên tiểu tử nghèo Long huyết không có tiền đồ kia nữa."

Trong khi nói chuyện, nàng vung tay lên, liền có một bàn rượu ngon thức ăn ngon xuất hiện ở trong điện.

"Ha ha ha, hai vị mỹ ma, rốt cục các ngươi cũng nghĩ thông suốt rồi." Huyết Sí Tà Vương vui mừng khôn xiết, không nhịn được cười ha hả: "Bản vương đã sớm nói, ban đầu các ngươi cũng ở nông thôn, nhãn lực không đủ, mới bị long huyết mê hoặc. Ở Ma giới chúng ta, với bản lĩnh của Long Huyết tiểu tử, ngay cả rắm cũng không tính."

Trong lúc nói chuyện, hắn tâm tình khoan khoái vô cùng ngồi ở trước bàn rượu.

Hơn một trăm năm gần đây, Huyết Sí Tà Vương quả thật có chút hăng hái.

Đầu tiên là long huyết nhìn không thuận mắt bị hắn đưa đi hiểm địa. Lượng lớn thuộc hạ do long huyết lưu lại cũng bị hắn âm thầm lôi kéo ăn mòn, bị phân hóa lôi kéo rất nhiều.

Quan trọng nhất là, thế cục Thái Minh ma khu càng ngày càng hỗn loạn, Huyết Sí Tà Vương thực lực tổng hợp vốn không kém, xem như ăn hồng lợi thời đại, thừa dịp loạn thu không ít bộ tộc nhỏ, địa bàn cùng nhân thủ đều mở rộng rất nhiều.

Bây giờ.

Càng là hai vị ái phi long huyết, đều bị hắn nhiều lần mê hoặc, bắt đầu nghĩ thông suốt!

Ma Sinh sướng bao nhiêu cũng chỉ thế này thôi.

Hắn cảm giác, từ sau khi long huyết rời đi, khí vận của mình lập tức trở nên tốt hơn rất nhiều, hết thảy đều thuận lợi không thể tưởng tượng nổi!

Hắn hiện tại thậm chí cảm thấy, hắn chí ít có ba bốn thành cơ hội có thể cướp được quyền kế thừa Chí tôn tinh hạch, trở thành Chí Tôn đời tiếp theo!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Huyết Sí Tà Vương càng nóng rực.

Ước chừng cũng là tâm tình quá tốt, Mặc Vũ và Âm Quát chỉ thuận miệng nịnh nọt hai câu, Huyết Sí Tà Vương liền uống liền mấy lu rượu lớn.

Bất quá, Huyết Sí Tà Vương chung quy là mười tám cấp đại thống lĩnh, địa vị tương đương với thống khổ nữ vương lúc trước hoặc là bạo ngược chủ quân, thực lực vẫn là thập phần mạnh mẽ. Rất nhanh, hắn liền cảm giác được không đúng.

Theo rượu vào bụng, lực lượng trong cơ thể hắn nhanh chóng biến mất, một cỗ độc tố tà uế nhanh chóng lan tràn ra trong cơ thể hắn.

Biến cố như vậy khiến Huyết Sí Tà Vương giật mình một cái, giật mình tỉnh lại.

Hắn trừng mắt nhìn Mặc Vũ và Âm Quát, trong đáy mắt không nhịn được kinh sợ cùng không dám tin: “Mặc Vũ, Âm Quát, hai tên tiện ma các ngươi hạ độc gì trong rượu vậy?”

“Chúng ta sợ đại vương uống không đủ tận hứng, đặc biệt đặt chút độc tố nhện sau vào trong rượu, thế nào? Đủ mạnh chứ?”

Hai nàng Mặc Vũ và Âm Quát sớm đã thừa dịp hắn không chú ý lui ra xa, giờ phút này thấy hắn phản ứng như vậy, Âm Quát không khỏi cười khanh khách lên, nghiễm nhiên không sợ hãi chút nào.

Huyết Sí Tà Vương giận quá hóa cười: “Được lắm được lắm! Thật to gan, các ngươi muốn chết!”

Nói xong, hắn bỗng nhiên đánh ra một chưởng, trảo ảnh huyết sắc cực lớn nhất thời hướng về phía hai người Âm Quát vỗ tới.

Trảo ảnh sắc bén xé rách không gian, trong nháy mắt đã tạo ra uy thế khủng khiếp trong toàn bộ ma điện.

Mặc dù trúng độc, nhưng trong lòng hắn không hoảng hốt chút nào.

Lần này hắn tới, cũng không phải là tự mình đến đây một mình, cách đó không xa còn có thân vệ đang trông coi!

Tiểu tử Long Huyết kia nếu dám mưu phản, thân vệ tự nhiên sẽ lập tức điều động đại quân, tiến đến bao vây tiễu trừ!

Nhưng còn chưa đợi trảo ảnh huyết sắc đánh trúng hai vị ma nữ.

Đột nhiên.

Một ma nữ dáng người nóng bỏng cao gầy, sau lưng mọc lên hai cánh bỗng xuất hiện, chắn ở trước mặt các nàng.

Ma nữ toàn thân đều tản ra ma uy khủng bố, từng đoàn ma khí màu đen quanh quẩn quanh người nàng, mơ hồ giống như có vô số tiếng kêu rên thống khổ truyền ra, làm cho tâm thần người ta chấn động, sợ hãi không thôi.

Nàng cầm trong tay một cây châm đâm ngược xương, thấy trảo ảnh màu máu đánh tới, đưa tay liền đánh một roi. Cốt tiên "BA~" một tiếng giòn vang, trong khoảnh khắc liền đánh nát trảo ảnh màu máu kia.

Năng lượng cuồng bạo khuếch tán khắp nơi trong Long Huyết ma điện, mặt tường ma điện không chịu nổi lực lượng này, nhất thời xuất hiện nhiều vết nứt.

Vị ma nữ vừa xuất hiện này, đương nhiên chính là thê tử của Vương thị thống khổ nữ vương Bạch Ngọc Hà.

Lúc này nàng so với hơn một trăm năm trước, càng thêm ngọc nhuận kiều mị, phảng phất nhận lấy năng lượng vô cùng vô tận tẩm bổ tẩy lễ.

Nàng bảo vệ Mặc Vũ và Âm Quát ở phía sau, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn lướt qua Huyết Sí Tà Vương: "Một tên ngu xuẩn sắp chết đến nơi mà cũng dám ở đây kêu gào?"

"Ngươi là…" Huyết Sí Tà Vương giật nảy mình, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hắn kinh sợ nhìn nữ vương thống khổ, chợt nhớ tới cái gì đó: "Đợi một chút, ngươi là Đại thống lĩnh dòng chính của Chí Tôn U thống lĩnh thống khổ sở? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Nữ vương thống khổ là đại thống lĩnh mười tám giai, danh tiếng tại Ma giới cũng không nhỏ.

Ma tộc thực lực một khi đến mười tám cấp, tuy vẫn là cấp bậc Đại thống lĩnh như trước, nhưng bởi vì thực lực cùng Đại thống lĩnh phổ thông tồn tại chênh lệch cực lớn, bình thường sẽ bị lấy các loại biệt hiệu, tôn hiệu, biểu thị khác nhau.

Ví dụ như Huyết Sí Tà Vương, chính là loại tình huống này.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng có chút Chí Tôn sớm ban cho tôn hiệu dưới trướng tâm phúc, thí dụ như "Thống khổ nữ vương", "Chủ quân bạo ngược", chính là tình huống cùng loại. Đại thống lĩnh có được loại tôn hiệu này, thực lực bình thường cũng có mười bảy giai đỉnh phong.

Cái này có chút tương tự với phong hào bên phía nhân loại, bởi vậy cũng có chút người có thói quen đem đại thống lĩnh có được tôn hào xưng là "Phong hào đại thống lĩnh".

Mặc dù Nữ vương thống khổ đã sớm phản bội Chí Tôn U, nhưng tin tức này ở Ma giới vẫn chưa lưu truyền ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, chí tôn mặt mũi yếu ớt, tự nhiên sẽ không ngu đến mức làm chuyện mất mặt xấu hổ này, tạm thời chỉ coi như nàng chết ở ngoại vực.

Cũng bởi vì vậy, Huyết Sí Tà Vương nhìn thấy nàng xuất hiện ở đây, ngoài kinh nộ kỳ thật còn có chút ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì.

"Ta, đương nhiên là tới thu thập ngươi."

Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ nhìn Huyết Sí Tà Vương.

Bây giờ cách thời điểm nàng lấy được tinh hạch của Chí Tôn Côn Bằng đã qua một trăm năm, trong lúc đó nàng ngày đêm tìm Vương Hựu Nhạc tạo oa, phối hợp với một số thủ đoạn của viện nghiên cứu, trước đó không lâu nàng cuối cùng đã mang thai.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian thai nghén, nàng thành công sinh hạ một nữ oa đích mạch, lão tổ gia gia Vương Thủ Triết ban tên cho nàng là 【Vương Quân Hà】!

Mà bây giờ, nàng đã sớm ngồi xong Nguyệt Tử, hơn nữa thuận lợi hấp thu tinh hạch của Chí Tôn Khuyết.

Sau khi giao đứa nhỏ cho lão tổ gia Vương Thủ Triết chăm sóc, nàng liền ngựa không dừng vó chạy tới Ma giới báo thù cho phu quân kiếp trước, thuận tiện tranh thủ thời gian lập thêm chút chiến công.

Dù sao nàng đã cắn nuốt tinh hạch của Chí Tôn Khuyết, công huân của gia tộc đã sớm biến thành vô số rồi, không kiếm thêm chút công huân, tương lai làm sao có thể bồi dưỡng ái nữ?

Không phải sao, vừa vặn bắt được nhiệm vụ lần này, nàng liền chủ động xin đi ra tay.

Dựa vào ma tinh hạch của Chí Tôn Côn Bằng, tiềm lực của nàng bây giờ đã tăng lên trên diện rộng, đẳng cấp tuy rằng còn không tăng trưởng rõ ràng, nhưng sức chiến đấu thực tế đã không thể so sánh với lúc trước.

Cho dù đối mặt với Huyết Sí Tà Vương thành danh nhiều năm, thực lực mạnh mẽ, một thân uy thế khủng bố của nàng lan tràn ra, vẫn mơ hồ sinh ra mấy phần hiệu quả áp chế.

…

Chương 117: Đệ nhất Cẩu Cẩu ở Tiên giới!

…

Lúc này, sắc mặt của Huyết Sí Tà Vương đã khó coi tới cực hạn.

Bất quá, hắn chung quy cũng là cường giả Ma tộc thành danh đã lâu, cho dù thế cục đối với mình phi thường bất lợi, cũng không đến mức kinh hoảng thất thố.

Ma lực huyết sắc cuồng bạo điên cuồng lưu chuyển trong cơ thể, hắn nhanh chóng phân ra một phần lực lượng mạnh mẽ ngăn chặn kịch độc của nhện, sau đó tiện tay nắm một cái ở trong hư không, trong tay liền có thêm một thanh huyết sắc ma nhận.

Một thanh ma nhận dường như hoàn toàn do máu tươi đúc thành, chỗ lưỡi đao chảy xuôi huyết sắc đỏ tươi tựa như vật sống.

Ngay khi nó vừa xuất hiện, mùi máu tanh liền mang theo ma năng huyết sắc tràn ngập toàn bộ ma điện trong nháy mắt.

Thực lực Mặc Vũ, hai vị Ma Chủ thực lực cấp thấp chỉ cảm thấy toàn thân xiết chặt, phảng phất trong nháy mắt đi tới huyết trì dày đặc, nhục thân và thần hồn đều trở nên trì trệ không gì sánh được.

Đôi cánh màu đỏ máu của Huyết Sí Tà Vương vỗ mạnh một cái, từng đạo huyết sắc cuồng phong quét qua, thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền xuất hiện ở trước người Nữ vương thống khổ.

Huyết sắc ma nhận chém ra, hóa thành một đạo huyết sắc đao mang kinh khủng bắn về phía Nữ vương thống khổ.

Đao mang xé rách không gian, trong nháy mắt khuấy động lên tầng tầng vòng xoáy năng lượng điệp điệp trong đại điện.

Nơi đây mặc dù là Long Huyết ma điện, nhưng chung quy vẫn là ở trong địa bàn Huyết Sí Ma Vực của hắn, hắn không cần đánh bại nữ vương thống khổ, chỉ cần tạm thời đánh lui nàng, liền có thể dựa vào Huyết Sí thong dong bỏ chạy, sau đó tập hợp đủ một lượng lớn nhân mã giết Hồi Mã Thương, đem tất cả phản đồ nghiền cốt thành tro.

"Ha ha ha! Dũng khí của ngươi thật đáng khen."

Trong tiếng cười điên cuồng liên tiếp, cổ tay Nữ vương thống khổ run lên, Roi gai đâm vào cốt tiên trong nháy mắt hóa thành roi ảnh đầy trời, nghênh đón huyết sắc ma nhận.

Không gian phát ra từng tiếng gào thét không chịu nổi gánh nặng.

Chỗ bóng roi đi tới, không gian sụp đổ vỡ vụn.

Từng trận âm thanh tê minh tựa như tiếng gào khóc thảm thiết từ trong khe nứt không gian lan tràn ra, giống như ngàn vạn lệ quỷ gào thét chui vào trong thần hồn địch nhân, mang theo tâm tình tiêu cực làm cho thần hồn người ta run sợ, thống khổ cường đại.

Trong khoảnh khắc, hai vị Ma tộc cao đẳng cường đại đã giao chiến thành một đoàn.

Dư chấn năng lượng kinh khủng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cả tòa đại điện đều ở dưới dư chấn này chấn động lên.

Gần như trong khoảnh khắc, những vật bình thường như bàn trong điện đã bị luồng năng lượng đáng sợ này đánh nứt, chấn vỡ, thậm chí có một số còn trực tiếp biến thành bột mịn.

Cũng may đẳng cấp xây dựng Long Huyết ma điện cực cao, trên tường điện, khung đỉnh, trụ, bảo tọa đều khắc ma văn phòng ngự cường đại, mới miễn cưỡng chịu được xung kích, không đến mức sụp đổ.

Về phần hai vị Ma Chủ Mặc Vũ và Âm Quát, sắc mặt đã sớm đại biến, nhao nhao dùng tốc độ nhanh nhất chuồn đi, rời xa khu vực tác chiến.

Mặc dù các nàng tiềm lực không tầm thường, tương lai có tư cách có thể tấn thăng Đại thống lĩnh, nhưng mà vô luận là

thống khổ nữ vương hay là Huyết Sí Tà Vương, đều là quái tinh anh trong Đại thống lĩnh, kịch chiến, cho dù là dư ba đều không phải là thứ các nàng có thể chịu đựng được.

Oanh oanh oanh!

Từng luồng năng lượng khuấy động tung hoành.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Long Huyết ma điện rốt cuộc không chịu được áp lực nữa, ầm ầm sụp đổ.

Đồng thời, tâm tình Huyết Sí Tà Vương lạnh đến cực hạn.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới nữ vương thống khổ thực lực rõ ràng vượt xa lời đồn, hắn không những không thể dựa vào nguyện vọng liều mạng đánh lui đối phương, ngược lại bị đối phương áp chế!

Không được!

Lại kéo dài thời gian chính mình càng không có cơ hội đào thoát, nhất định phải lập tức rời đi.

Ma lực màu máu trong cơ thể Huyết Sí Tà Vương điên cuồng phun trào, từng luồng năng lượng màu máu cường đại lập tức dũng mãnh lao tới đôi cánh máu diệu dụng vô cùng kia của hắn, chuẩn bị liều mạng bị thương nặng, cưỡng ép bỏ chạy.

Nhưng không ngờ, động tác đung đưa trước đó của hắn chỉ vừa mới bắt đầu.

Một luồng năng lượng vô hình giống như bát to úp ngược từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả đất trời và trời, bao phủ toàn bộ biển hư không xung quanh.

“Không xong, bị khống chế rồi!”

Huyết Sí Tà Vương giật mình, chỉ cảm thấy không gian xung quanh vốn dễ dàng bị xé rách, trong nháy mắt trở nên cứng rắn, tựa như tường đồng vách sắt, khó mà bỏ chạy.

Cùng lúc đó.

Giọng nói của một công tử ôn hòa cũng từ trong hư không truyền đến, thanh âm mờ ảo, không thể hiểu rõ ngọn nguồn.

“Ngọc Hà, sau này rảnh rỗi lại ma luyện đi, miễn cho không cẩn thận bị Huyết Sí lão ma này chạy mất, làm cho thái gia gia

bố trí gặp trắc trở.”

“Vâng, An lão thái gia.”

Nữ vương thống khổ cung kính đáp lại.

Trong lòng nàng có chút tiếc nuối, cảm thấy cho nàng thêm chút thời gian, nàng tuyệt đối có thể đánh bại Huyết Sí Tà Vương, nhưng chỉ là đánh bại mà thôi.

Đối phương nếu quyết tâm muốn chạy trốn, nàng thật không có nắm chắc nhất định có thể giữ được hắn.

“Là ai?”

Huyết Sí Tà Vương sợ hãi không thôi, cảm giác mình giống như là một con chim nhỏ bất lực rơi vào cạm bẫy mạng nhện dày đặc.

Khiến hắn nóng nảy nhất chính là, cho tới bây giờ, ngay cả địch nhân là ai hắn cũng không làm rõ được!

“An lão thái gia” làm Nữ vương thống khổ cung kính là ai? “Thái gia gia” mà người đó gọi là ai?

Nhưng mà không đợi Huyết Sí Tà Vương nghĩ rõ ràng.

Một giọng nói khác hắn ta hết sức quen thuộc từ bên cạnh truyền đến, giọng điệu trêu tức, mang theo tràn đầy ác ý.

“Huyết Sí, nghe nói lúc ta không ở nhà, tiểu động tác của ngươi cũng không ít a~”

Huyết Sí Tà Vương trong lòng lộp bộp, lúc này mới phát hiện, một thân hình bán long bán ma không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên trái mình.

Dưới ánh sáng ảm đạm, sừng rồng màu vàng cực lớn kia của hắn, cùng với vảy rồng màu đỏ vàng một thân cứng rắn vô cùng tản ra ánh sáng như kim loại, không phải Long Huyết Đại thống lĩnh là ai?

“Long huyết!”

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán trước, nhưng giờ phút này chân chính thấy long huyết hiện thân, trong lòng Huyết Sí Tà Vương vẫn có một cỗ tức giận không thể kiềm chế dâng lên, trong nháy mắt vọt tới nhiệt huyết của hắn, hai mắt đỏ đậm.

“Quả nhiên hết thảy đều là ngươi giở trò quỷ! Ngươi thật to gan! Ngươi dám phản bội ta, phản bội tôn thượng!”

Đến lúc này, hắn làm sao còn có cái gì không rõ?

Long huyết này, rõ ràng là cấu kết với Tiên Tộc bên kia! Năng lượng bao phủ mảnh hư không này, rõ ràng chính là trận pháp Tiên Tộc!

“Ha ha, nói hình như ngươi rất tôn trọng Chí Tôn Minh.” Long huyết cười mỉm, không chút động đậy, “Chúng ta đều là nhị ngũ tử, ai cũng đừng trách ai.”

Cao Đẳng Ma tộc là chủng tộc đi được cực xa trên con đường tiến hóa, thực lực tổng thể mạnh mẽ vô cùng, ngay cả Tiên tộc cũng khó có thể ngăn cản.

Nhưng có lẽ cũng là vì thực lực mạnh mẽ, chủng tộc này tồn tại khuyết điểm trí mạng.

Thứ nhất, chính là cường giả danh sách ngang nhau không đoàn kết lẫn nhau, cũng không có khả năng đoàn kết, giữa các đại thống lĩnh phát sinh nội chiến, hoặc là đấu đá lẫn nhau là chuyện bình thường.

Thứ hai, một khi thực lực thủ lĩnh hoặc lão đại xuất hiện dấu hiệu suy yếu rõ ràng, Ma tộc phía dưới sẽ rất dễ sinh ra ý niệm thay thế cho hành động, dễ dàng tạo thành nội loạn.

Có lẽ cũng chính vì vậy, Tiên Tộc mới có thể lấy tư thái đoàn kết một đường chống đỡ đến bây giờ.

“Long Huyết huynh, ngươi cùng gia hỏa sắp chết đến nơi này có gì phải nói nhảm sao?”

Trong khi nói chuyện, lại có hai Đại thống lĩnh Ma tộc hiện ra thân hình, phối hợp với long huyết, thống khổ nữ vương, mơ hồ vây quanh Huyết Sí Tà Vương.

Hai vị này chính là sợ hãi đã quy thuận nữ vương thống khổ, diệt thế hai vị Đại thống lĩnh.

Nhìn bốn vị đại thống lĩnh vây quanh mình, một vị trong đó còn là thống lĩnh thống khổ hơn mình, Huyết Sí Tà Vương hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng.

Hắn muốn đầu hàng cũng vô dụng, thống khổ nữ vương trực tiếp cự tuyệt hắn đầu hàng.

Rất nhanh, dưới sự hạn chế của "Tiên Đế lồng giam", dưới sự vây công của bốn vị cường giả, Huyết Sí Tà Vương lên trời không đường xuống đất không cửa đã đi đời nhà ma rồi.

Theo cái chết của Huyết Sí Tà Vương.

Một trận chiến quét ngang Huyết Sí Ma Vực cũng bởi vậy mà bắt đầu.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Sinh Mệnh Cấm Khu phụ cận thế giới Thần Võ.

Lấy mấy Thập Phẩm Thần Mạch làm cơ sở, ba phân Thập Nhất Phẩm Thần Mạch làm hạch tâm, một cái Tụ Linh Trận tạm thời đã kiến tạo thành hình.

Nhờ vào cơ sở Thần Mạch cường đại, phạm vi của Tụ Linh Trận tuy không lớn, nhưng linh khí bên trong lại dồi dào đến mức người thường khó mà tưởng tượng nổi.

Bên cạnh Tụ Linh trận.

Một vị lão giả mặc hoàng bào, toàn thân mang Đế Hoàng chi khí uy nghiêm nghiêm đứng thẳng, tản ra uy thế bá đạo như quân lâm thiên hạ.

Vương Bảo Thánh, đại gia chủ Vương thị mặc áo bào trắng trịnh trọng giao một cái hộp tinh xảo vào tay hắn, thần sắc nghiêm túc dặn dò: "Thủy Thiên bệ hạ, căn cứ chỉ thị của lão tổ gia gia nhà ta, chi bản cải tinh hoa đầu tiên này giao cho ngài sử dụng."

Cũng khó trách thái độ trịnh trọng của Vương Bảo Thánh, so với 【Đạo sửa】 tổng hợp 【Đạo cải tinh hoa bản】 cần chi nguyên của chúng thần không thể so sánh nổi. Vương thị nghiên cứu viện hao phí ba mươi giọt Chúng Thần chi nguyên, mới hợp thành một chi nguyên như vậy.

Thủy Thiên Thần Hoàng nhận lấy bản "Đạo cải tinh hoa", tâm tình cũng kích động.

Hắn không ngờ lần này Vương Thủ Triết keo kiệt lại hào phóng như vậy, đưa cơ hội trời ban này cho hắn ta trước.

Lúc trước Thủy Thiên Thần Hoàng tuổi còn trẻ, cũng là thiên tài tuyệt đỉnh cơ duyên phi phàm, nếu lúc trước có thể mở ra thông đạo Tiên giới, hắn không thiếu được cũng có thể chen vào mười hàng đầu bảng Thần Khuyết đương đại, có thể so với chuẩn Thần Tử của những thế lực lớn kia.

Nếu không có tư chất như thế, hắn cũng không có khả năng tu luyện Tiên Minh tài nguyên kém xa Tiên giới, đến Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong, trở thành bán bộ Tiên Đế.

Tuy nhiên cho dù như vậy, huyết mạch của hắn cũng là sau khi tấn thăng Hỗn Nguyên Cảnh mới đạt tới cấp độ cao nhất trong mười lăm tầng 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】, mà Vương Thủ Triết hiện tại mới là Đại La cảnh, cũng đã là cao đoạn trong Hỗn Nguyên Đạo Khu.

Cho dù tư chất huyết mạch của Vương Thủ Triết không tăng lên nữa, chờ hắn thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh, huyết mạch cũng sẽ đạt tới cao đoạn trong mười sáu tầng 【Tạo Hóa Đạo Khu】.

Đây chính là sự khác nhau giữa Chuẩn Thần Tử và Thần Tử chân chính.

Nhưng lúc trước Thủy Thiên Thần Hoàng dựa vào một 【Thay đổi đạo】 đã tăng Hỗn Nguyên Đạo Khu lên tới trạng thái đỉnh phong, nếu như lại thêm một bản Đạo Chuyển Tinh Hoa, tất nhiên có thể tiến thêm một tầng, đạt tới trình độ mười sáu tầng Tạo Hóa Đạo Khu!

“Ngoài ra, Ly Lung lão tổ nhà ta, Bảo Phúc lão ca, ngụy Thần Long cung phụng Vương Đại Long, đều sẽ toàn lực hiệp trợ ngài tìm hiểu huyết mạch Thủy Long, tìm kiếm cơ duyên đột phá.” Dừng một chút, ngữ khí Vương Bảo Thánh càng thêm nghiêm túc mấy phần, “Tuổi thọ của ngài không nhiều lắm, cơ duyên chỉ vẹn vẹn có một lần, hy vọng ngài chớ lãng phí.”

“Được rồi được rồi, Bảo Thánh tiểu tử ngươi sao còn nhiều lời hơn tên Thủ Triết kia.” Thủy Thiên Thần Hoàng cảm động trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ ra, ngược lại hơi có vẻ không kiên nhẫn khoát tay áo, thoải mái nói: “Bổn hoàng

đương nhiên dốc hết toàn lực, nếu không thành, cùng lắm thì chuyển thế đầu thai, một lần nữa trở về Hiên Viên thị tu luyện.”

Hắn hiểu rõ, cho dù có đủ loại điều kiện gia trì, hắn cũng chưa chắc có thể đi thông con đường Tiên Đế này.

Hơn nữa hắn cũng hiểu rõ, nếu dùng phiên bản cải thiện tinh hoa này trên người Vương Thủ Triết, hoàn toàn có thể đẩy tư chất của Vương Thủ Triết lên đúng chỗ, trực tiếp đẩy lên cấp bậc Thiếu giới chủ, nhưng dùng trên người mình, lại chỉ có thể khiến tư chất huyết mạch của hắn đột phá đến cấp bậc thần tử.

Luận riêng về tính giá cả, thật ra thì hắn cũng không có lãi.

Sở dĩ hắn có thể có được cơ hội này, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là bên trong Thánh Cộng minh hiện giờ, chỉ có hắn mới có cơ hội trùng kích cấp bậc Tiên Đế.

Đây không nghi ngờ gì là một lần đánh cược.

Cược thắng, Thánh Cộng minh từ nay về sau sẽ một bước lên trời, thua cuộc, không chỉ mình thân tử đạo tiêu, Thánh Cộng minh và Vương thị cũng phải chịu tổn thất vô cùng lớn.

Bất quá, Thủy Thiên Thần Hoàng ngược lại cũng không có đặc biệt khẩn trương. Hắn cảm giác có đám người Vương Ly Lung phụ trợ, mình hẳn là có ba năm thành nắm chắc có thể đột phá thành công.

Dưới tình huống không có Tiên Đế truyền thừa, tỷ lệ thành công đã vô cùng cao.

“Không sao.” Vương Bảo Thánh tỉnh táo đáp lại: “Dù sao chi 【 Bản tinh hoa đạo cải này, dưới tình huống khấu trừ ngài vốn có điểm cống hiến, điểm cống hiến còn lại đều đặt ở trên người Hiên Viên hoàng thất, đây là khế ước Thương Bình bệ hạ tự mình ký.”

“Thủy Thiên bệ hạ, ngài cũng không muốn Hiên Viên hoàng thất, tương lai ít nhất mười vạn năm đều phải thắt lưng quần trả nợ đúng không?”

“Cái gì?” Đôi mắt uy nghiêm của Thủy Thiên Thần Hoàng trong nháy mắt trừng lớn, khó có thể tin lên tiếng kinh hô:

“Thương Bình tiểu tử hồ đồ! Loại khế ước này làm sao có thể đánh dấu được?”

Trong nháy mắt này, Thủy Thiên Thần Hoàng cảm giác áp lực trên vai mình trở nên cực kỳ lớn.

Hắn không muốn tiêu hao hết thọ nguyên khi tấn thăng thất bại, còn mang đến cho gia tộc một khoản nợ lớn.

Hắn nhìn nhìn Vương Bảo Thánh, cảm thấy mình có thể chối từ một chút, dù sao toàn bộ Tiên Tộc của Thánh Cộng Minh, hiện giờ chỉ có một nửa bước Tiên Đế như hắn, ngoại trừ hắn ra cũng không ai có thể chống đỡ được cơ hội thăng cấp Tiên Đế này.

Dù sao dịch cải thiện tư chất huyết mạch này, là Tinh Cổ tộc nghiên cứu ra từ thể chất Nhân tộc, Tiên Tộc, cũng không thích hợp với các loại Thần Long, Sinh Mệnh Thụ.

“Bệ hạ nếu không muốn, có thể đem cơ hội nhường cho Tam Trận Đạo Chủ, hoặc là Trường Canh Đạo Chủ.” Vương Bảo Thánh dường như đoán được ý nghĩ của Thủy Thiên Thần Hoàng, sắc mặt bình tĩnh tiếp tục nói: “Nhất là Tam Trận tiền bối, điều kiện không tồi, tỷ lệ thành công có lẽ còn cao hơn ngài một chút.”

“Như vậy sao được?!” Vừa nghe thấy có cạnh tranh, Thủy Thiên Thần Hoàng lập tức mặc kệ, “Ba trận tuy không tầm thường, nhưng hắn thiếu bá đạo của bản hoàng, mà khí phách, chính là cách giải thích rõ nhất của huyết mạch Thủy Long.”

Sợ Vương Bảo Thánh nói ra được nội dung gì đó mình không muốn nghe, Thủy Thiên Thần Hoàng câm chặt tay vội vàng đuổi Vương Bảo Thánh còn chuẩn bị lải nhải, sau đó quay người tiến vào Tụ Linh Trận.

Hắn trước tiên dùng 【 bản tinh hoa đạo cải thiện 】 để tăng lên một đợt lớn huyết mạch.

Không thể không nói, bản tinh hoa đạo cải không hổ là bảo vật nằm giữa thập tứ phẩm và thập ngũ phẩm thần đan, đối với huyết mạch của hắn có tác dụng xúc tiến cực mạnh.

Một mũi dược tề này đi xuống, chẳng những trợ giúp hắn đột phá bình cảnh huyết mạch, tiến vào đến thập lục trọng, trình

độ huyết mạch thức tỉnh còn đi về phía trước một đoạn lớn.

Theo huyết mạch tăng lên, lòng tin của Thủy Thiên Thần Hoàng cũng tăng nhiều, lập tức ở trong Tụ Linh Trận bắt đầu tìm hiểu Tiên Đế chi đạo của mình.

Vương Bảo Phúc phụng mệnh tới giúp đỡ thấy thế, lập tức hóa thành cây có khí vận bản thể, bắt đầu không ngừng chúc phúc Thủy Thiên Thần Hoàng.

Mà Vương Ly Lung lại phun ra 【 Thần Long Châu 】 đã hòa làm một thể với thần hồn của nàng, cũng để cho Vương Đại Long từ trong cơ thể tinh luyện ra một ít ngụy Thần Long tinh huyết, đem sức mạnh của Thần Long châu kích hoạt đến trình độ cực cao.

Là Viễn Cổ Thần Long truyền thừa, Thần Long châu có đủ loại hiệu quả thần diệu, tuy rằng nó không thể trực tiếp thay thế truyền thừa của Tiên Đế, nhưng trong đó ẩn chứa khí tức Thần Long viễn cổ, cùng với lực lượng pháp tắc từ Viễn Cổ Thần Long, lại có thể thay Thủy Thiên Thần Hoàng chỉ rõ phương hướng, làm cho quá trình của hắn làm ít hưởng nhiều.

Thành hay bại, đều phải xem một lần này.

…

Ngay khi Thủy Thiên Thần Hoàng bế quan tìm hiểu con đường phía trước, đồng thời sức sản xuất của Thần Vũ thế giới cũng không ngừng tăng lên.

Thông qua cơ sở số một siêu xa, một lượng lớn sản phẩm công nghiệp cuồn cuộn không ngừng tiến vào Tiên Giới, mà rất nhiều nguyên vật liệu, cũng bị nuốt vào thế giới Thần Võ.

Tinh Lan Thần Nữ dựa vào thế chấp Thần Cung, vay đổi lấy số lượng cơ giáp xa xỉ, võ trang cho một tu sĩ Chân Tiên Cảnh.

Cùng lúc đó.

Vô Cực Thần Cung dựa vào tình báo phản công từ bên trong Huyết Sí Ma Vực, thế như chẻ tre quét ngang Huyết Sí Ma Vực, dẫn động sóng thần cực lớn.

Thái Minh cấm địa.

Sắc mặt Chí Tôn Minh cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ hắn vẫn luôn chờ đợi Vương Thủ Triết đến Ma giới lấy ra Chưởng Giới Lệnh, đến lúc đó hắn có thể đến sau một con chim sẻ.

Nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ rằng Vương Thủ Triết không đợi được mà lại chờ được sự phản công của Vô Cực Thần Cung.

"Phế vật! Con chó Huyết Sí kia đúng là một tên phế vật!" Chí Tôn Minh tức giận chửi bới, "Ăn không vô ích nhiều tài nguyên như vậy, tích trữ nhiều Ma binh Ma tướng như vậy mà ngay cả Huyết Sí Ma Vực cũng không thủ được!"

Có thể được đặt ở biên cảnh, Huyết Sí Tà Vương bộ tất nhiên không phải là kẻ yếu.

Trước kia, chỉ một chi Huyết Sí Tà Vương bộ cũng đủ chống đỡ quân đội đến từ Vô Cực Thần Cung, kết quả lần này lại biểu hiện không chịu nổi một kích, binh bại như núi đổ, kết quả này tự nhiên vượt xa dự liệu của Chí Tôn Minh, cũng khó trách hắn cuồng nộ như thế.

"Tôn thượng, hiện tại thế cục có chút không khống chế được rồi." Thần sắc Minh Cáp căng thẳng, trên trán chảy mồ hôi, sắc mặt thập phần khó coi, "Ngài có muốn đích thân ra mặt một chút, trước ổn định cục diện, ổn định quân tâm không?"

"Không được!" Minh Hừ vội vàng nói: "Chúng ta vì dụ dỗ Vương Thủ Triết hành động, đã bỏ ra một cái giá lớn, nếu bây giờ tôn thượng ra mặt, tất cả những gì đã làm trước đó đều thất bại trong gang tấc."

"Chưởng Giới Lệnh mặc dù trọng yếu, nhưng nếu mặc kệ thế cục hiện tại, chỉ sợ cơ nghiệp mà tôn thượng tân tân khổ khổ tích góp cũng không giữ được!" Cực kỳ hiếm có, Minh Cáp cầm lòng phản đối ý kiến.

Nghe hai vị tâm phúc đích hệ cãi nhau, ánh mắt Chí Tôn Minh càng thêm âm lãnh, trong lòng đối với Huyết Sí Tà Vương vô năng cũng càng thêm oán hận, hận không thể bắt hắn lại nghiền xương thành tro.

"Căn cứ tình báo chúng ta thu thập được từ tiền tuyến, Huyết Sí Tà Vương bởi vì bị tập kích mà bị trọng thương, bởi vậy mới khắp nơi thất bại." Minh Hừ không muốn cãi vã với hắn,

nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Bất quá, trong tình báo cũng có biểu hiện, Long Huyết Đại thống lĩnh lâm thời từ bỏ nhiệm vụ ẩn núp trở về Huyết Sí Ma Vực, đang suất lĩnh Vô Cực Thần Cung phản kháng dưới trướng, hơn nữa lấy được hai lần thắng lợi phản kích hiệu quả không tầm thường.”

“Long huyết!?” Khó có thể nghe được tin tức tốt, thần sắc của Chí Tôn lạnh như băng rốt cục cũng dịu lại một chút, khen ngợi: “Tiểu tử này không chỉ có mưu còn có dũng, không tệ~”

“Tôn thượng, không bằng ngài ban xuống Chí Tôn lệnh, đem quyền chỉ huy Huyết Sí Ma Vực giao cho Long Huyết.” Minh Hừ trực tiếp gián điệp nói: “Bằng vào năng lực Long huyết, có lẽ có thể hợp nhất tàn quân, ổn định thế cục tiền tuyến.”

Chí Tôn Minh trầm ngâm một lát, gật đầu đồng ý: “Nếu như thế, bản tôn tạm thời lại kiềm chế chút thời gian, hy vọng long huyết không làm ta thất vọng, Vương Thủ Triết cũng không nên làm ta thất vọng!”

“Tôn thượng anh minh!”

Minh Hừ Minh Cáp, nhất tề đáp lại.

Rất nhanh, Chí Tôn Lệnh đã đến tiền tuyến.

Long huyết đạt được Chí tôn lệnh cũng quả nhiên không phụ sự tôn trọng, dựa vào Chí tôn lệnh và năng lực cá nhân trong lúc nguy nan, nhanh chóng thu nạp tàn quân và tàn quân cánh máu.

Có binh lực này trong tay, tuy không dám nói lập tức có thể khu trừ Vô Cực Thần Cung, nhưng tạm thời ổn định gót chân, ngăn chặn thế tiến công của Vô Cực Thần Cung!

Biết được tin tức tiền tuyến phản hồi, Chí Tôn Minh thân ở Thái Minh Cấm Khu hơi hơi yên tâm, trong lòng lại coi trọng mấy phần long huyết, lần nữa âm thầm đề cao trợ giúp đối với long huyết!

…

Vô Cực Thần Cung.

Thư phòng Lộc Minh Uyển.

Đúng vào giờ ngọ, bóng cây lắc lư xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi vào trong thư phòng, trong lò trà lượn lờ dâng lên hương trà, một cỗ không khí nói không nên lời tràn ngập trong thư phòng, lộ ra nhẹ nhõm mà lại an bình.

Vương Thủ Triết ngồi trên chủ tọa, dắt một tiểu cô nương xinh đẹp rõ ràng mang theo huyết thống Ma tộc đang uống trà trò chuyện.

Mà người uống trà nói chuyện phiếm với hắn cũng tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, có Thái Thượng Tiên Đế, Nam Minh Tiên Đế, bên cạnh còn có một đạo chủ Trường Canh đang hầu hạ rót trà.

"Trận chiến này Vô Cực Thần Cung thật xinh đẹp, đã lâu rồi Tiên giới chúng ta không hãnh diện như vậy." Thái Thượng Tiên Đế vừa uống trà vừa xem chiến báo mới nhất tiền tuyến gửi về, nụ cười trên mặt không thu lại được.

Bên kia, những năm này thương thế tốt lên, sắc mặt Nam Minh Tiên Đế càng thêm hồng nhuận tinh thần, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn: "Thủ Triết, sau khi làm xong đợt này, ta liền muốn đi làm Chưởng Giới Lệnh đi?"

Có Chưởng Giới Lệnh, Vương Thủ Triết có thể đề cao sức khống chế đối với lĩnh vực pháp tắc, Nam Minh hắn có thể luyện chế Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan.

Có Thần đan, huyết mạch Thủ Triết có thể tăng lên một lần nữa, bệnh của hắn cũng có thể tốt lên rất nhanh.

"Lão tổ gia gia, Luân gia muốn ăn kẹo." Đúng lúc này, một tiếng trẻ con trong trẻo bỗng chen vào.

Vương Quân Hà ngồi bên cạnh Vương Thủ Triết ngẩng đầu trông mong nhìn Vương Thủ Triết, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy chờ mong và khát vọng.

Nàng mới sáu bảy tuổi, hoàn toàn nghe không hiểu lời của đại nhân, cũng không muốn nghe hiểu.

"Được." Vương Thủ Triết cười ôm nàng lên đùi, cưng chiều đưa cho nàng một miếng kẹo sữa: "Hà Nhi ngoan, ăn xong miếng kẹo này, phải làm bài tập rồi."

“Không, không thôi, chỉ cần người ta ăn kẹo, không muốn làm bài tập.” Vương Quân Hà vừa ăn kẹo vừa làm nũng, vừa bày ra dáng vẻ vô lại.

Vương Thủ Triết bật cười: “Tiểu nha đầu này, học được giọng điệu này từ đâu?”

Nói xong, ánh mắt của hắn liền không tự giác liếc về phía Nam Minh Tiên Đế cùng Thái Thượng Tiên Đế.

Nam Minh Tiên Đế vội vàng phủi sạch quan hệ: “Không phải ta… Trong khoảng thời gian này đều là Thái Thượng mang nàng ra ngoài chơi.”

Thái Thượng Tiên Đế cũng thổi râu trừng mắt: “Chắc chắn không liên quan tới ta. Ai chẳng biết ta là Tiên Đế có trách nhiệm lớn nhất Tiên giới.”

Khuôn mặt Vương Thủ Triết có chút đen, xua xua tay: “Không cần biết là ai, sau này các ngươi đều cách xa Hà nhi nhà ta một chút. Các ngươi có thời gian rảnh, còn không bằng đi Cổ Thần chiến trường cày một đợt vật tư.”

Mấy năm nay chính là thời kỳ mấu chốt tâm trí và tính cách của hài tử thành hình, lại bị đám Tiên Đế này dẫn dắt, tính tình này của Quân Hà một khi hoàn toàn lệch lạc, có thể thật sự không vặn trở lại được.

“Chưởng giới lệnh kia…” Nam Minh Tiên Đế nhắc nhở chính đề.

“Gấp cái gì? Thời cơ còn chưa chín muồi.” Vương Thủ Triết tức giận nói: “Chúng ta phải tích góp nhiều thực lực, góp nhặt tình báo nhiều hơn.”

“A.” Nam Minh tiên đế lắc đầu: “Coi như ta đã được mở rộng tầm mắt. Không ngờ rằng khi còn sống ta lại có thể gặp được một người còn ngoan cố hơn cả Thái Thượng lão quỷ.”

Hắn nhìn Vương Thủ Triết, lại nhìn Thái Thượng, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

…

Chương 118: Vương Thủ Triết! Chí Tôn Minh ta chờ ngươi đã lâu rồi!

…

Ma khu Thái Minh loạn vẫn còn tiếp tục, một bộ phận đại thống lĩnh thực lực cường đại đều đoàn kết một nhóm người nhỏ yếu, phảng phất nửa tự lập đỉnh núi đều tự làm chính mình.

Mà Đại thống lĩnh trung thành với Chí Tôn Minh cũng bị ép tiến vào giai đoạn quan vọng, cũng liên tiếp cầu kiến Chí Tôn Minh.

Dưới tình huống từ đầu đến cuối chưa từng được đáp lại, nội tâm của bọn họ cũng càng ngày càng lo lắng.

Đông chiến khu của Vô Cực thần cung cùng Nam Minh thần điện, đều triển khai các loại tập kích bất ngờ, quấy rối Thái Minh chiến khu, thậm chí là cưỡng ép các loại chiến thuật. Bởi vì Thái Minh ma khu khuyết thiếu chỉ huy thống nhất, thường thường vì cái này mà mất cái kia, thời gian càng lâu, thế cục tự nhiên trở nên càng ác liệt.

Cũng may Long Huyết đại thống lĩnh âm thầm đưa tới không ít tình báo, tăng thêm hắn phái Ma phi dưới trướng đi cứu hoả khắp nơi, mới miễn cưỡng ngăn cản được cường tập Tiên Tộc đẩy mạnh.

Nhưng cũng bởi vì phải xử lý nội loạn Thái Minh ma khu, bận rộn cứu hỏa chung quanh, Long Huyết nguyên bản định ra kế hoạch mồi nhử một lần nữa gác lại, một mực cũng không thể tìm được một cơ hội thích hợp áp dụng.

Mà theo Thái Minh ma khu lâm vào hỗn loạn, chiến khu khác tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, ma sát biên giới hai giới Tiên Ma dần dần bắt đầu trở nên thường xuyên, có chút khu vực xung đột càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng thậm chí biến thành chiến tranh bộ phận.

Ngắn ngủi mấy trăm năm, các đại chiến khu đông bộ Tiên giới và các đại chiến khu của Ma giới đã xảy ra mấy lần chiến đấu

quy mô lớn, các Tiên Đế tọa trấn chỉ huy lần lượt bị buộc phải xuất chiến trấn áp.

Dưới chiến hỏa lan tràn, thế cục biên cảnh Tiên Ma lưỡng giới trở nên càng ngày càng không ổn định, dần dần, lại ẩn ẩn có xu thế phát triển thành lần đại chiến Tiên Ma thứ năm.

…

Bất tri bất giác.

Thời gian đi tới năm ba mươi lăm tuổi của Ung An lịch, tuổi của Vương Thủ Triết cũng đến 3795 tuổi.

Lúc này, cách lần đầu tiên hắn đặt chân Tiên giới đã tám chín trăm năm.

Ngày hôm đó.

Trong Sinh Mệnh Cấm Khu gần thế giới Thần Võ.

Thủy Thiên Thần Hoàng đang bế quan tìm hiểu con đường đột phá, rốt cuộc nghênh đón chuyển cơ.

Trong một cái chớp mắt.

Phảng phất như đột phá gông cùm xiềng xích vô hình nào đó, hư ảnh pháp tướng cự đại hình rồng sau lưng Thủy Thiên Thần Hoàng bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài.

Trên long giác khổng lồ của nó giống như sừng hươu, bỗng nhiên có một vệt kim quang sáng chói hiện lên.

Kim quang từ sừng rồng lan tràn xuống phía dưới, trong chốc lát ngắn ngủi tràn ngập hư ảnh pháp tướng long hình, toả ra trận trận khí tức thuần tuý mà thần thánh.

Cùng lúc đó.

Một cỗ khí tức bổn nguyên pháp tắc vô cùng cường hoành từ trên người Thủy Thiên Thần Hoàng bay lên.

Ầm!!

Hư không chấn động.

Không gian xung quanh liên tiếp vỡ vụn.

Khí tức khủng bố không kiêng nể gì quét ngang, trong giây lát lan tràn trong hư không không biết bao xa.

Trong chớp nhoáng này, hư không vô biên vô hạn như bị cỗ khí tức pháp tắc này dẫn dắt, phát ra tiếng rung run rẩy rẩy.

Dị tượng kinh khủng như vậy, có nghĩa là Thủy Thiên Thần Hoàng rốt cục thành công bước ra một bước cực kỳ trọng yếu kia, bước vào cảnh giới Tiên Đế.

Cảnh giới Tiên Đế, có nghĩa là người tu hành đã đi tới cực hạn trong con đường pháp tắc mà mình đang tu hành.

"Ha ha ha!"

Thủy Thiên Thần Hoàng phát ra một tiếng cuồng tiếu vui sướng tràn trề, tiếng cười quanh quẩn trong Cấm Khu Sinh Mệnh, vô tận Thiên Uyên.

"Tiểu tử thúi Vương Thủ Triết, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, cái gì mới gọi là thiên tài tuyệt thế, cái gì mới gọi là chân mệnh chi chủ. Nhiệm vụ cứu vớt thế giới cuối cùng vẫn phải nhìn bản hoàng, không, là nhìn bản tiên đế!"

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Vương Thủ Triết sẽ viết phong thư, quan tâm đến tiến độ tham ngộ của hắn, thuận tiện nói một chút ngữ khí ôn hòa, trong quá trình hắn tìm hiểu, tài nguyên sau lưng không ngừng tăng lên sẽ bị gán nợ.

Điều này làm cho Thủy Thiên Thần Hoàng cảm giác, nếu lúc này hắn không thể thuận lợi đột phá, chỉ sợ thật sự sẽ trở thành Hiên Viên hoàng thất, thậm chí là toàn bộ Thánh Vực sỉ nhục, sẽ bị vĩnh viễn đóng đinh ở trên trụ sỉ nhục.

Có lẽ chính là loại áp lực kinh khủng này, làm cho Thủy Thiên Thần Hoàng rốt cục phá kén thành điệp, thành công bước ra một bước cực kỳ trọng yếu kia.

Ngay khi hắn dương dương tự đắc, chuẩn bị đi Tiên giới tìm Vương Thủ Triết diễu võ dương oai một phen.

Thiên đạo đã có cảm ứng.

Cho dù là trong Vô Tận Thiên Uyên này, nơi thiên đạo ngăn cách, vô số mây kiếp đen kịt cũng nhanh chóng hội tụ đến, vô cùng vô tận hỗn độn tử kim lôi điên cuồng hạ xuống, đem thân hình Thủy Thiên Thần Hoàng triệt để bao phủ.

Uy thế khủng bố như muốn hủy diệt cả thiên địa và thủy thiên thần hoàng trong thiên địa.

Đây chính là cánh cửa đầu tiên từ phàm tục đột phá đến Tiên Đế.

Lần đầu tiên gặp phải đại kiếp nạn Tiên Đế!

Khác với thiên kiếp thường ngày, loại đại kiếp nạn Tiên Đế này cứ cách mười tám vạn năm sẽ đến một lần, cho dù trốn vào trong Vô Tận Thiên Uyên cũng không làm nên chuyện gì.

"Ầm ầm!!"

"Oanh long long!!"

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, lôi quang sáng chói tản ra khí tức khủng bố tràn ngập toàn bộ bầu trời Cấm Khu Sinh Mệnh.

Cũng không biết rốt cuộc trải qua bao lâu, kiếp vân mới chậm rãi tán đi.

Thân hình Thủy Thiên Thần Hoàng một lần nữa xuất hiện trong hư không.

Áo bào trên người hắn sớm đã bị Hỗn Độn Tử Kim Lôi oanh kích lúc trước triệt để phá toái, chỉ còn lại một bộ hoàng bào tổn hại nghiêm trọng như cũ bao trùm bên ngoài thân thể, miễn cưỡng che chắn bộ vị trọng yếu, nhìn chật vật đến cực hạn.

"Thật là huyền diệu, may mà bản hoàng, huyết mạch Thủy Long của bản tiên đế cũng khá mạnh." Thủy Thiên Thần Hoàng vẫn mang dáng vẻ sợ hãi trong lòng.

Nhưng cho dù như vậy, cũng sẽ không có bất kỳ người nào có can đảm khinh thị hắn.

Chỉ vì giờ phút này toàn thân hắn đều tản ra mênh mông bàng bạc, tựa như uy thế khủng bố của thiên uy.

Hư ảnh pháp tướng phía sau hắn đã hoàn toàn từ Thủy Long lột xác thành Thần Long, thần thánh, uy nghiêm, giống như Viễn Cổ Thần Long cổ xưa trong truyền thuyết quay về thế gian, hô phong hoán vũ, tiếu ngạo thiên địa.

Rất hiển nhiên, Thủy Thiên Thần Hoàng, không, Thủy Thiên Tiên Đế đã thành công vượt qua Tiên Đế đại kiếp đầu tiên, thành công tấn thăng Tiên Đế chi cảnh.

Thọ nguyên của hắn cũng tăng lên tới mức bất tử bất diệt.

Mà cách lần Tiên Đế đại kiếp tiếp theo của hắn, còn khoảng mười tám vạn năm.

Mà Thủy Thiên Tiên Đế của hắn, cũng là Tiên Đế đầu tiên được sinh ra sau khi Tiên Minh tan vỡ, ở địa vực này, mặc dù chỉ là Tiên Đế một kiếp, nhưng cũng không phải là Hỗn Nguyên Cảnh bình thường có thể so sánh.

Điều này cũng có nghĩa là từ nay về sau, nhân loại sẽ có thêm truyền thừa cấp bậc tiên đế nhất mạch, vận mệnh của Thánh Cộng minh cũng sắp mở ra thiên chương mới.

"Chúc mừng Thủy Thiên Tiên Đế." Lúc này, Sinh Mệnh Cổ Thụ Vương Trường Sinh thấy hắn thành công độ kiếp xong, hóa thành hình người nghênh đón: "Ngài một đường tới đây cũng không dễ dàng, bây giờ coi như là canh gác được vân khai kiến nguyệt minh."

Vương Ly Lung cùng Ngụy Thần Long Vương Đại Long mượn nhờ Thần Long châu hoàn thành dẫn dắt pháp tắc, đem Thủy Thiên Thần Hoàng đưa vào bên trong Thần Long ý cảnh sau đó lục tục rời đi, hôm nay bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu cũng chỉ còn lại có Vương Trường Sinh thay hắn hộ pháp.

Tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình đột phá, Vương Trường Sinh so với bất luận kẻ nào đều biết Thủy Thiên Thần Hoàng không dễ dàng.

Ở giữa có nhiều lần, hắn đều cho rằng Thủy Thiên sắp thất bại, kết quả gia hỏa này lại như kỳ tích chống đỡ tới, cuối cùng thành công hoàn thành đột phá mấu chốt độ khó cao này.

Không thể không thừa nhận, nhân loại quả nhiên là một chủng tộc am hiểu sáng tạo kỳ tích.

"Ha ha ha, bản hoàng chẳng qua là đi trước một bước, có tiểu tử Thủ Triết kia ở đây, tiền bối Trường Sinh chắc chắn cũng có thể thành công bước vào thập cửu giai."

Thủy Thiên Tiên Đế lúc này còn đang cao hứng đột phá thành công, hàn huyên một phen cùng Sinh Mệnh Cổ Thụ Vương Trường Sinh, tiếp nhận hắn chúc mừng xong, liền không kịp chờ đợi rời đi Sinh Mệnh Cấm Khu, xé mở hàng rào thế giới

giữa Vô Tận Thiên Uyên cùng Chủ Thế Giới, tiến nhập chủ thế giới.

Bất quá, không đợi hắn triển khai hành động.

Xa xa, dường như lại có kiếp vân hội tụ đến, có hỗn độn tử kim lôi bắt đầu nổi lên.

Thần sắc Thủy Thiên Thần Hoàng căng thẳng, vội vàng nhanh chóng thu liễm khí thế toàn thân, đem khí tức một lần nữa áp chế trở về Hỗn Nguyên cảnh.

Những kiếp vân sắp hội tụ trong hư không hải kia đã mất đi mục tiêu, lúc này mới chậm rãi tiêu tán.

Đây cũng là chỗ tương đối phiền phức của Tiên Đế.

Bởi vì cảnh giới quá cao, ở trong thế giới bình thường một khi không kiêng nể gì cả phát ra khí tức, sẽ lập tức bị Thiên Đạo bài xích, lọt vào sự oanh tạc hằng ngày của Hỗn Độn Tử Kim Lôi.

Chuyện này cũng không có biện pháp giải quyết gì quá tốt.

Nói chung, phương pháp ứng phó của Tiên Đế chỉ có hai loại, hoặc là, hàng ngày thu liễm khí tức, hoặc là trốn vào trong cấm khu.

Mà lúc này, Thủy Thiên Tiên Đế ba phen mấy bận bị cắt đứt, hưng phấn cũng chậm rãi trôi qua.

Sau khi tỉnh táo lại, vẻ mặt hắn bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Để thăng cấp thành công, lần này hắn nợ Vương thị rất nhiều nợ!

Mà dựa theo hiệp nghị giữa hắn và Vương Thủ Triết, trước khi trả xong khoản nợ như con số thiên văn này, hắn phải luôn ở lại Vương thị làm cung phụng, phải nghe theo sự chỉ huy của Vương Thủ Triết!

Chỉ một thoáng, hắn cảm giác được gánh nặng trên vai nặng trịch.

…

Ung lịch Đại Càn 3069 năm.

Thái Minh Cấm Khu.

Vẫn là gốc Thái Âm Minh hồn thụ kia.

Lật xem tình báo từ các lộ trong Ma giới truyền đến, trên mặt Chí Tôn Minh lộ ra một nụ cười.

Trong mấy trăm năm gần đây, hắn vẫn luôn chờ đợi Vương Thủ Triết xuất hiện, trong lòng trước sau đều treo lơ lửng giữa không trung không thể yên tĩnh.

Hắn ta đã sợ Vương Thủ Triết không đến, lại sợ hắn ta làm xằng làm bậy.

Bởi vậy, hắn dứt khoát âm thầm vận dụng chút ma mạch, đem tin tức ba vị chí cao cường giả của Hạo Thiên Kiếm Đế, Tử Vi Tiên Đế, Trọng Tiêu Ma Đế bị thương không nhẹ, phát tán ra ngoài.

Trong đó đối thủ cũ của Hạo Thiên Kiếm Đế 【Chí Tôn Sát】, vì báo thù lúc trước một mũi tên, đầu tiên kiềm chế không được, bắt đầu cử binh phát động tiến công dò xét đối với Hạo Thiên Thần Điện phòng khu.

Kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, Hạo Thiên Kiếm Đế thay đổi tác phong ngày xưa, biểu hiện cực kỳ khắc chế và nhường nhịn.

Mà theo Hạo Thiên Kiếm Đế nhường nhịn, biên độ động tác của Chí Tôn Sát cũng càng lúc càng lớn.

Trong lúc bất đắc dĩ, Hạo Thiên Kiếm Đế đành phải ôm thương xuất chiến ứng đối, lại ở dưới Chí Tôn Sát cường thế tiến công, dẫn đến thương càng thêm thương!

Cũng may trước lúc nguy cơ, Phật Tổ của Đại Tự Tại Thiên kịp thời suất bộ chạy tới trợ giúp, lúc này mới bức lui Chí Tôn Sát.

Ngoài ra, Chí Tôn Đế cùng Chí Tôn U cũng đối ứng với khu vực Vũ Nhạc phòng thủ của riêng mình, khu phòng Tử Vi phát động tiến công mãnh liệt, làm cho Tử Vi Tiên Đế vốn bị thương không thể không cầu viện Thái Thượng Tiên Đế, mới xem như miễn cưỡng duy trì cục diện.

Mà Vạn Hóa Thiên Ma Cung bên kia cũng là như thế.

Đối thủ cũ của Trọng Tiêu Ma Đế 【 Chí Tôn 】 không bỏ qua cơ hội này, đánh cho Vạn Hóa Thiên Ma Cung liên tục bại lui, may mà Yêu Thần của Yêu Thần Điện kịp thời xuất thủ, mới cứu được Trọng Tiêu Ma Đế một mạng!

Những thế cục cùng tình báo này, làm cho Chí Tôn Minh Minh âm thầm khơi mào đại loạn Tiên Ma lưỡng giới sinh lòng đắc ý, rốt cục lần nữa xác định tình báo mấy vị Tiên Đế kia bị thương rất nặng là thật.

Nếu thế, cho dù hắn đợi lâu một chút thì sao chứ?

Đang lúc Chí Tôn Minh đắc ý.

Bỗng nhiên.

Thần sắc hắn khẽ động, cảm ứng được khẩn cấp liên lạc thỉnh cầu đến từ Long huyết đại thống lĩnh, nói là có chuyện khẩn yếu bẩm báo.

Thấy là long huyết liên lạc, Chí Tôn Minh không chút do dự liên lạc.

Hắn lộ ra một vẻ mặt tự nhận là ôn hòa: “Long huyết, mấy trăm năm gần đây vất vả cho ngươi. Nhưng ngươi yên tâm, mỗi một bút công tích của ngươi bản Chí Tôn đều ghi nhớ, tuyệt đối sẽ không thiếu nửa điểm chỗ tốt của ngươi.”

Theo thế cục không ngừng biến hóa, hắn càng thêm hài lòng với long huyết.

Nếu không có Long huyết tác chiến trên phương diện tình báo và đại cục, ngăn cơn sóng dữ, hơn phân nửa Thái Minh ma khu của hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

Nếu thật như vậy, có lẽ ông ta không thể không từ bỏ Vương Thủ Triết và con cá lớn chưởng giới lệnh kia, chủ động ra tay dẹp loạn nội loạn.

Nào ngờ, từ trước đến nay đều là báo cáo tin tức tốt, Long Huyết đại thống lĩnh sắc mặt lần này lại cực kém, vội vàng thi lễ một cái liền nhanh chóng báo cáo: “Khởi bẩm Tôn Thượng, xảy ra chuyện rồi.”

Trong lòng Chí Tôn Minh nhất thời “Lộp bộp” một cái, vội vàng truy vấn: “Chuyện gì?”

“Vương Thủ Triết… Vương Thủ Triết… hắn mất tích rồi!” Biểu cảm trên mặt Long Huyết vừa lo lắng vừa xấu hổ: “Thuộc hạ vừa phát hiện, mấy năm gần đây người xuất hiện ở Lộc Minh Uyển lại là thế thân của Vương Thủ Triết!”

“Ta cảm thấy không ổn, lập tức điều tra lại tất cả tình báo mấy năm gần đây. Lúc này mới dựa vào đủ loại dấu vết để xác nhận, Vương Thủ Triết mất tích đã tròn mười bảy năm.”

“Cái gì? Làm sao có thể!” Chí Tôn Minh ‘Chậc chậc đứng lên, trong lòng kinh sợ không thôi, nhịn không được mắng: “Long Huyết, ngươi làm như thế nào vậy? Chỉ là một cái thế thân, lại có thể giấu diếm ngươi trọn vẹn mười bảy năm!”

Chí Tôn Minh đã tính toán qua, xuất phát từ Vô Cực Thần Cung, đến khu vực mà Chưởng Giới Lệnh đã định, nếu như dùng đạo thuyền, ít nhất phải trọn vẹn hai trăm năm! Nhưng nếu dùng Thần Chu, lại chỉ cần khoảng hai mươi năm.

Đương nhiên Vương Thủ Triết không có khả năng dùng đạo thuyền xuất hành.

Muốn tiến nhanh ra, không bị người phát giác lấy ra Chưởng Giới Lệnh, Thần Chu là lựa chọn duy nhất.

Vì thế Chí Tôn Minh sớm đã di chuyển cấm khu đến vị trí khoảng cách chỉ có mấy năm.

Vị trí này sẽ không bởi vì quá gần, kinh động đối phương, cũng sẽ không cách quá xa, có thể tùy thời gọi Vương Thủ Triết dừng hành động!

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, hắn đợi đã mấy trăm năm, thật vất vả chờ được Vương Thủ Triết hành động, vậy mà lại xảy ra vấn đề như vậy?

Ba năm, hiện tại hắn chỉ còn lại tối đa ba năm thời gian chặn lại!

“Tôn thượng, là thuộc hạ có lỗi với ngài!” Long Huyết một bộ dáng phẫn nộ ảo não, vô cùng hổ thẹn, “Là thuộc hạ đem quá nhiều lực chú ý đặt ở chiến trường chính diện, thiếu sự chú ý đối với Lộc Minh Uyển, mới không cẩn thận trúng kế lừa dối của Vương Thủ Triết. Thuộc hạ nguyện ý tiếp nhận tất cả trách phạt, cho dù ngài đuổi thuộc hạ ra khỏi dưới trướng ngài cũng tuyệt đối không oán hận.”

Trục xuất?

Trong lòng Chí Tôn Minh bị lửa giận lấp đầy lập tức bình tĩnh lại.

Với tình hình ác liệt hiện nay, nếu hắn trục xuất long huyết, dưới trướng còn có mấy thủ hạ có thể sử dụng chứ?

Ngay lập tức, vẻ mặt Chí Tôn Minh thả lỏng vài phần nói: "Long Huyết, việc này nói đến cũng không trách ngươi. Ngươi bận bịu song tuyến tác chiến, tinh lực không đủ để mất cái này cái kia thật là bình thường."

"Huống chi, Vương Thủ Triết kia vốn là xảo trá đa nghi, cố ý kéo dài nhiều năm như vậy, hơn phân nửa chính là vì không ngừng làm tê liệt chúng ta, khiến thợ săn có khả năng âm thầm bị lơi lỏng. Hơn nữa, dùng thế thân để che giấu hành động của bản thân, cũng khá phù hợp cá tính nhát gan cẩn thận của hắn."

Sau khi Chí Tôn Minh phân tích một phen, ngược lại cảm thấy loại tình huống trước mắt này ngược lại là bình thường.

Nếu như Vương Thủ Triết lẻn vào Ma giới lấy Chưởng Giới Lệnh, ngay cả hành tung cũng không che giấu một chút, đó mới là không bình thường, ngược lại hắn sẽ cảm thấy trong đó có bẫy.

"Đa tạ tôn thượng thương cảm." Long Huyết tỏ vẻ cảm động đến rơi nước mắt: "Thuộc hạ sẽ tổ chức nhân mã chạy tới khu vực mục tiêu. Chỉ cần hành động rất nhanh, cho dù không cẩn thận để cho Vương Thủ Triết lấy Chưởng Giới Lệnh trước, đại quân của chúng ta cũng có thể kịp thời chặn lại và truy kích!"

Những năm gần đây, long huyết đã hợp nhất không ít bộ đội, ở Thái Minh ma khu cũng tổ chức ra mạng lưới tình báo và thế lực không nhỏ.

"Được!" Chí Tôn Minh Minh nghe vậy tinh thần rung lên, quyết đoán hạ lệnh: "Bản chí tôn cho ngươi một quyền tạm thời trao quyền, để ngươi có thể ra lệnh cho bất kỳ vị đại thống lĩnh nào trong Thái Minh ma khu, ai dám không nghe, giết không tha. Cần phải tổ chức ra từng đạo phong tỏa tuyến, không cho Vương Thủ Triết có cơ hội trở về."

Sau khi nhanh chóng động viên Long huyết vài câu, hắn lập tức suất lĩnh Minh Cáp hừ, cùng với thân vệ quân dưới trướng, tạm thời từ bỏ tốc độ tương đối chậm 【Thái Minh Cấm Khu】, lên một chiếc thuyền ma tốc độ có thể so với Thần Chu, cực nhanh hướng khu vực mục tiêu bay đi.

Mấy năm nay chờ đợi Vương Thủ Triết, Chí Tôn Minh cũng không phải hạng vô ích!

Hắn thừa dịp những năm này, ở trong khu vực mục tiêu bố trí rất nhiều Minh Ma Nhãn.

Mặc dù những Minh Ma Nhãn này không có sức chiến đấu, nhưng một khi Vương Thủ Triết tiến vào khu vực này, chỉ cần động tác hơi lớn một chút, Chí Tôn Minh có thể bắt được vị trí của đối phương.

Vấn đề duy nhất hiện tại chính là thời gian để lại cho Chí Tôn Minh chỉ còn lại ba năm, hắn nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đuổi kịp, mới có thể bắt được Vương Thủ Triết ngay tại chỗ!

Nếu để Vương Thủ Triết thực hiện được, cầm lấy Chưởng Giới Lệnh, dưới tình huống đối phương có thể chạy trốn, nếu muốn chặn lại thì độ khó không chỉ lớn hơn gấp mười!

…

Thời gian thoáng một cái đã qua.

Lại hai năm trôi qua.

Thái Đế chiến khu, Thái Minh chiến khu, cùng với khu tam giác cỡ lớn giao giới của Cổ Lạc Thiên Hà.

Đây là một mảnh Hư Không Hải hoang vu.

Bởi vì cách đó không xa chính là khu nước chảy của Cổ Lạc Thiên Hà, hoàn cảnh năng lượng chung quanh phiến Hư Không Hải này hỗn loạn, lại không có khoáng sản gì đặc biệt đáng giá, cho tới nay, hai khu chiến tranh Ma tộc đối với mảnh khu vực này đều không có hứng thú quá lớn, cũng chưa tiến hành quản lý.

Dưới bầu trời lâu ngày, mảnh biển hư không này trôi nổi vô số thế giới vỡ nát, tinh thần bị nghiền nát, cùng với rất nhiều thứ

vốn là hài cốt, mảnh vỡ, nhìn qua càng thêm hoang vu.

Giờ phút này.

Trong đó một mảnh toái tinh đái bình thường không có gì lạ, một chiếc thuyền chở hư không cỡ nhỏ mặt ngoài tinh thần quang quanh quẩn, đang lặng yên trôi lơ lửng bên cạnh một ngôi sao vỡ vụn.

Trên độ thuyền tinh thần lấp lánh, phảng phất ẩn chứa lực lượng pháp tắc huyền diệu không gì sánh được, vừa nhìn liền biết không phải tầm thường.

Chiếc thuyền này rõ ràng là Vô Cực Thần Chu.

Nó từng bị niêm phong ở trong Vô Cực Thần Cung nhiều năm, nhưng mấy trăm năm trước, Vương Thủ Triết đã thuê nó ra, cho đến bây giờ, đều do hắn sử dụng.

Trên boong thuyền Thần Chu.

“Thủ Triết tiểu tử.” Một người trẻ tuổi tuấn tú một thân áo bào đỏ như lửa đang tựa vào lan can bên mạn thuyền, tư thái tiêu sái không bị trói buộc, ngữ khí cà lơ phất phơ: “Bản tiên đế không hề cảm ứng đối với Chưởng Giới Lệnh, ngươi xác định nó đang ở nơi chim không thèm ỉa này sao?”

Người trẻ tuổi này chính là người mà Nam Minh Tiên Đế thường dùng nhất.

Vương Thủ Triết đứng cách hắn không xa, nghe vậy lần nữa dùng ngọc bội mạ vàng trong tay cảm nhận một chút, xác định nói: “Cảm giác định vị vô cùng rõ ràng, chính là khu vực này.”

Nói xong, Vương Thủ Triết lấy ra cây trâm tiên ngọc Phá Giới.

Chỉ một thoáng, Tiên Ngọc Phá Giới trâm phá không bay ra, giống như cá bơi tự động bay về phía một khối Vẫn Tinh vỡ vụn không có chút đặc sắc nào.

Mũi trâm bị tổn hại nở rộ một đạo năng lượng, hô ứng với sao băng kia.

Trong nháy mắt tiếp theo, chuyện thần kỳ xảy ra.

Ngôi sao băng không đáng chú ý kia bỗng nhiên rung động kịch liệt, nguyên bản ngoại hình không hề có sơ hở bành

trướng biến lớn lên, theo đó giãn ra.

Trong từng trận âm thanh ầm ầm trầm đục, nó hóa thành một con rối bằng đất khổng lồ, giống như cự thú.

Con rối này chính là bảo bối mà Vũ Nhạc Tiên Đế đã từng có.

Chiến lực của hắn có thể so với tồn tại thập bát giai đỉnh phong, phòng ngự càng vô cùng đáng sợ, dù là Tiên Đế muốn đánh nổ nó cũng phải cố hết sức.

Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là linh trí tương đối thấp, dưới tình huống không có người điều khiển, cũng chỉ có thể chấp hành một ít mệnh lệnh tương đối đơn giản.

Vương Thủ Triết tiện tay triệu hồi Tiên Ngọc Phá Giới trâm, tâm tình bình tĩnh phi thân tới gần, nói với con rối tí hon: “Ta là người mà Võ Nhạc Tiên Đế mời tới lấy.”

“Vâng.”

Nghiêu Thổ Khôi Lỗi ồm ồm phun ra một cái hộp ngọc.

Hộp ngọc này vừa nhìn liền biết là dùng thủ pháp đặc thù luyện chế, không chỉ bản thân hộp ngọc không có mảy may khí tức tiết lộ ra, dù là gần ngay trước mắt, trong thần niệm cảm giác cũng phảng phất không tồn tại, hiển nhiên là một kiện bảo vật ẩn nặc cực kỳ cao minh.

Nói không chừng, còn có thể tra xét loại dò xét, hoặc là bảo vật loại thôi diễn.

Vương Thủ Triết nhận hộp, mở ra xem, quả nhiên trong đó cất giấu nửa khối Chưởng Giới Lệnh.

Trầm tư một chút, hắn nhanh chóng trở lại bên trong Vô Cực Thần Chu.

Thấy thế, mấy vị Tiên Đế cải trang, thu liễm khí tức, lập tức xông tới: “Lấy được Chưởng Giới Lệnh rồi hả? Có phải quá thuận lợi rồi hay không!?”

“Thủ Triết, không phải ngươi nói Chí Tôn Minh Hội vào lúc này ra tay ngăn cản ngươi sao?” Nam Minh Tiên Đế có chút bất mãn: “Chí Tôn Minh đâu? Hắn ở nơi nào? Chẳng lẽ chúng ta phí nhiều công phu như vậy, quấy cho toàn bộ Tiên Giới gà chó không yên, kế hoạch cứ như vậy thất bại sao?”

“Thuận lợi một chút cũng tốt, chờ Thủ Triết tiêu hóa xong Chưởng Giới Lệnh, thế cục tương lai cũng có thể thay đổi.” Tử Vi Tiên Đế thay Vương Thủ Triết nói một câu.

Dáng vẻ nàng khác thường mặc một bộ váy dài màu trắng, khí tức toàn thân cũng thu liễm đến dáng vẻ chỉ có năm sáu tầng Đại La cảnh. Trang điểm trên mặt cũng nhạt hơn bình thường rất nhiều. Thoạt nhìn có vẻ giống Tố Hân thần nữ đến sáu bảy phần.

Rất hiển nhiên, đây cũng là nàng ngụy trang.

Vương Thủ Triết cũng có vài phần bất đắc dĩ, lắc đầu, thở dài nói: “Là nồi của ta, là ta nghĩ quá nhiều. Chuyến đi này quá thuận lợi, Chí Tôn Minh sợ là không vượt qua được… như vậy đi, chúng ta lại đến một lần.”

“Lại một lần nữa?”

Một đám Tiên Đế trợn mắt há hốc mồm.

Rất nhanh, dưới ánh nhìn chăm chú đầy phức tạp của một đám Tiên Đế, Vương Thủ Triết lại rời khỏi Thần Chu, chạy tới câu thông với con rối Thổ Tháp.

Hơn nửa ngày sau.

Hộ Thổ Khôi Lỗi mới hiểu đại khái ý nghĩ của gia hỏa này.

Đây là muốn chơi trốn tìm với nó sao?

Nó hưng phấn mà đem hộp ngọc nuốt vào trong miệng, một lần nữa hóa thành một đạo sao băng lôi đuôi ánh sáng bay về phía xa, rất nhanh, nó liền chôn ở trong tinh đái mênh mông, còn như một viên sỏi trên bờ cát…

Sau đó.

Vương Thủ Triết trở lại trong Vô Cực Thần Chu, lại bắt đầu định vị, tìm kiếm. Mất thời gian đại khái hai tháng, hắn mới tìm được khôi lỗi Thổ Quắc giống như chơi trốn tìm, lấy ra hộp ngọc rỗng.

Lần này, Chí Tôn Minh vẫn không hề xuất hiện, xem ra vẫn không thể nào đuổi kịp.

Vương Thủ Triết bất đắc dĩ, chỉ có thể ra hiệu cho con rối đất nung, bắt đầu vòng trốn tìm tiếp theo.

Sau đó là lần thứ ba…

Cho đến lần thứ tư.

Khi Vương Thủ Triết lần nữa tìm được con rối Thổ Phiên, mệnh lệnh con rối phun hộp ngọc ra, mà con rối Thổ Phiên ngoan ngoãn làm theo, đã hưng phấn muốn bắt đầu trò chơi tiếp theo.

Đột nhiên.

Không gian phụ cận khẽ run lên.

Một chiếc thuyền ma uy phong lẫm liệt bỗng nhiên xé rách không gian bay vút ra, cũng một đường đụng nát vô số sao băng, bay nhanh về phía Vương Thủ Triết và Vô Cực Thần Chu.

Cùng lúc đó.

Thanh âm băng lãnh của Chí Tôn Minh Minh từ trong ma thuyền truyền ra, quanh quẩn trong hư không.

“Vương Thủ Triết, ngươi có thể gọi bản chí tôn đợi lâu quá!”

Thật ra từ một tháng trước, hắn đã phát hiện Vô Cực Thần Chu, chỉ là lúc đó Vô Cực Thần Chu đang tìm kiếm Chưởng Giới Lệnh, hắn không vội hiện thân mà âm thầm theo đuôi chờ đợi, chính là vì trong thời khắc mấu chốt này nhảy ra chặn đường.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Thủ Triết cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chí Tôn Minh, rốt cuộc cũng đã chờ được ngươi rồi.

Hảo gia hỏa, hắn cũng không muốn chơi trò chơi trốn tìm thứ năm với Nghiêu Thổ Khôi Lỗi!

…

Chương 119: Thủ Triết nước quá sâu! Chí Tôn Minh ngươi không nắm bắt được!

…

Có điều, tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vì tỏ vẻ tôn trọng Chí Tôn, Vương Thủ Triết vẫn giả vờ ra một bộ dáng vô cùng khiếp sợ và không dám tin.

“Chí Tôn Minh, không phải ngươi bị thương nặng sắp chết sao, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?”

Chí Tôn Minh Minh cười lạnh một tiếng, trầm mặt cả giận nói: “Hừ! Nếu không phải vì Chưởng Giới Lệnh, bản chí tôn cần gì phải vất vả diễn kịch!”

Cũng khó trách hắn tức giận, nếu không phải Vương Thủ Triết kéo dài quá lâu, Thái Minh ma khu của hắn sao lại rối loạn nhiều năm như vậy, thế cho nên thế cục trong ma khu đã thối nát chuyển biến đến trình độ như vậy?

Nếu không phải có long huyết giúp hắn chống đỡ, toàn bộ tổ chức thế lực đều sẽ sụp đổ.

Cũng may, tất cả hy sinh và nhẫn nại trước đây, vào giờ khắc này đều nhận được hồi báo hậu hĩnh.

Dứt lời, Chí Tôn Minh vội vàng từ trong ma thuyền thuấn di đi ra, dẫn đầu lao về phía Vương Thủ Triết.

Giữa hắn và Vương Thủ Triết vốn cách một vùng biển hư không rộng lớn, nhưng tốc độ của hắn nhanh vô cùng, chỉ lóe lên vài cái, khoảng cách đã rút ngắn một nửa.

Trong quá trình này, thân hình của hắn nhanh chóng bành trướng, ngoại hình vốn tiếp cận nhân loại trong quá trình này cũng nhanh chóng biến ảo.

Trong chốc lát ngắn ngủi, hắn liền biến thành một ma vật khổng lồ, to lớn như đỉnh thiên lập địa, ma giáp dữ tợn bao trùm toàn thân, lành lạnh, hai tròng mắt vốn u ám như Thiên

Uyên, giờ phút này cũng bị hồng quang tràn ngập lệ khí bao trùm.

Uy thế khủng bố phô thiên cái địa thổi quét ra.

Hắn giống như là một con ma thú hủy diệt, toàn thân đều tản ra ma khí ngập trời, những nơi đi qua, không gian điên cuồng vặn vẹo nứt vỡ, lộ ra Thiên Uyên tối đen như mực, ngay cả những ngôi sao băng kia cũng nổ tung như từng viên đá.

Khí tức của hắn ta điên cuồng tăng lên.

Vũ trụ thiên địa cũng trong chớp mắt sinh ra cảm ứng.

Dưới tác dụng của Thiên Đạo pháp tắc, kiếp vân liên miên bất tuyệt điên cuồng tụ lại, từng đạo tử sắc cuồng lôi hướng Chí Tôn Minh oanh tới.

Oanh oanh oanh!

Nhưng mà, Chí Tôn Minh hoàn toàn bỏ qua tử sắc cuồng lôi, phảng phất những cuồng lôi ẩn chứa uy năng khủng bố kia bất quá là rơi vào trên người mưa to, chỉ có thể khuấy động lên từng đạo gợn sóng mà thôi.

Mục tiêu của hắn ta chỉ có Vương Thủ Triết.

Chỉ có nửa miếng Chưởng Giới Lệnh trong tay hắn.

Cho dù là Vương Thủ Triết cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trạng thái ra tay không hạn chế của cường giả cấp Chí Tôn ở hiện trường.

Uy áp vô tận, khủng bố vô tận!

Mặc dù hắn là Thần tử Đại La cảnh, nhưng khi đối mặt từ xa cũng cảm thấy bản thân nhỏ bé và bất lực.

Chẳng trách vũ trụ thiên địa không cho phép bọn họ tồn tại, theo bản năng muốn hủy diệt hoặc đuổi họ đi.

Loại tồn tại này nếu không thể khống chế, một khi số lượng nhiều, đánh nhau không động một chút là hủy diệt một phương vũ trụ, ngay cả thế giới mang không gian cũng bị đánh cho vỡ nát từng mảng lớn, cứ thế mãi, toàn bộ vũ trụ thế giới sớm muộn cũng sẽ sụp đổ.

“Nam Minh bệ hạ.” Vương Thủ Triết thu liễm tạp niệm, bình tĩnh phát ra mệnh lệnh: “Làm theo kế hoạch.”

Sau tiếng ra lệnh của hắn.

Trong Vô Cực Thần Chu có một đạo uy năng khủng bố ầm ầm bộc phát.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trong hư không sáng lên liệt hỏa quang.

Nam Minh Tiên Đế một thân hồng y trực tiếp phá giới mà ra, biến thành một hỏa diễm cự nhân khổng lồ, tựa như đỉnh thiên lập địa, trực tiếp ngăn lộ tuyến Chí Tôn Minh tiến lên.

Khác với dáng vẻ cà lơ phất phơ bình thường của hắn, giờ phút này Nam Minh Tiên Đế cầm trong tay Hỏa Diễm Thần Đao, thần hỏa đỏ thẫm tựa như thần bào quanh quẩn quanh người hắn, thân hình to lớn giống như thần linh vĩ đại, lại giống như cự phong nguy nga, huy hoàng không gì sánh được, tản ra vô biên uy nghiêm.

Uy thế như thế, đừng nói tới gần, cho dù chỉ đứng xa xa nhìn, sẽ làm người ta không kìm lòng được sinh ra sợ hãi, cúng bái, không dám nhìn thẳng.

Đây mới là uy thế và hình tượng chân chính của Nam Minh Tiên Đế, một vị thập cửu giai Hỏa Diễm Thần Linh chân chính!

“Nam Minh!”

Thấy Nam Minh tiên đế xuất hiện, một cỗ cuồng nộ cùng hận ý trong nháy mắt xông lên trong lòng Chí Tôn Minh.

Dưới thù mới hận cũ chồng chất, giọng hắn đột nhiên trở nên khàn khàn, trong giọng tràn đầy lệ khí: “Ngươi lại còn dám xuất hiện trước mặt ta!”

Âm thanh ù ù chấn động khiến không gian vũ trụ không ngừng sụp đổ.

Hai vị đại lão này cừu hận cũng không nhỏ, lúc trước Nam Minh Tiên Đế chặn đường Chí Tôn Minh, một người một ma ác chiến, tạo thành tổn thương cực lớn cho nhau.

Thương thế của Chí Tôn Minh trị liệu hơn hai vạn năm cũng không được.

Nam Minh Tiên Đế càng bị ngăn trở con đường tấn chức, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại kiếp nạn tiến đến, thậm chí một lần đã chuẩn bị sẵn sàng vẫn lạc.

Đương nhiên, ông ta may mắn gặp được Vương Thủ Triết.

Nhưng cho dù như vậy, cừu oán giữa một người một ma gian này cũng không hề tiêu tan chút nào.

“Bổn Tiên Đế chính là vì chém giết ngươi mà đến.”

Nam Minh Tiên Đế nhìn Chí Tôn Minh, trong lòng cũng là hận ý dâng trào, thanh âm băng lãnh vô cùng.

Trong khi nói chuyện, Ly Hỏa Thần Đao trong tay hắn đã chém ra.

Thần đao mang theo thần hỏa bàng bạc, tản ra thần uy đáng sợ tựa như thiên uy.

Những nơi đi qua, không gian bình thường lập tức hóa thành hư vô, cho dù là đậm đặc như mực, mật độ năng lượng lớn hơn không chỉ gấp trăm lần Hắc Ám Hư Giới, đều bị chém ra khe hở cực lớn, mơ hồ lộ ra vô tận u ám bên ngoài vũ trụ thế giới.

Xa xa.

Vương Thủ Triết mang theo Tuyền Cơ Thổ khôi lỗi lập tức trở lại trên Vô Cực Thần Chu ngửa đầu nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng run sợ không thôi.

Cho dù hắn đã đoán được chiến lực của Tiên Đế, nhưng cuối cùng cũng không có tận mắt nhìn thấy. Những thứ trước mắt hắn nhìn thấy, so với hình ảnh trong tưởng tượng của hắn còn càng thêm rung động, càng thêm khủng bố.

Chỉ có thể nói, thật không hổ là chiến lực cấp Tiên Đế, dưới sự toàn lực bộc phát, ngay cả Hắc Ám Hư Giới cũng không chống đỡ nổi, lại có thể chân chính phá toái vũ trụ, chém mở hàng rào hư không vô tận.

Cũng may một mảnh Hư Không Hải hoang vu này, cũng không phải là vị trí môn hộ của thế giới chiến trường Cổ Thần bên kia, cho dù là bị trảm phá hàng rào thế giới, cũng sẽ không

sinh ra khe hở trực tiếp câu thông với vị diện khác của thế giới.

Hơn nữa bản thân hàng rào thế giới liền có tính khép lại rất mạnh, chỉ cần không phải phá hư quá lợi hại, cho nó một chút thời gian, bản thân nó có thể chậm rãi tự lành.

Cổ Thần chiến trường bên kia đánh quá hung mãnh, hơn nữa dẫn động rất nhiều phong bạo năng lượng của thế giới bên ngoài xâm lấn, tạo thành toàn bộ khu vực bị phá hư quá mức nghiêm trọng, hình thành một mảnh năng lượng tràng hỗn loạn to lớn, mới có rất nhiều khe hở thế giới khác tới nay không cách nào tự lành.

Có điều, cảm giác của Vương Thủ Triết cũng chỉ trong nháy mắt, chiến trường lại xảy ra biến hóa.

Trong tay Chí Tôn Minh chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một thanh ma nhận.

Ma đao tản ra tà lực tà dị khủng bố, trở tay một đao, trong nháy mắt đã đối đầu với Ly Hỏa Thần Đao của Nam Minh Tiên Đế.

Sóng năng lượng không tiếng động lập tức quét ngang mà ra.

Những nơi đi qua, Vô Tận Thiên Uyên điên cuồng đổ nát, lấy điểm giao kích làm trung tâm, xuất hiện một luồng năng lượng hắc ám khuếch tán xung kích gợn sóng, sao băng trong phạm vi hóa thành bột mịn và hư vô.

Ngay cả Vô Cực Thần Chu cùng chiếc ma hạm kia cũng bị ảnh hưởng, sóng xung kích chấn động, chia ra hai bên vứt đi.

Hai chiếc thuyền này tốt xấu gì cũng là độ thuyền cấp bậc Thần Chu, giờ khắc này lại giống như đặt mình trong cơn lốc cuồng phong chỉ có thể nước chảy bèo trôi, trong chốc lát ngắn ngủi đã bị sóng xung kích cuốn bay ra rất xa.

Trung tâm chiến trường.

Hai vị đại lão va chạm một phen, rõ ràng Nam Minh Tiên Đế bị thiệt hại, thân thể Tiên Đế lui về phía sau không ít, xung quanh hơi vặn vẹo, mơ hồ sinh ra một chút cảm giác hư ảo.

“Nam Minh, nguyên lai thương thế của ngươi căn bản không có tốt.” Dưới sự phản kích của Chí Tôn Minh, cảm nhận được

sự "suy yếu" của Nam Minh Tiên Đế, tâm tình nhất thời thả lỏng vui vẻ.

Đối với sự xuất hiện của Nam Minh Tiên Đế, trong lòng Chí Tôn Minh trên thực tế cũng không quá mức khiếp sợ cùng không dám tin.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Vương Thủ Triết, sớm đoán được phong cách hành sự của tiểu tử này từ trước đến nay cẩn thận trì hoãn, chuyến đi này tất nhiên cũng sẽ không lỗ mãng, nghĩ biện pháp thỉnh cầu một vị Tiên Đế âm thầm thủ hộ thập phần hợp tình hợp lý.

Lần này tới là "Lão Tiên Đế" Nam Minh Tiên Đế, đối với hắn mà nói ngược lại là một chuyện tốt.

Thừa dịp thương thế của đối phương chưa lành, đem thù mới hận cũ cùng nhau tính toán, há không đẹp thay?

"Không thể nào!"

Nam Minh Tiên Đế lại không thong dong bình tĩnh như vậy.

Hắn khó có thể tin mà nhìn Chí Tôn Minh: "Chí Tôn Minh, ngươi bị Nam Minh Ly Hỏa ăn mòn bổn nguyên, làm sao có thể dễ dàng khôi phục như thế?"

"Ha ha, ngươi đoán xem." Chí Tôn Minh chế giễu một câu.

Đang nói chuyện, trong cơ thể hắn còn sót lại Thái Cổ Ma Thần huyết mơ hồ có chút sôi trào, phảng phất cũng vì đại thù sắp được báo, mục đích chiến ý sôi trào.

Vì bảo đảm kế hoạch thành công, mấy năm nay hắn cũng chuẩn bị không ít.

Đem cấm khu dịch chuyển đến phụ cận đây bất quá chỉ là một cái trong số đó. Để đề phòng vạn nhất, hắn đã sớm cuống cuồng lừa gạt từ Chí Tôn U đem nửa chi Thái Cổ Ma Thần huyết còn lại đoạt lại.

Hắn bây giờ, chẳng những đã dựa vào Thái Cổ Ma Thần Huyết triệt để khu trừ Nam Minh Ly Hỏa dây dưa không ngừng trong cơ thể, còn dư lại không ít Thái Cổ Ma Thần Huyết còn lưu lại trong cơ thể hắn, từng chút một tăng lên thực lực của hắn.

So với Nam Minh Tiên Đế thương thế chưa lành, hiện giờ hắn đương nhiên là chiếm thượng phong.

Vừa rồi lúc hai người giao chiến, va chạm kịch liệt sản sinh ra bạo tạc đánh tan kiếp vân hội tụ Thiên Đạo pháp tắc, tạm thời bạo ra chân không. Giờ phút này, theo hai người nói chuyện, kiếp vân xa xa bắt đầu chậm rãi ngưng tụ, một lần nữa hướng bên này hội tụ.

Trong tiếng lôi minh cuồn cuộn, uy thế Chí Tôn Minh vốn vô cùng cường hoành cũng giống như được tăng phúc, nhìn càng không ai bì nổi.

Nhưng mà, trong cảm giác áp bách to lớn này, Nam Minh Tiên Đế chợt trầm tĩnh lại.

"Được rồi, ngươi đã không nói võ đức dẫn đầu bị thương." Hắn đáp lại bằng vẻ mặt hài hước: "Vậy thì đừng trách ta nhiều người ức hiếp ít người. Thủy Thiên lão đệ, còn không mau ra đây hỗ trợ."

Vừa mới nói xong.

Trong Vô Cực Thần Chu lần nữa tuôn ra một đạo khí tức mạnh mẽ.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Một tiếng long ngâm bá khí đột nhiên vang lên.

Thân ảnh Thủy Thiên Thần Hoàng bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Chí Tôn Minh, cùng Nam Minh Tiên Đế đối góc mà đứng, đem Chí Tôn Minh bao vây ở bên trong.

Mười mấy năm qua, có mấy vị tiên đế Nam Minh truyền thụ kinh nghiệm, Thủy Thiên Thần Hoàng đã sớm hoàn toàn quen thuộc cùng nắm giữ thân thể cùng lực lượng của mình.

Giờ phút này, từ khi tấn thăng tới nay, lần đầu tiên hắn không hề giữ lại phóng xuất ra lực đắc lực thuộc về cấp bậc Tiên Đế.

Quần áo phần phật tung bay, cả người tản ra uy thế ngập trời.

Dưới uy thế gia trì, thân hình cả người hắn cũng giống như trở nên cực kỳ nguy nga cao lớn.

Ở phía sau hắn, hư ảnh Thủy Long to lớn rõ ràng nặng nề, tản ra long uy khủng bố, thần thánh, uy nghiêm giống như Thần

Long hiện thế chân chính, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu cùng hắn hợp hai làm một.

“Cái gì?”

Toàn bộ Ma giả Chí Tôn Minh cứng ngắc một chút, nụ cười tà ý trên mặt trong nháy mắt đông cứng lại.

Hai Tiên Đế!

Vương Thủ Triết lại mang tới hai Tiên Đế?!

Hơn nữa khí tức và diện mạo của Tiên Đế này đều vô cùng xa lạ, lại không giống với bất kỳ vị Tiên Đế nào của Tiên giới.

Tiên giới có thêm một Tiên Đế mới từ khi nào vậy?

Phải biết, mấy trăm vạn tới ngàn vạn năm nay, Ma giới trong lúc đối chiến với Tiên giới vẫn luôn vững vàng chiếm cứ địa vị áp chế, Tiên giới dùng hết toàn lực cũng chẳng qua là cố gắng duy trì.

Trong đó, ngoại trừ Ma tộc binh đa tướng quảng bá ra, số lượng Chí Tôn của Ma tộc nhiều hơn Tiên Đế cũng là một nhân tố trọng yếu.

Mà theo Thanh Đế, Vô Cực Tiên Đế, cùng với Vũ Nhạc Tiên Đế lần lượt ngã xuống, ưu thế phương diện Ma tộc cũng càng lúc càng lớn, chỉ cần tiếp tục mở rộng ưu thế, sớm muộn gì Ma tộc cũng có thể triệt để áp chế Tiên tộc, tiến hành tiêu diệt hoàn toàn Tiên tộc.

Trong lúc này, một Tiên giới bỗng nhiên xuất hiện thêm một Tiên Đế, đây không thể nghi ngờ là có thêm một biến số cực lớn.

“Nam Minh huynh, ta đã sớm nói, cùng Ma tộc không cần giảng võ đức, chúng ta liên thủ tiêu diệt hắn mới là vương đạo.” Thủy Thiên Tiên Đế chắp hai tay sau lưng đứng sừng sững trong hư không, trên mặt mang theo nụ cười rõ ràng, thanh âm cởi mở, vẻ mặt hăm hở.

Mặc dù, cho dù những năm bị khấu trừ ngủ say kia, hắn cũng đã mười mấy vạn tuổi rồi, ở trong Thánh Cộng Minh thuộc về lão bất tử nhất kia, nhưng ở trước mặt những Tiên Đế Tiên giới này, hắn vẫn trẻ tuổi như cũ, tự xưng “Đệ đệ” hoàn toàn hợp tình hợp lý.

“Vậy thì, cùng tiến lên!”

Nam Minh Tiên Đế cười ha ha, vung Ly Hỏa Thần Đao lần nữa hướng Chí Tôn Minh giết tới.

Thủy Thiên Thần Hoàng thấy thế cũng giơ tay giết ra, phối hợp với Nam Minh Tiên Đế triển khai hành động tiễu sát Chí Minh.

Chí Tôn Minh cũng là phản ứng đầu tiên, vội vàng vừa chiến vừa lui, trong lòng tức giận mắng không ngừng.

Tiên Tộc quả nhiên âm hiểm xảo trá, cư nhiên vô thanh vô tức bồi dưỡng ra một Tiên Đế mới, lúc trước một mực im lặng, đoán chừng chính là chờ đến lúc này tính kế mình!

Có Tiên Đế này gia nhập chiến cuộc, mình muốn áp chế Nam Minh lần nữa, chiếm cứ ưu thế, hiển nhiên là không có khả năng.

Khiến hắn cảm thấy may mắn chính là, gia hỏa gọi là “Thủy Thiên” này còn là một Tiên Đế mới, thực lực hơi yếu không nói, cũng không có thần khí bên người.

Mà Nam Minh Tiên Đế, thương thế chưa lành, cũng không thể phát huy ra toàn bộ chiến lực.

“Vẫn còn có cơ hội!”

Trong lòng Chí Tôn Minh nhanh chóng tính toán.

Chỉ cần mình có thể ngăn chặn hai Tiên Đế này, sau đó nhanh chóng cướp được Chưởng Giới Lệnh, vừa đánh vừa lui, hội hợp với đại quân của Long Huyết tổ chức.

Mà một khi thành công hội hợp với đại quân, mình không chỉ không cần chạy, thậm chí còn có thể triển khai bao vây tiễu trừ hai Tiên Đế này.

Nghĩ đến đây, Chí Tôn Minh Minh cấp tốc khởi động át chủ bài vốn muốn giữ lại, đem Thái Cổ Ma Thần huyết còn sót lại trong cơ thể thúc dục bốc cháy lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, khí tức của hắn bạo tăng một mảng lớn, toàn bộ ma thân phảng phất lâm vào cuồng hóa, trở nên càng cường đại hung mãnh.

“Minh Hà Minh Cáp, suất lĩnh thân vệ lập tức tiến công Vương Thủ Triết, nhất định phải đoạt được Chưởng Giới Lệnh!”

Khi hạ lệnh, hắn lần nữa tiến lên, một mình một ma liều mạng chống đỡ sự tấn công liên thủ của hai vị tiên đế Thủy Thiên, Nam Minh.

Máu của Thái Cổ Ma Thần cực kỳ trân quý, cứ thế bị thiêu cháy một cách vô ích khiến cho hắn hết sức đau lòng, nhưng vì suy nghĩ cho đại cục nên hiện tại hắn cũng chỉ có thể hi sinh những thứ máu của Thái Cổ Ma Thần này!

Mà theo một tiếng ra lệnh của Chí Tôn Minh.

Chiếc Ma Chu kia nhanh chóng khởi động, giống như là liều mạng cực tốc hướng Vô Cực Thần Chu xông tới.

Từng cái ma văn trận pháp cũng bị khởi động trong khoảnh khắc.

“Rầm rầm rầm!!”

Từng cột sáng màu đen xuyên qua hư không, oanh kích về phía Vô Cực Thần Chu.

Từng đạo thân ảnh Ma tộc cũng xuất hiện ở trong hư không, trực tiếp dùng phương thức thuấn di chặn trước Vô Cực Thần Chu.

Những ma tộc này đều là thân vệ của Chí Tôn Minh.

Cầm đầu, chính là hai vị đại thống lĩnh Minh - Na.

Tốc độ của Thần Chu rất nhanh, nhưng đó là chỉ cự ly dài, dưới tình huống khoảng cách khá gần, tốc độ bộc phát của cường giả trong thời gian ngắn tự nhiên là phải nhanh hơn Thần Chu.

Minh Hừ Minh Cáp đều là tâm phúc dòng chính cực kỳ coi trọng Chí Tôn Minh, một thân thực lực đều không phải chuyện đùa, đều là người nổi bật trong mười tám giai.

Mà thân vệ dòng chính của Chí Tôn Minh cũng đều là siêu cấp tinh nhuệ được tỉ mỉ bồi dưỡng.

Ngoại trừ một chính ba phó, bốn vị thống lĩnh đều là cấp bậc Đại thống lĩnh mười bảy giai, còn dư lại mấy trăm Ma tộc tinh

nhuệ, mỗi người đều là cấp bậc Ma Chủ, trong đó không thiếu tinh anh Ma Chủ mười sáu giai.

Lực chiến đấu tổng hợp mạnh mẽ như vậy, một khi hình thành chiến trận, dù là đối với Tiên Đế cũng dám đụng một cái!

Đây cũng là một trong những lực lượng của Chí Tôn Minh.

Nếu không biết rõ bên cạnh đối phương rất có khả năng có Tiên Đế hộ vệ trong bóng tối, hắn làm sao dám công khai tập sát như thế?

Nào có thể đoán được.

Đối mặt với thế công mạnh mẽ như vậy, Vô Cực Thần Chu chẳng những không lùi bước, ngược lại còn nhanh chóng khởi động trận pháp công kích, tạo ra từng chùm sáng chói mắt, đánh thẳng vào Ma Chu!

Cùng lúc đó, thân vệ tinh nhuệ cũng từ trong Thần Chu mãnh liệt mà ra, hung hăng va chạm với thân vệ quân của Chí Tôn Minh.

Cầm đầu mấy người, thình lình đều là cường giả nửa bước Tiên Đế.

Trong đó tam Trận Đạo chủ có tốc độ nhanh nhất, dựa vào 【Na Di trận】, 【Già Thiên trận】, 【Tru Tiên trận】 tam đại hạch tâm trận pháp. Một mình hắn, không ngờ lại là người đầu tiên tạo nên khí thế thiên quân vạn mã.

Hơn nữa mấy trăm năm qua, hắn nắm giữ tam đại trận pháp càng thêm tinh diệu, cơ hồ đã đạt đến tình trạng không có khe hở hoán đổi, nước chảy mây trôi, loại khí tượng mơ hồ triển lộ ra ba trận hợp nhất này tựa hồ càng rõ ràng hơn một ít.

Theo sát phía sau, là Cung Chủ tiền nhiệm của Vô Cực Thần Cung, Thần Quang Đạo Chủ.

Từ sau khi bị ái đồ Tinh Lan thần nữ "Đoạt quyền", Thần Quang đạo chủ liền bắt đầu không có việc gì. Vốn còn có thể đánh cờ với Vương Thủ Triết, nhưng từ sau khi mấy vị Tiên Đế Nam Minh, Thái Thượng đến đây, hắn ngay cả vị trí đánh cờ cũng hiếm có thể giành được, cũng chỉ có thể dồn thời gian và tinh lực vào tu luyện và chiến đấu.

Hắn tu luyện Vô Cực Tinh Thần quyết, chính là pháp môn tu hành chính thống nhất của Vô Cực Thần Cung từ trong truyền thừa của Vô Cực Thần Cung diễn hóa ra.

Từ sau khi tuổi tác ngày càng cao, Thần Quang Đạo Chủ đã có thật nhiều năm không chân chính xuất thủ, giờ phút này động thủ cũng không hàm hồ chút nào, phất tay giữa từng đạo tinh quang xẹt ngang qua hư không, chùm sáng đầy trời cùng tinh thần nổ tung, uy lực cùng hiệu quả thị giác cùng tồn tại.

Về phần mấy trăm đại quân ở giữa, trong đó có không ít trưởng lão Hỗn Nguyên cảnh đến từ các đại thần cung thần điện, nhưng đại bộ phận đều là lực lượng trung kiên của Đại La cảnh.

Tổng số lượng, so với thân vệ dòng chính của Chí Tôn Minh còn nhiều hơn vài thành!

Mà người sau điện là Trường Canh Đạo Chủ đại danh đỉnh đỉnh, cùng với một ít tu sĩ Mộc hệ đến từ Thanh Đế Thần Cung.

Bọn họ hoặc là dùng mộc hệ đằng mạn, linh thực khác phụ tá chiến đấu, hoặc là thi triển ra nguyên một đám trị liệu cùng tăng ích loại trận pháp, trợ giúp các tướng sĩ phía trước.

Những tu sĩ Thanh Đế Thần Cung này mặc dù không am hiểu chiến đấu chính diện, nhưng nhóm người tới lần này có khá nhiều người quanh năm trà trộn vào Tiên Ma chiến trường, chiến trường phụ trợ cùng trợ giúp là sở trường của bọn hắn, trong đó thậm chí còn có vài nhân tài chỉ huy hiếm có.

Song phương chiến đấu vừa mới bắt đầu, Thân vệ quân của Chí Tôn Minh liền lâm vào khổ chiến.

Kết quả như vậy.

Chí Tôn Minh nhìn thấy cũng lâm vào khổ chiến, trợn mắt há mồm, trong lòng nhịn không được điên cuồng mắng chửi.

Có phải Vương Thủ Triết này bị bệnh tâm thần không?

Đi ra ngoài tầm bảo, chú ý hẳn là nhanh vào mau ra, mang Tiên Đế trong bóng tối hộ vệ coi như bình thường, nhưng mang một đội quân tinh nhuệ hơn ngàn người như vậy làm gì?

Muốn âm thầm tổ chức ra một chi tinh nhuệ như thế, so với mang theo hai Tiên Đế phức tạp hơn nhiều lắm.

Ngươi rốt cuộc là đi ra ngoài tầm bảo hay là đi ra ngoài đánh trận?

Chỉ một thoáng.

Chí Tôn Minh điên cuồng nộ, tâm tính cũng có chút sụp đổ.

Giờ này khắc này, nếu như muốn lui, một mình hắn có lẽ còn có thể chạy trốn, nhưng tinh nhuệ dưới trướng thì làm sao bây giờ?

Cái này giống như một con bạc, đã đem toàn bộ lợi thế đều đặt lên, lại làm sao có thể chỉ tổn hại chạy trốn?

Không có biện pháp.

Chỉ có thể vận dụng một chiêu cuối cùng.

Dưới nguy cơ, Chí Tôn Minh Minh đành phải liều mạng bị thương bức lui Nam Minh Tiên Đế, sau đó nhanh chóng móc ra một khối lệnh bài phong cách cổ xưa dày nặng, ma khí dày đặc, mãnh liệt bóp nát.

Đây là chí bảo của Ma tộc mà mấy trăm năm trước hắn và Chí Tôn âm thầm gặp mặt, sau khi lấy được máu của Thái Cổ Ma Thần, Chí Tôn U tự mình giao cho hắn 【Thái Cổ Ma Thần Lệnh triệu tập】

Tại Ma tộc, Thái Cổ Ma Thần lại được xưng là 【Chúa Tể】.

Chỉ có tồn tại như vậy mới có thể luyện chế ra lệnh chiêu binh, bởi vậy cũng được gọi là [đệ chủ mộ binh lệnh].

Loại lệnh mộ binh này có thể trói chặt lấy một vị Chí Tôn, vào thời khắc mấu chốt có thể bóp nát lệnh bài, có thể gọi một vị Chí Tôn và một số lượng thân vệ tới.

Đương nhiên, loại bảo vật này luyện chế cực kỳ khó khăn, cho dù là Chúa Tể Ma tộc luyện chế cũng không dễ dàng, bởi vậy thường thường chỉ có ở thời khắc nguy cấp nhất mới có thể sử dụng.

Trong kế hoạch của Chí Tôn U và hắn, khi tìm được thời cơ thích hợp, tiến hành hành động, hắn muốn bóp nát lệnh chiêu

binh triệu gọi Chí Tôn U tới cùng hành động, cùng nhau chia đều Chưởng Giới Lệnh.

Đương nhiên, đây chính là phiên bản mà hắn và Chí tôn U đang thương nghị, trên thực tế vốn là hắn không hề có ý định triệu hoán Chí Tôn U.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hắn không tín nhiệm Chí Tôn U, cũng không muốn chia sẻ Chưởng Giới Lệnh với Chí Tôn U.

Chưởng Giới Lệnh loại vật này, là Chí Tôn sẽ muốn độc chiếm.

Chính hắn làm như vậy, chắc chắn Chí Tôn U cũng là như thế.

Hắn không tin rằng Chí Tôn U sẽ khẳng khái như vậy, lại có thể dễ dàng giao chuyện quan trọng như vậy cho mình, còn hoàn toàn không lo lắng mình sẽ phản bội.

Nói không chừng, Chí Tôn trong bóng tối còn cất giấu thủ đoạn gì đó, tùy thời chuẩn bị phản chế mình, nhất định phải phòng hắn ở thời khắc cuối cùng ám toán mình, độc chiếm Chưởng Giới Lệnh.

Bởi vậy, hắn mới một mực chậm chạp không chịu bóp nát lệnh chiêu binh.

Nhưng giờ phút này cùng đường mạt lộ, Chí Tôn Minh cho dù có băn khoăn nhiều hơn nữa, cũng đành phải vận dụng một chiêu này.

Chỉ có triệu hoán Chí Tôn U tới, mới có thể hoàn toàn thay đổi cục diện, dù chỉ phân ra một nửa Chưởng Giới Lệnh!

Cho dù Chí Tôn u ám còn có thủ đoạn gì, đó cũng là chuyện sau này. Chỉ cần còn sống, luôn có biện pháp ứng đối.

Theo lệnh mộ binh phá vỡ.

Không gian hắc ám hư giới bắt đầu khởi động kịch liệt, một vòng xoáy thâm thúy mà to lớn bỗng nhiên thành hình.

Sau một khắc.

Ma thể to lớn của Chí Tôn U từ trong vòng xoáy phóng ra một bước, bỗng nhiên xuất hiện ở trên chiến trường, ánh mắt lạnh lùng quét ngang toàn trường.

Dưới màn trời ảm đạm, bên ngoài thân hắn bao trùm ma khải dữ tợn tản ra ánh sáng lạnh lẽo, ma khí ngập trời từ trong khe hở áo giáp tràn ngập ra, khiến cho uy thế vốn âm lãnh của hắn càng thêm hung lệ, làm cho người ta tim đập nhanh không thôi.

Mà sau lưng gã, còn có thân vệ Ma tộc tinh nhuệ Ô Áp cũng theo đó mãnh liệt mà ra.

Rất nhanh, vòng xoáy màu đen to lớn tự động đóng lại.

Nhưng trước đó, mấy trăm thân vệ tinh nhuệ đã toàn bộ tuôn ra, nhanh chóng ở trong hư không xếp thành một đội ngũ chỉnh tề, áo giáp dày đặc, tản ra vô biên sát khí.

"Nhanh như vậy?"

Chí Tôn Minh sửng sốt một chút.

Hành động lần này của hắn thập phần bí mật, căn bản không có thông báo trước cho Chí Tôn U. Hắn không hiểu, vì sao Chí Tôn U sớm có chuẩn bị, vậy mà đã sớm tập kết thân vệ, giống như chờ hắn bóp nát lệnh chiêu binh vậy?

Xa xa.

Trong Vô Cực Thần Chu.

Vương Thủ Triết thần sắc lạnh nhạt nhìn một màn này, nhịn không được nở nụ cười: "Quả nhiên, bên cạnh Chí Tôn Minh chắc chắn có con gián bị Chí Tôn sâu kín mua chuộc từ lâu. Trận thịnh yến này, Chí Tôn U làm độc thủ phía sau màn, tất nhiên là sẽ không bỏ qua."

"Có điều phương thức trợ giúp chiến trường nhanh chóng này lại nằm ngoài dự đoán của ta." Tử Vi Tiên Đế ở bên cạnh hơi nhíu mày: "Hình như đây là lệnh chiêu binh của Thái Cổ Ma Thần. Ta cũng chỉ thấy trong điển tịch ghi chép về chí bảo Ma tộc này, nghe nói đã mấy trăm vạn năm chưa từng xuất hiện, tại sao trong tay Chí Tôn U lại có?"

Lần trước có thể luyện chế Chinh Triệu Lệnh là chúa tể Bàn. Nhưng từ hơn một ngàn vạn năm trước, trong trận đại chiến tiên ma thứ tư, chúa tể Bàn bị Giới Chủ Hồng dùng cách đồng quy vu tận phá hỏng, sau đó không hề xuất hiện công khai.

Trong tình huống này, lệnh chiêu binh của Ma giới dùng một tấm là mất đi một tấm.

Loại bảo vật có tính chiến thuật này cực kỳ đáng sợ, dùng tốt chính là tồn tại có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Nếu số lượng nhiều hơn, Tiên giới đã sớm được san bằng.

“Mặc kệ hắn ta lấy lệnh chiêu binh từ đâu tới.” Hạo Thiên Kiếm Đế chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt tràn đầy chiến ý, “Nếu các khách nhân đều đã vào bàn, đó chính là thời điểm để An Nghiệp mở ra 【lồng giam Tiên Đế】. Chúng ta một mẻ hốt gọn đám người này. Chí Tôn này giao cho ta, đừng ai tranh đoạt với ta!”

Trong lúc nói chuyện, quanh người hắn dường như có tiếng kiếm minh mơ hồ vang vọng, hiển nhiên là đã kiềm chế không được, chuẩn bị xuất thủ.

Có thể một chọi một đánh chết một Chí Tôn, tuyệt đối là công tích có thể lưu danh sử sách.

Chỉ cần Chí Tôn U không cách nào chạy thoát, Hạo Thiên Kiếm Đế cảm thấy mình có tự tin dựa vào chiến lực siêu cường của kiếm tu, giết chết đối phương từng chút một!

Nhưng mà.

Vương Thủ Triết lại lắc đầu, trầm ngâm ngăn hắn lại: “Cho bọn họ vào trước, lần này do Tử Vi bệ hạ chấp hành chiến thuật thêm dầu, trước tiên diễn một đợt, xem có thể ép đối phương lộ ra một số át chủ bài hay không.”

“Chiến dịch mấu chốt như thế, cẩn thận hơn một chút là điều cần thiết. Những chí tôn Ma tộc này sống nhiều năm như vậy, khó đảm bảo trong tay không có con át chủ bài lợi hại.”

Còn muốn diễn tiếp?

Hạo Thiên Kiếm Đế nghe vậy trợn mắt há hốc mồm.

Đã đến mức này rồi mà còn muốn diễn nữa chứ, cần phải cẩn thận hơn nữa sao?

Ngươi gọi như vậy là cẩn thận sao?

Vương Thủ Triết, nước này của ngươi quá sâu!

...

Chương 120: Chúa Tể huyết sắc! Không thể sống quá nửa chương!

…

Đang ở trong Vô Cực Thần Chu thảo luận, bên kia, Chí Tôn U bị lệnh mộ binh mộ binh mà đến, cũng đã xem kỹ thế cục chiến trường, làm ra phản ứng.

Hắn không có trước tiên đi đoạt Chưởng Giới Lệnh, ngược lại gia nhập chiến đoàn của Nam Minh Tiên Đế, Thủy Thiên Tiên Đế cùng với Chí Tôn Minh, cũng thành công tiếp nhận Thủy Thiên Tiên Đế, tạo thành cục diện hai đánh hai.

Mà mấy trăm thân vệ tinh nhuệ hắn mang đến, dưới sự chỉ huy của thân vệ đại thống lĩnh, gia nhập vào trong chiến cuộc tiến công Vô Cực Thần Chu.

Chiến lực tổng thể dường như đã vượt qua chiến lực phòng thủ của Vô Cực Thần Chu.

Thấy Chí Tôn U lựa chọn tránh nội chiến sáng suốt như thế, Chí Tôn Minh thầm thở phào một hơi, tinh thần cũng theo đó phấn chấn hẳn lên: “Chí Tôn U, ta kiềm chế Nam Minh Tiên Đế, ngươi vận dụng thiêu đốt Thái Cổ Ma Thần Huyết, nhanh chóng thu thập vị Tiên Đế mới. Chờ sau khi tất cả kết thúc, ta nguyện ý để lại nhiều phần chiến lợi phẩm.”

Hắn ta đã lấy được cả một khối Thái Cổ Ma Thần huyết và một lệnh chiêu mộ từ trong tay Chí Tôn U, hắn ta hoàn toàn có lý do để tin tưởng, trong tay Chí Tôn U còn có càng nhiều hơn nữa.

Nói không chừng, Chí Tôn U đã nhận được một phần di sản của Thái Cổ Ma Thần, trong tay ngoại trừ Thái Cổ Ma Thần huyết, còn có càng nhiều thứ tốt hơn nữa!

“Hừ!”

Trong ánh mắt âm u của Chí Tôn lóe lên một tia lạnh lẽo, quét mắt nhìn Thủy Thiên Tiên Đế.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trong tay hắn đã có thêm mấy lá cương kỳ màu máu bị tàn phá.

Hắn rung tay ném đi, những tấm cương kỳ màu máu liền rời khỏi tay, nhanh chóng bay về bốn phương tám hướng.

Sau đó.

Năng lượng sương mù màu máu vô cùng nồng đậm tràn ngập ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ hư không xung quanh.

Trong nháy mắt, toàn bộ hư không đều giống như bị ngăn cách ra, mùi máu tanh hung lệ tà ác lấp đầy mỗi một tấc hư không, làm cho người ta trong thoáng chốc tựa như đưa thân vào một thế giới khác.

"Đây là!?"

Ánh mắt Chí Tôn Minh hơi trì trệ, nhận ra lai lịch của những lá cương kỳ màu máu này.

Không nghi ngờ gì nữa, Ma tộc là một chủng tộc có nội tình và thực lực tổng hợp vượt qua Tiên tộc!

Trong lịch sử lâu dài của bọn họ, tự nhiên xuất hiện không chỉ có một chúa tể cấp Thái Cổ Ma Thần.

Trong đó, trong một đoạn lịch sử cực kỳ xa xưa, có một thái cổ ma thần gọi là chúa tể huyết sắc.

Hắn ta cực kỳ cường đại và khủng bố, những nơi đi qua đều hóa thành biển máu luyện ngục.

Có điều, Thái Cổ Ma Thần kinh khủng kia đã sớm vẫn lạc, biến mất trong dòng sông lịch sử.

Chỉ là Chí Tôn Minh cũng không dám xác định, hắn đã chết lần thứ hai hay lần thứ ba trong đại chiến Tiên Ma.

Lá cờ màu máu này chính là một trong những tiêu chí của chúa tể màu máu năm xưa.

Biểu lộ của Chí Tôn Minh không có biến hóa quá lớn, nhưng trong lòng lại là vừa hâm mộ vừa tham lam.

Tiểu tử Chí Tôn U kia thật sự là đi thiên đại vận cứt chó, lại nhận được di hồi của chúa tể huyết sắc!

Nhưng trong lúc ghen tỵ, hắn cảm giác lòng tin lại tăng lên nhiều.

Chúa Tể huyết sắc có địa vị phi phàm trong lịch sử Ma tộc, một thân thực lực có thể xếp trong hàng đầu trong số các Chúa Tể.

Mặc dù không biết Chí Tôn U đạt được bao nhiêu di hồi, nhưng dù chỉ có một chút ít, ít nhất ứng phó với thế cục trước mắt đã là không thành vấn đề.

Tiên Đế mới lên cấp tuyệt đối không phải là đối thủ của Chí Tôn U.

Quả nhiên là vậy.

Theo Chí Tôn U tế ra Huyết Sắc cương kỳ, tràng diện lập tức trở nên hung ác quỷ dị.

Thủy Thiên Tiên Đế cảm thấy mình như đặt mình trong sương mù biển máu dày đặc, hành động trở nên chậm chạp, lực lượng bàng bạc trong cơ thể cũng đang không ngừng bị ăn mòn và biến mất.

Thậm chí trong sương mù dày đặc còn có một số Huyết Sát giống như ma sát Thiên Uyên đang lẩn trốn, thỉnh thoảng nhìn chuẩn cơ hội sẽ nhào lên, muốn bắt lấy Thủy Thiên Tiên Đế, kéo hắn vào sâu trong sương máu.

Cũng may những Huyết Sát kia đều không tính là mạnh, lợi hại nhất cũng chỉ là tầng cấp năng lượng của ma sát Thiên Uyên bình thường, tuy rằng vô cùng phiền toái, nhưng Thủy Thiên Tiên Đế vẫn có thủ đoạn có thể ứng đối.

Điều đáng mừng duy nhất là huyết vụ vô cùng vô tận này giống như Hắc Ám hư giới có thể ngăn cách Thiên Đạo cảm ứng, tránh được cục diện Hỗn Độn Tử Kim Lôi oanh tạc.

Hắn chung quy chỉ là nhất kiếp Tiên Đế vừa mới tấn thăng, còn không cách nào làm được như những lão già kia, có thể thành thạo chống đỡ thiên lôi oanh tạc một bên chiến đấu.

Nhưng không hề nghi ngờ, thủ đoạn của Chí Tôn U tuyệt không chỉ có những thứ trước mắt này.

Trong cơ thể hắn bốc cháy lên một cỗ lực lượng cuồng bạo, đồng thời trong tay nhiều ra một chuôi huyết sắc ma nhận tản

ra khí tức đáng sợ.

Ma đao chém ra, từng luồng năng lượng màu máu trào ra.

Ngắn ngủi mấy chục hơi thở, đã đánh cho "Thủy Thiên Tiên Đế" nghèo khó chật vật không chịu nổi, cực kỳ nguy hiểm!

Trong Vô Cực Thần Chu.

Tử Vi Tiên Đế quan sát thấy cảnh này không khỏi nhíu mày: "Lần trước tranh đấu với Chí Tôn U, hắn còn chưa có thủ đoạn như vậy, nếu không, lúc ấy ta tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt nào! Không nghĩ tới trong thời gian chưa đầy ngàn năm ngắn ngủi, Chí Tôn U lại có thể gặp được kỳ ngộ do vận khí bạo trướng."

"Có lẽ không phải ngẫu nhiên có được." Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút, phán đoán nói: "Cũng có thể là, hắn đã sớm có manh mối kỳ ngộ, nhưng kiếp trước sợ có nguy hiểm, vẫn luôn do dự, mãi đến khi bị Ly Từ và Thanh Ly cướp hang ổ, còn bị đánh một trận, cuối cùng hắn mới hạ quyết tâm đi mạo hiểm."

"Có thể!" Tử Vi tiên đế sửng sốt một chút, lập tức cũng không nhịn được gật đầu đồng ý, "Ma tộc quỷ dị tà ác, tin tức sinh mệnh cất giữ trong linh hồn cũng càng thêm đầy đủ, tàn hồn ký sinh và tái tạo huyết nhục cũng không phải tình huống hiếm thấy, mặc cho ai gặp được cái gọi là kỳ ngộ của Ma tộc cũng không phải là chuyện đáng để cao hứng quá sớm."

Thực lực của Ma tộc chỉ cần đạt tới cấp bậc Ma Thần trở lên, cho dù là trong đám tàn hồn, cũng vô cùng có khả năng ẩn chứa thông tin gen huyết mạch, một khi hoàn thành ký sinh đoạt xá, chỉ cần nguyện ý, có thể dựa vào đại lượng năng lượng thôn phệ, cải tạo huyết mạch mục tiêu, nhanh chóng chuyển hóa thành Ma tộc!

Một ít tinh huyết của Ma tộc cao đẳng còn có thể làm cho bản chất sinh mệnh của Ma tộc cấp thấp xảy ra lột xác.

Điều này cũng khiến cho hình thái của một số Ma tộc cao đẳng thường không thống nhất, có hình người, cũng có hình thái các loại quái vật, tỷ như nhện hậu vân vân.

Đây không chỉ là có liên quan đến xuất thân của bọn họ, mà còn có liên quan khá lớn đến con đường tấn chức của bọn họ.

Đây chính là nơi khác một trời một vực với Tiên Tộc.

Ngoài ra, dòng chính của Vương Thủ Triết kia trùng trùng tôn nữ nhi, Vương Quân Hà có được hỗn huyết của Ma tộc Tiên Tộc, trong thần hồn của hắn chỉ tồn trữ tin tức hai loại gen huyết mạch của Ma tộc và Tiên Tộc, chỉ cần trong phạm trù năng lượng cho phép, nàng có thể tùy ý hoán đổi hình thái và hình thái Ma tộc của Tiên Tộc, cũng có thể bảo trì bộ dạng hỗn huyết bán tiên bán ma.

Đương nhiên, dưới sự dạy bảo và che chở của Vương Thủ Triết, Vương Quân Hà cũng giống như thành viên gia tộc khác, cũng có được một tuổi thơ hoàn chỉnh mà khỏe mạnh, thiếu nữ, thiếu nữ thanh xuân.

Tạm thời không đề cập tới việc này.

Chỉ nói tới Thủy Thiên Tiên Đế.

Dưới áp chế của thực lực chí tôn âm u mạnh mẽ, Thủy Thiên Tiên Đế rất nhanh liền thật sự có chút không kiên trì được nữa, bắt đầu kêu gọi cứu viện: “Thủ Triết cứu mạng! Ngươi cũng không muốn đầu tư kếch xù của ngươi trôi theo dòng nước nhỉ?!”

Thanh âm của hắn đương nhiên không phải dựa vào truyền thống sóng âm truyền lại, là trực tiếp dẫn động không gian chấn động, thực tế truyền vào trong Vô Cực Thần Chu.

Hắn đương nhiên biết Vương Thủ Triết chậm chạp không phái người trợ giúp, là muốn quan sát át chủ bài của Chí Tôn U, nhưng nếu tiếp tục quan sát như vậy, hắn sợ mạng của mình cũng sẽ bị quan sát không còn.

Vất vả lắm mới tấn thăng Tiên Đế, còn chưa bắt đầu uy phong đã phải nhập Luân Hồi Trường Hà, điều này oan uổng lắm sao?

Nghe được tiếng gọi của Thủy Thiên Tiên Đế, Vương Thủ Triết không khỏi mỉm cười, khách khí nhìn Tử Vi Tiên Đế bên cạnh: “Tử Vi tiền bối, giao cho ngài.”

“Ha ha! Vậy ta đi gặp Chí Tôn U một chút, xem sau khi hắn có được kỳ ngộ, có bao nhiêu tiến bộ?”

Tử Vi Tiên Đế tự tin cười khẽ một tiếng, thân hình thoắt một cái đã bước ra khỏi Vô Cực Thần Chu.

Bất quá qua mấy hơi thở, nàng liền nhanh chóng chạy tới chiến trường, trường kiếm trong tay vừa nhấc lên, thay Thủy Thiên Tiên Đế ngăn lại Chí Tôn U.

"Tử Vi?!"

Nhìn thấy nàng, thần sắc Chí Tôn U biến đổi, thân hình nhanh như chớp lướt ra sau, trong nháy mắt kéo giãn khoảng cách với Tử Vi cùng Thủy Thiên Tiên Đế.

Trên mặt hắn giờ phút này cũng mất đi bình tĩnh và lạnh lẽo từ trước tới nay, trở nên vô cùng khó coi.

"Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?"

Tử Vi Tiên Đế nhíu mày, nụ cười trên mặt tươi tắn rực rỡ: "Chí Tôn U ngươi cũng có thể xuất hiện ở đây, tất nhiên bản đế cũng có thể!"

Không giống với cách ăn mặc của Thần Nữ trên Thần Chu, giờ phút này nàng đã mặc vào một bộ chiến giáp màu vàng, trong tay cầm kim kiếm, giống như một vị mặt trời tỏa ra hào quang màu vàng, uy phong lẫm liệt, tư thế oai hùng.

Sắc mặt của Chí Tôn U vô cùng khó coi, nhịn không được hướng về Chí Tôn Minh hét lớn: "Đây chính là tình báo mà ngươi đều nắm giữ sao?"

Chí Tôn Minh trong kinh ngạc, cũng là có chút không phản bác được.

Hắn ta không thể ngờ được bên cạnh Vương Thủ Triết lại có ba Tiên Đế âm thầm bảo vệ.

Phải biết, cho dù là thần tử thần nữ của những Thần Cung đỉnh cấp ở Tiên giới, trong tình huống bình thường cũng có thể mời đến một vị Tiên Đế hộ pháp, đó chính là sư tôn của bọn họ.

Kính chào ba vị, thế này phải nể mặt tới mức nào chứ?

Cho dù sức tưởng tượng của hắn có phong phú đến đâu, cũng thật sự không đoán được tiểu tử này rốt cuộc làm thế nào.

Đang dây dưa với Nam Minh Tiên Đế, hắn trầm mặc một hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: "Thế cục đã như thế, oán giận cũng

vô dụng. Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể để hai chúng ta ngăn chặn ba người bọn họ, để lại quyết định thắng bại cho thân vệ.”

Quân đoàn thân vệ của hai vị chí tôn cộng lại, thực lực tổng thể phải vượt qua Vương Thủ Triết bên kia, chỉ cần ổn định gót chân đánh tốt, vẫn có hi vọng chiến thắng không nhỏ.

“Hừ!”

Nghe vậy, sắc mặt Chí Tôn U hơi trì hoãn, nhưng vẫn hết sức khó coi.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cố kiềm chế lửa giận, bình tĩnh lại, tiếp tục đánh về phía Thủy Thiên Tiên Đế và Tử Vi Tiên Đế.

“Đến hay lắm!”

Tử Vi Tiên Đế thản nhiên cười, thuận miệng chào hỏi Thủy Thiên Tiên Đế, sau đó giơ kiếm lên nghênh đón.

Trường kiếm run lên, kiếm quang sáng chói màu vàng vạch phá tầng tầng lớp lớp huyết vụ, giống như phân hải của bề trên của bề mặt viên ngọc, lập tức trong không gian màu máu sền sệt mở ra một khu vực thật lớn không có huyết sắc.

Một đầu Huyết Sát xông tới ý đồ dây dưa nàng, nhưng mà không đợi tới gần, đã bị kiếm ý lạnh thấu xương xé nát, lập tức tiêu tán thành vô số mảnh vỡ.

Tiến nhập trạng thái chiến đấu, kim sắc chiến giáp bên ngoài càng thêm chói mắt, cả người như một vầng mặt trời màu vàng, tản ra uy thế ngập trời.

Mà kiếm quang của nàng, so với kim quang trên người nàng càng thêm chói mắt, càng thêm lạnh thấu xương, mỗi một đạo đều tản ra tựa như có thể đem thiên địa đều phách trảm ra duệ ý khủng bố.

Trường kiếm huy vũ, từng đạo kiếm quang liên tiếp không ngừng công hướng Chí Tôn U.

Là nhị kiếp Tiên Đế, thực lực của nàng so với Thủy Thiên Thần Hoàng vừa mới thăng cấp mạnh hơn rất nhiều, lại có 【Kim Cương Thần Kiếm】 nơi tay, sức chiến đấu tất nhiên mạnh hơn Thủy Thiên Tiên Đế một mảng lớn.

Mà lúc này, Thủy Thiên Tiên Đế cũng đã bình tĩnh lại, lần nữa gia nhập chiến đoàn.

Chiến trường chính thức thay đổi thành cục diện ba đánh hai.

Tử Vi Tiên Đế và Thủy Thiên Tiên Đế liên thủ, tuy còn chưa đủ để hoàn toàn bắt được Chí Tôn U mạnh hơn, nhưng đã xoay chuyển cục diện, triệt để tan rã ưu thế mà Chí Tôn U tạo ra trước đây.

Mà cùng lúc đó, Nam Minh Tiên Đế nguyên bản thoạt nhìn thập phần "Hư nhược", cũng lập tức tinh thần phấn chấn, cùng Chí Tôn Minh bắt đầu đánh có qua có lại.

Chiến trường thắng bại mấu chốt, tựa hồ thoáng cái đè xuống chiến trường dưới cấp Tiên Đế.

Đến lúc này.

Vương Thủ Triết mới gật đầu nói: "Xem ra, Chí Tôn Minh và Chí Tôn U cho dù có chút át chủ bài bảo vệ tính mạng cũng không có chuẩn bị lật ngược. An Nghiệp, khống chế sân nhà."

"Vâng, thái gia gia."

Vương An Nghiệp lĩnh mệnh, lập tức tế ra lồng giam Tiên Đế, đem năm vị đại lão cấp Tiên Đế đang giao chiến vây ở trong đó.

Tuy lồng giam Tiên Đế không có lực chiến đấu trực tiếp, nhưng làm trận pháp, tác dụng phụ trợ của nó cực kỳ phi phàm. Cho dù là Tiên Đế, một khi bị nhốt trong đó, muốn đánh nổ lồng giam chạy ra cũng phải hao phí không ít công phu, trong quá trình này một khi có đối thủ dây dưa, liền cơ hồ là khó giải!

Quả nhiên, theo lồng giam Tiên Đế bao phủ một mảng lớn thế giới, Chí Tôn U và Chí Tôn Minh sắc mặt đồng thời đại biến.

Làm cường giả cấp Tiên Đế, tốc độ phản ứng của hai ma đều cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt Tiên Đế lồng giam xuất hiện liền ý thức được không đúng.

Bọn họ không dám dây dưa nữa, phản ứng đầu tiên chính là rút lui!

Nhưng mà, đối thủ của bọn họ sao có thể để cho bọn họ thong dong bỏ chạy?

Bọn hắn bên này vừa mới chuẩn bị chạy, ba người Tử Vi, Nam Minh, Thủy Thiên cũng đã đồng loạt gia tăng thế công, liều mạng dây dưa, khiến bọn hắn không cách nào thoát khốn.

Cùng lúc đó.

Hạo Thiên Kiếm Đế, Trọng Tiêu Ma Đế cũng không ẩn nấp nữa, lần lượt xuất hiện ra tay.

Bọn họ cũng không lập tức đi tham gia chiến đấu cấp Tiên Đế, mà là thừa dịp hai vị Chí Tôn bị cuốn lấy không có cơ hội ra tay, ở trong quân đoàn Thân Vệ Ma tộc trắng trợn thu hoạch.

Ở trước mặt Đại thống lĩnh thấp hơn một đại đẳng cấp, Tiên Đế cấp cường giả có lực thống ngự uy hiếp tuyệt đối, chỉ cần một vị, cũng đủ để cho không có Tiên Đế cấp cường giả làm chỗ dựa quân đội đại loạn, càng miễn bàn xuất hiện hai vị.

Hai vị Tiên Đế vừa mới hạ màn không bao lâu, sĩ khí quân địch đã nhanh chóng sụp đổ, hoảng sợ chạy tán loạn khắp nơi, mà sĩ khí quân ta lại dâng cao, lập tức triển khai truy kích về phía bại binh.

Lúc này.

Vương Thủ Triết cũng nhân cơ hội đánh một trận thuận gió.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu của hắn cũng không phải giết địch, mà là thí nghiệm Chưởng Giới Lệnh vừa mới đạt được không lâu, mới miễn cưỡng hoàn thành bước đầu luyện hóa.

Mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh vốn có trong tay hắn hợp lại, ước chừng có khoảng mười tám phần trăm.

Mà chưởng giới lệnh mới có chừng gần nửa khối, sau khi hai khối dung hợp, độ hoàn chỉnh thoáng cái đi tới sáu mươi lăm phần trăm!

Chưởng giới lệnh đạt tới độ hoàn chỉnh như thế, cùng một khối tiểu phiến tự nhiên không thể so sánh nổi.

Đầu tiên Vương Thủ Triết tìm một đại thống lĩnh thân vệ Ma tộc chạy trốn, dùng Chưởng Giới Lệnh để khống chế không gian ngưng kết Thiên Đạo pháp tắc.

Đối phương vậy mà thoáng cái giống như là bị ném vào bê tông xi-măng, không nói hoàn toàn không thể nhúc nhích, nhưng giơ tay nhấc chân giống như vạn quân gia thân, ngưng trệ dị thường.

Thấy thế, trong lòng Vương Thủ Triết mừng rỡ không thôi.

Phải biết rằng, đây chính là Đại thống lĩnh. Dưới tình huống bình thường, lấy thực lực Đại La cảnh của hắn muốn vây khốn một Đại thống lĩnh tương đương với Đạo Chủ nhân loại cũng không phải là một chuyện dễ dàng, dù cho tư chất của hắn đã đạt tới Thần Tử Ất đẳng cũng vậy.

Không hổ là Chưởng Giới Lệnh, quả nhiên lợi hại.

"An Nghiệp."

Sau khi xác nhận hiệu quả của Chưởng Giới Lệnh, Vương Thủ Triết bỗng nhiên mở miệng.

Sau khi Vương An Nghiệp ném ra khỏi lồng giam Tiên Đế, cũng có vẻ không có việc gì làm, giờ phút này nghe Thái gia gia phân phó, lập tức ngầm hiểu mà tế ra Tru Tiên Kiếm Trận của hắn.

Trong nháy mắt, kiếm quang đầy trời phóng lên cao.

Kiếm trận hạch tâm, hai thanh Bán Thần Kiếm phát ra trận trận kiếm minh, kiếm ý lẫm lẫm lấy chúng làm tâm tròn nở rộ ra, tản mát ra uy thế khủng bố không gì sánh kịp.

Dưới sự suất lĩnh của bọn chúng, vô số đạo kiếm quang xé rách hư không, trong nháy mắt giết về phía Đại thống lĩnh bị khống chế kia.

Dưới kiếm quang giao thoa, ngắn ngủi trong hai ba hơi thở, đầu Ma tộc Đại thống lĩnh mười bảy giai kia liền bị xoắn thành mấy chục khối, huyết nhục bay tứ tung, ngay cả thần hồn của hắn cũng không thể chạy đi.

Dưới sự phối hợp của hai ông cháu, lại gần như có thể miểu sát đại thống lĩnh, điều này làm cho bọn họ nhất thời hứng thú càng lớn hơn.

Kế tiếp, bọn hắn lại tiến hành thí nghiệm khác nhau, hoặc lập tức thử khống chế hơn mười Ma Chủ, hoặc đối đầu những Ma tộc cấp bậc cao hơn kia.

Trong đó đại thống lĩnh Ma tộc mười tám giai lợi hại hơn nhiều. Dưới sự khống chế Chưởng Lệnh Giới của Vương Thủ Triết, tốc độ của nó cũng chỉ giảm xuống khoảng năm thành, kiếm trận của An Nghiệp muốn giảo sát đối phương trong thời gian ngắn cũng gần như không có khả năng.

Có điều, ngoại trừ có Chưởng Giới Lệnh, Vương Thủ Triết còn có Linh Thực Đại Trận của mình!

Dưới sự hỗ trợ của dây leo hắc ám, hai ông cháu không có hao phí quá nhiều công phu, lại thật sự thu thập một Thập Bát giai.

Sau đó, bọn họ lại nhắm vào Minh Cáp đang chạy trốn thật nhanh!

Nhưng mà, Minh Cáp dù sao cũng là tâm phúc thủ hạ của Chí Tôn Minh, thực lực trong mười tám cấp Ma tộc đều thuộc loại khá mạnh, trong tay lại càng không thiếu một ít đồ tốt dùng bảo mệnh, phi thường khó đối phó.

Hai thủ đoạn thông thường của ông cháu cùng xuất ra, cũng chính là đánh ngang tay với người này.

Bất quá, Minh Cáp cũng chạy không thoát. Muốn ở trong phạm vi Chưởng Giới Lệnh khống chế thuấn di bỏ chạy, không thể nghi ngờ là người si nói mộng.

Rất nhanh, Minh Cáp liền hỏng mất, la hét “Ta muốn đầu hàng”.

Để biểu thị mức độ quan trọng của hắn, hắn còn nói ra một bí mật. Nguyên lai hắn sớm đã bị Chí Tôn U mua chuộc, trong tay hắn còn vụng trộm cầm một tấm lệnh chiêu binh khác của Thái Cổ Ma Thần 】.

“Thì ra ngươi chính là tên khốn kiếp đó.” Vương Thủ Triết cũng cảm thấy buồn cười, đưa ra lệnh chiêu binh nhìn thoáng qua.

Lúc trước hắn thấy Chí Tôn U chuẩn bị đầy đủ như thế, lúc chiêu mộ lệnh triệu hoán tới liền có áo giáp đầy đủ, khí thế triển khai toàn bộ, một bộ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tùy thời có thể hàng lâm chiến trường, liền biết dưới trướng Chí Tôn Minh tuyệt đối xuất hiện nhị ngũ điệp.

Vương Thủ Triết phất phất tay, Minh Cáp nhanh chóng bị khống chế, áp giải xuống.

Lúc này.

Chiến trường thông thường đã tiến vào khâu cuối cùng, kế tiếp chỉ là khâu thu hoạch quét đuôi.

Hạo Thiên Kiếm Đế và Trọng Tiêu Kiếm Đế vừa ra tay, lúc này cuối cùng cũng gia nhập vào trong lồng giam Tiên Đế, chiến cuộc vốn dĩ ba chọi hai nhất thời biến thành năm chọi hai.

Chí Tôn U và Chí Tôn Minh Minh lúc này gần như đã tan vỡ và tuyệt vọng.

Dưới hoàn cảnh xấu tuyệt đối, mặc cho bọn hắn sử dụng một ít át chủ bài bảo mệnh, cũng bất quá là chống đỡ thêm một chút mà thôi.

"Chư vị tiền bối, từ từ mài chết bọn họ là được, không nên gấp gáp, phải phòng ngừa bọn họ chó cùng rứt giậu kéo người làm đệm lưng." Giọng nói của Vương Thủ Triết vang lên trong lồng giam Tiên Đế: "Khu vực này hoang vắng không có người ở, mặc cho hai vị chí tôn bị nhốt này kêu rách cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu."

Lời này vừa nói ra.

Năm vị Tiên Đế cấp đại lão đánh càng thêm cẩn thận cùng bảo thủ.

Ở trong lồng giam Tiên Đế, ở trong ưu thế tuyệt đối năm đánh hai, nếu còn không cẩn thận lật xe, bị người kéo đi làm đệm lưng cũng không đáng.

"Vương Thủ Triết, ngươi sẽ không có kết cục tốt!"

"Vương Thủ Triết, ta nguyện ý dùng bí mật của chúa tể màu máu, trao đổi linh hồn của ta rời đi, nếu không, ngươi sẽ không chiếm được bất cứ thứ gì!"

"Vương Thủ Triết, ta đầu hàng, ta nguyện ý đầu hàng mặc ngươi xử trí!"

Bất luận bọn họ uy hiếp như thế nào, cầu xin tha thứ, lợi dụ, Vương Thủ Triết đều thờ ơ.

Hắn căn bản không quan tâm bí mật của chúa tể huyết sắc là gì.

Hiện tại thế cục tốt đẹp, hắn chỉ muốn làm từng bước thu hoạch thành quả thắng lợi mà thôi.

Đột nhiên.

Chí Tôn U nhìn thấy không còn hy vọng cầu xin tha thứ, lâm vào đường cùng bỗng nhiên gầm lên giận dữ.

Sau một khắc.

Một cỗ khí tức huyết sắc cực kỳ nồng đậm từ trong cơ thể của hắn ầm vang bộc phát ra, ma uy huyết sắc vô biên vô hạn trong nháy mắt tràn ngập ra.

Dưới sức mạnh dâng trào, biểu cảm của Chí Tôn U cũng trở nên cực kỳ dữ tợn, cổ họng phát ra liên tiếp cổ ngữ Ma tộc âm trầm mà phẫn nộ: “Các ngươi, đều đáng chết!”

Con boss này, quả nhiên dị biến.

Vương Thủ Triết không còn gì để nói.

Xem tình huống này, Chí Tôn U hơn phân nửa đã sớm bị tàn hồn gọi là “Huyết Sắc Chúa Tể” kia ký sinh.

Bất quá đối với kết quả này, lúc trước hắn đã âm thầm hoài nghi.

Dù sao, tốc độ tăng lên thực lực của Chí Tôn U quả thực có chút khác thường. Hơn nữa, tính cách và khí chất hắn biểu hiện ra cũng khác nhau rất lớn so với lúc trước xâm lấn Thánh Vực.

Bất quá, trước mắt không phải thời điểm cân nhắc những thứ này, tâm tư của hắn hơi chuyển một chút, liền nhanh chóng thu liễm tâm thần, lớn tiếng chỉ huy nhắc nhở: “Chư vị tiền bối, mời tiến vào kéo dài hình thức phòng thủ, tiêu hao khí lực của quái vật kia.”

“Quái vật kia chỉ là một chút tàn hồn ký sinh mà thôi, nếu thật sự có bản lĩnh nghịch thiên, cần gì phải giấu đầu hở đuôi, ngay cả Chúa Tể nửa tàn phế cũng phải tránh né?”

Nghe vậy, bị uy thế đột nhiên bộc phát của Chí Tôn chấn nhiếp, tâm tình đám Tiên Đế thoáng có chút hoảng loạn lập tức

ổn định lại, bắt đầu phòng thủ đâu vào đấy kéo dài.

Ngẫm lại đúng là như vậy, nếu "d Chúa Tể huyết sắc" kia có thực lực đủ mạnh, sớm thừa dịp Chúa Tể Bàn Dã nửa sống nửa chết khởi nghĩa nghĩa vũ trang, sánh ngang hàng với hắn, thậm chí trực tiếp thôn tính hắn, thay thế hắn.

Sau khi ổn định thế cục, Vương Thủ Triết cũng hơi nhích gần lồng giam Tiên Đế một chút, bắt đầu dùng Chưởng Giới Lệnh hơi phụ trợ các Tiên Đế.

Thực lực của hắn bây giờ còn quá kém, căn bản không phát huy ra được quá nhiều uy năng của Chưởng Giới Lệnh, muốn ở trong chiến đấu cấp bậc Tiên Đế tiến hành khống chế đương nhiên không được.

Bất quá, hắn lại có thể sử dụng Chưởng Giới Lệnh đưa một ít sinh mệnh bổn nguyên, phụ trợ các Tiên Đế khôi phục thương thế, gia tăng năng lực xuất phát, để tiến hành kéo dài chiến đấu.

Về phần ba trận, Trường Canh vân vân, Vương Thủ Triết không cho bọn họ tiến vào lồng giam Tiên Đế, mà là tiếp tục ở lại bên ngoài, có thể trợ giúp thì trợ giúp một đợt.

Tuy nói bọn họ đối mặt với Chí Tôn cũng có thể gánh vác, nhưng Vương Thủ Triết lại không muốn xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Thời gian từng chút trôi qua.

Một tháng sau.

Năng lượng mà Chúa Tể huyết sắc tiêu hao chí tôn u thân rốt cục không duy trì được nữa, khí tức trên người bắt đầu không ngừng suy yếu, cũng không còn khí thế hùng hổ muốn đồ thần diệt đế hung hăng càn quấy nữa.

Hai tháng sau.

Khí tức của Chúa Tể màu máu càng thêm suy yếu, giống như là chuột chạy qua đường, bị bốn vị Tiên Đế đuổi giết vây đánh trong lồng giam Tiên Đế.

Ba tháng sau.

“Đáng giận! Chí Tôn Minh Minh ngu xuẩn, là ngươi hại bản chúa tể!”

Chúa Tể màu máu bi phẫn phát ra tiếng gào thét giận dữ không cam lòng, sau đó ngã xuống.

Cũng khó trách hắn không cam lòng rên rỉ.

Thân là lão quái vật có thể lưu danh trong lịch sử Ma tộc, Chúa Tể Huyết Sắc khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội để tro tàn tái sinh, kết quả còn chưa kịp đại triển hoành đồ, xuất hiện mới nửa chương, không ngờ lại cứ thế bị kết thúc một cách khó hiểu như vậy.

Đừng nói là bản thân hắn, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không nhịn được thổn thức cho hắn một tiếng.

…

Chương 121: Nơi mạnh nhất của Vương Thủ Triết ở đâu?

…

Bất quá.

Chí Tôn U của chúa tể huyết sắc ký sinh, trước khi chết một lần lại một lần điên cuồng phản công, rốt cuộc là tạo thành xung kích đối với hàng rào lồng giam Tiên Đế, tạo thành phá hư không nhỏ.

Hiện giờ hàng rào lồng giam của Tiên Đế thoạt nhìn không có việc gì, trên thực tế đã xuất hiện rất nhiều rạn nứt vô hình.

Mà sau khi Chúa Tể màu máu vẫn lạc, thừa dịp lực chú ý của mọi người đều bị cái chết của Chúa Tể màu máu hấp dẫn, vội vàng tìm kiếm những tia tàn hồn bị dập tắt kia.

Chí Tôn Minh Minh nhắm chuẩn cơ hội, bỗng nhiên hung hăng đụng vào trên hàng rào lồng giam Tiên Đế, lấy nhục thân tự bạo ở trên hàng rào vỡ ra một đạo khe hở.

Nhân cơ hội này, ma hồn của hắn thoát thể ra, trong nháy mắt thoát khỏi lồng giam Tiên Đế, sau đó trước tiên hóa thành hơn mười đạo tàn hồn, cực tốc bay vút ra bốn phương tám hướng.

Làm như vậy không thể nghi ngờ sẽ chia nhỏ lực lượng trong tàn hồn của hắn, hơn nữa cũng không nhất định có thể để cho hắn thuận lợi đào tẩu. Nhưng Chí Tôn Minh trong nội tâm rõ ràng, nếu như không làm như vậy, hắn thật sự chết chắc rồi!

Hồn phi phách tán, ngay cả ký hồn trọng sinh cũng không làm được!

“Không tốt!” Nam Minh tiên đế thấy vậy vẻ mặt vừa kinh sợ vừa tức giận, vội vàng hô, “Mau đuổi theo! Tuyệt đối đừng để Chí Tôn Minh chạy.”

Dứt lời, bao gồm cả Nam Minh Tiên Đế, có chừng ba vị Tiên Đế lắc mình đi ra, xuất thủ đi chặn lại tàn hồn Chí Minh.

Hai vị còn lại thì vội vàng ngăn cản phía trước khe hở lồng giam Tiên Đế bị vỡ ra kia, phòng ngừa tàn hồn chúa tể huyết

sắc thừa dịp loạn đào tẩu.

Mà những tàn hồn chạy trốn tứ phía của Chí Tôn Minh, đại bộ phận đã bị tiêu diệt trước tiên, chỉ có một số nhỏ thành công chạy xa và ẩn núp.

Nhưng theo các Tiên Đế không ngừng tìm tòi điều tra, tàn hồn ẩn núp lại bị bắt ra tiêu diệt rất nhiều.

Quá trình tìm kiếm sắp xếp này kéo dài khoảng mười năm.

Tàn hồn của Chí Tôn Minh cơ hồ bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ có một tia nhỏ như vậy, cực kỳ may mắn tránh thoát từng đợt từng đợt tra xét, cuối cùng thành công thoát ly phạm vi các Tiên Đế tìm kiếm.

Cuối cùng, ý thức của Chí Tôn Minh chỉ có thể bám vào trong đám tàn hồn này, giống như tìm được đường sống trong chỗ chết khiến cho hắn có chút cảm giác muốn khóc rống chảy nước mắt.

Hắn sống hơn bốn mươi vạn năm, vẫn là lần đầu tiên thê thảm chật vật như thế.

Nhưng may mắn là hắn còn một tia tàn hồn sống sót.

Một tia tàn hồn này tuy chỉ là một phần mười thời kỳ cường thịnh của hắn, nhưng cũng đã đủ dung nạp ý thức của hắn, thông tin huyết mạch gen, cùng với ký ức hạch tâm vân vân.

Dựa vào tia tàn hồn may mắn sống sót này, nếu như đủ may mắn, Đông Sơn tái khởi cũng có thể không có hy vọng.

Trong lịch sử Ma tộc, những ví dụ tương tự cũng không hiếm thấy.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Ma tộc cao đẳng, đánh bại bọn họ cũng không khó, cũng có thể giết chết được. Nhưng bởi vì lực lượng hồn phách độc đáo, muốn tiêu diệt hoàn toàn không nhỏ.

Bất quá, tàn hồn của Chí Tôn Minh lúc này còn không thể chân chính thư giãn.

Tàn hồn lưu lại một sợi hiển nhiên cao hứng, nhưng trong hư không hoang mạc rộng lớn này, hắn ngay cả một sinh vật ký hồn thích hợp hoặc vật phẩm cũng không có.

Chỉ một thoáng, tàn hồn Chí Tôn Minh lại lâm vào trong tuyệt vọng không gì sánh được.

…

Chiến trường chính.

Nhóm người Vương Thủ Triết hao phí thời gian mười năm, quét dọn chiến trường chính một lượt, thu hết chiến lợi phẩm nên thu, các loại tàn hồn tán loạn cũng đều bị tiêu diệt.

Vô Cực Thần Chu.

Trong một tòa cung điện xa hoa giữa boong tàu, mấy vị Tiên Đế một lần nữa tề tụ lại.

Vương Thủ Triết nấu một ấm thần trà Sinh Mệnh, cho mấy vị Tiên Đế, cùng với Trường Canh, Thần Quang, Tam Trận mấy vị Bán bộ Tiên Đế đều pha lên.

Hương trà lượn lờ, bầu không khí đặc biệt hòa hợp.

Nam Minh Tiên Đế bưng chén trà, tư thái nhàn nhã uống trà, trong ngữ điệu lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể diễn tả: “Thủ Triết à, đây thật sự là thắng lợi huy hoàng, cũng không uổng công ngươi mưu tính nhiều năm như vậy.”

Lần này, một hơi tiêu diệt đi hai cái Chí Tôn, một cái trong đó còn là cất giấu bí mật to lớn, vô cùng có khả năng tạo thành tai họa lớn hơn nữa chí tôn U!

Kết quả chiến đấu như thế, ngoại trừ thời khắc quyết chiến nổi danh trong lịch sử, thì nhìn khắp lịch sử dài dằng dặc của toàn bộ Tiên giới cũng cực kỳ hiếm thấy.

“Cũng chỉ là dựa vào lồng giam Tiên Đế, thừa dịp bất ngờ chiếm được tiên cơ mà thôi.” Vương Thủ Triết cũng không kể công, ngữ khí cũng bình tĩnh mà khiêm tốn: “Có điều, sau trận chiến này, muốn dùng chiêu số tương tự thì khó.”

Nếu như không có lồng giam Tiên Đế, cho dù bọn hắn hao hết tâm tư tạo thành cục diện năm đánh hai, cũng không thể có chiến quả như thế.

Cường giả cùng giai liều mạng chạy trốn còn rất khó, nhất là thực lực đến cấp bậc Chí Tôn Ma tộc, da dày thịt béo, trong

độn pháp ẩn chứa pháp tắc cường đại, tốc độ nhanh không gì sánh được, đủ loại át chủ bài cũng là khó đề phòng!

Một Chí Tôn thật sự muốn chạy, cho dù ba Tiên Đế liên thủ ngăn cản, cũng chưa chắc có thể ngăn được.

Dĩ vãng lúc Tiên Ma lưỡng giới đối chiến, muốn giết chết một Chí Tôn luôn cực kỳ gian nan, đây cũng là một nguyên nhân vô cùng trọng yếu.

Nhưng có lồng giam Tiên Đế thì không giống vậy, chỉ cần thực lực tổng thể của Tiên Đế vượt qua Chí Tôn là có xác suất rất lớn có thể vây khốn Chí Tôn đến chết.

Độ khó giết chết Chí Tôn bởi vậy mà giảm mạnh.

Trên thực tế, cũng là bởi vì ý thức được ý nghĩa chiến lược của lồng giam Tiên Đế, Thái Thượng Tiên Đế lúc trước mới chấp nhất muốn đạt được thần khí trận linh tán thành.

Vì thế, hắn thậm chí không tiếc bồi dưỡng một vị trận đạo thiên tài từ đầu, thậm chí còn đưa hắn đi Tiên Trận Minh, ý đồ để hắn bái nhập môn hạ tam trận.

Bởi vì lồng giam Tiên Đế đáng giá.

Nhưng sau trận chiến này, tin tức bên Tiên giới có lồng giam Tiên Đế đã giấu không được.

Số lượng Ma tộc tham chiến lần này không ít, sau chiến tranh mặc dù đã tìm kiếm tiêu diệt tuyệt đại đa số tàn hồn, nhưng cơ số lượng lớn như vậy, khó tránh khỏi sẽ có chút sơ hở.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù không có sơ hở, Ma tộc cũng có thể từ trong chiến quả lần này suy đoán ra rất nhiều tin tức, tiếp theo nhất định sẽ có phòng bị.

“Thủ Triết, ngươi không cần khiêm tốn.” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Tử Vi Tiên Đế mang theo nụ cười vui vẻ, ôn hòa không nói nên lời đối với thái độ của Vương Thủ Triết: “Mặc dù có tác dụng của lồng giam Tiên Đế, nhưng không có mưu đồ bày mưu nghĩ kế ở giữa, quy hoạch sát cục ngàn năm bố trí, cũng không thể có chiến quả như bây giờ. Trận chiến này, công đầu tiên của ngươi.”

Nàng cũng không ngờ cục diện xui xẻo bị thương ở Cổ Thần chiến trường của các nàng lại có thể bị Thủ Triết lợi dụng, trở

thành thủ đoạn dụ giết Chí Tôn Ma tộc.

Thậm chí, vì để cho tình huống càng có thể tin hơn, lão còn điều động toàn bộ thế cục Tiên Giới, thông qua tất cả các đại chiến khu tiến vào các loại chiến cuộc, lợi dụng trạng thái các nàng xuất hiện ở tiền tuyến lại bị thương, lần nữa lừa dối Chí Tôn Minh, từ đó làm cho Chí Tôn Minh ở trên con đường phán đoán sai càng chạy càng xa.

Đương nhiên, nói dối tương tự không chỉ có như vậy.

Trong những năm đó, Vương Thủ Triết vẫn luôn thông qua các loại góc độ và phương thức, lặp đi lặp lại lừa gạt chiến lược đối với Chí Tôn Minh, nếu không phải như thế, Chí Tôn Minh cũng sẽ không tin tưởng vào phán đoán của mình.

Đối mặt với tán thưởng của Tử Vi Tiên Đế, Vương Thủ Triết cười càng thêm ôn nhuận khiêm tốn: "Cái này phải quy công cho sự đoàn kết của toàn bộ Tiên giới chúng ta cùng với tín nhiệm của chư vị Tiên Đế đối với Thủ Triết."

"Trận chiến trước mắt này thắng lợi, kì thực là kết quả toàn bộ Tiên giới chúng ta toàn lực phối hợp điều động."

"Giống như một nắm đấm của chúng ta đánh vào trên mặt địch nhân, nhìn như công lao của nắm đấm, nhưng kì thực toàn thân huyết nhục gân cốt đều tham dự phát lực, như thế mới có thể bộc phát uy lực một quyền đến lớn nhất."

"Ha ha, ví dụ này của Thủ Triết cực kỳ thỏa đáng." Hạo Thiên Kiếm Đế cũng cười ha hả: "Tiên tộc chúng ta so sánh với Ma tộc, ưu thế duy nhất cũng chính là đoàn kết. Đương nhiên, bây giờ còn có thêm Thủ Triết ngươi! Có ông lão Thái Thượng tự xưng là người đứng đầu Tiên giới thì mạnh hơn nhiều."

"Ta thật ra cảm thấy, Thủ Triết không phải là mạnh ở trên mưu tính. Trên thực tế, trong lịch sử cũng tốt, hiện tại Tiên giới cũng tốt, người giỏi mưu kế hơn Thủ Triết vô số kể!" Trọng Tiêu Ma Đế ánh mắt thâm thúy, cân nhắc tỉ mỉ nói: "Trong mắt ta, chỗ mạnh nhất của Thủ Triết là ở tổ chức và năng lực chấp hành cường đại của nó."

"Hắn có thể trong lúc bất tri bất giác đem thế lực bất đồng, tính cách bất đồng, thậm chí là người có lý niệm bất đồng, tất cả đều tổ chức cùng một chỗ, cũng trù tính toàn cục, để cho tất

cả mọi người nguyện ý phối hợp với kế hoạch của hắn, cũng ở cuối cùng tập trung lực lượng, hoàn thành quyết thắng một kích!"

"Năng lực này mới là điểm lợi hại nhất của hắn."

Nghe vậy, mấy vị Tiên Đế lập tức trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Nam Minh Tiên Đế mới giật mình cười nói: "Ta đã nói rồi! Thủ Triết này sao lại lợi hại như vậy? Cẩn thận ngẫm lại, kế hoạch này thoạt nhìn cũng không quá xảo diệu. Quay đầu suy nghĩ một chút, mọi người đều cảm thấy mình cũng có thể nghĩ ra được."

"Nhưng vấn đề là, những cường giả đỉnh cấp như chúng ta, Tiên Đế một phương, không có một người nào có năng lực tổ chức cường đại như thế. Nếu ngay cả trình độ tổ chức cũng không có, kế hoạch tinh diệu hơn nữa cũng chỉ là lầu các trên không mà thôi."

"Lùi một bước mà nói, cho dù chúng ta có thể suy nghĩ ra một cái kế hoạch nhìn như vô cùng tinh diệu, cũng sẽ bởi vì thiếu khuyết năng lực điều động tổ chức mà cảm thấy không có khả năng thực hiện, tiện đà vứt bỏ kế hoạch."

Nghe chúng tiên đế đại lão ngươi một lời ta một câu phân tích, Vương Thủ Triết cảm thấy bất đắc dĩ.

Đám người kia, đây là đang tự cho mình mưu trí không đủ tẩy đất sao?

Có điều, Vương Thủ Triết nghĩ kỹ, cảm thấy bọn họ nói cũng không sai, tình huống cũng đúng như vậy.

Điểm mạnh nhất của hắn, hoàn toàn chính xác không phải là mưu kế quỷ kế gì, mà là năng lực tổ chức cường đại.

Nhớ rõ lúc trước vừa tiếp nhận gia tộc, gặp phải khốn cục trùng trùng điệp điệp, hắn chính là thông qua bốn phía câu thông liên lạc gia tộc thông gia, đem tất cả lực lượng có thể sử dụng đều đoàn kết ở trong tay mình, từ đó liệu địch từ khoan từ, cuối cùng đánh ra một quyền nặng nhất, cũng chất phác nhất.

Trong đó cũng không có kỳ mưu diệu kế gì, chính là dựa vào nắm đấm so với người ta nặng hơn, cuối cùng thắng quyết

chiến.

Trong lòng Vương Thủ Triết biết rõ, mình tuyệt đối không phải người thông minh tuyệt đỉnh gì, đối thủ trên đường đi còn thông minh hơn nhiều so với người khác.

Nhưng những đối thủ kia, cả đám đều bại trận.

Nguyên nhân cũng không có nó, chính là Vương Thủ Triết hắn có thể tổ chức ra một quyền mạnh hơn.

Lần này đồng dạng như thế, Chí Tôn Minh nhìn như thua rất oan uổng, ngay cả Chí Tôn U bị huyết sắc chúa tể ký sinh cũng mắng hắn ngu xuẩn, cảm thấy mình bị hắn liên lụy.

Nhưng thực ra, Chí Tôn Minh cũng không ngu xuẩn. Hắn chỉ là thua ở dự đoán sai lầm về lực tổ chức của Vương Thủ Triết.

Chí ít, vô luận là Chí Tôn Minh hay là Chí Tôn U, đều không có tổ chức lực có thể nói là nghịch thiên như thế.

Trong tình huống thiếu đủ căn cứ dự đoán, chắc chắn sẽ đánh giá sai năng lực tổ chức của Vương Thủ Triết, ai tới cũng phải đập đầu vào tường.

Hai chí tôn thua một chút cũng không oan.

“Thủ Triết, chiến lợi phẩm lần này của chúng ta chia như thế nào?” Trọng Tiêu Ma Đế nhanh chóng đè xuống tạp niệm, hưng phấn nhắc tới chủ đề chiến lợi phẩm.

Cũng khó trách hắn hưng phấn, trong chiến lợi phẩm lần này có đại lượng tinh hạch Ma tộc, vũ khí, ngay cả tinh hạch chí tôn cấp cũng có trọn vẹn hai viên, còn có rất nhiều tinh huyết Ma tộc thu thập được!

Đa số bên trong những bảo vật này, đều là chư vị Tiên Đế không dùng được.

Nếu thế, chắc chắn cuối cùng lại là ma tu Tiên giới.

Bởi vậy sau trận chiến dịch này, thế lực ma tu của Tiên giới, cũng chính là Vạn Hóa Thiên Ma Cung của hắn, chắc chắn được cấp sử thi tăng cường!

“Chuyện chiến lợi phẩm không cần sốt ruột, chờ sau khi cuộc chiến này kết thúc, ta nhất định sẽ hợp tình hợp lý phân chia công bằng.” Vương Thủ Triết cũng buông bỏ tạp niệm, bình

tĩnh thong dong bắt đầu nói về kế hoạch tiếp theo của mình: "Nếu chiến trường đã thu dọn xong, vậy tiếp theo chúng ta cần phải chia binh làm hai đường."

"Một đường trong đó, đi tịch thu sào huyệt của Chí Tôn Minh —— Thái Minh Cấm Khu."

Trong lúc nói chuyện, Vương Thủ Triết đã hiện ra hình ảnh toàn bộ bản đồ Hư Không Hải.

Tiên giới có tam đại Cổ Thiên Hà, nguồn gốc của nó đều là Thiên Nguyên Thủy Hải bị nghiền nát. Trong đó Cổ Uyên Thiên Hà ở phía đông Tiên giới, giao giới với Ma giới.

Bởi vậy, phòng tuyến uốn lượn quanh co phía đông Tiên giới được gọi là "Chiến tuyến Thiên Hà Cổ Uyên Thiên Hà", được gọi là "Sơn tuyến phòng thủ phía đông Tiên giới".

Các khu vực phòng ngự trong chiến tuyến, đối kháng non nửa 【Thái Sát Chiến Khu 】, 【Thái U Chiến Khu 】, 【 Thái Đế Chiến Khu 】, hơn phân nửa 】Thái Minh Chiến Khu.

Phía sau những ma chiếm chiến khu này chính là Cổ Lạc Đại Thiên Hà trong tam đại Thiên Hà của Tiên giới.

Thánh vực Đông Hà thần triều Lạc Hà, ngọn nguồn của cái tên này chính là Cổ Lạc đại thiên hà của Tiên giới.

Chẳng qua, hiện tại Cổ Lạc Thiên Hà đã hoàn toàn ở trong khu ma chiếm, ở Ma giới cũng coi như là hậu phương.

Vương Thủ Triết khoát tay, đánh ra một dấu hiệu trên bản đồ: "Căn cứ vào lời dặn dò của tù binh Minh Cáp, đại khái Thái Minh Cấm Khu ở vị trí này."

"Đoạn đường này, sẽ do ta và Thủy Thiên bệ hạ cùng với Nam Minh bệ hạ đi tới, bắt lại Thái Minh Cấm Khu, cũng phối hợp với quân đội của Vô Cực Thần Cung và Nam Minh Thần Điện, triển khai hành động thanh trừ Thái Minh Chiến Khu."

"Mấy vị bệ hạ còn lại, thì lợi dụng ma chu của Chí Tôn Minh, lập tức xuyên qua Cổ Lạc Thiên Hà, cũng ngược dòng mà lên, vòng qua chiến khu Thái Đế, thẳng đến phía sau Thái U chiến khu, cùng Thái Thượng Tiên Đế tiền tuyến đồng thời triển khai hành động, tìm kiếm bắt giữ Thái U Cấm Khu, cũng thực thi tiễu trừ đối với chiến khu Thái U. "

“Về phần Thái Đế chiến khu, trước không để ý đến nó. Chờ chúng ta đem Thái U, Thái Minh hai đại chiến khu sau khi bắt lại, ở hai bên giáp tâm chiến khu Thái Đế, chính là lục bình không rễ, thủ không thể thủ, chiến không thể chiến.”

Vương Thủ Triết bố trí vô cùng đơn giản, chúng Tiên Đế sĩ khí cực kỳ cao ngất bắt đầu hành động.

Trận chiến trảm thủ trước đó chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi.

Trong mưu đồ lần này, tự nhiên là muốn đem chiến khu tiền tuyến của Tiên giới, từ Cổ Uyên Thiên Hà một đường đẩy tới Cổ Lạc Thiên Hà, cũng cách Cổ Lạc Thiên Hà cùng đại bản doanh Ma tộc giằng co!

Một khi mục tiêu này đạt được, đối với toàn bộ Tiên giới mà nói, tuyệt đối là một hồi thắng lợi mang tính chất Sử Thi!

…

Ngay khi Vương Thủ Triết dưới sự dẫn dắt của Minh Cáp, tiến đến xâm chiếm cấm khu Thái Minh.

Bên kia.

Long Huyết đại thống lĩnh suất lĩnh một đội tinh nhuệ, dùng phương thức hành quân gấp rút phi tốc hướng khu vực mục tiêu đã định.

Nhiệm vụ mà hắn chấp hành trước mắt, đương nhiên chính là ngăn chặn dưới sự đả kích của Chí Tôn Minh, Vương Thủ Triết bộ “trốn loạn”, kiên quyết không để Vương Thủ Triết mang theo Chưởng Giới Lệnh trốn về Tiên Giới.

Vì tranh thủ tốc độ, long huyết suất lĩnh tiên phong hỏa tốc chạy tới, vô cùng hợp tình hợp lý.

Từ khi Long Huyết tiên phong bộ tiến vào khu vực mục tiêu, liền không ngừng phát ra tín hiệu liên lạc với Chí Tôn Minh, nhưng thủy chung chưa từng được đáp lại.

Thẳng đến khi bọn họ tiếp cận một mảnh Toái Tinh đái thường thường không có gì lạ, bỗng nhiên tiếp nhận được tín hiệu cầu cứu Chí Tôn Minh từ trong thần hồn, vội vàng chạy đi, lại phát hiện “Kinh ngạc”, Chí Tôn Minh đại nhân vĩ đại của bọn họ, rõ ràng chỉ còn lại một sợi tàn hồn!

“Tôn thượng!”

Long Huyết Đại thống lĩnh vẻ mặt khiếp sợ cùng khó có thể tin, lập tức giống như phản ứng lại, liên tục không ngừng đem tàn hồn của Chí Tôn Minh đưa vào trong ma thuyền.

“Tên cẩu tặc Vương Thủ Triết kia, lại đánh tôn thượng thành bộ dạng như thế. Thật đáng hận!” Nhìn bộ dạng thê thảm của tàn hồn Chí Tôn Minh, hắn mắt rồng sung huyết, đầy căm phẫn, hận không thể làm thịt Vương Thủ Triết: “Thù này, chúng ta nhất định phải báo!”

Sau đó, Long Huyết đại thống lĩnh rất xúc động chuẩn bị dẫn quân đi tìm Vương Thủ Triết liều mạng.

Chí Tôn Minh bị dọa đến suýt chút nữa tàn hồn đều tán loạn, vội vàng huyễn hóa ra hư ảnh thần hồn ngăn cản Long Huyết Đại thống lĩnh vừa kích động lại trung thành và tận tâm, nhẹ nhàng an ủi nói: “Long Huyết, ta biết ngươi nóng lòng muốn báo thù, nhưng bây giờ không phải thời điểm xúc động!”

“Tiên tộc có câu ngạn ngữ, gọi là lưu được núi xanh không sợ không có củi đốt. Chúng ta phải nhịn xuống, nhịn xuống mới có cơ hội báo thù! Hôm nay thân thể ta sụp đổ, Thái Minh ma khu của chúng ta chỉ sợ giữ không được, phải rút lui về phía sau.”

Long Huyết Đại thống lĩnh thật vất vả kìm nén vọng động báo thù, trong hai tròng mắt lóe ra màu đỏ tươi nói: “Tôn thượng, ta mang ngươi cùng đi 【Thái Đế Ma khu】, tìm nơi nương tựa 【Chí Tôn Đế】, sau đó lại nghĩ biện pháp chậm rãi khôi phục ma thể của ngài!”

Dựa vào một sợi tàn hồn, muốn khôi phục đến Chí Tôn ma thể, tự nhiên là ngàn vạn khó khăn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng thực hiện.

Mà Chí Tôn Đế kia chính là đối thủ cũ của Tử Vi Tiên Đế.

Đối diện với ma khu Thái Đế của nàng ta là khu vực phòng ngự của Tử Vi Thần Cung, dựa theo kế hoạch lần này, nàng ta cũng đang thanh trừ. Vì vậy, lời Long Huyết này chẳng qua chỉ là hành sự dựa theo kế hoạch mà thôi.

Hắn chuẩn bị căn cứ theo kế hoạch ban đầu, đi theo tàn hồn Chí Tôn Minh trà trộn vào chiến khu Thái Đế, tiếp tục cuộc đời Nhị Ngũ Tử của hắn.

Vương Thủ Triết và một đám Tiên Đế đặc biệt diễn một đợt, thả một luồng tàn hồn của Chí Tôn Minh chạy thoát, cũng chính là vì thế.

Nào ngờ, tàn hồn Chí Tôn Minh nghe vậy lại thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: "Không thể! Sau khi Vương Thủ Triết xử lý ta và Chí Tôn U Đô, Tiên Giới tất nhiên sẽ nhằm vào Thái Minh ma khu và Thái U ma khu triển khai hành động quân sự, dưới tình huống này, Thái Đế ma khu kẹp ở trung gian căn bản trốn không thoát."

Sau khi biến thành tàn hồn, hắn dường như lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều, biết cho dù mình đi nương tựa Chí Tôn Đế, cũng chỉ là bị Vương Thủ Triết làm một đợt mà thôi.

"Chúng ta trực tiếp vượt qua Cổ Lạc Thiên Hà, nương tựa vào Chúa Tể Bàn!" Chí Tôn Minh hung hăng nói.

Chúa Tể Bàn Pháp?

Nghe được cái tên này, Long Huyết đại thống lĩnh giật mình một cái, da đầu có chút tê dại.

Không thể nào! Không thể nào! Chẳng lẽ nói, hắn thật sự phải dựa theo sự sắp xếp của Vương Thủ Triết để lăn lộn đến làm nhị ngũ điệp bên cạnh chúa tể Bàn?

…

Chương 122: Nửa bước Thần thực! Thái Âm Minh Hồn Thụ trung trinh!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Bên trong Vô Tận Thiên Uyên thâm thúy u ám, vô cùng vô tận, trong hải dương năng lượng hắc ám ngưng tụ như thực chất, là hang ổ thuộc về chí tôn —— Thái Minh Cấm Khu, đang yên lặng lơ lửng ở trong đó.

Là sào huyệt chí tôn, cấm khu Thái Minh đã tồn tại vô số năm tháng.

Chí Tôn đời này đã sống hơn bốn mươi vạn năm, Thái Minh Cấm Khu này bồi hắn hơn bốn mươi vạn năm, mà trước hắn, Thái Minh Cấm Khu cũng từng bồi tiếp rất nhiều đời Chí Minh.

Nó ở trong tay chí tôn của mạch Chí tôn này đời đời truyền thừa, từ lâu đã truyền thừa vô số đời, nội tình cực kỳ thâm hậu.

Bên trong Cấm Khu có mười hai tấm bia đen cao ngất đứng sừng sững.

Trên tấm bia đen trải rộng ma văn cao đẳng tản ra tà khí dày đặc, ma văn bắt đầu khởi động, hội tụ lấy Thái Minh tà lực cường đại, lấy toàn bộ Thái Minh Cấm Khu làm trung tâm, chống đỡ tấm chắn bảo vệ cường đại.

Bình chướng âm lãnh tà dị này, vừa có thể ngăn cản vô tận Thiên Uyên ma sát bên trong Thiên Uyên, cùng với tai biến thú các loại ma vật tập kích, cũng có thể hữu hiệu ngăn cản quân địch xâm lấn.

Ngàn vạn vạn vạn năm qua, bình chướng này đã từng ngăn cản vô số địch nhân không biết sống chết.

Trung tâm Cấm khu.

Thái âm minh hồn thụ cành lá xum xuê cao cao đứng sừng sững, tán cây khổng lồ che khuất bầu trời, giữa khe hở cành lá, có từng quả Minh hồn nặng trịch treo ở đầu cành, khí tức

mênh mông mà mênh mông lấy nó làm tâm tròn từng đợt khuếch tán ra, tựa như mãi mãi không thay đổi.

Với tư cách là mắt trận của toàn bộ cấm khu, Thái Âm Minh Hồn Thụ cắm rễ bên trong Thần Mạch, năng lượng bên trong toàn bộ cấm khu đều lấy nó làm hạch tâm tiến hành khai thông và vận hành, chính là một trong những bộ phận trọng yếu nhất tạo thành cấm khu.

Đồng thời nó còn là tồn tại có nội lực mạnh nhất trong toàn bộ Cấm khu.

Thủ vệ xung quanh thưa thớt, cho thấy lực lượng phòng thủ giờ phút này trống rỗng.

Chí Tôn Minh Minh xuất chiến ngăn chặn Vương Thủ Triết, mang đi tuyệt đại đa số thân vệ tinh nhuệ, hiện giờ gần Thái Âm Minh Hồn Thụ chỉ còn lại mấy ma giác, thủ vệ cấp ma chủ mặc ma khải đang tuần tra.

Thái độ của bọn họ có chút lười nhác và qua loa, cũng không phải bởi vì lười biếng, mà căn bản không tin trên đời này sẽ có kẻ ngu xuẩn to gan lớn mật, dám tập kích cấm khu chí tôn vĩ đại.

Trong quá trình tuần tra, không khí của những thủ vệ cấp Ma Chủ này cũng không nghiêm túc, một bên tuần tra, một bên thuận miệng nói chuyện phiếm.

Một thân vệ tinh nhuệ trong đó lười biếng nói: “Tôn thượng lần này dẫn người xuất chinh, đã nhiều năm rồi chứ? Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ta nghe nói mục đích của cuộc chiến này của tôn thượng là vì một kiện chí bảo, các huynh đệ đi theo quân đội sợ là muốn lập công lớn.”

Nghe vậy, trong mắt một thân vệ tinh nhuệ khác lập tức hiện lên vẻ hâm mộ cùng tham lam: “Hình như là một kiện bảo bối của Tiên Tộc. Đáng tiếc, chúng ta không thể cùng đi theo, nếu không Tôn Thượng đạt được chỗ tốt lớn, chúng ta tốt xấu cũng có thể đi theo húp ngụm canh.”

Mấy thân vệ tinh nhuệ nhao nhao nghị luận, đều là đối với các huynh đệ sắp xuất chiến công huân cùng thu hoạch cực kỳ hâm mộ không thôi.

Lúc này.

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên: “Tất cả im lặng, tuần tra cho kỹ, làm tốt chức trách của mình.”

Thân thể đám thân vệ tinh nhuệ căng thẳng, vội vàng cúi đầu đứng nghiêm: “Vâng, U Ảnh đại nhân.”

Ma tộc được xưng là “U Ảnh đại nhân” bao phủ toàn thân trong một đoàn hư ảnh u ám, thấy không rõ hình dáng, lại lộ ra một cỗ khí tức cường đại Đại thống lĩnh Ma tộc.

Hắn là một trong tứ đại thống lĩnh của Chí Tôn Minh thân vệ quân, ngày thường không giỏi ăn nói, hành vi cá nhân cũng không hợp với các Đại thống lĩnh khác, bởi vậy bị xa lánh, ở trong tứ đại thống lĩnh gần như biên giới hóa.

Hắn chẳng những dưới trướng biên chế không đủ, đem thiếu binh hi, lúc này đây còn bị chen xuống đóng giữ sào huyệt, đã mất đi một lần theo Tôn Thượng xuất chinh béo bở.

Cũng may dưới trướng hắn cũng đều là những kẻ bị xa lánh, mặc dù có chút tiếc nuối với chuyện này, nhưng cũng sẽ không oán hận Thượng Phong.

Thần sắc U Ảnh Đại thống lĩnh thoáng thư giãn nhẹ gật đầu, liền xoay người chuẩn bị đi đội tuần tra khác gõ thẻ.

Đột nhiên.

Tinh thần lực mạnh mẽ của hắn đã nhận ra một tia khác thường, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về một hướng nào đó.

Trong Hắc Ám Hư Giới ở ngoài Cấm Khu, dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận.

Cũng cùng lúc đó.

Hệ thống cảnh giới Thái Minh Cấm Khu phát ra tiếng rít như lệ quỷ, trong nháy mắt kinh động toàn bộ Thái Minh Cấm Khu.

Thái Âm Minh Hồn Thụ cũng bị kinh động, thân cây khổng lồ lay động một trận, đạo đạo ma khí điên cuồng hội tụ.

Ngắn ngủn trong chốc lát, một hóa thân nữ ma tộc đầu mọc sừng, sau lưng mọc ra hai cánh liền ngưng tụ thành hình, ánh

mắt đề phòng mà cảnh giác nhìn thẳng vào chiến hạm xâm phạm địch.

Đó là một chiếc thuyền lững thững óng ánh, toàn thân lượn lờ hào quang ngôi sao, phong cách vừa nhìn đã biết là đến từ Tiên Tộc.

Cùng với tiếng cảnh báo của Thái Minh Cấm Khu vang lên, các loại phương tiện như ma trận, ma năng phòng ngự bên trong Cấm Khu cũng nhất tề khởi động.

U Ảnh đại thống lĩnh cũng dẫn theo mấy chục thân vệ tinh nhuệ dưới trướng, tất cả tụ tập đến bên cạnh Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Chiếc độ thuyền hư không kinh động toàn bộ Thái Minh Cấm Khu này đương nhiên chính là Vô Cực Thần Chu.

Lúc này.

Trong Vô Cực Thần Chu, Vương Thủ Triết đang xuyên qua cửa sổ mạn thuyền, đánh giá cấm khu Thái Minh.

Từ thị giác của hắn nhìn lại, bên ngoài Thái Minh Cấm Khu chính là một vòng bảo hộ tà lực Thái Minh dày đặc, bên trong tràn ngập sương mù dày đặc màu xám đen, ngăn cản ánh mắt, thần niệm dò xét.

“Thái Minh Cấm Khu, ha ha ~” Nam Minh Tiên Đế hơi cảm thấy hưng phấn cười lạnh hai tiếng: “Thủ Triết, ngươi chờ một chút, bản Tiên Đế lập tức đi đánh vỡ Thái Minh Hộ Thuẫn.”

Vô cùng rõ ràng, sau khi giết chết kẻ thù cũ của Chí Tôn Minh, Nam Minh Tiên Đế hiện tại đối với sào huyệt của đối phương vô cùng hứng thú.

Vương Thủ Triết không trả lời, mà nhìn về phía một Đại thống lĩnh Ma tộc dáng người khôi ngô, dáng vẻ hung lệ bên cạnh, ngữ điệu bình thản nói: “Minh Cáp, ngươi đi khuyên hàng.”

Lúc này, Vương Thủ Triết đã coi cấm khu là vật trong túi, nếu để Tiên Đế tùy ý ra tay nổ tung lá chắn và ma trận, chẳng phải sẽ tạo thành tổn thất vô ích sao?

Minh Cáp lập tức hưng phấn.

Đây chính là cơ hội tốt để lập công!

Hắn lập tức khom người khiêm tốn nói với Vương Thủ Triết: "Ý chí của Thủ Triết đại nhân, chính là sứ mệnh của ta."

Thân là nhị ngũ tử, hắn cũng đã sớm nhạy cảm cảm nhận được trong Vô Cực Thần Chu này, Vương Thủ Triết mới là người được định đoạt, mà không phải Nam Minh Tiên Đế.

Tuy sự thật này khiến y khiếp sợ không thôi, đồng thời cũng nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng y cũng hiểu rõ tình thế.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Minh Cáp lắc mình bay lên bầu trời Thái Minh Cấm Khu, huyễn hóa ra ma thân khổng lồ khôi ngô, diễu võ dương oai lớn tiếng quát: "Thái Âm Minh Hồn Thụ, U Ảnh Đại thống lĩnh, chủ thủ Triết ta nhờ ta chuyển lời cho các ngươi. Lập tức chủ động giải trừ hộ thuẫn đầu hàng, nếu không, hôm nay chính là ngày các ngươi hồn phi phách tán!"

Giọng điệu kia, giọng điệu cùng tư thế kia, hiển nhiên giống như là một tên đầu mục ngụy quân, đem giọng điệu một tên chó săn nên có bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Vừa mới nói xong.

Bên trong Cấm khu truyền tới âm thanh chửi bới của Minh Hồn thụ: "Minh Cáp, tên chó chết nhà ngươi dám phản bội tôn thượng, đầu nhập vào Tiên tộc ư!"

"Phản bội Tôn Thượng?" Minh Cáp cười như điên như nghe được chuyện gì đó, trong giọng nói tràn đầy khinh thường, "Tên ngu xuẩn Chí Tôn Minh ngu ngốc không đầu óc kia đã sớm bị chủ thượng ta nghiền xương thành tro, ngay cả tro cốt cũng không còn. Minh Hồn Thụ, ngươi thức thời thì mau chóng đầu hàng đi, bằng không quẳng ngươi thành củi đốt."

Minh Cáp vừa nói ra lời này, lập tức như một đạo sấm sét nổ vang, chấn động toàn bộ cấm khu Thái Minh run rẩy.

Một luồng cảm xúc bối rối mà không dám tin điên cuồng lan tràn trong cấm khu.

Mà cùng lúc đó.

Nam Minh Tiên Đế cũng đúng lúc phóng xuất ra uy áp to lớn mênh mông như hư không hải.

Ở trong Vô Tận Thiên Uyên, hắn không cần cố kỵ Thiên Đạo áp chế, cũng không cần phân ra một bộ phận lực lượng ngăn cản Thiên Lôi, tự nhiên có thể toàn lực phát huy.

Trong màn trời hắc ám vô tận, toàn thân hắn có Ly Hỏa lượn lờ, uy thế vô cùng cường đại như một vị Hỏa Diễm Thần Linh, không cách nào lay động.

Quả nhiên là vậy.

Dưới sự áp chế của Minh Cáp khuyên hàng và uy áp Tiên Đế, nội bộ Thái Minh Cấm Khu chỉ hơi quật cường một hai lần, liền thành thành thật thật giải trừ trận pháp phòng ngự, mở rộng đại môn đầu hàng.

Không có biện pháp, ngay cả Chí Tôn Minh cũng chết rồi.

Với thực lực còn sót lại của Thái Minh Cấm Khu, nếu đấu với một chiếc Thần Chu và một vị Tiên Đế, còn có thể kiên trì chống đỡ đến chết, không thể nghi ngờ chính là châu chấu đá xe.

Ma tộc xưa nay vốn là một chủng tộc rất thức thời, dưới tình huống thực lực bị nghiền ép, người mạnh hơn đầu nhập vào cũng trở thành một lựa chọn đương nhiên.

Tiếp đó, Vô Cực Thần Chu đáp xuống, lơ lửng trên bầu trời Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Vương Thủ Triết xuống thuyền dưới sự vây quanh của Minh Cáp và một đám cường giả Tiên Tộc, dùng ánh mắt tò mò đánh giá Thái Âm Minh Hồn Thụ này.

Không hề nghi ngờ, đây là thứ khiến Vương Thủ Triết hứng thú nhất trong toàn bộ Thái Minh Cấm Khu, dù sao bản thân Vương thị cũng có một gốc.

Bất quá gốc cây này, rõ ràng so với Vương Ngao càng lớn hơn, càng mạnh hơn, chẳng những đã đạt đến thập bát giai đỉnh phong, trên cành cây còn sinh trưởng một ít Thái Âm Minh Hồn Quả, trong đó có một Minh Hồn Quả óng ánh sáng long lanh, một bộ coi như sắp thành thục.

Đây là một gốc Minh Hồn Thụ đang thịnh quả kỳ.

“Hừ! Ta chỉ là vì bảo tồn Thái Minh Cấm Khu cho tôn thượng nên mới miễn cưỡng đầu hàng. Ngươi muốn làm gì ta thì làm,

nhưng đừng vọng tưởng có thể đạt được sự trung thành của ta!" Ma nữ do Thái Âm Minh Hồn Thụ huyễn hóa ra hiển nhiên bị ánh mắt của Vương Thủ Triết chọc giận.

Nàng ngẩng đầu không phục nói: "Sớm muộn cũng có một ngày tôn thượng trọng sinh trở về, đoạt lại Cấm Khu! Còn có ngươi, Minh Cáp! Ngươi là phản đồ, ngươi tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt."

U Ảnh Đại thống lĩnh nghe được âm thầm gật đầu.

Quả nhiên Minh Hồn Thụ không thẹn với tài bồi của tôn thượng, độ trung thành của nó quả nhiên không phải loại Nhị Ngũ Tử như Minh Cáp có thể so sánh.

Ý nghĩ của hắn cũng giống như Minh Hồn Thụ, căn bản không tin Tôn Thượng sẽ triệt để mất mạng, trước mắt chỉ là đầu hàng mang tính chiến lược mà thôi. Chờ tôn thượng vương giả trở về, bọn họ tự nhiên sẽ một lần nữa quy phục.

Nhưng mà, dưới ánh mắt bất thiện của hai vị cường giả, Vương Thủ Triết lại không nói gì, chỉ vào ma nữ kia, một tia sáng trắng lập tức bắn ra như sao băng, chui vào trong cơ thể nàng.

Đây là bản nguyên tinh hoa sinh mệnh mà Vương Thủ Triết tích góp được một ít thời gian.

"Ngươi đã làm gì ta?" Thái Âm Minh Hồn Thụ phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Nhưng không đợi nàng kịp phản ứng, tiếng kêu sợ hãi của nàng đột nhiên trở nên quái dị.

Bởi vì ngay trong nháy mắt này, nàng cảm giác được trong cơ thể mình xuất hiện biến hóa kỳ diệu, một cỗ ôn hòa, ôn nhuận mà bàng bạc sinh mệnh chi lực, ở trong cơ thể nàng nhanh chóng lưu chuyển, làm cho nàng dường như đặt mình vào trong suối nước nóng sinh mệnh, mang đến cho nàng một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, nhưng chưa bao giờ có.

Ngay sau đó, trên một cành cây trong đó, một quả Minh Hồn Quả sắp thành thục, thần kỳ đi vào giai đoạn thành thục, giống như vỏ quả trong suốt bao quanh hồn phách, tản mát ra từng điểm hào quang thần bí.

“Cái này… Đây là…” Con ngươi ma nữ do Thái Âm Minh Hồn Thụ huyễn hóa co rút lại.

Nàng tuy chưa bao giờ tiếp nhận tinh hoa sinh mệnh bổn nguyên tinh hoa tưới tiêu, nhưng huyết mạch bản năng đến từ thực vật lại làm cho nàng thoáng cái hiểu rõ, đây chính là tánh mạng bổn nguyên tinh hoa trong truyền thuyết!

Nàng đã là tồn tại thập bát giai đỉnh phong, nhưng nàng phi thường rõ ràng, mình muốn đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới thập cửu giai khó như lên trời.

Trước đó, nàng đem hi vọng đặt ở trên người Chí Tôn Minh, hi vọng hắn có thể đạt được Chưởng Giới Lệnh, mặc dù hắn không thể, nhưng cũng hi vọng Chí Tôn Minh đời tiếp theo có thể tiếp tục cố gắng.

Chỉ có sau khi hắn thăng cấp Chúa Tể mới có chút cơ hội giúp nàng vơ vét đủ căn nguyên sinh mệnh, giúp nàng thực hiện mộng tưởng.

Nhưng tinh hoa bổn nguyên của sinh mệnh trước mắt…

Chẳng phải là đại biểu cho hy vọng đang ở trước mắt?

Chỉ trong nháy mắt, cái gì trung thành đối với Chí Tôn Minh, cái gì mà cao giai cường giả rụt rè, đều bị nàng vứt lên chín tầng mây.

Nàng vuốt tóc, lộ ra nụ cười tự nhận có tính mê hoặc lấy lòng: “Vị này… Ừm, Thủ Triết đại nhân, bên cạnh ngài còn thiếu linh thực cao giai không?”

“Không thiếu.” Vương Thủ Triết bình tĩnh đáp lại.

Vừa rồi hắn chỉ là thí nghiệm một chút, nhìn một chút những năng lượng kia có đủ thúc dục một quả Minh Hồn Quả hay không, kết quả làm cho hắn tương đối hài lòng.

“Vậy, ngài ngại có thêm một cây linh thực cấp cao không?” Thái Âm Minh Hồn Thụ tiếp tục nịnh nọt lấy lòng.

U Ảnh Đại thống lĩnh ở một bên lung lay sắp đổ, vẻ mặt khó có thể tin được.

Minh Hồn Thụ a Minh Hồn Thụ, ngươi lại triệt để đầu hàng nhanh như vậy? Còn không biết xấu hổ không biết xấu hổ đi

đầu hàng như thế?!

Vương Thủ Triết nhìn nàng một cái, lại nhìn Minh Hồn Quả mà hắn thúc giục kia.

Thái Âm Minh Hồn Thụ lập tức hiểu ý, ma nữ khẽ ngoắc ngón tay, quả Minh Hồn Quả kia như bị một bàn tay vô hình nâng lên, nhẹ nhàng bay đến trước mặt nàng.

Hai tay nàng cầm lấy Minh Hồn quả, cung kính đưa tới trước mặt Vương Thủ Triết, khom người ngữ khí khiêm tốn nói: "Chúa công, Minh Hồn quả này đã chín, xin ngài thưởng thức."

Vương Thủ Triết nhận lấy Minh Hồn quả, cẩn thận quan sát một chút.

Minh Hồn Quả này lớn chừng bàn tay, vỏ ngoài trong suốt, bên trong bọc lấy thịt quả phát tán lốm đa lốm đốm hồn phách, tản ra một cỗ hương thơm mê người.

Hắn đã sớm nghe nói về loại kỳ vật này từ Vương Tiễn.

Thái Âm Minh Hồn Thụ vốn là linh thực cường đại có linh hồn thuộc tính, rễ của nó, rễ, lá, hoa, trái, tự nhiên cũng đều ẩn chứa linh hồn lực, chỉ là tác dụng khác nhau.

Trong đó, an toàn nhất là Thái Âm Minh Hồn Diệp luyện thành trà đã có hiệu quả tẩy luyện linh hồn yếu ớt, phục dụng thời gian dài có thể chậm rãi tăng cường cường độ cùng tính bền dẻo của linh hồn.

Minh Hồn Quả là tinh hoa trong cơ thể Thái Âm Minh Hồn Thụ, công hiệu tất nhiên là phi phàm, không những ăn ngon còn rất có ích đối với linh hồn.

Vương Thủ Triết không do dự nữa, cắn nát vỏ trái cây. Chất lỏng trong suốt lập tức chảy ra từ vỏ trái cây, tràn đầy khoang miệng, một cảm giác hương vị ngọt ngào lan tràn về phía bụng, tiếp đó xoay chuyển toàn thân.

Trong quá trình này, công hiệu của Minh Hồn Quả cũng nhanh chóng phát huy.

Cảm giác lạnh lẽo giống như thủy triều từng đợt từng đợt cọ rửa linh đài của Vương Thủ Triết, tẩy rửa dơ bẩn, tăng cường thần hồn của hắn.

Sau thời gian một nén nhang, công hiệu của Minh Hồn Quả mới phát huy hoàn toàn.

Vương Thủ Triết chỉ cảm thấy đầu óc của mình trở nên vô cùng trong suốt sáng ngời, thần hồn vốn đã vô cùng cường đại được tăng cường thêm một bước.

Phải biết rằng, Vương Thủ Triết chẳng những trình độ huyết mạch thức tỉnh cực cao, còn từng dùng qua dược tề cường hóa tinh thần của Tinh Cổ tộc, bình thường lại thường xuyên uống Minh Hồn trà, cường độ thần hồn vượt xa thần tử bình thường.

Nhưng mà, Minh Hồn Quả này đối với hắn hôm nay lại có công hiệu không tầm thường, so với Minh Hồn Trà đơn thuần mạnh hơn gấp trăm lần ngàn lần!

Mấu chốt nhất là, gần như không có tác dụng phụ.

"Đồ tốt."

Ánh mắt Vương Thủ Triết tán thưởng, sau đó ánh mắt quét về phía Minh Hồn Quả không nhiều lắm, đã coi chúng nó là vật trong túi.

Thiên tài địa bảo có thể bổ ích linh hồn vốn là thưa thớt, hiệu quả mạnh như thế càng hiếm thấy.

Đáng tiếc kết quả của Thái Âm Minh Hồn Thụ không dễ dàng như vậy, trước mắt trên cây đều là thành quả nàng tích lũy không biết bao nhiêu năm.

Cho dù trong tộc có hai cây Thái Âm Minh Hồn Thụ, tương lai muốn kết ra số lượng lớn Thái Âm Minh Hồn Quả đoán chừng cũng không dễ dàng.

"Chủ thượng, mùi vị thế nào?" Thái Âm Minh Hồn Thụ vẻ mặt lấy lòng.

"Không sai." Vương Thủ Triết liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại khẽ nhíu mày: "Sau này ngươi sẽ là một trong những cung phụng của Vương thị ta, hình tượng của ma nữ này… Phải sửa lại một chút, phải phù hợp với thẩm mỹ của Tiên Tộc chúng ta."

Thái Âm Minh Hồn Thụ lập tức hiểu ý, nhanh chóng biến ảo hình tượng, hóa thành một mỹ nữ Tiên Tộc với mái tóc dài màu xám bạc, khí chất thành thục quyến rũ, lại lộ ra chút khí

tức Minh Tà: “Chủ thượng, ngài cảm thấy hình tượng này thế nào?”

Hình người của linh thực vốn là căn cứ ý niệm của bản thân huyễn hóa mà thành, hình thái tự nhiên cũng có thể cải biến. Đừng nói khí chất ngoại hình này, thậm chí ngay cả giới tính cũng có thể sửa.

Dù sao, tuyệt đại đa số linh thực dựa vào chính mình là có thể sinh sản hậu đại, cũng không có phân chia giới tính như nhân loại.

Khoan hãy nói, cây Thái Âm Minh Hồn Thụ này thẩm mỹ không tệ, huyễn hóa ra mỹ nữ Tiên Tộc tuy rằng không đủ tiên khí bồng bềnh, nhưng lại hơi có chút phong tình dị vực, đúng là tương đương với thẩm mỹ của Tiên Tộc bên kia.

“Cũng không tệ lắm.” Vương Thủ Triết cũng không quá để ý chuyện này, thuận miệng bổ sung một câu: “Ngươi là cây Thái Âm Minh Hồn thứ hai của nhà chúng ta, cây trước đó tên là Vương Ngao, ngươi lớn hơn nàng một chút, gọi là… A, Vương Thái Diễm đi.”

“Đa tạ chủ nhân ban tên.” Thái Âm Minh Hồn Thụ, à không, Vương Thái Diễm cười càng thêm kiều mị.

Sau đó, tròng mắt nàng lại xoay chuyển nói, “Đúng rồi, Chúa công, ngài là muốn chiếm đoạt Thái Minh Cấm Khu a? Vừa vặn, ta chính là hạch tâm trấn thủ của cấm khu, có được một bộ phận quyền hạn cấm khu. Ngài chuẩn bị mở Thái Minh Cấm Khu đi đâu, ta giúp ngài lái trở về.”

“Rất tốt.” Vương Thủ Triết hài lòng gật đầu.

Lúc trước hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nếu không thể dịch chuyển cấm khu, để Nam Minh Tiên Đế và Thần Chu liên thủ kéo lại cấm khu thì sao? Có thể có Vương Thái Anh làm thay, ngược lại thay Nam Minh Tiên Đế tiết kiệm rất nhiều công sức.

U Ảnh Đại thống lĩnh bên cạnh hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn nhìn một chút Trung Trinh Bất Nhị Vương Thái Thuyền, lại nhìn chó săn Minh Cáp, trong lòng tràn đầy bi thương.

Dưới trướng những kẻ dưới trướng Tôn thượng này lại có nhiều phản đồ như vậy!

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, thuận tiện kiểm kê tài sản, tài sản lưu động cố định trong【Vương thị số ba】.” Vương Thủ Triết lại phân phó nói.

“Vâng, chủ thượng.” Vương Thái Thiền trung trinh bất nhị lĩnh mệnh.

…

Chương 123: Thành quả thắng lợi!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Nó bắt nguồn từ Thiên Nguyên Thủy Hải, ở vị trí giữa hình chữ Xuyên, có danh xưng "Tam đại Thiên Hà" của Tiên Giới là Cổ Uyên Thiên Hà, đang mênh mông mà mênh mông trút xuống phía dưới nguồn năng lượng vật chất.

Tam đại cự đại Thiên Hà này giống như động mạch chủ của vũ trụ vậy, lấy chúng làm hạch tâm không ngừng phân hóa, liền sinh ra rất nhiều nhánh Thiên Hà cỡ lớn giăng khắp nơi, lại phân hóa thành như lông trâu, đếm không rõ chi nhánh Thiên Hà cỡ nhỏ, thai nghén ra Tiên giới khổng lồ mà vật chất phong phú, nuôi dưỡng chúng sinh ở Tiên giới.

Bao nhiêu năm qua, quá trình kỳ tích này vẫn luôn duy trì, tương lai cũng không biết sẽ kéo dài bao nhiêu năm.

Đáng tiếc, từ khi ma tộc xâm lấn tới nay, tiên giới đã không còn an ổn như lúc đầu nữa.

Hiện giờ trung ương của khu vực Cổ Uyên thiên hà uốn lượn hùng vĩ này đã sớm trở thành một trong những ranh giới giữa Tiên giới và khu vực Ma Khống.

Tiên tộc dựa vào ưu thế địa lý của Cổ Uyên Thiên Hà nên đã tạo ra vô số công sự phòng ngự, cũng dựa vào đó để phòng thủ, xây dựng nên từng khu vực phòng ngự.

Khu vực phía tây Cổ Uyên Thiên Hà chếch lên thượng du, liền có một khu vực giáp ranh thuộc về Tiên Giới.

Khu vực phòng thủ này tên là 【Khu phòng ngự Võ Nhạc】, thuộc về Vũ Nhạc thần điện, quanh năm do Vũ Nhạc thần điện phụ trách trấn thủ.

Đương nhiên, bởi vì Vũ Nhạc Thần Điện hôm nay không có Tiên Đế, lúc thế cục khẩn trương, khu vực phòng thủ này thường xuyên có Tiên Đế thế lực khác hỗ trợ trấn giữ. Gần ngàn năm trước, Tử Vi Tiên Đế đã từng hỗ trợ trấn giữ một đoạn thời gian rất dài.

…

Bộ chỉ huy Vũ Nhạc phòng khu, 【 Tin tức trung tâm tác chiến hóa 】.

Tin tức trung tâm chi huy tác chiến này vừa mới rơi thành mấy trăm năm, bao gồm nhiều chi đội kiến thiết Thánh Cộng Minh ở bên trong 【 Vương thị Thông Tấn Ti Tổng Ti 】 đã cung cấp kỹ thuật ủng hộ cho nó.

Dựa vào hệ thống hệ thống truyền tin hoàn toàn nhanh chóng, trung tâm chi huy này có thể thực thời tiếp nhận tin tức đầu tiên từ tiền tuyến chiến trường truyền về, để chỉ huy giả chiến trường chỉ cần ngồi ở trung tâm chi huy, là có thể nắm giữ toàn cục, đối với toàn cục tiền tuyến của khu phòng thủ có một sự khống chế rõ ràng.

Đồng thời, dựa vào trung tâm chi huy này, mệnh lệnh cũng có thể nhanh chóng truyền đạt đến tiền tuyến trong thời gian cực ngắn, lúc cần thiết, thậm chí có thể tiến hành tinh tế chỉ huy chiến bộ tiền tuyến.

Đối với chiến trường tiền tuyến vạn biến trong nháy mắt mà nói, bởi vì độ phản ứng của trung tâm chi huy này và độ chính xác của sự chỉ huy, đều sinh ra ảnh hưởng cực lớn đối với toàn cục chiến trường.

Lúc này.

Hai bên trung tâm chi huy, trên tinh mạc đầy tường, đang không ngừng có tin tức truyền về từ tiền tuyến.

Tinh mạc này mỗi ngày mười hai canh giờ đều có người nhìn chằm chằm, ba ban luân cương, ngày đêm không ngừng.

Trung tâm chi huy, một vị lão giả mặc đạo bào màu trắng, khuôn mặt gầy gò đang đứng chắp tay.

Khí chất quanh thân hắn thanh dật phiêu miểu, giống như tiên nhân di thế độc lập, tản ra khí tức cũng huyền diệu khó lường, chính là Thái Thượng Tiên Đế.

Giờ phút này, ánh mắt hắn thâm trầm nhìn chằm chằm phía trước —— một bức họa chiến khu hư không lấy hình thức hình chiếu lơ lửng ở giữa không trung, thoạt nhìn giống như

đang suy nghĩ chuyện đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Tiên Giới.

Nhưng trên thực tế…

“Đã qua lâu như vậy, sao bên chỗ tiểu tử Thủ Triết vẫn chưa có tin tức truyền về?”

“Không phải bọn họ gặp phải biến cố gì chứ?”

“Chẳng lẽ Chí Tôn Minh còn có thủ đoạn gì khác? Nếu đã gặp nguy hiểm, vì sao không sử dụng lệnh chiêu binh của Giới Chủ, triệu hoán bản Tiên Đế và tinh nhuệ qua?”

“Ai, sớm biết như thế, nên để Hạo Thiên tiểu tử đến tọa trấn khu vực Vũ Nhạc phòng ngự, bản Tiên Đế hẳn là tham dự đội hành động.”

Thái Thượng Tiên Đế môi bất động, thanh âm líu ríu lại vang lên từng tiếng, giống như một hài tử vì công tác độc lập bên ngoài mà tan nát tâm can.

Nghê Đường đạo chủ đứng ở phía sau gã nghe vậy khóe miệng co quắp một trận, thần sắc trong đôi mắt đẹp dị thường phức tạp.

Trạng thái này của Thái Thượng Tiên Đế đã kéo dài một hồi lâu.

Từ khi đám người Vương Thủ Triết lẻn vào Ma giới, bắt đầu thi hành hành động, lúc ban đầu Thái Thượng Tiên Đế còn tương đối bình tĩnh, nhưng theo thời gian đám người Vương Thủ Triết lẻn vào càng ngày càng lâu, Thái Thượng Tiên Đế dần dần trở nên lo âu.

Vì duy trì bát phong bất động trước mặt người ngoài, người thiết lập vững như lão cẩu, Thái Thượng Tiên Đế mặt ngoài phong đạm vân thanh, chỉ khổ trách Nghê Lam đạo chủ cũng ở trong cách âm kết giới, gần đây nghe hắn lảo đảo đến mức lỗ tai cũng đóng kén rồi.

Bỗng nhiên.

Một nhân viên trực tiếp báo cáo: “Bệ hạ, có một tin nhắn màu đỏ.”

Thanh âm toái niệm của Thái Thượng Tiên Đế im bặt mà dừng lại, cơ hồ trong nháy mắt đã triệt hồi kết giới cách âm, thần sắc trên mặt cũng thoáng cái trở nên trịnh trọng.

Độ quan trọng của trung tâm chi huy dựa theo tin tức ghi rõ màu sắc khác nhau, màu đỏ là đẳng cấp cao nhất, ý là "tuyệt mật", chỉ có cường giả cấp bậc Tiên Đế mới có quyền hạn đọc.

Thần niệm tiếp nhập, ký hiệu là "Hồng sắc tuyệt mật" thông tin lập tức bị hắn đọc được. Nội dung tin tức, chính là tin tức chiến thắng đến từ đoàn đội Ma giới.

Sau một lát.

Thái Thượng Tiên Đế biểu tình từ khẩn trương chuyển sang đỏ lên, lại đến cuồng hỉ, cuối cùng không tự giác tự lẩm bẩm: "Tốt, tốt a! Ngoại trừ Chí Tôn Minh, rõ ràng còn liên đới giết chết Chí Tôn U! Chưởng Giới Lệnh cũng thuận lợi cầm về."

Một hơi giết chết hai vị chí tôn Ma tộc, đây chắc chắn là thắng lợi mang tính lịch sử.

Nghê Hoa đạo chủ ở phía sau hắn cũng mừng rỡ, trong đôi mắt đẹp dịu dàng xẹt qua vẻ vui mừng và hưng phấn.

Những năm này, vì duy trì khu vực phòng ngự ổn định, nàng bỏ ra vô số tinh lực và tâm huyết, cũng bởi vậy, nàng càng rõ ràng muốn giết một cái Ma tộc chí tôn khó khăn cỡ nào, càng đừng đề cập một hơi xử lý hai cái.

Từ nay về sau, thế cục công thủ giữa Tiên Ma Lưỡng Giới có lẽ sẽ nghịch chuyển.

Ít nhất trên chiến tuyến Cổ Uyên Thiên Hà hẳn là như thế.

Nhưng mà sau khi mừng như điên, chóp mũi của nàng bỗng nhiên trở nên có chút chua xót, hốc mắt cũng chầm chậm đỏ lên.

Từ sau khi sư tôn ngã xuống, nàng không lúc nào không nghĩ tới việc giết chết Chí Tôn U, báo thù cho sư tôn, hiện giờ Chí Tôn U đã chết, thù của sư tôn coi như đã báo.

Chỉ tiếc, mình không thể tự tay báo thù cho sư tôn.

Tuy nhiên, nghĩ đến ý chua xót dâng lên trong lòng của Vương Hựu Nhạc và Nghê Tranh Đạo Chủ lại dần dần tiêu tán.

Chí Tôn U đã chết, sư phụ đã thành công chuyển thế, nàng còn có gì chưa thỏa mãn?

Lúc này, Thái Thượng Tiên Đế cũng đã từ trong cuồng hỉ phục hồi tinh thần lại, trong hai con ngươi hiện lên khí tức cuồng nhiệt hạ lệnh: "Truyền đế lệnh của ta, căn cứ theo kế hoạch nguyên bản cùng chỉ lệnh trong thắng báo, toàn bộ tuyến chiến tuyến Thiên Hà Cổ Uyên phát lực, đây là thời cơ tốt nhất để mở rộng chiến quả!"

"Mục tiêu, đoạt lại chốn cũ ở Tiên giới!"

Chí Tôn Minh và Chí Tôn vừa chết, hai đại ma khu như rắn mất đầu, chính là cơ hội tốt nhất để đoạt lại tiên giới! Cho dù Thái Thượng Tiên Đế từ trước đến nay luôn lấy cẩu làm chủ, cũng quyết định cẩn thận, muốn đích thân xông ra tiền tuyến.

Quan trọng nhất là, Tiên giới từ trước đến nay là phương pháp phòng thủ, bởi vậy ở bờ tây công sự phòng ngự rất nhiều mà vững chắc. Mà Ma tộc vẫn luôn là phương tiến công, ở bờ đông bọn họ công sự phòng ngự quả thực có thể nói là đơn sơ.

Có lẽ, Ma tộc cũng không nghĩ tới Tiên tộc sẽ có cơ hội phản công toàn diện như thế.

Theo Thái Thượng Tiên Đế ra lệnh một tiếng, trung tâm chi huy hóa tin tức nhanh chóng vận chuyển, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mệnh lệnh đã thông qua trung tâm chi huy truyền khắp toàn bộ khu phòng ngự.

Cỗ máy chiến tranh nhanh chóng khởi động.

Cổ Uyên Thiên Hà chiến tuyến các khu vực phòng, sớm có chuẩn bị bộ đội lục tục xuyên qua Cổ Uyên Thiên Hà, sát nhập Ma tộc phòng khu.

Trong đó.

Lấy tình hình chiến đấu của Ma tộc Thái Minh ma khu là thuận lợi nhất.

Mấy trăm năm qua, bởi vì tin tức Chí Tôn Minh trọng thương trắng trợn lan tràn trong Ma khu, phía trên lại chủ động mặc kệ, nơi này sớm đã bị đục thủng trăm ngàn lỗ, loạn tượng phát sinh.

Lúc này, chẳng những Chí Tôn Minh chết, long huyết còn mang đi đại lượng đội ngũ hạch tâm có thể đánh có thể chiến đấu.

Còn lại một ít Đại thống lĩnh cũng đều tự làm chính, hình như cát rời.

Cục diện như vậy, làm sao có thể ngăn cản được ba phần lực lượng Vô Cực thần cung, Nam Minh thần điện liên thủ tấn công?

Trận chiến này, Lộc Minh học viện tự nhiên cũng tham dự.

Các thần tử thần nữ cùng với các học sinh khác của Lộc Minh học viện đều nhao nhao gia nhập quân đội, từng người suất lĩnh quân đoàn, ở tiền tuyến ra sức tác chiến.

Nhất là các thần tử thần nữ, thân phận đều cực kỳ tôn quý, danh vọng cao, lực hiệu triệu mạnh, thực lực bản thân lại vượt xa người cùng thế hệ, bọn họ suất lĩnh quân đội thường thường đều sĩ khí cao ngất, tác chiến vô cùng dũng mãnh.

Bởi vậy, tiến độ thảo phạt Thái Minh ma khu vô cùng thuận lợi.

Theo quân đội Tiên Tộc một đường hát vang tiến mạnh, các Ma Vực nhao nhao bị công hãm, tàn binh Ma tộc tán loạn không ngừng hướng trong bụng Ma tộc chạy thục mạng, có chạy hướng chiến khu Thái Đế, cũng có ý đồ một đường chạy tán loạn, trốn về phía Cổ Lạc Thiên Hà, trốn về phía đại bản doanh Ma tộc.

Đồng thời.

Vũ Nhạc thần điện phụ trách tấn công hướng Thái U ma khu, chiến sự cũng trôi chảy như dự đoán.

Dù sao có danh xưng đệ nhất cao thủ Tiên Giới là Thái Thượng Tiên Đế xông trận đầu tiên, mà đại quân Chí Tôn U sau khi nghe tin Tôn Thượng bị giết chết, sĩ khí cũng nhanh chóng sụp đổ.

Lại có thêm Hạo Thiên Kiếm Đế, Tử Vi Tiên Đế, cùng Trọng Tiêu Ma Đế và ba vị đại lão, cũng từ phía sau cắm vào khu Thái U ma.

Bọn họ đầu tiên là thành công bắt sống Thái U Cấm Khu, sau đó thuận thế xuất kích, đem hậu phương quấy đến long trời lở đất.

Ngược lại chiến sự của Thái Đế chiến khu mà Tử Vi khu tấn công cũng không thuận lợi.

Dù sao, chí tôn của đối phương còn sống, mà Tử Vi Tiên Đế bên ta lại không tọa trấn ở hiện trường!

Nhưng kết quả này vốn là một phần của đại cục.

Đại quân của Tử Vi Thần Cung chỉ cần duy trì áp lực đối với chiến khu Thái Đế, khiến Chí Tôn Đế không dám tùy tiện rời khỏi ma khu Thái Đế, mục đích coi như đạt được.

Đợi ma khu Thái U, sau khi toàn bộ băng bàn của Thái Minh ma khu, chiến khu Thái Đế ở giữa hai đại ma khu, chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương hai mặt thụ địch.

Hơn nữa, chỉ cần đầu óc Chí Tôn Đế không có vấn đề gì, sau khi nhận được tin chiến báo của Thái Minh ma khu và Thái U ma khu, khẳng định cũng có thể ý thức được vấn đề này, đến lúc đó, nàng làm sao có tâm tư ở tiền tuyến, tử chiến với Tử Vi thần cung?

Về phần triển khai phản công đối với Tử Vi phòng khu, giết vào nội địa Tiên Giới là chuyện ngu xuẩn càng không có khả năng.

…

Mà ngay khi tam đại ma khu rơi vào trong vũng bùn chiến tranh.

Trong Vô Tận Thiên Uyên, Vương thị số ba đang dùng tốc độ tuần tra năm năm, đi về phía Tiên Giới.

Dựa theo tốc độ này, bắt đầu từ lúc Vương Thủ Triết bắt được cấm khu, trước sau chỉ cần thời gian ba bốn mươi năm là có thể trở lại Vạn Đảo Huyền Thiên của Vô Cực Thần Cung.

Đương nhiên, nếu bất kể tiêu hao, dựa vào Hỗn Độn Linh Thạch và Hỗn Độn Kết Tinh cung cấp năng lượng khổng lồ, tốc độ cấm khu có thể tăng lên đến mười năm.

Chỉ là Vương Thủ Triết lại không vội, đương nhiên không cần phải lãng phí của cải của mình.

Bởi vậy, hắn chọn dùng tốc độ tuần hành, hơn nữa nhiều năm như vậy trôi qua, đã sắp tới nơi.

Dưới gốc Thái Âm Minh Hồn Thụ, ở chỗ linh huyệt vốn dĩ Chí Tôn Minh thường xuyên bế quan, chẳng biết từ lúc nào phong cách đã biến hóa hoàn toàn, quỷ khóc um tùm, tà lực Thái Minh tàn phá bừa bãi, cảnh tượng tựa như quỷ vực, biến thành phong cách điền viên an bình thích ý hương gian.

Một tòa tiểu viện sắc màu rực rỡ, cây liễu xanh râm mát được xây trên linh huyệt nguyên bản.

Trong tiểu viện.

Vương Thủ Triết dựa lưng vào ghế thái sư, mắt híp nửa mở, thỉnh thoảng nhấm nháp một ngụm Minh Hồn trà bản tăng cường trong tay, đang khoan thai hưởng thụ thời gian yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian này, Vương Thủ Triết vẫn luôn dùng một loại tâm tính điềm tĩnh tự nhiên, tiêu hóa thu hoạch của bản thân, bao gồm khả năng khống chế lực lượng thần hồn tăng cường, tìm tòi đối với hơn phân nửa khối Chưởng Giới Lệnh cấp độ sâu hơn.

【Chưởng giới lệnh 】 chính là cụ thể quyền hành của giới chủ đối với bản vũ trụ thế giới, thiên đạo pháp tắc.

Trên lý luận mà nói, bất luận là ai, chỉ cần có thể luyện hóa là có thể khống chế tất cả quy tắc trong vũ trụ thế giới này.

Bởi vậy, năng lực của nó tuyệt đối không chỉ là không gian giam cầm, không gian nhảy vọt vân vân. Thậm chí, nó còn có quyền khống chế cùng can thiệp đại đạo đối với Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong Lôi Điện Băng.

Nếu như luyện hóa và nắm giữ đến mức tận cùng, vô cùng có khả năng có thể sửa đổi quy tắc thế giới của vũ trụ, ví dụ như, một lần nữa định nghĩa quy tắc Luân Hồi Thiên Hà, một lần nữa định nghĩa quy tắc vật lý, hệ thống Thiên Kiếp một lần nữa định nghĩa lại, tất cả mọi thứ.

Đương nhiên, muốn luyện hóa Chưởng Giới Lệnh, yêu cầu cũng vô cùng hà khắc. Bằng không, tại sao những Tiên Đế kia

không tự mình luyện hóa?

Mà Vương Thủ Triết tuy rằng có thể luyện hóa, nhưng với sự nắm giữ và lý giải của hắn đối với Chưởng Giới Lệnh hiện tại, khoảng cách đến loại cảnh giới trong truyền thuyết kia cũng còn kém rất xa.

Thậm chí hắn dám khẳng định Giới Chủ Hồng chỉ nắm giữ một phần nhỏ quyền lực của Chưởng Giới Lệnh.

Nếu không, hắn đối phó Ma tộc đến há có thể cố hết sức như thế?

Bởi vậy cũng có thể suy đoán, Chưởng Giới Lệnh này tuyệt đối không phải là bảo vật mà Giới Chủ Hồng tự mình luyện chế.

Có lẽ, Chưởng Giới Lệnh này chính là tiên thiên chí bảo mới sinh ra trong vũ trụ thế giới, tự nhiên sinh ra.

Vương Thủ Triết hoảng hốt một lát, tạm thời không suy nghĩ những chuyện quá mức tối nghĩa xa xưa này nữa, mà là suy nghĩ một chút chuyện hiện tại.

Trước đó không lâu đã tiêu diệt được hai vị Chí Tôn, thu hoạch được rất nhiều chiến lợi phẩm và lợi ích.

Nhất là sự ban tặng của Chí Tôn U là phong phú nhất, hắn chẳng những cống hiến ra tinh hạch và bảo vật của mình, còn đem di chúc của chúa tể huyết sắc chuyển lại cho hắn.

Đầu tiên là chiếc nhẫn không gian của Chí Tôn U.

Vậy mà đó lại là một kiện chí tôn ma thần khí chân chính, không gian bên trong rộng lớn vượt xa tưởng tượng của Vương Thủ Triết.

Trong đó còn chồng chất rất nhiều tài liệu trân quý, trang bị vật tư, linh thạch Hỗn Độn và kết tinh, thậm chí còn có một bình nhỏ Chúng Thần chi nguyên phi thường trân quý.

Đặc biệt là bình nhỏ chi nguyên chúng thần, Vương Thủ Triết tính toán một chút, ước chừng có thể phân ra trăm giọt, có thể luyện hóa hợp thành ba 【 bản Đạo Cải Tinh Hoa 】 còn nhiều hơn, nếu luyện hóa hợp thành 【Đạo Cải】 thì càng có thể hợp thành trọn vẹn một trăm.

Chỉ riêng thu hoạch này, đã có giá trị hồi phiếu rồi.

Lúc này, Vương Thủ Triết không thể không cảm tạ sự rộng rãi của Chí Tôn U lần nữa, cũng mang lòng cảm kích đối với chúa tể huyết sắc viễn cổ kia.

Kể từ đó, Vương Thủ Triết không chỉ có 【 bản 《Đạo Chuyển Tinh Hoa 》 của mình, Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan tương lai cũng có hi vọng.

Lấy trình độ huyết mạch hiện tại của hắn đã đạt tới Thần Tử Ất đẳng, cho dù huyết mạch tiếp theo không tăng lên nữa, chỉ cần tấn thăng đến Hỗn Nguyên cảnh, trên lý luận cũng đã có tư cách kế thừa truyền thừa giới chủ, có thể xưng một tiếng "Chuẩn Thiếu giới chủ".

Nhưng, chỉ dựa vào đó mà muốn giết vào top mười trong lịch sử trên Thần Cáo bảng, chỉ sợ vẫn là không đủ, càng đừng nói đến đệ nhất cái gì.

Mà căn cứ vào thông tin tình báo mà chắt trai Vương An Nghiệp có được từ bên Thần Cáo Khí Linh, bởi vì xếp hạng thứ nhất trong lịch sử hiếm có thay đổi, bởi vậy, ban thưởng trong bảo khố đối với những thành tựu này vẫn còn tồn kho, bởi vậy một khi đạt được, ban thưởng liền không chỉ là Hỗn Độn linh thạch.

Điều này khiến Vương Thủ Triết đã quen nhổ lông dê tiền nhân, lập tức tinh thần tỉnh táo, bắt đầu mưu tính làm sao nhổ sạch sẽ bảo vật tồn kho trong Thần Cáo điện.

Mà trong kế hoạch này, bản Đạo Cải Tinh Hoa, Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan đều không thể thiếu.

Vương Thủ Triết hoàn toàn có lý do tin tưởng, sau khi hắn có bản tinh hoa và vĩnh hằng thần đan, huyết mạch có thể trực tiếp đột phá đến giai đoạn tiếp theo, đến lúc đó, hắn chính là huyết mạch Thiếu giới chủ chân chính.

Đương nhiên là có thể ổn định vị trí số một tổng bảng.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười vui mừng.

Một đợt này đúng là lời to.

Đang lúc suy nghĩ, dư quang chú ý tới có một bóng người tới gần, hắn ngước mắt liếc nhìn, thấy là Nam Minh tiên đế lại chạy tới uống trà, nhất thời tức giận nói: "Nam Minh bệ hạ vì sao cả ngày không có việc gì đi dạo? Cách điều chế Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan chẳng lẽ đã hiểu rõ? Xác xuất thành công trong luyện đan mô phỏng khí thành công trăm phần trăm rồi sao? Đối với Thập Ngũ Phẩm đan dược có ý tưởng gì sao?"

Nam Minh Tiên Đế biểu tình cứng đờ, chợt cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn đập vào mặt.

Hắn đặt mông ngồi xuống, ra hiệu Vương Thái Ký châm trà cho hắn, cũng là tức giận đáp lại hắn một câu: "Bản Tiên Đế là thay mấy vị Tiên Đế khác theo dõi ngươi, sợ ngươi cuốn một lượng lớn tài nguyên chiến lợi phẩm chạy trốn."

"Ha ha!" Vương Thủ Triết khịt mũi coi thường.

…

Cổ Lạc Thiên Hà.

Cùng là một trong tam đại thiên hà, nàng khác với Cổ Uyên Thiên Hà mênh mông mênh mông như vậy, cũng không giống với quỷ biến khó lường của Cổ Hoài Thiên Hà.

Cổ Lạc Thiên Hà ôn hòa mà yên tĩnh, nàng giống như một vị nữ thần thần bí mà uyển chuyển, lẳng lặng nằm ngang trong biển hư không vô tận, tầng năng lượng rộng lớn dưới sương mù mông lung, thai nghén ra thế giới sinh mệnh rộng lớn mà phong phú.

Bởi vậy, Tiên Giới quảng truyền lưu các loại truyền thuyết về 【Cổ Thần Lạc】, từng một lần đưa tới khảo cổ triều lịch sử Thần cổ ở Tiên Giới.

Bất quá, hiện tại Tiên giới đã sớm mất đi quyền khống chế Cổ Lạc Thiên Hà.

Nàng đã rơi vào trong tay Ma tộc từ lâu, thậm chí đã sớm trở thành khu vực khống chế của Ma tộc!

Vượt qua Cổ Lạc Thiên Hà, chính là 【Cổ Lạc Tinh Hà quần thể giàu có nhất Tiên giới】.

Khu vực này, tổng cộng có mười mấy thế giới lớn nhỏ quần lạc, mỗi một cái đều có quy mô giống như một trong Tam Thập Tam Thiên Tiên Giới hiện tại.

Nhưng hiện tại, nơi này lại là đại bản doanh của Ma tộc.

Trong đó một quần thể thế giới tên là 【Lạc Thần Thiên】.

Sau khi bị Ma tộc chiếm lĩnh, khu vực này đã bị Ma tộc cải danh thành "Thiên Ma Vực", trong đó một Thượng Cổ Thần Mạch trọng yếu nhất cũng đã sớm bị ma hóa, trở thành hạch tâm kiến tạo【Thành chủ tể】.

【Chúa Tể thành】, ý là nơi chúa tể sống lâu dài.

Nó liền sừng sững ở bên trong Thiên Ma vực, cực kỳ to lớn, vô cùng dày đặc.

Nơi này là thánh địa và trung tâm trong lòng tất cả Ma tộc ở Thiên Vực, cũng là nguồn gốc sinh mệnh và quyền lực Ma tộc sinh ra.

Lúc này khoảng cách Chí Tôn Minh Minh và Chí Tôn U ngã xuống đã qua mấy chục năm, dưới sự yểm hộ của long huyết, tàn hồn của Chí Tôn Minh trải qua trùng trùng kiếp nạn, rốt cuộc hoảng sợ chạy trốn vượt qua Cổ Lạc Thiên Hà, tiến vào trong phạm vi Cổ La Tinh Hà, cũng thông qua hành lang siêu không gian, thành công đến được thành chủ.

Lúc này.

Long huyết và tàn hồn Chí Tôn Minh đã tới ma điện hạch tâm nhất trong chủ tể thành - trước đại điện chúa tể.

Điều này đại biểu quyền lực tối cao của Ma tộc bản giới, cùng với đại điện có thực lực mạnh nhất, nửa ẩn trong tầng ngăn giữa Vô Tận Thiên Uyên và thế giới bình thường.

Toàn thân của nó được kiến tạo từ một loại khoáng thạch không biết tên màu đen, cấu tạo nên một ma văn cao đẳng màu vàng, uy nghiêm mà uy nghiêm, vô cùng to lớn, vô cùng nguy nga.

Xung quanh nó, năng lượng hắc ám vô tận như thủy triều phun trào.

Đứng dưới chân đại điện nhìn lên phía trên, cả tòa đại điện phảng phất đặt mình vào biên giới của chủ thế giới cùng hắc ám hư giới, quang ảnh hư giới mênh mông vô tận bao bọc nó lại, như ẩn như hiện hiển lộ hết thần bí cùng nguy nga.

Ở trước mặt nó, Long Huyết đại thống lĩnh chỉ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến hôi, mà một chút khí tức từ trong điện thẩm thấu ra càng làm trong lòng hắn run sợ.

Giờ khắc này, hắn áp lực như núi lớn, trong lòng sinh ra một loại cảm giác mãnh liệt, giống như vị tồn tại vô cùng kinh khủng trong điện kia, bấm tay một cái là có thể bóp chết hắn.

Không chỉ có hắn, ngay cả tàn hồn huyễn hóa ra hình tượng Chí Tôn Minh cũng run rẩy, sợ hãi như sắp phải đối mặt.

“Minh.”

Lúc này, một vị Ma tộc Chí Tôn khoác áo bào màu đen bước ra từ Thiên Điện, lạnh lùng quét mắt nhìn thân thể mỏng manh của Chí Tôn Minh, thanh âm uy nghiêm tựa như tuyên án: “Chuyện ngu xuẩn ngươi làm đã kinh động tới Chúa Tể Đại Nhân. Hắn đã thức tỉnh khỏi giấc ngủ say, muốn triệu kiến ngươi thẩm vấn.”

Hắn là Chí Tôn Ác, chính là tâm phúc của chúa tể, cho dù là ở trong Chí Tôn cũng là tồn tại thực lực cực mạnh.

Nghe hắn nói vậy, tàn hồn của Chí Tôn Minh lập tức run rẩy.

Hiển nhiên là bị tức giận.

Nhưng trước mắt chật vật như thế, hắn giống như chó nhà có tang, căn bản không có tư cách cò kè mặc cả, càng không có tư cách vì các Chí Tôn khác khinh miệt mà phẫn nộ.

“Ta sẽ đích thân giải thích với Chúa Tể.” Tư thái của Chí Tôn Minh đặt ở mức thấp nhất.

Trong lúc nói chuyện, hắn liếc mắt nhìn long huyết một cái, lại bổ sung: “Vị Long huyết đại thống lĩnh này, là huynh đệ của ta. Ở trong sự kiện lần này, hắn phát huy tác dụng quan trọng, cũng là một vị ma tài ưu tú, ta cần dẫn hắn cùng nhau gặp mặt chúa tể, nói công tích của hắn.”

Trái tim long huyết đập mạnh một cái, trong nháy mắt giống như có một vạn con ngựa cỏ bùn chạy như điên.

Hắn một điểm cũng không muốn gặp Chúa Tể Ma Tộc, một điểm cũng không muốn công tích!

Long huyết của hắn, chỉ muốn về nhà.

Đáng tiếc, mặc cho Long Huyết nội tâm đủ loại kháng cự, hắn giờ phút này cũng không thể mở miệng nói một chữ "Không", ngược lại còn giả bộ một mặt cảm kích đến rơi nước mắt nhìn Chí Tôn Minh.

Chí Tôn Ác lạnh lùng nhìn thoáng qua long huyết, ngữ khí không thèm để ý chút nào: "Tùy ngươi vậy."

Dưới cái nhìn của hắn, Chí Tôn Minh đã chết chắc rồi, căn bản không cần để ý nhiều.

Vừa mới nói xong.

Cánh cửa ma điện to lớn từ từ mở ra.

Bên trong tối đen như mực, tựa như vực sâu vô tận.

…

Chương 124: Long huyết! Ngươi là huynh đệ ruột của ta!

…

Nhưng mà đến lúc này, đã không cho phép Chí Tôn Minh lùi bước.

Hắn cúi đầu, duy trì tư thái khiêm tốn, chậm rãi bước vào ma điện chúa tể.

Mà Long Huyết Đại thống lĩnh thì cả người run rẩy, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Chí Tôn Minh.

Rầm rầm rầm!

Đại môn ma điện đóng lại.

Ánh sáng trong điện lập tức ảm đạm xuống.

Chí Tôn Minh Minh cùng Long Huyết Đại thống lĩnh càng thêm khẩn trương, chỉ cảm thấy trong điện tràn ngập một cỗ hương vị u lãnh mà thần bí, phảng phất có lực lượng vô hình mà cường đại tràn ngập trong đó, để cho bọn hắn không tự giác căng thẳng thần kinh.

Ma điện vô cùng trống trải.

Từng cây cột điêu khắc ma văn tráng kiện đứng lặng hai bên, mang đến cảm giác áp bách nặng nề.

Vị trí trung tâm là một bảo tọa màu đen dữ tợn cao vút.

Ngoại hình của nó tựa như một con cự thú cuộn cong, hai bên tay vịn gấp khúc xuống dưới, như hai móng vuốt sắc bén, đầu móng bén nhọn hiện ra hàn quang, như thể xé rách hết thảy sinh linh dám can đảm mạo phạm.

Chất liệu của nó cũng cực kỳ đặc biệt, toàn thân bóng loáng như hắc ngọc, dường như có năng lượng hắc ám bổn nguyên nào đó trực tiếp ngưng tụ thành.

Trên bảo tọa hắc ám, Chúa Tể kinh thành cứ thế im lặng ngồi đó.

Mái tóc dài đen nhánh tựa như nối liền vực sâu, sáng bóng u ám, thân hình giống như hình người nhưng lại mang theo đặc thù của thú vật rõ ràng, thân thể cường tráng khôi ngô, quanh thân phủ đầy lân phiến màu đen, tựa như một con hung thú hình người.

Ở phía sau hắn, còn có một cái đuôi mọc ra hai hàng gai ngược lơ đãng rủ xuống một bên, phần đuôi phảng phất một mực kéo dài đến trong bóng tối.

Ánh đèn trong ma điện ảm đạm, chỉ có thể chiếu sáng nửa đoạn trước thân hình hắn, nửa đoạn sau bao phủ trong bóng tối.

Chợt nhìn lại, toàn bộ Ma tu của hắn dường như hòa thành một thể với ma điện sau lưng, khiến người ta không phân biệt được đây rốt cuộc là hình chiếu hay là bản tôn.

Trong ánh sáng u ám, đôi mắt thâm thúy kia càng như là hắc động, phảng phất có thể thôn phệ hết thảy sinh mệnh.

Khi hắn thờ ơ xem xét Chí Tôn Minh, cỗ uy áp khủng bố ngưng tụ như thực chất kia càng làm cho Ma hít thở không thông.

Hai bên bảo tọa hắc ám, hai hàng thị vệ ma điện mặt không biểu tình đứng trang nghiêm, ánh mắt lạnh lùng mà kiên định, trên người tản mát ra khí tức làm cho người ta cảm thấy một loại uy áp cường đại.

Không hề nghi ngờ, mỗi một thị vệ ở đây, đặt ở bên ngoài đều là cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc tọa trấn một phương!

“Thuộc hạ 【Minh】, bái kiến Chúa Tể.

Chí Tôn Minh phủ phục trong điện, trong thanh âm lộ ra sợ hãi không thể che dấu.

Long huyết học theo, tư thái cũng khiêm tốn mà kính sợ.

“Minh.” Giọng nói Chúa Tể Bàn Sơn không lớn nhưng lại vang vọng như sấm rền liên tục trong ma điện, mang theo uy áp kinh hãi đánh thẳng vào thần hồn của Chí Tôn Minh: “Ngươi còn mặt mũi trở về gặp bản Chúa Tể?”

Chí Tôn Minh chỉ cảm thấy tàn hồn gột rửa, giống như ngọn nến tàn trong gió bất cứ lúc nào cũng có thể lụi tàn.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn không dám biểu lộ ra chút ý đồ phản kháng nào, cố nén thống khổ kịch liệt, đầu gắt gao dán chặt trên mặt đất u lãnh, thần sắc thành kính mà áy náy: "Tất cả đều là lỗi của thuộc hạ, là thuộc hạ phụ lòng kỳ vọng của chúa tể, còn xin chúa tể giáng trừng phạt."

Kỳ thật, trong lòng Chí Tôn Minh Minh biết rõ nếu chúa tể bàn thật sự muốn hắn chết, hôm nay hắn căn bản không có khả năng nhìn thấy hắn, càng đừng đề cập đến loại thị vệ đầy đủ này, tương đối chính thức bái kiến.

Nhưng hắn cũng không có buông lỏng như vậy.

Chúa Tể Bàn Khống thống trị Ma tộc nhiều năm, nhưng xưa nay đều không phải tính cách ôn hòa dễ nói chuyện, bằng lòng gặp hắn chẳng qua chỉ là cho hắn một cơ hội mà thôi. Hắn cũng biết chỉ cần mình đáp không cẩn thận, kết cục vẫn là chạy không thoát hồn phi phách tán.

"Trừng phạt?" Chúa Tể Bàn Lạc nhìn Chí Tôn Minh, âm thanh không rõ là tức hay vui, nhưng lại uy nghiêm như núi: "Ngươi thất bại đưa tới tai họa của Ma tộc ta tan tác, phá hủy chiến lược của toàn thể. Ngươi cảm thấy nên trừng phạt ra sao?"

"Tội của thuộc hạ, muôn lần chết cũng khó tránh khỏi tội lỗi." Chí Tôn Minh phủ phục trên mặt đất, thanh âm nghẹn ngào, nghe có vẻ áy náy muôn phần: "Sở dĩ thuộc hạ cầu kiến Chúa Tể, chỉ là vì muốn kết thúc quá trình thất bại. Vốn bản thân bẩm báo Chúa Tể, sau đó cầu xin Chúa Tể đích thân ra tay tiêu diệt tàn hồn thuộc hạ, răn đe!"

Khi hắn bị mấy đại Tiên Đế liên thủ đánh cho chỉ còn lại một đám tàn hồn, phiêu đãng trong hư không hải, trong lúc đó vô cùng cô độc, vô cùng tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Sinh mệnh chính là kỳ lạ như thế, ở bên trong tuyệt cảnh, thường thường sẽ bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có.

Trong những năm qua trốn tới Chúa Tể thành, hắn một mực suy nghĩ, nghĩ mình tiếp theo nên làm như thế nào!

Hắn muốn cảm tạ Vương Thủ Triết của Tiên Tộc kia, cho hắn một bài học vô cùng sinh động.

Chí Tôn Minh nói khiến Chúa Tể Bàn hơi trầm mặc.

Trước đó hắn còn cho rằng, Minh Nhất định sẽ liều mạng trốn tránh trách nhiệm, sau đó cầu xin mình tha cho hắn một mạng, lại cho hắn một lần cơ hội, vạn vạn không ngờ…

"Nói."

Sau khi trầm mặc một lát, chúa tể lạnh lùng đáp lại.

Chí Tôn Minh âm thầm thở dài một hơi, lúc này liền đem sự tình trải qua êm tai nói ra, cái gì Chí Tôn u thỉnh hắn xuất thủ, mai phục tuấn kiệt Tiên Tộc cùng thu hoạch Chưởng Giới Lệnh vân vân, cùng với sự tình phát triển tiếp sau đó như thế nào, như thế nào bị tính kế cùng bại bại vân vân.

Bất quá, hắn hơi vặn vẹo một ít cốt truyện, đem nguyên nhân tình báo cùng thất bại đều đổ cho Minh Cáp.

Mà Minh Cáp, chính là sớm bị Chí Tôn U mua chuộc.

Bởi vậy, trải qua toàn bộ sự kiện một chút phân tích liền có thể minh bạch. Tất cả đều là Chí Tôn âm thầm giở trò, sau khi hắn bị chúa tể huyết sắc ký sinh, đồng thời mưu đồ Chưởng Giới Lệnh, còn muốn giết chết Chí Tôn Minh của hắn, kết quả ngược lại bị Tiên Tộc tính toán, dẫn đến toàn quân bị diệt.

Quan trọng nhất là Chí Tôn U đã hoàn toàn tan thành tro bụi, không thể đối đầu với hắn!

Trên thực tế, cho dù là đối lập hắn cũng không sợ, Chí Tôn U quả thật đã bị ký sinh, quả thật đã mua chuộc Minh Cáp, quả thật cũng muốn độc chiếm Chưởng Lệnh.

Sau khi Chí Tôn Minh giảng giải xong, lại lần nữa xấu hổ vạn phần thỉnh tội: "Chúa Tể, tất cả đều là thuộc hạ thất trách, lúc này mới dẫn đến Chưởng Giới Lệnh của Chúa Tể ngài bị đoạt, cũng tạo thành thất bại mang tính chiến lược, xin Chúa Tể ban cho một cái chết!"

"Ui, huyết sắc!" Giọng nói bá chủ trầm xuống, toát lên vẻ lạnh lẽo.

Hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Chí Tôn Minh, ít nhất cái thuyết pháp mà Chí Tôn Minh gọi là thay hắn chúa tể Bàn Bàn mưu đoạt Chưởng Giới Lệnh, thuần túy chỉ là nói nhảm.

Chắc thằng nhãi này cũng có ý định nuốt riêng Chưởng giới lệnh.

Nhưng trong chuyện U Hòa huyết sắc, chỉ sợ chí tôn nói chín phần là thật.

Thấy một màn này, trong lòng Chí Tôn Minh lại định ra một chút.

Y hiểu, nếu trong thời kỳ toàn thịnh, năng lực khống chế của Chúa Tể là cực mạnh, căn bản không có chỗ cho y giải thích thao tác.

Còn Chúa Tể Bàn Nguyên bây giờ phần lớn thời gian là ngủ say chữa thương, lực khống chế đối với toàn bộ Ma giới cũng là lúc yếu nhất.

Đương nhiên, nếu Chúa Tể Bàn Nguyên ở vào trạng thái cường thịnh, Chí Tôn Minh Minh cùng Chí Tôn U hắn cũng không dám có nhiều thao tác âm thầm, hành động mờ ám như vậy.

Kỳ thật cũng không đơn thuần là hai người bọn họ như vậy, cục diện hiện tại này, nào có Chí Tôn nào không có chút tâm tư? Bất quá là ít hoặc ít mà thôi.

“Đứng lên đi ~ “

Lúc này, Chúa Tể Bàn Dã cũng đã phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trên người Chí Tôn Minh, ngữ điệu uy nghiêm hỏi: “Nói ra chuyện cấu kết với huyết sắc đi.”

“Đa tạ Chúa Tể.”

Chí Tôn Minh lúc này mới đứng dậy, không dám giấu diếm, cúi đầu tự thuật: “Từ khi Chí Tôn U tìm ta hợp tác làm việc, đồng thời đưa ra nửa chi Thái Cổ Ma Thần huyết, ta liền sinh ra hoài nghi. Từ đó về sau ta liền triển khai âm thầm điều tra đối với Chí Tôn U.”

Theo lời kể của hắn, Long huyết một bên lúc này mới biết, Chí Tôn Minh kỳ thật cũng đã sớm chôn vài cái mật thám bên người Chí Tôn U, âm thầm điều tra sự dị thường của Chí Tôn U.

Chỉ có điều cấp bậc những mật thám kia không cao bằng Minh Cáp, chỉ có thể dựa vào manh mối và tình báo vụn vặt, chắp vá ra một ít, cũng bởi vậy đưa ra suy đoán.

Bất quá muốn nghĩ kỹ một chút thì cũng là chuyện bình thường.

Chí Tôn Minh Minh cùng Chí Tôn U cùng thuộc một mảng lớn Ma Vực, đôi bên hợp tác cũng có cạnh tranh, dưới tình huống điều kiện cho phép, ở trong địa bàn của đối phương sắp xếp một ít tai mắt cũng là một chuyện hợp tình hợp lý.

Hơn nữa tất cả mọi người đều thuộc Ma tộc, sắp xếp nhãn tuyến cũng không khó lắm.

Long huyết thậm chí có thể chắc chắn, vị đại lão 【Chúa Tể Bàn】 trên bảo tọa hắc ám kia, khẳng định cũng xen vào trong các địa bàn của chí tôn để giám thị, nếu không cũng không cách nào giải thích vì sao hắn đại khái hiểu rõ trận chiến tranh kia như vậy từ đầu đến cuối, đối với đủ loại chi tiết bí ẩn trong đó lại không rõ ràng lắm.

"Chí Tôn U xuất hiện khoảng thời gian dị thường chủ yếu là do sào huyệt bị thần nữ Vũ Nhạc thần điện sao mất hai trăm năm sau." Chí Tôn phân tích nói: "Kết hợp với dị thường của hắn, lại quan sát hắn bế quan một thời gian ngắn, liền có thể đại khái suy đoán ra, lúc đó chí tôn U giận dữ, nhưng lại biết mình không thể trả thù trong thời gian ngắn, bởi vậy mới quyết định mạo hiểm tiếp xúc với manh mối liên quan đến Huyết Sắc lão ma, muốn thu hoạch lực lượng cao tầng hơn!"

Chí Tôn Minh đưa ra một ít suy đoán, cũng biểu thị Chí Tôn U rất có khả năng đã sớm đạt được manh mối liên quan đến tin tức lão ma huyết sắc truyền lại, chỉ là vì trong lòng còn kiêng kị mà chậm chạp không dám mạo hiểm.

Dù sao, Ma tộc cũng không phải Tiên Tộc, luôn trăm phương nghìn kế lưu lại tặng và cơ duyên cho hậu bối con cháu. Trong nội bộ Ma tộc, loại này thoạt nhìn giống như là di vật bảo tàng, ngoại trừ tài nguyên ra, thường thường còn đồng thời tồn tại cạm bẫy.

Cũng bởi vì vậy, Chí Tôn chậm chạp không quyết định được, cho đến khi hắn bị kích thích cực lớn, hoặc là muốn dùng thủ đoạn đối kháng với Huyết Sắc lão ma, mới mạo hiểm hành động.

Kết quả của nó, vẫn như cũ là do kém một nước cờ, bị huyết sắc lão ma tính toán.

Long huyết một bên cúi đầu, nghe những phân tích này, trong lòng cũng âm thầm gật đầu, cảm thấy thập phần có đạo lý.

Không thể không nói, vẫn là Ma tộc hiểu rõ Ma tộc, lúc trước hắn hoàn toàn không nghĩ tới những thứ này.

Nghĩ lại, trước đó Chí Tôn U gấp gáp như vậy muốn tìm Chưởng Giới Lệnh, thậm chí không tiếc đưa tay xa xa cắm vào Thánh Vực, động tác rất lớn, biểu hiện cũng phi thường vội vàng, hơn phân nửa là muốn dựa vào Chưởng Giới Lệnh để đối kháng Huyết Sắc lão ma.

Chỉ là Chí Tôn U không nghĩ tới, mưu đồ của hắn từ trên cao nhìn xuống, cuối cùng lại bị một đám sâu kiến ở Thánh Vực tính kế, không chỉ triệt để bị trục xuất khỏi Thánh Vực, thậm chí còn mất cả phu nhân lại binh.

Chuyện này tất nhiên cho Chí Tôn sâu thẳm kích thích rất lớn, mà về sau, lại xảy ra sự kiện nhục nhã bị Tử Vi Tiên Đế hành hung, sào huyệt bị tịch thu.

Liên tiếp bị đả kích, Chí Tôn U bị ép cũng được, lửa giận thiêu đốt cũng thế, cuối cùng quyết định mạo hiểm lấy di vật của chúa tể huyết sắc, sau đó bất hạnh trúng chiêu!

Điều này làm cho Long huyết trong lòng cảm khái không thôi.

Tên Chí Tôn U kia thật đúng là xui xẻo, nếu không phải gặp phải thằng nhãi Vương Thủ Triết kia, có lẽ hắn thật sự có cơ hội đạt được Chưởng Giới Lệnh trước, sau đó lại khống chế di vật huyết sắc, lại từng bước âm thầm mưu đồ trở thành chúa tể Ma tộc.

Chúa Tể Bàn kiên nhẫn nghe Chí Tôn Minh phân tích xong, trầm ngâm một lát rồi nói: “Màu máu năm xưa chết trong tay ngươi, chết ở chỗ sâu nhất trong Cổ Thần Chiến Trường. Theo suy đoán bình thường, không thể nào lấy được bảo vật trong thời gian ngắn.”

“Đây cũng là suy đoán của thuộc hạ.” Chí Tôn Minh vội vàng nói: “Chí tôn hắn chỉ lấy được không gian giới chỉ huyết sắc, mà không phải là lấy được toàn bộ chí bảo bao gồm tinh hạch của chúa tể huyết sắc ở bên trong. Bởi vậy, vô cùng có khả

năng là ở chỗ sâu trong Cổ Thần chiến trường xuất hiện năng lượng thủy triều, khuấy động nơi huyết sắc vẫn lạc, cũng đem huyết sắc giới chỉ đẩy tới biên giới Cổ Thần chiến trường!"

"Mà tiểu tử Chí Tôn U kia, không, huyết sắc Chúa Tể, nhất định là muốn lấy được Chưởng Giới Lệnh, sau đó lại tiến vào sâu trong Cổ Thần chiến trường lấy lại tinh hạch Chúa Tể của mình."

Sâu trong Cổ Thần Chiến Trường nguy hiểm rất nhiều, suy đoán như thế cũng là hợp tình hợp lý.

Chúa Tể Niết Bàn trầm mặc, không nói tiếp.

Lúc này, Chí Tôn Minh lại mở miệng, ngữ khí âm vang hữu lực nói: "Chúa Tể, thuộc hạ nguyện ý mạo hiểm tiến vào sâu trong Cổ Thần chiến trường, thay chúa tể tìm lại tinh hạch của huyết sắc và những bảo vật khác."

"Ồ?" Chúa Tể cười như không cười nhìn hắn: "Ngươi biết manh mối và vị trí?"

"Thuộc hạ nguyện ý lấy công chuộc tội." Chí Tôn Minh cúi đầu, không chính diện trả lời vấn đề manh mối, mà trịnh trọng nói: "Thuộc hạ tự biết tội nghiệt nặng nề, bởi vậy dù chỉ có 1% cơ hội cũng phải liều một phen. Nếu không thể quay về, thuộc hạ thà chết ở Cổ Thần chiến trường."

Chúa Tể Niết Bàn cười như không cười nhìn hắn.

Nhìn thấy trong lòng Chí Tôn Minh bắt đầu hốt hoảng, hắn mới thu hồi ánh mắt, thanh âm không vui không buồn thản nhiên mở miệng: "Tốt lắm. Vậy bản chúa tể cho ngươi thêm một cơ hội. Lui xuống trước đi."

"Vâng, Chúa Tể."

Trong lòng Chí Tôn Minh thả lỏng, vội vàng cung kính hành lễ.

Long huyết bên cạnh cũng học theo, theo sát Chí Tôn Minh cùng rời khỏi ma điện chúa tể.

Chờ sau khi bọn họ biến mất.

Thị lập bên cạnh bảo tọa, 【Chí Tôn ác】 vẫn luôn không lên tiếng mới cất bước tiến lên, cung kính hành lễ nói: "Chúa Tể,

ngài thật sự tin tưởng tiểu tử Chí Tôn Minh kia có thể tìm về huyết sắc di bảo? Theo thuộc hạ thấy, không bằng thuộc hạ trực tiếp đi cắn nuốt tàn hồn của hắn, sau khi lấy ra manh mối từ tàn hồn, thuộc hạ sẽ thay ngài đi tìm."

Chúa Tể Bàn Pháp lạnh nhạt nhìn Chí Tôn Ác một cái, bình tĩnh nói: "Để hắn tìm, ngươi đi theo."

"Vâng, Chúa Tể." Chí Tôn Ác vội vàng cúi đầu lĩnh mệnh, lập tức lại thấp giọng hỏi thăm một chuyện khác: "Chí Tôn Đế gửi tin tức cầu viện, mời đại bản doanh chúng ta phái quân đội đến trợ giúp, nếu không, nàng khó có thể thủ vững được ma khu Thái Đế."

"Án binh bất động." Chúa Tể tài khí lạnh lùng nói.

"Chúa Tể, nếu chúng ta không xuất binh…" Chí Tôn Ác khẽ nhíu mày, trong giọng nói lộ ra vài phần sầu lo: "Không bao lâu nữa, chỉ sợ ba đại ma khu Thái U, Thái Đế, Thái Minh sẽ rơi vào trong tay Tiên Tộc."

"Ha ha." Chúa Tể Bàn Lạc cười lạnh: "Thế chẳng phải đúng lúc lắm à? Để con chuột nấp trong bóng tối phán đoán sai thương thế của bản Chúa Tể. Nếu không như vậy, đợi tới khi Kính Thần Cung trở lại Tiên giới, Tiên Tộc rầm rộ chưa từng có, lão già kia há lại để lộ đuôi?"

Chí Tôn Ác lập tức hiểu ra, nhất thời mừng rỡ không thôi: "Chúa Tể rốt cuộc cũng phải động thủ với lão già kia sao? Chỉ cần Hồng Nhất chết, Tiên giới sẽ là cục diện như rắn mất đầu, nếu có thể nhân cơ hội này mà bắt được Tuyền Cơ Thần Cung, nhất cử bắt được các thần tử thần nữ của Tiên Giới…"

Hắn càng nghĩ càng hưng phấn.

Nếu thật có thể thuận nước đẩy thuyền, dùng tạm thời mất đi ba mảnh địa bàn làm đại giá để làm cho Tiên tộc tê liệt, để cho con chuột Hồng kia ngộ phán thế cục, kế tiếp liền rất có triển vọng.

Đương nhiên, thế cục này còn phải hảo hảo mưu đồ bố trí mới được, nếu như chỉ là án binh vô cùng đơn giản không động, ngược lại sẽ khiến Tiên Tộc sinh nghi!

Nhưng đây không phải công tác của Chúa Tể mà là chuyện tứ đại chí tôn nên mưu tính. Chúa Tể đại nhân bây giờ là chuyện

quan trọng nhất, vẫn phải tranh thủ thời gian khôi phục thương thế, thương tích trên mặt đất của y cứ khôi phục thêm một phần là nắm chắc thêm một phần.

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Chí Tôn Ác lập tức trịnh trọng hành lễ: “Thuộc hạ đi sắp xếp ngay.”

Nói xong, Chí Tôn Ác chậm rãi rời khỏi ma điện chúa tể.

…

Vẫn là thành chủ, thành Tây.

Sau khi rời khỏi ma điện chúa tể, Long Huyết một mình một ma, đi theo Chí Tôn Minh đi tới thành tây chúa tể, đi tới trước một ma điện khổng lồ, khí thế to lớn.

“Long huyết, đây là một trong những sản nghiệp của bản chí tôn ở trong chúa tể thành.” Tàn hồn Chí Tôn vỗ vỗ Long huyết bả vai, ngữ điệu ôn hòa nói: “Từ hôm nay trở đi, ma điện giá trị xa xỉ cùng với sản nghiệp tương quan xung quanh sẽ thuộc về ngươi.”

Đưa tặng sản nghiệp?

Long huyết ngây ngẩn cả người.

trà trộn vào Ma giới lâu như vậy, hắn đương nhiên biết Chúa Tể thành là thánh địa của Ma tộc, sản nghiệp trong đó giá trị rất cao, có thể nói là tấc đất tấc vàng, rất nhiều đại lão cấp Chí Tôn, thậm chí là Đại thống lĩnh, Ma Chủ các loại, đều thích đặt mua tài sản cố định ở chỗ này.

Bởi vì trong Chúa Tể thành có Chúa Tể tọa trấn, nơi này có thể nói là nơi an toàn nhất toàn bộ Ma giới.

Ở chỗ này có một phần sản nghiệp, tương lai coi như ở lãnh địa bên ngoài xảy ra vấn đề, sau khi trở lại Chúa Tể thành cũng còn có một chỗ đặt chân, nếu là bán sản nghiệp, chính là tư bản Đông Sơn tái khởi.

Một tòa sản nghiệp vô cùng trân quý như vậy, Chí Tôn Minh cư nhiên cứ như vậy tặng mình?

“Tôn thượng, cái này, cái này…” Long huyết sau khi sửng sốt, nhất thời mặt đỏ lên, bộ dáng kinh sợ, “Không không không,

ân huệ của tôn thượng đối với thuộc hạ chưa thể hồi báo, cũng không dám có những sản nghiệp quý trọng này."

"Cái gì mà thuộc hạ không thuộc hạ? Long huyết, ngươi nhớ kỹ, ngươi là huynh đệ của ta, là huynh đệ chân chính!" Chí Tôn Minh cười đầy chân thành: "Nếu không có ngươi, tàn hồn của ta bây giờ còn đang phiêu phù trong biển Hư Không. Chỉ là một phần sản nghiệp mà thôi, so với sự trợ giúp của ngươi đối với đại ca ta không đáng kể chút nào."

"Huynh đệ, huynh đệ…" Long huyết nuốt nuốt nước miếng, trong đôi mắt rồng tràn đầy xoắn xuýt, do dự, kính sợ, khó có thể tin được, còn có giấu được sự mừng rỡ cùng khát vọng rất sâu.

Biểu tình kia, bộ dáng kia, hiển nhiên chính là một kẻ may mắn bị cái bánh rơi trúng, luôn không tự chủ được hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Chí Tôn Minh thấy buồn cười, cười lớn vài tiếng rồi dẫn long huyết đi vào bên trong ma điện.

Quản sự phụ trách trông coi ma điện đã sớm chú ý tới Chí Tôn Minh cùng Long Huyết, mặc dù giật mình bởi Chí Tôn Minh biến thành trạng thái tàn hồn, nhưng cũng không dám lãnh đạm, lập tức tiến lên đón, cũng nhanh chóng chuẩn bị tiệc rượu thay hai vị đại nhân đón gió tẩy trần, lại gọi tới một ít yêu kiều ma nữ phụng dưỡng.

Chí tôn Minh Minh cùng long huyết một đường đào vong, đã sớm vừa mệt vừa đói, lập tức không chút khách khí bắt đầu ăn bữa uống rượu.

Ăn được một nửa, Chí Tôn Minh Minh liền đuổi một đám ma nữ đi ra ngoài, sau đó thở dài một tiếng, thở dài nói: "Long huyết a, ta sống đến hôm nay, mới hiểu được cái gì gọi là'hoạn nạn thấy chân tình'. Với tình huống lúc đó, ngươi hoàn toàn có thể thôn phệ tàn hồn của ta, sau đó kế thừa tất cả của ta!"

Long Huyết nghe vậy, vội vàng lộ ra biểu tình kinh sợ: "Tôn thượng, không, Minh đại ca. Long huyết của ta chính là một tiểu tử nghèo túng đến từ nông thôn, lúc trước ta mới đến, bị Huyết Sí Tà Vương xa lánh, nếu không có ngài dìu dắt cùng

coi trọng, căn bản không có ngày ta ra mặt. Ta, ta tuyệt đối sẽ không phản bội ngài!”

Trong khi diễn kịch, trong lòng hắn không nhịn được lẩm bẩm.

Nếu không phải thằng nhãi Vương Thủ Triết kia lại muốn thả dây dài câu cá lớn, tàn hồn của ngươi có thể trốn ra mới là gặp quỷ. Cho dù trốn thoát, bản đại thống lĩnh thấy ngươi cũng tuyệt đối một ngụm liền nuốt!

“Ha ha ha, đừng căng thẳng, ta cũng không phải là đang thăm dò ngươi.” Chí Tôn Minh thấy hắn như vậy, nhịn không được nở nụ cười, trấn an nói: “Tình huống lúc đó, ngươi cũng không có sinh ra ý cắn nuốt, có thể thấy ngươi thật trung thành và tận tâm với ta, không hề hai lòng.”

“Hiện giờ ta đã không còn là chí tôn nữa, người có thể tin tưởng cũng chỉ còn lại ngươi. Sau này ngươi chính là huynh đệ của ta, ta và ngươi cùng liên thủ, nhất định có thể dựng lại huy hoàng.”

Như thế bàn đều thua, dưới thế cục chúng bạn xa lánh, Chí Tôn Minh cảm giác nếu không phải có long huyết đang chống đỡ hắn, sợ là hắn căn bản không nhấc lên nổi dũng khí Đông Sơn tái khởi.

“Vâng, Minh đại ca.”

Long huyết có chút kích động, như là vì Chí Tôn Minh tín nhiệm mà vui vẻ không thôi, lại phảng phất đã thấy được tương lai tốt đẹp, lộ ra khát khao mà lại đứng ngồi không yên.

Sau một lát, hắn thử dò xét hỏi: “Đại ca, hay là, huynh giao vị trí di bảo của chúa tể huyết sắc cho ta, ta đi mạo hiểm thay đại ca.”

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, chờ sau khi vị trí tới tay, lập tức nghĩ biện pháp báo cho Thủ Triết kia, bảo hắn tổ chức nhân thủ đi kho báu.

“Vị trí di bảo của chúa tể huyết sắc? Ta lấy đâu ra vị trí? Ha ha ha ha.” Chí Tôn Minh nở nụ cười.

Long huyết nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc nhìn Chí Tôn Minh, trong vẻ mặt hoang mang lộ ra mấy phần khó có thể tin: “Minh đại ca tại chủ tể ma điện,

không phải nói qua có vị trí di bảo sao?”

“Đó là lừa gạt Chúa Tể.” Chí Tôn thản nhiên nói: “Tình huống lúc đó, nếu ta không thể hiện ra đủ giá trị, sao Chúa Tể có thể bỏ qua cho ta?”

Thế này cũng được?

Long huyết đều trợn tròn mắt.

Một lúc lâu sau, trên trán Long Huyết mới đổ mồ hôi, tiếp tục hỏi: “Nhưng nếu chúng ta không đi tìm Huyết Sắc chúa tể di bảo, Chúa Tể cũng sẽ không bỏ qua chúng ta, đúng không?”

“Tìm, đương nhiên phải đi tìm rồi.” Sắc mặt Chí Tôn Minh âm trầm cười nói: “Không có di bảo của chúa tể huyết sắc, Chí Tôn Minh ta làm sao mới có thể đông sơn tái khởi? Làm thế nào mới có thể khiến những kẻ chà đạp ta kia phải trả giá đắt?”

Nghe được lời này, Long huyết càng có chút không rõ gia hỏa này đang suy nghĩ cái gì.

Chiến trường Cổ Thần lớn như vậy, không có vị trí làm sao tìm được bảo vật? So với mò kim đáy biển còn khó hơn chứ?

“Long huyết.” Chí Tôn Minh nhìn long huyết, bỗng nhiên nở nụ cười mang ý vị thâm trường: “Tình báo mạng lưới quan hệ mà ngươi bố trí bên Tiên Tộc vẫn còn chứ?”

Thân thể long huyết cứng đờ, có chút khó khăn nói: “Có lẽ vẫn còn.”

Nói xong, hắn vội vàng nâng chén rượu lên, mượn cảm xúc uống rượu che dấu khẩn trương.

“Rất tốt. Vậy kế tiếp chúng ta liên thủ với Tiên Tộc, để Tiên Tộc giúp chúng ta tìm di bảo của Chúa Tể màu máu.” Trong đôi mắt thâm trầm của Chí Tôn nổi lên vẻ điên cuồng, “Chúa Tể nhất định sẽ phái một vị Chí Tôn đi theo ta, đến lúc đó chúng ta liên hợp với Tiên Tộc giết chết hắn, cướp tinh hạch chí tôn của hắn về cho ngươi.”

“Phốc!”

Long huyết trực tiếp phun ra một ngụm rượu.

Hắn trừng một đôi mắt rồng nhìn về phía Chí Tôn Minh, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc và không dám tin.

Cùng Tiên Tộc liên thủ? Ngươi nghiêm túc?

…

Chương 125: Thiếu giới chủ! Thủ Triết huyết mạch thăng cấp phá vỡ lịch sử!

…

Trong nháy mắt này.

Long huyết thậm chí cảm thấy Chí Tôn Minh đang hoài nghi hắn, thăm dò hắn.

Chỉ cần hắn biểu thị hứng thú hợp tác với Tiên Tộc, đối phương sẽ lập tức trở mặt xử lý hắn.

“Long huyết!” Ánh mắt âm u của Chí Tôn lóe lên ánh đỏ, dần dần trở nên điên cuồng: “Ngươi cũng thấy rồi đấy, chúa tể Bàn Bàn đã đối xử với ta như thế nào? Người không có lực lượng như ta mà trong mắt hắn ngay cả chó cũng không bằng. Dựa vào đâu mà hắn có thể làm Chúa Tể, chẳng lẽ ta lại không thể ư?”

Long huyết khó khăn nuốt nước miếng.

Cái này cái này, Chí Tôn Minh đây chẳng lẽ là bị kích thích ngoan độc, thức tỉnh cái gì thuộc tính kỳ quái?

Thật lâu sau, hắn mới tiêu hóa cảm giác trùng kích, ánh mắt cũng dần dần trở nên điên cuồng: “Minh đại ca, huynh là đại ca của ta, huynh nói ta làm sao, ta liền làm theo.”

“Huynh đệ tốt!” Chí Tôn Minh lộ ra vẻ mừng như điên, lập tức ôm chầm lấy long huyết, thật lòng nói: “Sau này chỉ cần có một miếng của ta, sẽ không thể thiếu ngươi!”

Chí tôn Minh hiện tại đối với long huyết là chân tình thực ý.

Trong khi nói chuyện, một vị lão bộc thần bí thân khoác hắc bào, thân hình còng xuống lặng yên không một tiếng động xuất hiện, cung kính đem hai cái hộp giao cho Chí Tôn Minh, sau đó lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Chí Tôn Minh mở ra một cái hộp trong đó, bên trong chứa hơn mười miếng tinh hạch tản ra uy thế cường đại, mỗi một miếng đều là cấp bậc Đại thống lĩnh!

Cái hộp còn lại chứa số lượng chừng mấy chục viên tinh thạch màu máu hình trụ.

Những tinh thạch màu máu này có khí tức tối nghĩa, mặt ngoài có ma văn quấn quanh, trung tâm mỗi một tinh thạch đều ẩn chứa một giọt tinh huyết.

"Nhóm tinh hạch này cùng tinh huyết Chí Tôn đều cho ngươi." Chí Tôn Minh đem hai cái hộp đều giao cho Long huyết, ngữ khí trịnh trọng dặn dò, "Ngươi từ dưới trướng của ngươi, đề bạt một nhóm tinh nhuệ, bồi dưỡng thành Đại thống lĩnh, nhớ kỹ, năng lực mạnh yếu cũng không trọng yếu, trung thành mới là đệ nhất!"

Chí Tôn Minh phát hiện, theo Long huyết cùng với những thủ hạ từ nông thôn tới, độ trung thành đối với Long huyết đều rất cao.

Hắn suy đoán, một nửa này là bởi vì long huyết có ánh mắt không tệ, một nửa nguyên nhân khác, chỉ sợ là bởi vì hoàn cảnh nông thôn phong bế, không có dung hợp với Chủ Ma giới, bởi vậy tạo thành phong thái trung thành độc hữu.

Sau khi bị đâm nhiều, bây giờ hắn đặc biệt coi trọng loại độ trung thành này.

Tinh hạch của Đại thống lĩnh và Chí tôn tinh huyết?

Long huyết bị chấn nhiếp, nhìn hai cái hộp trong tay, nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Đây chính là một khoản tài phú khổng lồ ah! Không nghĩ tới Chí Tôn Minh còn lưu lại hậu chiêu bực này.

"Đây chẳng qua chỉ là chút tài nguyên khởi động mà thôi." Chí Tôn Minh thấy vẻ mặt long huyết như chưa từng thấy qua, không khỏi mỉm cười hòa ái, vỗ vai hắn nói: "Thân là một chí tôn Ma tộc, làm sao có thể không giấu giếm một chút hậu chiêu? Tiểu tử Chí Tôn U kia khẳng định cũng có, chỉ là đáng tiếc, hậu chiêu kia chỉ có chính hắn mới có thể khởi động."

"Đại ca, vậy chính ngài thì sao?" Long huyết ngoài kích động, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Chí Tôn Minh, một bộ dạng hết sức quan tâm hắn.

“Ta? Ha ha, ngươi yên tâm, Chúa Tể Bàn Sơn muốn ta làm việc, sao có thể không cho chút lợi ích?” Chí Tôn Minh híp mắt cười lạnh một tiếng: “Nếu không, với trạng thái tàn hồn hiện tại của ta, làm sao đi tới chiến trường Cổ Thần mạo hiểm?”

Long huyết lập tức bừng tỉnh, rốt cuộc không nén được cảm xúc kích động: “Đại ca, đệ nhất định sẽ làm tốt, không phụ kỳ vọng của huynh.”

“Ngươi bây giờ có hai nhiệm vụ trọng yếu nhất. Một là mau chóng bồi dưỡng ra tầng quản lý tinh nhuệ, hai là tiếp tục phát triển hệ thống tình báo của ngươi, nghĩ biện pháp cùng Tiên Tộc bàn bạc, tiến hành bố cục tiếp theo.”

“Hiện tại bọn hắn khẳng định đã chiếm được cấm địa của tiểu tử Chí Tôn U kia, bên trong neo đậu ma hạm của hắn cùng một ít tâm phúc lái thuyền, nơi đó hơn phân nửa có thể tìm tới chút manh mối.” Giọng Chí Tôn trầm thấp, “Huyết Sắc chúa tể di bảo đối với chúng ta phi thường trọng yếu, tuyệt đối không thể phạm sai lầm.”

“Vâng, thưa đại ca.”

Long Huyết nhận lệnh, lập tức lại sinh ra vài phần nghi ngờ: “Đại ca, ta có chuyện chưa hiểu. Với năng lực tình báo của Chúa Tể Bàn Bàn, chỉ cần mình đồng ý ra tay, bỏ chút thời gian chắc chắn cũng có thể tìm được di bảo của Chúa Tể màu máu. Vì sao hắn không tự mình ra tay?”

“A! Cũng không trách ngươi không biết.” Chí Tôn Minh cười lạnh một tiếng, giải thích nói: “Thời gian ngươi tới Ma giới còn ngắn, chờ ngươi ở lâu một chút sẽ biết.”

“Tiên giới cái 【Hồng】 kia, thường xuyên trốn ở nơi sâu nhất trong Cổ Thần chiến trường, trông coi cổng ranh giới. Những di bảo của Chúa Tể màu máu nằm sâu trong Cổ Thần chiến trường, Chúa Tể Bàn Hội đương nhiên sẽ nghi ngờ có lẽ lại là cạm bẫy nhắm vào hắn. Sao hắn dám tự mình ra tay?”

Nói xong, y bổ sung tiếp: “Tên Hồng ở Tiên giới xưa nay rất giỏi che giấu âm mưu và âm thầm của bản thân. Trong quá khứ, hắn đã nhiều lần va chạm âm thầm với Chúa Tể, hai bên đều có không ít tổn thất. Tình huống giữa bọn họ giống như

một đôi thợ săn đang săn, một khi ai lộ ra sơ hở trước thì có lẽ sẽ bị bên kia săn giết!”

Long huyết giật mình, trong lòng âm thầm ghi nhớ tất cả tình báo.

…

Những ngày sau đó.

Quả nhiên như Chí Tôn sở liệu, Chúa Tể trực hệ dưới trướng Chí Tôn Ác, mang đến cho Chí Tôn Minh một nhóm tài nguyên, trong đó bao gồm cả một viên 【Chí Tôn Tinh Hạch】.

Bất quá, vô luận là long huyết hay là Chí Tôn Minh đều rõ ràng, nếu như nhiệm vụ thu hồi di bảo của chúa tể huyết sắc hết thảy đều thuận lợi, vậy viên tinh hạch chí tôn này chính là thù lao trả trước.

Nếu nhiệm vụ thất bại, gia hỏa gọi là “Chí Tôn Ác” kia chắc chắn sẽ thanh trừ Chí Tôn Minh, thu hồi lại Chí Tôn tinh hạch.

Dù sao Chí Tôn Minh cho dù có Tinh Hạch mới, lại có tài nguyên ủng hộ, cũng không thể trong ngắn hạn khôi phục thực lực vốn có.

Nhưng những điều này, Chí Tôn Minh đã sớm không quan tâm nữa.

Hắn bắt đầu từng bước khôi phục thực lực, cũng bày ra một tư thế tích cực hành động, nhưng cụ thể khi nào hoàn thành công tác chuẩn bị, đó chính là Chí Tôn Minh hắn nói được rồi.

Chiêu này là hắn học được từ Vương Thủ Triết.

Mà trong quá trình Chí Tôn Minh và long huyết chuẩn bị, trong phạm vi chiến tranh của Tiên Ma lưỡng tộc cũng đang không ngừng phát sinh biến hóa.

Theo Thái U, hai đại ma khu Thái Minh nhanh chóng rơi vào tay giặc, Chí Tôn Đế của ma khu Thái Đế dưới tình huống không được trợ giúp, không thể không từ bỏ địa bàn của mình, không ngừng lui về phía sau rút lui, cuối cùng lại triệt thoái khỏi Cổ Lạc Thiên Hà, rút về đại bản doanh Ma tộc.

Chỉ ngắn ngủi bốn năm trăm năm thời gian.

Ba đại ma Thái U, Thái Minh, Thái Đế chiếm khu, hoàn toàn trở về trong vòng tay Tiên Tộc.

Điều này đối với Tiên Tộc mà nói, không thể nghi ngờ là một hồi chiến thắng mang tính chiến lược cấp sử thi, khí thế bên trong Tiên Giới bởi vậy mà nhanh chóng tăng vọt, thậm chí có thể nói là bành trướng!

…

Ung An lịch năm 35866, xuân.

Lộc Minh Uyển.

Trong thư phòng của Vương Thủ Triết.

Lúc này cách trận chiến với Chí Tôn Minh đã qua mấy trăm năm.

Lúc này Vương Thủ Triết đã 430 tuổi, năm tháng không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt hắn, thoạt nhìn hắn vẫn tuấn lãng và nho nhã như cũ.

Ngồi ở trên ghế sa lon thoải mái, hắn đang vừa uống Minh Hồn trà, vừa xem bản điện tử 【 Tin tức Tiên Giới 】 toàn bộ hình chiếu trên cổ tay quăng ra.

Đây là một bản báo chí cực kỳ có tính thời gian, cực kỳ chuyên nghiệp đối với các loại đại sự phát sinh ở Tiên giới, lại nghiêm túc báo chí.

Phương thức sản xuất chính là 【 Bảo Quang Truyền Môi 】 đại danh đỉnh đỉnh.

Vị trí đầu đề của Chu Báo, rõ ràng là một bức Nam Minh tiên đế và Thái Thượng tiên đế ở trong Thiên Uyên kịch chiến.

Nội dung đầu đề là Tiên giới lấy Nam Minh Tiên Đế cầm đầu phái cấp tiến, cùng phái bảo thủ lấy Thái Thượng Tiên Đế cầm đầu, lần nữa ở trên 【 Tiên ủy hội 】 xảy ra tranh chấp, cũng nhanh chóng diễn hóa thành phun lẫn nhau, đến cuối cùng, hai vị Tiên Đế càng là chạy tới trong Vô Tận Thiên Uyên làm một trận.

Nhưng từ lúc Tiên Ủng thành lập tới nay, đây cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện loại tình huống này, cư dân Tiên Giới ngay từ đầu còn có chút khẩn trương, dần dần cũng thành thói

quen, hôm nay từng người không chỉ không lo lắng, ngược lại còn thập phần hưng phấn lấy thái độ ăn dưa, vây xem các loại thông báo.

“Thủ Triết tiểu tử.”

Giờ phút này, Nam Minh Tiên Đế được khen là lãnh tụ chủ chiến phái, vẻ mặt ấm ức ngồi đối diện với Vương Thủ Triết, miệng oán giận không ngớt.

“Lần này Thái Thượng lão quỷ ra tay quá độc ác. Ta hoài nghi hắn cố ý làm vậy, ta yêu cầu ta gây ra thương thế và tinh thần tổn thương, xin mười cây 【Đạo cải】, một trăm cây 【Thánh cải tinh hoa】, một ngàn cây 【Thánh cải】 là bồi thường.”

Dịch cải thiện huyết mạch do Vương thị sản xuất, hiện giờ trong các thế lực lớn ở Tiên Giới đã dần dần phổ biến.

Dịch cải thiện huyết mạch này chẳng những có thể dùng để bồi dưỡng đời tiếp theo, cũng có thể dùng để cải thiện cấp độ huyết mạch trụ cột cao tầng trong thế lực, gián tiếp hoặc trực tiếp đề cao chiến lực tổng hợp của thế lực.

Bất quá, bởi vì nhu cầu quá lớn, sản lượng lại xa xa không đủ, những năm gần đây cạnh tranh vẫn luôn thập phần kịch liệt.

Bởi vậy, dịch cải thiện huyết mạch hiện tại, đều là dựa theo sản phẩm tiến hành phối chế, mà tỉ lệ và số lượng phối hợp, đều phải thông qua Tiên ủy hội thảo quyết định.

Vương Thủ Triết đóng hình chiếu tin tức báo cáo chu đáo, tiện tay nâng chén trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Ta cũng không phải thành viên Tiên ủy hội, tìm ta làm gì?”

“Ngươi đùa ta?” Nam Minh Tiên Đế trừng mắt, “Vị trí Tiên ủy hội hiện tại, Thánh Vực các ngươi chiếm một ghế, do Thủy Thiên Tiên Đế làm đại diện. Thanh Đế Thần Cung chiếm một ghế, do con trai ngươi Vương Tông An làm đại biểu. Vũ Nhạc Thần Điện chiếm một ghế, bên ngoài là Nghê Phan Đạo Chủ, nhưng còn không phải nghe lời Vương Thủ Triết ngươi sao?”

“Ngoài ra, còn có thần nữ Tinh Lan của Vô Cực Thần Cung, giống như ngươi mã thủ thiên lôi, ngay cả tiểu tử ba trận của Tiên Trận Minh cũng uỷ quyền cho Vương An Nghiệp… Chỉ

riêng số phiếu ủy ban mà ngươi trực tiếp lấy đã đạt tới năm phiếu!”

“Lại thêm sức ảnh hưởng của ngươi đối với các thế lực lớn, chỉ cần ngươi nguyện ý, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể đưa ra, cũng nhanh chóng thông qua bất cứ đề án nào.”

Nam Minh Tiên Đế nói xong liền bắt đầu lải nhải, từ trong miệng hắn biểu đạt ra, cảm giác Vương Thủ Triết thật giống như vua không ngai của Tiên Giới.

“Cách điều chế Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan của Nam Minh bệ hạ, đã ăn hết chưa? Thành tích luyện đan mô phỏng khí thế nào rồi?” Vương Thủ Triết thuận miệng hỏi.

“Ăn hiểu rồi, gần như bắt đầu rồi.” Nam Minh Tiên Đế theo bản năng trả lời.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ông ta không nhịn được lại trừng mắt: “Vương Thủ Triết, ngươi đừng nhìn trái nhìn phải mà nói. Ta nói với ngươi, như vậy ngươi rất dễ dàng mất đi tình hữu nghị của ta.”

“Bên ta, lợi dụng đặc tính khống chế pháp tắc của Chưởng Giới Lệnh để phụ trợ luyện đan, cũng đã cảm ngộ gần hết rồi.” Vương Thủ Triết bình tĩnh tiếp tục nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày. Từ hôm nay trở đi, chúng ta cùng nhau thử luyện chế lò thần đan Vĩnh Hằng đầu tiên để thực hành.”

Trước đó, Vương Thủ Triết đã dùng qua 【phiên bản Đạo Chuyển Tinh Hoa】. Loại dịch cải thiện huyết mạch tương đương mười bốn điểm đan dược ngũ phẩm này, khiến huyết mạch của hắn lập tức từ Thần Tử Ất đẳng, tăng vọt đến cấp Giáp trung đẳng, khoảng cách đột phá gông cùm xiềng xích huyết mạch, tiến vào tầng tiếp theo đã không xa.

Trên lý luận mà nói, hiệu quả của Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan còn không bằng thay đổi bản tinh hoa.

Nhưng mà ngại tài liệu của Thập tứ phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan quá mức hiếm có khó được, đến bây giờ bất quá cũng chỉ gom góp được năm lô nguyên vật liệu, trong đó một bộ phận đều là của cải của các đại đỉnh cấp thế lực ở Tiên Giới nhiều năm tích góp từng tí một, cho dù là luyện hỏng một lò, cũng là một tổn thất to lớn khó có thể đếm được.

Bởi vậy, công tác chuẩn bị trước đó nhất định phải làm đầy đủ.

"…"

Nam Minh Tiên Đế không còn gì để nói.

Bất quá hắn đối với luyện chế Vĩnh Hằng Thần Đan cũng đã sớm chờ mong hồi lâu, vì tích lũy kinh nghiệm, những năm này hắn một mực luyện chế trong mô phỏng đan mô phỏng khí hết lần này đến lần khác, luyện đến hắn đều sắp nôn ra rồi.

Mắt thấy Vương Thủ Triết đã hạ quyết tâm không chuẩn bị bồi thường cho hắn, Nam Minh Tiên Đế bất đắc dĩ, đành phải nhanh chóng thu thập tâm trạng, bắt đầu quá trình luyện chế lần đầu tiên.

Thời gian ba tháng thoáng cái đã qua.

Đoàn đội luyện đan do đám người Nam Minh Tiên Đế, Vương Thủ Nghiệp toàn lực ứng phó, cùng với sự phụ trợ của Chưởng Giới Lệnh của Vương Thủ Triết, còn có khí vận của Vương An Nghiệp gia trì, lò thần đan Vĩnh Hằng đầu tiên cuối cùng cũng hoàn thành luyện chế.

Một hồi cuồng bạo bá đạo, tản ra hủy diệt tính uy thế thiên lôi qua đi, này Lô Vĩnh Hằng Thần Đan lần thứ nhất thuận lợi ra lò, cuối cùng nhất thành một quả đan.

Mặc dù chỉ có một viên, nhưng lại là viên thần đan thập tứ phẩm đầu tiên của Tiên Giới trong vòng một trăm mấy chục vạn năm qua, xem như đã thực hiện đột phá mang tính lịch sử từ 0 đến 1 của Tiên Giới hiện đại.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn luyện chế.

Trong quá trình luyện chế xuất hiện rất nhiều tình huống không tưởng được, rất nhiều sai lầm cùng bỏ sót trong quá trình luyện đan mô phỏng khí cũng bộc lộ ra.

Đoàn đội luyện đan và đội kỹ thuật lập tức bắt đầu tiến hành phân tích các loại luyện đan, cũng căn cứ tình huống thực tế mà cải thiện và điều chỉnh luyện đan mô phỏng khí.

Về phần Vương Thủ Triết, sau khi điều chỉnh tốt tâm thái, liền bắt đầu bế quan, dùng viên thần đan Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng gần hiện đại đầu tiên này.

Rất nhanh.

Dưới sự trợ giúp của Vĩnh Hằng Thần Đan, tư chất huyết mạch của hắn liền lập tức đột phá huyết mạch gông cùm xiềng xích, từ 【Thần Tử Giáp đẳng trung cao đoạn】, tấn thăng đến tầng thứ tiếp theo, cũng ở trên cơ sở huyết mạch lần nữa đẩy mạnh một đoạn ngắn về phía trước.

Cấp độ huyết mạch của hắn cũng thoáng cái từ tầng mười lăm 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】 thức tỉnh đến tầng thứ mười sáu 【Tạo Hóa Đạo Khu】, đạt đến tu vi cảnh giới Đại La cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch so với Đạo Chủ bình thường còn cao hơn một tầng.

Cho dù so với thập thất trọng 【Vĩnh Hằng Thần Khu】 của Tiên Đế bình thường, cũng chỉ kém một tầng mà thôi.

Đến đây.

Vương Thủ Triết không dám khẳng định mình có phải là người sáng tạo ra lịch sử tiên giới nhất hay không, nhưng ít ra dám khẳng định, 【Hồng】 đời thứ nhất tổng bảng lịch sử Thần Cương bảng, khi giành được hạng nhất, huyết mạch cũng chỉ là Thần Tử Giáp mà thôi.

Mà sau khi huyết mạch hoàn thành đột phá, Vương Thủ Triết cảm giác được một loại gông cùm và bình phong nào đó đã lâu không gặp bị triệt để đánh vỡ, bất kể là cấp độ sinh mệnh của bản thân, hay là nắm giữ thiên đạo pháp tắc, đều đi tới một giai đoạn mới tinh.

Được ích lợi như vậy, trong khí chất của bản thân hắn, cỗ khí vận siêu nhiên thoát tục kia, huyền diệu vô cùng, khí vận đặc thù tựa như thần linh cũng càng thêm rõ ràng.

Nếu không gia tăng thu liễm, phóng thích hoàn toàn khí tức ra, thậm chí có thể khiến cho thiên địa pháp tắc chung quanh cộng minh, nghiễm nhiên giống như hóa thân thiên địa pháp tắc, uy thế phi phàm.

Cùng lúc đó, hắn đối với khống chế lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong Chưởng Giới Lệnh, cũng có lĩnh ngộ càng sâu hơn.

Hắn hiểu, lúc ở Đại La cảnh đã là cực hạn, muốn đột phá đến thập thất trọng huyết mạch phải dựa vào thiên địa tẩy lễ khi

thăng cấp lên Hỗn Nguyên cảnh để huyết mạch thăng tiến.

Có điều dù vậy, Vương Thủ Triết cũng cảm thấy lòng mình dâng trào cực kỳ hiếm thấy.

Lấy tư chất hiện giờ của hắn, chờ sau khi hắn thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh, trình độ thức tỉnh huyết mạch liền có thể sánh ngang Tiên Đế, nếu cộng thêm Chưởng Giới Lệnh bản đầy đủ, có lẽ thật có thể đánh một trận với Tiên Đế.

Suy nghĩ một chút, đều tuyệt đối có hy vọng trong tương lai.

Có điều trước mắt, Vương Thủ Triết cũng cực kỳ khó có được muốn thử sức chiến đấu hiện tại.

Đạo chủ bình thường hiển nhiên đã không thể thỏa mãn nhu cầu của Vương Thủ Triết. Vì vậy, hắn suy nghĩ tìm một nửa bước Tiên Đế luyện tập.

Dù sao, cho dù là Bán bộ Tiên Đế, huyết mạch cũng đa số ở đẳng cấp mười lăm, kém hơn một bậc so với mười sáu tầng của Vương Thủ Triết hắn!

Về phương diện chọn người.

Đầu tiên bị hắn loại trừ chính là Tam Trận Đạo Chủ.

Lão nhân gia ông ta một là quá mạnh mẽ, hai là người ta hiện tại đang bế quan, ngay cả tục vụ cũng hoàn toàn giao cho An Nghiệp.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Vương Thủ Triết quyết định tìm người có lực công kích yếu nhất.

Rất nhanh, Trường Canh Đạo Chủ của Thanh Đế Thần Cung đã nhận được lời mời uống trà của Lộc Minh Uyển.

Chờ sau khi Trường Canh Đạo Chủ nhận lời mời đến, Vương Thủ Triết liền lôi kéo hắn bí mật đi về phía 【Vương thị cấm địa】 đã được sắp xếp trong Vô Tận Thiên Uyên gần đây.

Cái "Tham quan" này, chính là mấy tháng.

Không ai biết kết quả trận luận bàn này như thế nào.

Nhưng trải qua người có tâm quan sát, sau khi Trường Canh Đạo Chủ từ cấm địa Vương thị số ba trở về, trạng thái tinh thần cả người liền trở nên không tốt lắm, sau đó rất nhanh liền

mang theo rất nhiều tài nguyên chạy tới bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu bắt đầu bế quan.

Tiện thể nói một câu.

Tuy rằng sinh mệnh cấm khu bởi vì đủ loại nguyên do, vẫn do Vương thị quản hạt, nhưng không phải cấm khu số hai của Vương thị, trên danh nghĩa, sinh mệnh cấm khu vẫn thuộc về Thanh Đế Thần Cung.

Mà sau khi Vương Tông An nhập Thanh Đế Thần Cung, thay mặt chức vụ cung chủ, cũng lục tục phái ra không ít người trẻ tuổi Thanh Đế Thần Cung tiến về Sinh Mệnh Cấm Khu tiến tu, thuận tiện làm việc.

Trước mắt ba cấm khu dưới tên Vương thị lần lượt là cấm khu của nguyên Cổ Thần Khuyết (cấm khu Vương thị số một), cấm khu của nguyên tinh ngũ (cấm khu Vương thị số hai), cùng với cấm khu của nguyên Chí Tôn Minh (Vương thị số ba).

Hiện giờ, những cấm khu này đã trải qua nhiều phen cải tạo, đã trở thành căn cứ sản xuất lương thực cao cấp nhất của Vương thị, Thần Dược Viên, cùng với thánh địa tu hành bế quan.

Mà lúc này.

Vương Thủ Triết đã xác minh sau khi mình đột phá thực lực tăng lên, lại gặp phải một vấn đề nan giải bất ngờ.

Bởi vì hắn phát hiện đẳng cấp tư chất huyết mạch của mình bây giờ lại không có tên.

Trong lịch sử Tiên Giới, đánh giá tư chất đẳng cấp của các thế hệ thiên tài trẻ, cao nhất chính là “Thần tử”.

Từ sau đời Hồng thứ nhất, đời người kế tiếp lại đời người thừa kế Đại Hồng, lúc ở Đại La cảnh huyết mạch cũng chưa từng vượt qua Thần Tử, đây cũng là nguyên nhân vì sao về sau những truyền nhân kế thừa cái tên 【Hồng】 này, cùng lắm cũng có thể tu luyện tới Cửu Kiếp Tiên Đế, thủy chung khó có thể đột phá đến giới chủ.

Trong đó, cũng bao gồm cả thế hệ 【Hồng】 của thế hệ này.

Cũng chính vì thế hệ Hồng chỉ là Cửu Kiếp Tiên Đế cho nên hắn mới cực kỳ kiêng kỵ Chúa Tể nửa tàn phế, khi giao chiến mới có thể có qua có lại.

Nếu thế hệ này thực lực của Hồng Hữu Giới Chủ, sớm đã dựa vào thực lực mạnh mẽ nghiền ép qua rồi, làm sao còn cần phải băn khoăn nặng nề, không ngừng bố cục như bây giờ?

Vũ trụ chi tử?

Vương Thủ Triết suy nghĩ lấy cho mình một cái, nhưng ngay lập tức phủ định cho chính hắn.

Tư chất đẳng cấp này hiện tại mặc dù chỉ có một mình hắn, nhưng tương lai khẳng định không chỉ có, chẳng lẽ sau này tiềm lực huyết mạch của Nhược Lam cũng đạt tới đẳng cấp bây giờ của hắn, gọi nàng là 'Vũ Trụ Chi Nữ' sao?

Bỏ đi…

Vương Thủ Triết vắt óc suy nghĩ một lúc lâu vẫn không có manh mối, cuối cùng quả thực có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời đặt một danh hiệu thông dụng cấp 【 Thiếu giới chủ 】 cấp, dùng để phân chia cấp bậc huyết mạch với Thần Tử Thần Nữ.

…

Chương 126: Mọi người đều chuẩn thời đại của Thần tử.

…

Huyết mạch của Vương Thủ Triết thăng cấp cũng chỉ là một khúc nhạc nho nhỏ mà thôi.

Sau đó, lại là một đoạn thời gian ổn định mà nhanh chóng phát triển.

Thời gian đi tới Ung An lịch năm 4260.

Tuổi tác của Vương Thủ Triết cuối cùng cũng đột phá năm ngàn "đại thọ"!

Trong mấy ngày này, hắn vẫn đảm nhiệm chức vị viện trưởng Lộc Minh học viện như trước, chẳng qua hiện tại nội sư học viện có sư lực dồi dào, thời gian rảnh rỗi của hắn khá nhiều.

Nhàn hạ ngoài, hắn chính là trồng trọt, lợi dụng thiên phú sinh mệnh bổn nguyên huyết mạch càng thêm cường đại, cải tiến các loại linh chủng cải tiến, thúc giục các loại linh dược trưởng thành.

Đáng nhắc tới là.

Theo cấp độ huyết mạch thức tỉnh đến mười sáu tầng Tạo Hóa Đạo Thể, năng lực thôi thúc của hắn lần nữa sinh ra sự nhảy vọt về chất.

Bây giờ hắn thúc đẩy một gốc Hỗn Độn Kim Liên đạt thập tam phẩm, chỉ cần khoảng ba mươi năm.

Giá một gốc Hỗn Độn Kim Liên thường rẻ hơn ba nghìn Hỗn Độn linh thạch.

Bởi vậy, trên lý luận mà nói, cho dù Vương Thủ Triết chỉ phụ trách thúc đẩy linh dược, thu nhập hàng năm cũng có thể đạt tới trên trăm viên Hỗn Độn linh thạch!

Bất quá lý luận chỉ là lý luận, theo sản lượng Hỗn Độn Kim Liên tăng vọt, luyện điện thoại sẽ gia tăng, luyện đan mô phỏng khí hoàn thiện các loại nguyên nhân, tỷ lệ luyện chế

thành công do Nam Minh Tiên Đế cùng Vương Thủ Nghiệp tổ hợp luyện đan cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Hiện nay, xác xuất thành công khi bọn họ luyện chế Thập Tam Phẩm 【 Tạo Hóa Thần Đan 】 đã ổn định ở trình độ một lò thành đan sáu viên, ngẫu nhiên vận khí không tệ thì một lò thành đan thậm chí đạt tới bảy viên.

Lại thêm thị trường tầng cao nhất bão hòa, sản lượng không thể ngăn chặn sự chênh lệch của thị trường thượng tầng, nhiều năm trôi qua, giá trị của Tạo Hóa Thần Đan đã giảm xuống ba trăm Hỗn Độn Linh Thạch một viên!

Điều này khiến cho Tạo Hóa Thần Đan không còn là độc quyền của các thần tử, thần nữ chuẩn thần nữa, mà là bắt đầu chảy về phía những Đạo tộc bình thường, Đạo Tử Đạo Nữ trẻ tuổi của Đạo Tông, xem như bắt đầu bay vào "bách tính gia" bình thường rồi.

Lại thêm các tư chất huyết mạch phiên bản tinh hoa như Thánh cải thiện, độ hạ giá và phổ cập của dịch cải thiện huyết mạch.

Những Đạo Tử Đạo Nữ đã từng kia, trình độ huyết mạch đã phổ biến bắt đầu đến gần Đạo Tử Ất!

Phải biết rằng, lúc trước Vân Hạc công tử vừa mới đến Thánh Vực, thời điểm diễu võ dương oai, cấp độ huyết mạch của hắn bất quá cũng chỉ là Đạo Tử Ất đẳng, được xưng là "Chuẩn Thần Tử", có thể ở trên Thần Cáo bảng xếp hạng thứ sáu.

Hôm nay trong học viện Lộc Minh, cái gọi là 【 Chuẩn Thần Tử 】 chỗ nào cũng có, chỗ nào cũng có. Điều này dẫn đến một trăm người đứng đầu Thần Cáo bảng hiện nay, mỗi người đều là cấp bậc chuẩn Thần Tử, đã từng là Vân Hạc công tử, muốn đoạt top 100 của bảng đương đại cũng khó.

Những thanh niên tuấn kiệt này, tương lai có lẽ cơ hội thành tựu Tiên Đế không lớn, nhưng dưới tình huống tài nguyên cung ứng dồi dào, xông lên một bước Tiên Đế vẫn có cơ hội lớn hơn.

Hơn nữa cơ số của bán bộ Tiên Đế sau khi biến lớn, biến số tự nhiên mà vậy cũng sẽ gia tăng, bảo đảm trong đó không có nửa bước Tiên Đế vận khí cứt chó bạo rạp, dưới các nhân tố cơ

duyên cùng ngộ tính gia trì, bỗng nhiên liền thành công đột phá gông cùm xiềng xích, trở thành Tiên Đế thì sao?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù là những Bán Bộ Tiên Đế này cũng không thể đột phá đến cấp bậc Tiên Đế, dưới tổ chức của nhiều Bán Tiên Đế như vậy, chí tôn của địch quân đều phải nhượng bộ lui binh.

Bất quá.

Sau đợt phát triển an tâm này, ngày nhàn nhã của Vương Thủ Triết cũng kết thúc.

Theo Tuyền Cơ Thần Cung cách Tiên giới càng ngày càng gần, Thái Thượng Tiên Đế cũng nhận được tin tức đến từ Hồng, tỏ vẻ chỉ cần qua khoảng bốn trăm năm nữa, sẽ bay tới Tiên giới.

Vương thị cũng chuẩn bị bắt đầu quét Thần Cáo bảng, cướp lấy tài nguyên của Cung Thương.

Nhưng trước đó, Vương Thủ Triết còn có một việc phải hoàn thành.

…

Chiến trường Cổ Thần.

Đi ngược dòng chảy của Cổ Uyên Thiên Hà sẽ tiến vào Thiên Nguyên Thủy Hải tàn phá. Bắt đầu từ nơi này, liền xem như tiến vào Cổ Thần Chiến Trường.

Từ trên bản chất mà nói, Cổ Thần chiến trường kỳ thật chính là một phế tích khổng lồ.

Ở quá khứ cực kỳ xa xưa, vì ngăn cản đến từ thế giới khác xâm nhập, nơi đây đã từng bộc phát qua một trận chiến dịch tuyệt thế. Trận chiến đó qua đi, vô số Cổ Thần vẫn lạc, lực lượng đáng sợ phá hủy tất cả trong khu vực này, hình thành pháp tắc loạn lưu đáng sợ.

Từ đó về sau, không gian vỡ vụn, vị diện sụp xuống, hàng rào giữa thế giới chính và Vô Tận Thiên Uyên không còn tồn tại nữa. Nơi này đã trở thành nơi có năng lượng mạnh nhất của toàn bộ thế giới, nhưng cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Ở chỗ này, Thiên Uyên ma sát sinh động vô số kể, cùng với có thiên tai biến thú thực lực mạnh mẽ ẩn hiện, các loại hư không ma vật quỷ dị khó lường tầng tầng lớp lớp, cùng với một ít sinh linh thế giới khác xuyên qua khe hở ranh giới mà đến.

Cho dù là cường giả cấp bậc Tiên Đế, chỉ cần sơ sẩy một chút, cũng có thể chết ở chỗ này.

Lúc này.

Sâu trong Cổ Thần Chiến Trường.

Một chiếc thuyền ma đang gian nan xuyên qua không gian loạn lưu, chạy trốn về một phương hướng khác.

Nơi này đã rất gần khu vực trung tâm của Cổ Thần chiến trường, không gian trường hỗn loạn đối với thần niệm có tác dụng quấy nhiễu mãnh liệt, mỗi khi đi tới một đoạn đường nhất định phải một lần nữa giáo chuẩn phương hướng, nếu không hơi không cẩn thận liền có khả năng bị lạc trong không gian loạn lưu vô tận.

Trong hoàn cảnh cực kỳ phức tạp này, tốc độ tiến lên của Ma Chu không thể nghi ngờ đã bị hạn chế rất lớn, căn bản không nhanh nổi.

Nhưng giờ phút này, dù là vô cùng gian nan, nó cũng không thể không liều mạng chạy trốn.

Bởi vì phía sau chiếc ma chu này đang phát sinh một trận chiến đấu kịch liệt.

Đó là một đầu dã quái thần thú phát ra uy thế ngập trời, tướng mạo cực kỳ hung mãnh, cũng không biết từ trong khe hở giới vực nào xuyên qua tới đây.

Ngoại hình của nó giống như rồng bay rồng bay, giống như hổ mà không phải hổ, phía sau còn đi theo một đám hư không hung thú tạp nham, trong đó không thiếu ngụy thần thú mười bảy, mười tám giai.

Con thần thú dã quái này thập phần dũng mãnh thiện chiến, trong biển hư không hỗn loạn xuyên toa hành động mau lẹ, tùy tiện một chưởng đánh xuống, đều có thể đánh nát tinh hà.

Mà lúc này, trước mặt Dã Quái thần thú là một vị Ma tộc chí tôn hình thể khổng lồ, giống như Viễn Cổ Ma Thần.

Trên người hắn mặc một bộ ma khải khổng lồ tựa như do vô số kim loại màu đen cấu thành, tay giơ cao một thanh ma nhận khổng lồ thiêu đốt hỏa diễm màu đen, toàn thân tản ra ma uy ngập trời, đang ác chiến với dã quái thần thú.

Vị chí tôn Ma tộc này chính là một trong tứ đại chí tôn dưới trướng chúa tể Bàn Bàn. Chí Tôn Ác.

Hai bên ngươi tới ta đi, đánh cho hư không vỡ nát, pháp tắc sụp đổ, khu vực vốn hỗn loạn trở nên càng thêm nguy hiểm, cho dù là cường giả Ma tộc cấp bậc Đại thống lĩnh cũng không thể tới gần.

“Án đại nhân.”

Cách đó không xa, một tôn Ma tộc chí tôn hình thể nhỏ hơn một chút, uy thế so với Chí Tôn Ác yếu hơn rất nhiều đang hiệp trợ Chí Tôn kiềm chế Dã quái cấp mười chín.

Vừa chiến đấu, hắn vừa dùng ngữ khí nịnh nọt thỉnh cầu: “Phía trước không xa chính là di tích chúa tể màu máu vẫn lạc, chúng ta tuyệt đối không thể để con hung vật này chạy mất, nếu không đợi lát nữa khi chúng ta thăm dò di tích, nó nhất định sẽ tạo thành rất nhiều quấy nhiễu cho chúng ta.”

Vị Chí Tôn Ma tộc này, chính là thiếu chút nữa hồn phi phách tán, thật vất vả mới một lần nữa mới bắt đầu lại, Đông Sơn tái khởi Chí Tôn Minh.

Hắn một lần nữa đạt được tinh hạch chí tôn thời gian ngắn ngủi, cho dù có đại lượng tài nguyên cung cấp cho hắn thôn phệ khôi phục thực lực, bây giờ cũng xa xa không khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, thậm chí ngay cả Thủy Thiên Tiên Đế lúc trước vừa mới tấn thăng cũng không bằng.

Điểm này, từ trên chiến trường, hắn chỉ có thể hiệp trợ Chí Tôn Ác kiềm chế con dã quái thập cửu giai kia mới có thể thấy được. Hôm nay hắn, nhiều nhất cũng chỉ là nửa bước Chí Tôn.

“Hừ!”

Chí Tôn Ác đang cùng dã quái ác chiến nghe vậy sắc mặt khó coi, trong ánh mắt toát ra cảm xúc bất mãn nồng đậm.

Hắn vừa thiêu đốt 【Thái Cổ Ma Thần Huyết】 mà chúa tể Bàn Niết ban cho, lấy lực lượng mạnh hơn để áp chế đối thủ,

vừa không nhịn được điên cuồng mắng chửi trong lòng.

Con chó Chí Tôn Minh này thật đúng là phế vật! Để cho hắn đi ra ngoài dò đường, cư nhiên cũng có thể chọc tới loại dị giới thần thú thập cửu giai này.

Cổ Thần chiến trường mặc dù hung hiểm vạn phần, nhưng mà phạm vi cũng đồng dạng cực kỳ rộng lớn, sinh linh thập cửu giai cũng không phải là rau cải trắng, tùy tiện liền có thể gặp được.

Nhưng mà đối với Chí Tôn Ác bây giờ mà nói, tức giận căn bản không giải quyết được vấn đề.

Con thần thú dị giới này rõ ràng đã để mắt tới bọn họ, ỷ vào năng lực xuyên không gian khá mạnh, vẫn luôn quấn chặt lấy bọn họ. Nếu không thể một hơi đánh chết nó, mà chỉ làm nó bị thương, không cẩn thận để nó chạy trốn thì với năng lực không gian mà con dị thú này thể hiện, hậu hoạn tất nhiên vô cùng.

Nhưng mà muốn một hơi giết chết con dị giới thập cửu giai này, lại không dễ dàng như vậy.

Đều là cường giả mười chín cấp bậc, Chí Tôn Ác quá rõ sinh vật cấp bậc cường đại này có thể có bao nhiêu năng lực không thể tưởng tượng nổi, chớ nói chi là con dị giới thần thú này còn có năng lực không gian loại khác.

Dưới tình huống một chọi một, nếu nó một lòng muốn chạy trốn, muốn ngăn cản nó tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Bất đắc dĩ, Chí Tôn Ác đành phải dùng át chủ bài của chúa tể Bàn cho hắn, thiêu đốt số lượng ma huyết Thái Cổ, cùng với vận dụng vũ trang cấp chúa tể nửa bước —— Hắc Huyết Ma Diễm Nhận, còn có một bảo vật dùng để tiêu hao một lần duy nhất, tạm thời khống chế con thần thú dị giới kia!

Cứ như thế, mới ở dưới sự hợp tác của Chí Tôn Minh, cực kỳ khó khăn chém giết con thần thú dị giới kia tại chỗ.

Nhưng sau trận chiến này, Chí Tôn đã tiêu hao rất nhiều.

Trong quá trình chiến đấu không ngừng thiêu đốt Thái Cổ Ma Thần Huyết, tạo thành áp lực thật lớn cho ma thể của hắn, cuối cùng con dị giới thần thú thập cửu giai kia trước khi chết phản công càng làm cho hắn bị thương chút ít, thế cho nên giờ phút

này thoạt nhìn hắn có chút chật vật, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

“Nhanh thu dọn chiến trường, chúng ta phải nhanh chóng kết thúc sự kiện chúa tể màu máu, thời gian còn lại cho chúng ta không còn nhiều nữa.” Hắn cố nén giận, phân phó Chí Tôn Minh.

Căn cứ suy tính, Tuyền Cơ Thần Cung qua mấy trăm năm nữa sẽ đến Tiên Giới, đó là tiết điểm thời gian mấu chốt để Chúa Tể mưu tính.

Trước đó, Chí Tôn Ác cũng không ngờ tới, tiểu tử Chí Tôn Minh này sau khi nhận nhiệm vụ lại lằng nhằng như thế, không ngừng kéo dài, không ngừng có cớ tầng lớp lớp, năm nay kéo sang năm, sang năm kéo dài hậu niên.

Thật vất vả kéo tới chiến trường Cổ Thần này, lại xuất hiện một đống chuyện xấu, hôm nay gặp được một đống địch nhân khó hiểu, ngày mai lại gặp một đám dã quái tập kích, quả thực không dứt, mọi việc không thuận.

“Vâng vâng vâng, Ác đại nhân xin bớt giận.” Thái độ của Chí Tôn Minh đối với việc này lơ đễnh, vẫn giữ bộ dáng nịnh nọt như cũ: “Ngài yên tâm, huyết sắc di tích đã cách không xa. Nhiều nhất là mười năm, mười năm chúng ta có thể đến nơi.”

Mười năm.

Chí Tôn Ác thở dài một hơi.

Như thế, ngược lại còn có thể tiếp nhận.

Nếu không, hắn thật sự không thể tưởng tượng được, chờ sau khi chúa tể bế quan chữa thương ra, vừa nhìn thấy hắn còn đang lắc lư ở chiến trường Cổ Thần, không chừng sẽ có trừng phạt gì đó đánh xuống.

Không sai, Chúa Tể Bàn Tài lại bắt đầu bế quan chữa thương.

Mục đích của hắn vô cùng đơn giản, trước khi Lam Thần Cung trở lại Tiên Giới, thương thế của hắn mỗi lần tốt hơn một phần, có thể nhiều thêm một phần át chủ bài cùng phần thắng.

Đến tận đây, Chí Tôn Ác không còn do dự với Chí Tôn nữa, trước tiên quay về Ma Chu chữa thương.

Mà Chí Tôn Minh thì chỉ huy đoàn đội dưới trướng, cùng với đội chúa tể Chí Tôn Ác mang đến, bắt đầu thu thập chiến trường.

Theo đầu dã quái thần thú thập cửu giai kia bị cường thế chém giết tại chỗ, những tạp binh đi theo dã quái thần thú kia không hoảng sợ chạy trốn, liền bị chém giết tại chỗ.

Chẳng qua là hao tốn hơn một tháng thời gian, chiến trường liền thu thập thỏa đáng, Ma Chu bắt đầu tiếp tục đi về phía trước.

"Long huyết, chiến lợi phẩm của con thần thú thập cửu giai này, ngươi hãy trông coi cho kỹ cho ta." Trong ma thuyền, Chí Tôn Minh phân phó Long Huyết đại thống lĩnh bên cạnh: "Đây chính là bảo vật hiến cho chúa tể, ai dám lén lút đưa móng vuốt, giết không tha!"

Thần thú thập cửu giai chính là sinh vật cường đại ngang với Tiên Đế nhân loại, ở thời kỳ viễn cổ đều là Cổ Thần!

Cho dù là ở trong Cổ Thần chiến trường, sinh vật cường đại cấp bậc này cũng thập phần hiếm thấy, hơn phân nửa đều là thông qua vết rách chiến trường - sinh linh cường hoành xuyên qua khe hở dị giới, dưới tình huống ngôn ngữ văn hóa không thông, mọi người ngay cả câu thông đều có chút khó khăn.

Có thể săn giết một con thần thú cấp mười chín hiến cho chúa tể, cũng được xưng tụng là một phần hiến lễ cực kỳ quý trọng.

"Vâng, tôn thượng." Long Huyết cung kính trả lời.

Bí mật, hắn sẽ xưng hô Chí Tôn Minh là "Đại ca", nhưng ở nơi công cộng, hắn tự nhiên phải giữ gìn địa vị đại ca, đối với biểu hiện của hắn cung kính.

Lần này, long huyết cũng coi như là đem tinh nhuệ dưới trướng mình mang đến, trong đó hai vị Ma phi cũng bởi vì Chí Tôn cung cấp tinh huyết tài nguyên, song song đột phá đến thập thất giai!

Ngoài ra, còn có nữ vương thống khổ cũng dùng tên giả đi theo tới, đối với bên ngoài tuyên bố là biểu tỷ của Long Huyết Lão Gia.

Mấy năm nay, nàng bởi vì có được tinh huyết chí tôn dồi dào, hơn nữa còn tiêu hóa tinh hạch của Chí Tôn Toan Nghê, bây giờ thực lực đã tăng vọt một mảng lớn, đạt đến mười tám cấp đỉnh phong.

Trong đội ngũ thăm dò lần này, thực lực của nàng chỉ đứng sau Chí Tôn Minh và Chí Tôn.

Cũng bởi vì thống khổ nữ vương xuất sắc, cũng đưa tới một ít ngấp nghé Chí Tôn ác. Tuy rằng trong quá trình hắn chấp hành nhiệm vụ chúa tể không dám xằng bậy, nhưng nhìn hắn thỉnh thoảng dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào bộ dáng thống khổ của nữ vương, hơn phân nửa sẽ triển khai thủ đoạn hoặc mềm hoặc cứng sau khi chấm dứt nhiệm vụ.

Tạm thời không đề cập tới những lời này.

Lần này Chí Tôn Minh không làm cho Chí Tôn Ác thất vọng nữa.

Ngắn ngủn mười năm qua đi, ma thuyền dưới sự dẫn dắt của Chí Tôn Minh xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian nghiền nát, đến một chỗ thoạt nhìn bình thường không có gì lạ trong Hư Không Hải.

Thái Minh tà lực bàng bạc, ở trong hư không hải vỡ tan như thủy triều hắt ra ngoài.

Rất nhanh, ở bên trong Thái Minh tà lực như sương như nước thủy triều, lờ mờ xuất hiện một khe hở giới vực ẩn giấu.

Loại phương thức này, giống như là thông qua bút than vẽ lên, để phát hiện chữ viết ẩn trên tờ giấy trắng, đơn giản hữu hiệu.

Chính là tiêu hao quá lớn một chút.

“Khốn đại nhân, căn cứ theo tin tức ta nắm giữ, sau khe hở này chính là di tích chúa tể huyết sắc.” Chí Tôn Minh kiềm nén không được hưng phấn bẩm báo với Chí Tôn Ác.

Nhưng mà Chí Tôn Ác lại thập phần cảnh giác.

Hắn không có vọng động, mà phái hai vị chủ tể thị vệ cấp bậc Đại thống lĩnh, dẫn đầu tiến vào khe hở giới vực tiến hành dò đường.

Vì để an toàn, hắn cũng không dùng người của Chí Tôn Minh.

Mấy ngày sau, một vị chủ tể thị vệ chật vật trốn thoát, biểu thị đồng bạn bị quái vật trong di tích màu máu đánh chết, hơn nữa hắn còn dẫn tới mấy con quái vật màu máu chặn cửa.

Nghe hắn miêu tả xong, Chí Tôn Ác lập tức hiểu ra, sau khe hở của giới vực quả nhiên là Huyết Sắc chúa tể ma điện trong truyền thuyết, cùng cấp bậc với ma điện chúa tể Bàn Bàn.

Lúc này, Chí Tôn Ác bắt đầu tiếp nhận quyền chỉ huy, khống chế Ma Chu xông vào trong khe hở giới vực, một hơi đánh đổ vài đầu quái vật màu máu chắn cửa kia.

Một đầu khác của khe hở giới vực.

Ánh mắt của tất cả ma nhãn đều là một thế giới màu máu mênh mông.

Toàn bộ thế giới màu máu yên lặng mà thê lương, tựa như một ngôi mộ khổng lồ.

Biên giới thế giới vặn vẹo mà hỗn loạn, trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy vô số vết nứt không gian ngăm đen tràn ngập chân trời, lại bị sương mù màu máu phía dưới cách trở, cuối cùng không thể hoàn toàn ăn mòn thế giới này.

Những sợi sương mù màu máu nhè nhẹ này tràn ngập toàn bộ tầm nhìn, đầy trời, chóp mũi còn có thể ngửi thấy được huyết khí mang theo mùi tanh.

Xuyên thấu qua sương máu, xa xa có thể nhìn thấy một tòa cung điện màu máu vô cùng to lớn, huy hoàng vô cùng đang đứng sừng sững ở cách đó không xa.

Tường cung của nó sớm đã sụp đổ mục nát, nhìn tàn phá không chịu nổi, nhưng vẫn tản ra huyết khí và sát khí trùng thiên, uy thế ngập trời, khiến cho tâm thần người ta không ngừng rung động.

“Di tích màu máu, nơi này quả nhiên là di tích của chúa tể màu máu!” Chí Tôn Minh cũng kích động không thôi.

Nhưng đúng vào lúc này.

Trong huyết sắc cung điện cổ xưa huy hoàng lại cũ nát kia, một đoàn huyết sắc quái vật giống như là bị kinh động, phô thiên cái địa lao đến.

Bọn chúng có chút giống ma tộc, toàn thân quấn quanh huyết vụ, trong ánh mắt lại không có bất kỳ linh quang sinh vật trí tuệ nên có.

“Là chúa tể huyết sắc Huyết Khôi Ma Quân!” Chí Tôn Ác trầm giọng nói: “Không ngờ đã nhiều năm như vậy, nơi này còn lưu lại nhiều Huyết Khôi Ma Quân như vậy.”

Huyết Khôi ma quân là nhánh ma quân nổi danh nhất dưới trướng Chúa Tể Huyết Sắc năm xưa, bởi vì tất cả đều do con rối màu máu tạo thành mà thành.

Trong thời đại Chúa Tể màu máu uy áp ma tộc, nhánh Huyết Khôi ma quân này chính là vương bài ma quân trong tay Chúa Tể màu máu, đã từng sáng tạo chiến tích huy hoàng không đếm xuể.

Nếu bàn về độ nổi tiếng thì ngay cả Độ nổi tiếng của Huyết Sắc Cức Kỳ cũng kém hơn Huyết Khôi ma quân một chút.

Tiếc là phương pháp luyện chế huyết sắc khôi lỗi chỉ có chúa tể nắm giữ huyết sắc, cũng chỉ có chúa tể huyết sắc mới có thể khống chế. Sau khi chúa tể huyết sắc tử vong, huyết khôi ma quân cũng dần dần biến mất trong lịch sử ma tộc.

Hiện nay, cũng chỉ có trong một ít điển tịch lịch sử có ghi chép.

Ai mà ngờ trong ma điện màu máu mà Chúa Tể màu máu lưu lại này còn lưu lại một nhánh Huyết Khôi Ma Quân?

Bất quá, nhìn thấy nhiều Huyết Khôi ma quân như vậy, ngược lại trong lòng Chí Tôn Ác đã yên tâm.

Điều này chứng tỏ chưa có ai từng tới di tích màu máu.

…

Ngay lúc Chí Tôn Minh Chí Tôn cùng Ma tộc tiến vào di tích màu máu, bắt đầu tìm kiếm.

Bên ngoài huyết sắc di tích, một chiếc Thần Chu lặng yên không một tiếng động từ trong hư không hỗn loạn hiện ra, chậm rãi tới gần huyết sắc di tích.

Bên trong Thuyền Thuyền Thần Chu.

Vương Thủ Triết phong thần tuấn lãng, nghiêng người nhẹ giọng phân phó: “An Nghiệp, phong tỏa không gian này, chúng ta chuẩn bị bắt rùa trong hũ.”

“Vâng, thái gia gia.”

Vương An Nghiệp cũng trẻ tuổi tuấn lãng, lập tức lĩnh mệnh ra khỏi boong thuyền, bắt đầu bố trí lồng giam Tiên Đế.

Thu hồi ánh mắt, sự chú ý của Vương Thủ Triết lại tập trung lên màn hình tròn trước mặt, trong lòng cũng có vài phần thổn thức.

Khi Long huyết lần đầu tiên truyền về tin tức, nói Chí tôn muốn hợp tác với hắn, hắn cũng có chút mơ hồ.

Nhưng hắn chợt ý thức được, với tính cách và tập tục của Ma tộc, điều này cũng không phải là không thể hiểu được.

Nhưng cho dù như vậy, Vương Thủ Triết cũng sẽ không dễ dàng tín nhiệm Chí Tôn Minh, đương nhiên cần tốn chút thời gian đi bố trí một ít hậu chiêu.

Còn di tích màu máu này… Để tìm được nó, Vương Thủ Triết quả thật cũng mất chút thời gian và tay chân.

Lúc trước vì để ổn thỏa, hắn đã tiêu diệt hết tàn hồn của Chúa Tể Huyết Sắc, đương nhiên không thể lấy được tin tức tọa độ từ trong tàn hồn.

Trong lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể vận dụng một tòa thôi diễn đại trận đặc thù trong Vũ Nhạc thần điện.

Đó là đại trận thôi diễn căn cứ vào một mai rùa cổ thần tạo thành, rất có hiệu quả tìm người tìm vật.

Nhớ lúc trước, Nghê Hoa đạo chủ còn chuẩn bị dùng Hoàng Ngọc Bội theo bên người Võ Nhạc Tiên Đế, để thôi diễn Tiên Đế chuyển thế đến nơi nào. Chỉ là ngại Thánh Vực cách Tiên Giới quá xa, không thể thôi diễn ra.

Lần này dựa vào nhẫn không gian, cương kỳ màu máu của chúa tể, miễn cưỡng thôi diễn ra vị trí đại khái của huyết sắc di tích.

Sau đó, mấy vị Tiên Đế của Tiên giới lần lượt ra tay, âm thầm lẻn vào Cổ Thần chiến trường tiến hành thăm dò, mãi cho đến

gần đây mới xác định được vị trí cụ thể của di tích huyết sắc.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến kế hoạch hợp tác của tiên ma trì hoãn đến bây giờ.

“Thời cơ vừa vặn.”

Vương Thủ Triết cười khẽ.

Hắn đã chuẩn bị xong, khiến Chúa Tể - một niềm vui lớn.

…

Chương 127: Bệnh hỏa lực của Thủ Triết không đủ sợ hãi, hỏa lực không đủ.

…

Mà khi đoàn người Vương Thủ Triết triển khai bố trí bên ngoài di tích màu máu, trong thế giới màu máu của mảnh vỡ không gian độc lập, đội ngũ Ma tộc lấy Chí Tôn Ác cầm đầu đã triển khai chém giết kịch liệt với đại quân Huyết Khôi.

Phiến thế giới mảnh vỡ màu máu này phảng phất có được pháp tắc thiên đạo độc lập.

Sương mù màu máu bao phủ thế giới thâm trầm, vững chắc.

Theo khe hở hư không thẩm thấu vào hỗn tạp năng lượng, vô luận là năng lượng ngũ hành đến từ chủ thế giới, hay là năng lượng hắc ám đến từ Vô Tận Thiên Uyên, đều ở chỗ này giao hội, dung hợp, sau đó bị sương mù huyết sắc đồng hóa, cuối cùng biến thành một bộ phận của thế giới huyết sắc này.

Mà lúc này.

Trong thế giới màu máu.

Lấy Huyết sắc ma điện vốn là mục nát tà dị làm trung tâm, nồng vụ màu máu càng thêm cuồng bạo, không biết từ lúc nào đã hội tụ thành một vòng xoáy màu máu thật lớn.

Đại quân huyết sắc khôi lỗi ùn ùn kéo tới như một đàn châu chấu vĩnh viễn giết chóc bất tận.

Ma chu đột nhiên tiến lên, hình thể bành trướng, hóa thành thân thể chí tôn chí tôn giống như một ma thần thái cổ tung hoành vũ trụ, tản ra ma uy ngập trời.

Hắn cầm trong tay một ma nhận đang thiêu đốt hỏa diễm màu đen, ma nhận lại càng vung vẩy, vô số huyết sắc khôi lỗi lập tức hóa thành tro bụi.

Nhưng chúng tựa hồ cũng không có tử vong, mà là một lần nữa hóa thành một đoàn năng lượng huyết sắc, dung nhập vào bên trong vòng xoáy khổng lồ huyết sắc, phảng phất không bao lâu sau, nó lại có thể biến thành huyết sắc Khôi Lỗi.

Ma thể Chí Tôn minh hóa thành còn lâu mới khôi ngô như Chí Tôn Ác, dưới trùng kích vô cùng vô tận huyết sắc Khôi Lỗi, hắn có vẻ chống đỡ không nổi, khó mà tiếp tục duy trì, bộ dáng càng ngày càng chật vật.

Hắn cao giọng gào lên: "Khốn đại nhân, huyết sắc ma điện hình thành vòng xoáy cổ quái, bất kể chúng ta giết bao nhiêu huyết sắc khôi lỗi đều sẽ trọng sinh!"

Hiện tại cho dù là người mù cũng nhìn ra được, tuy trước mắt hai vị chí tôn Ma tộc đã ngăn được phần lớn áp lực, nhưng nếu tình huống không thay đổi được, cuối cùng kết cục tất nhiên là toàn quân bị diệt.

Trên khuôn mặt hung lệ dữ tợn của Chí Tôn Ác cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng và kiêng kị.

Huyết Sắc Chúa Tể không hổ là Thái Cổ Ma Thần có uy danh hiển hách trong lịch sử, cho dù chết nhiều năm như vậy, cũng là chết mà không cứng, khó đối phó như thế.

Cũng may Chúa Tể Bàn đã đoán trước được điều này.

Bản thân hắn cũng là cấp bậc Chúa Tể, cũng đã từng chết mà không cứng, quật khởi lần nữa. Bởi vậy, đối với Huyết Sắc di tích cùng là chúa tể, hắn tự nhiên đặc biệt trịnh trọng, trước khi đi cố ý ban cho hắn không ít át chủ bài.

"Chí Tôn Minh, ngươi phối hợp với bản chí tôn cùng nhau đánh vào Huyết Sắc ma điện."

Đến lúc này Chí Tôn Ác cũng không dám nương tay nữa.

Hắn ta tế ra một khối lệnh bài đen sì như mực.

Lệnh bài nổ tung, một luồng sức mạnh kinh khủng lập tức tràn ngập ra, ngưng tụ thành một góc sáng như thực chất bao trùm trên thân Chí Ác.

Thân thể chí tôn của hắn trong nháy mắt bành trướng lên một vòng, so với trước đó càng thêm khôi ngô bá đạo mấy phần.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức mạnh mẽ khủng bố tràn ngập từ trong cơ thể Chí Tôn Ác. Những khôi lỗi huyết sắc kia còn chưa kịp lao đến gần đã bị nổ tung.

Chí Tôn Ác cũng không trì hoãn nữa, thẳng tiến đến Huyết Sắc Ma Điện. Những nơi gã đi qua, chính giữa đại quân huyết sắc Khôi Lỗi bị quét sạch, xuất hiện một mảng lớn Chân Không.

Chí Tôn Minh thấy một màn như vậy, lắp bắp kinh hãi, âm thầm líu lưỡi không thôi.

Trong tay Chí Tôn Ác ẩn giấu rất nhiều át chủ bài, cũng may bây giờ hắn đã học tinh, cẩn thận, cẩn thận hơn một chút!

Chí Tôn Minh hít sâu một hơi, cũng giả vờ giả vịt để giữ vững tinh thần, theo sát hành động của Chí Tôn Ác.

Mà sau lưng hắn là các vị Đại thống lĩnh tinh nhuệ, bọn họ đồng dạng có thể ở trong quá trình chiến đấu phát huy ra chiến lực không tầm thường.

Theo Chí Tôn Ác bộc phát, Ma Chu rốt cuộc phá vỡ vòng xoáy huyết sắc, tiến sát vào vị trí trung tâm của vùng thế giới huyết sắc này, bên trong Huyết Sắc ma điện!

Nhưng mà, đến nơi này, cũng không có nghĩa là an toàn.

Ngay tại thời điểm ma chu xâm nhập Huyết Sắc ma điện.

Một mùi máu tanh nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều tràn vào khoang mũi chúng ma, trong nháy mắt trùng kích khiến đầu bọn họ căng ra, thần sắc đều có chút hoảng hốt.

Hiển nhiên, trong huyết vụ này ẩn chứa lực lượng pháp tắc nào đó, sẽ gây quấy nhiễu nhục thân, thậm chí Ma hồn bọn họ.

Trong màn sương máu ngập tràn, một con Huyết Khôi khổng lồ mọc ra đôi vuốt máu, trên người phủ kín ma văn màu máu, nhanh chóng xuất hiện trong ma điện.

Đó là một huyết sắc khôi lỗi, thân hình vô cùng khổng lồ, thậm chí còn khổng lồ hơn Chí Tôn Âm Khu, toàn thân tản ra uy áp khủng bố không thua cấp bậc Chí Tôn.

Hai mắt của nó là hai vòng xoáy màu máu hơi co lại.

Vòng xoáy đảo qua, chú ý đến Chí Tôn Ác sát nhập Ma Điện, nó lập tức phát ra tiếng gào thét như dã thú, vung lợi trảo đánh tới Chí Tôn Ác.

Mà ở giữa mi tâm của nó, một viên tinh hạch màu máu tựa như thủy tinh đang tản ra huyết quang ngập trời.

Từng đợt lực lượng pháp tắc như thiên địa chí lý tuôn ra từ trong đó, gia trì trên người Huyết Khôi, làm cho Huyết Khôi vốn uy thế kinh người càng thêm uy thế đáng sợ, mỗi một lần lợi trảo công kích thể hiện ra lực phá hoại càng làm cho người ta sợ hãi.

"Tinh hạch của chúa tể màu máu!"

Chí Tôn Ác, Chí Tôn Minh hầu như đồng thời phản ứng lại, phát ra tiếng kêu kinh hỉ.

Trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra quang mang nóng bỏng.

Trong di bảo của Chúa Tể màu máu, thứ đáng giá và quan trọng nhất không thể nghi ngờ chính là tinh hạch mà Chúa Tể màu máu lưu lại.

Đây là di bảo huyết sắc chân chính, đường tắt thông hướng con đường của Chúa Tể!

Như thế nào là Chúa Tể?

Đó chính là trong truyền thuyết có thể áp đảo quy tắc vũ trụ thế giới, chúa tể một phương vũ trụ tồn tại.

"Giết!"

Chí Tôn Ác và Chí Tôn Minh liên thủ, đồng thời giết về phía Huyết Khôi được khảm tinh hạch của chúa tể.

Đại thống lĩnh Ma tộc còn lại cũng tinh thần đại chấn, nhao nhao phát động công kích cường đại, vây quét về phía huyết sắc khôi lỗi kia.

Huyết khôi này thập phần cường đại, vô luận gặp phải đả kích gì, cho dù là gãy tay đứt chân cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Nhưng nó cũng có thiếu sót trí mạng.

Đầu tiên, thực lực của nó cũng chỉ mạnh hơn Chí Tôn Ác một bậc mà thôi, dù là mượn lực lượng của tinh hạch chúa tể, thực lực vẫn còn xa mới có thể đạt tới cấp bậc chúa tể chân chính.

Thứ hai, bản năng thú tính của nó vượt xa lý trí.

Hai điểm này đều hợp tình hợp lý, nếu thực lực Huyết Khôi khống chế tinh hạch của một chúa tể đều có thể đạt tới cấp chúa tể, vậy không khỏi quá không hợp thói thường.

Mà nguyên nhân thứ hai cũng rất đơn giản.

Sợ rằng sợi tàn hồn lúc trước chúa tể màu máu khống chế Chí Tôn U đã là tất cả lý trí và thần hồn còn sót lại của hắn.

Nó không cần thiết, cũng không có tiền vốn dư thừa, lại lưu lại một bộ phận tàn hồn trong di tích màu máu này.

Nó cần phải toàn lực ứng phó Ký Hồn Chí Tôn U, dùng thời gian ngắn nhất triệt để khống chế và tiêu hóa Chí Tôn U, sau đó chờ đợi thời cơ trở về thu lấy di sản của mình.

Nhưng dù vậy, con khôi lỗi màu máu khảm nạm tinh hạch của chúa tể này cũng không dễ đối phó.

Đặc biệt là có Chí Tôn âm thầm kéo chân sau, thỉnh thoảng biểu hiện ra vẻ "ta bây giờ rất yếu, chịu không nổi tổn thương, dưới tình huống cần thái độ Chí Tôn Ác trên đỉnh, Chí Tôn Ác không thể không gánh chịu trách nhiệm chủ lực tuyệt đối.

Theo quá trình chiến đấu, một lá lại một lá bài tẩy bị bức phải dùng, cuối cùng Chí Tôn Ác thành công đánh nổ đầu huyết sắc khôi lỗi kia, nhưng cũng vì thế mà trả một cái giá vô cùng thê thảm đau đớn.

Một cánh tay của hắn đều bị đánh không còn, mặc dù dựa vào ma khí hắn rất nhanh liền tái tạo ma thể, một lần nữa sinh trưởng ra một cánh tay, nhưng cái này lại để cho hắn vốn đã tiêu hao to lớn trên tuyết lại càng thêm suy yếu.

Nhưng may mắn là huyết sắc khôi lỗi đã chết hoàn toàn, tinh hạch của chúa tể huyết sắc cũng rơi xuống đất.

Chí Tôn Ác vươn tay ra, chuẩn bị thu tinh hạch chúa tể vào.

Nào ngờ đúng lúc này, Chí Tôn Minh U chợt mở miệng trước một bước, sắc mặt nghiêm túc nhắc nhở: "Ái đại nhân cẩn thận, Huyết Sắc Chúa Tể xảo trá hung tàn, vạn nhất còn có hậu thủ thì phiền toái."

Động tác Chí Tôn Ác trì trệ, cuối cùng cũng không có lập tức nhặt tinh hạch của chúa tể huyết sắc.

Bởi vì lời Chí Tôn Minh nói không phải không có lý.

Mà ngay trong nháy mắt Chí Tôn ác do dự, Chí Tôn Minh đã tiến lên nhặt tinh hạch của chúa tể lên, cũng nịnh nọt nói với Chí Tôn: "Trước tiên ta thay Lân đại nhân kiểm tra qua tinh hạch của huyết sắc chúa tể một chút, nếu có vấn đề gì, đại nhân còn có thể ra tay cứu ta."

Sau đó, dưới ánh mắt của Chí Tôn Ác nhìn chăm chú, Chí Tôn Minh Tử cẩn thận kiểm tra tinh hạch của Chúa Tể vài lần, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Tinh hạch Chúa Tể này không lưu lại bất kỳ tàn hồn nào, cũng không có nguy hiểm gì khác."

Nói xong, Chí Tôn Minh cũng không có ý muốn đem tinh hạch của chúa tể nạp làm của riêng, vẻ mặt khiêm tốn khom lưng, cung kính đem tinh hạch của chúa tể dâng đến trước mặt Chí Tôn.

Hắn cười nịnh nọt nịnh nọt nói: "Chúc mừng Ác đại nhân, ngài vì chúa tể hoàn thành nhiệm vụ này, nhất định sẽ nhận được sự khen ngợi cực lớn. Lần này ta không làm ra cống hiến gì, không dám cầu giải thưởng xa vời, chỉ hy vọng đại nhân sau này có thể chiếu cố cho tiểu đệ một chút."

Chí Tôn Ác thấy tinh hạch của chúa tể sắp tới tay, tâm tình cũng tương đối kích động.

Bất quá, hắn đến cùng là Chí Tôn cường đại đã sống gần trăm vạn năm, tâm tính cứng cỏi vô cùng, cho dù đến lúc này cũng như cũ kiềm chế hưng phấn, duy trì mặt ngoài bình tĩnh.

Hắn ra vẻ trấn định vươn tay về phía tinh hạch Chúa Tể, đồng thời hơi uy nghiêm nói: "Mọi người đều là chí tôn, đều làm việc cho Chúa Tể. Nhưng mà biểu hiện lần này của Chí Tôn Minh ngươi…"

Nhưng không đợi hắn nói xong.

Chí Tôn Minh Minh tiến đến trước mặt hắn, trong đôi mắt bỗng dưng bạo khởi hai đạo tà lực Thái Minh kinh khủng!

Thái Minh tà lực mãnh liệt tuôn ra, lập tức tạo thành một cỗ năng lượng phong bạo ẩn chứa uy năng tà dị khủng bố, lập tức đem tinh thần của hắn trùng kích đến thống khổ vô cùng.

Ánh mắt hắn ta bỗng trở nên đờ đẫn.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Ngực Chí Tôn Ác đau xót.

Một cỗ lực lượng khủng bố ẩn chứa khí tức hủy diệt đánh trúng ngực hắn, ma thể cường đại của hắn trong nháy mắt chấn động, ngực xuất hiện một lỗ thủng thật lớn.

Thân thể cao lớn của hắn như một ngọn núi bay ngược ra sau.

“Minh, ngươi đáng chết!”

Trong lòng Chí Tôn Ác dâng lên nộ ý ngập trời, không khỏi phát ra một tiếng gầm gừ phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng đồng thời, hắn cũng sợ hãi vì trong nháy mắt vừa rồi Chí Tôn Minh bộc phát ra lực sát thương kinh người.

Một kích này cũng không kém bao nhiêu so với thời kỳ toàn thịnh của hắn!

Chết tiệt, tên chết tiệt này lại một mực che giấu tiến độ khôi phục của lực lượng mình!

Đến lúc này.

Chí Tôn Ác làm sao còn có thể không rõ, chính mình đây là trúng gian kế của Chí Tôn Minh.

Đồ vật chết tiệt kia một mực giả suy yếu, một mực dùng các loại phương pháp tiêu hao át chủ bài cùng lực lượng của hắn, chính là vì tại thời khắc cuối cùng cho hắn một kích trí mạng, muốn cướp đoạt tinh hạch của chúa tể huyết sắc.

Dưới cơn giận dữ, Chí Tôn Ác cũng không hề cảm thấy phẫn nộ tới mức choáng váng đầu óc.

Hắn không lập tức phản kích, mà mượn thế bay ngược lên cực nhanh, như thiểm điện hướng bên ngoài thế giới màu máu phóng tới.

Cùng lúc đó, lỗ thủng lớn trên ngực hắn vỡ ra, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được chầm chậm khép lại.

Lúc này, Chí Tôn Ác mang đến một chi đại thống lĩnh đội thân vệ Đại thống lĩnh thân vệ cũng đã nhận ra không đúng.

Nhưng mà còn không đợi bọn hắn làm ra phản ứng, Long huyết, hai đại ma phi, cùng thống khổ nữ vương cùng mấy vị

Đại thống lĩnh đã trước một bước hướng bọn hắn phát động tập kích.

Trong chiến đấu lúc trước, đội thân vệ này đồng dạng dưới sự dẫn dắt của chí tôn minh cùng các loại ma long huyết tổn thất không nhỏ, thực lực bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Chỉ trong thoáng chốc, bọn hắn đã lâm vào khổ chiến trong trận vây đánh.

Mà lúc này Chí Tôn Ác sớm đã không chú ý tới bọn họ.

Thân hình hắn bay vút trên bầu trời.

Cho dù ở trong không gian huyết sắc quỷ dị này, hắn không cách nào xé rách không gian bỏ chạy, tốc độ vẫn nhanh như thiểm điện.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, hắn đã đi đến khe hở của thế giới màu máu.

Trong lòng của hắn vui mừng, đang muốn chui vào khe hở, chạy ra khỏi thế giới màu máu này.

Đột nhiên.

Một ngọn lửa màu đỏ thẫm nửa trong suốt từ trong khe hở chui ra, chợt hóa thành biển lửa đầy trời bao phủ lấy Chí Tôn.

Nhiệt độ kinh khủng tràn ngập ra.

Chí Tôn Ác lập tức bị thiêu đốt toàn thân bốc khói, hoảng sợ rút lui.

Trong ánh mắt vô cùng kinh sợ của hắn, một thân ảnh lão giả mặc áo bào đỏ tươi xuyên qua khe hở, tựa như nhàn nhã chậm rãi bước vào trong thế giới màu máu.

Một tay hắn chắp sau lưng, một tay cầm Ly Hỏa Thần Đao, thân thể nguy nga như núi, tản ra uy thế kinh khủng tựa như Hỏa Diễm Thần Linh, thần sắc trên mặt lại hết sức lạnh nhạt, thậm chí còn mang theo một vòng vui vẻ.

“Chí Tôn Ác, sắc mặt ngươi vội vã như vậy là muốn đi đâu?”

“Nam Minh Tiên Đế!”

Đồng tử Chí Tôn Ác co rút lại, biểu lộ trong nháy mắt trở nên hoảng sợ không gì sánh được, cũng vô cùng phẫn nộ.

“Đồ quỷ nạn Minh chết tiệt kia, dám cấu kết với Tiên tộc!”

Kết quả này, hắn hoàn toàn không dự liệu được.

Vốn tưởng rằng Chí Tôn Minh bất quá là to gan lớn mật, chuẩn bị nuốt tinh hạch của chúa tể huyết sắc xong, bỏ chạy đến Hư Không Hải giấu đi lặng lẽ phát triển. Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, hắn cư nhiên sẽ liên thủ với Tiên Tộc.

Mà càng làm cho Chí Tôn Ác lạnh lẽo khắp người, sau lưng Nam Minh Tiên Đế còn có một vị Tiên Đế thân hình khôi ngô, mặc hoàng bào, bộ dáng uy nghiêm mười phần, từ trong khe hở không gian bước chậm tới.

Chính là Tiên giới mới thăng cấp Tiên Đế, Thủy Thiên Tiên Đế.

Hắn và Nam Minh Tiên Đế cách xa nhau, phong bế lộ tuyến chạy trốn chí tôn.

Bị trì hoãn như thế Chí Tôn Minh cũng đã đuổi tới, cùng với Nam Minh, Thủy Thiên hai vị Tiên Đế lấy nhau làm sừng, cùng nhau vây khốn Chí Tôn Ác.

Thế bao vây vừa hình thành, hai Tiên Đế một Chí Tôn cũng không nói nhảm nữa, lập tức phát động vây công Chí Tôn tàn phế.

Lấy ba đánh một, lại ở trong không gian huyết sắc này, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tự nhiên không cần liều mạng, cũng không cần mạo hiểm.

Ba người bọn họ đánh tương đối bảo thủ.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, bọn họ chỉ có thể xác nhận điều kiện tiên quyết Chí Kiêu không cách nào đào thoát, không ngừng tiêu hao y, một bộ phòng ngừa y còn có át chủ bài, chuẩn bị tiêu hao y đến chết, sau đó mang thái độ thần hồn câu diệt.

Trong lòng Chí Tôn Ác tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu chỉ có một tên phản đồ Chí Tôn Minh, hắn đương nhiên có cơ hội chạy đi, đợi sau khi khôi phục một đợt lại giết trở về.

Nhưng trước mắt, dưới đấu pháp cực kỳ bảo thủ của ba gia hỏa này, hắn cho dù muốn phá vòng vây cũng không có khả

năng!

Ý thức được bản thân đã lâm vào trong tuyệt cảnh, dưới tình thế cấp bách, Chí Tôn Ác cắn răng một cái, móc ra một lệnh bài thâm trầm mà ngăm đen.

Biểu cảm trên mặt hắn ta biến thành dữ tợn mà khủng khiếp: "Lũ ngu xuẩn các ngươi dám quấy rối Chúa Tể bế quan, các ngươi đều phải chết!"

"Còn có át chủ bài? Đây là lệnh mộ binh của Chúa Tể?"

Ba vị cường giả cấp Tiên Đế như Nam Minh Tiên Đế thấy thế, lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ mà không dám tin, vội vàng chuyển công thành thủ, một bộ như lâm đại địch chuẩn bị rút lui.

Nhưng mà tất cả đều đã chậm.

Chí Tôn Ác đã bóp nát lệnh chiêu binh của chúa tể.

Năng lượng bàng bạc mãnh liệt tuôn ra, lại cứng rắn xây dựng ra một vòng xoáy không gian ở trong thế giới huyết sắc được năng lượng gia cố này.

Tựa hồ là chịu ảnh hưởng của pháp tắc quỷ dị trong thế giới màu máu này, đạo lốc xoáy không gian thông qua lệnh mộ binh mở rộng ra có chút gian nan, cuối cùng quy mô thành hình cũng có chút nhỏ, tựa hồ xa xa không đủ để chúa tể chủ tể thân thể khổng lồ kia thông qua.

Nhưng, cuối cùng vẫn là vòng xoáy không gian.

Ngay khoảnh khắc lốc xoáy thành hình.

Một cự trảo khủng bố từ một đầu khác của vòng xoáy không gian thò qua.

Chỉ là một cái móng vuốt, tản mát ra uy áp khủng bố ngập trời liền ép tới không gian màu máu cũng mơ hồ run rẩy.

Trước mắt bao người, móng vuốt kia mãnh liệt cào lấy vòng xoáy, kéo một phát xuống, càng xé rách vòng xoáy không gian kia lớn hơn chút.

"Chúa Tể Bàn Pháp!" Sắc mặt Chí Tôn Minh đột nhiên thay đổi, hét lên thảm thiết: "Không thể nào, không thể nào! Thương thế trên người Chúa Tể chưa lành…"

Trả lời Chí Tôn Minh, là một cự trảo khác thò ra.

Dưới hai cái cự trảo xé rách, toàn bộ thế giới màu máu phát ra âm thanh "Kẹt kẹt kẹt" không chịu nổi gánh nặng, dường như sau một khắc sẽ sụp đổ.

Vòng xoáy không gian tức thì bị xé rách ra một lỗ thủng to lớn.

Đầu chủ tể Bàn từ trong vòng xoáy không gian thăm dò lại đây, ánh mắt tựa như thực chất đảo qua trên người Nam Minh Tiên Đế cùng mấy vị cường giả cấp Tiên Đế, ánh mắt lạnh lùng mà uy nghiêm.

Hai vị Tiên Đế nhất thời cả người phát lạnh, cảm giác được áp lực vô cùng vô tận. Chí Tôn Minh sắc mặt càng trở nên trắng bệch, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ma thể khổng lồ bá đạo từ từ mở ra vòng xoáy không gian, nhìn thì chậm nhưng thực chất lại rất nhanh.

Nhiều nhất chỉ cần qua mười mấy hơi thở nữa là Chúa Tể có thể hàng lâm tới.

Mà lấy thực lực của hai vị Tiên Đế Tiên Tộc cùng Chí Tôn Minh, muốn ngăn cản Chúa Tể Bàn Hàng lâm tuyệt không có khả năng. Mà chỉ cần hắn thành công buông xuống thế giới màu máu này, chính là tử kỳ của tất cả mọi người.

"Minh! Tên phản đồ ngu xuẩn nhà ngươi, tinh hạch của chúa tể màu máu quan trọng như vậy, chúa tể sao có thể không để lại phía sau được…" Chí Tôn khiếp mắt thấy sắp lật ngược thế cờ, tâm tình vốn đang bị đè nén bỗng trở nên nặng nề.

Hắn nhịn không được muốn trào phúng Chí Tôn một chút.

Nhưng mới nói được một nửa, hắn bỗng nhiên ngừng lại, trong đôi mắt to lớn của ma nhân nổi lên từng đạo tinh quang, phảng phất nhớ tới cái gì đó.

Chí Tôn Minh trước đó không lâu, vừa mới ăn một lần thiệt thòi lớn.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn phản bội Ma tộc, cấu kết với Tiên Tộc.

Mà thủ đoạn vây giết của Chí Tôn Minh, Chí Tôn của Tiên Tộc trước đó, rõ ràng là tính toán rất nhiều dư lượng ở bên trong, có vẻ vô cùng cẩn thận. Nhưng vì sao lần này lại chỉ xuất động hai Tiên Đế?

Không đúng! Tình huống không ổn!

Từng cảnh tượng hiện lên trong đầu, từ khi tiến vào Cổ Thần chiến trường đến nay, mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt giống như nhanh chóng tiến lên một lần, Chí Tôn khiếp sợ tỉnh lại.

"Không được! Đây là một cái bẫy!"

Trong lòng hắn vừa sợ lại vừa lạnh, toàn bộ ma như rơi vào hầm băng.

Đây không phải một cạm bẫy nhằm vào Chí Tôn Ác của hắn, mà là nhắm vào cạm bẫy chúa tể Bàn Bàn!

Từ khi bắt đầu tiến vào Cổ Thần chiến trường, bọn họ đã bắt đầu bố cục, từng bước từng bước tiêu hao hết tất cả lá bài tẩy Chí Tôn ác của hắn, lại từng bước ép hắn đến tuyệt cảnh.

Mục đích của nó, chỉ có một.

Đó chính là ép hắn triệu hoán bản tôn chúa tể Bàn tới dọn dẹp!

Sau khi kịp phản ứng, Chí Tôn Ác không chút do dự, lập tức gào thét cảnh báo: "Chúa Tể đi mau, đây là cạm bẫy!"

Giọng nói của hắn cuồn cuộn như sấm sét, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thế giới màu máu.

Đang cưỡng ép từ trong vòng xoáy không gian chen tới, Chúa Tể Bàn Bàn chuẩn bị hàng lâm, động tác rõ ràng bị kiềm hãm.

Sau đó hắn không có bất kỳ do dự nào, lập tức bắt đầu lui trở về.

Nhưng cũng chính trong nháy mắt này, toàn bộ thế giới màu máu hơi chấn động, thời gian trong nháy mắt phảng phất trở nên chậm chạp.

Sau một khắc.

Không gian nổi lên gợn sóng nhàn nhạt, một bóng người xuất hiện ở phía trước vòng xoáy không gian.

Đó là một vị lão giả tóc trắng xoá, khí chất bồng bềnh như di thế độc lập.

Hắn mặc một bộ đạo bào xanh đậm, thoạt nhìn có chút cổ xưa, tay cầm một thanh trường kiếm thần quang nội liễm, biểu lộ mỏi mệt, ánh mắt tang thương, cả người phảng phất cùng phương thiên địa này hòa thành một thể.

Nếu như không phải hắn chủ động hiện thân, cho dù là cường giả cấp bậc Tiên Đế, thậm chí là Chúa Tể Bàn, chỉ sợ đều không thể nhận ra được tung tích của hắn.

"Hồng!"

Chúa Tể Bàn Lạc sắc mặt đại biến, ma khí trên người lập tức tăng vọt, tốc độ co lại đột nhiên tăng nhanh.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt này, kiếm trong tay lão giả đã nâng lên.

Một kiếm chém ra.

Kiếm quang sắc bén vô cùng xẹt qua không gian, trong nháy mắt đem toàn bộ không gian màu máu xé ra một khe hở thật lớn!

Một kiếm này, chém lên một cánh tay của chúa tể Bàn.

Một kiếm này, ma huyết Chúa Tể vẩy ra.

Tiếng rống giận dữ thống khổ của Chúa Tể Bàn Thiên lập tức vang vọng toàn bộ thế giới màu máu.

Mà cùng lúc đó.

Thái Thượng Tiên Đế, Hạo Thiên Kiếm Đế, Tử Vi Tiên Đế, cùng một vị Phật Tổ toàn thân tỏa ra phật quang màu vàng rực rỡ lần lượt hiện thân, mỗi người dốc hết toàn lực phát động đại chiêu áp đáy hòm của mình, đánh tới vị Chúa Tể phảng phất bị kẹt ở cửa sổ kia.

"Rầm rầm rầm!"

Tiếng nổ to lớn không ngừng vang lên.

Thế giới huyết sắc dưới xung kích năng lượng kinh khủng điên cuồng rung động, dường như chỉ sau một khắc sẽ không chống đỡ được hoàn toàn tan vỡ.

Năng lượng phong bạo khủng bố điên cuồng quét qua.

Trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt chiếm cứ tầm nhìn của tất cả mọi người, gió lốc năng lượng khủng bố che đậy cảm giác của mọi người, chỉ có tiếng thống khổ gầm gừ vô cùng phẫn nộ của chúa tể Bàn Niết vang lên.

Năng lượng phong bạo quét qua, một cánh tay khổng lồ mang theo lợi trảo bị cuốn ra.

Hiển nhiên, chúng Tiên Đế tụ tập hỏa diễm đã khiến Chúa Tể Bàn Thụ bị thương nặng.

Nhưng cùng lúc đó khí tức Chúa Tể Bàn Sơn cũng nhanh chóng rời xa, hiển nhiên đã thừa cơ rút lui.

Đợi cơn bão năng lượng lắng xuống, ma thể khổng lồ của hắn đã hoàn toàn biến mất trong không gian lốc xoáy.

Ngay cả vòng xoáy không gian thật vất vả mở ra kia, cũng bắt đầu nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhìn thấy một màn này, Nam Minh Tiên Đế chau mày, mạnh mẽ móc ra một khối thủy tinh hình lăng khổng lồ ném vào trong vòng xoáy không gian kia.

Thấy thế, những Tiên Đế khác cũng nhanh chóng phản ứng lại, đồng loạt móc ra một đống thủy tinh hình lăng trụ sáng giống nhau như đúc, không cần giống như không cần tiền "a lạp lạp" ném vào trong vòng xoáy sắp khép lại kia.

Những tinh thể lăng hình thoi màu trắng kia kỳ thật cũng không nhỏ, chỉ là dưới chân thân Tiên Đế còn khổng lồ hơn so với cự nhân, nhìn không quá lớn mà thôi.

"Ném vào đó làm gì?"

Chí Tôn Ác thấy một màn cuối cùng này cũng kinh ngạc một hồi.

Một bên khác của vòng xoáy không gian, chắc là chúa tể ma điện?

Mà ngay khi hắn đang nghi hoặc.

Một đạo ánh sáng nổ tung giống như mặt trời, đột nhiên sáng lên trong vòng xoáy không gian.

Theo đó, sóng xung kích nổ tung kịch liệt khuếch tán ra.

Toàn bộ thế giới màu máu bắt đầu chấn động kịch liệt, dưới uy lực chấn động khủng bố của vụ nổ này, khuấy động lên từng đợt sóng xung kích.

Mơ hồ, một bên khác của vòng xoáy không gian, lại lần nữa truyền đến tiếng gầm gừ thảm thiết lại phẫn nộ của chúa tể!

“Ngao!!!!”

…

Chương 128: Bi kịch của chúa tể Bàn Bàn đang trình diễn.

…

Lúc này.

Trong ma điện Chúa Tể Bàn Nguyên, sóng xung kích năng lượng do thủy tinh nhân sinh nổ tung tạo thành đã tan đi, nhưng sóng xung kích tạo thành thương tích và phá hoại lại không dễ dàng biến mất.

Lúc này trong điện một mảnh hỗn độn, mặt đất cùng vách tường đại điện bạo liệt đổ sụp, các loại vật trang sức có đặc sắc Ma tộc đều hóa thành bụi phấn, khắp nơi trên mặt đất đều là thân vệ thân cận, các loại vụn vặt rải rác khắp các góc ma điện, thoạt nhìn thập phần thảm thiết.

Mà hình tượng chúa tể Bàn cũng có thể dùng từ thảm thiết để hình dung.

Ma thể to lớn của hắn khắp nơi đều là thiêu đốt cùng bị xé rách, cả cánh tay mang theo móng vuốt cũng đã chẳng biết đi đâu, ma huyết đỏ thẫm cho tới giờ phút này vẫn đang không ngừng nhỏ xuống.

Tức giận!

Giờ phút này lửa giận trong lòng Chúa Tể Bàn Dã đã thiêu đốt tới cực hạn.

Dáng vẻ mà hắn biểu hiện ra lúc trước, giống như hứng thú với di bảo của chúa tể huyết sắc, thật ra đều là giả.

Chúa Tể huyết sắc là một vị Chúa Tể nổi tiếng vô cùng cao của Ma tộc, thực lực trong số Chúa Tể đều xem như rất mạnh, để lại di bảo ngoài tinh hạch, chắc chắn còn có không ít tài nguyên trân quý.

Phải biết rằng tài nguyên trong vũ trụ đã dần dần giảm bớt.

Tuy hôm nay hai giới Tiên Ma vẫn được coi là giàu có, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với thời kỳ viễn cổ. Thời kỳ Chúa Tể Huyết Sắc đang ở, đã cách ngày hôm nay tương đối xa, lúc

đó tài nguyên tùy tiện có thể lấy được, bây giờ có lẽ đã xem như vật phẩm quý giá.

Y hiểu rất rõ, nếu bản thân có thể lấy được di bảo của Chúa Tể Huyết Sắc, không chỉ thực lực có thể nhanh chóng khôi phục, tài nguyên mà mình nắm giữ cũng sẽ tăng vọt không ít, có thể đặt nền móng chiến thắng cho hành động tiếp theo và kế hoạch của y.

Cũng bởi vậy, hắn mới bố trí rất nhiều át chủ bài trên người Chí Tôn Ác, có thể nói là cực lớn, thậm chí hắn đã có ý định tự mình dọn dẹp tình huống nguy cơ trước mắt.

Nhưng không ngờ, Tiên Tộc lại lợi dụng việc này để bố trí cạm bẫy cho hắn.

Nếu không phải ở thời khắc cuối cùng Chí Tôn Ác ý thức được không đúng, lên tiếng cảnh báo, gã không dám tưởng tượng toàn bộ thân hình mình sau khi hạ xuống Huyết Sắc Ma Điện sẽ gặp phải đãi ngộ đáng sợ như thế nào.

Cũng may mắn, trong chớp mắt khi 【Hồng】 xuất hiện, hắn đã dùng cánh tay bảo vệ đầu và những chỗ yếu hại khác, nếu không chắc chắn sẽ bị thương gấp mấy lần so với hiện tại.

Còn nữa, đám chó chết kia cuối cùng ném vào đây làm gì?

Những viên thủy tinh cổ quái kia, mỗi một viên nổ tung uy lực đều không kém hơn một kích của Tiên Đế, ước chừng hơn hai mươi viên bị nổ tung liên tiếp trong ma điện bịt kín này, tạo thành thương tích cho hắn, thậm chí còn gãy lìa một cánh tay.

Chết tiệt! Đáng chết!

Chúa Tể Bàn Khốc thở hổn hển, không ngừng gào thét phẫn nộ trên bảo tọa, hận không thể một lần nữa giết đám cường giả Tiên Tộc dám ám toán y, bầm thây vạn đoạn.

Nhưng mà, hắn ta không dám.

Đừng nói vòng xoáy không gian hắn đã mất đi định vị, cho dù vòng xoáy không gian vẫn còn, cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám giết tới!

Đám Tiên Tộc kia quá xảo trá, có trời mới biết bên kia còn có cạm bẫy nào đang chờ mình hay không.

…

Mà ngay khi Chúa Tể Bàn Vô Năng nổi cơn thịnh nộ.

Trong thế giới ma điện màu máu, các đại lão Tiên Đế như Hồng Phi rất tiếc nuối với việc Chúa Tể Bàn Bàn chạy thoát.

Cơ hội trời ban như vậy mà còn bảo Chúa Tể Bàn Sơn chạy mất.

“Hồng tiền bối, cùng với chư vị tiền bối vất vả rồi.” Thân hình Vương Thủ Triết xuất hiện trước mặt các đại lão, mặt mỉm cười chắp tay hành lễ với các đại lão: “Chúa Tể Bàn Chung quy là chúa tể. Trận chiến này đạt được kết quả như thế, đã vượt ra ngoài mong đợi của vãn bối.”

Nam Minh Tiên Đế trực tiếp trợn trắng mắt với Vương Thủ Triết, trong giọng nói lộ ra oán giận bất mãn: “Tiểu tử Thủ Triết, từ khi ngươi đáp ứng Hồng Hậu, những lão gia hỏa như chúng ta liền biến thành chư vị tiền bối rồi hả?”

Vương Thủ Triết không đợi Vương Thủ Triết mở miệng, Tử Vi Tiên Đế ở bên cạnh đã âm thầm nhìn hắn một cái: “Nam Minh tiền bối, trong đám Tiên Đế chúng ta, ngươi là người không đứng đắn nhất. Nếu ta và Thủ Triết có địa vị khác người, đều lười quan tâm ngươi.”

Nam Minh Tiên Đế lớn hơn nàng gần ba mươi vạn tuổi, tuy rằng đều là Tiên Đế, nhưng vẫn là tiền bối của nàng. Dù sao, thời điểm nàng còn là Thần Nữ, Nam Minh Tiên Đế cũng đã làm Tiên Đế rất nhiều năm.

Bất quá, ở chung hai mươi mấy vạn năm, đã sớm quen thuộc, nói chuyện tự nhiên cũng tương đối tùy ý.

“Tử Vi, nhìn ngươi mở miệng một tiếng ‘Thủ Triết’, lại gọi thân mật như vậy… Khà khà… Ta hoài nghi ngươi có cách nghĩ trâu già gặm cỏ non.” Nam Minh Tiên Đế không cam lòng yếu thế, không chút do dự cười khà khà rồi quay về.

“Ha ha, Thủ Triết lớn lên phong thần tuấn lãng, tập hợp vũ trụ chung tú ở một thân, vừa thông tuệ vừa trầm ổn, còn có huyết mạch sinh mệnh bổn nguyên hiếm thấy trên đời. Ta sinh ra một số suy nghĩ bình thường, không phải rất hợp tình hợp lý?” Tử Vi tiên đế nhíu mày, một bộ dạng đương nhiên.

Lận hờ hai câu, nàng bỗng nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên mỉm cười như hoa nhìn Nam Minh Tiên Đế, cười nói: "Chỉ tiếc, Tiên giới chỉ có một mình ta là nữ Tiên Đế, cho dù các ngươi muốn uống canh cũng không có cơ hội."

"Khụ khụ khụ! Nói chuyện chính sự trước đã, chính sự."

Vương Thủ Triết vội vàng ho khan cắt ngang bọn họ.

Lại tùy ý bọn họ nói tiếp, sợ là sẽ càng nói càng thái quá.

Hết cách, đám đại lão Tiên Đế này động một chút đều sống mấy chục vạn năm, da mặt tự nhiên còn dày hơn tường thành, Vương Thủ Triết hắn chung quy chỉ là một tiểu tử trẻ tuổi năm ngàn tuổi, da mặt tất nhiên so ra kém bọn họ.

Hơn nữa hiệu quả trận chiến này xa xỉ, cực kỳ hiếm có làm bị thương nặng Chúa Tể Bàn. Chiến tích này, đã coi như lấy được đột phá mang tính lịch sử, đám đại lão này mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng thực ra trong lòng rất hỉ hả, thả tự mình bay xuống thì càng nói càng khoa trương.

"Vô lượng ngã phật."

Đột nhiên, một Phật tổ đầu trọc tuyên phật hiệu, hành phật lễ với Vương Thủ Triết: "Thủ Triết quả thực thông minh, lại phán đoán chuẩn xác khả năng chúa tể Bàn Hữu đích thân tới hiện trường, cũng bố trí mai phục trước, Thủ Triết có công đầu trong trận chiến này."

"Đại Tự Tại tiền bối quá khen."

Vương Thủ Triết khách khí hoàn lễ.

Mặc dù Lạc Thu đã sớm chạy đi tấn công Đại Tự Tại Thiên, hơn nữa còn lấy tư chất tuyệt cao thuận lợi lấy được vị trí Phật Tử, những năm gần đây hắn cũng có chút trao đổi với Đại Tự Tại Phật Tổ, có tín nhiệm nhất định với nhau, nhưng trình độ quen thuộc chung quy là kém xa bọn Nam Minh Tiên Đế.

Hắn khách khí khiêm tốn nói: "Thật ra có vài thứ không khó suy đoán. Chúa Tể Bàn Bàn từ bỏ ở các khu ma tộc như Thái U, Thái Minh, Thái Đế liều chết với chúng ta, cho thấy hắn không muốn dây dưa ở một thành, trong đó có lẽ còn có mưu đồ lớn hơn."

“Thật ra Thủ Triết cũng không dám xác định, Chúa Tể Bàn Nhất định sẽ đích thân tới, chỉ là căn cứ nguyên tắc liệu địch từ xa, chuẩn bị thêm nhiều át chủ bài mà thôi. Cho dù hôm nay chúng ta không thể có được chiến quả này, tiêu diệt nhiều một cái hình chiếu của hắn cũng tốt.”

Thái độ của Vương Thủ Triết khiêm tốn, nhưng trong lòng lại có một câu không nói ra.

Đó chính là, hiện tại đám Tiên Đế này đang nhàn rỗi, không bằng thừa dịp chuyện Huyết Sắc chúa tể di tích bố cục.

Lỡ đạt được đại thành công thì sao? Lỡ đâu trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn Chúa Tể Bàn thì sao?

Đương nhiên, Vương Thủ Triết hiểu rất rõ điều này gần như là không có khả năng.

Cho dù chủ tể chân thân hạ xuống, dựa vào lực lượng trong tay muốn triệt để diệt vong hắn, không thể nghi ngờ là người si nói mộng.

Không gian thế giới màu máu này kiên cố, lồng giam Tiên Đế bên ngoài có cường hãn đến đâu, cũng không thể hoàn toàn phong bế lực lượng cấp chúa tể. Chúa Tể Bàn chỉ cần bỏ ra cái giá cực lớn, nhất định có thể lao ra khỏi lồng giam, bỏ trốn mất dạng.

Chẳng qua kể từ đó, thương thế của hắn khẳng định so với hiện tại càng nặng hơn.

Đến lúc này.

Hồng vẫn luôn mỉm cười nhìn một màn này, mới cười mở miệng: “Chư vị, trước tiên đừng quấn quít lấy Thủ Triết hỏi đông hỏi tây nữa. Cho hắn chút thời gian, xử lý một chút công việc tiếp theo. Thủ Triết, ngươi là tổng chỉ huy kế hoạch lần này, mọi người tiếp theo nên làm thế nào?”

Trong khi nói chuyện, Hồng liếc mắt nhìn Chí Tôn ác, nhìn thẳng Chí Tôn ác toàn thân run lên.

Đối với Hồng mà nói, sự việc lần này cũng là cực kỳ ngoài dự liệu.

Mấy năm gần đây y luôn ngủ đông không ra, ngoài để Chúa Tể nắm giữ tinh thần, không dám tùy ý ra tay. Không phải

không có việc gì mà là bận rộn canh gác cánh cửa giới vực càng lúc càng yếu ớt, không ngừng tiêu hao lực lượng củng cố và tăng cường.

Thật ra ông ta đã sớm biết Vương Thủ Triết đến Tiên giới.

Kế hoạch ban đầu của hắn là đợi Thủ Triết đánh xong Thần Cáo bảng, kế thừa Thanh Đế Đế Ấn xong, sẽ dành thời gian gặp mặt hắn một lần, khen ngợi và cổ vũ cho hắn, cũng biểu thị chờ sau khi hắn đến Hỗn Nguyên cảnh, sẽ truyền thừa giới chủ Hồng Nhất mạch truyền thừa cho hắn.

Về sau, Vương Thủ Triết hắn chính là Hồng đời tiếp theo, hơn nữa, với tư chất của Vương Thủ Triết, quá nửa có thể đột phá đến cấp bậc giới chủ, đến lúc đó, Tiên giới có thể kiên cường hơn hiện tại rất nhiều.

Hắn có kỳ vọng rất lớn đối với Vương Thủ Triết, hy vọng một giới chủ 【Giới chủ】 có được huyết mạch bản nguyên sinh mệnh, có thể mang đến hy vọng và sinh cơ mới cho vũ trụ nhiều tai nạn này.

Cũng chính vì vậy, khi Vương Thủ Triết thông qua Thái Thượng Tiên Đế lấy được liên lạc với hắn, nói là có một kế hoạch, hy vọng có được sự viện trợ của hắn, hắn chỉ suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Bất quá đối với kế hoạch này hắn cũng không có tham dự quá sâu, chỉ đáp ứng lúc kế hoạch thực thi chờ đợi an bài.

Chỉ là cho dù Hồng cũng không ngờ tới, vốn chỉ là kế hoạch có chút chờ mong, kết quả lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, thu được chiến quả khổng lồ như thế, điều này khiến ánh mắt và thái độ của Hồng Hồng nhìn về phía Vương Thủ Triết đều hoàn toàn khác với lúc trước.

Có lẽ, Thủ Triết thật sự có thể sáng tạo kỳ tích, cứu vãn thế giới vũ trụ này.

“Vâng, Hồng tiền bối.”

Vương Thủ Triết khách khí một câu, cũng không từ chối nữa, ánh mắt nhìn về phía Chí Tôn Ác, trong ngữ điệu mang theo một chút tiếc hận: “Không ngờ Ma tộc cũng có người trung nghĩa, để ta nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Chí Tôn Ác "ọc" một tiếng, cũng không bởi vì tu vi của Vương Thủ Triết tựa hồ còn chưa đạt tới Hỗn Nguyên Cảnh đã coi thường hắn, ngược lại hơi sợ hãi cúi đầu: "Ta nguyện ý trả giá tiền chuộc khổng lồ, trong thành chủ ta có rất nhiều tài nguyên và tài sản có thể đổi bán. Ta tin tưởng chúa tể Bàn, hắn cũng sẽ vì công tích của ta mà ra một bộ phận lực."

Chí Tôn Minh cách đó không xa nghe nói như thế, trong lòng không khỏi một trận cười lạnh.

Tên Chí Tôn Ác này quả thực quá ngây thơ, Vương Thủ Triết kia nhát gan lại hung tàn, trước đó vì để ổn thỏa, ngay cả tàn hồn của Huyết Sắc chúa tể cũng không lưu lại nửa phần.

- Mà chí tôn của ngươi, vừa phá hủy kế hoạch phục kích chủ nhân của đối phương, bây giờ còn muốn cầu xin tha mạng?

Quả thực là…

Nào có thể đoán được.

Suy nghĩ của Chí Tôn Minh còn chưa chuyển xong, Vương Thủ Triết đã hơi gật đầu, trịnh trọng nói: "Ở quê hương ta, trung dũng chi sĩ từ trước đến nay đáng để ca ngợi, cho dù lập trường bất đồng, hành vi của Chí Tôn Ác cũng là kính nể."

Chí Tôn ác trì trệ.

Hắn quả thực không thể tin được chính mình nghe được.

Hắn bất quá là không cam lòng, trong tình thế hẳn phải chết cũng muốn tranh thủ cho mình một cơ hội mà thôi, Tiên tộc này rõ ràng thật đáp ứng?

Ngay lập tức, hắn cúi người xuống, ngữ khí càng thêm khiêm tốn: "Không biết ngài cần điều kiện gì?"

"Trong tay chúa tể Bàn, hẳn là có Đế Ấn truyền thừa của Tiên Tộc ta." Vương Thủ Triết hơi trầm ngâm rồi nói: "Hai phần Đế Ấn của Tiên Tộc, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Hai phần đế ấn Tiên Tộc?" Chí Tôn Ác lập tức trầm mặc.

Ma tộc cùng Tiên tộc trước sau mấy lần đại chiến, cục diện chiến tranh duy trì ít nhất mấy ngàn vạn năm, xâm chiếm không ít địa bàn Tiên giới, trong tay tự nhiên nắm giữ Đế Ấn Tiên Tộc, nhưng số lượng phi thường thưa thớt.

Khác với tinh hạch của ma tộc.

Lúc rất nhiều Tiên Đế đang chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, sẽ để Đế Ấn ở trong tông môn, tuy rằng như vậy sức chiến đấu khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, giảm xuống một cấp bậc, nhưng tính an toàn cũng gia tăng thật lớn.

Bởi vậy không ít thời điểm, cho dù Ma tộc hao hết tâm tư tiêu diệt một vị Tiên Đế, cũng không nhất định có thể lấy được Đế Ấn, thậm chí còn có một ít Tiên Đế tính cách cương liệt sẽ ở trước mắt sống chết tự bạo Đế Ấn, đến thu hoạch lực lượng càng mạnh, chết cũng phải kéo theo một cái Chí Tôn đệm lưng.

Thí dụ như Võ Nhạc Tiên Đế lúc trước. Lúc trước trong lòng hắn biết rõ nhiệm vụ nguy hiểm, trước khi đi Đế Ấn đã để lại Vũ Nhạc Thần Điện, bởi vậy sau khi hắn ngã xuống, tuy Võ Nhạc Thần Điện không có Tiên Đế tọa trấn, nhưng truyền thừa không mất, qua mấy vạn năm nữa còn có thể bồi dưỡng ra một Tiên Đế nữa.

Mà đối với Ma tộc mà nói, tác dụng Đế Ấn Tiên Tộc kỳ thật cũng không lớn, nhưng là phòng ngừa Tiên Tộc lớn mạnh, tự nhiên sẽ không lựa chọn để cho Đế Ấn trở lại trong tay Tiên Tộc, hơn phân nửa đều là lấy về để khoe khoang chiến tích thu thập.

Chí Tôn Ác nhớ rõ 【Chí Tôn Yểm】 một trong tứ đại thống lĩnh dưới trướng chúa tể Bàn, trong bảo khố tổ truyền có một kiện Tiên Đế Ấn làm vật cất giữ.

Ngoài ra, chỉ có thể xin Chúa Tể Bàn Trì, trong tay Chúa Tể Bàn Sơn sẽ có Tiên Đế ấn cất giữ.

Trầm ngâm một lát, Chí Tôn Ác không chút do dự đồng ý: “Ta đồng ý. Nhưng bên ngài, phải cam đoan sau khi ngài nhận được Tiên Đế Ấn, sẽ tuân thủ hứa hẹn của ngài sao?”

Hắn đã nghĩ kỹ, có thể bán một bộ phận tài nguyên và tài nguyên, giao dịch với Chí Tôn Yểm thu được một phần.

Lại dùng công huân của mình xin chúa tể một phần, cho dù là nợ một món công huân trước.

Điều hắn lo lắng duy nhất bây giờ là sau khi Vương Thủ Triết cầm đồ thì trở mặt không nhận ma, trở về vẫn giết hắn lấy tài liệu.

Vương Thủ Triết mỉm cười nói: "Ta có thể thề, nếu như ngươi thật sự lấy hai phần Tiên Đế ấn chuộc lại mình, ta nhất định sẽ thả ngươi ra, và sẽ không bố trí bất kỳ cạm bẫy nào nhằm vào ngươi."

Thề?

Chí Tôn Ác có chút kinh ngạc, cảm giác nghe có vẻ không đáng tin lắm.

Thấy bộ dáng này của hắn, Thái Thượng Tiên Đế lạnh lùng mở miệng: "Chí Tôn Ác, Thủ Triết công tử ở trước mặt ngươi là thiếu giới chủ của Tiên Giới chúng ta. Hắn nói thả ngươi, tự nhiên sẽ thả ngươi. Hoặc là nói, với mệnh của một chí tôn như ngươi, còn không đáng để hắn nuốt lời mà mập, bại hoại uy tín. Nếu ngươi không muốn tin, vậy thì bỏ đi, giết ngươi cũng thu hoạch không ít."

Tiên Đế còn lại cũng đều nhao nhao mở miệng phụ họa.

Theo bọn hắn nghĩ, giết chết Chí Tôn Ác sẽ làm suy yếu thực lực của Ma Giới, cũng có thể thu hoạch chút tài liệu cùng một quả Chí Tôn tinh hạch. Nhưng thứ nhất, Tiên Giới hiện tại cũng không thiếu Chí Tôn tinh hạch, thứ hai, nếu có thể sử dụng tánh mạng của Chí Tôn Ác trao đổi hai miếng Tiên Đế Đế Ấn, hiển nhiên càng thêm có lợi.

Hiện giờ Tiên giới đang không ngừng có thiên tài xuất hiện, truyền thừa của Tiên Đế có thể thêm một cái.

Chí Tôn Ác do dự một lát cuối cùng cũng hạ quyết tâm, gật đầu nói: "Thành giao. Nhưng mà các ngươi phải phóng thích hai thân vệ đại thống lĩnh của ta, để bọn họ giúp ta hoàn thành giao dịch."

"Rất tốt, vậy thì thành giao." Vương Thủ Triết mỉm cười xoay người: "Tiếp theo, cần làm phiền Đại Tự Tại tiền bối trông chừng Chí Tôn."

Công pháp Phật môn có tác dụng khắc chế Ma tộc khá mạnh, là sau đại chiến Tiên Ma lần thứ hai, đại chiến Tiên Ma sơ kỳ

thứ ba mới diễn hóa ra, chuyên môn nhằm vào công pháp Ma tộc tu hành.

Mời Đại Tự Tại Phật đến giam giữ và trông giữ Chí Tôn Ác, so với mời Tiên Đế khác thì ổn thỏa hơn một chút.

Chẳng qua Phật tu nhất mạch còn tương đối "trẻ tuổi", bởi vậy mới lộ vẻ thế đơn lực bạc chút ít, nhưng mà tiền đồ tương lai nhất mạch này cũng không thấp.

Đại Tự Tại Phật Tổ lập tức đáp ứng: "Lão nạp nhất định không phụ sự phó thác của Thiếu giới chủ."

Dứt lời, Đại Tự Tại Phật Tổ toàn thân tỏa ra kim quang, lập tức tiến lên phong ấn Chí Tôn Ác đang chống cự.

Hắn trước sau vận dụng ít nhất hơn mười loại thủ đoạn, đem Chí Tôn ác triệt để khống chế, lúc này mới áp giải hắn tạm thời ly khai thế giới huyết sắc, hết lòng chuyên tâm trông coi tù phạm đi.

Hắn tin rằng, trong quá trình thăm dò tiếp theo, Vương Thủ Triết sẽ thu hoạch được chiến lợi phẩm, chắc chắn sẽ không thiếu một phần của hắn, hơn nữa hỗ trợ chuyện áp giải Chí Tôn Ác cũng là một phần công huân không nhỏ, nếu không phải công pháp của hắn thích hợp nhất, e rằng còn không tới lượt hắn.

"Thủ Triết, ngươi tin tưởng Chí Tôn Ác có thể lấy về hai cái Đế Ấn Tiên Đế?" Nam Minh Tiên Đế cau mày nói: "Ma tộc từ trước đến nay bạc tình bạc nghĩa, chúa tể Bàn Bàn không phải hạng người lương thiện."

Vương Thủ Triết mỉm cười không sao cả: "Dù sao Chí Tôn Ác ở trong tay chúng ta, cho dù Ma tộc chuộc hắn về hay không chuộc hắn, chúng ta đều sẽ không có tổn thất thêm vào, nói không chừng còn có thể có thu hoạch khác."

"Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là xảo quyệt." Nam Minh Tiên Đế giật mình: "Nếu Chúa Tể Bàn Dã đồng ý chuộc lại chí tôn, đương nhiên chúng ta sẽ được lợi từ Tiên Đế Ấn. Nếu lựa chọn không chuộc về, những Ma tộc khác ít nhiều cũng sẽ sinh lòng hiềm khích, sau này gặp phải chuyện tương tự, không ai nguyện hy sinh bản thân để cứu Chúa Tể Đế Bàn."

“Thuận tay ghê tởm chúa tể Bàn mà thôi.” Vương Thủ Triết lơ đễnh.

Trong khi nói chuyện, tầm mắt của hắn rơi vào trên người Chí Tôn Minh đang buồn bực không lên tiếng ở trong góc, lạnh nhạt mở miệng: “Căn cứ ước định trước đó, chúng ta sẽ đem tinh hạch đánh chết Chí Tôn Ác cho ngươi. Bất quá, tình huống bây giờ có biến…”

Vương Thủ Triết còn chưa nói xong.

Chí Tôn Minh lập tức cúi đầu khom lưng, ngữ khí lấy lòng tỏ rõ thái độ: “Thiếu giới chủ quyết định chính là quyết định của ta.”

Hắn lúc này, đối mặt với một đám đại lão Tiên Tộc, cảm thụ được khí tức nguy hiểm cực hạn trên người Hồng Thân khiến hắn hãi hùng khiếp vía kia, đã sớm bị dọa đến run lẩy bẩy.

Hắn hiện tại, hy vọng duy nhất chính là vị thiếu giới chủ tân nhiệm của Tiên Giới này, tương đối coi trọng danh dự của mình, sẽ không qua cầu rút ván giết chết hắn.

“Tiên tộc ta và Ma tộc khác nhau, chuyện đáp ứng ngươi tuyệt đối sẽ không đổi ý.” Vương Thủ Triết nhẹ nhàng nói: “Lát nữa kiểm tra xong di tích màu máu, nếu có tinh hạch chí tôn dư liền cho ngươi. Nếu không có, chúng ta lại thay ngươi giết một vị chí tôn.”

Tinh hạch của Chí Tôn Minh Minh và Chí Tôn U đều đã làm chiến lợi phẩm phân chia, một viên thuộc về Vương thị, một viên cho Vạn Hóa Thiên Ma Cung. Vì thế, sau khi Vương thị và Vạn Hóa Thiên Ma Cung dùng điểm cống hiến của riêng mình triệt tiêu một phần, còn đều trả thêm không ít giá.

Dù sao, chí tôn tinh hạch đại biểu chính là nhất mạch tiên đế truyền thừa, cũng là bộ phận có giá trị cao nhất trong chiến lợi phẩm.

Chí Tôn Minh Minh nghe vậy lập tức giật mình, trên mặt lại nhiều thêm mấy phần cung kính và khiêm tốn, cũng thăm dò nói: “Thiếu giới chủ, ngài xem viên tinh hạch chúa tể màu máu này…”

“Dựa theo ước định, đương nhiên là thuộc về ngươi.” Vương Thủ Triết lộ ra nụ cười ấm áp: “Hy vọng sau khi ngươi đăng

đỉnh chủ tể, nhất thống Ma giới, ngươi có thể tuân thủ điều khoản ước định giữa chúng ta, thúc đẩy sự chung sống hòa bình của hai tộc Tiên Ma."

Chí Tôn Minh vui mừng quá đỗi.

Hắn cố nén run rẩy trong lòng, dùng giọng điệu nịnh nọt lấy lòng: "Đa tạ thiếu giới chủ, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của thiếu giới chủ."

Cược đúng, lần này là thật đánh cược đúng!

Thật ra hắn hiểu rất rõ, vị Thiếu giới chủ Tiên tộc này bằng lòng đưa tinh hạch của Chúa Tể màu máu cho hắn, nguyên nhân đơn giản là muốn hắn trở về làm gậy đánh rắm, muốn hắn nhân cơ hội Chúa Tể bị thương, đối đầu với Chúa Tể Bàn Bàn, từ đó phân liệt Ma tộc.

Dưới tình huống bình thường, Chí Tôn Minh hắn dù là lấy được Chí Tôn tinh hạch, cũng là không có phần thắng.

Nhưng, nếu như phía sau có vị Thiếu giới chủ này âm thầm ủng hộ, sự tình chưa hẳn không thể làm!

Chí Tôn Minh đã âm thầm hạ quyết định, từ hôm nay trở đi, hắn chính là con chó của vị Thiếu Giới Chủ này, muốn hắn cắn ai thì cứ cắn.

Mãi tới khi y thật sự nắm giữ quyền hành Chúa Tể, trở thành Chúa Tể Ma giới.

Về phần sau đó, vậy thì ha ha!

"Làm cho tốt vào."

Vương Thủ Triết giống như không phát hiện ra suy nghĩ của Chí Tôn Minh, sau khi vẻ mặt ôn hòa động viên hắn một câu, liền nhẹ nhàng rời đi, cùng một đám Tiên Đế đi xem xét di bảo của Huyết Sắc Ma Điện.

Thật ra, Vương Thủ Triết cũng từng xử lý Chí Tôn Minh, để Long huyết hóa thân của Linh Hạ Dương kế thừa tinh hạch chúa tể đi hoàn thành phần công tác này, nhưng Long huyết căn cơ quá ít.

Mà Chí Tôn Minh lại bất đồng, bản thân hắn chính là Ma tộc cấp Chí Tôn của Ma giới, bất luận là quan hệ huyết mạch hay

là quan hệ khác, đều trải rộng Ma tộc, căn cơ thập phần thâm hậu.

Chỉ cần hắn thể hiện ra tiềm lực của Chúa Tể huyết sắc là có thể tự lập đỉnh núi, lôi kéo được một nhóm ma tộc cực kỳ bất mãn với Chúa Tể Bàn.

Ưu thế này là long huyết hoàn toàn không có.

Về phần có thể nâng đỡ ra một kẻ địch hậu hoạn vô cùng hay không, Vương Thủ Triết cũng không thèm để ý.

Thứ nhất là có long huyết âm thầm theo dõi, với độ tín nhiệm của Chí Tôn Minh hôm nay đối với long huyết, nếu như hắn có kế hoạch nhằm vào Tiên Tộc, long huyết nhất định sẽ biết trước tiên.

Mà biết được long huyết, cũng chẳng khác nào hắn biết.

Thứ hai, Chí Tôn Minh hôm nay dù sao vẫn chỉ là Chí Tôn, chờ hắn trưởng thành đến khi trở thành 【Chúa Tể Minh】, thật sự trâu bò, khi có thể tiêu diệt Chúa Tể Bàn, Vương Thủ Triết tự tin mình cũng đã sớm thành Giới Chủ, không chừng có thể đơn độc quét sạch Ma tộc.

Trước mắt chính là nghĩ cách làm suy yếu thực lực của chúa tể Bàn, sao có thể ghét Chúa Tể Bàn làm sao, tranh thủ thời gian phát triển cho Tiên Tộc bên này.

Rất nhanh.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực cướp đoạt của một đám đại lão như Thái Thượng Tiên Đế, toàn bộ bảo khố và không gian ẩn giấu trong Huyết Sắc Ma Điện đều bị tìm ra.

Sau đó, một đống lớn chiến lợi phẩm đủ màu chất ở trước mặt mọi người.

Mà sau khi nhìn thấy những chiến lợi phẩm này, cảm giác được khí tức tản ra trên người bọn chúng, hô hấp của tất cả đại lão đều không tự chủ được dừng lại một lát.

Lần này, thật sự phát tài rồi!

Nên nói huyết sắc ma điện quả nhiên không hổ là di bảo của chúa tể ma tộc, còn là di bảo của chúa tể viễn cổ ma tộc tài nguyên phong phú! Trình độ chiến lợi phẩm phong phú, cho

dù là tiên đế nhìn quen đại thế diện cũng không nhịn được hai mắt tỏa sáng, hít thở ồ ồ.

Vừa nhìn, trong một đống bảo vật thu hoạch này, chỉ là 【Cổ Thần tinh hạch】, hoặc là một loại bảo vật Tiên Đế ấn, đã có trọn vẹn ba phần!

Điều này đại biểu, tương lai Tiên Giới lại có thể gia tăng ba con đường bước lên bảo tọa Tiên Đế.

Cân nhắc đến số lượng thiên tài Tiên Đế hiện tại ở Tiên giới, không tới mấy vạn năm, đây thỏa đáng lại là ba vị Tiên Đế mới.

Còn có tinh hạch cấp chí tôn, cũng có hai viên!

Ngoài ra, còn có một cây thần dược cấp mười lăm.

Đây là thần dược đã tuyệt tích từ lâu ở Tiên giới, là bảo vật cấp chủ của vũ trụ, có lợi ích cực lớn đối với giới chủ.

Các loại bảo vật còn lại cũng đều rực rỡ muôn màu.

Cho dù là đối với toàn bộ Tiên giới mà nói, cái này cũng xem như một đợt mập mạp!!!

…

Chương 129: Thế giới Thần Võ đang quật khởi.

…

Ung An lịch năm 401.

Siêu so với căn cứ số một.

Lúc này, sự kiện ở di tích chúa tể huyết sắc đã qua mấy chục năm, cách căn cứ số một khai thông đã hơn hai ngàn năm.

Hơn hai ngàn năm vận chuyển, căn cứ xây dựng này ở bên ngoài thế giới Thần Võ sớm đã xảy ra thay đổi cực lớn, không chỉ phạm vi căn cứ so với ban đầu lớn hơn rất nhiều, bề ngoài vốn rất có phong cách khoa học viễn tưởng cũng dưới sự tẩy lễ của năm tháng hiện ra cảm giác tích lũy lịch sử nhất định.

Ngoài ra, khác với đơn điệu lúc Sơ Kiến và thí luyện, hiện tại siêu xa căn cứ số một và khu vực xung quanh, sớm đã hình thành hệ thống sinh thái riêng biệt.

Mấy quán rượu đã từng làm không nhiều lắm, bây giờ đã biến thành một quần thể tửu điếm đủ loại đủ loại, có thể thỏa mãn lâm thời quần thể bất đồng, cùng với nhu cầu cư trú lâu dài, số lượng cư trú chung cư có thể cung cấp tiền thuê dài cũng không ít.

Ngoài ra, liên quan đến rất nhiều công ty, công ty, chỗ làm việc cũng nở hoa khắp nơi, thậm chí ngay cả ngành giải trí cũng đã tương đối phát đạt.

Hiện nay, chỉ là lấy hệ thống sinh thái số một siêu xa mà làm sự nghiệp, cư dân sống lâu dài ở đây, cũng đã vượt qua trăm vạn, trong đó có không ít người sinh sôi nảy nở ở đây, coi nơi này là gia đình nhỏ hoặc gia tộc.

Tòa căn cứ này nghiễm nhiên giống như là một tòa thành thị nhỏ trôi nổi trong hư không.

Bên trong căn cứ.

Mấy chiếc độ thuyền siêu lớn, đang yên tĩnh lơ lửng trong lòng biển hư không.

Những độ thuyền siêu lớn này trải qua nhiều lần cải tiến, ngoại hình cùng hình số ban đầu đã có khác biệt rất lớn. Hôm nay hình dáng chúng nó trôi chảy, ” hóp bụng” tròn vo, thoạt nhìn giống như là Côn một tộc trong hư không sủng nhi hư không.

Lợi ích là giữa Tiên giới và Thế giới Thần Võ càng ngày càng thường xuyên qua lại và tài nguyên, những chuyến bay không gian vượt qua mỗi năm một lần đã tăng số lần liên tiếp, trước tiên đổi thành một tháng một lần, tiếp theo lại biến thành mười lần một tháng, một ngày một lần, đến bây giờ, lớp của chuyến bay siêu không gian đã đạt đến tình trạng một ngày ít nhất ba lần.

Nếu như gặp phải Vượng Quý, còn phải tạm thời gia tăng thứ tự xuyên thẳng qua.

Mà hiện tại, chính là mùa vượng quý trong mùa, gần đây lớp trên chuyến bay đã tăng lên đến 7 lần, hơn nữa đều là khách vận chuyển qua chuyến bay.

Cũng may hôm nay Thánh Cộng Minh đã chuẩn bị kiến tạo căn cứ số hai siêu xa, địa chỉ chọn ở bờ Lạc Hà của Đông Hà thần triều, để giảm bớt và giảm bớt áp lực truyền tống của căn cứ số một và ngày càng tăng lên.

Kế hoạch này vừa ra, tất nhiên khiến cho cư dân Đông Hà Trung Thổ vô cùng phấn khởi.

Chỉ cần siêu xa căn cứ thứ hai xây dựng xong, sau này khi bọn họ đi Tiên Giới, rốt cục không cần hao phí số tiền khổng lồ và thời gian xa xỉ, trước tiên tới thế giới Thần Võ, lại từ thế giới Thần Võ chuyển tới Tiên giới.

Dùng truyền thông bản thổ Đông Hà Lạc kinh mà nói, đó chính là “Nghiêu Hà Lạc Kinh ta rốt cục muốn đứng lên”.

Lúc này.

Khoảng cách khi chuyến bay mở ra đã không còn bao lâu.

Khách vận chuyển qua tàu bay, trong phòng khách có mái vòm khổng lồ, vang lên tiếng truyền âm nhu hòa.

“Các lữ khách lữ khách đến Vô Cực Thần Cung ở Tiên Giới, khách hai năm ba con thuyền khổng lồ đã tiến vào giai đoạn lên thuyền, mời lữ khách đến 【 Đinh Thập Tam 】 lên

thuyền, mời khách quý có vé lên thuyền đẳng cấp khác nhau, cầm vé căn cứ vào đẳng cấp khác nhau mà lên thuyền.”

Theo tiếng nhắc nhở lên thuyền vang lên.

Một vị lão giả dáng vẻ hơi già nua, bộ dáng ước chừng phàm nhân năm sáu mươi tuổi từ chỗ ngồi đứng lên.

Khóe miệng hắn nở nụ cười, tiện tay gọi một thiếu nữ thoạt nhìn vẫn là tuổi dậy nhưng đứng dậy, dưới sự hộ tống của mấy vị nam nữ trung niên đi lên đầu thuyền.

Vị lão giả này thân hình cao lớn, mặc dù đã lớn tuổi, nhưng vẫn là dáng vẻ không tầm thường, khí chất phi phàm, quanh thân trong lúc lơ đãng tản ra một cỗ tiên linh khí, tựa như một vị người trong thần tiên.

Mà thiếu nữ đậu khấu bên cạnh hắn, cũng là bộ dạng phấn điêu ngọc trác, tựa như tập hợp thiên địa chung tú trên thân.

Bất quá, sắp đến cửa thuyền, lão giả mang theo thiếu nữ đi về phía toa khẩu kiểm vé nhất đẳng, mà các thành viên đi theo còn lại thì đi đến toa khẩu kiểm vé nhị đẳng.

“T Trích Tinh Tiên Quân, Đông Phương Hạ Tuyết tiểu thư, chúc hành trình ở Tiên Giới các ngươi vui vẻ.”

Một người có được tu vi Thần Thông cảnh, khuôn mặt xinh đẹp cung kính đưa phiếu chứng, trên mặt mang theo nụ cười nhiệt tình do nghề nghiệp hóa.

Đông Phương Trích Tinh gật đầu đáp lại, sau đó liền dẫn vị thiếu nữ kia hết nhìn đông tới nhìn tây, mặt mũi tràn đầy tò mò đi lên thuyền đưa đò chuyên môn.

Hắn không khỏi khẽ cười nói: “Hạ Tuyết, ngươi trước tiên định thần, chớ có nhìn đông nhìn tây, giống như chưa thấy qua việc đời vậy, mất mặt Trường Ninh Đông Phương thị chúng ta.”

Đông Phương Hạ Tuyết nhất thời ngồi thẳng người, dí dỏm lè lưỡi, thấp giọng đáp: “Vâng, lão tổ gia gia.”

Dứt lời, nàng điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nhất thời liền có chút thục nữ.

Đông Phương Trích Tinh cười khẽ một tiếng, liền cầm lấy một tờ báo nhìn lên.

Mặc dù hiện tại các loại truyền thông phát đạt, nhưng hắn vẫn có thói quen xem một ít truyền thông giấy, đặc biệt là những loại báo chí [Thần Võ Nhật báo] nghiêm túc hướng tới Tiên Giới.

Trong tay hắn là một bản [tin tức Tiên Giới].

Đây là báo chí hắn đã đặt mua lâu dài, thông qua nó, vừa có thể hiểu được những chuyện lớn nhỏ xảy ra ở Tiên giới, cũng có thể thu được rất nhiều tin tức hữu dụng từ đó, thậm chí là phân tích ra tình báo thương nghiệp giá trị xa xỉ.

Trường Ninh Đông Phương thị là "thế gia uy tín lâu đời cắm rễ ở Trường Ninh vệ, người ủng hộ kiên định của Trường Ninh Vương thị, tự nhiên sẽ theo sát bước chân của Vương thị, tỷ như trong các sự kiện lớn như khai phát Thánh vực, khai phá diệt vực, đều có thân ảnh gia tộc bọn họ.

Từ sau khi siêu cách căn cứ số một thành lập, Trường Ninh Đông Phương thị liền đi theo Vương thị, khai chi tán diệp đến Tiên giới, cũng dần dần đứng vững gót chân ở Tiên giới. Mấy năm nay, càng tích cực tham dự đến 【Tiên giới quang phục khu khai hoang triều lưu】.

Đương nhiên, gia tộc bọn họ chẳng qua chỉ là một bọt sóng nhỏ thường thường không có gì lạ trong sóng triều thời đại, là một trong đại biểu của ngàn ngàn vạn vạn thế gia.

Nhưng mặc dù là một đóa bọt sóng nhỏ, cũng tạo nên sự quật khởi nhanh chóng của Trường Ninh Đông Phương thị, trở thành tiên tộc đường đường chính chính.

"Hả?"

Nhìn tập san Tiên Tân, Đông Phương Trích Tinh bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Chỉ thấy trên trang đầu tờ báo trong tay viết: "Dưới sự bố trí chu đáo chặt chẽ của Tiên ủy hội, Chư Tiên Đế bố trí mai phục trên chiến trường Cổ Thần, trọng thương 【chúa tể trụ bàn】, cũng chém được di tích chúa tể huyết sắc cổ xưa."

Trọng thương Chúa Tể Bàn!

Chém được di tích chúa tể!

Đây chính là tin tức siêu cấp đó!

Trong lòng Đông Phương Trích Tinh dâng lên sóng to gió lớn, vội vàng cẩn thận đọc kỹ nội dung.

Nhưng nội dung trong bản đưa tin cũng không trình bày tỉ mỉ quá trình mai phục như thế nào, làm trọng thương Chúa Tể Bàn, ngược lại còn giới thiệu cặn kẽ một chút về thu hoạch trong di tích của Chúa Tể màu máu.

Trong đó, ngoại trừ thu hoạch ba vật truyền thừa cấp Tiên Đế ra, còn có tám thần mạch thập nhất phẩm thượng cổ, rất nhiều Hỗn Độn kết tinh, Hỗn Độn linh thạch, cùng với Chúng Thần chi nguyên vân vân.

Mỗi một loại trong đó, đều là vật cực kỳ trân quý, đủ để cho người nhiệt huyết sôi trào.

Cuối cùng văn chương còn trình bày một tin tức kích động lòng người khác.

Đó chính là, trải qua cuộc họp thảo luận và biểu quyết đầu phiếu đã quyết định lấy được các loại bảo bối từ trong di tích chúa tể huyết sắc, rót vào trong giải thưởng Thần Khuyết bảng, càng nhiều thanh niên tuấn kiệt được phân phối cho tiên giới.

“Đây là cải cách lớn, sự kiện lớn a.” Đông Phương Trích Tinh vừa cảm khái vừa hâm mộ: “Điều này sẽ làm cho Thần Triện Bảng vốn cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nội quyển càng thêm nghiêm trọng. Tuy nhiên, có sự khích lệ này cũng sẽ tạo ra một nhóm tinh anh chân chính.”

Trong lúc nói chuyện, Đông Phương Trích Tinh nhìn thoáng qua huyết mạch hậu duệ Đông Phương Hạ Tuyết của mình, trong lòng không khỏi cảm khái.

Đáng tiếc Hạ Tuyết nhà mình tuy rằng đủ ưu tú, là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Đông Phương thị, nhưng tu vi trước mắt của nàng chỉ là Lăng Hư cảnh, vả lại ở trên 【Lăng Vân Bảng】 Trường Ninh, chỉ xếp hạng một vạn lẻ chín trăm bảy mươi ba.

Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, bảng xếp hạng của Trường Ninh đã xảy ra rất nhiều thay đổi, không chỉ hình thức khiêu chiến đã biến thành mô thức thí luyện mô phỏng 【Thần Cáo bảng】, phương thức xếp hạng cũng noi theo Thần Cáo bảng, sửa thành căn cứ tiềm lực tiến hành xếp hạng.

Trong đó chuyên cung cấp thí luyện cho thế hệ trẻ Lăng Hư cảnh tham dự, tên là 【Lăng Vân bảng】.

Bất quá bảng danh sách này rất dài, trước mắt đã mở ra đủ mười vạn thứ hạng đầu.

Chức năng thí luyện của nó là một đạo khí có chức năng đặc thù.

Mỗi người khiêu chiến mỗi lần tham gia thí luyện đều cần phải nộp một viên Tiên Linh Thạch vào đạo khí, giá cả vô cùng đắt đỏ, nhưng thí luyện giả vẫn đổ xô chạy tới như vịt, lại có lượng lớn thanh niên tuấn kiệt Tiên Giới từ xa xôi tới đây thí luyện.

Đây cũng gián tiếp kéo dài sự dung hợp của Tiên giới và thế giới Thần Võ, thúc đẩy rất lớn sự phát triển của ngành du lịch.

Mà Trường Ninh vệ ngoại trừ Lăng Vân bảng ra còn có một 【Tuyệt Tiên bảng】, chuyên cung cấp cho các tuấn kiệt trẻ tuổi Chân Tiên cảnh, mỗi lần thí luyện cần phải tiêu hao ba mươi viên Tiên Linh thạch, giá cả có thể nói là kinh khủng.

Nhưng tương tự, bảng danh sách này vẫn hấp dẫn không ít tuấn kiệt Tiên Giới.

Mà những bảng danh sách này được tâng bốc như thế, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Bởi vì hàng năm, tập đoàn bảo quang truyền mai mối đều sẽ ra một phần bảng danh sách xếp hạng, phân phát các nơi Tiên Giới, cũng sẽ trọng điểm giới thiệu những tuấn kiệt đứng đầu.

“Lão tổ gia gia.” Đông Phương Hạ Tuyết sắc mặt có chút cổ quái: “Ánh mắt của ngài nói cho ta biết, dường như ngài có chút ghét bỏ ta…”

Nàng là người nổi bật trong số những người trẻ tuổi đương đại của Đông Phương thị, từ nhỏ đều lớn lên trong ánh mắt hâm

mộ và ngưỡng mộ, đối với ánh mắt hơi có chút ghét bỏ của lão tổ tông nhà mình, tất nhiên là cực kỳ mẫn cảm.

Nhưng đừng có coi thường bài danh trên bảng Lăng Vân của nàng.

Trên thực tế, hiện tại Lăng Vân Bảng chẳng những bao gồm Trường Ninh Vương thị, thế giới Thần Võ, Thánh Vực, thậm chí còn bao phủ Tiên Tộc, bao phủ khu vực tự trị của Ma Tộc… Phạm vi bao trùm vô cùng rộng lớn không nói, cạnh tranh nội bộ cũng cực kỳ kịch liệt.

Trong bảng danh sách có không ít nam nữ Ma tộc.

Bất quá, thế hệ trẻ tuổi Ma tộc tự trị khu Ma tộc, đều là từ nhỏ tiếp nhận hoàn chỉnh giáo dục lớn lên, có bối cảnh giáo dục tốt, tam quan chính xác, cùng những dã man Ma tộc vẫn như cũ phụng hành nhược nhục cường thực tùng tùng pháp tắc của Ma giới hoàn toàn không phải là một loại ma.

Nhờ vào đại hoàn cảnh càng ngày càng cuốn, hiện giờ Lăng Vân Bảng không những nhập bảng chu kỳ ngắn, mà tư chất huyết mạch của thành viên nhập bảng trên bảng danh sách cũng càng ngày càng cao.

Lấy Đông Phương Hạ Tuyết làm ví dụ.

Nàng là Đông Phương thị tận tâm bồi dưỡng đời kế tiếp, là hi vọng tương lai gia tộc trùng kích Thánh tộc, dưới tình huống còn chưa kế thừa Thánh Đồ, tư chất cũng đã đạt tới thánh nữ Đỉnh đẳng.

Nhưng cho dù như vậy, bài danh của nàng ở trên Lăng Vân Bảng cũng chỉ có thể xếp đến hơn một vạn!

“Khụ khụ!”

Đã sắp 5000 tuổi, mặc dù là Chân Tiên cảnh, lại tuyệt vô hi vọng lần nữa thăng cấp khuôn mặt của Đông Phương Trích Tinh đỏ lên, nhịn không được ho khan một tiếng che giấu lúng túng: “Lần này chúng ta đi Tiên Giới, ngoại trừ dẫn ngươi đi kiến thức xã hội, nhìn xem Thần Cáo bảng náo nhiệt ra, chủ yếu vẫn là vì dẫn ngươi đi bái phỏng Ngạo Thế lão tổ nhà ngươi.”

“Tiên ủy hội lần này ở Cổ Thần chiến trường lấy được đại lượng Chúng thần chi nguyên, tự nhiên sẽ hợp thành đại lượng dịch cải thiện tư chất huyết mạch. Ngạo Thế lão tổ ngươi có phương pháp, nếu nguyện ý giúp ngươi đi dạo quan hệ, có lẽ có thể cho ngươi một chi 【Tiên cải tinh hoa bản】.”

Ngạo Thế lão tổ, chỉ truyền kỳ lão tổ của Trường Ninh Đông Phương thị - Đông Phương Ngạo Thế.

Tục truyền hắn từng là thánh chủ Lăng Vân thánh địa Khương Chấn Thương chuyển thế, về sau được Lăng Vân chi chủ, Vương thị Thủ Triết gia chủ đích trưởng nữ Ly Dao thu làm đệ tử thân truyền.

Nhờ vào thân phận và cơ duyên như vậy, Đông Phương Ngạo Thế Lao đi theo bước chân của sư tôn Vương Ly Dao, thậm chí còn tham dự ánh sáng phục chiến của Tiên Tộc, lập được công huân không tầm thường.

Hiện giờ Đông Phương Ngạo Thế đã hơn bốn ngàn tuổi, dựa vào cái đùi vàng của sư tôn Vương Ly Dao nhận được quá nhiều ưu đãi và chỗ tốt, không những tư chất huyết mạch đạt tới Đạo Tử Ất đẳng, ngay cả tu vi cũng thăng cấp đến Đại La Kim Tiên tầng hai.

Tu vi và tư chất như vậy so với Huyền Quang thần tử năm đó, Minh Huy thần tử cũng không kém hơn là bao, cho dù là bồi dưỡng thần tử thần nữ trọng điểm như Quân Hạo thần tử, Tố Hân thần nữ so sánh cũng chỉ kém hơn một bậc mà thôi.

Đương nhiên, nơi đây nói chính là năm đó, hiện giờ tư chất của những Thần tử Thần nữ này đã sớm không thể so sánh nổi.

Mà Trường Ninh Đông Phương thị nhờ vào mối quan hệ này của Đông Phương Ngạo Thế, cho dù chỉ được quan tâm một chút, cũng thu được không ít lợi ích, trong những năm này phát triển lớn mạnh hơn rất nhiều.

Bây giờ, thời gian từ Kỳ Thần Cung đến Tiên Giới càng ngày càng gần, trên Thần Cáo bảng quần anh hội tụ, cạnh tranh cũng hiện ra xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Có thể tưởng tượng được, trong hai ba trăm năm kế tiếp, sự cạnh tranh của Thần Cáo bảng tuyệt đối sẽ tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lần này Đông Phương Ngạo Thế cũng chuẩn bị xông lên Thần Khuyết bảng một trăm người đứng đầu, bởi vậy Đông Phương Trích Tinh mới mang theo Đông Phương Hạ Tuyết tiến vào tham gia náo nhiệt, cũng hi vọng Đông Phương Ngạo Thế có thể dìu dắt Đông Phương Hạ Tuyết.

Nếu như có cơ hội mang theo Đông Phương Hạ Tuyết bái kiến Vương Ly Dao một chút, đó chính là tổ tiên truyền kỳ của gia tộc 【Đông Phương Thương Khung】 hiển linh.

Phải biết lão tổ Thương Khung nhà mình từng là thương nhân vân du, ở bến đò An Giang Định Bồ tận mắt nhìn thấy Ly Dao đại tiểu thư chiến đấu với Thiên Nhân cảnh, dời sông lấp biển.

Đông Phương Hạ Tuyết vừa nghe đến tên ” Ngạo Thế Lão Tổ”, trong đôi mắt nhất thời cũng lộ ra vẻ sùng bái.

Ngạo Thế lão tổ chính là thiếu cung chủ của 【 Lăng Vân Đạo Cung 】, mà tương lai, nghe nói Lăng Vân Đạo Cung rất có thể sẽ trở thành 【 Lăng Vân Thần Cung 】.

Kế tiếp, tổ tôn hai người đều không nói gì nữa, mà là trong lòng mỗi người vui sướng nhớ tới tương lai tốt đẹp, hi vọng một ngày nào đó, Trường Ninh Đông Phương thị có thể trở thành Thánh tộc, thậm chí trở thành Đạo tộc!

Mà lúc này, trên chiếc thuyền chở hàng nhất đẳng lục tục có người lên thuyền, trong đó đa số đều là khách tới từ Tiên Giới, cũng có không ít người bản địa Đại Càn, trong đó có mấy người quen thuộc với Đông Phương Trích Tinh, hoặc là đi Tiên Giới xử lý nghiệp vụ, hoặc là đi bãi chợ xem náo nhiệt của Thần Cáo bảng.

Mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm náo nhiệt, hơn phân nửa đề tài tập trung ở tiêu đề [Tiên tân san], càng thêm chờ mong đối với cuộc tranh đoạt Thần Cáo bảng sắp trở nên càng thêm kịch liệt.

Khi thuyền đưa đò tiến vào con thuyền siêu lớn, Đông Phương Trích Tinh vừa chuẩn bị đi vào cửa vào nhất đẳng, chợt thấy một đám người từ trên thuyền đưa đò khách quý đi xuống.

Người cầm đầu mặc thường phục, dáng vẻ hiên ngang, tướng mạo trầm ổn uy nghiêm, trong lúc đi lại long hành hổ bộ, rất

có khí độ hoàng giả.

Sau lưng hắn là một vị nữ tử, mặc một bộ váy tiên màu tím nhạt, phong tư trác tuyệt, dáng vẻ phi phàm, có khí tức cường đại như mẫu nghi thiên hạ.

Đông Phương Trích Tinh và một đám người Đại Càn lắp bắp kinh hãi, vội vàng thái độ cung kính tiến lên hành lễ: “Bái kiến Thánh hoàng hậu, Thánh hoàng hậu.”

Trên đời này, Thánh Hoàng có rất nhiều, nhưng ở trong lòng người của Thánh Triều Đại Càn, Thánh Hoàng chỉ có một, đó chính là 【 Ung An Thánh Hoàng 】.

Ung An Thánh Hoàng hiện giờ mới hơn năm ngàn tuổi, cũng đã là Thánh Hoàng Đại La cảnh, tuổi trẻ khỏe mạnh, tiền đồ vô lượng.

Không có ai hoài nghi, hắn sớm muộn gì cũng có một ngày đem Đại Càn thánh triều biến thành Đại Càn thần triều!

Ở thế giới Thần Võ, cương vực của Đại Kiền thánh triều cũng không tính là rộng lớn, nhưng lại có được một lượng lớn lãnh thổ của hư không hải ngoại, khiến cho Đại Càn cường đại vượt xa Thánh triều bình thường gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần không chỉ.

Duy nhất cản trở, chỉ là Thánh Hoàng bệ hạ hiện giờ còn quá trẻ, chưa thể tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh. Nhưng lấy tư chất của hắn, đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Chú ý tới động tĩnh bên này, không ít lữ khách Tiên Triều cũng nhịn không được ngừng chân tò mò quan sát.

Bọn họ đồng dạng đối với Ung An Thánh Hoàng cực kỳ hứng thú, không đơn giản là bởi vì vị Thánh Hoàng này là tồn tại có cơ hội trùng kích vị trí cao trên Thần Cáo bảng, càng là bởi vì, khi Bảo Quang truyền tới ngày của tập đoàn mai mối, luôn sẽ kèm theo lịch duyệt bao nhiêu năm của Ung An.

Chuyện này khiến danh tiếng của Ung An Thánh Hoàng ở Tiên giới cũng rất vang dội.

Trong này thật ra còn có một nguyên nhân lịch sử.

Thánh Vực bên kia, bởi vì lúc trước tứ đại Thần Châu quanh năm tự trị, phương thức kỷ niên của từng cái đều không giống

nhau, các thánh triều, thế lực cấp Đạo Chủ đều có kỷ lịch của chính mình, căn bản không có biện pháp thống nhất.

Cũng bởi vì vậy, tập đoàn truyền môi giới lúc mới thành lập vẫn luôn sử dụng Ung An lịch.

Sau khi tiến vào Tiên Giới, tuy Tiên Giới có một bộ phương thức kỷ niên thành thục, nhưng xuất phát từ thói quen, ngành môi giới bảo quang vẫn sử dụng phương thức này trong kỷ niên.

Kết quả mọi người đã quen với việc xem báo, xem tin tức xong, phương thức kỷ niên nguyên lai của Tiên giới mọi người lại không quen dùng.

Ung An Thánh Hoàng cũng không ra vẻ gì, chào hỏi hòa ái với Thánh hoàng hậu, còn tán gẫu vài câu chuyện nhà.

Nơi này có mấy cái đều là tiên tộc bản địa Đại Càn, đều là căn cơ của Đại Càn.

“Thánh Hoàng bệ hạ, ngài lần này chuẩn bị trùng kích ba mươi người đứng đầu Thần Cáo bảng đương thời không?” Có một trong những đại biểu của thế gia bản địa Đại Càn, Âu Dương thị lão tổ vừa cung kính vừa hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha, bổn hoàng lần này chính là mang theo phu nhân cùng bọn nhỏ trong nhà đi Tiên Giới thăm phu phụ Thủ Triết một chút.” Ung An Thánh Hoàng tâm tình vui vẻ cười trả lời.

Đương nhiên Liễu Nhược Lam không có khả năng tử thủ gia tộc, theo hai giới vãng lai càng ngày càng thuận tiện, nàng thường xuyên tới Tiên Giới thăm dò phu quân một chút, hơn nữa ở lại hơn trăm năm. Mà Vương Thủ Triết cũng sẽ thường xuyên về gia tộc ở lại.

Nhưng lần này, hai phu thê đã có hai ba trăm năm không trở về thế giới Thần Võ.

Ung An Thánh Hoàng âm thầm oán thầm không ít, cảm thấy chắc chắn là tên Thủ Triết kia muốn cùng phu nhân xung kích 【Kim Thiềm đạo thư】, mà Nhược Lam, cũng nhất định là trầm mê vào chơi mạt chược với một đám Tiên Đế, đã quên thời gian.

Đương nhiên, lần này Ung An Thánh Hoàng Ngô Minh Viễn tiến về Tiên Giới, mục đích quan trọng nhất vẫn là nghe nói lần này Tiên ủy ở trong Cổ Thần chiến trường thu hoạch thật lớn, ở trong Huyết Sắc Ma Điện lấy được đại lượng Chúng thần chi nguyên.

Điều này rất hợp tình hợp lý, dù sao chúa tể màu máu là chúa tể Ma tộc thời kỳ viễn cổ, khi đó số lượng chúng thần chi nguyên giữa thiên địa trong vũ trụ còn tương đối nhiều, cho dù không cố ý thu thập, trong bảo khố có một ít hàng tồn kho cũng là bình thường.

Bởi vậy, Ung An Thánh Hoàng làm sao có thể ngồi yên?

Đương nhiên ông ta phải đi tìm Vương Thủ Triết ôn chuyện một phen, ngấm ngầm hắt xì một trận, mở cửa sau.

Về phần ba mươi thứ hạng đầu Thần Cáo bảng…

Đó tất nhiên không phải mục đích cuối cùng của vị Thánh Hoàng này.

Thân gia và huynh đệ của mình là Thiếu giới chủ, thế giới chủ tương lai, hắn làm Tiên Đế cũng không quá phận đúng không?

Đương nhiên, hắn cũng muốn kiến thức một chút cánh tay cùng móng vuốt của chúa tể Bàn Bàn.

Hắn sống đến bây giờ, ngay cả chí tôn Ma tộc còn chưa thấy qua, càng đừng nói đến móng vuốt của Chúa Tể.

Đang ở trong đầu của Ung An Thánh Hoàng suy nghĩ loạn bay, đã chạy lệch đến không biết đi đâu.

Bỗng nhiên.

Không gian chỗ cửa vào chiếc độ thuyền siêu lớn này rung chuyển một hồi, đúng là trực tiếp bị người ta xé mở ra một cái lỗ hổng.

Uy thế mênh mông từ trong khe hở không gian lan tràn ra.

Sau một khắc.

Một vị nữ tử mặc cổn long bào màu vàng nóng bỏng, khí chất cực kỳ nữ đế đã vượt qua không gian, đi tới lối vào con thuyền siêu cấp.

Trên người nàng tản ra khí tức lạnh thấu xương mà bá đạo, Huyền khí bàng bạc lấy nàng làm tâm tròn bao phủ một khu vực lớn, bên trong thình lình che chở không ít người.

Rất hiển nhiên, nàng là mang theo một đám người xé rách không gian xuyên thẳng tới.

Nàng vừa thấy Ung An Thánh Hoàng, liền nở nụ cười: “Ung An, ngươi cũng đi gặp Thủ Triết? Đây không phải trùng hợp sao, ta cũng đi gặp hắn.”

《 Thiên Ca?

Trong lòng Ung An Thánh Hoàng lộp bộp.

Lão nhân tình của Thủ Triết, không, lão bằng hữu này cũng nghe tin mà động rồi sao?

Đây là một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ a!

Tuy nhiên, trên mặt hắn vẫn thản nhiên cung kính hành lễ: “Minh Viễn bái kiến bệ hạ.”

“Ung An, ngươi quá đa lễ rồi.” “Thiên Ca nở nụ cười, vẻ mặt có chút ý vị thâm trường.“Hiện tại ta và ngươi đều là Đại La Kim Tiên, không phân cao thấp, không cần đa lễ như vậy. Huống chi ta và ngươi đều là lão bằng hữu của Thủ Triết, chi bằng dứt khoát kết bạn đồng hành đi.”

Nhưng nàng vừa dứt lời, Ung An Thánh Hoàng còn chưa kịp trả lời.

Một giọng nói khác có vẻ tang thương, vừa hùng hậu uy nghiêm bỗng nhiên từ một phương hướng khác truyền đến.

“Ha ha ha, Thiên Ca nói không sai. Chúng ta đều là lão bằng hữu của Thủ Triết, dứt khoát liền cùng nhau kết bạn bái phỏng.”

Lần này đến phiên Thiên Ca âm thầm thay đổi sắc mặt.

Thương Bình Thần Hoàng?

Lão gia hỏa này khứu giác đủ nhạy cảm, từ Lạc Kinh chạy tới lại nhanh như vậy sao?

Lông dê của Thủ Triết sẽ không bị nhổ lông rồi chứ?

Nhưng mà Chử Thiên Ca nghĩ lại, lúc trước Thủ Triết còn chưa quật khởi, chẳng phải cũng là liều mạng cạo lông dê nhà nàng, cạo lông cừu hoàng gia Thương Bình sao?

Nàng lập tức yên tâm thoải mái.

…

Chương 130: “Muội muội Ma Nữ đáng sợ của ta!”

…

Cũng chính là trong nháy mắt này.

Thương Bình Thần Hoàng mặc một bộ hoàng bào màu vàng đen, khí độ uy nghiêm, đã dẫn một đám người từ trong hư không cất bước đi ra.

Không giống với sự phô trương bá đạo lúc ra sân của Chử Thiên Ca, lúc Thương Bình Thần Hoàng mang theo người bước ra khỏi không gian, lại không có kích động lên một chút nào không gian rung động, giống như đang đi dạo trong không gian bình thường vậy.

So với mấy ngàn năm trước, Thương Bình Thần Hoàng rõ ràng càng thêm hăng hái, khí chất cả người đều có một loại hương vị tích cực dâng trào.

Cái này không đơn thuần là nhờ tu vi của hắn tăng lên, càng là bởi vì lão tổ tông nhà bọn họ Thủy Thiên Thần Hoàng thành tựu Tiên Đế vị.

Chỉ chờ sau khi Tiên Đế lão tổ trả hết nợ nần của Vương thị thì có thể đạt được tự do, đến lúc đó trở về trấn giữ Đông Hà, Đông Hà chính là thần triều chân chính.

Mà Đông Hà Hiên Viên thị, cũng sẽ theo đó trở thành Thần tộc chân chính!

Ngoài ra, theo Thánh Cộng minh và Tiên giới thành lập liên hệ, Đông Hà Hiên Viên thị cũng cùng Hiên Viên thị ở Tiên giới một lần nữa thu hoạch quan hệ, cũng bởi vậy biết được chỗ trâu bò của tổ tiên Hiên Viên thị.

Hiên Viên thị trong lịch sử chính là một Cổ Thần tộc cường đại, thời kỳ cường thịnh nhất có ba vị cường giả cấp Tiên Đế!

Điều khiến Hiên Viên thị tự hào nhất chính là vị 【Hiên Viên Quý Tiên】 xếp hạng thứ ba trong tổng bảng lịch sử trước mắt.

Cũng chính là lão nhân gia ông ta, trong lần thứ hai đại chiến với lần thứ ba, đã đặt nền móng cho Hiên Viên thần tộc cường thịnh.

Vẻn vẹn trước mắt mà nói, Hiên Viên thị trong tổng bảng Thần Cáo bảng còn lại năm cái!

Hơn nữa đừng nhìn Hiên Viên Quý Tiên bây giờ là người đứng thứ ba trong lịch sử, lúc hắn lên bảng chính là người đứng đầu tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng.

Cho tới sau này trong đại chiến Tiên Ma lần thứ ba mới có một gia hỏa tên là "Bá Thiên" vượt qua hắn, trở thành tổng bảng đệ nhất mới.

Mà người tên là Bá Thiên kia, chính là người sáng lập ra Thiên Nguyên Thần Cung.

Mà Thiên Nguyên Thần Cung này lại là một thế lực ngưu phê khác tồn tại trong lịch sử.

Hiện giờ đệ nhất Tiên Đế của Tiên giới là Thái Thượng Thần Cung, lão tổ khai sơn - Thanh Đỉnh lão tổ - xuất thân từ Thiên Nguyên Thần Cung.

Mà người chế tạo ra【 lồng giam Tiên Đế 】 của Vương An Nghiệp hiện tại là Thần Cơ lão nhân, cũng là đại lão của Thiên Nguyên Thần Cung.

Cường giả cùng loại với Hiên Viên Quý Tiên và Bá Thiên thiên phú yêu nghiệt, đều là ngưu nhân có thể khai sáng và dẫn dắt một thời đại.

Ở thời đại đối ứng, bọn họ kinh diễm vô cùng, hào quang vạn trượng, lực ảnh hưởng đối với thời đại căn bản không phải cường giả khác có thể so sánh.

Người giống như vậy, trong lịch sử toàn bộ Tiên giới cũng không có mấy người.

Sau đó bọn họ chính là thời đại Hồng.

Hồng Nhân lấy tư thái giới chủ, đánh cho Chúa Tể Bàn Bàn gần như chết ngay tại chỗ, chẳng những bảo vệ cửa giới, ngăn cản chủ lực Ma tộc xâm lấn, còn kết thúc lần đại chiến Tiên Ma thứ tư.

Nhưng người bò có thể dẫn dắt thời đại chung quy là lông phượng sừng lân, mặc dù truyền thừa của Hồng một đường kéo dài đến bây giờ, nhưng nhất mạch này lại không còn xuất hiện giới chủ, cũng bởi vậy, đương đại 【Hồng】 mới đưa ánh mắt nhìn chăm chú lên người Vương Thủ Triết!

Cũng là bởi vì loại lịch sử này.

Thương Bình Thần Hoàng cảm thấy Hiên Viên thị nhà mình rất trâu bò, bây giờ chẳng qua là tạm thời nghèo khó lạc, đợi một thời gian nữa, luôn có cơ hội khôi phục vinh quang của tổ tiên.

Về phần làm sao khôi phục vinh quang? Vậy thì phải đi dây dưa tên Thủ Triết kia, kiếm thêm chút tài nguyên cho gia tộc.

Nếu thằng nhãi Thủ Triết kia không kiếm chác được gì, còn có thể đi theo con đường Ly Từ, dù sao Thương Bình và Ly Từ của hắn chính là bạn vong niên, tình nghĩa khác với bình thường.

Mọi người trong độ thuyền siêu lớn, nào biết Thương Bình Thần Hoàng bộ dáng uy nghiêm lúc này đang bụng đầy cong cong?

Nhìn thấy hắn xuất hiện, kể cả đám người Ung An, Chử Thiên Ca cũng đều hành lễ: “Bái kiến Thần Hoàng bệ hạ.”

“Ung An, Thiên Ca, cũng chớ khách khí như thế, tất cả mọi người đều là người một nhà, là huyết mạch thông gia.” Thần Hoàng Thương Bình bày ra dáng vẻ hòa ái, khoát tay ý bảo bọn họ đừng quá câu nệ lễ độ.

Nói là huyết mạch thông gia, thật ra cũng không sai.

Đầu tiên, bọn họ đều có thông gia với đích trưởng mạch của Vương thị, hiện tại trong đích mạch của Vương thị đều chảy xuôi dòng máu của Ngô thị, Tuyền thị, còn có huyết mạch Hiên Viên thị.

Tiếp theo, từ sau khi đích mạch liên hôn, trực mạch cùng bàng hệ của lẫn nhau, cũng dần dần tăng mạnh liên hôn, ví dụ như Xương Thịnh Tiên Vương của Ung An Thánh Hoàng, liền cưới đích thứ mạch của Cổ Thánh tộc Chư thị vân vân.

Đương nhiên, quan hệ thông gia huyết mạch giữa bọn họ, khẳng định cũng không trực tiếp bằng Vương thị.

Đối với bất kỳ một gia tộc nào mà nói, đích trưởng mạch đều là tồn tại trọng yếu nhất, hạch tâm nhất.

Ung An Thánh Hoàng, Hống Thiên Ca, đều là hạng cáo già, từ trong câu nói của Thương Bình Thần Hoàng đã nghe ra được mùi vị, lúc này đều lộ ra ý cười thân cận: "Thần Hoàng bệ hạ nói đúng. Mọi người đều là người một nhà, có thể thân cận nhiều hơn một chút."

Rất nhanh, ba vị hoàng giả của các quốc gia bắt đầu chuyện trò vui vẻ.

Không hề nghi ngờ, ba người bọn họ trong vô hình đã đạt thành đồng minh, lần này chuẩn bị đồng tâm hiệp lực cùng nhổ lông cừu của Thủ Triết Thiếu giới chủ.

Dưới bầu không khí thân thiện gần gũi.

Nhân viên tùy tùng trọng yếu đi theo bên cạnh bọn họ cũng bắt chuyện với nhau, nói đều là các loại đại sự phát sinh gần đây của Tiên giới, cùng với thảo luận về thế cục tương lai.

Mà đám người trẻ tuổi cũng đều tụ tập lại với nhau.

Bất quá so sánh với các trưởng bối, bọn họ vẫn cảm thấy hứng thú với Thần Cáo bảng, đối với những nhân vật danh sách danh sách đều thuộc như lòng bàn tay.

Ngay khi bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, đi về phía khoang quý khách.

Trước khoang khách quý, gặp ba người trẻ tuổi hai nam một nữ.

Ba người này bộ dáng đều thập phần trẻ tuổi, toàn thân đều tràn đầy hương vị như ánh mặt trời mới lên, giơ tay nhấc chân càng là khí chất trác tuyệt, dáng vẻ phi phàm, vừa nhìn đã biết là đệ tử tinh anh hạch tâm xuất thân đỉnh cấp đại gia tộc.

"Ồ? Thương Bình lão tổ."

Lúc này, một tiểu tử có khí chất hơi có vẻ lười nhác trong đó cũng nhìn thấy Thương Bình Thần Hoàng, sau khi kinh ngạc, lập tức tiến lên hành lễ: "Hiên nhi bái kiến lão tổ tông."

Không thể nghi ngờ, tiểu tử này chính là Vương Dần Hiên đích trưởng mạch của Vương thị đương đại.

“Là Hiên nhi… Còn có Nana cùng Tống Nhất.”

Thương Bình Thần Hoàng đang cười dạt dào trò chuyện với Huyên Thiên Ca, Ung An nói chuyện phiếm thấy là bọn họ, lập tức biểu tình khựng lại, trong lòng sinh ra mấy phần xấu hổ.

Hắn vừa mới cùng đám người Kỳ Thiên Ca âm thầm đạt thành nhất trí, chuẩn bị liên thủ đi Tiên giới nhổ lông dê của Thủ Triết, lại không nghĩ, vừa quay người lại liền gặp huyết mạch dòng chính của Vương Thủ Triết.

Tuy nhiên, cuối cùng thì Thương Bình Thần Hoàng cũng là người già thành tinh, nói về độ dày của da mặt thì sớm đã vượt qua tường thành.

Chỉ là lúng túng trong chớp mắt, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh lại, lộ ra biểu tình vừa hòa ái vừa thân thiết, cười ha ha nói: “Thì ra là Hiên nhi nhà ta, ha ha, còn có Na Na cùng Tống Nhất. Mấy đứa nhỏ các ngươi cũng là đi Tiên Giới? Vì sao sớm lên thuyền như thế?”

Thương Bình Thần Hoàng đối với Vương Dần Hiên đương nhiên là tình cảm rất sâu đậm.

Dù sao mẫu thân Linh Lung công chúa của Vương Dần Hiên, chính là công chúa của Đông Hà Hiên Viên thị. Vương Dần Hiên xét trên huyết mạch, là hậu duệ của hắn.

Vương Dần Hiên đương nhiên không biết ngoài lão tổ nhà mình ” mưu đồ bí mật”, nghe vậy cung kính đáp: “Thương Bình lão tổ, ba người chúng ta được nãi nãi của lão tổ triệu tập, đang định đến Tiên giới tụ hợp với bà ta. Thuận đường nhận một nhiệm vụ, cần áp giải một số vật tư gia tộc lên thuyền.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Cẩn Na và Vương Tống Nhất bên cạnh hắn cũng đều nhao nhao hành lễ với Thương Bình Thần Hoàng, Điền Thiên Ca, Ung An Thánh Hoàng.

Tất nhiên Thương Bình Thần Hoàng đều gật đầu đáp lại.

Nghĩ đến những vật tư đám nhóc này áp giải, trong lòng hắn có chút lửa nóng, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Áp giải vật tư gia tộc? Sẽ không phải là dịch cải thiện huyết mạch chứ?”

“Ách… Ha ha, cái này… Là bí mật.” Vương Dần Hiên cười khan hai tiếng, vội vàng lảng tránh đề tài, “Lão tổ Thương Bình ngài đi Tiên giới, là đi thăm thân thích hay là đi xem quyết chiến Thần Cáo bảng?”

“Đi thân thích, còn phải xem quyết chiến.” Thần Hoàng Thương Bình cười ha hả nói, lập tức cảm thấy hứng thú hỏi: “Hiên nhi, nhớ rõ không lâu trước đây ngươi vừa mới tấn chức Đại La cảnh, chắc là cũng có tư cách tham gia Thần Minh bảng, thế nào, lần này chuẩn bị thứ mấy?”

Nhắc tới cái này, Vương Dần Hiên nhất thời lộ ra biểu tình đắng chát.

Hiện tại điều hắn không muốn nhắc tới nhất chính là cái gì mà thăng cấp Đại La Kim Tiên, cái gì mà Thần Cáo bảng xếp hạng các loại.

Sở dĩ hắn liều mạng tu luyện tấn thăng Đại La như vậy, còn không phải là muốn nhân cơ hội thoát khỏi xếp hạng 【Tuyệt Tiên Bảng】 sao?

Tuyệt Tiên Bảng, bảng danh sách này còn được gọi là “Toàn Tiên Giới bảng danh sách có tiềm lực mạnh nhất Chân Tiên Bảng”, cá nhân Vương Dần Hiên đứng thứ hai trong toàn bộ bảng.

Thứ tự này nghe tựa hồ là trâu bò thổi phồng, đủ thổi cả đời!

Nhưng mà, ai có thể biết khổ của hắn?

Trước khi Vương Tống Nhất và Vương Cẩn Na thăng cấp Đại La, hắn bị hai người bọn họ đè ép.

Thật vất vả đợi đến khi bọn họ tấn thăng Đại La, tự động rời khỏi bảng, Vương Dần Hiên còn muốn kẹt thêm một đợt tu vi, lăn lộn trên Tuyệt Tiên Bảng một trận đệ nhất, nhưng chưa từng nghĩ tới, muội muội hắn cùng cha khác mẹ 【Vương Quân Hà】 đột ngột xuất hiện dị quân, trực tiếp cướp đi toàn bộ đệ nhất bảng.

Đáng thương Vương Dần Hiên hắn, một nhân vật chính có hệ thống, lại bị muội muội nhỏ hơn hắn năm sáu trăm tuổi áp chế, làm cho có chút hậm hực.

Về phần Thần Cáo bảng, vậy càng làm hắn hậm hực.

Tốt xấu gì thì Tuyệt Tiên Bảng cũng chỉ cạnh tranh với bạn cùng lứa tuổi, tiến vào Thần Cáo Bảng, phạm vi cạnh tranh lập tức mở rộng tới mức phải cạnh tranh cùng các lão tổ tông.

Hắn là nghe nói, ngay cả lão tổ gia gia cùng lão tổ nãi nãi đều chuẩn bị dính vào một cước.

Càng kỳ quái hơn chính là muội muội Vương Quân Hà của hắn, trước mắt mới một nghìn bảy trăm tuổi, dự tính thêm hai trăm năm nữa là có thể thăng cấp Đại La, đến lúc đó còn phải ở trên Thần Cáo bảng chèn ép hắn.

Cả nhà cùng nhau tham gia Thần Cáo bảng, nhắm chừng sẽ thuộc về hắn tiềm lực yếu nhất, đây là thê thảm cỡ nào?

” Dần Hiên à, ta đề nghị ngươi sớm một chút thành thân, dứt khoát gửi gắm hi vọng vào đời sau là được rồi.” Vương Cẩn Na thấy sắc mặt hắn hậm hực, vỗ vai hắn giải thích.

Đa tạ Na Na cô cô khuyên bảo a.

Vương Dần Hiên khóc không ra nước mắt, cảm giác mình càng thêm hậm hực.

Vương Tống vừa thấy thế, cũng vỗ vỗ bả vai Vương Dần Hiên, sau đó ngầm thở dài.

Mặc dù tư chất ban đầu của Vương Dần Hiên hơi thấp, nhưng nhiều năm như vậy kỳ thật đã sớm đuổi theo, nhưng ai bảo trong nhà hắn tất cả đều là yêu nghiệt chứ?

Bất quá, mặc cho Vương Dần Hiên hối hận như thế nào, ở trong mắt thế hệ trẻ tuổi của gia tộc khác, hắn vẫn là sặc sỡ loá mắt như vậy, đại bộ phận người nhìn về phía hắn trong ánh mắt đều tràn đầy sùng bái.

Một đám người đang nói chuyện phiếm.

Rất nhanh, khách nhân bên trong độ thuyền siêu lớn đã đầy.

Theo âm thanh nhắc nhở an toàn vang lên, nó rốt cuộc chậm rãi khởi động, xuyên thẳng về phía truyền tống trận không

gian.

Theo không gian năng lượng kịch liệt mà vặn vẹo bộc phát, độ thuyền siêu lớn trong nháy mắt biến mất ở phương không gian này, xuyên thẳng đến Tiên giới xa xôi.

…

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh học viện.

Một bệ đá hình tròn cực lớn màu trắng, mặt ngoài tinh huy lưu chuyển lơ lửng trên bầu trời học viện.

Bệ đá này chính là lôi đài chuyên cung cấp cho các học sinh luận bàn.

Mặt ngoài của nó sử dụng gạch đá phô liệu cực kỳ đắt đỏ, cùng với tài liệu xây dựng nền đất trung tâm đại sảnh Thần Cung Thần Cung chính là tương tự.

Bất quá, đắt tự nhiên có đạo lý đắt tiền.

Loại gạch đá này có tính năng phi phàm, có thể thừa nhận lượng năng lượng cực lớn trùng kích, chỉ cần không liên quan đến chiến đấu giữa tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, muốn đánh nổ lôi đài cũng khó.

Chung quanh lôi đài còn bố trí đại trận phòng hộ chuyên môn, phòng ngừa song phương luận bàn dư chấn bắn ra, tạo thành kiến trúc học viện phụ cận lôi đài sụp đổ, hoặc là tổn thương tới người vô tội.

Lúc này.

Trên lôi đài đang có một cặp học sinh nam nữ đang luận bàn.

Trong đó, nam học sinh là một nam tử trẻ tuổi, ăn mặc cực kỳ tinh tế, dáng dấp cũng có chút tuấn lãng, vừa nhìn đã biết là loại tinh anh trẻ tuổi xuất thân tốt đẹp, từ nhỏ đã được tỉ mỉ bồi dưỡng.

Chỉ là khi đó khóe miệng thường hơi nhếch lên, để cho khí chất của hắn hơi hiển hiện phù hoa.

Chỉ thấy trên lôi đài hắn một tay bắt quyết, một tay nắm một cây quạt xếp, mặt quạt vung lên, từng đạo 【Xích Dương Đạo

Hỏa 】 hừng hực dưới sự khống chế của hắn chạy vòng quanh lôi đài, khi thì huyễn hóa như rồng, khi thì lại bện thành lưới lửa, làm cho cô nương trẻ tuổi đối thủ hắn phải chạy tán loạn khắp lôi đài.

“Quân Hà tiểu thư, trận luận bàn này không bằng kết thúc như vậy, coi như chúng ta bất phân thắng bại?” Nam tử trẻ tuổi khóe miệng nhếch lên mỉm cười, vừa thành thạo khống chế Xích Dương Đạo Hỏa, vừa nói.

Dường như là kiêng kị thân phận của đối thủ, cho dù hắn ở trên lôi đài chiếm hết ưu thế, cũng không dám ra tay độc ác.

Đối thủ được hắn gọi là “Quân Hà tiểu thư” là một nữ hài nhi thoạt nhìn còn hơi non nớt.

Nàng mặc một bộ váy tiên thanh nhã, vòng eo mềm dẻo bị một cây đai lưng buộc chặt, lộ ra nhẹ nhàng không đủ nắm chặt, toàn thân đều tản ra một cỗ linh khí nhẹ nhàng linh khí tiên tử đặc hữu của Tiên Tộc, như là mây trắng phiêu miểu nhẹ nhàng.

Bộ dáng này, vừa nhìn đã biết là từ nhỏ đã ăn đỉnh cấp Linh Thực Linh Quả, không nhiễm một chút trọc khí nào.

“Cơ Thiên Dương.” Khuôn mặt xinh đẹp của cô gái phủ đầy sương lạnh, đôi mắt trong suốt ẩn chứa sự tức giận: “Tử Lộ tỷ tỷ thích ngươi như vậy, vì ngươi mà tiết kiệm ăn uống, thật vất vả mới góp nhặt đủ học phần để đổi cho ngươi 【Đạo sửa】. Ngươi dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà đối đãi với nàng ta như vậy?!”

Nam tử trẻ tuổi này tên là “Cơ Thiên Dương”, là đạo tộc Cơ thị đến từ một trong ba mươi ba ngày 【Tử Hà Thiên】.

Tu vi của hắn đã sớm đạt đến Đại La cảnh, mà bây giờ huyết mạch đạt đến Đạo Tử Ất đẳng, hơn nữa gia truyền Xích Dương Đạo Hỏa, gần đây lại bị hắn cứng rắn đánh vào top một trăm Thần Cáo bảng, nhất thời thanh danh lan truyền lớn.

Mà theo thanh danh của hắn vang dội, một vị nữ đồng học tên là “Diêu Tần Kỳ” nhìn trúng hắn, chủ động thông đồng với hai người, hai ba cái liền trở nên gian tình nóng bỏng.

Sau đó, Cơ Thiên Dương không chút do dự vứt bỏ Trần Tử Lộ đi học ở Lộc Minh học viện.

Thì ra, vị Diêu Tần Kỳ kia đến từ cường đạo tộc Diêu thị 【Thái thượng thiên】, lão tổ gia tộc là cấp bậc Bán bộ Tiên Đế, luận độ dày của gia tộc vượt xa Tử Hà Cơ thị, là mấy chục trên trăm lần của Tử Hà Trần thị.

Không thể nghi ngờ, đây là một câu chuyện chó chát bình thường không có gì lạ, Tiên giới to lớn như vậy có lẽ mỗi ngày đều xảy ra.

Rất nhiều người cho dù biết chuyện này, cũng chỉ là lẩm bẩm trong lòng hai câu mà thôi. Ai cũng không muốn vì Trần Tử Lộ bình thường kia, đồng thời đắc tội hai người trẻ tuổi xuất thân đại tộc Diêu Tần Kỳ cùng Cơ Thiên Dương.

Chỉ có điều tương đối trùng hợp chính là, nữ tử tên Trần Tử Lộ kia có một bằng hữu, tên là "Vương Quân Hà".

Mà Vương Quân Hà, nàng không những là con gái đích mạch trọng tôn của viện trưởng Học viện Lộc Minh Vương Thủ Triết, xuất thân không tầm thường, mà còn lớn lên dưới sự sủng nịch của một đám đại lão Tiên Đế, gần như có thể nói là những đại lão Tiên Đế kia một tay nuôi lớn, thậm chí là Thái Thượng Tiên Đế và Trọng Tiêu Ma Đế, còn đặc biệt liên thủ giúp Vương Quân Hà thôi diễn ra một bộ công pháp độc đáo —— Tiên Ma Cửu Biến 】

Bộ công pháp này chuyên nhằm vào thể chất nửa người nửa ma tộc của nàng.

Có thể nói, Vương Quân Hà là một học sinh đặc biệt nhất trong Lộc Minh Học Viện rộng lớn này.

Về phần tại sao Vương Quân Hà lại trở thành bằng hữu với Trần Tử Lộ xuất thân bần cùng thế gia, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Kết giao bằng hữu của Vương Quân Hà nàng chưa bao giờ xem xuất thân của đối phương, dù sao xuất thân cũng không cao bằng nàng, nàng chỉ nhìn hai người có hợp ý hay không.

Chỉ có điều Trần Tử Lộ là một nữ tử tính cách nội liễm mà dịu dàng, nàng cũng biết Vương Quân Hà thân phận đặc thù, sợ

gây phiền toái cho nàng, cho nên cũng không nói rõ quan hệ giữa nàng và Vương Quân Hà.

Thậm chí ngay cả Cơ Thiên Dương, bạn trai của nàng, cũng chỉ biết nàng có một người bạn thân vô cùng thân thiết, ngay từ đầu đã không biết thân phận thật sự của nàng.

Vừa vặn thiếu nữ Vương Quân Hà khí thịnh, coi trọng nghĩa khí bằng hữu nhất, thấy mình thật sự thích đại tỷ tỷ ôn nhu bị ức hiếp, làm sao còn ngồi yên được? Tự nhiên phải nhảy ra giáo huấn kẻ xấu lang tâm cẩu phế kia một chút.

Vương Quân Hà nhảy ra như vậy, còn khí thế hung hăng muốn đánh người, Cơ Thiên Dương đương nhiên là giật nảy mình.

Nhưng ngay lập tức hắn lại bình tĩnh trở lại.

Về mặt đạo đức, hắn quả thật có tỳ vết.

Nhưng hắn tự nhận mình và Trần Tử Lộ một là không chính thức đính hôn, hai là không có quan hệ da thịt, nhiều nhất cũng chỉ là hắn có hiềm nghi lợi dụng Trần Tử Lộ thu hoạch tài nguyên.

Nhưng chuyện kia vốn không có chứng cứ gì, huống chi hắn đã coi chuyện đổi đạo kia là mượn, cũng hôm qua đã trả lại cho đối phương.

Học viện yêu đương nha, có hợp tự nhiên sẽ có chia, ai có thể bảo đảm ai ở cùng ai nhất định có thể đi đến đầu bạc răng long?

Bởi vậy, mặc dù Cơ Thiên Dương kiêng kị Vương Quân Hà, nhưng cũng không khuyến khích nàng khiêu chiến.

Quả thật, xuất thân của nàng đúng là cao quý, nhưng vậy thì sao? Chẳng lẽ, Vương Quân Hà nàng còn muốn lấy thế đè người hay sao?

Đương nhiên, nghĩ như vậy, nhưng Cơ Thiên Dương cũng không dám ở trên lôi đài thật sự làm gì Vương Quân Hà.

Không còn cách nào khác, thân phận của đối phương quá dọa người rồi.

Mấy Tiên Đế một tay lớn hơn a! Con mẹ nó cái này có khác gì cháu gái ruột đâu?

Hắn chỉ muốn qua loa lấy lệ một chút, sau đó cho đối phương một bậc thang, việc này liền trôi qua.

Bởi vậy, đối mặt với sự tức giận mắng của Vương Quân Hà, Cơ Thiên Dương cũng chỉ là hảo ngôn hảo ngữ nói: "Quân Hà tiểu thư, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Ta đích thật là mượn tài nguyên của Trần Tử Lộ, nhưng cũng đã trả lại cho nàng vào ngày hôm qua. Ngươi hiện tại mới là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, không phải đối thủ của ta, không bằng cứ như vậy thối lui."

"Ngươi ngươi ngươi, tên xấu xa này, tức chết ta rồi!"

Vương Quân Hà bị hắn chọc tức đến sắc mặt đỏ bừng, đáy mắt hừng hực ánh lửa.

Nàng từ nhỏ lớn lên dưới sự sủng nịch không có giới hạn của một đám Tiên Đế, tính tình bị nuông chiều đến vừa ngây thơ. Nàng trực giác Cơ Thiên Dương này âm hiểm xảo trá lại ra vẻ đạo mạo, lời nói cũng có vấn đề, nhưng hết lần này tới lần khác mồm mép không đủ lưu loát, sửng sốt nói không lại hắn.

Trong cơn giận dữ, nàng cắn răng một cái, khí thế quanh thân bỗng nhiên biến đổi, một cỗ uy thế kinh khủng bỗng nhiên từ trong cơ thể nàng bốc lên.

Sau một khắc.

Từng đạo tử sắc lưu quang từ đuôi tóc tràn ra, nhuộm toàn bộ tóc đen thành tím, mái tóc dài như thác nước nhanh chóng sinh trưởng, bị kình phong năng lượng sau lưng lay động điên cuồng, như rong rêu tung bay.

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh đầu nàng còn sinh ra một đôi sừng như ác ma, trên sừng mọc ra một vòng lại một vòng hoa văn thần bí, tản ra khí tức vô cùng huyền ảo.

Sau lưng nàng, còn có một đôi cánh to lớn màu đen chậm rãi mở ra.

Bất quá trong chốc lát ngắn ngủi, khí chất cả người nàng liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nguyên bản loại nữ tử Tiên Tộc thanh nhu không linh vẫn còn, nhưng đồng thời lại thêm ra một cỗ tà mị cùng trương dương đặc hữu của ma nữ.

Bỗng dưng, đôi mắt đẹp của nàng mở ra, thân thể mãnh liệt giãn ra ngoài.

Một luồng sóng khí kinh khủng lập tức quét qua toàn bộ lôi đài.

Ngay cả Chuẩn Thần Tử Đại La cảnh Cơ Thiên Dương, cũng bị cỗ khí thế kia đẩy lui về phía sau, Xích Dương Đạo Hỏa hung hăng càn quấy cũng bị dập tắt hơn phân nửa.

Cơ Thiên Dương còn chưa kịp biến sắc mặt.

Một luồng ma diễm màu xanh lục đen cuồn cuộn, tầng tầng lớp lớp cuốn tới hắn.

Liệt Diễm Chiêu Xích Dương Đạo Hỏa phảng phất như gặp phải khắc tinh, cấp tốc lùi lại phía sau. Bộ dáng chạy trốn kia, giống như tiểu bạch thỏ chỉ bị chấn kinh.

Da đầu Cơ Thiên Dương lập tức tê dại.

Hắn cảm giác được cỗ ma diễm màu xanh sẫm đáng sợ kia. Với thực lực của hắn, một khi bị dính vào, tuyệt đối sẽ hồn phi phách tán.

Làm sao có thể?! Đây là loại lửa gì?!

Cảm xúc tuyệt vọng trong nháy mắt đánh úp vào tâm linh của Cơ Thiên Dương.

Lôi đài cách đó không xa.

Vương Dần Hiên vốn đang xem muội muội náo nhiệt, chuẩn bị đợi nàng thua sẽ lên lấy thắng, thấy thế liền suy sụp.

Vốn hắn cho là, sau khi mình tấn thăng Đại La cảnh, muội muội Chân Tiên cảnh khẳng định không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, nàng vậy mà còn nắm giữ một loại ma diễm đáng sợ như vậy! Ma diễm ngay cả đạo hỏa cũng phải sợ hãi bỏ chạy, chẳng lẽ là ma diễm cấp Chí Tôn nào đó?

Nhưng mà.

Mắt thấy ma diễm màu xanh sẫm sắp nuốt chửng Cơ Thiên Dương.

Đột nhiên.

Toàn bộ lôi đài đột nhiên dừng lại.

Mái tóc tím của Vương Quân tung bay phấp phới, vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng của Cơ Thiên Dương, ma diễm cuồng lãng hung mãnh, đạo hỏa nao núng, phảng phất trong nháy mắt tạo thành hình ảnh dừng lại.

Sau ba hơi thở.

Hình ảnh lôi đài mới khôi phục tiếp tục, nhưng đoàn ma diễm hung mãnh kia chẳng biết lúc nào đã bị người nắm trong lòng bàn tay.

Đó là một thanh niên.

Tướng mạo của hắn tuấn lãng, khí chất ôn nhuận như ngọc, một bộ áo bào trắng rộng thùng thình càng làm cho hắn thêm vài phần tiêu sái và tùy ý, lại không che lấp được cỗ khí tức thanh linh độc đáo trên người hắn.

Hắn tựa như nước suối róc rách chảy qua trong sơn cốc, lại tựa như gió núi trong dãy núi thổi qua, mơ hồ tương hợp với thiên địa chung quanh, nhất cử nhất động đều giống như có thể tác động lực lượng pháp tắc.

Đoàn ma diễm xanh đen vừa rồi còn khí thế hung hăng kia ở trong tay hắn lại như là đổi thành ngọn lửa, bẹp bẹp co lại thành một đoàn, bị ngón tay như bạch ngọc kia của hắn nhẹ nhõm nắm lấy, ngay cả giãy dụa cũng không dám.

“Ngươi lấy U Minh Thần Diễm ở đâu ra? Là Thái Thượng lão quỷ cho, hay là lão quỷ Trọng Tiêu không có đầu óc kia?” Ánh mắt thanh niên rơi vào trên người Vương Quân Hà, trong đôi mắt hơi nheo lại lộ ra vài phần bất thiện.

“Bị dọa? Lão tổ gia gia! Ngài, ngài đi công tác về rồi?”

Vương Quân Hà nhìn thấy người thanh niên này lại giật nảy mình, sắc mặt thoáng cái liền thay đổi.

Rất hiển nhiên, người thanh niên này chính là đương kim gia chủ Vương thị, Vương Thủ Triết.

Vương Quân Hà từ nhỏ đã lăn lộn cùng một đám Tiên Đế đại lão, được thiên kiều bách sủng lớn lên, tự nhiên cũng dưỡng ra

một tính tình không sợ trời không sợ đất. Toàn bộ Tiên Giới, cũng chỉ có Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam mới có thể trị được nàng.

Vương Quân Hà nuốt nước miếng, chớp chớp mắt, cố gắng lộ ra vẻ mặt vô tội mà nhu thuận: “Cái kia, ta, ta đột nhiên nhớ tới còn có bài tập chưa làm.”

Nói xong, quang mang trên người nàng chợt sáng, cả người lập tức hóa thành vô số quang điểm giống như hạt nhỏ, nhanh chóng tiêu tán trong hư không.

Chỉ có thanh âm của nàng từ hư không mờ ảo truyền đến.

“Lão tổ tông hẹn gặp lại.”

…

Chương 131: Liên quan tới Kim Thiềm ôm trăng! Vi phu không hiểu nhiều về Kim Thiềm!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vô Cực Thần Cung chủ thành, Huyền Thiên thành.

Biên giới một cái lân phiến hơi trắng bệch, lão Long Thập Nhất giai nhìn có chút già nua đang nắm lấy một cỗ phù hạc bay lượn ở giữa thành.

Bề ngoài giống hắn, kiệu phi liên sau lưng hắn cũng đã có vẻ cũ kỹ, nhưng được quét dọn sạch sẽ, chỉnh tề tề, nhìn thập phần thư thái.

"Ta nói với các ngươi a~" Lão Long bên cạnh đằng vân giá vũ kéo phi liên ở trong thành, vừa quen thuộc vừa nói chuyện phiếm với một già một trẻ bên trong phi liên, "Từ căn cứ siêu xa đến khu đông thành, giá khởi điểm tuyệt đối sẽ không thấp hơn một viên thượng phẩm linh thạch. Là lão Long ta nhìn các ngươi thuận mắt, mới chỉ thu các ngươi sáu mươi trung phẩm linh thạch."

Lão giả hái sao phương đông cười khẽ một tiếng: "Trước kia có lẽ là như vậy, nhưng hiện tại đã vượt xa căn cứ đến các khu vực đại thành, đã sớm có thuyền công cộng cỡ lớn, mỗi người mới thu một quả trung linh."

Tất nhiên Đông Phương Trích Tinh không phải lần đầu tiên tới Tiên giới.

Siêu cách căn cứ đã hơn hai nghìn năm, hắn chạy tới chạy lui không biết bao nhiêu lần. Mấy năm nay, Đông Phương Thị lục tục, Trường Ninh Đông Phương đã có không ít cửa tiệm và sản nghiệp ở Tiên Giới, trong đó phiên chợ phía tây thành có cửa hàng và kinh doanh của Đông Phương thị.

Sở dĩ lựa chọn cưỡi phi liên, mà không phải đi lên độ thuyền công cộng lớn, cũng là bởi vì Đông Phương Hạ Tuyết lần đầu tiên tới Tiên Giới, cưỡi phi liên độ tự do rất cao, có thể để cho

nàng thể nghiệm một chút phong cảnh mênh mông của Huyền Thiên Thành.

Nghe vậy, vẻ mặt lão Long thoáng khựng lại, sau đó ngượng ngùng nở nụ cười: “Thì ra còn là một vị khách quen cũ, thất kính thất kính. Nhưng mà, độ thuyền công cộng phải chờ rất nhiều thì quá phiền phức, hơn nữa khu Đông Thành lớn như vậy, các ngươi đến địa giới còn phải tìm phi liên, vậy cũng phải trả thêm một khoản tiền.”

Sau khi cười mỉa xong, lão Long lập tức chuyển đề tài: “Đúng rồi anh em, ngươi nghe nói Tiên Khu có ý định khai phá khu vực biên giới Cổ Thần chiến trường chưa?”

“A, còn có việc này?” Đông Phương Trích Tinh hơi kinh ngạc: “Tại sao ta không thấy tin tức này trên Tuần Tiên Tân?”

“Tuần Tiên Tân? Ha ha!” Lão Long khịt mũi coi thường, “Loại báo chí trên quan diện này, đều là lừa gạt dân chúng không quyền không thế các ngươi.”

Dừng một chút, con ngươi lão long ngó ngó chung quanh, giống như quan sát chung quanh có người hay không, sau đó mới hạ thấp giọng, thần thần bí cười nói: “Ta có một biểu ca, huyết mạch từ nhỏ xuất chúng, hiện tại đã là Chân Long Cảnh Chân Tiên Cảnh, ngươi đoán xem hắn nhậm chức ở đâu?”

Không đợi Đông Phương Trích Tinh trả lời, lão Long đã tiếp tục nói với vẻ mặt kiêu ngạo: “Hắn đi làm ở Lộc Minh Học Viện.”

“Ngài không phải không biết Lộc Minh học viện chứ? Đó chính là niềm kiêu ngạo của Vô Cực Thần Cung chúng ta, tập hợp thần tử thần nữ tại một học viện. Mà cung chủ đại nhân, chính là Thiếu giới chủ đại nhân thần long thấy đầu không thấy đuôi!”

“Biểu ca ta nhận được tin tức xác thực, lần này trên danh nghĩa Thiếu Giới chủ là đi thăm dò phó bản của Cổ Thần chiến trường, kì thực là đi khảo sát hoàn cảnh Cổ Thần chiến trường, lập chí cải thiện hoàn cảnh chiến trường Cổ Thần, để nó một lần nữa trở thành một bộ phận của Tiên giới.”

Lão Long “Tạm đi” nói những tin tức ngầm, Đông Phương Trích Tinh và cháu gái đích mạch - Đông Phương Hạ Tuyết

nghe mà sửng sốt.

Thật đúng là không thể coi thường sinh linh Tiên Giới, cho dù là một lão long kéo phi liên, long mạch quan hệ đều thông thiên a!

Sau đó, bọn hắn một đường này đều đang nghe lão Long a a a nói các loại đại sự Tiên Giới, cùng với đối với lần này bài danh xếp hạng Thần Triệt Bảng…

Hắn bay thẳng một lèo, cũng kể cả một đường, nhưng lại chưa từng nói chuyện nghiêm túc.

Mãi cho đến mấy canh giờ sau, phi liên đã tới khu Đông Thành.

Lão Long tỏ vẻ hắn là một con rồng từ nông thôn đến Huyền Thiên Thành kiếm sống, trong nhà có rất nhiều tiểu long nhỏ tuổi cần nuôi, làm công rất không dễ dàng.

Sau một phen biểu đạt tình cảm thở ngắn than ngắn, Đông Phương Hạ Tuyết cảm động đến hốc mắt rưng rưng, lúc này liền chuẩn bị cầu xin lão tổ cho thêm chút tiền boa.

Đông Phương Trích Tinh lại giống như đoán được ý nghĩ của nàng, không đợi nàng mở miệng đã cắt đứt lời của nàng, sau khi chỉ thanh toán giá cả đã thương nghị từ trước, liền mặt không đổi sắc lôi cháu gái đích mạch xuống xe.

Nói đùa, Đông Phương thị bọn họ là thương nhân vân du bốn phương, kiểu dáng gì chưa từng thấy qua? Lão Long nuôi gia không dễ, Đông Phương Trích Tinh hắn chẳng lẽ liền dễ dàng sao?

Đông Phương Hạ Tuyết mãi cho đến khi bị lão tổ tông kéo đi thật xa, vẫn không kịp phản ứng lại, trừng to mắt ngạc nhiên nói: “Lão tổ gia, ta thấy người và lão Long bắt chuyện rất hợp ý… Hơn nữa, người ta còn có một con rồng biểu tỷ, đang ở trước mặt Tinh Lan Thần Nữ nghe sai rồi, long mạch quan hệ không tệ, nói không chừng chúng ta còn có thể mượn dùng quan hệ của người ta một chút.”

“Ngươi có thể tin nó sao?” Đông Phương Trích Tinh cười ha ha: “Cho dù trong cả một mạch Long tộc của nó, thật sự có mấy con Chân Long làm việc ở Vô Cực Thần Cung, nhiều nhất cũng chỉ là làm tạp giữ cửa. Huống chi luận quan hệ nhân

mạch, Đông Phương thị chúng ta cũng không kém. Nhân mạch trên đời này cố nhiên có chút tác dụng, nhưng bản thân cường đại mới là căn bản. Nếu như ngươi cường đại, thì khắp nơi đều là nhân mạch, nếu ngươi nhỏ yếu đáng thương, cho dù là có thân thích Tiên Đế, ngươi cũng không thấy được nó."

Đông Phương Hạ Tuyết nháy mắt, bất đắc dĩ nói: "Lão tổ gia gia, ta nghe không hiểu."

"Ha ha." Đông Phương Trích Tinh cười nói: "Lão tổ gia gia ngươi sống bốn ngàn tám trăm tuổi, con cháu nhiều đến mức ngay cả bản thân ta cũng đếm không hết, rất nhiều hài tử ngay cả gặp ta một lần cũng khó khăn. Nhưng vì sao ta lại mang theo ngươi tới Tiên giới? Cho ngươi ngồi một chỗ, mang ngươi lên phi liên mở mang kiến thức. Mà những gia tộc trưởng lão Lăng Hư cảnh kia chỉ có thể ngồi ở ghế nhị đẳng, lên thuyền công cộng?"

"Đó là lão tổ gia gia thương ta." Đông Phương Hạ Tuyết lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Đúng vậy, đây là bởi vì lão tổ gia gia thương ngươi." Đông Phương Trích Tinh cưng chiều vuốt vuốt đầu nàng, ngữ trọng tâm trường nói, "Nhưng ngươi cũng phải hiểu, nếu không phải bản thân ngươi đủ xuất sắc, thiên phú huyết mạch của bản thân cũng đủ kinh diễm… Sợ rằng, ngươi cũng giống như phần lớn hài tử trong gia tộc, chỉ có ở lễ mừng gia tộc, mới có thể nhìn thấy gia tổ gia gia ta."

"Hoặc là nói, nếu ngươi có thể tiến vào ba hạng đầu trên Lăng Vân Bảng, thậm chí chỉ cần tiến vào mười hạng đầu, lão tổ gia gia ta tuyệt đối có mặt mũi đưa ngươi, trực tiếp đi bái kiến Thủ Triết gia chủ, xin lão nhân gia chiếu cố ngươi một chút."

Đông Phương Hạ Tuyết trầm mặc một lát, chợt lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ: "Lão tổ gia gia, ta có chút hiểu được."

Sau đó, nàng gật đầu thật mạnh nói: "Tuyết Nhi nhất định sẽ cố gắng thật tốt."

Trong khi nói chuyện, tổ tôn hai người đã đi tới trước một tòa lầu gỗ sáu cạnh to lớn cổ kính, dừng bước dưới tấm biển hiệu.

Bởi vì bên này thủ vệ sâm nghiêm, chỉ là canh giữ ở cửa đã có một đội Lăng Hư cảnh, cầm đầu lại là một vị thủ vệ trung niên

Chân Tiên cảnh, cả người sát khí lẫm liệt, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Mà trên biển hiệu, thình lình dùng thể chữ dễ thấy viết 【Đại Càn Lăng Vân đạo cung trú tại Huyền Thiên thành】 nơi làm việc.

Đông Phương Trích Tinh tiến lên, khách khí bắt chuyện với thủ vệ: "Lão hủ chính là Đông Phương Trích Tinh của Trường Ninh Đông Phương Thị, lúc trước đã hẹn với Đông Phương Ngạo Thế gặp mặt tại đây."

Lời này vừa nói ra.

Thủ vệ thống lĩnh Chân Tiên cảnh vốn xụ mặt, dùng ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm hai ông cháu, lập tức lộ ra vẻ hiền lành tươi cười, khách khí hoàn lễ nói: "Nguyên lai là Trích Tinh lão tổ của thiếu cung chủ, việc này thiếu cung chủ đã sớm có phân phó, mau mau mời vào."

Đông Phương Ngạo Thế chỉ là đệ tử thân truyền đầu tiên của Vương Ly Dao, nhưng tuyệt đối không phải là người duy nhất.

Thân là chủ nhân của Lăng Vân đạo cung, Vương Ly Dao trước trước sau đã thu qua mười mấy đệ tử, trong đó có không ít tộc nhân trẻ tuổi đến từ Vương thị, hoàng thất Đại Càn, hoặc là các thế gia khác.

Luận xuất thân, Đông Phương Ngạo Thế không có chút ưu thế nào, lại thủy chung tuân theo tác phong ưu lương, dựa vào nỗ lực cùng liều mạng ngồi vững vàng, ngồi vững vàng vị trí cung chủ đệ nhất của Lăng Vân đạo cung.

Cũng bởi vì vậy, đại đa số người trong Lăng Vân Đạo Cung đều thập phần kính phục hắn.

Dưới sự dẫn dắt của thị vệ, tổ tôn bị mời vào trong Lục Giác Cổ Lầu, được quản sự của Cổ Lâu hết sức nhiệt tình chiêu đãi.

Không bao lâu sau, Đông Phương Ngạo Thế nhận được tin tức liền vội vàng xuống lầu nghênh đón: "Sái Tinh lão tổ, tại sao ngài không nói cho chuyến bay này, Ngạo Thế vui vẻ đi siêu xa đón ngài."

So sánh với năm đó khi mới bái nhập làm môn hạ của Vương Ly Dao, hiện giờ hắn đã sớm thoát thai hoán cốt, một thân khí

tức trầm ổn mà uy nghiêm, nghiễm nhiên đã có khí tràng của một phương đại lão.

Bất quá ở trước mặt lão tổ nhà mình, hắn không có chút tư thế thiếu cung chủ nào, thái độ vẫn là thập phần thân cận, đồng thời cũng thập phần cung kính.

Đông Phương Trích Tinh thấy thế, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng lôi kéo Đông Phương Hạ Tuyết đi lên, giới thiệu cho hai người.

…

Đồng thời.

Vô Cực Thần Cung.

Lộc Minh Uyển.

Trong một phòng ngủ chính hoàn cảnh yên tĩnh.

Vương Quân Hà quấn chăn nằm sấp trên giường, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, rầm rì khóc lóc kể lể: "Đau quá, đau quá! Ô ô! Na Na cô cô, người nói tên khốn kiếp kia có nên chết cháy không? Ô ô! Lão tổ gia gia đánh cũng quá ác rồi."

Vương Cẩn Na vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng tự nhủ lão tổ gia gia đánh ngươi, còn không phải là bởi vì ngươi tự tiện vận dụng lực lượng chưa hoàn toàn nắm trong tay, thiếu chút nữa ở trên lôi đài thật thiêu chết người sao.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng thảm hại của nàng, cuối cùng nàng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng an ủi: "Tên kia đích xác hơi quá đáng, một lần nữa Cẩn Na cô cô của ngươi ra tay, hung hăng đánh hắn một trận."

Lúc này Vương Cẩn Na đã gần hai nghìn bốn trăm tuổi, cho dù nàng có huyết mạch Viễn Cổ Băng Thần Long tấn thăng chậm hơn nhân tộc thuần huyết một chút, nhưng dựa vào tư chất vô cùng cường đại, cũng đã thuận lợi tấn thăng Đại La cảnh.

Hơn nữa công pháp nàng tu luyện cũng không tầm thường, chính là liên hợp Băng Long nhất tộc, cùng với lực lượng của Vương thị, đồng thời sau khi thỉnh giáo chư vị Tiên Đế, mới

từng bước thôi diễn 【Băng Long Nữ Thần Quyết hoàn thiện 】.

Cái tên công pháp này đương nhiên là Vương Cẩn Na tự đặt, hơn nữa còn có thể trực chỉ công pháp hình thức ban đầu của Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Vì là lượng thân chế tạo, công pháp này vô cùng phù hợp với huyết mạch của nàng, lúc bộc phát có thể làm thức tỉnh lực lượng huyết mạch của viễn cổ thần long cường hóa bản thân, một thân thực lực của nó, tự nhiên không phải là loại chuẩn thần tử Đại La cảnh tầm thường có thể so sánh.

Đánh Cơ Thiên Dương, tất nhiên là dư dả.

"Ô ô, Na Na cô cô nói đúng, tuy nhiên không cần Na Na cô cô ngươi động thủ, lát nữa ta tự mình đánh hắn." Vương Quân Hà gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng vừa mới gật hai cái, liền tác động đến thương thế, nhịn không được lại rên rỉ: "Ôi chao ôi! Lão tổ gia gia, ta hừ hừ hừ, ta không bao giờ thích lão tổ gia gia nữa."

"Quân Hà." Thấy nàng như vậy, một vị ngũ quan ôn nhu xinh đẹp ngồi ở đầu giường, khí chất dịu dàng, mi tâm nữ tử nhíu chặt, thần sắc áy náy không thôi, không khỏi ôn nhu khuyên bảo: "Ngươi không thể xúc động nữa, ta cũng không hy vọng ngươi vì ta mà chịu sự trừng phạt của cung chủ đại nhân. Hơn nữa, ta cũng không hận Cơ Thiên Dương và Diêu Tần Kỳ. Chuyện này, cứ để nó qua đi."

"Tử Lộ tỷ tỷ, sao có thể không hận chứ?" Vương Quân Hà quấn chăn, lòng đầy căm phẫn nhúc nhích, tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên: "Cơ Thiên Dương trả lại đạo sửa cho tỷ, là Diêu Tần Kỳ kia cho hắn, nàng còn ở trong vòng bạn bè vũ nhục tỷ, bôi nhọ tỷ! Nói tỷ vì chút tài nguyên, mặt mũi đều…"

"Rặc rặc!"

Một tiếng gặm ăn tiên quả thanh thúy truyền đến, khiến lời nói của Vương Quân Hà im bặt.

Nàng trừng mắt quay đầu nhìn lại, đã thấy là ca ca ruột Vương Dần Hiên nhà mình, đang nhàn nhã tựa ở trên tường, trong tay cầm một viên linh quả Tử Lộ tỷ tỷ mua lúc thăm nàng đang gặm, một bộ tư thái ăn dưa xem náo nhiệt.

Tính tình nhỏ nhen của Vương Quân Hà nhất thời bùng nổ, từ trên bàn trà bốc lên một trái cây đập tới: "Vương Dần Hiên, ngươi lại còn có tâm tư ăn linh quả? Muội muội ruột của ngươi bị người ta khi dễ thành như vậy, cũng không biết đi đánh lại!"

Bộp!

Vương Dần Hiên đưa tay tiếp lấy linh quả, cợt nhả nói: "Tên kia là một cao thủ, làm việc cũng không lưu nhược điểm, còn dỗ dành thiên kim của Diêu thị người ta đến thần hồn điên đảo, chiêu trò là từng bộ từng bộ, bản lãnh này ca ca ngươi không thể so được."

Vương Quân Hà tức giận đến không chịu được, nghiến răng rên rỉ nói: "Chẳng lẽ, chúng ta thật sự phải ăn cái thiệt thòi câm này như vậy sao?"

Trong lúc nói chuyện, nàng chú ý tới Vương Tống Nhất bên cạnh, con mắt lập tức sáng lên: "Tống Nhất, ngươi từ nhỏ đã thông minh, ngươi mau giúp ta nghĩ biện pháp giáo huấn tên bại hoại Cơ Thiên Dương kia một chút!"

Là Vương Tống Nhất của Tinh Ngũ chuyển thế, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú tuyệt luân, ngoài việc nỗ lực tu luyện, còn phát minh ra rất nhiều đồ chơi nhỏ, giúp phụ mẫu khai trương sản phẩm kiếm được không ít tiền, giải quyết không ít vấn đề tài vụ.

Trong mắt Vương Quân Hà, Tống Nhất này đáng tin cậy hơn ca ca ruột Vương Dần Hiên của nàng nhiều.

"Cái này… Sợ rằng có chút khó." Vương Tống hai tay ôm ngực, thần sắc nghiêm túc trầm tư: "Lộc Minh học viện một là không có cấm yêu đương, hai là không cấm sau khi yêu đương chia tay, ba, càng không cấm sau khi chia tay lại bàn tới người bạn khác. Việc này, coi như là Thủ Triết lão tổ cũng không xử lý tốt, cũng không thể vô duyên vô cớ khai trừ người khác được?"

"Sao lại không thể khai trừ chứ!" Vương Quân Hà nghiến răng nghiến lợi: "Tên đó lúc ở cùng một chỗ với Tử Lộ học tỷ đã ra vẻ thề non hẹn biển, không phải khanh không thể, còn luôn làm bộ đáng thương, nói cái gì mà trong nhà nghèo, tài nguyên

ít, thỉnh thoảng lại u buồn, thở dài thở ngắn. Những năm gần đây, không biết đã ăn bao nhiêu tài nguyên của Tử Lộ học tỷ rồi!”

“Hắn dựa vào ăn Tử lộ học tỷ xuất chúng, trèo lên cây cao, lập tức trở mặt không nhận người, không chút lưu tình cùng học tỷ phân rõ giới hạn! Cái này, cái này quá khi dễ người, quá ghê tởm!”

Đối với việc này, Vương Tống khuyên giải: “Tuy nói như thế, nhưng như vậy đối với Tử Lộ học tỷ của ngươi cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt, kịp thời dừng tổn hại so với bị lừa cả đời còn tốt hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta còn thấy chân đạp qua rất nhiều chiếc thuyền, mỗi một cái đều cảm thấy là nam nhân cặn bã chân ái.” Vương Dần Hiên ở một bên bổ sung giải thích.

“Vương Dần Hiên, tên cặn bã này không phải là chính ngươi chứ?” Vương Quân Hà trừng mắt với anh ruột nhà mình.

“Ta cũng muốn a, nhưng mà thân là thiếu tộc trưởng nho nhỏ, ta cũng không dám a.” Vương Dần Hiên vẻ mặt bất đắc dĩ, lập tức lại nói: “Nếu không, chúng ta từ góc độ khác tìm tên kia một chút, lại cho hắn một cái bao tải gì đó?”

“Vậy thì có ý nghĩa gì?” Vương Quân Hà tức giận đến nước mắt lưng tròng: “Chẳng lẽ, thật sự muốn cho tên cặn bã kia ung dung ngoài vòng pháp luật?”

Nhưng nàng vừa mới nói xong.

Trong sân ngoài cửa sổ bỗng nhiên bộc phát ra từng đạo năng lượng dao động.

Trong chớp mắt, hai đạo hình chiếu liền ngưng tụ ra.

Một là hình chiếu của cao thủ số một tiên giới tóc trắng xoá, tiên phong đạo cốt, Thái Thượng Tiên Đế.

Mà một người khác thì toàn thân ma khí dày đặc, giống như hình chiếu của Đại Ma Vương Trùng Tiêu Ma Đế.

“Thái Thượng gia gia! Trọng Tiêu gia gia!”

Vương Quân Hà vừa nhìn thấy bọn họ, trong lòng càng cảm thấy ủy khuất, nhịn không được lại khóc lên giống như làm

nũng, vừa khóc vừa lẩm bẩm tỏ vẻ đau đớn.

Thấy thế, Thái Thượng Tiên Đế chỉ cảm thấy một luồng lửa giận xông thẳng lên đầu, lúc này mặt mày dựng ngược, vén tay áo rộng lên: "Tên Thủ Triết kia, quá mức rồi! Ngươi đừng sợ, Thái Thượng gia gia ngươi đi đánh hắn, cho ngươi thắng."

Dứt lời, y liền làm bộ muốn bay lên trời.

Nhưng mà, tư thế hắn bày ra một hồi lâu, ba phen mấy bận muốn bay lên trời, cũng không có ai ngăn cản hắn.

Hắn không khỏi xấu hổ, vội vàng chớp chớp mắt với Trọng Tiêu Ma Đế.

Đùa à, lần này là hình chiếu chạy tới, cứ như vậy đi tìm thằng nhãi Thủ Triết kia, chẳng phải là tặng đồ ăn cho hắn sao?

Lúc này Trọng Tiêu Ma Đế mới ho khan hai tiếng, giả bộ ngăn cản: "Thái Thượng lão quỷ, ngươi chớ xúc động. Theo ta thấy, vấn đề đều ở trên tên tiểu tử lưu manh Cơ Thiên Dương kia, không bằng ta bắt hắn lại, luyện thành thi khôi."

Nói đến phần sau, một cỗ khí tức lạnh lẽo đáng sợ từ trên người hắn bay lên, dường như trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Thiên Dương kia sẽ hóa thành thi khôi.

Lần này, lại hù dọa Vương Quân Hà.

Nàng bọc chăn, nhúc nhích đưa tay ngăn cản: "Trọng Tiêu gia gia, ngài ngàn vạn đừng làm như vậy. Nếu không, lão tổ gia gia sẽ tính sổ trên đầu ta."

Tuy rằng vừa rồi nàng còn kêu gào Cơ Thiên Dương nên bị thiêu chết, nhưng nàng cũng rõ ràng, những chuyện Cơ Thiên Dương làm tuy khiến người ta ghê tởm, nhưng tội không đáng chết.

Nếu thật giết chết hắn, đó cũng không phải là chuyện bị đánh cho một trận.

Thấy vậy, Thái Thượng Tiên Đế vừa giúp đỡ đã lập tức ngã xuống, nói: "Trọng Tiêu, đừng xúc động. Hà nhi nói đúng lắm, chúng ta đường đường là Tiên Đế, ra tay với một tên mao đầu tiểu tử ra tay còn ra thể thống gì?"

“Hừ, lẽ nào cứ để mặc tên tiểu tử đó hung hăng càn quấy sao?” Trọng Tiêu Ma Đế bày ra dáng vẻ cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan.

“Rắc! Rắc!”

Vương Dần Hiên vừa ăn dưa, vừa xem Tiên Đế và Ma Đế diễn trò lừa gạt tiểu hài tử, nhìn rất say sưa ngon lành.

Lúc này.

Trên đồng hồ của hắn hơi chấn động một chút, bỗng nhiên nhận được một tin tức. Hắn giơ cổ tay lên tùy ý nhìn một cái, nhất thời tròng mắt trợn trừng cả lên.

Tốn mất một lúc lâu, hắn mới tiêu hóa xong tin tức thu được, thả trái dưa trong tay xuống, ho khan hai tiếng nói: “Thái Thượng tiền bối, Trọng Tiêu tiền bối, các ngươi đều là đại nhân vật, vì một tiểu mao tặc mà tức giận thì không đáng. Trước hết bớt giận, vãn bối bên này có một chủ ý, có thể để cho Cơ Thiên Dương kia trộm gà không thành còn mất nắm gạo, thân bại danh liệt, hối hận vì sống sót.”

Vừa mới nói xong, ánh mắt mọi người lập tức nhất thời nhất tề tập trung vào trên người hắn.

Vương Dần Hiên ung dung đem kế hoạch nói đơn giản một lần, sau đó bày ra bộ dáng rất kiêu ngạo, chờ đợi Tiên Đế Ma Đế khen hắn vài câu.

“Ha ha, chủ ý này có chút âm độc a.” Thái Thượng Tiên Đế tán thưởng gật đầu, đồng thời cũng không khỏi liếc mắt nhìn về phía Vương Dần Hiên, nếu có ám chỉ mà nói: “Không hổ là đích trưởng mạch của Vương thị, thời khắc mấu chốt, ngươi có vài phần tương tự với lão tổ gia gia nhà ngươi.”

“Cảm giác thật sự có chút ác độc, có điều dùng để đối phó tiểu tử kia ngược lại là vừa đúng, chí ít có thể khiến Hà nhi nguôi giận.” Trọng Tiêu Ma Đế tán đồng nói.

Vương Dần Hiên khóc không ra nước mắt.

Hợp ý ta lại còn phạm sai lầm?

Hơn nữa, chủ ý kia chính là…

Lão tổ gia gia ta xuất ra.

Tiên Đế Ma Đế nhìn cũng thật chuẩn.

Lúc này, đồng hồ của Vương Cẩn Na cũng hơi chấn động, nhận được một tin tức.

Một lát sau, nàng làm như không có việc gì nói: “Nghe Dần Hiên nói như vậy, ta cũng có một chủ ý có thể bổ sung.”

Ánh mắt mọi người lập tức “phập” nhìn sang, Vương Dần Hiên càng như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn đồng hồ của nàng.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương Cẩn Na rủ rỉ nói.

“Chủ ý bổ sung này không tồi.” Thái Thượng Tiên Đế vuốt râu, vẻ mặt tán thưởng: “Nhưng mà khiến cho Cơ Thiên Dương tiểu tử kia cả đời đi không nổi.”

“Có chút thú vị.” Trọng Tiêu Ma Đế hai tròng mắt hắc mang bắt đầu khởi động, trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, “Mễ Na, có hứng thú đến Vạn Hóa Thiên Ma Cung của ta hay không? Nhà ta còn có hàng tồn trữ tinh hạch chí tôn chưa phân phối.”

“Ta vẫn cảm thấy đến Thái Thượng Thần Cung là tốt nhất.” Thái Thượng Tiên Đế cũng bắt đầu đào người: “Ngươi có con đường tu hành của mình, tinh hạch chí tôn không thích hợp với ngươi. Chỉ cần ngươi đến Thái Thượng Thần Cung của ta, bản Tiên Đế nhất định sẽ giúp ngươi thu hoạch Tiên Đế truyền thừa, căn bản không cần tinh hạch chí tôn.”

Ách… Ha ha ~

Vương Cẩn Na vẻ mặt cạn lời.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong tiểu viện mà Vương Thủ Triết đang ở.

Cửa phòng ngủ “Két” một tiếng bị đẩy ra.

Liễu Nhược Lam bưng một nồi dùng đủ loại thần dược Cốc Thần Tắc, cùng với đại bổ cháo lớn không rõ vị trí hung thú hư không chế thành, dáng người chập chờn bồng bềnh mà tới.

Đặt cái nồi ở đầu giường, nàng liếc mắt nhìn Vương Thủ Triết: "Phu quân, chàng đã phát tin tức xong chưa?"

"Phát xong rồi." Vương Thủ Triết vội vàng thu hồi đồng hồ, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía bát cháo lớn màu sắc kỳ quái, đang phát ra mùi quỷ dị: "Nương tử, sao nàng phải tự mình xuống bếp?"

"Những ngày này phu quân đi Cổ Thần chiến trường công tác công tác quá vất vả." Liễu Nhược Lam ôn nhu múc cho hắn một chén, "Huống chi gần đây Thần Cáo bảng sắp tới, chúng ta cần phải tranh thủ tìm hiểu 【Kim Thiềm Đạo thư】 để đảm bảo kế hoạch cuối cùng sẽ không sai."

"Vi phu đột nhiên phát hiện, hôm nay đánh Hà nhi quá nặng rồi." Vương Thủ Triết biểu hiện ra dáng vẻ tâm thần không yên: "Ta phải đi xem nàng ta, miễn cho nàng ta hậm hực tự bế."

Nói xong, hắn liền đứng dậy muốn đi.

"Khoan đã." Liễu Nhược Lam đưa tay ngăn hắn lại, cười như không cười nhìn hắn: "Phu quân lúc trước đã nói, quá cưng chiều Hà nhi, sơ sẩy sự quản giáo của muội ấy. Lần này, nhất định phải cho nàng ấy một bài học sâu sắc, để tránh ngày sau tính cách ngoan lệ không biết phân tấc gây ra đại họa. Ngươi bây giờ đi, chẳng phải là sẽ giúp nàng ấy nổi nóng sao?"

"Nương tử nói rất đúng." Vương Thủ Triết ngồi xuống lần nữa, nhưng sau mấy tức lại muốn đứng dậy: "Phu phụ Minh Viễn đến Tiên giới, ta phải đi chiêu đãi một hai, miễn cho hắn lén lút xấu xa không để ý nghĩa khí huynh đệ."

"Ngồi xuống." Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Nhược Lam hơi liếc hắn một cái: "Đây là chuyện nhỏ trong cơ thể thiếp thân, cần gì phu quân phải quan tâm? Thiếp thân đã sớm an bài thỏa đáng, nói chàng vừa đi công tác trở về, thể xác và tinh thần mệt mỏi, hẹn ba ngày sau gặp mặt Quỳnh Quang Các."

"Đợi đã, ta phát hiện…" Vương Thủ Triết lại định đứng dậy.

"Ha ha ~ "

Liễu Nhược Lam cười khẽ một tiếng, giọng nói bỗng nhiên trở nên vô cùng dịu dàng: "Phu quân đứng ngồi không yên như

thế, chẳng lẽ là muốn đi gặp Thiên Ca tỷ tỷ? Nếu đã như vậy, phu quân cứ đi đi, đừng để trễ giờ lành.”

Động tác của Vương Thủ Triết dừng lại, lúc này lại chậm rãi ngồi trở về.

“Tối nay nguyệt minh khí sảng, chính là thời cơ tuyệt hảo để tìm hiểu Kim Thiềm đạo thư, há có thể bỏ qua? 《Thiên Ca》, ha ha, ai rảnh gặp nàng?” Vương Thủ Triết không chút do dự bưng một nồi cháo lên, không chút do dự mà buồn bực, lập tức thâm tình chân thành nhìn về phía Liễu Nhược Lam: “Thủ Triết được nương tử để mắt, chính là phúc phận tu luyện tám đời.”

“Phu quân, nếu Lam có thể gả cho chàng cũng là may mắn ba đời.”

“Nương tử, về thức Kim Thiềm Bão Nguyệt này, vi phu có mấy điểm mấu chốt không hiểu lắm, kính xin nương tử dạy ta.”

“Phu quân, chàng thật xấu…”

…

Chương 132: Nên đến phiên Thương Bình ta! Dám lột da tên Thủ Triết kia rồi!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lăng Vân Đạo Cung xử lý công việc.

Trong phòng tiếp khách, mùi trà bay khắp nơi.

Đông Phương Ngạo Thế đang chiêu đãi Đông Phương Trích Tinh và Hạ Tuyết.

Đều là người một nhà, tuy đã rất nhiều năm không gặp mặt, liên hệ lẫn nhau vẫn chưa từng đứt đoạn, nói chuyện rất thân thiết.

Đông Phương Hạ Tuyết còn trẻ, lại là lần đầu tiên đến Tiên Giới, cái gì cũng biểu hiện rất hiếu kỳ. Thấy nàng hiếu kỳ, Đông Phương Ngạo Thế dứt khoát nói chuyện với bọn họ về những gì mình đã thấy ở trong Tiên Tộc.

Ví dụ như, hắn hiện tại đã là chỉ huy sứ một chi hạm đội tinh anh.

Trong hạm đội này có năm chiếc độ thuyền chiến tranh cỡ trung, cùng với trên trăm chiếc độ thuyền chiến tranh loại nhỏ.

Trong thành viên hạm đội, chỉ riêng phó quan hoặc hạm trưởng Đại La cảnh đã có sáu vị, mà số lượng trung tầng cấp Chân Tiên lại đạt tới một trăm năm mươi, lực lượng binh sĩ Lăng Hư cảnh ước chừng đạt đến năm ngàn!

Nội dung công tác chủ yếu là tìm kiếm trong quang phục khu cùng tiêu diệt tổ chức chống cự Ma tộc lưu lại, đăng ký tộc quần Ma tộc nguyện ý phục tùng Tiên tộc quản lý, cùng với một lần nữa vẽ bản đồ, tìm kiếm một ít hoàn cảnh bí ẩn, vân vân.

Những nhiệm vụ này rất nhiều, rất tạp, trong đó một bộ phận khá nguy hiểm, nhưng đối với việc quản lý và xây dựng lại tương lai lại thập phần trọng yếu, không cho phép qua loa.

Mà với tư cách là Thiếu cung chủ của đạo cung Lăng Vân, ngoại trừ quản lý hạm đội của mình, thỉnh thoảng còn phải xử lý một ít chuyện cấp bách, thay sư tôn Vương Ly Dao phân ưu giải nạn, nhiệm vụ quả thực không nhẹ.

Gần đây Đông Phương Ngạo Thế vừa vặn hoàn thành một nhiệm vụ giai đoạn, mang theo hạm đội thông qua truyền tống trận trở về Huyền Thiên thành nghỉ ngơi và hồi phục, đồng thời cũng vận chuyển một nhóm tài nguyên thuộc về Lăng Vân đạo cung, cũng xử lý chiến lợi phẩm của bản thân.

Những lời này, nghe được Đông Phương Hạ Tuyết đôi mắt đẹp trợn lên, có chút không dám tin.

Đông Phương Trích Tinh cũng ghé mắt không thôi.

Đồng thời, trong lòng của hắn cũng nhịn không được cảm khái, nếu như trước kia thế giới Thần Võ chưa từng quật khởi, đụng phải hạm đội cấp bậc như thế, chẳng phải là lập tức bị diệt thế sao?

Trong lúc nói chuyện phiếm, Đông Phương Ngạo Thế lại lấy ra một chút tiên trà trân quý.

Trà là trà ngon, chính là 【Ngộ Đạo Tiên Trà】 chính tông.

Đừng tưởng rằng tới Tiên Giới, Ngộ Đạo Tiên Trà đã không đáng giá nữa, kỳ thực căn bản không phải.

Trong Tiên giới tiên linh chi khí tràn đầy, chủng loại phong phú, cây Ngộ Đạo trà Chân Tiên cảnh đích xác cũng không hiếm thấy.

Nhưng tương ứng, Tiên Giới nhân khẩu cũng đông đảo, cường giả nhiều như mây, cho nên nhu cầu đối với các loại trà tiên vẫn là xa xa lớn hơn cung.

Tiên tộc cá biệt thực lực yếu ớt lại đủ may mắn, có thể dựa vào một gốc cây trà Chân Tiên truyền thừa trong gia tộc, liền chống đỡ hơn phân nửa gia tộc, sống không nhanh không chậm, thản nhiên tự đắc.

Mà thế lực đỉnh cấp như Thanh Đế Thần Cung bồi dưỡng linh thực lâu đời, chỉ dựa vào một đống linh thực đỉnh cấp trong cung là có thể sống thoải mái.

Đông Phương Hạ Tuyết tự nhiên đã sớm nghe nói tới Ngộ Đạo Tiên Trà, nhưng đây là lần đầu tiên thử nghiệm.

Nàng cẩn thận từng li từng tí bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm tiên trà, chợt cảm thấy một cỗ mát mẻ ẩn chứa thần hồn tập kích, đạo ý gột rửa ở trong linh đài, từng một ít đạo uẩn mơ mơ hồ hồ, trong phút chốc liền tựa như đẩy ra tầng sương mù, chợt trở nên rõ ràng.

Trong nháy mắt, các loại ý niệm kỳ tư diệu ùn ùn kéo đến, cả người nàng giống như đang rong chơi trong hải dương linh cảm.

Cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Bất tri bất giác, trong chén trà của nàng đã không còn nửa giọt tiên trà, trong lúc mông lung theo một đạo thanh âm trầm ổn chỉ dẫn, ở một bên lâm vào đốn ngộ.

"Đứa nhỏ này có huyết mạch thiên bẩm cùng ngộ tính, so với ta năm đó mạnh hơn nhiều."

Tiện tay bày ra đạo cấm chế bên người Đông Phương Hạ Tuyết, phòng ngừa nàng bị quấy nhiễu, trong ánh mắt Đông Phương Ngạo Thế nhìn về phía nàng lộ ra vẻ thưởng thức cùng vui sướng.

"Có lẽ, con đường Thánh tộc tương lai của Trường Ninh Đông Phương thị chúng ta, thậm chí là con đường Đạo tộc sẽ ứng nghiệm trên người nàng ta."

Trong đôi mắt của Đông Phương Trích Tinh cũng lộ vẻ sủng nịch, nhưng ngay sau đó, hắn lại lắc đầu cười nói: "Con đường Thánh tộc cũng không đơn giản, trước không nói bồi dưỡng ra một Đại La Kim Tiên phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, cho dù thành công, hàng năm cung dưỡng cũng là con số trên trời."

Hắn gặp thêm một số Đại La Kim Tiên vì giảm bớt áp lực cho gia tộc, cũng vì cung cấp cho tiểu bối, chạy đến Đại Kiền, chạy đến Trường Ninh vệ đi làm công.

Tuy nhiên, Trường Ninh Đông Phương thị lại khác, bọn họ một đường đi theo bước chân của Vương thị, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, trước mắt gia sản hùng hậu vượt xa Tiên Tộc bình thường, nếu không, nói gì đến tương lai có hi vọng?

Trước mắt, số lượng Chân Tiên chủng mà gia tộc bồi dưỡng đã bốn.

Nhiều nhất là qua một hai ngàn năm nữa, chờ đám Chân Tiên chủng này lục tục trưởng thành đến Chân Tiên cảnh, gia tộc tuyệt đối có thể chen vào hàng ngũ cường Tiên Tộc.

Nhưng muốn tiến thêm một bước, bước vào Thánh tộc lại không dễ dàng như vậy.

"Gia tộc chúng ta cho tới nay dựa vào thời đại thủy triều, tổng thể xem như phát triển không tệ." Đông Phương Ngạo Thế trầm ngâm nói, "Sái Tinh lão tổ, không biết ngài có ý định tổ chức một đến hai chiến hạm loại nhỏ hay không? Đến lúc đó, có thể tạm thời nhập vào dưới trướng của ta, dựa theo cống hiến nên có phân phối lợi ích."

Ánh mắt hái sao của Đông Phương lập tức sáng ngời, biết Ngạo Thế đang giúp gia tộc mưu tính.

Ngay lập tức, hắn hơi trầm tư một chút, sau đó nói: "Hiện tại nội tình trong nhà chúng ta cũng không tệ lắm, ta có thể tổ chức năm chiếc chiến hạm loại nhỏ, chỗ nhân viên không đủ có thể thuê thêm cung phụng."

Dừng một chút, Đông Phương Trích Tinh lại thử mở miệng nói: "Không biết có thể tiếp nhận gia tộc thông gia khác gia nhập không?"

Trên thực tế Trường Ninh Đông Phương thị bây giờ cũng đã sớm gia nhập vào kế hoạch khai hoang.

Nhưng nhiệm vụ trước mắt bọn họ tiếp nhận, chỉ là dọn dẹp đất đai bị ma khí ô nhiễm ở khu an toàn, một lần nữa khai hoang linh điền…

"Có thể." Đông Phương Ngạo Thế cười nhạt một tiếng: "Tam đại quang phục khu thu hồi mất đất, ước chừng tương đương với Tiên giới hiện có ba thành lãnh thổ, cương vực này phạm vi quá lớn, bất luận là khai hoang hay là phục hưng đều cần thời gian. Bây giờ chỉ phục khu bách phế đãi hưng, phương hướng Cổ Lạc Thiên Hà lại muốn kiến tạo chiến khu phòng ngự, bởi vậy vô luận là nhân thủ hay vật tư, đều có khiếm khuyết thật lớn."

“Hơn nữa người chúng ta càng nhiều, nhiệm vụ có thể tiếp nhận càng nhiều. Đương nhiên, nguy hiểm nhất định là có, nhưng so với cơ hội, cũng không đáng nhắc tới.” Đông Phương Ngạo Thế chỉ một câu.

Hắn là thiếu cung chủ của Lăng Vân đạo cung, tất nhiên không có khả năng bán đứng lợi ích của Đạo Cung cho gia tộc, nhưng mà ở trong phạm vi năng lực mang theo gia tộc cùng nhau phát tài kiếm tiền, lại là chuyện hợp tình hợp lý.

Trên thực tế, nếu hắn không làm như vậy, ngược lại sẽ làm cho người ta ghé mắt, làm cho người ta nhịn không được hoài nghi nhân phẩm Đông Phương Ngạo Thế của hắn.

Dù sao trong quá trình hắn trưởng thành, gia tộc cũng một mực dồn ra tài nguyên trợ giúp hắn, nâng đỡ hắn.

Nếu không, với tốc độ tu hành và nhu cầu tài nguyên của Đông Phương Ngạo Thế, chỉ dựa vào phụng dưỡng của Đạo Cung, điểm cống hiến mình kiếm được, cùng với trợ cấp của sư tôn Vương Ly Dao khẳng định không đủ.

Thậm chí, một số huyết mạch mang tính quan trọng của Đông Phương Ngạo Thế tăng lên, cũng là Vương Ly Dao giúp hắn vay mượn từ Vương thị, trong đó có một phần là Vương Ly Dao trả cho hắn, còn có một phần cần hắn từ từ trả lại.

Đông Phương Ngạo Thế hôm nay, chính là thiếu nợ một cái mông.

Đông Phương Trích Tinh lập tức hiểu ý, trịnh trọng gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, lần này trở về, ta sẽ triệu tập các gia tộc thông gia họp, tận lực tổ chức càng nhiều nhân thủ, càng nhiều chiến hạm hơn nữa.”

Vương thị có liên minh thông gia của Vương thị, Đông Phương thị tự nhiên cũng có vòng hôn nhân của hắn.

Trên thực tế, Đông Phương thị dựa vào Trường Ninh vệ, tài nguyên gia tộc và tài phú hậu đãi, lại có một tầng quan hệ với Vương thị.

Bởi vậy, Trường Ninh Đông Phương thị rất được hoan nghênh trên thị trường hôn nhân.

Lấy Đông Phương Hạ Tuyết mà nói, mẫu thân của nàng chính là đích thứ mạch của một Thánh tộc đến từ Thánh Vực, đây thuộc loại cao cưới.

Kể từ đó, coi như là một lần lại một lần cải thiện cơ sở huyết mạch của Đông Phương thị, để cho Đông Phương thị đi vào trong một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

Dừng một chút, Đông Phương Trích Tinh lại dò hỏi: "Ngạo Thế, ta nghe nói gần đây sản lượng cải thiện dịch huyết mạch tăng lên không ít, ta có thể đi một chút quan hệ, mua một phần bản tiên cải tinh hoa không?"

Hiện tại một phần dịch cải thiện huyết mạch là Vương thị sử dụng trong nội bộ, một phần khác tương đối là thông qua Tiên ủy hội tiến hành phân phối hợp lý rồi sau đó bán ra. Nhưng bán ra bên ngoài khá nhiều, còn là dịch cải thiện huyết mạch cấp thấp, đến loại cấp độ tiên cải tinh hoa như vậy, trên thị trường bên ngoài cơ hồ là một chi khó cầu.

"Có thể." Đông Phương Ngạo Thế nhìn thoáng qua Đông Phương Hạ Tuyết vẫn đang cảm ngộ, sảng khoái đáp ứng: "Gần đây trong tay ta tích lũy được không ít cống hiến, có thể trực tiếp đổi một chi."

Đông Phương Trích Tinh lập tức vui mừng khôn xiết: "Cụ thể cần bao nhiêu tiền, ba viên Hỗn Độn Linh Thạch có đủ hay không?"

Trước mắt, trong giá thị trường của Tiên giới, một viên Hỗn Độn Linh Thạch đã đủ để mua một bộ Tiên Kinh. Tiên Khí bình thường hơn một chút thì chỉ cần mười viên Tiên Linh Thạch là có thể mua được.

Tam Hỗn Linh, đối với Đông Phương thị mà nói cũng là một khoản chi tiêu cực lớn.

"Ta thông qua con đường nội bộ trao đổi, chỉ cần cống hiến giá trị một viên Hỗn Độn Linh Thạch." Đông Phương Ngạo Thế cười nói, "Ngài cũng đừng khách khí với ta, coi như là quà gặp mặt của Ngạo Thế Lão Tổ ta cho Hạ Tuyết."

"Như vậy sao được?" Đông Phương Trích Tinh lập tức cự tuyệt: "Ngươi tuy rằng đã là thiếu cung chủ, nhưng trong Lăng Vân Đạo Cung thiên tài đông đảo, ngươi muốn duy trì địa vị

đệ tử thủ tịch của đại tiểu thư cũng không dễ dàng, hàng năm tu luyện cũng là chi phí khổng lồ."

Dừng một chút, hắn không đợi Đông Phương Ngạo Thế phản đối, liền giải quyết dứt khoát nói: "Việc này nghe ta, ngươi cứ dựa theo hai viên hỗn linh mà thu. Hiện tại gia tộc phát triển không tệ, tiền lớn không bỏ ra được, tiền nhỏ tạm thời không thiếu."

Nghe vậy, một cỗ ấm áp từ trong nội tâm Đông Phương Ngạo Thế chảy xuôi qua.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, vậy ta nghe lão tổ."

Hắn thân là thiếu cung chủ chuẩn Thần Tử, tu luyện tự nhiên không thể chậm trễ, tốc độ tiêu hao tài nguyên tự nhiên cũng vượt xa những Đại La Kim Tiên nằm ngửa kia.

Hai viên Hỗn Linh đủ cho hắn tiêu hao hai mươi năm.

Đông Phương Trích Tinh thấy hắn không làm ra vẻ, cũng lộ ra nụ cười hài lòng, tiếp tục cùng Ngạo Thế nói chuyện phiếm, nghe nhiều một chút kiến thức đến từ Chuẩn Thần Tử Đại La cảnh, coi như là thêm kiến thức.

Bây giờ bầu không khí chỉnh thể Tiên giới tích cực hướng về phía trước, chuyện tương tự cũng không hiếm thấy, mỗi gia tộc, mỗi tộc nhân, đều dùng phương thức của mình cố gắng đạt được chất dinh dưỡng trưởng thành, nghênh tiếp thủy triều thời đại.

Đông Phương thị, chỉ là một đại biểu trong ngàn vạn vạn thế gia mà thôi.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Huyền Thiên thành.

Phủ đệ Hiên Viên thị.

Là một đạo tộc mạnh mẽ có bốn Hỗn Nguyên cảnh Đạo Chủ, phủ đệ Hiên Viên thị tự nhiên xây dựng đại khí bàng bạc, muôn hình vạn trạng, nơi trung tâm tòa nhà, hơn nữa còn câu

thông với động thiên nhỏ khắp nơi, thậm chí là động thiên bí ẩn cấp độ quần thể thế giới.

Đây cũng là thái độ bình thường của rất nhiều đại gia tộc đứng đầu.

Như những gia tộc có được lịch sử lâu đời này, dưới sự tích lũy thời gian dài của Man, trên cơ bản nhà ai cũng có rất nhiều tiểu động thiên, động thiên, thậm chí là thế giới cấp bậc đại động thiên.

Những động thiên này có một số chuyên dùng để an trí truyền thừa chi địa, tháp thí luyện, Trân Bảo các các các loại "Phụ bản", có một số nội bộ mở linh điền, chuyên dùng phối trí linh mễ đẳng cấp cao trân quý, linh dược vân vân, cũng có một số chuyên môn dùng luyện khí, luyện đan, hoặc nuôi linh ngư đặc thù, linh thú vân vân, cũng có một số là nơi bế quan của trưởng lão trong tộc, hoặc là tộc học các loại, rất nhiều loại, không đồng đều.

Những thứ này, đều là nội tình chân chính của một đại gia tộc.

Thật sự đến thời khắc mấu chốt, đều là có thể liên đới động thiên cùng với đồ vật trong động thiên cùng nhau đóng gói mang đi.

Luận nội tình, Hiên Viên thị ở trong tất cả Đạo tộc Vạn Đảo Huyền Thiên tuyệt đối là thập phần hùng hậu, nếu không cũng cung cấp không nổi bồi dưỡng bốn Đạo Chủ tiêu hao.

Càng đừng nói trong đó còn có một Hiên Viên Thiên Vũ tư chất tương đối cao, có hi vọng trùng kích gia chủ Hỗn Nguyên cảnh trung hậu kỳ.

Lúc này.

Trong lầu Lãm Thiên của phủ đệ Hiên Viên, đèn đuốc sáng trưng.

Gia chủ Hiên Viên Thiên Vũ có tu vi Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, bề ngoài là trung niên, mặc một bộ đạo uẩn hoa phục, dưới trướng phu nhân, nữ nhi, cùng với một đám trưởng lão đi cùng, đón gió tẩy trần cho đám đồng tông thân thích từ xa đến.

Hiên Viên Thiên Vũ lúc này mặt mày hồng hào, thần thái phấn chấn, vẻ mặt hăng hái.

Hắn giơ chén rượu thanh đồng cấp bậc thánh khí lên, hướng về Thương Bình Thần Hoàng cười sang sảng nói: “Chấn Vũ thúc, chất nhi đã sớm chờ mong thúc đến Huyền Thiên Thành làm khách, nào ngờ chờ mãi mà thúc không đến, thật là gọi chất nhi đến, để ta kính mời thúc một ly.”

Lúc Hiên Viên Thiên Vũ còn trẻ, cũng từng có lý lịch huy hoàng bài danh ba mươi thứ hạng đầu của Thần Cáo bảng đương đại, luận tư chất cũng là nhân tài kiệt xuất trong cùng thế hệ. Cũng bởi vậy, mặc dù tu vi của hắn đã đến Hỗn Nguyên cảnh trung kỳ, so với Thương Bình Thần Hoàng cao hơn không ít, nhưng thực tế tuổi tác lại nhỏ hơn không ít so với Thương Bình Thần Hoàng.

Mà trùng hợp, Thương Bình Thần Hoàng ở trong gia tộc đời chữ là “Chấn”, tên thật là “Hiên Viên Chấn Vũ”.

Dựa theo trình tự xếp hàng chữ “Thủy Long Chấn Thiên” của nam đinh Hiên Viên thị, chữ lót “Chấn” vừa vặn cao hơn chữ lót “Thiên”.

Bởi vậy Hiên Viên Thiên Vũ dứt khoát trực tiếp nhận định Thương Bình Thần Hoàng làm thúc thúc.

Lấy đường đường là cấp bậc của cường đạo tộc, làm nhỏ làm thấp như thế, nguyên nhân tất nhiên chỉ có một, đó chính là Hiên Viên thị của Đông Hà xuất hiện Hiên Viên Thủy Thiên.

Hiện giờ danh tiếng đang thịnh, 【Thủy Thiên Tiên Đế】!

Sai không phải như thế, cho dù hai tộc nhận nhau, gia phả lại tiếp tục thật sự là chuyện đáng mừng, Hiên Viên thị Vạn Đảo biểu hiện ra nhiệt tình cũng sẽ không thịnh vượng như thế.

Rượu thập phẩm Thần mễ làm từ Thần mễ đỉnh cấp được chế tạo từ trong chén đồng thau này, cũng sẽ tự nhiên mà đổi thành rượu cửu phẩm Đạo Mễ, một bàn món ngon động tí là gan rồng mật, cũng tuyệt đối không thể nào phong phú như thế.

Về phần ba vị đại trưởng lão kia, sau khi dứt bỏ những chuyện khác, cố ý dành thời gian tiếp khách, nhiều nhất cũng chỉ đến một vị để giữ thể diện.

Kết giao giữa các thế gia, đại khái đều là như thế.

Đối với sự nhiệt tình của chủ nhà, Thương Bình Thần Hoàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Lúc này hắn cũng không có dáng vẻ Thần Hoàng, cười lớn uống một chén rượu Thần mễ, khách sáo nói: "Ta tự nhiên là đã sớm muốn đến Tiên giới tăng thêm kiến thức, thăm viếng tông thân. Tiếc rằng, ngồi tại vị trí kia, rất nhiều lúc không phải do chính mình."

Thập Phẩm Thần mễ tửu, thứ tốt a!

Đông Hà thần triều tổng cộng chỉ có một Thập Phẩm thần mạch, còn là trường kỳ trấn thủ tẩm lăng, cung năng cho Thủy Thiên Thần Hoàng lúc trước.

Bây giờ Thần Mạch Thập Phẩm kia lại trống không, chỉ là đã bị Vương Thủ Triết thuê đi từ lâu rồi. Nếu muốn ăn Thập Phẩm Thần Mễ, hoặc là cọ Thần Mễ Tửu thì chỉ có thể cọ cọ Vương thị.

Tuy nhiên, lần này Thương Bình Thần Hoàng đến Tiên giới cũng không phải đến ăn chực uống chực, lễ vật mà hắn mang đến thăm tông thân cũng là đủ phong phú, số lượng thể diện mà Đông Hà Hiên Viên thị nên có cũng không ít.

Dù sao, hôm nay Đông Hà Hiên Viên thị là Thần tộc có Tiên Đế đứng đắn, nếu tặng lễ keo kiệt, hoặc là có hiềm nghi tống tiền, vậy thì mất mặt Thủy Thiên Tiên Đế.

Hơn nữa hai bên kỳ thật đã sớm liên hệ, trừ cao tầng hai bên còn chưa chính thức gặp mặt ra, tộc nhân phía dưới kỳ thật đã sớm có qua lại với nhau.

"Cũng đúng, Chấn Vũ thúc chính là Đông Hà Thần Hoàng, tự nhiên là cần nhật lý vạn cơ." Hiên Viên Thiên Vũ đúng lúc ôm một câu, sau đó vẻ mặt chờ mong nói: "Ta nghe tộc nhân nói, Đông Hà Thần Triều dưới sự thống trị của Chấn Vũ thúc, quốc phú dân cường, khí tượng bất phàm, rất nhiều địa phương còn mạnh hơn Tiên Triều, có cơ hội ta nhất định phải đi xem một chút."

Trong lúc hắn nói chuyện, Như Bình phu nhân nện bước chân phong tình vạn chủng tự mình tiến lên, rót rượu cho Thương Bình Thần Hoàng nói: "Vậy thiếp thân trước tiên phải hiếu kính Chấn Vũ gia gia một chút, đến lúc đó thỉnh gia gia thay

thiếp thân nói lời hay, để cho thiếp thân có thể có cơ hội cùng đi Đông Hà."

Theo Chí Tôn Minh rơi đài, lúc này Như Bình phu nhân đã sớm thoát khỏi bóng ma trước kia, trong bóng tối sớm đã âm thầm quyết ý thay đổi hoàn toàn, đem tinh lực cùng chờ mong toàn bộ đặt ở trên người phu quân cùng Hiên Viên Lưu Nguyệt.

Đương nhiên, nhìn thấy công tử ca trẻ tuổi đẹp mắt chảy nước miếng cũng là chuyện bình thường.

"Ha ha ha, đó là đương nhiên, Đông Hà Hiên Viên thị chúng ta tùy thời cung hậu tông thân quang lâm. Bất quá Thiên Vũ a, ngươi ngàn vạn lần phải mang theo Như Bình cùng đi." Thương Bình Thần Hoàng cũng cười nói đùa, "Nếu không, ta sợ thằng nhỏ Như Bình này quay đầu âm thầm nguyền rủa ta, nói ta lão gia hỏa này uống rượu không làm việc."

Ha ha ha!

Trên bàn rượu lập tức vang lên một tràng cười vang.

Một vị lão tổ lớn tuổi cười nói: "Nhà chúng ta Như Bình đích xác khí tính không nhỏ, cũng đủ đanh đá, ngay cả Thiên Vũ cũng sợ nàng ba phần. Ân, chuyện này nàng làm được."

"Lão tổ tông, lời này của ngài là Bình nhi không theo a~" Như Bình phu nhân dậm chân làm nũng, "Phu quân nhà ta có lòng dạ rộng rãi, biết rõ ta tuổi còn nhỏ mà để cho ta trông thấy, chuyện này cũng không tính là sợ nội tâm."

"Ha ha ha ~ "

Ý cười trên mặt những người xung quanh càng lớn hơn.

Bị náo như vậy, bầu không khí trên bàn rượu càng thêm nhiệt tình hòa hợp vài phần.

Bất quá, Thương Bình Thần Hoàng lại lập tức thuận thế cảm khái: "Nói đến khí tượng Đông Hà Thần Triều của ta, kỳ thật, vốn dĩ bên phía chúng ta mặc dù sản vật tạm được, lãnh thổ cũng coi như rộng lớn, nhưng trình độ kinh tế và phồn vinh cũng rất bình thường, rất nhiều khu vực vẫn là khu vực hoang vu lạc hậu, không phải là hiện tại có thể so sánh."

Vốn? Mặc dù?

Mọi người lập tức hiểu được những từ mấu chốt này.

Một vị Hiên Viên thị lão tổ bối phận khá cao, tuổi hơn mười vạn tuổi lộ ra vẻ hiếu kỳ, phụ họa nói: "Chấn Vũ, chẳng lẽ là Thủy Thiên lão tổ tỉnh lại, mang đến cải cách?"

"Bẩm lão tổ tông, đây cũng không phải là công lao của Thủy Thiên lão tổ nhà ta." Thương Bình Thần Hoàng cung kính trả lời một câu, sau đó hơi trầm ngâm, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Ai u, gia gia người mau nói đi, lòng hiếu kỳ gấp chết thiếp thân rồi." Như Bình phu nhân thúc giục nói.

Nhìn thấy lòng hiếu kỳ của mọi người bị treo lên, Thương Bình Thần Hoàng mới trầm ngâm nói: "Lại nói tiếp, đây đều là công lao của tiểu tử Thủ Triết. May mà có hắn phụ tá, Đông Hà Thần Triều ta mới có cảnh tượng phồn vinh như bây giờ."

Thủ Triết tiểu tử?

Phụ tá?

Hiên Viên Thiên Vũ "hình thể" chấn động, sau đó trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc khó tin: "Chẳng lẽ là Thiếu giới chủ Thủ Triết nói?"

"Không phải tiểu tử kia còn có thể là… A, hiện tại không thể gọi hắn như vậy." Thần Hoàng Thương Bình cười nói: "Hiện tại Thủ Triết phát đạt, đã trở thành Thiếu giới chủ được công nhận. Sau này, lão Thương ta cũng phải đổi giọng."

Bộ dạng "ta rất quen thuộc với Vương Thủ Triết, quan hệ rất sâu, từng xảy ra rất nhiều chuyện quân thần lương tướng", nhất thời khiến mấy vị đại trưởng lão bên phía Hiên Viên Thiên Vũ kính nể vài phần.

Bất tri bất giác, bọn họ lại nâng Thương Bình Thần Hoàng lên một bậc lớn ở Đông Hà Hiên Viên thị.

Vị trước mắt này tuyệt đối có thể nói chuyện trước mặt Thủ Triết Thiếu giới chủ, tuyệt đối không phải tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh bình thường có thể so sánh.

Ít nhất, bốn tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh của Hiên Viên thị bọn họ muốn gặp Thủ Triết thiếu giới chủ một lần cũng khó.

Trong gia tộc, có hai người có thể ngẫu nhiên nhìn thấy Thủ Triết thiếu giới chủ.

Một người là Như Bình phu nhân, nàng hiện tại ở Lộc Minh Uyển làm việc lâu dài…

Một người là một trong những học sinh của Hiên Viên Lưu Nguyệt, coi như là Thủ Triết Thiếu giới chủ.

Thái độ thay đổi vi diệu như vậy, lập tức khiến Thương Bình Thần Hoàng âm thầm đắc ý trong lòng. Thủ Triết tiểu tử kéo da hổ lên vẫn rất hữu dụng.

Có điều, Thương Bình Thần Hoàng cũng không có chút xấu hổ nào.

Làm Thần Hoàng nhiều năm như vậy, da mặt của hắn sớm đã được mài luyện ra.

Dù sao năm đó tên Thủ Triết kia cũng đã kéo không ít da hổ của Thương Bình hắn, hiện giờ chẳng qua chỉ là đổ đi mà thôi.

Cái này gọi là “Phong thủy luân chuyển”!

…

Chương 133: Đại nhân vật Thủ Triết! Nhà địa chủ cũng không có lương thực dư thừa!

…

Mấy ngày sau.

Thủ Triết tới đệ nhất tửu lâu Huyền Thiên thành - Quỳnh Quang các.

Tửu lâu này bởi vì Vô Cực Thần Cung quật khởi mà được lợi rất nhiều, lưu lượng khách của Huyền Thiên Thành tăng lên trên diện rộng, chuyện làm ăn của Quỳnh Quang Các cũng bởi vậy càng ngày càng náo nhiệt, một bàn khó đính.

Nhưng mà, đối với "Thiếu giới chủ" mới thăng cấp Vương Thủ Triết mà nói, an bài tiến vào phòng ghế lô cao cấp nhất chẳng qua là chuyện bình thường.

Đặt mình trong sương phòng, phảng phất thân ở trong tinh hà sáng lạn, quan sát ra phía ngoài, cảnh tượng Huyền Thiên thành thu hết vào mắt. Từng tòa thành khu kia giống như hòn đảo lơ lửng trên không trung, nguy nga đồ sộ.

Chưởng quỹ Quỳnh Quang các xuất thân từ trưởng lão Vô Cực Thần Cung tự nhiên không dám có chút lãnh đạm đối với vị Thiếu giới chủ Vương Thủ Triết này.

Sau khi ông ta tự mình định ra thức ăn và quá trình của yến hội tối nay, liền tự mình đến phòng bao, cung kính bẩm báo với Vương Thủ Triết.

Sau đó phân phó gã sai vặt mang ấm trà cao cấp nhất trong các, lúc này mới lặng yên thối lui ra khỏi bao sương, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng bao, ánh đèn nhu hòa, không khí hòa hợp.

Vương Thủ Triết và Ung An Thánh Hoàng ngồi đối diện nhau, hai người uống trà, không khí rất hài hòa.

Hôm nay Vương Thủ Triết khác với ngày xưa, hắn thay đổi hình tượng lười biếng trước kia, mặc trang phục Huyền Vũ

chính thức, bên ngoài mặc một bộ trường bào.

Cách ăn mặc này làm cho hắn hiển lộ hết khí khái oai hùng, phảng phất trở lại thời kỳ thanh niên hăng hái, tràn đầy triều khí cùng sức sống.

Mà Ung An Thánh Hoàng cũng có thay đổi, hắn thay trường bào màu đen ngày thường, thể hiện uy nghiêm của Đế Hoàng, mặc vào một bộ trường bào màu xanh đơn giản, giống như trở lại thời điểm trẻ tuổi, một lòng khai phá An quận vương Đại Hoang Mạc.

"Thủ Triết à." Ung An Thánh Hoàng uống trà đạo, cảm thụ được cảm giác kỳ diệu của tạp niệm bị từng tia ý lạnh gột rửa, ý cảnh không linh, ngữ khí cảm khái vạn phần: "Nhớ rõ lúc trước ở Thanh La vệ, ta và ngươi trò chuyện thâu đêm, ngủ say, thương nghị với nhau cùng nghĩ tới tương lai của Đại Càn."

"Hồi tưởng, tình cảnh này, thật giống như đang ở trước mắt."

"Chỉ là mặc cho lúc trước chúng ta thiên mã hành không, cũng quyết không tưởng tượng nổi, vô luận là sự phát triển của chúng ta, hay là tương lai của Đại Càn, đều sẽ đạt tới quang cảnh phồn thịnh như bây giờ."

Vương Thủ Triết cũng cười khẽ một tiếng, hơi có chút cảm khái: "Đúng vậy, da trâu lúc trước ta cùng Minh Viễn điện hạ thổi qua, đều được thực hiện từng cái."

Một câu "Minh Viễn điện hạ" dường như lại kéo hai người về quá khứ, trở lại khoảng thời gian phấn đấu lúc trước.

Sau đó, hai người lại nói liên miên một phen, kể về những chuyện thú vị năm đó.

Không bao lâu sau.

Bên ngoài Quỳnh Quang Các truyền đến một trận tiếng phượng kêu thanh thúy du dương.

Một con thải phượng khổng lồ sặc sỡ sắc màu cắt ngang bầu trời.

Nó ưu nhã vượt qua thiên hà uốn lượn sặc sỡ kia, tựa như trong ánh sao rực rỡ nhẹ nhàng nhảy múa, lông vũ của phượng

hoàng lấp lánh ánh sáng bảy màu, giống như ráng chiều rực rỡ nhất chân trời.

Phía sau Thải Phượng đang kéo theo một chiếc phi liễn lơ lửng.

Toàn thân nó do thần mộc đen nhánh tỉ mỉ điêu khắc mà thành, tản mát ra một loại khí tức cổ xưa mà tôn quý. Ở vị trí không đáng chú ý, tiêu thức của Vô Cực Thần Cung được tinh xảo điêu khắc ra, trong lúc lơ đãng triển lộ tôn quý.

Rất nhiều thực khách đang dùng cơm trong Quỳnh Quang các, đều bị một màn này hấp dẫn.

Có thực khách Hỗn Nguyên cảnh thân phận tôn quý, kiến thức rộng rãi thấp giọng hô: "Đây là Phượng trưởng lão của Vô Cực Thần Cung, chỉ có cung chủ trong trường hợp chính thức, hoặc là nghênh đón khách nhân tôn quý mới có thể vận dụng!"

Các loại nghị luận, ùn ùn nổi lên.

Dưới ánh mắt tò mò của vô số khách nhân, Thải Phượng phi liễn rốt cục vững vàng rơi vào trên bình đài Quỳnh Quang các.

Ngay sau đó.

Hoằng môn khẽ mở, mấy vị nữ tử phong cách khác lạ, khí chất lại thập phần xuất chúng từ bên trong nối đuôi nhau mà ra.

Trong đó có một vị nữ tử mặc hoa phục hào quang lưu chuyển, chính là Cung chủ của Vô Cực Thần Cung, Tinh Lan Thần Nữ.

Vị đại nhân vật này thân phận cực kỳ tôn quý, trong Tiên ủy hội cũng có một chỗ ngồi, giờ phút này lại cùng nữ tử khác vây quanh một vị nữ tử mặt trứng ngỗng, lông mày lá liễu, khí chất dịu dàng như nước, đoan trang đại khí bên cạnh nữ tử.

Nữ tử này chính là đại phụ Liễu Nhược Lam của Vương thị.

Giờ phút này màu da nàng hồng nhuận, khí sắc vô cùng tốt, cũng không biết là hài lòng sau khi mua sắm, hay là bởi vì gần đây ở trong Kim Thiềm đạo thư có lý giải cùng tiến bộ cấp độ sâu hơn.

Mà Tinh Lan thần nữ ở bên cạnh Liễu Nhược Lam nhẹ giọng thì thầm, trong lời nói mơ hồ để lộ ra vài phần lấy lòng:

“Nhược Lam tỷ tỷ, ngài thật là tinh mắt. Vừa rồi “Băng Lam Vân Thường”, chính là “Tinh khung thiên” Lam thị sản xuất ra từ băng lam vân ti, lại do đại sư đỉnh cấp Y đại sư Lam Vô Y trong tộc tự tay thiết kế cắt may thành, chân chính là độc nhất vô nhị trên đời.”

Liễu Nhược Lam hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ: “Nghe nói Lam thị chỉ nuôi dưỡng được hai con nhện băng cấp mười bảy, hao phí ngàn năm mới có thể sinh ra một bộ tài liệu váy áo. Lần này hoàn toàn dựa vào tên tuổi của Tinh Lan muội muội, cửa hàng Lam thị mới bằng lòng cắt yêu, lát nữa ta kính muội muội mấy chén rượu nhạt, cảm tạ muội muội thật tốt.”

Trong lúc nói chuyện, khí độ của quý phụ hiển lộ không bỏ sót.

Mà Côn Bằng Thiên Ca ở bên cạnh Liễu Nhược Lam, trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Tinh Lan Thần Nữ này rõ ràng còn lớn hơn một ngàn tuổi so với Thủ Triết Nhược Lam, lại mở miệng ngậm miệng đều là “Nhược Lam tỷ tỷ”, vì vuốt mông ngựa, quả nhiên là Vô Cực Thần Cung cũng không cần mặt mũi nữa.

Có điều, Chử Thiên Ca cũng không phải nhân vật đơn giản gì, lập tức sang sảng cười nói: “Nhược Lam muội muội vốn là khí chất vô song, phối hợp với bộ Băng Lam Vân Thường này, còn không khiến tên Thủ Triết kia mê đến thần hồn điên đảo? Ài, thật là hâm mộ phúc phận của Vương Thủ Triết.”

Làm Đại Kiền Thánh hậu Công Dã Thanh Nhụy, tu vi và thân phận đều không bằng Tinh Lan và Lam Thiên Ca, căn bản không chen được vào vị trí bên cạnh Liễu Nhược Lam, chỉ có thể cố gắng gia nhập vào bên ngoài nói chuyện phiếm: “Lúc trước ta lần đầu nhìn thấy Nhược Lam ở Thanh La vệ, đã cảm thấy khí chất của Nhược Lam muội muội phi phàm, mơ hồ lộ ra quý bất khả tư nghị, giống như thần nữ trên trời hạ phàm vậy. Hiện tại, có thể triệt để xác minh suy đoán ban đầu của ta.”

Vô cùng rõ ràng, Chử Thiên Ca và Công Dã Thanh Nhụy đều biết đi con đường phu nhân, chỉ cần Nhược Lam mở miệng, bên phía Vương Thủ Triết đương nhiên dễ nói.

Tuy nhiên, từ năm mười sáu tuổi Liễu Nhược Lam đã làm đại phụ của Vương thị, đã muốn phò tá Vương Thủ Triết chấp chưởng nội trạch, lại thỉnh thoảng làm gia tộc chủ lực xuất chiến, đương nhiên không phải nhân vật tầm thường.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn quanh, ứng đối từng cái, vừa không kiêu căng, lại không quá nhiệt tình, xoay vần ở giữa chúng nữ, một lời nói một đáp, đều là lời nói khéo léo, giọt nước không lọt.

Trong lúc cười nói, chúng nữ liền tiến vào bao sương, hội hợp với đám người Vương Thủ Triết.

Bầu không khí tiệc tối cũng vô cùng thân thiện, không nói chuyện công sự, đều là tình cũ, toàn bộ một bộ khí tượng khách và chủ đều vui vẻ.

Cơm nước no nê, thu hồi canh thừa, một lần nữa pha trà ngon.

Lúc này.

Ung An Thánh Hoàng mới dùng giọng điệu tán gẫu nói: “Thủ Triết, bây giờ Ma tộc ở trong tay ngươi năm lần bảy lượt gặp khó khăn, Chúa Tể Bàn Nhất chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Không biết lần này ngươi lại chuẩn bị kỳ mưu diệu kế gì để đối phó?”

Hắn cũng muốn thử thăm dò thế cục tương lai, cân nhắc có nên đem phương hướng phát triển chủ lực của Đại Càn nghiêng về phía Tiên giới hay không.

“Mưu kế diệu kế?” Vương Thủ Triết bật cười lắc đầu: “Trong đại chiến lược đối kháng Ma giới, ta cũng không có diệu kế gì, cũng không định dùng quá mức “Kỳ”.”

“Cái gì?” Ung An Thánh Hoàng khẽ nhíu mày: “Vậy Thủ Triết, ngươi chuẩn bị ứng đối Ma tộc như thế nào?”

“Minh Viễn điện hạ, kỳ mưu thứ này, lần đầu tiên dùng đích thực có thể thu hoạch hiệu quả kỳ diệu, nhưng không thể hết lần này đến lần khác sử dụng, nếu không một chiêu vô ý, liền có khả năng thua đến táng gia bại sản.” Vương Thủ Triết thản nhiên cười: “Ngươi chớ quên, chúng ta am hiểu nhất là cái gì?”

Ung An Thánh Hoàng do dự một chút, liền bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của Thủ Triết là, nên lấy việc phát triển lớn mạnh bản thân làm chủ, chỉ cần bản thân không ngừng trở nên cường đại, những kẻ địch hung mãnh kia cuối cùng cũng sẽ biến thành gà đất chó sành."

Trong nháy mắt này, Ung An Thánh Hoàng nghĩ tới rất nhiều.

Hắn nghĩ tới liên quân Tây Tấn và Nam Tần áp sát biên giới, nghĩ tới cuộc chiến Ma Vực, lại nghĩ tới một tên gọi là "Hủy Diệt Đại thống lĩnh".

Hủy diệt đại thống lĩnh kia không tiếc ức vạn dặm xa xôi mà tới, kết quả đụng phải Thánh Vực sau khi phát dục lớn mạnh, ngay cả bọt nước tung tóe cũng không có, toàn quân bị diệt.

Nghe hai người đối thoại, Mang Thiên Ca cũng có chút hoảng hốt cùng thổn thức.

Đúng vậy, cái thằng nhãi Vương Thủ Triết này am hiểu nhất, không phải là lén lút tích lũy thực lực, âm thầm phát triển lớn mạnh sao?

Lúc này mới không quá năm ngàn năm, Vương thị dựa vào chiêu này từ một tiểu gia tộc nghèo túng phát triển thành một thị tộc đỉnh tiêm có được Thiếu giới chủ, mặc cho bên ngoài phong đao sương kiếm, cũng không thể ngăn cản thế quật khởi của Vương thị…

Chẳng bao lâu trước, Hàn Nguyệt Tiên Triều của nàng cũng là Tiên Triều cường đại mà Vương thị ngay cả ngước nhìn cũng không tới. Khi đó, khi nàng mới vào Thánh Vực, nàng còn điên cuồng làm bảo tiêu cho hắn một đoạn thời gian.

Kết quả hiện tại, đến phiên Kỳ Thiên Ca nàng ngước nhìn hắn, đi nịnh bợ Nhược Lam.

Đương nhiên, chiếm ánh sáng phát triển của Vương thị, bây giờ Hàn Nguyệt Tiên Triều cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tốc độ quật khởi nhanh chóng, tin tưởng không đến mấy ngàn năm, là có thể trở thành Hàn Nguyệt Thần Triều!

Nhưng cho dù như vậy, tốc độ quật khởi của Hàn Nguyệt Tiên Triều vẫn xa xa không thể so sánh với tốc độ phát triển của Vương thị.

“Nếu chúng ta có ưu thế, đương nhiên phải kéo kẻ địch vào tiết tấu của chúng ta, sau đó dùng ưu thế đánh bại kẻ địch.” Vương Thủ Triết ung dung nói: “Tư tưởng chiến lược của ta vẫn là làm ruộng đồng. Mà bây giờ, chúa tể Bàn Thụ bị thương nặng, nội bộ Ma tộc cũng sẽ rung chuyển, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta phát triển lớn mạnh.”

Ung An Thánh Hoàng lập tức ngầm hiểu, nghiêm mặt nói: “Nếu như vậy, ta sẽ dốc toàn lực ủng hộ Thủ Triết, dời toàn bộ trọng tâm đến chỉnh thể phát triển.”

“Hàn Nguyệt thánh triều chúng ta cũng sẽ kiên định không dời Thủ Triết.” Chử Thiên Ca cũng trịnh trọng tỏ thái độ.

Tuy nhiên, đôi mắt đẹp của nàng chợt khẽ chuyển nói: “Nhưng mà, Thủ Triết ngươi phải trợ giúp vật tư của chúng ta nhiều lắm chứ! Đặc biệt là 【Đạo sửa】, thứ ta cần không nhiều lắm, năm cái là đủ!”

“Không sai, ta cũng muốn 【Đạo sửa】, cũng phải năm chi.” Ung An Thánh Hoàng cũng lập tức đề xuất yêu cầu, sau đó trơ mắt nhìn Vương Thủ Triết, dáng vẻ như “Ngươi không cho ta thì ta không quay về.”

“Ha ha! Các ngươi cũng dám mở miệng.” Vương Thủ Triết tức giận trừng mắt nhìn hai người bọn họ: “Nếu thay đổi một nhánh đạo, có lẽ có thể tạo ra một vị thần tử chân chính. Các ngươi hiện tại cần nhiều đạo cải tạo như vậy làm gì? Trong nhà có bao nhiêu vị trí Tiên Đế chờ người kế thừa sao?”

Ung An Thánh Hoàng lơ đễnh nói: “Cũng không thể nói như vậy. Có nhà nào chê Thần Tử nhiều? Nếu tư chất đủ cao mà nói, cho dù không có Tiên Đế truyền thừa, tương lai cũng có thể dễ dàng lên tới nửa bước Tiên Đế. Đếm được nhiều, không chừng sẽ có Thần Tử nào đó vận khí bạo tăng, dựa vào chính mình đột phá Tiên Đế chứ?”

Đối với kỹ xảo của bọn họ, trong lòng Vương Thủ Triết đã sớm đoán trước, đương nhiên sẽ không không có chút chuẩn bị nào.

“Ta có thể đổi từ hai nhánh trong gia tộc cho các ngươi, một nhà một nhánh, hơn phân nửa không có.” Sau đó, không đợi bọn họ phản đối, trên mặt Vương Thủ Triết cũng lộ ra một bộ

dáng bất đắc dĩ: “Lần này chiến lợi phẩm của Huyết Sắc Ma Điện, phần lớn quyền sở hữu đều thuộc về Tiên ủy hội, hơn nữa do Tiên ủy thống nhất phân phối, nhiều hơn nữa ta cũng không lấy ra được.”

Ung An Thánh Hoàng và Kỳ Thiên Ca nhìn nhau, trong lòng đều mừng thầm.

Cuối cùng Thủ Triết vẫn rất nhớ tình cũ.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng, bản có thể nhổ được tinh hoa trong tay Thủ Triết đã không tệ rồi, không ngờ lại có thể cạo một tấm đạo sửa, chuyến này thật đáng giá!

Thấy dáng vẻ của bọn họ như vậy, Vương Thủ Triết lại cười bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà, các ngươi cũng không phải không có được cơ hội thay đổi nhiều hơn.”

“Hiện tại Tiên giới đang đứng ở khu phát triển với tốc độ cao, kế tiếp là khu phục hưng vẫn có nhu cầu xây dựng và khai thác hàng loạt, rất nhanh sẽ có nhiệm vụ mới được đưa ra.”

“Mặt khác, kế hoạch phát triển ở khu vực biên giới Cổ Thần chiến trường cũng đã được xác định, Tiên ủy đã bắt đầu chuẩn bị trước kỳ, rất nhanh sẽ có tin tức liên quan truyền ra. Đến lúc đó khai phá khu vực biên giới Cổ Thần chiến trường sẽ áp dụng hình thức như Quang Phục khu, dùng phương thức nhiệm vụ bao ngoại.”

“Minh Viễn điện hạ và Thiên Ca bệ hạ có thể tập trung lực chú ý ở hai nơi này, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ được nhận từ Tiên ủy, liền có thể đạt được cống hiến tương ứng, trong đó tự có các loại tài nguyên để trao đổi đạo cải để có thể trao đổi.”

Vương Thủ Triết nói mấy câu, lại để lộ ra một ít tin tức nội bộ chỉ có thành viên Tiên ủy hội mới biết.

Nghe vậy, Ung An và Huyên Thiên Ca đều vui mừng.

Bọn họ tất nhiên là biết giá trị của tin tức này, cảm giác tương lai càng thêm khả kỳ.

Bên cạnh, Liễu Nhược Lam cũng bổ sung thêm một câu: “Minh Viễn điện hạ, Thiên Ca tỷ tỷ, tiên ủy lần này cũng đã rót vào không ít tài nguyên vào trong Thần Cáo bảng, nếu như

chuẩn bị thật tốt, nghĩ cách thu hoạch bài danh ưu tú hơn, cũng có thể thu được tài nguyên.”

Đối với điểm này, hai người dường như đều không có lòng tin.

Trong đó trong nhà Ung An không có Đại La Kim Tiên quá lợi hại, mà Chử Thiên Ca lại vượt quá tuổi. Tuy Vân Hoàng Thái Nữ kế thừa của nàng cũng không thể so sánh với thần tử thần nữ.

Đặc biệt là ở thời điểm cuối cùng của Thần Cáo bảng, những thiên tài hạch tâm của Vương thị nhất định cũng sẽ tham dự vào, ở dưới cạnh tranh kịch liệt như thế, muốn thu hoạch một bài danh không tệ khó như lên trời.

Vương Thủ Triết dường như nhìn ra sự nghi ngờ của bọn họ, lại cười nói: “Các ngươi yên tâm, vì để có lợi ích tốt hơn là tồn kho của Thần Cáo bảng, chủ lực Vương thị chúng ta sẽ án binh bất động trước, đợi mọi người nhổ xong chúng ta rồi mới lên, như thế, mới phù hợp tối đa hóa lợi ích.”

Trong Thần Cáo bảng có đại lượng Hỗn Độn linh thạch tồn kho, lúc này không nhổ ra làm lớn mạnh toàn bộ Tiên Tộc, còn chờ thời điểm gì?

Huống chi, mười hạng đầu lịch sử Thần Cáo bảng còn có ban thưởng tồn kho ngoài định mức.

Lúc trước hắn nói bóng nói gió tìm Thần Khuyết Khí Linh hỏi thăm, những phần thưởng kia đều là đồ tốt, ngay cả hắn cũng thèm thuồng. Nếu có thể, hắn nhất định phải quét ra toàn bộ phần thưởng tồn kho.

Nghe thấy lời Vương Thủ Triết nói, ánh mắt Ung An và Huyên Thiên Ca đều sáng lên.

Có lẽ, lần này bọn họ thật sự có thể nhổ lên một đợt này từ trong Thần Cáo bảng.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ma giới.

Chúa Tể ma điện.

Chúa Tể ánh mắt lạnh lẽo ngồi trên bảo tọa, ánh mắt thâm trầm, nhìn không ra biểu cảm.

Bên dưới bảo tọa, 【 Chí Tôn Yểm 】 đang cúi đầu cung kính bẩm báo: “Gần đây tên Chí Tôn Minh kia xuất hiện ở lưu vực 【 Cổ Hoài Thiên Hà 】, tuyên dương khắp nơi rằng hắn đã lấy được truyền thừa của chúa tể huyết sắc, ý đồ lôi kéo và phân hoá Ma tộc chúng ta. Theo mật thám báo lại, có một bộ phận Ma tộc bị mê hoặc, đã rục rịch.”

“Việc này xử trí như thế nào, còn xin chúa tể đại nhân chỉ thị.”

Với tư cách là một trong Tiên giới tam đại Thiên Hà, Cổ Hoài Thiên Hà ở phía tây Tiên giới ngày nay, bên kia cũng là chiến khu của Tiên Ma lưỡng giới, chủ yếu do Phật gia Đại Tự Tại Thiên, Vạn Hóa Thiên Ma Cung, cùng với Thái Thượng Thần Cung phụ trách trấn giữ.

“Chí Tôn Minh, được! Được lắm!”

Đáy mắt thâm trầm của Chúa Tể Bàn Sơn lấp lánh ánh đỏ, sát khí nồng nặc như thực chất.

Hắn cơ hồ muốn lập tức giết tới, trực tiếp đánh nổ đầu chó của tên phản đồ Chí Tôn Minh Minh kia.

Đáng tiếc, hắn cũng không thể.

Trước khi xảy ra sự kiện ở Huyết Sắc Ma Điện kia, thương thế của hắn còn lâu mới khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Mà Huyết Sắc Ma Điện bị phục kích, hắn lại lần nữa bị thương nặng, hiện tại mặc dù miễn cưỡng mọc cánh tay về, vết thương sau khi bị đại lượng Sáng Thế Thủy Tinh nổ tung nhìn như khép lại.

Nhưng tình huống thực tế là, tình huống của hắn vẫn hết sức gay go.

Thân là chúa tể, sinh mệnh tầng cấp của hắn cơ hồ đã đến vũ trụ đỉnh phong, trong vũ trụ hiếm có tồn tại có thể đả thương hắn, nhưng một khi bị thương, muốn nhanh chóng khôi phục cũng phi thường khó khăn.

Ít nhất, dưới tình huống thiếu năng lượng cùng đẳng cấp hỗ trợ, khôi phục cũng không nhanh chóng như vậy.

Đặc biệt là nguyên khí của Chúa Tể Bàn còn chưa khôi phục, lần này còn bị thương càng nặng, trước đây có thể dùng để bảo vệ tính mạng và tăng cường khôi phục tài nguyên thì cũng đã cạn kiệt từ lâu.

Trừ phi.

Chúa Tể Bàn Tài có thể thôn tính một lượng lớn chủng tộc có sinh mệnh lực dồi dào trong thời gian ngắn, mới có thể khôi phục nhanh hơn.

Mà hiện tại, có thể cung cấp cho hắn thôn phệ rất nhiều, hoặc là Tiên Tộc, hoặc là Ma Tộc, hoặc là, cũng chỉ còn lại có những tộc quần hoang dã kia!

Nhưng những tộc đàn hoang dại kia vừa tán vừa yếu, ngay cả tồn tại thập thất giai cũng đã ít lại càng ít, thôn phệ bọn họ, giống như là cá voi nuốt tôm, phải có một lượng lớn mới được.

Thực ra Chúa Tể Bàn đã âm thầm làm như vậy từ lâu rồi, nếu không thương thế lúc trước của y sao có thể khôi phục nhanh như vậy?

Nhưng với tình trạng thương thế của hắn bây giờ, vẫn như cũ không tính là an toàn.

Hơn nữa, nếu như hắn dám đi tìm Chí Tôn Minh, nói không chừng sẽ lần nữa giẫm vào cạm bẫy của Tiên Tộc!

“Chúa Tể đại nhân, có muốn thuộc hạ cùng hai vị Chí Tôn khác liên thủ đi thu thập Chí Tôn Minh không?” Chí Tôn Yểm phảng phất nhìn ra chỗ khó xử của Chúa Tể Bàn, cẩn thận hỏi.

“Hừ, tiếp tục đưa đồ ăn cho tiên tộc à?” Chúa Tể Thiên Cơ giọng điệu lạnh lẽo: “Cứ gác việc này sang một bên, bản Chúa Tể sẽ xử lý.”

“Vâng, thưa đại nhân.” Chí Tôn Yểm dừng lại một chút, lại do dự nói đến một chuyện khác: “Còn có một chuyện… thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

“Nói.” Chúa Tể Niết Bàn lạnh lùng trả lời.

“Chí Tôn Ác bị Tiên Tộc bắt làm tù binh, hắn hy vọng thông qua điều kiện trao đổi để chuộc lại chính mình.” Thanh âm của

Chí Tôn Yểm bất giác hạ thấp xuống vài phần, đem nhu cầu của Chí Tôn Ác nói qua một lần.

“Hai Đế ấn truyền thừa?” Chúa Tể giận dữ cười: “Tên ngu xuẩn đó làm việc bất lợi, thiếu chút nữa lừa chết bản Chúa Tể không nói, còn đầu hàng Tiên tộc! Bây giờ còn muốn dùng Đế Ấn giúp kẻ địch!”

“Hiện tại bản chúa tể thậm chí hoài nghi, có phải hắn cũng giống như Chí Tôn Minh, đã sớm âm thầm đầu phục Tiên Tộc hay không.”

Bởi vì cái gọi là “một sớm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng”, sau khi bị đâm một đợt sau lưng, hiện tại chúa tể bàn cuồng nộ đến cực điểm, nhìn ai cũng giống như phản đồ.

Trong lòng Chí Tôn Yểm rùng mình, vội vàng nói: “Vậy thuộc hạ lập tức đi đây trả lời thuộc hạ của Chí Tôn Ác.”

“Chậm đã!” Chúa Tể kêu ngừng, lại trầm giọng nói: “Ngươi nói với thuộc hạ của Ác, bảo bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, bản chúa tể sẽ đích thân cứu Ác trở về”

“Dạ, đại nhân.” Chí Tôn Yểm cúi đầu, không dám nhiều lời nữa.

Hơi ngừng một chút.

Đôi mắt lạnh lẽo đáng sợ của chúa tể chợt tỉnh lại, giọng nói lạnh như băng: “Đi vào bảo khố, lấy Thiên Yêu ma bàn ra.”

Thiên yêu ma bàn?

Chí Tôn Yểm Ma thân chấn động, chỉ cảm thấy da đầu mơ hồ có chút run lên, một cỗ cảm giác sợ hãi trong nháy mắt tràn ngập trong lòng.

“Đại nhân, ngài đây là muốn liên lạc với Chúa Tể Thiên Yêu? Chuyện này, chuyện này… ngài phải nghĩ lại!” Giọng hắn vội vàng, trong giọng nói khó nén sợ hãi: “Một khi Chúa Tể Thiên Yêu giá lâm chốn vũ trụ này, vậy chúng ta… Chúng ta…”

“Ha ha, trong lòng bản chúa tể đã hiểu.” Chúa Tể Bàn Lãnh lạnh lùng nói: “Việc này tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng chuyện đã đến nước này, chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác.”

“Huống chi, chỉ cần lợi dụng tốt, Thiên Yêu cũng chỉ là một thanh đao trong tay ta mà thôi.”

Chí Tôn Yểm thấy Chúa Tể Bàn Tâm tựa hồ tâm ý đã quyết, tuy rằng trong lòng vẫn tràn đầy sợ hãi cùng lo lắng, nhưng cũng không dám cãi lời, chỉ có thể gật đầu lĩnh mệnh: “Vâng, đại nhân.”

Trong lòng hắn thở dài một tiếng, cảm giác Chúa Tể lần này bị tính toán trọng thương, đã trở nên có chút điên cuồng.

Lúc này, hắn nhớ tới một câu thành ngữ của Tiên Tộc, gọi là “Cẩu cấp giậu đổ tường”!

Nhưng mà Chí Tôn Yểm còn chưa hoàn tất thở dài.

Lại nghe giọng nói lạnh lùng của chúa tể Bàn vang lên: “Chọn ra một số bộ lạc Ma tộc có liên quan với Chí Tôn Minh, Chí Tôn U, triệu tập bọn họ lại rồi đưa tọa độ cho bản chúa tể.”

“Cái gì?”

Chí Tôn Yểm lập tức cảm thấy lạnh cả sống lưng.

…

Chương 134: Lão tổ gia nhà ta có thủ đoạn văn bản hay không?

…

“Hừ, ngươi có ý kiến gì với bản Chúa Tể?” Chúa Tể Tiên Thiên quét mắt nhìn Chí Tôn Yểm một cái.

Chí Tôn Yểm vội vàng không ngừng hạ phong, cúi đầu trịnh trọng nói: “Thuộc hạ không có ý kiến, thuộc hạ lĩnh mệnh!”

“Tốt lắm.” Thái độ của Chúa Tể Bàn Bàn hòa hoãn mấy phần, trấn an nói: “Yểm, ngươi là thuộc hạ mà bản chúa tể tín nhiệm nhất, thực lực cũng áp đảo những chí tôn khác. Lần này, khi bản chúa tể thôn tính một phần căn nguyên Tiên Linh giới trong thần cung, khôi phục, thậm chí sau khi vượt qua thực lực đỉnh phong, sẽ đi thu thập tên phản đồ Minh kia.”

“Đến lúc đó, bản Chúa Tể sẽ để lại huyết sắc truyền thừa cho ngươi, để ngươi cũng có cơ hội trở thành Chúa Tể Ma tộc.”

Chí Tôn Yểm vội vàng bái tạ: “Đa tạ Chúa Tể ban ân.”

Dừng lại một chút, hắn nhớ tới lời phân phó trước của Chúa Tể Bàn Sơn, vội vàng nói: “Thuộc hạ đi lấy “Thiên Yêu Ma Bàn” trước.”

Dứt lời, hắn liền cáo từ rời khỏi đại điện, đi thẳng đến bảo khố.

Rất nhanh, hắn đã nhận lấy 【 Thiên Yêu ma bàn 】 từ trong bảo khố, sau đó vội vàng quay trở về đại điện của chúa tể.

【 Thiên Yêu Ma Bàn 】 là một ma khí hình mâm tròn màu đen, mặt ngoài khắc từng văn tự Ma tộc cổ xưa, mặt sau thì che kín hoa văn màu đỏ thẫm phức tạp huyền ảo, tản ra khí tức quỷ dị mà thần bí.

Sau khi được Chúa Tể Bàn Khốc cho phép, Chí Tôn Yểm khởi động Thiên Yêu Ma Bàn.

Ma bàn thần bí này một lần nữa bị phong ấn, nhưng giờ phút này, nó rốt cục có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Theo lực lượng chí tôn rót vào, hoa văn quỷ dị mặt ngoài ma bàn trong nháy mắt sáng lên.

Sau một khắc.

Từng đạo quang mang tối đen thâm thúy như đêm bỗng nhiên nở rộ.

Trong tia sáng này phảng phất ẩn chứa lực lượng khủng bố khó có thể miêu tả, quang mang vừa tới, không gian chung quanh phảng phất nhận lấy trùng kích kịch liệt bỗng nhiên rung chuyển.

Trong không gian rung chuyển, có từng cỗ Hắc Ám Pháp Tắc Chi Lực cường hãn cuồn cuộn tuôn ra, trùng kích, đối kháng với lực lượng khủng bố đến từ Thiên Yêu Ma Bàn.

Lực lượng trùng kích và đan xen vào nhau, khăn che mặt thần bí của vũ trụ đều phảng phất bị xé rách.

Bất quá, bản năng phản kháng đến từ ám năng vũ trụ, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được lực lượng trùng kích đến từ Thiên Yêu Ma Bàn.

Lấy ma bàn làm hạch tâm, quang mang nhanh chóng khuếch tán ra phía ngoài, trong chốc lát ngắn ngủi liền tạo thành một vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy này không ổn định.

Trung tâm của nó vặn vẹo, co rút lại, tạo thành một hình dạng cái phễu, phảng phất như đánh vỡ giới hạn giữa hiện thực và những điều chưa biết, kết nối về phía sâu trong vũ trụ xa xôi.

Đột nhiên.

Một âm thanh tà dị lộ ra uy nghiêm từ sâu trong vòng xoáy truyền ra, mang theo tiếng vang nặng nề như gió đêm trước khi tan rã, lạnh thấu xương, âm lãnh lộ ra một loại quỷ dị khó nói lên lời.

“Anh anh em! Cuối cùng anh cũng quyết định hợp tác với bản chúa tể rồi?”

Ngắn ngủi một câu nói, mỗi một chữ đều phảng phất bao hàm vô tận hắc ám cùng tà ác, làm cho lòng người phát lạnh.

Tiếng nói vừa dứt, từng luồng từng luồng năng lượng giống như sương mù màu đen từ chỗ sâu trong vòng xoáy trào ra.

Năng lượng này giống như gió bão trong đêm đen, điên cuồng càn quét mỗi góc ma điện, trong chốc lát ngắn ngủi đã khiến bầu không khí ma điện biến đổi.

Trong sương mù đen mông lung, một đạo hư ảnh mông lung chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Rất hiển nhiên, hư ảnh này chính là chủ nhân của Thiên Yêu ma bàn, 【Chúa Tể Thiên Yêu】.

Bộ dáng đạo hư ảnh kia thoạt nhìn tà dị mà khủng bố, thân hình mờ ảo bất định, phảng phất là do vô số xúc tu màu đen tạo thành, những xúc tu này vặn vẹo, nhúc nhích, tản ra khí tức tà ác làm người ngạt thở.

Cho dù là cường giả đỉnh cấp Ma tộc như Chí Tôn Yểm, khi nhìn thấy hình chiếu của Thiên Yêu Chúa Tể, nội tâm vẫn không ngừng phát lạnh, phảng phất đại nạn lâm đầu, cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Thấy cảnh tượng này, Chúa Tể trên bảo tọa lại có vẻ trầm ổn và lạnh lùng, thậm chí sắc mặt không hề thay đổi.

Hắn ồm ồm mở miệng, giọng nói bình thản: “Thiên Yêu, Tiên Linh giới vốn là món ăn trong mâm của Chúa Tể. Nhưng mà, nể tình cùng là Chúa Tể Ma tộc, chia cho ngươi một miếng cũng chưa hẳn không thể.”

“Xì xì…”

Nghe nói như thế, trong đôi mắt Thiên Yêu Chúa Tể lóe ra u quang kia nổi lên vẻ trêu tức nồng đậm: “Rất vui mừng khi thấy thái độ của ngươi thay đổi. Nhưng xem ra, lần này ngươi chịu thiệt không nhỏ ở trong tay dân bản xứ Tiên Linh giới.”

“Hừ!” Sắc mặt Chúa Tể Bàn trở nên âm trầm: “Bản Chúa Tể chẳng qua là không có kiên nhẫn, tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột với đám dân bản xứ. Thiên Yêu, chúng ta có thể liên thủ, mau chóng kết thúc trò chơi này. Ta có thể đáp ứng điều kiện của ngươi, trả giá ba phần căn nguyên Tiên Linh giới.”

“Ba thành?” Thiên Yêu Chúa Tể cười khinh thường: “Báo giá này đã hết hạn. Lần này, ta muốn năm thành.”

Sắc mặt Chúa Tể Bàn Dã phát lạnh, tức giận nói: “Thiên Yêu, ngươi tham lam quá đấy.”

“Tham lam? Hu hu~ Chẳng qua là trước khác nay khác.” Thiên Yêu Chúa Tể mỉm cười, thái độ tùy ý trương dương: “Suy, cầu viện phải có thái độ cầu viện. Nếu ngươi không muốn, ta có thể từ từ tìm kiếm tiêu chuẩn đạo giới Tiên Linh, cùng lắm thì tốn mười vạn năm, hai mươi vạn năm, hoặc lâu hơn chút.”

“Ta có thể chờ được, chỉ là không biết các ngươi có chờ nổi hay không.”

Nghe vậy, vẻ lạnh lẽo trong đáy mắt Chúa Tể càng ngày càng tăng, ánh mắt cũng bị che phủ bởi sương mù dày đặc.

Hắn nhìn chằm chằm vào hư ảnh Chúa Tể Thiên Yêu, sắc mặt âm tình bất định, phảng phất như đang tiến hành đấu tranh tâm lý kịch liệt.

Qua thật lâu, gã mới lạnh giọng nói: “Thành giao.”

“Bất quá, hiện tại ta chỉ có thể cho ngươi một cái Thời Không Đạo Tiêu tương cận, ngươi cần ở trong vòng ba trăm năm, dẫn đầu đến Thời Không Đạo Tiêu này, sau đó chờ đợi tín hiệu của ta.”

“Lần này trong tín hiệu của ta sẽ kèm theo tiêu chuẩn môn phái Tiên Linh giới chân chính.”

“Đến lúc đó ngươi và ta nội ứng ngoại hợp, một lần công phá giới môn, cùng nhau chinh phục hủy diệt Tiên Linh Giới, chia đều bổn nguyên Tiên Linh Giới.”

Nghe vậy, hư ảnh Chúa Tể Thiên Yêu im lặng một hồi.

Ánh mắt âm u quỷ dị của y quan sát Chúa Tể Bàn Sơn trong chốc lát, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cười khằng khặc quái dị: “Thành giao.”

“Được. Đây là Thời Không Đạo Tiêu.”

Chúa Tể niết bàn giơ tay lên, một luồng năng lượng hắc ám lập tức bắn về phía Chúa Tể Thiên Yêu, bị Chúa Tể Thiên Yêu giơ tay đón được.

Cảm nhận tin tức trong năng lượng hắc ám bao bọc, trên mặt hư ảnh Thiên Yêu Chúa Tể lập tức lộ ra nụ cười.

"Chúa Tể Bàn, ta rất chờ mong ngày gặp mặt ngươi."

Vừa nói xong, hư ảnh lập tức tán loạn, trong chớp mắt một lần nữa hóa thành từng đoàn hắc vụ quỷ dị chui trở về vòng xoáy, tiếp theo biến mất không thấy gì nữa.

Khối 【Thiên Yêu ma bàn】 kia, cũng nhanh chóng thu liễm vòng xoáy và hắc quang, về tới bộ dáng ban đầu.

Chí Tôn Yểm dè dặt đỡ lấy nó, sau đó phong ấn nó lần nữa, lúc này mới kinh hãi nói với Chúa Tể Bàn: "Đại nhân, với cá tính của Chúa Tể Thiên Yêu, một khi đột phá giới môn, giá lâm tới Tiên Linh giới, chỉ sợ chúng ta không thể ước thúc được hắn."

"Giá lâm? Không không không, hắn sẽ không có cơ hội giá lâm Tiên Linh giới." Chúa Tể vênh mặt cười lạnh: "Muốn từ bên ngoài đánh xuyên qua giới môn Tiên Linh Giới, không phải chuyện dễ dàng. Vừa rồi bản chúa tể nói vậy chỉ là muốn lừa hắn nội ứng ngoại hợp, mượn lực lượng hắn tấn công giới môn để thu hút Hồng, còn có chủ lực của Tiên giới khiến bọn họ không dám rời khỏi giới môn."

"Đến lúc đó, bản chúa tể có thể thong dong xử lý sự kiện Tuyền Cơ Thần Cung, thu hoạch đủ loại chỗ tốt trong đó, cũng mượn bộ phận Tiên Linh Giới bổn nguyên bên trong Côn Bằng Thần Cung khôi phục tới thực lực đỉnh phong, thậm chí tiến thêm một bước."

"Đến lúc đó, phản tặc Minh bổn tọa có thể dễ dàng thu thập."

"Sau đó, bản Chúa Tể có thể tùy cơ hành động, lén lút phối hợp chiến đấu với Hồng Thành. Nếu có thể thu thập hoàn toàn Thiên Yêu, thu nạp bộ hạ của hắn sẽ không thể tốt hơn. Cho dù tạm thời không thể giết chết hắn nhưng ít nhất cũng có thể khiến hắn trọng thương, ngăn cách hắn ngoài giới môn. Hắn mơ tưởng chạm tới Tiên Linh Giới của Chúa Tể."

Những lời này đều là Chúa Tể Bàn Bàn trấn an tâm phúc dưới trướng.

Nếu không, mấy tâm phúc dưới trướng hoảng sợ, rất có khả năng khiến thế cục xuất hiện biến hóa ngoài dự liệu.

Dù sao hiện tại bên ngoài còn có một tên phản tặc, đang kéo cờ yêu ngôn hoặc chúng, ý đồ phân hoá Ma tộc.

Những lời này nói ra, hiệu quả cũng thật sự tương đối rõ ràng.

Chí Tôn Yểm biết Chúa Tể Bàn đang có kế hoạch làm việc, chứ không phải mù quáng ứng phó khẩn cấp, bảo hổ lột da, lúc này nội tâm mới an tâm hơn một chút.

Hắn âm thầm suy nghĩ kế hoạch này, phát hiện mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng đích xác có tính khả thi.

Có Ma tộc ngoại giới gõ cửa giới môn, ý đồ xâm lấn Tiên Linh giới, Hồng Hòa Tiên giới chủ lực không có khả năng mặc kệ, đi thủ giới môn là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Nếu không, một khi gọi Thiên Yêu chúa tể đại quân xông vào Tiên Linh giới, tất nhiên sẽ dẫn đến Tiên Linh giới hủy diệt.

Kể từ đó, bên phía Tuyền Cơ Thần Cung xuất hiện phòng hộ trống rỗng, cũng trở thành kết quả tất nhiên.

Mặc dù Tiên Tộc thấy rõ lực nhạy cảm, cảm giác được nguy cơ của Tuyền Cơ Thần Cung, từ bỏ cơ hội để cho tinh anh trẻ tuổi của Tiên Tộc tiến vào Côn Bằng Thần Cung, tránh cho tinh anh trẻ tuổi của Tiên Giới bị một lưới bắt hết, nhưng sẽ khiến Côn Bằng Thần Cung rơi vào trong tay chúa tể đại nhân.

“Đại nhân, có khả năng xuất hiện hay không, Chúa Tể Thiên Yêu không dựa theo kế hoạch tấn công cửa giới?” Chí Tôn Yểm Tử nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nguy hiểm duy nhất cũng chính là cái này, bèn lên tiếng dò hỏi: “Dù sao Chúa Tể Thiên Yêu luôn nổi tiếng là quỷ quyệt ngoan độc.”

Hai mắt Chúa Tể Bàn Chủ lóe sáng mấy lần, lạnh lùng nói: ” băn khoăn của ngươi không phải không có lý. Bản Chúa Tể sẽ để Thiên Yêu tấn công giới môn trước thời hạn, nếu hắn không động đậy, bản Chúa Tể sẽ bất động, thà từ bỏ cơ hội của Tuyền Cơ Thần Cung.”

Sau khi nếm qua thiệt thòi lớn, bây giờ hắn rất có thái độ một lần ngã một lần khôn.

“Nếu thật sự đến nước này…” Ánh mắt hắn âm trầm, giọng nói cũng nhuốm đầy sát khí: “Bản chúa tể cũng không ngại trả giá triệt để từ bỏ Tiên Linh giới, quay đầu liên thủ với Tiên tộc, giết chết tai hoạ ngầm Thiên Yêu bội bạc, tiếp nhận di sản của hắn.”

Đến lúc này, Chí Tôn Yểm mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra kế hoạch lần này của Chúa Tể đại nhân khá ổn thỏa.

Ngay lập tức, hắn liền đi chấp hành mệnh lệnh và an bài của đại nhân.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Lộc Minh học viện.

Ngoại môn.

Trong khoảng thời gian ngắn, dưới sự “Khổ tâm kinh doanh” của Vương Thủ Triết, Lộc Minh học viện đã phát triển thành đệ nhất học viện Tiên giới.

Theo học viện không ngừng khuếch trương chiêu thức, học viện hiện tại đã chia làm nội viện cùng ngoại viện.

Ngưỡng cửa nhập học của nội viện cực cao, nhất định phải đạt tới cấp bậc Đạo Đinh chưa từng kế thừa 【Đạo thư】, trình độ thức tỉnh huyết mạch đã đạt tới chênh lệch đẳng cấp Đạo Tử Đinh.

Cấp bậc học sinh này, tương lai sẽ trở thành một tu sĩ Hỗn Nguyên Cảnh trung kỳ.

Nếu như trong quá trình cầu học đạt được thành tích tốt, hoặc là ở học viện tuyên bố các loại nhiệm vụ hoặc là bình chọn, trong đấu kỹ đạt được thành tích tốt, lại tiếp tục tiến thêm một bước, tương lai chính là đạt tới Hỗn Nguyên Cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong cũng có thể.

Điều kiện nhập học ngoại viện thì hơi buông lỏng một chút, nhưng ít nhất cũng phải đạt tới sau khi kế thừa Thánh Đồ, cấp độ huyết mạch đạt tới tiêu chuẩn Thánh Tử Ất đẳng.

Nếu tu sĩ như vậy đủ số mệnh, tương lai cũng có cơ hội kế thừa đạo thư, trở thành đạo chủ.

Bất quá, ngưỡng cửa nhập học của Lộc Minh học viện tuy cao, nhưng tu sĩ một khi bước vào cánh cửa này, liền là một phương thiên địa khác, vô luận là có nhân mạch, hay là các loại cơ hội cùng lựa chọn, đều sẽ xa xa vượt xa ngoại giới.

Mà những thứ này, cũng sẽ làm cho học sinh tiến vào nơi này có được nhiều khả năng hơn ngoại giới.

Thậm chí có không ít học sinh ngoại viện biểu hiện phi thường ưu dị ở trường học, sau khi thu hoạch đủ học phần, được ban cho dược tề cải thiện huyết mạch, một bước lên trời tiến vào nội viện.

Cũng không thiếu đệ tử nội viện, tấn thăng thành Chuẩn Thần Tử hoặc là Thần Tử chân chính, trở thành môn đồ truyền kỳ của viện trưởng.

Cũng bởi vậy, hiện nay, toàn bộ gia tộc và thế lực ở Tiên giới đều bị trục xuất, dồn đầu hoặc tiễn đưa đệ tử trẻ tuổi hoặc tộc nhân đến Lộc Minh Học Viện, thậm chí không tiếc cầu xin gia gia báo cho bà nội, kéo bè kéo cánh quan hệ.

Dù sao thì thế giới của có người có quan hệ và nhân tình, ngay cả Vương Thủ Triết cũng không thể đặt mình ngoài đạo lý đối nhân xử thế.

Một ngày này.

Liền có người đi cửa sau.

Ngoại viện Lộc Minh Học Viện chiêu sinh làm.

Trong văn phòng.

Đại đệ tử thân truyền Đông Phương Ngạo Thế của Vương Ly Dao, vẻ mặt tươi cười chắp tay nói với một vị nam tử: “Bảo Ngôn huynh, chuyện của Hạ Tuyết nhà ta, đa tạ ngài.”

Tộc nhân trực mạch Vương Bảo Ngôn không dám khinh thường, vội vàng đáp lễ: “Ngạo thế huynh đa lễ! Ngài mở miệng phải thêm một đệ tử ngoại viện, chậm rãi nói Hạ Tuyết cô nương hoàn toàn phù hợp điều kiện, cho dù là không phù hợp, cũng phải để cho nàng phù hợp.”

Nói đùa.

Vị trước mắt này là thân truyền đại đệ tử của Ly Dao lão tổ nhà mình, hơn nữa vì việc này, Ly Dao lão tổ còn thêm bạn tốt của hắn trên máy truyền tin, gửi tin nhắn cho hắn, việc này tự nhiên làm thế nào cũng được.

Hơn nữa, Đông Phương Hạ Tuyết này còn là xuất thân của Đông Phương Tuyết ở thế giới Thần Võ Trường Ninh Đông Phương thị, từ nhỏ tiếp nhận tiêu chuẩn giáo dục Trường Ninh vệ lớn lên, căn nguyên chính xác, hiểu rõ căn nguyên, cuộc thi văn hóa cũng hoàn toàn hợp cách.

Nói xong, Vương Bảo Ngôn nhìn về phía tiểu cô nương bên cạnh Đông Phương Ngạo Thế, vẻ mặt ôn hoà nói: "Hạ Tuyết cô nương, thủ tục nhập học của cô đã làm xong, từ giờ trở đi cô chính là học sinh ngoại viện của học viện Lộc Minh. Hôm nay, cô trước hết ở trong học viện tùy ý đi một chút, làm quen."

"Đa tạ Bảo Ngôn lão tổ." Đông Phương Hạ Tuyết nhu thuận đáp lại.

Trong lúc nói chuyện, nhân viên công tác bị Vương Bảo Ngôn gọi vào, mang theo Đông Phương Hạ Tuyết rời khỏi văn phòng, đi vào trong học viện.

Mà Đông Phương Ngạo Thế thì ở lại trong phòng làm việc, tiếp tục lưu lại cùng Vương Bảo Ngôn nói chuyện phiếm vài câu, ám chỉ chính mình nhớ rõ ân tình này, lúc này mới yên tâm rời đi.

Mà lúc này.

Bên kia Đông Phương Hạ Tuyết, tâm tình đã vui vẻ, bước đi nhẹ nhàng dạo bước ở bên trong Lộc Minh học viện mà nàng hướng tới đã lâu.

Đây là thánh địa lý tưởng của nàng, là nơi bắt đầu giấc mơ của nàng.

Chỉ cần nghĩ tới tương lai mình sẽ học tập ở đây, cuộc sống, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, toàn thân như tràn ngập nhiệt tình.

Đang đi dạo.

Đột nhiên.

Trong một đình nghỉ mát cách đó không xa truyền đến trận trận tiếng ồn ào.

“Ngoại hiệu, trên 【Tiên Tân bản】 của hôm nay, không ngờ đăng lên “sự tích quang huy” của học sinh nội viện Cơ Thiên Dương.”

“Sự tích huy hoàng gì?”

“Ha ha” Tác giả ‘Công chúa’ của Tiên Tân Tuần không nhận, vậy mà viết cho Cơ Thiên Dương một quyển mục quan mục, khen hắn vì muốn quật khởi chịu nhục, thủ đoạn rất cao minh, kết giao một người bạn gái có thể lăn lộn đến Chuẩn Thần Tử, kết giao hai người bạn gái có thể lăn lộn đến Thần tử, ở đây nhiều thêm mấy người bạn gái, bảo đảm không đủ liền có thể đến Thiếu Giới Chủ, thế mà thay thế được cung chủ.”

“Chậc chậc, thư mục này ta cũng đã xem qua, [không cần lão sư】 văn bút thật là sắc bén, toàn bộ câu nói đều là lời khen dẫn kinh chứng điển, nói cái gì mà người trong gia tộc ai hiểu được, đây chính là khuôn mẫu của chúng ta, khiến hắn tự biết xấu hổ, còn xướng nghị người có chí có thể noi theo…”

Vị “Công chúa không cần” này chính là một tác giả lớn, từng viết ra rất nhiều văn hay kinh điển, tỷ như 【Tiên Trọng series kinh điển nhất】.

Đồng thời, hắn vẫn là một trong những cổ đông của tập đoàn truyền môi giới.

Ở Tiên giới hiện giờ, hắn hoàn toàn xứng đáng là nhân vật phong vân.

“Hay quá! Quá hay! Đây quả thực là điển hình truyền bá án lệ.” Một học sinh ánh mắt tỏa sáng, trong ngôn ngữ tràn đầy sùng kính đối với “công chúa không cần”, “Nếu như không cần sư phụ đứng ở điểm cao của chế độ đạo đức, đối với hành vi của Cơ Thiên Dương tiến hành chỉ trích phê bình, mặc dù cũng sẽ dẫn đến một bộ phận người cộng hưởng, nhưng hiệu ứng truyền bá cùng oanh động tuyệt đối sẽ không mạnh như thế.”

“Ngược lại bây giờ, không một câu chỉ trích, nhưng độ truyền bá đều đã có.”

“Lần này Cơ Thiên Dương triệt để nổi danh rồi. Hắc hắc - tiêu đề tiên tân a! Cái này so với việc hắn xông lên Thần Khuyết hiện đại 100 lần, rầm rầm hàng nghìn lần, vạn lần!”

Đông Phương Hạ Tuyết theo tiếng đi đến bên cạnh đình nghỉ mát, nhìn đệ tử tràn đầy bên trong, nghe bên trong không ngừng truyền đến tiếng nghị luận, có chút không rõ ràng cho lắm.

Nhưng sau khi nàng cầm một bản Tuần Tiên Tân, cẩn thận đọc một lần thư mục, nhất thời tức giận đến mức từ linh hồn run rẩy, dạ dày từng trận chua xót.

Nàng cả đời này cũng chưa từng thấy qua nam nhân nào phá hoại như vậy.

Ngay khi nàng chuẩn bị phun hai cái lên Tuần Tiên Tân để biểu đạt lập trường.

Đột nhiên, xa xa truyền đến một tiếng có chút hưng phấn hô to: “Mọi người mau đến xem a~ Cơ Thiên Dương và Diêu Tần Kỳ cãi nhau ở phía sau núi.”

Cùng với một tiếng thét to này.

Chúng học sinh nhao nhao hóa thành một đạo hồng quang, lướt về phía hậu sơn vây xem.

Ngày đầu tiên Đông Phương Hạ Tuyết nhập học, đã ăn dưa to như thế, nhất thời cũng không kiềm chế được bát quái chi tâm hừng hực thiêu đốt, lập tức hóa thành độn quang theo sát mà đi, lẫn vào trong đám học sinh bát quái.

Giờ phút này.

Phía sau núi.

Cơ Thiên Dương bề ngoài phong độ nhẹ nhàng, quả nhiên đang lôi kéo kéo Diêu Tần Kỳ.

Hắn phảng phất như mất đi lý trí, gân xanh trên bàn tay có chút nổi lên, kéo Diêu Tần Kỳ bi thương nói: “Tần Kỳ, Tuần Tiên Tân đều là nói mò. Ta không có, ta không phải loại người như vậy, ta đối với ngươi là chân ái.”

“Cơ Thiên Dương, ngươi buông tay cho ta, ta và ngươi không có bất cứ quan hệ gì!” Sắc mặt Diêu Tần Kỳ lúc đỏ lúc trắng,

ra sức giãy giụa, một bộ dạng muốn phủi sạch quan hệ với Cơ Thiên Dương.

Thư mục trên Tuần Tiên Tân truyền đi xôn xao hẳn lên, đương nhiên nàng cũng đã sớm xem qua.

Trên thực tế, không chỉ nàng nhìn thấy, người trong nhà nàng cũng nhìn thấy.

Phải biết rằng, Tuần Tiên Tân bây giờ là toàn bộ Tiên giới đồng bộ phát hành, chuyện của Cơ Thiên Dương hiện giờ chỉ sợ đã truyền khắp toàn bộ Tiên giới.

Ngay ở không lâu trước đây, nàng nhận được tin tức của đệ nhất lão tổ gia tộc.

Đó là một vị bán Tiên Đế cường đại, hắn nổi trận lôi đình giận dữ mắng Diêu Tần Kỳ một trận, nói là không lập tức phân rõ giới hạn với Cơ Thiên Dương, liền trục xuất nàng khỏi gia tộc!

Diêu Tần Kỳ trong lòng biết nếu như mình mất đi sự che chở của gia tộc, lại thêm một thân xú danh, chỉ sợ cả đời cũng sẽ hãm sâu vào vũng bùn. Mặc cho nàng kiêu căng gấp trăm lần, cũng không dám ngỗ nghịch đệ nhất lão tổ gia tộc!

Huống chi, bây giờ Cơ Thiên Dương thanh danh hôi thối, ai dính vào hắn đều sẽ gặp tai ương, căn bản không có nửa điểm giá trị, nàng sẽ không lưu luyến nữa.

Nhưng lúc này Cơ Thiên Dương lại giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, gắt gao túm lấy Diêu Tần Kỳ không buông: "Tần Kỳ, chẳng lẽ ngươi đã quên lời thề biển sơn minh giữa chúng ta? Ngươi có thể giải thích với lão tổ tông của ngươi, thậm chí ta còn có thể ở rể Diêu thị các ngươi!"

"Cơ Thiên Dương, trước đó ta đều bị ngươi che mắt." Diêu Tần Kỳ lớn tiếng quát tháo, cố gắng muốn thoát khỏi hắn: "Nếu ta sớm biết ngươi là loại người này, ngay cả mắt cũng sẽ không nhìn ngươi một cái, ngươi còn không buông tay, đừng trách ta không khách khí."

"Con tiện nhân này." Cơ Thiên Dương nghe nàng nói lời ác độc như thế, không khỏi giận dữ mà cười: "Lúc trước nếu không phải ngươi liều mạng câu dẫn ta, nếu không phải ngươi nhất định phải dẫm Trần Tử Lộ dưới lòng bàn chân, ta làm sao lại mắc lừa ngươi!"

“Ngươi, ngươi dám mắng ta?” Diêu Tần Kỳ cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Mắng ngươi thì sao? Tiện nhân nhà ngươi, tất cả chuyện này đều là do ngươi giở trò quỷ, bây giờ ngươi muốn ta chết, ta sẽ kéo ngươi cùng chết!” Cơ Thiên Dương ra vẻ mất đi lý trí.

Ngay khi bọn họ mắng chửi nhau, vạch trần lẫn nhau.

Quần chúng ăn dưa lại nghe đến đặc biệt hưng phấn. Nguyên lai trong đó còn có cố sự như vậy, vậy thì Diêu Tần Kỳ này thật đúng là một điểm cũng không vô tội a!

Một đôi này, hiện tại quả thực chính là chó cắn chó, cả hai đều một miệng chó.

Xa xa.

Vương Dần Hiên, Vương Tống Nhất, Vương Quân Hà, cùng với bốn tinh anh Vương Cẩn Na của Vương thị đang trốn trong một góc, xếp hàng đứng, ăn dưa tại hiện trường.

Trong đó hưng phấn nhất, đương nhiên phải kể đến Vương Quân Hà.

Nàng hưng phấn vung nắm đấm, khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ rực, ngay cả một đôi răng nanh nhọn hoắt của ma tộc cũng mọc ra: “Cắn! Tiếp tục cắn! Cặn bã nữ chết tiệt, bảo các ngươi khi dễ Tử Lộ tỷ tỷ! Để các ngươi đối nghịch với bản tiểu thư!”

Ngoài hưng phấn, nàng còn không quên tán dương ca ca: “Vương Dần Hiên, lần này đa tạ ngươi rồi! Ta không ngờ ngươi vẫn còn có chút năng lực, quay đầu ta giới thiệu bạn gái cho ngươi. Bằng hữu của ta rất nhiều, Yến gầy Hoàn mập tùy ngươi chọn.”

“Gọi ca ca!” Vương Dần Hiên tức giận gõ cái đầu nhỏ của cô bé một cái. “Nếu còn không hiểu kính già yêu trẻ, ta sẽ đưa cô đến Tông Từ chấp hành gia pháp.”

Nói như vậy, trong lòng hắn cũng là có chút bất đắc dĩ.

Hắn có thể nói ra chủ ý này, đều là lão tổ gia gia nghĩ ra sao? Lão tổ gia gia thật đúng là yêu thương Quân Hà nha đầu, bản thân mình trăm công nghìn việc, còn không quên từng cho nhà mình bày mưu tính kế, cho nàng thắng.

“Mau mau mau! Ca ca ngươi mau tiến vào tập tiếp theo, bổn tiểu thư đã khẩn cấp muốn xem trò hay tiếp theo.” Vương Quân Hà hô to, dáng vẻ rất không kiên nhẫn.

Vương Dần Hiên thân là một trong những nhân vật dự bị, rất khó thấy muội muội ngoan ngoãn gọi hắn là ” ca ca”, trong lòng cũng vô cùng hưởng thụ, lập tức búng tay một cái, nhanh chóng tiến vào tập thể.

Xa xa.

Lại có một đám học sinh hô lên.

“Biệt danh, Thái Thượng Tiên Đế tuyên bố với bên ngoài thu nhận 【 Trần Tử Lộ 】 là đệ tử thân truyền của quan môn, tỏ vẻ phải ủng hộ nàng trùng kích danh sách cao trên Thần Cáo bảng.”

“Cái gì?”

Tin tức này, quả thực giống như là sấm sét nổ vang, làm kinh động từng trận kinh hô.

Ngay cả Cơ Thiên Dương và Diêu Tần Kỳ cũng không cãi nhau nữa, đều là vẻ mặt khiếp sợ cùng không dám tin.

Xa xa.

Một đạo kinh hồng xé rách bầu trời.

Trần Tử Lộ chân đạp một thanh Hỗn Nguyên Đạo Kiếm phá vỡ tầng mây, nhanh nhẹn bay qua bầu trời.

Dưới ánh mặt trời, trên người nàng mặc một bộ nghê thường vũ y hoa lệ phảng phất có hào quang màu sắc rực rỡ chảy xuôi, theo gió chập chờn chiết xạ ra đạo vầng sáng, thoạt nhìn đẹp không sao tả xiết.

Ngay cả trên người nàng cũng có hào quang lóng lánh lập loè, làm cho nàng thoạt nhìn giống như khoác lên người một tầng bảo quang mông lung mà chưa từng nội liễm, hiển thị rõ bộ dáng huyết mạch đại tiến, không kiềm chế được.

So với khoảng thời gian trước, giờ phút này cả người nàng giống như là thoát thai hoán cốt, khí chất toàn thân như thần nữ giáng lâm, mờ mịt như mây mù, lãnh diễm như băng sương.

Nàng không dừng lại, chỉ đi ngang qua một chút rồi bồng bềnh lướt tới, chỉ để lại một sắc thái vô cùng kinh diễm trong mắt mọi người.

Một đám học sinh ăn dưa nhao nhao há to miệng, phát ra từng trận tiếng tán thưởng không có kiến thức.

Cơ Thiên Dương nhìn thấy một màn này, mặt lại triệt để cứng đờ.

Cảm xúc hối hận nồng đậm giống như thực chất, giống như thủy triều đánh thẳng vào hắn, làm cho sắc mặt của hắn lúc xanh lúc trắng, tựa như biến thành một cái khay màu.

Mà sắc mặt Diêu Tần Kỳ cũng khó nhìn thấy cực hạn, cắn môi đến mức không tự biết.

Thấy được một màn này.

Vương Quân Hà giống như là mùa hè hè ăn kem ly, dễ chịu từ đầu đến chân, cả người đều lâng lâng muốn chết.

Nàng nhịn không được cười ha ha lên: “Đôi cẩu nam nữ kia, dám đối nghịch với bổn tiểu thư, chính là kết cục này.”

Mà Vương Dần Hiên thì âm thầm cười khổ.

Bộ sách võ thuật quen thuộc này, tràn đầy cảm giác nhìn thấu, nhìn thế nào cũng giống như nội dung trong bản sao nho nhỏ sảng khóa chữ.

Chẳng lẽ lão tổ gia gia nhà mình lại thích xem tiểu chép sổ sao?

…

Chương 135: Hệ thống thăng cấp! Gia đình nhỏ ấm áp…

…

Nhìn muội muội nhà mình tràn đầy hưng phấn, Vương Dần Hiên giơ cổ tay lên, liếc mắt nhìn đồng hồ cổ tay nói: “Lão muội, kế tiếp cũng không có gì đẹp mắt. Dựa theo kịch bản, không ngoài việc khiến cho quần chúng kích động, dư luận nổi lên bốn phía, mà lão tổ gia gia nhà chúng ta có thể thuận theo dân ý, khai trừ Cơ Thiên Dương cùng Diêu Kỳ ra khỏi Lộc Minh học viện.”

Bị nói như vậy, Vương Quân Hà chợt cảm thấy không thú vị.

Nàng nhe răng nanh về phía lão ca Vương Dần Hiên: “Quái quỷ, ngươi thật đáng ghét.”

“Thời gian không sai biệt lắm.” Vương Dần Hiên kéo Vương Quân Hà lại: “Dựa theo thông tin liên lạc trước đó, cha và mẹ trẻ từ khu Sáng Phục trở về, điểm này hẳn là đã về tới nhà nhỏ, có lẽ đang đợi chúng ta trở về ăn cơm.”

“Được rồi.”

Vương Quân Hà lúc này mới quét sạch cảm xúc không vui, một lần nữa trở nên vui vẻ vui vẻ, một bộ dáng có chút chờ mong cùng người nhà đoàn tụ.

Nữ vương Bạch Ngọc Hà cùng Vương Hựu Nhạc thống khổ, đều tham dự quang phục chiến khu ma Thái Minh Ma, mà tinh lực cũng đều đầu nhập vào thanh phục khu, khai thác, kiến thiết nhiệm vụ.

Nhất là Nữ vương thống khổ.

Công việc chủ yếu của nàng chính là thu nạp các lộ tàn quân của Ma tộc, tiến hành chỉnh hợp, xóa bỏ tinh hoa, cùng với giáo hóa và huấn luyện. Như vậy, vừa có thể giải quyết tai hoạ ngầm của Ma tộc còn sót lại, cũng có thể tăng cường chiến lực tổng thể bên mình.

Hôm nay tam đại quang phục khu, thống khổ nữ vương tổng cộng đã thu nạp hơn hai mươi người dưới trướng cấp Đại

thống lĩnh, Ma Chủ hơn ngàn, mấy vạn Chân Ma, cùng với hàng tỉ Ma tộc.

Mà công việc chủ yếu của Vương Hựu Nhạc chính là phụ trợ nữ vương tiến hành công tác.

Về phần Linh Lung công chúa thì lưu lại Huyền Thiên thành, hiệp trợ thống khổ Nữ vương bộ tiến hành mua sắm vật tư, vận chuyển, cùng với bán ra các loại công tác liên quan, phối hợp tài nguyên ra vào trong Vương thị gia tộc, gánh vác chức trách tổng điều động hậu cần.

Một nhà ba người mỗi người một chức, cũng làm rất có dáng vẻ.

Tuy nhiên cũng là vì vậy, người một nhà tụ họp rất ít, Vương Quân Hà đã lâu không gặp phụ thân và mẫu thân.

…

Gần nửa ngày sau.

Một tòa nhà ở khu phía đông Huyền Thiên thành, do 【Phòng sản Vương thị】 đầu tư, Vương thị kiến công xây dựng tầng cao ốc tổng hợp to lớn do xây dựng hiện đại.

Tầng cao nhất là một bộ hộ hình cực lớn, phong cách gia trang đều cực kỳ đặc sắc hiện đại hóa của Vương thị, ấm áp, đơn giản, lại lộ ra tiện lợi sinh hoạt khắp nơi, cửa sổ sát đất làm cho ánh mặt trời trong phòng khách cực kỳ dồi dào, đồng thời cũng làm cho tầm nhìn trở nên vô cùng rộng rãi.

Khác với Vương thị thế hệ trước thích ở trong trạch viện rơi xuống đất, có không ít thế hệ trẻ của Vương thị càng thích loại hiện đại hóa này, càng thêm sạch sẽ trong sáng, cũng càng tiện lợi hơn.

Trong nội bộ nơi ở như vậy, các loại phương tiện cũng thường càng thêm đầy đủ, để cho người ở nơi này có thể kết nối lên mạng rất thuận tiện, bất kể là sử dụng mạng lưới thông tin, xem phim ảnh, vẫn là chơi một số trò chơi mạng lưới yêu cầu khá cao, đều vô cùng tiện lợi.

Về phần tu hành, vậy cũng không sợ.

Thứ nhất là toàn bộ Tiên giới linh khí tràn đầy, thứ hai, linh khí tuôn ra từ linh mạch dưới đáy tòa nhà thông qua trận pháp điều động, có thể thông qua ống trực tiếp nhập hộ, sẽ không chậm trễ tu luyện.

Vương Hựu Nhạc so với nhà cũ, vẫn là thích lâu phòng như vậy hơn, liền đặt điểm dừng chân ở Huyền Thiên thành, thiết lập ở trong tòa nhà Vương thị này.

Giờ phút này.

Bên trong tầng trệt của Đại Bình.

Gia đình nhỏ của Vương Hựu Nhạc đang ở bên cạnh bàn ăn trước cửa sổ dùng cơm.

Trên bàn ăn trước mặt năm người chất đầy, các loại mỹ thực rực rỡ muôn màu, đang tản ra hương thơm mê người.

Những thứ này không phải là trong nhà bọn họ nấu nướng, mà là trực tiếp bán ra ngoài Quỳnh Quang Các, do chuyên dùng phi liên đưa tới.

Không còn cách nào khác, nhà bọn họ năm người, trình độ nấu cơm đều rất bình thường, hơn nữa bán bên ngoài Quỳnh Quang các vừa mỹ vị lại vừa phong phú lại mau lẹ, so với tự bọn họ nấu cơm có lời hơn nhiều.

Người một nhà hiếm khi tụ tập cùng một chỗ, vừa ăn vừa trò chuyện.

Ban đầu Vương Hựu Nhạc nói chuyện vẫn là một ít tin đồn thú vị ở Phục Khu Quang, nhưng thấy nữ nhi Vương Quân Hà tựa hồ đối với những thứ này cũng không cảm thấy hứng thú lắm, liền chuyển đề tài, hàn huyên về việc học tập của nàng.

“Hà Nhi, gần đây con học nghề thế nào? Sao đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa tốt nghiệp học viện Lộc Minh? Có muốn cha mở ra một chút tình thương của cha để dạy bù cho con không?”

Lời này vừa nói ra, mặt Vương Quân Hà đều đen lại.

Lão cha nhà mình thật đúng là thích hết chuyện này đến chuyện khác.

Nàng lầm bầm chép chép miệng: “Đó là vì lão tổ gia gia thương ta, không muốn ta rời xa hắn sớm như vậy. Nhưng thật ra phụ thân ngài, gần đây Đế Ấn sơ hình tìm hiểu thế nào rồi? Ngài có muốn ta giúp ngài tham khảo một chút hay không, dù sao 【Tiên Ma Cửu Biến】 của ta đã gần với hình thức ban đầu của Đế Ấn rồi.”

Trong nháy mắt này, mặt Vương Hựu Nhạc cũng đen lại.

Hắn lúc này tức giận phản bác: “Ta đó là chuẩn bị từ bỏ Vũ Nhạc Đế Ấn kiếp trước, muốn trên cơ sở này đi ra một con đường mới. Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, làm sao có thể nhanh như vậy?”

Hơn nữa, Tiên Ma Cửu Biến của Vương Quân Hà có một đống Tiên Đế hỗ trợ, mới thôi diễn được nhanh như vậy, hắn nào có điều kiện này?

“Đúng rồi, nhìn con bây giờ càng nhanh mồm nhanh miệng, chắc không phải là đang ở trong học viện yêu đương chứ? Con phải chú ý lau mắt, chú ý phân biệt tra nam. Có muốn phụ thân truyền thụ cho con chút thủ đoạn cặn bã nam không?”

“Nhưng mà thôi, chỉ là đám người trong học viện kia, một mình ta cũng chướng mắt. Hơn nữa, người ta còn chưa tới hai ngàn tuổi, vẫn còn là con nít!” Vương Quân Hà buồn bực lay lay cơm cửu phẩm Đạo mễ, nhịn không được liếc mắt nhìn Vương Dần Hiên: “Ngược lại ca ca, thân là người thừa kế hợp pháp thứ tám của gia tộc, phải sớm bàn chuyện hôn nhân. Ít nhất cũng phải nhanh chóng sinh ra người thừa kế hợp pháp thứ chín trong nhà, bằng không sau này tu vi càng ngày càng cao, sinh con sẽ càng khó.”

Vương Dần Hiên đang xem trò vui ăn cơm, không ngờ một mồi lửa đốt lên đầu hắn, vẻ mặt trong nháy mắt cứng đờ.

Mắt hắn đảo một vòng, lập tức chuyển đề tài nói: “Cha, cha và mẹ trẻ đã hoàn thành nhiệm vụ ở khu phụ liệu sáng, hệ thống đã ban thưởng xong, trực tiếp là một viên 【Thập Tam Phẩm Tạo Hóa Thần Đan】.”

“Chỉ như vậy?”

Vương Hựu Nhạc nhướng mày, có chút ghét bỏ: “Ta và mẹ trẻ ngươi ở khu hồi phục đã bận rộn lâu như vậy, mẫu thân ngươi

cũng liều mạng sống chết làm hậu cần! Kết quả là những nhiệm vụ lớn bao năm qua, đã thưởng cho cái này? Ta thấy cái hệ thống rách kia của ngươi sớm có cách thức hóa tốt lắm."

Đương nhiên rất có giá trị của Tạo Hóa Thần Đan, dù cho giá cả có giảm đi một lần cũng đáng giá mấy trăm Hỗn Độn Linh Thạch.

Nhưng hôm nay Vương Hựu Nhạc "tay nắm trọng quyền", thế nhưng gián tiếp chỉ huy một chi đại quân Ma tộc khổng lồ, sao có thể quan tâm đến điều này?

Lúc này.

Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ trừng Vương Hựu Nhạc một cái: "Ngươi bận cái gì vậy? Phía trước có ta xung phong hãm trận, phía sau có Linh Lung tọa trấn trấn phối hợp. Chỉ là chút nhiệm vụ hồi phục kia, nhiều ngươi một ít một cái cũng không ảnh hưởng toàn cục."

"Không sai." Linh Lung công chúa cũng vô điều kiện làm chỗ dựa cho nhi tử, trừng mắt nhìn Vương Hựu Nhạc nói: "Nhi tử giao nhiệm vụ cho ngươi, đó là đốc thúc ngươi tiến tới. Huống hồ, Tạo Hóa Thần Đan này vốn là phần thưởng ngoài định mức, ngươi là điểm cống hiến nhiệm vụ lại không thiếu, còn yêu cầu nhiều như vậy?"

Vương Hựu Nhạc bị hai bà xã tập kích lửa, trong nháy mắt không lên tiếng nữa, bắt đầu vùi đầu hì hục băm rau.

"Ha ha, hóa ra ngươi ghét bỏ nhiệm vụ ban thưởng thấp sao?" Vương Dần Hiên ngược lại không tức giận, ngược lại bắt được cơ hội, cười hắc hắc xông lên trước, "Gần đây hệ thống của ta cùng Chưởng Giới Lệnh của lão tổ gia gia dung hợp một chút, trải qua một thời gian ngắn hệ thống thăng cấp, hiện tại biến hóa rất lớn."

"Có thể lớn bao nhiêu?" Vương Hựu Nhạc bĩu môi, có chút khinh thường: "Chẳng lẽ, còn có thể thưởng thần khí, thần đan Thập Tứ Phẩm hay sao?"

"Thần khí? Ha ha, cha ngươi đang chế giễu ai đây? Ta có một nhiệm vụ, ban thưởng là đan dược thập ngũ phẩm, trang bị bán giới chủ cấp và một phần 【Căn nguyên Tiên Linh giới】!" Vương Dần Hiên mặt mũi đắc ý nói.

Cái gì?

Lần này đừng nói Vương Hựu Nhạc, chính là ngay cả nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ cũng khiếp sợ vô cùng: “Hiên nhi, ngươi thổi da trâu này có phải là quá lớn hay không! Hệ thống của ngươi bất quá chỉ là một mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh luyện chế mà thành, sao có thể có thần hiệu như thế? Bảo vật mà ngươi nói, chính là những bảo vật mà ngay cả cường giả cấp giới chủ cũng sẽ mơ ước đến.”

Vương Dần Hiên sáng sớm đã đoán được bọn họ sẽ có phản ứng này, lúc này cười ha hả, giơ tay lên đem bảng nhiệm vụ bên trên cổ tay điều ra, chọn một nhiệm vụ trên cùng, cắt đồ sau đó gửi đến một nhóm nhỏ trong gia đình: “Mọi người cùng nhau nhìn xem, có phải Vương Dần Hiên ta đang khoác lác hay không.”

Người một nhà dồn dập giơ cổ tay lên, nhìn về phía bản đồ trong đám tin tức.

Chỉ thấy trên nội dung nhiệm vụ viết:

…

Nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất:

“Chúa Tể Bàn Lạc bị thương nặng, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Hắn cuộn tròn trong sào huyệt, lẳng lặng liếm láp vết thương, trong lòng ấp ủ kế hoạch hủy diệt tiên giới. Cái gọi là sau khi hủy diệt tổ chim đâu còn trứng, tiên giới bị hủy diệt, gia tộc còn tồn tại ra sao?

Ngươi là người thừa kế đời thứ tám của gia tộc, cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Ngươi suy nghĩ một hồi lâu, quyết định giục phụ thân ngươi tập hợp nhân thủ, tiên hạ thủ vi cường, xử lý Chúa Tể Bàn, tiêu trừ nguy cơ trước khi núi lở.”

Phần thưởng nhiệm vụ: đan dược thập ngũ phẩm ngẫu nhiên x3, trang bị chủ cấp bán bộ giới 1, một bộ phận 【Bản Nguyên Tiên Linh Giới】.

…

Sau khi xem xong.

Người một nhà đều lâm vào trong trầm mặc.

Thật lâu sau, mặt Vương Hựu Nhạc mới run rẩy nhìn về phía Vương Dần Hiên: “Ha ha, tiên hạ thủ vi cường, tiêu diệt chúa tể Bàn? Nhi tử, có phải ngươi quá để mắt đến phụ thân ngươi rồi không?”

“Đây không phải là bảo ngươi tổ chức nhân thủ sao?” Vương Dần Hiên đã sớm xem qua danh sách nhiệm vụ, lúc này biểu hiện tương đối bình tĩnh tự nhiên, “Dù sao loại nhiệm vụ chính tuyến này, cũng không vội vàng nhất thời, ngươi có thể đi nhận nhiệm vụ trước, đến lúc đó treo nhiệm vụ lên danh nghĩa của ngươi.”

“Tuy nói như thế, nhưng phần thưởng này cũng thật là phong phú!” Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ ngữ khí cảm khái, “Nhất là phần thưởng cuối cùng 【Bản nguyên Tiên Linh giới】, đó hẳn là vật tư trân quý nhất Tiên Linh giới chúng ta rồi, liên quan đến căn bản Tiên Linh giới có thể tồn tại hay không! Cho dù là Chúa Tể Ma tộc, đối với chuyện này đều chạy theo như vịt.”

“Tuy ban thưởng tốt, nhưng chúng ta có thể thực hiện trước được không, chỉ là nhiệm vụ đơn giản.” Vương Hựu Nhạc vừa nghĩ đến chúa tể Bàn liền đau đầu.

Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, đều là tồn tại đáng sợ như núi cao ngưỡng chỉ. Đừng nói là giết hắn, chỉ từ trong tay hắn sống sót, cũng đã là cấp độ ác mộng khó khăn.

“Nhiệm vụ đơn giản? Có, đương nhiên có.” Vương Dần Hiên như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó đưa mấy nhiệm vụ vào trong gia đình nhỏ.

…

Nhiệm vụ chi nhánh 1:

Ma tộc nhìn chằm chằm, Tiên tộc tràn ngập nguy cơ, gia tộc gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Để bảo vệ gia tộc, ngươi thân là người thừa kế hợp pháp thứ tám của gia tộc, quyết định thúc giục phụ thân ngươi tiêu diệt phụ tá đắc lực của chúa tể Bàn - Chí Tôn bễ nghễ, làm suy yếu lực lượng của Ma tộc.

Ban thưởng: Thập tứ phẩm Thần đan *3, một thanh thần khí, bản nguyên Tiên Linh Giới (một chút).

…

Nhiệm vụ này… hình như ban thưởng cũng không tệ a!

Nhưng, tiêu diệt Chí Tôn Côn Bằng? Đây chính là một trong tứ đại tâm phúc dưới trướng chúa tể Bàn!

Đây cũng là một nhiệm vụ khó như lên trời.

Còn có chi nhánh nhiệm vụ 2, chi nhánh nhiệm vụ 3, vân vân… Mỗi một chi nhánh nhiệm vụ đều đối ứng tiêu diệt một vị chí tôn, hoặc là một trong tứ đại chí tôn, hoặc là chí tôn tọa trấn một phương!

Trong này chỉ có một nhiệm vụ duy nhất có chút bất đồng, là nhiệm vụ liên quan tới một trong tứ đại chí tôn tâm phúc 【Chí Tôn】.

Miêu tả nhiệm vụ biểu thị đây là một nữ Ma tộc Chí Tôn, có lẽ có thể đổi một loại phương thức hoàn thành.

Nhìn thấy miêu tả của loại nhiệm vụ này, mặt Vương Hựu Nhạc đen lại.

Cái hệ thống rách nát này coi hắn là cái gì?

Còn "có lẽ có thể đổi một loại phương thức hoàn thành khác, đổi thành phương thức gì? Đây rõ ràng là đang nhẫn nhịn mình mà!

Ngoại trừ cái này, một loạt nhiệm vụ chi nhánh có thể nói là khủng bố kia cũng làm cho Vương Hựu Nhạc cảm giác da đầu run lên.

Hắn hoài nghi đây là lão tổ gia gia đang giở trò quỷ, là cố ý hại hắn.

Bất quá may mắn, những nhiệm vụ này cũng không phải mỗi cái đều là ác mộng khó khăn, trong đó vẫn có một bộ phận nhiệm vụ chi nhánh độ khó tuy rằng rất lớn, nhưng tốt xấu gì cũng có hi vọng hoàn thành.

Ví dụ như một nhiệm vụ chi nhánh trong đó:

Vì gia tộc quật khởi, xin giục phụ thân của ngươi, để cho hắn trở thành đệ nhất bảng lịch sử Thần Khuyết.

Nếu bảo hắn cùng lão tổ gia gia, lão tổ nãi nãi bọn người đi tranh đệ nhất, vậy tự nhiên là khó như lên trời, nhưng lão tổ gia gia cùng lão tổ nãi nãi bọn họ không phải còn chưa có Đả Thần Cáo bảng sao?

Hoàn toàn có thể chờ hắn đoạt đệ nhất trước, những gia tộc khác kỳ hoa lại tham dự.

Dù sao nhiệm vụ chỉ yêu cầu hắn lấy vị trí thứ nhất, lại không nói muốn hắn một mực ở vị trí thứ nhất.

Bởi vậy, nhiệm vụ này có thể tiếp nhận.

Ngoài ra, còn có " Đôn thúc phụ thân của ngươi, trở thành Thiếu giới chủ!" " Đôn thúc phụ thân của ngươi, một lần nữa ngưng tụ Đế ấn sồ hình, quay về con đường Tiên Đế!" Chờ mấy cái nhiệm vụ, hết thảy đều có thể tiếp được, hơn nữa ban thưởng xa xỉ.

Có thể là phần thưởng kèm theo trong quá trình Vương Hựu Nhạc của hắn trong quá trình trưởng thành.

Trừ cái đó ra, Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ biểu thị, nhiệm vụ tiêu diệt gốc ma thần thực cấp hai mươi trên chiến trường Cổ Thần cũng có thể tiếp nhận một chút.

Cây Ma Thần thực vật kia tuy rằng mạnh hơn một bậc so với chí tôn bình thường, nhưng chung quy lại vẫn là một cây quái vật hoang dã không nơi nương tựa.

Vương Hựu Nhạc hoàn toàn có thể tiếp nhận nhiệm vụ, sau đó tổ chức tiêu diệt Ma Thần thực cấp hai mươi.

Mắt thấy cha đau đớn cũng vui vẻ tiếp nhận tất cả nhiệm vụ chính tuyến, Vương Dần Hiên lập tức mặt mày hớn hở, làm ra tư thế cổ vũ cổ vũ: "Cha, thỉnh người cố gắng, tranh thủ để con sớm ngày mặc thần trang, mang thần sủng."

Vương Hựu Nhạc tức giận lườm con một cái: "Cha con vì nhi tử mà cố gắng một chút cũng không sao cả. Tuy nhiên, khi nào thì con cũng cố gắng nỗ lực, tranh thủ sớm một chút thành thân, chuyển sự chú ý sang trên người nhi tử của chính mình."

"Cái này… Ha ha ~ "

Vương Dần Hiên cười hai tiếng, đang muốn nói sang chuyện khác.

Linh Lung công chúa thật vất vả mới tìm được cơ hội lại không cho hắn cơ hội, nhanh như chớp móc ra một cái tinh mạc cứng nhắc, ở phía trên quơ quơ một trận: "Hiên nhi, đến đây, đây đều là đối tượng vi mẫu giúp ngươi sưu tập xem mắt, cô nương từ Đạo Tông đến Thần Cung cái gì cần có đều có."

Vẻ mặt Vương Dần Hiên cứng đờ.

Vương Quân Hà nhìn thấy một màn này, vui sướng khi người gặp họa bổ thêm một đao: "Đại nương, ca ca hắn vô cùng ghét bỏ nữ nhân ngây thơ, thích nữ nhân trưởng thành hơn một chút."

"Chín một chút?" Linh Lung công chúa nhìn Vương Dần Hiên với vẻ suy tư, lập tức như hiểu ra, lần nữa sửa lại hệ thống: "Hiên nhi, độ thành thục ngươi thích rốt cuộc là bao nhiêu thành thục? Bốn ngàn tuổi? Năm nghìn tuổi?"

"Thành thục mà nói, Tố Hân thần nữ không tệ." Vương Hựu Nhạc ở một bên hỗ trợ tham mưu, "Trong một thần nữ, tuổi tác của nàng khá lớn, cá tính dịu dàng, từ trước đến nay luôn có đảm đương của đại tỷ tỷ."

Vương Dần Hiên nghe thấy ánh mắt này cũng trừng lớn, vội vàng lắc đầu: "Các ngươi tuyệt đối đừng làm loạn, ta không có cảm giác gì với Tố Hân thần nữ kia."

Tố Hân cũng không được?

Ba vị gia trưởng đưa mắt nhìn nhau, lập tức cảm thấy vấn đề dường như có chút nghiêm trọng.

Linh Lung công chúa suy nghĩ một lát, khép màn tinh thể lại: "Không có việc gì, vi nương tìm xem, chúng ta đặt mục tiêu lên cấp Hỗn Nguyên Cảnh, bán bộ Tiên Đế… Đợi đã… Con trai, con sẽ không thích loại tiền của Tử Vi Tiên Đế chứ?"

"Tử Vi tiên đế? Sao các ngươi không nhắc tới chí tôn trâm!" Vương Dần Hiên giận đến trợn mắt, "Ta cảm thấy các ngươi đừng lo lắng vớ vẩn, duyên phận sẽ đến."

"Chí Tôn Khuyết?" Ngược lại là Nữ vương Bạch Ngọc Hà đau khổ suy tư: "Dường như cũng không phải là không thể tiếp

nhận. Ta nghe nói, Chí Tôn Khuyết là chí tôn chuyên phụ trách mạng lưới tình báo dưới trướng chúa tể, nàng lại cực kỳ am hiểu thuật ngụy trang, nói không chừng hiện tại đã nghĩ biện pháp lẻn vào Tiên giới!”

“…” Vương Dần Hiên lạnh cả sống lưng.

Hắn chỉ là thuận miệng nói thế thôi mà, có cần đáng sợ như vậy không?

Bỗng nhiên, đồng hồ trên cổ tay hắn run lên, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trong danh sách nhiệm vụ chi nhánh lại có thêm một nhiệm vụ chi nhánh.

Nhiệm vụ chi nhánh 29:

Chúa Tể đánh trọng thương, chắc chắn không cam lòng, muốn đồ diệt tiên giới. Dưới tình cảnh này, ngươi đột nhiên nghĩ tới người am hiểu tình báo và chí tôn Càn Thiên lẻn vào, rất có thể cô ta đã bí mật lẻn vào tiên giới.

Một đợt sóng ngầm bắt đầu chuyển động ở Tiên giới, đối với việc này, ngươi cảm thấy vô cùng sầu lo, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Sau khi cân nhắc một phen, ngươi quyết ý đốc thúc phụ thân của ngươi, tổ chức nhân thủ bắt được Chí Tôn Khuyết, phá hư kế hoạch lẻn vào của nàng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thập tứ phẩm Thần đan *3, một thanh Thần Khí, Bản Nguyên Tiên Linh Giới (một chút).

Như thế lập tức đổi nhiệm vụ, khiến Vương Dần Hiên sững sờ.

Chí Tôn Côn Bằng này, sẽ không thật sự tiềm nhập Tiên giới chứ?

…

Mà ngay khi người nhà Vương Dần Hiên vui vẻ ăn cơm, nhận nhiệm vụ thì sóng gió trong Lộc Minh học viện vẫn đang tiếp tục.

Quả nhiên giống như lời tiên đoán của Vương Dần Hiên, chuyện của Cơ Thiên Dương và Diêu Tần Kỳ đã lên men với tốc độ cực nhanh, đưa tới vòng xoáy dư luận cực lớn.

Đối với việc này, sau khi giảng hội của Lộc Minh học viện thương nghị xong, quyết định tạm dừng chương trình học của Cơ Thiên Dương và Diêu Tần Kỳ, bảo bọn họ tạm thời rời khỏi học viện, chờ điều tra sự tình tra ra manh mối, trả lại sự trong sạch cho bọn họ.

Tin tức như thế, đối với Cơ Thiên Dương mà nói không thể nghi ngờ là sét đánh giữa trời quang.

Mặt hắn xám như tro tàn, giống như cái xác không hồn rời khỏi Lộc Minh học viện.

Nhưng mà trong đầu hắn đều là, vì sao? Đây đều là vì cái gì?

Trần Tử Lộ chết tiệt, không, tất cả đều do Vương Quân Hà chết tiệt kia làm ra.

Nàng ỷ vào gia thế vô song, hoành hành trong Lộc Minh học viện không chút cố kỵ. Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ là trong lời nói đắc tội nàng, lại chịu khổ nhằm vào nàng, tùy tùy tiện tiện liền lấy ra 【Tiên Tân Tuần】, chuyển ra Thái Thượng Tiên Đế trút giận thay nàng.

Xong rồi, hết thảy đều xong rồi.

Trong tiên giới rộng lớn như vậy, e là không có chỗ cho hắn dung thân.

Hắn cảm giác mình giống như con kiến bị Vương Quân Hà dùng chân nghiền chết, ngay cả tư cách phản kháng cũng không có.

Trong lòng Cơ Thiên Dương tràn đầy phẫn uất, lại vô cùng tuyệt vọng.

Trong lúc vô tri vô giác, cũng không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên, một giọng nói đầy mị hoặc của nữ tử vang lên trong đầu hắn: “Ngươi hận Vương Thủ Triết sao?”

Thanh âm này yếu ớt mờ mịt, không rõ từ đâu ra, lại thẳng vào tâm hồn.

Cái gì?

Cơ Thiên Dương lập tức tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, trong lòng lạnh buốt.

Hận Vương Thủ Triết?

Không, hắn không dám hận! Đây chính là đường đường Thiếu giới chủ.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, một cỗ ngập trời hận ý liền ở trong lồng ngực hắn bay lên.

Hận, đương nhiên hắn phải hận Vương Thủ Triết!

Không có hắn dung túng và chống lưng, Vương Quân Hà sao có thể ngang ngược bá đạo như vậy, sao có thể nghiền nát tất cả hy vọng của hắn như cười nhạo được.

“Ha ha ha ha ~ “

Thanh âm mị hoặc mà yêu dị kia phảng phất thập phần hài lòng phản ứng của hắn, trong thanh âm tràn đầy sung sướng.

“Người trẻ tuổi, ta đã cảm nhận được tâm ý của ngươi.”

“Ta có thể cho ngươi lực lượng, để ngươi có thể báo thù rửa hận. Dẫn Vương Quân Hà, Trần Tử Lộ, thậm chí là Vương Thủ Triết và Thái Thượng Tiên Đế, đều giẫm mạnh dưới chân.”

…

Chương 136: Nam Minh Tiên Đế: Ta lại bị Thủ Triết lừa rồi!

…

Lộc Minh Uyển.

Thủ Triết thư phòng.

Nam Minh Tiên Đế vẫn là một bộ cà lơ phất phơ, có chút không có bộ dáng thanh niên chính trực, đang thoải mái nửa nằm ở trên ghế thái sư, uống sinh mệnh trà mới, thái độ có chút thờ ơ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuống, bộ hồng y tươi đẹp trên người hắn nổi lên trận trận lưu ly quang mang, như hỏa diễm chập chờn, tùy ý mà trương dương.

“Thủ Triết tiểu tử, lần này lấy được tài liệu từ trong phụ bản Huyết Sắc ma điện. Nhóm tài liệu đầu tiên đã hoàn thành theo kế hoạch, tổng cộng luyện chế năm viên 【Vĩnh Hằng Thần Đan】 cấp 14, chín viên 【Bất Diệt Thần Đan】 cấp 14, ba mươi viên 【Uẩn Thần Đan】, tổng thể kết quả chỉ tạm được.”

Giọng nói của hắn có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng kì thực mỗi một lỗ chân lông trên dưới toàn thân đều lộ ra cỗ khí tức khen ngợi “mau ta đi, dùng sức tán dương ta”.

Ở một bên tiếp khách 【Vương thị Đan Thần】 Vương Thủ Nghiệp vùi đầu, không lên tiếng.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, sau khi tỷ lệ luyện đan thành đan vượt qua kế hoạch mong muốn, cái đuôi của Nam Minh Tiên Đế lập tức giơ lên trời, tuyên bố muốn khiến thằng nhãi Vương Thủ Triết kia kinh sợ, không bội phục hô to ba ba ngay tại chỗ, Nam Minh Tiên Đế hắn liền cự tuyệt tiếp tục đảm nhiệm Luyện Đan Sư Thần Cấp.

Đây điển hình của nó chính là kỹ thuật đột phá lớn, tạo nên một kỹ thuật độc quyền không thể thay thế, bắt đầu xuất hiện

cảnh tượng chèn ép lãnh đạo của nó diễu võ dương oai vào ngày thường.

Vương Thủ Nghiệp không lên tiếng, là bởi vì chuyện này hắn không nhúng tay vào, hơn nữa hắn tin tưởng tứ ca nhà mình tuyệt đối có thủ đoạn ứng phó Nam Minh Tiên Đế.

Quả nhiên là vậy.

Vương Thủ Triết nghe Nam Minh tiên đế nói xong, vẻ mặt dần dần nghiêm túc.

Hắn chậm rãi đứng dậy, hành lễ thật sâu với Nam Minh Tiên Đế: "Thủ Triết đại diện Tiên giới ức vạn sinh linh, bái tạ ơn cứu thế của Nam Minh bệ hạ."

Nam Minh Tiên Đế nhất thời bối rối, vội vàng ngồi thẳng người, thu hồi biểu tình khoa trương, cười khan hai tiếng nói: "Chỉ là luyện mấy viên đan mà thôi, Thủ Triết ngươi chớ khoa trương như thế. Tranh thủ thời gian thu liễm một chút, thu liễm một chút."

"Không, bệ hạ luyện chế Vĩnh Hằng Thần Đan, phối hợp đạo cải tinh hoa bản, có thể làm cho rất nhiều cường giả vốn kẹt tại cảnh giới bán Tiên Đế nhiều năm nghịch thiên cải mệnh, làm huyết mạch bọn họ xuất hiện biến hóa về chất, tá dùng đế ấn truyền thừa, có thể hạn độ lớn nhất đề cao xác xuất thăng cấp Tiên Đế."

Vương Thủ Triết lắc đầu, ngữ khí trịnh trọng.

"Ngoài ra, Bất Diệt Thần Đan có thể giữ được mạng của Tiên Đế vào thời khắc mấu chốt, đề cao tỷ lệ sống sót trên chiến trường, xem như gián tiếp đề cao chiến lực."

"Về phần Uẩn Thần Thần Đan, đối với Tiên Đế ở bình cảnh kỳ, cùng với Hồng tiền bối đều vô cùng có lợi. Có ba mươi viên Uẩn Thần Đan này, bất kể là Tiên Đế nào đột phá gông cùm xiềng xích, hay là khả năng Hồng tiền bối thu hoạch được một bước, đối với Tiên giới chúng ta mà nói đều là có lợi, có lẽ sẽ trở thành át chủ bài quyết thắng cuối cùng."

Đối với Tiên Đế mà nói, Thập Tứ Phẩm Thần Đan cũng là đan dược cực kỳ xa xỉ mà khó cầu, bình thường mà nói chỉ có bị thương hoặc là một ít tình huống đặc biệt mới có thể phục dụng.

Nếu là tu luyện hằng ngày thì ngay cả thập nhị phẩm đan dược cũng đã quá mức xa xỉ.

Hắn cẩn thận tính toán một chút liền biết, giá trị của một viên mười hai viên Đạo Linh đan chuyên cung cấp cho tu luyện chính là khoảng hai mươi viên Hỗn Linh.

Cho dù mỗi tháng tiêu hao một viên, một năm phải tiêu hao hai trăm bốn mươi viên Hỗn Linh, hơn nữa linh mễ đẳng cấp cao tương ứng, thịt ăn các loại, một năm qua, đây liền là một con số khủng bố giống như thiên văn chi tiêu.

Bởi vậy, những Tiên Đế nghèo khó ở Tiên Giới này tiêu hao hàng ngày đều lựa chọn phục dụng Thập Nhất Phẩm Thánh Đan. Tiêu hao một năm bình thường sẽ không vượt quá hai mươi Hỗn Linh.

Cứ như vậy, vừa có thể đảm bảo thực lực tăng lên ổn định, không đến mức ngay cả Tiên Đế đại kiếp hai lần trước cũng không qua được, cũng sẽ không tiêu hao quá lớn khó có thể gánh vác.

Nhưng dù vậy, đối với bất kỳ Thần Cung, Thần Điện nào có được Tiên Đế, Thần Điện mà nói, vẫn là một gánh nặng tương đối nặng nề.

Dù sao Tiên Đế thọ nguyên dài dằng dặc, cho dù dựa theo tiêu hao thấp hơn hai mươi Hỗn Linh hàng năm để tính toán, một ngàn năm trôi qua, cũng phải tiêu hao hết hai vạn Hỗn Linh.

Đây chỉ là tiêu hao hằng ngày, nếu như lại thêm nhân tình vãng lai, trợ giúp đệ tử và các tiểu bối vân vân, sẽ khiến kinh tế của các Tiên Đế trở nên khó khăn hơn.

Dưới dự tính cấp bậc như vậy, ngay cả liếm một ngụm thập tứ phẩm Uẩn Thần Thần Đan cũng không được, có đôi khi cho dù đến thời điểm đột phá mấu chốt, cũng không nhất định có mười bốn viên Uẩn Thần Thần Đan trợ giúp.

Đương nhiên, tình huống của Tiên giới trong gần một trăm vạn năm qua còn thảm hại hơn, thậm chí còn không phải là không có tiền, mà căn bản không ai có thể luyện chế ra được Thập Tứ Phẩm Thần Đan, ngay cả Thần Đan Uẩn Thần dễ luyện chế nhất trong Thập Tứ Phẩm Thần Đan cũng không ai có thể luyện chế.

Mãi đến sau khi Vương Thủ Triết đến Tiên giới, Nam Minh Tiên Đế mới rốt cuộc luyện chế thành công viên thần đan thập tứ phẩm đầu tiên dưới sự trợ giúp của Chưởng Giới Lệnh.

Về phần lần này, thật sự là huyết sắc chúa tể lưu lại di vật quá mức phong phú, lại thêm kinh nghiệm thành công trước kia, Nam Minh Tiên Đế mới có thể nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm, trong thời gian ngắn như vậy đem tỉ lệ thành đan nâng lên trình độ trước mắt.

Hiện tại một hơi có mấy chục viên Uẩn Thần Thần Đan, hơn nữa sau này còn có thể có được sản lượng, đám Tiên Đế đột phá bản thân cũng sẽ có hi vọng lớn hơn.

Sự cường đại của nhóm Tiên Đế cũng chỉ tương đương với việc biến tướng suy yếu Ma tộc.

Nam Minh Tiên Đế nghe được Vương Thủ Triết khen thành tâm thực lòng như thế, đồng thời lòng tràn đầy sảng khoái, nội tâm lại mơ hồ sinh ra vài phần hổ thẹn.

Với loại tính cách thối ngày thường âm dương quái khí như Vương Thủ Triết, vì an nguy và lợi ích của Tiên giới, lại cung kính nhường nhịn hắn như vậy, đây rõ ràng chính là cảm giác trách nhiệm cường đại đang ép hắn xuống.

Nam Minh hắn đường đường là Tiên Đế bản thổ, trách nhiệm chủ yếu bảo vệ Tiên giới vốn là hắn, tư tưởng giác ngộ lại còn không bằng Vương Thủ Triết?

Điều này khiến Nam Minh Tiên Đế thầm xấu hổ không thôi, thần sắc trên mặt cũng lập tức trở nên nghiêm túc khiêm tốn.

“Đây đều là trách nhiệm của bản tiên đế, Thủ Triết không cần làm thế.”

“Bất quá nghĩ kỹ lại, nhóm đan dược đầu tiên này luyện thành công, nhưng còn có rất nhiều không gian có thể tăng lên. Sau khi ta trở về, lại cùng nhân viên kỹ thuật của Vương thị khai hợp, cải thiện mô phỏng khí luyện đan một chút, tiếp tục ưu hóa lưu trình luyện đan, tranh thủ đạt tới tỷ lệ thành đan càng cao hơn!”

“Làm phiền Nam Minh bệ hạ.” Vương Thủ Triết một lần nữa vái thật sâu.

“Bảo hộ tiên giới ai cũng có trách nhiệm. Huống chi ta đường đường là tiên đế, đương nhiên nghĩa bất dung từ.” Nam Minh tiên đế bắt đầu nói năng chính nghĩa.

“Nếu như vậy, Thủ Triết còn có một chuyện muốn làm phiền Nam Minh bệ hạ.” Vương Thủ Triết đột nhiên mở miệng nói.

“…”

Nam Minh Tiên Đế biểu tình cứng đờ, chợt cảm thấy không ổn.

Sao hắn lại có cảm giác, dường như mình lại bất tri bất giác bị Vương Thủ Triết gài bẫy?

Bất quá, bầu không khí đã được náo nhiệt như vậy rồi, không tiếp đề tựa hồ cũng không thích hợp?

Nam Minh Tiên Đế đành phải khuôn mặt cứng ngắc mở miệng nói: “Chỉ cần là chuyện liên quan đến an nguy của Tiên Giới, Thủ Triết ngươi cứ mở miệng.”

Vương Thủ Triết không nói hai lời, lập tức giơ tay lên kêu gọi: “Vương Mai.”

Trong nháy mắt sau đó, một luồng hắc mang vặn vẹo sáng lên, một bóng dáng thướt tha nhanh chóng ngưng tụ trước mặt hai người.

Đó là một cô gái có cặp cánh sườn, đỉnh đầu mọc sừng, cong trước lồi sau, mà phía sau cái mông lại có một cái đuôi yêu dị.

Trên người nàng tản ra ma khí nồng đậm, tướng mạo cũng cùng nữ tử nhân loại chênh lệch cực lớn, ngũ quan càng không tính là tinh xảo, nhưng tổng hợp lại có vẻ yêu dã mà vũ mị, lộ ra cảm giác mị hoặc nói không nên lời.

“Chí Tôn Côn Bằng?”

Con ngươi Nam Minh Tiên Đế co rụt lại, bị hoảng sợ.

Hắn đã sống lâu như vậy, cũng từng quen biết với tứ đại chí tôn dưới trướng chúa tể Bàn Bàn, đương nhiên hắn cũng có hiểu biết nhất định về hình tượng bề ngoài của Chí Tôn.

Bóng dáng thướt tha này, không phải chính là Chí Tôn Cù sao?

Bất quá chỉ là một cái chớp mắt, hắn liền nhanh chóng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

Bởi vì hắn phát hiện, nữ tử này mặc dù thoạt nhìn vô cùng tương tự với Chí Tôn Khuyết, nhưng vô luận tản mát ra khí tức, hay là lực lượng quanh thân phun trào, bản chất tồn tại khác nhau, dường như cũng chỉ là mô phỏng theo hình tượng Chí Tôn Tẫn.

Hơn nữa, vừa rồi Vương Thủ Triết cũng gọi tên của nàng - Vương Mai.

Nam Minh Tiên Đế tất nhiên đã từng nghe nói tới cái tên này.

Nghe nói "Vương Mai" này là thủ lĩnh tình báo số một dưới trướng Vương Thủ Triết, lúc Vương thị mới quật khởi đã là phụ tá đắc lực của Vương Thủ Triết, trong hành động nhằm vào Chí Tôn Minh trước đó, cũng từng lập không ít công huân.

"Thiếp thân Vương Mai, bái kiến Nam Minh bệ hạ, bái kiến gia chủ đại nhân." Vương Mai dùng giọng cực kỳ mị hoặc, trong trẻo nhưng lạnh lùng hành lễ mở miệng, có vài phần hương vị cấm dục ma nữ.

Nói thật.

Cho dù là Vương Thủ Triết nhìn thấy hình tượng này của nàng cũng nhịn không được con ngươi co rụt lại, cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Dưới trướng hắn, vị gia tướng Truyền Kỳ cấp, tựa hồ lại có biến hóa kỳ diệu cùng ham mê.

Hiện tại nàng, một chiêu biến hóa thuật kia cũng sớm đã vượt qua cấp độ hóa trang thuật, lợi dụng tinh hạch Ma tộc đi ra thông thiên đại đạo của mình.

"A~"

Nam Minh Tiên Đế nhìn Vương Mai, lại nhìn Vương Thủ Triết, trong ánh mắt tràn ngập ý vị thâm trường, tựa như đang nói, thì ra tiểu tử Thủ Triết ngươi sở thích còn rất rộng nha!

Đại lão luyện đan bên cạnh Nam Minh Tiên Đế Vương Thủ Nghiệp nhìn thấy một màn này, không khỏi vùi đầu thấp hơn.

Hắn yên lặng uống trà, làm ra một tư thái như đà điểu không dám quản, cũng không dám nghĩ.

Vương Thủ Triết hít sâu một hơi, bài trừ tạp niệm hỗn loạn, sau đó nghiêm túc mở miệng: "Vương Mai, ngươi giải thích nguyên do với bệ hạ một chút."

"Vâng, gia chủ đại nhân."

Đôi mắt Vương Mai âm u, thu liễm thi lễ một cái, lúc này mới quay sang Nam Minh Tiên Đế, bắt đầu giải thích: "Bệ hạ, đoạn thời gian gần đây, ta cảm thấy có một cỗ sóng ngầm bạo động ở Tiên giới. Bởi vậy, liền âm thầm triển khai điều tra."

"Trong quá trình điều tra, ta ba phen mấy bận phát sinh va chạm với hắn. Trong quá trình đọ sức, ta phát hiện đại lão phía sau màn đối diện hẳn là Chí Tôn. Nhưng mà, nàng cực kỳ am hiểu che giấu thân phận, hành động cực kỳ láu cá, cho tới nay, ta cũng không thể chiếm được nửa điểm tiện nghi."

Nói đến đây, trong ánh mắt Vương Mai lộ ra một tia hưng phấn, dường như đang cao hứng vì mình rốt cục gặp được một đối thủ khó chơi.

"Chí Tôn Khuyết." Nam Minh Tiên Đế nghĩ đến nàng, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kiêng kị, thanh âm có chút trầm xuống: "Nàng đại biểu cho ý chí của chúa tể Bàn, một khi triển khai hành động, thường thường sẽ mang đến cho Tiên giới một hồi tai nạn thật lớn. Vương Mai, ngươi xác định là do Chí Tôn Khuyết ở phía sau hành động?"

"Không dám hoàn toàn xác định, nhưng căn cứ vào phong cách hành sự của đối phương trong hành động, thủ đoạn quỷ mị cùng phán đoán thế cục, khả năng đối diện là Chí Tôn Khuyết rất cao" Vương Mai âm u lạnh lùng nói.

Nam Minh Tiên Đế im lặng gật đầu.

Chúa Tể Bàn ăn thiệt thòi lớn như vậy, nhất định là không thể từ bỏ ý đồ, phái ra Chí Tôn Khuyết cũng hợp tình hợp lý.

"Lần này trùng hợp xuất hiện sự kiện Cơ Thiên Dương." Vương Mai tiếp tục nói: "Bởi vậy, ta cùng gia tộc âm thầm thương nghị, đem sự tình đổ thêm dầu vào lửa một phen, thuận thế đem Cơ Thiên Dương tạm thời trục xuất khỏi Lộc Minh

học viện. Hi vọng coi đây là mồi nhử, để Chí Tôn Côn Bằng am hiểu mê hoặc lòng người ra tay."

"Chuyện của Cơ Thiên Dương?" Nam Minh Tiên Đế nhíu mày.

Trong khoảng thời gian này hắn bận rộn luyện đan, hiển nhiên không chú ý tới Tuần Tiên Tân và dư luận.

Thấy thế, Vương Mai dứt khoát đem tiền căn hậu quả sự kiện này giải thích một phen, sau đó lại bổ sung: "Bởi vì tính cách Chí Tôn cương rất xảo trá đa nghi, nếu là ta cố ý bày ra, đối phương vô cùng có khả năng từ trong dấu vết để lại ngửi ra dị thường. Mà Cơ Thiên Dương sự kiện chính là đột phát tình huống, quá trình đều là thuận theo tự nhiên, trong đó cũng không có dấu vết để thao tác."

"Nhìn từ bên ngoài, đây chính là tiểu thư Quân Hà mà gia chủ thương yêu, có tâm tính bao che cho con, lúc này mới âm thầm bố trí cục diện giáo huấn một chút Cơ Thiên Dương phẩm hạnh không đoan chính, nhưng lại không đạt được tiêu chuẩn đuổi học."

"Bất kể nói thế nào, Cơ Thiên Dương cũng là học sinh nội viện có tư chất chuẩn Thần Tử, đối với Chí Tôn Khuyết mà nói là một cơ hội hiếm có, nàng có xác suất lớn sẽ tiến hành thử nghiệm."

Nam Minh Tiên Đế giật mình sở ngộ: "Ta hiểu rồi. Các ngươi là nhân thế lợi hại, đem một sự kiện đột phát đóng gói thành mồi nhử. Vậy kế tiếp thì sao? Các ngươi là chuẩn bị để cho ta ra tay, bắt được cái Chí Tôn Côn Bằng cắn câu kia?"

"Cũng không phải như vậy." Vương Mai lắc đầu, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Thứ nhất, cho dù Chí Tôn Khuyết ra tay mê hoặc Cơ Thiên Dương, cũng nhất định là cẩn thận hết mức, xác suất rất lớn, xuất thủ chỉ là hình chiếu hoặc dưới trướng của nàng. Chúng ta không có khả năng thông qua động tác mồi, trực tiếp tiến công bản tôn của Chí Tôn Thiền."

"Thứ hai, thật vất vả mới có một mồi nhử đột phát, tự nhiên cần phải lợi dụng cho tốt. Chúng ta có thể thông qua âm thầm quan sát hành động của Cơ Thiên Dương, đưa ra mục đích của Chí Tôn Khuyết. Cũng có thể thông qua lừa dối Cơ Thiên

Dương, truyền tin tức giả cho Chí Tôn Thát, để đạt được mục đích chiến lược của chúng ta."

Nam Minh Tiên Đế khẽ vuốt cằm: "Đây là một kế hoạch không tệ. Như vậy, tình huống trước mắt như thế nào? Chí Tôn Khuyết có âm thầm ra tay mê hoặc Cơ Thiên Dương không?"

"Trước mắt còn chưa có cách nào xác định. Xuất phát từ suy nghĩ cẩn thận, chúng ta cũng không tiến hành âm thầm giám thị đối với Cơ Thiên Dương, để phòng ngừa Chí Tôn đa nghi cảm giác được không thích hợp, nửa đường buông tha hành động." Vương Mai lạnh nhạt nói. "Bất quá, chúng ta có thể thông qua phương châm hành động kế tiếp của Cơ Thiên Dương, phán đoán hắn có bị mê hoặc hay không."

"Giáo uỷ hội cũng không có lập tức khai trừ Cơ Thiên Dương, mà là tạm dừng việc học của hắn, chờ đợi kết quả điều tra. Như vậy, giả thiết Cơ Thiên Dương bị đầu độc, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp tẩy trắng chính mình, thậm chí sẽ xoay chuyển dư luận, để đạt được mục đích quay về học viện."

"Dù sao, một Cơ Thiên Dương bị đuổi khỏi Lộc Minh học viện cũng không có quá nhiều giá trị."

Nam Minh Tiên Đế tiếp tục gật đầu: "Có lý. Nhưng Vương Mai ngươi cố ý nói việc này cho ta biết, là cần bản Tiên Đế làm cái gì?"

"Khi ta cần, hiệp trợ ta hành động, chấp hành hoặc bảo vệ, hoặc giám thị các nhiệm vụ." Vương Mai không chút khách khí đưa ra yêu cầu.

"Chuyện này, bản Tiên Đế rất bận…" Chợt Nam Minh Tiên Đế cảm thấy đau đầu.

Vương Thủ Triết lại vái chào hắn thật sâu, nói: "Bệ hạ, chuyện liên quan đến an nguy của Tiên giới, làm phiền ngài rồi."

"Được rồi… nhiệm vụ này ta nhận." Nam Minh Tiên Đế chỉ cảm thấy hôm nay ra ngoài không xem lịch vàng, cứ như vậy bị Vương Thủ Triết bắt được tráng đinh.

Đợi một chút…

Hôm nay đến Lộc Minh học viện, hình như là Vương Thủ Nghiệp đề nghị.

Vừa nghĩ đến đây, Nam Minh Tiên Đế trừng mắt nhìn về phía Vương Thủ Nghiệp.

Sau đó, Vương Thủ Nghiệp tựa như cái gì cũng không phát hiện, tiếp tục cúi đầu uống trà.

"Ha ha ha!"

Nam Minh Tiên Đế lúc này đã hoàn toàn phản ứng lại.

Hóa ra không phải mình không may mắn, mà là từ đầu tới đuôi đều bị Vương Thủ Triết cất vào trong hộp.

…

Chúa Tể thành.

Chúa Tể ma điện.

Hắc Ám ma đậm đặc có thể tràn ngập toàn bộ ma điện, làm cho ánh sáng trong ma điện trở nên ảm đạm, thâm trầm.

Chỗ sâu ma điện, bảo tọa to lớn hoa lệ tựa như núi cao nguy nga.

Chúa Tể Bàn đang ngồi ở trên bảo tọa cao cao, hai mắt hơi khép, thân hình một nửa bao phủ ở trong ánh sáng, một nửa chìm vào bóng tối, tản ra khí tức khủng bố làm cho người ta tim đập nhanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Chúa Tể Bàn Bàn dường như khôi phục không ít tinh khí thần.

Hắn chậm rãi mở Ma Nhãn, vẻ mặt ôn hoà hướng về Chí Tôn Yểm đang đứng buông thõng tay nói: "Ác, nhiệm vụ lần này của ngươi hoàn thành không tệ. Bất quá, chỉ mấy tộc quần Ma tộc nho nhỏ kia cũng không đủ, bản chúa tể cần nhiều hơn! Ngươi cần phải mau chóng an bài xuống một nhóm tế phẩm!"

Trong lòng Chí Tôn Yểm khẽ run lên, cảm thấy một cỗ mát lạnh trước nay chưa từng có.

Tuy trước đây chúa tể Bàn cũng hung ác bá đạo, không mấy để ý tới tính mạng của thuộc hạ, nhưng vẫn không thể làm ra được hành vi thôn tính lượng lớn Ma tộc để khôi phục bản

thân. Dù sao từ góc độ nào đó mà nói, toàn bộ Ma tộc Ma giới cũng coi như là con dân của hắn.

Nhưng hiện tại, hắn đã không còn chút cố kỵ nào nữa.

Nhưng mà, việc đã đến nước này thì Chí Tôn Yểm cũng không còn cách nào khác.

Hắn chỉ có thể ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, sau đó kiên trì cung kính nói: "Vâng, đại nhân. Bất quá, xin ngài cho ta một ít thời gian, dù sao hiện tại rất nhiều bộ tộc tương quan với Chí Tôn Minh, đều có ý che dấu bản thân, thuộc hạ cần thời gian tìm kiếm."

"Bộ tộc của Chí Tôn Minh không tìm được, có thể tìm được chí tôn U cũng có thể tìm tới chí tôn!" Chúa Tể Bàn hơi bất mãn quát: "Thời cơ ngay trước mắt, thời gian của chúng ta không còn nhiều, chỉ cần bản chúa tể có thể hoàn thành kế hoạch, hy sinh lớn hơn nữa cũng đáng."

"Vâng, Chúa Tể, thuộc hạ nhất định sẽ mau chóng." Chí Tôn Yểm bất đắc dĩ nhận lệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi ma điện chúa tể.

Nhưng hắn không lập tức chấp hành nhiệm vụ.

Mà là trước tiên trở về phủ đệ chí tôn của mình tại Chúa Tể thành.

Trước cửa phủ đệ của Chí Tôn Yểm.

Trong góc bên cạnh, hai vị Đại thống lĩnh Ma tộc đang ngồi dựa vào chân tường, cúi đầu, thần sắc lo lắng.

Bộ dáng của hai đại thống lĩnh ma tộc này thoạt nhìn tương đối chật vật, sắc mặt cũng kém cỏi, tựa hồ là một đoạn thời gian rất dài không ăn ngon, ngủ ngon, thoạt nhìn giống như chó nhà có tang.

Lúc này.

Một chiếc phi liễn do hai ma long lôi kéo từ trên bầu trời xoay quanh hạ xuống, từ từ rơi vào cửa phủ đệ.

Hai vị Ma tộc Đại thống lĩnh thấy thế, lập tức bay tán loạn ra, đột phá tầng tầng lớp lớp thủ vệ phủ đệ, vọt tới trước mặt Chí Tôn Yểm Phi Thương.

“Chí Tôn Yểm đại nhân, đại nhân nghe chúng ta nói vài câu vậy.” Hai vị Đại thống lĩnh Ma tộc mặt mũi tràn đầy lo lắng hô lên.

“Làm càn! Các ngươi dám quấy nhiễu chủ nhân nhà ta.”

Bọn thủ vệ phủ đệ quá sợ hãi, vội vàng chen chúc tiến lên, muốn kéo hai tên đại thống lĩnh Ma tộc kia đi.

Lúc này.

Chí Tôn Yểm sớm đã nhận ra hai vị Ma tộc Đại thống lĩnh này.

Bọn họ là hai người thủ hạ tâm phúc của đồng liêu 【Chí Tôn】, Ám minh chủ quân 【Vua máu tươi】, là hai vị Đại thống lĩnh phong hào cường đại.

Chí Tôn Yểm khoát tay áo, lãnh đạm hạ lệnh với thủ vệ ở cửa ra vào: “Tất cả lui ra đi.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Thủ vệ phủ đệ nhất tề dừng động tác, sau đó nhao nhao thối lui, chỉ để lại Ám Minh chủ quân và vua máu tươi.

Ám Minh chủ quân vội vàng thi lễ với Chí Tôn Yểm, ăn nói khép nép hỏi: “Yểm đại nhân, lúc trước ngài đáp ứng huynh đệ chúng ta, thỉnh cầu Chúa Tể vĩ đại ban cho 【Đế Ấn Tiên Tộc】, chuộc lại sự tình chủ thượng của chúng ta, như thế nào?”

Chí Tôn Yểm nhíu mày, giọng nói có chút lãnh đạm: “Chúa Tể vĩ đại đã đáp lại, hắn sẽ đích thân ra tay cứu【ác. Các ngươi trở về đi, kiên nhẫn chờ đợi!”

Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi nghe vậy, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Tuy rằng đã có dự cảm bất tường, nhưng đối mặt với kết quả như thế, bọn họ vẫn có chút trở tay không kịp.

Vua máu tươi liên tục nịnh nọt: “Yêm đại nhân, chủ thượng của chúng tôi đã nhờ huynh đệ chúng tôi bán đi một chút tài sản, góp chút tài nguyên, hy vọng ngài có thể đổi lấy một cái 【Đế Ấn Tiên Tộc】, ngài xem chuyện này…”

Mặc dù tiên tộc đưa ra điều kiện chuộc lại là hai đế ấn của tiên tộc, nhưng bây giờ đã không trông cậy được vào chúa tể bàn thì cũng chỉ đành lùi lại mà cầu thứ yếu.

Nếu có thể lấy được một Đế Ấn Tiên Tộc trước, lại thêm tài nguyên khác, có lẽ còn có thể bàn điều kiện với Tiên Tộc.

Hơn nữa, trước đó bọn họ cũng đã tiếp xúc qua với Chí Tôn Yểm, cho nên nó biểu thị đồng ý nhường lại.

Chí Tôn Yểm trầm ngâm một lát, lúc này mới khẽ vuốt cằm: "Có thể, các ngươi trở về chờ ta, ta sẽ phái người đưa Đế Ấn Tiên Tộc tới."

"Đa tạ Yểm đại nhân, đa tạ Yểm đại nhân."

Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi vội vàng bái tạ, cũng không dám lại quấy rầy Chí Tôn Yểm, vội vàng thối lui.

Đợi bọn họ một đường trở lại phủ đệ của Ám Minh chủ quân, sau khi tiến vào mật thất, hai vị ái tướng tâm phúc chí tôn này nhất thời sắc mặt trở nên vô cùng khó chịu.

"Một kiện Đế Ấn, Tiên Tộc chỉ sợ không nhận a, chúng ta phải kiếm thêm nhiều tài nguyên khác."

"Hừ! Đáng giận! Nếu lúc đó chủ thượng chúng ta không nhắc nhở chúa tể Bàn…"

"Máu tươi, chớ có lên tiếng!"

"Có gì tốt mà im lặng, ta là thay chủ thượng không đáng."

Ngay tại thời điểm Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi lòng đầy phẫn uất.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong mật thất: "Bây giờ các ngươi đã hiểu được sự lạnh nhạt và vô tình của con chó kia chưa?"

"Ma gì?"

Hai vị phong hào đại thống lĩnh biến sắc, thần thức trong nháy mắt tra xét ra.

Bất quá, không đợi bọn hắn dò xét ra cái gì, một đạo Ma Ảnh đã ngưng tụ thành hình ở trong mật thất đầu tiên.

Thân ảnh kia toàn thân bao phủ trong ma khải dày nặng, chỉ lộ ra một đôi ma nhãn thâm trầm sâu thẳm, Thái Minh tà lực nồng đậm quanh quẩn quanh thân, tản ra khí tức u lãnh mà nguy hiểm.

Rõ ràng là hình chiếu Chí Tôn Minh!

Vẻ mặt lạnh lùng của hắn giờ phút này trở nên sung sướng, tươi cười sáng lạn: “Hai người các ngươi, quả thật trung thành với tên Ác kia. Bất quá, ta cũng không hâm mộ Ác, bởi vì dưới trướng ta cũng có huynh đệ trung thành với nhau.”

“Chí Tôn Minh!”

Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

…

Chương 137: Vương Thủ Triết đang yên lặng tích góp át chủ bài.

…

Hai vị phong hào đại thống lĩnh nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, đều là nhìn thấy được các loại tâm tình kinh hãi, phẫn nộ, đề phòng trong ánh mắt đối phương.

Bọn họ cảnh giác lui về phía sau, giọng nói trầm xuống rét run: “Chí Tôn Minh, ngươi muốn làm gì?”

Trên mặt hình chiếu Chí Tôn Minh tràn đầy nụ cười: “Ta muốn làm gì? A, ta đương nhiên là đến đưa ra chủ ý cho các ngươi. Ta có biện pháp giúp các ngươi cứu ra Chí Tôn ác.”

Con ngươi tà dị của Ám Minh chủ quân chợt co rút lại, trong thanh âm khó nén kinh ngạc cùng không cách nào tin: “Chí Tôn Minh, là ngươi bán đứng Chúa Tể vĩ đại, bán đứng chủ thượng của chúng ta. Nhưng bây giờ chạy tới nói lời này, mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?”

“Mục đích của ta? Mục đích của ta đương nhiên là muốn trở thành chúa tể Ma tộc đời tiếp theo, chấm dứt rung chuyển Ma tộc, để ức vạn Ma tộc chân chính quy về danh sách văn minh cao đẳng, có được trật tự, cuộc sống tốt đẹp! Để mỗi một Ma tộc đều sống có tôn nghiêm!” Trong mắt Chí Tôn Minh sáng lên huyết sắc quang mang nóng bỏng, “Không phải như bây giờ, tràn ngập nghi kỵ, ngoan độc, lạnh lùng, ích kỷ!”

Về điểm này, Chí tôn minh cùng long huyết từng có rất nhiều thảo luận cùng suy nghĩ.

Đúng như huynh đệ Long huyết của hắn nói, Ma tộc chúng ta đã tiến hóa đến đỉnh chuỗi thức ăn, hệ thống văn minh lại vẫn dã man và lạc hậu như thế.

Đây không đơn giản là do sự tàn bạo, hung ác, hung ác trong gien Ma tộc, còn có ích kỷ, mà bởi vì tầng cao nhất của Ma tộc muốn dễ dàng điều khiển và thống trị, không có khả năng xây dựng nền văn minh tinh thần.

Đúng, kiến thiết tinh thần văn minh!

Long Huyết huynh đệ cho rằng, nếu muốn cho Ma tộc chân chính thoát khỏi số mệnh dã man, thì cần bắt đầu xây dựng tinh thần văn minh, dựng lên tín ngưỡng và mục tiêu cho toàn bộ Ma tộc, đồng thời, giáo dục tư tưởng cũng phải bắt đầu từ con ma nhỏ.

Đối với điểm này, Chí Tôn ban đầu cũng không đồng ý, nhưng rất nhanh hắn đã bị Long Huyết huynh đệ thuyết phục.

Nguyên nhân rất đơn giản, long huyết nói, Minh đại ca ngài muốn địa vị ngang nhau với Chúa Tể, phải dựng lên một lá cờ tín ngưỡng phong cách tươi sáng, cột cờ lớn kia phải phân biệt rõ ràng với tín ngưỡng của Chúa Tể Bàn, thậm chí là hoàn toàn trái ngược.

Đơn giản mà nói, Chúa Tể Bàn Tư lạnh lùng, Minh đại ca thì phải đề xướng đoàn kết bạn ái, Chúa Tể Bàn Dã bạo ngược tàn bạo, Minh đại ca phải đề cao văn minh cao thượng, Chúa Tể Bàn Sùng tôn trọng hỗn loạn và áp bách, như vậy Minh đại ca nhất định phải nói trật tự và tôn nghiêm.

Long huyết lấy mình và thuộc hạ nêu ví dụ.

Hắn cho rằng rất nhiều đồng bào Ma tộc cũng có trung thành, tín ngưỡng, đoàn kết, thậm chí là văn minh thân mật, rất nhiều Ma tộc không thật lòng muốn làm một ác ma ích kỷ lạnh lùng.

Chỉ là hoàn cảnh lớn như thế, bọn họ mới bất đắc dĩ đi lên con đường không muốn đi, nếu không sẽ bị hoàn cảnh lớn thôn phệ! Mà Long Huyết bọn họ những ma tộc “Hàm quê lai” này, không có chịu ảnh hưởng của đại hoàn cảnh Ma giới, lúc này mới có thể duy trì “chân thành”.

Chí Tôn Minh cảm thấy Long Huyết huynh đệ nói rất có đạo lý, ít nhất, hắn muốn địa vị ngang nhau với chúa tể, nhất định phải có đủ phân độ, đem Ma tộc có thể hội tụ và đoàn kết, đoàn kết đến dưới trướng hắn.

Cũng vì vậy mới có câu tuyên ngôn vừa rồi.

Nhưng mà một phen lời này của Chí Tôn Minh, rơi vào trong tai Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi, lại lộ ra hoang đường cùng khó tin như vậy.

Hai đại thống lĩnh cảm giác được âm mưu nồng đậm, trong ánh mắt nhìn về phía Chí Tôn Minh cũng tràn đầy nghi vấn

cùng với khó hiểu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mật thất đều trầm mặc lại.

Không khí trong không khí không hiểu sao có chút lúng túng.

Một lúc lâu sau, vương giả máu tươi mới trầm ngâm mở miệng: “Chí Tôn Minh, chúng ta không tín nhiệm ngươi.”

“Các ngươi còn đường nào khác để đi không?” Chí Tôn Minh cười nhạo: “Có lẽ các ngươi có thể tới cửa Ma điện chủ tể gào thét mấy lần, xem Chúa Tể Bàn có muốn để ý tới các ngươi hay không. Cũng có lẽ các ngươi có thể phản bội Chúa Tể, trực tiếp bỏ qua hành động cứu viện lần này.”

Khuôn mặt Ám Minh chủ quân và vua máu tươi vặn vẹo.

Bọn họ sau khi Chí Tôn gặp chuyện không phản bội tìm một chí tôn khác đầu nhập, còn vì gom góp hai đế ấn Tiên Tộc hao tâm tổn trí như vậy, đối với Chí Tôn Ác tự nhiên là cực kỳ trung thành.

Muốn bọn họ từ bỏ hành động cứu viện, làm sao có thể?

Thế nhưng theo ý tứ biểu đạt của Chí Tôn Yểm, hiển nhiên chúa tể Bàn đã không định giúp bọn họ gom đủ một đế ấn Tiên Tộc khác, bọn họ chẳng qua chỉ là hai vị đại thống lĩnh, thì đã sao?

Trầm mặc không nói nên lời tràn ngập mật thất.

Qua hồi lâu, Ám Minh chủ quân mới mở miệng nói: “Chí Tôn Minh, ngươi chuẩn bị làm thế nào để cứu viện chủ thượng của chúng ta?”

“Khặc khặc, ta rất tán thưởng lòng trung thành của các ngươi.” Chí Tôn Minh Tà cười tán dương một câu, sau đó nghiêm túc nói: “Điều kiện tiên tộc đưa ra là hai Đế Ấn truyền thừa của tiên tộc, Chí Tôn Yểm đã đáp ứng đổi một kiện cho các ngươi. Mà ta đã từng có liên hệ với 【Chí Tôn Khuyết】 chiến khu Tây tuyến ma tộc, trong tay hắn cũng có một Đế Ấn Tiên Tộc! Tuy nhiên, tài nguyên dùng để giao dịch thì các ngươi phải tự mình bỏ ra.”

Hai vị Đại thống lĩnh phong hào nghe vậy sắc mặt vui vẻ, trong ánh mắt vốn ảm đạm cũng một lần nữa nổi lên ánh sáng.

Ám Minh chủ quân không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: "Chúng ta đã được chủ thượng trao quyền, có thể bán và điều động hết thảy tài nguyên của hắn, xin ngài cho chúng ta chút thời gian."

Ngược lại Vua huyết nhục không bị hưng phấn làm choáng váng đầu óc, trong nội tâm miễn cưỡng còn duy trì một ít cảnh giác. Y cố nén cảm xúc, hơi có chút cảnh giác mà nhìn Chí Tôn Minh Minh: "Như vậy, Chí Tôn Minh đại nhân, ngài muốn có thù lao gì?"

"Thù lao?" Chí Tôn Minh Tà lắc đầu: "Chuyện này vốn là ta lừa chí tôn, coi như là bồi thường cho hắn. Ngoài ra, ta vừa nói qua, ta muốn thành lập một nền móng đoàn kết, thân mật, có được văn minh ma tộc cao đẳng chân chính. Chuyện này coi như là ta vì lý tưởng, làm ra một chút biểu thị thân mật."

Nói xong, thân hình chiếu của Chí Tôn Minh vặn vẹo một hồi, bỗng nhiên hóa thành hư ảnh tiêu tán trong mật thất.

Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi hai mặt nhìn nhau.

Hai người bọn họ thật sự là có chút không rõ, Chí Tôn Minh đây là phát thần kinh cái gì, lại có thể không muốn chỗ tốt chủ động hỗ trợ cho bọn họ.

Cũng không đến mức là thật sự muốn thành lập một cái cao đẳng văn minh ma tộc có được trật tự chân chính đi?

Trầm mặc hồi lâu, bọn họ đều không thể minh bạch, cuối cùng quyết định tạm thời vứt bỏ tạp niệm không suy nghĩ nhiều, trước tiên vẫn là cứu chủ thượng trở về, khẩn yếu nhất.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Tiên giới.

Vũ Nhạc thần điện.

Ở trong một sơn cốc phong cảnh bao la mà tuyệt mỹ, mấy đầu thập phẩm linh mạch cùng một đầu thập nhất phẩm linh mạch, hội tụ ra một phương tiên linh khí tức cực kỳ nồng đậm bế quan thần địa.

Đây là nơi bế quan mới do trận pháp sư đầu tiên của Tiên Giới - Tam Trận Đạo Chủ tự mình cầm đao, Vương An Nghiệp phụ

trợ kiến tạo thành.

Ở nơi bế quan quan quan trọng nhất, có một lầu các tinh xảo.

Tòa lầu các này, chính là nơi linh khí hội tụ trong sơn cốc, cũng là nơi thích hợp nhất để bế quan.

Giờ phút này.

Trong lầu các.

Đại cung chủ Nghê Lam đạo chủ trên người mặc một bộ tố bào sạch sẽ, lại khó giấu đi thân thể mềm mại thành thục của nàng, cùng với một thân khí chất tuyệt mỹ như hàn mai trong tuyết.

Nhưng giờ phút này, khuôn mặt vốn lạnh lùng của nàng lại hiện lên vẻ hưng phấn thuần khiết như tiểu cô nương, bước nhanh về phía một thanh niên có ánh mặt trời cao lớn, tươi cười vui vẻ: "Sư tôn, sao người lại tới thăm ta?"

Vị thanh niên này, dĩ nhiên chính là đích trưởng mạch của Vương thị, người thừa kế hợp pháp thứ bảy của gia tộc, Võ Nhạc Tiên Đế chuyển thế, cùng với vô số chủ nhân của văn phòng và tác phẩm được nhìn thấy, Vương Hựu Nhạc đồng chí.

"Khụ khụ ~"

Vương Hựu Nhạc hơi có vẻ lúng túng ho khan hai tiếng.

Từ trước tới nay, thái độ của hắn đối với Nghê Diệp đạo chủ vẫn có chút không thích ứng.

Quay mặt đi, tránh được ánh mắt quá mức nóng bỏng của Nghê Huy đạo chủ, lúc này hắn mới thu liễm suy nghĩ, cố gắng lộ ra một bộ biểu tình trịnh trọng nghiêm túc nói: "Gần đây Nam Minh bệ hạ luyện ra một ít Vĩnh Hằng Thần Đan, cùng với Uẩn Thần Đan, ta đều đưa tới cho mỗi người một viên. Có lẽ, cái này đối với đột phá của ngươi sẽ có hiệu quả phụ trợ không tệ."

Nói xong, hắn móc ra hai cái hộp ngọc đưa lên.

"Đa tạ sư tôn quan tâm."

Nghê Hoa đạo chủ tiếp nhận hộp ngọc, vui vẻ giống như là một tiểu cô nương ngây thơ nhận quà sinh nhật.

Vương Hựu Nhạc cố nén xúc động quay đầu bỏ đi.

Nếu không phải vì nhiệm vụ gia tộc, nếu không phải lão tổ gia gia tự mình hạ lệnh, để cho hắn tới đây làm 【Nghê Đường chủ trùng kích Tiên Đế cổ vũ sư】, hắn thật sự không dám gặp Nghê Lam.

"Sư tôn, ta rất khỏe, gần đây cũng nắm chắc việc tìm hiểu con đường trở thành Tiên Đế. Chỉ là cảm giác áy náy khi chiếm dụng Võ Nhạc Đế Ấn của Thanh Ly." Nghê Phan Đạo Chủ nói đến đoạn sau, cảm xúc có chút sa sút.

Cho tới nay, nàng vẫn luôn muốn bồi dưỡng Thanh Ly thần nữ thành Võ Nhạc Tiên Đế đời tiếp theo, nhưng chưa từng nghĩ tới kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Xét đến uy hiếp của chúa tể Bàn, tiên ủy sẽ nhất trí quyết nghị, cho nàng tài nguyên sung túc để tăng cường huyết mạch, cũng kế thừa Vũ Nhạc Đế Ấn, mau chóng xung kích cảnh giới Tiên Đế.

Đổi lại là trước kia, tỷ lệ thành công của chiến lược này là quá thấp.

Nhưng mà bây giờ không giống ngày xưa, hiện tại Thập Tứ Phẩm Vĩnh Hằng Thần Đan bắt đầu có sản lượng, còn có đạo cải từ Tinh Cổ Tộc bên kia Vương thị kế thừa, đạo cải tinh hoa các loại dược tề tăng lên tư chất huyết mạch, hai bên phối hợp, quả thực chính là hợp tác tuyệt hảo nâng cao tư chất huyết mạch.

Dưới đủ loại điều kiện, nguyên bản không có khả năng cũng hóa thành khả năng.

"Nghê Tuyền, ngươi không cần phải áy náy, tất cả những điều này đều là vì suy nghĩ cho đại cục của chúng ta, hiện tại đã không đợi được thời gian của chúng ta nữa rồi." Vương Hựu Nhạc kiên nhẫn khuyên bảo, đảm đương tinh thần cổ vũ sư, "Huống chi, Thanh Ly cũng sẽ có đạo của riêng mình, cho dù không có đế ấn, chúng ta cũng có thể cố gắng để tư chất huyết mạch của nàng tăng lên tới cấp bậc Thiếu giới chủ, như vậy đi ra con đường Tiên Đế của mình cũng không thành vấn đề."

Một khi tư chất huyết mạch đạt tới cấp bậc Thiếu Giới Chủ, sau khi tấn thăng vào Hỗn Nguyên Cảnh, tầng số huyết mạch

thức tỉnh cũng đã có thể sánh vai cùng Tiên Đế bình thường, có cơ sở này, muốn đi ra con đường Tiên Đế của mình, ngưng tụ ra Đế Ấn của mình, khả năng tự nhiên cũng sẽ đề cao rất lớn.

"Vâng, sư tôn, ta hiểu." Nghê Lam đạo chủ hai mắt trong suốt, nghiêm túc nói: "Đồ nhi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của sư tôn, nhất định sẽ đi con đường Thông Võ nhạc đế."

"Tốt lắm, vậy ta đây, vi sư cũng không quấy rầy ngươi bế quan." Vương Hựu Nhạc cáo từ rời đi.

Trước khi đi, hắn dừng một chút, bổ sung thêm một câu: "Nghê Tuyền, ngươi nhớ rõ lúc đột phá, đưa tin mời lão tổ gia ta hộ pháp. Chưởng Giới Lệnh của hắn có thể ở một trình độ nhất định thay đổi Thiên Đạo pháp tắc, làm cho Thổ Hệ pháp tắc của thế giới này càng thêm rõ ràng, ở một trình độ nhất định giảm xuống độ khó lĩnh hội, có thể gián tiếp đề cao xác xuất đột phá thành công của ngươi."

"Đa tạ sư tôn quan tâm." Nghê Tuyền đạo chủ gật đầu thật mạnh: "Ta sẽ không quên xin giúp đỡ Thủ Triết gia chủ."

Rất nhanh, Vương Hựu Nhạc có chút chật vật rời đi.

…

Đồng thời.

Bên trong Thanh Đế Thần Cung.

Cảnh tượng hơi giống với Võ Nhạc thần điện.

Thiếu tộc trưởng Vương thị Vương Tông An mặc một bộ áo xanh, dáng người cao ngất, diện mạo hiên ngang, đang ngồi đối diện với bán Tiên Đế Trường Canh Đạo Chủ đại danh đỉnh đỉnh.

Chén nhỏ trên bàn đá pha trà nhỏ, tự nhiên là một nhóm trà mới của Sinh Mệnh Chi Thụ Vương Trường Sinh.

Đây còn là một nhóm trà chồi tốt nhất, một khi nấu, liền có một cỗ khí tức sinh mệnh nồng đậm tràn ngập ra.

Uống một ngụm, liền có tẩy tủy phạt mao, ngay cả sinh mệnh thừa tử đều phảng phất có chút cảm giác trẻ tuổi.

“Cảm tạ Thủ Triết gia chủ, cảm tạ Sinh Mệnh Thần Thụ tiền bối.” Tâm tình Trường Canh đạo chủ có chút sung sướng: “Trưởng Canh ta nhất định sẽ không phụ lòng mọi người, cố gắng trùng kích con đường Tiên Đế.”

Dừng một chút, hắn lại có chút áy náy nói: “Nhưng mà, do ta kế thừa truyền thừa của Thanh Đế, chung quy vẫn là có chút thẹn với thiếu tộc trưởng, cùng với Thủ Triết gia chủ.”

Trong kế hoạch vốn có, truyền thừa Thanh Đế là để lại cho Vương Thủ Triết, nếu Thủ Triết không cần, như vậy Vương Tông An chính là người thừa kế hợp pháp thứ hai! Nếu như Tông An không muốn, vậy tự nhiên sẽ đến phiên Hiên Khuyết - Thần tử Côn Bằng.

Bánh như thế nào, tựa hồ cũng không tới phiên hắn canh.

Thậm chí Trường Canh cả đời này không nghĩ tới do mình tới kế thừa truyền thừa của Thanh Đế.

“Trường Canh tiền bối không cần tự trách.” Vương Tông An bình tĩnh uống Sinh Mệnh thần trà: “Thứ nhất, đây là quyết định cộng đồng của Tiên Nhân hội. Thứ hai, đây vốn là đề án do phụ thân ta tự đề ra.”

“Ngài yên tâm, tư chất huyết mạch của phụ thân ta bây giờ đã đạt tới cấp thiếu giới chủ Đinh trung đoạn, cho dù được Thanh Đế truyền thừa, cũng bất quá là tăng lên một đợt tư chất huyết mạch mà thôi. Nói thật, hắn hiện tại có chút chướng mắt Mộc hệ đại đạo… Muốn tự mình đi Sinh Mệnh bổn nguyên đại đạo.”

Biểu cảm của Trường Canh Đạo Chủ lập tức cứng đờ, tức giận nói: “Tuy nói như thế, đạo lý cũng là như vậy. Có điều hành vi của Thủ Triết gia chủ luôn có chút cảm giác ngại vợ tào khang.”

Vương Tông An nhoẻn miệng cười.

Ngẫm lại cũng đúng, phụ thân nhà mình từ Trường Xuân quyết bắt đầu kết thúc Thanh Hoàng đạo thư, tu luyện một mực là Mộc hệ nhất mạch công pháp, hơn nữa trên thực tế đều là công pháp do Thanh Đế truyền thừa diễn hóa ra.

Nhưng công pháp của Thanh Đế nhất mạch này, trên thực tế cũng chỉ là miễn cưỡng phù hợp huyết mạch của phụ thân hắn

mà thôi, đối với tánh mạng bổn nguyên huyết mạch của phụ thân trên thực tế cũng không có tác dụng gia tăng gì.

Hiện tại hắn phải đi sinh mệnh bổn nguyên đại đạo chân chính, dùng đại đạo kia thành Tiên Đế, cũng là có chính hắn suy tính.

Trường Canh đạo chủ thấy Vương Tông An cười, không khỏi bĩu môi một cái: "Thủ Triết gia chủ ghét bỏ truyền thừa của Thanh Đế, có vài phần đạo lý của hắn, nhưng thiếu tộc trưởng thì sao? Ngươi là huyết mạch mộc hệ thuần khiết, sao ta có cảm giác ngươi cũng có chút ghét bỏ?"

Vương Tông An nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Mộc hệ nhất đạo, không phải chỉ có một đường Thanh Đế sao? Vương Tông An ta thân là thiếu tộc trưởng gia tộc, phụ thân lại là giới chủ tương lai của Tiên Linh giới, dựa lưng vào núi lớn như thế, tương lai không thành vấn đề về huyết mạch của thiếu giới chủ. Ta nghĩ mình đi Mộc hệ đại đạo không được sao?"

"… Được! Đương nhiên được."

Trường Canh Đạo Chủ không còn lời nào để nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng ngay lập tức lại không nhịn được khẽ thở dài một tiếng: "Thật ra ta hiểu rõ, ngươi và Thủ Triết gia chủ biểu hiện ra thái độ này, là muốn để cho ta không có gánh nặng thừa nhận những phần thưởng này."

"Trường Canh tiền bối đừng suy nghĩ nhiều, trên thực tế cả ta và phụ thân đều không muốn lại làm vú em." Vương Tông An khẽ cười nói: "Thanh Đế này, thích ai thì người đó đi."

"Ta nhổ vào! Sữa thì sao? Sữa không có người quyền sao?" Trường Canh Đạo Chủ cười mắng: "Chính là bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết, cho dù đi đường lớn của mình thế nào, nói mặc vẫn là sữa, nhiều nhất chỉ là sữa cấp bậc cao mà thôi!"

Hiện tại một số tác phẩm tiêu khiển của Thánh vực, cùng với các hạng mục trò chơi đã sớm lưu hành ở Tiên giới, Vương Tông An vừa nói "bổ", đương nhiên Trường Canh đạo chủ hiểu được ý tứ của nó.

"Được, vậy Trường Canh tiền bối tu luyện cho tốt." Vương Tông An cười đứng dậy: "Tài nguyên của ta đã đưa đến rồi, sự cố vũ tinh thần cũng đã xong, nhiệm vụ cũng hoàn thành."

“Đi đi đi, chờ lần sau ngươi gặp lại ta, sẽ gọi một tiếng “Trường Canh bệ hạ”!” Trường Canh đạo chủ cười khoát tay.

…

Vô Cực Thần Cung.

Địa điểm hạch tâm bế quan.

Thần Quang Đạo Chủ nhìn Đế Ấn Tiên Đế sáng chói lơ lửng trước mặt, kích động đến nước mắt tuôn rơi: “Vô Cực Đế Ấn, Thần Quang ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, Vô Cực Đế Ấn sẽ nhanh như vậy trở về.”

Tinh Lan Thần Nữ khẽ cười một tiếng, vẻ mặt cũng tương đối kích động: “Ta cũng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế. Thì ra Vô Cực Đế Ấn của chúng ta vẫn luôn nằm trong tay Chí Tôn Yểm!”

Lần này sau khi bắt được Chí Tôn Ác, lệnh cho hắn dùng hai cái Đế ấn để chuộc về tự do, chẳng qua là rảnh rỗi kiếm thêm một khoản, bố trí nhiều một chút.

Dù sao, Tiên Giới bên này đã có mấy khỏa chí tôn tinh hạch, thay vì trực tiếp giết chết Chí Tôn Ác, không bằng dùng hắn đến đổi Tiên Đế Đế Ấn.

Không ngờ cái Đế ấn được đổi trước này lại là bảo vật của Vô Cực Thần Cung.

Đối với Vô Cực thần cung, đây là chuyện vui cực lớn.

“Tinh Lan, hay là ngươi tới thừa kế…” Lúc trước Thần Quang Đạo Chủ vẫn luôn thử nghiệm, không dùng Đế Ấn tấn thăng Tiên Đế.

Nhưng chung quy hắn không giống như Thủy Thiên Thần Hoàng năm đó, trải qua quá nhiều trắc trở cùng khốn cảnh, người sau thậm chí còn khai cương tích thổ, sáng lập ra hình thức ban đầu của Thánh Vực, cũng ngủ say cho tới nay.

Luận nội tình, luận tâm cảnh, luận phách lực, Thủy Thiên Thần Hoàng Đô đều hơn hắn.

Muốn dựa vào lĩnh ngộ của mình đối với pháp tắc ngưng tụ Đế Ấn, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mặc dù Thần Quang Đạo Chủ cố gắng, cơ hội vẫn phi thường xa vời.

“Sư tôn, có Vô Cực Đế Ấn, lại thêm thiên phú huyết mạch của ngài tăng vọt, tỷ lệ ngài đột phá Tiên Đế đã tăng lên rất nhiều.” Tinh Lan thần nữ cười nói: “Nói ra, ta nằm mơ cũng muốn có một sư tôn cấp Tiên Đế che chở, như vậy ta liền không cần gánh vác trọng trách quá nặng, lúc này đây cuối cùng đã có hi vọng.”

“…” Thần Quang Đạo Chủ trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Được, sau này gánh nặng của Vô Cực Thần Cung, vi sư đến gánh.”

…

Thánh vực.

Cấm khu số 02 Vương thị (cấm khu Nguyên Tinh Ngũ Cấm Khu).

Cấm khu này rơi vào trong tay Vương thị đã rất lâu, trải qua nhiều lần cải tạo, bây giờ nơi này đã sớm thay đổi lớn, linh khí cũng trở nên cực kỳ nồng đậm.

Giờ phút này.

Bên trong Cấm Khu số hai.

Vương Ly Lung đại tiểu thư của Vương thị đang cầm một cây roi màu đen, hướng về phía một Ngụy Thần Long Tinh (Lông) thần (lão) quát) quát: “Vương Đại Long, ngươi ăn nhiều tài liệu của nhà chúng ta như vậy, bổn tiểu thư còn cho ngươi mượn cả Thần Long Bảo Châu trân quý nữa.”

“Nếu như ngươi còn dám buông lỏng, không xông lên được tầng thứ mười chín, xem bản tiểu thư không rút gân lột da ngươi biến thành tài liệu!”

Thế mà Vương Đại Long lại còn ăn cái trò này, hắn kích động đến mức toàn thân đều đang run rẩy, rống ra từng trận tiếng rồng ngâm hưng phấn: “Ly Lung đại tiểu thư, Vương Đại Long ta không thành Thần Long, về sau liền đổi tên thành Vương Nê Thu! Ngao hu hu hu!”

…

Cấm địa số ba Vương thị (Nguyên Thái Minh Cấm Địa).

Thái Minh Cấm Khu đã từng có ma khí dày đặc, Minh Tà chi lực vô cùng tràn đầy, bây giờ sớm đã bị cải tạo thành sắc màu rực rỡ, Tiên Linh Chi Địa lục liễu thành ấm, thoạt nhìn cũng không tìm thấy vết tích trước kia.

Chỉ có chỗ hạch tâm Cấm Khu, cây Thái Âm Minh Hồn Thụ to lớn kia vẫn cành lá tươi tốt, giống như trước kia.

Giờ phút này.

Thái Âm Minh Hồn Thụ thân cây cùng cành cây run nhè nhẹ, tiếng nói ngọt ngào bởi vì quá kích động, thậm chí đã có chút thay đổi: "Chủ thượng, đa tạ ngài đích thân đưa tới cho ta nhiều Chúng Thần chi nguyên như vậy, còn một lần lại một lần, đích thân dùng sinh mệnh bổn nguyên tưới tiêu cho ta, tẩm bổ ta ~ ô ô, người ta cảm động đến không biết nên nói cái gì."

Trên bầu trời bên cạnh Thái Âm Minh Hồn Thụ, Vương Thủ Triết mặc áo bào trắng tay áo chập chờn, quanh thân linh quang lượn lờ, như tiên như thần.

Khóe miệng hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve Thái Âm Minh Hồn Thụ, giọng nói ôn hòa, trong giọng nói mang theo cổ vũ: "Thái Thiền, con phải cố gắng nỗ lực một chút, tranh thủ sớm ngày tiêu hóa hết Chúng Thần chi nguyên cùng sinh mệnh bổn nguyên, thành tựu Thập Cửu Giai Ma Thần Thực. Sau đó, con có thể bảo hộ ta. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau ngao du tinh không, cùng nhau đi thăm dò du ngoạn."

"Ngươi biết đấy, ngươi là linh thực ta tín nhiệm nhất, cũng mong đợi nhất."

Nghe vậy, Thái Âm Minh Hồn Thụ chỉ cảm thấy một dòng nước ấm dâng lên trong lòng, toàn thân trên dưới trong nháy mắt tràn đầy động lực.

Trong khoảnh khắc, giọng nói của nàng ấy cũng trở nên vô cùng sục sôi: "Chủ thượng cứ yên tâm. Vương Thái Ương ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của chủ thượng."

Nàng phải cố gắng, cố gắng trở thành thực vật đệ nhất Ma Thần dưới trướng chủ thượng.

Cùng hắn xông xáo cùng một chỗ, cùng thăm dò, cùng nhau du lịch!

Nhưng mà.

Thái Âm Minh Hồn Thụ bị đánh máu gà chỉ sợ tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Không lâu sau khi rời khỏi cấm khu Vương thị số ba, Vương Thủ Triết đã thông qua truyền tống trận siêu xa trở về thế giới Thần Võ, hơn nữa tiến vào vùng cấm sinh mệnh.

Sau đó, cuộc đối thoại tương tự lại xuất hiện lần nữa.

Sinh mệnh cổ thụ che trời che trời run rẩy thân cây thật lớn, dùng thanh âm già nua thề thốt: "Chủ thượng, Vương Trường Sinh ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài đối với ta. Sẽ hảo hảo lợi dụng những Chúng Thần chi nguyên này, cũng sẽ lợi dụng ngài một lần lại một lần sinh mệnh bổn nguyên cung cấp."

"Trường Sinh, ta xem trọng ngươi nhất. Ngươi phải tranh thủ sớm ngày trở thành sinh mệnh thần thực cấp mười chín, đến lúc đó chúng ta cùng đi Cổ Thần chiến trường, ngao du tinh không, cùng nhau thăm dò thế giới không biết, cùng nhau bảo vệ Tiên giới."

"Vâng, thưa chủ thượng."

Sinh Mệnh Chi Thụ Vương Trường Sinh được cổ vũ, cảm giác cả người tràn đầy năng lượng.

Hắn phải nỗ lực, cố gắng trở thành đệ nhất thần thực dưới trướng chủ thượng, kiên quyết sẽ không thua Thái Âm Minh Hồn Thụ.

Sau đó cùng nhau thăm dò với chủ nhân, cùng bảo vệ Tiên giới.

Tình huống tương tự, trên thực tế cũng không chỉ có những chuyện trước mắt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không bao lâu nữa, số lượng chiến lực cấp Tiên Đế ở Tiên giới sẽ nghênh đón một đợt bùng nổ kiểu bùng nổ.

Từ trước đến nay Vương Thủ Triết không có mưu kế quỷ kế gì, chỉ lẳng lặng tích góp từng con từng con át chủ bài.

…

Chương 138: Tính chiến lược đầu hàng chúa cứu thế ma tộc.

…

Lộc Minh Uyển.

Lương đình.

Trong lương đình bày mấy cái ghế nằm, trên bàn nhỏ bên cạnh ghế còn bày biện mâm trái cây và đồ uống, rất hiển nhiên, nơi này vốn có người nhàn nhã nằm trên ghế, uống nước uống, ăn hoa quả.

Nhưng giờ phút này.

Vương Quân Hà đang nằm trên ghế lại ngồi thẳng người, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hư ảnh tinh mạc từ trên cổ tay bắn ra, trong con ngươi xinh đẹp lóe ra ánh sáng màu đỏ tươi, vẻ phẫn nộ tràn ngập trong lời nói.

Bên trong tinh mạc, một vị nam tử trẻ tuổi tuấn lãng đối diện màn ảnh, dùng một loại thái độ vô cùng thành khẩn sám hối sở tác sở vi của mình.

Đó chính là lúc trước hắn gây ra sóng gió cực lớn, bị Lộc Minh học viện tạm thời dừng học nghề, Cơ Thiên Dương.

Đó là một tiết mục phỏng vấn, Cơ Thiên Dương ở bên trong tiết mục đã tự thảo luận sâu sắc hành vi của mình, đối với học viện của Trần Tử Lộ, Diêu Tần Kỳ, Lộc Minh học viện, cùng với gia tộc đều thành khẩn xin lỗi, cũng biểu thị mình làm như vậy chỉ là biểu đạt thái độ của mình, không cầu được công chúng tha thứ, càng là không có yêu cầu xa vời có thể trở về Lộc Minh học viện.

Hơn nữa hắn còn tỏ vẻ, bắt đầu từ hôm nay, hắn muốn đi khu vực nguy hiểm nhất, làm công tác cơ bản nhất, nỗ lực bù đắp những tổn thương hắn gây ra trong quá khứ.

“Tức chết ta rồi!”

Vương Quân Hà nghe được một nửa liền nghe không nổi nữa, “bốp” một cái đóng màn tinh thể lại, tức giận đến giậm chân

liên tục, mái tóc đều hóa thành màu tím, ở phía sau từng sợi bay lên.

“Hắn cho rằng nói như vậy liền có thể đền bù sai lầm, đền bù tổn thương mà Tử Lộ tỷ tỷ bị? Ta khinh! Là truyền thông của người nào làm lễ tẩy trắng cho hắn? Bổn tiểu thư liền đi bưng nó!”

“Quân Hà, ngươi chớ tức giận.” Trần Tử Lộ khí chất dịu dàng thấy thế, trên mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ, ôn nhu trấn an nàng: “Người đều có quyền nói chuyện, cũng phải có cơ hội sám hối sửa lại. Cơ Thiên Dương nếu có thể nhận thức được sai lầm của mình, vô luận là đối với hắn hay là đối với xã hội Tiên Giới, đều là hữu ích.”

“Muội mới không tin loại người như hắn sẽ thật lòng hối hận.” Vương Quân Hà tức giận đến cái miệng nhỏ cong lên: “Còn nữa, Tử Lộ tỷ tỷ huynh quá lương thiện, không cần người ta nói cái gì huynh cứ tin cái đó.”

Thái độ của Vương Quân Hà cũng là thái độ phổ biến của dư luận.

Đối với bài phỏng vấn tẩy trắng này, hiện tại rất nhiều người đều đang bàn tán xôn xao, trong đó tuyệt đại đa số đều tuân theo thái độ không tín nhiệm, một số nhỏ là giữ thái độ trung lập và quan vọng, chỉ có một số cực ít người cho rằng thái độ hối cải của Cơ Thiên Dương rất tốt, Lộc Minh học viện hẳn là nên cho hắn thêm một cơ hội nữa.

“Quân Hà ngươi yên tâm, ta sẽ không ngốc như vậy. Cho dù hắn thật lòng hối hận, sự tình cũng không thể trở lại quá khứ.” Trần Tử Lộ nở nụ cười xinh đẹp, lộ ra vẻ kiên định: “Bởi vì, ta muốn cùng Quân Hà ngươi thủ hộ thế giới, cùng nhau xây dựng Tiên Linh Giới tốt đẹp trong lòng ngươi.”

“Ừm ừm, Tử Lộ tỷ tỷ thật tốt.” Đôi mắt xinh đẹp của Vương Quân Hà cong thành hình trăng lưỡi liềm, bên trong hiện ra lốm đa lốm đốm ánh sáng hạnh phúc: “Ta nhất định sẽ thành lập một Tiên Linh Giới chung sống hòa bình của hai tộc Tiên Ma.”

Từ nhỏ, nàng lớn lên trong sự che chở của lão tổ gia gia Vương Thủ Triết, cảm giác hạnh phúc và cảm giác an toàn đều

tràn đầy đến mức sắp tràn ra, nàng chưa bao giờ bị kỳ thị bởi một nửa huyết thống Ma tộc của mình, mình cũng cảm thấy như vậy là chuyện bình thường.

Nhưng mà, theo mặt trời dần dần lớn lên, nàng cũng chậm rãi ý thức được, mình chỉ là một trường hợp đặc biệt.

Là lão tổ gia gia cùng với chư vị Tiên Đế gia gia và Tiên Đế tỷ tỷ bảo vệ, mới để cho nàng tránh bị chê trách, nhưng trên thực tế, tuyệt đại đa số Tiên Ma hỗn huyết đều không có mệnh tốt như nàng.

Mà tạo thành tất cả những chuyện này, tự nhiên là chỉnh thể thế cục thủy hỏa bất dung giữa hai tộc Tiên Ma.

Trong thời gian dài, ngược lại nàng cũng dần dần sinh ra chút ý nghĩ.

Cũng không phải nói mang theo sứ mệnh gì đó, nàng chỉ đơn thuần cảm thấy mình là trưởng nữ đích mạch của Vương thị, dù sao cũng phải có mục tiêu nhân sinh, nếu không thật đúng là đần độn sống qua một đời sao?

Nếu đã có mục tiêu, như vậy thân phận hỗn huyết của tiên ma lưỡng tộc chính là điểm tốt nhất.

Về vấn đề này, nàng cũng đã nói qua cho lão tổ gia gia, lão tổ gia gia cũng phi thường ủng hộ ý nghĩ cùng quyết định của nàng.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong thư phòng Lộc Minh uyển.

Vương Thủ Triết cũng đóng hình chiếu trên cổ tay, khẽ thở dài một hơi.

Mặc dù hắn dự tính chuyện sẽ phát triển theo hướng này, nhưng mà, khi sự tình thật sự đến, trong lòng Vương Thủ Triết vẫn có chút tiếc hận.

Vô luận như thế nào, Cơ Thiên Dương cũng xem như một trong những đệ tử của hắn.

Lần này đem hắn ngừng học, về bản chất cũng là muốn cho hắn một cơ hội tự giảm bớt.

Chỉ tiếc, hắn trước mắt, hơn phân nửa đã bị Chí Tôn Côn Bằng mê hoặc.

Nếu không phải trong lòng hắn căn bản không cảm thấy mình có lỗi, hận trời hận đất hận xã hội, Chí Tôn Khuyết lại há có thể đơn giản đầu độc hắn?

“Gia chủ, ngài cũng không cần tự trách.” Thân hình Vương Mai chậm rãi hiện ra.

Lần này, nàng mặc một bộ váy tiên màu trắng thuần, mi tâm có đốt một nốt ruồi màu đỏ, khí chất xuất trần tung bay, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý giống như cửu thiên thần nữ.

Dường như vì phù hợp với trang phục trên người này, giọng điệu của nàng cũng rất lạnh nhạt, bình tĩnh không chút gợn sóng: “Con đường dưới chân đều do nàng chọn lựa. Nếu hắn đã lựa chọn, vậy hãy để hắn dùng một phương thức khác thay Tiên tộc cống hiến đi.”

“Ừm.” Vương Thủ Triết hơi gật đầu, nhấp một ngụm trà: “Tiếp theo, cần âm thầm tiến hành giám sát nghiêm ngặt đối với hắn. Thước độ trong đó, tự ngươi nắm chắc.”

“Gia chủ, Mai Mai minh bạch.”

Mệnh thủ lĩnh của Vương Mai Quyên, lập tức chậm rãi lui về phía sau, thân ảnh dần dần biến mất trong bóng tối thư phòng.

Tình huống bây giờ, không đối với Cơ Thiên Dương giám sát, ngược lại sẽ khiến Chí Tôn Côn Bằng sinh ra nghi ngờ.

Nhưng nếu theo dõi không có góc chết, làm không tốt sẽ khiến Chí Tôn Thát sợ ném chuột vỡ bình, thậm chí sẽ chần chờ có nên tiếp tục đầu nhập trên người Cơ Thiên Dương hay không.

Cho nên, độ đắn đo vô cùng trọng yếu.

Phương diện này, chính là lĩnh vực của Vương Mai.

…

Ma giới.

Chúa Tể thành.

Cơ địa vượt qua hành lang không gian.

Một tòa Ma Chu to lớn chậm rãi cập bờ, một Đại thống lĩnh Ma tộc nhìn có vẻ bình thường thuận theo Ma Lưu rời khỏi khoang thuyền, tụ hợp vào trong dòng người tiến về chủ tể thành.

Đại thống lĩnh thoạt nhìn bình thường này chính là Chí Tôn Ác giả trang mà thành.

Tiên Tộc tuân thủ hứa hẹn, sau khi thả hắn ra, hắn liền cải trang, một đường trằn trọc, thật vất vả mới trở lại Chúa Tể thành.

Đoạn đường gian khổ này, không cần phải nói.

Trước mắt, nhìn một khu chủ tể nguy nga bàng bạc trước mắt, thần sắc của hắn có chút hoảng hốt.

Hắn không nghĩ tới, chính mình một ngày kia còn có thể sống sót trở lại Chúa Tể thành.

Nơi này hết thảy là quen thuộc như thế, nhìn qua hết thảy, hắn chỉ cảm thấy chính mình dọc theo đường đi gian khổ đều đáng giá, nội tâm đủ loại thấp thỏm cùng bất an, cũng tại thời khắc này quy về an bình cùng bình tĩnh.

“Cảm tạ Chúa Tể đại nhân.”

Chí Tôn Ác thành kính thấp giọng thì thào tự nói, trong lòng vô cùng cảm kích.

Lần này, Chúa Tể đại nhân chắc chắn đã dùng rất nhiều sức lực chuộc hắn về, nếu không Chí Tôn của hắn quả quyết không thể nào được thả về nhanh như vậy.

Hắn không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy lòng trung thành, hy vọng có thể nhanh chóng trở về dưới trướng đại nhân, đi theo làm tùy tùng cho hắn.

“Chủ thượng!”

Hai vị đại thống lĩnh phong hào Ám Minh chủ quân cùng máu tươi vương tử chú ý tới Chí Tôn Ác từ xa xa, có chút chần chờ, lại có chút không dám xác định nghênh đón.

Lúc trước thông qua sớm liên hệ, bọn họ biết rõ Chí Tôn Ác sẽ trở về vào lúc này, sớm ở đây chờ đợi chủ thượng đã lâu.

Chí Tôn Ác tuy rằng đã cải trang qua, nhưng Ám Minh chủ quân và vua máu tươi đối với hắn quá quen thuộc, bất kể là tư thái lúc hắn đi lại, hay là khí tức trên người hắn tản ra, đều để cho bọn hắn cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

Vị "Đại thống lĩnh" này dường như chính là chủ thượng chí tôn của bọn họ.

"Ám Minh, máu tươi." Chí Tôn Ác nhẹ nhàng cười cười, chủ động tiến lên vỗ vai bọn họ: "Trong khoảng thời gian này, vất vả cho hai người các ngươi rồi."

Không có nhận sai, quả nhiên là Chúa công!

Hai vị Đại thống lĩnh phong hào lập tức như trút được gánh nặng, trên mặt đều là kinh hỉ cùng kích động: "Không khổ cực không khổ, chủ thượng có thể an toàn trở về, đã là phần thưởng lớn nhất đối với chúng ta."

"Sự trung thành và công trạng của các ngươi, bổn tôn đều khắc ghi trong lòng, nhất định sẽ khen thưởng các ngươi thật tốt." Chí Tôn Ác nhìn thấy bọn họ cũng rất vui vẻ, không chút keo kiệt khen ngợi bọn họ một phen.

Dừng một chút, hắn lại nhớ tới chính sự: "Có điều, bây giờ ta muốn đi tới ma điện chúa tể một chuyến, thứ nhất là báo cáo công tác với chúa tể đại nhân, thứ hai là cần cảm tạ đại nhân ra tay cứu ta. Ám Minh, ngươi đi chuẩn bị xe ngựa."

Nào có thể đoán được.

Nghe nói như thế, Ám Minh chủ quân cùng vua máu tươi liếc mắt nhìn nhau, đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong ánh mắt tràn đầy lúng túng cùng muốn nói lại thôi.

Chí Tôn Ác nhíu mày: "Ám Minh, máu tươi, xảy ra chuyện gì?"

"Chủ, chủ thượng… Ta, chúng ta không dám nói." Hai vị Đại thống lĩnh phong hào cúi đầu, thanh âm có chút chột dạ.

"Có cái gì không dám nói?" Chí Tôn Ác nghiêm mặt, tản mát ra một chút uy nghiêm: "Có phải khi bổn tôn gặp nạn, có người làm khó dễ các ngươi sao? Các ngươi yên tâm, bổn tôn đã trở về, có ủy khuất gì ta sẽ giúp các ngươi hả giận."

Hắn có thể tưởng tượng được tình huống ác liệt nhất, đó là hai vị tâm phúc này vì cứu hắn, bán sản nghiệp và các loại tài nguyên đã gặp phải khó khăn, chịu ủy khuất không nhỏ.

"Chủ thượng." Ám Minh chủ quân cắn răng, rốt cục hạ quyết tâm, tiện tay bày ra một đạo bình chướng ngăn cách, sau đó hạ thấp giọng giải thích: "Chúng ta chịu ủy khuất một chút đều là chuyện nhỏ, chỉ là, chỉ là… ra mặt chuộc ngài trở về, cũng không phải là vị đại nhân vĩ đại kia… Mà là, mà là Chí Tôn Minh đại nhân."

"Chí Tôn Minh?"

Đồng tử Chí Tôn Ác mãnh liệt co rụt lại, kinh ngạc nghiêm nghị nhìn về phía tâm phúc dưới trướng, một lát sau hắn mới chất vấn: "Xảy ra chuyện gì?"

Ám Minh chủ quân và vua máu tươi bắt đầu ngươi một câu ta một câu, nói rõ tiền căn hậu quả sự tình.

Cuối cùng, vua huyết nhục còn thấp giọng nói: "Chủ thượng, nếu không phải Minh đại nhân xuất thủ tương trợ, lần này, lần này… Ai!"

Từ đầu đến cuối, Chí Tôn Ác đều không cắt ngang bọn họ, nhưng theo lời kể của bọn họ, sắc mặt của hắn càng ngày càng âm trầm, ánh mắt cũng càng ngày càng ảm đạm.

"Chủ thượng, lần này vị tồn tại vĩ đại quá mức rồi. Trong Huyết Sắc Ma Điện, nếu không phải chủ thượng ngài…" Ám Minh chủ quân bắt đầu phẫn nộ oán giận.

"Im miệng!"

Chí Tôn Ác lớn tiếng cắt đứt lời của hắn, sắc mặt vô cùng âm trầm: "Đế sát đại nhân vĩ đại, các ngươi có thể vọng nghị sao?"

Hai vị Đại thống lĩnh phong hào nhất thời câm như hến, cúi đầu không dám nói tiếp.

Chí Tôn Ác nhìn hai người bọn họ một chút, cũng không mắng nữa.

Trầm ngâm một lúc lâu, sắc mặt hắn mới dần bình tĩnh trở lại: "Chúa Tể đại nhân quan sát toàn cục, hắn làm vậy chắc chắn

có lý do của hắn. Ám Minh, ngươi chuẩn bị xe kéo, bản tôn phải đi báo cáo công tác với đại nhân.”

“Vâng, thưa chủ thượng.”

Hai người Ám Minh chủ quân không dám nhiều lời nữa, thành thành thật thật chuẩn bị xe kéo.

Nửa ngày sau.

Trước ma điện Chúa Tể.

Lại hóa thành hình tượng chí tôn, sau đó cung kính đứng thẳng trước ma điện, dường như đang đợi gì đó.

Một lát sau.

Đều là một trong tứ đại chí tôn Yểm dưới trướng chúa tể, từ trong ma điện đi ra, sắc mặt bình tĩnh nói: “Án, chúa tể đang trong thời khắc mấu chốt để chữa thương, cũng không tiện nghe ngươi báo cáo công tác. Ngươi trên đường trở về cũng vất vả rồi, trước tiên về nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Chí Tôn Ác không ngừng tiến lên, thấp giọng nói: ” Yểm huynh đệ, đoạn đường bình an này của ta không cần nghỉ ngơi. Nếu đại nhân đang trong giai đoạn chữa thương, ta cũng không quấy rầy. Nhưng thế cục trước mắt rất ác liệt, hay là ngươi hãy thay ta thông truyền một chút, ta hy vọng có thể thay chúa tể đại nhân làm chút gì đó, bất kể nhiệm vụ gì ta đều có thể tiếp nhận.”

Chí Tôn Yểm nghe vậy liền nhìn thoáng qua Chí Tôn ác, giống như đang muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu: “Ta đã thay ngươi hỏi qua rồi, đại nhân đã bảo ngươi trở về nghỉ ngơi thật tốt.”

Chí Tôn Ác hơi chấn động, cuối cùng vẫn gật đầu: “Ta hiểu rồi, đa tạ Yểm huynh đệ.”

Nói xong, hắn lùi lại mấy bước, sau đó xoay người rời khỏi ma điện chúa tể.

Nhìn bóng lưng của hắn xa dần, Chí Tôn Yểm âm thầm lắc đầu, trong lòng nhịn không được thở dài một hơi.

…

Thời gian từng chút trôi qua.

Chí Tôn Ác ở trong phủ đệ tu thân dưỡng tính một thời gian ngắn, sau đó mỗi ngày kiên trì đi chủ tể ma điện nhìn xem tình huống.

Nhưng dường như Chúa Tể Bàn Dã đang trong thời kỳ bế quan chữa thương mấu chốt, không hề đáp lại lời cầu kiến của y.

Cuộc sống như vậy, cứ lặp lại một quãng thời gian thật dài.

Ngày hôm đó.

Giống như mọi ngày, Chí Tôn Ác lại thất vọng trở về một lần nữa.

Bất quá trên đường trở về, trong lòng của hắn lại không khỏi có chút phiền muộn, không ngờ cứ như vậy trở về phủ đệ, liền dứt khoát biến hóa, hóa thành một Ma tộc cấp Ma Chủ bình thường, tùy tiện vào một tửu lâu bình thường uống chút rượu, giải sầu.

Trong văn hóa của Ma tộc vốn không có khái niệm như quán rượu.

Nhưng mà, Ma tộc cùng Tiên Tộc ở Tiên Linh Giới giằng co nhau không biết bao nhiêu vạn năm, không ngừng chiến tranh, không ngừng xâm nhập lẫn nhau, kì thực, đã sớm bất tri bất giác bị ảnh hưởng cực lớn tới Tiên Tộc.

Bao gồm chủ tể thành, bao gồm một bộ phận phong cách kiến trúc, cùng với phương thức sinh hoạt, đều là loại sản phẩm thay đổi một cách vô tri vô giác này.

Loại thay đổi này đều phát sinh trong lúc vô tình, lúc chú ý tới, cũng đã trở thành một phần cuộc sống của Ma tộc.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi sát đường, Chí Tôn Ác không chút để ý uống rượu, nhìn đường phố phi thường náo nhiệt, cảm thụ xung quanh tràn ngập tiếng ồn ào của cuộc sống, nội tâm phiền muộn dần bình tĩnh trở lại.

Chợt, cách đó không xa mấy bàn Ma tộc thực khách tựa hồ là uống chút rượu, cảm xúc có chút kịch liệt, tiếng nghị luận dần dần lớn lên.

Ngữ khí Thực Khách Giáp của Ma tộc có chút oán giận: “Ta cảm thấy lần này Ác đại nhân quá ủy khuất, ta thật sự thay hắn

không đáng.”

Thực khách Ất của Ma tộc cũng phụ họa nói: “Bất kể nói như thế nào, Ác đại nhân cũng có công lao, lại bị xa lánh như vậy.”

Sau đó lại có một số người thở ngắn than dài, ngôn từ đều bất bình thay cho Chí Tôn.

Chí Tôn Ác lắng nghe, lông mày dần dần nhăn lại.

Đây là có người cố ý để mình vừa mắt?

Không đúng.

Lúc hắn tới tửu lâu, những thực khách này cũng đã uống rượu tại chỗ ngồi hiện tại. Hơn nữa hành vi hắn tới tửu lâu lần này, cũng chỉ là vì tỉ mỉ mà hành động ngẫu nhiên, cũng không có ai biết.

Trên thực tế, sáng nay lúc hắn đi ra ngoài chủ tể ma điện, chính mình cũng không biết mình sẽ đến tửu quán uống rượu, hoặc là đi tửu quán nào. Thậm chí, hắn trước kia căn bản không có thói quen đến quán rượu nhỏ uống rượu giải sầu!

Người bên ngoài cho dù là có tâm tính toán, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Chí Tôn Ác nhíu mày càng chặt hơn.

Chẳng lẽ bây giờ bên ngoài thật sự có rất nhiều dư luận tương tự như vậy sao? Là có người cố ý rải những dư luận này ở bên ngoài, hơn nữa còn tạo thành phong trào dư luận ư?

Bất quá, thực khách chung quanh nghị luận cũng không chỉ riêng về chuyện Chí Tôn.

Rất nhanh, lại có thực khách thiết nhập chủ đề khác.

“Đúng rồi, ngươi có nghe nói qua chưa? Gần đây có rất nhiều bộ tộc cũng không biết xảy ra chuyện gì, toàn bộ đều thần bí mất tích.”

“Chuyện lớn như vậy, ta làm sao không nghe nói? Nghe nói, những bộ tộc đó đều là trong một đêm bỗng nhiên biến mất, trước đó không có nửa điểm dấu vết cùng dấu hiệu.”

“Chuyện này ta thấy tám thành là Tiên Tộc làm.”

“Tiên tộc nào có năng lực như vậy? Không ít bộ tộc mất tích, đều ở phụ cận chủ tể thành. Nơi này là nội địa của Ma tộc, nếu Tiên tộc có năng lực này, sớm đánh vào, làm sao có thể…”

“Ài, được rồi, bớt nói vài câu đi. Hiện tại thế cục có chút loạn, tất cả mọi người cẩn thận một chút, tận khả năng ở lại trong chúa tể thành, không nên đi khu vực xung quanh.”

Những tiếng bàn tán liên tiếp vang lên khiến trong lòng Chí Tôn Ác càng thêm nghi ngờ.

Chuyện này hắn cũng mơ hồ nghe dưới trướng nói qua, chỉ là, hắn hiện tại tuyệt đại bộ phận tinh lực đều ở trên người mình, cho rằng chỉ là một lệ, hơn nữa loại chuyện này cũng không thuộc về hắn quản, nên cũng không có nhiều chú ý.

Chỉ là Chí Tôn Ác không nghĩ tới, qua một đoạn thời gian, sự tình bộ tộc mất tích không chỉ không lắng lại, ngược lại còn càng ngày càng nghiêm trọng.

Xem ra, chuyện này sợ là không đơn giản như hắn nghĩ lúc trước.

Hắn hơi chút trầm ngâm, âm thầm quyết định xuất thủ đuổi theo điều tra một chút.

Đang lúc suy nghĩ.

Đột nhiên.

Trước cửa tửu lâu bỗng nhiên ồn ào lên.

Ngay sau đó.

Một vị Đại thống lĩnh Ma tộc dáng người khôi ngô, suất lĩnh một đội ngũ tinh nhuệ, khí thế hùng hổ lao vào tửu lâu.

Vừa vào cửa, những Ma binh tinh nhuệ kia liền nhanh chóng tản ra, khống chế toàn bộ tửu lâu.

Đại thống lĩnh Ma tộc cầm đầu mặt lạnh, lớn tiếng quát: “Chúng ta nhận được tin báo, có phần tử phản loạn 【Huyết Sắc Lê Minh】 ở nơi này rải lời đồn, vọng nghị tôn thượng, ý đồ lật đổ Chúa Tể thành! Người đâu, mang tất cả bọn chúng đi.”

“Vâng!”

Ra lệnh một tiếng, một đám Ma tộc tinh nhuệ lập tức cùng xông lên, đem tất cả thực khách đang lén thảo luận Chí Tôn ác đều ấn xuống, cùng lên cấm chế.

Những thực khách thấy tình thế không ổn, dồn dập hò hét: "Bây giờ Chúa Tể thành có rất nhiều nơi đang bàn tán, đâu phải chỉ có chúng ta, dựa vào đâu mà bắt chúng ta? Chúng ta không phải người của Huyết Sắc bình minh!"

"Khặc khặc khặc" Đại thống lĩnh Ma tộc cười nhạo: "Các ngươi có phải là phần tử phản loạn của ánh bình minh màu máu, sau khi bắt về chẳng phải sẽ rõ ràng sao?"

Bên cửa sổ.

Chí Tôn Ác nhìn một màn này, lông mày nhíu chặt.

Hắn nhận ra vị đại thống lĩnh Ma tộc này, là một trong tứ đại chí tôn, tướng tài đắc lực dưới trướng 【Cự Lực Vương】.

Mà Chí Tôn Khuyết, vốn là thủ lĩnh thân vệ dưới trướng chúa tể.

Còn về ánh bình minh màu máu…

Chí Tôn Ác có chút mờ mịt.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn là hai điểm một đường, đối với tin tức cùng tình báo bên ngoài cũng không quá quan tâm và để ý.

Bất quá, hắn cảm giác những thực khách này đều là thực khách bình thường, hẳn là không dính dáng tới phản tặc.

Lúc này.

Chí Tôn Ác chậm rãi đứng dậy, một cỗ khí tức chí tôn mênh mông mà uy nghiêm dâng lên, tràn ngập cả tòa tửu lâu.

Hắn lạnh nhạt nhìn chăm chú vào Cự Lực Vương nói: "Cự lực, người ta bất quá là lúc ăn cơm nhỏ giọng nghị luận vài câu, nếu như cái này cũng muốn bắt, Ma tộc to như vậy, ngươi bắt hết sao?"

"Chuyện này… Chí Tôn khốn!? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Đại thống lĩnh Cự Lực Vương bị dọa đến mức lùi lại vài bước, ánh mắt nhìn về phía Chí Tôn Ác có chút hồ nghi không rõ.

“Bản chí tôn chẳng qua chỉ uống rượu ở đây, không ngờ lại có thể nhìn thấy ngươi phá hoại trật tự của Chúa Tể thành.” Chí Tôn lạnh lùng nói: “Thả người ra, bản chí tôn tới điều tra chuyện này.”

Nghe vậy, ánh mắt Cự Lực Vương lóe lên, nhanh chóng hoàn hồn từ trong khiếp sợ.

Hắn làm ra bộ dáng cung kính, cúi đầu nói: “Chí tôn đại nhân, tiểu nhân phụng mệnh lệnh của chủ thượng mà làm việc, mà chủ thượng cũng phụng mệnh lệnh vĩ đại của chúa tể tiêu diệt bình minh.”

“Nếu ngài có ý kiến gì, có thể đi nói với đại sư, kính xin ngài đừng cản trở tiểu nhân chấp hành công vụ!”

Nói xong, Cự Lực Vương vung tay lên, trầm giọng hạ lệnh: “Mang toàn bộ đám phản tặc phản bội lúc bình minh màu máu đi!”

Rất nhanh, những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ áp giải thực khách Ma tộc bị bắt nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi, Cự Lực Vương còn nhìn thoáng qua Chí Tôn Ác thật sâu.

Đôi mắt Chí Tôn Ác khẽ nhúc nhích, nhưng cuối cùng vẫn không có ra tay ngăn cản.

Rất nhanh, Cự Lực Vương rời tửu lâu liền dẫn người leo lên một chiếc thuyền xuyên thẳng qua phong cách Ma tộc, hướng không trung bay nhanh đi.

Nào có thể đoán được, độ thuyền còn chưa bay đến phụ cận Thiên Hà, liền đột nhiên sinh biến.

Mấy chiếc thuyền xuyên qua vốn đang chạy bình thường bỗng nhiên lướt ngang tới, không quan tâm trực tiếp đánh vỡ chiếc thuyền ma tộc của Cự Lực Vương.

Dưới sự trùng kích mãnh liệt của năng lượng, chiếc độ thuyền Ma tộc kia trực tiếp bị phá thành mảnh nhỏ. Ngay cả thiên hà xung quanh cũng bị năng lượng chấn động kịch liệt, bị xung kích vặn vẹo giống như dải lụa màu.

Tinh nhuệ Ma tộc trong độ thuyền vì bảo mệnh, nhao nhao vứt thuyền nhảy vào trong không gian.

Nhưng ngay vào lúc này.

Một đám cường giả Ma tộc mang mặt nạ huyết sắc bỗng nhiên lao ra, tách những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ kia ra.

Đồng thời còn có hai vị cao thủ xuất thủ, liên hợp bức lui Cự Lực Vương.

Những huyết sắc mặt nạ còn lại thì thừa dịp loạn nhanh chóng động thủ, cướp đi những thực khách Ma tộc bị bắt kia, sau đó nhanh chóng lui vào trong chiếc độ thuyền duy nhất may mắn còn sống sót.

Người vừa đến tay, độ thuyền liền lập tức bay tán loạn ra, dùng tốc độ cực nhanh vọt qua Thiên Hà, như thiểm điện trốn vào trong bóng tối vô tận hư không hải.

Toàn bộ quá trình phát sinh cực kỳ nhanh chóng, tất cả mặt nạ màu đỏ đều biểu hiện bận mà không loạn, được huấn luyện nghiêm chỉnh, phảng phất như đã sớm có dự mưu.

Cự Lực Vương tức giận đến đỏ cả mắt, ở trong hư không không ngừng gào thét phẫn nộ, lại chỉ có thể nhìn đuôi thuyền biến mất kia không thể làm gì.

Chiếc độ thuyền Ma tộc của hắn đã bị phá hủy, căn bản không cách nào truy đuổi đào phạm.

Nhưng mà.

Những chiếc thuyền Ma tộc trốn vào trong hư không hắc ám kia còn chưa kịp vui mừng.

Trong hư không phía trước độ thuyền xuất hiện một ma ảnh to lớn.

Hắn đứng sừng sững ở trong hư không, thân hình được áo giáp bao phủ nguy nga mà cao lớn, tản ra vô tận chí tôn chi uy.

Chí Tôn ác!

Vào thời khắc mấu chốt này, Chí Tôn Ác xuất thủ ngăn cản thuyền vượt đi trong ánh bình minh màu máu.

Chỉ thấy hắn tiện tay vung lên, liền có một ma trảo to lớn trống rỗng xuất hiện, xa xa chụp về phía độ thuyền, ma uy hiển hách, giống như pháp tắc thiên đạo buông xuống.

Đúng vào lúc này.

Trong con thuyền có một bóng dáng Ma tộc đeo mặt nạ huyết sắc lóe lên.

Thân hình hắn trong hư không đồng dạng không ngừng to lớn hóa, quanh thân quanh quẩn tầng tầng lớp lớp hư ảnh âm trầm, thoạt nhìn bộ dáng uy thế không tầm thường.

Tuy nhiên, so với chí tôn bá chủ một phương mà nói, hắn tựa hồ còn kém không ít.

“Oanh!”

Sóng xung kích kịch liệt lan tỏa trong hư không.

Hư ảnh mặt nạ huyết sắc đón đỡ một trảo của Chí Tôn Ác, âm trầm hư ảnh lập tức kịch liệt lay động, hầu như không duy trì được thân thể khổng lồ.

Cũng may, cuối cùng hắn cũng tranh thủ thời gian lên độ thuyền thế thân.

Trong nháy mắt khi thân hình Chí Tôn Ác dừng lại, chiếc độ thuyền Ma tộc kia lập tức bộc phát năng lượng, tiến vào bên trong không gian, trong giây lát biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Ma tộc mặt nạ huyết sắc kia không dám đối đầu trực diện với Chí Tôn Ác nữa, sau một kích lập tức hóa thành một hư ảnh âm u, phi thường linh mẫn nhanh chóng điên cuồng bỏ chạy về phía xa.

Hắn khi thì xuyên qua không gian, khi thì du tẩu trong gió lốc năng lượng, hiện ra một bộ dạng thực lực phi thường cường đại.

Đáng tiếc đối thủ của hắn là Chí Tôn Ác.

Bất kể hắn di chuyển như thế nào trong Hư Không Hải đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Chí Tôn ách, thỉnh thoảng sẽ gặp phải sự đả kích của Chí Tôn ác.

Sau một nén nhang.

Một chỗ không gian ngưng kết và co rút lại mãnh liệt, tiếp theo sụp đổ thành vô số mảnh vỡ không gian.

Thân hình Huyết Sắc Mặt Nạ Ma tộc từ trong mảnh vỡ không gian ngã ra, bay ngược trong không gian thật lâu mới miễn cưỡng dừng lại, trôi nổi giữa không trung.

Giờ này khắc này, bộ dáng của hắn ta đã vô cùng chật vật, ngay cả mặt nạ huyết sắc trên mặt cũng bị nghiền nát một nửa.

"Ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn theo ta quay về…" Thân hình Chí Tôn Ác xuyên qua vô số mảnh vỡ không gian, chậm rãi xuất hiện trong hư không trước mặt hắn.

Nhưng mà.

Nhưng vừa mới nói được một nửa, biểu tình trên mặt Chí Tôn Ác liền ngưng kết ngay tại chỗ.

Hắn vô cùng kinh ngạc nhìn nửa khuôn mặt phía sau mặt nạ màu máu: "Ám Minh, sao lại là ngươi?!"

Đúng vậy, Huyết Sắc Mặt Nạ Ma tộc chính là một trong những tâm phúc dưới trướng của Chí Tôn Ác - Ám Minh chủ quân.

"Khụ khụ!"

Ám Minh chủ quân miệng răng rắc ma huyết, tháo xuống mặt nạ huyết sắc gần như vỡ vụn, trong nụ cười lộ ra cay đắng cùng bất đắc dĩ: "Chủ thượng, thuộc hạ cũng không biết nhiệm vụ này, vậy mà lại gặp ngài."

Đúng là hắn, ánh mắt Chí Tôn Ác trở nên cực kỳ phức tạp, có khiếp sợ, không tin, nghi vấn, phẫn nộ, càng nhiều hơn, cảm xúc phức tạp hơn.

Ước chừng qua mười mấy hơi thở, hắn mới thu liễm cảm xúc trong đáy mắt, trầm mặt phun ra liên tiếp nghi hoặc: "Huyết Sắc bình minh? Ngươi đầu phục Chí Tôn Minh! Tại sao? Có phải hắn dùng an toàn của ta để áp chế ngươi không?"

"Không, Minh đại nhân không áp chế ta." Ám Minh chủ quân nhắm mắt lại, cảm xúc kích động trong mắt dần dần trở lại bình tĩnh: "Chỉ là ta cho rằng lý niệm của Minh đại nhân là đúng, ta cam tâm tình nguyện gia nhập bình minh màu máu."

Hồi tưởng lại lúc trước, hắn tiếp xúc cùng thủ hạ của Chí Tôn Minh, bất quá là vì dưới sự trợ giúp của Chí Tôn Minh đổi lại Đế Ấn Tiên Tộc kia, lại ở trong tiếp xúc ngày qua ngày, được huyết sắc bình minh bên trong đoàn kết, tình bạn, hỗ trợ lẫn

nhau khiến cho không khí gợi lên, thật tâm thành ý tán thành lý niệm của bọn họ.

“Chúa công, ta thật sự cho rằng, Ma tộc chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa, chúa tể bàn quyền của hắn điên rồi!”

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Ánh mắt Chí Tôn Ác bốc hỏa, toàn bộ ma nộ đến cực hạn, ngay cả ma thể cực lớn đều đang run nhè nhẹ: “Một tên thủ lĩnh huyết sắc khác hành động vừa rồi, có phải là máu tươi hay không!?”

Khó trách, vừa rồi hắn ra tay chặn đám thành viên của Huyết Sắc Lê Minh này lại, phát hiện hai gã ma tộc cầm đầu kia rất quen thuộc, tựa hồ rất giống máu tươi của Ám Minh và Ám Minh dưới trướng hắn.

Tuy nhiên, vừa rồi hắn căn bản không có liên tưởng đến phương diện đó.

Dù sao bên trong Ma tộc, Minh hệ cùng Huyết hệ đều là lưu phái ma công rất thông thường, công pháp tương tự như biển cả, Ám Minh cùng máu tươi lại là thủ hạ mà hắn tín nhiệm nhất, nếu không lúc trước cũng sẽ không chỉ để cho hai người bọn họ đưa tin cho chúa tể thành.

Chỉ là Chí Tôn Ác nằm mơ cũng nghĩ không ra, mình tín nhiệm nhất, coi trọng nhất, cơ hồ là hôm nay hắn tuyệt vọng, hai vị tâm phúc thủ hạ có thể nói là trụ cột tâm linh, vậy mà song song phản bội hắn!

Trong nháy mắt này, cảm giác tâm tình của Chí Tôn Ác triệt để sụp đổ.

…

Chương 139: Vương thị đi Cổ Thần chiến trường nhặt rác.

…

Ngay khi Chí Tôn Ác khống chế tâm tình, còn muốn chất vấn rõ ràng.

Đột nhiên.

Ở sâu trong Vô Tận Hư Không Hải, một cỗ năng lượng cường đại mà khủng bố chợt bạo khởi, dùng một loại tốc độ kinh người giá lâm phụ cận Chí Minh chủ quân và Chí Tôn Ác.

Cỗ năng lượng kia cực nhanh ngưng tụ, trong giây lát liền hóa thành một vị cường giả Ma tộc thân hình cao lớn, khí chất âm lãnh mà tà dị.

Trên người hắn mặc một bộ ma khải dày nặng hình dáng dữ tợn, ma khí ngập trời từ trong đó tràn ngập ra, nhuộm cả hư không giống như màu mực đen.

Sau mũ giáp đôi mắt hiện lên u quang, tàn nhẫn mà điên cuồng.

Ma này, chính là một trong bốn vị chí tôn đích hệ dưới trướng chúa tể Bàn Bàn, Chí Tôn Khuyết.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo tà dị nhìn chằm chằm Ám Minh chủ quân, lại giống như trêu tức nhìn về phía Chí Tôn ách: “Khốn, ta không ngờ rằng ngươi cũng gia nhập tổ chức huyết sắc bình minh phản loạn.”

“Chí Tôn Côn Bằng.” Trong mắt Chí Tôn Ác hiện lên vẻ đề phòng nồng đậm: “Ta và bình minh huyết sắc không có quan hệ gì với nhau.”

“Được, ngươi nói không có quan hệ gì thì cũng không có quan hệ.” Chí Tôn Liễn tựa hồ cũng không để ý Chí Tôn ác, mà là nhìn thẳng ám minh chủ quân nói: “Nhưng mà, ta mang vị tâm phúc này đi không thành vấn đề chứ?”

“Hừ!” Chí Tôn Ác hừ lạnh một tiếng, ngữ khí không chút yếu thế: “Ám Minh là thuộc hạ của ta, ta sẽ đích thân điều tra chân

tướng sự việc. Xử trí như thế nào, ta cũng sẽ cho chúa tể đại nhân một câu trả lời.”

Ngụ ý, chính là không có ý định giao Ám Minh chủ quân ra.

“Ngươi tự mình điều tra? Ha ha Chí Tôn Ác, ngươi thật sự định phản bội đại nhân, đầu nhập vào trong ánh bình minh màu máu sao?” Chí Tôn Thát nghe vậy, trong đôi mắt hơi điên cuồng kia lập tức bắn ra chiến ý nồng đậm: “Ngươi cứ việc động thủ, bổn tôn không ngại bắt ngươi lại, mang về giao cho chúa tể xử lý.”

Trong lúc nói chuyện, năng lượng hắc ám quanh người hắn điên cuồng phun trào, khí tức bắt đầu điên cuồng tăng lên.

“Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã.” Ánh mắt Chí Tôn Ác lãnh đạm, thân hình giống như lại cao thêm vài phần, khí thế quanh thân tăng vọt.

Uy áp Chí Tôn khủng bố tràn ngập ra, đụng vào nhau ở trong hư không, chấn động hư không chung quanh đều đang điên cuồng chấn động.

“Chủ thượng!”

Mắt thấy Chí Tôn Lân và Chí Tôn Côn Bằng sắp đánh nhau, Ám Minh chủ quân vội vàng ngăn trước mặt Chí Tôn Ác, khàn khàn ngăn cản: “Chuyện này là quyết định của bản thân ta, không liên quan gì đến ngài. Ngài tuyệt đối đừng vì ta mà đối nghịch với Chúa Tể”

Dừng một chút, hắn lại quay đầu nhìn về phía Chí Tôn Khuyết: “Chí Tôn Khuyết, một ma làm việc một ma, ta có thể đi với ngươi.”

“Tốt, rất tốt. Chỉ cần ngươi thành thật phối hợp, ta đương nhiên sẽ không mở rộng mặt đả kích.” Chí Tôn bễ nghễ cười to vài tiếng.

Tùy theo, cũng không thấy hắn có động tác gì, liền có một cỗ hắc ám âm trầm, giống như năng lượng thực chất từ trong bóng tối phía sau hắn mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một sợi xích hắc vụ, trói Ám Minh chủ quân lại.

Sắc mặt Chí Tôn Ác âm tình bất định, biến ảo khó lường, cuối cùng vẫn không có ra tay ngăn cản.

Hắn chỉ trầm giọng nói: “Chí Tôn Khuyết, chuyện này bản tôn sẽ đích thân đi cầu kiến Chúa Tể. Trước đó, hy vọng ngươi đừng có động tác dư thừa.”

“Ha ha, tùy ngươi thôi, bất quá ta khuyên ngươi tranh thủ thời gian.”

Chí Tôn Nguyễn Cung không sao cả cười cười, nụ cười trên mặt tà quỷ tùy ý, tựa như có chút ý vị thâm trường.

Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, mang theo tù phạm Ám Minh Chủ Quân biến mất trong Vô Tận Hư Không Hải.

…

Ngay tại Ma tộc nội bộ phát sinh náo động đồng thời.

Tiên giới bên kia, lại hiện ra một mảnh tích cực hướng về phía trước, thái độ vui vẻ phồn vinh.

Tại Tiên giới đã thu phục được 【Thái Minh ma khu】, 【Thái U ma khu】, 【Thái Đế ma khu】, cũng dần dần sáng lên và khống chế ba khu vực lớn này, chẳng khác nào khống chế được một trong ba đại Thiên Hà của Tiên giới 【Cổ Uyên Thiên Hà】 phần lớn lưu vực.

Mà thuận theo Cổ Uyên Thiên Hà một đường hướng thượng du mà đi, đến Thiên Nguyên Thủy Hải trước kia, sẽ tiến vào đến 【Cổ Thần Chiến Trường】 khu vực.

Nắm giữ con đường này, Tiên Tộc liền có cơ hội sửa sang và khai phá Cổ Thần Chiến Trường một lần nữa.

Ít nhất trong thời gian ngắn không cần phải lo lắng sự quấy rầy và phá hoại của quân đội Ma tộc.

Cũng bởi vì vậy, sau khi trải qua thảo luận, Tiên ủy mới quyết định khởi động kế hoạch khai phá Cổ Thần chiến trường, lợi dụng tài nguyên phong phú tồn trong Cổ Thần chiến trường, thúc đẩy phát triển Tiên giới thêm một bước.

Mà lúc này.

Theo giai đoạn chuẩn bị kế hoạch khai phá hoàn thành, kế hoạch khai phá Cổ Thần Chiến Trường đã chính thức công bố

với bên ngoài, cũng dẫn đến một cỗ phong trào cực lớn ở trong Tiên giới.

Bên cạnh Cổ Thần chiến trường.

Một mảnh tinh quang thưa thớt, giống như thủy tinh vỡ nát bờ hồ Thiên Hồ, một căn cứ khổng lồ đang yên lặng lơ lửng trong hư không.

Ánh sáng của đèn tín hiệu lập lòe trong căn cứ, ánh đèn rọi sáng không ngừng xẹt qua hư không, toàn bộ căn cứ đều vận hành ngay ngắn trật tự.

Trong hư không quang mang ảm đạm, nó giống như hải đăng trên mặt biển, chỉ dẫn phương hướng vô số lữ nhân đi tới.

Đi tới căn cứ này, từ lâu trước kia đã bắt đầu xây dựng, nhưng mãi đến gần đây mới hoàn toàn làm xong.

Nó là đầu cầu để nhân loại khai phát Cổ Thần chiến trường, cũng là hậu phương rộng lớn của tất cả đội ngũ khai phá, cung cấp vận lực, vật tư, hậu cần cho toàn bộ Cổ Thần chiến trường, cùng với sự bảo vệ vũ lực ở một trình độ nhất định.

Bên cạnh căn cứ là một tòa 【 Truyền Tống Trận cự ly xa.

Mấy năm nay, thực lực của ba trận đạo chủ trận đạo không ngừng tăng lên, trận pháp truyền tống cự ly viễn siêu lại cải tiến một trình độ nhất định, không chỉ tăng cường độ ổn định, ngay cả khoảng cách truyền tống cũng được gia tăng nhất định, sử dụng càng thêm thuận tiện.

Sau khi thay đổi quy mô của Truyền Tống Trận cự ly viễn siêu không có bao nhiêu thay đổi, kết cấu trận pháp lại càng thêm tinh xảo có tự, tản ra một loại cảm giác ưu mỹ trật tự mang đến.

Ở trong hư không chiếu rọi, trận pháp chảy xuôi trong Truyền Tống Trận kia nhu hòa mà ổn định, lốm đa lốm đốm, lấp lóe nhấp nháy, tựa như Thần Tinh giống để cho người hoa mắt thần mê.

Đúng vào lúc này.

Đột nhiên truyền tống trận toả ra đạo đạo ánh sáng màu trắng sáng chói.

Trong hiện tượng không gian Thiên Uyên vặn vẹo kỳ lạ, một chiếc thuyền siêu lớn siêu lớn xuyên qua vòng xoáy không gian, chậm rãi xuất hiện trong vùng hư không này.

Chiếc độ thuyền siêu cấp này so với độ thuyền siêu cấp bình thường còn lớn hơn, càng thêm rung động lòng người, ngay cả hào quang phóng ra từ căn cứ đều bị nó che đậy, ở bến đò biên giới truyền tống trận để lại bóng đen cực lớn.

Đồ vật to lớn này, đại đa số đều là vật tư tiếp tế từ Tiên Giới vận chuyển tới.

Đồng thời, nó còn tiện thể đi thăm dò một chút độ thuyền cỡ trung hoặc hình chiến đấu tới đây.

Chúng nó đều là đội khai thác nghe tin mà đến.

Độ thuyền siêu lớn chậm rãi dừng lại ở bến đò, mà nắp khoang thuyền mở ra, từng chiếc từng chiếc thuyền cỡ trung cỡ nhỏ như chim én về rừng bay vút ra, đi về phía điểm neo đậu bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, dòng người trào ra, dũng mãnh lao vào trong một tòa đại sảnh trong suốt có kết cấu rộng lớn, rất có phong cách hiện đại của Vương thị.

Tòa đại sảnh to lớn này, tên là 【Đại sảnh nhiệm vụ tổng hợp trên chiến trường Cổ Thần】.

Lúc này, bên trong đại sảnh người đến người đi rất náo nhiệt.

Khi số năm mươi bốn đăng ký.

Một nam tử dáng vẻ gần như trung niên, khí chất thành thục ổn trọng, lại lộ ra chút uy nghiêm, đang làm thủ tục của đội khai thác.

Trong cửa đăng ký, Vương Hô Kiều tướng mạo ngọt ngào, thực lực đạt tới Chân Tiên cảnh đang mặc một bộ phục phục khách xinh đẹp, đang làm thủ tục đăng ký cho hắn.

Thanh âm của nàng rất rõ ràng, rất có kiên nhẫn: “Trần Thái Nhiên tiền bối, ngài tốt. Cổ Thần chiến trường chính là khu vực nguy hiểm nhất Tiên Linh giới, cho dù là tiến hành khai thác và thăm dò nhiệm vụ trong 【khu an toàn” sơ bộ cũng gặp phải nguy hiểm tương đối.”

“Vì an toàn của đội khai thác, Tiên ủy quy định, yêu cầu đội khai thác xin cho phép bên trong, ít nhất có một gã tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh, ít nhất mười tên chiến lực cấp Đại La Kim Tiên cùng với ít nhất một chiếc đạo thuyền.”

“Xin ngài cung cấp danh sách đăng ký nhân viên tương ứng, chúng ta sẽ tiến hành xét duyệt tư liệu tương ứng ngài cung cấp. Chỉ cần xét duyệt thông qua, sẽ thông qua thỉnh cầu của ngài.”

Vương Hô Kiều là tộc nhân tinh anh trực mạch của Vương thị, trước mắt ba ngàn mấy trăm tuổi. Tộc nhân trực mạch bình thường giống như nàng, muốn ở độ tuổi này tu luyện đến Chân Tiên cảnh vô cùng khó khăn.

Nhưng nàng cả đời vận khí không tệ, gặp phải một ca ca ưu tú, Vương Yến Kiêu.

Mà kiêu ngạo lớn nhất đời này của Vương Yến, sinh ra tinh ngũ chuyển thế【 Vương Tống Nhất 】. Dựa vào Vương Tống Nhất mang bay, cả nhà Vương Yến Kiêu đều thu hoạch không ít.

Trở lại chuyện chính.

Người đàn ông trung niên trầm ổn Trần Thái Nhiên nghe vậy, trên mặt không có gì bất ngờ.

Hắn khách khí hướng Vương Hô Kiều cười cười, nói: “Trước khi chúng ta tới Cổ Thần chiến trường, đã từ 【 Tiên Tân Tuần 】 biết được điều kiện đăng ký cụ thể của đội khai thác, đây là tư liệu của chúng ta.”

Trong lúc nói chuyện, hắn khách khí đưa lên một chồng tư liệu dày cộp.

Vương Hô Kiều tiếp nhận tư liệu, kiểm tra một chút, sau đó thuần thục đưa tư liệu đăng ký vào trong đầu Tinh Thiển, đồng thời cùng Trần Thái Nhiên kiểm tra đối chiếu từng cái: “Lưng ký gia tộc là Tử Hà Thiên Trần thị, mở rộng đội đăng ký cho người làm “Trần Tiến Thắng”, tu vi là Hỗn Nguyên cảnh tầng ba, thành viên đăng ký là “Trần Thái Nhiên”, “Trần Tử Quỳnh”… đội khai phá là “Tử Hà Trần thị”.

Rất nhanh, tất cả tư liệu đều được kiểm tra cẩn thận.

Vương Hô Kiều đem chứng minh đăng ký đóng xong đưa trả lại cho Trần Thái Nhiên: "Chúc mừng Trần Thái Nhiên tiền bối, đội khai thác Tử Hà Trần thị của quý gia tộc đã đăng ký thành công. Trước mắt đội khai thác cấp bậc một, chỉ có thể lựa chọn nhiệm vụ cấp một, cũng tiến hành thăm dò và khai thác ở trong khu vực cấp một."

"Đa tạ… Hô Kiều tiểu thư." Trần Thái Nhiên cầm chứng minh đăng kí, xác nhận một chút thẻ bài ngực của Vương Hô Kiều, cảm kích nói một tiếng cảm ơn.

Nói xong, hắn cũng không quấy rầy nữa, bước nhanh rời khỏi quầy phục vụ.

Vương Hô Kiều mỉm cười gật đầu đáp lại.

Chờ vị trí trước mặt trống rỗng đi ra, nàng liền ấn xuống nút kết thúc phục vụ, tùy theo, trong đại sảnh phát ra tiếng vang: "Xin mời số 378 chờ đợi, tiến vào khẩu số 54 đăng ký làm thủ tục đăng ký."

Tiếng phổ cập hạ xuống, lúc này liền có một người trung niên cầm số bài đứng dậy, đi tới trước số 54.

Vương Hô Kiều lập tức tiến vào công tác tiếp đãi.

Cùng lúc đó.

Rời khỏi cửa đăng ký, Trần Thái Nhiên cũng xuyên qua đám người giống như thủy triều, tiến vào đại sảnh chờ đợi khu nghỉ ngơi.

Một góc khu nghỉ ngơi lớn như vậy, một vị lão giả bộ dáng uy nghiêm đang ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha. Xung quanh hắn còn vây quanh một vòng tộc nhân tuổi tác lớn nhỏ khác biệt với giới tính, nhưng đều khí thế bất phàm.

Trần Thái Nhiên đi lên phía trước, cười nói: "Tiến thắng lão tổ, đội khai thác Tử Hà Trần thị của chúng ta đã thành công. Bắt đầu từ bây giờ, có thể nhận nhiệm vụ khai thác Cổ Thần chiến trường."

Lời vừa nói ra, vị lão giả uy nghiêm cùng tộc nhân kia đều lộ ra dáng tươi cười như trút được gánh nặng.

Chiến trường Cổ Thần.

Đây là khu vực nguy hiểm gần như dành riêng cho Bán bộ Tiên Đế, cường giả cấp bậc Tiên Đế, 【Đạo tộc phổ thông】 như bọn họ, căn bản không có tư cách và thực lực để nhúng chàm.

Nhưng hiện tại, Tiên ủy ở Cổ Thần chiến trường tạo ra căn cứ đi tới, sau khi thanh trừ đại bộ phận nguy hiểm xung quanh, thế lực dân gian giống như bọn họ rốt cục cũng có tư cách đến đây khai thác.

Những cường giả cấp Tiên Đế đã dọn dẹp qua, khu vực tương đối an toàn, bình thường khai thác thu hoạch đương nhiên sẽ tương đối nhỏ.

Nhưng nơi này là Cổ Thần chiến trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra, vạn nhất vận khí vô cùng tốt, nhặt được thần khí ở khu an toàn thì sao?

Đây chẳng phải là toàn bộ gia tộc đều phải bay lên sao?

Lão giả uy nghiêm, tu vi Hỗn Nguyên cảnh tầng ba Tiến Thắng lão tổ nghĩ đến vô số khả năng trong tương lai, cũng có chút hào hứng bừng bừng: “Vậy chúng ta làm sao tiếp nhận nhiệm vụ? Còn cần phải xếp hàng nữa sao?”

“Không cần.” Gia chủ Trần thị Trần Thái Nhiên nghe vậy, lập tức lấy ra một tấm màn tinh thể, bình thản nói: “Chúng ta đã đăng kí đoàn đội khai phá, có thể trực tiếp nhận nhiệm vụ cấp một ở bình đài chính thức.”

Trong lúc nói chuyện, hắn liền tiến vào bình đài quan phương, lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ.

Sau đó, bảng nhiệm vụ đầy màn hình nhảy ra, đều là nhiệm vụ cấp một phù hợp với đội khai thác Tử Hà Trần thị.

Trần Thái Nhiên chọn liên tiếp trang kế tiếp mấy lần, phát hiện nhiệm vụ cấp một dường như vô cùng vô tận, liền tùy tiện chọn một cái xem xét tình hình cụ thể.

…

Số nhiệm vụ cấp 1: 78435

Loại nhiệm vụ: Loại hình thăm dò

Mục tiêu nhiệm vụ: Mời tới phạm vi khu vực tọa độ tiếp theo tiến hành thăm dò, đánh dấu điểm tài nguyên đồng thời vẽ ra địa đồ tương ứng.

Kỳ hạn nhiệm vụ: Mười năm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Cơ sở ban thưởng 100 điểm giá trị cống hiến, cũng căn cứ tình huống nhiệm vụ thực tế tiến hành đánh giá, tiến hành tăng thêm phần thưởng điểm cống hiến.

100 điểm giá trị cống hiến?

Sắc mặt của mọi người Trần thị đều vui vẻ.

Chỉ là một nhiệm vụ thăm dò nho nhỏ, khởi bước chính là 100 điểm cống hiến. Nghe nói trong danh sách trao đổi tài nguyên, có thể đổi 100 viên Tiên Linh Thạch, hoặc là một viên Hỗn Độn Linh Thạch!

Đối với đạo tộc bình thường như Tử Hà Trần thị bọn họ mà nói, đây đã là một khoản thu nhập tương đối khả quan điểm cống hiến. Càng đừng nói trong quá trình thăm dò còn có thể có thu hoạch khác.

Sau đó, Trần Thái Nhiên lại liên tục xem xét nhiều nhiệm vụ, phát hiện các chủng loại nhiệm vụ có đủ loại, có nhiệm vụ chiến đấu, nhiệm vụ loại vận chuyển, nhiệm vụ kiến thiết, loại trợ giúp, loại hình, nhiệm vụ điều tra vân vân, phân chia vô cùng tỉ mỉ.

Trong đó, nhiệm vụ chiến đấu nhằm vào đội khai phá cấp một này bình thường đều không liên quan đến nguy hiểm cấp bậc Hỗn Nguyên cảnh.

Trừ phi có nhiều đội khai thác cấp một tiến hành tổ đội, mới có tư cách nhận nhiệm vụ cấp hai.

“Phần thưởng của những nhiệm vụ này đều rất phong phú a.” Một tộc nhân Trần thị tiến đến phía sau Trần Thái Nhiên, ngữ khí hưng phấn, “May mắn Tử Lộ đặc biệt phát tin tức cho chúng ta, để cho trong tộc nhất định phải tổ chức đội khai phá Cổ Thần Chiến Trường.”

Vừa nói đến Tử Lộ, sắc mặt các tộc nhân Trần thị nhất thời đều có chút cổ quái, vừa vui mừng, lại có chút tự hào, chỉ là

trong phần kiêu ngạo này mơ hồ còn mang theo một chút lo lắng.

Thời gian trước, Tử Lộ gặp phải chuyện tại Lộc Minh Học Viện, huyên náo ầm ĩ, mọi người sao có thể không lo lắng cho được?

Lúc này.

Cách đó không xa một thanh âm hơi lấy lòng vang lên: "Tiến Thắng huynh, các ngươi cũng tới Cổ Thần chiến trường sao?"

Nghe vậy, đám người Trần thị quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa một đám hơn mười người đang đi tới, trong đó cầm đầu là một vị lão giả tóc trắng xóa.

Thấy là bọn họ, sắc mặt đám người Trần thị nhất thời đều trở nên có chút lạnh lùng, trong ánh mắt rõ ràng nhiều hơn chút địch ý.

Tử Hà Cơ thị!

Trần thị, Cơ thị vốn cùng thuộc Tử Hà Thiên, quan hệ giữa hai bên coi như không tệ, một phần lĩnh vực cũng có hợp tác, thậm chí còn duy trì quan hệ thông gia ở trình độ nhất định.

Nhưng mà theo sự kiện của Trần Tử Lộ cùng Cơ Thiên Dương phát sinh, quan hệ giữa hai gia tộc nhanh chóng rơi xuống điểm đóng băng.

Tiến Thắng lão tổ của Trần thị, sắc mặt âm hiểm: "Hóa ra là Ngọc Hiên lão tổ của Cơ thị. Hừ, quý gia tộc chúng ta không dám trèo cao."

Tổng thể thực lực mà nói, Trần thị kỳ thực cao hơn một bậc, trước mắt có hai tu sĩ hỗn nguyên cảnh đang hoàn thành luân phiên.

Mà Cơ thị, thì chỉ có một lão tổ Hỗn Nguyên cảnh.

Nghiêm túc mà nói, Cơ thị vốn đã trèo cao.

Lúc trước nguyện ý để cho hai tiểu bối ở cùng một chỗ, vẫn là xem chính bản thân Cơ Thiên Dương tương đối hăng hái, đối với Trần Tử Lộ cũng tương đối tốt.

Nhưng chuyện phía sau, lại làm cho trên dưới Trần thị đồng loạt oán giận, hô thẳng nhìn nhầm, ngay cả quan điểm đối với

Cơ thị cũng trở nên hỏng bét.

Hôm nay tuy nói hai tộc vẫn chưa đến mức thù hận lẫn nhau, nhưng gặp mặt cũng rất khó có sắc mặt tốt.

Nghe được lời nói của Tiến Thắng lão tổ, sắc mặt của Ngọc Hiên lão tổ của Cơ thị hơi có chút xấu hổ.

Hắn vừa định nói gì đó.

Đột nhiên, trên mái vòm trong suốt của đại sảnh, một chiếc chiến hạm khổng lồ hình dáng mới lạ, bao bọc trong kim quang sáng chói thanh thế bất ngờ bay vút qua.

Sau lưng hắn còn đi theo hơn mười chiếc đạo thuyền cùng với chi chít các loại chiến hạm.

Ánh sáng kia thực sự chói mắt, thanh thế cũng thật kinh người, hầu như tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn thấy một màn này, cũng nhìn thấy tiêu chí minh khắc trên những chiến hạm kia —— một đóa hoa mỹ rực rỡ, tản ra quang mang thần thánh lưu ly sắc hỏa diễm.

"Đây là…" Tử Hà Trần thị gia chủ Trần Thái Nhiên mở to hai mắt nhìn, kìm lòng không được lên tiếng: "Đây là 【Lưu Diễm Hạm Hạm Hạm】 của Đại Tự Tại Thiên 【Lưu Diễm Phật Tử】Vương Lạc Thu."

Bây giờ Tiên giới cũng không xa lạ gì Lưu Diễm Phật Tử.

Phật tử này xuất thân từ Thánh vực Trường Ninh Vương thị, là nhân vật tuyệt thế cùng thế hệ với Thiếu giới chủ Vương Thủ Triết.

Nghe nói, ban đầu nàng đi cùng tiên giới với cung chủ Thanh Đế Thần Cung Vương Tông An hôm nay, sau khi đến Tiên Giới liền thẳng đến Đại Tự Tại Thiên, rất nhanh đã được Đại Tự Tại Thiên tán thành, trở thành Phật Tử đương đại của Đại Tự Tại Thiên.

Sau đó trong ánh sáng Tiên Giới phục chiến, nàng lôi kéo thế lực Phật Môn của Thánh Vực, cùng với một bộ phận thế lực Phật Môn trong Đại Tự Tại Thiên, hai bên kết hợp, tổ thành một chi hạm đội, lấy danh nghĩa "Lưu Diễm".

Tại phía sau quang phục chiến, “Lưu Diễm Hạm Hạm” đã lập được công lao to lớn.

Tục truyền, Đại Tự Tại Phật Tổ cực kỳ hài lòng với Lưu Diễm Phật Tử, đã từng biểu đạt rõ ý nguyện mãnh liệt muốn xem nàng như y bát.

Bất quá, Lưu Diễm Phật Tử lại không có hứng thú đối với chuyện này. Nàng tựa hồ càng muốn nói ra đạo của mình.

Trừ lần đó ra, chiến tích cá nhân mạnh nhất trong Lưu Diễm Phật Tử, chính là đơn đấu một Ma tộc Đại thống lĩnh mà thắng.

Bằng vào trận chiến này, nàng đã trở thành thần tượng của không ít người trẻ tuổi Tiên Giới.

Người ủng hộ của nàng thậm chí còn cho rằng, hôm nay danh thứ của Lưu Diễm Phật tử ở Thần Khuyết bảng không thích hợp, nàng hẳn là hoàn toàn có năng lực tiến vào top mười của tổng bảng lịch sử!

Nhân vật phong vân như vậy thế mà cũng tới chiến trường Cổ Thần, trong lúc nhất thời, các loại tiếng nghị luận trong đại sảnh không ngừng, nhất là rất nhiều năm trước các tuấn kiệt, càng quý như lòng bàn tay đối với đủ loại chuyện xưa của Lưu Diễm Phật Tử Vương Lạc Thu.

“Hạm đội Lưu Diễm cũng đã tới chiến trường Cổ Thần, xem ra Tiên uỷ đối với việc khai phá Cổ Thần Chiến Trường đã vượt xa dự đoán” Trần Thái Nhiên cũng hết sức cảm khái, “Cũng không biết hạm đội Lưu Diễm này thuộc về đội khai thác cấp mấy, có thể tiếp nhận nhiệm vụ cấp nào?”

Mặc dù hắn không cách nào xác định, nhưng cũng biết đội khai thác 【Tử Hà Trần thị】 nhà mình vừa thành lập, so sánh với người ta chỉ là một con nhãi nhép.

Nhưng mọi người còn chưa cảm khái xong.

Liền thấy một chi hạm đội khổng lồ khác, theo sát hạm đội Lưu Diễm bay qua khoảng không phía trên mái vòm, đầu nhập vào khu cảng ở phương xa.

Phong cách tổng thể hạm đội này thiên hướng hắc ám âm trầm, phong cách rất nhiều đạo thuyền khác hẳn với đạo

thuyền bình thường, ngoại hình có chút giống với Trùng tộc dữ tợn, vừa nhìn đã thấy bộ dạng rất không dễ trêu.

“Đây là hạm đội trùng hoàng của Huyễn Cổ Thần Nữ Vương Lạc Tĩnh.”

Hiện trường lập tức có người nhận ra lai lịch của hạm đội này, tại chỗ liền kinh hô lên.

“Nghe đồn bên trong có hạm đội lưu diễm, có hạm đội trùng hoàng qua lại, nghe đồn quả nhiên không có lừa người.”

Một ít người biết rõ hạm đội của Trùng Hoàng, cũng biết lai lịch của Huyễn Cổ thần nữ, hạm đội Trùng Hoàng có lai lịch rõ ràng, bọn họ lôi kéo đám người xung quanh, hưng phấn bắt đầu phổ cập tri thức.

Huyễn Cổ thần nữ dẫn dắt trùng tu Tiên giới phong trào, hợp lại rất nhiều tán tu trùng sư, gia tộc Ngự Trùng sư, tạo thành liên minh, lập chí muốn thành lập 【Trùng Hoàng thần điện】, để cho nhất mạch Ngự Trùng sư cũng trở thành một trong những chủ lưu của Tiên giới.

Như thường lệ, nghe nói Huyễn Cổ thần nữ nuôi dưỡng nhiều đầu Trùng tộc phi thường lợi hại, thậm chí có thể một người thành quân!

Bởi vậy, đừng nhìn quy mô toàn thể hạm đội trùng hoàng nhỏ hơn hạm đội Lưu Diễm, nhân số cũng ít hơn không ít, nhưng mà chiến lực chân chính, tuyệt đối không kém so với hạm đội Lưu Diễm, đồng dạng cũng ở Tiên Giới phục chiến lập được công huân to lớn.

Nhưng những thứ này vẫn chưa xong.

Theo hạm đội trùng hoàng đi ngang qua, từng chi hạm đội thanh danh hiển hách lần lượt tiến vào căn cứ tiến về phía trước.

Những hạm đội này, mỗi một chi đều có một nhân vật đáng tin cậy, khởi bước đều là thần tử thần nữ của thần cung thần điện nào đó, tại Tiên Giới đều có cường giả hiển hách danh vọng.

Tại trong hạm đội.

Còn có một nhánh Quảng Thụ Nhân chú ý đến hạm đội —— Vương Tiễn suất lĩnh 【quân đoàn Thánh Cộng Minh】.

Đội ngũ này chính là quân đoàn chính quy cực kỳ hiếm thấy trong hạm đội, quy mô cũng khổng lồ nhất, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vương Ngao, quân chính quy ngược lại có thể phát huy ra chiến lực lớn nhất.

Ngoài ra, Lăng Vân hạm đội do Vương Ly Dao suất lĩnh cũng cực kỳ được chú ý.

Đây chính là hạm đội trưởng nữ của thiếu giới chủ.

Vị Thiếu giới chủ trưởng nữ trong truyền thuyết này vô cùng thần bí, xưa nay làm việc khiêm tốn, xếp hạng trên Thần Cáo bảng thoạt nhìn cũng không cao, nhưng mà nghe nói trong quá trình đơn đấu, trực tiếp giết chết địch nhân thập thất giai!

Điều này làm cho vô số người nhao nhao suy đoán, Vương Ly Dao có lẽ cũng có được mười tiêu chuẩn đứng đầu trong bảng lịch sử Thần Cương bảng.

Lúc này.

Trong con thuyền Lăng Vân, Vương Ly Dao đã vượt qua năm ngàn tuổi, ánh mắt lạnh lùng, hơi hơi quan sát căn cứ tiến quân của Cổ Thần Chiến Trường.

Ở bên cạnh nàng có không ít tuấn kiệt trẻ tuổi khí chất trác tuyệt vây quanh.

Trong ánh mắt bọn họ đều hiện lên sự hưng phấn, hiển nhiên là bọn họ rất hứng thú với sự phát triển của chiến trường Cổ Thần.

Bởi vì ai cũng biết, Cổ Thần chiến trường là một trong những phó bản cuối cùng của toàn bộ Tiên Linh giới, bên trong loại thiên tài địa bảo đỉnh tiêm gì cũng có, khả năng tiện tay nhặt được đạo thư cũng không nhỏ.

Điều này đối với tất cả mọi người mà nói, đều là cơ hội ngàn năm một thuở.

Trong đó, theo sát bên cạnh Vương Ly Dao là một vị công tử trẻ tuổi dáng người cao lớn, phong độ ngời ngời, mày kiếm sáng mắt.

Thoạt nhìn hắn ta trưởng thành hơn Vương Ly Dao không ít, khí chất giữa hai hàng lông mày rất trầm ổn.

Hắn nhìn về phía Vương Ly Dao, hơi khom người hỏi: “Ly Dao tiểu thư, cạnh tranh lần này hình như hơi lớn. Không biết bên Thủ Triết gia chủ có nhắc nhở thêm không?”

Vị công tử trẻ tuổi này chính là Công Dương Sách - Công Dương Sách từng tham dự cuộc chiến đế tử cùng Vương Thủ Triết năm xưa.

Lúc trước, sau khi Vương Thủ Triết lấy được ưu thế tuyệt đối, cũng không làm khó Công Dương Sách, chủ yếu vẫn là cân nhắc đến nhân phẩm của bản thân hắn so sánh vượt qua kiểm tra, năng lực các phương diện cũng không tệ, lưu hắn lại, có thể để lại cho nữ nhi Vương Ly Dao một trợ thủ không tệ.

Sau đó, Công Dương Sách sau khi cạnh tranh Thánh tử thất bại, liền bình tĩnh tích cực phò tá Vương Ly Dao, như sáng nay đã trở thành một trong những phụ tá đắc lực của Vương Ly Dao, hơn nữa ở Tiên Giới cũng coi như là dương danh, được người ta gọi là [Thần Tử Sách].

…

Chương 140: Giới Thần Khuyết! Vương Thủ Triết đi dạo cửa giới.

…

Công Dương Sách vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú về phía Vương Ly Dao.

Vương Ly Dao nhìn quanh một vòng, bình tĩnh nói: “Các vị, ở trong Cổ Thần chiến trường, tuyệt đối đừng nghĩ đến một bước lên trời. Điều này đối với toàn bộ Tiên Linh giới mà nói, chính là một lần bố cục lâu dài.”

“Dựa theo ý tứ phụ thân và Tiên ủy, chúng ta nên tăng cường môn hộ, ứng phó với nguy hiểm không biết có thể tồn tại, mà không phải hoàn toàn để mắt tới Chúa Tể Bàn ở trước mắt.”

“Nguy hiểm không biết?” Công Dương Sách khẽ nhíu mày: “Ý của Thủ Triết gia chủ là, bên ngoài giới môn lần này còn có nguy hiểm?”

“Có lẽ có, nhưng có lẽ không có.” Giọng điệu của Vương Ly Dao hơi trầm xuống, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Nhưng bản thân Ma tộc vốn là sinh vật xâm lấn từ ngoại giới, chúng ta khó đảm bảo Chúa Tể Bàn Bàn không liên hệ với thủ đoạn của Ma tộc bên ngoài. Chúng ta cũng không thể đảm bảo Chúa Tể Bàn Tại trong lúc tuyệt vọng sẽ sử dụng một số thủ đoạn phi thường quy tắc.”

Người tham dự săn bắn đều rõ ràng, càng là lúc con mồi bị buộc vào tuyệt cảnh, càng là không thể phớt lờ, càng đừng đề cập là chủng tộc mạnh mẽ nội tình thâm hậu giống như Ma tộc, có thể vượt giới tác chiến như vậy, có trời mới biết trong tay bọn họ còn có bao nhiêu át chủ bài vô dụng.

Nghe vậy, nhiệt tình cùng vui sướng của đám người Lăng Vân đạo cung lập tức tiêu tán rất nhiều, vẻ mặt của mỗi người cũng trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Nguyên bản những cảm giác nhẹ nhõm sinh ra bởi vì gần đây chiếm được một phần ưu thế trong chiến lược ma pháp, lập tức tiêu tán không còn, ngược lại trở nên trầm trọng.

Con ngươi Công Dương Sách hơi co rụt lại, chợt lại giãn ra, nhịn không được thở dài nói: “Lúc còn trẻ, ta luôn cảm thấy luận mưu trí, ta tự tin không thua Thủ Triết gia chủ. Chỉ là vận khí của ta không tốt, chọn sai đối tượng ủng hộ, lúc này mới thua Thủ Triết gia chủ một nước.”

“Nhưng mà hiện tại, ta càng cảm thấy chênh lệch giữa mình và Thủ Triết gia chủ quá xa, ánh mắt, cách cục, còn có viễn lược, đều vượt xa người thường, cũng không câu nệ sự được mất của một thành một nơi, thậm chí so với rất nhiều Tiên Đế đều nhìn xa hơn.”

Vương Ly Dao lạnh nhạt cười khẽ.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở bên cạnh chân phụ thân, đối với phụ thân tự nhiên là vô cùng hiểu rõ, nhưng đồng thời lại có chút không hiểu rõ.

Phụ thân của nàng luôn có một loại cảm giác bất an không thể giải thích được.

Chính là cảm giác không an toàn này, khiến cho phụ thân nàng luôn thích phòng ngừa chu đáo, ở nơi người khác nhìn không thấy yên lặng tích góp từng con át chủ bài, giống như là con sóc nhỏ trước mùa đông liều mạng tích trữ lương thực.

Giống như trước mắt.

“Chuyện chúng ta cần làm chính là từng bước từng bước tích góp thực lực, trợ giúp Tiên ủy sẽ từng bước khai phá và lợi dụng Cổ Thần chiến trường.” Vương Ly Dao lạnh nhạt nói, “Bất quá, cũng không phải không có mục tiêu ngắn hạn. Lúc này đây, ta đã mang đến Hỗn Nguyên Đạo Thủy của Cổ Thần Khuyết.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Ly Dao tiện tay nâng lên, từng luồng hào quang màu xanh lam quanh quẩn mà lên.

Tia sáng này như tơ như sợi, như gió mát nhẹ nhàng, lại như giọt nước trầm trọng, tản ra khí tức huyền diệu.

Trong chớp mắt, chúng liền hội tụ thành đoàn, ngưng tụ thành một khối nguyên tố thủy vẻ ngoài khờ dại, “Cạch” một tiếng ôm lấy đùi Vương Ly Dao.

Nhìn Hỗn Nguyên Đạo Thủy đang cọ cọ đùi nàng, thần sắc Vương Ly Dao hơi lúng túng, bất động thanh sắc đạp văng nó ra xa một chút: “Có Hỗn Nguyên Đạo Thủy, coi như là thành lập liên hệ nào đó với Cổ Thần Khuyết, chúng ta đang làm nhiệm vụ, có thể lưu ý nhiều manh mối của Cổ Thần Khuyết.”

Truyền thừa Cổ Thần!

Mục tiêu này, lại khơi dậy khát vọng và nhiệt tình của đồng bọn.

Nếu như Lăng Vân đạo cung có được truyền thừa Cổ Thần, có thể chân chính tôn xưng là 【Lăng Vân Thần Cung】, cái này sẽ là một kiểu tăng cường vượt cấp.

Chỉ có Vương Ly Dao âm thầm cười khổ một tiếng.

Nàng biết, đây hơn phân nửa là mẫu thân thấy nàng ở bên ngoài bôn ba gây dựng sự nghiệp quá mệt mỏi, dứt khoát liền đem truyền thừa của Cổ Thần Khuyết đều cho nàng. Mà chính mẫu thân nàng, hơn phân nửa trong những năm này đã chậm rãi tìm tòi được đạo của mình, đã có ý tưởng tự mình ngưng tụ Đế Ấn.

Điều này làm cho Vương Ly Dao ít nhiều có vài phần uể oải. Vốn nàng đi con đường thánh địa, là muốn gia tăng nội tình và che chở cho gia tộc.

Nhưng không ngờ tốc độ phát triển của gia tộc quá nhanh quá mạnh, làm cho nàng căn bản không giúp được gì quá lớn, chỉ có thể ở phía sau nhanh chóng đuổi theo.

Ài!

…

Cùng một khoảng thời gian.

Ma giới.

Chúa Tể ma điện.

Chí Tôn Ác cúi đầu đứng sừng sững ở cửa ma điện, thân hình không nhúc nhích, giống như một pho tượng Viễn Cổ Ma Thần.

Dáng vẻ kia, cũng không biết rốt cuộc hắn đã ở chỗ này chờ bao lâu.

Rốt cuộc.

Đại môn ma điện chậm rãi mở ra, Chí Tôn Yểm chậm rãi đi ra.

Hắn nhìn thoáng qua Chí Tôn Ác thật sâu, ánh mắt phức tạp khó giải thích: "Ái, Chúa Tể đã đáp ứng gặp ngươi rồi."

"Đa tạ."

Chí Tôn Ác cảm kích nhìn hắn khẽ vuốt cằm, lập tức bước chân trầm ổn đi vào ma điện chúa tể.

Chí Tôn Yểm theo sát phía sau bước vào ma điện.

Tiếp theo, cửa điện to lớn mà mênh mông từ từ khép lại.

Trên bảo tọa Chúa Tể.

Thân hình to lớn, giống như hung thú chúa tể bàn, có chút không đếm xỉa tới ngồi trên bảo tọa, đôi mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà bên cạnh hắn còn có một vị chí tôn Ma tộc khí tức cường đại, khí chất âm trầm đang đứng, chính là Chí Tôn Khuyết.

Chí Tôn Ác bỏ qua hết thảy, chậm rãi tiến lên, cúi đầu hành lễ: "Ái, bái kiến chúa tể đại nhân."

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn luôn tâm tâm niệm suy nghĩ gặp lại Chúa Tể một lần. Nhưng tới hôm nay, chân chính gặp Chúa Tể Bàn, trong lòng hắn không hề vui mừng, ngược lại tràn ngập cảm giác trầm trọng.

Đôi mắt chúa tể Bàn nhìn chăm chú vào Chí Tôn ác.

Thật lâu sau, hắn mới dùng ngữ khí tràn ngập uy nghiêm hỏi: "Khốn, ngươi có điều gì muốn nói."

Chí Tôn Ác suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúa Tể, hiện tại Ma tộc chúng ta gặp phải cục diện loạn trong giặc ngoài, thuộc hạ cảm thấy chúng ta cần phải làm ra một ít biện pháp, cải biến cục diện bất lợi như thế."

Ánh mắt Chúa Tể lạnh đi mấy phần, trầm giọng nói: "Nói."

Chí Tôn Ác nghiêm mặt nói: "Tiên Tộc có câu ngạn ngữ, muốn dẹp ngoài cần an nội, thuộc hạ cảm thấy có chút đạo lý. Hôm nay Chí Tôn Minh nhảy ra kéo cờ, thành lập ánh sáng màu máu làm Ma Tộc nổi lên nội loạn, tuy tội không thể tha,

nhưng một ít lý niệm tuyên truyền của hắn chưa hẳn không có đạo lý”

“Hoang đường!”

Chúa Tể Bàn còn chưa mở miệng, đám Chí Tôn đứng bên cạnh đã không nhịn được trợn mắt nhìn hắn, lạnh giọng trách mắng: “Khốn, ý của ngươi là Chí Tôn minh không sai, sai ở chỗ Chúa Tể đại nhân?”

“Hừ!” Chí Tôn Ác trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi đừng có mà chụp mũ cho ta, ta nói là nhất định phải tiêu diệt phản loạn Chí Tôn, nhưng lý niệm tuyên truyền của hắn đáng để chúng ta học tập và suy nghĩ lại.”

“Ma tộc chúng ta rõ ràng cường đại hơn Tiên Tộc nhiều như vậy, nhưng vì sao thủy chung vẫn không cách nào tiêu diệt Tiên Tộc? Đó là bởi vì nội bộ Ma Tộc chúng ta tư tưởng hỗn loạn, tín ngưỡng hỗn tạp, làm đại sự mà trọng tư lợi, thường hình thành cục diện cản trở lẫn nhau.”

Chí Tôn ngập ngừng nghe vậy, cười lạnh: “Lời của ngươi rất có lý. Trước đó, trong Ma tộc chúng ta đúng là có rất nhiều vấn đề, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ mới được.”

Chí Tôn Ác nghe vậy, ánh mắt trở nên kinh ngạc.

Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Chí Tôn Khuyết đã thần sắc cuồng nhiệt tiếp tục nói: “Đó là bởi vì chúa tể vĩ đại quá mức nhân từ, cho con dân dưới trướng quá nhiều tự do, khiến rất nhiều Ma tộc nảy sinh dã tâm không nên có!”

“Kế tiếp, chúng ta cần phải dùng thiết huyết thủ đoạn quét sạch tạp âm, một lần nữa tạo dựng lên uy vọng và ý chí của chúa tể vĩ đại!”

“Từ nay về sau, Ma tộc chỉ có thể có, cũng chỉ nên có một ý chí, đó chính là ý chí của chúa tể vĩ đại!”

Chí Tôn Ác mở to hai mắt, không dám tin: “Ngươi điên rồi sao? Ngươi muốn triệt để dấy lên nội loạn Ma tộc sao? Làm như vậy chẳng phải là để Tiên giới chiếm tiện nghi rồi sao?”

“Ha ha, ngươi cũng đã nói rồi, muốn dẹp ngoại cần phải an nội.” Chí Tôn ngơ ngác nhìn hắn, giọng nói lạnh như băng, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai: “Chí tôn minh minh phản

loạn, vừa là nguy cơ, cũng là cơ hội. Trước mắt chính là thời cơ tốt nhất để chúa tể đại nhân thu hồi quyền hành, dẫn dắt Ma tộc chúng ta thoát khỏi khốn cảnh."

"Ngươi điên rồi. Ngươi thật sự điên rồi."

Chí Tôn Ác nhìn hắn, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Y không muốn tranh luận với Chí Tôn Toan Nghê nữa mà nhìn sang phía Chúa Tể Bàn, khom người nói: "Chúa Tể đại nhân, ý chí độc lập đương nhiên có thể nghiêm cấm, ý thức thống nhất, nhưng như vậy, nguy hiểm cũng rất lớn."

"Thứ nhất, dễ dàng đi nhầm đường, một khi chúa tể đại nhân quyết sách sai lầm, liền có thể dẫn dắt toàn tộc đi hướng diệt vong! Thứ hai, tiêu diệt hết thảy ý chí bất đồng khác nhau, vậy Ma tộc chúng ta, hay là cao đẳng văn minh sao?"

Hắn có một câu chưa nói, toàn tộc chỉ có thể có một ý chí, vậy ngoài Chúa Tể ra, tồn tại của Ma tộc khác có ý nghĩa gì?

"Khốn, ta thấy ngươi bị Chí Tôn Minh mê hoặc. Xem ra ngươi đã tiếp nhận bình minh màu máu rồi!" Chí Tôn Côn Bằng cười lạnh mắng: "Ngươi muốn phản bội chúa tể đại nhân sao?"

"Ngươi đánh rắm!"

Chí Tôn Nỗ Cực, còn phải nói thêm nữa, Chúa Tể Niết Bàn đã không còn kiên nhẫn nghe bọn họ tranh luận nữa, giơ tay đè xuống phía sau Chí Tôn.

"Khốn, bản chúa tể biết lòng trung thành của ngươi, hiện tại cho ngươi thêm một cơ hội." Hắn nhìn về phía Chí Tôn ách, ánh mắt lạnh lẽo, trong thâm thúy mơ hồ có chút điên cuồng: "Ngươi tiếp nhận công tác của Đồng Lư, triệt để tiêu diệt ánh bình minh màu máu, đem ý chí và uy nghiêm của bản chúa tể xuyên qua thành chủ, xuyên qua toàn bộ Ma tộc."

"Chúa Tể đại nhân!" Chí Tôn Lân khó có thể tin mở to hai mắt nhìn, giọng điệu kích động không thôi: "Như vậy tuyệt đối không thể a! Ta đề nghị phân hóa ánh bình minh màu máu, dùng thủ đoạn nhu hòa trấn an toàn bộ Ma tộc trước, một lần nữa xây dựng lại vinh quang và tín ngưỡng của Ma tộc."

"Láo xược!"

Chúa Tể Niết bàn vỗ tay vịn một cái, nộ ý mạnh mẽ tựa như thực chất trấn áp Chí Tôn Ác, trong giọng nói lộ ra vẻ điên cuồng.

“Đừng tưởng bản chúa tể không biết, sâu trong nội tâm của ngươi đang trách ta không chịu cứu ngươi! Cho nên ngươi oán hận ta, nội tâm có khuynh hướng phản tặc minh!”

Phản ứng của Chí Tôn Ác bị hắn làm cho hoảng sợ, không khỏi kinh hãi nhìn về phía Chúa Tể Bàn, ngữ khí khó khăn vô cùng: “Đại nhân, ta, ta oan uổng”

“Oan uổng cho ngươi? Thủ hạ của ngươi có bao nhiêu người gia nhập sáng sớm màu máu, cần bản lĩnh chủ tể nhắc nhở ngươi sao?“Sự nhẫn nại của chúa tể Bàn hiển nhiên đã đến cực hạn, trong giọng nói mang theo sự tức giận không thèm che giấu: “Nể tình ngươi trong công huân trong quá khứ, bản chúa tể lại cho ngươi thêm một cơ hội. Ngươi đem toàn bộ phản tặc âm thầm đầu phục dưới trướng mình huyết sắc bình minh bắt hết thảy, công khai xử hình răn đe cảnh cáo, vốn chúa tể tin tưởng trung thành của ngươi!”

Ầm ầm!

Đầu gối Chí Tôn Ác quỳ rạp xuống đất, gian nan cầu xin: “Cầu chúa tể, cho bọn họ một cơ hội nữa. Thuộc hạ sẽ thuyết phục bọn họ.”

“Hừ! Ngươi quả nhiên đã nổi lòng phản bội.”

Trong đôi mắt chúa tể Bàn xẹt qua một tia sát khí, khí cơ quanh người hơi sôi trào, một cỗ năng lượng cuồng bạo mà cường đại đang ấp ủ, tựa hồ tùy thời chuẩn bị đem Chí Tôn Ác xử lý ngay tại chỗ.

Chí Tôn Ác tự nhiên cảm nhận được cỗ sát cơ này, sâu trong nội tâm lập tức hiện ra từng trận tuyệt vọng.

Chẳng lẽ hôm nay Chí Tôn Ác của hắn phải nuốt hận ở đây sao?

Hắn không chết trên chiến trường, không chết trong tay Tiên Tộc, ngược lại chết trong tay Chúa Tể sao?

Lúc này.

Chí Tôn Yểm vẫn chưa lên tiếng bỗng nhiên tiến lên một bước, cúi đầu cầu xin: “Chúa Tể đại nhân, chí tôn đã rõ như ban ngày trung thành với ngài, hắn chẳng qua chỉ là một kẻ ngay thẳng, nhất thời không xê xích được.”

Kỳ thật từ hôm nay khi Chí Tôn Ác bước vào Ma Điện chúa tể, hắn đã biết hôm nay Chí Tôn Ác tuyệt đối không có kết cục tốt, nhưng sau mấy lần do dự, hắn vẫn không nhịn được mở miệng cầu tình.

Chúa Tể Bàn nhìn sâu vào Chí Tôn Yểm, trong mắt có thần sắc khác thường bắt đầu khởi động, nhưng cuối cùng hắn vẫn chậm rãi thu hồi sát ý.

“Đã có Yểm thay ngươi cầu tình, niệm tình công huân trước kia của ngươi, bản chúa tể tạm thời không giết ngươi! Bất quá, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát. Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy tiến vào Thâm Uyên Ma Ngục để kiểm điểm bản thân, thi hành án phạt một vạn năm!”

Thâm Uyên Ma Ngục!

Đồng tử Chí Tôn Ác co rụt lại, đáy mắt nổi lên một vòng sợ hãi.

Hắn trầm mặc một cái chớp mắt, cuối cùng vẫn không nói gì, rũ mắt xuống thu liễm nỗi lòng, chậm rãi nói: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

…

Vẫn là cùng một khoảng thời gian.

Cổ Thần chiến trường sâu nhất, vị trí trung tâm nhất.

Ở đây, không gian của thế giới bình thường và không gian Vô Tận Thiên Uyên vừa đan xen vào nhau, vừa phân biệt rõ ràng.

Hai không gian cấp bậc khác nhau, dường như đã hóa thành chất lỏng, lấy một điểm hạch tâm làm trung tâm, chậm rãi xoay tròn.

Từ bên ngoài thị giác, giống như là hai loại chất lỏng đen trắng đan vào nhau thành một vòng xoáy vô cùng to lớn, bên ngoài vòng xoáy không ngừng trở nên mờ nhạt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Ở trung tâm vòng xoáy đứng sừng sững một tòa thành trì lơ lửng rộng lớn bao la, trắng đen đan xen.

Ngoại hình tòa thành này cổ xưa, thoạt nhìn tang thương loang lổ, phảng phất không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt tẩy lễ.

Ở trung tâm thành trì phù không có một cánh cửa lớn màu đồng xanh cổ xưa.

Nó vô cùng cao lớn, lại vô cùng dày rộng, dưới tác dụng hạch tâm không gian vặn vẹo, cánh cửa đồng xanh phảng phất có được đo vật lý vô cùng cao, rộng vô cùng, lại dày vô cùng.

Trước cánh cửa đồng xanh cổ lão, một lão giả dáng người cao lớn ngồi xếp bằng, có chút gầy gò ngồi xếp bằng.

Trên người hắn mặc một thân áo bào trắng mộc mạc, tầm mắt hơi khép, không nhúc nhích, cả người phảng phất lâm vào tĩnh mịch, cùng một phương thành trì, cửa lớn bằng đồng xanh, dung hợp thành một chỉnh thể.

Chợt nhìn qua, hắn tựa như là một bóng đen màu trắng dưới cánh cửa đồng xanh, nhỏ bé mà nhỏ bé, gió thổi qua sẽ tan theo gió, không lưu lại chút dấu vết nào.

Lão giả này, tự nhiên chính là Hồng.

Từ đời thứ nhất Đại Hồng tới nay, một đời lại một thế hệ canh giữ ở trước cánh cửa đồng xanh khổng lồ này, trừ phi xuất hiện sự kiện lớn liên quan tới toàn bộ Tiên Giới, nếu không gần như không hề rời đi.

Cô độc và tịch liêu chính là chủ điểm của nơi này.

Ngay cả thời gian, ở chỗ này cũng dường như trôi nhanh hơn một chút, nhắm mắt lại, vừa mở mắt ra, vô thanh vô tức có lẽ chính là mấy chục trên trăm năm qua đi.

Bỗng nhiên.

Một chiếc phi thuyền bề ngoài có hình giọt nước, cực kỳ đẹp đẽ đi vào tòa thành trì này, phá vỡ sự tịch liêu của tòa thành này.

Phi chu lướt qua trên bầu trời thành trì, bay thẳng đến phía trước cánh cửa đồng lớn, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Bên trong phi thuyền.

Một lão già bay ra tổ hợp với một thanh niên.

Trong đó lão giả khoan bào tay áo rộng, râu tóc bạc trắng, hồng quang đầy mặt, giống như thế ngoại thần tiên.

Bên kia nam thanh niên mặc một bộ áo trắng, phong độ phiên phiên, một thân khí chất giống như gió mát trong rừng, ôn nhuận mà ôn hòa, làm cho người ta liên tưởng đến trúc ảnh Bà Sa, Tùng Đào trận trận.

Trong lúc bay, một thân áo bào trắng rộng thùng thình lay động theo gió, lại thêm vài phần tiêu sái cho hắn, có vài phần nhàn vân dã hạc, lai thế ngoại tìm người bạn ẩn sĩ.

Hai vị này đương nhiên là đệ nhất Tiên giới, không, cao thủ đệ nhị Thái Thượng Tiên Đế, cùng với thiếu giới chủ Vương Thủ Triết.

Nhận thấy được bọn họ tới gần, tựa như lão giả gầy gò lâm vào tĩnh mịch chậm rãi mở mắt ra, trên mặt lộ ra một vòng ý cười nhàn nhạt: “Thủ Triết à, phong cảnh 【Giới Thần Cương】 này, có phải để cho ngươi thất vọng hay không?”

Vương Thủ Triết nhìn quanh bốn phía, cười cười nói: “Ngoại trừ có chút đồ sộ, tang thương một chút, quả thực không có gì đẹp.”

“Ta đã nói từ sớm, tên của giới Thần Khuyết này rất êm tai, thực ra là một nơi thê lương nhàm chán.” Thái Thượng Tiên Đế cười nói: “Thật sự là Thủ Triết cứ đến đây xem một chút, ta mới miễn cưỡng tiếp khách một phen.”

“Theo ý ta, Thủ Triết ngươi gấp cái gì? Chờ ngươi trở thành giới chủ, sớm muộn gì ngươi cũng phải đóng ở 【Giới Thần Cương】 trường kỳ, thủ hộ cửa giới Tiên Linh giới của chúng ta. Đến lúc đó, ngươi còn nhiều thời gian xem xét cảnh trí nơi này.”

Nói xong, Thái Thượng Tiên Đế còn trêu chọc Vương Thủ Triết một câu.

“Vậy ta cứ tặng vị trí Thiếu giới chủ cho Thái Thượng bệ hạ đi.” Vương Thủ Triết cười lắc đầu: “Tuy ta trạch, lại không

thích ra ngoài, nhưng không có hứng thú gì với việc trở thành một lão già trông cửa.”

Không đợi Thái Thượng Tiên Đế phản bác, Vương Thủ Triết đã nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Hồng, sau đó tiện tay vung lên, xung quanh liền xuất hiện bàn ghế, trà cụ, bình nước…

Hắn ngồi xuống sau bàn trà, chủ động bắt đầu đun nước pha trà, cũng nhìn thoáng qua cánh cửa đồng xanh cổ xưa pha tạp phía sau Hồng Hậu: “Giới môn này, chính là sau khi Cổ Thần bàn chết hóa thành? Tuy nhiên, ta thấy thế nào cũng không giống là thân thể biến thành…”

“Ha ha! Thủ Triết, ngươi có điều không biết.”

Lúc này Hồng cũng không ngồi xếp bằng nữa mà đứng dậy ngồi xuống ghế bên cạnh Vương Thủ Triết.

Hắn nhận lấy trà mới sinh mệnh từ tay Vương Thủ Triết, nhấp một ngụm, cảm nhận cảm giác sảng khoái của khí tức sinh mệnh quanh quẩn trong nội phủ, lúc này mới ôn hòa giải thích cho hắn: “Hình thái của các Cổ Thần không giống với Tiên Tộc chúng ta.”

“Những Cổ Thần thời kỳ viễn cổ, đại bộ phận đều là ở trong hoàn cảnh năng lượng nồng độ siêu cao tự nhiên thai nghén ra “Linh”, trong đó một bộ phận chính là năng lượng biến thành, có một số dứt khoát chính là Tiên Thiên Thần vật biến thành. Ví dụ như Cổ Thần Cương, chính là từ một đoàn Tiên Thiên Thần Thủy thai nghén mà ra, vừa sinh ra liền nắm giữ pháp tắc chí cao trong thủy đạo.”

“Mà vòng cổ thần đại diện cho việc khai thiên tích địa của Tiên Linh giới chúng ta, bộ phận vật chất cứng rắn nhất trong đó, sau khi nó chết hóa thành cánh cửa đồng lớn là chuyện rất bình thường.”

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu, tiện tay đưa một chén trà cho Thái Thượng Tiên Đế, cười nói: “Một cánh cửa đồng xanh khổng lồ lớn như vậy, nếu lấy ra để luyện chế thần khí, không biết có thể luyện chế được bao nhiêu thanh? Nếu luyện chế nó thành một kiện bảo vật, có thể lập tức đập chết Chí Tôn hay không?”

Thái Thượng Tiên Đế nhận lấy chén trà, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi nghĩ cái gì thế? Đây chính là di thể của Cổ Thần Bàn.”

“Ngươi phải biết, lúc lần đầu tiên tiên tiên ma đại chiến, nếu như không phải Bàn tiền bối cầm đầu, tổ chức đại lượng Cổ Thần bảo vệ cho đại lượng Ma tộc viễn cổ xâm lấn, Tiên giới chúng ta lúc ấy liền không còn.”

“Đáng tiếc trong chiến đấu hắn tiêu hao quá nhiều lực lượng bản nguyên, cuối cùng thời điểm Ma tộc viễn cổ bị khu trừ, hắn cũng kiệt lực mà chết. Cuối cùng, hắn liều mạng một hơi cuối cùng đem thân thể hóa thành giới môn, phong bế hoàn toàn thông đạo giới vực này, lúc này mới cho Tiên Tộc chúng ta cơ hội sinh sôi nảy nở.”

“Ha ha, ý nghĩ của Thủ Triết cũng không phải là người thứ nhất.” Hồng ngược lại không để ý những điều này, còn cười giải thích một câu: “Nghe nói tiền bối Phù Du giới giới chủ Tiên Linh giới đời thứ hai từng có ý tưởng luyện giới môn thành bảo vật, chỉ tiếc vô luận như thế nào cũng không luyện hóa được giới môn.”

“Đúng vậy. Nếu như có thể dễ dàng luyện chế thành bảo vật, làm sao có thể chống đỡ được đại quân Ma tộc?” Vương Thủ Triết cười khẽ một tiếng, lại có vài phần hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, Hồng tiền bối, ngài ở đây trước sau thủ hơn một trăm vạn năm giới môn, có từng gặp được tồn tại nào đó, khấu đầu giới môn Tiên Linh Giới chúng ta không?”

Vừa nhắc tới việc này.

Hồng vẻ mặt lập tức nghiêm túc vài phần: “Sinh linh có thể chân chính du đãng ngoài giới vực, từng người đều rất cường đại, chí ít đều là Tiên Đế cấp bậc! Bất quá, bên ngoài giới vực cực kỳ trống trải, mười vạn năm cũng chưa chắc sẽ có sinh linh đi ngang qua giới môn chúng ta, mặc dù đi ngang qua, cơ bản cũng sẽ bị uy áp giới môn hù dọa bỏ chạy.”

Nói tới đây, Hồng Lược trầm ngâm, tiếp tục nói: “Ước chừng tám mươi vạn năm trước, từng có một sinh linh cường đại dị thường hư hư hư thực thực cấp giới chủ đi ngang qua, không biết xuất phát từ tò mò, hay là nguyên nhân khác, nó gõ cửa giới môn một đoạn thời gian. Lúc ấy ta cực kỳ sợ hãi, chỉ dám

vững vàng bảo vệ giới môn không dám lên tiếng, nó về sau thấy dập đầu không ra, liền đi mất.”

“Đáng tiếc.” Vương Thủ Triết vẻ mặt tiếc hận: “Nếu thực lực chúng ta mạnh hơn một chút thì có thể thả nó vào… Ta còn chưa từng ăn thịt hung thú cấp giới chủ đâu.”

“…” Vẻ mặt Hồng Nghiêm cứng đờ, vẻ mặt nhìn về phía Vương Thủ Triết đều trở nên quỷ dị.

“Nói đùa một chút mà thôi.” Vương Thủ Triết cười: “Khó khăn lắm ta mới rời xa thế tục, không cần giả bộ mặt bài của gia chủ và viện trưởng nữa, lại ở trước mặt hai trưởng bối các ngươi, lúc này mới nhảy thoát một hai, giải sầu, thư giãn áp lực.”

“Kỳ thực, ta mới hơn năm ngàn tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ, áp lực trên vai nặng trịch.”

“Ha ha, cái này cũng đúng.” Lúc này Thái Thượng Tiên Đế cũng phản ứng lại, nhịn không được cười mắng một tiếng: “Thủ Triết, chính ngươi không nói ngươi mới hơn năm ngàn, chúng ta lại biết rõ lai lịch của ngươi, chỉ sợ thật sự sẽ cho rằng ngươi là lão quái vật nào đó chuyển thế.”

Hồng cũng cười, thoải mái nói: “Sinh linh hư không cấp giới chủ rất khó đối phó, dù là Cổ Thần Bàn, Côn Bằng Đại Đế, Hồng, ba người bọn họ đụng phải nhau, một chọi một cũng không có khả năng bắt được đối phương. Nếu ba đánh một, ngược lại có khả năng giữ được.”

“Nói như vậy, nếu muốn ăn thịt hung thú cấp giới chủ, ít nhất chúng ta phải có ba giới chủ?” Vương Thủ Triết suy nghĩ một chút: “Quả nhiên, mục tiêu của chúng ta còn phải đặt cao một chút.”

Hồng lần nữa trầm mặc.

Tình cảnh này, hắn nhất thời không rõ ràng lắm, Thủ Triết đây là đang nói chuyện cười để xoa dịu áp lực hay là thật?

…

Chương 141: Cứu vớt thế giới! Bắt đầu từ việc nuôi dưỡng nhiều đứa bé.

…

Vương Thủ Triết, Thái Thượng Tiên Đế cùng với đương đại Hồng, ba người ngồi cùng một chỗ, uống trà, trò chuyện với nhau, bất tri bất giác nghe Hồng nói về lịch sử Tiên Linh Giới.

Đương nhiên, chủ yếu là giảng cho Vương Thủ Triết nghe, những nội dung này Thái Thượng Tiên Đế đã nghe từ mấy chục vạn năm trước rồi.

"Trước khi xảy ra đại chiến Tiên Ma lần thứ nhất, cơ hồ không có khái niệm thời gian." Lão giả gầy gò ngữ khí tang thương mà thư giãn, "Khi đó, những Cổ Thần ở Tiên Linh Giới của chúng ta cũng tương đối trạch, khu vực sinh hoạt chủ yếu chính là Thiên Nguyên Thủy Hải cùng với xung quanh."

"Nơi này linh khí Tiên Thiên tràn đầy, có rất nhiều thiên tài địa bảo, cùng với sinh linh mạnh mẽ, hơn nữa theo thời gian trôi qua, trong thiên địa tự nhiên dựng dục ra tân cổ thần càng ngày càng ít, ngược lại cũng đạt được một loại cân bằng đặc biệt."

"Cổ Thần bàn chính là một trong những cổ thần mạnh mẽ nhất lúc đó, chiếm cứ một vùng đất linh khí nồng đậm nhất gần giới môn. Đương nhiên, khi đó nơi này vẫn chưa có giới môn, chỉ có năng lượng chi hải vô cùng vô tận, rắn chắc đến mức tận cùng."

Vương Thủ Triết nghe chăm chú.

Khoảng cách thời đại Cổ Thần bây giờ thật sự quá xa xôi, liên quan tới ghi chép lúc đó chỉ có rải rác vài nét, hắn biết cũng thập phần có hạn.

Nghe nói thời đại đó Cổ Thần đều là trời sinh đất dưỡng, tự nhiên thai nghén ra, bởi vì bổn nguyên cường đại vô cùng, thọ nguyên thường dài dằng dặc đến đáng sợ, đều là trời sinh Trường Sinh Chủng, cùng nhân loại đoản thọ tuyệt nhiên bất đồng.

Cho dù chỉ là tùy ý tưởng tượng như vậy, hắn cũng có thể cảm giác được đó là một thời đại trăm tộc san sát, trăm hoa đua nở.

“Như vậy bầu không khí yên bình, một mực kéo dài đến đại chiến Tiên Ma lần thứ nhất. Khi đó, các Cổ Ma tộc ở trong không gian giới vực khổng lồ vô tận phát hiện ra Tiên Linh giới chúng ta, một trận chiến tranh kịch liệt như vậy bộc phát.”

“Chiến tranh bắt đầu không kịp đề phòng, các Cổ Thần lúc đó đã chịu thiệt không ít. Cũng may khu vực trung tâm cách giới môn gần nhất này chính là địa bàn của Cổ Thần Bàn, hắn trước tiên phản ứng lại, dựa vào sức một mình ngăn chặn người mạnh nhất trong Cổ Ma tộc, lúc này mới cho Cổ Thần khác thời gian phản ứng.”

“Sau đó, Cổ Thần vốn rải rác ở các nơi trong Thiên Nguyên Thủy Hải, cùng với các sinh linh cường đại bị Ma tộc phân tán quấy nhiễu, cũng nhao nhao phản ứng lại, dưới sự dẫn dắt của Cổ Thần Bàn tổ chức liên quân, bắt đầu ở trong Thiên Nguyên Thủy Hải nghênh kích Cổ Ma tộc.”

“Trận chiến ấy long trời lở đất, nhật nguyệt ảm đạm, rất nhiều Cổ Thần và sinh linh cường đại vì thế mà vẫn lạc, vô cùng khốc liệt, nhưng chung quy vẫn là Cổ Thần một phương chiếm cứ ưu thế sân nhà, cuối cùng thắng được chiến tranh. Ma tộc tan tác, đại quân trốn trở về trong giới vực vô tận.”

“Mà Cổ Thần Bàn trong trận chiến này cũng gần chết rồi, thân thể hóa thành cánh cửa giới, phong bế không gian thông đạo đối ngoại của Tiên Linh Giới chúng ta.”

“Chiến tranh tuy thảm thắng, nhưng cái giá phải trả, các cổ thần sinh trưởng ở đây, Thiên Nguyên Thủy Hải cũng bị năng lượng khủng bố trùng kích triệt để vỡ nát, rất nhiều mảnh vỡ không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, trôi về trong hư không vô tận của Tiên Linh giới, tạo thành một mảnh Thiên Hồ. Mà những Thiên Hồ kia cũng lan tràn ra từng dòng Thiên Hà uốn lượn lưu chuyển, dần dần thai nghén ra từng thế giới và văn minh.”

“Đương nhiên, lúc này Thiên Nguyên Thủy Hải vẫn lưu lại đại lượng năng lượng vật chất. Chúng nó trút ra phía ngoài, đồng thời hóa thành ba đầu Thiên Hà cổ xưa to lớn mà bàng bạc, mà tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ, theo thứ tự là 【Cổ Uyên

Thiên Hà 】 【 Cổ Hoài Thiên Hà 】, cùng với 【 Cổ Lạc Thiên Hà 】.

“Mà cũng chính là tam đại thiên hà cổ xưa này, thai nghén ra hình thức ban đầu của hoàn cảnh Tiên giới hiện tại, đặt vững điều kiện tiên tộc chúng ta sinh ra đời.”

Nói đến đây, 【 Hồng 】 hơi dừng lại một chút, ra hiệu cho Vương Thủ Triết tiếp tục châm trà.

Vương Thủ Triết cung kính châm trà, sau đó cười hỏi: “Ta nghe nói Tiên Tộc chúng ta sáng tạo 【 Cổ Thần Oa 】, không biết có thật hay không?”

“Cũng không hoàn toàn là sáng tạo, hẳn nên xem như bồi dưỡng.” Hồng thoả mãn uống một ngụm trà, phảng phất như mở máy hát ra nói, “Cổ Thần Oa là một trong những Cổ Thần cường đại gần với Cổ Thần Bàn, dùng tiêu chuẩn thông dụng hiện đại mà nói, hẳn là tồn tại cấp hai mươi đỉnh phong. A, cho dù bây giờ ta cũng không dám nói ai mạnh ai yếu hơn nàng.”

“Sau khi nàng nhìn thấy Cổ Thần Bàn vẫn lạc đã hóa thành cánh cửa giới, trong lòng sầu lo, lo lắng rằng nếu có một ngày Ma tộc ngóc đầu trở lại, Tiên Giới sẽ không thể nào đuổi bọn họ đi nữa. Bởi vậy, nàng sưu tập rất nhiều nguồn gốc chúng thần, cũng lấy một loại giống loài tồn tại của bản thân ở Tiên Linh Giới 【 Cổ Nhân tộc 】 làm cơ sở, lấy lực lượng huyết mạch của bản thân làm dẫn, thai nghén ra Tiên Tộc đời thứ nhất.”

“Tiên tộc thành hình cuối cùng và Cổ Thần Oa có cùng một mức độ nhất định, nhưng bọn họ có hai chân chứ không phải đuôi rắn.”

Vương Thủ Triết gật đầu: “Tin rằng Cổ Thần Oa lựa chọn Cổ Nhân tộc, nhất định là bởi vì bản thân bọn họ có chút giống với Cổ Thần Oa, hơn nữa năng lực sinh sản rất mạnh.”

“Không sai, năng lực sinh sản của Cổ Nhân tộc thập phần đáng sợ, chỉ cần hoàn cảnh an toàn, thức ăn dồi dào, rất nhanh có thể một đời hai, hai sinh bốn… Nhanh chóng sinh sôi nảy nở ra một tộc đàn.” Lời này cũng không phải là Hồng nói, mà là Thái Thượng Tiên Đế khóe miệng nhếch lên ý cười nói ra.

Trong lúc nói chuyện, ông ta dùng một ánh mắt như cười như không nhìn Vương Thủ Triết, giống như đang chỉ cái gì đó.

Rất rõ ràng, Thái Thượng Tiên Đế cũng không phải là chưa từng gặp qua gia tộc tộc số lượng khổng lồ, trên thực tế trong Tiên Giới tộc quần quy mô lớn hơn Vương thị chỗ nào cũng có.

Nhưng mà, hắn sống hơn mười vạn năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hai "đứa trẻ" hơn năm ngàn tuổi, vậy mà có thể sinh sôi nảy nở ra một tộc quần khổng lồ như vậy.

"Ha ha." Vương Thủ Triết lơ đễnh cười khẽ một tiếng: "Bệ hạ đang hâm mộ các con cháu của ta sao?"

Ách…

Thái Thượng Tiên Đế nhất thời biểu tình cứng đờ, miệng giật giật lại nhắm, đúng là hoàn toàn vô lực phản bác.

Trong các con cháu của Vương Thủ Triết, người ưu tú thật sự quá nhiều, thậm chí rất nhiều lúc tùy tiện xách ra một người cũng không đơn giản, càng đừng nói đến những người đặc biệt biến thái kia, động một chút chính là tồn tại đáng sợ lực áp đồng đại.

Giống như là đích trưởng nữ trẻ của thế hệ mới của Vương thị 【Vương Quân Hà】, đồng thời có huyết mạch của hai tộc Tiên Ma, tiềm lực có thể nói là nghịch thiên!

Với tiềm chất nàng biểu hiện ra hôm nay, tương lai có xác suất rất lớn có thể dựa vào chính mình đi ra khỏi con đường giới chủ.

Tiềm lực bực này, sao không khiến người ta hâm mộ?

Thái Thượng Tiên Đế càng hâm mộ ghen tị, một mặt nhịn không được coi Vương Quân Hà như bảo bối, một mặt cũng thường xuyên nhịn không được cảm khái, nếu như Quân Hà là hậu duệ huyết mạch Thái Thượng của hắn, cho dù là hắn bây giờ chết ngay lập tức cũng đáng.

Đối mặt với một màn này, Hồng cũng rất hài lòng nở nụ cười, càng thêm cảm thấy đưa Vương Thủ Triết từ dị vực đến đầu thai chuyển thế, là lựa chọn sáng suốt nhất cả đời này của hắn.

Huyết mạch thiên phú bổn nguyên sinh mệnh quả nhiên cao minh.

cứu vớt Tiên Linh giới, quả nhiên là từ nhiều sinh ra đã bắt đầu cho tới bây giờ.

Hắn hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Bên trong Tiên tộc đời đầu tiên do Cổ Thần Oa sáng tạo ra có rất nhiều cường giả, trong đó Côn Bằng là người mạnh nhất. Hậu kỳ, hắn còn kế thừa y bát của Cổ Thần Oa, phát dương quang đại nó, thành lập Tiên giới, thành lập Tuyền Thần Cung, bồi dưỡng ra rất nhiều Tiên Đế.”

“Mà Côn Bằng, cũng bởi vì loại công tích này mà trở thành lãnh tụ cao nhất của Tiên Tộc lúc đó, sử xưng Đại Đế.”

“Đó là một đoạn lịch sử vô cùng lâu đời, bởi vì nhiều lần chiến tranh dẫn đến di thất sử liệu, chỉ có linh tinh ghi chép truyền thừa xuống, rất nhiều nội dung đã phi thường mơ hồ. Hiện giờ đại đa số mọi người đều cho rằng ngươi chính là thượng cổ Tiên Đế, nhưng kỳ thật, căn cứ vào khảo chứng của nhiều vị lão tổ nhất mạch ta, cho rằng thời điểm Tiễn Đại Đế đỉnh phong nhất, hẳn là không chỉ có thực lực cấp Tiên Đế.”

“Nhất là sau khi kế thừa y bát của Cổ Thần Oa, trước khi đại chiến tiên ma lần thứ hai, thực lực của hắn hẳn là có một lần đột phá lớn, đạt tới thực lực giới chủ.”

“Nhưng cũng chính vào thời kỳ này, Ma tộc ngóc đầu trở lại, thậm chí một lần có tới ba vị Chúa Tể Ma tộc, lần lượt là 【Chúa Tể Huyết Sắc】, 【Hỗn Độn Chúa Tể】 và Chúa Tể 】.” Hồng Hoàng thở dài một hơi. “Lực lượng như vậy đã vượt xa Tiên giới lúc đó.”

Vương Thủ Triết nghe đến đó, cũng không nhịn được nhíu mày, nhẹ nhàng cảm khái một câu: “Hiện tại chúng ta đối phó với một chúa tể tàn phế cũng như giẫm trên băng mỏng. Diệp Đại Đế lấy một địch ba, đích xác vô cùng khó khăn, cũng may lần này hắn là có chuẩn bị, hơn nữa Tiên Linh Giới có giới môn, xem như miễn cưỡng có thể ngăn cản một chút.”

Đương nhiên, ngoại trừ Kỳ Đại Đế ra, lúc đó Tiên Giới hẳn là còn có không ít cường giả đỉnh tiêm tương đương với Bát Kiếp Tiên Đế, Cửu Kiếp Tiên Đế, thực lực tổng hợp vô cùng

mạnh mẽ, nếu không căn bản không có khả năng ngăn cản liên quân của ba đại chúa tể.

Hồng Hộc nói: “Không sai, hơn nữa khi đó ngoại trừ Cổ Thần Oa ra, các cổ thần còn lại cũng sáng tạo ra không ít chủng tộc cường đại, ví dụ như 【Tinh tộc】, 【Cô tộc】, còn có không ít chủng tộc Tiên Thiên cường đại như Thần Long, Thần Hoàng tương trợ. Bởi vậy, trận chiến kia tuy thảm liệt, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng bảo vệ được, hơn nữa còn dụ dỗ Chúa Tể huyết sắc cường đại nhất vào trong giới môn, đánh gục trong Thiên Nguyên Thủy Hải.”

” Chúa Tể Hỗn Độn và Chúa Tể Côn Bằng cũng bị trọng thương, kéo thân thể tàn phế và bại binh trốn về trong không gian Vô Tận Giới Vực, tạm thời không có năng lực phản công Tiên giới.”

“Nhưng đồng dạng, Tiên Giới cũng trả giá vô cùng đau đớn, Cổ Thần Khuyết hoàn toàn vẫn lạc, mà 【Cô tộc】 của nàng cũng tổn thất hầu như không còn. Rất nhiều Thần Long Thần Hoàng đều bị tàn phá ở Thiên Nguyên Thủy Hải, rất nhiều Tiên Đế cũng trước sau vẫn lạc.”

“Quan trọng nhất chính là, Kỳ Đại Đế đã vẫn lạc trong trận đại chiến này, toàn bộ Tiên Linh giới cũng bởi vậy mà đại thương nguyên khí.”

“Cũng bắt đầu từ lúc đó, Thần Cáo bảng một lần nữa đổi mới, Nghệ Thần cung bắt đầu lấy hơn bảy mươi vạn năm làm chu kỳ tuần hoàn, mỗi chu kỳ một lần nữa giá lâm Tiên giới, để cho Nghiêu Đại Đế chọn lựa truyền nhân.”

“Nhưng mà đại chiến Tiên Ma lần thứ hai đánh quá khốc liệt, mà đại bộ phận tài nguyên của Tiên Linh Giới đều đã bị tiêu hao, văn hóa và thực lực đứt gãy đều vô cùng nghiêm trọng, người sau mới càng ngày càng điêu linh. Thế cho nên đến bây giờ, vẫn chưa từng xuất hiện truyền nhân nào có thể khiến Kỳ Đại Đế hài lòng.”

Nói tới đây.

Giọng nói hiện tại của 【Hồng】 bỗng nhiên nghiêng mắt, ánh mắt hơi có vẻ quái dị nhìn về phía Vương Thủ Triết: “Thủ Triết à, ta đã già rồi. Ta cảm thấy chúng ta có thể xác định

quan hệ truyền thừa trước, một khi ngươi thuận lợi thăng cấp Hỗn Nguyên cảnh, ta sẽ truyền thừa giới chủ Hồng Nhất mạch này cho ngươi.”

“Với tư chất của ngươi, nhất định có thể phát dương quang đại, trở lại vị trí Giới Chủ.”

“Cái này…” Vương Thủ Triết nhìn khuôn mặt già nua tang thương, lộ ra nụ cười không mất lễ phép: “Đa tạ Hồng tiền bối coi trọng. Có điều Thủ Triết còn cách Hỗn Nguyên cảnh rất xa, đợi đến khi tới cảnh giới Hỗn Nguyên, chúng ta bàn chuyện này.”

Thật ra trước ngày hôm nay, Vương Thủ Triết cảm thấy kế thừa truyền thừa của giới chủ không có vấn đề gì lớn, nhiều nhất là chờ sau khi kế thừa xong, lại nghĩ cách dung hợp đạo này và thiên phú bổn nguyên của bản thân, để phát huy đầy đủ ưu thế huyết mạch của mình.

Nhưng mà, hôm nay nhìn thấy 【Hồng】 tiền bối đau khổ trông coi giới môn như vậy, trong lòng của hắn bắt đầu có chút bồn chồn.

Vương Thủ Triết hắn không muốn cả đời mình lăn lộn, đến già cũng chỉ là một ông lão trông cửa.

Nhưng mà Vương Thủ Triết vừa nói ra lời này, Hồng lại có chút nóng nảy: “Thủ Triết, ngươi sẽ không cho rằng truyền thừa Côn Bằng mạnh hơn chúng ta chứ? Ta nói thật với ngươi, 【 Hồng Tổ 】 đời thứ nhất của chúng ta, nhưng từ trong cửa giới tìm hiểu ra di vật của 【 Cổ Thần Bàn 】, cũng dùng hạch tâm của Cổ Thần Bàn để lại, luyện chế ra thiên tài bất thế của Chưởng Giới Lệnh.”

“Ngươi ngẫm lại xem, Dận Đề chẳng qua chỉ kế thừa vị trí giới chủ của Cổ Thần Oa nhất mạch, mà chúng ta lại kế thừa nhất mạch của giới chủ Cổ Thần Bàn! Từ vị trí mà nói, sẽ mạnh hơn Đồng Nhất mạch.”

Hắn cố gắng dùng tư cách bức bách để thuyết phục Vương Thủ Triết.

Nào ngờ, Vương Thủ Triết vừa nghe xong, trong lòng càng nảy sinh vài phần thoái ý.

Đùa à, Nhân Tiêu Đại Đế người ta sau khi chết, nhiều lắm chính là hóa thành phiên bản siêu cấp Cáp Lôi Sao lượn vòng, ít nhất còn có thể đi khắp nơi nhìn xem.

Mà nhất mạch Cổ Thần Bàn này, không phải hóa thành giới môn, chính là biến thành lão già trông cửa.

“Hồng tiền bối.” Vương Thủ Triết ho khan hai tiếng, trịnh trọng nói: “Việc này không vội, không vội, chúng ta nói chuyện đại chiến Tiên Ma lần thứ ba trước đi.”

Huyết mạch mạnh chính là có chỗ tốt này, có thể có nhiều quyền lựa chọn hơn.

Nếu không, Vương Thủ Triết thật khó có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi mình và Liễu Nhược Lam già đi, cùng nhau dựa sát vào nhau xem cửa lớn.

Hồng trầm mặc thật lâu, ánh mắt nhìn Vương Thủ Triết đều có chút u ám.

Nhưng hắn cũng biết, mình cũng không thể ép Vương Thủ Triết đi vào khuôn khổ.

Thực sự không được, đến lúc đó liền chọn một người thừa kế trong hậu duệ Vương thị.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, tâm trạng Hồng lúc này mới trở nên thuận lợi, tiếp tục nói: “Trước lần đại chiến Tiên Ma thứ ba, tuy Tiên Giới thiếu thốn tài nguyên, nhân tài điêu linh, nhưng vì di sản mà Đát Đại Đế lưu lại, vẫn đản sinh ra không ít thế lực cường đại. Ví dụ, Thần tộc Hiên Viên Thị, Thiên Nguyên Thần Cung vân vân! Nhưng vấn đề lớn nhất là, Tiên Tộc từ đầu đến cuối chưa từng sinh ra Giới Chủ đời tiếp theo.”

“Điều đáng mừng duy nhất là trong trận đại chiến lần thứ ba tiên ma chỉ liên quan tới một Chúa Tể ma tộc, đó là Chúa Tể Bàn. Chúa Tể này chính là hậu duệ của 【Chúa Tể hỗn độn】 trong trận đại chiến Tiên Ma lần thứ hai chạy trốn, không biết hắn kế thừa truyền thừa của Chúa Tể hỗn độn hay soán vị mà lên. Nói chung khi đó Chúa Tể Thiên Đình còn rất trẻ, cũng được Ma tộc ủng hộ.”

“Tuy nhiên, cũng chính bởi vì bên này chúng ta không có giới chủ trấn thủ, sau một thời gian dài ác chiến, rốt cục vẫn bị

chúa tể Bàn đột phá giới môn phòng ngự, thành công xâm lấn Tiên Linh giới. Bởi vậy, cũng tạo thành cuộc chiến tranh đoạt địa bàn dài của hai tộc Tiên Ma. Từ chiến dịch ngắn hạn, triệt để biến thành chiến dịch trường kỳ, hơn nữa Tiên giới chúng ta bị đánh bởi một phương kia."

Nói đến đây, biểu lộ Hồng đã trở nên thập phần trầm trọng.

Hơi ngừng một chút.

Hắn mới tiếp tục nói: "Ngay thời điểm cuối đại chiến Tiên Ma lần thứ ba, Tiên Linh Giới cơ hồ đã hoàn toàn bị Ma tộc chiếm lĩnh, Hồng Lão Tổ của chúng ta ngang trời xuất thế, ngăn cơn sóng dữ, hơn nữa còn tổ chức phản công, bắt đầu đoạt lại địa bàn bị Ma tộc chiếm lĩnh."

"Đây là lần thứ tư Tiên Ma đại chiến."

"Lần đại chiến Tiên Ma thứ tư cuối cùng, chiến tranh giữa hai giới Tiên Ma càng ngày càng gay cấn, trận đại chiến cuối cùng, Hồng Lão Tổ dốc hết toàn lực mới có được kết quả đồng quy vu tận với Chúa Tể Bàn. Đáng tiếc vận khí không tốt, thời khắc then chốt vẫn bị Chúa Tể Bàn dùng trạng thái tàn hồn bỏ chạy."

"Có điều, với trạng thái lúc đó của chúa tể, muốn khôi phục cần thời gian dài đằng đẵng. Cũng bởi vậy, hai tộc Tiên Ma đồng thời xuất hiện cục diện không có giới chủ, sau này mới có giằng co với nhau, kéo dài dằng dặc."

Nói đến đây, ngữ khí Hồng càng thêm cảm khái.

Càng hiểu lịch sử Tiên giới, càng có thể cảm giác được Tiên Tộc có thể sinh tồn đến bây giờ là gian nan bực nào, thậm chí, từ một mức độ nào đó, có thể nói là một kỳ tích.

Trong những lần lịch sử rung chuyển kia, hễ là Tiên Tộc vận khí kém một chút cũng có khả năng bị hủy diệt hoàn toàn.

Không nói xa xôi, chỉ nói tới lần đại chiến tiên ma thứ tư gần đây. Hễ lúc đó trạng thái Chúa Tể Bàn Bàn Bàn chạy trốn đỡ hơn một chút, khôi phục nhanh hơn một chút, có lẽ bây giờ Tiên giới đã không còn.

Uống một ngụm trà, Hồng Ám điều chỉnh tâm trạng một phen rồi mới tiếp tục nói: "Theo đó, thời gian thoáng cái đã tới gần

đại. Chúa Tể Bàn dựa vào ẩn nấp lâu dài, từ từ khôi phục thân thể, thu được một phần thực lực. Hành động mở rộng của Ma tộc lại bắt đầu một lần nữa, mà các thế hệ Hồng của chúng ta từ đầu tới cuối không thể đột phá giới chủ, chỉ có thể dựa vào lực lượng của từng thế hệ để kiềm chế Chúa Tể, hợp lực với đấu sức, nắm bắt tất cả cơ hội làm suy yếu hắn, kéo chậm thực lực của hắn khôi phục, lúc này mới miễn cưỡng duy trì tình hình hai giới Tiên Ma cho tới hiện tại."

Sở dĩ Hồng muốn tiếp sức nhiều đời là bởi vì Cửu Kiếp Tiên Đế bình thường không cách nào vượt qua kiếp thứ mười, bởi vậy thọ nguyên cực hạn hơn phân nửa không vượt quá một trăm bảy mươi vạn tuổi.

Trông có vẻ thọ nguyên đã dài đằng đẵng, nhưng so sánh với người thống trị giới chủ, vẫn là quá mức ngắn ngủi.

Nói tới đây, Hồng lại nở nụ cười: "Ta ở trong người truyền thừa của Hồng Lão Tổ, cũng không phải là người mạnh nhất, nhưng lại là một người may mắn nhất. Lúc ta đang tìm kiếm Chưởng Giới Lệnh, ở dị vực gặp được kiếp trước của Thủ Triết. Bởi vậy, liên lạc Tiên Đế, bày ra một đại cục như vậy!"

Vừa nhắc tới chuyện này, Hồng lại không nhịn được bắt đầu khuyên: "Thủ Triết à, ngươi xem chúng ta có duyên phận và quan hệ sâu xa như thế, nếu không trở thành quan hệ thầy trò, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng."

"Khụ khụ! Cái kia…" Vương Thủ Triết ho khan một tiếng, lại chuyển đề tài, đề nghị nói: "Hồng tiền bối cảm thấy, ngài tấn thăng giới chủ như thế nào?"

"Ta thăng cấp lên giới chủ?" Hồng Nhất Nhất kinh ngạc, hoài nghi Vương Thủ Triết có phải đang lấy mình ra trêu đùa hay không.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết một lúc lâu, kết quả phát hiện Vương Thủ Triết lại nghiêm túc, lúc này mới cau mày suy nghĩ, lập tức chậm rãi lắc đầu.

"Khó, khó như lên trời. Tầng cấp huyết mạch của ta quá thấp, cho dù là sau khi kế thừa một loạt truyền thừa của giới chủ, tư chất huyết mạch cũng bất quá chỉ là Thần Tử Giáp đẳng! Miễn cưỡng có thể tu luyện tới Cửu Kiếp Tiên Đế, vẫn là dựa vào

nguồn tài nguyên mà Tiên Giới dồn ra cung ứng, cùng với khu vực phụ cận giới môn có ưu thế linh khí nồng đậm.”

“Trừ phi có được đan dược cải thiện tư chất mười lăm phẩm, hoặc là kỹ thuật dịch cải thiện huyết mạch thoát thai từ kỹ thuật Tinh tộc của các ngươi có thể tiến thêm một bước, chế tạo ra 【Thần cải dịch】, bằng không, với tu vi và huyết mạch hiện tại của ta, muốn đột phá đến giai đoạn tiếp theo khó như lên trời.”

“Hơn nữa cho dù tư chất đạt tiêu chuẩn, muốn thành công đột phá, có lẽ còn phải dùng tới mười lăm phẩm phụ trợ đột phá đan dược, cùng với Chưởng Giới Lệnh phụ trợ!”

“Cho dù tất cả điều kiện có đầy đủ, xác suất đột phá thất bại cũng vẫn còn tồn tại. Dù sao, lão hủ hiện tại đã là một trăm sáu mươi mấy vạn tuổi, thời gian để lại cho ta đã không còn nhiều lắm.”

Vương Thủ Triết kiên nhẫn nghe.

Hồng tiền bối băn khoăn rất có lý, nhưng hắn cảm thấy mặc dù điều kiện có chút hà khắc, nhưng chưa hẳn là không có cơ hội.

Hôm nay một số bán Tiên Đế phụ trách trùng kích Tiên Đế kỳ thật cũng gặp phải khốn cảnh giống như vậy.

Nếu muốn làm cho tư chất huyết mạch của bọn họ đột phá gông cùm xiềng xích, tiến vào tầng thứ tiếp theo, thì phải trả giá tương đương với người trẻ tuổi ít nhất gấp mấy lần, thậm chí là tài nguyên gấp mười lần.

Nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng có ưu thế tuổi lớn tu vi cao, một khi cho đủ tài nguyên, trong ngắn hạn có thể thực hiện đột phá, trở thành chiến lực cấp cao hữu hiệu có thể trực tiếp đầu nhập tác chiến.

Đây là ưu thế mà người đầu tư trẻ tuổi không có.

Bởi vậy, là thế hệ trẻ tuổi đầu tư càng có hiệu suất, để cho bọn hắn có được tiềm lực cùng hi vọng càng mạnh hơn, vẫn là chỉ vì cái trước mắt, không tiếc lãng phí một ít tài nguyên, đem tài nguyên hướng thế hệ trước nghiêng về trên người, để cầu trong ngắn hạn hình thành sức chiến đấu, liền trở thành một vấn đề phi thường đáng giá suy nghĩ.

Mặc dù còn chưa có chứng cứ, nhưng trong lòng Vương Thủ Triết mơ hồ có thể cảm giác được, Chúa Tể Bàn vẫn luôn ẩn nhẫn chắc chắn đang âm thầm mưu đồ điều gì đó.

Hắn chó cùng rứt giậu, sẽ làm ra cái gì?

Có lẽ, lần đại chiến tiên ma thứ năm đang ở trước mắt.

Cũng chính vì trong lòng Vương Thủ Triết luôn quanh quẩn bất an, hắn mới có thể dẫn dắt Tiên ủy tiến hành quyết nghị, trước tiên dốc hết tài nguyên về phía thế hệ trước.

Cũng chính vì vậy.

Nam Minh Tiên Đế mới thường xuyên trêu chọc, nói "Tiên ủy hội" hiện tại nghe có vẻ dễ nghe, nhưng phàm là đại quyết sách đều do bỏ phiếu quyết định, nhưng kì thực lại là một lời nói của Vương Thủ Triết, cái gọi là " Bỏ phiếu" chẳng qua chỉ là khối che đậy mà thôi.

"Đúng là rất khó, nhưng vẫn đáng để liều một phen." Vương Thủ Triết trầm ngâm một lát: "Như vậy đi, ta lại thúc giục Nam Minh bệ hạ, mời hắn tranh thủ chủ trì nghiên cứu phát triển đan dược thập ngũ phẩm. Về phần dịch cải thiện Thần cấp huyết mạch, ta cũng sẽ thúc giục gia tộc tiến hành nghiên cứu."

"Một khi thành công, trong thời gian ngắn Tiên Giới chúng ta sẽ có thêm một giới chủ chân chính, rất có lợi cho đại cục tương lai."

Với tiềm lực tư chất huyết mạch hiện tại của Vương Thủ Triết, cho dù hết thảy đều vô cùng thuận lợi, thăng cấp Tiên Đế ít nhất cũng phải tiêu hao mấy vạn năm, càng đừng đề cập trùng kích giới chủ!

Cho dù hết thảy thuận lợi, đoán chừng cũng phải dùng trăm vạn năm để tính toán.

Đối với lịch sử của toàn bộ Tiên Giới mà nói, trăm vạn năm cũng không dài, nhưng đối với Vương Thủ Triết mới sống năm ngàn tuổi mà nói, đó quá mức xa xôi.

Quan trọng nhất là, một khi đẩy Hồng tiền bối lên vị trí giới chủ, tương lai Tiên giới sẽ không thiếu đại gia coi cửa nữa.

Ít nhất trong hai ba ngàn vạn năm sẽ không thiếu.

Vương Thủ Triết không muốn tự mình trông cửa, đồng thời cũng không hy vọng bọn nhỏ của mình ở lại trông cửa lớn.

…

Chương 142: Cuộc sống của Vương An Nghiệp buồn tẻ nhàm chán.

…

Có điều, Vương Thủ Triết cũng không dây dưa nhiều với chuyện này.

Cho dù quyết định giúp Hồng tiền bối tấn thăng giới chủ vẫn cần phải có kế hoạch lâu dài. Trong đó cửa ải khó khăn trùng trùng, bất kể là thập ngũ phẩm thần đan hay là thần cấp huyết mạch cải thiện dịch, đều không phải thứ có thể giải quyết trước mắt.

Bởi vậy, Vương Thủ Triết tạm thời gác việc này lại, chuyển sang trò chuyện với Hồng Hồng lần này: "Hồng tiền bối, trong khoảng thời gian này ngài theo dõi cửa giới, có lưu ý hành tung của gốc Ma Thần thực cấp hai kia không?"

Thực vật Ma Thần mà hắn nói đến chính là cây Ma Thần mấy ngàn năm trước, Tử Vi Tiên Đế, Hạo Thiên Kiếm Đế cùng với ba người Trùng Tiêu Ma Đế tổ đội đến Cổ Thần chiến trường thăm dò, cây mà hắn gặp được nghi ngờ là cây thực vật Ma Thần đến từ dị vực.

Lúc trước ba vị tiên đế đại lão liên thủ chiến một trận với Ma Thần Thực, hoảng sợ chạy trốn, vẫn là vết thương mà Vương Thủ Triết trị thay bọn họ.

Có điều, từ sau lần đó, Vương Thủ Triết đã để ý cây Ma Thần Thực kia, hy vọng sau khi thực lực Tiên Giới mạnh hơn một chút, tìm cơ hội thu phục cây Ma Thần Thực kia.

Mặc dù không thu phục được, nhưng tài liệu sau khi giết chết, hạch tâm của thực vật Ma Thần, cùng với căn nguyên của chúng Thần mà nó cất giữ đều là đồ tốt.

Nghe vậy, Hồng khẽ lắc đầu, có chút tiếc nuối: "Lúc trước sau khi nhận được sự ủy thác của Thủ Triết, ta cũng luôn lưu ý hướng đi của Ma Thần Thực. Chỉ là Thiên Nguyên Thủy Hải tàn phá quá mức rộng lớn, hoàn cảnh hung hiểm vô cùng phức tạp, có thể trốn tránh quá nhiều. Thứ hai, cây Ma Thần Thực kia cũng chịu thiệt trong trận chiến trước đó, bị thương, cảnh

giác mạnh lên, làm việc cũng trở nên xuất quỷ nhập thần, vô cùng giảo hoạt.”

“Ta đi dò xét sào huyệt của nó trước đó, phát hiện nó đã dời khỏi nơi đó. Sau đó, ta nghĩ cách tra xét, đã từng mấy lần phát hiện hành tung của nó, muốn ngăn chặn nó, nhưng đều bị nó tránh thoát.”

Vương Thủ Triết nhíu mày.

Không ngờ gốc Ma Thần thực kia cũng rất giảo hoạt, chẳng lẽ thật sự muốn tìm An Nghiệp cùng nhau tìm tòi?

Lúc này, Hồng lại nhắc tới một chuyện khác: “Ngoài ra, gần đây ta cảm giác được, trong một hoàn cảnh nguy hiểm của chiến trường Cổ Thần, lại xuất hiện một khe hở không ổn định, cảm giác lại có thứ gì đó xông vào. Nhưng đối phương hình như rất cảnh giác, chờ ta đi qua xem xét, đối phương đã biến mất không thấy nữa.”

“Ta cần ở lại giới môn thời gian dài, không dám tự tiện rời đi quá lâu. Thủ Triết, ngươi phái người lưu ý nhiều một chút.”

Giới Vực thông đạo mặc dù bị giới môn phong ấn, nhưng bởi vì có giới vực thông đạo tồn tại, không gian chung quanh này cũng không ổn định, thường xuyên sẽ xuất hiện một ít khe hở giới vực không ổn định.

Dưới thời gian dài, khó tránh khỏi sẽ có một ít sinh vật dị giới thông qua khe hở giới vực chạy tới. Những dị thế giới ma vật trên chiến trường Cổ Thần chính là như vậy.

Cũng may, những giới vực này khe hở cũng không ổn định, sinh vật quá mạnh hoặc quá yếu đều không thể đi qua, cường giả cấp bậc giới chủ càng không qua được, tổng thể vẫn còn trong phạm vi có thể khống chế.

Vương Thủ Triết gật đầu đáp ứng: “Không thành vấn đề. Trước mắt trong căn cứ đi tới Cổ Thần chiến trường trường kỳ có ba vị Tiên Đế đóng quân. Sau lần này ta đã ủy thác ba vị Tiên Đế lưu ý nhiều hơn.”

…

Cùng một khoảng thời gian.

Chiến trường Cổ Thần.

Một mảnh không gian cách căn cứ khá xa, bản đồ đánh dấu là khu vực tam cấp nguy hiểm.

Một chiếc thuyền hư không tản ra quang mang huyền hoàng, giống như bao trùm từng tầng Kim Cương nham thạch, đang yên tĩnh du động trong mảnh khu vực này.

Chiếc thuyền này chính là một trong những con thuyền Thần cấp đại danh đỉnh đỉnh của Tiên Giới - Trọng Nhạc Thần Chu.

Lấy công nghệ luyện khí của Tiên Giới trước mắt, cùng với các loại tài liệu Thần cấp thiếu thốn, nhiều nhất cũng chỉ có thể sản xuất【 độ thuyền Đạo cấp 】.

Nhưng dù vậy, cũng không phải mỗi tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh đều có thể có được đạo thuyền, chỉ có một ít đạo chủ và thế lực tương đối giàu có, mới có dư lực cung cấp dưỡng đạo thuyền.

Ví dụ như đạo cung Thái Sơ, liền có được một chiếc 【 Thái Sơ Đạo thuyền 】.

Đây là bởi vì trong quá trình sử dụng thuyền cần tiêu hao đại lượng linh thạch, bình thường còn cần tiến hành dưỡng hộ hằng ngày, nếu như tài chính trong tay không đủ dư dả, chi tiêu dưỡng đạo thuyền sẽ trở thành gánh nặng.

Mà Thần Chu, mặc dù phương pháp luyện chế cũng không có thất truyền, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, đã quá lâu không có luyện chế qua.

Hiện giờ Tiên Giới, phàm là liên quan đến Thần Chu, đều là do các đại thế lực đỉnh cao từ cổ đại kế thừa mà có, hơn nữa thể tích cũng không tính là lớn, phần lớn đều là hình thức cùng loại với Xuyên Thuyền.

Chiếc Trọng Nhạc Thần Chu này, chính là Thần Chu mà Vũ Nhạc Thần Điện đời đời tương truyền.

Giờ phút này.

Vị trí cầu hạm của Trọng Nhạc Thần Chu.

Một gốc cây cao chừng hai người, giống như được tạo thành từ lưu ly màu sắc rực rỡ, đang giãn ra cành lá, bảo quang uyển chuyển quanh quẩn quanh thân, trong lúc va chạm cành lá phát

ra từng trận tiếng “đinh đang” giòn giã tựa như ngọc thạch va chạm.

Xuyên thấu qua khe hở của cành lá, có thể mơ hồ nhìn thấy, từng trái cây có màu sắc khác nhau đang nhanh chóng sinh trưởng giữa những cành lá, nhanh chóng to ra.

Dưới tàng cây, Vương An Nghiệp với dáng vẻ công tử áo trắng phong độ nhẹ nhàng đang ngồi trên ghế chỉ huy thoải mái, vừa thỉnh thoảng nhìn lướt qua những trái cây kia, vừa chán đến chết trò chuyện với cây: “Bảo Tài, giấc mộng của ngươi là gì?”

“Giấc mộng?”

Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ Vương Bảo Tài bị điểm danh run lên thân cây, hơn mười trái cây nhất thời bị chấn rơi xuống đất.

Không đợi đám người lục lọi, vỏ trái cây liền tự động vỡ ra, từ bên trong lăn ra một vài thứ.

Những “Vật” kia thập phần hỗn tạp, có chút quang mang ảm đạm, vừa nhìn liền biết không có giá trị gì, nhưng thoạt nhìn có chút bảo quang dịu dàng, không giống phàm phẩm.

Thí dụ như, trong đó có một viên linh quáng Hỗn Độn to bằng nắm tay, ước chừng có thể cắt thành bảy tám miếng Hỗn Linh.

Còn có một đoạn mũi thương vỡ vụn, mũi thương hỏa mang lăng lệ ác liệt, xem ra chính là mảnh vỡ Hỗn Nguyên đạo khí.

Còn có một khối gỗ nhỏ màu đen, màu gỗ cực kỳ thâm trầm, loáng thoáng tản ra uy áp làm người ta hít thở không thông.

“Thái gia gia của An Nghiệp, giấc mộng của con chính là mỗi ngày đều có bảo vật nhặt không hết.” Giọng nói của Vương Bảo Tài rất nhẹ nhàng, trong giọng nói lộ rõ sự sung sướng.

Từ sau khi Thần Vũ Thiên Khư bị lấp bằng, hắn đã rất lâu không nhặt được “rác rưởi” như vậy. Trong Vô Tận Thiên Uyên tuy rằng cũng có một ít bảo vật, nhưng không gian bên trong quá lớn, mật độ bảo vật quá thấp, hoàn toàn không có loại cảm giác thành tựu trước mắt này.

Nhìn những bảo vật được khai phá từ trái cây, hắn cảm thấy tài khí của mình vốn nồng đậm như thực chất, dường như lại tăng

thêm một đoạn.

Trong lúc nói chuyện, hắn tựa như nhánh cây được điêu khắc bằng lưu ly rủ xuống, chọc chọc thanh niên tuấn tú đang dựa vào vách tường cách đó không xa, xách theo cái rổ ngẩn người.

“Tiểu Hiên Tử, Tiểu Hiên Tử ngươi thất thần làm gì? Nhanh nhặt bảo vật lên! Nói cho ta biết nhặt được cái gì.”

“Đến rồi, đến rồi.”

Vương Dần Hiên phục hồi tinh thần lại, hữu khí vô lực mang theo giỏ tiến lên, đem từng kiện hoặc là bảo vật trên mặt đất kia, hoặc là đồ vật rác rưởi đều dọn dẹp, vừa giám định vừa uể oải hát.

“Một nhẫn trữ vật cấp đạo bị hư hại.”

“Một tia ngưng tụ của Chúng Thần chi nguyên.”

“Hóa ra là mảnh vải của Nghê Thường đạo y.”

“Một khối linh quáng Hỗn Độn.”

“Hai khối Hỗn Độn Linh Quáng!”

“A? Tinh hạch của đại thống lĩnh ma tộc hoàn chỉnh.”

…

Những thứ này, nếu rơi vào trong tay đội khai thác bình thường, cho dù chỉ có một món, cũng là thu hoạch lớn đáng giá ăn mừng.

Lúc mới bắt đầu, đối mặt với “rác rưởi” đầy đất này, Vương Dần Hiên cũng khá hưng phấn và kích động.

Hắn thần thái sáng láng thu thập từng món rác rưởi, dựa vào hệ thống giám định lai lịch và giá trị, cảm giác phát tài tràn ngập lồng ngực.

Nhặt rác phát tài, bất luận là hiệu suất hay là độ thú vị, đều vượt xa hệ thống của hắn.

Nhưng bất quá chỉ ngắn ngủi nửa năm thời gian, hắn từ hưng phấn trở nên chết lặng, lại từ chết lặng trở nên nhàm chán, cuối cùng từ nhàm chán biến thành cảm giác bây giờ sắp nôn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tụ Bảo Thụ Vương Bảo Tài lại thủy chung vui vẻ không biết mệt này, bất luận nhặt được bao nhiêu rác rưởi, đều trước sau như một duy trì cảm xúc lạc quan tích cực vui vẻ.

Đương nhiên, chỉ dựa vào Tụ Bảo Thụ, hắn nhất định là không làm được đến trình độ này.

Chỉ có Vương An Nghiệp ở một bên hỗ trợ mở hộp mù, mới có thể đề cao sản lượng lớn.

Chỉ là bây giờ Vương An Nghiệp cũng học được lười biếng, chỉ là trong khoảnh khắc tụ tập hút lấy cây, hắn mới dựa tay vào thân cây giao cho số mệnh.

Về phần tiếp sau, dứt khoát ném toàn bộ cho Vương Dần Hiên xử lý.

Lúc này.

Nghe Vương Dần Hiên báo cáo, Vương Bảo Tài càng thêm hưng phấn, trong miệng không ngừng hô 'phát tài', đồng thời còn không quên tò mò hỏi Vương An Nghiệp: "An Nghiệp thái gia, giấc mộng của người là gì?"

"Mộng tưởng của ta?"

Vương An Nghiệp nghe vậy, ánh mắt chợt có chút mờ mịt.

Hắn nhớ tới thời điểm mình thiếu niên, đi khắp nơi hành hiệp trượng nghĩa, thời điểm thiếu niên, nhìn thấy mặt trời mọc trong lòng sẽ có rung động, lĩnh ngộ ra kiếm ý.

Chỉ là những rung động này, theo năm tháng trôi qua, theo trách nhiệm nặng trĩu trên vai càng đè nặng, đã bị hao mòn một chút hầu như không còn.

Thật lâu sau, Vương An Nghiệp mới thở hắt một hơi: "Giấc mộng của ta là hòa bình thế giới, cũng mơ ước Cổ Thần chiến trường này, là bãi rác cuối cùng ta nhặt được, từ nay về sau, không cần nhặt rác nữa."

Vương Bảo Tài không hiểu gì cả.

Trên đời này, sao có thể có người không thích nhặt rác chứ?

Hắn nhéo cổ cây suy nghĩ hồi lâu, cũng không suy nghĩ rõ ràng, dứt khoát chọc Vương Dần Hiên: "Tiểu Hiên Tử, giấc

mộng của ngươi là gì?”

Vương Dần Hiên chết lặng đem thu hoạch lần này kiểm kê xong, phân loại thu nạp trong bảo rương một bên, nghe vậy lại lâm vào suy tư.

“Ước mơ của ta? Dựa theo đạo lý, ta thân là người thừa kế gia tộc, đồng thời mang theo hệ thống, giấc mộng của ta hẳn là cứu vớt gia tộc, gia tộc cường đại, đồng thời còn nhân tiện cứu vớt toàn thế giới.”

“Nhưng mà… Lão tổ gia gia và các trưởng bối trong nhà đã làm xong hết rồi…” Vương Dần Hiên nói xong, vẻ mặt liền trở nên buồn khổ: “Điều này làm cho ta không khỏi tự hỏi một ít vấn đề triết học. Ý nghĩa tồn tại của ta ở đâu? Sứ mạng của ta là gì?”

Hắn vừa dứt lời.

Chợt nghe thấy một thanh âm nữ tử êm tai ở cách đó không xa vang lên: “Ý nghĩa tồn tại của ngươi là sống thật tốt cho lão nương, bớt giày vò những thứ không có kia. Sứ mệnh của ngươi là tranh thủ lấy lão bà, lớn tuổi cùng trẻ, giàu có cùng nghèo khó, xinh đẹp hoặc không xinh đẹp, tùy tiện cái dạng gì cũng được. Sau đó nhanh chóng sinh cho ta một tôn tử, thay lão Vương gia đích trưởng mạch truyền tông nối dõi đời.”

Vương Dần Hiên nghe vậy rụt cổ lại, nhưng một chữ cũng không dám phản bác.

Giọng nói này hắn rất quen thuộc, chính là gia mẫu của hắn.

Trong lúc nói chuyện, Linh Lung công chúa đã đi vào trong Thuyền Thuyền.

Bởi vì ở trong Cổ Thần chiến trường, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt chiến đấu, nàng cũng không có mặc quần áo phức tạp hoa lệ, mà là một thân trang phục, bên ngoài cùng mặc một bộ nhuyễn giáp màu bạc, làm nổi bật lên dáng người thướt tha, tư thế oai hùng hiên ngang.

Sau khi tức giận mắng con trai vài câu, nàng lộ ra nụ cười ôn nhu mà cung kính với Vương An Nghiệp và Vương Bảo Tài: “An Nghiệp lão tổ, Bảo Tài gia gia, giờ đã đến giờ cơm rồi, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một chút, mau ăn cơm trước đi.”

Theo lý thuyết, phu quân của Linh Lung công chúa là Vương Hựu Nhạc, chỉ so với thế hệ nhỏ của bảo tài. Bất quá dựa theo quy củ của thế gia ở thế giới này, nữ tử sau khi xuất giá, xưng hô phu gia thành viên, bình thường đều là đi theo bối phận của nhi tử.

Bởi vậy, khi Liễu Nhược Lam gọi Vương Thủ Triết là các huynh đệ, bình thường đều gọi là "Thúc thúc", mà lúc xưng hô tỷ muội Vương Thủ Triết đều là "tiểu cô" hoặc "Đại cô".

Dưới sự kêu gọi của Linh Lung công chúa, rất nhanh, mọi người đều tụ tập đến phòng ăn, ngay cả Thất Thải Lưu Ly Tụ Bảo Thụ Vương Bảo Tài cũng hóa thành thân người, cùng nhau đi đến nhà hàng.

Hôm nay chủ động xuống bếp chính là Vương Hựu Nhạc. Với tư cách nguyên liệu nấu ăn chính là một con 【Hư Không Côn Kình】 cương thi vừa mới bắt được.

Theo lý thuyết, Côn là hậu duệ huyết mạch Thần Côn thượng cổ, chỉ số thông minh cũng không thấp, cho dù là tạp nhuộm huyết mạch Hư Không Kình, trí lực cũng không tệ.

Nhưng mà con hư không côn kình này, không biết có phải chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới văn minh hay không, hoặc là ở địa phương hoàn cảnh ác liệt như Cổ Thần chiến trường sinh tồn áp lực quá lớn, vừa lên liền điên cuồng tiến công Trọng Nhạc Thần Chu, không cách nào câu thông cùng đàm phán, tràn đầy dã tính kiệt ngạo hung mãnh.

Bởi vậy, mọi người chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ thu phục nó, trở về dạy dỗ Tông Côn, từ nữ vương thống khổ thực lực đã đạt tới nửa bước Chí Tôn ra tay đánh chết hắn, thu vào tiểu thế giới mang theo thuyền, bổ sung lương thực dự trữ.

Côn Kình dầu mỡ đầy đặn, sau khi cắt xuống một khối lớn, thả vào trong lò nướng đạo khí hơi chút nướng, chính là hương thơm tỏa ra bốn phía, rải lên chút muối cùng hương liệu, đó là mỹ vị tuyệt hảo.

Người một nhà ăn cơm, ăn cơm Cửu phẩm Đạo gạo, ăn thịt côn kình, lại ăn thêm một ít rau quả, tư vị tràn đầy.

Bất quá, thực lực mọi người bất đồng, khẩu vị lớn nhỏ tự nhiên cũng bất đồng.

Trong đó Nữ Vương thống khổ ăn nhiều nhất, cơ hồ xử lý một nửa thức ăn. Mà Vương Dần Hiên lại biểu hiện giống như sức ăn của người bình thường, ăn mấy miếng liền ăn không nổi nữa. Đây là nguyên nhân năng lượng trong thức ăn quá mức dồi dào.

Sau bữa ăn.

Vương Dần Hiên chủ động thu dọn bàn ăn và chén cụ.

Lần này ra ngoài là làm nhiệm vụ nguy hiểm, bởi vậy không mang theo nô bộc gì, chuyện gì cũng là người nhà phân phối làm.

Mà các trưởng bối khác thì nấu một ấm trà, bắt đầu uống trà tiêu thực.

Nhiệm vụ lần này là Vương Hựu Nhạc nhận, mục đích là đến chiến trường Cổ Thần dạo chơi xung quanh, xem xem có thể gặp được cây thực vật Ma Thần cấp hai mươi kia hay không, hoàn thành nhiệm vụ song liêu của gia tộc và hệ thống một chút.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không dám chạy đến địa phương cách căn cứ quá xa.

Trong phạm vi trước mắt, một khi gặp phải nguy hiểm, ba vị Tiên Đế có thể kịp thời tiến hành trợ giúp trong căn cứ, cho dù thật sự gặp được cây Ma Thần thực cấp hai mươi cũng không sợ, nhưng nếu là xa thì đó lại là chuyện khác.

Về phần mời Vương An Nghiệp và Vương Bảo Tài cùng tổ đội, đó cũng là chủ ý của Vương Hựu Nhạc.

Dù sao, An Nghiệp lão tổ chính là cha của “Khí vận” trong tộc được công nhận, nếu có An Nghiệp lão tổ ở đây, khả năng tìm được manh mối của Ma Thần thực cấp hai cũng lớn.

Hơn nữa An Nghiệp lão tổ còn am hiểu khốn địch cùng kiếm trận, chỉnh thể chiến lực so với Nữ vương Bạch Ngọc Hà thống khổ cũng không kém.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện.

Đột nhiên, khí linh Trọng Nhạc Thần Chu nhắc nhở: “Có một hạm đội tiến vào phạm vi điều tra. Nhưng hạm đội của đối phương có tiêu ký đi tới căn cứ, hẳn là người một nhà.”

“Người một nhà? Liên hệ một chút, xem là ai.”

Vương Hựu Nhạc tinh thần hơi phấn chấn trở lại.

Nơi này là khu vực nguy hiểm cấp ba, đội khai thác bình thường không có tư cách đến đây, có thể đến, hơn phân nửa đều là đội ngũ thần tử thần nữ, hoặc là tộc nhân Vương thị tổ chức.

Thần Chu Khí Linh lĩnh mệnh cùng đối phương câu thông.

Rất nhanh, thanh âm khí linh lại vang lên lần nữa: “Là đội khai thác của Lăng Vân Đạo Cung. Vương Ly Dao tiểu thư thỉnh cầu trò chuyện với chúng ta.”

“Là Ly Dao lão tổ!”

Đám người Vương Hựu Nhạc và Vương Dần Hiên lập tức đứng lên.

Ngay cả Vương An Nghiệp, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ: “Không nghĩ tới khu vực thăm dò Cổ Thần chiến trường rộng lớn như vậy, chúng ta còn có thể gặp được Ly Dao cô nãi nãi.”

Rất nhanh, hai bên đã lấy được liên lạc.

Trong lúc câu thông biết được, Ly Dao cô nãi nãi là đi theo Hỗn Nguyên Đạo Thủy và Cổ Thần Khuyết liên lạc, một đường truy tung tìm đến bên này.

Sau đó, hai đội ngũ không hề ngoài ý muốn, bắt đầu hợp nhất thành đội.

…

Đồng thời.

Một nơi năng lượng cuồng bạo gần Thiên Hồ.

Một con thuyền thần có bề ngoài xanh biếc, bề ngoài giống như một thân cây, nhìn hơi cổ quái, đang hóa thành một vệt cầu vồng liều mạng bỏ chạy.

Mà sau lưng cách đó không xa, đang có một đoàn cự ảnh màu đen đang chăm chú đuổi theo.

Cự ảnh màu đen kia bao phủ phía sau Thần Chu hình cây, truy đuổi Thần Chu, ngăn cản hết thảy đường lui của nó, thoạt nhìn

lại không nhanh không chậm, giống như thợ săn kinh nghiệm lão luyện, khóa chặt con mồi, nhưng cũng không vội vàng giết chết.

Nhìn kỹ, ngoại hình bóng đen khổng lồ kia giống một hình cầu cực lớn, mặt ngoài hình cầu kéo dài ra vô số xúc tu như dây leo, ở trong hư không chập chờn, tản ra ma uy ngập trời, nhìn hung lệ không gì sánh được.

Trong lúc truy đuổi, trong hắc sắc cự ảnh càng tản ra ý niệm chấn động vô cùng mạnh mẽ, dũng mãnh lao tới bên trong thụ hình thần chu: "Chạy thôi! Ngươi tiếp tục chạy trốn! Năng lượng Thiên Hồ cuồng bạo phía trước, sau khi ngươi đi vào căn bản không giấu được bao lâu."

Trên thực tế, nếu như nó ứng phó toàn lực thì chiếc Thần Chu có chứa khí tức của thế giới dị vực ở đối diện sẽ không cách nào trốn xa được.

Tuy nhiên, trong lòng nó cũng vô cùng cố kỵ, lo lắng một khi mình hành động quá lớn thì rất có thể sẽ khiến cho lão quái vật khủng bố kia chú ý, đến lúc đó thì phiền phức lớn rồi.

Cùng lúc đó.

Chỗ Thần Chu Kiều chiến hạm hình cây.

Một đám sinh vật hình người vóc người thon dài, mọc ra lỗ tai nhọn cảm giác ý niệm ba động truyền đến bên ngoài, sắc mặt cả đám đều trở nên khó coi.

Bọn hắn nhao nhao nhìn về phía một vị nữ tử giống người ở giữa, dùng một loại ngôn ngữ thanh thúy dễ nghe, ngữ âm lại cùng ngôn ngữ hoàn toàn khác biệt ở Tiên Linh Giới mở miệng nói.

"Công chúa điện hạ, chúng ta không thể đi vào Thiên Hồ cuồng bạo kia. Chúng ta đi ra ngăn cản con quái vật đáng sợ kia, ngài thừa cơ chạy trốn!"

Người nữ tử được đồng tộc vây quanh ở trung ương, mặt mày xinh đẹp, tinh xảo như vẽ, mái tóc màu xám bạc xõa trên vai, đẹp không giống phàm trần.

Ngay cả áo giáp nàng mặc trên người cũng tinh xảo hoa mỹ, tựa như tác phẩm nghệ thuật.

Đường cong ưu nhã, mềm mại được thiết kế tỉ mỉ, thể hiện ưu thế thân hình của nàng vô cùng nhu nhuyễn, có vẻ đẹp chân thon dài, trước lồi sau vểnh, dáng người nóng bỏng dị thường.

Khiến cho người ta không rõ đây rốt cuộc là áo giáp dùng để hộ thân hay là một món đồ trang trí cho bản thân.

Hình tượng như vậy, nếu có tộc nhân Vương thị ở đây, chắc chắn sẽ chấn động.

Bởi vì tướng mạo và khí chất của nữ tử này, lại có sáu bảy phần giống với khí linh của gia tộc Tiểu Tuyết, chỉ là tỷ lệ dáng người không khoa trương như Tiểu Tuyết.

Sắc mặt nàng lạnh lùng nghiêm nghị, giọng nói khàn khàn mà ôn nhu: "Gian viên của chúng ta đã bị Chúa Tể Thiên Yêu phá hủy hoàn toàn, phụ hoàng vĩ đại cũng đã chiến tử không vì thủ hộ chúng ta. Các ngươi đã là tộc nhân cuối cùng của ta, là hy vọng cuối cùng của bộ tộc chúng ta!"

"Linh cảm của ta nói cho ta biết, trong Thiên Hồ cuồng bạo kia, tựa hồ có thể ngăn cản khí tức của con quái vật kia."

Theo quyết định của nàng.

Thần chu hình cây đâm thẳng vào trong hồ Cuồng Bạo Thiên.

Đột nhiên, bên trong Thiên Hồ cuồng bạo kia nở rộ ra một đạo hào quang màu xanh thẳm sáng chói, một cỗ khí tức mênh mông mà cường đại bay lên, ngăn cản thân hình quái vật xúc tu kia.

Đầu tiên quái vật xúc tu sửng sốt, nhưng sau đó lại mừng như điên.

Thật tinh thuần, năng lượng thật khổng lồ!

Nếu như nó có thể hấp thu nguồn năng lượng này, cộng thêm thôn phệ hấp thu Thần Chu hình cây kia, thực lực khẳng định có thể tăng vọt một bậc.

Đến lúc đó, gặp lại lão quái vật hình người đáng giận kia, ai đánh ai sẽ khó nói!

Xúc Tu quái vật cảm giác hôm nay chính là ngày may mắn của mình, thật giống như vốn cũng chỉ có một mỹ nữ ôm ấp, kết quả thoáng cái biến thành hai cái!

Chỉ một thoáng, xúc tu quái vật càng thêm hưng phấn, như là một đoàn xúc tu hải tảo tung bay.

…

Chương 143: Công chúa Tinh Trần! Khách tới từ dị vực

…

Quái vật xúc tu không dám trì hoãn nhiều, sợ kéo dài quá lâu sẽ dẫn tới lão quái vật kia.

Nó không do dự nữa, lập tức động thủ săn mồi.

Chỉ một thoáng.

Xúc tu quái vật phồng lên, thân thể khổng lồ lại bành trướng gấp đôi, vô số xúc tu nhanh chóng dài ra, giống như rong rêu đầy trời điên cuồng lan tràn ra, dũng mãnh lao tới màn sáng màu xanh lam kia.

“Rầm rầm rầm!!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, những xúc tu kia không ngừng đâm chọc, quật lên màn sáng màu xanh thẳm.

Màn sáng xanh thẳm lập tức rung động kịch liệt, chấn động lên vô số gợn sóng rung động, một bộ tiếp nhận quái vật xúc tu tiến công có chút cố hết sức.

Thấy thế.

Trong thuyền Thần Chu hình cây kia, công chúa dị tộc mặc chiến giáp hoa lệ thần sắc căng thẳng, trầm mặt dùng ngôn ngữ dị giới hạ lệnh: “Chúng ta không thể tùy ý quái vật kia đột phá bình phong màu xanh thẳm, toàn lực phát động tấn công.”

Vừa mới nói xong.

Dị tộc trong boong thuyền lập tức hành động.

Dưới sự thao túng và năng lượng của bọn họ dẫn dắt, khí thế của chiếc Thần Chu hình cây kia tăng vọt, mạnh mẽ nở rộ ra từng đạo lục mang óng ánh, những dây leo cành cây giống như nhánh cây kia nhanh chóng mọc ra từng quả màu xanh lá thật lớn.

Những trái cây này bề ngoài nhìn phi thường thô ráp, hiện đầy đường vân gập ghềnh.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, trái cây đã nhanh chóng chín mọng, giống như đạn pháo bắn về phía quái vật xúc tu.

Phương thức hành tẩu của những quả này cũng có chút cổ quái, chúng nó bỗng nhiên hư không tiêu thất, tiếp theo trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài màn tinh thể xanh thẳm, phảng phất trời sinh có thể xuyên qua Thiên Uyên và thế giới hiện thực.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với xúc tu, những trái cây kia càng giống như quả bóng trong nháy mắt phồng lên, sau đó ầm ầm nổ tung.

"Ầm! Ầm ầm!"

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong nháy mắt vang vọng hư không.

Từng đạo lục mang từ trong trái cây bắn ra, mỗi một đạo đều ẩn chứa uy lực bạo tạc đáng sợ, quang mang có thể đạt tới, vô số dây leo xúc tu bị nổ đứt gãy, hóa thành vô số mảnh vụn dây leo vẩy ra khắp nơi.

Những quả này có uy lực nổ tung cực kỳ hung mãnh, mỗi một quả lại có thể nổ tung hàng chục hàng trăm xúc tu cỡ lớn.

Một vòng bắn ra, ngay cả quái vật xúc tu tiến công cũng hơi dừng lại, phát ra trận trận gào thét.

Nhưng không đợi dị tộc trong Thụ trạng thần thuyền cao hứng, quái vật xúc tu kia liền kịch liệt run rẩy lên, vị trí xúc tu đứt gãy điên cuồng nhúc nhích, từng cái từng cái đằng mầm màu đen cấp tốc sinh trưởng, ngắn ngủn mấy hơi thở xúc tu liền một lần nữa dài ra, một lần nữa đầu nhập trạng thái tiến công.

Đáng sợ hơn chính là, những xúc tu đứt gãy vẩy ra khắp nơi kia không ngờ lại không biến mất.

Chúng nó lấy tư thái vặn vẹo quái dị run rẩy một lúc, sau đó hóa thành từng đầu quái vật dài hẹp như đỉa, nhao nhao nhào tới màn sáng xanh thẳm kia.

Vô số móng vuốt nhỏ như gai ngược mở ra, đúng như leo núi hổ bám thật chặt trên đó, thoạt nhìn vững chắc không gì sánh được.

Sau đó, bọn chúng nhao nhao thò ra khẩu khí bén nhọn, hung hăng đâm vào bên trong màn sáng, tham lam mà điên cuồng bắt đầu hấp thụ những năng lượng màu xanh thẳm kia.

Trong chớp mắt, thân thể chúng như con đỉa nhanh chóng bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khí tức cũng biến thành càng ngày càng mạnh.

Một màn kinh khủng quỷ dị như thế, làm cho dị tộc bên trong thần thuyền hình cây đều đồng loạt hít ngược một ngụm khí lạnh, biểu lộ cũng trở nên kinh hoàng sợ hãi.

Con quái vật xúc tu này thực sự quá tà dị, quá đáng sợ!

Trong lúc nhất thời, con quái vật này ở trình độ khủng bố trong lòng bọn họ tăng lên thẳng tắp, trực tiếp vượt qua tất cả sinh linh khác, chỉ để cho bọn họ lĩnh giáo qua thực lực khủng bố của nó, hơn nữa hủy diệt 【Thiên Yêu Chúa Tể】 ở thế giới của bọn họ, xếp thứ hai.

"Tinh Thần tại thượng, chúng ta đến tột cùng đi tới một cái thế giới khủng bố như thế nào!"

Bọn họ hoặc anh tuấn, hoặc xinh đẹp trên khuôn mặt tràn đầy sợ hãi cùng bất an.

Thế giới mẹ sụp đổ, văn minh bị hủy diệt đã tạo thành đả kích cực lớn cho bọn hắn, chỉ là lúc ấy tình thế nguy cấp, bọn hắn căn bản không kịp bi thống, bắt đầu chạy trốn dưới sự chỉ dẫn của thánh vật.

Trải qua thiên tân vạn khổ, bọn hắn thật vất vả xuyên qua không gian, đi tới một phương thế giới khác, nguyên lai tưởng rằng đi tới hi vọng chi địa, có thể ở chỗ này một lần nữa sinh sôi nảy nở sinh lợi.

Nhưng chưa từng nghĩ vừa mới tiến vào, liền phát hiện hoàn cảnh của thế giới này khủng bố đến cực hạn, hoàn toàn không thích hợp cho bọn họ sinh tồn.

Không những thế, bọn họ còn bắt gặp ma thần thực lực khủng bố có thực lực đạt tới nhị giai!

Vất vả lắm mới dựa vào thánh vật chỉ dẫn, công chúa điện hạ miễn cưỡng dẫn mọi người trốn vào chỗ tránh nạn màu xanh

lam này, thế mà vẫn khó có thể ngăn cản được bước tiến của quái vật râu ria!

Nhìn thấy một màn này, vị công chúa dị tộc kia nhắm mắt lại, rốt cục hạ quyết tâm, không do dự nữa.

Ngón tay mảnh khảnh của nàng hơi nắm chặt lại, một thanh quyền trượng tựa như cành cây khô liền xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Một cỗ lực lượng tử vong đáng sợ lập tức tràn ngập trong boong thuyền.

Tất cả dị tộc nhân thần sắc trên mặt đều biến đổi, ánh mắt nhìn về phía cây quyền trượng kia vô cùng phức tạp.

Trong ánh mắt kia, vừa có chờ mong, nhưng cũng mang theo bất an và chán ghét nồng đậm.

"Khô Vinh Thần Trượng!"

Đây là thần vật trong tộc bọn họ, nhưng cũng là cấm vật.

Bọn họ không ai ngờ, lúc công chúa rời đi lại mang theo nó. Giờ này khắc này, ở trong tuyệt cảnh lại phải dựa vào Khô Vinh Thần Trượng để giành lấy một đường sinh cơ. Tâm tình của bọn họ sao có thể không phức tạp?

Thần trượng trong tay, lực lượng tử tịch khủng bố theo bàn tay lan tràn ra quanh thân, trên mặt công chúa dị tộc cũng thoáng cái trở nên tái nhợt, tựa như không thể khống chế lực lượng tử tịch khủng bố này.

Cũng may, ngay lúc nàng càng tái nhợt, trên đỉnh quyền trượng, một mầm xanh vốn đang tĩnh mịch không chút nào thu hút bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng.

Từng phiến lá mềm mở ra, một cỗ sinh mệnh lực bừng bừng sinh cơ thuận theo quyền trượng tràn vào trong cơ thể công chúa.

Sắc mặt của nàng thoáng cái tốt hơn rất nhiều.

Lấy lại bình tĩnh, thần sắc nàng nghiêm túc, vẻ mặt trang trọng ngâm xướng chú ngữ cổ xưa.

Theo từng âm tiết cổ quái từ trong miệng nàng phun ra, khí tức Khô Vinh Thần Trượng càng ngày càng mạnh, cỗ kia hoàn

toàn tương phản với sinh cơ cả thuyền, mang theo khí tức pháp tắc khủng bố tĩnh mịch điên cuồng lan tràn.

Trong bất tri bất giác, khí tức quanh thân công chúa dị tộc điên cuồng tăng vọt.

Năng lượng kinh khủng một mực lan tràn đến bên ngoài phi chu hình cây, bỗng chốc liền hóa thành một đạo hư ảnh khổng lồ giống công chúa dị tộc như đúc, áo choàng màu trắng phần phật tung bay, tóc dài màu bạc tung bay, tản ra uy thế cường đại không gì sánh kịp.

Trong hư không, tựa như có ánh trăng rơi xuống, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của nàng cũng phảng phất bị dát lên một tầng vầng sáng, khí chất trở nên càng thánh khiết.

Cuối cùng, uy thế của Khô Vinh Thần Trượng tăng lên tới cực hạn, một đạo quang trụ khổng lồ màu xám đột nhiên đánh tới!

Ầm!!

Quang trụ xuyên thẳng qua không gian, lướt qua màn sáng xanh thẳm đánh về phía quái vật xúc tu kia, lực lượng khủng bố áp súc đến mức tận cùng chấn động khiến hư không chung quanh rung động lắc lư, phát ra trận trận vù vù không chịu nổi gánh nặng.

Quái vật xúc tu đột nhiên co rụt lại, đã nhận ra nguy cơ, xúc tu bay múa đầy trời lập tức thay đổi phương hướng, chặn lại đạo quang trụ màu xám kia.

Nhưng mà, vô dụng.

Trong cột sáng màu xám ẩn chứa Tử Tịch Chi Lực tựa như ẩn chứa một đạo pháp tắc chí cao trong tử, vô cùng khủng bố, uy lực tuyệt luân, những dây leo màu đen kia vừa mới kéo dài ra kia vừa tiếp xúc, nhao nhao tàn lụi mục nát, hóa thành vô số tro bụi phiêu tán đi.

Nơi quang trụ đi qua, dây leo tàn lụi, sinh cơ đoạn tuyệt.

Chỉ trong nháy mắt, cột sáng màu xám xuyên qua vô số dây leo, oanh kích lên thân hình to lớn của quái vật xúc tu kia.

Sau một khắc, hào quang màu xám giống như mực nước rơi xuống nước, điên cuồng lan tràn trên người quái vật xúc tu.

Bất quá trong chốc lát ngắn ngủi, trên thân thể cao lớn của quái vật xúc tu đã bị ăn mòn ra một cái động lớn vô cùng, vô số tro đen tung bay, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy hư không sau lưng quái vật xúc tu.

Dưới đau đớn, toàn thân quái vật xúc tu co rút, vô số xúc tu điên cuồng cuộn mình, thống khổ gào thét vang vọng hư không.

Thấy thế, dị tộc nhân trong thuyền phi thuyền lập tức mừng rỡ tinh thần. Có người tính cách khác nhảy nhót, thậm chí nhịn không được phát ra tiếng hoan hô.

Trên mặt công chúa dị tộc cũng lộ ra nụ cười.

Khô Vinh Thần Trượng trong tay tản mát ra tử tịch chi khí làm cho toàn thân nàng không thoải mái, một chiêu vừa rồi kia càng là rút sạch hơn một nửa lực lượng của nàng, nhưng chỉ cần có thể trọng thương địch nhân, giải quyết nguy cơ trước mắt, liền đáng giá.

Nhưng không đợi bọn họ vui vẻ được bao lâu.

Trên thân quái vật râu ria liền dâng lên trận trận hắc quang thâm trầm ảm đạm, điên cuồng dũng mãnh lao tới những quang mang màu xám kia.

Chỉ chốc lát sau, hào quang màu xám đã không còn chút sức lực nào để xua tan.

Trong cái lỗ lớn trên người quái vật râu ria kia cũng có từng mầm cây màu đen phun trào, nhanh chóng sinh trưởng, nhanh chóng lấp đầy cái lỗ lớn kia.

Mắt thấy, lại qua một hồi, cái kia đại động sẽ khép lại.

“Sao lại như vậy?!”

Chú ý tới điểm này, đám dị tộc trong phi thuyền lập tức lần nữa lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả trên mặt công chúa dị tộc cũng khó nén kinh hoảng, trong lòng càng thống khổ vô cùng, không nhịn được nhìn quái vật xúc tu kia thất thần.

Phụ hoàng, chẳng lẽ bộ tộc chúng ta thật sự không trốn thoát được sao?

Một đường đào vong này, bọn họ hao tâm tổn sức mới rốt cục chạy tới nơi này, chẳng lẽ ông trời thật sự ngay cả một đường sinh cơ này cũng không muốn lưu cho bọn họ sao?

Cũng may, trong lòng các dị tộc nhân tuy rằng kinh hoảng tuyệt vọng, nhưng cảm xúc miễn cưỡng còn ổn được.

Chỉ vì con ma thần thực cấp hai mươi khủng bố này tuy cực kỳ cường đại, nhưng nó tựa hồ không am hiểu lập tức tạo thành lực sát thương khổng lồ.

Bởi vậy, nhất thời sau một lát có lẽ không cách nào công phá hoàn toàn màn sáng xanh thẳm.

Đây cũng coi như là chuyện duy nhất đáng ăn mừng.

Nhưng mà, sự thật này cũng đồng dạng làm cho người ta tuyệt vọng, bởi vì tất cả dị tộc nhân đều rõ ràng, theo thời gian trôi qua, màn sáng xanh thẳm sớm muộn gì cũng sẽ bị phá, đến lúc đó kết cục có thể nghĩ.

…

Cùng lúc đó.

Dưới tình huống rất nhiều dị tộc nhân và quái vật xúc tu đều không phát hiện, một ít thuyền điều tra nhỏ được ngụy trang thành mảnh vỡ phiêu lưu không người, đã lặng yên không một tiếng động tới gần khu vực này.

Bởi vì năng lượng chiến đấu sinh ra trùng kích quá mức cường đại, đa số thuyền điều tra nhỏ không có người vừa mới tới gần, đã bị hai bên giao chiến trong lúc vô ý phá hủy, nhưng cũng có một bộ phận may mắn còn sống sót.

Bọn họ bắt được thông tin chuyển hóa thành tín hiệu năng lượng đặc thù, xuyên qua không gian Vô Tận Thiên Uyên truyền về trong hạm đội cách đó không xa.

Cùng một khoảng thời gian.

Trên boong thuyền của Trọng Nhạc Thần Chu, Vương Dần Hiên đang trợn tròn mắt líu lưỡi trừng mắt nhìn dây leo bay đầy trời trong hình chiếu, trên mặt đầy vẻ không thể nhìn thẳng liếc mắt, hỏi: “Đây là quái vật tà ác gì vậy? Đây chính là thực vật cấp hai Ma Thần mà lão tổ gia gia muốn thu phục sao?”

Hạt giống trong Tiên Linh Giới phức tạp, trong đó cũng không thiếu loài tà ác cường đại, nhưng con quái vật chạm tay này, rõ ràng là đang khiêu chiến lý trí của Vương Dần Hiên.

"Còn nữa, cái Thần Chu hình cây kia là cái quỷ gì? Ta chưa từng thấy qua Thần Chu có loại phong cách này… Còn có nữ nhân hư ảnh cực lớn hóa, tai nhọn, làm sao nhìn có chút quen mắt?"

Vương Dần Hiên lẩm bẩm, làm bộ như chưa từng thấy qua việc đời, nhất là khi đề cập đến nữ tử kia, hai mắt càng tỏa sáng, tựa như nhìn thấy thứ gì đó khó lường.

Thấy hắn như vậy, Vương Ly Dao đưa mình về hội nghị thần sắc bất đắc dĩ, ánh mắt lại không tự chủ rơi trên màn sáng xanh thẳm kia, lông mày hơi nhíu lên: "Hỗn Nguyên Đạo Thủy của ta phản ứng rất kịch liệt với màn sáng xanh thẳm kia, chẳng lẽ màn sáng đó có liên quan với Cổ Thần Khuyết?"

"Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?" Vương Dần Hiên hưng phấn nói: "Chúng ta lập tức thông báo cho ba vị tiên đế về căn cứ, bảo bọn họ tới vây quét con xúc tu quái vật kia."

"Chờ một chút."

Vương Hựu Nhạc vội vàng ngăn hắn lại, lập tức tức tức giận trừng mắt liếc nhìn con trai một cái: "Trước khi lên đường ta có nghe Tử Vi Tiên Đế nói qua, sau khi con Ma Thần thực cấp 20 kia bị thiệt thòi lần trước thì trở nên vô cùng giảo hoạt, một khi gặp phải nguy hiểm liền sẽ lập tức bỏ chạy, lúc trước Hồng tiền bối mấy lần chặn nó cũng không thành công."

"Trong Cổ Thần chiến trường này không thể so với địa phương khác, ba vị Tiên Đế xé không gian truyền tống tới động tĩnh ắt sẽ rất lớn, một khi kinh động đến đối phương, vạn nhất nó lập tức bỏ chạy thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn muốn ngăn chặn nó sẽ rất khó."

Linh Lung công chúa cảm thấy lời này có lý, ở một bên đưa ra chủ ý nói: "Nghe nói lồng giam Tiên Đế của An Nghiệp lão tổ có thể vây khốn Tiên Đế trong thời gian ngắn, không biết có thể vây khốn sinh vật cường đại cấp hai mươi hay không?"

"Khó mà nói." Vương An Nghiệp khẽ nhíu mày: "Tiên Đế phá vỡ lồng giam Tiên Đế cần không ít thời gian, còn phải có

nhiều vị cường giả cùng cấp tiến hành quấy nhiễu khống chế mới có thể vây khốn Tiên Đế. Còn về phần chủng loại cấp hai mươi này… Chúng ta cũng chưa từng thử nghiệm, tính ra không tốt lắm, nhưng chắc hẳn thời gian nó phá vỡ lồng giam Tiên Đế tiêu tốn phải ngắn hơn nhiều so với Tiên Đế bình thường.”

“Ngoài ra, đối đầu với con quái vật kia, ta cũng không nắm chắc có thể vây khốn nó trong tình huống không kinh động đến nó hay không. Chỉ sợ chúng ta bên này vừa động thủ, nó sẽ lập tức phát hiện không đúng, sau đó chạy trốn.”

Vương Ly Dao suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Vậy cũng chỉ có mạo hiểm trước tiên dụ dỗ đối phương tiến vào phía sau màn sáng xanh thẳm, mượn năng lượng cuồng bạo phía sau màn sáng yểm hộ khởi động lồng giam Tiên Đế, đồng thời triệu hoán tam đại Tiên Đế truyền tống tới. Như vậy, dưới song trọng bảo hiểm, khả năng đối phương thoát khốn chạy trốn sẽ giảm xuống rất nhiều.”

Bất quá phương án này cũng có nguy hiểm nhất định.

Thực lực quái vật xúc tu kia khủng bố, một khi nó kinh sợ, làm mồi nhử bọn hắn sẽ thừa nhận nguy hiểm cực lớn.

“Vậy chúng ta đem chiến lực tập trung ở Trọng Nhạc Thần Chu. Năng lực tấn công của chiếc Thần Chu này mặc dù không đủ, nhưng lực phòng ngự phi thường cường đại, Tiên Đế bình thường muốn đánh vỡ cần phải tốn không ít tay chân, cho dù đối mặt với thực vật Ma Thần cấp hai mươi, chúng ta cũng có thể kiên trì một đoạn thời gian ngắn, đủ để chống đỡ đến khi tam đại Tiên Đế truyền tống đến đây.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, rất nhanh đã xác định kế hoạch.

Sau khi chuẩn bị một phen.

Chiến hạm còn lại lặng yên không một tiếng động rút lui, chỉ để lại một chiếc 【Trọng Nhạc Thần Chu】.

Thần Chu giả bộ lỗ mãng xông về phía trước.

Rất nhanh, thế vọt tới trước của nó chợt dừng lại, tựa hồ phát hiện một ít sự kiện kinh khủng, vậy mà phản ứng đầu tiên

chính là quay đầu thuyền, chui vào không gian Thiên Uyên bắt đầu chạy trốn.

Mà lúc này.

Đầu xúc tu quái vật kia đang đập phá màn sáng xanh thẳm, cũng phát hiện Trọng Nhạc Thần Chu.

Gần đây nhiều lần chịu thiệt, bây giờ nó trở nên mẫn cảm cùng cảnh giác dị thường, vừa mới phát hiện dị thường, động tác liền hơi trì trệ, theo bản năng sinh ra một cỗ cảm xúc muốn chạy trốn thoát ly.

Nhưng mà, con mồi trước mắt quá mức mê người, nó thật sự không nỡ buông tha, liền nhịn không được sinh ra một cỗ muốn quan sát lại, nếu thật có nguy hiểm lại chạy cũng không muộn.

Hai cổ cảm xúc dây dưa lẫn nhau, khiến nó trong lúc nhất thời khó có thể quyết định.

Chỉ là khiến quái vật xúc tu thật không nghĩ tới chính là, đối phương tựa hồ cũng đồng thời phát hiện nó, sau đó thế mà rất thông thuận, tốc độ nhanh như tặc chạy trốn, chạy trốn không chút do dự.

Quái vật xúc tu hơi sững sờ, lập tức tất cả do dự cùng rối rắm trong lòng đều trong khoảnh khắc tan thành mây khói, như thiểm điện tách ra hơn mười cây xúc tu đuổi theo.

Cái xúc tu kia điên cuồng lan tràn, trong chớp mắt đã chui vào Vô Tận Thiên Uyên, dùng tốc độ nhanh hơn truy đuổi Trọng Nhạc Thần Chu.

Ở thế giới tự nhiên chính là như thế, ai chạy trốn trước, thường thường liền đại biểu cho bản thân yếu đuối và không có sức mạnh.

Nếu trong chiếc Thần Chu kia có cường giả tọa trấn, làm sao còn đến mức chạy nhanh nhẹn như vậy?

Hơn nữa xúc tu quái vật cũng sợ hãi con thuyền này sau khi chạy mất, sẽ dẫn tới một đống lớn viện quân, đây chẳng phải là để sự tình trở nên càng phiền toái hơn?

Vô số dây leo truy kích, Trọng Nhạc Thần Chu tựa hồ có chút bối rối, có chút hoảng hốt chạy bừa, khi ở trong Vô Tận Thiên

Uyên bỏ chạy, vậy mà ngộ nhập trong một đoàn sương mù dày đặc màu đen, phí chút công phu mới chạy ra được.

Cũng chính bởi vậy, lại bị mấy chục cây xúc tu kia đuổi kịp.

Hơn mười cây xúc tu kia lập tức hóa thành từng cái xúc tu quái hình thể hơi nhỏ, vây giết Trùng Nhạc Thần Chu.

Trọng Nhạc Thần Chu chật vật chạy trốn, dưới sự truy đuổi của mấy chục con xúc tu kia, bị buộc từng chút từng chút tới gần bản thể quái vật xúc tu, giống như một con mồi bị buộc vào đường cùng, liều mạng giãy dụa trong khốn cục, nhưng vận mệnh vẫn không thể trốn thoát.

Mắt thấy Thần Chu sắp tiếp cận bản thể Xúc Tu quái, Trọng Nhạc Thần Chu tựa hồ bắn ra một tia ý chí chiến đấu cuối cùng, lại chuyển phương hướng, xông qua mấy con xúc tu nhỏ chặn lại, một đầu vọt vào trong màn sáng xanh thẳm.

Trong quá trình này, Thụ Thần Chu cũng đã nhận ra tình huống bên này, liên tục phát ra không ít quả cây phát nổ trợ giúp Trọng Nhạc Thần Chu là người lưu lạc chân trời.

Cũng may mà có chuyện này, Trọng Nhạc Thần Chu thoát thân mới thuận lợi như vậy.

Màn sáng xanh thẳm tựa hồ cũng đồng tình chuyện gặp phải của Trọng Nhạc Thần Chu, không có ngăn cản, để cho Trọng Nhạc Thần Chu thuận lợi tiến vào.

“Keng!”

Nhìn thấy một màn này, xúc tu quái vật không giận mà còn vui mừng.

Bên trong thân hình quả cầu khổng lồ kia tản ra từng trận tin tức như thủy triều, dường như đang cười nhạo Trọng Nhạc Thần Chu ngu xuẩn, lại dường như đang đắc ý vây hết con mồi vào trong màn sáng xanh thẳm, kế tiếp nó chỉ cần đập vỡ mai rùa kia là có thể hưởng thụ mỹ thực rồi.

Mà lúc này.

Một đầu khác màn sáng Trọng Nhạc Thần Chu cùng thụ hình Thần Chu đã thuận lợi tụ hợp.

Song phương hoàn toàn không quen biết, sau khi hội hợp tự nhiên là chuẩn bị đi trước câu thông một phen, tránh cho đến lúc đó tình huống không rõ, lẫn nhau kéo chân sau của đối phương.

Cũng may có Thụ trạng Thần Chu chủ động trợ giúp phía trước, song phương ít nhất có thể xác định thái độ tương đối thân mật của nhau, điều này cũng có điều kiện tiên quyết câu thông trao đổi.

Nếu vừa rồi Thần Chu hình cây thờ ơ lạnh nhạt, chỉ sợ tình huống sẽ khác.

Song phương thoáng câu thông một phen, sau đó phát hiện ngôn ngữ ngôn ngữ hai bên hoàn toàn khác nhau, thậm chí không cùng một hệ thống.

Cũng may tất cả mọi người đều là giống đẳng cấp cao, tinh thần lực cường hãn, có thể thông qua ý niệm tiến hành tin tức truyền lại, tiến hành câu thông cấp độ ý thức.

Mặc dù loại ý thức câu thông trình độ này chỉ có thể truyền đại khái ý chí cho nhau, không cách nào biểu đạt quá chính xác, nhưng cuối cùng vẫn có thể câu thông.

Hai bên ngươi tới ta đi, câu thông vài lần, ta liền phái Vương Ly Dao và Vương Dần Hiên chủ động xin đi giết giặc, thông qua phương thức không gian truyền tống, trực tiếp đi vào trong thuyền Thần Chu hình cây.

Vương Dần Hiên vừa tiến vào boong thuyền của đối phương, lực chú ý liền tập trung vào tai của vị nữ tử với thân hình cao lớn, vóc người cao lớn kia, nếu như từ trong lần thứ hai đi ra khôi giáp hoa lệ.

Cái này cái này, cái này cũng quá giống!

Tiến đến gần, hắn càng phát hiện, vị cô nương này không chỉ ngoại hình đặc thù cùng Tiểu Tuyết khác nhau, ngay cả dung mạo đều cùng Tiểu Tuyết ít nhất có sáu bảy phần tương tự.

Vương Ly Dao đối với Tiểu Tuyết cũng vô cùng quen thuộc, ở khoảng cách gần nhìn thấy bộ dáng công chúa dị tộc này cũng không khỏi hơi sửng sốt một chút, trong lòng nhịn không được nói thầm.

Chẳng lẽ, “Bí ẩn “Gia chủ sơ tình” trong mười điều bí ẩn của Vương thị, sẽ được cởi bỏ ở đây?

Chỉ là, phụ thân đến tột cùng là khi nào, địa điểm nào gặp phải chủng tộc kỳ lạ mà xinh đẹp này?

Chẳng lẽ, trước khi phụ thân chuyển thế ở thế giới Thần Võ, còn có kinh nghiệm chuyển thế trọng sinh khác?

Công chúa dị tộc mặc khôi giáp hoa lệ tự nhiên không biết được sự uốn cong trong lòng bọn họ, thấy bọn họ đến, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười ôn hòa, dùng thanh âm trong trẻo cùng phát âm kỳ lạ nói: “Bối Dậu Ca Nhĩ Lệ Tư, Tinh Trần.”

Sau đó chỉ chỉ chính mình, ý tứ biểu đạt thập phần rõ ràng.

…

Chương 144: Thủ Triết thu phục Ma Thần Thực cấp 20.

…

Thấy cảnh này, Vương Ly Dao hiểu ra.

Nàng chỉ vào mình, nói: “Vương Ly Dao.”

Vương Dần Hiên ở bên cạnh cũng học theo, chỉ vào mình thông báo tính danh: “Vương Dần Hiên.”

Sau khi tự giới thiệu lẫn nhau một phen, bầu không khí lập tức hòa hợp hơn rất nhiều.

Sau đó.

Thông qua bước đầu câu thông, hơn nữa truyền tin tức tinh thần vào, thủ thế khoa tay, lẫn nhau lý giải cùng gút mắc, rất nhanh, mọi người đã tiến vào giai đoạn câu thông hữu hiệu sơ bộ.

Mất chút công phu, Vương Ly Dao khiến Tinh Trần công chúa hiểu ý nàng, hy vọng nàng thi triển ảnh hưởng đối với màn sáng xanh thẳm, dụ quái vật xúc tu vào.

Công chúa Tinh Trần chỉ chỉ màn sáng xanh thẳm bên ngoài, lắc đầu khoa tay múa chân, hơn nữa tinh thần ý niệm câu thông, biểu thị hào quang xanh thẳm này căn bản không nghe nàng.

Vương Ly Dao thấy thế, hơi trầm ngâm một chút, liền có chủ ý.

Cổ Thần Khuyết đã sớm vẫn lạc, khống chế đạo màn sáng xanh thẳm này hơn phân nửa là tàn niệm của nàng lưu lại, hoặc là tinh thần ý chí khác có quan hệ với Cổ Thần Khuyết, nhưng bất kể là loại nào, giữa Hỗn Nguyên Đạo Thủy đều nhất định tồn tại liên hệ huyền diệu khó giải thích.

Nàng giơ tay triệu hoán Hỗn Nguyên Đạo Thủy ra, thông qua Hỗn Nguyên Đạo Thủy và Cổ Thần Cương cảm ứng tự nhiên, rất nhanh liền thành lập liên hệ với màn sáng xanh thẳm.

Trong nháy mắt, màn sáng xanh thẳm bắt đầu vặn vẹo.

Tầng tầng lớp lớp quang ảnh xanh thẳm từ trong hư không hội tụ đến thuyền thuyền có hình dạng như một chiếc thuyền thần thuyền, trước mặt mọi người ngưng tụ thành một hư ảnh một nữ tử tướng mạo kỳ lạ.

Đó là một nữ tử nửa người dưới có cái đuôi dài như rồng như cá, nửa trên có hình dáng nữ tử nhân loại. Bên ngoài thân được bao phủ bởi lân phiến trong suốt màu xanh thẳm, trên tay có lân phiến thon dài, nhẹ nhàng nắm một cây Tam Xoa Kích.

Chợt nhìn qua, toàn thân nàng đều nở rộ hào quang màu xanh thẳm, trong quang ảnh phảng phất có thủy quang chảy xuôi, tản ra khí tức thần bí mà huyền ảo.

Nhất là đôi mắt kia, càng là trong suốt mà sáng ngời, tựa như bảo thạch long lanh nhất.

Ánh mắt của nàng đảo qua đám người trên Thụ trạng Thần Chu, cuối cùng rơi vào trên Hỗn Nguyên Đạo Thủy.

Nhìn thấy nàng, Hỗn Nguyên Đạo Thủy tựa như gặp mẫu thân lâu ngày mới gặp lại, lập tức trở nên vô cùng kích động, trong khoảnh khắc liền hóa thành một dòng nước tinh khiết, vui vẻ nhào tới.

Vương Ly Dao lập tức hiểu ra.

Vị nữ tử có bộ dáng kỳ lạ này chính là Cổ Thần Khuyết đại danh đỉnh đỉnh.

Hỗn Nguyên Đạo Thủy không ngừng xoay tròn quanh Cổ Thần Khuyết, toàn bộ gợn sóng lăn tăn, không ngừng phát ra thanh âm ô ô, giống như đang kể ra đủ loại lời nói xa cách từ lâu mới gặp lại.

Một lát sau.

Ảo ảnh của Cổ Thần Khuyết liền đưa ánh mắt nhìn lên người Vương Ly Dao.

Trong đôi mắt tinh khiết không tỳ vết của nàng tựa hồ lộ ra ánh mắt xem kỹ, chỉ liếc mắt một cái đã khiến Vương Ly Dao cảm giác như bị nàng nhìn thấu.

Cũng may Vương Ly Dao cảm nhận được rõ ràng, ánh mắt này cũng không có ác ý, mà Cổ Thần Khuyết cũng không phải tà thần gì đó, liền cố nén các loại không khỏe.

Rất nhanh, trong đôi mắt Cổ Thần Bệ Ngạn liền lộ ra kinh hỉ, thưởng thức, vui mừng vân vân.

Giống như là chờ đợi hàng tỉ năm, cuối cùng cũng đợi được kết quả mà nàng muốn.

Nàng không chút do dự, hư ảnh thân thể nhanh chóng nhạt dần, hóa thành một dòng nước màu xanh thẳm.

Dòng nước cũng chỉ lớn hơn một vòng so với Hỗn Nguyên Đạo Thủy, thoạt nhìn lại đặc biệt thanh tịnh sạch sẽ, trong đó có đạo đạo pháp tắc chi lực lưu chuyển, phảng phất ẩn chứa vô cùng vô tận huyền bí trong vũ trụ, lại tựa như Hỗn Độn Sơ Khai kia, thiên địa sinh ra, cũng đã tồn tại ở Tiên Thiên Thần Thủy thế gian.

Nhìn nó, Vương Ly Dao chợt hiểu ra.

Đây chính là căn nguyên thủy đại đạo của Tiên Linh giới, là ngọn nguồn của tất cả công pháp hành thủy.

Bởi vậy.

Khi đoàn tiên thiên thần thủy do Cổ Thần Khuyết hóa thành này bao vây lấy nàng, Vương Ly Dao cũng không phản kháng mà vui vẻ tiếp nhận.

Trong nháy mắt này.

Vương Ly Dao chỉ cảm thấy các loại thủy chi đại đạo cảm ngộ ùn ùn kéo tới, đủ loại ý niệm giống như giang hà chảy ngược, xông vào trong linh đài tử phủ của nàng.

Cùng lúc đó, từng hình ảnh kỳ dị xuất hiện trong đầu nàng.

Trong đó, có Tiên Thiên Thần Thủy dần dần sinh ra linh trí, hóa thành tràng cảnh Côn Bằng.

Cũng có cổ thần ngao đi theo cổ thần bàn chống đỡ Ma tộc xâm lấn.

Lại càng có Cổ Thần Bệ Ngạn thông qua chúng thần chi nguyên, thai nghén ra quá trình của Cổ Côn Tộc.

Còn có tràng đại chiến cuối cùng kia, đám hài tử của nàng nhao nhao vẫn lạc, bi phẫn tuyệt vọng, nàng lôi kéo một vị chí tôn Ma tộc đồng quy vu tận.

Cảnh tượng này như khóc như kể, vô cùng sinh động, cũng vô cùng rõ ràng, khiến Vương Ly Dao cảm giác mình giống như xuyên qua thời không, xuất hiện ở thời đại kia, tận mắt nhìn thấy từng màn kia.

Vương Ly Dao không dám chậm trễ, vội vàng vứt bỏ tạp niệm.

Ở dưới ý thức khu động, một bản đạo thư cổ xưa huyền diệu khó giải thích, từ trong linh đài tử phủ của nàng chậm rãi lơ lửng mà ra.

Bộ đạo thư này tên là 【Thái Vi Kiếm Hoàng Đạo Thư】, vốn là một bộ đạo thư loại kiếm tu thuần túy.

Nhưng sau khi Vương Ly Dao kế thừa Thái Vi Kiếm Hoàng Đạo Thư, không ngừng dung nhập cảm ngộ nguyên thủy của bản thân vào trong đó, trong đạo thư ẩn chứa nguyên thủy cảm ngộ càng ngày càng nhiều, dung hợp với kiếm ý chi đạo ban đầu, nghiễm nhiên đã dần dần diễn hóa thành một quyển đạo thư thiên hướng về thủy kiếm, độ phù hợp với bản thân Vương Ly Dao cũng càng cao.

Lúc này, Vương Ly Dao lấy bản thân làm môi giới cùng cầu nối, đem thủy chi đại đạo pháp tắc vô cùng vô tận từ trong tiên thiên thần thủy truyền đến kia dung nhập vào trong Thái Vi Kiếm Hoàng Đạo Thư.

Trong nháy mắt.

Thái Vi Kiếm Hoàng đạo thư bộ dáng phong cách cổ xưa dày nặng, giống như không chịu nổi gánh nặng kịch liệt run rẩy lên, thoạt nhìn giống như tiểu bạch hoa bị mưa to gió lớn giày vò, nhu nhược mà bất lực, tựa như đang chịu tải sinh mệnh nặng nề vốn không nên thừa nhận.

Cũng may thủy chi đại đạo, cứng cỏi mà nhu hòa, không tàn bạo mãnh liệt như hỏa chi đại đạo.

Dưới sự phối hợp song trọng của Vương Ly Dao và Tiên Thiên Thần Thủy, Thái Vi Kiếm Hoàng Đạo Thư tuy rằng run rẩy kịch liệt, thoạt nhìn giống như là tùy thời sẽ bị sinh mệnh không thể thừa nhận đè sập, nhưng cuối cùng là miễn cưỡng tiếp nhận hết thảy.

Bất tri bất giác bề ngoài phong cách cổ xưa dày nặng của nó không ngừng biến hóa, một vòng ánh sáng xanh thẳm óng ánh xuất hiện ở mặt ngoài đạo thư, hóa thành một vòng đạo văn huyền ảo, dần dần trở nên càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp.

Mà theo pháp tắc cảm ngộ quán thâu, trong đôi mắt Vương Ly Dao cũng nổi lên một vòng hào quang màu xanh thẳm, trong suốt như nước, trong vắt như lưu ly, làm cho người ta thấy quên tục.

Không biết qua bao lâu.

Sau khi tất cả bình ổn lại, bộ dáng của đạo thư đã thay đổi rất nhiều.

Ngoại hình của nó nhìn so với trước đó tinh xảo hơn không ít, màu sắc đáy phong cũng biến thành như nước biển, có đạo văn huyền ảo màu xanh thẳm phức tạp lan tràn trên đó, tản ra khí tức thuỷ đại đạo uy nghiêm bàng bạc.

Khí tức pháp tắc tràn ngập kia, so với lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà khí tức kiếm ý Thái Vi Kiếm Hoàng vốn lăng lệ dày nặng, lại bị áp súc đến trong góc, vẻn vẹn chỉ chiếm được một hai thành.

Nhưng nó còn không dám chống cự, chỉ có thể yên lặng chịu đựng uất ức, dù sao Tiên Thiên thần thủy truyền thừa của Cổ Thần Khuyết, vị cách có thể cao hơn nó một mảng lớn.

Vương Ly Dao sắc mặt trầm tĩnh như nước, tâm niệm vừa động, liền thu hồi đạo thư, hào quang xanh thẳm trong mắt cũng nhanh chóng biến mất.

Nàng cũng không có kế thừa truyền thừa của Cổ Thần Khuyết ngay tại chỗ.

Thứ nhất là thời gian không cho phép.

Thứ hai, một khi kế thừa truyền thừa Cổ Thần Khuyết, sau khi tiếp nhận tẩy tủy phạt mao do truyền thừa mang đến, sẽ triệt để đánh lạc ấn thượng Cổ Thần Khuyết, không cách nào lại từ trong Thần Triện Bảng nhổ lông dê nữa.

Bất quá, trước mắt như vậy, nàng mặc dù còn không có kế thừa truyền thừa Cổ Thần Khuyết, nhưng đã có thể sơ bộ khống chế màn sáng xanh thẳm kia, có thể có chỗ trống thao tác.

Nàng đưa tay sờ sờ Hỗn Nguyên Đạo Thủy, trấn an nó vừa có chút bi thương lại có chút kích động, lập tức ánh mắt nhìn quanh một vòng, trưng được sự đồng ý của Tinh Trần công chúa, liền dựa theo kế hoạch đã thiết kế trước đó bắt đầu làm việc.

Bên ngoài Thần Chu hình cây, màn sáng xanh thẳm vốn đang che khuất bầu trời đã sắp sụp đổ dưới sự quật quật của xúc tu quái vật.

Giờ phút này.

Nó tựa như không chịu nổi nữa, ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ xanh thẳm hướng vào phía trong thu nạp.

Cùng lúc đó.

Thần thuyền hình cây và Trọng Nhạc Thần Chu giống như là hai con cá sau khi giật mình rơi vào tuyệt vọng, giãy dụa cuộn mình cầu sinh vào trong.

Trái lại xúc tu quái vật, lại giống như sói đói ngửi được mùi thịt, lập tức trở nên vô cùng hưng phấn.

Thân thể khổng lồ của nó mãnh liệt ép về phía trước, vô số xúc tu bỗng nhiên điên cuồng vũ động, không ngừng kéo dài về phía trước, chộp tới hai chiếc Thần Chu kia.

Hai chiếc Thần Chu giống như con nai con bị dọa sợ, chạy như điên, bắt đầu tách ra bỏ chạy.

Cảnh tượng như vậy càng kích phát bản tính quái vật xúc tu đi săn, tiếp tục tiến về phía trước, một tên cũng không định buông tha.

Chỉ ngắn ngủn mười mấy hơi thở, quái vật xúc tu đã xâm nhập vào trong phạm vi màn sáng màu xanh thẳm bao phủ.

Xúc tu như rong biển quay cuồng đầy trời, sắp bắt được hai thần thuyền.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Màn sáng vốn đã triệt để tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, bỗng nhiên sống lại.

Nó nhanh chóng bành trướng, giãn ra, trong giây lát liền biến thành một màn che khổng lồ giống như bầu trời mênh mông vô biên, bao vây quái vật xúc tu vào bên trong.

Quái vật xúc tu cả kinh, trực giác cảm nhận được có gì đó không đúng.

Gần đây nó nhiều lần chịu thiệt, giờ phút này cảm giác nguy cơ bỗng nhiên dâng lên, lập tức từ bỏ hành động tiến công, thân thể mạnh mẽ co rụt lại, xúc tu thu hồi, bảo vệ bản thể của nó tựa như quả cầu lớn.

Đồng thời toàn bộ thân hình hình cầu không ngừng thu nhỏ lại, gia tăng mật độ vật chất của bản thân.

Trong vòng mấy hơi thở, hình thể của nó đã rút nhỏ mấy lần, giống như ngôi sao rơi xuống, đuôi lửa thật dài từ trong ra ngoài mạnh mẽ đánh tới màn sáng xanh thẳm.

Nhưng nó còn chưa chạm vào màn sáng màu xanh thẳm kia.

Bên trong Trọng Nhạc Thần Chu lại có một đạo lực lượng vô hình lại tối nghĩa mạnh mẽ xuất hiện.

Cỗ lực lượng kia lấy điểm khuếch trương, nhanh chóng hướng ra phía ngoài khuếch tán, lồng năng lượng trong nháy mắt vượt qua xúc tu quái vật, lướt qua màn sáng xanh thẳm, sau đó dừng lại cách màn sáng xanh thẳm không xa, giống như một cái lồng giam, đem xúc tu quái vật một mực khóa chặt ở trong đó.

Lồng giam Tiên Đế.

Đây chính là đòn sát thủ của Vương An Nghiệp, lồng giam Tiên Đế đã lập công lớn trên chiến trường.

“UỲNH UỲNH RẦM RẦM!”

Mà lúc này.

Diễm Vĩ sáng chói xẹt qua hư không, quái vật xúc tu rốt cuộc hung hăng đâm vào trên màn sáng xanh thẳm, chấn màn sáng xanh thẳm chấn mạnh một cái.

Dưới lực trùng kích khủng bố, một mảnh ngóc ngách trong đó chống đỡ không nổi, bỗng nhiên nứt vỡ.

Xúc tu lập tức nắm lấy cơ hội, giống như một quả bóng bay đập vỡ thủy tinh chạy trốn ra ngoài.

Nhưng nó lại không thể thoát khỏi hiện trường.

Bị màn sáng xanh thẳm ngăn cản, thế vọt tới trước của nó đã bị suy yếu tám chín phần mười, cuồng mãnh từ lâu đã không còn như ban đầu.

Sau khi thoát ly màn sáng xanh thẳm, nó xông ra không bao xa đã bị hàng rào lồng giam Tiên Đế hung hăng bắn trở về, một lần nữa trở lại trong màn sáng xanh thẳm.

Mà màn sáng xanh thẳm như nước nhanh chóng khép lại, lần nữa niêm phong lại quái vật xúc tu.

Đám người Vương Hựu Nhạc đã sớm cảm thấy may mắn vì chuẩn bị trước, đồng thời cũng đã sớm triệu hồi Tiên Đế trợ giúp, cũng truyền đi tọa độ tương ứng để cung cấp Tiên Đế truyền tống.

Nơi này cách căn cứ đi tới của Tiên Tộc cũng không quá xa, còn nằm trong phạm vi khu vực an toàn. Lấy Tiên Đế chi năng, không bao lâu là có thể xuyên qua không gian Thiên Uyên thế giới giá lâm hiện trường.

Mà tam đại Tiên Đế đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đương nhiên sẽ hưởng ứng.

Chỉ một thoáng.

Bên ngoài lồng giam Tiên Đế, ba chỗ tọa độ khác nhau, không gian nhanh chóng vặn vẹo, phảng phất như có lực lượng cường đại nào đó đang cưỡng ép xé rách.

Bất quá chỉ sau một lát, không gian đã bị xé rách ra từng vết rạn, ngay lập tức bởi ba vòng xoáy không gian tản ra khí tức khủng bố, mơ hồ còn có thể nhìn thấy lỗ thủng màu đen ở trung tâm vòng xoáy, hiển nhiên là thông hướng nơi khác.

Thấy một màn này, quái vật xúc tu càng thêm lo lắng.

Hắc khí toàn thân nó tăng vọt, vô số xúc tu điên cuồng xuất kích, không ngừng thử nghiệm các loại phương thức thoát đi,

lại thủy chung bị màn sáng xanh thẳm năng lực khôi phục cực mạnh cùng lồng giam Tiên Đế ngăn trở.

Cảnh tượng lúc này, cho dù nó muốn rời khỏi Thiên Uyên thế giới, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Không phải nó không muốn, mà là nó đã sớm thử dùng phương thức xuyên qua để tiến vào bên trong màn sáng, nhưng không có thành công.

Vô luận là màn sáng xanh thẳm hay là lồng giam Tiên Đế, đều đối với Thiên Uyên thế giới xuyên thẳng qua truyền tống có tác dụng ngăn cách, hai sương phối hợp, càng là bổ sung lẫn nhau.

Xúc tu quái vật lâm vào trong tuyệt cảnh, dường như cũng lâm vào trong điên cuồng. Nó không tiếp tục thử chạy trốn, ngược lại bắt đầu điên cuồng tiến công Thần Chu hình cây và Trọng Nhạc Thần Chu.

Nhưng lúc này Thụ trạng Thần Chu cũng đã chuẩn bị tốt, năng lượng phun trào ra bình chướng màu xanh biếc. Mà Trọng Nhạc Thần Chu cũng nhân cơ hội này triển khai phòng ngự, xung quanh Thần Chu bao phủ một vòng quang thuẫn màu vàng đất.

Chúng nó một bên là chật vật chạy trốn, một bên là đau khổ ngăn cản quái vật xúc tu điên cuồng đập, tuy bộ dáng tương đối chật vật, nhưng lại vững vàng mà không loạn.

Hiện tại ta không cần phản kháng, chỉ cần chịu đựng được là có thể giành được tất cả.

Ngay tại thời điểm hai chiếc Thần Chu đau khổ kiên trì.

Trong ba vòng xoáy truyền tống kia lờ mờ xuất hiện thân ảnh ba vị Tiên Đế.

Vị Tiên Đế thứ nhất, trên người nàng mặc Nghê Thường Tiên Y, mái tóc búi cao, khí chất xinh đẹp động lòng người, mặt mày lưu chuyển mười phần uy nghiêm, chính là một trong những trụ cột của Tiên Giới Định Hải - Tử Vi Tiên Đế.

Trong vòng xoáy ở giữa xuất hiện một vị Tiên Đế, bề ngoài hắn ta là trung niên nam tử, dáng người cao ngất uy vũ, mày kiếm mắt sáng, kiếm ý giống như thực chất ở bên người hắn ta

gột rửa, phảng phất có thể chém vỡ một kiếm của vũ trụ thiên địa.

Hắn, đương nhiên là Hạo Thiên Kiếm Đế, đệ nhất kiếm tu Tiên giới.

Người thứ ba xuất hiện, chính là một người mập mạp, da dẻ trắng nõn.

Hắn mặc một bộ phật bào rộng thùng thình mà mộc mạc, đầu trọc lóc, biểu lộ trên mặt ôn hòa mà lại bảo tướng trang nghiêm, trong khí chất lại mang theo một cỗ tiêu dao tiêu sái nói không nên lời.

Tên mập này chính là đệ nhất Phật Tổ Tiên giới —— Đại Tự Tại Phật Tổ.

Ba đại cường giả cấp Tiên Đế vừa xuất hiện, liền đồng thời đem lực chú ý tập trung ở trên người quái vật xúc tu.

Quanh người bọn họ tản mát ra uy áp vô hình, cùng với khí tức nguy hiểm theo đó mà đến, làm cho động tác công kích của quái vật xúc tu mạnh mẽ trì trệ, lập tức trở nên càng thêm điên cuồng, giống như điên cuồng công kích Thụ trạng Thần Chu và Trọng Nhạc Thần Chu.

Ba vị Tiên Đế cấp cường giả thấy thế, cũng không dám trì hoãn.

Bọn họ trong nháy mắt hiển hóa ra thân thể Tiên Đế của mình, sau đó nhanh chóng xuyên qua lồng giam Tiên Đế và màn sáng xanh thẳm, ở giữa không bị bất kỳ ngăn trở nào.

Theo đó, Tam Tiên Đế liên thủ xuất kích, rất nhanh đã đánh cho quái vật xúc tu kia từ bỏ việc tấn công Thần Chu hình cây và Trọng Nhạc Thần Chu, phẫn nộ gào thét tiến vào trạng thái phòng ngự phản kích.

Một trận đại chiến triển khai trong màn sáng xanh thẳm và lồng giam Tiên Đế.

Xúc tu quái vật tựa hồ lâm vào điên cuồng, lấy một địch ba chiêu vậy mà mơ hồ có thể ngăn chặn ba vị Tiên Đế.

Lúc này, hai chiếc Thần Chu không dám ở lại khu vực giao chiến, thừa dịp quái vật xúc tu không rảnh bận tâm, lặng lẽ chạy tới khu vực biên giới của màn sáng để tránh né.

Chỉ có Tinh Trần công chúa kia không lùi mà tiến, trực tiếp cầm Khô Vinh Thần Trượng trong tay gia nhập vào trong chiến đấu.

Chỉ thấy trong hư không, nàng mặc khải giáp hoa lệ cầm trong tay thần trượng Khô Vinh, khi thì bộc phát ra lực lượng tịch diệt cường đại, tạo thành lực sát thương cường đại đối với quái vật xúc tu, khi thì phất tay phóng ra từng đạo quang mang màu xanh lá, trị liệu khôi phục lực lượng cho ba vị Tiên Đế.

Nàng vậy mà cũng có chiến lực Tiên Đế cấp, hơn nữa còn có thể bú sữa mẹ, thực lực thật sự không thể khinh thường.

Dưới tình huống lấy bốn đánh một như thế, xem như miễn cưỡng chống lại quái vật xúc tu, song phương trong lúc nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Có điều, ba vị Tiên Đế cũng không vội.

Bởi vì trong quá trình chiến đấu.

Ba vị Tiên Đế đã sớm thông qua phương thức liên hệ với Hồng Mông.

Cũng không lâu lắm.

Bên ngoài lồng giam Tiên Đế lại có một chỗ không gian vặn vẹo nổi lên sóng gió.

Nhưng một lát sau, một vòng xoáy không gian to lớn xuất hiện trong hư không, bất kể là thể tích hay là khí thế đều hơn xa vòng xoáy truyền tống của tam đại Tiên Đế vừa rồi.

Nhìn thấy một màn này, quái vật xúc tu cơ hồ lâm vào tuyệt vọng.

Mặc dù khí tức tiết ra không nhiều, nhưng dù vậy, nó cũng có thể phân biệt ra, trong vòng xoáy truyền tống kia truyền ra, rõ ràng là khí tức của lão quái vật hình người đáng sợ kia!

Cho dù là đơn đối độc, quái vật xúc tu đều cảm thấy mình còn lâu mới là đối thủ của lão quái vật kia, huống chi là tình huống bây giờ?

Mọi người đều nói đè chết lạc đà chính là cọng rơm cuối cùng, nhưng chỗ này làm gì là rơm rạ? Quả thực chính là một ngọn núi lớn!

Nhưng mà, hiện thực thủy chung là tàn khốc, cũng sẽ không bởi vì một ít sinh vật tuyệt vọng mà có chỗ cải biến.

Rất nhanh, Hồng Lăng mặc áo bào trắng mộc mạc chắp hai tay sau lưng, bước ra khỏi vòng xoáy truyền tống như nhàn nhã.

Thân hình của hắn trước sau như một gầy gò, trong ánh mắt cũng mang theo cỗ tang thương cùng mỏi mệt khó có thể che dấu, thoạt nhìn, tựa hồ bình thường không có gì lạ, chỉ có một thân uy áp, bàng bạc mà mênh mông, lăng lệ khủng bố đến để cho người ta kinh hãi.

Ở phía sau hắn, còn đi theo Thái Thượng Tiên Đế, cùng với Vương Thủ Triết được hắn bảo vệ cùng truyền tống tới.

“Ha ha! Thủ Triết ngươi thật may mắn, vừa nói muốn bắt được ma thần thực vật này thì có người nhốt lại.”

Vừa mới đến tràng, Hồng Chú ý tới cảnh tượng trong lồng giam Tiên Đế, liền nhịn không được nở nụ cười khẽ.

Vương Thủ Triết rũ mắt nhìn lại, chỉ nhìn lướt qua con quái vật xúc tu kia, đã không nhịn được dời mắt sang chỗ khác, da đầu có chút tê dại.

Xấu xí không khỏi có chút quá đáng ~

Tuy rằng cũng đã sớm thông qua Tử Vi Tiên Đế, biết được hình tượng đại khái của Ma Thần Thực này, trong lòng cũng đã xây dựng rất nhiều tâm lý, nhưng khi nhìn thấy nó, mới phát hiện sự thật tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nó chẳng những xấu, còn lộ ra cảm giác vô cùng hèn mọn, vô cùng tà ác.

Nói như vậy, thực vật Ma Thần này so với chúa tể Bàn đến, càng giống như đại phản phái cuối cùng của thế giới này.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, bộ dáng của gia hỏa này tà ác thì tà ác, nhưng thực lực cũng không tầm thường.

Trong tình huống lấy một chọi bốn mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Phải biết rằng, Hạo Thiên Kiếm Đế cùng Tử Vi Tiên Đế đều không phải tân tấn Tiên Đế, thực lực của Đại Tự Tại Phật Tổ

cùng nữ tử thần bí kia cũng không yếu, ít nhất đều mạnh hơn Thủy Thiên Tiên Đế vừa mới tấn thăng một mảng lớn.

Cường giả cấp Tiên Đế liên thủ, sức chiến đấu cũng không phải bốn Tiên Đế như Thủy Thiên Tiên Đế liên thủ có thể so sánh.

Chỉ bằng vào điểm này cũng có thể phán đoán, quái vật xúc tu kia chỉ sợ không phải là Ma Thần thực cấp hai mươi bình thường, rất có khả năng tương đương với bảy kiếp hoặc tám kiếp Tiên Đế.

Khó trách lúc trước Hồng tiền bối mấy lần tự mình xuất thủ, đều không lưu được nó.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết oán thầm thì oán thầm, ghét bỏ thì ghét bỏ, nên thu phục thì nó vẫn phải thu phục.

Hiện tại Tiên giới quá thiếu chiến lực cấp Tiên Đế cao cấp ~

Chỉ là trước mắt, Vương Thủ Triết cũng không lập tức đàm phán với quái vật xúc tu kia, mà chắp tay với Hướng Hồng Nhất, khách khí nói: “Kính xin Hồng tiền bối tiếp tục ra tay trấn áp.”

Loại Ma Thần Thực bản tính hung bạo, lại giống như lão quái vật này, không bức nó đến tuyệt cảnh chân chính sẽ không dễ dàng thu phục.

“Được được được.”

Hồng cũng không từ chối, tiêu sái cười to một tiếng, thân hình thoắt một cái, tiến nhập trong lồng giam Tiên Đế.

Cùng lúc đó.

Cổ tay hắn vừa lật, một thanh kiếm thon dài liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, theo cổ tay hắn run lên, kiếm quang kinh thiên trong nháy mắt tung hoành ra, triển khai đả kích đối với quái vật xúc tu.

Đối với việc Thủ Triết thu phục Ma Thần Thực cấp hai này, Hồng cũng là vui mừng thấy thành công.

Nếu Thủ Triết thật sự có thể thu phục thành công, đối với toàn bộ Tiên giới mà nói đều là lợi ích cực lớn, cũng có thể giảm bớt áp lực cực lớn trên vai hắn.

Mà Thái Thượng Tiên Đế thì lược trận bên ngoài lồng giam Tiên Đế, đồng thời che chở Vương Thủ Triết, phòng ngừa vạn nhất.

Dưới sự chỉ huy của Vương Thủ Triết, Thái Thượng Tiên Đế bảo vệ ông ta tiến vào Trọng Nhạc Thần Chu, hội hợp với đám người Vương Ly Dao, Vương Dần Dao, và Vương Huấn Nhạc vốn đã hoàn thành trong Trọng Nhạc Thần Chu.

"Gặp qua phụ thân."

"Bái kiến thái gia gia."

"Tham kiến lão tổ gia gia."

Đối mặt với từng tiếng ân cần thăm hỏi của các tiểu bối, trên mặt Vương Thủ Triết mang theo nụ cười nhàn nhạt như gió xuân phất mặt, gật đầu đáp lại từng cái.

Chỉ khi nhìn thấy Vương Dần Hiên mới tức giận nhíu mày, có vẻ ghét bỏ.

Tuy nhiên, phần khó chịu này rất nhanh dời từ trên người hắn, rơi xuống trên người Vương Hựu Nhạc.

Ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hựu Nhạc.

Vương Hựu Nhạc vội vàng kéo lão bà Linh Lung công chúa và nữ vương thống khổ, đáng thương cười khổ giải thích: "Lão tổ gia gia, chuyện này không liên quan đến ba người phu thê chúng ta, chúng ta đã tận lực giục hôn rồi."

Phu phụ Vương Hựu Nhạc biết rõ tính tình của lão tổ tông mình, bất luận tiểu bối nào dám trì hoãn trong hôn sự, cũng sẽ không có sắc mặt tốt nhìn, đặc biệt là đối xử với đích trưởng nhất mạch, càng là như thế.

Hơn nữa, nếu nhi tử nhà ai không chịu thành thân sinh, còn liên lụy đến cha mẹ hắn, cùng bị lão tổ tông xem thường.

Bởi vậy, nên quăng nồi cho nhi tử vẫn là phải quăng, Linh Lung công chúa cùng nữ vương thống khổ, cũng đều liên tục biểu thị dốc hết toàn lực.

Lúc này sắc mặt Vương Thủ Triết mới hơi dịu lại, ngữ khí nghiêm túc dặn dò bọn họ: "Hự Nhạc, Ngọc Hà, Linh Lung, các ngươi tiếp tục nắm chặt tiểu tử thối kia. Quả thực không

được, vậy thì dựa theo truyền thống gia tộc, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối.”

Thê tử của rất nhiều tộc nhân trong nhà đều là ‘bao phân phối’ trong tộc, dù là hôn sự của Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam, năm đó cũng là Lung Yên lão tổ một tay xử lý.

Ngay cả Vương Hựu Nhạc, hôn sự của hắn và Linh Lung công chúa cũng được định ra khi Linh Lung cung chủ vừa sinh ra, những năm gần đây cũng sống hòa thuận vui vẻ như vậy.

Có thể thấy chuyện hôn nhân cũng không phải hoàn toàn không đáng tin cậy.

Đương nhiên, Vương Thủ Triết vẫn rất khai sáng, nếu tính cách hai vợ chồng nhỏ thật sự không hợp nhau, không ở chung một chỗ, cuối cùng không thể thành, hắn cũng sẽ không cần phải gom người lại cùng đi.

Nhưng như Vương Dần Hiên cứ trốn tránh như vậy là không được.

“Vâng, lão tổ tông.”

Vương Hựu Nhạc, Linh Lung công chúa và nữ vương thống khổ lập tức thành thật đồng ý.

Cho bọn họ thêm mấy lá gan, bọn họ cũng không dám ngỗ nghịch lão tổ tông trong loại chuyện này, là dùng lúc này biểu hiện dị thường ngoan ngoãn.

Thấy thế, Vương Dần Hiên Tuấn ở bên cạnh lập tức hoàn toàn sụp đổ.

Xem ra, nếu như hắn lại tìm không thấy bạn gái, gia tộc sẽ bị phân phối.

Tình yêu của ta nha!

Trong lòng của hắn lo sợ bất an, nhưng ánh mắt lại không kìm được liếc về phía trong chiến trường, ‘Tinh Trần công chúa’ xinh đẹp lại cường đại kia, trái tim nhỏ không khỏi hung hăng đập vài cái.

Lúc này, Vương Thủ Triết sau khi dặn dò phu thê Vương Hựu Nhạc cũng tạm thời từ bỏ gây áp lực cho Vương Dần Hiên.

Hắn lại cùng An Nghiệp Ly Dao nói chuyện phiếm vài câu, quan tâm tình hình gần đây của bọn họ một chút, lúc này mới hoàn toàn đặt lực chú ý lên trên người nữ tử dị tộc có được chiến lực Tiên Đế.

Lúc trước hắn cũng đã chú ý tới, bộ dáng của nữ tử dị tộc này nhìn quen mắt đến đáng sợ, ít nhất ở Tiên Linh giới hắn chưa từng thấy qua kiểu dáng này.

Thấy thế, Vương Dần Hiên vội vàng tiến lên, dùng ngữ khí lấy lòng nói với lão tổ tông tiền căn hậu quả.

"Lão tổ tông, thông qua sơ bộ câu thông, chúng ta đã có thể cơ bản xác định, vị nữ tử gọi là 'Tinh Trần công chúa' này, hẳn là đến từ dị thế giới bên ngoài Tiên Linh Giới."

Quả nhiên là đến từ dị giới.

Vương Thủ Triết khẽ gật đầu.

Chắc hẳn đây là do Hồng tiền bối phát hiện ra kẻ xâm nhập vào khe hở của giới vực lúc trước, lúc ấy Hồng tiền bối cảm giác được kẻ xông vào hẳn là bọn hắn.

Xem ra, gia tăng cường độ kiến thiết và sức chữa trị của Cổ Thần chiến trường quả nhiên đã lửa sém lông mày. Nếu không những chủng tộc dị vực này ra ra ra vào vào như thế, thật đúng cho rằng Tiên Linh giới không có cửa vào.

Ngay khi Vương Thủ Triết đang nói chuyện với tộc nhân.

Chiến đấu bên ngoài theo Hồng tiền bối gia nhập đã trở nên thập phần thảm thiết.

Chiến lực tổng hợp hoàn toàn bị quái vật xúc tu nghiền ép đã bị đánh cho tàn phá không chịu nổi, xúc tu đứt gãy và tàn tổ thân thể bay múa khắp nơi, bộ dáng thê thảm tổn hại.

Mặc cho năng lực khôi phục của nó mạnh hơn, cũng không chịu nổi chà đạp như thế.

Rốt cục quái vật xúc tu bị chà đạp thảm thiết cũng không kiên trì nổi nữa, từng đạo tin tức tinh thần giống như sóng cả điên cuồng truyền ra: "Lão quái vật, đừng đánh nữa! Đầu hàng, ta nguyện ý đầu hàng!"

Hồng tiền bối dừng tay, giống như đang trưng cầu ý kiến của Vương Thủ Triết.

Lúc này.

Giọng nói của Vương Thủ Triết trùng trùng điệp điệp vang lên trong lồng giam Tiên Đế, nương theo tin tức tinh thần truyền lại: "Xin Hồng tiền bối tiếp tục đánh. Xúc Tu quái vật lớn lên quá xấu, hay là trực tiếp đánh chết thu hoạch tài liệu là tốt nhất."

"Cái gì?"

Toàn thân quái vật xúc tu chấn động, cảm thấy thể xác và tinh thần đều bị trọng thương.

Sửu một chút thì làm sao? Xấu một chút liền phạm thiên?! Tại thế giới kia của chúng ta, bản ma thần thực cũng là tồn tại ghê gớm, ai không nhìn thấy chứ?

Hơn nữa, lấy thẩm mỹ của thực vật bản Ma Thần, đám quái hình các ngươi mới gọi là xấu xí! Bản thân mình rõ ràng chính là uy mãnh, khí phách!

Hồng lúc này hiểu ý, bất động thanh sắc cười "Ha ha", sau đó tiếp tục gia tăng lực độ.

Xúc Tu quái vật bất chấp oán thầm thẩm mỹ của Vương Thủ Triết, vội vàng luống cuống tay chân ra sức chống đỡ, nắm lấy tất cả cơ hội ra sức khôi phục, đồng thời ra sức cầu xin tha thứ, ý đồ để Vương Thủ Triết và Hồng tha cho hắn.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ngay khi xúc tu cảm giác mình đã kề cận tử vong, hoàn toàn mất đi khả năng sinh tồn, thanh âm trẻ tuổi mà uy nghiêm kia lại vang lên lần nữa.

Cùng truyền ra ngoài, là từng đạo tin tức tinh thần: "Hồng tiền bối, cùng với chư vị tiền bối dừng tay trước đi."

"Ta bỗng nhiên nghĩ đến, thân là một giống loài, xấu một chút cũng có quyền sống sót. Tiên Tộc chúng ta chính là chủng tộc văn minh, nhất định không thể trông mặt mà trách. Ta và nó nói chuyện một chút."

Dòng nước tin tức này đảo qua, quái vật xúc tu cũng bắt được.

Nó lập tức cảm động đến toàn thân run lên, cảm giác như nghe thấy tiên âm.

Đó là ánh rạng đông trong tuyệt cảnh.

Tựa như bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, nó lập tức vung vẩy xúc tu, ra sức truyền tin tức: "Ngươi nói đúng, tuy ta hơi xấu, nhưng ta rất thiện lương. Ta đầu hàng, ta nguyện ý đầu hàng!"

Trong nháy mắt vừa dứt lời.

Một đạo lục mang tràn ngập khí tức sinh mệnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào thân thể tàn phá không chịu nổi của nó.

Toàn thân quái vật xúc tu chấn động, chỉ cảm thấy thân thể tàn phá trong nháy mắt bị một cỗ cảm giác ấm áp mà thoải mái lấp đầy.

Tựa như nó bị khô cạn sinh mệnh, bị nhỏ lên một giọt sinh mệnh chi nguyên.

Dưới sự tẩm bổ của cỗ lực lượng này, bộ phận tổn hại của thân thể nó bắt đầu từ từ khôi phục, xúc tu đứt rời cũng một lần nữa chui ra chồi non.

Cái này, đây là lực lượng bản nguyên sinh mệnh!

Mặc dù còn rất nhỏ yếu, nhưng đây đích xác chính là lực lượng sinh mệnh bản nguyên.

Xúc Tu quái vật nhất thời kích động đến toàn thân kịch chấn liên tục, phảng phất gặp chuyện không thể tưởng tượng nổi nhất.

Thân là ma thần thực vật cấp hai mươi, lý giải và khát khao đối với sinh mệnh bổn nguyên vượt xa các thực vật cấp thấp khác.

Chuyện này có liên quan đến việc nó có thể bước vào giai đoạn tiếp theo của tu hành hay không!

Từ ánh rạng đông tuyệt cảnh như thế, lại từ ánh rạng đông đến cuồng hỉ, để một tia chống cự cuối cùng trong nội tâm quái vật xúc tu cũng tan thành mây khói.

Giờ này khắc này, trong đầu hắn chỉ có một câu nói trùng trùng điệp điệp quanh quẩn, thật lâu không thôi.

“Đồng ý, ta nguyện ý.”

Dường như là sợ Vương Thủ Triết không tin, nó hận không thể giơ tất cả xúc tu toàn thân lên để gia tăng độ tin cậy.

Thấy thế, Vương Thủ Triết cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Cuối cùng cũng thu phục được con Ma Thần thực cấp hai mươi này. Sau này, có nó ở đây, bên mình có thể tăng lên một con át chủ bài lớn.

Hy vọng đến lúc đó có thể mang tới một niềm vui bất ngờ lớn cho Chúa Tể.

…

Chương 145: Thu hoạch tương đối khá! Tiếp tục góp nhặt át chủ bài!

…

Sau khi Vương Thủ Triết ” thuyết phục” con quái vật xúc tu kia, mấy vị Tiên Đế, Hồng, cùng với nữ tử dị tộc kia, đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hồng lúc này cũng thu liễm khí tức.

Đã không có uy thế khủng bố kia phụ trợ, hắn nhất thời lại biến thành lão giả dáng người gầy gò, khuôn mặt rũ xuống bình thường không có gì lạ.

Hắn lăng không dạo bước, đi tới bên cạnh quái vật xúc tu kia, nhàn nhạt mở miệng: “Chỉ dựa vào tinh thần hồng lưu truyền tin tức, rất khó tiến hành câu thông phức tạp hữu hiệu, ta có một biện pháp có thể làm cho nó nhanh chóng học được ngôn ngữ Tiên Linh giới chúng ta.”

Nghe vậy, ngay cả Vương Thủ Triết cũng hơi kinh ngạc: “Tiền bối còn có thủ đoạn như vậy?”

“Chỉ là chút tài mọn mà thôi, cũng không có gì hiếm lạ.” Hồng mỉm cười lấy ra một bộ bảo vật bề ngoài phong cách cổ xưa dày nặng, tương tự như đạo thư.

Tiện tay chỉ một cái, bộ đạo thư liền giống như sống lại, lơ lửng đến trước người quái vật xúc tu.

Từng đạo quang ảnh sặc sỡ từ trong “Đạo thư” nở rộ ra, hóa thành từng đạo tin tức như mộng như ảo, như nước lũ hướng trong cơ thể xúc tu quái vật quán thâu mà đi.

Xúc tu của con quái vật này run rẩy một chút, dường như muốn né tránh, nhưng mới động được một nửa lại đột nhiên cứng đờ giống như nghĩ đến điều gì đó, cuối cùng vẫn không dám lảng tránh, cứng đờ tại chỗ đón lấy những dòng lũ tin tức này.

Sau một khắc, nó liền thống khổ vặn vẹo toàn thân, vươn dây leo xúc tu không ngừng rung rung, giống như là đang thừa nhận thống khổ không nên có.

Nhân cơ hội này, Hồng Đại giải thích một chút: "Năm xưa khi ta đi một chút dị giới tìm kiếm mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, luôn luôn sẽ gặp thời điểm ngôn ngữ không thông, bởi vậy nghiên cứu ra bộ đạo thư này, có thể trong khoảng thời gian ngắn đem ngôn ngữ hệ thống của chúng ta quán thông cho những sinh linh có trí tuệ khác, để tiến hành câu thông hữu hiệu. Bất quá bọn hắn ngay từ đầu sẽ không quá thuần thục, còn phải vừa dùng vừa tiêu hóa."

"Loại lợi dụng đạo thư này trực tiếp truyền thừa tri thức, ngược lại là phương pháp tốt." Ánh mắt Vương Thủ Triết sáng lên: "Nếu thủ đoạn này dùng trong nền giáo dục cơ sở của chúng ta, có thể tiết kiệm thời gian học tập cho bọn nhỏ, để bọn chúng có thể hấp thu càng nhiều tri thức trong thời gian ngắn."

"Thủ Triết tiểu tử, ngươi làm người đi." Thái Thượng Tiên Đế nghe vậy khóe miệng giật giật, tức giận nói: "Giáo dục tộc học của Vương thị các ngươi đã đủ biến thái rồi, thế mà ngươi còn muốn để cho bọn họ học tập hơn?"

"Điều này sao có thể?" Hồng hiển nhiên cũng đã nghe nói qua hình thức Tộc Học Vương thị, không khỏi bật cười khanh khách: "Một bộ Đạo thư như thế chế tác không dễ, không nói đến, bên trong cũng chỉ có thể gánh chịu một phần kiến thức ngôn ngữ. Mấu chốt nhất chính là, quá trình truyền thâu tin tức này sẽ sinh ra trùng kích lớn đối với ý chí tinh thần của người tiếp nhận, cần phải có thần niệm rất cường đại của Thuật giả, bọn nhỏ có thể chịu đựng không nổi."

Trong lúc nói chuyện, quái vật xúc tu đã bị động hoàn thành quán thâu ngôn ngữ.

Nó dựng thẳng một cái xúc tu dây leo lên, đầu xúc tu sinh trưởng ra một cái miệng giống như gai nhọn, thử nghiệm chấn động khẩu khí dùng ngôn ngữ Tiên Tộc mở miệng: "Chủ thượng, khi nào chúng ta hoàn thành bản mạng linh thực khế ước?"

Âm thanh của nó có chút bén nhọn chói tai, hơn nữa không quá thuần thục, nhưng đã có thể miễn cưỡng câu thông.

Bản mệnh linh thực khế ước?

Vương Thủ Triết nghe vậy trong lòng máy động.

Mặc dù nói theo cấp độ huyết mạch bổn nguyên sinh mệnh của hắn biến cao, dường như đã có thể dung nạp càng nhiều linh thực bổn mạng.

Nhưng thứ nhất, con Ma thần thực vật cấp hai mươi này thực lực quá mạnh mẽ, rất khó kết hợp thành công.

Thứ hai, hình dáng của nó quả thực quá khó coi, quá tà ác, Vương Thủ Triết thực sự không muốn kết linh khế bản mệnh với nó, đạt tới trình độ cộng hưởng sinh mệnh.

Dù sao loại bản mệnh linh thực khế ước này một khi kết xuống, quan hệ giữa người kết khế ước, so với kết làm vợ chồng quan hệ cũng không kém bao nhiêu, thậm chí càng thêm thân mật!

Loại tình huống này, kết khế tự nhiên phải cẩn thận.

Có điều trước mắt, Vương Thủ Triết đương nhiên không thể trực tiếp nói thật, nếu không thì việc này khó khăn lắm mới tích góp được một chút độ trung thành, không chừng đã trực tiếp bị trừ sạch rồi.

Lập tức, hắn nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy ta cần phải nhấn mạnh lý niệm của ta với ngươi một chút. Ta là một giống loài chú trọng ngang hàng, đạo hữu yêu đoàn kết Tiên Tộc, ta sẽ tôn trọng nhân cách và tương lai tự do của ngươi, sẽ không lấy bản mạng linh khế ra cưỡng ép trói ngươi cả đời.”

“?”

Quái vật xúc tu nghe vậy vẻ mặt ngây ngốc.

Mỗi một câu nói của Vương Thủ Triết dường như nó đều nghe hiểu, nhưng dường như mỗi một câu đều nghe không hiểu.

Không đợi nó kịp phản ứng, Vương Thủ Triết lại dùng giọng trang trọng bổ sung: “Ta sẽ coi ngươi là bằng hữu và đồng bọn, thậm chí là thân nhân, mọi người tín nhiệm lẫn nhau, cùng nhau cố gắng xây dựng tốt đẹp tương lai.”

“Tín nhiệm lẫn nhau? Bằng hữu cùng thân nhân?” Nghe nói như thế, quái vật xúc tu tựa hồ có chút xúc động, thậm chí có vài phần cảm động.

Nó vừa định đồng ý, Vương Thủ Triết lại chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Có điều cân nhắc đến hai người chúng ta mới vừa quen biết, tín nhiệm còn chưa hoàn toàn thành lập, làm chút phòng bị cần thiết cũng rất hợp tình hợp lý, ngươi nói có đúng hay không?"

Xúc tu quái vật liên tục gật đầu: "Hợp tình hợp lý."

"Ngươi chia cho ta một sợi thần hồn, cho ta bảo quản. Mặt khác ta sẽ trồng vào trong thần hồn của ngươi một đạo sinh mệnh bổn nguyên lạc ấn." Sau khi Vương Thủ Triết đưa ra yêu cầu, lại nhanh chóng trấn an nó nói: "Nhưng ngươi không cần lo lắng, chờ sau khi chúng ta tín nhiệm thành lập lại, ta sẽ trả lại thần hồn của ngươi, cũng sẽ giải trừ lạc ấn sinh mệnh bổn nguyên, đây chỉ là một loại bảo đảm cơ sở."

Bản năng xúc tu cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng đại khái là bầu không khí quá mức đúng chỗ, nó mơ mơ màng màng điểm xúc tu, biểu thị đồng ý.

Sau đó Vương Thủ Triết vừa trấn an nó vừa để nó mở rộng thần hồn, dung nhập lạc ấn bản nguyên sinh mệnh và lấy đi một sợi thần hồn.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi.

Đợi làm xong tất cả, Vương Thủ Triết mới ôn hòa cười nói: "Rất tốt, từ giờ trở đi, chúng ta chính là bằng hữu và đồng bọn thân mật, giúp đỡ lẫn nhau, cùng hoàn thành mục tiêu chung. Trong quá trình này, ta sẽ tận lực giúp ngươi, trợ giúp ngươi tìm được cơ hội đột phá cánh cửa bậc hai mươi mốt."

Quái vật xúc tu vốn còn có vài phần mất mát và nghi ngờ, nhưng nghe được lời hứa này của Vương Thủ Triết, sự lo lắng trong lòng hắn lập tức tan thành mây khói, bỗng nhiên dựng thẳng xúc tu, "nhìn chằm chằm Vương Thủ Triết, ngữ khí sắc bén mà hưng phấn: "Thật vậy sao? Thật sao? Ngươi thật sự giúp ta đột phá hai mươi mốt giai?"

"Đó là đương nhiên, chúng ta là bằng hữu thân thiết và không bao giờ từ bỏ." Vương Thủ Triết thuần thục vẽ bánh nướng, vẻ mặt đầy nghiêm túc và nghiêm túc.

Cái bánh vừa lớn vừa tròn này, quái vật xúc tu ăn từ thân thể đến thần hồn đều tràn ngập thỏa mãn.

Nó nhịn không được ở trong lòng miên man suy nghĩ, thoải mái nhớ tới tương lai.

Có một đồng bọn có được tánh mạng bổn nguyên cùng thân nhân, Ngải Sắt Lai Nhã ta tự nhiên thật hạnh phúc, hai mươi mốt giai tương lai có hi vọng a!

Một màn này khiến cho mấy vị Tiên Đế và Hồng tiền bối đều trợn mắt há hốc mồm.

Vương Thủ Triết lừa Ma Thần Thực như vậy thật sự tốt sao?

Hơn nữa loại ngữ khí cùng giọng điệu này, sao nghe quen tai như vậy?

Loại bánh này, dường như bọn họ cũng từng ăn qua?

Hơn nữa còn ăn rất ngon.

Có điều bọn họ cũng hiểu rõ, sở dĩ Vương Thủ Triết có thể lừa được Ma Thần Thực này, nguyên nhân là rất nhiều phương diện.

Một mặt, tự nhiên là bởi vì cây Ma Thần Thực này vốn không phải sinh vật mang tính xã hội. Nó cố nhiên bởi vì thường xuyên đi săn, ở trên kinh nghiệm săn bắn cùng chạy trốn phong phú, vô cùng giảo hoạt, nhưng ở trên khối xã giao cùng "người" này lại không có quá nhiều kinh nghiệm, có chút đơn thuần cũng hợp tình hợp lý.

Ngoài ra, dấu ấn sinh mệnh bản nguyên Thủ Triết gieo cho hắn, bởi vì thực lực hai bên chênh lệch khá lớn, căng hết cỡ cũng có thể duy trì ngàn năm.

Đây chỉ là lạc ấn ngàn năm, đối với thực vật Ma Thần mà nói có chút không đau không ngứa, mâu thuẫn trong lòng tự nhiên cũng sẽ không nặng như vậy.

Hơn nữa, Vương Thủ Triết chính là huyết mạch bản nguyên sinh mệnh, có lực hấp dẫn tự nhiên đối với các loại linh thực.

Bởi vậy bộ đồ vật này nhìn như đơn giản, nhưng hơn phân nửa người bên ngoài không cách nào phục chế.

Lúc này, công chúa Tinh Trần ở bên cạnh cũng trao đổi với Hồng tiền bối.

Tỉ thí mặc dù cũng có thể giao lưu, nhưng quá phiền toái, một khi dính đến nội dung tương đối phức tạp sẽ trở nên thập phần gian nan, nàng đồng dạng hi vọng đạt được ngôn ngữ quán thâu.

Hồng tiền bối cũng không từ chối, đồng dạng dùng ngôn ngữ đạo thư truyền cho nàng một lần.

Sau một hồi thống khổ, Tinh Trần công chúa bước đầu nắm giữ ngôn ngữ Tiên Linh giới.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của nàng rạng rỡ quét về bốn phía, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng trao đổi.

Dáng vẻ kia, giống như là học được một kỹ năng mới, khẩn cấp muốn thực hành một phen.

Mà trong quá trình này, sự chú ý của Vương Thủ Triết vẫn đặt trên người quái vật xúc tu.

Thông qua giao lưu với nó và nghiên cứu của nó, Vương Thủ Triết có thể xác định trên bản chất nó vẫn là thực vật, nhưng có một phần đặc tính của động vật.

Hơn nữa nó am hiểu rất nhiều thứ, có Thiên Uyên không gian truyền tống, quấn quanh, quật đánh, phân liệt thân thể, tái sinh, năng lượng thôn phệ, khôi lỗi hóa vân vân, gần như tất cả đều là kỹ năng đặc thù.

Có thể nói, ngoại trừ khuyết thiếu kỹ năng có tính sát thương mạnh bạo phát ra, nó gần như không có khuyết điểm, năng lực chiến đấu tổng hợp tương đối cường hãn.

Đây chính là năng lực hiện tại mà Vương Thủ Triết cần.

Nếu như nhất định phải nói còn thiếu sót gì đó, đại khái chính là, nó cũng không phải là linh thực có tính chất sản xuất.

Nói ngắn gọn, nó không giống các sản phẩm như Thái Âm Minh Hồn Thụ, Sinh Mệnh Thần Thụ, linh trà, linh quả có thể sản xuất ra hiệu quả kỳ diệu.

Cũng không thể từ trên người nó cắt một đoạn xúc tu, coi như biển lớn ngâm trà uống?

Hoặc là dùng xúc tu xào rau hẹ để bù hình, thu hoạch được một ít công dụng kỳ diệu?

Bất quá cân nhắc đến ngoại hình tà ác làm cho người ta tê cả da đầu kia của nó, đoán chừng cho dù có chút tác dụng kỳ diệu, cũng không có người nguyện ý thử.

"Đúng rồi, còn chưa hỏi tên của ngươi và thế giới nào?" Vương Thủ Triết cưỡng ép vứt bỏ tạp niệm trong lòng, chuyển dời đề tài.

Xúc tu quái vật thành thật trả lời: "Ta tên là Ngải Sắt Lai Nhã. Ta là tự nhiên mẫu thần của thế giới chúng ta, sinh ra trong hỗn độn, có được địa vị cao thượng."

"Tự nhiên mẫu thần? Ngải Sắt Lai Nhã?"

Câu trả lời này đương nhiên khiến đám người Vương Thủ Triết kinh ngạc không thôi, đồng loạt liếc mắt.

Đây thế mà lại là ý thức của nữ giới!!?

Khiến người ta tê cả da đầu, có chút khó mà chấp nhận được.

Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật cũng hợp tình hợp lý, dù sao, đa số thực vật ý thức giới tính đều tương đối dễ dàng khuynh hướng giống cái.

"Cái tên Ngải Sắt Nhã…" Vương Thủ Triết cau mày, cảm thấy cái tên này quá mức xuất sắc, cân nhắc nói: "Nếu không vào gia đình đổi một phong cách khác, gọi là 【Vương Đại Sí】 thì sao? Điều này đại biểu cho tên của thân nhân Vương thị chúng ta."

Vương Đại Xúc? Tên của người thân?

Quái vật xúc tu không có chống đối với việc này, ngược lại còn lộ ra vẻ cao hứng, lúc này vui sướng đồng ý.

Sau đó, Vương Đại Sờ bắt đầu lải nhải nói vận mệnh bi thảm của mình. Cái gì thế giới của bọn chúng bị hủy diệt, nó vô cùng khó khăn chạy ra, chạy trốn tới thế giới này, vốn định tìm một chỗ yên tĩnh trốn đi chữa thương.

Kết quả không phải hôm nay bị đám người này đánh, mà là ngày mai bị lão quái vật hình người kia đuổi giết, không được an bình, nó chỉ có thể mạo hiểm đi ra ngoài săn bắn, hy vọng có thể đạt được lực lượng mạnh hơn thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa có cơ hội trở về báo thù.

Một phen nói chuyện này, công chúa Tinh Trần ở một bên nghe được sửng sốt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Nói như vậy, vận mệnh của nó chẳng phải giống như các nàng sao?

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, con quái vật xúc tu hung thần ác sát này, lại cũng là tiểu đáng thương của một nước mất nhà tan.

Đồng bệnh tương liên, địch ý của Tinh Trần công chúa đối với Vương Đại Xúc đều tiêu tán rất nhiều.

Vẻ mặt của Vương Thủ Triết cũng trở nên nghiêm túc, trịnh trọng vỗ vỗ xúc tu của nó nói: "Ta vừa nói rồi, chúng ta là bằng hữu và đồng bọn, cũng là thân nhân. Đợi chúng ta giải quyết xong nguy cơ của Tiên Linh giới, sau khi trưởng thành đến bậc thứ hai mươi mốt, sẽ đến thế giới của ngươi báo thù giúp ngươi."

Vương Đại S Xúc nghe vậy, nhất thời kích động đến xúc tu toàn thân đều bắt đầu vũ động, tình cảm kích động tràn ngập trong lời nói, độ trung thành lại bễ nghễ bão táp, thậm chí bắt đầu chủ động dùng xúc tu cọ lên người Vương Thủ Triết.

Tiếp theo, nó lại nhìn bốn phía một chút, cảm thấy hình tượng của mình và đại gia hỏa không hợp nhau. Vì để dễ dung nhập vào đại gia đình, Vương Đại Sí cảm thấy cần phải thay đổi hình tượng của mình một chút.

Nó hỏi: "Nếu như ta biến thành sinh vật hình người, nên dùng khuôn mẫu gì để tham khảo mới tốt?"

Đây là muốn hóa hình rồi.

Là sinh vật cường đại cấp hai mươi, thân thể Vương Đại Sờ sớm đã hòa làm một thể với lực lượng pháp tắc, biến thành hình thái giữa sinh vật năng lượng và sinh vật pháp tắc, tự nhiên là có thể hóa hình.

Chỉ bất quá, trước kia nó căn bản không có nhu cầu hóa hình, lúc này mới một mực hoạt động ở trạng thái nguyên hình.

Nghe được lời nói của Vương Đại Sí, Hạo Thiên Kiếm Đế vẫn chưa hề lên tiếng bỗng ưỡn thẳng người, vừa định tự đề cử bản thân một chút thì lúc sắp mở miệng lại bị kẹt lại.

Bởi vì hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, Vương Đại tiếp xúc với một nữ nhân.

Dừng một chút, hắn dùng thanh âm nhu hòa có từ tính nói: "Ngươi tham khảo Tử Vi tiên đế, hoặc là Tinh Trần công chúa kia cũng không tệ."

Vương Đại Sờ nhìn Tử Vi Tiên Đế, lại nhìn thoáng qua Tinh Trần công chúa, thoạt nhìn tựa hồ có chút khó xử cùng giãy dụa, qua một hồi lâu, nó mới hạ quyết tâm nói: "Cứ dựa theo nàng ta đi."

Sau đó, thân thể của Vương Đại xúc động và xúc tu bắt đầu uốn éo, dần dần biến ảo về phía hình người.

Tuy rằng trong lòng công chúa Tinh Trần có chút chán ghét, nhưng vẫn là nhịn không được gắng gượng, theo bản năng triển lộ ra tư thái càng tốt đẹp hơn, đồng thời khóe miệng hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ, miễn cho Vương Đại kia xúc chiếu hổ họa miêu không thành, làm bẩn hình tượng của nàng.

Một màn như vậy khiến chúng Tiên Đế và Vương Thủ Triết đều có chút mong đợi.

Hình tượng trước đó của Vương Đại Xúc quá xấu xí, nếu có thể trở nên xinh đẹp một chút, mọi người từ trình độ tiếp nhận tâm lý cũng sẽ cao hơn không ít.

Không bao lâu sau, Vương Đại rất cố gắng hoàn thành hóa hình.

Xuất hiện ở trước mặt mọi người là một nữ tử mập mạp màu da ngăm đen, toàn thân mũm mĩm, cánh tay ở đầu ngón tay không phải ngón tay người bình thường, mà là từng cây xúc tu tà dị mà trắng nõn, lộ ra vẻ khác thường mà khủng bố.

Mọi người thấy thế, đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Này này này, hình tượng này thật sự là chiếu theo Tinh Trần công chúa hóa hình mà ra? Là bọn hắn mù hay là xúc tu này có chỗ nào không đúng?

Ngược lại Vương Đại Xúc chính mình, hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

Cô tiện tay vung ra một màn sáng, kiểm tra hình tượng của mình, gương mặt rất hài lòng: "Hình tượng này không tệ, rất

hoàn hảo.”

Hai mắt Tinh Trần công chúa dại ra, toàn thân run rẩy, giống như bị liên tục bổ mấy trăm đạo thiên lôi, nhìn như cả người đều không tốt lắm.

Khóe miệng Vương Thủ Triết cũng hơi giật giật, chần chờ trong chớp mắt, mới uyển chuyển mở miệng: “Đại xúc, có thể nói đơn giản tình trạng tâm lý của ngươi không?”

Vương Đại nhìn lướt qua công chúa Tinh Trần đang ngây ra như phỗng, lại nhìn vẻ mặt của những người khác, không nhịn được lắc đầu thở dài: “Ài ~~ ta đã cố hết sức hóa hình tiêu chuẩn của nàng rồi, chỉ là trong lòng vẫn có chút kháng cự nho nhỏ. Bởi vì nàng quá xấu, cả người gầy quá đi, một chút cũng không mượt mà. Hơn nữa vừa nhìn liền thiếu năng lượng dự trữ, năng lực kháng đánh yếu không được.”

“Cho nên, ta liền đem hình tượng của nàng xóa sạch đi một chút, kết quả thu hoạch được một cái bên ngoài không tệ. Các ngươi nhìn xem thân thể này của ta thịt, chịu đòn cỡ nào? Nhìn qua chính là năng lượng dự trữ đầy đủ, bộ dáng không dễ chọc.”

“Còn có những xúc tu này, có tính thực dụng cùng tính mỹ quan, so với ngón tay của các ngươi linh hoạt tốt hơn nhiều.”

Trong nháy mắt này, cả người Tinh Trần công chúa đều trở nên ngơ ngơ ngác ngác, tựa như bị ô nhiễm, trong đại não là một mảnh hỗn độn.

Vương Thủ Triết cũng bị chấn nhiếp, cười khan một tiếng nói: “Được rồi, đại xúc ngươi vui là được rồi.”

Dựa theo đạo lý, thu phục được một con Ma Thần thực vật cấp hai mươi hắn là rất cao hứng, nhưng hắn luôn cảm thấy có chút tang.

Điều duy nhất khiến hắn vui mừng là có lẽ Chúa Tể tương lai còn chết hơn hắn.

Cũng may rất nhanh, tin tức đến từ nữ nhi bảo bối Vương Ly Dao đã cứu vớt lão phụ thân Vương Thủ Triết.

Nàng đã tiến vào chỗ trung tâm của mảnh Hỗn Loạn Thiên Hồ này, hơn nữa nhanh chóng thăm dò di tích Cổ Thần Khuyết

vẫn lạc.

Sau một phen thăm dò và sửa sang lại, thu hoạch tương đối khá.

Trong đó thứ đáng giá nhất đương nhiên phải kể đến một đạo Tiên Thiên Thần Thủy kia.

Màn sáng xanh thẳm kia chính là một trong những thủ đoạn của Tiên Thiên Thần Thủy, mà căn cứ vào cảnh tượng bất đồng, còn có thủ đoạn bất đồng, cái này không thể nghi ngờ sẽ tăng cường rất nhiều sức chiến đấu của Vương Ly Dao.

Ngoài ra, Cổ Thần Trạc còn để lại rất nhiều Hỗn Độn linh thạch, Hỗn Độn kết tinh và chúng thần chi nguyên, những vật tư tài nguyên này đều là chất dinh dưỡng mà một đám cường giả cần.

Điều khiến Vương Thủ Triết cảm thấy hứng thú nhất chính là chỗ trung tâm của di tích lại có một thần mạch thượng cổ hệ thủy thập nhất phẩm.

Trong Thần Mạch sinh trưởng một cây thần dược thập ngũ phẩm thành thục 【Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Liên】.

Thần dược cấp bậc như thế, nhìn chung toàn bộ Tiên giới đều cực kỳ hiếm thấy.

Mà Vương Thủ Triết có được nó, tương lai sẽ có cơ hội tự mình thúc đẩy bồi dưỡng Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Liên Thập Ngũ Phẩm.

Đương nhiên điều này cũng phải chờ huyết mạch của hắn lại hướng lên trên một chút, nếu không tốc độ thôi hóa quả thực quá chậm.

Đương nhiên, muốn có được di sản Cổ Thần Khuyết cũng không phải là hoàn toàn không có điều kiện.

Cổ Thần Cáo để lại một đống thủy hệ tinh hạch sau khi Tu tộc chết lưu lại, hy vọng nhờ hậu nhân tìm được hậu duệ Cô tộc, đem các nàng bồi dưỡng lần nữa.

Đối với điểm này, Vương Ly Dao cũng vui vẻ tiếp nhận.

Bởi vì nàng nhớ rõ, trong hư không cách Phá Diệt chi vực không xa, có một chủng tộc nghi là hậu duệ Cô tộc sinh tồn.

Thủ lĩnh của các nàng tên là Thương Lan Nữ Vương, năm đó Vương Ly Tiên còn thường bán thủy tinh cầu cho các nàng để đổi lấy tài nguyên phong phú.

Sau khi xử lý xong di sản Cổ Thần Khuyết lưu lại.

Ba vị Tiên Đế cùng đám người Vương thị, liền dẫn theo các vị công chúa Tinh Trần khách đến từ dị vực, đi trước tới căn cứ đi tới Tiên Tộc.

Mà Vương Thủ Triết, Thái Thượng Tiên Đế và Hồng tiền bối thì tiếp tục xâm nhập Cổ Thần chiến trường, đi tới sào huyệt bí mật Vương Đại Xúc.

Căn cứ vào quan hệ của mọi người, bằng hữu, thân nhân, Vương Đại đã chạm đến tài sản trong sào huyệt, Vương Thủ Triết đương nhiên cũng có nghĩa vụ giúp nó kiểm kê một chút.

Sào huyệt bí mật Vương Đại Xúc chính là một không gian nhỏ được cải tạo từ không gian nghiền nát, ẩn giấu trong một khe hở không gian tương đối ẩn nấp trong không gian hỗn loạn.

Ở trong sào huyệt của Vương Đại Xúc còn có một con Tai Biến Thú thập cửu giai làm tiểu đệ, Tai Biến Thú còn có một đám Thiên Uyên Ma Sát làm tay chân, xem như là một thế lực nhỏ không tệ.

Tuy nhiên bên trong sào huyệt của Vương Đại Sờ lộn xộn, toàn bộ giống như là một bãi rác.

Bất luận là Ma Thần Thực Vương đại xúc, hay là tiểu đệ tai biến thú, hiển nhiên đều không quá quét dọn vệ sinh, bởi vậy Vương Thủ Triết mang tâm tính hỗ trợ, dọn dẹp một chút sào huyệt của Vương Đại Xúc, từ đó thanh lý ra không ít tài nguyên Hỗn Độn, khoáng vật, hài cốt, cùng với nguồn gốc chúng Thần.

Thậm chí, bọn họ còn từ trong đống rác lấy ra một cái Tiên Đế Đế Ấn, một quả tinh hạch chí tôn Ma tộc, cùng với số lượng không ít đạo thư, Thánh Đồ, Ma tộc đại thống lĩnh tinh hạch, Ma Chủ tinh hạch, cùng với tinh hạch của hung thú…

Ngay lúc Thái Thượng Tiên Đế xoa tay, hưng phấn chuẩn bị chia một đợt chiến lợi phẩm siêu việt.

Vương Thủ Triết lại dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn nói: "Thái thượng tiền bối, ai sẽ chia tài nguyên của bằng hữu, đồng bọn, thân nhân cho là chiến lợi phẩm?"

"Ách…" Thái Thượng Tiên Đế kinh ngạc trợn tròn hai mắt, nhìn thẳng về phía Vương Thủ Triết.

Sau một lúc lâu, hắn cũng không có lời gì để nói, không cách nào phản bác.

Hiện tại Vương Đại Xúc là ma thần thực của Vương thị, sao có thể cướp?

"Thái thượng tiền bối, mắt chúng ta phải nhìn xa một chút, đợi sau khi thu thập xong Ma tộc, dị vực sẽ có thiên địa rộng lớn chờ chúng ta thăm dò." Vương Thủ Triết an ủi.

Có điều, cuối cùng Vương Thủ Triết cũng không bạc đãi chư vị Tiên Đế, biểu thị một đợt thu hoạch lượng lớn của chúng thần chi nguyên này, hợp thành 【Đạo cải tinh hoa】, sau 【bản Đạo cải tinh hoa】 sẽ ưu tiên cung ứng Tiên Đế cho chư vị hỗ trợ.

Ngoài ra, Vương Thủ Triết cũng sẽ chia ra bao lì xì, cho chư vị Tiên Đế và Hồng tiền bối.

Về phần những tài nguyên của Vương Đại Xúc, theo kiến nghị của Vương Thủ Triết, tất cả sẽ đổi thành điểm cống hiến của Vương thị.

Đây sẽ là một giá trị cống hiến cực lớn.

Mà Vương Đại dùng điểm cống hiến của những gia tộc này có thể đổi lấy tất cả tài nguyên trong gia tộc, bao gồm bổn nguyên tinh hoa sinh mệnh của Vương Thủ Triết.

Đây chính là tài nguyên mấu chốt để nó thăng cấp lên nhị thập nhất giai.

Kết quả như vậy, xem như tất cả đều vui vẻ.

Sau khi thu hoạch được món tài nguyên này, nguy cơ tài nguyên ngày càng căng thẳng của Vương thị cũng coi như được giải quyết sơ bộ.

Điều này cũng làm cho tâm tính vốn hơi có chút căng thẳng của Vương Thủ Triết lỏng lẻo hơn không ít, càng có lòng tin

tách rời cổ tay với Chúa Tể.

…

Chương 146: Lão nương ta làm phản! Thà rằng đi quỳ Vương Thủ Triết?

…

Sau một khoảng thời gian.

Ma giới.

Thành chủ, Bắc vực.

Sân hành hình.

Với tư cách là kiến trúc tiêu chuẩn của Bắc Vực, nơi này đã tồn tại rất nhiều năm, mỗi một viên gạch ở đây đều đã uống no sương gió.

Cũng không biết có phải máu tươi thấu xương hay không, mặt ngoài gạch đá lộ ra huyết sắc đỏ sậm như có như không, đìu hiu mà thê lương, lộ ra áp lực khó hiểu.

Trên đài hành hình ở trung tâm sân hành hình, dựng thẳng từng cây cột.

Toàn thân những cây cột đỏ thẫm, phảng phất như do máu tanh tưởi tạo thành, tản ra khí tức âm tà ô uế, làm cho linh hồn người ta phát run sợ.

Từng con quái vật hình dáng quỷ dị, lạnh lẽo đáng sợ, lại sinh động như thật khắc đầy thân trụ, răng nanh sắc nhọn như côn trùng, như thú mà không phải thú, thật giống như ác ma bò ra từ sâu trong Cửu U khiến người ta sởn gai ốc.

Những ma quái vật này, tên là 【Cửu U Phệ Hồn Quái】, là một loại quái vật chỉ sợ trong văn hóa cổ lão của Ma tộc.

Theo truyền thuyết, nó lấy hồn phách của Ma tộc làm thức ăn, mà một khi hồn phách của Ma tộc nào đó bị nó ăn mất, thì sẽ vĩnh viễn chìm đắm trong cơ thể của quái vật.

Phải biết rằng, đối với Ma tộc cao đẳng mà nói quan trọng nhất chính là linh hồn.

Đối với Ma tộc cường đại cấp bậc này mà nói, cho dù thân thể bị hủy, chỉ cần có một tia tàn hồn chạy thoát, liền đều có cơ

hội sống lại, nhưng một khi bị Cửu U Phệ Hồn Quái thôn phệ, vậy ngay cả một chút cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cũng bởi vậy, tất cả Ma tộc đều có sự sợ hãi tự nhiên phát ra từ sâu trong linh hồn của Cửu U Phệ Hồn Quái.

Lúc này.

Những cây cột như bị nhiễm những vết máu kia, nguyên một Ma tộc đang bị trói buộc, tổng số lượng không dưới mấy trăm cây.

Trong đó, trên mười cây cột phía trước nhất có hình thể Ma tộc khác nhau, vừa nhìn đã biết là cường giả cấp bậc Đại thống lĩnh Ma tộc thực lực cường đại.

Tên ở phía trước nhất, u ảnh toàn thân tản ra ma khí màu đen lạnh lẽo, chính là tâm phúc ái tướng dưới trướng của Chí Tôn Ác - Ám Minh chủ quân!

Cửu U Phệ Hồn Quái bên trong cột như côn trùng, vươn ra một loạt móng vuốt đối xứng, một mực khóa chặt Ám Minh chủ quân trên thân trụ.

Đầu móng vuốt Phệ Hồn quái này đâm thật sâu vào trong cơ thể của hắn, mà khẩu khí thì chống đỡ đầu Ám Minh chủ quân, nhỏ ra chất lỏng tanh hôi trong suốt, phảng phất cố nén dục vọng thôn phệ hồn phách của nó.

Loại hình phạt này chính là hình phạt tàn nhẫn cổ xưa nhất trong Ma tộc, đại biểu cho hồn phách của Ma tộc sẽ vĩnh viễn trầm luân và thống khổ.

Trước đài hành hình.

Dáng người khôi ngô, 【 Cự Lực Vương 】 cơ bắp cuồn cuộn màu xám đen đang nghiêm mặt, trước mặt mọi người tuyên bố tội trạng của Hình Ma tộc: “Những phản đồ này đều là phản đồ tổ chức thành viên của Huyết Sắc bình minh. Chúng nó ruồng bỏ thành chủ vĩ đại, ruồng bỏ tín ngưỡng của Ma tộc…”

Thanh âm của hắn vang vọng khắp chung quanh đài hành hình như chuông sớm, vang vọng trong lòng mỗi người đang vây xem Ma tộc.

Chung quanh đài hành hình vây quanh một mảnh ma tộc đông nghịt.

Những Ma tộc này thần thái khác nhau, có cái đang chụm vào một chỗ, xì xào bàn tán, nhỏ giọng nghị luận, thóa mạ đám phản đồ Ma tộc trên đài hành hình, cũng có chút trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn một màn này, trong đáy mắt thần quang tối nghĩa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà, chỉ cần không phải người mù, là có thể nhìn ra được, trong Ma tộc vây xem tựa hồ có một cỗ lực lượng vô hình đang ấp ủ, tạo thành một cỗ khí tức áp lực cực kỳ.

Cho dù là những ma tộc võ trang hạng nặng, đứng trước đài hành hình đều có thể cảm nhận được cỗ áp lực và nguy hiểm càng ngày càng mạnh, càng ngày càng giống như thực chất.

Mà ngay ở đài hành hình bên này, đang tiến hành lưu trình hành hình đâu vào đấy.

Đài hành hình xa xa.

Một tòa lầu các gồm cả Ma tộc đại khí và Tiên Tộc tinh xảo, phong cách hết sức đặc thù.

Một trong tứ đại chí tôn dưới trướng chúa tể Bàn, cường giả Ma tộc thống lĩnh thân vệ 【 Chí Tôn 】 đang có chút lười nhác ngồi dựa vào ghế rộng.

Trong tay hắn bưng một chén trà màu đỏ sậm, có chút không để ý thổi phồng lơ lửng ở mặt ngoài, giống như viên cầu màu đỏ tươi giống như tròng mắt, mà nhẹ nhàng hớp một ngụm, động tác thong thả ung dung, tràn đầy ngạo mạn cùng ưu nhã kiểu quý tộc.

Nước trà vào miệng, hắn hơi híp mắt, trên mặt lộ ra biểu tình thích ý.

Ma tộc và Tiên Tộc giằng co ước chừng hai ngàn vạn năm.

Trên thực tế ngoại trừ Chúa Tể Bàn, tất cả Ma tộc còn lại đều là hậu duệ Ma tộc sinh ra trong Tiên Linh giới.

Nói khoa trương một chút, tuyệt đại bộ phận tổ tông mười tám đời của Ma tộc đều được sinh ra ở trong Tiên Linh Giới.

Tự nhiên mà vậy, chi Ma tộc này cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng phương diện Tiên Tộc, ví dụ như phong cách kiến trúc, tỷ như bộ phận thói quen sinh hoạt, tỷ như phong cách

ngôn ngữ cùng từ ngữ hội tụ, thậm chí còn có bộ phận thẩm mỹ,…

Uống trà, chính là một trong những ảnh hưởng của việc này.

Chẳng qua trà của ma tộc cũng có phong cách độc đáo của riêng mình.

Ví dụ như những thứ màu đỏ tươi như tròng mắt còn sống kia, gọi là 【Xích Huyết Quả】.

Nó sinh ra từ Xích Huyết Mẫu Ma Thụ, sinh trưởng chậm chạp, từ khi nở hoa đến kết quả cần thời gian dài dằng dặc, mà sau khi hái được trái cây, lại phải trải qua một loạt công nghệ phức tạp, mới có thể chế thành Xích Huyết Quả Trà vô cùng trân quý này.

Xích Huyết Quả Trà có cường đại thân thể Ma tộc, hiệu quả duy trì tinh lực đặc biệt, được nội bộ Ma tộc hoan nghênh.

Nhất là Xích Huyết Quả cực phẩm do bán bộ Chí Tôn cấp bậc Xích Huyết Ma Thụ sản xuất ra, là trân quý nhất, Ma tộc bình thường căn bản ngửi cũng ngửi không được.

Lúc này.

Chí Tôn Khuyết đang chậm rãi uống trà, ánh mắt xuyên thấu qua song cửa, nhìn cảnh tượng trước đài hành hình phía xa, ánh mắt nghiền ngẫm, dường như đang chờ đợi một trò hay.

“Chủ thượng, cái bẫy này của chúng ta, có phải bố trí quá mức rõ ràng hay không? Ta lo lắng tên Chí Tôn Ác kia căn bản không dám xuất hiện.” Một vị Đại thống lĩnh Ma tộc phụng dưỡng Chí Tôn Tỳ Hưu bên cạnh, khuôn mặt đỏ thẫm hơi nhíu mày, có chút lo âu thấp giọng nói thầm.

Đại thống lĩnh có thể canh giữ bên cạnh Chí Tôn Khuyết vào thời khắc mấu chốt tất nhiên không phải hạng người bình thường.

Vị Đại thống lĩnh khuôn mặt đỏ thẫm này, trong cơ thể tựa hồ ẩn chứa khí tức hoả diễm đáng sợ, tên là 【Mặt đỏ Quỷ Vương】, chính là nửa bước cường giả cấp Chí Tôn tiếng tăm lừng lẫy của toàn bộ Ma tộc.

Dù Chí Tôn Tễ muốn đơn đối đơn trừng phạt hắn, cũng phải hảo hảo phí một phen tay chân, thậm chí một chiêu vô ý, còn có khả năng để đối phương chạy thoát.

"Rõ ràng thì sao?" Khóe miệng Chí Tôn bễ nghễ nhếch lên cười khẩy: "Ta cố ý để người khác nhìn ra đây là một cạm bẫy. Chí Tôn tên kia, xưa nay không công khai trung thành với chủ thượng, đối xử với huynh đệ dưới trướng ư?"

"Bản chí tôn hôm nay chính là muốn nhìn một cái, hắn đến tột cùng sẽ vì chủ thượng mà từ bỏ huynh đệ, vẫn sẽ vì huynh đệ mà từ bỏ chủ thượng!"

Quỷ Vương mặt đỏ lập tức lộ ra dáng vẻ "bừng tỉnh đại ngộ", liên tục tán thưởng: "Chủ thượng anh minh, đây chính là một dương mưu. Nếu như hắn không đến, chúng ta liền giết gà dọa khỉ, đả kích Huyết Sắc bình minh cùng Chí Tôn ác liệt."

"Nếu như hắn đến, đó chính là tự chui đầu vào lưới!"

Chí Tôn Tầm tiếp tục uống trà, lạnh nhạt nói: "Chủ thượng vĩ đại chung quy vẫn là nhớ tình cũ, có chút mềm lòng. Chúng ta những kẻ làm thủ hạ này, tự nhiên phải thay chủ thượng phân ưu giải nạn."

"Chủ thượng anh minh."

Quỷ Vương mặt đỏ lần nữa bày ra thái độ vui lòng phục tùng.

Trong lúc nói chuyện.

Trước đài hành hình, Cự Lực Vương đã đọc xong tội trạng.

Sắc mặt hắn nghiêm túc nhìn về phía Ám Minh chủ quân, trầm giọng nói: "Ám Minh, chủ thượng nhà ta chuẩn bị cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần ngươi khai ra tất cả đồng bọn với ta, rồi sám hối với chúa tể vĩ đại, thì ta tha cho ngươi một mạng! Nếu không, hồn phách của ngươi vĩnh viễn sẽ đắm chìm trong cơ thể của Cửu U Phệ Hồn Quái, vĩnh viễn thống khổ không thể xoay người."

Đôi mắt Ám Minh chủ quân khẽ nâng, lạnh lùng nhìn thoáng qua Cự Lực Vương, cao giọng nói: "Hắc ám của hỗn độn cuối cùng cũng sẽ đi qua, ánh bình minh huyết sắc chắc chắn sẽ đến."

Nghe vậy, tinh thần quần ma đi theo chịu hình trên những cây cột đằng sau kia chấn động, cũng cao giọng ngâm xướng khẩu hiệu tương tự.

Trong lúc nhất thời, quần ma kích động, tạo nên thanh thế không nhỏ.

Đám ma xem xung quanh lập tức ồ lên.

Đương nhiên hỗn độn là chỉ Chúa Tể Bàn Bàn. Hắn luôn tuyên bố mình đã nhận được truyền thừa từ Chúa Tể hỗn độn, đang thực hiện di mệnh của Chúa Tể hỗn độn.

Mà ánh bình minh đỏ tươi chính là Chí Tôn Minh - người được Chúa Tể màu máu ban tặng.

Lời này của Ám Minh chủ quân phiên dịch chính là thời đại chúa tể Bàn Bàn cuối cùng sẽ qua đi, thời đại Chúa Tể huyết sắc kế thừa Chí Tôn thống trị tất sẽ đến.

Cự Lực Vương biến sắc, quát to một tiếng: “Hành hình!”

Y vừa dứt lời, bên trong những cây cột kia lập tức có đạo đạo hắc diễm bay lên, hướng về phía chúng ma chịu hình thôn phệ mà thôn phệ.

Đồng thời, Cửu U Phệ Hồn quái giống như vật còn sống trên cây cột cũng co móng vuốt lại mãnh liệt, cái mồm dữ tợn muốn đâm xuyên hồn phách chịu hình chúng ma.

Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc này.

Giọng nói to đột nhiên vang lên giữa quần ma: “Lũ sáng sớm màu máu chắc chắn sẽ tới! Động thủ!”

Trong khi nói chuyện, một đạo ma tộc cường đại toàn thân thiêu đốt quang diễm màu đỏ tươi, tựa như máu tươi ngưng tụ thành cũng đã từ dưới đài hành hình nhảy lên, tiện tay nhấc lên, biển máu đầy trời xé rách hư không mãnh liệt cuốn đến, hóa thành thao thiên cự lãng chụp tới Cự Lực Vương!

Vị ma tộc cường đại này, rõ ràng là vua của máu tươi!

Một thân tín tâm phúc khác của Chí Tôn Ác.

Cùng lúc đó, bên trong quần ma vây xem, từng đám Ma tộc cũng nhao nhao nhảy ra ngoài, hô khẩu hiệu, bạo khởi tốc độ, giống như là thủy triều đánh sụp thủ vệ, xông lên đài hành

hình, đánh nổ những cây cột kia, cứu được đồng bạn thụ hình, sau đó bao bọc những đồng bạn được cứu ra điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

Trên khán đài cao cao tại thượng.

Chí Tôn Tễ vẫn chậm rãi uống trà, thoạt nhìn không chút hoang mang, mặc cho thế cục phía dưới hỗn loạn thế nào, cũng không thấy mảy may vội vàng xao động.

"Quả nhiên là một đám ngu xuẩn." Thần sắc hắn bình tĩnh, trong giọng nói mang theo một loại phong khinh vân đạm, "Mặt trần, theo kế hoạch động thủ."

"Vâng, thưa chủ thượng."

Khóe miệng Quỷ Vương mặt đỏ nhếch lên, nhe răng cười đầy tàn nhẫn.

Sau một khắc, hắn liền hóa thành cuồn cuộn Xích Diễm ra khỏi lâu đài, suất lĩnh phục binh mai phục ở gần đó, bao vây xung quanh người của Huyết Sắc bình minh.

Những phục binh này đều là thân vệ dưới trướng chúa tể Bàn, do Chí Tôn Thát thống soái, tự nhiên là tinh nhuệ cao cấp nhất toàn bộ Ma giới!

Mà những Ma tộc Huyết Sắc Lê Minh kia, tuy rằng Bán Bộ Chí Tôn cấp Huyết Huyết Chi Vương đích xác rất mạnh, nhưng số lượng Ma tộc còn lại tuy nhiều, nhưng lại tốt xấu lẫn lộn, còn phải chiếu cố những huynh đệ chịu hình.

Thực lực tổng thể so với những thân vệ tinh nhuệ của chúa tể Bàn không phải kém hơn một chút.

Mà phụ cận đài hành hình này bố trí ma trận, hạn chế tất cả thủ đoạn không gian bỏ chạy, trừ phi thực lực đạt tới nửa bước Chí Tôn, nếu không muốn xé mở không gian chạy trốn cũng khó như lên trời.

"Giết cho ta! Một tên cũng không để lại!"

Quỷ Vương mặt đỏ hưng phấn rống to, hóa ra mặt quỷ hoả diễm to lớn dữ tợn đáng sợ, tản ra ma uy thao thao.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống.

Lập tức có hơn mười ma tộc huyết sắc bình minh bị thân vệ tinh nhuệ tiêu diệt, ngay cả hồn phách cũng bị ma trận phụ cận phong bế, chạy thoát không ra.

Thế cục ác liệt như vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những người ở trong bình minh màu máu kia không bao lâu nữa sẽ toàn quân bị diệt, ngay cả vua của máu tươi cũng khó có thể chạy thoát.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Một tiếng thở dài thâm thúy như uyên thâm vang lên.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Chí Tôn Lân cao lớn như Nhạc, thân thể mặc ma khải nặng nề xuất hiện trên không đài hành hình.

Là cường giả cấp chí tôn, thực lực của hắn ở trước mặt những thân vệ tinh nhuệ kia có ưu thế nghiền ép, vừa mới xuất hiện, uy áp khủng bố không gì sánh kịp liền lấy hắn làm tâm tròn khuếch tán ra, trong khoảnh khắc trấn áp mảnh không gian này.

Chỉ một quyền, hắn đã bức lui Cự Lực Vương đang vây công vua máu tươi, lại một cước nữa, hắn lại bức lui Quỷ Vương mặt đỏ, lập tức trầm giọng nói với vua máu tươi và Ám minh chủ quân phía sau: “Máu tươi, ta ngăn cản bọn hắn, ngươi dẫn các huynh đệ đi trước.”

“Vâng, thưa chủ thượng.”

Vua huyết nhục nhìn thấy Chí Tôn Ác, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức chìm trong mừng như điên.

Không nghĩ tới vào thời khắc mấu chốt, chủ thượng vẫn đứng về phía các huynh đệ bọn họ.

Bất quá, máu tươi chi vương cũng biết, hiện tại không phải là thời khắc kích tình, lúc này các huynh đệ tổ chức bình minh huyết sắc bắt đầu phá vòng vây.

“Keng!”

Đúng lúc này, một tràng cười to điên cuồng vang lên.

Ngay sau đó, không gian chấn động một trận, thân hình của Chí Tôn Côn Bằng đang cầm chén trà xuất hiện trên bầu trời.

Hắn nhìn Chí Tôn ở phía xa xa bên kia, vừa cười vừa thở dài: "Khốn, cuối cùng ngươi vẫn phụ lòng chủ thượng!"

Trong khoảng thời gian này, vốn phải tiến vào Thâm Uyên Ma Ngục chịu phạt chí tôn, kéo dài ngày xuất phát, Chí Tôn Khâu biết hắn nhất định sẽ giẫm lên cạm bẫy này.

"Khặc khặc! Ta chỉ muốn cứu huynh đệ của ta." Chí Tôn Ác sắc mặt lạnh lùng trầm giọng nói, "Ta sẽ dẫn bọn họ rời đi, cũng sẽ phụ trách ước thúc bọn họ, sau này tuyệt đối không dính vào chuyện huyết sắc bình minh."

"Ngây thơ! Hôm nay, các ngươi một người cũng đừng hòng đi."

Chí Tôn Toan Nghê cười lạnh một tiếng, chén trà trong tay nháy mắt biến mất, lập tức giơ tay lên, một thanh trường mâu màu đen được ngưng tụ ra, trong khoảnh khắc đâm thủng Hắc Ám hư giới, công kích Chí Tôn Ác.

Chí Tôn Ác vội vàng ngăn cản.

"Oanh!"

Sóng năng lượng kinh khủng chợt bộc phát, tùy ý quét ngang bốn phương tám hướng, Ma tộc thực lực hơi kém một chút bị chấn động cơ hồ sụp đổ tại chỗ.

Sắc mặt Chí Tôn Ác lập tức khó coi đến cực hạn.

Hắn vội vàng lắc mình bay lên, rời khỏi phụ cận đài hành hình, tránh cho ma chưa cứu ra, ngược lại làm cho bọn chúng bị dư ba chấn chết.

Nhưng Chí Tôn Khuyết làm sao có thể bỏ qua cho hắn? Đương nhiên là đuổi sát theo.

Theo Chí Tôn Khu bị Chí Tôn Thượng Lạp Tư kiềm chế, các người cứu viện huyết sắc bình minh nhất thời lâm vào trong nguy cơ, từng người từng người bị giết chết, hồn phách bị ma trận giam cầm.

Thấy cảnh tượng này, Chí Tôn nhe răng cười càng điên cuồng: "Tuyệt vọng đi! Điên cuồng đi! Đây chính là kết cục khi phản bội chúa tể vĩ đại!"

Nhưng mà.

Tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, một đạo thanh âm âm lãnh liền ở cách đó không xa vang lên.

“Tiểu tử râu quai nón, khẩu khí của ngươi thật không nhỏ. Chúng ta huyết sắc bình minh, sẽ không buông tha cho bất kỳ một huynh đệ nào. Máu tươi, các ngươi đi trước đi!”

Chí tôn Điên Lạc bỗng nhiên quay đầu, lúc này mới phát hiện, Chí Tôn Minh chẳng biết lúc nào xuất hiện trên bầu trời phía trên đài hành hình.

So với quá khứ, giờ phút này Ma Khải toàn thân hắn đều biến thành màu đỏ sậm thâm trầm, từ trong Ma Khải tràn ra không một sợi ma khí đều quấn quanh huyết quang màu đỏ tươi, dưới huyết sắc ngập trời, toàn thân hắn tản mát ra uy thế so với lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chỉ thấy hắn vung tay lên.

Trên bầu trời, một dòng sông màu máu xuyên ngang qua, huyết sắc tràn ngập toàn bộ Hư Không Hải, làm cho những Thiên Hà kia đều trở nên ảm đạm vô quang.

Uy thế kinh khủng phun trào trong sông dài huyết sắc, giống như sóng to gió lớn, khiến toàn bộ biển hư không cũng phải run rẩy theo.

Cùng lúc đó.

Một vòng xoáy màu máu to lớn, nuốt hết cả tòa đài hành hình cùng phụ cận.

Dưới sự chỉ huy của vua máu tươi, tất cả các huynh đệ Ma tộc Huyết Sắc Lê Minh đều vội vàng tiến vào trong vòng xoáy màu máu, sau đó trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mà bao gồm Cự Lực Vương, Quỷ Vương mặt đỏ và các thân vệ tinh nhuệ trong đó đều bị năng lượng của vòng xoáy huyết sắc kiềm chế, căn bản không dám đuổi theo vào trong vòng xoáy huyết sắc kinh khủng kia.

Mắt thấy Chí Tôn Minh vừa ra tay, người của Huyết Sắc Lê Minh đều được cứu đi, hiển nhiên là đã sớm có kế hoạch.

Chí Tôn Thát không hề bất ngờ, ngược lại cười càng hưng phấn: “Chí Tôn Minh, tên ngu xuẩn, quả nhiên không ngoài dự đoán của chúa tể vĩ đại, cuối cùng ngươi vẫn tới.”

Lời của hắn còn chưa dứt.

Hư Không Hải ở Ma Vực này liền rung chuyển kịch liệt.

Một đôi cự thủ thò ra từ trong hư không, sau đó hung hăng xé một cái, trong hư không liền xuất hiện một lỗ thủng thật lớn.

Ngay sau đó, thân hình khổng lồ của Chúa Tể Bàn Lạc tỏa ra uy thế khủng khiếp lại xuyên qua lỗ hổng kia, giá lâm tới nơi.

Thân hình hắn như hung thú vắt ngang hư không, như núi cao, uy áp Chúa Tể khủng bố tràn ngập, toàn bộ hư không đều phảng phất không chịu nổi chấn động.

Chú ý tới dòng sông máu kia, hắn tiện tay vỗ một cái, đánh cho dòng sông máu kia biến mất, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chí Tôn Minh: "Ngu xuẩn và dũng khí của ngươi thật xứng đôi."

Đang lúc nói chuyện thì khí tức vô cùng khủng khiếp và mạnh mẽ trấn áp về phía Chí Tôn Minh.

Không nghi ngờ gì nữa, cạm bẫy trên bàn hành hình này căn bản không phải là nhằm vào thành viên bình thường của Lê Minh Huyết Sắc, cũng không phải là Chí Tôn.

Từ đầu tới cuối, mục tiêu của chúa tể Bàn Bàn đều là Chí Tôn Minh!

Thậm chí hắn không tiếc trở mặt với Chí Tôn Ác, cũng không tiếc giả bộ bị thương quá nặng, căn bản không bận tâm đến ngoại giới, cũng biểu hiện ra bộ dáng nhắm vào Tiên Tộc, sau đó mới thu dọn đám tôm tép nhãi nhép Chí Tôn Minh.

Để Chí Tôn Minh cảm thấy có cơ hội có thể lợi dụng.

Kỳ thật, dẹp ngoài trước an nội, câu Tiên Tộc này không thể chính xác hơn.

Chúa Tể Bàn Khốc không thể chịu đựng được khi mình và Tiên Tộc liều mạng, còn có một Chí Tôn Minh ở phía sau cản trở.

Lần này, nếu Chí Tôn Minh đã mắc câu thì đừng hòng sống sót rời khỏi!

Dưới uy áp khủng bố như thế, toàn thân Chí Tôn Minh chấn động, toàn bộ thân hình giống như bị đè sập, sắc mặt cũng đại

biến, lộ ra biểu tình không dám tin: “Lực lượng của ngươi, làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy? Chẳng lẽ, ngươi thật sự thôn phệ đại lượng Ma tộc?”

Nói đến đây, hắn dường như bỗng nhiên phản ứng lại, bỗng nhiên mở miệng: “Chí Tôn Ác, chúng ta chia nhau chạy trốn!”

Trong nháy mắt tiếp theo.

Chí Tôn Minh vung tay lên, một lá cương kỳ màu máu trên mặt bay phất phới, lần nữa che đậy toàn bộ Hư Không Hải và Thiên Vực.

Trong tinh kỳ, vô số hư ảnh màu máu tuôn ra như thủy triều, lao về phía Chúa Tể.

Cùng lúc đó, tay phải Chí Tôn Minh nhấc lên, một thanh huyết sắc ma nhận liền xuất hiện trong lòng bàn tay của gã, mà ở vị trí trán Ma Khải, lại có một viên huyết sắc tinh hạch nổi lên, giống như con mắt thứ ba dựng đứng.

Uy thế toàn thân hắn cũng tại thời khắc này bỗng nhiên tăng vọt.

Mượn nhờ lực lượng tinh hạch của Huyết Sắc chúa tể, huyết khí quanh người hắn bộc phát, bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết quang phi độn ra, xuyên thẳng qua Hắc Ám hư giới, cực tốc bỏ chạy về phía xa.

“Ngươi trốn được sao?”

Chúa Tể Bàn xì mũi coi thường, lại xé mở hắc ám hư giới, đuổi theo Chí Tôn Minh.

Cứ như vậy một đuổi một chạy, hai ma nhanh chóng rời khỏi phạm vi chúa tể khổng lồ.

Chí Tôn Minh Minh ba lần bị chặn lại, nhưng đều dựa vào năng lượng cùng thủ đoạn tà quỷ do tinh hạch của huyết sắc chúa tể cung cấp, trơn trượt chạy trốn ra ngoài.

Lúc trước liên thủ tấn công tiên tộc, tạo thành ba vị Chúa Tể đại chiến tiên ma lần thứ hai, lần lượt là Chúa Tể huyết sắc, Chúa Tể hỗn độn, cùng với Chúa Tể Côn Bằng, trong đó đầu lĩnh là Chúa Tể huyết sắc, thực lực phải mạnh hơn hai vị Chúa Tể khác, hơn nữa thủ đoạn rất nhiều, thập phần khó giết chết!

Còn tiền thân Chúa Tể Chúa Tể của Chúa Tể Bàn Sơn lại nghiêng về phương hướng dùng lực phá thuật hình lực lượng, đương nhiên thực lực cũng rất cường hãn. Nhưng bàn về thủ đoạn chạy trốn và bảo mệnh, so với hai vị Chúa Tể khác kém hơn một chút.

Đương nhiên, chỉ là tương đối kém một chút.

Bàn về lực chiến đấu chính diện, Chúa Tể Hỗn Độn còn mạnh hơn Chúa Tể một bậc.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Chí Tôn Minh mới có thể dựa vào tinh hạch của chúa tể màu máu phụ trợ, phi thường chật vật bỏ chạy một đoạn thời gian.

Nhưng vì thực lực hai bên chênh lệch khá lớn, cho dù Chúa Tể Bàn Dã không phải thời kỳ toàn thịnh, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp y, giết chết y triệt để!

Mà lúc này.

Trong một trận chiến đấu khác trên đài hành hình, thành viên của Chí Tôn Ác nhìn thấy ánh bình minh màu máu đều được Chí Tôn Minh cứu đi, lúc này cũng không dây dưa với Chí Tôn Côn Bằng nữa, bắt đầu vừa chiến vừa lui, thối lui về phía cách xa Chúa Tể thành.

Ngay vào lúc chiến trường cách Chúa Tể thành càng ngày càng xa.

Một thân ảnh Ma tộc nữ tính dáng người kiều diễm, giẫm lên hư không hải, phiêu nhiên rơi xuống trước ma điện chúa tể.

Ma khải trên người nàng mỏng manh mà hoa lệ, không giống ma khải bình thường bao phủ toàn thân, ngược lại lộ ra mảng lớn da thịt màu trắng sữa, khiến cho thân hình của nàng càng thêm yểu điệu động lòng người, khiến cho người ta phải suy tư miên man.

Cho dù lấy thẩm mỹ của Tiên Tộc đến xem, dung mạo của nàng cũng cực kỳ quyến rũ xinh đẹp.

Trước Ma Điện chúa tể, Chí Tôn Yểm đang suất lĩnh một đám thân vệ tinh nhuệ, giống như tượng điêu khắc bảo vệ Ma Điện chúa tể, ánh mắt cảnh giác, thần sắc nghiêm nghị.

Nhìn thấy nữ Ma tộc này, Chí Tôn Yểm khẽ cau mày, trong ánh mắt lập tức dâng lên mấy phần cảnh giác: “Chí Tôn Đế, ngươi tới nơi này làm gì?”

“Bản chí tôn tới nơi này, đương nhiên là vì bái kiến Chúa Tể.” Chí Tôn Đế Liệt Nghiên nở nụ cười, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ của một Tiên Ma hai tộc.

“Hừ! Ta khuyên ngươi đừng gây chuyện.” Chí Tôn Yểm lạnh giọng cả giận nói: “Ta không tin ngươi không cảm ứng được dao động năng lượng cách đây không lâu. Ngươi có lời gì thì đợi Chúa Tể trở về rồi lại hỏi.”

“Không, bây giờ ta phải hỏi ngay bây giờ.” Chí Tôn Đế môi đỏ mọng cong lên, cười càng thêm tà mị: “Ta muốn hỏi một chút, lúc làm chúa tể Bàn, làm Thái Đế Ma khu của ta cùng Tiên Tộc chiến tranh, ta phát ra bao nhiêu đạo tín cầu viện? Kết quả thì sao? Hiện tại Thái Đế ma khu của ta đã sớm biến thành hai khu quang phục Tiên Tộc!”

Chí Tôn Yểm cố nén tức giận nói: “Việc này ta đã sớm báo cho ngươi biết, Chúa Tể có suy tính của Chúa Tể, ngươi phải lấy đại cục làm trọng. Sau này địa bàn của ngươi chắc chắn còn lớn hơn Thái Đế ma khu trước đây gấp mấy lần! Ngươi phải học kiên nhẫn chờ đợi.”

“Được! Ta nghe lời ngươi, ta cái gì cũng không quản, ta đang kiên nhẫn chờ đợi đại cục.” Chí Tôn Đế cười có chút điên cuồng.

Cười cười, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: “Vậy ta hỏi ngươi, ta có ba chi bộ tộc không hiểu sao toàn bộ mất tích, là chuyện gì xảy ra? Một chi trong đó, còn là bộ tộc huyết thân của ta.”

Sắc mặt Chí Tôn Yểm lập tức trở nên ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Chuyện này không thể nào…”

Nhưng hắn còn chưa nói hết lời, sắc mặt liền thay đổi, tựa hồ nghĩ đến khả năng khác.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì hắn nhiều lần khuyên can và kéo dài, Chúa Tể Bàn Bàn tỏ vẻ mình khôi phục những thực lực này là đủ rồi, không cần tìm nữa.

Vì thế, nội tâm của hắn được trấn an một chút.

Nhưng bây giờ xem ra… chỉ là chúa tể Bàn Bàn không tìm hắn làm việc mà thôi!

Chí Tôn Khuyết!

Chỉ có kẻ điên kia mới có thể mặc kệ bất cứ thứ gì.

Chí Tôn Đế thấy sắc mặt hắn biến ảo bất định, lúc này cười khanh khách lên, cười đến có chút thảm thiết: “Vốn ta còn không tin! Dù sao chuyện này làm có chút bí ẩn, mà ta không có bất kỳ chứng cứ.”

“Nhưng mà bây giờ… Ta tin rồi!”

“Bá!”

Thân thể của Chí Tôn Đế biến mất tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, nàng đã xuất hiện phía sau Chí Tôn Yểm, uy thế cấp Chí Tôn khủng bố ầm ầm bạo phát, một luồng gai ma đột nhiên đâm thẳng về phía hắn.

Gương mặt vốn quyến rũ tuyệt mỹ của nàng giờ phút này trở nên vặn vẹo, tươi cười ngông cuồng, trong giọng nói mang theo điên cuồng được ăn cả ngã về không cùng thảm liệt.

“Lão nương, ta làm phản rồi!”

“Cho dù đi quỳ liếm Vương Thủ Triết, làm thị nữ của hắn!”

“Ta cũng muốn khiến Chúa Tể Bàn Lạc điên mất kia phải trả giá đắt!”

…

Chương 147: Chúa Tể Bàn Pháp vô năng cuồng nộ!

…

Tuy rằng Chí Tôn Yểm khiếp sợ, nhưng chung quy hắn không phải hạng người dễ đối phó, thân hình thoắt một cái đã tránh được đòn tấn công của Chí Tôn Đế.

Nhìn thần sắc điên cuồng của Chí Tôn Đế, Chí Tôn Yểm vừa sợ vừa giận: "Chí Tôn Đế, ngươi điên rồi sao?"

"Đúng vậy! Cho dù bà đây điên thì cũng bị chúa tể đánh bại!" Chí Tôn không hề trì hoãn nữa, ma thứ trong tay lật lại, lần nữa phát động tấn công mãnh liệt với Chí Tôn Yểm.

Chí Tôn Yểm không dám nhiều lời nữa, hết sức chuyên chú ứng đối với Chí Tôn Đế tựa hồ quyết tâm muốn tạo phản.

Cùng lúc đó.

Cách đó không xa, một chi Ma binh tinh nhuệ giết tới.

Những Ma Binh áo giáp này dày đặc, ánh mắt nghiêm nghị, toàn thân đều tản ra sát khí lành lạnh thân kinh bách chiến mới có thể tôi luyện ra. Vừa xuất hiện liền theo bậc thang bay thẳng lên, được huấn luyện nghiêm ngặt, hướng về phía Ma Điện thủ vệ.

Đây đều là thuộc hạ của Chí Tôn Đế, mỗi một người đều là tinh anh được lựa chọn tỉ mỉ.

Chí Tôn Đế vô cùng rõ ràng, tạo phản cũng tốt, quy hàng cũng thế, cuối cùng vẫn phải thể hiện ra giá trị của bản thân, mới có thể đứng vững gót chân.

Một trận chiến này, chính là nàng đầu danh trạng, nhất định phải đánh đẹp.

Một trận ác chiến cứ thế triển khai trước ma điện chúa tể.

Thừa dịp Chí Tôn Yểm và thủ vệ ma điện bị kiềm chế, trong bóng tối phía sau một cây ma trụ trong góc ma điện, mấy đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện.

Trong đó có một bóng người trên đỉnh đầu có sừng rồng, người khoác vảy rồng màu đỏ đen, chính là huynh đệ tốt của Chí Tôn Minh, Long Huyết Đại thống lĩnh.

Nhân số bên cạnh hắn không nhiều, vẻn vẹn chỉ có ba người.

Trong đó có hai người là nữ. Các nàng ăn mặc kiểu dáng phức tạp, kiểu dáng giống như váy dài màu đen, trên váy dài thêu hoa văn màu bạc hoa mỹ, cách ăn mặc vô cùng tinh xảo, có chút hương vị của Hắc quả phụ.

Chỉ là một cái nhìn càng thêm thành thục, một cái khác hơi có vẻ trẻ tuổi, thật giống như là một đôi tỷ muội xinh đẹp.

Không sai. Các nàng chính là hai gốc Thái Âm Minh Hồn Thụ do Vương Thủ Triết thu thập được - Vương Thái Diễm và Vương Diễm.

Trong đó, khí tức trên người Vương Thái Ký huyền ảo tối nghĩa, cả người phảng phất như hòa làm một thể với năng lượng hắc ám tràn ngập trong không khí, nếu không phải bản thân nàng đứng ở chỗ này, gần như không cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Rất hiển nhiên, qua một thời gian ngắn như vậy, nàng chỉ còn thiếu một bước nữa là đã thành công đột phá cánh cửa dưới sự trợ giúp của tinh hoa bổn nguyên sinh mệnh của Vương Thủ Triết, trở thành một gốc ma thần thực cấp mười chín.

Đứng phía sau hai nàng là một nam tử mặc kim bào, thân hình khôi ngô cường tráng.

Thoạt nhìn hắn ước chừng ba mươi tuổi, trong lúc đi đường nhìn quanh tự hùng, lộ ra khí thế, trên đỉnh đầu đội một cặp sừng hươu hùng tráng hoa lệ, thoạt nhìn có bảy tám phần tương tự sừng rồng huyết, màu sắc lại càng thêm thuần túy, kiểu dáng cũng càng hoa lệ.

Nam tử này chính là một trong những cung phụng của Vương thị, Ngụy Thần Long Vương Đại Long.

Bất quá, lúc này Vương Đại Long cũng đã không thể gọi là Ngụy Thần Long rồi, mà là càng tiến thêm một bước, trở thành một đầu Thần Long chân chính.

Hắn đã lựa chọn hình tượng này cho mình, lúc hóa hình lại cố chấp để lại một đôi sừng rồng, để thể hiện thân phận tôn quý của thần long của hắn.

"Thái Cương tiền bối, Đại Long tiền bối, các ngươi đi mở đại môn ma điện trước đi."

Sau khi kiểm tra một chút tình huống, Long Huyết đại thống lĩnh liền khách khí chắp tay về phía sau một cái.

Vương Thái Thuyền cùng Vương Đại Long trước khi đến đã biết được toàn bộ kế hoạch, giờ phút này cũng không trì hoãn, cùng nhau tiến lên, một trái một phải chặn lại đại môn ma điện.

Trong nháy mắt, từng nhánh cây quấn quanh xuất hiện sau lưng Vương Thái Chử, bên ngoài thân Vương Đại Long cũng bắt đầu có rậm rạp chằng chịt vảy rồng màu vàng sinh trưởng mà ra.

Khí tức kinh khủng tràn ngập ra.

Mặc dù phòng ngự của đại môn Ma Điện cường hãn, nhưng cũng không chịu nổi hai vị cường giả cấp Tiên Đế một cây một rồng cộng đồng phát lực.

Chỉ trong giây lát, đại môn ma điện đã bị mạnh mẽ đẩy ra.

Chí Tôn Yểm đang giao chiến với Chí Tôn Đế ở phía xa nhìn thấy một màn này, nhất thời vừa sợ vừa giận: "Các ngươi là ai?! Dám cả gan xông vào Ma Điện của chúa tể!"

Hắn tiến lên ngăn cản, thế nhưng lại bị Chí Tôn Đế kiềm chế, cơ bản không thể ra tay được, vậy mà đối với chuyện này lại không thể làm gì được.

Long Huyết Đại thống lĩnh chú ý tới tình huống bên phía Chí Tôn Yểm, dứt khoát không che giấu nữa, cao giọng quát lớn: "Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta là huynh đệ Long Huyết của Chí Tôn minh. Chúa Tể Bàn Uổng làm Chúa Tể, thẹn với Ma tộc, ích kỷ tự hại huynh đệ ta. Hôm nay, Long Huyết ta là tới đòi nợ cho huynh đệ."

Dứt lời, long huyết không trì hoãn nữa, cùng Vương Thái Canh, Vương Đại Long cùng nhau xông vào ma điện chúa tể phòng thủ trống rỗng.

Sau khi tiến vào Chúa Tể ma điện, mọi người lập tức chia nhau hành động.

Vương Thái Anh và Vương Anh Tuyền đi thẳng đến trung tâm trung tâm của ma điện, long huyết và Vương Đại Long thì xông thẳng vào bảo khố.

Hành động hôm nay rất lớn, ma binh tinh nhuệ trong ma điện chủ tể đại bộ phận đều được bố trí xung quanh đài hành hình, điều này cũng làm cho phòng thủ trong ma điện cực độ trống trải, đối với đội hành động do đại lão tạo thành càng không thành bất cứ trở ngại nào, một trận chém dưa thái rau liền thu thập hết.

Rất nhanh, đội hành động đã đến khu vực mục tiêu của mình.

Trước bảo khố của ma điện, Vương Đại Long trực tiếp huyễn hóa ra long trảo, cơ bắp cả người phồng lên, một cái tát hung hăng vỗ lên cửa chính của bảo khố, bộ dạng như không thèm quan tâm, muốn mạnh mẽ xông vào.

Bảo khố mặc dù cũng có cấm chế, nhưng mà đối mặt cấp bậc Thần Long Vương Đại Long, có vẻ có chút lực bất tòng tâm.

Cũng không lâu lắm, hộ thuẫn màu đen trong suốt liền nứt thành từng khúc, đại môn bảo khố dày nặng cứng rắn bị xé nát.

Bọn họ giống như là cường đạo hưng phấn xông vào trong bảo khố, nhìn thấy các loại tài nguyên rực rỡ muôn màu kia, thèm đến mức tròng mắt muốn lồi ra.

Thời gian cấp bách, bọn họ cần chọn tài nguyên bảo vật đáng giá nhất.

Cùng lúc đó, Vương Thái Anh và Vương Anh Tuyền cũng một đường giết tới khu trung tâm ma điện.

Đập vào mắt các nàng là một mảng lớn không gian tối tăm như là hư không, trên mặt đất hiện đầy ma văn phức tạp huyền ảo, rõ ràng là một tòa kết cấu khổng lồ phức tạp!

Tại trung ương ma trận, một viên ma tinh màu đen còn to lớn hơn dãy núi đang lẳng lặng lơ lửng.

Quanh thân nó có pháp tắc chi lực vô hình liên tục quấn quanh, giống như bị vô số sợi xiềng xích vô hình một mực vây

khốn ở đây, tản ra lực lượng hắc ám thâm trầm u lãnh, phảng phất vô cùng vô tận.

Nơi này chính là trung tâm của cả tòa Chúa Tể thành, cũng là trung tâm nguồn năng lượng của toàn bộ Chúa Tể ma điện.

Ma trận liên kết với ma mạch thượng cổ bên dưới toàn bộ chủ tể thành, dưới lượng lớn ma lực hội tụ, trong ma tinh màu đen phóng xuất ra khí tức có thể nói là khủng bố.

Đối với Chúa Tể Bàn, đây là bảo vật bí mật lớn nhất của y, từ trước đến nay y đều phải tự mình trông coi, ngay cả chí tôn tâm phúc nhất cũng không được phép giá lâm nơi này.

Cũng chính vì vậy Chúa Tể Bàn Cực hiếm khi rời khỏi ma điện Chúa Tể.

Về phần hướng ra ngoài chinh, như vậy cả tòa 【Chủ tể ma điện】 này dù là hành cung chúa tể Bàn, tự nhiên cũng có thể bảo vệ được bảo vật này.

Nhìn thấy viên Ma tinh kia, con mắt Vương Thái Miểu lập tức sáng lên, nhất là sau khi cảm nhận được ma lực hỗn độn mà mênh mông trong đó, tâm thần càng là vô cùng kích động.

Thân hình nàng hơi nhoáng một cái, liền có vô số sợi rễ từ hai chân nàng kéo dài ra, tầng tầng lớp lớp quấn quanh viên ma tinh màu đen to lớn kia.

Rất nhanh, đại lượng rễ cây quấn chặt lấy một góc của ma tinh.

Tùy theo, sợi rễ nàng nhúc nhích, mãnh liệt hút một cái, liền có vô số ma lực màu đen tinh khiết vô cùng theo sợi rễ tràn vào trong cơ thể nàng.

Chỉ một thoáng, Vương Thái Đình cảm giác mỗi một phiến lá của toàn thân, mỗi một sợi rễ đều thoải mái giãn ra, cả cây phiêu phiêu dục tiên, toàn thân tâm đều tràn ngập một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt.

Nàng vô cùng phấn khích cùng tham lam vươn ra càng nhiều rễ cây, điên cuồng hấp thu năng lượng trong ma tinh khổng lồ.

Thời gian cấp bách, nàng phải nắm chắc thời gian hấp thu hết thảy năng lượng, có thể hấp thu bao nhiêu liền hấp thu bấy

nhiêu.

Hơn nữa, trước đó không lâu nàng mới vừa thăng cấp lên Ma Thần Thực cấp mười chín, chính là lúc cần một lượng lớn năng lượng để bổ sung bản thân, củng cố căn cơ, một làn sóng năng lượng lớn này đối với nàng mà nói quả thực chính là cơ duyên tuyệt diệu từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc mình hấp thu năng lượng, Vương Thái Diễm vẫn không quên thúc giục Vương Củng: "Nha đầu ngốc, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Nghe vậy, Vương Ngao rốt cục từ tâm linh rung động hoảng hốt tỉnh hồn lại, vội vàng cũng vươn sợi rễ kéo dài mà đi, điên cuồng hấp thu những năng lượng màu đen vô cùng tinh khiết kia.

Lúc này ma tinh khổng lồ phảng phất cảm nhận được nguy cơ, bỗng nhiên lay động kịch liệt, khiến cả chủ tể ma điện cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Bên ngoài ma điện.

Chú ý tới Yểm Thần Niệm của Chí Tôn không tầm thường ở ma điện này liền đảo qua, biết xảy ra chuyện gì thì lập tức vừa sợ vừa giận, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin: "Làm sao dám?! Tại sao các ngươi dám?"

Cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ Chúa Tể thành sẽ sụp đổ.

"Có gì mà không dám?" Chí Tôn Đế cười nhạt, chế nhạo Chí Tôn Yểm ngây thơ: "Ngươi tưởng bây giờ vẫn là trước kia sao? Chúa Tể Bàn Bàn làm ngược như vậy, người sau này đứng lên phản kháng hắn chỉ càng lúc càng nhiều."

Cũng trong khoảnh khắc ma tinh màu đen chấn động này.

Hư không cách Chúa Tể thành trì cực xa, đang đuổi giết Chúa Tể Chí Tôn Minh, đột nhiên giật mình, trong nháy mắt ngây người tại chỗ.

Viên ma tinh màu đen kia có liên hệ thần hồn với hắn, bởi vậy vừa mới phát sinh biến cố hắn liền nhận ra.

Cái này giống như một chậu nước lạnh, trong nháy mắt dội vào đầu óc hắn tràn ngập nhiệt huyết cùng cừu hận.

“Không tốt, trúng kế rồi.”

Vốn dĩ hắn muốn mượn việc này để tính toán Chí Tôn Minh, thanh trừ tên phản đồ này. Tuyệt đối không nghĩ tới Chí Tôn Minh vậy mà lại tương kế tựu kế, dùng kế điệu hổ ly sơn mà Tiên Tộc thường dùng.

Cự hình ma tinh đối với hắn mà nói vô cùng trân quý và trọng yếu, chính là một trong mấy khỏa bổn nguyên ma tinh của Nguyên thủy ma giới bọn hắn.

Thậm chí ngay cả Ma tộc cao đẳng sinh ra cũng không thoát khỏi quan hệ với mấy viên Bản Nguyên Ma Tinh.

Đồng thời, chuyện này cũng liên quan tới một trong những bí mật lớn nhất của hắn.

Gần như chỉ trong chớp mắt chúa tể Bàn đã đưa ra quyết định.

Hai tay hắn xé ra, xé hắc ám hư giới thành một lỗ hổng thật lớn, chuẩn bị xuyên qua hắc ám hư giới, quay về tiếp viện ma điện chúa tể.

Lúc này bỏ lỡ thời cơ tốt đánh chết Chí Tôn Minh, tất nhiên là vô cùng đáng tiếc, nhưng về sau vẫn còn có thể tìm được cơ hội.

Mà căn nguyên ma tinh của Ma tộc lại không thể để xảy ra sai sót, nếu không không chỉ đơn giản là chúa tể thành sụp đổ.

Nhưng mà, không đợi thân hình hắn chui vào Hắc Ám Hư Giới, Chí Tôn Minh vừa mới còn chật vật chạy trốn bỗng nhiên không chạy trốn nữa.

Gương mặt y nở nụ cười sung sướng tột bậc, khóe miệng nhếch lên cười quái dị: “Chúa Tể, ngươi muốn theo ta thì ta đuổi, không đuổi thì thôi, ngươi coi ta là gì?”

Vừa dứt lời, uy thế của tinh hạch màu máu trên trán Chí Tôn Minh tăng vọt.

Trong chớp mắt, một cây cương kỳ màu máu đứng lặng trong hư không dường như nhận lấy kích thích, điên cuồng chập chờn.

Năng lượng màu máu kinh khủng tràn ngập ra, trong khoảnh khắc đã nhuộm Hư Không Hải phụ cận thành một mảnh biển

máu, vô số oan hồn màu máu như thủy triều tuôn về phía chúa tể.

Cùng lúc đó.

Cánh cửa hắc ám hư giới bị Chúa Tể Bàn Bàn xé rách kia cũng bị năng lượng quấy nhiễu, xuất hiện vặn vẹo kịch liệt.

Hiệu quả như vậy, tuy không gây ra bất cứ uy hiếp gì đối với Chúa Tể Bàn Sơn, nhưng lại có thể quấy nhiễu hắn trở về bình thường.

Nếu như lúc này Chúa Tể Bàn Luân bước vào Hắc Ám Hư Giới, mặc dù không có nguy hiểm gì, nhưng không chừng sẽ bị truyền tống tới chỗ nào đó.

Thấy thế, sắc mặt chúa tể Bàn Thụ xanh mét, một cỗ tức giận ngập trời bỗng nhiên dâng lên trong lòng, giận dữ mà cười nói: "Được được! Chí Tôn Minh, ngươi đây là tự tìm đường chết!"

Dưới cơn giận dữ, khí tức quanh thân Chúa Tể Bàn Nguyên đều cuồng bạo lên, giơ tay phát động tấn công mãnh liệt nhất với Chí Tôn Minh.

Trước mắt, hắn đã không còn tâm tình dây dưa với Chí Tôn Minh nữa, chỉ muốn nhanh chóng giết chết hắn, nhanh chóng trở về trợ giúp chúa tể ma điện.

Nhưng không ngờ Chúa Tể Bàn Tuyệt lại không che giấu thực lực, Chí Tôn Minh lập tức trở nên cực kỳ khó đối phó, các loại thủ đoạn quỷ dị liên tiếp xuất hiện, trực tiếp ngăn cản hắn.

Điều này làm sắc mặt của hắn lập tức trở nên hết sức khó coi.

Đây cũng không phải là nói Chí Tôn Minh thoáng cái có được thực lực có thể sánh vai cùng hắn, chỉ là đối phương thủ đoạn tự bảo vệ mình quá nhiều, muốn nhanh chóng đánh chết hắn đã tuyệt đối không có khả năng.

Rất rõ ràng, thời điểm Chí Tôn Minh bị đuổi giết vừa rồi ẩn giấu thực lực.

Ngay thời khắc này y dốc toàn lực bộc phát, kéo Chúa Tể Bàn Thụ tới nơi này.

Ý thức được điều này, Chúa Tể Bàn Bàn trở nên càng cuồng bạo, không ngừng oanh kích Chí Tôn Minh, cũng không truy

đuổi đánh giết nữa, mà nỗ lực tìm kiếm cơ hội thoát ly chiến trường.

Nhưng Chí Tôn Minh cũng vô cùng giảo hoạt, tuyệt không liều mạng với Chúa Tể Bàn, mà không ngừng dựa vào huyết sắc minh lực xuyên toa du tẩu, thực sự chạy không thoát, dựa vào Huyết Hà cứng rắn chống đỡ một kích.

Nhưng từ đầu tới cuối y luôn cố gắng kiềm chế Chúa Tể Bàn Bàn, một khi phát hiện mình có ý đồ thoát ly chiến trường thì liều mạng quấy nhiễu.

Chúa Tể Bàn Pháp càng đánh càng táo bạo, sắc mặt càng âm trầm đáng sợ.

Trong Vô Tận Hư Không Hải, tiếng gầm gừ phẫn nộ của Chúa Tể Tể liên tục vang lên.

Lúc này.

Vị trí trung tâm của ma điện Chúa Tể.

Vương Ngao thực lực kém sau khi điên cuồng hút một hồi, năng lượng màu đen trong cơ thể hấp thu đã bão hòa.

Nàng tựa như đang ăn tiệc tự phục vụ, cả cây đều có vẻ hơi uể oải, ngay cả những rễ cây vươn ra sau lưng cũng không thu về được.

Nàng lúc này chỉ hận khẩu vị của mình quá nhỏ, kém xa Vương Thái Diễm đã thăng cấp lên thực vật Ma Thần.

Tuy nhiên, đối mặt với cơ hội ngàn năm có một như vậy, cho dù Vương Anh Tuyền đã ăn no, cũng phải đóng gói mang đi.

Nàng lấy ra mấy cái túi không gian màu đen đã sớm chuẩn bị sẵn, đổ cả Sáng Thế Thủy Tinh trong đó ra, dưới sự trợ giúp của Vương Thái Ký dùng rễ cây biến hình mà ra, từ trên viên Ma tinh khổng lồ kia cố gắng moi ra một ít mảnh vụn đóng gói mang đi.

Bởi vì có phong ấn mạnh mẽ, cho dù là Vương Thái Ký cũng chỉ có thể làm được đến bước này.

Về phần đem viên ma tinh màu đen này đóng gói mang đi, dùng thực lực của các nàng bây giờ, căn bản không có khả năng làm được.

Mà lúc này.

Long Huyết đại thống lĩnh và Vương Đại Long trong bảo khố cũng đang điên cuồng đóng gói.

Trong thời gian ngắn như vậy, bọn hắn đã đem bộ phận bảo vật đáng giá nhất kia càn quét sạch sẽ, phần lớn còn dư lại đều có số lượng lớn, mà tài liệu mang đi cũng không được.

Làm xong tất cả, bọn họ cũng không có ý định ở lại thêm nữa.

Tính toán thời gian đã gần đủ rồi, tuy thực lực của Chí Tôn Minh hiện tại tăng trưởng rất nhiều, nhưng vẫn không thể kéo Chúa Tể Bàn tới thiên hoang địa lão.

Ở đây càng lâu càng nguy hiểm, một khi bị Chúa Tể chiếm đóng, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Cũng giống như Vương Ngao, bọn họ cũng đem một ít Sáng Thế Thủy Tinh để lại trong bảo khố, xem như là vật phẩm trao đổi, dùng cái này chứng minh mình cũng không phải là trộm cắp và cường đạo.

Sau khi làm xong tất cả, Long Huyết đại thống lĩnh cùng Vương Đại Long không chút lưu luyến, dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng chạy ra khỏi chúa tể ma điện.

Gần như cùng lúc đó, bọn họ nhìn thấy hai tỷ muội Minh Hồn Thụ của Vương Thái Anh, Vương Anh Tuyền cũng nhanh chóng chạy ra.

Mọi người không nói hai lời, lập tức thoát khỏi ma điện chúa tể, sau đó lại không ngừng xuyên qua hắc ám hư giới, giống như liều mạng thoát khỏi chúa tể thành.

Trong quá trình này.

Chí Tôn Đế cũng vừa đánh vừa lui, thừa dịp chí tôn Yểm Vô Luyến chiến tâm, mang theo các binh sĩ dưới trướng nhanh chóng chạy trốn.

Mà một bên khác, Chí tôn Côn Bằng nhận được tin tức cũng sớm không còn tâm tình đối phó với Chí Tôn Ác nữa.

Chí Tôn Ác cũng nhân cơ hội này nhanh chóng thoát ly khỏi chiến trường, không biết đi đâu.

Trong Vô Tận Hư Không Hải.

“Oanh!”

Chúa Tể Bàn Pháp nổi giận rốt cuộc lại đánh nổ đại trận Thiên Cức kỳ.

Chí Tôn Minh lúc này cũng đã đến cực hạn, không chịu nổi nữa, đại trận vừa phá liền lập tức hóa thành một đạo huyết vụ độn quang bay tán loạn ra, bắt đầu điên cuồng xuyên qua chạy trốn trong Hắc Ám Hư Giới.

Chúa Tể Bàn không truy kích.

Dù sao Chí Tôn Minh được tinh hạch của chúa tể màu máu phụ trợ phi độn với tốc độ cực nhanh, cho dù có thể đuổi theo, cũng phải tốn không ít thời gian.

Hơn nữa tình huống bây giờ, khẳng định vẫn là ma tinh màu đen trong ma điện chúa tể quan trọng nhất. Một khi đuổi theo ra ngoài, vạn nhất lại đụng phải mai phục gì đó thì phiền toái.

Còn trong tình huống không quấy nhiễu nữa, cuối cùng Chúa Tể Bàn Dã cũng có thể xé rách hắc ám hư giới, thân thể khổng lồ vượt qua khe hở, trở lại Chúa Tể ma điện.

Trước tiên hắn đi đến trung tâm then chốt.

Chứng kiến ma tinh thể khổng lồ màu sắc hơi ảm đạm, toàn thân bị đục ra rất nhiều lỗ nhỏ, bộ dạng chịu hết chà đạp, bừa bộn một mảnh, trong lòng Chúa Tể Bàn Khốc lập tức nổi lên nộ ý ngập trời.

Nhưng mà cơn tức giận này vừa mới dâng lên một nửa, hắn liền chợt phát hiện một ít đồ vật nhìn quen mắt.

Đó là một ít bạch sắc thủy tinh cực lớn, xinh đẹp, chúng nằm phía dưới cự hình ma tinh, mặt ngoài quanh quẩn một ít bạch sắc quang mang, quang mang tựa hồ đang mở rộng càng lớn.

“Không tốt! Sắp nổ rồi.”

Ấn tượng của Chúa Tể Bàn đối với món đồ chơi này thật sự quá sâu sắc, gần như là trong nháy mắt nhìn thấy những bạch quang kia, trong lòng hắn liền lộp bộp một cái, vội vàng lắc mình mà đi, dùng ma thể đè ép những thủy tinh màu trắng sắp nổ tung kia, để bảo vệ gốc ma tinh Ma tộc vô cùng trân quý kia.

Cũng ngay trong nháy mắt này.

Một tiếng nổ nặng nề vang lên ầm ầm, toàn bộ ma khu của chúa tể bị nổ tung, đẩy lên trên một cái, thân thể trở mặt, lộ ra bộ ngực dữ tợn đã bị nổ nát, bên trong máu thịt không ngừng vặn vẹo, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Tiếng gầm thét bi phẫn điên cuồng, chấn động toàn bộ ma điện.

Cũng may hắn là thân thể Chúa Tể, hơn nữa số lượng thủy tinh màu trắng này cũng kém xa lần trước, mới chỉ nổ nát ngực.

Bất quá, điều này cũng khiến cho hắn thật vất vả khôi phục rất nhiều thương thế lại lần nữa tăng thêm, cơ hồ về tới trạng thái lúc trước bị chém đứt cánh tay sau.

Mạo hiểm cực lớn, vất vả khổ cực cắn nuốt nhiều huyết nhục Ma tộc như vậy, thật vất vả mới khôi phục một chút thương thế, lần nổ này kém chút khiến hắn trở lại trước giải phóng.

Hắn vừa định tức giận mắng Chí Tôn Minh, phát tiết một chút cảm xúc.

Đột nhiên.

Lại là một tiếng nổ mạnh vang lên ở sâu trong ma điện Chúa Tể, khiến ma điện Chúa Tể không ngừng run rẩy, như muốn sụp đổ.

Đó là…

Phương hướng bảo khố!?

“Chí Tôn Minh!” Hai mắt Chúa Tể Bàn đỏ bừng, tiếng gầm lớn vang vọng khắp thành Chúa Tể: “Chắc chắn bản Chúa Tể sẽ bắt được ngươi, khiến thần hồn của ngươi chịu tra tấn, giam cầm vĩnh viễn!”

Cả tòa Chúa Tể thành đều cảm nhận được sự phẫn nộ của chúa tể vĩ đại, trong lúc nhất thời, tất cả âm thanh đều biến mất không còn tăm tích, cả tòa thành bỗng chốc chìm vào tĩnh mịch.

Đương nhiên, nói theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng coi như là một loại phẫn nộ vô năng.

Bên ngoài ma điện chúa tể, chí tôn Yểm đang uống thuốc chữa thương nghe được tiếng gầm gừ này, bước chân dừng lại, đáy mắt tối nghĩa khó hiểu.

Hắn im lặng thật lâu mới thở dài một hơi.

Sau khi ăn một lần thiệt thòi lớn như vậy, chỉ sợ Chúa Tể sẽ càng thêm điên cuồng và không kiêng nể gì cả. Chẳng biết tại sao, đáy lòng của hắn mơ hồ có một loại bất an mãnh liệt.

…

Chương 148: Thần Khuyết mở ra! Thiếu gia chủ hắn bận rộn nhiều việc.

…

“Nơi này là tin tức đặc biệt của Tiên Tân Đài Ma giới.”

“Theo tin tức, thành chủ Ma tộc bị phần tử không rõ trang bị tập kích, phủ đệ Chúa Tể bị cướp sạch không còn, tổn thất nặng nề.”

Trong tinh mạc, một vị tiên tử xinh đẹp đầu khoác thải vân kế, trên người mặc Nghê Thường Tiên Y, đang lên tiếng báo cáo bản thảo tin tức, còn thường xuyên cắm vào một ít hình ảnh hiện trường không biết từ nơi nào lấy được, lưu ảnh v.v.

Bên cạnh tiên tử còn có một nam tử trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, trên lưng đeo trường kiếm.

Tiếng nói chuyện của tiên tử vừa dừng lại, nam chủ kênh liền lập tức phát thông báo: “Ma tộc tổ chức 【Huyết Sắc Minh Minh Minh】 phát biểu, tuyên bố phụ trách đối với sự kiện tập kích lần này. Đồng thời, phó thủ lĩnh Long Huyết đại thống lĩnh hô hào Quảng Đại Ma giới dân chúng muốn thức tỉnh, cùng nhau lật đổ chính sách tàn bạo của chúa tể Bàn.”

Tiên tử xinh đẹp của Tiên Tộc lần nữa tiếp lời: “Thủ lĩnh Chúa Tể Ma Tộc phát biểu rất nghiêm khắc, tỏ vẻ kiên quyết sẽ không thỏa hiệp với tổ chức 【Huyết Sắc bình minh】 khủng bố, song phương đã không còn bất cứ không gian đàm phán nào nữa, hắn sẽ tự tay dùng thủ lĩnh chí tôn của Huyết Sắc bình minh dùng cực hình.”

Nam chủ kênh: “Lần tập kích này của chúa tể thành, làm cho thế cục các khu Ma giới đột nhiên khẩn trương, huyết sắc bình minh cấp phái tiến nhanh và chúa tể bảo thủ phái lần lượt điều binh khiển tướng, bất cứ lúc nào cũng có dấu hiệu phát động một hồi nội chiến Ma tộc. Đối với việc này, Tiên ủy hội chính phủ hô hào với người phát ngôn 【Vương Bảo Kiếm】 bên ngoài hai bên cố gắng khắc chế cảm xúc, tránh tạo thành cục

diện sinh linh nội bộ Ma tộc đồ thán, hi vọng thủ lĩnh hai bên có thể thông qua thủ đoạn đàm phán giải quyết khác nhau.”

“Ngoài ra, sự kiện tập kích lần này còn liên quan đến rất nhiều chi tiết.”

“Trộc đàn trong nội bộ Ma tộc nhiều lần mất tích thần bí, rốt cuộc là có nội tình gì? Rốt cuộc là chúa tể âm thầm hạ độc thủ, hay là dưới ánh bình minh màu máu vu oan giá họa? Xin hãy chú ý tới lan can đặc biệt của Tiên Tân Đài chúng ta vào buổi chiều, chuyên gia đưa ngươi đi đọc chuyện rối loạn trong Ma tộc.”

Tin tức trên màn hình vừa kết thúc, người xem tin tức trong phòng tửu điếm đã không khống chế nổi tức giận nữa.

“Phế vật! Chí Tôn Côn Bằng và Chí Tôn Yểm làm cái gì? Không ngờ lại cho người giết vào ma điện chúa tể!”

“Chí Tôn Minh càng đáng chết, dám bày ra kế tập kích ma điện chúa tể!”

Nàng xiết chặt chén trà trong tay, thanh âm băng lãnh không gì sánh được, trong ngữ điệu kiềm chế tựa như ẩn chứa tức giận vô biên.

Một cái không khống chế được, chén trà trong tay liền bị “Răng rắc” bóp nát.

Đây là một vị mỹ nữ dáng người cao to, khí chất cực kỳ xuất chúng.

Nàng mặc trang phục nghề nghiệp vô cùng lưu hành ở Tiên giới hiện tại, nhìn qua có vẻ thành thục và biết tính, hiển nhiên thành thạo với một nữ tu nghề nghiệp tuổi còn trẻ.

Vị mỹ nữ này chính là 【 Chí Tôn 】 ẩn nấp tại Tiên giới.

Để đảm bảo an toàn, bề ngoài, dù là tu hành hay là sinh hoạt đều không khác gì nữ tu Tiên Tộc, chỉ thỉnh thoảng phối hợp một tuyến với bí mật của chúa tể Bàn.

Còn Chúa Tể Bàn rõ ràng không thể nói toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong Ma giới cho cô biết, đa số thời điểm chỉ là tiếp nhận tin tức cô truyền lại mà thôi.

Bởi vậy, sau khi phản ứng tương đối chậm đối với tin tức tình báo của Ma giới, một chuyện lớn như Ma Điện chúa tể bị tập kích, nàng vậy mà chỉ có thể thông qua các Tiên giới truyền thông "Tiên Tân Đài" để biết được.

Bất quá, Chí Tôn Khuyết cho dù tức giận, đối với thế cục của Chúa Tể thành cũng là ngoài tầm tay, lực bất tòng tâm.

Việc duy nhất hiện giờ nàng có thể làm là làm tốt phần nhiệm vụ này, đặt nền móng chiến thắng cho kế hoạch của chúa tể vĩ đại.

Chỉ cần kế hoạch thành công, bình minh Huyết Sắc chẳng qua chỉ là một con rối nhảy nhót, Chí Tôn Minh cũng chỉ là một con châu chấu sau mùa thu, nhảy nhót không được mấy ngày.

Rất nhanh, nàng liền điều chỉnh xong tâm tình, trong đôi mắt hiện ra tâm tình kiên định.

Lúc này.

Tiên Tân Thai lật một tờ giấy viết bản thảo trong tay, lại bắt đầu truyền bá tin tức tiếp theo.

Tiên tử nữ chủ kênh dùng âm thanh mát mẻ ngọt ngào truyền tin: "Hai trăm năm trước 【 sự kiện Cơ Thiên Dương 】 ồn ào huyên náo, hiện giờ lại xuất hiện thêm mấy lần nữa. Cơ Thiên Dương tuyên bố muốn sửa chữa những điều khác trước đây đã tiến nhập 【 Tiên Phục khu 】 công tác, hai trăm năm qua hắn chìm xuống tâm linh, một mực cố gắng làm công tác nền tảng nhất nhưng hữu hiệu nhất."

"Không lâu trước đây, một tàn quân Ma tộc tập kích khu vực Tiên Tộc tụ tập, Cơ Thiên Dương lâm nguy không loạn, sơ tán dân chúng, tổ chức các thế lực tiến hành chống cự, cuối cùng thành công hóa giải nguy cơ, cứu vớt ít nhất ngàn vạn dân chúng."

Nam chủ đứng kế bên giắt kiếm sau lưng tiếp lời: "Nguy cơ tuy rằng đã được giải quyết, nhưng Cơ Thiên Dương lại bị thương nặng, ngay cả thần hồn cũng suýt chút tán loạn. Bởi vậy nghĩa cử, Cơ Thiên Dương được dư luận tiên giới tán thành rộng rãi, cho rằng hắn nguyện ý vì tiên tộc mà không để ý sinh tử, đây là đại nghĩa. Không ít người có nhận thức tỏ vẻ, con người luôn có lúc phạm sai lầm, nhưng chỉ cần hắn

nguyện ý làm một người hữu dụng đối với tiên tộc, hành vi không ràng buộc lúc còn trẻ mới đáng được tha thứ.”

“Trong thời gian này, viện trưởng của Lộc Minh học viện Vương Thủ Triết cũng bày tỏ sự chú ý sâu sắc đối với việc này, cũng phái người đưa Cơ Thiên Dương trở về Lộc Minh học viện, tự mình trị liệu cho hắn.”

“Dựa vào phỏng vấn phóng viên của ta, Vương viện trưởng biểu thị “Biết sai có thể cải thiện tất cả” Hắn tin tưởng học sinh Cơ Thiên Dương của mình, mài giũa một loạt sự kiện này có lẽ ngược lại là một chuyện tốt, hắn mong rằng con đường tương lai của học sinh Cơ Thiên Dương sẽ đi càng thêm thông thuận, đạt được thành tựu cao hơn.”

Chí Tôn Côn Bằng nghe được tin này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Xem ra quân cờ mà nàng ta tỉ mỉ an bài, đã bước đầu đúng chỗ.

Sau đó.

Tiên Tân Đài lại lục tục truyền báo mấy tin tức thời sự, Cổ Thần Chiến Trường gì đó khai thác có hiệu quả sơ bộ, đại lượng dân gian đoàn đội thu hoạch tương đối khá vân vân.

Ngoài ra, còn có Tiên Giới trên dưới đều thập phần chú ý sự kiện của Côn Bằng Thần Cung.

Tiên ủy sẽ biểu thị, Tuyền Cơ thần cung đã có dấu hiệu ly khai giới vực giáp tầng, tùy thời có thể giá lâm phạm vi Tiên giới.

Bởi vì nội bộ Tuyền Cơ thần cung còn có khí linh vận tác, nó chỉ sẽ hiện hình ở khu khống chế tiên tộc.

“Căn cứ vào phó bản của Thần Cung sắp mở ra, sự cạnh tranh của Thần Cáo bảng thí luyện cũng kịch liệt trước nay chưa từng có, rất nhiều thanh niên thiên kiêu nhao nhao tụ tập Thái Hạo Thiên.”

“Trước mắt, ta đã thành lập chuyên đề mục 【Tụy Thần Khuyết】, người xem hứng thú mời quan tâm chuyên đề. Hiện tại, chúng ta xem một cuộc phỏng vấn tại hiện trường.”

Ngày Tuyền Cơ Thần Cung giáng lâm càng ngày càng gần, Thần Khuyết Điện lơ lửng ở Hư Không Hải, đã sớm thay đổi thanh tịnh và tịch liêu mấy ngàn vạn năm qua, trở nên phi thường náo nhiệt.

Thần Khuyết điện màu đồng thau phong cách cổ xưa, chẳng biết từ lúc nào đã kiến tạo ra một tòa tửu điếm hình cầu khổng lồ.

Nó lơ lửng ở một bên Thần Cáo điện, mặt ngoài kéo dài ra từng hành lang không trung, nối thẳng quảng trường ngoài Thần Cáo điện, bộ phận thậm chí có thể trực tiếp thông đến bên trong Thần Cáo điện.

Khách sạn hình tròn ở phía bên kia, có một bến cảng biển Hư Không vô cùng lớn, trong bến cảng không ngừng có thuyền ra ra vào vào, vô cùng bận rộn.

Tòa tửu lâu này tên là 【Quân lâm thiên hạ】, là sản nghiệp của 【Quân Hạo Thần Tử】 đại danh đỉnh đỉnh tạo ra vận doanh.

Dựa vào nhiệt độ không ngừng tăng lên của Thần Cáo bảng, Quân Hạo thần tử lấy Thần Cáo điện làm hạch tâm chế tạo chuỗi sản nghiệp phụ thuộc Thần Cáo bảng, bao gồm chỗ ở, đưa tiễn, du lịch… sản nghiệp diễn sinh, những năm qua kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nhờ vào sự phát triển của thời đại, sản nghiệp hạch tâm của Quân Hạo thần tử 【Quân lâm thiên hạ】 liên tỏa tửu lâu, hiện giờ đã mở khắp toàn bộ Tiên giới, thậm chí ngay cả căn cứ đi tới Cổ Thần chiến trường cũng có chi nhánh của tửu lâu.

Điều này cũng khiến cho Quân Hạo thần tử vốn không quá giàu có, nhảy vọt trở thành thành viên Phú Hào bảng trẻ tuổi, cũng ở trên con đường kiếm tiền đại nghiệp càng đi càng xa.

Giờ phút này.

【Quân lâm thiên hạ】 trong đại sảnh.

Trần Tử Lộ vừa đánh xong Thần Cáo bảng, thông qua hành lang trở lại đại sảnh tửu lâu liền bị một đoàn ký giả vây lại, thiết bị phỏng vấn chi chít đến bên miệng nàng.

“Tử Lộ tiên tử, ngươi có thể nói một chút về cảm giác lần này ngươi giết vào tổng bảng chín mươi tám người của lịch sử không?”

“Tử Lộ tiểu thư, ngài vừa rồi khi lên bảng, ngài cảm thấy mình là trạng thái tốt nhất sao? Tư chất huyết mạch hiện tại của ngài đã là Thần Nữ Đinh trung đẳng sao? Có cách nghĩ tiến thêm một bước không?”

“Trần Tử Lộ tiên tử, có một phần tương đối đồn đại, nói ngài lúc trước lợi dụng sự kiện Cơ Thiên Dương tranh thủ sự tình đồng cảm của công chúng, mượn cái này trèo lên cành cao của Thái Thượng Tiên Đế, ngài đối với lời đồn đại này có ý kiến gì không?”

“Gần đây Cơ Thiên Dương trở về Lộc Minh học viện, ngài thấy thế nào?”

Những năm này Trần Tử Lộ không biết đã trải qua bao nhiêu lần, cho dù đột nhiên bị chặn đường, cho dù đám người phỏng vấn vấn vấn đề một cái so với một cái càng bén nhọn, trên mặt nàng cũng thủy chung mang theo nụ cười xa cách mà không mất lễ phép.

Bị hỏi đến chuyện năm đó, thần sắc của nàng vẫn thản nhiên như cũ, không mặn không nhạt mà dùng sáo lộ chính thức ứng đối phỏng vấn.

Bây giờ nàng đã sớm không còn là đích nữ Đạo tộc nho nhỏ năm đó, làm đệ tử thân truyền của Thái Thượng Tiên Đế, cùng với người đi theo của Vương Quân Hà tiểu thư, nàng đã sớm trở thành nhân vật mấu chốt hết sức quan trọng trong phạm vi toàn bộ Tiên giới, nói sai một câu, liền có thể đưa tới dư luận phong ba.

Lúc này, Đông Phương Hạ Tuyết chú ý tới tình huống bên này cũng nhanh chóng nghênh đón, bảo vệ Trần Tử Lộ ở phía sau, thay nàng ngăn cản và ứng phó các lộ phóng viên, cũng hộ tống nàng một đường đến bên trong thang linh năng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Đông Phương Hạ Tuyết dung mạo vẫn như trước, một thân khí chất đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ một tiểu cô nương ngây thơ đơn

thuần, biến thành một người khôn khéo lão luyện, có thể thuần thục ứng đối với bất kỳ tình huống nào.

Theo Linh Năng thang đóng lại, bắt đầu cực tốc hướng về phía trước kéo lên, thần kinh Đông Phương Hạ Tuyết thoáng có chút căng thẳng mới thả lỏng xuống.

“Những phóng viên kia quá đáng ghét. Tử Lộ tỷ tỷ, ngài không sao chứ?”

Nàng thoáng có chút lo lắng ánh mắt rơi vào trên người Trần Tử Lộ, trong ánh mắt giống như có sùng bái cùng kính ngưỡng ngôi sao nhỏ đang chớp động.

Vô cùng rõ ràng, nàng coi Trần Tử Lộ là thần tượng của mình.

Trần Tử Lộ cười nhạt một tiếng: “Không sao đâu, ta đã quen rồi. Ngược lại Hạ Tuyết ngươi, trong khoảng thời gian này đi theo ta bận rộn bên ngoài rồi.”

“Không vất vả, không vất vả.” Đông Phương Hạ Tuyết vội vàng xua tay: “Có thể đi theo Tử Lộ tỷ tỷ làm việc, toàn thân ta đều tràn đầy nhiệt tình.”

Ánh mắt nàng lấp lánh, trong lòng thầm nghĩ.

Ta là người đi theo Tử Lộ tỷ tỷ, mà Tử Lộ tỷ tỷ là người đi theo của Quân Hà tiểu thư, mà Quân Hà tiểu thư lại là đích trưởng nữ đương thời của Vương thị, bốn xá năm nhập một chút, ta cũng coi như là người của Vương viện trưởng.

Trong lúc nói chuyện, linh năng thang lần nữa ngừng lại. Hai người đi xuống linh năng thang, liền tiến vào một gian phòng xa hoa.

Đến nơi này, mới xem như là chân chính tiến vào không gian tư nhân.

Đông Phương Hạ Tuyết đưa đồng hồ của Trần Tử Lộ ở chỗ của mình tới: “Tử Lộ tỷ tỷ, trong khoảng thời gian này liên hệ người của ngài, ta đều đã ghi chép lại, trong đó không ít người đều là sau khi ngài kết thúc bảng đầu tiên phát ra hạ điện, chúc mừng ngài tiến vào tổng bảng lịch sử xếp hạng 97.”

“Đúng rồi, vừa rồi Quân Hạo thần tử phát điện hạ cho ngài, nói ngài về sau sẽ hưởng quyền ăn ở trong quân lâm thiên hạ miễn phí, nhưng mà phải phối hợp phát cho bằng hữu.”

Trần Tử Lộ cười một tiếng.

Quân Hạo thần tử làm ăn ngược lại càng ngày càng tinh thông.

Nhưng mà, nàng vẫn hết sức phối hợp mời Hạ Tuyết cho nàng một cái lưu ảnh tiên khí bồng bềnh, cũng phối hợp với một ít lưu ảnh trong ngoài tửu lâu, biên tập phát cho một cái vòng bằng hữu.

Bởi vì chuyện năm đó, độ nổi tiếng của nàng trong thần tử thần nữ vẫn luôn rất cao, người quan tâm cũng rất nhiều. Hôm nay phát ra một người bạn như vậy, cũng coi như là thay Quân Hạo thần tử quảng cáo.

Vòng bằng hữu vừa mới được đưa ra, Quân Hạo Thần Tử đã lập tức chuyển sang giới bằng hữu này, cũng phối hợp với từ quảng cáo: "Thần Côn Bằng Tập, 【Quân Quân Thiên Hạ】 làm bạn cùng ngài huy hoàng nhân sinh, chúc mừng Tử Lộ muội muội đăng đỉnh một trăm người."

Sau đó.

Quân Hạo thần tử phía dưới quảng cáo bằng hữu, liền xuất hiện lượng lớn nhắn lại.

Trong đó Thanh Ly thần nữ nói: "Quân Hạo ca ca, ngươi bây giờ càng ngày càng không có hương vị kiếm tu của Quân Hạo ca ca mà ta từng đi đâu rồi?"

Sau đó, lại có một đống người phát biểu ý kiến dưới lời của Thanh Ly thần nữ.

Quân Hạo thần tử hiển nhiên cũng đang chú ý tới tình huống của giới bằng hữu, cơ hồ ngay lập tức trả lời: "Thanh Ly muội muội của ta luôn phải lớn lên, phải học cách tiếp nhận sự tàn khốc của hiện thực, ta không thể giống với sư tôn ta, lăn lộn mấy chục vạn năm cũng chỉ như vậy, ngay cả Tử Vi tiên đế cũng không nuôi nổi."

Có điều chỉ chốc lát sau, lời nhắn của Hạo Thiên Kiếm Đế đã xuất hiện ở phía dưới câu trả lời: "Ha ha, ngươi chờ cho bản Tiên Đế…"

Cái tin nhắn này nhanh chóng thu được một chuỗi điểm khen ngợi.

Nhưng không có một người nào ở phía sau trả lời lại, dường như đều đang chờ xem phản ứng của Quân Hạo Thần Tử.

"Xin lỗi sư tôn, là ta sai." Quân Hạo thần tử nhanh chóng dịch chuyển, lễ phép che chắn Hạo Thiên Kiếm Đế.

Đám người âm thầm vây xem lập tức vui mừng khôn xiết, không ít người thậm chí ở phía sau đốt một cây sáp.

Bởi vì đều là người quen, giữa lẫn nhau cơ bản đều là hảo hữu, bất tri bất giác, vòng bằng hữu này liền càng thêm náo nhiệt, một đám người lại coi hắn trở thành một nhóm nói chuyện phiếm bình thường.

Vô cùng rõ ràng, gần đây mọi người đều hết sức chú ý tới Thần Cáo bảng, thậm chí có không ít người đã kết thúc công việc khác trong tay, trên đường chạy tới, lúc này mới sôi nổi như vậy.

Lúc này.

Một ID tên là 'Thiếu gia chủ hắn rất bận rộn bỗng nhiên xông ra, ở phía sau nhắn lại nói: "Quân Hạo đại ca, ta đã đến tửu điếm của huynh. Quân Hạo đại ca Quân Quân Thiên Hạ Thần Khuyết chi nhánh 'Tiên Đế chi nhánh' để lại cho ta hai cái, ta tiếp nhận một nhiệm vụ chiêu đãi đại sứ dị vực. Ôi! Thật sự là làm khó chết ta rồi."

Rất nhanh, có người ở phía dưới nhắn lại: "Cửu Hiên tiểu tử, ngươi là đang tiếp đãi công chúa Tinh Trần sao?"

"Hắc hắc, vậy nhất định phải vậy! Các ngươi không thấy sao? Sau khi hắn tiếp nhận nhiệm vụ liền phát ra một vòng bằng hữu, chờ đợi lúc xuyên qua thuyền lại phát cái, tại thời điểm Thái Hạo Thiên đưa đò thì liên tục phát mấy người… Vừa rồi lại phát thêm một người nữa, mỗi người bằng hữu đều phải phối hợp với lưu ảnh của Tinh Trần công chúa…"

Quân Hạo thần tử hiển nhiên còn đang chú ý vòng bằng hữu, rất nhanh liền trả lời Vương Dần: "Phân điếm Thần Khuyết gần đây quá nhiều người, đã không còn phòng dư thừa nữa. Nếu ngươi không chê, ta đem bộ kia của ta cho ngươi, đó là một gian phòng xa hoa, ngươi chỉ cần bỏ qua một chút."

Cuối cùng, hắn còn xứng với cái biểu cảm "Ngươi hiểu được".

“Quân Hạo đại ca ngài thật chú ý, ta nhớ kỹ ân tình này.” Vương Dần Hiên cũng một lời hai nghĩa, đáp lại sự hiểu rõ.

Sau đó, Vương Dần Hiên căn cứ theo chỉ thị của Quân Hạo Thần Tử, mang theo kín mít, còn đeo một bộ kính râm · Hoắc Nhĩ Lệ Tư công chúa Tinh Trần, cưỡi thang ngắm cảnh tới phòng ở tầng cao nhất.

“Tinh Trần công chúa điện hạ.” Vương Dần Hiên lễ phép giải thích: “Ngài cũng thấy đấy, hiện tại toàn bộ quân lâm thiên hạ chỉ còn lại một phòng.”

Công chúa Tinh Trần cởi bỏ lớp ngụy trang, tháo kính râm xuống, lộ ra dung nhan vô cùng tinh xảo và đoan trang.

Nàng nhìn Vương Dần Hiên, chớp đôi mắt thuần khiết không tì vết dò hỏi: “Không thể nghĩ thêm biện pháp nào nữa?”

“Quân Hạo đại ca đã tặng bộ cuối cùng cho chúng ta, không tiện làm phiền hắn nữa.” Vương Dần Hiên tỏ vẻ bất đắc dĩ, rồi lại nở nụ cười thông tình đạt lý: “Không sao, điện hạ đi đường mệt nhọc vất vả rồi, mau nghỉ ngơi trước đi.”

“Vậy còn ngươi?” Tinh Trần công chúa có chút do dự.

“Hành lang tầng cao nhất này cũng khá rộng rãi và yên tĩnh, ta ở đây tạm được, vừa vặn có thể canh cửa cho công chúa điện hạ.” Vương Dần Hiên nghiêm mặt.

“Làm sao có thể?” Tinh Trần công chúa lập tức lắc đầu: “Ngươi cũng là thiếu tộc trưởng của gia tộc cao quý, ta không thể để cho ngươi cứ như vậy ủy khuất nằm trong hành lang nghỉ ngơi. Ra ngoài, luôn có bất tiện. Như vậy đi, ngươi chịu ủy khuất một chút, ngủ ở phòng của ta.”

Thành công rồi!

Tiểu nhân trong lòng Vương Dần Hiên hung hăng vung nắm đấm, phát ra tiếng cười “Khặc khặc” quái dị.

Quả nhiên, chiêu trò này không sợ già, dùng tốt là được!

Ngay khi hắn chuẩn bị làm bộ làm tịch, lại biểu đạt một chút thái độ của chính nhân quân tử, Tinh Trần công chúa nhìn xung quanh một chút, bỗng nhiên móc ra một hạt giống màu xanh biếc, cứ như vậy ném lên hành lang.

Hạt giống màu xanh biếc kia đón gió dài ra, trong chớp mắt liền biến thành từng sợi dây leo tráng kiện.

Sau đó, dây leo vừa sinh trưởng vừa dây dưa lẫn nhau, đan xen lẫn nhau, rất nhanh liền biến thành một gian nhà mây hầu như lấp đầy nửa hành lang.

Hình dạng của nhà mây này tuy quái dị nhưng phương thức đan xen chặt chẽ lại lộ ra sự tinh xảo và ưu nhã vô cớ, có cảm giác như đang trong truyện cổ tích vậy.

“A, đây chính là phòng của công chúa điện hạ?” Vương Dần Hiên nghẹn họng nhìn trân trối.

“Đúng vậy. Đây là một căn phòng nhỏ bé thích nhất của ta.” Tinh Trần công chúa nghi ngờ nhìn hắn: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề.” Vương Dần Hiên khóc không ra nước mắt.

“Vậy thì, ngủ ngon.” Tinh Trần công chúa lễ phép, sau đó bước thẳng vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Ai~” Vương Dần Hiên thở dài thật sâu, sau đó bất đắc dĩ chui vào trong căn phòng nhỏ dây leo.

Lúc này Vương Dần Hiên cũng không có chú ý tới, trong căn phòng đối diện hành lang, có một đôi mắt xinh đẹp mà thâm trầm, đang xuyên qua cánh cửa hướng về mắt mèo dò xét ra phía ngoài.

Vừa rồi phát sinh một màn ngoài hành lang kia, toàn bộ đều rơi vào trong ánh mắt chăm chú này.

…

Chương 149: Tình yêu bắt được “Vương Dần Hiên”

…

Trong phòng nhỏ của dây leo.

Vương Dần Hiên khoanh tay sau đầu, nằm trên võng trong phòng nhỏ.

Giường treo hơi hơi lắc lư, thân thể của hắn cũng theo đó lay trái lắc phải, vạt áo trường bào lướt qua không khí, giống như lá liễu phất đê, tốt nhất phái nhàn nhã tự tại.

Cảm giác này như trở lại trong nôi khi còn nhỏ.

Đáng tiếc, lúc này Vương Dần Hiên một chút cũng không có ham muốn đi vào giấc ngủ. Hai mắt hắn phóng khoáng nhìn lên trần nhà quanh quẩn, có tác dụng thôi miên Quang Thải Điệp, lâm vào trầm trầm suy nghĩ.

Thân hình công chúa Tinh Trần cao gầy nóng bỏng, da thịt trắng nõn không tỳ vết, đôi mắt tươi đẹp, lỗ tai nhọn, cùng với khí chất cao quý, thực lực cường đại, đều thỏa mãn thẩm mỹ của Vương Dần Hiên.

Bất quá, nữ hài tử như vậy cũng không dễ đuổi theo.

Huống chi, Vương Dần Hiên là thật sự không có kinh nghiệm theo đuổi nữ hài, cũng không thể học sáo lộ trong những tiểu thuyết loạn tục kia chứ? Huống hồ vừa rồi hắn đã nghiệm chứng qua, những sáo lộ kia đối với Tinh Trần công chúa hình như cũng không có tác dụng gì.

Đúng rồi!

Ánh mắt Vương Dần Hiên sáng lên, chợt nhớ tới An Nghiệp lão tổ nhà mình.

Đó là người đầu tiên trong dòng chính gia tộc khai sáng tiên hà, đồng thời cưới được người thắng cuộc đời hai vị quận chúa, khẳng định là cao thủ trong này.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Dần Hiên lập tức mở đồng hồ, phát cho An Nghiệp lão tổ nhà mình một tin xin giúp đỡ đáng

thương: “Lão tổ tông cứu mạng, ta nên làm thế nào mới có thể đuổi kịp công chúa Tinh Trần? Lão nhân gia ngài có thủ đoạn đặc biệt gì không?”

Rất nhanh, hắn liền nhận được hồi đáp của An Nghiệp lão tổ: “Nguyệt ái cũng không thể nghĩ đến dùng thủ đoạn, ngươi cứ ở chung thật tốt với Tinh Trần, dùng thành ý đối đãi, tất cả đều sẽ nước chảy thành sông.”

XXX nước chảy thành sông.

Vương Dần Hiên nhìn trái nhìn phải, cũng nhìn không ra mình và Tinh Trần công chúa có dấu hiệu nước chảy thành sông.

Hắn suy nghĩ một lát, quyết định đổi một đối tượng xin giúp đỡ.

Hắn tìm ra số điện thoại của thái gia gia Vương Phú Quý, gửi cho hắn một tin tức tương tự, dù sao thái gia gia hắn cũng là một người mạnh mẽ, cùng lấy hai vị công chúa của Tiên Triều và Ma Triều.

Rất nhanh, Vương Phú Quý vốn cực kỳ quan tâm hôn nhân của chắt trai đại sự liền trả lời: “Tuy ta rất chú ý hôn sự của con, nhưng không thể gấp gáp yêu đương được, nhất là không thể quá mức chủ động. Con gái chỉ cần hơi rụt rè một chút là con sẽ chủ động theo đuổi con. Nhớ ngày đó, ta và bà nội con đều tới đây như vậy đấy.”

“…”

Vương Dần Hiên im lặng một hồi.

Đây là ngôn luận phàm ngôn gì?

Vương Dần Hiên hiểu rồi, cùng mấy trưởng bối biến thái trong gia tộc thảo luận làm thế nào để theo đuổi nữ hài tử, đó chính là tự rước lấy nhục.

Kinh nghiệm theo đuổi nữ hài? Không tồn tại, bị đuổi còn tạm được.

Bỗng nhiên, Vương Dần Hiên nghĩ tới muội muội của mình, do dự một chút, cuối cùng vẫn là thử hỏi một câu: “Lão muội nhi, nếu muốn theo đuổi các ngươi thân phận tương đối cao quý, nữ hài tử thực lực cường đại, ta nên làm như thế nào mới tương đối dễ dàng thành công, nên tặng lễ vật gì?”

“…Vương Dần Hiên, ngươi thật sự muốn theo đuổi Tinh Trần công chúa?”

Chỉ trong chốc lát, sự hồi đáp của Vương Quân Hà đã đùng đùng quăng tới, ngữ khí không chút khách khí nào: “Ca, nói thật, muội cảm thấy hi vọng của huynh có chút xa vời. Nếu huynh thật sự thích một khoản này, không được đổi cái đuổi khác, muội cảm thấy mấy vị trưởng lão trong tộc quần công chúa Tinh Trần kia cũng rất không tệ.”

“Ha ha ~ “

Vương Dần Hiên khịt mũi coi thường, thao tác một hồi, tạm thời kéo Vương Hà sang ba ngày trước.

Dừng lại một lát, Vương Dần Hiên cảm thấy mình cần thiết phải giãy giụa một chút. Sau đó hắn tìm được Quân Hạo thần tử, hỏi như vậy.

Trong khái niệm của hắn, Quân Hạo thần tử giống như một đại ca thân thiết, hơn nữa bên người thường xuyên vây quanh một đám nữ hài tử, khẳng định có thủ đoạn khác.

” Dần Hiên tiểu tử, ngươi đây là hỏi đối với chuyên gia rồi.” Quân Hạo thần tử vô cùng nhiệt tình trả lời hắn: “Muốn bọn nữ hài tử thích, đầu tiên, ngươi phải đẹp trai, bên này đề nghị ngươi đi con đường kiếm tu, vừa đẹp trai vừa có thể đánh. Ta phát cho ngươi mấy tư thế, ngươi cẩn thận phỏng đoán học tập một chút.”

Sau đó một trận “Leng keng leng keng”, Vương Dần Hiên nhận được một đống lớn lưu ảnh, đều là Quân Hạo thần tử bày ra các loại tư thế soái lãnh.

Trong đó có người ôm kiếm cúi đầu, ánh mắt lộ vẻ tang thương u trầm.

Cũng có bóng lưng tịch liêu lưng đeo trường kiếm, đi ở trong trời chiều.

Còn có đặc tả nhất kiếm chỉ thiên, cuồng ngạo bất kham.

Cùng với hình ảnh chân đạp phi kiếm tiêu sái ngao du tinh không.

Vương Dần Hiên cảm giác Quân Hạo Thần Tử nói quả thật có chút đạo lý, hơn nữa những lưu ảnh này quả thật rất có cảm

giác.

Hắn quyết định thử một chút, liền lấy thần kiếm của mình từ trong nhẫn trữ vật ra.

Đó là một thanh trường kiếm màu đồng xanh phong cách cổ xưa dày nặng, mặt ngoài trường kiếm hơi có pha tạp, tràn đầy cảm giác tang thương lắng đọng năm tháng.

Kiếm này nhìn chất phác tự nhiên, nhưng kì thực uy lực kinh người, tình huống trước mắt của nó, bất quá là một loại hình thái thần vật tự hôi mà thôi.

Kiếm này tên là Thương Ngô Thần Kiếm, chính là một trong những nhiệm vụ "Chi nhánh" mà Vương Dần Hiên hoàn thành cách đây không lâu, sau khi tiêu diệt Ma Thần Thực cấp hai mươi, đạt được một trong những nhiệm vụ ban thưởng.

Ngoài ra, hắn còn nhận được ba viên thập tứ phẩm thần đan, cùng với một sợi 【Bản Nguyên Tiên Linh giới】, bất quá sau đó cả hai đều bị lão tổ gia gia Vương Thủ Triết lấy đi, đổi cho hắn một đống điểm cống hiến gia tộc.

Vương Dần Hiên tay cầm Thương Ngô thần kiếm, bắt chước tư thế của Quân Hạo lão đại ca.

Hắn bày ra từng tư thế một lần, trong lòng yên lặng cảm thụ một chút, chợt cảm thấy một cảm giác xấu hổ nồng đậm không thể kiềm chế nổi nổi lên trong lòng.

Không được không được, chuyện này quá xấu hổ, ta ngay cả cửa ải của mình cũng không qua được.

Vương Dần Hiên lập tức từ bỏ kiếm tu chi đạo.

Con đường này, vẫn là lưu lại cho người có thiên phú hơn đi thôi.

Hắn lục tung trong danh sách liên hệ của bản thân, cuối cùng cũng tìm ra đối tượng để xin giúp đỡ - Hoa nhị đại, Thái tử nổi tiếng của Tiên giới.

Tuy hắn và Thái Tử Tiêu không quá thân quen, nhưng cũng đã gặp nhau nhiều lần, hơn nữa còn để lại phương thức liên lạc lẫn nhau.

Hỏi thăm một chút.

Rất nhanh, Thái tử Dận Tự liền trả lời cho hắn: “Thủ đoạn theo đuổi nữ hài tử? Đây không phải có tiền là được sao? Ngươi dùng sức đập tiền, nếu nàng không động tâm, khẳng định là ngươi đập không đủ nhiều, hoặc là phương thức đập không đủ xảo diệu. Nhà của ngươi có tiền, liền thích hợp đi con đường này.”

“Đúng rồi, nếu không được, ngươi lại hỏi một chút về tổng bộ Hợp Hoan Ma Tông của Vạn Hóa Thiên Ma Cung. Bọn họ sản xuất Huyền Tẫn Châu hiệu quả không tệ, còn có thể đề cao tỷ lệ thụ thai.”

Đập tiền?

Vương Dần Hiên nhíu mày.

Hắn cảm thấy điều này quá không tôn trọng tình yêu của mình, nhưng Huyền Tẫn Châu hắn lại rất quen thuộc, lúc trước phụ thân hắn và bác gái Bạch Ngọc Hà vẫn luôn mang thai, đã từng mua nhiều Huyền Tẫn Châu cố gắng thử.

Muội muội Vương Quân Hà của hắn chính là như vậy mà tới.

Lại nói, chủng tộc của hắn cùng Tinh Trần công chúa cũng có cách ly, tương lai thứ này ắt không thể thiếu. Có nên tìm tổng bộ Hợp Hoan tông trước, hoặc là Cực Lạc Thần Hoàng mua một cái dự phòng hay không?

Vương Dần Hiên yên lặng tính toán.

…

Cùng một thời gian.

Đối diện trong phòng, Chí Tôn Côn Bằng biến ảo mà thành mỹ nữ cũng lâm vào trầm tư, thu liễm đôi mắt yên lặng tính toán cái gì.

Trước mắt nàng sử dụng thân phận, là một đích thứ nữ sinh ra trong gia đình Thánh tộc bình thường, tư chất và tài nguyên của bản thân đều rất bình thường, lại dựa vào cố gắng và liều mạng của bản thân, trở thành một phóng viên chức nghiệp Bát Quái Lan Mục xuất sắc, những năm gần đây, danh tiếng cũng càng ngày càng cao.

Cái thân phận này vô cùng thích hợp với nàng. Có tầng thân phận này che giấu, nàng vô luận là bốn phía rình coi, hay là

các phương nghe ngóng thu thập tình báo, thậm chí là bí mật theo dõi, cũng sẽ không dẫn tới hoài nghi.

Làm chó con mà, vì chúa tể vĩ đại đúng không, cái này không buồn cười.

Huống chi hiện tại đại vương Vương Bảo Quang được vinh dự toàn bộ Tiên giới truyền thụ, khi còn trẻ cũng dựa vào việc lập nghiệp của một cẩu tử.

Lúc này đây, nhân mã các phương đều vọt tới Thần Khuyết điện, nàng tất nhiên đã sớm tiềm phục trong khách sạn Quân Thiên Hạ, ngoại trừ thu thập tình báo ra, cũng là muốn tìm xem có cơ hội tuyệt thế nào không.

Bây giờ, cơ hội tuyệt thế đã tới.

Lần này, Chí Tôn Toan Nghê lẻn vào Tiên giới chấp hành nhiệm vụ, Chúa Tể Bàn Bàn còn ban cho nàng một kiện chí bảo —— 【 Dục Vọng Chi Nhãn 】.

Bảo vật này đến từ một vị siêu cấp cường giả của thế giới dị vực —— 【 Dục Vọng Chúa Tể 】.

Dục vọng Chúa Tể là một tồn tại khủng bố ngay cả Ma tộc cũng cảm thấy tà ác biến thái. Hắn gần như đã khống chế một thế giới, tất cả sinh linh đều trở thành nô bộc dục vọng của hắn.

Bất quá dù vậy, hắn cũng không trốn được Ma tộc chinh phạt.

Dưới sự liên thủ của Chúa Tể Hỗn Độn và Chúa Tể Côn Bằng, Chúa Tể dục hóa thành vật liệu và bảo vật, mà thế giới kia cũng bị cướp sạch không còn gì, thậm chí không lưu lại chút căn nguyên nào.

Dục vọng Chúa Tể còn được gọi là 【 Vạn Nhãn Chi Ma 】, Dục Vọng Chi Nhãn là một con mắt hạch tâm trên người Chúa Tể, nếu sử dụng thời cơ và phương thức thích hợp, thậm chí có thể sử dụng Dục Dục Chi Nhãn khống chế một Tiên Đế.

Một khi phóng xuất toàn bộ lực lượng trong dục vọng ra, vị Tiên Đế kia sẽ bị dục vọng pháp tắc ảnh hưởng, từ thân thể đến tâm linh đều sẽ xem nàng như nữ thần, trở thành kẻ nịnh bợ trung thành nhất, nô bộc dục vọng của nàng.

Hơn nữa, ở trong mắt người ngoài, hắn chẳng qua là biến thành một con chó liếm cuồng nhiệt, là dục vọng phát ra từ bản năng linh hồn, sẽ không có bất kỳ dấu vết bị khống chế.

Chỗ khó khăn nhất của nó cũng ở đây.

Một khi sử dụng thành công, cho dù là Tiên Đế ở trước mặt cũng không thể phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường.

Mà thủ đoạn khống chế linh hồn bình thường tuy đơn giản hữu hiệu, lại không cách nào giấu diếm được tai mắt của Tiên Đế.

Chỉ tiếc, dục vọng Chúa Tể đã chết, Dục Vọng chi nhãn từ trên người hắn tách ra tự nhiên cũng biến thành bèo không rễ, nước không nguồn, năng lượng và pháp tắc lực bên trong một khi hao hết sẽ không thể bổ sung nữa.

Bởi vậy, mỗi một con mắt hạch tâm đều chỉ có thể sử dụng một lần, mà dục vọng Chúa Tể Bàn từ Hỗn Độn bên kia Chúa Tể "Kế thừa", cũng vẻn vẹn chỉ có ba con mắt.

Cho đến ngày nay, cũng chỉ còn lại một tấm cuối cùng.

Nếu không phải nhiệm vụ lần này cực kỳ quan trọng, e là Chúa Tể Bàn Dã còn không nỡ lấy ra để tiêu hao.

Liên quan tới viên Dục chi nhãn này, Chí tôn cương từng có nhiều loại thiết kế, ví dụ như thiết kế bắt lấy Tiên đế nào đó, dùng dục vọng chi nhãn đem hắn biến thành " Ái chi liếm cẩu", nhưng kế hoạch tương tự thực thi độ khó cực lớn.

Nếu đổi lại là những thần tử thần nữ kia, thao tác ngược lại là đơn giản, nhưng giá trị không xứng đôi, luôn cảm thấy có chút thua thiệt.

Ngoài ra, Chí Tôn Mính còn cân nhắc qua một ít nam đinh hạch tâm đích mạch của Vương thị, nhưng những nam đinh đích mạch có quyền thừa kế đều đã có hôn nhân của riêng mình, cũng có con nối dòng.

Lấy tình huống của bọn họ, nếu như đột nhiên biến thành chó liếm của nàng, cho dù không kiểm tra ra dấu vết khống chế, hành vi logic cũng nói không thông, dễ dàng khiến cho hoài nghi.

Phù hợp nhất, vẫn là thân phận địa vị đủ cao, nhưng chưa lập gia đình, tốt nhất là ngay cả yêu đương cũng chưa từng nói

qua người trẻ tuổi.

Bây giờ nàng nhìn thấy Vương Dần Hiên, lập tức cảm giác được cơ hội đã tới.

Vương Dần Hiên là người thừa kế đích trưởng mạch của Vương thị, thân phận tôn quý, khó có được là hắn còn chưa kết hôn sinh con, thậm chí ngay cả yêu đương cũng chưa từng nói qua.

Hơn nữa hắn trước mắt đang theo đuổi công chúa Tinh Trần gì gì đó, nếu như ở chỗ công chúa Tinh Trần chạm vào cái mũi chán nản, nản lòng thoái chí chuyển sang ôm ấp của người khác, cũng vô cùng hợp tình hợp lý.

Mặc dù hắn lơ đãng lộ ra chút cuồng nhiệt đối với mình, động thì ngôn nghe thì nghe theo, nhưng cũng không tính là đặc biệt khác người.

Dù sao, có không ít người bình thường nhìn rất lý trí, rất bình tĩnh, một khi nói đến yêu đương, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống, thoạt nhìn giống như thay đổi một người khác. Loại tình huống này, thường được gọi là “Óc yêu”.

Chí Tôn Hạm đã sắp xếp cho mình thân phận này vô cùng tinh tế, xuất thân hơi thấp, nhưng dung mạo và năng lực đều vô cùng xuất chúng, cho dù Vương thị có chút phê bình kín đáo đối với thân phận của nàng ta, nhưng cuối cùng hơn phân nửa là có thể tiếp nhận.

Như vậy, nàng coi như là hoàn toàn ẩn núp vào Vương thị, đối với đại kế tiếp theo của chúa tể Bàn cực kỳ có lợi.

Sau một phen trầm ngâm cùng suy tính, Chí Tôn hạ quyết tâm.

…

Trong căn phòng nhỏ trên cây mây.

Vương Dần Hiên vẫn còn đang suy nghĩ sách lược đuổi theo nữ hài tử.

Đột nhiên.

Trước mắt hắn có chút hoảng hốt, đầu óc mơ màng, bên tai cũng truyền đến trận trận ôn nhu như có như không nói mê, mềm mại như lông vũ, hơi trêu chọc tâm thần của hắn.

Trong chốc lát, hắn giống như nhận được triệu hoán gì đó, xoay người xuống võng, rời khỏi phòng nhỏ dây leo, lảo đảo đi tới cửa đối diện, nhẹ nhàng ấn chuông cửa xuống.

Răng rắc!

Cửa phòng mở ra.

Khuôn mặt xinh đẹp, vóc người ngạo nhân, khí chất lão Chí Tôn bễ nghễ xuất hiện ở cửa.

Bất quá, không giống với lúc trước nổi giận hoặc tính kế, lúc này khóe mắt nàng rủ xuống, dùng ánh mắt ngập nước xin giúp đỡ nhìn Vương Dần Hiên, thoạt nhìn có chút điềm đạm đáng yêu: "Công tử, đèn trong phòng ta hỏng rồi, hiện tại thật đen, ta sợ lắm."

Phía sau nàng là một mảnh đen kịt thâm trầm, yên tĩnh đến mức ngay cả một chút thanh âm cũng không có, thật giống như là thế giới vực sâu đối với mọi người mà thôn phệ.

Ở chỗ này, nàng chỉ dám dùng một chút năng lực đơn giản mà vô hại, đến thực hiện một ít mục đích không phức tạp, quá trình tự nhiên cũng liền khúc chiết một chút.

Công pháp và năng lực lợi hại đương nhiên là có, nhưng một khi nàng thi triển với Vương Dần Hiên, rất có khả năng dẫn động cơ chế thủ vệ trong thiên hạ.

Nàng gần như có thể xác định, hôm nay Thần Khuyết điện và Quân lâm thiên hạ tửu lâu bên này, chí ít có một vị Tiên Đế đang âm thầm trấn thủ.

Mà vị công chúa Tinh Trần ở đối diện kia, cũng tuyệt đối không phải hạng người dễ đối phó.

Một khi động tĩnh quá lớn, kinh động đến những tồn tại này, nàng sẽ kẹp đuôi chạy trốn.

"Lửa hỏng?" Vương Dần Hiên có vẻ hơi ngốc trệ trên khuôn mặt xẹt qua một vệt mê mang, theo bản năng nói: "Ta giúp ngươi gọi bảo an, để công nhân tới đây tu sửa."

Chí Tôn Khuyết hơi sửng sốt.

Đây là bản năng ứng đối của Vương Dần Hiên?

“Công tử, người ta đã trình bày sửa chữa xong rồi, chỉ là hiện tại có chút sợ hãi, ngài có thể đến đây cùng ta một chút được không?” Chí tôn khuyết tiếp tục duy trì ngữ khí đáng thương, trong đôi mắt đẹp thủy quang bắt đầu khởi động, động lòng người.

“Cái này, buổi tối cô nam quả nữ, không tốt lắm đâu…?” Nội tâm Vương Dần Hiên giãy dụa, theo bản năng đáp lại, “Nếu không, ta liền ở cửa này cùng ngươi một lát.”

Chí Tôn bễ nghễ: “…”

“Mười lăm phút, ngài tới giúp ta một khắc.” Chí Tôn Mẫn Hoa tiếp tục khẩn cầu: “Công tử, cầu xin ngài.”

“Được… đúng không…” Vương Dần Hiên hơi giãy giụa, cuối cùng cũng đáp ứng.

Hắn theo bản năng cảm giác, đây là đang làm chuyện tốt.

“Đa tạ công tử giúp đỡ.” Chí Tôn Cù thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cảm kích nói cám ơn, sau đó nghiêng người tránh ra, mời Vương Dần Hiên vào nhà.

Vương Dần Hiên mơ mơ màng màng đi vào.

“Rặc rặc” một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Vương Dần Hiên theo bản năng cảm thấy có chút không đúng lắm, vội vàng mở miệng: “Cô nương, cô đóng cửa làm…”

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, đã bị Chí Tôn Khâu kéo tay lại.

Nàng kéo Vương Dần Hiên bước về phía trước một bước, lập tức giống như xuyên thấu một màn nước vô hình, tiến vào một không gian khác.

Đây là không gian tùy thân mà Chí Tôn Khuyết đã sớm bố trí.

Trong tửu lâu, một số khách nhân có yêu cầu về môi trường sống khá cao ở trong phòng khách sạn triển khai không gian tùy thân.

Tựa như Vương Thủ Triết, đi ra bên ngoài, bất luận là ở trong tửu lâu nào, mở gian phòng kỳ thật cũng chỉ là chiếm một vị trí mà thôi, cuối cùng đều ở trong tiểu viện rực rỡ sặc sỡ bên trong không gian tùy thân của hắn.

Hơn nữa, không gian tùy thân đều sẽ ngăn cách dò xét và thần niệm điều tra, để bảo vệ bí mật của chủ nhân.

Vương Dần Hiên bị mê hoặc không cao lắm, vừa bị kéo vào không gian tùy thân của Chí Tôn Thát, tinh thần căng thẳng, lập tức bừng tỉnh khỏi ý thức mơ hồ, thất thanh nói: “Cô nương, cô làm gì vậy?”

Theo bản năng, hắn còn tưởng rằng cô nương này nhìn rất tuấn tú, mưu đồ gây rối.

Đương nhiên, trên thực tế, đối phương đúng là đang mưu đồ làm loạn.

Chí Tôn Uẩn không nói gì, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía Vương Dần Hiên, trong đôi mắt có ám quang hiện lên.

“Ông” một tiếng.

Thần hồn Vương Dần Hiên đau đớn một hồi, nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng.

Hàng rào không gian chung quanh cũng vặn vẹo một hồi, từng đạo chấn động vô hình ảnh hưởng đến cảm quan của Vương Dần Hiên, khiến toàn thân hắn không thể động đậy, giống như bị nhốt trong tiểu không gian này.

Đồng thời, sâu trong đáy lòng của hắn không chịu khống chế cuồn cuộn lên, cảm xúc nóng bỏng, cừu hận.

Trên thực tế.

Phương hướng ma công mà Chí Tôn Toan Nghê đi, một bộ phận cũng dính dáng đến dục vọng và mê hoặc, chỉ là nàng ta không có được chúa tể cường đại như vậy, có thể không lưu dấu vết mà hoàn toàn khống chế người khác.

Bởi vậy, Chí Tôn Tễ thường thường đi con đường mê hoặc, hơn nữa thường là dùng thủ đoạn mê hoặc chủ yếu để khơi mào dục vọng thù hận trong lòng người khác.

“Tiểu tử đáng thương, tiến vào lồng giam cừu hận của ta, cũng không thể nào rời đi dễ dàng như vậy.” Thấy săn bắt được con mồi, Chí Tôn Tẫn cũng không giả bộ yếu đuối, trên mặt lộ ra một nụ cười tùy ý, xinh đẹp mà nguy hiểm.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Vương Dần Hiên mặc dù nóng nảy bất an, nhưng lý trí lại vô cùng tỉnh táo, cũng không bị quá nhiều cảm xúc thù hận ảnh hưởng.

Dù sao Vương Dần Hiên sinh ra trưởng mạch của Vương thị, từ nhỏ đến lớn sống thuận buồm xuôi gió, hoàn cảnh sinh trưởng cũng tràn ngập ấm áp, cả người chính là một đứa con ngốc nhà địa chủ vui tươi hớn hở, nào có cảm xúc khổ đại cừu thâm gì?

Hắn hận cái gì? Hận tác giả chính mình đuổi theo lại bồ câu sao?

“Ngươi yên tâm, ta chính là muốn để ngươi yêu ta, điên cuồng yêu ta, trở thành nô bộc dục vọng của ta.”

Bàn tay Côn Bằng mở ra, trong lòng bàn tay óng ánh tuyết trắng liền nhiều ra một con mắt lớn chừng quả đấm.

Nhãn cầu này toàn thân đỏ đậm, ở giữa có một vòng huyết hồng giống như đồng tử nằm dọc, cực kỳ đẹp đẽ, lúc mở lúc khép, tựa như vật còn sống, lộ ra vẻ quỷ mị mà tà dị.

Đây là [Dục Chi Nhãn].

Chí Tôn Côn Bằng nhắm ngay một vệt màu đỏ như máu về phía Vương Dần Hiên, thúc giục nó.

Một cỗ năng lượng dao động tối nghĩa vô hình lập tức từ trong Dục Vọng chi nhãn tràn ra, bao phủ Vương Dần Hiên.

Vương Dần Hiên lập tức cảm thấy đầu ong ong, tầm mắt cũng trở nên vặn vẹo.

Trong lòng của hắn, có một cỗ cảm xúc khó hiểu dần dần nổi lên, bất tri bất giác, hắn cảm giác vị nữ tử trước mắt này, phảng phất trở thành nữ thần hoàn mỹ hoàn mỹ trong lòng hắn, hắn có loại xúc động mãnh liệt, muốn vì nàng trả giá hết thảy, thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Đây không phải cảm xúc liếm cẩu trong bản sao chép sao?

“Không tốt!”

Vương Dần Hiên trong lòng lộp bộp, lý trí lưu lại làm cho hắn tỉnh táo lại, cảm giác mình giống như hãm sâu trong một cái phiền toái thật lớn.

…

Cùng lúc đó.

Đối diện là một gian phòng xa hoa.

Đồng dạng là một mảnh không gian tùy thân triển khai.

So với hắc ám cùng thâm trầm của không gian tùy thân đối diện, vùng không gian tùy thân này hơn dương gian nhiều, trong không gian ánh nắng chiếu khắp, cỏ cây um tùm, trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Chính giữa không gian, là một căn nhà do một cây đại thụ còn sống sinh trưởng thành, trong thô kệch xen lẫn tinh xảo, có một loại ý vị tự nhiên hết sức đặc biệt.

Trước cửa nhà lá.

Thần sắc Tinh Trần công chúa tịch mịch ngồi trên một chiếc ghế mây tự nhiên sinh trưởng mà thành, đầu ngón tay nhẹ nhàng che phủ một mảnh vỡ cổ sơ mà có hoa văn kỳ lạ.

Tầm mắt nàng rơi vào mảnh vỡ trên tay, ánh mắt lại có chút trống rỗng mê ly, ngay cả tiếng nỉ non trong miệng cũng nhẹ đến mức giống như gió thổi qua sẽ tiêu tán: “Phụ hoàng, ta đã căn cứ theo 【Mảnh vỡ thần tích】 chỉ dẫn, đi tới thế giới kỳ lạ này.”

“Rốt cuộc ta nên làm như thế nào mới có thể báo thù cho ngài, báo thù cho vô số tộc nhân đã chết?”

Mỗi lần nghĩ tới kẻ hủy diệt thế giới của họ mạnh mẽ và đáng sợ tới mức nào, nàng lại cảm thấy toàn thân run rẩy.

Đó là một nỗi sợ hãi không thể xóa nhòa trong thần hồn của nàng.

Ở trước mặt tộc nhân, nàng chưa từng dám biểu hiện sự sợ hãi này ra ngoài, cũng chỉ có ở trong nhà lá tuyệt đối bí mật này, nàng mới có thể hoàn toàn cởi bỏ được trái tim, toát ra sự yếu ớt và bàng hoàng chôn sâu trong đáy lòng.

“Có lẽ, ta nên tiếp nhận sự theo đuổi của Vương Dần Hiên.” Trong đôi mắt trong suốt của Tinh Trần công chúa xẹt qua một tia do dự và giãy dụa, thấp giọng nỉ non, “Hắn là một người thừa kế gia tộc vô cùng cường đại, có lẽ hắn sẽ giúp ta.”

Công chúa Tinh Trần cũng không phải người ngu, hành vi của Vương Dần Hiên đại biểu cho cái gì, nàng há có thể không hiểu?

Mặc dù trước kia sinh trưởng ở dưới sự che chở của phụ hoàng, nàng không hiểu, nhưng hiện tại sau khi nước mất nhà tan, tâm tư nàng không thể không lưu lạc và ăn nhờ ở đậu so với trước đây mẫn cảm hơn rất nhiều, sao còn không hiểu?

“Phụ hoàng, ta rốt cuộc nên làm như thế nào?”

Ngay tại thời điểm công chúa Tinh Trần rơi vào bàng hoàng, ánh mắt thống khổ nỉ non.

Đột nhiên, mảnh vỡ thần tích trong tay nàng hơi rung động, sau đó bắt đầu trở nên bỏng tay.

Trong mảnh vỡ có đạo đạo kim quang bắn ra.

Cùng xuất hiện, là khí tức pháp tắc càng ngày càng cường thịnh, càng ngày càng huyền diệu.

Đây là… Phụ hoàng đang chỉ dẫn cho ta?

Con ngươi của Tinh Trần công chúa hơi co rụt lại, nhưng ngay lập tức nàng liền phản ứng lại.

Điều này không thích hợp.

Có vấn đề.

…

Chương 150: Mình đều bị ăn sạch không thừa nhận nữa rồi!

…

Cùng một thời gian.

Trong lồng giam cừu hận của Chí Tôn Côn Bằng, Vương Dần Hiên cố gắng chống đỡ một tia lý trí cuối cùng, trong lòng sụp đổ kêu to: “Hệ thống, ngươi đang làm gì?”

Đã đến lúc này rồi, tại sao hệ thống một chút phản ứng cũng không có?

“Tích!”

Âm máy của hệ thống vang lên.

“Kiểm tra đo lường ký chủ, đang ở trong một loại nguy hiểm quỷ dị nào đó, tích… Đang kiểm tra đo lường nơi phát ra nguy hiểm, có cần khởi động phương án khẩn cấp hay không? Bạn tốt nhắc nhở, phương án một khi khởi động…”

“Khởi động! Lập tức khởi động!”

Nghe được thanh âm hệ thống quen thuộc, Vương Dần Hiên lập tức như nghe được tiên âm, không đợi âm thanh nhắc nhở nói xong vội không ngừng hô ở trong lòng: “Sau này gặp phải tình huống tương tự, không cần ta đồng ý, hết thảy lập tức khởi động.”

Dục vọng nô bộc gì đó, vừa nghe liền tràn ngập mùi vị tà ác, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

Hắn mới không muốn bị người khác khống chế!

“Vâng, ngầm thừa nhận ký chủ đã biết hậu quả liên quan. Trong phương án khẩn cấp khởi động… Đang điều động năng lượng dự trữ…”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Chí Tôn Cù cũng không biết giao lưu giữa Vương Dần Hiên và hệ thống, thấy gương mặt Vương Dần Hiên vặn vẹo, giống như đang giãy dụa mãnh liệt, nàng không khỏi xùy cười thành

tiếng: “Tiểu gia hỏa, bằng thực lực và ý chí của ngươi, muốn chống lại sự ăn mòn của Dục Vọng Nhãn, không thể nghi ngờ là người si nói mộng.”

“Ta khuyên ngươi vẫn là thành thành thật thật tiếp nhận vận mệnh an bài, trở thành nô bộc dục vọng của bổn chí tôn. Nếu biểu hiện của ngươi đủ tốt, đợi sau khi ngươi bùng nổ dục vọng, ta cũng không ngại cho ngươi một chút trấn an làm phần thưởng.”

Trên mặt nàng mang theo nụ cười tà mị, thanh âm hư vô mờ mịt, phảng phất thẳng vào sâu trong linh hồn, trêu chọc thần hồn Vương Dần Hiên.

Trong lúc nói chuyện, Dục Vọng chi nhãn được thôi động đến cực hạn.

“Rặc rặc!”

Một tiếng nổ thanh thúy vang lên.

Đôi mắt đỏ đậm bỗng nhiên nứt ra, một đạo lực lượng pháp tắc không thể chống cự bỗng nhiên bộc phát ra, ầm vang nổ tung cả khỏa nhãn cầu thành bột phấn.

Pháp tắc chi lực khủng bố nhanh chóng xẹt qua hư không, trong chớp mắt liền bao phủ Vương Dần Hiên.

Chí tôn khuyết chuẩn bị cho Vương Dần Hiên một kích trí mạng, kéo hắn vào vực sâu dục vọng.

“Mẹ kiếp! Quá tà ác, lão tử chịu không nổi!” Nội tâm Vương Dần run rẩy rống giận, da gà nổi lên.

Cũng ngay trong nháy mắt này.

“Oanh!”

Thần hồn của Vương Dần Hiên run rẩy một trận, một cỗ mênh mông, tối nghĩa, thâm trầm, năng lượng bàng bạc vô hình ầm ầm bộc phát.

Đó là năng lượng được hệ thống cất giữ bên trong.

Hệ thống bên trong thần hồn của Vương Dần Hiên vốn là một mảnh vỡ của Chưởng Giới Lệnh, có liên hệ vi diệu với bản thể Chưởng Giới Lệnh.

Dưới sự khống chế của hệ thống, những năng lượng này dùng phương thức thần bí nào đó cấu kết với Chưởng Giới Lệnh của Tiên Linh Giới, khuấy động quyền bính của thế giới này.

Vĩ lực khó có thể hình dung bao phủ Vương Dần Hiên, chẳng những ngăn cản dục vọng chi nhãn tà ác mà quỷ dị ăn mòn chi lực còn bắn ngược nó trở về.

Đây chính là uy năng của Chưởng Giới Lệnh.

Bây giờ Chưởng Giới Lệnh Tiên Linh giới trong tay Vương Thủ Triết, sau khi dung hợp một phần hệ thống, độ hoàn chỉnh đã đạt tới bảy mươi bảy.

Có điều, sau khi Vương Thủ Triết dung hợp mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh, lại tách phần hệ thống này ra, một lần nữa ký sinh trên người Vương Dần Hiên.

Một mặt là bởi vì, hệ thống là "Linh" trong Chưởng Giới Lệnh uẩn dưỡng ra, kỳ thật cũng không phải là Chưởng Giới Lệnh vốn có, dung hợp hay không dung hợp cũng không ảnh hưởng đến độ hoàn chỉnh của Chưởng Giới Lệnh, mặt khác, cũng là bởi vì chân linh của hệ thống cùng Vương Dần Hiên đã sớm bị trói chặt, cưỡng ép bóc tách đối với ai cũng có tổn thương.

Bất quá, như vậy đối với Vương Dần Hiên cũng có lợi rất lớn.

Mặc dù thoạt nhìn cùng lúc trước không có khác biệt, nhưng kì thực hệ thống hiện tại đã có quyền hạn có thể thuyên chuyển, tổng cộng bảy mươi bảy quyền hạn chưởng giới lệnh.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hệ thống của Vương Dần Hiên thăng cấp rất lớn, có thể tuyên bố nhiệm vụ liên quan tới chí tôn, đẳng cấp chúa tể, hơn nữa có thể hợp thành phần thưởng Thần đan, thần khí, căn nguyên Tiên Linh giới và các tài nguyên trân quý khác.

Vào thời khắc mấu chốt, hệ thống của Vương Dần Hiên cũng có thể xin điều động quyền hạn của Chưởng Giới Lệnh.

Nói thì chậm, nhưng xảy ra thì nhanh.

Dưới lực lượng của Chưởng Giới Lệnh, hệ thống đã hoàn thành chống đỡ và bắn ngược.

Dục vọng chi nhãn tuy cũng thuộc về một loại năng lực pháp tắc, nhưng nó thuộc về pháp tắc của dị thế giới.

Hơn nữa dục vọng chi nhãn bây giờ chỉ là một kiện đạo cụ duy nhất, với tư cách chí tôn của người điều khiển thật ra căn bản không cách nào hoàn toàn khống chế lực lượng của nó.

Nếu không có nhân tố nào khác quấy nhiễu, nó ở Tiên Linh giới tự nhiên cũng có thể phát huy tác dụng nhất định.

Nhưng mà Chưởng Giới Lệnh lại là thể hiện pháp tắc của bản thế giới, tự nhiên so với pháp tắc của dị thế giới càng có ưu thế sân nhà hơn.

Trong khoảnh khắc Chưởng giới khiến dục vọng pháp tắc phản phệ.

Đồng tử Chí tôn Côn Bằng co rụt lại, cảm thấy không ổn, lập tức tiến lên một bước hướng Vương Dần Hiên chộp tới.

Mà cũng chỉ trong nháy mắt này.

Lồng giam cừu hận giam giữ Vương Dần Hiên, phảng phất bị một đạo lực lượng vô hình xé ra một lỗ hổng.

Công chúa Tinh Trần tay cầm "Mảnh vỡ thần tích", dáng người thon dài, dung mạo tuyệt mỹ, bước vào trong lồng giam cừu hận.

Nàng theo chỉ dẫn của "Mảnh vỡ thần tích" mà đến.

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt lại khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Nàng cũng không nghĩ tới, Vương Dần Hiên vốn nên hảo hảo ở trong phòng nhỏ cây mây hành lang lại có thể ở nơi này, còn bị như vậy…

Nhưng nàng chợt phản ứng lại, một bước bước ra, trong nháy mắt ngăn giữa Vương Dần Hiên và nữ tử thần bí thoạt nhìn không giống người tốt kia, muốn bảo vệ Vương Dần Hiên.

Vương Dần Hiên là thiếu tộc trưởng của gia tộc cường đại kia, một khi bên cạnh nàng xảy ra đại sự, Tinh Trần công chúa không cảm thấy mình sẽ có kết cục gì tốt.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Ngay khi Chí Tôn Hình Vanh phóng tới Vương Dần Hiên, Tinh Trần công chúa ra tay ngăn cản, lực lượng Dục Vọng chi nhãn cũng vừa vặn bị bắn ngược trở về.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Công chúa Tinh Trần và Chí Tôn Tầm đồng thời cảm giác được thân thể trầm xuống, giống như bị một luồng năng lượng vô hình mà tà ác cuốn vào, trước mắt vặn vẹo một trận, ý thức cũng trong nháy mắt trở nên tan rã mà mê ly.

Đây là Dục Vọng Chi Nhãn Pháp Tắc Chi Lực bị bắn ngược trở về.

Công chúa Tinh Trần vừa vặn chắn ở đường nhỏ nó bắn ngược, tự nhiên cùng một chỗ với Chí Tôn Tẫn bị lực lượng pháp tắc cắn trả, mỗi người gánh chịu một nửa lực cắn trả.

Một cỗ pháp tắc chi lực tà uế kia, trong nháy mắt đốt lên dục vọng của các nàng, dục vọng càng cháy càng mãnh liệt, tạo thành một đợt dục vọng khó có thể ngăn cản bộc phát.

Lần đầu tiên chịu sự ăn mòn của Dục chi nhãn, tất nhiên sẽ dẫn đến dục vọng bùng phát, chống không được sự ăn mòn của pháp tắc, sẽ trầm luân trong dục vọng vặn vẹo, trở thành nô bộc của đối phương.

Bất quá.

Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Tễ đều là cường giả đỉnh cấp mười chín giai, ý chí lực của các nàng đều thập phần cường đại, lực phòng ngự của thần hồn đối với pháp tắc ăn mòn cũng mạnh hơn nhiều so với tu sĩ bình thường, dưới tình huống vẻn vẹn gánh vác một nửa dục vọng pháp tắc chi lực, cũng không triệt để trầm luân, mà là miễn cưỡng bảo trì một tia lý trí.

Nhưng dù vậy, hai nàng ngăn cản cũng thập phần gian nan.

Trong cơ thể hai cỗ lực lượng pháp tắc va chạm vào nhau, toàn thân Chí Tôn Tỳ Hưu đều đang run rẩy, trên gương mặt mềm mại cũng xuất hiện một vòng đỏ tươi quỷ dị, đáy mắt thỉnh thoảng nổi lên hồng quang, nhìn rất là thống khổ.

Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn hết sức khó khăn tiến lên một bước, dựa vào bên người Vương Dần Hiên, trong tay miễn cưỡng hội tụ một đoàn năng lượng, ý đồ trước khi mình triệt để trầm luân, tát chết Vương Dần Hiên.

Như thế, chẳng khác nào biến tướng giải quyết nguy cơ.

Nhưng công chúa Tinh Trần sao có thể như ý nàng?

Mắt thấy Chí Tôn Côn Bằng dường như chuẩn bị gây bất lợi cho Vương Dần Hiên, tuy nàng đang đau khổ chống cự dục vọng, vẫn theo bản năng tiến lên một bước, mạnh mẽ chống đỡ tia sáng cuối cùng đụng ngã Chí Tôn Tiêu.

Hai nàng lập tức lăn thành một đoàn.

Nhưng kể từ đó, các nàng đều bỏ lỡ thời cơ một lần cuối cùng chạy trốn, thể xác và tinh thần hoàn toàn bị đốt cháy, lý trí bị dục vọng bao phủ.

Trong lồng giam cừu hận khép lại một lần nữa, trong đôi mắt các nàng hiện ra màu đỏ tươi, đồng loạt đánh về phía Vương Dần Hiên, bắt đầu ra tay với hắn.

Vương Dần Hiên nhất thời hoảng sợ vô cùng, bắt đầu liều mạng giãy dụa: “Các ngươi, các ngươi muốn làm gì? Các ngươi không nên như vậy!”

“Hệ thống ~ hệ thống cứu mạng!”

Nhưng mà lần này hệ thống cũng không có trả lời hắn, cũng không biết là không có cảm giác được nguy hiểm trí mạng, hay là chân thật năng lượng hao hết, bày ra một bộ thái độ giống như rắn chết.

Như thế, một đêm đã trôi qua.

Một đêm qua đi, lực lượng dục vọng chi nhãn rốt cuộc thiêu đốt hầu như không còn, tất cả dục vọng đều tiêu tan không còn, quy về bình tĩnh.

Vương Dần Hiên cuộn mình trong góc lồng giam, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt ngây ngốc, giống như bị mưa to gió lớn tàn phá cả đêm.

Người trong nhà, ai hiểu?

Có trời mới biết, một đêm này hắn đều trải qua cái gì, đến tột cùng là không chịu nổi quay đầu lại. Đến tột cùng đã tạo thành bao nhiêu xung kích cho tâm linh trẻ tuổi của hắn!

Hắn vẫn là một đứa trẻ mới vài ngàn tuổi nha!

Lúc này.

Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Tẫn cũng tỉnh táo lại.

Hai người bọn họ đều là mặt không biểu tình, sau khi rời giường một tiếng cũng không rên, mà là cùng thi triển thủ đoạn thay đổi quần áo dự bị cho mình.

Lúc đứng dậy, ánh mắt các nàng chạm nhau giữa không trung, trong đôi mắt đều tràn ngập sát ý mãnh liệt, phảng phất trong nháy mắt tiếp theo sẽ xông lên làm thịt đối phương.

Hoàn toàn không có tối hôm qua trong ý thức mông lung, lẫn nhau phối hợp chinh phạt Vương Dần Hiên ăn ý cùng ” hữu hảo”.

Vương Dần Hiên giật mình, vội vàng hô: “Chờ một chút! Chúng ta đều tỉnh táo lại, cẩn thận lục soát, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì rồi mới quyết định.”

Nguyên bản Vương Dần Hiên căn bản không trông cậy vào một câu nói kia của mình có thể có bao nhiêu hiệu quả, đang chuẩn bị lấy ra trọn vẹn lý do.

Hai nàng cũng cùng nhau dừng lại.

Công chúa Tinh Trần thu hồi sát ý trong mắt, cúi đầu nói một tiếng “Tốt”.

Chí Tôn Tẫn cũng không khỏi lui ra phía sau một bước, hơi nghiêng đầu sang chỗ khác, mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng hiển nhiên là tạm thời không hề đối địch với Tinh Trần công chúa.

Vương Dần Hiên sửng sốt một chút, nhưng dường như chợt hiểu ra.

Hắn cũng không quan tâm đến thương xuân bi thu, lúc này liền thay y phục, bắt đầu chủ trì đại cục.

Dưới kiến nghị của hắn, mọi người nhất trí quyết định trước tiên ra khỏi cừu hận lồng giam để tránh cảnh sinh tình.

Rất nhanh.

Một thiếu tộc trưởng Vương thị, một công chúa thế giới khác, một chí tôn Ma tộc ngồi trên ghế sa lon xa hoa, chuẩn bị suy nghĩ một chút, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

Trong quá trình này, Tinh Trần công chúa có mấy lần nhịn không được vụng trộm nhìn về phía Vương Dần Hiên.

Nàng càng nhìn Vương Dần Hiên càng cảm thấy thuận mắt, tựa như trên người hắn tản ra quang mang nào đó, hấp dẫn nàng thật sâu.

Hơn nữa nàng phát hiện, mình chẳng biết tại sao, đối với nhất cử nhất động của Vương Dần Hiên đều trở nên hết sức để ý, khi hắn cười khẽ, mình sẽ cao hứng theo, khi hắn nhíu mày, mình sẽ theo đó khó chịu, tâm tình như bị hắn khống chế.

Quan trọng nhất là, Tinh Trần công chúa cảm giác mình tựa hồ không cách nào cự tuyệt đề nghị của Vương Dần Hiên, phảng phất như hắn nói bất luận một câu nào, mình đều vô điều kiện đáp ứng.

Thân là cường giả mười chín cấp, nàng đương nhiên bản năng biết rõ đây là không thích hợp, bên trong có vấn đề lớn, hơn nữa nàng cảm giác mình dường như còn có chút lực chống lại, cũng không phải hoàn toàn trầm luân.

Ở việc nhỏ, nàng thật sự không cách nào cự tuyệt Vương Dần Hiên, nhưng nếu là đại sự quan trọng, có lẽ Vương Dần Hiên sẽ không ảnh hưởng mạnh như vậy đối với nàng.

Loại tình huống này, ở trên người Chí Tôn Khuyết cũng giống như đúc có thể hiện.

Cái này cũng khó trách, dù sao hai vị này đều là cường giả mười chín cấp, hơn nữa chỉ thừa nhận một nửa dục vọng pháp tắc chi lực, tự nhiên sẽ không triệt để trầm luân.

“Khụ khụ!”

Vương Dần Hiên ho khan hai tiếng, hắn vừa nhớ lại, vừa kể lại chuyện xảy ra tối hôm qua trước khi dục vọng bộc phát.

Nói xong.

Hắn và công chúa Tinh Trần đều đưa ánh mắt nhìn lên người Chí Tôn Tẫn.

Mà lúc này, Chí Tôn Khuyết cũng tương đối phối hợp, đem lai lịch của Dục Vọng chi nhãn, tác dụng, cùng ý đồ biến cố tối hôm qua, đều nhất nhất giải thích rõ ràng.

Trải qua một phen chải vuốt, cuối cùng ba vị cũng hiểu rõ tiền căn hậu quả.

Trong lúc nhất thời, ba người đều có chút trầm mặc.

Vương Dần Hiên nhìn về phía Tinh Trần công chúa, trong ánh mắt áy náy lại xen lẫn cảm kích: "Đa tạ công chúa điện hạ cứu giúp, đều tại ta, đều là bởi vì ta vô ý, nên mới liên lụy đến ngươi."

Một câu xin lỗi và áy náy đơn giản biểu đạt, nhất thời để sự không vui và ảo não trong lòng Tinh Trần công chúa quét sạch.

Nàng cảm giác giống như được ăn mật, nội tâm tràn đầy hạnh phúc, ngay cả thần hồn cũng có chút lâng lâng.

Trong lúc nhất thời, giọng nói của nàng trở nên nhẹ nhàng: "Chuyện này không liên quan đến Dần Hiên công tử. Đây đều là hậu quả xấu do vị ác ma nữ kia chế tạo ra."

Sau khi nói ra những lời này, Tinh Trần công chúa chợt cảm thấy không thích hợp, cúi đầu không nói.

Bị nàng nhắc nhở, Vương Dần Hiên cũng nhớ tới tất cả những chuyện này, không nhịn được nhíu mày trừng mắt với Chí Tôn Tẫn: "Đại tỷ, ta có thù oán gì với ngươi? Vậy mà ngươi lại muốn ta biến thành nô bộc dục vọng của ngươi."

Một câu oán trách như vậy, nghe vào trong lỗ tai Chí Tôn Tẫn, liền giống như dãy núi sụp đổ, mây đen áp đỉnh, làm cho nội tâm của nàng không thể ngăn chặn sinh ra cảm xúc thống khổ cùng áy náy tự trách: "Thật xin lỗi, đây hết thảy đều là lỗi của ta, xin ngươi trách phạt ta đi."

Vương Dần Hiên không còn gì để nói, muốn mắng hai câu cũng không còn khí lực, đành phải nói: "Bỏ đi bỏ đi, ngươi nói trước, tình huống trước mắt còn có biện pháp nào không?"

Vương Dần Hiên dù sao cũng là một thiếu tộc trưởng đã tiếp nhận giáo dục hoàn chỉnh của Vương thị Tộc Học, tam quan rất nghiêm chỉnh.

Tuy rằng hắn muốn theo đuổi công chúa Tinh Trần, nhưng thông qua phương thức tà ác vặn vẹo như thế nhận được nàng, thậm chí là điều khiển cảm xúc và tâm linh của nàng, cuối cùng cũng không phải chính đạo.

Đương nhiên, hắn phải thừa nhận, trong lòng hắn lại có một chút mừng thầm, nhưng cũng chỉ là một ít mà thôi, không thể chống lại hạo nhiên chính khí trong lòng hắn.

Nghe thấy lời này, Chí Tôn bỗng trầm mặc.

Qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi lắc đầu: "Nghe nói là không thể hiểu không thể hiểu, nhưng mà, nếu như có thể tấn thăng đến bậc hai mươi mốt… Có lẽ… Có lẽ… ta cũng không rõ lắm."

Trong lòng công chúa Tinh Trần một mảnh nghiêm nghị.

Cũng may vận khí không tệ, nàng chỉ là thừa nhận một nửa dục vọng pháp tắc chi lực, nếu không…

Lúc này.

Lý trí nói cho nàng biết, nàng không thể tiếp tục ở chung với Vương Dần Hiên, nếu không nhất định sẽ càng lún càng sâu. Bởi vì chỉ cần Vương Dần Hiên nói chuyện với nàng, nàng căn bản không có cách nào lý trí suy nghĩ.

Lúc này, nàng khó khăn đứng lên, nói: "Chức công tử, ta có thể về phòng nghỉ trước hay không?"

Vương Dần Hiên vội vàng gật đầu: "Đi đi, ta quay lại xin lão tổ gia gia giúp đỡ một chút, nếu có biện pháp mở ra sẽ tìm ngươi."

"Đa tạ Dần Hiên công tử." Tỉnh Trần công chúa thở dài một hơi, biểu lộ trên mặt cũng trở nên sung sướng.

Nàng vội vàng rời đi, trở về gian phòng của mình đối diện, sau đó liền tiến vào trong không gian tùy thân yên lặng liếm láp vết thương.

Cùng lúc đó.

Chí Tôn Khuyết cũng lập tức xé mở không gian, vội vàng trốn đi xa.

Lý trí của nàng cũng nói cho nàng biết, không thể tiếp tục ở lại nữa, nhất định phải rời xa Vương Dần Hiên, mới có thể làm chậm lại loại ảnh hưởng này.

Rất nhanh, hai nàng một trước một sau, đều hoàn toàn biến mất.

Vương Dần Hiên nhìn gian phòng xa hoa trống rỗng, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát nồng đậm.

Hắn có thể cảm giác được, tiềm thức của các nàng đang theo bản năng chống cự hắn, trốn tránh hắn, giống như xem hắn là vật kịch độc vậy.

Đối với Chí Tôn Khuyết hắn không quan trọng, nhưng hắn biết, Tinh Trần công chúa lúc này trong lòng khẳng định cũng rất cảnh giác với hắn, có thể trốn được bao xa thì trốn.

Điều này khiến trong lòng hắn ta có chút khó chịu và không nỡ.

"Ài!"

Vương Dần Hiên lắc đầu thở dài.

"Không ngờ rằng Vương Dần Hiên ta còn chưa được nếm vị ngọt của tình yêu, đây là phải chịu khổ tình yêu."

Cũng đúng lúc này.

Cổ tay Vương Dần Hiên khẽ run lên.

Hắn nhìn thoáng qua, là hậu bối tốt của gia tộc kiêm hảo huynh đệ Vương Tống Nhất đồng học phát đến tin tức, nói là đã chạy tới khách sạn quân lâm thiên hạ, hỏi hắn ở đâu.

Vương Dần Hiên tinh thần phấn chấn, ánh mắt cũng lập tức sáng lên, phảng phất như gặp được cứu tinh.

Hắn lập tức trả lời Vương Tống một tin tức.

Một khắc đồng hồ sau.

Trong quán rượu.

Vương Dần Hiên và Vương Tống Nhất thuận lợi chạm trán.

Nhiều năm qua đi, dáng vẻ của Vương Tống Nhất vẫn trẻ trung như trước, vẫn anh tuấn như cũ, trên người chỉ có thêm một khí độ trầm ổn và thong dong, thoạt nhìn càng thêm đáng tin cậy hơn so với dĩ vãng.

Hắn tức giận trừng mắt liếc Vương Dần Hiên: "Thiếu tộc trưởng đại nhân, mới sáng sớm ngươi đã bảo ta tới uống rượu với ngươi, đầu ngươi không có vấn đề gì chứ? Còn có tinh

thần của ngươi, sao lại uể oải trầm thấp như vậy? Chịu đả kích gì?”

Nếu là trước kia, Vương Tống nói hắn như vậy, hắn đã sớm chế giễu lại rồi, nhưng lúc này, hắn lại không nhấc lên nổi chút tinh thần nào, ủ rũ cụp mắt nằm ở trên đài, vuốt vuốt chén rượu, hai mắt trống rỗng mà mê ly: “Huynh đệ, ngươi nói xem, chuyện liên quan tới tình yêu, rốt cuộc là thân thể quan trọng hay là linh hồn quan trọng? Nội tâm của ta hiện tại một mảnh trống rỗng.”

Vương Tống Nhất trợn tròn mắt: “Không phải chứ?! Tối qua ngươi làm loạn với ai? Vương Dần Hiên, ta cảnh cáo ngươi, ngươi là đích trưởng mạch của gia tộc, ngươi ngàn vạn lần đừng làm loạn!”

Hai người tuy bối phận chênh lệch rất lớn, nhưng đánh đánh đùa cãi từ nhỏ đến lớn, đã sớm coi đối phương là huynh đệ, cũng không để chênh lệch bối phận ở trong lòng.

Hiện tại trong tửu điếm quân lâm thiên hạ này có vô số cô nương xinh đẹp, Vương Tống Nhất chỉ sợ tên ngốc Vương Dần Hiên này bị người ta gài bẫy, qua một thời gian ngắn, đã có một cô nương lòng dạ khó lường, ôm con đi tìm Thủ Triết lão tổ chủ trì công đạo.

Thật sự xuất hiện loại tình huống này, Vương Dần Hiên sợ là sẽ bị đánh chết.

“Ngươi yên tâm, chuyện ngươi nói không thể xảy ra.” Vương Dần Hiên vội xua tay: “Chuyện cũng không như ngươi tưởng tượng.”

“Cái này thì tốt. Ta chính là sợ tên ngốc ngươi làm chuyện điên rồ này.” Lúc này Vương Tống Nhất mới âm thầm buông lỏng một hơi, nói tiếp: “Còn nữa, nghe theo đề nghị của ta, tuyệt đối đừng đuổi theo công chúa Tinh Trần kia, tranh thủ thời gian để trong nhà an bài xem mắt, cưới một hiền thê Tiên Tộc.”

Hắn cảm thấy, Vương Dần Hiên kẻ ngốc này hơn phân nửa là đụng phải chỗ Tinh Trần công chúa, lúc này ý chí mới sa sút.

“Ai ~ tình yêu ơi, ngươi thật khiến ta đau đầu.” Vẻ mặt Vương Dần có chút thống khổ: “Có điều, không có hôn nhân của tình

yêu, ta kiên quyết sẽ không chấp nhận.”

“Tùy ngươi thôi, chỉ cần ngươi kiên trì, tự nhiên sẽ có lão tổ tông tới thu thập ngươi.” Vương Tống vừa thấy tâm tình hắn tốt lên, liền đứng dậy xin lỗi, “Ngươi cứ từ từ uống, ta còn phải chuẩn bị thí luyện Thần Cáo bảng, không rảnh ở đây cảm xuân bi thu với ngươi. Ngươi là thiếu tộc trưởng, lại có hệ thống, đương nhiên không thiếu tài nguyên, ta và ngươi có chỗ bất đồng, ta phải bôn ba vì thực tế.”

Nói xong, Vương Tống Nhất liền biến mất trong quán rượu.

“Ngươi cái thứ không nghĩa khí này! Ngươi không hiểu được nội tâm buồn bực của ta, còn ba Lạp Lạp mắng ta một trận.” Vương Dần Hiên tức giận uống một ngụm rượu lớn, hùng hùng hổ hổ.

Lúc này.

Một nữ tử thế gia ăn mặc xinh đẹp bưng chén rượu ngồi xuống bên cạnh Vương Dần Hiên, cười nhạt một tiếng: “Hình như vị công tử này có tâm sự gì đó, không bằng cùng uống một chén?”

Vương Dần Hiên vừa định mời nàng đi.

Đột nhiên.

Trong lòng của hắn căng thẳng, cảm giác thanh âm này tựa hồ thập phần quen thuộc.

Bỗng dưng, thân thể hắn chấn động, nhớ tới một người, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, hơi khẩn trương nhìn về phía nữ tử này: “Ngươi, không, ngài là… Mai lão?”

“Chát!”

Vừa mới nói xong, trên đầu của hắn đã bị thưởng thức một cái nổ tung.

Bên tai cũng vang lên tiếng cười lạnh âm trầm của nữ tử kia: “Vương Dần Hiên, ngươi nói chuyện đàng hoàng với bổn trưởng lão.”

Vương Dần Hiên nở một nụ cười lấy lòng: “Mai tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

Thân là người kế thừa gia tộc, Vương Dần Hiên đương nhiên biết vị "Vương Mai trưởng lão" này, ở trong gia tộc thần bí mà cường đại cỡ nào, ngay cả Tông An lão tổ, An Nghiệp lão tổ, thấy nàng đều khách khách khí khí, thậm chí sẽ có vài phần sợ hãi.

Đột nhiên, một luồng năng lượng vô hình bao phủ hai người bọn họ, ngăn cách âm thanh và dò xét bên ngoài.

Giọng nói của Vương Mai nhẹ mà mờ ảo, lộ ra vẻ thần bí: "Ta vẫn luôn chấp hành nhiệm vụ đối kháng với Chí Tôn Khuyết, bây giờ ta có được một chút manh mối, vị Chí Tôn kia có thể ẩn nấp trong tửu điếm quân lâm thiên hạ."

Chí Tôn Côn Bằng?

Vương Dần Hiên sửng sốt, chợt nghĩ tới sự điên cuồng đêm qua, trong lòng không khỏi oán thầm.

Cái gì gọi là "có thể" ẩn nấp, nàng chính là đang đợi trong tửu điếm quân lâm thiên hạ.

"Vị Chí Tôn kia vô cùng giảo hoạt, ta rất khó bắt được nàng." Vương Mai thấp giọng giải thích, "Nhưng sau khi nhìn thấy thiếu tộc trưởng ngươi, ta bỗng nhiên có một kế hoạch. Nếu là thiếu tộc trưởng ngươi nguyện ý hi sinh một phen, làm mồi nhử, dụ dỗ tên tự tôn kia ra tay với ngươi, ta muốn bắt nàng bên này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngươi yên tâm, ta sẽ nhờ Tiên Đế trông nom toàn bộ quá trình, sẽ không để cho ngươi rơi vào nguy hiểm."

Vương Dần Hiên nhất thời im lặng.

Mai tỷ tỷ, có phải tỷ tới quá muộn hay không?

Còn bảo ta làm mồi nhử nữa, ta đã bị ăn sạch không nhận nợ rồi!

…

Chương 151: Thiếu tộc trưởng ta! Quá khó khăn!

…

Bất quá, lúc này Vương Dần Hiên bắt đầu có chút do dự, có nên đem sự tình nguyên bản nói cho Mai trưởng lão hay không.

Mặc dù Mai trưởng lão là đại lão chủ chưởng tình báo, người trung gian vô số, năng lực điều tra kinh người, nhưng loại chuyện này, chính mình chủ động nói ra, còn trách mất mặt.

Nhưng không đợi hắn có kết quả.

“Đinh đông!”

Âm thanh hệ thống nhắc nhở hết sức quen thuộc vang lên trong đầu hắn: “Nhiệm vụ chi nhánh đã cập nhật, xin kí chủ kịp thời xem.”

Hệ thống!

Vương Dần Hiên trừng mắt, nhưng không lập tức kiểm tra nhiệm vụ chi nhánh mới, mà có chút tức giận dùng ý thức tố cáo: “Bây giờ ngươi không giả chết nữa, đêm qua ngươi đi đâu?”

Hắn vừa nghĩ tới cảnh tượng kêu trời trời không nghe, kêu đất đất chẳng hay, liền không nhịn được một trận chua xót.

“Đinh đông! Tối hôm qua bản hệ thống vì cứu kí chủ hao hết năng lượng chứa đựng, tạm thời lâm vào hôn mê, cho đến vừa mới khôi phục một chút, một lần nữa khởi động.” Hệ thống lạnh như băng nói: “Mời kí chủ kịp thời tra nhiệm vụ mới.”

Vương Dần Hiên nhất thời im lặng.

Hắn vô cùng hoài nghi, hệ thống đang lừa gạt hắn, nhưng hắn không có chứng cứ.

Vẫn còn buồn bực một hồi lâu, hắn mới thành thành thật thật xem xét trạng thái mới của nhiệm vụ.

Lúc này, Vương Mai cũng tình cờ nhận được một tin tức, liếc mắt nhìn Vương Dần, trốn sang một bên gọi điện thoại.

Vương Dần Hiên từ trong nhiệm vụ của hệ thống đỏ, tra thấy được hai nhiệm vụ mới.

Thứ nhất, là nội dung nhiệm vụ được đổi mới.

…

"Nhiệm vụ chi nhánh càng miêu tả: Giữa ngươi và Chí Tôn Côn Bằng đã sinh ra hàng loạt sự kiện ràng buộc, trong lòng ngươi vừa có chút mừng thầm, lại vừa có chút lòng tự trọng nam nhân sau khi gặp trở ngại lại sa sút. Nhưng thân là tiểu tộc trưởng gia tộc nhỏ bé, ngươi cảm thấy mình nhất định phải phấn chấn lại, tích cực đối mặt với biến cố của cuộc đời."

"Về vào cái này, mục tiêu của nhiệm vụ xuất hiện thay đổi."

"Ngươi có thể lựa chọn tiếp tục kéo dài mục tiêu nhiệm vụ ban đầu, thanh trừ uy hiếp tự tôn của tự tôn, cũng có thể lựa chọn hy sinh tôn nghiêm và sắc thái của mình, tới gần Chí Tôn Thát, để thu hoạch càng nhiều tình báo, cũng thay đổi hiện trạng, đặt nền móng cho gia tộc chiến thắng chúa tể Bàn Bàn."

Nhiệm vụ biến thưởng: Thập ngũ phẩm thần đan *1, thượng phẩm thần khí * 1, Tiên Linh Giới bản nguyên 1 bình nhỏ.

…

Vương Dần Hiên tinh thần phấn chấn.

Phần thưởng nhiệm vụ này quả thực là tăng cường cấp sử thi!

Phải biết rằng, gia tộc hiện tại còn không có thập ngũ phẩm thần đan, cũng không có thượng phẩm thần khí, hệ thống ban thưởng này, đúng là cực kỳ hiếm có vượt qua bảo khố gia tộc.

Cuối cùng hệ thống củi mục cũng góp sức một lần.

Điều này đối với hắn mà nói tuyệt đối là một niềm vui lớn.

Bất quá, tương ứng, độ khó của nhiệm vụ này cũng quá lớn.

Hắn cũng không phải sợ hi sinh tôn nghiêm cùng sắc mặt, chỉ là lo lắng hai điểm:

Thứ nhất, hiện tại Chí tôn hống ở đâu hắn cũng không rõ ràng lắm, muốn hi sinh cũng không biết đi đâu tìm nàng. Thứ hai,

chỉ sợ vừa nhích lại gần, Chí tôn hống một chưởng liền chụp chết hắn.

Lắc đầu, hắn không nghĩ tới chuyện này nữa, mà xem xét nhiệm vụ thứ hai vừa mới đổi mới.

…

"Nhiệm vụ chi nhánh thay đổi càng miêu tả: Công chúa Tinh Trần đến từ thế giới khác, là một cô gái vận mệnh nhiều thăng trầm, vốn tương lai vô cùng có khả năng sẽ trở thành đồng minh hùng mạnh của Vương thị. Nhưng bởi vì đã xảy ra một loạt chuyện xưa với ngươi, sinh ra ràng buộc không thể miêu tả, để cho nàng đi lại ở ngã ba ngã ba. Ngươi là thiếu tộc trưởng Vương thị nho nhỏ, có trách nhiệm cùng nghĩa vụ vãn hồi cục diện bất lợi, để cho nàng kiên định lựa chọn, nhặt lại tin tưởng. Ghi chú ý: Trong tay Tinh Trần công chúa hình như có được mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh. Vận mệnh đi theo con đường nào, toàn bộ nằm trong một ý niệm của ngươi."

Nhiệm vụ biến thưởng: Thập ngũ phẩm thần đan *1, thượng phẩm thần khí * 1, Tiên Linh Giới bản nguyên 1 bình nhỏ.

…

Phần thưởng nhiệm vụ này cũng rất bá đạo. Chỉ là độ khó quả thực không nhỏ.

Vương Dần Hiên nhìn thấy tròng mắt đều có chút thẳng.

Thật không hổ là hệ thống sau khi thăng cấp, thật đúng là không thể so sánh với hệ thống rác rưởi lúc trước.

Đợi đã!

Vương Dần Hiên sửng sốt, nghi hoặc hỏi: "Hệ thống, không phải tối qua ngươi đã nhảy máy sao? Bây giờ làm sao biết giữa ta và Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Chỉ đã xảy ra ràng buộc không thể miêu tả?"

Hệ thống trầm mặc một lát, lạnh như băng trả lời: "Tối hôm qua vì cứu ngươi, bản hệ thống dùng phương án khẩn cấp, điều động quyền hạn Chưởng Giới Lệnh. Hậu quả liên quan, ta đã cung cấp miễn trách giải thích, nhưng bị ngươi gấp gáp cắt ngang…"

"…"

Vương Dần Hiên cũng trầm mặc.

Hắn còn đau đầu xem mình nên báo cáo với lão tổ gia gia chuyện này như thế nào đây… Kết quả, ngay từ đầu hắn cũng không cần báo cáo.

Hắn tự nhiên biết, quyền hạn điều động Chưởng Giới Lệnh của hệ thống là không có khả năng không kinh động lão tổ gia gia, chính là không rõ lắm, lão tổ gia gia chú ý là khi nào kết thúc.

Cũng trách tình huống tối hôm qua quá mức hỗn loạn, hắn căn bản không có thời gian cũng không có cơ hội suy nghĩ kỹ càng, thế mà ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng không chú ý tới.

Cũng chính vào lúc này.

Vương Mai nhận xong thông tin đã trở lại.

Nàng búng ngón tay, một lần nữa khởi động bình chướng, sau đó uống Cam Mai Tửu mát lạnh, dùng ánh mắt khác thường đánh giá Vương Dần Hiên.

Ánh mắt kia, dường như là đang biểu đạt, thiếu tộc nho nhỏ nhà chúng ta trưởng thành, còn rất biết chơi a!

Vương Dần Hiên bị nàng nhìn đến sởn tóc gáy, trầm mặc một hồi lâu, mới nhịn không được hỏi nhỏ: “Mai tỷ tỷ, nhiệm vụ của ta xử lý như thế nào? Ta tuổi còn quá nhỏ, ta không hiểu a!”

“Ha ha” Vương Mai nở nụ cười, giọng điệu trêu chọc: “Chuyện này ngươi hỏi ta cũng vô dụng, ta cũng không có nghiêm túc yêu đương, nhất là không có cùng lúc nói chuyện với hai người.”

Vương Dần Hiên im lặng.

Ta cũng không thể xem như chuyện yêu đương đàng hoàng được…

Chú ý tới sự quẫn bách của tiểu bối, Vương Mai ngược lại cũng không có tiếp tục chê cười hắn, ngược lại trấn an đề nghị với hắn: “Ngươi cũng không cần quá lo lắng. Căn cứ vào miêu tả lộ trình trong bản nhỏ, thời điểm này, ngươi nhất động

không bằng yên tĩnh, ngàn vạn lần không nên tiếp cận. Bình thường đối đãi, tự sẽ xuất hiện chuyển cơ."

Trong lúc nhất thời, Vương Dần Hiên không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng âm thầm gật đầu.

…

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi thoáng qua.

Mấy ngày nay, Vương Dần Hiên biểu hiện cực kỳ thành thật, cũng không đi ra ngoài tìm người uống rượu, mà là tìm một căn phòng, xoát xoát ba tin đồn tình kịch, giết thời gian.

Ngày hôm đó.

Cao tầng tửu điếm quân lâm thiên hạ.

Một nơi được mở ra trong quán rượu, bên trong Howard được trang trí trang trí tao nhã.

Gần đây danh tiếng cực thịnh, Cơ Thiên Dương nhiều lần tiếp nhận năng lượng phỏng vấn truyền thông, cùng với tử đệ trực mạch ưu tú Vương thị Vương Tống Nhất đang ngồi đối diện nhau, uống cà phê, thổi da trâu lẫn nhau.

Nói đến Ca Nhĩ này, ban đầu còn là từ thế giới Thần Võ lưu truyền tới nay, bởi vì trong thế gia đẳng cấp cao rất có thị trường, mấy năm nay đã thịnh hành khắp Tiên giới, Các loại hạt lựu cũng mở ra đầy đất.

Địa điểm có thể thống lĩnh khách sạn Thiên Hạ này chính là cửa hàng gia minh nổi bật nhất Tiên giới hiện nay - Quân Ca Lâu đến cà phê.

Bên trong Mạc Đức Lạp hoàn cảnh yên tĩnh, tất cả chỗ ngồi bị ngăn thành từng cái nhã tọa, nhã tọa cùng nhã tọa có khoảng cách nhất định, ở giữa có thảm thực vật màu xanh cách xa nhau, có đầy tính riêng tư nhất định.

Lúc này, Cơ Thiên Dương và Vương Tống Nhất đang ngồi trong một gian phòng trang nhã.

"Thiên Dương huynh, ngươi có thể tại thời điểm mấu chốt hăng hái đứng ra ngăn cơn sóng dữ, nghĩ cách cứu viện nhiều dân chúng vô tội như vậy, đủ thấy can đảm cùng trí tuệ." Vương Tống một mặt nghiêm túc, trong ánh mắt nhìn về phía

Cơ Thiên Dương tràn đầy kính nể: “Tống Nhất bội phục, bội phục.”

“Đâu có, ta chỉ là vừa gặp đúng dịp mà thôi, đổi lại là Tống Nhất huynh, hoặc là học sinh khác của học viện, gặp phải tình huống như vậy, chắc hẳn cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.” Cơ Thiên Dương có chút ngượng ngùng, lại có chút xấu hổ nói: “Lại nói tiếp, những thứ này đều không thể đền bù được khuyết điểm lúc trước của ta, cũng bái tạ viện trưởng đại nhân nguyện ý cho ta một cơ hội sửa đổi bản thân.”

“Người không phải thánh hiền, ai có thể không có quá khứ.” Vương Tống vừa cười vừa nói: “Thủ Triết lão tổ chúng ta nói rất đúng, ngươi trải qua mỗi một hạng ngăn trở đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng trưởng thành, chỉ cần kiên trì làm tốt mỗi một việc, chính là thành công.”

“Ài. Lại nói tiếp, lúc trước ta cũng chỉ là quá mức vì cái trước mắt cái lợi trước mắt, mới có thể bị dục vọng che mờ nội tâm, nhất thời đi sai đường tắt.” Cơ Thiên Dương nhắc tới chuyện cũ cũng là cảm khái vạn phần, “Trải qua trận sinh tử kia, ta cũng đột nhiên nghĩ ra rất nhiều chuyện. Bất quá, những đứa nhỏ được sinh ra trong tiểu gia tộc như chúng ta, có đôi khi thật sự khó khăn. Thật hâm mộ Tống Nhất huynh, xuất thân Vương thị, danh sách đứng đầu, lần thí luyện Thần Cáo bảng này, nhất định có thể đứng đầu, bỗng nhiên nổi tiếng!”

“Thân là con cháu Vương thị, cũng có chỗ khó xử của con cháu Vương thị.” Vương Tống Nhất lắc đầu cười khổ: “Ngươi không biết đó thôi, trong gia tộc quyền trục vượt xa người ngoài tưởng tượng, với ta mà nói, cho đến nay vẫn thiếu nợ gia tộc, không biết ngày tháng năm nào mới có thể trả hết.”

“Thật không dễ dàng a. Chúng ta cũng không dễ dàng gì.” Cơ Thiên Dương lộ ra bộ dáng thập phần đồng tình với hắn.

Sau khi kể khổ với nhau một phen, quan hệ giữa hai người cũng gần gũi hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Cơ Thiên Dương cùng Vương Tống vừa kết giao, tự nhiên là cố ý.

Thấy được hỏa hầu không sai biệt lắm, trên mặt Cơ Thiên Dương lộ ra vẻ khó xử: “Tống Nhất huynh, tiểu đệ có một yêu

cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không.”

“Thiên Dương huynh cứ nói không sao, trong phạm vi năng lực của Tống Nhất, đương nhiên có thể giúp thì giúp.” Vương Tống cởi mở nói.

“Tiểu đệ nhận ân cứu mạng của viện trưởng đại nhân, trong lòng vừa áy náy, vừa cảm kích, cảm giác khó có thể hồi báo.” Cơ Thiên Dương cân nhắc nói: “Ta muốn kết bạn với Dần Hiên công tử, trở thành tùy tùng của hắn, trợ công tử thành tựu sự nghiệp, cũng coi như gián tiếp báo đáp ơn viện trưởng.”

Hiện tại tiềm lực cùng thực lực của Cơ Thiên Dương đều không kém, một mình làm một phen sự nghiệp cũng sẽ rất có thành tựu, tình huống như thế, hắn lại muốn đi theo Vương Dần Hiên, hoàn toàn chính xác là tự hạ thấp thân phận.

“Người tùy tùng?” Vương Tống Nhất có chút kinh ngạc, nhịn không được khuyên một câu: “Thiên Dương huynh cần gì phải vậy? Tình nghĩa của Thủ Triết lão tổ chúng ta đối với ngươi là mong ngươi thành long tình nghĩa thầy trò, không phải là vì tìm người đi theo cho đích trưởng mạch.”

“Tống Nhất huynh, tâm ý của tiểu đệ đã quyết, mong huynh sẽ thành toàn.” Cơ Thiên Dương vẻ mặt nghiêm túc, ra vẻ biết ơn báo đáp.

“Được rồi, ta tìm cơ hội nói chuyện với Dần Hiên.” Vương Tống Nhất nhìn thái độ của hắn thật sự kiên quyết, lúc này mới gật đầu đồng ý: “Nhưng ngươi phải chuẩn bị tâm lý, từ trước đến nay thằng nhóc Dần Hiên luôn lười biếng, ngươi làm tùy tùng của hắn, sợ là phải hao tâm tổn trí khuyên nhủ, đốc thúc hắn đi lên.”

“Thiên dương nghĩa bất dung từ.” Thái độ của Cơ Thiên Dương nghiêm nghị mà trang trọng.

Chính sự trò chuyện xong, hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Vương Tống vừa uống xong cà phê, liền cáo biệt rồi vội vàng rời đi, tựa như một bộ dáng rất bận rộn.

Mà vẻ mặt Cơ Thiên Dương vẫn luôn thản nhiên bình tĩnh, sau khi yên lặng uống cà phê xong, cũng chuẩn bị rời đi.

Đúng vào lúc này.

Một làn gió thơm bay tới.

Một vị nữ tử ăn mặc tươi cười, đôi mắt ngọc mày ngài chẳng biết từ lúc nào đã đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện hắn, tươi cười rạng rỡ hướng về hắn tự giới thiệu: "Thiên Dương công tử, ta là ký giả 'Lệnh Hồ Vi' của 'Chính Báo Thời Gian', trước đó đã hẹn với ngài, làm một đặc điểm đặc biệt. Đây là chứng chỉ phóng viên của ta."

Dứt lời, nàng đem giấy thông nhận phóng viên đẩy tới trước mặt Cơ Thiên Dương.

Cơ Thiên Dương liếc mắt nhìn chứng nhận phóng viên, khi nhìn thấy ký hiệu ngầm không bắt mắt kia, biểu cảm hơi nghiêm túc vài phần, lập tức gật đầu cười nói: "Được, chúng ta bắt đầu thôi."

Nói xong, hắn chủ động gọi hai ly cà phê.

Sau khi Lệnh Hồ hơi cầm ly cà phê lên, dùng một động tác rất rõ ràng tế ra một kiện Thánh khí, tạo ra một cái bình phong ngăn cách, tạo ra một hoàn cảnh phỏng vấn yên tĩnh.

Đây là tiêu chuẩn phỏng vấn của rất nhiều ký hiệu, để cho những nơi huyên náo cũng có thể tiến hành phỏng vấn bí mật không bị quấy nhiễu.

Cơ Thiên Dương cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình bao phủ nhã tọa, hai người như đặt mình trong một không gian khác, triệt để ngăn cách với mọi thứ xung quanh.

Hiển nhiên, đây không phải một Thánh khí nho nhỏ có thể làm được.

Đáy mắt Cơ Thiên Dương nổi lên nhiệt tình, vội vàng nghiêm mặt hành lễ với nữ tử đối diện: "Thiên Dương tham kiến chủ thượng."

Hắn không có hỏi phương thức này có an toàn hay không. Nếu như không đủ an toàn, vị chủ nhân mà cẩn thận bí ẩn này của hắn quả quyết sẽ không gặp hắn.

"Không cần khẩn trương, coi như là đang nói chuyện phiếm." Thần sắc Lệnh Hồ Vi có chút bình tĩnh, "Bên cạnh ngươi, có một vị cường giả cấp Đạo Chủ đang âm thầm theo dõi, hơn phân nửa là tính chất nửa bảo hộ nửa giám thị."

Chí tôn Côn Bằng mưu đồ nhiều năm ở Tiên giới, tự nhiên bồi dưỡng cho mình rất nhiều áo giáp.

Trong đó có những người đến tham gia Thần Cáo bảng, cũng có phóng viên đến phỏng vấn, còn có những người rảnh rỗi xem náo nhiệt, chỉ riêng thân phận mã giáp của các phóng viên, tất cả đều đã chuẩn bị rất nhiều.

Đối với Chí tôn Côn Bằng đã đạt tới cấp bậc Chí Tôn mà nói, biến ảo thân hình dung mạo đều là một chuyện rất đơn giản, trừ phi Tiên Đế giáp mặt, nếu không rất khó phát giác ra sơ hở.

Cho dù là ngoài ý muốn, một cái mã giáp nào đó rơi xuống, đổi một cái khác là được.

Cơ Thiên Dương khẽ gật đầu, hiển nhiên đã sớm đoán được chuyện này: "Có Đạo Chủ ở trong bóng tối đi theo giám thị, cũng hợp tình hợp lý. Nếu không ta phải suy nghĩ xem mình có bại lộ hay không."

Hắn cũng không sợ Mã Giáp Lệnh Hồ Vi có chút gặp mặt tại đây, sẽ dẫn tới hoài nghi.

Đôi khi, hành tung lén lén lút lút, ngược lại càng dễ dàng khiến người nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian này, hầu như mỗi ngày hắn đều phỏng vấn phóng viên, cũng sẽ cố gắng phát triển nhân mạch, bày ra bộ dáng tích cực. Lệnh Hồ Vi chỉ là một trong rất nhiều người phỏng vấn mà thôi.

Hơn nữa, Lệnh Hồ Điệp đã hẹn trước phỏng vấn hắn, thậm chí trước khi gặp mặt, ngay cả hắn cũng không biết thân phận của Lệnh Hồ Vi.

Loại tình huống dưới đèn tối này, ngược lại càng thêm bảo đảm.

"Lần này gặp ngươi, là đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, mang đến cho ngươi một bình nhỏ Chúng Thần chi nguyên." Chí Tôn Côn Bằng bình tĩnh nói: "Ta tin tưởng, với sự cẩn thận của ngươi, hẳn là đã nghĩ xong phương án che giấu nguồn gốc. Hi vọng lần này ngươi có thể tỏa sáng rực rỡ trên Thần Cáo bảng, tiến vào hàng ngũ của Côn Bằng Thần Cung!"

Trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Thiên Dương cảm giác túi tiền của mình hơi trầm xuống, bên trong có thêm một cái bình nhỏ.

Hắn lập tức trong lòng nóng ran, nhưng vẫn là mạnh mẽ kiềm chế kích động, ra vẻ trấn định mà gật đầu nói: "Ta đã mời gia tộc lão tổ phối hợp, nói là ở Cổ Thần chiến trường may mắn thu hoạch được."

Dừng một chút, hắn lại báo cáo: "Ngoài ra, thuộc hạ còn đang mưu đồ thân phận người tùy tùng của Vương Dần Hiên, muốn coi đây là bậc thang đánh vào vòng quan trọng của Vương thị, đặt nền móng vững chắc cho chủ thượng."

Vương Dần Hiên?

Cái tên ngoài dự liệu này, lập tức làm cho trong lòng Chí Tôn Khuyết một trận bực bội.

Mấy ngày nay nàng rời xa quán rượu Quân lâm thiên hạ, chính là vì tránh cho tiếp xúc với Vương Dần Hiên, bị hắn ảnh hưởng.

Nhưng nàng thật sự không nghĩ tới, khó có được một chuyến trở về quân lâm thiên hạ khách sạn, lại còn có thể từ trong miệng Cơ Thiên Dương nghe được cái tên này.

Tâm tình nàng thật vất vả bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên có chút loạn.

"Chủ thượng?"

Thấy Chí Tôn ngơ ngác không đáp, Cơ Thiên Dương mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Hắn đối với cảm giác cảm xúc của người khác xưa nay nhạy cảm, hắn có thể cảm giác được Chí tôn cương tựa hồ có chút bực bội, phản ứng mơ hồ có chút không thích hợp, nhưng lại thật sự không rõ đến tột cùng là không đúng chỗ nào.

Có lẽ, là sự kiện Ma tộc phản loạn của chúa tể thành, khiến chủ thượng cảm thấy bực bội.

Hắn suy nghĩ một chút, ngược lại nở nụ cười tự tin: "Chúa công không cần lo cho bình minh màu máu làm loạn. Ta tin rằng, trong kế hoạch của Chúa Tể, chúng ta sẽ có thể hỗ trợ Chúa Tể vĩ đại thắng lợi cuối cùng. Cứ như vậy, Chúa công

chắc chắn sẽ nhảy lên trở thành tâm phúc đầu tiên của Chúa Tể vĩ đại."

Nói đùa, Cơ Thiên Dương hắn đã đem tất cả lợi thế đặt ở trên người chủ thượng, làm sao lại cho phép thất bại?

"Đó là đương nhiên."

Nghe được lời này, trong đôi mắt của Chí Tôn Khuyết cũng xẹt qua một tia thành kính: "Huyết Sắc bình minh chẳng qua chỉ là tên hề nhảy nhót mà thôi, kế hoạch của chúng ta mới là quan trọng nhất. Cơ Thiên Dương, chuyện của ngươi làm không tệ, tương lai bản chí tôn chắc chắn sẽ nâng đỡ ngươi trở thành Tiên Đế."

"Đa tạ chủ thượng." Cơ Thiên Dương được hứa hẹn, trong lòng cũng nóng lên.

Nhưng đúng vào lúc này.

Đột nhiên, có hai người xuyên qua không gian ngăn cách, đi tới trước bàn cà phê.

Chính là Vương Tống Nhất vừa mới rời đi, cùng với Vương Dần Hiên hắn lôi tới.

Cơ Thiên Dương cùng Chí Tôn Khuyết đều giật mình, vội vàng thu liễm khác thường, trở về bộ dáng phỏng vấn bình thường.

Cơ Thiên Dương giả bộ vô cùng kinh ngạc khi Vương Tống vừa đi đã quay lại, đang muốn mở miệng hỏi.

Vương Tống Nhất lại nhìn quanh bốn phía, trước một bước kinh ngạc mở miệng: "Ta nói vừa rồi nhìn thấy Thiên Dương huynh bên này mơ hồ một mảnh, thì ra là ngăn cách không gian đang phỏng vấn. Thật ngại quá, quấy rầy rồi."

"Không sao không sao, chỉ là phỏng vấn bình thường mà thôi." Cơ Thiên Dương cười tỏ vẻ không sao, rồi đưa mắt nhìn sang Vương Dần Hiên ở bên cạnh: "Tống Nhất huynh, ngài đây là?"

Hắn nhìn về phía Vương Dần Hiên trong ánh mắt mang theo kinh ngạc, tựa hồ thật sự không biết hắn.

“Thiên Dương huynh không phải nói muốn làm người đi theo của Dần Hiên sao?” Vương Tống Nhất cười nói, “Vừa khéo, ta đụng phải Dần Hiên ở trước thang linh năng, liền muốn chọn ngày không bằng gặp ngày, dứt khoát kéo hắn tới giới thiệu cho ngươi.”

Nhanh như vậy sao?

Đây chính là tốc độ của Vương thị trong truyền thuyết sao?

Cơ Thiên Dương sợ ngây người có được không?

Càng giật mình đương nhiên là Chí Tôn bễ nghễ.

Tuy nàng thay đổi một bộ dáng cùng mã giáp, nhưng hiệu quả của Dục Vọng chi nhãn cũng sẽ không bởi vì nàng thay đổi mã giáp liền có chỗ suy yếu.

Vừa thấy Vương Dần Hiên, trái tim của nàng đã bắt đầu đập loạn xạ, giống như một thiếu nữ hoài xuân, bỗng nhiên gặp nam thần trong lòng, tinh thần căng thẳng, toàn thân không được tự nhiên.

Nàng cố gắng khống chế vẻ mặt, cúi đầu không dám nhìn Vương Dần Hiên, chỉ sợ vừa nhìn liền luyến tiếc dời ánh mắt đi.

“Khụ khụ ~”

Cơ Thiên Dương kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy hành lễ với Vương Dần, khách sáo vài câu, sau đó cười giới thiệu với hai bên: “Vị này là lệnh hồ phóng viên, đang nói chuyện khó khăn bùng nổ với ta.”

“Lệnh hồ phóng viên, vị này là Vương thị Vương Tống Nhất, vị kia chính là thiếu tộc trưởng Vương thị Vương Dần Hiên. Hai vị này đều là anh hùng trẻ tuổi, lệnh hồ phóng viên không bằng nhân cơ hội này, phỏng vấn sự tích của bọn họ một chút.”

Cơ Thiên Dương khẽ động linh cơ, xem ra đây là một cơ hội ngàn năm có một.

Nếu như thân phận mã giáp này của chủ thượng, trong lúc vô tình, dùng phương thức không chủ động thiết lập quan hệ với Vương Dần Hiên thì thật là tuyệt vời.

Dù sao, gặp được đơn giản chỉ là trùng hợp như vậy, là không dễ bị hoài nghi nhất rồi.

Như thế, chủ thượng cũng có thể có không gian thao tác rất lớn, đặt nền móng thắng lợi cho đại kế tương lai không xa.

Về phần chủ thượng, hơn phân nửa cũng là cùng loại ý tưởng.

Không nhìn thấy nàng một bộ thẹn thùng thẹn thùng, hai tròng mắt hàm xuân lại nhịn không được âm thầm hướng Vương Dần Hiên liếc qua, đây rõ ràng là đã trong nháy mắt khởi động hình thức câu dẫn.

Lấy năng lực của chủ thượng, khẳng định có nguồn tin tình báo cặn kẽ, chắc chắn thiếu tộc trưởng Vương thị Vương Dần Hiên là tốt nhất.

Không hổ là Chúa thượng, bắt được cơ hội lập tức tiến vào trạng thái.

Hắn đã nhịn không được âm thầm đắc ý trong lòng.

Chủ thượng tự mình ra tay, e rằng Vương Dần Hiên đã chạy trời không khỏi nắng rồi.

…

Mà cũng chính là khi bọn họ bên này rơi vào bầu không khí quỷ dị.

Cửa ra vào của Ca Nhĩ.

Một vị là cô nương tiên tộc mặc một chiếc váy đơn giản màu xanh da trời, thoạt nhìn linh tuệ tú nhã bồng bềnh đi vào.

Dừng lại một hồi tại cửa ra vào, tựa hồ cảm ứng một phen, mục tiêu rõ ràng đi vào nhã gian bên trong.

Vị cô nương Tiên Tộc này, chính là Tinh Trần công chúa biến ảo mà thành.

Xuất phát từ một loại tâm tư bí ẩn nào đó, nàng cũng không hy vọng có người biết mình ở chỗ này, mà đối với một vị cường giả cấp bậc Tiên Đế mà nói, biến ảo ngoại hình cũng không phải chuyện gì khó, biến ảo bộ dáng xuất hành cũng liền là lựa chọn tự nhiên mà vậy.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này, là một trong những ngày dài dằng dặc mà công chúa Tinh Trần từng trải qua.

Trong mấy ngày, các loại ý niệm hỗn loạn ùn ùn kéo đến, cho đến hôm nay, cuối cùng mới thoáng bình tĩnh lại một chút.

Nhưng mà tâm tình hỗn loạn vừa mới thuận theo, nàng lại lâm vào một loại tâm tình khó hiểu khác.

Bởi vì nàng phát hiện, mấy ngày nay Vương Dần Hiên không đến tìm nàng, càng không phát cho nàng một tin tức nào, điều này khiến tâm tình nàng dễ dàng bình tĩnh trở lại lại.

Cái này đúng là sợ hắn đến, lại sợ hắn không đến, càng sợ hắn xằng bậy.

Ở trong tâm tình này, nàng mới quyết định âm thầm đổi một thân phận khác, dựa vào mảnh vỡ thần tích cùng với Vương Dần Hiên cảm ứng và liên hệ không tên, lén lút đến nhìn hắn một cái.

Ca Nhĩ không lớn, khu thánh khí cũng căn bản không ngăn được thần niệm tra xét của một vị cường giả cấp tiên đế, rất nhanh, công chúa Tinh Trần đã phát hiện bóng dáng Vương Dần Hiên.

Bước chân của nàng lập tức dừng lại.

Vốn tưởng rằng mấy ngày nay Vương Dần Hiên ở trong tự trách sâu sắc nên cảm xúc thập phần sa sút.

Lúc này Vương Dần Hiên nở nụ cười xán lạn cùng một cô nương tiên tộc nhiệt tình chào hỏi, tỏ vẻ cực kỳ vui vẻ.

Điều này làm cho Tinh Trần công chúa trong nháy mắt ngốc trệ, một cỗ cảm xúc không hiểu dâng lên trong lòng.

…

Chương 152: Tình yêu trong tưởng tượng của ta không phải như vậy.

…

Mà lúc Tinh Trần công chúa đến, Chí Tôn Tẫn trong nhã tọa đã sắp ngồi không yên.

Nàng giả vờ khẩn trương, ngượng ngùng, đỏ mặt quay mặt về phía khác: “Hạp Hiên công tử chính là đại nhân vật, một phóng viên như Vi Vi sao đủ tư cách phỏng vấn Dần Hiên công tử chứ?”

Nói xong, nàng liền muốn tìm cớ rời đi.

Nhưng không đợi nàng tìm được lý do hợp lý, Cơ Thiên Dương liền mỉm cười khuyên nhủ: “Lệnh hồ phóng viên tự khiêm tốn. Ngươi vừa cho ta rèn luyện hàng ngày chuyên nghiệp trong phỏng vấn, khiến ta ấn tượng sâu sắc, chắc hẳn việc phỏng vấn Dần Hiên công tử sẽ không có vấn đề gì. Huống chi, Dần công tử chúng ta từ trước đến nay hiền hoà, tất sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Chí Tôn bễ nghễ: “…”

Nàng ngước mắt nhìn về phía Cơ Thiên Dương, đối diện với ánh mắt đắc ý mang theo ý tứ tranh công của Cơ Thiên Dương.

Ánh mắt kia, rất giống như đang nói, “Thế nào, thuộc hạ phối hợp không tệ chứ?”

Chí Tôn Côn Bằng âm thầm sờ sờ hàm răng, trong nháy mắt liên tục xé lòng Cơ Thiên Dương, Cơ Thiên Dương lại không có chút nào nhận thấy được không đúng, ngược lại trong lòng bội phục Chí Tôn Côn Bằng không thôi.

Chủ thượng không hổ là Ma tộc chí tôn am hiểu ẩn núp nhất, nhìn bộ dáng trong xấu hổ của nàng, muốn nghênh đón còn cự tuyệt, thật đúng là diễn diễn một thiếu nữ hoài xuân vận vị vô cùng nhuần nhuyễn.

Điều này làm cho Cơ Thiên Dương cảm thấy học được.

Vì tạo cơ hội cho Chúa Tể Chí Tôn Khuyết, giúp nàng thuận thế bắt Vương Dần Hiên, ổn định một đợt đại cục, Cơ Thiên Dương tự nhiên không thể mất liên kết, nhất định phải làm tốt công tác phụ trợ phối hợp.

Không cho Chí Tôn Khuyết cơ hội mở miệng lần nữa, hắn lập tức nháy mắt với Vương Tống Nhất, một bộ dáng "ngươi hiểu được", hạ thấp giọng nói với hắn: "Tống Nhất huynh, ta có chuyện quan trọng muốn tìm ngươi nói chuyện một chút, chúng ta mượn một chút nói chuyện."

Vương Tống một giây hiểu.

Hắn cũng cảm thấy Vương Dần Hiên không thể treo cổ trên một thân cây của Tinh Trần công chúa, tiếp xúc thêm với những cô gái khác có lẽ có thể trợ giúp hắn mau chóng thoát khỏi suy tàn.

Ngay sau đó, hắn mỉm cười gật đầu tiếp lời, cùng Cơ Thiên Dương kẻ xướng người họa phối hợp ăn ý nói: "Thiên Dương huynh, trùng hợp ta cũng có việc nói với huynh. Đi đi đi, chúng ta đi hoa viên trên không nói chuyện."

Hai người ngươi một lời ta một câu, mỗi người đều có tâm tư, kề vai sát cánh rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người không chút lưu luyến nhanh chóng rời đi, Chí Tôn Khuyết trợn mắt há hốc mồm, nội tâm giống như có mấy vạn con ngựa cỏ bùn chạy như điên.

Nàng nhịn không được muốn cắt Cơ Thiên Dương thành mấy trăm đoạn cho chó ăn.

Đáng tiếc.

Cho dù không muốn, tình huống cũng biến thành một loại mà nàng không muốn đối mặt nhất - ở cùng Vương Dần Hiên.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Vương Dần Hiên, Chí Tôn Tẫn rõ ràng cảm thấy mình càng thêm khẩn trương, thân thể hơi hơi nóng lên, nhẹ nhàng run rẩy, không cẩn thận liếc mắt nhìn Vương Dần Hiên, lập tức tâm thần kích động, hai chân như nhũn ra, tựa như gặp được nam thần hồn tì mộng trăm ngàn đời.

Đây chính là ánh sáng của nàng, đây là duy nhất của nàng.

Nàng biết rõ nguyên nhân đây là dục vọng pháp tắc, nhưng lại cực khó ngăn chặn dục vọng càng thêm nóng bỏng, cả người càng nóng rang cùng run rẩy.

Vương Dần Hiên lúc này đương nhiên là không có hứng thú kết giao với nữ hài tử khác.

Hắn vốn muốn lễ phép vài câu sau đó liền rời đi, nhưng còn chưa mở miệng, liền chú ý tới tình huống của vị ký giả Lệnh Hồ Ký này tựa hồ có chút không đúng.

Lời nói của hắn dừng lại ở khóe miệng, nhịn không được đi về phía trước quan tâm nói: "Lệnh Hồ cô nương, cô không sao chứ? Có cần ta giúp ngươi tìm một vị tu sĩ am hiểu trị liệu đến đây không?"

Chỉ cần ngươi cút xa một chút, lão nương liền có thể rất nhanh khôi phục.

Chí Tôn Cù lòng tràn đầy táo bạo, rất muốn mắng Vương Dần Hiên một trận, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành ôn nhu nói nhỏ: "Đa tạ công tử thương cảm, ta, ta không sao."

Vừa dứt lời, nàng lại càng run rẩy hơn, sau tai đỏ bừng, bởi vì Vương Dần Hiên càng đến gần hơn.

"Như vậy đi, ta đỡ ngươi trở về phòng nghỉ ngơi một chút."

Vương Dần Hiên thấy nàng như vậy, trong lòng cũng nghi ngờ, không nhịn được thầm nghĩ cô nương này có bệnh gì không?

Giáo dưỡng của hắn nói cho hắn biết, dưới loại tình huống này tuyệt đối không thể bỏ đi như thế.

Kết quả là câu nói vừa nãy của hắn khiến Chí Tôn hống hách tới mức nổ tung cả da đầu.

Chỉ tới gần cũng đã như vậy, nếu như bị ngươi dìu về phòng, lão nương chẳng phải sẽ rơi vào tay Hắc Ám Hư Giới rồi sao?

Nàng vừa định giãy dụa nói hai câu "Không muốn a, không cần a".

Công chúa Tinh Trần đang âm thầm quan sát ở cách đó không xa, nội tâm rối rắm phức tạp, bỗng đôi mi thanh tú nhăn lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Không thích hợp, tình huống không thích hợp.

Vị nữ tử kia có chút không khống chế được một tia khí tức toát ra, tuy rằng thập phần yếu ớt mà khó có thể cảm giác, nhưng đây rõ ràng chính là vị nữ Chí Tôn Ma tộc mấy ngày hôm trước…

Hay cho Chí Tôn Khuyết nhà ngươi!

Ngươi thừa dịp bản công chúa không chú ý, động tác còn rất nhanh nha!

Cảm xúc trong lòng công chúa Tinh Trần kích động, cảm giác giống như không cẩn thận bị đối thủ một mất một còn trộm nhà vậy, một cỗ phẫn nộ khó có thể ngăn chặn, sợ hãi, cảm xúc bất an xông lên đầu.

Trong nháy mắt này, nguyên bản bàng hoàng và xoắn xuýt tất cả đều bị nàng ném lên chín tầng mây.

Tinh Trần công chúa bước nhanh tiến lên, Tiên Vương Dần Hiên một bước đỡ Chí Tôn Tầm, một bộ dáng quần chúng nhiệt tình nói: “Vị công tử này, thiếp thân biết một chút thủ đoạn trị liệu, không bằng để thiếp đưa nàng trở về chiếu cố một chút.”

Dòng suy nghĩ của nàng vô cùng rõ ràng.

Trước khi bản công chúa còn chưa hạ quyết tâm, trước tiên phải túm cho Hạo Hiên công tử yêu kiều này xa một chút, để tránh không cẩn thận bị nàng ăn vụng.

Nhưng nàng vừa mới tiến lại gần một chút, bị ảnh hưởng của dục vọng pháp tắc lập tức trở nên kịch liệt, thân thể mềm mại có chút lắc lư, hai chân như nhũn ra thiếu chút nữa đứng không vững, đồng dạng cũng không dám nhìn Vương Dần Hiên, sợ liếc mắt một cái liền thất thủ.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì hai người các nàng chỉ thừa nhận một nửa dục vọng pháp tắc, nếu không, tình cảnh tuyệt đối gian nan hơn hiện tại gấp mười lần.

Dù sao thủ đoạn này bắt nguồn từ dục vọng chúa tể của thế giới khác, chính là một trong những bản lĩnh giữ nhà của hắn. Nó lúc ấy nhưng là nắm trong tay rất nhiều bậc mười chín, thậm chí là nô bộc dục vọng cấp hai mươi.

Chí Tôn Khuyết hơi cứng đờ, hiển nhiên cũng ý thức được người tới là ai, nhưng không cự tuyệt, ngược lại tương đối phối hợp.

Vương Dần Hiên thấy có người chủ động đứng ra nhận, Lệnh Hồ Vi tựa hồ cũng không phản đối, trong lòng cũng thầm thở dài một hơi, khách khí lui về phía sau một bước, thi lễ với Tinh Trần công chúa, cảm tạ nói: "Đa tạ cô nương viện thủ, tại hạ xin cáo lui trước."

Hắn cũng không nhận ra vị công chúa Tinh Trần trước mắt này đã thay đổi dung mạo, chỉ cảm thấy chuyện trước mắt làm cho hắn có chút tâm thần không yên, cũng không muốn ở lại.

Sau đó, Vương Dần Hiên lễ phép lui ra.

Chờ hắn vừa rời khỏi quán cà phê, trạng thái của Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Tẫn lập tức khôi phục không ít, màu đỏ tươi trên gương mặt dần dần biến mất.

Ánh mắt hai nàng chạm nhau, địch ý nồng đậm cùng một tia sát cơ lập tức nổi lên, hoàn toàn không có mấy ngày trước, ý thức mông lung liên thủ công lược Vương Dần Hiên kia giống như hảo tỷ muội ăn ý.

Nếu như không phải tình trạng bản thân không đúng, hoàn cảnh không thích hợp, các nàng không chừng sẽ ra tay đánh nhau, vừa phân thắng bại, cũng quyết sinh tử.

Kết quả vào lúc này.

Vương Dần Hiên vốn nên rời khỏi quán cà phê, bỗng nhiên lại quẹo trở về.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Tinh Trần công chúa cùng Chí Tôn Khâu vội vàng thu liễm địch ý cùng sát cơ trong mắt, đồng thời hai chân mềm nhũn, mỗi người ngã xuống trên ghế ngồi phát run.

Vương Dần Hiên tiến đến gần, giọng nói có chút áy náy: "Hai vị cô nương, gia giáo nhà ta không cho phép ta như vậy… Ồ, hai vị cô nương, tình huống của hai người đều không bình thường, như vậy thật sự không sao chứ?"

Hai nàng cắn môi, gần như trong lòng đồng thời chửi tục.

Ngươi mẹ nó nhanh đi đi, chúng ta sẽ không sao.

Ngươi như thế này đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, sự kích thích không ngừng, là thật sự muốn lừa chết chúng ta sao?

Nhưng lời đến bên miệng, lại tự nhiên thay đổi hương vị: "Đa tạ công tử quan tâm, đây là bệnh cũ, nghỉ ngơi một chút sẽ trở lại."

"Ta không yên tâm lắm. Như vậy đi, ta đưa các ngươi về phòng trước." Vương Dần Hiên khẽ cau mày, ngữ khí trịnh trọng: "Vị cô nương này, trạng thái của ngươi tốt hơn một chút, ngươi tới đỡ nàng."

Tinh Trần công chúa theo bản năng thuận theo nói: "Được."

Sau đó đỡ Chí Tôn Khuyết dậy.

Vương Dần Hiên hỏi rõ phòng của Chí Tôn Khuyết, liền hộ tống các nàng trở về gian phòng ở tầng giữa của tửu lâu.

Chí tôn Côn Bằng có rất nhiều áo giáp, tất cả đều không thể an bài ở cùng một chỗ, như vậy rất dễ bị tận diệt.

Sau khi vào phòng.

Công chúa Tinh Trần đã cố hết sức, đỏ mặt tía tai nói với Vương Dần Hiên: "Vị công tử này, nam nữ thụ thụ bất thân. Ngươi đi trước đi, nơi này có ta chiếu cố là được."

Vương Dần Hiên nghĩ là đạo lý này, liền cáo từ rời đi lần nữa.

Theo cửa phòng "răng rắc" một tiếng đóng lại.

Hai nữ vừa rồi còn dìu nhau như điện giật tách ra, trong mắt nhìn về phía đối phương lại tràn ngập địch ý cùng sát cơ nồng đậm.

Không khí khẩn trương bắt đầu tràn ngập trong không khí.

"Cười chết ta." Chí tôn còn đứng không vững khóe môi nhếch lên, cười lạnh lùng trào phúng, "Công chúa Tinh Trần đúng không, nhìn ngươi bộ dáng thanh thuần như không nhiễm khói lửa trần gian, ta còn tưởng rằng ngươi thánh khiết cao quý nhưng không ngờ, thì ra vẫn âm thầm nhìn chằm chằm vào Dần Hiên công tử."

Thân thể mềm mại của công chúa Tinh Trần như sắp ngã, gương mặt vẫn ửng hồng như trước, nhưng không chút chậm trễ phản kích: "Ngươi đây là ác nhân cáo trạng trước! Ta xem

ngươi mới là người âm thầm theo dõi Dần Hiên công tử, ta bất quá chỉ là vạch trần thủ đoạn tà ác của ngươi mà thôi.”

“Chí Tôn Khuyết, ta cũng không quên, ngươi chính là gian tế Ma tộc. Có ta ở đây, ngươi đừng hòng xúc phạm tới Hạo Hiên công tử. Ta khuyên ngươi lập tức rời đi, trở về Ma giới, nếu không cũng đừng trách ta tru sát ngươi.”

“Khanh khách, thật là một trò cười.” Chí Tôn Tẫn dường như nghe được một câu chuyện nực cười, cười đến run rẩy cả người, tùy ý mà điên cuồng: “Bản chí tôn phiền nhất chính là ngươi vừa làm vừa lập hàng Yêu Nhiêm. Ngươi thân là một công chúa nghèo túng chạy nạn, muốn dựa vào Ba Kết, Hiên công tử ở Tiên Giới đứng vững gót chân, vậy thì thành thành thật thật nhận rõ vị trí của mình.”

“Con mẹ nó bộ dạng như trà xanh thanh thuần vô tội khi dễ Dần Hiên công tử. Đêm hôm đó, ta đã tận mắt chứng kiến bộ dáng thất thần chán nản của Dần Hiên công tử trong nhà hàng cây hành lang, thật là làm ta đau lòng.”

Ở lại Tiên Tộc lâu, Chí Tôn Côn Bằng đương nhiên cũng hiểu văn hóa thịnh hành của Tiên Tộc, nàng cảm thấy dùng hai chữ “ăn trà” để hình dung Tinh Trần công chúa này, là chuẩn xác nhất.

“Ngươi! Ngươi chẳng qua chỉ là một ma nữ đã làm việc ác mà thôi, có tư cách gì để nói với bổn công chúa chứ?!” Vẻ mặt Tinh Trần công chúa giận dữ, sát khí trong đôi mắt long lanh như thủy tinh của nàng cứ như thực chất vậy.

Hai người đằng đằng sát khí nhìn nhau, bầu không khí trong phòng càng khẩn trương, tựa hồ chỉ cần một chút hỏa tinh, sẽ lập tức đánh nhau.

Cũng may quán rượu quân lâm thiên hạ này xây dựng xa hoa, từ vật liệu đến trận pháp bố trí đều tiến hành cách âm, phòng ngừa nhìn trộm xử lý, mỗi gian phòng đều tương đối bí mật.

Nếu không cũng không có tu sĩ nào dám ở loại tửu lâu này.

Đột nhiên.

“Đinh đông! Đinh đông!”

Tiếng chuông cửa vang lên.

Hai nàng vội vàng thu hồi sát khí.

Chí Tôn Khâu tiến lên mở cửa, hữu khí vô lực nói với Vương Dần Hiên đang quay lại: “Công tử, sao ngài lại tới đây?”

Lần này, Vương Dần Hiên cũng không vào cửa mà đứng ở cửa lo lắng nói: “Ta vẫn có chút không yên tâm về trạng thái của các ngươi. Như vậy đi, ta có một chút đan dược an thần thàn khí, các ngươi trước thử hiệu quả một chút.”

“Nếu không được, ta còn có thể mời Thái Thượng Tiên Đế tọa trấn tới chẩn bệnh cho các ngươi.”

Nhưng mà.

Hắn còn chưa nói xong, liền bị nữ tử trước mắt bắt lấy, lôi mạnh vào trong phòng.

“Ầm” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Cùng lúc đó.

Một đạo vô hình lồng giam bao phủ toàn bộ căn phòng, đem toàn bộ ba người cùng ngoại giới ngăn cách ra, còn giống như tiến vào đến một thế giới khác.

Hương vị quen thuộc này, cảm giác quen thuộc.

Ánh mắt Vương Dần Hiên lập tức trở nên vô cùng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ: “Thù hận lồng giam? Ngươi ngươi ngươi, ngươi là Chí Tôn Tầm?”

“Đúng vậy, lão nương chính là Chí Tôn Côn Bằng.”

Lúc nói chuyện, thân hình ‘Lệnh Hồ Vi Vi’ biến ảo dung mạo một hồi, trong chớp mắt đã khôi phục bộ dáng Chí Tôn Tẫn vốn có.

Vóc người của nàng cao hơn một chút so với Tiên Tộc bình thường, da thịt trắng như tuyết, tư thái ngạo nhân, mái tóc vừa dài vừa đen, trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng như mị ma, sườn mọc ra hai cánh, sau lưng còn có một cái đuôi.

Ngũ quan của nàng không tính là tinh xảo, nhưng tổng hợp lại lại có vẻ diêm dúa và vũ mị, lộ ra vẻ phong tình không nói nên lời.

Bất quá giờ phút này, một đôi ma nhãn quyến rũ của nàng lại hiện ra quang mang màu đỏ tươi, tức giận nhìn chằm chằm Vương Dần Hiên.

“Ta cho ngươi đi, ngươi lại không đi. Ngươi còn có để yên không đây?!”

- Tốt! Ngươi muốn giày vò đúng không? Ta ngả bài! Ta không giả!

Vương Dần Hiên đi tới đi lui, đi rồi lại tới, liên tục kích thích, làm cho tâm tình vốn không tốt nàng trực tiếp bị bức đến bên bờ không khống chế được.

Càng kỳ quái hơn chính là, hắn lại chuẩn bị gọi Thái Thượng Tiên Đế tới khám và chữa bệnh!

Thái Thượng Tiên Đế vừa đến, mình còn có thể chạy thoát sao?!

Liên tục kích thích, lửa giận trong lòng Chí Tôn Tỳ Hưu càng cháy càng mãnh liệt, chiếm cứ thượng phong, áp chế dục vọng pháp tắc chi lực mênh mông trong cơ thể mơ hồ một chút.

Vương Dần Hiên mồ hôi lạnh đầm đìa, cười gượng lui về phía sau: “Ta, bây giờ ta đi còn kịp không?”

“Muộn rồi!” Đôi mắt Chí Tôn Kỳ đỏ bừng, sát khí đằng đằng đánh về phía Vương Dần Hiên: “Chỉ khi nào ngươi chết, bệnh của ta mới khỏi hẳn.”

Nhưng mà.

Chí Tôn Tẫn vừa mới tới gần Vương Dần Hiên, một cỗ dục vọng nóng nảy ngay tại trong cơ thể nàng điên cuồng bốc cháy lên, đốt nàng lảo đảo một trận, cơ hồ muốn xụi lơ trên mặt đất.

Động tác của nàng ta lập tức biến hình, ngay cả lồng giam cừu hận cũng buông lỏng trong chớp mắt.

Vương Dần Hiên lập tức nắm lấy cơ hội chạy khỏi tay nàng, điên cuồng chạy trốn trong phòng.

Chí Tôn Côn Bằng cắn răng, vẫn dựa vào ý chí cường đại của Chí Tôn cấp giết về phía Vương Dần Hiên đang chạy trốn.

“Không tốt!”

Tinh Trần công chúa lúc này cũng phản ứng lại, thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên ngăn trở Chí Tôn Khuyết.

Lúc này, nàng vô lực, cũng bất chấp lại duy trì hình tượng nữ tử Tiên Tộc biến ảo, một lần nữa biến trở về bề ngoài Tinh Trần công chúa.

Như thế ngăn cản, ngược lại khiến cho Vương Dần Hiên chạy trốn sang một bên khác của lồng giam cừu hận.

Xoay người nhìn thấy Tinh Trần công chúa, hai mắt hắn trừng lớn, trong ánh mắt tràn đầy kinh nghi: "Tinh, Tinh Trần công chúa…"

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, hai nữ tử kỳ quái quái sinh bệnh này, lại một người là Chí Tôn Khuyết, một người là công chúa Tinh Trần.

"Ha ha, Lục Trà công chúa, ta biết ngươi muốn nịnh bợ Tiên tộc, nhưng chẳng lẽ ngươi muốn cả đời trở thành nô bộc dục vọng?" Chí Tôn Tẫn khó khăn duy trì sát tâm với Vương Dần Hiên: "Chỉ cần hắn chết, chúng ta sẽ tự do."

Lời này vừa nói ra.

Trong đầu Tinh Trần công chúa "Ầm ầm" một cái, trực tiếp bị một câu nói này đánh thức.

Đúng vậy, nếu thấy Vương Dần Hiên có vấn đề, nếu không có Vương Dần Hiên quấy nhiễu mọi vấn đề, chẳng phải giải quyết xong hết sao?

Nàng nhìn về phía Vương Dần Hiên, trong đôi mắt như lưu ly nổi lên một tia do dự, động tác ngăn trở Chí Tôn Khuyết cũng trở nên có chút chần chờ.

Loáng thoáng, đáy mắt nàng dường như cũng nổi lên sát cơ.

Vương Dần Hiên cũng sắp khóc rồi.

Đây là chuyện gì? Chính mình yêu đương sao còn nói ra nguy cơ sinh mệnh? Thiếu tộc trưởng hắn cũng quá khó khăn!

"Ta có thể trở về thế giới Thần Võ ở nông thôn." Vương Dần Hiên bắt đầu dùng hết vốn liếng, chạy vòng tròn trong thù hận tù lung, vừa chạy vừa hô to: "Ta có thể vĩnh viễn không xuất

hiện ở Tiên giới, không xuất hiện trước mặt hai người các ngươi.”

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù dưới ảnh hưởng của dục vọng pháp tắc chí tôn khiến cho khí huyết sôi trào, tay chân mềm nhũn, mười phần thực lực không phát huy ra được một thành, hắn vẫn như trước vô cùng chật vật trốn thoát, vô cùng sụp đổ.

“Nếu như ngươi không chết, đời này của bản chí tôn cũng khó có thể an tâm.” Chí Tôn Côn Bằng không hề bị lay động.

Nàng mới không tin tưởng hứa hẹn như vậy.

Chỉ có người chết mới không có uy hiếp mình, Vương Dần Hiên hôm nay nhất định phải chết!

Cố nén cảm giác khó chịu từ trong thân thể truyền đến, nàng tiếp tục khó khăn đuổi giết.

Lần này, Tinh Trần công chúa vẫn ngây người tại chỗ như cũ, dường như vẫn còn đang do dự.

“Công chúa Tinh Trần, cứu ta!”

Vương Dần Hiên thấy thế, vội vàng kêu cứu mạng.

Tinh Trần công chúa vốn không có lòng chống cự mãnh liệt như vậy, nghe được một tiếng kêu cứu của Vương Dần Hiên, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã theo bản năng mà lựa chọn nghe theo, cất bước xông lên quấn lấy Chí Tôn Khuyết.

“Hả?”

Vương Dần Hiên trừng to mắt, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn thiếu chút nữa quên mất, dục vọng pháp tắc bỏ đi kia còn có thiết lập hữu dụng như vậy.

Ngay sau đó, lão cũng không sợ nữa, trực tiếp ngữ khí nghiêm khắc chỉ vào Chí Tôn Tẫn mà mắng: “Chí Tôn Tỳ Hưu, ngươi nổi điên cái gì? Dừng lại cho ta.”

Lời này vừa nói ra, Chí Tôn Tỳ Hưu chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng “Ầm ầm”, cả người giống như bị trọng thương không thể chịu nổi, cả người chấn động, ngay cả cánh

tay duỗi ra cũng cứng đờ giữa không trung, không thể xuống tay được nữa.

Ở sâu trong nội tâm, cỗ sát khí thật vất vả lắm mới bốc lên kia cũng tuyên bố tan thành mây khói.

Nàng cảm giác mình nhất định là điên rồi, làm sao nàng nhẫn tâm hạ thủ nặng tay với Vương Dần Hiên như vậy? Làm sao có thể tổn thương Vương Dần Hiên? Làm ra hành vi tội ác tày trời như vậy?

Vương Dần Hiên thấy dục vọng pháp tắc hữu hiệu, lập tức dũng khí tăng vọt, lại bắt đầu hạ chỉ lệnh: "Chí Tôn Lệ, ngươi ngồi xổm xuống cho ta."

Chí Tôn nhíu mày, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, nghe lời ngồi xổm xuống.

Vương Dần Hiên thấy thế, ánh mắt càng ngày càng sáng: "Đứng lên, ngồi xổm xuống, cất bước đi, đứng thẳng, đạp chính bộ, nghỉ ngơi một chút!"

Hắn chơi đến quên cả trời đất, thậm chí, hắn đem Tinh Trần công chúa cũng gia nhập trong đội ngũ huấn luyện quân sự, ai bảo vừa rồi Tinh Trần công chúa đối với hắn sinh ra sát cơ chứ.

Mọi người đều biết, loại trò chơi mệnh lệnh này tất nhiên càng chơi càng thái quá.

Vương Dần Hiên chơi đùa cảm giác chưa đã nghiền, bắt đầu chỉnh đốn, để Chí Tôn Úc hôn công chúa Tinh Trần một cái, sau đó lại để cho Tinh Trần trả lại cho nàng một ngụm.

Ngay khi hắn càng ngày càng không hợp thói thường.

Bỗng nhiên, động tác của Tinh Trần công chúa cùng Chí Tôn Câm chậm lại, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Vương Dần Hiên.

Tựa hồ áp chế không nổi ngọn lửa bị đốt cháy, các nàng mất khống chế bổ nhào về phía Vương Dần Hiên.

Trạng thái kia giống hệt trạng thái điên cuồng vào mấy ngày trước.

“Không xong!” Vương Dần Hiên đầu óc nổ vang, vội vàng vừa lăn vừa bò, giãy dụa: “Đừng, đừng có như vậy!”

“Ta sai rồi, ta đi còn không được sao?”

“Ta ra lệnh cho các ngươi tranh thủ thời gian dừng lại.”

“Hệ thống, hệ thống cứu mạng! Tranh thủ thời gian điều động quyền hạn Chưởng Giới Lệnh.”

“Công chúa Tinh Trần, Chí Tôn Tuyền, ta sai rồi! Chúng ta có thể nói chuyện tình yêu ngây thơ một lần không… Đừng nên như vậy!”

Đáng tiếc.

Tất cả nỗ lực của Vương Dần Hiên đều chấm dứt trong thất bại.

Trong tiếng ồn ào, một ngày một đêm, bất tri bất giác đã trôi qua.

Ngày thứ hai.

Nắng sớm sơ hở.

Ánh mặt trời màu vàng xuyên thấu mành lụa, chiếu xuống trên giường lớn hai người hỗn loạn chăn đệm.

Vương Dần Hiên ngửa mặt nằm ở trên giường, sắc mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, trong đôi mắt kia dường như đã triệt để mất đi thần thái, trở nên trống rỗng vô quang.

Bọn họ phát tiết xong rồi.

Các nàng lại im lặng rời đi.

Không biết lần bão táp tiếp theo sẽ là lúc nào?

Cho tới nay, Vương Dần Hiên đều rất khát khao tình yêu của mình. Hắn tin tưởng, đó sẽ là hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời hắn, có lẽ sẽ có cay đắng, nhưng càng nhiều nhất chính là ngọt ngào và tốt đẹp.

“Tình yêu trong tưởng tượng của ta, nó không phải như vậy…”

Vương Dần Hiên nhịn không được hai mắt đẫm lệ mông lung, cảm giác tâm hồn thuần chân của mình chịu đựng trùng kích cực lớn.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, tình yêu trong hiện thực dĩ nhiên là như thế - giản dị tự nhiên, trực tiếp bị lừa.

Bất quá, thời gian để cho Vương Dần Hiên bị thương xuân buồn thu cũng không nhiều.

Nằm ở trên giường xuất thần không biết bao lâu, thần sắc hắn bỗng nhiên biến đổi, cảm giác trong cơ thể chẳng biết lúc nào có thêm một cỗ lực lượng.

Nguồn lực lượng này dồi dào mà cường đại, vừa xuất hiện liền không bị khống chế điên cuồng chạy khắp kinh mạch toàn thân hắn, những nơi đi qua mang đến cảm giác khô nóng, gần như muốn khiến Vương Dần Hiên nổ tung.

Đến rồi, đến rồi! Cỗ lực lượng này nó lại tới nữa!

Hơn nữa, so với lần trước càng thêm hung mãnh và mãnh liệt không chỉ gấp đôi.

Lần trước, Vương Dần Hiên và Vương Tống vừa nói chuyện xong thì trở về phòng, đã nếm qua thiệt thòi tương tự.

Cỗ lực lượng này tới một cách khó hiểu, tuy rằng tương đối ôn hòa, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, hắn phải mất trọn vẹn mấy ngày mới có thể miễn cưỡng chế trụ được cỗ lực lượng kia.

Nhưng lần này cỗ lực lượng này tới càng mãnh liệt hơn, lực lượng sôi trào, ngay cả một cỗ lực lượng bị áp chế cũng bị kích thích sôi trào lên, lực lượng lần này dung hợp thành một, chảy xuôi trong kinh mạch, chống đỡ kinh mạch Vương Dần Hiên gần như bạo liệt.

Sắc mặt của hắn trong chốc lát đã trướng đến đỏ bừng, gân xanh bên ngoài thân bạo khởi, hiển nhiên thập phần thống khổ.

Hắn vội vàng hô: “Hệ thống! Hệ thống! Mau cứu ta!”

“Tích!” Âm thanh nhắc nhở lạnh như băng của hệ thống vang lên, “Thám tử thăm dò kí chủ đang ở trong nguy cơ không biết tên, có nguy cơ kinh mạch bạo liệt, lập tức khởi động dự án khẩn cấp…”

Cùng lúc tiếng nhắc nhở vang lên.

Cổ tay Vương Dần Hiên sáng lên quang mang, tự động bấm một mã số.

Rất nhanh, trước mặt Vương Dần Hiên liền phóng ra một bóng người toàn tức.

Bóng người này một thân áo bào trắng, phong độ phiên phiên, khí vũ hiên ngang, thâm thúy trong đôi mắt thần sắc nhu hòa, làm cho người ta cảm giác như gió xuân quất vào mặt, làm cho tâm thần người ta vui vẻ thoải mái.

Chính là lão tổ tông Vương Dần Hiên Vương Thủ Triết.

Chỉ liếc mắt một cái, Vương Thủ Triết đã phát hiện Vương Dần Hiên không thích hợp, không khỏi nhíu mày: "Hiên Nhi, ngươi xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương Dần Hiên miễn cưỡng áp chế lực lượng trong cơ thể, giải thích một chút với lão tổ tông.

Tuy rằng nói việc này với lão tổ tông, có chút xấu hổ.

Nhưng thứ nhất là liên quan đến tính mạng, thứ hai dù sao cũng là lão tổ tông, vốn đã biết chuyện của hắn, hơn nữa cũng ít đi vài phần cố kỵ.

Vương Thủ Triết kiên nhẫn nghe xong, không khỏi rơi vào trầm tư: "Lực lượng này là của Tinh Nhi hay là của Uyển Nhi?"

Tinh Nhi?

Mính Nhi?

Lão tổ tông, tiết tấu của ngài nhanh hơn ta rất nhiều, thậm chí ngay cả xưng hô cũng chủ động thay đổi.

Vương Dần Hiên có chút khóc không ra nước mắt.

Bất quá, hắn vẫn là cố nén thống khổ, cấp tốc đưa ra câu trả lời: "Hẳn là Chí Tôn Côn Bằng. Nhưng rất kỳ quái, cỗ lực lượng này thập phần tinh khiết, tuy rằng để cho toàn thân ta khô nóng, lại cùng lực lượng của bản thân ta cũng không tương xung, cùng khí tức Ma tộc của nàng có khác biệt rất lớn."

"Ta hiểu rồi, thì ra là thế." Vương Thủ Triết bừng tỉnh, cúi đầu tựa hồ là lẩm bẩm một câu.

Vương Dần Hiên không nghe rõ, đang muốn hỏi kỹ, chỉ thấy lông mày lão tổ gia gia đã hoàn toàn giãn ra, hơi gật đầu dặn

dò hắn: “Ngươi và Tinh Nhi, Huyên Nhi các nàng ở chung với nhau. Hai đứa nhỏ này đều là những đứa trẻ có vận mệnh bất công.”

Nói xong.

Bán thư liền bị cúp máy.

“Cái gì?”

Vương Dần Hiên bị chấn kinh.

Lão tổ tông, ngài cũng không thể mặc kệ ta! Ta sắp bị lực lượng bạo kinh mạch rồi!

Hắn đang định gọi điện thoại cho lão tổ tông để hỏi rõ tình hình.

Nhưng hắn còn chưa kịp hành động.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lạnh như băng bỗng nhiên vang lên: “Nhiệm vụ chi nhánh: 【Một cuộc yêu đương】 đã hoàn thành, ban thưởng một bộ đạo thư của kí chủ.”

Nhiệm vụ gì?

Vương Dần Hiên vẻ mặt khó hiểu.

Mình nhận loại nhiệm vụ kỳ quái này khi nào? Đây sẽ không phải là nhiệm vụ mà hệ thống tạm thời xoạt ra chứ?

Còn nữa, phần thưởng đạo thư là cái quỷ gì?

Cấp bậc ban thưởng cũng quá thấp đi?

Xác định không thưởng một Tiên Đế truyền thừa nào?

Đáng tiếc, hệ thống cũng sẽ không để ý tới những lời lải nhải của hắn. Ngay tại thời điểm trong lòng hắn nói thầm, phần thưởng của hệ thống đã phát thành công.

Trước mặt Vương Dần Hiên hiện lên ngưng tụ ra một bộ đạo thư.

Nó có hình dáng một bộ sách, toàn thân tản ra một cỗ hào quang màu vàng nhu hòa mà thánh khiết, trên bìa viết mấy chữ giản bút —— 《Kim Thiềm Đạo Thư》.

“Kim Thiềm đạo thư?”

Vương Dần Hiên vẻ mặt cổ quái.

Nhưng rất nhanh, hắn nhận được tin tức của lão tổ tông truyền đến.

“Hiên nhi, bộ đạo thư này có thể giúp ngươi hóa giải luồng sức mạnh trong cơ thể ngươi. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thể tu luyện cuốn lên trên, sau đó hạ quyển, ngươi rút thời gian dạy cho Tinh Nhi và Mính Nhi.”

…

Chương 153: Kim Thiềm đạo thư! Có người kế tục

…

Cái gì gọi ta là thượng sách tu luyện?

Cái gì gọi là đem quyển trục rút sạch dạy cho Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Chi!?

Đây rốt cuộc là một bộ công pháp như thế nào!?

Vương Dần Hiên đầu đầy dấu chấm hỏi.

Hơn nữa, Vương Dần Hiên cuối cùng da mặt mỏng, không giống lão tổ gia gia có thể gọi các nàng "Tinh Nhi" và "Linh Nhi" như vậy.

Bất quá, mặc dù đầy bụng nghi hoặc, nhưng Vương Dần Hiên đối với lão tổ gia gia vẫn thập phần tín nhiệm, không chần chờ, lập tức luyện hóa Kim Thiềm đạo thư, tiếp nhận đạo thư truyền thừa.

Chỉ một thoáng, hắn đã hiểu được nguyên lý của Kim Thiềm đạo thư này.

Hóa ra đạo thư này chính là đạo thư như vậy!

Hắn nhất thời có chút dở khóc dở cười, trong lòng không khỏi âm thầm kỳ quái, lão tổ gia gia là người cương trực cứng nhắc như vậy, làm sao còn cất giấu loại đạo thư này?

Nghĩ kỹ lại, Kim Thiềm đạo thư này hơn phân nửa là lão tổ gia gia nhặt được từ một di tích nào đó, thấy Vương Dần Hiên như vậy mới tìm ra truyền thừa của hắn.

Mà hiệu quả của Kim Thiềm đạo thư, cũng đích xác là dựng sào thấy bóng.

Sau khi tu luyện đạo thư, cỗ bôn ba trong cơ thể hắn xao động, suýt chút nữa đã bạo nổ lực lượng kinh mạch của hắn, nhanh chóng bị san bằng, chuyển hóa thành năng lượng có thể bị hắn hấp thu.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện tư chất, tu vi của mình, rõ ràng đều tăng lên một đoạn!

Công pháp này thật khó lường!

Vương Dần Hiên vừa mừng vừa sợ.

Phải biết rằng, tu vi đến tình trạng hiện tại của Vương Dần Hiên, cho dù tư chất cực cao, tốc độ tu hành cũng đã trở nên thập phần chậm chạp, mỗi lần đột phá một tầng đều phải tiêu hao mấy trăm năm thời gian, cái này còn phải là tư chất đủ cao, tài nguyên cũng dồi dào.

Muốn trong thời gian ngắn có được tiến bộ lớn như thế, cũng không dễ dàng.

Chỉ là mừng rỡ, lại có một nan đề thật lớn bày ở trước mặt hắn. Hắn đến tột cùng phải làm như thế nào, mới có thể đem quyển đạo thư truyền cho Tinh Trần công chúa cùng Chí Tôn?

Độ khó của nhiệm vụ này chỉ sợ thật sự không nhỏ.

Bỏ qua vấn đề da mặt không biết xấu hổ, trước tiên không nói, đầu tiên vẫn phải tìm được các nàng.

Giống như lần trước, các nàng phất áo đi, tựa như hoàn toàn biến mất ở thế gian này.

Quang cảnh đủ mấy ngày, Vương Dần Hiên lật khắp toàn bộ quân lâm thiên hạ, gặp phải vô số bạch nhãn xua đuổi, cũng không tìm được tung tích của hai nàng.

Rơi vào đường cùng, hắn cuối cùng cũng không cố chấp tìm kiếm nữa, chuyển sang uống cà phê trong quán cà phê, vẻ mặt tràn đầy phiền muộn cùng khổ sở.

Nữ nhân a!

“Uyển Hiên công tử.”

Lúc này, Cơ Thiên Dương xuất hiện ở đối diện hắn, phong độ nhẹ nhàng thi lễ với hắn, nụ cười trên mặt mà ôn hòa, làm cho lòng người thư thái: “Mấy ngày không gặp, công tử có khỏe không?”

“Nguyên lai là Thiên Dương huynh. Mời ngồi.”

Vương Dần Hiên cuối cùng vẫn là thiếu tộc trưởng đỉnh cấp thế gia, cho dù trong lòng buồn khổ, dáng vẻ cũng không bới móc ra được chút nào.

Hắn khách khí đáp lễ, cũng mỉm cười lễ phép như ánh mặt trời, giúp hắn chọn bánh chuồn.

Cơ Thiên Dương vui vẻ ngồi xuống, uống cà phê, giống như thờ ơ cười cười: "Duyệt Hiên công tử hình như có chút tâm sự?"

Vương Dần Hiên nhìn Cơ Thiên Dương một cái, hơi do dự, lập tức cân nhắc hỏi: "Thiên Dương huynh, mấy ngày trước phỏng vấn Lệnh Hồ phóng viên của ngươi, mấy ngày nay ngươi có liên lạc với nàng không?"

Cơ Thiên Dương tỏ vẻ kinh ngạc: "Sau khi phỏng vấn lần trước, ta chưa từng gặp phóng viên Lệnh Hồ. Sao vậy, giờ Dần Hiên công tử muốn tìm nàng? Ta có thể liên hệ giúp ngươi."

"Không cần, không cần." Vương Dần Hiên thất vọng lắc đầu.

Hắn biết hơn phân nửa kia là clone của Chí Tôn Toan Nghê, sau khi thân phận mã giáp bị vạch trần, hơn phân nửa đã sớm từ bỏ.

Mấy ngày nay Vương Dần Hiên hỏi thăm nhiều nơi, cũng sớm xác nhận, vị Lệnh Hồ phóng viên kia sau đêm hôm đó liền biến mất không thấy, rốt cuộc không còn xuất hiện nữa.

Bộ dạng này của Vương Dần Hiên, Cơ Thiên Dương nhìn ở trong mắt, lại cười ở trong lòng.

Qua một phen quan sát và nghiền ngẫm này của hắn, gần như đã có thể xác định, chủ thượng đã vươn ma trảo với Vương Dần Hiên, dùng thủ đoạn gì.

Nhìn Vương Dần Hiên này thất thần lạc phách đi, bộ dáng lục thần vô chủ, thủ đoạn của chủ thượng thật đúng là quỷ thần khó lường.

Cơ Thiên Dương tạm thời bỏ qua đề tài này, nghiêm túc nói: "Hạp Hiên công tử, tại hạ hi vọng đi theo ngài, cùng nhau cố gắng xua đuổi Ma tộc, xây dựng Tiên giới tốt đẹp."

"Về việc này, Tống Nhất đã đề cập qua với ta." Nghe hắn nhắc tới đề tài này, Vương Dần Hiên cũng trở nên nghiêm túc:

“Thiên Dương huynh trước kia mặc dù vì tuổi trẻ khinh cuồng, phạm phải sai lầm, nhưng lão tổ gia gia ta cũng đã một lần nữa công nhận ngươi, chuyện đã qua cũng nên bỏ qua. Với cá nhân ta mà nói, hy vọng có thể cùng phát triển chung sự nghiệp với Thiên Dương huynh.”

Hai mắt Cơ Thiên Dương tỏa sáng, vội vàng đứng dậy, trang trọng hành lễ: “Thiên Dương bái kiến chủ thượng.”

Vương Dần Hiên vội vàng đứng dậy đỡ hắn, khẽ cười nói: “Sau này sẽ là huynh đệ nhà mình. Bất quá, xưng hô chủ thượng nghe có chút không được tự nhiên, ngươi vẫn nên gọi ta là ‘Công tử’ là được rồi.”

“Vâng, công tử.” Cơ Thiên Dương cung kính nói.

“Nếu Thiên Dương huynh đã thành huynh đệ của ta, dù sao ta cũng phải tỏ ý.” Vương Dần Hiên cười mời hắn ngồi xuống. “Nhưng ta cũng không biết Thiên Dương huynh thiếu cái gì, nhất thời không có manh mối, hay là ngươi nói một chút đi.”

“Chuyện này…” Cơ Thiên Dương có chút do dự, không tiện mở miệng.

“Đều là huynh đệ cùng nhau sáng lập sự nghiệp, có cái gì phải khách khí?” Vương Khuê Hiên cười khoát tay: “Sau này ta mời ngươi làm việc sẽ không khách khí như thế.”

“Nếu như thế, Thiên Dương sẽ không khách khí.” Cơ Thiên Dương đưa tay phong bế không gian chỗ hai người, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí móc ra một bình nhỏ Chúng Thần chi nguyên, hướng Vương Dần Hiên đưa ra thỉnh cầu: “Thiên Dương muốn nhờ công tử đổi giúp một bản tinh hoa.”

Vương Dần Hiên nhận lấy xem xét, lập tức kinh ngạc không thôi.

Chỉ một bình nhỏ này, sợ là phải có trăm giọt Chúng Thần chi nguyên.

Hắn nhịn không được tò mò nhìn về phía Cơ Thiên Dương: “Thiên Dương huynh từ chỗ nào lấy ra nhiều Chúng thần chi nguyên trân quý như vậy?”

Cơ Thiên Dương sớm có chuẩn bị, nghe vậy trong lòng cũng không hoảng, giải thích đâu vào đấy: “Cơ thị chúng ta cũng

xây dựng đội khai thác ở Cổ Thần chiến trường. Trong một lần nhiệm vụ thăm dò, may mắn có được một chút nguồn gốc của chúng thần."

"Vận khí thật không tệ." Vương Dần Hiên khẽ gật đầu.

Cho dù ở trong Cổ Thần chiến trường, chúng thần chi nguyên cũng là vật tư cực kỳ trân quý, ở biên giới khu vực càng hiếm thấy, Cơ thị có thể được đến một bình nhỏ như vậy, vận khí có thể nói là nghịch thiên.

"Bản Đạo cải thiện tinh hoa là tài nguyên mang tính chiến lược cực kỳ trân quý, Vương thị chúng ta bình thường không trao đổi với bên ngoài, chỉ có một ít Tiên Đế đại lão mở miệng, đẩy không được mặt mũi mới ngẫu nhiên đổi một ít, hơn nữa bình thường cũng là trăm giọt đổi một nhánh." Vương Dần nói đúng sự thật, "Ta có thể giúp ngươi đổi một nhánh, hơn nữa mời lão tổ gia gia ta ra tay hộ pháp cho ngươi một lần. Cái sau coi như là hạ lễ ta đưa cho ngươi."

"Đa tạ công tử thành toàn." Cơ Thiên Dương vẻ mặt kích động, mười phần cảm kích.

Hiện tại Thủ Triết viện trưởng là Thiếu giới chủ, người có thể mời hắn tự mình ra tay tự nhiên đã ít lại càng ít.

Mà thiên địa chí bảo như Đạo cải tinh hoa mặc dù công hiệu nghịch thiên, nhưng tuyệt đối không phải thần tử Đại La cảnh có thể thừa nhận được.

Dưới tình huống bình thường, hắn cũng chỉ có thể đợi đến sau khi tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh mới có thể sử dụng.

Muốn sử dụng sớm, ngoại trừ hộ pháp huyết mạch đặc thù của Thủ Triết viện trưởng, ngay cả đại lão Tiên Đế cũng bất lực.

"Không sao, Thiên Dương huynh ngươi là tùy tùng của ta, mà ta cũng không quá thiếu giá trị cống hiến của gia tộc." Vương Dần Hiên không thèm để ý khoát tay áo.

Có thiếu tộc trưởng nho nhỏ như hắn ở chỗ này, lão tổ gia gia cũng không cần tự mình chạy tới ra tay hộ pháp, chỉ cần thông qua Chưởng Giới Lệnh cùng dây ràng buộc giữa hệ thống, truyền năng lượng tới là được, cũng không tính là phí công.

Ngay tại Vương Dần Hiên cùng Cơ Thiên Dương, đôi tân tấn chủ thượng cùng tân tấn tùy tùng người ngươi tới ta đi, thời điểm vui vẻ hòa thuận.

Đột nhiên.

Ngoài quán cà phê đi vào một đám nữ tử phong thái trác tuyệt.

Trong đó vị cầm đầu kia nhìn tuổi tác không lớn, bề ngoài vẫn là bộ dáng thiếu nữ, nhưng tướng mạo tuyệt mỹ, trong lúc đi lại lộ ra một cỗ tự tin cường đại giống như vô địch.

Nàng này, chính là đích trưởng nữ của Vương thị đương đại vừa mới đuổi tới Thần Khuyết Điện - Vương Quân Hà.

"Vương Dần…"

Từ xa xa nhìn thấy Vương Dần Hiên, Vương Quân Hà liền đưa tay muốn chào hỏi, kết quả chào hỏi còn chưa xong, nụ cười của nàng đã đọng lại trên mặt.

Nàng trừng mắt nhìn Cơ Thiên Dương bên cạnh Vương Dần Hiên, ngữ khí bất thiện: "Tên cặn bã này, sao lại ở chỗ này?"

"Vương Quân Hà, ngươi chớ có nói xấu người khác." Vương Dần Hiên trừng mắt nhìn nàng: "Cơ Thiên Dương là tùy tùng của ta."

"Người đi theo?!" Vương Quân Hà tức giận không chỗ phát tiết, đôi mắt đẹp đều trợn tròn khó có thể tin: "Hay cho tên Vương Dần Hiên nhà ngươi! Bổn tiểu thư vừa mới xuống thuyền, nghe nói ngươi bị tình thương, vốn định đến an ủi ngươi, để ngươi cảm nhận sự ấm áp của người nhà. Bây giờ, ha ha… Ơ, ngươi lại thu nhận tên tùy tùng cặn bã này làm người!"

"Chuyện của người lớn, trẻ con ít quản."

Vương Dần Hiên khẽ nhíu mày.

Hắn cảm thấy gần đây mình ăn quá nhiều đau khổ của tình yêu, lập tức trưởng thành hơn rất nhiều, cho dù đối mặt với Vương Quân Hà không lớn không nhỏ như vậy, gào thét chỉ trích, tâm tính vẫn bình tĩnh như cũ.

Thuận miệng nói xấu muội muội của mình một câu, hắn lại nhìn về phía Cơ Thiên Dương, trên mặt mang theo áy náy:

“Thiên Dương huynh, ngươi chớ so đo với muội muội của ta, muội ấy chính là đứa bé không hiểu chuyện.”

“Vương Dần Hiên! Ngươi nói ai là đứa nhỏ không hiểu chuyện?! Gần đây ta đã đột phá đến Đại La cảnh.” Vương Quân Hà bị chọc tức không chịu nổi, lập tức giương nanh múa vuốt: “Đến đây, chúng ta lên lôi đài đọ sức.”

“Tiểu thư Quân Hà, cô ngàn vạn lần đừng xúc động.” Thấy Vương Quân Hà tức giận như vậy, Trần Tử Lộ ở một bên vội vàng khuyên bảo: “Cơ Thiên Dương đã dùng hành động thực tế của hắn sửa đổi thành người mới, ngay cả viện trưởng Thủ Triết cũng cho phép hắn quay về môn phái. Ta cảm thấy Dần Hiên công tử thu hắn làm người đi theo, hoàn toàn không có vấn đề gì.”

“Tử Lộ tỷ tỷ, tỷ còn nói đỡ cho tên cặn bã kia.” Vương Quân Hà tức đến phồng má lên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy lửa giận: “Ta thấy mọi người đều bị lời ngon tiếng ngọt của hắn che mắt. Tên cặn bã chính là bã nam, rửa thế nào cũng không sạch.”

Tuy rằng công phu mặt ngoài của Cơ Thiên Dương làm gần như không có sơ hở, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng, Cơ Thiên Dương này tuyệt đối không phải thứ tốt, cho nàng cảm giác giống như là một con rắn độc ngụy trang, âm trầm, nhưng nàng lại không có chứng cớ thực chất.

Có một gia hỏa nguy hiểm ngồi xổm bên cạnh ca ca ngốc nhà mình, một người không tốt, vạn nhất hại ca ca ngốc thì làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ đến đây, Vương Quân Hà lại trừng mắt nhìn Vương Dần Hiên nói: “Vương Dần Hiên, hay là chúng ta tới đánh cược đi! Chúng ta xem ai là tùy tùng lợi hại, lấy tiêu chuẩn sắp xếp hành vi của Thần Cáo bảng, người đứng hàng cao thủ giành thắng lợi. Người nào thắng thì có thể đưa ra một điều kiện với đối phương.”

Vương Dần Hiên tức giận trừng mắt nhìn nàng: “Vương Quân Hà, ngươi có thể đừng ngây thơ như vậy hay không? Bây giờ ta không có tâm trạng ở nhà với ngươi.”

“Hừ! Cứ quyết định như vậy đi.”

Vương Quân Hà thô bạo hừ một tiếng, căn bản không cho Vương Dần Hiên cơ hội từ chối.

Tuy nàng tức giận không muốn để ý tới hắn, nhưng dù sao đây cũng là anh của nàng. Cho dù hắn chẳng đáng tin cậy như một đứa con trai nhà địa chủ, nàng cũng phải nghĩ cách đuổi con rắn độc giỏi ngụy trang này đi.

Dứt lời, nàng xoay người dẫn Trần Tử Lộ tiêu sái rời đi.

Vương Dần Hiên cho dù muốn cự tuyệt cũng không có cơ hội mở miệng.

Chờ sau khi Vương Quân Hà đi, Vương Dần Hiên có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Cơ Thiên Dương, nói xin lỗi thay muội muội: "Thiên Dương huynh, muội muội của ta từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé, tính tình có chút vô pháp vô thiên. Ta thay nàng nói lời xin lỗi, ngươi chớ có so đo với muội ấy."

"Công tử nói gì vậy?" Cơ Thiên Dương cười khổ: "Đây đều là lỗi của ta trước kia, Quân Hà tiểu thư có cách nhìn cũng hợp tình hợp lý với ta, sao ta lại trách nàng ta được?"

Vương Dần Hiên cũng bất đắc dĩ thở dài.

Thời gian lại qua mấy ngày.

Những ngày này, người tới Thần Cáo điện càng ngày càng nhiều, Thần Cáo bảng càng ngày càng náo nhiệt, gần như mỗi ngày đều có tuyệt đại thiên kiêu thò đầu ra, trở thành tân sủng quý trên bảng danh sách, truyền thông.

Dưới sự trợ giúp của Vương Dần Hiên, Vương Thủ Triết cách không che chở Cơ Thiên Dương dùng đạo cải thiện tinh hoa, hoàn thành hứa hẹn.

Nhưng lần này, Vương thị cũng kiếm được không ít. Dù sao bản Đạo Chuyển Tinh Hoa chỉ cần ba mươi giọt Chúng Thần chi nguyên là có thể hợp thành, mà Cơ Thiên Dương đưa ra, lại có chừng một trăm giọt.

Mà Cơ Thiên Dương, sau khi hấp thu hoàn tất bản tinh hoa đạo, cũng rõ ràng cảm giác được tư chất huyết mạch tăng lên thật lớn. Huyết mạch vừa đột phá lúc ấy, hắn thậm chí có một loại cảm giác chính mình phảng phất đã thiên hạ vô địch.

Đây tự nhiên là ảo giác.

Bất quá, sức chiến đấu và tiềm lực tăng lên lại là thật.

Dưới sự hưng phấn, cuối cùng Cơ Thiên Dương cũng âm thầm liên lạc với chủ thượng chí tôn Côn Bằng một lần nữa.

Bởi vì bây giờ người trong Tiên giới sử dụng thủ đoạn truyền tin, kỹ thuật liên quan đều nằm trong tay Vương thị, từ trước đến nay không thoát ra ngoài, bọn họ cũng không thể nào đạt được.

Bởi vậy, cho dù là bọn họ, liên lạc hằng ngày cũng chỉ có thể sử dụng đồng hồ sản xuất của Vương thị.

Vì che giấu hành tung nên bọn họ chỉ có thể dùng mật mã ẩn náu trong ngày thường để câu thông vị trí liên lạc với nhau.

Vẫn là trong quán cà phê.

Cơ Thiên Dương cùng một vị nữ tử Tiên Tộc dáng người hơi có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng khí chất lại dịu dàng động lòng người ngồi đối diện uống cà phê.

Ở trong bình chướng ngăn cách, Cơ Thiên Dương báo cáo một phen về công việc tiến triển và tin vui gần đây của Chí Tôn Toan Nghê.

Nghe xong, vị nữ tử Tiên Tộc dáng người nhỏ nhắn xinh xắn này gật đầu tán thưởng: “Ngươi làm không tệ, đợi sau khi chuyện thành công, ta sẽ cùng nhau thỉnh công với Chúa Tể vĩ đại cho ngươi.”

“Đa tạ chủ thượng.” Cơ Thiên Dương cảm kích truyền âm, sau đó hắn lại thấp giọng nói như tranh công: “Chủ thượng, thuộc hạ sắp xếp cho ngài một món quà.”

Lễ vật?

Nữ tử Tiên Tộc nhỏ nhắn hơi kinh ngạc.

Đang nói chuyện, thân hình Vương Dần Hiên xuyên thấu tấm chắn ngăn cách đi đến, khuấy động lên một trận rung động như sóng nước.

Ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Cơ Thiên Dương và nữ tử tiên tộc nhỏ nhắn xinh xắn kia: “Thiên Dương huynh? Xin hỏi vị này là…”

Cơ Thiên Dương hơi có vẻ xấu hổ cười nói: “Hạo Hiên công tử, xin lỗi. Vừa rồi ta đụng phải cô nương 【Doanh Như Yên】 đến từ đồng hương, không khỏi hàn huyên thêm hai câu.”

Trong nháy mắt này.

Nội tâm Chí Tôn Khuyết tan vỡ, vẻ mặt của nàng suýt nữa mất khống chế ngay tại chỗ.

Vương Dần Hiên, tại sao lại gặp Vương Dần Hiên?

Đây dường như là Cơ Thiên Dương cố ý an bài. Chẳng lẽ, Cơ Thiên Dương làm hai mặt khốn kiếp, bán đứng nàng cho Vương Dần Hiên?

Ngay tại thời điểm tâm tính Chí Tôn Bằng thiếu chút nữa sụp đổ, Cơ Thiên Dương truyền âm như có như không, ở bên tai nàng vang lên: “Chủ thượng, ngài đã học xong một khóa cho Vương Dần Hiên, hiện tại chính là thời cơ tốt để rèn sắt khi còn nóng, triệt để bắt hắn. Như thế, đại kế chúng ta đã thành. Ngài không cần lo lắng, ta đặc biệt thiết kế lần vô tình gặp gỡ này, tuyệt không có cạm bẫy.”

Trong thanh âm của hắn lộ ra một cỗ hương vị tranh công khó có thể che giấu.

Cái gì gọi là một thuộc hạ đủ tư cách?

Vậy nhất định phải hiểu được quan sát sắc mặt, phải có chủ quan có thể động tính, mới có thể được coi là một thuộc hạ hợp cách.

Lãnh đạo nào sẽ thích một đám thuộc hạ mới động một bước?

Nhưng nghe y nói vậy, đầu óc Chí Tôn Thương như muốn nổ tung.

Nội tâm của nàng tràn đầy phê chuẩn.

Cơ Thiên Dương ngươi tên chó chết này, ngươi xác định không phải đang dạy bản chí tôn làm việc đó chứ? Ngươi xác định không phải đang bán đứng bản chí tôn đấy chứ?

Lần này thì hay rồi.

Lại đưa tiễn một cái áo lót ngựa được thiết kế tỉ mỉ bồi dưỡng.

Đáng tiếc, cho dù trong lòng nàng có nhiều lời thô tục muốn mắng, gặp phải Vương Dần Hiên chuyện này cũng đã là kết cục đã định, cho dù hiện tại nàng muốn chạy cũng đã muộn.

Theo Vương Dần Hiên tới gần, trạng thái của Chí Tôn Tầm nhanh chóng trở nên bất thường, hai má bắt đầu ửng hồng, hai chân bắt đầu run rẩy.

"Được!"

Cơ Thiên Dương xem sắc mặt, dường như cảm nhận được thái độ và sức hành động thoả mãn của chủ thượng.

Hắn vội vàng lấy cớ đứng dậy: "Không xong rồi, ta có một chuyện khẩn yếu chậm trễ. Dần Hiên công tử, ngài thay ta chiêu đãi đồng hương Như Yên tiên tử một chút."

Nói xong, cũng không đợi song phương đồng ý, hắn giống như một cơn gió vội vã rời đi, thâm tàng công danh.

Đợi đến sau khi Cơ Thiên Dương biến mất, thân thể nhỏ nhắn của Chí Tôn Nghiêu run rẩy đứng dậy: "Hạo Hiên công tử, thiếp thân cũng có việc gấp, xin được cáo lui trước."

Nhưng mà, không đợi nàng rời khỏi nhã tọa.

Vương Dần Hiên liền đưa tay ngăn nàng lại, lông mày nhíu lại: "Ngươi hao hết thủ đoạn, thông qua phương thức này hẹn ta, cứ như vậy mà đi?"

Không giống với lần trước Vương Dần Hiên đã có kinh nghiệm một lần, nhìn thấy "bệnh tình" quen thuộc này, gần như lập tức nhận ra ngay.

Đây hơn phân nửa chính là Chí Tôn Côn Bằng!

Ai hẹn ngươi?!

Nội tâm Chí Tôn Khuyết như muốn nổ tung.

Nàng không muốn giải thích, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Không ngờ, Vương Dần Hiên lại không cho nàng cơ hội rời đi, một tay nắm lấy tay nàng, tựa như là một tổng giám đốc bá đạo kéo nàng đi về một phương hướng nào đó: "Ta có việc muốn tìm ngươi trò chuyện một chút. Vấn đề của chúng ta nhất định phải giải quyết."

Chí tôn khuyết đáng thương, chỉ sinh ra chút sức lực giãy dụa, ở trước mắt bao người giống như một đôi tiểu tình lữ cãi nhau, nửa đẩy nửa hở bị kéo vào linh năng thang, một đường đi tới phòng của Vương Dần Hiên.

Nhưng mà.

Không đợi Vương Dần Hiên đóng cửa, Tinh Trần công chúa như một u linh vô thanh vô tức xuất hiện ở cửa, ánh mắt sâu kín nhìn Vương Dần Hiên.

Ánh mắt kia, dường như có chút u oán cùng tức giận, giống như là đang nhìn một đôi nam nữ xấu xí ăn vụng không mang theo mình.

"Được rồi!"

Vương Dần Hiên cười nhạo một tiếng, trong lòng vừa tức vừa muốn cười: "Hoặc là tìm không thấy một cái, hoặc là tìm một đôi, hai người các ngươi còn rất biết chơi."

Vương Dần Hiên giống như tiểu bá, kéo công chúa Tinh Trần lại, kéo nàng vào trong cửa.

Ầm!

Cửa bị đóng lại.

Sau đó, rất nhanh đã không còn sau đó nữa.

Lại là một đêm dài dằng dặc qua đi.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Dưới ánh nắng ban mai chiếu rọi, Vương Dần Hiên ngửa mặt nằm ở trên giường lớn, nhìn trần nhà ánh mắt không hề trống rỗng cùng mờ mịt, ngược lại lâm vào trầm tư.

Tối hôm qua rõ ràng mình đã nhiều lần cường điệu phải hảo hảo nói chuyện, nhưng vì sao lại nhanh chóng phát triển đến trên quan hệ không khỏe mạnh?

Khi nào bắt đầu không khỏe mạnh?

Đúng rồi! Ban đầu còn tốt, hai nàng chỉ là "Phát bệnh" bình thường, nhưng khi hắn lấy ra Kim Thiềm đạo thư lão tổ tông truyền xuống, dùng phương thức mệnh lệnh để cho các nàng

bắt đầu tìm hiểu nửa quyển sau, bỗng nhiên họa phong liền không thích hợp.

Lúc này.

Hai nữ Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Tầm cũng tỉnh ngủ, lại rất ăn ý bắt đầu yên lặng mặc quần áo, hiển nhiên là một tư thế chuẩn bị nhanh chóng thoát khỏi hiện trường phát hiện vụ án.

"Tất cả đứng lại." Vương Dần Hiên hoàn hồn, vội ngăn cản hai nàng: "Chúng ta phải nói chuyện một chút, không thể cứ như vậy mãi được."

Nếu như lần này tùy ý các nàng rời đi, đoán chừng sẽ lại trốn vào trong góc nào đó, muốn tìm cũng không thể tưởng được. Sau đó qua vài ngày, lại cố ý hoặc vô tình đụng phải nhau, lại bắt đầu luân hồi kế tiếp.

Cái này đem Vương Dần Hiên ta trở thành người nào?

Nghe Vương Dần Hiên nói, hai nàng hơi dừng lại, ánh mắt đều có chút lóe lên, tựa hồ không muốn đối mặt với cục diện trước mắt, theo bản năng muốn chạy trốn.

"Khụ khụ!"

Vương Dần Hiên vội vàng ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: "Bây giờ đang là thời gian của Hiền Giả, thừa dịp lý trí của mọi người đều ở đây, chúng ta trò chuyện một chút, giải quyết vấn đề."

Trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ thở dài.

Tổ tông Vương thị đời đời nhiều người yêu đương cưới vợ như vậy, không có ai thái quá như ông ta nói!

Nghe vậy, Chí Tôn Tẫn cúi đầu nhìn về phía hắn, thanh âm trầm thấp khàn khàn lạnh lùng nói: "Ta có một phương án giải quyết, ngươi nguyện ý nghe không?"

Vương Dần Hiên trong lòng vui vẻ.

Cốt truyện phát triển cuối cùng bắt đầu thoát ly tuần hoàn! Chỉ cần có biến hóa, chính là biến hóa tốt.

…

Chương 154: Kinh ngạc xuất hiện! Đệ nhất tổng bảng Thần Cương bảng!

…

Vì cổ vũ Chí Tôn Khuyết đi đường tốt, Vương Dần Hiên ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiêu Bảo, mời nói.”

Đây là chiêu thức hắn lĩnh ngộ được từ bên Thủ Triết lão tổ, mặt dày miệng dày không chịu thiệt, dù sao tình huống cũng sẽ không xấu hơn.

Huống chi lần này, ba người bọn họ so với ngày thường làm xằng làm bậy không giống nhau, chính là chính kinh lĩnh hội Kim Thiềm đạo thư một đêm.

Mà thần kỳ chính là, chẳng những Vương Dần Hiên tự mình thu hoạch không ít, huyết mạch cùng tu vi đều tăng lên không ít, hắn cũng có thể cảm giác được, Chí Tôn Khuyết và Tinh Trần công chúa tựa hồ cũng có biến hóa rõ ràng, hẳn là cũng được không ít chỗ tốt.

Cơ Kỳ ở đây, Vương Dần Hiên cảm thấy có thể thích đáng được một tấc lại muốn tiến một thước.

《Bảo vật》?

Chí Tôn nhíu mày, dường như có chút không thích ứng với cách xưng hô không biết xấu hổ này.

Nhưng cuối cùng, nàng cũng không đề xuất phản đối, mà là trực tiếp bỏ qua xưng hô này, thanh âm trầm thấp lạnh lùng nói: “Phương án rất đơn giản, Tiên tộc có thể đầu hàng Ma tộc chúng ta, đến lúc đó ta có thể thay các ngươi tranh thủ, vạch ra cho các ngươi một khu vực Tiên Tộc tự trị, để cho các ngươi sinh sôi nảy nở sinh lợi.”

Chủ ý này của nàng đã ấp ủ mấy ngày rồi, cảm thấy mình có năng lực làm được tất cả những việc này. Nếu Tiên tộc có thể phân chia khu vực trị vì cho Ma tộc, sao lại không thể?

Huống chi dưới trướng ma tộc, cho tới nay đều có rất nhiều chủng tộc phụ thuộc.

Vương Dần Hiên mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng không có phản bác ngay tại chỗ, mà là khẽ nhíu mày, làm ra bộ dáng trầm tư.

Nào có thể đoán được.

Vương Dần Hiên không lên tiếng, nhưng công chúa Tinh Trần lại không đáp ứng.

Nàng nhướng mày nói: "Ma tộc tàn bạo bất nhân, có khuynh hướng hủy diệt nghiêm trọng. Một khi tiên tộc từ bỏ chống cự tất gặp phải hủy diệt. Đến lúc đó, nhân khẩu của tiên tộc có thể lưu lại 1% đã là không tệ rồi. Chí Tôn Duệ, nếu đã giải quyết vấn đề, vì sao không thể là ma tộc đầu hàng tiên tộc? Ít nhất, tiên tộc là chủng tộc giảng lễ nghi đạo đức và trật tự nghiêm trọng, ngày tháng sau khi ma tộc đầu hàng sẽ không đặc biệt tệ."

"Ha ha" Chí Tôn cười nhạt một tiếng: "Chuyện của Ma tộc và Tiên Tộc còn chưa tới lượt một công chúa mất nước như ngươi xen vào."

Vương Dần Hiên thấy các nàng đối chọi gay gắt, vội vàng mở miệng hoà giải: "Nếu như cả hai cùng đầu hàng tạm thời không làm được, không bằng đổi một cách nghĩ khác. Chúng ta liên thủ tiêu diệt Chúa Tể Bàn, nâng đỡ bảo bối thượng vị làm chúa tể, cùng chung sống hoà bình, như thế nào?"

"Không được!" Sắc mặt Chí Tôn mạt lập tức lạnh xuống, trong đôi mắt quyến rũ nổi lên cơn giận: "Ta tuyệt đối sẽ không phản bội Chúa Tể."

Vương Dần Hiên nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, khẽ cau mày nói: "Căn cứ vào tin tức mà ta thu được từ các con đường tin tức, tính cách chúa tể Bàn Dã cũng không tốt lắm, đối với thủ hạ cũng không tốt, Tiêu Bảo ngươi cần gì phải đối với hắn ngu trung?"

Chí tôn khuyết trầm mặc một hồi, tựa hồ cũng không nguyện ý ở trên việc này nói chuyện sâu xa.

Vương Dần Hiên không cưỡng cầu.

Nó biết, cơm phải ăn từng miếng một, làm việc phải làm từng bước một. Nó và Chí Tôn Tỳ Hưu thuộc hai trận doanh, vốn là

quan hệ nước với lửa, hôm nay có thể tâm bình khí hòa trò chuyện một chút, đã xem như là đột phá mang tính lịch sử.

Lúc này, hắn hướng Tinh Trần công chúa nói: “Tinh Bảo, nếu không nói ngươi đi? Tinh Trần giới các ngươi là nơi nào, là tai nạn do ai tạo thành cho các ngươi?”

Hai chữ “Tinh Bảo”, khiến cho công chúa Tinh Trần cũng kinh ngạc một hồi, bất quá có hai chữ “Tiêu Bảo” ở phía trước, nàng cũng nhịn.

Về phần tình huống của Tinh Trần giới, cũng không có gì không thể nói.

Suy nghĩ một chút, nàng liền chậm rãi kể lại tình huống Tinh Trần Giới.

Đương nhiên đó là một thế giới mỹ lệ kỳ diệu.

Là chủng tộc tự nhiên thai nghén ra, mỗi người Tinh Trần nhất tộc đều là sủng nhi tự nhiên, mặc dù có thực lực thân thể cường đại, nhưng cũng không hiếu chiến, ngược lại tính cách ôn hòa, yêu thích hòa bình, mà cực đoan chán ghét hành vi tàn nhẫn thị sát.

Cũng bởi vì vậy, dưới sự thống trị của Tinh Trần tộc, phần lớn các chủng tộc trong Tinh Trần giới đều có thể chung sống hòa bình, hoàn cảnh tổng thể vô cùng hài hòa.

Tuy rằng nơi đó bất luận là hệ thống văn minh, phong tục quen thuộc, đều khác hẳn với Tiên giới, nhưng thông qua miêu tả của nàng, vẫn có thể cảm giác được loại cảm giác các chủng tộc hài hòa ở chung, một phái vui sướng hướng vinh.

Nói xong, trong đôi mắt như lưu ly của nàng toát ra bi thương và phẫn nộ vô tận: “Nhưng mà, ma tai đến, tất cả đều thay đổi.”

“Ma tộc xâm lấn Tinh Trần Giới, hẳn không phải là chi Chúa Tể Bàn Chi này.” Vương Dần Hiên hỏi: “Ngươi có thể kể tên của Tinh Bảo, vị Chúa Tể Ma Tộc kia tên gì, dáng dấp ra sao?”

Nhắc tới vị chúa tể Ma tộc kia, trong đôi mắt cừu hận của Tinh Trần công chúa lập tức nổi lên vẻ sợ hãi nồng đậm: “Nó đen tối mà tà ác, phảng phất như không có bản thể, lại phảng phất

có vô số xúc tu hắc ám, vô cùng quỷ dị, hơn nữa sinh mệnh lực thập phần cường đại, tựa như khó có thể giết chết!”

“Thiên Yêu Chúa Tể?” Chí Tôn nhíu mày, trong mắt dường như lướt qua một tia khác thường.

“Tranh Bảo biết vị chủ tể Ma tộc kia?” Vương Dần Hiên tỉnh táo lại, truy vấn.

“Không biết. Nhưng ta biết một số tin tức liên quan tới hắn.” Nhắc tới Chúa Tể Thiên Yêu, đồng tử Chí Tôn co rút lại, đáy mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ: “Ta biết về lịch sử Tiên Linh giới, lần thứ hai đại chiến Tiên Ma, tổng cộng có ba Chúa Tể Ma tộc tấn công Tiên Linh giới, lần lượt là Chúa Tể màu máu, Chúa Tể Hỗn Độn, bễ nghễ Chúa Tể.”

Ba vị chúa tể Ma tộc liên thủ tấn công Tiên Linh giới?!

Nghe được lời này, Tinh Trần công chúa trợn tròn mắt, trong đôi mắt như lưu ly tràn đầy rung động và khó có thể tin.

Nàng đã được lĩnh giáo qua sự khủng bố của Chúa Tể Ma tộc. Đến nay nàng vẫn còn nhớ nỗi thống khổ và tuyệt vọng khi ma kiếp giáng xuống.

Phải biết rằng, tấn công Tinh Trần giới các nàng, chỉ có một vị Chúa Tể Ma tộc, đã làm toàn quân các nàng bị diệt.

Một ma tộc chúa tể cũng đã khủng bố như vậy, ba ma tộc chúa tể liên thủ, nàng chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy sởn tóc gáy. Thật là đáng sợ!

Sau khi trải qua ma tai đáng sợ như vậy, Tiên Linh giới còn có thể sống tới bây giờ!?

” Chúa Tể Huyết Sắc thì không cần phải nói, hắn vẫn luôn trầm miên trong chiến trường Cổ Thần. Gần đây bị đào ra, trở thành tảng đá trong bình minh Huyết Sắc.” Chí Tôn trầm giọng nói: “Vị Chúa Tể Hỗn Độn thứ hai chính là đời trước của Chúa Tể Chúa Tể chúng ta, còn Chúa Tể Thiên Yêu, nghe nói là kế thừa di sản Chúa Tể của ngươi.”

Đột nhiên, Vương Dần Hiên khẽ cau mày: “Triễn Bảo, ngươi không phải lớn lên ở Tiên Linh giới sao? Sao lại biết được Thiên Yêu Chúa Tể? Chẳng lẽ Ma giới các ngươi còn có quan hệ với Ma tộc bên ngoài?”

Sắc mặt Chí Tôn Linh Thoa lập tức trầm xuống: “Ngươi đang dò hỏi tình báo?”

“Ta chỉ tùy tiện hàn huyên một chút, tìm một đường ra.” Vương Dần Hiên nói sang chuyện khác: “Nếu không, ba chúng ta dứt khoát rời khỏi Tiên Linh Giới, đi du lịch ở ngoại giới. Đợi sau khi tất cả đã được xác định xong sẽ trở về. Như vậy, chúng ta cũng không cần vì trận doanh bất đồng mà thống khổ.”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, mình chính là một Đại La cảnh không quan trọng gì, cho dù hiện giờ tư chất huyết mạch tăng lên, muốn tu thành Tiên Đế cũng phải mấy vạn năm sau, nếu có thể đổi được Chí Tôn Khuyết, vậy thì không thể nào có lời.

Về phần hy sinh, hắn cũng không sợ.

Vì thắng lợi cuối cùng của Tiên Linh giới, Vương Dần Hiên hắn liều chết cũng phải chịu đựng cuộc sống hàng đêm sênh ca.

Đôi mắt của Chí Tôn Thát khẽ nhúc nhích, dường như có chút động tâm, nhưng rất nhanh nàng liền kiên định lắc đầu: “Trận doanh của mọi người khác nhau, vẫn nên dựa vào thủ đoạn của mỗi người. Nhưng mà, sau khi hủy diệt Tiên tộc, ta có thể lưu lại một mảnh đất cho Vương thị các ngươi.”

“Vậy thì dựa vào thủ đoạn của mình.” Vương Dần Hiên cười khẽ: “Đợi chúng ta tiêu diệt Chúa Tể Bàn và nanh vuốt của hắn, ta cũng sẽ để lại một mảnh đất cho Lưu Bảo và tộc duệ của ngươi.”

“Vì sao ngươi lại tự tin như vậy?”

“Vì sao ngươi lại tự tin như thế? Chẳng lẽ Ma tộc các ngươi có át chủ bài cường đại nào đó mà không muốn người khác biết sao?”

Sau một phen đối thoại, tựa hồ lâm vào bế tắc trầm mặc.

Chí tôn Côn Bằng tựa hồ cũng thấy được Vương Dần Hiên âm thầm thăm dò. Lúc này nàng không muốn ở lại nữa, lạnh lùng rời đi.

Nàng vừa đi, Tinh Trần công chúa lập tức chạy mất, một bộ dáng rất sợ một mình ở chung với Vương Dần Hiên.

Nhưng lần này Vương Dần Hiên lại hết sức bình tĩnh.

Lần này thu hoạch không phải chuyện nhỏ, Chúa Tể Bàn Luân nhiều lần bị thương, còn có chỗ dựa như vậy, chắc còn có lá bài tẩy cường đại gì đó.

Ngay lập tức, hắn bấm niệm thông tin của lão tổ tông, dùng thân thể đổi lấy tin tức tình báo, bẩm báo từng cái cho lão tổ.

Đương nhiên Vương Thủ Triết khen hắn vài câu, dặn hắn không ngừng cố gắng.

Đại chiến sắp tới, thêm một chút tình báo là có thêm phần thắng.

Vương Dần Hiên được khích lệ, cũng được cổ vũ.

Lớn như vậy, hắn vẫn là lần đầu cảm giác được chuyện mình làm là trọng yếu như thế, như thế có ý nghĩa, cả người tựu như là tiêm máu gà phấn khởi.

Hắn quyết định xem, tiếp theo phải tìm cơ hội hi sinh bản thân nhiều hơn một chút, lấy càng nhiều tình báo cho gia tộc.

Nếu có thể lừa Chí Tôn Khuyết đến phản loạn, vậy thì hoàn mỹ.

…

Thời gian trôi qua, lại một đoạn thời gian nữa trôi qua.

Trong Thần Khuyết điện.

Trong từng đợt hoan hô, Cơ Thiên Dương từ trong không gian thí luyện bắn ra, xếp hạng tổng bảng lịch sử theo đó xảy ra biến hóa kịch liệt.

Thứ mười!

Đây là lần đầu tiên từ cận đại Thần Cáo bảng ra đời mười thanh niên tuấn kiệt trong tổng bảng lịch sử.

Thần Tử Ất đẳng!

Đây là vinh hạnh đặc biệt chỉ có cấp độ huyết mạch đạt tới Thần Tử Ất đẳng, mới có thể thu hoạch được. Đây còn là thành tích chưa từng kế thừa Đế Ấn.

Nếu là có Đế Ấn gia trì, huyết mạch càng tiến thêm một bước, sau khi đến Hỗn Nguyên Cảnh trên lý luận đã có tư cách tiếp

nhận giới chủ truyền thừa, xem như là chuẩn Thiếu giới chủ trên danh nghĩa rồi!

Nhìn xếp hạng trên Thần Cáo bảng tăng vọt, nghe tiếng hoan hô đinh tai nhức óc chung quanh, trong lòng Cơ Thiên Dương vô cùng phấn khích.

Thật không hổ là bản tinh hoa của Đạo cải thiện, khiến huyết mạch của hắn đạt được biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Chúc mừng Thiên Dương huynh."

Vương Dần Hiên và Vương Tống Nhất cũng tiến lên chúc mừng.

"Đâu có đâu có, so với Dần Hiên công tử và Tống Nhất huynh, thành tích này của ta có đáng là gì?" Dưới đèn hắt sáng, thái độ của Cơ Thiên Dương hết sức khiêm tốn, một tư thái tao nhã lịch sự.

Trên thực tế cũng đúng là như thế.

Tất cả mọi người đều biết, thành viên cốt cán trong danh sách của Vương thị còn chưa phát lực trên Thần Cáo bảng, để cho các thiên kiêu khác có nhiều cơ hội thể hiện hơn.

Dù sao, những thành viên trung tâm của Vương thị kia, mấy năm trước khi vừa sát nhập vào Thần Cáo bảng cũng đã có thể sát nhập vào vị trí xếp hạng trên bảng danh sách lịch sử, không có đạo lý nhiều năm như vậy cũng không chuyển ổ.

Rất nhiều chuyên gia trên truyền thông đều có phân tích chuyên gia, cho rằng những thành viên trung tâm gia tộc của Vương thị không ra tay thì thôi, một khi ra tay, ắt sẽ nổi tiếng kinh người.

Hiện tại đã có truyền thông dự đoán, rốt cuộc Vương thị có bao nhiêu người có thể xông vào top mười Thần Cáo bảng.

Trước mắt mà nói, câu nói đại chúng có thể tán thành ít nhất là năm người trở lên, nhưng cũng có một kẻ phát rồ độc ác, cho rằng ít nhất cũng phải hơn mười người.

Đương nhiên, mặc kệ mọi người đoán như thế nào, có một việc được công nhận, đó chính là Thiếu giới chủ Vương Thủ Triết, hơn phân nửa có thể đoạt được đệ nhất.

Cũng bởi vì vậy, mặc dù giờ phút này danh tiếng của Cơ Thiên Dương vang xa, nhưng vẫn không ai cho rằng hắn có thể đánh đồng với mấy thành viên trung tâm cao cấp nhất của Vương thị.

"Keng!"

Xa xa, trong quần chúng vây xem, đôi mắt của Vương Quân Hà nén giận, trên khuôn mặt tinh xảo tràn ngập không phục.

"Không phải là dựa vào đạo cải tạo tinh hoa nhà chúng ta sản xuất sao, có cái gì đắc ý? Tử Lộ tỷ tỷ, chúng ta cũng nghĩ cách kiếm cho tỷ một cây."

"Quân Hà tiểu thư, Cơ Thiên Dương mạnh hơn một chút, đối với Tiên Tộc chúng ta cũng có lợi, chúng ta không đáng phải tức giận như vậy." Trần Tử Lộ ngược lại không có đại oán khí như vậy, ngược lại khuyên bảo Vương Quân Hà: "Huống chi ta nghe nói, tinh hoa của hắn là dùng nguồn gốc chúng thần mà gia tộc có được để đổi lấy. Trên tay ta cũng không có tài nguyên bực này có thể đem ra đổi. Ngài ngàn vạn lần đừng làm loạn, làm khó gia tộc của mình."

Vương Quân Hà đương nhiên biết, bản tinh hoa đạo cải vô cùng trân quý, ngay cả thành viên trung tâm của gia tộc cũng không phải muốn là có.

Nàng muốn trực tiếp xin tinh hoa cho Trần Tử Lộ là một chuyện không thể nào.

Bất quá, nàng nghĩ lại: "Tử Lộ tỷ tỷ không phải đệ tử thân truyền của Thái Thượng gia gia sao? Nghe nói Thái Thượng gia gia vài ngày trước phát tài ở Cổ Thần Chiến Trường, cũng không thể thấy đệ tử của mình bị ức hiếp cũng không quản được đúng không?"

Rất nhanh, Vương Quân Hà đã liên lạc với Thái Thượng Tiên Đế.

Sau một phen bán manh lăn lộn, Thái Thượng Tiên Đế cực kỳ đau lòng đáp ứng, ra một bình nhỏ chi nguyên chúng thần, đổi cho Trần Tử Lộ một bản tinh hoa.

Đương nhiên, chủ yếu bởi vì Trần Tử Lộ vốn là đệ tử thân truyền của lão nhân gia, đầu nhập nhiều một chút cũng không thiệt thòi.

Lại một khoảng thời gian ngắn trôi qua.

Trong Thần Cáo điện lại xảy ra một tin tức lớn, Trần Tử Lộ vừa bị đẩy ra tổng bảng lịch sử, vậy mà thoáng cái giết vào top mười tổng bảng, đẩy Cơ Thiên Dương lên vị trí thứ mười một.

Đối với kết quả này, Vương Dần Hiên chỉ nói hai chữ - "Ấu trĩ".

Bất quá cũng chính bởi vì chuyện này, triệt để thắp sáng Thần Cáo bảng.

Các lộ thiên kiêu nhao nhao hưởng ứng, không ngừng bộc phát ra các loại thành tích, không ngừng có người tiến vào tổng bảng lịch sử, lại không ngừng có người bị đá ra ngoài, thí luyện Thần Cáo bảng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Cứ như vậy sau một hồi náo nhiệt náo nhiệt, bỗng nhiên có tin tức truyền ra, đích trưởng nữ vương Quân Hà đương thời của Vương thị muốn xuống sân tham gia Thần Cương bảng thí luyện!

Tin tức này vừa được truyền ra, toàn bộ Tiên giới lập tức bùng nổ.

Đây chính là thành viên nòng cốt đầu tiên của Vương thị trong những năm gần đây, bị tin tức này kích thích, nhiệt độ của Thần Cáo bảng lập tức đạt tới độ cao trước nay chưa từng có.

Vương Quân Hà thân là đích trưởng nữ đương đại của Vương thị, lại là Thái Thượng Tiên Đế, trong lòng Nam Minh Tiên Đế, nàng muốn tham gia Thần Cáo bảng thí luyện, tự nhiên là đưa tới vô số chú ý.

Ngày nàng chính thức tham gia thí luyện, trong Thần Cáo điện chen chúc rất nhiều quần chúng ăn dưa, truyền thông, và các tư nhân, phảng phất như là toàn bộ Tiên giới, thậm chí là ngay cả Ma giới bên kia đều đang chú ý trận thí luyện này.

Các loại suy đoán và phân tích xếp hạng cũng là tranh chấp trên ồn ào náo nhiệt, trong đó ba đảng đứng đầu và năm đảng đứng đầu tranh chấp lẫn nhau không thôi, nhưng vô luận tranh giành như thế nào, đều không có người đoán nàng đánh không tiến năm vị trí đầu.

Dưới sự chú ý của vạn người.

Vương Quân Hà ở trong Thần Khuyết thí luyện một đường chặt dưa thái rau, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Đợi khi nàng thoát ly không gian thí luyện, tiến vào thời gian kết toán, Thần Cương Khí Linh đã đoán trước được kết quả kích động đến mức lệ rơi đầy mặt: "Quân Hà tiểu thư, ngài chính là ánh sáng của ta! Ngài chính là người duy nhất của ta! Sự quật khởi của Lam Thần Cung chúng ta liền dựa vào ngài rồi."

Ngay khi khí linh vừa dứt lời.

Đã một ngàn mấy trăm vạn năm không có biến động qua vị trí thứ nhất tổng bảng lịch sử Thần Minh Bảng, cuối cùng cũng động!

Trong chấn động kịch liệt của bia bài danh, từ trước tới nay thứ tự "Hồng" đã hạ xuống một vị, đồng thời đẩy tất cả mọi người bên dưới hắn xuống!

Mà trên vị trí ban đầu của hắn, xuất hiện một cái tên khác —— Vương Quân Hà (Thần Võ Vương thị).

Đệ nhất tổng bảng lịch sử!

Kết quả ngoài dự liệu này, theo tin tức như nổ tung, trong chốc lát ngắn ngủi đã lan tràn toàn bộ Tiên giới.

Bách tính toàn bộ Tiên giới cũng sôi trào theo.

Quả thật.

Tất cả mọi người cho rằng đây là một thời đại trước nay chưa từng có, đệ nhất Thần Cáo bảng nhất định sẽ có biến hóa, nhưng không ai nghĩ tới, tiểu thư Quân Hà tuổi nhỏ lại dẫn đầu chiếm được đệ nhất tổng bảng lịch sử!

Mà lúc này Vương Quân Hà cũng thuận lợi lấy được phần thưởng mà đệ nhất tổng bảng nên có.

Nội dung cụ thể ban thưởng là: 20 vạn Hỗn Độn Linh Thạch, 300 giọt Chúng Thần chi nguyên, 1 sợi Bản Nguyên Tiên Linh Giới, 1 thanh Thần Khí, 1 miếng Đế Ấn truyền thừa.

Đây là một khoản ban thưởng vô cùng phong phú, bất kỳ một hạng mục nào trong đó lấy ra đều đủ để cho tuyệt đại đa số cường giả Tiên giới điên cuồng.

Đương nhiên, những phần thưởng này chỉ có những phần đầu là phần thưởng của Thần Cáo bảng, bởi vì hàng đầu của danh sách lịch sử biến hóa quá ít, Chúng Thần chi nguyên cùng căn nguyên Tiên Linh giới, cùng với thần khí còn chưa tiêu hao hết.

Về phần hạng mục Đế Ấn Truyền Thừa cuối cùng kia, đó là phần thưởng tiên nhân sẽ bỏ vào, chỉ có đệ nhất tổng bảng lịch sử mới có thể đạt được phần thưởng này, mà trước mắt vẻn vẹn chỉ có năm cái.

Tuy nhiên, căn cứ theo quy tắc đánh bảng nội bộ của Vương thị, những tài nguyên này thật ra cũng chỉ là dạo một vòng trong tay Vương Quân Hà mà thôi, cuối cùng vẫn phải do gia tộc thống nhất thu gặt và phân phối, mà nàng thì sẽ đạt được ban thưởng điểm cống hiến tương ứng.

Nhưng dù vậy.

Vương Quân Hà cũng vẫn đắc ý không thôi, trực tiếp khiêu khích Vương Dần Hiên ngay tại chỗ: “Ca, đến đây, đánh đệ nhất cho muội muội ngươi xem đi.”

Trong khoảng thời gian này, hai huynh muội bọn họ xem như đối đầu, đều cảm thấy mình mới là chúa cứu thế chính quy, nhân vật chính của Thiên Mệnh, tự nhiên ai cũng không phục ai.

Vương Dần Hiên nghe vậy nhíu mày.

Hắn ta cảm giác nếu bây giờ mình đánh, thành tích hơn phân nửa không khác Vương Quân Hà bao nhiêu, không có nắm chắc thắng nàng ta một bậc!

Bất quá Vương Dần Hiên cũng là người có át chủ bài, tự nhiên sẽ không sợ.

Lúc này, lão thần ở trên mặt đất biểu thị: “Ba ngày. Ta điều dưỡng một chút trạng thái, ba ngày sau tới tham gia Thần Cáo bảng thí luyện.”

Hử? Trong hồ lô của Vương Dần Hiên bán thuốc gì, không phải cố ý kéo dài thời gian đấy chứ?

Vương Quân Hà nhướng mày, có chút nghi ngờ đánh giá Vương Dần Hiên vài lần.

Hai huynh muội là hai đứa trẻ duy nhất trong thế hệ trưởng mạch của Vương thị, tài nguyên từ nhỏ đến lớn hưởng thụ đương nhiên đều là tốt nhất, tu luyện tới cấp bậc này, tài nguyên nên dùng đã sớm dùng qua, tư chất cái gì cũng nâng lên cực hạn.

Mặc dù nàng không rõ lắm Vương Dần Hiên vốn còn kém nàng một đoạn, vì sao tư chất huyết mạch có thể dần dần truy đuổi bình nàng, nhưng nàng căn bản không tin, chỉ là thời gian ba ngày, ca ca ngốc nhà mình đã có thể nghịch thiên.

Lập tức, nàng liền sảng khoái đáp ứng: "Được! Ba ngày thì ba ngày! Ta trái lại muốn nhìn xem ba ngày sau, ngươi có thể điều chỉnh thành cái dạng gì!"

Ba ngày sau.

Đồng dạng dưới sự chú ý của vạn người.

Dựa vào mình vất vả cố gắng, tăng lên một đợt huyết mạch cùng thực lực của Vương Dần Hiên ở trong thí luyện Thần Cáo bảng bộc lộ tài năng, thể hiện ra thực lực làm cho người ta kinh diễm, cuối cùng quả nhiên lực áp Vương Quân Hà một đầu, đem vị trí xếp hạng thứ nhất của tổng bảng nàng còn chưa che nóng đoạt đi.

Vương Quân Hà trực tiếp bị đạp đến vị trí thứ hai.

Kết quả này vừa ra, Thần Khuyết Khí Linh lập tức ôm Vương Dần Hiên khóc rống lên.

Ta Tiên Tộc muốn quật khởi a! Tiên Tộc ta phải đại hưng a! Đây là một thịnh thế trước nay chưa từng có, về sau Lam Thần Cung phải dựa vào Dần Hiên công tử rồi!

Dường như khí linh đã hoàn toàn quên mất Vương Quân Hà ba ngày trước, vui vẻ vùi đầu vào trong vòng tay của Vương Dần Hiên.

Vương Quân Hà nhìn thấy kết quả này, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Cái này, cái này làm sao có thể?

Chẳng lẽ, lão tổ gia gia nhà mình trọng nam khinh nữ, lén lút dạy bù cho ca ca đồ ngốc?

...

Chương 155: Tám ngàn đại thọ của Thủ Triết!

…

Vương Dần Hiên lên ngôi, tự nhiên gây ra một trận náo động ở Tiên Giới, các lộ truyền thông tranh nhau đưa tin.

Tuy nhiên, đây chỉ mới là bắt đầu.

Mấy ngày sau.

Thần Khuyết điện.

“Ta là một khí linh nho nhỏ mà bình thường, nhận ủy thác của chủ thượng Côn Bằng đại đế, một mực yên lặng thủ hộ trong Thần Khuyết điện, chờ đợi chúa cứu thế buông xuống. Nhưng thời gian thấm thoắt trôi qua, bóng tối không ngừng nuốt hết ta, kéo về phía vực sâu tuyệt vọng.”

Một đạo thanh âm hư vô mờ mịt gần như nỉ non quanh quẩn trong Thần Cáo điện.

Đột nhiên, giọng nói này trở nên kích động.

“Cho đến khi gặp Na Na điện hạ, ta mới biết, thì ra trên thế giới này có ánh sáng.”

Thần Khuyết Khí Linh huyễn hóa thành một tinh linh hư ảo lại như thực chất, cọ qua cọ lại trong ngực Vương Cẩn Na, giọng nói vô cùng thành kính, vô cùng thân thiết.

Băng Thần Long Nữ Vương Cẩn Na tóc dài băng sương, đỉnh đầu có băng tinh sừng, bị khí linh cọ nóng mặt, không nhịn được nắm lấy nàng lên ném ra xa: “Bớt nói nhảm, mau mau lấy phần thưởng phá kỷ lục của ta ra đây.”

“Kính tuân ý chỉ của điện hạ.”

Thần Khuyết Khí Linh không tức giận chút nào, ngược lại càng nịnh nọt thêm vài phần.

Cách đó không xa.

Hai huynh muội Vương Dần Hiên, Vương Quân Hà chạy tới xem cuộc chiến nhìn nhau.

Tốc độ của Thần Địch Khí Linh Di Tình Biệt luyến cũng quá nhanh, lúc này mới có mấy ngày, hai người bọn họ đã bị quét vào lãnh cung!

Nhưng "ân sủng" của Vương Cẩn Na cũng không duy trì được bao lâu.

Mấy ngày sau, trong Thần Khuyết điện lại vang lên thanh âm giống như Thần Khuyết khí linh xướng thơ: "Tiên đế chuyển thế vĩ đại, mấy ngàn vạn năm chờ đợi, ta rốt cuộc nghênh đón ngài giáng lâm, xin tiếp nhận khí linh người hầu khiêm tốn của ngài bày ra kính ý cao thượng nhất."

Vương Hựu Nhạc "Ha ha" hai tiếng, xoay người mang đi phần thưởng của vị đầu bảng, không lưu lại đôi lời.

Bởi vì hắn muốn chừa cho cha một vị trí.

Không bao lâu sau.

Trong Thần Khuyết điện vang lên giọng nói càng thêm kích động của Thần Khuyết Khí Linh: "Bảo Thánh điện hạ, thì ra ngài mới là người thừa kế Chân Mệnh thiên tử, Côn Bằng Đại Đế…"

"Linh Trúc thiếu phu nhân!" Rất nhanh, trong Thần Khuyết điện lần nữa vang lên thanh âm gần như khí linh gào thét, "Xin tha thứ cho sự vô tri của ta… Vì sao Tiên Linh giới nho nhỏ chúng ta lại có thể sinh ra truyền nhân hoàn mỹ không tỳ vết như vậy!"

Thật ra, từ lúc Vương Bảo Thánh bắt đầu, tiên ủy sẽ để vào trong Thần Cáo bảng thưởng năm cái Đế Ấn Tiên Đế truyền thừa, cũng đã bị móc sạch!

Khi Doanh Linh Trúc xuất thủ, đừng nói thần khí, chúng thần chi nguyên, ngay cả Hỗn Độn linh thạch tích góp mấy ngàn vạn năm trong hồ cũng đã bị vét sạch, thậm chí còn nợ hơn ba vạn…

Sau khi đến lượt Vương Phú Quý giành được vị trí thứ nhất, Thần Khuyết Khí Linh đã bắt đầu thút thít nỉ non: "Không có, một viên cũng không có, ta đã hoàn toàn bị đào rỗng rồi…"

Vương Phú Quý trấn an: "Không sao, trước tiên ngươi có thể nợ phần thưởng của ta, ta cũng không vội vàng dùng."

Sau hắn, Vương Ninh Hi, Vương Thủ Nghiệp, Vương Lạc Thu, Vương Lạc Tĩnh, Vương Ly Từ, Vương Ly Dao, đám người lần lượt tiến vào không gian thí luyện, thay phiên đánh bạo đệ nhất.

Thần Khuyết Khí Linh từ bà giàu nhỏ, thoáng cái rơi vào tay quỷ nợ nợ nợ nợ nợ nợ nợ trăm vạn Hỗn Linh trở lên!

Sau đó, Vương An Nghiệp lại dễ dàng tiếp nhận cây gậy đứng đầu tổng bảng lịch sử.

Thần Khuyết Khí Linh không chịu nổi nợ rốt cuộc không chịu nổi nữa, sụp đổ khóc rống lên: "Cho ngươi, toàn bộ cho ngươi! Từ nay về sau, Thần Cáo điện và nơi thí luyện, toàn bộ thuộc về Vương thị các ngươi. An Nghiệp điện hạ, về sau ngài cần phải thương tiếc ta…"

Cái này tư chất không chống nợ, tuyên bố phá sản?

Tới lúc này, trên dưới Tiên giới đã hoàn toàn yên tĩnh.

Bọn họ từ lúc bắt đầu khiếp sợ, cuồng hoan, đến chết lặng, lại đến chết lặng, lại đến chết lặng… Chuyển biến tốc độ cực nhanh, so với Thần Cương Khí Linh cũng không kém chút nào.

Sau đó.

Vương Thủ Triết, Liễu Nhược Lam, cùng với Lung Yên lão tổ cũng đều đi qua sân khấu.

Bọn họ vốn không muốn đi làm khó đã bị vắt khô triệt để, thậm chí không thể không bán mình Thần Khuyết Khí Linh, bất quá, muốn lấy thân phận "Nghệ Thần Tử" tiến vào Côn Bằng Thần Cung, vẫn phải lưu danh trên bảng mới được.

Cho dù chỉ là đi lướt qua sân khấu.

Mà theo tên của đám người Vương Thủ Triết xuất hiện trên bảng tổng bảng lịch sử, Tiên giới vốn đã yên lặng, rốt cuộc lại sôi trào lên.

Qua nhiều năm như vậy, vị Thiếu giới chủ Vương Thủ Triết này đã sớm tích lũy được danh vọng cực lớn ở Tiên giới, chỉ riêng tên của hắn xuất hiện ở vị trí đầu bảng, đã đủ để đốt lên nhiệt tình của mọi người Tiên giới.

Càng đừng nói, sự xuất hiện của hắn, đồng thời còn mang ý nghĩa vòng thí luyện xoát Bạo Thần Cáo bảng này, rốt cuộc cũng triệt để hạ màn.

Trên tổng bảng lịch sử, lít nha lít nhít một cái tên thuộc về thời đại này, để cho tất cả mọi người đều ý thức được rõ ràng một sự kiện.

Một thời đại trước nay chưa từng có sắp xảy ra.

Loại cảm xúc sôi trào này vẫn lan tràn đến tận Ma giới.

Sau khi nhận được tin tức, lợi dụng việc này trắng trợn nhuộm màu phương châm hòa bình của hai tộc Tiên Ma, tại Ma giới nhấc lên từng đợt từng đợt sóng.

Chúa Tể Niết Bàn lại quỷ dị lâm vào yên lặng, không có đáp lại gì, như một con mãnh thú ngủ đông, chuẩn bị phát động một đòn trí mạng bất cứ lúc nào.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Thẳng đến một ngày nào đó.

Bắc vực Tiên giới.

Hư không chợt chấn động kịch liệt như nó, một vòng xoáy không gian cự đại xuất hiện ở một chỗ trong hư không giữa hai bầu trời.

Đợi vòng xoáy tan đi.

Một tòa thần cung to lớn mà hùng vĩ đột ngột xuất hiện ở trong hư không.

Đó là một tòa thần cung nguy nga giống như đúc bằng đồng xanh, thần bí mà hùng vĩ, toàn thân đều tản ra một cỗ vô tận quang âm lắng đọng ra pha tạp và dày nặng.

Nó đứng sừng sững trong hư không kia, mắt thường có thể thấy mình chỉ dùng thần niệm tra xét, nhưng lại cảm thấy nó như ở sâu trong thời gian không thể chạm tới, không thể nhìn trộm, không cách nào đi vào.

Rất hiển nhiên, cả tòa Thần Cung đều bị lực lượng pháp tắc vô hình vô chất nào đó bao phủ, nhìn như ở vào vùng hư không này, kì thực cần phương pháp tương ứng mới có thể tiến vào trong đó.

Tòa Thần Cung này chính là Tuyền Cơ Thần Cung.

Trải qua bảy mươi sáu vạn năm sau, cuối cùng Tuyền Cơ Thần Cung cũng cởi khăn che mặt thần bí của mình ra, đột nhiên lại thuận lý thành chương xuất hiện ở biên giới Tiên giới.

Sự xuất hiện của Tuyền Cơ thần cung, tự nhiên lại khiến toàn thế giới náo động.

Các lộ truyền thông báo cáo việc này, các thiên kiêu trẻ tuổi đạt được tư cách tiến vào Thần Cung đều xoa tay, một bộ chuẩn bị làm một trận lớn.

Lúc này.

Vô Cực Thần Cung.

Huyền Thiên thành.

Nơi bí ẩn nào đó.

Lại lần nữa phủ thêm một chiếc áo lót chí tôn của tiểu thư thế gia nào đó, dùng ma khí truyền tin mạo hiểm liên hệ với chúa tể bàn.

“Tốt lắm! Chí Tôn Côn Bằng, quả nhiên ngươi không làm cho bổn chủ thất vọng.” Nghe tin mừng, ánh mắt chúa tể Bàn đã phóng thích ma khí truyền tin lập tức sáng lên, khuôn mặt giống như hung thú cũng lộ ra nụ cười cực kỳ khó coi, trong giọng nói có vẻ tán dương: “Bố cục và kế hoạch hành động của ngươi, bổn chúa tể hết sức hài lòng. Tiếp theo, cứ theo kế hoạch mà làm!”

“Đa tạ Chúa Tể.”

Chí Tôn Khâu rũ mắt xuống, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, phảng phất nhìn không ra buồn vui giận.

Ngược lại Chúa Tể Bàn Thời khắc này lại đắm chìm trong kích động, trong giọng nói lộ ra run rẩy áp lực tới cực hạn sắp được phóng thích: “Bổn Chúa Tể sẽ thông báo cho Chúa Tể Thiên Yêu, để hắn có thể hành động bất cứ lúc nào. Huyết Sắc bình minh, Hồng, lần này các ngươi nợ ta, bản Chúa Tể phải thu hồi hết!”

Khi nói xong câu cuối cùng, đôi mắt hắn tựa như dã thú tràn đầy ngoan lệ.

Hắn chờ thời khắc này quá lâu rồi, lần này, hắn cũng muốn cho huyết sắc bình minh cùng nếm thử thống khổ mà hắn từng phải chịu đựng!

Rất nhanh, song phương đã kết thúc liên lạc.

Hình chiếu Chúa Tể Niết Bàn nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Chí Tôn Tỳ Hưu nhìn một màn này, tầm mắt buông xuống chậm rãi nâng lên, cảm xúc trong đáy mắt giống như có chút sa sút, nguyên bản sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng cũng chậm rãi trở nên u ám, phảng phất là làm một cái lựa chọn thập phần gian nan.

Lại mấy ngày sau.

Huyền Thiên thành.

Nhà Vương Dần Hiên.

Thời gian đã tới gần nửa đêm, ngoài cửa sổ ánh trăng tươi sáng, trong cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, tựa như ban ngày.

Đây là một tòa phòng ở tầng tầng Đại Bình ở hiện đại hóa, bố cục thông thấu, địa phương rộng rãi, hiệu quả cách âm tốt, cư trú cũng thập phần thoải mái và thuận tiện.

Trong phòng khách.

Vương Dần Hiên đang ngâm nga một khúc hát nhỏ, vừa dọn dẹp phòng ốc và hành lý, vừa nghe tin tức trong màn hình tinh thạch truyền báo: “Tiên ủy đã điều động mấy Tiên Đế đến Lam Thần Cung đánh tiền tiêu, đám thiên kiêu trẻ tuổi có tư cách tiến vào Thần Cung cũng đã được thông báo và tổ chức, tùy thời chuẩn bị công Lược Thần Cung phó bản…”

Vương Dần Hiên đương nhiên cũng ở trong danh sách phó bản, hơn nữa đã nhận được thông báo, đương nhiên cần làm công tác chuẩn bị tương ứng.

Đột nhiên.

Một đạo dao động không gian tối nghĩa lướt qua.

Trong nháy mắt, một bộ trang phục tiểu thư thế gia Tiên Tộc, chí tôn thoạt nhìn tiên khí bồng bềnh, xuất hiện ở trước mặt Vương Dần Hiên.

Nàng nhìn Vương Dần Hiên, biểu tình muốn nói lại thôi, trong ánh mắt phảng phất lộ ra chút mâu thuẫn.

Ban đầu Vương Dần Hiên bị dọa nhảy dựng, động tác thu thập hành lý đều cứng lại một chút, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Tuy rằng mỗi lần nhìn thấy Chí Tôn Khuyết đều có hình thái khác nhau, cho đến tận bây giờ hắn vẫn chưa rõ rốt cuộc nàng có bao nhiêu áo giáp, nhưng số lần giao lưu sâu hơn, hắn đã có thể liếc mắt một cái phân biệt được khí tức của nàng.

Hơn nữa, loại hình thái này của Chí Tôn Khuyết cũng không duy trì được bao lâu, một khi tiến vào trạng thái giao lưu, Chí Tôn Khuyết nhất định sẽ trở về trạng thái bản thể.

Vương Dần Hiên liếc mắt nhìn Chí Tôn Khuyết, sau đó bình tĩnh nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm tung tích Tinh Trần công chúa.

Bởi vì cái gọi là Ngọa Long vừa ra, trong vòng mười bước tất có Phượng Sồ.

Kinh nghiệm dĩ vãng nói cho Vương Dần Hiên, một khi Chí tôn Côn Bằng xuất hiện, Tinh Trần công chúa tự nhiên sẽ không xa.

Quả nhiên là vậy.

Một đạo quang mang mông lung sáng lên, Tinh Trần công chúa giống như đạp lên ánh trăng bồng bềnh bay tới, ánh mắt bình tĩnh như lưu ly quét mắt nhìn cảnh vật chung quanh.

Vương Dần Hiên vẻ mặt “ta đã biết sẽ như thế”.

Hắn đến nay đều chưa rõ ràng, Tinh Trần công chúa đến tột cùng là giám thị mình, hay là nhìn thẳng Chí Tôn Khuyết, tóm lại, nàng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ có cơ hội ở chung một mình.

Nhìn thấy một màn này, Vương Dần Hiên từ bỏ công việc trong tay, mở cửa phòng ra, bình tĩnh nằm trên giường lớn.

Hai nàng quen thuộc đi theo vào phòng.

Chí Tôn Tầm một lần nữa biến ảo thành dáng dấp bản thể, khẽ cau mày, âm thanh run rẩy: “Vương Dần Hiên, ngươi đang

làm gì vậy? Lần này tới, ta có chuyện muốn nói với ngươi… Tinh Trần, ngươi đang làm gì vậy?”

Sau đó, sẽ không có sau đó nữa.

Cho đến ngày hôm sau, trong tầng Đại Bình này lộn xộn không chịu nổi, chiến trường một mảnh hỗn độn.

Một đêm này, quá điên cuồng.

Ngay cả Vương Dần Hiên trải qua chiến trường cũng cảm giác có chút ăn không tiêu.

Như thường ngày, mọi người yên lặng thu thập tàn cuộc.

Tinh Trần công chúa một lần nữa hóa thành bộ dáng thanh lãnh kiều diễm, đang chuẩn bị theo thói quen nhanh nhẹn mà đi, lại kinh ngạc phát hiện Chí Tôn Khuyết tựa hồ không có động tác.

Động tác của nàng dừng lại, khẽ nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, liền tạm thời từ bỏ ý định rời đi, lui sang một bên yên lặng quan sát.

Chí Tôn Cù nhìn Vương Dần Hiên, cặp mắt vừa rồi còn giàn giụa, quyến rũ mê người giờ phút này thần sắc thâm trầm: “Ngươi không phải muốn biết tại sao ta lại trung thành với chúa tể Bàn Bàn như vậy sao?”

Vương Dần Hiên tinh thần phấn chấn, lập tức chủ động rót một bình cà phê, chiêu đãi các nàng ngồi xuống ghế sô pha.

Hắn cũng không chủ động hỏi, mà kiên trì chờ đợi Chí Tôn Côn Bằng kể lại.

cà phê này là cà phê Đỉnh cấp của Vương thị, sau nhiều thế hệ cải tiến, được trồng trọt qua cửu phẩm linh mạch, hiệu quả Đề Thần tỉnh óc còn cao hơn so với Linh trà ngang cấp.

Chí Tôn Khuyết uống nửa ly cà phê, lúc này mới có chút tinh thần, giọng hơi khàn khàn trầm thấp vang lên: “Việc này, phải bắt đầu từ một trăm hai mươi vạn năm trước.”

“Khi đó chúa tể văn minh còn trẻ tuổi hơn cả đương đại Hồng, dường như đang mưu đồ âm mưu gì đó, bố trí ngăn cản, muốn một lần nữa tiêu diệt Hồng, thoát khỏi sự dây dưa nhiều lần của nhất mạch bọn họ, vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn.”

Vương Dần Hiên khẽ gật đầu, hắn cũng biết đoạn lịch sử này đại khái.

Từ sau khi giới chủ đời đầu nắm giữ Chúa Tể Bàn Thương, hắn lưu lại mạch này nhiều thế hệ giằng co với Chúa Tể, chính là để không cho Chúa Tể Bàn Trì có cơ hội khôi phục đỉnh phong.

Đứng trên lập trường Chúa Tể Bàn, đương nhiên là bị làm nôn mửa.

Lúc trước giới chủ Hồng hại hắn trọng thương thiếu chút nữa vẫn lạc, hắn vốn đã cực hận, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, đệ tử nhất mạch Hồng lưu lại này, thế mà mỗi một đời đều tận sức làm suy yếu hắn, kiên trì nhiều năm như vậy đều thề không thay đổi, quả thực âm hồn bất tán.

Mà lần mưu đồ một trăm hai mươi vạn năm trước, chính là sự kiện đương đại Hồng tìm được chân linh lão tổ gia gia của hắn, muốn đem lão tổ gia gia ném vào Tiên Linh Giới.

Nhưng do Ma tộc ra tay quấy nhiễu, đương đại Hồng còn nhấc lên chiến tranh giữa Tiên giới và Ma giới.

Trong đó, Vô Cực Tiên Đế, Thanh Đế của Vô Cực Thần Cung, Thanh Đế của Thanh Đế Thần Cung đều bỏ mạng trong lần đối kháng đó, cũng khiến cho địa bàn của Vô Cực Thần Cung hoàn toàn bị xâm chiếm, luôn suy bại tới mức lão tổ gia gia của hắn tới Tiên giới.

Trong cuộc đối kháng đó, thậm chí, chân linh đầu thai chuyển thế của lão tổ gia gia cũng xuất hiện sai lầm, dẫn đến kéo dài gần một trăm hai mươi vạn năm, lại mất đi hệ thống… Mà chân linh của Vương Dần Hiên thì may mắn chiếm được hệ thống.

Có điều, khoảng cách của đoạn lịch sử kia hiện tại đã vô cùng xa xưa, ngay cả Thái Thượng Tiên Đế cũng đã thay đổi hai lần, quá trình chi tiết, Vương Dần Hiên cũng không rõ lắm.

“Mẹ ta chí tôn đùa, cùng một vị Chí Tôn Ma tộc khác - Chí Tôn Côn Bằng, đều là vẫn lạc trong cuộc đối kháng đó.” Giọng Chí Tôn Côn Bằng trầm thấp, “Dựa theo các tiền bối Ma tộc nói, Chí Tôn Hi giỡn của mẫu thân ta, là chết dưới sự đánh lén của Hồng Hồng, thần hồn câu diệt. Là chúa tể Đế

Khốc liều mạng thương thế gia tăng đánh lui Hồng, giành lại Chí Tôn tinh hạch của mẫu thân ta.”

“Khi đó ta còn rất nhỏ tuổi, thực lực cũng vô cùng nhỏ yếu, là Chúa Tể Bàn Tiếp ta đến Ma Điện Chúa Tể, đích thân nuôi nấng ta lớn lên, cũng ban cho ta Chí Tôn tinh hạch mẫu thân lưu lại.”

Vương Dần Hiên khẽ nhướng mày: “Đợi đã! Chuyện Chí Tôn Khuyết và Thanh Đế đồng quy vu tận ta biết. Nhưng ta chưa từng nghe Hồng tiền bối đánh chết nàng?”

“Ha ha, hạng người mua danh chuộc tiếng như Hồng sao có thể công khai việc đánh lén của thủ đoạn ti tiện chứ? Huống hồ, mưu đồ lần đó của hắn thập phần thất bại, chẳng những chết mất hai Tiên Đế, bản thân hắn cũng bị thương, còn làm cho thực lực của toàn bộ Tiên giới đại giảm, bị Ma tộc chúng ta từng bước ép sát. Hắn làm sao còn có thể nói thật?”

“Ta đoán, chắc chắn hắn là chúa tể đánh lén hắn, cho nên mới khiến hắn bị thương.”

Chí Tôn Lệ cười lạnh không ngừng, hiển nhiên độ thù hận đối với Hồng rất cao.

Cái này…

Vương Dần Hiên há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Hắn ta không biết nội tình, cũng không tiện phát biểu bình luận.

Nhưng với tính cách của chúa tể, lại còn liều mạng cướp lại tinh hạch chí tôn của Chí Tôn? Sao hắn nghe không đáng tin như vậy?

Hắn cảm thấy mình nhất định phải nói chuyện này cho lão tổ gia gia nghe, luôn cảm thấy chuyện này có vấn đề.

Bất quá…

Vương Dần Hiên suy nghĩ xoay chuyển, bỗng nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

“Chờ một chút!” Ánh mắt của hắn bỗng dưng trừng lớn, trong thần sắc khó nén khiếp sợ: “Một trăm hai mươi vạn năm trước,

ngươi còn rất nhỏ? Đào Ngột Bảo… Ngươi xác định không lầm với tuổi của mình chứ?”

Sắc mặt Chí Tôn Khuyết lập tức không tốt.

Nàng nhìn Vương Dần Hiên, ánh mắt sâu kín nói: “Ma tộc chúng ta tiến hóa, vốn phải vượt qua Tiên Tộc, thọ nguyên cũng dài hơn. Ta cũng chỉ ngang tuổi với Tử Vi tiên đế của các ngươi thôi.”

Vậy cũng không còn nhỏ, hình như Tử Vi Tiên Đế cũng vượt qua ba mươi vạn tuổi?

Vương Dần Hiên ta mới mấy ngàn tuổi!

Vương Dần Hiên nhỏ giọng thì thầm một câu.

Công chúa Tinh Trần ở một bên vốn định nói gì đó, nghe vậy thần sắc trì trệ, nhịn không được rụt rụt về phía sau.

Nguyên nhân không gì khác, Tinh Trần nhất tộc các nàng, cũng là Trường Thọ chủng nổi danh.

Chí Tôn Nguyễn Cung muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đứng dậy nói: “Ta nói với ngươi nhiều như vậy, là muốn nói cho ngươi biết, bản tôn tuyệt đối sẽ không phản bội chúa tể. Vương Dần Hiên, thực lực song phương chênh lệch quá lớn, các ngươi không có cơ hội thắng, không bằng sớm đầu hàng, có thể tránh được thương vong cực lớn.”

“Tiêu Bảo, ta cảm thấy vẫn là ngươi đầu hàng sớm một chút thì hơn.” Vương Dần Hiên cũng chân thành nói: “Ngươi đầu hàng sớm một chút, chúng ta có thể sớm ngày thực hiện hai tộc Tiên Ma chung sống hòa bình.”

“Hừ!”

Sắc mặt Chí Tôn Kỳ trầm xuống, cũng không quay đầu lại xoay người sang chỗ khác, để lại cho Vương Dần Hiên một bóng lưng.

“Nếu như thế, hôm nay chính là lần cuối cùng chúng ta, sau đó đều bằng thủ đoạn, sinh tử bất luận!”

Trong nháy mắt tiếp theo, Chí Tôn hống biến mất không thấy đâu nữa.

Mà Tinh Trần công chúa, sau khi hơi do dự, cũng biến mất không thấy.

“Ách…”

Nhìn chỗ nàng biến mất, Vương Dần Hiên lần này mới tỉnh táo lại.

Vì sao Nguyễn Cung biểu hiện tối hôm qua điên cuồng như vậy… Thì ra là quyết định đến quyết định.

Nhất thời, trong lòng hắn ta cảm thấy mất mát.

Tư vị của tình yêu ah! Vì sao lại khổ như vậy.

Ba ngày sau.

Vẫn là trong tầng trệt của Vương Dần Hiên, trong màn hình tinh thạch tuyên bố tin tức mới nhất: “Theo bản đài tin tức mới nhất, chịu ảnh hưởng của hư không gió lốc lạnh của Tiên giới bắc bộ, kế hoạch Hoắc Thần Cung trì hoãn đến ba năm sau, tình hình cụ thể mời xem xét bình đài chính phủ…”

Vương Dần Hiên đang thu dọn đồ đạc động tác dừng lại, không biết nói gì.

Gió lốc hư không lạnh lẽo gì mà có thể trì hoãn kế hoạch của Tuyền Cơ thần cung? Cho dù muốn kiếm cớ, cái cớ này không khỏi quá qua loa đi?

Mà lúc này, hắn tự nhiên cũng nhận được tin tức trì hoãn hành động.

Mà theo tin tức này truyền bá, tự nhiên, một hồi phong bạo đang chuẩn bị bạo phát, cứ như vậy bị ép xuống, tất cả mạch nước ngầm bắt đầu cũng theo đó lắng xuống.

Thời gian nhoáng một cái.

Thời gian ba năm thoáng cái đã tới.

Các đại truyền thông, lại bắt đầu báo cáo kế hoạch khai thác của Thần Cung, vui vẻ nhớ tới đủ loại tương lai tốt đẹp.

Phong bạo bị đè nén lại bắt đầu kịch liệt lên, ẩn chứa năng lượng tựa hồ vượt qua lần trước.

Trong tầng Đại Bình của Vương Dần Hiên.

Ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa hắt vào trong phòng, chiếu sáng khắp phòng, nhưng không hiểu sao lại làm bóng dáng của Chí Tôn Kiêm Gia trở nên có chút tịch liêu: "Vương Dần Hiên, đêm qua thật sự là một lần cuối cùng. Từ nay về sau chúng ta đều dựa vào thủ đoạn, sinh tử bất luận!"

Vương Dần Hiên mặc bộ dáng kéo dài từ phòng bếp chạy ra: "Tiêu Bảo, hay là ăn sáng xong rồi mới đi?"

"Ầm!"

Cánh cửa bị đóng lại, Chí Tôn Côn bằng biến mất, trong không khí chỉ còn lại tiếng hừ lạnh bất mãn của nàng.

Bên cạnh bàn ăn, Tinh Trần công chúa do dự một chút, trên khuôn mặt tràn đầy lo lắng, đuổi theo biến mất.

Vương Dần Hiên lặng lẽ ném ánh mắt về phía màn hình tinh thạch.

Lúc này, tin tức trên tinh mạc vừa mới truyền xong, bắt đầu truyền xuống tin tức: "Kinh Tiên ủy sẽ nghiên cứu quyết nghị cuối cùng, tùy tiện thăm dò phó bản của Lam Thần Cung, có thể sẽ tạo thành lãng phí tài nguyên… Vì để phát triển Côn Bằng Thần Cung tốt hơn, định ra kế hoạch huấn luyện cường hóa trăm năm với thần tử, xin mời xem tình hình cụ thể của tiên ủy…"

Vương Dần Hiên không nói gì, yên lặng bắt đầu bố trí bát đũa.

Một lát sau.

Chí Tôn Mính cùng Tinh Trần công chúa một lần nữa trở lại tầng lớp Đại Bình của Vương Dần Hiên. Mọi người đều không nói gì, yên lặng bắt đầu ăn điểm tâm.

Lại trăm năm sau…

Lại ba trăm năm sau.

Chí tôn khuyết đã sớm thay trang phục Cư gia, yên lặng đi ra ngoài. Bất quá lần này, nàng một câu nói nhảm cũng không có nói.

Vương Dần Hiên cũng không nói gì, nắm tay một cô bé đưa mắt nhìn bóng dáng cô rời đi.

"Phụ thân, mẫu thân muốn đi đâu?"

Vương Bội nhỏ tuổi mỉm cười, chớp đôi mắt thanh thuần vô tội như mèo con, nhỏ yếu ớt hỏi.

“Ài!”

Rõ ràng trưởng thành hơn rất nhiều, còn học Vương Phú Quý để lại hai chòm râu nhỏ Vương Dần Hiên không trả lời, chỉ thở dài thật sâu.

Công chúa Tinh Trần mặc áo ngủ chậm rãi đi lên phía trước, xuyên qua chiếc áo ngủ rộng thùng thình, mơ hồ có thể thấy được bụng nàng hơi nhô lên.

Nàng xoa xoa đầu Vương Bối Nhĩ, dịu dàng trấn an nàng: “Kí Nhi đừng sợ, hai ngày nữa ma ma con sẽ trở về.”

Năm này qua năm khác, trăm năm qua trăm năm, thời gian cứ như vậy trong quá trình lặp đi lặp lại nhanh chóng trôi qua.

Mãi cho đến khi Vương Thủ Triết sắp nghênh đón tám ngàn đại thọ.

Bởi vì đại thọ của Vương Thủ Triết sắp tới, trong khoảng thời gian này toàn bộ Tiên giới đều vô cùng náo nhiệt, các loại tin tức tầng tầng lớp lớp.

Vẫn là bên trong tầng đại bằng của Vương Dần Hiên.

Tin tức báo cáo mấy ngàn năm như một ngày, phần lớn nội dung đều là nói đủ loại biến hóa cùng trưởng thành của Tiên giới, cùng với các loại hiệu quả khai thác Cổ Thần chiến trường.

Đồng thời, cũng để lại cho bách tính Ma giới đưa tin nửa giờ trong nước sôi lửa bỏng, ví dụ như bình minh huyết sắc lại phát động tấn công mãnh liệt, chiếm được bao nhiêu địa bàn…

Răng rắc!

Cửa bị mở ra.

Một vị nam tử trẻ tuổi dáng người thon dài cực kỳ tuấn lãng, mắt như sao, mang theo lão bà cùng đứa nhỏ vào tầng Đại Bình.

Nam tử trẻ tuổi này chính là người thừa kế đích mạch đời thứ chín của Vương thị —— Vương Hoàn Tinh.

Mà hài tử đi theo bên cạnh hắn, lại là người thừa kế đích mạch đời thứ mười của Vương thị —— Vương Hoành Nghiệp.

Mẫu thân của Vương Hoành Nghiệp đến từ thiếu cung chủ của Tử Vi Thần Cung - An Chá thần nữ.

Tuy tuổi của An Chá Thần Nữ lớn hơn Vương Hoàn Tinh rất nhiều, nhưng hiển nhiên Vương Hoàn Tinh còn đáng tin cậy hơn cha gã nhiều.

Vừa vào trong cửa, Vương Hoàn Tinh nhìn về phía Chí Tôn đang làm việc bận rộn trong phòng bếp, cười nói: "Phù Nương, cha ta đâu? Không phải đã hẹn rồi, cùng đi chúc mừng lão tổ tông tám ngàn đại thọ sao? Sao người đó không có nhà?"

Nghe nói như thế, cầm một quả trứng đang chuẩn bị đánh Chí Tôn Câm lập tức ngây ngẩn cả người, lúc này mới trong thoáng chốc nhận ra có chỗ nào không đúng.

Hình như đã vài ngày không gặp Vương Dần Hiên rồi.

Đột nhiên.

Tin tức trên đài báo cáo: "Sau mấy ngàn năm chậm chạp di chuyển, Lam Thần Cung đã di chuyển từ Tiên giới tới Nam Cảnh ở phía bắc Tiên giới. Chuyên gia tuyên bố, không tới một trăm năm nữa, Lam Thần Cung sẽ kết thúc chuyến hành trình tới Tiên giới lần này… Lần xuất hiện tiếp theo sẽ là bảy mươi sáu vạn năm sau."

"Không xong! Trúng kế rồi!"

Ánh mắt Chí Tôn Hạm trầm xuống, ánh mắt lập tức ngưng trọng.

…

Chương 156: Vương thị càn quét Nghệ Thần Cung.

…

Tiên giới Nam cảnh.

Ở khu vực biên giới Vạn Đảo Huyền Thiên giống như thế giới tinh thần.

Trong hư không mênh mông bát ngát, điểm xuyết vô số tinh hà quang mang, như là Thần Cung bằng đồng xanh đang chậm rãi di động.

Hào quang của trận pháp bao phủ cả tòa Thần Cung, giống như phủ một tầng ánh sáng lên nó, từ xa nhìn lại, nó giống như xuyên qua thời gian, tràn ngập cảm giác tang thương và nặng nề khó tả.

Mỗi một khối gạch đá trong thần cung, đều giống như đang kể ra vô số chuyện xưa.

Dưới hắc sắc hư không làm nổi bật lên, tốc độ của nó thoạt nhìn cũng không nhanh, thậm chí có chút chậm chạp, nhưng đây chỉ là ảo giác, kỳ thật tốc độ thực tế của nó phi thường phi thường nhanh.

Hoặc là nói chính xác hơn, phương thức di động của nó cũng không phải phi hành bình thường, mà là tương tự như đi qua khe hở trong không gian bình thường và không gian dị vực, nhìn như là ở đây, nhưng thật ra, cũng không hoàn toàn tồn tại trong không gian bình thường.

Cho tới nay, trong Tiên giới đều có một loại suy đoán.

Có lẽ, chỉ khi trong Côn Bằng thần cung, truyền thừa cao nhất thuộc về Côn Bằng đại đế tìm được người thừa kế thích hợp, sau khi kế thừa và nắm quyền sở hữu Côn Bằng thần cung, tòa thần cung này mới có thể dừng lại.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán chứ cũng không có cách nào chứng thực được.

Lúc này, Tuyền Cơ Thần Cung đã di chuyển đến gần biên giới Nam Vực của Tiên Giới.

Hai chiếc thần thuyền đi trong hư không hải yên tĩnh, đi cùng với Lam Thần Cung.

Bên trong Thần Chu.

Trong từng gian phòng nhỏ được ngăn cách, thần tử thần nữ đến từ các phương thế lực đang xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn về phía Lam Thần Cung nguy nga bàng bạc, ánh mắt sáng ngời có thần, tâm tình kích động, ma quyền sát chưởng, nóng lòng muốn thử.

Từ khi Thần Cáo bảng lưu danh đến nay, cho đến nay đã hai ba ngàn năm trôi qua, bọn họ chờ thời khắc này đã quá lâu rồi.

Thật vất vả chờ đến giờ phút này, bọn họ tự nhiên đã khẩn cấp.

Trong một gian phòng.

Mấy con cháu Vương thị tuổi tác xấp xỉ nhau, có quan hệ khá tốt đang tề tụ một chỗ.

Trong đôi mắt đẹp của Vương Quân Hà bùng cháy quang mang nóng bỏng, vừa mở miệng đã tràn đầy khí tức: “Vương Dần Hiên, chúng ta so sánh lần này xem ai có thể đạt được thành tích tốt hơn trong Thần Cung.”

Lần trước trong Thần Cáo bảng, Vương Quân Hà bị Vương Dần Hiên đè đầu xuống, chuyện này nàng vẫn canh cánh trong lòng, cho tới nay vẫn có chút không đi ra được.

“Hừ! Ngây trĩ.”

Vương Dần Hiên giữ lại hai chòm râu nhỏ, khí chất thành thục hơn trước rất nhiều, liếc nàng một cái, theo thói quen đáp lại muội muội.

Nhưng mà, hắn nói xong, nét mặt lại yên lặng, đáy mắt cũng lộ ra một chút lo lắng.

Hắn căn cứ theo phân phó của lão tổ gia gia, đem Toan Nghê Bảo cùng Tinh Bảo đều lưu lại trong nhà, nhưng chỉ là như vậy, Tiêu Bảo nàng sẽ từ bỏ kế hoạch sao?

Nếu chấp niệm trong lòng nàng bất diệt, phu thê hai bên tất nhiên sẽ đối lập quyết liệt!

Cho dù Vương Dần Hiên đối với lão tổ gia gia nhà mình vô cùng tín nhiệm, cho rằng Tiên Giới dưới sự dẫn dắt của lão tổ gia gia, tất nhiên có thể thắng chiến tranh với Ma tộc, thậm chí có thể đặc xá cho hành động của Kỳ Bảo.

Nhưng mà, chiến đấu cùng một chỗ, giữa vợ chồng tất nhiên sinh ra vết rách to lớn, quan hệ cũng không có khả năng trở lại lúc trước, Hi Nhi cũng nhất định sẽ thương tâm khổ sở.

"Tiêu Bảo a Tiêu bảo ~" Vương Dần Hiên trong lòng thầm than, không nhịn được âm thầm cầu nguyện.

Ngươi có thể ngàn vạn phải ở trong nhà, đừng dính vào chuyện này.

"Chát, chát!"

Vương Tống đảo mắt qua, liền chú ý tới Vương Dần Hiên khác thường, đưa tay vỗ nhẹ bả vai Vương Dần Hiên, không nói gì, trong ánh mắt mang theo an ủi.

Đồng thời.

Trong một gian phòng khác của Thần Chu, Cơ Thiên Dương đang ở cùng năm sáu nam nữ trẻ tuổi.

Trong đó có một vị là tuổi trẻ tuấn kiệt đến từ Thái Thượng Thần Cung.

Hắn ta mặc một bộ trường bào màu trắng như chế phục Thái Thượng Thần Cung, sắc mặt bất an lộ ra vẻ lo lắng: "Thiên Dương lão đại, đến bây giờ chủ thượng còn chưa có tin tức gì sao?"

Những thanh niên nam nữ này, tự nhiên đều là phản đồ Tiên Tộc mà Chí Tôn Tầm và đoàn đội gian tế của nàng trong bóng tối bồi dưỡng ra.

Bọn họ đến từ thế lực lớn, cũng có người đến từ Đạo tộc cường thịnh.

Tâm linh của cả hai đều xuất hiện kẽ hở to lớn, tâm trạng vặn vẹo, căm ghét thế tục, bị Chí Tôn Câm và đoàn đội của nàng âm thầm mê hoặc.

Đương nhiên, phản đồ các nàng đầu độc phát triển không chỉ những thứ này, chỉ là bởi vì nguyên nhân Vương thị, những

năm gần đây bên trong Tiên Giới cực kỳ nghiêm trọng, rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi vốn nên có cơ hội đều bị đẩy ra khỏi danh sách phó bản Thần Cung.

"Các ngươi yên tâm." Thần sắc trên mặt Cơ Thiên Dương ngược lại bình tĩnh thản nhiên, một bộ thập phần trấn định: "Chủ thượng đã có sự sắp xếp của chủ thượng, chúng ta kiên nhẫn chờ đợi là được."

Mặc dù trong lòng hắn kỳ thật cũng là nóng lòng như lửa đốt, nhưng giờ phút này hắn là nhân vật trọng yếu trong những người này, nhất định phải ổn định cục diện.

Nếu đã âm thầm đầu phục Ma tộc, một khi bại lộ, tất nhiên là chết không có chỗ chôn, tự nhiên là tràn đầy hy vọng Ma tộc có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, phản đồ của Tiên tộc này còn muốn thắng hơn cả Chí Tôn điểu, bởi vì Chí Tôn hống còn có đường lui, bọn họ đã sớm không còn đường lui nữa.

Đột nhiên.

Cổ tay Cơ Thiên Dương "Ông" một tiếng, nhận được một tin tức quảng cáo vô dụng.

Cơ Thiên Dương cúi đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, nhìn kỹ. Đây là phương thức liên lạc hắn cùng chủ thượng đã hẹn trước, bề ngoài nhìn như quảng cáo rác rưởi, trên thực tế chỉ cần có phương thức giải thích mật văn đặc thù, là có thể nhận được tin tức hữu hiệu.

Một lát sau, hắn giải thích tin tức xong, thần sắc trên mặt càng mừng rỡ: "Chủ thượng đã hồi âm. Nàng bảo chúng ta làm tất cả theo kế hoạch."

Hải An, vì tiếp tục theo dõi truy kích Thần Cung truyền tin tức, Tiên ủy hội cùng với Thông Tấn ti vẫn tiếp tục ở ven đường tiến lên của Nghệ Thần Cung thiết bị kế thừa, khiến cho đồng hồ của mọi người đến nay vẫn còn tín hiệu.

Nếu không, hắn phải liên lạc với chủ thượng, sợ là sẽ phiền toái hơn hiện tại rất nhiều.

Theo lời này của hắn vừa ra, sắc mặt mọi người ở đây lập tức đều hòa hoãn lại, lo lắng cùng bất an trong mắt cũng nhao

nhao tán đi, phảng phất lập tức có người tâm phúc.

…

Cùng lúc đó.

Trong phòng ngủ chính của tầng Đại Bình của Vương Dần Hiên.

Công chúa Tinh Trần dáng người thon dài, lỗ tai hơi nhọn, ánh mắt hơi có vẻ phức tạp nhìn Chí Tôn Tỳ Hưu, thở dài nói: "Linh tỷ tỷ, ngươi đây là tội gì chứ? Hà tất lại xen vào trong chuyện này? Ngươi cho dù không thương phu quân, ngươi cũng phải thay Lân nhi suy nghĩ một chút a, đến lúc đó nháo lên, đùa con phải làm sao bây giờ?"

Chí Tôn Triết tắt đồng hồ, ánh mắt rũ xuống, sắc mặt bình tĩnh: "Nếu ta từ chối kế hoạch, chúa tể Bàn sẽ không từ bỏ ý đồ. Hắn sẽ dùng phương án dự bị đá ta ra khỏi ván cờ, thay người khác tiếp quản kế hoạch tiếp theo. Đến lúc đó, ngay cả quyền chủ động ta cũng không còn."

Tinh Trần công chúa ánh mắt sáng lên: "Nguyên lai là ta hiểu lầm. Như vậy Linh tỷ tỷ ngươi chuẩn bị làm như thế nào?"

"Ta sẽ ở bước ngoặt cuối cùng của kế hoạch, khuyên ngăn Chúa Tể giáng lâm Côn Bằng thần cung, nếu không được, trực tiếp phá hỏng hành động lần này." Trong đôi mắt Côn Bằng lộ ra vẻ áy náy: "Chỉ có điều, Chúa Tể mất đi cơ hội kỳ vọng đã lâu này, tuy không có nguy cơ trí mạng nhưng chắc chắn sẽ rơi vào khốn cảnh vô cùng khó khăn…"

Nửa câu sau nàng không nói ra, đó chính là nàng đã quyết định sau đó trở về Ma tộc, cùng mấy vị Chí Tôn khác liên hợp thương nghị, thỉnh cầu cùng Tiên giới đối thoại, cuốn theo thuyết pháp chấn động Chúa Tể cùng một chỗ ly khai Tiên Linh giới, đi giới vực khác tìm đường khác.

Đây đã là phương án giải quyết tốt nhất mà nàng nghĩ ra.

Tinh Trần công chúa suy nghĩ một chút, liền nói: "Được. Ta đi với ngươi, phòng ngừa vạn nhất."

Chí Tôn Côn Bằng hơi do dự, cuối cùng cũng không ngăn cản.

Thứ nhất, thủ đoạn truy tung của công chúa Tinh Trần này thần bí khó lường, những năm gần đây nàng chưa bao giờ

thành công vứt bỏ nàng. Nếu như nàng kiên trì muốn đi theo mình, chính mình muốn ngăn cũng không ngăn được.

Thứ hai, mấy ngàn năm cùng tiến cùng thoái tình nghĩa chiến đấu, để cho các nàng trong lúc bất tri bất giác kết xuống tình tỷ muội rất sâu.

…

Đồng thời.

Bên cạnh Vạn Đảo Huyền Thiên.

Trong hư không.

Hai chiếc thần thuyền chậm rãi tiếp cận Lam Thần Cung, cho đến bên ngoài bình chướng vô hình.

Chỉ trong nháy mắt, năng lượng bên trong Tuyền Cơ thần cung dâng lên, hào quang lan tỏa, cả tòa thần cung như sống lại.

Một giọng nữ trong trẻo hoạt bát vang lên trong hư không bên ngoài Thần Chu: "Các ngươi là tuấn kiệt Tiên giới lần này tới tham gia thí luyện à? Thiếu giới chủ Vương Thủ Triết gì đó, ngươi ra đây nói chuyện với ta."

Trong thanh âm kia, tựa hồ còn mơ hồ lộ ra cảm xúc bất mãn.

Rất hiển nhiên chủ nhân của thanh âm này chính là khí linh của Tuyền Cơ Thần Cung này.

Theo thanh âm khí linh rơi xuống, trong hư không bên ngoài Thần Chu có năng lượng điên cuồng hội tụ, trong chớp mắt, một đạo hư ảnh ngưng tụ như thực chất liền xuất hiện ở trong hư không.

Đó là một bóng người thanh niên.

Hắn mặc một bộ áo trắng, phong thần tuấn lãng, nụ cười trên mặt ôn hòa ấm áp như gió xuân: "Vương Thủ Triết bái kiến Nhai Tí Khí Linh."

"Hừ, tại sao các ngươi lại tới muộn như vậy?" Giọng nói của Nhai Tí Khí Linh không vừa lòng: "Đã bao lâu rồi? Chậm thêm một trăm năm nữa, ta sẽ tiến vào địa bàn Ma giới, đến lúc đó cũng chỉ có thể ẩn giấu thân hình, trốn vào dị vực rồi."

Lộ trình của Tuyền Cơ Thần Cung luôn tuần hoàn, cứ cách bảy mươi sáu vạn năm đi qua một lần Tiên giới, mở ra thí luyện không có một trăm lần cũng là mấy chục lần.

Nhưng nhiều lần thí luyện như vậy, đây là lần đầu tiên Đoán Khí Linh gặp phải gia hỏa kéo dài thời gian không hợp thói thường như thế. Tại sao hắn không dứt khoát chờ Thần Cung rời khỏi phạm vi Tiên Giới rồi mới mở ra thí luyện?

Hơn nữa lúc này đây, Chử Khí Linh đã sớm nhận được danh sách thí luyện từ chỗ Thần Khuyết Khí Linh, cắt đứt đến một lần thí luyện cuối cùng, chỉ riêng tư chất đã vượt lên trên Thần Tử Giáp, đã vượt qua hai mươi vị, còn có rất nhiều người đã đạt đến cấp bậc Thiếu Giới Chủ.

Chất lượng của nhóm thí luyện giả này, không thể nghi ngờ hoàn toàn nghiền ép tất cả thời đại trước đó.

Đối với việc này, Côn Bằng Khí Linh đương nhiên là trông mong, không thể chờ đợi được muốn gặp đám người mới nghịch thiên này, hy vọng có người có thể triệt để kế thừa Côn Bằng Thần Cung, khiến nó kết thúc lưu lạc, vĩnh viễn ở lại Tiên Giới.

Nhưng không ngờ, đợi một thời gian này, nàng lại đợi đủ hai ba ngàn năm.

“Ngươi nhìn ta xem, tóc đã bạc trắng rồi!”

Thấy Vương Thủ Triết hiện thân, Khí Linh của Thần Cung cũng hiện ra trong hư không.

Đó chính là một thiếu nữ tinh quái, một thân váy dài cổ xưa chế bằng vải lụa màu sắc sặc sỡ, còn đặc biệt biến tóc thành màu trắng, biểu thị kháng nghị.

Vương Thủ Triết mỉm cười gật đầu, nhưng không giải thích, chỉ hơi quay đầu nói: “An Nghiệp, con đi trò chuyện với Linh tỷ tỷ.”

Sau đó.

Vương An Nghiệp cũng ngưng tụ ra một đạo hư ảnh ở trong hư không, đầu tiên là hành lễ với Vương Thủ Triết, lúc này mới tiến lên bắt chuyện với Nhai Tí Khí Linh.

Chưa qua thời gian một chén trà, cảm xúc bất mãn trên mặt của Nhai Tí Khí Linh liền tan thành mây khói, nửa khắc sau, nàng liền trở nên vui vẻ ra mặt, vô cùng thân thiết với đệ đệ của Vương An Nghiệp.

Vương An Nghiệp thấy trấn an tâm tình của Nhai Tí Khí Linh, liền thuận thế nói: "Linh tỷ tỷ, ngài xem thời gian cũng không còn sớm, chúng ta có thể nói chuyện với Thần Cung trước hay không?"

"Được, vậy chúng ta bắt đầu quá trình."

Khí Linh đối với An Nghiệp đệ đệ của nàng có thể nói gì nghe nấy, vô cùng sảng khoái đồng ý, sau đó dựa theo quy củ kiểm tra người đi vào.

Những thanh niên tài tuấn này đều là thông qua Thần Cáo bảng thí luyện, đạt được tư cách tiến vào Côn Bằng Thần Cung.

Bất quá, xuất phát từ đủ loại suy tính, có hai vị Tiên Đế hộ tống bọn hắn tiến vào Côn Bằng Thần Cung.

Lần thí luyện này, Tiên Đế phụ trách hộ tống chính là Hạo Thiên Kiếm Đế và Tử Vi Tiên Đế.

Sau khi kết thúc quá trình.

Hai chiếc thần thuyền xuyên qua bình chướng vô hình, tiến vào không gian tương ứng của Thần Cung.

Nhìn từ bên ngoài, Tuyền Cơ Thần Cung chỉ là một tòa thần cung nguy nga, bên trong lại như là một thế giới hoàn toàn độc lập, không gian bên trong phi thường to lớn, bên trong một mảnh tiên vụ mông lung, giống như tiên cảnh.

Sương mù mịt mờ ngăn cách ánh mắt và thần niệm dò xét, mơ hồ có thể thấy được một tòa thần điện thật lớn, tọa lạc trong mây mù.

Lúc này, Nguyễn Cung Khí Linh nói: "Ta tin rằng các ngươi đã biết quy tắc thí luyện, nhưng căn cứ theo quy trình, ta vẫn sẽ giảng thuật lại một lần."

"Cùng Thần Cáo bảng thí luyện chuyên chú vào vũ lực cá nhân cùng tiềm lực bất đồng, thí luyện chỉ ở chọn lựa ra người có năng lực lãnh đạo cùng năng lực lãnh đạo tác chiến,

phương hướng khảo nghiệm càng thêm trọng điểm tâm tính, ý chí, trí mưu, thống ngự, vận khí các loại phương diện, sẽ căn cứ biểu hiện của các vị ở trong toàn trường thí luyện làm ra đánh giá đối với mỗi một hạng, cuối cùng tổng hợp thành một điểm đánh giá tổng hợp."

"Đương nhiên, bài danh Thần Cáo bảng thí luyện, cũng sẽ làm tham khảo, tính vào điểm cuối cùng cùng cùng cùng độ tán thành."

"Mục tiêu thí luyện lần này của các ngươi chỉ có một, đó chính là trong thời gian quy định đến tòa Côn Bằng Thần Cung lơ lửng trong tiên vụ kia, hoàn thành trạm đánh."

"Trên đường đi, các ngươi sẽ ngẫu nhiên gặp được cảnh tượng mảnh vỡ chiến tranh chặn đường, cần lấy ý thức tiến vào chiến trường hoàn thành tác chiến."

"Trong cảnh tượng của mảnh vỡ, thực lực cá nhân các ngươi sẽ được phục khắc hoàn toàn. Đương nhiên, uy năng của vũ khí cấp bậc thần khí nhất định sẽ bị hao tổn."

"Cảnh tượng của mảnh vỡ khó khăn không đồng nhất, thành công thông quan liền có thể từ trong mảnh vỡ thoát ly. Thông quan thất bại, đồng dạng có thể thoát ly mảnh vỡ, nhưng điểm sẽ giảm xuống."

Mỗi lần Thần Cung thí luyện đều giống nhau, rất nhiều thần tử thần nữ ở đây tự nhiên đã sớm biết quy tắc, nhưng dù vậy, bọn họ vẫn như trước vô cùng chăm chú lắng nghe.

Một mặt, bọn họ cũng muốn xác nhận một chút quy tắc thí luyện có thay đổi hay không, mặt khác, tự nhiên cũng là muốn lưu lại ấn tượng tốt ở trước mặt Nhai Tí Khí Linh.

Mà Côn Bằng Khí Linh, ở Ba Lạp nói một đống lớn, hoàn thành quy trình đã định, liền nắm chặt thời gian mở ra khảo hạch.

Từng chùm tia sáng ở bên trong Thần Chu sáng lên, từng vị tuổi trẻ tuấn kiệt liền trong nháy mắt biến mất ở bên trong cột sáng, bị tùy cơ đưa vào trong một phương thế giới cực lớn này.

Vận khí không tốt, trực tiếp bị đặt ở khu vực biên giới thế giới, căn cứ quy tắc trên đường đi tới Thần Cung, sẽ đụng phải càng

nhiều mảnh vỡ chiến tranh cảnh tượng, độ khó tự nhiên không nhỏ.

Nếu vận khí tốt, có khả năng trực tiếp xuất hiện ở phụ cận Thần Cung, đi hai bước là có thể đến nơi.

Đương nhiên, tham dự càng nhiều mảnh vỡ chiến tranh cũng không phải là không có lợi.

Dù sao, không gian trong thế giới Côn Bằng Thần Cung này hết thảy đều ở dưới khí linh giám sát, ở trong khung cảnh của mảnh vỡ chiến tranh biểu hiện tự nhiên cũng sẽ được ghi chép lại, cảnh tượng thành công qua cửa đủ nhiều, trên điểm tương quan sẽ có ưu thế nhất định.

Đồng thời, mỗi lần thông quan một mảnh vỡ cảnh tượng chiến tranh, đều sẽ có ban thưởng phong phú. Mảnh vỡ qua cửa càng nhiều, ban thưởng càng nhiều.

Những người tham dự trước kia, xác suất chân chính có thể kế thừa được truyền thừa cấp bậc Tiên Đế kỳ thật vô cùng thấp, đại đa số đều là vì ban thưởng mà đến.

Nữ quân Vương thị Thần Vương Thao chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, liền thân ở trong một mảnh sương mù mông lung.

Nàng ngắm nhìn Thần Cung không xa không gần, cũng không vội vàng chạy tới, mà là ở phụ cận tìm tòi một chút tràng cảnh mảnh vỡ chiến tranh.

Không bao lâu, nàng liền nhìn thấy một cái bọt khí trong suốt thật lớn, bên trong bọt khí mơ hồ có thể thấy được dấu vết chiến trường, trong đó tựa hồ có quân đội đang chém giết!

Nàng chỉ thoáng tới gần một chút, bọt khí trong suốt giống như cảm giác được sự tồn tại của nàng, trong nháy mắt bành trướng, bao phủ Vương Ngao vào bên trong.

Vương Ngao lại thấy hoa mắt, liền xuất hiện ở trong một chiến trường đang kịch liệt giao chiến.

Đây là một căn cứ thông đạo không gian, Tiên Tộc và Ma Tộc đang thảm thiết chém giết, cướp đoạt nơi yếu địa chiến lược này.

“Tướng quân, ngài mau nghĩ biện pháp đi!” Phó thủ dưới trướng toàn thân đẫm máu, trong ánh mắt nhìn nàng tràn đầy lo lắng: “Ma tộc thế công càng ngày càng mạnh, không gian tiết điểm 3870 của chúng ta sắp không giữ được nữa rồi.”

“A? Khai cục chính là quan chỉ huy?!” Vương Ngao ánh mắt sáng lên, chợt lập tức hưng phấn lên.

Quan chỉ huy hay ~

Nàng sợ nhất chính là bắt đầu từ tiểu binh, vậy phải lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Nếu khai cục chính là quan chỉ huy, vậy đây chính là sân nhà của nàng a!

Ở phía trước trong thí luyện Thần Cáo bảng, tổng thể biểu hiện của Vương Ngao tương đối bình thường, thậm chí gia tộc cũng không cho nàng đi tổng bảng đệ nhất.

Nguyên nhân không có gì khác.

Bởi vì nguyên nhân công pháp tu luyện, nàng ở trên võ dũng cá nhân, hôm nay đã dần dần thoát ly khỏi gia tộc tuyến. Hôm nay trong gia tộc có không ít tiểu bối tiềm lực cùng sức chiến đấu đều cao hơn nàng.

Nhưng chiến trường thì lại khác.

Trên chiến trường, là nơi có thể phát huy ra tác dụng cường đại nhất của chiến tranh đạo thư, cũng là sân khấu chính của chiến tranh đạo thư của nàng.

“Toàn quân đều có, tiếp theo, nghe ta chỉ huy…”

Vương Ngao ánh mắt ngưng lại, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua trên chiến cuộc, chỉ chốc lát liền nắm giữ cục diện, tiến vào trạng thái chỉ huy, bắt đầu khống chế chiến cuộc.

Dưới sự chỉ huy của nàng, thế cục Tiên Tộc bên này rất nhanh bị ổn định, ngăn cản từng đợt tiến công của Ma tộc, cuối cùng, nàng thậm chí còn chỉ huy tàn quân, phản sát quan chỉ huy Ma tộc.

“Đinh đông!”

Thanh âm của Nhai Tí Khí Linh vang lên.

“Chúc mừng điện hạ, ngươi đã hoàn thành tràng cảnh của mảnh vỡ chiến tranh 【Chiến sĩ thủ hộ không gian không gian số 3870】 giành được thành tựu huy hoàng, đánh giá trên chiến trường là cấp S. Ngài đạt được Như Hạ ban thưởng, Đạo thư *1, nửa bước Thần Khí *1, Hỗn Độn Linh Thạch *3 giọt Chúng Thần Chi Nguyên*3 giọt…”

Khen thưởng phong phú, thể hiện năng lực chỉ huy của Vương Kỳ Kiệt.

Cảnh tượng tất cả mảnh nhỏ chiến tranh nơi này đều là cảnh tượng chiến tranh chân thật xảy ra trong đại chiến Tiên Ma lần thứ hai, hơn nữa mỗi một cảnh tượng đều là nghịch phong cục, cần người tham dự cố gắng phá vỡ.

Nghe nói, ban thưởng cao nhất thậm chí sẽ có thần khí, đế ấn, thậm chí là bản nguyên Tiên Linh Giới.

Được ban thưởng, bọt khí bao phủ toàn thân Vương Ngao cũng lặng yên nổ tung như bong bóng xà phòng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chiến ý trên người Vương Ngao chưa tan, lúc này liền hưng trí bừng bừng mà tìm kiếm cảnh tượng mảnh vỡ chiến tranh kế tiếp.

Nhìn bộ dạng của nàng, hiển nhiên là đánh nghiện rồi.

Mà ngoại trừ Vương Củng ra, những tộc nhân còn lại của Vương thị cũng lục tục gặp phải cảnh tượng mảnh vỡ chiến trường, biểu hiện cũng tương đối không tầm thường.

Trong một khung cảnh chiến tranh.

Vương Ly Từ đang hóa thành người khổng lồ toàn thân tản ra khí tức man hoang khủng bố, xách theo cây búa cực lớn, xông vào trong ma trận trước tiên, nơi đi qua ma triều sụp đổ, tung hoành tán loạn.

Sĩ khí quân đội Tiên Tộc đại chấn, nhanh chóng thay đổi bại cục.

Cảnh tượng của một mảnh vỡ chiến trường khác.

Quanh thân Vương Lạc Thu tản ra phật quang màu vàng, tiên phong doanh tốt của Tiên Tộc lấy nàng làm trung tâm, mỗi

người đều bị kim quang bao phủ, trở nên anh dũng không sợ, nhục thân có thể so với Chiến Thần Phật, toàn bộ tiên phong doanh giống như một mũi tên nhọn xuyên thấu trận tuyến Ma tộc.

Lại trong khung cảnh chiến tranh, Vương Lạc Tĩnh suất lĩnh đại quân Trùng tộc của nàng, chính diện chống đỡ chủ lực Ma tộc. Chiến tuyến đầu tiên, vô số Trùng tộc và Ma tộc giống như máy xay thịt không ngừng thương vong, mà phía sau, lại có đại quân Trùng tộc cuồn cuộn không ngừng rong ruổi tới.

Ngoài ra, Quân Hạo thần tử cũng ở trong chiến tranh.

Thân hình của hắn ở trong chiến trường không ngừng du tẩu, kiếm thế sắc bén bá đạo lại không mất tiêu sái, chuyên chọn những tướng lĩnh Ma tộc ám sát, một kiếm đi xuống hào quang cửu châu.

Vương An Nghiệp thì càng khỏi phải nói.

Tru Tiên kiếm trận của hắn thích hợp dùng nhất là một đôi, dưới sự chủ trì của bốn thanh thần khí làm mắt trận, hàng vạn hàng nghìn phi kiếm xuyên qua giảo sát trên chiến trường, thu hoạch từng đội đầu của Ma tộc.

Trừ cái đó ra, Vương Tông An cùng bản mệnh linh thực Trường Sinh thụ của hắn kết thành phòng tuyến, ở phía sau cuồn cuộn không ngừng trị liệu cho các tướng sĩ Tiên Tộc, dần dần cũng xoay chuyển chiến cuộc.

Mà thủy kiếm Lưu của Vương Ly Dao, Băng Hỏa Cơ Giáp của Vương Ninh Hi, Thái Tử Khâu hóa thành Kim Mao Toan Nghê ở trên chiến trường va chạm lung tung, cũng đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Các lộ nhân mã còn lại biểu hiện cũng thập phần kinh diễm, tràng cảnh một đường thông quan mảnh nhỏ chiến tranh, thu hoạch các loại ban thưởng, mặc dù tốc độ nhanh chậm không đồng nhất, nhưng đều kiên định hướng Lam Thần Cung mà đi.

Cảnh tượng này khiến Chử Bằng khí linh vô cùng kích động, gần như không nhịn được muốn thét lên.

Quá kích thích rồi! Quả nhiên, Tiên Tộc ta rốt cục quật khởi!

Dường như nàng có thể đoán được tình cảnh Tiên Tộc trưởng thành, triệt để trục xuất Ma Tộc, cũng phản sát đại bản doanh của Ma Tộc Dị Vực.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Trong chủ tể ma điện.

Chúa Tể niết bàn ngồi trên bảo tọa, cực lớn uy mãnh, tựa như hung thú tuyệt thế, thân thể không còn thần thái như xưa, có vẻ hơi sa sút.

Dưới bậc thang, Chí Tôn Yểm đang cúi đầu, nhỏ giọng báo cáo tình huống mới nhất vừa mới tập hợp lại, đều là phản quân nào đó lại xuất hiện, ánh bình minh màu máu lại phát động mấy lần bạo loạn vân vân.

Trong mấy ngàn năm này, chúa tể Bàn Nhất một mực án binh bất động, chính là vì chuẩn bị cho kế hoạch của Nghệ Thần Cung, vì thế, cũng thủy chung không chịu tập trung lực lượng đi xử lý bình minh màu máu, chỉ sợ Tiên Tộc thừa dịp mình tấn công bình minh màu máu lặng lẽ đem Nghệ Thần Cung bắt lại, để hắn thất bại trong gang tấc.

Nhưng cũng vì vậy mà cho thời gian sáng sớm huyết sắc phát triển, để ánh bình minh huyết sắc dần dần thành khí hậu.

Cho tới bây giờ, đã đến bước gần như không thể với tới.

Chuyện này khiến nội tâm Chúa Tể Bàn Sơn càng điên cuồng, tình huống mất khống chế cảm xúc trở nên càng ngày càng bình thường.

Cũng bởi vậy, hiện giờ khi gặp mặt chúa tể bẩm báo chuyện này, trong lòng của Chí Tôn Yểm cũng thấp thỏm bất an, sợ sơ sẩy một chút sẽ rước lấy tai hoạ.

Nghe xong báo cáo, khí tức Chúa Tể Bàn Sơn càng âm trầm, giọng nói cũng càng lạnh lùng: “Bên phía Chúa Tể Thiên Yêu, tình hình bên kia ra sao rồi?”

Bản sao Tuyền Cơ Thần Cung cứ kéo dài mãi, chuyện Chúa Tể Bàn Bàn và Chúa Tể Thiên Yêu định ra tấn công Tiên Linh giới, đương nhiên cũng phải thất thố nhiều lần.

Một hai lần đầu, Chúa Tể Thiên Yêu còn có thể chịu đựng, nhưng theo số lần tăng nhiều, theo thời gian càng kéo dài, cảm xúc Chúa Tể Thiên Yêu cũng càng điên cuồng, lần liên lạc gần nhất đã hạ thông điệp cuối cùng, muốn Chúa Tể Bàn Bàn giao tọa độ hư không chân chính của Tiên Linh giới ra.

Nếu không, đại quân Chúa Tể Thiên Yêu sẽ trực tiếp rút lui, không quản tới chuyện này nữa.

Sắc mặt Chí Tôn Yểm cũng có chút khó coi, thấp giọng trả lời: "Thủ hạ đã nghĩ hết biện pháp trấn an, nhưng Chúa Tể Thiên Yêu vẫn chỉ chịu đợi chúng ta mười năm."

"Hừ! Tên khốn kiếp kia! Đường đường Chúa Tể mà ngay cả chút kiên trì đó cũng không có, không biết đại cục là gì." Chúa Tể sắc mặt âm trầm bất định, tâm trạng dần dần nóng nảy.

Trên thực tế, ở bên trong từng lần chịu thiệt, sự kiên nhẫn của bản thân chúa tể Bàn cũng đã sớm tiêu hao hầu như không còn, nếu không phải đem toàn bộ tiền đặt cược đều đặt ở trên kế hoạch của Côn Bằng Thần Cung, hắn cũng muốn xuất binh cùng huyết sắc bình minh cùng Tiên Giới triển khai huyết chiến rồi.

Là thành hay bại, trực tiếp thấy thật trên chiến trường.

Chí Tôn Yểm thấy Chúa Tể Bàn Bàn dường như càng táo bạo, vội vàng tung ra một tin tức tốt: "Chúa Tể, Chí Tôn Bệ ngạn vừa liên lạc với ta, Tiên Giới mở ra phó bản của Tuyền Cơ Thần Cung."

Theo tâm tình chủ tể càng ngày càng không tốt, Chí Tôn Yểm đã trở thành đại quản gia, ôm đồm rất nhiều chuyện phiền lòng, ngay cả liên lạc với Chí Tôn Khuyết cũng đã chuyển giao cho hắn.

Không có biện pháp, thật sự là bị lừa quá nhiều lần.

Nào có thể đoán được.

Chúa Tể Bàn nghe xong lời này, thần sắc lập tức tối sầm, gầm lên giận dữ: "Bao nhiêu lần, đây đã là bao nhiêu lần rồi? Cái tên rác rưởi Chí Tôn kia, ngay cả chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, uổng cho ta coi trọng cô ta."

Tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc quanh quẩn trong ma điện Chúa Tể, chấn động toàn bộ ma điện run nhè nhẹ.

Chí Tôn Yểm biết Chúa Tể đây là hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Thuộc hạ đã thông qua mạng lưới tình báo của bản thân tiến hành xác nhận, lần này hẳn là thật. Đám người Vương Thủ Triết đã tiến vào Tuyền Cơ Thần Cung."

Theo kế hoạch của Lam Thần Cung một lần lại một lần kéo dài, Chúa Tể Bàn Bàn tự nhiên không thể nào đặt tất cả hy vọng lên người Chí Tôn, bởi vậy, liền có đủ loại bố cục hậu chiêu.

Lời này vừa nói ra.

Chúa Tể Niết chợt giật mình, dường như không dám tin nhìn về phía Chí Tôn Yểm.

Chí Tôn Yểm vội vàng gật đầu, lần nữa xác nhận tính chân thật của tin tức.

"Ha ha ha ha ha! Được! Cuối cùng cũng chờ đến ngày này!!"

Ánh mắt Chúa Tể Bàn Hỏa bừng sáng, vẻ mặt vốn đen kịt lập tức biến mất không còn tăm hơi, toàn bộ ma đầu đều trở nên hưng phấn, bắt đầu cười điên cuồng, cười tới mức khuôn mặt vặn vẹo.

Đã bao nhiêu năm rồi! Chúa Tể Bàn Nguyên vì đại cục đã nhẫn nhịn bao nhiêu năm rồi!

Hắn chờ chính là cơ hội này!

Một cơ hội có thể làm hắn hoàn toàn trở mình, xoay chuyển toàn bộ cơ hội bất lợi!

…

Chương 157: Cánh cửa gõ giới! Tiên giới ta cũng có giới chủ.

…

Thí luyện của Tuyền Cơ Thần Cung vẫn đang tiếp tục.

Tuy rằng tiến độ của mọi người đều không chậm, nhưng chung quy đây là khảo nghiệm mà đại lão cấp giới chủ lưu lại, không phải chỉ hai ba chiêu là có thể giải quyết.

Đặt ở dĩ vãng, toàn bộ quá trình duy trì liên tục mấy chục năm, trên trăm năm cũng là bình thường.

Cũng trong cùng một khoảng thời gian.

Bên ngoài Tiên Linh giới giới vực.

mênh mông mênh mông, năng lượng cuồn cuộn trong hải dương hắc ám giống như không có giới hạn, như là triều tịch chập chùng, nơi xa ẩn ẩn lay động, tầng tầng lớp lớp, mơ hồ giống như ẩn giấu tồn tại khủng bố to lớn nào đó, làm cho người ta không tự giác nổi sởn tóc gáy.

Trong đó dễ thấy nhất, chính là một dị tộc tạo vật toàn thân u tối, tựa như quả cầu bình thường.

Hình thể của nó vô cùng khổng lồ, cho dù là toàn bộ thế giới Thần Võ ở trước mặt nó cũng nhỏ bé như một hạt cát.

Từng sợi xúc tu khổng lồ từ lỗ thủng tạo thành viên cầu thò ra, tràn vào hắc ám hải dương chung quanh, trong bóng tối khẽ chập chờn như rong biển, lộ ra vẻ quỷ dị mà dữ tợn.

Đây chính là ma điện của thiên yêu chúa tể khiến một số đại thế giới nghe tin đều sợ mất mật!

Ở chỗ sâu nhất trong ma điện của Thiên Yêu Chúa Tể.

Trên bảo tọa Chúa Tể có một ma vật khủng bố như do vô số xúc tu hắc ám quấn quýt mà thành.

Vô tận ma khí màu đen ở trên xúc tu phun trào, mỗi một tia, đều giống như từ năng lượng tà ác nhất, tối tăm nhất thế gian ngưng tụ mà thành. Những xúc tu này mấp máy, biến ảo,

không ngừng có tầng tầng tầng lớp lớp ảo ảnh hiện lên ở trong ma khí cuồn cuộn, tản ra khí tức tà quỷ lạnh lẽo vô tận mà hủy diệt tất cả.

Phía dưới bảo tọa đứng sừng sững một vị chí tôn Ma tộc.

Thân hình hắn cao lớn, hình thể khôi ngô, toàn thân đều tản ra khí tức lửa cháy vô cùng nóng cháy, uy thế cường thịnh như hỏa diễm ma thần viễn cổ, nhưng ở trước mặt thiên yêu chúa tể, lại có vẻ có chút gầy yếu.

Đây là một trong những tâm phúc dưới trướng Thiên Yêu Chúa Tể 【 Chí Tôn Ngục 】.

Giờ phút này, chí tôn ngục đang bẩm báo tình báo chúa tể Thiên Bàn gửi tới.

Sau khi hành động càng kéo dài, quan hệ hợp tác giữa Chúa Tể Thiên Yêu và Chúa Tể Bàn Bàn vốn không chặt chẽ, cũng dần dần xuất hiện vết nứt. Đến bây giờ hai vị Chúa Tể không tiếp tục liên hệ nữa, đều giao nhiệm vụ câu thông cho thuộc hạ dưới trướng.

“Khởi bẩm chúa tể.” Vẻ mặt Chí Tôn ngục cung kính: “Lần hành động này, chúa tể Bàn đã phát tới tọa độ cụ thể của lối vào Tiên Linh giới. Thuộc hạ đã kiểm tra qua, cách tọa độ chủ lực bộ đội của chúng ta cũng không xa.”

“Hừ!”

Giọng nói lãnh tà quỷ lạnh lẽo của Thiên Yêu Chúa Tể vang lên.

“Đám dân bản xứ Tiên Linh giới kia thật đúng là rất giỏi ẩn giấu. Tọa độ nhập khẩu ngay dưới mí mắt chúng ta, vậy mà tìm kiếm lâu như vậy cũng không phát hiện bọn họ.”

Chúa Tể Thiên Yêu từ khi tới ẩn nấp, đương nhiên không thể giao quyền chủ động vào tay Chúa Tể Bàn.

Hắn đã sớm phái ra đội trinh sát tìm tòi, mà bản thân hắn cũng không ít dùng lực lượng thần niệm kinh khủng để tìm tòi.

Nhưng không ngờ, cho tới tận bây giờ vẫn không tìm được cửa vào Tiên Linh Giới.

Có điều, trong đó cũng có nhân tố chiến thuật tối đen của chúa tể Bàn chơi đèn, bộ đội điều tra của thiên yêu đều là phạm vi lớn, dưới mí mắt ngược lại xẹt qua cỏ dại.

Nếu không, với tính cách của Chúa Tể Thiên Yêu, trong kế hoạch cứ lặp đi lặp lại như vậy, hắn đã dốc toàn lực xuất binh tấn công Tiên Linh giới, làm gì quan tâm Chúa Tể Bàn Bàn Như hắn nghĩ gì.

"Chúa Tể, thuộc hạ nguyện ý suất lĩnh bản bộ đảm nhiệm tiền phong!" Chí Tôn ngục chủ động xin lệnh.

Trong đôi mắt của hắn lóe ra quang mang nóng bỏng, nhìn có chút không kịp chờ đợi.

Làm tiên phong, thường thường có thể được phân chia càng nhiều chiến lợi phẩm, tại Thuận Phong cục, các đại chí tôn Ma tộc tự nhiên đều muốn giành lấy làm tiên phong.

Từ thái độ của bọn họ cũng có thể nhìn ra, một chi đại quân Ma tộc dưới trướng Thiên Yêu Chúa Tể, căn bản không để Tiên Linh giới vào mắt.

Một thế giới rách nát ngay cả giới chủ cũng không có, lấy cái gì ngăn cản đại quân Thiên Yêu bọn họ?

Tiềm phục hai ba ngàn năm, Chúa Tể Thiên Yêu tất nhiên đã sớm không kiềm chế nổi chiến ý hừng hực thiêu đốt, thấy thủ hạ chủ động thỉnh chiến, hắn ha ha ha cười một tiếng, âm thanh lạnh lẽo xưa nay cũng đột nhiên trở nên sục sôi: "Chuẩn! Toàn quân xuất kích, một đợt mở ra đại môn Tiên Linh Giới!"

Sau tiếng ra lệnh này.

Vài tòa cấm khu chí tôn dẫn đầu đẩy mạnh, sau đó là đại quân Thiên Yêu Ma tộc mênh mông vô bờ, như hải dương hắc ám!

Bọn họ là thế giới lược đoạt giả, hủy diệt giả, những nơi đi qua tất cả đều hóa thành tro tàn.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi trôi qua.

Ba vị chí tôn đảm nhiệm tiên phong dẫn bộ đi trước một bước đến điểm tọa độ.

Bọn họ đã sàng lọc qua nhiều lần vị trí tọa độ này, cho dù là hiện tại, nơi này thoạt nhìn cũng cùng Hắc Ám giới vực biển hòa làm một thể, bình thường không có gì lạ, hoàn toàn nhìn không ra nửa điểm dấu hiệu cửa vào.

Bất quá điều này cũng bình thường. Nếu không phải như thế, cũng không có khả năng giấu diếm bọn họ lâu như vậy.

Chí Tôn Ngục cùng hai vị Chí Tôn khác không chần chờ, lập tức bắt đầu liên thủ oanh kích khu vực này.

Từng đạo năng lượng ba động kinh khủng rơi vào tọa độ, tầng tầng lớp lớp sóng xung kích chấn động ra, hiệu quả ẩn tàng của trận pháp phòng hộ dần dần bị bong tróc ra, bất quá chỉ mấy canh giờ, thủ đoạn ẩn tàng của giới môn liền bị phá vỡ!

Một cánh cửa đồng cổ xưa vô cùng to lớn, được thời gian tẩy lễ càng thêm dày đặc pha tạp hiện ra trước mặt chúng ma.

Trong ánh mắt của Chí Tôn ngục lộ ra vẻ mừng như điên.

Hắn ta xuất thủ trước, một đạo hỏa diễm địa ngục ngập trời quét ra, tựa như một đầu Hỏa Long hung hăng đánh vào trên cửa lớn bằng đồng xanh.

Liệt diễm sáng rực hội tụ thành bó, không ngừng đánh thẳng vào cánh cửa đồng xanh khổng lồ, ý đồ muốn xông ra một cái động lớn trên cửa.

Hai vị chí tôn còn lại cũng thi triển thủ đoạn oanh kích cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Nhưng mà, cửa lớn thanh đồng chỉ run rẩy kịch liệt, ngay cả một mảnh vụn cũng không có nứt ra, khe cửa vẫn khép kín như cũ, không có chút ý tứ bị phá mở.

Cũng khó trách, Tiên Linh giới giới môn chính là Cổ Thần Bàn Cổ sau khi chết biến thành, có được đặc tính gần như không thể hủy diệt.

Ngay cả cường giả cấp chúa tể muốn đánh vỡ cũng không phải chuyện dễ.

Cũng chính vào lúc này.

Bên trong cánh cửa đồng lớn, đột nhiên có một đạo kiếm quang bắn ra.

Dường như nó không hề bị cánh cửa ngăn cách, chỉ chớp mắt đã xẹt qua hư không, cắt về phía chí tôn ngục đang vui vẻ nhảy.

Khí tức sắc bén kinh khủng ép thẳng đến, phảng phất dưới một kiếm liền có thể chém hắn thành hai nửa.

Chí Tôn Ngục thất kinh, đột nhiên lóe lên bay về phía sau, nhưng chung quy là chậm nửa nhịp, ngực bị kiếm quang sượt qua, nhất thời phun ra một đạo ma huyết!

Trong nháy mắt tiếp theo.

Chí Tôn Ngục từ ngoài mấy chục vạn dặm hiện ra thân hình, nhưng không đợi hắn buông lỏng một hơi, đạo kiếm quang kia cũng xuyên thấu không gian mà tới, kiếm quang băng lãnh thẳng tắp bổ về phía đầu hắn.

Làm sao có thể?!

Chí Tôn Ngục da đầu run lên, thân hình trong nháy mắt lần nữa hóa thành một đạo u ảnh liên tục lóe lên trong Hắc Ám Giới Vực, chật vật chạy trốn.

Hắn vừa chạy trốn, vẫn luôn chạy trốn đến bên ngoài mấy trăm vạn dặm, đạo kiếm quang kia mới rốt cục bởi vì kế tục vô lực tiêu trừ ở vô hình.

Mà toàn bộ quá trình, trên người Chí Tôn ngục có thêm ba vết thương hình cắt.

Năng lượng kiếm quang từ chỗ bị thương thấm vào, như giòi trong xương chạy loạn trong cơ thể hắn, không ngừng mở rộng thương thế, ngăn cản vết thương khép lại.

Chí Tôn ngục không thể không điều chuyển ma lực luyện ngục, đối kháng với năng lượng còn sót lại của kiếm mang, muốn đuổi đi.

Nhưng không ngờ kiếm quang lưu lại kinh khủng dị thường, hóa thành ngàn vạn mũi châm tàn phá bừa bãi trong cơ thể hắn.

“Hống! Chết tiệt! Đây là giới chủ, lực lượng của giới chủ!” Chí Tôn ngục kinh sợ không thôi, bất giác thất thanh gào thét.

Hắn kinh hãi, là vì trong Tiên Linh giới không ngờ lại có Giới Chủ tọa trấn, tức giận là tình báo của Chúa Tể Bàn Bàn đã lừa gạt bọn họ.

Sai mà không phán đoán sai, sao Chí Tôn ngục có thể tranh giành làm tiên phong?

Ít nhất, trong lòng hắn cũng sẽ có thêm vài phần cảnh giác, không đến mức còn chưa đối mặt đã phải chịu thiệt lớn như vậy! Vết thương trước mắt này mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của hắn phát huy.

Trước mắt, một thân sức chiến đấu của hắn ít nhất hao tổn ba thành!

Ngay lúc Chí Tôn Ngục chịu thiệt, hai vị Chí Tôn khác bởi vì chạy trốn hơi kịp thời một chút, chỉ là ăn chút thiệt thòi nhỏ.

Đợi sau khi thoát hiểm, ba vị chí tôn ở phương xa hội tụ một chỗ, biểu tình trên mặt đều trở nên hết sức khó coi.

Bọn họ không dám tới gần cửa lớn bằng đồng xanh nữa, chỉ có thể dừng lại ở vị trí khá xa, chờ đợi đại quân phía sau chi viện.

Rất nhanh.

Chúa Tể Thiên Yêu cũng nhận được tin chiến báo từ tiền tuyến, sau khi biết được trong Thanh Đồng Giới Môn sẽ có cường giả cấp giới chủ tọa trấn.

Tâm trạng vốn đang hưng phấn của y lập tức như bị người ta dội một chậu nước lạnh, cảm giác khó chịu đối với Chúa Tể Bàn cũng càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng mà, sự tình đến tình trạng bây giờ như vậy, hắn tất không có khả năng ở thời điểm cuối cùng lựa chọn rút binh, lập tức đành phải chậm lại thế công, bắt đầu tuần tự tiến lên, chuẩn bị sẵn sàng tiến hành một trận chiến lâu dài!

…

Mà cùng lúc đó.

Bên ngoài giới vực có tin tức đại quân Ma tộc tiến đến gõ cửa giới, cũng nhanh chóng truyền ra trong Tiên giới.

Dưới sự chỉ huy thống nhất của Tiên ủy hội, máy móc chiến tranh Tiên giới bắt đầu khởi động ù ù.

Căn cứ vào dự án chiến tranh, Tiên Đế các lộ xuất động trước, chạy tới 【Giới Thần Cương】 chống đỡ ngoại địch xâm lấn.

Các thế lực lớn cũng nhanh chóng tổ chức ra đợt quân lực đầu tiên, gấp rút tiếp viện về phía Giới Thần Cương.

Cùng lúc đó, các thế lực lớn còn có thể tiếp tục tổ chức đợt thứ hai, thứ ba và nhân viên hậu cần.

Tất cả nhân viên, vật tư, hậu cần, vào thời kỳ chiến tranh đều sẽ do Tiên ủy thống nhất chỉ huy, thống nhất điều hành, tình huống mặc dù khẩn cấp, nhưng vẫn đâu vào đấy.

Trong chiến tranh cấp bậc như vậy, cá nhân, hoặc là lợi ích của mỗi thế lực đều phải nhường vị trí cho lợi ích tổng thể, tất cả chỉ vì thắng được trận đại chiến Tiên Ma thứ năm này.

Tin tức như thế.

Đương nhiên cũng nhanh chóng truyền bá cho Ma tộc, rất nhanh đã lọt vào tai Chúa Tể Bàn La.

Trong chủ tể ma điện.

Chúa Tể trên bảo tọa quét sạch suy sút và cuồng bạo ngày xưa, thần sắc đáy mắt cũng khôi phục vẻ thâm trầm trước đó, chỉ ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt, vẫn cất giấu một chút cuồng nhiệt.

“Giới chủ? Kiếm quang!”

Nghe Chí Tôn Yểm báo cáo lại câu hỏi của Chúa Tể Thiên Yêu, một ánh mắt của Chúa Tể Bàn Bàn lướt qua khiến người ta sợ hãi.

“Quả nhiên như bản chúa tể dự liệu, Vương Thủ Triết kia trì hoãn lâu như vậy, mục đích chính là để Hồng Ám tích góp thực lực, đột phá trở thành giới chủ, tương kế tựu kế, dẫn bản chúa tể tiến vào Tuyền Cơ Thần Cung.”

Đây là một loại dự đoán xấu nhất mà Chúa Tể Bàn Bàn đã đưa ra sau nhiều lần chịu thiệt.

Mặc dù hắn vốn cảm thấy Hồng muốn đột phá Chí Giới Chủ gần như không có khả năng, nhưng sau khi chịu thiệt nhiều,

cho dù cảm thấy khả năng này cực thấp, nhưng hắn vẫn làm ra chuyện tương quan.

Chuyện cho tới bây giờ, đã chứng minh tính chính xác của hành động này.

“Chúa Tể anh minh!”

Đến lúc này, Chí Tôn Yểm cũng không thể không thừa nhận, chủ thượng của đợt này quả thực suy tính sâu xa.

Cho tới nay, Chí Tôn Yểm đều phản đối liên thủ với Chúa Tể Thiên Yêu, cho rằng như vậy có thể sẽ dẫn sói vào nhà.

Lại chưa từng nghĩ tới, thế cục lại sẽ phát triển đến tình trạng bây giờ.

Dưới tình huống này, nếu không có Chúa Tể Thiên Yêu đứng đầu kiềm chế Hồng ở phía trước, thế cục tiếp theo của Ma giới chỉ sợ sẽ trở nên thập phần bị động, thế cục cũng có khả năng hoàn toàn mất khống chế.

“Tình hình bên Chí Tôn Mính ra sao rồi?” Ánh mắt Chúa Tể Bàn Bàn càng thêm thâm trầm.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể triển khai hành động bất cứ lúc nào.” Chí Tôn Yểm báo cáo: “Hiện giờ, giới môn xảy ra dị động, Tiên Đế và cường giả các thế lực khắp nơi đều đang tiến về phía Giới Thần Khuyết. Mà Tuyền Cơ Thần Cung lại đang ở Nam Vực của Tiên giới, cách giới Thần Khuyết rất xa xôi, tạm thời phòng thủ trống rỗng, chỉ còn hai vị cường giả cấp Tiên Đế là Hạo Thiên Kiếm Đế và Tử Vi Tiên Đế tọa trấn.”

“Rất tốt. Thông báo xuống dưới, chúng ta phải thừa dịp Tiên giới còn chưa phản ứng lại, lập tức triển khai hành động.” Chúa Tể Bàn Bàn cười lạnh không ngừng: “Đám người Vương Thủ Triết đã tiến vào Tuyền Cơ Thần Cung, giờ phút này cho dù muốn lập tức rút lui cũng không kịp nữa rồi.”

“Vâng, Chúa Tể.” Chí Tôn Yểm nhận lệnh.

“Ngoài ra, lệnh cho các bộ lạc của ta lập tức hành động, tiêu diệt toàn bộ chiến trường Huyết Sắc Lê Minh, bảo bọn họ không thể ra tay, phòng ngừa phiền phức không cần thiết.” Chúa Tể Bàn lại trầm giọng hạ lệnh, giọng điệu trầm ổn thản nhiên, cứ như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

“Xin nhận lệnh!”

Thần sắc của Chí Tôn Yểm cũng hơi phấn chấn lên.

Chập Phục biệt khuất lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng thấy được hi vọng phá cục.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Bên trong Tuyền Cơ thần cung.

Trải qua một đoạn thời gian thăm dò, tình cảm mãnh liệt ban đầu đã biến mất, tiến độ phụ bản tiến công liền tự nhiên bắt đầu dần dần chậm lại.

Dù sao cũng không phải một hai ngày là có thể đánh xong, có gấp cũng vô dụng.

Vị trí Thần Cung này không gian vô cùng lớn, giống như là một thế giới hoàn chỉnh, cảnh tượng mảnh vỡ chiến tranh bên trong cũng nhiều vô số kể, giống như là một bảo khố cực lớn, thật vất vả mới có được cơ hội như vậy, tự nhiên là phải thăm dò nhiều hơn một phen.

Giờ phút này.

Trên mặt đất trong một sơn cốc phong cảnh tú lệ, chung quanh sương mù dày đặc, mờ mịt giống như tiên cảnh.

Trong cốc là một nơi bằng phẳng.

Một đống lửa đang hừng hực thiêu đốt.

Một đám người trẻ tuổi vây quanh đống lửa ngồi thành một vòng, đang vừa nghỉ ngơi ăn uống, vừa trao đổi trong khoảng thời gian này, từng người trải qua những bong bóng khí chiến tranh, tổng kết kinh nghiệm tác chiến.

“Vương Dần Hiên, ngươi có làm được không? Làm sao mài giũa mới đánh rớt năm mảnh vỡ chiến tranh?” Vương Quân Hà gặm một cái cánh phượng nướng, người nho nhỏ và cánh phượng khổng lồ tạo thành sự đối lập rõ ràng, hình ảnh tương đối có lực trùng kích.

Vừa ăn, nàng còn không quên mắng ca ca Vương Dần Hiên: “Ngươi đúng là không uổng phí xếp hạng Thần Khuyết sơ

khai cao như vậy, đừng để sơ xuất không tốt, đến cuối cùng ngay cả Tử Lộ tỷ tỷ nhà ta cũng không sánh bằng.”

Vương Dần Hiên cầm một ly trà yên lặng uống, không để ý đến Vương Quân Hà.

Gần đây hắn luôn là tâm thần không yên, chỉ sợ lão bà Chí tôn của mình vẫn chưa từ bỏ ý định, hiện tại nào còn tâm tư gì đi tranh thủ thành tích tốt?

Lần này, Vương Dần Hiên đầu tiên là hội hợp với đám người Cơ Thiên Dương, Vương Tống Nhất, sau đó, lại có một ít bằng hữu của Cơ Thiên Dương gia nhập đội ngũ.

Không bao lâu sau, Vương Quân Hà mang theo tùy tùng và Vương Cẩn Na, cũng chủ động tới hội hợp với Vương Dần Hiên, mục đích tự nhiên không cần nói cũng biết, chính là muốn tra xét tình hình quân địch, để tránh thua Vương Dần Hiên.

Nhưng không ngờ, thành tích của Vương Dần Hiên kém ngoài dự liệu của nàng, kém đến mức khiến nàng cảm thấy thắng cũng không có ý nghĩa gì.

Đột nhiên.

Đúng vào lúc này.

Đồng hồ của mọi người đều khẽ run lên, gần như đồng thời nhận được tin tức thông báo của “Vụ họp phụ bản”.

Chỉ thấy phía trên viết: “Bởi vì Ma tộc xâm lấn giới môn tạo thành thế cục rung chuyển, Kinh Tiên ủy sẽ nghiên cứu sau đó quyết định, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hành động của Lam Thần Cung lập tức hủy bỏ, sau khi tất cả mọi người kết thúc cảnh tượng chiến tranh lần này, lập tức đi tới tọa độ hội hợp, cũng rút lui tập thể!”

Sắc mặt mọi người đều đại biến.

Ma tộc xâm lấn giới môn, điều này sao có thể?!

“Từ bỏ hành động của Tuyền Cơ Thần Cung!” Vương Quân Hà cả kinh đến ngay cả cánh phượng cũng không gặm: “Ta đã đánh mười mấy mảnh vỡ bọt khí chiến tranh rồi, ta chuẩn bị tiến vào top 3!”

Đối với chuyện ma tộc xâm lấn giới môn, nàng ngược lại không có quá khẩn trương, cảm giác trời sập xuống có trưởng bối trong nhà chống đỡ, dù thế nào cũng không tới phiên nàng quan tâm.

Tất cả mọi người bắt đầu nhao nhao nghị luận, có tiếc hận, có sợ hãi, cũng có người nhíu mày giống như Cơ Thiên Dương, đáy mắt lộ ra vẻ lo âu.

Thật ra thời gian gần đây, chuyện Ma tộc xâm lấn Giới môn đã huyên náo ầm ĩ trong phạm vi Tiên giới.

Chỉ là mọi người ở trong Lam Thần Cung, đồng hồ cùng tin tức ngoại giới ngăn cách, chỉ có thể thông qua tháp tín hiệu bên trong tiến hành thông tin bên trong, lúc này mới không nhận được tin tức.

Da mặt Cơ Thiên Dương hơi run run.

Vốn lần này, sau khi hắn tập hợp đủ Vương Dần Hiên và Vương Quân Hà, đã chuẩn bị hành động dựa theo kế hoạch.

Chỉ là chuyện tới trước mắt, hắn vẫn có chút thấp thỏm bất an, trong lúc nhất thời vậy mà không dám triển khai hành động.

Nhưng hiện tại thông báo đột nhiên xuất hiện khiến trong lòng hắn vô cùng lo lắng.

Nếu như bỏ lỡ hiện tại, còn có thể tìm được cơ hội tốt hơn hay không? Vạn nhất cũng tìm không được cơ hội tốt như vậy thì làm sao bây giờ?

Làm!

Trong đôi mắt Cơ Thiên Dương xẹt qua một tia điên cuồng cùng quyết tuyệt.

Thần sắc hắn không thay đổi, âm thầm nháy mắt với mấy tên đồng bọn gian tế. Mấy người hiểu ý, đều tìm cớ lui về phía sau, lặng lẽ rời xa đống lửa.

“Mấy người các ngươi lén lén lút lút làm gì?”

Trực giác Vương Quân Hà cảm thấy Cơ Thiên Dương lòng dạ khó lường, không phải thứ tốt lành gì, bởi vậy một mực âm thầm lưu ý hành vi của hắn, nhìn thấy một màn này, nàng không khỏi nhíu mày quát.

Nhưng mà.

Nghe được một tiếng quát lớn này, động tác của Cơ Thiên Dương không chỉ không ngừng lại, ngược lại trong nháy mắt nhanh hơn.

Chỉ thấy tay hắn vừa lật, một hạt châu màu đen bỗng nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bị hắn bóp mạnh một cái, hung hăng bóp vỡ.

“Oanh” một tiếng.

Một cỗ lực lượng vô hình bỗng nhiên khuếch tán, trong chớp mắt bao phủ toà sơn cốc này, cùng với tất cả khu vực chung quanh.

Chỉ một thoáng, chung quanh yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe được.

Cùng lúc đó.

Cơ Thiên Dương lại móc ra một khối lệnh bài, cũng bóp nát nó.

Một đạo năng lượng màu đen nhanh chóng mãnh liệt từ trong đó tuôn ra, trong chớp mắt liền tạo thành một vòng xoáy không gian, tạo ra một thông đạo không gian tạm thời.

Lệnh mộ binh của Chí Tôn!

Đây là một trong những vật tư chiến lược đỉnh cấp của Ma tộc, chế tác khó khăn, số lượng thưa thớt, có thể tạo thành hiệu quả chiến thuật xuất kỳ bất ý.

Cái đồ chơi này ở Tiên Giới xem như khá nổi danh, đám người Vương Quân Hà, Vương Dần Hiên vừa thấy liền lập tức nhận ra, nhất thời sắc mặt đại biến, nhao nhao nhào về phía Cơ Thiên Dương.

Nhìn thấy một màn này, trong đám bạn của Cơ Thiên Dương có hai người lặng lẽ thu lại một tấm lệnh bài màu đen.

Hiển nhiên, bọn họ đều là nhân tuyển dự bị cho nhiệm vụ, để phòng ngừa Cơ Thiên Dương không đáng tin hoặc sớm thông địch.

Thậm chí, vì càng thêm ổn thỏa, trước khi đến Lam Thần Cung chấp hành nhiệm vụ, bọn họ căn bản không quen biết

nhau, càng không biết thân phận của đối phương là ai, chỉ thông qua mật văn âm thầm liên lạc.

Động tác và phản ứng của đám người Vương Quân Hà đã vô cùng nhanh chóng, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Ngay tại thời điểm bọn họ nhào qua.

Một bên khác của vòng xoáy màu đen, đã có một luồng ma ảnh vượt qua không gian lao tới.

Dáng người nàng nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, đầu mọc sừng, sườn mọc hai cánh, còn có một cái đuôi giống như rắn độc giơ lên, một cỗ uy áp vô hình mà cường đại gột rửa hiện trường, chấn động khiến tiên vụ chung quanh sôi trào lên.

Đây là…

Cường giả cấp Chí Tôn của Ma tộc!?

Mọi người đều đại kinh thất sắc.

Ở lúc mọi người không có lưu ý, hoặc là đều bị nàng hấp dẫn lực chú ý, một đạo tinh thần ánh trăng mịt mờ ở đỉnh đầu minh diệt quang ảnh chảy xuôi mà qua, lại lặng yên vô thanh vô tức biến mất vô tung.

Trong đám người, khiếp sợ nhất đương nhiên phải kể tới Vương Dần Hiên.

Người bên ngoài không biết Chí tôn điểu, nhưng Vương Dần Hiên đã giao lưu với nàng vô số lần, đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra hình thái của lão bà nhà mình!

Trong nháy mắt, không tin, đau lòng, thất vọng… Vô số cảm xúc phức tạp mãnh liệt tràn ngập đại não Vương Dần Hiên, khiến trong đầu hắn rối bời, căn bản không cách nào suy nghĩ bình thường.

Trong vô số cảm xúc phức tạp phức tạp này, chỉ có một ý niệm vô cùng mãnh liệt.

Toan Nghê Bảo!

Ngươi không nên tới!

Mà lúc này, ánh mắt của Chí Tôn Kỳ cũng quét tới, chạm vào Vương Dần Hiên.

Thần sắc đáy mắt nàng thẳng thắn mà tự nhiên, không có bất kỳ do dự nào, cũng không có chút thống khổ và bàng hoàng, phảng phất làm như không thẹn với lương tâm.

“Cung nghênh chủ thượng!”

Cơ Thiên Dương lúc này giống như dân cờ bạc đã được ăn cả ngã về không, hưng phấn đến toàn thân đều đang run rẩy.

Hắn lập tức nhào lên tranh công nói: “Thuộc hạ bắt được tất cả bọn Vương Quân Hà, Vương Dần Hiên! Bọn họ có thể đảm đương con tin và tấm chắn của chúng ta, có bọn họ trong tay, tăng thêm hệ số an ninh cho kế hoạch!”

…

Chương 158: Chúa Tể Bàn Bàn! Ngươi có gan tới đánh ta đi!

…

Chí Tôn Hải thản nhiên liếc mắt nhìn hắn ta một cái, sau đó nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người đám tiểu phản đồ đang vây quanh Cơ Thiên Dương.

Nàng hơi gật đầu, giống như có ám chỉ nói: "Người rất đủ, rất tốt, ngươi làm không tệ, miễn cho bản chí tôn lại tốn nhiều công sức hơn."

Được tán dương, Cơ Thiên Dương càng thêm kích động: "Đa tạ chủ thượng tán dương. Kính xin chủ thượng chỉ thị một bước hành động tiếp theo."

Đúng vào lúc này.

Vương Dần Hiên trong đầu hỗn loạn, cảm xúc có chút mất khống chế, vừa giận vừa sợ: "Tiêu Bảo, con có biết con đang làm gì không? Sao con có thể như vậy? Ta, Hi Nhi chúng ta làm sao bây giờ?"

"Đứng lại!"

Cơ Thiên Dương thấy vậy sắc mặt trầm xuống, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã lướt đến trước mặt Chí Tôn nghiên, bày ra bộ dáng trung thành hộ chủ, đưa tay ngăn trở Vương Dần Hiên đang phát điên, một quyền đánh vào bụng hắn.

"Ách!"

Vương Dần Hiên bất ngờ không kịp đề phòng, toàn thân chấn động, nhất thời đau đớn rên rỉ quỳ xuống đất.

Một màn này, làm cho đôi mắt của Chí Tôn khiếp sợ có chút dại ra trong chốc lát, chợt lộ ra một chút đau lòng.

Khi nàng kịp phản ứng, Cơ Thiên Dương lại mắng: "Vương Dần Hiên, ngươi đang nói lời thất tâm gì vậy? Cái gì mà bảo bối, cái gì mà chơi đùa, cái gì mà lộn xộn!"

Mấy tiểu đồng bọn phản đồ còn lại thấy thế cũng nhao nhao giơ chân lên, chuẩn bị cho Vương Dần Hiên một bài học hung

hăng, lấy lòng chủ thượng.

“Khốn kiếp, dám đánh anh ta!”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của Vương Quân Hà lập tức thay đổi.

Sự tức giận hừng hực trong lòng nàng bạo khởi, khí thế quanh thân nàng cũng theo đó ầm ầm bộc phát, năng lượng hai màu trắng đen tựa như gió lốc quét ra, tóc dài không gió tự động bay về phía sau.

Dưới cái nhìn của nàng, Vương Dần Hiên mặc dù khờ khạo ngu ngơ ngây ngốc, nhưng chung quy là ca ca của mình, nàng có thể trách móc, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ hắn!

Còn chưa đợi Vương Quân Hà động thủ.

“Oanh” một tiếng.

Cơ Thiên Dương bị một luồng ma khí màu đen ngưng tụ thành cự chưởng đánh bay ra ngoài, đập vào vách đá dựng đứng, tạo thành một cái hố sâu hoắm trên vách đá.

Mà ở nơi Cơ Thiên Dương bị đánh bay, ma khí quanh thân Chí Tôn Khuyết sôi trào, khí tràng toàn thân không biết từ khi nào trở nên khủng bố dị thường, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Thiên Dương cũng mang theo sát khí lạnh lẽo, giống như là một con sư tử cái bị chọc giận đến sởn hết cả gai ốc.

Hiển nhiên, một cái tát vừa rồi là nàng vỗ.

“Cái gì?!”

“Sao, sao lại như vậy?!”

Mấy tiểu đồng bọn phản đồ kia ngây người tại chỗ, nguyên một đám giống như chim cút bị dọa đến run lẩy bẩy, căn bản không rõ đến tột cùng xảy ra tình huống gì.

Đây là chủ thượng xuất thủ đánh trượt sao?

Làm sao lại đánh bay Thiên Dương lão đại?

Ngay cả Vương Quân Hà đang chuẩn bị ra tay cũng ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời có chút không hiểu được rốt cuộc nữ Ma tộc chí tôn này đang làm cái quỷ gì.

“Khụ khụ khụ!”

Trong không gian tĩnh mịch, từ trong hố truyền ra tiếng Cơ Thiên Dương ho khan kịch liệt.

Qua một hồi lâu, Cơ Thiên Dương tu vi đã tiến vào Đại La cảnh hậu kỳ chật vật bò từ trong hố ra, ánh mắt hoảng sợ bất an nhìn về phía Chí Tôn Tầm: “Chủ, chủ thượng, ngài, ngài đây là… Đây là…”

Hắn không rõ, chính mình đến tột cùng làm sai chỗ nào, rõ ràng chọc cho chủ thượng tức giận như thế. Ngài nói cho ta biết, ta sửa còn không được sao?

Lúc này, Vương Quân Hà, Vương Cẩn Na, Vương Tống Nhất, Trần Tử Lộ mấy người cũng phản ứng lại, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Vương Dần Hiên bảo vệ hắn, đồng thời dùng ánh mắt kinh ngạc lại cảnh giác nhìn về phía Chí Tôn Câm.

Tuy rằng một chưởng vừa rồi của Chí Tôn Côn Bằng xác thực là báo thù cho Vương Dần Hiên, nhưng hành động này thật sự quỷ dị, bọn họ đều không rõ Chí Tôn Côn Bằng rốt cuộc chuẩn bị làm gì.

Vương Tống đưa tay đỡ Vương Dần Hiên lên, trong ánh mắt nhìn về phía hắn lại không tự giác lộ ra một tia hồ nghi, ánh mắt mang theo suy nghĩ.

Bảo bối Côn Bằng? Hi Nhi?

Cái tên Đào Ngột Bảo này, hắn nghe có chút quen tai, giống như lúc nào đó nghe huynh đệ say rượu lải nhải.

Về phần Hi Nhi, hắn tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Con gái bảo bối của huynh đệ nhà mình ơi!

Chỉ là tuy Hi Nhi là đích trưởng nữ của Vương thị quý giá, nhưng từ trước đến nay vô cùng khiêm tốn, chưa từng công khai lộ diện ở bên ngoài, ngay cả tộc nhân cũng không biết mẫu thân nàng là người phương nào.

Trong lúc riêng tư, mỗi khi các tộc nhân ít suy đoán, cảm thấy hơn phân nửa tiểu tử thối Vương Dần Hiên này là do tiểu tử thúi Vương Dần này lưu lại sau khi lang thang bên ngoài, sau khi bị lão tổ gia gia biết được thì vào gia phả.

Nhưng ngày thường Vương Bội chơi đùa cùng Vương Dần Hiên, phần lớn tộc nhân đều không quen biết.

Nhưng vấn đề là, huynh đệ nhà mình và Chí Tôn Khuyết nhắc nhở cái gì?

Đợi đã!

《Bảo Tranh》, Hi Nhi… 《Bảo Tranh》?

Khó, chẳng lẽ là…

Con ngươi Vương Tống Nhất chợt phóng đại.

Một vệt khiếp sợ cùng ngốc trệ dần dần hiện lên trong đáy mắt của hắn, khiến vẻ mặt của hắn thoạt nhìn có chút ngốc nghếch.

Không phải chứ… không phải chứ… không phải như tưởng tượng của ta chứ? Vương Dần Hiên, tên chó chết nhà ngươi có muốn chơi dữ dội như vậy không?!

“Khụ khụ!”

Vương Dần Hiên ho khan hai tiếng, đôi mắt lướt qua vẻ thống khổ cùng khó hiểu, gắt gao nhìn chằm chằm Chí Tôn Khuyết, phảng phất như đang đợi đáp án của nàng.

Chí Tôn Côn Bằng thu liễm tức giận, chậm rãi đi về phía trước, nhìn chăm chú vào Vương Dần Hiên.

Chợt, đuôi nàng vụt vụt ngoắt lên, như một mũi tên nhọn đâm thẳng vào đầu Vương Dần Hiên. Tốc độ của nó cực nhanh, khiến người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Mà Vương Dần Hiên chỉ là hơi sửng sốt trong chớp mắt, lại không có bất kỳ trốn tránh cùng trốn tránh, mà là ngây người tại chỗ, trong ánh mắt lộ ra một vòng thoải mái cùng giải thoát.

Như vậy cũng tốt… Như vậy cũng tốt.

“Keng!”

Cái đuôi của Chí Tôn Hình Vanh, giống như im bặt dừng lại trước trán Vương Dần Hiên một tấc, đầu đuôi run nhè nhẹ.

Nàng nhíu mày hừ lạnh: “Hừ, thằng ngốc, vì sao không trốn?”

Trong mắt Vương Dần Hiên hiện lên một chút chua xót: “Như vậy… ít nhất không cần phải trải qua cảnh vợ con trở mặt, thê ly nữ tán nữa. Hơn nữa những năm gần đây, ta thẹn với ngươi và Tinh Bảo quá nhiều. Có thể chết ở trong tay ngươi, coi như là trả lại một phần nợ.”

“Chỉ là đáng tiếc… nợ Tinh Bảo đã không trả lại, chỉ có thể kiếp sau trả lại cho nàng.”

“Hừ! Tên ngốc này, ngay cả mạng ngươi cũng có thể không cần, tại sao không thể tin tưởng ta chứ?” Chí Tôn Giác khẽ hừ một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất mãn.

Vương Dần Hiên ngây dại.

Ngay lập tức, một cỗ vui mừng mãnh liệt chiếm đầy vẻ mặt của hắn: “Lão, lão bà… Ngươi, ngươi… Ngươi tới là…”

Hắn lắp bắp nói không nên lời.

“Cút sang chỗ khác đi, đừng gây thêm phiền phức cho ta.” Chí Tôn Toan Nghê hung hăng nhìn chằm chằm hắn ta, lập tức xoay người nhìn về phía đám tiểu phản đồ bọn Cơ Thiên Dương.

“Vâng vâng vâng vâng, Quắc Bảo lão bà ngươi bận rộn, tùy ý ngươi.” Vương Dần Hiên lập tức tươi cười rạng rỡ lui xuống.

Bị Chí Tôn Côn Bằng trừng mắt như thế thì hắn xem như đã hoàn toàn sống lại, tất nhiên là Chí Tôn Côn Bằng nói cái gì thì chính là cái đó.

Một màn như vậy.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều trợn mắt há hốc mồm.

Cơ Thiên Dương cùng một đám tiểu phản đồ càng như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, ngây ra như phỗng, toàn thân run rẩy không thôi.

Bọn họ nghe được cái gì? Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Nếu như con mắt cùng lỗ tai của bọn họ không xảy ra vấn đề gì, chuyện này, quả thực chính là chuyện lớn!

Mà đám bạn đồng hành phe ta, phản ứng cũng không tốt hơn bọn họ ở chỗ nào, cả đám đều trừng to mắt, há to miệng, giống như là đã trải qua một loại xung kích tinh thần mãnh liệt nào

đó, mắt thường có thể thấy được máy nhảy vọt trong não bộ, rơi vào đờ đẫn.

“Ngây ra đấy làm gì, không nghe Tỳ Hưu Bảo nhà ta phân phó sao?” Vương Dần Hiên lúc này đã không còn lo lắng nữa, vội kéo đám bạn đi sang bên cạnh: “Tới đây, đến đây, theo ta cùng ra bên cạnh đợi đi, đừng quấy rầy lão bà của ta.”

Bị kéo đi một đoạn, Vương Quân Hà mới giật mình tỉnh lại, chỉ vào Chí Tôn Khâu Bằng lắp bắp hỏi Vương Dần Hiên: “Vương Dần Hiên, Chí Tôn Côn Bằng là lão bà của ngươi?”

Kết quả này, quả thực chính là đang khiêu chiến cực hạn trong não nàng.

Ca ca ngu ngốc nhà mình, thế mà lại có một chân với Chí Tôn Côn Bằng đại danh đỉnh đỉnh?

Không, Hi Nhi đã lớn như vậy rồi, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện có thể làm được, có trời mới biết đã có bao nhiêu chân rồi.

“Cái gì mà “bà xã của ngươi”? Phải gọi là chị dâu.” Vương Dần Hiên đắc ý cho nàng một cú nổ, “Lúc trước là lão tổ gia gia yêu cầu giấu diếm việc này, cho nên trong gia tộc chỉ có một nhóm nhỏ người biết. Sau này chúng ta hẳn là không cần ẩn hôn nữa. Vương Quân Hà, sau này ngươi gặp bảo bối của nhà ta, cũng đừng không biết lớn nhỏ.”

“Cái gì?” Vương Quân Hà vừa sợ vừa giận: “Ta là em gái ngươi, ngươi ngay cả ta cũng giấu?”

“Đây là chủ ý của lão tổ gia gia, liên quan gì đến ta?” Vương Dần nhún vai, ra vẻ ta không cõng nồi, “Có lẽ lão tổ gia thấy ngươi quá ngây thơ, không đáng tin.”

Vương Quân Hà tức giận đến trợn trắng mắt, liên tục giơ chân: “Vương Dần Hiên, ngươi nói đi, ngươi nói xem, ngươi còn có bao nhiêu chuyện gạt ta?”

“Hắc hắc, vậy thì nhiều rồi, sau này ngươi sẽ từ từ hiểu.” Vương Dần Hiên lộ ra vẻ mặt thần bí khó lường, “Một nam nhân thành thục, nhất định sẽ có rất nhiều bí mật đào móc không hết.”

“Xì!”

Vương Quân Hà trợn trắng mắt với hắn, không để ý đến hắn nữa, mà là nhìn về phía chị dâu mới, không, là lão tẩu tử mới quen… Chuẩn bị lẳng lặng xem nàng biểu diễn.

Lúc này.

Đám người Cơ Thiên Dương cũng dần dần phục hồi tinh thần lại.

Trong đó làm "Tâm phúc ái tướng" sắc mặt Cơ Thiên Dương trắng bệch, ngữ khí run rẩy: "Chủ, chủ thượng… Chúng ta sai rồi, chúng ta không nên đánh Dần Hiên công tử."

"Lần này là chúng ta sai rồi."

Mấy tên đồng bọn phản đồ còn lại cũng đều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Kỳ thật, bọn họ giờ phút này tuy rằng sợ tới mức cả người cứng ngắc, linh hồn run rẩy, nhưng cũng là cảm thấy oan uổng cùng biệt khuất từ tận đáy lòng.

Chủ thượng à, ngài muốn chơi trò gì với Dần Hiên công tử cũng được, muốn thế nào cũng đều là chuyện của ngài, nhưng ngài đừng liên quan đến chúng ta nha!

Ngài lên tiếng sớm một chút, để cho chúng ta có chút phòng bị cũng được a, chúng ta có thể coi như không nhìn thấy toàn bộ!

Việc này đã bị náo loạn…

"Hừ! Các ngươi thành thật một chút, chưa hẳn đã không có đường sống." Chí Tôn Tỳ Hưu hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên, từng luồng ma khí ngưng tụ thành bó buộc, trói từng tên đồng bọn phản đồ lại, tạo thành tư thế trói gô lại.

Trong đó, phần đuôi của Ma Khí Thằng Xà, còn nhét vào trong miệng bọn họ, để cho tất cả bọn họ câm miệng.

"Ô ô!"

Cơ Thiên Dương thống khổ giãy dụa một cái.

Tuy hắn cảm thấy mình bộc phát toàn lực, chắc có thể tránh thoát, nhưng hắn vốn không dám phản kháng.

Đùa chắc, chơi trò gì trước mặt một vị chí tôn Ma tộc cũng đều là tự tìm đường chết.

Cho đến lúc này, Cơ Thiên Dương thật sự có chút bội phục lão đại Vương Dần Hiên trên danh nghĩa của hắn, đây là bản lĩnh nghịch thiên gì, thậm chí ngay cả chí tôn Ma tộc cũng có thể làm được…

Nghe khẩu khí, tựa hồ còn sinh con?

Cơ Thiên Dương hắn cũng tự nhận là tiểu bạch kiểm có mị lực rồi, nhưng so sánh với Vương Dần Hiên, quả thực chính là cặn bã.

Xử lý xong tất cả, Chí Tôn Khuyết lại móc ra một tấm lệnh bài.

Lệnh bài đen nhánh như mực, tản ra khí tức cường đại mà thâm trầm, tối nghĩa mà huyền diệu, phảng phất ẩn chứa thiên địa chí lý.

Đây là một 【Lệnh triệu hoán Chúa Tể】.

Cho dù là ở Ma tộc, đây đều là vật vô cùng trân quý, luyện chế phải trả giá rất lớn.

Chỉ cần khoảng cách không quá xa, tỷ như thế giới thần võ đến Tiên Giới xa như vậy, sử dụng lệnh triệu hoán Chúa Tể này là có thể mở ra một thông đạo không gian nối thẳng với Ma Điện chúa tể, để Chúa Tể Ma Tộc giá lâm.

Nhìn thấy thứ này, thần kinh mọi người lập tức căng thẳng, cả đám đều trở nên vô cùng khẩn trương.

Bất quá Chí Tôn Khuyết cũng không khởi động lệnh triệu hoán của Chúa Tể, mà móc ra một quả cầu đen. Sau khi quán thâu năng lượng, không gian phía trước quả cầu đen có chút rung chuyển, hư ảnh của Chúa Tể Bàn Bàn trống rỗng hiện ra.

Thân hình khổng lồ mà uy nghiêm kia, cho dù vẻn vẹn chỉ có một hư ảnh, khí tràng vẫn vô cùng khủng bố.

Trong nháy mắt này, đám người Vương Dần Hiên, Vương Quân Hà, Vương Tống Nhất, Vương Cẩn Na đều khẩn trương đến mức thiếu chút nữa không thở nổi, giống như một hư ảnh không có bất kỳ năng lượng nào, đều tạo thành áp lực vô cùng lớn đối với bọn họ.

Bọn họ theo bản năng muốn cướp đường mà chạy, nhưng đều lựa chọn tin tưởng Vương Dần Hiên, cũng tin tưởng con dâu

Vương thị mà lão tổ gia gia công nhận.

Giữa không trung, hư ảnh khổng lồ của Chúa Tể Bàn Như có thể nhìn thấu không gian này, ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn trường.

Hắn cũng không để ý những con kiến hôi trên hiện trường này, ánh mắt cuối cùng dừng ở lệnh triệu hoán chí tôn và chúa tể, cực kỳ hiếm có bình thản khen ngợi: "Chí Tôn Côn Bằng, lần này ngươi làm rất tốt, lập tức khởi động lệnh triệu hoán của chúa tể, bản chúa tể đã không kịp chờ đợi muốn giá lâm thần cung Lâm Tri."

"Bái kiến Chúa Tể." Chí Tôn Khuyết thi lễ một cái thật sâu, ngữ điệu có chút thâm trầm: "Trước khi động thủ, ta muốn nhờ ngài nghe một lời của ta."

Sắc mặt Chúa Tể Niết Bàn trầm xuống, trong lòng có một cơn tức giận nóng nảy không nhịn được dâng lên.

Nhưng mà, hắn vẫn cưỡng chế kiềm chế lại cảm xúc: "Nói!"

Dù sao, hiện tại Lệnh triệu hoán của Chúa Tể trong tay Chí Tôn Khuyết, dựa vào thư từ, hắn cũng không có khả năng can thiệp vào việc khống chế hành động của Chí Tôn Khuyết.

"Chúa Tể, Vương Thủ, Thủ Triết lão tổ từ trước đến nay đều tính toán không bỏ sót. Hắn mưu đồ mấy ngàn năm, bố trí bên trong Tuyền Cơ Thần Cung tuyệt đối không đơn giản. Cho dù ta triệu hoán ngài tới đây, phần thắng của ngài chỉ sợ cũng không đủ ba thành." Giọng Chí Tôn thản nhiên: "Ta đề nghị ngài từ bỏ hành động lần này, mà ta sẽ thương nghị với Thủ Triết lão tổ, thả ngài và Ma tộc nguyện ý đi theo ngài rời khỏi Tiên Linh Giới, mà ta cũng sẽ đi theo ngài khai thác lãnh địa mới ở thế giới Dị Vực."

"Còn nữa, ngươi cũng đừng có vận dụng hậu chiêu ẩn núp, toàn bộ đám tiểu phản đồ này đã bị ta khống chế, bọn chúng không lật nổi sóng gió đâu."

Nghe những lời này.

Tức giận, từng chút từng chút một leo lên khuôn mặt Chúa Tể Bàn.

Nghe đến cuối cùng, chúa tể Bàn Nộ cười, biểu cảm trên mặt đã trở nên thập phần đáng sợ: "Thủ Triết lão tổ? Tốt, tốt! Chí Tôn Khuyết à, Chí Tôn Khuyết, ngươi quả nhiên phản bội bản chúa tể! Buồn cười, buồn cười, huyết mạch phản đồ quả thật không thể tin!"

Nửa câu đầu, Tôn Chí Tôn Khuyết mặt không biểu tình, nhưng nghe đến nửa câu sau, sắc mặt của nàng thoáng cái thay đổi: "Chúa Tể, ngài có ý gì?"

"Có ý gì? Đương nhiên là nói ngươi cũng giống tên bỉ ma chí tôn kia, là kẻ phản bội trời sinh." Trong mắt hư ảnh chưởng giáo Bàn Bàn tràn ngập vẻ điên cuồng, trêu tức và đùa cợt.

"Làm sao có thể?" Vẻ mặt của Chí Tôn Linh Giác vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt tràn đầy khó có thể tin: "Không phải ngươi nói, mẫu thân của ta bị "Hồng" giết chết sao, lúc báo thù cho nàng ta ngươi còn bị thương sao?"

"Thật không? Có lẽ là chúa tể kia lừa ngươi." Giọng nói âm trầm của chúa tể lộ ra vẻ đùa cợt: "Tình huống thật sự là năm xưa chí tôn chơi gái đê tiện ma không để ý tới tín nhiệm và bồi dưỡng của ta, âm thầm cấu kết với Vô Cực Tiên Đế, mưu đồ phản bội. Đáng tiếc, cô ta thất bại, cho nên bị bản chúa tể nuốt trọn! Chậc chậc, linh hồn và máu thịt của mẫu thân ngươi đúng là mỹ vị."

"Cái gì!?"

Chợt nghe tin dữ kinh thiên như thế, Chí Tôn Khuyết như gặp phải trọng kích, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, đại não cũng trống rỗng.

Nàng lảo đảo lui lại mấy bước, cả người đều trở nên lung lay sắp đổ, phảng phất sau một khắc sẽ chống đỡ không nổi ngã xuống.

Vương Dần Hiên vừa đau lòng vừa nôn nóng, vội vàng tiến lên đỡ lấy vợ, dịu dàng an ủi: "Tiêu Bảo, đừng trúng quỷ kế của con chó chúa tể kia là hắn cố ý kích thích cô, khiến cô ghê tởm. Để cô mất khống chế cảm xúc, dụ dỗ cô bóp nát lệnh triệu hoán của chúa tể, triệu hắn tới báo thù."

Dứt lời, Vương Dần Hiên vì muốn chuyển sự chú ý của Chí Tôn Nang đã trực tiếp phun về phía Chúa Tể Bàn: "Lão chó

nhà ngươi, cách không sủa loạn có năng lực gì? Ngươi có bản lĩnh thì bò qua đây, bảo Dần Hiên gia gia của ngươi dạy cho ngươi cách làm ma."

"Linh! Vương thị chó con, ngươi có gan thì bóp nát Triệu Hoán Lệnh của chúa tể, bản chúa tể sẽ qua đây xoa nắn ngươi." Chúa tể giận dữ cười, trực tiếp đứng lên với Vương Dần Hiên, tựa hồ cũng muốn chọc giận Vương Dần Hiên.

"Ngươi cho rằng ta ngốc à! Ngươi có bản lĩnh thì tự bò tới đi, không có bản lĩnh thì đừng ép." Vương Dần Hiên tiếp tục phun, ý đồ quấy rối thế cục.

Dù sao Chúa Tể Triệu Hoán Lệnh trong tay lão bà, Chúa Tể căn bản sống không qua được, phun thì phun, hắn còn có thể cắn mình sao?

Thật ra, bây giờ hắn đang kéo dài thời gian, chờ chỉ thị của lão tổ gia gia. Nếu lão tổ gia gia thật sự bố trí và cạm bẫy chi tiết, nắm chắc giết chết Chúa Tể Bàn, vậy thì nghĩ cách dụ hắn lại đây.

Ngược lại, chỉ phun quang là xong.

Bất quá, trong lòng Vương Dần Hiên kỳ thật cũng mơ hồ có chút lo lắng. Vừa rồi lão bà cũng nói bên này có bố trí cùng cạm bẫy, chúa tể Bàn Dã vẫn là một lòng một dạ nghĩ tới, hơn phân nửa hắn đối với bố trí của mình cũng có tự tin, sợ là sẽ không dễ đối phó.

Một người một Chúa Tể cứ như vậy ngươi tới ta tới đó phun lên, những người khác ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Đột nhiên.

Chúa Tể Bàn xịt người nói một hồi, dường như cuối cùng đã đợi được thời cơ nào đó, vẻ mặt giận dữ phẫn nộ thu lại, thần sắc đột nhiên trở nên dữ tợn, phát ra một tràng cười gằn khiến người ta sởn gai ốc: "Ồ, nếu tên chó con nhà ngươi thành tâm mời, vậy bản Chúa Tể sẽ tới gặp ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng chạy trốn."

Vừa mới nói xong.

Hạp cốc cách đó không xa, bỗng nhiên có sóng năng lượng kinh khủng ầm ầm bộc phát.

Trên bầu trời, một vòng xoáy không gian to lớn nhanh chóng hình thành, trung tâm vòng xoáy tràn đầy thâm trầm u thúy hắc, tựa như nối liền với vực sâu vô tận, làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

"Không tốt!" Sắc mặt Chí Tôn liễn lần nữa đại biến: "Có người khởi động lệnh chiêu binh của Chúa Tể!"

Rất hiển nhiên, Chúa Tể Bàn đã sớm âm thầm chuẩn bị hậu chiêu, cùng Vương Dần Hiên phun cho nhau cũng là để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nhân cơ hội này mà bắt đầu sử dụng hậu chiêu, khởi động lệnh chiêu binh của Chúa Tể.

Nghĩ thông suốt điểm này, sắc mặt Chí Tôn Khuyết lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Cũng chính vào lúc này.

Hai ma trảo to lớn từ trong vòng xoáy duỗi ra, xé ra bên ngoài, trong nháy mắt xé rách không gian vòng xoáy mở rộng ra một vòng, đầu chúa tể Bàn Vĩ vô cùng hung lệ kia, theo một tiếng cười quái dị từ trong vòng xoáy dò xét tới: "Chí Tôn Côn Bằng, Vương thị chó con, các ngươi không nghĩ tới chứ?"

"Bản Chúa Tể đã sớm hoài nghi con tiện ma tên Chí Tôn kia không thích hợp, sao lại để hậu chiêu trong tầm mắt nàng ta được?"

Nhìn thấy một màn này, Vương Dần Hiên trực tiếp trợn tròn mắt.

Đại ca, chúng ta phun một hơi vào văn minh internet đã xong việc, ngài thật sự chạy theo dây điện thoại tới đây sao?

Có cần phải táo bạo như vậy không?

…

Chương 159: Khổ tu hiệu quả của Kim Thiềm đạo thư ba ngàn năm

…

Chí Tôn bễ nghễ nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt cũng đại biến.

Nàng rốt cuộc bất chấp thống khổ vì nhận giặc làm cha, màng màu đen vỗ cánh, thân hình trong nháy mắt phóng lên tận trời, trong chớp mắt liền xuyên thấu không gian, xuất hiện ở phía trước vòng xoáy không gian kia.

Ma thể của nàng trong nháy mắt nhanh chóng bành trướng biến lớn, trong chớp mắt đã biến thành trạng thái chí tôn ma khu đỉnh thiên lập địa.

Cùng lúc đó.

Một bộ Chí tôn ma giáp kiểu dáng phức tạp lại tinh xảo bao trùm bên ngoài thân thể của nàng, trong lòng bàn tay của nàng cũng xuất hiện một thanh ma tiên đen kịt nặng nề.

Hai kiện trang bị này đều tản ra uy thế kinh khủng, ma khí nồng đậm khuếch tán ra, làm cho ma uy của nàng vốn đã tăng lên đến cực hạn càng thêm nghiêm túc, uy phong lẫm liệt, giống như một Viễn Cổ Ma Thần nào đó giáng lâm.

Hai kiện trang bị này đều là Chí tôn ma khí.

Trong đó, chuôi ma tiên này tên là Ám Ảnh Tài Quyết, là vũ khí nguyên bản của nàng, uy năng thập phần cường đại.

Dưới uy thế bộc phát, Chí Tôn Khuyết không nói hai lời, giơ phán quyết bóng đen lên hung hăng đánh về phía Chúa Tể Bàn.

Một kích này, xen lẫn phẫn nộ, khủng hoảng, cùng với hận ý thiêu đốt đến tận cùng kia.

Nhiều năm qua, Chúa Tể Bàn Trị lừa gạt khiến cô cực khổ.

Chỉ cần nghĩ đến mình nhiều năm như vậy đều nhận giặc làm cha, không chỉ sai lầm coi Hồng là kẻ thù, còn thay kẻ thù chân chính làm nhiều chuyện như vậy, nàng liền cảm giác vô cùng thống khổ, vô cùng hối hận.

Nàng ta không biết tại sao Chúa Tể Bàn lại sau khi giết chết mẫu thân, còn đem mình tiếp về Ma Điện Chúa Tể nuôi dưỡng, nhưng nàng ta biết, với thái độ của Chúa Tể Bàn Đối với cái chết của mẫu thân nàng ta, làm như vậy chắc chắn sẽ không phải là bởi vì hối hận, chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Nhưng điều này không quan trọng.

Thù giết mẹ không đội trời chung, hôm nay, nàng sẽ báo thù cho mẫu thân!

Chỉ một thoáng.

Ám Ảnh phán quyết hóa ra tầng tầng lớp lớp bóng roi, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thể, biến thành một đạo bóng roi cự đại ầm ầm phóng tới.

Chỗ bóng roi đánh tới, sóng chấn động tinh thần cường đại kích động lên, uy thế kinh khủng phảng phất có thể tuỳ tiện đánh nát tinh thần.

Từ uy thế của một kích này cũng có thể thấy rõ ràng, mấy ngàn năm qua Chí Tôn Tầm cần cù tu luyện Kim Thiềm Đạo Thư hạ quyển, tuyệt đối không phải là đang hư độ quang âm.

Chú ý tới uy thế của đòn này, ngay cả Chúa Tể Bàn Dã vẫn đang hưng phấn cũng hơi ngẩn ra, kinh ngạc "Ồ" một tiếng.

Hắn lập tức thu hồi lòng khinh thị, thần sắc đáy mắt cũng ngưng trọng thêm một vòng.

Nghênh đón bóng roi đánh tới, một trảo toàn lực đánh ra.

Trảo ảnh khủng bố quét ngang giữa trời, mang theo năng lượng hỗn độn hùng hậu bá đạo, uy thế khiến người ta sợ hãi, phảng phất như có thể nghiền nát mọi thứ của thế giới.

Trong chớp mắt, bóng roi và trảo ảnh liền lăng không đụng vào nhau.

"Ầm ầm!!"

Trong tiếng va chạm kịch liệt, năng lượng phong bạo khủng bố ầm ầm nổ tung, không gian chung quanh trong khoảnh khắc sụp đổ.

Ở trung tâm, có một cái lỗ màu đen giống như một vết thương quỷ bí đáng sợ, dữ tợn.

Sóng năng lượng vô hình điên cuồng quét qua chung quanh, giống như sóng thần càn quét, cuồng phong qua cảnh, những nơi đi qua tiên vụ nồng đậm như thực chất nhất thời bị cưỡng ép xua tan, toàn bộ thiên địa đều thanh tẩy.

Đám thanh niên Vương thị trong hạp cốc thấy thế trong lòng hoảng sợ, vội vàng phủ phục xuống đất, tránh né xung kích.

Chỉ tội nghiệp những tiểu đồng bọn phản đồ bị Chí Tôn Khuyết khống chế kia, không thể động đậy cũng không cách nào vận chuyển huyền khí, từng tên trực tiếp bị cuốn bay ra sau, hung hăng nện ở trên vách đá, đụng ra từng cái hố.

Cái này cũng phải thua ở trong Côn Bằng Thần Cung, mật độ năng lượng cùng không gian kiên cố nơi này đều vượt xa ngoại giới, lúc này mới khiến cho lực phá hoại của chiến đấu giữa các đại lão bị giới hạn trong phạm vi nhất định.

Nếu không phải như thế, tồn tại đẳng cấp này giao thủ sinh ra dư âm, tất nhiên sẽ tạo thành không gian nghiền nát, thiên hà đoạn lưu, thế giới sụp đổ, tựa như diệt thế, tuyệt đối không thể chỉ là loại trình độ này.

Trên bầu trời.

Cảm nhận được lực phản chấn to lớn từ trong ma tiên truyền đến cùng với năng lượng phản phệ, Chí Tôn Tỳ Hưu sắc mặt trắng nhợt, thân thể Chí Tôn ma to lớn hóa lập tức bay ngược ra ngoài.

Chí Tôn Ma Giáp trên người tuy thay nàng ngăn cản đại bộ phận trùng kích, nhưng lực phản chấn còn lại vẫn làm cho toàn thân nàng chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là bị thương chút ít.

Điều này cũng khó trách, tuy trong mấy năm nay thực lực của Chí Tôn pham tăng lên rất nhiều, nhưng vẫn trong phạm vi mười chín bậc, vẫn không thể đánh đồng với Chúa Tể Bàn.

Cho dù bây giờ thương tích của Chúa Tể Bàn Nguyên không nhẹ, trạng thái còn chưa tới đỉnh phong cũng vậy.

Bất quá, Chí Tôn Côn Bằng đối với chuyện này sớm đã dự liệu, cho dù thân thể Chí Tôn ma bị chấn bay ra ngoài, sắc mặt cũng không có chút biến hóa nào.

Bởi vì trong nháy mắt này.

Nàng sớm đã chuẩn bị tốt chiêu thứ hai, dĩ nhiên đã ra tay!

Đó là kỹ năng chiêu bài của nàng - Cừu hận lồng giam.

Đây là một kỹ năng có thể nói là xảy ra rất nhiều chuyện xưa, hoặc là có thể nói là sự cố.

Trong nháy mắt.

Lực lượng pháp tắc mạnh mẽ lấy điểm làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, trong chớp mắt đã bao phủ hệ số không gian của Chúa Tể Bàn và khe hở không gian kia.

Dưới tác dụng của vách lồng giam uốn éo vô hình, người Chúa Tể bị nhốt lại như đột nhiên bị lau mất, quỷ dị tới mức khiến người ta run sợ.

Nhưng một màn bình tĩnh này, lại vẻn vẹn duy trì một cái chớp mắt.

Sau một cái chớp mắt.

“Oanh oanh oanh!!”

Vách tường nơi lồng giam cừu hận vô hình vô chất bắt đầu run rẩy kịch liệt, ngay cả toàn bộ không gian xung quanh cũng run rẩy theo, phát ra tiếng kẽo kẹt không chịu nổi gánh nặng.

Hiển nhiên đây là lực lượng Chúa Tể Bàn Trung phát động công kích đối với Cừu Cừu Tù Lung.

Ba hơi thở!

Chỉ trong thời gian ba hơi thở ngắn ngủi.

Toà tù lung do lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành này vỡ ra từng khúc, hóa thành hư vô.

Khe hở không gian giống như thế giới vết thương, cùng với chủ tể bàn chui ra nửa người, lần nữa xuất hiện ở trước mặt Chí Tôn Côn Bằng.

Vẻ mặt của nó méo mó dữ tợn, ánh mắt đỏ tươi nhìn về phía Chí Tôn bễ nghễ, vẻ mặt phẫn hận và oán độc, hiển nhiên là

hận Chí Tôn tới tận xương tủy.

“Tiện Ma, ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của bản chúa tể…”

Chúa Tể nhe răng cười vươn tay phải, chuẩn bị ra tay với Chí Tôn Toan Nghê.

Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ.

Đột nhiên.

Sau lưng Chúa Tể Bàn Sơn, một ánh sáng lạnh lẽo như ánh trăng sao lóe lên, một bóng dáng nữ tử cao ráo mỹ lệ đột nhiên xuất hiện.

Nàng kia có một mái tóc bạc sáng bóng như ánh trăng, dung mạo tinh xảo, lỗ tai hơi nhọn, trong tay ngọc thon dài nắm nhẹ một cây thần trượng giống như cành cây khô, đôi mắt đẹp thanh tịnh sáng ngời, hiện ra ánh sáng long lanh tựa như lưu ly.

Một bộ Tinh Thần Thần Giáp vô cùng hoa lệ, vô cùng tinh xảo bao trùm thân thể của nàng, phác họa ra dáng người ngạo nhân của nàng, cũng đem khí chất xuất trần thoát tục của nàng phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn.

Nàng này, đương nhiên là Tinh Trần công chúa đi theo Chí Tôn Tẫn ẩn núp tới đây.

Nàng một mực âm thầm bảo vệ bản mạng chiến hữu phòng ngừa vạn nhất, mà hiện tại vạn nhất đã tới, nàng tự nhiên phải ra tay.

Nàng cũng không nói nhảm, vừa mới xuất hiện đã giơ thần trượng khô vinh trong tay lên.

Lực lượng bàng bạc như biển lớn tràn vào thần trượng.

Trên cành cây giống như nhánh cây khô của Thần Trượng bỗng nhiên có lục ý bắn ra, mấy phiến lá xanh nho nhỏ mở rộng mà ra.

Trong nháy mắt.

Khí tức mà Khô Vinh Thần Trượng tản mát ra liền biến đổi, đột nhiên từ khô héo tĩnh mịch biến thành sinh cơ phồn thịnh nồng đậm đến đáng sợ.

Lực lượng pháp tắc vô hình vô chất cũng theo đó mãnh liệt tuôn ra, như thiểm điện bao phủ chúa tể Bàn Lạc vào trong đó.

Chỉ một thoáng.

Một màn cực kỳ quỷ dị kinh khủng xuất hiện.

Chúa Tể trên người bỗng nhiên tràn ra một đóa hoa hồng kiều diễm như máu, sau đó là đóa thứ hai, đóa thứ ba, đóa thứ tư… điên cuồng lan tràn.

Gần như chỉ trong chớp mắt, đóa hoa hồng kiều diễm ướt át đã phủ kín nửa thân người Chúa Tể Bàn Bàn nhô ra khỏi vòng xoáy không gian.

Những đóa hoa kiều diễm này điên cuồng hấp thu máu thịt và sinh cơ của Chúa Tể, tham lam mà hung dữ. Chúng nó tùy ý mà vui vẻ sinh trưởng, nở rộ, thể hiện huyết sắc yêu kiều của mình.

Mà tương ứng, bên ngoài ma thể tối tăm bóng loáng của chúa tể Bàn Bàn, hùng tráng không gì sánh được, cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên pha tạp tái nhợt, giống như năng lượng sinh mệnh trong cơ thể hắn đều biến thành chất dinh dưỡng, tẩm bổ đóa hoa huyết sắc càng kiều diễm.

Là vũ khí cấm kỵ của Tinh Trần nhất tộc, uy năng của Khô Vinh Thần Trượng mạnh hơn nhiều so với thần khí cấp Tiên Đế bình thường, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó chủ yếu ẩn chứa uy năng của hai phương diện.

Thứ nhất là “Khô”, đối ứng khô héo, tàn lụi, tử vong, có thể làm sinh mệnh sinh cơ của thực vật đoạn tuyệt, trong khoảnh khắc khô héo điêu linh, mai một thành bột mịn.

Hai là “vinh”, tương ứng với sinh cơ, có thể hấp thu sức mạnh sinh mệnh của huyết nhục, cho đến khi lực lượng sinh mệnh trong cơ thể bị nhắm vào tiêu hao hết, sinh cơ đoạn tuyệt.

Hai loại pháp tắc lực lượng này đều thập phần bá đạo lại khó có thể khống chế, không để ý còn dễ dàng thương tổn bản thân, nhưng uy lực cũng là thật sự mạnh.

Hai cái tương hợp, uy năng càng thiên biến vạn hóa, có thể chơi ra rất nhiều loại hoa văn bất đồng, phải xem người sử dụng có thể khống chế được hay không.

Lúc trước, Tinh Trần công chúa đối phó Ma Thần Thực Vương cấp hai chạm mạnh chính là pháp tắc "Khô", mà hôm nay, dùng chính là "Vinh" chi pháp tắc.

Để đảm bảo uy lực của một chiêu này có thể đạt tới thực tại, Tinh Trần công chúa không chỉ lựa chọn đánh lén, lựa chọn thời cơ ra tay cũng thập phần xảo diệu, khiến chúa tể Bàn Kết rắn chắc thừa nhận toàn bộ lực lượng pháp tắc.

Chúa Tể Bàn Pháp phản ứng cực nhanh.

Cơ hồ là lập tức, hắn liền cảm nhận được thân thể biến hóa, sắc mặt trong khoảnh khắc đại biến.

Cho dù là kiến thức của hắn rộng rãi, cũng chưa bao giờ thấy qua lực lượng pháp tắc quỷ dị mà khủng bố như thế.

"Grào!"

Hắn tức giận gầm lên một tiếng, hình vẽ dấy lên một luồng ma diễm bám vào bên ngoài thân thể, đốt cháy tất cả những bông hoa ký sinh dính đầy dơ bẩn kia.

Nhưng mà.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Công chúa Tinh Trần vung tay phải lên, sức sống vốn nồng đậm của Khô Vinh Thần Trượng đột nhiên biến thành khí tức tĩnh mịch đáng sợ.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Chỉ thấy trên người Chúa Tể Bàn Sơn, những đóa hoa xinh đẹp dồi dào sinh cơ kia đồng loạt trì trệ, màu máu nhanh chóng thối lui như thủy triều, trong giây lát ảm đạm điêu linh, hóa thành vẻ tịch mịch tái nhợt, tản mát ra khí tức bi thương nồng đậm.

Đây là hoa tĩnh mịch, cũng là một trong những năng lực kinh khủng của Khô Vinh Thần Trượng.

Khi công chúa Tinh Trần vừa mới đến Tiên Linh Giới, còn không thể hoàn toàn thi triển ra uy năng Khô Vinh Thần Trượng, chỉ có thể đơn giản thô bạo dùng lực lượng pháp tắc oanh tạc, nhưng theo gần ba ngàn năm chăm chỉ khổ luyện, thực lực của nàng bạo tăng một mảng lớn, nắm giữ cùng hiểu

biết đối với Khô Vinh Thần Trượng cũng sâu hơn rất nhiều, đã có thể triệt để phát huy ra uy năng pháp tắc của Khô Vinh Thần Trượng.

Gần như chỉ trong chớp mắt, bên ngoài thân thể Chúa Tể đã phủ kín đóa hoa tĩnh mịch lạnh lẽo.

Bọn chúng dồn dập nổ tung, lực lượng tử tịch lạnh lẽo tịch mịch hóa thành vô số cây châm cùng lưỡi đao sắc bén, tấn công về phía Chúa Tể.

Nếu chỉ một đóa hoa tĩnh mịch thôi e uy lực chỉ đủ gãi ngứa cho Chúa Tể.

Nhưng ngàn vạn đóa hoa tĩnh mịch đồng thời bùng nổ, theo hiệu ứng liên miên không dứt, không ngờ lại khiến nửa người Chúa Tể Bàn lõm xuống, máu thịt be bét.

Bị lực lượng tử tịch xâm nhập vào, huyết nhục phụ cận vết thương không ngừng trở nên trắng xám, xám xịt, đây là dấu hiệu bị lực lượng tử vong pháp tắc ăn mòn, bộ dáng nhìn cực kỳ thảm thiết.

“Ngao ~”

Chúa Tể Bàn Pháp phẫn nộ gầm thét, giọng nói đầy đau đớn.

Hắn vốn cho rằng, lần này truyền tống tới đây, nhất định có thể nhanh chóng thu thập Chí Tôn Khuyết, khống chế toàn trường, sau đó lại ung dung ứng phó đủ loại bố trí của Vương Thủ Triết và hắn.

Nhưng Chúa Tể, tuyệt đối không ngờ tới.

Hắn lúc này vừa mới thò ra nửa thân thể, liền đã gặp phải đả kích mãnh liệt liên miên bất tuyệt, hơn nữa, rõ ràng thật đúng là làm cho các nàng bị thương!

Nhưng trước mắt, cho dù Chúa Tể Bàn Khống có tức giận, lại gào thét thì công chúa Tinh Trần và Chí Tôn Tủng cũng sẽ không nuông chiều hắn.

Liếc mắt nhìn nhau, hai cô gái dường như lòng có linh tê cùng tiến lên, liên thủ quần chiến với Chúa Tể.

Hai người bọn họ quá quen thuộc lẫn nhau, hơn nữa kinh nghiệm liên thủ chiến đấu vô cùng dồi dào, cộng thêm có thần

khí và thần giáp, trong lúc nhất thời vậy mà thật sự tạm thời ngăn chặn Chúa Tể Bàn Bàn.

Có thể thấy được gần ba ngàn năm nay các nàng chăm chỉ khổ luyện cỡ nào.

Đương nhiên, trong quá trình này, thần giáp của các nàng cũng đã lập được công phu hiển hách.

Bộ Ma Thần Giáp của Chí Tôn Côn Bằng tên là Ảnh Ma Thần Giáp, chính là một kiện Chí Tôn Ma Khí có liên quan đến Ám Ảnh Pháp Tắc.

Đây là một trong những phần thưởng mà Vương Dần Hiên thu hoạch được khi hoàn thành nhiệm vụ Chí Tôn Khuyết.

Khi đó, kết tinh của tình yêu hai tộc Tiên Ma là 【Vương Bội Bội】 được sinh ra, hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ chi nhánh của Tiêu Sắt đã hoàn thành.

Ban thưởng thần khí trong ban thưởng, được Vương Dần Hiên yêu cầu thay thế thành một kiện chí tôn ma khí thích hợp Chí Tôn Khuyết.

Sau đó, không ngờ hệ thống lại thật sự mang tới cho hắn.

Chẳng qua lần đó, hệ thống cũng hiếm khi giải thích nguyên nhân trong đó. Vương Dần Hiên thông qua nhiệm vụ cứu thế, hệ thống sẽ đạt được đại lượng tạo hóa chi lực trong thiên đạo Tiên Linh giới, vận dụng những tạo hóa chi lực này, có thể vơ vét bảo vật thất lạc trong phạm vi Tiên Linh giới.

Mà Ảnh Ma Thần giáp này rõ ràng chính là bảo vật của một chí tôn Ma tộc nào đó lưu lại trong mấy ngàn vạn năm qua.

Cách lục soát tìm kiếm này so với trực tiếp dùng tạo hóa chi lực hợp nhất thì có lợi hơn nhiều.

Chỉ tiếc, vơ vét bảo vật cấp bậc tương ứng, cần tạo hóa chi lực tương ứng, mà tạo hóa chi lực thu hoạch phi thường khó khăn, bằng không, Vương Dần Hiên sẽ cảm thấy mình so với An Nghiệp lão tổ càng am hiểu nhặt rác hơn.

Vì không nặng bên này nhẹ bên kia, dẫn phát gia đình mâu thuẫn.

Tương tự, Vương Dần Hiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh công lược Tinh Trần công chúa, cũng đem thần khí ban thưởng đổi thành thần giáp thích hợp Tinh Trần công chúa, chính là 【Tinh Thần Thần Thần Giáp】 nàng mặc trên người hiện tại.

Khi lục soát về, Tinh Thần Thần Thần Giáp vẫn là một kiện tàn phá.

Bất quá, hệ thống hao phí đại lượng Tạo Hóa chi lực chữa trị cho nó, hơn nữa còn đặc biệt tiến hành sửa đổi nhất định, làm cho nó trở nên càng thêm phù hợp với dáng người của Tinh Trần công chúa.

Một màn ổn định thế cục như vậy, đương nhiên là nhìn thấy nhiệt huyết sôi trào của đám người trẻ tuổi phía bên ta, huyết mạch sôi trào, lúc trước bởi vì chúa tể đánh giá trên trời mà tạo thành cảm giác sợ hãi cũng bởi vậy mà biến thành hư không.

Chỉ có Vương Dần Hiên vẫn im lặng không nói.

Hắn biết hai lão bà của mình rất lợi hại, trên lý luận hẳn là có vinh dự. Nhưng các lão bà quá lợi hại, trong cuộc sống cũng là bất tiện khắp nơi.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, trong quá trình chiến đấu, một khi không kiềm chế được sức mạnh, hậu quả tương đối nghiêm trọng.

Ngoài ra, mọi người cùng nhau tâm bình khí hòa nói chuyện thì còn tốt, nhưng nếu như nói tới cọng lông, vậy cũng là một hồi tai nạn.

Mà lúc này.

Bởi vì đại lượng tiên vụ màu trắng vốn quanh quẩn trong không gian bị dư âm chiến đấu tách ra, ánh mắt mơ hồ bởi tiên vụ bao phủ nên cũng trở nên rõ ràng, hết thảy mọi thứ đều trở nên nhìn không sót thứ gì.

Một vị nam tử tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, đang né tránh sóng xung kích cũng theo đó hiện ra trước mắt mọi người.

“Quyền Thiên sư huynh, sao huynh lại ở đây?” Vương Quân Hà nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: “Ta nhớ huynh đi một tuyến đường khác, đi cùng với bọn Vô Vọng sư huynh…”

Người tới chính là Thiên Thần Tử tiếng tăm lừng lẫy của Thái Thượng Thần Cung.

Đây là một vị thần tử rất có ý vị truyền kỳ. Trước khi Vương thị phát động nội quyển, ông ta đứng thứ nhất bảng đương đại, hơn bảy mươi vị trên bảng lịch sử, có thể nói là nhất thời phong quang vô hạn.

Mà Vương Quân Hà làm nửa đồ đệ của Thái Thượng Tiên Đế, tự nhiên cũng ở trong nhóm nói chuyện phiếm của thế hệ trẻ của Thái Thượng Thần Cung, ngày thường cũng không ít giao tiếp, vẫn tương đối quen thuộc.

Thấy Vương Quân Hà chuẩn bị đi qua.

Vương Cẩn Na đột nhiên kéo nàng lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Quyền Thiên Thần Tử với ánh mắt sắc bén: “Quyền Thiên, vừa rồi là ngươi triệu hoán Chúa Tể Bàn đến?”

Nàng đã quan sát xung quanh, ngoại trừ Quyền Thiên ra, chung quanh không nhìn thấy bất cứ bóng dáng của một vị Thần tử nào. Điều này tuyệt đối không bình thường!

“Cái gì?” Vương Quân Hà giật mình, mở to mắt nhìn Thiên Thần Tử, dường như không dám tin: “Không thể nào, Quyền Thiên sư huynh nhà chúng ta ôn nhuận khoan hậu, không có khả năng phản bội Tiên Tộc.”

“Ha ha!”

Vương Tống vừa nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Hắn làm ra vẻ đã nhìn thấu tất cả, trong ánh mắt nhìn về phía Quyền Thiên Thần Tử đã tràn đầy lạnh lẽo: “Có phải là phản đồ hay không, không thể chỉ nhìn biểu hiện ngày thường. Quyền Thiên, sau khi ngươi bóp nát Triệu Hoán Lệnh của Chúa Tể mà không rửa sạch được sao? Trên người có một nỗi căm ghét của Chúa Tể!”

Sắc mặt Quyền Thiên Thần Tử hơi đổi, lập tức vô thức ngửi ngửi trên người mình.

Nhưng mới làm được một nửa, hắn đột nhiên dừng lại, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm: "Vương Tống Nhất, ngươi lừa ta?"

"Lừa cái gì mà lừa? Nếu ngươi dám đứng ra phản bội Tiên tộc, đương nhiên nên chuẩn bị tâm lý tương ứng." Vương Tống Nhất bình tĩnh nói: "Huống chi chung quanh đây chỉ có một thần tử ngươi, không phải ngươi thả chúa tể vào, còn có thể là ai?"

Đến lúc này, mọi người cho dù phản ứng có trì độn, cũng có thể xác định Quyền Thiên Thần Tử chính là phản đồ của Tiên Tộc.

Vương Quân Hà mở to hai mắt, trong ánh mắt nổi lên một tia mê mang cùng thống khổ: "Quyền Thiên sư huynh, ngươi ngươi… Ngươi vì sao… Ngươi là vì cái gì? Ngươi là đại sư huynh của Thái Thượng Thần Cung chúng ta, tất cả mọi người đều rất tôn kính ngươi."

"Đại sư huynh? Tôn kính!!?" Quyền Thiên Thần Tử nghe vậy, nụ cười trên mặt bỗng nhiên trở nên vặn vẹo.

Cho đến bây giờ, hắn cũng lười che giấu, trên mặt có thể nói là dữ tợn: "Có lẽ, ta đã từng rất được tôn kính, nhưng hiện tại, lại có mấy người sẽ đem ta để vào mắt? Ta liều mạng đuổi theo, liều mạng đuổi theo, kết quả cũng chỉ là ba mươi sáu vị tổng bảng lịch sử Thần Cáo bảng thôi!"

"Sư tôn kia của ta buồn cười, từ nhỏ đã nói cho ta biết, bảo ta tu luyện cho tốt, nói ta là truyền nhân y bát của hắn, tương lai nhất định là chủ nhân của Thái Thượng Thần Cung. Nhưng theo Vương thị quật khởi, thứ hạng của ta rớt xuống ngàn trượng, sư tôn liền tuyệt khẩu không nhắc tới chuyện truyền thừa đế ấn nữa, cho dù ta hỏi, cũng luôn để ý tới hắn."

"Nếu chỉ như vậy thì thôi, những ngày ở trận chung kết Thần Cáo bảng, ta khẩn cầu sư tôn giúp ta đổi một bản 【Đạo cải tinh hoa】, nhưng sư tôn lại nói cho ta biết tài nguyên trong tay khẩn trương, phải ưu tiên cung ứng cho thế hệ trước trùng kích Tiên Đế, sau này hắn nhất định sẽ chuẩn bị thay ta."

"Kết quả thì sao, Vương Quân Hà ngươi làm nũng với sư tôn, hắn quay đầu đổi một chi cho Trần Tử Lộ."

Càng nói biểu lộ trên mặt của Quyền Thiên Thần Tử càng khó coi, trên người cũng dâng lên một cỗ oán niệm nồng đậm.

“Không phải như vậy…” Vương Quân Hà gấp đến độ dậm chân: “Thái Thượng gia gia vẫn luôn chú ý đến ngươi. Sau Thần Cáo bảng, lão nhân gia ông ấy không phải cũng mượn ta một bản cải biến tinh hoa của lão tổ gia gia sao?”

“Vậy thì có ích lợi gì?” Vẻ mặt của Quyền Thiên Thần Tử vặn vẹo, ánh mắt cũng dần dần trở nên điên cuồng: “Trong mắt hắn, ta ngay cả một ngón chân của Vương Quân Hà ngươi cũng không bằng, thậm chí, ngay cả những thứ rác rưởi như Trần Tử Lộ, Khương Vô Vọng này, đều leo đến trên đầu ta. Vì sao? Cũng bởi vì Trần Tử Lộ là tùy tùng của ngươi! Mà Khương Vô Vọng lại quỳ xuống ôm đùi Vương An Nghiệp!”

Vương Quân Hà vẻ mặt lo lắng và thống khổ.

Nàng còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị Vương Cẩn Na kéo lại: “Quân Hà, ngươi nói nhảm với loại phản đồ Tiên Tộc tâm trí này nhiều như vậy làm gì? Chuyện đã đến nước này, thảo luận đúng sai còn có ý nghĩa gì?”

“Cẩn Na cô cô.” Vương Quân Hà ủy khuất đến nước mắt rơi xuống: “Con, con thật khó chịu.”

“Không sai. Chuyện đã đến nước này, vốn không có gì đúng sai đáng nói.”

Nhìn thấy vẻ mặt này của Vương Quân Hà, Quyền Thiên Thần Tử bật cười một tiếng, biểu tình trên mặt ngược lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Đến lúc này, hắn cũng không cần phải tiếp tục che giấu nữa.

Y nhìn lên Chúa Tể trên bầu trời, ánh mắt hưng phấn: “Chỉ có Chúa Tể vĩ đại mới có thể cho Tiên giới một con đường sống. Hắn hứa hẹn, đợi chiến tranh thắng lợi, sẽ vạch ra một địa bàn lớn cho chúng ta tự trị, mà ta chính là chủ nhân tương lai của Tiên giới, sẽ đi theo Chúa Tể chinh chiến thế giới Dị Vực! Ta sẽ giữ mạng của Thái Thượng Lão Quỷ, để hắn biết rõ, hắn có mắt mà không tròng, hắn sai đến mức nào!”

“Ngươi, ngươi khốn kiếp!”

Rốt cuộc Vương Quân Hà nổi giận, một cỗ khí tức kinh khủng bỗng nhiên từ trên người nàng bay lên.

Dáng người của nàng dần dần thẳng tắp, mái tóc đầy đầu dài ra phía sau, cũng không ngừng chuyển hóa giữa trắng và đen, cho đến khi định cách thành trắng như tuyết.

Khí chất cả người nàng cũng theo đó trở nên thần thánh trang trọng, như tiên như thánh.

Đây là 【Tiên Ma Cửu Biến đệ lục biến】 【Thánh Tiên Biến】.

Cùng lúc đó.

Trong tay cô xuất hiện một thanh đao.

Đó là một thanh đao vô cùng khốc huyễn.

Trên thân đao quấn quanh hai màu hoa văn hắc bạch phức tạp, hoa văn màu trắng tản ra tiên linh chi khí phiêu dật nhẹ nhàng, hoa văn màu đen tản ra ma sát chi khí âm lãnh dày nặng, cả hai dây dưa truy đuổi lẫn nhau, chuyển hóa dung hợp lẫn nhau, khí tức huyền ảo vô cùng, tựa như ẩn chứa pháp tắc chi lực cực kỳ mạnh mẽ nào đó.

Cây đao này tập kết tài liệu cao cấp nhất của hai tộc Tiên Ma, được chưởng lệnh giới của Vương Thủ Triết bảo vệ, do Nam Minh Tiên Đế và Hồng liên thủ dốc hết tâm huyết đúc thành, chế tạo riêng cho Vương Quân Hà, là một thần khí cực kỳ hiếm có được sinh ra ở đương đại.

Vương Quân Hà đặt cho nó một cái tên rất trung nhị —— 【Tiên Ma Trảm Thần Đao】.

“Quyền Thiên, ta muốn thay Thái Thượng gia gia thanh lý môn hộ.”

Đôi mắt hà hà của Vương Quân trợn tròn, trong ánh mắt phảng phất ẩn chứa lửa cháy hừng hực.

Một đao chém ra.

Đao mang kinh khủng tung hoành mà ra, phảng phất ở trong thiên địa cắt ra một đạo khe rãnh, không thể địch nổi hướng quyền thiên giết tới!

...

Chương 160: Nguyên Âm? Dần Hiên gia gia ngươi, đã giúp ngươi ăn trước rồi!

…

Thần sắc của Quyền Thiên Thần Tử biến đổi, Thái Thượng Huyền Khí quanh thân lưu chuyển cực nhanh, trong tay hắn đã có thêm một thanh 【Đạo Huyền Kiếm】.

Đây là một thanh nửa bước thần kiếm.

Trong lịch sử dài đằng đẵng của Thái Thượng Thần Cung, đại đa số tình huống thanh kiếm này đều được coi trọng nhất, có khả năng nhất kế thừa sự sử dụng của Thần tử, địa vị trong Thái Thượng Thần Cung cực kỳ đặc thù.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đạo huyền kiếm này chính là Thái tử lệnh của Thái Thượng Thần Cung.

Quyền Thiên Thần Tử tay cầm đạo huyền kiếm, huyền khí dâng trào quanh thân, trong phút chốc tựa như cùng thiên địa vũ trụ hòa thành một thể.

Hắn nhẹ nhàng chém ra một kiếm, quanh thân lập tức xuất hiện cảnh tượng bảy ngôi sao hư ảnh.

Đây là Ngọc Xu Thất Tinh nổi tiếng nhất Tiên Giới. Bọn chúng sắp xếp theo hình dạng cố định, kết nối với nhau như có một loại dây ràng buộc vô hình nào đó, từng đạo huyền diệu khó giải thích từ trong đó tỏa ra, bị hấp dẫn dung nhập vào trong Đạo Huyền Kiếm.

Một kiếm này, như Thiên Hà chảy ngược, như dải lụa vô song.

“Oanh!”

Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang và đao mang đã hung hăng va chạm với nhau.

Sóng xung kích năng lượng kinh khủng ầm ầm nổ tung, trong nháy mắt quét qua, chấn cho không gian chung quanh vặn vẹo kịch liệt, mơ hồ xuất hiện từng tia rạn nứt.

Phải biết rằng, đây chính là ở trong Tuyền Cơ Thần Cung, sự vững chắc của không gian vượt xa bên ngoài gấp trăm lần,

chiến đấu giữa Đại La cảnh bình thường căn bản không đủ để lay động không gian này.

Có thể thấy được một kích này của bọn họ, chẳng những đã vượt xa uy lực Đại La cảnh, thậm chí vượt qua lực lượng tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh bình thường.

Dưới lực phản chấn cực lớn.

Toàn thân Quyền Thiên Thần Tử chấn động, trong miệng tràn ra một vòng máu tươi, thân hình cũng không khống chế được lui về phía sau.

Nhìn thân hình không nhúc nhích của Vương Quân Hà, vẻ mặt hắn hoảng sợ, trong lòng thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Không thể nào! Không thể nào!!!

Sau quyết chiến Thần Cáo bảng không bao lâu, hắn cũng sử dụng qua một bản tinh hoa đạo cải, tự nghĩ huyết mạch đã vượt qua Thần Tử Giáp đẳng, so với Sơ đại giới chủ Hồng trước kia, chỉ có hơn chứ không kém.

So với Vương Quân Hà năm đó, tuyệt đối cũng không kém hơn bao nhiêu.

Nhưng không ngờ, mình lại bị Vương Quân Hà đánh lui trong lúc cứng đối cứng!

Chẳng lẽ, Vương thị lại cung cấp huyết mạch cho Vương Quân Hà, khiến tư chất huyết mạch của nàng ta đạt đến cấp bậc Thiếu giới chủ?

Đáng tiếc, quyền Thiên Thần Tử căn bản không biết, giờ phút này trình độ thức tỉnh huyết mạch của Vương Quân Hà không cao hơn hắn bao nhiêu. Nàng có thể biểu hiện trong chiến đấu như vậy, càng nhiều dựa vào thật ra là bộ công pháp 【Tiên Ma Cửu Biến】 này.

Bộ công pháp này chính là chuyên môn chế tạo riêng cho Vương Quân Hà, hoàn toàn phù hợp với đặc tính huyết mạch của nàng, độ khó suy diễn vô cùng cao, nhưng sau khi hoàn thành, bước đầu sẽ không dưới đạo thư cao cấp bình thường, hơn nữa độ phù hợp gần trăm phần trăm kia, uy lực có thể phát huy ra vượt xa đạo thư bình thường.

Dù sao, dưới tình huống bình thường, loại đạo thư kế thừa mà đến này, độ phù hợp cùng huyết mạch bản thân bình thường cũng liền ở khoảng 50%, có thể đạt tới 70% độ phù hợp cũng xem như cực cao, cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa thần khí trong tay nàng cũng là vì nàng mà chế tạo, có thể phát huy ra sức mạnh của nàng vô cùng nhuần nhuyễn.

Hai sương kết hợp, uy lực tự nhiên không giống bình thường.

Nhưng thế cục cũng không cho phép Quyền Thiên Thần Tử suy nghĩ nhiều, ý niệm của hắn vừa nổi lên, Vương Quân Hà đã lần nữa xách đao giết tới.

Chỉ trong giây lát, hai người đã rơi vào trận chiến pằng pằng.

Trong đó Vương Quân Hà tuy hơi chiếm ưu thế, nhưng dù sao quyền Thiên Thần Tử kinh nghiệm lão luyện, mà cấp độ tu vi cũng cao hơn nàng một đoạn, trong thời gian ngắn cũng không phân thắng bại được.

Thấy thế, Vương Dần Hiên hô: “Vương Quân Hà, có muốn chúng ta cùng hỗ trợ, bắt quyền thiên trước rồi nói sau không?”

“Vương Dần Hiên, chuyện này không liên quan đến ngươi.” Vương Quân Hà vừa đánh vừa rống: “Đây là chuyện của Thái thượng gia gia của ta, giết chết!”

Nàng từ nhỏ lớn lên dưới sự sủng nịch của Thái Thượng Tiên Đế cùng Nam Minh Tiên Đế, tình cảm đối với bọn họ tự nhiên là không tầm thường.

Vương Dần Hiên quan sát một phen, thấy muội muội hơi chiếm ưu thế, cũng không miễn cưỡng nữa, mà dặn dò Vương Tống Nhất bọn họ: “Tống Nhất, Cẩn Na cô cô, các ngươi giúp ta trông chừng Vương Quân Hà. Mặt khác, nhanh chóng thông báo cho lão tổ gia gia, phát nhiều tin tức lay động người, ta đi xem tình hình của các thê tử của ta.”

Lão bà…

Vương Tống Nhất và Vương Cẩn Na nhìn hắn, đều là một bộ dáng không thể làm gì.

Vương Dần Hiên cũng không có tâm tình để ý tới bọn họ, sau khi dặn dò xong liền lập tức thi triển độn pháp cực nhanh

hướng phương hướng hai lão bà cùng chúa tể giao chiến bay đi.

Tuy rằng hắn chỉ có tu vi Đại La cảnh hậu kỳ, trên lý luận về chiến đấu cấp bậc Tiên Đế trở lên hắn không xen tay vào được, nhưng rốt cuộc hắn có hệ thống bên người, muốn nhìn xem có thể điều động lực lượng của Chưởng Giới Lệnh hay không, lén lút lén lút lấy cái lạnh, giúp các lão bà một chút.

Mà cùng lúc đó.

Chiến trường kịch chiến giữa Chúa Tể Bàn cùng Chí Tôn Khuyết cũng xuất hiện biến hóa.

Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Côn Bằng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Chúa Tể Bàn Bàn. Mỗi người bọn họ lay động một bên khe hở không gian, dốc toàn bộ lực lượng ra sức xé rách.

Có bọn họ giúp đỡ, tuy không cách nào giải trừ hoàn toàn trạng thái Chúa Tể Bàn Trung từ nửa người bị kẹt trong vòng xoáy không gian, nhưng lại có thể khiến thân vệ tinh nhuệ trong Ma Điện của Ma tộc miễn cưỡng thoát khỏi khe hở, tiến vào trong Tuyền Cơ Thần Cung gấp rút tiếp viện Chúa Tể Bàn.

Lúc này Vương Dần Hiên đã lặn đến sau lưng các lão bà, chỉ thấy chiến đấu quá mức kịch liệt, dư chấn quá mạnh, cũng không dám tiến lại quá gần.

Thấy thân vệ Ma tộc tinh nhuệ giết ra, hắn lập tức biến sắc, thầm nói một tiếng không tốt.

Thân là thân vệ tinh nhuệ của chúa tể, thực lực sao có thể bình thường được?

Lãnh tụ của bọn họ là Chí Tôn Khuyết, dưới trướng lại có rất nhiều cường giả nửa bước Chí Tôn, kém nhất cũng là cường giả Đại thống lĩnh thập thất giai.

Một khi bị bọn họ chen chúc mà ra, viện quân bên ta chưa đến, tất nhiên sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chiến cuộc trước mắt.

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là, có Chí Tôn Ngạn Trì cùng Chí Tôn Yểm hỗ trợ, Chúa Tể Bàn có lẽ có thể từ trong vòng xoáy không gian bò ra.

Phải biết rằng, sở dĩ Tuyền Cơ và Tinh Bảo có thể kiềm chế Chúa Tể Bàn, cũng là bởi vì phần lớn lực lượng Chúa Tể Bàn đều được dùng để tạo ra lốc xoáy không gian, hơn nữa thân thể bị kẹt ở giữa không thể động đậy, trở thành bia ngắm cố định, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Một khi bị chúa tể niết bàn chui ra khỏi vòng xoáy không gian, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Khí linh…"

Trong đầu Vương Dần Hiên kêu gọi Khí Linh, đang chuẩn bị để hệ thống điều động quyền hạn Chưởng Giới Lệnh quấy đục thế cục một chút.

Lúc này, bên kia Vương Tống Nhất và bọn Vương Cẩn Na cũng phát hiện tình huống bên này, đồng thời vọt tới bên này, nói với Vương Dần Hiên: "Vương Dần Hiên, giao những thân vệ Ma tộc này cho chúng ta là được."

Giao cho bọn họ?

Vương Dần Hiên hơi sửng sốt, nhưng chợt nghĩ tới lúc trước mấy người cùng nhau thương lượng chiến thuật, thảo luận ra một tổ hợp kỹ.

Lúc này, hắn kiềm chế thân hình tiếp tục ẩn nấp, chuẩn bị tìm kiếm chiến cơ tốt hơn.

Tốc độ của Vương Tống Nhất và Vương Cẩn Na cũng cực nhanh.

"Ngao ô!"

Bay đến nửa đường, Vương Cẩn Na ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng ngâm nga trầm thấp.

Trong tiếng ngâm nga, thân hình của Vương Cẩn Na bắt đầu nhanh chóng dài ra, biến hóa, trong chốc lát ngắn ngủi liền biến thành một viễn cổ băng thần long hình thể thon dài, nhanh chóng di động trên không trung, kéo ra từng đạo băng sương diễm vĩ.

Rất hiển nhiên, nàng đây là kích hoạt huyết mạch chi lực của Viễn Cổ Băng Thần Long trong cơ thể.

Tuy nhiên, hiện tại thực lực của Vương Cẩn Na còn quá yếu, cho dù kích hoạt huyết mạch Băng Thần Long, cũng duy trì không được bao lâu.

Mà bên Vương Tống Nhất cũng có hành động.

Chẳng biết lúc nào, trên người hắn đã mặc vào một bộ chiến giáp màu bạc dán chặt với thân thể, hệt như được chế tạo từ tinh thạch vậy.

Đó là chiến giáp lãnh tụ của Tinh Cổ tộc, cũng là chiến giáp của mình ở kiếp trước của Vương Tống Nhất.

Với thực lực của hắn bây giờ, đương nhiên cũng không cách nào khu động chiến giáp lãnh tụ này trong thời gian quá dài.

Nhưng tổ hợp này của bọn họ lại có thể hoàn thành một kỹ năng tổ hợp kỳ diệu.

Người đứng đầu chiến giáp vừa tiến lên, tốc độ của Vương Tống Nhất đột nhiên tăng vọt, thân hình nhoáng một cái, liền xé rách không gian thuấn di đến bên cạnh khe hở không gian, gân cổ phát động kỹ năng trào phúng: “Hắc, các cháu trai Ma tộc!”

Trong lúc nói chuyện, chiến giáp lãnh đạo đã khuấy động tinh thần lực của hắn ra.

Những tinh thần lực này mô phỏng chính là một loại tần suất cao đặc biệt, nhưng trong nháy mắt làm cho người ta cảm thấy dị thường bực bội, phẫn nộ, ngắn ngủi mất đi lý trí.

Quả nhiên là vậy.

Những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ kia nhao nhao chịu ảnh hưởng, vây quanh Vương Tống, trong lòng chỉ có một ý niệm —— trước giết tên chó chết này!

Kỳ thật không đơn thuần chỉ là bọn họ, cho dù là Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Câm đang ra sức lôi kéo khe hở không gian đều bị những kỹ năng trào phúng này ảnh hưởng.

Bọn họ sinh ra một cỗ ý niệm kích động muốn tiến lên đem đồ chó kia băm thây vạn đoạn trong đầu.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, động tác trong tay họ lập tức ngừng lại, lập tức khe hở không gian co rút lại rất nhiều, khiến Chúa

Tể Bàn Bàn bị kẹt chặt hơn, cũng ngăn chặn thông đạo mà thân vệ Ma tộc tiến vào.

Hai vị chí tôn mở khe hở không gian vất vả như vậy, tự nhiên vẫn là bởi vì không gian trong Côn Bằng thần cung quá mức vững chắc, hơn nữa đạo không gian vòng xoáy này có thể để Chúa Tể Bàn Bàn thông qua quá lớn, cho dù là Chúa Tể Bàn cũng phải phí chút khí lực mới có thể xé mở, càng đừng nói đến bọn họ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Chúa Tể Bàn Bàn bị Chí Tôn Khuyết và Tinh Trần công chúa cuốn lấy gắt gao, không thể mở ra hai tay.

Cơ hội tốt như vậy, Vương Cẩn Na đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngay khi tất cả thù hận bị hấp dẫn đến trên người Vương Tống Nhất, viễn cổ băng thần long Vương Cẩn Na hóa thành "Ngao ô" một tiếng, phun ra một ngụm khí tức của băng long.

Theo đầu rồng chuyển động, Băng Sương Long Tức hiện lên hình quạt, bao phủ chúa tể Bàn, thân vệ tinh nhuệ của Ma tộc, thậm chí là Vương Tống Nhất cũng toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Đúng là công kích không phân biệt!

Những băng sương long tức này chỉ làm cho thân thể chúa tể bị bao phủ bởi một tầng băng sương mỏng manh, tác dụng không lớn, đối với Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Côn Bằng cũng chỉ làm cho bọn họ cảm giác toàn thân cứng đờ, tốc độ trở nên chậm chạp.

Nhưng đối với những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ thập thất giai đến thập bát giai mà nói, băng long thổ tức này ảnh hưởng cực lớn.

Thổ tức qua đi, mặt ngoài thân thể của bọn hắn bao trùm lên một tầng băng sương thật dày, động tác trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, tốc độ chậm hơn không chỉ gấp mười lần.

So sánh ra, Vương Tống Nhất mặc chiến giáp lãnh tụ mặc dù cũng bị ảnh hưởng, nhưng năng lực kháng hàn so với những thân vệ tinh nhuệ Ma tộc này mạnh hơn rất nhiều, chỉ dừng lại

một hai hơi công phu, thân hình nhoáng một cái biến mất tại chỗ.

Thuấn di rời đi.

Thấy thế, hơi thở của Vương Cẩn Na cũng đột nhiên thu lại.

Nàng giống như là hoàn thành nhiệm vụ, long khẩu đóng lại, đuôi rồng quất xuống, trong nháy mắt liền quay đầu rồng, giống như một con cá chạch kinh hãi điên cuồng chạy trốn về phía xa.

Tư thế kia, quả thực giống như là chạy trối chết vậy.

Trên thực tế, cũng đích thật là chạy trối chết.

Bởi vì Vương Tống Nhất tuy rằng đi rồi, nhưng ở hiện trường lưu lại một ít đồ.

Đó là năm miếng tinh thể màu trắng cực lớn, sáng long lanh, thay thế vị trí của Vương Tống Nhất, dường như là mấy khối thủy tinh trắng khổng lồ.

Thấy thế, rất nhiều thân vệ Ma tộc tinh nhuệ đều sửng sốt một chút.

Đợi đã, đây là…

Sáng Thế Thủy Tinh!

Vốn dĩ những Ma tộc này không quen thuộc với Sáng Thế Thủy Tinh, nhưng sau khi Chúa Tể Bàn Bàn Tiên bị nổ tung hai lần, vật ấy đã hoàn toàn trở thành vật cấm trong lời nói của toàn bộ Ma giới.

Không tốt!

Sắc mặt đám thân vệ Ma tộc tinh nhuệ này đại biến, sau đó cũng giống như Vương Cẩn Na và Vương Tống Nhất, lập tức quay người, điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng bọn họ còn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của Băng Sương Long Tức, căn bản không nhấc lên được tốc độ.

Bọn hắn chỉ có thể hoảng sợ mở to hai mắt, nghe sau lưng truyền đến một tiếng ầm vang, tiếp theo, ánh sáng màu trắng chói mắt đem tất cả mọi thứ bao phủ ở bên trong.

Cũng may đây là trong Tuyền Cơ Thần Cung, không gian cực kỳ vững chắc, phạm vi vụ nổ lan đến lúc này mới không rộng lắm.

Chỉ đáng thương cho thân vệ Ma tộc tinh nhuệ, chạy trốn không kịp, tất cả đều gặp xui xẻo.

Trong đó, không ít thân vệ chạy chậm nhất trực tiếp bị nổ thành bột phấn, số ít có thể trốn trong phòng hộ của chúa tể, mới may mắn sống sót, nhưng bộ dáng ai nấy chật vật, bị thương không nhẹ.

Ngay cả Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Tễ đang chống đỡ khe hở không gian nhìn thấy uy thế này cũng theo bản năng buông tay ra, lui về phía sau khe hở không gian.

Nếu không, tay và đầu của bọn họ tuyệt đối cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Bất quá, theo bọn họ buông tay ra, khe hở không gian lại lần nữa khép lại, một lần nữa khóa chặt Chúa Tể Bàn.

Sau khi không còn đường lui, Chúa Tể Bàn Nguyên tự nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ đón đỡ sóng xung kích của Thủy Tinh Sáng Thế.

Dưới sóng xung kích tàn sát bừa bãi, vết thương tan tác hoang tàn của hắn lần nữa bị nổ tung, trong lúc nhất thời ma huyết vẩy ra, thống khổ to lớn kích thích hắn kêu lên ô ô.

Chỉ có Chí Tôn Mính cùng Tinh Trần công chúa phản ứng nhanh chóng, kịp thời né tránh đến một bên khác của chúa tể Bàn, lấy Chúa Tể Bàn làm khiên thịt, tương đối nhẹ nhàng chống đỡ qua trận bạo tạc này.

Nếu để Chúa Tể Bàn La liệt kê thứ mà cả đời ghét nhất, vậy Thủy Tinh Sáng Thế tuyệt đối sẽ được liệt vào hàng đệ nhất.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng, khi mình còn sống lại bị người sáng tạo ra thủy tinh tạc lần thứ ba!

Ký ức đau đớn trước đây và đau đớn đan xen vào nhau, khiến Chúa Tể Bàn Lạc căm phẫn, không khỏi gầm lên: “Giết chết bọn chúng!”

Chúa Tể có lệnh, chín vị thân vệ Ma tộc tinh nhuệ còn sót lại tất nhiên là không dám ngỗ nghịch, lập tức liền đuổi theo

hướng Băng Long kia cùng với vẻ mặt trào phúng bỏ chạy.

Mà lúc này.

Vương Cẩn Na đã hủy bỏ hình thái Viễn Cổ Băng Thần Long, Vương Tống Nhất cũng đóng lại chiến giáp lãnh tụ, chỉ dựa vào thực lực của bản thân điên cuồng bỏ chạy.

Không có biện pháp.

Dựa vào tu vi thực tế hiện tại của hai người bọn họ, căn bản không duy trì được trạng thái mạnh nhất quá lâu, ngày thường xưng hô "Mười giây chân nhân", "Mười giây chân nam nhân" cũng chỉ có thể đánh một đợt kỹ năng phối hợp tổ hợp này, đánh xong liền lập tức bị đánh trở về nguyên hình.

Chỉ riêng kỹ năng tổ hợp này, bọn họ khó khăn lắm mới nghĩ ra được.

Không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng này, hiệu quả lại phi thường không tầm thường, trực tiếp xử lý mấy cái Thập Thất giai Ma tộc Đại thống lĩnh, Thập Bát giai, điểm cống hiến gia tộc quả thực lời to.

Vương Dần Hiên thấy thế trong lòng cũng nhịn không được hô to sáu tiếng, thấy bọn họ chạy trốn chật vật, liền chuẩn bị tiến lên giúp bọn họ ngăn cản đám thân vệ Ma tộc tinh nhuệ truy sát.

Ai ngờ, chính vào lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh.

Chúa Tể liên tiếp chịu thiệt, giận dữ công tâm, không ngờ lại rơi vào trạng thái điên cuồng, đỏ mắt tức giận gào thét.

"Là các ngươi bức ta!"

Trong tiếng gầm gừ, một ma trảo cực lớn của hắn đột nhiên xuất hiện một hắc sắc ma khí có chút giống như là ma linh.

Ma Linh hướng ra phía ngoài, đón gió lớn lên, trong giây lát liền hóa thành một ma linh màu đen to như dãy núi nhỏ.

Bên trong Ma Linh tựa hồ có một viên tinh thể màu đỏ thắm, cho dù bị phong ấn ở bên trong Ma Linh, sóng năng lượng quỷ dị kia loáng thoáng tản mát ra, vẫn như cũ làm cho người ta không ngăn được tim đập nhanh.

"Keng!"

Tinh thể đỏ thẫm lắc lư, bên trong Ma Linh phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Một đạo lực lượng vô hình khuếch tán ra, trong khoảnh khắc đem Chí Tôn Khuyết, Tinh Trần công chúa, thậm chí Vương Dần Hiên giấu ở trong bóng tối đều bao phủ ở bên trong.

Vương Dần Hiên và Tinh Trần công chúa trong lòng căng thẳng, nhưng lại phát hiện mình chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, không có gì khác thường.

Bên kia, sắc mặt Chí Tôn Cừu đột nhiên thay đổi, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thống khổ cuộn tròn lại thành một đoàn, trong cổ họng và miệng mũi đều chảy ra máu tươi.

“Không tốt!”

Vương Dần Hiên và Tinh Trần công chúa biến sắc, đồng thời tuôn ra tốc độ, tiến lên nghĩ cách cứu Chí Tôn Khuyết.

Tinh Trần công chúa tốc độ nhanh hơn, trong chớp mắt đã đến trước người Chí Tôn Tẫn.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động.

“Keng~”

Lại là một tiếng chuông lanh lảnh.

Tinh Trần công chúa chỉ cảm thấy một cỗ pháp tắc chi lực khó có thể miêu tả bao phủ mình, không gian chung quanh nhanh chóng vặn vẹo, Chí Tôn Côn Bằng trước mắt, Chúa Tể Bàn, thậm chí là tràng cảnh của Côn Bằng Thần Cung đều nhanh chóng biến mất không thấy.

Loại cảm giác này, giống như là tiến vào trong lồng giam cừu hận của Chí Tôn, lực lượng của mình bị lồng giam ngăn cách với bên ngoài.

“Không tốt!”

Trong lòng công chúa Tinh Trần căng thẳng.

Nàng biết, mình bị chúa tể phong ấn vào lồng giam nào đó! Hơn nữa, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong lồng giam này hình thành áp chế nhất định với nàng, hiển nhiên lợi hại hơn nhiều so với thù hận lồng giam!

Nàng vội vàng giơ Khô Vinh Thần Trượng lên, chuẩn bị mạnh mẽ phá vỡ lồng giam.

Mà lúc này, thực lực kém rất nhiều, chậm nửa nhịp Vương Dần Hiên mới vừa vặn vọt tới bên cạnh Chí Tôn Tẫn.

Hắn trơ mắt nhìn Tinh Bảo biến mất ở trước mắt mình, giống như bị hư không xóa sổ.

Không chỉ như vậy, một ma trảo của chúa tể đã vươn tới, chuẩn bị bắt lấy Chí Tôn Khuyết.

Lúc này.

Chúa Tể Bàn Pháp tự nhiên cũng phát hiện Vương Dần Hiên.

Hắn vốn muốn tiếp tục thôi động "Ma Linh", đồng dạng vây khốn trục xuất con kiến Vương Dần Hiên.

Chỉ là lúc này bên trong "Ma Linh" khổng lồ có tinh thể xích hồng quỷ dị, đã bắt đầu tự chấn động kịch liệt, phảng phất có tồn tại khủng bố phong ấn đang kháng cự lại ý chí Chúa Tể Bàn Pháp, ý đồ thoát khốn mà ra.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, "ma linh" này vốn là một trong những đòn sát thủ do chúa tể Bàn Bàn lưu lại, chuẩn bị giữ lại dùng để đối phó với thủ đoạn tiếp theo của Vương Thủ Triết, bây giờ bị ép phải nóng nảy mới dùng trước.

"Phiền phức."

Thấy Ma Linh không nghe lời, chúa tể Bàn Lãnh hừ một tiếng, trong nháy mắt từ bỏ thôi thúc Ma Linh lần nữa, mà là tiện tay bấm tay bắn ra, "Ba" một tiếng đem Vương Dần Hiên con sâu cái kiến tung bay, sau đó tốc độ không giảm, thuận thế một tay chụp lấy Chí Tôn Côn Bằng!

Cho dù là Chí Tôn Côn Bằng hiện ra Chí Tôn ma khu, hình thể của nó cũng xa xa không thể so sánh với thân thể nguy nga của Chúa Tể Bàn.

Bộ dạng ma trảo khổng lồ của chúa tể Bàn Bàn đang nắm lấy Chí Tôn Hỗn Bằng, giống như một người trưởng thành nắm được một cái mũ rùa vậy.

Mà lúc này, Vương Dần Hiên bị đánh bay thậm chí còn chưa rơi xuống đất.

“Ầm!”

Vương Dần Hiên hung hăng đụng vào mặt đất cứng rắn của Côn Bằng Thần Cung, đập ra một cái hố to, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra không ngừng.

Cũng phải vào thời khắc mấu chốt, Vương Dần Hiên kích hoạt hộ thuẫn cấp Đạo Khí mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng.

Có thể chống lại một kích này, trên đạo khí hộ thuẫn kia cũng xuất hiện một vết rạn!

Có thể thấy được một chỉ tiện tay của Chúa Tể Bàn bắn ra đã mạnh cỡ nào.

“Xoẹt!!”

Ánh đỏ lóe lên trong đáy mắt Chúa Tể, biểu cảm trên mặt điên cuồng mà dữ tợn, ma trảo nắm chặt chí tôn lấp lánh cũng càng lúc càng siết chặt.

Chí Tôn Toan Nghê trong lòng bàn tay hắn sắc mặt trắng bệch, xương cốt toàn thân đều bị nắm đến phát ra trận trận tiếng ma sát, trên người không ngừng có máu tươi chảy ra, phát ra trận trận tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nhưng càng như vậy, Chúa Tể Bàn Pháp lại càng vui vẻ.

Hắn giống như là một người xấu, gian kế ấp ủ hồi lâu rốt cục đạt được, nhìn Chí Tôn Khuyết điên cuồng nhe răng cười: “Chí Tôn Khuyết, ngươi biết vì sao ngươi lại thống khổ như thế, lập tức mất đi sức phản kháng sao?”

Không đợi Chí Tôn Nguyễn Cung trả lời, chúa tể niết bàn tựa như lại tiếp tục cười như điên lên: “Bởi vì 【Thiên Dục Ma thể tinh hạch】 và 【Thiên Dục ma công】 mà mẫu thân phản bội truyền cho ngươi, kì thực gọi là 【Dục Vọng Đỉnh Lô Ma Công】, đều là chúa tể truyền thừa từ dục vọng, chính là công pháp mà Chúa Tể chuyên dùng để bồi dưỡng cho mình.”

“Phàm là người tu luyện môn ma công này, trong cơ thể sẽ ở dưới tác dụng của công pháp ngưng luyện ra Hỗn Độn Nguyên Âm Chi Lực vô cùng tinh thuần. Lực lượng này có thể tẩm bổ

ma thân, tăng lên tiềm lực, chính là đại bổ chi lực hiếm có, nhưng bản thân người tu luyện lại không cách nào vận dụng. Nói cách khác, người tu luyện ma công này, trên thực tế liền là một ma dược hình người hình người ẩn chứa Hỗn Độn Nguyên Âm chi lực dồi dào, thực lực càng mạnh, hiệu quả bổ dưỡng càng tốt."

"Chỉ có điều thể chất phù hợp với Thiên Dục tinh hạch quá mức thưa thớt, bản chí tôn thật vất vả mới tìm được mẫu thân phản ma kia của ngươi, đem nàng bồi dưỡng, xem như ma dược dự trữ dùng để khôi phục."

Nghe vậy, Chí Tôn bỗng dưng ngừng giãy dụa.

Hiểu rồi, nàng lập tức hoàn toàn minh bạch.

Cô vẫn không nghĩ ra vì sao mẫu thân lại phản bội chủ tể Bàn Bàn của Vô Cực Tiên Đế. Chúa Tể Bàn Minh biết mẫu thân phản bội, tại sao lại mang nàng về Chúa Tể Ma Điện nuôi dưỡng.

Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn mẫu thân đã phát hiện bí mật của công pháp, biết mình chẳng qua chỉ là ma dược khôi phục Chúa Tể Bàn Khống dự trữ, sớm muộn gì cũng bị cắn nuốt hy sinh. Lúc này mới âm thầm phản chúa tể Bàn, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Chúa Tể Bàn Sơn.

Còn Chúa Tể Niết Bàn bồi dưỡng cô, chẳng qua chỉ đang bồi dưỡng gốc ma dược dự trữ thứ hai mà thôi.

Trong lúc nhất thời, bi phẫn, thống khổ, tâm tình cừu hận như đại dương mênh mông cuộn trào trong lòng Chí Tôn Côn Bằng.

Toàn thân nàng không thể kiềm chế được mà run lên.

"Ha ha ha, ngươi cứ run đi!" Chúa Tể cao ngạo cười điên cuồng nói: "Chờ khi Chúa Tể cắn nuốt tất cả Hỗn Độn nguyên âm trong cơ thể ngươi là có thể khôi phục một phần lớn thương thế, trong thời gian ngắn sẽ quay về với thực lực chúa tể."

Trước đó sở dĩ hắn chưa từng vận dụng gốc ma dược dự trữ Chí Tôn Côn Bằng này, một là do thương thế của hắn quá

nặng, dùng xong cũng chỉ có thể trong thời gian ngắn khôi phục thực lực đỉnh phong.

Thứ hai là cây ma dược này rất hiếm, chỉ sử dụng vào thời khắc mấu chốt mới có hiệu quả.

Ví dụ như lần trước đối phó Hồng, lần này đối phó Vương Thủ Triết!

Nhất là lần này, chỉ cần hắn tạm thời khôi phục chiến lực chúa tể là có thể quét ngang Côn Bằng Thần Cung, giải quyết hết thảy phiền toái.

Đến lúc đó, hắn lại nuốt vào lực lượng bản nguyên Tiên Linh Giới trong Nghệ Thần Cung, là có thể hoàn toàn khôi phục thực lực Chúa Tể.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắn lại có thể nhìn chằm chằm vào Chí Tôn Côn Bằng!

Mà hắn ẩn nhẫn lâu như vậy, chờ đợi chính là một cái chớp mắt này.

Nhưng mà.

Cười một tiếng, tiếng cười Chúa Tể đột nhiên im bặt.

Hắn cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm Chí Tôn Tỳ Hưu, kinh nghi bất định tức giận nói: “Đợi đã! Lực lượng hỗn độn nguyên âm đâu? Chí Tôn Tỳ Hưu, lực nguyên âm trên người ngươi đi đâu rồi?”

Cũng chính vào lúc này.

Một thanh âm trẻ tuổi nghiến răng nghiến lợi bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến, trong thanh âm bao hàm phẫn nộ, hận ý cùng sát ý.

“Sức mạnh nguyên âm? Dần Hiên gia gia nhà ngươi đã giúp ngươi ăn trước rồi!”

Chúa Tể Bàn lúc này mới chú ý tới, Vương Dần Hiên không biết từ lúc nào đã đứng dậy, giờ phút này đang như một tên lửa kéo đuôi lửa thật dài bay vút về phía hắn.

Hắn đỏ mắt, vẻ mặt tuấn tú dữ tợn.

Ở trên người hắn, một cỗ lực lượng vô cùng bàng bạc mà cường đại đang ở dưới điều động của hệ thống bay lên, cũng toàn bộ dung nhập vào trong chuôi Thương Ngô Thần Kiếm trong tay hắn.

Thương Ngô Thần Kiếm nhất thời toả ra một đạo quang mang sáng lạn vô cùng, thân kiếm run nhè nhẹ, có uy thế vô cùng khủng bố từ trong thân kiếm nở rộ ra.

Đây mới thực sự là uy lực của thần khí!

Là lực lượng Vương Dần Hiên hiện tại bất quá mới chỉ có tu vi Đại La cảnh, vốn không nên nắm giữ.

Nhưng giờ phút này, lực lượng này lại bị y nắm chặt trong tay, hung hăng chém về phía chúa tể Bàn.

Cùng lúc chém ra một kiếm này.

Vương Dần Hiên cũng triệt để minh bạch, vì sao lúc lão tổ gia gia truyền Kim Thiềm đạo thư cho hắn, biểu tình muốn nói lại thôi, có chút ngưng trọng, còn thở dài một tiếng.

Cũng hiểu được vì sao lão tổ gia gia lại nói, Vận Mệnh của Côn Bằng Bảo cũng là trẻ con biết bao thăng trầm.

Đau lòng, Vương Dần Hiên vô cùng đau lòng!

Phẫn nộ, Vương Dần Hiên vô cùng phẫn nộ!

Hắn đem tất cả cảm xúc, đều dung nhập vào trong một kiếm này.

Chúa Tể Bàn Niết, ngươi đi chết cho Dần Hiên gia gia!

…

Chương 161: Tiệc lớn mà Vương Thủ Triết chuẩn bị cho Chúa Tể.

…

“Là phu quân!”

Đồng tử Chí Tôn Côn Bằng rung động.

Vương Dần Hiên gầm lên giận dữ, như một đạo sấm sét nổ vang trong đầu nàng, kéo nàng ra khỏi tuyệt vọng và thống khổ.

Thần trí của nàng thoáng khôi phục một chút, đồng thời, trong lòng cũng có từng trận ấm áp dâng lên, xua tan rất nhiều tâm tình sợ hãi, phẫn nộ, tuyệt vọng, bất lực.

Loại cảm giác này, tựa như có một bàn tay bỗng nhiên duỗi ra, một tay chộp lấy nàng đang rơi vào trong vực sâu băng lãnh vô tận, cứng rắn kéo nàng từ trong trầm luân ra ngoài.

Cùng Vương Dần Hiên ở cùng một chỗ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Chí Tôn Khuyết cảm nhận được cảm giác an toàn nồng đậm như thế.

Đây chính là phu quân Vương Dần Hiên của Chí Tôn Khuyết nàng.

Nàng là Chí Tôn Tỳ Hưu cũng không cô đơn, nàng còn có người nhà.

Nhưng trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên ý thức được cái gì, trái tim đột nhiên thắt chặt, toàn thân nhịn không được run rẩy.

“Phu quân, tên ngốc này! Ngươi không nên xông tới cứu ta! Với thực lực của ngươi, làm sao đấu được Chúa Tể Bàn?”

Đột nhiên, vị chí tôn Côn Bằng thanh tỉnh vừa giận vừa sợ, ra sức giãy dụa trong lòng bàn tay chúa tể bàn tay, gào thét khó nhọc: “Vương Dần Hiên, ngươi mau đi đi!”

“Là ngươi?!”

Chú ý tới phản ứng của Chí Tôn Tễ, lại liên tưởng đến lời nói vừa rồi của Vương Dần Hiên, chúa tể Bàn nào còn có chỗ

không rõ?

Trong nháy mắt, nộ ý ngập trời xông thẳng lên não khiến hắn như muốn nổ tung, hận không thể xé Vương Dần Hiên ra.

Là tiểu tử này!

Không sai! Chính tiểu tử này đã ăn trộm Hỗn Độn Nguyên Âm Chi Lực của Chí Tôn Khuyết!

Đây chính là cực phẩm ma dược mà chúa tể hắn hao hết tâm lực và tài nguyên bồi dưỡng ra. Ngày thường, hắn đều coi nàng như bảo bối, cẩn thận che chở, một lòng muốn ở lại thời khắc mấu chốt mới hưởng dụng.

Nhưng chưa từng nghĩ, hắn một ngụm nguyên âm lực cũng không nỡ ăn, lại bị tiểu tử này ăn vụng không còn một mảnh!

Vào giờ khắc này, Chúa Tể Bàn đã não bổ ra một vở kịch lớn, đều liên quan đến Vương Dần Hiên và Chí Tôn Thát, thể nào giấu đi cục diện bi phẫn ăn vụng bi phẫn của y.

Nhưng mặc cho sức tưởng tượng của chúa tể có phong phú như thế nào, so với tình huống thực tế, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Nhưng cho dù như vậy, Chúa Tể Bàn Luân vẫn cảm nhận được phẫn nộ và không cam lòng chưa bao giờ có.

Dù năm đó bị giới chủ tính kế, bị đánh tới gần tử vong, chỉ có thể lấy trạng thái tàn hồn chật vật sống tạm, tức giận cũng không bằng một phần mười trước mắt!

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm.

Hắn muốn bắt tên đê tiện Ma Quỷ của Chí Tôn Khuyết và con chó nhỏ Vương thị này lại, dùng đủ loại cực hình, để bọn họ sống sót chịu tra tấn mười vạn năm, trăm vạn năm, cho đến vĩnh viễn.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng hắn.

Nhưng tâm trạng này vừa mới dâng lên, vẻ mặt Chúa Tể lập tức thay đổi, trong đôi mắt lộ ra vẻ kinh sợ và không dám tin.

Bởi vì hắn nhìn thấy kiếm quang Vương Dần Hiên chém ra.

Đạo kiếm quang này lúc đầu cũng không bắt mắt, nhưng theo tay Vương Dần Hiên huy kiếm hung hăng chém xuống, lại đột nhiên trở nên vô cùng to lớn, vô cùng hùng hậu.

Uy thế bàng bạc mà mênh mông.

Lúc xé rách bầu trời, lại đem không gian kiên cố gấp trăm lần trong Côn Bằng thần cung này đều cắt ra.

Miệng cắt trơn nhẵn nhẵn, không gian bị cắt ra, giống như là váy lụa nhẹ nhàng kéo ra, xuôi theo bờ vai hướng hai bên lượn lờ trượt xuống, lộ ra diện mục chân chính của không gian bên trong, sáng chói mà thần bí.

Chiêu kiếm này, ngay cả Chúa Tể Bàn Dã cũng cảm thấy nguy hiểm ngập trời.

Hắn kinh hãi, không ngừng thối lui về phía vòng xoáy không gian, nhưng đã chậm một bước.

Một đạo kiếm mang này như chậm mà nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Một kiếm.

Hung hăng chém lên cánh tay hắn.

“Phốc phốc!”

Máu ma vẩy ra.

Cánh tay to lớn của Chúa Tể Bàn Khốc lại bị một kiếm này chặt đứt, nửa cánh tay bị chém đứt nắm chặt Chí Tôn Côn Bằng trong lòng bàn tay không ngừng rơi xuống phía dưới.

Máu tươi chảy như suối, vô số máu đỏ tươi hắt xuống, trên bầu trời như có một trận mưa máu đỏ tươi trút xuống.

“Gào!”

Chậm nửa nhịp, Chúa Tể niết bàn mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, kịch liệt đau đớn theo đó bộc phát, khiến hắn phát ra một tiếng rống giận kinh thiên, cũng phẫn nộ đến mức kinh thiên.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình đường đường là Chúa Tể Ma tộc, lại sẽ bị con chó nhỏ Vương thị giống như con kiến kia chặt đứt một cánh tay!

Đau đớn, khuất nhục, phẫn nộ, đủ loại cảm xúc ùn ùn kéo tới, khiến toàn bộ gương mặt Chúa Tể Bàn cũng trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Mà cùng lúc đó.

Chém ra một kiếm kinh thiên này, Vương Dần Hiên như bị rút cạn sức lực, cả người như diều đứt dây từ trên trời rơi xuống.

Dáng vẻ bất lực kia, Chí tôn Côn Bằng thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo kiềm chế được giật thót trong lòng, nhịn không được kinh hô thành tiếng: “Phu quân!”

Nàng vội vàng cắn răng mở ma trảo chúa tể đã mất đi lực lượng ra, không để ý thương thế, lảo đảo bay vút hướng Vương Dần Hiên.

Nàng muốn tiếp được Vương Dần Hiên.

Bởi vì đó là phu quân của nàng.

Cho dù chết, các nàng cũng phải chết cùng một chỗ.

Cơ hồ cùng lúc đó.

Một chỗ không gian trên bầu trời “Ầm ầm” một tiếng nổ bể ra.

Vô số mảnh vỡ không gian tường rào vô hình văng tung tóe ra tứ tán, như là tinh thần vỡ vụn chiết xạ ra điểm điểm huỳnh quang, lập tức hóa thành hư vô.

Bên trong hào quang thấp thoáng.

Một thân ảnh nữ tử tóc bạc bay múa, lỗ tai hơi nhọn, phảng phất phá vỡ một loại bình chướng nào đó, một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Là Tinh Trần công chúa!

Nàng rốt cuộc phá vỡ lồng giam dục vọng do Ma Linh màu đen thả ra, giãy giụa thoát khỏi lồng giam, khôi phục tự do.

Đôi mắt long lanh như lưu ly của nàng đảo qua bốn phía, lập tức đem tình huống hiện tại nhét vào trong đầu.

Lúc này, thân hình nàng nhoáng một cái liền xuất hiện ở bên cạnh Chí tôn liễn, đưa tay ôm lấy vị chiến hữu thân mật ở trạng thái suy yếu này.

Lập tức, nàng lại mang theo Chí Tôn Khuyết lóe lên đến bên người Vương Dần Hiên, lần nữa đưa tay đón lấy Vương Dần Hiên đang không ngừng rơi xuống.

Phu thê ba người, rốt cuộc lại lần nữa đoàn tụ, tạm thời thoát khỏi nguy cơ.

Toàn bộ quá trình cũng nói là chậm mà xảy ra thì nhanh, trước trước sau sau chưa tới mười hơi thở công phu.

Xa xa.

Đám người Trần Tử Lộ, Vương Tống Nhất, Vương Cẩn Na đang mệt mỏi chạy trốn khỏi sự đuổi giết của đám thân vệ Ma tộc đột nhiên quay đầu lại, thoáng nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt đều tràn đầy khiếp sợ và hưng phấn.

Vương Cẩn Na càng thêm khiếp sợ, kinh ngạc thốt lên: "Thằng nhóc Dần Hiên đó mạnh quá, một kiếm kinh thiên như vậy mà lại đả thương chúa tể Bàn!"

Tuổi của mọi người chênh lệch không lớn, vì sao chỉ có Vương Dần Hiên hắn ưu tú như thế?!

Biến hóa đột ngột như thế, tự nhiên đám thân vệ Ma tộc tinh nhuệ đang đuổi giết mọi người cũng đều nhìn thấy.

Bọn họ quanh năm bị chúa tể uy hiếp, giờ phút này rung động trong lòng chỉ nhiều hơn Vương Cẩn Na không ít, trong lòng mỗi người đều hoảng sợ, kinh hãi không hiểu, ngay cả khí thế truy sát cũng không tự giác yếu đi rất nhiều.

Làm sao có thể?

Người thống trị chiến đấu bách thắng lại bị một con tôm nhỏ rác rưởi chặt đứt một cánh tay?!

Sĩ khí hai bên một tăng một giảm, đám người Vương Tống Nhất ngược lại nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách với truy binh, dường như ngay cả tư thế chạy trốn cũng đẹp hơn rất nhiều.

…

Một bên khác.

Vương Quân Hà và Quyền Thiên Thần Tử đang giao chiến kịch liệt cũng theo bản năng dừng động tác lại, trong ánh mắt

mỗi người đều tràn ngập mờ mịt và khiếp sợ.

Tiểu tử Vương Dần Hiên kia, có cần khoa trương như thế không?

Trong lòng Quyền Thiên Thần Tử không nhịn được liên tục rên rỉ.

Cô nàng này của Vương Quân Hà đã đủ biến thái rồi, lại chưa từng nghĩ, ca ca ngày thường luôn khiêm tốn của nàng lại còn thái quá gấp mười lần so với nàng.

“Không thể nào, chuyện này không có khả năng! Nhất định là ca của ta đã mở rồi.” Đôi mắt của Vương Quân Tinh trừng trừng, ánh mắt mơ hồ có chút đăm chiêu, giống như cảm nhận được tinh thần trùng kích thật lớn: “Đáng giận! Sao hắn có thể mạnh như vậy?!”

Tâm thần bị thất bại, trên người Vương Quân Hà lại tuôn ra khí tức mạnh hơn, Tiên Ma chi lực đan xen ngang dọc quanh người nàng, nổ vang “Bốp bốp”.

“Vương Dần Hiên, ta sẽ không nhận thua, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi!”

Vương Quân Hà trừng đôi mắt như sao, đáy mắt như có ngọn lửa thiêu đốt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Quyền Thiên Thần Tử ở đối diện, vung Tiên Ma Trảm Thần đao xông về phía hắn lần nữa.

Nàng vừa hò hét lời thoại của Trung Nhị, vừa triển khai tiến công tàn nhẫn hung bạo với Quyền Thiên Thần Tử.

Đối mặt với sự tấn công như cuồng phong mưa rào kia, Quyền Thiên Thần Tử miễn cưỡng ứng đối, vừa chiến vừa lui, trong lòng vừa kinh hãi lại vừa đắng chát đến cực điểm.

Vương Quân Hà, ngươi có bản lĩnh vung tay về phía ca ca ngươi, ngươi đánh ta hung dữ như vậy làm gì?

Mà ngay khi tất cả mọi người đang chấn động một cách khó hiểu.

Trong vòng xoáy không gian, ma khí tràn ngập quanh người chúa tể đang lưu chuyển giống như thực chất, điên cuồng tràn vào chỗ đứt gãy của cánh tay phải.

Trong máu thịt chỗ cụt tay có từng mầm thịt bay tán loạn ra, điên cuồng vặn vẹo sinh trưởng.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, những mầm thịt này vậy mà đã lớn lên thành một cánh tay hoàn toàn mới, nhìn từ mặt ngoài hầu như giống như đúc với ban đầu.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Ma tộc, dù chỉ còn sót lại một sợi tàn hồn cũng có thể sống lại, cánh tay bị đứt mọc lại cũng chỉ là cơ sở mà thôi.

Nhưng đối với Chúa Tể, đây cũng là tiêu hao khổng lồ.

Bây giờ bộ ma thể chúa tể này chính là bản thể của hắn, thân thể chính là do năng lượng bản nguyên cùng lực lượng pháp tắc của Ma tộc tinh thuần vô cùng cấu thành. Một tay Vương Dần Hiên chém xuống không chỉ có nhục thể của hắn, bên trong còn ẩn chứa năng lượng bổn nguyên Ma tộc cường đại cùng lực lượng pháp tắc nhiều năm cô đọng.

Cánh tay có thể nhanh chóng mọc ra, lực lượng căn nguyên hao tổn cũng không phải trong thời gian ngắn có thể bổ sung lên.

Khí thế của hắn rõ ràng suy sụp một mảng lớn, bộ dạng tổn thương nguyên khí rất lớn.

Chúa Tể tinh thần hoang mang vô cùng, chỉ hận không thể lập tức băm đám người Vương Dần Hiên thành muôn mảnh. Nhưng xét tới tình hình trước mắt, cuối cùng hắn vẫn kiềm chế cảm xúc.

Thừa dịp sự chú ý của Chí Tôn Mính cùng Tinh Trần công chúa hoàn toàn bị Vương Dần Hiên hấp dẫn, hắn thôi động tất cả lực lượng, hai cánh tay to lớn phía sau khẽ chống, cứng rắn đem vòng xoáy không gian mở ra một mảng lớn.

Chí Tôn Yểm cùng Chí Tôn Côn Bằng sớm đã chuẩn bị tốt, nhân cơ hội nhanh chóng chui ra, hàng lâm vào trong Côn Bằng Thần Cung.

Phía sau bọn họ còn đi theo hơn mười vị thân vệ Ma tộc tinh nhuệ vốn bị chặn ở khe hở không gian.

Những thân vệ ma tộc này có thực lực mạnh nhất đạt tới nửa bước chí tôn, kém nhất cũng là cấp bậc Đại thống lĩnh mười

bảy giai.

“Giết bọn họ!”

Giọng nói Chúa Tể Bàn Sơn lạnh lẽo, phẫn nộ và khủng bố.

Chí Tôn Yểm cùng Chí Tôn Tẫn liếc mắt nhìn nhau. Người sau trầm giọng phân phó thân vệ Ma tộc tinh nhuệ: “Các ngươi tản ra toàn bộ, chuyên môn đi đánh giết những thần tử thần nữ lạc đàn kia.”

Thân vệ Ma tộc tinh nhuệ nhao nhao lĩnh mệnh tản ra.

Hai vị chí tôn lúc này mới dâng lên ma thể, khí thế hung hăng hướng một nhà Vương Dần Hiên ba người giết tới.

Nhưng ngay lúc này.

“Ông!”

Một tiếng kiếm ngâm sáng ngời vang lên.

Một thanh thần kiếm cường đại bỗng nhiên phá không lao thẳng về phía Chí Tôn Côn Bằng.

Trong thần kiếm này cũng không biết bám vào bao nhiêu năng lượng, năng lượng ba động đáng sợ chấn động không gian chung quanh đến điên cuồng rung động.

Kiếm còn chưa tới, phong mang bức người đã khiến Chí Tôn run cả da đầu.

Hắn không dám đón đỡ, vội vàng dừng lại, toàn lực né tránh thần kiếm bắn ngược về phía sau.

Đợi một lần nữa dừng lại, hắn tập trung nhìn vào, chỉ thấy một vị trung niên nam tử mặc kiếm bào màu trắng, bộ dáng tuấn lãng tiêu sái chẳng biết từ lúc nào xuất hiện trên bầu trời cách đó không xa.

Chân đạp phi kiếm lơ lửng giữa không trung, kiếm ý đáng sợ lấy hắn làm tâm vòng tròn tràn ngập trên bầu trời, giống như một thanh thần kiếm hình người, khí thế lẫm liệt, sắc bén bức người.

“Chí Tôn Khuyết đúng không?” Hắn chắp hai tay sau lưng nhìn qua, thần sắc ngạo nghễ: “Nghe nói ngươi là thống lĩnh thân vệ dưới trướng chúa tể Ma tộc, một thân thực lực sâu

không lường được. Đến đây, để Hạo Thiên gia gia của ngươi lĩnh giáo lợi hại."

"Hóa ra là Hạo Thiên Kiếm Đế!" Chí Tôn ngơ ngác, sau đó cũng phản ứng lại, bắt đầu cười khằng khặc quái dị: "Vậy thì thử thủ đoạn của ngươi xem."

Dứt lời, Hạo Thiên Kiếm Đế cùng Chí Tôn Khuyết chiến đấu thành một đoàn, ở trên bầu trời càng đánh càng xa.

Cũng cùng một thời gian, Chí Tôn Yểm cũng bị Tử Vi Tiên Đế đột nhiên xuất hiện ngăn cản.

Song phương giao chiến chiến đấu với nhau, trong chớp mắt đã đánh tới tầng mây phía trên Nghệ Thần Cung.

Bất quá, tuy rằng Chí Tôn Điên Lạc và Chí Tôn Yểm đều bị chặn lại.

Nhưng biết võ công như vậy.

Chúa Tể Bàn Khốc đã triệt để mở rộng vòng xoáy không gian, từ phía đối diện chen qua.

Thân thể to lớn của gã lăng không đứng ở trong hư không, đuôi dài tráng kiện uốn lượn sau lưng, tựa như một đầu hung thú thời tiền sử, uy thế ngập trời, dữ tợn đáng sợ.

Ở phía sau hắn, vòng xoáy không gian chậm rãi khép kín, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Hắn, rốt cuộc đã giáng lâm.

Cho dù Tiên Tộc tìm mọi cách cản trở, hắn còn không phải thành công giáng lâm Côn Bằng Thần Cung sao? Hiện giờ, ở trong Côn Bằng Thần Cung này, lại có ai là đối thủ của hắn?

Ánh mắt chúa tể sắc bén lạnh lùng rơi vào trên người một nhà Vương Dần Hiên, một cỗ khí tức lạnh lẽo kèm theo tức giận từ trên người y không ngừng khuếch tán ra, giống như thực chất bao phủ.

Giọng hắn khàn khàn thâm trầm đến cực hạn: "Con chó nhỏ Vương thị, Chí Tôn Cơ, công chúa Tinh Trần! Các ngươi lại dám vấy bẩn Hỗn Độn nguyên âm chi lực của bản chúa tể! Được, được lắm, bản chúa tể muốn xem xem, Vương Thủ Triết còn có thủ đoạn gì cứu các ngươi!"

Tuy rằng bị mất đi cánh tay, nhưng hắn hoàn chỉnh giá lâm hiện trường, thực lực tự nhiên không phải vừa rồi có thể so sánh!

Hắn hiện tại chỉ muốn đem một nhà ba người Vương Dần Hiên toàn bộ nuốt hết, đến lúc đó, mặc dù không bằng thôn phệ Hỗn Độn nguyên âm chi lực thuần túy hiệu quả cường lực như vậy, nhưng ít nhiều cũng có thể đền bù tổn thất của hắn.

Đối mặt với Chúa Tể Bàn Thế khí thế hung hăng như vậy, Vương Dần Hiên lại hoàn toàn không sợ hãi.

Vừa rồi hắn chém ra một kiếm kia, rõ ràng là hệ thống tự động vận chuyển, vô cùng hiển nhiên, đó là lão tổ gia gia vận dụng Chưởng Giới Lệnh ban cho hắn lực lượng.

Điều này đủ để chứng minh, tất cả đều nằm trong sự khống chế của lão tổ gia gia.

Quả nhiên, vừa rồi hắn lại nhận được thông báo của hệ thống, tỏ vẻ hệ thống vừa mới đổi mới ra một nhiệm vụ mới, muốn hắn ổn định thêm một đợt giá trị cừu hận Chúa Tể Bàn.

Nhiệm vụ này hắn thấy vô cùng đơn giản, cũng phù hợp với tâm ý của Vương Dần Hiên.

“Tính khí ngươi mạnh mồm cái gì? Nói cái gì mà thiên dục ma công, bồi dưỡng ma dược tuyệt thế, cuối cùng vẫn là tiện nghi cho Vương Dần Hiên ta?” Hắn cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình lên tiếng châm chọc Chúa Tể Bàn: “Đúng rồi, nói đến chuyện này ta còn phải cám ơn ngươi. Bái Tạ Chúa Tể Bàn ban ân Lận Bảo ta, một bà vợ tốt như vậy.”

Lúc này.

Chí tôn cương đã ăn vào ma dược, hơi khôi phục một chút.

Nàng tức giận liếc Vương Dần Hiên một cái, nhưng trong lòng ấm áp, tựa hồ đã buông bỏ tất cả khúc mắc, chính thức tiếp nhận phu quân Vương Dần Hiên.

Câu này vừa nói ra, Chúa Tể Bàn Sơn tức khắc nổi giận, khí thế cuồng bạo dâng lên, đột nhiên tát một cái.

Ma trảo khủng khiếp che phủ bầu trời, nơi nó đi qua, ngay cả không gian của Tuyền Cơ thần cung cũng không chịu nổi sự tàn phá của nó, bị lưỡi trảo công kích, nứt vỡ từng khúc.

Sắc mặt Tinh Trần công chúa và Chí Tôn Tẫn đại biến, vội vàng ôm phu quân nhà mình cấp tốc chạy trốn.

Ngược lại là Vương Dần Hiên, rõ ràng trong ba người thực lực yếu nhất, lại ngược lại bình tĩnh nhất.

Nếu không có hậu chiêu, hệ thống sao có thể để hắn kéo thù hận chứ?

Quả nhiên là vậy.

Ma trảo còn chưa lướt đến trước mặt.

Một vị thân ảnh lão giả tóc hoa râm, khí chất thanh tú, giống như lão thần tiên, ở trước mặt bọn họ bỗng dưng phác họa ra.

Lão giả lấy chỉ ngự kiếm, hư ảnh giống như thực chất của Ngọc Xu Thất Tinh lập tức nổi lên quanh người lão, quang ảnh lượn lờ tản mát ra khí tức huyền diệu không gì sánh được.

Dưới năng lượng chồng chất gia trì, kiếm quang phóng lên tận trời, trong nháy mắt liền hung hăng va chạm với ma trảo của chúa tể.

Rõ ràng là một chiêu thức giống như Quyền Thiên Thần Tử, uy lực lại lớn hơn không chỉ gấp mười lần!

Ầm ầm!

Ma trảo văng tung tóe, kiếm quang tiêu tán.

Năng lượng kinh khủng nổ tung, trong thời gian ngắn liền hóa thành sóng xung kích càn quét bừa bãi.

Lão thần tiên chỉ là thân hình nhoáng lên một cái, nhưng vẫn đứng vững vàng ở trên không.

“Ồ!?”

Nhìn thấy hắn, con ngươi của chúa tể Bàn Nguyên đột nhiên khựng lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Thái Thượng Tiên Đế, giờ phút này ngươi không phải đang ở Giới Thần Cương đấy chứ?”

Càng làm hắn giật mình chính là, vị Tiên Đế nổi tiếng Tiên Tộc này, thực lực tựa hồ so với trước đó mạnh hơn một mảng lớn, tựa như đạt đến nhị giai!

“Giới Thần Khuyết? Đúng đúng, bản Tiên Đế nên đi giới Thần Cương hiệp phòng.” Thái Thượng Tiên Đế khẽ vuốt chòm râu trắng, cười ha ha, “Có điều Thần Quang Tiên Đế của Vô Cực Thần Cung biến thành bộ dáng lão hủ, thay lão hủ đi hiệp phòng.”

Thần Quang Tiên Đế?

Sắc mặt Chúa Tể Bàn Hỏa trầm xuống.

Không ngờ Vô Cực Thần Cung đã có Tiên Đế mới xuất thế?

Hắn nghĩ tới “Vô Cực Đế Ấn” bị Tiên Tộc trao đổi. Hắn vốn còn tưởng rằng, cho dù Tiên Giới tìm về Vô Cực Đế Ấn, không có mấy vạn năm, cũng tuyệt đối không bồi dưỡng được vị “Vô Cực Tiên Đế” tiếp theo!

Nhưng không ngờ Vô Cực thần cung lại bồi dưỡng được Tiên Đế mới nhanh như vậy.

Thần Quang? Hắn nhớ mang máng, cái tên này phảng phất như cung chủ đại diện của Vô Cực Thần Cung, một nửa bước Tiên Đế.

Tiên Tộc vậy mà không tiếc hao phí tài nguyên vô cùng trân quý, đem Thần Quang Đạo Chủ chất thành Tiên Đế mới?!

“Tốt, rất tốt! Đây là hậu chiêu của Vương Thủ Triết đúng không?” Trong lòng chúa tể có chút nặng nề, nhưng vẫn không hoảng hốt, cười lạnh nói: “Thái Thượng Tiên Đế, cho dù ngươi đạt tới thực lực Ngũ Kiếp Tiên Đế thì như thế nào? Bất quá cũng chỉ có thể xem như vừa mới tễ thân ở Nhị Thập giai mà thôi. Bằng ngươi, còn không ngăn được bản chúa tể!”

Cho tới nay, Chúa Tể Bàn Cao đều đang suy đoán hậu chiêu của Vương Thủ Triết, bởi vì ăn quá nhiều thiệt thòi, khó tránh khỏi sẽ có chút lo sợ bất an, nhưng bây giờ giày rơi xuống đất, hắn ngược lại yên tâm.

Mặc dù Thái Thượng Tiên Đế mới vào nhị thập giai khó giải quyết, nhưng cuối cùng vẫn có thể đối phó.

“Đúng đúng đúng, Chúa Tể, ngài nói đúng.” Thái Thượng Tiên Đế tỏ ý tán thành: “Tức là bản Tiên Đế cũng không định đơn đả độc đấu với ngươi. Nam Minh, ngươi còn ngây ra đó làm gì, còn không mau tới bái kiến Chúa Tể Bàn.”

“Đến rồi đến rồi!”

Kèm theo một tiếng ứng hòa, ánh lửa hừng hực bỗng nhiên nổ tung trên bầu trời, sóng nhiệt cuồn cuộn theo đó quét qua.

Trong thời gian ngắn, nhiệt độ của toàn bộ thiên địa đều giống như lên cao vài độ.

Trong ánh lửa, có một bóng người nhanh chóng ngưng tụ thành hình, quanh thân xích hỏa lượn lờ, uy thế cuồn cuộn phô thiên cái địa nở rộ ra, giống như một vị thái cổ hỏa thần đến nhân gian.

Chỉ trong chớp mắt, bóng người ngọn lửa đã giáng từ trên trời xuống, hạ xuống sau lưng Chúa Tể Bàn Bàn, hóa thành một thanh niên anh tuấn thân mặc áo bào đỏ cà lơ phất phơ, mỉm cười với Chúa Tể Khuiết Bàn: “Nam Minh bái kiến Chúa Tể Bàn.”

Chúa Tể Bàn Pháp biến sắc: “Nam Minh Tiên Đế, ngươi cũng đột phá lên thực lực của Tứ Kiếp Tiên Đế? Ngươi đã ở đây, vậy ai sẽ thay ngươi tới Giới Thần Cương?”

“Còn không phải là tiểu tử râu quai nón nhà chúng ta.” Nam Minh Tiên Đế cười ha ha: “Từ khi ta đột phá đến thực lực tứ kiếp tiên đế, vô vọng lại tiến thêm một bước, liền sớm truyền thừa cho ngươi.”

Trạc lão tổ, đó là lão tổ tông của Minh Huy thần tử, một trong phó điện chủ của Nam Minh thần điện, huyết mạch khi còn trẻ cũng thập phần cường đại, chỉ tiếc lúc ấy Nam Minh đế ấn cũng không ở thời kỳ truyền thừa.

Lúc này đây, bởi vì đại cục chi cớ, Mãng lão tổ xem như là đi thiên đại vận khí, trở thành một trong những Tiên Đế mới bí mật bồi dưỡng.

Lại thêm một Tiên Đế mới?

Thần sắc Chúa Tể Bàn Vực càng ngày càng ngưng trọng.

Hắn cảm giác, tình thế trở nên càng thêm khó giải quyết.

Tuy nhiên, cục diện trước mắt này hắn vẫn có thể ứng phó được.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện.

Một giọng nói khó phân biệt vang lên: “Thái Thượng lão quỷ, đây là chúa tể Chúa Tể mà chủ thượng ta muốn đối phó sao? Lớn lên cũng thật là xấu xí.”

Trong lúc nói chuyện, uy thế khủng bố lại quét ngang bầu trời.

Một người hai tay đều là xúc tu vặn vẹo, tên béo đen từ trên trời giáng xuống, cùng Thái Thượng Tiên Đế, Nam Minh Tiên Đế tạo thành thế tam giác vây quanh chúa tể Bàn.

Tên béo đen này, đương nhiên chính là đệ nhất thủ hạ dưới trướng Vương Thủ Triết, ma thần thực cấp hai Xúc Tu Quái ——【 Vương Đại Sí 】.

Vương Đại đã từng thẩm mỹ vô cùng đặc biệt, nhưng theo thời gian ở lại Tiên Giới càng ngày càng lâu, nàng mới ý thức được nguyên lai trạng thái hóa hình của mình không hợp thói thường cỡ nào.

Chỉ tiếc ván đã đóng thuyền, hết thảy đều không trở về được.

Lại một cường giả?

Con ngươi của Chúa Tể Bàn Quang co lại, nhìn về phía Vương Đại Xúc, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Tên gia hỏa xấu xí này, khí thế tỏa ra quanh người vậy mà mơ hồ còn mạnh hơn Thái Thượng Tiên Đế một bậc, tuyệt đối không đơn giản như mới bước vào cấp hai mươi.

Dưới sự bao vây của ba đại cường giả, trong lòng Chúa Tể vốn đã không còn tự tin như lúc đầu, loáng thoáng có xung động quay đầu lại.

Chỉ tiếc, vòng xoáy không gian đã đóng lại!

Hắn ta không thể quay về được nữa!

Nhưng còn chưa đợi Chúa Tể Bàn ổn định lại tâm thần, lại có từng luồng khí tức cường giả từ bốn phương tám hướng ập tới.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã chờ ở trong Côn Bằng thần cung từ lâu, chờ hắn tới đây.

“Lại tiếp một đợt Tiên Đế, tham kiến Chúa Tể Bàn.”

Một trận Tiên Đế?

Trong lòng Chúa Tể thầm giật mình. Chẳng lẽ Tam Trận Đạo Chủ đã đột phá tới cảnh giới Tiên Đế?

“Tại hạ Vương Đại Long.” Thần Long Vương màu vàng phá tan mây mù, uốn lượn tới, giọng nói mang ý cười: “Ta tin chúa tể có ấn tượng với ta.”

“Là ngươi! Ngươi không phải là thủ hạ của Chí Tôn Minh sao?”

Con mắt Chúa Tể Bàn Sơn đột nhiên đỏ bừng, trong lồng ngực cũng cuồn cuộn nổi giận dữ mãnh liệt.

Hắn nhớ cái tên này! Nó chính là thần long vô liêm sỉ trộm bảo khố của hắn, còn lưu lại thủy tinh sáng thế!

“Ta nhổ vào! Chí Tôn Minh làm sao xứng làm chủ nhân của bản thần long?” Vương Đại Long phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp, ngữ khí vênh váo tự đắc: “Chủ nhân của ta chính là tiểu thư Vương Ly Lung.”

Vừa mới nói xong.

Bên kia, lại có một giọng nói kiều mị của nữ tử vang lên: “Thiếp là Vương Thái Tuyền, bái kiến Chúa Tể Bàn. Tạ ơn trung tâm Ma Điện của ngài đã chiêu đãi.”

“Là ngươi!” Chúa Tể Bàn Nộ càng sâu hơn: “Ngươi cũng là thủ hạ của Vương Ly Lung?”

“Không, chủ nhân của thiếp thân chính là Thủ Triết thiếu giới chủ, ta là linh thực xếp hạng thứ hai dưới trướng hắn.”

Giọng nói của Vương Thái Thuyền có chút yếu ớt.

Vốn cho rằng, Vương Thái Duệ nàng chính là linh thực mạnh nhất dưới trướng chủ thượng, nhưng không ngờ, chủ thượng vậy mà bắt được một cây Ma Thần thực cấp hai mươi, còn xấu đến đáng sợ, miễn cưỡng đẩy nàng từ linh thực thứ nhất xuống.

Nhưng nàng vừa mới nói xong.

Bên kia liền vang lên một giọng nói của lão giả hơi khó chịu: “Vương Thái Thiền, nếu như ngươi là linh thực thứ hai dưới trướng chủ thượng, vậy Vương Trường Sinh ta xếp thứ mấy?”

Vô cùng rõ ràng, người đến chính là bản thể của cây Sinh Mệnh - Vương Trường Sinh!

“Thủy Thiên, Nghê Huyên, Trường Canh, Hắc Vô Thường.” Sau Vương Trường Sinh, lại có bốn giọng nói đồng thời vang lên. “Bái kiến chúa tể Bàn Đại Nhân.”

Cùng với thanh âm, bốn đạo nhân ảnh cũng nhao nhao tới, uy thế hiển hách, đồng dạng đều là cấp bậc Tiên Đế.

Trong đó đáng nhắc tới nhất chính là 【Vô Thường Ma Đế】.

Hắn đã từng là một trong phó cung chủ Vạn Hóa Thiên Ma Cung, vài năm trước Tiên Giới mấy lần mưu đồ, đạt được nhiều miếng Chí Tôn tinh hạch, kết quả là Vạn Hóa Thiên Ma Cung sử thi cấp tăng cường.

Bất quá, thông qua tinh hạch chí tôn tấn thăng Ma Đế so với tấn thăng bình thường khó khăn hơn rất nhiều, trước mắt cũng chỉ có một Vô Thường Ma Đế, thành công thông qua tinh hạch chí tôn tấn cấp thành Ma Đế.

Có thể thấy được, bình thường nội tình Hắc Vô Thường hết sức thâm hậu, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Ngoài ra, Nghê Lam đạo chủ của Vũ Nhạc thần điện, tiểu đồ đệ kiếp trước của Vương Hựu Nhạc cũng thành công thăng cấp thành Nghê Nghê Đình tiên đế.

Trường Canh Đạo Tổ cũng đã thuận lợi thăng cấp trong những năm này, trở thành Thanh Đế thế hệ mới.

Trong lúc nhất thời, hơn mười đạo thân ảnh cường giả cấp Tiên Đế vây quanh Chúa Tể Bàn Bàn, uy thế kinh khủng tầng tầng lớp lớp, liên miên thành mảnh, ngay cả không gian phảng phất không chịu nổi chấn động hơi hơi chấn động.

Sắc mặt Chúa Tể Bàn Hỏa khó coi tới cực hạn!

Đây chính là hậu chiêu mà Vương Thủ Triết chuẩn bị cho hắn sao?

Quả thực là đã cách đáng kể.

…

Chương 162: Ưu thế ở chỗ ta! Trấn áp Chúa Tể Bàn.

…

Không phải Chúa Tể Bàn chưa từng nghĩ đến hậu chiêu của Vương Thủ Triết, vì phòng ngừa mình lại bị tính kế, hắn thậm chí đã tận lực tính toán cao thủ mà Vương Thủ Triết có thể sử dụng.

Dù sao căn cứ theo tình báo đáng tin cậy biểu hiện, các cường giả Tiên Đế trứ danh của Tiên Giới, hiện tại đều đang chống cự lại Thiên Yêu Chúa Tể, nếu không chỉ bằng vào ước mơ, cho dù hắn đã tấn thăng làm Giới Chủ, cũng không có khả năng chống đỡ được Thiên Yêu đại quân.

Nhưng mà Chúa Tể Bàn Không nghĩ tới, mình đã hướng bên trên suy đoán, tình huống lại còn sẽ ác liệt như thế.

Chỉ dựa vào những hậu chiêu mà Tiên Tộc phái ra này, Chúa Tể Bàn Bàn cho dù đang trong trạng thái hoàn hảo, ứng phó cũng tương đối vất vả, càng không nói tới tình trạng thân thể của hắn bây giờ cực kỳ không tốt.

Chết tiệt chó con Vương thị!

Nếu như không phải chó con kia ăn trộm Hỗn Độn nguyên âm chi lực của Chí Tôn Khuyết, làm rối loạn bố trí của hắn, hắn có thể dựa vào thôn phệ nguyên âm chi lực ở trong thời gian nhất định khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, đến lúc đó, cho dù gặp phải cục diện trước mắt, hắn cũng còn có sức đánh một trận!

Ngay lúc Chúa Tể Bàn Lạc vừa giận vừa sợ.

Tiên Đế vung tay lên, trên bầu trời, một chiếc thần chu được trận pháp che đậy xuất hiện.

Một hồi Tiên Đế tấn thăng Tiên Đế quá trình vô cùng gian nan, hắn đi chính là một con đường mà tiền nhân không có đi qua, dọc theo đường đi bụi gai trùng trùng điệp điệp, cửa ải khó khăn cần khám phá vô số kể, sau khi tấn thăng Tiên Đế, thực lực tăng lên cũng thập phần to lớn.

Lúc trước chư vị Tiên Đế có cơ hội ẩn nấp xung quanh mà không bị phát hiện, chính là dựa vào một trận thủ đoạn của Tiên Đế.

Hiện nay, chiếc Thần Chu này cũng vậy.

Đối với một trận Tiên Đế tinh thông không gian cùng loại trận pháp ẩn nấp mà nói, giấu một chiếc Thần Chu cũng không tính là khó.

Trong chiếc Thần Chu Kiều chiến hạm này, giờ phút này trong rừng có không ít cường giả thực lực đạt tới thập bát giai, bọn họ bày ra tư thái bảo vệ xung quanh hai vị nam tử trẻ tuổi hộ vệ trên đài chỉ huy.

Một trong hai nam tử trẻ tuổi này, chính là Vũ Nhạc Tiên Đế đại danh đỉnh đỉnh chuyển thế - Vương Hựu Nhạc.

Ông cung kính chắp tay với nam tử trẻ tuổi bên cạnh: “Gia gia, Chúa Tể Bàn đã rơi vào cạm bẫy, xin ngài tiến hành chỉ thị tiếp theo.”

Gia gia trong miệng hắn mặc một bộ tiên bào, khí chất trầm ổn, gương mặt hơi hơi tròn trịa, có vẻ phúc hậu, làm cho người ta kìm lòng không được sinh ra cảm giác thân cận và tín nhiệm.

Người này, tự nhiên chính là một trong những trụ cột trong dòng chính Vương thị—— Vương Phú Quý.

Cho tới nay, Vương Phú Quý đều là đại diện trong hệ thống chính thức của Vương thị, đảm nhiệm chức vị trong Tiên Ủng hội gọi là “Bí Thư trưởng”.

Hình như đây là một chức vụ làm việc và làm việc vặt, nhưng thực ra lại là một vị trí trung tâm, phối hợp ích lợi và mâu thuẫn khắp nơi. Những năm gần đây, hắn dựa vào kinh nghiệm phong phú và thủ đoạn, ảnh hưởng đến quyết sách trên phương diện Tiên ủy.

Từ gốc rễ mà nói, đây mới là nhân vật được tính toán chân chính trong Tiên ủy hội.

Lần này phương châm vây quét chúa tể Bàn, quy hoạch bố cục, kì thực đều là Vương Phú Quý và đoàn đội trưởng của hắn một tay điều hành.

“Trận chiến quy mô nhỏ này, ngươi phụ trách chỉ huy hiện trường.” Vương Phú Quý xoay người nói: “Dù sao, ngươi đã tiếp nhận nhiệm vụ chủ tuyến của hệ thống phù trợ tiêu diệt chúa tể Bàn, một khi thành công, liền có thể đạt được phần thưởng kếch xù.”

Bọn họ trước đây đã từng thực hiện các loại kiểm tra đối với hệ thống nhiệm vụ, xác nhận nhiệm vụ của Vương Dần Hiên mặc dù là do mảnh vỡ Chưởng Giới Lệnh diễn sinh ra, nhưng bởi vì trong mảnh vỡ đó ẩn chứa sức mạnh tạo hóa, kì thực đã sinh ra quy tắc đặc biệt, phàm là nhiệm vụ xuất hiện, hoặc là do bản thân Vương Dần Hiên hoàn thành, hoặc là phải do cha hắn Vương Hựu Nhạc hoàn thành.

Về phần do Vương Phú Quý hoàn thành, ách… dù sao đây không phải là hệ thống Phù Thái gia gia, đến lúc kết toán, Vương Hựu Nhạc và Vương Dần Hiên cũng chỉ có thể coi như là có tác dụng phụ trợ trong khi hoàn thành nhiệm vụ, tuy nhiệm vụ vẫn có thể xem như hoàn thành, nhưng phần thưởng nhận được sẽ ít đi rất nhiều.

Cho nên, từ góc độ tối đa hóa lợi ích mà nói, chỉ huy đoàn chiến lần này, phải là Vương Hựu Nhạc.

“Vâng, thưa gia gia.”

Vương Hựu Nhạc tinh thần phấn chấn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn không chối từ, thứ nhất là kiếp trước hắn chết ở trong tay Ma tộc, bị chết cực kỳ thảm thiết, đối với Ma tộc cũng có cừu hận khắc cốt minh tâm.

Thứ hai là trận chiến đẩy BOSS quy mô nhỏ này đúng là thứ hắn am hiểu nhất.

Sau khi hắn chuyển thế, phần lớn thời gian đều chơi 【Thần Võ Vinh Quang】, trường kỳ chỉ huy các huynh đệ đánh từng trận chiến vinh quang.

Bất quá hắn cũng không thích chỉ huy tác chiến quy mô lớn, quá mệt mỏi, hắn am hiểu hơn là bản bốn mươi người, bản chiến thuật tám mươi người.

Trong lần kế hoạch tác chiến tiêu diệt chúa tể, Vương Hựu Nhạc cũng từng căn cứ tình huống khác nhau, làm ra nhiều loại dự án chiến thuật, đồng thời giao nộp cho gia gia.

Vừa mới nói xong.

Trong phòng chỉ huy của Thần Chu, não bộ liền cùng đơn vị tác chiến liên hệ chặt chẽ với nhau.

Vương Hựu Nhạc Bình nín thở ngưng thần, nhanh chóng tiến vào trạng thái, bắt đầu lập tức chỉ huy: "Hạo Thiên Kiếm Đế tiền bối, Tử Vi Tiên Đế tiền bối, xin tiếp tục ngăn chặn Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Tẫn của các ngươi, không cầu chiến thắng, chỉ cầu kéo dài đến khi thiên hoang địa lão."

"Trên chiến trường chính, tiền bối Tiên Đế mở rộng trước, lại củng cố cường hóa không gian xung quanh, hạn chế năng lực hành động của Chúa Tể Bàn Sơn."

Theo ba trận Đạo Chủ thăng cấp thành một trận Tiên Đế, đạt đến cảnh giới ba trận hợp nhất.

Một trận tạo nghệ của Tiên Đế trên trận pháp kì thực đã vượt qua các đời đại năng trận pháp, dù sao hắn từ Ma tộc bên kia cũng thu hoạch đại lượng nguyên lý ma trận, nhất là Ma tộc đối với không gian pháp tắc lý giải, cũng đem những lý luận này cùng trận đạo Tiên giới hòa thành một thể.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Tiên ủy sẽ vì đại lực nâng đỡ Tam Trận Đạo Chủ trùng kích Tiên Đế, trong quá trình này hao phí tài nguyên có thể nói là số lượng lớn.

Sau khi ban nhiệm vụ cho Tiên Đế xong, Vương Hựu Nhạc lại bắt đầu động viên chiến đấu: "Chư vị tiền bối xin chú ý, chiến lực tổng hợp của chúng ta bên này vượt xa chủ tể Bàn, có được ưu thế cực lớn, để tránh bị đồng quy vu tận cắn trả. Chúng ta từ từ đánh, không cần sốt ruột, tận khả năng làm được thương vong số một!"

"Các ngươi cũng không muốn cục diện tốt đẹp, tiền đồ vô tận lại bị cắt đứt trong việc Chúa Tể sắp chết phản phệ, đúng không? Thế giới dị vực mênh mông vô biên, dù sao cũng phải tới đó xem thử chứ?"

Vương Hựu Nhạc là tiên đế chuyển thế, đương nhiên biết tính nết của các tiên đế đại lão.

Là một nhóm cường giả có thực lực cao nhất Tiên giới hiện nay, thực lực của bọn họ cường đại, nội tình hùng hậu, lại ở vị trí cao đã lâu, hiếm có người có thể quản được bọn họ, bởi vậy ít nhiều cũng có chút tùy hứng, trong lòng càng kiêu ngạo, có khả năng đánh lên trên, liền nổi sóng lên, liền không nghe chỉ huy.

Bởi vậy, trước tiên cũng phải giội nước lạnh lên người bọn họ, tránh cho đầu óc bọn họ nóng lên, lỗ mãng làm loạn là rất cần thiết.

Đối với lần đoàn chiến này, hắn đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Hắn có một thói quen.

Trước mỗi một lần đoàn chiến, hắn đều đối với mỗi một chiến lực dưới hệ thống chỉ huy phe mình, đều tiến hành nghiên cứu sâu, hiểu rõ năng lực cùng sát chiêu phương diện của bọn họ, cũng có một bộ phương pháp đánh giá chiến lực thuộc về mình.

Trong 【mô phỏng chiến lực cao cấp】 mà Vương Hựu Nhạc và đệ đệ Vương Hựu Huyền cùng nhau nghiên cứu ra, trải qua rất nhiều ví dụ luận bàn chiến tranh, thực chiến điển hình, cùng với hình dáng của rất nhiều nhân vật, đã dần dần hoàn thiện ra một bộ quy tắc cấp bậc đánh giá của mình.

Ví dụ như, sau khi bọn họ trải qua rất nhiều đánh giá thôi diễn, đem rất nhiều Tiên Đế, Chí Tôn vừa tấn thăng, chiến lực mười chín giai cường giả… thiết lập vì đánh giá cấp bậc chiến lực là “1% đơn vị”.

Đây là một chỉ số chiến lực bình quân mới có mười chín bậc, dưới tình huống không đặc biệt, trên dưới mỗi đơn vị di động thường thường không vượt quá 0.1 đơn vị.

Mà trước đó, sau khi tiến hành nhiều lần thu thập số liệu đối với 【Hồng tiền bối】, cuối cùng đưa ra chỉ số của một mình hắn chiến lực đánh giá là “9 đơn vị”, ý tứ trong đó, cũng không phải chỉ sức mạnh 【Hồng tiền bối】 đạt đến gấp chín lần Tân Tấn Tiên Đế.

Tình huống thực tế là trong hoàn cảnh bình thường, Hồng tiền bối một mình có thể đánh ra cục diện phân năm năm thắng một bại dưới tình huống chín vị tiên đế mới liên thủ.

Hơn nữa hệ thống đánh giá chiến lực, đã đem nhiều chiến lực liên thủ, bởi vì độ phối hợp không đủ cấp độ dẫn đến các loại cục diện bất lợi đi vào, thống nhất lấy phối hợp độ bình thường làm đánh giá cơ sở.

Nếu như chín vị tân tấn Tiên Đế phối hợp thân mật khăng khít, tâm ý tương thông, lại có cường lực thống nhất chỉ huy, thắng bại sẽ từ năm năm mở đến sáu, bốn, thậm chí bảy, ba.

Ngược lại, nếu mức độ phối hợp cực kém, không tín nhiệm lẫn nhau, thắng bại sẽ không còn đủ năm năm.

Mà đợi sau khi 【Hồng tiền bối】 tấn thăng thành giới chủ, số liệu chiến lực của hắn lập tức tăng vọt lên "23 đơn vị".

Mời! Xin chú ý! Chú ý! Xin chú ý!

Đây cũng không phải lực lượng tuyệt đối của Chỉ Giới chủ Hồng là gấp 23 lần tân tấn Tiên Đế, trên thực tế, lực lượng tuyệt đối gấp 23 lần là tuyệt đối không có khả năng!

Đây cũng chỉ là khi hai mươi ba vị tân tấn Tiên Đế vây quét Giới Chủ Hồng, chiến lực song phương gần như tương đương, thắng bại ở trình độ năm năm.

Chỉ là hai mươi ba vị tân tấn Tiên Đế kia cho dù may mắn thắng, cuối cùng yêu cầu thương vong cũng sẽ cực kỳ lớn, có thể còn sống sót một nửa cũng rất khó, một khi làm không tốt khả năng đồng quy vu tận.

Trong hệ thống đánh giá chiến lực này, Vương Hựu Nhạc dự đoán nếu chúa tể không bị thương, ở trạng thái đỉnh phong, chiến lực có thể sẽ vượt qua 25 đơn vị.

Căn cứ vào một số điển tịch ghi chép chiến đấu giữa Chúa Tể Bàn và Giới Chủ, tính ra có lẽ do tư liệu không đầy đủ, tính ra kết quả cũng có xuất hiện.

Đoán chừng khoảng giữa hai lăm đơn vị đến 30 đơn vị.

Nhưng trước mắt chiến lực của chúa tể Bàn Nguyên còn xa mới đạt tới đỉnh phong, căn cứ vào đủ loại biểu hiện trước đó mà tính thì cũng chỉ dưới 13 đơn vị đến 15 đơn vị.

Từ điểm này cũng có thể thấy được, các đời Hồng Thỉ Chí nhắm vào Chúa Tể Bàn Sơn, trăm phương nghìn kế tước đoạt chiến lực của hắn, vẫn rất hữu hiệu.

Mấy lần đả kích nhằm vào mấy năm trước cũng có hiệu quả rõ rệt.

Hơn nữa, ba vợ chồng Vương Dần Hiên lúc trước bị suy yếu, hiện nay đánh giá sức chiến đấu của chúa tể hơn phân nửa là từ 10 đơn vị đến 13 đơn vị.

Nhưng mà, chiến lực của thành viên bên ta đã được ước định.

Trước mắt mạnh nhất là Ma Thần Thực Vương cấp hai va chạm mạnh, đó là một cường giả cấp hai mươi, đánh giá là năm đơn vị chiến lực, nàng có thể đánh năm Tiên Đế mới.

Ngoài ra, xếp hạng thứ hai là Thái Thượng Tiên Đế, trước mắt chiến lực của hắn được đánh giá là 2.8 đơn vị.

Xếp hạng thứ ba là Nam Minh Tiên Đế, hắn vừa mới tấn thăng chiến lực Tứ Kiếp Tiên Đế, chiến lực được đánh giá là đơn vị 2.

Hạo Thiên Kiếm Đế phía sau là 1.8 đơn vị, Chí Tôn Khuyết là 1.7 đơn vị, Tinh Trần Công chúa đồng dạng cũng là 1.7 đơn vị, đến Tử Vi Tiên Đế cũng chỉ có 1.6 đơn vị, mà một trận Tiên Đế phía sau tuy chỉ là tân tấn Tiên Đế, nhưng hắn đánh giá chiến lực cũng có 1.5 đơn vị.

Sau này bảy vị Thủy Thiên Tiên Đế, Nghê Thải Tiên Đế, Vương Đại Long, Vương Trường Sinh, Vương Thái Cương, Trường Canh Tiên Đế, Vô Thường Ma Đế này, trung bình xuống, mỗi người chỉ có một đơn vị chiến lực, Thủy Thiên Tiên Đế hơi cao một chút, nhưng cũng cao có hạn.

Trong đó còn có một người khá đặc biệt, chính là lão tổ tông nhà hắn Vương An Nghiệp. Trước mắt tu vi thực tế của Vương An Nghiệp vẫn là Đại La cảnh hậu kỳ, nhưng đánh giá chiến lực cũng đã đi tới 1 đơn vị!

Bởi vậy.

Cường giả đỉnh cấp mà trước mắt ta xuất động tổng chiến lực: 26,1 đơn vị, đã vượt xa chúa tể trước mắt và hai vị chí tôn dưới trướng hắn.

Bởi vậy, trong chiến thuật mà Vương Hựu Nhạc trù tính, cho dù hiện tại chúa tể Bàn khôi phục thực lực đỉnh phong, nếu bên ta có thể phối hợp đến mức thân mật khăng khít, mọi

người nghe theo chỉ huy thống nhất điều khiển, cũng chưa chắc không có phần thắng, chỉ là đến lúc đó phải hi sinh bao nhiêu người, thì khó mà nói.

Nhưng trước mắt, ưu thế lại ở trên người ta.

Các loại số liệu nhanh chóng chảy xuôi trong đầu Vương Hựu Nhạc, giờ phút này hắn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái chỉ huy, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chuyên chú, thông qua chỉ huy của Thần Chu Tinh não nhanh chóng truyền đạt từng mệnh lệnh chỉ huy.

Dưới ưu thế, bên Tiên giới tự nhiên không nóng vội, có hàng đầu cứng rắn chống đỡ, có du tẩu quấy rối, cũng có hỏa lực đánh ra, còn có Đạo Chủ loại cường khống này, cùng với sữa lực cường đại của Trường Canh Thanh Đế và Vương Trường Sinh.

Trái lại Chúa Tể Bàn Dã đánh với cực kỳ uất ức.

Hắn nhiều lần muốn xé rách không gian thoát khỏi hiện trường, nhưng giờ phút này không gian trong Thần Cung dưới sự gia cố của Tiên Đế càng thêm vững chắc, hắn căn bản không có khả năng trong nháy mắt xé ra, thường thường vừa mới liều mạng mở ra một khe hở không gian, đã bị tập hỏa không thể không bỏ qua.

Đồng dạng, nếu chúa tể Bàn Nguyên muốn cứng rắn đánh Vương Đại sờ vào hàng đầu này, cứng rắn đánh gục nàng, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Thứ nhất, với trạng thái và chiến lực hiện tại của hắn, cho dù trong tình huống không có quấy nhiễu, muốn đánh gục Vương Đại Sờ cũng phải mất một phen tay chân, ít nhất trong thời gian ngắn không làm được.

Thứ hai, trong quá trình này không những có người quấy rối mà còn có người giúp đỡ Vương Đại tiếp sức.

Bởi vậy, nếu chúa tể một lòng chiến đấu với Vương Đại, không thể nghi ngờ chính là chiến thuật ngu xuẩn nhất.

Hắn không thể không nghĩ biện pháp xếp hàng, nhất là ưu tiên cắt Trường Canh Thanh Đế và Vương Trường Sinh.

Nhưng Vương Đại kia thật buồn nôn, nàng không phụ trách công kích, chỉ chuyên tâm quấn quanh và khống chế, vừa hô "Tất cả đều là nhiệm vụ của chủ nhân", vừa dùng một lượng lớn xúc tu gắt gao vây khốn chúa tể Bàn, xúc tu bị cắt đứt bao nhiêu, nàng lại mọc ra bấy nhiêu.

Đồng thời còn có Thái Thượng Tiên Đế nửa chiêu không ngừng di chuyển vị trí, hạn chế hành động của Chúa Tể Bàn!

Những người còn lại không ngừng chạy đi, phụ trách vận chuyển hỏa lực.

Người nào bị thương, liền lập tức lui về phía sau tiếp nhận trị liệu, tuyệt đối không ham chiến. Cho dù có người không muốn thối lui, Vương Hựu Nhạc cũng sẽ nhìn chằm chằm bọn họ lui về phía sau chữa trị.

Uất ức.

Chúa Tể Bàn chỉ cảm thấy đời này cũng chưa từng đánh qua trận chiến uất ức như vậy, trốn không có cách nào trốn, đánh không lại, thế cục bất lợi như vậy cũng thôi đi, thậm chí ngay cả muốn giết chết một hai người để trút giận cũng rất khó.

Từ điểm này mà xem.

Nếu không có biến cố, chuyện Chúa Tể Bàn Bàn Lạc coi như ván đã đóng thuyền.

Xa xa.

Được Chí Tôn Mính cùng Tinh Trần công chúa hộ tống, một nhà ba người Vương Dần Hiên đã thành công thối lui đến khu an toàn.

Vương Dần Hiên nhìn chiến trường xa xa, biểu tình như trút được gánh nặng, trong ánh mắt cũng lóe lên quang mang hưng phấn: "Cha ta chỉ huy không tệ, mặc dù đánh chậm một chút, nhưng đợt này ổn rồi!"

"Phu quân." Chí Tôn Côn Bằng nhìn chằm chằm vào Chúa Tể Bàn, ánh mắt đầy hận thù: "Ta muốn gia nhập vào chiến đoàn vây quét, tự mình báo thù cho mẫu thân ta."

Trong hệ thống chỉ huy của công công Vương Hựu Nhạc nàng, bởi vì chiến lực đã đủ, nên tạm thời loại bỏ một nhà ba người

bọn họ ở bên ngoài, ngầm thừa nhận bọn họ đã hoàn thành công tác trong phận phận.

Việc một nhà ba người bọn họ hiện tại phải làm là chăm sóc bản thân, đừng để Chúa Tể Bàn Bàn Trì lợi dụng thời cơ.

"Tranh Bảo." Vương Dần Hiên có chút lo lắng nhìn sắc mặt của nàng, trấn an nàng nói: "Ngươi cùng Tinh Bảo đều tiêu hao rất lớn, nhất là ngươi, vừa rồi bị thương không nhẹ, thân thể còn quá mức suy yếu, mà thủ đoạn trị liệu của Sinh Mệnh Thần Thụ tiền bối cùng Trường Canh Thanh Đế tiền bối, ở trên người của ngươi trị liệu hiệu quả cũng không tốt lắm, chúng ta sẽ không lên, ngoan a!"

Nhưng hắn vừa dứt lời.

"Đùng" một tiếng.

Chí Tôn Khuyết gảy búng tay một cái.

Vương Dần Hiên chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, tiếp theo trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện ở một địa phương nhìn rất quen thuộc —— trong lồng giam cừu hận của Chí Tôn Côn Bằng.

Nó nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm: "Tiêu Bảo, ngươi, ngươi đây là muốn làm gì?"

"Kim Thiềm chi pháp, có thể nhanh chóng khôi phục lực lượng của ta, giải trừ trạng thái không tốt của ta." Chí Tôn Tầm nhìn Vương Dần Hiên, lạnh lùng vô tình giống như một cỗ máy. "Vương Dần Hiên, ngươi tranh thủ chút thời gian, đừng ép ta động thủ."

Vương Dần Hiên giận đến mức choáng váng cả người: "Chí Tôn Thiên, giọng điệu này của ngươi là sao? Ngươi coi ta là thuốc chữa thương và chữa thương sao… Vương Dần Hiên ta không cần mặt mũi… vân vân! Ngươi đừng làm loạn, bên ngoài nhiều tiền bối và đồng bọn… Còn nữa, cha ta và thái gia gia cũng đang ở trên trời nhìn đấy…"

"Nơi này là lồng giam cừu hận, không ai nhìn thấy được."

"Cho dù không ai thấy được, bọn họ đoán cũng có thể đoán được…"

“Vương Dần Hiên, ta mặc kệ, bây giờ ta phải khôi phục lực lượng, ta phải báo thù cho mẫu thân!”

“Chờ một chút! Tinh Bảo, ngươi vào đây làm gì? Bây giờ là lúc nào rồi, ngươi không thể để ta và Tiêu Bảo ở riêng một mình một lần sao?” Vương Dần Hiên dần dần vô lực chống cự, chỉ có thể đẩy nửa ngày, lại phát hiện Tinh Trần công chúa như u linh xuất hiện phía sau hắn, lập tức cả kinh đổ mồ hôi lạnh.

“Ta cũng phải khôi phục thể lực. Ma tộc phá hủy quê hương của ta, giết phụ hoàng ta!” Công chúa Tinh Trần lạnh giọng nói, cũng giống như một cỗ máy không có tình cảm.

Vương Dần Hiên: “…”

…

Cùng lúc đó.

Bên ngoài lồng giam cừu hận.

Bởi vì trận đánh này tương đối nhẹ nhàng, chư vị Tiên Đế đại lão ở hiện trường ngoài chiến đấu, lại còn có rảnh rỗi chú ý đến một màn này.

“Thiếu chủ Dần Hiên nhà chúng ta thật biết chơi.” Sinh Mệnh Thần Thụ Vương Trường Sinh vừa tắm rửa trị liệu cho mọi người vừa cảm khái nói: “Lúc này, không ngờ còn có tâm tư bực này… Chậc chậc, người trẻ tuổi bây giờ thật quá theo đuổi kích thích.”

“Nếu Thủ Triết chủ thượng của ta cũng phong lưu phóng khoáng như Dần Hiên thiếu chủ thì tốt rồi.” Thấy cảnh tượng này, Thái Âm Minh Hồn Ma Thần Thụ Vương Thái Diệp ánh mắt âm u, ngay cả giọng nói cũng trở nên u oán.

Thượng chủ nhân nhà mình cái gì cũng tốt, chính là coi mỹ mạo của nàng cùng Yêu Nhiêu như không thấy điểm này, không tốt.

Làm cho Vương Thái Nhiêu nàng một chút mặt mũi cũng không có.

Trong lòng âm thầm hạ thủ, cô hạ thủ càng hung ác, từng luồng thần niệm công kích cường đại như cuồng phong mưa

rào đâm về phía Chúa Tể Bàn, đồng thời còn gia tăng lực lượng âm minh gia trì tình trạng tiêu cực của Chúa Tể.

“Tất cả vì chủ thượng!”

Thẩm mỹ lầm đường lạc lối, Vương Đại phát ra tiếng thét chói tai, vô số xúc tu nhảy múa càng thêm kịch liệt, liều mạng dây dưa chúa tể bàn, bộ dáng như muốn quấn chết hắn.

“Grào!”

Chúa Tể Niết Bàn cũng nổi giận gào thét.

Bọn họ ăn vụng cũng thôi đi, lại còn dám ở trước mặt bản chúa tể!

Chúa Tể Bàn Hỏa, Chúa Tể Bàn Nộ tức giận, Chúa Tể Bàn Khốc gào thét không ngừng, nhưng chỉ có thể bất lực nổi giận.

…

Chương 163: 【Thiếu Giới Hoàng】? Vương Thủ Triết

…

Ngay lúc Chúa Tể Bàn Lạc lâm vào khốn cảnh.

Những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ tản mạn khắp nơi cũng đều sĩ khí giảm nhiều, trong lòng hoảng loạn bất an, có một số nhỏ bắt đầu tính toán chạy thoát khỏi chiến trường.

Bạch Cốt ma quân là một trong số đó.

Thân là một gã mười tám cấp Đại thống lĩnh Ma tộc phong hào cường giả, cho dù là trong đội ngũ thân vệ cường giả như mây, cũng được xưng là tồn tại đỉnh trụ trụ.

Hắn đã từng cảm thấy tự hào vì thân phận của mình, vô cùng trung thành với chúa tể vĩ đại.

Nhưng theo thời cuộc thay đổi, theo sự táo bạo và hỉ nộ vô thường của Chúa Tể vĩ đại, lại nhiều lần thôn phệ tinh nguyên đồng tộc chữa thương, bao gồm một bộ phận thuộc hạ trong lòng hắn đã sớm trở nên thấp thỏm lo âu.

Hơn nữa bản thân Bạch Cốt Ma Quân nhận được mệnh lệnh của Thượng phong, làm không ít hoạt động hại đồng tộc.

Lại thêm phản kháng tổ chức hoạt động bình minh màu máu càng hung hăng ngang ngược, khuấy động toàn bộ Ma giới nổi loạn, thời cuộc rung chuyển, khiến rất nhiều thành viên Ma tộc sinh ra cảm giác Chúa Tể Bàn Vô Lực khống chế đại cục, sắp thay đổi.

Mà lần này.

Chúa Tể Bàn Sơn cũng trúng mai phục của tiên tộc, mắt thấy sắp bị đánh gục tại chỗ, Bạch Cốt Ma Quân cảm thấy cần thiết phải tìm một con đường lui cho mình.

Vốn dĩ hắn đang đuổi giết đám người Vương Tống Nhất, Vương Cẩn Na, hiện tại mắt thấy thế cục không đúng lắm, hắn liền cố ý giảm tốc độ đuổi giết, chuẩn bị tìm thời cơ trốn đi xa,

tìm khe hở không gian ẩn nấp trốn đi trước, chờ sau khi thế cục rõ ràng, hoặc trốn hoặc hàng tiếp tục tính toán.

Nhưng không ngờ.

Bạch Cốt Ma Quân bên này vừa mới giảm tốc độ lại, chung quanh liền xuất hiện mấy vòng xoáy không gian loại nhỏ.

Trong mỗi một vòng xoáy, đều có một bóng người cất bước đi ra.

Những bóng người này đều cực kỳ trẻ tuổi, nam anh tuấn đẹp trai, nữ Chung Linh Dục Tú, mỹ mạo động lòng người, mỗi người đều khí độ bất phàm, phong thái trác tuyệt, nghiễm nhiên đều là thần tử thần nữ tham gia thí luyện Thần Cung lần này.

Trong đó có một vị thanh niên tuấn lãng lưng đeo hộp kiếm, vừa thấy Bạch Cốt ma quân liền hưng phấn ồn ào lên: "Một hồi truyền tống trận của Tiên Đế tiền bối quả nhiên hữu dụng, vừa tới đã đụng phải con mồi. Thanh Ly thần nữ, Lưu Nguyệt thần nữ, ba người chúng ta tổ đội, liên thủ bắt lại ma đầu này."

Vừa mới nói xong.

Thanh niên nam tử liền bấm kiếm quyết, bảo kiếm trong hộp kiếm lập tức như nộ long xuất hộp, hóa thành một tấm lụa kinh thiên chém về phía Bạch Cốt ma quân.

Thanh Ly thần nữ, Lưu Nguyệt thần nữ theo sát tới, cũng cùng lúc phát động tiến công mãnh liệt với Bạch Cốt ma quân.

Bạch Cốt ma quân giật nảy mình.

Hắn tuy không ham chiến chi tâm, nhưng cũng vội vàng chống đỡ, chuẩn bị bức lui bọn họ rồi bỏ chạy.

"Rầm rầm rầm!"

Từng tiếng năng lượng va chạm vang lên, sóng xung kích kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Nhưng mà vừa mới giao chiến, Bạch Cốt ma quân đã cảm thấy không thích hợp.

Mấy người trẻ tuổi này mạnh tới mức quá phận, sau một hồi giao thủ ngắn ngủi thì hắn lại không thể nào bức lui được ba người trẻ tuổi này.

Làm sao có thể?

Hắn đường đường là cường giả mười tám cấp, cho dù là Đạo Chủ Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ bình thường của Tiên Tộc cũng có thể lấy một địch nhiều mà không rơi xuống hạ phong.

Nhưng mấy người trẻ tuổi này rõ ràng vẫn còn ở Đại La cảnh hậu kỳ, căn bản còn chưa tới Hỗn Nguyên cảnh, liên thủ lại có thể địa vị ngang hắn!

"Đúng là Đại thống lĩnh ma tộc cấp phong hào! Đụng phải gai, mau lắc người."

Quân Hạo thần tử tay niết kiếm quyết, điều khiển nửa bước thần kiếm ngăn cản Bạch Cốt ma quân muốn chạy trốn, ngữ khí hưng phấn không thôi.

Hiển nhiên, phong hào đại thống lĩnh này ở trong mắt hắn, chính là một bút giá trị công huân phong phú.

Cũng khó trách.

Mấy ngàn năm vất vả ma luyện, những thần tử thần nữ này chẳng những thực lực tăng trưởng lớn, đã đạt đến Đại La cảnh hậu kỳ, huyết mạch tư chất dưới vô số tài nguyên xây dựng trước sau đạt đến tiêu chuẩn Thần Tử Giáp, huyết mạch thức tỉnh đến tầng thứ mười lăm 【Hỗn Nguyên Đạo Khu】 cao đoạn, so với thời kỳ Sơ đại giới chủ Hồng trẻ tuổi cũng không kém bao nhiêu.

Phải biết rằng, những Hỗn Nguyên Đạo Chủ tầm thường của Tiên Tộc, độ thức tỉnh huyết mạch cũng bất quá chỉ là tầng thứ mười lăm Hỗn Nguyên Đạo, so với những người trẻ tuổi này còn kém mấy ván.

Bởi vậy, sức chiến đấu chân thực của ba người bọn họ, phải vượt qua Đạo Chủ bình thường một bậc.

Mà vị Bạch Cốt ma quân này, mặc dù thực lực đã đạt tới thập bát giai, nhưng đơn thuần từ cường độ huyết mạch mà nói, so với mấy Thần tử Thần nữ này còn kém hơn một nửa.

Theo Thanh Ly thần nữ lắc người, rất nhanh, liền đã có hai gã thần tử thần nữ của Lộc Minh học viện thông qua một trận Truyền Tống Trận do Tiên Đế bố trí trước xuyên qua hiện

trường, gia nhập vào trong đội ngũ của Quân Hạo thần tử vây quét.

Năm đánh một, Bạch Cốt ma quân lập tức rơi vào thế hạ phong.

Nếu đổi lại là ở bên ngoài Tuyền Cơ Thần Cung, hắn có lẽ còn có thể dựa vào thủ đoạn không gian cao siêu hơn hoặc át chủ bài tùy thời trốn đi xa, thoát ly chiến đấu.

Nhưng trước mắt, không gian bên trong Tuyền Cơ Thần Cung dị thường kiên cố, phạm vi chiến trường na di bị áp súc đến cực hạn, hắn mấy lần xê dịch lăn lộn, đều không thể thoát khỏi vây quét của năm vị Thần Tử Thần Nữ, cuối cùng bại vong chỉ là vấn đề thời gian!

Tình huống tương tự, bất quá chỉ là một trong những hình ảnh thu nhỏ của toàn bộ đại chiến trường mà thôi.

Cảnh tượng mảnh vỡ chiến tranh rải rác khắp nơi trong Thần Cung không biết đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là từng điểm truyền tống đã được bố trí sẵn.

Thực lực các thần tử thần nữ tham gia thí luyện lần này không có yếu, dưới sự ủng hộ của hệ thống thông tin bên trong, tổ đội người Diêu cũng đều rất thuận tiện, lúc này đã nở hoa nhiều điểm, giá lâm đến các nơi chiến trường bao vây tiễu trừ những thân vệ Ma tộc tinh nhuệ đang chạy tới.

Trừ con cháu Vương thị ra, chỉ có những thế lực xuất thân lâu năm, lúc đầu liền gia nhập Lộc Minh học viện thần tử thần nữ biểu hiện xuất chúng nhất.

Tinh Lan Thần Nữ, Thái Tử Tuyền, Huyền Quang Thần Tử, Vô Vọng Thần Tử, Minh Huy Thần Tử, Vân Hạc Thần Tử, Tố Hân Thần Nữ, Ngũ Bất Giới Phật Tử, La Tiễn Ma Tử, Côn Bằng Thần Tử vân vân, hơn nữa An Chá Thần Nữ chưa tới hiện trường, tư chất huyết mạch của bọn họ đều rất tiếp cận, hoặc nhiều hoặc ít đều vượt qua Sơ Đại Giới Chủ Hồng.

Bộ phận thần tử thần nữ này cũng là nhân tài mới nổi được tiên nhân coi trọng nhất, ưu tiên người thừa kế Tiên Đế Ấn.

Mặc dù thiếu Tiên Đế Đế Ấn, Tiên ủy hội trong tương lai cũng sẽ cung ứng thêm tài nguyên, trợ giúp bọn họ huyết mạch lại

lần nữa đột phá, như thế bọn họ liền có xác suất lớn có thể đi ra Tiên Đế chi lộ của mình.

Mà đồng thời, các tinh anh trẻ tuổi của Vương thị cũng lần lượt đến chiến trường, gia nhập hành động tiêu diệt toàn bộ thân vệ Ma tộc tinh nhuệ.

Trong số bọn họ có không ít người có huyết mạch mạnh hơn so với những thần tử thần nữ trước đó, số ít đã có Đế Ấn truyền thừa, hoặc là đi ra Đế Lộ của mình.

Ví dụ như Vương Ly Dao, cũng đã tiêu hóa xong truyền thừa Cổ Thần Côn Bằng, thu hoạch không ít chỗ tốt Côn Bằng lưu lại cho nàng, bao gồm không hạn chế Bản Nguyên Tiên Linh giới còn lại, tư chất huyết mạch cũng đạt tới Thiếu Giới Chủ Ất đẳng, thực lực cực kỳ cường hãn.

Xuống thêm chút nữa, chính là học viên nhị tuyến của Lộc Minh học viện, các tinh anh trẻ tuổi của Vương thị danh sách thứ ba, thứ tư. Bọn họ lấy hình thức tổ đội vây quét những thân vệ tinh nhuệ của Ma tộc lạc đàn, nắm chặt cơ hội lập công.

Mà ngay khi chiến trường đang hừng hực khí thế, bên kia, quyền thiên thần tử đang giao chiến với Vương Hà đã dần dần chống đỡ không nổi nữa.

Mắt thấy chúa tể đã hoàn toàn hàng lâm, những thần tử thần nữ kia cũng bắt đầu bao vây tiễu trừ tinh nhuệ Ma tộc, hắn rốt cục nhịn không được, lớn tiếng la lên: “Quân Hà sư muội, không đánh, ta không đánh nữa. Ta ngả bài, chúng ta là người một nhà!”

“Ta nhổ vào! Ai là người một nhà với ngươi? Ai là sư muội của ngươi?!” Trong mắt Vương Quân Hà bốc hỏa, thế công trong tay không giảm.

“Quân Hà sư muội, sư huynh đây cũng là phụng mệnh làm việc, không thật sự là phản bội Tiên Tộc a~” Quyền Thiên Thần Tử vừa đánh vừa trốn, vẻ mặt van nài giải thích: “Tình huống là như vậy, lão tổ gia gia nhà ngươi vất vả lắm mới tích góp được thực lực, đưa ra nhiều cường giả cấp Tiên Đế đến Thần Cung này mai phục, đương nhiên phải nghĩ cách dụ dỗ

Chúa Tể Bàn Lạc rơi vào cạm bẫy của chúng ta. Nhưng ngươi cũng nhìn thấy, Chí Tôn Khuyết phản bội Chúa Tể."

"Cho nên lão tổ gia gia nhà ngươi chuẩn bị hậu chiêu ta đây, mệnh ta nghĩ cách thu được tín nhiệm Chúa Tể Bàn, sau đó xem tình huống thay Chí Tôn hạ mình, miễn cho nàng thật sự ngăn cản Chúa Tể Bàn ở ngoài Côn Bằng Thần Cung, vậy thì phiền toái."

Đây đúng là phong cách hành sự của lão tổ gia gia.

Trong lòng Vương Quân Hà đã tin sáu bảy phần, nhưng ánh mắt nhìn về phía Quyền Thiên Thần Tử vẫn còn vài phần hồ nghi: "Vậy vừa rồi ngươi còn nói oán hận ta…"

"Cái này không phí lời nha ~~ nếu ta không âm thầm biểu hiện ra các loại bất mãn và oán hận, há sẽ có cơ hội bị phát triển thành phản đồ?" Vẻ mặt của Quyền Thiên Thần Tử bất đắc dĩ: "Ngươi cho rằng ta dễ dàng sao? Vì lấy lòng tin Chúa Tể Bàn Bàn, ta không thể không khổ cực rèn luyện kỹ năng diễn xuất, tự thôi miên mình, chỉ sợ không cẩn thận lộ ra chân ngựa làm lỡ kế hoạch của viện trưởng, kết quả mình chẳng khác nào oán phụ."

"Sư huynh, hóa ra ngươi một chút cũng không hận lão tổ gia ta, cũng không hận ta." Vương Quân Hà lập tức vui mừng: "Vừa rồi ngươi diễn thật sự có cảm giác chân thật, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự chán ghét ta."

"… Không, ta quả thực có chút chán ghét ngươi, cũng không thích Thủ Triết viện trưởng, điểm này chúa tể Bàn cũng không nhìn lầm ta." Quyền Thiên Thần Tử trầm mặc một chớp mắt, lập tức thở dài, nói đúng sự thật: "Loại phú nhị đại siêu cấp như ngươi, vừa sinh ra đã có tài nguyên vô tận cho ngươi, làm cho ta hâm mộ ghen tị quá."

"Chỉ có điều, quyền thiên ta khó chịu thế nào, không thích Thủ Triết viện trưởng, nhưng chung quy cũng là một thành viên của Tiên Tộc… Huống chi, ta hoàn toàn không tin chúa tể tên kia có thể nói chuyện giữ lời!"

"…" Vương Quân Hà vẻ mặt cạn lời.

Nếu Chúa Tể Bàn Bàn giữ lời, Quyền Thiên sư huynh, ngươi sẽ không phản bội thật chứ?

Xa xa.

Chúa Tể Bàn Nguyên cường chống chọi các loại tấn công, rơi vào khổ chiến.

Các lộ Tiên Đế dưới sự chỉ huy của Vương Hựu Nhạc phối hợp ăn ý, hoàn toàn là đang áp chế hắn, trong bất tri bất giác, thương thế trên người hắn càng ngày càng nặng, bộ dáng cũng càng ngày càng chật vật.

Lúc này hắn đã không còn ý nghĩ tiếp tục đánh nữa, vừa đánh, vừa không ngừng tìm cơ hội thoát ly chiến trường.

Thần niệm cường đại của hắn bao phủ bốn phương tám hướng, ý đồ thăm dò ra điểm yếu không gian của Thần Cung, nhưng không ngờ, cảm giác này, hắn vừa vặn cảm nhận được cuộc đối thoại giữa Quyền Thiên Thần Tử và Vương Quân Hà.

Khoảnh khắc này, một chút tín ngưỡng trong lòng Chúa Tể Bàn Lạc hoàn toàn sụp đổ.

Là giả!

Hóa ra đều là giả!

Ngay cả tâm niệm muốn phản bội lại Quyền Thiên Thần Tử của Tiên Tộc cũng là mồi nhử mà Vương Thủ Triết thả ra!

Tất cả mọi thứ, đều chỉ là vì dụ dỗ hắn tiến vào Côn Bằng thần cung.

Mà hắn ta lại một lần nữa trúng bẫy của Vương Thủ Triết!

Tâm thái Chúa Tể hoàn toàn sụp đổ.

Tại sao?

Rốt cuộc là vì sao?!!

Hắn không thể lý giải, rõ ràng mình đã cực kỳ cẩn thận, đánh giá Vương Thủ Triết cực kỳ cao, tại sao vẫn sẽ rơi vào cạm bẫy của hắn?

Sau khi sụp đổ, cảm xúc của Chúa Tể Bàn Vĩ hoàn toàn rơi vào điên cuồng: “Vương Thủ Triết, là ngươi ép ta! Tất cả những thứ này đều là ngươi ép ta!”

Trong tiếng gào thét, hắn giương ma trảo lên, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều ra một quả ma linh.

Chính là ma bảo lúc trước khu động dục vọng pháp tắc, vây khốn Tinh Trần công chúa, cũng tạo thành tổn thương cho Chí Tôn Khuyết.

Lúc trước sau khi sử dụng Ma Linh này hai lần, thủy tinh đỏ thẫm phong ấn trong đó bắt đầu bạo động, nỗ lực phản phệ thoát khốn, bởi vậy trước khi chúa tể Bàn Đối phó Chí Tôn Côn Bằng, đã đi trước một bước thu hồi nó.

Bây giờ vừa lấy ra, ma linh đã rung động kịch liệt, có từng đợt ý chí pháp tắc đặc thù từ trong lan tràn ra, phảng phất như đang phản kháng chúa tể tinh thần.

Nhưng mà nó mới run rẩy vài cái, thú trảo khổng lồ bá chủ đã cầm lấy nó hung hăng niết.

"Chát!"

Trong nháy mắt Ma Linh bị bóp chết.

Thủy tinh xích hồng bị phong ấn "vù" một cái, định thoát khỏi khống chế của Chúa Tể, nhưng lại bị Chúa Tể há miệng hút một cái, hút nó vào trong bụng.

"Chúa Tể dục vọng, không phải ngươi luôn muốn chạy trốn, muốn báo thù sao?!" Chúa Tể Bàn cười ha hả, vẻ mặt dữ tợn mà điên cuồng: "Bản Chúa Tể cho ngươi một cơ hội, phóng thích năng lực của ngươi ra, hòa làm một thể với bản Chúa Tể, chúng ta giải quyết họa bên ngoài trước rồi mới phân thắng bại!"

Hiển nhiên, viên thủy tinh màu đỏ này, chính là tinh hạch mà dục vọng của chúa tể đại danh đỉnh đỉnh lưu lại, trong đó còn ẩn giấu một đạo tàn hồn của chúa tể dục vọng.

Còn về nguồn gốc của viên tinh hạch chúa tể này, còn phải ngược dòng tìm hiểu từ rất lâu trước kia.

Năm xưa Chúa Tể Hỗn Độn chiến bại trong trận chiến bại rời khỏi Tiên Linh giới, sau đó lại chinh chiến khắp nơi, nuốt chửng chủng tộc khác dưỡng thương. Mà lúc đó Chúa Tể Bàn La còn được tôn là Chí Tôn, còn lại là thân tín dưới trướng Chúa Tể Hỗn Độn.

Chí Tôn Bàn và mấy vị chí tôn bố trí cạm bẫy, âm thầm dụ dỗ Chúa Tể muốn đánh lén Chúa Tể Hỗn Độn, nhưng lại âm thầm

dẫn dắt thành quả chiến đấu, khiến cho Chúa Tể dục vọng tuy chiến thắng Chúa Tể Hỗn Độn nhưng lại rơi vào cảnh thương vong thảm trọng hầu như không còn, bản thân lâm vào trạng thái gần chết.

Nhân cơ hội tốt này, Chí Tôn Bàn và đồng bọn âm thầm hạ thủ giết chết Chúa Tể dục vọng, đồng thời thắng được trong nội chiến tiếp theo, thành công kế thừa tất cả của Chúa Tể Hỗn Độn.

Mà tinh hạch cùng tàn hồn của Chúa Tể, cũng từ đó trở đi liền rơi vào trong tay Chúa Tể Bàn Khống, bị hắn phong ấn lại, trở thành một trong những át chủ bài!

Dựa vào viên tinh hạch chúa tể này, chúa tể tinh hạch có thể khống chế dục vọng pháp tắc ở một mức độ nào đó, khống chế dục vọng nô bộc, bao gồm thủ đoạn thông qua thôn phệ dục vọng nô bộc đến nuôi dưỡng bản thân trị liệu thương thế, cũng dựa vào viên tinh hạch chúa tể này để hoàn thành.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước cái ma linh này vừa xuất hiện, Chí Tôn Côn Bằng liền thống khổ dị thường, hoàn toàn không có lực phản kháng.

Bởi vì nàng tu hành ma công chính là năm đó dục vọng Chúa Tể chuyên môn sáng tạo vì dục vọng nô bộc, tự nhiên sẽ bị dục vọng Chúa Tể tinh hạch khắc chế.

Chỉ tiếc hai viên lực lượng tinh hạch của chúa tể xung đột, cưỡng ép dung hợp, thế tất sẽ khiến pháp tắc phản ngược, nhẹ thì trọng thương, nghiêm trọng thậm chí có thể dẫn tới căn cơ hủy diệt, ma hồn câu diệt, tuy chúa tể tinh hạch chiếm được nhưng vẫn chưa dung luyện nó.

Nhưng trước mắt, đương nhiên Chúa Tể Bàn Luân bất chấp tất cả.

Vương Thủ Triết hao hết tâm tư dẫn mình tới Tuyền Cơ Thần Cung, chính là vì ở chỗ này giết chết mình. Hắn không tin Vương Thủ Triết sẽ không chuẩn bị chuẩn bị hậu chiêu nào khác.

Sau khi tâm tính tan vỡ, trong lòng hắn đã sinh ra sợ hãi nồng đậm với Vương Thủ Triết.

Hắn không thể ở lại chỗ này.

Hắn phải mạo hiểm đánh cược một lần!

Cho dù sau đó phải trả một cái giá thê thảm, cũng còn tốt hơn là chết tại chỗ! Dù sao nếu thật sự xảy ra chuyện trong Thần Cung với tư cách cạm bẫy này, chỉ sợ ngay cả thần hồn hắn cũng rất khó đào thoát ra ngoài.

“Thành giao!”

Giọng nói điên cuồng của Chúa Tể vừa dứt, một giọng nói tà dị đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Cùng lúc đó.

Một luồng lực lượng quỷ dị và cuồng bạo bộc phát trong thân thể Chúa Tể.

Trong nháy mắt.

Đạo đạo hồng quang quỷ dị liền nhuộm đỏ thân thể của hắn, thân thể cực lớn của hắn lại lần nữa bành trướng mấy thành, ma uy toàn thân cũng đột nhiên trở nên quỷ dị khó lường.

Ngay cả trong ma nhãn lạnh lẽo cũng nhanh chóng nhiễm màu đỏ sậm, yêu dị mà tà mị!

Dưới lực lượng sôi trào dâng lên, khí thế Chúa Tể xung quanh thân thể hắn điên cuồng tăng lên, dường như chỉ trong chớp mắt đã từ trạng thái suy yếu của trọng thương khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Uy áp kinh khủng mà cuồng bạo lấy hắn làm tâm tròn từng lớp khuếch tán ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ tất cả cường giả cấp Tiên Đế ở đây.

Lực lượng bạo tẩu, toàn bộ ma đầu hắn tựa hồ lâm vào điên cuồng.

Đôi mắt đỏ ngầu của hắn đảo qua tất cả mọi người chung quanh, phát ra một tiếng gào rú vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ: “Các ngươi đều phải chết!”

Vừa nói xong, thân hình cao lớn của gã cũng đã biến mất ngay tại chỗ, kèm theo uy thế kinh khủng nhào tới đội ngũ vây quét.

Sắc mặt đám người Thái Thượng Tiên Đế thay đổi liên tục, lập tức đưa ra đối sách.

Nhưng mà, có dục vọng chúa tể lực lượng trong tinh hạch trợ giúp, giờ phút này Chúa Tể Bàn Bàn so với trạng thái đỉnh phong năm đó còn mạnh hơn một chút, nhanh chóng tạo thành phản áp đối với đội ngũ bao vây tiễu trừ.

Bên trong Thần Chu.

Vương Hựu Nhạc thông qua màn quan sát này, sắc mặt cũng khẽ biến: "Phoss tiến vào trạng thái dị biến hai đoạn, tất cả mọi người cẩn thận, chiến đấu kế tiếp lấy phòng thủ làm chủ! Lung Yên lão tổ, lão tổ nãi nãi, Ly Từ lão tổ, Lạc Thu lão tổ, lão bà…"

Trong lúc nói chuyện, hắn đọc ra tên của một đám cường giả ở hàng trước của Vương thị, chỉ huy: "Các ngươi đi thay Hạo Thiên Kiếm Đế và Tử Vi Tiên Đế, kiềm chế Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Khuyết, giải thoát ra chiến lực của bọn họ. Tất cả cẩn thận!"

Những thành viên Vương thị kia đều là cường giả cao cấp nhất trong thế hệ trẻ, gần như tư chất huyết mạch của mỗi người đều đạt đến cấp Thiếu Giới Chủ, sức chiến đấu thật sự ít nhất cũng đạt đến cấp bậc nửa bước Tiên Đế.

Một số ít như Vương An Nghiệp, dựa vào kiếm trận kinh khủng đã có thể miễn cưỡng đánh dấu Tiên Đế yếu nhất, kết hợp với lồng giam Tiên Đế, chiến lực không tầm thường.

Có điều, hiện tại Vương An Nghiệp cũng không có ở hiện trường, chỉ có thể dựa vào ưu thế nhân số ngăn chặn hai vị chí tôn Ma tộc.

Đồng thời, trong Thần Chu cũng có một Đạo Chủ thực lực cường đại trung hậu kỳ, thậm chí những Tiên Đế nửa bước không thể tấn thăng Tiên Đế lần lượt rời đi, hàng lâm chiến trường, bắt đầu hiệp trợ chủ lực Vương thị kiềm chế hai vị Chí Tôn Ma tộc!

Giờ khắc này đã đến thời điểm liều mạng, tự nhiên không thể nương tay!

"Vương Dần Hiên, một nhà ba người các ngươi đừng chơi nữa, bảo hai lão bà của ngươi mau chóng gia nhập chiến trận." Vương Hựu Nhạc lại hạ lệnh.

Theo từng mệnh lệnh và điều hành chiến trường.

Chí Tôn Điên Lạc Lạp cùng Chí Tôn Yểm nhanh chóng được tiếp nhận, Tử Vi Tiên Đế và Hạo Thiên Kiếm Đế lần lượt ra tay, gia nhập chiến trường, Chí Tôn Bạt và Tinh Trần công chúa cũng nhanh chóng gia nhập chiến trường.

Rất nhiều cường giả Tiên Đế dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng chống lại được chúa tể nhị đoạn bộc phát.

Dưới sự gia trì của tinh hạch của dục vọng Chúa Tể, bây giờ Chúa Tể Bàn Không chỉ am hiểu các loại công kích như thân thể hỗn độn, còn có tinh thần chấn động và các loại thủ đoạn quấy nhiễu mị hoặc không tầm thường.

Cũng may cho dù là Chúa Tể dục vọng cũng không thể mê hoặc một vị Tiên Đế trong nháy mắt, những thủ đoạn này chỉ có thể dùng để quấy nhiễu và khống chế ngắn ngủi.

Dưới sự phán đoán của Vương Hựu Nhạc, thực lực của chúa tể lúc này đã có thể so sánh với chúa tể chân chính, đánh giá sức chiến đấu chỉ sợ đã vượt qua 25 điểm, vô cùng khó chơi và khủng bố!

Điều vui mừng duy nhất chính là.

Trạng thái hiện tại của chúa tể trụ vô cùng dị thường, hai ý chí trong cơ thể vừa phối hợp lẫn nhau vừa kéo chân sau lẫn nhau, không cách nào phối hợp ăn ý, dẫn đến hành vi thường xuyên lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Nhưng cho dù như vậy, một đám đại lão Tiên Đế ứng đối cũng cực kỳ vất vả, cứ tiếp tục như vậy, cho dù cuối cùng có thể miễn cưỡng kéo chết Chúa Tể Bàn Bàn, thương vong cũng không phải thứ Tiên giới có thể chịu đựng nổi.

“Lão tổ tông, hiện trường xuất hiện biến cố ác liệt.” Vương Hựu Nhạc sau khi thế cục hơi ổn định lại, liền lập tức đem tình huống thông báo cho Thủ Triết lão tổ.

…

Trong đại điện hạch tâm Tuyền Cơ Thần Cung.

Đương nhiên Vương Thủ Triết cũng lập tức biết được dị biến của chiến trường.

Hắn khẽ chau mày.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt bố trí hậu chiêu ác liệt như thế, nhưng nhiều loại thủ đoạn, đều phải trả một cái giá không nhỏ.

Trên thực tế, nếu không phải thời gian Trụ Thần Cung lưu lại Tiên Giới bị hạn chế, thật ra hắn cũng không muốn ở trạng thái hiện tại cùng chúa tể Bàn Quyết chiến. Dựa theo tính toán trước sau như một của hắn, nhất định có thể kéo dài bao lâu thì kéo bấy lâu, tốt nhất kéo dài đến khi thiên hoang địa lão, kéo mãi cho đến khi có thể dễ dàng quét ngang bá chủ mới thôi.

Chỉ tiếc, thế sự há có thể tận như tâm ý?

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nháy mắt với Vương An Nghiệp bên cạnh.

Vương An Nghiệp lập tức hiểu ý, lộ ra vẻ mặt trầm trọng mà quyết tuyệt, chắp tay nói với một vị Khí Linh tỷ tỷ xinh đẹp bên cạnh: "Linh tỷ tỷ, ta không thể tiếp tục trò chuyện với tỷ nữa, ta phải đi tiếp viện chiến trường rồi."

Nói xong, hắn bóp nát một khối truyền tống ngọc phù.

Ngọc phù tỏa ra quang hoa, cộng hưởng với hệ thống truyền tống trận do Tiên Đế bố trí từ trước, trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã xuất hiện ở chiến trường chính, gia nhập vào trong chiến đấu.

"An Nghiệp, An Nghiệp…" Khuôn mặt của Nhai Tí Khí Linh tràn đầy lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được.

"Linh tỷ tỷ." Lúc này Vương Thủ Triết mới chắp tay nói: "Ngài cũng thấy được tình huống hiện tại rồi, thế cục đã không cho phép chúng ta dây dưa quá trình nữa, xin ngài lập tức khởi động truyền thừa của Côn Bằng, Thủ Triết cũng có thể lập tức xoay chuyển cục diện."

Rất hiển nhiên, hắn đã ở đây một thời gian rồi, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn ý đồ thuyết phục Vũ Dư Thần Cung Khí Linh khởi động truyền thừa sớm.

"Nhưng, nhưng mà…" Khuôn mặt tinh xảo của Nhai Tí Khí Linh vẫn có chút xoắn xuýt, vẫn có chút chống cự và do dự như cũ, "Bây giờ ngươi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, đạt được đệ nhất thí luyện - mệnh lệnh của chủ nhân, ai…"

Dựa theo quá trình thí luyện, nếu Vương Thủ Triết muốn kế thừa tất cả của Thần Cung, đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ tương ứng, đạt thành một hệ liệt điều kiện tiên quyết.

Nhiệm vụ này Vương Thủ Triết tất nhiên là có năng lực hoàn thành, chỉ là quá trình này ít thì mấy chục năm, nhiều thì trăm năm, thế cục trước mắt tự nhiên là không chờ nổi.

“Linh tỷ tỷ, tỷ cũng không muốn An Nghiệp xảy ra chuyện chứ?” Vương Thủ Triết thở dài, khí định thần nhàn phát ra một đòn trí mạng.

“Cái này…”

Vẻ mặt của Nhai Tí khí linh càng lúc càng dao động.

Là khí linh của Thần Cung, tất cả mọi thứ trong Thần Cung nàng đều có thể cảm ứng được, cũng vì vậy, nàng có thể cảm nhận rõ ràng Chúa Tể Bàn Bàn biến thái cỡ nào, cường đại cỡ nào.

Nàng suy trước nghĩ sau, suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn thở dài: “Cũng được. Kỳ thật, có thể do thiên tài tuyệt thế như Thủ Triết thiếu giới chủ đến kế thừa “Truyền thừa”, lão chủ nhân biết cũng nhất định sẽ vô cùng vui mừng. Chúng ta bắt đầu đi!”

Nghe vậy, trong lòng Vương Thủ Triết hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng coi như là thuyết phục được khí linh tiểu tỷ tỷ khó dây dưa này rồi. Điều này quả thực không dễ dàng chút nào.

Nếu nàng còn không đáp ứng, hắn cũng chỉ có thể từ bỏ cái tuyến này, ngược lại khởi động phương án dự bị khác đối phó Chúa Tể Bàn. Mặc dù như vậy cũng không phải không thể đánh, chỉ là đến lúc đó sẽ có bao nhiêu thương vong, cũng khó mà nói!

Có điều, rốt cuộc Vương Thủ Triết vẫn có vài phần chắc chắn, ngay từ đầu đã bày mưu tính kế cho hôm nay.

Hắn vẫn luôn kẹt tu vi ở Đại La cảnh đỉnh phong, dựa vào tự mình lĩnh ngộ 【 hình thức ban đầu của Bản Nguyên Đế Ấn

của Sinh Mệnh Bản Đế Ấn 】 nhận được một đợt gột rửa của Thiên Đạo, khiến tư chất huyết mạch đột phá tới tư chất Thiếu giới chủ Bính đẳng trung đoạn.

Sau khi tiến vào Lam Thần Cung, hắn liền đem những chuyện khác giao cho Vương Phú Quý và Vương Hựu Nhạc, bản thân lập tức bế quan, trước tiên liền tấn thăng trở thành Hỗn Nguyên Cảnh Đạo Chủ, lần nữa tăng lên một tầng huyết mạch.

Hơn nữa, sau khi tấn thăng, hắn lập tức phục dụng 【 Mười Lăm Phẩm Thần Đan 】 và 【 Thần cải dịch 】 đã sớm chuẩn bị, đẩy một bộ huyết mạch tư chất lên trên người của Thiếu giới chủ và giáp trụ.

Kể từ đó, trình độ thức tỉnh huyết mạch của Vương Thủ Triết đã đạt đến Thập Thất Trọng Vĩnh Hằng Thần Khu Cao Đoạn.

Cấp độ thức tỉnh huyết mạch này, đã so với Tiên Đế bình thường còn cao hơn, thuần túy lấy trình độ thức tỉnh huyết mạch mà nói, đã tương đương với Cửu Kiếp Tiên Đế.

Đáng nhắc tới chính là, những năm gần đây hắn hao hết tài nguyên đỉnh cấp, thúc giục Nam Minh Tiên Đế và viện nghiên cứu gia tộc, tổng cộng luyện được hai viên 【 Mười Lăm Phẩm Thần Đan 】, hợp ra hai chi 【Thần Cải Dịch 】.

Trong đó có một viên thập ngũ phẩm thần đan và một nhánh thần cải dịch, đưa cho Hồng tiền bối.

Dựa vào chúng nó, Hồng tiền bối mới có thể thuận lợi đột phá gông cùm xiềng xích huyết mạch, đem tư chất huyết mạch từ Thần Tử Giáp, đột phá đến cấp bậc Thiếu giới chủ, cấp độ thức tỉnh huyết mạch cũng đột phá đến cấp độ Thập Bát Trọng Vô Thượng Thần Khu.

Vị đột phá giới chủ tiếp theo này đã đặt nền móng vững chắc.

Lại thêm sau đó không tiếc tài nguyên để bế quan tu hành, Hồng rốt cục trước đó không lâu thuận lợi bước vào cấp độ giới chủ.

Sau khi trở thành giới chủ, cấp độ thức tỉnh huyết mạch của hắn tăng lên một tầng, đã đạt đến trình độ 【 Đệ Thập Cửu Trọng Bất Hủ Chi Thể 】.

Nhìn chung toàn bộ lịch sử Tiên Giới, cũng chỉ có ba tồn tại đạt tới trình độ này, đương đại giới chủ Hồng chính là vị thứ tư!

Mà lúc này.

Theo việc 《Khí Linh khởi động truyền thừa, sớm truyền thừa cho Vương Thủ Triết.

Trong phút chốc, tinh hoa thiên địa đến từ truyền thừa cấp giới chủ và căn nguyên Tiên Linh giới cất giữ trong Nghệ Thần Cung đều tràn vào trong cơ thể Vương Thủ Triết, bắt đầu tiến hành từng đợt tẩy lễ.

Dưới sự tẩy lễ của những năng lượng này, hắn vốn đã đạt tới huyết mạch thập thất trọng cao đoạn, bắt đầu một đường đẩy lên!

Đoạn đầu thập bát trọng.

Mười tám tầng sơ kỳ đỉnh phong!

Đến khi tẩy lễ triệt để kết thúc, cấp độ thức tỉnh huyết mạch của Vương Thủ Triết đã đạt đến 【đệ thập bát trọng vô thượng Thần Khu sơ đoạn đỉnh phong】.

Phải biết rằng, cấp độ thức tỉnh huyết mạch của Hỗn Nguyên Đạo Chủ bình thường cũng chỉ đến tầng thứ mười lăm, Vương Thủ Triết đã cao hơn Đạo Chủ bình thường ba tầng.

Điều này có nghĩa là tư chất huyết mạch của hắn đã đột phá cực hạn của Thiếu Giới Chủ, tiến vào tầng thứ tiếp theo.

Tình huống này chưa từng xảy ra trong lịch sử toàn bộ Tiên giới.

Trên thực tế, cho dù là đến cấp Tiên Đế, cấp độ thức tỉnh huyết mạch có thể đạt tới tầng thứ mười tám, tính cả Đại Hồng đương thời cũng chỉ có bốn.

Trong trạng thái đó, bọn họ gọi chung là "Thiếu Giới Chủ cấp Tiên Đế".

Nếu như bây giờ huyết mạch của Vương Thủ Triết vẫn là cấp bậc Thiếu giới chủ, đương nhiên nên được gọi là "Hỗn Nguyên cảnh Thiếu giới chủ", nhưng dưới tình huống này, xưng hô này hiển nhiên không thích hợp.

Nhưng cũng chính vì đây là độ cao chưa từng có ai đạt tới, Vương Thủ Triết nhất thời cũng không hiểu được, tư chất huyết mạch như mình nên xưng hô như thế nào.

Đang lúc hắn trầm ngâm.

Dường như Khuyết Khí Linh ở bên kia đã làm ra một đại sự, tinh thần trở nên cực kỳ phấn khởi: "Chủ thượng, mức độ thức tỉnh huyết mạch của ngài đã vượt qua Nhai Tí đại đế năm đó ở Hỗn Nguyên cảnh! Dùng Thiếu giới chủ để hình dung ngài hiển nhiên không còn ở đây từ khi nào, không bằng… gọi là "Thiếu giới hoàng" đi?"

Thiếu giới hoàng?

Khóe miệng Vương Thủ Triết giật giật.

Cái tên này quá tục một chút.

Bất quá, trước mắt cũng không phải thời điểm so đo những thứ này, hắn cần lập tức thu hoạch quyền hạn hoàn chỉnh của Côn Bằng Thần Cung, lại phối hợp với Chưởng Giới Lệnh, cho Chúa Tể Bàn một chút kinh hỉ.

…

Chương 164: Cái chết của chúa tể Bàn!

…

Ngay khi Vương Thủ Triết kế thừa Tuyền Cơ Thần Cung.

Trên chiến trường, tình hình chiến đấu đang không ngừng chuyển biến xấu.

Quả thật, trận chiến này tương đối ngang nhau, ai thắng ai bại còn chưa biết được.

Nhưng nhân viên bên ta hỗn tạp, thực lực mạnh yếu không đồng nhất, cho dù thắng được trận chiến này, cuối cùng sẽ bị thương bao nhiêu? Chết bao nhiêu?

Theo chiến đấu kéo dài, những Tiên Đế mấy ngàn năm gần nhất vừa mới thăng cấp, thể lực cùng huyền khí dần dần có chút tiếp tục không theo kịp, trạng thái đều rõ ràng có chút trượt xuống.

Đến cấp bậc Tiên Đế, huyền khí đã xảy ra không biết bao nhiêu lần biến chất, mật độ năng lượng cao đến làm người ta tức lộn ruột. Dưới chiến đấu cường độ cao như vậy, huyền khí tiêu hao tất nhiên là không nhỏ, cho dù thỉnh thoảng cắn đan dược bổ sung năng lượng, cũng dần dần nhập không đủ xuất.

Bỗng dưng.

Chúa Tể Bàn bắt được một cơ hội, cứng rắn chống đỡ hàng phía trước mạnh mẽ phát uy, trảo mạnh mẽ chộp về phía Tử Vi Tiên Đế không kịp phòng bị.

Ma trảo tỏa ra ánh sáng đỏ rực lướt qua không gian, uy thế khủng khiếp như có thể bóp nát sao trời, hiển nhiên là đang ra tay độc ác.

Trong đôi mắt đỏ rực của chúa tể quang mang tà dị rực cháy, hiển nhiên là muốn liều một cường địch.

Không tốt!

Hạo Thiên Kiếm Đế đang phụ trách du tẩu quấy rối, thấy thế trong lòng rùng mình, vội vàng tiến lên phía trước, sau lưng

chúa tể Bàn, một kiếm chém về phía đầu của hắn, muốn vây Ngụy cứu Triệu.

Nào có thể đoán được.

Kiếm quang của hắn vừa mới đưa ra.

Chúa Tể Bàn Bàn như đã dự đoán trước, động tác lập tức dừng lại, đột nhiên xoay thân hình khổng lồ qua, trên khuôn mặt dữ tợn hiện lên vẻ gian kế như ý.

Trong nháy mắt tiếp theo.

Trong đôi mắt quỷ dị của hắn ta tỏa ra ánh sáng đỏ rực, tia sáng đỏ phóng qua không gian, trong nháy mắt bao phủ Hạo Thiên Kiếm Đế ở bên trong.

“Đã trúng kế!”

Hạo Thiên Kiếm Đế trong lòng “Lộp bộp” một cái, lập tức hiểu được.

Rõ ràng Chúa Tể Bàn đang chơi kế vây đánh viện binh, một trảo bắt Tử Vi chẳng qua là vô dụng, mục tiêu thực ra là Hạo Thiên y!

Nhưng lúc này hiểu ra thì đã muộn, Hạo Thiên Kiếm Đế chỉ cảm thấy đầu ong ” một tiếng, ý thức hoàn toàn mơ hồ.

Thân thể Tiên Đế cao lớn mà nguy nga của hắn bỗng nhiên cứng đờ, tựa như một pho tượng duy trì tư thế xuất kiếm đứng ở trên bầu trời, một đôi mắt ngôi sao trở nên ngốc trệ thất thần, không còn linh quang thần thái.

Đột nhiên, trên mặt hắn xuất hiện vẻ kinh hãi hoảng loạn, hô to: “Tử Vi muội muội, đừng như vậy!”

Rất hiển nhiên, hắn đây là bị dục vọng chúa tể lĩnh vực pháp tắc ảnh hưởng, dẫn đến ngắn ngủi bị khống chế cùng thất thần, cũng không biết Hạo Thiên Kiếm Đế ở trong ảo cảnh nhìn thấy cái gì.

Bất quá, đến lúc này không phải sân nhà của Chúa Tể dục vọng, thứ hai, dục vọng chúa tể bên trong tinh hạch đến cùng bất quá là một tàn hồn, dù là mượn thân thể Chúa Tể Bàn cũng không thể đem lực lượng dục vọng pháp tắc ẩn chứa trong tinh hạch phát huy đến mức tận cùng.

Bởi vậy, chỉ trong thời gian hai ba hơi ngắn ngủi, Hạo Thiên Kiếm Đế đã tỉnh táo lại.

Nhưng trong chiến đấu cường độ cao như vậy, cho dù chỉ bị khống chế hai ba hơi thở, cũng đã đủ ảnh hưởng chiến cuộc.

Hạo Thiên Kiếm Đế vừa thanh tỉnh.

Cái sừng dài của chúa tể Bàn Xúc Xúc Tu, giống như cái đuôi cá sấu khổng lồ, đã quất đến trước mặt hắn!

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn.

Hạo Thiên Kiếm Đế giống như là bóng chày chày bị đánh trúng, gào thét bay ngược ra ngoài.

"Oanh long long!!"

Trong tiếng nổ mạnh như sấm rền, một dãy núi cao ngất trực tiếp bị hắn đụng sập, núi đá to lớn vỡ vụn văng tung tóe.

Thân hình của hắn xuyên qua núi đá, lại hung hăng đâm vào trên một ngọn núi phía sau, lúc này mới ngừng thế bay ngược lại.

Phải biết rằng, ngọn núi bên trong Côn Bằng thần cung này cũng không phải là núi bình thường, trước đó nhiều thần tử thần nữ chiến đấu ở bên này cũng không có việc gì, ngay cả dư âm chiến đấu của nhóm Tiên Đế cũng chỉ khiến chúng nó điên cuồng rung động, có thể thấy được cú va chạm này rốt cuộc tàn nhẫn đến cỡ nào.

Đợi thân hình dừng lại, một lần nữa lấy lại quyền khống chế thân thể, trên thân thể Tiên Đế Hạo Thiên Kiếm Đế đã máu thịt be bét, xương cốt toàn thân nhiều chỗ đứt gãy, nội tạng tổn hại, máu tươi đầm đìa nhuộm cả người áo bào thành một mảnh màu đỏ tươi.

Dù Tiên Đế sinh mệnh lực cực kỳ cường hãn, bị trọng thương cũng không đến mức vẫn mạng, nhưng muốn trong thời gian ngắn khôi phục thương thế, quay về chiến trường đã rất không dễ dàng.

Dù sao đến cấp bậc Tiên Đế, một khi bị thương quá nặng, khôi phục sẽ rất khó.

“Hỏng bét!”

Trường Canh Thanh Đế phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt đã chạy như bay tới.

Từng đạo thanh mang từ trong tay hắn huy sái ra, rơi vào trên người Hạo Thiên Kiếm Đế, đem hắn bao phủ, không ngừng chữa trị thương thế của hắn.

Đáng tiếc lúc trước dưới thời gian dài ác chiến, Trường Canh Thanh Đế tiêu hao cũng không ít, huống chi Hạo Thiên Kiếm Đế bị thương quá nặng, cho dù hắn dốc hết sữa lực, cũng không có khả năng giúp hắn khỏi hẳn trong khoảng thời gian ngắn.

Lúc này, hắn chỉ có thể qua loa trị liệu cho Hạo Thiên Kiếm Đế một chút, lại ném cho hắn một viên đan dược chữa thương thập tứ phẩm, để cho hắn tự động chậm rãi khôi phục, liền một lần nữa trở về chiến trường, đi trợ giúp những Tiên Đế khác.

Nhìn thấy cảnh này, Tử Vi Tiên Đế đau đầu.

Cái tên Hạo Thiên cũng quá bất cẩn.

Vừa rồi một trảo của Chúa Tể Bàn Bàn bắt về chẳng qua là phô trương thanh thế, lại còn có thể trúng kế. Hơn nữa dưới ảnh hưởng của tinh thần dục vọng pháp tắc, rốt cuộc là bị khơi gợi dục vọng gì?

Điều này khiến Tử Vi Tiên Đế không những không được cứu, mà còn muốn hung hăng đánh hắn một trận.

“Chư vị tiền bối chú ý, thỉnh vững chắc đánh chắc, ngàn vạn lần đừng lãng nữa!”

Trong Thần Chu, Vương Hựu Nhạc thân là đoàn chỉ huy cũng bị một màn này làm cho đau hết cả đầu.

Không thể giải thích được, bỗng nhiên mất đi một chiến lực cường đại, điều này sẽ khiến cho thế cục kế tiếp trở nên càng thêm gian nan.

Đương nhiên, Chúa Tể Bàn Tài vì phế bỏ Hạo Thiên Kiếm Đế cũng phải trả một cái giá lớn.

Hắn bị mấy vị Tiên Đế tập hỏa, dưới một vòng công kích bị oanh đến “phì phò” rút lui, ít nhiều bị thương chút.

Nhưng người thống trị tu luyện chính là ma thể hỗn độn, cả lực lượng hay da dày thịt béo đều có năng lực kháng đòn, khiến người ta nhìn mà than thở.

Hiện tại hắn lại lâm thời dung nhập dục vọng pháp tắc của Chúa Tể dục vọng, có thêm một thủ đoạn khống chế cường đại, quả thực thập phần khó chơi.

Thế cục lại lần nữa ác liệt vài phần.

Lúc này, Vương Đại Xúc với tư cách chủ bình khống chế, không thể nghi ngờ là người vất vả nhất, gian nan nhất.

Nàng vừa hô "Vì chủ thượng", sau đó xúc tu đứt thật dài, dài đoạn, tới tới lui lui cũng không biết bao nhiêu lần.

Người ta là tắm máu chiến đấu hăng hái, nhưng nàng lại tắm dịch nhờn toàn thân chiến đấu hăng hái, bộ dáng cực kỳ thảm thiết, giống như nỏ mạnh hết đà.

Trận chiến này nếu thắng, chắc chắn nàng là người tốt nhất toàn trường.

Chỉ tiếc là thực lực hai bên chênh lệch khá lớn. Nếu không có Vương Trường Sinh và Trường Canh Thanh Đế nhìn chằm chằm vào việc chữa trị cho nàng, nàng cũng có thể dựa vào năng lực thiên phú hấp thu sinh cơ để khôi phục một chút. E là nàng đã sớm bị chúa tể mạnh mẽ đánh chết.

"Chư vị tiền bối chú ý, trận chiến này đánh đến bây giờ, chính là liều với ý chí cuối cùng." Vương Hựu Nhạc thần sắc ngưng trọng, vừa điều khiển chỉ huy, vừa cổ vũ sĩ khí cho rất nhiều Tiên Đế, "Sự tiêu hao của chúa tể Bàn cũng rất lớn, thương thế cũng đang không ngừng tăng thêm, trạng thái đang nhanh chóng xuống dốc. Mọi người liều mạng, chính là kiên trì tiếp tục kiên trì!"

Mặc dù lời của Vương Hựu Nhạc rất có đạo lý.

Nhưng các Tiên Đế ở hiện trường đều là đại lão có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, đối chiến đều có phán đoán của mình.

Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, trận chiến kế tiếp sẽ tiến vào giai đoạn gay cấn, muốn giành được thắng lợi cuối cùng, hơn phân nửa phải dùng mạng đi lấp!

Bất quá, đây là một trận chiến đấu liên quan đến vận mệnh Tiên Giới cấp sử thi, phía sau là sinh tử tồn vong của ức vạn tiên tộc, không cho phép bọn họ lùi bước.

Đừng nói là mấy vị tiên đế Thái Thượng Tiên Đế này, cho dù là Vương Đại Xúc, Tinh Trần công chúa, cùng với Chí Tôn Côn Bằng, đều không có chút ý tứ lùi bước nào.

Nhìn Chúa Tể uy thế ngập trời.

Trong đôi mắt của Tử Vi Tiên Đế nổi lên kim quang.

Đế ấn truyền thừa của Tử Vi Thần Cung 【Kim Cương Thần Điển】 từ trong thức hải Tử Phủ của nàng ta hiện ra.

Cùng lúc đó, phía sau nàng xuất hiện một hư ảnh kim thân tương tự nàng.

Vừa xuất hiện, kim thân hư ảnh kia liền bao phủ một tầng kim diễm, tựa như đang thiêu đốt.

Theo kim diễm nhảy nhót, uy thế khủng bố nhanh chóng tràn ngập ra.

Tử Vi Tiên Đế đã hiểu.

Bây giờ Chúa Tể Bàn Dã đang trong trạng thái bùng nổ, thế quá mạnh, nhất định phải chèn ép khí diễm của hắn, nếu không tình huống tiếp theo chắc chắn không thể lạc quan.

Nếu Hạo Thiên đã phạm sai lầm vì nàng, vậy để nàng bù đắp sai lầm này.

Trong mắt Tử Vi Tiên Đế kim quang phun trào, nghiễm nhiên đã hạ quyết tâm, chuẩn bị liều mạng.

Nhưng mà.

Phía Tử Vi Tiên Đế đại chiêu còn chưa chính thức khởi động, một đạo bạch bào lão giả thân hình liền ngăn ở trước mặt nàng.

Bóng lưng hắn thẳng tắp, tóc bạc, chòm râu màu trắng bồng bềnh, tựa như một lão thần tiên đắc đạo mặt mũi hiền lành.

Chính là cao thủ thứ ba của Tiên giới hiện nay ngoại trừ Hồng, Vương Đại Sờ ra —— Thái Thượng Tiên Đế.

“Tử Vi, cho dù muốn liều mạng cũng phải do đệ nhất ủy viên tiên nhân như ta làm.” Thái Thượng Tiên Đế vuốt chòm râu, ánh mắt bình thản, thoải mái nhìn chằm chằm Chúa Tể Bàn.

Hư ảnh Ngọc Xu Thất Tinh quanh người hắn càng phát ra sáng chói, tựa như bảy đoàn kiêu dương, nóng rực như lửa, huy quang sáng láng.

“Ầm!”

Viên tinh thần đầu tiên của Ngọc Xu Thất Tinh bỗng nhiên không hề báo trước nổ tung ra, hóa thành tinh quang sáng chói từng chút một chui vào trong thân thể của Thái Thượng Tiên Đế.

Thân hình của hắn cấp tốc bành trướng cao lớn, khí thế đột nhiên kéo lên phía trên một đoạn.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Một viên, một viên, lại một viên… Ngọc Xu Thất Tinh liên tiếp nổ tung, mỗi lần nổ một viên, khí thế của Thái Thượng Tiên Đế lại tăng vọt một phần.

Uy thế liên tục tăng lên, bạch bào trên người Thái Thượng Tiên Đế không gió mà bay, cả người phảng phất sinh ra một loại liên hệ khó nói lên lời.

Có sức mạnh mênh mông tràn ngập, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã bao phủ cả vùng trời đất này.

“Sư tôn!”

Xa xa, Quyền Thiên Thần Tử trốn ở trong góc cùng Vương Quân Hà xem náo nhiệt biến sắc, nhịn không được phát ra một tiếng kinh hô.

Hắn ta hiểu rõ, đây là sư phụ đang liều mạng!

“Sư tôn, đừng mà!”

Sắc mặt hắn trắng bệch. Nếu không phải Vương Quân Hà ở một bên gắt gao bám theo hắn, hắn gần như đã lao ra ngoài rồi.

Ngọc Xu Thất Tinh này chính là một thân tu hành của sư tôn biến thành, trong đó ngưng tụ pháp tắc chi lực mạnh mẽ cùng

với lượng lớn huyền khí, một khi nổ tung, có thể sinh ra biên độ tăng trưởng cực lớn đối với thực lực bản thân.

Đây cũng là một trong những sát chiêu áp đáy hòm của Thái Thượng Thần Cung.

Nhưng một khi ngọc Xu Thất Tinh này nổ xong, tuy thực lực của sư tôn có thể tăng vọt trong thời gian ngắn, mượn uy thế này tạo thành lượng lớn thương tổn đối với Chúa Tể Bàn, nhưng tác dụng phụ cũng cực kỳ lớn.

Một đợt bùng nổ này, sư tôn nhẹ thì tu vi và nguyên khí tổn hao nhiều, sống không được bao lâu, nặng thì chết tại chỗ!

"Ha ha ha!"

Hiển nhiên Thái Thượng Tiên Đế nghe được giọng nói của đồ nhi.

Hắn giờ phút này quanh thân khí tức bành trướng dâng trào, hiển nhiên cũng không chịu nổi, trên mặt lại nhìn không ra mảy may, ngược lại ha ha cao giọng nở nụ cười: "Quyền Thiên đồ nhi ta, ngươi không phải một mực oán giận sư tôn không truyền thừa cho ngươi sao?"

Giọng nói của Thái Thượng Tiên Đế vang vọng toàn bộ bầu trời và đại địa.

"Sư tôn ngươi chủ trương an toàn đệ nhất, cẩu cả đời, hiện tại là thời điểm đốt cháy rồi!"

"Sau này, thời đại này giao cho người trẻ tuổi các ngươi. Từ hôm nay trở đi, Quyền Thiên ngươi chính là cung chủ Thái Thượng Thần Cung!"

"Sư tôn!"

Trong phút chốc, Quyền Thiên Thần tử rơi lệ đầy mặt.

"Sư tôn! Là ta hiểu lầm người rồi."

"Oanh!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngọc Xu Thất Tinh đã nổ đến viên thứ năm.

Cuồng bạo, hùng hồn, lực lượng bá đạo bộc phát trong cơ thể Thái Thượng Tiên Đế. Hắn cảm thụ cảm giác cường đại trước

nay chưa từng có, nụ cười trên mặt từ từ nở nụ cười ngông cuồng: “Ha ha ha, đời này của ông đây chưa bao giờ cảm nhận được khí phách hùng hồn như vậy! Chúa Tể Bàn Bàn, tiếp theo đây sẽ cho ngươi cảm nhận sự táo bạo của Thái Thượng gia gia nhà ngươi.”

Giờ này khắc này, không có ai ngăn cản Thái Thượng Tiên Đế, mà là trong đôi mắt dấy lên lửa giận, toàn lực xuất ra hoặc khống chế, vì Thái Thượng Tiên Đế tranh thủ thời cơ ra tay tốt nhất, để tránh phụ sự hy sinh của hắn!

“Grào!”

Uy thế khủng khiếp như vậy, cho dù lúc này ý thức của Chúa Tể Bàn Dã cuồng bạo, nhưng không tính là tỉnh táo, vẫn cảm thấy uy hiếp nồng đậm.

Hắn biết, nếu tùy ý để Thái Thượng Tiên Đế phát huy, ắt sẽ tạo thành phiền toái cực lớn cho hắn.

Gầm lên giận dữ, hắn liều mạng thoát khỏi sự dây dưa của Vương Đại, giết về phía Thái Thượng Tiên Đế.

“Ầm!”

Ngôi sao thứ sáu bạo liệt.

Khí thế lại tăng lên, Thái Thượng Tiên Đế cũng nhiệt huyết sôi trào, quát lớn: “Đến đây đi, chiến đi!”

“Thái Thượng lão quỷ!”

Ánh mắt Tử Vi chuyển động, phối hợp với nhau, chuẩn bị thiêu đốt Bất Diệt Kim Thân của nàng bất cứ lúc nào, phối hợp với Thái Thượng Tiên Đế cho Chúa Tể Bàn một đòn tàn nhẫn, tạo ra đủ ưu thế cho chiến cuộc tiếp theo.

Nam Minh Tiên Đế bên kia cũng như người sắp nứt ra.

Quanh người hắn bốc cháy hừng hực Ly Hỏa, uy thế khủng bố giống như thủy triều bành trướng lên, đồng dạng là chuẩn bị liều mạng.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Đột nhiên.

Bầu trời bỗng nhiên biến sắc.

Mây đen nồng đậm dường như bị một cỗ lực lượng thần bí cưỡng ép xé mở, hào quang vạn trượng xuyên thấu tầng mây rơi xuống.

Ánh sáng bảy màu rực rỡ bao phủ toàn bộ chiến trường, chiếu sáng tất cả Tiên Đế, bao gồm cả Chúa Tể Bàn.

Biến cố như thế, nhất thời làm tất cả mọi người đều sửng sốt.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hào quang sáng chói kia mơ hồ lơ lửng một bóng người dáng người cao gầy, mặc áo bào trắng rộng thùng thình.

Bóng người kia vân đạm phong khinh quơ quơ ống tay áo.

Bỗng dưng, hào quang vạn trượng ngưng tụ thành bó, hóa thành hào quang đủ mọi màu sắc, từng đạo từ không trung rơi xuống, oanh kích lên người Chúa Tể.

“Oanh oanh oanh ~”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, Chúa Tể Bàn Bàn bị chùm sáng liên miên oanh kích không ngừng lùi lại. Ánh sáng lóe lên, tiếng gào thét đau đớn vang vọng thiên địa.

Từng đợt mùi thơm thoang thoảng trong không khí.

Cùng lúc đó.

Thân ảnh áo bào trắng kia dưới sự bao phủ của hào quang từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng lơ lửng ở trước mặt Thái Thượng Tiên Đế.

Đây là một thân ảnh nam tử trẻ tuổi, mặt như quan ngọc, khí chất ôn nhuận, một thân khí chất tựa như gió xuân ôn hòa, cũng giống như cao thiên khẽ khàng.

Uy thế trên người hắn cũng không mênh mông mênh mông như Thái Thượng Tiên Đế, một thân khí tức lại tựa như cùng toàn bộ thiên địa tương liên, ẩn ẩn tựa như là chúa tể thiên địa, không hiểu làm cho lòng người sinh kính sợ.

Trong tay phải hắn nắm một thanh trường kiếm hình dạng cổ xưa, tựa như tùy ý chém một kiếm về phía chúa tể Bàn.

Võ trang cấp bán giới chủ vừa mới thừa kế —— Cương Thần Kiếm trong nháy mắt tựa như sống lại, có minh văn quang

trạch phức tạp chảy xuôi qua mặt ngoài thần kiếm, lập tức hóa thành phong mang kinh khủng nở rộ ra.

Kiếm quang chói mắt ngang qua bầu trời.

Chúa Tể vốn bị hào quang đánh đến đầu váng mắt hoa không kịp tránh né, ngực lập tức bị kiếm quang vẽ ra một lỗ hổng cực lớn dữ tợn.

Máu tươi chảy ra.

Thân hình của hắn cũng không bị khống chế lùi về phía sau.

“Chủ thượng!”

Vương Thái Lam, đại lão linh thực đã mỏi mệt không chịu nổi, Vương Trường Sinh hai mắt tỏa sáng, trước tiên nhận ra Vương Thủ Triết.

Tinh thần bọn họ chấn động, giống như lập tức bị rót vào một liều thuốc trợ tim.

Các Tiên Đế đại lão còn lại nhìn thấy một màn này, cũng nhao nhao lộ ra vẻ kinh hỉ.

“Thủ Triết tiểu tử thúi!” Thái Thượng Tiên Đế vừa kinh hỉ vừa khóc không ra nước mắt: “Lão tử đã nổ tung thì ngươi mới xuất hiện, làm cái quỷ gì?”

Hắn cảm thấy lực lượng táo bạo đầy người không chỗ phát tiết, muốn xông lên chiến một trận tử chiến với Chúa Tể Bàn Lạc, nhưng lại cảm thấy mình hy sinh vô ích.

Vương Thủ Triết tức giận liếc hắn ta một cái, giống như đang nói. Ai muốn ngươi hy sinh?

Vẫn là vung tay lên, một đạo hư ảnh Chưởng Giới Lệnh khổng lồ liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu Thái Thượng Tiên Đế.

Uy năng mênh mông bao phủ xuống.

Lực lượng pháp tắc trộn lẫn lực lượng sinh mệnh bổn nguyên của Vương Thủ Triết, như một bàn tay khổng lồ quét về phía Thái Thượng Tiên Đế, dồn dập đầu nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt.

Sức mạnh trong cơ thể Thái Thượng Tiên Đế táo bạo mà bàng bạc đã được trấn an xuống, Ngọc Xu lục tinh bị nổ tung lúc

trước cũng giống như thời gian đảo ngược, một viên tiếp một viên lần nữa ngưng tụ lại.

Rất nhanh, Ngọc Xu Thất Tinh lại trở về vị trí cũ, bắt đầu xoay tròn quanh Thái Thượng Tiên Đế.

Thế này cũng được?

Thái Thượng Tiên Đế mở to hai mắt nhìn, nội tâm dâng trào mà không dám tin.

Tiểu tử thối Vương Thủ Triết này có phải lập tức trở nên quá biến thái rồi không?

Thật ra cũng không phải Vương Thủ Triết quá biến thái.

Lực lượng sinh mệnh bổn nguyên của hắn vốn thần diệu khó lường, huyết mạch không cao thì có đủ loại diệu dụng, bây giờ huyết mạch thức tỉnh cấp độ đạt tới thần thể vô thượng tầng thứ mười tám, càng là trực chỉ đại đạo bổn nguyên.

Hơn nữa lần này, hắn vận dụng quyền hạn chưởng giới lệnh.

Hôm nay Chưởng Giới Lệnh đã sớm gom đến mảnh vỡ kia của Tinh Trần công chúa, độ hoàn chỉnh đã đạt đến tám mươi tám phần trăm, uy năng tự nhiên không phải mảnh vỡ lúc trước có thể so sánh, hiệu quả cũng càng thêm thần kỳ.

Mà lúc này, Vương Đại Sí đã chiến tổn thập phần nghiêm trọng cũng phản ứng lại, trong thanh âm tràn đầy kinh hỉ cùng cúng bái: “Thật không hổ là chủ thượng của Vương Đại Sí ta, quá đẹp trai!”

Sau khi thẩm mỹ quay lại, Vương Đại Xúc càng thêm trung thành với Vương Thủ Triết.

Vương Thủ Triết nghe vậy, cũng mỉm cười gật đầu với Vương Đại, tán thưởng: “Đại xúc, lần này ngươi vất vả rồi.”

Nói xong, tay gã vung lên lần nữa, từng đạo Bản Nguyên Sinh Mệnh tinh thuần không gì sánh được, chui vào trong thân thể Vương Đại Sí.

Vương Đại Xúc cảm thấy toàn thân như tắm trong hải dương sinh mệnh, có cảm giác như trở lại thời tuổi nhỏ, trong lòng mẫu thân.

Trạng thái của nàng nhanh chóng khôi phục, cảm giác toàn thân đều tràn đầy lực lượng, nhịn không được cao giọng hò hét, giọng âm vang hữu lực: “Hết thảy vì chủ thượng!”

Từ khi Vương Thủ Triết xuất hiện đến bây giờ, nhìn thì giống như đã qua thời gian rất lâu, nhưng trên thực tế chỉ là hai ba câu công phu mà thôi.

Lúc này, Chúa Tể Bàn Tài vừa mới ổn định thân hình, từ trong đau đớn do bị thương mà hồi phục lại.

Nhìn thấy phản ứng của Tiên Tộc bên này, hắn làm sao còn không biết thanh niên bỗng nhiên xuất hiện này là ai?

“Vương Thủ Triết!”

Chúa Tể như muốn nứt ra.

Chính là người này, một lần lại một lần thiết kế bản thân, làm hại kế hoạch khôi phục của mình bị ngăn trở nhiều lần, không chỉ không thể khôi phục thương thế, ngược lại còn bị thương nặng hơn một lần!

Ngay cả lần bị nhốt ở Côn Bằng Thần Cung, cũng là bị người này thiết kế!

Nếu không phải hắn, mình nào sẽ lưu lạc đến tình trạng bây giờ?!

Trong nháy mắt, thù mới hận cũ tràn ngập trong lòng, Chúa Tể Bàn đã bất chấp thương thế của mình, gầm nhẹ một tiếng liền xông về phía Vương Thủ Triết!

Hồng quang trong mắt hắn lập loè quang mang kỳ lạ, tản ra sát ý lạnh như băng.

Giết hắn!

Chỉ có giết hắn, mới có thể cứu vãn tất cả bại cục!

Tuy Vương Thủ Triết này biểu hiện vô cùng cường đại, nhưng hắn có thể cảm giác được, tu vi của tiểu tử này chỉ có Hỗn Nguyên cảnh, lại có thể chống đỡ được bao lâu trong tay chúa tể của hắn?

“Đừng tổn thương chủ ta!”

Vương Đại thấy thế, lập tức không nhịn được nữa. Cô nổi giận gầm lên một tiếng, ngàn vạn xúc tu lập tức bùng nổ, như cuồng phong mưa rào ngăn cản đường đi của chúa tể Bàn.

Đối mặt với sát ý của chúa tể Bàn, Vương Thủ Triết vẫn thong dong mà bình tĩnh như trước.

Hắn thi lễ với chư vị Tiên Đế, ôn hòa nói: "Các vị tiền bối cùng người nhà khổ cực, chúng ta lại làm thêm, làm xong vé này liền kết thúc công việc, sau đó Thủ Triết mời chư vị uống trà."

Bộ dáng cười nói chuyện trên chiến trường như vậy, nhất thời làm thành viên phe mình cảm thấy an tâm hơn, sĩ khí trong nháy mắt tăng vọt.

Đồng thời.

Vương Thủ Triết lại nhíu mày với Thượng Không: "Vương Hựu Nhạc, ngươi sững sờ làm gì? Tiếp tục chỉ huy tác chiến. Một là một, hai là hai, ngươi coi ta là một thành viên đoàn đội, chớ có gì câu thúc."

Vương Thủ Triết mới tới chiến trường, đương nhiên không có khả năng đoạt quyền chỉ huy đoàn chiến của Vương Hựu Nhạc.

Vương Thủ Triết vừa dứt lời, bên tai hắn lập tức vang lên giọng nói của Vương Hựu Nhạc: "Vâng vâng vâng, lão tổ tông ngài phê bình đúng."

Trong nháy mắt tiếp theo.

Vương Hựu Nhạc bèn thiết lập thay đổi trạng thái chỉ huy, tức giận điên cuồng phun lên: "Lão tổ tông ngài vừa lên đây, không nói hai lời liền điên cuồng phóng ra, trị liệu điên cuồng, hiện tại giá trị thù hận của BOSS đối với ngài tràn ra quá nhiều, OS, ngươi hiểu chưa? Ngươi không thấy Vương Đại Xúc sắp không giữ được Bá chủ sao?"

"Ngài hiện tại mới là hỗn nguyên cảnh, tất nhiên là da cứng. Ngài còn thất thần làm gì? Khẩn trương lui về phía sau rút lui, trở lại chủ nãi vị ngài nên trở về a."

"Tử Vi tiên đế, thái thượng tiên đế, các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Ổn định trận hình trước mặt, thay Vương đại gánh

chịu một đợt áp lực.”

“Mính Nhi, Tinh Nhi, hai người các ngươi dính sát như vậy làm gì? Phân tán trái phải một chút, đừng bị chiêu thức trong phạm vi của chúa tể Bàn lan đến, kéo dài khoảng cách, duy trì ổn định phát ra.”

“Những người còn lại đều có vị trí riêng, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên phóng xuất thì phát triển, nên cai thì cai, đừng tưởng rằng bây giờ có ưu thế là có thể buông lỏng cảnh giác.”

“Lần này chúng ta tranh thủ BOSS không tổn hại gì!” Có ý gì không tổn hại không? Vừa rồi Thái Thượng Tiên Đế tự ý nổ hạt giống, không nghe chỉ huy, đóng góp đoàn chiến cống hiến 30 điểm. Tất cả mọi người chú ý, đây là trận chiến đoàn đội, không phải cá nhân giả đò!”

Vương Hựu Nhạc hiển nhiên là đã nhẫn nhịn một hồi, cảm xúc nóng nảy mà phẫn nộ, trong khi nói chuyện ngữ khí cũng là càng ngày càng không khách khí, cơ hồ chính là đang chỉ vào cái mũi điểm danh mắng chửi người.

Hiển nhiên, lúc trước thái độ của hắn đối với những đại lão này quá mức khiêm tốn, dẫn đến không cách nào chỉ huy như cánh tay. Hiện tại nếu như lão tổ gia gia đều lên tiếng, đứng ra làm gương cho mình, hắn phun ra tự nhiên sẽ không chút chướng ngại tâm lý.

Vương Thủ Triết sờ sờ mũi, ngoan ngoãn rút lui về phía sau.

Khóe miệng hắn hơi run rẩy, luôn cảm thấy mấy chữ 【cá nhân giả xướng】 kia, Vương Hựu Nhạc không phải đang nói Thái Thượng Tiên Đế, mà là đang nói hắn.

Những cường giả cấp Tiên Đế khác hiển nhiên đều không ngờ rằng Vương Hựu Nhạc lại thật sự không khách khí như vậy, cả đám đều là sửng sốt một chút.

Có điều, nhìn Vương Thủ Triết một chút, bọn họ rốt cuộc không nói gì, đều thành thành thật thật đứng ở vị trí mình nên đứng.

Lúc này.

Giọng nói của Vương Hựu Nhạc lại vang lên lần nữa: “Lão tổ tông, bây giờ báo ra một số liệu đại khái về kỹ năng của ngài,

ta sẽ chuẩn bị thật tốt và sắp xếp.”

Ngữ khí của hắn vẫn sắc bén như trước, thanh âm cũng đã khôi phục lại bình tĩnh cùng trấn định trước đó, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái chỉ huy lần nữa.

Bên trong Thần Chu.

Đồng tử Vương Phú Quý rung động, trong ánh mắt nhìn Vương Hựu Nhạc tràn đầy khiếp sợ.

Hắn sống lâu như vậy, còn chưa từng dám nói chuyện như vậy với lão tổ tông. Cháu trai nhà ta, quả nhiên có tư chất Đại Đế.

Bên kia, Vương Thủ Triết nghe được lời nói của Vương Hựu Nhạc, mặc dù có chút muốn trừ tiểu tử kia, nhưng trong lòng cũng hiểu được Vương Hựu Nhạc làm như vậy là đúng.

Vừa rồi đám người Tử Vi Tiên Đế và Thái Thượng Tiên Đế coi như đã mở được cái đầu không tốt, bây giờ nên áp chế khí thế của bọn họ, tránh cho kế tiếp bọn họ lại làm loạn.

Về phần số liệu kỹ năng của mình bây giờ, chính là nên tập hợp lại để chỉ huy. Nếu không Vương Hựu Nhạc sẽ đánh giá sai về chiến lực của mình, trong chiến đấu kế tiếp có thể sẽ sinh ra rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Hắn đành phải bịt mũi nhận biết, thành thật đem thực lực biến hóa sau khi số liệu kỹ năng và huyết mạch thăng cấp của mình, báo cho Vương Hựu Nhạc.

Tuy nhiên, trong lòng của hắn lại cẩn thận nhớ kỹ điều này, hung hăng thầm nghĩ, nếu Hựu Nhạc tiểu tử thật sự có thể không tổn hao gì mà bắt được trận này, vậy thì ghi cho hắn một đại công!

Nếu như ở giữa xuất hiện bất cứ sai lầm nào, vậy thì phải cho hắn nếm thử ” cưng chiều” đến từ lão tổ tông.

Theo sự gia nhập của Vương Thủ Triết, cùng với sự tiếp tục chỉ huy của Vương Hựu Nhạc, chiến cuộc kế tiếp liền trở nên không còn gợn sóng nữa.

Dưới sự chỉ huy của Vương Hựu Nhạc, chiến đấu kế tiếp buồn tẻ mà chán nản, hoàn toàn chính là một quá trình vững vàng mà đẩy BOSS.

Cho dù trong quá trình chiến đấu, Chúa Tể Bàn Sơn còn có mấy con bài tẩy nhỏ từng cái sử dụng, bộc phát mấy đợt nhưng vẫn không tạo ra sóng gió quá lớn.

Dù sao, lúc này không thể so với lúc trước.

Vương Thủ Triết nắm quyền hạn của Tuyền Cơ Thần Cung, nắm giữ Chưởng Giới Lệnh, đồng thời tư chất huyết mạch còn đạt đến cấp bậc Thiếu Giới Hoàng, trên chiến trường có lực thống trị cường đại, đặc biệt là trong Tuyền Cơ Thần Cung này, hoàn toàn chính là sân nhà của hắn.

Có hắn gia nhập, những nguy hiểm kia tự nhiên cũng không tồn tại.

Hồi lâu sau.

"Oanh!"

Thân thể tàn phá của Chúa Tể ầm ầm rơi xuống đất, cứ như vậy mà chết!

"An Nghiệp thái gia gia, lồng giam Tiên Đế."

"Một đám tiền bối, nghiêm khống tất cả không gian."

"Lão tổ tông, sử dụng quyền hạn Thần Cung, quyền hạn chưởng giới lệnh, tuyệt đối không thể để tàn hồn Chúa Tể Bàn cùng một tàn hồn khác có cơ hội chạy thoát."

Vương Hựu Nhạc tiếp tục tỉnh táo chỉ huy.

Dưới các loại phòng ngự nghiêm ngặt tử thủ, ưu thế hoàn cảnh, cùng với bố trí trước tác dụng, Chúa Tể Bàn Hòa dục vọng Chúa Tể đều có một đạo tàn hồn bị bắt được.

Đến đây.

Cuối cùng cũng có thể tuyên cáo Chúa Tể Bàn Luân tử vong!

…

Chương 165: Kết cục lớn!

…

Nương theo đó tất cả tàn hồn bị bắt.

Tất cả thành viên đoàn đội bả vai buông lỏng, giống như là tháo xuống một tòa núi lớn, toàn thân đều nhẹ nhõm hẳn lên.

Vẻ mặt của Thái Thượng Tiên Đế hơi kích động.

Đã bao nhiêu năm? Đã bao nhiêu năm rồi?

Từ khi hắn trở thành Tiên Đế, không, bắt đầu từ khi hắn trở thành đệ tử Thái Thượng Thần Cung, Chúa Tể Ma tộc là một nấm mồ khổng lồ phủ trên đỉnh đầu tất cả mọi người, mà sau khi hắn thăng cấp lên Tiên Đế, luôn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, quanh quẩn trong lòng hắn.

Tất cả mọi người đều nói Thái Thượng lão quỷ quá cẩu thả, luôn luôn phải cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng có mấy người có thể chân chính hiểu được, Thái Thượng Tiên Đế hắn không phải là kẻ cẩu thả, mà là trách nhiệm trên vai hắn quá nặng nề.

Hắn thua không nổi, lại càng chết không nổi.

Mà bây giờ, tất cả đều kết thúc.

Hắn muốn rưng rưng nước mắt một phen, nhưng trừng mắt nhìn, lại không có chút nước mắt nào.

“Chung quy vẫn là cảm giác không đủ bao la, quá gợn sóng không sợ hãi, thiếu một chút cảm giác chân thật.” Thái Thượng Tiên Đế không khỏi cảm khái sâu sắc: “Trận chiến đấu này, một chút cảm giác sử thi cũng không có.”

Nghe vậy, Nam Minh Tiên Đế vừa vặn không vui liếc hắn một cái: “Hay cho Thái Thượng lão quỷ nhà ngươi, có thể bình thường đánh xong, ngươi còn không hài lòng như thế nào? Có phải ba tiên đế như chúng ta chết bảy tám phần, ngươi mới cảm thấy thoải mái hay không?”

“Cũng không phải như thế.” Thái Thượng Tiên Đế không nghĩ tới lời lẩm bẩm của mình lại bị Nam Minh nghe được, không

khỏi ngượng ngùng: “Chỉ là vất vả mới đốt được một lần, kết quả không đốt được. Thủ Triết tiểu tử cũng thật là, không thể để cho lão phu đốt một đợt, bi tráng một phen?”

“Ha ha, Chúa Tể Thiên Yêu còn chưa chết, nếu ngươi nguyện ý, lúc nào cũng có thể tìm hắn đốt một đợt, không ai ngăn cản ngươi.” Nam Minh Tiên Đế giật dây nói.

Thái Thượng Tiên Đế im lặng, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với Nam Minh Tiên Đế.

Đúng vào lúc này.

Quyền Thiên Thần Tử và Vương Quân Hà vội vã chạy tới, đều đầy lo lắng vội vàng vây quanh bên cạnh Thái Thượng: “Sư tôn/ Thái Thượng gia gia, ngài không sao chứ?”

Bọn họ đều thấy Thái Thượng Tiên Đế bộc phát, cũng may bị đè xuống, cũng không biết có di chứng hay không.

“Không sao, không sao.” Thái Thượng Tiên Đế vuốt râu, lão hoài an ủi: “Biểu hiện của hai đứa trẻ các ngươi đều rất tốt. Đặc biệt là Quyền Thiên, mấy năm nay khiến ngươi lá mặt lá trái với Ma tộc, thật sự là ủy khuất ngươi.”

“Đa tạ sư tôn tán dương, có thể vì bảo vệ Tiên tộc mà xuất ra một phần lực lượng, đệ tử nghĩa bất dung từ.” Thần sắc của Quyền Thiên Thần Tử có chút kích động, nghiêm nghị cam đoan nói: “Trong những ngày tiếp theo, ta nhất định sẽ càng cố gắng, phát dương quang đại cho Thái Thượng Thần Cung chúng ta, bảo vệ hòa bình, giúp đỡ chính nghĩa!”

“Cung chủ?” Thái Thượng Tiên Đế có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức ha ha cười, “Đúng vậy, bất quá Thái Thượng Thần Cung chúng ta chính là tổ chức đầu tiên của Chấp Tiên Giới Ngưu Nhĩ, cung chủ truyền thừa từ trước đến nay là chuyện lớn, chúng ta còn phải trở về nghiên cứu nghiên cứu, triệu tập các trưởng lão thương nghị.”

“Đúng rồi, vi sư còn phải tìm phú quý thư ký thương thảo Phòng Giới Thần Khuyết, thu thập những công việc còn sót lại của Ma tộc vân vân, bận rộn, việc này quá bận! Quyền Thiên, Quân Hà, các ngươi mau đi tham gia thí luyện, đừng trì hoãn thời gian, ảnh hưởng đến thứ tự, làm yếu uy danh Thái Thượng Thần Công của chúng ta…”

Dứt lời, Thái Thượng Tiên Đế bay thẳng lên trời, rất nhanh đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cái này cái này cái này… không phải chứ, sư tôn?”

Quyền Thiên Thần Tử nghẹn họng trừng mắt, khóc không ra nước mắt.

Lời nói của sư tôn trước khi bùng nổ, tất cả đều là vẽ bánh cho hắn?

Cũng không thể nói như vậy, có lẽ, thời khắc đó sư tôn đã quyết định như vậy. Nhưng đây không phải là, vụ nổ chưa nổ sao?

“Được rồi.” Nam Minh tiên đế nhìn bộ dáng đáng thương của hắn cũng có chút dở khóc dở cười: “Sư tôn ngươi có một câu nói không sai. Các ngươi phải đi tham gia thí luyện.”

Tuy nói giữa chừng náo nhiệt náo một hồi, nhưng thí luyện của Côn Bằng Thần Cung còn chưa kết thúc đâu!

Mà ngay lúc bọn họ nói chuyện, một bên khác, Tử Vi Tiên Đế từ trên không trung bồng bềnh rơi xuống trước mặt Hạo Thiên Kiếm Đế bị thương không nhẹ.

Nàng nhìn Hạo Thiên Kiếm Đế, thần sắc hơi phức tạp: “Hạo Thiên, mặc dù ngươi trúng kế, có chút ngu xuẩn. Nhưng bất kể nói thế nào, ngươi chung quy cũng là vì cứu ta mới trúng kế, ta nhận tấm lòng này của ngươi.”

Hạo Thiên Kiếm Đế nghe vậy, thần sắc hơi thả lỏng.

Nhưng hắn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Tử Vi Tiên Đế đã nhíu đôi mi thanh tú, cười lạnh: “Nhưng bản tiên đế có một điểm khó hiểu. Khi đó ngươi trúng ảo thuật tinh thần của chúa tể tinh thần, rốt cuộc đã thấy gì? Sao trong ảo cảnh bản tiên đế lại đối xử với ngươi?”

“Khụ khụ khụ ~!”

Hạo Thiên Kiếm Đế vừa nghe lời này, lập tức ho khan kịch liệt.

Cũng không biết là ho quá kịch liệt, hay là không cẩn thận tác động thương thế, hắn ho bắt đầu ho máu, sắc mặt cũng đỏ bừng, một bộ bị thương nặng muốn chết.

“Tình huống của ta không đúng, lẽ nào, lúc trúng chiêu bị chúa tể Ma Bàn lén lút hạ độc thủ?” Hạo Thiên Kiếm Đế biểu tình hoảng sợ: “Thủ Triết, ta muốn gặp Thủ Triết… Ta phải tiếp nhận trị liệu.”

“Ha ha, muốn tiếp nhận trị liệu đúng không? Ta xem bệnh của ngươi, bản Tiên Đế có thể cho ngươi trị.” Khóe miệng Tử Vi Tiên Đế nhếch lên một tia cười lạnh.

Vung tay lên, một hư ảnh Kim Từ nguy nga hiện ra trên bầu trời, lờ mờ, tựa như từ trong quang âm vô tận hiện ra.

Theo đó, đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng điểm một cái, liền có một đạo gông xiềng hình thành năng lượng màu vàng bỗng nhiên xuất hiện, một mực trói Hạo Thiên Kiếm Đế lại.

Sau đó, nàng tiện tay nhấc lên, cuốn lấy Hạo Thiên Kiếm Đế cùng biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc.

Trên bầu trời, trong Kim Nghê nguy nga liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Hạo Thiên Kiếm Đế.

Ngươi đừng có như vậy! Tử Vi muội muội!

Cách đó không xa, Tố Thính thần nữ cũng kết thúc chiến đấu. Quân Hạo thần tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Cái này cái này… Sư tôn nhà mình, đột nhiên lại bôn ba như vậy sao?

“Tựa hồ cũng có thể lý giải.” Tố Hân thần nữ hơi đỏ mặt, cưỡng ép thay sư tôn giữ tôn đạo: “Kỳ thật tình cảm của bọn họ cũng không tệ lắm, chỉ là trước kia một mực áp chế tình cảm đối với nhau, dù sao nói không chừng một ngày nào đó sẽ khẳng khái nhân nghĩa, bảo trì một chút khoảng cách đối với song phương cũng tốt.”

“Bây giờ Chúa Tể Bàn đã chết, tình hình cũng khá tốt, phóng thích bản thân một chút cũng không có gì lạ.”

Quân Hạo thần tử gật đầu đồng ý: “Cũng có đạo lý. Tố Hân tỷ tỷ, hai chúng ta có muốn phóng thích một chút hay không? Đàm yêu đương gì gì đó?”

“Ha ha, ngươi xác định? Ta không có ý kiến.” Thần nữ Tố Thính hơi nheo mắt lại, cười như không cười liếc nhìn Quân Hạo Thần Tử một cái: “Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện ngươi đã trải qua khi còn là một đứa trẻ sao?”

Quân Hạo thần tử rùng mình một cái, mà hậu quả lắc đầu: “Quên đi. Ta suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là các muội muội tốt, các nàng chỉ biết ngưỡng mộ ta, sùng bái ta, hơn nữa bản thần tử hiện tại có tiền như vậy, làm sao có thể vì một gốc cây mà buông tha toàn bộ khu rừng? Ta lại không giống như sư tôn ta, bề ngoài như vậy, thực tế lại như vậy… Chậc~”

“Rất tốt.” Trong đôi mắt Tố Hân thần nữ xẹt qua một tia quang mang nguy hiểm, “Quân Hạo tiểu tử, ngươi đã thành công khơi dậy dục vọng thắng bại của ta.”

“Này này, Tố Hân tỷ tỷ ngươi làm gì vậy? Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi không nên như vậy, ta cảnh cáo ngươi a… Cứu mạng…”

Cách đó không xa trên sườn núi.

Số lượng không ít thân vệ Ma tộc tinh nhuệ đang nằm thành một đống. Bọn họ có người đã chết, có người lại bị Khốn Tiên Tác trói lại, giống như dã thú đang đợi làm thịt bị ném trên mặt đất.

Bên cạnh đống Ma tộc, Thanh Ly thần nữ và Ly Từ thần nữ đang ngồi xếp hàng, vừa nâng trái dưa không biết từ đâu lấy được cắn xé vui vẻ, vừa trừng hai đôi mắt to sáng ngời hữu thần, nhìn từng màn bi hoan ly hợp phía xa.

Tràng diện này, chậc chậc, chính là thiên cổ khó gặp.

Một màn tương tự như vậy, lúc nào cũng có phát sinh.

Ví dụ như ba đại thần thực của Vương Thủ Triết sắp đánh nhau.

Bọn họ đều tuyên bố mình là thần thực mà chủ thượng tín nhiệm nhất, nể trọng nhất, giằng co lẫn nhau, liền nhất trí tìm được chủ thượng Vương Thủ Triết, để hắn cho bọn họ phân xử!

Ngay cả Vương Thủ Triết, cả đời này đều là lần đầu tiên gặp được chiến trường Tu La trong linh thực tế, bị làm cho có chút

nhức đầu.

Vội vã ban thưởng cho một đợt, khen ngợi ba người một lần, hắn liền mượn cớ hội họp đi trước chạy trốn, chuẩn bị trở về bí mật trấn an từng người một.

Bên kia.

Chí Tôn Côn Bằng đứng trước cái đầu giống như dãy núi của chúa tể, im lặng đứng đó, thật lâu không nói gì.

Chúa Tể Bàn đã chết, đại thù mặc dù được báo, nhưng đột nhiên biết được chân tướng, nội tâm cô bị xung kích, bị thương cũng không biến mất nhanh như vậy.

Công chúa Tinh Trần và Vương Dần Hiên một trái một phải đứng bên cạnh nàng, yên lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Vương Dần Hiên mới tiến lên hạ giọng an ủi: "Tiêu Bảo, mọi chuyện đều kết thúc. Ta sẽ sắp xếp một hôn lễ long trọng tuyên bố với toàn thế giới. Ngươi và Tinh Bảo là vợ của Vương thị ta, là vợ của Vương Dần Hiên ta."

"Còn nữa, bây giờ bọn nhỏ cũng trưởng thành rồi. Đợi sau hôn lễ, chúng ta liền xuyên qua giới vực ra ngoài du lịch, cùng tới quê nhà Tinh Bảo xem sao."

Từng câu từng chữ nói ra, khiến cho Chí Tôn Mính và công chúa Tinh Trần đều cảm thấy ấm áp, thân thể và linh hồn đều phảng phất như hòa tan.

Bất tri bất giác, hai người một trái một phải ôm vào trong ngực Vương Dần, bầu không khí ấm áp mà hạnh phúc.

Đột nhiên.

Cảnh sắc trước mắt Vương Dần Hiên biến đổi, lại lần nữa xuất hiện trong lồng giam cừu hận quen thuộc.

Không, hiện tại lồng giam cừu hận dường như đã thay đổi, trở nên không còn lạnh lẽo nữa, bên trong có thêm một căn phòng nhỏ ấm áp, có một vũng nước suối chảy qua trước phòng nhỏ, sau phòng hoa đào rực rỡ, phong cảnh như tranh, xa hoa lộng lẫy.

Nhưng Vương Dần Hiên nhìn thấy một màn này, lại mở to hai mắt, hoảng sợ không hiểu.

Khi hai lão bà kéo hắn vào phòng nhỏ, hắn ra sức giãy dụa: "Không được, ta thật sự đã…"

Không có Chúa Tể Bàn Khốc đè lên đỉnh đầu "núi lớn" này, mọi người thả lỏng tinh thần, ai nấy bắt đầu làm càn.

"Các ngươi đang làm gì vậy? Các ngươi đang làm gì vậy? Có muốn thí luyện hay không?"

Cương Thần Cung khí linh nhìn không được, tâm niệm vừa động, thanh âm liền từ giữa bầu trời biến ảo vạn trượng hào quang truyền ra, giống như truyền khắp toàn bộ Lam Thần Cung theo lời đồn.

"Mọi người nhanh chóng nhập đội vào trong quá trình thí luyện, không cần thần khí nữa à? Không cần truyền thừa của Đế Ấn nữa à?"

Khẩu khí kia, dường như hết thảy phát sinh lúc trước, đều bất quá là một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Rất nhanh.

Bên trong Tuyền Cơ Thần Cung, lần nữa tiến vào bên trong thí luyện khí thế ngất trời.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Vùng đất bí ẩn của Ma giới.

Một tòa Huyết Sắc Ma Cung, đang yên lặng lơ lửng trong bóng tối vô tận.

Cửa Ma cung, một tòa truyền tống trận không gian to lớn đang phát ra ánh sáng, từng trận năng lượng từ trận pháp tràn ra, trên không trận pháp, không gian rung động, có từng trận gợn sóng không gian không ngừng trôi nổi.

Rất hiển nhiên, không gian truyền tống trận này là trạng thái mở ra, tùy thời có thể mở ra truyền tống.

Trong đại điện ma cung, bầu không khí hoàn toàn yên lặng.

Thực lực tăng trưởng không ít, Chí Tôn Minh khí thế càng u ám ngồi ở chủ tọa, nửa nhắm mắt, phảng phất đang chờ đợi cái gì.

Trên bảo tọa bên trái hắn đang ngồi hảo huynh đệ long huyết của hắn. Mà phía dưới bảo tọa bên phải hắn, chính là ngồi trên Chí Tôn Ác và Chí Tôn Đế.

Bên trong ma điện phía dưới bảo tọa đang tập kết một chi đội ngũ tinh nhuệ, mỗi người trong đội ngũ Ma tộc đều là cấp bậc Đại thống lĩnh, giờ phút này nguyên một đám áo giáp tươi sáng, bầu không khí tiêu sát, phảng phất tùy thời chuẩn bị tham chiến.

Chúng ma cứ chờ đợi như vậy, không ai mở miệng nói chuyện.

Toàn bộ đại điện đều bị trầm mặc bao phủ.

Cũng không biết qua bao lâu, Chí Tôn Đế dẫn đầu kiềm chế không được, cau mày mở miệng nói: "Vậy Vương Thủ Triết kia là sao? Làm sao đến bây giờ còn không phát ra tín hiệu xuất binh? Chẳng lẽ ghét binh lực chúng ta có thể gom góp ra có chút ít, muốn tá ma giết lừa? Hừ, mấy năm nay, nếu không có chúng ta kiềm chế Chúa Tể Bàn, hắn làm sao có thể an ổn phát triển?"

Ba vị chí tôn, một đội ngũ tinh nhuệ, đây chính là hiện tại Huyết Sắc bình minh có thể chen ra toàn bộ lực lượng trợ giúp Vương Thủ Triết.

Dù sao, cho dù tới bây giờ, vẫn có rất nhiều Ma Vực và Chí Tôn nghiêng về trung thành với Chúa Tể Bàn, vất vả lắm mới tranh thủ được binh lực tích lũy ra, đang giằng co với bọn họ, cản trở nhau.

Cũng chính vì vậy, cuối cùng chúa tể có thể điều động, hoặc là có thể yên tâm điều động, cũng chỉ là Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Côn Bằng cùng với thân vệ tinh nhuệ dưới trướng.

"Chí Tôn Đế, ngươi bình tĩnh một chút chớ vội, ta tin tưởng Vương Thủ Triết thiếu giới chủ không phải là người như vậy." Chí Tôn trầm ổn khuyên một câu.

Nhưng mà, giờ phút này nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh.

Y từng trung thành tuyệt đối với Chúa Tể Bàn Trung, thậm chí khi mỗi người đi một ngả, y vẫn không muốn đối địch với Chúa Tể trong lòng.

Chỉ là mấy ngàn năm qua, chúa tể điên cuồng trả thù, không biết tiêu diệt và cắn nuốt bao nhiêu thân tộc và dưới trướng hắn!

Thù hận không ngừng tích lũy, lúc này Chí Tôn Ác và Chúa Tể Bàn đã hoàn toàn đối lập!

Long Huyết đại thống lĩnh cũng mở miệng phụ họa: "Chư vị yên tâm, Vương Thủ Triết từ trước đến nay đều là người tuân thủ hứa hẹn. Nếu không, hắn cũng không có khả năng đoàn kết các thế lực lớn ở Tiên Giới, vặn bọn họ thành một sợi dây thừng. Hắn đương nhiên biết, nếu không có chúng ta vào buổi sáng Huyết Sắc hỗ trợ cản khuỷu tay làm chủ, cục diện hắn gặp phải tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy."

Nghe chúng ma thảo luận, chí tôn trên chủ tọa mở đôi mắt khép hờ, giọng điệu bình tĩnh nói: "Không có tin tức, chính là tin tức tốt nhất. Chúng ta chỉ là một trong những lá bài tẩy. Nếu thật sự tới phiên chúng ta lên đài, chỉ sợ thế cục có phần mất khống chế, sắp phải khổ chiến rồi."

Lời vừa nói ra, không khí trong ma điện lập tức thoải mái hơn một chút.

Cẩn thận ngẫm lại, bên phía Vương Thủ Triết không truyền tin tức tới, chứng tỏ chiến cuộc vẫn còn trong phạm vi có thể khống chế, không dùng đến bọn họ, chẳng phải chính là chuyện tốt sao?

Nhưng cũng khó trách vì sao Chí Tôn Đế lại ngồi không yên, trong lòng lo sợ bất an.

Thế cục bây giờ chính là Vương Thủ Triết và Chúa Tể Bàn ở trên bàn cá cược, tự mình được ăn cả ngã về không.

Nếu Vương Thủ Triết cười đến cuối cùng, vậy mọi người tất nhiên đều vui vẻ.

Nhưng nếu Chúa Tể Bàn thắng, thế thì phiền phức của bọn họ lớn rồi.

Đầu tiên, địa bàn hiện tại nhất định là không thể tiếp tục ở lại, chỉ có thể lập tức cuốn gói chạy trốn, tìm địa phương trốn đi, sau đó nghĩ biện pháp thoát đi Tiên Linh giới, đi lưu lạc ở giới vực khác.

Trong bầu không khí có vẻ hơi ngưng trọng.

Thời gian từng chút trôi qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa ma điện truyền tống trận bỗng nhiên toả ra một đạo quang mang sáng ngời.

Lực chú ý của chúng ma lập tức bị hấp dẫn.

Tòa truyền tống trận này do Tiên Đế xây dựng nên, bọn họ không thể khống chế, chỉ có thể bị động chờ đợi hưởng ứng.

Vô cùng rõ ràng, đây là một trong những thủ đoạn mà Vương Thủ Triết khống chế thế cục.

Mà trước mắt, Truyền Tống Trận đã có phản ứng, đến tột cùng là để cho bọn họ xuất binh, hay là…

Trong lòng chúng ma không khỏi vừa khẩn trương vừa mong đợi.

Chỉ thấy một không gian vặn vẹo mãnh liệt, một thân hình cô gái với phong thái tiên pháp chậm rãi xuất hiện trong truyền tống trận.

Nữ tử kia phiêu nhiên đến trong ma điện, cúi người hành lễ với chúng ma, dịu dàng hữu lễ nói: “Thiếp thân Vương Mai, thay chủ thượng Vương Thủ Triết đến truyền lời. chúa tể Bàn đã bêu đầu, Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Khuyết cũng đã đền tội.”

Lời này vừa nói ra.

Giống như một đạo sấm sét nổ tung bên trong ma điện.

“Chúa Tể Bàn Lạc đã chết, hắn chết thật rồi ư?”

Chí Tôn Đế “Đằng” một tiếng đứng lên, đôi mắt xinh đẹp trừng đến thật lớn, phảng phất muốn liên tục xác nhận tin tức này.

Cũng khó trách, cho dù đã trở thành phản đồ, nàng vẫn tràn ngập sợ hãi đối với Chúa Tể Bàn.

Chí Tôn Minh Minh và Chí Tôn Ác, mặc dù biểu hiện không khoa trương như nàng, nhưng cũng đột nhiên tinh thần căng thẳng, vô cùng chú ý.

Vương Mai không nhiều lời, chỉ bình thản nói: “Kế tiếp, chủ thượng mời quý bộ dựa theo hiệp nghị đồng minh, chấp hành mục tiêu của giai đoạn nhiệm vụ thứ hai, bình định nội loạn của ma tộc, cùng kiến tạo Tiên Ma và liên minh hòa bình.”

Sau khi truyền tin xong, đưa ra tín vật và thư tay của Thủ Triết, Vương Mai liền nhanh nhẹn rời khỏi, không hề dừng lại nhiều.

Đợi đến khi bóng dáng Vương Mai lần nữa biến mất trong truyền tống trận.

Bầu không khí áp lực bên trong ma điện lập tức bị quét sạch sành sanh.

Chí Tôn Minh Minh cuồng tiếu không thôi: “Ha ha ha, đánh cược thắng, lần này chúng ta đánh cược thắng. Nếu chúa tể Bàn đã bêu đầu, còn lại những phần tử ngoan cố kia, lại có bao nhiêu còn có thể ngu trung?”

Cùng là Ma tộc, nhưng hắn biết rất rõ, thật ra những chí tôn khác của Ma giới cũng không trung thành với Chúa Tể Bàn Nhược, chẳng qua không dám công khai hạ lệnh trái với Chúa Tể Bàn mà thôi.

Cũng vì vậy, tuy Chúa Tể Bàn hạ lệnh cho những vị Chí Tôn kia kiềm chế bình minh màu máu, nhưng bọn họ chỉ làm ra vẻ bên ngoài, trên thực tế không hề ra sức.

Nếu không như thế, bọn họ sao có thể nhẹ nhàng như bây giờ?

“Ài ~ Bản Chí Tôn vẫn có chút lo lắng, Vương Thủ Triết có thể tính sổ sau này hay không.”

Vui mừng qua đi, trong lòng Chí Tôn Đế lại sinh ra vài phần sầu lo không xua đi được, dù sao nàng cùng Tiên Tộc giao chiến hồi lâu, hai bên kết thù oán cũng không ít.

“Chư vị chí tôn xin yên tâm.” Long Huyết đại thống lĩnh cười nói: “Hiện tại nội bộ Vương thị không chỉ có một vị tiểu thư Quân Hà. Theo tin tức đáng tin cậy, Chí Tôn Tẫn và Vương Dần Hiên đích trưởng mạch của Vương thị, cũng sinh ra một vị đích trưởng mạch kiêm cả huyết thống Tiên Ma lưỡng tộc!”

Tin tức này chôn ở trong lòng Long huyết đã lâu, lúc này cuối cùng có thể thổ lộ ra rồi.

Lời này vừa nói ra.

Trong ma điện lại lập tức lại phấn chấn không thôi.

Hóa ra Chí Tôn Tẫn cũng đã sớm thông đồng với Vương thị. Chẳng trách, lần này chúa tể Bàn thua không oan uổng.

Ngay cả Chí Tôn Đế cũng không còn chút suy sụp nào, nở nụ cười khẽ: "Nếu như vậy, ta cũng yên tâm. Thật ra, vì đại cục của Ma tộc càng thêm vững chắc, Chí Tôn Đế ta cũng không phải không thể hi sinh một chút, chọn một tiểu tử nhìn thuận mắt từ Vương thị làm thông gia một phen."

"Ha ha, Chí Tôn Đế, bản chí tôn xem ngươi muốn học Chí Tôn Kỳ Lão Ngưu ăn cỏ non."

Trong lúc nhất thời, bên trong Huyết Sắc Ma Điện vang lên những tiếng cười nói vui vẻ.

…

Cùng một khoảng thời gian.

Giới Thần Khuyết.

Bên ngoài cánh cửa.

Tình hình chiến đấu vẫn khốc liệt như trước.

Yêu Thần Kim Mao giống như một con viễn cổ cự thú, suất lĩnh yêu quân dưới trướng ngăn ở bên ngoài giới môn, ngăn cản từng đợt từng đợt ma triều.

"Grào!"

Kim mao oán giận gào thét, toàn thân kim sắc trường mao quang hoa lưu chuyển, tản ra quang mang sáng chói giống như mạ vàng.

Bởi vì toàn thân đẫm máu, bộ lông màu vàng kết thành một bộ ngẩn ra, thoạt nhìn có chút chật vật, lại không tổn hại uy thế của hắn, ngược lại làm nổi bật lên sát khí lẫm liệt quanh thân hắn, uy phong bát diện, rất có loại khí thế một người giữ ải vạn người không thể khai.

Nhưng uy phong của hắn như vậy cũng là dựa vào ưu thế địa lợi.

Bên trong giới môn, tổng cộng thiết lập mười tám tòa phòng ngự trận. Chúng nó liên tiếp phát động từng đạo Hỗn Độn Tử Kim Lôi, xuyên thấu qua giới môn oanh kích đại quân Ma tộc.

Chỉ cần Thiên Yêu ma quân tới gần giới môn sẽ gặp phải hỗn độn tử kim lôi oanh kích.

Điều này làm cho Thiên Yêu ma quân cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Không công phá giới môn, bọn họ sẽ không cách nào phá hủy phòng ngự trận, nhưng giới môn không những khó đánh, trong giới môn còn không ngừng có cường giả dẫn quân xông trận!

Bọn họ muốn phá hủy những phòng ngự trận kia càng không thể nào, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Mà giờ khắc này.

Theo sự kiệt lực của Yêu Thần Kim Mao, Đại Tự Tại Phật Tổ liền suất lĩnh Phật Binh Phật Tướng từ cửa giới giết ra, yểm hộ Kim Mao Cương rút lui, thay hắn trấn thủ bên ngoài cửa giới.

Chờ sau khi lực lượng của Đại Tự Tại Phật Tổ chống đỡ hết nổi, sẽ có Trọng Tiêu Ma Đế suất lĩnh ma quân giết ra.

Ngoài ra, còn có Trích Tiên Đế giả mạo Nam Minh Tiên Đế, giả mạo Thái Thượng Tiên Đế Thần Quang Tiên Đế, thỉnh thoảng ra ngoài lộ diện.

Hơn nữa Ma tộc còn không dám toàn diện tiến công, dù sao Giới Chủ Hồng cũng không phải loại ăn chay, ngay cả Chúa Tể Thiên Yêu đi qua, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể bị động chịu đòn.

Dưới thế cục như vậy.

Hai bên công thủ, tự nhiên cũng lâm vào giằng co.

Trong Thiên Yêu ma điện.

Tựa như vô số xúc tu hắc ám kết hợp Thiên Yêu Chúa Tể ngồi ở trên bảo tọa, vô số ma khí u ám khủng bố màu đen bốc lên như rong biển, tản ra cảm xúc phẫn nộ.

Hắn không nghĩ tới, một cái Tiên Linh Giới nho nhỏ vậy mà khó có thể hạ xuống như thế, hao binh tổn tướng nhiều như vậy, cửa giới môn rõ ràng vẫn như trước không chút sứt mẻ.

Phía dưới bảo tọa, dưới trướng Thiên Yêu chúa tể chư vị chí tôn giáng lâm, mỗi người câm như hến, không dám nhiều lời, sợ xúc động vảy ngược của Thiên Yêu chúa tể.

“Chúa Tể Bàn Bàn thì sao?”

Giọng nói của Chúa Tể Thiên Yêu hơi chói tai: “Tình hình bên phía hắn thế nào rồi? Đã bao lâu rồi… còn không có tin tức gì sao?”

“Khởi bẩm Chúa Tể.” Chí Tôn Ngục nhắm mắt bẩm báo: “Thuộc hạ đã nhiều lần liên lạc với Chúa Tể Bàn Bàn mà vẫn chưa nhận được hồi âm.”

“Hừ, bản Chúa Tể đã kiềm chế chủ lực Tiên giới cho hắn, chẳng lẽ hắn còn thất bại trong tình huống này?” Thiên Yêu Chúa Tể có chút nóng nảy.

Nếu y bất chấp tất cả, bất kể tổn thất, chưa chắc không đánh được giới môn, nhưng như vậy y cũng phải chịu tổn thất cực lớn, cho dù đánh hạ được giới môn, tiếp theo y lấy cái gì đấu với Chúa Tể?

“Báo!”

Đúng vào lúc này, có tâm phúc tới bẩm báo: “Khởi bẩm Chúa Tể, thuộc hạ của chúa tể đã gửi tin tức tới thỉnh cầu liên lạc, có muốn nghe theo hay không?”

“Hừ!”

Chúa Tể Thiên Yêu trầm giọng cười lạnh: “Ngay trong ma điện này có thông báo, vốn Chúa Tể phải xem thử lần này Chúa Tể Bàn có thủ đoạn gì.”

Rất nhanh.

Trong Thiên Yêu ma điện, Chí Tôn Yểm và hư ảnh Chí Tôn Tẫn Dật đồng thời hiện ra.

Bọn họ nhìn bốn phía, nhìn thấy Chúa Tể thiên yêu trên bảo tọa, lập tức cung kính hành lễ: “Bái kiến Chúa Tể thiên yêu.”

Chúa Tể Thiên Yêu không kiên nhẫn phất xúc tu: “Chúa Tể các ngươi hành động trên trời tới đâu rồi? Không phải đã, chờ khi hắn đột ngột tiêu diệt xong trung tâm của thế hệ trẻ tuổi

Tiên Tộc, hắn sẽ nội ứng ngoại hợp với bản Chúa Tể, công phá cánh cửa Tiên Linh giới?"

"Khởi bẩm Thiên Yêu Chúa Tể." Chí Tôn Yểm cúi đầu nói: "Hành động của chúng ta tuy có chút khó khăn trắc trở, nhưng đã thành công hoàn thành kế hoạch, có điều…"

Chí Tôn ngập ngừng nói: "Nhưng Chúa Tể của chúng ta bị mai phục, bị thương không nhẹ, cần thời gian tĩnh dưỡng nhất định, mới có thể nội ứng ngoại hợp với Thiên Yêu đại nhân."

Nghe vậy, một luồng khí tức khủng khiếp lan tràn từ trên người Chúa Tể Thiên Yêu.

Hắn cao giọng nói: "Chúa Tể các ngươi là Chúa Tể, có phải đang trêu đùa bản Chúa Tể không?"

"Thiên Yêu đại nhân bớt giận."

Chí Tôn Yểm và Chí Tôn Khanh vội vàng quỳ rạp xuống đất, giọng điệu thấp thỏm lo âu: "Chủ nhân ta thành tâm hợp tác với đại nhân, chỉ là trận chiến này bị thương rất nặng, nếu tùy tiện xuất kích sợ sẽ có họa lớn."

Chúa Tể Thiên Yêu cũng biết hai người này chẳng qua chỉ là hư ảnh mà thôi, cho dù hắn có tức giận hơn nữa cũng chẳng thể làm gì được người ta.

Sau khi phát tiết một phen, cuối cùng hắn ta vẫn cố dằn xuống, trầm giọng nói: "Hắn ta cần tĩnh dưỡng bao lâu?"

"Một vạn năm, không, tám ngàn năm!" Chí Tôn Khuyết cung kính nói: "Chỉ cần tám ngàn năm. Tám ngàn năm sau, chúng ta có thể khởi động lại kế hoạch hợp tác."

"Năm ngàn năm, không, ba ngàn năm!" Giọng nói của Thiên Yêu Chúa Tể càng ngày càng the thé: "Bản Chúa Tể chỉ chờ ba ngàn năm, ba ngàn năm sau nếu không hành động gì, kế hoạch hợp tác giữa hai bên lập tức hủy bỏ."

"Thiên Yêu đại nhân, chuyện này, thời gian cũng quá…" Chí Tôn Toan Nghê lộ ra vẻ kinh hoàng.

Nhưng Chúa Tể Thiên Yêu lười nghe bọn họ nhiều lời, vung xúc tu lên xóa bỏ hư ảnh của bọn họ, một bên cắt đứt liên hệ, một dáng vẻ chỉ chịu cho ba ngàn năm.

Sau khi cắt đứt liên lạc.

Lúc này chí tôn dưới trướng Thiên Yêu Chúa Tể mới mở miệng: “Chúa Tể, theo thuộc hạ thấy, chắc chắn Chúa Tể Bàn đã lấy một phần căn nguyên Tiên Linh giới, lấy cớ bản thân bị thương kéo dài thời gian, muốn từ từ tiêu hóa lợi ích! Chúng ta không thể cho hắn cơ hội thở dốc, nhất định phải lập tức công phá Tiên Linh giới, chiếm đoạt thế lực Chúa Tể Bàn Bàn!”

“Không thể!”

Lời này vừa nói ra, lập tức có một vị Chí Tôn phản bác: “Giới môn Tiên Linh giới rất khó tấn công, nếu chúng ta bất chấp tất cả mà muốn công phá trong thời gian ngắn, tổn thất chắc chắn sẽ cực kỳ lớn.”

“Theo ta thấy, hơn phân nửa chúa tể Bàn bị thương là thật, nhận được chỗ tốt cũng là thật.” Lúc này, một vị chí tôn khác nói: “Hiện tại hắn cố ý kéo dài thời gian, chính là muốn cho chúng ta xuất thủ tiêu hao tiên tộc. Không giữ lời hứa như vậy, còn hợp tác thế nào? Theo ta thấy, chúng ta dứt khoát rút quân, đừng chơi với hắn.”

“Đánh rắm, ma quân chúng ta đầu tư nhiều tài nguyên và binh lực như vậy, hy sinh cũng không ít, bây giờ nói rút là rút?” Ngay lập tức có chí tôn mặc kệ.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện các loại nghị luận, tranh luận hỗn loạn không ngớt.

Chí Tôn ngục suy nghĩ một lát, ra ngoài bẩm báo: “Chúa Tể đại nhân, bất luận tình huống ra sao, bây giờ chúng ta tiếp tục tấn công giới môn cũng chỉ lợi dụng Chúa Tể Bàn. Không bằng tạm thời rút quân, để đám dân bản xứ Tiên tộc trấn thủ giới môn thở dốc một hơi, quay đầu thương lại nhắm vào Chúa Tể Bàn Sơn. Như vậy ngược lại có thể khiến bọn họ tiêu hao thực lực lẫn nhau!”

Vừa nói xong, có Chí Tôn hưởng ứng nói: “Chủ ý này không tệ, thù hận của đám thổ dân Tiên Linh giới đối với chúng ta còn kém hơn một phần trăm đối với Chúa Tể Bàn! Chỉ cần chúng ta tạm thời từ bỏ tấn công giới môn, bọn họ há có thể bỏ qua Chúa Tể Bàn? Chúng ta cũng nhân cơ hội chỉnh đốn một

đợt, quan sát tình hình phía sau một chút, kế hoạch hành động tiếp theo.”

Chúa Tể Thiên Yêu trầm ngâm, một lát sau trầm giọng hạ lệnh: “Rút quân. Tạm thời từ bỏ việc tấn công giới môn Tiên Linh giới! Ngoài ra phải nghĩ cách liên hệ với những Ma tộc khác trong Tiên Linh giới. Bản Chúa Tể không tin dưới trướng Bàn Nhược là bền chắc như thép. Chúng ta phải tìm hiểu rõ tình hình thật sự bên trong Tiên Linh giới.”

“Vâng, Chúa Tể.”

Theo một tiếng ra lệnh, ma quân đang tấn công Tiên Linh giới môn giống như thủy triều lui về phía sau.

Đại quân Chúa Tể Thiên Yêu cũng chậm rãi di chuyển, thể hiện dáng vẻ rút quân.

Theo Thiên Yêu ma quân thối lui, thần kinh căng thẳng của quân ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nhìn lúc trước bọn họ đánh đâu vào đấy, nhưng kỳ thật trong lòng đều mang theo một hơi thở.

Đại quân của Thiên Yêu Chúa Tể quá mức khổng lồ và tinh nhuệ, bọn họ đối phó thật ra tuyệt đối không nhẹ nhàng chút nào.

…

Tiên giới.

Một nhà dân nào đó của Huyền Thiên thành.

Đông Phương Trích Tinh đến từ thế giới Thần Võ ngồi trên ghế salon, đang quan sát tin tức truyền báo của Tiên Tân Đài.

Trong tinh mạc, vẫn là hai vị chủ trì nổi tiếng một nam một nữ.

Hai người ngồi ngay ngắn ở sau bàn, đối diện màn ảnh, biểu tình nghiêm túc, cẩn thận truyền báo tin tức.

Giờ phút này nội dung truyền báo chính là tin tức chiến tranh giữa Giới Thần Cương và Thiên Yêu ma quân, hình ảnh thiên yêu ma quân thế công như nước thủy triều, nhưng phương giới của ta vẫn kiên cố như nước thép, yêu thần kim mao thao chủ động xuất kích, giết địch vô số.

“Được!”

Thần sắc Đông Phương Trích Tinh thả lỏng, trong giọng nói mang theo vài phần thoải mái và sung sướng: “Chiến cuộc tiền tuyến coi như không tệ. Nhưng mà, đây hẳn là một trận chiến kéo dài, chúng ta còn phải cố gắng tích lũy thêm một ít tài nguyên đưa đến tiền tuyến.”

Tổng thể thực lực của Đông Phương thị hơi yếu, muốn tổ chức đội ngũ dân binh đi tiền tuyến trợ giúp, đó không thể nghi ngờ là người si nói mộng, nhưng là tự mình có khả năng, cống hiến nhiều cho tiền tuyến một chút tài nguyên vẫn có thể làm được.

Đông Phương Hạ Tuyết an vị bên cạnh Đông Phương Trích Tinh, đồng dạng cũng đang chú ý tin tức.

Lúc này học viện được nghỉ, nàng liền trở về bồi lão tổ tông. Bất quá, so với thế cục tiền tuyến, nàng quan tâm hơn chính là tin tức liên quan đến nhiệm vụ thí luyện của Lãng Thần Cung, đáng tiếc thí luyện không quan trọng bằng tiền tuyến, bởi vậy tin tức mỗi ngày số lượng có hạn.

Nhưng dù vậy, Đông Phương Hạ Tuyết cũng không muốn bỏ qua đôi câu về Thần Cung.

Bỗng nhiên.

Nam chủ trì đang phát tin tức về cuộc phỏng vấn tiền tuyến, nhận được một tờ giấy đưa tới.

Ông ta dừng một chút, cúi đầu nhìn lướt qua tờ giấy rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sau đó đưa tờ giấy cho nữ chủ trì đứng bên cạnh, bản thân thì bắt đầu công việc phát đạt: “Bản đài nhận được tin tức quan trọng, đưa vào một tin tức.”

Nữ chủ trì đồng dạng tiếp nhận tờ giấy nhìn lướt qua, trên mặt thần sắc tám hướng bất động, dùng ngữ khí không sợ hãi tiếp tục truyền tin: “Theo tin tức mới nhất của bản đài, trong quá trình thí luyện, bỗng nhiên có một đám phần tử vũ trang của Ma tộc xâm nhập vào Côn Bằng Thần Cung, ý đồ chế tạo khủng bố tập kích…”

“Cái gì?” Đông Phương Hạ Tuyết sắc mặt cứng đờ: “Tại sao có thể như vậy? Tử Lộ tỷ tỷ của ta sẽ không gặp nguy hiểm chứ?”

Đông Phương Trích Tinh vẫn giữ bộ dạng bình chân như vại, không hoảng hốt chút nào: “Hạ Tuyết nha đầu ngươi cứ yên tâm, thí luyện của Thần Cung là do Thủ Triết gia chủ đích thân chủ trì, làm sao có thể xuất hiện nguy hiểm lớn? Huống chi nếu thật sự có nguy hiểm, vẻ mặt của người chủ trì sẽ không thoải mái như vậy.”

Sắc mặt Đông Phương Hạ Tuyết có chút buông lỏng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nam chủ trì liền tiếp lời đưa tin: “Theo tin tức đáng tin cậy, thủ lĩnh vũ trang của phần tử Ma tộc là chúa tể Ma giới, cùng với tâm phúc, chí tôn yểm cùng Chí Tôn Khuyết dưới trướng hắn. Mọi người đều biết, chúa tể của Tiên Cảnh sẽ tuyên bố lệnh truy nã xếp hạng thứ nhất…”

Lúc này, sắc mặt Đông Phương Trích Tinh cũng thay đổi.

Chúa Tể Bàn tự mình dẫn tâm phúc tập kích Kính Thần Cung? Cái này… cái này không phải ngay cả Thủ Triết gia chủ cũng gặp nguy hiểm sao?

Nhưng mà, không đợi hắn bắt đầu sốt ruột.

Nữ chủ trì lại nhanh chóng dùng ngữ điệu bình tĩnh tiếp tục truyền tin: “Dưới sự lãnh đạo của bí thư Vương Phú Quý, trưởng anh minh thần võ của tiên ủy hội, nhân viên vũ trang của ta đã triển khai đánh lén nhân viên vũ trang của Ma tộc. Trải qua một phen chiến đấu, hành động khủng bố của nhân viên vũ trang của Ma tộc lập tức bị tan rã ngay tại chỗ, thủ lĩnh thủ lĩnh của bọn họ là chủ tể Bàn cùng một số phần tử ngoan cố bị đánh gục tại chỗ, những thành viên còn lại cũng bị bắt tại chỗ.”

Gì?

Đánh gục ngay tại chỗ?

Tổ tôn hai mặt nhìn nhau.

Chúa Tể Ma tộc Bàn đã chết? Cứ thế bị đánh gục?

Không đợi bọn họ phản ứng lại, nam chủ trì lại tiếp tục nói: “Cụ thể tình hình cụ thể, có thể lưu ý tiết mục thư mục mà bản đài sắp đẩy ra. Hiện tại bình thường thông báo một tin tức.”

“Trong một vòng cạnh tranh sản xuất lương thực mới, Thái Thượng Thiên lấy ưu thế không thể tranh cãi giành được hạng nhất, Vạn Đảo Huyền Thiên thì lấy ưu thế bình quân mà xếp hạng đầu bảng sản xuất mẫu.”

“Các ngày đỉnh cấp học viện đều biểu thị kế tiếp sẽ tiến hành một vòng mở rộng, thỉnh có chí báo cho thanh niên tuấn kiệt ưu tú của đỉnh cấp học viện…”

Nam nữ trụ trì một bên truyền báo, một bên lật bản thảo tin tức nhắc nhở đã viết xong trong tay, vẻ mặt thủy chung bình tĩnh bình tĩnh, tám cơn gió bất động, giống như vừa mới phát báo chính là một tin tức vô cùng bình thường vậy.

Đây cũng là một người chủ trì tin tức chuyên nghiệp nên có độ chuyên nghiệp.

Dù sao, tin tức có thể lan truyền trên Tiên Tân Thai vào ban đêm thông thường đều là tin tức quan trọng, hoặc là tin tức quan trọng trên chiến trường tiền tuyến, hoặc là tin tức quan trọng liên quan đến dân sinh và phát triển, hoặc là tin tức nhiệt độ cực cao… vân vân, tóm lại sẽ không có gì không quan trọng.

Nếu người chủ trì truyền tin tức giật mình thì cả cột tin tức sẽ không thể nào xem được.

Nhưng mà, người chủ trì có thể bằng vào tố dưỡng chuyên nghiệp duy trì trấn định, người nghe được tin tức này lại không có người nào có thể bình tĩnh được.

Rất nhanh, cái chết của chúa tể và văn minh đã dấy lên một làn sóng to lớn ở Tiên giới, các đại truyền thông và truyền thông đang ào ào gửi sách về việc này, kiếm bộn tiền!

Thậm chí còn có thương nhân đẩy ra tội ác như Chúa Tể Bàn Sơn cả đời,《 luận quyết sách Chúa Tể Bàn Quyết Quyết cùng Thác 》,《 Phong Lưu Tiêu sái Chúa Tể 》, một loạt sách vở khiến Chúa Tể Bàn Bàn trở thành lưu lượng hot nhất hiện nay.

Nhưng thủy triều đến nhanh, thường lui cũng nhanh.

Chỉ trong thời gian ngàn năm ngắn ngủi, dưới sự oanh tạc của một vòng tin tức náo nhiệt, lưu lượng Chúa Tể Bàn trở nên nhạt nhẽo vô vị, bị người vứt bỏ như vứt bỏ.

Lại ngàn năm trôi qua, gần như không ai nhắc tới Chúa Tể Bàn Sơn, rất nhiều người trẻ tuổi dần quên mất nhân vật Chúa Tể Bàn.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ung An 1430 năm xuân.

Huyền Thiên thành.

Vương Dần Hiên đã sớm truyền cho con trai Vương Hoàn Tinh.

Vương Hoàn Tinh đích trưởng mạch đời thứ chín của Vương thị mang theo một đám con cháu đang chúc mừng sinh nhật trong phạm vi nhỏ.

Số lượng tử tôn của hắn ta mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít, san bằng tầng lớp này đầy ắp.

"Lão tổ tông, lỗ tai của người hơi chóp lại, đẹp quá." Một tiểu tử mập mạp tên "Tiệc này" chui vào ngực Vương Hoàn Tinh, hướng về phía lão tổ tông làm nũng.

Là đứa nhỏ của Tinh Trần công chúa, huyết thống Tinh Trần tộc trên người Vương Yến sơ khai đã vô cùng nhạt, lỗ tai cũng không bén nhọn, nhìn không khác gì nhân loại bình thường.

Nhìn một màn này, Vương Hoàn Tinh thầm thở dài.

Sau trận chiến ở Cù Thần Cung không bao lâu, phụ thân mẫu thân hắn và Thiên Nương chính thức cử hành xong hôn lễ, sau khi công bố ra ngoài thông báo hôn sự, liền thông qua khe hở giới vực rời khỏi Tiên Linh Giới, cho tới nay đã hơn tám ngàn năm.

Cũng không biết tình huống của mẫu thân bọn họ như thế nào rồi?

Đúng vào lúc này.

Tiên Tân Đài lại bắt đầu tin tức truyền báo hôm nay.

Nam chủ trì nói: "Vì ăn mừng Tiên Ma Đồng Minh sẽ thành lập sáu trăm năm trăm năm, Ma tộc tự trị khu chuẩn bị mười năm ăn ngon, hoan nghênh lữ khách các nơi đi du ngoạn. Mọi người đều biết, Tiên Linh giới Ma tộc cùng ngoại giới Ma tộc

không giống nhau, bọn hắn là một chủng tộc có thể ca múa, nhiệt tình hiếu khách…”

Nữ trụ trì tiếp tục nói: “Các đại học viện đính cấp lại trèo cao điểm trúng tuyển, theo các bộ phận liên quan thống kê, đây đã là liên tục ba ngàn năm trình lên trạng thái tăng vọt. Chuyên gia hô hào, gia trưởng các nơi vì trẻ con báo danh kỳ thi đỉnh cấp học viện cần lượng sức mà làm…”

“Vạn Đảo Huyền Thiên chi tiêu kéo dài mấy năm liên tục, dân chúng hô hào tiên ủy sẽ ra tay can thiệp giá nhà.”

“Giới Thần Cáo đã xảy ra đợt trùng kích sóng triều thứ năm của Thiên Yêu ma quân. Trải qua nhiều lần khổ chiến ở tiền tuyến của ta, cuối cùng đã bức lui Thiên Yêu ma quân. Không ít nhân sĩ chuyên nghiệp phê bình Tiên ủy sẽ lập ra sách lược quá mức mềm yếu khi xử lý vấn đề của Thiên Yêu ma quân, quân ta nên chủ động xuất kích, cho Thiên Yêu ma quân đón đầu tấn công.”

“Ách…”

Nhìn đến đây, Vương Hoàn Tinh không nhịn được mà vã mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn thân là trưởng mạch của Vương thị, đương nhiên biết lấy lực lượng hiện tại của Tiên giới, giải quyết triệt để Thiên Yêu ma tai đã không thành vấn đề.

Nhưng lão tổ gia gia nhà họ vẫn luôn tỏ ý rằng bây giờ không phải là cơ hội tốt, nên tiếp tục giấu tài, tích lũy thực lực.

Vương Hoàn Tinh tỏ vẻ không hiểu, nhưng hắn cũng không dám xen vào.

…

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa.

Bất tri bất giác, thời gian đã đi tới năm 30014 của Ung An lịch.

Tin tức lớn nhất trong một năm này chính là, Hoàng Vương Thủ Triết Thiếu giới thành công thăng cấp Tiên Đế cảnh, trở thành cường giả thăng cấp Tiên Đế cảnh nhanh nhất trong lịch sử Tiên Tộc, lại không có một trong số đó.

Về phần Thiên Yêu ma quân ở ngoài Giới Thần Cương, tựa hồ đã không ai đề cập tới.

Ít nhất, năm nay phát sinh thiên yêu ma tai lần thứ mười chín, chỉ là thông báo một lần không đáng chú ý ở Tiên Tân Tuần, lại dẫn tới đề tài lác đác không có mấy.

…

Ung An lịch năm 7387.

Ung An Đại Đế chống đỡ thiên kiếp thành công thăng cấp Tiên Đế, Đại Càn Đạo triều chính thức thăng cấp thành 【Đại Càn Thần Đình】.

Cùng năm, Giới Thần Cương Giới Môn bởi vì lâu năm không được tu sửa nên mất đi công năng trong thời gian ngắn ngủi, chủ lực của Thiên Yêu Ma Quân thừa cơ đánh vào Giới Thần Cương.

Chúa Tể Thiên Yêu xung phong xông lên trước, mưu đồ dấy lên một trận gió tanh mưa máu trong Tiên Linh giới.

Tin tức báo cáo như sau.

Có một cổ ngoại vực ma tộc nhiều lần quấy rối Tiên Linh giới, mạnh mẽ xông vào Tiên Linh giới, bị trú quân thành công chặn lại, đồng thời đánh gục thủ lĩnh ma phỉ Thiên Yêu Chúa Tể, thu được một nhóm vật tư.

Chuyện này được một phần sử gia của Tiên Linh Giới coi là cuộc chiến thu quan lần thứ năm của Tiên Ma, yêu cầu mãnh liệt viết vào trong giáo tài.

Bất quá nhân sĩ dân gian đối với cái này hưởng ứng rải rác. Cũng có sử gia cho rằng, căn bản không có cái gọi là lần thứ năm tiên ma đại chiến, cũng chưa bao giờ mở ra lần thứ năm tiên ma đại chiến!

Năm tiếp theo, năm Ung An lịch 71388 năm.

Đệ nhất đại gia tộc Tiên giới, tộc trưởng Thần Võ Vương thị Vương Thủ Triết, chính thức từ bỏ vị trí tộc trưởng, chuyển sang đảm nhiệm chức vụ thái thượng trưởng lão của gia tộc, Vương thị do thiếu tộc trưởng Vương Tông An chính thức tiếp nhận chức vị tộc trưởng.

Năm sau.

Bên ngoài Giới Thần Cương mênh mông vô tận Hư Không Hải bên ngoài giới vực.

Một chiếc Giới Chu sau khi cải trang, dùng tốc độ cực nhanh rong ruổi trong bóng tối vô tận.

Trước cửa sổ mạn thuyền.

Phu phụ Vương Thủ Triết đứng dựa vào cửa sổ, nhìn ánh sáng yếu ớt trong bóng tối vô tận kia, giống như một đôi thần tiên quyến lữ hoàn mỹ.

Vương Thủ Triết nhẹ nhàng kéo tay Liễu Nhược Lam, đôi mắt nhu tình mà cảm động: "Đa tạ nương tử, nguyện ý cùng ta về quê một chuyến."

Tuy rằng đã sớm đạt được đạo tiêu ở chỗ Giới Chủ Hồng, nhưng thời gian trôi qua quá lâu quá lâu, không ai biết quê hương của hắn bây giờ là tình huống gì.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu mà Vương Thủ Triết vẫn luôn lảng tránh.

Nhưng lần này, hắn chính thức về hưu rồi.

Hơn nữa có Liễu Nhược Lam ở cùng, bất kể tình huống gì hắn đều có thể tiếp nhận.

Cái gọi là lòng ta về là quê hương, thế giới Thần Võ mới là gốc rễ của Vương Thủ Triết hắn.

"Đúng vậy, ta cũng muốn nhìn một chút nguyên hình của Tiểu Tuyết rốt cuộc là cái dạng gì." Liễu Nhược Lam chớp chớp đôi mắt đẹp, ôn nhu nói, nhưng sâu trong đôi mắt lại không giấu được vẻ u ám kia.

Vương Thủ Triết toát mồ hôi lạnh.

Đây đã bao nhiêu năm rồi, nương tử còn chưa có mối tình đầu của Vương Thủ Triết hắn?

Huống chi đây đều là chuyện ở kiếp trước.

Đời này, hắn cũng là thân thể sạch sẽ trong sạch cho nàng nha.

Nhoáng một cái.

Thời gian lại đến năm Ung An thứ 7,93.

Hơn năm trăm năm trôi qua, ngay trên giới thuyền có tốc độ cực nhanh, sắp đến trước tiêu chuẩn giới chủ Hồng cung cấp.

Bên trong giới thuyền, “Oa” một tiếng, có tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non vang lên.

Đó là sinh mệnh mới của Liễu Nhược Lam.

Năm trăm năm nay, có lẽ vợ chồng bọn họ đi đường quá nhàm chán, có lẽ là Kim Thiềm Thần Điển đạt đến đại thành, đột phá đến công pháp giới chủ cấp, phá vỡ pháp tắc thiên đạo vốn có.

Đương nhiên, cũng có khả năng chỉ là vận khí bạo rạp.

Tóm lại hai vợ chồng Vương Thủ Triết Liễu Nhược Lam thu hoạch được đứa con ruột thứ sáu, đặt tên là —— Vương Tông Vận.

Vốn Vương Thủ Triết nhớ tới tên của 【Vương Tông Cầu】, kết quả sau khi hai vợ chồng ra khỏi Thần Chu đánh một trận, chính thức đặt tên là Vương Tông Vận.

Mấy năm sau.

Trước cửa sổ mạn thuyền, Vương Thủ Triết và Liễu Nhược Lam một trái một phải dắt theo một đứa bé trai lớn mấy tuổi, xa xa nhìn thấy một thế giới mỹ lệ xanh thẳm.

Chớp mắt này, trong lòng Vương Thủ Triết vô cùng dâng trào, cảm xúc ngàn vạn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, ba người biến mất ở bên trong Thần Chu.

…

(Toàn thư xong, lão Ngạo 360 độ không chết bái tạ!)

Xong bản cảm xúc này…

Lão Ngạo đã sớm nhiều lần dự báo kết thúc ở hai bên tháng mười hai.

Nhưng mà, trong chớp mắt kết thúc này, lão Ngạo thật sự là bành trướng mà cảm xúc ngàn vạn.

Sách này của tộc trưởng có cấu tứ từ năm 2018, ban đầu viết từ tháng 8 năm 20 20, cùng năm tháng 10 truyền lên, cho đến nay liên hoàn hoàn thành, hao phí 3 năm lẻ 4 tháng, có thể nói là một công trình to lớn.

Lão Ngạo năm thứ 54 đã xuất hiện đạo văn lưới, trong đó sách cải biến vận mệnh của ta có rất nhiều bộ, nhưng mà cải biến sách của tính cách ta, lại chỉ có một bộ tộc trưởng này.

Bởi vì xuất đạo sớm, cộng thêm thành tích tổng thể vẫn được, lão Ngạo cũng không bị xã hội và cuộc sống mài qua.

Trên thực tế, tính cách của lão Ngạo có rất nhiều tật xấu, ví dụ như gặp chuyện rất dễ xúc động, đụng phải khó khăn cũng dễ dàng lảng tránh, xuất hiện vấn đề cũng rất ít khi nhìn kỹ bản thân, phát hiện vấn đề thường thường sẽ không thuộc về bản thân mình, viết sách cũng tốt làm việc cũng tốt toàn bộ dựa vào kích tình, sau khi kích thích qua đi liền dễ dàng ghét bỏ, sau đó càng đoạn càng cùng đuôi nát…

Cũng bởi vì như thế, trước đó lão Ngạo viết thành tích không tệ, phía sau càng viết càng sụp đổ, cơ bản mỗi bản thượng giá thành tích chính là thành tích tốt nhất.

Nhưng tộc trưởng giai đoạn trước tiết tấu chậm chạp, cạnh tranh chẳng qua là sách cùng kỳ, dẫn đến vị trí đề cử thưa thớt, sau 24 giờ đặt hàng đầu tiên chỉ có hơn 600, so với bộ tiểu thuyết đầu tiên 2004 năm của ta còn thấp hơn…

Khi đó lão Ngạo rất mê mang, cũng rất hoài nghi năng lực của mình, rất muốn cắt đứt nó về sau.

Nhưng mà bộ phận học giả cùng biên tập khuyến khích, để cho ta quyết định quyết định đập nồi dìm thuyền, quyết định thay đổi sự nóng nảy trên người mình.

Hiện nay tình hình hiện tại chính là như thế, sách có thể mở lại, nhân sinh không thể mở lại, chỉ cần dốc hết toàn lực làm tốt sẽ không hối hận.

Ba năm nay, lão Ngạo vẫn phạm phải rất nhiều sai lầm, vẫn là từng có rất nhiều xúc động, nhưng mà trong quá trình này, ta cũng từng chút từng chút một, cố gắng mài đi vấn đề của mình.

Đến bây giờ, quyển sách này của tộc trưởng đi ngược dòng nước, không dám nói là thật tốt, lại càng không dám nói làm cho mỗi người đều có thể thích và hài lòng, nàng còn có rất nhiều khuyết điểm cùng chưa đủ, bất quá lão Ngạo lại là dốc hết toàn lực đi làm, lão ngạo tự hỏi tâm không thẹn.

Đương nhiên, trải qua đủ loại sai lầm, bản thân lão Ngạo cũng phải tỉnh táo lại, tranh thủ quyển sách tiếp theo có chỗ cải thiện.

Ở chỗ này, lão Ngạo bái tạ mỗi một vị đọc giả huynh đệ tỷ muội, là ủng hộ cùng với phê bình cùng ủng hộ của các ngươi một đường, để lão Ngạo kiên trì tới hiện tại.

Về phần tân thư: Kế hoạch tuyên bố ở hạ tuần tháng 2 năm 20242, tên sách không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là Quắc Nữ Đế lão bà gạt ta cũng đã trọng sinh rồi, đến lúc đó nhớ cổ động nha.

Bất quá lần này, ta có thể qua một năm không cần đánh dấu, ha ha.

Mặt khác: Mọi người có cái gì muốn xem phiên ngoại, lão Ngạo muốn viết một ít phiên ngoại, không định kỳ đổi mới một chút.

Ôi chao, chúc huynh đệ tỷ muội vui vẻ năm mới.

Phiên ngoại kiến, hoặc sang năm gặp.